EbookFull.Net

Giới thiệu Ngã Dục Phong Thiên

Truyện Ngã Dực Phong Thiên của tác giả Nhĩ Căn với bạn dịch chuẩn là một trong những tác phẩm tâm huyết mà tác giả dốc hết thời gian của mình để viết truyện. Để đạt được sự thành công ấy một phần cũng vì duyên phận và cũng là niềm đam mê.

Ta nếu muốn có, thiên không thể không. Ta nếu muốn không, thiên không được có! Đây là một cái lúc đầu tại thứ tám núi cùng thứ chín núi ở giữa câu chuyện, một cái "Ta mệnh như yêu dục phong thiên" thế giới! Một thiếu niên theo Đại Hoang trong đi ra, hết thảy từ nơi này bắt đầu...

Với lối diễn đạt đầy lưu loát của tác giả khiến cho người đọc truyện cảm thấy rất dễ chịu sảng khoái. Các tình tiết được khắc hoa điêu luyện nhờ vào ngòi bút dầy dặn kinh nghiệm mà không phải ai cũng viết được.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thư sinh Mạnh Hạo

Triệu quốc là một nước nhỏ, giống những nước nhỏ khác ở Vùng đất Nam Thiệm này, hướng tới Đông Thổ, hướng tới Đại Đường, hướng tới Trường An, đó là sự kính trọng quốc chủ, cũng là lý tưởng của giới văn sinh Triệu quốc, giống như Đường Lâu trong đô thành có độ cao như hoàng cung, dường như có thể nhìn tới Đông Thổ Trường An ở cách trăm núi ngàn sông.

Thời tiết tháng Tư lạnh lẽo nói không nên lời, tất nhiên là không có cái nóng gay gắt. Ngọn gió nhè nhẹ lướt qua mặt đất, ùa qua Bắc Mạc Khương Địch, thổi qua Đông Thổ Đại Đường, cuốn lên chút bụi đất như sương, uốn lượn vài vòng tới Đại Thanh Sơn ở bên cạnh Triệu quốc, rồi rơi xuống người của một vị văn sinh thiếu niên đang ngồi trên đỉnh ngọn núi kia.

Thiếu niên này hơi gầy gò, tay cầm một chiếc hồ lô, người mặc một chiếc trường sam văn sĩ màu lam trông khá sạch sẽ, thoạt trông chừng mười sáu mười bảy tuổi, không cao lắm, da lại hơi đen, nhưng đôi mắt trong suốt kia lại mang theo chút thông minh, chỉ là lúc này hắn nhăn mày lại nên khiến vẻ thông minh liễm đi, mà thêm một phần mê mang.

- Lại thi rớt…

Thiếu niên thở dài. Hắn tên là Mạnh Hạo, là một thư sinh bình thường ở huyện Vân Kiệt dưới Đại Thanh Sơn này, cha mẹ đột nhiên mất tích từ thuở ấu thời, gia tài để lại vốn không nhiều, lại mấy năm đèn sách xa xỉ nên nay đã bần cùng.

- Thi ba năm, ba năm nay không ngày nào là không đọc sách thánh hiền, đọc tới phát ngán rồi, chẳng lẽ khoa cử thật sự không phải con đường tương lai của Mạnh Hạo ta?

Mạnh Hạo tự giễu, cúi đầu nhìn chiếc hồ lô trong tay, sắc mặt buồn bã.

- Lý tưởng làm quan phát tài để làm kẻ có tiền đã ngày càng xa, lại càng đừng mơ tới chuyện có tiền rồi sẽ tới Đông Thổ Đại Đường… Vô dụng nhất đúng là thư sinh.

Mạnh Hạo gượng cười, ngồi trên đỉnh núi yên tĩnh này nhìn hồ lô trong tay, vẻ mặt lại càng thêm u mê, u mê ấy là sự sợ hãi với tương lai, lại là mê mang về cuộc đời mình, không biết mai sau mình có thể làm được gì, cũng không rõ con đường tương lai ở nơi nào.

Liệu sẽ có vị quý nhân nào coi trọng mình, hay có vị tiểu thư khuê các nào vừa ý mình, hay là năm sau đó liệu mình còn có tiếp tục khoa cử.

Những câu hỏi không đáp án này, với một vị thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi mà nói, sự mê mang ấy như hóa thành một cái miệng lớn vô hình nuốt lấy hắn, làm cho hắn thấy sợ hãi.

- Cho dù là tiên sinh dạy học trong huyện thành thì mỗi tháng cũng chỉ được vài đồng, thậm chí còn không nhiều bằng cửa hàng thợ mộc của Vương bá. Biết thế thì năm đó chẳng thèm đi học nữa, mà học tay nghề thợ mộc với Vương lão bá thì sau này có thể giải quyết ấm no rồi, còn tốt hơn là hai bàn tay trắng như bây giờ.

Mạnh Hạo trầm mặc.

- Nhà nay đã chẳng còn mấy lương thực, ngân lượng cũng đã tiêu xài chẳng còn dư là bao, còn nợ Chu viên ngoại ba lượng bạc, sau này… biết phải làm sao.

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, thì thào vài câu. Bầu trời thật trong xanh, thật to lớn, nhìn mãi không thấy tận cùng, giống như hắn không nhìn tới tương lai.

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo lắc lắc đầu, lấy ra một tờ giấy từ trong ngực, chăm chú đọc một lúc rồi nhét tờ giấy vào trong hồ lô, sau đó ra sức quăng xuống núi.

Dưới núi có một con sông lớn, đông giá rét mà nước sông không hề đông lạnh, nghe nói là nó chảy qua Đông Thổ Đại Đường.

Đứng trên đỉnh núi, Mạnh Hạo im lặng nhìn hồ lô dần trôi xa theo dòng nước dưới chân núi, không hề chớp mắt, dường như thấy được người mẹ ruột thịt của mình. Hồ lô kia mang theo lý tưởng của hắn, mang theo khát vọng mãnh liệt của hắn với tương lai, càng lúc trôi càng xa, không biết ngày nào tháng nào sẽ có người nhặt được hồ lô đó, đọc được tờ giấy bên trong.

Một lúc sau, Mạnh Hạo mới thu tầm mắt lại, che dấu đi vẻ mê mang trong ánh mắt, hít một hơi thật sâu hơi thở của núi non, ánh mắt toát lên vẻ kiên định.

- Cho dù thế nào, học hành cũng được, thợ khéo cũng vậy, luôn phải… sinh tồn.

Mạnh Hạo vốn là người có tính cách như vậy đó, trong thông minh có kiên cường, nếu không như vậy thì năm đó khi song thân ra ngoài rồi hắn đã chẳng thể một thân một mình sống tới bây giờ.

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, lại càng thêm kiên định, đang định xuống núi thì đúng lúc này, dưới vách núi kia truyền tới âm thanh yếu ớt như sắp bị gió thổi tan, lúc truyền vào tai Mạnh Hạo thì đã mỏng manh đến mức dường như khó có thể phát hiện.

- Cứu… cứu với…

Mạnh Hạo khựng người, giật mình một cái rồi cẩn thận nghe ngóng,

tiếng cứu mạng ấy cũng rõ ràng hơn khi hắn chú tâm lắng nghe.

- Cứu với…

Mạnh Hạo bước vội vài bước tới cạnh đỉnh núi, cúi xuống nhìn thì thấy ở lưng chừng vách núi này dường như có một kẽ nứt, có người thò nửa người ra từ nơi đó, sắc mặt tái nhợt và hoảng sợ đầy tuyệt vọng đang hô hoán.

- Ngươi… phải là Mạnh Hạo không, cứu với, Mạnh tài tử cứu ta với.

Người thò ra từ lưng chừng vách núi kia cũng là một thiếu niên, gã liếc thấy Mạnh Hạo cái thì lập tức mừng rỡ như tìm được đường sống trong chỗ chết.

- Vương Hữu Tài?

Mạnh Hạo mở to mắt nhìn vị thiếu niên ở giữa sườn núi đó, hắn có biết người này, chính là con của Vương bá có cửa hàng mộc trong huyện thành.

- Ngươi… sao ngươi lại chạy tới đây?

Mạnh Hạo liếc qua cái khe bên dưới, nơi đó cực kỳ dốc, căn bản không cách nào mà con người có thể leo xuống, nếu không chú ý một cái là nhất định sẽ rơi xuống dòng sông bên dưới ngay.

Mà nước sông lại chảy xiết như vậy, một khi rơi vào là cửu tử nhất sinh.

- Không chỉ ta, còn có mấy người khác ở huyện lân cận, bọn ta đều ở trong này. Mạnh huynh đừng nói vội, mau cứu bọn ta ra đi.

Vương Hữu Tài sốt ruột nói, có lẽ là do thò người ra một thời gian dài, nói xong thì một tay vồ hụt, nếu không phải được mấy người phía sau

nắm lấy quần áo thì đã trượt ngã xuống rồi, khiến cho Vương Hữu Tài sợ tới mặt càng thêm tái nhợt.

Mạnh Hạo thấy chuyện cấp bách, nhưng hắn một mình lên núi, không có dây thừng, muốn cứu người cũng chẳng có cách nào. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua dây mây chằng chịt khắp núi, mắt tỏa sáng, lập tức tìm kiếm.

Hắn vốn gầy gò, phải mất hai nén hương mới tìm được dây mây đủ dài, thở hổn hển cuốn dây mây lại rồi trở về bên vách núi, vừa gọi tên Vương Hữu Tài, vừa xoay người thả dây leo kia xuống dưới sườn núi.

- Ngươi còn chưa nói rốt cuộc các ngươi xuống đó như thế nào?

Mạnh Hạo thả dây mây xuống, hỏi.

- Bay!

Người phun ra chữ này không phải là Vương Hữu Tài, mà là một thiếu niên tám chín tuổi bên cạnh gã, thiếu niên này trông khỏe mạnh kháu khỉnh, lớn tiếng kêu lên.

- Nói linh tinh, bay cái gì mà bay, nếu ngươi bay xuống được thì sao giờ không bay lên đi.

Mạnh Hạo giễu cợt một câu, dứt khoát rút dây mây lại một ít.

- Đừng nghe nó nói bậy, chúng ta bị một nữ nhân biết bay bắt tới đây, bảo là muốn mang chúng ta tới cái tông gì đó làm tạp dịch.

Vương Hữu Tài vội mở miệng nói liên hồi, sợ Mạnh Hạo sẽ thu dây mây lại.

- Lại nói hươu nói vượn rồi, biết bay? Đó là tiên nhân trong truyền thuyết, ai tin hả.

Mạnh Hạo chẳng hề tin, thầm nghĩ mình đọc trong sách vở, thấy không ít những câu chuyện tiên nhân trở thành kẻ có tiền, mà những chuyện ấy chỉ là sách vở gạt người thôi.

Mắt thấy sợi dây kia tới khe núi trên vách núi, được Vương Hữu Tài bắt lấy, nhưng Mạnh Hạo đột nhiên cảm thấy gió lạnh thổi tới từ phía sau, nhiệt độ dường như trở về mùa đông khiến hắn rùng mình, theo bản năng quay đầu lại thì lập tức kinh hô một tiếng, suýt nữa thì bước hụt ngã xuống sườn núi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Kháo Sơn Tông (1)

Một nữ tử có sắc mặt trắng bệch, nhìn không ra tuổi, mặc trường bào màu bạc đứng ở đó, mặt không chút thay đổi nhìn Mạnh Hạo. Nữ tử này trông đẹp vô cùng, chỉ là gương mặt trắng bệch cùng hơi thở âm hàn kia hệt như vừa leo ra từ hầm mộ.

- Có chút tư chất, nếu tự mình tìm tới đây, cũng coi như là vận số của ngươi.

Giọng nói này rót vào tai như có xương, hơn nữa ánh mắt nữ tử này như ẩn chứa một loại năng lực kỳ dị nào đó, khiến Mạnh Hạo chỉ liếc một cái thôi là toàn thân rét lạnh, dường như ở trước mặt nữ tử này, mình chẳng hề có bí mật, bị nhìn thấu toàn thân.

Lời nói còn vang vọng, nữ tử đó vung tay áo lên, ngay tức khắc một làn gió màu xanh biếc cuộn lấy Mạnh Hạo, trong tiếng hét lên của Mạnh Hạo, theo nàng kia rơi thẳng xuống vách núi, cảnh tượng này như sét đánh khiến đầu óc Mạnh Hạo trống rỗng.

Khi tới khe hở đó rồi, nữ tử này vung tay ném thẳng Mạnh Hạo vào trong, rồi nàng ta cũng bước vào. Nàng vừa vào là khiến ba người Vương Hữu Tài sợ hãi, cuống quít lùi ra sau.

Nữ tử đứng ở đó, không nói câu nào, chỉ nhìn thoáng qua sợi dây mây được thả xuống từ bên trên.

Mạnh Hạo run rẩy cả người, lòng khẩn trương vô cùng, bò dậy rồi nhanh chóng nhìn quanh bốn phía. Khe này không lớn, bên trong rất nhỏ, mấy người đứng đã không còn nhiều chỗ trống.

Khi hắn quay sang nhìn Vương Hữu Tài thì thấy bên cạnh gã có hai thiếu

niên, một người là tên khỏe mạnh kháu khỉnh kia, kẻ khác là một tên béo trắng, cả hai giờ đều run rẩy, sắc mặt đầy sợ hãi, dường như sắp khóc tới nơi rồi.

- Vốn là thiếu một người, ngươi đi cùng chúng đi.

Nữ tử có sắc mặt trắng bệch này như không có bất cứ cảm xúc gì, lúc này không nhìn sợi dây nữa mà quay sang nhìn Mạnh Hạo.

- Cô… cô là ai?

Mạnh Hạo cố nén nỗi sợ trong lòng, dù sao hắn cũng đọc không ít sách, mà tính cách lại kiên cường, nên dù có sợ hãi thì cũng biết giờ phút này quyết không thể bối rối.

Nữ tử không nói gì, chỉ vung tay phải lên. Lục phong lần nữa xuất hiện, rít gào cuộn lấy mấy người Mạnh Hạo, Vương Hữu Tài, rồi cùng nữ tử này bay ra khỏi khe kia, thẳng lên bầu trời, chỉ giây lát đã không còn thấy đâu nữa, chỉ có Đại Thanh Sơn này vẫn đứng vững như trước, trong lúc hoàng hôn dần tan vào trong màn đêm đen.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái xanh, hắn thấy mình ở trong lục phong, nhưng lại bay đi như tên bắn giữa trời đất. Gió táp vào trong miệng, khiến hắn cảm thấy hô hấp cũng khó, nhưng trong đầu lại hiện lên một từ.

- Tiên nhân?

Hắn kiên trì được vài chục giây thì chẳng thể chống đỡ được nữa, mắt tối sầm, ngất đi.

Khi hắn mở mắt ra, đã ở trên một tảng đá ở giữa sườn núi, bốn phía là những rặng núi nhấp nhô, mây mù lượn lờ tuyệt không phải phàm trần, còn có thể nhìn thấy những lầu các tinh xảo đẹp đẽ vờn khắp dãy núi, đâu đâu cũng xa lạ.

Vương Hữu Tài và hai thiếu niên khác bên cạnh hắn giờ đều đã tỉnh lại, chỉ là đều run rẩy hoảng sợ nhìn nữ tử đang đưa lưng về phía bọn họ.

Trước cô gái này, có hai nam tử mặc trường bào lục sắc, tuổi thoạt trông đều hơn hai mươi, nhưng hốc mắt trũng xuống, đồng tử xanh mượt, làm cho người ta nhìn mà sợ.

- Hứa sư tỷ thật tài, ra ngoài có một lần lại mang về được bốn thằng nhóc có tư chất.

Một trong hai tên nam tử kia nói với phần xu nịnh nữ tử kia.

- Đưa chúng tới nơi tạp dịch.

Nàng kia mặt lạnh lùng, chẳng hề liếc bốn người Mạnh Hạo một cái, cất bước đi, cả người hóa thành một cây cầu vồng vụt vào trong dãy núi rồi biến mất.

Lúc này Mạnh Hạo đã định thần lại, hắn kinh ngạc nhìn nơi nàng kia biến mất, trong đôi mắt ánh lên thần thái mà mười sáu năm sống trên đời chưa từng có bao giờ, thần thái này làm cho nội tâm Mạnh Hạo lập tức sôi trào.

- Tạp dịch? Đây là làm công cho tiên nhân, hắn là được không ít tiền.

Mạnh Hạo chờ mong, bởi vì hắn nhìn ra người nơi này không muốn lấy mạng hắn.

- Hứa sư tỷ đã tới Ngưng Khí tầng bảy, được Chưởng môn ban thưởng Phong Phiên, chưa tới Trúc Cơ nhưng đã có thể phi hành, thật làm cho người ta hâm mộ.

Một tu sĩ mặc lục bào khác cảm khái, sau đó lại tỏ ra cao ngạo nhìn bốn

người Mạnh Hạo.

- Ngươi, cả ngươi nữa, theo đi tới khu tạp dịch phía nam.

Nói xong, người này chỉ vào Vương Hữu Tài và thiếu niên khỏe mạnh kia.

- Nơi… nơi này là nơi nào?

Bị người nọ chỉ vào, Vương Hữu Tài run lẩy bẩy hỏi.

- Kháo Sơn Tông!

Kháo Sơn Tông nằm trong lãnh thổ Triệu quốc giáp ranh Nam Vực của Vùng đất Nam Thiệm, từng là tông môn đứng đầu trong tứ đại tông môn của Triệu quốc, ngay cả toàn bộ Nam Vực này cũng rất có tiếng, nhưng nay đã sa sút, địa vị không thể so với lúc trước, cũng không còn vẻ huy hoàng từng có. Với Triệu quốc hiện giờ, Kháo Sơn Tông chỉ có thể coi là hàng mạt lưu.

Thực tế thì Kháo Sơn Tông vốn không phải tên là như này, chẳng qua ngàn năm trước xuất hiện một vị tu sĩ gây chấn động toàn Nam Vực, người này tự hiệu là Kháo Sơn Lão Tổ, lại còn cưỡng ép đổi tên tông môn thành Kháo Sơn Tông, hoành hành ngang ngược, gần như vơ vét bảo vật của tất cả tông môn trong Triệu quốc, phong cảnh vô cùng.

Nhưng qua nghìn năm, cảnh còn người mất, Kháo Sơn Lão Tổ đã mất tích hơn bốn trăm năm, nếu không phải không rõ sinh tử thì có lẽ đã sớm bị tông môn khác thâu tóm rồi. Hiện giờ Kháo Sơn Tông như mặt trời lặn đằng tây, lại thêm Triệu quốc tài nguyên có hạn, bị tam tông khác xa lánh, dù muốn vời tạp dịch thì cũng phải để đệ tử ra ngoài trói về, lại càng không nói tới chuyện quang minh chính đại thu môn đồ.

Theo phía sau nam tử áo lục, Mạnh Hạo đi trên con đường nhỏ trên dãy

núi Kháo Sơn Tông, xung quanh là phong cảnh như đào viên, chỗ nào cũng có kỳ thạch quái thụ, núi xanh nước biếc, những lầu các trong mây mù mờ mịt kia như đều dùng ngọc thạch dựng lên, khiến Mạnh Hạo nhìn mà phải cảm thán liên tục. Chỉ là tên mập bên người khóc lóc liên tục khiến Mạnh Hạo cảm thấy như đã phá hỏng đi ý cảnh nơi đây.

- Xong rồi, xong rồi, lần này thật sự xong rồi…

- Ta muốn về nhà, ở nhà có bánh bao, ở nhà có thịt bò…

- Chết tiệt, chết tiệt, sau này ta chắc là sẽ kế thừa tổ điền của gia đình, trở thành lão gia, có vài nàng tiểu thiếp, chứ không phải làm tạp dịch ở đây…

Tên mập vừa run run, vừa mặt buồn rười rượi thì thào, nước mắt đảo quanh trong vành mắt.

Gã cứ thì thầm như thế cho đến nửa thời gian uống cạn chun trà thì nam tử lục bào đi ở phía trước lạnh lùng nói.

- Nói mấy lời nhảm nhí nữa ta trực tiếp cắt lưỡi ngươi.

Tên mập rùng mình, đôi mắt ánh lên vẻ sợ hãi vô cùng, vội vàng che miệng mình lại, thân mình càng thêm run rẩy.

Cảnh này rơi vào mắt Mạnh Hạo khiến hắn chợt nhận ra chuyện có vẻ không tốt đẹp như hắn tưởng, nhưng với tính cách kiên cường, hắn hít sâu một hơi, không nói gì thêm.

Không lâu sau, ở lưng chừng núi, Mạnh Hạo thấy được giữa mây mù cuồn cuộn là những căn nhà. Có bảy tám thiếu niên mặc trường sam vải thô như nhau, mệt mỏi ngồi ở ngoài, cũng thấy mấy người Mạnh Hạo nhưng đều chẳng quan tâm.

Trên một núi đá cách đó không xa, một thanh niên mặc trường sam màu lam nhạt ngồi đó, người này mặt hơi dài như mặt ngựa, quần áo rõ ràng là đẹp đẽ quý giá hơn những thiếu niên kia, sắc mặt lãnh đạm, nhưng thấy nam tử áo lục dẫn Mạnh Hạo tới thì y vội đứng lên, cung kính ôm quyền với nam tử áo lục.

- Bái kiến sư huynh.

- Hai kẻ này là tạp dịch mới lên núi, ngươi bố trí chỗ ở cho chúng đi.

Nam tử áo lục không kiên nhẫn, nói xong cũng chẳng thèm nhìn lại hai người Mạnh Hạo mà cất bước bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Kháo Sơn Tông (2)

Chờ gã đi rồi, thanh niên mặt ngựa lại khoanh chân ngồi xuống, lãnh đạm liếc Mạnh Hạo và tên mập một cái.

- Nơi đây là khu tạp dịch phía bắc, Kháo Sơn Tông không nuôi lũ ăn hại, hai người các ngươi tới đây làm tạp dịch nửa giáp, mãn kỳ là có thể xuống núi. Nếu muốn đào tẩu thì núi hoang lắm dã thú, thập tử vô sinh. Nhận áo tạp dịch thì từ nay về sau đoạn tuyệt phàm trần, an tâm làm tạp dịch.

Thanh niên mặt ngựa nhìn hai người Mạnh Hạo, lạnh nhạt nói.

(Một giáp: 60 năm)

Tên mập khẽ run người, trong mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng. Mà Mạnh Hạo thì có vẻ trấn định hơn, ánh mắt toát lên thần thái kỳ lạ, khiến thanh niên mặt ngựa phải liếc Mạnh Hạo một cái. Y ở đây đã nhiều năm, gặp không ít thiếu niên bị bắt tới làm tạp dịch, nhưng lại chẳng có mấy ai có thể trấn định như Mạnh Hạo được.

- Tâm tính không tệ! Bọn ngươi cũng không phải là phải làm tạp dịch mãn nửa giáp, ngày thường cũng có thể tu hành, nếu đạt tới Ngưng Khí tầng một thì không còn là tạp dịch nữa, mà có thể thăng lên làm đệ tử ngoại tông.

Thanh niên mặt ngựa thản nhiên nói, rồi vung tay áo lên, ngay tức khắc hai bộ trường sam làm từ đay thô xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo và tên mập, trên có đặt một tấm mộc bài nhỏ, có khắc chữ “Tạp”.

Ngoài ra, còn có một cuốn sách, trên viết ba chữ.

Ngưng Khí Quyển.

Vừa nhìn thấy ba chữ này, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập hẳn lên, hắn nhìn chòng chọc vào cuốn sách kia, trong đầu lập tức tái hiện lại Ngưng Khí tầng bảy mà lúc trước nam tử áo lục nịnh hót nữ tử mặt lạnh kia.

- Ngưng Khí tầng một có thể trở thành đệ tử ngoại tông, vậy cô gái bắt ta đến đây, là Ngưng Khí tầng bảy… Ngưng Khí là gì nhỉ, chẳng lẽ là phương pháp tu tiên trong truyền thuyết ư? Đây có lẽ là tiền công làm tạp dịch rồi. Bực tiền công này tuy không phải là ngân lượng, nhưng nếu có thể cầm ra ngoài ắt là phải bán được cả trăm vàng!

Mạnh Hạo tim đập thình thịch, nhấc trường sam lên, bọc mộc bài và sách kia vào trong.

- Phòng số bảy phía tây là chỗ ở của hai người các ngươi, bắt đầu từ ngày mai công việc của hai ngươi là đốn củi, mỗi ngày mỗi người mười cây gỗ, làm không xong thì không ăn cơm.

Thanh niên mặt ngựa nói xong liền nhắm mắt lại.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, học dáng vẻ lúc trước của đối phương, ôm quyền cúi đầu một cái rồi kéo tên mập vội đi đến mấy căn nhà kia. Nơi đây dường như là một loại tứ hợp viện được làm lớn ra gấp nhiều lần, dựa theo biển số của từng phòng tìm được phòng số bảy, hắn đẩy cửa ra, bước vào trong.

Gian phòng không lớn, ngoài hai chiếc giường nhỏ thì còn có một cái bàn, mặc dù đơn giản nhưng rất sạch sẽ. Ngồi xuống một chiếc giường rồi, tên mập giờ phút này cũng không nín nhịn được nữa, òa khóc.

Cậu ta cũng chỉ chừng mười hai mười ba tuổi, lúc này khóc ầm lên, cho dù là bên ngoài cũng có thể nghe được tiếng vọng.

- Cha ta là tài chủ, ta lẽ ra cũng là tài chủ, ta không làm tạp dịch…

Tên mập khóc vô cùng thương tâm, thân mình đầy thịt mỡ cũng rung rung theo.

- Đừng khóc nữa! Kỳ thật ngươi nghĩ xem, nơi này cũng không tệ, chúng ta đây là làm việc cho tiên nhân, nói ra có khi có ối người phải hâm mộ chúng ta đó chứ.

Mạnh Hạo vội đóng cửa phòng lại rồi an ủi.

- Ta không muốn làm việc, nhà ta có tiền, hơn nữa… chuyện hôn nhân của ta đã được sắp xếp xong rồi, sính lễ cũng đưa đi rồi. Thương cho tiểu nương tử xinh đẹp chưa qua cửa của ta, chẳng lẽ là phải làm quả phụ…

Tên mập càng khóc lại càng thương tâm.

Sắc mặt Mạnh Hạo hơi cổ quái, thầm nghĩ tên mập này chưa lớn mà đã đính hôn rồi, mình thì lớn như vậy ngay cả tay đàn bà cũng chưa được sờ bao giờ, không khỏi cảm khái rằng có tiền đúng là tốt nhất. Tên mập này gia tài bạc triệu, áo cơm không lo, mà mình thì một nghèo hai tay trắng, ngay cả căn nhà tổ tiên cũng đã bán đi năm ngoái rồi, nay còn nợ Chu viên ngoại nữa.

Nhưng nghĩ đến món nợ, Mạnh Hạo lại vui vẻ, tự nghĩ mình tới đây rồi, nếu Chu viên ngoại có bản lĩnh thì tới đây mà đòi, còn không có bản lĩnh thì chờ mình ra khỏi đây đã là nửa giáp sau, phỏng chừng ông ta… đã không còn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Mạnh Hạo càng cảm thấy nơi này không tệ, không mất tiền mà được ăn no mặc ấm, thậm chí chưa làm mà đã có tiền công đáng giá trăm vàng, mà đây lại là chỗ ở của tiên nhân, càng làm cho Mạnh Hạo cảm thấy nơi đây đúng là tuyệt xử phùng sinh với hắn.

Nghe tiếng khóc của tên mập mà nẫu hết cả ruột gan, Mạnh Hạo dứt khoát cầm lấy cuốn sách trong trường sam đay thô, khoanh chân ngồi trên giường mở ra xem, mở ra tờ thứ nhất, xem hết câu nói đầu tiên, Mạnh Hạo há hốc mồm.

- Làm người mà có chỗ dựa, phàm nhân như có cả đời phú quý, tu sĩ như có cả đời vô ưu, vào Kháo Sơn Tông ta, lão phu chính là kẻ chống lưng.

Đây là những lời mở đầu cuốn sách, lạc khoản là Kháo Sơn Lão Tổ.

Hơn chục chữ ít ỏi nhưng lại toát lên khí phách khôn cùng, cũng là lời nói tìm kẻ để dựa hơi một cách trắng trợn, khiến Mạnh Hạo sửng sốt, nhưng lại cảm thấy những lời này rất có lý.

- Kháo Sơn Tông, chẳng lẽ đây chính là chân ý của Kháo Sơn Tông, làm người là phải tìm chỗ dựa vững chắc, tìm được rồi thì cả đời sau phú quý vô ưu.

Mạnh Hạo càng nghĩ càng cảm thấy những lời này vô cùng chính xác, nghĩ đến nếu mình có một ông quan lớn làm chỗ dựa cho thì há có thể thi rớt ba lần liên tục. Hắn cảm khái với vị Kháo Sơn Lão Tổ chưa từng được gặp bao giờ, dường như có tôn kính. Hắn cảm thấy một cánh cửa lớn của cuộc đời, đã từ từ mở ra theo những lời này.

- Nói cách khác, ở Kháo Sơn Tông này, ta phải dùng các loại phương pháp tìm chỗ dựa, như thế mới có vô ưu ở nơi này.

Mạnh Hạo hai mắt tỏa sáng, tiếp tục lật xem sách nhỏ trong tay, quên mất tên tên mập còn đang gào khóc bên cạnh.

Cho tới đêm khuya, tên mập khóc mệt đã lăn ra ngủ, tiếng ngáy như sấm vang khắp phòng thì Mạnh Hạo mới lưu luyến khép cuốn sách lại, mặc dù trông có vẻ mệt mỏi nhưng thần thái trong đôi mắt hắn rất có thần vận.

- Quyển sách này không phải là giá trị trăm vàng, mà là ngàn vàng!

Mạnh Hạo thì thào, với một kẻ mà giấc mộng cả đời là làm quan phát tài, trở thành kẻ có tiền như hắn, nếu đánh giá thứ nào đó đến ngàn vàng, như vậy thứ này với hắn đã tăng lên tới gần mạng sống rồi.

Đang kích động, tiếng ngáy của tên mập đột nhiên ngừng, Mạnh Hạo ngẩn ra, quay sang nhìn thì thấy tên mập đang nhắm mắt ngủ mà lại ngồi dậy từ trên giường, tay đấm đánh lung tung, miệng thì lẩm bẩm.

- Đánh chết ngươi, dám cướp bánh bao của ta! Ta cắn chết ngươi, dám đoạt nương tử của ta!

Nói xong, tên mập nhắm mắt đứng dậy xuống giường, đầy oai phong đánh một vòng quanh phòng, không cẩn thận đụng phải cái bàn. Nhưng điều khiến Mạnh Hạo phải trợn trừng mắt là tên mập này lại há miệng cắn lấy một góc bàn, để lại dấu răng thật sau, thế mới quay lại giường tiếp tục ngủ, tiếng ngáy lại vang lên.

Mạnh Hạo nhìn tên mập hồi lâu, xác định kẻ này có thói quen mộng du rồi lại nhìn góc bàn, cảm thấy lúc tên mập này ngủ thì không thể dây vào, hắn cẩn thận dịch ra xa một chút, cúi đầu nhìn cuốn sách, sắc mặt đầy kích động.

- Chín tầng Ngưng Khí, con đường tiên linh! Làm việc cho tiên nhân được cho cơ hội trở thành tiên nhân, đúng là món tiền công hậu hĩnh nhất. Ta không tin mình thành tiên rồi mà không thành được kẻ có tiền!

Mạnh Hạo nắm chặt lấy cuốn sách, ánh mắt toát lên tia sáng mãnh liệt, dường như thấy được con đường khác ngoài đọc sách.

Đúng lúc này, cửa phòng chợt vang lên một tiếng rầm, bị người đá văng ra, một tiếng hừ lạnh theo đó truyền vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thăng tiến ngoại tông (1)

- Ngủ sớm nhể, dậy hết cho Hổ gia gia các ngươi nào!

Theo tiếng hai cánh cửa phòng va lập cập, một đại hán khôi ngô mặc áo tạp dịch bước vào, hung ác trừng Mạnh Hạo và tên mập còn đang say ngủ.

- Hai tên nhãi các ngươi từ nay trở đi phải chặt thêm mười cây gỗ cho ta, bằng không Hổ gia gia xé xác các ngươi ra.

Đại hán hung ác nói.

- Bái kiến Hổ gia, tiểu sinh…

Mạnh Hạo vội leo xuống giường, khẩn trương đứng một bên, còn chưa kịp nói hết lời đã bị đại hán kia trừng cho một cái.

- Tiểu cái rắm, cảm thấy Hổ gia này nói to lắm hả?

Mạnh Hạo chỉ cảm thấy đối phương thật hung hãn, lại nhìn thân hình khôi ngô của đối phương, chần chờ rồi mở miệng:

- Nhưng… Vị sư huynh ở chỗ tạp dịch chỉ cho chúng ta mỗi ngày mỗi người mười cây.

- Thêm mười cây nữa là để cho lão tử.

Đại hán hừ lạnh một tiếng.

Mạnh Hạo trầm mặc, đầu nhanh chóng suy nghĩ. Vừa tới tông môn của tiên nhân đã bị ức hiếp, hắn không cam lòng, nhưng đối phương khôi ngô cao lớn thế kia, mình lại gầy yếu thế này, rõ ràng là không chống lại được. Đang chần chừ, hắn chợt thấy dấu răng ở góc bàn, nghĩ tới vẻ oai phong bất phàm của tên mập khi mộng du, chợt nghĩ dù thế nào cũng phải thử một lần, vì thế lập tức hô lên với tên mập.

- Mập ơi, có người cướp bánh bao của ngươi, đoạt nương tử của ngươi kìa!

Mạnh Hạo vừa dứt lời, tên mập chợt ngồi bật dậy, mắt nhắm tịt, miệng gào lên, mặt mày méo mó trông thật dữ tợn.

- Ai cướp bánh bao của ta, ai đoạt nương tử của ta, ta đánh chết ngươi, ta cắn chết ngươi.

Tên mập nhào xuống khỏi giường, múa may đánh đấm loạn xạ khắp phòng. Đại hán kia lúc đầu còn sửng sốt nhìn, sau bước lên đánh bốp một cái vào tên mập.

- Ở trước mặt Hổ gia mà cũng dám gào hét à.

Cái tát này quăng lên mặt mập mạp, nhưng ngay sau đó đại hán kia cũng hét thảm lên. Lúc này tên mập nhắm chặt mắt lại, cắn chặt lấy cánh tay đại hán kia, mặc cho đại hán kia có vung vẫy thế nào thì cậu ta cũng không chịu nhả ra.

- Nhả ra mau, đồ chết tiệt này, nhả ra cho ta.

Đại hán này cũng là tạp dịch chứ không phải tu sĩ, chẳng qua làm tạp dịch được một thời gian dài nên thân thể có phần cường tráng, nhưng hôm nay cũng đau đến mức toát mồ hôi lạnh, tay đấm chân đá cũng chẳng thể làm cho tên mập nhả ra, trái lại còn cắn sâu hơn, máu thịt bê bết, dường như muốn cắn đứt ra một miếng thịt lớn.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra ngoài phòng lập tức khiến tạp dịch ở phòng xung quanh chú ý. Lúc này, một giọng nói lạnh lùng như trời đông giá rét truyền tới từ bên ngoài.

- Ồn quá đấy!

Đó là tiếng của thanh niên mặt ngựa, đại hán nghe thấy thế thì run rẩy cả người, dù đau đến mặt méo mó cả đi nhưng cũng không dám kêu la thảm thiết nữa.

- Khiến sư huynh không vui, ta và ngươi chẳng được tốt lành gì. Ngươi mau bảo nó buông ra, cùng lắm thì ta không cần mười cây kia nữa.

Đại hán cố chống đỡ, nói thật nhanh.

Mạnh Hạo cũng không ngờ tên mập mộng du mà lại sinh mãnh đến thế, lúc này cũng hiểu là không thể tiếp tục nữa. Hắn vội bước lên vỗ nhẹ tên mập, ghé vào tai cậu ta thì thầm.

- Bánh bao về rồi, nương tử cũng đã trở lại.

Tên mập nhất thời trầm tĩnh lại, cũng nhả miệng ra, đánh quyền trở về giường, mặt mũi bầm dập tiếp tục ngủ say.

Đại hán lòng còn sợ hãi liếc tên mập một cái, không nói thêm câu nào mà chạy ra khỏi phòng. Ở một bên, Mạnh Hạo sửng sốt một lúc lâu, bội phục nhìn tên mập rồi cũng trở về giường cẩn thận nằm xuống ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Tờ mờ sáng, bên ngoài phòng ở truyền tới những tiếng chuông, những tiếng ấy như mang theo loại năng lượng kỳ dị nào đó, lọt vào tai là lập tức khiến người ta tỉnh táo lại. Theo những tiếng động hỗn loạn truyền

tới từ bên ngoài, mập mạp cũng mở mắt ra, ngơ ngác nhìn dấu chân ngổn ngang trên người mình, lại sờ mặt mình.

- Tối hôm qua ta làm sao vậy? Sao toàn thân đau nhức như bị người đánh thế này…

Mạnh Hạo đang mặc áo tạp dịch vào nghe thế thì im lặng, một lúc sau mới mở miệng.

- Không gì cả, mọi thứ đều bình thường.

- Sao ta cảm thấy mặt sưng phù lên rồi?

- Có lẽ là muỗi quá to.

- Nhưng sao miệng ta còn có máu thế này?

- Tối hôm qua ngươi ngã xuống đất, mấy lần liền.

Mạnh Hạo vội đẩy cửa phòng ra, đang định bước ra thì chần chừ một lát, quay đầu nhìn mập mạp, còn thật sự nói.

- Mập mạp, sau này phải mài răng nhé, tốt nhất là cho nó sắc lên một chút.

- Ô? Ngươi cũng nói vậy hả, cha ta cũng nói như thế với ta đó.

Mập mạp vừa chịu đau mặc áo tạp dịch, vừa kinh ngạc nói.

Hứng ánh sáng mặt trời, Mạnh Hạo và mập mạp đi ra phòng, bắt đầu công việc đốn củi cho khu tạp dịch của Kháo Sơn Tông.

Mỗi người một ngày mười cây, ngoài khu tạp dịch phía bắc này có dãy núi hoang kéo dài không ngớt, cây cối rậm rạp, tuy không to nhưng lại

rất nhiều, nhìn không thấy cuối, đứng xa nhìn như cánh rừng ngút ngàn.

Khiêng chiếc búa do khu tạp dịch phát, Mạnh Hạo xoa bả vai, hai cánh tay đều nhức mỏi, đau buốt. Búa này rất nặng, mà mập mạp thì cũng thở hồng hộc. Hai người lên núi hoang, tìm được khu vực được phân công cho, dần tiếng bang bang không ngừng truyền ra, liên tục chặt cây.

- Cha ta là tài chủ, sau này ta cũng là tài chủ, ta không làm tạp dịch…

Mập mạp mặt buồn như đưa tang, vung búa chặt.

- Ngươi nói xem đám tiên nhân này rất quái đúng không, bọn họ có pháp thuật, chẳng lẽ còn cần nhóm lửa sao, vì sao lại bắt chúng ta chặt cây…

So với mập mạp ở một bên nói huyên thuyên, Mạnh Hạo đã mệt tới mức không nói ra lời, mồ hôi tuôn như mưa. Khi ở huyện Vân Kiệt, hắn nghèo khổ, chẳng được ăn thịt mấy nên thân thể gầy gò, sức lực cũng không lớn, lúc này chỉ mới được thời gian nửa nén hương mà cả người hắn đã dựa vào một gốc cây còn chưa chặt gãy, thở hổn hển.

Lại nhìn mập mạp, tuy cũng là mệt đến run rẩy cả người, nhưng vẫn vừa buồn rười rượi lẩm bẩm, vừa chặt cây, hiển nhiên tuy tuổi còn nhỏ, nhưng khỏe hơn Mạnh Hạo không ít.

Mạnh Hạo cười gượng, lắc đầu, nương thời gian nghỉ ngơi lấy Ngưng Khí Quyển ra xem, lặng lẽ dựa theo mô tả bên trên mà cảm thụ linh khí trong thiên địa.

Thời gian cứ thế trôi qua, hoàng hôn nhanh chóng kéo tới. Một ngày này Mạnh Hạo mới chặt được hai cây, mà mập mạp đã chặt được hắn tám cây, cộng lại cũng chỉ đủ cho một người ăn no. Hai người tính gộp lại, mập mạp đi lấy đồ ăn, hai người về phòng chia đôi ra rồi ăn, thế mới mệt mỏi ngã xuống giường ngủ.

Cho tới khi tiếng ngáy của mập mạp lại vang lên khắp phòng, Mạnh Hạo bò dậy, ánh mắt hắn toát lên vẻ chấp nhất, cố nhịn sự đói khát và mỏi mệt, cầm lấy Ngưng Khí Quyển im lặng xem.

- Lúc trước đọc sách ta thường học tới bình minh, đã sớm quen rồi, cuộc sống bây giờ tuy khá mệt mỏi, nhưng tóm lại cũng là một lối ra. Mạnh Hạo ta không tin mình không theo được đường khoa cử rồi mà còn không tu hành được ở tông môn này.

Ánh mắt Mạnh Hạo càng thêm chấp nhất, mang theo kiên nghị, cúi đầu lĩnh ngộ.

Thẳng tới khuya, Mạnh Hạo không rõ mình ngủ từ khi nào, dường như cả trong mơ cũng cảm thụ linh lực thiên địa. Sáng sớm khi bị tiếng chuông đánh thức, lúc hắn mở mắt ra, đôi mắt đầy tơ máu. Hắn cắn răng rời giường, cùng mập mạp tinh thần sung mãn tiếp tục đốn củi.

Một ngày, hai ngày, rồi ba ngày… rồi hai tháng trôi qua. Hai tháng này, Mạnh Hạo dần dần có thể mỗi ngày đốn được bốn cây, nhưng phần lớn thời gian hắn đều dùng để cảm ngộ linh khí, tơ máu trong mắt cũng dần tăng lên. Cho đến hoàng hôn một ngày này, Mạnh Hạo thở hổn hển tạm nghỉ, khoanh chân ngồi xuống, chưa được bao lâu thì toàn thân hắn chấn động, trong giây lát hắn cảm nhận được tứ chi tê dại, dường như có một tia khí tức không nhìn thấy ngưng tụ trong huyết nhục.

Ngay sau đó, trong cơ thể hắn xuất hiện một tia linh lực, tuy chỉ chợt lóe rồi biến mất, nhưng cũng khiến Mạnh Hạo kích động mở choàng mắt ra. Mệt mỏi dường như tan biến, tơ máu trong mắt cũng tan đi không ít, thân thể hắn run rẩy, nắm chặt lấy Ngưng Khí Quyển kia. Một tháng nay hắn ăn không đủ, ngủ cũng ít, ngoài thời gian đốn gỗ ra thì đều dùng để cảm thụ linh khí, giờ phút này cuối cùng đã có thu hoạch, khiến cho Mạnh Hạo chấn hưng tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Thăng tiến ngoại tông (2)

Thời gian thoáng một cái lại hai tháng qua đi, nay đã là tháng tám mùa hè, mặt trời chói chang tỏa ra cái nắng nóng bức bối.

- Ngưng khí nhập thể, dung tán toàn thân, kinh mạch nhất thông, thiên địa cộng minh.

Giữa trưa, trên núi sâu trong phạm vi của Kháo Sơn Tông, Mạnh Hạo một tay nghịch đống lửa trước mặt, tay kia cầm Ngưng Khí Quyển, cẩn thận đọc.

Một nén nhang sau, hắn nhắm mắt lại, yên lặng cảm thụ những tia khí tức ôn hòa trong cơ thể. Khí tức này xuất hiện từ hai tháng trước, được Mạnh Hạo coi như trân bảo, nay đã nồng hậu hơn trước không ít. Dựa theo khẩu quyết và phương pháp vận chuyển của Ngưng Khí Quyển, hắn ngồi ở đây, không ngừng khiến cho những tia khí tức đó chảy khắp thân thể.

Không lâu sau, Mạnh Hạo mở mắt ra, đằng xa, một bóng người béo núc ních mang theo búa chạy như bay tới đây.

- Thế nào, thế nào rồi?

Mập mạp thở hồng hộc, tuy vẫn béo như cũ nhưng thân thể đã cường tráng hơn, chạy tới nơi rồi thì vội vàng hỏi.

- Còn chưa tán hết toàn thân, nhưng ta chắc chắn là một tuần lễ nữa là có thể đạt tới tiêu chuẩn Ngưng Khí tầng một.

Trong ánh mắt Mạnh Hạo toát lên vẻ tự tin, hắn cười nói.

- Ta là hỏi con gà kia thế nào rồi!

Mập mạp liếm liếm môi nhìn về đống lửa.

- Chắc là được rồi đấy.

Mạnh Hạo cũng liếm môi, cầm lấy cây củi bên người cời lửa ra. Tiểu bàn tử lập tức cầm búa bới con gà rừng đã chín thơm nức chôn dưới đất lên.

Mùi hương tỏa ra bốn phía, hai người đều tự chia đôi ra, ăn ngấu nghiến.

- Cũng may từ khi có linh khí rồi ngươi có thể thường xuyên bắt được gà rừng, bằng không hai ta chắc chết đói. Giờ nghĩ lại cuộc sống của hai tháng trước, ta đều cảm thấy như vừa qua cơn ác mộng…

Mập mạp miệng đầy mỡ, theo thói quen nịnh nọt Mạnh Hạo.

- Mấy món này hầu hết mọi người đều biết làm, có ngươi là không biết thôi.

Mạnh Hạo cắn chân gà, nói rõ từng chữ một.

- Ôi, nếu một tuần sau ngươi đạt tới Ngưng Khí tầng một, thành đệ tử ngoại tông rồi, đến lúc đó ta phải làm gì đây, ta đọc mà chẳng hiểu cái khẩu quyết này.

Mập mạp mặt ủ mày chau, chớp chớp mắt nhìn Mạnh Hạo.

- Mập này, chỉ có thành đệ tử ngoại tông mới có thể về nhà.

Mạnh Hạo thả chiếc chân gà trong tay ra, nhìn mập mạp.

Mập mạp im lặng, một lúc sau thì kiên định gật đầu.

Thời gian nhoáng cái đã lại sáu ngày trôi qua. Tối hôm nay, mập mạp đã ngủ, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong phòng, nghĩ đến bốn tháng này mình ngoài đốn củi ra thì gần như dồn hết thời gian để cảm thụ ngưng khí, nghĩ đến sự kích động khi luồng khí tức thứ nhất xuất hiện vào hai tháng trước, giờ phút này hắn hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, vận chuyển những tia linh khí trong cơ thể. Một lát sau, đầu óc ầm vang một tiếng, trong giây lát này, linh khí mà mấy ngày nay không tán khắp cơ thể đã lan tràn tới khắp các ngóc ngách trong cơ thể hắn, một loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên xuất hiện trong não Mạnh Hạo.

Gần như cùng lúc khi linh khí của Mạnh Hạo đạt tới Ngưng Khí tầng một, thanh niên mặt ngựa dường như cả ngày cả đêm đều khoanh chân đả tọa trên tảng đá lớn ngoài phòng chậm rãi mở mắt, nhìn gian phòng của Mạnh Hạo rồi lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Sáng sớm, ở trong không ít ánh mắt hâm mộ của đám người ở khu tạp dịch phía bắc, Mạnh Hạo im lặng bước ra khỏi gian phòng đã ở lại bốn tháng, đi tới bên người thanh niên mặt ngựa.

Mập mạp không theo cùng, mà đứng ở cửa nhìn Mạnh Hạo với ánh mắt kiên định.

- Bốn tháng trở thành Ngưng Khí tầng một, không coi là thiên tư xuất chúng, nhưng cũng không tính là ngu dốt.

Thanh niên mặt ngựa nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt đã không còn lạnh nhạt nữa, bình tĩnh mở miệng nói.

- Lần này tới ngoại tông, ta sẽ nói cho ngươi quy củ của ngoại tông. Tuy rằng mỗi tháng ngoại tông cho linh thạch, đan dược, nhưng không cấm cướp đoạt lẫn nhau, cũng chỉ định một khu vực riêng có thể công khai giết người, ngươi… hãy tự lo cho tốt.

Thanh niên mặt ngựa thản nhiên nói, vung tay lên. Một chiếc ngọc giản bay ra, hạ xuống trước mặt Mạnh Hạo, hắn vội bắt lấy.

- Đưa linh khí vào ngọc giản, là có thể tự dẫn ngươi tới Bảo các của ngoại tông, nơi đó cũng là nơi đăng ký cho đệ tử tấn thăng ngoại tông.

Thanh niên mặt ngựa nói xong thì nhắm mắt lại.

Mạnh Hạo im lặng, lại cúi đầu, sau đó xoay người nhìn thoáng qua mập mạp. Ánh mắt hai người đối vọng, Mạnh Hạo thầm cảm khái, sau không nghĩ nhiều nữa, dùng sức nắm lấy ngọc giản trong tay, ngọc giản lập tức phát ra ánh sáng xanh nhu hòa, chậm rãi bay đi.

Mạnh Hạo nhanh chóng bước theo, với ngọc giản chỉ đường, chậm rãi rời khỏi khu tạp dịch, đi trên con đường nhỏ trên núi, càng đi càng xa, dần bước vào khu vực mà bốn tháng nay hắn chưa từng tới.

Kháo Sơn Tông có bốn ngọn núi chính, theo thứ tự là đông tây nam bắc, bên ngoài là vô số những rặng núi như vô biên giới. Lưng chừng mỗi ngọn núi đều có một khu tạp dịch, như ngọn núi phía bắc chỗ Mạnh Hạo ở là khu tạp dịch phía bắc, nhưng cũng chỉ ở lưng chừng núi, nếu tiến lên trên là sẽ có trận pháp ngăn cản, khu vực đỉnh núi chỉ có đệ tử nội môn và trưởng lão mới có thể ở lại.

Bốn ngọn núi đều như vậy, về phần khu vực bình nguyên ở giữa bốn ngọn núi thì khắp nơi là nhà cửa, nơi đó là ngoại tông của Kháo Sơn Tông.

Kháo Sơn Tông có phần khác với các tông môn khác, ngoại tông ở dưới, mà tạp dịch lại ở giữa sườn núi, không rõ năm đó vì nguyên nhân gì mà Kháo Sơn Lão Tổ lại đặt ra môn quy này.

Từ bên ngoài nhìn vào thì nơi đây sương mù lượn lờ, nhưng bước vào

một cái là sương mù lập tức tiêu tan. Ở trước mặt Mạnh Hạo, lộ ra khắp nơi là điêu lan ngọc thế, lầu các khắp chốn, ngay cả đường đi cũng lát đá. Có không ít đệ tử ngoại tông mặc trường bào lục sắc lui tới, khi Mạnh Hạo đi qua thì một vài kẻ liếc nhìn.

Những ánh mắt kia mang theo vẻ miệt thị, không chút thiện cảm. Mạnh Hạo cảm giác như bị dã thú hung ác nhìn, làm cho hắn nhớ tới lời của sư huynh mặt ngựa nói về ngoại tông.

Không bao lâu, ở khu vực ngoại tông này, Mạnh Hạo đi tới cạnh một lầu các màu đen ở phía nam. Lầu các này cao ba tầng, dù màu đen nhưng dường như được điêu khắc ra từ ngọc thạch, làm cho người ta cảm thấy trong suốt lóng lánh.

Mạnh Hạo vừa tới gần thì cánh cửa lầu các im lặng mở ra, một nam tử trung niên gầy nhom bước ra từ bên trong. Nam tử này mặc một bộ trường bào màu xanh lá cây, trông mặt mày có vẻ khôn khéo. Y nâng tay phải lên túm một cái, ngọc giản trước người Mạnh Hạo lập tức bay vào tay người nà nhìn thoáng qua, uể oải nói.

- Mạnh Hạo, thăng chức đệ tử ngoại tông, thưởng ngươi một gian phòng, lục bào, linh bài, túi trữ vật. Cầm linh bài kia là có thể vào Bảo các lấy được pháp bảo.

Nam tử khôn khéo vung tay lên, lập tức một túi tiền màu xám rơi vào tay Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn chiếc túi màu xám trong tay, sửng sốt, lại nhớ ra dọc đường này tất cả những đệ tử ngoại tông mà hắn gặp đều đeo cái túi như vậy.

- Rót linh khí vào, có thể để đồ.

Nam tử khôn khéo nhìn Mạnh Hạo, lòng lập tức đoán ra đối phương nhất

định không có người quen nào ở ngoại tông, nếu không thì sao ngay cả cách sử dụng túi trữ vật cũng không biết, nghĩ vậy cũng yên tâm phần nào, thản nhiên nói.

Mạnh Hạo nghe vậy, lập tức rót chút linh khí trong cơ thể vào trong túi, dường như thấy trước mắt nhạt nhòa đi, rồi như thấy được một không gian to bằng nửa người, bên trong có mấy thứ như lục bào, ngọc giản.

Thấy cảnh như vậy, hắn nhất thời hưng phấn, thầm nghĩ túi trữ vật này cũng trị giá năm vàng, bảo vật như vậy có thể tính là phương pháp của tiên gia.

Động tâm niệm thì một chiếc ngọc giản xuất hiện trong tay hắn, ngưng thần nhìn thì thấy ở trong là một bản đồ miêu tả khu vực ngoại tông này, một căn phòng ở góc hẻo lánh từ nay về sau thuộc về Mạnh Hạo.

- Về hẵng coi, Bảo các đã mở rồi, còn không đi vào.

Nam tử khôn khéo lạnh lùng nói.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhét túi trữ vật vào trong lòng, mắt nhìn cánh cửa lầu các đang mở rộng, hít sâu một hơi, mang theo mong đợi bước vào trong đó.

Trong khoảnh khắc khi bước vào Bảo các, sắc mặt Mạnh Hạo chợt biến đổi, hít vào một hơi thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Một chiếc gương đồng

Trong Bảo các châu quang bảo khí, ánh vào mi mắt là những dải màu ngũ sắc, từng dãy ngọc san sát, trong những ô vuông đều phát ra hào quang chói mắt. Bảo bình, tiểu kiếm, ngọc bội, bảo châu nơi đâu cũng có, làm cho Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, trái tim đập nhanh, dường như trong khoảnh khắc máu tươi đổ dồn lên não, sững sờ đứng đó.

Sống từng ấy năm, Mạnh Hạo chưa từng thấy nhiều châu báu tiền bạc tới như vậy. Giờ phút này, hắn đã hoàn toàn bị những châu quang bảo khí kia bao phủ, đầu óc ù ù, bất tri bất giác có cái suy nghĩ phải cướp hết bảo bối ở đây đi.

- Những bảo vật này… đều là vô giá, phát tài rồi, đãi ngộ khi làm công cho tiên nhân lại tốt như vậy.

Mạnh Hạo thì thào, đi qua từng dãy ngọc, vẻ mặt đầy kích động, lại theo bản năng ngẩng đầu lên trên, thầm nghĩ Bảo các này có ba tầng, chỉ tầng thứ nhất đã như thế, như vậy chẳng phải bảo vật ở hai tầng trên còn có giá trị lớn hơn ư.

- Tiên nhân… thực giàu có!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, lúc này hắn bỗng nhiên híp mắt lại, thấy được ở một vị trí rất nổi bật trong Bảo các này có bày một chiếc gương đồng.

Gương này có vết rỉ sét, trông không đẹp cho lắm, bề mặt lại không có bảo quang, khác hẳn với các bảo vật xung quanh.

Mang theo kinh ngạc, Mạnh Hạo cầm lấy gương đồng cẩn thận xem mấy lần. Gương này càng xem lại càng thấy bình thường, giống như vật phàm trần chẳng hề có điểm gì thần kỳ, nhưng Mạnh Hạo nghĩ nếu đã đặt ở

Bảo các thì hẳn là có giá trị nào đó.

- Sư đệ thật tinh mắt.

Sau lưng Mạnh Hạo vang lên một giọng nói, chẳng biết nam tử khôn khéo kia xuất hiện từ lúc nào, nhìn chiếc gương đồng trong tay Mạnh Hạo, nói với vẻ tán thưởng.

- Nếu sư đệ đã cầm cái gương này, chứng tỏ ngươi và nó có duyên. Gương này có không ít truyền thuyết, càng chứng tỏ nó thần bí, nghe nói có thể có được thứ này ngoài cơ duyên lớn ra còn yêu cầu vận số. Như vậy sư đệ chính là người có được loại khí chất này, ngày cầm chiếc kính này tiếu ngạo thiên địa hẳn là sắp tới rồi.

Nam tử khôn khéo liên tục cảm thán, trong giọng nói mang theo loại lực kỳ lạ nào đó khiến Mạnh Hạo nghe mà phải ngẩn ra.

- Gương này…

Mạnh Hạo cổ quái cúi đầu nhìn chiếc gương kia, bên trên không có hoa văn phức tạp gì, mà những vết rỉ sét trên mặt gương khiến cho nó không soi rõ được vật khác.

- Sư đệ đừng thấy gương này không hiện bảo quang mà coi thường. Nên biết rằng phàm là bảo vật thông linh đều ẩn dấu về phàm, càng thấy bình thường thì lại càng không tầm thường.

Nam tử khôn khéo thấy Mạnh Hạo định thả đặt chiếc gương đồng lại ô vuông thì vội bước lên ngăn cản, chăm chú nhìn Mạnh Hạo.

- Sư đệ, cầm lấy nó chính là có duyên, há có thể vì nó trông có vẻ phàm tục mà bỏ qua? Sư huynh phụ trách Bảo các này đã nhiều năm, biết được lai lịch của mỗi một đồ vật trong này. Chiếc gương đồng này năm xưa đã từng gây nên náo động khắp Triệu quốc, là do một tia sáng thiên ngoại

hạ xuống mà hình thành, sau đó Kháo Sơn Lão Tổ có được nó bèn dốc sức nghiên cứu, cho là bảo vật thông thiên, tuy mãi chẳng rõ được nó là như nào, nhưng kết luận rằng nếu kính này gặp người hữu duyên tất có thể rong ruổi thiên hạ.

Nghe tới cái tên của Kháo Sơn Lão Tổ, Mạnh Hạo ngẩn ra. Hắn vừa mới vào ngoại tông, còn nhiều thứ không rõ nên chần chừ.

- Kháo Sơn Lão Tổ còn chưa nghiên cứu được ra thì ta…

- Sư đệ nói thế là không đúng rồi, sư huynh nói cho ngươi biết, lão tổ không nghiên cứu ra thành quả cũng chứng tỏ bảo vật này có chỗ nghịch thiên của nó. Hơn nữa trước ngươi có tất cả vài chục người cầm món bảo bối này đi, tuy đều không nghiên cứu được gì, nhưng bọn họ đều không tiếc nuối. Lỡ như… ngươi chính là kẻ hữu duyên với chiếc gương này thì sao? Hơn nữa ngươi có thể yên tâm lấy chiếc gương này đi, vài đồng tông trước ngươi có không ít người chưa tới hai ba tháng đã trả về. Sư huynh ta thì sau này chúng ta sẽ còn gặp nhau rất nhiều, rồi ngươi sẽ biết ta là người dễ nói chuyện, không thích làm khó đồng môn, vì thế có thể cho đổi một bảo bối khác. Ngươi lấy đi rồi nếu không nghiên cứu được thì có thể trả lại bất cứ lúc nào, đến lúc đó đổi món bảo vật khác là được, nhưng cơ hội này… nếu bỏ qua, lỡ như hữu duyên thì có thể tiếc nuối cả đời đó.

Nam tử khôn khéo nhìn chằm chằm Mạnh Hạo đầy thâm ý, thấy Mạnh Hạo càng do dự thì thầm cười khẩy trong lòng, nghĩ rằng mấy tên đệ tử ngoại tông mới vào này là dễ lừa nhất, chỉ cần nói ra lai lịch và những lời đồn xung quanh chiếc gương này, lại dùng câu oai phong thiên địa nữa, đảm bảo là nhiệt huyết sôi trào ngay.

Về lai lịch và lời đồn của chiếc gương nà không có nói dối Mạnh Hạo, nhưng lấy chiếc gương này làm mồi dụ mà y đã lời được không ít linh thạch, dù sao mỗi lần trả gương thì chỉ cần làm khó một chút, tất nhiên là phải dùng linh thạch để dàn xếp.

- Nhưng mà…

Mạnh Hạo đọc sách từ bé, nên có chút thông minh, tất nhiên là hiểu rõ lời khuyên của nam tử khôn khéo này, biết rằng chiếc gương này chắc là không được như lời y nói, nhưng người này cứ chặn trước mặt thế này, hiển nhiên đã quyết ý không cho hắn dễ dàng để gương lại chỗ cũ, cho dù có ném xuống thì cũng không có tác dụng, thế nên có phần hối hận khi đã cầm chiếc gương này lên.

- Sư đệ, đừng có ngày đầu vào tông đã vi phạm môn quy, đã cầm bảo vật trong Bảo các là không thể buông.

Nam tử khôn khéo cảm thấy hỏa hậu đã đủ, liền dựa theo phương pháp trước đây trầm mặt xuống, quát một tiếng, rồi vung tay áo lên, lập tức có một ngọn gió rít gào đánh bay Mạnh Hạo ra khỏi Bảo các, rơi ra bên ngoài.

Rầm, cửa Bảo các đóng lại.

- Sư huynh đây là mềm lòng, nếu ngươi thật sự không có duyên với gương này, qua ngày hôm nay có thể đến đổi bất cứ lúc nào.

Từ trong Bảo các truyền ra giọng nói của nam tử kia.

Mạnh Hạo nhíu mày, ngẩng đầu tức giận nhìn cánh cửa Bảo các đã đóng kín, thầm than một tiếng, lại cúi đầu nhìn chiếc gương đồng trong tay. Mạnh Hạo nghĩ đến những lời mở đầu trong Ngưng Khí Quyển, thầm nghĩ nếu Kháo Sơn Lão Tổ thật sự từng nghiên cứu thứ này rồi, cũng coi như đáng giá. Hắn lắc đầu, nhét chiếc gương này vào trong ngực, lại oán hận liếc Bảo các này một cái rồi mới xoay người rời đi.

Đi trên con đường lát đá ở ngoại tông, Mạnh Hạo dựa theo phương vị về gian phòng của nhà trong ngọc giản mà đi, đến trưa thì tìm được nơi ở

của hắn ở ngoại tông này. Nơi này ở rìa khu phía bắc, có vẻ hẻo lánh, bốn phía không ít phòng ốc.

Đẩy cửa phòng ra, tiếng kẹt vang lên, bên trong có một cái giường và một cái bàn. Mạnh Hạo đứng đó nhìn một lúc lâu, khá vừa lòng, chỗ ở này tốt hơn gian phòng ở khu tạp dịch không ít.

Hắn bước đến khoanh chân ngồi trên giường, hít sâu một hơi, lấy chiếc gương đồng trong ngực ra, cẩn thận nghiên cứu. Nhưng mãi cho tới khi mặt trời lặn đằng tây, màn đêm buông xuống, châm ngọn đèn lên rồi lại xem xét tiếp, mà Mạnh Hạo vẫn không rõ chiếc gương đồng này rốt cuộc có tác dụng gì.

Cho dù nhìn thế nào thì nó đều trông rất tầm thường.

Đêm khuya, Mạnh Hạo dứt khoát để gương đồng sang một bên, nhìn ánh trăng sáng rọi bên ngoài cửa sổ, lại nhớ tới mập mạp, có phần nhớ nhung tiếng ngáy của cậu ta.

Bên ngoài cửa sổ, trăng sáng vô cùng, chiếu lên mái hiên, bốn phía yên lặng, chỉ thi thoảng có làn gió nhè nhẹ thổi qua khiến tiếng lá cây trong rừng xào xạc. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hồi tưởng lại cuộc sống của mấy tháng qua, hắn cảm thấy dường như đã trải qua mấy đời, khẽ thì thào.

- Ta không còn là thư sinh của huyện Vân Kiệt nữa, mà đã trở thành đệ tử ngoại tông của Kháo Sơn Tông…

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo thu hồi tâm thần, nhắm mắt lại, vận chuyển những tia linh khí trong cơ thể. Cuộc sống như này đã kéo dài mấy tháng, hắn sớm thành thói quen rồi.

Ngoại tông khác với khu tạp dịch, nơi này không làm đồ ăn cho đệ tử, tất cả ăn uống đều phải tự túc, nếu lỡ có đói chết ra đấy thì cũng chẳng ai để

ý. Nhưng nhiều năm như vậy, ngoại tông Kháo Sơn Tông này chưa từng có ai bị đói chết.

Dù sao tới Ngưng Khí tầng một rồi, phun ra nuốt vào linh khí thiên địa tuy không giải quyết được đói khát, nhưng vẫn có thể bảo trì được sinh tồn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Kẻ này không tệ (1)

Buổi trưa mấy ngày sau, Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi thì bỗng nghe thấy tiếng hét thảm vang lên ở bên ngoài. Hắn lập tức mở mắt ra, đứng dậy đi tới bên cửa sổ nhìn ra, thì thấy một tên đệ tử ngoại tông bị người ta giẫm lên, ngực bê bết máu, tuy không chết nhưng cũng bị thương, bị người ta lấy túi trữ vật, hừ lạnh bỏ đi.

Người đó giãy dụa bò lên, ánh mắt toát lên vẻ ác độc, lảo đảo bước đi. Xung quanh có không ít người đứng xem, nhưng ai nấy đều hờ hững, dường như còn có vẻ châm chọc.

Mạnh Hạo im lặng, cảnh tượng như vậy hắn đã thấy được mấy lần, lòng lại càng thêm cảm thụ sâu sắc quy củ của ngoại tông Kháo Sơn Tông này.

Thời gian thoáng cái đã trôi qua bảy ngày. Trong bảy ngày này, Mạnh Hạo lại thấy được mấy chuyện cướp đoạt ở ngoại tông này, đệ tử ngoại tông cướp đoạt và ra tay với nhau, làm cho tính cách Mạnh Hạo trở nên im lặng. Nhất là khi hắn tận mắt thấy một vị sư huynh Ngưng Khí tầng hai tầng ba bị người ta giết chết ở khu vực giết người công khai trong ngoại tông này, đã khiến hắn khi ra ngoài luôn cẩn thận dè chừng.

Cũng may tuy tu vi hắn thấp, nhưng trên người lại chẳng có thứ gì đáng giá, người ngoài cũng mặc kệ hắn.

Mà việc tu hành của Mạnh Hạo cũng xuất hiện sự đình trệ, Ngưng Khí tầng hai khác với tầng một, cũng là linh khí nhập thể, nhưng dựa theo cách nói của Ngưng Khí Quyển thì tầng hai bắt đầu thay đổi thân thể phàm nhân, khiến cho thân thể thích ứng với linh khí hơn, cho nên số lượng linh khí cần nhiều hơn tầng một rất nhiều.

Đồng thời Mạnh Hạo cũng hiểu được cách nói về cái gọi là tư chất. Độ dung hợp linh khí thiên địa với cơ thể chính là tư chất, tư chất càng tốt thì độ dung hợp càng cao, tư chất càng kém độ dung hợp càng thấp. Cùng một thời gian thổ nạp, người có tư chất tốt hơn tất nhiên là hấp thu được nhiều linh khí hơn.

Dựa theo sự suy tính của hắn, muốn lên Ngưng Khí tầng hai thì hắn phải cần tới hai năm, mà Ngưng Khí tầng ba thì thời gian phải gấp mấy lần.

Trừ phi có được đan dược hoặc linh thạch, dùng năng lượng trong đan dược và linh thạch hóa thành linh khí có thể giảm đi rất nhiều thời gian, đó cũng là lý do vì sao chuyện cướp đoạt trong tông môn lại nhiều đến vậy. Bởi vì hàng tháng, ngoại tông đều có phát đan dược.

- Đã mạnh lại càng mạnh, đã yếu lại càng yếu, Kháo Sơn Tông đúng là dùng phương pháp này để bồi dưỡng đệ tử nội môn…

Mạnh Hạo trầm mặc.

Sáng sớm một ngày này, trời vừa tờ mờ sáng, Mạnh Hạo đã khoanh chân ngồi ở trên giường. Hắn không có tư chất kinh người, nhưng là kẻ kiên cường, dù ban đêm cũng không bỏ qua chuyện đả tọa thổ nạp. Lúc này trong tông môn có tiếng chuông vang vọng ngân nga, Mạnh Hạo mở mắt.

- Tiếng chuông này…

Mạnh Hạo híp mắt lại, dường như đoán được gì đó, sắc mặt có phần kích động. Khi hắn đi ra ngoài phòng thì thấy bốn phía có không ít đồng tông, ai nấy đều phấn khởi, bước nhanh tới đằng xa.

- Tiếng chuông vang rồi, đây là lúc phát linh thạch đan dược.

- Tính ra thì cũng là hôm nay.

Theo tiếng chuông vang vọng, càng có nhiều người chạy tới, không chỉ nơi đây mà tất cả đệ tử ngoại tông trong toàn ngoại tông này đều là như vậy.

- Ngày phát đan!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cũng bước theo đám người cùng đi tới quảng trường ngoại tông. Quảng trường này cực kỳ khổng lồ, bốn phía có chín cây cột đá được chạm trổ rồng, tỏa ra hào quang chói lóa. Trên cột đá đầu tiên có bảy một bình đài vuông vắn chừng mười trượng, trên đó ráng màu lượn lờ, dường như có bóng người, mọi người ngước nhìn lên chỉ thấy mông lung.

Ở nơi này số đệ tử ngoại tông có hơn trăm người, cùng mặc trường bào lục sắc, thì thào bàn tán, thi thoảng lại ngóng lên bình đài trên cột đá kia.

Lúc này ráng màu trên bình đài tản đi, hiển lộ rõ ràng bóng người trên đó. Đó là một lão già mặc trường bào màu vàng, trên mặt có ít lấm tấm, nhưng thần sắc không giận lại tự uy, đôi mắt như điện. Hai bên là một nam một nữ, đều mặc y phục màu bạc. Nam tử tuấn lãng phi phàm, sắc mặt hờ hững, toàn thân chính khí. Mà nữ tử kia, khi Mạnh Hạo nhìn rõ thì tròng mắt hắn co rụt lại.

Nữ tử này chính là người đã bắt hắn tới từ Đại Thanh Sơn ở ba tháng trước.

- Dĩ nhiên là Thượng Quan sư thúc tự mình tới phát đan, hơn nữa Hứa sư tỷ và Trần sư huynh là đệ tử nội môn, trước đây rất ít khi nhìn thấy, lần này đều đến đây cả, hay là lần này không phát đan dược?

- Chắc là vậy đó! Các ngươi nhìn kìa, Hàn Tông sư huynh cũng xuất hiện, y chính là đệ nhị nhân của ngoại tông, tu vi Ngưng Khí tầng năm. Nếu có thể đạt tới Ngưng Khí tầng bảy là có thể tự động trở thành đệ tử

nội môn rồi. Tiếc là không thấy Vương Đằng Phi sư huynh.

- Với tư chất của Vương Đằng Phi sư huynh, y sẽ chẳng để ý mấy cái đan dược này đâu. Năm đó khi y gia nhập Kháo Sơn Tông này đã đưa tới vang động không nhỏ cho các vị trưởng lão chưởng môn, nếu không phải Vương sư huynh phá quy củ của tông môn, muốn dựa vào bản lĩnh cá nhân để tiến vào nội tông, thì nay đã sớm là vị đệ tử nội tông thứ ba rồi.

- Khà khà, lần này có trò hay để coi rồi! Mỗi lần phát đan dược riêng đều có kỳ phong ấn mười hai canh giờ, mỗi canh giờ đều phát đan quang làm chỉ dẫn cho người ta cướp đoạt, trong kỳ đó lại chẳng cách nào dùng đan dược được cả, cho dù có mang đan dược chạy trốn thì có khi cũng chẳng có bản lĩnh để giấu được mười hai canh giờ.

Mạnh Hạo nghe đồng môn bên cạnh bàn tán, mặc dù đây là lần đầu tiên tham gia chuyện như thế này, nhưng hắn cũng biết mỗi một lần phát đan cho ngoại tông chính là đưa tới tranh đoạt. Nửa tháng nay hắn đã thấy không ít chuyện cướp bóc, cũng có người chết.

Nhất là lần này dường như có phát đan dược, có lẽ là tranh đoạt còn quyết liệt hơn nhiều.

Mạnh Hạo trầm mặc, thầm nghĩ mình chỉ có tu vi Ngưng Khí tầng một, cái thứ được gọi là đan dược đó có lẽ chẳng có phần cho mình, chỉ là khi nhìn những gương mặt đầy vẻ tham lam ở xung quanh mình, Mạnh Hạo lại càng thêm hiểu về mấy chữ “cá lớn nuốt cá bé”.

- Trật tự!

Lão già mặc áo bào vàng trên bình đài thản nhiên mở miệng, giọng không to nhưng khi truyền ra lại như sấm chớp cuồn cuộn phủ xuống trời đất, khiến cho đám tu sĩ bên dưới chấn động tâm thần, hai tai ù ù. Mạnh Hạo cũng là thế, mãi lâu sau mới khôi phục lại được.

- Lão phu Thượng Quan Tu, hôm nay tới phóng đan, mỗi người được một viên Ngưng Linh đan, nửa khối linh thạch.

Thượng Quan Tu vung tay phải lên, lập tức hơn một trăm viên đan dược và linh thạch phân tán ra bốn phía, rơi vào trước mặt mỗi người mà không hề sai lầm chút nào. Mạnh Hạo nhìn đan dược và linh thạch lơ lửng trước người, mùi thuốc phả tới khiến người ta say mê. Đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo nhìn thấy đan dược, cũng là lần đầu hắn thấy linh thạch.

Linh thạch này chỉ nhỏ chừng cái móng tay, trong suốt óng ánh làm cho người ta liếc mắt nhìn một cái là sẽ không nhịn nổi mà trầm mê.

Tim hắn lập tức đập thình thịch, đan dược và linh thạch này nhất định là có giá cực cao, Mạnh Hạo không chút do dự cầm lấy, đang định nuốt luôn đan dược thì phát hiện xung quanh không ai làm vậy cả nên hắn dừng lại, khi nhìn lại đan dược trong tay thì thấy bên trên có một tầng hào quang, dường như còn có ấn ký kỳ lạ nào đó.

- Còn một viên… Hạn Linh Đan.

Mạnh Hạo đang quan sát viên đan dược trong tay thì giọng nói của Thượng Quan Tu tiếp tục truyền tới từ trên đài cao, mà trong tay hắn lại xuất hiện một viên đan dược màu tím.

Đan dược này xuất hiện một cái, toàn bộ quảng trường đều là dược hương. Mạnh Hạo hít vào một hơi, lập tức cảm thấy linh khí trong cơ thể nhiều thêm một tia, ngầm hiểu đan dược này tuyệt không tầm thường.

- Không ngờ là… Hạn Linh Đan!

- Đây… Đây là đan dược trân quý cho tu sĩ trên Ngưng Khí tầng năm, phỏng chừng tông môn cũng không có nhiều, không ngờ lại lấy ra một viên!

- Viên đan này xuất hiện, sẽ có bao nhiêu người chết trong trận ngoại tông tranh đoạt này đây!

Mọi người chấn động, ánh mắt nhìn về phía đan dược trong tay Thượng Quan Tu nhất thời ngưng tụ vô số tham lam và khát vọng. Nhất là đám đệ tử sắp đột phá tu vi thì hô hấp càng dồn dập.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Kẻ này không tệ (2)

- Hôm nay lẽ ra không có viên đan này, nhưng nghe nói tháng này có đệ tử tấn thăng ngoại tông, lão phu rất là vui mừng, ngày huy hoàng của Kháo Sơn Tông sắp tới, vậy tặng đan dược cho người này để khuyến khích.

Thượng Quan Tu mỉm cười, đảo mắt qua đám người, nhìn thẳng vào Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo giật thót, nghe được nửa câu đầu của lão già ấy, hắn đã thấy không ổn, nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng thì Thượng Quan Tu đã vung tay lên, viên đan dược màu tím ấy lập tức xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, không để cho hắn có cơ hội từ chối mà rơi thẳng vào trong tay hắn.

Trong khoảnh khắc này, Mạnh Hạo lần đầu tiên trở thành kẻ mà mọi người chú ý kể từ khi bước vào Kháo Sơn Tông, mọi ánh mắt xung quanh hắn đều quăng về phía hắn.

Vẻ hung tàn và tham lam trong những ánh mắt ấy dường như muốn xé nát Mạnh Hạo. Ngay cả nam nữ tu sĩ bên cạnh Thượng Quan Tu cũng nhìn Mạnh Hạo. Nữ tử kia thấy Mạnh Hạo thì ngẩn ra, nhưng sau đó nhanh chóng khôi phục vẻ lãnh đạm.

- Ha ha, không ngờ lại là một tên đệ tử Ngưng Khí tầng một đạt được đan dược, lần này hắn là dễ tranh đoạt rồi. Kẻ này đã trở thành địch chung của mọi người!

- Tên này xong đời rồi! Lần phát đan độc đan dược trước, ta nhớ kẻ đó là Ngưng Khí tầng hai, cũng vì chần chừ đã bị Triệu Vũ Cương sư huynh vốn không cướp được đan dược kéo vào trong khu công khai, chém đứt

đầu luôn.

Những tiếng xì xào vang lên râm ran, đám đệ tử Ngưng Khí tầng hai tầng ba tuy biết là nguy hiểm, nhưng chẳng thể nén được lòng tham. Dù sao người có được đan dược lần này tu vi thật sự nhỏ yếu vô cùng, khiến bọn họ dường như cũng có tư cách tranh đoạt.

Mồ hôi lạnh thấm ướt đẫm y phục Mạnh Hạo, hắn muốn lập tức ném viên đan dược này đi, nhưng lại phát hiện ra đan dược như dính chặt vào lòng bàn tay hắn, không thể nào ném được. Những ánh nhìn chòng chọc từ bốn phía khiến Mạnh Hạo như cảm nhận được cái bóng tử vong đang kéo tới, thậm chí hắn còn thấy không ít kẻ mang theo sự hung ác đang bước nhanh tới phía mình.

- Sư đệ, lát nữa hãy ném viên đan dược này cho ta. Nếu không nghe lời, ta sẽ cho ngươi biết mặt.

- Nếu ngươi dám không đưa cho ta, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi.

Những giọng nói như những ngọn gió lạnh lùng quanh quẩn bốn phía Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, trên ngọn núi bên Kháo Sơn Tông, có hai lão già đang khoanh chân ngồi trên đỉnh núi, cười tủm tỉm nhìn xuống quảng trường dưới chân núi.

- Thượng Quan sư điệt thật ác, đưa đan dược cho một thằng nhãi mới nhập môn, xong rồi, đoán chừng lần này Kháo Sơn Tông ta lại ít đi một tên đệ tử rồi.

- Lần tranh đoạt này chẳng thú vị gì cả, ta cá là chút nữa khi cấm chế tan đi, thằng bé này sẽ lập tức ném đan.

Tùy theo tiếng đàm luận của nhị lão, màu sắc trên chín cây cột dưới quảng trường dần ảm đạm, chừng mười giây sau là sẽ hoàn toàn tắt hẳn, tới lúc đó, cấm chế trên quảng trường này cũng lập tức biến mất.

Trái tim Mạnh Hạo đập dồn dập, không cần kẻ khác nói, hắn cũng biết là sau khi hào quang trên chín cây cột này tắt đi, thứ chờ hắn sẽ là một tràng điên cuồng. Thậm chí có ném đan dược đi cũng chỉ khiến một số kẻ không vui, trút giận lên chính mình.

- Thứ này… sao lại đưa cho ta!

Toàn thân Mạnh Hạo ướt đẫm mồ hôi, trong chớp mắt có vô vàn suy nghĩ, không ném sẽ chết, ném đi thì ngày sau cũng sẽ bị trút giận. Mạnh Hạo dùng toàn bộ trí óc của ba năm đèn sách để suy nghĩ. Mắt thấy hào quang trên cột dần tối đi, Thượng Quan Tu trên thạch đài phất tay áo định bước đi, ngay trong lúc nguy cấp này linh cơ chợt lóe lên trong đầu Mạnh Hạo, hắn bước vọt ra một bước, kêu lên.

- Đệ tử có lời muốn nói. Đệ tử có thể tới được Kháo Sơn Tông, có thể cảm nhận được khí tức Tiên gia hào hùng của Kháo Sơn Tông vĩ đại này, toàn bộ đều là do may mắn, đệ tử vô cùng cảm ơn người đã cho đệ tử cái may mắn đó. Đệ tử ngày đêm chờ mong có thể gặp được người ấy, để có thể cảm ơn, cho đến hôm nay đệ tử cuối cùng đã gặp được.

Mạnh Hạo càng nói càng nhanh, lúc lời nói của hắn vang lên, Thượng Quan Tu trên bình đài sửng sốt, không quay người rời đi nữa mà quay lại nhìn Mạnh Hạo.

- Người này chính là Hứa sư tỷ! Hứa sư tỷ, sư đệ cảm ơn sư tỷ vạn phần, không có gì để báo ân, nên đặc biệt tặng viên đan này cho sư tỷ, như vậy mới có thể báo đáp ân tái tạo của sư tỷ.

Nói xong, Mạnh Hạo lập tức giơ tay, đem viên đan dược dính chặt trong tay kia giơ lên cao.

Thượng Quan Tu giật mình, hiển nhiên không ngờ Mạnh Hạo lại nói những lời này, sắc mặt có phần cổ quái, khóe miệng dần mỉm cười. Nữ tử họ Hứa mặc áo bào màu bạc này dĩ nhiên cũng sững sờ, nàng dù có lạnh lùng thì vẻ mặt cũng có thay đổi. Tuy nay tu vi nàng đã là Ngưng Khí tầng bảy, Hạn Linh Đan này không có nhiều tác dụng với nàng nữa, nhưng dù là đệ tử nội môn, Hạn Linh Đan cũng cực kỳ ít, nàng muốn có cũng chẳng dễ gì. Tự nghĩ nếu mang viên đan này dung luyện một lần nữa với vài loại đan dược khác mà luyện ra một lò Ngũ Linh Đan có tác dụng rất lớn với mình, thế là giờ phút này tim cũng đập thình thịch.

Cho dù là nam tử mặc áo bào màu bạc, sắc mặt lạnh nhạt cũng không khỏi nhìn Mạnh Hạo vài lần.

Trong khoảnh khắc này, mọi người bốn phía đều im lặng lại, những tu sĩ đang bước tới phía Mạnh Hạo cũng dừng chân lại, ai nấy đều sắc mặt cổ quái, nhìn Mạnh Hạo với vẻ sững sờ.

- Còn có thể làm vậy ư…

- Không ngờ lại có thể trước mặt nhiều người như vậy tặng đan dược, mà lại còn cho đệ tử nội môn. Thế này… thế này thì còn ai dám tiếp tục tranh đoạt nữa, đó là đoạt đan với đệ tử nội môn à nha.

- Cách này đơn giản thế mà năm đó sao ta lại không nghĩ ra chứ, chết tiệt, chết tiệt!

- Mẹ kiếp, thế mà năm đó lão tử không nghĩ tới cách này, hại ta trọng thương nằm liệt giường hơn ba tháng liền.

Sau giây lát yên lặng ngắn ngủi, tiếng ồ nổi lên bốn phía. Tất cả những ánh mắt nhìn Mạnh Hạo đều ẩn chứa vô số cảm xúc, không nhắc tới tự cổ chí kim, nhưng đây là lần đầu tiên trong nhiều năm mà đám tu sĩ nơi đây gặp được cách xử lý đan dược như thế này, không khỏi khiến bọn họ

nhìn Mạnh Hạo và nhớ kỹ hắn ngay trong giây phút này.

Cùng lúc đó, ánh sáng trên chín cây cột hoàn toàn tan đi, mà trong khoảnh khắc ấy lại chẳng có ai tới cướp viên đan dược trong tay Mạnh Hạo. Cảnh này đúng là quá hiếm thấy trong ngày phát đan của Kháo Sơn Tông.

Nữ tử họ Hứa rất nhanh khôi phục vẻ mặt bình thường, không chút do dự giơ tay trảo lấy, ngay lập tức viên đan dược mà Mạnh Hạo giơ lên cao kia bay thẳng tới chỗ nàng, bị nàng nắm vào trong tay. Thấy đan dược bị lấy đi, Mạnh Hạo thầm tiếc, nhưng cũng hiểu bây giờ vật ấy là mầm tai họa với mình. Lúc này đám người xung quanh đều thở dài, muốn trút giận lên Mạnh Hạo, nhưng nghĩ tới vị Hứa sư tỷ kia thì đều do dự, bỏ qua cái ý định đó.

Nữ tử họ Hứa chần chờ, cảm thấy với thân phận đệ tử nội môn như mình mà lấy không đồ của đệ tử ngoại môn thì cũng có phần băn khoăn.

- Năm đó ta được ngoại tông ban cho một tòa động phủ ở phía nam, cho ngươi mượn ở đó.

Nữ tử họ Hứa im lặng một lát, sau đó lấy ra một chiếc ngọc giản màu trắng từ trong túi trữ vật, tung cho Mạnh Hạo, được hắn bắt lấy.

- Động phủ của Hứa sư tỷ… Tên này may mắn quá. Nghe nói động phủ ấy cực kỳ dồi dào linh khí, toàn tông môn cũng không có mấy.

- Hứa sư tỷ nói là cho mượn, nhưng rõ ràng là cho rồi, chẳng qua một chữ mượn đã trừ đi nhiều ý niệm trong đầu nhiều người. Xem ra lần tặng đan này của tên tiểu tử đó làm rất tốt.

- Khốn thật, sao năm đó ta không nghĩ ra.

Cùng lúc đó, trên ngọn núi bên cạnh ngoại tông kia, lão già cao lớn mặc

trường bào màu xám trong hai lão già lúc nãy đánh cược kia mắt tỏa sáng, sau đó cười ha hả đầy tán thưởng.

- Tiểu tử này thật thú vị! Vừa mới vào tông môn là đã biết tìm kẻ chống lưng cho rồi, chẳng lẽ đây là bản năng! Tốt, tốt, tốt, đây mới là lĩnh ngộ được chân ý của Kháo Sơn Tông ta, kẻ này không tệ, rất không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Sự vui sướng của gương đồng (1)

Tên tuổi của Hứa sư tỷ ở Kháo Sơn Tông này là không nhỏ, có thể nói là không ai không biết, bởi vì hiện nay Kháo Sơn Tông trên thực tế chỉ có hai đệ tử nội môn. Ngoài Hứa sư tỷ ra thì chính là nam tử bên cạnh Thượng Quan Tu.

Như vậy chuyện Hứa sư tỷ cho mượn động phủ đã tạo nên tác dụng chấn nhiếp, giúp cho Mạnh Hạo an toàn mang theo linh thạch và Ngưng Linh Đan lui ra khỏi quảng trường này dưới ánh mắt của bao người.

Mãi tới khi đi được thật xa rồi, lưng Mạnh Hạo đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, dù không nhìn thấy những ánh mắt phía sau người, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được rõ ràng như có những con dao nhỏ vô hình dần tiêu tan khi mình nhanh chóng đi xa.

Ba nén hương sau, Mạnh Hạo đi một mạch không hề dừng lại, thậm chí còn không quay trở về nơi ở của ngoại tông, mà dùng tốc độ nhanh nhất đi theo những gì biểu thị trong ngọc giản của Hứa sư tỷ tới ngọn núi nam của Kháo Sơn Tông. Dưới chân núi này, hắn tìm được động phủ của Hứa sư tỷ.

Ngoài động phủ chừng hai trượng có bãi đá dựng hai bên, tận cuối là một cửa đá dựng đứng, bốn phía có dây leo quấn quanh, thoạt trông không hề tầm thường, hơn hẳn hai chỗ ở trước của Mạnh Hạo. Nơi này khá yên tĩnh, bốn phía lại đầy màu xanh, cách đó không xa là một dòng suối róc rách chảy. Gió thổi tới từ núi đuổi đi cái nóng, khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Mạnh Hạo đứng ở cửa động phủ hồi lâu, sắc mặt mới hiện lên vẻ thỏa

mãn, hắn vô cùng hài lòng với tòa động phủ này. Giờ phút này hắn mới hiểu được động phủ trên thực tế trân quý hơn chỗ ở kia rất nhiều, thảo nào lúc nãy đám đồng môn ngoại tông nghe được Hứa sư tỷ cho hắn mượn động phủ thì đều tỏ ra hâm mộ và ghen tị.

- Đây mới đúng là chỗ ở của Tiên nhân.

Mạnh Hạo vung tay lên, chiếc ngọc giản màu trắng kia lập tức bay thẳng tới cửa đá của động phủ, rầm một tiếng phi vào trên mặt cửa đá. Ngay tức khắc tiếng ù ù vang lên, cửa của động phủ này từ từ mở ra.

Động phủ không lớn, chỉ có hai gian thạch thất, một gian để nghỉ ngơi tu hành, một phòng khác bị cửa đá đóng kín. Mạnh Hạo bước vào động phủ thì cửa đá từ từ đóng lại, cho đến khi nghe một tiếng rầm hoàn toàn đóng lại, ngọc giản màu trắng bay tới, rơi vào trong tay Mạnh Hạo, cùng lúc đó nham bích trên đỉnh động phủ tản ra ánh sáng êm dịu.

Đảo mắt một vòng quanh động phủ, Mạnh Hạo lại càng thêm hài lòng. Cuối cùng dừng mắt trước thạch thất đóng kín kia, suy nghĩ một chút, Mạnh Hạo cầm ngọc giản trong tay ấn lên trên. Cánh cửa đá đang đóng kín này chậm rãi mở ra, trong giây lát ấy, một luồng linh khí nồng đặc phả vào mặt, Mạnh Hạo nhìn vật trong thạch thất mà trợn mắt há hốc mồm.

- Tòa động phủ này của Hứa sư tỷ… món quà đáp lễ này… lớn quá.

Lâu sau, Mạnh Hạo mới khôi phục lại, kinh ngạc nhìn trung tâm thạch thất, nơi đó có một thứ như tuyền nhãn, từng dòng linh khí ồ ạt trào ra từ đó, trông thật đẹp mắt. Không rõ chúng đã tích lũy bao lâu trong thạch thất này mà cửa thạch thất vừa mở ra đã lập tức trào ra, phả vào trong mũi nghe ngọt lành, khiến cho người ta thoải mái tinh thần.

- Không ngờ là linh tuyền…

Mạnh Hạo thì thào. Hắn dù chưa từng thấy thứ này bao giờ, nhưng từng thấy miêu tả trong Ngưng Khí Quyển. Trong thiên địa có linh tuyền, thứ tuyền này không phải là suối nước, mà là một điểm thiên nhiên nơi linh khí phun trào, trên thế gian này không có nhiều, hầu hết đều bị tu sĩ chiếm cứ, và căn cứ theo lượng linh khí tràn ra từ linh tuyền để định mức độ quý giá.

Linh tuyền nơi đây rất nhỏ, đã có dấu hiệu khô kiệt, linh khí tràn ra chỉ nồng đậm hơn bên ngoài một ít, không có mấy tác dụng với Ngưng Khí tầng ba tầng bốn, dẫu sao đã vượt qua tầng ba thì cần rất nhiều linh khí, nên tác dụng rất nhỏ.

Nhưng dù vậy Mạnh Hạo tự biết với mình nơi đây quý báu đến mức khó có thể hình dung, chắc chắn hơn một viên Hạn Linh Đan kia nhiều. Nhận ra điều đó, Mạnh Hạo vui mừng như điên.

Không kịp nghĩ nhiều, Mạnh Hạo lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt thổ nạp. Sau vài canh giờ, linh khí tích lũy nơi đây tan đi hơn nửa, Mạnh Hạo mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời.

- Gần mấy canh giờ đả tọa mà tương đương với chừng một tháng tu hành ngày thường! Tuy nơi đây vì linh khí tích lũy đã một thời gian dài, sau này sẽ không như thế nữa, nhưng với ta thì tốc độ tu hành ở nơi đây chắc chắn nhanh hơn bên ngoài không ít.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, quay qua nhìn vách tường bốn phía, dần phát hiện được xung quanh có những ấn ký mà hắn xem không hiểu.

- Linh khí ở nơi đây có thể tích lũy mà không bị phát tán ra ngoài ắt là do những ấn ký này. Có lẽ Hứa sư tỷ đã dùng phương pháp này để tích lũy linh khí, tiện cho một lần thổ nạp.

Mạnh Hạo trầm tư suy đoán, sắc mặt phấn chấn, lại ở trong đả tọa thổ nạp tiếp.

Một đêm nhanh chóng qua đi, sáng ngày hôm sau khi Mạnh Hạo mở mắt ra, linh khí trong thạch thất đã loãng đi, nhưng có linh tuyền thì chừng một đoạn ngày nữa linh khí nơi đây sẽ lại nồng đậm.

Mạnh Hạo cảm thụ tu vi của mình, đã gần tương đương với tu hành hai tháng.

- Nếu có thể tu luyện như thế này vài lần, ta sẽ đột phá Ngưng Khí tầng một, bước vào Ngưng Khí tầng hai!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, lòng hưng phấn. Hắn khát vọng đột phá lên Ngưng Khí tầng hai, vì chỉ có đạt tới tầng hai thì mới có thể thi triển được tiên thuật đầu tiên trong Ngưng Khí Quyển.

Nghĩ tới tiên thuật, Mạnh Hạo rời khỏi thạch thất rồi đóng cửa đá lại như cất trân bảo, chờ linh khí trong đó tích lũy. Hắn quyết định dùng phương pháp mà Hứa sư tỷ từng sử dụng, không phải lúc nào cũng canh giữ trong linh tuyền này, mà chờ nó tích góp từng chút một cũng đủ rồi.

Ngồi trong động phủ, Mạnh Hạo sờ bụng, nghĩ tới mấy ngày không gặp mập mạp, thậm chí hơn nửa tháng rồi chưa ăn món gì, chỉ có vài quả dại, thầm nghĩ từ khi trở thành đệ tử ngoại môn, trái lại còn không được ăn no như đám tạp dịch, trừ phi có đủ linh thạch tới Dưỡng Đan Phường đổi chút linh dược mà nghe nói ăn một viên mấy ngày không đói như Tích Cốc Đan hoặc Ngự Thực Đan, nếu không thì đều phải tự mình nghĩ cách giải quyết cái bụng.

Suy nghĩ một lúc, Mạnh Hạo dứt khoát ra động phủ. Gió núi thổi tới, hắn bước vào trong núi, vừa đi, Mạnh Hạo vừa theo thói quen lấy chiếc gương đồng trong túi trữ vật ra.

Nay hắn đã xác định hắn đã bị vị sư huynh ở Bảo các kia lừa bịp, chiếc gương này chẳng có chút tác dụng nào, hơn nửa tháng nghiên cứu mà

hắn chẳng tìm thấy điểm kỳ lạ nào ở chiếc gương này.

Lúc này ngắm nghía nó ở trong tay, vẫn chẳng thấy chút thần kỳ nào.

- Đáng tiếc nửa khối linh thạch trong túi trữ vật, phỏng chừng tới Bảo các đổi bảo bối khác là phải hối lộ chút ít mới được.

Mạnh Hạo giơ tay mò tới túi trữ vật trong lòng, ánh sáng lóe lên, hắn lấy ra nửa khối linh thạch, có chút đau lòng.

Đang hành tẩu thì Mạnh Hạo bỗng ngừng lại, vội ngẩng đầu nhìn núi rừng cách đó không xa, một màu sắc vừa vụt qua nơi đó, tốc độ không nhanh. Mạnh Hạo mắt sáng ngời, với kinh nghiệm bắt gà rừng mấy tháng nay, hắn chắc chắn đó là một con gà rừng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sự vui sướng của gương đồng (2)

Không có thời gian ngưng thần đưa gương đồng và linh thạch vào túi trữ vật, Mạnh Hạo tiện tay đút vào trong túi quần áo, rồi nhảy vọt tới phía trước. Từ khi cơ thể xuất hiện linh khí, Mạnh Hạo phát hiện thân thể mình linh hoạt hơn lúc trước không ít, tuy vẫn gầy yếu nhưng cũng có sức bật hơn.

Nhất là khi tu vi đạt tới Ngưng Khí tầng một, bật nhảy thế này tốc độ càng nhanh, chỉ mấy chục giây mà Mạnh Hạo đã bắt được con gà rừng đang kinh hoảng kia. Con gà này bị nắm chặt lấy đôi cánh là sẽ không vỗ phịch phịch nữa.

- Không rõ mập mạp nay thế nào rồi.

Mạnh Hạo xách con gà rừng, nghĩ tới mập mạp, đang định tìm gã để cùng hưởng vài món ăn dân dã, đang xoay người, Mạnh Hạo bỗng cảm thấy có thứ gì đó trong túi áo nóng lên.

Ngay sau đó, con gà rừng bị hắn bắt vốn đang yên lặng chợt kêu lên thê thảm, toàn thân giãy dụa, mạnh tới mức khiến Mạnh Hạo suýt nữa thì không nắm chặt được.

Con gà giãy dụa cực kỳ mạnh, lại kêu lên vô cùng thê lương, mà trong lúc giãy dụa, đít nó bụp một tiếng trực tiếp nổ tung, máu tươi văng khắp nơi.

Cảnh này xảy ra quá đột ngột, Mạnh Hạo hoàn toàn ngơ ngẩn. Hắn lên núi gần bốn tháng, bắt được không ít gà rừng, đây đúng là lần đầu nhìn thấy chuyện như thế này. Nhất là nhìn phần đít nổ tung của con gà đã

chết kia, Mạnh Hạo kinh ngạc, vội ngó nhìn khắp nơi, nhưng bốn phía cực kỳ yên tĩnh, chẳng có bóng dáng nào.

- Sao lại thế này?

Mạnh Hạo rùng mình, con gà kia chết rất thê thảm, nhất là phần đít bê bết máu thịt, có thể tưởng tượng lúc chết nó đã phải chịu đau đớn tới mức nào.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đè xuống sự khẩn trương trong lòng. Con gà rừng này chết quá kỳ quái, thậm chí Mạnh Hạo còn cảm thấy toàn thân lạnh toát.

- Không đúng.

Mạnh Hạo ném con gà rừng đã nổ bung cái mông kia đi, rồi lấy linh thạch và chiếc gương trong túi áo ra. Hắn nhớ lúc trước khi con gà rừng này xuất hiện dị thường, có thứ đồ gì đó trong túi đã nóng lên.

- Không thể nào là linh thạch được…

Mạnh Hạo nhìn chằm chằm vào gương đồng, tim đập rộn lên, mắt tỏa sáng.

- Hay là…

Bàn tay cầm gương đồng của Mạnh Hạo run run, lúc này hắn mặc kệ chuyện tìm gà rừng với mập mạp, mà cầm gương chạy thẳng vào trong rừng với tốc độ nhanh nhất. Hắn muốn tìm một con sơn thú để coi hung thủ làm mông con gà rừng kia nổ bung có phải là thứ này không.

Hắn lao đi, không bao lâu thì một con hươu xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, nó ngờ nghệch nhìn hắn, Mạnh Hạo tới gần, lập tức giơ gương trong tay lên chiếu vào con hươu kia.

Vẻ ngây dại trên mặt con hươu kia lập tức thay đổi, cả người nhảy vút lên, phát ra tiếng kêu thảm thiết bỏ chạy. Tiếng kêu ấy khó có thể mô tả được, như xé ruột xé gan, khiến cho người ta vừa nghe là có thể tưởng tượng được nó đau nó thê thảm tới mức nào. Nhưng Mạnh Hạo nhìn thấy rõ ràng cái mông của con hươu khi nó nhảy lên rõ ràng như bị một sức mạnh nào đó đánh vào, liên tục hai cái, con hươu đó cũng kêu thảm hai tiếng, thân thể còn chưa rơi xuống thì mông đã nổ tung, co giật mình mà chết.

Mạnh Hạo ngơ ngác nhìn con hươu đã chết, lại nhìn xuống chiếc gương trong tay, một lúc lâu sau, khuôn mặt hắn hiện lên vẻ kích động và hưng phấn trước nay chưa từng có.

- Bảo vật, thứ này nhất định là bảo vật!!

- Chỉ là… bảo vật này hơi quái dị, thích bạo chết mông dã thú…

Mạnh Hạo dù thấy khó hiểu nhưng lúc này hưng phấn đã choán hết tất cả, cũng mặc kệ vì sao bảo bối này lại quái dị như vậy, trái lại còn nóng lòng muốn tìm những dã thú khác để thử.

Dọc đường đi, Mạnh Hạo càng thêm hưng phấn, mà con đường hắn đi qua đầy mùi máu tanh…

Đó là do máu do mười con thú bị nổ mông nhuộm đỏ.

- Bụp!

Con sói hoang có bộ lông dày phía trước Mạnh Hạo kêu gào thảm thiết, bị đánh vào mông ba lượt liên tục, cuối cùng khi nổ bung thì toàn bộ mông đã đầy máu và thịt.

Một con đại bàng bay xuống rừng kiếm ăn, còn chưa kịp bay lên thì đã

kêu lên thảm thiết như đang phải trải qua cơn ác mộng mà cả đời chưa từng gặp, mông đít trực tiếp nổ tung.

Đó là một con mãnh hổ to chừng người lớn, đang vồ tới Mạnh Hạo từ trong rừng, khi còn ở giữa không trung, tiếng gầm gừ khiến người ta phải sợ hãi liền biến thành tiếng kêu thảm thiết, trong lúc kêu thì nửa cái mông nổ tung, có lẽ là do bộ lông con mãnh hổ này dày nên đã bạo liên tục năm lần.

- Bảo vật, đúng là bảo vật rất mạnh.

Thấm thoắt đã tới hoàng hôn, Mạnh Hạo đã kích động tới cực điểm. Hắn nhìn chiếc gương đồng trong tay, cả một ngày này đã có không dưới trăm con mãnh thú bị chiếc gương này làm cho nổ tung phần mông đít mà chết.

May là nơi đây toàn núi hoang, chứ nếu tập trung lại ở một ngọn núi, nhất định sẽ khiến nơi đây đầy mùi máu tanh.

- Nhưng gương này không phải có tác dụng với tất cả, lúc trước ta thử với mãng xà và cá sông, nó không hề phản ứng với đám có vảy, trái lại lông càng dày thì gương càng mạnh.

Ngày này Mạnh Hạo đã thử rất nhiều lần, còn phát hiện để gương trong túi trữ vật thì không có hiệu quả, chỉ có cầm trong tay mới có tác dụng. Thậm chí hắn còn có một cảm giác kỳ lạ là dường như chiếc gương đồng trong tay này còn kích động khi dã thú nổ mông mà chết hơn cả mình, ngay cả vết rỉ sét trên mặt nó dường như hòa tan, giống như mấy năm qua chưa từng được phóng thích như vậy.

Hoàng hôn buông xuống, cả một ngày trời Mạnh Hạo đi tới từng ngọn núi hoang vu, lúc này gió đêm lùa tới, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, mang theo kích động định bụng trở về động phủ theo đường cũ, dù sao nơi đây nhiều thú hoang, thậm chí Mạnh Hạo còn nghe nói nơi đây từng có yêu

thú biết tu hành xuất hiện, lúc này tuy kích động, nhưng cũng biết nó hung hiểm như nào.

Lúc đến đây vì còn phải tìm dã thú nên tốc độ không mau, nhưng khi về lại chuyên tâm chạy đi, Mạnh Hạo phóng đi như bay giữa rừng núi, vượt qua từng ngọn núi hoang vu. Không lâu sau, trăng khuyết từ từ mọc lên, chỉ cần ba ngọn núi nữa là trở về động phủ thì một trận gió nóng kéo tới. Trong gió đó có mùi tanh nồng nặc, làm cho Mạnh Hạo khựng người lại, cảm thấy nguy hiểm, không chút do dự nhanh chóng lùi ra sau.

Gầm!

Một tiếng gầm vang dội khắp nơi gần như vang lên cùng lúc Mạnh Hạo lùi ra sau. Theo gió nóng nhào tới là một con mãnh thú cao chừng một con người, trông như khỉ, nó có đôi mắt đỏ sậm ánh lên vẻ hung tàn, lông toàn thân dày và mượt, thậm chí còn rũ cả xuống dưới.

Con mãnh thú này nhìn chòng chọc Mạnh Hạo với ánh mắt khát máu. Mạnh Hạo biến sắc, nhìn vào mắt nó thì tâm thần chấn động, dường như ý thức cũng bị đôi mắt của mãnh thú hút đi, mà Mạnh Hạo còn cảm nhận được dao động tu vi trên người con mãnh thú này.

- Ngưng Khí tầng hai!

Mạnh Hạo lại lùi ra sau, sắc mặt cực khó coi. Hắn biết rằng đây không phải là hung thú mà là yêu thú, hiển nhiên là bị mùi máu tanh ban ngày đưa tới.

Thời gian không cho phép Mạnh Hạo suy nghĩ, con yêu thú lông rậm như khỉ này đột nhiên nhảy lên, nhưng bên ngoài cơ thể nó trong khoảnh khắc lại xuất hiện ngọn lửa. Ngọn lửa kỳ dị này không đốt cháy bộ lông của nó, mà là theo con thú vồ thẳng tới Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ta muốn linh thạch

Trong lúc nguy cơ, Mạnh Hạo biến sắc mặt, hắn không biết gương đồng có tác dụng với yêu thú hay không, nhưng giờ không kịp nghĩ nhiều, gần như trong khoảnh khắc khi con yêu thú kia nhào tới, Mạnh Hạo chật vật né tránh, rồi vội lấy gương đồng ra, chiếu về con yêu thú kia.

Tiếng kêu thảm thiết nháy mắt vang lên khắp chốn, đang ở giữa không trung, ở chỗ mông đít con yêu thú kia phụt ra máu tươi, khuôn mặt méo mó, đôi mắt không còn vẻ hung tàn nữa mà là mờ mịt, dường như cả đời tranh đấu mà nó chưa bao giờ trải qua loại thương tổn này… Nhưng không có lùi về phía sau, mà ngay sau đó nó rú lên, mông nổ bùm, máu tươi văng khắp nơi.

Lúc này nó từ mờ mịt chuyển sang hoảng sợ trước nay chưa từng có. Chiếc gương trong tay tên thiếu niên trước mặt nó này khủng bố khó có thể tưởng tượng được. Nó xoay người dùng một tay ôm lấy mông, không chút do dự bỏ chạy. Nhưng chưa được vài trượng, mông nó lại nổ bung, lúc này là nổ liên tục năm lần. Tiếng rú gào vang lên. Khi nó chạy được hơn mười trượng, Mạnh Hạo rõ ràng cảm nhận được gương đồng trong tay run run như kích động, một luồng lực lớn bắn ra, nhắm thẳng tới mông con yêu thú kia, trong chớp mắt chui vào trong.

Tiếng rú thảm thiết vô cùng trong giờ phút này vang lên khắp ngọn núi hoang này. Nửa người dưới của con yêu thú kia trực tiếp nổ tung, máu thịt văng ra, lúc hấp hối còn mang theo vẻ kinh hoàng, đứt khí mà chết.

Cảnh này xảy ra quá nhanh, mãi tới khi kết thúc rồi, Mạnh Hạo vẫn đứng ngẩn người ra đó, một lúc lâu sau mới hít sâu một hơi, hô hấp dồn dập nhìn chiếc gương đồng trong tay.

- Ngay cả yêu thú cũng chẳng chạy trốn được, nổ mông mà chết, gương

này… nhất định là tuyệt thế pháp bảo.

Trong kích động, Mạnh Hạo cũng kính sợ chiếc gương này, lúc này liếc qua thi thể con yêu thú kia, chợt nghĩ ra.

- Ngưng Khí Quyển từng giới thiệu, trong cơ thể yêu thú có yêu đan, ẩn chứa linh khí thiên địa, có thể ăn trực tiếp.

Hắn bước vài bước tới cạnh thi thể yêu thú, mò được một viên yêu đan nhỏ bé long lanh to bằng ngón tay ở trong bụng yêu thú. Bên cạnh mùi máu tanh, yêu đan tỏa ra mùi hương thơm ngát, khiến người ta thoải mái toàn thân.

Cất yêu đan đi, Mạnh Hạo lại chạy về, tiếc là núi này ít khi gặp yêu thú, cho nên khi về tới động phủ rồi, hắn cũng không gặp được con thứ hai, lòng có phần tiếc nuối.

Khi về tới động phủ thì đêm đã khuya, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống đất, nhìn yêu đan và gương đồng trong tay, mắt tỏa sáng.

- Yêu đan này có thể ăn, nhưng Ngưng Linh Đan mà tông môn phát cho vẫn còn, ta ăn Ngưng Linh Đan trước, rồi lại ăn yêu đan này.

Mạnh Hạo quyết định, đặt yêu đan và gương đồng ở bên cạnh, lại lấy nửa khối linh thạch cũng đặt ở đó. Có linh thạch này bên cạnh có thể hấp thu thêm chút linh khí nữa.

Làm xong, Mạnh Hạo lấy Ngưng Linh Đan ra nuốt vào miệng. Viên đan đó vào cơ thể là tan ra, thành những tia linh khí chậm rãi khuếch tán. Mạnh Hạo vận chuyển tu vi trong cơ thể, nhanh chóng tiêu hóa đan dược lực.

Sau nửa canh giờ, Mạnh Hạo mở mắt ra, trong đôi mắt lóe lên tinh quang, thầm nghĩ đan dược lực này quả thực còn nhanh hơn cả đả tọa tu

hành, tiếc là Ngưng Linh Đan quá ít, lại chẳng cách nào thu xếp được. Mạnh Hạo không nghĩ nữa, hắn giơ tay bắt lấy yêu đan, không chút do dự bỏ vào trong miệng.

Yêu đan vào cơ thể, lượng linh khí mênh mông hơn xa Ngưng Linh Đan lập tức tản ra, khiến toàn thân Mạnh Hạo chấn động, dường như thân thể sắp không chịu nổi. Hắn vội vận chuyển tu vi, không ngừng dung hợp, thân thể dần run rẩy, thậm chí có những chất bẩn tiết ra từ trong lỗ chân lông. Cho tới bốn năm canh giờ sau, đầu óc Mạnh Hạo ầm một tiếng, hắn cảm giác thân thể mình nhẹ nhàng hẳn đi, linh khí trong cơ thể không còn là những tia đơn lẻ nữa mà đan xen vào nhau như một dòng suối nhỏ.

- Linh khí như suối, thể bí phàm cấu, đây… đây chẳng lẽ là Ngưng Khí tầng thứ hai.

Mạnh Hạo mở mắt, trên khuôn mặt đầy vẻ không tin tưởng. Hắn cúi đầu nhìn thân thể, cẩn thận cảm thụ một lúc lâu mới khẳng định là mình đã đột phá Ngưng Khí tầng một, tiến vào Ngưng Khí tầng hai.

- Yêu đan này lại có công hiệu khổng lồ như thế ư?

Mạnh Hạo mắt sáng ngời, đứng dậy đi vài vòng trong động phủ, cảm nhận linh khí vận chuyển như suối trong cơ thể, sự vui sướng tràn ngập khắp trái tim.

- Giờ ta cũng là tiên nhân Ngưng Khí tầng hai rồi!

- Tiếc là yêu thú hiếm thấy, nếu không thì ta đã tìm được phương pháp làm cho mình tu hành nhanh hơn rồi. Tất cả chuyện này đều là công lao của chiếc bảo kính này.

Mạnh Hạo nhìn về gương đồng, nhưng lần nhìn lại này lại khiến hắn chấn động toàn thân, theo bản năng dụi dụi mắt, nhìn kỹ rồi thì trên

khuôn mặt đầy vẻ không thể tin tưởng.

Gương đồng vẫn được đặt ở chỗ cũ, chẳng qua nửa khối linh thạch đã biến mất, nhưng trên mặt gương lại có một viên yêu đan!

- Cái này… cái này…

Mạnh Hạo cảm thấy hỗn loạn dường như mất khả năng tự nghĩ, ngơ ngác nhìn yêu đan trên gương đồng, thậm chí ở lúc này hắn chần chừ. Hắn nhớ rõ nơi đó chắc chắn phải là bày một viên yêu đan và nửa khối linh thạch mới đúng, nhưng lúc nãy hắn đã ăn yêu đan rồi, giờ này hắn bỗng không rõ lúc nãy mình đã ăn yêu đan hay là linh thạch nữa.

- Không thể nào là ăn linh thạch được…

Mạnh Hạo sửng sốt một lúc lâu, đầy khó tin cầm lấy viên yêu đan kia, chần chừ để trước mũi ngửi một cái, hắn xác định mùi hương này rõ ràng chính là viên đan mà ban nãy hắn ăn.

- Đây… đây là có chuyện gì, vẫn còn hắn một viên nữa, chẳng lẽ ta nhớ nhầm, chẳng lẽ con yêu thú kia có hai yêu đan.

Mạnh Hạo càng cảm thấy hỗn loạn, ra sức lắc đầu, cố gắng khiến cho tâm tình đang sôi trào của mình bình tĩnh trở lại. Hắn nhìn chòng chọc viên yêu đan trong tay, dần thân thể hắn run run, đôi mắt hắn tỏa ra hào quang mãnh liệt trước nay chưa từng có, dường như vừa thấy được vô số vàng bạc, thậm chí gần như không nắm chặt được viên yêu đan trong tay kia nữa.

- Chẳng lẽ… là chiếc gương này hấp thu linh thạch, biến yêu đan thành hai!

Giọng Mạnh Hạo có chút run rẩy, hắn vốn tưởng chiếc gương này có thể khiến mãnh thú nổ mông mà chết đã là tác dụng lớn nhất rồi, lại không

ngờ nó còn có chỗ huyền diệu đến thế.

Thật lâu sau, Mạnh Hạo mới khôi phục lại, mặc dù đã xác định bảy tám phần, nhưng giờ phút này hắn chẳng còn linh thạch để thử, nay lòng vừa chờ mong vừa khẩn trương, lo được lo mất, hận không thể lập tức có linh thạch để thử nghiệm.

- Linh thạch, ta cần linh thạch!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên ánh sáng như mãnh thú, lúc này với hắn, linh thạch đã là thứ có vị trí cao nhất trong lòng hắn, còn vượt qua hắn vàng bạc, vượt qua cả khát vọng làm quan từng chiếm cứ trong lòng hắn.

Với tu sĩ, linh thạch là vật ắt không thể thiếu, nhất là với Mạnh Hạo, đang khẩn trương và không yên, khát vọng với linh thạch của hắn trở nên mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Chỉ là Kháo Sơn Tông vốn chỉ là tiểu tông, đệ tử bình thường ngoài một tháng một lần phát đan ra, muốn có được linh thạch vốn là chuyện không có khả năng, trừ phi là cướp đoạt.

- Ngày phát đan tiếp theo còn khoảng một tháng nữa.

Mạnh Hạo nhìn gương đồng, sắc mặt dần hiện lên vẻ dữ tợn, nhưng rất nhanh liền che dấu đi. Hắn tự thấy nay tu vi mình chỉ là Ngưng Khí tầng hai, cho dù có chém giết cướp đoạt thì cũng chẳng phải đối thủ của ai.

- Hồi còn ở huyện Vân Kiệt thiếu tiền là thế, sao thành tiên nhân rồi ta vẫn thiếu tiền.

Mạnh Hạo lòng đầy bất đắc dĩ, cứ nghĩ cách kiếm được linh thạch.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Triệu Vũ Cương (1)

- Chỉ đành chờ một tháng, nhưng mà trong một tháng này, ta phải tranh thủ làm cho tu vi của mình tiến thêm một bước.

Mạnh Hạo cẩn thận để gương đồng vào trong túi trữ vật, hắn biết công hiệu của gương đồng này tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết được, nếu không bản thân tất khó bảo toàn được tấm gương này, sẽ bị họa diệt khẩu.

Cúi đầu nhìn thân thể, dơ bẩn đầy người, trước đó bởi vì kích động mà xem nhẹ những thứ dơ bẩn này, giờ phút này nỗi lòng của Mạnh Hạo bình tĩnh hơn không ít, đi ra chỗ sông nước ở bên cạnh động phủ, tẩy rửa những thứ dơ bẩn này.

Trở lại động phủ thì bầu trời đã tờ mờ sáng, Mạnh Hạo lấy ra Ngưng Khí Quyển, cẩn thận xem hồi lâu.

- Đến Ngưng Khí tầng hai, là có thể thi triển tiên thuật, tiếp đó là Ngưng Khí tầng năm, thì có thể học tập thuật pháp Phong Hành, đó là tiên pháp có thể khiến cho người ta gần như bay lên.

Mạnh Hạo nhắm mắt lại, tràn đầy chờ mong đối với phi hành của Ngưng Khí tầng năm, sau một hồi lâu chợt mở mắt ra, tay phải nhấc lên nắm hờ hướng lên.

Ở trong nháy mắt này, hắn lập tức cảm nhận được nhiệt độ trong động phủ nháy mắt cao hơn không ít, thậm chí còn có chút đốm hoa lửa xuất hiện trên tay phải hắn, đối với Mạnh Hạo còn giữ vững tâm tính phàm nhân mà nói, một màn này làm cho nội tâm của hắn lập tức kích động, nhưng sự biến hóa của tâm tình, lại khiến cho đốm hoa lửa đó tiêu tán.

Mạnh Hạo vội vàng định khí ngưng thần, rồi vận chuyển tu vi, nhưng cho đến buổi trưa, hắn thi triển mấy mươi lần cũng chỉ xuất hiện hoa lửa, khó có thể ngưng tụ, linh khí trong cơ thể cũng tán sạch sẽ theo đó.

- Hỏa Xà thuật này, thi triển ra có chút khó khăn.

Mạnh Hạo nhíu mày, nhưng tính cách hắn kiên nghị, giờ phút này không hề nổi giận, sau khi thổ nạp khôi phục rồi thử lại lần nữa.

Đêm khuya buông xuống, nắng sớm lại xuất hiện, liên tục hai ngày Mạnh Hạo đều đang thí nghiệm, nhưng lần lượt thất bại, làm cho thần sắc Mạnh Hạo mỏi mệt, linh khí trong cơ thể lần lượt tiêu tán, lần lượt thổ nạp, nhưng sự kiên định trong mắt hắn lại càng ngày càng đậm.

- Ta không tin, thi triển không ra Hỏa Xà thuật này!

Mạnh Hạo cắn răng một cái, nâng lên tay phải vỗ lên trên túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện miếng yêu đan kia.

Mạnh Hạo biết nếu nuốt miếng đan này, nếu gương này thực sự có chỗ huyền diệu, lại có đầy đủ linh thạch, như vậy chỉ còn thiếu thứ để phỏng theo.

- Không quản được nhiều như vậy, cùng lắm thì lại đi núi hoang tìm một yêu thú nữa.

Do dự một lát, Mạnh Hạo quyết đoán đặt yêu đan đó vào trong miệng, nhắm mắt thổ nạp, linh khí trong cơ thể ầm ầm bùng nổ, dũng mãnh tràn vào toàn thân Mạnh Hạo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến sau giữa trưa, Mạnh Hạo mở hai mắt ra, trong mắt có tinh mang thoáng lóe qua, tuy tu vi trong cơ thể vẫn là Ngưng Khí tầng hai, nhưng đã tinh tiến hơn không ít.

- Phỏng chừng nếu có thể có thêm năm ba viên, chắc hắn ta có thể đến Ngưng Khí tầng ba.

Lòng Mạnh Hạo có tiếc nuối đồng thời cũng đã nhận ra tu vi càng hướng lên lại càng gian nan, nội tâm đối với chỗ huyền diệu của gương đồng, càng mong đợi hơn, nhấc lên tay phải, thoáng trảo về phía hư vô.

Dưới một trảo này, lập tức có không ít hoa lửa nháy mắt xuất hiện, ngưng tụ ở trong tay Mạnh Hạo, hóa thành một con hỏa xà chỉ dài cỡ ngón tay, phát ra nhiệt độ cao bức người, Mạnh Hạo phát hiện linh khí trong cơ thể trong nháy mắt này, bị hút đi gần như ba thành.

Sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng trong mắt sáng ngời, khóe miệng lộ ra nụ cười, thân mình nhảy lao ra khỏi động phủ, tay phải vung lên, lập tức hỏa xà đó bay ra, rơi lên trên một cây đại thụ.

Phừng một tiếng, đại thụ đó nháy mắt bốc cháy lên, không bao lâu sau liền trở thành tro.

- Phải tìm một cơ hội thi triển một lần ở trước mặt tiểu mập mạp, làm cho gã hâm mộ đi.

Cơ thể và đầu óc của Mạnh Hạo ở một khắc này hào khí vạn trượng, cười dài lên.

Thời gian nhoáng lên, hơn nửa tháng đã qua, hơn nửa tháng nay Mạnh Hạo ngoại trừ đi núi hoang tìm kiếm yêu thú, thì là luyện tập Hỏa Xà thuật, trình độ dụng tâm của hắn thậm chí vượt qua cả đọc sách lúc trước, dần dần Hỏa Xà thuật càng thêm thuần thục, giảm bớt chút thời gian giai đoạn ngưng tụ linh khí trước khi thi triển, nhưng vẫn còn cần thời gian mấy hơi thở, mới có thể ngưng tụ ra được.

Đồng thời, hắn cũng âm thầm dùng gương đồng chiếu với người ngoài tông một chút, nhưng gương này không có chút phản ứng nào, Mạnh

Hạo thử vài lần đều là như thế, chậm rãi cũng biết gương đồng này đối với thân thể dã thú lắm lông mới có tác dụng, tuy rằng đáng tiếc, nhưng cũng biết rõ là bản thân quá hy vọng xa vời.

Nhưng hơn nửa tháng nay, Mạnh Hạo ở trong núi hoang lại không gặp được yêu thú, tu vi của hắn cũng có chút đình trệ, cũng may mỗi lần luyện tập Hỏa Xà thuật tu vi toàn thân tan hết rồi lại khôi phục, cũng đã hơi nhiều hơn một ít, chẳng qua loại phương pháp này không thể tiến hành ở trong núi hoang, chỉ có trong động phủ Mạnh Hạo mới dám như thế.

- Cách ngày phóng đan không đến mười ngày, phải đi vào mấy núi hoang xa hơn.

Một ngày này Mạnh Hạo liền quyết đoán, xuất phát vào lúc sáng sớm, chạy nhanh hướng về phía núi hoang hắn chưa từng đi qua.

Cho đến lúc ban đêm giáng lâm, một ngày này Mạnh Hạo nghỉ ngơi không nhiều lắm, không biết đi qua bao nhiêu dãy núi, rốt cục ở dưới chân một ngọn núi màu đen, đã phát hiện một con yêu thú hình dáng gấu.

Một trận chiến này, bởi vì có Hỏa Xà thuật, cộng thêm sự sắc bén của gương đồng, sau khi yêu thú này bị liên tục bạo chín lần, tiếng kêu thê thảm còn đang quanh quẩn, thân mình cũng đã đổ máu bỏ mình.

Lấy nội đan, đang muốn bước vào hắc sơn này thì toàn thân Mạnh Hạo bỗng nhiên dựng tóc gáy, hắn thấy được ở cách phía trước không xa, có con năm con yêu thú đầu voi thân hổ, chúng nó đang lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Có gương đồng, đối phó một con yêu thú thực nhẹ nhàng, nhưng nếu là năm con, Mạnh Hạo biết bản thân khó có thể làm được, thân mình hắn dần dần lui về phía sau, tay phải gắt gao cầm lấy gương đồng.

Đúng lúc này, một tiếng rít gào chấn động núi hoang, truyền ra từ rừng hoang hắc sơn này, hóa thành một luồng sóng khí ầm ầm quay cuồng hướng về bốn phía, Mạnh Hạo biến sắc, thân mình không chút do dự cấp tốc rút lui, không có nửa điểm dừng lại rất nhanh rời đi.

Cũng may năm con yêu thú kia không có truy kích, mà thân ảnh nhập vào trong ngọn núi biến mất không thấy gì nữa.

- Cảm giác tiếng hô kia cho ta, giống như tiếng quát của Thượng Quan sư thúc nghe thấy lúc trước, yêu thú trong hắc sơn này hẳn không ít, trong đó có đại yêu.

Mạnh Hạo nhanh chóng quay đầu nhìn hắc sơn, càng nhìn càng cảm thấy núi này tồn tại hung hiểm.

Mười ngày qua rất nhanh, lấy hắc sơn kia làm ranh giới, mười ngày nay Mạnh Hạo đã đi không ít dãy núi, nhưng lại chưa từng gặp qua yêu thú, nội tâm tiếc nuối, đối với nội đan hùng yêu trong túi trữ vật, càng quý trọng hơn, không có ăn.

Cho đến khi ngày phóng đan đã đến, tiếng chuông vang quanh quẩn, Mạnh Hạo rời đi động phủ bước vào ngoại tông, một tháng trước khi hắn rời đi tu vi là Ngưng Khí tầng một, nay đã là tầng hai, tuy nói cách tầng ba còn có chút chênh lệch, nhưng Mạnh Hạo nghĩ nếu công hiệu của gương đồng là thật, như vậy tu vi ngày sau của hắn sẽ tăng mạnh.

Mang theo suy nghĩ lo được lo mất, Mạnh Hạo một lần nữa đứng trên quảng trường phóng đan, đồng môn bốn phía có một số nhìn về phía hắn, hiển nhiên là nhận ra Mạnh Hạo.

Hành động của Mạnh Hạo một tháng trước, dẫn tới khiếp sợ không nhỏ trong ngoại tông này, nhưng dù sao tu vi của hắn không cao, một tháng nay trôi qua, sự khiếp sợ đó cũng đã phai nhạt đi rất nhiều.

Phóng đan lần này không phải Thượng Quan Tu chủ trì, mà đổi thành một nam tử trung niên, phát ra vẫn là Ngưng Linh Đan với nửa khối linh thạch, không có thả ra đơn độc đan dược.

Để đan dược với linh thạch vào túi trữ vật, trong một chớp mắt khi cột sáng bốn phía quảng trường này tiêu tán, Mạnh Hạo không chút lựa chọn thân mình rất nhanh lui về phía sau, hai mắt đảo qua bốn phía, lập tức thấy được không ít đồng môn bị tu sĩ bên cạnh ngăn cản, hiển nhiên là giữ không được đan dược với linh thạch.

Có lẽ ảnh hưởng của Hứa sư tỷ ở chỗ Mạnh Hạo vẫn còn, hơn nữa Mạnh Hạo lui nhanh chóng, chỉ có mấy người lãnh đạm quét mắt nhìn hắn một cái, nhưng không có đi đòi đan linh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Triệu Vũ Cương (2)

Thấy một màn như vậy, Mạnh Hạo không hề thả lỏng, trong lòng hắn biết rõ danh tiếng của Hứa sư tỷ khó có thể hình thành bảo hộ cho mình lâu dài, gần một tháng nay cứ như vậy, sợ là qua mấy tháng, sẽ có người ra tay với mình.

- Chỉ cần công hiệu của gương đồng chân thật, mấy tháng sau... Ngược lại phải xem là ai cướp đoạt ai!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, cúi đầu rất nhanh chạy đi.

Ra ngoại tông, Mạnh Hạo nóng vội đi thử công hiệu của gương đồng, bước nhanh đi về phía động phủ, nhưng ngay khi hắn cách động phủ không xa, bỗng nhiên cước bộ của Mạnh Hạo thoáng dừng, hai mắt co rụt lại một chút, một người đi ra từ trong rừng cây phía trước.

Người đó mặc áo lục, thoạt nhìn ước chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, thần sắc ngạo nghễ, trên mặt có chút dữ tợn, đứng ở nơi đó lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo, tu vi của gã không tầm thường, đã là Ngưng Khí tầng ba, giờ phút này ở nơi đó chặn đường đi.

- Bái kiến Triệu sư huynh.

Mạnh Hạo biến sắc, lui ra phía sau vài bước, tay phải ở sau người hơi hơi nắm hờ, người này hắn đã từng gặp qua, phần lớn đệ tử trong ngoại tông đều biết vị sư huynh Triệu Vũ Cương này, người này thủ đoạn độc ác, đệ tử cấp thấp trong khu công khai cấp thấp chết ở trong tay gã đã có mấy người, ngày thường a dua sư huynh trên Ngưng Khí tầng ba, đối với người Ngưng Khí tầng một, tầng hai lại là cực kỳ bá đạo, một lời không hợp liền ra tay.

- Nếu ngươi đã nhận ra ta, vậy không nên để Triệu mỗ nhiều lời, dâng đan dược với linh thạch lên.

Triệu Vũ Cương lạnh giọng mở miệng, người bên ngoài không dám động Mạnh Hạo trước mắt này, nhưng Triệu Vũ Cương gã vào tông nhiều năm, sớm đã thăm dò được phương pháp, âm thầm tìm hiểu, vị Hứa sư tỷ kia thường xuyên bế quan, nghĩ chắc cũng sẽ không quá để ý sự sống chết của lâu la trước mắt này.

- Kính xin Triệu sư huynh châm chước một chút, tiểu sinh... Ta, ta vừa mới lấy được linh thạch với đan dược, có thể cho ta thêm một ít thời gian hay không.

Mạnh Hạo chần chờ lui ra phía sau vài bước, tu vi của đối phương vượt hắn một tầng, vả lại Mạnh Hạo chưa từng đánh nhau với người, giờ phút này sắc mặt trong sự thấp thỏm có chút tái nhợt.

- Tự xưng tiểu sinh? Chẳng lẽ trước khi lên núi, còn là một tài tử? Đến, ngâm một bài thơ cho sư huynh, nói không chừng ta thoáng cao hứng, hôm nay cũng chỉ đánh gãy một chân của ngươi.

Triệu Vũ Cương cười ha ha, thần sắc mang theo trào phúng.

- Triệu sư huynh... Thánh hiền có nói, nếu...

Nội tâm Mạnh Hạo cực kỳ khẩn trương, cũng có tức giận, nhưng lại không thể không nhịn xuống, ý đồ đi giảng đạo lý.

- Câm miệng, không chỉ phải lấy ra linh thạch với đan dược của ngươi, ngay cả động phủ của ngươi, từ nay về sau cũng là ta với ngươi cùng nhau ở, ở bên ngoài, ta và ngươi là đồng môn, trong động phủ, từ nay về sau ngươi chính là tạp dịch của Triệu mỗ, nếu còn dám nói chữ không nữa, hôm nay sẽ để cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết!

Triệu Vũ Cương trừng mắt, lập tức có sát khí lộ ra, cất bước đi về phía Mạnh Hạo.

Ngày gần đây tu vi của gã đã đột phá đến tầng ba, cầu gấp lượng lớn linh khí củng cố, liền ác tâm, đánh chủ ý tới động phủ của Mạnh Hạo, nhưng nội tâm ít nhiều vẫn kiêng kị Hứa sư tỷ, liền có ý tưởng để Mạnh Hạo làm tạp dịch của mình, gã nghĩ Mạnh Hạo này căn bản không dám cự tuyệt, chờ thời gian dài, Hứa sư tỷ đã quên con kiến này, mình tùy thời có thể trực tiếp giết, cho dù không giết, lưu một người tàn phế ở bên người ngâm thơ, cũng có vẻ mình rất là phong nhã.

- Động phủ này là nơi ở của Hứa sư tỷ, tại hạ sao có thể tính thay, kính xin Triệu sư huynh đừng làm khó dễ ta.

Trong tay phải sau lưng Mạnh Hạo tản linh khí nhè nhẹ, hắn biết mình không phải là đối thủ, nhưng động phủ là chuyện lớn, linh thạch càng lớn hơn nữa, nếu là đưa ra tâm hắn cực độ không cam lòng, trong nội tâm giãy dụa tràn đầy tức giận, trong lời nói mang Hứa sư tỷ ra.

- Cho ngươi mặt mũi lại không cần, tự tìm khổ ăn, Triệu mỗ vừa ra tay, sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết.

Triệu Vũ Cương hừ lạnh một tiếng, thần sắc lộ ra sự không kiên nhẫn, không nói hai lời thân mình đã thoáng bước về phía trước, tay phải nâng lên trảo về phía Mạnh Hạo, thần sắc Mạnh Hạo lộ ra hoảng sợ, vẻ hoảng sợ này nhất thời làm cho nội tâm của Triệu Vũ Cương thoải mái, gã thích nhất nhìn thấy kẻ yếu lộ ra vẻ mặt như thế ở trước mặt mình.

Thậm chí gã có thể tưởng tượng được, giây tiếp theo đối phương sẽ quỳ ở trước mặt mình run run, đang lúc đắc ý, thì ngay trong một chớp mắt gã tới gần Mạnh Hạo, sợ hãi trên mặt Mạnh Hạo khoảnh khắc tiêu tán, lộ ra tàn khốc, tay phải hắn vung lên từ phía sau lưng, lập tức một hỏa xà dài cỡ ngón tay, mang theo cực nóng đánh thẳng đến Triệu Vũ Cương.

Trái tim Mạnh Hạo đập điên cuồng, biết cho dù Hỏa Xà thuật xuất kỳ bất ý sợ rằng cũng khó mà giết chết được đối phương, vẫn như trước mang theo một tia hy vọng có thể ngăn cản được một lát, hắn không cam lòng bó tay chịu trói, lại càng không nguyện đưa ra tất cả đi làm tạp dịch của đối phương, giờ phút này không chút do dự xoay người nhanh chóng chạy tới phía dãy núi.

- Hỏa Xà thuật!

Triệu Vũ Cương biến sắc, thời điểm nguy cơ thân mình vội vàng lui ra phía sau, tay phải vỗ mạnh túi trữ vật, lập tức một thanh tiểu kiếm màu trắng trong khoảnh khắc lao ra, đâm thẳng đến Hỏa Xà.

Oanh một tiếng, Hỏa Xà tiêu tán, tiểu kiếm kia cũng bị xung kích xiêu xiêu vẹo vẹo rơi trên bụi cỏ bên cạnh, Triệu Vũ Cương chật vật cả người, liên tục lui ra phía sau, khi nhìn về phía Mạnh Hạo trốn vào dãy núi xa xa đã mang theo phẫn nộ, cũng có kinh ngạc mãnh liệt.

- Hắn cư nhiên nhanh như vậy đã đến Ngưng Khí tầng hai, động phủ của Hứa sư tỷ lại có hiệu quả như thế, cho dù giết người này, ta cũng nhất định phải có.

Thần sắc của Triệu Vũ Cương dữ tợn, cất bước cấp tốc đuổi theo về phía trước.

Đuổi theo chỉ chốc lát, nhưng hiển nhiên núi hoang này gã không quen thuộc bằng Mạnh Hạo, nhất là tốc độ của Mạnh Hạo không chậm, nhất thời Triệu Vũ Cương khó có thể đuổi theo.

- Tiểu tạp chủng, nơi đây là núi hoang không người, ngươi tự mình tìm chết, hôm nay Triệu mỗ sẽ thành toàn ngươi.

Thanh âm của Triệu Vũ Cương mang theo âm hàn, Mạnh Hạo phía trước chạy rất nhanh, gã vì đuổi theo đối phương, đã chuẩn bị triển khai một

thức thuật pháp cường đại của mình, giờ phút này gầm nhẹ một tiếng, thân thể gã nháy mắt bành trướng mấy lần, bộ lông nháy mắt lại càng rậm rạp trở thành màu vàng, có không ít lông chui ra khỏi quần áo, cả người thoạt nhìn giống như hóa thân thành yêu thú.

Đây là công pháp độc đáo mà gã trước khi vào tông môn ngẫu nhiên lấy được, Yêu Hóa Thuật.

Thuật này Ngưng Khí tầng hai đã có thể tu luyện, nhưng yêu hóa không rõ ràng, chỉ là thân thể cường tráng hơn một chút mà thôi, nhưng vẫn kinh người, dựa vào thuật này gã mới có thể hoành hành ở trong những đệ tử cấp thấp, mặc dù mỗi lần thi triển có hạn chế thời gian, nhưng đều thu hoạch kỳ diệu, mọi việc đều thuận lợi, là đòn sát thủ gã đắc ý nhất.

Nhất là nay theo tu vi của gã đến Ngưng Khí tầng ba, thuật pháp tiến hóa càng hoàn toàn hơn, lại có thể sinh ra bộ lông màu vàng rậm rạp, làm cho gã từng rất kinh hỉ, cho rằng dựa vào hóa thú liền thì có thể chấn nhiếp đối phương, giờ phút này là lần đầu tiên thi triển trước mặt người khác, tràn đầy tự tin, khí thế kinh người, bộ lông cực kỳ thịnh vượng, ánh mặt trời chiếu xuống lóe ra ánh vàng lóng lánh, thoạt nhìn uy vũ khí phách, ngay cả trên mặt cũng đều mọc đầy lông vàng, cực kỳ giống yêu thú hình người.

- Ngươi sẽ là người đầu tiên chết dưới Yêu Hóa Thuật tầng ba của Triệu mỗ, có thể chết dưới thuật pháp thành danh của Triệu mỗ, ngươi chết không oan!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Mê mang cùng không đành lòng (1)

Thuật này một khi thi triển ở tầng ba thì có thể làm cho thân thể Triệu Vũ Cương nhất thời cường hãn hơn mấy lần, ngay cả tốc độ cũng nhanh hơn không ít. Mang theo vẻ mặt dữ tợn cùng tham lam, gã đánh thẳng về phía Mạnh Hạo, lợi trảo sắc bén chớp lóe dưới ánh mặt trời.

Triệu Vũ Cương rất là tự tin với thuật này, gã cho rằng Mạnh Hạo đã bị dọa cho run rẩy rồi, dù là trốn thì cũng khó mà thoát khỏi lòng bàn tay mình.

- Chạy này, dưới thuật pháp của Triệu mỗ, ngươi không thoát đâu!

Triệu Vũ Cương dữ tợn cười, thanh âm mang theo sắc lạnh quanh quẩn bốn phía.

Gần như trong nháy mắt Triệu Vũ Cương hóa thú, Mạnh Hạo chạy phía trước liếc thấy một màn này, hắn liền sửng sốt, rồi như nghĩ tới điều gì, lộ vẻ cổ quái. Dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới, vị Triệu sư huynh này lại biết một loại pháp thuật như vậy. Bộ dạng hóa thú kia cực kỳ giống với những con dã thú chết dưới gương đồng, thậm chí ở phương diện khác, lúc này toàn thân Triệu Vũ Cương tràn ngập lông dài, còn rậm rạp hơn cả dã thú.

Thần sắc Mạnh Hạo càng thêm cổ quái, cẩn thận nhìn Triệu Vũ Cương. Lúc này, gã mang một thân toàn lông, cực kỳ chói mắt, thoạt nhìn như một thú vương lông vàng.

Vẻ mặt của hắn rơi vào trong mắt Triệu Vũ Cương, làm cho Triệu Vũ Cương có thầm kinh ngạc. Ngưng Khí tầng ba yêu hóa, trước kia đột

phá, gã đã từng thử qua, nhưng lúc này là lần đầu tiên biểu hiện trước mặt người khác. Mạnh Hạo lộ vẻ cổ quái làm cho trong lòng Triệu Vũ Cương không vui, gã hừ lạnh, hai mắt lộ ra sát cơ.

- Thế này… Gương đồng hắn là rất vừa lòng…

Thấy Triệu Vũ Cương hóa thú liền có tốc độ tăng mạnh, rất nhanh đã lao tới rất gần. Mạnh Hạo cắn răng, không chút do dự vỗ lên túi trữ vật, gương đồng lập tức hiện ra trong tay. Mang theo thần sắc cổ quái, hắn chiếu về Triệu Vũ Cương còn đang đắc ý.

Một chiếu này, Mạnh Hạo lập tức cảm thấy gương đồng trong tay lập tức bộc phát ra nhiệt độ cao chưa từng có. Thậm chí còn nóng hơn khi gặp những yêu thú trước kia, như có một khát vọng mãnh liệt từ bên trong truyền ra. Cùng lúc đó, một luồng khí vô hình như muốn phá tan gương đồng mà tiết ra.

Thân hình Triệu Vũ Cương mạnh mẽ nhảy lên, vẻ mặt tràn ngập sát cơ. Gã lập tức cảm nhận được trong cơ thể mình đột nhiên xuất hiện một luồng khí, luồng khí này rất cuồng bạo, từ trong cơ thể mình đánh ngang đâm dọc. Làm cho thân thể gã thỉnh thoảng có nơi phồng lên. Điều này làm cho Triệu Vũ Cương biến sắc, luồng khí này làm cho lục phủ ngũ tạng gã cực kỳ đau nhức, nguy cơ mãnh liệt xuất hiện. Theo bản năng, gã dồn khí đan điền, muốn đẩy luồng khí này ra khỏi cơ thể.

Nhưng luồng khí này rất mạnh, như tìm những chỗ yếu nhất trong cơ thể gã để đâm ra. Theo hành động dồn khí đan điền của Triệu Vũ Cương, luồng khí này lập tức tụ tập về phía mông gã, cảm giác đau nhức tận cùng truyền tới, cực kỳ đột ngột, làm cho Triệu Vũ Cương phát ra tiếng gào thê lương thảm thiết.

Tiếng thét này, từ khi sinh ra tới giờ, gã chưa từng phát ra, bởi vì gã chưa từng chịu qua cảm giác đau đớn khó tin này. Toàn thân gã đều run rẩy, phẫn nộ cực điểm nhìn Mạnh Hạo, thậm chí hai mắt gã đã tràn ngập tơ

máu, sát cơ mãnh liệt đến cực hạn.

- Triệu sư huynh, hôm nay đến đây là kết thúc đi, ta không làm khó ngươi, ngươi cũng đừng làm khó ta, được không!?

Mạnh Hạo kinh hoàng, đây là lần đầu tiên hắn đánh nhau cũng người, hắn vội vàng che gương lại. Tiếng kêu thảm thiết của đối phương làm cho nội tâm Mạnh Hạo chấn động, rất là không đành lòng, dù sao đối phương là người, không phải là yêu thú.

- Đồ con hoang nhà ngươi, hôm nay lão tử chẳng những muốn giết ngươi, ngày sau xuống núi tìm người nhà ngươi, giết sạch hết, nhục toàn tộc cha mẹ ngươi, thế mới đủ tiết hận!!!

Hai mắt Triệu Vũ Cương đã đỏ ngầu, đau đớn làm gã phát cuồng. Giờ phút này, gã hét lớn một tiếng, thân hình đột ngột đánh tới Mạnh Hạo. Móng vuốt sắc nhọn như muốn xé sống Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo là thư sinh, dù chưa từng đánh nhau với người ta, nhưng cũng là kẻ có tâm huyết. Khi nghe được Triệu Vũ Cương nói vậy, hai mắt hắn liền lộ ra sát cơ. Kẻ này đã không thể nói lý, rõ ràng tự tiện trêu chọc mình, thậm chí mình thấy gã thê thảm như thế đã không đành lòng tiếp tục, nhưng gã lại còn mở miệng nói những lời như thế. Là người thì đều có vài phần nóng nảy, Mạnh Hạo lui sau vài bước, không chút do dự nâng gương đồng lên.

Không đợi Triệu Vũ Cương tới gần, một vòng nổ vang lại tập tức truyền tới, gã lại cảm nhận được luồng khí kia lại xuất hiện trong cơ thể. Có giáo huấn lúc trước, Triệu Vũ Cương lập tức thủ hộ thể nội, làm cho luồng khí này không phát tiết ra. Nhưng ngay khi Triệu Vũ Cương buông lỏng tâm thần, luồng khí này liền lao khắp toàn thân gã. Bùm một tiếng, luồng khí kia lại theo lỗ tai gã nổ bung mà phát tiết ra ngoài.

Đau đớn kia liền tăng gấp mấy lần, gã kêu lên thảm thiết, thê lương

không thể hình dung nổi. Tai trái bị dập nát, lượng lớn máu tươi phun ra.

Đau đớn liên tục làm cho đầu Triệu Vũ Cương như muốn vỡ tung, sắc mặt tái nhợt, thần sắc hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo, nhưng ánh mắt lại tràn ngập điên cuồng cùng phẫn nộ.

- Ta muốn giết cả nhà ngươi, ta muốn diệt toàn tộc ngươi, ta muốn cho toàn tộc của ngươi cũng phải thống khổ như thế mà chết…

Triệu Vũ Cương cố nhịn đau nhức, tai trái đã điếc, gã đánh về phía Mạnh Hạo, điên cuồng như không giết Mạnh Hạo thì quyết không bỏ qua.

- Đã cho chút mặt mũi lại còn không biết xấu hổ!

Mạnh Hạo cũng sững sờ, hắn chưa từng thấy gương đồng đánh nát lỗ tai đối phương, nhưng rất nhanh hắn liền lộ ra vẻ mặt lãnh khốc, thân hình nhanh lui về sau, lại giơ gương đồng lên chiếu một cái.

- Mạnh Hạo!

Triệu Vũ Cương gào lên thảm thiết, tai phải cũng bị nổ nát, hai lỗ tai đã điếc. Hiện tại, gã không chỉ sợ hãi mà là sợ hãi chưa từng có, nhất là sự hoảng sợ khó hình dung tràn ngập trong lòng. Gã dùng tốc độ trước nay chưa từng có, quay người bỏ chạy. Lúc này, gã đã không còn chút suy nghĩ tìm Mạnh Hạo gây phiền toái, thể xác và tinh thần của gã đã bị sợ hãi làm cho run rẩy. Hận không lập tức chạy ra khỏi dãy núi này. Nhưng trong lòng gã đã quyết định chủ ý, qua được lúc này liền tìm người tới giết Mạnh Hạo, để cho Mạnh Hạo cũng phải nhận sự thống khổ này, càng phải cướp đi cái gương đồng chết tiệt kia.

Nhưng ngay khi gã vừa quay người, cái gương đồng trong tay Mạnh Hạo lần đầu tiên bay ra khỏi tay hắn rồi đuổi theo. Hình như gương đồng đã hưng phấn tới cực điểm, vậy mà trực tiếp đuổi theo Triệu Vũ Cương, không biết đã trùng kích bao nhiêu lần, chỉ thấy hai mắt Triệu Vũ Cương

lộ ra tuyệt vọng, trong lúc giãy dụa như có lực lượng nào đó đè gã xuống, thân thể không chịu khống chế của gã. Tiếng kêu thảm càng lúc càng mãnh liệt hơn, gã đã không thể bỏ chạy, mà bị treo giữa không trung, tai trái, tai phải, ngực, đùi không ngừng bị nổ tung.

Từng luồng khí phát ra, máu tươi phun trào, qua khoảng mười tức, hai mắt Triệu Vũ Cương đã trở nên ảm đạm, thân hình cũng từ hóa thú trở về hình người, bộ lông tiêu tán. Cũng vì thế mà gương đồng mất đi hứng thú, tự động trở về. Cũng khiến cho thân thể Triệu Vũ Cương rơi bịch xuống đất.

Máu tươi đầy đất, Triệu Vũ Cương mở to mắt, vậy mà đã tèo rồi, trong hai mắt còn mang theo sợ hãi cùng tuyệt vọng, làm cho người nhìn không rét mà run.

Mạnh Hạo nhìn thi thể Triệu Vũ Cương, hít sâu một hơi, lại nhìn gương đồng bay một vòng trên không trung rồi trở lại trong tay chính mình. Cầm cái gương, thân hình Mạnh Hạo khẽ run, trong mắt lộ vẻ kinh sợ. Lúc bình thường nhìn yêu thú bị nổ đúng là không có gì, nhưng hôm nay nhìn một người sống bị giết như thế, nhất là nhiều vị trí bị nổ nát, huyết nhục mơ hồ. Thân hình Mạnh Hạo càng thêm run, cảm thấy gương này cực kỳ huyết tinh, thậm chí hắn còn có cảm giác muốn ném nó đi, nhẹ buông tay, cái gương liền rơi trên mặt đất.

Hắn chỉ là một thư sinh, lúc đầu nhìn cái gương này có chút ý tứ, nhưng lúc này lại cảm thấy nó cực kỳ âm trầm quỷ dị, mơ hồ lộ vẻ trái ngược với tư tưởng Nho gia trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15: Mê mang cùng không đành lòng (2)

Trầm mặc một lát, nội tâm Mạnh Hạo cực kỳ phức tạp, hai mắt mờ mịt. Trong lòng hắn vẫn cho mình là thư sinh huyện Vân Kiệt, đối xử với người đều dùng đạo lý, chưa từng đánh nhau, càng không cần nói tới giết người. Tư tưởng cùng hành vi đã thâm căn cố đế, rất khó mà thay đổi, làm cho Mạnh Hạo trầm mặc, nội tâm giãy dụa.

- Nho đạo lễ nhạc nhân nghĩa, tìm giảng đạo lý, không được hành hung, tông môn lại dạy là “nhược nhục cường thực”, bốn chữ đơn giản, ta hiểu rõ đạo lý trong đó, nhưng thật sự ra tay thì không giống vậy…

Thân thể Mạnh Hạo run run, càng nghĩ càng sợ, sau một lúc lâu hắn mới thở dài một hơi, yên lặng đi về phía xa.

Nhưng vừa đi được mười bước, Mạnh Hạo cắn răng, mạnh mẽ quay người trở lại bên cạnh thi thể Triệu Vũ Cương, gỡ xuống túi trữ vật của đối phương, tay phải vung lên, hỏa xà lập tức xuất hiện trên người Triệu Vũ Cương.

Một cái hỏa xà không đủ để đốt sạch thi thể, Mạnh Hạo nuốt thêm Ngưng Linh Đan, liên tục bắn ra ba con Hỏa Xà, đến lúc này mới làm cho thi thể Triệu Vũ Cương dần khô héo, đã không thể nhận thức thân phận.

Thổ nạp thêm một lúc, hắn cắn răng bắn ra thêm hai con Hỏa Xà mới làm cho thi thể thành bụi.

Nhìn gương đồng trên mặt đất, Mạnh Hạo đấu tranh giãy dụa một lát rồi cũng cắn răng nhặt lên, càng nắm chặt hơn.

Mang theo phức tạp cũng sợ hãi, Mạnh Hạo vội vàng rời khỏi nơi này. Về tới động phủ, hắn ngồi một góc ngẩn người. Cho đến một lúc lâu, hắn mới nhớ tới túi trữ vật, theo bản năng mở ra, vừa nhìn vào trong thì hai mắt liền sáng ngời. Tâm sự mới giết người liền bị vật phẩm bên trong túi trữ vật của Triệu Vũ Cương thay thế.

- Thằng này thật có tiền!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong túi trữ vật này có khoảng tám miếng linh thạch, còn có bảy viên Ngưng Linh Đan. Một bên còn để một mảnh xương, trên đó có viết một đống chữ nhỏ.

Cầm lấy mảnh xương nhìn một cái, vừa nhìn hắn liền ném xuống. Trên đó lại viết công pháp làm thế nào để thi triển yêu hóa, đối với thứ này, hắn không muốn chạm vào, cũng không muốn học yêu hóa này, thứ mà bị gương đồng của mình trực tiếp tiêu diệt.

Ném đi mảnh xương, Mạnh Hạo chợt nhớ tới thanh phi kiếm kia, hắn lập tức đứng dậy đi ra động phủ, tìm tới bụi cỏ kia, nhặt lên thanh kiếm nhỏ màu trắng mà Triệu Vũ Cương chưa kịp lấy đi. Sau khi trở về động phủ, nhìn mấy lần, trong mắt chậm rãi biến hóa.

Tiên tông cùng Nho đạo trái ngược, Mạnh Hạo không có đáp án, nếu như thế, hắn đơn giản buông tha cho chuyện này. Sau này chắc sẽ có ngày hiểu rõ, lúc này phải nghĩ làm sao để sinh tồn ở trong tông môn.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ quyết đoán, cúi đầu sờ soạng từng viên linh thạch, lại lấy ra gương đồng, nhìn một lúc lâu.

- Là Triệu sư huynh trêu chọc ta trước, ta chỉ có thể hoàn thủ, trong lúc mềm lòng muốn giải hòa cùng hắn, nhưng kẻ này lại cự tuyệt... Ta giết người nhưng cũng chiếm đạo lý, ta cũng đã nói nhân nghĩa, chỉ là hắn đáng chết!

Mạnh Hạo thì thào, thần sắc dần kiên định.

- Gương này dù huyết tinh, trong tay kẻ ác đúng là thứ tốt để làm ác, nhưng trong tay ta thì không giống vậy. Trong lòng ta ẩn chứa nhân nghĩa Nho gia, bảo vật này ở trong tay ta, nhất định sẽ khác…

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn gương đồng, hít sâu một hơi.

- Vật này không chỉ nổ hạ thân, toàn thân nơi nào cũng huyết tinh, sau này nên cẩn thận dùng mới được!

Mạnh Hạo trầm ngâm hồi lâu, ngẩng đầu tìm hiểu chỗ huyền diệu của gương đồng, nghĩ tới kỳ vọng lúc trước của mình, hắn cắn răng.

- Thành hay không, phải xem lúc này rồi. Nếu thành công, từ nay về sau, tu hành của Mạnh Hạo ta nhất định không tầm thường!

Mạnh Hạo không chần chờ nữa, lấy ra yêu đan duy nhất đặt trên gương đồng, lại lấy nửa viên linh thạch đặt lên đó, khẩn trương ngồi một bên nhìn.

Nhưng đợi qua một lúc lâu, yêu đan trên mặt gương không chút biến hóa, linh thạch không biến mất, yêu đan cũng chỉ có một cái.

Mạnh Hạo nhíu mày, đứng dậy chạy một vòng rồi lại nhìn gương đồng.

- Không đúng, một tháng trước, rõ ràng đã biến thành hai cái..

Mạnh Hạo bỗng nhiên nhìn linh thạch trên mặt gương, như có điều suy nghĩ, hắn vỗ túi trữ vật, lại lấy ra thêm nửa viên linh thạch, cẩn thận đặt lên mặt gương.

Gần như trong khoảnh khắc đặt linh thạch lên đó, mặt gương liền chớp

lóe ô quang, mặt gương như thành một hồ nước, hai khối linh thạch lập tức chìm xuống, cùng lúc đó, ô quang lại lóe lên, ngưng tụ trên yêu đan, tiếp đó, bên cạnh yêu đan lai xuất hiện một viên yêu đan giống đúc với viên bên cạnh.

Mạnh Hạo trợn mắt há mồm nhìn một màn kỳ dị này, dù trong lòng đã có chuẩn bị nhưng hắn cũng bị rung động thật sâu. Ngẩn ngơ hồi lâu, hắn nâng tay cầm hai viên yêu đan, cẩn thận nhìn một lúc, hắn liền lộ vẻ kích động.

- Huyền diệu là thật sự, thật sự có huyền diệu!

Mạnh Hạo thở dốc không ngừng, thật lâu mới miễn cưỡng khôi phục lại, trong mắt mang theo tiền cảnh rộng lớn, hắn liên tục hít sâu mấy hơi, lại thí nghiệm.

Một viên, hai viên.. chín viên linh thạch chỉ còn lại một viên, nhưng trước mặt Mạnh Hạo lại đặt bốn viên yêu đan, tính thêm viên đầu tiên nữa thì có năm viên.

Nhưng yêu đan này đặt ở một chỗ, mùi thơm phát ra càng thêm nồng. Mạnh Hạo gần như cảm thấy say mê, trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngô. Đây là tài phú mà từ khi sinh ra hắn chưa từng thấy được, trên thực tế, đừng nói chi hắn, dù tất cả đệ tử ngoại tông cũng có ít người có thể thấy qua.

Kích động kéo dài tới khuya, Mạnh Hạo nắm yêu đan, không chút do dự nuốt vào, sau vài canh giờ, Mạnh Hạo mở mắt, lại nuốt thêm một viên yêu đan.

Hắn chưa từng chơi xa xỉ như thế, được linh khí nồng đậm trong yêu đan tràn ra, dưới sáng sớm, trong thân thể Mạnh Hạo truyền ra tiếng nổ vang, rất nhiều chất bẩn tràn ra, hai mắt hắn lộ ra quang mang sắc bén.

- Ngưng Khí tầng ba!

Mạnh Hạo chưa thấy đủ, nhìn lại ba viên yêu đan còn lại. Hắn lại nuốt thêm một viên, cho đến sáng sớm thứ hai, Mạnh Hạo đã nuốt hết toàn bộ yêu đan, tu vi của hắn cũng chỉ kém một tia là đạt tới Ngưng Khí tầng ba đỉnh phong.

Về phần Ngưng Linh Đan, đối với Mạnh Hạo đã có tác dụng quá nhỏ, dù nuốt vào cũng không có bao nhiêu hiệu quả. Sau khi cân nhắc một lúc lâu, hắn cảm thấy điều này có liên quan tới yêu đan mình nuốt kia, nếu không thì sẽ không mất đi hiệu quả mới đúng. Dù sao, Ngưng Linh Đan là đan dược được phát cho đệ tử ngoại tông.

- Ít không đủ, phỏng chừng phải nuốt một lần mười viên mới có chút tác dụng!

Mạnh Hạo nhắm mắt, cẩn thận cảm thụ linh khí trong cơ thể, lúc này đã không còn là một dòng suối nhỏ mà là trở thành một con sông. Dù không phải là sông lớn nhưng dòng suối nhỏ không thể sánh bằng, linh khí lưu chuyển trong cơ thể khiến cho Mạnh Hạo có một loại cảm giác mãnh liệt, trong cơ thể mình ẩn chứa lực lượng kinh người.

Lực lượng kinh người này làm cho Mạnh Hạo hiểu được, mình so với hôm qua đã thoát thai hoán cốt, đã không còn là tiểu tu sĩ mà ai cũng có thể khi dễ. Thậm chí, tại trong khu công khai cấp thấp mà giới hạn cao nhất là Ngưng Khí tầng bốn, tu vi của hắn đã xem như đứng trên đỉnh cao rồi, là một trong nhóm người cường đại nhất.

Mạnh Hạo mang theo kích động, tay phải tùy ý vung lên, trên cánh tay lập tức một con Hỏa Xà ầm ầm lao ra, nhiệt độ cực cao kia tràn ngập động phủ, nhất là bộ dáng hung tàn của Hỏa Xà, đầu lưỡi phun ra nuốt vào, mang theo hỏa diễm lượn lờ, thoạt nhìn có lực chấn nhiếp.

Giờ phút này, nếu hắn gặp lại Triệu Vũ Cương, một con hỏa xà bay ra,

dù đối phương không chết thì cũng phải trọng thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Vương Đằng Phi

Cuối tháng chín, trời hè oi bức vẫn còn tiếp tục, không những không giảm mà mà càng ngày càng thêm nóng bức hơn. Tại vùng đất Nam Thiệm phía nam Triệu quốc này, bao năm qua đều tới tháng mười một mới trở lạnh, cho đến tháng một mới có cảm giác của mùa đông.

Lúc sáng sớm, Mạnh Hạo ra khỏi động phủ, hai mắt sáng ngời, hắn tràn ngập khát khao với tương lai.

- Tu vi còn kém một chút là tơi Ngưng Khí tầng ba đỉnh phong, với tu vi này, tại trong ngoại tông, tuy không nói là cường giả nhưng cũng không phải là kẻ yếu mặc người khi nhục!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn về thiên địa phía xa, gió núi thổi tới, cuốn bay tóc hắn, nhìn như tán loạn nhưng thực tế có chút phiêu dật hiện lên trên người Mạnh Hạo.

Hắn vốn là thư sinh nghèo túng, theo người mà vào tiên môn, quay đầu nhìn lại như mộng như huyễn, khiến cho Mạnh Hạo cảm giác có chút không chân thật.

- Tiếc là linh thạch không đủ rồi, Ngưng Linh Đan số lượng cũng quá ít, không còn hiệu quả…

Mạnh Hạo vừa còn chút hưng phấn, nhưng nghĩ tới linh thạch liền nhất thời đau lòng.

- Mập mạp, Vương Hữu Tài, còn có thiếu niên khỏe mạnh kháu khỉnh kia, lúc trước bốn người chúng ta cùng nhau vào Kháo Sơn Tông, không biết hiện tại thế nào rồi!

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, thân hình lóe lên, lao về phía trước, linh khí vận chuyển trong cơ thể, toàn thân liền vọt lên, theo trong núi rừng tiến về Bắc Phong.

Bốn phía Kháo Sơn Tông có bốn ngọn núi, mỗi một ngọn đều cực lớn, phòng ốc khắp nơi, từ xa nhìn lại giống như dựng trên đỉnh núi, còn có thể nhìn thấy từng chút ánh sáng mờ ảo từ đỉnh núi tỏa ra bốn phía.

Mây trắng lượn lờ, cho núi rừng như ẩn như hiện, làm cho người ta cảm giác như tiên sơn với biển sương mù.

Giữa Nam Phong cùng Bắc Phong, nếu không muốn đi đường sơn môn ngoại tông thì phải theo đường vòng từ hai núi đông tây. Mạnh Hạo chọn đi về đông, lúc gần tới thì trong tay hắn cầm hai con gà rừng.

- Đã gần hai tháng không gặp tên mập rồi, không biết có giảm được cân nào không!

Trong đầu Mạnh Hạo hiện lên bộ dạng của tên mập, trên mặt lộ ra nụ cười, trong lúc bước đi, bỗng nhiên hắn hơi khựng người rồi dừng lại.

Tại phía trước người hắn, giờ phút này có gió nhẹ nổi lên, bốn phía vốn không có sương mù đột nhiên xuất hiện. Tại trong sương mù kia, một tên thanh niên áo quần đẹp đẽ quý giá đang cất bước đi tới.

Áo quần trên người thanh niên này rõ ràng khác với đệ tử ngoại tông, trắng như tuyết, một mái tóc dài xõa vai, tuấn lãng phi phàm, gương mặt thì lại càng đẹp trai thôi rồi, vô luận làngoại hình hay khí chất đều tạo ra cảm giác cực kỳ hoàn mỹ. Giống như người này được trời đất tạo nên, là sủng nhi của thiên địa.

Gã mang theo bộ dáng lạnh nhạt, giống như không có chuyện gì làm gã có thể biến hóa thần sắc, bình tĩnh như núi sập vẫn không đổi sắc, giờ phút nay, gã đi trong sương mù cuộn trào, như là cưỡi gió đạp mây.

Sau lưng gã còn có hai thanh niên, cũng có bộ dáng tuấn lãng, nhưng ở bên cạnh vị thanh niên áo trắng này thì chỉ có thể làm nền.

- Vương sư huynh, nghe nói mấy năm nay tông môn sắp mở thí luyện thăng chức lên đệ tử nội môn, sư đệ chúc mừng Vương sư huynh trước.

- Đúng vậy a, năm đó Vương sư huynh tiến vào tông môn, danh chấn tám phương, thậm chí đưa tới ba đại tông môn khác quấy nhiễu. Đến cuối cùng mới quyết định, sư huynh tự mình lựa chọn ở lại Kháo Sơn Tông. Khí độ phi phàm, sư huynh không muốn làm hỏng quy củ tông môn, cự tuyệt lời mời trực tiếp tiến vào nội môn. Hai năm trôi qua, tu vi của sư huynh đã là Ngưng Khí tầng sáu. Ta nghe gia tổ nói qua, lần thí luyện thăng chức này, chính là mở ra vì Vương sư huynh.

- Đúng vậy, một khi Vương sư huynh tiến vào nội môn, không lâu sau sẽ vượt qua Hứa sư tỷ cùng Trần sư huynh, trở thành đệ tử số một của Kháo Sơn Tông ta.

- Không nên nói lung tung, Hứa sư tỷ thiên kiều bá mị, Trần sư huynh một lòng hướng đạo, đều là đồng môn mà Vương mỗ tôn kính!

Thanh niên áo trắng đi trước ôn hòa mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi, lại mang theo vẻ dương cương, rất là dễ nghe, đúng là đệ nhất nhân ngoại tông Kháo Sơn Tông – Vương Đằng Phi!

- Sư huynh dạy đúng, sư huynh tu dưỡng phi phàm, thiên tư như thế lại bình dị gần gũi, sư đệ thụ giáo!

- Đúng vậy a, Vương sư huynh làm người luôn ôn hòa, dù đối mặt với đệ tử Ngưng Khí tầng một cũng như thế. Toàn bộ đệ tử ngoại tông, không ai không biết. Trong lòng sư đệ thật sự kính nể!

Ba người nói chuyện với nhau, chậm rãi đi về phía Mạnh Hạo. Vương sư

huynh vừa thấy Mạnh Hạo liền khẽ gật đầu, từ bên người Mạnh Hạo mà đi qua, còn hai kẻ kia thì không liếc nhìn Mạnh Hạo một cái. Ba người đi xa, Mạnh Hạo quay đầu liếc nhìn bóng lưng ba người, hắn chợt phát hiện, người thanh niên áo trắng kia không đạp chân xuống đất, mà cả người nổi lên khỏi mặt đất bảy tấc. Một màn này làm cho Mạnh Hạo sửng sốt.

Bộ dáng này của hắn không thể so với đối phương, thân gầy, da ngăm đen, vừa nhìn Mạnh Hạo không quá thu hút, nhất là trong tay hắn còn cầm thêm hai con gà rừng.

- Thì ra gã ta là Vương Đằng Phi sư huynh. Pháp thuật có thể làm toàn thân lơ lửng khi đi đường, là Phong Hành thuật mà phải Ngưng Khí tầng năm mới có thể thi triển.

Mạnh Hạo tiến vào ngoại tông đã nghe rất nhiều về vị Vương sư huynh này rồi. Biết được rất nhiều chuyện về người này, nhất là năm đó tiến vào tông môn, thậm chí còn làm cho toàn bộ Tu Chân giới Triệu quốc oanh động. Không biết cuối cùng Kháo Sơn Tông đã bỏ ra cái giá cỡ nào, mà người này cũng cố ý lựa chọn Kháo Sơn Tông, trận phong ba này mới được hóa giải.

- Nếu ta sinh ra trong bộ dáng kia, ở phàm trần không được trạng nguyên cũng có thể làm phò mã!

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt hâm mộ, chạy nhanh về Bắc Phong.

Trên đường không chút ngừng lại, lúc gần trưa thì Mạnh Hạo xuất hiện trên một ngọn núi hoang gần Bắc Phong. Nơi này là nơi hắn và tên mập cùng chặt gỗ. Vừa mới tới, Mạnh Hạo liền nghe tiếng chặt gỗ bùm bụp. Mang theo ý cười, Mạnh Hạo bước nhanh tới, vừa tới gần, hắn liền thấy tên mập đang vung búa chặt cây.

Đang muốn gọi lên, nhưng lập tức Mạnh Hạo không chút do dự mà lui

lại.

- Ngươi cướp mẹ con ta này, ngươi cướp bánh bao của ta này, ta chém chết ngươi, ta cắn chết ngươi!

Tên mập không gầy đi, ngược lại càng mập thêm mấy phần, thân hình như cục thịt!

Giờ phút này, gã nhắm chặt hai mắt, đứng đó thấp giọng gào thét. Bên cạnh gã đã có không ít cây bị đốn ngã. Chặt được một lúc, gã nghiêng mình, thả búa mà vù vù ngủ.

Trên cán búa bằng gỗ kia, chi chít những dấu răng.

Mạnh Hạo kinh ngạc, gần hai tháng không gặp, không nghĩ tới gã mộng du càng thêm nặng hơn, không chỉ ban đêm, ngay cả ban ngày cũng bị.

Đang do dự phải làm thế nào để đánh thức tên mập, đột nhiên cái mũi gã nhúc nhích, gã xoa mắt, lập tức đứng lên, quay đầu nhìn bốn phía, hai mắt liền sáng lên, nước miếng cũng đã chảy ra rồi.

- Hương gà rừng, ồ, có tới mùi của hai con gà rừng!

Gã lập tức bật lên, nhìn xung quanh một lúc lâu nhưng không thấy Mạnh Hạo trong rừng. Ngược lại, khi nhìn thấy cây cối bị chặt đứt bên cạnh, lập tức gương mặt tên mập lộ vẻ cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phân điếm Dưỡng Đan phường (1)

- Người tốt a, Mạnh Hạo, ngươi đi lâu như vậy! Mỗi ngày trở về lại vụng trộm giúp ta đốn củi, cũng đã gần hai tháng, Mạnh Hạo ngươi mỗi ngày đều như thế. Ngươi chính là bạn tốt cả đời của Lý Phú Quý ta!

Tên mập liên tục cảm khái!

Mạnh Hạo cách đó không xa, vừa nghe gã nói thế liền ngẩn ngơ, cổ quái nhìn tên mập, lúc này hắn mới ho khục khục hai tiếng rồi bước ra.

Hắn vừa xuất hiện, tên mập liền phát hiện, sau khi quay đầu nhìn thấy Mạnh Hạo, tên mập kích động không thôi.

- Mạnh Hạo, ngươi rốt cục lộ mặt rồi, hơn hai tháng này, mỗi lần ta tỉnh lại đều gọi ngươi, nhưng ngươi lại không chịu xuất hiện… Ồ!!!?

Tên mập đang kích động nói, bỗng nhiên hai mắt gã nhìn chằm chằm vào gà rừng trong tay Mạnh Hạo, hai mắt tỏa sáng, gã liền vọt tới.

Sau một lát, một ngọn lửa nóng bao trùm lấy hai con gà rừng, tỏa ra từng đợt mùi thơm. Mạnh Hạo cùng tên mập ngồi một chỗ, giống như lúc ở chỗ tạp dịch, hai người ăn như sói đói.

- Đã hai tháng ta chưa ăn được món dân quê này rồi. Mạnh Hạo, hôm nay sao ngươi lại xuất hiện, mỗi ngày ngươi đều giúp ta đốn củi, sao lại không mang theo gà rừng chứ!

Miệng tên mập đang còn tràn đầy thịt gà, giọng nói có chút không rõ, nhưng thần sắc phi thường vui sướng, có thể nhìn thấy Mạnh Hạo làm gã

rất vui vẻ. Có thể nói, tại trong Kháo Sơn Tông này, tên mập đã gần như coi Mạnh Hạo là người thân.

Mạnh Hạo bí hiểm cười cười, cũng không giải thích, chỉ ngồi ăn gà. Lại nhìn tên mập, hắn đột nhiên cảm giác răng của tên mập hình như dài hơn một chút.

- Gần đây tu luyện thế nào? Có cảm nhận được linh khí hay không?!

Mạnh Hạo hỏi.

- Ngươi đừng nói nữa, mấy tháng này, mỗi ngày ta đều tu luyện, nói cũng quái, ta lại không thể cảm giác ra linh khí, nhưng ta lại thấy răng mình dài ra không ít. Làm hại ta khi ngủ đều sợ cắn trúng lưỡi!

Tên mập buồn bực than thở.

- Ngươi há mồm coi!

Mạnh Hạo giật mình, cẩn thận nhìn hàm răng của tên mập.

Tên mập vội vàng nuốt thịt trong mồm xuống bụng, há mồm để lộ hàm răng, theo ánh mặt trời chiếu vào, hàm răng tên mập lòe loẹt sáng lên. Mạnh Hạo vừa nhìn, thần sắc lại càng thêm cổ quái, cuối cùng hắn lộ vẻ khó tin. Hắn lại cảm nhận được trên hàm răng của tên mập có linh khí dao động.

- Tên mập này tu luyện thế nào nhỉ, vậy mà linh khí lại chạy vào răng! Đây nào phải răng thường gì, rõ ràng là một hàm linh nha. Không biết nếu tu luyện lâu dài, vậy thì có thể trở thành pháp bảo hay không…

Mạnh Hạo gãi đầu, có chút không tưởng tượng nổi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt liền sắp xong một ngày. Mạnh Hạo

cùng tên mập ôn chuyện, hàn huyên rất nhiều. Bao gồm cả những gì hắn biết về ngoại tông, đương nhiên, chuyện liên quan tới gương đồng thì hắn không nói.

Nghe được vậy, tên mập lộ vẻ hướng tới, hận không thể lập tức trở thành Ngưng Khí tầng một để thăng chức vào ngoại môn.

Lúc gần đi, Mạnh Hạo cho tên mập một viên Ngưng Linh Đan, sau khi nhìn tên mập nuốt vào bụng rồi hắn mới đứng dậy rời đi. Tên mập nhìn bóng lưng Mạnh Hạo biến mất trong rừng núi, thần sắc có chút phiền muộn, âm thầm quyết định phải chăm chỉ tu hành hơn nữa.

Rời Đông Phong, khi trở về Mạnh Hạo lựa chọn Tây Phong. Đây là lần đầu tiên hắn đi một vòng Kháo Sơn Tông. Lúc hoàng hôn sắp tàn thì Mạnh Hạo đã đứng dưới chân núi Tây Phong, nhìn về một tấm bia đá lớn.

Tấm bia đá này có một màu đỏ tươi như máu, trên đó còn khắc mấy chữ to tràn ngập hàn ý.

Khu công khai cấp thấp!

Bên cạnh còn một hàng chữ nhỏ, giải thích nơi đây cấm Ngưng Khí tầng bốn bước vào, là khu vực công khai của Ngưng Khí tầng một tới tầng ba.

Ngẩng đầu lên, Mạnh Hạo nhìn lên chỗ đỉnh bằng phẳng trên núi kia, giờ phút này, trên đó có không ít người qua lại. Thuật pháp không ngừng chém giết lẫn nhau, máu tươi văng khắp nơi. Trong đó có người kêu thảm ngã xuống, bị người ta mạnh mẽ chặt tay cướp đi túi trữ vật.

Hắn còn đang nhìn, đột nhiên có một người từ trên núi mang theo kinh hoảng lao xuống, phía sau còn có một tên tráng hán nhe răng đuổi theo.

- Cứu mạng!

- Trước mặt Tào mỗ, không ai có thể cứu được ngươi!

Ở khoảng cách không xa, Mạnh Hạo tận mắt thấy người la lên cứu mạng còn chưa kịp ra khỏi Bình Đỉnh sơn kia đã bị đại hán phía sau vung phi kiếm xuyên thẳng qua cổ, một dòng máu tươi phụt ra, run rẩy vài cái, khí tuyệt bỏ mình, túi trữ vật trên người bị đại hán kia lấy đi, rồi y lại xoay người bước vào trong khu công khai.

Cảnh tượng máu me này khiến Mạnh Hạo khiếp sợ, nhìn kỹ đỉnh núi bằng phẳng kia, nơi đó tiếng giết chóc truyền tới, gió thổi mùi máu tanh nồng vào trong mũi Mạnh Hạo.

- Nơi đây tuy có thể khiến người ta phất lên rất nhanh, nhưng cũng cực kỳ hung hiểm. Vì tu luyện, vì đan dược, linh thạch mà thậm chí mất cả mạng… không đáng.

Mạnh Hạo nhíu mày, tuy tu vi hắn chỉ kém một chút nữa là đến Ngưng Khí tầng ba đỉnh phong, nhưng lúc này hỗn loạn, nếu không cẩn thận thì khó tránh khỏi bị thương, vả lại cướp đoạt vốn không phải kế lâu dài.

Nhưng Mạnh Hạo nghĩ tới túi mình thiếu linh thạch, nếu lần nào cũng chờ tông môn phát linh thạch thì không biết phải chờ bao nhiêu năm, nên giờ phút này hắn đang cân nhắc. Nhìn thấy những tu sĩ trên đỉnh núi kia tranh đoạt chém giết lẫn nhau, gần như ai cũng bị thương, thấy vậy, trong khoảnh khắc Mạnh Hạo chợt lóe lên một suy nghĩ.

Suy nghĩ này ngày càng rõ ràng, một lát sau hai mắt Mạnh Hạo sáng ngời, hắn vội xoay người rời khỏi nơi này. Hắn không trở về động phủ ở Nam Phong, mà trực tiếp xuống núi đi tới sơn môn ngoại tông, vòng qua quảng trường ngoại tông, không lâu sau xuất hiện ở ngoài một tòa lầu các.

Tòa lầu các này thoạt trông có vẻ cổ xưa, cũng có những trận đan hương

lượn lờ, có vài chữ to khắc trên biển, viết là Dưỡng Đan phường.

Đây không phải lần đầu Mạnh Hạo đến nơi này, thực tế nửa tháng đầu khi hắn lên làm đệ tử ngoại tông đã qua đây một lần, thấy được ở đây có bán không ít đan dược tạp phẩm, cả Tích Cốc Đan mà mấy ngày không đói cũng có thể mua được ở đây.

Chẳng qua nơi này chỉ nhận linh thạch và Ngưng Linh Đan, không cần vật khác, vả lại trao đổi cũng không công bằng, một viên Ngưng Linh Đan chỉ có thể đổi mười viên Tích Cốc Đan, nên có ít người chịu tới đây, khiến nơi này thường vắng vẻ quanh năm.

Đến nơi này, Mạnh Hạo không chút do dự cất bước vào trong Dưỡng Đan phường. Bên trong không lớn, một trung niên nam tử trông có vẻ bệnh tật khoanh chân ngồi đó, bốn phía là những ô vuông bằng gỗ, trên có ghi tên của các loại đan dược khác nhau.

Có Chỉ Huyết Đan trị liệu ngoại thương, có Tùng Cốt Đan hóa giải mệt nhọc và thư giãn, còn có Đề Thần Đan có thể khiến tinh thần người ta phấn chấn trong một khoảng thời gian ngắn. Mà những thứ như Tích Cốc Đan hay Ngự Thực Đan thì chỗ nào cũng có, lại có cả Dưỡng Tủy Đan chuyên trị vỡ xương.

Đan dược tuy nhiều nhưng cái nào cũng đắt đỏ, phần lớn là một viên Ngưng Linh Đan đổi lấy ba tới mười viên, với đệ tử ngoại tông thì Ngưng Linh Đan có cái giá đáng để cướp đoạt, tất nhiên chẳng chịu hạ giá tới đây đổi những thứ này.

Mạnh Hạo dạo một vòng quanh Dưỡng Đan phường, mắt càng thêm sáng ngời. Hắn ngẫm nghĩ một chút, nhịn đau trực tiếp lấy ra năm viên Ngưng Linh Đan đổi lấy không ít đan dược tạp phẩm.

Nam tử trung niên có vẻ bệnh tật kia có lẽ đã lâu không gặp được khách hàng lớn như Mạnh Hạo, lập tức tinh thần sáng láng, còn sảng khoái tặng

luôn Mạnh Hạo vài hồ lô đựng đan.

Để những hồ lô đựng đan dược vào trong túi trữ vật, Mạnh Hạo rời khỏi Dưỡng Đan phường, dọc đường còn cẩn thận vòng quanh rừng núi mấy vòng, tới khuya rồi mới trở về động phủ.

Khoanh chân ngồi trong động phủ, Mạnh Hạo lấy bốn hồ lô dược ra xem.

- Thánh hiền từng nói, không trả giá thì khó gặt hái được gì, lần này ta bỏ ra nhiều như vậy, nhất định phải thu lại được nhiều hơn.

Mạnh Hạo tự an ủi mình, sau đó như nhớ ra cái gì đó, vội vàng đi ra ngoài động phủ, khi trở về có cầm một cành cây to bằng cánh tay và có rất nhiều lá.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Phân điếm Dưỡng Đan phường (2)

Để cành cây này sang một bên, Mạnh Hạo lại lấy nội sam màu xanh trong túi trữ vật của Triệu Vũ Cương ra, xé ra rồi trải nó ra, nhìn lại thấy quá nhỏ, hắn lại lấy một cái áo khác ra nối vào, ước lượng lại kích cỡ rồi mới hài lòng.

Mạnh Hạo lấy ngón tay làm bút, dấp vào nước sau khi vò nát lá cây, cân nhắc xem nên viết như nào. Một lát sau, mắt Mạnh Hạo tỏa sáng, hắn không chút do dự rồng bay phượng múa viết xuống một hàng chữ ở trên áo vải.

Càng nhìn lại càng hài lòng, mang theo chờ mong, hắn nhắm mắt lại, khoanh chân đả tọa thổ nạp.

Một đêm không xảy ra chuyện gì. Sáng hôm sau, Mạnh Hạo cầm cành cây vội vàng chạy ra động phủ, thẳng tới khu công khai cấp thấp dưới chân núi Tây Phong.

Không bao lâu thì đến dưới chân Bình Đỉnh sơn, nơi này cũng có một vài đệ tử đang đánh nhau, rõ ràng là rất hung tàn. Mạnh Hạo đi vòng qua bia đá, thẳng tới phía sau Bình Đỉnh sơn, mặc kệ đám tu sĩ đang chém giết lẫn nhau này, mà quét mắt qua, thấy được một tảng đá lớn nhô ra ngoài ở bên cạnh Bình Đỉnh sơn.

Hắn lập tức đi tới đó, khoanh chân ngồi trên tảng đá đó, trông hệt như một tên thư sinh vô hại, thi thoảng có mấy người với ý định bất thiện nhìn sang, Mạnh Hạo bèn thả khí tức tu vi ra, chấn nhiếp bọn họ, sau đó yên lặng chờ người ở nơi đây nhiều lên.

Thời gian dần trôi, dần đồng môn ở khu công khai cấp thấp này càng ngày càng nhiều, rất nhanh đã có hơn hai mươi người. Trong số đó có một số kẻ định ra tay với Mạnh Hạo, kẻ trông chẳng có chút vẻ hung tàn, nhìn thế nào cũng giống thư sinh, nhưng khi Mạnh Hạo tản tu vi ra thì đều bị kinh sợ mà lùi ra sau.

Thấy người ở đây tới khá nhiều, Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, lấy áo vải cột vào cành cây, rồi cắm vào đất trên núi đá. Gió núi thổi áo vải, lập tức như trở thành cây cờ bay phần phật theo gió, khiến không ít người ở nơi đây chú ý, cũng nhìn thấy vài chữ trên cờ.

- Phân điếm Dưỡng Đan phường.

Vài chữ này xanh mượt, nhưng trong giây lát này lại khiến cho đám đồng môn Kháo Sơn Tông này sắc mặt thay đổi, có kẻ kinh ngạc, có kẻ sững người ra đó, lại có kẻ trào phúng, mà có không ít kẻ nhíu mày.

- Dưỡng Đan phường? Phân điếm? Là cái quái gì vậy?

- Hay người nọ là đan đồng do Dưỡng Đan phường của tông môn phái ra?

- Kẻ này trông quen mắt ghê…

Trên Bình Đỉnh sơn, sau khi Mạnh Hạo lấy chiếc cờ xí này ra đã khiến cho bao nhiêu kẻ phải bàn tán, nhưng chẳng được bao lâu, cảnh chém giết cướp đoạt lại diễn ra ở nơi đây, máu tươi văng khắp nơi, tiếng kêu gào thảm thiết truyền ra.

Mạnh Hạo mắt sáng ngời, nhìn chằm chằm đám người trong khu công khai, thấy cách đó không xa đang có hai tu sĩ Ngưng Khí tầng hai chém giết nhau đỏ cả mắt, một kẻ bị đối phương đâm rách bả vai, máu tươi chảy ròng ròng, tình thế nguy ngập.

- Huynh đài, ở đây.

Mạnh Hạo mắt sáng ngời, vội gọi.

- Huynh đài à, thánh hiền có nói, thân bị thương mà cố liều mạng là hành vi không khôn ngoan, huynh xem bả vai huynh chảy máu nhiều thế kia, như thế rất bất lợi cho đánh nhau, chỗ ta đây có Chỉ Huyết Đan tốt nhất của Dưỡng Đan Phường, có thể chữa trị tất cả vết thương do đao kiếm, đảm bảo ba giây là cầm máu.

Mạnh Hạo vội khuyên bảo. Hai người kia nghe được tiếng của Mạnh Hạo, nhưng đang chém giết nên chẳng rảnh để ý tới hắn, nhất là tu sĩ bị thương kia mắt đỏ ngầu, nhưng thương thế trên vai phải quá nặng, trong lúc chảy máu thì ngực lại bị phi kiếm của đối phương vạch ra một vết thương.

- Đó huynh xem, lại trúng một đao nữa rồi, hãy mau mua một viên Chỉ Huyết Đan đi, như vậy có khi trận này huynh sẽ thắng đó. Chỉ cần một viên linh thạch là có thể mua một viên Chỉ Huyết Đan rồi, tuyệt đối có lời.

Mạnh Hạo tận tình khuyên vị khách đầu tiên mà hắn lựa chọn.

- Câm miệng, Dưỡng Đan phường dưới núi đã hắc, một viên linh thạch đổi năm viên Chỉ Huyết Đan, tới chỗ ngươi lại càng thêm hắc!

Tu sĩ bị thương kia lui ra sau vài bước, không quay đầu lại mà chỉ rống lên.

- Ôi chao, đừng cảm thấy đắt chứ, so với linh thạch thì mạng mới là thứ quý giá nhất. Nếu chết rồi, linh thạch đều là của người khác. Mua một viên đan dược của ta tăng cơ hội cướp được túi trữ vật của kẻ khác, cơ hội này chỉ có giá một viên linh thạch, có đắt không? Huynh đây không phải là mua đan dược mà là mua mạng của mình đó.

Mạnh Hạo đứng lên từ trên tảng đá kia. Có lẽ bị những lời này của hắn đả động, tu sĩ bị thương kia miễn cưỡng lui ra phía sau, lập tức lưỡng lự.

- Chết tiệt, ngươi còn ở đây phá rối, chờ lão tử giết xong tên này rồi tất sẽ không buông tha cho ngươi.

Tu sĩ đang đánh nhau với nam tử bị thương kia khi vung thanh phi kiếm trong tay lên nhắm tới nam tử bị thương thì đã quát lên với Mạnh Hạo.

- Ta mua!

Nam tử bị thương nghe vậy, lập tức cắn răng vỗ túi trữ vật, một khối linh thạch lập tức bay thẳng tới chỗ Mạnh Hạo. Mạnh Hạo nhanh chóng tiếp lấy rồi ném ra một viên Chỉ Huyết Đan. Viên đan này không có rơi vào trong tay tu sĩ kia mà là rơi vào bả vai y, trong chớp mắt nó tan ra, máu không còn chảy nữa.

Thanh lương tan vào trong cơ thể tu sĩ khiến tinh thần y rung lên, phấn khởi hẳn, không rõ có phải là do hiệu quả của đan dược không, nhưng y lại làm cho đối phương phải liên tục lùi ra sau, ngực cũng bị vạch ra một vết thương, máu tươi chảy ra.

- Huynh đài, đúng là huynh đài đó, đối thủ của huynh mua của ta một viên đan dược, huynh xem, giờ sinh mãnh biết bao, nếu huynh mà không mua thì hôm nay nguy hiểm rồi.

- Chỗ ta vẫn còn Chỉ Huyết Đan, còn có cả Tùng Cốt Đan xoa dịu mệt mỏi, chỉ hai khối linh thạch là có thể lấy hết, cam đoan toàn thân huynh đài sẽ lập tức thoải mái, máu sẽ ngừng chảy, trận này nhất định thắng lợi.

Mạnh Hạo nhanh chóng đổi khách hàng, vội khuyên người kia.

- Ngươi… ngươi…

Nam tử vừa mua đan ban nãy đã không thốt nên lời, bi phẫn cái tên đan đồng của Dưỡng Đan phường này là tới phá mình hay là tới giúp đây, nay đã thảm lắm rồi, vừa cho mình thấy được ánh sáng hy vọng thì lại làm trò như vậy. Trong lúc bi phẫn, y lại ra tay mạnh mẽ hơn, làm cho đối thủ của y thấy vậy thì giống như là y không định cho mình mua đan dược vậy.

- Chỉ cần có thể thắng chẳng khác nào dùng linh thạch của kẻ khác để mua đan dược, cuộc mua bán này hoàn toàn có lời.

Mạnh Hạo cầm đan dược trong tay, hớn ha hớn hở khuyên tiếp.

- Ta muốn!

Tên nam tử lúc nãy mua đan quyết đoán hô lên.

- Đồ chết tiệt, để ta.

Tu sĩ vốn chiếm ưu thế, nay rơi vào tình thế xấu dù lòng rất hận Mạnh Hạo, nhưng lúc này nghe được lời của đối thủ, bị ép cho phải nghiến răng nói.

- Ta ra ba khối linh thạch!

- Kìa huynh đài, hắn trả ba khối đó, nếu huynh đài đưa ra giá không cao hơn hắn thì đan dược là của hắn rồi, huynh đài phải cẩn thận.

- Ta trả bốn khối!

- Kìa huynh đài, hắn trả bốn khối, bốn khối đó.

- Năm khối!

- Sáu khối!

- Mẹ kiếp, lão tử không đánh nữa, lão tử muốn giết ngươi!

Tên tu sĩ vốn chiếm ưu thế khi đối thủ chưa mua được đan dược lúc này cả người lửa giận ngút trời. Trận chiến này vốn rất đơn giản, nhưng bị Mạnh Hạo chen vào như vậy nhất thời chuyển biến theo chiều hướng xấu. Gã xoay người lại, cái hận Mạnh Hạo đã vượt qua cả ý muốn tiêu diệt đối thủ, lúc này gã mang theo sát ý mãnh liệt lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Mắt thấy tới gần, Mạnh Hạo vốn trông như một tên thư sinh vô hại, thậm chí còn trông có vẻ phố phường, nhưng trong giây lát này hắn bỗng nhiên biến đổi, trở nên âm trầm và tàn khốc. Khi tu sĩ kia lao tới, hắn nhưng lại cất bước lên trước, giơ tay phải lên quăng ra một cái tát ở trước người, linh khí ầm ầm xuất hiện theo cái tát đó.

Rầm, tu sĩ kia rú lên, hai chân bị cái tát này của Mạnh Hạo với linh khí Ngưng Khí tầng ba ép xuống, thế mà bị đánh cho hôn mê.

Mạnh Hạo cầm lấy túi trữ vật của đối phương, vẻ âm trầm và tàn khốc trên khuôn mặt chỉ lóe lên rồi biến mất, lại trở về bộ dáng thư sinh nhu nhược, nhìn về kẻ còn lại đã hoàn toàn kinh sợ khi thấy cảnh này.

- Vị huynh đài này, vừa rồi huynh trả giá sáu khối linh thạch.

Mạnh Hạo có chút ngại ngùng, dường như không tiện nói.

Tu sĩ kia lúc này mặt cắt không còn chút máu, toàn thân run lẩy bẩy, nhìn Mạnh Hạo với ánh mắt đầy ngạc nhiên và khiếp sợ. Y chẳng thể ngờ chuyện lại nghịch chuyển như vậy, nhất là cái dáng vẻ khi ra tay cùng vẻ nhu nhược hiện nay khác biệt quá lớn, thế nên làm cho y cảm thấy cảnh tượng vừa rồi chỉ là ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hứa sư tỷ (1)

Cảnh này xảy ra khiến các tu sĩ khác trên Bình Đỉnh sơn cũng chú ý, ai nấy đều đổi sắc mặt. Nhưng có không ít người đều mù tịt, hiển nhiên là không rõ quá trình cụ thể như nào. Nhưng đối với Mạnh Hạo thì họ đều nhớ kỹ rằng kẻ này không dễ chọc.

Người ngoài không rõ tình hình, nhưng vị khách đầu tiên đang run rẩy toàn thân của Mạnh Hạo cũng đã tự mình trải qua hết thảy, lòng không yên khẩn trương, không chút do dự vỗ túi trữ vật, nhịn đau lấy sáu khối linh thạch cung kính đưa cho Mạnh Hạo, thầm hối hận mình đừng nên lưỡng lự trước cửa Dưỡng Đan phường của tông môn, đau lòng số linh thạch này nên mới không đi mua đan dược chữa thương, nhưng giờ tuy hối hận mà lại chẳng còn linh thạch để mua.

Mạnh Hạo vội nhận lấy, rồi cầm Chỉ Huyết Đan và Tùng Cốt Đan đưa cho đối phương.

- Đa tạ nhiều, lần sau lại tới nhé.

Mạnh Hạo cười tủm tỉm, lại trở về cái bộ dáng yếu đuối lúc trước, nhưng trong mắt tu sĩ kia thì hệt như đang nhìn thấy một con mãnh thú hồng hoang khoác da dê, cả người y run lẩy bẩy, mau chóng bỏ đi.

Người này đi rồi, Mạnh Hạo không quay trở lại tảng đá kia nữa mà là cầm chiếc cờ phân điếm Dưỡng Đan Phường di chuyển trong vùng công khai này. Không bao lâu sau hắn đi tới bên cạnh hai đồng môn đang đánh nhau, cắm chiếc cờ kia xuống đất.

- Huynh đài, huynh xem huynh bị thương cả rồi, mà thần sắc lại ủ rũ, trạng thái này không thích hợp cho chém giết à nha.

Mạnh Hạo bước nhanh lên mấy bước, tới rất gần, nói với một người trong hai kẻ đang đánh nhau trước mặt.

Hai người kia nghe vậy thì sửng sốt, lúc trước bọn họ thấy Mạnh Hạo một tay đánh gục người kia, lúc này lòng chần chừ, không hẹn mà cùng cách xa Mạnh Hạo ra.

- Ở chỗ ta đây có Đề Thần Đan thượng hảo của Dưỡng Đan phường, ăn một viên lập tức tinh thần phấn chấn, đảm bảo hôm nay huynh chắc thắng luôn, chỉ một khối linh thạch là mua được rồi, hôm nay tiểu điếm khai trương ngày đầu tiên, giá rất là rẻ.

Mạnh Hạo bám theo không buông, khuôn mặt đầy thành ý tiếp tục khuyên lơn.

- Lão tử có đan dược rồi.

Tu sĩ bị Mạnh Hạo nói vừa ra tay vừa lấy một viên Tùng Cốt Đan từ trong túi trữ vật rồi bỏ vào miệng.

Thấy vậy, Mạnh Hạo thở dài. Lúc trước tìm kiếm vị khách hàng thứ nhất, hắn cũng nhìn hồi lâu, xác định đối phương không có đan dược thế mới tiến lên, lúc này hắn vội ho một tiếng, không nhắc lại mà nhìn về đối thủ của người này. Tên đệ tử kia hừ một tiếng, nhưng cũng lấy một viên đan dược ra nuốt vào, khiến Mạnh Hạo nhìn mà thở dài thườn thượt.

Nhưng hắn lại không nổi giận, mà quay trở về chỗ tảng đá lớn kia ngồi nhìn hai người này. Thời gian chậm rãi trôi đi, hai người càng đánh càng quyết liệt, đan dược cũng dần hết, đã đến thời khắc mấu chốt, bất cứ lúc nào cũng có thể phân thắng bại.

Mạnh Hạo lại khiêng chiếc cờ kia tới gần.

- Huynh đài à, hai người đã tới thời khắc mấu chốt quyết định sinh tử rồi,

không còn đan dược ư, không sao, ở chỗ ta đây có đan hoàn tốt nhất.

- Lúc này rất quan trọng, mua một viên Ngưng Thần Đan của ta, tinh thần huynh đài sẽ phấn chấn, mà linh khí khôi phục nhanh hơn nhiều. Huynh đài, huynh đây không phải là mua đan dược, mà là linh khí đó. Ối chao, huynh đài bị thương kìa.

Mạnh Hạo nói khiến tu sĩ kia phân thần, thế là bị phi kiếm của đối thủ đâm xuyên cánh tay, máu tươi trào ra, thét lên một tiếng rồi nhanh chóng lui ra sau.

Nhưng Mạnh Hạo lùi ra còn nhanh hơn cả gã, chỉ chốc lát đã đuổi theo, vẫn là cái dáng vẻ thư sinh yếu ớt như trước, miệng thì nói không ngừng.

- Huynh đài đài hãy nắm chắc thời gian, thừa lúc máu chưa chảy nhiều hãy mua một viên Chỉ Huyết Đan đi, không thì hôm nay huynh đài nguy hiểm rồi.

- Ngươi cút ra cho ta!

Đối thủ của tu sĩ kia rống lên, lúc này chẳng còn quan tâm gì nữa mà lao thẳng tới tu sĩ bị thương kia.

- Cho ta một viên!

Tu sĩ bị thương mặt tái nhợt, lui về sau, cắn chặt răng, ném một khối linh thạch ra. Cùng lúc đó, một viên Chỉ Huyết Đan cũng bay ra từ phía Mạnh Hạo, rơi một cách chính xác lên miệng vết thương trên cánh tay tu sĩ, lập tức khiến máu chảy ra chậm dần, tinh thần y chấn hưng, nhanh chóng chiến tiếp với tu sĩ kia.

- Ô kìa huynh đài, đan dược của huynh phỏng chừng cũng không còn rồi, huynh thấy đan dược của ta lợi hại chưa, đối thủ của huynh mua xong liền sinh long hoạt hổ, kết quả là huynh liền bị thương, hãy mua một viên

Chỉ Huyết Đan nào.

- Huynh nhìn huynh kìa, tại sao lại bị chém một đao thế, có lẽ là thân thể huynh quá mỏi mệt rồi, ôi đừng gấp gáp, đừng tức giận, huynh đài, chỗ ta còn có Tùng Cốt Đan thượng hảo đây.

- Một khối linh thạch một viên đan dược, hai vị hãy mau mua nào. Thánh hiền từng nói rồi, linh thạch có giá, sinh mệnh vô giá à nha.

Mạnh Hạo vờn quanh hai người, thỉnh thoảng lại chêm vài câu khiến cho hai người dần không còn đan dược, bị lẫn nhau ép mua không ít. Nhưng càng như vậy, thương thế của bọn họ càng nhiều, một tràng chém giết mà như là bốn năm tràng vậy.

Vốn chỉ là một cuộc chém giết đơn giản, nay có người của phân điếm Dưỡng Đan phường ở đây lại càng thêm gian nan, chỉ là trận đánh nguy hiểm, ai cũng bị thương, ngươi đánh ta đáp trả, không thể nào ngừng.

Bịch, bịch, hai người cuối cùng kiệt sức, cùng ngã rầm xuống đất hôn mê bất tỉnh. Bọn họ đã không còn linh thạch, đan dược cũng ăn hết, ngay cả pháp bảo qua những lần sống mái đã bị tàn phá cho mất đi linh tính, thê thảm vô cùng.

Mạnh Hạo cảm thấy mình như là đã cứu bọn họ một mạng, bằng không nhất định là một kẻ sẽ chết. Hắn cất cờ đi, lại đi loanh quanh trên Bình Đỉnh sơn này, không lâu sau, hắn lại nhìn thấy hai tu sĩ đang đánh đấm thê thảm tới cực điểm, ước chừng thuốc trị thương đã dùng gần hết rồi, thế là mắt hắn tỏa sáng, vung cờ cắm xuống bên cạnh hai người đó.

- Vị huynh đài này, ta thấy mặt huynh đầy hắc khí, đó là biểu hiện của trọng thương rồi, đừng sợ, ta có đan dược thượng hảo, một linh thạch một viên, đảm bảo huynh đài sẽ khôi phục ngay lập tức.

- Sao huynh đài không nói gì vậy, chẳng lẽ không tin ta ư! Vừa rồi có

đồng môn mua đan của ta đó, kết quả là đối thủ của y chết rồi.

Mạnh Hạo vội tuyên truyền cho đan dược của mình.

Không lâu sau… Hai người đang đánh nhau này mua mấy viên đan dược rồi liền liên tục bị lẫn nhau ép cho không thể không mua tiếp, mua cho tới khi không còn linh thạch. Hai kẻ liều chết cuối cùng bất phân thắng bại, bi thảm cùng cực, ngoài túi trữ vật trống không ra thì chẳng còn gì cả.

Mạnh Hạo lắc đầu đầy bất đắc dĩ, cầm cờ lại đổi sang chỗ khác.

Cho tới khi mặt trời lặn đằng tây, trong khu công khai trên Bình Đỉnh sơn, Mạnh Hạo không ngừng lui tới khắp nơi bán đan dược, đến cuối cùng gần như hắn tới đâu là trận đánh ở nơi đó ngừng lại, dần dần thành công cốc. Mạnh Hạo nhìn khu công khai trống trải này, thỏa mãn sờ túi trữ vật rồi mới đi về.

Khi về tới động phủ, lúc ấy đã là đêm khuya, Mạnh Hạo hưng phấn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu kiểm kê thu hoạch hôm nay, đếm số linh thạch.

- Một khối, hai khối… Tổng cộng bán được năm mươi ba khối linh thạch, phát tài rồi, thế này còn nhanh hơn cả giết người cướp bóc mà lại chẳng nguy hiểm, không cần phải đánh đánh giết giết.

Mạnh Hạo càng đếm lại càng kích động.

- Đan dược không còn nhiều nữa, ừm, sáng sớm mai phải tới Dưỡng Đan Phường lấy một ít để còn tiếp tục làm ăn nữa. Cùng lắm thì dùng thêm linh thạch mua tất cả đan dược chữa thương tháng này có, dù không đủ linh thạch thì chí ít cũng phải mỗi túi một loại đan dược mới được, như vậy bọn họ càng đánh càng ít, như vậy mới có thể mua đan dược của ta.

Mạnh Hạo lại mở một túi trữ vật ra, đây là của tên tu sĩ mà hắn đánh ngất kia, trong có mấy khối linh thạch, còn có hai viên Ngưng Khí Đan, ngoài ra còn có hai viên đan dược màu hồng nhạt nữa.

Mạnh Hạo cầm lấy viên đan này, cẩn thận quan sát, lập tức nhận ra đây chính là Dưỡng Nhan Đan của Dưỡng Đan phường. Viên đan này có giá cực cao, phải mất mười viên Ngưng Khí Đan mới đổi được, có thể nói là một trong những loại đan dược tạp phẩm đắt nhất.

- Đan dược này có tác dụng bảo dưỡng dung nhan, nhưng dùng với làn da này của ta thì chẳng phải là lãng phí ư.

Mạnh Hạo thầm suy xét lý do đối phương lại có đan dược này, chẳng lẽ là vì lấy lòng nữ đệ tử nào chăng. Hắn nghĩ trong chốc lát rồi lại để chúng vào túi trữ vật.

Nhìn những đan dược và linh thạch trước mặt, Mạnh Hạo đang thỏa mãn thì cánh cửa động phủ ầm vang, tự động mở ra. Biến hóa xảy ra đột ngột khiến Mạnh Hạo không kịp cất đi đan dược và linh thạch trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hứa sư tỷ (2)

Ngay sau đó, một nữ tử quay lưng với ánh trăng bước vào. Nữ tử này có dung nhan tuyệt mỹ, chỉ tiếc là lại chẳng có bất cứ biểu cảm nào, toàn thân lạnh lùng, mặc một trường bào màu bạc, làm cho người ta nhìn nàng mà tưởng như nàng đang khoác ánh trăng.

Chính là đệ tử nội môn của Kháo Sơn Tông, Hứa sư tỷ.

Hứa sư tỷ đi vào động phủ, ánh mắt không khỏi nhìn tới những linh thạch và đan dược trước mặt Mạnh Hạo, trên khuôn mặt lạnh lẽo của nàng thế mà lại xuất hiện tia kinh ngạc.

- Bái kiến Hứa sư tỷ.

Mạnh Hạo vội đứng dậy, vung tay phải lên thu linh thạch và đan dược lại, đứng ở một bên, có phần xấu hổ.

Hứa sư tỷ không nói gì, chỉ nhìn Mạnh Hạo, sau đó gật đầu, nhưng lại định xoay người rời đi.

Mạnh Hạo ngẩn ra, vội vàng đuổi theo.

- Mấy khi Hứa sư tỷ đến đây, sao không ngồi chơi một lát?

- Không cần, ngày mai ta phải bế quan, thuận đường đi qua đây xem ngươi sống thế nào.

Hứa sư tỷ lãnh đạm nói, đánh giá Mạnh Hạo một cái rồi đi ra độngphủ.

Mạnh Hạo lại cảm thấy xấu hổ, thầm hối hận vì đã ngồi đếm linh thạch. Nếu không mình mà tỏ ra khó khăn gian khổ chút hẳn là được chút lợi

lộc từ chỗ Hứa sư tỷ rồi.

Nhưng đồng thời Mạnh Hạo lại cảm thấy lòng ấm áp. Vị Hứa sư tỷ này trông có vẻ lạnh lùng, nhưng tới đây nhìn xem thế này hiển nhiên là còn nhớ mình. Nghĩ tới đây, Mạnh Hạo bỗng nảy ra một ý, hắn vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện một viên đan dược màu hồng nhạt.

- Sư đệ đã sớm muốn cảm ơn sư tỷ nên vẫn luôn tích cóp Ngưng Linh Đan, vất vả lắm mới được được viên Dưỡng Nhan Đan này, sư tỷ nhất định phải nhận lấy, vì trong mắt sư đệ, chỉ có sư tỷ mới xứng ăn viên đan dược này. Từ lúc bước vào tông môn, sư đệ đã có lý tưởng, đó là muốn Hứa sư tỷ thanh xuân vĩnh trú, vĩnh viễn xinh đẹp.

Mạnh Hạo mắt không hề chớp, mặt đầy sùng kính đưa viên đan dược này ra.

Hứa sư tỷ ngừng bước chân lại, quay đầu nhìn Mạnh Hạo, lại nhìn viên đan dược trong tay, im lặng một lúc rồi mới nhận lấy.

- Mặc dù Ngưng Linh Đan là đan dược thông thường của tông môn, nhưng đều có hiệu quả tới cả Ngưng Khí tầng năm. Lớp tu sĩ chúng ta tu hành, bước vào Tu Chân Giới chính là tương đương bước vào giữa sự sống cái chết, sau này ngươi không được như thế nữa. Mặc dù ngươi có phần thông tuệ, nhưng nên tu hành chăm chỉ hơn mới phải.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo thấy Hứa sư tỷ nói nhiều như vậy, hắn lập tức gật đầu lia lịa.

- Sư đệ nghĩ chỉ cần Hứa sư tỷ thích, sư đệ nhất định phải đổi cho bằng được.

Mạnh Hạo cúi đầu, mắt chớp chớp, không cần suy nghĩ mà cứ thế nói.

- Viên đan này… Ta nhận, lần sau đừng đổi nữa.

Hứa sư tỷ cầm lấy Dưỡng Nhan Đan, chần chừ một chút rồi lấy một ngọc bội màu hồng phấn ra, đưa cho Mạnh Hạo.

- Đây là một món pháp bảo, để phòng hộ là chính.

Nói xong, Hứa sư tỷ liền bước xuống dưới chân núi.

- Đa tạ Hứa sư tỷ, sư tỷ hãy để sư đệ đi cùng sư tỷ đi. Đã nhiều ngày không gặp, sư đệ có vài vấn đề về tu luyện muốn nhờ sư tỷ giải thích giùm.

Mạnh Hạo thầm nghĩ đây là chỗ dựa của mình, nhất định phải thân cận chút, nếu có thể theo đối phương lượn một vòng ngoại tông này thì sau này kẻ ở trong tông môn dám chọc hắn sẽ không nhiều.

Hứa sư tỷ chần chừ, tính nàng lãnh đạm, ngày thường lạnh lùng ít nói, bên người chưa từng có nam tử đồng tông đi theo, Mạnh Hạo đứng bên cạnh như vậy khiến nàng không thích ứng cho lắm. Nàng đang định từ chối thì nghe được nửa câu sau của Mạnh Hạo, lại nghĩ tới vẻ ngại ngùng khi hắn đưa nàng viên Dưỡng Nhan Đan kia, thế là im lặng gật đầu.

Ánh trăng làm bạn, vẩy xuống mặt đất, lên người Mạnh Hạo và Hứa sư tỷ, theo hai người bước đi dần xa.

Giờ phút này, ở trên đỉnh Bắc Phong, một lão già cao lớn mặc trường bào xám ngẫu nhiên thấy cảnh đó, trên mặt lão hiện lên vẻ tán thưởng.

- Không tệ, tên nhóc có tên là Mạnh Hạo này quả không tệ, đúng là nắm bắt được chân ý của Kháo Sơn Tông ta, biết cách tìm chỗ dựa như nào, cũng biết phải thường xuyên giữ gìn quan hệ với chỗ dựa, chỉ có như vậy mới có thể khiến chỗ dựa luôn vững chắc.

Lão già cao lớn này chính là người đặc biệt thưởng thức Mạnh Hạo khi

hắn tặng Hạn Linh Đan kia, lúc này lão càng nhìn Mạnh Hạo lại càng cảm thấy yêu thích.

Hứa sư tỷ chính là một bộ da hổ rất lớn, khoác tấm da hổ này lên, lượn qua ngoại tông một vòng lập tức khiến không ít người chú ý. Khi những đệ tử ngoại tông này thấy rõ Mạnh Hạo bên cạnh Hứa sư tỷ rồi, ai nấy đều sắc mặt cổ quái. Nhất là đám người ban ngày thấy Mạnh Hạo bán dược ở Bình Đỉnh sơn, dù hận thật đấy nhưng bắt buộc phải nhịn xuống.

Mà những người tu vi có phần cao hơn dù ban ngày không thấy được chuyện trên Bình Đỉnh sơn, nhưng hình ảnh Mạnh Hạo trong đầu đã trở nên rõ ràng hơn không ít, tự nghĩ không nên tùy tiện chọc kẻ này thì tốt hơn.

Thậm chí Mạnh Hạo còn không biết rằng ở Kháo Sơn Tông này, hai tháng nay hắn cũng được coi là khá nổi tiếng.

Dựa theo ý tưởng của Mạnh Hạo, tốt nhất là có thể đi cùng nhau cả một ngày mới tốt, tiếc là đêm đã khuya, đệ tử ngoại tông ra ngoài không nhiều, những người thấy cảnh này chỉ là non nửa số đệ tử ở đây.

Nghĩ rằng đây là cơ hội hiếm có khó tìm, không thể dễ dàng bỏ qua, với cái dáng vẻ thư sinh ngại ngùng, Mạnh Hạo lại dẫn vị Hứa sư tỷ tính tình trầm tĩnh và ít lời đi Dưỡng Đan Phường. Và trong sự khẩn trương và hâm mộ của nam tử trung niên trong đan phường, Mạnh Hạo đã mua hết nhiều loại tạp đan cấp thấp, bao gồm cả Chỉ Huyết Đan, tiếp đó những loại tạp đan này muốn làm ra cũng cần mấy tháng nữa.

Thậm chí hắn còn kéo Hứa sư tỷ tới Bảo các, ở trước mặt Hứa sư tỷ, hắn trừng tên sư huynh khôn khéo kia một cái, khiến đối phương sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vụng trộm đưa cho Mạnh Hạo một khối linh thạch, tỏ ý Mạnh Hạo có thể tới đây dùng gương đổi bảo vật khác bất cứ lúc nào. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ căm ghét, nói cho đối phương rằng cái gương rách kia vốn vô dụng, sớm vứt đi rồi.

Vị sư huynh Bảo các kia cười khổ, liên tục xin lỗi, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều. Trên thực tế thì chiếc gương đó đã từng bị đánh rơi mấy lần, nhưng không ra hai ba năm sẽ lại được người nhặt lấy trả về.

Mãi tới dưới chân núi Đông Phong, Mạnh Hạo nhìn Hứa sư tỷ bước trong ánh trăng đi xa dần. Lần đầu tiên hắn cảm thấy vị Hứa sư tỷ này quả thực rất đẹp, rất có khí chất của tiên nữ.

- Tiếc là tính cách quá lãnh đạm, nếu không ta có thể nghĩ tới chuyện cưới về làm thê tử rồi.

Mạnh Hạo ảo tưởng một phen, vội giũ bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu, ho khan một tiếng rồi trở về động phủ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau, trời vừa sáng thì Mạnh Hạo lập tức phấn chấn ra khỏi động phủ, đi thẳng tới Bình Đỉnh sơn.

- Còn thiếu một tia nữa là có thể đạt tới Ngưng Khí tầng ba đỉnh phong, tiếc rằng không có đan dược phù hợp. Yêu đan cũng không dễ lấy, trừ phi bước vào ngọn Hắc sơn kia, nhưng Hắc sơn lại khá nguy hiểm.

Mạnh Hạo vừa đi vừa nghĩ.

- Nay trọng điểm là tích lũy linh thạch, có đủ linh thạch rồi, lại kiếm lấy một viên yêu đan ngon nghẻ, ta có thể nhất phi trùng thiên rồi. Nếu tới Ngưng Khí tầng năm…

Nhất thời tim Mạnh Hạo đập rộn ràng, mắt ánh lên vẻ chờ mong mãnh liệt.

- Ở ngoại tông này tầng năm đã là bá chủ một phương, mà quan trọng nhất là tới tầng năm rồi là có thể thi triển Phong Hành Thuật.

Nhớ tới dáng vẻ khi Vương Đằng Phi sư huynh hành tẩu mà thân thể cách mặt đất bảy tấc, Mạnh Hạo lại càng kích động.

Không lâu sau, Bình Đỉnh sơn đã ở trước mặt, Mạnh Hạo bước vội lên, trông hệt như một tên thư sinh yếu đuối vô hại, khoanh chân ngồi trên tảng đá lớn ngày hôm qua.

Lát sau, tu sĩ trên Bình Đỉnh sơn dần nhiều, có vài khuôn mặt xa lạ hôm qua không tới, tiếng chém giết, tiếng kêu la dần vang lên, thảm thiết và hỗn loạn. Mạnh Hạo đảo mắt qua mọi người, cân nhắc hôm nay nên xuống tay bán viên đan dược đầu tiên ở chỗ nào, không chú ý lúc này ở một hướng khác của khu công khai, có một kẻ đang cẩn thận tiến đến.

Kẻ này vừa đi vừa cẩn thận quan sát khắp nơi, trong giây lát nhìn thấy Mạnh Hạo thì cả người tu sĩ này run lẩy bẩy, lập tức ngừng bước.

Y là vị khách đầu tiên của Mạnh Hạo ngày hôm qua, tận mắt nhìn thấy vẻ ngại ngùng của Mạnh Hạo khi đánh gục đối thủ, vốn tưởng hôm nay đối phương sẽ không tới nữa, ai ngờ hắn lại mò tới tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đại hán Tào Dương

- Sao hắn còn ở đây, cái tên hố người này, thực đáng sợ!

Tu sĩ này vừa hận vừa sợ, thở dài một tiếng, đang định bỏ về thì bỗng nhiên hai mắt y tỏa sáng ngời, bởi y nhìn thấy ở dưới chân núi có một đại hán đang cất bước tới gần khu công khai.

- Là Tào Dương… Kẻ này Ngưng Khí tầng hai đỉnh phong, chỉ còn nửa bước chân nữa là bước vào tầng ba rồi. Biểu huynh Lục Hồng của gã lại là đệ nhất nhân của khu công khai này, khiến cho Tào Dương hoành hành ngang ngược ở đây, cho dù luôn thích chơi trò đê tiện thừa dịp người khác đánh nhau bị thương liền ra tay, nhưng lại khiến đối phương giận mà không dám nói, nếu như người khác mà như vậy thì sớm đã bị vây công rồi. Hôm qua gã không tới, những người khác còn tàm tạm, hôm nay có lẽ có trò hay để coi rồi.

Tu sĩ này vội tới gần hơn, thậm nghĩ tốt nhất là tên Tào Dương này tới xử tên nhãi của phân điếm Dưỡng Đan Phường kia đi, nghĩ rằng cả hai kẻ y đều không ưa, thế là đứng đấy chờ mong kẻ khác gặp họa.

Thấy Tào Dương bước vào khu công khai, mấy người đang đánh giết phía trước gã đều biến sắc mặt, lập tức né xa khỏi chỗ này, sợ chọc phải tên đại hán hống hách lộng hành này.

Tào Dương hừ lạnh một tiếng, gã trông cao lớn, lưng hùm vai gấu, đôi mắt như chuông đồng ánh lên tia sáng, nghiễm nhiên đã coi khu công khai cấp thấp này thành hậu viện nhà mình. Ngoài hai ba người gã không muốn động tới, gã căn bản coi thường đám người còn lại. Lúc này gã cau mày, thậm nghĩ bạn tốt Triệu Vũ Cương dạo này lại mất tích đi đâu, gã tâm tình không tốt, bước vào trong rồi thì nhìn lướt qua bốn phía, chuẩn bị tìm một tên tầm thường kiếm chút đan dược để tu luyện.

Nhưng đang nhìn như vậy, gã chợt thấy chỗ Mạnh Hạo, bị chiếc cờ lớn bay phất phới trước người Mạnh Hạo thu hút sự chú ý.

Gã nhìn như vậy vốn chẳng có cảm giác gì, nhưng ở trong mắt tên tu sĩ vui sướng khi người gặp họa cách đó không xa, lập tức hóa thành kích động và chờ mong mãnh liệt.

- Lên đi, tới đi, mau tới đi.

Tu sĩ này nắm chặt ta đột nhiên phát hiện xem trò hay ở nơi này lại còn hưng phấn hơn cả giết người đoạt bảo ngày trước.

Có lẽ là bị lời nói thầm của y dẫn dắt, Tào Dương nhìn một lúc, nhưng lại thật sự bước thẳng tới chỗ Mạnh Hạo, dọc đường đi người xung quanh đều rối rít né tránh.

Mạnh Hạo ngồi trên tảng đá lớn như vậy vốn đang tập trung mục tiêu, đang chuẩn bị bắt tay chào hàng, nhưng đại hán Tào Dương kia tới gần khiến mục tiêu mà Mạnh Hạo chọn lại ngừng đánh, khiến Mạnh Hạo lấy làm tiếc nuối. Hắn ngẩng đầu lên thì thấy đại hán Tào Dương đang bước tới phía này.

Mạnh Hạo không lạ gì kẻ này, là đại hán đã hành hung người ngày hôm đó, Mạnh Hạo vẫn là cái dáng vẻ thư sinh yếu đuối, mang theo ngại ngùng và kỳ vọng hỏi.

- Vị huynh đài này, hôm nay là ngày thứ hai tiểu điếm khai trương, tất cả đan dược cần gì có đó, đều là những thứ chuẩn bị cho đánh nhau, huynh đài có muốn mua một ít không.

Tào Dương trừng mắt, đánh giá Mạnh Hạo một phen, lòng lại chẳng cách nào xác định được tu vi của Mạnh Hạo. Dù sao dưới Ngưng Khí tầng bảy, trừ phi tự động tản ra linh uy, nếu không cùng Ngưng Khí cảnh

khó mà nhìn ra tu vi đối phương sâu cạn cỡ nào, chờ đến Ngưng Khí tầng bảy mới có thể hiển lộ, khiến người ta nhận ra.

Cho nên tu vi của Mạnh Hạo còn chưa dễ bị người nhìn ra.

- Lão tử trước nay mua đồ chưa bao giờ mất tiền, mau lấy đan dược và linh thạch của ngươi ra đây, nếu chậm thì lão tử vặn gãy cổ ngươi.

Tào Dương nghĩ rằng đây là khu công khai cấp thấp, nghĩ tới biểu ca Lục Hồng của mình, lập tức coi khinh Mạnh Hạo. Trên Bình Đỉnh sơn này, gã với thân thể cao lớn cùng ánh mắt kính sợ của mọi người ở xung quanh, lập tức có vẻ uy vũ khí phách vô cùng.

Mà vị khách hàng thứ nhất của Mạnh Hạo đang ở cách đó không xa thấy được cảnh này thì vô cùng hưng phấn.

- Đánh chết hắn đi, đánh chết hắn đi!

Tu sĩ này thì thào, cũng không biết là muốn đánh chết ai.

- Huynh đài à, thánh hiền từng nói giật đồ là không tốt. Huynh xem chúng ta thương lượng được không, ta đây làm ăn buôn bán nhỏ lẻ, làm gì có linh thạch, mà hôm nay còn chưa khai trương mà.

Mạnh Hạo với dáng vẻ thư sinh nhu nhược khuyên vị đại hán kia.

- Thánh hiền? Ở Bình Đỉnh sơn này, lão tử chính là thánh hiền, lão tử muốn đánh ngươi, ai dám cản, cho dù có làm thịt ngươi thì ai dám lên tiếng.

Đại hán này nghe Mạnh Hạo nói vậy thì lập tức yên tâm, biết được kẻ ở trước mặt đang sợ, cười ha ha, bước lên một bước, cách Mạnh Hạo càng gần, sắc mặt lộ ra vẻ liều lĩnh.

- Huynh đài à, ta đâu có đụng chạm gì tới huynh, hơn nữa ta không ở trong khu công khai, huynh xem, ta ở ngoài mà.

Mạnh Hạo mày chau mặt ủ, đứng lên tỏ ý mình đứng trên tảng đá này, cố gắng nói lý với đại hán này.

- Lắm lời quá đấy, ta nói ngươi ở trong chính là ở trong.

Đại hán Tào Dương tỏ ra không kiên nhẫn, cất bước qua cột cờ, định bắt lấy Mạnh Hạo.

- Khinh người quá đáng!

Thấy tay phải của đại hán Tào Dương kia sắp hạ xuống, vẻ âm trầm và tàn khốc lóe lên trên khuôn mặt Mạnh Hạo, cả người hắn trong chớp mắt như thay đổi thân phận. Khoảnh khắc khi đại hán Tào Dương tới gần, Mạnh Hạo bước ra nửa bước, giơ tay phải lên quăng ra một cái bạt tai trước.

Rầm, một tiếng kêu đầy thảm thiết vang lên từ miệng đại hán Tào Dương, gã hộc máu tươi, cả người bay ra, ngã xuống đất ở cách đó không xa, sắc mặt đầy hoảng sợ và khó có thể tin.

Tu vi của gã cao hơn mấy tên tu sĩ xui xẻo ngày hôm qua không ít, nên lúc này không có hôn mê, nhưng toàn thân bị thương, đang giãy dụa định bò dậy thì Mạnh Hạo cất bước đi tới, mặt đầy lệ khí hung hăng giẫm đạp lên người đại hán.

- Thánh hiền nói rồi, mua đồ không trả tiền là thèm đòn!

- Đã nói với ngươi ta đây chỉ là làm ăn nhỏ, hôm nay còn chưa khai trương, không có linh thạch.

Mạnh Hạo vừa nói vừa giơ chân không ngừng đạp thật mạnh xuống. Đại

hán kia kêu gào thảm thiết. Gần như mỗi lần Mạnh Hạo nói một câu, tiếng kêu của đại hán đó đều thê lương thêm vài phần, gã ôm đầu lăn qua lăn lại dưới đất, đạo bào màu lục chi chít dấu chân.

- Đã nói với ngươi là ta đang ở ngoài khu công khai, không ở trong.

Mạnh Hạo mặt đầy tức giận. Đại hán kia vốn bị thương, lúc này tiếng kêu tiếng la đau đớn cũng mỏng manh đi không ít, dường như chỉ có khí vào chứ không có khí ra. Các tu sĩ khác nhìn thấy cảnh này đều là những tiếng hít vào đầy khiếp sợ truyền ra, ai nấy nhìn Mạnh Hạo đều tràn đầy hoảng sợ. Nơi đây còn có mấy người hôm qua vì kiệt sức mà ngã gục xuống đất, giờ phút này đột nhiên cảm thấy hôm qua mình quá là may mắn.

Người hiểu rõ Mạnh Hạo nhất vẫn là vị tu sĩ mua dược đầu tiên ngày hôm qua. Y nhìn vị đại hán đang rú gào, lại nhìn vẻ mặt hung tàn của Mạnh Hạo mà rùng mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, kinh hãi khôn nguôi. Càng cảm thấy Mạnh Hạo này khủng bố, càng nhìn càng thấy Mạnh Hạo này thật quá đáng sợ.

Mắt thấy sẽ bị Mạnh Hạo đạp cho chết ngất, Tào Dương cảm nhận được tử vong đang kéo tới. Tầm mắt mơ hồ, không biết nghĩ sao mà run rẩy nâng tay trái còn nguyên lành lên cao, trong tay xuất hiện một đống linh thạch.

- Ta… ta mua dược!

Tào Dương dùng toàn bộ sức lực kêu lên một tiếng, dường như sợ Mạnh Hạo không nghe thấy.

Mạnh Hạo đang muốn hạ chân đạp xuống thì sửng sốt, lát sau vẻ tàn khốc biến mất, một lần nữa lại trở thành tên thư sinh nhu nhược vô hại, cười tủm tỉm nhanh chóng bắt lấy linh thạch.

- Sao không nói sớm.

Mạnh Hạo tiến lên nâng Tào Dương dậy, phủi phủi dấu chân trên người gã, vội lấy một viên Tùng Cốt Đan tới, ngại ngùng nói.

Đại hán run rẩy toàn thân, sợ hãi nhìn Mạnh Hạo. Nhất là cái dáng vẻ này của Mạnh Hạo lại càng khiến trái tim Tào Dương run lẩy bẩy, hận không thể lập tức rời đi, tránh xa con mãnh thú hồng hoang đang khoác da người này.

Lúc này gã lại có chung cảm giác với tu sĩ hôm qua.

- Huynh đài này, ta thấy thương thế trên người huynh đây phỏng chừng một viên đan dược thì khó mà chữa khỏi trong thời gian ngắn, mà kẻ thù của huynh đài lại không ít, chi bằng huynh đài mua thêm chút nữa đi.

Mạnh Hạo ôm bả vai Tào Dương, dường như rất lo cho gã.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Uy hiếp (1)

Mạnh Hạo nói ra lời này, cả người đại hán lập tức cừng đờ. Đừng nói là gã, ngay cả mọi người ở xung quanh khi nghe được câu này đều lùi ra sau mấy bước, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo lại càng thêm sợ hãi.

- Mua… mua thêm ít nữa…

Tào Dương run rẩy mở miệng, âm thanh yếu ớt, nếu không phải được Mạnh Hạo dìu lấy thì sợ là sẽ lập tức ngã lăn xuống đất.

- Một viên đan dược một khối linh thạch, già trẻ không gạt, huynh đài cứ yên tâm, ta sẽ không thừa nước đục thả câu mà nâng giá lên, huynh cứ hỏi các vị sư huynh xung quanh đi, phân điếm Dưỡng Đan Phường của ta có danh tiếng rất tốt.

Mạnh Hạo với sắc mặt thân thiết lấy ra hơn mười viên Hoạt Ứ Đan từ trong túi trữ vật.

Nhìn thấy nhiều đan dược như vậy, sắc mặt Tào Dương càng thêm tái nhợt, lại nhìn vẻ mặt đầy thân thiết của Mạnh Hạo kia mà chỉ cảm thấy lưng lạnh lẽo, lòng rét run, cắn răng mua.

- Huynh đài quả nhiên biết hàng, những thứ này của ta đều là chính phẩm của Dưỡng Đan Phường cả đó.

Nói xong, Mạnh Hạo lại lấy ra mấy viên Chỉ Huyết Đan từ trong túi trữ vật, bày ở trong tay.

Tào Dương thấy Mạnh Hạo lại lấy đan dược ra thì giật mình, mắt nhìn túi trữ vật của Mạnh Hạo mà lòng đầy đau khổ, khi nhìn lại thì lại thấy Mạnh Hạo đầy quan ái nhìn mình.

Tào Dương không ngốc, đương nhiên biết Mạnh Hạo có ý gì, lòng đang nhỏ máu nhưng tính mạng quan trọng hơn, bất đắc dĩ lấy linh thạch ra khỏi túi trữ vật, mặt không đành lòng đưa cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cầm lấy linh thạch, mỉm cười để đan dược vào trong tay Tào Dương. Vài lần như vậy, linh thạch trong túi trữ vật của Tào Dương đã biến thành một đống đan dược.

Tào Dương lòng càng rỉ máu, đau lòng đến mức các thớ thịt trên khuôn mặt rung rung.

Nhưng khi nhìn Mạnh Hạo thì lại thấy hắn còn lấy ra năm viên đan được, lòng cả kinh, khuôn mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

- Đan dược vừa nãy đã có thể giúp huynh đài khôi phục thương thế, năm viên Dưỡng Khí Đan này là để sau khi thương thế chuyển biến tốt rồi thì huynh đài dùng để dưỡng thân.

Mạnh Hạo vẫn mỉm cười đầy thân thiết nhìn Tào Dương.

- Đã hết, thực sự là hết rồi.

Tào Dương nhìn Mạnh Hạo đang đỡ lấy mình, sắp phát khóc ra rồi.

Mạnh Hạo không nói gì, vẫn duy trì vẻ mặt thân thiết kia, nhưng lại khiến cho Tào Dương da đầu tê dại, cố nhịn cắn răng lấy mấy món pháp bảo ra, có phi kiếm, có pháp côn, còn có mấy viên Ngưng Linh Đan.

- Thật sự đã hết linh thạch rồi, ta chỉ còn mấy thứ này thôi.

Tào Dương cực kỳ bi thương nói.

- Pháp bảo cũng được.

Mạnh Hạo trực tiếp đem hết mấy thứ mà Tào Dương bỏ ra để vào trong túi trữ vật.

Một lát sau, Tào Dương khóc không ra nước mắt cầm một đống đan dược tạp phẩm, được người ta dìu lấy vội vàng rời đi.

Mạnh Hạo cảm thấy vừa lòng thỏa ý vỗ túi trữ vật, đây mới tới buổi trưa mà hắn đã bán được không ít, thầm cân nhắc làm ăn thì không thể làm đến cùng, thế là hắn cất cờ phướn đi, chào hỏi tu sĩ bốn phía, nói câu ngày mai gặp lại khiến đám người này nghe mà khiếp sợ rồi cất bước ra khỏi Bình Đỉnh sơn.

Lại nửa tháng nữa trôi đi, hơn nửa tháng này, tên tuổi Mạnh Hạo ở trong đám đệ tử cấp thấp phải nói là như mặt trời ban trưa, hầu hết đám đệ tử cấp thấp đều biết đến hắn, quầy tạp hóa của phân điếm Dưỡng Đan Phường xuất hiện trên Bình Đỉnh sơn.

Trong quầy này có các loại đan dược tạp phẩm, mà tu vi của chủ nhân lại đáng kinh ngạc, nghiễm nhiên đã được coi giống như Lục Hồng, nằm ở tóp của Bình Đỉnh sơn.

Mà người ta cũng biết rằng vị chủ nhân quầy tạp hóa này thoạt trông chỉ là một tên thư sinh yếu đuối, nhưng thực ra tính tình lại rất nóng nảy. Những lời đồn đại như thế cứ vậy mà lan truyền ra ngoài.

Giữa trưa một ngày này, Tào Dương mặt mày tái nhợt đi ra khỏi phòng của gã, tuy màu da trông có vẻ tai tái, nhưng thương thế đã khỏi hẳn. Làm cho Tào Dương nhịn không được mà hận Mạnh Hạo đã bán số đan dược giá cao cho mình mà hiệu quả đúng như lời hắn nói, vừa đủ để khôi phục.

Gã nằm cả nửa tháng, đến mấy ngày gần đây mới có thể hoạt động thoải mái được. Lúc này sắc mặt gã lộ vẻ chần chừ, dường như do dự không

quyết định được, thật lâu sau mới nghiến răng, bất chấp tất cả chầm chậm bước đi. Đi trong ngoại tông không lâu thì tới một khu vực không nhiều nhà cửa, đi thẳng tới một gian phòng ở ngoài cùng.

- Tào Dương cầu kiến Lục sư huynh.

Bên ngoài cửa, Tào Dương ôm quyền cúi đầu.

Trong phòng, một nam tử tuổi hơn ba mươi đang khoanh chân ngồi. Kẻ này mặc lục bào, tướng mạo không coi là tuấn lãng nhưng cũng có phần cuồng ngạo, lúc này đôi mắt đang nhắm lại kia khẽ mở ra, để lộ tia sáng bức người.

- Có chuyện gì.

Lục sư huynh thản nhiên hỏi.

- Bẩm Lục sư huynh, sư đệ… sư đệ… mấy ngày trước bị người ta cướp đoạt.

Tào Dương vội mở miệng, lòng thấp thỏm không yên. Người ngoài đồn rằng gã với Lục sư huynh là họ hàng, nhưng gã tự biết tuy đúng là họ hàng, nhưng đối phương vốn chẳng có chút tình thân nào với mình, thường bế quan rất lâu, chẳng để ý tới gã chút nào.

Nay gã đúng là không nhẫn nhịn được nên mới mò tới đây.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Lục sư huynh hiện lên vẻ không kiên nhẫn, thản nhiên mở miệng.

- Người cướp đoạt của ngươi là ai?

- Là một đệ tử ngoại tông tên là Mạnh Hạo.

Tào Dương vội đáp.

- Mạnh Hạo?

Lục sư huynh trầm tư, trong đầu hiện lên bóng dáng của kẻ đã tặng Hạn Linh Đan cho Hứa sư tỷ một tháng trước.

- Chính là kẻ này! Nay hắn không chịu tu luyện mà mở quầy tạp hóa trên Bình Đỉnh sơn, nơi nơi chào hàng đan dược tạp phẩm với đám đồng môn đang chém giết nhau, kiếm được món lợi kếch sù.

Tào Dương oán hận nói.

- Chào hàng đan dược?

Lục sư huynh nhíu mày, nhưng ánh mắt lại lóe lên tinh quang.

- Đúng vậy, kẻ này hiện giờ rất có tiếng tăm trong đám đệ tử cấp thấp. Hắn mở quầy tạp hóa trên Bình Đỉnh sơn buôn bán đan dược tạp phẩm, ép người ta phải mua. Cùng là đồng môn mà cách làm đó của hắn khiến cho tiếng oán thán dậy đất, không biết xấu hổ, ai cũng đều căm phẫn, kính mong Lục sư huynh chủ trì công bằng.

Tào Dương mặt đầy căm phẫn, đang nhớ lại cảnh tượng thê thảm của mình ngày ấy.

Lục sư huynh chẳng hề để ý tới những lời đó của Tào Dương, lúc này hai mắt y càng lúc càng sáng.

- Tu vi ta tới mức này, luôn tranh đoạt của đệ tử cấp thấp thì sẽ làm giảm thân phận. Nhiều năm ở Kháo Sơn Tông như vậy mà sao ta lại không nghĩ ra cái phương pháp mở quầy tạp hóa rao bán đan dược nhỉ…

Lục sư huynh hít sâu một hơi, vỗ đùi cái đét, thầm nghĩ như vậy.

Tào Dương sửng sốt, gã dường như nghe được trong phòng vang lên tiếng đét, mà không biết đó là tiếng gì, nhưng cũng không dám hỏi nhiều. Sau đó gã bị Lục sư huynh đuổi đi, căn bản là chẳng hề nói sẽ báo thù thay cho gã.

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Hạo hớn hở xách cây cờ, trên người treo bảy tám túi trữ vật, cất bước đi lên Bình Đỉnh sơn. Hơn nửa tháng này hắn đi con đường này đã thành thói quen, đi nhanh vô cùng, không lâu sau thì tới đỉnh núi, vẫn ngồi trên tảng đá như trước.

Thấy hắn xuất hiện, tất cả đám tu sĩ trên Bình Đỉnh sơn đều sắc mặt tái nhợt, hơn nửa tháng nay bọn họ bị Mạnh Hạo tra tấn cho uể oải nhụt chí, nhưng trừ phi là không tới đây, nếu không nói tu luyện phải cướp đoạt, mà khu vực bên ngoài lại không cho phép đấu sinh tử, cũng không có uy hiếp, chỉ phải kiên trì ở lại đây. Cũng may cả đám đều đề phòng, chỉ cần Mạnh Hạo đến là lập tức ngừng đánh.

Nhưng vẫn luôn có những kẻ giết tới đỏ mắt, cũng có những kẻ có mối tử thù với nhau, vì thế tuy chuyện làm ăn của Mạnh Hạo kém đi một chút, nhưng cũng không sai.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Uy hiếp (2)

Nhưng điều đáng nhắc tới ở đây là từ khi Mạnh Hạo chiếm cứ nơi này, số người chết rõ ràng đã giảm đi rất nhiều. Điều này đã được hắn nhắc đến thường xuyên, đã trở thành câu cửa miệng của hắn khi chào hàng đan dược.

Cũng giống mọi khi, Mạnh Hạo tìm kiếm mục tiêu, lòng thầm cân nhắc cứ như vậy không phải biện pháp hay, nghĩ tới mấy cửa hàng ở huyện Vân Kiệt khi khai trương đều phải tìm một số người tới nâng đỡ, vì thế liền có ý tưởng. Hắn đang hoàn thiện ý tưởng này thì bỗng nhíu mày, vì hắn phát hiện cách đó không xa, có một nam tử hơn ba mươi tuổi, sắc mặt khá cuồng ngạo lên núi rồi mà lại lấy ra một cây cờ phướn rồi dựng thẳng nơi đó, trên cờ xí này rõ ràng là chiếc áo vải tốt hơn của Mạnh Hạo, bên trên lại ghi vài chữ na ná chỗ Mạnh Hạo.

Phân điếm thứ hai của Dưỡng Đan Phường.

Người này chính là Lục Hồng, thân là đệ nhất nhân của đám đệ tử cấp thấp, tu vi xấp xỉ Mạnh Hạo, cũng chỉ kém một tia nữa là đạt tới tầng ba đỉnh phong. Mạnh Hạo nhìn mấy lần rồi chẳng thèm để ý, chuyện buôn bán này vốn luôn tồn tại chuyện bắt chước, chỉ là cái tên trên cờ xí của đối phương khiến Mạnh Hạo có phần không vui.

Tu sĩ trên Bình Đỉnh sơn lúc này đều thấy được cảnh đó, ai nấy đều quay mặt nhìn nhau. Nhưng người dần nhiều, tiếng chém giết lại vang lên, sau nửa canh giờ, Mạnh Hạo với đôi mắt tỏa sáng, khiêng cờ nhanh chóng đến gần hai người đang chém giết, gần như khi hắn cắm cờ xuống, tên Lục Hồng cách đó không xa cũng nhanh chóng bước tới, cắm cờ ở một bên.

Hai cây cờ cứ dựng đứng như vậy, khiến hai người đang đánh nhau kia

mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Với bọn họ hai người đó đều là cường giả, bình thường chỉ có một tên thì thôi, nhưng hôm nay cả hai tên lại cùng xuất hiện, bị bọn họ nhìn chằm chằm khiến hai người này nhất thời thấp thỏm không yên.

- Huynh đài, hãy mua một viên đan dược bảo vệ bình an của ta đi, một linh thạch một đan dược, không hề lừa gạt ai.

Mạnh Hạo vội mở miệng nói trước.

- Mua đan dược của Lục mỗ, cũng bảo vệ bình an.

Lục Hồng liếc Mạnh Hạo một cái, sát khí chợt lóe, ở bên kia lãnh đạm nói.

Hai người kia kinh hãi không thôi, căn bản là không dám tiếp tục đánh nhau nữa, vội lấy linh thạch ra mua đan dược rồi mau chóng bỏ đi. Mạnh Hạo nhíu mày, mua bán thế này rõ ràng là bắt ép rồi, lâu dài rồi chắc chắn sẽ không ai tới khu công khai này nữa, đó không phải là ý định ban đầu của hắn.

Cứ như vậy cho tới buổi trưa, chuyện làm ăn của Mạnh Hạo rõ ràng kém hơn trước rất nhiều. Ngoài một viên đan dược buổi sáng ra thì gần như không ai mở hàng. Mà trái lại ở phía Lục Hồng, mặc kệ xanh đỏ đen trắng, cứ đứng thẳng đó ép người ta không thể không mua. Nếu tên nào không mua thì lập tức ra tay, khiến cho chưa tới trưa mà Bình Đỉnh sơn hầu như đã không còn ai.

Lục Hồng nhìn hơn mười khối linh thạch vừa thu hoạch được, mặc dù vẻ mặt lãnh đạm nhưng thực tế lòng lại nóng như lửa.

- Đúng là dễ buôn bán thật. Nếu lúc trước ta nghĩ ra sẽ không bị vài vị sư huynh cười nhạo vì đi cướp đoạt của đám đệ tử cấp thấp. Chẳng qua tên họ Mạnh này ở đây khiến người ta thấy phiền chán.

Y tới đây vốn không phải vì chuyện của Tào Dương mà là vì bắt chước Mạnh Hạo, lúc này thấy được lợi lộc rồi thì lại càng nóng lòng, có ý định muốn một nhà độc đại, khi nhìn về Mạnh Hạo thì sát khí hiện lên.

- Chờ học tập thêm vài ngày nữa, ta sẽ lập tức giết hắn.

Ngày hôm sau, bởi vì Lục Hồng là đệ nhất nhân trong số đệ tử cấp thấp, nhờ tích uy đã lâu nên mặc dù khu công khai ít người hơn trước rất nhiều, nhưng số còn lại không biết chuyện ngày hôm qua đều vẻ mặt đau khổ không dám không mua đan dược của y. Mạnh Hạo thì lại không chịu làm như thế nên cả một ngày không ai mở hàng.

Nhất là Lục Hồng kia nhìn Mạnh Hạo mà sát khí ngày càng mãnh liệt. Cho tới hoàng hôn ngày thứ ba, Mạnh Hạo trầm mặc, lúc gần đi thì nghe được giọng nói đầy cuồng ngạo của Lục Hồng từ phía sau lưng, truyền khắp Bình Đỉnh sơn, khiến không ít người nghe thấy.

- Ngày mai nếu còn thấy cái cờ rách kia của ngươi, ta sẽ phế tu vi toàn thân ngươi!

Mạnh Hạo khựng người lại, không nói câu nào, nhưng trong mắt lại ánh lên hàn quang, cất bước đi về động phủ.

- Vốn là y bắt chước ta, đoạt đường tiền tài của ta rồi, tu hú chiếm tổ chim khách xong mà lại còn muốn phế tu vi ta!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên vẻ sắc bén, nhớ lại mấy ngày nay trong mắt đôi phương liên tục lóe lên sát khí, hắn đứng dậy mở ra cửa của gian thạch thất thứ hai trong động phủ. Nguồn linh khí nồng đậm lập tức kéo tới, Mạnh Hạo không chút do dự khoanh chân thổ nạp.

Khí tức linh tuyền tích lũy mấy tháng tiết ra trong một khắc này, bị Mạnh Hạo hút hết. Khi bình minh lên, Mạnh Hạo mở mắt, trong mắt tinh quang

lóng lánh, tu vi của hắn đã đột phá, không còn là cách đỉnh phong một tia nữa, mà đã trực tiếp trở thành tầng ba đỉnh phong, chỉ còn một bước chân nữa là bước vào tầng bốn.

Nhưng một bước này cũng chẳng dễ bước qua. Tu vi càng về sau lại càng gian nan, nhất là tầng năm và tầng bảy còn có bình cảnh, lại càng khó khăn. Mạnh Hạo nhíu mày, cắn răng quyết tâm mở túi trữ vật ra, nhịn đau lấy hết số Ngưng Linh Đan hắn đổi được mấy ngày này, không tiếc hao phí linh thạch, lập tức dùng chỗ huyền diệu của gương đồng biến cho không ít Ngưng Linh Đan này nhiều ra thêm mấy lần.

Ngưng Linh Đan dù tác dụng rất nhỏ, nhưng nếu số lượng nhiều thì tất nhiên là cũng có hiệu quả, nhưng không cách nào tiến hành nhiều lần, trừ phi một lần ăn càng nhiều, cho tới khi hoàn toàn mất đi hiệu lực.

- Nếu ta không phế y trước thì ngày mai kẻ này sẽ ra tay diệt ta!

Mạnh Hạo không chút do dự lấy Ngưng Linh Đan ra bỏ vào trong miệng.

Linh khí trong cơ thể hắn vốn chỉ thiếu một tia, lúc này một lượng lớn Ngưng Linh Đan hòa tan ra, khiến toàn thân Mạnh Hạo chấn động. Hắn cảm nhận được một dòng tu vi dồi dào bộc phát ra trong người mình như nước lũ, đầu óc ầm vang, ý thức lập tức mơ hồ. Khi tỉnh táo, khi đôi mắt hắn đóng mở có tinh quang lóe lên, nhưng vẫn cách Ngưng Khí tầng bốn một tia. Mạnh Hạo nghiến răng, giờ phút này bất chấp tất cả, lại phục chế ra càng nhiều Ngưng Linh Đan, không chút do dự nuốt vào.

Một lần, hai lần, cho tới lần thứ ba thì tiếng ầm vang trong đầu Mạnh Hạo càng thêm mãnh liệt, như có sóng to gió lớn ùa đến. Tiếng ầm cuối cùng thì tầm mắt Mạnh Hạo đã mơ hồ.

Hàng loạt vết bẩn không ngừng tiết ra từ trong lỗ chân lông của hắn, mỗi lần tiết ra là Mạnh Hạo lại thanh tỉnh một phần, thân thể cũng thông thấu rất nhiều. Cho đến nửa canh giờ sau, Mạnh Hạo híp mắt, tinh quang càng

dày, hoàn toàn thanh tỉnh thì trong mắt ánh lên tia sáng rực rỡ.

- Ngưng Khí, tầng bốn!

Mạnh Hạo cảm nhận được tu vi trong cơ thể như sông dài cuồn cuộn, theo đó vận chuyển. Thậm chí có những tiếng sấm rền vang, khí thế kinh người.

Mạnh Hạo với sắc mặt bình tĩnh cúi đầu lấy mười lăm thanh phi kiếm ra từ trong túi trữ vật, những phi kiếm này đều là hắn giao dịch được trong hơn nửa tháng này, có kiểu dáng giống nhau, mặc dù xuất từ Bảo các nhưng lại chế thức.

Còn một số pháp bảo khác nhau đều có được từ giao dịch. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhắm mắt dưỡng thần, im lặng chờ bình minh.

- Vào tông môn, bước vào con đường tu hành, đã là thân bất do kỷ… Với tu vi này ta có thể đi cướp đoạt, nhưng ta không muốn đả thương quá nhiều người nên mới nghĩ ra chuyện làm ăn buôn bán, nhưng hôm nay có kẻ cướp chuyện làm ăn của ta, rồi còn uy hiếp đòi phế tu vi ta… Thật là quá khinh người!

Sáng tinh mơ, Mạnh Hạo mở mắt, đi ra ngoài động phủ, gột rửa chất bẩn toàn thân, rồi bước thẳng tới Bình Đỉnh sơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24: Ra tay quyết đoán (1)

Sáng sớm trên Bình Đỉnh sơn, Mạnh Hạo đã chào hàng ở đây hơn nửa tháng, lại thêm Lục Hồng ngang ngược nhiều ngày qua, tu sĩ đã càng ngày càng ít, nhất là vào sáng sớm thì càng thưa thớt, chỉ có khoảng hai ba người khoanh chân ngồi.

Gần như trong nháy mắt, khi Mạnh Hạo tiến đến, những người kia tức khắc mở mắt ra xem. Mỗi người đều trầm mặc nhưng trong lòng cũng là thở dài, thầm nghĩ, không biết đến ngày nào mới có thể khôi phục bộ dạng giống như tháng trước.

Nhưng rất nhanh, mấy người đó đều sửng sốt. Bọn họ nhìn thấy Mạnh Hạo rõ ràng không đi lên đỉnh núi, mà là khoanh chân ngồi xuống bên cạnh, nhắm mắt không nhúc nhích.

Biểu hiện khác thường này nhất thời làm cho mấy người kia kinh ngạc, liếc nhìn nhau, rồi dường như nghĩ tới điều gì, đều có chút vui sướng khi người gặp họa.

Thời gian dần dần trôi qua, lúc mặt trời lên cao, người cũng từ từ nhiều lên, nhưng không ngoài dự tính. Gần như toàn bộ tu sĩ khi bước vào chỗ này đều bị hành động khác thường của Mạnh Hạo hấp dẫn ánh mắt.

- Hay là lời nói hôm qua của Lục sư huynh đã làm cho Mạnh Hạo sợ hãi, không dám bán hàng ở đây nữa?

- Chắc là như thế, Lục sư huynh là đệ nhất nhân trong đệ tử cấp thấp, Mạnh Hạo này há có thể không sợ, muốn hắn cút, hắn nhất định phải cút.

- Không thể tưởng được, người kia cũng là hạng người tham sống sợ chết, chỉ biết khi dễ tu sĩ cấp thấp bọn ta. Lúc này, ta nhìn xem hắn làm

sao kiêu ngạo, nghĩ rằng không bán hàng thì Lục sư huynh sẽ bỏ qua cho hắn sao?

Có vài người chính là dạng này, người được bọn họ sợ hãi mãnh liệt, cho dù là cường đoạt cũng không có oán khí. Nhưng nếu không được họ tán thành, cho dù là mua bán ôn hòa, cũng sẽ oán hận không thôi.

Lục Hồng xây dựng ảnh hưởng đã lâu, vẫn luôn ra tay tàn nhẫn, cho tới bây giờ cưỡng mua ép bán, mọi người mặc dù bất đắc dĩ đều có thể chịu được, thậm chí còn cảm thấy Lục sư huynh trở nên ôn hòa.

Mà Mạnh Hạo vào núi không lâu, lại không có cường ngạnh kiêu ngạo, cho nên, dù là mua bán ôn hòa, mọi người cũng đều tích oán khí sâu đậm.

Những lời này rơi vào trong tai Mạnh Hạo, nhưng thần sắc Mạnh Hạo vẫn như cũ, không hề thay đổi, chỉ là nhắm mắt ngồi thiền ở ngoài khu công khai. Không phải hắn không muốn đi vào, mà là tu vi của hắn đã tới Ngưng Khí tầng bốn, đã không vào được khu công khai.

Lúc mọi người bàn tán, dưới chân Bình Đỉnh sơn có một người đi tới. Người này mặc lục bào, bộ dạng hơn ba mươi tuổi, trong thần sắc mang theo vẻ uy nghiêm, chắp tay sau lưng, chậm rãi tới gần, chính là Lục Hồng.

Gần như trong khoảnh khắc người này xuất hiện, hai mắt của Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, lộ ra chút tinh quang, đồng thời thân thể hắn cũng đứng lên, trước mặt bao người vỗ túi trữ vật. Ngay lập tức, một tiểu kiếm màu trắng xuất hiện, kiếm quang vài trượng, hàn khí bức người. Mạnh Hạo nện bước bay nhanh tới, mà kiếm quang cũng đi cùng đâm thẳng tới Lục Hồng.

Một màn này rơi vào trong mắt mọi người xung quanh, lập tức nhấc lên tiếng động vù vù... Giờ phút này bọn họ sao không thể không nhìn ra,

Mạnh Hạo hôm nay không phải là sợ hãi, sao có thể không rõ Mạnh Hạo này... hôm này chính là muốn tìm đệ nhất nhân cấp thấp Lục Hồng, gây phiền toái.

- Này... chính là cùng Lục Hồng chiến một trận!

- Bọn họ sớm muộn gì cũng phải chiến một trận, Mạnh Hạo đả thương Tào Dương, mà Lục Hồng đoạt sinh ý của Mạnh Hạo. Một trận chiến này là không thể tránh được. Chỉ là không nghĩ tới Mạnh Hạo này lại thật dám ra tay, có phần không biết tự lượng sức.

- Lục sư huynh Ngưng Khí tầng ba nhiều năm, trận chiến này Mạnh Hạo tất bại.

Gần như trong chớp mắt Mạnh Hạo đứng dậy, nơi ánh mắt Lục Hồng cũng sáng lên, thầm nghĩ, bản thân vốn định hôm nay nếu Mạnh Hạo này lại đến thì chém chết hắn. Nếu đối phương dám chủ động ra tay muốn chết, vậy bản thân liền thành toàn cho hắn. Gã hừ lạnh một tiếng, không lùi mà tiến tới, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, thân ảnh gã hóa thành dải cầu vồng, xông thẳng tới Mạnh Hạo, tay phải vung lên, lập tức có một phi kiếm màu tím vàng từ trong túi trữ vật bay ra.

Phi kiếm này vừa mới xuất hiện, lập tức truyền ra tiếng kiếm rít chói tai, trong khoàng thời gian ngắn, màu tím vàng lan ra ngoài mười trượng.

- Là Tử Dương kiếm của Lục sư huynh!

- Chính là Tử Dương kiếm, nghe nói đây là vật do Lục sư huynh năm đó không biết lập cái công lao gì, được tông môn độc thưởng cho, cực kỳ sắc bén.

Hai người, một trên núi một dưới chân núi, giờ phút này đang cấp tốc lao tới một nơi.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, Lục Hồng biến sắc, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân mình lui về phía sau vài bước, lúc nhìn về phía Mạnh Hạo đã mang theo vẻ mặt kinh sợ.

- Ngưng Khí tầng bốn!

Sắc mặt Mạnh Hạo khó coi, bản thân vừa mới bước vào Ngưng Khí tầng bốn, còn chưa củng cố, vẫn không xuất ra được lực lượng tầng bốn chân chính.

Một kích mới vừa rồi nhìn như đơn giản, trên thực tế lại ẩn chứa hung hiểm rất lớn. Một thanh phi kiếm trước mặt hắn đã xuất hiện vết nứt, rõ ràng không lợi hại bằng pháp bảo của đối phương, suýt nữa sẽ bị một kiếm kia gây thương tích.

Tuy Mạnh Hạo không có quá nhiều kinh nghiệm đánh nhau cùng người ta, nhưng hơn nửa năm này thường tới núi hoang tìm thú, phản ứng cực nhanh. Hơn nữa, mấy ngày này ở Bình Đỉnh sơn đã nhìn không ít trận đánh. Lúc này, trong nháy mắt Lục Hồng lui về phía sau, hắn tiến lến phía trước một bước, tay phải vỗ mạnh lên túi trữ vật, tức thời một thanh phi kiếm bay ra, đi cùng thanh phi kiếm đã có vết nứt kia, hai thanh phi kiếm hóa thành hai luồng kiếm quang, đâm thẳng tới Lục Hồng.

Cùng lúc đó, tay trái bấm niệm thần chú, thân mình áp sát tới phía trước. Hỏa diễm lực bốn phía bỗng nhiên ngưng tụ, ở phía sau Mạnh Hạo ba bước, một Hỏa Xà to chừng cánh tay, dài khoảng nửa trượng chợt xuất hiện. Hỏa Xà này linh động, sau khi xuất hiện liền gào một tiếng, xông về phía Lục Hồng.

Sắc mặt Lục Hồng lại tái đi, không kịp lau máu tươi ở khóe miệng, thân mình vội vàng lui về phía sau, trong mắt có tia tàn khốc chợt lóe. Gã thầm nghĩ, Mạnh Hạo này chắc cùng vừa bước vào tầng bốn, bản thân còn có pháp bảo lợi hại, kết quả một trận hôm nay còn chưa định. Nếu có thể diệt người này, cũng là lập tức lập uy, sau lưng hắn có Hứa sư tỷ

chống lưng, bản thân gã chẳng lẽ lại không có kẻ chống lưng hay sao.

Nghĩ đến đây, trong mắt Lục Hồng chợt lóe sát khí, tay phải bấm niệm thần chú, lập tức trong tay gã xuất hiện một Thủy Cầu, trong đó ánh sáng rực rỡ lấp lánh. Gã vung tay ném ra, khi còn ở giữa không trung, Thủy Cầu lập tức nổ bung, hóa thành vô số mũi tên mưa đâm thẳng tới Hỏa Xà.

Cùng lúc đó, dựa vào pháp bảo lợi hại, gã bấm tay niệm thần chú chỉ về phía trước, Tử Dương kiếm của gã lập tức bay ra, tiếng bang bang như chém sát quanh quẩn. Hai thanh phi kiếm của Mạnh Hạo trong khoảnh khắc va chạm với Tử Dương kiếm, toàn bộ vỡ nát, làm cho Tử Dương kiếm cũng những mũi tên mưa kia trực tiếp va chạm cùng Hỏa Xà.

Tiếng nổ ầm vang, cuộn lên từng trận bụi đất, Hỏa Xà biến mất, mũi tên mưa trở thành sương mù khuếch tán.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ra tay quyết đoán (2)

Tử Dương kiếm bay ngược ra, trên hào quang tím vàng của nó có chút u ám, trên lưỡi kiếm đã xuất hiện vết nứt, nhưng vẫn còn sắc bén như trước.

- Ngưng Khí tầng bốn thì thế nào, không có lợi khí, giết ngươi không khó, cho dù là Hỏa Xà thuật, không tới Ngưng Khí tầng năm, ta xem ngươi có thể thi triển được mấy lần.

Mặc dù Lục Hồng trong lòng xót phi kiếm, nhưng ngoài mặt vẫn là cười dài, bản thân không lùi mà tiến tới.

- Phi kiếm của ngươi mặc dù sắc cũng có cực hạn, ta xem ngươi có thể chém thêm mấy thanh, phi kiếm... ta có cả đống. Về phần Ngưng Khí tầng năm, có đan dược mà Hứa sư tỷ thường xuyên tương trợ, ta cuối cùng cũng sẽ bước vào.

Mạnh Hạo mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng cũng là rất khẩn trương. Một trận chiến này mới xem như hắn cùng người đấu pháp thực sự. Lúc này thân thể dứt khoát bất động, tay phải lại vỗ túi trữ vật, lập tức ba luồng kiếm quang bay ra, ba thanh phi kiếm xuất hiện đâm thẳng tới Lục Hồng.

Sắc mặt Lục Hồng nhất thời khó coi, nhưng không kịp nghĩ nhiều, gầm nhẹ một tiếng, tức thì ba thanh phi kiếm của Mạnh Hạo liền va chạm với Tử Dương kiếm.

Rầm rầm rầm, ba thanh phi kiếm vỡ vụn hết, nhưng ánh sáng màu tím của Tử Dương kiếm đã tiêu tan hơn phân nửa, vết nứt trên mặt càng nhiều thêm, Lục Hồng nhìn mà đau lòng đến cực điểm.

Nhưng không đợi gã có động tác, Mạnh Hạo lại vỗ túi trữ vật, mặt không chút thay đổi, lại có ba thanh phi kiếm gào thét lao ra, bàn tay vung lên, một Hỏa Xà lại được ngưng tụ một lần nữa xông tới. Một màn này rơi vào trong mắt mọi người xung quanh, lập tức một đám người tâm thần chấn động.

- Mạnh Hạo này... hắn vậy mà... vậy mà làm cho Lục sư huynh chật vật như thế, hắn chính là Ngưng Khí tầng bốn!

- Hắn vào tông môn mới bao lâu, lại có thể đến Ngưng Khí tầng bốn! Đích thị là tầng bốn, bằng không quyết không thể làm Lục sư huynh thành như vậy. Nhưng hắn làm thế nào tu luyện nhanh như vậy? Hứa sư tỷ rốt cuộc cho hắn chỗ tốt gì? Chết tiệt, nếu ta có người chống lưng như vậy, cũng có thể tu hành nhanh chóng như thế.

Mọi người nhất thời ồn ào, đều lộ ra vẻ khó tin cùng ghen tị mãnh liệt.

Sắc mặt Lục Hồng bây giờ hoàn toàn hoảng sợ, thân mình lập tức lui về phía sau, cắn răng bấm thần chú vung lên, Thủy Cầu lại xuất hiện, gã chẳng thể ngờ tới đối phương lại có thể có nhiều pháp bảo như vậy.

Tiếng nổ vang vọng, ba thanh phi kiếm của Mạnh Hạo tan vỡ, Hỏa Xà cũng biến mất, quang mang của Tử Dương kiếm cũng đã ảm đạm đến cực hạn. Nhưng làm cho Lục Hồng hoảng sợ chính là, Mạnh Hạo đứng ở đó mặt không chút thay đổi, cư nhiên lại lấy ra ba thanh phi kiếm nữa. Tiếng nổ bung chấn động bốn phía, ba thanh phi kiếm này tuy rằng tan vỡ, nhưng Tử Dương kiếm cũng vang lên một tiếng buồn bực, rồi chia năm xẻ bảy.

Hai mắt Lục Hồng như muốn nứt ra, thân mình lảo đảo lui ra phía sau, há miệng phun ra máu tươi, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Mặt Mạnh Hạo nhìn như không chút thay đổi, nhưng trên thực tế, nội tâm cũng là đau lòng muốn chết. Mỗi một thanh phi kiếm đều là linh

thạch a! Lúc này tay phải hắn vung lên, triển khai Hỏa Xà thuật, Hỏa Xà gào thét vờn quanh bên người, từ phía Mạnh Hạo xông thẳng tới Lục Hồng.

Thân ảnh hắn như cầu vồng, nháy mắt tiếp cận phía sau Lục Hồng. Cùng Hỏa Xà gào thét, trong tay Mạnh Hạo lại xuất hiện phi kiếm, kiếm quang mang theo sát khí, chớp mắt tới trước người Lục Hồng trong vòng một trượng.

- Đây là ngươi ép ta!

Lục Hồng tóc tai bù xù, quần áo dính đầy máu tươi. Gã từ lúc vào tông môn đến nay, chưa bao giờ chật vật như ngày hôm nay. Lúc này hai mắt gã đỏ bừng, gầm nhẹ một tiếng, xé quần áo lộ ra một cái thúy hồ lô ngọc đeo trên cổ, linh khí toàn thân bất chấp, cùng nhau điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong thúy hồ lô ngọc.

Nháy mắt hồ lô xanh biếc này phát ra quang mang gai sắc chói mắt, tiếng kêu vù vù, cuối cùng giữa không trung trước người Lục Hồng, xuất hiện một ảo ảnh hồ lồ mờ ảo lớn gấp mấy lần, cao hơn nửa người.

Nhưng rõ ràng Lục Hồng tu vi không đủ để thúc dục hồ lô này, ảo ảnh này giống như có thế tùy thời biến mất, còn không chờ tới lúc hoàn toàn thành hình, Lục Hồng đã phun ra máu tươi, thân mình lui thẳng về phía sau, sắc mặt trắng bệch tới cực điểm, nhưng trong mắt càng thêm điên cuồng, lộ ra sát cơ mãnh liệt.

Mặc dù hồ lô này còn không có thành hình, nhưng trong đó ẩn chứa linh áp, làm cho sắc mặt Mạnh Hạo bỗng nhiên biến đổi. Đúng lúc này, hồ lô hư ảo kia nháy mắt phát ra tiếng nổ vang thật lớn, một luồng chấn động từ miệng hồ lô mạnh mẽ xuyên ra, biến thành một luồng lục quanh trực tiếp đánh dập Hỏa Xà, nháy mắt đã bao phủ thân hình Mạnh Hạo ở bên trong.

- Đây là pháp bảo Vương Đằng Phi sư huynh đưa cho ta, vốn phải ở Ngưng Khí tầng bốn mới có thể lấy ra thi triển. Mạnh Hạo ngươi nếu muốn chết, ép ta trả giá thật nhiều, không đến tầng bốn thi triển bảo vật này. Lúc này ngươi nhất định phải chết.

Lục Hồng thê lương cười, nhưng không đợi tiếng cười của gã truyền ra, cả người nháy mắt như bị sấm sét đánh trúng, đứng sững sờ tại chỗ.

Lục quang đánh thẳng vào thân thể Mạnh Hạo, khiến Mạnh Hạo liên tục lui ra ngoài hơn mười trượng, nhưng cuối cùng, thân thể của hắn lại được một tầng ánh sáng hồng nhạt bao phủ, ngăn cản, cho đến khi lục quang tiêu tan, quầng sáng kia cũng biến mất theo, hóa thành một miếng ngọc bội màu hồng nhạt trong tay Mạnh Hạo, mặt trên ngọc bội đã xuất hiện một vết nứt.

Nắm chặt ngọc bội, Mạnh Hạo thầm rơi mồ hôi lạnh, lòng còn sợ hãi. Một màn lúc trước, nếu không phải là lập tức lấy ra ngọc bội mà Hứa sư tỷ cho này, sợ là dưới lực khủng bố của hồ lô kia, bản thân hắn là chết chắc.

- Đây là pháp bảo gì!

Mạnh Hạo chợt nhìn về phía thúy hồ lô ngọc trên cổ Lục Hồng, thân mình lập tức nhảy tới gần Lục Hồng đã trọng thương kiệt sức, nắm một cái, kéo thúy hồ lô ngọc xuống, mắt liếc về phía sau, trực tiếp để vào trong túi trữ vật.

- Đó là pháp bảo Vương Đằng Phi sư huynh cho ta, nếu ngươi dám cướp đi, phải thừa nhận lửa giận của Vương sư huynh!

Lục Hồng giọng nói nhỏ lại, thân thể run run, trong lòng hoảng sợ đến cực điểm. Gã chẳng thể nghĩ tới, hồ lô này vậy mà cũng không cách nào làm gì được đối phương.

- Môn quy có định, đoạt đến tay chính là vật của mình.

Mạnh Hạo trong lòng chần chờ một chút, nhưng hồ lô kia quá mạnh mẽ, hắn không cam lòng đưa ra. Huống hồ thù đã kết rồi, khó có thể hóa giải, trong lòng dứt khoát, hung ác, mắt lạnh nhìn về phía Lục Hồng.

- Nơi này không phải khu công khai cao cấp, ngươi dám giết ta chính là phạm vào môn quy!

Ánh mắt Lục Hồng lộ ra tuyệt vọng, cũng có sợ hãi mãnh liệt, lúc này liền khàn giọng hô lên, muốn cho mọi người xung quanh đều nghe thấy rõ ràng.

- Môn quy, Mạnh mỗ sẽ không vi phạm. Nhưng hôm qua, ngươi muốn phế tu vi của ta, hôm nay ta liền phế tu vi của ngươi.

Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, tay phải vung lên, phi kiếm nháy mắt đâm vào đan điền của Lục Hồng, phá hủy kinh mạch, phế bỏ tu vi đối phương. Trong tiếng kêu thảm thiết của Lục Hồng, thân ảnh Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, kinh sợ toàn bộ Bình Đỉnh sơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Lấy ra! (1)

Một đám tu sĩ xung quanh sắc mặt tái nhợt, Mạnh Hạo ra tay quyết đoán, quả nhiên là tâm ngoan thủ lạt, ngay cả bản thân Mạnh Hạo cũng không có phát hiện.

Nhưng nhìn lại người xung quanh, lúc này Mạnh Hạo đã là đệ nhất nhân của Bình Đỉnh sơn, cho dù là ở toàn bộ ngoại tông cũng tất nhiên thuộc nhóm đứng đầu.

Càng có không ít tu sĩ ngẫm lại hơn nửa tháng này, cảm giác đối với Mạnh Hạo hiểu rõ hơn mấy phần. Nghĩ tới Mạnh Hạo tu vi như thế, nhưng vẫn như trước, không có mạnh mẽ cướp đoạt, tuy nói tiệm tạp hóa làm cho người ta buồn bực, nhưng vẫn xem như nhu hòa rất nhiều, cả đám nhìn về phía hắn đều lộ ra vẻ kính sợ.

Một ngày này, toàn bộ Bình Đỉnh sơn đều không có xuất hiện việc đánh nhau, theo Mạnh Hạo rời đi. Việc liên quan đến chuyện hắn phế bỏ tu vi Lục Hồng, giống như bị gió truyền đi cực nhanh, hơn nữa Lục Hồng còn hô tên Vương Đằng Phi sư huynh, lập tức khiến cho việc này càng truyền bá nhanh hơn. Thời điểm buổi tối, đã có không ít đệ tử ngoại tông đều nghe nói việc này, đối với thanh danh Mạnh Hạo đã nhanh chóng hình thành ấn tượng mãnh liệt.

Đông Phong, tất cả đỉnh núi cao nhất của Kháo Sơn Tông, trong đó ráng ngũ sắc lượn lờ, cho dù là linh khí cũng là khác với ba đỉnh đứng đầu khác. Nơi đây là đỉnh núi nội môn của Kháo Sơn Tông, cũng là chỗ chưởng môn Hà Lạc Hoa bế quan.

Năm đó lúc Kháo Sơn Tông phồn hoa, bốn ngọn núi nội môn đều đầy người, đệ tử Ngưng Khí tầng bảy trở lên chỗ nào cũng có, không như hiện tại, chỉ có Đông Phong là có hai vị đệ tử nội môn Hứa, Trần cư ngụ,

về phần các ngọn núi nội môn khác đều là trống trơn.

Lúc này, tại dưới chân núi Đông Phong, có một cái động phủ. Động phủ này so với chỗ Mạnh Hạo ở tốt hơn nhiều lắm, có thể nói trong toàn bộ Kháo Sơn Tông, động phủ của đệ tử ngoại tông giỏi nhất có thể sánh với động phủ của đệ tử nội môn.

Trong đó cũng có một cái linh tuyền, nhưng cũng không phải nửa khô cạn, mà là cuồn cuộn chảy, nồng đậm đến cực điểm.

Toàn bộ đệ tử ngoại tông của Kháo Sơn Tông, có thể có tư cách ở nơi này, chỉ có một người, y chính là thiên kiêu Kháo Sơn Tông, Vương Đằng Phi.

Lúc này, Vương Đằng Phi một thân áo trắng, khoanh chân ngồi trong động phủ, thần sắc bình tĩnh, nhìn Lục Hồng đang quỳ ở phía trước. Sắc mặt Lục Hồng tái nhợt, thân mình run run, đã bị Mạnh Hạo phế đi toàn bộ tu vi.

- .. Kính xin, Vương sư huynh chủ trì công đạo, người này giảo hoạt đa đoan, không có như Vương sư huynh dự liệu, ngay lúc ban ngày chạy trốn.

Lục Hồng quỳ xuống thấp giọng nói. Mỗi lần gã nhìn thấy Vương sư huynh đều có loại cảm giác đối phương hoàn mỹ không giống phàm nhân. Loại cảm giác này trong hai năm qua, theo tu vi đối phương tăng ngày càng cao, ở trong lòng Lục Hồng càng thêm mãnh liệt.

- Nếu hắn đào tẩu, đó là phản bội tông môn, ta tùy ý an bài người cũng có thể giết hắn.

Hồi lâu, cả người tuấn lãng hoàn mỹ Vương Đằng Phi mỉm cười mở miệng. Y tươi cười thân hòa, làm cho người ta sau khi nhìn sẽ nhịn không được sinh ra cảm giác thân thiết, trong giọng nói lại nhẹ nhàng

bâng quơ, lại càng tạo ra một khí chất cao quý không nói nên lời.

Lục Hồng không nói gì, vẻ mặt khẩn cầu, quỳ xuống dập đầu, thân mình không ngừng run run.

- Thôi, người này ra tay tàn nhẫn, xác thực nên có chút cảnh cáo nhỏ, liền phiền toái Thượng Quan sư huynh đi một chuyến, nhưng mà nể mặt Hứa sư tỷ, đừng làm khó hắn. Ngày mai, để hắn tự phế tu vi, đưa ngọc bảo ra, tự chém một tay một chân, xem như xin lỗi Lục Hồng ngươi, được không?

Vương Đằng Phi ôn hòa mở miệng, giống như tất cả sự tình trong Kháo Sơn Tông, chỉ cần một lời của y là đã định. Tu vi của Mạnh Hạo cũng vậy, mà tay chân cũng thế, chỉ cần y mở miệng, dường như liền không thuộc về Mạnh Hạo nữa rồi, lúc này vẫn tươi cười thân hòa như trước, hoàn mỹ không tỳ vết.

- Đa tạ sư huynh, người này... người này tâm địa ác độc....

Lục Hồng cắn rắng, trong lòng oán độc.

- Vậy trục xuất khỏi tông môn nhé, cho ra núi hoang dã lĩnh tự sinh tự diệt.

Vương Đằng Phi mở miệng, lắc đầu mỉm cười, giống như loại chuyện này quá nhỏ nhặt, đối với y nhỏ bé không đáng kể.

Lúc này, trong động phủ ở Nam Phong, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở đó, ngắm thúy hồ lô ngọc trong tay, vẻ mặt âm tình bất định, tự ngẫm. Chấm dứt trận chiến này, hơn nữa còn vì bước vào Ngưng Khí tầng bốn, hắn hao phí thật lớn, nay đã không còn thừa mấy, chỉ đoạt được bảo hồ lô này.

Hắn vào Kháo Sơn Tông đến nay nhìn như một đường thuận lợi suôn sẻ,

nhưng trên thực tế là do hắn lấy thông duệ đổi lấy. Nếu là những người khác, thì ngay lần phát đan dược đầu tiên liền gặp nguy hiểm tính mạng.

Từ lần đó về sau, mặc dù có gương đồng hộ thân, cũng có phương pháp biến hóa huyền diệu, nhưng ngay sau đó liền có người tham muốn động phủ. Triệu sư huynh nếu không chết, tình cảnh Mạnh Hạo càng thêm nguy, thậm chí tính mạng thân gia cũng không thể tự chủ. Đó là lần đầu tiên hắn giết người.

Rồi sau đó, nếu không có sinh ý của tiệm tạp hóa, Mạnh Hạo tuyệt nhiên không thể đi tới trình độ như bây giờ. Đằng sau phong cảnh thuận lợi, ẩn chứa gian khổ chỉ có tự Mạnh Hạo hiểu rõ.

Nhưng nay, đây hết thảy như mưa bão nổi lên, thúy hồ lô ngọc trước mắt này làm cho Mạnh Hạo trầm mặc một ngày. Nhớ tới Vương Đằng Phi thân là đệ nhất nhân, thiên kiêu của ngoại tông, nhớ tới vị sư huynh tuấn mỹ siêu phàm kia, Mạnh Hạo cảm thấy như có một ngọn núi lớn ép trên người, làm cho hắn thở không nổi.

Lúc ban ngày hắn cũng từng nghĩ chạy khỏi tông môn, nhưng hắn biết rõ, mình không phải là tạp dịch, đã thăng chức làm đệ tử ngoại tông, cũng hiểu được một khi chạy trốn cũng là phản bội, chắc chắn dẫn tới trưởng lão tông môn ra tay, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

- Nếu ta sớm biết được sau lưng Lục Hồng có Vương Đằng Phi...

Mạnh Hạo thì thào, nhưng rất nhanh, trong mắt lộ ra kiên định.

- Ta vẫn sẽ ra tay với người này, nếu ta không ra tay, gã chắc chắn cũng giết ta. Không phải ta buộc gã, mà là gã ép ta. Vô luận như thế nào, thù oán này cũng đã kết, trừ phi Mạnh Hạo ta lúc ban đầu gặp Tào Dương liền cam nguyện bị y cướp đoạt không dám đánh trả, nếu không thì vẫn như vậy. Cho dù không giết người, cuối cùng bởi vì sinh ý tiệm tạp hóa mà bị người đỏ mắt, kết quả cũng sẽ như thế.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên tinh quang, yên lặng nhìn động phủ, thần sắc âm trầm.

- Đáng tiếc Hứa sư tỷ đã bế quan...

Mạnh Hạo trầm mặc. Sau khi hắn phế đi tu vi của Lục Hồng liền đi tìm Hứa sư tỷ trước, kết quả bị nội tông báo cho biết đối phương bế quan, không tiện quấy rầy.

- Thúy hồ lô ngọc này...

Hồ lô này uy lực cực lớn, nhất là khi Mạnh Hạo dùng thử, lấy tu vi bản thân thúc dục, càng hợp bạo phát ra, làm cho hắn động tâm lớn. Xem bộ dáng này giống như có dao động Ngưng Khí tầng năm, nhưng lại chẳng biết tại sao không thể để vào túi trữ vật, chỉ có thể đeo trên người. Duy chỉ có điều đáng tiếc, là linh thạch Mạnh Hạo bây giờ không đủ, đều hao phí khi đột phá Ngưng Khí tầng bốn, khó có thể phục chế hồ lô này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lấy ra! (2)

- Tông môn nơi đây không phải phàm trần, động cái là sinh tử, nếu giao hồ lô này ra có thể miễn một kiếp, cũng chỉ có thể giao ra...

Mạnh Hạo có chút không cam lòng, nhưng lại không có cách nào. Lúc trong lòng còn trầm ngâm, bên ngoài đêm khuya, từ ngoài động phủ khép kín, bỗng nhiên có thanh âm âm trầm, xa xôi truyền vào trong động phủ.

- Bản nhân Thượng Quan Tống, mang pháp lệnh của Vương sư huynh, Mạnh Hạo ngươi mau mau mở động phủ, quỳ lạy đón chào.

Thanh âm này cực kỳ âm nhu, khiến cho trong động phủ giống như lập tức rơi vào âm hàn, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, ngẩng đầu, vẻ mặt không hề có chút bất ngờ, hiển nhiên đã sớm dự đoán được sẽ có người tới.

- Đêm khuya bất tiện, sư huynh có chuyện nói thẳng là được.

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng, thanh âm truyền ra ngoài động phủ.

- Thật lớn lối.

Bên ngoài động phủ hừ lạnh, mang theo ý không vui rõ ràng.

Mạnh Hạo không nói gì, giữ vững trầm mặc.

- Không ra động phủ cũng được, truyền khẩu dụ của Vương sư huynh, Mạnh Hạo ngươi thân là đệ tử ngoại tông, tâm tu hành không đồng nhất, nhiễu loạn khu công khai cấp thấp, đồng môn oán than khắp nơi, tính

tình lại càng ác độc. Nhưng niệm tình ngươi tuổi nhỏ, tội chết có thể miễn. Giao ra ngọc bảo, tự phế tu vi, tự chém một tay một chân, trục xuất khỏi tông môn, từ nay về sau không còn là đệ tử của Kháo Sơn Tông.

Thanh âm âm trầm rơi vào tai Mạnh Hạo, nhất là phần sau, từng chữ từng chữ rơi vào tai Mạnh Hạo, sắc mặt hắn theo lời nói càng ngày càng âm trầm, đến cuối cùng Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt lộ ra phẫn nộ.

- Pháp lệnh Vương sư huynh có thể sánh bằng môn quy hay sao.

Mạnh Hạo chịu đựng tức giận, trầm giọng lên tiếng.

- Khẩu dụ của Vương sư huynh chính là môn quy. Sáng sớm ngày mai chính là ngày phát đan, ngươi ở bên trong quảng trường, khấu đầu xin lỗi Lục Hồng, chờ xử lý.

Người ngoài động phủ căn bản không thèm để ý đến suy nghĩ của Mạnh Hạo, nói xong liền vung tay áo, xoay người rời đi.

Mạnh Hạo trầm mặc, thời gian trôi qua, cho đến rạng sáng hôm sau, hai mắt hắn đã tràn ngập tơ máu, không thể nghĩ ra được chút biện pháp nào. Hiển nhiên đối phương chẳng những là vì thúy hồ lô ngọc kia, lại càng tàn nhẫn muốn diệt mình, chẳng qua là khoác lên lớp da nhân từ. Nhưng phế đi tu vi, lại đứt tay đứt chân, trục xuất ra ngoại giới sau sư môn, một mảnh núi hoang, bản thân không hề có khả năng sống sót.

- Làm sao bây giờ...

Mạnh Hạo nắm chặt nắm tay, tơ máu trong mắt càng nhiều. Trong lúc mơ hồ, một cảm giác bản thân yếu ớt mãnh liệt hiện lên trong tâm thần của hắn, làm cho hắn lần đầu tiên khát vọng bản thân cường đại như thế. Chỉ có bản thân cường đại, mới có thể không bị khi nhục như thế, trầm mặc hồi lâu.

- Chẳng lẽ thật sự chỉ có một đường chạy trốn...

Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra quyết đoán. Hắn đứng dậy đi ra động phủ, nhưng khi ra ngoài động phủ thì bước chân Mạnh Hạo đột nhiên ngừng lại, trên mặt lộ ra vẻ chần chờ.

- Không đúng...

Mạnh Hạo cúi đầu trầm tư một lát, trong mắt lộ ra kiên quyết, xoay người một lần nữa trở về động phủ, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt không nói.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mạnh Hạo mở mắt ra, trong mắt mang theo tơ máu. Một đêm này hắn không có thổ nạp, mà là đang suy tư. Chỉ là tu vi yếu ớt, khiến cho Mạnh Hạo nghĩ không ra biện pháp gì, trừ phi là phản bội tông môn chạy trốn, rời khỏi Kháo Sơn Tông. Nhưng phương pháp này, Mạnh Hạo không tin đối phương không thể nghĩ ra, một khi chạy trốn, cũng là chết, vả lại sau khi chết còn cõng theo tội danh phản bội tông môn.

Từ ngoài động phủ truyền đến từng tiếng chuông vang, lúc này, ngày phát đan đã đến, Mạnh Hạo hiểu được cho dù là không đi, cho dù là trốn trong động phủ, vẫn là không tránh khỏi một hạo kiếp lúc này.

- Cá lớn nuốt cá bé, tất cả tội lỗi đều do tu vi ta quá thấp, nhưng việc này ta không hối hận, nam nhi trên đời, khi không thể nhịn thì tuyệt không cần nhẫn nhịn!

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo than nhẹ, hắn đã bị dồn đến cực hạn, không có bất kỳ đường lui. Lúc này, hắn lại là trấn định lại, đứng dậy sửa sang lại quần áo một chút, nhìn xung quanh động phủ, yên lặng mở cửa lớn động phủ, nhìn trời xanh biển biếc bên ngoài.

Sau một lúc lâu, Mạnh Hạo cất bước đi ra, nhưng không đợi đi được vài bước, hắn liền cảm giác bị theo dõi, quay đầu nhìn cây cối phía sau, nơi đó lúc này đi ra một người, đang lạnh lùng nhìn bản thân.

- Không có chạy trốn, cũng thật không ngốc.

Người này vừa ra liền nói, Mạnh Hạo liền nhận ra là Thượng Quan Tống hôm qua, gã không có rời đi, mà là ở xung quanh nơi này chờ đợi.

Vả lại người này Mạnh Hạo đã gặp qua, chính là ban đầu ở Đông Phong nhìn qua, một trong những đồng môn bên người Vương Đằng Phi. Người này có gia tổ là trưởng lão tông môn, hiển nhiên một đêm hôm qua, gã đã ở đây chờ mình chạy trốn, một khi chạy trốn, phản bội sư môn, không còn đường sống.

Mạnh Hạo xoay người, đi về phía ngoại tông.

Thượng Quan Tống cười lạnh, trong mắt lộ ra châm chọc. Ban đêm hôm qua quả thực gã không rời đi, vả lại đã ngầm bái kiến gia tổ Thượng Quan Tu. Một khi Mạnh Hạo ban đêm muốn chạy trốn, liền rơi vào trong tay gã, đến lúc đó đối phương sẽ chết cực kỳ khó coi.

Dọc theo đường đi, Thượng Quan Tống đi theo Mạnh Hạo, sau khi một đám đệ tử ngoại tông đi qua nhìn thấy, đều lộ ra vẻ mặt khác nhau, mơ hồ cũng giống như đã liệu trước cái gì, chẳng những không có cái gì thương hại, ngược lại phần lớn là nhìn về phía Mạnh Hạo mang theo vẻ cười nhạo.

Không bao lâu, Mạnh Hạo đi tới quảng trường ngoại tông, trong này hào quang chín cây cột lượn lờ, toàn bộ đệ tử ngoại tông xung quanh đều đã đến, Mạnh Hạo liếc mắt liền nhìn thấy ở phía xa, một nam tử áo trắng được đám người vây quanh, Vương Đằng Phi.

Y đứng ở nơi đó, ánh mắt trời chiếu lên người, khiến cho áo trắng thắng

tuyết, một đầu tóc dài xõa vai, như tiên nhân trong tranh, hoàn mỹ vô hạn, làm cho người ta nhịn không được dâng lên cảm giác muốn thân cận, như con cưng của trời.

Y bây giờ đang ôn hòa nói chuyện với đệ tử bốn phía, bất kể đối phương là tu vi gì, y đều tràn đầy thân hòa, khi thì gật đầu, khi thì chỉ điểm tu hành, khiến cho đệ tử bốn phía nhìn về phía y đều lộ ra tôn kính.

Nhất là những nữ đệ tử kia, càng giống như nhìn đến si tình, giống như hận không thể vĩnh viễn đứng bên người Vương Đằng Phi. Trong mắt các nàng, nhất cử nhất động của Vương Đằng Phi cũng có thể làm cho các nàng cuồng nhiệt.

Ngay cả trên đài cao, trưởng bối tông môn đã đến, đều là mỉm cười nhìn Vương Đằng Phi, thần sắc tràn đầy tán thưởng.

Có thể nói, Vương Đằng Phi nơi đó, bất kỳ là làm gì, y đều vĩnh viễn trở thành trung tâm không thể thiếu, y tuấn lãng, y ôn hòa, y hoàn mỹ. Ở nơi này chớp mắt một cái, hóa thành quang mang chói mắt, cháy hai mắt Mạnh Hạo, làm cho hắn chết lặng, nắm chặt nắm tay.

Khi các đệ tử đã đến, lúc này phát đan chấm dứt, từ đầu đến cuối Vương Đằng Phi ôn hòa thân thiết không có liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, mặc dù y biết, Mạnh Hạo vẫn đang nhìn mình, y vẫn như trước, giống như con voi bị con kiến ngóng nhìn, sẽ không cúi đầu đối diện.

Cho đến khi phát đan chấm dứt, hào quang chín cây cột xung quanh dần tiêu tan, thanh âm ôn hòa của Vương Đằng Phi vang lên, trong chớp mắt tràn ngập xung quanh.

- Lấy ra.

Hai chữ vô cùng đơn giản, nhưng trong khoảnh khắc truyền ra, mọi người xung quanh đều sửng sốt, nhìn lại thì lập tức chú ý tới ánh mắt

Vương Đằng Phi, thản nhiên nhìn Mạnh Hạo ở trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chính mình, mới là chỗ dựa của mình! (1)

Thân hình Mạnh Hạo cứng đờ, nhìn chằm chằm vào Vương Đằng Phi, trong nháy mắt, hắn cảm nhận được ánh mắt toàn bộ đệ tử ngoại tông đều nhìn lên người hắn, tu sĩ bên cạnh hắn cũng tránh ra rất xa, không gian quanh hắn trở nên trống trải.

Cảm giác cô độc tràn ngập đáy lòng Mạnh Hạo, giống như toàn bộ thế giới đã vứt bỏ hắn, chỉ vì một câu của Vương Đằng Phi, hắn trở thành đối lập với thế giới.

Không có ai nói chuyện, giờ phút này, toàn bộ đệ tử ngoại tông đều nhìn Mạnh Hạo. Vương Đằng Phi có danh khí quá lớn, lời của y vẫn còn vang vọng trong lòng mọi người.

Có vài người có cảm giác ngoài ý muốn, bởi vì chuyện hôm nay đã triệt để truyền ra ngoài, nhưng trên thực tế, có không ít người nơi này đã đoán được kết quả như thế rồi.

Ngay cả trưởng bối tông môn trên đài cao cũng không rời đi, chỉ cúi đầu nhìn Mạnh Hạo.

- Quy định của tông môn, những gì cướp được liền thuộc về mình!

Mạnh Hạo gằn lên từng chữ, hắn biết những lời này, tại trước mặt đối phương quá mức nhỏ yếu, thậm chí có thể dùng điều này để phản kích chính mình, nhưng Mạnh Hạo vẫn mở miệng.

Mạnh Hạo cũng hiểu được, chính mình có thể trực tiếp lấy ra Thúy Ngọc hồ lồ cho Vương Đằng Phi, sau đó khóc lóc cầu xin, trước mặt nhiều

người như vậy, Vương Đằng Phi sẽ không cự tuyệt, cùng lắm thì trừng phạt một chút, nhưng có lẽ sẽ bảo trụ được tu vi.

Nếu hắn càng cầu xin, thậm chí quỳ xuống dập đầu, thừa nhận mình sai lầm, không quan tâm tới tất cả nhục nhã, cam nguyện chịu nhục, chuyện hôm nay liền có thể hóa giải.

Nhưng loại sự tình này, Mạnh Hạo không làm được. Nói hắn ngốc cũng được, nói hắn bướng cũng tốt, nhưng chính là hắn không làm được.

Dù biết rõ kiếp nạn hôm nay, nhưng hắn vẫn không cầu xin, không thể khuất nhục, không được để mình quỳ xuống, hắn làm không được!

Hắn có cốt khí, có khí tiết, trong trời đất này, sinh tử là lớn nhất, nhưng có những lúc, người sống phải nhờ vào một lòng hạo nhiên chính khí, mới có thể làm cho thế gian này không thể gãy, vĩnh viễn không thể bỏ qua tôn nghiêm!

Cho nên, hắn muốn nói những lời này! Cho nên, hắn mới gằn từng chữ từng chữ như thế, chẳng sợ đối mặt Vương Đằng Phi như núi lớn ép tới kia, chẳng sợ kiếp nạn hôm nay. Hắn chẳng sợ đối lập với cả thế giới, chẳng sợ cô độc không ai thân cận… Nhưng, hắn vẫn mang theo tôn nghiêm ngẩng đầu, nói ra một câu nói kia.

Đó, chính là Mạnh Hạo!

Mấy chữ này, giống như là ngưng tụ khí lực toàn thân của hắn! Chết, thì sao, Mạnh Hạo ta sống không tới mười bảy, thì sao! Ngươi có thể nhục nhã ta, có thể phế bỏ tu vi của ta, nhưng ngươi vĩnh viễn không thấy ta khuất phục, vĩnh không thể làm cho lòng ta thay đổi.

Vì xung quanh là một mảnh yên tĩnh, thanh âm của hắn đặc biệt rõ ràng, cũng lộ vẻ cô độc khó thể hình dung. Trong lời mang theo chua xót, chỉ có Mạnh Hạo mới hiểu được, hắn nắm chặt hai tay, người ngoài không

biết được, nhưng Mạnh Hạo lại rất rõ ràng. Theo lời của Vương Đằng Phi, hắn cảm giác như một lực đánh sâu vào làm cho hắn gần như hỏng mất.

Thân thể dường như vỡ vụn, ngay cả xương cốt cũng như dập nát, giống như có một lực lượng vô hình muốn đè hắn quỳ xuống. Thân hình Mạnh Hạo rung rung, nhưng vẫn cắn răng đứng đó, không để ý tới đau nhức từ trong xương cốt.

- Ngọc bảo là của ta, ta cho ai thì của người đó, ngươi không thể đoạt!

Vương Đằng Phi nhẹ nhàng mỉm cười, nhưng trong lời này lộ ra bá đạo, cũng cực kỳ rõ ràng truyền ra xung quanh. Hắn mỉm cười bước tới, nâng lên tay phải, tùy tiện đánh một chỉ về phía Mạnh Hạo.

Trong nháy mắt, toàn bộ quảng trường gió nổi mây phun, cuồng phong cuồn cuộn, thổi bay chéo áo mọi người. Thân hình Mạnh Hạo như bị đọng lại, khí tức xung quanh dường như trở thành khí tức tử vong, trói buộc hắn, căn bản không thể động đậy. Nhưng vào lúc này, một cái ngọc bội màu hồng nhạt từ trong túi áo Mạnh Hạo bay ra, lơ lửng phía trước, ánh sáng màu hồng vừa xuất hiện liền bao phủ toàn thân Mạnh Hạo.

Vương Đằng Phi vẫn mang vẻ mặt hòa nhã thân thiện, vẫn nhẹ nhàng vẫy tay, tùy ý nhấc chân, bước thứ hai đạp xuống.

Bịch một tiếng, một chỉ thứ hai hạ xuống, quầng sáng trước người Mạnh Hạo liền trở nên vặn vẹo, liền tục lóe lên ba cái liền tan biến. Cùng lúc đó, cái ngọc giản kia cũng vỡ tan, hóa thành bột phấn bay ra bốn phía. Cái ngọc giàn mà Hứa sư tỷ cho hắn, giờ phút này đã vỡ tan, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, áp lực trên thân tăng lên, nhưng hắn vẫn cắn chặt răng, run rẩy đứng, tuyệt không khuất phục!

Hai mắt hắn trở nên băng hàn tới cực điểm, hai tay càng nắm chặt hơn, móng tay đã đâm sâu vào trong thịt.

Vương Đằng Phi vẫn thế, ôn hòa cười, bước tới một bước thứ ba thì đã tới trước người Mạnh Hạo. Đánh ra chỉ thứ ba, một luồng cuồng phong thổi qua thân Mạnh Hạo, giống như một bàn tay vô hình xé nát quần áo của Mạnh Hạo, lộ ra Thúy Ngọc hồ lô trong ngực hắn. Cái hồ lô bị bàn tay vô hình kia kéo ra, trực tiếp rời khỏi Mạnh Hạo, xuất hiện trong tay Vương Đằng Phi.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình run rẩy không ngừng nhưng vẫn không thể hoạt động. Nhìn hồ lô bị dễ dàng lấy đi, hai mắt hắn đã hiện lên tơ máu, hai tay bóp chặt, hắn đã không cảm thụ được đau đớn do móng tay cắm vào thịt, máu tươi theo kẽ tay chảy ra, rơi lên mặt đất.

- Phế đi tu vi của ngươi, bẻ gãy tay chân ngươi, trục xuất tông môn!

Vương Đằng Phi vẫn cười, thanh âm ôn hòa quanh quẩn, y điểm ra một chỉ lên người Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo âm lãnh nhìn chằm chằm vào Vương Đằng Phi. Từ đầu tới cuối, hắn chỉ nói một câu, dù tới lúc này, hắn không nói thêm câu thứ hai nào, cũng không rít gào hò hét gì, chỉ trầm mặc âm trầm tới cực điểm. Chỉ là tơ máu trong mắt càng thêm đậm, hai tay nắm chặt đã làm móng tay như bong ra, ghim sâu trong thịt hắn, huyết nhục mơ hồ.

Bốn phía vẫn là một mảnh yên tĩnh, mọi người đều nhìn nơi này, trong những ánh mắt kia đều mang theo cười nhạo, thế giới như tách ra khỏi Mạnh Hạo, để hắn đứng trong cô độc, đi đối diện với thiên địa.

Nhưng hắn vẫn không có khuất phục, thống khổ thì tính cái gì!

Nhìn ngón tay Vương Đằng Phi sắp đâm xuống, trong chớp mắt, một tiếng thở dài không biết từ ngọn núi nào truyền tới, cùng lúc đó, một lực nhu hòa bỗng nhiên xuất hiện trước người Mạnh Hạo, ngăn cản một chỉ

muốn phế đi tu vi của hắn.

Phịch một tiếng, Vương Đằng Phi vung tay áo, nghiêng người nhìn về một phía, ở đó có một lão già, mang trường báo màu xám, trên mặt có những cái bớt màu nâu, nhìn không thấy được cảm giác uy vũ, nhưng thân thể lại cực kỳ cao lớn, chính là người đã từng hai lần thưởng thức Mạnh Hạo.

- Ngươi cũng đã lấy ngọc bảo rồi, việc này bỏ qua đi, không nên làm quá tuyệt!

Lão già cau mày, đưa mắt nhìn Mạnh Hạo vẫn luôn trầm mặc, cũng chú ý tới hai tay đẫm máu của hắn, lão thầm than một tiếng, nhìn Vương Đằng Phi.

- Nếu Âu Dương đại trưởng lão ngăn cản, vãn bối tất phải cho ngài chút thể diện!

Vương Đằng Phi mỉm cười, thần sắc lạnh nhạt, từ đầu tới cuối chỉ nói hai câu với Mạnh Hạo. Lúc này y liền xoay người rời đi, dưới mặt trời, thân ảnh y phiêu dật, lộ ra phong thái hoàn mỹ. Đối với y mà nói, Mạnh Hạo không bằng một con kiến hôi, giờ phút nà đã quên cái tên Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 29: Chính mình, mới là chỗ dựa của mình! (2)

Về phần Mạnh Hạo, ánh mắt hắn vẫn tràn ngập máu, nhưng mà những thứ này đối với Vương Đằng Phi thì chỉ giống như một con kiến yếu ớt giơ hàm tới trước mặt voi, chỉ cần dẫm một cước thì kiến có thể bị dập nát.

Còn chuyện ngày hôm nay, đối với y mà nói đúng là một chuyện nhỏ bé tới cực điểm, đây không phải là khinh thường, không phải là không để ý, thậm chí y còn mỉm cười với người bốn phía, khi bước qua mọi người, tiếng cười ôn hòa còn quanh quẩn. Nhẹ nhàng bình thản giống như không có chuyện gì xảy ra, trước sau vẫn như vậy chỉ điểm đệ tử cấp thấp tu hành, thân ái hiền hòa làm người ta sinh lòng thân thiết.

Bốn phía quảng trường, đám nữ đệ tử nhìn như si như say, dù là tu sĩ khác cũng lộ ra thần sắc tôn kính, không kẻ nào liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, dường như đã quên mất sự tồn tại của hắn.

So với Vương Đằng Phi, Mạnh Hạo như đứng ở một thế giới đối lập, toàn thân đầy máu, quần áo rách tả tơi, chật vật tới cực điểm.

Mạnh Hạo có thể cảm giác được thái độ của Vương Đằng Phi đối với mình, đây không phải là khinh thường, mà không thèm nhìn. Giờ phút này, khi Vương Đằng Phi rời đi, những trói buộc trên người hắn được buông lỏng, thân thể nhất thời trở nên đau đớn như muốn đổ xuống, nhưng hắn vẫn cắn răng kiên trì, chân thành cúi cúi đầu cảm kích Âu Dương đại trưởng lão một cái.

Không nói gì, Mạnh Hạo quay người, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình run rẩy nhưng hắn nhẫn nhịn cắn răng, nhấc lên hai chân đau nhức

như bị dập nát, trầm mặc bước từng bước đi về phía xa. Hắn đã toát mồ hôi thấm đẫm áo bào, mỗi một bước cũng làm cho hắn đau đớn nhỏ máu, bóng dáng hắn như một con sói cô độc bi thương, dần dần đi xa...

Âu Dương đại trưởng lão nhìn Mạnh Hạo, muốn mở miệng nói gì, nhưng cuối cùng lại không nói, chỉ đứng nhìn thân ảnh Mạnh Hạo xa dần.

Trong động phủ, Mạnh Hạo từng bước đi vào, cho đến khi cửa đóng lại, hắn không cách nào thừa nhận được nữa, thân hình đổ sập xuống, ngất trên mặt đất. Tu vi của Vương Đằng Phi đã là tầng sáu đỉnh phong, Mạnh Hạo căn bản không thể so với, trừ phi là bỏ qua chống cự, nếu kháng cự thì chỉ càng thêm nội thương.

Lần hôn mê này liền qua hai ngày, sau khi Mạnh Hạo tỉnh lại, toàn thân đau đớn, khó có thể đứng dậy, hắn cố gắng bò lên, khi hai tay chạm đất liền cảm giác đau đớn càng tăng lên, nóng rát như tay không có da. Mạnh Hạo thở hồng hộc, yên tĩnh trong động phủ, tĩnh lặng ngồi đó.

Hồi lâu, hắn chậm rãi cúi đầu, nhìn hai bàn tay mình, trong lòng bàn tay, mười cái móng tay còn ghim sâu trong đó, hai ngày hôn mê làm cho những móng tay này sinh trường trong thịt, khi hắn đưa tay chống đất định đứng lên làm cho thịt non vừa sinh liền vỡ ra, máu tươi tràn ra.

Mạnh Hạo không chút thay đổi, nhìn hai tay, sau một lúc lâu, hắn xé mở những vết thương trong lòng bàn tay ra, rút từng móng tay ra, cho đến khi mười cái móng tay được lấy ra, hai tay của hắn đã đẫm máu, máu tươi chảy đầy mặt đất, làm cho không khí trong động phủ tràn ngập huyết tinh.

Toàn bộ quá trình, thần sắc Mạnh Hạo không chút thay đổi, giống như hai bàn tay này không phải của hắn, sự tàn nhẫn trên người hắn, lúc này lại trở nên rõ ràng như thế.

Hắn cúi đầu, nhìn mười móng tay đầm đìa máu kia, sau hồi lâu hắn thu

chúng lại, đặt lên trên giường đá, hắn muốn chính mình mỗi ngày đều nhìn đến mười móng tay này, muốn mỗi ngày đều nhắc nhở chính mình, hôm nay, hắn bị khuất nhục.

Rồi sẽ có một ngày, hắn phải trả lại lần khuất nhục này, cả vốn lẫn lãi.

- Chính mình, mới là chỗ dựa lớn nhất!

Trầm mặc một lúc, Mạnh Hạo lần đầu tiên mở miệng, lời nói khàn khàn như không phải thanh âm của hắn.

Thời gian trôi qua, thoáng cái đã được mấy ngày, Mạnh Hạo không đi ra động phủ nửa bước, hắn không muốn ra ngoài, không muốn bất luận kẻ nào nhìn thấy hắn. Hắn không quên chuyện hôm đó trên quảng trường, mình trở thành kẻ đối lập với cả thế giới. Hắn yên lặng khoanh chân ngồi trong động, nhìn bàn tay mang theo máu khô, thần sắc chết lặng biến thành phẫn nộ, lại chuyển thành âm trầm. Cho đến một ngày, động phủ ầm ầm mở ra, theo ánh trăng sáng bên ngoài chiếu vào, toàn bộ động phủ trở nên mông lung.

Thân ảnh Hứa sư tỷ đứng ở cửa động phủ, nàng quay lưng với ánh trăng, làm cho không ai có thể thấy rõ dung mạo của nàng.

Mạnh Hạo không nói gì, Hứa sư tỷ trầm mặc, sau một lúc lâu, nàng mới mở miệng.

- Hôm qua ta mới xuất quan!

Mạnh Hạo đứng dậy, cúi đầu vái một cái thật sâu.

- Vương Đằng Phi có lai lịch rất lớn, cũng không phải người Triệu quốc, tu vi đã là tầng sáu đỉnh phong, lại là người được chưởng môn chỉ định trở thành đệ tử nội môn... Ngươi không nên trêu chọc kẻ này.

Hứa sư tỷ trầm mặc một lúc, ôn hòa nói.

- Sư đệ hiểu được!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, mỉm cười, thần sắc như đã khôi phục bình thường. Nhìn không ra có chút canh cánh trong lòng nào đối với chuyện kia, tại một khắc này, hắn hiện tại so với một đời mười sáu mười bảy năm trước đã mang theo một chút bất đồng.

Chút bất đồng này là, một chút hàn mang, nhưng Mạnh Hạo che dấu vô cùng sâu, sâu đến mức hắn cũng không phát hiện được, người ngoài thì càng không nhìn ra được chút gì.

- Nhưng nếu hắn lại tìm ngươi làm phiền, dù ta đang bế quan, ngươi cũng có thể bóp nát ngọc giản này, ta sẽ phát hiện!

Hứa sư tỷ trầm mặc một lát, sau đó vung tay, một cái ngọc giản màu tím dừng trước người Mạnh Hạo.

- Ngày đó ta mang bốn người các ngươi lên núi, ngươi là người đầu tiên trở thành đệ tử ngoại tông, tên đồng bạn của ngươi ở chung khu tạp dịch trong khu Bắc cũng đã lên cấp rồi, sáng hôm nay sẽ đến ngoại tông đưa tin!

Hứa sư tỷ nói xong, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái rồi rời đi.

- Đa tạ sư tỷ, ta có một vấn đề muốn tìm sư tỷ giải thích, lấy tư chất của ta, hôm nay đã có tu vi Ngưng Khí tầng bốn, muốn tới Ngưng Khí tầng bảy thì bình thường phải mất bao lâu?

Mạnh Hạo bỗng nhiên hỏi.

- Không tới một năm đạt tới Ngưng Khí tầng bốn, chắc ngươi cũng cũng có tạo hóa trong tu hành, việc này ngươi không cần nói, ta cũng sẽ không

hỏi. Nếu không tính tới tạo hóa của ngươi, với tư chất của ngươi, tới Ngưng Khí tầng bảy, nhanh thì mười năm, chậm thì nửa giáp, Ngưng Khí tầng bốn, tầng sáu, tầng tám đều là bình cảnh. Hơn nữa, nếu không có cơ duyên, thì khó mà đột phá từ tầng sáu tới tầng bảy.

- Mỗi người đều có?

- Mỗi người đều có!

Hứa sư tỷ dần xa, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong động phủ, trong mắt lộ ra chút tinh mang.

Sau nửa canh giờ, Mạnh Hạo đứng dậy, đi ra động phủ, gió núi trong đêm mang theo chút hàn ý, thời tiết biến hóa cực nhanhh, giống như trong mấy ngày liền sang thu, lá cây đã đổi màu, nhìn khắp đồi núi là một mảnh đìu hiu.

Trăng sáng treo cao, Mạnh Hạo đi trên đường nhỏ núi hoang, bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng gió, tiếng lá xào xạc làm bạn, Mạnh Hạo một đường đi về Bắc phong!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tên mập lên ngoại tông

Hắn muốn nhanh đi gặp tên mập, dù sao trong tông môn này, tên mập là bằng hữu duy nhất của hắn.

Đến chỗ tạp dịch Bắc Phong, có lẽ do không gian yên tĩnh, nên tiếng ngáy đặc biệt to rõ, Mạnh Hạo vừa tới gần liền nghe được tiếng ngáy rền vang từ trong phòng truyền ra.

Thanh âm này, Mạnh Hạo rất quen thuộc, ở tại phòng tạp dịch bốn tháng, mỗi ngày Mạnh Hạo đều nghe tiếng ngáy này.

Thanh niên mặt ngựa phụ trách phòng tạp dịch Bắc khu đang khoanh chân ngồi trên tảng đá lớn, giờ phút này gã bỗng nhiên mở mắt, sửng sốt nhìn Mạnh Hạo, rất nhanh gã đứng lên, ôm quyền chào Mạnh Hạo.

- Gặp qua Mạnh sư huynh!

Hắn muốn nhanh đi gặp tên mập, dù sao trong tông môn này, tên mập là bằng hữu duy nhất của hắn.

Đến chỗ tạp dịch Bắc Phong, có lẽ do không gian yên tĩnh, nên tiếng ngáy đặc biệt to rõ, Mạnh Hạo vừa tới gần liền nghe được tiếng ngáy rền vang từ trong phòng truyền ra.

Thanh âm này, Mạnh Hạo rất quen thuộc, ở tại phòng tạp dịch bốn tháng, mỗi ngày Mạnh Hạo đều nghe tiếng ngáy này.

Thanh niên mặt ngựa phụ trách phòng tạp dịch Bắc khu đang khoanh chân ngồi trên tảng đá lớn, giờ phút này gã bỗng nhiên mở mắt, sửng sốt

nhìn Mạnh Hạo, rất nhanh gã đứng lên, ôm quyền chào Mạnh Hạo.

- Gặp qua Mạnh sư huynh!

Mấy ngày qua, lời đồn về Mạnh Hạo rất nhiều, thanh niên mặt ngựa này sao có thể không biết.

- Sư huynh không nên như thế, ta chỉ đến gặp cố nhân!

Mạnh Hạo nhìn thanh niên mặt ngựa, tu vi rất rõ ràng, Ngưng Khí tầng ba, hình như bị kẹt lại ở tầng ba nhiều năm rồi.

Sư huynh mặt ngựa gật đầu, nhìn Mạnh Hạo bước chân vào sân tạp vụ, gã lần nữa khoanh chân ngồi tại chỗ cũ, thần sắc có chút phức tạp, thầm than một tiếng liền nhắm mắt không nói.

Mạnh Hạo đi vào trong phòng tạp vụ, thấy phòng phía tây, khi tới gần liền nghe tiếng ngáy của tên mập vang vọng trong trời đất. Khi Mạnh Hạo đẩy cửa tiến vào, hắn liền lộ vẻ cổ quái, khó chịu trong lòng đã giảm đi rất nhiều.

Trong phòng, tên mập nằm ngửa, xếp thành chữ Đại, ngáy vang không ngừng, cái giường bên cạnh bị dịch chuyển, chắn ở góc phòng, để giữa giường và góc tường tạo thành một lỗ hổng.

Tại đó có một đại hán tự xưng là Hổ gia, giờ phút này hắn đang ngủ say, nhưng thân hình co rụt lại, trên mặt còn mang theo vẻ sợ hãi, như trong mộng gặp phải chuyện gì khủng bố.

Trên giường gỗ, tràn ngập vô số dấu răng, có chỗ trực tiếp bị cắn ra, nhìn thật tả tơi. Mà cái bàn lúc trước kia đã không còn rồi, Mạnh Hạo có thể tưởng tượng được, cái bàn kia có lẽ đã bị cắn hư rồi, ngay cả tường bốn phía cũng có dấu răng, chỉ có cái giường mà tên mập đang nằm lại không có một cái dấu răng nào, tương phản thật lớn.

Trong lúc nhìn, bỗng nhiên đại hán tại trong chỗ kia đột nhiên run lên, hai mắt nhắm chặt mà rên lên thảm thiết, chắc là gặp ác mộng rồi. Nhìn bộ dáng xanh xao vàng vọt kia, hai mắt thâm đen, giống như lâu dài không được ngủ, Mạnh Hạo rất không tưởng được, đối phương gặp phải chuyện thê thảm gì mà bị giày vò tới bộ dáng này.

Nghe tiếng rên rỉ của đại hán, tên mập không kiên nhẫn mở mắt, khi thấy được Mạnh Hạo liền tức thì kích động.

- Gà Rừng mô, có mang Rà Rừng tới không?

Mạnh Hạo nhìn tên mập, hắn không nhịn được mà tươi cười.

Tên mập này vẫn tròn như thùng nước, không gầy đi chút nào, hình như còn mập hơn một chút, nhất là răng nanh của hắn, khi nói chuyện liền hàm răng sáng bóng, hình như cũng dài thêm một nửa rồi.

- Nghe nói ngươi đã Ngưng Khí tầng một rồi, ta sang xem, vội vàng nên không mang theo gì!

Mạnh Hạo ngồi bên giường của tên mập, nhìn hàm răng của tên mập, cười nói.

Một đêm này, mập mạp đang chìm đắm trong đắc ý của chính mình, nói rất nhiều. Mạnh Hạo nói ít dần, chuyển sang nghe tên mập nói không ngừng. Theo ánh trăng dần tan, mặt trời dần tới, vết thương trong lòng Mạnh Hạo cũng dần khép lại, nhưng vết sẹo vẫn còn. Như những móng tay còn lại trong động phủ hắn, cùng với ánh mắt hắn, người ngoài không nhìn thấy hàn mang ẩn chứa trong đó, dung hợp thành mười sáu mười bảy tuổi này, Mạnh Hạo trưởng thành hơn nhiều.

Lúc sáng sớm, trong khi đại hán tự xưng là Hổ gia kích động lệ nóng doanh tròng, Mạnh Hạo mang tên mập rời khỏi Bắc khu. Tên mập rất là

cảm động, khi ra khỏi sân liền còn chạy lại ôm đại hán một cái, không biết nói vài câu gì đó, tên đại hán này liền mặt không còn chút máu, thân hình cũng run rẩy.

- Ngươi nói gì với hắn vậy?

Khi tới gần ngoại tông, Mạnh Hạo nhịn không được mà hỏi.

- Người tốt a, hắn là bạn tốt của ta khi ngươi rời khỏi khu tạp dịch, ngươi thấy đó, khi ta đi hắn thương cảm thế nào, trong lòng ta cũng không chịu nổi a. Ta liền trở lại nói cho hắn biết, ta tranh thủ vài ngày sẽ trở lại thăm hắn!

Tên mập lộ vẻ thương cảm nói.

- Ngươi đừng thấy hắn có bộ dáng hung ác, trên thực tế gan hắn rất nhỏ, buổi tối thường xuyên gặp ác mộng, rất là đáng thương!

Tên mập lắc đầu, cảm khái nói.

Mạnh Hạo lập tức trầm mặc, không nói tới gì liên quan tới đại hán kia nữa, cho đến khi hai người đi vào ngoại tông. Dọc theo đường đi, phàm là kẻ nhìn thấy Mạnh Hạo đều lộ thần sắc khinh thường, đánh giá.

- Ồ!? Còn phải nói a, Mạnh Hạo ngươi ở ngoại tông sống thực tốt a, theo đường đi có không ít người nhìn ngươi!

Tên mập nhất thời kích động nói, nghĩ tới có Mạnh Hạo sau lưng, sau này đến ngoại tông sẽ không bị người khi dễ.

Mạnh Hạo mỉm cười, không giải thích gì, khi tới trước Bảo các, Mạnh Hạo dừng bước không vào, sau khi nói với tên mập một chút, hắn chỉ đứng nhìn đối phương chạy vào Bảo các.

Khoảng chừng qua một nén nhang, tên mập hưng phấn trở ra, trong tay cầm một thanh tiểu kiếm, trên kiếm này như có một tầng vảy cá, sờ vào thô ráp, không có cảm giác sắc bén.

- Mạnh Hạo, ngươi xem ta được bảo bối gì này, đây chính là bảo bối a!

Tên mập hưng phấn đùa nghịch thanh tiểu kiếm trong tay, Mạnh Hạo kinh ngạc, tại sao tên mập lại coi đây là bảo bối, hắn liền thấy tên mập đưa kiếm đặt lên miệng, làm như máy mài mà mài qua mài lại, tiếng xoạt xoạt truyền ra, làm cho Mạnh Hạo dở khóc dở cười.

- Thứ tốt, răng ta càng ngày càng dài, đã tìm không ít thứ để mài rồi, nhưng không tới vài ngày liền không thể dùng được, vì vậy mà ta phải mài răng rất lâu.

Tên mập càng nghĩ càng cao hứng.

Một ngày này, Mạnh Hạo mang theo tên mập đi làm quen với ngoại tông, cũng đưa ra suy nghĩ ở chung cùng một động phủ, nhưng tên mập cự tuyệt. Hắn đã ở chung với người rất nhiều rồi, đã sớm muốn tấn thăng lên đệ tử ngoại tông để lấy được chỗ ở của mình. Mạnh Hạo nói gì hắn cũng không đồng ý, chỉ nói ở chỗ của mình mới có chút thỏa mãn.

Mạnh Hạo cũng không khuyên nhiều, cho đến đêm liền rời đi, trở về động phủ, khoanh chân ngồi xuống.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đảo mắt liền ba tháng. Hơn hai tháng trước, Mạnh Hạo đã khôi phục bày quầy tại khu công khai cấp thấp. Có lẽ vì một màn giữa Vương Đằng Phi tạo ra hiệu quả quá lớn, nhiều người để ý tới hắn, làm cho sinh ý của tiệm tạp hóa của hắn càng ngày càng tốt.

Ngoài đan dược, Mạnh Hạo nhập thêm pháp bảo, sinh ý càng thêm tốt, nhưng hắn đã không còn là một người, mà bên cạnh hắn luôn có một tên mập, không ngừng ôm phi kiếm mài răng. Tên mập này cũng có chút

năng khiếu kinh doanh, thỉnh thoảng chạy vào khu công khai PR bán hàng, y đã trở thành chủ lực, phối hợp cùng ở Mạnh Hạo bên ngoài, làm cho thu hoạch mấy ngày nay đã tăng lên không ít.

Cho đến một ngày, đã tới mùa đông khắc nghiệt, bông tuyết bay múa đầy trời. Mạnh Hạo khoanh chân nhắm mắt ngồi trên Bình Đỉnh sơn, tên mập đột nhiên mở mắt quát to một tiếng, nắm lấy một người chạy về phía hắn.

- Mạnh Hạo, Mạnh Hạo, ngươi nhìn ai này!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Phong ba nổi lên (1)

Mạnh Hạo mở mắt ra, lập tức thấy một thiếu niên bị tên mập kích động chạy tới bắt lấy. Thiếu niên này xanh xao vàng vọt, vóc người thấp bé, đứng chung với tên mập đúng là tương phản cực lớn.

Mạnh Hạo biết thiếu niên này, chính là một trong những người cũng bị dẫn vào Kháo Sơn Tông với hắn lúc trước, rồi sau đó cùng với Vương Hữu Tài bị đưa tới ngọn núi khác làm tạp dịch.

Vốn là kẻ khỏe mạnh kháu khỉnh, nhưng nay sắc mặt u ám, thảm hại không chịu nổi, nhưng trên khuôn mặt đã có phần dữ tợn, hiển nhiên Kháo Sơn Tông này đã cho cậu ta không ít những trí nhớ khắc cốt ghi tâm, bằng không thì sao một tên Ngưng Khí tầng một lại dám tới khu công khai này chứ.

- Bái kiến Mạnh sư huynh.

Thiếu niên nhìn thấy Mạnh Hạo thì sắc mặt hiện lên vẻ kích động, nhưng rất nhanh liền biến mất, cậu ta cung kính ôm quyền cúi đầu với Mạnh Hạo.

- Vừa vào tông môn?

Mạnh Hạo nhìn thiếu niên trước mặt, nghĩ tới cảnh tượng khi đó, khẽ than một tiếng.

- Đã hơn một tháng.

Thiếu niên cúi đầu.

- Vương Hữu Tài đâu?

- Chết rồi.

Sắc mặt thiếu niên chết lặng, nhưng khi nói ra hai chữ này thì ánh mắt toát lên vẻ bi thương.

- Vương Hữu Tài chết rồi ư?

Ở bên cạnh, tên mập sửng sốt, còn Mạnh Hạo thì im lặng.

- Khi ở chỗ tạp dịch, bọn ta phụ trách đun nước, Hữu Tài ca ca thấy ta còn nhỏ nên toàn đun giúp ta. Một lần ở trên sơn đạo không biết sao lại nổi gió, huynh ấy bị gió thổi xuống sườn núi, ta đi tìm thi thể hai tháng, chẳng tìm được gì, chỉ thấy chút xương vụn… hẳn là đã bị dã thú ăn thịt rồi.

Thiếu niên khẽ nói.

Tên mập bi thương, Mạnh Hạo thở dài. Năm đó bốn người lên núi, chưa tới một năm đã nghe nói một người chết, lòng hắn cũng chẳng dễ chịu gì, lại nghĩ tới Vương bá chỉ có một đứa con trai, lòng lại càng khó chịu.

- Tiểu Hổ, từ nay về sau hãy đi theo bọn ta, có Mạnh Hạo ở đây, nơi này không ai dám bắt nạt ngươi.

Tên mập vỗ lên bả vai gầy yếu của thiếu niên, thương cảm nói.

- Không cần, ta… tự mình vẫn rất tốt.

Thiếu niên lưỡng lự một chút, Mạnh Hạo có thể thấy cậu ta động tâm, nhưng thiếu niên lại nhanh chóng lắc đầu, từ chối ý tốt của tên mập, ôm quyền chào Mạnh Hạo và tên mập rồi xoay người rời khỏi Bình Đỉnh sơn.

- Tên này làm sao vậy?

Tên mập ngơ ngác.

- Ai cũng có bí mật không muốn người ngoài biết, có lẽ cậu ta có được vận may nào đó cũng nên, bằng không sẽ không chỉ có Ngưng Khí tầng một liền dám tới nơi này.

Mạnh Hạo như có suy nghĩ, nhìn bóng lưng thiếu niên rời đi, chầm chậm nói.

- Có thể có bí mật gì mà chúng ta không thể biết chứ, Tiểu Hổ này khinh người quá.

Tên mập canh cánh trong lòng. Cậu ta vốn là kẻ ngay thẳng, không có tâm cơ gì, cảm thấy mình tốt như thế mà đối phương lại làm vậy nên không khỏi tức giận.

Mùa đông ở Nam Vực này luôn rất ngắn, đảo mắt cái đông qua xuân đến, hoa nở cây đâm chồi non. Lại tới tháng tư, Mạnh Hạo tới Kháo Sơn Tông này đã được tròn một năm.

Trong khu công khai cấp thấp, có sự phối hợp của tên mập, Mạnh Hạo tích lũy được không ít linh thạch, mà đan dược hay pháp bảo thì càng nhiều hơn. Hắn lại thường xuyên tới hoang sơn tìm yêu thú, duy chỉ có một lần tới gần Hắc sơn thì tìm được và giết hết, còn lại đều không thu hoạch được gì. Vả lại tiếng gầm trong Hắc sơn càng thêm mãnh liệt khiến Mạnh Hạo không dám tới gần.

Chỉ một viên yêu đan có thể so với Ngưng Khí tầng ba, cho dù Mạnh Hạo có dùng gương đồng phục chế không ít, nhưng đến đoạn sau Ngưng Khí tầng bốn thì mãi chẳng thể nào tiến thêm được một tia nữa, ăn thêm nhiều đan dược cũng chỉ làm cho linh khí thêm tinh thuần.

Gặp phải bình cảnh như vậy khó có thể đột phá, không đạt tới tầng năm là chẳng tài nào tu hành được Phong Hành Thuật mà Mạnh Hạo ao ước bấy lâu.

Ngược lại, với sự giúp đỡ của Mạnh Hạo, tên mập đã tới Ngưng Khí tầng hai, tự cảm thấy oai phong vô cùng.

Tháng tư năm này, tất cả đệ tử ngoại tông từ Ngưng Khí tầng năm trở lên đều bị tông môn phái đi, bao gồm cả vị Hứa sư tỷ và Trần sư huynh trong nội môn nữa. Bọn họ lúc trở về đều mang theo hai ba thiếu niên, đều là những người không có mấy tư chất, nên trở thành tạp dịch.

Mỗi năm một lần, đó là quy định hiện giờ của Kháo Sơn Tông. Chỉ có như vậy với có thể duy trì tông môn.

Gió xuân phất qua mặt đất, đuổi đi cái giá lạnh trời đông, nghênh đón ánh sáng mặt trời, chờ mong thu tới. Đã là tháng mười, mấy ngày nay Kháo Sơn Tông đã xảy ra hai chuyện lớn, chuyện thứ nhất là nghe đồn trong tông môn ngoài chưởng môn đã tới Kết Đan ra, có chừng hai đại trưởng lão đã là Trúc Cơ, một người trong số đó đã hao hết thọ nguyên, tọa hóa khi một trăm năm mươi tuổi. Nghe nói thế Mạnh Hạo mới tìm hiểu, sau mới biết được người tọa hóa không phải là Âu Dương đại trưởng lão ngày đó.

Tu sĩ Trúc Cơ được tăng thọ nguyên, có thể sống tới một trăm năm mươi tuổi, trông thì có vẻ lâu, nhưng với tu sĩ mà nói thì lại cực kỳ ngắn. Nếu không thể đạt tới Kết Đan, đến lúc cuối đời chỉ có thể ngồi nhìn thọ nguyên suy kiệt, khí huyết suy bại.

Nếu đạt tới Kết Đan thì sẽ tăng gấp đôi, được thọ nguyên ba trăm năm.

Một vị đại trưởng lão Trúc Cơ tọa hóa rồi, sức mạnh tổng thể của Kháo Sơn Tông lập tức giảm xuống rất nhiều. Vốn đã là thế yếu ở Triệu quốc này, nay lại càng đầy nguy cơ. Mà lại đúng lúc này xung quanh Kháo

Sơn Tông thường xuyên có tu sĩ ngoại tông lui tới, dường như là đang tìm kiếm cái gì đó.

Kháo Sơn Tông bèn mở thủ sơn đại trận, phạm vi mấy trăm dặm đều được trận pháp này bao phủ. Cảm giác như mưa gió sắp nổi lên, như mây đen trĩu nặng đè lên Kháo Sơn Tông.

Đệ tử ngoại tông đều suy đoán những điều dị thường này, cũng có không ít kẻ tin tức linh thông, không biết nghe ngóng được từ đâu tin tức không trọn vẹn, dần lan truyền ra. Nghe nói lần này khiến Tu Chân giới của Triệu quốc chú ý là vì có liên quan tới vị Kháo Sơn Lão Tổ đã biến mất bốn trăm năm trước.

Nhưng cụ thể liên quan thế nào thì đệ tử ngoại tông khó mà biết được.

Mấy ngày nay, tu vi của Mạnh Hạo vẫn mãi kẹt ở Ngưng Khí tầng bốn trung kỳ, dùng hết tất cả biện pháp đều không có tác dụng, dần dà Mạnh Hạo hiểu rằng đây chính là bình cảnh.

- Dựa theo lời của Hứa sư tỷ, Ngưng Khí tầng bốn đỉnh phong trùng kích tầng năm thì sẽ có bình cảnh, nhưng vì sao bình cảnh của ta lại có trước… Chẳng lẽ có liên quan đến chuyện ta ăn quá nhiều yêu đan?

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong động phủ, cau mày trầm ngâm.

- Nếu thật là bình cảnh thì cần mấy đan dược chuyên môn để đột phá bình cảnh, hoặc là nội đan của yêu thú cấp cao.

Mạnh Hạo thầm than, lúc này hắn có đầy linh thạch, nhưng lại chỉ thiếu mỗi đan dược phù hợp. Nếu có ít đan dược trong tay, hắn chắc chắn có thể đột phá Ngưng Khí tầng năm chỉ trong vài ngày.

Về sự khẩn trương trong Kháo Sơn Tông mấy ngày này, Mạnh Hạo cũng cảm nhận sâu sắc mình cũng có nguy cơ như vậy. Trong tông môn,

không ít đệ tử thường mặt đầy lo lắng, khiến cho không khí cũng đầy đè nén.

Duy chỉ có tên mập luôn luôn vui sướng, thậm chí còn ham thích quầy tạp hóa trên Bình Đỉnh sơn hơn cả Mạnh Hạo. Ngày thường cho dù Mạnh Hạo không đi thì cậu ta cũng khiêng cờ tới rao bán.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Phong ba nổi lên (2)

Lại ba ngày trôi đi, một ngày nay tiếng chuông vang lên, đến ngày phát đan mỗi tháng. Khi Mạnh Hạo với tên mập tới quảng trường, Mạnh Hạo liếc mắt liền thấy trên đài cao ở cột đá, trong rặng sáng mờ có một lão giả mặc áo bào màu vàng, còn có vị Hứa sư tỷ và Trần sư huynh sau lưng lão.

Thấy cảnh đó, Mạnh Hạo đôi mắt hừng hực lửa nóng.

- Một năm rưỡi này Thượng Quan sư thúc chỉ xuất hiện ba lần, lần nào cũng đều có đan dược phát ra. Tu vi của ta kẹt ở Ngưng Khí tầng bốn gần một năm, nếu là có đan dược cấp cao…

Mạnh Hạo có thể nghĩ tới điểm này, đám đệ tử ngoại tông xung quanh tất nhiên cũng đoán ra được. Ai nấy tinh thần phấn chấn, đương nhiên cũng có không ít người thầm cầu mong đừng đưa đan dược cho mình.

Nhất là từ sau khi Mạnh Hạo tặng đan, tông môn lại thêm một môn quy nữa, không thể đem đan dược được phát riêng tặng đệ tử nội môn, ngăn chặn kẻ khác bắt chước.

- Đây… đây là Hạn Linh Đan!

- Không ngờ lại là Hạn Linh Đan, năm trước phát một lần, đan dược này cả năm chỉ có một, có thể thấy nó trân quý cỡ nào!

- Nếu ta mà có được viên đan này thì tu vi ắt sẽ đột phá!

Rất nhanh sau đó, lão già mặc kim bào giơ tay phải lên, để lộ ra đan dược màu tím lóng lánh trong lòng bàn tay, lập tức trong đám đệ tử ngoại tông truyền tới tiếng ầm vang.

Gần như trong khoảnh khắc khi Hạn Linh Đan xuất hiện, đôi mắt Mạnh Hạo ánh lên tia sáng mãnh liệt. Trước nay chưa khi nào hắn lại vội vàng muốn có được viên đan này đến như vậy. Với hắn, đây không phải là đan dược, mà là hy vọng để hắn bước vào Ngưng Khí tầng năm.

Hắn vào tông môn một khoảng thời gian không ngắn, đã sớm biết được trong đám đệ tử tông môn hiện nay, Hứa sư tỷ và Trần sư huynh trong nội tông là mạnh nhất. Hai người này đều là Ngưng Khí tầng bảy, nghe nói là sắp đột phá rồi.

Dưới hai người bọn họ chính là Vương Đằng Phi, người này bị kẹt ở bình cảnh của Ngưng Khí tầng sáu đỉnh phong, cho dù là Hạn Linh Đan thì cũng không có tác dụng với y. Ngoài y ra thì còn một người nữa cũng tầng sáu, là đệ nhị cường giả ngoại tông, Hàn Tông.

Mạnh Hạo từng gặp người này hai lần, cảm giác có vẻ khá cuồng ngạo, không coi ai ra gì. Nay đứng ở đó, cho dù thấy được Hạn Linh Đan thì cũng chẳng thèm để ý, hiển nhiên bản thân gã có nhiều đan dược tốt nên chẳng thèm ngó ngàng gì tới Hạn Linh Đan.

Mà Ngưng Khí tầng năm thì toàn bộ ngoại tông chỉ có bốn người, bốn người này có thể nói là bá chủ một phương, ngày thường ít khi thấy, đều là bế quan hoặc rèn luyện trong hoang sơn.

Ở tầng bốn thì không nhiều người lắm, bao gồm cả Mạnh Hạo nữa là bảy người, mà dưới tầng bốn thì bị coi là con sâu cái kiến.

- Được rồi, trật tự đi nào.

Giọng nói của lão già Thượng Quan vang lên, vẫn ẩn chứa một loại uy áp kỳ dị như trước. So với một năm trước, Mạnh Hạo đã không còn có cái cảm giác mãnh liệt nữa, lúc này mắt hắn sáng ngời, trông đầy quyết đoán.

- Hai năm qua lão phu chủ trì phát đan, luôn luôn yêu thích đệ tử mới vào tông môn không lâu, bởi vì Kháo Sơn Tông có ngày như thế, thịnh vượng sẽ không còn xa.

Lão già Thượng Quan mỉm cười nói, ánh mắt đảo qua mọi người phía dưới, đang định cầm viên đan dược trong tay ném xuống người đã sớm được lựa chọn thì chợt thấy tên mập mạp đứng cạnh Mạnh Hạo đang cầm phi kiếm mài răng, mặt không chút để ý, phát ra tiếng ken két.

Tên mập này vốn béo như cái lu, cái động tác mài răng đó phàm là ai nhìn thấy lần đầu đều không biết nên khóc hay nên cười, lão già Thượng Quan sửng sốt, rồi lập tức vui vẻ.

- Thôi, đan dược này cho ngươi đi.

Nói xong, lão vung tay phải lên. Tử quang vụt lóe, Hạn Linh Đan này phóng thẳng tới tên mập. Tên mập rõ ràng là hoảng sợ, theo bản năng bắt lấy, sau đó kịp phản ứng rằng đã xảy ra chuyện gì thì sắc mặt đại biến, suýt nữa thì thét ầm lên. Toàn thân cậu ta run run, sắc mặt tái mét, trông như sắp khóc đến nơi.

- Đây… Ta… Mẹ nó, sao lại cho ta?

Trong phút chốc, gần như mọi ánh mắt trên quảng trường này đều đổ dồn về phía tên mập. Những ánh mắt đó khiến tên mập thấy lạnh lẽo cả người, toàn thân run rẩy, những thớ thịt thớ mỡ trên người cũng rung rung, lập tức đáng thương nhìn Mạnh Hạo, kẻ đang mỉm cười.

- Mạnh Hạo cứu ta với…

Tên mập muốn bỏ viên đan dược trong tay ra, nhưng làm thế nào cũng không khiến nó rời khỏi bàn tay, nhất là khi nhìn thấy người bốn phía đều xúm lại đây, nhất thời sợ tới mức răng va lập cập.

Lúc này cột sáng bốn phía dần tiêu tan đi, tên mập run lẩy bẩy. Ngay khi hào quang hoàn toàn tan biến, cấm chế bốn phía biến mất, không chờ tên mập nói gì thêm, Mạnh Hạo lập tức nắm lấy quần áo tên mập, ầm ầm bùng phát tu vi Ngưng Khí tầng bốn, mang theo cậu ta trong chớp mắt liền xông ra ngoài.

- Đưa đan dược cho ta, ngươi trở về động phủ trốn đi!

Mạnh Hạo không chút do dự ném ngọc giản của động phủ ra, đồng thời thấp giọng nói. Tên mập nhanh chóng ném viên Hạn Linh Đan kia cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thân mình vụt lên, bắt lấy viên đan tên mập phóng ra. Lúc này phía sau hắn, tiếng kêu tiếng thét to không ngừng vang lên, có hơn mười kẻ đuổi theo, truy kích Mạnh Hạo.

- Chết tiệt, là Mạnh Hạo, ngươi trốn không thoát!

- Hãy lấy Hạn Linh Đan ra, nể tình đồng môn hôm nay ta sẽ không giết ngươi, nếu không ngươi đừng hòng thoát khỏi cái chết!

Mạnh Hạo chạy một mạch không hề dừng lại chút nào. Ra ngoại tông liền quẳng tên mập ra xa. Tên mập tuy thẳng tính, nhưng lại không ngu ngốc, không chờ rơi xuống đất liền rú lên.

- Hắn cướp đan dược của ta.

Vừa la toáng lên, cậu ta vừa lấm la lấm lét nắm lấy ngọc giản bỏ chạy, dùng tốc độ nhanh nhất của đời này lao thẳng tới động phủ của Mạnh Hạo.

Nghe cậu ta kêu lên như vậy, những kẻ truy đuổi không thèm để ý tới tên mập nữa, mà đuổi theo Mạnh Hạo.

- Có trốn tới chân trời góc biển, hôm nay ngươi cũng không qua được mười hai canh giờ này!

- Với tu vi Ngưng Khí tầng bốn của ngươi không giữ được viên đan này, còn không đưa ta!

Hơn mười người phía sau phần lớn là Ngưng Khí tầng bốn, tầng năm cũng có hai người, còn lại là tầng ba. Bọn họ đều không cam tâm bỏ qua, nên muốn nhân cơ hội kiếm lợi.

Trong khoảng thời gian ngắn phía sau Mạnh Hạo kiếm quang vù vù, mười thanh phi kiếm như hóa thành kiếm vũ nhắm thẳng tới Mạnh Hạo. Khiến cho lưng Mạnh Hạo lạnh lẽo, nhưng hắn nhất định phải có được viên Hạn Linh Đan này, không thể đưa đi.

- Chỉ cần sống sót qua mười hai canh giờ, viên đan này sẽ là của ta, dùng nó là ta có thể đột phá Ngưng Khí tầng năm.

Mạnh Hạo quyết tâm, tốc độ nhanh hơn. Hắn đến Kháo Sơn Tông rồi, phần lớn đều đến hoang sơn tìm yêu thú, luyện ra tốc độ không tệ, mà còn quen thuộc hoang sơn này hơn đồng môn nhiều, lúc này hắn ra khỏi ngoại tông, chạy thẳng tới hoang sơn.

Mắt thấy kiếm quang tới gần, Mạnh Hạo không quay đầu lại mà vỗ lấy túi trữ vật, lập tức lấy đan dược ra nuốt vào, phóng phi kiếm ra, đánh thẳng tới phía sau.

Rầm rầm, bên người Mạnh Hạo, vô số gốc đại thụ bị phi kiếm va chạm nhau mà nổ bung, cành cây văng khắp nơi, đánh lên người Mạnh Hạo khiến hắn đau nhức, hắn mượn lực xung kích ấy nhảy lên, cả người như bay lên, nháy mắt nhảy ra mấy trượng.

Còn chưa kịp hạ xuống thì có bốn con Hỏa Xà và ba quả Thủy Cầu trực

tiếp tới gần. Trong số đó hai con Hỏa Xà đều dài chừng hai trượng, cực kỳ nóng, khiến cho cành lá bốn phía như muốn bốc cháy, chính là do hai tu sĩ Ngưng Khí tầng năm kia thi triển ra, cũng chính hai kẻ này có tốc độ nhanh nhất, hai chân không đạp xuống mặt đất, lúc phi đi thì nhanh như gió. Mắt thấy sắp đuổi kịp Mạnh Hạo, hai kẻ này mặt mày đều lộ ra vẻ dữ tợn, khó chịu với nhau. Với bọn họ, đối thủ chân chính với viên Hạn Linh Đan này là đối phương, còn Mạnh Hạo thì chẳng là gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Vào Hắc sơn

Mạnh Hạo biến sắc, ở thời khắc nguy cơ, hắn không chút do dự vỗ túi trữ vật của mình, nhất thời hai thanh phi kiếm vờn quanh thân thể hắn, khoảnh khắc sau đã hạ xuống dưới chân. Trong chớp mắt đó, thân thể hắn trực tiếp bay vọt ra hơn mười trượng, đến lúc này mới lảo đảo hạ xuống, thế mới giúp cho Mạnh Hạo trong giây lát này hoàn toàn tránh được Hỏa Xà phía sau, kéo dài khoảng cách. Tiếng rống giận vang vọng khắp trời.

Phương pháp đó là do Mạnh Hạo tự phát minh ra, nhưng không thể kéo lâu, chỉ được vài giây. Nhưng dù chỉ như vậy cũng đủ cho hắn chiếm cứ được ưu thế không kém gì hai tu sĩ Ngưng Khí tầng năm trong hoang sơn này.

- Nếu lúc này ta là Ngưng Khí tầng năm là có Phong Hành Thuật, như vậy là có thể giúp mình bay trên phi kiếm lâu hơn, quăng lại đám người này nhất định là cực kỳ thoải mái, tiếc rằng đây không thật sự là bay…

Mạnh Hạo thầm nghĩ, lại càng khát vọng lên tới Ngưng Khí tầng năm. Từ đầu tới cuối hắn không hề quay đầu, mà cứ lao đi như bay. Chuyện này không phải mang mục, trên thực tế từ khi Hạn Linh Đan rơi vào tay tên mập thì đầu óc Mạnh Hạo chưa từng ngừng chuyển động.

Lựa chọn hoang sơn là vì nơi Mạnh Hạo muốn đi là ngọn Hắc sơn có yêu thú trong hoang sơn kia. Mạnh Hạo nghĩ tới nghĩ lui, ưu thế duy nhất của hắn chính là có gương đồng, có nó thì hoang sơn có hung hiểm tới mấy, lại càng có hung thú rít gào khiến Mạnh Hạo kinh hãi, nhưng nếu hắn cùng những kẻ khác bước vào Hắc sơn thì cơ hội sống sót chắc chắn hơn người khác rất nhiều.

- Nếu những kẻ này theo ta vào Hắc sơn, đó chính là ép ta giết người.

Vẻ tàn khốc lóe lên trong mắt Mạnh Hạo. Đã hơn một năm ở Kháo Sơn Tông, Mạnh Hạo sớm không còn là tên thư sinh nhu nhược năm đó, mặc dù dáng vẻ không thay đổi gì nhiều, chỉ là cao lên một chút, da đen hơn trước, nhưng trong trái tim hắn đã tràn ngập sự quyết đoán.

Nhất là chuyện về Vương Đằng Phi khiến Mạnh Hạo biết được mình mới là chỗ dựa lớn nhất cho mình. Chỉ có bản thân mạnh mẽ mới là chính lộ, Tu Chân Giới này cá lớn nuốt cá bé, hành sự càng phải cẩn thận, càng cần phải quyết đoán.

Phía sau truy kích không ngừng nghỉ, phi kiếm lấp lánh ánh sáng. Không lâu sau, hai tên Ngưng Khí tầng năm phía sau Mạnh Hạo đã đuổi theo trước. Hai kẻ này trong mắt đều đầy sát khí, một kích mà họ vô cùng chắc chắn vừa rồi lại bị Mạnh Hạo dùng phương pháp đặc thù tránh thoát, đối với chuyện này ngoài Vương Đằng Phi và Hàn Tông, với những bá chủ ngoại tông như bọn họ thì đúng là sỉ nhục.

Hai người đồng loạt ra tay mà lại để Mạnh Hạo chạy mất, chuyện này khiến bọn họ khó có thể nhịn được, lại càng muốn giết Mạnh Hạo. Còn về phương pháp bước trên phi kiếm như Mạnh Hạo thì bọn họ chẳng quan tâm, loại phương pháp này ở tu vi tầng bốn thì còn được, nhưng với tu vi bọn họ thì chẳng tăng được bao nhiêu tốc độ, mà còn lãng phí tinh lực. Thấy Mạnh Hạo làm thế, bọn họ thầm cười lạnh trong lòng, thầm nghĩ như vậy thì chẳng bao lâu nữa kẻ này sẽ cạn kiệt linh lực thôi.

- Xem lần này ngươi chạy trốn thế nào!

Hai người nói rồi liếc lẫn nhau, một người trong số đó bỗng nhảy dựng lên, cả người như một con chim to lớn ở giữa không trung, vung tay phải lên, lập tức hai con Hỏa Xà thật lớn phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Tên còn lại thì theo sát phía sau Mạnh Hạo, hai người một trên một dưới như hình thành một cái lồng giam, muốn chặn đứng Mạnh Hạo.

- Còn chưa chịu chết ư!

Nhe răng cười gằn, sát khí khắp nơi.

Sắc mặt Mạnh Hạo không biến hóa gì nhiều, hắn hừ lạnh một tiếng, nếu đã dám đoạt Hạn Linh Đan thì tất nhiên là hắn có thứ để tự tin. Lúc này hắn vung tay vỗ túi trữ vật, vung xuống, trong chớp mắt sáu thanh phi kiếm bay ra. Kiếm quang đan xen, vù vù bay ra.

- Bạo!

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo nhịn đau khẽ quát một tiếng, nhất thời tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp hoang sơn. Ngay cả những tu sĩ đang trên đường đuổi tới cũng nghe được, kẻ nào kẻ nấy đều hoảng sợ, lại không biết chuyện gì xảy ra mà lại xuất hiện tiếng nổ như vậy.

Tiếng nổ ầm ầm vang, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, nhưng trong khoảnh khắc này hắn cũng như tia chớp lao vụt đi xa. Phía sau lưng xung kích khuếch tán, Hỏa Xà ầm ầm tan đi, tu sĩ Ngưng Khí tầng năm thì biến sắc mặt, không thể không lui xuống đất, mặt xám mày tro, đầy vẻ khó tin.

- Chết tiệt, tên này không ngờ lại tàn nhẫn như thế, một lần cho nổ cả sáu thanh phi kiếm!

- Không hổ là mở quầy tạp hóa, rốt cuộc hắn có bao nhiêu thanh phi kiếm đây!

Hai người khiếp sợ, nhưng lúc này chẳng hề do dự mà dùng Phong Hành Thuật triển khai với tốc độ cao nhất đuổi theo. Bọn họ tất nhiên sẽ không bị những gì Mạnh Hạo làm dọa cho sợ, thầm kết luận rằng Mạnh Hạo chắc chẳng còn mấy phi kiếm nữa. Dù sao đối phương có mở quầy tạp hóa ở khu công khai cấp thấp, nhưng cũng chẳng thể có nhiều pháp bảo

như vậy.

- Lúc này đuổi theo, hắn chắc chắn phải chết rồi!

Hai người lao đi với tốc độ cực nhanh, nhảy vào một ngọn núi hoang phía trước. Cho tới vài chục giây sau, mấy tên đệ tử Ngưng Khí tầng bốn kia mới đuổi tới, trong đó có một kẻ là Thượng Quan Tống ở bên người Vương Đằng Phi, tu vi kẻ này là tầng bốn đỉnh phong, lúc này mặt mày sa sầm, thầm kinh hãi tốc độ của Mạnh Hạo, nhưng vẫn cứ đuổi theo.

Thời gian dần trôi, nửa canh giờ nhanh chóng trôi đi. Mạnh Hạo vẫn chạy một mạch, luôn giữ một khoảng cách nhất định, mà mấy lần gặp phải hung hiểm, nhưng đều cho nổ phi kiếm trong túi trữ vật để bỏ chạy.

Cảnh đó khiến hai tên tu sĩ Ngưng Khí tầng năm phía sau hắn phải trợn mắt há hốc mồm, thầm kêu khổ. Bọn họ đâu có ngờ Mạnh Hạo lại có nhiều phi kiếm đến vậy, nay chỉ đánh nát thôi cũng đã sắp được hai mươi thanh rồi.

Mà chân đạp phi kiếm phi hành nên tốc độ không hề chậm.

- Mẹ kiếp, cho dù nó có nhiều phi kiếm đến mấy thì cũng là hữu hạn, ta không tin nó còn có thể lấy ra nữa. Huống hồ dù có phi kiếm, nhưng bỏ chạy nhanh như vậy, lại thi triển phi kiếm, hắn sẽ tiêu hao lượng linh lực rất lớn!

- Đúng vậy, hắn tu vi mới Ngưng Khí tầng bốn, không thể thâm hậu bằng chúng ta được, lại còn đạp phi kiếm phi hành, hao tổn chừng ấy cũng đủ hao chết hắn rồi!

Hai tên tu sĩ Ngưng Khí tầng năm này khi đuổi theo thì cũng cổ động tinh thần cho nhau. Nhưng bọn họ vừa nói không được bao lâu thì bọn họ nhìn Mạnh Hạo ở phía trước, trong đầu chợt hiện lên ý xấu.

Bọn họ tận mắt thấy Mạnh Hạo vừa chạy vừa lấy ra một túi trữ vật khác, lấy vài viên đan dược ra nhanh chóng nuốt vào, động tác kia thuần thục vô cùng, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy trong túi của hắn có vô số đan dược vậy.

Mà thực tế thì đúng là như vậy. Hai canh giờ kế tiếp, hai người này hoảng sợ phát hiện, Mạnh Hạo đã nhiều phi kiếm thì thôi, mà đan dược cũng nhiều đến mức khiến bọn họ hoàn toàn chấn động.

- Mở quầy tạp hóa kiếm được nhiều như vậy ư?

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu hai người lúc này. Nhưng bọn họ thân là tu sĩ Ngưng Khí tầng năm, há lại không có đan dược. Dù xót của, nhưng đuổi tới đây rồi thì sao cam lòng bỏ qua. Nên họ đều lấy đan dược ra ăn rồi tiếp tục truy kích, tâm tư muốn giết Mạnh Hạo đã mãnh liệt tới cực điểm.

Đến canh giờ thứ ba thì trước Mạnh Hạo xuất hiện một ngọn núi u tối, đen như mực. Ngọn núi này nấp giữa hoang sơn, làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, âm lãnh tràn ngập bát phương.

Nhìn thấy Hắc sơn này, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên tinh quang. Đoạn đường này hắn đã tiêu hao thật lớn, xót ruột vô cùng, với hắn thì mỗi một thanh phi kiếm, mỗi một viên yêu đan đều là linh thạch, nhưng lúc này chẳng nghĩ được gì nhiều, hắn không chút do dự lập tức nhảy vào trong Hắc sơn.

Hai tên tu sĩ Ngưng Khí tầng năm lập tức đuổi theo, cùng Mạnh Hạo một trước một sau bước vào trong Hắc sơn.

Không lâu sau, lục tục có tu sĩ đuổi theo, nhìn thấy Hắc sơn thì sửng sốt, nhưng không có nghĩ nhiều mà đều tiến vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Mạnh Hạo! Ngươi vô sỉ! (1)

Tại trong Hắc Sơn, không phải trống trơn, cũng không thiếu cây cối, hơn nữa còn rất tươi tốt, dựng đứng chọc trời. Sở dĩ gọi là Hắc Sơn vì toàn bộ cây cối đều mang một màu đen, như có yêu khí lượn lờ.

Từ xa nhìn lại, núi hoang bốn phía đều có khác nhau.

Vừa mới bước vào, phía trước Mạnh Hạo liền truyền lại tiếng rít gào, hai con yêu thú tương đương với Ngưng Khí tầng ba trực tiếp đánh tới, hai con yêu thú này có thân sói đuôi rắn, lông trên thân tán loạn, hai hốc mắt sâu kín.

Khi chúng nó lao tới gần, bước chân của Mạnh Hạo không chút dừng lại, tay phải nhấc lên, gương đồng xuất hiện, ngay lập tức, một con trong đó bị thương ở mắt, máu tươi phun ra, gào lên thảm thiết, dọa con yêu thú còn lại sợ hãi. Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, cái gương đồng làm nổ con mắt chứ không phải cái mông. Chuyện này, khi gặp Triệu Vũ Cương thì Mạnh Hạo đã gặp qua, lúc này cũng không kịp nghĩ nhiều, thừa dịp hai con yêu thú tránh đi, hắn dùng tốc độ cực nhanh lách qua bên người nó.

Về phần hai tên tu sĩ tầng năm kia, giờ phút này vừa truy tới liền đỏ mắt, không nói hai lời liền vung phi kiếm lên, tiếng kêu thảm thiết truyền ra, hai con yêu thú kia liền tử vong. Hai người cũng không kịp thu thập yêu đan, thân hình hóa thành cầu vồng, truy kích về phía Mạnh Hạo.

- Nơi đây là yêu sơn, nghe nói trên đỉnh núi này còn có Yêu vương tồn tại, Mạnh Hạo ngươi trốn lên đó chẳng khác tìm chết!

- Ngươi không cần chạy trốn, trở về thương nghị với chúng ta, ta có thể

lấy thứ khác đổi linh đan của ngươi!

Hai người vừa truy kích vừa nói, thần sắc như rất chân thành, trong trong lòng lại tràn ngập sát khí.

Mạnh Hạo không quay đầu, cũng không lên tiếng, thân hình lao nhanh lên đỉnh núi, không bao lâu hắn liền gặp bảy tám con yêu thú, tu vi khoảng tầng ba tầng bốn, nhưng gặp Mạnh Hạo dùng gương đồng uy hiếp liền tự động rời đi. Nhưng hai tên tu sĩ kia lại không có bổn sự này, sau khi trải qua giết chóc một phen mới thoát được, trên người đầy máu tươi, dù đều là máu yêu thú, nhưng hai người truy kích tới đây đã toàn thân rã rời, lại trải qua trận chiến này, đan dược cũng tiêu hao không ít, tuy vậy đâm lao phải theo lao, hai người phải cắn răng đuổi theo.

- Còn đuổi…

Mạnh Hạo trầm mặt, nơi đây là cực hạn Hắc Sơn mà hắn từng tới, nếu còn lên nữa thì không chừng sẽ gặp phải yêu thú tầng năm. Vẻ tàn khốc trong mắt chợt lóe lên, Mạnh Hạo cắn răng, thân hình nhoáng lên, bay lên đỉnh núi.

Thời gian khoảng chừng một nén nhang, một tiếng gầm nhẹ bỗng truyền ra khắp nửa Hắc Sơn, một con sói to màu đen, hóa thành một luồng gió đen từ phía trước gào thét mà tới. Con sói này lớn chừng hai trượng, hai mắt đỏ sẫm tràn ngập sát khí, nó vừa mới xuất hiện, linh áp Ngưng Khí tầng năm liền phát ra.

Nếu như thế thì cũng thôi, lúc này, sau con sói kia còn một đám sói nhỏ hơn, tu vi đều là khoảng chừng Ngưng Khí tầng bốn đỉnh phong, thậm chí còn có một con là tầng năm, chúng vừa xuất hiện, cuồng phong gào thét…

Hai mắt Mạnh Hạo tràn ngập tinh mang, không chút do dự nâng lên gương đồng, đánh về đám sói. Tại trong đám sói vọt tới, con ở đầu tiên

nhất thời liền kêu lên thảm thiết, lồng ngực của nó đã mơ hồ huyết nhục, như là bị đâm nát, máu tươi phun ra không ngừng. Một màn đột ngột làm cho đám sói xung quanh sửng sốt, theo bản năng mà cùng rút lui.

Dựa vào cơ hội này, trong lòng hắn vẫn có chút chần chừ, nhưng vẫn cắn răng tiến tới, hai thanh phi kiếm dưới chân nhanh chóng mang hắn vọt tới hơn mười trượng. Cùng lúc đó, hai tên tu sĩ Ngưng Khí tầng năm cũng đuổi tới, khi vừa nhìn thấy đám yêu lang này, cả hai đều biến sắc. Theo một đường đuổi giết Mạnh Hạo, cả hai đều rất đề phòng, nơi này thuộc phạm vi của Kháo Sơn Tông, nhưng đã ra khỏi sơn môn, dù giết lẫn nhau cũng không tính là vi phạm môn quy.

Truy kích cũng thôi, giờ phút này lại gặp phải nguy cơ, hai con yêu lang Ngưng Khí tầng năm kia đã có uy hiếp không nhỏ đối với bọn họ, còn bốn con yêu lang Ngưng Khí tầng bốn kia nữa. Điều này khiến cho hai người nổi lên nhiều suy tính, nhưng lại trực tiếp tản ra, một trái một phải mà lao đi.

Tốc độ hai người rất nhanh, nhưng mấy con yêu lang còn nhanh hơn, chúng nó thân là yêu thú, có chút thần trí, chỉ là vì gương đồng kia quỷ dị mà khủng bố mới làm cho theo trực giác mà có chút kiêng kỵ Mạnh Hạo, tuy gào rú nhưng không truy kích, tùy ý để Mạnh Hạo rời đi. Nhưng bọn nó lại phân tán mà nhằm vào hai tu sĩ tầng năm lao vào địa bàn của chúng.

Hai tên tu sĩ thầm hận, nhưng lúc này không kịp suy nghĩ nhiều, sau khi vừa tách ra, sau lưng cả hai đều có tiếng yêu lang gầm rú, trong chớp mắt liền vọt đi.

Mạnh Hạo nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn lên đỉnh núi, lại nhìn về phía hai tên tu sĩ tầng năm rời đi, trong mắt lộ ra một tia hàn mang.

- Đám yêu thú kia cũng chỉ làm cho bọn họ có chút chật vật mà thôi, không bao lâu thì lại tiếp tục đuổi tới, vả lại, bốn canh giờ sắp đến rồi,

bọn họ nhờ đan quang chỉ dẫn, lại có thể tìm được ta!

Mạnh Hạo đưa mắt nhìn lên đỉnh núi, căn răng lao về phía trước.

Không lâu sau, trên túi trữ vật của hắn chợt lóe lên bạch quang, tia sáng này chiếu lên tận trời, trực tiếp chớp lên, người ở xa cũng có thể thấy được.

Tia sáng này chính là đan quang, mỗi một canh giờ đều sẽ xuất hiện, hôm nay đã xuất hiện mấy lần rồi, lúc này đại biểu cho bốn canh giờ đã tới.

Trên đường đi, Mạnh Hạo rất cẩn thận tránh được khá nhiều yêu thú, nhìn có lẽ là yêu thú Ngưng Khí tầng năm, làm cho hắn thầm kinh không thôi. Hơn nữa, những yêu thú này không sống một mình, phần lớn đều vài con cùng nhau, dù Mạnh Hạo có gương đồng nhưng cũng không dám trêu chọc, lựa chọn né qua, cứ như vậy nên tốc độ của hắn liền chậm lại, khó mà bay nhanh được.

Thời gian trôi qua từng phút, khi bốn canh giờ qua đi một nửa, trong Hắc Sơn truyền ra tiếng gào thét phẫn nộ, cùng lúc đó, Mạnh Hạo từ trong núi rừng lao ra, bộ dáng có chút chật vật. Mà sau lưng hắn có bảy tám con vượn yêu, chúng nó đã thông linh, lộ ra phẫn nộ, điên cuồng đuổi theo Mạnh Hạo.

Trong đó có ba con là Ngưng Khí tầng năm, Mạnh Hạo thầm kêu khổ, hắn vốn đã rất cẩn thận rồi, nhưng không nghĩ tới khi hắn đi qua đám vượn yêu này thì gương đồng trong tay lại tự động phát ra công kích, làm nổ một con vượn yêu có bộ lông đen, làm cho đám vượn yêu còn lại nổi điên.

- Dù là đám vượn yêu này đầy lông, nhưng ngươi cũng không cần phải làm thế a!

Mạnh Hạo cười gượng nhìn gương đồng trong tay, cảm thấy gương đồng thần bí, hắn vẫn chưa nghiên cứu ra hết. Nhưng hiện tại không kịp nghĩ nhiều, tranh thủ thoát khỏi đám vượn yêu đuổi giết. Thấy đám vượn yêu tới gần, Mạnh Hạo nâng gương đồng lên, tiếng kêu thảm thiết truyền ra, đúng lúc này, trước mặt Mạnh Hạo, tại một sườn núi, có quang mang phi kiếm chợt lóe.

Hai mắt Mạnh Hạo bừng sáng, lao thẳng tới phía đó. Trong khi tới gần, thấy bốn tên tu sĩ Ngưng Khí tầng bốn đỉnh phong, một người trong đó chính là Thượng Quan Tống, mấy người này đang chém giết một con gấu yêu, nhìn bộ dáng rất vất vả mới chiếm được thượng phong, trên mặt đất còn hai thi thể gấu yêu.

- Mạnh Hạo!

Nhìn thấy Mạnh Hạo, bốn người lập tức lộ ra sát khí, nhất là tên Thượng Quan Tống kia, sát khí cực kỳ mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Mạnh Hạo! Ngươi vô sỉ! (2)

Một đường này, bọn họ rất mệt nhọc, tại trên Hắc Sơn này đã trải qua không ít chiến đấu, một nhóm hơn mười người liền buông bỏ gần hết, chỉ còn lại bốn người bọn họ, vẫn mãi cắn răng tìm theo đan quang mà tìm tới đây, nhưng lại gặp phải đám gấu yêu này, kịch liệt chiến đấu.

Giờ này gặp được Mạnh Hạo, bọn họ liền lập tức đỏ mắt, theo bản năng mà nâng kiếm lao về đối phương.

- Chư vị sư huynh, ta đã theo lệnh của các ngươi mà mang đám vượn yêu kia tới, mau ra tay đi!

Mạnh Hạo vừa tới gần, cũng không nhìn những thanh phi kiếm kia, mà lộ vẻ mặt khẩn trương hô lớn, giống như là sợ đám vượn yêu đã thông linh phía sau không nghe được vậy.

Gần như cùng lúc với tiếng của Mạnh Hạo, sau lưng hắn liền bộc phát tiếng gầm quanh quẩn trong trời đất, bảy tám con vượn yêu mạnh mẽ lướt qua núi rừng, đỏ mắt vọt tới.

- Mạnh Hạo, ngươi vô sỉ!

- Chết tiệt, ngươi thật đê tiện!

Một màn này làm cho bốn người kia kịch liệt biến sắc, mắng chửi Mạnh Hạo không ngừng. Bốn người muốn lui về sau, nhưng đám gấu yêu nào cho phép, dưới sự dây dưa của bọn chúng, Mạnh Hạo đã lướt qua bốn người này, xuất hiện phía sau bọn họ, làm cho đám vượn yêu đỏ mắt, điên cuồng vọt tới.

Mạnh Hạo quay đầu nhìn bốn người một cái, trong mắt lộ ra sát khí, vỗ túi trữ vật, lập tức phi kiếm bay ra, Mạnh Hạo đau lòng quát khẽ.

- Nổ!

Tiếng nổ chấn động không gian, theo phi kiếm nổ tung, Mạnh Hạo lại liên tục ném ra hai cái Hỏa Xà, lập tức tiếng nổ khuếch tán, cây cối xung quanh bị dập nát. Theo lực lượng trùng kích, Mạnh Hạo cố nhịn phun ra một ngụm máu tươi, thân hình đảo ngược, thay đổi một phương mà bỏ chạy về phía xa. Phía sau, đám tu sĩ này bị trùng kích khó mà chạy được, lại bị vượn yêu phẫn nộ kìm giữ, bọn chúng không thấy được Mạnh Hạo, nhưng nhìn thấy bốn tu sĩ liền lập tức chém giết.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Mạnh Hạo không quay đầu mà lao nhanh đi.

- Phương pháp này không tệ, chỉ là quá mức nguy hiểm!

Trên đường đi, cho đến khi phía sau không có yêu thú truy kích, hắn mới thở hổn hển, nhìn bốn phía, thì thào nói nhỏ.

- Muốn nuốt một viên linh đan thật sự là gian nan!

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn túi trữ vật, thở dài, trong lòng càng đau lòng

- Đã hư ba mươi mốt thanh phi kiếm rồi! Đó đều là linh thạch a… Còn đống đan dược đã nuốt kia nữa, cũng là linh thạch a, vậy mà còn không qua năm canh giờ…

Mạnh Hạo cười khổ, trong lòng cực kỳ xoắn xuýt, đau lòng tới cực điểm.

- Nhưng nếu cuối cùng thành công nuốt Hạn Linh Đan, đột phá tu vi mà nói… Tất cả đều là đáng giá!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra tơ máu, rất giống như một tên máu cờ bạc. Giờ phút này, hắn đã bỏ ra cái giá rất lớn rồi, đương nhiên liền không tiếc thêm gì nữa, vì thành công mà điên cuồng.

- Bốn sư huynh Ngưng Khí tầng bốn kia, dù không chết cũng bị phế rồi, còn lại đám đuổi giết đã không còn bao nhiêu, giờ phút này, chỉ có hai tên tu sĩ Ngưng Khí tầng năm kia mà thôi!

Mạnh Hạo âm trầm nghĩ, tu vi đối phương cao hơn hắn, lại còn là hai người, rất khó chống lại. Huống hồ, đối với Mạnh Hạo mà nói, giết người cực kỳ không có lợi, chỉ hao phí quá nhiều linh thạch mà thôi.

Mạnh Hạo nghỉ ngơi một lát rồi nhìn lên đỉnh núi, hắn cắn răng chạy lên, thời gian đã nhanh chóng đến canh giờ thứ năm rồi. Đan quang từ trong túi trữ vật của Mạnh Hạo liền phát ra ánh sáng chói mắt, lập tức, hai phía đông tây đều có tiếng quát vang lên.

- Mạnh Hạo, ngươi không thoát đâu!

- Ngoan ngoãn đưa Hạn Linh Đan ra, ta có thể lưu cho ngươi toàn thây! Nếu không nghe lời, ngươi phải táng thây trong bụng thú, thi cốt không còn!

Tiếng quát đến từ hai tên Ngưng Khí tầng năm quanh quẩn xa xôi, lại có hai tia chớp, vọt về phía Mạnh Hạo. Mạnh Hạo lộ vẻ kiên quyết, nhanh chóng lao về nơi có khí tức của yêu thú.

Không lâu sau, toàn bộ Hắc Sơn như sôi trào, từng tiếng yêu thú gào thét chấn động thiên địa, từng đợt này tới đợt khác, càng có tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra, làm cho mười mấy tên tu sĩ không dám đuổi lên ở dưới chân núi lộ ra thần sắc hoảng sợ, càng không dám lên.

- Chuyện gì xảy ra, sao lại cảm giác như toàn bộ yêu thú trên núi đều

điên cuồng rồi?!

- Sao lại thế này, cho dù sư huynh Doãn Thiên Long cùng sư huynh Chu Khải đều là Ngưng Khí tầng năm, nhưng khó mà làm cho toàn bộ yêu thú đều phẫn nô gào thét như vậy, hay là bọn họ làm ra chuyện gì đặc biệt?!

Dưới chân núi, mọi người đều có phán đoán của riêng mình, tiếng rống giận quanh quẩn bên tai này, đinh tai nhức óc…

So với bọn họ bàn tán, giờ phút này, Doãn Thiên Long cùng Chu Khải giống như bị Mạnh Hạo dùng thủ đoạn tra tấn mà điên cuồng, bọn họ trơ mắt nhìn Mạnh Hạo cùng một đám yêu thú rời đi, nếu ánh mắt lộ ra hận ý có thể giết người, vậy thì Mạnh Hạo đã chết vô số lần rồi.

Nhưng mà trong hận ý cũng có ẩn chứa mệt mỏi cùng bất đắc dĩ, chỉ có hai người Doãn, Chu mới rõ ràng. Từ khi bọn họ đuổi giết, Mạnh Hạo không ngừng trêu chọc đủ loại yêu thú, không biết hắn dùng yêu pháp gì, chỉ cần vung tay, một con yêu thú bị nổ tung, máu tươi tràn ngập mà trào ra.

Nhiều yêu thú như vậy làm cho hai người bọn họ run lên, với lại, đám yêu thú điên cuồng này không chỉ đuổi theo Mạnh Hạo, khi nhìn thấy hai người cũng đồng thời ra tay, làm cho hai người chật vật chạy trốn. Chỉ có thể đứng nhìn Mạnh Hạo đi xa, thằng này giống như cá chạch, không làm sao bắt được.

- Chết tiệt, ta nguyền rủa hắn chết trong bụng dã thú!

Chu Khải gầm lên, mà Doãn Thiên Long thì thở dài ngao ngán, thần sắc mỏi mệt.

Thời gian trôi qua, lại qua một canh giờ, trong màn đêm lại lộ ra đan quang chói mắt chỉ tới chỗ của Mạnh Hạo. Hai người Doãn Chu lại cắn

răng đuổi tới, nhưng kết quả cũng giống như lần trước, trong quá trình đuổi giết, Mạnh Hạo lại dùng loại yêu pháp không biết nào đó, trêu chọc một đám yêu thú, cuối cùng, hai người Doãn Chu điên cuồng rống giận, chỉ có thể nhìn hắn cùng đám yêu thú theo nhau trốn chạy.

- Cái thằng này sao còn chưa chết trong bụng yêu thú đi!

Hai người Chu Doãn mệt mỏi tới cực điểm, ngược lại, Mạnh Hạo thì rất vui vẻ, thấy hai người hận hắn thấu xương, hàm răng ngứa ngáy mà không làm gì được hắn.

Trên thực tế, Mạnh Hạo cũng rất mỏi mệt, mỗi lần đan quang lóe lên, hắn đều phải trêu chọc đám yêu thú, nếu không có gương đồng đánh cho đám yêu thú có tốc độ nhanh thê thảm, dùng cách này mà dần chạy trốn thì hắn đã sớm mệt mỏi mà gục ở nơi này rồi.

Giờ phút này, bất tri bất giác đã tới đỉnh Hắc Sơn, nơi đây mặt đất nứt nẻ, có rất nhiều khe hẹp, không ít nơi có thể đủ một người chui vào. Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên một núi đá, cúi đầu nhìn gương đồng trong tay. Cái gương này đã nóng hầm hập, hình như mấy chuyện hôm này làm cho cái gương này trở nên hết sức hưng phấn rồi. Mạnh Hạo cười khổ nhìn bốn phía, lờ mờ có thể thấy được đỉnh Hắc Sơn, cũng có những cái khe lớn, trong đó tràn ngập khói đen.

Đúng lúc này, bỗng nhiên từng tiếng hung thú rít gào chấn động toàn bộ Hắc Sơn, một cái khe trên đỉnh Hắc Sơn cũng truyền ra tiếng gầm, kinh thiên động địa, như tiếng sấm nổ vang. Trong khoảnh khắc, tiếng yêu thú bốn phía liền biến mất, toàn bộ Hắc Sơn chỉ còn tồn tại một tiếng gầm này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Kiếm trong da mãng yêu!

Tại trong tiếng gầm này, tâm thần Mạnh Hạo chấn động, linh khí trong cơ thể cũng như bị tản đi. Hắn biến sắc, tiếng gầm này không xa lạ gì đối với hắn, mấy lần trước hắn tới đây đã từng nghe tiếng gầm làm huyết khí quay cuồng, tâm thần không yên này.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo lập tức mở to mắt, hắn nhìn thấy một một đoàn sương mù từ trên đỉnh núi quay cuồng mãnh liệt mà khuếch tán xuống, Mạnh Hạo nhìn thấy một con mãng xà không biết phẩm cấp, dài khoảng hai trượng, mang theo khí thế hung ác, từ trong một cái khe lộ ra nửa thân hình.

Con mãng xà này lộ vẻ thống khổ, phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa. Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, thân hình vọt lên, không dám dừng lại mà lao xuống núi. Tuy vậy, hắn vẫn không nhịn được mà quay đầu nhìn lại, vừa nhìn hắn liền phát hiện vài điểm khá đặc biệt.

Nửa thân hình gần với mép vách đá như có một tầng da lột ra, thân rắn cuồn cuộn như có hai lớp da, nó đang giãy dụa, muốn lột xác mà ra.

- Lột da?

Mạnh Hạo nhất thời hiểu được, hắn hít sâu một hơi. Hắn biết rõ, một khi rắn trải qua quá trình lột da đều trở nên suy yếu, hơn nữa, thời gian suy yếu cũng không ngắn. Nhất là khi con yêu vật thân rắn này lại khổng lồ như thế, thời gian lột da có càng thêm dài hơn. Cho dù dùng mấy năm cũng chưa chắc hoàn thành.

- Khó trách lại thường xuyên nghe được tiếng gầm này, chắc là nó đã

tiến hành lột da nhiều năm rồi!

Mạnh Hạo đang muốn không nhìn nữa, đột nhiên hắn nheo mắt, hắn thấy được thân rắn gần nơi mép đá kia như có một vật đâm vào.

Vừa nhìn kỹ, Mạnh Hạo lập tức sửng sốt, đó là một thanh phi kiếm, nhìn cực kỳ cổ xưa, không có chỗ nào thần kỳ nhưng lại đâm sâu vào trong thân mãng xà. Hơn nữa, hình như nó đã dính liền với mãng xà này rồi, hiển nhiên là đã lưu lại không biết bao nhiêu năm rồi.

Còn nữa, tại nơi thanh phi kiếm đâm vào, thân rắn rõ ràng héo rút, vừa nhìn liền biết được uy lực của một kiếm năm đó.

- Tu vi còn yêu mãng này e là đã vượt qua Ngưng Khí tầng bảy như Hứa sư tỷ rồi, rất có thể là tầng tám, thậm chí là cực hạn Ngưng Khí tầng chín…

Nhất thời Mạnh Hạo liền miệng đắng lưỡi khô, hắn có thể tưởng tượng được lớp da của cự mãng này cứng rắn cỡ nào, từ đó cũng thấy được sự cường hãn của thanh phi kiếm cổ xưa kia.

- Có thể đâm thủng yêu vật bực này, thanh phi kiếm kia thực sự là bảo vật.

Tim Mạnh Hạo đập bùm bụp, thầm than một tiếng. Hắn biết rõ, với tu vi Ngưng Khí tầng bốn như hắn, muốn lấy thanh phi kiếm này như là một giấc mộng của kẻ điên. Dù là Ngưng Khí tầng năm cũng không thể làm được.

Giờ phút này, Mạnh Hạo lắc đầu thu hồi ánh mắt, không chút do dự lao xuống núi. Hắn còn có chuyện quan trọng phải làm, theo một luồng đan quang phát lên, gương đồng trong tay Mạnh Hạo liền trở nên nóng bỏng, dần dần có không ít yêu thú đuổi giết mà tới.

Cho đến khi qua thêm mấy canh giờ, bình minh đã lộ ra, khoảng cách mười hai canh giờ đã sắp qua. Hai người Chu Doãn đã tuyệt vọng, bọn họ nhìn Mạnh Hạo khoanh chân ngồi phía xa, ba người đứng xa mà nhìn nhau.

Tại trong tiếng gầm này, tâm thần Mạnh Hạo chấn động, linh khí trong cơ thể cũng như bị tản đi. Hắn biến sắc, tiếng gầm này không xa lạ gì đối với hắn, mấy lần trước hắn tới đây đã từng nghe tiếng gầm làm huyết khí quay cuồng, tâm thần không yên này.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo lập tức mở to mắt, hắn nhìn thấy một một đoàn sương mù từ trên đỉnh núi quay cuồng mãnh liệt mà khuếch tán xuống, Mạnh Hạo nhìn thấy một con mãng xà không biết phẩm cấp, dài khoảng hai trượng, mang theo khí thế hung ác, từ trong một cái khe lộ ra nửa thân hình.

Con mãng xà này lộ vẻ thống khổ, phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa. Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, thân hình vọt lên, không dám dừng lại mà lao xuống núi. Tuy vậy, hắn vẫn không nhịn được mà quay đầu nhìn lại, vừa nhìn hắn liền phát hiện vài điểm khá đặc biệt.

Nửa thân hình gần với mép vách đá như có một tầng da lột ra, thân rắn cuồn cuộn như có hai lớp da, nó đang giãy dụa, muốn lột xác mà ra.

- Lột da?

Mạnh Hạo nhất thời hiểu được, hắn hít sâu một hơi. Hắn biết rõ, một khi rắn trải qua quá trình lột da đều trở nên suy yếu, hơn nữa, thời gian suy yếu cũng không ngắn. Nhất là khi con yêu vật thân rắn này lại khổng lồ như thế, thời gian lột da có càng thêm dài hơn. Cho dù dùng mấy năm cũng chưa chắc hoàn thành.

- Khó trách lại thường xuyên nghe được tiếng gầm này, chắc là nó đã tiến hành lột da nhiều năm rồi!

Mạnh Hạo đang muốn không nhìn nữa, đột nhiên hắn nheo mắt, hắn thấy được thân rắn gần nơi mép đá kia như có một vật đâm vào.

Vừa nhìn kỹ, Mạnh Hạo lập tức sửng sốt, đó là một thanh phi kiếm, nhìn cực kỳ cổ xưa, không có chỗ nào thần kỳ nhưng lại đâm sâu vào trong thân mãng xà. Hơn nữa, hình như nó đã dính liền với mãng xà này rồi, hiển nhiên là đã lưu lại không biết bao nhiêu năm rồi.

Còn nữa, tại nơi thanh phi kiếm đâm vào, thân rắn rõ ràng héo rút, vừa nhìn liền biết được uy lực của một kiếm năm đó.

- Tu vi còn yêu mãng này e là đã vượt qua Ngưng Khí tầng bảy như Hứa sư tỷ rồi, rất có thể là tầng tám, thậm chí là cực hạn Ngưng Khí tầng chín…

Nhất thời Mạnh Hạo liền miệng đắng lưỡi khô, hắn có thể tưởng tượng được lớp da của cự mãng này cứng rắn cỡ nào, từ đó cũng thấy được sự cường hãn của thanh phi kiếm cổ xưa kia.

- Có thể đâm thủng yêu vật bực này, thanh phi kiếm kia thực sự là bảo vật.

Tim Mạnh Hạo đập bùm bụp, thầm than một tiếng. Hắn biết rõ, với tu vi Ngưng Khí tầng bốn như hắn, muốn lấy thanh phi kiếm này như là một giấc mộng của kẻ điên. Dù là Ngưng Khí tầng năm cũng không thể làm được.

Giờ phút này, Mạnh Hạo lắc đầu thu hồi ánh mắt, không chút do dự lao xuống núi. Hắn còn có chuyện quan trọng phải làm, theo một luồng đan quang phát lên, gương đồng trong tay Mạnh Hạo liền trở nên nóng bỏng, dần dần có không ít yêu thú đuổi giết mà tới.

Cho đến khi qua thêm mấy canh giờ, bình minh đã lộ ra, khoảng cách

mười hai canh giờ đã sắp qua. Hai người Chu Doãn đã tuyệt vọng, bọn họ nhìn Mạnh Hạo khoanh chân ngồi phía xa, ba người đứng xa mà nhìn nhau.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã qua mấy ngày rồi, Mạnh Hạo đang nhắm mắt trùng kích vào tầng năm thì nghe tiếng mãng xà từ trên đỉnh Hắc Sơn rít gào, tiếng rít gào càng ngày càng nhiều, dường như quá trình lột xác của nó cũng giống Mạnh Hạo, đang ở thời khắc mấu chốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thú thượng cổ! (1)

Trong lúc Mạnh Hạo bế quan trong khe núi trên Hắc Sơn, phong ba Hạn Linh Đan trong Kháo Sơn Tông cũng dần tiêu tán. Nhất là hai người Doãn Chu vừa trở về đều có rất nhiều người nhìn thấy, nhưng không ai dám hỏi Hạn Linh Đan nằm trong tay người nào.

Chỉ là không thấy Mạnh Hạo xuất hiện, chậm rãi có người đồn là Mạnh Hạo đã chết rồi.

Giờ khắc này, ở ngọn Đông Phong ngoại tông, tại một tòa động phủ, Vương Đằng Phi với một thân áo trắng đứng đó, tóc theo gió mà phấp phới, cả người nhìn rất hoàn mỹ, khuôn mặt tuấn mỹ lại làm cho phần đông nữ sĩ phải si mê.

Trên thực tế cũng là như thế, nếu Vương Đằng Phi gật đầu, đừng nói là Kháo Sơn Tông, dù là nữ tu trẻ tuổi trong toàn bộ Tu Chân giới Triệu quốc cũng vì y mà điên cuồng.

Hai mắt ôn hòa, khí tức thân ái, gương mặt tuấn mỹ, thân hình cao ngất, thiên tư ngạo nghễ, tu vi không tầm thường, xuất thân làm người ta hoảng sợ, tất cả mọi thứ đều khiến Vương Đằng Phi như được trời cao sủng ái vào một thân, làm cho người người nhìn y với đầy kính ý, trở thành thiên kiêu.

Giờ phút nà đứng đó, trên mặt mang theo nụ cười mê người, hai mắt như sao nhìn về xa xăm, ánh mắt hắn như nhìn thấu cả dãy núi mà dừng lại trên Hắc Sơn tràn ngập yêu thú.

Một hồi lâu, chút kích động khó mà nắm bắt lóe lên trong mắt gã.

- Đã đến lúc rồi, ta dùng ba năm tìm kiếm điển tịch, lại dùng một năm

tìm ở Triệu quốc, cuối cùng còn đợi ở Kháo Sơn Tông hai năm. Rốt cục cũng đợi được tới ngày này. Hai trăm năm trước, Ứng Long kia, trước khi chết thật sự bay tới nơi này!

Nụ cười trên mặt Vương Đằng Phi vẫn như gió mát, nhưng trong lòng y giờ đây đã tràn ngập lửa nóng.

- Không nghĩ tới hai chuyện quan trọng nhất đối với ta lại có liên quan tới Kháo Sơn Tông. Hay tông môn này là nơi vận khí của ta thịnh vượng hay sao, chờ việc này chấm dứt liền tiến vào nội môn rồi, chuẩn bị tiến lên Trúc Cơ là chuyện thứ hai!

Nụ cười của Vương Đằng Phi càng thêm mê người.

- Vương sư huynh, đều chuẩn bị tốt rồi, thậm chí tông môn khác cũng dựa theo điều kiện của sư huynh, mời được vài vị đạo hữu, lần này nhất định thành công. Chỉ đáng tiếc là Thượng Quan Tống chưa về, không biết là đi đâu rồi, cũng không biết hắn có mời được Thượng Quan sư thúc hay không!

Sau lưng Vương Đằng Phi, một tên nam tử có tu vi Ngưng Khí tầng năm, cung kính mở miệng.

- Không sao, việc này ta chuẩn bị thật lâu, hơn nữa, theo suy diễn của ta, hai năm lột xác thay da đã cũng sắp kết thúc, chờ nó thành công cũng là lúc nó suy yếu nhất!

Vương Đằng Phi cười nói, hai mắt càng thêm sáng ngời. Vì thế sự mà y đã chuẩn bị nhiều năm, lại càng bỏ ra bốn kiện trọng bảo, còn dùng mấy vạn linh thạch bố trí pháp trận. Dù là y, nhưng với một cái giá lớn này thì y cũng chỉ có thể chịu được một lần mà thôi, giờ đã trắng tay rồi.

- Vương sư huynh yên tâm, việc này nhất định thành công, sư đệ cung chúc sư huynh lấy đan thành công!

- Tự nhiên thành công, Vương Đằng Phi ta chưa từng thất bại!

Vương Đằng Phi cười nói, thần sắc càng thêm rực rỡ. Y biết, nếu những điển tịch kia đều chính xác, mình nhất định lấy được chí bảo cả đời làm bạn cùng mình. Thậm chí còn có khả năng có được thiên địa tạo hóa, lấy được truyền thừa thượng cổ. Về phần yêu đan, nếu lúc toàn thịnh thì đúng là thiên tài địa bảo, nhưng hôm nay đã qua nhiều năm tiêu tán, sợ là tác dụng rất nhỏ, chỉ để dùng mê hoặc người ngoài, thuận tiện giúp mình đột phá bình cảnh, tiến vào Ngưng Khí tầng bảy mà thôi.

- Sáng sớm ngày mai, chúng ta đi Hắc Sơn!

Vương Đằng Phi ôn hòa cười nói, khẽ sờ vào cánh tay trong áo, trên đó có một nốt đỏ, cách làn vải mà vuốt ve nốt đỏ này, trong mắt Vương Đằng Phi lộ vẻ kích động.

Lúc gã sáu tuổi thì một giọt máu từ trên trời rơi xuống, nhỏ lên cánh tay gã mà hình thành nốt đỏ này. Từ đó về sau, mỗi đêm đều có một giấc mơ vờn quanh, trong mơ, gã dường như trở thành quân chủ trời cao, rong ruổi trong trời đất.

Cũng chính giọt máu này làm cho gã lấy được một tia truyền thừa, lại dựa vào cảm ứng, mới tìm điển tịch từ hai trăm năm trước, rút ra từng chút dấu vết để lại mà tìm đến nơi này.

- Thế gian này, trừ ta ra, không ai có thể tìm được nơi này. Bởi vì chỉ có ta mới lấy được một tia truyền thừa trong giọt máu kia. Thậm chí ta còn cảm nhận được, đó là giọt máu duy nhất!

Vương Đằng Phi nhìn Hắc Sơn phía xa, nở nụ cười mê người, lộ vẻ chờ mong.

- Nếu Kháo Sơn Lão Tổ còn tại thế, bảo vật này này nhất định là vật

trong tay lão, nhưng lão đã mất tích bốn trăm năm rồi, đây chính là tạo hóa của Vương Đằng Phi ta.

Vả lại, theo điển tịch mà ta xem xét nhiều lần, hai trăm năm trước con phi long tới đây, đã bị chí bảo kia che dấu hơi thở, rất ít người phát hiện, dù là trong Kháo Sơn Tông cũng như thế. Hơn nữa, nơi đó có cấm chế cường đại, chẳng nhưng hơi thở không tràn ra, dù xâm nhập vào trong cũng không phát hiện được chút gì, bị huyễn thuật mê hoặc hai mắt, cái gì cũng không nhìn ra.

Vả lại Mãng yêu này cũng rất giảo hoạt, trong ngày thường thì luôn ngủ say không ra, chỉ lúc lột da này mới truyền ra tiếng rít gào, cũng vì lúc mãng yêu hoàn toàn lột xác thành công mới làm cho cấm chế kia tiêu tán, lúc đó bước vào mới an toàn. Nhờ vào giọt máu này y mới suy diễn ra, người ngoài căn bản không thể biết được.

Chí bảo, truyền thừa vẫn còn tại nơi đó, chờ Vương Đằng Phi ta!

Vân Phi Dương cười tươi, phất tay trở lại động phủ, ánh trăng chiếu lên người, giống như vờn quanh không muốn đi, một màn như tiên nhân này làm cho đám tu sĩ lộ ra thần sắc sùng kính.

Sáng sớm ngày thứ hai, trên đỉnh Hắc Sơn, tại trong cái khe không ai nhìn thấy, Mạnh Hạo ngồi trong, toàn thân một màu đỏ đậm, theo lượng lớn mồ hôi rơi xuống, hình như còn mang theo chất dơ bẩn màu đen, theo lỗ chân lông trên người Mạnh Hạo mà không ngừng tiết ra.

Hắn đã bế quan mấy ngày rồi, thần trí vẫn luôn thanh tỉnh, cũng nghe được tiếng mãng yêu rít gào càng lúc càng nhiều, dường như đã tới lúc mấu chốt.

Mạnh Hạo không phân tâm đi nhìn, chỉ toàn tâm vận chuyển tu vi, từng lần liên tiếp trùng kích, nhưng bình cảnh tầng bốn vẫn còn tại, cho đến khi hai mắt Mạnh Hạo đỏ bừng, nuốt lấy mười viên Hạn Linh Đan. Lập

tức, trong đầu hắn vang lên một tiếng nổ, cả người run rẩy dữ dội, cảm giác như toàn thân bị xé rách truyền ra, hắn như trở nên nhẹ như giấy, chậm rãi bay lên.

Trong cơ thể hắn, kinh mạch trở nên trong suốt, nhưng không giống tinh thạch mà giống như là dấu hiệu siêu phàm thoát tục. Linh lực vận chuyển trong cơ thể hắn nồng đậm như sóng lớn, giống như hồ nước, có thể hơi nhỏ nhưng cũng là hồ!

Hồ nước này nặng trịch, tồn tại trong đan điền Mạnh Hạo, giống như đan hồ.

Tùy theo tâm niệm của Mạnh Hạo, mảnh hồ nước này có thể bộc phát ra lực lượng Ngưng Khí tầng năm, dù ở trong mắt tu sĩ Trúc Cơ thì quá nhỏ yếu, nhưng tại trong mắt tu sĩ ngưng khí thì tầng năm chính là một đường phân cách thứ nhất, đường phân cách thứ hai chính là tầng bảy, tiếp đó là tầng chín đại viên mãn, đan thành thức hải, nâng lên đạo đài, từ nay không còn là phàm thể, biến đổi thành linh cơ, đó chính là Trúc Cơ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thú thượng cổ! (2)

Giữa tiếng nổ vang, không biết trôi qua bao lâu, Mạnh Hạo mở mắt, tinh mang chưa từng có từ trong hai mắt hắn bắn ra, từng tiếng lách tách truyền ra, thân thể hắn như cao hơn một chút, chỉ là làn da vẫn hơi đen như trước, tuy vậy, khuôn mặt hắn lại có thêm chút khí chất nói không nên lời.

- Ngưng Khí tầng năm!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, mỉm cười. Đạt tới tầng năm là có thể tu luyện Phong Hành Thuật, có thuật này phối hợp với phi kiếm, vô luận là tốc độ ra tay hay là tốc độ di chuyển đều tăng lên một mảng lớn, hoàn toàn bất đồng so với tầng bốn.

- Hạn Linh Đan quả nhiên không tầm thường a, nhưng viên đan dược này cũng có cực hạn, không biết ăn vào nhiều hơn thì còn có hiệu quả như trước nữa không, có thể kiên trì cho ta tăng lên tầng sáu hay không!?

Mạnh Hạo cúi đầu, nhìn hai viên Hạn Linh Đan trước mặt, thần sắc chần chờ. Bỗng nhiên bên ngoài tiếng mãng yêu rít gào mang theo thê lương kèm theo tiếng nổ vang. Mạnh Hạo thò đầu ra, nhìn ra thoáng bên ngoài.

Vừa nhìn, hai mắt hắn liền co rụt lại, hai tay nắm chặt.

Hắn nhìn tới một đỉnh núi cách đó không xa, một thanh niên tuấn mỹ phi phàm, hoàn mỹ như thiên địa tạo hóa, bên người có phi kiếm màu vàng vờn quanh, tạo nên từng trận cuồng phong, đang cùng giao chiến với mãng yêu đang dính nửa thân vào trong động.

Kẻ này... chính là Vương Đằng Phi.

Trên mặt y vẫn mang theo nụ cười, rất thong dong, ánh mắt ôn hòa kia, nụ cười thân thiện kia, làm hắn giống như ánh mặt trời, phát ra ánh sáng chói mắt, đủ để đạp trên tất cả mọi người.

Ngay cả trong lúc xuất thủ cũng làm cho người ta cảm giác hoàn mỹ, nhất cử nhất động của y như được thiên địa yêu thích.

Xung quanh y có khoảng chín người, một người trong đó chính là Thượng Quan Tu, kẻ này vừa vung tay liền trở thành chủ lực dây dưa cùng mãng yêu, những người này đều có tu vi trên Ngưng Khí tầng bảy, có bộ dáng xa lạ, Mạnh Hạo chưa từng gặp qua, bọn họ bao quanh vây giết mãng yêu, từng tiếng nổ vang không ngừng, mãng yêu rít gào không thôi.

Nhìn chằm chằm vào Vương Đằng Phi, Mạnh Hạo vẫn không chút nhúc nhích, trong mắt hắn lại lộ ra âm trầm không ai nhìn thấy, cũng dần dần thay thế cho con ngươi của hắn, thay thế sự bình thản trong lòng hắn, trở thành toàn bộ ý niệm trong mắt hắn.

Không lâu sau, thấy mãng yêu kia càng lúc càng gào thét thê lương, trên thân xuất hiện không ít vết thương, máu tươi vẩy khắp nơi. Giờ phút này, nó đúng là suy yếu nhất, mọi người càng ra tay mãnh liệt hơn. Vương Đằng Phi vẫn cười cười, nụ cười hoàn mỹ, trong mắt lại không thể dấu được kích động.

Ngày nà đã chờ đợi quá lâu rồi.

Vào thời khắc này, tại trên đỉnh chín tòa hoang sơn đều chợt lóe lên, ánh bạc lượn lờ, từng tia từng tia, giống như hợp thành một cái trận pháp. Trận pháp này lơ lửng giữa trời, hóa thành vô số tơ bạc, trở thành sương mù màu bạc, bao thẳng tới nơi này, dường như muốn phong ấn mãng yêu kia.

Trong nháy mắt này, mãng yêu đột nhiên ngửa đầu lên trời rít gào, tiếng

gầm quanh quẩn tám phía, làm cho Hắc Sơn lâm vào chấn động, ngay sau đó, trên đỉnh đầu mãng xà xuất hiện một hư ảnh.

Hư ảnh hình thú này một màu đỏ đậm có đôi cánh khổng lò, lợi trảo tràn ngập hàn quang, phía sau có đuôi dài. Tại trong khoảnh khắc, khi hư ảnh này xuất hiện, phong vân biến sắc, mọi người đều hoảng sợ, chỉ có Vương Đằng Phi kích động mãnh liệt, cũng may hư ảnh kia chỉ thoáng hiện rồi biến mất.

Sau khi hư ảnh biến mất, thân hình mãng yêu kia liền lao ra khỏi động đá, trên đuôi bóng loáng, nó đã hoàn hoàn toàn lột xác thành công. Nó vừa bay ra, tiếng rít gào kinh thiên, phun ra hồng vụ, hóa thành trùng kích cường đại bao phủ tám phía, tất cả mọi người đều khó thể tránh được, ngay cả Vương Đằng Phi cũng thế, trở mắt nhìn hồng vụ kia tiến tới, bao lấy tất cả mà bay lên, nâng tất cả đi về phía xa, sau đó lại hạ xuống mảnh sương mù màu bạc kia. Mảnh sương mù màu bạc kia không chỉ bao phủ lấy mãng yêu, đám người Vương Đằng Phi cũng bị vây ở trong.

Ngay khi đám người Vương Đằng Phi cùng mãng yêu bị sương mù bao phủ, trái tim Mạnh Hạo đập mạnh trước nay chưa từng có. Từ sau khi mãng yêu kia lột xác thành công thì không còn thanh kiếm kia nữa, hắn sao mà không biết nó nằm ở nơi nào. Không chút do dự, hắn liền lao ra trong chớp mắt, dùng tốc độ nhanh nhất mà hắn có được, phi kiếm dưới chân gào thét, mang theo hắn lao lên đỉnh núi, nhanh chóng vọt vào trong động.

- Mau, mau...

Mạnh Hạo quát khẽ, sau khi liều lĩnh nhảy vào động, hắn không để ý tới mùi vị cổ quái trong này, lao thẳng vào sâu bên trong. Vừa vào hắn liền thấy từng mảng da rắn lớn bị lột ra, trên đó còn mang theo một thanh kiếm cổ xưa.

Không chút ngừng lại, hắn trực tiếp rút đi thanh kiếm, trái tim đập bộp bộp, sắc mặt đỏ bừng, là biểu hiện của kích động, hưng phấn tới cực điểm. Khi chuẩn bị rời đi, hai mắt Mạnh Hạo đột nhiên trợn to, khi thấy đống da này, cho dù đang trong lúc kích động tới cực điểm nhưng hắn vẫn không nhịn được mà hít sâu một hơi. Đây đúng là da rắn thật, nhưng mà cũng là thứ mà dọa người nhất mà đời này Mạnh Hạo nhìn thấy.

Đó là một khối thú thi, là một thi thể toàn thân khô héo nhưng lớn gần trăm trượng, tại trong bụng Hắc Sơn này, lại bị thi thể này chiếm hơn phân nửa.

Thân gần trăm trượng, tuy vỡ thành hai nhưng có thể nhìn ra bộ dạng đôi cánh thật lớn, cái đầu thì dù chết rồi cũng làm cho người ta sợ hãi, bộ dáng yêu thú này đúng là ảo ảnh xuất hiện trên đỉnh đầu mãng yêu, mà mãng xà kia, chỉ là cái đuôi của thi thể này mà thôi.

- Đuôi đã thành yêu, đây là yêu thú gì!

Mạnh Hạo trợn mắt há mồm.

- Cái này... chắc chắn là yêu đan!

Mạnh Hạo cắn răng, lấy ra Yêu Thú Kinh, hắn biết yêu đan không phải đều nằm trong bụng, mà đại đa số lại nằm trong đầu. Hắn nhanh chóng vọt tới, trực tiếp tới gần cái đầu thi thể yêu thú này, tay phải vung phi kiếm cổ xưa kia, hắn trực tiếp mở ra cái đầu. Quả nhiên, bên trong có một yêu đan khô quắt. Hắn liền lấy ra, vốn đang muốn đi thì hắn đột nhiên cảm giác kinh hoàng, hắn thấy được, trên đầu yêu thú có một bộ hài cốt.

Hài cốt này không biết đã chết bao nhiêu năm rồi, bị đặt ở dưới đầu lâu yêu thú, bên cạnh còn có một cái túi trữ vật màu vàng.

Mạnh Hạo cảm giác máu huyết toàn thân như sôi trào lên, dường như nơi

đây là nơi số mệnh của hắn thịnh vượng, lấy được tiểu kiếm, chiếm được yêu đan, giờ lại thêm túi trữ vật màu vàng này nữa. Không chút do dự, hắn chộp lấy, thân hình như hóa thành cơn gió, mang theo kích động lao ra, vọt thẳng xuống chân núi.

- Phát cmn tài rồi, lần này ông phát tài rồi!

Mạnh Hạo ở trong động chỉ khoảng mười hơi thở, sau khi hắn vọt ra cũng thêm khoảng chừng mười hơi thở. Ngay khi thân hình hắn nhập vào trong rừng đen, từ trong sương mù màu bạc trên bầu trời trực tiếp hạ xuống một thân ảnh, một thân ảnh màu trắng, đó là Vương Đằng Phi. Vừa hạ xuống, y vung tay áo, thân hình nhẹ nhàng lơ lửng hạ xuống, mắt thì nhìn quanh, mang theo kích động vọt về cái động kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Kẻ nào!

Vương Đằng Phi lộ ra kích động mãnh liệt, một màn này, nếu người ngoài nhìn thấy liền chắc chắn sững sờ, bởi vì, bộ dáng này chưa từng xuất hiện trên mặt Vương Đằng Phi.

Trong mắt người khác, Vương Đằng Phi là con cưng của trời đất, ánh mắt ôn hòa, nụ cười thân thiện, khuôn mặt tuấn mỹ, tất cả đều hoàn mỹ.

Nhưng lúc này Vương Đằng Phi không thể không kích động, nghĩ tới mình chuẩn bị nhiều năm như vậy, hao phí bao nhiêu vật lực. Hôm nay rốt cuộc y sắp có được thứ mình khát vọng đã lâu, là chí bảo đã định sẵn theo mình cả đời, tim y không nhịn được mà đập rộn lên.

Thậm chí, một trong hai nguyên nhân lớn nhất để y lựa chọn Kháo Sơn Tông chính là phải có được vật này.

Giờ phút này, tốc độ của y đã nhanh tới cực hạn, ngay khi vừa vào động, nhìn thấy thi thể yêu thú khổng lồ kia, Vương Đằng Phi nhịn không được mà cười to, hai mắt lộ vẻ phấn khởi. Y lập tức vọt về phần đuôi thi thể, nơi mãng xà lột xác tìm kiếm. Nhưng rất nhanh, trên mặt y liền lộ vẻ khó hiểu, hai mắt trợn trừng, sau một lát, y gần như đã lật tung thi thể yêu thú, cuối cùng, y hoàn toàn sững sờ.

- Sao lại không thấy rồi!

- Điều này không có khả năng, chí bảo kia, chỉ sau khi mãng xà lột xác hoàn toàn mới có thể thuận lợi lấy xuống, nơi đây cũng chỉ có lúc này mới an toàn tiến vào, sao lại không có. Không thể không có!

Hai mắt Vương Đằng Phi bắn ra tinh mang ngập trời, trong đầu ong ong tìm tòi, cho đến khi y nhìn thấy dấu vết phi kiếm đâm trên da mãng xà, là

dấu vết có người rút ra. Thân hình Vương Đằng Phi liền run rẩy, lộ ra phẫn nộ trước đây chưa từng có, cùng với vẻ mặt không dám tin. Y điên cuồng gào thét, chấn động cả Hắc Sơn.

Khi nhìn thấy đầu thi thể bị người ta mạnh mẽ bổ ra, bên trong đã không còn yêu đan, về phần hài cốt thì y đang trong lúc cảm xúc mãnh liệt, cũng không liếc mắt một cái.

Dưới sự phẫn nộ, y mang theo điên cuồng khó thể hình dung vọt lên, lao ra bên ngoài, lại càng dùng giọt máu trên cánh tay tìm kiếm cảm ứng, nhưng chẳng biết tại sao, giọt máu này cảm ứng không được chút nào, như bị người ta xóa đi!

Y tìm toàn bộ Hắc Sơn cũng không thu hoạch được gì!

Cuối cùng, y ngơ ngác trở về cái động, nhìn thi thể yêu thú kia, Vương Đằng Phi rống lên thê lương.

- Ta dùng ba năm tìm kiếm điển tịch, suốt ba năm, ta không để tâm tu hành, vì những điển tịch kia mà ta bỏ ra hơn mười vạn linh thạch, rốt cục tìm được manh mối Ứng Long thượng cổ nơi này!

Vương Đằng Phi run rẩy, khuôn mặt vặn vẹo, giờ phút này, hình tượng hoàn mỹ của y đã hoàn toàn tiêu tán, biến thành như kẻ phát cuồng.

- Ta còn dùng một năm để tìm kiếm trong toàn bộ Triệu quốc, núi sâu rừng thẳm, không nơi nào không đi qua, ta đã tìm toàn bộ khu vực, dựa vào giọt máu tới cảm ứng, rốt cuộc mới tìm được nơi này!

Hai mắt Vương Đằng Phi đỏ bừng, gắt gao nắm chặt tay, tóc tai bù xù, bộ dáng này, nếu người ngoài nhìn thấy, tất sẽ chấn động.

- Vì vật này, ta thà hạ mình lựa chọn Kháo Sơn Tông chết tiệt này làm nơi khai linh, chết tiệt, ta đã ở nơi này chịu đựng ba năm!

Trong lòng Vương Đằng Phi nhỏ máu, giống như có một thanh kiếm vô hình đang xé mở lồng ngực y, đâm vào trong tim y, phá hủy niềm kiêu ngạo của y, làm cho y đến giờ phút này cũng không tin mình lại thất bại.

- Cuối cùng, vì bố trí trận pháp, ta phải lấy ra toàn bộ linh thạch, trọng bảo còn thừa để bố trí trận pháp vây khốn con mãng xà kia!

- Thậm chí ta còn một lần sử dụng lực lượng gia tộc, xóa đi những dấu vết liên quan tới Ứng Long kia, làm cho không ai có thể biết được. Ta cự tuyệt tộc nhân giúp đỡ, thậm chí còn không nói địa điểm cho bọn họ, chỉ vì ta đã coi chí bảo cùng truyền thừa kia trở thành của ta, thuộc về một lần thí luyện cá nhân của Vương Đằng Phi ta!

- Là ai, kẻ nào đã lấy đi chí bảo của ta!

Thân hình Vương Đằng Phi kịch liệt run rẩy, khí huyết trong cơ thể quay cuồng, y hao tổn vô số tài lực, nhưng lại trở thành kẻ mai mối cho kẻ khác. Một ngụm máu tươi từ trong miệng y phun mạnh ra, nhiễm đỏ cả áo, nhìn rất kinh người.

Giống như ở phàm trần, đưa ra sính lễ cực lớn, lại bố trí nhà cửa xa hoa, lấy được một mỹ nữ tuyệt thế. Lại càng bày ra tiệc mừng cả thành, mời vô số thân bằng hảo hữu, tại trong sự hâm mộ của mọi người, cùng với đắc ý chờ mong trong lòng mình, rốt cuộc đã đến lúc động phòng, nhìn đến mảnh hồng sa che mặt kia, phía sau nó là dung nhan tuyệt mỹ ngượng ngùng… Đang muốn nhào tới thì đột nhiên phát hiện…

Mình lại trở thành một kẻ ngoài cuộc, tất cả mọi thứ đều bị một kẻ không biết tên lấy đi ngay trước mặt mình, lấy đi toàn bộ!

- Là ai cướp đi tu kiếm thượng cổ của ta!

Vương Đằng Phi thê lương gào thét, lại phun ra một ngụm máu tươi, y

lảo đảo lui về sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt, hai mắt điên cuồng không cam lòng. Y không cam lòng, phi thường phi thường không cam lòng! Bởi vì, cho tới bây giờ, y chưa từng thất bại, bởi vì kiêu ngạo của y. Nhưng giờ phút này, trong lòng y chỉ còn lại khuất nhục cùng với phẫn nộ ngập trời.

- Là kẻ nào đoạt chí bảo để ngày sau quát tháo Tu Chân giới của Vương Đằng Phi ta!

Y nghĩ tới mình bỏ ra cái giá quá lớn kia, lại lập tức phun ra ngụm máu tươi, quần áo đã nhuốm máu, y lại lui thêm vài bước.

- Chẳng những lấy đi chí bảo của ta, lại còn lấy đi yêu đan, không có viên đan này, vì chí bảo ta bỏ ra toàn bộ tài sản, trong thời gian ngắn không thể đột phá tầng bảy… ngươi là ai!?

- Là kẻ nào cướp đi tạo hóa vốn thuộc về ta, đó là chí bảo của ta, là yêu đan của ta, là truyền thừa của ta!

Khuôn mặt của Vương Đằng Phi vặn vẹo, điên cuồng, bộc phát không cam lòng, y lập tức tăng cường tìm kiếm, chỗ này chủ yếu là núi hoang, y sao có thể tìm được.

Tiếng thê lương gào thét truyền vào trong tai Mạnh Hạo đang chạy trốn phía xa, làm cho Mạnh Hạo càng thêm hưng phấn, càng chạy nhanh hơn.

- Phát tài rồi, lần này thật sự phát rồi!

Trái tim Mạnh Hạo đập bộp bộp, thậm chí còn cảm giác miệng đắng lưỡi khô, tốc độ như vượt qua cực hạn ngày thường, không qua bao lâu, hắn đã trở về động phủ ở Nam Phong.

Hắn có chút đoán được, bảo vật mà mình mới lấy đi rất là trọng yếu đối với Vương Đằng Phi, dù bị đoạt cũng không thể tuyên truyền ra ngoài.

Nghĩ lại may mà mình chạy nhanh, chuyện này nếu càng lẩn trốn thì càng bị hoài nghi, đơn giản cứ quang minh chính đại, từ đó mà hư hư thật thật, trước chiếm lấy đạo lý, như vậy mới có chút an toàn.

Giờ phút này, Mạnh Hạo liếm môi, hai mắt tỏa sáng, dù ngọc giản động phủ vẫn còn ở chỗ tên mập, nhưng trong tay Mạnh Hạo còn có một cái ngọc giản của Hứa sư tỷ, có thể mở ra động phủ. Bằng không, lúc trước Hứa sư tỷ cũng không thể trong lúc Mạnh Hạo đang đếm linh thạch mà mở ra cửa động phủ.

Sau khi trở lại động phủ, hắn không thấy tên mập, nghĩ tới tên mập rất chất phác nhưng cũng rất thông minh, tất sẽ không chịu thiệt, hắn liền không để ý tới. Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong động phủ, hít sâu một hơi, hắn lấy ra túi trữ vật màu vàng kia, càng nhìn càng thích, hắn vội vàng mở ra, vừa nhìn vào, hắn liền thì thào.

- Trữ vật thật bự, vậy mà có thể chứa… Ồ!?

Mạnh Hạo còn chưa nói hết, thân hình trở nên cứng đờ, sau khi hít sâu một hơi, hắn đưa mắt nhìn vào túi trữ vật, đầu óc trống rỗng, chỉ có tiếng ù ù quanh quẩn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Quân chủ trên không (1)

- Mụ nội nó, con mẹ nó, đây mới đúng là phát tài!

Hai tay Mạnh Hạo run run, giữ chặt lấy túi trữ vật, sau một lúc hắn mới lấy lại bình tĩnh, lẩy bẩy cầm ra một viên linh thạch.

Linh thạch này không giống với mấy linh thạch mà hắn có được, lớn bằng khoảng ngón tay cái, linh khí cũng không phải rất đậm, nhất là bên trong có một đám sương mù lượn lờ, mà trong túi trữ vật kia....đếm qua thì bên trong cũng có ước chừng hơn hai ngàn khối.

Đây là một khoản tài phú lớn mà cả đời Mạnh Hạo chưa từng thấy qua, làm cho hắn hít thở có chút khó khăn, thân hình run rẩy, hai mắt trợn to… Trong túi trữ vật này, ngoài đống linh thạch thì còn mấy bộ quần áo cùng vài thứ lẫn lộn.

Trên trán Mạnh Hạo đã rỉ ra mồ hôi, nơi này không nóng, nhưng hắn cảm thấy trong lòng tràn ngập lửa nóng, sau một hồi, hắn há miệng cười ha hả, tiếng cười mang theo vui sướng nồng đậm.

- Linh thạch này có chút kỳ quái, tuy lớn nhưng linh khí lại bình thường, số lượng thì… ha ha…

Áp chế nửa ngày, Mạnh Hạo mới thu hồi ánh mắt, hắn liếm môi lấy ra một vật khác thu hoạch được trong ngày hôm nay, là viên yêu đan khô quắt kia. Nhìn viên yêu đan, hai mắt Mạnh Hạo càng sáng hơn, hắn liếm môi hít sâu một hơi.

- Yêu thú khổng lồ kia đã chết nhiều năm, nhưng cái đuôi có thể biến

thành mãng yêu, có lẽ lúc còn sống, yêu thú này cực kỳ cường hãn… Yêu đan của nó…

Mạnh Hạo thở ồ ồ, nhìn yêu đan khô quắt trong tay, hắn lập tức lấy ra gương đồng, chuẩn bị phục chế.

Nhưng khi gương đồng vừa mới lấy ra, không đợi Mạnh Hạo cầm yêu đan bỏ lên mặt gương thì mặt gương đã trở nên nóng bỏng, nhiệt độ cao kia gần như tổn thương cánh tay của Mạnh Hạo. Chỉ trong chớp mắt này, như có một lực xung kích vô hình từ trong mặt kính đánh ra, bay thẳng tới yêu đan trong tay trái Mạnh Hạo.

Phịch một tiếng, yêu đan kia liền trực tiếp bị đánh bay rời khỏi tay Mạnh Hạo. Gương đồng giữa không trung lại đánh ra một lực vô hình, không ngừng mà va chạm với yêu đan, giờ khắc nàêu đan giống như là một bộ lông yêu thú tươi tốt, làm cho gương đồng hưng phấn tới tận cùng, khiến cho gương đồng điên cuồng trùng kích.

Mạnh Hạo sửng sốt, hắn đau lòng nhanh chóng ôm lấy gương đồng. Thật khó khăn lắm mới thu gương đồng vào trong túi trữ vật, yêu đan liền rơi bịch xuống, lớp vỏ khô quắt đã vỡ vụn không ít.

- Chết tiệt, đây là yêu đan, không phải lông yêu thú, sao gương đồng lại kích động như thế nhỉ?

Mạnh Hạo gấp gáp chạy tới nhặt yêu đan lên, hắn thật sự đau lòng.

Cũng may yêu đan vốn đã khô quắt, lớp vỏ rất cứng, tuy bị gương đồng đánh mấy cái, lớp vỏ cứng bị tróc ra, lộ ra, bên trong xuất hiện một đoàn quang hoa lớn bằng hạt gạo mang theo linh khí nồng đậm, luồng linh khí này đã tràn ngập động phủ trong nháy mắt. Hai mắt Mạnh Hạo trở nên sáng ngời, nhưng sợ gương đồng kích động nên hắn không dám lấy ra phục chế, sau khi chần chờ một lúc, hắn liền coi như trân bảo mà cẩn thận thu lại.

Sau đó, hắn hít sâu một hơi, lấy ra bảo vật thứ ba lấy được, đó là thanh tiểu kiếm cổ xưa kia, cầm trên tay, Mạnh Hạo lộ ra nụ cười đắc ý.

- Kiếm này cực kỳ sắc bén, ngày cả da mãng yêu cũng có thể xé mở, cái đầu lâu yêu thú kia cũng có thể bổ ra, như vậy đủ thấy nó rất bất phàm!

Mạnh Hạo vui sướng nhìn thanh tiểu kiếm trong tay, thanh kiếm này không phải sắt thép, mà giống như gỗ, phía trên còn có mấy đường vân màu vàng như có như không, giống như có thể thu hút tâm thần, dù nhìn cổ xưa, nhưng nghĩ tới kiếm này có chất liệu lợi hại như vậy, Mạnh Hạo càng thêm kích động.

- Bảo vật này có lai lịch rất lớn.

Mạnh Hạo đâm thanh kiếm gỗ xuống đất, dễ dàng như đâm vào đậu phụ, Mạnh Hạo càng xem càng cười ngây ngô, nhặt vội thanh kiếm với vẻ rất thích thú.

Đang cao hứng bỗng nhiên Mạnh Hạo giật mình ngẩng đầu lên, hắn lờ mờ cảm nhận được linh khí phủ đầy trong động này, không biết sao nhưng rất loãng, thậm chí chỉ trong một khoảng thời gian lại hoàn toàn tiêu tán đi.

Linh khí trong động tuy không nhiều lắm, nhưng không thể xuất hiện trạng thái thế này được, cần biết linh khí là hơi khí tồn tại giữa trời đất, ngưng tụ nhiều nhất ở mạch núi cao, Kháo Sơn Tông chính là một trong những nơi đó, linh khí không thể nào vô duyên vô cớ tiêu tán hết thế này.

Mạnh Hạo chần chờ bình tĩnh suy nghĩ, cẩn thận xem xét bên dưới, hắn cuối xuống nhìn thanh kiếm gỗ, thần sắc lộ vẻ khó tin, hắn đã phát hiện linh khí phủ đầy động trong thời gian ngắn đều bị thanh kiếm gỗ này hút sạch.

- Này… thanh kiếm này có thể hấp thụ được linh khí sao?

Mạnh Hạo ngẩn người, một lúc lâu hắn mở túi đồ, lập tức trong tay xuất hiện một ít linh thạch, sau khi tới gần thanh kiếm gỗ vài chục hơi thở, linh thạch vậy mà lại tối tăm lại.

Mạnh Hạo vội vàng cất linh thạch, mặc dù đau lòng nhưng thần sắc lập tức kích động mạnh.

- Thanh kiếm này… hẳn là chí bảo!

Mạnh Hạo nhìn thanh kiếm trong tay, chần chừ một lúc rồi quả quyết, dùng thanh kiếm vẽ trên ngón tay, lập tức tạo thành một vết thương nhỏ, cùng lúc đó Mạnh Hạo cảm thụ tu vi của chính mình, phát hiện linh lực trong cơ thể mình, theo vết thương trên ngón tay tán ra ngoài giống như không kiềm lại được.

Mạnh Hạo vội vàng ngậm ngón tay, ánh mắt càng thêm kích động, một lúc lâu vết miệng vết thương mới lành lại, Mạnh Hạo ngây ngô cười nhìn thanh kiếm gỗ, hơi thở dồn dập.

- Thanh kiếm này là chí bảo, chém trên người đối phương vài cái, e là không cần ta ra tay, linh khí đối phương tiêu tán mặc người chém giết, đáng tiếc chỉ có một thanh, nếu có hai thanh, mười thanh, thậm chí một trăm thanh thì vết thương càng nhiều, linh khí tiêu tan càng nhanh, nhất định cực kỳ kinh người…

Mạnh Hạo đầu óc mông lung tưởng tượng mình đang có hơn một trăm thanh kiếm gỗ, toàn bộ đâm vào người Vương Đằng Phi.

Hắn cho rằng một chuyến ở Hắc Sơn, tiêu hao một ít linh thạch kia cũng đáng lắm.

Nghĩ đến đây, Mạnh Hạo hít một hơi sâu, lấy ra gương đồng.

- Không biết phải cần bao nhiêu linh thạch…

Mạnh Hạo có chút do dự, nhưng nghĩ đến có nhiều thanh kiếm càng tốt, liền lập tức đem thanh kiếm đặt trên gương đồng, nhưng thanh kiếm vừa chạm vào gương đồng lập tức mặt gương lóe lên, thanh kiếm bị hút vào bên trong, Mạnh Hạo chưa từng thấy qua việc này khiến hắn ngẩn người, mạnh mẽ nắm chặt gương đồng như muốn ngăn lại nhưng thanh kiếm gỗ đã biến mất.

- Sao có thể như vậy, gương chết tiệt, ta trăm cay nghìn đắng mới lấy được bảo kiếm, ngươi ngươi ngươi… bình tĩnh lại, bình tĩnh lại.

Mạnh Hạo thở dồn dập, làm bản thân bình tĩnh trở lại, đứng ngồi không yên, suy tính một lúc lấy ra một quả linh thạch đặt trên gương đồng, linh thạch biến mất trong nháy mắt.

- Hừm? lẽ nào bắt đầu phục chế lại?

Mạnh Hạo suy nghĩ, khẩn trương lấy linh thạch bỏ vào, một viên hai viên ba viên… Mạnh Hạo biến sắc, sôi máu, gương đồng này như một cái động không đáy, trong phút chốc Mạnh Hạo đã ném vào hơn hai trăm khối linh thạch.

- Chết tiệt, chết tiệt…

Mạnh Hạo muốn từ bỏ nhưng không cam chịu cứ như vậy mất đi chí bảo, vả lại hắn hiểu được, nếu bây giờ từ bỏ, gương đồng không thể phục chế như trước đây, chẳng khác nào mất đi năng lực phục chế đồ vật.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Quân chủ trên không (2)

Thời khắc này chỉ có thể nén chịu đau khổ, tiếp tục ném ra linh thạch, ba trăm bốn trăm cho đến một ngàn, sắc mặt Mạnh Hạo trắng bệch, tay run run cầm linh thạch.

- Có tận cùng hay không, cái gương phá hoại này, ngươi vừa đoạt lấy biết bao linh thạch của ta.

Mạnh Hào nghiến răng, vừa ném đi hơn một ngàn linh thạch hắn không thể từ bỏ được, mắt đỏ lên, tiếp tục ném linh thạch cho đến hai ngàn, đột nhiên gương đồng bỗng phát ra ánh sáng bảy màu sáng chói, tia sáng này chưa bao giờ xuất hiện trong lúc phục chế, Mạnh Hạo như chết lặng, ngơ ngác nhìn tia sáng bảy màu này tầm nửa nén nhang thì dần dần tiêu tán.

Hào quang tán đi, trên gương xuất hiện hai thanh kiếm gỗ giống nhau như đúc.

Nhìn thấy kiếm gỗ Mạnh Hào mừng rớ chạy tới nhặt lên, khóc không ra nước mắt, đau lòng không chịu được, nhưng chỉ biết tự an ủi chính mình.

- Không sao không sao, chỉ có hai ngàn linh thạch mà thôi, có đáng gì đâu, cũ không đi mới sao tới được, có được hai thanh kiếm gỗ cũng thật đáng giá!

Mạnh Hạo cắn răng thì thào, chua chát nói ra vài lời rồi vội vàng đem gương đồng đi, không liếc mắt nhìn cầm lấy hai thanh kiếm gỗ, tưởng tượng sự kỳ dị của thanh kiếm gỗ, tìm một chỗ ngồi tĩnh tâm rất lâu mới bình thường trở lại.

Thầm nghĩ về sau trước khi phục chế nhất định phải cẩn thận, hồi lâu Mạnh Hạo nhìn hai thanh kiếm gỗ vừa phục chế xong, nhất là thanh thứ hai, Mạnh Hạo nhìn không giống kiếm, mà là hai ngàn linh thạch… Nhất là linh thạch vừa mới lấy ra từ khối linh thạch lớn.

Mạnh Hạo cười gượng gạo khoanh chân ngồi một chỗ, đợi linh khí phủ đầy trong động hai mắt hắn bỗng mở to, lấy ra hạt gạo yêu đan từ trong túi đồ.

- Tuy mới đột phá đến Ngưng Khí tầng năm, nhưng không biết nuốt vào viên yêu đan này tu vi của ta sẽ như thế nào…

Mạnh Hạo tỏ vẻ quyết đoán, ngậm hạt gạo yêu đan vào trong miệng, nhắm mắt lại, thân thể hắn lập tức nổ vang, yêu đan sau khi hòa tan hóa thành một mảng linh khí đậm đặc bao phủ quanh Mạnh Hạo.

Quá trình khuếch tán linh lực khác xa so với những đan dược trước kia của Mạnh Hạo, không thể so sánh được giống như đom đóm với trăng, trong cơ thể Mạnh Hạo nổ tung tràn đầy linh lực quét ngang toàn thân Mạnh Hạo, khiến khóe miệng Mạnh Hạo trào máu, cả người run run nhưng kiên cường đứng một chỗ, đan hồ trong hắn không ngừng mở rộng, nước trong hồ ngày càng nhiều, một lát sau khiến Mạnh Hạo có cảm giác lâng lâng vô bờ bến.

Chỉ là mỗi lần mở rộng đều vô cùng đau nhức, khiến thân mình Mạnh Hạo càng thêm run run, sắc mặt tái nhợt, răng đập vào nhau cầm cập.

Cùng lúc đó, hồ nước càng lúc càng quay cuồng, bên trong ẩn chứa linh lực kinh người khiến Mạnh Hạo càng đau đớn, cảm nhận được tu vi dâng cao, ban đầu là Ngưng Khí tầng năm, thời gian chậm rãi trôi qua không biết đã trôi qua bao lâu, tu vi trong cơ thể hắn sôi trào mãnh liệt, giống như đạt đến điểm cao nhất của Ngưng Khí tầng năm.

Ngay lúc đó, đầu óc Mạnh Hạo oanh lên một tiếng, tu vi của hắn đột phá

Ngưng Khí tầng năm, cuối cùng là tiến vào… Ngưng Khí tầng sáu!

Đây dường như cũng không phải sơ kỳ mà là đến Ngưng Khí tầng sáu trung kỳ mớidần dần dừng lại. Y phục trên người Mạnh Hạo hoàn toàn biến thành tro bụi, chỉ còn lại túi đồ, trên thân thể tràn đầy vết bẩn như đang bao quanh lấy toàn thân hắn, nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy thân thể hắn trong suốt, lờ mờ có ánh sáng lưu chuyển trông rất siêu phàm.

Tóc của hắn dài ra đến bả vai khiến đầu càng hơi cao, giống như thân thể không phải gầy đi mà là thon dài ra.

Gương mặt tuy vẫn hơi đen nhưng lại có thần thái hơn, tràn đầy khí chất xuất trần bao phủ xung quanh.

Đan hồ quay cuồng tràn ngập khắp cơ thể hắn, ở chỗ sâu nhất đan hồ yêu đan lớn khoảng hạt gạo lắng đọng lại, nhưng không hiểu vì sao không hề hòa tan mà chìm ở trong đó không hề nhúc nhích.

Nếu chỉ có như thế thì cũng không sao, nhưng dường như lúc tu vi Mạnh Hạo đến Ngưng Khí tầng sáu lập tức đầu hắn nổ vang mãnh liệt, ở nơi nổ vang một tia truyền thừa như có như không từ trong yêu đan lan tỏa ra, giống như trực tiếp phóng thẳng vào trong đầu của Mạnh Hạo.

Đây là… huyết mạch trong truyền thuyết đến từ Ứng Long thượng cổ, Ứng Long chết đi không phải là mãnh thú thượng cổ cường hãn còn sống sót, chỉ là ấu thú hậu duệ tương đối nhỏ yếu, nhưng vẫn ẩn chứa truyền thừa bầu trời bao la giống như tổ tiên trước kia, trước khi chết đem truyền thừa ẩn vào yêu đan. Mãng xà kia định sau khi lột da sẽ ăn cắn nuốt yêu đan, Vương Đằng Phi cũng ước muốn tha thiết, dù sao y đã chiếm được máu huyết, y mới được xem là người kế thừa chân chính, nhưng hôm nay... lại bị Mạnh Hạo đạt được.

Mạnh Hạo mơ một giấc mơ, hắn mơ thấy một mảnh thiên địa thương khung, tại trên trời cao đó hắn đang bay, oai phong trên chín tầng mây,

một động thiên địa nổ vang, gió mây cuồn cuộn.

Trên trời cao hắn là bá chủ, tất cả thú có Phi Hành thuật chớp mắt nhìn hắn đều run rẩy như mất đi bản năng bay lượn, mặc cho hắn tàn sát bay qua.

Hắn là Quân chủ bầu trời, chính là sủng nhi của bầu trời, dưới đất vô số sinh linh cúng bái, giống như đây là năm tháng rất xa xưa, vĩnh viễn không đếm được bao nhiêu năm tháng.

Cảm giác bay trên trời khiến Mạnh Hạo thích thú, thậm chí khiến hắn say đắm, hắn không biết bản thân bay trong bao lâu trên đường thấy được bao nhiêu mãnh thú lùi bước, không biết bao nhiêu sinh linh quỳ lạy.

Gió và mặt đất đều dưới chân hắn, chỉ có trời cao giống như cũng không thể vượt qua hắn, giống như hắn cùng trời cao song song tồn tại.

Bay đến một hồ nước, hắn cúi đầu nhìn xuống thấy cơ thể của mình, đó là một con rồng dài chừng mấy vạn trượng, hai cánh to lớn, khiến thoạt nhìn hắn trông tràn ngập khí phách ngang ngược không có thể hình dung.

Đầu trông thật dữ tợn, cái đuôi dài, hết thảy tất cả hình thành một luồng khí chất uy nghiêm chí cao vô thượng, khiến trong tâm thần Mạnh Hạo giống như có tia chớp nổ vang, như xé mở đầu óc hắn tạo nên một âm thanh.

- Ta là Ứng Long, Ứng Long thượng cổ!

Âm thanh từ trong đầu Mạnh Hạo truyền ra khắp thế giới, thiên địa run rẩy, vạn vật gầm nhẹ, đây là Ứng Long thượng cổ, mặc dù hiện tại huyết mạch chân chính đã tiêu tán trong thiên địa, nhưng hậu duệ của nó vẫn còn, dù yếu ớt nhưng truyền thừa này khác với hậu duệ, còn có nội hàm.

Cùng lúc đó, ở Kháo Sơn Tông trong động phủ ở chân Đông Phong, Vương Đằng Phi sắc mặt âm trầm đến tột độ, nội tâm như muốn phát điên, cảm giác thất bại lần này khiến y không chấp nhận được, y không ngừng lấy giọt máu đi cảm ứng vị trí kế thừa nhưng cho đến hiện tại vẫn không có kết quả gì, việc này làm cho y không thể hiểu được.

- Điều tra đến đâu rồi?

Một hồi lâu, Vương Đằng Phi kiềm chế phẫn nộ, ngẩng đầu nhìn thanh niên trước mặt, người này cùng Thượng Quan Tống chính là hai người đi bên cạnh Vương Đằng Phi ngày đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Khó bề phân biệt

- Bẩm Vương sư huynh, sư đệ đã âm thầm thăm dò nhiều chỗ, cũng hỏi qua không ít môn đệ, kể cả chỗ tạp dịch cũng không quên, hơn nữa lưu ý đám người Chu Khải, Hàn Tông, lúc đó tổng cộng có ba mươi bảy người không có mặt ở tông môn. Tất cả sư đệ đều điều tra cẩn thận, loại bỏ được hai mươi chín người. Còn lại sáu người vẫn chưa có cách chứng minh bản thân không ở quanh Hắc sơn, nhưng chắc chắn lúc đó ở gần Hắc sơn, chỉ có hai người là Mạnh Hạo với Hàn Tông.

Thanh niên này vốn là kẻ có thanh danh hiển hách ở Kháo Sơn Tông, nhưng đối diện với Vương Đằng Phi cũng phải tỏ ra cung kính, gã trước giờ chưa thấy Vương Đằng Phi có dáng vẻ như thế, có chút chần chờ, thế mới khom người mở miệng.

Vương Đằng Phi sắc mặt càng thêm khó coi, ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy sát khí, khiến thanh niên này lạnh xương sống, trong lòng có chút lo lắng.

- Hàn Tông cũng là ở Hắc Sơn rồi…còn Mạnh Hạo?

Vương Đằng Phi nhíu mày, cái tên Mạnh Hạo dường như có chút quen thuộc.

- Mạnh Hạo chính là… chính là người đả thương Lục sư đệ.

Thanh niên này vội vàng nói.

Vương Đằng Phi sắc mặt u ám khó coi, trong lòng như phát hỏa. Y trù tính bao nhiêu năm như vậy, hao tốn bao nhiêu là tinh lực, sớm coi chuyện này là vận may trời ban cho mình, lại càng là cho gia tộc sau này có một cuốn thí luyện, nhưng hôm nay lại bị người khác cướp đi. Nghĩ

đến thanh kiếm kia tim Vương Đằng Phi run lên, nó là thứ bản thân chuẩn bị để trấn áp mọi vật thiên địa, nghĩ đến kế thừa của Ứng Long thượng cổ, Vương Đằng Phi gần như một lần nữa thổ huyết.

Trước đâ rất tự tin, sớm đã xem đó là vận may của bản thân Vương Đằng Phi y, chỉ có y mới xứng đáng với số mệnh đó, cũng chỉ có Vương Đằng Phi y mới có tư cách hưởng phúc trạch đó, nào ngờ thất bại. Loại đả kích này khiến cho Vương Đằng Phi khó chấp nhận được, khiến y hiện tại có cảm giác giống như tê tâm liệt phế.

Thở dồn dập, Vương Đằng Phi đang định mở miệng thì bỗng nhiên cả thân người run lên bần bật, tay phải bỗng nhiên nóng lên đau nhức. Y lập tức cúi đầu lật tay áo nhìn chằm chằm cánh tay mình, nhìn giọt máu trên cánh tay từ từ tiêu tán cho đến hoàn toàn biến mất. Vương Đằng Phi muốn ngăn cản nhưng bất lực, diện mạo khôi ngô tuấn tú bỗng trở nên khó coi, cái cảm giác thất bại này cùng với huyết nhục kế thừa bị mất đi khiến y bỗng nhiên thổ huyết.

Y hiểu kẻ cướp đi chí bảo của y cho đến thời khắc này đã cướp đi hoàn toàn truyền thừa của y, cũng có nghĩa là y sẽ không cách nào dùng giọt máu này để cảm ứng được sự tồn tại của đối phương, vì truyền thừa dường như đã lựa chọn người khác.

Thanh niên trước mặt y thấy như vậy lập tức hoảng sợ, đang muốn tiến đến thì Vương Đằng Phi ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói.

- Cút!

Một lời nói mạnh mẽ phát ra, thanh niên kia sắc mặt tái nhợt, những biểu hiện của Vương Đằng Phi gã chưa bao giờ thấy qua, giờ phút này cảm giác thân thể rét lạnh, vội vàng lui ra.

Trong động phủ, Vương Đằng Phi hai mắt đỏ bừng, đầu óc quay cuồng toàn tên của Hàn Tông và Mạnh Hạo, bỗng nhiên nhớ ra ngày đó ở

quảng trường cái kẻ mà y chẳng xem ra gì.

Bỗng nhiên Vương Đằng Phi nhướng mày, trên mặt như phủ đầy âm sương, nghĩ đến giọt máu quỷ dị không thể cam ứng được sự kế thừa, giống như bị người khác xóa đi sự kỳ dị, y nghĩ bất luận là Hàn Tông hay là Mạnh Hạo đều không thể làm được.

- Rốt cuộc là ai chứ!

Ánh mắt Vương Đằng Phi đỏ rực, tay phải nâng lên túi đồ, từ trong túi lấy ra một mảnh ngân quang hóa thành một trận pháp bát giác màu bạc, trôi nổi trước mặt y.

Nhìn chằm chằm trận pháp này, ánh mắt y lộ vẻ quyết đoán. Đây là trận pháp y bố trí ở vài ngọn núi xung quanh Hắc sơn, trận này nếu đã dùng xong mà muốn nghịch chuyển cần phải mấy canh giờ, nếu không sẽ không có tác dụng gì, thời gian này đã qua thời gian có thể vận chuyển rồi.

Vương Đằng Phi quyết định, không sợ nghịch chuyển trận pháp, cái giá phải trả cho tu vi quá lớn, thậm chí ý thức đều bị tổn thương, cũng muốn cảm nhận được, hôm đó xung quanh Hắc sơn rốt cuộc còn sự tồn tại của ai.

Trận pháp màu bạc ở trước mắt, Vương Đằng Phi cắn lưỡi phun ra một ngụm máu, máu rơi xuống trận pháp này, tay phải nâng lên bấm niệm thần chú, điểm mạnh một cái lên trên. Trong nháy mắt trong đầu óc y vang lên một tiếng, cả người hỗn loạn, trong lúc mơ hồ cảm nhận được sự dao động hơi khí từ trong trận pháp này.

- Một, hai… chín người này là ta mời đến tương trợ ngươi, luồng khí tức này là của ta…

Vương Đằng Phi sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy, trận pháp màu bạc

trước người kia rung rung, có tiếng cót két xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, nhưng y vẫn không từ bỏ tiếp tục cảm thụ.

Trong đầu y dần dần xuất hiện một hình dáng mơ hồ. Trong trận pháp này có mấy quang điểm bất động, trong đó mười quang điểm y biết là ai, ngoài ra có một quang điểm Vương Đằng Phi cảm nhận được khí tức của Mạnh Hạo.

Ngoại trừ những thứ này, còn có một quang điểm, Vương Đằng Phi cảm nhận một chút có thể xác định được đó là Hàn Tông. Nhưng trận pháp này chỉ có thể ghi lại những người bước vào trong phạm vi bảy tám ngọn núi gần Hắc sơn, không thể xác định rõ cụ thể vị trí của từng người.

Vương Đằng Phi nhíu mày, bỗng nhiên y thấy hình dáng Mạnh Hạo trong đầu., lại… còn có một quang điểm!

Quang điểm này rất ảm đảm, nếu không nhìn cẩn thận không thể nhận ra, thậm chí nếu không phải là Vương Đằng Phi ép chi lực trận pháp đến cuối cùng khiến trận pháp nứt ra, y cũng không thể phát hiện ra quang điểm ảm đạm này.

- Đây là…

Vương Đằng Phi chấn động mạnh, nhất thời nhìn lại, nhưng ngay khi y định thần nhìn về phía quang điểm ảm đạm này, sắc mặt y bỗng nhiên đại biến, cứng đơ cả người, trực tiếp thổ huyết, trận pháp vỡ ra, va vào y khiến y bị bật va vào vách tường của động phủ.

Vương Đằng Phi sắc mặt tái nhợt, lại hộc ra một ngụm máu, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ trước giờ chưa bao giờ có. Quang điểm kia cho y cảm giác khiến y tâm thần run rẩy tựa như đối phương là một ý niệm có thể khiến bản thân y tử vong.

Nên biết cảm ứng trận pháp của Vương Đằng Phi chỉ có thể phát hiện

hơi thở, không thể nhìn ra cụ thể tu vi, nhưng chỉ mới có hơi khí đã có thể làm cho y như thế này, điều này làm cho Vương Đằng Phi sợ hãi đến cực điểm.

- Là ai chứ!!

Vương Đằng Phi run run, ánh mắt hoảng sợ khiến y lập tức khẳng định kẻ đó lấy đi chí bảo của y, điều này làm cho y sợ hãi, cũng chỉ có người này mới có thể dễ dàng chặn đứng cảm ứng huyết dịch của bản thân.

Nội tâm y bỗng chốc trống rỗng, ngẩng đầu hơi thở dồn dập, rất lâu mới hồi phục lại, có thể thấy quang điểm ảm đạm kia có sức ép đáng sợ thế nào đối với y.

- Người này làm sao biết được việc của Hắc sơn… chẳng lẽ hắn lần theo dấu vết của ta tìm đến nơi này… như vậy, người đó rốt cuộc là ai…

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 43: Phong vân nổi dậy (1)

Hồi lâu sau, giấc mộng mới chấm dứt, Mạnh Hạo mở hai mắt. Hắn không biết thời gian đã trôi qua mấy ngày, cũng không biến tu vi bản thân đã biến hóa, chỉ cảm thấy giấc mơ rất dài rất dài.

Giấc mơ dù đã hết nhưng trong đầu Mạnh Hạo dường như vẫn còn một chút ký ức, chỉ là những ký ức này rất mơ hồ, có chút gì đó hắn không nghĩ ra được, nhưng khát vọng bay trên bầu trời cũng là trong chốc lát hiện ra trong trí nhớ Mạnh Hạo một cách vô cùng mạnh liệt.

Hắn thậm chí còn cảm nhận rõ rệt, nếu như có một ngày bản thân có thể bay giữa trời cao thì những trí nhớ mơ hồ trong đầu đương nhiên có thể xuất hiện ra một cách rõ ràng.

Sau một hồi lâu, Mạnh Hạo hít một hơi thật sâu, hai mắt dần dần bình thường lại, thần thái ổn định, hắn ngẩn người cảm nhận được tu vi.

- Ngưng Khí… tầng sáu?

Mạnh Hạo thở dồn dập, hai mắt bừng tỉnh, sau khi lĩnh hội tỉ mỉ tu vi, thì mừng như phát điên. Hắn cảm nhận được đan hồ trong cơ thể, thậm chí còn có thể cảm nhận được yêu đan trong hồ, cảm giác máu mủ tình thâm tràn ngập trái tim hắn.

- Ta đã đạt đến... Ngưng Khí tầng sáu rồi!

Mạnh Hạo toàn thân run run đứng lên, cười ha hả, tiếng cười vang vọng trong động phủ, tạo ra vô số tiếng vang.

Cùng với trạng thái kích động, Mạnh Hạo một lần nữa khoanh chân ngồi, mắt nhắm lại tai không nghe gì, thậm chí cảm quan giống như sự vật tứ

phía đều bất động. Loại hưng phấn khó thể hình dung khiến tinh thần Mạnh Hạo sung sướng, cho đến khi hắn nghe tiếng tên mập ở bên ngoài động phủ.

- Mạnh Hạo ơi, ngươi mạng khổ, là chính ngươi muốn lấy đan được đi, không phải ta hại ngươi, ngươi đừng về hại ta…

- Đáng thương ông béo như ta số còn khổ hơn ngươi, chuyện buôn bán ở quầy tạp hóa mấy hôm nay không còn nữa, bị người khác đoạt rồi.

Tên mập đang ở nơi nào đó ngoài động phủ, vẻ mặt ủ rũ đốt giấy vàng mã.

- Mạnh Hạo a, ngươi có biến thành quỷ cũng phải giúp ta một chút, người xem ta đốt cho ngươi nhiều giấy như vậy.

Tên mập vừa khóc sướt mướt vừa đốt giấy.

- Nhà ngươi nghèo, nhưng ngươi có ông béo này là bạn, Mạnh Hạo ngươi yên tâm, ta mỗi ngày sẽ đốt vàng mã cho ngươi, cho ngươi ở dưới kia có thể đạt được ước nguyện có tiền, cưới được vợ.

- Mạnh Hạo a, ngươi sao có thể như thế mà đi chứ…

Tên mập càng lúc càng khóc to, vẻ mặt thương tâm.

Những âm thanh này truyền đến tai Mạnh Hạo, nhất thời thần sắc hắn kỳ quái, khoanh chân nghĩ, đây là lần đầu có người hóa vàng mã cho mình, dở khóc dở cười đứng dậy tay phải ấn cửa động phủ, cửa lập tức mở ra, hắn chậm rãi bước ra.

Vừa ra khỏi, tiếng khóc thê lương của tên mập đến tai, bỗng chốc không còn. Tên mập kinh ngạc quay đầu, chớp mắt nhìn Mạnh Hạo bỗng nhiên dựng tóc gáy, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, lập tức nhảy lên, ngẩn người nhận

ra Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nét mặt cổ quái, liếc mắt nhìn tên mập một cái, chưa vội nói chỉ ho lên một tiếng, đi đến bên con sông nhỏ, tắm rửa cơ thể. Dần dần những vết dơ bẩn được tẩy sạch, lại lấy ra một bộ quần áo thay trên người, dùng kiếm cắt bỏ một ít tóc dài, sau khi khôi phục nguyên bản bộ dạng, tinh thần phấn chấn, xoay người cười tủm tỉm nhìn tên mập.

Tên mập ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, bỗng nhiên nước mắt chảy xuống, bỗng bật người nhào tới, gào khóc không ngừng.

- Ngươi chưa chết, Mạnh Hạo ngươi vẫn chưa chết.

- Mấy hôm nay ta rất sợ, mọi người đều nói ngươi đã chết rồi, lòng ta rất buồn! Ngươi là bằng hữu duy nhất của ta, ngươi mà chết ta phải làm thế nào chứ.

- Ta đang suy nghĩ có nên trốn ra khỏi núi hay không, ngay cả cãi vã cũng không có hứng thú. Nhưng nghĩ nếu bây giờ rời đi thì cả đời này không thể giúp ngươi báo thù được, nên ta mới không đi, thề phải giúp ngươi báo thù…

Tên mập vừa khóc vừa nói, vui mừng ôm lấy Mạnh Hạo.

Tên mập vẻ mặt chân thật, Mạnh Hạo thấy thế trong lòng rất ấm áp, liền nói vài câu an ủi mới làm cho tên mập ngừng khóc. Hai người ngồi bên bờ sông, Mạnh Hạo kể vài chuyện đơn giản vừa trải qua ở Hắc sơn, không nói đến Ứng Long cùng Vương Đằng Phi, nhưng tên mập nghe xong thì sợ hết hồn, cuối cùng nghe nói Mạnh Hạo đã đạt đến Ngưng Khí tầng sáu thì gã nhất thời hít một hơi sâu, trợn mắt há hốc mồm.

- Ngưng Khí tầng sáu… Con mẹ nó, ngươi ngươi… người đã đạt đến Ngưng Khí tầng sáu. Cái năm Hứa sư tỷ bắt chúng ta thì sư tỷ cũng chỉ đạt đến Ngưng Khí tầng bảy a, Mạnh Hạo ngươi bây giờ thật sự là tiên

nhân rồi!

Tên mập đầy kích động.

- Ngươi bay được không?

Tên béo hơi thở dồn dập, đột nhiên mở miệng.

- Bay…

Mạnh Hạo hơi nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra Phong Hành thuật trong Ngưng Khí Quyển, hắn cảm thấy tu vi Ngưng Khí tầng sáu thi triển tự nhiên dễ dàng hơn rất nhiều so với Ngưng Khí tầng năm, nhưng cũng phải thử qua nhiều lần cơ thể mới từ từ bay lên, nhưng rất nhanh liền hạ xuống. Mạnh Hạo cân nhắc thử lại một lần nữa, cho đến nhiều lần tiếp theo, thậm chí còn nuốt vào đan dược, dưới ánh mắt của tên mập, từ từ bay lên cao tầm năm tấc, khiến tên mập trố mắt ra nhìn.

Tiếp theo, Mạnh Hạo hai mắt mở ra, đồng thời lộ ra chút ánh sáng, hắn đứng lên, lướt như gió bay vòng quanh bốn phía, tên mập nhìn mà hơi thở dồn dập.

Làm qua vài lần Mạnh Hạo càng thêm thuần thục, tay phải nâng lên đỡ túi trữ vật, lập tức có thanh phi kiếm phát sáng rơi xuống chân Mạnh Hạo, phút chốc đem cơ thể Mạnh Hạo bay lên trời. Tên mập nhìn thấy cảnh tượng này tim như ngừng đập, không tin vào mắt mình.

- Bay rồi…

Tên mập thì thào.

Mạnh Hạo đang ở giữa không trung, trong lòng cực kỳ hưng phấn. Đạp chân trên phi kiếm hắn cảm nhận được sự tồn tại của gió, dựa vào Phong Hành thuật cả thân mình chuyển động theo thanh phi kiếm, lần này phải

hơn ba mươi nhịp thở mới cảm thấy không ổn, đang không thể hạ xuống được thì Mạnh Hạo bỗng nhiên tâm thần chấn động mạnh, trong đầu hắn dường như trong nháy mắt xuất hiện một đoạn khẩu quyết.

Khẩu quyết này không phải văn tự mà là huyền diệu tột cùng, giống như một loại bản năng tồn tại trong đầu Mạnh Hạo. Theo khẩu quyết xuất hiện, lập tức linh khí trong cơ thể Mạnh Hạo vận chuyển lại, tay phải vung lên, giống như cánh, hướng phía trước hắn lập tức xuất hiện một lưỡi đao gió.

Phong nhận này vừa ra thì thanh phi kiếm dưới chân Mạnh Hạo liền rung lên, trong chốc lát phong nhận này về phía rừng trước mặt, vang lên tiếng bang bang, ba hàng cây lần lượt đổ xuống, lúc đó thân người Mạnh Hạo lảo đảo hạ xuống đất.

Tên mập đứng đó đã hoàn toàn ngây người, hồi lâu mới hồi tỉnh, sắc mặt biểu cảm hai mắt lộ ra vẻ sùng bái mãnh liệt Mạnh Hạo.

- Hay quá, về sau đi theo Mạnh Hạo xem ai còn dám khi dễ ta, chuyện buôn bán ở quầy tạp hóa xem ai còn dám tranh giành!

Tên mập vừa nghĩ vừa cười đắc ý.

Mạnh Hạo nhắm mắt cảm nhận một chút về phong nhận vừa rồi, trong lòng có phần kích động, lờ mờ đoán được giấc mộng kỳ lạ kia nhất định có liên quan tới yêu đan, thậm chí khẩu quyết vừa xuất hiện đầu óc chính mình ban nãy cũng có liên quan rất lớn đến yêu đan. Trong lúc mơ hồ trong đầu hiện lên hình ảnh đảo ngược của Ứng Long trong hồ nước, bản năng muốn đi tìm hiểu về Quân chủ bầu trời này, ý nghĩ này tràn ngập trong Mạnh Hạo, nhưng hắn thử rồi mà không cách nào thành công.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 44: Phong vân nổi dậy (2)

- Đúng rồi Mạnh Hạo, thí luyện thăng chức đệ tử nội môn đã bắt đầu được vài hôm, nghe bảo có một tháng để báo danh, ngươi nhanh đi báo danh tham gia đi. Một khi thành công ngươi chính là đệ tử nội môn thứ ba của Kháo Sơn Tông, thân phận cao quý vô cùng!

Tên mập nghĩ đến đây vội mở miệng nói.

- Thí luyện thăng chức đệ tử nội môn?

Mạnh Hạo ngẩn người, việc này trước đây hắn có nghe qua vài lần, nhưng lúc đó hắn tu vi yếu ớt, cảm thấy việc này với hắn quá xa vời, nhưng bây giờ đã khác, cả Kháo Sơn Tông, Ngưng Khí tầng sáu tính cả Mạnh Hạo cũng chỉ có ba người.

Theo thứ tự lần lượt là Vương Đằng Phi, Hàn Tông, và hắn Mạnh Hạo. Hàn Tông ban đầu là tầng năm đỉnh phong, mấy năm nay đã đột phá được đến tầng sáu.

- Nghe nói lần này chỉ lấy một vị đệ tử nội môn, mọi người đều đồn rằng thí luyện lần này mở ra là vì Vương Đằng Phi, ngươi hôm nay đã đến tầng sáu, không biết chừng sẽ thành công.

Tên mập khuyên bảo, hận Mạnh Hạo không thể lập tức đồng ý, cuối cùng đã có đường trở thành đệ tử nội môn, bản thân gã ở Kháo Sơn Tông này lại càng có thể tung hoành ngang dọc.

Mạnh Hạo có chút chần chờ, không quyết định ngay, dù rất muốn trở thành đệ tử nội môn, dẫu sao nội môn với ngoại môn hoàn toàn không giống nhau, bất kỳ kẻ nào cũng không dễ dàng mạo phạm kể cả trưởng bối tông môn. Vả lại linh thạch đan được cho việc này càng nhiều, tu vi

Mạnh Hạo tăng quá nhanh, hắn không thể không lo lắng người ngoài biết được sẽ đoán lung tung dẫn đến hoài nghi, như thế có khi lại mất nhiều hơn được.

Đi vào Kháo Sơn Tông đã được hai năm, Mạnh Hạo cảm thụ sâu sắc đối với việc cá lớn nuốt cá bé, càng hiểu rõ đạo lý tiền tài, nhưng hắn vẫn không phải là hoàn toàn quyết định không đi, đây là thời điểm thích hợp hay là cần phải từng bước, nhất là vừa mới trải qua trận chiến trong Hắc sơn, pháp bảo cùng đan được đều tiêu hao hết sạch, giờ phút này cần tức tốc bổ sung vào.

Nghĩ đến đây hắn không khỏi đau lòng khi nhớ đến hai ngàn khối linh thạch kia.

Phút chốc đã hơn hai mươi ngày trôi qua, thời gian báo danh thăng chức đệ tử nội môn cũng sắp kết thúc, kẻ báo danh không nhiều lắm, nhưng quy củ tông môn là như thế, một khi đã báo danh thì không được rời khỏi quảng trường, ngồi ở dưới chín cây cột kia mà chờ đợi thí luyện triển khai, người ngoài cũng không được làm phiền, nếu không chính là vi phạm môn quy.

Gọi là thí luyện, thực tế là tỷ thí đấu pháp lẫn nhau mà thôi. Nghe nói nhiều năm trước nội môn thí luyện của Kháo Sơn Tông được tiến hành ở nơi nguy hiểm bên ngoài, nhưng nay Kháo Sơn Tông đã xuống cấp chỉ dựa vào đấu pháp để thăng chức nội môn.

Thời gian hơn hai mươi ngày, Mạnh Hạo làm một chuyến đến khu công khai cấp cao, là mảnh đất yên tĩnh, không có người. Nghĩ đến Kháo Sơn Tông xuống dốc, Mạnh Hạo càng hiểu sự tiêu điều của nơi này, bắt đầu mở quầy tạp hóa ở khu công khai cấp thấp.

Hắn trở về, không ai dám tranh giành chuyện buôn bán ở quầy tạp hóa nữa, khiến Mạnh Hạo hai mươi ngày nay buôn bán cực tốt, lời không ít linh thạch, gần như mỗi ngày đều phải phục chế pháp bảo cùng đan

được, tích lũy dần dần.

Nhìn trong túi càng lúc càng nhiều phi kiếm pháp bảo, tuy rằng là vũ khí tầm thường, nhưng số lượng đã gần trăm, Mạnh Hạo nghĩ lại trận chiến cùng Lục Hồng, nghĩ đến Hắc sơn, dần dần hiểu được bản thân nên đấu pháp như thế nào. Hắn suy tư một hồi, hai mắt như bừng sáng, nghĩ tới một cách có thể khiến sức mạnh của phi kiếm tăng lên.

Từ ngày hôm đó, Mạnh Hạo bỏ việc bày bán, phần lớn thời gian dùng để nghiên cứu làm thế nào để uy lực của phi kiếm mạnh hơn nữa. Hắn thử nhiều lần, dần dần tìm ra mấy phương pháp. Mới đầu cố ý khiến bản thân có thể khống chế nhiều phi kiếm hơn, thậm chí khiến phi kiếm có thể tạo ra nhiều dáng vẻ. Vì phòng có người đoán được, Mạnh Hạo cố ý đem những phi kiếm này hoặc là mài mòn, hoặc là gãy rỉ sét hoặc là bôi lên màu sắc khác, thoạt nhìn như đồ vứt đi.

Ngoài ra gần như mỗi ngày, hắn đều thử qua tâm tư Ứng Long quân chủ thiên không trong mộng, tuy là đều không thể thành công nhưng lại phát hiện ra uy lực Phong Hành thuật tăng lên không ít, dường như bản thân đã rất gần bầu trời.

Thời gian nhoáng một cái, chỉ còn hai ngày để báo danh thăng chức nội môn đệ tử. Mạnh Hạo đang ở khu công khai cấp thấp bày hàng, nhìn tên mập ở bên trong khuyên bảo hết nước bọt. Bỗng nhiên hắn quay đầu nhìn về phía xa, nhìn thấy dưới núi có một người hai tay chắp sau lưng cất bước đến, mỗi bước vài trượng, rất nhanh đã ra ngoài đỉnh núi. Người này là một thanh niên hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, thần sắc ngạo nghễ, trước người trôi nổi một tờ giấy vàng, trên giấy vẽ mấy ký hiệu phức tạp, từ từ xuất ra khỏi tờ giấy, lượn lờ xung quanh vị thanh niên đó.

- Bùa chú…

Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe sáng, giấy vàng này ở trong Ngưng Khí

Quyển có nói qua, là một loại bảo vật có số lượng hạn chế, uy lực không nhỏ.

Người đang tiến đến chính là cường giả đệ nhị ở ngoại tông, Ngưng Khí tầng sáu Hàn Tông, gã vừa xuất hiện, khiến mọi người ở núi tới tấp cúi đầu.

- Mạnh Hạo, Thượng Quan sư thúc tìm ngươi có việc, ngươi hãy theo ta một chuyến.

Hàn Tông không nhìn một ai khác mà chỉ nhìn Mạnh Hạo, lạnh nhạt mở miệng.

Mạnh Hạo cau mày, Thượng Quan sư thúc hắn không xa lạ gì, bất luận là phát đan nửa tháng trước hay giúp Vương Đằng Phi đối kháng mãng yêu, đều có thể nhìn ra sự siêu phàm ở người này.

- Lão tìm ta có chuyện gì… chẳng nhẽ người này đã biết được điều gì?

Mạnh Hạo chậm rãi đứng dậy, hắn biết đối phương là trưởng bối tông môn, bản thân là đệ tử ngoại tông phải nghe theo, nếu nói lời cự tuyệt thì rõ ràng trong lòng có gì đó mờ ám.

Mạnh Hạo trầm ngâm nhìn thoáng qua Hàn Tông, trong lòng thầm nghĩ nếu việc này bị bại lộ, Vương Đằng Phi là người đầu tiên tìm đến, nay lại là Thượng Quan sư thúc, hay là có liên quan đến nhau?

Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, vô vàn ý niệm xuất hiện trong đầu, hắn cười nhạt, nhìn như tùy ý liếc nhìn tên mập, cất bước đi về phía trước.

Hàn Tông đi trước, hai người rất nhanh đã đến Tây Phong, ở đỉnh núi phía tây này linh khí có chút nồng nặc, Mạnh Hạo thấy được một lầu các tuyệt đẹp, trong đó có một vài đồng tử đang gieo trồng linh thảo.

Không bao lâu, ở tầng ba lầu các, Hàn Tông dừng lại, nhìn Mạnh Hạo, cùng lúc đó trong lầu truyền ra giọng nói của Thượng Quan Tu.

- Mạnh Hạo vào đi, Hàn Tông ngươi đi Nam Phong.

Lời nói truyền đến, còn có một miếng ngọc giản bay ra dừng lại trong tay Hàn Tông. Hàn Tông cười lạnh nhìn Mạnh Hạo, xoay người rời khỏi.

Mạnh Hạo trong lòng hồi hộp, nghĩ lời nói này có gì không đúng, để Hàn Tông đi Nam Phong, còn đưa cho miếng ngọc giản.

Thời gian cũng không có để cho Mạnh Hạo suy nghĩ nhiều, đại môn không một tiếng động mở ra, một mảnh tối đen bên trong ẩn lộ một cảm giác âm hàn tới xương.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thượng Quan Tu

Thời gian cũng không có để cho Mạnh Hạo suy nghĩ nhiều, đại môn không một tiếng động mở ra, một mảnh tối đen bên trong ẩn lộ một cảm giác âm hàn tới xương.

- Còn không vào đi!

Âm thanh lạnh lùng của Thượng Quan Tu vang lên, hắn hơi chần chờ một chút, trong mắt hiện lên chút tinh mang, biết bản thân không còn đường lui rồi, hơi suy ngẫm một chút liền yên tâm cất bước vào bên trong lầu.

Trong lầu, ánh sáng vẫn có, tuy có vẻ ảm đạm nhưng vẫn có thể nhìn rõ được bốn phía, Thượng Quan Tu mặc áo bào vàng, mặt không biểu cảm, ngồi ở đó, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo.

Tựa như trong lúc Mạnh Hạo bước vào hai mắt Thượng Quan Tu chợt lóe lên, tay phải phóng ra, lập tức một cây châm bắn tới, đâm lên ngón tay Mạnh Hạo. Trong chớp mắt đã bay về, cả túi trữ vật của hắn cũng bị khống chế bay đi mất, dừng lại ở trước mặt Thượng Quan Tu.

Cây phi châm có dính giọt máu tươi, bị Thượng Quan Tu bắt được, đặt lên khóe miệng.

- Không hề có hương vị thiên tài địa bảo...

Thượng Quan Tu nhíu mày, hai mắt đảo về phía Mạnh Hạo, dường như có thể thấy rõ toàn bộ bí mật trong cơ thể Mạnh Hạo. Nhưng giờ phút này thì yêu đan đã bị che giấu đi, cho nên đối phương không thể nào dễ dàng nhận ra được.

Mạnh Hạo biến sắc, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, miệng há lớn tựa như không biết nên nói gì cho phải.

Thượng Quan Tu cau mày lần lượt tìm tòi bên trong túi trữ vật, cũng chẳng thèm để mắt với đám phi kiếm trong đó, cho dù là tấm gương kia cũng chỉ đảo mắt qua mà thôi. Cuối cùng hắn cũng không phát hiện ra thứ gì có vẻ thần kỳ, cho nên càng thêm khó hiểu vô cùng.

- Thượng Quan sư thúc, ngài...ngài muốn làm gì?

Mạnh Hạo ra vẻ sợ hãi, nhưng cười lạnh trong lòng, vì hắn đã sớm đề phòng chuyện này rồi, mấy thứ như mộc kiếm, lượng lớn linh thạch với đan dược đều vì phòng ngừa vạn nhất mà giấu ở bên chỗ tiểu mập mạp rồi.

- Ta hỏi ngươi, tu vi của ngươi vì sao lại tăng lên nhanh như thế?

Hai mắt Thượng Quan Tu như muốn phóng điện, trừng lên nhìn về Mạnh Hạo.

- Đó là nhờ sự chiếu cố của Hứa sư tỷ và Âu Dương đại trưởng lão, cho ta chút đan dược...

Thân hình Mạnh Hạo run rẩy, cố gắng ra vẻ trấn tĩnh, chỉ là nội tâm hắn lại có chút yên tâm. Vì đối phương không phải vì chuyện của Vương Đằng Phi, chỉ là thấy tu vi mình tăng nhanh cho nên có chút khó hiểu mà thôi.

Thượng Quan Tu lại nhíu mày, chuyện Âu Dương đại trưởng lão thưởng thức tên Mạnh Hạo này, lão cũng biết, bằng không thì có tìm kiếm cũng không ôn hòa như vậy.

Đúng lúc này bên ngoài có truyền tới âm thanh của Hàn Tông.

- Hồi bẩm Thượng Quan sư thúc, trong động phủ của Mạnh Hạo không có thứ gì.

- Lui xuống đi.

Thượng Quan Tu trầm mặc một lát, sau khi Hàn Tông rời đi, rồi nhìn Mạnh Hạo không nói năng gì.

Thời gian chậm rãi trôi đi, cho tới lúc hoàng hôn, thần sắc Mạnh Hạo càng thêm khẩn trương, bộ dáng càng sợ hãi hơn, run run lên tiếng.

- Sư thúc....

- Được rồi, ngươi cũng lui ra đi.

Vẻ mặt Thượng Quan Tu không kiên nhẫn, vẫy tay rồi nói.

Mạnh Hạo vội vàng đứng dậy, ôm quyền cúi đầu, trong lòng tựa như trút được gánh nặng, xoay người nhanh chóng rời khỏi nơi này, tốc độ của hắn đột nhiên bạo tăng, thẳng tới đỉnh Nam Phong mà đi.

Ngay lúc đó, sau khi Mạnh Hạo rời đi không lâu, Thượng Quan Tu bỗng nhiên thay đổi thần sắc, đưa tay cầm lấy cây ngân châm, cẩn thận nhìn một hồi ,sau đó lại quan sát giọt máu đã khô trên đó, trong hai mắt lộ ra tinh mang.

- Không đúng, trong máu hắn có lượng lớn khí tức yêu đan cấp thấp, Âu Dương đại trưởng lão tuy đã che giấu đi cho hắn, nhưng giờ nó đã khô lại cho nên khí thế này hắn là hắn đã nuốt không dưới mấy trăm viên yêu đan cấp thấp. Hắn sao có thể lấy được nhiều yêu đan cấp thấp như vậy chứ, trên người tên Mạnh Hạo này hắn là có nhiều bí mật!

Nói rồi, trong mắt Thượng Quan Tu phóng ra sát khí ngùn ngụt, sau đó thân hình nhảy một cái, hướng về phía Mạnh Hạo rời đi mà đuổi theo.

Tốc độ bay của Mạnh Hạo nhanh, trong lòng tựa như đã trút được gánh nặng, chẳng biết tại sao bản thân vẫn chưa hoàn hồn, vẫn còn cảm giác bất ổn, cho nên giờ phút này hắn chạy tới động phủ Nam Phong, tới bên ngoài động phủ, thì từ xa đã nhìn thấy tên mập từ trong rừng thò đầu ra, sau khi phát hiện Mạnh Hạo đang đi tới, thì tên mập này cũng nhanh chóng chạy tới.

- Làm ta sợ muốn chết, Mạnh Hạo ngươi bị mang đi đã quá lâu rồi...

Tên mập chậm rãi thở phào một cái, vừa nói vừa moi một cái túi trữ vật ra đưa cho Mạnh Hạo.

- Cũng may ta đem túi trữ vật này dấu đi, bằng không đã bị người ta phát hiện rồi.

Thần sắc Mạnh Hạo ngưng trọng, gật đầu đưa tay lấy lại túi trữ vật. Nhưng ngay khi hắn động tới chiếc túi thì từ phía xa, từ một ngọn núi nào đó có tiếng gào thét truyền tới, ẩn chứa bên trong là một đạo cầu vồng với một tốc độ cực nhanh lao thẳng tới nơi này, trong chớp mắt, bên trong đó hiện ra một lão giả, mặc một bộ trường bào màu vàng, chính là Thượng Quan Tu.

Lão thế nhưng mà đang bay! Phải biết rằng chỉ có tu sĩ Trúc Cơ thì mới có khả năng phi hàng, nếu không tới Trúc Cơ, cho dù có pháp bảo tương trợ, cũng chỉ có thể coi qua được thôi, khó có thể lâu dài như vậy....

Một màn này khiến cho Mạnh Hạo chấn động không thôi, nhưng rồi hắn cũng nhìn ra được đối phương không phải là chân chính phi hành, mà chỉ là trượt trên đỉnh dốc xuống, mượn lực phi kiếm tựa như là mình vậy.

Thượng Quan Tu đưa mắt nhìn lại chiếc túi trữ vật mà tên mập đưa lại cho Mạnh Hạo, hai mắt lộ tinh mang, không hề nói lời thừa nào, chỉ lao thẳng tới chỗ Mạnh Hạo, lão cũng có mười phần tự tin, tên này tuyệt đối

khó có thể thoát khỏi bàn tay của lão. Hôm nay bản thân tìm ra được bí mật kẻ này, không chừng tương lai lại mang lại cho mình biết bao nhiêu trợ giúp.

Mạnh Hạo biến sắc, thời gian cấp bách tâm thần hắn vận chuyển không ngừng, nhưng cũng không kịp suy nghĩ gì, hắn không còn cách nào khác, thu hồi lại túi trữ vật, đưa tay bắt lấy tên mập, thân mình nhảy lên, một thanh phi kiếm vờn dưới chân hắn, mang hắn bay thẳng về phía trước.

Tốc độ cực nhanh, cho dù là Thượng Quan Tu cũng phải co rụt lại hai mắt, hừ lạnh một tiếng, sau đó tiếp tục đuổi theo Mạnh Hạo.

Sắc mặt tên mập bị dọa cho tái nhợt, nhưng không hề động đậy gì, sợ ảnh hưởng tới Mạnh Hạo, gã lại càng tin tưởng Mạnh Hạo tuyệt đối sẽ không bỏ mình lại để đào tẩu.

Trên thực tế cũng là như thế, Mạnh Hạo cũng không phải là kẻ như thế, bởi hắn hiểu nếu như hắn ném tên mập lại thì tốc độ có thể mau hơn một chút, nhưng Thượng Quan Tu hắn sẽ giận chó đánh mèo mà hành hạ tên mập này.

- Đáng chết, lúc này trong lòng lão thì đệ tử ngoại tông chỉ là con kiến, còn đệ tử nội môn mới chân chính là người của Kháo Sơn Tông.

Hắn vẫn cắn răng bay nhanh, mắt thấy Thượng Quan Tu đang tới càng gần, Mạnh Hạo lại rơi tiếp xuống một lần nữa, trong thời gian ngắn cũng không đủ sức mà bay tiếp nữa rồi, trên trán hắn tiết ra mồ hôi lạnh không ngừng, tâm thần không ngừng chuyển động, trong chốc lát khi nhìn thấy ngoại tông, hắn bỗng nhiên nghĩ ra một biện pháp.

Hai mắt hắn sáng ngời, hạ người xuống, trước khi Thượng Quan Tu tiến tới gần, thì hắn bước vào ngoại tông, không hề để ý tới lực lượng tu vi, cắn răng lấy ra phi kiếm, hét lớn một tiếng, khiến cho đám đệ tử trong ngoại tông, sau khi thấy được một màn này thì trợn mắt há mồm không

ngừng.

Sắc mặt Thượng Quan Tu âm trầm, tay áo vung lên mà bắn thẳng tới phía Mạnh Hạo, khoảng cách hai người càng gần, chỉ còn không đến chục trượng. Bỗng nhiên Thượng Quan Tu biến sắc, trong giây lát hắn hiểu được mục đích của Mạnh Hạo, nhưng cũng không kịp ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thí luyện nội môn (1)

Mạnh Hạo đã tiến tới gần kề quảng trưởng của ngoại tông, nơi đây có chín cây cột đá bao quanh, Âu Dương đại trưởng lão ngồi trên đài cao, nhắm mắt, phía dưới quảng trường thì chỉ có một mình Vương Đằng Phi đang ngồi khoanh chân ở đó mà thôi.

Nơi này, là nơi báo danh đệ tử tham gia thí luyện nội môn!

- Ta báo danh!

Mạnh Hạo trong lúc bước vào bên trong quảng trường thì trực tiếp hô lớn một tiếng.

- Ta cũng báo danh!

Khuôn mặt tên mập không còn chút máu, nhưng phản ứng cũng không chậm, giờ phút này cũng mau chóng gào lên.

Thượng Quan Tu dừng lại ngay, cũng đứng ở bên ngoài quảng trưởng, ánh mắt lộ ra sát khí âm trầm, nhưng lại tiêu tan vô cùng nhanh, rồi mỉm cười, cùng lúc đó, Âu Dương đại trưởng lão ở trên đài cao mở mắt ra, nhìn về phía Mạnh Hạo, tuy có kinh ngạc về tu vi của hắn nhưng trong mắt vẫn luôn mang theo vẻ tán thưởng không ngừng.

Vương Đằng Phi vẫn luôn nhắm mắt ngồi ở đó, đối với việc Mạnh Hạo tới đây cũng không thèm để ý chút nào.

- Nếu như đã báo danh thì nên ở lại đây đi, không nên đi ra ngoài, chờ hai ngày sau thí luyện mở ra.

Âu Dương đại trưởng lão thản nhiên lên tiếng, ánh mắt tựa như có như

không đảo qua Thượng Quan Tu. Một ánh mắt này khiến cho nội tâm Thượng Quan Tu trầm xuông, nhưng nụ cười trên mặt càng hòa ái hơn, nhìn Mạnh Hạo tựa như có chút tán thưởng vậy.

Mạnh Hạo cũng quay đầu lại nhìn Thượng Quan Tu, hai người đối diện nhau, trong lòng Thượng Quan Tu đầy vẻ tưc giận, nhưng lão chỉ có thể nhịn, sau đó cười gượng vài tiếng, rồi cuối cùng xoay người rời đi.

Không lâu sau, Hàn Tông bước tới, đi nhanh vào trong quảng trường, đưa mắt đầy sát khí nhìn về phía Mạnh Hạo, miệng nở nụ cười, sau đó báo danh.

- Đắc tội Thương Quan sư thúc, có bản lĩnh thì đừng có rời đi, khi nội môn thí luyện mở ra thì cũng chính là lúc ngươi nhận lấy cái chết rồi.

Hàn Tông đi ngang qua người Mạnh Hạo, khẽ giọng nói.

Hai mắt Mạnh Hạo chớp động tinh mang, lạnh lùng nhìn bóng lưng Hàn Tông rời đi.

Ngay sau đó khi hạn báo danh gần hết, nguyên bản ở nơi này trước khi Mạnh Hạo đi vào thì chỉ có một mình Vương Đằng Phi mà thôi, nhưng sau khi Hàn Tông tới, thì có thêm bốn tên nữa cũng đi vào theo.

Bốn người này thì Mạnh Hạo cũng không lạ gì cho lắm, trừ Duẫn Thiên Long, Chu Khải ra, thì còn lại hai người đều hơn ba mươi, một người trong đó cực kỳ khôi ngô, tên còn lại tuy trông gầy yếu nhưng trên mặt hắn có một vết sẹo dũ tợn, trên người bọn họ nồng đậm sát ý, là hai kẻ Ngưng Khí tầng năm nữa.

Bốn tên này sau khi tiến vào nơi này, đều đưa vẻ mặt âm trầm nhìn về phía Mạnh Hạo và tên mập, sát khí trong mắt không hề che dấu chút nào, khí thế vô cùng bức nhân.

Tên mập lập tức khẩn trương vô cùng, hai mắt Mạnh Hạo nheo lại, trong lòng cũng có chút phán đoán với lực ảnh hưởng của Thượng Quan Tu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lại hai ngày đi qua, thời gian cách báo danh chỉ còn có nửa canh giờ, bên ngoài đã thấy không ít đệ tử ngoại tông lố nhố, đám người này không phải đi báo danh, mà là muốn xem trận thí luyện thăng chức nội môn này, phong thái của Vương Đằng Phi ra sao.

Bọn họ lập tức nhìn thấy được trong quảng trường này có tám người, mà càng chú ý tới tên mập có tu vi thấp nhất.

Từng trận bàn tán lập tức vang lên, ngay khi thời gian vừa tới thì một tiếng chuông vang lên, vang động cả Kháo Sơn Tông, liên tục chín lần, dư âm liên miên. Âu Dương đại trưởng lão chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn thoáng qua tám người đang đứng trên quảng trường. Tay áo vung lên, bình đài ở dưới chân lão phóng ra quang mang bảy màu, nháy mắt lớn ra mấy lần, chừng trăm trượng.

Sau khi lão vung tay lên, lập tức tám viên ngọc giản bay ra, thẳng tới trước mặt mọi người, dần dần mọi người cũng nhìn rõ được con số trên ngọc giản, từ một tới tám.

- Không cho phép bỏ quyền, thăng chức nội môn sinh tử do mệnh, kẻ lên đài không địch lại thì chịu thua, trận chiến đầu tiên, một - tám.

Âu Dương đại trưởng lão thản nhiên nói thì đã thấy Vương Đằng Phi mở mắt, cầm lấy một ngọc giản trước mặt mình, thân thể khẽ nhoáng lên, nhẹ nhàng đạp lên đài cao, đứng ở nơi đó mà gió thổi bay mái tóc dài, một thân bạch y trường bào, trông đẹp vô cùng, dung mạo tuấn lãng, khí chất ôn hòa, lại còn có nụ cười hòa hảo luôn mang bên người. Tất cả đã khiến cho tu sĩ tứ phương đều hoan hô không thôi, nhưng họ lại không thể thấy được với khí tức hoàn mỹ như Vương Đằng Phi, thì sự đau đớn thống khổ khi thất bại thế nào.

Giờ khắc này, thân ảnh Thượng Quan Tu xuất hiện trước mặt mọi người, âm lãnh nhìn Mạnh Hạo.

Sắc mặt Doãn Thiên Long khá là khó coi, mắt nhìn ngọc giản viết số tám ở trước mắt, đưa tay bắt lấy nó, sau đó phóng xuất Phong Hành thuật, phóng lên võ đài.

Tựa như cùng trong lúc Doãn Thiên Long nhảy lên trên đài thì chân phải Vương Đằng Phi cũng nhấc lên, toàn bộ đài cao chấn động không ngừng, tựa như có khí thế lăng nhiên mãnh liệt phát tán, thân hình y chưa hề động thì khí thế vô hình này cũng đã tạo nên uy áp mãnh liệt ép cho Doãn Thiên Long phải hạ xuống rồi.

Một màn này khiến cho sắc mặt Doãn Thiên Long đại biến, bởi gã cũng nhận ra, tên Vương Đằng Phi này còn chưa ra tay, chỉ là uy áp không thôi cũng đã khiến cho linh khí trong cơ thể khó có thể vận chuyển được.

- Ta nhận thua...

Doãn Thiên Long không hề do dự lập tức lên tiếng, thậm chí ý niệm xuất thủ thỉnh giáo cũng không hề có, chỉ ôm quyền, cúi đầu thật sâu, sau đó nhảy xuống, bước thẳng ra bên ngoài tràng đấu.

Sắc mặt Âu Dương đại trưởng lão cũng không hề thay đổi gì, chỉ chậm rãi lên tiếng.

- Vương Đằng Phi thắng, trận thứ hai, hai - bảy.

Âm thanh vừa vang lên, tiểu mập mạp run rẩy, nhìn về phía ngọc giản trước mặt mình, nơi có viết số hai, cùng lúc đó, một tên tu sĩ Ngưng Khí tầng năm trên mặt có một vết sẹo, âm lãnh nhìn về phía tiểu mập mạp, sau đó cất bước đi lên đài cao.

- Đi lên rồi lập tức nhận thua đi.

Mạnh Hạo khẽ nói, tay phải khẽ đẩy tên mập về phía trước, lập tức, thân thể gã như viên cầu lăn tới, bắn thẳng lên võ đài.

Thân hình gã vừa rơi xuống, lập tức muốn lên tiếng.

- Nhận thua...

Tiểu mập mạp không dám nói ba chữ, mà chỉ nói được hai, nhưng tên tu sĩ mặt sẹo này chợt hiện sát khí, tay phải nâng lên một thanh phi kiếm, thét gào lao tới chém thẳng vào tiểu mập mạp. Tốc độ phi kiếm cực nhanh, trong chớp mắt đã phóng tới bên cổ của tên mập, mà lúc này, mập mới chỉ kịp nói ra được một chữ “thua” mà thôi.

Thế nhưng vẫn chậm, Mạnh Hạo biến sắc, đột nhiên đứng bật dậy, lúc này tay phải Âu Dương đại trưởng lão đã phất ra, khiến cho thanh phi kiếm chuẩn bị đâm thẳng vào cổ họng của tên mập bị bắn lệch ra ngoài, chỉ đề lại trên cổ hắn một vệt máu mà thôi.

Sắc mặt tên mập tái nhợt, chợt lùi lại phía sau, sau đó bỏ chạy thật nhanh, quay về tới bên người Mạnh Hạo thì hai chân hắn đã sắp nhũn ra rồi, bởi trong chớp mắt kia, hắn đã cảm nhận được lời mời gọi của thần chết rồi.

Mạnh Hạo nhìn vệt máu tươi nơi cổ tên mập, trong mắt lộ ra sát cơ mãnh liệt, đối phương ra tay vô cùng tàn nhẫn, chứng tỏ gã muốn giết người, nhưng gã lại có thể ra tay với cái tên mập tu vi không hề cao này, thực là khinh người quá đáng mà.

Nhất là khi Mạnh Hạo đưa mắt nhìn sang, thì thấy được Thượng Quan Tu ở cách đó không xa, trên mặt cũng tràn ngập sát khí. Trong tâm hắn bỗng nhiên tràn lên một cỗ lửa giận, vì hắn cũng tự hỏi bản thân dường như chưa bao giờ đắc tội phải vị Thượng Quan sư thúc này, thế nhưng đối phương lại cứ bức người khác, còn dám hạ sát thủ nữa.

Mạnh Hạo ở Kháo Sơn Tông bao nhiêu năm nay, rất ít khi lộ ra sát cơ của bản thân, nhưng hiện giờ thì trong mắt hắn, sát khí vô cùng nồng đậm.

Một màn này thì những tu sĩ đang xem ở bên ngoài cũng nhìn ra được sự không thích hợp, cả đám đều nhìn về Mạnh Hạo mà bàn luận không thôi.

- Trận tiếp theo, ba - sáu.

Âu Dương đại trưởng lão hơi nhíu mày, chậm rãi lên tiếng.

- Đắc tội Thượng Quan sư thúc không phải chỉ có ngươi, mà hắn cũng phải chết.

Hàn Tông nắm trong tay ngọc giản mang số ba, đi qua người Mạnh Hạo, khẽ nói một câu, bởi dưới Chưởng môn và đại trưởng lão ra thì Thượng Quan Tu có thể coi là người quyền thế lớn nhất bên trong Kháo Sơn Tông.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Thí luyện nội môn (2)

Điều cũng có liên quan rất lớn tới việc Kháo Sơn Tông tuột dốc, hiện giờ nhân khẩu nơi này ít, mà môn quy lại loạn, đệ tử ngoại tông chỉ biết hỗn chiến, tất thảy những điều này đều thể hiện một điều, Kháo Sơn Tông hẳn sắp biến mất khỏi thế gian này rồi.

Đan dược thì ít, làm sao có thể phát được, tựa như Ngưng Linh Đan ở tông môn khác thì không hề bị hạn chế, là lượng đan dược dùng cho đệ tử bình thường, thì ở Kháo Sơn tông này, nó đã biến thành bảo bối đủ để chém giết nhau đến sứt đầu mẻ trán ra rồi.

Chỉ cần loạn lạc, thì phải xem vào tạo hóa muốn thế nào thôi, cho dù là Ngưng Khí tầng một hay là Ngưng Khí tầng năm, loạn thì loạn, chết thì chết, chứ không hề có sự công bằng ở nơi đây, sinh tử là do mệnh mà thôi. Cũng không có nói đạo lý, chẳng ai chỉ dạy nên tu luyện thế nào, một Ngưng Khí Quyển, là rồng hay là sâu bọ, thì còn phải xem bản thân, thành thì sống, bại thì chết, cứng thì sống, mềm thì chết…!!!

Ai là kẻ có thể giết ra một con đường cuối cùng, thì sẽ trở thành đệ tử nội môn, cũng coi như là môn nhân chân chính của Kháo Sơn Tông, sẽ trở thành đệ tử được Chưởng môn hay Âu Dương trưởng lão để ý.

Chưởng môn Hà Lạc Hoa hiện giờ tuy cũng có lòng muốn tông môn cường thịnh, nhưng lại bị áp lực đến từ các đại tông môn của Triệu quốc, cho nên hắn cảm thấy mệt mỏi vô cùng, sớm có ý muốn rời đi, Âu Dương đại trưởng lão thì tính cách yếu mềm, thường chỉ quan tâm tu vi, mà hiện giờ thọ nguyên cũng không còn nhiều, cho nên cũng không đặt quá nhiều tinh lực vào tông môn.

Về phần đệ tử nội môn, Hứa sư tỷ trường kỳ bế quan, tính tình lạnh lùng, không hề hỏi bất cứ chuyện gì trong môn, Trần sư huynh cũng một lòng

hướng đạo, không muốn tham dự chuyện tình của tông môn, do đó chỉ còn lại một mình Thượng Quan Tu mà thôi.

Tu vi Ngưng Khí tầng chín, hơn chín mươi tuổi, có hiểu biết về tông môn, khiến cho lão không khỏi bước chân vào hàng ngũ sư thúc trong chúng đệ tử, nhưng đây chỉ là do Kháo Sơn Tông đã xuống dốc mà thôi, chứ nếu là một tông môn khác, thì Ngưng Khí cảnh, tuyệt đối không được gọi là sư thúc.

Mạnh Hạo nhìn Hàn Tông, chớp một cái thân hình người nọ đã bay lên đài, đối thủ của Hàn Tông là Chu Khải, giữa hai người cũng chẳng đến mức sinh tử cừu hận, cho nên Chu Khải mau chóng nhận thua luôn, kết thúc một trận chiến này.

Trận cuối cùng vòng thứ nhất, Mạnh Hạo đứng dậy, phóng thẳng lên trên võ đài, đối thủ của hắn là một tên đại hán khôi ngô, tu vi Ngưng Khí tầng năm, trên người tràn ngập sát khí, dường như kẻ này cũng đã trải qua không ít việc chém giết rồi.

Gã chỉ liếc mắt nhìn Mạnh Hạo, sau đó gầm nhẹ một tiếng, toàn thân tựa như to lớn lên, giẫm chân xuống lao thẳng tới phía Mạnh Hạo, tay phải gã nhấc lên, trong tay xuất hiện thanh chiến phủ*, tinh quang trên đó chớp động, hiển nhiên đó cũng không phải vật phàm.

*rìu chiến

Thần sắc Mạnh Hạo âm trầm, không nói một lời, chỉ vỗ lên túi trữ vật, lập tức một thanh phi kiếm phóng ra, với một tốc độ cực nhanh lao tới, nhưng khi tới cách người tên đại hán kia khoảng nửa trượng, thì trên người đối phương bỗng phóng ra một quang mang nhu hòa, trực tiếp ngăn phi kiếm ở bên ngoài.

- Hôm nay, ngươi, nhất định phải chết!

Đại hán nhe răng cười, bởi trước khi gã lên đài đã được Thượng Quan sư thúc cho pháp bảo, cho dù tu vi Mạnh Hạo có nhỉnh hơn gã, thì gã cũng không hề úy kỵ gì hết.

- Bạo…

Thần sắc Mạnh Hạo vẫn thản nhiên, thốt ra một tiếng, thanh phi kiếm kia cũng nổ luôn, đại hán vì thế mà cũng lùi lại vài bước. Chẳng qua quang mang bao phủ toàn thân gã vẫn còn nguyên vẹn, giúp cho gã không nhận phải bất cứ thương tổn nào.

Trong lúc gã đang cười lớn, muốn lao tới, nhưng thân hình của Mạnh Hạo còn nhanh hơn cả hắn. Nháy mắt đã tiếp cận, tay phải hắn vỗ túi trữ vật, hai thanh phi kiếm cùng bay ra, ngay sau đó lại phát nổ. Sau trận nổ đó, quang mang vặn vẹo không ngừng, đại hán kia cũng phải biến sắc, nhưng gã còn chưa kịp phản ứng lại thì bốn thanh phi kiếm đã lao thẳng tới bên gã, lại lần nữa phát nổ, quang mang tức thời bị xé rách, năng lượng đánh thẳng tới ngực tên đại hán, khiến cho gã kêu thảm một tiếng rồi phun ra một ngụm máu.

Không chờ thân hình gã ngã xuống, lại một thanh phi kiếm khác từ chỗ Mạnh Hạo lao ra, phóng ra những tia lửa nhỏ, xuyên thẳng qua cổ họng của tên đại hán này. Một dòng máu phun ra, đại hán ngã thẳng xuống đất, thân thể run run vài cái, cuối cùng tuyệt khí mà chết.

Mạnh Hạo sau khi gia nhập Kháo Sơn Tông, giết người cũng ít, nhưng lúc này hắn ra tay lại vô cùng tàn nhẫn, sau khi giết người, hắn nhảy khỏi võ đài, lạnh lùng nhìn Hàn Tông.

- Tiếp theo là, giết ngươi.

Mạnh Hạo nói xong, liền ngồi xuống, khoanh chân nhắm mắt lại.

Hai con mắt Hàn Tông hơi co lại, sát khí càng thêm đậm.

Tu sĩ bốn phía lúc này mới kịp phản ứng, từng trận kinh hô vang lên, bọn họ đều bị một màn huyết tinh như này làm cho rung động.

- Mạnh Hạo thắng, vòng thứ hai bắt đầu, Vương Đằng Phi, Từ Cách.

Âu Dương đại trưởng lão vẫn thản nhiên lên tiếng, tựa như không hề nhìn thấy một màn huyết tinh lúc trước vậy.

Tên Từ Cách chính là kẻ muốn giết tiểu mập mạp, giờ phút này, gã lên đài không hề do dự gì mà lập tức nhận thua, cung kính cúi đầu với Vương Đằng Phi, rồi xoay người vội vàng bước ra khỏi võ trường.

Hẳn là mọi người lúc này cũng nhìn ra được, cho dù là Hàn Tông, hay mấy kẻ tu vi tầng bốn tầng năm gì đó, thì mục tiêu của bọn họ căn bản không phải thăng chức vào nội môn, mà là giết Mạnh Hạo.

- Trận thứ hai, Mạnh Hạo, Hàn Tông.

Âu Dương đại trưởng lão đưa mắt nhìn về phía Mạnh Hạo thật lâu, sau đó âm thanh của lão vang lên, toàn bộ ánh mắt mọi người đều ngừng trên người Mạnh Hạo và Hàn Tông.

Thần sắc Mạnh Hạo vẫn âm trầm như vậy, cất bước đi lên võ đài, Hàn Tông cũng cùng lúc đó bước lên, hai người căn bản chẳng có gì để nói hết, lập tức động thủ luôn.

Từng trận oanh minh vang lên, trước người Mạnh Hạo là ba thanh phi kiếm đang bay lượn, bên ngoài người Hàn Tông là một quang mang bao phủ, trước người gã có thêm một thanh kỳ phiên*, phát tán ra quang mang năm màu, chớp mắt đã bắn thẳng tới phía Mạnh Hạo.

*cờ hiệu

Mạnh Hạo một lời không nói, ngay khi chiếc kỳ phiên kia đang đánh tới trong chớp mắt, hắn không hề lùi mà tiến lên, tay trái vung lên, một con Hỏa Xà dài hơn năm trượng ngưng tụ, rít gào một tiếng rồi lao thẳng tới trước. Ngọn lửa biến ảo, tựa như đã chẳng phải là xà nữa rồi, dường như đó là mãng, không gian nó đi qua, nhiệt độ tăng lên không ngừng.

Đúng lúc đó, tay phải Mạnh Hạo vỗ lên túi trữ vật, lập tức sáu thanh phi kiếm xuất hiện, cùng lao thẳng ra ngoài.

Hàn Tông cười lạnh, sát khí bốc lên ngùn ngụt, thân hình bước lên một bước, tay trái ấn xuống mặt đất, khẽ gầm một tiến, sau đó toàn bộ võ đài rung chuyển, ở trước người hắn lại xuất hiện một tên thạch nhân cao chừng một trượng. Thạch nhân gầm rú lao thẳng về phía trước, va chạm với Hỏa Xà kia, sau đó vang lên một tiếng nổ lớn.

Hai bên đang đối chiến thì xung quanh chiếc kỳ phiên kia bỗng nhiên nổi lên từng trận gió, phóng thẳng tới đám phi kiếm đang chắn trước người Mạnh Hạo, trong nháy mắt, hai mắt Hàn Tông bỗng hiện tinh mang.

- Ngũ Mang Thuật!

Dường như ngay lúc Hàn Tông vừa hô lên thì chiếc kỳ phiên nhiều màu kia cũng rung động theo, lưu quang phóng ra tứ phía, hai làn sương mù phun ra, dần dần hóa thành hai con lệ quỷ, thê lương thét gào, lao thẳng tới Mạnh Hạo. Chẳng qua vụ hồn thứ hai còn khá là ảm đạm, cũng bởi vì tu vi của Hàn Tông cũng chỉ có thể phóng ra được đến mức này mà thôi.

Hai vụ hồn này vừa lao ra, đã khiến cho tu sĩ xung quanh phải kinh hô không ngừng.

- Đây là tuyệt kỹ Ngũ Mang thuật của Thượng Quan sư thúc! Nghe nói ở trong tông thì đó là pháp thuật mạnh nhất dưới Trúc Cơ, Hàn sư huynh thực sự thi triển ra được!

- Hàn Tông thế mà lại có thể thi triển ra được! Đúng rồi, hẳn là do lá kỳ phiên kia, chẳng lẽ đó là pháp bảo mà Thượng Quan sư thúc luyện chế ra sao?

Hai vụ hồn thét lên những tiếng sắc nhọn, chói tai, thế tựa chẻ tre lao mạnh tới, sáu thanh phi kiếm của Mạnh Hạo vừa chạm phải đã bị hai vụ hồn đánh cho tan nát.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Giết Hàn Tông, chiến Đằng Phi!

Thượng Quan Tu ở dưới đài, trên khóe miệng bỗng lộ ra một nụ cười âm trầm, lão không quan tâm tới Mạnh Hạo sống chết thế nào, lão chỉ cần có pháp bảo ở trong túi trữ vật của Mạnh Hạo mà thôi…

Thậm chí lúc trước khi biết tin Mạnh Hạo báo danh tham gia thí luyện nội môn, lão còn đi tìm hai người Chu, Duẫn để tìm hiểu về thứ gọi là yêu thuật trong trận chiến trên Hắc sơn lúc Mạnh Hạo kích động vào đàn yêu thú.

Nhưng theo Thượng Quan Tu thì, đó không phải là yêu thuật, mà hắn là một kiện chí bảo.

Hai mắt Mạnh Hạo hơi ngưng lại, khi thấy hai vụ hồn kia đã chuẩn bị lao thẳng tới, tay trái hắn nâng lên, quét mạnh về phía trước, một đạo phong nhận vô hình xuất hiện, bằng vào tốc độ cực nhanh chém thẳng vào hai vụ hồn kia.

Cũng lúc đó, Mạnh Hạo lấy ra vài viên yêu đan rồi ném vào trong miệng, sau đó vỗ lên túi trữ vật, từng đạo kiếm quang từ trong đó nhanh chóng phóng thẳng ra ngoài, đảo mắt qua đã thấy có hai mươi thanh, số lượng nhiều tới mức phô thiên cái địa, khí thế bức nhân, cùng lúc phóng thẳng về phía hai hồn vụ đang thét gào ngoài kia.

Những thanh phi kiếm này, có không ít thanh đã bị tàn phá, màu sắc hỗn tạp.

Một màn này khiến cho tu sĩ bên dưới phải hoảng sợ không thôi. Bọn họ còn chưa kịp lên tiếng bàn luận gì thì phong nhận và hai vụ hồn kia đã va

vào nhau, từng đợt chấn động sau vụ nổ tràn ra, ngay sau đó là những thanh phi kiếm cũng lao tới không ngừng, trong sát na đó, tiếng kêu rên thảm thiết truyền tới, cho dù hai hồn vụ kia có mạnh ra sao thì phi kiếm của Mạnh Hạo cũng quá nhiều rồi.

Đám phi kiếm cùng phóng lên, trực tiếp chém cho hai vụ hồn kia tan nát, sau đó cùng chém thẳng lên cái kỳ phiên nhiều màu kia, tiếng nổ ùng ùng, cái kỳ phiên này lập tức hỏng hẳn. Mà hai mươi thanh phi kiếm thì mới tiêu hao có phân nửa, những thanh còn lại biến thành từng đạo kiếm quang. Trong lúc Hàn Tông còn đang há mồm trợn mắt, thì Mạnh Hạo vỗ lên túi trữ vật, lấy ra yêu đan nuốt vào, sau đó từ trong túi trữ vật lại bay thêm ra hơn mười thanh phi kiếm nữa, cùng nhau phóng tới.

Hàn Tông cũng không thể nào ngờ tới được Mạnh Hạo lại có nhiều phi kiếm đến như thế, giờ phút này gã hoảng sợ vô cùng, cố gắng lui ngay về sau, tay phải nâng lên, ở trước người lại nhiều thêm một tầng quang mang. Tuy có hai quang mang bảo vệ nhưng Hàn Tông cũng vẫn chưa yên lòng, giờ phút này gã có một cảm giác da đầu run lên không ngừng, tựa như một cỗ nguy cơ sinh tử đang tồn tại, uy hiếp gã. Tay phải lại đảo qua, một khối ngọc bội hiện ra trước người gã, phóng ra một tầng quang mang thứ ba bao quanh người gã, lúc này Hàn Tông mới yên tâm được.

Đúng lúc đó, thì trận mưa kiếm kia cũng đã bay tới gần, kiếm quang chói lóa đâm thẳng tới tầng thứ nhất, từng tiếng nổ không ngừng, quầng sáng kia dần bị đánh nát, tựa như yếu ớt tới mức không chịu nổi một kích, ngay sau đó, tầng thứ hai cũng ra đi theo, không cách nào ngăn cản được cơn mưa kiếm đang lao tới này.

- Làm sao lại có nhiều phi kiếm như thế?

Hai mắt Hàn Tông co rụt lại, khuôn mặt hoảng sợ, thân hình tựa như muốn lui về phía sau.

Trong sát na đó, quang mang thứ ba cũng đã bị phá nát, viên ngọc kia

cũng bị trận mưa kiếm chém trúng, cuối cùng chia năm xẻ bảy mà tan vỡ. Mưa kiếm vượt qua trở ngại, dưới tiếng kêu thảm thiết thê lương của Hàn Tông, toàn bộ cùng đâm lên người gã. Một mảnh kiếm rậm rạp đâm qua, mang theo thân thể Hàn Tông bay lên, rồi thi thể hắn rơi thẳng xuống dưới võ đài, chỉ kịp giãy vài cái, rồi tuyệt khí mà bỏ mình, thân thể gã lúc này chẳng khác gì một con nhím, khiến cho mọi người đang xem phải hít vào một hơi lạnh lẽo, đầy vẻ hoảng sợ không thôi.

- Đây...đây...sao mà lắm phi kiếm như vậy?

- Không hổ là mở tiệm tạp hóa, đám phi kiếm này nhiều như vậy, mấy ngày trước ta thấy có người còn bán ra chục thanh, hắn trong mấy tháng này hắn cũng không phải là mua bán đan dược, mà là mua bán pháp bảo.

- Ta cảm thấy tên Mạnh Hạo này hắn là có kỳ ngộ, bằng không tu vi hắn cũng không thể nào tăng lên nhanh đến như vậy, hắn là lúc đó hắn đã kiếm được không ít bảo bối rồi...

Âm thanh nghị luận vang lên không ngừng, mọi người đang bàn tán thì sắc mặt Thượng Quang Tu vô cùng âm trầm, nhíu mày không ngừng.

Mạnh Hạo đứng trên đài, sắc mặt tái nhợt, linh khí trong cơ thể chỉ còn vài phần, lúc nãy còn xuất ra đến hai mươi thanh phi kiếm, cho dù hắn có là Ngưng Khí tầng sáu thì linh khí trong cơ thể vẫn tiêu hao nhanh hơn cả bình thường. Còn may là trong quá trình hắn còn không ngừng nuốt thêm yêu đan để bổ sung nguyên khí cho bản thân, cho nên ra tay mới lưu loát đến như vậy. Đây là những gì mà hắn tổng kết ra, phương thức chiến đấu thích hợp với hắn nhất, hắn vẫn thường xuyên luyện tập, cho nên là thuần thục vô cùng.

Mạnh Hạo vung tay phải lên, đám phi kiếm đang cắm trên người Hàn Tông cùng bay lên, mang theo máu tươi quay về bên người hắn, lượn quanh hắn một vòng, rồi bị thu vào trong túi trữ vật.

Sau khi đi xuống, Mạnh Hạo lập tức ngồi xuống khoanh chân bên người tiểu mập mạp, không ngừng nuốt đan bổ sung, yêu đan trong miệng nhanh chóng tan ra, giờ phút này hắn cũng chẳng cố kỵ chuyện dùng yêu đan nữa, dù sao một trận chiến ở Hắc sơn thì hắn cũng có lý do vì sao bản thân lại kiếm được không ít yêu đan như thế.

Hơn nữa, hắn đối với trận chiến tiếp theo có một sự chấp nhất, nỗi khuất nhục ngày đó, bốn chỉ đó của Vương Đằng Phi, hắn hôm nay muốn thu về cả vốn lẫn lãi.

Hắn chờ ngày này, thực là quá lâu rồi!

Âu Dương đại trưởng lão nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt hiện ra vẻ tán thưởng không hề che dấu, từ khi Mạnh Hạo tiến vào ngoại môn, lão vẫn luôn thưởng thức tên tiểu tử này, thậm chí càng về sau thì càng nhìn càng thấy thuận mắt hơn, mà lúc này thấy sự trưởng thành của Mạnh Hạo, lão cũng tỏ ra thần sắc thoải mái.

Lão cũng không cần biết Mạnh Hạo có kỳ ngộ gì, vì thân là tu sĩ, có cơ duyên là phép màu của tạo hóa, mà những kẻ đạt được kỳ ngộ lại luôn là người mà mình tán thưởng, Âu Dương đại trưởng lão lúc đầu thì tươi cười hòa ái, nhưng càng về sau thì càng thêm tiếc nuối và lo lắng.

- Thí luyện nội môn, kẻ xuất chiến thì không màng sinh tử, tư chất của Vương Đằng Phi trăm năm khó gặp, còn nhỏ tuổi mà tu vi không hề tầm thường, ngày sau nhất định sẽ thành công tiến vào Trúc Cơ, dù cho lúc tông môn cường thịnh thì cũng hiếm có, Mạnh Hạo thực không phải đối thủ của tên này rồi.

Âu Dương đại trưởng lão lại than nhẹ một tiếng.

Thượng Quan Tu trong đám người lúc này thần sắc âm trầm không thôi, hai mắt lão càng thêm co lại.

Lão không thể ngờ tới một điều là Mạnh Hạo lại có thể chiến thắng được Hàn Tông, nhất là khi lão cho Hàn Tông không ít bảo bối, huống hồ còn mang một cây ngũ thái phiên cho Hàn Tông, có thể phóng ra được vụ hồn, tưởng rằng có thể giết chết Mạnh Hạo thật dễ dàng.

Thế nhưng Mạnh Hạo chỉ phất tay một cái đã phóng ra vài chục thanh phi kiếm, phá hủy tất cả, nghĩ tới việc Mạnh Hạo có được vài chục thanh phi kiếm, lão cũng kinh hãi không thôi, tuy đám phi kiếm kia toàn là mặt hàng cấp thấp, tiện tay là hỏng, nhưng dù cho là phế thiết, mà số lượng nhiều thì cũng đủ làm cho người khác khiếp sợ rồi.

Cùng lúc đó ở trên đỉnh Đông Phong của Kháo Sơn tông, có một trung niên nam tử tầm tuổi chừng bốn mươi, mang trên mình một thân thanh sam, tựa như một vị văn sĩ, đứng ở đó, hai mắt hiển lộ tinh mang kỳ dị, lúc y nhìn xuống quảng trường ở bên dưới, ánh mắt vẫn luôn dán chặt lên trên người Mạnh Hạo.

- Kẻ này... Lúc trước ta cũng thấy hắn rồi, tuy tư chất bình thường, nhưng lại là kẻ có cơ duyên hơn người.

Trung niên nam tử này chính là cường giả Kết Đan của Kháo Sơn tông, Chưởng môn Hà Lạc Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chiến! (1)

- Lần này nếu như không có Vương Đằng Phi, hắn hắn sẽ tiến vào nội môn, nhưng Vương Đằng Phi xuất hiện thì hấn... thực khó...

Hà Lạc Hoa đưa ánh mắt nhu hòa nhìn về phía Mạnh Hạo, thân là tu sĩ Kết Đan, là Chường môn của Kháo Sơn Tông, tự nhiên sẽ không để ý tới kỳ duyên hay tạo hóa của đám đệ từ Ngưng Khí, chút khí lượng ấy hắn là phải có.

Đệ tử càng có vận khí thì hắn lại càng vui mừng, chỉ là đối với Mạnh Hạo, nguyên nhân có Vương Đằng Phi xuất hiện, cho nên Hà Lạc Hoa cùng không thể nhìn ra cơ hội chiến thắng của hắn là bao nhiêu.

- Đánh tiếc lúc này trảm ngọc đã định tam phân... Sớm đã đặt ra danh ngạch cho Vương Đằng Phi, bằng không thì... Hà Lạc Hoa lắc đầu cân nhấc một hồi. Nếu như Mạnh Hạo lâm vào thế phải chết, mình có nên ra tay cứu hắn hay không. Một lúc sau, y lại thở nhẹ ra một tiếng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Âu Dương đại trường lão vẫn luôn để ý Mạnh Hạo, cùng thấy linh khí trong cơ thê Mạnh Hạo đang từ từ khôi phục trở lại, cho nên không tiếp tục tuyên bố trận tiếp theo, loại thiên vị rõ ràng này thì mọi người cùng chẳng có ai dám nói gì.

Về phần Vương Đằng Phi, trong mắt y cũng chẳng coi ai ra gì. Tu vi Mạnh Hạo đột nhiên tăng mạnh khiến y hơi kinh ngạc, có thể nghĩ tới ngày này đó do Âu Dương đại trưởng lão ngăn cản, cho nên cũng không nghĩ nhiều nửa. Trong lòng y cũng không cho rằng Mạnh Hạo cùng người đoạt đi chí bão của y là một, vì y xác định, chính là quang điểm ảm đạm đó mới chính là đầu sỏ cướp đi tất cả của y.

Nghĩ tới chuyện này, trong lòng y lại đau đớn không thôi, dường như

muốn phun máu tại đương trường, truyền thừa kia giờ y cũng không có liên hệ gì, cuối cùng cũng không cảm nhận được, coi như y đã là người ngoài, hiện giờ có để cho kẽ đạt được truyền thừa đứng trước mặt y thì y cùng không thể nào phát hiện được.

- Truyền thừa không thuộc về ta. nhưng kiện chí bào kia...

Vương Đằng Phi âm thầm nắm chặt tay, thanh kiếm kia, y cũng đã nhìn thấy một vài lần, hơn nửa sau khi tra cứu một chút miêu tả về nó trên sách cổ; thậm chí ngay cả tác dụng cũng không rõ. Nhưng trên sách cổ cũng nhắc tới, kiếm này là thiên hạ độc nhất vô nhị, linh lực thiên địa, vô kiên bất tồi.

Vốn định sau khi đoạt được thì mang đi nghiên cứu, nhưng tới hôm nay thì đà trớ thành chuyện mơ tưởng rồi.

Vương Đằng Phi từ từ nhắm hai mắt lại, hít sâu một cái, khiến cho mọi người cảm thấy như y vần ôn hòa ngồi khoanh chân ở đó như cũ, tựa như không để ý tới những chuyện bên ngoài chút nào.

- Ta là Vương Đằng Phi, chí bảo truyền thừa cho dù có bị người đoạt đi, nhưng nội môn Kháo Sơn Tông, vẫn như cũ là của ta, là chuyện dự trù thứ hai của ta. Cho dù không có chí bảo truyền thừa, thì ta cũng phải đi tới nội môn Kháo Sơn Tông mà ta chán ghét này, tất cả cũng chỉ vì tạo hóa thứ hai thuộc về ta mà thôi.

- Một lần thất bại thì có tính là cái gì. ta là Vương Đằng Phi!

Trong tâm y không ngừng dậy sóng, dần dần., chẳng những bên ngoài tĩnh lặng, nội tâm bên trong cùng tĩnh lặng theo, tựa như đã đẩy hết đả kích, thất bại ra khỏi lòng. kiêu ngạo, bởi vì V là Vương Đằng Phi, V là thiêu kiêu chi tử- V là con cưng của thiên địa.

Y lãnh đạm, bời vì lần thí luyện nội môn này mở ra hoàn toàn là vì y,

chẳng qua chỉ là một màn diễn cho phù hợp với môn quy mà thôi. Từ khi y tiến vào bên trong Kháo Sơn Tông thì y đã khác biệt mọi người rồi, tưởng là ngoại tông, thực chất y sớm đã là đệ tử nội môn rồi.

Y vẫn luôn bình tĩnh, bởi ngay cả Kháo Sơn tông, y cũng không để vào trong mắt, loại tiểu tông môn như này. y thấy. chỉ cần gia tộc tùy ý phái ra một người. thì cùng có thể khiến cho nơi đây bị siết sạch, chó gà không tha. Nếu không phải bản thân y cố ý chọn nơi này, với thân phận như vậy thì y sao có thể tới cái vùng hẻo lánh Triệu quốc này, cứ ở lại bên trong gia tộc cường đại nơi Nam Vực, oai phong một cõi mới đúng.

Cho nên y kiêu ngạo, lãnh đạm, bình tĩnh, cứ để cho thời gian chậm rãi mà đi, dường như y đang chờ cái kẻ mà y không nhớ nổi tên kia đang tự khôi phục lại tu vi...

Thời gian trôi qua một nén nhang. Hai mắt Mạnh Hạo chợt mỡ ra, trong mắt lấp lóe tinh quang, chiến ý thiêu đốt không ngừng, sau khi giết tên đại hán Ngưng Khí tầng năm, rồi giết Hàn Tông, ngày hôm nay là ngày mà hắn giết người nhiều nhất, cho nên lúc này hắn càng mong có thể dầm nát Vương Đằng Phi dưới chân., trả lại cho hắn toàn bộ những khuất nhục khi trước.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo chậm rãi đứng lên.

- Trận chiến thí luyện cuối cùng, Mạnh Hạo, Vương Đằng Phi. kẻ thắng sẽ thăng chức thành đệ tử nội môn.

Âu Dương đại trưởng lào đưa mắt nhìn Mạnh Hạo. đầy vẻ cổ vũ, chậm rãi lên tiếng.

Khi thân ảnh của Mạnh Hạo xuất hiện, thì mọi ánh mắt đều tập trung lên người hắn. Lúc hắn nhảy lên trên võ đài, thì Vương Đằng Phi cũng mở mắt. lạnh nhạt cất bước theo, bên trong đám đệ tử ngoại tông bất chợt vang lên âm thanh bình luận không ngừng.

- Hắn thật là dám lên sao? Cho dù tu vi của tên Mạnh Hạo này cùng không tầm thường nhưng hắn muốn khiêu chiến Vương sư huynh thì đúng là không biết tự lượng sức mình rồi.

- Con đường của cường giả, sẽ luôn xuất hiện những khối đá lót chân, mà hắn chính là một trong nhừng khối đá mà Vương sư huynh sẽ đạp lên trên con đường quật khởi của mình.

- Ta còn nhớ lần trước kẻ này cướp đi pháp bảo mà Vương sư huynh cho người khác, kết quả là trước mặt mọi người, bị Vương sư huynh thu lại. Hắn khi đó ở trước mặt Vương sư huynh chẳng khác gì một con kiến.

Âm thanh bàn tán không ngừng truyền tới, đủ loại âm thanh chế nhạo vang vọng khắp nơi, cũng chẳng phải bọn họ có thù hận gì quá sâu với Mạnh Hạo, mà Vương sư huynh ở trong lòng mọi người là cảnh giới khó có thế khiêu khích được.

- Hắn mà chết trong tay Vương Đằng Phi thì túi trữ vật kia sẽ khó cầm đây.

Thượng Quan Tu vẫn nhíu mày, đưa mắt nhìn về phía Mạnh Hạo.

Trong lúc mọi người vẫn đang chê bai, đặt Mạnh Hạo vào thế đối lập thì đột nhiên, một âm thanh không to nhưng lại bén nhọn vang lên...

- Mạnh Hạo tất thắng, Mạnh Hạo tất thắng, đệ tử nội môn chính là Mạnh Hạo!

Tên mập đứng ở đó mà gào hắn lên, âm thanh của gã sắc vô cùng; cho nên vang vọng tới từng ngóc ngách trên quảng trường.

Tất cả nhừng âm thanh hồn tạp bèn ngoài. đối với Mạnh Hạo đà bước lên đài, thì tựa như xa xôi vô cùng. Hắn bình tĩnh đứng đó, đưa ánh mắt lạnh

lùng nhìn Vương Đằng Phi. Mạnh Hạo hiểu, từ lúc hắn bắt đầu tu hành đến nay thì đối phương là kẻ mạnh nhất, và giờ cùng là trận chiến gian nan nhất của hắn.

Nhưng Mạnh Hạo cũng không lùi bước, hắn muốn chiến, hắn muốn ra tay, nam nhi trên đời có một số việc nhất định phải làm. là vì một khẩu khí trường tồn thiên địa.

Từng ngày tháng qua hiện lên trong đầu hắn, khiến cho Manh Hạo nhẹ nhàng sờ lên túi trữ vật.

Nơi đó, còn cất giữ mấy miếng móng tay nhiễm máu mà hắn nhổ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chiến (2)

Chương 50: Chiến (2)

Thản nhiên đảo mắt về phía Mạnh Hạo, Vương Đằng Phi lặng lẽ đứng đó, ánh mắt bình ổn, bên trong ẩn chứa khí thế cao cao tại thượng, tựa như đối mặt với một con kiến năm nào

Tay phải y vung lên, tựa như phẩy ruồi, ngay sau đó ở trước người Vương Đằng Phi, một cỗ toàn phong bắt đầu xuất hiện, đảo quanh người y một vòng rồi lao thẳng tới phía Mạnh Hạo đang đứng

Trong mắt Mạnh Hạo chớp lóe tinh quang, đối với Vương Đằng Phi hắn cũng chẳng có điều gì muốn nói hết, tất cả đều ở trên thân kiếm, nằm trong pháp thuật, đối với hắn mà nói thì, trong mười tám năm qua, đây là một trận chiến mạnh mẽ nhất

Thân hình hắn bước về phía trước nửa bước, tay phải nâng lên, một đạo phong nhận cũng xuất hiện ngay đó, va chạm kịch liệt với trận toàn phong kia, vang lên những âm thanh ùng ùng, từng đợt gió tán loạn bay ra ngoài

Chiến!

Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, hai mươi thanh phi kiếm nhất tề bay ra, mặc dù có chút nghiêng ngả khó có thể vững vàng, thế nhưng vẫn bột phát ra kiếm quang chói mắt, khí thế bàng bạc

Tay phải hắn lại chỉ về trước, hai mươi thanh phi kiếm hóa thành những đạo cầu vồng, linh động không ngừng, lao tới lao lui, đâm thẳng về phía Vương Đằng Phi

Chiến!

Kiếm quang như mưa, tạo nên những mũi nhọn huyết sắc chói mắt, ngưng tụ lực lượng của hai mươi thanh phi kiếm, chớp mắt lao thẳng tới bên Vương Đằng Phi

Trong một chớp mắt khi va chạm với trận toàn phong kia, từng tiếng nổ vang động không ngừng, toàn phong bị xé rách, nhưng những thanh phi kiếm này cũng bị lực gió đánh bay, chuyển động mất phương hướng, bị gió cuốn đi mất

Nhìn như phi kiếm đang đi theo dòng gió xoáy, thực ra thì dòng gió xoáy kia càng ngày càng yếu rồi, cũng sắp tiêu tan không biết chừng

Thân sắc của Vương Đãng Phi cũng chả có biến hóa gì, chỉ mang trên mặt một vẻ kiêu ngạo lạnh nhạt, chậm rãi bước lên nửa bước, một bước này hạ xuống, tu vi Ngưng Khí tầng sáu đỉnh phong nháy mắt bột phát ra

Linh áp trong cảnh giới bất chợt ép xuống, tay phải bấm quyết chú, một đạo thủy ti tựa như tơ tuyết trong suốt, chợt phóng thẳng tới người Mạnh Hạo

Đây cũng không phải thuật pháp của Kháo Sơn tông, mà là gia truyền chi thuật của Vương Đằng Phi

Hai mắt Mạnh Hạo cứng lại, không hề do dự lấy yêu đan ra nuốt vào, tay trái huy động đám phi kiếm đang bị gió lay động, khiến cho bọn chúng bay xiêu xiêu vẹo vẹo mà quay về bên hắn, đồng thời, tay phải hắn cũng bấm quyết chú, một con Hỏa Mãng dài mấy trượng trực tiếp xuất hiện

Nó lao thẳng tới đạo thủy ti kia, lập tức phát ra một tiếng nổ đinh óc, tạo nên một hồi gió lốc

- Thủy Phong, trảm

Vương Đằng Phi thản nhiên lên tiếng, trong mắt không hề có sự khinh thường, chỉ có bình tĩnh, nhưng lại có sự tự tin như lúc y muốn phế bỏ tu vi của Mạnh Hạo vậy

Gần như ngay khi y vừa thốt lên câu nói đó, thì đám thủy ti tựa như dung hợp với trận gió xoáy kia, hóa thành một cây trường côn, dùng thủy làm thân, dùng phong gia tốc, đánh thẳng từ trên xuống đầu Mạnh Hạo

Hai mươi thanh phi kiếm cùng lao tới, ngăn cản thanh trường côn kia, trong những tiếng nổ không ngừng, đám phi kiếm tựa như mất đi khống chế, tán loạn không thôi, có một số thanh gần như nát vụn ra rồi, Mạnh Hạo cũng đã lùi tới biên võ đài, trước người hắn lúc này đã hiện lên một vết đập hình bàn tay, to chừng ba trượng, vết tích này đánh sâu thẳng vào bèn trên mặt võ đài, cảm giác thực kinh hãi

Một vết máu xuất hiện nơi mi tâm Mạnh Hạo, máu tươi chảy từ trên mũi hắn, rơi xuống mặt đất, khiến cho hắn trông dữ tợn vô cùng

Hai mươi thanh phi kiếm có thể làm thịt được Hàn Tông, thế nhưng đối mặt với Vương Đằng Phi, thậm chí còn không thể khiến đối phương xuất ra pháp bảo, chỉ một pháp thuật mà Mạnh Hạo chưa nhìn thấy bao giờ, đã suýt nữa khiến cho hắn táng mạng nơi đây rồi

Nếu như Mạnh Hạo là tu vi Ngưng Khí tầng năm, một trảm này, hắn thực tránh không nổi

- Thiên tư của Vương Đằng Phi rất mạnh, hơn nữa lại am hiểu không ít thuật pháp uy lực lớn trong Ngưng Khí cảnh, cho dù Ngưng Khí tầng bảy gặp y thì cũng phải đau đầu không thôi

Một trận này Mạnh Hạo hắn là sẽ phải chết

Thượng Quan Tu càng nhíu mày hơn, tuy trong mắt vẫn chứa sát khí khi

nhìn Mạnh Hạo, nhưng vẫn luôn tự hỏi bản thân nên lấy túi trữ vật của Mạnh Hạo thế nào sau khi hắn chết

Thấy Mạnh Hạo tránh được một trảm này, thần sắc Vương Đằng Phi vẫn bình tĩnh như cũ, tựa như một kích vừa rồi đối với y chỉ là tùy ý, như một con voi đạp lên một con kiến, cho dù đối phương có thể thoát được lần một, nhưng lần thứ hai vẫn là bị đạp mà thôi

Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn nở một nụ cười, thân hình bước tiếp lên, tay phải tùy ý chỉ thẳng vào Mạnh Hạo

Một chỉ này vừa xuất, Mạnh Hạo đã không thể nào nghe được tiếng bàn tán bên ngoài nữa, tràng cảnh ngày trước hiện lên trước mắt hắn, trong thế giới đó, Vương Đằng Phi cũng dùng một chỉ mà trói buộc thân thể mình, một chỉ diệt đi ngọc bội, một chỉ lấy đi hồ lô, một chỉ muốn phế bỏ tu vi của bản thân mình

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra chiến ý mãnh liệt, ngày đó hắn khuất nhục dưới mấy chỉ đó

Nhưng hôm nay hắn đã không còn yếu nhược như lúc trước, tuy lúc trước hắn là bị ép buộc tới thí luyện nội môn ngay khi bản thân còn chưa có báo danh, nhưng dù sao thì hắn vẫn có chuẩn bị rồi, hơn phân nửa thời gian một tháng vừa qua hắn vẫn luôn dùng cách hy sinh độ linh động, dùng phương pháp trực lai trực vãng để khống chế càng nhiều phi kiếm hơn

Dường như ngay khi đầu ngón tay của Vương Đằng Phi hạ xuống, Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, yêu đan vào miệng là lúc hai tay hắn phóng ra ngoài, bấm pháp quyết, niệm thần chú, lập tức toàn bộ phi kiếm trên quảng trường chấn động, tiếng kiếm minh trong một khắc này kinh thiên động địa, nơi này có mười thanh kiếm đang gào thét, nơi đó có hơn mười thanh đang điên cuồng, chỉ trong nháy mắt, đám phi kiếm tăng tốc độ, hóa thành một màn mưa kiếm từ bốn phương tám hướng bay thẳng về

phía Mạnh Hạo

Chỉ trong chớp mắt, khi hai tay Mạnh Hạo hạ xuống, hướng tới một chỉ kia của Vương Đằng Phi, thì đám phi kiếm mang theo khí thế kinh người, gào thét mà lao thẳng tới chỗ Vương Đằng Phi

Cũng trong lúc đó từ trong túi trữ vật của hắn lại càng bay ra thêm nhiều phi kiếm hơn

Số lượng phi kiếm lần này hắn khống chế thực sự đã vượt qua cực hạn ban đầu, mang theo một khí thế phô thiên cái địa, đâm thủng mọi rào cản, đâm tới một chỉ kia của Vương Đằng Phi

Rầm!

Một tiếng nổ chấn động cả ngoại tông, hai mươi thanh phi kiếm, khi tới khoảng cách nửa trượng với ngón tay của Vương Đằng Phi thì ngừng lại, một tiếng nổ vang lên, thì hai mười thanh kiếm cùng bị đánh bay, có không ít đã bị hỏng mà vỡ vụn, thế nhưng cũng đã cản lại được một chỉ đó của Vương Đằng Phi rồi

Khóe miệng hắn lại tràn ra máu tươi, lập tức lấy ra yêu đan nuốt vào, trong mắt đầy những tơ máu, sát khí nồng đậm tới cực điểm, nhưng lại không hề nói một lời nào, tính cách của hắn là như vậy, càng muốn giết người, càng phẫn nộ thì càng trầm mặc

Thần sắc Vương Đằng Phi vẫn thản nhiên như cũ, tựa như không hề để ý tới Mạnh Hạo chút nào, loại cảm giác khinh thị, kiêu ngạo này cũng chỉ là vì y là Vương Đằng Phi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Nỗi Nhục Một Chỉ Ngày Đó, Hôm Nay Ta Trả Lại (1)

Chương 51: Nỗi Nhục Một Chỉ Ngày Đó, Hôm Nay Ta Trả Lại (1)

Thần sắc Vương Đằng Phi vẫn thản nhiên như cũ, tựa như không hề để ý tới Mạnh Hạo chút nào, loại cảm giác khinh thị, kiêu ngạo này cũng chỉ là vì y là Vương Đằng Phi!

Một bước đi lên, một chỉ thứ hai

Chỉ thứ hai này lúc trước đã phá hỏng ngọc giản của Mạnh Hạo, nay lại tiếp tục hạ xuống

Mạnh Hạo cũng không lau đi vết máu nơi khóe miệng, mà trực tiếp nuốt lại, tay bấm quyết chú, miệng niệm pháp chú, đám phi kiếm tán loạn lại lao ra, thẳng tới người đối phương

Hắn quyết đoán bỏ đi khống chế đám phi kiếm này cũng vì có ý muốn để chúng tăng thêm quán tính mà đâm về phía trước

Tay phải vỗ mạnh lên túi trữ vật, kiếm quang dần tắt, lại có hơn hai mươi thanh phi kiếm hiện ra, biến thành đợt thứ hai, điên cuồng mà lao đi, màn mưa kiếm này, tổng cộng đã có gần bốn mươi thanh phi kiếm rồi!

Mạnh Hạo hiểu chiến thuật của bản thân có sơ hở, vì phi kiếm đã không còn linh động, chỉ còn tốc độ và sự sắc bén, cho nên nếu đối phương muốn tránh né tuy chật vật nhưng không khó, chẳng qua hắn nắm được, lấy sự kiêu ngạo của đối phương thì hắn sẽ không tránh đi đâu

Mà cho dù có tránh đi thì Mạnh Hạo cũng từng nghĩ tới rồi, cho nên hắn

cũng có biện pháp để ngăn cản

Một màn chiến đấu đỉnh phong nhưng vậy, trong tu sĩ Ngưng Khí cực kỳ hiếm thấy, có thể nói ở trong Triệu quốc, mấy trăm năm qua, Ngưng Khí tầng sáu cũng không thể nào tìm thấy được một trận chiến kinh người đến như vậy!

Phi kiếm của Mạnh Hạo cũng đủ, vả lại sau một trận chiến Hắc sơn hắn vẫn luôn cân nhắc xem bản thân nên chiến đấu ra sao, dùng Phong Nhận thuật phụ trợ, để cho hắn có thể vận chuyển lượng lớn phi kiếm, nhưng hoang phí linh lực, cho nên chỉ có thể khống chế hai mươi cây mà thôi

Hơn nữa tu vi không đủ thì khống chế không đơn giản, từ trước tới giờ chưa có ai thử qua, không có độ linh hoạt, cũng chẳng có thể chuyển đối góc bay, chẳng khác nào bỏ qua sự linh động của phi kiếm, chỉ còn cách tính toán kiếm nên bay ra như thế nào thì có lợi

Cho nên hắn khống chế nhiều phi kiếm như vậy, cũng không khác gì phàm nhân ném ra hết, chỉ là hắn không dùng tay mà là dùng linh lực, chỉ cần linh lực hắn không khô cạn, thì cũng đủ sức vượt qua đồng giai rồi!

Vương Đằng Phi căn bản không thi triển thuật pháp của Kháo Sơn tông, vì y khinh thường nơi này, cho nên cũng chướng mắt với thuật pháp nơi đây, toàn bộ những gì y thi triển đều là của gia tộc, vì gia tộc y khí thế rung trời, cho nên pháp thuật trong Ngưng Khí cũng có thể vượt qua đồng giai!

Phi kiếm của Mạnh Hạo, thuật pháp của Vương Đằng Phi đã khiến cho tu sĩ xung quanh phải chấn động không thôi

Một màn đó đã làm cho suy nghĩ của bọn họ cũng phải thay đổi không ít

Cho dù có khinh thường Mạnh Hạo tới đâu, nhưng lúc này bọn họ cũng

bị vô số pháp bảo của Mạnh Hạo làm cho rung động rồi

Không chỉ bọn họ, mà Thượng Quan Tu, Âu Dương đại trưởng lão, thậm chí cả vị chưởng môn Hà Lạc Hoa kia nữa, trong một khắc này, sắc mặt cũng ngưng trọng không thôi

Vương Đằng Phi mạnh tới mức có thể chiến thắng trong đồng giai, đây là việc mà mọi người đều biết

Thế nhưng Mạnh Hạo lại có thể mạnh mẽ như vậy, chiến đấu liên tục không ngừng với Vương Đằng Phi, một màn như này khiến cho mọi người xung quanh không khỏi hít vào một hơi lạnh

Lúc này bốn mươi thanh phi kiếm giăng đầy trời, hóa thành từng đạo gió lốc, xáo động khí tức bát phương, ở trước người Mạnh Hạo gào thét, tựa như muốn xé nát toàn bộ những gì ngăn cản trên đường đi của nó thẳng tiến tới Vương Đằng Phi

Một kích này, Ngưng Khí tầng sáu đỉnh phong bình thường, căn bản là khó có thể chống đỡ được

Cho dù là Mạnh Hạo thì khóe miệng cũng đã tràn ra máu tươi, rồi phải nuốt yêu đan không ngừng mới có thể miễn cưỡng chống đỡ được

Tiếng nổ không ngừng vang lên mãnh liệt, bốn mươi thanh phi kiếm của hắn nổ liên hồi trước người Vương Đằng Phi, lập tức vỡ vụn một nửa, những thanh còn lại thì bay ngược về sau, nhưng chỉ thứ hai của Vương Đằng Phi vẫn không thể nào lay động được Mạnh Hạo, chỉ là làm cho Mạnh Hạo lại phun ra một ngụm tiên huyết mà thôi

Nếu như thay bằng bất cứ kẻ nào, giờ phút này đều phải cẩn thận đối với Mạnh Hạo, thế nhưng Vương Đằng Phi vẫn thể hiện ra bộ dáng không quan tâm, một bước thứ ba, một chỉ thứ ba điểm ra

Linh khí trong cơ thể Mạnh Hạo gần như khô kiệt, nhưng hắn có yêu đan nhiều, không ngừng bổ sung thì vẫn có thể giữ cho lượng linh lực giữ ở một mức nhất định

Lúc này, khi Vương Đằng Phi đã ra tới chỉ thứ ba, thì trong đầu hắn hiện ra cảnh ở chỉ thứ ba này, hồ lô bị đoạt đi, hai mắt Mạnh Hạo phun ra sát khí ngùn ngụt, thần hình không thèm lui lại, mà cũng lao về phía trước nửa bước

Hai tay hắn nâng lên, bấm pháp quyết, lúc này ba bốn cái túi trữ vật trên người hắn đều rung động không ngừng, từng đạo kiếm quang dưới con mắt kinh ngạc của mọi người nhanh chóng bay ra ngoài

Khi tay áo của Mạnh Hạo phất lên, đợt thứ nhất, đợt thứ hai, đợt thứ ba biến thành một màn mưa kiếm khiến cho mọi người hoa cả mắt, một thanh, mười thanh, hai mươi thanh, ba mươi thanh

cho tới bảy mươi thanh phi kiếm, chia ra làm bốn làn, mang theo kiếm quang kinh thiên, trước sau lao thẳng tới Vương Đằng Phi

Khóe miệng Mạnh Hạo không ngừng tràn ra máu tươi, không ngừng nuốt vào đan dược, hai mắt đã đỏ hồng, sát khí trước nay chưa từng có mãnh liệt tới cực điểm, chẳng sợ linh lực khô kiệt, cũng không tiếc bất kỳ thứ gì!

Vương Đằng Phi hừ lạnh một tiếng, đám người xung quanh đã tận mắt nhìn thấy một trận này, y cũng không muốn chật vật mà tránh đi cho xấu mắt

Mà phi kiếm nhiều như thế, tuy thế kiếm đến tựa như cùng một đường, nhưng lại ẩn trong đó một sự gì đó, dường đã đem toàn bộ hướng né tránh của bản thân khóa chặt lại rồi

Trong mắt Vượng Đằng Phi lóe lên một chút tinh mang, một chỉ thứ ba

phóng ra, thì tiếp theo đó là chỉ thứ tư, lập tức trước mặt y hiện ra một khoảng trống

Tại lúc sóng gợn bắt đầu khuếch tán, hai tay Mạnh Hạo pháp quyết biến ảo, cuối cùng tạo thành một chữ thập duỗi ra phía trước

- Phong Ngưng kiếm!

Từ âm thanh của hắn vang lên, hơn bảy mươi thanh phi kiếm kia đã làm cho kiếm của mọi người lay động không thôi

Trong nháy mắt đám kiếm đó ngưng tụ lại, nhìn từ xa thì tựa như một thanh phi kiếm khổng lồ vậy

Kiếm này tạo ra từ bảy mươi thanh phi kiếm, vừa mới hình thành đã phát ra từng tầng kiếm quang không ngừng, khiến cho đám người xem phải hoảng sợ

Nếu cẩn thận xem xét thì có thể thấy đó là đợt phi kiếm thứ tư đột nhiên tăng tốc, xuyên qua đợt thứ ba, vượt hẳn đợt thứ hai, va chạm với đợt thứ nhất, tạo thành hình dáng của một thanh kiếm, cũng có luồng gió vô hình lượn lờ xung quanh, giúp cho hình dáng của kiếm này không bị tan biến đi mất

Đây là do Mạnh Hạo dùng Phong Nhận thuật phụ trợ, sáng tạo ra Phi Kiếm trận, đó là kiếm chiêu mạnh nhất mà hắn bỏ thời gian lâu nhất để nghiên cứu sau khi ở Hắc sơn về

Lúc này thi triển ra, thế kiếm đánh thẳng tới Vương Đằng Phi tựa như là chẻ tre, tiếng nổ vang động bốn phương trời, trước mặt Vương Đằng Phi một trận sóng gợn vặn vẹo không gian, tựa như một cỗ áp cường đại đang áp lên y, khiến cho Vương Đằng Phi lần đầu tiên phải lùi về sau một bước

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Nỗi Nhục Một Chỉ Ngày Đó, Hôm Nay Ta Trả Lại (2))

Chương 52: Nỗi Nhục Một Chỉ Ngày Đó, Hôm Nay Ta Trả Lại (2)

- Có thể làm cho ta lui ra phía sau một bước, ngươi có thể tự ngạo rồi!

Vương Đằng Phi thốt lên câu nói đầu tiên kể từ khi trận đấu bắt đầu, khi y lùi lại, đưa tay trái vỗ lên túi trữ vật, lập tức một bức tượng đầy ánh tinh quang xuất hiện, đó là một con ngựa vô cùng sống động

Một tiếng ngựa hí cắt qua chân trời, con tinh mã này tựa như còn sống, sau khi thoát khỏi bàn tay Vương Đằng Phi, thì nhắm tới đại trận bảy mươi thanh phi kiếm của Mạnh Hạo mà lao tới, trong chớp mắt đã đánh sâu vào trong, va chạm không ngừng, khiến cho tiếng nổ không ngừng vang lên

Mũi kiếm của thanh đại kiếm này cũng bắt đầu hỏng rồi, từng tầng bắt đầu tan biến, con tinh mã kia tựa như vô kiên bất tồi, chỉ chút công phu mà đại kiếm của Mạnh Hạo đã bị phá hỏng không ít, còn lại vô số thanh kiếm thì bị đánh bay, phi kiếm tứ tán, đại kiếm cuối cùng chỉ còn lại một cái chuôi kiếm

Một màn này khiến cho đám người xem phải nhộn nhạo trong lòng, trong đầu không thể suy nghĩ được gì, vì tràng cảnh trước mặt này khiến cho bọn họ rung động vô cùng

Nhưng trong nháy mắt, khi mà thanh đại kiếm chỉ còn lại cái chuôi mà thôi, thì bên trong đó có một thanh mộc kiếm lập tức phóng ra, đánh

thẳng tới con tinh mã kia

Song phương chạm trán, thì phát ra một tiếng nổ còn mạnh hơn tất thảy những tiếng nổ trước, âm thanh tựa như vô tận không ngừng

Thanh kiếm gỗ này, là thứ duy nhất mà Mạnh Hạo khống chế, hắn dùng tất cả những thứ khác để che giấu cũng là vì một chuôi mộc kiếm xuất kỳ bất ý này!

Thanh kiếm này vốn thuộc về Vương Đằng Phi, nhưng hôm nay lại nằm trong tay Mạnh Hạo, trong lòng Vương Đằng Phi nó là chí bảo, nhưng trong lòng Mạnh Hạo vật này là dùng hai ngàn linh thạch của hắn phục chế ra, cảm giác được cũng không có quá cường đại, nhưng dù sao thì nó cũng là thanh kiếm mạnh nhất mà hắn có, nhất định phải dùng

Tiếng nổ vang lên không ngừng, con tinh mã kia rung lên mạnh mẽ, khi chạm vào mộc kiếm, thì trên người nó lại xuất hiện những cái khe nhỏ, cứ như không thể ngăn cản chút nào, cuối cùng nổ tan thành bụi phấn

Sắc mặt Vương Đằng Phi biến đổi, thanh mộc kiếm mang theo lực quán tính lớn bay tới y, y cũng theo ý thức nâng tay phải lên đánh ra một chưởng tràn ngập tu vi

Trừ thanh mộc kiếm ra thì toàn bộ những thanh kiếm khác đều bị đánh cho tán loạn, nhưng thanh mộc kiếm lại có thể đi sâu vào thêm ba thước nữa, mang theo tiên huyết mà đâm thẳng lên ngón tay phải của Vương Đằng Phi

Lập tức ngón tay của y bị đập nát, sau đó thanh mộc kiếm kia liền bay ngược quay về bên người Mạnh Hạo

- Một chỉ làm nhục ta ngày đó, hôm nay phế bỏ

Mạnh Hạo bị phản phệ phun tiếp ra một ngụm máu, nhưng vẫn mạnh mẽ

ngẩng cao đầu, khóe miệng đầy máu tươi, khàn giọng nói

Vương Đằng Phi cúi xuống nhìn, bản thân cũng bị lùi lại về sau mấy bước, có cảm giác ngón tay đau nhức không thôi

Trong mắt y là vẻ khó tin, rồi nhìn chằm chằm vào thanh mộc kiếm bên người Mạnh Hạo, bên tai y vang lên âm thanh của đối phương, nhất thời một cỗ khí tức phẫn nộ bỗng nhiên bột phát

Y, nhận ra thanh kiếm này!

Dường như trong lúc ngón tay y bị chọc thủng, thì toàn bộ tu sĩ trên quảng trường đều sững sờ, sắc mặt biến đổi, lộ ra vẻ khó tin, tiếng bàn tán lại lần nữa vang lên không ngừng

- Mạnh Hạo lại có thể làm vỡ được ngón tay của Vương sư huynh, điều này

là không có khả năng!

- Vương sư huynh bị thương rồi, y là thiên kiêu chi tử, mà ngón tay còn bị đánh nát, tên Mạnh Hạo này

- Phi kiếm của hắn thật khiến cho người khác kinh hãi, nhất là bảy mươi thanh phi kiếm tạo thành đại kiếm, uy lực này thực khiến người kinh sợ!

Cùng lúc đó, Thượng Quan Tu cũng hít vào một hơi lạnh, một màn này khiến cho lão cảm thấy khó tin, không chỉ có lão, mà Âu Dương đại trưởng lão cũng đứng lên, ánh mắt nhìn về sự cường ngạnh của Mạnh Hạo cũng có sự tán thưởng và chờ mong nồng đậm

Thậm chí là chưởng môn Đông phong Hà Lạc Hoa, giờ khắc này hai mắt cũng sáng lên nhìn về nơi này

Tiếng bàn tán không ngừng ngưng tụ lại, rồi dần dần rót vào tai của Vương Đằng Phi, nhưng lúc này y vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, tựa như chẳng nghe được cái gì, chỉ là trong mắt lộ ra lửa giận, nhìn chằm chằm vào thanh kiếm gỗ mà Mạnh Hạo đang cầm kia

- Thì ra là ngươi!

Vương Đằng Phi cũng mặc kệ ngón tay đang phun máu tươi, cả đời này thì y chỉ tức giận qua một lần, là ngày đó trong động khẩu vật mà mình nhiều năm chuẩn bị cũng bị người ta lấy đi, trong lòng cảm thấy một sự uất ức và điên cuồng vô cùng, cũng cảm thấy hận thấu xương với kẻ đó

Đây là sự tiếc nuối cả một đời của y, ngay lúc đó tiếng thê lương thét gào ấy lại dường như quanh quẩn bên tai Vương Đằng Phi, mỗi khi nửa đêm y lại nhiều lần thức giấc, trong lòng cảm thấy đau lòng không thôi, cái loại cảm giác làm người mai mối cho người khác, khiến cho Vương Đằng Phi nhớ lại chuyện đó, thì lần nào cũng phát cuồng

Hôm nay là ngày thứ hai mà y tức giận nhất trong một đời này, vì y nhận ra thanh kiếm kia, thứ mà y tự cho là của mình, thậm chí còn cho rằng nó sẽ đi cùng mình ngao du thiên địa, nay thanh chí bảo thiên địa này lại nằm trong tay Mạnh Hạo

- Thì ra là ngươi!

Giờ phút này Vương Đằng Phi phóng ra sát khí mà xưa nay chưa hề thấy, lòng muốn giết Mạnh Hạo đã lên tới cực điểm, dạng sát ý này khác biệt hoàn toàn với vẻ ôn hòa thường ngày của y, khiến cho tu sĩ nơi đây đều ngừng việc bàn tán lại

- Là ngươi đoạt đi chí bảo của ta!

Vương Đằng Phi gắt gao nhìn chằm chằm lên thanh mộc kiếm trong tay Mạnh Hạo, trong mắt sát khí ngập trời, y có một cỗ cảm xúc mãnh liệt

muốn bầm thây Mạnh Hạo ra làm vạn đoạn, giờ phút này ý cười lớn, nụ cười vang vọng xung quanh, nhưng lại mang theo hàn ý

- Mạnh mỗ không biết Vương sư huynh nói có ý gì, thanh kiếm này là của ngươi, ngươi không có nhận lầm đó chứ?

Mạnh Hạo lau đi vết máu ở khóe miệng, nhân cơ hội đó nuốt vào lượng lớn yêu đan, thản nhiên lên tiếng

- Ta vì thanh kiếm này đã truy tìm nhiều năm, thanh kiếm này là thiên địa độc nhất vô nhị Trảm Linh kiếm, trên đời chỉ có một thanh, bên trên còn có khảm cả kim ti thiên thành, ta là sao có thể nhận nhầm đây

Vương Đằng Phi ngửa mặt lên trời cười lớn, chỉ là nụ cười đó âm lạnh, lạnh lùng tới mức khiến cho nhiệt độ xung quanh bỗng nhiên trở nên băng hàn hơn

Vương Đằng Phi nhìn chằm chằm Mạnh Hạo với ánh mắt lạnh lẽo, y bỗng bước ra trước một bước, tay phải vỗ lấy túi trữ vật

Lập tức hai tia sáng bay ra từ trong túi trữ vật của y, bảo sắc lóng lánh, là một con Thạch hổ và một con Thạch giao

Hai pháp bảo này vừa xuất hiện nhất thời hào quang huyễn lệ lóe lên

Một tiếng hổ gầm quanh quẩn, một tiếng giao ngâm khuếch tán

Hai loại pháp bảo đó nhưng lại trực tiếp hóa thành một con bạch hổ dài mấy trượng và một con giao long dài mười trượng, vờn quanh người Vương Đằng Phi khiến cho y thoạt trông vô cùng khí thế, long hổ làm bạn

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Kiếm Này Cũng Là Của Ngươi ?(1)

Chương 53: Kiếm Này Cũng Là Của Ngươi? (1)

Vương Đằng Phi nhìn chằm chằm Mạnh Hạo với ánh mắt lạnh lẽo, y bỗng nhiên bước ra trước một bước, tay phải vỗ lấy túi trữ vật

Lập tức hai tia sáng bay vụt ra từ trong túi trữ vật của y, bảo sắc lóng lánh, đó là một con Thạch hổ và một con Thạch giao

Hai pháp bảo này vừa xuất hiện nhất thời hào quang huyễn lệ lóe lên

Một tiếng hổ gầm quanh quẩn, một tiếng giao ngâm khuếch tán

Hai loại pháp bảo đó nhưng lại trực tiếp hóa thành một con bạch hổ dài mấy trượng và một con giao long dài mười trượng, vờn quanh người Vương Đằng Phi khiến cho y thoạt trông vô cùng khí thế, long hổ làm bạn, không chút tầm thường

- Ngươi có thể không thừa nhận, nhưng kiếm này là của ta, ta không đồng ý thì ngươi đừng hòng lấy đi

Vương Đằng Phi âm trầm nói, sau đó y giơ tay phải bấm tay niệm quyết, lập tức bạch hổ rít gào vồ tới Mạnh Hạo, giao long gầm thét như một cây cầu vồng xông tới phía Mạnh Hạo

Mạnh Hạo lùi ra sau, lại vung tay phải, kiếm gỗ lập tức hóa thành cầu vồng bay ra, cùng lúc đó Phong Nhận thuật, Hỏa Xà thuật cũng bao phủ khắp nơi

Tiếng nổ ầm ầm vang khắp bốn phương tám hướng

Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, nhanh chóng rụt lùi, lại nhìn Vương Đằng Phi với dung nhan tuấn mỹ, tóc bay phất phới, áo trắng thắng tuyết cất bước đi ra từ trong đám nổ, ánh mắt hắn lộ ra vẻ châm chọc

- Hoang đường, lại đi nói ta cướp chí bảo của ngươi, rõ ràng là ngươi thấy kiếm này không tầm thường, muốn cường đoạt trong thí luyện nội môn này!

- Lắm lời vô dụng, hôm nay giết ngươi để cho ngươi biết đồ vật của Vương Đằng Phi ta, ngươi chưa đủ tư cách lấy đi

Ánh mắt Vương Đằng Phi lạnh như băng, y cất bước đi, lại vung tay phải lên

bạch hổ và giao long cùng gầm lên, lại nhào tới phía Mạnh Hạo

- Độc nhất vô nhị? Thế gian chỉ có một thanh?

Mạnh Hạo nở nụ cười, vẻ châm chọc càng thêm nồng đậm trong ánh mắt, hoàn toàn không che giấu chút nào, chỉ là sâu trong trào phúng đó là hàn quang lạnh lẽo

- Vậy hãy thử xem liệu thanh kiếm này có phải chí bảo độc nhất vô nhị như lời ngươi nói không

Mạnh Hạo lúc nói thì đồng thời vỗ vào túi trữ vật, lập tức một đạo ô quang vọt ra, vờn quanh người Mạnh Hạo, truyền ra những tiếng kiếm minh ông ông

Thanh kiếm này chính là thanh kiếm gỗ thứ hai mà Mạnh Hạo đã phục chế ra!

Kiếm này xuất hiện, bên người Mạnh Hạo lập tức có hai thanh kiếm gỗ giống hệt nhau, khoảnh khắc gào thét, kiếm quang bắn ra bốn phía, với khí thế vô cùng hào hùng

Khi nhìn thấy thanh kiếm gỗ thứ hai xuất hiện, Vương Đằng Phi cả người chấn động, mắt trợn to, không thể tin tưởng nổi, tinh thần hoàn toàn ầm vang, cả người như bị một ngọn núi lớn giáng xuống, khiến cho liên hệ giữa y và bạch hổ cùng giao long đều bị gián đoan

- Chuyện này không có khả năng! Chuyện này chuyện này

Vương Đằng Phi cảm thấy đầu óc mơ hồ, biến hóa bất thình lình này đã khiến y trở tay không kịp, làm đảo điên suy nghĩ của y, làm cho đầu óc y nhất thời hỗn loạn

- Kiếm này, cũng là của ngươi?

Hàn quang lóe lên trong mắt Mạnh Hạo, hắn bước lên một bước, khí thế chợt phóng, tu vi tỏa ra

- Kiếm này, là thanh kiếm độc nhất vô nhị của ngươi?

Mạnh Hạo lại bước ra bước nữa

Theo lời nói của hắn, khí thế của hắn cũng dâng lên

Vương Đằng Phi bị khí thế kia áp bách làm cho không tự chủ được lùi ra sau hai bước, sắc mặt tái nhợt, trong mắt đầy vẻ ngỡ ngàng và không thể tin

- Kiếm này là một thanh thiên địa chỉ có một của ngươi?

Đôi mắt Mạnh Hạo như điện, bước ra một bước nữa thì ngừng lại, ngưng

tụ tất cả khí thế trên người

Giờ phút hắn lại khiến người ta cảm thấy thật hùng vĩ

Sắc mặt Vương Đằng Phi tái nhợt, y lại tiếp tục lùi

- Vương Đằng Phi, kiếm này là một đôi tử mẫu, là Thiên Địa kiếm của Mạnh Hạo ta!

Ánh mắt Mạnh Hạo như điện, hắn nhảy lên, hai tay bắt ấn quyết, lập tức hai thanh kiếm gỗ dấy lên kiếm quang ngút trời, kéo thẳng tới bạch hổ và giao long kia

Tiếng nổ vang vọng, bạch hổ vỡ vụn, giao long nứt toác

Hai thanh kiếm gỗ xen với khí thế của Mạnh Hạo hóa thành một đạo xung kích có thể phá tan tất cả, lao thẳng tới Vương Đằng Phi

Mắt thấy nó tới gần, Vương Đằng Phi chợt ngẩng đầu lên, tay phải ấn xuống mặt đất một cái

Lập tức một cây nhang thiêu đốt xuất hiện, ngút lên làn khói lượn lờ kéo thẳng tới Mạnh Hạo

Làn khói này hóa thành những bóng người, va đụng với hai thanh kiếm gỗ

Trong chốc lát tiếng nổ vang quanh quẩn khắp quảng trường

Nhang vỡ, kiếm gỗ lùi

Mạnh Hạo hộc máu, cả người lùi ra sau mấy bước

Khi ngẩng đầu lên thì thấy trong tiếng ầm ầm nổ tung, Vương Đằng Phi

bay lên, không phải ở đài này mà là ở giữa không trung

Dưới chân y có vài làn khói như nâng y lên

Y nhìn Mạnh Hạo đầy phức tạp, lại nhìn hai thanh kiếm gỗ bên người Mạnh Hạo, lúc này ngay cả chính y cũng thấy u mê, đã bắt đầu nghi ngờ phán đoán lúc trước của mình

Dù sao dựa theo điển tịch mà y tra ra thì thanh kiếm gỗ đó quả thực là thứ độc nhất vô nhị trong trời đất này, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện thanh thứ hai

Nhưng y dù nhìn thế nào thì cũng thấy kiếm gỗ của Mạnh Hạo giống hệt thứ trong trí nhớ mình như đúc, nhưng lại xuất hiện hai thanh

Mạnh Hạo nhìn Vương Đằng Phi đang lơ lửng giữa trời, hừ lạnh, vung tay phải lên, nhất thời hai thanh phi kiếm tầm thường bay ra khỏi túi trữ vật

Sau đó Mạnh Hạo bước ra trước một bước, lập tức đạp lên trên hai thanh phi kiếm kia, chúng mang theo hắn trực tiếp bay lên

Cảnh này khiến đám người xung quanh quảng trường đều kinh hô

- Chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới có thể bay, mà bọn họ giờ lại đều bay lên rồi

- Vương sư huynh có pháp bảo nên có thể bay lên trong thời gian ngắn, mà Mạnh Hạo này hắn không tiếc tiêu hao linh khí, mượn lực của phi kiếm bay lên

Sát khí lóe lên trong mắt Vương Đằng Phi, y nhìn chằm chằm Mạnh Hạo

Giờ khắc này y không suy nghĩ về chuyện kiếm gỗ kia nữa, mặc kệ kiếm gỗ đó có phải là chí bảo kia hay không, dù không phải nhưng bị Vương

Đằng Phi y nhìn thấy thì cũng phải lấy đi

Sát khí tràn ngập, Vương Đằng Phi vỗ túi trữ vật, ngay lập tức trước người y xuất hiện một tờ giấy màu vàng

Đây là bùa chú, trên có vẽ hoa văn phức tạp, tản ra những trận linh áp, cũng lấp lánh kim quang, trông hoàn toàn khác với bùa chú của Hàn Tông

- Có thể để ta lấy bảo vật này ra, ngươi có thể kiêu ngạo dưới cửu tuyền rồi

Vương Đằng Phi nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, lại cực kỳ đau lòng

Bùa chú này giống như pháp bảo cuối cùng trong túi trữ vật của y, dù sao vì thanh kiếm gỗ kia y đã gần như bỏ ra toàn bộ

Không phải vạn bất đắc dĩ thì y sẽ không lấy lá bùa này ra

Vậy này chỉ còn lại ba lượt thi triển, vả lại với tu vi của y thì chỉ có thể thi triển được một lần, uy lực không hề tầm thường, có thể giết hết tu sĩ dưới Ngưng Khí tầng tám

Lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo, Vương Đằng Phi bỗng giơ tay phải lên, vung ra phía trước

Cùng lúc đó y phun ra một ngụm linh khí trong cơ thể, lại càng cảm nhận được trong tích tắc này linh khí của mình kéo thẳng tới lá bùa

Nhưng mắt thấy kim quang của lá bùa chú này tỏa ra vạn trượng, chỉ hào quang trên bầu trời thôi cũng khiến tinh thần Mạnh Hạo chấn động, toàn thân đau nhói

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Kiếm Này Cũng Là Của Ngươi ?(2)

Chương 54: Kiếm Này Cũng Là Của Ngươi? (2)

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt Vương Đằng phi đột nhiên biến đổi

Y bỗng nhận thấy linh lực của mình không còn đủ

Y lại càng cảm nhận được linh khí của mình không đủ là vì linh khí không có lúc nào là không tản ra ngoài từ miệng vết thương bên tay phải

Chẳng qua lúc trước y bị sự xuất hiện của thanh kiếm gỗ làm cho nổi giận đùng đùng, lại bị hai thanh kiếm khiến đầu óc mơ hồ nên mới không nhận ra, khiến cho giờ phút này y muốn dùng lá bùa này mà lại chẳng thể ngưng tụ đủ linh khí, cho dù có nuốt đan dược vào cũng không kịp bổ sung được chỗ tiêu hao kia

- Cho dù bùa này có không hoàn thành, uy lực cũng đủ giết được Ngưng Khí tầng sáu, giết ngươi cũng dễ như trở bàn tay!

Vương Đằng Phi không chút do dự vung lá bùa kia lên

Bùa kia như một mặt trời màu vàng trong tiếng nổ vang bay thẳng tới Mạnh Hạo

Cảm giác nguy cơ sinh tử xuất hiện trong tâm thần Mạnh Hạo, trước ranh giới sống chết này, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng sắc bén

Ở một khắc này hắn đang ở giữa không trung, không tự chủ được mà nghĩ tới giấc mộng ngày đó khi nuốt yêu đan Ứng Long vào

Trong mộng kia thân thể Ứng Long thượng cổ hiện lên trên hồ bạc, trong khoảnh khắc đó mãnh liệt hiện ra trước mặt Mạnh Hạo

- Vua của bầu trời

Mạnh Hạo phúc chí tâm linh, mắt nhắm lại, trong tích tắc khi lá bùa biến thành mặt trời màu vàng kia tới gần, yêu đan trong đan hồ của hắn quay cuồng, trong giây lát đó bột phát ra linh lực mênh mông, tràn ngập toàn thân Mạnh Hạo, khiến cho hắn giơ hai tay vung tay áo thật mạnh

Bốn phía bị cuốn bay, mất đi liên hệ với phi kiếm, trong khoảnh khắc một đám rung rung bay thẳng tới chỗ Mạnh Hạo

Cùng lúc đó trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, tất cả phi kiếm và các loại pháp bảo với đủ mọi hình thù đều bay ra, cùng những phi kiếm kia tụ lại một chỗ, hóa thành gần trăm đạo bảo quang, trong chớp mắt bay tới

Đó không phải là linh lực của Mạnh Hạo, mà là lực lượng của yêu đan trong đan hồ của hắn!

Yêu đan này chẳng rõ vì sao lại bị dẫn động, chớp mắt bột phát ra khiến gần trăm thanh phi kiếm ông ông, như bị sức mạnh nào đó dẫn dắt, chớp mắt đã ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một con Ứng Long thượng cổ!

Chẳng qua con rồng này có hình dáng mơ hồ, người ngoài nhìn không ra, ngay cả Vương Đằng Phi vì mất đi giọt máu truyền thừa nên lúc này cũng không phát hiện

Chỉ có Mạnh Hạo biết được thần vận, nhất là hai thanh kiếm gỗ kia đã trở thành hàm răng sắc bén của Ứng Long do pháp bảo tạo thành này, truyền ra tiếng rít gào không âm thanh, tỏa ra từng trận thiên không uy, đánh thẳng tới lá bùa

Ứng Long chi uy sơ hiển, ngưng tụ gần trăm pháp bảo, trong chớp mắt này nhắm tới bùa chú

Hai thứ lập tức va đụng vào nhau, tiếng nổ vang truyền khắp Kháo Sơn tông, làm cho đám đệ tử ngoại tông xung quanh đinh tai nhức óc, đồng loạt lùi ra sau

Kẻ nào tu vi yếu thì bị chấn động tới đầu váng mắt hoa

Cho dù là Ứng Long hay bùa chú, dù chỉ sơ hiển thì trên quy mô đã vượt qua khỏi Ngưng Khí tầng sáu

Nhất là một kích va chạm này của hai bên, cho dù Ngưng Khí tầng bảy sợ rằng cũng phải kinh hãi, chỉ có Ngưng Khí tầng tám mới có thể tranh được

Tiếng nổ râm ran không ngừng vang vọng, phù chú hóa thành mặt trời màu vàng nhanh chóng ảm đạm, mà con Ứng Long do gần trăm pháp bảo tạo thành kia cũng bắt đầu tan rã, vỡ vụn từng tầng

Một thanh, mười thanh, rồi trăm thanh

vô số phi kiếm vỡ vụn thành mảnh nhỏ, các loại pháp bảo với đủ mọi hình dạng cũng nát thành cát bụi

Cho đến khi mặt trời do lá bùa kia biến thành hoàn toàn ảm đạm, bùa chậm rãi bay về phía đài cao, hình dạng con Ứng Long mơ hồ do gần trăm pháp bảo tạo thành hoàn toàn sụp đổ nhưng hai thanh kiếm gõ làm răng cho Ứng Long kia thì lại mãnh liệt lao lên, nhắm thẳng tới Vương Đằng Phi sắc mặt tái nhợt

Khuôn mặt Vương Đằng Phi cắt không còn chút máu, mắt thấy hai thanh kiếm này sẽ đâm vào lồng ngực y, xuyên thủng trái tim y, thì đúng lúc này một tiếng than nhẹ truyền tới từ Đông phong

- Được rồi, làm việc gì đừng có quá tuyệt

Theo tiếng thở dài truyền đến, một luồng lực nhu hòa xuất hiện trước người Vương Đằng Phi, trong lúc cản trở kiếm gỗ thì cuốn lấy thân thể Vương Đằng Phi nhanh chóng lùi ra sau, thối lui khỏi đài cao này, đẩy thẳng tới quảng trường

Vương Đằng Phi miệng phun máu tươi, đôi mắt u ám, trong vẻ u ám đó còn là vẻ mê man cũng không thể tin tưởng

Mình đã thua rồi ư!

Cùng lúc đó, Hà Lạc Hoa xuất hiện ở trên đài cao, trong khoảnh khắc khi ông ta xuất hiện, Âu Dương đại trưởng lão lập tức ôm quyền, cúi người thật sâu

- Bái kiến chưởng môn!

Đám đệ tử ngoại tông bốn phía đều chấn động, ào ào ôm quyền, đồng loạt cúi đầu

Sắc mặt Mạnh Hạo cũng tái nhợt, linh khí trong cơ thể hắn đã khô cạn, nếu không phải lúc cuối yêu đan Ứng Long trong cơ thể bỗng dưng phát ra linh lực, thì Mạnh Hạo khó mà kiên trì nổi

Lúc này trong túi trữ vật đã chẳng còn pháp bảo nào, trận chiến này với hắn mà nói là cực kỳ thê thảm

Tuy không cam lòng khi Vương Đằng Phi không chết, nhưng hắn hiểu rằng chưởng môn đã ra mặt thì hôm nay chẳng thể nào giết được Vương Đằng Phi

Lúc này hắn im lặng, bay xuống đài cao, dùng tính cách kiên nghị chống

cho thân mình không ngã, lại bước đi vài bước tới nhặt lấy bùa chú của Vương Đằng Phi kia, không chút do dự nhét vào trong ngực, thế mới ngẩng đầu nhìn Hà Lạc Hoa

- Trận chiến này, Mạnh Hạo thắng, từ giờ trở đi y chính là đệ tử nội môn thứ ba của Kháo Sơn tông ta

Hà Lạc Hoa mỉm cười gật đầu với Mạnh Hạo

Những lời này truyền ra bốn phía, mọi người đều trầm mặc, giờ phút này tâm thần quay cuồng, trong đầu óc đều là từng cảnh khi Mạnh Hạo chiến với Vương Đằng Phi ban nãy

Vương Đằng Phi sắc mặt mờ mịt, nghe được lời này, ý cười đầy thê thảm một tiếng, rồi nhìn lên Mạnh Hạo trên đài cao, lại nhìn mọi người xung quanh, những kẻ dường như đã quên mình rồi, y không cam lòng chút nào

Cười thảm rồi lại phun ra một ngụm máu tươi, y ngã lăn ra hôn mê bất tình

Gần như khoảnh khắc y ngã xuống, Mạnh Hạo cắn chặt đầu lưỡi, ôm quyền cúi đầu với Hà Lạc Hoa rồi lập tức khoanh chân ngồi xuống

Âu Dương đại trưởng lão nhìn Mạnh Hạo, không hề che giấu vẻ tán thưởng của mình, lúc này vỗ túi trữ vật, lấy ra một viên đan dược phóng tới trước người Mạnh Hạo

Mạnh Hạo giơ tay bắt lấy, bỏ ngay vào trong miệng

Dẫu cho lúc này đã mệt mỏi tới cực điểm, hoa mày chóng mặt, nhưng hắn vẫn kiên trì thổ nạp khôi phục

Tên mập mặt mày hớn hở, vô cùng vui vẻ, lòng đầy kích động hệt như

Mạnh Hạo trở thành đệ tử nội môn cũng giống như cậu ta cũng trở thành đệ tử nội môn vậy

Ở trong đám người, Thượng Quan Tu trầm mặc, sau một hồi lâu thì cúi đầu, xoay người bỏ đi

Lúc rời đi, mặt y đầy âm trầm, nhưng lại chẳng thể làm gì

Mạnh Hạo đã trở thành đệ tử nội môn, cho dù y có là trưởng lão thì cũng không có tư cách hỏi han gì, dù sao nội môn mới được coi là đệ tử chân chính của Kháo Sơn tông

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cái Tên Ngàn Năm Trước (1)

Chương 55: Cái Tên Ngàn Năm Trước (1)

- Dưới ba mươi tuổi có thể đạt được Ngưng Khí tầng bảy, hoặc thông qua đệ nhất thí luyện nội môn, mới có thể trở thành đệ tử nội tông

Thượng Quan Tư thầm than, nhưng dù lòng có không cam bao nhiêu thì cũng chỉ có thể đè xuống

Giờ khắc này, cho dù là Thượng Quan Tu hay Âu Dương đại trưởng lão, kể cả chưởng môn Hà Lạc Hoa đều không phát hiện ra, ở trong một hang động trống không trên đỉnh Hắc sơn nằm trong rặng núi hoang ngoài Kháo Sơn tông kia, có một bóng người mà toàn thân là huyết khí ngút trời đứng đó

Bóng dáng ấy rất mơ hồ, không thể nhìn rõ khuôn mặt, nhưng trên người kẻ này lại tồn tại khí tức hoàn toàn bất đồng với linh lực thiên địa, dường như khí tức này bị thiên địa bài xích, dường như phong vân bốn phía đổi sắc, từng vết nứt vết rách vờn quanh

Nhưng cảnh tượng này người ngoài thì lại chẳng nhìn thấy, tất cả đều bình thường

- Kháo Sơn tông một cái tên thô tục, có thể coi là vì tránh thiên đạo luân hồi trừng phạt nên ngàn năm trước mới cố ý đối thành cái tên này

Nhưng nơi đây chung quy vẫn là Phong Yêu tông! Mà đệ tử Phong Yêu tông lại dám nuốt yêu đan của Ứng Long, lại có được truyền thừa của yêu

Thật thú vị, cũng không uổng công ta giúp ngươi hai lần

Giọng nói khàn khàn truyền ra từ bóng dáng huyết sắc kia, mang theo cảm giác yêu dị, lúc vang lên thì bầu trời ầm vang, từng tia chớp màu đỏ lập tức giáng xuống, nhưng cách bóng người huyết sắc đó ngàn trượng thì đều tan biến, dường như cả trời cũng chẳng thể làm được gì

- Chẳng chóng thì chày, sẽ nghịch cái đạo thiên này của ngươi!

Bóng người màu đỏ nhíu mày, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn bầu trời rồi xoay người bước tới Nam Vực, giây lát sau cả người hoàn toàn biến mất

- Bản thể còn đang ngủ say, phân thần ta đây liếc khắp thiên địa mà lại thấy cảnh tượng kỳ dị này, thú vị, thật thú vị

Tiếng cười vang vọng, bóng người màu đỏ đó đã biến mất

Sự xuất hiện của y, rồi y rời đi, bầu trời cuồn cuộn, sấm sét đánh xuống, tất cả những chuyện này người bên ngoài đều không nhìn thấy

Thời gian vội vàng trôi, đảo mắt đã qua bảy ngày

Bảy ngày này, chủ đề duy nhất của ngoại tông chính là chuyện Mạnh Hạo đã trở thành đệ tử nội môn

Chuyện này mọi người đều tận mắt nhìn thấy, nhưng dù đã bảy ngày trôi qua bọn họ vẫn rung động như trước, khi ngẩng đầu nhìn tới Đông phong thì đều lộ ra vẻ ước ao hâm mộ

Cũng có người lấy làm tiếc nuối cho Vương Đằng Phi, nhưng không ai dám nhắc tới, dường như sau trận chiến nội môn cái tên Vương Đằng Phi này đã trở thành quá khứ

Những đệ tử lúc trước kết thù với Mạnh Hạo thì càng lo sợ không yên, hoảng sợ vô cùng

Nhưng Mạnh Hạo nay đã không ở ngoại tông nữa, nên bọn họ chỉ có thể đi lấy lòng tên mập để tranh thủ hảo cảm

Mấy ngày nay tên mập uy phong vô cùng, đã trở thành chủ quầy trong khu công khai cấp thấp, hoàn toàn kế thừa chuyện làm ăn của Mạnh Hạo, cực kỳ hưởng thụ đám đồng môn hâm mộ, ngay cả lúc mài răng cũng đều dương dương đắc ý, lại còn có được một nơi ở rất là không tệ ở ngoại tông

Bảy ngày này, cuộc sống của Mạnh Hạo cũng rất phong phú

Kháo Sơn tông dù như mặt trời lặn phía tây, nhưng một vài quy định vẫn còn

Bảy ngày này Mạnh Hạo tắm rửa thay đồ, lễ bái bức họa của Kháo Sơn lão tổ, lễ bái các vị tổ tiên của Kháo Sơn tông, những việc này rườm rà vô cùng

Trong lúc đó hắn không nhìn thấy vị Hứa sư tỷ đã bế quan nhiều tháng, nhưng lại gặp được vị Trần Phàm sư huynh mặc áo bào màu bạc kia

Trong ấn tượng của hắn, vị sư huynh này với ngoại tông thì ít khi nói cười, dường như có phần cổ hủ, nhưng Mạnh Hạo tiếp xúc rồi mới phát hiện ra hễ mình có nghi vấn gì thì chỉ cần mở miệng hỏi, đối phương đều không ngại phiền toái mà giải đáp tỉ mỉ cho mình, làm cho Mạnh Hạo rất có hảo cảm với người này

Hắn lại nghĩ tới những lời đồn về vị Trần Phàm sư huynh này, phần lớn đều nói người này một lòng hướng đạo, không quan tâm phàm trần, toàn thân chính khí

Bảy ngày sau, Mạnh Hạo mới rảnh rỗi, được ban cho một tòa động phủ nội môn ở Đông phong

Ở trong đó linh tuyền nồng đậm, linh khí ngập tràn, hơn hẳn động phủ lúc trước của hắn

Chỉ là đang vui vẻ thì sau khi lần đầu lĩnh linh thạch và đan dược dành cho đệ tử nội môn, Mạnh Hạo liền ngơ ngẩn ở đấy, ngơ ngác nhìn linh thạch trong tay

Linh thạch rõ ràng hơn nhiều so với linh thạch mà hắn nhận được khi còn ở ngoại tông, to hơn mà mặt trong lại hoàn toàn trong suốt, mơ hồ như sương lại như bông, tuy không nhiều nhưng cũng dần làm cho sắc mặt Mạnh Hạo trắng bệch

- Đây là linh thạch trung phẩm? Đệ tử nội môn mỗi năm được phát một khối

Một khối linh thạch như vậy có thể đổi được trăm khối linh thạch hạ phẩm mà ngoại tông ban thưởng

Mạnh Hạo thì thào, đầu óc chấn động

Ở bên cạnh hắn còn có một chiếc cổ ngọc, bên trong có giới thiệu cách phân biệt các loại linh thạch cho tu sĩ Ngưng Khí

- Trên linh thạch trung phẩm chính là thứ mà nghe nói toàn bộ Triệu quốc này không có lấy một khối linh thạch thượng phẩm

Một khối ít nhất đổi được cả vạn khối linh thạch hạ phẩm đúng là vô giá

Trái tim Mạnh Hạo đập thình thịch, hắn nhanh chóng lấy mấy khối linh thạch còn sót lại trong túi trữ vật ra, đối chiếu xong thì sắc mặt lại càng khó coi

- Linh thạch căn cứ lớn nhỏ, căn cứ vào kết cấu của nhũ trạng trong đó để thấy được phẩm chất

Linh thạch thượng phẩm thì đầu lớn hơn chút, vật có hình dạng như bông bên trong bao trùm hơn phân nửa linh khí sẽ không tản ra ngoài, muốn hấp thu thì cần đến tu sĩ Trúc Cơ mới làm được

Mạnh Hạo lẩm bẩm, ngơ ngác nhìn linh thạch trong tay

Linh thạch này to hơn linh thạch trung phẩm ba lần, mà vật có hình dạng như bông bên trong gần như chiếm toàn bộ, thoạt trông rối mắt, nhưng lại không có linh khí tràn ra

- Đây

đây chẳng phải linh thạch thượng phẩm sao

Ta ta thế mà tiêu đi hai ngàn khối linh thạch thượng phẩm!!

Mạnh Hạo lòng như nhỏ máu, không ngừng an ủi mình

Có thể tưởng tượng kiếm gỗ kia không tầm thường, nghĩ đến toan tính của Vương Đằng Phi, nghĩ đến phục chế ngang giá với gương đồng, hắn há có thể không rõ mình hao tổn bao nhiêu linh thạch

- Nhưng sao ta lại cảm thấy linh thạch trong tay ta này so với linh thạch thượng phẩm được miêu tả thì còn lớn hơn mấy lần? Vật ở trong còn nhiều hơn chứ không ít?

Mạnh Hạo giật mình, hắn không dám tiếp tục nghĩ nữa, sắc mặt tái nhợt, đã đau lòng tới cực điểm

Thật lâu mới áp chế xuống được, hắn vội cất mấy khối linh thạch kia vào

túi trữ vật

- Chỉ là hai ngàn khối linh thạch thượng phẩm, không là gì, không là gì

Mạnh Hạo cắn răng thì thào, chỉ là mấy câu mà lúc nói lại cực kỳ rối rắm

Thời gian nhoáng cái, đã lại mấy ngày trôi qua

- Tiểu sư đệ, ta thấy trận chiến ngày đó của ngươi dùng rất nhiều pháp bảo, nhưng nếu không có pháp bảo thì rất bất lợi

Ngươi nên tới Pháp các, nơi đó có rất nhiều điển tịch của Kháo Sơn tông qua ngàn năm qua, phải đọc và học tập nhiều mới được

- Tiểu sư đệ này, ta thấy mấy ngày nay ngươi luôn săn thú nấu ăn, việc này là không đúng

Tu sĩ chúng ta phun thổ thiên địa linh khí, vốn là muốn lột đi phàm thân, nhưng ngươi còn ăn phàm thú thì chẳng phải là làm hỏng linh khí hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Cái Tên Ngàn Năm Trước (2))

Chương 56: Cái Tên Ngàn Năm Trước (2)

- Tiểu sư đệ, ngươi có nhiều túi trữ vật quá, không thể như thế, đáng lẽ nên để tất cả vật phẩm vào trong một túi trữ vật, như vậy mới tiện lấy ra

Nhiều ngày qua, Mạnh Hạo ép cho mình không nghĩ tới chuyện linh thạch nữa, mà theo chân Trần Phàm sư huynh

Càng thêm hiểu biết đối phương rồi, gần như ngày nào cũng được nghe Trần Phàm sư huynh giảng dạy, hắn dần phát hiện vị sư huynh này không hề giống với những gì ngoại tông đồn đại

Tuy đúng là một lòng hướng đạo, nhưng không phải là trầm mặc ít nói

Mà là không nói thì thôi, một khi đã nói thì ít là mấy canh giờ, còn không thì cả một ngày

Thậm chí cuối cùng không phải hắn tới tìm Trần Phàm mà là sáng sớm đối phương sẽ tới động phủ của hắn bắt đầu đàm luận

Mạnh Hạo lại không thể từ chối nên chỉ có thể cười khổ lắng nghe, nhiều khi nghe được lúc thì ngủ quên đi, đến khi tỉnh lại vẫn nghe thấy tiếng Trần Phàm sư huynh nói, không khỏi cảm thấy thương cho vị sư huynh này của mình

- Đệ tử nội môn quá ít, cho nên Trần sư huynh không có người nói chuyện cùng, mới tạo nên cái tính cách cổ quái như vậy

Đồng thời Mạnh Hạo cùng hiểu được vì sao Hứa sư tỷ thường xuyên bế quan, bởi vì cho dù có là hắn thì cũng đã nhiều lần có cái ý nghĩ phải bế quan, chỉ như thế mới thoát được trận tra tấn này

Cho dù là ra khỏi động phủ thì Trần Phàm cũng sẽ vừa đi theo vừa nói chuyện với Mạnh Hạo

- Không biết khi nào Hứa sư tỷ xuất quan, nếu thấy ta thì sẽ là biểu cảm gì

Mạnh Hạo mặc trường bào màu bạc, nhếch miệng cười

Hắn ngồi trên một núi đá ở Đông phong, mái tóc dài phiêu diêu trong gió, đón làn gió nhẹ nhàng và ngắm ánh trời chiều đằng xa, bên tai chợt vang lên tiếng của Trần sư huynh

- Tiểu sư đệ đang nghĩ rằng bao giờ thì Hứa sư muội sẽ xuất quan phải không

Trần sư huynh mỉm cười nhìn Mạnh Hạo

- Ừm hả?

Nghe Trần sư huynh hỏi một câu khá lạ như vậy, Mạnh Hạo sửng sốt

- Tiểu sư đệ đừng thẹn thùng, Hứa Thanh sư muội thiên sinh lệ chất, ngươi vụng trộm yêu thích cũng là chuyện bình thường

Trần Phàm sư huynh mỉm cười nói, ánh mắt lộ vẻ trêu tức

Y tính cách đạm bạc, rất dễ ở chung, lại rất có ấn tượng với Mạnh Hạo, sau khi tiếp xúc liền nhận đối

Phương là sư đệ của mình

- Hứa Thanh? Khụ khụ, không có không có, sư đệ không có đúng rồi sư huynh, lúc trước sư huynh nói tu sĩ tới Ngưng Khí đại viên mãn rồi là tới cái gì?

Mạnh Hạo ho khụ khụ, rồi vội vàng chuyển chủ đề

- Sau Ngưng Khí là Trúc Cơ, lột đi phàm thể mới được xưng là linh tu, cùng gọi là tu sĩ

Trần Phàm sư huynh lắc đầu cười nhìn Mạnh Hạo, không trêu ghẹo nữa mà đáp

- Trúc tạo linh cơ, trong đan hồ mọc lên chín tòa đạo đài, ánh sáng vạn trượng của đạo đài truyền khắp toàn thân, đó là Trúc Cơ

Mà Trúc Cơ cũng có khác nhau, căn cứ công pháp bất đồng mà ngưng tụ đạo đài, phân làm Cửu Liệt Vô Hạ Trúc Cơ, Thập Bát Liệt Hữu Khuyết Trúc Cơ, cùng với Bàn Toái Trúc Cơ với hơn Thập Bát Liệt Phùng, trong đó Vô Hạ là nhất, Hữu Khuyết là tốt, Bàn Toái là rộng

- Kháo Sơn tông ta từng có một công pháp Vô Hạ Trúc Cơ, là thứ mà năm đó Kháo Sơn lão tổ đạt được

Cùng chính bằng công pháp này, ngài ấy mới có thể có danh tiếng lẫy lừng ở Triệu quốc, truyền khắp Nam Vực

Tiếc là, lão tổ đi xa thì cũng đã thất truyền

Trần Phàm không ngại phiền toái mà nói cực kỳ tỉ mỉ

Tính cách y vốn là như thế, Mạnh Hạo đã quen rồi

- Sau Trúc Cơ có Kết Đan đại đạo

Chưởng môn chúng ta chính là đang ở cảnh giới này, sau đó là Nguyên Anh trường tồn, như lục địa chi tiên

- Vậy sau Nguyên Anh?

Lúc này Mạnh Hạo chăm chú lắng nghe, lòng đầy khát khao

- Sau Nguyên Anh là Trảm Linh

Như Kháo Sơn lão tổ năm đó, ngài chính là cảnh giới này, tiếc rằng cảnh giới này rất khó, sinh tử một đường, cả đời phải chém mấy lần mới có thể chém thành

Năm đó Kháo Sơn lão tổ ra ngoài bế quan, cho đến hôm nay vẫn chưa quay về

Trần Phàm nhẹ nhàng nói, ánh mắt tuy bình tĩnh nhưng lại lộ ra vẻ chấp nhất với tu hành

- Không biết Mạnh Hạo ta có ngày có thể đến cảnh giới Trảm Linh không! Vậy sau Trảm Linh thì sao?

Mạnh Hạo thì thào

- Cảnh giới sau Trảm Linh quá cao, ta cũng không rõ cụ thể như nào

Có lẽ phải tới đại tông ở Nam Vực này thì mới biết một hai, nhưng dù thế nào thì cùng vì thành tiên cả

Trần Phàm đáp

- Thành tiên?

- Ừ! Thành tiên

Gió núi thổi tới, phất qua đỉnh núi, thổi tung bay mái tóc dài của hai sư huynh đệ, cùng thổi lời của bọn họ đi càng lúc càng xa

- Tiểu sư đệ, sau này nếu ra ngoài rèn luyện thì không thể giới hạn ở Triệu quốc này được

Nên biết rằng Triệu quốc chỉ là một tiểu quốc ở nơi hẻo lánh của Nam Vực thuộc Nam Thiệm, linh khí không dồi dào, tu sĩ cũng không nhiều

Trần Phàm quay đầu nhìn Mạnh Hạo, ôn hòa nói

- Nam Vực, nơi đó mới là Tu Chân giới chân chính, dù cá lớn nuốt cá bé, tàn khốc vô cùng, nhưng cũng đại diện cho đỉnh cao của phương nam Nam Thiệm chi địa này, quần hùng nổi lên, thiên kiêu nhiều nhất

So với nơi đó, Triệu quốc ta lại quá yên bình

Tu sĩ lớp chúng ta phải đạp qua núi non, tu sĩ lớp chúng ta, phải vượt qua xương cốt

Trong đôi mắt Trần Phàm lóe lên thần thái kỳ dị, những lời này dường như không phải là y nói cho Mạnh Hạo, mà là nói cho chính y

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, lời này như đánh thức hắn khỏi cơn u mê, nay lần đầu tiên có người lại nói rõ ràng ra như vậy với hắn

Trong khoảnh khắc này, đầu óc Mạnh Hạo như bày ra một tấm bản đồ mênh mông, trên bản đồ đó có Đông Thổ Đại Đường, có quần hùng Nam Vực

- Bước vào linh đồ giống như rời xa phàm trần, từ nay về sau không còn là phàm nhân nữa

Tu sĩ vốn là nghịch thiên bước đi, ngươi nếu không mạnh thì không có tư cách để sinh tồn

Ngươi nếu không mạnh thì không có tư cách tu hành, ngươi nếu không mạnh thì cũng không có tư cách sống sót, chỉ có thể để mặc cho người chém giết

Cuộc sống như thế, ngươi có nguyện ý không?

Trần Phàm nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi nói

Từng chữ ấy rót vào tai Mạnh Hạo, rơi vào trong lòng hắn

Ánh mắt Mạnh Hạo mờ mịt, im lặng suy nghĩ

- Ta là thư sinh của huyệt Vân Kiệt, cha mẹ mất tích từ khi còn nhỏ, giấc mộng thủa trước của ta chỉ là trở thành kẻ giàu có, không phải sống những ngày gian khổ, chỉ muốn có tiền rồi sẽ đi thăm thú Đông Thổ Đại Đường

Gió đêm se lạnh lùa qua mái tóc hắn, lúc này Mạnh Hạo đang suy tư cuộc đời mình, giống như năm đó hắn lên Đại Thanh sơn, suy ngẫm về con đường tương lai

Thời gian chầm chậm trôi đi, chẳng biết từ lúc nào mà Trần Phàm đã rời đi, Mạnh Hạo là sư đệ của y, mặc dù vừa vào nội môn, nhưng y là sư huynh thì hắn là y có nghĩa vụ giúp Mạnh Hạo hiểu được tu chân là gì, không tiến tất lùi là gì, con đường tu hành ngươi chết ta sống là như thế nào

Bởi vì một khi vào nội môn rồi liền đại biểu cho cuộc đời này coi như đã bước được nửa bàn chân vào ngưỡng cửa Tu Chân giới, mà nửa bước còn lại kia là Trúc Cơ

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 57: Ta Không Muốn (1)

Chương 57: Ta Không Muốn (1)

Mạnh Hạo một mình ngồi trên táng đá ngắm bầu trời đêm, ngắm những ngôi sao lóng lánh, ngắm ánh trăng, im lặng không nói gì

Hắn nghĩ tới rất nhiều thứ nên giờ đầu óc khá rối loạn

Đêm dần khuya

Cùng lúc đó, cũng giống Mạnh Hạo, Vương Đằng Phi khoanh chân ngồi trong động phủ của y, nhìn bàn tay phải đã không còn ngón trỏ, sắc mặt mê man

Ở trước mặt y là một chiếc ngọc giản đã vỡ thành hai nửa, đó là chuyện đầu tiên y làm khi tỉnh dậy

Không vào được nội môn cũng coi như chuyện thứ hai mà y mưu đồ đã mất, cũng gần nhứ mất hết can đảm, thế nên mới cười thảm, tỉnh dậy liền bóp nát ngọc giản mà y tưởng rằng vĩnh viễn cũng không lấy ra

Y thua rồi, đã hoàn toàn thua rồi, thua ở trong tay con kiến mà y khinh thường, thua dưới kiếm của Mạnh Hạo, kẻ mà tu vi kém cỏi hơn y

Thậm chí nếu Hà Lạc Hoa không ra tay, y đã mất mạng

Trận thua này đã chặt đứt con đường của y ở Kháo Sơn tông, thậm chí tỉnh lại rồi y không hề ra ngoài, chỉ ngồi một mình ở đây lặng lẽ ngẩn người

Y là thiên chi kiêu tử, gia tộc của y có danh tiếng lẫy lừng khắp Nam

Vực này

Từ khi còn bé y đã kiêu ngạo, lòng có chí côn bằng, thế mới dứt khoát quyết định không ở lại gia tộc nữa mà tới Triệu quốc, tới Kháo Sơn tông này vì chí bảo truyền thừa, vì Vô Hạ Trúc Cơ, hai chuyện này y nhất định phải làm được

Nhưng hôm nay, tất cả đều bị gió thổi tan

Vương Đằng Phi cười thảm, tiếng cười càng lúc càng lớn, đến cuối cùng vang vọng toàn bộ động phủ

Y cười, nắm chặt bàn tay lại, chỉ là y không có móng tay dài nên không thể biết được máu và nỗi đau của Mạnh Hạo lúc trước

Y không cam lòng, nếu thua trong tay tên thiên kiêu khác, y có thể chịu được

Nhưng kẻ cướp đi tư cách vào nội môn của y, giẫm y dưới chân lại là con kiến mà y khinh thường, thậm chí ngày đó y còn chẳng nhớ được tên, điểm này, y không thể thừa nhận

Đúng lúc này, cửa động phủ của Vương Đằng Phi đột nhiên vỡ nát không chút tiếng động, không chút âm thanh nào vang lên mà toàn bộ cửa động phủ đã nát thành cát bụi, vung vãi xuống mặt đất

Một nam tử trung niên mặc áo bào xanh chắp tay sau lưng đứng ở nơi đó, y có khuôn mặt gầy gò, nhưng ẩn chứa trong đó là vẻ kiêu ngạo

Ánh trăng vẩy lên người nam tử này dường như run run, trở nên méo mó, dường như sự tồn tại của người này khiến dãy núi bốn phía đều phải rung chuyển

Ở bên cạnh nam tử trung niên là một thiếu nữ

Thiếu nữ này tuổi chừng mười tám mười chín, dung sắc tuyệt mỹ, cao ráo yểu điệu, không son phấn mà nhan sắc như triều hà ánh tuyết

Nàng đeo trâm gài tóc đuôi yến, ngọc thể duyên dáng, mặc một chiếc áo khoác màu xanh nhạt

Dưới ánh trăng trông nàng như tràn ngập tiên khí, thản nhiên bình tĩnh, thanh dật thoát tục như nàng tiên hạ phàm không dính chút bụi trần

- Vương gia là một trong tam đại linh tu gia tộc ở Nam Vực, áp đảo rất nhiều tông môn, tồn tại ở Nam Vực này đã vạn năm

Nam tử trung niên thản nhiên nói, trong giọng nói mang theo sự lạnh lùng và uy nghiêm không nói nên lời

- Mà ngươi, là một trong những thiên kiêu của Vương gia, từ khi ngươi sinh ra thì cả đời nhất định sẽ không tầm thường, cả đời nhất định chắc chắn sẽ bay lên chín tầng trời, cả đời ngươi nhất định sẽ bước vào con đường tranh tiên

Từng câu từng chữ của nam tử trung niên rót vào trong tai Vương Đằng Phi, khiến cho y chậm rất ngẩng đầu lên, không nhìn ngón tay đã đứt nữa

- Chút thất bại thì có là cái gì

Tiểu quốc hẻo lánh bậc này về sự thịnh vượng còn kém Nam Vực, đâu đâu cũng chỉ là con sâu cái kiến

Vương gia ta ra một vị tộc thúc Nguyên Anh là có thể diệt sạch nơi đây

Nam tử trung niên nói chắc như đinh đóng cột, không thể nghi ngờ

Vương Đằng Phi nắm chặt nắm tay lại, trong mắt như có ngọn lửa xuất

hiện

- Kẻ địch của ngươi là thiên kiêu của các gia tộc khác, là truyền nhân của hai đại gia tộc khác ở Nam Vực, là đệ tử hiện thời của ngũ tông Nam Vực

Chỉ có bọn họ mới xứng trở thành kẻ địch của ngươi

Nếu để bọn họ thấy ngươi nản lòng nhụt chí như thế này, ngươi còn tư cách gì mang họ Vương!

- Nói cho lão phu nghe, ngươi họ gì!

Nam tử trung niên vung tay áo lên, lạnh giọng quát

- Ta họ Vương!

Vương Đằng Phi đứng bật dậy, trong mắt tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, gằn từng chữ một

Nam tử trung niên nhìn Vương Đằng Phi một lúc, sắc mặt mới hiện lên vẻ nhu hòa

- Ngươi là côn bằng của Vương gia, không mất mấy năm là có thể Trúc Cơ

Ngày sau Kết Đan đại đạo thì có Tử Khí Đông Lai thuật của tông môn của vị hôn thê ngươi

Sau này Kết Đan rồi, cho dù Nguyên Anh cũng không phải là không thể đạt tới

Đến lúc đó rồi, ngươi sẽ phát hiện kẻ đã đánh bại ngươi ở Triệu quốc nho nhỏ này vẫn chỉ là Ngưng Khí

Khi đó ngươi nhìn xuống y, y chính là con kiến

Nam tử trung niên liếc Vương Đằng Phi một cái đầy thâm ý, rồi xoay người không nhìn y nữa

- Đằng Phi

Lúc này, nữ tử tuyệt mỹ kia mở miệng

Giọng nàng êm tai vô cùng, cùng với dung nhan khiến người ta tim đập thình thịch làm cho người ta có cảm giác hoàn mỹ giống như Vương Đằng Phi, dường như bọn họ đứng chung sẽ trở thành đôi thần tiên đạo lữ khiến người ta hâm mộ

Vương Đằng Phi trầm mặc một lát, nhìn nữ tử này

Đây là vị hôn thê của y, Sở Ngọc Yên, là con gái của chưởng giáo Tử Vận tông, và còn là một trong những thiên kiêu của Tử Vận tông, mà còn là một trong bốn nữ tử tiếng tăm lừng lẫy khắp Nam Vực

- Về thôi

Nữ tử dịu dàng nói, nhìn Vương Đằng Phi với ánh mắt đầy nhu tình

Vương Đằng Phi gật đầu, lúc đi ra động phủ thì nữ tử này đi theo bên cạnh y, hai người đi theo nam tử trung niên, cả ba cất bước, lập tức bầu trời đêm vang lên tiếng nổ kinh thiên

Một tia chớp to lớn đánh xuống, không ngờ trước mặt ba người là một chiếc chiến thuyền dài chừng trăm trượng, thuyền này toàn thân đen sì, trông sát khí bức người

Nhất là cây đại kỳ dựng thẳng bên trên bay phần phật theo chiều gió, trên

mặt có thêu một chữ Vương màu đỏ máu

Trên chiếc thuyền kia có không ít người với khuôn mặt không chút biểu cảm, cả đám đứng bất động như con rối, tản ra khí tức băng hàn

Tiếng nổ vang và chiếc chiến thuyền này lập tức khiến đám đệ tử Kháo Sơn tông đều chấn động tâm thần, vội ngẩng đầu lên, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt khó có thể tin tưởng

Giờ phút này Mạnh Hạo ở trên đỉnh Đông phong cũng tỉnh lại từ trong dòng suy nghĩ, ngẩng đầu một cái liền thấy được chiếc chiến thuyền màu đen trông thật đáng sợ cùng chiếc Vương kỳ màu đỏ máu kia, tâm thần hắn chấn động

- Lúc trước đã không đồng ý cho ngươi tới cái nơi thiên dã này, cho dù nghe đồn là có rất nhiều bảo vật xuất hiện thì đó cũng là chuyện của mấy trăm năm trước rồi

Ba người cất bước lên chiến thuyền, nam tử trung niên lại nói

Vương Đằng Phi đứng trên đó nhìn Kháo Sơn tông, ký ức mấy năm nay hiện lên trong đầu, nhưng nhanh chóng tan biến sạch sẽ

Ánh mắt của y không còn vẻ ôn hòa, nụ cười của y không còn thân thiết nữa, mà đã trở nên lạnh lẽo như băng, nhất là đôi mắt toát lên vẻ ác độc khiến cho y trở nên hoàn toàn khác với Vương sư huynh trong cảm nhận của mọi người

Y đồng thời cũng thấy được Mạnh Hạo trên đỉnh núi

Hai người đứng cách xa nhau, mà ánh mắt chạm nhau trong giây lát này, nhưng Vương Đằng Phi nhanh chóng dời mắt đi, vẫn tỏ vẻ khinh thường như trước

Trong mắt y, Mạnh Hạo vẫn chỉ là con kiến, bởi vì y kiêu ngạo, vì y họ Vương

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Ta Không Muốn (2)

Chương 58: Ta Không Muốn (2)

Cùng lúc đó, nam tử trung niên kia dường như tùy ý nhìn thoáng qua Mạnh Hạo trên đỉnh núi

Cái nhìn này, dù gã không để lộ tu vi, nhưng với tu vi của gã, cho dù là một ánh mắt thôi cũng đủ để gây nên tiếng nổ vang

Toàn bộ Đông phong rung chuyển

Ánh mắt gã như một thanh kiếm sắc bén, trong khoảnh khắc bắn thẳng tới Mạnh Hạo

Mạnh Hạo biến sắc mặt, hộc ra một ngụm máu tươi, cả người ngay tức khắc như rơi vào băng hàn vạn cổ

Cảm giác nguy cơ sinh tử chưa bao giờ mãnh liệt như thế xuất hiện trong lòng hắn, làm cho đầu óc Mạnh Hạo chấn động, dường như mất đi năng lực tư duy, yếu ớt không thể chịu nổi một kích

Thậm chí hắn cảm nhận được cái chết mà trước nay chưa từng cảm nhận được, thân thể hắn sắp héo rũ, linh hồn hỏa sắp tắt, mi tâm hắn còn xuất hiện một vết máu

Cô độc, bất lực và tử vong hóa thành một bàn tay lớn đã đè lên người Mạnh Hạo, muốn làm cho hắn tan xương nát thịt, đánh hắn vào nơi vạn kiếp bất phục

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên vang khắp Kháo Sơn tông

- Tu vi Kết Đan, ngưng kết không phải tạp đan mà là Xích đan gần với Tử đan, ấy thế mà lại đi bắt nạt một đứa nhóc Ngưng Khí, đây là đệ tam mạch hộ đạo giả Vương Tích Phạm hành tẩu bên ngoài của Vương gia Nam Vực đó ư?

Một bóng người màu lam lập tức xuất hiện trong hư không phía trước Mạnh Hạo, đúng là chưởng môn Hà Lạc Hoa, ông vung tay phải lên, lập tức tiếng nổ vang kinh thiên động địa đinh tai nhức óc vang lên

Hư vô bốn phía dường như muốn vỡ nát, hóa thành từng gợn sóng to tản ra bốn phía

Một khí tức mạnh đến mức khó có thể hình dung trực tiếp bột phát ra từ trên người Hà Lạc Hoa

Ông đứng đó, như kẻ duy nhất trong trời đất, lạnh lùng nhìn nam tử trung niên Vương Tích Phạm trên chiến thuyền

- Khiến Hà huynh chê cười rồi, Vương mỗ tới đây dẫn Đằng Phi đi, cảm ơn mấy năm nay đã chiếu cố

Vương Tích Phạm cười ôn hòa, nhưng trong thần sắc lại có vẻ ngạo nghễ không nói nên lời

Gã vung tay áo lên, chiến thuyền dưới người lập tức ầm ù, hóa thành một cây cầu vồng lập tức nhập vào tinh không, biến mất không thấy gì nữa, chỉ có tinh quang lóe lên, đã cách rất xa

Mạnh Hao lại hộc ra một ngụm máu nữa, nhưng hắn vẫn ngẩng đầu nhìn chằm chằm chiếc chiến thuyền đã đi xa kia, trong mắt lóe lên hàn mang

Hà Lạc Hoa quay đầu liếc Mạnh Hạo một cái, im lặng một lúc rồi thở dài, sau đó bỏ đi

Chỉ có Mạnh Hạo là ánh mắt như vô biên vô hạn, theo chiếc chiến thuyền kia đi xa

- Đây là tu sĩ Kết Đan, chỉ liếc mắt một cái là có thể khiến ta tan xương nát thịt

Đây mới chỉ là Kết Đan, trên nó còn có Nguyên Anh, còn có Trảm Linh, còn có các cảnh giới khác

Nam Vực, Vương gia!

Mạnh Hạo cắn chặt răng, trong mắt như có ngọn lửa đang hừng hực bốc cháy

- Ngươi nếu không mạnh thì không có tư cách để sinh tồn

Ngươi nếu không mạnh thì không có tư cách tu hành

Ngươi nếu không mạnh thì cũng không có tư cách sống sót, chỉ có thể để mặc cho người chém giết

Cuộc sống như thế ngươi có nguyện ý không?

Những lời Trần Phàm sư huynh nói lúc trước quanh quẩn trong đầu óc Mạnh Hạo, dần dần càng mãnh liệt, khắc sâu trong đầu hắn, khắc lên xương cốt hắn, khắc trong linh hồn hắn, không thể xóa đi

- Ta không muốn!

Mạnh Hạo nắm chặt tay lại, gằn lấy từng chữ một

Âm thanh ấy trong trời đất tuy rất mỏng manh, những trong lòng Mạnh Hạo thì như sấm sét rầm rầm vang lên

- Ta không muốn mặc người chém giết!

- Ta không muốn trở thành kẻ yếu!

- Ta không muốn ngay cả tư cách đánh trả cũng không có!

- Ta muốn mạnh, ta muốn trở nên hùng mạnh!!

Lý tưởng của Mạnh Hạo chính là trở thành kẻ có tiền rồi tới Đông Thổ Đại Đường, nhưng hôm nay lý tưởng này vẫn còn, mà lại thêm một tín niệm còn kiên định hơn, phải trở thành cường giả

Bởi vì con đường tu hành nghịch thiên này, nếu không mạnh thì ắt phải chết!

Thời gian lại vun vụt trôi đi, nhoáng cái đã nửa tháng

Trong nửa tháng này, Mạnh Hạo phần lớn là ngồi trong Pháp các của tông môn đọc những điển tịch của tông môn, lại càng có thêm hiểu biết về Triệu quốc, về Nam Vực

Thậm chí hắn còn tìm được một tấm bản đồ vẽ tay, có miêu tả Nam Thiệm chi địa cực kỳ rộng lớn này, ghi rõ Đông Thổ Đại Đường, chỉ ra Bắc Mạc Khương Địch, còn có man di phương tây và Nam Vực nơi hắn đang ở

Toàn bộ thế giới được vẽ lại rất rõ ràng trên tấm bản đồ này, khắc vào trong đầu Mạnh Hạo

Nam Vực rộng lớn vô cùng này lại chỉ là một bộ phận của Nam Thiệm chi địa, mà Triệu quốc lại chỉ nằm ở một góc của Nam Vực

- Toàn bộ Nam Vực đều lớn bằng ngàn cái Triệu quốc

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh trên Pháp các, ánh mắt lộ vẻ say mê

- Thì ra muốn tới Đông Thổ Đại Đường một chuyến, cũng không phải là đơn giản, cần phải vượt qua Thiên Hà hải

Sau một hồi lâu, Mạnh Hạo cúi đầu nhìn xuống bản đồ trước mặt, thấy bốn khu vực đông tây nam bắc trên Nam Thiệm chi địa này, trong đó Đông Thổ và Bắc Mạc nối liền như một khối đại lục, mà cách biển rộng mênh mông là vùng đất Tây Man và Nam Vực tiếp nối nhau

Mãi tới khi mặt trời lặn về đằng tây, tới tận lúc hoàng hôn buông xuống, Mạnh Hạo mới dụi con mắt, đặt tấm bản đồ kia lại rồi mới đi ra khỏi Pháp các

Hắn nhìn tới phương đông hồi lâu, rồi xoay người trở lại động phủ của hắn

Dạ Minh châu trên đỉnh động phủ này tỏa ra ánh sáng êm dịu, bốn phía là nham bích màu xanh, cũng có năm gian thạch thất, linh tuyền cuồn cuộn khiến cho linh khí trong động phủ cực kỳ nồng đậm

Đây là đãi ngộ mà chỉ đệ tử nội môn mới được hưởng

Lúc này bước vào động phủ, Mạnh Hạo liền khoanh chân ngồi xuống trên một tảng đá bạch ngọc

Đá này tuy không phải linh thạch, nhưng ngồi lên sẽ khiến đầu óc tỉnh táo, là bảo vật hiếm có

Vật này chỉ có đệ tử nội môn mới có được

- Chỉ đệ tử nội môn mới được xem như chân chính vào tông môn

Mạnh Hạo bình tĩnh nhìn tảng đá bốn phía, trên có điêu khắc mấy con chim thú, mỗi một bức đều ẩn chứa thâm ý, làm cho người ta xem mà cảm thấy không tầm thường

- Đãi ngộ hoàn toàn khác biệt với ngoại tông, là để làm nổi bật sự ưu việt và khác biệt của đệ tử nội môn

Cũng giống phàm trần, thân phận bị chia làm các cấp độ, tranh giành là có thể vượt lên đệ tử ngoại tông

Mà con đường sau này nếu muốn trở thành người trên người khác thì nhất định phải mạnh!

Nghĩ tới Vương gia Nam Vực, sâu trong mắt hắn lại có thêm một tầng khác biệt được che giấu rất sâu

Không lâu sau, hoàng hôn còn chưa qua thì bên ngoài động phủ của Mạnh Hạo truyền tới giọng nói đầy cung kính

- Mạnh sư huynh, dưới núi Lý Phú Quý muốn cầu kiến

Đồng tử kia vốn là tạp dịch, nhưng vì Mạnh Hạo trở thành đệ tử nội môn mà được tông môn tuyển ra làm đồng tử cho Mạnh Hạo, phụ trách sinh hoạt hằng ngày cho Mạnh Hạo

Đây cũng là đãi ngộ của đệ tử nội môn

Lúc đầu Mạnh Hạo còn không thích ứng, đời này hắn chưa từng được ai hầu hạ như vậy

Lại thấy bên phía Trần sư huynh cũng có đồng tử như vậy nên cũng tiếp nhận chuyện này, chỉ là lòng lại càng kiên định với tín niệm của mình

Chỉ có cường giả mới có thể chi phối cuộc đời kẻ khác, mới có thể khiến

cuộc đời mình không bị kẻ khác chi phối

Môn quy của Tu Chân giới và Kháo Sơn tông giống nhau, không hợp lý, không công bằng, nhưng nó tồn tại

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đãi Ngộ Ở Nội Môn

Chương 59: Đãi Ngộ Ở Nội Môn

Tồn tại chính là đạo lý, thế gian này vốn không có gì hợp lý, tất nhiên cũng không có công bằng chân chính

- Để hắn lên đây đi

Mạnh Hạo thản nhiên đáp

Đồng tử bên ngoài động phủ lập tức tuân lệnh, sắc mặt cực kỳ cung kính

Từ khi được chọn làm đồng tử, sinh mệnh của gã đã thuộc về Mạnh Hạo

Không lâu sau, tên mập vừa mài răng vừa ngông nghênh bước lên đỉnh núi, đây không phải lần đầu cậu ta đến đây, cứ nửa tháng cậu ta lại tới ba lần

Nhưng lần nào tới nơi này, cậu ta đều cực kỳ hưng phấn, dù sao nơi này không phải bất cứ tên đệ tử ngoại tông nào cũng có thể bước vào, trừ phi người được bái phỏng đồng ý

Trong sự cung kính của đồng tử, tên mập bước vào trong động phủ, lập tức mắt tỏa sáng, sờ nơi này, đụng nơi đó, ngay cả đá bạch ngọc mà Mạnh Hạo đang ngồi cũng bị cậu ta nuốt nước miếng sờ soạng mấy lần

- Có phải lần đầu đâu

Mạnh Hạo nhìn tên mập, cười nói

- Mạnh Hạo à, nơi này của huynh thật tốt quá đi

Lần nào tới, ta cũng không nhịn được mà phải kích động

Nơi này chính là động phủ của đệ tử nội môn, là nơi ở trong truyền thuyết nha

Huynh không biết chứ, lần trước ta xuống núi, cả một đám đệ tử bu lấy ta rồi hỏi han này nọ, oai phong lắm

Tên mập toàn thân run run, sau một hồi lâu mới hồi thần lại từ trong ký ức đầy kích động, ngồi ở trước người Mạnh Hạo

- Nếu ngươi thích động phủ của Vương Đằng Phi thì ta lấy tới cho ngươi

- Chuyện này không tốt đâu

Tên mập lập tức hưng phấn, nhưng lại giả vờ ngại ngùng

- Triệu Hải

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, rồi vung tay phải lên, cửa động phủ lập tức mở ra

Đồng tử của Mạnh Hạo vội vàng bước vào, cúi đầu thật sâu với Mạnh Hạo

Đồng tử này thoạt trông cũng chỉ mười bốn, mười lăm tuổi, xấp xỉ tên mập, mi thanh mục tú, mới lên núi không lâu, mà còn cùng huyện với Tiểu Hổ, nhà cũng giàu sang

- Ngươi cầm linh bài của ta tới Động Xá các lấy ngọc giản động phủ lúc trước của Vương Đằng Phi tới đây

Mạnh Hạo vung tay lên, lập tức một chiếc ngọc bội màu trắng rơi vào

tay đồng tử

Đồng tử này vội gật đầu, sắc mặt đầy cung kính lui ra phía sau rồi rời đi

- Mạnh Hạo, chừng nào huynh xuống núi một lần? Ta đã đồng ý với đám đệ tử ngoại tông rồi, nói sẽ mời huynh xuống núi thăm bọn họ, huynh đừng có đổi ý nha, ta đều đồng ý cả rồi

Tên mập chớp chớp mắt nhìn Mạnh Hạo, vội vàng nói

- Âu Dương đại trưởng lão nói ngày phát đan tiếp theo sẽ để ta chủ trì, tính thời gian thì hẳn là ngày mai rồi

Mạnh Hạo nhìn tên mập, mặt mỉm cười

Hai người cùng tiến vào tông môn, ba năm sớm tối có nhau, sớm đã có tình bằng hữu thắm thiết

- Tuyệt, vậy ngày mai, à đúng rồi, nửa tháng qua quầy của chúng ra buôn bán tốt hơn nhiều, đây là linh thạch của mấy ngày nay

Dựa theo ước định của chúng ta, huynh tám ta hai, ta lấy phần của huynh tới rồi đây

Tên mập vội lấy ra một túi trữ vật đưa cho Mạnh Hạo, lòng lại càng đắc chí, thầm nghĩ xem như mình đã hiểu rõ chân ý của Kháo Sơn tông, có Mạnh Hạo làm kẻ chống lưng thì từ nay về sau ở ngoại tông này ai dám nói một chữ không với mình nữa?

Nhất là nghĩ tới ngoại tông có một nữ đệ tử mà tướng mạo xinh đẹp dáng người thướt tha, dạo này thường ton hót khiến mình phiêu diêu dục tiên, tên mập lập tức cảm thấy nhiệt huyết ngập tràn

- Dạo này Thượng Quan Tu có tới tìm ngươi gây rắc rối gì không?

Mạnh Hạo bỗng hỏi, trong mắt hàn sương lóe lên

- Dạo gần đây con rùa già đó biến đâu mất, ta bố trí đệ tử ở cạnh lão tìm hiểu tin tức, nói rằng người này bế quan không ra, cả ngày đều đả tọa

Tên mập nghe nhắc tới ba chữ Thượng Quan Tu thì sắc mặt lập tức ngưng trọng

- Tóm lại ngươi cẩn thận chút, một khi không ổn thì lập tức bóp nát tín vật ta đưa cho ngươi

Mạnh Hạo căn dặn

Không lâu sau, đồng tử Triệu Hải trở về, cầm theo ngọc giản của động phủ cũ của Vương Đằng Phi

Mạnh Hạo đưa cho tên mập, hai người cười nói một hồi

Mắt thấy đêm đã khuya mà tên mập không hề có ý định đi về, ngược lại sắc mặt càng thêm mong đợi

Nhìn dáng vẻ này của tên mập, Mạnh Hạo sửng sốt, rồi lập tức nhớ ra hôm nay là ngày gì, không khỏi bất đắc dĩ nở nụ cười

- Hôm nay là ngày nội môn phát đan quả

Mạnh Hạo nói

Tên mập liếm liếm môi, vội gật đầu lia lịa, lòng thì hâm mộ sự khác nhau giữa đệ tử nội môn và ngoại tông, hàng tháng đều được phát đan quả

Đan quả là một loại linh quả đặc chế, trong đó có chứa đan dược khiến

cho thịt quả có mùi đan thơm ngát, lúc ăn thì hiệu quả vượt xa đan dược bình thường

Chỉ có đệ tử nội môn mới được mỗi tháng một lần

Một nén nhang sau, đồng tử Triệu Hải đi tới từ bên ngoài, gã thấy tên mập, lòng tuy rất khinh thường nhưng không dám biểu lộ ra bên ngoài, bưng về đan quả được bọc trong chiếc lá lớn xanh biếc

Mùi thơm lượn lờ bốn phía, Triệu Hải thầm nuốt nước miếng, đặt xuống rồi lui ra sau

Mở lá ra, đan hương lập tức tràn ra bốn phía

Trong chiếc lá cây kia là hai quả nhỏ màu hồng nhạt trông có vẻ lóng lánh, dường như chạm vào là sẽ vỡ, còn thấy được bên trong dường như có một viên đan dược

Tên mập nhìn mà mắt đều thẳng

Cậu ta chưa từng ăn loại đan quả này bao giờ, nhưng mấy ngày nay nghe đệ tử ngoại tông nhắc tới nên mới thăm dò ngày phát rồi đầy chờ mong chạy tới đây

Lúc này cậu ta nắm lấy một quả bỏ luôn vào miệng, nuốt ực xuống

Một mỹ vị khiến cậu ta khó có thể hình dung được phút chốc lan ra miệng tên mập và hiện lên trong đầu cậu ta, nhanh chóng biến thành một dòng nhiệt khí tản ra toàn thân

- Đáng giá, đáng giá! Ta nhất định là đệ tử ngoại tông đầu tiên được ăn đan quả, sau khi về rồi nhất định phải nói cho tiểu nương tử kia, khiến nàng ta phải hâm mộ, khiến tất cả mọi người phải hâm mộ vận mệnh của mập gia ta

Tên mập thì thào, dường như nhớ ra điều gì mà lập tức ngậm chặt miệng lại, không làm cho hương khí phát ra ngoài, lại vung tay vung chân ra hiệu cho Mạnh Hạo là cậu ta phải về, rồi lập tức chạy ra ngoài

- Đây là bằng chứng! Phải chạy nhanh tìm những nữ đệ tử kia làm cho các nàng nghe

Tên mập càng nghĩ càng hưng phấn, kích động chạy như bay xuống núi

Mạnh Hạo cười, hắn liếc mắt một cái là có thể nhìn ra chút tâm nhãn đó của tên mập, lúc này hắn cùng cầm lấy đan quả bỏ vào miệng từ từ ăn, hương vị quả thực không tệ, đan dược lực rất đậm

- Đây là đệ tử nội môn

Mạnh Hạo ăn đan quả, sắc mặt hiện lên vẻ cảm khái

Cuộc sống như này ngoại tông không thể nào có được, thậm chí nếu Mạnh Hạo muốn, hắn chỉ cần biểu lộ một ý nghĩ thôi là đám nữ đệ tử có tư sắc ở ngoại tông sẽ lập tức hiến thân nịnh hót hắn

Hai ngày lại trôi qua, sáng sớm ngày này

Mạnh Hạo đi ra động phủ, đồng tử Triệu Hải đi theo, tay mang theo một túi trữ vật màu tím

Đây là túi trữ vật mà tông môn chuyên dùng để phát đan cho ngoại tông, trong đầy Ngưng Linh đan

Đón lấy gió núi sáng sớm, Mạnh Hạo xuống núi

Dọc đường đi, bất cứ tên đệ tử ngoại tông nào nhìn thấy hắn thì đều sắc mặt thay đổi, đều dừng lại rồi ôm quyền cúi đầu thật sâu với Mạnh Hạo

- Bái kiến Mạnh sư huynh

- Mạnh sư huynh vẫn phong thái như trước, đã nhiều ngày không gặp, sư muội thật nhớ nhung

- Bái kiến Mạnh sư huynh, sư huynh tư chất siêu phàm, tu vi kinh người, ngày sau đích thị là trụ cột của tông môn

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Thủy Và Mặc....

Chương 60: Thủy Và Mặc

Trong những tiếng nịnh nọt bợ đỡ này, Mạnh Hạo đi thẳng tới quảng trường

Lúc này ở nơi đây đã có không ít đệ tử chờ đợi

Bọn họ nhìn thấy Mạnh Hạo tới thì lập tức ôm quyền cúi đầu, tiếng ton hót lập tức vang lên khắp nơi

Mạnh Hạo khẽ gật đầu, rồi vung người mang theo Triệu Hải nhảy lên đài cao trên cột đá ở quảng trường

Đây không phải lần đầu tiên hắn đứng ở nơi đây, nhưng lại là lần đầu nên hắn đứng đây phát đan

Hắn đảo mắt nhìn xuống mọi người bên dưới, nhìn ánh mắt đầy hâm mộ và tôn kính của bọn họ

Dần dần, tầm mắt Mạnh Hạo có phần mơ hồ, hắn nhớ tới năm đó lần đầu tiên hắn tới quảng trường này, nhớ tới Vương Đằng Phi ngạo nghễ khi nhục mình, nhớ tới rất nhiều chuyện

- Gõ chuông đi!

Lát sau, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ra lệnh

Tiếng chuông vang lên, ngân nga trong lòng Mạnh Hạo, vang vọng khắp Kháo Sơn tông

Rất nhanh sau đó, Mạnh Hạo nhìn thấy từ đằng xa có không ít đệ tử chạy tới

Không lâu sau, quảng trường đã tràn đầy đệ tử ngoại tông

Cả đám thấy Mạnh Hạo trên đài cao thì đều giật mình, vội ôm quyền cúi đầu hành lễ

Ở trong đám người, tên mập dương dương đắc chí, dùng phi kiếm mài răng

Bên người cậu ta là không ít đệ tử, tên nào tên nấy đều rất là xu nịnh

- Lần này lại do Mạnh sư huynh phát đan! Ôi, nhớ năm đó hắn cũng là đệ tử ngoại tông giống chúng ta, nhưng hôm nay hắn đã là đệ tử nội môn rồi

- Mạnh sư huynh phong thái nho nhã, nghe nói lúc trước còn từng là thư sinh, từng thi đậu công danh, nhưng toàn tâm toàn ý với tu hành nên mới bỏ công danh mà bái nhập Kháo Sơn tông

- Nói mới nhớ, năm đó lần đầu gặp Mạnh sư huynh, ta đã cảm thấy hắn nhất định bất phàm

Cho dù là trận chiến với Vương Đằng Phi, ta cũng kết luận là Mạnh sư huynh có thể thắng

Những tiếng bàn tán xì xao quanh quẩn khắp quảng trường, truyền khắp bốn phía, rơi vào tai Mạnh Hạo khiến hắn vội ho một tiếng

Chỉ là một tiếng ho khan nhỏ mà lập tức làm cho hầu hết đám đệ tử ngoại tông ở dưới quảng trường đều im bặt, toàn bộ cung kính nhìn tới Mạnh Hạo, kẻ đang mặc trường bào màu bạc và trông như tiên nhân trong lớp sáng mờ

Trong đám người đó, Mạnh Hạo thấy được Chu Khải với vẻ mặt đầy phức tạp, cũng thấy Doãn Thiên Long im lặng mà gượng cười, còn có mấy tên đệ tử Ngưng Khí tầng bốn, nay đều nhìn Mạnh Hạo với ánh mắt lộ ra nịnh hót theo bản năng

Thậm chí Mạnh Hạo còn thấy được Tào Dương đang run rẩy đứng đó

- Hôm nay Mạnh mỗ phát đan, các vị đồng môn nên dốc lòng tu hành, sớm ngày đạt tới tầng bảy

Mạnh mỗ chờ mong ngày đó, ngày Kháo Sơn tông ta lại có thêm đệ tử nội môn

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng

Hắn vốn là thư sinh nên tất nhiên là cũng có tài hoa, lúc này không cần chuẩn bị mà cứ tự nhiên nói ra, một loại uy áp vô hình xuất hiện trong lòng mọi người bên dưới

Uy áp này không phải từ tu vi của Mạnh Hạo, mà là từ thân phận đệ tử nội môn của hắn

- Mạnh sư huynh dạy bảo rất đúng, chúng sư đệ ghi nhớ lời dạy của sư huynh

Ngay lập tức có kẻ nhanh chóng kêu lên, sắc mặt kích động như vừa nghe được thiên âm, liên tục vái lạy

Những người khác ngay sau đó đều như thế, đủ loại âm thanh vang vọng, khiến quảng trường này thoạt trông khá hài hòa

Mạnh Hạo cầm lấy túi trữ vật ở chỗ đồng tử, sau đó mở ra rồi vung thật mạnh

Ngay tức khắc tất cả đan dược linh thạch bay ra, từng viên rơi xuống trước mặt mọi người

Ngay sau đó hắn giơ tay phải lấy ra từ trong túi trữ vật một viên đan dược màu trắng ngà

Đan dược này phát ra bạch khí, cũng có đan hương khuếch tán, dường như là có ánh bình minh tản ra

- Đó đó là Bạch Linh đan!

- Đan dược này có hiệu quả với Ngưng Khí tầng bốn trở xuống, đã lâu không phát rồi, hôm nay lại xuất hiện

Lập tức đám người dưới quảng trường đều hô hấp dồn dập, nhìn đan dược trong tay Mạnh Hạo

Mạnh Hạo đảo mắt nhìn mọi người bên dưới

Tên mập thì nhếch miệng cười, cậu ta không lạ gì Bạch Linh đan này, trong túi trữ vật của cậu ta còn có vài viên, đều là Mạnh Hạo cho

- Viên đan này không tầm thường, các ngươi đều biết rồi, vốn tính cho đệ tử thích hợp, nhưng Mạnh mỗ luôn nhớ tình bạn cũ, liếc mắt thấy được cố nhân, thôi thì tặng cho người này

Mạnh Hạo dừng mắt trên người Tào Dương, toàn thân Tào Dương lập tức run run

Sau đó Mạnh Hạo vung tay phải lên, đan dược này lập tức phóng thẳng tới chỗ gã

- Xong rồi, lần này chắc sẽ trọng thương nằm mấy tháng mất

Tào Dương như sắp khóc đến nơi, lòng kêu rên

Gã thế mới biết thì ra tên Mạnh Hạo này cực kỳ thù dai, cho dù đã là đệ tử nội môn rồi nhưng vẫn nhớ rõ chuyện mà gã làm ngày trước

Hào quang trên quảng trường tan dần, Mạnh Hạo phất ống tay áo, xoay người rời đi, không để ý chuyện tranh đoạt bên dưới

Tên mập nhanh chóng chạy tới, đứng bên cạnh Mạnh Hạo, vẻ mặt hớn hở đắc ý, lại trừng đồng tử Triệu Hải một cái, ý bảo đối phương cách xa một chút đừng có tới gần như là sợ đối phương cướp đoạt địa vị của mình, thế mới theo Mạnh Hạo bước đi

- Mạnh sư huynh, chúng ta dạo một vòng ở ngoại tông đi?

Tên mập chờ mong nhìn Mạnh Hạo, giống hệt với năm đó Mạnh Hạo nhờ Hứa sư tỷ

Mạnh Hạo nhớ lại chuyện cũ, cười gật đầu

Hai người đi đằng trước, Triệu Hải ấm ức đi theo sau

Đi ra quảng trường không bao xa thì thấy Chu Khải đuổi theo

- Bái kiến Mạnh sư huynh

Chu Khải vội hô lên, sắc mặt thấp thỏm không yên

Y đã vài lần đắc tội Mạnh Hạo, vốn tưởng đối phương nay là đệ tử nội môn thì sẽ giữ thân phận, nhưng hôm nay thấy Tào Dương gặp kết quả như vậy, y lập tức khẩn trương, vội chạy tới đây

Mạnh Hạo liếc Chu Khải một cái, không kịp nói gì thì tên mập đã lập tức

nhảy ra, hét lên:

- Có chuyện gì?!

- Mấy ngày trước Chu mỗ có được một món bảo bối, vừa nhìn liền thấy vật này rất có duyên với Mạnh sư huynh, cực kỳ thích hợp, kính xin Mạnh sư huynh hãy nhận lấy

Chu Khải cắn răng một cái rồi lấy ra một thứ từ trong ngực, cung kính đưa cho Mạnh Hạo

Tên mập hừ lạnh một tiếng rồi cầm lấy, sau đó tươi cười đưa cho Mạnh Hạo

Mạnh Hạo nhận lấy túi trữ vật, đảo qua rồi để trong ngực, gật đầu với Chu Khải rồi xoay người bước đi, sắc mặt lạnh nhạt

Chu Khải thấy thế thì dù bất đắc dĩ, nhưng lòng vẫn cảm khái

- Đúng là đệ tử nội môn, có lẽ mấy thứ này không thuận mắt

Mạnh Hạp đang bước đi, thì đằng xa Doãn Thiên Long thầm than một tiếng nhưng vội nở nụ cười thật tươi chạy vội tới, cũng nói rằng mấy ngày nay tìm được một vật, cảm thấy có duyên với Mạnh sư huynh nên cố ý dâng tặng

Cũng là một túi trữ vật, bên trong có năm mươi khối linh thạch, Mạnh Hạo nhận lấy thì khẽ cau mày

- Chúng ta đều là đồng môn, ân oán ngày xưa có là gì đâu, ngươi không cần phải như thế

Doãn Thiên Long nghe lời này thì giật nảy mình, nhất thời hiểu ra, lòng lập tức nguyền rủa Chu Khải đã tặng nhiều, rồi cắn răng lấy ra một túi

trữ vật nữa đưa ra, lúc này Mạnh Hạo mới gật đầu

Dọc đường đi, Mạnh Hạo mấy lần gặp những kẻ từng có ân oán, đều là như vậy cả, dần dần trên người lại có thêm hơn chục túi trữ vật

- Thế nào? Ta làm có được không? Lúc trước ta đã chỉ điểm cho chúng rồi, nếu muốn ngày sau bớt phiền toái thì nên trích ra ít máu mới được

Tên mập dương dương đắc ý nhìn Mạnh Hạo

Mạnh Hạo cười lắc đầu, hắn đã sớm cảm thấy hôm nay có gì không đúng, cũng đoán được là nửa tháng nay tên mập đã làm ra

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: – Thủy Và Mặc Trong Ánh Hoàng Hôn (2)

Chương 61: Thủy Và Mặc Trong Ánh Hoàng Hôn (2)

- Tên đệ tử tầng năm ngày đó muốn giết ngươi đâu rồi?

Mạnh Hạo hỏi

- Y hả, bị ta dùng ngọc bội của huynh tìm nghi trượng ngoại tông sắp xếp cho đi hoang sơn bắt yêu thú, không bắt được trăm con thì không được về

Tên mập ra vẻ đắc tội mình thì sao có quả ngon để ăn

- Chuyện chớ nên làm quá tuyệt

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn khẽ nói

- Ta hiểu mà, sẽ tìm một cơ hội nghĩ cách giết y, đều đã bố trí xong rồi, Chu Khải và Doãn Thiên Long ra tay

Tên mập cũng khẽ giọng nói

Hai người nhìn nhau một cái, đều tự nở nụ cười, không bàn luận gì chuyện này nữa

Dạo quanh ngoại tông một vòng, dọc đường đi không ít đệ tử nhìn thấy Mạnh Hạo thì vội vàng tới chào hỏi

Cho tới Dưỡng Đan phường, Mạnh Hạo dừng chân lại, nhìn đan phường,

mỉm cười rồi cất bước đi vào

Nam tử trung niên trong Dưỡng Đan phường thấy Mạnh Hạo một cái thì vội đứng dậy

- Bái kiến Mạnh sư huynh!

Mạnh Hạo mỉm cười gật đầu, đảo mắt nhìn đám đan dược bốn phía

- Mạnh sư huynh xin yên tâm, đan phường có Lý Phú Quý sư đệ chiếu cố, làm ăn không tệ, tuyệt sẽ không để cho đệ tử khác có cơ hội mua đan dược

Nam tử trung niên kia lập tức vỗ ngực nói

Tên mập mặt mày hớn hở, thừa dịp người khác không chú ý thì đưa cho tu sĩ trung niên này một túi trữ vật

Người này nhận lấy một cách cực kỳ thuần thục, cùng tên mập hai người mắt sáng ngời

Dù sao đan dược nơi này cũng thuộc về tông môn chứ không phải vật cá nhân, có thể kiếm thêm chút ít, tu sĩ này tất nhiên là vui sướng rồi

Trong sự chờ mong và cố chấp của tên mập, cho dù đã tới buổi trưa, Mạnh Hạo vẫn thỏa mãn nguyện vọng của tên mập mà đi tròn một vòng ngoại tông này, làm cho tất cả mọi người thấy được mình

Lại dưới ánh mắt cầu xin của tên mập mà cùng tới Bảo các

Nam tử khôn khéo ở Bảo các đã sớm đứng bên ngoài chờ đợi, thấy Mạnh Hạo đến thì vội vàng lạy một cái, âm thanh to tới cực điểm

- Đệ tử Bảo các Tôn Thiên Địa bái kiến Mạnh sư huynh, Mạnh sư huynh

rồng trong chốn người, khí thế hào hùng, oai phong bất phàm

Nam tử khôn khéo này vốn không có văn hóa gì, nay nói những lời này cũng không ăn khớp là mấy, nhưng thần sắc lại kích động, chỉ là nội tâm thấp thỏm chỉ có mình y mới biết được

Dù sao y cho là năm đó mình bẫy Mạnh Hạo một phen, sợ Mạnh Hạo nhắc tới chuyện này, lúc đứng dậy thì mắt chớp chớp nhìn tên mập

- Khụ khụ, tên này để ta vào lấy thêm pháp bảo, nếu phạm môn quy coi như lỗi của y

Tên mập có phần xấu hổ nói

Mạnh Hạo không nói gì, sau cùng xem xét Bảo các xong, trong sự luyến tiếc không thôi của tên mập, hắn nhanh chóng quay về Đông phong

Lúc về tới nơi thì mặt trời đã lặn, Mạnh Hạo ngồi trên núi đá ngoài động phủ, hồi tưởng những chuyện ngày hôm nay

Thân phận đệ tử nội môn đã cho hắn lý giải hơn mấy phần

Hoàng hôn, Mạnh Hạo nhìn chân trời màu đỏ phía xa, dường như nhận ra gì đó mà quay đầu lại

Hắn thấy được cách đó không xa, một nữ tử đẹp tựa tiên tử bước tới

Nàng mặc trường bào màu bạc, mái tóc đen nhánh buông dài, khuôn mặt tuyệt mỹ không chút son phấn, thoạt trông có vẻ tái nhợt

Nhưng ở trong mắt Mạnh Hạo, khuôn mặt tái nhợt ấy đã có vẻ rung động lòng người giấu dưới vẻ lạnh lẽo như băng kia

- Hứa sư tỷ

Mạnh Hạo chắp tay cúi đầu

- Chúc mừng ngươi đã trở thành đệ tử nội môn

Nữ tử này chính là Hứa Thanh, lãnh lãnh thanh thanh hệt như tên của nàng

Đó là tính cách của nàng, nhưng không có nghĩa nàng đối xử với mọi người đều như vậy

Như lúc này, nàng vừa xuất quan, nghe đồng tử nói tới Mạnh Hạo thì lập tức đến nơi này

Mạnh Hạo mỉm cười, đứng ở bên người Hứa Thanh

Gió núi ùa tới thổi quần áo của hai người bay phần phật

- Ban ngày ta tới Dưỡng Đan phường, lại đổi lấy một viên Dưỡng Nhan đan

Mạnh Hạo giơ tay phải lên, trong đó là một viên đan dược

Hứa Thanh im lặng, liếc đan dược trong tay Mạnh Hạo một cái, chần chừ rồi mới nhận lấy, không nói lời nào, chỉ đứng nơi đó ngắm chân trời màu đỏ phía xa

Dung nhan nàng cực kỳ đẹp đẽ, hoàn mỹ không chút khuyết điểm, như ngọc thạch ánh xạ rặng mây đỏ ở phía chân trời, khiến cho lúc này nàng trông đẹp một cách lạ kỳ

Thời gian dường như dừng lại ở khoảnh khắc này

Hai người đứng trong hoàng hôn, như vĩnh hằng trên đỉnh Đông phong,

đã trở thành thủy và mực dưới ánh trời chiều của năm này

Mãi cho tới khi ánh sáng mờ biến mất phía chân trời, khi ánh trăng tỏa ra, Hứa Thanh xoay người bước đi

Nhưng chỉ đi được năm bước, nàng bỗng dừng lại

- Ta từng tới Dưỡng Đan phường, viên Dưỡng Nhan đan đầu tiên ngươi đưa ta không phải là ngươi đổi

Nói xong, nàng không quay đầu lại mà bước đi

Mạnh Hạo ngẩn ra, một lúc lâu sau mới kịp định thần, gãi gãi đầu, nhưng đôi mắt lại dần sáng ngời, chuyện mà trước kia cảm thấy không có khả năng, dần dần theo thời gian trôi đi đã dần dần có khả năng

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã hai tháng, Mạnh Hạo trở thành đệ tử nội môn đã gần một quý

Hắn không đi ngoại tông, chỉ có tên mập ở ngoại tông như cá gặp nước, rất là tự tại

Về phần Mạnh Hạo, mấy ngày nay, hắn chủ yếu ở trong Pháp các!

Vào một ngày, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong Pháp các, thần sắc bình tĩnh nhìn một trúc giản, tay phải thì nâng lên bấm pháp quyết, từng trận hào quang pháp thuật vờn quanh tay hắn, chiếu cho khuôn mặt hắn lúc sáng lúc tối

Đúng lúc này, một quả cầu nước do Mạnh Hạo mới ngưng tụ được đột nhiên vỡ tan, hóa thành bụi khí mà tiêu tán bốn phía

Hắn nhăn mặt, buông trúc giản, lại lấy từ trong lồng ngực ra một cái ngọc giản phát sáng

Thứ này màu trắng ngọc, có chút mơ hồ, như có bụi mờ vờn quanh, nhưng nếu cẩn thận nhìn thì có thể thấy nó càng thêm trong sáng

- Trần Phàm, Hứa Thanh, Mạnh Hạo, ba người các ngươi tới đại điện Đông phong!

Giọng nói uy nghiêm từ trong ngọc giản phát ra

Lời lẽ chắc nịch, chính là thanh âm của chưởng môn Hà Lạc Hoa

Mạnh Hạo thu hồi ngọc giản, đứng dậy tiến tới một bước, cửa Pháp các liền tự động mở ra, vô thanh vô tức

Hắn đi nhanh lên đỉnh núi

Gần như cùng lúc với Mạnh Hạo, còn có hai thân ảnh đi lên đỉnh núi

Là Trần Phàm đẹp trai ôn hòa mang theo chính khí, cùng với Hứa Thanh sư tỷ lạnh lùng mà xinh đẹp

Hứa Thanh cũng nhìn thấy Mạnh Hạo, sau lần dưới ánh trăng mờ, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt

Ba người theo nhau lên đỉnh núi, không bao lâu đã tới đại điện Kháo Sơn tông

Đại điện này có màu sắc cổ xưa, điêu lan ngọc thế, lại mang theo vẻ tang thương

Nơi này là trọng địa của Kháo Sơn tông, chỉ có đệ tử nội môn mới có thể tiến vào

Trong đại điện có chín pho tượng dựng đứng, pho tượng trước nhất là

một lão già, thần sắc không giận mà uy, nhất là hai mắt như có quang mang, tuy ảm đạm nhưng vẫn sống động

Lão đặt tay phải sau lưng, tay trái nâng lên chỉ về phía trước như là nhìn xuống muôn dân, tràn ngập khí phách vô cùng

Còn tám pho tượng khác thì phân thành hai hàng mà đứng, mỗi người đều tiên phong đạo cốt

Bảy ngày đầu khi Mạnh Hạo vừa vào tông, hắn đã từng lạy những pho tượng này, biết được lão già không giận mà uy kia chính là Kháo Sơn lão tổ, còn lại đều là tổ tiên Kháo Sơn tông các đời

Trước pho tượng Kháo Sơn lão tổ, chưởng môn Hà Lạc Hoa quay lưng về phía ba người, kinh ngạc nhìn pho tượng Kháo Sơn lão tổ, không biết là suy nghĩ cái gì

Bên cạnh, Âu Dương đại trưởng lão thì vẻ mặt nghiêm túc, khẽ gật đầu với ba người Mạnh Hạo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: – Thái Linh Kinh ! Kinh Khí Quyển !

Chương 62: Thái Linh Kinh! Kinh Khí Quyển!

- Tham bái lão tổ!

Âu Dương đại trưởng lão trầm giọng nói

Mạnh Hạo, Hứa Thanh, Trần Phàm đều lộ thần sắc nghiêm túc, khom người thật sâu về pho tượng Kháo Sơn lão tổ

- Ngày đó lão tổ mất tích được trăm năm, ta chỉ là một tên đệ tử ngoại tông

Khi đó, Kháo Sơn tông vẫn còn huy hoàng

Sau hồi lâu, Hà Lạc Hoa than nhẹ, xay người nhìn Mạnh Hạo, Trần Phàm cùng với Hứa Thanh

- Các ngươi đọc thuộc điển tịch của Kháo Sơn tông, cũng biết được huy hoàng của Kháo Sơn tông ta mấy trăm năm trước

Đối với ba cấp Trúc Cơ cũng có chút hiểu biết, hôm nay lão phu triệu tập các ngươi, liền không giấu giếm nữa

Hà Lạc Hoa trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng

- Kháo Sơn tông ta huy hoàng là vì tu vi của Kháo Sơn lão tổ đủ kinh sợ toàn bộ Triệu quốc, danh chấn Nam Vực

Mà tất cả điều này đều có liên quan tới một quyển Thái Linh kinh!

Hà Lạc Hoa vừa nói ra, hai mắt Trần Phàm liền bắn ra tia sáng mãnh liệt, ngày cả Hứa Thanh cũng vẻ ngưng trọng

Chỉ có Mạnh Hạo hơi giật mình, hắn không biết cái gì là Thái Linh kinh

- Ngưng Khí quyển!?

Trần Phàm nhẹ giọng nói, gã là đại đệ tử nội môn, biết được không ít bí ẩn, có một số việc đã đoán ra từ lâu

- Thái Linh kinh, là một trong ba đại kinh thư của Nam Thiệm

Theo lời truyền lại thì có bảy cuốn, nhưng đều thất truyền, trong đó thì Ngưng Khí quyển tu thành Vô Hạ Trúc Cơ, mà Trúc Cơ quyển thì làm cho người ta tu thành Tử đan đại đạo, mà không phải là Xích đan, Tạp đan

Về phần Kết Đan quyển thì có thể làm người ta kết thành anh thể bốn màu

có thể nói, mỗi quyển đều có thể để người tu thành cảnh giới mạnh nhất

Hà Lạc Hoa nhìn ba người, chậm rãi nói

- Năm đó lão tổ lấy được chính là Ngưng Khí quyển, năm đó đứa con nối dõi của Vương gia gia nhập vào Kháo Sơn tông ta cũng chỉ vì Ngưng Khí quyển của Thái Linh kinh

Hai mắt Mạnh Hạo bắn ra tinh quang, trái tim hắn cũng đập mạnh hơn, có liên quan tới mấy cấp độ của Trúc Cơ, lúc trước hắn nghe Trần Phàm sư huynh nói, giờ phút này, hắn mới biết Kháo Sơn lão tổ lại chiếm được công pháp mạnh mẽ như vậy

Cũng hiểu vì sao Vương Đằng Phi tới Kháo Sơn tông

- Nếu ta có được nó

Khát vọng trong lòng Mạnh Hạo càng thêm mãnh liệt

- Tiếc là Ngưng Khí quyển này, ngay cả lão phu cũng không được xem qua, càng không cần nói là người ngoài

Kinh văn này không có truyền thừa, chỉ tồn tại trong ký ức của lão tổ!

Hà Lạc Hoa mở miệng nói tiếp, Mạnh Hạo trầm mặc, Trần Phàm thì như nghĩ tới điều gì, còn Hứa Thanh thì ngẩng đầu nhìn pho tượng Kháo Sơn lão tổ

Toàn bộ đại điện lập tức trở nên an tĩnh

- Bốn trăm năm, bên ngoài đều đoán là lão tổ đã chết, nhưng chỉ có mấy người lão phu biết được, lão tổ căn bản không tọa hóa!

Giọng nói của Hà Lạc Hoa bỗng nhiên cao lên, thanh âm này như tiếng sấm truyền vào trong tai ba người Mạnh Hạo

- Bốn trăm năm trước, tu vi lão tổ đã là Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn, nhưng thọ nguyên có chút không đủ, ngài muốn xông phá Trảm Linh cảnh

Từ xưa Trảm Linh có truyền lại, nếu tuổi không quá ngàn thì không nghịch thiên được, sao có thể Trảm Linh!

Lão tổ lựa chọn bế quan, muốn chém linh thân của mình, chém ra tân sinh của bản thân, một lần bế quan này chính là bốn trăm năm

- Bốn trăm năm trước, trước khi lão tổ bế quan đã lưu lại mệnh lệnh, mỗi một trăm năm thì đưa ra mười miếng Trảm ngọc do tâm huyết của ngài ngưng tụ thành, do người nổi bật của nội môn đương thời mang Trảm ngọc bước vào nơi bế quan, mượn Trảm ngọc thiêu đốt khí huyết mà cảm ngộ ý chí nơi ngài bế quan

Nếu có được chút tạo hóa, nếu có cơ duyên có thể có được Thái Linh kinh!

Lời của Hà Lạc Hoa quanh quẩn trong đại điện, làm cho Mạnh Hạo lập tức ngẩng đầu, Trần Phàm cùng Hứa Thanh cũng thế

- Thành thì thành, bại thì bại, nếu vẫn như thế, nhất định có đệ tử có thể thành công

Nhưng hai trăm năm trước, lão tổ tu hành xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, đã đến lúc hấp hối, tùy thời có thể ngã xuống

Làm cho cảm ngộ nơi ngài bế quan kia có chút yếu đi, cấm chế tăng mạnh, không còn Trảm ngọc đưa ra, cho đến năm năm trước lão tổ mới đưa ra ba miếng Trảm ngọc

Ba miếng Trảm ngọc, đại biểu cho ba người có thể bước vào, cũng có nghĩa là nơi bế quan của lão tổ đã bị cấm chế nhiều nơi, chỉ còn ba chỗ có thể cảm ngộ

Hà Lạc Hoa chậm rãi nói, lão vung tay lên, ba đạo huyết quang lập tức bay tới ba người Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc liền lơ lửng trước mặt bọn họ

Đó là huyết tinh, sáng như ngọc, tên là Trảm ngọc

- Ba người các ngươi chính là đệ tử nội môn hiện nay, ta ban ba viên Trảm ngọc này cho ba ngươi, cảm ngộ được Thái Linh kinh hay không

thì phải coi tạo hóa của các ngươi rồi!

Hà Lạc Hoa nói xong, lão vung tay, pho tượng Kháo Sơn lão tổ nhất thời phát ra tiếng nổ, nhất là hai mắt phát ra hào quang vạn trượng, trên hư không ngưng tụ thành một cơn lốc xoáy

- Bước vào trong đó, cảm ngộ tạo hóa!

Thanh âm Hà Lạc Hoa như sấm, trong lúc quanh quẩn thì Mạnh Hạo, Trần Phàm cùng Hứa Thanh đã hóa thành cầu vồng, mang theo Trảm ngọc lao thẳng vào trong cơn lốc

Lúc này, cơn lốc xoáy vẫn còn đó, nhưng nếu không có Trảm ngọc thì dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng không thể đi vào

- Không biết trong ba người bọn họ, ai là người có thể lấy được Thái Linh kinh, hay vẫn là

không có thu hoạch gì!

Âu Dương đại trưởng lão nhìn lốc xoáy, nhẹ giọng nói

- Tạo hóa của mỗi người, suy nghĩ nhiều cũng vô nghĩa!

Hà Lạc Hoa khoanh chân ngồi một bên

Mạnh Hạo vừa bước vào lốc xoáy, chỉ trong chớp mắt, lập tức hắn liền nhìn thấy một mảnh quang mang chói mắt, làm cho hai mắt hắn không thể mở ra

Bên tai tiếng nổ ùng ùng, cũng có tiếng gào thét kỳ dị truyền khắp bốn phía, hắn không biết đã trôi qua bao nhiêu năm, chỉ cảm thấy thân thể chấn động một cái, tiếng nổ biến mất, âm thanh gào thét cũng trở thành yên tĩnh

Hắn lập tức mở mắt, nhận ra mình đứng trên một tế đàn khoảng mấy trượng

Hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía

Đây là một khu vực rất rộng lớn trên thì tối như bùn đen, có từng điểm sáng phân tán, như là tinh không, làm cho không gian có chút mông lung, không quá rõ ràng

Như bị cách một tầng vải mỏng, chỉ có thể nhìn như trong sương mù, thấp thoáng lầu các, nơi nào cũng có

- Thật hoang vắng, dù sao cũng đã mấy trăm năm không người ở

Giọng nói của Trần Phàm truyền tới, xuyên qua sương mù, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng của gã, gã cũng đứng trên một tế đàn lớn khoảng mấy trượng

- Phía trên là bùn đất bị cấm chế, nơi này chắc là địa cung của tông môn!

Hứa Thanh theo một hướng khác đi tới, một thân áo bạc, làm cho nàng vừa nhìn liền cảm thấy cực kỳ xinh đẹp

- Ta nhập môn khá sớm, từng là đệ tử canh giữ chính điện, cũng biết được một ít bí ẩn mà các ngươi không biết

Nơi này thật sự là địa cung của Kháo Sơn tông, trên đầu chúng ta là khu vực ngoại tông

Mạnh Hạo đi xuống tế đàn, đứng bên cạnh Trần Phàm cùng Hứa Thanh, nhìn lầu các mơ hồ xung quanh, có thể thấy được bốn phía có không ít cây cỏ khô héo, là một mảnh hoang vắng tĩnh mịch

- Những sương mù này chính là cấm chế, khiến cho mọi thứ như chỉ có hai màu đen trắng, không có màu sắc khác!

Mạnh Hạo nhíu mày mở miệng

- Đúng là như thế, các ngươi không cần thử chạm vào, những cấm chế này theo lão tổ suy yếu mà mất đi khống chế, ba người chúng ta đều mang Trảm ngọc, tìm ba nơi cảm ngộ kia thôi!

Trần Phàm ngưng trọng nói

- Không biết thời gian cảm ngộ được bao lâu, chúng ta nên đợi nhau, sau đó rồi cùng ra

Hứa sư muội, Mạnh sư đệ, vi huynh chúc hai ngươi thành công!

Trần Phàm nhìn Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh một cái, sau đó đưa linh lực vào trong Trảm ngọc

Nhất thời, Trảm ngọc trên tay gã phóng ra huyết quang mà bay về phía trước, Trần Phàm bước theo, dần dần đi xa

Hứa Thanh gật đầu với Mạnh Hạo rồi cũng theo Trảm ngọc mà đi về một hướng khác

Mạnh Hạo nhìn xung quanh, đang muốn làm cho Trảm ngọc phát ra ánh sáng thì đột nhiên tiếng thê lương gào thét từ phía xa truyền lại

Hơn nữa, tiếng gào càng lúc càng gần, trong khoảnh khắc liền giống như chỉ còn cách Mạnh Hạo mấy chục trượng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Kháo Sơn Lão Tổ (1)

Chương 63: Kháo Sơn lão tổ (1)

Mạnh Hạo biến sắc, mạnh mẽ quay đầu nhìn sương mù quay cuồng, cách đó không xa, hơn ngoài mười trượng có một thân ảnh với trường bào rách nát đang lao thẳng về phía hắn

Một luồng sát khí mãnh liệt phô thiên cái địa, hóa thành sát cơ hung tàn, mắt thấy sắp tới, Mạnh Hạo nhanh chóng lùi về sau

Một màn này quá đột ngột, thân ảnh này có tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt, đã gần Mạnh Hạo khoảng ba trượng liền dừng lại, nhìn Trảm ngọc trong tay Mạnh Hạo, thần sắc lộ ra e ngại cùng sợ hãi

Trong lòng Mạnh Hạo vừa động, linh lực trong cơ thể liền được truyền vào trong Trảm ngọc, viên ngọc nhất thời phát ra huyết quang, chiếu rọi lên trường bào rách nát kia, làm cho Mạnh Hạo nhìn rõ bộ dạng của người này

Đó là một nam tử trung niên, nhưng thân thể héo rũ, như là lệ quỷ

Tiếng kêu thảm từ trong miệng trung niên truyền ra, gã gấp gáp lùi lại, chỉ lóe vài cái đã biến mất trong sương mù

Trên trán Mạnh Hạo đổ đầy mồ hôi, hắn hít sâu một hơi, trung niên kia làm hắn cảm giác được mạnh mẽ như Âu Dương đại trưởng lão

- Có phải là tu sĩ Trúc Cơ?

Mạnh Hạo hơi kinh nghi, nội tâm cảnh giác

Theo chỉ dẫn của huyết quang, hắn cẩn thận đi về phía trước, ước chừng đi được nửa canh giờ, trong từng bước kinh tâm, Mạnh Hạo thấy được một thân ảnh xuất hiện trong sương mù

Những thân ảnh này đều có tu vi gần như với Âu Dương đại trưởng lão, thậm chí có mấy cái lại làm cho Mạnh Hạo cảm giác được uy áp như chưởng môn Hà Lạc Hoa

- Những thứ này chẳng lẽ là khôi lỗi!?

Mạnh Hạo nhìn thân ảnh kia, dần dần phát hiện nó không có sinh cơ, may là bọn chúng chỉ vờn xung quanh, không có tới gần, giống như bị Trảm ngọc dẫn tới, nhưng chúng nó dường như rất sợ hãi Trảm ngọc

Lại trôi qua thời gian một nén nhang, những thân ảnh bốn phía chậm rãi biến mất, Mạnh Hạo hơi dừng lại, ngơ ngác nhìn phía trước, hô hấp dồn dập, hai mắt đăm đăm

- Này

này

Mạnh Hạo thì thào, tại trước mặt hắn có một ngọn núi, cao chừng trăm trượng, nếu chỉ là núi thì sẽ không làm cho Mạnh Hạo lộ vẻ như thế, nhưng đó là một tòa núi linh thạch!

Vô số linh thạch chồng chất cùng một chỗ, tạo thành núi linh thạch!

Đời này Mạnh Hạo chưa từng nhìn thấy nhiều linh thạch như vậy, tại một khắc này, đầu hắn như nổ vang, theo bản năng đi tới thu hoạch, nhưng vừa bước được nửa bước, hắn lập tức ngừng lại

Bởi vì ngọn núi này màu xám, như có một tầng sương mù che lại, đó là cấm chế, là cấm chế không thể đụng

Mạnh Hạo chần chừ rất lâu, muốn buông bỏ nhưng lại không cam lòng, vừa tới gần núi linh thạch kia khoảng hai mươi trượng thì một cảm giác nguy cơ sống chết tràn ngập trong lòng, làm cho Mạnh Hạo lập tức dừng lại, chỉ có thể đứng nhìn núi linh thạch mà thở dài

Hắn hiểu được, nếu gần thêm chút nữa, với tu vi của mình, chắc chắn sẽ thần hình câu diệt

Xoắn xuýt một lúc lâu, Mạnh Hạo đành phải quay đầu, lưu luyến rời khỏi núi linh thạch này

Lại trôi qua một nén nhang thời gian, theo huyết quang chỉ dẫn, Mạnh Hạo xuất hiện tại một nơi lầu các mông lung, nơi này có sân vườn, là một mảnh khô héo, có không ít cỏ dại

Còn có một tảng đá cao gần nửa người dựng đứng ở đó, tảng đá này là thứ duy nhất mà Mạnh Hạo nhìn thấy không phải chỉ có hai màu đen trắng, hơn nữa cũng không có sương mù bao quanh, mà là một nơi có nhiều màu sắc

Trảm ngọc tự mình bay tới trên tảng đá, vừa dừng lại thì huyết quang lập tức lấp lánh

Mạnh Hạo nhanh chóng đi tới, đứng gần tảng đá nhìn mọi nơi, thầm nghĩ nơi này ứng với một trong ba nơi có thể cảm ngộ

Hắn liền khoanh chân ngồi trên tảng đá, nhìn Trảm ngọc lơ lửng trước mặt, ánh mắt lộ ra tia sáng suy tư

- Qua nhiều năm như vậy, trước ta thì đã có không ít người tiến vào đây, nhưng chưa từng có ai cảm ngộ thành công, huyết quang trên Trảm ngọc thiêu đốt xong thì cũng có nghĩa là hết giờ cảm ngộ!

Mạnh Hạo nhíu mày, trong lòng mong đợi lấy được Ngưng Khí quyển cực kỳ mãnh liệt

Nhưng hắn cũng hiểu được, tư chất của mình rất bình thường, dù sao đây vốn là cơ hội thuộc về Vương Đằng Phi, mình e rằng khó mà thành công

Hắn không lập tức thiêu đốt Trảm ngọc, mà ngẩng đầu nhìn huyết quang, hai mắt lộ ra tia sáng kỳ dị

Sau một lúc, Mạnh Hạo cắn răng, chộp lấy Trảm ngọc vào trong tay, thần sắc lộ ra sự chấp nhất mãnh liệt

- Lúc này, nói cái gì ta cũng phải cảm ngộ được Thái Linh kinh kia!

Mạnh Hạo kiên quyết nói, hắn vỗ túi trữ vật, gương đồng lập tức bay ra, lại lấy thêm không ít linh thạch, chuẩn bị phục chế

Mạnh Hạo tiến vào nội môn được một tháng, linh thạch phát cho đệ tử nội môn nhiều hơn không ít so với ngoại tông

Hơn nữa, tại một tháng này, tiệm tạp hóa của hắn ở ngoại tông cũng được đám đệ tử ngoại tông cố ý lấy lòng, làm cho túi trữ vật của hắn có không ít linh thạch

Nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn liền trở nên khó coi, hắn phát hiện mình lấy ra toàn bộ linh thạch do tông môn phát cho, nhưng lại không thể hoàn thành phục chế, không phải gương đồng mất đi tác dụng, mà không đủ linh thạch, ngay cả linh thạch trung phẩm cũng vô dụng

Mạnh Hạo nhìn chằm chằm Trảm ngọc, sau một lúc lâu, hắn mới nhớ tới mình còn bảy tám viên linh thạch lớn đặc biệt

Hắn có chút chần chừ, sau một lát hắn cắn răng, ánh mắt cũng đỏ lên, hắn lấy ra một khối đặt lên gương đồng

Không đợi Mạnh Hạo lấy ra khối thứ hai, trong gương đồng đã lóe lên quang mang, trong phút chốc như có tia sáng chói mắt, ngay sau đó, liền xuất hiện mười lăm viên Trảm ngọc

Một màn này làm cho Mạnh Hạo sửng sốt, hắn vốn tưởng mình cần phải bỏ ra nhiều linh thạch hơn mới xong, không nghĩ tới một khối linh thạch bự này lại phục chế ra tới mười lăm viên huyết tinh

Đó là Trảm ngọc, là tâm huyết của Kháo Sơn lão tổ biến thành, nhưng hôm này lại xuất hiện mười lăm viên, Mạnh Hạo trợn mắt há mồm mà nhìn

- Đây đây là linh thạch gì vậy?

Mạnh Hạo ngẩn ngơ, sau đó hắn liền nhớ tới mình hao phí hơn hai ngàn khối linh thạch bự này, trong lòng lập tức đau đớn

Hắn mãnh liệt cảm giác được khối linh thạch bự này không phải là thứ tầm thường!

Nhưng giờ phút này, đối với Mạnh Hạo mà nói, Thái Linh kinh mới là trọng điểm, hắn cắn răng, không nghĩ tới chuyện hai ngàn khối linh thạch bự trước nữa

Mạnh Hạo lập tức lấy ra một khối huyết tinh rồi thiêu đốt, vừa đốt lên, huyết quang phóng ra, từng âm thanh mơ hồ như ẩn như hiện, giống như trong giấc mộng

Làm cho Mạnh Hạo trầm mê vào trong đó, quên mất thời gian

Giờ khắc này, Hứa Thanh cùng Trần Phàm đều ở tại một khu vực cảm ngộ riêng của mình

Thân ảnh bị huyết quang che mờ, hai người có tư chất không tầm thường, khả năng có được cảm ngộ cao hơn mấy phần

Trên thực tế, đây là nơi Kháo Sơn lão tổ bế quan, tất cả đều phải nhìn ở tư chất, mà thứ gọi là cơ duyên cũng thế

Không biết trôi qua bao lâu, huyết quang trên người Mạnh Hạo biến mất, hắn liền tỉnh lại, thần sắc có chút mờ mịt

Sau hồi lâu hắn mới bình thường lại, nhưng trong đầu một mảnh trống trơn, không hề có nội dung Thái Linh kinh

Mạnh Hạo thở dài, việc này hắn đã sớm đoán được trước rồi

Hắn lại lấy ra huyết tinh, tiếp tục cảm ngộ, đến khi tiêu phí mười bốn viên huyết tinh mà vẫn không thành công, làm cho Mạnh Hạo càng thêm đau lòng quấn quít

Hắn cắn răng, lấy thêm một khối linh thạch bự, quyết tâm phục chế Trảm ngọc huyết tinh mới, lại lần nữa thiêu đốt, huyết quang lần nữa bao trùm thân thể, hắn tiếp tục cảm ngộ

Lúc này, huyết quang trên người Hứa Thanh cùng Trần Phàm đã sớm tán đi, nhưng hai người cũng không đứng dậy, mà tiếp tục ngồi, không biết là có chiếm được cảm ngộ gì không!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Kháo Sơn Lão Tổ (2)

Chương 64: Kháo Sơn lão tổ (2)

Còn bên phía Mạnh Hạo thì lại như phát cuồng, từng viên huyết tinh không ngừng bị thiêu đốt, một lần lại một lần cảm ngộ không ngừng thay nhau xuất hiện, một màn này, nếu để người ngoài biết được, chắc chắn sẽ làm cho người ta phát điên, ghen tị tới cực điểm

Cho đến khi viên huyết tinh thứ hai mươi bảy bị thiêu đốt xong, trong thế giới như mộng như ảo kia, Mạnh Hạo rốt cuộc nghe được thanh âm mơ hồ, như có người thì thào bên tai, nhưng hắn lại không nghe rõ, chỉ nghe được hai chữ đầu tiên

- Thái Linh

Mạnh Hạo mở bừng mắt, lộ ra tia sáng chấp nhất, hắn không chút do dự, lấy ra viên huyết tinh thứ hai mươi tám, lại tiếp tục cảm ngộ

Giờ phút này, Hứa Thanh cùng Trần Phàm đã sắp về tới tế đàn rồi, nhưng hai người lại không thấy được Mạnh Hạo, cả hai đều có chút kinh ngạc, không biết Mạnh Hạo đi chỗ nào nên bọn họ cũng không thể tìm kiếm

Hai người chỉ có thể khoanh chân ngồi trên tế đàn chờ đợi

Một lần chờ đợi này liền qua ba ngày, hai người dần mất đi kiên nhẫn, lộ ra thần sắc lo lắng

Bọn họ căn bản không nghĩ Mạnh Hạo đang cảm ngộ, mà chỉ phán đoán là Mạnh Hạo nhất định gặp phải chuyện ngoài ý muốn

- Chẳng lẽ Mạnh sư đệ xảy ra chuyện gì rồi?

Trần Phàm lo lắng nói

Hứa Thanh không nói gì, nhưng vẻ mặt cũng lộ vẻ gấp gáp

Hai người thương nghị xong liền bắt đầu tìm kiếm, nhưng lo lắng bốn phía thường xuyên có khôi lỗi xuất hiện, tốc độ tìm kiếm rất chậm

Lúc này, Mạnh Hạo tóc tai bù xù, hai mắt đỏ ngầu, trong miệng thì thào không ngừng

Nếu cẩn thận nghe, thì có thể nghe được tất cả đều hồ ngôn loạn ngữ, mỗi chữ đều là khát vọng có được Thái Linh kinh

Hắn lấy ra viên huyết tinh thứ bốn mươi ba, thân hình lập tức bị bao trùm trong huyết quang nồng đậm, có thể nói, nơi hắn ngồi, hồng mang gần như không tiêu tán

Mạnh Hạo chấp nhất, liều lĩnh cảm ngộ, hết huyết tinh liền phục chế, sau đó lại cảm ngộ

Cho đến hôm nay, hắn đã nghe rõ âm thanh bên tai kia, nhưng hắn lại không cách nào nhớ kỹ, chỉ có thể tiếp tục cảm ngộ

Tại nơi bế quan của Kháo Sơn lão tổ này, vô luận là Trần Phàm, Hứa Thanh, hay là Mạnh Hạo còn đang điên cuồng kia đều không chú ý tới

Sau khi huyết tinh của bọn họ thiêu đốt xong liền hóa thành một đạo huyết quang bọn họ không nhìn thấy mà chìm xuống nền đất, chui vào dưới địa cung, tại đó có một mật thất

Trong đó, một tử thi toàn thân khô héo, khoanh chân ngồi, trên người không có sinh cơ, tràn ngập tử khí

Mỗi một lần huyết quang tiến vào dung nhập vào trong thây khô, thân thể liền xuất hiện chút khác lạ, cho đến khi đạo huyết quang thứ ba nhập vào thân thể, mới làm cho thi thể có chút sinh cơ

Nhưng sinh cơ cực kỳ ảm đạm, chỉ có thể giữ vững chút hơi tàn, không thể nào thức tỉnh

Đó, chính là Kháo Sơn lão tổ, Trảm ngọc huyết tinh là tâm huyết của lão biến thành, ẩn chứa khí tức của lão, cho nên sau khi thiêu đốt mới có thể trở lại, duy trì một hơi cho lão, nếu không có huyết tinh trở lại này, lão phải chết chắc

Nguyên bản, lão vẫn tiếp tục hấp hối chỉ còn một hơi như vậy, cho đến khi sinh mệnh cuối cùng hoàn toàn biến mất, kiêu hùng một đời sẽ tọa hóa

Lúc này, thậm chí chính lão cũng đã tuyệt vọng, đa phần là ngủ say, chỉ ngẫu nhiên thức tỉnh cũng chỉ trong chớp mắt liền ngủ say, không có chút khí lực dư thừa để làm bất cứ chuyện gì

Về phần Trảm ngọc, đó là thứ còn sót lại năm đó

Nếu không có hành động năm đó, e là mấy trăm năm trước lão đã hoàn toàn tử vong

- Đây là viên Trảm ngọc cuối cùng rồi

Giờ khắc này, nương theo Trảm ngọc huyết tinh trở lại, ý thức của Kháo Sơn lão tổ miễn cưỡng thức tỉnh một chút, lão thở dài một tiếng

Mắt thấy sẽ tiếp tục ngủ say, lão hiểu được, có lẽ mình sẽ bao giờ còn cơ hội thức tỉnh nữa

Nhưng vào lúc này, một đạo huyết tinh thứ tư đột nhiên vô thanh vô tức đi tới mật thất này, rơi vào trong thân thể lão

Một màn này làm cho ý thức sắp ngủ say của Kháo Sơn lão tổ lập tức tỉnh lại, lão sửng sốt

- Ta đã không còn Trảm ngọc nữa mà! Chẳng lẽ ta nhớ lầm!

ồ!!!?

Tại trong lúc ý thức của Kháo Sơn lão tổ còn đang thì thảo tự hỏi, đạo huyết quang thứ năm đột nhiên xuất hiện, chui vào trong cơ thể lão

Ngay sau đó, trong lúc lão trợn mắt há mồm, đạo thứ sáu, đạo thứ bảy, đạo thứ tám

Tại trong ba ngày liên tục, huyết quang liên tục xuất hiện, có vài lúc còn liên tiếp mà thành một mảnh, không ngừng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể lão

Nội tâm Kháo Sơn lão tổ cuộn trào như biển, tinh thần xuất hiện hy vọng trước nay chưa từng có, thậm chí hai mắt lão cũng mạnh mẽ mở ra

- Cái này con vợ nó

những thứ này không phải là tâm huyết của lão tử, nhưng lại thật sự là huyết tinh của lão tử, sao lại thế này, rốt cuộc thì có chuyện gì vậy!!!

Gần như ngay khi Kháo Sơn lão tổ mở mắt, Mạnh Hạo đã thiêu đốt xong viên Trảm ngọc huyết tinh thứ năm mươi tám, trong đầu của hắn vang lên nổ ngập trời

Từng đợt kinh văn lượn lờ, từng chữ đều phát ra kim quang quang vô thượng, xuyên qua toàn thân Mạnh Hạo, làm cho huyết quang xung

quanh tan biến, chỉ còn lại một mảnh màu vàng

Tại trong ánh sáng màu vàng này, thân thể Mạnh Hạo như thay đổi trong nháy mắt, trong người hắn, đan hồ như quay cuồng, toàn bộ đan hồ dần trở thành màu vàng, nước trong hồ dậy sóng, cải biến toàn thân Mạnh Hạo

Thân thể hắn xuất hiện từng tiếng lách tách, xương cốt của hắn như đang sinh trưởng, máu thịt phát triển, trong ngoài thân thể hắn đều được thay đổi mạnh mẽ

Kinh mạch của hắn như trở nên trong suốt, dung nhập trong máu thịt, tóc không ngừng dài ra

Mà thân hắn đang dựa vào khẩu quyết của Ngưng Khí quyển Thái Linh kinh mà không ngừng quá độ

Quá trình này kéo dài khoảng ba canh giờ, một tiếng nổ từ trong thân hắn phát ra, hắn mạnh mẽ mở mắt, trong đó lập tức phóng ra một tia kim mang

Sau một lúc lâu, kim mang trong mắt Mạnh Hạo mới biến mất, thay vào đó là vẻ kích động, trong đầu hắn rõ ràng hiện lên một đoạn khẩu quyết

Khẩu quyết này như khắc vào trong linh hồn hắn, hắn rõ ràng hiểu được hàm nghĩa của từng câu từng chữ

Hắn biết rõ, đoạn khẩu quyết này, chính là

Ngưng Khí quyển Thái Linh kinh

Đây là Ngưng Khí quyển mà nếu ở bên ngoài sẽ đủ để tạo nên một hồi tinh phong huyết vũ, đủ để làm vô số tông môn lâm vào điên cuồng tranh đoạt, hiện tại đã ở trong đầu Mạnh Hạo!

Trải qua thêm ba canh giờ thay đổi thân thể, giờ phút này, Mạnh Hạo vẫn là Ngưng Khí tầng sáu, nhưng hắn tu hành lại là một trong ba đại công pháp Ngưng Khí mạnh nhất trong Nam Thiệm chi địa này!

Tạo hóa như vậy, dù là những đệ tử của các đại gia tộc, đại tông môn cũng khó mà có được

Tu luyện theo khẩu quyết của Ngưng Khí quyển, cuộc đời này của Mạnh Hạo, nếu lúc hắn có lên Trúc Cơ thì chính là Vô Hạ Trúc Cơ

Thậm chí ở Ngưng Khí kỳ thì trong cùng giai, linh lực của hắn cũng nồng hậu hơn nhiều

Tuy không thể nói vô địch trong cùng giai, nhưng tiếp tục lâu dài như thế, hậu tích bạc phát, một khi Trúc Cơ thì lập tức như phá kén thành bướm

Dù sao, trọng điểm của Ngưng Khí quyển không phải là pháp thuật, mà là tu thành Vô Hạ Trúc Cơ hiếm thấy

Trong lòng Mạnh Hạo kích động không thôi, hắn nắm chặt tay, khát vọng trở nên mạnh mẽ càng thêm cường liệt

Sau một lúc lâu, hắn mới hít sâu một hơi, đi xuống tảng đá, bước về nơi xa

So với bộ dáng của Mạnh Hạo, giờ phút này, Kháo Sơn lão tổ đã như muốn điên, lão vừa mở mắt liền thấy được Mạnh Hạo, cũng thấy được Trần Phàm cùng Hứa Thanh, vốn còn muốn chờ Mạnh Hạo tiếp tục lấy ra huyết tinh, nhưng lại chỉ biết ngơ ngẩn nhìn, Mạnh Hạo đã cảm ngộ được rồi

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Thái Linh Kinh !

Chương 65: Thái Linh Kinh!

- Chết tiệt, chết tiệt, năm đó lão phu không nên thả cảm ngộ ra ngoài, không đúng, không đúng

Nếu không để ra ngoài thì cũng sẽ không xuất hiện tiểu oa nhi này

Nhưng mà sao hắn chỉ dùng năm mươi viên huyết tinh liền cảm ngộ được rồi, phải một trăm, hai trăm, tốt nhất là ba trăm mới hiểu được mới đúng

Nếu có được năm trăm viên, lão phu sẽ không cần bế quan nữa rồi!

Kháo Sơn lão tổ buồn bực tới cực điểm, lúc này chính là hy vọng mãnh liệt nhất của lão

Nhưng mắt thấy hy vọng sắp biến mất, lão không có huyết tinh bổ sung, qua thời gian dài thì vẫn tiếp tục suy bại

Nhưng lão cũng biết rõ, cách nghĩ của mình gần như không thể nào

- Năm đó ta quá ác với chính mình, tự giam ở nơi này, không thể đột phá từ bên trong ra được, thanh âm cũng khó mà truyền ra, bọn họ cũng không nghe được

Dù dùng pháp thuật, nhưng suy yếu thế này rồi thì cũng không thể thi triển được bao nhiêu

Làm sao bây giờ, phải nghĩ biện pháp

Kháo Sơn lão tổ lo lắng không thôi, lão đã thấy được bên ngoài địa cung kia

Mạnh Hạo đã gặp được Trần Phàm cùng Hứa Thanh, ba người đi về phía tế đàn, muốn rời khỏi nơi này

- Phải làm cho tất cả người trong Tu Chân giới Triệu quốc tới nơi này, đều vào nơi bế quan này của ta

Chỉ cần bọn họ tới đây, mượn tu vi của bọn họ có thể phá vỡ nơi bế quan của ta

Đến lúc đó ta ra ngoài có thể hút lấy sinh cơ của bọn họ, như vậy ta liền có khả năng vượt qua Đệ Nhị Trảm!

Kháo Sơn lão tổ cắn răng, vất vả xuất ra chút tu vi không còn nhiều lắm, lão mạnh mẽ vỗ một chưởng xuống mặt đất

Mặt đất rầm một tiếng, cùng lúc đó, tại trong địa cung, Mạnh Hạo tìm ra cái cớ, giải thích vì sao mất tích cùng với biến hóa của bản thân

Trần Phàm mỉm cười gật đầu? Hứa sư tỷ thấy Mạnh Hạo không bị thương cũng không nói gì

Ba người bước lên tế đàn, trong chớp mắt liền biến mất

Bỗng nhiên toàn bộ địa cung vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa, ba người biến sắc, lập tức thấy phía trước mặt mình xuất hiện từng vết nứt, cùng lúc đó, một khối bia đá lớn chậm rãi dâng lên, qua một lúc, một khối bia văn lớn mười trượng xuất hiện trước mặt ba người

Cái văn bia kia toàn thân màu vàng, trên đó có chi chít kinh văn, chính là Ngưng Khí quyển Thái Linh kinh!

Ba người ngơ ngẩn, nhất là Mạnh Hạo, hắn phát hiện Ngưng Khí quyển mà mình khó khăn lắm mới lấy được lại đột ngột xuất hiện trước mặt liền ngu người

Nhưng sau khi nhìn kỹ thì sắc mặt hắn dần trở nên cổ quái, trên tấm bia đá kia? Kinh văn chỉ có hai câu đầu là thật, còn lại đều là giả

Nhìn thì giống như rất huyền diệu, nhưng Mạnh Hạo biết được kinh văn thật sự, vừa nhìn liền biết thật giả

Mạnh Hạo chần chừ một chút, nhưng rồi không mở miệng

Hai mắt Trần Phàm lóe sáng, lập tức bước tới trước tấm bia đá, Hứa Thanh cũng thế, hai người nhìn một hồi lâu, lại liếc nhìn nhau một cái, lộ vẻ kinh ngạc

- Tấm bia đá này nên do chưởng môn định đoạt!

Hứa Thanh chậm rãi nói

Mạnh Hạo chớp mắt, liền vội vàng gật đầu, ý nói như vậy rất tốt

Một màn này tự nhiên bị Kháo Sơn lão tổ nhìn rõ ràng, lão lập tức lộ ra ý cười, càng nhìn Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh càng thấy thuật mắt

- Mau đi đi, mau đi đi! Mang ra bên ngoài, làm cho tất cả mọi người đều biết là tốt nhất

Ha ha

cũng là lão phu thông minh, năm đó vì phòng ngừa vạn nhất, sợ bị người xâm nhập trong lúc bế quan, mới để lại kinh văn giả này

Lại sợ người ta hoài nghi là giả nên mới động chút tay chân, cố ý tạo ra

dị tượng khi vừa xuất hiện, bảo đảm tám phía đều có thể nhìn thấy, vốn là để hại người, nhưng hôm nay lại có tác dụng như vậy, không tệ, không tệ!!

Kháo Sơn lão tổ tâm tình kích động, nhưng rất nhanh, lão liền choáng váng

- Không thể!

Trần Phàm ngưng trọng nói, gã cẩn thận nhìn kinh văn trên bia đá, hồi lâu mới lộ ra vẻ quyết đoán, lắc đầu nhìn Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh

- Văn bia này là chuyện trọng đại, nếu lấy đi, chẳng phải làm cho tông môn để lại mầm tai họa lớn sao! Nếu không cẩn thận thì người bên ngoài liền biết được, như vậy sẽ tạo thành tai họa diệt tông

Ba người chúng ta đồng thời lấy ra ngọc giản khắc kinh văn này rồi mang ra ngoài, còn tấm bia đá thì cứ để ở nơi nay, như vậy mới an toàn nhất, cũng là phương pháp ổn thỏa nhất!

Trần Phàm nói rất nghiêm túc, một thân tràn ngập chính khí, lời này của gã thật sự không có bất kỳ tư tâm nào, mà hoàn toàn là vì lo lắng cho tông môn

Hứa Thanh nghe được cũng gật đầu, Mạnh Hạo lại càng không cự tuyệt, ba người lập tức khắc kinh văn, rồi vội vàng lên tế đàn rồi đi

Kháo Sơn lão tổ ngơ ngác nhìn một màn này, nhất thời trong mật thất vang lên tiếng gầm giận dữ

- Chết tiệt, chết tiệt, ta muốn bóp chết chưởng môn Kháo Sơn tông đương thời

Sao lại thu thằng kia làm đệ tử nội môn chứ, một tên như thế, đúng là

một kẻ chính trực

Nhưng lão tử luôn chân ghét cái loại chính trực này

Tông môn của lão tử năm đó đều là một đám giảo hoạt đen tối, chiếm được kinh văn đều không mở miệng, đó mới là đệ tử tông môn hoàn mỹ của lão tử

Thằng nhóc chính khí này, ngươi

ngươi

ngươi hại chết lão tổ ta rồi!!! Vì sao ngươi ngăn cản, chết tiệt, tu vi của ta, ta

ta

ta

Kháo Sơn lão tổ tức giận run người, giờ phút này, lão cắn răng, lộ ra bộ dáng bất cứ giá nào rồi

Nín một hơi, lão lại gầm nhẹ một tiếng rồi nâng tay vỗ mạnh lên thiên linh

Tức thời, cả người lão tràn ngập máu tươi, nhưng những máu tươi này liền hóa thành một màn huyết quang vô hình nồng đậm, trực tiếp đánh lên bốn phía mật thất

Tiếng nổ vang rền, màn huyết quang kia liền tiêu tán hơn phân nửa, cùng với một lần xung kích này, ba người Mạnh Hạo cũng đồng thời rời khỏi địa cung

Gần như khi ba người vừa trở lại đại điện Kháo Sơn tông, Hà Lạc Hoa

cùng Âu Dương đại trưởng lão vừa quay đầu nhìn

Ba người còn chưa kịp mở miệng thì một màn huyết quang mà bọn họ không thể nhìn thấy đã phóng lên cao

Thiên địa lập tức nổ vang, trong khoảnh khắc liền sáng rạng mà khuếch tán ra vạn trượng

Khiến cho trăm dặm bầu trời cũng trở thành một mảnh đỏ đậm, thất thải lượn lờ, như là thiên địa dị tượng

Cùng lúc đó, tại trên bầu trời cao trăm dặm, rõ ràng xuất hiện một vài chữ viết, những chữ này có chút mơ hồ không rõ, nhưng chỉ có hai chữ lại vô cùng rõ ràng, làm cho người vừa liếc mắt liền có thể nhận ra, đó là

Thái Linh!

Thiên địa dị tượng, xuất hiện như kinh văn, nhất là hai chữ Thái Linh kia lại càng phát ra tia sáng chói lọi, trực tiếp chiếu sáng bầu trời toàn bộ Triệu quốc, giống như là sợ người không nhìn thấy vậy

Điều này làm cho ba đại tông môn Triệu quốc đều nhìn thấy được kỳ dị trên bầu trời, tất cả đều hoảng sợ nhìn từng đạo trường hồng từ trong các nơi bế quan của tông môn bắn ra, trong đó đều là những lão già lọm khọm, đều là lão tổ của tông môn!

- Đây là

- Thái Linh kinh!

- Thái Linh kinh xuất thế, nhìn địa điểm thì đúng là Kháo Sơn tông

Hay là Ngưng Khí quyển trong truyền thuyết năm đó, đã hiển lộ ra thế gian rồi!!?

Cùng lúc đó, thiên địa dị tượng tại Kháo Sơn tông lại càng làm cho Tu Chân giới các nước khác cũng hoảng sợ nhìn thấy

Lập tức, những tin tức liên tục theo trận pháp truyền tống mà truyền về các đại tông Nam Vực

Trong khoảng thời gian ngắn, các cường giả đại tông môn Nam Vực đang bế quan đều rung động

Thái Linh kinh xuất thế, Ngưng Khí quyển xuất hiện làm cho bọn họ đều kích động, không chút chần chừ, toàn bộ tông môn Nam Vực đều dùng tốc độ nhanh nhất lao tới Triệu quốc

Sợ nếu chậm một chút thì nhưng gia tộc lớn cùng tông môn khác biết được, mình sẽ mất đi tiên cơ

Toàn bộ Nam Vực, phong vân biến sắc

Từng luồng sáng đủ màu ngang trời xẹt qua, trong Triệu quốc, ba đại tông môn đều xuất động gần hai mươi tu sĩ, yếu nhất là Trúc Cơ, có tới sáu tu sĩ Kết Đan dẫn đội, kinh thiên động địa, phá nát trời cao, thẳng tới Kháo Sơn tông

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Oanh Động Triệu Quốc!!

Ngã Dục Phong Thiên

Tại lúc dị tướng thiên địa xuất hiện, toàn bộ đệ tử ngoại tông Kháo Sơn Tông đều lộ ra thần sắc rung động, ngơ ngác nhìn bầu trời, đầu óc ù ù, không tự chủ mà lộ vẻ mờ mịt, thiên địa biến hóa này làm bọn họ không thể hiểu được.

Nhìn lên trời cao, thấy kinh văn tràn ngập kim quang kia, trong lòng đám đệ tử ngoại tông đều kinh hãi mà đập rộn lên, tên mập vẫn cầm kiếm vảy cá mài răng, phát ra tiếng loạt xọat, giờ phút này, gã cũng ngẩn người, suýt chút nữa làm đầu lưỡi bị thương.

Thượng Quan Tu vốn đang bế quan, giờ phút này mạnh mẽ ngẩng đầu, sau khi nhìn rõ trên bầu trời, toàn thân gã run rẩy, lộ ra ánh mắt không thể tin. Ngay sau đó, gã biến sắc, không biết nhớ ra cái gì mà cực kỳ hoảng sợ. Gã lập tức đứng dậy vọt đi, trong phòng gã liền xuất hiện một truyền tống trận không biết đã bố trí bao nhiêu năm.

Gã dùng tốc độ nhanh nhất có thể, trong nháy mắt liền bước vào trong trận pháp, đảo mắt liền biến mất.

Cùng lúc đó, trong đại điện Đông Phong, ba người Mạnh Hạo mới xuất hiện, Hà Lạc Hoa hoàn toàn biến sắc, mạnh mẽ lao ra nhìn lên bầu trời, sắc mặt lão trở nên tái nhợt, thân hình lảo đảo lui về sau, cực kỳ khó coi.

Âu Dương đại trưởng lão cũng không chậm, đã sớm vọt ra đại điện, lão cũng âm trầm nhìn trời cao.

- Các ngươi đã kích động cái gì trong nơi lão tổ bế quan?

Âu Dương đại trưởng lão quay đầu, giờ khắc này, lão cực kỳ nghiêm túc, thậm chí lời lẽ còn mang theo nghiêm khắc.

- Nói cái gì? Thiên địa dị tượng kia, vì sao xuất hiện thì Hà mỗ cũng không biết!

- Bó tay chịu trói, mở ra đại trận của Kháo Sơn Tông của ngươi. Để cho thần thức của chúng ta tìm kiếm, đây chính là khai báo. Nếu không, chớ trách chúng ta không niệm tình đều là tu sĩ Triệu quốc mà ra tay hủy trận pháp, diệt Kháo Sơn Tông!

Lão già áo bào tím lộ ra sát khí, âm trầm nói.

- Diệt Kháo Sơn Tông ta…

Hà Lạc Hoa bỗng nhiên cười, lão cười càng lúc càng lớn, tiếng cười truyền khắp toàn bộ Kháo Sơn Tông, quanh quẩn trong thiên địa. Trong tiếng cười của lão, thấy được Âu Dương ở một bên ý tứ liều chết, thấy được ba đệ tử nội môn trong đại điện trầm mặc, thấy được phần đông đệ tử ngoại tông thất khiếu chảy máu, cũng nhìn thấy sự tuyệt vọng cùng bất lực của bọn họ.

Lấy gì mà chống cự, lấy gì để có thể làm cho đệ tử Kháo Sơn Tông sống sót, lấy gì để tránh thoát một kiếp này....

- Chỉ cần ta còn làm Chưởng môn Kháo Sơn Tông một ngày, ta sẽ không cho phép người ngoài khi nhục Kháo Sơn Tông ta. Nhưng ta quả thật không có cách nào bảo vệ mọi người…

Tiếng cười của Hà Lạc Hoa mang theo bi thương, nhưng trong mơ hồ còn có chút giải thoát.

- Kháo Sơn Tông, dù các ngươi không bị diệt thì cũng không duy trì được bao lâu, nếu đã thế… Hôm nay Kháo Sơn Tông liền giải tán, mấy tòa sơn phong này, ta không cần!

Hà Lạc Hoa phất tay, thân hình bay lên, Âu Dương ngẩn người, cũng trầm mặc bay theo. Hai người đứng trên bầu trời, nhìn xuống Kháo Sơn Tông, nhìn gia viên đã từng sống mấy giáp, thần sắc lộ vẻ bi thương.

- Chúng đệ tử nghe lệnh, hôm nay Kháo Sơn Tông giải tán, từ nay về sau, các ngươi không còn là người Kháo Sơn Tông! Thế gian này không còn Kháo Sơn Tông!

Hai mắt Hà Lạc Hoa lộ ra tơ máu, giờ phút này, đám cường giả Triệu quốc bị lời nói của Hà Lạc Hoa làm chấn kinh, chỉ cười lạnh.

- Các ngươi vừa lòng rồi chứ! Nơi này có chí bảo cũng được, không có quan hệ gì với lão phu, cũng không có quan hệ gì với đám nhỏ không có tông môn phía dưới. Nếu các ngươi dám đả thương người, lão phu liền nổ tung trận pháp… Chúng ta đồng quy vu tận!

Hà Lạc Hoa nói chém đinh chặt sắt, trong lời nói tràn ngập hận ý, làm cho những cường giả Triệu quốc không thể bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Oanh Động Triệu Quốc!! (2)

- Hà đạo hữu đã quyết đoán như thế, chúng ta tự nhiên sẽ không làm khó. Ngươi giải tán Kháo Sơn Tông, rời khỏi nơi này, chúng ta sẽ không làm khó đệ tử khác, điểm này ngươi yên tâm!

Trên bầu trời, trong sáu tên cường giả, một lão bà chậm rãi nói. Mắt mụ như điện, nhìn vào ngọn núi phát ra dị tượng mà không để ý tới mọi người.

Mạnh Hạo nhìn lên bầu trời, bên tai còn quanh quẩn lời của Hà Lạc Hoa. Hắn cảm giác được cái gì là nhược nhục cường thực. Mạnh mẽ như Chưởng môn cũng không thể không bị buộc giải tán tông môn.

Trần Phàm trầm mặc, như không giữ nổi thân mình, lảo đảo lui sau mấy bước, Hứa Thanh cúi đầu.

- Có một câu của Thiên Mỗ đạo hữu, Hà mỗ yên tâm rồi!

Hà Lạc Hoa phất tay, trận pháp của Kháo Sơn Tông lập tức biến mất, lão cất bước mang theo Âu Dương, đang muốn rời khỏi.

Đám người trên bầu trời đều tập trung lên người Hà Lạc Hoa, tất cả đều không đồng ý Hà Lạc Hoa rời đi, thần trí của bọn chúng thì gấp gáp tìm kiếm trong Kháo Sơn Tông.

Trong đại điện, Trần Phàm mang theo sắc mặt tái nhợt, thân hình lui sau, đã tới gần pho tượng Kháo Sơn Lão Tổ.

Nhưng vào lúc này, tiếng nổ trên không trung chấn động bát phương, từng tia chớp trực tiếp buông xuống, như là khai thiên tích địa. Một giọng nói lạnh băng bỗng nhiên truyền ra, rung động đám tu sĩ ở dưới. Ngay cả đám cường giả Triệu quốc kia cũng biến sắc.

- Ai cũng không thể đi!

Thanh âm này vừa ra, toàn bộ Kháo Sơn Tông liền xuất hiện một màn sáng cực lớn, màn sáng này to lớn hơn trận pháp mấy lần, bao phủ phạm vi trăm vặn dặm, làm cho bất kỳ kẻ nào cũng không thể rời đi.

Hà Lạc Hoa biến sắc, ngẩng đầu liền thấy trên bầu trời xuất hiện một cái la bàn lớn chừng trăm trượng. Tại trên la bàn có môt mỹ phụ trung niên, một thân áo xanh, trên đầu mang mũ phượng, rất là quý phái. Bốn phía người này còn có hơn mười tu sĩ, phần lớn đều là nữ tử, đều có dung mạo xinh đẹp, nhưng vẻ mặt ngạo nghễ, lạnh lùng nhìn xuống dưới.

- Thanh La Tông Nam Vực!

Hà Lạc Hoa chấn động, cường giả Triệu quốc đều lộ vẻ mặt khó coi, bọn họ đều nhận ra đây là tông môn cường đại của Nam Vực.

Trong đại điện, Trần Phàm yên lặng lui ra sau pho tượng Kháo Sơn Lão Tổ, tay phải vô thanh vô tức nâng lên, đặt tại một nơi nào đó trên tượng, nhẹ nhàng ấn một cái.

Một cái nhấn này, cửa vào nơi bế quan của Kháo Sơn Lão Tổ lập tức bị che dấu, bởi vì sự đặc biệt của pho tượng, toàn bộ trong ngoài Kháo Sơn Tông đều không ai có thể phát hiện, dù là ba người Chu Ngôn Vân cũng thế.

- Lão tổ, đệ tử Trần Phàm nhất định phải bảo vệ bình yên vô sự, không thể để người khác quấy rầy nơi lão tổ bế quan!

Trần Phàm một thân chính khí, rất trung tâm với tông môn. Giờ khắc này, gã mạo hiểm rất lớn, rốt cục hoàn thành kế hoạch của mình, gã thở dài một hơi, trong lòng đã không còn tiếc nuối.

Giờ khắc này, tại dưới địa cung Kháo Sơn Tông, trong mật thất, Kháo Sơn Lão Tổ đắc ý, kích động mong chờ.

- Bọn chúng nhanh chóng tìm được cửa vào nơi bế quan của ta, đến lúc đó, một khi bọn chúng vừa vào, đánh mở mật thất của ta, lão tổ ta liền có thể thoát khốn!

Kháo Sơn Lão Tổ hưng phấn tự nói, bỗng nhiên lão biến sắc.

- Này.. này.. khốn kiếp, ngươi ngươi… ngươi làm cái lìn gì thế!!!

Kháo Sơn Lão Tổ nhìn hành động cẩn mật của Trần Phàm, nhất thời liền ngẩn người, trơ mắt nhìn cửa bế quan vô thanh vô tức đóng lại, mất đi tất cả hình ảnh, làm lão không thể tin nổi.

Điểm bố trí này là năm đó lão phòng ngừa vạn nhất mới làm ra. Còn dặn lại khi mình bế quan mà gặp phải cường địch xâm nhập thì phải làm như vậy. Lão còn cẩn thận giao phương pháp truyền cho hậu nhân, truyền thừa cho bảo vệ đại điện mỗi đời, phòng ngừa người ngoài tiến vào nơi lão bế quan.

Một khi bố trí này mở ra, trừ phi là cường giả chân chính Trảm Linh thành công tới đây, nếu không, không người nào có thể tra ra nơi Kháo Sơn Lão Tổ bế quan. Đây là điểm mà năm đó Kháo Sơn Lão Tổ rất đắc ý, cho rằng là có thể vạn vô nhất thất.

Nhưng dù thế nào lão cũng không nghĩ tới, đã qua nhiều năm như vậy, chính lão cũng đã quên đi việc này, vậy mà lại có người nhớ rõ.

- Đáng giận, năm đó ta nên lưu lại một câu, không thu người có phẩm đức trung kiên, không thu người tốt. Cái thằng chó con này, ngươi ngươi ngươi…

Kháo Sơn Lão Tổ ngơ ngác, thì thào lẩm bẩm một mình, lộ ra biểu cảm khóc không ra nước mắt. Nghĩ đến tấm bia đá kia cũng bị người này ngăn cản, ngay cả kế hoạch mình vất vả nghĩ ra, cũng vì kế hoạch này mà còn phun một ngụm máu, vậy mà cũng bị một người này phá hư. Tuy đối phương đúng là có ý tốt, đều là vì chính mình, nhưng loại vì tông môn mà chết cũng không sờn, rất tận tâm trung thành với mình như thế này, làm cho Kháo Sơn Lão Tổ run rẩy.

Gần như lúc Kháo Sơn Lão Tổ tuyệt vọng rồi, bên ngoài bầu trời Kháo Sơn Tông kia, Chu Ngôn Vân Nhất Kiếm Tông thản nhiên hạ xuống mặt đất, thần thức của gã liền phóng ra, bao trùm toàn bộ Kháo Sơn Tông. Mà mỹ phụ Thanh La Tông cùng đại hán Kim Hàn Tông Triệu Sơn Lăng kia cũng thế, thần thức cường đại của bọn họ, trong phút chốc đã bao trùm toàn bộ Kháo Sơn Tông, tỉ mì tìm kiếm.

Những cường giả Triệu quốc kia thì im như ve mùa đông, nhưng lại không cam lòng mà cũng xuất thần thức ra tìm kiếm.

Sau một lúc lâu, Chu Ngôn Vân mới nhíu mày, gã rõ ràng phát hiện khí tức Thái Linh Kinh, cũng cảm nhận được nó ở trong bụng núi này, nhưng không biết trên người đệ tử nào của Kháo Sơn Tông, gã đã cố tìm nhưng không thể tìm thấy.

Không chỉ có gã, mỹ phụ cùng đại hán kia cũng nhíu mày. Hai người không lập tức mở miệng mà hạ người xuống, tự mình tìm kiếm.

Đám cường giả Triệu quốc kia cũng không cam lòng làm theo. Trong khoảng thời gian ngắn, trong Kháo Sơn Tông tràn đầy bóng người, ngay cả ba người Mạnh Hạo cũng bị bức ra. Gần như toàn bộ người trong đại điện đều bị lôi ra, cho đến khi sắp tới hoàng hôn, dị tượng trên bầu trời

dần tiêu tán, nhưng không ai tìm được chút manh mối nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ai Dám Động Đến Hắn!

Ngã Dục Phong Thiên

Ngay cả dưới nền đất cũng có người xem xét, nhưng vẫn không có thu hoạch gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn dị tượng dần tiêu tán. Sau khi dị tượng hóa thành tinh quang biến mất, khí tức Thái Linh Kinh cũng tiêu tán rồi, giống như khí tức kia đến từ dị tượng mà thôi.

Kháo Sơn Tông khôi phục bình thường, nhìn giống như không có bất kỳ chí bảo nào tồn tại. Về phần huyệt động Ứng Long trong Hắc Sơn cũng là phạm vi được tìm tòi, chỉ là thi thể kia đã bị Vương Đằng Phi lấy đi, nay cũng trở nên trống trơn.

Lúc hoàng hôn, tìm kiếm chấm dứt, người ba đại tông môn Nam Vực đều lộ vẻ khó coi, bọn họ hao phí linh thạch truyền tống tới đây, nhưng lại không phát hiện được chút gì, lập tức liền cảm thấy mất nhiều hơn được.

- Kẻ này không tệ, ngươi nguyện bái nhập Nhất Kiếm Tông ta không!

Trên bầu trời, Chu Ngôn Vân liếc nhìn xuống, ánh mắt rơi lên người Trần Phàm. Vừa rồi, khi tìm kiếm Thái Linh Kinh, gã đã nhìn ra tư chất của Trần Phàm, đáng được thu nhận. Nhất là đối phương còn có một thân chính khí, càng phù hợp tu luyện công pháp Nhất Kiếm Tông.

Trong lúc nói, gã nâng tay phải lên, một chỉ phóng ra, thân thể Trần Phàm liền bay lên. Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Mạnh Hạo cùng đám đệ tử ngoại tông, Trần Phàm lơ lửng giữa không trung, đứng trước mặt Chu Ngôn Vân.

Cường giả bốn phía của Triệu quốc liền lộ ra vẻ hâm mộ, bọn họ hiểu được, đây là tạo hóa của thằng nhóc này. Hà Lạc Hoa cùng Âu Dương đại trưởng lão cũng trầm mặc, nội tâm phức tạp, nhưng cũng biết Kháo Sơn Tông quá nhỏ, nếu đệ tử nội môn có một con đường phát triển tốt hơn thì bọn họ cũng vì thế mà cao hứng.

- Đệ tử…

Trần Phàm lộ vẻ phức tạp, cúi đầu nhìn thoáng qua Kháo Sơn Tông. Hà Lạc Hoa cùng Âu Dương đại trưởng lão mỉm cười gật đầu, ý bảo gã nên nhận lời. Gã lại nhìn về Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh, sau hồi lâu mới lộ vẻ quyết đoán.

- Đa tạ hảo ý của tiền bối, nhưng đệ tử là người Kháo Sơn Tông, cuộc đời này tuyệt đối không vào tông môn thứ hai!

Trần Phàm ngẩng đầu nhìn Chu Ngôn Vân, quyết đoán nói. Gã hiểu, chỉ cần mình đồng ý thì liền có một con đường tươi sáng. Gã cũng rất hướng tới Nam Vực, nhưng nam nhi trên đời, có một số việc, gã không muốn, cũng không nghĩ đi làm. Đời này, chỉ có một tông môn!

Những lời này vừa ra, một đám cường giả Triệu quốc liền lộ vẻ động tâm. Đối với Tông môn mà nói, đệ tử như vậy có thể sánh bằng côi bảo! Nhưng trong mắt lại mang theo vẻ tiếc hận, ai cũng hiểu được, đã cự tuyệt Nhất Kiếm tông thì kẻ này khó mà thoát chết.

Hà Lạc Hoa trầm mặc nhìn Trần Phàm, trong lòng càng thêm phức tạp. lão than nhẹ một hơi, đứa nhỏ này, sao lại bướng bình như thế chứ, hà tất phải vậy.

Hai mắt Chu Ngôn Vân lóe lên, nhìn Trần Phàm một lúc mới nhẹ nhàng nói.

- Ngươi có biết, ở Nam Vực, ba chữ Nhất Kiếm Tông đại biểu cho cái gì không!?

Trần Phàm trầm mặc gật đầu. Gã thuộc làu điển tích, tự nhiên hiểu biết về Nhất Kiếm tông, là tông môn số một Nam Vực.

- Ngươi lại có biết, Chu mỗ có thân phận gì ở Nhất Kiếm Tông không!?

Chu Ngôn Vân âm trầm nói, trong mắt chợt lóe lên sát khí, bầu trời bao la cũng như trở nên âm u, khí tức vô hình từ trên người gã như xé rách trời cao.

- Biết Nhất Kiếm Tông thì không ai không biết Chu tiền bối. Tiền bối là trưởng lão hộ đạo đương thời của Nhất Kiếm tông, tu vi cực cao thâm, danh chấn Nam Vực.

Trần Phàm nhẹ giọng nói.

- Thì ra cũng biết Chu mỗ, vậy ngươi biết ngươi vừa buông bỏ thứ gì rồi chứ!?

Chu Ngôn Vân càng nói càng lạnh, khiến cho hàn khí bốn phía càng thêm sắc bén.

- Nhất Kiếm tông truyền thừa hơn mấy vạn năm, cường giả từng lớp, người gia nhập đều một bước lên trời, vãn bối biết rõ!

Trần Phàm ngẩng đầu, không chút lùi bước, ánh mắt trong suốt, không có hối hận.

Chu Ngôn Vân nhìn Trần Phàm, chợt gã cười to.

- Vốn định cho ngươi làm một đệ tử ngoại môn bình thường, nhưng nếu đã có tâm tính này… Tốt, tốt… Ngươi là đệ tử thân truyền của Chu mỗ!

Chu Ngôn Vân cười mang theo thưởng thức mãnh liệt. Gã khẽ vung tay áo, cũng mặc kệ tâm ý Trần Phàm thế nào, trực tiếp mang Trần Phàm đạp đại kiếm ly khai.

Cùng lúc đó, mỹ phụ trung niên thấy Nhất Kiếm tông như thế, biết được lần này mình đến không rồi. Nếu có thể mang một đệ tử không tệ trở lại thì cũng coi như có thu hoạch, mụ liền chỉ vào Hứa Thanh.

- Nàng này không tồi, Thanh La Tông ta muốn rồi!

Mụ đã sớm chú ý tới Hứa Thanh, bộ dáng xinh đẹp, vẻ mặt lạnh lùng, làm cho mụ rất thưởng thức. Giờ phút này, vừa chỉ, mụ không đợi Hứa Thanh nói chuyện, mụ trực tiếp mang Hứa Thanh đạp la bàn, dưới ánh mắt hâm mộ của bao người, hóa thành cầu vồng mà đi.

Duy chỉ có tên mập ngồi mài răng. Gã đã nhìn rõ, sau khi tông môn bị giải tán, mình liền tự do rồi. Gã không tim không phổi mà hưng phấn hơn, nghĩ mình cũng đã sống mấy năm rồi, sau khi trở lại nhà ở huyện Vân Kiệt, lão cha đã nói cô con dâu trong nhà sống cô quả vài năm, chờ sau khi mình về là có thể hưởng thụ tề nhân chi phúc rồi.

- Tiếc là không thể gặp lại Mạnh Hạo rồi, nhưng cũng không sao, hắn thiếu bạc Chu viên ngoại. Ta làm huynh đệ thì sẽ giúp hắn trả. Chờ sau khi ta về, ta sẽ thu mua tài sản bốn phía, sau đó là toàn bộ Triệu quốc, ha ha… Lý Phú Quý ta sắp trở thành tài chủ bự nhất rồi!

Tên mập càng nghĩ càng hưng phấn, một bên mài răng, một bên tơ tưởng.

Ngay lúc này, đại hán khôi ngô Triệu Sơn Lăng Kim Hàn Tông nhíu mày, gã chậm rãi thả bước. Ba tên đệ tử nội môn bị mang đi hai tên, vừa đảo mắt nhìn qua, thấy được Mạnh Hạo, gã nao nao. Trên người đối phương như có yêu khí nhàn nhạt. Gã trầm ngâm liếc nhìn đám người

Kháo Sơn Tông, bỗng nhiên gã sửng sốt, hai mắt nhìn chằm chằm vào tên mập trong đám đệ tử ngoại tông. Nhất là khi nhìn vào hàm răng của tên mập, thấy tên mập cố sức dùng phi kiếm mài răng, hai mắt gã dần lộ ra quang mang mãnh liệt, là yêu khí giống như trên người Mạnh Hạo.

- Tên mập này tu luyện thế nào, vậy mà lại luyện ra một hàm linh nha. Đây là linh nha a, hàm linh nha này… Vậy mà thằng này lại tu luyện ra Tuyệt Linh Nha mà tông môn đã bị mất đi truyền thừa.

Công pháp kia là trực tiếp cắn linh thạch mới có thể tu luyện. Lần này tới đây không uổng phí, nếu mang thằng này trở về, những lão già trong tông môn kia nhất định sẽ coi như trân bảo!!!

Triệu Sơn Lăng sáng mắt, tay phải trực tiếp nâng lên, chụp xuống dưới một trảo, tên mập còn đang ngây người liền bị nắm lên.

- Tiểu tử, từ nay về sau, người chính là đệ tử nội tông của Kim Hàn Tông Nam Vực!

Trong lúc tên mập còn đang ngây người, Triệu Sơn Lăng đã ném gã vào trong cái túi màu xám, trong đó còn mơ hồ truyền ra tiếng kêu gào thảm thiết của tên mập.

Triệu Sơn Lăng xoay người mang theo mọi người rời đi, trong nháy mắt đã xé ra hư không, mà hai phương kia, mỹ phụ trung niên cùng Chu Ngôn Vân đã đi xa rồi.

Nhưng vào lúc này, Triệu Sơn Lăng chợt nhớ tới cảm giác lúc trước, gã quay người nhìn lại dưới Kháo Sơn Tông, thần thức bỗng nhiên phát ra, hội tụ trên người Mạnh Hạo.

Vừa nhìn, đại hán bỗng nhiên ngẩn ra, gã bỗng nhiên ngừng lại. Mỹ phụ trung niên Thanh La Tông cùng Chu Ngôn Vân cũng kinh ngạc, lập tức dừng lại.

Thân hình Mạnh Hạo run rẩy, bị đại hán liếc nhìn, hắn cảm giác như tất cả mọi thứ trong người hắn đều bị nhìn rõ. Thậm chí, yêu đan trong đan hồ cũng như bị nhìn xuyên qua.

- Đây là..

Hai mắt Kim Hàn Tông mãnh liệt co lại, lóe ra tinh mang. Lúc trước gã chỉ để ý tới tên mập, đột nhiên nhìn lại tên tu sĩ yếu ớt kia, giờ phút này gã mới phát hiện ra manh mối. Gã mạnh mẽ quay người, trực tiếp lao tới chỗ Mạnh Hạo.

- Kẻ này… Ta cũng muốn!

Thanh âm của gã ầm ầm vang lên, sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, thân hình như bị dập nát. Nhất là đan hồ, giờ phút này run rẩy càng mạnh hơn. Yêu đan như bị lực lượng vô hình chụp lấy, muốn xông phá thân thể hắn mà ra.

Đau đớn truyền khắp toàn thân Mạnh Hạo, mồ hôi chảy ròng ròng. Cảm giác mặc người chém giết này lại lần nữa xuất hiện trong lòng hắn. Hắn nắm chặt hai tay, nhưng chỉ làm chuyện vô ích mà thôi.

Nhưng vào lúc này, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, từ trong Kháo Sơn Tông truyền ra từng tiếng ầm ầm, kinh thiên động địa, làm cho Chu Ngôn Vân cùng mỹ phụ trung niên, còn có đại hán đang ra tay với Mạnh Hạo cũng biến sắc. Ba người quay đầu, hai mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Kháo Sơn Tông ta chỉ còn lại một mình hắn, ai dám động tới hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Độc Đinh Duy Nhất!

Ngã Dục Phong Thiên

Còn mỹ phụ trung niên kia của Thanh La Tông trong giờ phút này cũng có biến hóa, không hề do dự vỗ lên la bàn, tức thì la bàn bỗng nhiên phồng lên, dường như đã to lên gấp đôi.

Về phần Triệu Sơn Lăng của Kim Hàn Tông, gã hít vào một hơi, thân hình cũng cấp tốc lui ngay lại, tay phải đưa lên bấm pháp quyết, lập tức một thanh kim kiếm bay ra, khiến cho xung quanh gã kim quang vạn trượng, thoạt trông tựa như là thiên tướng vậy.

Ba người tựa như lâm vào đại địch, gắt gao nhìn về phía Kháo Sơn Tông.

Giờ phút này Mạnh Hạo đang ở trên đỉnh núi, cũng thấy được một màn biến hóa này, tiếng nổ to lớn kia cũng khiến cho hắn nhức óc, cơn lốc màu xanh đen trên bầu trời cuốn động, tựa như là thiên uy vậy, khiến cho Mạnh Hạo hít thở cũng thấy khó khăn. Hai mắt hắn mở to, thân hình cũng lùi lại không ngừng, quần áo bị cuồng phong bao lấy, nếu như không phải hắn bắt được một tảng đá lớn ở bên cạnh thì thân thể hắn cũng đã bị cuồng phong thổi bay đi rồi. Nhưng trong hai mắt hắn lại hiện lên tinh mang, những lời của Kháo Sơn Lão Tổ, khiến cho hắn lập tức nhớ tới lần đầu tiên tới Kháo Sơn Tông được nhìn qua dòng chữ khai quyển đó.

Hà Lạc Hoa, Âu Dương đại trưởng lão, hai người giờ phút này cũng thay đổi sắc mặt, một màn này quá đột ngột, khiến cho tâm thần hai người lão cũng rung động vô cùng, tựa như trong trận cuồng phong lần này, bọn họ cũng trở thành phế nhân.

- Ta sẽ khiến cho các người biết, khi lão tổ ta còn ở đây, thì các người

không thể nào động tới tên oa nhi họ Mạnh này, cũng chỉ còn thừa lại mình hắn là đệ tử nội môn không bị mang đi. Hắn mà bị giết chết, thì hy vọng của ta cũng sẽ không còn nữa rồi!

Trong địa cung, Kháo Sơn Lão Tổ cắn răng hét lớn một tiếng, tay phải nâng lên vỗ mạnh vào trán, cả thân hình chấn động, phun ra cả máu tươi, nhưng lão không ngừng lại, vẫn mạnh mẽ vỗ thẳng lên người mình, máu tươi cứ thế trào ra ngoài không ngừng.

Trong mắt lão hiện lên vẻ ngoan độc, liên tục vỗ trán mình tới bảy tám lần, mỗi lần vỗ lại phun ra máu tươi. Nhưng những đám máu tươi kia ngưng tụ lại một chỗ, sau đó phóng thẳng tới trước thạch bích mà đi, tiếng nổ vang trời, sau khi hao phí mất một nửa máu tươi, cuối cùng đã phóng được ra ngoài.

Kháo Sơn Lão Tổ sau khi làm xong điều này, đầu ngả về sau, trực tiếp ngã xuống, hôn mê, ý thức cũng tựa như chết giả, chỉ còn có một tia thần thức ẩn trong đám máu huyết kia mà thôi.

Cũng lúc đó, đạo máu tươi đó phá nát mật thất, trực tiếp xuyên qua địa cung, với tốc độ cực nhanh lan ra ngoài, chỉ trong chốc lát, đám người đang ở trên không kia trợn mắt há mồm, toàn bộ Kháo Sơn Tông bỗng dậy lên những yên vụ màu hồng. Đám vụ khí này quay cuồng cùng với âm thanh lôi đình kinh thiên động địa, hồng vụ lại càng không ngừng bành trướng, cũng chỉ trong khoảnh khắc mà nó đã tràn ra phạm vi trăm vạn dặm rồi, khiến cho nơi này nhìn từ xa lại thì không khác gì một biển hồng vụ cả !

Sương mù chợt động, âm thanh ngập trời, một màn này đã làm cho đám tu sĩ trên không kia phải rung động không thôi, sắc mặt ai cũng biến đổi, cho dù là đám người Chu Ngôn Vân thì cũng phải lộ ra vẻ hoảng sợ.

Trong hồng vụ, đám đệ tử ngoại tông của Kháo Sơn Tông đều hôn mê hết. Bọn họ không hề bị thương gì, nhưng chưởng môn Hà Lạc Hoa với

Âu Dương đại trưởng lão thì bị đẩy khỏi hồng vụ, sắc mặt tái nhợt, đứng trên không trung mà trợn mắt há mồm nhìn xung quanh.

Sương mù vẫn không ngừng chuyển động, trong một khắc này, thiên địa tựa như chỉ còn lại những tiếng nổ, mặt đất tựa như biển, thương khung biến sắc, ngay sau đó, làn sương mù cũng biến động, tạo thành một khuôn mặt lớn, dần dần ngưng tụ ra hình!

Khuôn mặt khổng lồ này khiến cho tâm thần mọi người bị dọa hoàn toàn rồi.

Có thể thấy đó là một lão giả, một lão giả tràn ngập khí phách vô thượng, không giận mà uy, lão vẫn nhắm chặt hai mắt không mở, nhưng khi bộ dáng của lão hiện ra trong mắt hai người Hà Lạc Hoa và Âu Dương, bọn họ thực sự bị chấn kinh rồi, bởi họ nhận ra, lão giả này…chính là Kháo Sơn Lão Tổ!

- Lão tổ…

Âu Dương mở hai to hai mắt, thần sắc kích động vô cùng nói.

- Kháo Sơn…Lão Tổ!

- Lão…lão ta thế mà chưa chết!!!

Đám tu sĩ Triệu quốc đang đứng trên hư không đều kinh hô thất sắc, cả đám nhanh chóng lui lại, tâm thần run rẩy vô cùng…

Đúng lúc này, trên gương mặt tạo ra từ hồng vụ kia, hai mắt đang nhắm của Kháo Sơn Lão Tổ chợt mở ra, chỉ là một khe hở nhỏ, nhưng tạo nên hồng mang kinh thiên động địa, khiến cho thương khung kia phóng ra không biết bao nhiêu hồng mang kinh hãi thế tục.

Một ánh mắt này, chiếu lên trời cao, đã nhuộm đỏ cả một bầu trời, khiến

cho mọi thứ đều được hồng quang chiếu tới, cơn lốc màu xanh đen đi vào sương mù màu đỏ, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp tựa như một mái tóc đen bị gió cuốn lên của Kháo Sơn Lão Tổ!

Một ánh mắt này, khiến cho Chu Ngôn Vân phải tái nhợt cả mặt, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi lớn, thân hình không ngừng lùi lại liên tục về sau mấy bước, đại kiếm dưới chân y vỡ vụn, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi mãnh liệt, tâm thần bị đả kích vô cùng, y có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, thế nhưng giờ phút này, dưới một cái nhìn như vậy lại khiến cho Nguyên Anh trong cơ thể uể oải không thôi, hoảng sợ không ngừng. Y cũng không hề do dự, mau chóng rút lui, một tấm phù lục thuấn gian màu lam được phát động, bao trùm lấy toàn thân y, mang theo Trần Phàm đang hôn mê thuấn di đi mất. Trong lòng y tựa như có một tiếng gầm thét, nói cho y, đối phương không phải là Nguyên Anh, mà là...Trảm Linh đại năng!

Một ánh mắt này, khiến cho la bàn ở dưới chân mỹ phụ trung niên Thanh La Tông kia cọt kẹt vài tiếng, chớp mắt xuất hiện vài lỗ hổng, sau đó trực tiếp nổ tung, khiến cho mỹ phụ này lần đầu tiên thể hiện ra vẻ mặt sợ hãi, cũng phun ra một ngụm máu, không hề do dự mà mang theo Hứa Thanh đang hôn mê mà bỏ chạy, trong đầu mụ ta cũng chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là phải chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Độc Đinh Duy Nhất! (2)

Ngã Dục Phong Thiên

Một ánh mắt này, quét về phía Triệu Sơn Lăng, cái tên đại hán khôi ngô kia tựa như bị cả một dãy núi oanh kích vậy, không ngừng lùi lại phía sau, lại còn liên tục phun ra ba ngụm máu, phi kiếm hoàng kim trước người cũng vỡ vụn, sắc mặt gã trắng bệch đi, chợt xoay người, liều mình phá mở một khe không gian, tựa như muốn bỏ trốn.

Một ánh mắt này, nhìn về phía đám tu sĩ của Triệu quốc, khiến cho mọi người đều phun ra máu, linh khí trong cơ thể đám tu sĩ Trúc Cơ thì giảm sút không ngừng, thọ nguyên cũng bị hao tổn, một đám sắc mặt tái nhợt đi.

Mạnh Hạo ở trên đỉnh núi, hồng vụ lượn lờ xung quanh, bao quanh phần eo của hắn, sắc mặt hắn cũng tái nhợt, cố gắng bắt chặt lấy tảng đá lớn đó, nhưng khi mọi người nhìn lại thì, vị trí mà hắn đang đứng lại chính là mi tâm của Kháo Sơn Lão Tổ.

- Ép Kháo Sơn Tông ta giải tán, lại còn muốn diệt độc đinh còn lại của tông môn ta, các ngươi thật to gan!

Âm thanh tang thương của Kháo Sơn Lão Tổ ầm ầm vang động, truyền khắp bát phương, cũng có ba đạo hồng mang trực tiếp bay ra, bắn tới cả ba người Chu Ngôn Vân, mỹ phụ và cái tên đại hán Kim Hàn Tông kia.

- Chu mỗ là trưởng lão hộ đạo của Nhất Kiếm Tông, Kháo Sơn Lão Tổ ngươi mà giết ta, Nhất Kiếm Tông nhất định diệt ngươi!

- Kháo Sơn Lão Tổ bớt giận, vãn bối là đệ tử Thanh La Tông, gia tổ Bình Tam Đạo là chí hữu của lão tổ!

- Vãn bối biết sai, kính xin lão tổ chớ tức giận.

Ba người cùng một lúc lên tiếng khi thấy hồng mang đang đuổi theo mình, một tiếng hừ lạnh từ phía Kháo Sơn Lão Tổ truyền tới:

- Ba người các ngươi cút ngay cho lão phu, về mà hỏi tông môn trưởng bối của các ngươi, chẳng lẽ đã quên huyết ước năm đó, Triệu quốc này, là thiên hạ của lão phu, còn dám vào bước vào Triệu quốc thì đừng trách lão phu ra tay giết các ngươi, còn về ba tên đệ tử kia, cho các ngươi mang đi, vì lao phu cũng không cần.

Âm thanh nổ vang như sấm động của Kháo Sơn Lão Tổ vang lên, khiến cho ba đạo hồng mang kia dần tiêu tán, sắc mặt ba kẻ kia tái nhợt đi, không hề chậm trễ, cấp tốc bỏ đi, tiến nhập vào tinh không.

Một màn này, khiến cho toàn bộ tu sĩ Triệu quốc cảm thấy lạnh hết toàn thân, cả một đám run rẩy không thôi, tu sĩ Nguyên Anh còn như vậy, huống hồ bọn họ giờ chỉ có Kết Đan, giờ phút này thực sự là sợ hãi đến cực điểm rồi.

Truyền thuyết về Kháo Sơn Lão Tổ được lưu truyền từ ngàn năm trước, từ trong điển tịch các tông môn, dần dần hiện ra trong tâm trí bọn họ.

Thanh âm tang thương nhưng không hề kém phần khí phách cuồng bạo từ trong sương mù đang du động truyền ra, nháy mắt đã nhận định Mạnh Hạo làm trung tâm, màn sương mù bắt đầu ngưng tụ lại, hóa thành một cây trường thương, xuất hiện ngay trước mắt hắn.

Cây thương này không phải màu đỏ, mà dần dần thay đổi từ bạch quang, ngân quang rồi chuyển qua kim quang, trên thân thương có khắc vô số phù vân phức tạp, vô cùng bất phàm.

- Kháo Sơn Tông mà giải tán, cũng coi như thôi, nhưng kẻ này là độc đinh duy nhất trong nội môn ta, kẻ nào dám động vào ngươi, Mạnh Hạo ngươi cứ dùng cây thương này mà giết hết... Các người, còn không cút đi cho ta!

Thanh âm của Kháo Sơn Lão Tổ như vang vọng trong thiên địa này, lập tức khiến cho đám tu sĩ Triệu quốc phải bỏ chạy không ngừng, nhưng thực ra âm thanh của lão ta hẳn cũng đã suy yếu đi rồi, tuy không quá rõ ràng, nhưng kẻ nào có tâm, thì ngày sau nhớ lại, hẳn sẽ phát hiện ra điều này,

Giờ phút này, thân thể đám đệ tử ngoại tông đang hôn mê của Kháo Sơn Tông cũng bay lên toàn bộ, bắn thẳng về bốn phía, từng đạo huyết sắc quang mang trực tiếp bao phủ lấy toàn bộ Kháo Sơn Tông, một mảnh đục ngầu đó, người ngoài không tài nào nhìn được gì hết, chỉ còn có một mình Mạnh Hạo ở lại bên trong mà thôi.

Hà Lạc Hoa và Âu Dương kinh ngạc nhìn một màn này, cuối cùng trên mặt Hà Lạc Hoa lộ ra vẻ xấu hổ, cúi đầu vái một vái trước huyết sắc quang mang, sau đó thân thể khẽ chuyển, bước về phía xa.

Âu Dương thì trầm mặc, tìm toàn bộ đệ tử ngoại tông, sau đó đưa bọn họ ra khỏi núi hoang, đứng từ xa nhìn về phía Kháo Sơn Tông, khẽ thở dài một tiếng rồi xoay người rời đi.

Hà Lạc Hoa và lão đều hiểu được, lão tổ đã nói Kháo Sơn Tông giải tán, tức là không còn có Kháo Sơn Tông nữa rồi.

Bên trong huyết sắc quang mang, Mạnh Hạo thần sắc kích động, đưa mắt nhìn về thanh thương đang lóng lánh quang mang ba màu kia, đang định đưa tay cầm lấy thì thanh trường thương đó bỗng nhiên khẽ nổ, sau đó biến thành sương mù, rồi dần lại ngưng tụ lại một lần nữa, biến thành một lão giả mặc hồng bào, chính là Kháo Sơn Lão Tổ khí phách vô cùng

vừa nãy.

- Đệ tử Mạnh Hạo bái kiến lão tổ, uy danh của người vang động Triệu quốc, truyền khắp Nam Vực, đệ tử khi vào tông môn vẫn luôn kính ngưỡng vô cùng, ngày ngày đều nghiên cứu dòng khai quyển trong Ngưng Khí Quyển mà lão tổ truyền cho, mỗi ngày đều có thu hoạch, lão tổ…

Mạnh Hạo nhanh chóng ôm quyền, cúi đầu thật sâu, chẳng hề nghĩ ngợi gì mà liên hồi nói thật trơn tru…

- Dừng, dừng, dừng, còn nhỏ mà không chịu học hành, chỉ biết vuốt mông ngựa, nói cho tiểu tử nhà ngươi biết, lão tổ ta năm đó so với ngươi, nói còn có thứ tự hơn nhiều, nghe còn tự nhiên hơn ngươi nói nhiều, có chút bổn sự như vậy thì đừng có mà làm bộ với ta đây…

Kháo Sơn Lão Tổ trừng mắt nói, nhưng trong lòng cũng khá là hưởng thụ.

Mạnh Hạo nhìn Kháo Sơn Lão Tổ, cười cười xấu hổ.

- Ngươi cho dù có nịnh hót lão tổ thì cũng vô dụng, ta đây… thôi, không nói nữa. Ngươi nghe cho kỹ đây, đây chỉ là một tia thần thức của ta, vất vả lắm mới có thể dọa cho ba tên Nguyên Anh chết tiệt kia bỏ chạy, giờ cũng chuẩn bị tiêu tan rồi, bản thể của ta cũng sẽ lâm vào ngủ say một năm. Cho nên không quan tâm ngươi dùng biện pháp gì, chỉ cần một năm sau, ngươi đem toàn bộ cường giả ngoài Trúc Cơ của Tu Chân giới Triệu quốc này kéo tới nơi lão tổ bế quan, thì ta sẽ thưởng lớn cho ngươi!

Kháo Sơn Lão Tổ vừa nói, thì thân hình cũng bắt đầu tiêu tán, thần sắc lão lo lắng, mau chóng nâng tay lên bắn một chỉ về phía Mạnh Hạo.

Lập tức một luồng thần thức truyền vào trong tâm Mạnh Hạo, chỉ cho hắn làm sao có thể mở được cửa nơi bế quan.

- Tiểu tử, ngươi là độc đinh duy nhất của Kháo Sơn Tông ta, cho nên ngươi mà chết thì lão tổ cũng bồi tang theo ngươi…Ta… Ta hận a…

Thanh âm của Kháo Sơn Lão Tổ còn đang quanh quẩn, thân thể đã tiêu tan, không còn bóng dáng.

Mạnh Hạo ngẩn người một lúc, sau đó mới kịp phản ứng, vừa rồi toàn bộ biến hóa của ngoại giới kia, đều chỉ là Kháo Sơn Lão Tổ đang hù dọa mọi người mà thôi.

- Khó trách lão không có giết ba người kia… Nhưng, cây thương cho ta đâu?

Một Kháo Sơn Tông lớn như thế, giờ này lại chỉ có một mình Mạnh Hạo đang đứng cô đơn ở nơi này. Nhìn màn sương mù màu hồng đang dần tiêu tán đi, cúi đầu nhìn xuồng thì một ngoại môn Kháo Sơn Tông vốn náo nhiệt vô cùng, hiện giờ cũng chỉ một mảnh trống trải.

Hứa sư tỷ đã bị mang đi, mà Trần sư huynh cũng đi tới Nam Vực, ngay cả tên mập cũng đã rời khỏi nơi này, không biết lần gặp lại sau này là ngày tháng năm nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Bắc Hải Chứng Đạo!

Thân phận đệ tử nội môn, ba năm ở Kháo Sơn Tông, cuối cùng đều biến thành ký ức, xen lẫn vào đó là tiết thu lạnh lẽo, dần hạ xuống bên người, thổi lên từng sợi tóc dài của Mạnh Hạo, thổi đi toàn bộ bụi bặm trên mái tóc của hắn, phiêu lãng về nơi xa.

Mạnh Hạo ngồi yên lặng trên một tảng đá lớn, rất lâu sau đó, tới khi trên trời đầy một mảnh sao nhấp nháy, rồi tới khi bình minh xuất hiện, hắn chỉ than nhẹ một tiếng, rồi ngẩng đầu lên nhìn.

- Đều đi rồi, chỉ còn một mình ta ở lại Triệu quốc.

Mạnh Hạo đột nhiên lại nhớ nhà, mặc dù căn nhà ở huyện Vân Kiệt đã bị hắn bán đi rồi, nhưng hắn vẫn nhớ tới chiếc giường trong nhà, nhớ tới cái bếp, cái bát, lại càng nhớ tới Đại Thanh Sơn... rồi hắn nhớ...

Trong trí nhớ cửa hắn, mẫu thân mang nụ cười hiền lành, và vị phụ thân luôn sợ vợ hiện ra.

Có chút mơ hồ, Mạnh Hạo lắc đàu, dưới ánh sáng bình mình, hắn đứng lên, Kháo Sơn Tông cũng không cần phải tìm tòi gì hết, vì phàm là những thứ có thể mang đi được thì đám tu sĩ Triệu quốc đã mang đi hết cả rồi, giờ này nơi này đúng thực phải nói là trống trơn.

Mạnh Hạo vỗ vỗ quần áo, thay bộ quần áo màu bạc của đệ tử nội môn ra, lấy ra tấm áo văn sĩ ngày đó, bộ độ này khá là rộng, cho nên hắn mặc vào cũng không hề bị chật, hắn đón nhận ánh dương quang, hít sâu vào một hơi, trong cơ thể hắn từng âm thanh xương cốt vang lên không ngừng, yêu đan không ngừng xung động, khiến cho linh lực bàng bạc bắt đầu

tràn ngập lấy thân thể của Mạnh Hạo.

- Cách Ngưng Khi tầng bảy cũng không còn xa nữa, cũng đã cảm nhận được bình cảnh rồi.

Mạnh Hạo tiến về trước từng bước, trong túi trữ vật phóng ra hai thanh kiếm phi kiếm, chợt lóe lên dưới chân hắn, sau đó mang hắn lao xuống núi. Mạnh Hạo cuối cùng đã đi ra khỏi Kháo Sơn Tông.

Dùng kiếm di chuyển, tuy thuật ấy có thể bay, nhưng cũng giống với Hứa sư tỷ, cho dù nàng ấy có Phong Phiên, nhưng cũng chỉ có thể phi hành trong thời gian ngắn mà thôi, rất khó có thể đi lâu dài được.

Thân ảnh của Mạnh Hạo dần biến mất nơi chân trời, cước bộ đảo nhanh, thân thể cũng lao đi nhanh bên trong rừng, dần dần hắn đã đi khỏi khu vực mà đã ba năm qua hắn chưa từng rời đi, Kháo Sơn Tông. Lúc hắn đạp phi kiếm mà bay lên thì từ trên trời nhìn xuống, bên dưới là núi hoang dã lĩnh vô tận tựa như không hề có chút giới hạn nào.

Thời gian lại dần trôi qua, với một tốc độ như cũ hắn phi hành hết hai ngày mới có thể thoát ra khỏi đám quần sơn kéo dài liên miên tưởng chừng như không dứt này...

- Không biết Hứa sư tỷ lúc trước dẫn ta tới tông môn dùng mấy ngày, đáng tiếc lúc ấy bản thân đang hôn mê, nhưng xem ra hắn là tốc độ so với ta có thể nhanh hơn không ít.

Mạnh Hạo quay đầu nhìn về phía quần sơn mà thấp giọng tự nói.

Đối với tu sĩ mà nói thì Triệu quốc cũng không lớn, nhưng với phàm nhân thì Triệu quốc là một nơi hoang vắng, Mạnh Hạo cũng đã đọc qua sách vở nói về Triệu quốc, cho nên mặc dù hắn chưa hề đi qua, nhưng trong lòng thì cũng có hiểu biết nhất định về nó rồi.

- Nơi này hẳn là phía bắc của Triệu quốc, xem ra Kháo Sơn Tông cũng cách huyện Vân Kiệt không quá xa...

Mạnh Hạo thoáng đưa mắt nhìn về cái hồ tựa như một mặt gương ở trước, nơi này được gọi là Bắc Hải.

-Nghĩ lại thì cũng đúng, Hứa sư tỷ cho dù có Phong Phiên, mặc dù năm đó cũng là Ngưng Khí tầng bảy rồi, cho dù có thể tạm thời phi hành, nhưng linh lực cũng không thể nào tiêu hao lâu dài, cho nên hẳn là không thể bay quá xa được.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra chút ý tưởng niệm, rời khỏi huyện Vân Kiệt đã gần ba năm, giờ phút này ý nghĩ quay về nhìn lại nơi đó càng thêm mãnh liệt trong đầu, hắn biết, đi qua Bắc Hải thì nửa ngày sau đã có thể nhìn thấy Đại Thanh Sơn rồi.

Khẽ hít sâu một hơi, Mạnh Hạo lại tiếp tục bước nhanh trên con đường, đi về phía mặt hồ Bắc Hải tĩnh lặng kia. Khi hắn cúi đầu nhìn vào trong hồ, đã không bóng dáng của một thiếu niên như trước. Hiện giờ hắn đã chừng hơn hai mươi, trên mặt có những nét cương nghị, khác xa với vẻ non nớt mờ mịt khi xưa...

Trong trầm mặc, bỗng nhiên có một tiếng cười vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Mạnh Hạo.

- Vị tiểu tiên sinh này, có muốn vượt biển không?

Một chiếc thuyền từ trên mặt hồ chậm rãi lướt tới, bên trên là một ông lão mặc áo tơi, vẻ mặt phong sương, tay cầm mái chèo, đưa mắt nhìn phía Mạnh Hạo, nở nụ cười hỏi.

- Làm phiền lão trượng rồi...

Mạnh Hạo sửng sốt, cái tiếng “tiên sinh” kia đã ba năm rồi hắn cũng

không được nghe qua một lần.

- Không phiền, lão hán hàng năm vẫn đi đò trên Bắc Hải, kính nể nhất vẫn luôn là đám người đọc sách các vị đó.

Ông lão vừa nói, vừa điều khiển cho chiếc thuyền tới gần phía Mạnh Hạo, dừng lại nơi hắn đứng, Mạnh Hạo vội vàng tạ ơn, rồi bước vào trong thuyền.

Bên trong khoang còn có một tiểu cô nương tầm bảy tám tuổi, hai cái bím tóc nho nhỏ vắt vẻo, ngồi xổm bên cạnh một cái bếp nhỏ, đang quạt gió, để nấu nước, từng tia nhiệt khí nhẹ nhàng tản ra.

Bên trong nước, là một bầu rượu đang được làm ấm dần.

- Đây là cháu gái lão, đáng tiếc lại là nữ, nếu như là nam, lão cũng muốn cho để cho nó đi đọc sách, tiểu tiên sinh là người nơi nào vậy?

Ông lão đẩy nhẹ mái chèo, đưa con thuyền dần vào bên trong hồ, thuận gió mà đi, sau đó ngồi bên cạnh lò lửa, cười nói.

Tiểu cô nương kia cũng ngẩng đầu lên, đưa đôi mắt to tròn nhìn Mạnh Hạo, trông khả ái thiên chân vô cùng.

- Tiểu sinh là người Đại Thanh Sơn, huyện Vân Kiệt.

Mạnh Hạo mỉm cười nói, cuộc sống phàm trần này khiến cho hắn nhớ lại chuyện cũ ba năm trước kia.

- Huyện Vân Kiệt, đó là một nơi tốt a, thực là địa linh nhân kiệt. Năm xưa còn có chút điềm lành, khiến cho các vị quan gia chú ý. Khí trời chuyển lạnh, thân thể lão hán không được tốt lắm, cho nên phải dùng ít rượu sưởi ấm, tiên sinh có muốn uống không?

Lão hán tay cầm bầu rượu, quay về Mạnh Hạo hỏi.

Mạnh Hạo biết cái gọi là điềm lành kia, là vào hơn mười năm trước, cũng chính là vài ngày trước khi cha mẹ hắn mất tích, nhớ lại điều này, khiến cho lòng Mạnh Hạo cũng có chút phiền muộn. Hắn chần chờ một chút, nhìn bầu rượu kia, hắn trước giờ chưa hề say rượu, năm đó ở huyện Vân Kiệt, trong nhà bần hàn cho nên không mua nổi, đến Kháo Sơn Tông rồi thì bên người cũng không có, giờ phút này cầm chén rượu, được lão hán rót đầy, đưa lên miệng uống một ngụm.

Nhất thời một cỗ cay cay tràn ngập trong tim, một loại cảm giác ấm áp dần hòa tan khắp toàn thân.

- Cách nói năng của lão trượng cũng bất phàm, không biết đã đi thuyền ở nơi này bao lâu rồi?

Mạnh Hạo nhìn mặt hồ xanh, lại uống thêm một ngụm, ý vị cay nồng này khiến cho hắn nhớ lại Kháo Sơn Tông, nhớ tới Hứa sư tỷ, Trần Phàm, rồi cả tên mập kia nữa.

- Hai mươi năm rồi, cả đời này ta gặp biết bao nhiêu người đi qua nơi đây, thấy cũng nhiều, tự nhiên cũng học được cách nói năng của bọn họ rồi, cho nên làm cho tiểu tiên sinh chê cười rồi.

Lão hán cười rồi nói.

- Như mặt hồ này, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, gặp bao nhiêu người đi qua, mọi người đều nhớ kỹ nó, và nó, cũng nhớ kỹ từng người.

Lão hán cầm lấy chén rượu, lại uống thêm một ngụm.

Mạnh Hạo ngẩn người ra, những lời như vậy, đây là lần đầu tiên hắn nghe được, có chút trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó, cúi đầu nhìn xuống mặt hồ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Bắc Hải Chứng Đạo! (2)

Ngã Dục Phong Thiên

- Đây rõ ràng là hồ, tại sao lại được gọi là Bắc Hải chứ?

Mạnh Hạo bỗng nhiên hỏi.

- Hồ cũng có lúc cạn, lúc thường vẫn không chút dao động, cho nên cũng không thể dung nạp được vạn vật, biển thì lại khác, có thể dung nạp ngàn vạn con sông, cũng có lẽ là mọi người không muốn nó biến mất, hoặc tùy ý chọn. Nói chung, nếu tiên sinh coi nó là hồ thì nó là hồ, nếu coi nó là biển thì hắn nó sẽ là biển.

Lão hán ngẫm nghĩ rồi cười nói tiếp.

Một câu này rơi vào trong tai Mạnh Hạo, tâm thần hắn chấn động, tay cầm chén rượu khẽ run run, kinh ngạc nhìn mặt hồ, tựa như cũng quên đi thời gian...

Không biết trôi qua bao lâu, thuyền đã cập bến bên kia, hắn lấy ra ngân lượng mà bản thân kiếm được ở Kháo Sơn Tông trả tiền, sau đó ôm quyền thật chặt cúi đầu thật sâu, nhìn con thuyền đi xa, mà trong mắt hiện ra một tia kỳ dị.

Hắn cũng không có lập tức rời đi ngay, mà ngồi khoanh chân bên hồ nước, nhìn mặt hồ, nhìn con thuyền cô độc đang đi xa, bên tai vẫn văng vẳng tiếng cười của vị lão trượng kia.

- Ngươi coi nó là hồ, nó là hồ, còn ngươi bảo nó là biển thì nó là biển...

Âm thanh của lão trượng vẫn quanh quẩn, dần dần vang lại, tựa như... không phải là lão đi xa, mà là dung nhập vào trong mặt hồ Bắc Hải này, tựa như... đã đi vào đáy hồ vậy...

Mạnh Hạo ngồi ở nơi này, đưa mắt nhìn về xung quanh, một lần ngồi cũng qua ba ngày liền.

Ba ngày, Mạnh Hạo không hề nhúc nhích, yên lặng nhìn hồ nước, trong đầu vẫn quanh quẩn những lời lão trượng kia nói.

- Hồ cũng có lúc cạn, bình thường không gợn sóng, cho nên không thể dung được vạn vật, biển thì luôn di động, có thể kết nạp trăm ngàn con sông.

Hai mắt Mạnh Hạo càng thêm sáng, trong cơ thể hắn đan hồ màu kim sắc tựa như vô biên vô hạn, tựa như mặt hồ ở trước mắt này...

- Ta coi nó là hồ, thì nó là hồ, ta cói nó là biển thì từ nay về sau... Nó chính là biển !!!

Trong tâm Mạnh Hạo tựa như có điều gì đó, nổ vang một tiếng, trong nháy mắt, đan hồ trong người hắn quay cuồng mạnh mẽ, nhưng là dưới tình huống không dùng đan dược mà không ngừng bành trướng lên.

Những điều này Mạnh Hạo lại không cảm nhận được, hai mắt hắn nhắm nghiền, lúc này vẫn đang đắm chìm trong trạng thái đó. Trong đầu hắn giờ chỉ còn lại toàn những lời nói của lão trượng kia, không hề để ý xung quanh nơi này, có linh khí thiên địa đang bắt đầu phóng tới. Chúng vờn xung quanh hắn, không ngừng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, càng làm cho mặt hồ Bắc Hải vốn vẫn luôn lặng im này phải cuộn sóng, từ trong Bắc Hải có một lượng linh khí quay cuồng phóng ra, tan vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Bắc Hải chứng đạo!

Giờ phút này, nếu như có tu sĩ Kết Đan nhìn thấy tràng cảnh này hắn sẽ hoảng sợ, bởi vì ngộ đạo thì chính là cảnh giới chỉ có Trảm Linh mới có thể tiếp xúc được, mà càng cần phải có tạo hóa với cơ duyên, thế nhưng giờ phút này, Mạnh Hạo hiển nhiên đã đi tới cánh cửa đó rồi.

Mà hắn sở dĩ có thể thành công được, cũng là có liên hệ rất lớn với viên yêu đan kia. Đó là đan của Ứng Long, là một con thú thượng cổ mà đuôi cũng có thể hóa thành yêu, trên thực tế trong giấc chiêm bao Ứng Long năm đó, hắn đã tính là ngộ đạo rồi.

Ba ngày sau, khi Mạnh Hạo mở mắt ra thì kim quang trong mắt chợt lóe, đan hồ trong cơ thể của hắn tựa như to gấp đôi, trông thì là hồ, nhưng Mạnh Hạo thấy, nó đây không phải hồ, mà là thành đan hải của hắn rồi!

Bởi vì hắn cảm thấy đây là biển, thì nơi đó... chính là biển!

Nước biển rít gào, bọt sóng cuồn cuộn, khiến yêu đan nhấp nhô bên trong, từng luồng linh khí màu bạc xuyên qua toàn thân Mạnh Hạo, dựa theo phương thức trong Ngưng Khí Quyến- Thái Linh Kinh mà vận chuyển. Trong chốc lát toàn thân hắn biến thành một mảnh kim quang, trong đầu vang lên từng tiếng nổ lớn, tựa như một toàn bộ cơ thể được mở ra, toàn thân hắn khuếch tán ra kim quang, nháy mắt đã vượt qua ba trượng.

Sau một hồi, tu vi của hắn lại trực tiếp tăng tiến, phá nát bình cảnh Ngưng Khí tầng sáu, tiến bước vào Ngưng Khí tầng bảy!

Thậm chí, Ngưng Khí tầng bảy này, tuy mới đạt được, nhưng có thể so với Ngưng Khí tầng bảy đỉnh phong rồi, vì trong đan điền của hắn không phải đan hồ, mà là đan hải...

Một khắc trước, Bắc Hải đã chuyển tới không biết bao nhiêu linh khí tích

lũy bao nhiêu năm nay, giúp đỡ cho hắn đột phá.

Một lúc lâu sau đó, thì linh khí thiên địa bốn phía mới dần tiêu tán, linh khí Bắc Hải cũng biến mất, kim quang ngoài thân Mạnh Hạo cũng dần thu lại. Hắn cũng khôi phục lại bộ dáng ban đầu, yên lặng ngồi ở nơi đó, trong đôi mắt không còn kim quang, nhưng thần thái thì rạng ngời.

Mạnh Hạo chậm rãi đứng lên, nhìn Bắc Hải, ôm quyền, vái một vái. Trong đầu hắn hiện ra một phần trong những bí tịch năm xưa hắn đọc ở Kháo Sơn Tông, phàm là vật có sinh mệnh trong thiên địa thì được xưng là yêu, phàm là yêu giả thì có thể là từ núi mà hóa yêu, từ sông hóa yêu, thậm chí là thảo mộc vạn thú cũng có thể hóa yêu.

- Hôm nay nhờ Bắc Hải mà chứng đạo, ngày sau khi tu vi Mạnh mỗ đạt thành, sẽ quay lại giúp ngươi hóa biển!

Mạnh Hạo đưa mắt nhìn Bắc Hải, hắn không biết là mặt hồ muốn hóa thành biển này có đúng như miêu tả trên sách không, tồn tại sinh mệnh, vậy hắn đã biến thành yêu rồi.

Nhưng, cho dù thế nào thì nơi đây đã giúp cho tu vi của hắn đột phá, khiến cho đan hồ biến thành đan hải, cho nên ân này phải báo, mà cách hắn chọn, đó là hóa hồ thành biển...!!!

Lúc sau Mạnh Hạo xoay người, quay về phía Đại Thanh Sơn, rồi cất bước đi tới...

Phương bắc Triệu quốc, Đại Thanh Sơn, mùa thu gió thổi, lá khô trên núi cũng dần rơi. Từng chiếc lá rơi xuống sông lớn bên chân núi, không biết có giống được như chiếc hồ lô năm đó, ném vào trong Thiên Hà hải, bay tới tận Đông Thổ Đại Đường đây.

Dưới chân Đại Thanh Sơn có ba thị trấn, bên trong đó thì huyện Vân Kiệt phồn hoa nhất, thị trấn cũng không lớn, nhưng lại khá là náo nhiệt,

hàng ngày đều có người tới nơi đây, khiến cho nơi này hàng ngày vô cùng náo nhiệt.

Ngày hôm nay, một vị thanh niên mặc một bộ đồ văn sĩ sạch sẽ màu lam, lặng bước vào bên trong huyện Vân Kiệt, gương mặt khá là quen thuộc, nhưng dáng người thì xa lạ, hắn, chính là Mạnh Hạo.

Từng con đường quen thuộc hiện ra, từng cửa hàng, gian nhà, bước đi trong chốn phàm trần, Mạnh Hạo lại nhớ tới nhiều chuyện cũ. Nơi đây có hồi ức khi hắn còn nhỏ, lúc hắn thiếu niên cơ hàn, khi hắn chấp nhất đọc sách, toàn là những ký ức mà hắn khó có thể quên được.

- Nơi này là khuê phòng của Tôn tiểu thư...

Mạnh Hạo bước qua một đại viện, đưa đầu nhìn qua thì nơi này có một bức tường cao, nhưng nay lại có vẻ thấp, hắn nhớ rõ, sau bức tường đó, là căn nhà của Tôn tiểu thư, mà mấy năm trước là nơi mà hắn từng mơ tưởng tới.

Hắn nhiều lần ảo tưởng rằng bản thân có thể có một ngày được Tôn viên ngoại xem trọng, đem vị tiểu thư xinh đẹp vô cùng kia gả cho làm vợ.

Lúc này mới có ba năm trôi qua, tựa như không lâu, nhưng hắn có cảm giác như là mấy đời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Quay Lại Phàm Trần Cũng Ba Năm...

Hắn cảm khái lắc đầu, đang muốn rời đi thì đột nhiên đại môn Tôn gia mở ra, một cỗ kiệu được khênh ra ngoài, hắn hơi ngừng cước bộ. Bởi hắn khi xưa xem đại viện này nhiều lần xúc động muốn nhìn thấy vị Tôn tiểu thư kia. Giờ phút này bằng với ánh nhanh như chớp nhìn sang tấm màn che đang bị gió thổi bay lên kia, hắn thấy được bên trong đó là một nữ tử mập mạp, trên mặt lại còn có không ít tàn nhang, tuổi cũng không lớn, thực là khiến cho hắn sửng sốt không thôi.

Nếu như không nhìn thấy có nha hoàn bên người nàng ta làm cho Mạnh Hạo có chút ấn tượng, thì hắn quả quyết rằng đấy không phải là Tôn tiểu thư...

Lúc sau, cỗ kiệu kia đã đi xa, Mạnh Hạo vẫn đứng đó, trong lòng vô cùng hối hận.

- Chính mình lại tự tay hủy đi tình nhân trong mộng năm đó rồi... Thánh nhân nói đúng, phi lễ chớ nhìn, cũng không nên xem, không nên xem a.

Mạnh Hạo lắc đầu, mang theo thần sắc tiếc nuối bước về phía xa.

Cho tới buổi trưa, hắn mới kinh ngạc nhìn một gian nhà không lớn ở phía trước, căn nhà trông cũ nát, bên trong cũng lại có người ở, từng âm thanh ồn ào từng trong đó truyền ra ngoài.

Nơi này, đã từng là tổ trạch của Mạnh Hạo, nhưng hắn năm đó không thể nào sinh sống cho nổi, cho nên mới bán đi. Nơi này, đã ghi lại thời gian

hắn từng sống khoái hoạt, cũng có những phút giây chua sót và kiên cường của bản thân khi mà cha mẹ hắn mất tích.

Từng tràng cảnh hiện ra trong đầu hắn, khiến cho hắn đứng ở nơi đó cho tới tận hoàng hôn.

Trầm mặc, hắn bước chân tới cánh cửa, giơ tay lên gõ.

Tiếng đập cửa vang lên, khiến cho âm thanh ầm ỹ lúc trưa bỗng dưng ngừng lại. Không lâu sau, cánh cửa phòng bị mở mạnh từ bên trong ra, một tên hán tử trung niên vẻ mặt phong sương xuất hiện, cau mày nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Tìm ai, chuyện gì?

- Là Lý thúc nhỉ...

Mạnh Hạo đưa mắt nhìn người trung niên này, nhẹ giọng nói...

- Ngươi...

Hán tử trung niên sửng sốt, cẩn thận nhìn kỹ Mạnh Hạo lần, bỗng nhiên lộ ra vẻ khó tin.

- Mạnh Hạo? Ngươi... ngươi không phải là đã mất tích rồi đó sao, mau vào đây đi...

Trên mặt vị trung niên này lộ ra vẻ kinh hỉ, túm lấy Mạnh Hạo, kéo vào trong phòng.

- Bà nó ơi, bà xem ai đây nè...

Bên trong nhà, một nữ tử trung niên đang ngồi đó, lau nước mắt, nhưng khi nghe thấy tiếng gọi thì ngẩng lên nhìn, khi thấy Mạnh Hạo, thì sửng

sốt một chút, mau chóng đứng dậy, vẻ mặt vô cùng kinh hỉ.

- Thật sự là Mạnh Hạo..

- Thằng nhỏ này, năm đó không nói gì mà đã bỏ đi rồi, mau lại cho thẩm thẩm nhìn xem, mấy năm không gặp, cũng cao lớn rồi, nhưng sao gầy quá, hẳn là mấy năm nay chịu không ít khổ cực rồi...

Vị nữ tử này bước lên nhìn Mạnh Hạo, trong mắt mang theo niềm vui, sớm đã bỏ qua chuyện cãi vã ban trưa rồi.

- Nhanh ngồi đi, để thẩm thẩm đi nấu vài món cho ngươi, đã quay lại rồi thì đừng đi nữa, ngươi tuy đã đem nơi này bán cho Lý thúc ngươi, nhưng nơi này vẫn là nhà của ngươi.

Trên mặt vị nữ tử này là một nụ cười hiền lành nhìn về Mạnh Hạo, sau đó trừng mắt nhìn vị hán tử một cái rồi bước vào trong phòng bếp.

Không lâu sau, một bàn thức ăn đã được mang lên, Mạnh Hạo nhìn đôi vợ chồng trước mắt, thấy được vẻ hiền hậu trong đôi mắt họ. Nhớ tới năm đó khi cha mẹ mất tích, nếu không phải được Lý thúc, Lý thẩm giúp đỡ, thì bản thân mình sẽ còn gian nan hơn nhiều.

- Mấy năm nay thu hoạch không tốt, căn nhà cũng đã để cho tiểu tử mới cưới vợ của chúng ta dùng, nơi này của ngươi để không, cho nên chúng ta mới đến ở...

Lý thẩm gắp thức ăn cho Mạnh Hạo, vẻ mặt hòa ái nói.

- Mấy năm nay ngươi đi đâu, ta với thúc ngươi đi tìm khắp nơi, mà không thể nào tìm được.

Mạnh Hạo nghe được những lời này, trong lòng hắn cảm thấy ấm áp vô cùng, chỉ nói bản thân ra ngoài học nghệ, cũng không nói tỉ mỉ, tới khi ăn

xong bữa cơm, hắn mới đứng dậy cúi đầu thật sâu với hai người.

- Lý thúc, Lý thẩm, căn tổ phòng này ta muốn mua lại, dù sao thì cũng là do cha mẹ ta để lại cho ta, đây là ngân lượng, hai vị trước cứ ở lại giúp ta trông coi một chút...

Mạnh Hạo lấy ngân lượng từ trong ngực ra, đặt sang một bên.

- Việc này...

Lý thúc chần chờ một lúc, sau đó nhìn vợ mình, Lý thẩm hơi trầm mặc, rồi cuối cùng gật đầu một cái...

- Ngươi nói cũng đúng, đây là cha mẹ để lại cho ngươi, căn phòng này sẽ trả lại cho ngươi. Nhưng Lý thúc với ta cũng lớn tuổi rồi, ngươi đã nói rồi thì chúng cũng sẽ ở lại.

- Ngân lượng thì cũng thôi đi, chúng ta cũng nhìn ngươi lớn lên, coi ngươi như là con mình, sao có thể lấy ngân lượng của ngươi chứ.

Lý thẩm lại lấy ngân lượng đặt lên tay Mạnh Hạo, quyết đoán nói.

Mạnh Hạo trầm mặc ,sau đó ôm quyền, cúi người thật sâu.

Hắn không có ở lại nơi này, mà chỉ lấy đi vài vật trong trí nhớ, rồi đêm khuya từ biệt đôi phu thê, xoay người đi vào trong đêm đen, ngân lượng thì hắn cũng không mang đi, mà để lại trên giường.

Trong một khách điếm ở huyện Vân Kiệt, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên giường, đưa mắt nhìn ra bầu trời, lúc sau than nhẹ một tiếng.

- Ta đã không còn là phàm nhân, nhưng lại không thể chặt đứt duyên trần, nếu trảm không nổi, thì đành lưu lại vậy...

Mạnh Hạo lại im lặng, sau đó nhắm nghiền hai mắt lại.

Buổi sáng sớm, Mạnh Hạo tìm thấy được cửa hàng đồ mộc của Vương gia, nhìn vị Vương bá khuôn mặt đã nhiều nếp nhăn, ngồi đó mà ngẩn người, phía trước mặt lão là một bức tượng điêu khắc bằng gỗ. Đó chính là khắc họa Vương Hữu Tài, có thể thấy bên trong thần sắc của Vương bá, có chứa sự bi thương vô bờ.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn không biết Vương Hữu Tài đã chết thật hay chưa, sau khi trở thành đệ tử nội môn, hắn đã đi tìm Tiểu Hổ, tới vách núi mà Vương Hữu Tài trượt chân xuống, không tìm thấy được đầu mối gì.

Khẽ cảm thán, rồi hắn đi vào bên trong cửa hàng mộc.

Thấy có người tới, Vương bá ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mạnh Hạo thì sửng sốt, cẩn thận dụi dụi con mắt, sau đó toàn thân run rẩy không ngừng.

- Ngươi... ngươi là... Mạnh Hạo?

- Vương bá là ta đây.

Mạnh Hạo bước tới phía trước người lão giả, đưa tay đỡ lấy lão.

- Hữu Tài đâu, năm đó không phải là các người mất tích cùng nhau sao, hắn ở đâu...

Vương bá vẫn nhớ rõ cái ngày mà Vương Hữu Tài mất tích thì Mạnh Hạo cũng mất tích, lúc này khi nhìn thấy Mạnh Hạo thì lão kích động không thôi.

- Hữu Tài ca còn chưa về, cũng muốn ta thông báo cho ngài, hắn vài nắm sau sẽ quay về, muốn ngài yên tâm, vì hắn có một cuộc sống khá tốt đó.

Mạnh Hạo cười nói, đỡ Vương bá lên ghế ngồi, sau đó hắn nói tiếp về chuyện năm đó, chỉ nói là được người đưa đi học nghệ, hơn nữa Vương Hữu Tài thông minh, học nghệ chuyên sâu cho nên mới chưa quay về.

Vương bá kích động mà rơi lệ, nghe lời Mạnh Hạo nói mà gật đầu không thôi, ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng tản đi khá nhiều, sau khi nghe Mạnh Hạo kể mọi chuyện xong, lão mới nở ra một nụ cười tươi.

- Đứa nhỏ kia từ bé đã thông minh, không muốn học nghề thợ mộc của ta, cả ngày chỉ nghĩ đi làm chuyện khác. Thực là tốt, nó có thể ra ngoài học nghệ, thực là chuyện tốt mà.

Vương bá càng tươi cười hơn, tới trưa thì Mạnh Hạo cũng không ở lại nữa, sau khi được Vương bá đích thân tiễn đưa, hắn rời khỏi này.

Tiểu Hổ và tên mập, không phải là người huyện Vân Kiệt, mà là ở hai cái thị trấn phụ cận, Tiểu Hổ thì Mạnh Hạo cũng không quá quen thuộc, mà đối phương thì cũng không có việc gì. Nhưng mà đối với tên mập thì Mạnh Hạo nhất định phải tới nhà đối phương để báo bình an mới được.

Nghĩ tới việc tên mập hắn là đã tới Nam Vực rồi, trong lòng Mạnh Hạo cũng có chút cảm khái.

Một buổi trưa, hắn tới tìm Chu viên ngoại, nhưng lại không gặp được người. Sau khi tìm hiểu thì mới biết cả nhà Chu viên ngoại đã rời khỏi nơi này hơn nửa năm trước rồi, nghe nói là dời tới đô thành của Triệu quốc, Mạnh Hạo vì thế cũng không tìm kiếm nữa, rời khỏi huyện Vân Kiệt.

Nơi này có ký ức của hắn, nhưng Mạnh Hạo hiểu, từ khi đi vào Kháo Sơn Tông thì con đường của hắn là cả Triệu quốc, là toàn bộ Nam Vực này.

Lặng lẽ rời đi, bên trong túi trữ vật chỉ có một ít bát bếp, chăn đệm mà thôi. Những thứ đồ bếp này là cha hắn mua, còn chăn đệm là do chính tay mẹ hắn may ra, những thứ này đối với Mạnh Hạo mà nói, vô cùng trân quý.

Ba trấn dưới chân Đại Thanh Sơn, trừ huyện Vân Kiệt ra, thì còn có huyện Vân Hải và huyện Vân Khai, nhà của tên mập, ở trong huyện Vân Khai.

Nơi này so với huyện Vân Kiệt thì nhỏ hơn chút, tuy phồn hoa không bằng, nhưng bởi vì bốn phía đất đai nhiều, cho nên tài chủ không ít, nhất là mấy nhà đại tài chủ, ở trong huyện có vô số tài sản.

Cha của tên mập này chính là vị Lý đại tài chủ nổi danh toàn huyện Vân Khai, theo cách nói chuyện dương dương tự đắc của tên mập thì, cả nhà gã tới vài trăm người ở. Sân nhà thì phải đi hết một canh giờ, còn tôi tớ nha hoàn thì càng nhiều hơn nữa.

Cái bô của gã còn được làm từ bạc, chăn đệm thì mua từ đô thành Triệu quốc, từ nhỏ có nha hoàn làm ấm giường, tới tận khi lớn lên rồi, gã cũng không nhớ bản thân đã mó qua bao nhiêu nha hoàn nữa. Tóm lại thì cho tới giờ, gã chưa thiếu cái gì bao giờ. Đến khi gã nhắc tới cuộc hôn nhân mà gã nhớ mãi không quên, theo cách nói của gã thì vị tiểu thư nổi danh Thư Hương môn của huyện Vân Khai vô cùng xinh đẹp, cha gã mất bao công, tốn bao tiền, mới giúp gã thành công cưới về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Ba Thanh Trường Thương

Ngã Dục Phong Thiên

Nghĩ tới biểu cảm đắc ý năm đó của tên mập, Mạnh Hạo lộ ra một nụ cười, sau đó bước vào huyện Vân Khai.

Huyện Vân Khai, Mạnh Hạo cũng đã tới vài lần, phần lớn là ở nơi này mua chút giấy bút. Có vẻ như nơi này khá nhiều tài chủ, cần đám văn nhân pha điểm cuộc sống, cho nên giá cả đồ tứ bảo ở nơi này lại tiện nghi vô cùng.

Cho dù đã ba năm qua đi, nhưng nơi này vẫn như trước, khi hắn đi tới ngã tư thị trấn, thấy không ít cửa hàng bên ngoài đều treo đèn lồng, bên trên là từng hàng chữ như rồng bay phượng múa…

Theo như tên mập nói, thì cha gã là đệ nhất tài chủ của huyện Vân Khai này. Hầu như nửa cái thị trấn này là của cha gã, trong nhà trừ có đất đai ra thì cũng có không ít cửa hàng, những nơi có treo chữ Lý, thì đều là của nhà bọn họ hết.

Sau một hồi nghe ngóng, biết được nhà của tên mập ở chỗ nào, hắn chuẩn bị đi tới thì sắc trời đã thành hoàng hôn, mặt trời cũng dần chiếu xuống những tia nắng nhàn nhạt.

Không lâu sau đã thấy được phía đông của huyện Vân Khai, một nơi diện tích khá rộng, lầu phủ sát nhau, bảng hiệu cũng khí phái vô cùng. Hai chữ Lý phủ cũng dễ thấy, bên ngoài còn có đám gia đinh đang trông coi, bên trong người tới kẻ lui, vô cùng là náo nhiệt.

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua, thân hình phóng lên, liền tiến vào bên trong phủ.

Lý phủ rất lớn, chính giữa có một đình viện, lúc này đám con hát đang hát hí khúc trong đó, cũng có cả vũ cơ đang nhảy múa. Một tên trung niên nam tử mập mạp, mặc trên người áo bào xa hoa, người này cũng có chút tương tự với tên mập, hẳn là cha của gã rồi. Lúc này y đang đứng ở đó, vẻ mặt vô cùng cẩn trọng, bên người đang có một thanh niên đang ngồi ngay ngắn.

Vẻ mặt tên kia cuồng ngạo, quần áo hào hoa, nhưng thân thể hơi có chút bạc nhược, bộ dạng tửu sắc quá độ, lúc này gã đang cầm chén rượu, trong mắt lộ ra chút dâm tà, không ngừng đảo qua đám con hát, vũ cơ kia.

- Sao còn chưa tới?

Tên thanh niên xem đã chán ngấy, nhíu mày, lạnh giọng hỏi.

- Rất nhanh sẽ tới, xin Triệu công tử chờ một lát, đứa con dâu kia nhà ta khá là chậm chạp.

Trong mắt của cha tên mập lộ ra vẻ khuất nhục, nhưng không thể không cúi đầu chịu khổ. Trong lúc y đang nói những lời này thì phía xa có một đám nha hoàn đang đi tới, phía sau các nàng là một nữ tử mặc quần lụa dài mỏng, đầu đội trâm phượng, dung nhan thanh tú, nhưng lúc này đây lại mang vẻ mặt kinh hoảng, khi tiến đến thân hình còn hơi run run.

- Cha.

Nử tử tới gần nhìn về cha tên mập, khẽ cúi đầu xuống.

- Tương Nhi, vị công tử này là Triệu gia của huyện Vân Hải, con mau đi kính rượu đi.

Cha tên mập nhẹ nhàng nói, y vẫn luôn cảm thấy có lỗi với người con dâu trước mắt này, con của y mất tích nhiều năm rồi, mà người con dâu này vẫn luôn chờ đợi, chưa từng có một câu oán hận nào, hơn nữa lại vô cùng hiếu thuận với chính mình…

- Bái kiến Triệu công tử.

Nữ tử mặc dù sợ hãi, nhưng cũng hiểu khốn cảnh của gia đình hiện giờ, cho nên chỉ có thể nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó bước tới cầm lấy bầu rượu đổ đầy chén rượu, hai tay bưng tới cho tên Triệu công tử đang sáng rực hai mắt ra kia.

Triệu công tử dùng sức nuốt vào một ngụm nước miếng, nữ tử trước mắt này khiến cho gã cảm thấy kinh người, nội tâm cũng đã rục rích, trên mặt lộ ra vẻ dâm đãng, lúc nhận lấy chén rượu cũng tiện tay sờ bàn tay bé nhỏ của đối phương. Nữ tử bị dọa cho sợ, lùi lại về sau, khiến cho chén rượu rơi xuống đất.

- Thật to gan !

Triệu công tử trợn mắt, một cước đá văng án kỷ trước mặt, rượu với thức ăn rơi đầy đất, gã đưa tay chỉ vào mặt phụ thân tên mập.

- Ta nói cho ngươi biết, Lý Đại Phú, đệ đệ của ta đã trở về, từ giờ nó đã là tiên nhân, nó muốn gia sản của Lý gia các người chứ không phải muốn các người đi tìm chết. Ta đây là thương hại nhà các ngươi, thế mà các ngươi lại dám làm nhục ta ư !

- Triệu công tử, cái này…

Cha tên mập vội lên tiếng.

- Ngươi câm miệng cho ta, ta nói cho ngươi biết, chuyện ngày hôm nay

ta sẽ không để yên, nếu ngươi thức thời thì đưa con dâu ngươi tới bồi bản công tử. Đến khi bản công tử thoải mái, tự nhiên sẽ nói tốt với đệ đệ ta, bằng không thì…

Tên thanh niên cười lạnh, trên khuôn mặt trắng bệch lại lộ ra dâm ý vô cùng.

Sắc mặt cha tên mập dần tái xanh lại, đối phương lúc đầu chỉ yêu cầu mời rượu, cho nên y mới có thể đồng ý được. Nhưng giờ lại quá đáng đến như vậ cắn chặt răng, thầm nghĩ tới đứa con mất tích của mình, nếu như người làm cha này đến vợ của con còn không thể bảo vệ, thì sống còn ích gì nữa.

- Cút, ngươi mau cút cho ta! Người đâu, mau đánh chết kẻ này cho ta, Lý gia ta cho dù có táng gia bại sản thì cũng không để cho Triệu gia các người làm nhục đâu.

Y hét lớn một tiếng.

- Uy phong thật…

Triệu công tử xoay người rời đi, trong mắt lộ ra sát khí.

Yến tiệc kết thúc, vị nữ tử kia cắn môi, hai dòng nước mắt chảy xuống, tựa như muốn nói gì đó.

- Con cũng không cần phải để ý chuyện này, thiên hạ này vẫn phải có vương pháp! Đưa tiểu thư quay về đi.

Cha tên mập bình tĩnh lên tiếng, lập tức có mấy tên hạ nhân đưa nàng đí, thẳng tới khi bốn phía yên tĩnh hẳn, thân thể y mới run run lên, lảo đảo mà bước đi, tựa như già đi trông thấy.

Y lắc đầu, bước thẳng về phía trước, không lâu sao tới một gian nhà rồi

đẩy cửa đi vào. Thoạt trông nơi này khá là xa hoa, chỉ là nếu như toàn bộ đồ đạc trong phòng không có chi chít vết răng trên đó, thì sẽ tốt hơn nhiều.

- Phú Quý, rốt cuộc con đi đâu, sao vẫn chưa quay về….

Y ngồi trên ghế, thân ảnh trông càng thêm già nua, vuốt vuốt dấu răng trên bàn, khẽ thì thào nói.

- Hắn vẫn còn sống tốt lắm.

Đúng lúc này một âm thanh bình tĩnh, vang lên bên trong căn phòng, khiến cho cha tên mập ngẩng đầu lên, lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, vì bên cửa sổ nơi đó, chẳng biết từ lúc nào đã có một người đứng đã đó.

Người này mặc áo văn sĩ, thoạt trông tựa như một vị thư sinh, chính là Mạnh Hạo.

- Ngươi….

Lý Đại Phú lập tức đứng lên, trong mắt lộ vẻ cảnh giác, sau đó lùi về sau vài bước.

- Ta là hảo hữu của Lý Phú Quý trong tông môn, người huyện Vân Kiệt, Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo xoay người, không nhìn về phía dấu răng trên cửa sổ nữa, mà nhìn thẳng vào Lý Đại Phú.

- Mạnh Hạo ư!

Lý Đại Phú sửng sốt, y chợt nhớ lại, năm đó khi con của y mất tích, y cũng cho người đi thăm dò, thì cũng biết được trong khoảng thời gian đó, có tất cả bốn người mất tích, trong đó có một kẻ tên là Mạnh Hạo.

- Phú Quý hắn…

Thân mình Lý Đại Phú run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ kích động, nhưng trong lòng vẫn có chút chần chờ.

- Hắn hiện giờ không ở Triệu quốc, nhưng không lâu sau hắn sẽ quay về.

Mạnh Hạo bước tới ngồi lên một chiếc ghế.

- Chuyện vừa rồi ta đã được thấy, ta sẽ ở lại nơi này vài ngày, chuyện này, ta sẽ xử lý.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, tay phải lật một cái, một trang giấy xuất hiện trong tay hắn, rồi hắn đặt nó lên mặt bàn.

- Dựa theo phương thức bên trên, tạo ra ba thanh trường thương, một thanh thiết, một thanh ngân, một thanh kim…

Nói xong, hắn nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Ba Thanh Trường Thương(2)

Ngã Dục Phong Thiên

Trên mặt Lý Đại Phú hiện lên vẻ ngần ngại, nhưng cũng nhanh chóng gật đầu, bởi mặc kệ chuyện này có thể tin được không, thì y thà tin còn hơn. Sau đó không nói năng gì, tay cầm lấy tờ giấy kia, chạy vội ra ngoài.

Còn về Triệu công tử kia, sau khi vác cái mặt âm trầm ra khỏi Lý gia, thì mang theo đám tôi tớ ra khỏi huyện Vân Khai, khi về tới nhà nơi huyện Vân Hải, gã cắn răng, nâng tay lên tự tát thẳng vào mặt mình, lưu lại dấu tay, rồi mới đi tới bên ngoài đình viện, thần sắc biến thành cung kính thậm chí là mang theo một kính sợ, nhẹ giọng nói.

- Tiểu đệ, ngươi ngủ rồi sao?

- Chuyện gì?

Một lát sau, một âm thanh thản nhiên truyền ra, âm thanh có chút cao, tựa như là tiếng trẻ con vậy.

- Lý gia kia không chỉ không đồng ý đề nghị của tiểu đệ, còn muốn làm nhục Triệu gia ta, còn tát ta một cái nữa.

Triệu công tử lấy một bộ dạng nhục nhã nói.

Cửa phòng lúc này bỗng nhiên mở ra, một tên thiếu niên tầm khoảng mười hai, mười ba tuổi, mặc trên mình cẩm bào quý giá bước ra. Y mi thanh mục tú, thoạt trông khá là tuấn mỹ, nếu như lúc này Mạnh Hạo có mặt ở đây, thì hẳn thần sắc của tên thiếu niên sẽ trở thành nịnh nọt. Vì

tên này là một trong những đệ tử khi Kháo Sơn Tông giải tán được Âu Dương đại trưởng lão đưa ra ngoài, còn là đồng tử của Mạnh Hạo nữa, Triệu Hải.

Hắn với tên mập có chung một lý tưởng, đều muốn trở thành đại tài chủ, nay tên mập bị người ta mang đi, y thì trở về cướp đoạt gia sản của các tài chủ khác. Còn về phần Lý Đại Phú là cha của tên mập kia thì với địa vị của y ở Kháo Sơn Tông căn bản cũng không thể nào biết được, dù sao nơi ở của gia đình, trừ phi là họ hàng, còn không thì rất kiêng kị tìm hiểu.

- Phế vật vô dụng, ngươi nghĩ là ta với ngươi giống nhau, ngu dốt thế sao, một tát này cũng không đúng hướng, hắn là do ngươi tự đánh…

Triệu Hải hừ lạnh một tiếng, lộ vẻ chán ghét, người trước mắt dù sao cũng là ca ca của mình cho nên y đành phải nhíu mày.

- Thôi được rồi, ta muốn tu luyện để đột phá, bảy ngày sau ta với ngươi đi một chuyến tới Lý gia.

Triệu Hải xoay người, đóng mạnh cửa phòng một cái, chỉ thấy Triệu công tử vẻ mặt đắc ý, ngẩng đầu nhìn về huyện Vân Khai mà nội tâm nóng như lửa, đầu óc dần ảo tưởng tới tiểu nương tử kia bảy ngày sau sẽ thê thảm dưới thân mình ra sao.

Thời gian thoáng chốc đã qua bảy ngày, từ huyện Vân Hải Triệu gia, Triệu Hải chắp tay sau lưng, phía sau là Triệu công tử, còn dẫn theo một đám gia đinh, vẻ mặt tên nào cũng đằng đằng sát khí, thẳng hướng về phía huyện Vân Khai.

Huyện Vân Khai, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong phòng của tên mập, yên tĩnh đả tọa, cho tới buổi trưa, cửa phòng vang lên tiếng gõ nhẹ. Sau khi hắn lên tiếng, mở mắt ra thì thấy đi sau lưng Lý Phú Quý có hơn mười tên gia đinh, cứ ba người thì nâng một thanh trường thương, đúng

thứ tự thiết, ngân, kim.

Hoa văn điêu khắc phía trên thoạt trông có vẻ cổ xưa nhưng lại mang lại cảm giác xa hoa, Mạnh Hạo nâng tay lên bắt một cái, lập tức thanh thiết thương rơi vào trong tay hắn, một màn này khiến Lý Đại Phú cùng với đám tôi tớ trợn mắt há hốc mồm lên, hít vào một hơi, ánh mắt đầy khiếp sợ nhìn Mạnh Hạo.

Thanh thiết thương này cực nặng, mà một màn cách không thủ vật của Mạnh Hạo thực khiến cho người khác kinh ngạc.

Thân hình Lý Đại Phú run rẩy, hai mắt lộ ra tinh quang, lúc trước y cũng cảm giác được Mạnh Hạo không giống như là phàm nhân, cho nên vẫn là bán tín bán nghi nhưng cũng hoàn thành những yêu cầu của đối phương, sai người làm ba thanh trường thương này. Lúc này thì y có thể xác định được, đối phương đúng là không phải người thường.

Mạnh Hạo gật đầu, lại lấy ngân thương, kim thương ra thử một chút, sau đó mới phất tay áo một cái, thu cả ba thanh trường thương vào bên trong túi trữ vật, nhất thời từng âm thanh phốc phốc vang lên, cả một đám tôi tớ thần sắc rung động, lập tức quỳ lạy.

- Tiên nhân!

Lý Đại Phú vẫn còn ngơ ngẩn ở đó, thân hình y run rẩy càng mạnh hơn, suýt chút nữa cũng muốn quỳ xuống mà lạy. Khi trước y cũng chỉ nghĩ đối phương không phải là kẻ tầm thường, nào ngờ đối phương lại đúng thực là tiên nhân. Hơn nữa trong thời khắc này y lại kích động hơn vì y nhớ đối phương có nói hắn là hảo hữu trong tông môn của con mình.

- Phải chăng, phải chăng cái thằng nhóc không nên thân kia của ta cũng là tiên nhân!

Y muốn lên tiếng hỏi, nhưng lúc này Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, nhìn về

phía ngoài cửa sổ, có một trận hỗn loạn truyền tới, cũng vang lên những âm thanh đập phá truyền lại, dường như đại môn bị người ta đá ra vậy.

- Lý Đại Phú, mau lăn ra đây cho bản công tử, đệ đệ ta là tiên nhân, tới Lý gia ngươi mà ngươi còn không mau quỳ xuống bái kiến đi!

Lý Đại Phú mạnh mẽ ngẩng đầu lên, thì Mạnh Hạo đã đứng dậy, đi ra ngoài, y cũng vội vàng đuổi theo, không bao lâu sau đã đến được sân sau phủ đệ. Khi thấy đại môn bị đập vụn cùng với tiếng kêu thảm của đám gia đinh, còn thấy sau lưng Triệu công tử là một tên thiếu niên cao ngạo, chắp một tay sau lưng, một tay còn lại nhấc lên, trong lòng bàn tay có một con Hỏa Xà đang lượn lờ.

Thiếu niên kia vẻ mặt ngạo nghễ, một con Hỏa Xà bên tay gã càng khiến cho mọi người hoảng sợ không thôi, tất cả đều lui ra, không dám tới gần.

- Tiểu đệ, kẻ này chính là Lý Đại Phú.

Triệu công tử vội vàng lên tiếng, căn bản không chú ý tới Mạnh Hạo đang đứng bên người Lý Đại Phú.

- Ngươi chính là… Hả?

Triệu Hải hất hàm lên, ngạo nghễ nhìn, khi thấy Mạnh Hạo đang nhìn gã thì thân hình gã lại run lên bần bật, trong mắt lộ ra vẻ khó tin, con Hỏa Xà trên tay lập tức tắt ngúm, toàn thân tựa như biến đổi trong một khắc này, trong thần sắc gã lộ ra vẻ hoảng sợ tới cực điểm, thậm chí là gương mặt cũng dần hiện lên vẻ nịnh hót, tựa như đó là bản năng vậy.

- Lý Đại Phú, thấy đệ đệ của ta mà còn không mau quỳ xuống, nói cho ngươi biết, đệ đệ ta là tiên nhân, tiên nhân ngươi biết chưa, nâng tay là có thể diệt cả nhà ngươi!

Triệu công tử cũng không chú ý tới biểu cảm của Triệu Hải ở bên cạnh,

vẫn đứng đó mà diễu võ dương oai, gào thét không ngừng.

- Ngươi còn không mau mang tiểu nương tử kia tới một gian phòng tốt đi. Nếu cô nương kia chịu hầu hạ bản công tử, khiến cho ta cảm thấy thư thái, ta sẽ cầu tình cho Lý gia ngươi, nói không chừng chúng ta sẽ để cho nhà các ngươi một hạt giống, miễn cho Lý gia các người không có người nối dõi.

Triệu công tử càng nói càng hưng phấn, còn Triệu Hải sau lưng hắn thì mặt đã dần trắng bệch rồi, thân thể run rẩy, nhìn Mạnh Hạo, mà trong đầu nổ vang những lời ca ca gã nói, gã chợt cảm thấy kinh hãi.

- Còn nếu không thì, hắc hắc, không chỉ ngươi phải chết, còn tên thư sinh bên cạnh... Ai đây a, đừng có nói là con nuôi Lý gia các người chứ, thực là không để ta vào mắt, ngươi muốn chết phải không, đệ đệ ta là tiên...

Lời này của Triệu công tử còn chưa có nói hết, nhưng khi lọt vào tai Triệu Hải tựa như sét nổ bên tai, khiến gã nổi giận, nhảy tới, vẻ mặt phẫn nộ tát thẳng lên mặt của ca ca gã một cái.

- Ngươi câm miệng lại cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 76: Gặp Lại Thượng Quan Tu.

Ngã Dục Phong Thiên

Câu nói này của Triệu Hải mang theo âm thanh dường như muốn khóc tới nơi rồi. Vì gã hiểu rõ thân phận của Mạnh Hạo, là đệ tử nội môn, có chiến tích chiến thắng Vương Đằng Phi, cả nội tông, ngoại tông không ai không biết. Hơn nữa còn có tu vi Ngưng Khí tầng sáu, cho dù là điểm nào thì cũng tựa như ngọn núi cao, tùy thời có thể đè chết gã.

- Đồng tử Triệu Hải, bái kiến.... bái kiến Mạnh sư huynh...

Trong khi Triệu công tử đang kêu gào thảm thiết ở kia, thì Triệu Hải phục một tiếng, quỳ xuống, run run nhìn Mạnh Hạo.

Lời nói Triệu Hải vừa ngừng, thì tên Triệu công tử vừa ăn một tát lại theo bản năng mở mồm nói.

- Tiểu đệ, ngươi gọi hắn là gì, Mạnh sư huynh? Ha ha, hóa ra là người một nhà, vậy thì Mạnh sư huynh cũng đã thấy được tiểu nương tử này, vậy thì để cho Mạnh...

- Câm mồm!

Triệu Hải tựa như bị bức tử tới nơi, thân thể run lên không ngừng, trong đầu xuất hiện truyền thuyết có liên quan tới Mạnh Hạo khi còn ở Kháo Sơn Tông. Lúc này gã lại nhảy tới, tát thêm một phát lên mặt Triệu công tử, rồi thở hổn hển.

Lý Đại Phú ngẩn người ra, hít sâu một hơi, sau đó ngơ ngác nhìn Mạnh

Hạo. Tuy lúc trước đã đoán được đối phương là tiên nhân, nhưng y cũng không thể nghĩ tới, vị tiên nhân cường đại của Triệu gia sau khi thấy Mạnh Hạo lại có thể sợ hãi như vậy, thậm chí bộ dáng run rẩy không thôi.

Đừng nói là y, giờ phút này toàn bộ người của Lý gia đều bị kinh ngạc vì một màn này, nhìn Mạnh Hạo mà lộ ra vẻ kính sợ.

- Mạnh sư huynh...

Triệu Hải run run quỳ nơi đó, trong mắt lộ ra sự sợ hãi mãnh liệt.

Thần sắc Mạnh Hạo âm trầm, không nói tiếng nào, chỉ lạnh lùng như vậy mà nhìn Triệu Hải.

Trong lòng Triệu Hải run run không thôi, gã cắn chặt răng, nghiêng đầu nhìn vị ca ca của gã, trong mắt lộ ra vẻ oán độc, gã không dám oán hận gì Mạnh Hạo cho nên hận ý đành đặt lên ca ca của mình.

Lúc này gã vung tay lên, một con Hỏa Xà nhỏ bằng ngón tay cái phóng tới, trong khoảnh khắc đã bắn thẳng lên người Triệu công tử khiến cho tên đó kêu thảm thiết không ngừng, Triệu công tử lăn qua lại trên mặt đất, rồi cuối cùng biến thành một cỗ thi thể cháy sém.

- Xin Mạnh sư huynh thả cho ta một con đường sống.

Triệu Hải cũng không quan tâm tới ca ca của gã, chỉ quỳ gối trước mặt Mạnh Hạo mà không ngừng dập đầu.

- Ngươi nếu như còn lưu luyến phàm trần, thì từ nay về sau cứ an ổn mà làm phàm nhân đi thôi.

Mạnh Hạo thản nhiên lên tiếng, tay phải cách không một chỉ, lập tức sắc mặt Triệu Hải tái nhợt, phun ra một ngụm tiên huyết, đan điền lập tức bị

đánh nát, tu vi Ngưng Khí tầng hai cũng bị phế bỏ, từ nay về sau không còn là tu sĩ nữa, mà trở lại làm phàm nhân.

Thân hình lảo đảo, Triệu Hải ôm quyền cúi đầu với Mạnh Hạo, chua sót mà quay đi, được đám tôi tớ đỡ lấy, rồi dần dần đi mất.

- Đây là Mạnh mỗ quản giáo không nghiêm, đó là đồng tử của ta, khi tông môn có biến thì chạy ra ngoài, khiến cho Lý đại thúc bị hại rồi.

Mạnh Hạo cũng không quan tâm tới việc Triệu Hải rời đi, mà ôm quyền cúi đầu với Lý Đại Phú.

- Không sao, không sao, đa tạ tiên nhân.

Lý Đại Phú vội vàng lắc đầu, sau đó cũng mau chóng cúi đầu với Mạnh Hạo, nhưng trong đầu lại vang lên từng đợt ong ong, vì những lời mà Mạnh Hạo nói ra khiến cho y rung động. Cái tên tiên nhân Triệu gia kia lại có thể là đồng tử của Mạnh Hạo, thực là khiến y choáng váng.

- Lý đại thúc không cần phải thế, ta với tên mập... à, Lý Phú Quý là hảo hữu, thay hắn về quê, cho nên khi gặp chuyện này thì tự nhiên không thể bỏ qua.

Mạnh Hạo mỉm cười ,lắc đầu, rồi ôm quyền.

- Mạnh mỗ xin rời đi.

Mạnh Hạo nói xong, thân hình phóng lên, biến ra ngoài, chỉ một vài bước, đã không còn thấy bóng dáng nữa. Lý Đại Phú căn bản đang phiền muộn, nhưng khi nghĩ tới tiểu tử nhà mình thì lộ ra nụ cười, thậm chí trong mắt còn có vẻ đắc ý cùng chờ mong.

- Tiểu tử nhà ta cuối cùng cũng noi gương tốt rồi, nay đã làm tiên nhân, ta cần phải đi từ đường thắp hương, đây chính là việc quang vinh cho Lý

gia.

Mạnh Hạo ra khỏi huyện Vân Khai, thì đã vào giữa trưa, gió thu thổi tới làm lay động áo dài của hắn, cho tới khi gió núi càng thêm mạnh thì hắn cũng đã đặt chân tới Đại Thanh Sơn.

Đứng ở đây, ba năm trước hắn còn cảm thấy tương lai mờ mịt vô cùng, thần sắc hắn đầy vẻ cảm khái vì ba năm cứ thế qua đi, khuôn mặt non nớt của bản thân cũng thành thục hơn, nhưng Đại Thanh Sơn này vẫn luôn như vậy, không hề thay đổi còn có con sông lớn dưới chân núi kia, vẫn luôn chảy xuôi, tựa như vĩnh viễn không có điểm cuối.

Nhìn nước sông dưới chân núi, Mạnh Hạo nhớ lại hồ lô năm đó mà mình ném đi, rồi khi tới nơi này gặp được Hứa sư tỷ, tên mập, Vương Hữu Tài, còn cả Tiểu Hổ nữa,

Trong sự trầm mặc, Mạnh Hạo bỗng nhiên nhảy xuống, từ trên sườn núi lao xuống, chân đạp lên phi kiếm, thẳng tới cái khe nơi Đại Thanh Sơn đó mà tiến vào.

Huyệt động vẫn mang bộ dáng như trước kia, Mạnh Hạo vẫn đứng ở đó, yên lặng nhìn ngắm bốn phía. Năm đó Hứa sư tỷ là Ngưng Khí tầng bảy, mà giờ, hắn cũng là tu sĩ Ngưng Khí tầng bảy. Tựa như ba năm qua cuối cùng lại là một vòng tròn, khởi điểm từ đây, kết thúc cũng tại đây.

- Nếu như ba năm nay là một vòng, vậy thì hôm nay ta quay về nơi đây, phải chăng lại là một khởi điểm khác... Tựa như thánh hiền có nói, không bước đi bước đàu tiên thì sao tìm thấy đường.

Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, sau đó dần mở ra.

- Nay ta đã bước ra một bước rồi, chỉ là khi xưa ta thiếu tiền, giờ thì thiếu linh thạch, cũng chẳng có tí thay đổi nào...

Mạnh Hạo lắc lắc đầu, nghĩ tới linh thạch không còn nhiều trong túi trữ vật, hắn không khỏi có chút đau cái đầu, xoay người rời khỏi nơi này, hướng về phía sông lớn, đạp lên phi kiếm mà lao đi.

Đột nhiên, hai mắt Mạnh Hạo co lại, hắn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ở trên Đại Thanh Sơn, nơi mình vừa mới đứng, lúc này đã có một thân ảnh mặc trường bào màu vàng, đang đứng ở đó lạnh lùng nhìn mình.

- Ngươi quả nhiên sẽ quay về nơi này.

Âm thanh âm trầm lan xa, khiến cho mặt trời trên kia cũng tựa như có chút ảm đạm, chỉ có ở trên đỉnh núi đó, một cỗ sát khí bốc lên với ánh mắt tham lam.

Thượng Quan Tu!

Lúc trước khi tông môn giải tán thì gã chính là kẻ rời đi đầu tiên. Qua nhiều ngày như vậy mới xuất hiện, sau khi biết được chuyện Kháo Sơn Tông giải tán, lại nghe được việc Kháo Sơn Lão Tổ làm cho toàn bộ Tu Chân giới Triệu quốc sợ hãi, cho nên gã do dự khá nhiều mới ẩn giấu, âm thầm đi tìm những dược thảo gã cần, và đi lấy những thứ mà nhiều năm trước gã đã cất dấu được.

Chỉ là khi đi ngang qua Đại Thanh Sơn thì chợt nhớ tới Mạnh Hạo cũng chính là bị Hứa Thanh mang về từ Đại Thanh Sơn, cho nên muốn ở lại đây vài ngày, xem có thể gặp được Mạnh Hạo hay không.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát khí, vì với tu vi Ngưng Khí tầng bảy như lúc này của hắn thì cũng có thể đoán biết được một chút về đối phương, là cường giả Ngưng Khí tầng chín, tuy chưa phải là đại viên mãn, những cũng sắp tới rồi, chỉ cần gã có đủ cơ duyên, Trúc Cơ thành công thì lập tức biến thành cường giả của Triệu quốc.

Trong lòng Mạnh Hạo hiểu, hắn không phải đối thủ của gã, cho dù có

nhiều pháp bảo hơn thì cũng có cực hạn, mà pháp bảo bên trong túi trữ vật của hắn giờ còn chưa có khôi phục lại, linh thạch càng thiếu, cho nên không tiện chiến đấu.

Không nói lời nào, Mạnh Hạo đạp mạnh lên phi kiếm, biến thành một đạo quang mang phóng đi, Thượng Quan Tu cười lạnh một tiếng, ở trong tông môn, gã có thể phải kiêng kỵ Âu Dương đại trưởng lão che chở cho Mạnh Hạo, cũng không dám ra tay với đệ tử nội môn. Nhưng hôm nay tất cả chỉ còn là quá khứ, cho nên vì lòng đoạt bảo sát tâm của gã đối với Mạnh Hạo trở nên cực kỳ mãnh liệt, thân thể cũng phóng lên, một tấm bùa xuất hiện, vòng quanh người gã một vòng rồi lao đi truy kích Mạnh Hạo.

- Lúc này cũng không còn thí luyện thăng chức nội môn, để ta xem xem, ngươi chạy làm sao thoát khỏi bàn tay của lão phu!

Khóe miệng Thượng Quan Tu lộ ra nụ cười âm trầm, đầy vẻ đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Gặp Lại Thượng Quan Tu.(2)

Ngã Dục Phong Thiên

Giông tố nổi lên, bầu trời lúc hoàng hôn, xa xa có thể thấy được rặng mây đỏ, gió thu lành lạnh cuốn lấy lá lơ lửng trên không, cảnh tượng rất đẹp của đêm trước, nhưng hôm nay lại bị hai thân ảnh trượt nhanh qua, mang theo mũi nhọn xé rách khoảng không.

Mạnh Hạo ở phía trước trong mắt lóe lên ánh sao, tu vi sau khi đạt đến Ngưng Khí tầng bảy, thời gian hắn ở trên phi kiếm đã có thể duy trì đến hơn nửa nén nhang, cứ cho là như thế cũng không cách nào trốn khỏi Thượng Quan Tu được.

Thời gian vừa qua, hắn đều không thể hạ xuống mặt đất được, triển khai toàn lực chạy về phía trước, vả lại nếu muốn trượt cần đến giữa sườn núi mới có thể trượt tiếp được.

Thượng Quan Tu ở phía sau gắt gao truy đuổi, gã hạ quyết tâm không để đối phương đào tẩu thêm một lần nữa, nếu không thì Triệu quốc dù không lớn nhưng nếu đối phương trốn được, bản thân muốn tìm cũng rất vất vả.

Vả lại gã có chí lớn, tới thời khắc mấu chốt, đối với những kiện bảo vật thần bí trên người Mạnh Hạo, mặc dù gã không biết công hiệu, nhưng gã tin vào phán đoán của mình, nhất định phải lấy bằng được.

- Mạnh Hạo, lần này ngươi trốn không thoát đâu! Lão phu chí tại Nam Vực, nếu không phải năm đó không cam lòng, tu vi đã định là Trúc Cơ. Ở trước mặt lão phu con kiến như ngươi, định lão phu để tích lũy Trúc

Cơ.

Thượng Quan Tu tu vi Ngưng Khí tầng chín, thiếu chút nữa chính là Trúc Cơ, dù như thế vẫn là kém so với tu sĩ Trúc Cơ chân chính. Cứ coi như gã là cùng một đại cảnh với Mạnh Hạo, nhưng cao hơn hai tầng tu vi, cũng khiến tốc độ của gã cực nhanh, hơn nữa gã còn là trưởng bối Kháo Sơn Tông, pháp bảo có được cao cấp hơn của Mạnh Hạo nhiều.

Ví như bùa chú này, trước khi đi vòng quanh gã có tiếng gió gào thét, khí thế không tầm thường, trong tay áo vung ra ngọc giản vỡ vụn hóa thành sương mù sắc xanh ngưng tụ thành một cái bình xanh cao hơn nửa người, tiến thẳng đến gần Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe, tay phải vỗ vào túi trữ vật lập tức có mười thanh phi kiếm bay ra hướng về phía bình bảo vật, trong nháy mắt va chạm vào nhau, mười thanh phi kiếm lập tức nổ tung, mảnh kiếm vỡ vụn văng ra bốn phía, bình bảo vật kia cũng bị chấn động tiêu tán đi, nhưng tốc độ của Thượng Quan Tu nhanh như chớp tăng lên, phóng qua cái bình vỡ vụn, đã tiến gần đến Mạnh Hạo thêm một chút.

Vào lúc này, Mạnh Hạo mãnh liệt xoay người, hai tay bấm niệm thần chú chỉ về phía trước, Phong nhận xuất hiện tổng cộng có ba đạo, nhưng không hướng về phía Thượng Quan Tu mà là hướng ra bốn phía, khẽ quấn ngón tay Mạnh Hạo, ba đạo phong nhận mạnh mẽ xoay tròn hình thành một luồng hấp lực, khiến những mảnh vụn của phi kiếm phân tán bốn phía bị cuốn vào trong lốc xoáy.

Ầm một tiếng, âm thanh vang vọng nhưng Mạnh Hạo đi xa cũng không quay đầu lại, phía sau hắn, bốn phía Thượng Quan Tu đều xuất hiện lốc xoáy, thân thể gã mạnh mẽ bước ra, ánh mắt đầy căm giận, quần áo tả tơi không ít.

- Vậy mà cũng đạt đến Ngưng Khí tầng bảy!

Thượng Quan Tu nhìn chằm chằm Mạnh Hạo ở phía xa, cất bước tiếp tục truy kích, nhưng có phần cẩn trọng hơn, biết Mạnh Hạo quỷ kế đa mưu, bản thân không thể khinh địch, cần phải dốc toàn sức.

Nghĩ đến vừa rồi Mạnh Hạo dùng thủ đoạn sử dụng những mảnh phi kiếm nhỏ, trong lòng Thượng Quan Tu chấn động. Nếu không phải là tu vi Mạnh Hạo không đủ, nếu như hắn có tu vi như mình, một chiêu vừa rồi cho dù là không thể giết được nhưng cũng sẽ khiến mình bị thương.

- Tuổi còn nhỏ mà đã nham hiểm như vậy, lúc trước khi phi kiếm nổ tung chỉ là hư chiêu, đáng chết!

Thượng Quan Tu đẩy nhanh tốc độ, hóa thành một dải cầu vồng truy kích Mạnh Hạo.

Hai người một trước một sau, hoàng hôn dần tắt đêm tối buông xuống, trăng trên cao phát ánh sáng cả mặt đất giống như đang dõi theo thân ảnh của hai người.

Mạnh Hạo sầm mặt lại, hắn thỉnh thoảng lấy yêu đan nuốt vào, nếu không phải là Bắc Hải chứng đạo đột phá bình cảnh bước vào tầng bảy, thì không chừng lành ít dữ nhiều. Cứ cho là Ngưng Khí tầng bảy nhưng nếu không có biện pháp thoát khỏi sự truy đuổi của Thượng Quan Tu thì cũng rất nguy hiểm.

- Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta nhất định phải tự tay đâm chết người này!

Mạnh Hạo nghĩ tới thù oán quái lạ giữa mình và đối phương, tất cả đều vì lòng tham của đối phương mà tạo ra, năm lần bảy lượt khiến hắn phiền lòng.

Mắt thấy Thượng Quan Tu ở phía sau không ngừng truy kích, Mạnh Hạo cắn răng, thời điểm tiêu tán phi kiếm, bản thân rơi thẳng xuống đất, đi về

núi hoang phía xa, nơi đây không phải hướng Kháo Sơn Tông mà là phía đông Đại Thanh Sơn, nơi đó núi non chập trùng, nối thẳng đến đồng bằng trung tâm, đô thành Triệu quốc.

Nơi này núi nhiều, vượt ra khỏi chu vi núi hoang của Kháo Sơn Tông, đây chính là dãy núi quan trọng nhất của Triệu quốc, được gọi là Hộ Quốc sơn, từ xa nhìn tới không thấy đâu là điểm giới hạn, dưới bầu trời đêm giống như một con rồng dài đang chìm vào giấc ngủ say, lưng núi nối tiếp nhau cao chót vót.

Mạnh Hạo cúi đầu, phút chốc đã bước vào trong dãy Hộ Quốc sơn, tiếp tục đi vào phía sâu. Trong ba năm nay Mạnh Hạo không phải là lần đầu tiên bị đuổi giết, năm đó một trận chiến ở Hắc sơn đã khiến Mạnh Hạo học được cách nắm bắt tình thế, lúc này liền bay nhanh tiến vào trong núi hoang.

Thượng Quan Tu tốc độ không giảm, mặc kệ Mạnh Hạo muốn trốn vào chỗ nào, gã cũng nhất định đuổi đến cùng. Trong lòng gã đã quyết định phải giết Mạnh Hạo đoạt bảo vật, nhưng gã cũng hiểu bản thân không có nhiều thời gian, cái gốc thảo dược gã che giấu đã đến lúc phải thu hoạch, nếu chậm trễ, dược thảo kia một khi héo khô đối với kế hoạch lớn trong tương lai của gã sẽ gặp phải đả kích mà hủy diệt.

Nhưng Thượng Quan Tu tự nghĩ bản thân giết chết Mạnh Hạo nhiều nhất cũng một hai ngày, như vậy sẽ không bỏ lỡ thời gian quá nhiều, nên lúc này không chút do dự, phút chốc đã đuổi vào trong núi hoang.

Đồng thời lúc Mạnh Hạo cùng Thượng Quan Tu bước vào Hộ Quốc sơn của Triệu quốc, thì cách chỗ hai người khoảng mấy ngìn dặm bên trong Hộ Quốc sơn, có một đỉnh núi cao vút trong mây.

Đỉnh núi này dường như chạm đến trời, xa xa có thể thấy được giữa sườn núi hướng lên phía trên, còn nhìn thấy tuyết trắng phau phau. Ngọn núi này to lớn hơn những ngọn núi bình thường rất nhiều đặc biệt là ở đỉnh

núi, có những luồng hào quang mỏng tản ra, giống như toàn bộ đỉnh núi được bao quanh bởi lưu thủy bàn.

Bên phải đỉnh núi này có một tòa núi cao, đỉnh núi như bị gọt bằng thành một quảng trường hình tròn, lúc này trên quảng trường có gần một trăm tu sĩ mặc trường sam màu trắng.

Những người này phần lớn là trẻ tuổi, nhỏ nhất mới mười một mười hai tuổi, lớn nhất cũng chỉ mười bảy mười tám, có cả nam lẫn nữ, thần sắc đều tỏ ra khẩn trương và chờ mong, còn mang theo một chút vẻ kiêu ngạo của người có tu vi.

Trong đó không thiếu những người tu vi Ngưng Khí tầng bảy tầng tám, thậm chí có cả tầng chín, còn lại yếu nhất cũng là Ngưng Khí tầng năm tầng sáu. Đám đệ tử trẻ tuổi này phóng mắt nhìn bất kỳ một cái tông môn nào trong cả Triệu quốc cũng khó mà có khả năng có được. Tông môn có thể có sẵn những đệ tử như vậy, ắt hẳn là cái đại tông có chút lớn ở Nam Vực.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tống Lão Quái....

Chương 78: Tống Lão Quái Và Ngô Đinh Thu

Trang phục của đám tu sĩ đều cùng một loại, từ thân mỗi người đều tản mát ra khí thế khó tả thành lời

Tư chất mỗi người đều cao ngất, một số người không thẹn với danh xưng thiên tài yêu nghiệt

Lần này lão phu mang tới một bộ phận đệ tử ngoại tông, Tống lão quái ngươi nhìn xem

Tiếng cười đắc ý truyền tới

Âm thanh phát ra từ một trong hai lão giả đang khoanh chân ngồi gần bình đài, trước mặt bày một bàn cờ

Người vừa cất tiếng cười mặc áo bào màu trắng, dáng vẻ tiên phong đạo cốt chẳng khác nào tiên nhân

Hai ánh mắt người này như có điện mang, thần sắc vui vẻ, đắc ý

Ngồi đối diện người này chính là người được gọi là Tống lão quái

Lão mặc một bộ trường bào màu đen, mái tóc dài màu xám hơi rối, khuôn mặt thâm trầm lúc này cũng đang mỉm cười

Không tệ, không tệ

Tử Vận tông của ngươi không hổ là một trong năm đại tông môn ở Nam Vực

Đám đệ tử ngoại tông mà Ngô Đinh Thu ngươi mang tới có rất nhiều hạt giống tốt

Tống lão quái cười tươi đáp lời, từ người lão tỏa ra một làn hơi lạnh khiến tinh thần đám đệ tử chấn động

Đã như vậy, ta và ngươi sao không cá cược một phen

Ánh mắt lão giả mặc áo trắng lóe sáng, khóe miệng nhếch lên, tay phải nắm vào trong hư không

Một khối đá to bằng đầu người bỗng nhiên xuất hiện rơi xuống bên cạnh hắn

Tảng đá này màu đen, bên trong lóe ra hắc mang, bên ngoài lập lòe rất nhiều đốm sáng như được tạo thành từ rất nhiều bảo thạch hợp lại

Đây là tiền đặc cược của ta, một khối Thiên Tinh thạch, lão giả áo trắng vừa nói vừa nhìn về phía Tống lão quái

Không thành vấn đề

Tống lão quái nhấc tay lên, một khối sắc to bằng đầu nắm tay liền xuất hiện

Khối sắt phát ra ánh sáng màu đen như muốn thôn phệ bốn phía, biểu hiện quả thực bất phàm

Ngươi nhìn thấy là cờ trên đỉnh núi kia chứ, nếu đệ tử của ngươi có thể mang lá cờ ấy thả xuống thì ngươi sẽ thắng, nhưng nếu những đệ tử của Tử Vận tông không lên được ngọn núi này thì khối Thiên Tinh thạch kia sẽ là của lão phu

Tống lão quái cười ha hả, đắc ý nói

Ngươi yên tâm, Tử Vận tông ta lần này mang những đệ tử này tới, nhất định sẽ lấy được lá cờ kia, có khi còn lấy mất tòa bảo sơn này, tới lúc đó, những yêu thú ngươi nuôi có bị chết thì ngươi cũng đừng có mà nuốt lời đó, lão giả áo trắng tự tin nói, giọng điệu có chút giễu cợt

Tỗng mỗ đã rong ruổi trên thế gian hơn bốn trăm năm rồi, chưa bao giờ nuốt lời

Ngọn núi này ẩn giấu nhiều bảo vật, lão phu cũng cải tạo lại để nuôi nhiều yêu thú

Bình thường núi này đều đóng cửa, nhưng đã mở ra thì trong vòng bảy ngày, không chỉ có đệ tử của Tử Vận tông ngươi mà tất cả đệ tử của tông môn khác, chỉ cần tu vi từ Trúc Cơ trở xuống thì đều có thể tiến lên

Tống lão quái rất tự tin, cười lạnh đáp

Ai có bản lĩnh sẽ lấy được bảo vật

Nếu quả có ai đó lấy hết được bảo vật trên ngọn núi này lão phu cũng không nhăn nửa đôi mày

Nếu nuốt lời, từ nay về sau lão phu không còn mang họ Tống nữa

Tống lão quái ngẩng đầu, ngạo nghễ nói tiếp, thanh âm như chém đinh chặt sắt, vô cùng quả quyết

Tuy nhiên, nếu không có thực lực mà xông lên trên núi, trở thành đồ ăn cho những linh thú của ta thì cũng đừng oán trách lão phu

Nói xong, ánh mắt Tống lão quái lóe lên một tia trào phúng

Đệ tử của Tử Vận tông ta có ai không phải là nhân tài kiệt xuất? Dọn sạch ngọn núi này của ngươi dễ như trở bàn tay mà thôi, lão giả áo trắng tên Ngô Đinh Thu trừng mắt, trầm giọng nói

Bảo sơn của lão phu, khuôn viên trăm dặm đều có linh thú tung hoành, mặt đất cũng bị lão phu lấy bùn đất dưới tận đáy Đông Hải, vạn năm không được ánh mặt trời chiếu tới đưa đến đây

Lão phu luyện hóa làm chúng dung nhập vào sơn mạch, hoàn toàn tự nhiên

Linh thú ở nơi này con nào cũng là tuyệt phẩm, hung ác dị thường

Lão phu sưu tập khắp thiên hạ, tốn rất nhiều công sức mới có được

Ngươi chỉ mang chưa tới một trăm tên đệ tử tới đây, chẳng đủ làm thức ăn cho chúng

Hai mắt Tống lão quái trừng lên, vuốt vuốt chòm râu

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thí Luyện Trong Núi

Chương 79: Núi Thí Luyện

Tử Vận tông là tông môn lớn ở Nam Vực, những đệ tử này dù chỉ là đệ tử ngoại tông, lúc vào tông môn cũng phải trải qua khảo nghiệm khó khăn khắc nghiệt

Khi đã gia nhập tông môn, mỗi người đều được ngâm mình trong linh tuyền một tháng một lần, thiên tài địa bảo dùng để tu luyện không thiếu

Tư chất của mỗi người, dù đứng ở tông môn nào cũng đều hiếm thấy

Trái núi nhỏ bé này của ngươi, đám đệ tử của ta chỉ lật tay là có thể san bằng, yêu thú của ngươi không đủ để bọn chúng thu thập

Đám yêu thú của ngươi chỉ đáng gọi là lũ tạp chủng mà thôi

Hai mắt Ngô Đinh Thu trợn trừng nói với Tống lão quái, không để ý tới vẻ mặt ngượng ngùng của đám đệ tử đứng sau lưng

Tống lão quái nghe vậy cũng hơi sửng sốt, tay áo hất lên, định nói gì đó thì Ngô Đinh Thu đã đứng vụt dậy, hướng đám đệ tử hét lớn

Đệ tử Tử Vận tông nghe đây

Hôm nay, các ngươi lần đầu rời khỏi tông môn, sống chết ở núi này đều do số mệnh

Việc này cũng là một lần thí luyện để chọn đệ tử gia nhập nội tông

Người nào có thể lên tới đỉnh núi, hạ được lá cờ kia xuống lão phu sẽ thu

làm đồ đệ, trực tiếp trở thành đệ tử nội tông, các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, đi mau!

Lão vừa dứt lời, cả đám đệ tử thần sắc phấn chấn hẳn lên

Đây là lần ra ngoài đầu tiên của bọn họ, nên người nào cũng để lộ ánh mắt đầy mong chờ, mơ tưởng mình sẽ trở thành đệ tử nội tông, lấy được bảo vật

Ở tông môn bọn họ đã nghe đồn, trên ngọn núi này có giấu vô số bảo vật, lịch thạch lẫn đan dược

Gần trăm thân ảnh lao thẳng tới ngọn núi, khí thế kinh người

Ngọn núi này rất cao, bốn phía là những cánh rừng nhiệt đới bao phủ

Muốn lên đỉnh núi, trước tiên phải vượt qua những cánh rừng này

Chỉ trong một thời gian ngắn, từ cánh rừng vang lên rất nhiều tiếng sấm nổ, từng thân ảnh dã thú lượn qua lượn lại phá tan vẻ tĩnh lặng của màn đêm

Một lúc lâu sau, từ trong rừng vang lên rất nhiều tiếng kêu thảm thiết

Ở gần ngoài rìa cánh rừng, có một đám khoảng bảy, tám đệ tử Tử Vận tông đang hớt hải chạy ra, phía sau họ vang lên tiếng gào rú rợn người

Đuổi theo họ là ba con hung thú đầu rồng thân hổ

Nó di chuyển tới đâu là khiến mặt đất gợn lên từng đợt sóng lớn, ba con yêu thú này uy vũ bất phàm, trên mình mang một bộ lông dày và mượt, khác hẳn những yêu thú thông thường khác

Quanh thân chúng tỏa ra từng đợt khí hóa thành sương mù

Đám đệ tử vừa mới ra khỏi tông môn của Tử Vận tông nhìn thấy, có không ít người hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch bỏ chạy

Rất may, nếu bọn họ kịp chạy ra khỏi cánh rừng thì đám yêu thú đều không đuổi theo nữa, chúng chỉ nhìn chòng chọc vào bọn họ một lúc rồi quay người rời đi

Trên chỗ đất bằng ở đỉnh núi, Tống lão quái đắc ý cười vang

Ngô Đinh Thu, ngươi thấy sao? Đứng trước đám linh thú của lão phu, mấy tên đệ tử của ngươi dù uống linh tuyền để lớn lên cũng thành vô dụng mà thôi

Chưa cần tới những linh thú mạnh mẽ trên đỉnh núi ra tay, đám linh thú vòng ngoài thôi đã ngăn cản không cho tên đệ tử nào của ngươi lên núi được rồi

Ha ha

Ở bên cạnh, lão giả Ngô Đinh Thu cau mày, vẻ mặt khó coi

Hắn hung hăng trợn mắt nhìn bảy, tám tên tu sĩ đệ tử kia, vẫn giữ giọng điệu ngạo nghễ lúc trước, lão bình tĩnh đáp

Đám đệ tử chạy ra chỉ có tu vi tầng thứ năm, thứ sáu

Những đệ tử có thiên phú của lão phu đều đã vào sâu trong rừng, chẳng bao lâu nữa sẽ tiến lên ngọn núi, bọn chúng sẽ vét sạch bảo vật của ngươi

Thời gian chầm chậm trôi qua, thêm một canh giờ nữa

Tới lúc này vẫn chưa có tên đệ tử nào tới được đỉnh núi, tiếng gào thét

của yêu thú và tiếng kêu thảm thiết của đám tu sĩ Tử Vận tông vẫn vang lên đều đều

Một lúc, tại rìa mảnh rừng chạy ra hơn mười tên đệ tử, sắc mặt hoảng sợ, người nào cũng bị thương

Theo sau bọn họ là năm con yêu thú đang rượt đuổi

Trong số yêu thú này có một con mãnh hổ màu đen, còn có một con khổng tước cực lớn cao tới hai trượng, ba con yêu thú còn lại, mỗi con đều mang một hình hài khác nhau, khí tức bất phàm

Trên đỉnh núi, Tống lão quái được thể càng cười vang đắc ý, thần sắc phấn chấn

Lão đảo mắt nhìn Ngô Đinh Thu ở bên cạnh, vẻ mặt đang âm trầm

Ngô Đinh Thu, bọn chúng chính là đám đệ tử thiên tài mà ngươi nói đó hả? Bọn chúng lớn lên trong linh tuyền, hằng ngày ăn thiên tài địa bảo cũng thành vô dụng cả

Trên ngọn bảo sơn của ta có rất nhiều kỳ bảo mà lão phu phải mất nhiều thời gian và tâm huyết mới tìm thấy và đưa tới được

Thêm vài năm nữa, bọn chúng lớn lên thì nơi này sẽ có thêm một sơn yêu nữa rồi

Ha ha

Vẻ mặt Ngô Đinh Thu lúc này đã tím lại, tinh thần âm trầm như núi lửa chỉ chờ lúc bột phát

Chỉ là phá núi mà thôi, có gì đáng để khoác lác? Lão phu phất tay là có thể san bằng nó

Đám vừa chạy ra chỉ là mấy tên yếu ớt, những đệ tử ưu tú của lão phu còn đang

, Ngô Đinh Thu đang nói bỗng hai mắt trợn chừng

Lão nhìn thấy gần bìa rừng có một đám đệ tử đang chuẩn bị trốn ra

Lão lập tức đứng dậy, hướng về phía ấy mà hét lớn

Tất cả nghe cho rõ, ai dám tự tiện quay lại lão phu sẽ trục xuất khỏi sư môn

Âm thanh của lão vang lên như sấm nổ, quanh quẩn suốt phương viên trăm dặm khiến đám tu sĩ đang chạy ra tái mặt, run rẩy không dám tiếp tục chạy nữa

Mấy người cắn răng quay lại, cũng may, đám yêu thú bị tiếng lão dọa nên không dám tiếp tục truy kích

Bên ngoài khu rừng, vẻ mặt hơn hai mươi người đã ra khỏi đó trở nên tái mét, chần chừ không biết là nên tiến vào hay tiếp tục ở lại bên ngoài

Không chỉ có đệ tử của Tử Vận tông các ngươi mà trong bảy ngày này, bất cứ đệ tử nào đủ tiêu chuẩn dưới Trúc Cơ đều có thể tiến vào

Nơi này cất giấu tài phú hơn nửa đời người của lão phu, ai có thể lấy được, lão phu nhất định không ngăn cản

Đặc biệt là phía dưới ngọn cờ cắm trên đỉnh núi kia, lão phu đã để túi trữ vật càn khôn có thể cất cả núi sông vào trong ở đó

Tống lão quái đắc ý cười ha hả

Tiếng cười rơi vào tai Ngô Đinh Thu làm sắc mặt hắn càng khó coi, thầm trách lão quái vật này sao lại tai quái như vậy, bảo vật cỡ ấy mà cũng mang lên núi

Lão phất tay áo, tính rời khỏi nơi khiến hắn chịu không ít xấu hổ từ lúc bắt đầu tới giờ thì Tống lão quái liền ngăn lại

Ngô đạo hữu, chúng ta chẳng phải đã nói rồi sao? Bàn cờ này chưa hạ xuống, thì không ai có thể rời đi

Ngươi là trưởng lão của một tông môn lớn tại Nam Vực, chẳng lẽ nói rồi lại nuốt lời?

Tống lão quái cười cười, vênh mặt lên cao vẻ đắc ý, biểu thị thái độ nhất định sẽ không để cho đối phương được như ý

Cùng lúc đó, ở vài ngàn dặm bên ngoài dãy núi, Mạnh Hạo đang dùng tốc độ cực nhanh luồn lách trong rừng

Phía sau hắn, Thượng Quan Tu đuổi sát không ngừng, trong mắt hắn lên sát ý

Tòa sơn mạch hộ quốc này liên miên bất tận, càng vào sâu chướng khí càng nhiều

Ngươi chọn chỗ này là đã chọn đường chết cho mình rồi

Âm thanh của Thượng Quan Tu vang dội khắp xung quanh

Thật ồn ào!

Mạnh Hạo nhíu mày

Hắn lầm bầm mấy câu trong lúc tiếp tục chạy trốn

Đây là lần đầu tiên suốt từ khi hai người đuổi nhau hắn mới mở miệng

Hai mắt Thượng Quan Tu lóe sáng

Trong lúc Mạnh Hạo lầm bầm thì hắn nâng hai tay lên vỗ mạnh, Mạnh Hạo liền cảm thấy đau đớn

Âm thanh truyền tới như một thanh lợi kiếm xé oang lồng ngực hắn, đâm vào trong trái tim làm mặt hắn biến sắc, thân thể lảo đảo phun ra một ngụm máu lớn

Oắt con, cuối cùng ngươi cũng mở miệng

Đây chính là thuật pháp Thương Tâm Mạch gia truyền của ta, ngươi còn không mắc mưu!

Thượng Quan Tu nhe răng cười, tốc độ tăng lên trong nháy mắt

Tay phải hắn lại nâng lên, giữa không trung xuất hiện một hạt châu năm màu rồi rơi vào trong tay hắn

Hắn vung về phía trước, hạt châu này hướng về phía Mạnh Hạo thẳng tiến, chưa tới gần đã tự nổ tung hóa thành màn sương mù ngũ sắc, trong đám sương vang lên từng tiếng gào rú của đám lệ quỷ đang dần hình thành

Mạnh Hạo quay đầu, ánh mắt càng trở nên âm trầm

Hắn không kịp lau máu tươi trên khóe miệng, hai tay bấm pháp quyết, thân thể tức tốc lui về phía sau

Lúc đám sương mù đánh tới, tay trái Mạnh Hạo ngưng tụ ra một khối thủy cầu cỡ to đầu người, tay phải hình thành một đoàn hỏa xà gào rú

Khối thủy cầu bay vút đi, sau đó nổ tung thành vô số mũi tên

Tiếp sau đó, hỏa mãng cũng bay theo, đang còn trong không trung đã nổ tung tỏa ra sức nóng lan truyền khắp bốn phía, biến những giọt nước từ khối thủy cầu hóa thành hơi sương

Trong đêm tối, Mạnh Hạo dựa vào đám sương mù này để che giấu khí tức, vừa làm nhiễu loạn đám sương ngũ sắc của Thượng Quan Tu

Trong nhất thời, Thượng Quan Tu cũng bị đám sương mù kia che khuất tầm mắt

Trong lòng hắn cả kinh

Chiêu này của Mạnh Hạo đã vượt ngoài dự liệu của hắn

Đúng lúc đó, có hai vệt sáng lạnh lẽo vô thanh vô tức phóng thẳng về phía Thượng Quan Tu

Giữa tiếng sấm quanh quẩn, Mạnh Hạo nhẹ than rồi quay người, dùng tốc độ nhanh nhất tiến về phía trước

Hắn không ngừng lấy yêu đan nuốt vào trong người để chữa thương và hồi phục nguyên khí

Đám sương mù do hắn tạo ra phía sau đã bị khuếch tán ra bốn phía

Thượng Quan Tu mang vẻ mặt tàn khốc xuất hiện, từ hai ống ay áo của hắn chảy ra máu tươi

Nhớ lại tình cảnh vừa rồi, Thượng Quan Tu không khỏi giật mình, đồng tử co rụt lại

Nếu hắn không phản ứng nhanh, kịp thời ngăn cản hai thanh phi kiếm làm bằng gỗ kia thì hắn đã mất đi cánh tay phải

Hiện giờ cánh tay bị một vết thương rất sâu làm hắn nhìn vào cũng phải kinh hãi, linh khí trong cơ thể lưu động tới vị trí vết thương để chữa trị nhưng tốc độ khôi phục rất chậm

Tạm thời hắn có thể cầm máu lại nhưng vẫn không thể ngăn cản linh khí đang từ vết thương trào ra ngoài

Tiểu súc sinh này quá giảo hoạt! Hắn chỉ dùng một ít thuật pháp và bảo vật cấp thấp nhưng không ngừng tiêu hao rồi lại bổ sung, thật sự là khó đối phó

Thượng Quan Tu nhíu mày nghĩ thầm trong lòng nhưng vẫn không ngừng truy kích

Hai người cứ thế một chạy một đuổi tiến về phía trước

Thời gian chậm rãi trôi qua, màn đêm đã bị thay thế bởi ánh sáng của buổi bình minh

Đuổi giết cả đêm, chạy trốn cả đêm làm hai người Thượng Quan Tu và Mạnh Hạo đều thấy mỏi mệt

Bản thân Mạnh Hạo dù sao cũng từng săn giết yêu thú ở núi hoang, rồi trốn chạy trên đỉnh Hắc sơn nên có phần thuận lợi hơn

Đáng tiếc, dãy núi hoang này lại không thấy được yêu thú

Nếu không, hắn đối phó với Thượng Quan Tu cũng không đến nỗi vất vả như vậy

Mới đạt tới Ngưng Khí tầng thứ bảy mà đã khó chơi như vậy rồi, chờ khi

tu vi của hắn cao hơn, đối phó với hắn còn khó tới mức nào?

Thượng Quan Tu cắn răng, lấy ra một viên đan dược rồi nuốt vào người, sau đó tiếp tục truy kích

Tu vi của hắn cao hơn Mạnh Hạo hai tiểu cảnh giới, luận tốc độ hay cường độ linh khí đều chiếm ưu thế, vậy mà vẫn không cách nào đuổi kịp Mạnh Hạo

Hắn không biết, Mạnh Hạo tuy chỉ đạt tới Ngưng Khí tầng thứ bảy nhưng hắn tu luyện chính là công pháp Thái Linh kinh trong Ngưng Khí quyển, có thể tu thành Vô Hạ Trúc Cơ

Về cơ bản, không thể đánh đồng hắn với đám tu sĩ cùng tu vi bình thường được

Hơn nữa khối yêu đan trong đan hải của hắn có tác dụng phi thường, trong thời gian ngắn, Thượng Quan Tu không cách nào theo kịp

Cho tới buổi sáng, hai người đã đi được mấy vạn dặm

Phía trước Mạnh Hạo xuất hiện một ngọn núi cao vút, đỉnh núi xuyên phá mây xanh

Giữa sườn núi có tuyết trắng mênh mang bao phủ, liếc nhìn qua đã biết nó không tầm thường

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Thiết Thương

Chương 80-81: Thiết Thương

Nhìn thấy ngọn núi này, hai mắt Mạnh Hạo sáng ngời

Hắn thầm nghĩ trên ngọn núi này ắt hẳn có nhiều yêu thú tồn tại, sau đó thân thể lóe lên, lao thẳng tới

Phía sau hắn, Thượng Quan Tu nhìn ngọn núi thì biến sắc

Tu vi của hắn cao hơn Mạnh Hạo, bước vào Tu Chân giới cũng lâu hơn nhiều, kiến thức và hiểu biết hơn nên chỉ liếc mắt là hắn nhận ra ngọn núi này có điểm không bình thường

Thấy Mạnh Hạo không do dự lao thẳng vào trong, hắn cũng đành cắn răng đuổi theo mà không kịp suy nghĩ nhiều

Trong lúc này, trên vạt đất bằng ở đỉnh núi, Ngô Đinh Thu và Tống lão quái ngồi đối diện nhau

Hai lão đang đánh cờ nhưng ánh mắt vẫn không ngừng quan sát diễn biến phía dưới khu rừng và chân núi của đám đệ tử với yêu thú

Ở trên đỉnh núi, hai lão có thể quan sát rõ ràng

Ngày hôm nay, toàn bộ đệ tử của Tử Vận tông đã tiến vào khu rừng nhưng không cách nào tiến sát chân núi vì bị đám yêu thú chèn ép

Đệ tử Tử Vận tông quả nhiên không tầm thường, có thể trụ lại trong khu rừng của lão phu một đêm

Thực không tệ! Ngô Đinh Thu, ngươi có thể tự hào đó

Tống lão quái cười ha ha, thần sắc đắc ý phi thường

Từ lúc bắt đầu tới giờ, lão luôn thấy phấn chấn khi chứng kiến vẻ mặt âm trầm của Ngô Đinh Thu

Ngô Đinh Thu nhìn đám đệ tử đang chật vật dưới chân núi thì cau mày, lão hừ lạnh

Ngô Đinh Thu, lão hoàn toàn có thể ngẩng cao đầu đó

Lần trước Kim Hàn tông cũng đến tìm lão phu, muốn đưa đệ tử tới đây tiến hành thí luyện

Kết quả là không có một ai có thể lên núi

Tới có hội nhìn thấy bảo vật và yêu thú cường đại trên núi còn không có khiến ta cảm thấy rất thất vọng

Hy vọng đệ tử của Tử Vận tông các ngươi có thể tiến lên, tranh giành cùng đám yêu thú ấy

Tống lão quái lên tiếng, giọng nói không giấu sự đắc ý

Lão nhấc tay lên, nhìn theo hướng lão chỉ hiện ra một con viên hầu có bộ lông trắng

Toàn thân như có tuyết bao phủ, hai con mắt cũng mang màu trắng, bộ dáng cực kỳ hung tàn

Móng vuốt sắc bén của nó vừa xé đứt một cánh tay của một tên đệ tử

Tốc độ công kích của nó cực nhanh, đã có bảy, tám đệ tử của Tử Vận

tông bị thương trong tay nó

Đây là tuyết phong dị chủng, trong thế gian này cũng rất hiếm thấy

Mười năm trước lão phu ngẫu nhiên thu phục được, cực kỳ quý hiếm

Ngươi nhìn xem, lông của nó phát sáng, màu tuyết trắng ánh lên dưới ánh sáng ban ngày

Một thời gian nữa, nếu bán đi nhất định sẽ rất được giá

Tống lão quái vừa cười vừa nói

Ngô Đinh Thu đứng ở bên cạnh càng thêm lạnh lùng

Lão không ngờ, một thời gian không gặp, Tống lão quái lại tìm được nhiều yêu thú cường đại như vậy

Đúng lúc này, Tống lão quái đảo mắt ra biên giới của khu rừng thì nhìn thấy Mạnh Hạo và Thượng Quan Tu đang một chạy, một đuổi tiến vào bên trong

Lão nở nụ cười

Lại có người ngoài tiến vào rồi kìa

Ngô Đinh Thu, ngươi nhìn xem

Lão phu là người giữ lời, cấm chế nơi này tuyệt sẽ không ngăn trở tu sĩ tiến vào

Hai người đó đã muốn chết, lão phu cũng không ngăn cấm

Ngô Đinh Thu hừ lạnh

Lão không đáp ngay, cũng không hề để ý tới hai người Mạnh Hạo và Thượng Quan Tu mà chỉ nhìn chằm chằm vào con khỉ trắng

Đứng gần nó là một tên đệ tử của Tử Vận tông, tuổi chừng mười bảy, mười tám

Hắn đang bấm pháp quyết, sau lưng hiện lên một quyển sách cổ tràn ngập khí tức mạnh mẽ trấn áp con khỉ kia

Con khỉ trắng dị chủng kia quả nhiên lợi hại, nhưng ngươi nhìn xem, cuối cùng cũng trở thành sủng thú của đệ tử ta mà thôi

Tên đệ tử đó là Thạch Nham, sau khi nhập tông thì lấy được sách cổ, tu vi đạt tới Ngưng Khí tầng thứ bảy, chuyên trấn áp yêu thú

Trong lòng Ngô Đinh Thu chấn động, vẻ mặt lộ ra một tia đắc ý hiếm hoi

Với thân phận của lão, thông thường sẽ không có biểu hiện thất thố như vậy, nhưng suốt thời gian qua bị Tống lão quái chế giễu, lão không nhịn được cảm giác muốn vượt lên đối phương

Nhưng lão vừa mới dứt lời, từ phía đó vang lên âm thanh gào thét thảm thiết

Giữa ngực Thạch Nham bị một vết thương, máu thịt vang tung tóe, ánh mắt hoảng sợ lui lại phía sau

Thân thể con khỉ trắng lại biến lớn cao tới hơn hai trượng

Nó không ngừng vuốt ngực, khí tức mạnh mẽ, toàn thân cực kỳ uy vũ

Tống lão quái không nhịn được cười ha hả, còn lão giả Ngô Đinh Thu nhìn chằm chằm vào con khỉ, muốn giơ tay đập chết nó mà không có

cách nào, sắc mặt cực kỳ khó coi

Đúng lúc này, thân ảnh của Mạnh Hạo luồn lách trong rừng, tiến gần tới vị trí của con khỉ trắng

Hắn liếc mắt đã nhìn thấy nó, hai mắt sáng ngời

Hắn nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của tên thiếu niên Thạch Nham kia nhưng không để tâm tới

Thượng Quan Tu đang đuổi sát phía sau nên Mạnh Hạo không tiện để lộ ra mảnh gương đồng

Con khỉ trắng nhìn thấy Mạnh Hạo thì gào rú muốn lao tới, Mạnh Hạo nhấc tay phải lên, thanh thiết thương trong ba thanh trường thương mà hắn nhờ phụ thân của Tiểu Bàn Tử làm hiện ra trước ánh mắt ngạc nhiên của Thạch Nham

Thanh trường thương hiện ra trước ánh mắt mọi người còn mảnh gương đồng được Mạnh Hạo giấu trong ống tay áo rộng nên không bị phát hiện, tất cả đều dồn sự chú ý lên thành trường thương trong tay hắn

Đây là thanh trường thương làm bằng sắt nhưng có khắc hoa văn phức tạp, được làm dựa theo yêu cầu của Mạnh Hạo, nhìn qua cũng thấy nó không tầm thường

Hắn nắm chặt trường thương tiến về phía trước, trường thương công kích về phía con khỉ

Cái miệng lớn của con khỉ chợt nổ tung, huyết nhục văng ra tung tóe

Nó kêu lên thê lương, cả thân thể bay lên không trung, rơi xuống mặt đất, nó nhìn Mạnh Hạo bằng ánh mắt hoảng sợ vô cùng

Hắn là mảnh gương này chiếu rọi lên thân yêu thú, khiến khí tức trong cơ thể chúng hỗn loạn, làm bành chướng lên tìm cách thoát ra ngoài thân thể

Những yêu thú cường đại đều có thân thể rất cường hãn, cho nên vị trí phát nổ không phải lúc nào cũng diễn ra ở mông chúng, mà có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí xung yếu nào trên thân thể

Mạnh Hạo liếc con khỉ trắng, thầm suy đoán trong lòng

Mảnh gương đồng ở bên cạnh hắn đã được ba năm, hắn cảm thấy suy nghĩ của mình phải chính xác tới tám, chín phần mười

Lúc này, Mạnh Hạo không suy nghĩ nhiều, hắn nhìn thân thể thê thảm của con khỉ, cầm trường thương lao thẳng tới rồi vụt qua, biến mất không để lại tăm tích gì

Lúc Thượng Quan Tu đuổi tới, nhìn thấy con khỉ thì cả kinh

Con khỉ trắng cũng kinh ngạc không kém

Nó không nhìn thấy thanh trường thương trong tay Thượng Quan Tu thì phẫn nộ trong lòng bột phát, lao thẳng về hướng hắn

Trên đỉnh núi, Tống lão quái đang cười cũng phải sững lại

Ngô Đinh Thu ở bên cạnh cũng ngơ ngác mất một lúc, cẩn thận nhìn về phía Mạnh Hạo đang ẩn hiện bên trong khu rừng, trong mắt ánh lên một tia kinh dị

Mạnh Hạo đang di chuyển cực nhanh trong rừng, hắn nghe rõ tiếng gào thét của con khỉ trắng và tiếng kêu của Thượng Quan Tu

Tiến thêm một đoạn, hắn nhìn thấy phía trước có bốn, năm tên tu sĩ mặc

áo trắng đang chém giết cùng với ba con yêu thú lớn cỡ chừng hai trượng

Ba con yêu thú này có một con chính là con hổ lớn màu đen, một con khổng tước toàn thân phát ra ánh sáng tím lóng lánh, con thứ ba là một con chuột to lớn, ánh mắt hunh tàn, vẻ mặt dữ tợn

Thấy Mạnh Hạo xuất hiện làm nhiễu loạn trận chiến của chúng, ba con yêu thú trợn mắt, hóa thành một cơn gió lao tới

Thần sắc Mạnh Hạo không hề biến đổi, bước chân không dừng lại, trường thương trong tay vung lên

Thân thể con khổng tước run lên bần bật, đầu nó nổ tung không kịp kêu lên đã tử vong, thân thể rơi đánh phịch xuống đất, máu tươi tràn ra đất

Hai con yêu thú còn lại chấn động, nhìn thân ảnh Mạnh Hạo lướt qua, tinh thần hoàn toàn bị hắn chấn nhiếp

Bản thân Mạnh Hạo cũng không hề dừng lại một khắc nào, chỉ tiếp tục chạy về phía trước

Hắn chạy không lâu thì Thượng Quan Tu xuất hiện, vẻ mặt vô cùng tức giận

Khóe miệng Mạnh Hạo cười lạnh, tốc độ di chuyển trở nên nhanh hơn

Trên đường có gặp yêu thú, trường thương trong tay hắn phất lên là không yêu thú nào có thể ngăn cản hắn

Tất cả đều tránh sang bên, vẻ mặt hoảng sợ thấy rõ

Ngược lại với Mạnh Hạo, Thượng Quan Tu liên tục bị đám yêu thú chặn lại đánh giết, tiếng gào thét vang lên quanh quẩn

Khoảng cách giữa hắn và Mạnh Hạo ngày một bị nới rộng

Trên đường chạy trốn, Mạnh Hạo nhìn thấy không ít tu sĩ mặc áo trắng, tất cả đều đang tiến hành chém giết với đám yêu thú, bộ dạng chật vật vô cùng

Lúc Mạnh Hạo xuất hiện, xuất ra trường thương khiến đám yêu thú hốt hoảng lùi lại, kêu gào thảm thiết rồi lại biến mất thì ánh mắt đám tu sĩ nhìn hắn như muốn lồi ra

Người kia là ai?

Trường thương trong tay hắn là pháp bảo gì mà có uy lực kinh người như vậy?

Chết tiệt! Nếu ta có thanh trường thương ấy trong tay thì nhất định có thể hoành hành giữa đám yêu thú này

Thân ảnh Mạnh Hạo chạy qua, đám tu sĩ của Tử Vận tông bàn tán ầm ĩ

Trên đỉnh núi, Ngô Đinh Thu đã hồi phục thần sắc như trước, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười nhìn Tống lão quái

Đám thiên địa dị chủng của ngươi quả thực không tệ! Theo lão phu thấy, con thì nổ đầu, con thì toàn thân máu huyết tung tóe, có con còn nổ tung bộ mông

Tống lão quái, chỗ này không hổ là yêu sơn chứa toàn yêu thú cường đại của ngươi, hôm nay thu hoạch không tồi chứ hả?

Sắc mặt Tống lão quái vô cùng khó coi

Lão nhìn lướt qua Mạnh Hạo đang chạy qua đám yêu thú, đi tới đâu là

đám yêu thú gào thét thảm thiết, máu tươi trào ra, nhất là cái chết của con khổng tước làm hắn vô cùng đau lòng

Đó là con Tuyết Phượng rất hiếm có trên thế gian này, lão đã bỏ ra một cái giá cực lớn mới đổi được, coi nó như trân bảo, nuôi nấng tới tận hôm nay

Thế mà chỉ một thanh thiết thương của Mạnh Hạo đã khiến đầu nó nổ tung, chết ngay tức khắc

Trong lòng Tống lão quái rất thương xót, song thần sắc lại làm ra vẻ hời hợt không thèm để ý

Chuyện này đã tính là gì? Phần lớn linh thú của lão phu ở tại trên ngọn núi, huống gì người này cũng không phải là đệ tử của Tử Vận tông các ngươi, ngươi có gì mà đắc ý?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Bảo Sơn Này Của Lão Phu

Chương 82: Tòa Bảo sơn Này Là Của Lão Phu

Tất nhiên, kẻ này không phải đệ tử của Tử Vận tông ta, nhưng ngươi đã nói chỉ cần tu vi dưới Trúc Cơ, ai cũng có thể tiến vào

Lão phu thấy hắn hoành hành khắp núi, chấn nhiếp đám yêu thú của ngươi thì rất vui vẻ, như vậy là đủ rồi

Ngô Đinh Thu cười lớn, tiếng cười lộ rõ vẻ đắc ý

Hắn nhẫn nhịn Tống lão quái suốt từ lúc bắt đầu tới giờ mới được thấy vẻ mặt khó coi của lão thì rất sảng khoái

Ánh mắt lão nhìn về phía Mạnh Hạo cũng có nhiều hảo cảm

Pháp bảo trong tay kẻ này là thứ khắc chế với yêu thú nhưng tu vi bản thân lại quá thấp, khó lòng tìm thấy lối ra khỏi yêu sơn của lão phu

Mỗi gốc cây trong này để được lấy từ Nam Thiên, dùng Thiên Hà linh thủy tẩm bổ, tự thân chúng đã cường đại, lại có thể tỏa ra linh khí cho yêu thú hấp thu, yêu lâm này của lão phu còn có

Tống lão quái đang nói, ngẩng đầu lên thì thấy Mạnh Hạo dùng tốc độ cực nhanh lướt qua đám yêu thú, chẳng bao lâu đã tới chân núi

Ước chừng chỉ cách khoảng mấy trăm trượng nữa

Từ lúc bắt đầu thí luyện tới giờ chưa có đệ tử Tử Vận tông nào có thể

tiến vào khu vực này

Trên đường chạy, Mạnh Hạo không giải thích được tại sao ở đây lại xuất hiện nhiều đệ tử áo trắng như thế, nhưng Thượng Quan Tu cứ đuổi sát phía sau làm hắn không còn hơi sức mà ngẫm nghĩ

Lúc hắn đang chạy thì phía trước truyền tới một tiếng gầm lớn rung chuyển cả núi rừng

Một con yêu thú cao hơn bốn trượng mạnh mẽ lao ra

Đây là một con voi lông dài, hai mắt đỏ rực, trên đầu là cặp ngà sắc bén

Toàn thân nó nhìn như một tòa núi nhỏ, nó tiến lại gần Mạnh Hạo, mỗi bước đều khiến cho mặt đất rung động, khí thế kinh người

Lần này tiểu tử kia chết chắc rồi! Đây chính là dị chủng yêu thú của lão phu, được lão phu bắt về từ hiểm địa bên trong Uổng Sinh động từ Nam Vực, dùng lượng lớn đan dược bồi bổ, là một trong ba yêu thú thủ hộ mạnh nhất ở ngọn núi này

Lực lượng của yêu thú này lớn vô cùng, da dày thịt béo, phi kiếm thông thường không thể tổn thương tới nó, lại am hiểu nhiều loại thuật pháp, tu sĩ Ngưng Khí tầng thứ chín gặp nó cũng phải tránh xa

Tu vi Trúc Cơ trở xuống không ai có thể vượt qua nó

Tống lão quái nhìn Mạnh Hạo ngạo nghễ cất lời

Dáng vẻ tươi cười của Ngô Đinh Thu cũng ngừng lại

Lão liếc nhìn là nhận ra con yêu thú dị chủng này không tầm thường, không khỏi nhíu mày, thầm trách Tống lão quái tính tình kỳ dị, chỉ thích kỳ hoa dị thú để nuôi nấng

Đúng lúc này, hai mắt Ngô Đinh Thu sáng ngời, sắc mặt Tống lão quái thì trở nên sa sầm, lão đứng bật dậy

Trong yêu lâm kia, con yêu tượng vừa mới lao ra, Mạnh Hạo liếc nhìn nó, thân thể cũng phải lui lại mấy bước, trong lòng phát khổ

Hắn không ngờ trong ngọn núi này lại có nhiều yêu thú đến thế

Trường thương trong tay vung lên, cái mũi của yêu tượng liền nổ tung, một nửa cái mũi bay ra văng lên bụi cây cách đó không xa

Con yêu tượng cảm thấy đau đớn nhức nhối vô cùng

Nó nổi giận nhưng không kịp xông tới thì Mạnh Hạo đã điểm trường thương về phía nó

Từng tiếng nổ ầm ầm vang lên, phần lưng yêu thú nổ tung, máu tươi phun ra xối xả, chân trước của nó cũng nát bấy, gục ngã trên mặt đất

Tiếng kêu gào nó phát ra làm rung chuyển cả khu rừng

Khuôn mặt Mạnh Hạo cũng tái nhợt

Hắn nhảy qua con yêu thú, nhằm thẳng hướng đỉnh núi mà tiến tới

Sau lưng hắn, Thượng Quan Tu với bộ dạng vô cùng chật vật giữa trận vây công của đám yêu thú, hai mắt đỏ ngầu, trơ ra nhìn Mạnh Hạo rời đi, trong lòng ngập tràn lửa giận

Rời khỏi khu rừng, Mạnh Hạo vẫn một đường tiến tới, sau lưng hắn, máu tươi rải đầy, từng đoàn yêu thú kêu gào thảm thiết như lâm vào ngày tận thế

Đám đệ tử áo trắng há hốc mồm, hô hấp khó khăn

Mạnh Hạo băng qua khu rừng, tiến về ngọn núi để tránh Thượng Quan Tu, chẳng mấy chốc đã tới sát chân núi

Vừa định bước vào thì hai mắt mở lớn, ánh mắt tập trung tại một bình thuốc đặt trên một tảng đá lớn

Từ bình thuốc tỏa ra ánh sáng mờ ảo, nhìn qua đã biết là vật không tầm thường

Mạnh Hạo cầm bình thuốc lên, sau khi mở nắp thì mùi thuốc dâng lên xông vào mũi, ở bên trong là một viên đan dược

Tinh thần Mạnh Hạo chấn động, cầm bình thuốc cất thẳng vào trong túi trữ vật, trong lòng thầm đoán đám đệ tử có mặt kia chắc cũng vì ngọn núi này mà tới

Hắn không chần chừ nữa mà bước thẳng lên núi

Viên đan dược Vũ Linh đan vừa rồi rất có ích đối với đệ tử còn đang có tu vi Ngưng Khí, vị tiểu hữu kia vận khí thật tốt, không ngờ có thể lấy được

Ngô Đinh Thu nhìn xuống nơi Mạnh Hạo vừa rời đi, cười cười lên tiếng

Tống lão quái đứng bên cạnh lão sắc mặt thật khó coi, lão chỉ biết hừ lạnh

Bảo sơn của lão phu, đan dược và linh thạch còn nhiều, tiểu tử này cầm đan dược trong người, lại mơ tưởng có thể tiến lên đỉnh núi sao

Trên bảo sơn của lão phu có rất nhiều linh thú toàn là tinh phẩm mới được lão phu nuôi ở trên ấy

Tống lão quái lạnh nhạt mở miệng nói, trong lòng dâng lên nỗi xót xa khó nói thành lời

Ngươi thấy sao? Đây là con mực yêu năm đó lão phu tự mình bồi dưỡng, có tốc độ cực nhanh, lúc bị thương càng thêm hung tàn, chiến đấu không chết không thôi

Nhìn thấy huyết tinh sẽ nổi giận, tu sĩ Ngưng Khí gặp nó phải chết không thể nghi ngờ

Tống lão quái hướng về ngọn núi, chỉ vào một con yêu thú vừa mới ngạo nghễ đi ra trước mặt Mạnh Hạo bảo

Sau thời gian nửa nén hương, từ trong núi truyền ra tiếng hét thê lương, yêu thú được Tống lão quái khoe khoang vô cùng hoảng sợ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn

Cái đuôi của nó nát bấy, một con mắt đã bị nổ tung, máu thịt bầy nhầy

Bốn chân ban đầu giờ đã chỉ còn có hai cái

Tốc độ của nó quả thực nhanh như lời Tống lão quái khoe khoang

Mạnh Hạo cất bước, đi qua khu vực yêu thú kia chiếm lĩnh

Hắn phát hiện có một chỗ chất đầy linh thạch, số lượng phải tới mấy trăm khối

Hắn biến sắc mặt, hưng phấn nhặt hết cho vào túi trữ vật rồi tiếp tục đi lên

Ngô Đinh Thu lại được dịp cười sảng khoái

Theo bước chân của Mạnh Hạo, vẻ mặt cau có của lão đã từ từ biến mất, nếp nhăn trên mặt giãn ra không ít

Tốc độ của nó quả thực là rất nhanh đó, không chết không thôi a!

Không sao, không sao, bảo bối trên núi này của lão phu còn nhiều, tên tiểu tử này liệu có thể lấy được bao nhiêu chứ? Hôm nay hắn khó mà thoát khỏi ngọn núi này, chỉ là có chút vận khí mà thôi

Ngoài miệng, Tống lão quái vẫn nói cứng không sao, vẻ mặt không quan tâm nhưng trong lòng nổi lên một dự cảm không lành

Nửa canh giờ sau

Mạnh Hạo đã tiến lên tới giữa sườn núi

Những nơi hắn đi qua, yêu thú nào gặp phải cũng kêu thảm rồi chạy trốn

Có vài lần lâm vào hoàn cảnh khá nguy hiểm nhưng thanh thiết thương trong tay lại biến nguy thành an, tinh thần hắn rất phấn chấn, suốt quãng đường vừa rồi hắn đã thu thập được không ít linh thạch và bảo vật

Mạnh Hạo xem ra, ngọn núi này thật giống một tòa bảo sơn

Trước mặt hắn, trên một tảng đá lớn có đặt một cuốn tranh phát ra quang mang nhu hòa, linh khí tỏa ra bốn phía

Tâm thần hắn chấn động, cầm lấy xem xét một lúc rồi cất vào trong túi trữ vật

Dưới chân núi, có rất nhiều đệ tử của Tử Vận tông ngẩng đầu nhìn thấy Mạnh Hạo, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc

Trên đỉnh núi, sắc mặt của Tống lão quái càng khó nhìn hơn, thân thể hơi

run run, ánh mắt nhìn chăm chú vào thân ảnh và túi trữ vật của Mạnh Hạo

Bao nhiêu linh thạch, pháp bảo, đan dược, nhất là cuốn tranh kia bị Mạnh Hạo lấy được làm hắn rất đau lòng

Những pháp bảo ấy đều là những thứ lúc trước hắn rất quý trọng, bên trong phong ấn không ít thú hồn

Bây giờ chính mắt thấy chúng bị Mạnh Hạo lấy đi, cơn giận dâng lên khiến thân thể lão run rẩy, phải lấy ra hai viên Ngưng Thần đan nuốt vào mới dịu bớt

Hết lần nọ tới lần kia, lão cố làm ra vẻ không hề để ý, nhưng Ngô Đinh Thu ở bên cạnh cứ cười chế giễu khiến hắn khó kìm được

Bảo sơn của lão phu còn nhiều bảo vật mà, chút tổn thất này có tính là gì

Tên tiểu tử này không tìm thấy lối ra thì cũng bỏ mạng trong đó mà thôi, bảo sơn của lão phu há là nơi muốn vào thì vào, muốn ra là ra hay sao!

Tống lão quái chống nạnh

Một lúc lâu sau

Mạnh Hạo đã sắp đi tới sườn núi phủ tuyết trắng mênh mông, vẻ mặt hắn kích động, tốc độ cũng được gia tăng

Ở dưới chân núi, hơn nửa đám đệ tử của Tử Vận tông tham gia thí luyện đều nhìn thấy hắn, ánh mắt sững sờ và hâm mộ

Chốc chốc lại thấy Mạnh Hạo xoay người nhặt đồ vật càng khiến bọn họ hận không thể thay hắn đứng ở trên đó

Đứng dưới chân núi, Thượng Quan Tu nắm chặt tay, nghiến răng nghiến lợi nhưng cũng không thể làm gì

Hắn không dám đi lên trên ngọn núi

Một phần vì sợ đám yêu thú đã nhiều phen khiến hắn toát mồ hôi, một phần vì sau khi hỏi đám đệ tử mặc áo trắng, biết được chỗ này là khu vực thí luyện của đệ tử Tử Vận tông nên hắn càng không dám manh động

Trong lòng hắn rất hận Mạnh Hạo, ánh mắt bất cam hơi khép lại

Sau khi nhìn thấy yêu thú bị Mạnh Hạo làm cho bị thương, Tống lão quái lấy ra ba viên Ngưng Thần đan nuốt vào, sau đó tiếp tục làm bộ không thèm để ý

Màn tuyết trắng trên núi kia là do lão phu dùng mây tạo ra, là môi trường rất thích hợp cho một số linh thú trân quý sinh sống

Đám linh thú này, có con chỉ một trảo là có thể phá đá, một cánh vỗ là có thể khiến cuồng phong gào thét, vô cùng lợi hại

Có thể nói, đấy chính là một trong những nơi hung hiểm nhất trên ngọn bảo sơn này

Tên tiểu tử kia đã bước vào đó, hắn chắc chắn phải chết

Tống lão quái cắn răng, chậm rãi thốt ra từng lời

Sau một canh giờ rưỡi nữa

Một trảo mà lão nói đã nát bấy, một cánh vỗ nên cuồng phong đã nổ tung mất nửa con, miệng phun máu tươi, mồm không ngừng kêu thét nằm trên mặt tuyết, âm thanh thê lương vang vọng khắp sườn núi

Lúc này Mạnh Hạo đã tiến đến sát đỉnh núi

Toàn bộ đệ tử Tử Vận tông hướng ánh mắt nhìn theo thân ảnh của Mạnh Hạo

Bọn hắn điên cuồng chém giết với đám yêu thú lại chẳng thu được lợi ích gì, hiện giờ chỉ biết ngơ ngác, chống mắt lên mà nhìn

Ánh mắt như có lửa thiêu đốt

Người này là ai

Hắn dám xâm nhập vào địa phương thí luyện của chúng ta, lấy đi bảo vật phần thưởng của chúng ta

Thật quá bất công!

Cây thiết thương kia đúng là một bảo vật nghịch thiên rồi!

Trên đỉnh núi, Tống lão quái sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo lấy đi một tấm lưới màu đen, lại tiến gần tới đỉnh núi thì thân thể run lên, không còn giả bộ như lão không thèm để ý tới nữa mà tiến lên phía trước, muốn đi tìm Mạnh Hạo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Mùa Thu Hoạch

Chương 83-84: Thu Hoạch Phong Phú

Một lần lão có thể nhịn, hai ba lần lão cũng có thể cho qua nhưng tới lần thứ sáu thì lão thẹn quá hóa giận, không nhịn được nữa

Kiện bảo vật La Thiên Võng này là thứ lão yêu mến hơn cả, lúc thi triển ra có thể mang đối phương vây lại

Tu vi người dùng càng cao thì hiệu quả vây khốn càng mạnh

Lão rất tin tưởng vào lũ linh thú trên ngọn bảo sơn, cũng muốn tăng thêm sự trân quý cho nó nên mới đặt kiện bảo vật này ở đây vì nghĩ nó sẽ được an toàn, không ai có thể lấy đi được

Thế rồi Mạnh Hạo xuất hiện, một hơi thu gom biết bao nhiêu bảo vật của lão khiến lão phát điên, hận không thể một trảo giết chết luôn hắn rồi lấy lại những bảo vật ấy

Lão còn chưa kịp di chuyển thì Ngô Đinh Thu đứng ở bên cạnh cười lớn, phất tay áo ngăn cản trước người

Tống lão quái ngươi đã từng nói, không kể là tu sĩ từ đâu tới, chỉ cần có bản sự là có thể tùy ý hành động trên ngọn núi này

Chẳng phải lão vẫn rất tự tin vào bố trí của mình hay sao? Tống lão quái, nếu lão thực muốn động thủ với tiểu tử này thì thân phận của lão sẽ để đi đâu? Sự việc truyền ra ngoài, lão còn mặt mũi nào?

Sắc mặt Tống lão quái đã khó nhìn tới cực điểm, muốn nói mà không nói được

Khi bắt đầu lão đã trót rêu rao quá nhiều điều tốt đẹp về nơi này, lại khẳng định như đinh đóng cột, bây giờ không thể nuốt lời

Lão lấy ra một nắm lớn Ngưng Thần đan bỏ vào miệng, sau một lúc mới thở ra một ngụm khí lớn, sắc mặt hòa hoãn trở lại nhưng ánh mắt lại càng âm trầm

Lão muốn phóng thần thức điều tra thanh thiết thương trong tay Mạnh Hạo thì Ngô Đinh Thu ở bên cạnh lại cười vang, phất tay làm hiện ra một màn sáng ngăn cản thần thức của lão

Chỉ là một tiểu bối Ngưng Khí mà thôi, lão dùng thần thức để xem xét thì có mất mặt quá không?

Ngô Đinh Thu nào có dễ dàng để cho Tống lão quái làm vậy

Tống lão quái cũng không chịu vừa, phất tay hình thành một màn sáng khác

Thanh thiết thương trong tay kẻ này là bảo vật không tầm thường, ngươi đã không để ta dùng thần thức tra xét thì ngươi cũng đừng hy vọng làm được điều ấy

Sau hai canh giờ, Mạnh Hạo đã tiến tới đỉnh núi

Hắn cầm thanh thiết thương, một đường thẳng tiến trước ánh mắt của tất cả

Lên đỉnh núi, hắn nhìn thấy một lá cờ lớn được cắm trên đó, phía dưới là một cái túi tỏa ra quang mang ngũ sắc như muốn thu lấy tinh thần của người nhìn, bốn phía xung quanh nó như có gợn sóng luân chuyển

Mạnh Hạo nhìn cái túi, hô hấp bỗng trở nên dồn dập

Hắn vươn tay nắm lấy cái túi này, tức thì lá cờ cũng theo đó đổ gục xuống

Bên dưới ngọn núi, đám đệ tử nhìn thấy tất cả, tinh thần ai cũng chấn động kịch liệt

Trên đường đi lên đỉnh núi, bao nhiêu linh thạch, đan dược, bảo vật đều rơi vào tay Mạnh Hạo, lá cờ trên đỉnh núi cũng đã bị hắn hạ xuống, ánh mắt đám đệ tử nhìn hắn càng thêm hâm mộ

Thượng Quan Tu nhìn Mạnh Hạo khuất bóng nhưng không dám tiếp tục truy kích

Bí mật trên người hắn còn nhiều, không thể dễ dàng để lộ trước ánh mắt của người khác dù ý muốn giết chết Mạnh Hạo vẫn còn tràn ngập

Hắn nhớ tới thời gian để lấy cây thảo dược kia không còn nhiều, cắn răng sau đó quay người rời đi rất nhanh, dáng vẻ chật vật hơn trước nhiều

Nếu ánh mắt hắn có thể giết chết Mạnh Hạo từ xa thì không biết Mạnh Hạo đã chết bao nhiêu lần rồi

Lúc thân ảnh Mạnh Hạo biến mất phía sau núi, trên đỉnh núi, tiếng cười của Ngô Đinh Thu vẫn còn quanh quẩn

Tống lão quái thì trợn mắt, há miệng nhìn túi càn khôn bị Mạnh Hạo lấy đi, sắc mặt trắng bệch, trong lòng vô cùng hối hận

Lão không chịu được nữa, muốn lao đi đuổi theo Mạnh Hạo nhưng lại bị Ngô Đinh Thu ngăn lại

Ngô Đinh Thu, ngươi còn ngăn cản ta? Lá cờ đã đổ xuống, lần cá cược

này ngươi không thắng, lão phu cũng chẳng thua

Lần thí luyện này của ngươi đã chấm dứt, ngươi còn ngăn cản thì đừng trách lão phu không nương tình

Tống lão quái nhìn Ngô Đinh Thu quát lớn

Tống đạo hữu, không phải chúng ta đã nói trước rồi sao

Bàn cờ này đã dựng lên, không hạ xuống thì không ai có thể rời đi

Ngươi là đại tu sĩ, thanh danh hiển hách cả Nam Vực này, chẳng lẽ lại nuốt lời? Lúc trước lão phu muốn đi, ngươi cũng không cho, bây giờ sao lại vội vàng làm vậy

Ngô Đinh Thu cười, bao nhiều lời Tống lão quái nói lúc trước đều trả lại cho lão cả, vẻ đắc ý trên mặt không che giấu

Lão làm ra bộ dáng nhất định sẽ không để Tống lão quái được như ý

Ngươi

Tống lão quái nhìn Ngô Đinh Thu chòng chọc, nửa ngày không thốt lên lời

Lão cắn răng, giậm chân khiến cả ngọn núi như muốn sụp đổ

Lão nghĩ tới thân phận của mình, nghĩ tới thanh danh xây dựng đã bao năm, lão đành phải ngồi xuống, tiếp tục chơi nốt ván cờ dang dở với Ngô Đinh Thu

Ngô Đinh Thu vuốt vuốt chòm râu, mỉm cười nhìn sắc mặt khó coi của Tống lão quái, giả bộ suy tính, hơn nửa ngày mới đi được một nước

Các ngươi cứ rời núi trước, đợi lão phu đánh xong ván cờ này sẽ mang các ngươi trở về tông môn

Người ở trên núi vừa rồi các ngươi cũng đã thấy, thanh thiết thương trong tay người này là thứ lão phu rất ưa thích

Đây chính là nhiệm vụ tiếp theo của các ngươi

Ai có thể lấy thanh thiết thương ấy về cho lão phu, sẽ lập tức trở thành đệ tử nội tông

Ngô Đinh Thu cười, âm thanh vang vọng trong tai đám đệ tử đứng dưới núi làm thần sắc bọn họ phấn chấn hẳn lên

Đường đường là Tử Vận tông uy danh ở Nam Vực, lại làm ra cái trò giết người đoạt bảo này sao?

Tống lão quái đang ảo não vì không thể giải quyết Mạnh Hạo, thấy Ngô Đinh Thu định thừa nước đục thả câu thì buông ra mấy lời châm biếm

Các ngươi nghe cho kỹ, không được làm khó người nọ, không được ra tay cướp đoạt, chỉ được dùng bảo vật đổi lấy

Nếu ai làm trái, sẽ bị trục xuất khỏi sư môn

Ngô Đinh Thu trừng mắt, động tác đánh cờ càng chậm rãi hơn

Đám đệ tử ở dưới chân núi nghe rõ, sau đó tản ra rất nhanh

Có người nhằm hướng hắn rời đi mà đuổi theo, có người dùng tốc độ nhanh nhất đi trước chặn đường

Cuộc thí luyện của bọn hắn đã chấm dứt mà không ai đoạt được ích lợi gì khiến bọn họ không cam lòng

Trong lòng bọn họ không hề oán hận Mạnh Hạo mà ngược lại, nhiều người tỏ ra rất bội phục hắn

Bản thân bọn họ đã tận mắt được thấy Mạnh Hạo chiến đấu với yêu thú hung hãn ra sao, đổi lại là bọn họ, chưa chắc đã còn mạng để quay về

Dù vậy, thanh thiết thương trong tay Mạnh Hạo bọn họ nhất định phải tìm cách đổi được

Đối phương không nguyện ý trao đổi thì không thể trách bọn họ sẽ dở ra một vài thủ đoạn không quang minh chính đại

Ý tứ trong lời nói của Ngô Đinh Thu đã rõ, thanh thiết thương ấy nhất định phải lấy được

Cùng lúc ấy, Mạnh Hạo cũng vội vàng đi xuống chân núi, trên đường đi hắn lại thu được không ít linh thạch và đan dược

Hắn chưa từng nhìn thấy hai người Ngô Đinh Thu và Tống lão quái, nhưng cũng đoán được nơi này nhất định đang diễn ra cuộc thí luyện của tông môn nào đó

Hắn đã xâm nhập vào đây, khẳng định sẽ khiến cho không ít người không cam lòng

Thượng Quan Tu không thấy đuổi theo nữa, nhưng Mạnh Hạo vẫn dùng tốc độ nhanh nhất rời đi, trong lòng phấn khích vô cùng

Bảo vật trên người hắn rất nhiều, ngoại trừ thu hoạch lúc còn ở trong hang động trên đỉnh Hắc sơn, lần thu hoạch này là lần thu hoạch lớn nhất của hắn

Mạnh Hạo liên tục lấy ra yêu đan bỏ vào miệng, chạy không ngừng nghỉ

suốt ba ngày mới ra khỏi dãy núi

Lúc ra khỏi, thân thể hắn vô cùng mỏi mệt nhưng tinh thần thì chưa hết hưng phấn

Bảy ngày qua hắn chưa có lúc nào nghỉ ngơi để kiểm tra đống bảo vật lấy được, hiện giờ chỉ muốn tìm một chỗ để xem xét

Đi thêm một quãng xa, Mạnh Hạo nhìn thấy hiện lên một tòa thành trì

Thành này ở gần phía đông của nước Triệu, tỏa ra khí thế bàng bạc bất phàm, bốn phía có quang mang dìu dìu, phàm nhân không thể phát hiện ra được

Nơi này hắn không phải là thành trì của phàm nhân, mà là thành trì dành cho tu sĩ?

Mạnh Hạo hơi giật mình khi nhìn thấy tòa thành này, bởi theo trí nhớ của hắn, trên bản đồ của nước Triệu rõ ràng không thấy nhắc tới

Hiện giờ hắn thấy có không ít người ra vào tòa thành, tu vi phần lớn dừng ở Ngưng Khí nên cũng đoán ra

Hắn không đi vào thành ngay mà tìm một sơn mạch gần đó dừng tạm, lấy túi trữ vật trên người ra, bắt đầu kiểm kê bảo vật thu được

Đây là đan dược gì? Mùi hương dâng lên rất mạnh, hẳn phải quý hơn Hạn Linh đan không ít

Cái bình này bên trong có ba viên đan dược, hạt nào cũng tỏa ra đan quang lóng lánh, chắc chắn là bảo đan rồi

Mạnh Hạo liếm môi, kiểm tra hết hai túi trữ vật thì thu được tới bảy mươi tám viên đan dược các loại khiến hai tay hắn run rẩy, mất một lúc

lâu mới hồi phục lại tinh thần

Hắn kìm nén tâm tình kích động, tiếp tục lấy ra mấy chục túi trữ vật khác

Ngọn bảo sơn kia thật không tầm thường, ta chỉ tình cờ đi qua thôi mà đã nhặt được nhiều linh thạch như vậy rồi

Sau khi kiểm tra, hô hấp Mạnh Hạo càng dồn dập

Số lượng linh thạch mà hắn đang có đã lên tới gần chín ngàn khối

Phát tài, phát tài thật rồi!

Mạnh Hạo thì thầm, sau đó lần lượt lấy ra nào là phi kiếm, nào là hạt châu, còn có hai lá cờ, một cuốn tranh và một tấm lưới màu đen

Tất cả đều là pháp bảo

Mạnh Hạo để ra từng loại, trên mặt không lúc nào ngưng mỉm cười, thần sắc hưng phấn, nhất là cuốn tranh và tấm lưới màu đen kia đều tỏa ra hào quang sáng ngời bốn phía

Mạnh Hạo mở cuốn tranh, trong đó hiện lên một bức vẽ sơn thủy cùng vô số các loài yêu thú khác nhau

Tuy nhìn như chúng được vẽ vào trong đó nhưng mỗi con đều mang vẻ sống động như thật, mơ hồ còn có tiếng yêu thú gào thét khiến tinh thần Mạnh Hạo chấn động, đánh rơi cuốn tranh xuống đất

Mất một khoảng thời gian Mạnh Hạo mới định thần trở lại, ánh mắt lộ ra hào quang

Hắn nhặt cuốn tranh lên, thu vào trong túi trữ vật

Bảo vật! Thứ này chắc chắn là bảo vật rồi!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, sau đó kìm nén xúc động, hắn lấy ra tấm lưới màu đen, trầm ngâm một lúc mới đi ra ngoài huyệt động

Hắn truyền linh lực vào trong tấm lưới, sau đó vung lên

Tấm lưới mở ra càng lúc càng lớn, nó bay lên bầu trời sau đó mở rộng như muốn bao trùm toàn bộ ngọn núi vào trong

Ngọn núi rung lên, xuất hiện từng khe hở như muốn đổ sụp, đồng thời tỏa ra uy áp cường đại làm tinh thần Mạnh Hạo chấn động mạnh, vẻ mặt hoảng sợ

Hắn vội vàng giơ tay lên, linh lực trong cơ thể tuôn ra thu tấm lưới kia lại

Tấm lưới nhỏ dần, biến thành một đạo hắc mang cho tới lúc trở thành tấm lưới màu đen như lúc đầu

Cầm tấm lưới trong tay, miệng Mạnh Hạo đắng nghét nhưng vẻ mặt hưng phấn vô cùng

Hắn là càng lên gần đỉnh núi thì pháp bảo thu được càng trân quý

Mạnh Hạo thầm nghĩ, lấy từ trong ngực ra một vật

Vật này chính là túi trữ vật tỏa ra quang mang năm màu kia

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ngươi Muốn Cảm Ơn Ta Như Thế Nào ?

Chương 85-86: Ngươi Sẽ Cảm Ơn Ta Bằng Cách Nào?

Cái này

giống túi trữ vật nhưng có vẻ ngoài thật đẹp!

Mạnh Hạo loay hoay một lúc, đưa linh lực vào trong thăm dò thì thân thể hắn run lên như bị một công kích vô hình đánh trúng

Hai mắt hắn trợn trừng, thần sắc hoảng sợ

Lớn quá

Mạnh Hạo kêu lên

Cũng là túi trữ vật nhưng không gian bên trong phải lớn như một thế giới thu nhỏ, thoạt nhìn như có sương mù mênh mông ở trong, khí thế bàng bạc làm tinh thần hắn chấn động kịch liệt

Không gian này đủ để dung nạp cả núi sông vào trong, chỉ riêng khả năng này thôi thì túi trữ vật này cũng xứng được gọi là chí bảo rồi

Trong miệng Mạnh Hạo đắng ngắt

Bao nhiêu linh thạch thu được làm hắn vui mừng, đan dược thu được khiến tim hắn đập loạn, pháp bảo và cuốn tranh khiến hắn thất kinh, tới tấm lưới màu đen và uy lực của nó đã khiến Mạnh Hạo rung động kịch liệt, cuối cùng là cái túi trữ vật này, không gian nó mở ra làm đầu óc

Mạnh Hạo ong ong một lúc lâu mới dần khôi phục

Phát tài, phát tài rồi!

Mạnh Hạo nắm chặt cái túi năm màu, mồm lẩm bẩm không ngừng

Ngọn núi ấy nếu quả là nơi thí luyện của một tông môn nào đó, mà ta lại vô tình đi vào rồi lấy đi bao nhiêu là đan dược linh thạch cùng pháp bảo, những người kia chắc chắn sẽ không tha cho ta

Trong lòng Mạnh Hạo vang lên tiếng nổ lớn, nhưng hắn hạ quyết tâm dù có chuyện gì cũng sẽ không rời bỏ những pháp bảo này

Thu xếp lại mọi thứ thu được, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn hoàng hôn phủ xuống bên ngoài huyệt động rồi mới đi ra ngoài

Hắn nhìn về phía tòa thành, vẻ mặt trầm mặc

Đan dược ta có không ít, nhưng đa phần ta đều không nhận ra chúng là đan dược gì, không thể yên tâm khi nuốt vào được

Mạnh Hạo đi về phía thành trì, vẻ mặt trầm ngâm

Tốc độ di chuyển của hắn rất nhanh, một lát sau đã đi tới trước cửa thành

Trên cửa thành có viết ba chữ: Đông Tú thành

Ba chữ này mang vẻ cổ xưa không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, màu chữ đã phai mang tới cảm giác tang thương

Thanh tú đồng tu, nơi này lại nằm về phía đông, tên của thành này cũng thật là đơn giản

Mạnh Hạo tiến tới gần cửa thành, đám đệ tử đang tụ tập đều hướng ánh

nhìn về phía hắn

Có hai người Mạnh Hạo đã để ý từ lúc nãy, trên người họ đều mặc trường sam màu xanh lam, tu vi đã đạt tới Ngưng Khí tầng thứ ba

Vị đạo hữu này, kính xin giao ra linh thạch để vào thành

Một người trong đó thu lại nụ cười, nghiêm túc nói với Mạnh Hạo

Tu vi của Mạnh Hạo rõ ràng đã gây ra áp lực không nhỏ cho người này

Hai vị đạo hữu chắc là đệ tử của tông phái lớn, còn tại hạ chỉ vừa mới xuống núi, lại là đệ tử của một tông môn nhỏ, mong hai vị đạo hữu chỉ điểm nhiều hơn

Vẻ ngoài của Mạnh Hạo không khác gì những thư sinh thông thường, lúc này mở miệng, lời nói mang vẻ khách khí đã giành được không ít hảo cảm của hai tu sĩ thấp giai kia

Trước khi trả lời, một trong hai tu sĩ cười lớn

Không dám, không dám

Tu vi của đạo hữu cao như vậy, dù mới rời tông môn lần đầu tiên thì sau này nhất định có ngày thanh danh bay xa

Nơi này là Đông Tú thành, do ba đại tông môn của nước Triệu dựng lên, cũng là một trong hai thành lớn của nước Triệu

Muốn vào trong thành phải giao nộp một số lượng linh thạch nhất định, tu sĩ thanh niên thoải mái nói

Bình thường cần giao ra ba khối linh thạch mới được vào, nhưng đạo hữu chỉ cần nộp một khối là được rồi, đạo hữu vào thành phải nhớ rõ,

trong thành không được tranh đấu chém giết, nếu vi phạm sẽ bị nghiêm trị đó

Nói xong, người thanh niên này lấy ra một tấm thẻ gỗ đưa cho Mạnh Hạo

Mạnh Hạo vội vàng tạ ơn, đưa lại một khối linh thạch, ôm quyền thi lễ rồi bước vào trong thành

Lúc bước vào thành rồi, trong lòng hắn vẫn cảm thấy hơi đau xót

Dù chỉ là một khối linh thạch, với hắn vẫn là một khoản tài phú cần phải vất vả mới kiếm được

Trong tay hắn còn có mảnh gương ăn linh thạch như không có đáy, bao nhiêu linh thạch đối với hắn cũng đều không tính là quá nhiều

Để vào một thành thị mà đã mắc tiền như vậy, nếu không phải nơi ta nhất định phải vào thì còn lâu ta mới nộp ra một khối linh thạch kia

Bước vào trong thành rồi, Mạnh Hạo hướng mắt nhìn ra bốn phía

Lúc này hoàng hôn đã buông xuống nhưng trong thành vẫn rất náo nhiệt, người đi kẻ lại tấp nập

Hai bên đường có rất nhiều cửa hàng, chỗ nào cũng tỏa ra quang mang làm người nhìn qua đã biết là không bình thường

Người ra vào nơi này đều là tu sĩ

Mạnh Hạo đi suốt một quãng cũng không gặp một phàm nhân nào, có điều, tu sĩ nơi này đa phần có tu vi dừng ở Ngưng Khí, tu vi cao hơn rất ít

Hắn đảo mắt quan sát một hồi, tu sĩ có tu vi Ngưng Khí tầng thứ bảy như hắn cũng mới thấy có ba người, phần lớn là tu sĩ có tu vi từng tầng thứ sáu trở xuống

Đi qua một con đường dài và hẹp, Mạnh Hạo bước vào một gian hàng bày bán đan dược

Hắn không vội mua gì, chỉ dò hỏi rồi lại rời đi

Thời gian thấm thoắt đã trôi qua ba ngày, ba ngày này, Mạnh Hạo đã đi gần hết các cửa hàng trong thành trì này

Hiện giờ trong túi trữ vật của hắn có mấy chục loại đan dược, hắn mới chỉ tìm hiểu biết được khoảng bảy, tám loại mà thôi

Dù vậy cũng đã khiến hắn vui mừng phấn khởi vì mỗi đan dược đó đều có giá trị không nhỏ

Trong đó, có một viên Trúc Linh đan có giá trị tương đương với năm mươi khối linh thạch, là đan dược mà tu sĩ có tu vi Ngưng Khí tầng thứ tám vẫn có thể dùng được

Mạnh Hạo nhớ rõ trong túi áo của hắn, hiện có tổng cộng tám viên đan dược này

Đáng tiếc là còn nhiều loại đan dược mà ta không biết

Ngày thứ ba, Mạnh Hạo bước trên đường, trong lòng thầm tiếc

Một lúc sau, hắn bước tới một lầu các cực kỳ xa hoa ở khu vực phía tây thành

Căn lầu các này có ba tầng, tỏa ra quang mang bốn phía, đứng từ xa cũng có thể nhận thấy rõ ràng

Điều làm Mạnh Hạo quyết định bước vào nơi này là do nơi này đa phần chỉ có tu sĩ Ngưng Khí tầng thứ sáu ra vào, thậm chí hắn còn thấy có cả tu sĩ đạt tới tu vi Ngưng Khí tầng thứ tám, thứ chín

Ngoài ra, tên gọi của lầu các này cũng khiến hắn chú ý

Bách Trân các

Trong các điêu khắc rất nhiều chi tiết bằng các loại vật liệu quý, vật phẩm trong này đa phần được tạo thành từ ngọc thạch

Vừa bước vào bên trong, Mạnh Hạo liền cảm nhận được có một cỗ uy áp đập vào mặt, bốn phía là những ô vuông tỏa ra ánh sáng muôn màu

Trong mỗi ô đều có vật phẩm trân quý, độc nhất, từ phi kiếm, đan dược cho tới bảo châu, cờ phiến

Tu sĩ ở nơi này không nhiều lắm, không gian tương đối yên tĩnh

Hiện giờ đang có khoảng bốn, năm người đang đứng tản ra

Bên cạnh mỗi tu sĩ này đều có một người mặc váy dài màu hồng nhạt đi theo, âm thanh nhu hòa giải đáp mọi thắc mắc, nghi vấn được đưa ra

Đa phần những thứ trong này chưa khiến Mạnh Hạo kinh ngạc, thứ khiến hắn chấn động tinh thần chính là ở bên cạnh cầu thang đi lên tầng hai có một cái lò đan lớn

Lò luyện đan này tỏa ra làn khói mờ lượn lờ, có một tu sĩ mặc trường sam màu xanh đã trung tuổi, gương mặt không biểu hiện gì khoanh chân ngồi phía trên

Hai mắt người này nhắm nghiền, giống như đang chậm rãi hít thở

Từ người này tỏa ra uy áp rất lớn, mặc dù đã được người này thu liễm lại rất nhiều

Tu sĩ Trúc Cơ!

Hai mắt Mạnh Hạo co rút mạnh

Từ trên thân thể của tu sĩ này, hắn cảm nhận được được khí tức giống như khí tức tỏa ra từ người Âu Dương đại trưởng lão lúc trước, liền đoán ngay ra tu vi của người này

Cho tới bây giờ, đối với hắn, đạt tới Trúc Cơ vẫn là điều gì đó thật xa vời

Không biết suốt cuộc đời này, ta có thể đạt tới Trúc Cơ hay không!

Ở Kháo Sơn tông, Mạnh Hạo cũng trải qua nhiều chuyện, trong lòng đã có ý muốn trở thành cường giả, hiện giờ phải cúi đầu trước người khác, nhưng chiến ý kiên định vẫn luôn bùng cháy trong lòng

Ta tu luyện Thái Linh kinh - Ngưng Khí quyển, một khi Trúc Cơ là có thể đạt thành Vô Hạ Trúc Cơ, là cường giả trong hàng ngũ tu sĩ Trúc Cơ rồi

Mạnh Hạo ngẫm nghĩ, sau đó lắc lắc đầu thở ra một hơi dài

Bên cạnh hắn đang đi tới một cô gái mặc váy hồng nhạt, khuôn miệng mỉm cười, dáng người rất hấp dẫn

Tới gần Mạnh Hạo thì cô gái cúi thấp người, vạt áo trễ nải rơi xuống lộ ra thềm ngực trắng ngần

Đạo huynh có cần tiểu muội giúp đỡ gì không?

Khuôn mặt Mạnh Hạo ửng đỏ, ánh mắt hướng sang phía khác không dám nhìn trực tiếp

Trái tim hắn nhảy loạn một hồi

Hắn ở Kháo Sơn tông ba năm, ngoài Hứa sư tỷ ra thì không tiếp xúc với nữ tu sĩ nào khác, hình ảnh như vừa rồi lại càng chưa từng trải qua

Nàng có thể giới thiệu các loại đan dược trong ngọc giản cho ta xem được không?

Mạnh Hạo ho lên một tiếng, sau đó từ tốn nói

Nữ nhân này tuổi không lớn lắm, nhưng kinh nghiệm ứng xử thì có thừa, liếc mắt nhìn qua đã biết Mạnh Hạo là dạng tu sĩ túng quẫn nhưng vẫn thấy toát lên vẻ gì đó thú vị đáng yêu

Bao nhiêu năm qua nàng đã gặp không ít người, nhưng người như Mạnh Hạo thì không gặp thường xuyên lắm

Lúc này, nàng che miệng cười nhẹ, đôi bờ vai run run càng lộ ra vẻ phong tình

Nàng cố ý tiến gần Mạnh Hạo thêm một chút, hương khí trên người bay thẳng vào trong mũi Mạnh Hạo

Hương thơm theo gió đưa vào mũi khiến mặt Mạnh Hạo càng thêm đỏ, nhưng ánh mắt lại không có chút nào tà ý mà rất thanh tịnh

Hắn vốn không phải là người háo sắc, chỉ là trước kia chưa từng tiếp xúc với nữ nhân nào như thế này, nhất thời cảm thấy xấu hổ mà thôi

Chuyện này không khó, mời đạo huynh theo ta

Cô gái khẽ nháy mắt, trông dáng vẻ ngượng ngùng của Mạnh Hạo thì càng thấy đáng yêu

Nàng quay người dẫn đường, vòng eo nhỏ càng tôn thêm nét cong cong của bờ hông gợi cảm khiến tim Mạnh Hạo đập rộn ràng

Hắn cười khổ, ho khan mấy tiếng rồi vội vàng bước theo cô gái

Đây là ba loại đan giản giới thiệu đa số các loại đan dược có trong nước Triệu này

Nữ tử dẫn Mạnh Hạo tới bên cạnh một ô vuông, bên trong đặt một cái khay trắng bày ba cái ngọc giản

Nữ tử thấy Mạnh Hạo đang muốn đưa tay ra lấy thì cười bảo

Đạo huynh không thể nhìn, chỉ khi nào mua rồi mới được mở ra xem

Mỗi ngọc giản giá một trăm linh thạch

Nàng mỉm cười rất đẹp, hai má hiện lên hai lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu

Càng nhìn Mạnh Hạo, nàng càng thấy vị thư sinh này có nhiều nét đáng yêu

Mạnh Hạo định khí ngưng thần, trầm ngâm nhìn ba cái ngọc giản, trong lòng thầm than quả nhiên là đắt

Đạo huynh có muốn xem kỹ hơn một chút không?

Sau một lúc, Mạnh Hạo mới cất tiếng hỏi

Hắn tới đây mục đích chính là để mua thứ này, nên đành cắn răng hỏi

Đương nhiên là có, đạo huynh theo ta lại đây

Nữ nhân này mở lớn hai mắt, dẫn Mạnh Hạo đi tới một ngóc ngách ở phía trong rồi chỉ vào một ngọc giản đặt trong một ô vuông khác, trên ngọc giản xuất hiện mấy vết rách mơ hồ

Vật ấy không phải là một khối ngọc giản bị hỏng mà chính là một khối ngọc giản cổ xưa, ghi chép lại rất nhiều loại đan dược ở tại Nam Vực, còn có cả ghi chép về các loại độc đan và cách giải độc nữa

Ngọc giản này còn có lạc ấn nhìn rất sống động, có điều nó đã bị một số vết rạn, chỉ có thể quan sát được vài lần nữa rồi sẽ tự hủy

Mạnh Hạo nghe nữ nhân nói, tinh thần liền chấn động

Hắn không cần thứ có thể dùng mãi, chỉ cần giải quyết vấn đề trước mắt mà thôi

Nếu đạo huynh không ngại, chỉ cần bỏ ra hai trăm linh thạch là có thể mua được

Phải biết rằng nếu ngọc giản này không bị rạn nứt thì giá trị của nó phải đạt tới cả ngàn linh thạch

Nữ nhân này cười tươi nói, lại xích lại gần Mạnh Hạo thêm một chút, nhẹ giọng hỏi

Nếu như đạo huynh thực vừa mắt với vật ấy, tại hạ có thể giúp người mua được với giá rẻ, chỉ không biết ngươi làm sao mà cảm tạ ta đây?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Cố Nhân Đồng Tông

Chương 87: Cố Nhân Cùng Tông Môn

Ta

tiểu sinh

Mạnh Hạo sửng sốt, nhất thời không biết phải nói gì

Lúc còn ở huyện Vân Kiệt, hắn chưa gặp loại chuyện này bao giờ

Cô gái trước mắt cười nói tự nhiên như không, hàng lông mày khẽ nhíu đầy hấp dẫn khiến Mạnh Hạo càng đỏ mặt

Nữ nhân thấy bộ dáng Mạnh Hạo thì che miệng cười, xoay người, lắc nhẹ vòng hông đi tới vị trí của nam nhân ngồi trên lò luyện đan một lúc mới quay lại

Một trăm bảy mươi khối linh thạch, đạo huynh thấy sao?

Nữ tử nháy mắt, mỉm cười nhìn Mạnh Hạo

Đa tạ đạo hữu!

Mạnh Hạo thở hắt ra như trút được gánh nặng, tâm tình hưng phấn hẳn lên

Có thể tiết kiệm được bao nhiêu linh thạch tốt bấy nhiêu

Hắn ôm quyền, cúi người thi lễ với nữ nhân trước mặt

Phải gọi là tỷ tỷ, nữ nhân này nâng tay phải lên, gỡ khối ngọc giản xuống đưa cho Mạnh Hạo

Mạnh Hạo đưa linh lực vào khối ngọc giản, trong đầu hắn hiện lên một số hình ảnh làm tim hắn đập thình thịch

Mới nhìn qua một chút hắn đã thấy thông tin về ba loại đan dược đang có trong túi trữ vật

Hắn lấy linh thạch trả cho nữ nhân, ôm quyền cúi đầu thêm một lần rồi rời đi

Nữ nhân ho nhẹ, dẫn Mạnh Hạo ra khỏi lầu các

Lúc đi tới cửa, nàng quay sang khẽ nói

Tỷ tỷ tên gọi Xảo Linh

Lần sau tới đây hãy tìm ta nhé

Nàng mỉm cười, ánh mắt đầy tình ý nhìn Mạnh Hạo làm vẻ mặt hắn đã đỏ lại càng thêm đỏ, vội vàng ôm quyền rời khỏi nơi này

Bước đi được một đoạn, trái tim hắn vẫn còn nhảy loạn, mãi sau mới bình thường trở lại

Hắn quay đầu nhìn về phía Bách Trân các, vẫn thấy nữ nhân Xảo Linh đứng ở cửa cười cười

Mạnh Hạo xấu hổ, coi như mình đã bị nữ nhân này đùa giỡn rồi

Cảm giác ấy là lần đầu tiên hắn trải qua, cũng không thấy có gì phản cảm, lại hơi nôn nao trong lòng

Hắn ho khan một tiếng, cúi đầu đi thẳng

Vừa lúc đó, có một đám người từ trong Bách Trân các đi ra

Những người này bước từ tầng hai xuống, khoảng bảy, tám người cả nam và nữ, vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ

Trong số này có một thanh niên mặc trường sam màu xanh lam đi lùi lại phía sau một chút, cảm giác như tùy tùng

Bước ra khỏi lầu các, người này ngẩng đầu, vừa kịp nhìn thấy bóng dáng Mạnh Hạo

Mạnh Hạo!

Hắn sững sờ thốt lên

Âm thanh truyền tới tai đám người đi trước làm bọn họ cũng dừng lại

Mạnh Hạo nghe thấy có người gọi, hắn vội nghiêng đầu, liếc mắt nhìn một lượt người thanh niên

Vừa nhìn thấy, trong lòng Mạnh Hạo dậy lên một cảm xúc phức tạp

Người này chính là Chu Khải, là đệ tử ngoại tông của Kháo Sơn tông lúc trước, tu vi đạt tới Ngưng Khí tầng thứ năm

Hôm Kháo Sơn tông giải tán, hắn bị màn sương đỏ cuốn đi, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở chỗ này

Mạnh Hạo nhìn thấy Chu Khải, bộ dạng chán nản bước sau mấy người ăn mặc đẹp đẽ đi trước, ánh mắt mỗi người đều toát lên thần thái uy vũ

Một người trong đó đạt tới Ngưng Khí tầng thứ bảy, mấy người khác

cũng đã đạt tới Ngưng Khí tầng thứ sáu, đều là mấy đệ tử của mấy đại tông môn ở nước Triệu này

Về phần Chu Khải, sau khi Kháo Sơn tông giải tán, chắc hắn đã gia nhập vào những tông khác, hiện giờ đi theo mấy người này, thân phận chẳng khác gì tùy tùng mà thôi

Mạnh Hạo hơi gật đầu, không nói gì, sau đó tiếp tục quay người bước đi

Hắn là ai?

Một thanh niên đứng trước Chu Khải, cầm trong tay một cây quạt hoa lạnh nhạt hỏi hắn

Thanh âm không cao nhưng chứa đầu ngạo khí

Đứng trong cả đám người, hắn chính là người duy nhất có tu vi đạt tới Ngưng Khí tầng thứ bảy, đương nhiên trở thành trung tâm của mọi sự

Lời hắn vừa nói ra đã thu hút ánh nhìn của những người xung quanh

Bẩm Tôn sư huynh, hắn là một đồng môn năm xưa của ta

Chu Khải hơi chần chừ rồi đáp, không nói rõ thân phận đệ tử nội tông của Mạnh Hạo

Mạnh Hạo? Cái tên này ta nghe hơi quen

Ta nhớ ra rồi, hắn chính là đệ tử nội tông duy nhất không bị người mang đi

Nhìn hắn quả thực giống với hình vẽ trong bức họa

Một cô gái đứng trong đám người cười cười lên tiếng

Mấy người đi cùng nghe thấy, ánh mắt chợt sáng ngời, có hai người trong đó vội thi triển thân thủ vòng ra phía trước, chắn trước người Mạnh Hạo

Mấy ngày vừa qua, Tu Chân giới toàn nước Triệu vẫn đang lan truyền một sự việc kinh thiên động địa

Kháo Sơn tông giải tán, Kháo Sơn lão tổ chưa chết, vì một tên đệ tử nội tông mà triển lộ thần thông làm rung chuyển cả Tu Chân giới nước Triệu, chấn nhiếp cường giả trên khắp cả nước

Những người này sau khi rời đi đã lan truyền tin tức ra khắp Tu Chân giới

Còn có tin đồn, Kháo Sơn lão tổ tự mình truyền lại cho người đệ tử nội tông này một kiện chí bảo có uy lực khủng bố, đủ để diệt sát hết thảy chúng tu sĩ

Tin đồn lan truyền ngày càng nhiều

Sau nhiều hỏi han, tìm gặp những người đã từng là đệ tử ngoại tông ở Kháo Sơn tông, tu sĩ trong Tu Chân giới mới được biết người đệ tử nội tông ấy chính là Mạnh Hạo

Lúc đầu, sự việc chỉ dừng lại ở đây, nhưng các tu sĩ có mặt ở Kháo Sơn tông hôm đó sau khi bị Kháo Sơn lão tổ chấn nhiếp trở về mới nhớ lại âm thanh lúc cuối lão tổ phát ra có một tia suy nhược khác thường

Bọn họ lại nghĩ tới tính tình thường ngày lúc trước của lão tổ, nếu sức mạnh của lão vẫn bình thường, thì bọn họ không thể toàn mạng mà quay về như vậy

Lập tức, có nhiều người suy đoán ngược lại tình hình lúc đó, có người lại

dồn hết thắc mắc lên người Mạnh Hạo, ba đại tông môn đều truyền lệnh xuống, kêu đám đệ tử ra ngoài lịch lãm phải chú ý tới tên đệ tử nội tông này, nhất định phải tìm ra

Chỉ là, bọn họ không cách nào khẳng định Kháo Sơn lão tổ đã chết hay chưa? Nếu không chết thì tu vi có còn như lúc trước hay không? Ba đại tông môn ở nước Triệu vì thế vẫn không dám đuổi tận giết tuyệt, chỉ tuyên bố trọng thưởng cho những ai tìm được Mạnh Hạo, thăm dò được tin tức về chí bảo trên người Mạnh Hạo mà thôi

Mạnh Hạo dừng bước, lạnh lùng nhìn hai tên tu sĩ đang chắn trước người

Phía sau hắn vang lên những tiếng bước chân vội vã, đường lui của hắn bị bốn người khác chia nhau đứng chặn, hai bên trái phải cũng đều có người bao vây

Đứng trong Bách Trân các, nữ nhân Xảo Linh nhìn thấy cảnh này, hai hàng lông mày thanh tú nhăn lại

Các vị làm thế này là có ý gì?

Mạnh Hạo đảo mắt qua một lượt, lạnh nhạt hỏi, vẻ mặt không sợ hãi chút nào

Ánh mắt tràn đầy tự tin của hắn làm đám tu sĩ vây quanh cũng trở nên nghiêm túc, cẩn thận ứng phó

Không có ý gì cả, chỉ là chúng ta nghe nói trong tay ngươi có chí bảo được Kháo Sơn lão tổ truyền lại, hôm nay may mắn được gặp, chúng ta muốn nhìn nó một chút mà thôi

Người thanh niên đứng trước người Chu Khải lúc trước, tay cầm quạt vỗ vỗ vào lòng bàn tay còn lại, mỉm cười lên tiếng

Bọn hắn là đệ tử của ba đại tông môn, thân phận bình thường đã cao quý hơn người, lúc người thanh niên này nói chuyện với Mạnh Hạo, trong giọng nói không khỏi có chút cao ngạo dù tu vi của Mạnh Hạo cũng là Ngưng Khí tầng thứ bảy như hắn

Đúng vậy, Mạnh Hạo ngươi đã có chí bảo như vậy trên người, sao không lấy ra để chúng ta cùng chiêm ngưỡng?

Đám tu sĩ đứng xung quanh đều mở miệng cười lớn

Mạnh Hạo vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như trước, duy có ánh mắt lại lộ ra một tia lạnh lẽo, khóe miệng hơi nhếch lên, tay phải vỗ nhẹ vào túi trữ vật bên người

Lúc hắn làm vậy, đám tu sĩ bốn phía đều chấn động, một vài người đã vội vã lấy ra pháp bảo trong người

Hào quang lấp lánh, trong tay Mạnh Hạo xuất hiện thanh thiết thương, linh lực xung nhập vào thân thương biến nó thành một thanh lợi khí, một đầu cắm chặt xuống mặt đất, lúc Mạnh Hạo buông tay tạo nên từng tiếng vang ong ong như có linh trí khiến đám tu sĩ quang đó phản xạ theo bản năng, nhảy lùi lại mấy bước, ánh mắt tập trung hết vào thanh thiết thương

Ai muốn tìm chết thì tự mình tới xem đi

Mạnh Hạo bước lui ra sau hai bước, hất tay áo lên, lạnh nhạt nói

Vẻ mặt hắn tràn đầy tự tin, trong ánh mắt ngoài một tia hàn ý còn có vẻ giễu cợt không che giấu, khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười chứa đầy ngạo khí

Thực tế, Mạnh Hạo lui về sau hai bước để đứng gần cửa thành hơn, chờ mấy người tới gần thanh thiết thương, hắn sẽ bất ngờ ra tay rồi thừa lúc

hỗn loạn để chạy thoát ra ngoài

Dù sao, ba người này đều là người của các đại tông môn, Mạnh Hạo không muốn dây dưa

Bốn phía trở nên yên tĩnh, mọi ánh mắt đều tập trung trên thanh thiết thương

Nhìn qua, thanh thiết thương hiện lên vẻ bất phàm, thân thương được khắc hoa văn phức tạp khiến người nhìn vào không khỏi rối mắt

Ánh mặt trời chiếu lên mũi thương càng làm ánh lên khí thế chấn nhiếp của nó

Nữ nhân Xảo Linh đứng trong Bách Trân các cũng chăm chú nhìn thanh thiết thương, bên cạnh nàng có thêm mấy nữ nhân khác đang nhao nhao bàn luận

Nhìn như không có gì thần kỳ cả, chỉ có một ít hoa văn phức tạp khắc trên thân thương thôi mà, mới nhìn qua thì thấy hơi giống với những thứ vẫn được vẽ trên các tấm phù lục vậy

Cái này chính là chí bảo mà Kháo Sơn lão tổ cho hắn đây sao?

Đám đệ tử đứng quanh nhíu mày, quay nhìn nhau một lúc lâu

Người thanh niên cầm quạt cũng cau mày, cẩn thận quan sát một lúc rồi cười lạnh, đang muốn để Chu Khải đứng sau lưng hắn tiến tới trước thì đột nhiên, từ phía cổng thành phía tây truyền tới rất nhiều tiếng bước chân

Âm thanh ồn ã ngay lập tức thu hút ánh nhìn của mấy tên đệ tử này, thu hút cả ánh mắt của Mạnh Hạo

Hắn vừa quay ra nhìn liền nhíu mày

Phía trước hắn có hơn mười tu sĩ mặc áo trắng đang vội vã tiến đến

Những người này đều khá quen thuộc với hắn, vì hắn đã nhiều lần gặp họ trên ngọn bảo sơn kia

Những đệ tử mặc áo trắng này tiến tới vô hình chắn mất lối thoát của Mạnh Hạo làm hắn nhíu chặt mày, tay phải hắn chầm chậm đặt lên túi trữ vật bên hông

Thì ra là sư huynh của Tử Vận tông ở Nam Vực, tại hạ là Tôn Hoa của Khúc Thủy tông, xin bái kiến các vị đạo hữu

Thanh niên cầm cây quạt trong tay nhìn thấy đám tu sĩ mặc áo trắng thì lộ ra vẻ cung kính, vội ôm quyền cúi đầu thi lễ

Đám tu sĩ nước Triệu đứng quanh hắn cũng xôn xao, tất cả đều ôm quyền cúi đầu

Bọn họ là những nhân tài kiệt xuất ở các tông môn trong nước Triệu này, ngày thường vẫn giữ thái độ cao cao tại thượng với người khác, nhưng đứng trước đám đệ tử của một đại tông môn chân chính ở Nam Vực thì lại có cảm giác nhỏ bé vô cùng, thái độ rất là khách khí

Thời gian này bọn họ cũng đã nhận được tin báo, nếu gặp đám đệ tử của Tử Vận tông này thì nhất định không được gây chuyện thị phi

Đám tu sĩ của Tử Vận tông vừa bước vào trong thành là nhìn thấy mấy tu sĩ nước Triệu nhưng không để tâm lắm, bất ngờ bị người báo ra thân phận thì có vẻ không vui, ánh mắt không kiên nhẫn đặt trên thanh thiết thương đang cắm xuống đất, bước chân vội vã liền dừng sững lại

Sau một hồi kinh ngạc, đám đệ tử mặc áo trắng này kích động lao thẳng

tới chỗ mấy tu sĩ nước Triệu đang đứng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Khí Thế Bức Nhân

Chương 88: Hùng Hổ Dọa Người

Trong mắt Mạnh Hạo hiện ra một tia lạnh lẽo

Xung quanh hắn có đệ tử của mấy tông môn nước Triệu, phía cửa tây thành thì xuất hiện đám tu sĩ áo trắng trên ngọn núi hôm nọ, nếu làm kinh động tới mấy lão quái vật trong thành nữa thì hắn muốn rời khỏi đây cũng không có cách nào

Đám đệ tử của mấy tông môn nước Triệu nhìn thấy mấy người của Tử Vận tông chạy tới thì tinh thần phấn chấn

Có thể trở thành bằng hữu của những người này, địa vị của mỗi người bọn họ trong tông môn sẽ cao hơn nhiều, rất có lợi cho con đường phát triển sau này

Lúc đầu còn tưởng bọn họ tâm cao khí ngạo không thèm để ý tới mình, ai ngờ bọn họ đang thực sự tiến tới rồi

Lẽ nào, Tôn sư huynh thực sự có thể gọi mấy người đó lại đây?

Có lẽ vậy thật

Tôn sư huynh là ruột thịt của trưởng lão Khúc Thủy tông, tu vi không thấp

Dù là đệ tử của Tử Vận tông cũng phải khách khí mấy phần chứ

Mấy tên đệ tử nước Triệu lấy vẻ mặt tươi cười nịnh nọt hướng về nam tử tay cầm quạt làm hắn ngẩng cao đầu, vẻ đắc ý hiện lên không giấu giếm

Hắn thầm nhủ, việc này mà truyền ra ngoài, địa vị của mình ở trong tông môn, dù là trong Tu Chân giới của cả nước Triệu cũng sẽ tăng lên rất nhiều

Đối với hắn, Mạnh Hạo đang đứng trước mặt đã không đáng để ý tới

Hắn vội tiến lên trước nghênh đón mấy tu sĩ của Tử Vận tông đang lại gần

Sau lưng hắn, mấy tên đệ tử khác cũng đi theo, thần sắc kích động

Mạnh Hạo hơi nheo mắt, rút thanh thiết thương lên, quay người muốn rời đi

Chư vị đạo huynh ở Tử Vận tông, Tôn mỗ bày yến tiệc ở Phượng Thiên lầu, cùng với các huynh đệ của các tông môn ở nước Triệu xin được mời các vị đạo huynh tới để tiếp đãi

Tôn Hoa kích động nhìn mấy đệ tử của Tử Vận tông, vẻ mặt có chút đắc ý, hô lớn, sau đó ôm quyền cúi đầu thi lễ, chỉ là, mấy đệ tử của Tử Vận tông không có ai để ý tới hắn mà trực tiếp chạy vụt qua

Chuyện này làm Tôn Hoa và đám đệ tử của mấy tông môn nước Triệu sững sờ

Đúng lúc đó, một đệ tử dẫn đầu mấy người của Tử Vận tông cất tiếng cười sang sảng

Đạo hữu phía trước xin hãy dừng bước, đạo hữu vừa trở về từ trên ngọn bảo sơn đúng không? Phong thái của đạo huynh thật phi phàm, ở dưới chân núi chúng ta đã được chứng kiến, trong lòng thật sự ngưỡng mộ

Tại hạ là Thiên Thủy Ngân, là đệ tử của Tử Vận tông bái kiến đạo hữu

Không biết cao danh quý tính của đạo hữu là gì?

Chúng ta không ngờ lại được gặp đạo hữu ở đây, ha ha

đạo hữu có thời gian, mấy người đệ tử Tử Vận tông chúng ta xin được mở yến hội chiêu đãi đạo hữu

Hơn mười đệ tử Tử Vận tông đều có tu vi không thấp, nhưng người lên tiếng là người có tu vi cao nhất, đạt tới Ngưng Khí tầng thứ tám, mang vẻ mặt tươi cười bước nhanh tới trước, chắn trước người Mạnh Hạo

Mỗi lời nói ra đều rất khách khí, sau khi tới gần thì ôm quyền thi lễ

Hành động của người này làm mấy đệ tử khác của Tử Vận tông cũng xôn xao, hướng về Mạnh Hạo ôm quyền thi lễ, vẻ mặt cung kính hết mực

Hai hàng lông mày của Mạnh Hạo cau lại, rồi rất nhanh trở lại bình thường, vẻ mặt cũng tươi cười, ôm quyền đáp lễ

Hắn thong thả nói ra tên của mình vì hắn biết, dù không nói thì mấy người này cũng sẽ dễ dàng điều tra được

Cảnh này diễn ra, lọt vào mắt đám đệ tử của mấy tông môn nước Triệu làm bọn họ thất kinh, hai mắt trợn ngược, vẻ mặt không thể tin nổi, nhất là Tôn Hoa, vẻ mặt hắn chứa đầy ủy khuất

Hắn biết đám đệ tử mặc áo trắng này đều là những đệ tử của đại tông môn ở Nam Vực là Tử Vận tông, người nào cũng tâm cao khí ngạo không ai bì nổi

Vậy mà, cả đám đứng trước Mạnh Hạo lại vô cùng khách khí như thế, trong mắt một vài người còn hiện lên cả sự kính sợ

Tôn Hoa không hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng biết, người có thể làm những đệ tử Tử Vận tông kia tỏ ra khách khí như vậy thì chắc chắn phải có chỗ hơn người

Nghĩ tới đó, tự nhiên trán hắn đổ mồ hôi lạnh, thầm nhủ may mắn vì lúc trước mới chỉ ra tay thăm dò chứ chưa thực sự động thủ, nếu không, chắc khó mà giữ được thể diện

Không chỉ có Tôn Hoa, cả Chu Khải đứng trong đám người cũng hết sức sửng sốt

Hắn thầm ân hận vì lúc mới gặp lại chỉ dùng danh tự gọi đối phương, giờ muốn lấy lòng cũng đã muộn nhưng trong mắt hiện ánh lên một tia kính nể

Mạnh sư huynh không hổ là đệ tử nội môn

Lúc trước gặp hắn ở lần phát đan dược, ta dâng linh thạch lên cho hắn nhưng hắn chỉ xem như gió nhẹ thoảng qua

Bây giờ tông môn đã giải tán, đám đệ tử ngoại tông như chúng ta chạy nhốn nháo như chó nhà có tang, thế mà hắn lại có thể ở đây hô phong hoán vũ, làm cho đám đệ tử của đại tông môn nơi Nam Vực khách khí như thế!

Trong lòng Chu Khải vô cùng cảm khái

Bên trong Bách Trân các, nữ nhân Xảo Linh cũng đang trơ mắt nhìn ra, thấy đám đệ tử của Tử Vận tông vây quanh Mạnh Hạo thì ngạc nhiên vô cùng

Lúc sau lại thấy Mạnh Hạo bình tĩnh nói chuyện với bọn người ấy, thần thái so với lúc đứng trước mình thì khác nhau hoàn toàn làm cho nàng càng thêm hứng thú với Mạnh Hạo

Mạnh huynh, thanh thiết thương này hẳn là thanh chí bảo ngươi đã dùng để đối phó với đám yêu thú trên ngọn núi lúc trước?

Thiên Thủy Ngân liếc mắt nhìn thanh thiết thương đã được Mạnh Hạo cầm trong tay nhưng không phát hiện ra được chỗ nào bất thường, trong trí nhớ hắn lại hiện ra cảnh Mạnh Hạo cầm thanh thương này xông xáo trên ngọn núi, khiến cho đám yêu thú khiếp sợ, thân thể phát nổ, máu thịt tung tóe

Đúng vậy, biểu hiện của Mạnh huynh ngày đó trên ngọn bảo sơn làm cho Lữ mỗ vô cùng khâm phục và kính nể

Ta nhìn ngọn thương này cũng không khác, Mạnh huynh không nên phủ nhận chứ

Lữ Tống đứng ở bên cạnh cười ha ha nói chen vào

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra một tia cổ quái, nhưng hắn rất nhanh lấy lại vẻ mặt bình thường, mỉm cười gật đầu

Ngày đó trên ngọn núi, Mạnh mỗ đúng là cầm trong tay thanh thiết thương này

Mạnh Hạo không phủ nhận

Thanh thiết thương này có thể coi là một chí bảo

Tại hạ đã tận mắt nhìn thấy nó đả thương đám yêu thú trên ngọn núi, uy vũ của Mạnh huynh lúc đó vẫn còn hiện lên rất rõ trong trí nhớ của tại hạ

Lữ Tống nói tiếp, ánh mắt nhìn thanh thiết thương đã mang theo lửa nóng

Hắn liếc nhìn Thiên Thủy Ngân, ánh mắt hai người nhìn nhau đều mang vẻ bất thiện bởi trong thâm tâm mỗi người đều muốn mình nhất định phải có được thanh thiết thương này

Những câu đối thoại giữa mấy người lọt vào tai đám tu sĩ nước Triệu, bọn hắn liền quay ra tập trung sự chú ý lên thanh thiết thương

Lúc trước, đám người này cũng vì tin đồn Mạnh Hạo có chí bảo trong người nên mới tìm tới gây chuyện, bây giờ trong lòng mỗi người đều đã khẳng định, nhất định đối phương dựa vào thanh thiết thương này mà dương danh, mới khiến đám đệ tử Tử Vận tông khách khí như thế

Ánh mắt Tôn Hoa lộ ra tinh mang

Hắn tiến tới trước mấy bước, liếc mắt nhìn thanh thiết thương mấy lần

Tuy nhiên, phải nói rằng lúc ấy, Mạnh huynh đã làm đảo lộn toàn bộ lần thí luyện ấy của chúng ta, lại lấy đi rất nhiều đan dược, linh thạch và pháp bảo trên ngọn núi

, Lữ Tống vừa cười vừa lắc đầu, bộ dáng như không quá để ý

Việc này

, Mạnh Hạo cũng cười cười đáp lại, thân thể không tự chủ được mà lui lại sau mấy bước

Không sao

Trân bảo trên ngọn núi đều là của Tống lão quái

Lão già ấy đã nói, ai có bản lĩnh lấy được thì sẽ là của người ấy

Mạnh huynh đã có thể lấy được, Thiên mỗ cũng cảm thấy vui mừng thay,

chỉ là

Mạnh huynh, thanh thiết thương này có thể bán cho ta không? Tử Vận tông ta sẽ trả một cái giá xứng đáng!

Thiên Thủy Ngân bước tới một bước, nhìn chằm chằm vào thanh thiết thương trong tay Mạnh Hạo rồi lên tiếng hỏi

Thanh thiết thương nằm trong tay Mạnh Hạo nên hắn không có cách nào tra xét rõ ràng

Tu vi của hắn còn chưa đạt tới Trúc Cơ, không có linh thức nên không thể nhìn ra hư thực

Chuyện này

, Mạnh Hạo hơi chần chừ nói

Mạnh huynh! Thanh thiết thương này quả thực rất quan trọng với chúng ta, kính xin Mạnh huynh thành toàn cho

Hai mắt Lữ Tống lóe sáng

Hắn biết trước tiên phải được Mạnh Hạo đồng ý trao đổi, sau đó mới có thể tranh đoạt với Thiên Thủy Ngân lúc này cũng đã tiến lên trước, bình tĩnh nói với Mạnh Hạo

Tống lão quái vốn là người tâm ngoan thủ lạt

Mạnh huynh đã lấy đi không ít bảo vật trên ngọn núi mà lão ấy rất yêu mến

Nếu không có Ngô trưởng lão của Tử Vận tông ta nói đỡ cho mấy câu, Mạnh huynh có thể đã gặp phải nguy hiểm rất lớn

Thiên Thủy Ngân nói xong lại bước thêm một bước về phía trước, khí thế như muốn dọa người, trong lời nói ẩn chứa uy hiếp không che giấu

Đồng thời, đám đệ tử của Tử Vận tông đứng xung quanh lúc này đã tản ra xung quanh như muốn bao vây Mạnh Hạo vào giữa, trong mắt người nào cũng lóe lên tinh mang, ý đồ nhất định phải có được thanh thiết thương mới thôi

Cây thương này chỉ là một vật bình thường mà thôi

Mạnh Hạo cầm thanh thiết thương trong tay, nhìn đám người đứng quanh rồi nhìn hai người Thiên Thủy Ngân và Lữ Tống rồi chậm rãi nói

Mạnh huynh chớ nói đùa như vậy, tại hạ chắc chắn là không nhìn nhầm

Ngày đó trên ngọn núi kia, Mạnh huynh đúng là đã cầm cây thương này

Trên thân thương có một chỗ lõm vào, chính tại hạ đã nhìn thấy

Lữ Tống cười ha hả, ánh mắt đảo qua nhìn thanh thương như khẳng định lời mình nói

Mạnh Hạo khẽ giật mình, không nghĩ người này lại làm việc cẩn thận như vậy

Bản thân hắn là chủ mà còn không để ý trên thân thương có dấu vết gì hay không

Hắn đảo mắt nhìn qua thì quả nhiên có một vệt lõm thật

Biểu hiện của hắn không thoát khỏi ánh nhìn của Lữ Tống làm hắn càng thêm khẳng định chắc chắn là thật

Hắn cười cười, ánh mắt lộ ra một tia lạnh lẽo

Tuy nói không thể giết người, nhưng hắn còn nhiều thủ đoạn có thể thi triển ra

Thanh thương này dù là vật bình thường chúng ta cũng muốn mua

Việc này Mạnh huynh không cần phải phủ nhận nữa

Mong Mạnh huynh đừng làm khó chúng ta nữa, nếu không, dù Mạnh huynh có chí bảo trong tay, Tử Vận tông chúng ta cũng là một trong năm đại tông môn ở Nam Vực, thế lực to lớn vượt ra ngoài suy nghĩ của các hạ

Huống hồ, không phải chúng ta muốn thanh thương này, mà chính là Ngô trưởng lão muốn

Thiên Thủy Ngân lên tiếng, trong lời nói đã nhiều hơn một phần lãnh ý

Sự việc biến chuyển làm đám tu sĩ nước Triệu nhìn nhau, sau đó cùng im lặng

Ánh mắt nhìn Mạnh Hạo đã có thêm mấy tia trào phúng

Đặc biệt là Tôn Hoa

Hắn mỉm cười nhìn sự việc phát sinh trước mắt, thầm nghĩ để đám người này thăm dò trước cũng tốt, bản thân hắn có thể đứng sau làm ngư ông đắc lợi

Trong mắt hắn, dù Mạnh Hạo có chí bảo trong tay cũng chưa chắc đã dám đắc tội với mấy tên đệ tử Tử Vận tông này

Nếu Mạnh mỗ không nguyện ý đổi, các ngươi sẽ cướp đoạt sao

Vẻ mặt Mạnh Hạo thay đổi, ánh mắt cũng nhiều thêm một tia lạnh lẽo

Tông môn chúng ta tất nhiên sẽ không cướp đoạt chí bảo của ngươi, nhưng ngươi phải hiểu, ngươi đắc tội với chúng ta sẽ chẳng có gì tốt

Huống hồ, nếu chúng ta thật muốn ra tay cướp đoạt cũng không cần phải động tay chân làm gì

Lữ Tống cười lớn, quay mặt nhìn đám đệ tử nước Triệu, khẽ gật đầu, động tác của hắn ngay lập tức làm cho đám đệ tử của nước Triệu hưng phấn hẳn lên

Mạnh huynh, Thiên mỗ thấy khí phách của ngươi ở trên bảo sơn nên cũng không muốn quanh co lòng vòng

Hôm nay, ngươi phải bán thanh thiết thương này, không muốn cũng phải bán!

Thiên Thủy Ngân lạnh giọng, ánh mắt sắc lạnh nhìn Mạnh Hạo, quả quyết nói

Mạnh Hạo thầm nhủ trong lòng, đám người này đã muốn tìm khổ, hắn đương nhiên sẽ không làm bộ từ bi nhưng lại làm ra bộ đang cân nhắc rất khó khăn, đồng thời bước lui về sau mấy bước, sắc mặt âm trầm

Một lúc lâu sau, hắn mới cắn răng, ngẩng đầu lên, hai tròng mắt vằn lên từng đường tơ máu

Hay cho Tử Vận tông các ngươi, nếu các ngươi đã nhất định phải mua được nó, vậy hãy ra giá đi

Mạnh Hạo phất tay áo, mang thanh thiết thương cắm thẳng xuống mặt đất, sắc mặt càng trở nên âm trầm, lộ ra bộ dạng đau lòng không cam

chịu

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: - 90: Mạnh Huynh, Ngươi Không Muốn Cũng Phải Đổi !

Chương 89-90: Mạnh Huynh, Ngươi Không Đổi Cũng Phải Đổi!

Mạnh Hạo vừa dứt lời, bốn phía không gian liền trở nên yên tĩnh, mọi ánh mắt đều đổ dồn về thanh thiết thương được cắm trên mặt đất

Thiên Thủy Ngân cất giọng cười lớn, ôm quyền hướng về phía Mạnh Hạo

Mạnh huynh đã nghĩ được như thế, Thiên mỗ tất sẽ không để cho Mạnh huynh chịu thiệt

Ta có năm trăm linh thạch ở đây

Nói xong, hắn lấy từ trong ngực ra một túi trữ vật, khẽ đảo bàn tay, trên mặt đất hiện ra một đống lớn linh thạch tỏa ra hào quang lóng lánh

Đống linh thạch ngay lập tức thu hút sự chú ý của đám tu sĩ nước Triệu

Vẻ mặt cả đám có chút hả hê tuy không nói thành lời

Năm trăm linh thạch tuy không ít, nhưng muốn mua được chí bảo kia thì còn xa mới đủ

Không chỉ bọn hắn, ngay cả Mạnh Hạo cũng nhíu mày, nhưng suy nghĩ của hắn lại khác đám tu sĩ nước Triệu kia

Thanh thiết thương trong tay hắn chỉ đáng giá mấy lượng bạc, có thể đổi lấy năm trăm linh thạch đã là một món lời lớn rồi

Thật buồn cười! Ngươi lấn áp Mạnh huynh quá đáng, chỉ muốn bỏ ra năm trăm linh thạch để mua thôi sao? Lữ mỗ nguyện bỏ ra một ngàn năm trăm linh thạch!

Lữ Tống hất tay áo, lấy ra một túi trữ vật

Hắn khẽ đảo tay, trên mặt đất hiện ra một đống linh thạch cao hơn chỗ linh thạch của Thiên Thủy Ngân nhiều, tinh mang tỏa ra bốn phía làm mọi người có mặt không nhịn được, ánh mắt đều sáng lên

Đám đệ tử nước Triệu rung động

Một ngàn năm trăm linh thạch là số lượng linh thạch bọn họ khó mà có được dù đều là đệ tử của các đại tông môn

Hai mắt Tôn Hoa mở lớn, hô hấp dồn dập

Chu Khải đứng sau hắn cũng sửng sốt, sự kính nể dành cho Mạnh Hạo càng tăng lên, đồng thời cũng hối hận hơn vì lúc trước không sớm tạo thiện cảm với đối phương

Hắn thầm nghĩ trong lòng, Mạnh Hạo nhất định sẽ trao đổi

Khẩu khí của Lữ sư đệ thật lớn đó

Thiên Thủy Ngân lạnh lùng nhìn Lữ Tống

Hôm nay hắn nhất định phải đoạt được chí bảo này vì nó chính là vật mang lại tư cách tiến vào hàng ngũ đệ tử nội tông, hắn tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha

Lữ Tống hiện đang là đối thủ trực tiếp của hắn, hai người không cách nào bắt tay để hạ giá mua xuống

Tất cả các ngươi đều lấy linh thạch ra cho ta, sau này về tông môn ta sẽ trả lại

Thiên Thủy Ngân quay đầu nhìn mấy tên đệ tử đồng môn còn lại nói

Đám người này không chần chừ lấy hết túi trữ vật ra đổ trên nền đất

Tổng cộng ở đây có hai ngàn một trăm khối linh thạch

Mạnh huynh, đây đã là toàn bộ linh thạch của Thiên mỗ

Thiên Thủy Ngân không tiếc hết thảy, lạnh lùng nói với Mạnh Hạo, đồng thời đưa ánh mắt sắc bén nhìn Lữ Tống

Lữ Tống biến sắc

Một ngàn năm trăm linh thạch kia cũng là hắn mượn thêm của mấy sư đệ mới gom đủ, bây giờ đối phương xuất ra nhiều linh thạch như vậy, hắn lại nhìn thấy vẻ chần chừ của Mạnh Hạo liền vội vàng vỗ vào túi trữ vật bên người

Mạnh huynh, linh thạch Lữ mỗ không còn hơn nữa, nhưng Lữ mỗ còn có đan dược

Vừa nói, trong tay hắn xuất hiện một bình thuốc

Trong này có ba viên Thiên Thủy đan, rất thích hợp cho tu sĩ có tu vi Ngưng Khí dưới tầng thứ tám phục dụng

Mấy viên đan dược này được luyện chế ở đan phòng tốt nhất trong Tử Vận tông ta, mỗi viên có giá tới năm trăm linh thạch

Lữ Tống vừa dứt lời, đám đệ tử nước Triệu liền xôn xao, trong mắt tràn đầy lửa nóng

Trong đám người này có người biết về đan dược này vội vàng nói cho mọi người

Hô hấp của Tôn Hoa càng trở nên dồn dập hơn

Hắn đã từng nghe trưởng bối trong tông môn nhắc tới đan dược Thiên Thủy đan này

Nó chính là một trong ba loại đan dược tốt nhất cho tu sĩ có tu vi dưới Ngưng Khí tầng thứ tám

Ngay cả ở trong Tử Vận tông, chỉ có tu sĩ, đệ tử ngoại tông lập được nhiều công lao mới được ban thưởng

Thiên Thủy Ngân nhíu mày, nhìn chằm chằm Lữ Tống một lúc mới cắn răng, vỗ lên túi trữ vật, sau đó lấy ra một bình thuốc

Thiên mỗ không có Thiên Thủy đan, nhưng ta xem Mạnh huynh đã đạt tới tu vi Ngưng Khí tầng thứ bảy, ta có năm viên Địa Linh đan ở đây, năm đó lập được nhiều công lao nên được tông môn ban thưởng, để dùng cho tu sĩ tầng thứ bảy là thích hợp nhất

Thiên Thủy Ngân quả quyết

Địa Linh đan sao? Lữ mỗ cũng có

Lữ Tống cười lạnh, quay đầu nhìn mấy đệ tử đứng sau lưng mình

Đám đệ tử này chỉ biết cắn răng, sau đó lấy từ trong túi trữ vật ra tất cả mười viên Địa Linh đan, ánh mắt nhìn về phía mấy người Thiên Thủy

Ngân đã đỏ lên

Thiên huynh, ngươi xem

Mạnh Hạo không biết xấu hổ, nhẹ bảo

Thiên Thủy Ngân biến sắc

Mọi người có mặt đều nhận ra, vật phẩm của hắn hiện tại không giá trị bằng của Lữ Tống, mà chuyện tấn thăng đệ tử nội tông lại quá quan trọng với hắn

Lữ sư đệ, hôm nay nhất định muốn tranh đoạt cùng Thiên mỗ phải không? Được lắm!

Trong mắt Thiên Thủy Ngân hiện lên một tia tàn khốc

Hắn nhắc tay, từ túi trữ vật bay ra một cái đinh màu đen tỏa ánh sáng lóng lánh

Toàn thân cái đinh có màu đen, tỏa ra khí thế sắc bén khác thường

Mạnh huynh, pháp bảo này tên là Đoạt Minh đinh mà tông môn ban cho Thiên mỗ

Nó là vật âm hàn, một khi đả thương người thì có thể làm cho miệng vết thương đóng băng lại, hàn khí theo đó xâm nhập vào trong cơ thể

Cố nén đau lòng, Thiên Thủy Ngân giải thích với Mạnh Hạo

Cái đinh này vừa hiện ra, đám đệ tử đồng môn phía sau hắn liền lộ ra thần sắc hâm mộ vô cùng

Lữ Tống cũng biến sắc mặt, hắn không nghĩ Thiên Thủy Ngân lại dám

lấy ra pháp bảo này

Hai mắt Mạnh Hạo trợn tròn, trái tim trong lồng ngực không ngừng phập phồng

Không chỉ có hắn, đám đệ tử nước Triệu cũng kinh hãi không kém

Đây là Đoạt Minh đinh của Tử Vận tông, ta nghe trưởng bối trong tông nói nó là bảo vật thuộc về Tử Vận tông, nghe nói chỉ có một trăm linh tám cây, mỗi cây đều có uy lực kinh người

Tôn Hoa thấy miệng lưỡi đắng ngắt, nhìn chòng chọc vào cái đinh, hận không thể thay thế Mạnh Hạo để đổi lấy pháp bảo ấy

Vẻ mặt Lữ Tống liên tục thay đổi

Hắn cắn mạnh răng

Danh ngạch trở thành đệ tử nội tông chỉ có một, nếu hắn lui bước là sẽ mất đi cơ hội này

Hắn cố nén, vỗ vào túi trữ vật lấy ra một thứ

Đó là một cái quạt lông, do mười sáu cái lông chim tạo thành, tỏa ra ánh sáng lộng lẫy đủ mọi màu sắc

Chiếc quạt vừa xuất hiện đã tán phát ra từng đợt uy linh khiến người ta lóa mắt

Mạnh huynh, vật này là trọng bảo của Lữ mỗ, tên là Thiên Hà phiến

Không cần luyện chế cũng có thể điều khiến nó, tùy tâm biến hóa lớn nhỏ, vừa có thể chở người phi hành, vừa có thể xuất ra từng cái lông chim để tấn công địch nhân, lại có thể che trước người làm lá chắn

Nó là vật vừa có thể tấn công vừa có thể phòng thủ, tuy không phải là chí bảo trong tông môn nhưng cũng do Lữ mỗ gặp cơ duyên mà có được

Hôm nay nguyện lấy ra để trao đổi với đạo hữu

Sắc mặt Lữ Tống cực kỳ khó coi, trong lòng hắn đang rỉ máu

Để tranh đoạt danh ngạch trở thành đệ tử nội tông với Thiên Thủy Ngân, hắn nguyện trả giá

Thiên Thủy Ngân nhìn thấy cây quạt liền biến sắc, lui về sau hai bước, trong mắt đã ánh lên không ít tơ máu

Hắn biết vật này là trọng bảo của đối phương, bây giờ xuất ra chứng tỏ đối phương đã thực sự liều mạng tranh đoạt với hắn

Cùng lúc đó, thần sắc đám đệ tử nước Triệu càng rung động hơn

Uy áp phát ra từ cây quạt làm bọn họ chấn kinh, trong lòng sợ hãi không thôi

Thân thể Tôn Hoa thêm một lần rung động mạnh, khẽ run lên nhè nhẹ, cảm giác ghen ghét trào dâng lên tận cổ họng

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cảm giác mừng rỡ trong lòng đã có thêm một tia thấp thỏm

Hắn có cảm giác mình không chỉ đắc tội với Tống lão quái, mà bây giờ xem ra đã đắc tội với cả đám đệ tử Tử Vận tông này rồi

Nghĩ như vậy, sau lưng hắn đổ mồ hôi lạnh, cục diện này khiến hắn không muốn đổi cũng phải đổi rồi

Đám người đứng quanh thấy hắn cau mày lại cảm giác số bảo vật này còn chưa đủ để đổi lấy chí bảo

Mạnh huynh, ở đây ta còn một viên Trùng Thai đan dùng cho tu sĩ có tu vi tầng thứ chín cực kỳ trân quý

Một viên đan dược này có thể khiến cho tất cả tu sĩ Ngưng Khí tầng thứ chín phải động lòng, tuy chưa thể so với Trúc Cơ đan nhưng giá trị cũng rất cao

Thiên Thủy Ngân không chần chừ nữa mà dứt khoát lấy một cái bình chứa viên đan dược kia, ánh mắt nhìn chòng chọc về phía Lữ Tống

Thanh thiết thương này

Trong lòng Mạnh Hạo rất phức tạp, hắn đang muốn mở miệng thì Lữ Tống đứng bên ngửa mặt lên trời cười lớn, tay phải nâng lên, móc từ trong ngực ra một cái túi gấm

Hắn đảo tay, từ trong đó rơi ra một viên đan dược tròn vo màu đen, không hề tản mát linh khí ra ngoài

Nhìn bộ dáng của Lữ Tống thì có thể đoán được đan dược này chắc chắn là bảo vật vô cùng trân quý đối với hắn

Mạnh huynh, viên đan dược này không thể nuốt mà là một pháp đan vô cùng quý hiếm, sau khi bóp nát sẽ hiện ra một con bò cạp đen ẩn chứa kịch độc, có thể làm trọng thương mọi tu sĩ có tu vi Ngưng Khí tầng thứ chín trở xuống, còn có khả năng lấy mạng đối phương

Đây là gia tộc Lữ mỗ ban cho, hôm nay cũng nguyện đưa ra để trao đổi với ngươi

Hai mắt Lữ Tống đỏ ngầu, hắn không nhìn Mạnh Hạo mà quay sang

nhìn Thiên Thủy Ngân, quyết phân thắng thua với đối phương

Sắc mặt Thiên Thủy Ngân biến hóa kịch liệt, tinh mang lập lòe trong mắt

Từ trong đó hiện ra một tia sát ý nhưng rất nhanh được thu lại

Hắn chậm rãi lên tiếng

Không bằng chúng ta cùng mang bảo vật này tới chỗ Ngô trưởng lão để cho trưởng lão định đoạt

Lữ Tống trầm mặc, hắn cũng không nguyện ý ra tay ở chỗ này trước ánh mắt của nhiều người

Hắn gật đầu nhưng trong lòng vô cùng đau xót

Thấy vậy, Thiên Thủy Ngân mới yên tâm, cũng không hỏi Mạnh Hạo mà hai người cùng bước nhanh tới thanh thiết thương, đồng thời mỗi người đều cảnh giác đối phương, sau đó bay nhanh đến cửa thành

Đám đệ tử còn lại của Tử Vận tông cũng nhanh chóng bay theo, trong chốc lát đã khuất dạng

Nhìn phương hướng thì đúng là bọn họ đang tiến về ngọn núi nọ

Tim Mạnh Hạo đập rộn ràng

Hắn không chần chừ chút nào, vung tay lên thu toàn bộ bảo vật, đan dược và linh thạch vào túi trữ vật rồi quay người, dùng tốc độ nhanh nhất bay đi trước ánh mắt bỏng cháy của đám đệ tử nước Triệu, nhất là Tôn Hoa, đang muốn thi triển thân pháp đuổi theo thì hắn đã thấy Mạnh Hạo là ra tấm bảo phiến, tốc độ đột nhiên bạo tăng

Cùng lúc đó, ở trong Bách Trân các, nam tử trung tuổi ngồi trên lò đan

dược mở mắt, nhìn theo hướng Mạnh Hạo đang bỏ đi

Đám đệ tử của Tử Vận tông này thực là ngu dốt

Dù không đạt tới Trúc Cơ, không thể nhìn ra mánh khóe trong chuyện này thì vẫn chỉ là một lũ phế vật mà thôi

Hắn lạnh nhạt mở miệng

Âm thanh lọt vào tai mấy nữ nhân đang theo dõi làm bọn họ xôn xao quay lại, thần sắc vô cùng khó hiểu nhìn nam tử trung tuổi

Đó chỉ là một thanh thiết thương bình thường mà thôi, tên tiểu bối Mạnh Hạo kia cũng đã nói, nó chỉ là vật phàm

Nam tử này nói xong, hai mắt lại nhắm nghiền như cũ

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: - 92: Sao Phải Khổ Vậy

Chương 91-92: Ta Có Tội Gì, Sao Lại Khổ Như Vậy Chứ!

Trong lòng Mạnh Hạo không yên, hắn dùng toàn bộ linh lực để bỏ chạy, không dám dừng lại vì sợ sẽ gặp phải kiếp nạn mà hắn không chống đỡ được

Lúc trước đắc tội với Tống lão quái, giờ còn đắc tội với cả Tử Vận tông nhưng bọn họ cũng không thể oán trách ta được

Là bọn họ bắt ta phải đổi!

Mạnh Hạo thở dài, tuy cảm thấy có lỗi nhưng tình hình lúc đó hắn không thể làm khác

Hiện giờ hắn chỉ muốn chạy thật nhanh, kéo dãn khoảng cách đối với sơn mạch ấy ra

Ta phải tìm một nơi ẩn nấp, nếu bị đuổi kịp thì thật nguy hiểm

Mạnh Hạo nhíu mày nghĩ, bảo phiến đã không còn giúp hắn chạy trốn được nữa

Hắn rơi xuống mặt đất, thu hồi bảo phiến sau đó chạy nhanh về phía trước: Không biết khi nào ta mới đạt tới Trúc Cơ, mới có thể chính thức phi hành trên trời đây!

Hai ngày trôi qua

Suốt hai ngày này, Mạnh Hạo không dám dừng lại nghỉ ngơi

Cùng lúc ấy, bên trong sơn mạch, tại tòa bảo sơn trên đỉnh núi

Ngô Đinh Thu đang nở nụ cười cầm lấy quân cờ, sau đó trầm tư nửa canh giờ mới từ từ hạ tay xuống

Đối diện với hắn, sắc mặt Tống lão quái càng sa sầm, tái nhợt, ánh mắt nhìn chòng chọc lên người hắn

Lão hừ lạnh, sau đó đặt nhanh một quân cờ xuống

Tu vi của ngươi không bình thường, tâm cảnh cũng vậy mới phải, tu sĩ chúng ta ngưng thần, dù núi có sập sắc mặt cũng phải không thay đổi mới đúng

Lão nhìn lại mình xem, chỉ bị tiểu bối lấy đi ít tạp vật mà đã mất tập trung tới vậy?

Ngô Đinh Thu vuốt vuốt chòm râu, làm ra bộ dáng thảnh thơi nói với Tống lão quái

Nếu đổi lại là ngươi, ngươi cũng vậy mà thôi

Tống lão quái tức giận đáp

Ta tất nhiên sẽ không như thế

Nếu đổi lại là Ngô mỗ ta, ta sẽ chỉ tán thưởng mà không tức giận

Tử Vận tông ta là nơi tu tâm dưỡng tính, sao có thể vì chút chuyện cỏn con mà tức giận? Tống lão quái, ta không phải muốn chê bai ngươi, nhưng ở điểm này, ngươi nên học Tử Vận tông chúng ta mới phải

Ngô Đinh Thu cười lớn, đắc ý nhìn Tống lão quái

Được rồi, đợi khi xong ván cờ này, ta sẽ mời ngươi cùng về Tử Vận tông, sau đó lấy Dưỡng Khí quyển ra cho ngươi xem, để ngươi hiểu thế nào là định khí ngưng thần

Ngô Đinh Thu càng cười lớn, bộ dạng đắc ý vô cùng

Tống lão quái chỉ hừ lạnh mà không nói, sau đó nhíu mày nhìn về nơi xa

Từ trong rừng xuất hiện hai bóng người đang cùng chạy tới nơi này

Hai người này chính là Thiên Thủy Ngân và Lữ Tống

Hai người cùng cầm thanh thiết thương, chạy thẳng tới đỉnh núi, đằng sau là đám đệ tử còn lại của Tử Vận tông

Bái kiến Ngô trưởng lão! Đệ tử tuân theo lời dạy, đã đổi được thanh chí bảo này về

Đệ tử bái kiến Ngô trưởng lão! Đệ tử may mắn không làm nhục sứ mệnh, cuối cùng cũng mang được thanh thiết thương này về

Cả Thiên Thủy Ngân và Lữ Tống cùng đồng thanh mở miệng

Sắc mặt Tống lão quái càng âm trầm, bên cạnh là tiếng cười quanh quẩn của Ngô Đinh Thu

Tốt lắm! Hai người các ngươi làm rất tốt

Ta sẽ tấn chức cho các ngươi trở thành đệ tử nội tông, tuy nhiên, các ngươi không làm khó vị tiểu hữu kia chứ?

Ngô Đinh Thu mở miệng hỏi

Hồi bẩm Ngô trưởng lão, hai chúng ta chỉ lấy vật đổi vật, không làm khó hắn

Thiên Thủy Ngân vội nói

Lữ Tống đứng cạnh cũng trở nên kích động, tranh thủ thời gian gật đầu

Tống lão quái, lại đây xem

Chúng ta cùng giám định và thưởng thức thanh thần thương này

Ngô Đinh Thu cười to, tay áo phất lên, thanh thiết thương liền bay tới rơi vào tay hắn

Vừa chạm vào thanh thiết thương, sắc mặt hắn liền biến đổi, hai mắt lóe ra tinh mang

Hắn cẩn thận nhìn lại

Sắc mặt Tống lão quái đang âm trầm, sau khi quan sát thanh thiết thương thì mở lớn, lộ ra hào quang, khóe miệng nhếch lên tạo thành nụ cười ẩn ý

Sắc mặt Ngô Đinh Thu ngày càng khó coi

Thanh thiết thương trong tay hắn nhìn thế nào cũng chỉ là một thanh sắt bình thường

Hắn không cam lòng, hướng thanh thiết thương về con yêu thú gần nhất nhưng không hề có phản ứng nào

Ngô Đinh Thu chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Thủy Ngân và Lữ Tống

Hai người này kích động, nhìn thấy ánh mắt của Ngô Đinh Thu thì run rẩy toàn thân, vẻ mặt khó hiểu

Thanh thiết thương này, các ngươi dùng cái gì để đổi lấy?

Ngô đình Thu hỏi

Đệ tử dùng hai ngàn một trăm khối linh thạch, bảy viên Địa Linh đan, một quả Đoạt Minh đinh, còn có một viên Trùng Thai đan

Thiên Thủy Ngân vội đáp

Sắc mặt Ngô Đinh Thu bắt đầu trầm xuống

Đệ tử cũng dùng một ngàn năm trăm khối linh thạch, ba viên Thiên Linh đan, một tấm bảo phiến, còn có một miếng pháp đan

Lữ Tống tiếp lời

Tiếng cười của Tống lão quái quanh quẩn không dứt, như muốn mang hết tâm tư phiền muộn mấy ngày nay trút hết ra ngoài

Một đám rác rưởi! Thanh thiết thương này là giả

Ngô Đinh Thu phẫn nộ quát

Hắn thấy hai đệ tử bỏ ra nhiều thứ như vậy để đổi, lại nghe thấy tiếng cười của Tống lão quái thì nỗi tức giận trong lòng càng tăng, hắn gầm lên

Bàn cờ trước mặt nổ tung, không khí vang động như có sấm sét, khuếch tán tới tận chân núi

Hai người Thiên Thủy Ngân và Lữ Tống phun ra hai ngụm máu tươi,

thân thể muốn lộn nhào

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, bị những lời nói của Ngô Đinh Thu làm chấn động

Là giả

?

Ánh mắt hai người mờ mịt, lắp bắp

Âm thanh vang vọng của Ngô Đinh Thu truyền khắp bốn phương tám hướng, quanh quẩn hơn một nửa dãy núi, vang vọng tới cả trong thành Đông Tú

Đám người Tôn Hoa chưa kịp rời đi chấn động tinh thần

Tôn Hoa sửng sốt, sau đó như nghĩ ra điều gì, thần sắc càng sững sờ

Thương đó là giả sao?

Tôn Hoa nhìn mấy đồng môn cũng đang ngạc nhiên hết sức: Lẽ nào là thanh thiết thương kia

Trong Bạch Trân các, Xảo Linh chưa kịp giới thiệu pháp bảo với một vị tu sĩ thì nghe thấy âm thanh vang vọng

Nàng nghĩ tới Mạnh Hạo, thần sắc lộ vẻ cổ quái

Nam tử trung niên khoanh chân ngồi trên lò đan dược dược mở mắt, trong ánh nhìn lộ ra vẻ trào phúng nhưng không nói gì, sau đó nhắm mắt lại

Cách xa sơn mạch, Mạnh Hạo đang bay nhanh, tốc độ lên tới cực hạn

Bên trong dãy núi, tiếng cười của Tống lão quái còn quanh quẩn

Sắc mặt Ngô Đinh Thu cực kỳ khó coi

Hắn là trưởng lão Tử Vận tông, lại bị một tên tiểu tử tu vi Ngưng Khí trêu đùa, tuy không trực tiếp liên quan tới hắn nhưng nếu truyền ra, cũng khiến hắn rất mất mặt

Hắn đang hận không lập tức tìm được Mạnh Hạo, quay người nhìn bộ dáng sợ hãi của hai người Thiên Thủy Ngân và Lữ Tống thì càng chán ghét

Hắn than thầm trong lòng

Đám đệ tử này bình thường đều ở trong tông môn, ít tiếp xúc với ngoại nhân, kinh nghiệm thiếu thốn như vật nuôi hoa cảnh, tâm cơ thật không thể bằng người ngoài được

Hắn cầm thiết thương trong tay vứt sang một bên, đang định dùng thần thức để tìm vị trí của Mạnh Hạo thì Tống lão quái bước ra, chắn trước người hắn, cười đắc ý

Ngô đạo hữu chớ tức giận

Tử Vận tông ngươi không phải giỏi về định khí ngưng thần, tu tâm dưỡng tính sao? Sao lại vì chuyện nhỏ này và tức giận? Ngô lão đệ, không phải ta nói ngươi, ở chỗ này ngươi cũng nên nghiên cứu nhiều hơn Dưỡng Khí quyển của Tử Vận tông đó

Tống lão quái cười ha hả

Lúc trước đối phương không cho lão đi tìm Mạnh Hạo, bây giờ tất nhiên lão cũng không để đối phương được toại nguyện

Ngươi

Sắc mặt Ngô Đinh Thu trầm xuống, khó chịu nhìn Tống lão quái

Hắn không nói lên lời, trong lòng vô cùng khó chịu

Bàn cờ đã bị ngươi hủy rồi, nhưng không thể không đánh cho xong được

Như vậy đi, sao ngươi không mời lão phu tới Tử Vận tông của ngươi? Chúng ta có thể đánh cờ cả tháng với nhau ở đó

Tống lão quái đắc ý nhìn Ngô Đinh Thu, thấy vẻ mặt buồn bực của đối phương thì rất cao hứng

Đám bảo bối của lão bị Mạnh Hạo lấy đi đã không đè nặng tâm trí lão nữa

Có thể làm Ngô Đinh Thu rơi vào tình trạng này mới là việc khiến lão vui vẻ

Ngô Đinh Thu nhìn Tống lão quái thật lâu rồi thở dài

Hắn biết đối phương nhất định sẽ không để mình đuổi theo tên tiểu tử kia

Hắn giậm chân, sau đó cùng Tống lão quái bay vút lên trời

Một đám phế vật, nếu không đuổi kịp thì tất cả đều thất bại trong đợt thí luyện này, trở về tông môn bế quan tu luyện cho ta

Ngô Đinh Thu đã bay lên còn quay đầu lại hô lớn

Đám người Thiên Thủy Ngân, Lữ Tống và các đồng môn khác run rẩy, sắc mặt trắng bệch

Tên Mạnh Hạo chết tiệt! Lão tử nhớ kỹ tên ngươi rồi, đồ vô sỉ!

Lữ Tống cúi đầu nhăn nhó, nghiến răng nghiến lợi

Trong đầu hắn hiện lại hình ảnh xấu hổ, ngượng ngập của Mạnh Hạo làm hắn muốn phát hỏa

Hắn chưa từng thấy người nào vô sỉ như vậy

Rõ là bán cây thương giả, lại làm bộ như mình hoàn toàn vô tội

Bản thân hắn bỏ ra giá lớn như vậy để đổi ấy cây thiết thương, lại thất bại trong cuộc thí luyện của tông môn này, Lữ Tống như muốn phát điên

Thật quá vô sỉ, hèn hạ! Mạnh Hạo, đừng để ta gặp lại ngươi, nếu không nhất định sẽ chém ngươi thành muôn mảnh!

Thiên Thủy Ngân cầm thanh thiết thương lên, lòng đau như cắt

Cơ hội trở thành đệ tử nội tông đã mất, hắn còn mất rất nhiều đan dược, pháp bảo

Càng nghĩ, hắn càng căm hận Mạnh Hạo

Hai người Thiên Thủy Ngân và Lữ Tống cùng nhìn nhau, từ ánh mắt đều nhìn thấu tâm tình hiện tại của đối phương

Thanh thiết thương này sẽ được mang về đặt ở tông môn, nhắc nhở chúng ta không được quên chuyện hôm nay, càng không quên tên tiểu tử Mạnh Hạo đáng chết kia!

Hai người nổi lên sát ý, nhưng thí luyện của bọn họ đã chấm dứt, phải trở về tông môn, không có thời gian truy tìm Mạnh Hạo thêm nữa

Tuy vậy, sát ý và nỗi hận trong lòng khó mà tan biến

Lúc này, Mạnh Hạo vẫn còn đang sợ hãi

Chính hắn biết mình đã mắc oán mà bản thân lại oan uổng, chỉ biết thở dài liên tục, tốc độ di chuyển không vì thế mà chậm lại

Hắn bỏ chạy liên tục bảy ngày mới tìm được một huyệt động

Hắn dừng lại khoanh chân ngồi đả tọa trong đó

Sao ta lại khổ như vậy chứ

Mạnh Họ thở ra một hơi dài

Mấy ngày chạy trốn vừa rồi khiến hắn rất mệt mỏi

Tới sáng ngày thứ hai, hắn mới mở mắt, sau đó lại tiếp tục bỏ chạy

Suốt nửa tháng vừa rồi, hắn không dám xuất hiện trước mặt người nào, chỉ tìm nơi sơn cốc hoang dã ẩn thân

Cho tới lúc cảm thấy đã an toàn, hắn mới dùng phi kiếm đào một động phủ, sau đó an tĩnh ngồi xuống bế quan

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: - 94: Nơi Đây Không Phải Thế Giới Của Nó

Chương 93-94: Nơi Này Không Phải Thế Giới Của Nó

Hai tháng trôi qua

Một ngày, Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa trong động phủ, đột nhiên vang lên tiếng nổ vang bốn phía

Dã thú trong núi bỏ chạy tán loạn, một khối đá lớn bị sụp đổ xuống, đá vụn văng khắp nơi

Mạnh Hạo theo đó bước ra ngoài động phủ

Hắn mặc trên người một bộ trường sam như văn sĩ, mái tóc dài tung bay, ánh mắt như có điện

Từ thân thể hắn tản ra một khí thế khó tả, ẩn hiện như có hương khí

Khuôn mặt hắn mừng rỡ, đứng ở cửa động cười lớn một lúc lâu, tiếng cười quanh quẩn bốn phía làm đám dã thú lại càng tránh xa

Hơn hai tháng qua hắn bế quan ở chỗ này, không để ý tới thời gian, lượng linh thạch hắn dùng đã lên tới cả vạn, đan dược cũng rất nhiều

Hắn muốn mình trở nên mạnh mẽ, làm cho những người có thể uy hiếp tới hắn ngày một ít đi

Ta chỉ muốn trở thành cường giả, chỉ vậy thôi!

Mạnh Hạo hít vào một ngụm khí lớn, ánh mắt kiên định thầm nhủ

Hắn xuất thân thư sinh, theo học nho giáo nhưng thời gian trôi qua, tâm cảnh của hắn đã biến đổi không hoàn toàn giống như trước kia nữa

Trải qua bao khó khăn từ lúc thi rớt, gia nhập Kháo Sơn tông, đối mặt với Vương Đằng Phi,

hắn vẫn đứng vững

Bây giờ hắn đã có sự chờ mong đối với tương lai của mình

Mọi chuyện tất phải dựa vào chính mình, tự bản thân không ngừng cố gắng, không cam lòng cúi đầu

Mạnh Hạo ngẩng đầu

Hắn nhớ tới Kháo Sơn tông, nhớ tới những cường giả của nước Triệu, những người chỉ tùy ý vung tay là có thể diệt sát mình, lại nhớ tới Vương Đằng Phi, tới ánh mắt người trung niên đứng bên cạnh hắn

Cha mẹ ta đã mất tích từ nhỏ, nếu không kiên trì cố gắng đã không thể sống tới bây giờ

Ở Kháo Sơn tông, nếu không cố gắng, ta cũng không thể trở thành đệ tử nội tông

Kiên trì cố gắng chính là con đường hướng tới tương lai của ta

Mạnh Hạo thở dài, tay phải nâng ống tay áo, từ đó có một đạo hắc quang bay ra, hóa thành một cái đinh

Cái đinh vừa xuất hiện đã tỏa sáng, hướng thẳng tới dãy núi ở xa xa

Uỳnh! Đất đá từ trên dãy núi đổ xuống ầm ầm, kéo theo cả hàn băng làm mặt đất ngàn ngập hàn khí

Mạnh Hạo thấy thỏa mãn, tay phải khẽ vung, cây đinh màu đen lại bay về trong lòng bàn tay hắn

Xung quanh cây đinh có ngũ quang lượn lờ

Sau đó hắn phất tay, cây quạt tạo thành từ mười sáu cái lông chim bay ra, sau đó phân tán

Mười sáu đạo ánh sáng bay qua bay lại như những thanh phi kiếm, mang theo kiếm ý lăng lệ

Theo hành động của tay Mạnh Hạo, mười sáu chiếc lông này bay về xung quanh thân thể hắn, tốc độ cực nhanh, không tạo ra một khe hở nào

Một lát sau, mười sáu cái lông chim này lại hóa thành cây quạt rơi vào trong tay Mạnh Hạo

Tiếc là ta không có đủ linh thạch! Mảnh gương đồng kia tiêu tốn quá nhiều, để phục chế một viên Địa Linh đan đã tốn mất một trăm khối linh thạch, muốn phục chế một viên Thiên Linh đan lại cần tới năm trăm khối linh thạch

số lượng như vậy thật quá lớn!

Mạnh Hạo nghĩ tới đã thấy hoảng sợ, nhíu mày, linh thạch trên người hắn không còn nhiều

Trong hai tháng vừa rồi, để đột phá từ Ngưng Khí tầng thứ bảy lên tầng thứ tám, hắn đã tiêu tốn mất hơn tám mươi viên Địa Linh đan, gần như ngày nào cũng nuốt vào từ một đến hai viên

Sau này, việc tu hành sẽ cần nhiều linh lực hơn

, Mạnh Hạo thì thầm, nhìn thoáng qua túi trữ vật bên người

Hiện giờ trong đó còn lại năm viên Thiên Linh đan

Lúc trước hắn đã thử nuốt vào một viên, hắn dự tính để tiến vào Ngưng Khí tầng thứ chín, ít nhất cũng cần phải có một trăm năm mươi viên mới được

Ngoài trừ cần nhiều linh lực hơn, dường như thân thể ta đang dần bài xích đối với đan dược rồi sao?

Mạnh Hào chần chừ nghĩ, nhưng không có cách nào khẳng định

Dựa theo tính toán của hắn, nếu không có Thiên Linh đan, những đan dược khác dù có nhiều hơn cũng vô dụng

Một trăm năm mươi viên Thiên Linh đan, tương đương với hơn bảy vạn linh thạch! Nếu không dùng đan dược, với tư chất tầm thường của ta, chỉ sợ sẽ tiêu tốn mất không biết bao nhiêu thời gian

Mạnh Hạo than thở

Trong túi trữ vật của hắn còn ba khối lớn linh thạch, hắn không dám mang ra dùng

Sau một thời gian dài tu hành, hắn phát hiện ra việc năm đó mình phục chế thanh phi kiếm bằng gỗ thật quá lãng phí

Khối linh thạch lớn này rất không tầm thường, nếu không cũng không thể phục chế Trảm ngọc huyết tinh được

Không phải việc bất đắc dĩ, nhất định không thể dùng tới mấy khối linh

thạch này, có thể về sau sẽ có tác dụng lớn hơn

Mạnh Hạo hạ quyết tâm, sau đó thân thể hóa thành một đạo hồng quang, bảo phiến dưới chân lượn lờ, bay về hướng xa

Hắn suy nghĩ, sau đó linh lực trong cơ thể biến đổi, hào quang bao quanh bảo phiến dưới chân liền tiêu tán, sau đó hắn mới yên tâm phóng vút đi

Qua mấy tháng rồi, đám đệ tử Tử Vận tông đó cũng nên rời đi mới phải

Mạnh Hạo cẩn thận suy xét

Hắn đưa mắt nhìn về nơi xa, sau một hồi tính toán, đồ rằng nơi hắn đang xuất hiện đã gần đô thành nước Triệu

Đó là nơi gần với Đông Thổ Đại Đường, nơi mà hắn vẫn luôn mơ ước được đi đến

Hồi tưởng lại khoảng thời gian ba năm miệt mài kinh sử rồi thi rớt, hiện giờ hắn đã không còn là một thư sinh nữa, mà trở thành tu sĩ

Mọi việc biến đổi thật không ngờ

Sắp tới gần đô thành nước Triệu, Mạnh Hạo đi trên quan đạo, tóc dài buộc cao, trường bào bên ngoài làm hắn không khác gì văn sĩ bình thường, chỉ có thân thể trở nên thon dài hơn, làn da ngăm ngăm, khí chất hoạt bát hơn nhiều

Theo bước chân hắn, từng bông tuyết bay bay

Mặt đất như được bao phủ bởi một tầng tuyết trắng

Không gian xung quanh yên tĩnh

Càng gần tới đô thành, xe ngực xuất hiện càng nhiều

Mạnh Hạo đang đi trên đường, từ sau lưng hắn xuất hiện một cỗ xe chạy với tốc độ rất nhanh như sắp bỏ lỡ điều gì đó

Lúc đi ngang qua người Mạnh Hạo, màn che bị gió thổi tung lên làm lộ ra ở bên trong có một thư sinh đang chăm chú đọc sách

Mạnh Hạo liếc nhìn người thư sinh, ánh mắt bình tĩnh như đang nhìn bản thân mình mấy năm trước

Hắn thở nhẹ, muốn bước đi tiếp thì chiếc xe ngựa chợt dừng lại, đợi Mạnh Hạo tới gần

Thư sinh từ trên xe đi xuống, cúi đầu thi lễ với Mạnh Hạo

Huynh đài cũng tới đô thành nước Triệu tham gia khoa cử sao?

Lúc trước tại hạ có ôm mộng đỗ đạt, nhưng bây giờ đã không còn nữa rồi

Mạnh Hạo vội hoàn lễ, rồi đáp

Đáng tiếc! Huynh đài có khí vũ không tầm thường, sao lại sớm buông xuôi như vậy?

Thư sinh này nhìn Mạnh Hạo tuổi tác không cách xa mình lắm, tiếc nuối

Mạnh Hạo chỉ lắc đầu, không đáp

Mà thôi, tuyết đã phủ dày, đường sá không dễ đi

Nếu sợ không kịp vào thành, hay là huynh đài cùng đi với tại hạ, may ra còn kịp

Người thư sinh này mỉm cười nói với Mạnh Hạo

Mạnh Hạo ngẩng nhìn sắc trời, lại nhìn thư sinh trước mặt, ôm quyền tạ ơn rồi bước lên xe ngựa cùng đối phương

Trong xe có một Đồng Lô đang đỏ lửa, hơi nóng xua đi khí lạnh bên ngoài

Từ đó có thể thấy được gia cảnh thư sinh này không thấp, lão giả lái xe cũng là người biết công phu

Tiểu sinh là Trịnh Dung, huynh đài không cần câu nệ

Chúng ta đều là văn nhân, ra ngoài cũng nên giúp đỡ lẫn nhau

Trịnh Dung khoát tay, mỉm cười nói với Mạnh Hạo

Tại hạ là Mạnh Hạo, đa tạ Trịnh huynh!

Mạnh Hạo cũng mỉm cười đáp lại

Hắn nhìn vào quyển sách trên tay Trịnh Dung, từ chữ viết và mùi hương tản ra có thể thấy đây nhất định là một cuốn sách cổ

Huynh đài họ Mạnh?

Trịnh Dung nghe xong liền nghiêm mặt, không gian chật chội trong xe làm hắn rất muốn cúi đầu thi lễ nhưng không được

Thì ra huynh đài cũng là thế gia vọng tộc, thứ cho Trịnh mỗ đã thất lễ

Trịnh huynh cần gì như thế, chỉ là tên họ mà thôi, dù tổ tiên huy hoàng, tại hạ lại là tử tôn, nhiều lần thi rớt, tự thấy hổ thẹn trong lòng

Mạnh Hạo ôm quyền trả lễ

Mạnh huynh nói vậy chưa đúng rồi

Tuy đời trước không còn, đời sau lại không đỗ thành khoa cử nhưng chỉ cần trong lòng còn giữ nhân lễ, tất là đại nho sinh

Trịnh Dung nghiêm túc nói

Trịnh huynh, thế nào là nho?

Mạnh Hạo trầm mặc, một lát sau mới ngẩng đầu nhìn Trịnh Dung hỏi

Lễ nhạc, nhân nghĩa, trung dung chính là nho

Trịnh Dung không cần nghĩ, lập tức đáp

Mạnh Hạo không trả lời ngay, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ thấy tuyết bay bay, sau một hồi mới nói: Vậy còn nhân sinh?

Nhân sinh?

Trịnh Dung hơi khựng lại, không đáp lời ngay

Không gian trong xe trở nên yên tĩnh, gió tuyết phiêu tán bên ngoài cửa xe

Mạnh Hạo nâng tay lên, đưa ra ngoài cửa sổ, đón lấy từng bông tuyết rơi vào lòng bàn tay mình

Tuyết này chỉ mùa đông mới có, lại cần tiết trời giá lạnh, cho nên, giá buốt chính là nhân sinh của nó

Mạnh Hạo khẽ nói: Tuyết chỉ có thể tồn tại vào mùa đông, tới gần lửa sẽ

không còn nữa, mùa hè cũng không thể có tuyết

Bông tuyết trong lòng bàn tay ta đã tan ra, bởi vì đó không phải là thế giới của nó

Mạnh Hạo vung tay, những giọt nước vung ra, rơi xuống mặt đất

Trịnh Dung ngẩn người, thần sắc hơi mờ mịt

Tới lúc xe ngựa tiến vào cửa thành, Mạnh Hạo bình thản nói

Đa tạ Trịnh huynh đã giúp đỡ, Mạnh mỗ cáo từ

Mạnh Hạo ôm quyền, cúi đầu cảm tạ rồi xuống xe, bước đi trên nền đường phủ đầy tuyết trắng

Trịnh Dung nhìn theo bóng lưng Mạnh Hạo, miệng vẫn còn lẩm bẩm mấy câu, nhân sinh của tuyết chính là như vậy sao

, sau đó ôm quyền, cúi đầu thật sâu hướng về phía Mạnh Hạo

Trong gió lạnh, thân thể hắn dần bị bông tuyết bao phủ

Hắn dường như đã ngộ ra điều gì đó

Sau khi vào xe ngựa, những bông tuyết trên người hắn tan biến

Câu chuyện của ngày hôm nay hắn sẽ mãi không quên

Nhiều năm sau, khi đã trở thành một đại nho sĩ của nước Triệu, hắn vẫn nhớ tới màn gió tuyết hôm nay, nhớ tới một người thư sinh tên là Mạnh Hạo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Không Thấy Trường An

Chương 95: Không Thấy Trường An

Nước Triệu bị chặn bởi Thiên Hà hải, có lẽ đã từng là đất của Nam Thiệm chi địa, ở về phía nam

Chính xác hơn, hiện giờ nó nằm ở biên giới Nam Vực

Tuy không gần biển nhưng đi qua nhiều dãy núi, vẫn có thể trông thấy Thiên Hà hải rộng lớn, tản mát khí thế bàng bạc

Nước Triệu không lớn, dân cư không quá nhiều

Ở trong đô thành có thể phồn hoa như ngọc, hoàng hôn có tuyết bay bay, nhưng trong từng nếp nhà vẫn sáng lên bởi ánh đèn dầu khiến cho người ta cảm thấy ấm áp và gần gũi

Những người không có nhà, lang thang trong tuyết sẽ rất cô độc

Mạnh Hạo đang đi ở đầu đường, sắc trời đã tối

Con đường ban ngày có nhiều người hối hả qua lại, hiện giờ đã thưa vắng, chỉ có một số ít người đội mũ rộng vành, vội vàng đi trong tuyết

Ngẩng đầu quan sát, có thể thấy lờ mờ bên trong đô thành nước Triệu có một tòa kiến trúc hình tháp rất dễ nhận thấy gọi là Đường lầu

Tòa tháp này cao chừng trăm trượng, có lẽ là tòa tháp cao nhất ở đô thành này, bình thường vẫn là nơi thu hút sự chú ý của mọi người trong

thành, cũng là nơi quốc chủ Triệu quốc cùng đám văn sinh ngưng thần suy tư, nhìn về hướng Đại Đường, về Trường An

Đô thành này Mạnh Hạo chưa từng tới, tòa tháp ấy Mạnh Hạo cũng chưa xem qua

Hiện giờ hắn đi ở trên đường, mới thấy ngọn tháp lần đầu tiên

Ngẩng nhìn ngọn tháp, hắn lờ mờ hiểu ra điều gì đó

Tòa tháp này hình như

là Đường lầu (một tòa lầu mang hình ảnh/phong cách ở nước Đại Đường)!

Hắn đã từng nghĩ, có một ngày, bằng vào thân phận của một quan văn, hắn sẽ bước trên đường lớn, đi xa tới nơi chỉ liếc mắt là có thể trông khắp thiên hạ

Bây giờ hắn lại rơi vào trầm mặc

Hắn chưa bao giờ quên những điều phát sinh lúc còn ấu thơ khi cha mẹ mất tích, hắn vẫn luôn kiên cường để sống

Những ngày sau đó, hắn luôn có một mơ ước, mơ ước được đi tới Đại Đường!

Mọi người vẫn nói cha mẹ hắn đã qua đời, nhưng hắn biết rõ, hai người chỉ mất tích, nhất định vẫn còn sống

Ngày hôm ấy, phụ thân hắn mặc trường bào màu tím đứng bên cửa sổ, quay đầu nhìn hắn bằng ánh mắt không đành lòng

Hắn càng không quên giọng nói thút thít, nỉ non của mẫu thân

Những việc này hắn chưa từng nói với bất cứ ai, chỉ ghi tạc vào đáy lòng

Mạnh Hạo nhìn Đường lầu đang ngày một gần mình hơn, không biết tại sao trong đầu mình lại hồi tưởng tới những chuyện cũ như vậy

Hắn than nhẹ một tiếng

Tiếng than bị gió tuyết cuốn đi, nhưng hắn biết, gió không thể thổi nó ra ngoài nước Triệu, ra ngoài Nam Vực, càng không bay qua được Thiên Hà hải để tới với Đông Thổ Đại Đường!

Có lẽ, tại vì lúc ta còn nhỏ, mẫu thân vẫn luôn kể về Đại Đường, kể về những con đường, tòa lầu ở nơi đô thành đó

Mạnh Hạo thì thầm

Gió tuyết thổi ngày một mạnh, từng trận từng trận như tiếng nghẹn ngào truyền khắp bốn phía

Từng bông tuyết bay bay va vào tường lầu

Từ xa nhìn lại, tòa lầu có hình bát giác thẳng đứng, toàn thân màu xanh

Xung quanh có binh sĩ đi tuần, chỉ những người có công danh, có quyền thế mới được đi vào

Tuy vậy, Mạnh Hạo lại không phải người thường, không có quan binh nào phát hiện được hắn đã đi vào bên trong

Xung quanh tường lầu là cầu thang chạy thẳng lên đỉnh, bốn phía điêu khắc những hình thù đa sắc miêu tả cuộc sống, cảnh sắc ở Đông Thổ Đại Đường, ở Trường An

Lúc trước phụ mẫu kể cho ta nghe nhưng ta còn nhỏ quá, không hiểu được

Hôm nay nhớ lại, dường như phụ mẫu đã chính mắt nhìn thấy những cảnh sắc ấy vậy, nên người mới có thể kể lại kỹ càng đến thế

Trên mái nhà, gió tuyết gào thét, tuyết rơi ngày một dày hơn

Mạnh Hạo đứng trên tầng lầu, hướng mắt ra xa

Trước mắt hắn chỉ có tuyết rơi bao phủ, hắn không thể nhìn tới Đại Đường, không thể nhìn thấy Trường An

Thì ra, đứng ở đây cũng không thể nhìn thấy Trường An được

Mạnh Hạo đứng yên một lúc lâu, khí tức trên người hắn cũng dần biến đổi, không còn giống một văn sĩ mà trở lại là một tu sĩ có tu vi đạt tới Ngưng Khí tầng thứ tám

Con đường ta đi đã thay đổi, nhưng phương hướng sẽ không đổi thay

Sau một lúc, Mạnh Hạo nhắm hai mắt, khoanh chân ngồi xuống

Đêm khuya, tuyết vẫn rít gào bên ngoài tầng lầu

Từ trên này nhìn xuống, toàn thành được bao phủ bởi màn đêm đen đặc, vô cùng yên tĩnh

Nhắm hai mắt lại, trong đầu hắn hiện ra hình ảnh nhiều năm về trước, khi còn ở huyện Vân Kiệt, gió tuyết dường như ôn hòa hơn ở nơi này rất nhiều

Sáng sớm, Mạnh Hạo mở mắt, ánh mặt trời buổi sáng làm sáng bừng khuôn mặt

Tòa thành phía dưới trở nên nào nhiệt, người người hối hả đi lại

Mạnh Hạo cứ ở trên đó quan sát, một ngày, hai ngày, ba ngày,

trôi qua

Sau bảy ngày, hào quang trong mắt hắn dần trầm ổn trở lại, tâm tình cũng bình tĩnh hơn, cảm ngộ về nhân sinh của hắn cũng có biến hóa

Sang ngày thứ tám, Mạnh Hạo nhìn thấy dưới đường có một người đàn ông mặc hoàng bào, sau lưng là một đoàn người đứng tụm lại hướng lên tầng lầu tế thiên bái địa, phía sau có không ít người dân đi theo, nhất tề hành lễ

Mạnh Hạo đứng dậy

Theo từng lần bái lễ của đám người phía dưới, Mạnh Hạo cũng từng bước rời đi, ra khỏi tầng lầu, bảo phiến dưới chân hắn đưa hắn tiến về phía trước chợt dừng lại, Mạnh Hạo muốn quay lại nhìn tòa lầu thêm một lần nữa

Trong thời khắc đó, hai mắt hắn bỗng ngưng tụ lại

Hắn phát hiện trong những người đang quỳ lạy dưới đường trước tòa lầu có ánh sáng nhu hòa tản mát ra

Sau đó, vầng sáng này xông thẳng lên trời, khiến cho mây vần vũ hình thành một vòng xoáy khổng lồ mà phàm nhân không có ai phát hiện thấy

Vòng xoáy này hiện ra rất rõ ràng làm cho Mạnh Hạo vô cùng kinh ngạc, tâm thần chấn động mạnh

Hắn thấy tận sâu trong vùng xoáy ấy là một vùng phế tích, hài cốt cùng

khí tức âm u được bao phủ bởi hắc vụ, đồng thời tản mát khí thế âm trầm và vô cùng thần bí

Bên trong vùng xoáy và khói đen ấy, hắn còn mơ hồ nhìn thấy một cỗ quan tài lớn

Bên cạnh cỗ quan tài là một cơ thể khô héo như hài cốt khoanh chân ngồi ở bên cạnh

Đột nhiên, hai mắt người này mở ra, trong con ngươi màu xám có bảy điểm sáng vờn quanh

Không gian xung quanh vẫn vô cùng ảm đạm, nhưng người này dường như có thể nhìn thấu vòng xoáy ra bên ngoài, ánh mắt đặt trên người Mạnh Hạo

Tinh thần Mạnh Hạo rung động kịch liệt, hai mắt không thể khép lại, cảm giác đau đớn đột nhiên xuất hiện, có cảm giác như bảy điểm sáng kia cũng đang muốn xuất hiện ở trong mắt hắn

Thân thể hắn xuất hiện dấu vết khô héo, từ những lỗ chân lông trên toàn thân hắn có những luồng khói đen thoát ra ngoài

Nét hoảng sợ trong người hắn bỗng tan biến, vùng xoáy bí ẩn kia cũng bị mây mù che khuất, uy áp xung quanh hắn hoàn toàn tiêu tán

Mọi việc trở lại như bình thường, như thể mọi thứ vừa xảy ra chỉ là ảo giác

Chỉ là thân thể hắn vẫn còn dấu hiệu khô héo như lúc trước, các tia khói đen như tử khí vẫn còn tràn ra ngoài

Sắc mặt Mạnh Hạo liên tục biến hóa

Hắn cúi đầu nhìn xuống con đường phía dưới tầng lầu, đám người phía dưới vẫn không ngừng lễ bái

Sắc mặt hắn càng trở nên âm trầm, sau đó thúc giục bảo phiến hóa thành cầu vồng nhanh chóng rời đi

Tới lúc ra khỏi đô thành nước Triệu, Mạnh Hạo quay đầu nhìn lại một lần nữa tòa lầu kia, lại nhìn lên bầu trời, trong lòng nổi lên nghi hoặc

Chuyện vừa rồi rõ ràng không phải là ảo giác

Tòa Đường lâu đó rốt cuộc là cái gì? Lúc trước ta nghĩ đó chỉ là một vật nào đó của phàm trần, nhưng xem ra không chỉ là thế

Còn vùng xoáy trên trời kia nữa, đó rốt cuộc là nơi nào

Nơi đó rất giống một vùng phế tích với vô số hài cốt, tràn ngập là tử khí

Da đầu Mạnh Hạo như muốn tê liệt

Trong đầu hắn còn hiện lại hình ảnh thân thể như bộ hài cốt kia hướng ánh mắt nhìn về phía hắn

Thân thể đó tràn đầy vẻ lãnh khốc, âm u, nhất là bảy điểm sáng trong con ngươi màu xám còn khiến hắn đổ mồ hôi lạnh, toàn thân rét buốt

Chiếc quan tài kia

chôn cất người nào trong đó? Tại sao lại xuất hiện bên trong vùng xoáy bí ẩn ấy? Tất cả những chuyện này có liên quan gì tới tòa Đường lâu kia? Có liên quan gì tới Đông Thổ Đại Đường hay không?

Mạnh Hạo trầm mặc nghĩ, ánh mắt nhìn về tòa lầu càng thêm kính sợ

Sau một lúc, hắn hạ xuống mặt đất, nhanh chóng rời khỏi nơi này

Hắn cảm thấy đối với việc mình bị thân thể như hài cốt khô héo trong vùng xoáy kia để ý, hắn không phải là việc tốt đẹp gì

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 90: Tử khí bất tán.

- Tuy nói là thân thể không còn khô héo nữa, cả làn sương đen quỷ dị này cũng không lan rộng nữa, nhưng tình trạng hiện tại thế này, thật quá dễ gây chú ý Mạnh Hạo tăng tốc bay nhanh hơn, thẳng tiến lên trước, lẩm nhẩm suy tính nên tìm một vùng thâm sơn để ẩn nấp, chờ cho làn sương đen này tan hết sẽ lại xuất hiện.

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo phẫn nộ rời khỏi vách núi sâu. Hắn phát hiện dù có trốn trong hang động sâu cỡ nào thì làn sương này vẫn có thể xuyên qua vạn vật mà từ từ lan rộng.

- Chết tiệt, rốt cuộc thì làn sương này sẽ tồn tại đến bao giờ đây. Mạnh Hạo nghiến răng, không dám dừng lại một nơi nào quá lâu, hắn phát hiện thời gian nghỉ càng dài, thì làn sương càng ngưng tụ dày đặc hơn, người nào không biết nhìn từ xa lại chắc chắn sẽ cho rằng có bảo vật nào xuất hiện.

Mạnh Hạo cau mày, tiến vào thâm sơn, không ngừng tăng tốc, nếu linh khí không còn thì phải uống đan dược ngay, chỉ có thế mới có thể khiến cho đám khói đen đó không ngưng tụ lại một chỗ mà phân tán ra khắp nơi, không còn là đám sương mù bay cao, phủ kín bầu trời, gây chú ý như trước.

Ròng rã suốt bảy ngày ở trong vùng núi sâu không ngơi nghỉ, toàn thân Mạnh Hạo rã rời, ban ngày thì làn sương quái quỷ kia màu đen, nhưng khi đêm tới, lại mang màu trắng sáng lóa, khiến Mạnh Hạo kinh hãi không thôi.

Cũng may là bảy ngày trôi qua, Mạnh Hạo phát hiện ra đám sương kia

đã lan mỏng bớt, trông tình hình này, Mạnh Hạo phỏng đoán chắc khoảng một tháng thôi thì đám sương kia sẽ hoàn toàn biến mất.

Hắn không dám ở lại một vùng núi nào quá lâu, vì sợ khiến người khác chú ý, dù sao hắn cũng không biết người của Tử Vận Tông đã thực sự đi rồi hay chưa, nên chỉ có thể di chuyển không ngừng giữa các dãy núi.

Ngày hôm đó, khi Mạnh Hạo đang ngồi xếp bằng trên bảo phiến, lướt nhanh qua rừng, thì bất thình lình hai mắt hắn ngưng lại, lập tức ngẩng vụt lên, bắt gặp bốn bóng người đang tiến nhanh từ phía xa tới đây.

Mạnh Hạo nhíu mày trầm ngâm đồng thời hạ xuống, không bay tiếp, giơ tay phải vỗ túi trữ vật, ngay lập tức, phi kiếm thoát ra, phóng thẳng vào một gốc cổ thụ, khoét thành một cửa động rồi Mạnh Hạo nhanh chóng chui vào trong.

Hắn từng thử qua cách này, tuy rằng lớp sương kia vẫn lan rộng, nhưng cần có thời gian, sơ sơ thì có thể duy trì khoảng một khoảng thời gian, sau đó thì gốc cổ thụ này sẽ héo quắt.

Nhờ sử dụng phương pháp nọ, mà trong bảy ngày này, Mạnh Hạo tránh được không ít tu sĩ đến thăm dò vì lớp sương lởn vởn quanh hắn.

Hiện tại hắn ngồi khoanh chân núp trong hốc cây, chờ cho bốn người kia bỏ đi, ấy nhưng bốn người này lại không đi ngay, cuối cùng lại đứng ở gần đó, không ngừng quét mắt nhìn khắp xung quanh. Người thanh niên áo tím có gương mặt lạnh lùng vô cảm trong đám nhảy lên trên cây, tay nắm viên bạch châu, tu vi toàn thân tản ra, hóa thành từng đợt linh uy khuếch tán.

Hiện tại, từng đợt khí đen lan ra trước Mạnh Hạo, lập tức bị hạt châu nọ hấp thụ, chẳng mất chốc mà quá nửa hạt châu đã hóa đen.

Trông thấy cảnh tượng đó, lòng Mạnh Hạo chợt run lên.

- Kể cũng lạ thật, nghe nói gần đây khu vực này, ngọn núi nào cũng xuất hiện rất nhiều tử khí nồng nặc, chỉ tiếc là lại không tìm thấy nguồn phát. Bốn người có ba nam một nữ, người vừa lên tiếng là cô gái nọ. Cô này vận váy dài, bộ dáng khá đẹp, tuy nhiên mắt lại xếch lên thành ra trông ả hơi có vẻ yêu dị.

Hai người bên cạnh ả cũng đảo mắt trông bốn phía, tất cả đều nhíu mày.

- Bất kể là nguyên do gì đi chăng nữa, chúng ta thu gom tử khí rồi thì nên đi mau, đám tử khí này lai lịch bất thường, tìm ra ngọn nguồn chưa chắc đã là hay. Một người đứng bên ngập ngừng nói.

- Sợ gì, có Nghiêm sư huynh đây rồi, dù có nguy hiểm đến mấy thì chỉ nhờ thân phận đệ tử nội môn của Nghiêm sư huynh, cả tu vi Ngưng Khí tầng tám nữa, nhất định chúng ta có thể hóa nguy thành an, không chừng còn được hưởng phúc lớn. Ả kia lập tức cười nói, ánh mắt nhìn thanh niên áo tím lộ ra vẻ quyến rũ.

Trong bốn người này, ngoại trừ người thanh niên cầm viên châu là Ngưng Khí tầng tám ra, còn lại đều là Ngưng Khí tầng sáu, nên đương nhiên thanh niên nọ là người đứng đầu cả bốn.

Chẳng bao lâu sau, toàn bộ khí đen quanh vùng đã bị hạt châu nọ hấp thu hết, hạt châu giờ đã hoàn toàn đen kịt, tựa như không thể hấp thu thêm được nữa. Tại chỗ nấp, Mạnh Hạo thấy cảnh tượng đó, liền không khỏi suy tính

- Đi thôi.

Nam tử họ Nghiêm thản nhiên nói, tay áo phất lên. Bốn người chuẩn bị bỏ đi thì đúng lúc đó, chân mày Mạnh Hạo nhăn lại, hành động của đám người này quá chậm, thời gian của hắn lại không nhiều, nên giờ đây làn khói đen đang lan ra từ thân cây cây ra ngoài.

Làn khói đen kia vừa xuất hiện, lập tức khiến đôi mắt nam tử họ Nghiêm lóe sáng, xoay người nhìn lại.

Mạnh Hạo thầm than một tiếng, phi thân lao thẳng từ trong thân cây ra không chút do dự, tay áo phất lên ý muốn bỏ đi ngay lập tức.

Ngay tức khắc, sự xuất hiện của hắn khiến cho cả bốn người kia lấy làm kinh ngạc, nhất là sau khi Mạnh Hạo xuất hiện, đám khói đen trên người hắn cũng lan rộng, cảnh tượng này làm đôi mắt nam tử họ Nghiêm kia nheo lại.

- Vị đạo hữu kia, xin dừng bước. Tiếng nói quyết đoán của y vang lên, đồng thời tay phát bắt quyết niệm chú chỉ thẳng về trước, ngay tức thì một luồng gió đen nổi lên, giữa cơn cuồng phong hóa ra một cái đầu lâu, nhe răng cười không ra tiếng, nhắm thẳng Mạnh Hạo.

Thoạt nhìn thì có vẻ như chỉ muốn cản bước Mạnh Hạo thôi, nhưng thực tế cái đầu lâu nọ do nam tử họ Nghiêm dùng Ngưng Khí tầng tám hóa ra, hình dạng ác độc, nhanh như chớp lan rộng.

Cùng lúc đó, ánh mắt ba người, hai nam một nữ kia cũng chợt lóe sáng, bèn đồng loạt ra tay. Lập tức hai thanh phi kiếm và một chuỗi vòng ngọc hóa thành ba luồng bảo quang, nhắm thẳng Mạnh Hạo mà tiến, nhất là chuỗi vòng ngọc của ả kia, khi đang bay thì nghe vù một tiếng, vụt biến lớn, nhắm thẳng Mạnh Hạo ra điều muốn tóm lấy hắn.

Mạnh Hạo nhíu mày. Tâm trạng hắn vốn tệ sẵn, lại bị đám khói đen kia quấy rầy đến đỉnh điểm, giờ đây lại thấy mấy kẻ kia cố ý ra tay ác độc, không nhịn được mà hừ lạnh một tiếng

Hắn giơ tay phải lên phất một cái, lập tức giữa thinh không xuất hiện một con hỏa mãng khoảng bảy tám trượng, gầm rú phả hơi nóng khủng khiếp nhào thẳng đến pháp bảo của bốn người kia.

Giữa những tiếng nổ ầm ầm, vòng ngọc vỡ nát ngay tức thì, hai thanh phi kiếm nọ bị dung hóa, chỉ có đầu lâu của tu sĩ họ Nghiêm, tuy là sau khi xung đột với hỏa mãng thì tiêu tan nhưng cũng khiến hỏa mãng của Mạnh Hạo rít lên, ngọn lửa dần tàn lụi.

- Ngưng Khí tầng tám!

Ả nọ và hai người đứng cạnh giật mình ớn lạnh, thần sắc cả đám tỏ ra ngưng trọng, duy chỉ có tu sĩ họ Nghiêm là còn bước lên trước nhìn Mạnh Hạo chằm chằm.

- Tại hạ là đệ tử nội môn Nghiêm Tử Quốc của Phong Hàn Tông, mong đạo hữu chớ vội bước đi, kính mong đạo hữu cho lời giải thích nguyên do tại sao trên người ngươi lại có tử khí nồng nặc này. Ánh mắt của y như điện, tiếng nói bình thản, Mạnh Hạo là Ngưng Khí tầng tám, nhưng Nghiêm Tử Quốc y cũng đồng thời là Ngưng Khí tầng tám, nên giờ đây tiếng y nói vẫn lạnh lùng như vậy.

Mạnh Hạo lạnh lùng thoáng nhìn Nghiêm Tử Quốc, không nói gì, chỉ vỗ túi trữ vật, bảo phiến bay ra lóe lên ánh hào quang, dừng ở dưới chân Mạnh Hạo, đưa hắn bay vừa nhanh vừa xa. Nghiêm Tử Quốc liếc nhìn bảo phiến dưới chân Mạnh Hạo, tức khắc lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Có pháp bảo phi hành, tu vi của hắn chưa tới Trúc Cơ, chỉ có thể lượn, không thể duy trì lâu, ắt có lúc phải hạ xuống đất! Nghiêm Tử Quốc bùng nổ trong lòng, gã ở Phong Hàn Tông nhiều năm, món pháp bảo loại này còn chưa đạt được. Đó là trọng bảo mà chỉ có đệ tử Ngưng Khí tầng chín mới được tông môn ban cho, giờ bèn hừ lạnh một tiếng, nhoáng một cái thân hình đã lao vút lên, nhắm Mạnh Hạo mà đuổi. Mặt khác, ba người kia cũng chần chờ trong giây lát rồi lập tức bám theo.

- Muốn chết! Ánh mắt Mạnh Hạo càng lạnh lùng hơn, đối phương đã nhìn thấu tu vi của bản thân, thì mình cũng nên thi triển thuật pháp, tất

thảy đây chẳng qua chỉ đã tỏ ý cảnh cáo rồi nhưng đối phương vẫn không chịu buông tha, không ngừng truy đuổi khiến cho Mạnh Hạo bực bội.

Hắn bèn khựng lại một chút, tay phải giơ lên bắt quyết niệm chú, nhắm phía bốn người kia mà chỉ, lập tức bảo phiến dưới chân Mạnh Hạo vang lên tiếng vù vù, đồng thời bốn tia sáng phóng ra. Đó là bốn chiếc lông vũ, khi phóng đi liền xé toạc không gian, tựa như bốn thanh phi kiếm trong chớp mắt tới gần sát bốn người kia.

Hai mắt Nghiêm Tử Quốc vội co lại, y tay phải giơ lên vỗ túi trữ vật, lập tức một chiếc thuẫn nhỏ xuất hiện trong tay, hút gió hóa lớn, chỉ chớp mắt đã biến thành đầu lâu, phóng ra va chạm với lông vũ, phát ra tiếng vang dữ dội. lá chắn

Trong khi ấy, ba người kia chỉ biết kinh hoàng thất sắc lôi pháp bảo ra, tiếng nổ vang lên quanh quẩn, cả ba hộc máu tươi, thân thể đồng thời lui lại, ánh mắt đầy sợ hãi.

Ba chiếc lông vũ nọ không chút hao tổn vòng lại theo hướng ngón tay Mạnh Hạo chỉ, tấn công Nghiêm Tử Quốc.

Nghiêm Tử Quốc biến sắc, thình lình hét vang một tiếng, nhất thời toàn thân gã phủ đầy sương xanh lục, lớp sương này nhanh chóng tụ lại, biến thành một cái đầu lâu xanh lục khổng lồ, lao về phía ba sợi lông vũ.

Tiếng bùm bùm nổ khắp tứ phía, chiếc đầu lâu kia vỡ vụn tan tác, nhưng ba chiếc lông vũ cũng mất đi ánh sáng, méo mó bay về bên Mạnh Hạo.

- Cảnh cáo lần này, nếu còn quấy rầy ta nữa... Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, cất tiếng lạnh lùng, lời nói chưa dứt, liền xoay người hóa thành cầu vồng mất hút.

Nghiêm Tử Quốc không đuổi theo, gã nhìn chằm chằm về phía Mạnh

Hạo đã bỏ đi, tay phải trong ống tay áo khẽ run lên. Gương mặt Mạnh Hạo rất xa lạ với gã, nhưng mà kẻ xa lạ này vừa rồi chỉ nhẹ nhàng ra tay mà lại ép cho gã phải dùng tới thuật bảo mệnh.

- Chiếc quạt đó chẳng những là trọng bảo phi hành, mà còn là một món vũ khí lợi hại! Nghiêm Tử Quốc thầm nghĩ bụng, nhưng càng thêm động tâm.

- Các ngươi có ai từng nghe nói qua, trong giới Tu chân Triệu quốc, có người nào có một cây bảo phiến như thế chưa? Nghiêm Tử Quốc xoay đầu nhìn ba vị đồng môn có vẻ thảm hại đứng sau.

- Tu vi đạt đến Ngưng Khí tầng tám, mà lại trẻ tuổi như vậy, đích thị là hạng người danh chấn Triệu quốc, nhưng đệ thấy khắp tam đại tông môn, không có người này. Thấy ánh mắt kỳ vọng của Nghiêm Tử Quốc, một tên đệ tử Phong Hàn Tông vội vã cất lời.

- Người này là ai? Hay gã không phải tu sĩ Triệu quốc? Nghiêm Tử Quốc nhíu mày, lòng gã đối với bảo phiến của Mạnh Hạo càng thêm ước ao.

- Nghiêm sư huynh, mấy tháng trước muội có nghe nói đến một chiếc quạt giống thế này, là nhờ Tôn Hoa sư huynh ở Khúc Thủy Tông từng nhắc tới, hình như là đệ tử Nam Vực Tử Vận Tông từng giao dịch với một đệ tử nội môn Kháo Sơn Tông tên Mạnh Hạo, có lấy ra một chiếc quạt làm từ lông vũ. Ả kia chần chờ nhìn Nghiêm Tử Quốc.

Nghiêm Tử Quốc sửng sốt, tay phải lập tức đưa ra vỗ túi trữ vật, tức khắc một ngọc giản xuất hiện trong tay y, đây là vật được tông môn giao cho đệ tử nội môn, trong đó có lưu bức họa của Kháo Sơn Tông Mạnh Hạo, đồng thời còn ra lệnh rằng, ai gặp được hắn cũng phải tìm cách thăm do uy lực của vật chí bảo của đối phương xem thực hư thế nào.

Chuyện đã qua mấy tháng, Nghiêm Tử Quốc vốn chẳng để tâm, nhưng giờ đây lại tập trung quét qua ngọc giản, trong đầu lập tức xuất hiện một

bức vẽ, hình ảnh trong bức vẽ chính là Mạnh Hạo hồi nãy.

- Té ra là hắn! Ánh mắt u ám của Nghiêm Tử Quốc chợt lóe sáng, khóe môi nhếch lên thành nụ cười nhạt. Gã toan nói gì đó, thì đột nhiên, mặt đất xảy ra chấn động mạnh, trời xanh biến sắc đỏ, một sự biến hóa kinh thiên, chỉ trong nháy mắt đã tỏa khắp tám hướng, bao trùm toàn đất trời Nam Vực, kể cả những vùng đất xa xôi nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 91: Nam Vực biến động.

Bỗng nhiên có tiếng nổ kinh thiên động địa từ trên không truyền đến.

Âm thanh này không phải gần mà dường như từ rất xa vang vọng tới, cũng không phải nhắm vào đám người Mạnh Hạo ở đó mà là bao trùm toàn bộ Triệu quốc. Trong nháy mắt từng tu sĩ của Triệu quốc thậm chí là phàm nhân cũng nghe được tiếng nổ trên không trung này.

Âm thanh này vang đến bất thình lình khiến cho đám người Nghiêm Tử Quốc cũng sững sờ, khi ngẩng đầu thì từng người đều là thần sắc chấn động.

Trên bầu trời xuất hiện một mảng hồng quang bao trùm rất xa, phóng mắt nhìn đi toàn bộ màu trời đã trở thành màu đỏ khiến mọi người không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tại chân trời kia khoảng cách tới Triệu quốc cực kỳ xa xôi, tu sĩ ở Triệu quốc nhìn không tới trung tâm Nam Vực, bầu trời xuất hiện không biết bao nhiêu là cái khe nứt lan tràn.

Đó là vết nứt của trời!

Tiếng nổ vang càng mãnh liệt hơn, truyền khắp bốn phương, âm thanh này không những bao trùm cả Triệu quốc mà còn toàn bộ Nam Vực, khiến cả Nam Vực to lớn, bất luận ở nơi nào, bất kỳ tông môn cùng gia tộc nào cũng là lần lượt dần dần nghe được tiếng nổ kinh thiên động địa này.

Mạnh Hạo biến sắc, hắc khí trong cơ thể hắn trong chớp mắt này lại phát

ra nhanh hơn, làm cho Mạnh Hạo tâm thần chấn động, không do dự hóa thành dải cầu vồng đẩy nhanh tốc độ đi xa.

Đám người Nghiêm Tử Quốc bị âm thanh này làm cho một phen kinh sợ, từng người đều kinh hãi, tu vi trong cơ thể lúc này dường như cũng không ổn định, giống như muốn thoát ra ngoài.

Giờ phút này trong biên giới Triệu quốc, Phong Hàn Tông một trong ba đại tông môn, ở giữa quần sơn bao phủ, có sương mù lượn lờ, nhưng thời điểm bầu trời nổ tung thì sương mù nơi này lập tức quay cuồng, núi non xung quanh đều rung chuyển, trong Phong Hàn Tông mấy trăm đệ tử sắc mặt tái nhợt hoảng sợ nhìn về phía bầu trời.

Ngọn núi phía sau tông môn, cường giả mạnh nhất Phong Hàn Tông, hai đại trưởng lão Kết Đan trong mật thất lập tức bừng tỉnh, không chút do dự bay ra ngoài, ở giữa không trung nhìn về phía xa thì tu vi trong cơ thể liền toàn tốc vận chuyển, ngưng tụ ở hai mắt mạnh mẽ nhìn ra xa, lập tức hít vào một hơi sâu, thần sắc lộ vẻ hoảng sợ. Bọn họ mặc dù không thể nhìn được phía bầu trời xa xôi kia đang xảy ra chuyện gì, nhưng cảm nhận được một luồng uy áp khổng lồ giống như trời cao đang muốn vỡ vụn ra thành từng mảnh, thậm chí cũng chính vì tu vi hai người không tầm thường nên có thể mơ hồ thấy được bầu trời đang nứt ra.

Đã xảy ra chuyện gì? Lại có âm thanh từ trung tâm Nam Vực truyền đến, điều này là không thể, từ đây đến trung tâm Nam Vực cực kỳ xa xôi, âm thanh không thể trong thời gian ngắn truyến đến được!

Ở phía sau bọn họ, năm vị trưởng lão Trúc Cơ của Phong Hàn Tông cũng lần lượt bay lên, cả đám sắc mặt đều tái nhợt, thậm chí cả người cũng run lên.

Trong Triệu quốc, Phương Dạ Tông một trong ba đại tông môn, lúc này hai lão quái Kết Đan cùng bốn trưởng lão Trúc Cơ cũng đang ở giữa không trung, ngơ ngác nhìn về chân trời phía xa. Thời khắc này toàn bộ

bầu trời là màu đỏ đậm như bị lửa thiêu nhìn rất đáng sợ.

Đây đây là cái gì

Không chỉ có Phong Hàn Tông, Phương Dạ Tông, Khúc Thủy Tông của Triệu quốc bây giờ cũng như vậy, thanh âm hoảng sợ truyền khắp tông môn, tất cả đệ tử tông môn cũng ngơ ngác nhìn lên bầu trời, thần sắc khó hiểu, thân mình lão quái Kết Đan của Khúc Thủy Tông giờ phút này run lên. Bọn họ tu vi cao thâm có thể nhìn xa hơn, tuy không nhìn tới cái gì, nhưng cảnh tượng toàn bộ bầu trời như đang bị thiêu đốt, không trung trong lúc mơ hồ dường như còn đang nứt ra, khiến bọn hoảng sợ đến cực điểm.

Đây không phải âm thanh bình thường, nếu không tuyệt đối không thể nhanh như vậy đến Triệu quốc, tốc độ âm thanh này Có thể trấn áp tất cả âm thanh còn lại!

Triệu quốc đã vậy, tu sĩ các tông môn những quốc gia lân cận cũng đều thế, nhất là năm đại tông môn và ba đại gia tộc Nam Vực, khoảng cách bọn họ gần nhất, trong đó có lão tổ tu vi cao thâm. Thời khắc này toàn bộ đều cảm nhận được một luồng uy áp khó hình dung được từ trên không giáng xuống. Hơn nữa bởi vì tông môn bọn họ ở trung tâm Nam Vực, cho nên bọn họ thấy được một cảnh tượng mà người ngoài không thể thấy được.

Bọn họ thấy được trên bầu trời kia rõ ràng tồn tại khe nứt cực lớn, cả đám sắc mặt đều trắng bệch như không tin thể vào mắt mình.

Một ngày này, một khắc này, trong nháy mắt cả Nam Vực chấn động, vô số tu sĩ bay lên, vô số cường giả hoảng sợ, toàn bộ Nam Vực bị sự dị thường của bầu trời kia làm cho khiếp sợ.

Mạnh Hạo đẩy nhanh tốc độ, hắc khí toàn thân phát ra càng nhiều hơn so với ngày thường, giống như nhận được sự chỉ dẫn triệu hồi nào đó, khiến

hắn kinh hãi run rẩy, thêm vào đó là sự quỷ dị của bầu trời làm cho Mạnh Hạo tâm thần không yên. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất đi tới đỉnh núi cao nhất gần đó, đứng trên đỉnh núi hắn ngẩng đầu nhìn về chân trời phía xa.

Không biết chân trời kia cách nơi này bao xa, giờ phút này như từ từ nứt ra, cùng lúc đó một luồng hắc quang khuếch tán, toàn bộ trời đất nháy mắt chìm trong tối đen.

Không bao lâu sau, toàn bộ mặt đất Nam Vực bắt đầu quá trình chấn động, phảng phất một cỗ lực lượng lớn từ trung tâm Nam Vực truyền ra, nháy mắt khuếch tán toàn bộ mặt đất Nam Vực, những nơi đi qua núi non vỡ vụn mặt đất quay cuồng.

Bởi vì Nam Vực quá lớn cho nên sự khuếch tán này cần có thời gian, bắt đầu là trung tâm Nam Vực, sau đó lan dần ra bốn phía, cuối cùng là lân cận. Những ngọn núi lớn bắt đầu sụp đổ, cũng may cách Triệu quốc cách rât xa, giờ phút này còn không cảm giác được nhiều, cho đến bảy ngày sau mới xuất hiện chấn động nhẹ.

Nhưng chấn động rất nhỏ đó cũng khiến những lão quái của Triệu quốc hoảng sợ đến cực điểm. Trong bọn họ có người từng đi qua trung tâm Nam Vực, biết được nơi đó cùng Triệu quốc khoảng cách xa khó hình dung, cho dù là nơi đó sụp đổ, cũng tuyệt đối không có khả năng chỉ mới bảy ngày đã có thể lan đến gần Triệu quốc được.

Cùng lúc đó, trong bảy ngày này, một lời đồn giống như cuồng phong quét ngang toàn bộ Nam Vực, khiến cho toàn bộ những người nghe được đều kinh hãi hoảng sợ.

Trên trời rơi xuống một cỗ thi thể!

Thi thể này rơi xuống một trong ba đại hiểm địa của Nam Vực, Vãng Sinh động!

Tin tức này lập tức oanh động toàn bộ Nam Vực, khiến cho Nam Vực gió nổi mây phun, nghe nói ở nơi đó của Tây Mạc cũng có cường giả Nam Vực tụ tập.

Thế thi thể cường giả đó là sao? Đúng là từ trên trời rơi xuống trên trời... Đó là khu vực trong truyền thuyết chỉ có sau khi thành tiên mới có thể bước vào! Chả trách âm thanh chấn động kia có thể nhanh chóng truyền ra, trong đó có tàn niệm của thi thể kia trước khi chết!

Thành tiên? Nói thì dễ, từ xưa đến nay toàn bộ Nam Vực, sách cổ xưa ghi lại cũng chỉ có bảy tám người mà thôi, nhưng thi thể này Cũng không tránh khỏi khiến người khác kinh hãi, nghe nói chỉ lớn cỡ thường nhân, nhưng sau khi rơi xuống lại khiến cả mặt đất chấn động bảy ngày.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 92: Sóng gió nổi lên.

Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan luyện anh, Trảm Linh vấn đạo, từng bước thăng tiên, tổng cộng có bảy đại cảnh, muốn đạt đến cấp tiên, đạp toái hư không, khó khó khó!

Tin đồn như vậy đã truyền ra rất nhiều nơi ở khắp Nam Vực, nhưng Triệu quốc dù sao cũng là nơi hẻo lánh, tin tức không nhạy, chỉ có trưởng lão mấy đại tông môn mới mơ hồ biết được chuyện này.

Lúc này Mạnh Hạo đang cau mày, đi sâu vào trong núi, bảy ngày trước trời đất đại biến, ngay cả tử khí trên người hắn cũng nhiều lên. Cũng may mấy hôm nay bắt đầu tiêu tán, ước chừng chỉ tầm hai mươi ngày nữa có thể tiêu tán đi toàn bộ.

Tử khí này thật phiền nhiễu, nếu không phải thứ tử khí này tồn tại như chỉ dẫn, há gì ta phải bôn ba thế này. Mạnh Hạo mấy hôm nay tâm trạng cực kỳ phiền chán. Bảy ngày trước đại biến khiến cho tu sĩ Triệu quốc đều lũ lượt đổ ra ngoài, làm cho Mạnh Hạo không thể không cẩn thận trốn, có vài lần hiểm, tý nữa bị phát hiện.

Nhưng cứ thế này không phải là biện pháp tốt, Mạnh Hạo mặc dù không muốn giết người, nhưng hôm nay cũng dần dần có sát cơ.

Thật sự không được, chỉ có thể ra tay giết người, tuy là sẽ thêm phiền toái nhưng cũng dễ chịu hơn kiểu trốn chui trốn lủi thế này. Mạnh Hạo đang trầm ngâm thì bỗng nhiên ngẩng đầu, lập tức nhìn về phía trước. Nơi đây dãy núi bao quanh, bốn bề yên tĩnh, Mạnh Hạo dừng lại, sau khi nhìn mọi nơi một lúc lâu cũng không tìm ra manh mối nào.

Nhưng trong lòng luôn có chút cảm giác nguy hiểm khiến Mạnh Hạo nhíu mày, tay phải bỗng nâng lên vỗ túi trữ vật, lập tức một mảnh lông

chim từ bảo phiến bay ra, hướng thẳng về phía cây cối phía trước.

Oanh một tiếng, có gió đảo qua bốn phía, khiến lá cây rung lên, nhưng rất nhanh liền yên tĩnh lại, không một chút lạ thường, nhưng sắc mặt Mạnh Hạo lại biến đổi. Mặc dù bảy ngày trước trời đất dị biến, nhưng hôm nay lại trở nên bình thường, chim thú cũng không có con nào chết, dựa theo đạo lý, nơi này là thâm sơn, tiếng nổ vang ra tất nhiên sẽ có chút chim thú phân tán bốn phía, nhưng đằng này lại rất yên tĩnh.

Mạnh Hạo không chút do dự, xoat người vỗ túi trữ vật, bảo phiến bay ra nâng cơ thể hắn lập tức bay lên, thay đổi phương hướng. Nhưng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền ra, dãy núi bốn phía xuất hiện không ít hắc quang, những thứ hắc quang này liên tiếp sáng lên cùng một chỗ nhưng lại trực tiếp bao phủ bốn phía, giống như đang phong ấn.

Mà vị trí của Mạnh Hạo tuy rằng cũng là trong phong ấn nhưng lại không phải trung tâm, mà là khu vực bên cạnh. Nếu lúc trước hắn không cẩn thận mà cứ tiếp tục tiến về phía trước thì giờ đây đã đi vào khu vực trung tâm phong ấn này rồi.

Cùng lúc đó có támbóng người từ bốn phía xuất hiện, thân thể của họ lúc mới xuất hiện còn mơ hồ, nhưng rất nhanh rõ dần, giống như có một tầng hơi nước vô hình bao trùm thân thể khiến cho Mạnh Hạo lúc trước không thể phát giác ra được.

Trong tám người sáu nam hai nữ này, có một nữ tử mặc váy dài màu trắng, sắc mặt tái nhợt, hai tay giơ cao một viên châu màu thủy lam. Viên châu này phát ra từng đợt sóng gợn lăn tăn, chính bảo vật để nữ tử này ẩn giấu tung tích của nhóm người, lúc này viên châu xuất hiện từng khe nứt như muốn vỡ ra, hiển nhiên là pháp bảo dùng một lần.

Nàng không tới gần mà bất động ở xa, mấy người khác rất nhanh tiếp cận bao vây Mạnh Hạo, một trong số đó chính là Nghiêm Tử Quốc.

Mạnh Hạo sắc mặt trầm lặng, lạnh lùng nhìn những tu sĩ xung quanh, trong mắt đám người Nghiêm Tử Quốc này tràn đầy sát khí. Trong số mọi người, tu vi Nghiêm Tử Quốc không phải cao nhất, người cao nhất lúc này cũng không ở trên mặt đất mà là một nam tử lơ lửng trên không giống như Mạnh Hạo. Ng này đạp trên một thanh phi kiếm, mặc đạo bàoxanh da trời, thần sắc lạnh nhạt hai mắt bình tĩnh, nhưng có một loại khí chất cao cao tại thượng khó tả phát ra từ trên thân người này.

Tu vi y dĩ nhiên là Ngưng Khí tầng chín!

Thân là Ngưng Khí tầng chín địa vị trong tông môn ở Triệu quốc rất đặc biệt. Nếu trong một giáp có thể thành công lên Trúc Cơ thì sẽ trở thành trưởng lão trong tông môn. Còn nếu qua một giáp chưa đạt đến Trúc Cơ cũng không thể xem là đệ tử nội môn, mà là nghi trượng trong tông môn. chấp sự: dưới trưởng lão

Như Thượng Quan Tu của Kháo Sơn Tông, trên thực tế, nếu vào lúc Kháo Sơn Tông cường đại, gã không phải là trưởng lão mà chỉ là nghi trượng.

Nam tử trung niên này trở thành Ngưng Khí tầng chín chưa tới hai năm, có thể nói tương lai vô cùng sáng lạng, một khi thành công tiến Trúc Cơ, thân phận lập tức hoàn toàn khác biệt.

Cũng là người gian xảo, chả trách có thể lừa được người của Tử Vận Tông, nhưng cho dù ngươi chưa đi vào trung tâm, chỉ cần bước vào trong trận pháp này, có Lưu sư huynh ở đây, hôm nay ngươi nhất định phải chết. Khôn hồn thì lấy chí bảo chân chính ra đây, còn có thể cho ngươi toàn thây. Nghiêm Tử Quốc lạnh lùng nói, nhìn về phía bảo phiến dưới chân Mạnh Hạo với ý tham lam cực kỳ rõ ràng. Mấy ngày nay gã đã điều tra không ít chuyện về Mạnh Hạo, lại từ Tôn Hoa biết được giao dịch giữa Mạnh Hạo cùng Tử Vận Tông, lòng tham đối với bảo vật của Mạnh Hạo càng mãnh liệt hơn.

Mạnh Hạo thần sắc âm lãnh, không để ý gì đến Nghiêm Tử Quốc, mà nhìn chằm chằm vào nam tử trung niên Ngưng Khí tầng chín kia.

Người này chính là Lưu sư huynh trong miệng Nghiêm Tử Quốc. Y thần sắc bình thản, căn bản là không nói lời nào, chắp tay sau lưng đứng trên phi kiếm, một luồng khí tức cường hãn từ trên cơ thể người này tỏa ra, khí tức này rất mạnh khiến hai mắt Mạnh Hạo có chút nheo lại.

Muốn lấy chi bảo của Mạnh mỗ cần phải trả giá rất nhiều. Mạnh Hạo thản nhiên nói, tay phải vỗ vào túi trữ vật, lập tức ngân quang sáng lên, một trường thương màu bạc lóng lánh bất ngờ xuất hiện trong tay Mạnh Hạo, bị hắn đâm thẳng vào bảo phiến dưới chân, ghim cố định tại đó.

Trường thương màu bạc này vừa xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt mọi người xung quanh, kể cả Lưu sư huynh cũng ghé mắt chăm chú nhìn.

Ngay lúc bọn họ nhìn về phía trường thương, hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, tay phải vung mạnh lên, lập tức cuộn tranh xuất hiện mở ra, từng tiếng rít gào từ trong truyền ra, sương mù tạo thành mãnh thú ba đầu gào thét lao thẳng về phía mọi người.

Nhân lúc loạn, Mạnh Hạo rất nhanh bấm tay niệm thần chú chỉ một cái, lập tức một đạo hắc quang bay ra với tốc độ nhanh đến khó có thể hình dung. Trong nháy mắt khi Nghiêm Tử Quốc tâm thần chấn động, hắc quang đó xé rách hào quang pháp bảo bao phủ bên ngoài thân thể gã. Mặc cho thân thể gã lui về phía sau, dưới vẻ mặt hoảng sợ của Nghiêm Tử Quốc, hắc quang như tia chớp xuyên thẳng nhập vào mi tâm gã.

Vật đó chính là Đoạt Hồn Đinh.

Tính cách của Mạnh Hạo không ra tay thì thôi ra tay nhất định phải ra tay trước! Nếu Nghiêm Tử Quốc này muốn chết, Mạnh Hạo hắn sẽ tiễn gã xuống hoàng tuyền!

Gần như trong chớp mắt khi Đoạt Hồn Đinh kia nhập vào mi tâm Nghiêm Tử Quốc, từng đợt sương đen từ giữa trán hướng ra phía ngoài nhanh chóng khuếch tán đi, nháy mắt đã bao phủ toàn thân gã. Phịch một tiếng Nghiêm Tử Quốc mở to mắt, tròng mắt mở lớn, sau cái chớp mắt đầy mờ mịt, cơ thể gã bị chia năm xẻ bảy trở thành nhiều khối thịt màu đen bị đóng băng, rải rác khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Sóng gió nổi lên(2).

Giết Nghiêm Tử Quốc là bởi vì người này lúc trước Mạnh Hạo đã thả cho rời đi, nhưng hôm nay đối phương lại lần nữa xuất hiện, hơn nữa rõ ràng còn dẫn theo người tới đây bao vây, cho nên Mạnh Hạo đã ra tay, thì sẽ giết Nghiêm Tử Quốc trước.

Bước vào Tu Chân giới đã không phải nửa năm một năm, quy luật cá lớn nuốt cá bé Mạnh Hạo đã nắm rõ, không ra tay thì thôi, đã ra tay thì quyết không lưu tình, cũng không có chút thương hại nào, nếu không người chết sẽ là mình.

Một màn bất thình lình khiến đệ tử Phong Hàn Tông bốn phía sắc mặt đại biến, một đám trong lòng hoảng sợ. Nhưng lúc này không phải là thời điểm cho bọn hắn sợ hãi, mãnh vụ thú ba đầu trong cuộn tranh của Mạnh Hạo dữ tợn gầm gừ, đã đập tới mặt rồi. mãnh thú tạo ra từ sương

Mãnh vụ thú ba đầu này dáng vẻ dữ tợn, lúc gầm gừ thì có một luồng uy áp khủng bố bao phủ, nhìn từ xa như ba luồng hắc khí đen đậm đặc đánh thẳng tới phía đám người, cũng là trong khoảnh khắc liền va chạm với những tu sĩ ở bốn phía.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, Lưu sư huynh Ngưng Khí tầng chín kia sắc mặt thay đổi, tay phải vung lên phía trước, lập tức trước mặt y xuất hiện một cây cờ màu đỏ, cây cờ này xuất ra một quyền, nhất thời lửa lớn bùng lên, bao phủ phạm vi hơn mười trượng, phóng thẳng về phía mãnh thú ba đầu kia.

Lúc này Mạnh Hạo không chần chừ, cơ thể trầm xuống không hướng về các tu sĩ tay chân đang luống cuống kia, mà là nhằm về nữ tử phía dưới, hai tay cầm hạt châu màu thủy lam, lúc này đang cố duy trì trận pháp..

Nữ tử này biến sắc lộ ra vẻ lo lắng, rất nhanh liền lùi về phía sau, nhưng tốc độ Mạnh Hạo nhanh hơn, lúc tới gần tay phải vung mạnh lên, lập tức nữ tử này phun ra máu, thân mình bị cuốn lên, trong lúc hoảng sợ ả vội vàng buông viên châu, khiến viên châu bay ra.

Nữ tử này mặc dù xinh đẹp nhưng đã ở đây đều là kẻ địch của Mạnh Hạo, Mạnh Hạo lạnh lùng liếc nhìn ả một cái, tay phải xuất ra một trảo hư không, viên châu lập tức ở trong tay của hắn.

Thời khắc viên châu bị Mạnh Hạo đụng vào, một tiếng nổ vang vọng về, mãnh vụ thú ba đầu kia tan vỡ, nhưng hỏa diễm của Lưu sư huynh thẩm thấu, ùn ùn kéo đến bao phủ Mạnh Hạo.

Bảo bối cũng không ít, nhưng ngươi dám giết người của Phong Hàn Tông ta, hôm nay ngươi nhất định phải chết!

Lưu sư huynh sắc mặt khó coi, đám đệ tử phía sau y giờ phút này đều cực kỳ chật vật, đây là chuyện thứ yếu. Nhưng Nghiêm Tử Quốc chết đi khiến y sau khi trở về tông môn có chút khó ăn nói, lúc này đã không giấu đi sát cơ đối với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không nói gì, gần như tại lúc hỏa diễm hướng về phía hắn, tay trái hắn vỗ túi trữ vật, lập tức một tấm lưới lớn màu đen xuất hiện. Bị Mạnh Hạo vung lên tấm lưới lớn này hướng thẳng đến bầu trời, nháy mắt liền xuyên thấu hỏa diễm kia, hỏa diễm tức khắc tiêu tán, tấm lưới đen này càng lúc càng lớn hướng thẳng về phía Lưu sư huynh.

Lưu sư huynh biến sắc, khi tay phải vung lên, lập tức xuất hiện một miếng ngọc giản, sau khi bóp nát lại khiến thân thể y mờ nhạt đi trong phút chốc, hữu kinh vô hiểm tránh được sự bao phủ của tấm lưới kia. Tuy rằng y tránh được, nhưng có hai kẻ đằng sau y bị tấm lưới này phủ đầu, ghì chặt làm hai người này không thể giãy giụa. Tấm lưới đen như mang theo lực nóng rực thiêu cháy quần áo họ, da tróc thịt bong như muốn phân thây ra.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, cảnh này khiến đám đệ tử Phong Hàn Tông sắc mặt tái nhợt lộ vẻ cực kỳ hoảng sợ. Cho dù là Lưu sư huynh cũng là hai mắt giận đến trợn ngược, y không thể ngờ Mạnh Hạo này lại có được pháp bảo như vậy.

Trận này cơ hồ là diễn ra trong nháy mắt, tay phải Mạnh Hạo bóp chặt viên châu, viên châu lập tức vỡ vụn. Oanh một tiếng, trận pháp phong ấn bốn phía lập tức chớp lên, bắt đầu tiêu tán, cùng lúc đó, tay trái Mạnh Hạo bấm niệm thần chú chỉ một cái về bảo phiến dưới chân, lúc ngân thương bị kéo lên, bảo phiến này liền oanh một tiếng tách ra hóa thành mười sáu cọng lông chim vờn quanh Mạnh Hạo, đem Mạnh Hạo lao thẳng tới chỗ hỏng của trận pháp tan biến làm lộ ra.

Đừng hòng trốn thoát! Lưu sư huynh vỗ mạnh mi tâm, há mồm từ trong miệng hắn phun ra một đạo kiếm quang. Đó là một thanh phi kiếm nhỏ bằng ngón tay út trong suốt, sau khi xuất hiện lập tức kiếm quang ngập trời, chớp lóe không ít kiếm mang, hướng thẳng về phía Mạnh Hạo đuổi theo.

Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, mắt thấy sắp lao ra ngoài, thì tay phải hắn ở sau người xuất chiêu, tấm lưới đen oanh một tiếng, hai tu sĩ bên trong đó toàn thân chia năm xẻ bảy, hắc quang lóe lên cuốn lấy túi trữ vật của hai người rồi nháy mắt trở về trong ống tay áo của Mạnh Hạo.

Cũng chính lúc này, tinh kiếm của Lưu sư huynh đã đuổi kịp Mạnh Hạo, trong chớp mắt sẽ đâm vào hắn. Mạnh Hạo lập tức cảm nhận một luồng nguy hiểm mãnh liệt, lực lượng Ngưng Khí tầng chín không phải thứ Mạnh Hạo có thể chống cự được, nhất là mũi nhọn sắc bén của thanh kiếm kia. Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, mười sáu cọng lông chim dưới chân đồng loạt cuốn lại hóa thành mười sáu thanh kiếm quang, lao thẳng về phía tinh kiếm của Lưu sư huynh.

Những tiếng rầm rầm vang lên, mười sáu cọng lông chim vỡ vụn mất

tám cọng mới khiến tinh kiếm kia quay ngược trở lại, những cọng lông chim còn lại trở về bên cạnh Mạnh Hạo, một lần nữa hóa thành bảo phiến nhưng tốc độ rõ ràng chậm hơn.

Bảo phiến này thiếu đi vài cọng, tốc độ của ngươi chậm đi hẳn! Lưu sư huynh nhe răng cười đắc ý, nhưng y vừa dứt lời lập tức mở to mắt, nhìn thấy Mạnh Hạo nơi đó, tay phải vỗ túi trữ vật vậy mà lại bay ra tám cọng lông chim khác giống như đúc, làm cho bảo phiến kia chớp mắt đã trở lại đầy đủ, hóa thành cầu vồng đem Mạnh Hạo nháy mắt đi xa.

Chết tiệt! Sát cơ trong mắt Lưu sư huynh trở nên mãnh liệt, thân mình lóe lên lập tức đuổi theo. Sau y lúc này còn lại mấy người, thấy Lưu sư huynh đuổi theo, bản thân không thể không đi theo, bèn cắn răng xuất ra pháp bảo, ở dưới mặt đất chạy nhanh theo.

Duy chỉ có nữ tử kia tu vi không đủ, thời khắc này chần chờ dừng lại không hề đuổi theo.

Mạnh Hạo đứng trên cây quạt, thần sắc u ám, tử khí trên cơ thể hắn lúc này còn đang tỏa ra, hắn lập tức lấy ra túi trữ vật mà tấm lưới đen cuốn tới của hai người kia. Mấy pháp bảo bên trong Mạnh Hạo nhìn không thuận mắt, đan dược cũng không tốt bằng hắn, nhưng trong túi trữ thứ hai tổng cộng có ba viên châu màu trắng, cũng là thứ Mạnh Hạo cần đến.

Mạnh Hạo lập tức lấy ra một viên, vừa mới lấy ra, tử khí trên người lập tức dung nhập vào đó, cũng chỉ sau mười hơi thở, viên châu này đã trở thành màu đen, không thể tiếp tục hấp thu tử khí nữa.

Mạnh Hạo nhíu mày, xem xét viên châu trong tay, nhưng rất nhanh buông ra.

Giờ phút này không thể phục chế, đợi trốn thoát khỏi những kẻ này, ta đem viên châu phục chế đủ, cũng tạm thời giải quyết vấn đề tử khí này trở thành chỉ dẫn cho đối phương. Mạnh Hạo quay đầu thoáng nhìn phía

sau hắn, sấm gió cuồn cuộn, tinh quang tràn ngập, vị Lưu sư huynh của Phong Hàn Tông kia không ngừng trượt truy kích theo, dưới đất phía sau có ba bóng người cũng đang liều mạng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Cơn phong ba khác nổi lên.

- Ba người kia không đáng quan tâm, giết chúng không khó, nhưng tên họ Lưu này, tu vi đã đến Ngưng Khí tầng chín, bản thân cũng không thiếu pháp bảo, lúc trước hắn tốc chiến tốc thắng nhưng y lại không dùng thuật pháp, vậy một khi dây dưa y không đánh được Mạnh Hạo suy nghĩ một lúc, khóe miệng cười nhạt, hắn kết luận Lưu sư huynh kia dù Ngưng Khí tầng chín nhưng đan dược cũng không nhiều hơn hắn, kéo dài thời gian cũng đủ đem đối phương tha đến mệt mỏi không chịu nổi.

Mạnh Hạo hạ quyết tâm, vỗ túi trữ vật xuất ra ba viên Địa Linh Đan nuốt vào, trong lòng có chút xót xa.

- Lãng phí tám cọng lông chim phục chế, giờ lại phải lãng phí đan dược, mỗi lần đánh nhau đều như vậy, kéo dài tình trạng này thì càng đánh càng nghèo mất thôi. Còn có túi dự trữ vật của Nghiêm Tử Quốc vừa rồi đi vội chưa kịp lấy đi, sau này phải chú ý đến việc này nhiều hơn. Mạnh Hạo trong lòng có chút buồn bực, lúc này Địa Linh Đan hòa tan, linh lực trong cơ thể nhanh chóng tràn đầy, tốc độ nhanh hơn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã đến hoàng hôn, đoạn đường này Mạnh Hạo bay nhanh không ngừng, khi thì cho bảo phiến trượt, khi thì bay nhanh ở trên mặt đất. Phía sau hắn tên Lưu sư huynh liên tục cười nhạt, tu vi y là Ngưng Khí tầng chín thâm hậu hơn Mạnh Hạo không ít, mặc dù phi kiếm dưới chân tốc độ không bằng bảo phiến của Mạnh Hạo nhưng y vẫn như trước, tự tin mười phần.

Ba tên đệ tử Phong Hàn Tông phía sau y lúc này bị bỏ lại khá xa, bây giờ kêu khổ liên tục, ba người này không dám dừng lại sợ một khi rời đi sẽ chọc Lưu sư huynh không vui.

Hoàng hôn buông xuống, Mạnh Hạo đang bay nhanh bỗng nhiên thần sắc ngưng tụ, tử khí trên người hắn lại lắc lư thổi về phía xa, trong lòng Mạnh Hạo biến động, nhìn về hướng đó. Chỉ thấy ở đó có một đạo cầu vồng đang gào thét, dưới mặt đất còn có hơn mười bóng người đang chạy nhanh đến.

Trong cầu vồng có hai thanh niên tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi nhưng lại đều là Ngưng Khí tầng tám, đạp trên một ống sáo màu xanh biếc dài khoảng nửa trượng. Hai người này ánh mắt như điện, nhất là người áo dài màu đỏ trong đó, tu vi tán ra ngoài kia chỉ kém một tia là đạt đến Ngưng Khí tầng chín.

Trên mặt đất có hơn mười người, một trong số đó là Tôn Hoa, trong tay gã cầm một viên châu, từng trận tử khí bị viên châu hút vào.

- Mạnh Hạo, ngươi quả nhiên còn ở trong Triệu quốc!

Tôn Hoa liếc mắt thấy được Mạnh Hạo, lập tức cười lớn lên, ánh mắt lộ vẻ tham lam.

- Chu sư huynh, Từ sư huynh, người này chính là Mạnh Hạo, trên người hắn có chí bảo của Kháo Sơn Lão Tổ, chí bảo này từng làm cho Tử Vận Tông chú ý. Người này gian xảo đắc tội với Tử Vận Tông, tốt ở chỗ chí bảo kia vẫn chưa bị đổi đi! Tôn Hoa vội vàng mở miệng, tim đập thình thịch, gã biết rõ trên người Mạnh Hạo có những pháp bảo gì, lần đó nhìn thấy một cảnh kia, sau khi trở về đến cả mơ gã cũng cực kỳ khát vọng giành được.

Cũng may mấy ngày trước gặp được Hàn sư muội của Phong Hàn Tông, lúc hai người thân thiết thì đối phương lỡ miệng nói ra, bị gã liên tục dụ dỗ rốt cuộc hỏi được tin tức của Mạnh Hạo. Vì thế gã nhanh chóng tìm đến sư huynh trong tông môn, lấy viên châu hấp thụ tử khí tìm được tung tích của Mạnh Hạo.

Mấy người vừa xuất hiện, chớp mắt lập tức thấy được phía sau Mạnh Hạo, trong sấm gió đang cuồn cuộn đến, Lưu sư huynh vẻ mặt sát khí, thần sắc đều biến động.

Hai mắt Tôn Hoa lóe sáng, trên không trung hai người Chu, Từ này hừ lạnh một tiếng, muốn ngăn cản Mạnh Hạo, đồng thời bấm tay niệm thần chú, lập tức ống sáo dưới chân truyền ra tiếng động ô ô. Âm thanh đó tạo ra cảm giác âm trầm nhưng trong nháy mắt tràn ra chút sương mù, đám sương mù này quay cuồng hóa thành một bàn tay lớn chộp thẳng đến Mạnh Hạo.

- Cút đi! Hai mắt Mạnh Hạo lóe sáng, quát khẽ một tiếng, tay phải vung về phía trước, lập tức một con Hỏa Mãng dài khoảng tám chín trượng xuất hiện, mang theo lửa cực nóng hướng thẳng về phía bàn tay kia.

Ngay sau đó, Mạnh Hạo vung tay phải lên, hai thanh kiếm gỗ lập tức bay ra, mang theo chớp quang trở thành răng nanh của con Hỏa Mãng kia, nháy mắt phóng đi.

Tiếng nổ vang cuồn cuộn bàn tay sương mù kia dù sao cũng là sự liên thủ của hai đệ tử Ngưng Khí tầng tám của Khúc Thủy Tông thi triển ra, Mạnh Hạo chỉ là lực lượng đơn phương còn không địch lại, cho nên hắn mới lấy ra hai thanh kiếm này trong túi trữ vật của mình, ngoại trừ gương đồng thì đây là thanh kiếm gỗ thần bí nhất.

Hai thanh kiếm gỗ này là vật năm đó Vương Đằng Phi nhất định phải có, nay sau khi ở trong tay Mạnh Hạo bay ra thì nổ vang tại đó. Hai thanh kiếm trực tiếp xuyên thấu bàn tay to sương mù, chớp mắt lao thẳng đến hai người Khúc Thủy Tông.

Kiếm khí không có gì sắc bén, nhưng trong chớp mắt lại làm cho linh khí bốn phía hỗn loạn, như là muốn cuộn trào lên. Một chiêu này khiến hai người Khúc Thủy Tông sắc mặt đại biến, không chút do xoay người

tránh né, Mạnh Hạo hừ một tiếng không tiếp tục truy kích, bảo phiến dưới chân xông lên, trong lúc hai người kia tránh ra thì nháy mắt đi xa.

Hai thanh kiếm gỗ quay ngược về được Mạnh Hạo thu hồi lại, đầu không quay lại mà tốc độ còn nhanh hơn.

Phía sau hắn, Lưu sư huynh hai mắt nheo lại, tham lam trong mắt đã mãnh liệt hơn.

- Tên họ Mạnh này nhiều pháp bảo như vậy, kiếm gỗ cực kỳ huyền diệu, nhưng càng như vậy, lại càng làm nổi bật ra thanh ngân thương được Tử Vận Tông xem trọng quả là chí bảo không tầm thường! Nhưng sao đến giờ hắn vẫn chưa xuất ra ngân thương?

Hai mắt Lưu sư huynh lóe lên, tiếp tục đuổi theo, chỉ là y cũng giống như Mạnh Hạo không thể phi hành lâu dài được, cần mượn địa thế cao thấp mới có thể trượt đi được.

Sắc mặt ba người Tôn Hoa của Khúc Thủy Tông khó coi, nhất là hai người Chu, Từ thần sắc u ám hơn, lúc này hừ lạnh một tiếng nháy mắt đuổi theo, Tôn Hoa cũng cắn răng tức tốc theo sau. Giữa không trung hai người Chu, Từ gào thét hóa thành cầu vồng, cùng Lưu sư huynh của Phong Hàn Tông có một khoảng cách nhất định, nhưng là cùng mục đích truy kích Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sắc mặt có chút khó coi, đám người Lưu sư huynh của Phong Hàn Tông còn chưa buông tha, nay lại thêm đám Tôn Hoa xuất hiện, hai nhóm tu sĩ cùng nhau truy kích mình, khiến Mạnh Hạo nhíu mày.

- Thiếu linh thạch, nếu ta có đủ linh thạch phục chế đủ Thiên Linh Đan có thể đột phá đến Ngưng Khí tầng chín Nếu đến Ngưng Khí tầng chín thì những người này nhất định không dám tiếp tục đuổi theo. Mạnh Hạo trong mắt hiện lên nỗi trầm ngâm.

- Lẽ nào thật sự phải bán đi một ít pháp bảo hay sao Mạnh Hạo nghĩ tới lấy sự huyền diệu của gương đồng, phục chế pháp bảo đem đi bán, nhưng Triệu quốc quá nhỏ, cũng chỉ có vài tông môn, một khi bán đi pháp bảo, nếu sau này bản thân lấy ra những cái giống như thế khó tránh khỏi khiến mọi người hoài nghi.

Trong khi suy nghĩ hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, lúc lộ ra quyết đoán, thì thân mình hạ xuống mặt đất chạy nhanh, không bao lâu, sau khi nuốt vào vài viên Địa Linh Đan giữ linh lực trong cơ thể dư thừa, lại lần nữa đạp lên bảo phiến hướng về phía xa mà đi. Đáng tiếc bốn phía này tuy rằng không ít núi hoang, nhưng yêu thú không nhiều lắm, dù có cũng chỉ toàn loại cực kỳ yếu ớt, khó có thể để Mạnh Hạo sử dụng phương pháp trước đây ngăn cản bọn người truy kích kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Cơn phong ba khác nổi lên(2)

Đang suy nghĩ đường thoát thì bỗng nhiên, phía sau Mạnh Hạo hai người Chu, Từ của Khúc Thủy Tông cùng bấm tay niệm thần chú, lập tức từng tiếng động ô ô lại từ ống sao dưới chân hai người bọn hắn truyền ra.

Âm thanh này truyền ra như lệ quỷ khóc, lượn vòng xung quanh, sau khi hai người Chu, Từ đồng thời bấm tay niệm chú thì chỉ về phía trước mà quát.

Lôi Thiên linh!

Lời vừa dứt, lập tức bầu trời bao la bốn phía Mạnh Hạo phút chốc gió nổi mây phun, còn có đám mây đen mỏng xuất hiện, quay cuồng, một luồng chói mắt giống như tia chớp từ trong mây đen đánh thẳng xuống về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo biến sắc, loại thuật pháp đánh ra tia chớp này hắn là lần đầu thấy được, không chút do dự đạp bước bảo phiến dưới chân, lập tức có mười cọng lông chim bay ra chồng lên nhau ở phía trên Mạnh Hạo, va chạm mạnh cùng với tia chớp giáng xuống kia.

Âm thanh rầm rầm vang lên, mười cọng lông chim bay ngược mở ra, tia chớp đó dù sao cũng chỉ do tu sĩ Ngưng Khí liên thủ thi triển không có uy lực thiên địa nhưng dù mỏng manh đối với Mạnh Hạo mà nói cũng cực kỳ mạnh.

Sắc mặt Mạnh Hạo có chút tái nhợt, khi quay đầu trong mắt đã lóe lên sát cơ. Một chiêu này mặc dù không làm cho hắn phun máu, nhưng lại làm cho linh khí trong cơ thể hắn không ổn định.

Một cái Lôi Thiên linh tốt, thuật pháp Khúc Thủy Tông là một trong tam đại thuật pháp về hàng lôi thuật quả không tầm thường. Chỉ đáng tiếc hai người này tu vi chưa đủ, cho dù là liên thủ cũng chỉ đến thế, nếu không một chiêu này không chết cũng khiến kẻ thù bị thương nặng. Lưu sư huynh bình thản nói, hai mắt chớp chớp, đứng yên vẫn chưa động thủ thi triển thần thông. Lúc trước đấu với Mạnh Hạo một trận, biết được Mạnh Hạo có nhiều pháp bảo khó xơi, lúc này y đã quyết tâm dùng tu vi thâm hậu làm suy tổn đối phương sau đó mới ra tay.

Về phần người bên ngoài ra tay, y rất vui vì có người giúp mình làm tiêu hao đi linh lực của Mạnh Hạo.

Thuật pháp của chúng ta còn chưa thi triển xong, Lưu Đạo Vân ngươi đừng nói nhảm. Nam tử họ Từ bên Khúc Thủy Tông cười lạnh một tiếng, cùng với họ Chu bên cạnh nhìn nhau, lấy ra đan dược nuốt vào, hai tay niệm thần chú, nhất tề chỉ ra.

Lập tức đám mây đen kia bay nhanh theo Mạnh Hạo một lần nữa quay cuồng, tia chớp lần nữa đánh xuông. Tiếng nổ ầm ầm vang bốn phía, Mạnh Hạo lại lấy lông chim chống cự nhưng trận lôi dình này liên tục không ngừng nổ vang.

Trong nháy mắt đã đánh xuống ba lượt khiến cho khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, sát cơ trong mắt càng đậm. Tại lần thứ ba tiap chớp ngưng tụ thì tay phải hắn vung lên, tranh cuốn lập tức xuất hiện run mạnh, linh lực trong cơ thể thoát ra dũng mãnh cuốn vào trong đó, lập tức hai tiếng rít gào truyền ra sương mù quay cuồng, hai mãnh vụ thú từ trong tranh cuốn lao thẳng đến hai người họ Chu, Từ.

Hai người Chu, Từ sắc mặt cũng là tái nhợt, lúc thi triển thuật vừa rồi đã phải nuốt cả đan dược. Thuật pháp này một người bọn họ không thể thi triển được, cho dù là liên thủ bản thân cũng khó giữ được lâu dài. Lúc này tạo ra trận lôi điện thứ tư thì thấy hai mãnh vụ thú từ phía Mạnh Hạo

lao thẳng đến.

Hai mãnh vụ thú như sói, nhưng đầu lại có sừng gấp khúc, lúc bay ra thì tiếng gào thét quanh quẩn, dưới chân sóng gợn màu đen khuếch tán, tiến thẳng về hai người.

Đúng lúc này hai mắt Lưu Đạo Vân lóe sáng, y không chút do dự nâng tay phải lên gần như là cùng thời điểm Mạnh Hạo thi triển tranh cuốn, đỉnh đầu lôi đình ngưng tụ nháy mắt muốn rơi xuống, y cắn lưỡi phun ra máu, tay phải niệm thần chú tùy ý máu tươi quấn lại, trên mặt trong khoảnh khắc xuất hiện hồng mang, chỉ thẳng về phía Mạnh Hạo.

-Ngưng Khí, Phong Hàn Chỉ!

Một chỉ này đến cực kỳ đột ngột, máu tươi trước người Lưu Đạo Vân từ sắc đỏ nháy mắt thành màu xanh, cũng có lượng lớn hàn khí khuếch tán mãnh liệt, trong phút chốc lại hóa thành bông tuyết sắc xanh, đã thành hình dạng một ngón tay, tốc độ cực nhanh hóa thành một tia chớp cầu vồng tiến sát đến gần Mạnh Hạo không đến ba trượng!

Một chỉ này cực kỳ khó đoán, cùng lúc này mãnh thú trong tranh cuốn va chạm cùng hai người Chu, Từ hai, tiếng nổ vang quanh quẩn, mây đen trên đỉnh đầu Mạnh Hạo giáng xuống đạo tia chớp thứ tư.

Giờ khắc này, một luồng nguy cơ sinh tử mãnh liệt hiện lên trong tâm thần Mạnh Hạo, Lưu Đạo Vân khẽ cười âm trầm, thân mình càng tiến về phía trước một bước, tay phải vung lên lập tức tinh quang dưới chân lóe lên, thanh tinh kiếm cũng bay thẳng đến Mạnh Hạo.

Lần này xem ngươi chạy đâu cho thoát, trốn không được, ngươi nhất định phải xuất ra ngân thương, hiển lộ uy phong của chí bảo, Lưu mỗ rất mong chờ giây phút đấy! Lưu Đạo Vân hai mắt lóe sáng, không tới gần mà đứng im nhìn.

Mạnh Hạo hai mắt nheo lại, thời gian cấp bách hắn không kịp lấy ra pháp bảo, liền quyết đoán buông tranh cuốn trong tay ra, mặc cho tranh này trôi nổi bên cạnh. Thời khắc quan trọng này hắn không kịp suy nghĩ nhiều, chân phải bước trên bảo phiến, cây quạt nhất thời phịch một tiếng phân tán đi, mười sáu cọng lông chim hóa thành một mảnh lông vũ, mười cọng bay thẳng đến thanh tinh kiếm kia, còn lại sáu cọng thì lên không chống đỡ lôi đình.

Về phần Phong Hàn Chỉ đang tiến đến kia, Mạnh Hạo không nói tiếng nào, thân mình hạ xuống mặt đất, tay phải nâng lên nhấn một cái, Hỏa Mãng tám chín trượng từ trong lòng bàn tay phải lao ra hướng về phía Phong Hàn Chỉ, cùng lúc đó tay trái niệm thần chú vung về phía trước, lập tức Phong Nhận thuật xuất hiện, gió thổi lửa giúp Hỏa Mãng kia càng to lớn hơn, bay thẳng về Phong Hàn Chỉ.

Nói là chậm rãi nhưng thực tế tất cả đều xảy ra như điện xẹt, tiếng nổ ầm ầm vang ra, trên bầu trời tia chớp phá tan sáu cọng lông chim, mặc dù yếu đi hơn phân nửa nhưng vẫn giáng xuống thân Mạnh Hạo, khiến khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu.

Cùng lúc đó tinh kiếm lóe sáng, mặc dù bị mười cọng lông chim ngăn cản, nhưng kiếm quang thoáng một cái nổ vang, mười cộng lông chim kia dập nát toàn bộ, nhưng vẫn có vài đạo kiếm quang lao ra, trong phút chốc xuyên qua cơ thể Mạnh Hạo, khiến Mạnh Hạo run lên miệng càng phun ra máu.

Ngay lúc đó, mãnh liệt nhất vẫn là Phong Hàn Chỉ. Một chiêu này chính là tuyệt học của Phong Hàn Tông, sau khi thay đổi có thể cho tu sĩ Ngưng Khí kỳ sử dụng nhưng chí ít cũng phải đạt đến Ngưng Khí tầng chín.

Giờ phút này nổ vang quanh quẩn, chênh lệch về tu vi hiện lên rõ ràng, Hỏa Mãng cùng Phong Nhận của Mạnh Hạo dù phối hợp khiến uy lực tăng lên nhưng vẫn bị tiêu tán đi, chỉ có thể phá vỡ hơn phân nửa Phong

Hàn Chỉ màu xanh, non nửa còn lại lao thẳng về phía ngực Mạnh Hạo khiến cho hắn phun ra máu, máu trên không trung liền lập tức trở thành màu xanh, hóa thành hạt băng, cơ thể hắn đổ xuống.

Từng trận hàn khí tràn vào cơ thể Mạnh Hạo khiến toàn thân hắn lập tức như đặt trên hàn băng, nhưng hắn biết lúc này là thời khắc quan trọng, lật lòng bàn tay phải lên tốc độ cực nhanh, Đoạt Hồn Đinh xuất quỷ nhập thần cũng có thêm hai cán cờ lượn lờ trước người.

Nếu chỉ vẻn vẹn như thế, Mạnh Hạo dù trọng thương vẫn không mất đi lực phản kích, còn có thể cắn răng đào tẩu. Nhưng vào lúc này bất luận là Mạnh Hạo đang rơi trên mặt đất, hay là Lưu Đạo Vân, hoặc là hai người Chu, Từ của Khúc Thủy Tông giờ có chút chật vật, vẫn cố vọt tới, ai cũng không ngờ rằng trận chiến này còn có phía thứ ba, có kẻ thứ ba!

Một mũi tên nhọn, sắc bén từ đằng xa trực xé ra một đường dài, nháy mắt thẳng đến cơ thể đang rơi xuống của Mạnh Hạo, rơi đúng trái tim của Mạnh Hạo, sát khí mãnh liệt, rõ ràng là muốn xuyên qua tim Mạnh Hạo.

Mũi tên nhọn này quá nhanh, khoảnh khắc khi nó đến gần khiến ngực Mạnh Hạo đau đớn, trong lúc nguy cấp hắn không do dự gầm lên tiếng nhẹ, lập tức hai cán cờ xuất hiện trước mặt hắn, chắn mũi tên nhọn kia làm oanh lên một tiếng, hai cán cờ phút chốc dập nát không cách nào ngăn cản được mũi tên này. Mũi tên kia thế như chẻ tra, trong chớp mắt tại thời điểm mấu chốt, tay phải Mạnh Hạo nâng lên vung về phía trước, trước khi phản kích trong tay dùng Đoạt Hồn Đinh bay ra chạm vào mũi tên kia.

Oanh một tiếng, Mạnh Hạo lại phun ra máu, tận mắt thấy cái đinh màu đen kia bị dập nát, mũi tên nhọn tốc độ chậm lại nhưng vẫn nhắm về phía Mạnh Hạo mà đến.

Hắn co người lại, thấy đang rơi xuống đất, căn bản là không thể trốn

thoát được, dù là bảo phiến không mất đi vài cọng lông chim cấp tốc bay đến nâng Mạnh Hạo lên, nhưng bây giờ chỉ còn lại mấy cọng lông chim, tốc độ không nhanh nên không thể giúp Mạnh Hạo tránh mũi tên nhọn kia.

Nhưng nhờ Đoạt Hồn Đinh khiến mũi tên kia dập nát một tý, Mạnh Hạo thở gấp, ánh mắt lộ ra vẻ tàn khốc, tay phải vỗ vào túi trữ vật thanh kiếm gỗ xuất hiện, không kịp đón đầu mũi tên nhọn kia, khiến Mạnh Hạo chỉ kịp đem thanh kiếm này chắn ngang trước ngực.

Rầm!

Va chạm cùng mũi tên nhọn, kiếm gỗ phát ra tiếng động vù vù, bị lực mũi tên nhọn đâm sâu vào ngực, khiến Mạnh Hạo phun ra máu, thân thể đổ xuống, cũng may mũi tên kia dần mất đi khí lực vốn có dần tiêu tán thành tro bụi giữa không trung.

Mạnh Hạo lùi lại vỗ vào túi trữ vật lấy một lượng lớn đan dược nuốt vào, Địa Linh Đan của hắn không còn nhiều, lúc này bắt đầu nuốt yêu đan, bây giờ hai mắt đã biến hồng, thương thế cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí có thể nói từ khi hắn trở thành tu sĩ đến nay, đây là lần bị thương nặng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Một ngân thương dẫn tới thảm án.

Cũng may có kiếm gỗ chí bảo, thân thể hắn không có tổn hại gì, thậm chí lui chỉ bởi vì Mạnh Hạo tu vi không đủ để cầm cự, nếu không mũi tên kia chưa đủ tư cách để kiếm gỗ bật lại dù chỉ nửa tấc.

Giờ phút này Mạnh Hạo toàn thân đau đớn, thần trí có chút mơ hồ, nhưng hắn tính cách cứng cỏi cùng một tia muốn sống giãy dụa. Hắn cắn đầu lưỡi lấy đau để lên tinh thần, sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu lên, thấy lúc này từ trên trời một thanh niên mặc bạch y đạp trên một tấm lá màu lục.

Thanh niên này thần sắc bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng, không lộ ra vẻ ngạo nghễ nhưng bất luận ai nhìn thì đều có cảm giác đối phương cao cao tại thượng.

Tu vi gã là Ngưng Khí tầng chín nhưng xem tuổi cũng chỉ tầm hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, thanh niên này khiến cho Lưu Đạo Vân, cùng là Ngưng Khí tầng chín, hoảng sợ.

Chừng này tuổi người này chắc chắn là thiên kiêu của đại tông! Lưu Đạo Vân lập tức có phán đoán trong lòng.

Bạch y Mạnh Hạo lau máu nơi khóe miệng, nhìn chằm chằm thanh niên áo trắng kia.

Đinh Tín, Tử Vận Tông, phụng chỉ sư môn, lấy mạng ngươi. Đinh Tín thản nhiên nói, gã nhận lệnh mà đến, tại Triệu quốc tìm Mạnh Hạo đã mấy tháng, hôm này dựa vào phương pháp của bản thân biết được vị trí của đối phương, thực tế đã tới từ sớm nhưng luôn đứng ngoài quan sát, chưa vội ra tay.

Gã cùng với đám người Thiện Thủy Ngân, Lã Tống hoàn toàn bất đồng, thân là đệ tử nội môn, lại càng thường xuyên nhận lệnh tông môn, chính là một trong những thiên kiêu của Tử Vận Tông, nhất định có thể trở thành Trúc Cơ, một khi đã thành Trúc Cơ liền trở thành thiên kiêu chân chính, ra ngoài chỉ là để trau dồi kinh nghiệm mà thôi.

Nói đến sự từng trải gã vượt qua Thiên Thủy Ngân rất rất nhiều, hai mấy năm nay ở Nam Vực cũng có chút nổi danh, tính cách lạnh lùng, ra tay tàn nhẫn, ở Nam Vực còn cố kỵ mặt mũi tông môn, nhưng ở nơi Triệu quốc nhỏ này gã liền tùy tâm mà làm.

Lúc trước gã nhìn thấy sự nguy hiểm của Mạnh Hạo mới bắn ra mũi tên kia, nhưng không ngờ Mạnh Hạo vẫn còn có thể sống sót.

Sắc mặt Mạnh Hạo rất u ám, hôm nay xuất hiện ba đợt người truy đuổi, Ngưng Khí tầng tám hai người, Ngưng Khí tầng chín cũng hai người, với tu vi của hắn rõ ràng không thể chống cự được, vả lại còn đang thương thế như vầy, tình huống rất nguy cấp.

Nhìn thấy Đinh Tín cất bước tới, hai mắt Lưu Đạo Vân lóe lên, trong lòng có chút chần chờ, nhưng vẫn lộ ra quyết đoán như cũ, hôm nay y sẽ không bỏ cuộc.

Bên Khúc Thủy Tông hai người Chu, Từ càng chần chờ hơn, nếu chỉ có mỗi Lưu Đạo Vân hai người bọn họ có thể đối phó được, nhưng nay xuất hiện thêm người của Tử Vận Tông, bọn họ liền ngập ngừng chưa quyết.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên tia hào quang không thể thể nhận thấy, tay phải vỗ túi trữ vật lập tức có năm cọng lông chim bay ra cùng với bốn cọng dưới chân hình thành cửu vũ bảo phiến, mang hắn bay đi xa nơi này.

Đinh Tín thần sắc bình tĩnh, tay áo vung lên dưới chân xuất hiện một tấm

lá lớn đuổi theo, Lưu Đạo Vân cũng hành động, hai người Chu Từ của Khúc Thủy Tông cũng tức tốc đuổi theo.

Tôn Hoa tốc độ không bằng, giờ phút này sớm ở mặt đất cũng không cam tâm buông tha, chạy nhanh đuổi theo.

Ba đợt người tốc độ cực nhanh, Mạnh Hạo lại nuốt thêm yêu đan, hàn khí bên trong vẫn rất nặng, nhất là vết thương trên người, có một chút bị kiếm khí xuyên qua còn đang chảy máu.

Nhưng vẫn cắn răng vận chuyển linh lực trong cơ thể, sau khi vỗ túi trữ vật trong tay hắn lập tức lóe lên, chính là ngân thương.

Vật ấy vừa xuất hiện, hai mắt Lưu Đạo Vân liền sáng lên, cước bộ chậm lại một tý, kể cả Đinh Tín cũng là chớp hai mắt, còn về phần hai người Chu, Từ của Khúc Thủy Tông tuy không thấy được trường thương màu bạc này, nhưng Tôn Hoa đang chạy trên mặt đất cũng lập tức hô to lên.

Chính là cây trường thương đó, đấy là món chí bảo mà Kháo Sơn Lão Tổ ban cho hắn!

Lời nói vừa dứt tốc độ hai người Chu, Từ chậm lại, nhưng hai mắt lại lộ ra tia sáng mãnh liệt.

Các ngươi cũng là vì cây thương này mà đến, nếu đã thế, cây thương này thi triển cực kỳ hao linh lực, không đạt đến Trúc Cơ kỳ căn bản rất khó phát huy được hết uy lực chí bảo, các ngươi ai có bản lĩnh thì tới mà lấy! Mạnh Hạo thần sắc khó coi, lộ vẻ đau lòng, giờ phút này giống như vì tính mạng mà không tiếc giá nào, lấy ngân thương trong tay ném về phía xa.

Linh lực của hắn đều ẩn chứa trên cánh tay, giờ phút này quăng cây thương oanh một tiếng, phút chốc hóa thành đạo cầu vồng màu bạc, tốc độ cực nhanh bị Mạnh Hạo vứt đi.

Lúc ngân thương bay ra lóe lên một sắc quang, bị ánh mặt trời chiếu vào tạo nên hào quang chói mắt, khiến ánh mắt mọi người theo bản năng đều hướng về phía trường thương này.

Mạnh Hạo không chút do dự, sau khi đã quăng trường thương liền thúc dục bảo phiến hóa thành cầu vồng lấy tốc độ cực nhanh, tức tốc bay đi xa.

Nhất là cái phương Mạnh Hạo quăng cây thương đi, không biết có phải cố ý hay là vô tình mà lại lao thẳng về phía ba đệ tử của Phong Hàn Tông thật vất vả mới đuổi theo đến gần đó, ba người này rất nhanh thấy ngân thương trên bầu trời nhất thời sửng sốt một chút.

Ánh mắt Tôn Hoa sáng lên, gã hừ nhẹ một tiếng không chút do dự, thay đổi phương hướng, rất nhanh chạy thẳng đến chỗ trường thương, vẻ mặt đằng đằng sát khí,. Trong lúc lao tới còn vỗ trong túi trữ vật để kiếm quang bay ra, giống như nếu có ai cướp mất trường thương gã sẽ giết ngay.

Phía sau gã, hơn mười người đệ tử Khúc Thủy Tông cũng đều dùng toàn bộ sức lựcc, chạy nhanh đến.

Lưu Đạo Vân biến sắc, trong lòng y chần chừ không biết trường thương kia là thật hay giả, y không đạt tới Trúc Cơ, không sinh ra linh thức, khó có thể nhìn thấu được. Nhưng việc này vốn là úp úp mở mở, y rất khó phán đoán, nhưng bất luận thế nào cũng không thể để người khác làm trò trước mặt mình, trơ mắt nhìn đám đệ tử Khúc Thủy Tông bao vây mấy người sư đệ của y.

Nếu không một khi truyền ra ngoài, lúc y quay về tông môn nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Vả lại nếu trường thương kia là thật Như vậy là y bỏ qua việc này, trở về

tông môn lại cũng bị nghiêm trị, giống như toàn bộ con đường đều dẫn đến cái chết khiến y cắn răng một cái.

Chết tiệt!

Lưu Đạo Vân giậm chân bỏ qua việc truy đuổi Mạnh Hạo mà chạy về phía trường thương kia. Ban đầu hai người Chu, Từ còn chần chừ nhưng thấy trường thương bay đến đó, vả lại Tôn Hoa cùng bọn người Khúc Thủy Tông cũng rất nhanh chạy đến, hai người bọn họ vốn cũng không biết nên truy kích nữa không, lúc này lại nhìn thấy Lưu Đạo Vân chạy về phía đó, lập tức quyết đoán, chạy thẳng về phía trường thương.

Duy chỉ có Đinh Tín của Tử Vận Tông, hai mắt gã chợt lóe, nhưng chỉ chần chừ một chút liền quả quyết, nhiệm vụ của gã là giết Mạnh Hạo, mặc kệ chí bảo kia là thật hay giả gã đều không quan tâm. Lúc này cười nhạt hai mắt chớp chớp, dưới chân tấm lá lớn hóa cầu vồng, nâng gã lên tiếp tục truy kích Mạnh Hạo.

Hai người một trước một sau, một người dốc toàn lực không tiếc giá nào bỏ chạy, một kẻ tu vi tầng chín sử dụng pháp bảo phi hành sắc bén, nháy mắt liền biến mất không thấy bóng dáng.

Lại nói về Lưu Đạo Vân, giờ phút này bay nhanh về phía trường thương, mắt thấy sắp đến gần, nhưng đột nhiên phía sau truyền tới tiếng gầm nhẹ.

Lôi Thiên Linh!

Âm thanh này truyền đến đồng thời phía trên Lưu Đạo Vân hư không lập tức xuất hiện đám mây đen, tiếng sấm ầm ầm, một luồng điện nháy mắt giáng thẳng xuống Lưu Đạo Vân.

Lưu Đạo Vân sắc mặt u ám, tay phải vung mạnh lên, đồng thời một luồng hàn khí khuếch tán ra, đánh thẳng về phía lôi đình kia, lôi đình nổ vang giữa không gian rồi tiêu tán đi, hàn khí lập tức nhập vào trong lôi

vân, lôi vân rầm rầm dường như muốn đánh bật hàn khí ra ngoài.

Lôi Thiên linh, xuất! Nếu là lúc bình thường hai người Chu, Từ sẽ không như thế, nhưng nay ngân thương ở đây, trên mặt đất Khúc Thủy Tông bọn hắn rõ ràng chiếm ưu thế, việc gì phải để cho Lưu Đạo Vân đi qua, không khỏi nhất tề rống lên, so với khi truy đuổi Mạnh Hạo còn muốn toàn lực liều mạng hơn.

Oanh một tiếng nổ vang, Lôi vân kia trực tiếp nổ tung, hóa thành sóng công kích tản ra tứ phía, hai người Chu, Từ phun ra máu, bản thân cũng bị phản phệ, bên Lưu Đạo Vân cũng toàn thân chật vật, tinh quang trước người chớp sáng khóe miệng tràn ra máu.

Đúng lúc này trường thương màu bạc rơi xuống đâm sâu vào mặt đất, đệ tử Phong Hàn Tông muốn giành lấy nhưng bị phi kiếm đảo qua không thể không lùi lại, Tôn Hoa vẻ mặt dữ tợn chạy tới, phía sau gã một đám đệ tử Khúc Thủy Tông ánh mắt hung tàn, ùn ùn kéo đến.

Cây thương này là chí bảo, là vật của Khúc Thủy Tông ta! Tôn Hoa thần sắc kích động, chí bảo này nếu gã là người đầu tiên đoạt được, tuy không có khả năng sử dụng nhưng đem về tông môn chắc sẽ được ban cho, nói không chừng có thể đột phá tu vi bước vào tầng tám.

Lúc tới gần tay phải gã nâng lên, một tay đoạt đi, ba tên đệ tử Phong Hàn Tông rống giận nhưng lại bị hơn mười người vây công, giờ phút này liên tục bị thương chỉ có thể trơ mắt nhìn, rõ ràng là trường thương chí bảo này bay đến phía mình, bây giờ lại bị Khúc Thủy Tông cướp đi.

To gan! Lưu Đạo Vân quay đầu hướng về mặt đất gầm gừ, âm thanh của y vang dội, khi mở miệng không để ý hai người Chu, Từ hai người đang tiến đến, tay phải hướng về phía Tôn Hoa dưới mặt đất cách đó không xa chỉ một cái, đồng thời Phong Hàn Chỉ phút chốc xuất hiện mang theo tốc độ như tia chớp, nháy mắt thẳng đến Tôn Hoa.

Với tu vi của Tôn Hoa căn bản không thể né tránh được, sắc mặt đại biến cắn răng lộ ra vẻ dữ tợn, trong lòng gã biết, đường sống duy nhất chính là chí bảo này, thời khắc này liền không chút do dự, tại chớp mắt khi Phong Hàn Chỉ tiến đến, tay gã nắm chặt trường thương màu bạc, khí thế bùng nổ vung lên về phía sau.

Phá cho ta!

Lời nói truyền ra, Tôn Hoa cầm ngân thương trong tay, trong nháy mắt ngay cả Lưu Đạo Vân hai mắt nheo lại ngưng thần, phía sau y hai người Chu, Từ cũng tạm dừng một lát, đồng loạt nhìn lại.

Trường thương màu bạc ở giữa không trung được mặt trời chiếu vào sáng lên một cái, hóa thành một đạo hình cung tuyệt đẹp nháy mắt va chạm với Phong Hàn Chỉ. Phịch một tiếng, âm thanh này không lớn, ngân thương dưới một chiêu nhưng lại vỡ ra, phần lớn bị dập nát, một ít khối vụn thì phân tán ra bốn phía.

Tôn Hoa sửng sốt một chút, nhưng đây cũng là lần sửng sốt cuối cùng của trong cuộc đời gã, Phong Hàn Chỉ ngay lập tức xuyên vào ngực gã, thân thể gã oanh một tiếng phát ra âm thanh dữ dội hơn so với khi ngân thương vỡ nát, rồi nổ tung.

Lưu Đạo Vân ngây người, hai người Chu, Từ cũng ngẩn ra, trên mặt đất đám đệ tử Phong Hàn Tông cùng Khúc Thủy Tông cũng cùng một tâm trạng.

Bốn phía đều yên tĩnh, chỉ có tiếng gầm rú lúc tử vong của Tôn Hoa, còn có dư âm quanh quẩn.

Lưu Đạo Vân phản ứng đầu tiên, tiến đến một tay nhặt lên một khối bạc bị vỡ, cùng lúc hai người Chu, Từ cũng tiến đến nhặt lên một khối.

Bạc vậy mà thật sự là bạc, đây là ngân thương chết tiệt! Lưu Đạo Vân

hai mắt đỏ ngầu gần như muốn phát điên, ngửa mặt lên trời rống to, trong lòng uất ức, oán hận, y đã giết Tôn Hoa, nếu thật cướp được chí bảo còn dễ nói, nhưng lại vì một trường thương giả mà giết chết đệ tử nội môn của Khúc Thủy Tông, việc này đủ để khiến hai đại tông môn giận dữ.

Mạnh Hạo!! Lưu Đạo Vân cố tình đuổi theo nhưng bây giờ Mạnh Hạo đã sớm chạy xa, vả lại hai người Chu, Từ lúc này cũng là lửa giận ngút trời. Mặc dù phẫn nộ Mạnh Hạo, nhưng Tôn Hoa rõ ràng là do Lưu Đạo Vân giết chết, há có thể để y dễ dàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Trận chiến ở Bắc Hải!

Một thanh thiết thương, lừa đệ tử Tử Vận Tông.

Một thanh ngân thương, lừa Tôn Hoa, lừa cả Lưu Đạo Vân, khiến cho Khúc Thủy Tông và Phong Hàn Tông xảy ra xung đột.

Việc này nếu như phụ thân của tiểu mập mạp biết được thì hắn sẽ trợn mắt há mồm lộ vẻ không tin, bởi ba thanh trường thương, chính là sản phẩm của tiệm rèn nhà ông làm ra.

Nếu như là tiểu mập mạp, có lẽ nhất định là rất hưng phấn kích động không thôi.

Mạnh Hạo cũng không có biết thanh ngân thương kia sẽ có tác dụng gì, hắn chỉ biết Khúc Thủy Tông cùng với Phong Hàn Tông đã bỏ qua việc truy kích mình, vả lại cho dù có truy kích, thì trong khoảng thời gian ngắn muốn tìm được Mạnh Hạo là điều không có khả năng.

Chỉ là sắc mặt Mạnh Hạo lúc này âm trầm không thôi, ngồi trên bảo phiến thỉnh thoảng lại nuốt đan dược, Đinh Tín ở phía sau hắn chân đạp đại diệp, lạnh lùng đuổi theo, dáng vẻ tựa như cho dù có tới chân trời góc bể, cũng phải giết Mạnh Hạo.

Nếu chỉ là truy kích, Mạnh Hạo có nhiều đan dược duy trì linh lực, còn có thể đối phó được, nhưng hắn vốn đang bị thương. Một chặng đường dài này, thương thế của hắn cũng không có chuyển biến tốt gì, cho nên chỉ có thể dùng yêu đan áp chế xuống mà thôi.

Nhưng thương thế này dù có khả năng bị áp chế, nhưng nếu thời gian

dài, đến lúc không thể áp chế được, một khi bùng nổ,thương thế sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Lại thỉnh thoảng, một mũi tên nhọn sẽ từ phía sau hắn gào thét bay đến, cuộn dấy lên một âm thanh sắc bén, thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh hạo không thể không lấy ra đủ loại pháp bảo để chống cự. Điều nguy hiểm nhất vẫn là lúc hạ cánh, tốc độ của hắn chậm dần, vả lại không đủ linh hoạt, may mắn rằng phía dưới, núi rừng khá nhiều, mỗi lần trượt qua một đỉnh núi, cũng có thể đủ thời gian để Mạnh Hạo lấy ra bảo phiến sử dụng tiếp.

Có điều Đinh Tín cũng không có khả năng phi hành thời gian dài, cũng như Lưu Đạo Vân lúc trước, thỉnh thoảng cũng cần hạ xuống đất, địa hình rộng như vậy rất có lợi, mới có thể trượt.

Ngươi trốn không thoát đâu, nếu buông tay chịu trói, Đinh mỗ cũng không giết ngươi, đem ngươi về tông môn, nghe xong mới xử trí.

Ánh mắt Đinh Tín lóe lên, hơi mở miệng.

Việc Mạnh mỗ cùng Tử Vân Tông, bên trong có nội tình, Đinh đạo hữu có biết hay không?

Mạnh Hạo ở phía trước bay nhanh lên, lập tức nói.

Đinh mỗ không cần biết, đem ngươi mang về tông môn, tự nhiên sẽ có các trưởng lão chấp pháp, Tử Vận Tông ta thân là đại tông ở Nam Vực, tự nhiên sẽ hiểu đạo lý, phân biệt được thật giả.

Đinh Tín thản nhiên nói, ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

Chuyện ngày đó không phải do Mạnh mỗ, là Thiên Thủy Ngân cùng Lã Tống cường hành muốn mua, ta đã nói cho bọn hắn biết thiết thương kia là vật bình thường, nhưng hai người hắn lại cố ý, còn uy hiếp ta, chuyện

này Mạnh mỗ không sai!

Mạnh Hạo đến một gò đất tương đối cao, nghoảnh đầu lại giải thích, vừa nói vừa cất bước, bảo phiến xuất hiện lần nữa mang theo hắn bay đi rất nhanh.

Có thể ngươi không sai, đại khái ngươi nên đem thiết thương kia bóp nát tại chỗ, sau đó lấy ra chí bảo thật đưa cho người đến đổi, cũng sẽ không có sự việc xảy ra sau này. Lời nói của Đinh Tín vẫn bình thản như trước, tốc độ không chậm, tay phải nhấc lên vỗ túi trữ vật, ngay lập tức một cây cung gỗ màu đen xuất hiện trong tay, kéo mạnh ra sau rồi buông ra, lập tức một mũi tên nhọn gào thét bay thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Một tiếng nổ vang, Mạnh Hạo lấy pháp bảo chống cự, máu tươi tràn ra từ khóe miệng, nhưng vẫn nở nụ cười, nụ cười chứa toàn máu tươi, thoạt nhìn có chút dữ tợn.

Đây chính là cái gọi là giảng giải đạo lý. Mạnh Hạo trong mắt lộ ra sát ý, lại không mở miệng, nuốt vào rất nhiều yêu đan, bảo phiến dưới chân ông một tiếng, tốc độ nhanh hơn, gào thét bay về phía trước.

Chỉ vài canh giờ ngắn ngủn, từ trưa đến tận xế chiều, cả người Mạnh Hạo mệt lử, một ngày mà như là mấy ngày liên tiếp bỏ chạy, giờ phút này hắn sớm nhận ra, sâu trong ánh mắt lạnh lùng của đối phương cất giấu ý nghĩ trêu chọc tàn nhẫn.

Đây là đem chính mình làm con mồi, không muốn trực tiếp giết chết mà muốn trêu chọc đến cùng, cho đến khi con mồi phát cuồng, đến cực hạn thì một đao chặt đứt đầu.

Dưới chân Mạnh Hạo là đất của nước Triệu, Đinh Tín đuổi giết ở phía sau đã lâu, lấy tu vi Mạnh Hạo là Ngưng Khí tầng tám, dĩ nhiên là sắp đến lúc khô kiệt, cho dù có nhiều yêu đan hơn nữa, mà nếu cứ tiếp tục nuốt xuống như vậy, hậu quả là thân thể của Mạnh Hạo bị suy yếu, sinh

ra bài xích mãnh liệt, thậm chí tromg máu sẽ xuất hiện yêu khí.

Loại chuyện này đối với tu sĩ mà nói, chẳng khác gì là tự phế tu vi cả, lúc trước Mạnh Hạo cũng không hiểu, nhưng hôm nay cho dù biết cũng lại không thể không nuốt xuống.

Mà Đinh Tín kia, hiển nhiên đã sớm biết, cho nên mới có thể không nhanh không chậm đi theo, trong mắt của y dần ánh lên tia hứng thú, giống như gặp đồ chơi gì đó rất thú vị.

Đinh mỗ thực muốn nhìn xem ngươi nuốt yêu đan như vậy, chờ đến sau khi thân thể ngươi toàn bộ hóa thành yêu khí, sẽ biến thành cái bộ dạng gì, đến lúc đó giết ngươi lẽ còn có thể tìm được yêu đan của yêu thú Ngưng Khí tầng tám. Đinh Tín cười mở miệng, thanh âm truyền vào tai Mạnh Hạo, làm cho tơ máu trong mắt Mạnh Hạo càng nhiều, sắc mặt âm trầm.

Nhưng tính cách của hắn không muốn trong khi giao chiến nói nhảm nhí nhiều. Nếu như lúc trước giải thích đối phương không hiểu, Mạnh Hạo liền không mở miệng nói thêm nữa, giống như năm đó hắn đối mặt với Vương Đằng Phi cũng là như thế,chưa bao giờ có gào rống cái gì, chỉ là trầm mặc, âm trầm đến cực điểm.

Chạy trốn một thời gian dài, tốc độ giương lái của Mạnh Hạo lên đến tối đa, giờ phút này nhìn xuống mặt đất, loáng thoáng thấy được Đại Thanh Sơn. Trong nửa năm này hắn phần lớn là lẩn trốn, nay đã vòng một vòng, lại lần nữa về Đại Thanh Sơn.

Thậm chí ở hướng này, có thể nhìn ra xa, nơi đó có một cái hồ, mặt nước trong như gương, nơi đó là Bắc Hải.

Trong nháy mắt nhìn thấy Bắc Hải, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên.

Bắc Hải...

Mạnh Hạo nghĩ tới chiếc thuyền cô độc trên Bắc Hải, nghĩ đến lão lái đò, nghĩ tới tiểu cô nương kia, lại càng nghĩ tới Bắc Hải chứnh đạo!

Giờ phút này ánh mắt ngưng tụ, lập tức thay đổi phương hướng đi thẳng đến Bắc Hải.

Tốc độ của hắn cực nhanh, lấy bảo phiến trượt ở Đại Thanh Sơn, ánh mắt của Đinh Tín ở phía sau mang theo ý châm chọc. Đoạn đường đuổi theo này, điều mà y thỏa mãn nhất là ép đối phương không ngừng nuốt yêu đan.

Tuy rằng không biết yêu đan của người này làm thế nào mà nhiều như thế, nhưng mà không có quan hệ, ép hỏi trước khi người đó chết, ta cuối cùng có thể biết được đáp án. Nhưng mà so với việc này ta lại càng chờ mong bộ dạng bị yêu hóa của hắn sau khi nuốt quá nhiều yêu đan. Đinh Tín mỉm cười, đạp trên đại diệp, tùy tiện đuổi theo.

Hai người một trước một sau, không bao lâu, tức khắc khi đang ở trên bầu trời gào thét mà qua, đảo mắt đã đến trên hồ nước Bắc Hải, vào lúc Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, lập tức lưới đen xuất hiện quăng ra phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Trận chiến ở Bắc Hải!(2)

Ngay lập tức lưới đen mở rộng chừng ba trượng chạy thẳng đến Đinh Tín, mắt thấy sắp tới gần, Đinh Tín tay phải vung lên, lập tức một viên ngọc giản màu tím bay ra, sau đó hóa thành nhất luồng gió xoáy màu tím từ trong hư không dựng lên, bay quanh lưới đen kia làm nó không thể hạ xuống, như mất đi liên hệ với Mạnh Hạo, xiêu xiêu vẹo vẹo phi về phía chân trời.

Loại phế bảo này, ngươi cũng dám xuất ra bêu xấu. Đinh Tín cười lạnh, lưới đen kia thoạt nhìn không bình thường cho nên y mới lấy ra ngọc giản, nhưng lại không nghĩ rằng không chịu được một kích như thế.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, tự cắn lưỡi, làm miệng phun ra máu tươi, sắc mặt Mạnh Hạo càng tái nhợt, giống như bị phản phệ sau khi pháp bảo bị hủy. Giờ phút này Mạnh Hạo vừa bước vào vùng trời Bắc Hải, mặt hồ yên tĩnh của Bắc Hải lập tức cuộn lên tầng tầng gợn sóng, phảng phất có cuồng phong gào thét thổi qua, khiến cho sự yên tĩnh bị đánh phá.

Trong nháy mắt đi tới bầu trời trên Bắc Hải, bảo phiến dưới chân chợt mạnh lên một chút, từ lúc hắn bị Đinh Tín đuổi giết đến nay, lần đầu tiên hoàn toàn tạm dừng. Mạnh Hạo xoay người giờ phút này nâng tay phải lên, lập tức một tấm tranh cuốn xuất hiện trong tay hắn, ánh sao trong hai mắt chớp động, sát ý bao phủ.

Hắn đã không có ý định chạy trốn nữa, muốn ở nơi này cùng Ngưng Khí tầng chín, Đinh Tín. đánh một trận!

Cho dù trận chiến này, tình thế của Mạnh Hạo bị vây trong hoàn cảnh xấu, nhưng nhất định phải chiến, nhất định phải chiến, nếu không chiến,

Mạnh Hạo tự biết lần này không thể kiên trì lâu thêm, nếu không chiến thì hắn phải chết, chỉ có thể... Chiến!

Cư nhiên không trốn. Thân ảnh Đinh Tín nháy mắt đến, nhìn thấy sát ý trong mắt Mạnh Hạo thì khóe miệng lộ ra ý châm chọc, tay phải nâng lên hướng Mạnh Hạo chỉ, lập tức một đạo chỉ phong trong khoảnh khắc bắn ra, trong nháy mắt không trung đã trở thành màu tím, nhưng lại hóa thành một phi điểu màu tím, vỗ cánh lao thẳng đến Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo tinh mang chớp lền, gần như trong nháy mắt khi phi điểu màu tím kia tiến đến, tranh cuốn trong tay hắn run mạnh lên, yêu thú trong đó lập tức rít gào. Lúc này đây Mạnh Hạo không quan tâm gì vung ra tu vi lực, cũng bởi vì linh lực trong cơ thể hắn pha lẫn không ít yêu lực, khiến cho tranh cuốn này rít gào kinh người, cư nhiên chạy ra đến bốn đám sương mù, ngưng tụ thành bốn con yêu thú, phi thẳng đến con phi điểu màu tím.

Cùng lúc đó Mạnh Hạo bước từng bước mạnh về phía trước, dưới chân trong khoảnh khắc bảo phiến tản ra, hóa thành lông chim vờn quanh bên ngoài thân thể của hắn, như từng đạo phi kiếm bay ra, thẳng về phía Đinh Tín.

Mạnh Hạo càng không lùi về phía sau, dưới chân một thanh phi kiếm nâng lên, đi về phía trước nhằm Đinh Tín chủ động phóng ra.

Không biết tự lượng sức. Đinh Tín cười lạnh, ý châm chọc trong mắt càng đậm, trong nháy mắt Mạnh Hạo tới gần, tay phải y hướng mi tâm niệm thần chú, nhất thời mi tâm của y xuất hiện một đạo theo lốc xoáy, một tiếng gầm nhẹ chấn động bốn phía từ mi tâm y truyền ra.

Tử Vận Thiên.

Tử khí dày đặc trong tiếng gầm từ lốc xoáy mà ra, đảo mắt ở ngay trước mắt Đinh Tín đã trở thành một vòng tròn màu tím, khuếch tán ra phía

ngoài, đẩy mạnh về phía Mạnh Hạo.

Ầm ầm nổ vang, lông chim bốn phía Mạnh Hạo trong nháy mắt sụp đổ, tiếng vang thật lớn truyền ra. còn hắn lại là phun ra một ngụm tiên huyết, nhưng trong mắt Mạnh Hạo vẫn là cố chấp, gần như đồng thời khi máu tươi phun ra, tay phải hắn nâng lên vỗ túi trữ vật, lập tức lại có gần trăm phi kiếm trong phút chốc gào thét mà ra, thẳng đến chỗ Đinh Tín.

Kiếm vũ gào thét, ùn ùn kéo đến, kiếm quang quét ngang, khoảnh khắc tới gần Đinh Tín, hai mắt Đinh Tín chợt lóe, ý trào phúng càng đậm.

Không biết sống chết. Lúc này y vừa nói vừa vỗ túi trữ vật, lập tức có một đạo hồng mang bay ra, được y cầm trong tay, đó là một thanh phất trần đỏ, giờ phút này vung tay về phía trước, lập tức gió gào thét, gần trăm phi kiếm của Mạnh Hạo nhất thời vỡ vụn, cũng có không ít thanh tới gần thì trực tiếp vỡ vụn.

Gió hồng kia lại càng hướng Mạnh Hạo mà đập tới, khiến Mạnh Hạo phun ra máu tươi, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trong gần trăm phi kiếm có hai thanh kiếm gỗ, cũng là từ trong mảnh vỡ của những phi kiếm khác bay ra, xuyên thấu gió hồng, lập tức tới gần Đinh Tín.

Hai mắt Đinh Tín co rụt lại, tay phải nâng lên bấm tay niệm thần chú, thân mình muốn lui về phía sau tránh đi.

Đúng lúc này, tay phải Mạnh Hạo nâng lên chỉ bầu trời, ánh mắt lộ ra một chút sát ý.

Gần như cùng lúc Mạnh Hạo chỉ tay lên bầu trời, lưới đen phía trước bị cuốn bay, nhưng lại hóa thành lớn khoảng mười trượng, lấy tốc độ khó có thể hình dung hạ xuống.

Những chuyện này nói thì chậm, nhưng trên thực tế cũng là khoảnh khắc, trong điện quang hỏa thạch, săc mặt Đinh Tín biến đổi, không đợi

y lóe lên, lưới lớn kia liền trực tiếp bao phủ, cùng lúc đó hai thanh kiếm gỗ trực tiếp tiến đến, nháy mắt sẽ đâm vào mi tâm cùng ngực Đinh Tín.

Đây là sách lược đơn giản mà Mạnh Hạo nghĩ đến, mặc dù không hoàn thiện, nhưng cũng có tác dụng nhanh chóng, thậm chí hắn không tiếc lấy lông chim bảo phiến cùng rất nhiều phi kiếm đánh tan cảm giác của đối phương, còn là vì phòng ngừa, mà lấy chính mình để gây chú ý với đối phương, như thế mới thành công.

Tất cả chỉ vì tạo cơ hội cho hai thanh kiếm gỗ này!.

Trong tích tắc, hai mắt của Đinh Tín bỗng nhiên co rút lại, khoảnh khắc giữa sự sống và cái chết đang hiện lên trong đầu y. Đây là lần đầu tiên cái thứ cảm giác này xuất hiện trong y, cong ở trong xứ sở Triệu quốc hẻo lánh này. Trước kia, cho dù là ở Nam Vực, bởi vì y không bao giờ trêu chọc tu sĩ Trúc Cơ, cho nên dù là nguy hiểm, cũng chỉ là người đồng cảnh mà thôi.

Trong giờ phút hoảng sợ này, y không chút do dự mà nâng mạnh tay phải lên, tại lúc nguy cơ trong nháy mắt thì điểm vào mi tâm.

Trong tích tắc tay phải y đặt lên mi tâm, một cỗ lực cuồn cuộn mênh mông ầm ầm từ trên người y khuếch tán ra, cho đến khi linh khí trên cơ thể y xuất hiện một lượng tử khí lớn, lượng tử khí này nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một thân ảnh.

Đó là bóng lưng của một người đang mặc tử bào, bóng người này không quay đầu lại, nhưng lại có uy áp khó có thể hình dung trong nháy mắt bộc phát ra. Trong chốc lát tử khí lan rộng, vậy mà lại khiến lưới lớn đang bao phủ ngừng lại.

Sắc mặt Đinh Tín tái nhợt, nhân lúc lưới lớn dừng lại một chút, thân mình y lập tức lùi lại, nhưng hai thanh kiếm gỗ kia lại không hề tạm dừng, dường như không chịu chút ảnh hưởng nào, trong phút chốc xuyên

thấu tử vụ, nháy mắt đâm thẳng tới Đinh Tín.

Điều này không có khả năng! Da đầu Đinh Tín bất giác run lên, thần sắc chấn động, y không thể ngờ được hai thanh kiếm gỗ bay ra từ chỗ Mạnh Hạo, lại có thể không bị thần thông bảo mệnh của mình ảnh hưởng một chút nào.

Đây chính là thuật pháp bảo mệnh mà tông môn y đã ban Ngưng Khí tầng chín, đủ để chống đỡ một kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, vả lại mỗi người đệ tử chỉ có một cơ hội thi triển. Bao năm qua y chưa bao giờ dùng đến, hôm nay đến giờ khắc sinh tử thế này y mới triển khai ra một nửa, nhưng lại không có cách nào ngăn cản hai thanh kiếm gỗ kia tiến đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Đại ân

- Đây là thứ kiếm gì vậy. Đinh Tín sắc mặt tái nhợt, thời điểm nguy cơ y bất chấp tất cả, gầm một tiếng cắn răng cắn lưỡi phun ra một ngụm máu tươi lớn. Ngụm máu này là huyết tu vi của y, bên trong ẩn chứa thọ nguyên của y, cũng là ẩn chứa tu vi của y, sau khi phun ra, tu vi y lập tức giảm xuống, cần phải bế quan rất lâu mới có thể khôi phục được.

Gần như là cùng lúc với mà y phun ra, tiên huyết này lập tức biến thành hồng vụ rồi bị thân ảnh tử vụ trên đầu y hút đi. Ngay sau đó, Đinh Tín quát khẽ một tiếng.

- Tử khí đông lai! Theo lời nói của y truyền ra, trong chốc lát thân ảnh tử bào trên đầu của y đang đưa lưng về phía Mạnh Hạo, chỉ trong chốc lát đã chậm rãi xoay người, không thấy rõ gương mặt, nhưng lại có thể nhìn thấy trong đôi mắt đó một luồng tử mang!

Trong chớp mắt tử mang xuất hiện, toàn thân Mạnh Hạo bị chấn động mạnh, cảm giác đau nhức như thủy triều bao phủ toàn thân, bỗng nhiên hắn lùi lại, liên tục phun ra bảy tám ngụm máu tươi, toàn thân nổ vang, ý thức mơ hồ, như diều đứt dây, thân thể rơi thẳng xuống Bắc Hải, rồi chìm sâu xuống.

Đồng thời, hai thanh kiếm gỗ kia run lên, trong đó một thanh đã trở thành màu tím, trong phút chốc dường như không chịu sự khống chế của Mạnh Hạo, cuối cùng không đi tới trước, mà lại lộn ngược, rơi vào trong Bắc Hải.

Nhưngkiếm gỗ có tổng cộng hai thanh, Đinh Tín không tiếc tổn thọ, không tiếc nghịch chuyển tu vi mà dùng toàn lực triển khai thuật bảo mệnh, lại chỉ có thể nhằm vào một thanh kiếm gỗ, thanh kiếm thứ hai kia mặc dù run run, nhưng vẫn sắc bén như cũ không thể ngăn cản, trong

chốc lát đã xuyên thấu tất cả, trực tiếp đâm vào ngực Đinh Tín. Sau khi thanh kiếm xuyên thấu bị dính máu tươi, lúc này mới mất đi linh lực khống chế, rơi vào trong Bắc Hải.

Chỉ là kiếm này mặc dù xuyên thấu, nhưng không đâm trúng tim, mà là bị ảnh hưởng bởi Tử khí đông lai kia, thêm Đinh Tín né tránh được chỗ yếu hại. Dù là như vậy, y vẫn là phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, tiên huyết trào ra từ lồng ngực, từ miệng.

Tóc tai y bù xù, chiếc áo trắng đã trở thành huyết sắc, lúc này, hai mắt Đinh Tín đỏ đậm, tay phải che ngực, gào thét phẫn nộ đến cực điểm. Từ khi y xuất đạo đến nay, dù có đánh nhau với người khác đi nữa cũng chưa bao giờ bị thương nặng đến mức này. Nay lại tại Triệu quốc hẻo lánh bị y khinh thường, cùng tu sĩ tiểu quốc bị y coi rẻ, đã buộc y phảixuất ra thủ đoạn bảo mệnh, còn tạo thành trọng thương như vậy. Lúc này, ánh mắt y âm trầm, cúi đầu nhìn về phía Bắc Hải.

- Dưới Tử Khi Đông Lai của Đinh mỗ, ngươi đã tuyệt khí bỏ mình, nhưng không đem thi thể ngươi chặt thành khúc, không đủ để trừng phạt tội ngươi dám làm tổn thương ta! Ngực Đinh Tín đau nhức, tu vi thọ nguyên của y lại càng là vì phun ra ngụm tiên huyết kia mf hao phí, lúc này, y đã rơi xuống Ngưng Khí tầng tám, sắc mặt tái nhợt, mang theo sự tức giận tột cùng. Y lấy ra đan dược rồi nuốt vào, nhưng rất nhanh liền biến sắc, cúi đầu nhìn lỗ máu ở ngực mình, ánh mắt lộ ra chút hoảng sợ.

- Linh lực của ta vậy mà rất nhanh đã bị tiêu tán đi từ miệng vết thương do thanh kiếm này tạo thành Việc này là lần đầu tiên Đinh Tín được gặp. Lúc này, y hít sâu, trong phút chốc y lại càng thêm để ý hai thanh kiếm gỗ trong tay Mạnh Hạo, cúi đầu không màng đến thương tích, đi thẳng về hướng Bắc Hải. Thân mình y nháy mắt liền nhập vào trong nước, muốn tìm thấy thi thể Mạnh Hạo cùng với hai thanh kiếm gỗ kia.

Tại nơi rất sâu của Bắc Hải, cơ thể Mạnh Hạo đang chậm rãi chìm xuống, hắn từ từ nhắm mắt, toàn thân bất động, giống như như đã chết

vậy. Tử khí đông lai của Đinh Tín, nhất là được thọ nguyên và tu vi của y tiếp dẫn, uy lực mặc dù không mạnh bằng Trúc Cơ, nhưng cũng là một kích của Ngưng Khí đỉnh cao, Mạnh Hạo Ngưng Khí tầng tám, có chết cũng không có gì lạ.

Giờ đây, ngoại trừ một ngọn lửa không cam lòng mỏng manh đang thiêu đốt linh hồn hắn ra, toàn thân hắn đã buốt lạnh, có lẽ không thể chịu được bao lâu nữa. Mà khi ngọn lửa kia mất đi, thì thế gian này sẽ vĩnh viễn không còn Mạnh Hạo nữa.

Kinh mạch của hắn đã đứt, máu thịt của hắn ảm đạm mất đi sinh cơ, đan hải của hắn dường như đã héo rũ....

Nhưng hắn không cam lòng, hắn không cam lòng cứ như vậy chết đi. Chỉ là trong Tu Chân giới, cá lớn nuốt cá bé, không phải điều mà Mạnh Hạo hiện nay có thể chống cự hay phản kháng. Ngọn lửa sinh mệnh trong người hắn ngày càng u ám, theo thân thể hắn trầm xuống, theo thế giới tĩnh lặng này mà dần dần dập tắt đi.

Một tiếng thở dài từ trong Bắc Hải, tiếng thở dài này mang theo nỗi tang thương tột độ. Cùng lúc vọng lại, tại một hồ nước sâu trong Bắc Hải xuất hiện sóng gợn. Con sóng này quay về, dần dần bao phủ lấy cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho thân thể hắn trong phút chốc tán phát ra quang mang nhu hòa.

Theo hào quang tản ra, từng trận linh khí trong Bắc Hải từ bốn phương tám hướng mà ùa đến, không ngừng chui vào trong cơ thể của Mạnh Hạo, không ngừng tu bổ kinh mạch toàn thân hắn, từng tơ máu màu tím từ trong thất khiếu, từ lỗ chân lông mà thoát ra khỏi cơ thể hắn, rồi hòa tan vào trong nước.

Vết thương đã do Tử Khí Đông Lai gây ra trong cơ thể hắn, trong nháy mắt, đã được loại bỏ hoàn toàn, thậm chí, những vết thương trước đó trong cơ thể hắn, cũng đều biến mất. Cùng với sự tràn vào của linh khí

Bắc Hải, rất nhanh đã khiến hắn hồi phục lại như thường.

Một tiếng động lớn truyền ra trong cơ thể hắn, đó là kinh mạch toàn thân hắn đã được đả thông, cơ thể hắn vốn đã mất đi sức sống, nhưng hôm nay chỉ trong nháy mắt, lấy một tốc độ hồi sinh không tưởng, một lần nữa khôi phục sinh cơ trong hắn.

Đan hải trong cơ thể hắn vốn đã héo rũ, nhưng giờ đây trong tiếng nổ vang trời, cùng với lượng lớn ùa vào của linh khí, sóng cả lại một lần nữa tràn đầy, thậm chỉ còn mở rộng ra bên ngoài. Mặc dù tu vi của hắn trước kia chỉ là Ngưng Khí tầng tám, nhưng giờ đây đã tiến triển bội phần, thậm chí đã tiếp cận Ngưng Khí tầng chín.

Trong đan hải, miếng yêu đan kia nhấp nhô, tán phát ra từng luồng hào quangyêu dị, cùng với mỗi lần hào quang tràn ra, cơ thể Mạnh Hạo bởi vì cắn nuốt yêu đan mà sinh ra yêu khí, trong chốc lát đã bị yêu đan hấp thu, khiến cho hào quang của yêu đan này ngày càng yêu dị.

Mãi đến lúc Mạnh Hạo mở mắt ra.

Trong ánh mắt bình tĩnh của hắn, không hề có chút gợn sóng, không chút hoảng hốt, không chút kinh ngạc, lựa chọn một trận chiến ở Bắc Hải, Mạnh Hạo đánh cược lần này, Bắc Hải chi yêu có thể ra tay tương trợ.

Mạnh Hạo mở mắt ra, chậm rãi đứng lên, dưới mắt hắn là một hồ nước trong veo, tưởng như có thể nhìn thấy đáy hồ, nơi này vốn là nơi tối đen của thế giới, nhưng trong đáy hồ lại tồn tại không ít cát bạc, quang mang mỏng manh phát ra, khiến cho nơi này thoạt nhìn có chút mờ ảo.

Ở nơi mịt mù này, Mạnh Hạo nhìn thấy một con thuyền.

Chiếc thuyền này trông tàn tạ, an tĩnh chìm dưới đáy hồ, nhìn chiếc thuyền này Mạnh Hạo chợt nhận ra, nó chính là chiếc thuyền năm đó hắn vượt biển.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Đinh Tín chết

Hắn lặng lẽ nhìn chiếc thuyền,Mạnh Hạo đứng trong hồ nước, chắp tay cúi đầu thật sâu.

Dường như cùng thời điểm khi Mạnh Hạo đang vái lạy, một tiếng cười như chuông bạc truyền ra dưới đáy hồ tĩnh lặng. Tiếng cười kia vờn quanh bốn phía, nghe không rõ phát ra từ nơi nào. Hai mắt Mạnh Hạo chợt nhiên co rụt lại, nhìn về phía đáy hồ.

Hắn nhìn theo tiếng cười đang vang vọng, lại có từng cánh tay vươn ra từ trong cát bạc, những cánh tay này như bạch ngọc, theo cánh tay xuất hiện là vô số thi thể trinh nữ nổi lên trong cát bạc.

Tóc đen che đậy khuôn mặt, hơn mười nữ thi trôi lơ lửng ở chỗ sâu trong hồ nước, các nàng đều từ từ nhắm hai mắt, dung nhan cực kỳ thanh tú, nhưng gương mặt thì tái nhợt, phập phồng trong hồ nước. Khiến cho Mạnh Hạo nhìn thấy, ánh mắt hắn cũng lộ ra vẻ kinh sợ, bởi hắn phát hiện thi thể của những cô gái nàychính là giống nhau như đúc, còn tuổi tác thì cũng là một độ.

Ngay lúc Mạnh Hạo đang kinh động, thì từ trong thuyền, một cô bé đi ra. Cô bé đứng đó, mỉm cười hướng về phía Mạnh Hạo, nụ cười kia có chút ngại ngần, thoạt nhìn rất ngây thơ trong sáng, nhưng lúc Mạnh Hạo đang nhìn cô bé này, nhất thời đầu oanh lên một tiếng.

Hắn lập tức phát hiện, gương mặt của cô bé này, rất giống với tử thi trinh nữ ban nãy, rõ ràng là diện mạo sau khi cô bé kia lớn lên.

Đại ca ca, ngươi muốn ở chỗ này vĩnh viễn cùng ta sao?

Tiểu cô nương cười nói, thanh âm non nớt, lời nói cô bé vừa truyền ra thì lập tức hơn mười nữ thi kia đồng loạt ngẩng đầu, hai mắt vẫn nhắm nhưng hướng về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sợ hãi, đầu óc lại càng nổ vang, trong cơn chấn động tầm mắt hắn bỗng chốc trở nên mơ hồ, cảnh tượng vụn nát tan tành.

Mạnh Hạo mở mắt ra, hắn vẫn đang chìm xuống hồ nước, còn cách đáy hồ rất xa, cũng không phải là đáy hồ mà lúc trước hắn nhìn thấy, dường như tất cả những thứ trước đó chỉ là giấc mộng, không có thuyền, không có nữ tử thi, cũng không có tiểu cô nương cùng lời nói và tiếng cười kia.

Mạnh Họa sửng sốt, hắn lập tức cảm thấy cơ thể như đã được khôi phục hoàn toàn. Hắn cúi đầu, nhìn về phía xa xa dưới đáy hồ, nhưng không thể nhìn tới cái gì.

Nhưng Mạnh Hạo biết được, một màn hư ảo lúc trước, không phải là giả dối.

Hắn lặng lẽ nâng hai tay lên, chắp tay hướng về phía đáy hồ, cúi đầu thật sâu.

Hai lần đại ân, Mạnh Hạo sẽ không bao giờ quên, ta chỉ đoán được tiền bối là muốn hóa hải, được tiền bối coi trọng, Mạnh mỗ xin hứa, một ngày tu vi thông thiên, nhất định đến tương trợ, nếu còn có chuyện gì cần Mạnh mỗ, thỉnh tiền bối báo cho biết Mạnh Hạo cúi đầu, cúi đến hơn mười phút, bốn phía vẫn hoàn toàn yên tĩnh như trước, Mạnh Hạo đứng thẳng người, nhìn lại phía sau, xoay người thẳng đến mặt hồ mà đi.

Cùng lúc đó, trong khi Mạnh Hạo rất nhanh thẳng đến mặt hồ, từ trong Bắc Hải hai thanh kiếm gỗ mạnh mẽ run lên, lập tức di chuyển thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Trong lúc hai thanh kiếm gỗ đang đồng thời rung lên, Đinh Tín đã tìm đến nơi này, nhìn thấy kiếm gỗ hai mắt sáng ngời, tay y nâng lên đang muốn thu kiếm về, nhưng thanh kiếm gỗ chợt động mạnh, lúc này biển chợt gợn sóng, trong phút chốc trôi đi.

Một màn này làm cho Đinh Tín ngẩn ra, ánh mắt y hiện lên một tia sáng kì dị, không chút do dự mà lập tức truy kích.

Bảo vật này không ngờ lại thông linh!! Trong lòng Đinh Tín giờ đây kinh hoàng, hận không thể nhanh hơn để chặn thanh kiếm gỗ kia lại.

Mạnh Hạo bay nhanh như tên bắn, tốc độ càng lúc càng nhanh, đan hải trong cơ thể tràn đầy, không bao lâu liền lờ mờ thấy được bầu trời bao la, trong phút chốc cả người hắn phát ra một tiếng vang lớn, nhấc lên một tảng sóng lớn, trực tiếp lao ra ngoài Bắc Hải.

Dường như vừa lúc Mạnh Hạo lao ra, hai đạo kiếm quang cũng gào thét, theo hướng mặt hồ Bắc Hải nhất tề bay ra, thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, vờn quanh hắn, một thanh rơi xuống chân, còn một thanh kiếm lửng lơ ở giữa hư không.

Cùng lúc đó, hồ nước lại rung động, Đinh Tín chợt bay ra. Trong tích tắc, Đinh Tín liếc mắt nhìn thấy Mạnh Hạo, sắc mặt chợt biến đổi, y không thể nào tưởng tượng nổi, Mạnh Hạovẫn còn sống.

Điều đó là không thể, không tới Trúc Cơ kỳ, không ai có thể chống lại ta, sau khi ta đã bỏ ra thọ nguyên cùng tu vi làm đại giới, thi triển tuyệt học tông môn Tử Khí Đông Lai Đinh Tín nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, y lùi về sau vài bước, không tin rằng Mạnh Hạo vẫn còn sống.

Hoặc là do y không muốn tin. Nhưng giờ phút này y không còn là Ngưng Khí tầng chín nữa rồi, thậm chí Ngưng Khí tầng tám cũng không xong, cùng với vết thương khó lành, linh khí tiêu tán, e là một hồi sau y sẽ yếu đi nhiều phần, trở thành Ngưng Khí tầng bảy.

Đinh Tín sắc mặt tái nhợt, nhưng dù sao y cũng không phải đám người Thiên Thủy Ngân. Y nhìn Mạnh Hạo mà chấn động, đảo mắt liên hồi như không còn tỉnh táo, rồi không chút do dự xoay mạnh người từng bước từng bước đi, trong chớp mắt dưới chân xuất hiện đại diệp, nâng thân thể y đi xa, nhưng lại không đánh mà bỏ chạy.

Y nhất định phải trốn đi, ydĩ nhiên nhìn ra thương tích của Mạnh Hạo đã hồi phục, hơn nữa tu vi còn mạnh hơn xưa, mà bản thân y giờ này thương tích đầy mình, há có thể không trốn đi sao.

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn Đinh Tín trốn đi, không lập tức truy kích, mà cúi đầu hướng xuống dưới Bắc Hải, lại một lần nữa chắp tay cúi đầu thật sâu.

Đại ân này, suốt đời không quên Thanh âm của Mạnh Hạo như chém đinh chặt sắt, nói xong thì vung tay áo, lập tức phi kiếm dưới chân hóa thành cầu vồng, thẳng đến hướng Đinh Tín bỏ chạy mà truy kích.

Từ giờ trở đi, ngươi là con mồi của Mạnh Mỗ. Ánh mắt của Mạnh Hạo đằng đằng sát khí, sau khi ra khỏi Kháo Sơn Tông, ngoài Thượng Quan Tu ra, thì Đinh Tín này là người mà Mạnh Hạo muốn giết chết nhất, nỗi căm hận hóa thành tinh quang trong mắt. Hắn tu đạo đến nay, chưa bao giờ bị thương đến thế, thậm chí nó không còn được gọi là bị thương nữa, hắn xem như đãchết một lần!

Giờ phút này trong mắt hắn hào quang long lánh, Mạnh Hạo rất nhanh, nháy mắt đã rời khỏi Bắc Hải, sau một nén nhang, thì thấy phía trước bởi vì tu vi giảm xuống tốc độ chậm đí, đang phải nuốt đan dược, Đinh Tín.

Mạnh Hạo không nói hai lời, tay phải bỗng nâng lên chỉ về phía trước, lập tức kiếm gỗ bay ra, thẳng đến chỗ Đinh Tín, Đinh Tín sắc mặt đại biến, nhanh chóng xoay người, y biết rõ kiếm gỗ của Mạnh Hạo quỷ dị, không chút do dự vỗ túi trữ vật, trường cung màu đen cũng lập tức xuất

hiện. Bị y nhanh chóng kéo căng, bất chấp linh khí tiêu tán mà bắn ra một mũi tên.

Một tiếng nổ vang trời, mũi tên nhọn va chạm với kiếm gỗ ở giữa không trung, khi tiếng động khuếch tán nổ vang thì mũi tên nhỏ tan vỡ, cũng đánh sâu vào làm kiếm gỗ của Mạnh Hạo dừng lại.

Mạnh Hạo mặt không biến sắc, lúc truy kích, tay nâng lên nhất chỉ, thanh kiếm gỗ lại lập tức lao ra, Đinh Tín sắc mặt tái nhợt, lại phải bắn ra một mũi tên.

Tiếng nổ vang trời, kiếm gỗ lại lao đến.

Trong ánh mắt của Đinh Tín lộ ra tơ máu, y nào có thể không rõ, Mạnh Hạo đang trả thù y, giờ phút này mục đích của Mạnh Hạo là hao mòn tu vi của y, muốn làm cho y kiệt sức mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 101: Đinh Tín chết(2).

Nhưng sau khi tu vi của y hạ xuống từ tầng chín, lại bị thương, giờ đây vốn đã yếu thế, lại kinh hãi trước thanh kiếm gỗ oai vệ kia, chỉ có thể đối phó bằng mũi tên nhọn, nhưng tu vi ngày càng suy yếu, ngay cả mũi tên nhọn cũng đã yếu đi nhiều, không được oai phong như xưa nữa rồi. Hơn nữa, Đinh Tín bắn ra mũi tên thứ sáu, cơ thể y chấn động mạnh, sắc mặt trắng bệch, tu vi trong nháy mắt giảm từ Ngưng Khí tầng tám xuống Ngưng Khí tầng bảy.

Tu vi bị kiềm hãm, kiếm gỗ chợt bay đến, xuyên qua ngực của Đinh Tín. Mặc dù không đâm vào điểm gây chết người, nhưng máu tươi vẫn như trước trào ra, Đinh Tín kêu lên một tiếng thảm thiết, hốt hoảng lùi lại.

Thân mình y run run, rõ ràng cảm thấy linh khí trong cơ thể y đã đồng loạt tiêu tán theo vết thương mà thanh kiếm đã tạo ra kia, tu vi vốn là lung lay sắp đổ, từ Ngưng Khí tầng tám rơi thẳng xuống Ngưng Khí tầng bảy.

Đó không phải là tu vithực sự giảm xuống, mà là trong cơ thể sự khôi phục linh khí không được có quan hệ trực tiếp đến tiêu hao. Trong khoảnh khắc vì không ngừng tiêu hao, linh khí ngày càng ít, cho nên tu vi mới tương đương với Ngưng Khí tầng bày mà thôi.

Vả lại Đinh Tín cho dù nuốt vào đan dược, nhưng hai vết thương do kiếm gây ra, chắc chắn sẽ làm giảm công hiệu, khiến cho y khó có thể khôi phục trong thời gian ngắn được.

Ta là đệ tử nội tông của Tử Vận Tông, ngươi định giết ta, Tử Vận Tông sẽ đuổi giết ngươi trăm năm, không chết không ngừng! Đinh Tín gào thét

thê lương, giờ phút này y chật vật đến cực điểm, lúc rên nhẹ lúc kêu thảm thiết, lại bị kiếm gỗ của Mạnh Hạo đảo qua thân thể, tuy không xuyên thấu, nhưng lại tạo nên một vệt máu, khiến linh khí của y tiêu tan nhanh hơn.

Mạnh Mỗ đã chết qua một lần. Mạnh Hạo thản nhiên nói, ánh mắt lạnh lùng, tay phải nâng kiếm lên.

Thời gian dần dần trôi qua, thoáng cái đã được nửa canh giờ, trong nửa canh giờ này, Đinh Tín không ngừng kêu rên thàm thiết, trên người y giờ đây có trăm ngàn vết kiếm, máu tươi lênh láng, tuy những vết thương không phải là điểm chết người, nhưng máu cứ chảy ra thế này, không sớm thì muộn sẽ tử vong mà thôi.

Đinh Tín cho dù là tu sĩ, giờ đây cũng hoa mắt choáng váng, nhưng sự hoảng sợ trong y, còn lớn hơn gấp bội. Cái mà y kinh hãi là cơ thể mình, dường như đã trở thành một cái sàng, trong cơ thể hắn linh lực đang nhanh chóng tiêu tán.

Ngưng Khí tầng sáu, Ngưng Khí tầng năm, Ngưng Khí tầng bốn...

Phịch một tiếng, cơ thể của Đinh Tín rơi thẳng xuống đất, y phun ra máu tươi, liều mạng mà chạy về phía trước, y đã không còn sức để bay nữa rồi, tu vi đã giảm xuống Ngưng Khí tầng ba.

Mạnh Hạo, nếu ngươi dám giết ta, thì ngày sau ngươi chết không có chỗ chôn! Ta chính là đệ tử nội tông của Tử Vận Tông, ta mà chết đi, thì toàn bộ Triệu quốc sẽ bị liên lụy, ngươi dám giết ta xem! Đinh Tín run run, cố nén sợ hãi, lại phun ra máu tươi.

Mạnh Hạo một tay nhấc Đinh Tín lên đại diệp phi hành kia, không nói nửa lời, tay phải nhất chỉ, kiếm gỗ lại bay ra đâm thẳng vào người Đinh Tín.

Một nén nhang sau, Đinh Tín ngã vào trong rừng, giờ phút này không thể nhìn thấy phong tư đệ tử đại tông trên người y nữa. Y chết mà mắt trợn ngược nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt lỗ ra ý oán độc mãnh liệt, nhưng cũng chứa một bồ hối hận, y hối hận lúc trước khi truy kích không nên nảy ra những ý nghĩ muốn nhìn đối phương bị yêu hóa, mà là toàn lực ra tay không tiếc bất cứ giá nào giết chết Mạnh Hạo.

Ta đáng nhẽ đã phải giết ngươi từ trước! Đinh Tín nghiến răng nghiến lợi, ngực y phập phồng, giờ phút này dường như đã không còn thở được nhiều nữa.

Chính ngươi đã dạy ta điều này. Mạnh Hạo tiếp tục chuyện báo thù, tay nâng kiếm, đầu Đinh Tín bay lên, máu tươi văng khắp nơi, đầu Đinh Tín dừng lại ở cách đó không xa, lăn qua lăn lại, tựa vào dưới một gốc cây đại thụ.

Y vẫn mở mắt như trước, y không cảm lòng, bởi vì y là đệ tử Ngưng Khí tầng chín của Tử Vận Tông, bởi vì y là thiên kiêu, bởi vì y nhất định có thể lên Trúc Cơ, một khi Trúc Cơ, thì y có thể trở thành một trong những thiên kiêu Tử Vận Tông, danh chấn Nam Vực.

Nhưng hôm nay, y chết tại Triệu Quốc hẻo lánh, chết dưới tay một tu sĩ mà lúc trước y coi như con kiến, Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, hồi lâu mới mở ra, đây không phải là lần đầu tiên hắn giết người, cũng không còn cảm giác sợ sệt khi giết người nữa, hắn đã chết một lần rồi.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Nghiêm Tử Quốc, hắn liền biết phải giết người này, những người có liên quan đến gã đều phải diệt khẩu

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ quyết đoán, hắn tìm được căn nguyên rồi, giờ đây có nên quyết đoán hay không.

Ta không nghĩ sẽ lại chết lần thứ hai Tay phải Mạnh Hạo nâng lên một trảo, lập tức túi trữ vật trong người Đinh Tín bay lên, bị hắn cầm trong tay, nhất thời Hỏa Mãng xuất hiện bao phủ đầu cùng thi thể Đinh Tín, rất nhanh biến thành tro bụi.

Mạnh Hạo xoay người cất bước đi.

Bây giờ đang là hoàng hôn, theo Mạnh Hạo đi xa, bầu trời rơi xuống vài bông tuyết, bông tuyết bao trùm dấu chân hắn, che đi mùi máu tanh ở nơi này. Mạnh Hạo càng chạy càng xa.

Ta là tuyết trong trời đông giá rét, không được cận kề mùa hè, bởi vì mùa hètuyết sẽ hòa tan, đây không là thể giới của nó, cũng không phải là thế giới của ta. Bóng dáng Mạnh Hạo, một vẻ thư sinh, chỉ là dưới dáng vẻ trầm lắng kia, đã hóa thánh băng giá.

Đã trải qua một trận chiến ở Bắc Hải, nhất là Mạnh Hạo người được sống lại từ trong hồ nước, tử khí trên người hắn đã tiêu tan không còn một tia, giờ đây đi trong gió tuyết, lại không hề có chút tử khí nào truyền ra.

Thứ hắc khí này đã dây dưa Mạnh Hạo gần một tháng, cuối cùng cũng không còn vờn xung quanh hắn nữa, khiến cước bộ Mạnh Hạo trong gió tuyết này cực kỳ chậm rãi, thong dong

Gió tuyết càng lúc càng lớn, tựa như là đợt tuyết lớn nhất cũng là cuối cùng của năm vậy. Bông tuyết kia tựa như sự chuyển giao giữa các mùa khiến nó tan biến, cho nên muốn thỏa sức mà buông xuống trong một ngày này.

Tuyết rơi đầy trên người Mạnh Hạo, cho đến đỉnh Đại Thanh sơn, ở chỗ cái hang năm đó Mạnh Hạo bị mang đi, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở bên trong, yên lặng nhìn tuyết rơi bên ngoài, từng trận gió rít thổi bên tai hắn.

Bây giờ đang là đêm khuya

Bầu trời đêm bị bông tuyết tách rời, không nhìn được đến mặt trăng, chỉ có thể nhìn tuyết bay vô tận, dường như đang bao phủ cả thế giới.

Trước mặt Mạnh Hạo có một đống lửa, ngọn lửa lúc này đã bùng lên, ánh lửa chập chờn, khiến khuôn mặt của Mạnh Hạo cũng chiếu rọi chớp động, Mạnh Hạo lặng lẽ ngồi xuống nơi đó, trầm mặc không nói.

Sắp bốn năm rồi.

Từ lúc đi vào Kháo Sơn Tông cho đến nay, đã sắp tới bốn năm rồi, Mạnh Hạo cũng từ thiếu niên mà trở thanh thanh niên, giờ hắn đã hai mươi tuổi .

Hồi lâu, Mạnh Hạo cúi đầu nhìn hai tay của mình, tay hắn rất sạch sẽ, không có dơ bẩn, nhưng Mạnh Hạo rõ ràng nhìn thấy, là huyết tinh trên tay.

Trong bốn năm nay, hắn giết không chỉ một người, từ lúc vừa mới bắt đầu đến nay, tuy không thấp thỏm lo lắng nhưng có thể coi như chết lặng, nhưng hắn đã có thể tiếp nhận, thích ứng, dường như có một lực thiên địa vô hình nào đó, ở một nơi lặng yên phát ra hơi thở làm thay đổi tất cả Mạnh Hạo, thay đổi tâm hồn hắn, thay đổi sinh mạng hắn, và thay đổi tương lai hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Thiên Hà phường.

Cuối cùng, sẽ biến ta thành bộ dạng gì nữa Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn gió tuyết đang bao phủ ngoài động, hắn không có đáp án.

Thời gian chậm rãi trôi đi, sắp đến bình minh thì trời bỗng tối đen, chỉ còn gió rít mạnh, chỉ có băng giá đang bay tới, đống lửa trước mặt Mạnh Hạo dần dần tắt, khiến cho cả hang động, chìm vào trong bóng tối.

Ở trong bóng tối này, một thứ cảm giác cô độc chợt ùa về trong hắn, càng lúc càng lớn dần, cho đến khi bao phủ thân thể hắn.

Cha, mẹ, hai người ở đâu Mạnh Hạo thì thào, hắn đang nhớ tới phụ mẫu của mình, rất nhớ, rất nhớ

Tiểu mập mạp, ngươi bây giờ đang làm cái gì? Hồi lâu, Mạnh Hạo trút nhẹ một tiếng thở dài, trong đầu hắn chợt hiện ra những động tác ken két khi tiểu bàn tử mài răng.

Hứa sư tỷ, Trần sư huynh, mọi người ở Nam Vựcvẫn khỏe... Mạnh Hạo nhìn bóng đêm ngoài động, dường như có thể nhìn tới tận Nam Vực, trong mắt hắn dần dần lộ ra vẻ si mê.

Đọc trăm quyển sách, đi được ngàn dặmrồi sẽ có một ngày ta sẽ rời khỏi Triệu quốc, đi tới Nam Vực Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ kiên định, chỉ là nghĩ đến Triệu quốc là biên giới của Nam Vực, muốn đến trung tâm của Nam Vực, thực sự là quá xa.

Hắn còn nhớ hắn đã nhìn thấy toàn bộ vùng đất Nam Thiệm trên bản đồ. Giữa Triệu quốc và trung tâm Nam Vực, là một vùng đồng không mông quạnh, ở giữa còn cách đến vài cái quốc gia.

Với tu vi của Mạnh Hạo, thỉnh thoảng còn phải dựa vào lực trượt, thì có lẽ sẽ phải đi rất lâu rất lâu nữa.

Trừ phi có thể trở thành tu sĩ Trúc Cơ! Trong mắt Mạnh Hạo như có ngọn lửa sáng rọi, ẩn chứa một khát vọng mạnh mẽ, ẩn chứa khát vọng có thể bay trên không trung, càng làm hắn khát khao mãnh liệt hơn với Trúc Cơ.

Đến được tu vi Trúc Cơ, mới được coi là tu sĩ chân chính, thọ nguyên có thể đạt đến một trăm năm mươi tuổi Trường sinh, đối với Mạnh Hạo giờ này mà nói thì quá viển vông rồi, con người chỉ có tuổi đời càng cao, thì mới có thể có càng nhiều khát vọng, đối với Mạnh Hạo giờ đây, hắn chỉ quan tâm làm cách nào để sống sót mà thôi.

Trừ phi tự nguyện, nếu không, muốn trở thành một con người xuất chúng thì nhất định phải có được tu vi và tư cách đáng nể.

Mạnh Hạo hít sau, khi bên ngoài trời hửng sáng, thì Mạnh Hạo lấy ra túi trữ vật của Đinh Tín, sau khi hắn mở ra nhìn lướt qua, thì trong mắt hắn chợt lộ ra chút hy vọng.

Không hổ là đệ tử đại tông môn, còn chưa đạt tới tu vi Trúc Cơ, lại có thể có giàu có như vậy Mạnh Hạo lấy ra từ trong túi trữ vật ước chừng khoảng bảy tám ngàn linh thạch, ngoài ra còn có thêm thanh đại cung màu đen.

Đại cung mà Mạnh Hạo lấy ra, khi hắn cầm trên tay là một vật thể lạnh lẽo, hơi hơi kéo ra, thì lập tức cảm nhận được linh khí thiên địa từ bốn phía, dường như đã được hấp thụ lại.

Cùng lúc đó, trong túi trữ vật, Mạnh Hạo còn thấy gần trăm mũi tên nhọn màu đen, mỗi mũi tên đều có khắc một ký hiệu, hắn thu hồi những thứ cùng với cung tên. Ánh mắt hắn lại đảo qua túi trữ vật, bên trong ngoài pháp bảo và linh thạch ra, thì còn có một chai thuốc và một chút

tạp vật, lệnh bài linh tinh.

Chai thuốc phần lớn là trống không, chỉ có một cái bình nhỏ bị đậy kín. Mạnh Hạo nghe thấy trong bình tiếng động của đan dược, trong chốc lát, hắn một tay mở cái bình ra, thì một mùi thuốc nồng đậm đập ngay vào mũi hắn, giờ đây trong hang động đang tràn ngập mùi thuốc.

Loại thuốc ở tầm này thậm chí đã vượt qua Thiên Linh Đan, lại càng vượt qua Hướng Thai Đan thứ - thuốc tốt nhất của Mạnh Hạo, thậm chí khó có thể đem ra mà so sánh. Dùng sự đối lập giữa ánh trăng cùng đom đóm có lẽ là khoa trương, nhưng trong lúc trực quan nhất lại cho Mạnh Hạo một cảm giác, một thứ giống như hạt giống, một thứ giống như cây đại thụ.

Đây là Mạnh Hạo hai mắt chớp động, thở mạnh, hắn lấy đan dược để xuống lòng bàn tay, đây là loại đan dược cỡ như ngón tay cái, màu sắc hổ phách, màu vàng ấm tỏa ra từ trong hương thuốc, còn có sự khuếch tán của linh lực bàng bạc, thực sự trong nháy mắt đã có thể nhìn ra đây là một loại đan dược phi thường.

Mạnh Hạo nhằn chằm chằm vào viên thuốc này, bỗng vỗ túi trữ vật, lập tức đem ra đan danh cổ ngọc mua tại Bách Trân Các, trên cổ ngọc này có nhiều vết rạn, nhưng Mạnh Hạo không để ý, hắn cầm lấy cổ ngọc đặt lên mi tâm, linh khí lập tức cuồn cuộn ào ra.

Một lát sau, cổ ngọc bỗng vỡ ra, tiêu tán hóa thành tro bụi thì Mạnh Hạo mở mắt, trong mắt hắn ẩn chứa sự kích động đến mãnh liệt.

Trúc Cơ Đan!!! Đây là một viên Trúc Cơ Đan có giá trị khó có thể tưởng tượng được

Mạnh Hạo tim đập thình thịch, một tay nắm lấy Trúc Cơ Đan, tim đập nhanh, rất lâu sau mới khôi phục lại như cũ.

Đinh Tín trước khi chết không cam lòng, cũng bởi do Trúc Cơ đan này, đây là đan dược mà sư phụ tự tay luyện chế cho y, bởi vì bản thân y ở bên ngoài hành tẩu vốn đã là Ngưng Khí tầng chín, một khi có chút tạo hóa rất có thể đạt đến Trúc Cơ cảnh cho nên y luôn giữ bên người, thời khắc quan trọng sẽ đem ra dùng.

Cho dù là đại tông của Nam Vực, nhưng Trúc Cơ Đan lại rất hiếm, muốn phát cho từng đệ tử thì càng thiếu. Nhu cầu dành cho loại đan dược này là cực lớn, cho dù là có nhiều như thế nào cũng không đủ cầu. Dù sao thì người trở thành Trúc Cơ cũng không nhiều, ít nhất cũng phải cần khoảng ba viên, nếu tư chất tâm thường nhưng được trưởng lão tông môn ưu ái, không tiếc đại giới nào thì năm sáu viên mới có thể.

Vả lại sự trân quý của Trúc Cơ Đan, cũng có liên quan đến tam đại hiểm địa. Luyện chế viên thuốc này cần hai loại thảo dược, chỉ có thể sinh trưởng trong tam đại hiểm địa.

Đinh Tín có một sư phụ tốt ở Tử Vận Tông, khiến địa vị y có chút đặc biệt. Y sở dĩ đạt đến Ngưng Khí tầng chín, là do vị tôn sư này tận tay đưa cho Trúc Cơ Đan, thậm chí cho dù y không thành công, khi y trở lại tông môn, vị sư phụ này tất nhiên cũng không tiếc đại giới mà làm cho y thành công.

Mạnh Hạo thả lỏng tay, cầm lấy Trúc Cơ Đan, cẩn thận quan sát, rất nhanh ngưng tụ hai mắt, thấy được ở trên Trúc Cơ Đan, có một ấn ký kỳ lạ.

Ấn ký này giống như một mặt quỷ thu nhỏ, sắc mặt không đổi, tràn đầy vẻ nghiêm nghị, làm cho người ta khi nhìn có loại cảm giác đặc biệt giống như bị mặt quỷ kia nhìn lại. Mạnh Hạo cẩn thận quan sát thật lâu, mới xác định đây không phải là cái gì kỳ bí lắm, chỉ đơn giản là khắc vào đan dược, giống như kí hiệu vậy.

Cầm Trúc Cơ Đan, Mạnh Hạo chần chờ, hồi lâu sau cắn răng một cái rồi

thu hồi lại. Ngoài trời thì tuyết đã nhỏ đi, hắn ngẩng đầu cất bước đi, gió rét lạnh cứ thế bao phủ quanh Mạnh Hạo.

Muốn vượt qua Ngưng Khí tầng tám, để trở thành Ngưng Khí tầng chín, cần rất nhiều linh thạch, những linh thạch này đều do tự ta kiếm được, trong thời gian ngắn khó mà có thể hoàn thành được, chỉ có cách bán đi một ít đồ vật, mới có thể lấy được đủ linh thạch

Hai mắt Mạnh Hạo chớp động, lập tức lấy ra một cái ngọc giản, đặt ở mi tâm cẩn thận nhìn.

Ngọc giản này là vật của đệ tử Phong Hàn Tông, bên trong có mấy thành thị phố phường của Tu Chân giới tại Triệu Quốc. Mạnh Hạo nhìn vào bên trong thấy được Đông Tú thành. Nhưng thành này hắn không muốn đến, một lát sau hắn chọn một nơi cách nơi này không xa, nhưng không thuộc phạm vi khống chế của ba đại tông phái, mà là một nơi hỗn độn tập trung khá nhiều tu sĩ.

Thiên Hà phường

Mạnh Hạo thập giọng thì thào, khi hắn ngẩng đầu lên thì hai mắt chợt sáng lên, theo quán tính mượn gió đi rất nhanh.

Triệu quốc gần với hướng biển Thiên Hà, cả một vùng được trận pháp cấm chế, người thường không thể nhìn thấy trong khu vực này có tồn tại một tòa thành trì.

Cả thành trì này màu đen, một vài tu sĩ áo đen, lạnh lùng đứng trên tường thành, ánh mắt quét về phía mặt đất nhìn về phía mọi người đang ra vào.

Thiên Hà phường, ba trăm năm trước vốn không có nơi này, nhưng ba trăm năm trở lại đây, xuất hiện một lão quái, người này tu vi Kết Đan, thần thông pháp bảo kinh người, tại trong Triệu quốc đã sáng lập nên thành này, sau đó liền bế quan ở trong thành này. Ba trăm năm đi qua,

lão quái này sống hay chết không ai rõ, nếu như chết thì không nói làm gì, nhưng nếu như là còn sống, thì trừ phi là có đan dược gia tăng tuổi thọ mới có thể sống được, còn không, nhất định đã là Kết Anh.

Hiện nay người đang giữ thành này là một người tự xưng là Thiên Hà Lão Tổ, cùng tam đại tông môn của Triệu Quốc không ai xâm phạm lẫn nhau. Bởi vậy mà không có quy định quá khắt khe, khiến cho nơi này ngày càng náo nhiệt lên, hạng người nào cũng có thể tới đây.

Vài ngày sau, ở ngoài Thiên Hà phường, có một người xuất hiện, người này mặc một áo đen, trên đầu đội một cái đấu lạp, khuôn mặt trùm kín, khiến người khác không nhìn ra bộ dạng, thân hình nhìn thoáng qua có hơi mập mạp.

Thứ trang phục này tuy rằng kỳ dị, nhưng vẫn là bình thường ở Thiên Hà phường này. Nơi đây hỗn độn, loại người nào cũng có, giả dụ như có chuyện không muốn cho ai biết hoặc nhận ra, có thể sử dụng trang phục giống như vậy, việc này cũng xảy ra không ít.

Hắn, chính là Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đã hạ quyết tâm bán pháp bảo đan dược, việc này khiến hắn suy nghĩ hồi lâu, mới giả dạng sau đó chậm rãi đi vào thành. Mạnh Hạo nhìn lại khắp nơi, nhưng giờ đây, hắn không thể phân định được phương hướng nữa, hắn cúi đầu, làm bộ dạng tùy ý rồi đi vào trong một cửa hàng bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Đinh công tử

Trong Thiên Hà phường, Thượng Quan Tu mặc một bộ đồ đen, đang cau mày đi thẳng về trước, đi sau gã là hai tu sĩ Ngưng Khí tầng bảy mặc đồ đen, xem thần sắc của họ, dường như là đối với Thượng Quan Tu rất cung kính.

Giống như là đang cùng Thượng Quan Tu thị sát Thiên Hà phường vậy, một lát sau Mạnh Hạo đi ra từ trong cửa hàng.

Mạnh Hạo thần sắc không hề biến đổi, hắn đội đấu lạp, lại che đi toàn bộ khuôn mặt, cho dù là người khác cũng không nhìn ra hắn, giờ đây ánh mắt hắn đang đảo qua cửa hàng này.

Đây là một cửa hàng đan dược, cửa hàng không lớn chỉ có một tầng, bốn phía đều có giá để, đặt một chai thuốc trống không, viết tên đan dược và ghi giá.

Ở cách đó không xa, một người đang khoanh chân ngồi, ngoài y ra, trong cửa hàng này chỉ có một người là Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đi qua từng cái giá, nhìn tên và giá trên đan dược, cho đến khi thấy được một chai thuốc viết ba chữ Địa Linh Đan, hai mắt hắn lập tức dừng lại.

- Giá những ba trăm linh thạch

Mạnh Hạo nhíu mày, hắn dùng gương đồng phục chế một viên Địa linh đan cần hai trăm linh thạch, hắn vốn định lấy lời từ việc chênh lệch giá, nhưng hôm nay vừa nhìn thấy giá tiền này thì cũng không kém quá nhiều.

- Địa Linh Đan xuất từ Nam Vực, tiểu điếm không có nhiều, chỉ có năm viên.

Mạnh Hạo đang trầm ngâm thì người thanh niên đang nhắm mắt đả tỏa kia kia mở mắt ra, thản nhiên nói.

Mạnh Hạo gật đầu, lại nhìn quanh, đang muốn xoay người đi, bỗng nhiên hắn dừng lại một chút, hỏi.

- Nơi này có thể có Trúc Cơ Đan?

Thanh niên kia nghe câu hỏi này, bèn nở nụ cười, nhưng trong mắt y cũng thoáng qua một chút nghi ngờ không thể tra.

- Đạo hữu là lần đầu tiên đến Thiên Hà phường rồi, loại như Trúc Cơ Đan cần hơn mười vạn linh thạch thậm chí còn thêm nhiều trân phẩm, chớ nói tiểu điếm không có, đời này tại hạ cũng chưa thấy qua một lần, nếu đạo hữu thật sự muốn mua, có thể qua Thiên Hà phường thử xem.

- Đắt thế sao!! Thanh âm Mạnh Hạo mang theo vẻ khó tin rơi vào trong tai thanh niên kia, làm cho một chút nghi hoặc trong y lúc trước, nhất thời tiêu tán, biết đối phương chỉ hỏi thăm bình thường, mà không phải là có năng lực để mua.

Mạnh Hạo thấp giọng thì thầm vài câu, trong giọng nói của hắn phần lớn là sự khó tin cùng hâm mộ đối với giá của Trúc Cơ Đan. Thanh niên kia nghe xong cũng không để ý tới hắn nữa, một lần nữa nhắm nghiền hai mắt.

Mạnh Hạo đi ra khỏi cửa hàng, đi tới đầu phố Thiên Hà phường, lúc này hai mắt chợt lóe sáng, nhưng lại đột nhiên chau mày, một phần bởi vì ý tưởng bán đi chút đan dược pháp bảo tầm thường có đôi chút khó khăn, một phần vì hắn nhìn thấy Thượng Quan Tu.

Gã mặc trên người một bộ đồ đen, giống hệt với quần áo của vệ sĩ thủ thành. Có lẽ sau khi gã rời khỏi Kháo Sơn Tông, thì tiến vào bất kỳ tông môn nào mà là gia nhập đến nơi này.

Mạnh Hạo cúi đầu, cũng không lập tức quyết định rời đi ngay, mà tiếp tục dạo quanh tứ phía, thỉnh thoảng lại bước vào từng cửa hàng, chỉ vẻ chau mày của hắn xuất hiện ngày càng nhiều.

Nơi này đan dược rất đủ, Ngưng Khí kỳ gần như đều có cả, nhưng một mặt, số lượng không được nhiều lắm, mặt khác giá cao hơn nhiều so với Mạnh Hạo phục chế. Nghĩ đến giá như thế, cho dù thu mua thì cũng không quá cao.

Đan dược để đó đã, đi xem thử pháp bảo

Mạnh Hạo xoay người, đi đến một con đường khác, ở đây không ít tu sĩ, người đến người đi, tu vi phân cấp không đồng đều, nhưng chủ yếu là bộ dạng Ngưng Khí tầng ba tầng năm, người Ngưng Khí tầm tám như Mạnh Hạo, trên đường hắn chỉ thấy có ba người, phần lớn là che mặt, nhìn không rõ bộ dạng.

Bảo các nơi đây không ít, Mạnh Hạo sau khi bước vào rất cẩn thận quan sát, cho đến lúc hoàng hôn, hắn thầm than một tiếng. Pháp bảo cấp thấp giá không thấp, nhưng Mạnh Hạo cần đến hơn mười vạn linh thạch, hắn phải xuất ra ngàn thanh phi kiếm bình thường, việc này thực sự khủng khiếp, Mạnh Hạo căn bản không thể lựa chọn.

Còn về các pháp bảo khác, giá cũng tương đồng, nhưng không có thứ gì giá trị hơn mười vạn linh thạch. Mạnh Hạo cân nhắc trừ phi là bán đi toàn bộ pháp bảo, nhưng như thế đối với hắn là hết sức nguy hiểm, điều này vô cùng rõ ràng.

Mà hắn nghĩ, là chỉ giao dịch một lần tại nơi này rồi nhanh chóng rời đi thôi.

- Chẳng lẽ phải bán đi Trúc Cơ Đan... Việc này phải hết sức cẩn thận, không được vội vàng.

Mạnh Hạo tìm một nhà trọ, khoanh chân ngồi trong phòng thầm nghĩ.

Thiên Hà phường không lớn, ngay hoàng hôn ngày hôm sau, Mạnh Hạo đã đi hết nơi này. Cho đến giờ phút này, hắn đứng ở ngoài một gian lầu các rất là xa hoa, trầm ngâm cất bước đi vào trong.

Bảng hiệu của lầu các xa hoa đại khí này, cùng tên với thành này, Thiên Hà Phường.

Trong này có ba tầng, Mạnh Hạo nhìn quanh tầng một một vòng, bước lên tầng hai thì bị cản lại. Nơi này cần xuất ra đủ linh thạch mới có thể bước vào.

Mạnh Hạo không kiên trì, xoay người lại nhìn thoáng qua tầng một, như vị khách bình thường di chuyển ở nơi này chỉ trong chốc lát, như thế mới rời đi.

- Chỉ có một cửa, mỗi tầng có ba tu sĩ Ngưng Khí tầng tám, còn có một tu sĩ Ngưng Khí tầng chín ở gần cửaỞ cầu thang cũng có góc ngoặt, trên đó không có linh khí di động, nên là phàm vật. Nhưng mà ta không nhìn thấy sự việc sau thang lầu, còn cần quan sát thêm, từ ngoài nhìn vào, ở cửa sổ tầng hai có linh lực dao động, cũng bị phong kín

Mạnh Hạo nhíu mày, khoanh chân ngồi trong nhà trọ, một lúc sau mới lấy ra gương đồng.

Trong túi hắn trữ vật của hắn giờ đây có hơn vạn linh vật, một lúc lâu sau Mạnh Hạo cắn răng một cái, lấy Trúc Cơ đan đặt ở trên gương đồng. Viên thuốc này lập tức dung nhập vào trong đó biến mất không thấy đâu nữa, Mạnh Hạo hít sâu một cái, bắt đầu đem từng viên linh thạch dung

nhập vào trong gương đồng.

Cho đến khi một vạn linh thạch dung nhập vào trong gương đồng, kính này mới lóe lên quang mang, xuất hiện hai viên Trúc Cơ đan giống nhau như đúc. Dường như khi mùi thuốc vừa muốn khuếch tán, Mạnh Hạo sớm có chuẩn bị, không chút do dự nhanh chóng thu toàn bộ vào trong túi trữ vật, cẩn thận nhìn quanh.

Cũng may tốc độ hắn nhanh, nên hương khí chỉ tán đi một chút, không làm cho bên ngoài chú ý.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên giường, trong mắt hắn lộ ra chút suy tư, sau một hồi lâu hắn vỗ mạnh túi trữ vật, lấp tức từ trong đó kiện ra một áo dài màu trắng, đây là quần áo trong túi trữ vật của Đinh Tín, sau khi Mạnh Hạo mặc vào người, lại lấy ra ngọc bài thân phận của Đinh Tín, đặt ở sau lưng. Hắn đi tới đi lui trong nhà trọ, trong mắt hắn lộ ra vẻ suy tư.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mạnh Hạo lại đội đấu lạp lên, bên ngoài mặc một áo khoác dày, sau khi giấu áo trắng kia đi, hắn kiểm tra một chút, như thế mới cúi đầu rời đi khỏi nhà trọ.

Trên đường hắn không dừng lại, hắn cứ thẳng Thiên Hà phường mà đi, rất nhanh sau đã đến. Sau khi đi qua một trung niên Ngưng Khí tầng chín sắc mặt lạnh đạm đang khoanh chân ngồi, thì Mạnh Hạo cất bước hướng lên cầu thàng mà đi.

Dường như ngay khi hắn tới gần thì một tên tu sĩ Ngưng Khí tầng tám canh giữ ở cửa, mở mắt lạnh lùng nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Đưa ra một vạn linh thạch, mới có thể bước vào tầng hai.

- Cút ngay, chỉ là thành trì của Triệu quốc nhỏ bé, mà dám ngăn cản Đinh mỗ sao.

Mạnh Hạo mang theo đấu lạp, khẽ ngẩng đầu ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, thanh âm có chút thay đổi, càng mang vẻ ngạo nghễ. Gần như là ngay sau khi hắn nói, tất cả tu sĩ ở tầng này đều quay lại, hướng ánh nhìn vào hắn.

Tu sĩ Ngưng Khí tầng tám kia ngẩn người, gã ở đây đã nhiều năm, chưa bao giờ thấy ai dám đứng đây nói như thế, nhưng tên kia có vẻ rất ngạo nghễ, nghe hàm ý biểu lộ trong lời nói của hắn, làm cho y theo bản năng dừng lại một chút nhưng lại không biết nói cái gì.

- Đinh công tử mời lên đây. Đúng lúc này, từ tầng hai truyền lại một âm thanh. Có một cô nương mặc thủy la quần, ở trên gật đầu, hướng về phía Mạnh Hạo mỉm cười.

Tên Ngưng Khí tầng tám kia nhanh chóng mở cửa, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, cất bước đi, nhưng khi đi ngang qua khúc cua thì hai mắt của hắn lại rất nhanh đảo qua vị trí không thể tra xét này, cho đến khi lên đến tầng hai.

Tầng hai điêu lan ngọc thế, so với tầng một thì xa hoa hơn, bảo quang bao phủ tứ phía, nhưng lại không có cái giá để nào, mà chính giữa lại bày một lư hương có ba người canh giữ, có từng trận hương khí tán ra.

Xung quanh mặc dù xa hoa, nhưng vẫn thanh lịch, vài hòn non bộ, vài tầm án kỷ, khiến cho ai mà bước vào nơi này thì sẽ vô cùng choáng ngợp.

Nhất là người phía trước Mạnh Hạo kia, cô nương thoạt nhìn tầm hơn ba mươi tuổi, nhưng lại ung dung hoa quý, không nói mà chỉ cười, khiến cho người khác có một loại cảm giác thân thiết ôn nhu.

- Đinh công tử mời ngồi, thiếp thân chính là nghi trượng của tầng hai này.

Cô gái mỉm cười, ngồi một bên, ánh mắt tùy ý liếc nhìn Mạnh Hạo, nhưng ở áo bào của Mạnh Hạo lại lộ ra màu áo trắng, ánh mắt ngưng tụ, nhưng rất nhanh liền di chuyển đi.

Mạnh Hạo hai mắt không hề do dự, ở đây có bảy cái ghế dựa, ở các vị trí khác nhau. Mạnh Hạo không chần chừ lựa chọn ngồi ở một cái ghế gần cầu thang, cũng không tới gần cửa sổ, mà là gần như ở chính giữa.

- Trúc Cơ đan, ở chỗ của ngươi có không. Mạnh Hạo sau khi ngồi xuống cũng không nói nhiều, trực tiếp mở miệng, trong mắt lộ ra vẻ âm trầm.

Nữ tử kia nhìn thấy Mạnh Hạo sau khi lựa chọn chiếc ghế kia, lặng lẽ suy đoán, dần xác định được một chút, nhưng vẫn còn nhiều điều nghi hoặc.

- Trong Triệu quốc, Thiên Hà phường ta cái gì cũng có, Trúc Cơ Đan đương nhiên có, một viên cần đến hai mươi vạn linh thạch. Cô gái mỉm cười, nhỏ nhẹ nói.

Mạnh Hạo khẽ ngẩng đầu, tay phải bỗng vỗ mạnh túi trữ vật, không chút do dự vung ra, thuốc trong bình này bay thẳng đến chỗ cô nương kia.

Hai mắt cô cái kia chợt lóe sáng, một tay đỡ lấy, hơi hơi choáng váng mở ra, sau khi nhìn lại thì sắc mặt nàng chợt biến đổi, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Một Trúc Cơ Đan, ngươi cho cái giá đi. Mạnh Hạo thản nhiên nói.

- Đinh Công Tử thật quyết đoán, trân bảo như vậy mà ném thẳng đến chỗ thiếp thân như vậy, không sợ thiếp thân sẽ trực tiếp lấy đi sao.

Trong mắt cô gái này lộ ra vẻ ngạc nhiên, chậm rãi nói.

Mạnh Hạo không nói gì, lạnh lùng nhìn cô gái, ở chỗ tay phải của áo bào, lộ ra phần eo của áo trắng, lộ ra ngọc bội.

Ngọc bội kia màu tím, phát ra nhu hòa tử mang, chợt lóe sáng.

Ngọc bội vừa lộ ra, cô gái kia ánh mắt nhìn lại, sắc mặt biến đổi.

- Nếu ngươi dám dùng một mình, trong một tháng, Thiên Hà Phường sẽ hóa phế tích. Mạnh Hạo thản nhiên nói

Cô gái này cầm chai thuốc, sắc mặt liên tục biến đổi, thỉnh thoảng lại nhìn một chút chỗ ngồi của Mạnh Hạo. Trong lòng hiện lên toàn bộ mọi dấu hiệu của Mạnh Hạo từ tầng một lên đến đây, trên mặt cô gái dần dần lộ ra nụ cười.

- Đinh công tử bỏ qua cho, thiếp thân chỉ nói giỡn thôi mà Nàng nói xong, cúi xuống đổ Trúc Cơ Đan trong chai thuốc ra, lấy hai tay cẩn thận nhìn, lập tức nhìn thấy mặt quỷ trên Trúc Cơ Đan này, đang nhìn thì mặt quỷ chợt chớp mắt một cái, sắc mặt nàng đại biến, rồi lập tức đứng dậy.

- Đan Quỷ đại sư của Tử Vận Tông đích thân luyện đan dược Đinh công tử ngài với Đan Quỷ đại sư là

- Ra giá đi. Mạnh Hạo không đáp, mà chỉ nhíu mày, vẻ mặt kia hiện đầy bất đắc dĩ, nhưng rồi lập tức biến mất, làm cho người ta có cảm giác là không còn cách nào khác mới phải bán đi viên đan dược này.

- Viên đan mà Đan Quỷ đại sư đích thân luyện cũng là vật có thể đấu giá, nhưng viên đan này Nữ tử chần chừ một lúc, nhưng nhanh chóng quả quyết nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 104: Trùng kích Ngưng Khí tầng chín!.]

- Có thể trả giá hai mươi lăm vạn linh thạch!

- Cũng được. Mạnh Hạo im lặng một lúc rồi chậm rãi gật đầu, đứng lên.

Nữ tử kia lập tức đứng dậy, chỉ ngón tay ra, chỉ phong đánh lên lò luyện đan hai tầng, phát ra tiếng vang thanh thúy. Hơn mười giây sau, một nữ tử trẻ tuổi bưng khay ngọc thạch bước xuống từ tầng ba, nhanh chóng đi tới bên người Mạnh Hạo rồi dâng lên.

Trong khay bạch ngọc kia có để một túi trữ vật.

Mạnh Hạo cầm lấy, liếc cũng không liếc cái nào mà xoay người nhanh chóng đi xuống thang lầu. Trong ánh mắt của đám tu sĩ ở lầu các tầng một, hắn cất bước ra khỏi Thiên Hà phường.

Cho đến khi biến mất trong đám đông, Mạnh Hạo chớp mắt, vừa đi vừa nhanh chóng cởi trường bào, lúc đi ra từ một ngóc ngách thì đã đổi bộ trang phục khác, cúi đầu bước nhanh đi.

Giờ phút này, trong lầu hai của Thiên Hà phường, nữ tử kia cung kính đứng bên cạnh một lão già mặc hoa phục. Lão ta đang đứng bên cửa sổ ngóng nhìn phương xa, tay cầm viên Trúc Cơ Đan mà Mạnh Hạo đã bán kia.

- Xác định chưa. Hồi lâu, lão già hỏi.

- Đã cho người kiểm tra, mấy ngày nay thật sự có một đệ tử Tử Vận Tông họ Đinh tới Triệu quốc. Nữ tử cung kính đáp.

- Ngươi xác định là hắn? Lão già lại hỏi.

- Vãn bối không dám xác định, dù sao Đinh Tín kia là tu sĩ Ngưng Khí tầng chín, mà kẻ này lại là Ngưng Khí tầng tám, nhưng lúc trước ở lầu một cho dù lời nói hay thần thái đều rất kiêu ngạo, đây là điểm thứ nhất.

- Sau khi lên lầu rồi, bảy cái tọa ỷ mà y không có lựa chọn cái gần thang lầu, cũng không lựa chọn cái gần cửa sổ, mà chọn ở chính giữa, điều này nói rõ y tự tin về sức mạnh, không thèm để ý chúng ta có động tác gì, loại chắc chắn này Ngưng Khí tầng tám không thể làm được, trừ phi bản thân có tông môn hùng mạnh hậu thuẫn, đó là điều thứ hai.

- Sau đó, kẻ này vận y phục màu trắng, lại có ngọc bội của Tử Vận Tông, cho dù y cố ý để lộ ra thì cũng có thể hiểu được, dù sao nơi đây là Triệu quốc, y cũng phải đề phòng một hai, đó là điểm thứ ba.

- Còn nữa, đó là kẻ này dám trực tiếp ném đan dược kia cho vãn bối mà không e sợ vãn bối sẽ nuốt làm của riêng, thậm chí vãn bối dùng ngôn từ thăm dò thì kẻ này để lộ ra cảm giác không phải những đệ tử của các tông môn Triệu quốc có thể làm được. Đây là điểm thứ tư.

- Cuối cùng là về viên Trúc Cơ Đan này, nó có dấu ấn của Đan Quỷ đại sư, đến nay chưa ai dám bắt chước, vả lại vãn bối đã từng học cách phân biệt, đó là con dấu thực.

- Năm điểm này khiến vãn bối có thể khẳng định kẻ này chính là Đinh Tín của Tử Vận Tông. Hai năm trước nghe đồn Đan Quỷ đại sư thu một tên đệ tử ký danh họ Đinh, nay xem ra đúng là người này. Nữ tử mỉm cười, trong thần sắc mang theo vẻ tự tin, trên khuôn mặt cũng hiện lên vẻ khôn khéo thông minh.

- Trừ phi Nàng bỗng chần chừ.

- Gì cơ? Lão già quay đầu, ôn hòa nhìn nữ tử, ánh mắt đầy khích lệ.

- Trừ phi kẻ này tâm trí cực cao, tất cả những điểm đó đều do y cố ý làm ra, bày ra một kế hoạch không kẽ hở. Vả lại khả năng ấn ký trên Trúc Cơ Đan này là giả là không lớn, phóng mắt khắp đám đệ tử tông môn Triệu quốc thì chưa ai có bản lĩnh làm được như vậy. Nữ tử cười, lại lấy lại được sự tự tin.

- Không sai, có thể dựa theo những dấu vết này để suy đoán, Mộ nhi ngươi quả là tâm trí không tầm thường, mấy năm nay lại sâu sắc hơn nhiều. Đan dược này là thật, kẻ này cũng tám chín phần mười, đích thị là Đinh Tín kia. Lão già cười nói, từ ái nhìn nữ tử trước mặt.

- Đa tạ lão tổ khen ngợi, nhưng người cứ thể cho y đi như thế ư? Nữ tử mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn lão già.

- Chúng ta không thể dây vào Tử Vận Tông được, chuyện này cứ coi như chưa xảy ra. Còn về viên Trúc Cơ Đan của Đan Quỷ đại sư này Mộ nhi, với tư chất của ngươi thì Trúc Cơ Đan bình thường là được, viên này hãy để cho phụ thân của ngươi đi. Lão già trầm ngâm một lát rồi nói.

Nghe thấy thế, ánh mắt cô gái lóe lên, ngay cả giọng nói cũng lạnh lẽo hẳn đi.

- Ông ta đã về rồi?

- Mấy ngày trước về rồi. Năm đó y nhất định đòi đi Kháo Sơn Tông, nay Kháo Sơn Tông tan rã, y vẫn còn chưa tới Trúc Cơ. Ngươi có lẽ là nên đi thăm đi. Lão già nhíu mày, thở dài một hơi, nhìn nữ tử trước mặt.

- Mộ nhi còn phải quản lý chuyện phường các, lão tổ có đưa Trúc Cơ Đan này cho ai thì cũng không liên quan tới Mộ nhi. Nữ tử trầm mặc một lát rồi lạnh lùng đáp.

- Dù sao y cũng là phụ thân của ngươi, huống hồ ta thấy gần đây y đầy tâm sự, có ý định rời đi, ngươi hãy cẩn thận suy nghĩ đi. Lão già lắc đầu, xoay người rời đi.

- Phụ thân Thượng Quan Mộ bình tĩnh đứng đó, nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt đầy hận thù.

Lại nói tới Mạnh Hạo, hắn đổi y phục xong liền lập tức rời khỏi tòa thành trì màu đen Thiên Hà phường này, sau khi ra khỏi thành lại không chút chần chừ mà lấy bảo phiến ra, hóa thành một cây cầu vồng lập tức lao đi.

Chạy đi liên tục mấy ngày, thấy không có người đuổi theo, hắn mới yên tâm, tới trong một mảnh hoang sơn không xa, Mạnh Hạo lấy phi kiếm ra đục lấy một động phủ, bắt đầu bước vào trong đó bế quan.

Lúc này đây hắn muốn ở đây trùng kích Ngưng Khí tầng chín.

Đã đủ linh thạch, cũng có cả Thiên Linh Đan, việc hắn cần làm là phục chế đủ Thiên Linh Đan để ăn, tăng tu vi đến trình độ nhất định rồi bắt đầu trùng kích cảnh giới.

Đảo mắt cái, mấy tháng đã qua đi. Mạnh Hạo không hề ra ngoài, im lặng khoanh chân ngồi trong động phủ này, ngày ngày nuốt vài viên đan dược, vận chuyển tu vi trong cơ thể. Thời gian trôi dần đi, tu vi Mạnh Hạo gần như ngày nào cũng tinh tiến thêm một phần.

Thẳng tới tháng thứ năm, tu vi trong cơ thể Mạnh Hạo tràn đầy, đan hải quay cuồng. Hắn đã sớm đạt tới Ngưng Khí tầng tám đỉnh phong, cách Ngưng Khí tầng chín chỉ còn một tia, nhưng một tia này cũng đã khiến Mạnh Hạo mắc kẹt cả hai tháng.

Đốt đi hơn mười vạn linh thạch, Mạnh Hạo đau lòng không thôi. Chỉ là hắn lại càng đau lòng hơn khi tiêu tốn nhiều linh thạch như vậy mà

chẳng thể đột phá được tu vi.

- Năm đó Hứa sư tỷ từng nói, ba tầng Ngưng Khí bốn, sáu, tám khi đột phá đều có bình cảnh. Lúc trước lúc đột phá bình cảnh tầng bốn ta dùng đủ Hạn Linh Đan trùng kích được, bình cảnh tầng sáu thì là Bắc Hải chứng đạo mà phá, nhưng bình cảnh Ngưng Khí tầng tám này phải làm sao để phá đây! Mạnh Hạo mở mắt ra, trong mắt đầy tơ máu. Hơn hai mươi vạn linh thạch mà lúc này chỉ còn gần năm vạn, toàn bộ số kia đã bị hắn biến thành Thiên Linh Đan, nhưng hôm nay ngay cả Thiên Linh Đan cũng không còn nhiều.

Trước kia hắn đã đoán được, kẻ thuần túy dựa vào đan dược để tăng tu vi lên như mình, càng ăn đan dược nhiều thì hiệu quả lại càng yếu, điều này phải tăng số lượng lên, đã trở thành một vòng tuần hoàn.

- Không biết những người khác hóa giải như thế nào? Mạnh Hạo nhíu mày, trăm tư khó giải.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Trùng kích Ngưng Khí tầng chín!(2)

Mà bình cảnh không phá được thì có ăn bao nhiêu Thiên Linh Đan cũng chẳng thể khiến tu vi tăng lên, khó có thể bước ra được bước cuối cùng.

Lại một tháng qua đi, Mạnh Hạo bế quan ở đây đã được nửa năm. Một ngày này, hắn tóc tai bù xù, đôi mắt đỏ ngầu. Một tháng nay hắn phục chế mười viên Xung Thai Đan có thể dùng cho Ngưng Khí tầng chín, định dùng chúng để phá bình cảnh, tuy có tác dụng, nhưng không thể triệt để được.

- Lần này nhất định phải đạt tới Ngưng Khí tầng chín! Mạnh Hạo cắn răng, cúi đầu nhìn túi trữ vật, nay chỉ còn lại năm vạn linh thạch. Hắn không chút chần chừ lấy gương đồng ra, nhưng lại lựa chọn phục chế Trúc Cơ Đan!

Ánh sáng lấp lóe, hai viên Trúc Cơ Đan xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, lại thêm một viên ban đầu nữa là có tất cả ba viên Trúc Cơ Đan. Những viên đan này cho dù là để ở trong đám đệ tử đại tông Nam Vực thì cũng khiến bọn họ phải thèm khát, nếu là ở Triệu quốc thì sẽ khiến cho đám đệ tử chém giết giành giật nhau.

Nhưng hôm nay Mạnh Hạo không phải dùng để lên Trúc Cơ, mà là để phá vỡ bình cảnh. Nếu người khác mà biết được thì ắt sẽ phát điên, bởi làm thế thật quá xa xỉ.

Từ xưa đến nay, có lẽ chẳng có mấy ai sẽ dùng cách thức xa xỉ này để phá vỡ bình cảnh của Ngưng Khí kỳ cả.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cầm lấy một viên Trúc Cơ Đan bỏ vào miệng,

đầu óc lập tức ầm vang, toàn thân chấn động, run rẩy. Một dòng linh lực mênh mông vượt qua tưởng tượng của hắn trong phút chốc như nổ bung lên trong cơ thể hắn.

Mạnh Hạo bế quan ở đây đã nửa năm nên không biết, mấy ngày này toàn bộ Triệu quốc đã xảy ra mấy chuyện gây náo động. Chuyện thứ nhất chính là không biết ai đã giũ chuyện giao dịch giữa Mạnh Hạo và đệ tử Tử Vận Tông ra, thành ra khiến tên hắn lập tức được lan truyền khắp nơi.

Gần như không ai là không biết Mạnh Hạo đã lừa đệ tử Tử Vận Tông một vố thật đau.

Sau đó Phong Hàn Tông và Khúc Thủy Tông gần như tuyên chiến với nhau, cuối cùng Chưởng giáo Kết Đan của hai đại tông môn ra mặt với hòa giải được mâu thuẫn, nhưng ngay sau đó hai tông môn này cùng phát lệnh truy nã.

Truy nã dư nghiệt Mạnh Hạo của Kháo Sơn Tông, người nào giết chết được thưởng cho linh thạch, pháp bảo và đan dược. Đây là lần đầu tiên trong gần trăm năm mà hai tông môn cùng liên kết truy nã, nhất thời khiến toàn bộ Tu Chân Giới Triệu quốc này xôn xao.

Kẻ tò mò không biết vì sao lại thăm dò được chuyện một phen ngân thương dẫn ra huyết án ngày đó, mặc dù bị người áp chế nhưng tin tức này nhanh chóng lan truyền, thế là cái tên Mạnh Hạo lại một lần nữa trở thành chủ đề đàm luận của tu sĩ Triệu quốc.

Mỗi lần tu sĩ gặp gỡ thì đều nói về Mạnh Hạo.

- Nghe nói ban đầu kẻ này ở Kháo Sơn Tông đã cướp đi thân phận đệ tử nội môn của Vương Đằng Phi, là con cháu một trong tam đại gia tộc đã bái nhập Kháo Sơn Tông, thế mới khiến Vương Đằng Phi phẫn nộ bỏ đi.

- Thế có tính là gì, ta nghe từ một tên đệ tử của Kháo Sơn Tông năm đó

rằng Mạnh Hạo này lại còn mở quầy tạp hóa ở Kháo Sơn Tông, làm hại không ít đệ tử, tiếng oán thán dậy trời đất, nhưng giận mà không dám nói gì.

- Nói như vậy kẻ này lừa Tử Vận Tông, lại lừa Lưu Đạo Vân và Tôn Hoa, ra là đã sớm có tính cách như thế

- Ta coi như phát hiện ra Mạnh Hạo này gặp ai là lừa kẻ đó, từ Kháo Sơn Tông lừa ra ngoài

Những lời nói đó dĩ nhiên là đã tạo nên vô số tiếng bàn tán ở Tu Chân Giới nước Triệu. Nếu chỉ như thế thì những tiếng bàn tán đó sẽ từ từ biến mất. Nhưng ngay sau đó, chẳng biết vì sao mà tam đại tông môn lại liên hợp phát lệnh truy nã, mà còn thu hồi lệnh truy nã lúc trước.

Nhưng lúc này người bị truy nã vẫn là Mạnh Hạo, chẳng qua không phải là giết chết nữa, mà là tìm ra tung tích. Phàm là kẻ tìm được tung tích hay bắt giữ được hắn là sẽ có thưởng!

Nhưng yêu cầu là người này có thể tàn, có thể phế, nhưng không thể chết.

Loại lệnh truy nã kỳ quái này khiến không ít người tò mò tìm hiểu, cuối cùng một kẻ tin tức linh thông đã nghe ngóng được manh mối.

- Tất cả lão quái Kết Đan của ba đại tông môn một tháng trước tới Thiên Cơ quốc, bái kiến Thiên Cơ Thượng Nhân, mời ngài ấy tính xem Kháo Sơn Lão Tổ còn sống hay đã chết! Đáp án tính ra là Kháo Sơn Lão Tổ suy yếu sắp chết, mà động phủ đó chỉ có đệ tử nội môn của Kháo Sơn Tông mới có thể tìm và mở ra được! Thiên Cơ Thượng Nhân đã tới Triệu quốc, muốn cùng đi tìm kiếm động phủ bế quan của Kháo Sơn Lão Tổ!

Tin tức này vừa truyền ra, không kịp lan ra đã bị tam đại tông môn ra sức phong tỏa. Phàm kẻ nào lưu truyền là lập tức đánh chết, thậm chí tòa

thành trì đã lan truyền chuyện này ra cũng bị trận pháp của ba tông môn bao phủ lấy phạm vi ngàn dặm, nghiêm cấm bất cứ ai đi ra ngoài.

Trong động phủ giữa núi hoang cách Đại Thanh Sơn không tính là xa, Mạnh Hạo toàn thân run rẩy, mồ hôi không ngừng toát ra, quần áo ướt sũng, sau lại bị nhiệt lực cực nóng tỏa ra từ người Mạnh Hạo đốt cho bốc hơi, khiến cho động phủ này sương mù lượn lờ, dày đặc mùi mồ hôi.

Toàn thân Mạnh Hạo đỏ bừng, trong cơ thể hắn như có một ngọn lửa đang hừng hực bốc cháy. Ngọn lửa này như muốn đốt khô da thịt hắn, muốn trực tiếp đốt cho thân thể hắn tan thành tro, mà thậm chí giờ phút này thân thể hắn cứng ngắc, không thể động đậy được chút nào.

Thực tế đó là điểm tai hại của Trúc Cơ Đan, khi nuốt vào thì thân thể không thể động đậy được, trừ phi đan dược lực tan đi, còn không cho dù nước lũ ngập trời, cho dù có người đứng trước mặt giơ kiếm đâm xuyên người thì cũng khó mà di động được. Cho nên mỗi lần tu sĩ Tu Chân Giới này mà ăn Trúc Cơ Đan là phải vô cùng thận trọng lựa chọn địa điểm.

Nếu không với tác dụng phụ khó có thể hóa giải của Trúc Cơ này, nếu gặp phải kẻ địch, ngay cả có chết cũng đừng mong động đậy được dù chỉ một chút xíu.

Có thể nói Mạnh Hạo là kẻ đầu tiên mới Ngưng Khí tầng tám đã ăn Trúc Cơ Đan, mà lại không phải Trúc Cơ Đan bình thường, mà là loại đan do đại sư tự mình luyện chế.

Hắn đúng là cực chẳng đã mới phải làm vậy, mãi chẳng thể phá được bình cảnh từ Ngưng Khí tầng tám bước vào Ngưng Khí tầng chín, trừ phi gặp được vận may nào đó, nếu không thì phải có đan dược với hiệu lực mạnh mới có thể phá được.

Mà ngay cả Xung Thai Đan trong tay Mạnh Hạo cũng không có công

hiệu này, chỉ có Trúc Cơ Đan là có. Nhưng hắn không dám dùng nhiều, dược lực của Trúc Cơ Đan quá mạnh, với thân thể của Mạnh Hạo thì một viên cũng là đánh cược rồi.

Thực tế thì Mạnh Hạo đã sớm đoán ra nguyên nhân, sở dĩ bình cảnh tầng thứ tám này của hắn lại gian nan như thế chắc chắn là vì mấy năm nay hắn ăn quá nhiều yêu đan. Tuy đã được Bắc Hải cải tạo, nhưng yêu lực tồn tại trong xương cốt hàng năm hiển nhiên không thể chỉ một lần là có thể tản đi, cũng khiến bình cảnh của Mạnh Hạo dầy hơn người bình thường rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Đổng Hổ.

Nhưng điểm này không phải là không có lợi, một khi hắn đột phá bình cảnh, trực tiếp có thể trở thành Ngưng Khí tầng chín trung kỳ, hơn nữa thân thể Mạnh Hạo trông có vẻ yếu ớt, nhưng hắn cảm nhận được rõ ràng rằng dẻo dai hơn với lúc thư sinh nhiều, chẳng qua là đang từ từ biến đổi.

Đây không phải là biến đổi của tu sĩ, mà là yêu lực còn sót lại trong cơ thể. Thậm chí có thể nói là sự biến đổi của viên yêu đan trong đan hải kia.

Thời gian dần trôi. Cho tới khi Mạnh Hạo nuốt viên Trúc Cơ Đan kia đã được hai tháng, hắn mới hoàn toàn hấp thu được viên Trúc Cơ Đan này. Trong khoảnh khắc hấp thu hết đó, Mạnh Hạo mở choàng mắt ra, thân thể rốt cuộc có thể động đậy, trong cơ thể hắn là những tiếng nổ vang, gây nên đau đớn khó có thể hình dung được, dường như một bộ phận nào đó bị trực tiếp vỡ ra, trong khoảnh khắc phun ra một ngụm máu. Mà máu đó lại là màu đen.

Hộc máu rồi, Mạnh Hạo thấy hoa mắt như muốn hôn mê, nhưng hắn cắn đầu lưỡi một cái thật mạnh, khiến cho mình giữ được tỉnh táo, vận chuyển tu vi trong cơ thể trùng kích Ngưng Khí tầng chín.

Sắc mặt hắn mang theo vẻ chấp nhất trước nay chưa từng có, ngưng tụ lấy linh lực như đang hừng hực muốn bùng nổ mà trùng kích.

Trong phút chốc, linh khí trong cơ thể Mạnh Hạo xông lên, đầu óc hắn như có sấm chớp đùng đoàng, toàn thân như muốn nổ bung. Nhưng ngay sau đó linh khí của hắn bỗng nhiên như đã mở ra một mảnh thiên địa mới

trong người hắn, theo đó là một cảm giác thoải mái mà Mạnh Hạo không hình dung được, đó là những cảm giác tê tê như có người dùng lông vũ nhanh chóng phẩy qua từng vị trí trên thân thể.

Cảm giác này khiến cho Mạnh Hạo đắm chìm, rất lâu sau, khi hắn mở mắt ra, trong mắt hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nhưng lại khiến động phủ tối om này như vừa có tia chớp xẹt qua mà sáng ngời lên trong chớp mắt.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhất thời linh lực trong ngoài động phủ lập tức chui theo lỗ chân lông trên cơ thể Mạnh Hạo vào trong, nhưng lại nhanh chóng chui ra. Theo sự ra vào của linh khí, lỗ chân lông trên toàn thân Mạnh Hạo lập tức tiết ra rất nhiều chất bẩn, khiến thân thể hắn càng nhẹ, ánh mắt hắn càng sáng hơn.

Lúc này đan hải trong cơ thể hắn lại càng to hơn, đã tăng thêm gấp đôi lúc trước, nghiễm nhiên đã nhìn không thấy bờ. Hải dương màu vàng sóng lớn lên xuống, ầm ầm ù ù. Yêu đan trong làn nước di chuyển lên xuống, tản ra linh lực mênh mông khiến kim quang phát sáng cả vạn trượng, tràn ngập thân thể Mạnh Hạo, làm cho Mạnh Hạo như muốn ngửa mặt lên trời thét một hơi thật dài.

- Ngưng Khí tầng chín, Mạnh Hạo ta cuối cùng đã đạt tới Ngưng Khí tầng chín rồi! Chỉ một tầng nữa chính là Trúc Cơ! Mạnh Hạo đầy phấn chấn, hít vào một hơi thật sâu.

- Với Ngưng Khí Quyển của Thái Linh Kinh, một khi ta Trúc Cơ là sẽ ngưng tụ Vô Hạ Trúc Cơ, siêu việt Hữu Khuyết, đè nát Toái Bàn! Mạnh Hạo đứng lên, lúc này hắn vô cùng tự tin, cũng đầy mong chờ vào tương lai.

Hắn chờ mong mình có thể tới Nam Vực, đi dạo khắp trời đất Nam Vực. Hắn cũng chờ mong thời khắc Trúc Cơ, Vô Hạ Trúc Cơ của mình sẽ tỏa ra phong thái gì, gặp tu sĩ Trúc Cơ khác rồi sẽ có năng lực bộc phát ra quang hoa như thế nào.

Tất cả những điều này với Mạnh Hạo mà nói, bởi vì còn chưa Trúc Cơ, bởi vì không rõ sự hiếm có của Vô Hạ Trúc Cơ nên hắn không hiểu, nhưng càng không hiểu thì lại càng chờ mong.

Mạnh Hạo vung tay áo lên, lập tức một quả bóng nước to bằng nắm tay xuất hiện, trong giây lát tới gần thân thể, nhưng lại thuận theo làn da hắn, biến thành một màng nước lan ra toàn thân. Mạnh Hạo tiến ra trước một bước, đi ra khỏi màng nước, toàn bộ chất bẩn trên người hắn đều bị rửa trôi, khiến cơ thể hắn lập tức tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Cánh cửa động phủ rầm rầm mở ra, lúc này bên ngoài đã là buổi trưa. Mạnh Hạo cất bước đi ra, thời tiết đã sớm thay đổi, gió núi mang theo khô nóng ùa tới, nhưng Mạnh Hạo lại cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái.

- Nếu có thể đạt tới Trúc Cơ, ta có thể chân chính bay trên bầu trời.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, nụ cười trên khuôn mặt càng thêm tươi, hắn bước lên trước một bước, lập tức bảo phiến bay ra từ trong túi trữ vật của hắn, nâng dưới chân, mang Mạnh Hạo lượn đi.

Nơi này cách Đại Thanh Sơn không xa, Mạnh Hạo bay ra không lâu thì lập tức thấy dưới đất có một bóng người đang bỏ chạy ở trước mặt, mà phía sau người này là một tên đại hán mặt dữ tợn đuổi theo.

Người đang bỏ chạy phía trước mặt mày tái nhợt, nhưng ánh mắt lại lóe lên vẻ tàn khốc, người không cao, toàn thân gầy gò, chừng mười ba, mười bốn tuổi, nhưng tu vi lại đạt tới Ngưng Khí tầng năm.

Mà kẻ truy kích phía sau là một tu sĩ Ngưng Khí tầng sáu, người này vận trường bào màu thủy lam, rách tơi tả trông khá chật vật, vẻ mặt đầy sát cơ và tức giận.

- Xem ngươi trốn đằng nào, Đổng Hổ, nếu ngươi giao hạt châu kia ra, nể là cùng Phương Dạ Tông, hôm nay ta còn cho ngươi con đường sống, nếu không ngươi nhất định phải chết! Đại hán nói vậy, và vung tay phải lên. Lập tức hàn quang lóng lánh xuất hiện, thế mà lại hóa thành một thanh Viên Nguyệt loan đao, xoay tròn đánh thẳng tới vị thiếu niên đằng trước.

Thiếu niên này đúng là Tiểu Hổ, một trong mấy người của nhóm Mạnh Hạo đã được Hứa sư tỷ dẫn vào Kháo Sơn Tông.

Lúc trước tông môn giải tán, gã bị cuốn đi đâu không rõ tung tích, không rõ là đi nơi nào. Lúc này Mạnh Hạo ở trên bầu trời đảo mắt qua liền thấy được Tiểu Hổ.

Ở phía trước Tiểu Hổ bỏ chạy với sắc mặt trắng bệch, nhưng giữa hai hàng lông mày lại đầy nghiêm nghị, sát khí lóe lên. Gã nâng tay phải lên, lập tức mấy đạo hàn quang bay ra từ trong ống tay áo, hàn quang kia là mũi tên sắc bén có lóe lên u quang, hiển nhiên có bôi kịch độc, bắn thẳng tới đại hán.

Đại hán này cười lạnh, vung tay áo lên, lập tức gió thổi tới đánh văng mấy mũi tên kia đi. Y lại bấm tay phải niệm thần chú rồi chỉ ra, loan đao lập tức lao thẳng tới Tiểu Hổ. Mắt thấy nó sắp tới gần, Tiểu Hổ mắt đỏ ngầu, vội vã xoay người, lúc vung tay lên thì trong tay gã có một hạt châu màu xanh lam. Hạt châu này hơi đục, trong có nhiều tầng mây lượn lờ, lúc gã nâng nó lên thì có đám mây bay ra từ bên trong, hóa thành một bóng dáng mơ hồ với tốc độ nhanh như tia chớp lao thẳng tới loan đao.

Khoảnh khắc đụng vào nhau vang lên tiếng nổ ầm ầm, loan đao kia trực tiếp tan vỡ, bóng dáng kia cũng tiêu tan theo.

Đại hán phun ra một ngụm máu tươi, vẻ tham lam trong mắt lại càng nhiều hơn, tiếp tục đuổi theo.

Tiểu Hổ mặt tái nhợt, hiển nhiên một kích này với gã là cực kỳ khó khăn, lúc này bước chân lảo đảo, vừa chạy được vài bước thì té ngã xuống đất.

- Ngươi trốn không thoát! Đại hán nhe răng cười dữ tợn, dùng tốc độ cực nhanh xông tới. Tiểu Hổ mặt càng trắng bệch, ánh mắt đầy tuyệt vọng. Lúc này ở đằng xa, Mạnh Hạo thở dài một tiếng, đầy thâm ý nhìn Tiểu Hổ đang quay lưng về phía hắn, hắn nhìn ra tâm tư của đối phương, nhưng vẫn giơ tay lên chỉ ra phía trước.

Ngón tay này lập tức khiến cuồng phong trong núi rừng gào thét, uy áp của Ngưng Khí tầng chín phút chốc phủ xuống, trực tiếp ép lên người đại hán kia. Đại hán kia rùng mình, vội ngẩng đầu lên nhìn thì thấy từ đằng xa, Mạnh Hạo đang tiến đến, lập tức hoảng sợ.

Gần như ngay khi y ngẩng đầu, Tiểu Hổ vốn ngã lăn úp sấp dưới đất mắt chợt lóe hàn quang, đột ngột vung tay phải lên, trong tay gã là một chiếc dao găm có bôi độc dược, cực kỳ sắc bén. Mà tốc độ của Tiểu Hổ lại cực nhanh, trực tiếp nhảy lên, hàn quang trên chiếc dao găm trong tay phải lóe lên, ngay lúc đại hán kia bị Mạnh Hạo làm cho kinh sợ, dao găm trực tiếp xẹt qua cổ y.

Tiếng kêu thảm thiết không cách nào vang lên, máu tươi trực tiếp trào ra, bắn hết lên người Tiểu Hổ. Lúc này Tiểu Hổ làm gì còn vẻ suy yếu, tuy có mỏi mệt nhưng hiển nhiên tất cả những biểu hiện lúc trước đều là giả. Gã đúng là chờ đại hán này tiến lên, lúc mất đi cảnh giác liền cho một chiêu.

Đại hán ngã lăn quay xuống đất, ôm cổ co giật vài cái, nhưng máu chảy quá nhiều, dần dần y trợn to mắt, khí tuyệt bỏ mình.

Tiểu Hổ lập tức bước lên trước, lúc xoay người ngẩng đầu lên nhìn thấy rõ người tới là Mạnh Hạo thì gã mới ngừng chân lại, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào. Chẳng qua là khi gã cảm nhận được tu vi của Mạnh Hạo thì thân thể run lên bần bật.

Mạnh Hạo không nói gì, cất bước đi tới cạnh thi thể, nhìn thi thể, rồi lại nhìn Tiểu Hổ rõ ràng lúc này đang rất khẩn trương, hắn im lặng.

Tiểu Hổ cũng không nói, chỉ nhìn Mạnh Hạo với ánh mắt đầy phức tạp.

- Vì viên hạt châu này mà ngươi giết Vương Hữu Tài.

Hồi lâu, Mạnh Hạo thong thả nói, trong ánh mắt hiện lên chút toan tính lừa gạt mà người ngoài không chút phát hiện.

Tiểu Hổ im lặng không nói gì, người thấp bé với làn da hơi đen, thân hình gày gò, bộ quần áo rách rưới trông thật nhếch nhác khiến gã hệt như một tên khất cái, chỉ là vẻ lạnh lùng lúc giết người ban nãy đối lập với lúc này khiến cho gã thật nổi bật.

Mạnh Hạo nhìn Tiểu Hổ, sau một lúc lâu lắc đầu, lại nhìn Tiểu Hổ một cái, thở dài một hơi rồi xoay người định bước đi khỏi nơi này.

Nhưng ngay lúc Mạnh Hạo định bỏ đi, Tiểu Hổ do dự một chút rồi đột nhiên nói với giọng nói có phần khàn khàn, nhưng lại đầy lo lắng.

- Mạnh Mạnh sư huynh định đi Đại Thanh Sơn cứu người ư?

- Là sao? Mạnh Hạo ngừng chân, quay người lại nhìn Tiểu Hổ, trầm giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Nam nhi kiếp này

Dưới mặt đất, Tiểu Hổ cẩn thận nhìn Mạnh Hạo. Thuở nhỏ gã còn khờ khạo hồn nhiên, nhưng vào Kháo Sơn Tông rồi, trải qua nhiều cảnh ngộ mà người ngoài khó có thể tưởng tượng được, trái tim của gã đã trở nên cứng rắn như sắt đá. Nhất là sau khi ra khỏi Kháo Sơn Tông, số người chết trong tay gã là không ít.

Lúc này nhìn chằm chằm vào đôi mắt Mạnh Hạo, Tiểu Hổ dần hiểu đối phương quả thực không biết chuyện gần đây.

- Nay toàn bộ Tu Chân Giới của Triệu quốc này đều đang tìm Mạnh sư huynh, tam đại tông môn liên hợp truy nã, rất đông tu sĩ đều chia nhau ra tìm kiếm. Tiểu Hồ chần chừ rồi từ từ nói.

Sắc mặt Mạnh Hạo như cũ, không nhìn ra chút biến hóa nào, đứng giữa không trung cúi xuống nhìn Tiểu Hổ, không nói câu gì.

- Lệnh truy nã của tam đại tông môn không phải là làm cho Mạnh sư huynh tử, bọn họ có yêu cầu đặc biệt, có thể tàn phế, có thể bị thương, nhưng không được chết. Tiểu Hổ vẫn nhìn chằm chằm khuôn mặt Mạnh Hạo, không biết lòng đang nghĩ điều gì, chậm rãi nói.

- Nếu ngươi còn nhảm nhí thì đừng trách Mạnh mỗ không niệm tình cảm năm xưa. Sắc mặt Mạnh Hạo vẫn như cũ, chỉ là thản nhiên nói ra câu này.

Những lời này rơi vào tai Tiểu Hổ khiến gã liên tục lùi ra sau hai bước, sắc mặt biến hóa, đột nhiên nói.

- Mạnh sư huynh còn nhớ Thượng Quan sư thúc trong tông môn không? Hai tháng trước y bao vây ba huyện ở dưới Đại Thanhh sơn, bố trí đại

trận thảm nhất trần gian, muốn luyện sống phàm nhân trong ba huyện để luyện chế huyết đan Trúc Cơ. Việc này đã tiến hành được hai tháng, ta xuất hiện ở đây cũng là vì muốn chạy tới Đại Thanh Sơn. Ta tu vi không phải đối thủ của Thượng Quan Tu, chỉ muốn cứu cha mẹ ra!

Tiểu Hổ lúc nói, bàn tay đã nắm lại thật chặt.

Nghe vậy, Mạnh Hạo sửng sốt, nhưng ngay sau đó một cảm giác phẫn nộ bỗng nhiên bộc phát ra từ đáy lòng, đầu óc ầm vang, khiến cho cả người hắn tỏa ra sát cơ mãnh liệt không thể khống chế được. Hắn lập tức hiểu ra Thượng Quan Tu này chẳng phải là vì huyết đan gì, mà muốn dẫn hắn xuất hiện.

Sắc mặt hắn sa sầm tới cực điểm.

- Việc này liên quan đến phàm nhân của ba huyện, Thượng Quan Tu làm như thế mà giới tu chân Triệu quốc này lại không ai ngăn cản, lại còn tin mấy cái lời Trúc Cơ gì đó ư? Mạnh Hạo lạnh lùng gằn từng chữ.

- Nghe đồn Thượng Quan Tu đã sắp Trúc Cơ, cho nên dùng tính mạng bách tính ba huyện Đại Thanh Sơn mà lúc trước nghe đồn có điềm lành xuất hiện để luyện Huyết Hồn Đan.

Nếu là ngày xưa, tam đại tông môn tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra, nhưng nay tam đại tông môn đang thèm muốn chỗ bế quan của Kháo Sơn Lão Tổ, đi khắp Triệu quốc tìm kiếm sư huynh, không rảnh quản chuyện này, cũng không muốn thêm phiền toái. Huống chi tên Thượng Quan Tu cũng không phải hạng tầm thường, ta đã thăm dò, y là hậu nhân của Thiên Hà phường. Mà ta từng nghe nói thực tế tam đại tông môn từng can thiệp, nhưng cuối cùng không biết vì sao lại không tiếp tục để ý nữa.

Mạnh Hạo im lặng, một lát sau hắn nở nụ cười, chỉ là nụ cười đó lạnh lẽo như băng đá, một luồng sát khí mà Mạnh Hạo cảm giác được đã vượt

qua sát khí lúc hắn muốn giết Vương Đằng Phi, hay như lúc hắn muốn giết Đinh Tín. Nhưng dưới sự điều khiển của hắn mà sát khí này nhanh chóng ngưng tụ, dày đặc, khiến đan hải trong cơ thể Mạnh Hạo rít gào. Loại cảm giác mãnh liệt này quả thực chưa bao giờ xảy ra trong suốt hai mươi mốt năm hắn sống trên đời.

- Thượng Quan Tu Mạnh Hạo bỗng xoay người nhìn về phía Đại Thanh Sơn, hắn vung ống tay áo phải lên. Tiểu Hổ lập tức biến sắc mặt, thân thể không thể khống chế mà bay lên, rơi lên bảo phiến của Mạnh Hạo.

- Mạnh sư huynh, đây là ý gì. Tiểu Hổ hô hấp dồn dập, vội vàng hỏi.

- Dẫn ngươi đi Đại Thanh Sơn, nếu như lời ngươi nói thì thôi, còn nếu là giả thì về sau ngươi cũng không cần phải lo kẻ khác rình mò bảo vật của ngươi. Mạnh Hạo nói, bảo phiến nhanh chóng bay đi.

Tiểu Hổ im lặng không nói câu nào, đứng trên bảo phiến của Mạnh Hạo, ánh mắt đầy phức tạp. Nhưng vẻ phức tạp đó nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự kiên định.

Không lâu sau,Đại Thanh Sơn xuất hiện trong tầm mắt, Mạnh Hạo không có lập tức phóng xuống, mà bảo phiến lóe lên ánh sáng, hạ xuống mặt đất. Lúc này toàn bộ trời đất phía trước đều bị một quầng sáng màu đỏ nhạt bao phủ, có thể nhìn thấy ngoài quầng sáng này dường như cách mỗi ngàn dặm đều có một tu sĩ mặc áo đen khoanh chân ngồi.

Những tu sĩ này có hơn mười người, dường như là trận kỳ của trận pháp, bao vây lấy Đại Thanh Sơn và ba huyện vào trong.

Từ đằng xa có thể thấy được trên Đại Thanh Sơn dường như có một kẻ đang khoanh chân ngồi.

Lại càng có thể thấy rõ ba huyện dưới chân núi hoàn toàn yên tĩnh, những tia huyết khí tràn ra từ nơi đó.

Sát khí trong mắt Mạnh Hạo càng đậm, hắn hít sâu một hơi, cởi trói buộc trên người Tiểu Hổ ra.

- Khi ta gọi tên ngươi, ngươi phải ra tay. Mạnh Hạo chậm rãi nói, bản thân thì bước đi. Trong gió, bóng lưng hắn trông thật hiu quạnh, nhưng lại vô cùng lạnh lùng, như có băng hàn khí tràn ra.

- Vương Hữu Tài chưa chết. Tiểu Hổ bỗng nói. Mạnh Hạo lại chẳng thèm để ý, mà cất bước nhanh hơn.

Tiểu Hổ nhìn Mạnh Hạo biến mất, im lặng khoanh chân ngồi xuống, thầm than một tiếng. Gã chẳng những điều tra qua Thượng Quan Tu, mà còn điều tra về Mạnh Hạo, biết ở huyện Vân Kiệt này Mạnh Hạo vốn không có người thân, biết Thượng Quan Tu vì Mạnh Hạo mới bố trí huyết trận ở nơi đây.

- Mạnh sư huynh, ta muốn cứu cha mẹ ra, nếu lần này ngươi có thể sống sót, ngày sau Tiểu Hổ ta nợ ngươi một ơn huệ. Tiểu Hổ lặng lẽ ngẩng đầu, ánh mắt đầy phức tạp.

Mạnh Hạo nhanh chóng lao thẳng tới quầng sáng huyết sắc, phía Tiểu Hổ tâm cơ cũng tốt, thần thái cũng tốt, đều có vẻ không nhìn ra sơ hở, nhưng dù sao Tiểu Hổ còn quá nhỏ tuổi, mà Mạnh Hạo từ bé đã thông minh, tuy không có tài khoa cử nhưng tâm trí trải qua những gì ở Kháo Sơn Tông, trải qua rất nhiều chuyện, há có thể không nhận ra mục đích của đối phương là gì.

Nhưng hắn không thể không đi, nơi đó là huyện Vân Kiệt, dù không còn người thân nữa nhưng nơi đó là nhà của hắn, là trí nhớ thuở thơ ấu của hắn, là nơi đẹp đẽ trong cuộc đời của hắn.

Mà giờ phút này, Thượng Quan Tu lại táng tận lương tâm như thế, tất cả như động tới nghịch lân của Mạnh Hạo. Hắn thật sự rất muốn giết chết

Thượng Quan Tu, muốn tới cực điểm.

Cho dù chuyến này có nguy hiểm sinh tử, cho dù biết rõ đó là cái bẫy của Thượng Quan Tu, nhưng Mạnh Hạo hiểu rằng nam nhi trên đời có một số chuyện, dù biết rõ là hung hiểm nhưng vẫn phải làm cho bằng được.

Nếu sợ hãi, nếu đắn đo, thì không xứng làm nam nhi kiếp này.

Sát ý của hắn chưa bao giờ mãnh liệt như hôm nay, sát tâm của hắn cũng chưa bao giờ kinh thiên như lúc này. Không phải là giết một người là có thể tiêu tan, đó là phải giết hết những kẻ bày ra trận pháp đẫm máu này mới có thể trút hết được.

- Mạnh Hạo ta tu hành đến nay, tự tay giết chưa tới mười người, không phải là không thể giết, mà là ta không muốn giết.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Nam nhi kiếp này(2)

Mạnh Hạo lao nhanh, sát khí lóe lên trong mắt, mà lòng lại vô cùng bình tĩnh, tâm ngữ vang vọng. Hắn bước vào trong trận pháp huyết sắc, đi thẳng tới một tên tu sĩ Ngưng Khí tầng sáu đang khoanh chân ngồi đó.

Tu sĩ này vận áo đen, tuổi chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, gần như ngay khi Mạnh Hạo tới gần, gã mở choàng mắt ra, thấy Mạnh Hạo thì sửng sốt, nhưng lập tức đứng dậy, đang định giơ tay phải lên. Nhưng ngay trong giây lát này, Mạnh Hạo mặt không chút thay đổi, với sát khí trong mắt càng thêm nồng đậm đi vượt qua người này.

Một thanh kiếm xuất hiện trong tay Mạnh Hạo, một dòng máu tươi phụt ra. Ở sau lưng Mạnh Hạo, một cái đầu mang theo mê mang bối rối rơi xuống bên cạnh thi thể gã.

Mùi máu tanh càng đậm, huyết khí càng nùng, thi thể giật hai cái liền khí tuyệt bỏ mình.

Không có tiếng kêu thét, không có giãy dụa, tất cả đơn giản như giết gà, như tâm ngữ của Mạnh Hạo, hắn không phải là không thể giết người, mà là không muốn.

- Chặt đứt cổ gà, thân gà còn giãy được mẫy trượng, mà người trông mạnh mẽ là thế, không đầu rồi cũng không bằng gà rừng. Mạnh Hạo khẽ nói, không thèm liếc thi thể phía sau cái nào, mang theo sát khí tiếp tục bước đi.

Tốc độ của hắn cực nhanh, giây lát đã bước đi rất xa. Không bao lâu, phía trước lại xuất hiện một người đang khoanh chân ngồi. Kẻ này hiển

nhiên không phát hiện ra đồng bạn kia đã chết, lúc này vẫn khoanh chân ngồi đó duy trì trận pháp vận chuyển.

Đôi mắt gã cũng không có cơ hội mở ra nữa, dù lúc Mạnh Hạo đi qua thì đầu người đã bay lên, vẫn không có sức để mở mắt ra.

- Thượng Quan Tu, ngươi ép ta giết người, hôm nay Mạnh mỗ sẽ giết như trước nay chưa từng được giết. Kiếm gỗ trong tay Mạnh Hạo rung lên, huyết châu văng khắp nơi. Bóng dáng hắn dần biến mất trong trận pháp màu đỏ kia.

Liên tục giết hai người, trận pháp này lập tức chập chờn, trong khoảnh khắc chập chờn xuất hiện, mười một người trong trận pháp đều chấn động tâm thần, lập tức mở mắt, đứng dậy, cảnh giác nhìn bốn phía.

Cùng lúc đó Thượng Quan Tu đang khoanh chân ngồi trên Đại Thanh Sơn kia lập tức mở mắt, trong mắt lóe lên tinh quang, cùng lúc đó, y nhìn xuống chân núi.

Chỉ là dưới chân núi tràn ngập huyết khí nên y nhìn không rõ. Hơi nhíu mày, Thượng Quan Tu hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay y có một quả cầu máu to bằng cái đầu, trong đó dày đặc huyết khí, vô số gương mặt đang thống khổ kêu rên bên trong. Y vung tay, lập tức huyết cầu này hạ xuống Đại Thanh Sơn, chìm vào trong trận pháp huyết sắc bên dưới.

Tiếng bang bang vang lên, trận pháp huyết sắc này dần loãng ra như muốn tan đi. Nhưng đúng lúc này, một tiếng thét thảm thiết đột ngột truyền ra từ trong trận pháp. Tiếng kêu đó thảm thiết như là đã trải qua cơn đau đớn tới mức khó có thể hình dung, khiến cho âm thanh này vang vọng bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó, một tiếng hét thảm khác lại vang lên, người khác nhau nhưng tiếng hét ấy lại giống nhau, đều làm cho người nghe chấn động.

Thượng Quan Tu nhíu mày, nhìn xuống trận pháp huyết sắc. Lúc này trận pháp đã tiêu tan một nửa, nhưng vẫn mơ hồ không rõ.

Tiếng kêu thảm thứ ba, rồi ngay lập tức tiếng kêu thảm thiết thứ tư đồng thời truyền ra, vang vọng khắp nơi. Rồi liên tục những tiếng rú lên không ngừng vang lên, cho tới khi trận pháp huyết sắc dưới chân núi hoàn toàn rõ ràng, xuất hiện trong mắt Thượng Quan Tu rõ ràng là mười thi thể không đầu.

Thấy cảnh tượng đó, Thượng Quan Tu mắt co rụt, bỗng đột ngột xoay người nhìn về con đường nhỏ lên núi. Nơi đó, Mạnh Hạo vận ào dài văn sĩ, mặt đầy máu tươi, trông yếu ớt hệt như thư sinh nhưng mặt không chút thay đổi đang từng bước đi tới.

Trong tay hắn là hơn mười cái đầu người, trong khoảnh khắc ánh mắt đụng nhau với Thượng Quan Tu, Mạnh Hạo vung tay quăng hơn mười cái đầu kia. Chúng lăn lông lốc xuống trước người Thượng Quan Tu, nhưng lại bị Thượng Quan Tu phất tay áo khiến chúng lăn sang bên cạnh.

- Tới lượt ngươi. Mạnh Hạo giọng khàn khàn, hắn vốn không muốn giết người, nhưng chuyện hôm nay khiến hắn phải giết người.

- Ngưng Khí tầng chín! Thượng Quan Tu nhìn Mạnh Hạo, hít sâu một hơi. Y bố trí đại trận ở đây hai tháng, kể cả người của Thiên Hà phường cũng không biết nguyên nhân cụ thể, lại càng không cho cường giả Thiên Hà Phường tới đây, tất cả đều vì Mạnh Hạo.

Trải qua những ngày suy đoán và suy tính, y nắm chắc sáu thành là bắt được Mạnh Hạo. Mạnh Hạo ắt hẳn có một bảo vật nghịch thiên có thể phục chế vật phẩm vô hạn.

Nếu không đối phương lấy đâu ra nhiều đan dược như vậy, lấy đâu ra nhiều phi kiếm như thế. Thậm chí ngày đó Mạnh Hạo với Vương Đằng

Phi chiến một trận, thất lạc đi hơn mười thanh phi kiếm, trông có vẻ vỡ vụn, nhưng thực tế đã bị Thượng Quan Tu âm thầm lấy đi. Y cẩn thận nghiên cứu thì phát hiện ra chất liệu của kiếm này lại như cùng một.

Mặc dù hình thức phi kiếm giống nhau, nhưng khi luyện chế sẽ có những chi tiết khác biệt, đó là điểm bất đồng trong quá trình luyện chế. Nhưng phi kiếm của Mạnh Hạo thì ngay cả chi tiết đó đều giống nhau như đúc, khiến Thượng Quan Tu lập tức chần chừ.

Nhưng vẫn chưa dám xác định hoàn toàn, dù sao chuyện này quá mức không tưởng. Nhưng hôm nay y dĩ nhiên đã xác định được sáu phần, giờ phút này thấy Mạnh Hạo lại đạt tới tu vi Ngưng Khí tầng chín, y đã khẳng định tới tám phần mười.

- Cho dù có đạt tới Ngưng Khí tầng chín, nhưng hiển nhiên ngươi vừa mới bước vào mà thôi. Nay nếu ngươi bỏ trốn, lão phu lập tức bóp nát huyết cầu dưới chân núi kia, dân chúng ba huyện dưới Đại Thanh Sơn này sẽ tan thành tro bụi ngay tức khắc! Thượng Quan Tu lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, chậm rãi đe dọa. Y thật sự sợ Mạnh Hạo bỏ chạy, thế mới chưa ra tay mà đã lập tức dùng cái này chặn dứt đường của Mạnh Hạo.

- Ngày hôm nay, ta sẽ không trốn! Mạnh Hạo nhìn Thượng Quan Tu, trí nhớ gần năm năm nay hiện lên từng màn trong đầu óc hắn, tranh cãi với đối phương ở trong tông môn, đuổi giết ngoài tông môn. Tất cả hiện lên rồi, sát khí lóe lên trong mắt Mạnh Hạo, hắn nhấc tay lên, lập tức một con Hỏa Mãng to lớn hơn mười trượng lao ra. Hỏa Mãng này khác với Hỏa Mãng khi Mạnh Hạo còn Ngưng Khí tầng tám, chẳng những to hơn, mà trên đầu còn mọc ra một cái sừng, lúc này hỏa diễm khuếch tán, mang theo nhiệt độ cực cao nhào thẳng tới Thượng Quan Tu.

Còn chưa tới gần, những cái đầu lâu bốn phía xung quanh Thượng Quan Tu lập tức da tróc thịt bong, tỏa ra mùi khét, dường như bị gió nóng đẩy mà vài cái đầu lăn về phía Thượng Quan Tu. Thượng Quan Tu cười lạnh

một tiếng, vung tay lên, lập tức một cây cờ phướn ngũ sắc bay ra từ trong túi trữ vật của y. Cờ phướn này xuất hiện liền đón gió căn phồng lên, chớp mắt liền khổng lồ, lớp vải rung rung, lập tức sương mù ngũ sắc cuồn cuộn tuôn ra, hóa thành năm con quỷ vụ hồn cao tới vài trượng, dữ tợn nhắm thẳng tới Hỏa Mãng.

Tiếng nổ vang lên, khí lãng tràn ra, thổi bay đất đá, lại khiến cây cối dây leo trên Đại Thanh Sơn dập nát thành mảnh vụn, bị cuốn bay lên trời, trông nơi này thật mơ hồ.

Trong mảnh mơ hồ này, Mạnh Hạo bước lên trước, tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc liền bước vào trong, nhấc lên những chiếc đầu ở xung quanh mà vẫn chưa vỡ vụn, quăng tới Thượng Quan Tu. Thượng Quan Tu mắt lóe tinh quang, hai tay kháp quyết, đẩy về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Kịch chiến

- Ngũ Sắc Sát! Thượng Quan Tu vừa hét lên, lập tức có tiếng rít gào chói tai vang lên. Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, tranh cuốn xuất hiện trong tay hắn, rung rung, lập tức có thú linh bên trong rít gào, sáu con bay ra.

Một khắc này, tiếng nổ ầm vang truyền khắp bốn phía, cùng lúc đó Mạnh Hạo đã tới sát Thượng Quan Tu. Thượng Quan Tu mắt đầy lạnh lùng, khi Mạnh Hạo tiến lên thì cũng đồng thời bước lên trước, khi khoảng cách chỉ còn một bước, một cái đầu lâu nhanh chóng tan ra thành bãi nước loãng.

- Biết trước khi Kháo Sơn Lão Tổ ở Kháo Sơn Tông thì có tên gọi là gì không? Nó có tên là Phong Yêu Tông! Thượng Quan Tu thản nhiên nói, trong lúc nói liền giơ chân phải lên giẫm mạnh một cái xuống Đại Thanh Sơn.

Dưới một đạp này, Đại Thanh Sơn chấn động ầm ù, cùng lúc đó một luồng khí tức khó có thể hình dung bỗng nhiên ầm ầm phóng thích ra từ trong Đại Thanh Sơn. Mặc dù chỉ phóng ra một tia, nhưng một tia khí tức hỗn độn này lại mang theo lực lượng thiên địa không nói nên lời, dường như có một dao động sản sinh ra ý thức, trong chớp mắt này bị Thượng Quan Tu đưa tới, lao ra từ dưới chân Mạnh Hạo.

Mà khuôn mặt Thượng Quan Tu cũng nhanh chóng già yếu đi, trong phút chốc đã như già nua tới mấy chục năm, thoạt trông như vừa leo ra khỏi mộ.

Hiển nhiên loại thuật pháp này ngay cả y thi triển cũng cực kỳ gian nan, phải trả giá bằng thọ nguyên. Vốn dĩ y không dùng tới, nhưng sau khi

thấy được tu vi của Mạnh Hạo, y bèn quyết đoán thi triển để tốc chiến tốc thắng, bởi vì y biết nay toàn bộ tu sĩ trong Triệu quốc đều đang tìm kiếm Mạnh Hạo.

Giao chiến ở nơi đây chắc chắn sẽ khiến người ta chú ý, nếu không tốc chiến tốc thắng thì sẽ không lấy được chí bảo.

- Phong Yêu Tông tìm tất cả đại yêu trong trời đất, hiểu yêu phong, thích yêu linh, mượn yêu lực bước lên trời cao! Ngươi vừa bước vào Ngưng Khí tầng chín, lấy cái gì để chiến với lão phu. Nếu lão phu muốn, năm mươi năm trước đã Trúc Cơ rồi! Thượng Quan Tu nói lời này. Mà Mạnh Hạo đã vung cuộn tranh lên, chống cự tia khí tức bộc phát ra từ dưới chân này.

Nhưng ngay khi tranh cuộn đụng độ với khí tức, tiếng nổ vang lên, tranh cuốn lập tức xuất hiện vết rách, dường như bị xé ra, bay ngược ra sau, khiến cho tia khí tức kia nhắm thẳng Mạnh Hạo.

Thịch một tiếng, Mạnh Hạo hộc máu tươi, tại tích tắc này hắn lấy bảo phiến lông vũ ngăn cản. Lông vũ nổ tung, vỡ vụn, nhưng đã tranh thủ được cơ hội cho Mạnh Hạo né tránh. Nhưng cái giá của cơ hội này là thân thể hắn liên tục ngã lộn ra sau, hộc ra ba ngụm máu tươi.

Vừa giao thủ một cái mà Mạnh Hạo đã bị thương, có thể thấy Thượng Quan Tu này sâu không lường được như thế nào. Thượng Quan Tu cười lạnh, một kích này đã hao phí thọ nguyên của y, mặc dù không có trực tiếp giết chết Mạnh Hạo, nhưng ngày hôm nay y nhất định phải làm được. Lúc này y bước lên trước, lướt qua bãi máu thịt lẫn lộn do cái đầu kia tan ra, đang định tới gần.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo khóe miệng đầy máu tươi mà sắc mặt lại đầy lệ khí, gần như trong nháy mắt khi Thượng Quan Tu bước ra một bước, tay phải hắn bỗng nhiên giơ ra, chỉ tới bãi huyết nhục mà Thượng Quan Tu đang định bước qua kia.

Dưới ngón tay này, bên trong bãi máu thịt kia xuất hiện một tia hắc khí, trong khoảnh khắc tia hắc khí kia liền biến thành một con bọ cạp màu đen, với tốc độ cực nhanh, làm cho Thượng Quan Tu căn bản là không kịp thu bước chân lại, không kịp né tránh, trực tiếp đâm vào gan bàn chân của Thượng Quan Tu.

Theo cái đâm này, con bọ cạp kia hóa một tia đen sì chui vào bên trong.

Thượng Quan Tu biến đổi sắc mặt, chiêu này quá đột ngột làm y không hề đoán trước. Đó là pháp đan, là pháp đan hiếm có trao đổi với hai tên họ Thiên và họ Lã của Tử Vận Tông, trong đó có ẩn chứa một con bọ cạp có kịch độc!

Hắc khí kia chui vào gan bàn chân Thượng Quan Tu, trực tiếp thẩm thấu vào trong kinh mạch, trong khoảnh khắc đã lan ra toàn thân. Sắc mặt y lập tức tối đen, phun ra một ngụm máu tươi, máu đó đều đen sì, mang theo mùi tanh hôi.

- Đây là độc gì! Thượng Quan Tu sắc mặt đại biến, không chút do dự nhanh chóng lùi ra sau, cảm giác suy yếu như thủy triều xuất hiện trong cơ thể. Y không kịp nghĩ gì nhiều, giơ tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức lấy một viên đan ra định nuốt xuống.

Nhưng Mạnh Hạo tính toán đã lâu, đúng là chờ giờ khắc này, thậm chí vì thế mà phun ra ba ngụm máu tươi, há có thể để Thượng Quan Tu như nguyện ý được. Gần như trong khoảnh khắc khi đối phương lùi ra sau lấy đan, Mạnh Hạo bỗng nhiên lao lên, giơ tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức một cái lưới lớn màu đen bay ra, bao phủ lấy Thượng Quan Tu.

Nói thì chậm, nhưng lại rất nhanh. Sắc mặt Thượng Quan Tu liên tục thay đổi, tay phải giơ đan dược lên nuốt vào, tay trái kháp quyết thì chiếc lưới kia trực tếp phủ xuống. Cùng lúc đó Mạnh Hạo bước nhanh lên, trong tay xuất hiện một cây cung màu đen, hắn kéo căng dây cung, một

mũi tên sắc bén bắn thẳng tới Thượng Quan Tu.

Thượng Quan Tu nhanh chóng lùi ra sau, nhưng một là nuốt đan hoặc kháp quyết, lưới và tên, y chỉ có thể lựa chọn một trong hai.

Một tiếng ầm vang lên, Thượng Quan Tu nuốt đan vào, y bỏ qua kháp quyết, tránh được chiếc lưới đen kia, nhưng không cách nào tránh được mũi tên mà Mạnh Hạo bắn tới. Mũi tên này trực tiếp xuyên thẳng qua bả vai phải của y, mang theo xương cốt vỡ và máu đen.

Đau nhức truyền tới, Thượng Quan Tu thét lên một tiếng. Mà Mạnh Hạo ra tay không chút tạm dừng, mũi tên thứ hai lập tức bắn tới, rồi mũi tên thứ ba, thứ tư. Mạnh Hạo không ngừng bước lên, tay nhanh chóng kéo cung, cứ bước ra một bước là bắn một mũi tên. Tổng cộng bước được bảy bước, bắn được bảy mũi tên.

Bảy mũi tên kinh động thanh sơn, gào thét phóng đi, mang theo sát cơ!

Thượng Quan Tu lùi từng bước, lùi từng bước, nhất định phải áp chế tia hắc khí trong cơ thể, cũng nhất định phải tránh những mũi tên này. Nhưng y chỉ là Ngưng Khí tầng chín, cho dù Ngưng Khí tầng chín đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là Trúc Cơ, nhưng y chưa phải là Trúc Cơ!

Không phải Trúc Cơ, cũng không phải cường giả, với Ngưng Khí có chênh lệch một trời một vực, y với Mạnh Hạo giống nhau, đều là Ngưng Khí!

Như vậy y chẳng cách nào giải quyết một cách hoàn mỹ được. Lúc này tiếng ầm ầm vang vọng, bảy mũi tên toàn bộ xuyên thủng người y. Tay phải của y trực tiếp dập nát. Đây là điều duy nhất Thượng Quan Tu có thể làm, hy sinh cánh tay, rốt cuộc áp chế được độc tố trong cơ thể.

Nhưng đó chỉ là áp chế, không thể để lâu dài. Giờ phút này mũi tên thứ tám, thứ chín, thứ mười của Mạnh Hạo liên tục phóng tới, Thượng Quan

Tu ngửa mặt lên trời gầm lên đầy giận dữ.

Từ khi y bắt đầu tu đạo tới nay, chưa bao giờ lại thảm hại như ngày hôm nay, lại mất đi một cánh tay. Cái giá này, cơn đau này, cảm giác này khiến cho Thượng Quan Tu lại càng muốn giết Mạnh Hạo, cực kỳ mãnh liệt muốn giết Mạnh Hạo.

- Biển Thiên Hà! Thượng Quan Tu mắt đỏ ngầu, độc tố trong cơ thể tuy bị y áp chế, nhưng không thể dễ dàng hóa giải được loại độc này, thậm chí chính y còn cảm nhận được là càng áp chế thì nó lại càng mạnh. Loại độc này Ngưng Khí cảnh không thể nào luyện hóa được, chỉ có Trúc Cơ mới có khả năng làm được.

Gần như trong tích tắc khi y gầm lên, Thượng Quan Tu tóc tai bù xù cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. Mà từ trong máu tươi này, một hạt châu màu tím bay thẳng ra. Trong hạt châu này hỗn độn vô cùng, xuất hiện rồi lập tức khiến cuồng phong gào thét bốn phía, khiến cho ba mũi tên kia của Mạnh Hạo bị cuốn động, bùm bùm, vỡ nát hết thảy.

Hạt châu quay ngược trở lại, một lần nữa bay vào trong miệng Thượng Quan Tu. Cùng lúc đó cánh tay trái còn sót lại của y vỗ mạnh lên túi trữ vật, lập tức từng thanh phi kiếm, từng chiếc cờ phiên, còn có những pháp bảo với hình dạng không giống nhau nhanh chóng bay vụt ra, nhưng tất cả đều nổ tung trước mặt y. Những mảnh vỡ kia bay lên theo bàn tay Thượng Quan Tu giơ lên, hào quang tỏa ra chói mắt, nhưng lại ngưng tụ lại một chỗ thành một biển mảnh vỡ pháp bảo trước mặt y.

Đằng xa, ánh mặt trời chiếu qua, tạo nên những ánh sáng phản xạ chói mắt, hệt như một thiên hải cuồn cuộn bốn phía, ầm ù lao thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Đây chính là Thiên Hà Hải, là thần thông thành danh của Thiên Hà Lão Tổ năm đó, được y cải biến lại chia thành mấy cấp độ, thấp nhất là tầng thứ nhất mà Ngưng Khí tầng chín có thể thi triển được.

Tuy nói bất kỳ tu sĩ Trúc Cơ nào, cho dù cả Toái Bàn Trúc Cơ, phất tay áo một cái là có thể khiến cho Thiên Hà Hải trông vốn khủng khiếp này sụp đổ, nhưng trong Ngưng Khí thì thuật này lại mạnh tới cực điểm.

Cũng bởi vậy nên lúc thi triển cũng khá khó, chẳng những cần Ngưng Khí tầng chín đỉnh phong, lại càng cần nguồn linh lực thâm hậu chống đỡ. Toàn bộ Thiên Hà phường, kẻ có thể ở Ngưng Khí mà thi triển thuật pháp này chỉ có một mình Thượng Quan Tu.

Lúc này y muốn đánh nhanh thắng nhanh, chẳng những vì bảo vật của Mạnh Hạo, mà còn muốn gấp rút về Thiên Hà phường để giải độc, nên y ra tay chính là dùng thuật pháp mạnh nhất. Vô số mảnh nhỏ pháp bảo kia bắn thẳng tới Mạnh Hạo, mắt thấy sẽ tới gần, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, vỗ vào túi trữ vật.

Ngay tức khắc từng thanh phi kiếm bay ra, mười thanh, rồi năm mươi thanh, rồi một trăm thanh, cho tới khi cả ba trăm thanh phi kiếm đồng thời bay ra, xoay tròn, Mạnh Hạo giơ hai tay lên, chợt đẩy tới phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Ta tuổi chưa quá trăm.

Dưới cái đẩy này, ba trăm thanh phi kiếm dấy lên một mảng kiếm vũ, dựa theo ý nghĩ của Mạnh Hạo mà trực tiếp ngưng tụ ra một con Ứng Long thượng cổ ở giữa không trung. Gần như trong khoảnh khắc khi Ứng Long ngưng hình, Mạnh Hạo cất bước, giơ đôi tay ra, hai thanh kiếm gỗ tơ vàng lơ lửng trên tay hắn, cả người hắn như một cây cầu vồng, nhảy vào trong kiếm vũ Ứng Long kia.

Như đã trở thành linh hồn của phi kiếm Ứng Long này, khiến cho mảng kiếm vũ như Ứng Long ngửa đầu lên trời rít gào, xông thẳng tới Thiên Hà Hải.

Tiếng nổ vang kinh thiên động địa lập tức vang lên, mảnh vỡ pháp bảo trong Thiên Hà Hải nhanh chóng quất tới, tiếng bùm bùm vang lên không thôi. Phi kiếm của Mạnh Hạo không ngừng vỡ vụn, nhưng mỗi khi hỏng đi mười thanh phi kiếm, Mạnh Hạo lại lấy ra mười thanh khác.

Nay giới hạn của hắn là điều khiển ba trăm thanh phi kiếm, nhưng trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, số lượng phi kiếm là hơn bảy trăm thanh. Đó là chừng một năm nay hắn tạo ra, vì khi trùng kích Ngưng Khí tầng chín, do khi chiến một trận với Đinh Tín quá thảm thiết nên đã chuẩn bị đầy đủ.

Thượng Quan Tu thấy vậy thì sắc mặt khẽ biến, giơ tay trái kháp quyết, pháp bảo lại bay ra từ trong túi trữ vật gia nhập vào trong Thiên Hà Hải.

Giờ phút này bốn phía Mạnh Hạo phi kiếm thét gào, không ngừng va chạm với Thiên Hà Hải. Tiếng bùm bùm ầm ầm vang khắp bốn phía. Nhưng hôm nay Thiên Hà Hải lực mạnh mẽ vô cùng, Mạnh Hạo đi được

tới phía trước không lâu thì lập tức không thể tiến lên tiếp được. Hắn lập tức xoay tròn toàn thân, hắn làm thế thì phi kiếm xung quanh người hắn cũng xoay tròn theo với tốc độ cực cao, dường như đã trở thành một lốc xoáy. Ở giữa, Mạnh Hạo đã ngừng lại, nhưng lốc xoáy xung quanh thì lại càng ngày càng nhanh.

Từ đằng xa nhìn tới như một mũi khoan đang quay với tốc độ cao, nhanh chóng đuổi tới Thiên Hà Hải. Các mảnh vỡ pháp bảo trong Thiên Hà Hải quét tới, không ngừng phá hủy, nhưng vẫn bị ba trăm phi kiếm di chuyển này phá vỡ chỉ sau vài giây.

Thượng Quan Tu sắc mặt lại thay đổi, tu vi của Mạnh Hạo khiến y giật mình, mà pháp bảo nhiều lại càng khiến y giật mình hơn. Nhưng điều khiến y khiếp sợ nhất là kinh nghiệm chiến đấu của đối phương. Loại phương thức tùy cơ ứng biến làm ra phản ứng nhanh chóng này dường như để sinh ra cho chiến đấu, làm cho nội tâm Thượng Quan Tu rất là chấn động.

Tiếng nổ vang lên, kiếm vũ bốn phía Mạnh Hạo xông qua Thiên Hà Hải, sau đó khuếch tán ra. Mạnh Hạo nhảy tới, hai tay đồng thời chỉ ra phía trước. Lập tức hai thanh kiếm gỗ tơ vàng rít gào, lao thẳng tới phía Thượng Quan Tu sắc mặt đã hoàn toàn đại biến.

- Mạnh Hạo! Thượng Quan Tu cấp tốc lùi ra sau, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt đầy hoàng sợ. Hoàn toàn khác với y, Mạnh Hạo một khi ra tay là sẽ không nói câu nào. Giờ phút này cũng như vậy, trong khoảnh khắc khi Thượng Quan Tu nói, Mạnh Hạo lại tăng tốc độ, hai thanh kiếm gỗ kia gần như sắp đâm vào mi tâm và ngực Thượng Quan Tu.

Thượng Quan Tu uất ức tới cực điểm. Hôm nay y vốn chiếm thế thượng phong, nhưng lại trúng phải kịch độc, khi độc tố kia nhập vào cơ thể, y chắc chắn biết hôm nay sẽ thua. Độc tố kia không cách nào hóa giải được, khiến y căn bản không dám thi triển toàn bộ tu vi, luôn phải giữ lại một phần để áp chế độc tố, khiến cho bây giờ phải lùi một bước, rồi lùi

từng bước.

Trong khoảnh khắc, Thượng Quan Tu vỗ ngực, phun máu tươi ra, hạt châu kia lại lần nữa xuất hiện ở đằng trước. Ngay tức khắc một quầng sáng hình vòng cung xuất hiện, ngăn cản hai thanh kiếm gỗ. Nhưng quầng sáng này cũng rung rung, mắt thấy sẽ sắp vỡ vụn, mà Thượng Quan Tu thì từ đầu tới cuối đều lùi dần ra sau.

- Mạnh Hạo, hôm nay cứ vậy từ bỏ đi! Tam đại tông môn đang tìm ngươi, từ lúc ta và ngươi giao chiến đến bây giờ đã gây ra động tĩnh không nhỏ, bọn họ có thể tới đây bất cứ lúc nào, nay ta không đả thương người của ba huyện, ân oán của chúng ta cứ vậy xí xóa, ngươi thấy thế nào! Thấy quầng sáng sắp vỡ, Thượng Quan Tu vội nói.

Mạnh Hạo không nói lời nào, linh khí trong cơ thể bành trường, nhất thời khiến hai thanh kiếm gỗ bùng phát kim quang. Mũi kiếm xuyên qua quầng sáng, khiến Thượng Quan Tu nhìn mà khiếp sợ, hai mắt co rụt lại, gầm lên, giơ tay trái chỉ xuống chân núi.

- Ngươi đã cố chấp như vậy, lão phu sẽ diệt dân chúng của ba huyện kia trước!

- Tiểu Hổ! Mạnh Hạo hét lên câu thứ hai sau khi hắn ra tay.

Lúc hắn hét lên, dưới chân núi lóe lên huyết quang, một huyết cầu to bằng đầu người xuất hiện, căn phồng lên, mắt thấy sẽ nổ tung, một bóng người nhanh chóng lao đến. Kẻ đó gầy gò, đúng là Tiểu Hổ. Sau khi xuất hiện, gã cắn răng, hai tay giơ lên một viên hạt châu, nhấn về phía trước.

Ngay tức khắc hạt châu kia bay ra, phóng thẳng tới huyết cầu, nhanh chóng vờn quanh rồi như hình thành một đạo phong ấn ngăn cách với ngoại giới, khiến cho huyết cầu kia lập tức ngừng bành trường.

- Mạnh Hạo, ta chỉ có kiên trì được một nén nhang! Tiểu Hổ nói xong lời

này thì lại hộc máu, lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Thượng Quan Tu nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, nhưng nay chẳng kịp thi triển gì khác. Một tiếng ầm vang lên, quầng sáng vỡ vụn, hạt châu trực tiếp nứt toác, hai thanh kiếm gỗ phi tới, Mạnh Hạo theo sát phía sau với sát khí kinh thiên.

Thượng Quan Tu phun ra một ngụm máu, lại không cách nào áp chế được độc tố trong cơ thể nữa, mà nó đã hoàn toàn bộc phát. Y miễn cưỡng duy trì ý thức thanh tỉnh, theo bản năng nhanh chóng lui ra sau.

- Trời không giúp lão phu Mạnh Hạo, trận chiến này lão phu sẽ không thua, nhưng ngươi kiếp này lão phu nhất định sẽ chém tất cả huyết mạch của ngươi! Thượng Quan Tu cười đau đớn, trong nụ cười kia đầy sự không cam lòng, cũng là nỗi bắt đắc dĩ vì không còn lựa nào nào khác, nhưng không có tuyệt vọng. Nhưng không cam lòng và bất đắc sĩ kia ở trên người y hiển lộ ra vẻ trầm trọng còn mạnh hơn tuyệt vọng vô số lần.

Nói vậy, y giơ tay vỗ túi trữ vật, lần này không phải kiếm gỗ bay ra nữa mà là lấy ra một viên đan dược. Trong khoảnh khắc khi đan dược này xuất hiện, linh lực bốn phía bỗng nồng đậm, dược hương khuếch tán. Thượng Quan Tu cười thảm một tiếng, rồi nuốt luôn viên đan vào.

Lúc nhìn thấy đan dược này, đôi mắt Mạnh Hạo co rụt lại. Hắn thấy đan dược này màu hổ phách, đúng là một viên Trúc Cơ Đan, mà trên đó còn có một dấu ấn, chính là viên Trúc Cơ Đan mà lúc trước Mạnh Hạo bán cho Thiên Hà phường.

- Lão phu Thượng Quan Tu, bảy tuổi Ngưng Khí tầng một, ba mươi tuổi Ngưng Khí tầng sáu, ba mươi chín tuổi Ngưng Khí tầng chín, nay đã chín mươi chín Thượng Quan Tu không nhìn Mạnh Hạo mà quay lên nhìn bầu trời, thì thào nói nhỏ. Lúc này trong giây lát, khí thế trên người y ầm ầm tăng lên, nhưng cơ thể y lại chẳng thể động đậy chút nào, chỉ có khi hoàn toàn hấp thu được Trúc Cơ Đan thì mới có thể động thân thể

được.

Nhưng dù sơ hở như vậy, thì khí thế lúc này của y đã vượt qua Ngưng Khí tầng chín, đang dần tăng lên Trúc Cơ. Hai thanh kiếm gỗ cách thân thể y bảy tấc mà lại chẳng thể tiến thêm chút nào.

Mạnh Hạo biến sắc, hắn cảm nhận được rõ ràng khí tức của đối phương càng ngày càng mạnh, nhưng lại ở Đại Thanh Sơn này tiến hành Trúc Cơ. Chẳng những Mạnh Hạo khiếp sợ, mà ở dưới núi, Tiểu Hổ sắc mặt cũng trắng bệch.

- Năm mươi năm trước ta vốn có thể Trúc Cơ, nhưng lão phu lòng mang chí lớn, không cam nguyện Hữu Khuyết Trúc Cơ. Tìm cách chuẩn bị năm mươi năm, ta muốn một khi Trúc Cơ là phải kinh thiên động địa, phải vượt qua Vô Hạ, trở thành hoàn mỹ, nhưng hôm nay Thượng Quan Tu thì thào, sắc mặt thê lương như sắp điên khùng.

- Nhưng hôm nay, lão phu trúng kịch độc, nếu không Trúc Cơ ắt hẳn phải chết. Lão phu chuẩn bị năm mươi năm, bước cuối cùng này lại bị hủy trong tay ngươi! Mạnh Hạo, ngươi nói xem lão phu hận ngươi sâu tới mức nào.

Thượng Quan Tu cúi đầu nhìn Mạnh Hạo, không nghiến răng nghiến lợi, không gầm thét, nhưng ẩn chứa trong lời nói bình tĩnh này là nỗi hận còn mạnh hơn khắc cốt ghi tâm vô số lần.

Mạnh Hạo tim đập dồn dập, bóng ma tử vong bao trùm toàn thân. Nhưng hắn không có lui lại, mà chợt nghĩ tới biến hóa khi ngày đó hắn ăn Trúc Cơ Đan, đó là toàn thân cứng ngắc, không thể động đậy được.

- Ta Ngưng Khí tầng tám hấp thu chậm chạp, cho nên cần hai tháng. Nếu thật như lời Thượng Quan Tu nói, năm mươi năm trước đã Ngưng Khí tầng chín đỉnh phong, tốc độ hấp thu của y chắc chắn nhanh hơn ta không ít. Nhưng dù thế nào, đây cũng là một biện pháp! Mạnh Hạo nghĩ

vậy, lập tức giơ tay phải lên, lấy Xung Thai Đan ra nuốt liền mấy viên, linh khí trào ra trong cơ thể, hắn giơ tay chỉ tới hai thanh kiếm gỗ đằng xa.

Ầm, hai thanh kiếm gỗ run rung, tỏa ra kiếm ý sắc bén, bay thẳng tới Thượng Quan Tu. Tới gần từng chút một, nhưng vẫn cách ba tấc là ngừng lại. Đây là cực hạn của Mạnh Hạo, hắn không đủ linh lực nên không thể nào khiến hai thanh kiếm gỗ này phát huy được uy lực chân chính.

- Không biết lượng sức mình, năm mươi năm trước lão phu đã có thể Trúc Cơ, nay tu vi thâm hậu, dung hòa Trúc Cơ Đan chỉ cần nửa canh giờ. Dù ngươi có dùng các loại phương pháp, sau nửa canh giờ dù ngươi có trốn tới chân trời góc biển nào cũng chết chắc rồi. Thượng Quan Tu lạnh lùng nói, lúc nhìn Mạnh Hạo, nỗi hận trong lòng khiến đầu óc y hiện lên đủ mọi phương pháp hành hạ Mạnh Hạo tới chết.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Con đường sau viễn cổ tái hiện.

Vẻ mặt Mạnh Hạo sa sầm, nhìn hai thanh kiếm gỗ cách Thượng Quan Tu chỉ có ba tấc. Nhưng khoảng cách ba tấc này, lại như một tấm chắn, với tu vi của Mạnh Hạo khó mà vượt qua được.

Suy cho cùng thì Thượng Quan Tu ở thời khắc này, đã không thể coi là tu sĩ Ngưng Khí cảnh. Gã cũng sắp tiến vào Trúc Cơ cảnh, một khi đan hồ trong cơ thể ngưng tụ đạo đài, thì gã muốn giết Mạnh Hạo, cũng chẳng ngại Mạnh Hạo là Ngưng Khí tầng chín, hắn cũng chẳng thể nào chịu nổi một kích.

Đây chính là sự khác biệt giữa Ngưng Khí và Trúc Cơ, cũng là sự vĩnh hằng bất biến giữa thiên địa này. Ngưng Khí nếu như không thể nghịch thiên, thì không thể nào giết chết Trúc Cơ!

Tựa như sự đối lập giữa một đứa nhóc và một gã tráng hán, mặc dù tráng hán có yếu đi nữa, thì giơ một tay cũng đã có thể bóp chết đứa nhỏ rồi.

Nhưng bây giờ, một tu sĩ Trúc Cơ, chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi, sẽ xuất hiện ngay trước mặt Mạnh Hạo, cơ hội của Mạnh Hạo dĩ nhiên là rất nhỏ, thậm chí có thể nói hắn hoàn toàn không có cơ hội.

Vả lại, thời gian dần trôi đi thì bóng ma tử vong sẽ càng nhanh buông xuống. Cứ coi như là Mạnh Hạo lúc này có thể bỏ chạy, nhưng nửa canh giờ sau Như những gì Thượng Quan Tu nói, thì cho dù hắn có chạy tới chân trời góc biển, thì hắn chắc chắn vẫn phải chết.

- Làm sao bây giờ

Tơ máu trong hai mắt Mạnh Hạo dày đặc. Lúc này không những hắn lo lắng, Tiểu Hồ dưới chân núi sắc mặt cũng nhợt nhạt. Y bỗng nhận thấy sự nguy hiểm của màn này, lúc này cắn răng mạnh một cái.

- Mạnh Hạo!

Tiểu Hổ kêu lên một tiếng, hai tay y chợt bấm niệm chú nhấn một cái ở ngực, nhất thời phun ra máu tươi, máu tươi của y vừa tuôn ra, lập tức trở thành từng mảng mây màu đỏ.

Cùng lúc đó, hạt châu quý nhất của y, lúc này không hề vờn quanh huyết cầu nữa, mà trong nháy mắt bay ra, thẳng tới mặt Mạnh Hạo.

- Châu ấy là mạng của ta, giúp ngươi một tay.

Lời nói còn đang quanh quẩn, sắc mặt Tiểu Hổ nhợt nhạt, ngã thẳng xuống đất hôn mê. Sau khi hạt châu này trong giây lát hấp thu huyết vân của Tiểu Hổ, nháy mắt liền tản ra huyết quang mãnh liệt, Chớp mắt đã tới gần chỗ Mạnh Hạo. Sau khi tiến gần huyết quang mãnh liệt khuếch trương ra xuong quanh, đem thân thể Mạnh Hạo bao phủ trong huyết quang.

Cùng lúc đó, một cảm giác khó có thể hình dung, trong nháy mắt, hiện lên từ đáy lòng Mạnh Hạo. Cảm giác như là tu vi của hắn trong chớp mắt, được cường hành đề thăng lên một cấp.

Đan hải màu vàng trong cơ thể hắn điên cuồng gào thét, không ngừng bành trướng, không ngờ bỗng chốc làm lớn ra gấp đôi, khiến cho đan hải vốn vô biên vô hạn, trong chớp mắt, tràn đầy như muốn căng nổ từ trong cơ thể Mạnh Hạo.

Khiến Mạnh Hạo lúc này, thoạt nhìn toàn thân kim quang lấp lánh, vừa nhìn đã thấy không tầm thường.

Yêu đan không còn nhấp nhô bên trong, mà là nhanh chóng xoay tròn. Cùng sự xoay chuyển, lúc này từng luồng linh lực mạnh mẽ tràn ngập toàn thân Mạnh Hạo, khiến cho đầu óc Mạnh Hạo nổ tung. trong đầu xuất hiện một tia khí tức mơ hồ!

Khí tức này cực kỳ mỏng manh, giống như nhiều năm trước lúc Mạnh Hạo vừa cảm nhận Ngưng Khí tầng một, chút khí tức trong đan hải của hắn.

Mạnh Hạo không biết, chút khí tức xuất hiện trong đầu hắn lúc này, là linh thức chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới có thể có được! Cho dù là Thượng Quan Tu lúc này, khi không hoàn toàn bước vào Trúc Cơ, thì cũng đều không thể sinh ra.

Mạnh Hạo giờ đây, mặc dù vẫn không phải Trúc Cơ, nhưng đã trở thành Ngưng Khí tầng mười. Tiếng bang bang quanh quẩn toàn thân hắn, lượng lớn dơ bẩn trong nháy mắt không ngừng tiết ra. Cơ thể hắn vẫn đang ở Ngưng Khí kỳ, nhưng lại nhiều hơn so với người khác một lần tẩy rửa.

Ngưng Khí tầng mười!

Đầu óc Mạnh Hạo nổ tung, thân thể hắn trong phút chốc dường như cũng cường tráng lên rất nhiều, dường như khi ở tầng thứ mười này chẳng những xuất hiện linh thức, còn xuất hiện sức mạnh kỳ lạ nào đó khiến cho thân thể mạnh mẽ lên.

Phải biết Ngưng Khí mười tầng, ở Tu Chân Giới là một tầng cực kỳ hiếm thấy, thậm chí bao nhiêu năm qua, rất nhiều người tài năng cùng nghiên cứu, Ngưng Khí cảnh phải chăng thực sự có tầng thứ mười. Phải chăng còn có cả tầng thứ mười một, mười hai!

Dựa trên lý luận, bởi ở một số tàn cuốn viễn cổ tình cờ nhắc tới, ở thời kỳ sau viễn cổ, Ngưng Khí đã từng có tổng cộng mười ba tầng! Nhưng

trên thực tế, trong những truyền thuyết sau viễn cổ, chỉ có số ít người ngẫu nhiên có thể đạt được tầng thứ mười. Về phần tầng thứ mười một cực kỳ hiếm gặp, từng người này, sau cũng đều là oai phong Tu Chân Giới!

Còn về Tu Chân Giới bây giờ, Ngưng Khí tầng mười đã trở thành truyền thuyết.

Bao nhiêu năm nay, dưới sự nghiên cứu không ngừng của từng đời tu sĩ, bọn họ dần dần tìm được một cách có thể khiến mọi người tiếp nhận. Tạm thời lưu truyền thuyết pháp, thời đại viễn cổ, Ngưng Khí có tổng cộng mười ba tầng, nhưng chín là cực hạn, cho nên không phù hợp với ý chí thiên địa, vì vậy bị suy yếu, từ đó dừng ở tầng thứ chín.

Còn có một ý kiến khác, nhưng lại không được nhiều người tán thành, cho rằng là hoang đường. Trong ý kiến này, nói lên rằng ý chí thiên địa viễn cổ đã chết, ý chí thiên địa mới sinh ra, chỉ có thể tán thành Ngưng Khí cực hạn là chín tầng, chặt đứt con đường Ngưng Khí tầng mười, bởi Ngưng Khí tầng mười thuộc loại đoạt tạo hóa thiên địa, cho nên không được cho phép.

Bởi vì đã không còn đường, cho nên tu sĩ khi ở Ngưng Khí tầng chín liền không thể không lên Trúc Cơ, cũng bởi vậy mà có Trúc Cơ đan, bởi vì ở thời đại viễn cổ, Ngưng Khí tầng chín căn bản không phải là viên mãn, cho nên cần ngoại lực!

Nếu có tu sĩ có thể tìm được đường, nếu có thể hấp thu đầy đủ linh khí thiên địa , vậy thì hắn có thể đi tiếp đường một lần nữa, bước lên Ngưng Khí tầng mười hoặc cao hơn nữa của thời đại viễn cổ!

Đường, là trọng điểm, đáng tiếc sau viễn cổ, đường đã đứt, thượng cổ có còn sót lại, nhưng đến nay đã gần như hoàn toàn đoạn tuyệt.

Giờ đây, trên cơ thể Mạnh Hạo, xuất hiện rõ ràng, một màn này không

những chính Mạnh Hạo rung động, đến ngay cả Thượng Quan Tu đối diện hắn, cũng lộ rõ vẻ ngạc nhiên không thể tin được, gã không thể ngờ rằng, Mạnh Hạo trước mắt, lại bước tới được Ngưng Khí tầng mười trong truyền thuyết.

- Điều đó là không thể nàoNgưng Khí tầng mười là một truyền thuyết. Truyền thuyết về cái gọi là tầng thứ mười kia, là luyện thể cảnh Mặc dù tồn tại về mặt lý luận, nhưng từ xưa tới nay hiếm có thể đạt được Điều đó là không có khả năng! Vẻ mặt Thượng Quan Tu không thể tin tưởng được.

Lúc này nếu Tiểu Hổ không hôn mê, y cũng sẽ rung động, tuy hạt châu này đã cùng y nhận chủ, tính mệnh tương liên, nhưng dùng trên người y cũng không có hiệu quả kinh người như vậy, chỉ là giúp y bất luận ở tầng thứ bao nhiêu đều có thể trực tiếp phát huy sức mạnh vượt qua nửa giai. Tỷ như y lúc này là Ngưng Khí tầng năm, nhưng chiến lực thực tế của y lại là nửa bước tầng sáu.

Tóc Mạnh Hạo không gió mà bay, hai mắt hắn lộ ra tinh quang, lúc này hít sâu một cái, cảm nhận được đan hải trong cơ thể tràn đầy, cảm nhận được một tia khí tức kia trong đầu, cảm nhận được ở trong tứ chi cơ thể cùng với huyết nhục phát ra lực lượng. Hắn có thể phát hiện rõ ràng, cơ thể mình dường như không có lúc nào là không cường hãn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Con đường sau viễn cổ tái hiện(2).

Nhưng cũng có tai hại, gần như trong chớp mắt khi tu vi hắn tới Ngưng Khí tầng mười, cơ thể giống như bị cắt đứt liên hệ với toàn bộ thiên địa, không hề có thêm chút lực lượng nào của thiên địa tiến tới, như bị cách tuyệt. Mạnh Hạo cảm nhận rõ ràng bên trong cơ thể mình, xuất hiện một cỗ lực hút điên cuồng khiến hắn rung động, giống như một đứa bé mới sinh, phải hấp thu dinh dưỡng của thiên địa, nhưng thiên địa lại thẳng thường cự tuyệt.

Cơ thể Mạnh Hạo lúc này thoạt nhìn vẫn là thư sinh yếu đuối, nhưng trên thực tế, sức mạnh trong huyết nhục, khiến Mạnh Hạo có một loại cường hãn dường như có thể dùng hai tay xé mở tường thành. Nhưng lúc này Mạnh Hạo không kịp nghĩ nhiều, từ đôi mắt lấp lánh ánh sao của hắn, từ vẻ mặt không thể tin của Thượng Quan Tu, Mạnh Hạo hít sâu một cái, tay phải bỗng nhiên nâng lên, hướng về phía hai thanh kiếm gỗ chỉ mạnh.

Một chỉ này, điểm trên một thanh kiếm trong đó, ngưng tụ lại toàn bộ linh lực Ngưng Khí tầng mười của Mạnh Hạo lúc này, ngưng tụ một tia linh thức trong đầu hắn mà Thượng Quan Tu tạm thời vẫn chưa có được, lại càng ngưng tụ sức mạnh thân thể của Mạnh Hạo.

Đây là kích cao nhất của Mạnh Hạo, thậm chí có thể nói, trong giới Tu Chân của Triệu quốc, đây là một kích mạnh nhất trong Ngưng Khí!

Tiếng nổ vang vọng lại, theo Mạnh Hạo điểm trên thanh kiếm kia, thanh kiếm ấy trong giấy lát đã phát ra kiếm ý lợi hại, chớp mắt liền xuyên thấu ba tấc trở ngại. Mũi kiếm đâm thẳng vào lồng ngực của Thượng Quan Tu, càng đâm càng sâu, đến lúc oanh một tiếng, thanh kiếm ấy

bỗng xuyên thấu ngực của Thượng Quan Tu, mang theo một dòng máu tươi.

Cơ thể Thượng Quan Tu run rẩy, lại không cách nào hoạt động, trong mắt lộ vẻ sợ hãi cùng ngơ ngác. Gã rõ ràng cảm nhận được, trong cơ thể lên Trúc Cơ cần một lượng lớn linh khí, nhưng chỉ trong nháy mắt này, từ miệng vết thương bị xuyên thấu trên cơ thể, lại đang phát ra một lượng lớn. Thậm chí tốc độ trào ra này đã đuổi theo kịp Trúc Cơ. Như vậy, chẳng khác nào bị kéo dài vô hạn thời gian lên Trúc Cơ.

Mà vào lúc này, tay phải của Mạnh Hạo lại nâng lên lần nữa, điểm lên một thanh kiếm gỗ khác, thanh kiếm đó vù vù lao đi lập tức, bay thẳng đến cổ Thượng Quan Tu.

- Mạnh Hạo, ngươi dám giết ta Thượng Quan Tu lúc này tâm thần kinh hãi. Sự ngạo nghễ cùng sát khí lúc trước tiêu tan trong nháy mắt, thay vào đó lại là giãy dụa không cam chịu bỏ mạng.

Mạnh Hạo không nói lời nào, trong ánh mắt chợt lóe lên tia lệ khí. Ngón trỏ tay phải đụng lên thanh kiếm gỗ thứ hai, thanh kiếm này vù vù gào thét, chớp mắt xuyên thấu ba tấc ngăn trở, đâm thẳng vào cổ Thượng Quan Tu. Nhưng ngay lúc chuẩn bị xuyên thấu qua, đầu Thượng Quan Tu lại lệch ra một cách khó tin, khiến cho thanh kiếm mặc dù xẹt qua, mặc dù rạch ra vết thương, mặc dù máu tươi phun ra một lượng lớn, song Thượng Quan Tu vẫn chưa chết ngay.

Nhưng Thượng Quan Tu lúc này, mắt đã đầy vẻ sợ hãi, gã cảm nhận được sinh mạng đang mất đi một lượng lớn, cảm nhận được linh lực đang tiêu tán một cách điên cuồng, thậm chí cũng bởi linh lực tiêu tán, mới khiến cho cơ thể cứng ngắc của gã có chút buông lỏng.

- Mạnh Hạo, hận thù giữa chúng ta không thể nào hóa giải, hôm nay ngươi thả ta, ta nguyện lấy ra cổ phương Thái Linh Kinh cho ngươi Thượng Quan Tu đã sợ hãi tới cực điểm, nhưng gã vẫn chưa nói hết lời,

hai thanh phi kiếm trong nháy mắt lao tới, lần nữa xuyên thấu ba tấc phòng hộ của gã, đâm thẳng qua ngực, máu tươi tràn lan. Tiếng kêu thê lương thảm thiết của Thượng Quan Tu truyền ra, chỉ là tiếng kêu thảm thiết đó có kèm theo sự suy yếu, tuyệt vọng.

Mặc dù gã nói ra ba chữ Thái Linh Kinh, nhưng Mạnh Hạo này căn bản là không thèm để ý tới, trong mắt vẫn mang theo tia lệ khí như cũ. Cho dù bây giờ Thượng Quan Tu có nói gì, thì hắn cũng phải giết chết đối phương.

Tính cách Mạnh Hạo là như vậy, một khi quyết định, thì tuyệt sẽ không dễ dàng thay đổi.

Lúc này hai thanh phi kiếm vờn quanh mà đến, lại lần nữa phát ra kiếm khí kinh người, hướng thẳng tới đầu của Thượng Quan Tu, một trái một phải, mang theo sát khí của Mạnh Hạo. Hiển nhiên là lần này, cho dù thế nào thì cũng sẽ không để cho Thượng Quan Tu thoát được.

Đó là vượt qua Vô Hạ Trúc Cơ. Trong toàn bộ vùng đất Nam Thiên, cũng như trong tất cả Tu Chân Giới của bốn phiến đại lục, hiếm thấy gấp ngàn lần so với Ngưng Khí tầng mười của ngươi, là Hoàn Mỹ Trúc Cơ!!

Mạnh Hạo, ngươi Tiếng gào thét của Thượng Quan Tu vừa cất lên, lập tức nghẽn lại, hai thanh kiếm gỗ của Mạnh Hạo trong nháy mắt xuyên qua đầu gã, máu tươi tràn ra, huyết nhục văng khắp nơi.

Thượng Quan Tu liền bỏ mạng, chưa tới trăm tuổi, oán khí ngập trời!

Gã không cam tâm, bởi gã nuôi chí lớn, bởi vì gã hôm nay là khoanh tay ngồi chết trong quá trình lên Trúc Cơ. Nhưng tất cả những điều này, giờ đây, theo đầu của gã nổ tung, theo thân thể của hắn rơi xuống Đại Thanh Sơn uỳnh một tiếng, rơi xuống sông lớn dưới chân núi, dần dần đi xa.

Chỉ có túi trữ vật của gã, lúc rơi xuống đã bị Mạnh Hạo một trảo vào hư

không, trực tiếp bắt vào tay. Đó là một chiếc túi tiền màu xanh đen, Mạnh Hạo cũng không xem, mà nhét luôn vào trong ngực.

Mạnh Hạo thở hồng hộc, cho dù đạt đến Ngưng Khí tầng mười, nhưng phải điều khiển hai thanh kiếm gỗ để diệt một kẻ sắp Trúc Cơ, đối với hắn mà nói, cũng là tiêu hao rất lớn.

Nhìn thân thể Thượng Quan Tu biến mất trong lòng sông lớn, Mạnh Hạo xoay người lóe lên, hóa thành một đạo cầu vồng đạp lên mộc kiếm, nháy mắt xuống núi, xuất hiện trước mặt Tiểu Hổ đang hôn mê.

Sắc mặt Tiểu Hổ tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền nằm ở đó, khí tức mỏng manh, sinh mệnh tựa như đốm lửa, tùy thời có thể tắt.

Mạnh Hạo trầm mặc, đưa mắt nhìn hạt châu đang lơ lửng bên cạnh. Uy lực của nó khiến cho hắn vô cùng kinh hãi, có thể gọi là vật chí bảo, thậm chí so với gương đồng của hắn, cũng ngang bằng như nhau.

Thứ này nếu có thể phục chế, số lượng linh thạch cần đến hắn là một con số thiên văn Đáng tiếc! Mạnh Hạo khẽ than một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời cao.

Hắn đã sớm nhìn ra, hạt châu này với Tiểu Hổ là tính mệnh tương liên, một khi mình cướp hạt châu này, Tiểu Hổ hắn sẽ phải chết.

Hắn có thể lấy phó thác tính mệnh, Mạnh Hạo ta làm sao có thể là một kẻ tiểu nhân, cả đời thẹn trong lòng, từ nay về sau suy nghĩ không thông, con đường tu hành từ đó có thể thấy được tận cùng. Trong hai mắt Mạnh Hạo hiện ra tinh mang, vung tay phải điểm lên mi tâm của Tiểu Hổ.

Thân hình Tiểu Hổ chấn động, mờ mịt mở mắt ra, nhưng nháy mắt liền lộ ra vẻ cảnh giác, bật dậy lùi về sau mấy bước, nhìn về hạt châu trong tay Mạnh Hạo, thân hình run lên nhè nhẹ, trong mắt thoáng chút tuyệt vọng.

Bàn tay đang nắm hạt châu của Mạnh Hạo hất lên một cái, hạt châu lập tức bay thẳng tới phía Tiểu Hổ. Khi Tiểu Hổ bắt được thì thần sắc y lại càng thêm phức tạp, kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo.

Đa tạ đã tương trợ, bảo vật này làm người ta kinh ngạc, ngươi phải cẩn thận, tự giải quyết cho tốt. Theo hạt châu rời đi, thân thể Mạnh Hạo lập tức suy yếu, ngay cả cảnh giới Ngưng Khí tầng mười cũng dần xuất hiện dấu hiệu rơi xuống, mà theo tu vi rơi xuống, linh khí thiên địa bốn phía bị cách tuyệt lại từ từ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Trên cả Vô Hạ

Cỗ hấp lực điên cuồng trong cơ thể hắn cũng chậm rãi biến mất.

Mạnh Hạo cũng không hối hận vì quyết định của bản thân, có một số việc, nếu hắn không thể làm, bởi vì hắn không muốn có lỗi với bản thân.

Huyết cầu mà Thượng Quan Tu luyện hóa dân chúng ba huyện dưới Đại Thanh Sơn, sau khi bị tay phải Mạnh Hạo điểm một chỉ, thì dần dần tiêu tán, hóa thành lượng lớn huyết khí tản ra, rơi vào trong ba huyện.

Đối với dân chúng ba huyện mà nói, bọn họ giống như hôn mê hai thán, giờ phút này sau khi đều tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân suy yếu chứ không có trở ngại gì. Chỉ là bọn họ không biết rằng, gần hai tháng này, từng người bọn họ trong vô hình đã bị tổn thất năm năm thọ nguyên bản thân.

Chuyện này, Mạnh Hạo nhìn thấy cũng không có cách nào, trong trầm mặc hắn chỉ than nhẹ một tiếng, phất phất tay áo quay người rời đi.

Mạnh sư huynh, Thượng Quan Tu Tiểu Hổ bỗng lên tiếng.

Từ nay về sau, thế gian không còn người này. Mạnh Hạo cũng không quay đầu lại, càng chạy càng xa. Trận chiến nơi đây khó có thể thoát khỏi sự chú ý của ba đại tông môn. Hắn cũng đã đoán được ba tông môn kia để cho Thượng Quan Tu bố trí đại trận ở chỗ này, hắn là có liên quan tới mình. Bọn họ chắc cũng đã có ước định, Thượng Quan Tu muốn túi trữ vật của mình, còn ba đại tông môn thì muốn người, mà giờ hắn còn chưa nghĩ ra đối sách, cho nên cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, suy ngẫm một chút đối sách.

Tiểu Hổ không nói gì, nhìn Mạnh Hạo đi xa, hồi lâu sau trong mắt

thoáng hiện vẻ kiên định quyết đoán.

Mạnh Hạo ngươi có thể không động tâm với chí bảo của ta, Đồng Hổ ta đây mặc dù không phải là người tốt, nhưng ngươi hãy yên tâm, một đời này, ta tuyệt sẽ không làm điều gì có lỗi với ngươi. Tiểu Hổ xoay người, nhìn thoáng qua cha mẹ ở trong huyện thành phía xa, trong mắt lộ ra vẻ nhu hòa, nhưng rất nhanh liền biến mất, y cúi đầu, nhanh chóng bỏ đi.

Đúng vào lúc đó, trên bầu trời có vài đạo cầu vồng gào thét mà đến, kẻ đi đầu chính là Lưu Đạo Vân của Phong Hàn Tông.

Mạnh Hạo, ngày hôm nay ngươi trốn không thoát đâu!

Mạnh Hạo nhíu mày, hóa thành một dải cầu vồng nhanh chóng đi xa, nhờ vào dư uy sắp tiêu tán của Ngưng Khí tầng mười, tạo ra khoảng cách nhanh chóng đi xa khỏi đám người kia. Hắn đã nhìn thấy ở phía xa, bóng dáng đệ tử của ba đại tông môn xuất hiện ngày càng nhiều. Có lẽ những Trúc Cơ cùng lão quái Kết Đan kia cũng không thể xác định mình sẽ xuất hiện ở chỗ này hay không, cho nên để đám đệ tử lưu lại chung quanh đây, chỉ cần bản thân thật sự hiện ra thì đám người đó sẽ rất nhanh lao tới.

Thế lực sau lưng Thượng Quan Tu thật không nhỏ, Thiên Hà phường này Khó trách có thể làm cho người của ba đại tông môn dù đã sớm tới, nhưng không tới gần, mà phải chờ sau khi phát hiện dao động của pháp thuật tiêu tán rồi mới xuất hiện. Có lẽ ước định như vậy là bởi vì Thượng Quan Tu cũng có bí mật, không muốn cho kẻ khác biết được, cho dù là người Thiên Hà phường thì gã cũng phải cẩn thận. Chỉ là không biết mấy năm nay gã làm thế nào mà giấu được Thiên Hà phường.

Ra khỏi Đại Thanh sơn, vượt qua Bắc Hải, lại vượt qua tiếp một dải núi hoang liên miên, chính là hướng đi về Kháo Sơn Tông.

Trong dãy núi hoang liên miên này, có một ngọn bán sơn, Mạnh Hạo

tăng nhanh tốc độ, nhưng thần sắc âm tình bất định, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn về mảnh mai rùa trong tay.

Mảnh mai rùa này lớn bằng lòng bàn tay, các viền cạnh không đồng đều, hiển nhiên đây là một mảnh vỡ của một cái mai rùa.

Phía trên viết từng hàng chữ nhỏ dày đặc, nếu nhìn bằng mắt thường thì thấy vô cùng mơ hồ, chỉ có rót linh lực vào hai mắt mới miễn cưỡng nhìn thấy rõ được.

Tu Chân Giới này, thực sự có thứ gọi là Hoàn Mỹ Trúc Cơ ư!

Mạnh Hạo thở dốc, cái mai rùa đó là lấy ra từ túi trữ vật của Thượng Quan Tu.

Trên mai rùa này có ghi lại hai loại phương pháp luyện chế đan dược, một cái là Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan, còn lại là Hoàn Mỹ Kim Đan.

Tấm mai rùa này cũng viết rất rõ ràng, Trúc Cơ của Tu Chân Giới, cũng không chỉ có ba loại là Vô Hạ, Hữu Khuyết và Toái Bàn, mà còn tồn tại loại thứ tư, cũng chính là Hoàn Mỹ Trúc Cơ. Loại Trúc Cơ này cực kỳ hiếm thấy, thiên địa hiếm có, vạn năm mới thấy có một Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, nhìn kỹ mai rùa trong tay, hắn nghĩ tới những lời Thượng Quan Tu nói trước khi chết, nghĩ tới sự tiếc nuối của gã vì trúng độc mà không thể Trúc Cơ, cùng với nỗi oán hận ngập trời dành cho mình.

Mạnh Hạo trầm ngâm, đối với Trúc Cơ, năm đó hắn ở trong Pháp các nội môn của Kháo Sơn Tông, đã từng xem qua không ít giới thiệu.

Trúc Cơ, có nghĩa là ngưng tụ đạo đài ở trong đan hồ, bởi vì Trúc Cơ có thể tăng thọ nguyên, cướp đoạt tạo hóa thiên địa, nghịch thiên cải biến, cho nên đạo đài sẽ không hoàn mỹ, sẽ tồn tại những lỗ hổng, vì vậy mới phù hợp đại đạo thiên địa. Cái gọi là có được có mất, có nhập có tán, trở thành một bộ phận của thiên địa tuần hoàn, cho nên mới được phép xuất

hiện trên thế gian.

Ba tiểu cảnh giới Sơ, Trung, Hậu trong Trúc Cơ sẽ lần lượt ngưng tụ ra chín tòa đạo đài, mỗi tòa đạo đài sẽ có một lỗ hổng, tổng cộng có chín lỗ, thì được gọi là Vô Hạ Trúc Cơ. Dạng tu sĩ Trúc Cơ này vì đạo đài có ít lỗ hổng, linh khí trong vô hình tán đi không nhiều lắm, sau khi trường kỳ thổ nạp, bản thân sẽ càng trở nên cường đại, vượt qua các Trúc Cơ khác.

Có thể nói, ở Tu Chân Giới hiện tại đó là một dạng mạnh nhất trong Trúc Cơ. Loại Trúc Cơ này cần phải có công pháp đặc thù, tựa như Ngưng Khí quyển của Thái Linh Kinh, hay như mấy đại kinh thư khác mới được. Chỉ là những kinh thư này chỉ để lại dấu vết lưu truyền trong Tu Chân Giới, một khi xuất hiện, sẽ dẫn tới một hồi tinh phong huyết vũ, Kháo Sơn Tông chính là vì thế mà giải tán.

Nếu như không có những loại kinh văn này, muốn đạt được Vô Hạ Trúc Cơ, cần phải có tư chất kinh người, trông chờ vào tạo hóa mới có cơ hội đạt tới. Thường chỉ có những hạng người là thiên kiêu chi tử kia mới lựa chọn phương hướng phát triển này.

Nếu như lỗ hổng trên đạo đài Trúc Cơ tăng thêm một, tức là ở Trúc Cơ hậu kỳ vượt qua chín, đó được gọi là Hữu Khuyết Trúc Cơ. Loại Trúc Cơ này, tuy kém hơn Vô Hạ nhưng cũng không thể coi thường, thường thường thì chỉ có đám đệ tử của đại tông môn mới có thể làm được.

Kém nhất chính là Toái Bàn Trúc Cơ. Loại Trúc Cơ này khi tu luyện đến hậu kỳ, thì lỗ hổng trên chín tòa đạo đài thường vượt qua mười tám lỗ. Bởi vì số lượng lỗ hỏng quá nhiều, nhìn đạo đài dường như sắp vỡ vụn, cho nên mới đặt cái tên này, mà loại này luận về tốc độ tu hành hay là chiến lược đều yếu hơn không ít, ngay cả cơ hội Kết Đan, cũng thấp đi rất nhiều.

Mạnh Hạo trầm ngâm, nhìn chằm chằm vào mai rùa trong tay, bởi vì dựa theo cách nói này, một khi luyện chế được Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan, sau

đó sử dụng, thì sẽ có một chút tỷ lệ trở thành Hoàn Mỹ Trúc Cơ. Thứ gọi là Hoàn Mỹ Trúc Cơ có nghĩa là đạo đài không ..... một lỗ hổng, như vậy cũng chẳng khác gì có vào mà không có ra, nghịch thiên tu hành.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Thiên Cơ lão nhân

Loại Trúc Cơ này sẽ không được thiên địa chấp nhận, một khi lựa chọn, sẽ có lôi kiếp giáng xuống, nhưng nếu như có thể thành công... thì nhất định nghịch thiên. Một điểm này thực ra cũng giống với Ngưng Khí tầng mười.

Nghe Thượng Quan Tu nói, Ngưng Khí kỳ, tầng thứ mười trở lên thì thiên địa không chấp nhận, Trúc Cơ kỳ, Hoàn Mỹ Trúc Cơ cũng giống như vậy là một loại thiên địa không cho phép.

Toái Bàn nếu dùng đan dược này, sẽ có một thành cơ hội trở thành Hoàn Mỹ, Hữu Khuyết thì có ba thành, còn nếu bản thân là Vô Hạ thì có sáu thành tỷ lệ sau khi đã lên Trúc Cơ. Dùng đan dược này khép lại các lỗ hổng, trở thành Hoàn Mỹ Trúc Cơ Chỉ là cũng cần chú ý, thời gian khi sử dụng đan dược sau khi Trúc Cơ càng ngắn thì hiệu quả càng tốt, nếu như thời gian càng dài thì những lỗ hổng đã thành hình khó có thể khép lại, hơn nữa luyện một lò Hoàn Mỹ Trúc cơ Đan này cũng mất rất nhiều thời gian. Mạnh Hạo trầm ngâm, trái tim lại không ngừng đập lên thình thịch.

Khó trách Thượng Quan Tu muốn gia nhập Kháo Sơn Tông Gã với Vương Đằng Phi giống nhau, muốn ở trong nội Kháo Sơn Tông, đạt được Ngưng Khí quyển- Thái Linh Kinh ở chỗ Kháo Sơn Lão Tổ. Tu luyện thành Vô Hạ Trúc Cơ thì khả năng đạt được càng lớn hơn Cũng khó trách ngày đó khi tông môn giải tán không nhìn thấy Thượng Quan Tu, trên người gã có loại bí mật này hiển nhiên không dám lộ ra trước mặt người khác

Mạnh Hạo nắm chặt lấy mai rùa, vừa đi vừa ngẫm nghĩ trong lòng.

Bên trong túi trữ vật của Thượng Quan Tu, ngoài tấm mai rùa này ra, còn có một lò luyện đan màu xanh biếc lớn bằng lòng bàn tay, bên trong còn trữ rất nhiều dược thảo, mỗi một phần đều đặt ở trong một hộp ngọc khác nhau, số lượng cũng chừng hơn trăm.

Những dược thảo này, khá nhiều thứ Mạnh Hạo không nhận ra, nhưng trong túi trữ vật còn có một miếng cổ ngọc, có ghi chép tương đối đầy đủ về phương pháp phân biệt dược thảo, sau khi xem, hắn cũng có chút chấn động trong lòng.

Tùy ý lấy một cây trong đám dược thảo này, cũng không thể nói là thiên tài địa bảo gì, nhưng trên thế gian cũng không thấy nhiều, đám tu sĩ tầm thường không mất mấy chục năm cũng khó có thể tìm được vài cây.

Nhưng hiện giờ ở trong túi trữ vật của Thượng Quan Tu, chí ít cũng phải trăm cây.

Ngoài ra, còn có hai viên đan dược, một cam một lam, được đặt riêng trong hai cái hộp ngọc, tựa như rất là trân quý.

Những thứ này toàn bộ đều là dược liệu để luyện chế Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan Về phần hai viên đan dược này Mạnh Hạo sau khi cẩn thận quan sát, hai mắt chớp động, lại nhìn về phía mai rùa.

Luyện chế Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan, trước tiên cần luyện được bảy viên phân đan, mà hai viên đan dược này cũng chính là hai loại phân đan do Thượng Quan Tu mất mấy năm luyện chế ra. Mạnh Hạo suy ngẫm một lát, liền có đáp án. Hơn nữa trong lòng càng kinh hãi, dù sao thì Thượng Quan Tu cũng dùng đến năm mươi năm mới tập hợp được những thứ này, cũng vượt qua cực hạn của tu sĩ Ngưng Khí rồi.

Phía sau gã còn có Thiên Hà phường

Trên thực tế, suy nghĩ của Mạnh Hạo vẫn là chưa toàn diện. Thượng Quan Tu vì luyện chế Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan, trong năm mươi năm này gã dùng các loại phương pháp âm thầm mang đi gần như tất cả bảo khố mà Thiên Hà Lão Tổ năm đó lưu lại, cùng với tích lũy mấy trăm năm qua của gia tộc, hơn nữa còn ra ngoại giới sưu tầm, cho tới nay mới miễn cưỡng tìm được đủ.

Chỉ là còn kém một chút dược liệu tương đồng, bởi vì mỗi cây đều là thứ hiếm thấy, mà giờ lại cần đến ba gốc mới đủ, cho nên vẫn chưa thể luyện chế được. Cũng vì điều này sau khi gã đoán ra được công hiệu bảo vật của Mạnh Hạo, mới điên cuồng, chấp nhất đuổi theo Mạnh Hạo tới tận nơi này.

Nhưng hôm nay, lại hóa thành một hồi cơ duyên tặng cho Mạnh Hạo, nếu Thượng Quan Tu mà biết được việc sau này, tuyệt sẽ không chọc đến Mạnh Hạo, khiến cho năm mươi năm chuẩn bị tan thành mây khói.

Mạnh Hạo hít một hơi sâu, đem mai rùa cùng những dược liệu kia để vào trong túi trữ vật, sau đó đặt hết tất cả các túi trữ vật để vào trong túi Càn Khôn của hắn.

Xong rồi thở dài một cái, ở trên túi Càn Khôn lưu lại dấu ấn, khẽ dừng lại, đứng trong rừng, ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm, hai mắt từ từ lộ ra tinh quang sáng ngời, nghĩ đến Hoàn Mỹ Trúc Cơ, tâm hắn cảm thấy kích động vô cùng.

Về phần sau khi dùng đan, có lôi kiếp giáng xuống, là chuyện của Hoàn Mỹ Trúc Cơ, không phải việc hiện tại cần suy nghĩ, mà cũng không cần quyết định ngay. Sau này Trúc Cơ ta sẽ nghĩ sau. Chuyện bây giờ cần quan tâm chính là mâu thuẫn giữa Kháo Sơn Lão Tổ và ba đại tông môn kia.

Mạnh Hạo nhắm mắt lại, khẽ hít thở thật sâu rồi mở ra, ánh mắt bình tĩnh đem những chuyện lo âu trong lòng áp chế xuống.

Một năm cũng sắp hết, ước định với Kháo Sơn Lão Tổ cũng sắp đến. Lão Tổ đã hứa nếu như một năm sau ta có thể dẫn toàn bộ cường giả Tu Chân Giới của Triệu quốc tới thì sẽ trọng thưởng cho ta.... Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe ánh hào quang.

Nhưng việc này quá mức nguy hiểm, với tu Ngưng Khí của ta không thể nghi ngờ gì là lấy trứng chọi đá Mạnh Hạo nhíu mày ngẫm nghĩ.

Việc này tốt nhất không cần tham dự, vả lại Kháo Sơn Lão Tổ chỉ nói một năm sau chứ không có thời gian cụ thể. Chờ tới khi tu vi của ta được nâng cao một chút, nếu có thể Trúc Cơ thì dù có chuyện ngoài ý muốn cũng có lực tự bảo vệ mình. Mạnh Hạo ngẩng đầu, từ lúc thanh bảo thương ba màu kia biến mất, hắn cảm giác Kháo Sơn Lão Tổ không phải người đáng tin cậy.

Chỉ là hiện giờ đang bị ba đại tông môn truy đuổi, tu sĩ ba tông không ngừng truy tìm tung tích của ta, nếu như lâm vào đường cùng, cũng chỉ có thể mạo hiểm, dẫn bọn họ tới chỗ Lão Tổ đang bế quan. Mạnh Hạo trầm ngâm bước nhanh về phía núi hoang, vừa đi vừa suy ngẫm nên giải quyết việc này như thế nào.

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo cất bước, bỗng nhiên hắn có một cảm giác lạnh từ trong tâm, tựa như trong chớp mắt có một bàn tay vô hình to lớn xuyên qua ngực nắm lấy trái tim của hắn.

Thậm chí ngay lúc này, Mạnh Hạo cảm thấy đám thực vật, cây cối chung quanh đều hóa thành từng đôi mắt, đang lạnh lùng nhìn mình.

Cảm giác này đến cũng nhanh, mà biến mất cũng nhanh, chỉ trong chớp mắt đã hoàn toàn biến mất. Nhưng sắc mặt Mạnh hạo lại tái nhợt, hắn quay đầu nhìn về bốn phía, không gian vô cùng yên tĩnh, không hề có bất kỳ manh mối nào, tựa như lúc trước tất cả chỉ là ảo giác vậy.

Đây là chuyện gì? Mạnh Hạo hơi ngừng lại một chút, hai mắt mở to, tốc độ bay về phía trước càng nhanh hơn.

Bởi giờ phút này, ở nơi biên giới Triệu quốc, cách khá xa chỗ Mạnh Hạo, trên một dãy núi, một lão giả mặc trường bào màu lam đang ngồi khoanh chân ở đó. Lão giả từ từ nhắm hai mắt, tay phải bấm pháp quyết, tựa như đang suy tính, sau đó hai mắt chậm rãi mở ra nhìn về phía phương trời xa xăm.

Thì ra là ở nơi này, ba tông lại muốn giấu diếm lão phu, thực là buồn cười. Lão giả thản nhiên lên tiếng, đứng dậy bước đi từng bước về phía trước, nháy mắt biến vào hư không.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Thiên Cơ lão nhân(2)

Lúc này Lưu Đạo Vân đang bay rất nhanh, lúc trước bị Mạnh Hạo bỏ xa, làm cho gã chỉ nhìn thấy bóng lưng Mạnh Hạo nhảy vào trong rừng núi, ánh mắt gã liền lộ ra một cỗ hận ý cùng sát cơ mãnh liệt.

Gã hận Mạnh Hạo thấu xương, huyết án mà thanh ngân thương kia gây ra, khiến cho gã dường như trở thành truyện cười trong Tu Chân Giới ở Triệu quốc, bị người người lưu truyền, thậm chí suýt nữa làm cho hai đại tông môn huyết chiến, tuy trận chiến này vẫn chưa diễn ra, nhưng cái giá gã phải trả cực thảm.

Nhớ tới một màn trước mặt trưởng lão của ba đại tông môn, bản thân bị trói treo trên phong trụ, bị người dùng hỏa lân tiên đánh liên tục gần trăm roi, dưới sự đau đớn và thê thảm đó, hận thù của Lưu Đạo Vân đối với Mạnh Hạo càng thêm điên cuồng.

Từng roi từng roi trầy da tróc thịt, đau nhức thấu tận xương cốt, khiến cho Lưu Đạo Vân đến bây giờ vẫn thường xuyên giật mình trong đêm, mỗi lần như vậy, sát tâm của gã với Mạnh Hạo cũng đã mãnh liệt đến cực điểm.

Khác với người ngoài, Lưu Đạo Vân hoàn toàn không có ý định bắt sống, dự tính của gã chỉ có một, đó là giết Mạnh Hạo!

Cho dù sau khi giết chết người này khiến cho tông môn không vui, nhưng gã cũng đã sớm làm xong chuẩn bị rời khỏi sư môn. Cùng lắm thì sau khi giết Mạnh Hạo, gã rời khỏi Tu Chân Giới ở Triệu quốc, Nam vực rộng lớn, Tu Chân quốc khắp nơi, đặc biệt khu vực trung tâm lại càng đông đúc, dựa vào tu vi Ngưng Khí tầng chính của gã, không tin không

có chỗ cho gã dung thân. Chờ sau khi tu vi thành công, gã nhất định phải trở về giết Triệu quốc, hủy diệt Phong Hàn Tông, rửa sạch mối huyết cừu bị roi quất năm xưa.

Lúc này tốc độ gã cực nhanh đã triển khai toàn lực, gã muốn đến trước cường giả Trúc Cơ cùng lão quái Kết Đan trong tông môn, tìm được Mạnh Hạo đem đánh chết.

Mạnh Hạo ngươi cho dù có trốn, cũng không có chỗ nào có thể trốn được! Trong mắt Lưu Đạo Vân sát khí mãnh liệt, nghĩ tới thanh hao phí linh lực mà mình mượn về trong túi trữ vật, sát bảo kinh người, việc giết chết Mạnh hạo càng chắc chắn hơn.

Bước vào núi hoang, Lưu Đạo Vân đứng trên tinh kiếm, quan sát tứ phía, rồi dựa vào tu vi Ngưng Khí tầng chín cùng thân phận đệ tử nội môn của mình, dùng ngọc giản truyền tin thông báo cho tất cả đệ tử tông môn nơi này đi vào núi hoang tìm kiếm, một khi thấy Mạnh Hạo, lập tức báo cho mình.

Không lâu sau, Lưu Đạo Vân đang trượt trên không trung bỗng vỗ trong túi trữ vật, trong tay gã xuất hiện một quả ngọc giản đang phát sáng, nhanh chóng đặt lên mi tâm, một lát sau Lưu Đạo Vân dữ tợn cười một tiếng, lập tức đổi phương hướng, đuổi theo phương hướng mà đệ tử báo đến trong ngọc giản.

Chỉ sau nửa nén nhang, khi Lưu Đạo Vân tiến tới gã liếc mắt đã thấy được Mạnh Hạo đứng trên bảo phiến, một kiếm đâm xuyên qua mi tâm của một gã đệ tử Phong Hàn Tông.

Dường như ngay khi gã nhìn thấy Mạnh Hạo, thì Mạnh Hạo cũng quay đầu lại, lạnh lùng nhìn về phía Lưu Đạo Vân, âm thầm nhíu mày. Lúc trước hắn cảm thấy trái tim đột nhiên đau nhức tựa như bị một bàn tay vô hình nào đó bắt lấy, sau đó hắn luôn có loại cảm giác bản thân đang bị ánh mắt nào đó theo dõi. Trên đường bay nhanh, hắn cũng dần phát hiện

ra bốn phía xuất hiện không ít bóng dáng tu sĩ ba đại tông môn.

Vừa rồi không thể tránh đi, tuy hắn ra tay rất nhanh đem mấy người đối phương giết hết, nhưng vẫn để cho tên đệ tử của Phong Hàn Tông kia dùng ngọc giản truyền tin báo tin đi.

Mạnh Hạo! Lưu Đạo Vân gầm nhẹ lên một tiếng, tay phải bấm pháp quyết, lập tức phi kiếm dưới chân kêu lên một tiếng rồi rời khỏi hai chân của gã, bắn thẳng về phía Mạnh Hạo.

Để xem hôm nay ngươi làm sao có thể trốn, Lưu mỗ nhất định phải khiến ngươi bầm thây vạn đoạn, như thế mới giải được nỗi hận trong lòng ta! Lưu Đạo Vân nhìn Mạnh Hạo không hề chớp mắt, hai mắt đỏ ngầu, sát khí tràn ngập, nhìn một kiếm kia sắp đâm tới Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo lạnh lùng, đang định hành động thì nội tâm chấn động, một tia linh thức trong đầu vẫn chưa tán đi đã khiến cho Mạnh Hạo không chút do dự mà rút lui. Ngay lúc đó một kiếm kia chuẩn bị đâm tới thì đột nhiên một cỗ cuồng phong gào thét lao tới, đánh bay thanh kiếm kia khiến cho nó bay qua trước người Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, một thân ảnh già nua bỗng nhiên xuất hiện ở nơi đây. Đây là một lão giả trên người mặc một bộ trường bào màu lam, khuôn mặt có vài vết đồi mồi lấm tấm, nhưng hai mắt lại lộ ra tinh mang khiến kẻ khác sợ hãi.

Nhất là trong đôi mắt của lão như ẩn chứa nguyệt tinh, khiến cho kẻ khác có cảm giác như lạc vào bên trong. Trên trường bào màu lam của lão có một hoa văn kỳ dị, hoa văn này hình tứ giác tựa như một cái tế đàn, trung tâm là một con mắt, so với hai mắt của lão giả này thì còn tràn ngập tà ý hơn.

Oán khí thật nặng nề. Lão giả đưa mắt nhìn về phía Lưu Đạo Vân thản nhiên lên tiếng. Khi lão nói thì linh khí bốn phía xung quanh Mạnh Hạo

trở nên hỗn loạn, khiến thân thể của hắn như bị trói buộc, cái cảm giác trái tim bị vô hình bắt lấy lại lần nữa xuất hiện khiến cho sắc mặt Mạnh Hạo lập tức biến đổi, trong lòng khẽ nổ một tiếng vang.

Khi Lưu Đạo Vân nhìn thấy lão giả này, sắc mặt đại biến, thân mình lui về phía sau hai bước rồi lập tức ôm quyền.

Vãn bối Lưu Đạo Vân, bái kiến Thiên Cơ lão nhân.

Ngay trong lúc Lưu Đạo Vân đang hành lễ, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện sáu bóng người. Tốc độ của sáu bóng người này cực nhanh, lúc trước còn ở phía xa, sau một cái chớp mắt đã xuất hiện nơi này.

Khi nhìn thấy sáu người này nội tâm Mạnh Hạo lập tức trầm xuống, bởi sáu người này hắn đã gặp qua. Đó chính là đám lão quái Kết Đan của ba đại tông môn của Triệu quốc khiến cho Kháo Sơn Tông phải giải tán, nhất là lão yêu bà kia, Mạnh Hạo vô cùng ấn tượng.

Ở đằng sau sáu người này, từng đạo quang mang nhanh chóng phóng tới, hơn mười thân ảnh này cũng không phải là trượt trên bầu trời mà là chân chính phi hành. Tiếng nổ vang lên quanh quẩn bốn phía làm cho đám chim thú trong núi hoang run rẩy, đám người này khi tiến đến bao lấy xung quanh, từng ánh mắt dần dần tập trung lên người Mạnh Hạo.

Sắc mặt Mạnh Hạo âm trầm, ánh mắt khẽ đảo qua, liền nhìn thấy cái tên tu sĩ Trúc Cơ tính nóng như lửa đã ra tay với mình ngày đó.

Uy áp mãnh liệt bao phủ tứ phương, sắc mặt Lưu Đạo Vân tái nhợt lùi về phía sau vài bước, lúc nhìn về phía Mạnh Hạo sát cơ trong mắt tuy rằng đã được che giấu nhưng vẫn còn sự oán độc không thôi.

Mạnh Hạo trong lòng trầm xuống, nhưng biết hôm nay không thể tránh được cho nên thần sắc dần dần hồi phục, chỉ hít sâu một cái rồi nhìn đám cường giả Triệu quốc xung quanh, trầm mặc không nói.

Thiên Cơ đạo hữu không hổ là thần cơ diệu toán, lại có thể tới đây nhanh hơn cả chúng ta.

Trong sáu lão quái Kết Đan của ba đại tông môn, lập tức có một lão giả cười nói.

Tam tông các ngươi cũng không báo cho lão phu, thì lão phu chỉ còn cách là tự mình tính mà thôi.

Thiên Cơ lão nhân thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Không thể không tin!

Tốt lắm, nếu đã tìm thấy người, thì sớm tới chỗ bế quan của Kháo Sơn Lão Tổ thôi, việc này đã kéo dài quá lâu đã bị phần lớn đại tông Nam Vực phát hiện rồi.

Một vị lão giả mặt hồng, mặc trường bào màu đen, là một trong hai lão quái Kết Đan của Phong Hàn Tông, đảo mắt qua Mạnh Hạo, vẻ mặt xem thường, không chút biểu cảm nói.

Lúc mọi người nói chuyện căn bản không để ý tới Mạnh Hạo, dường như một lời liền có thể quyết định được chuyện sinh tử của hắn, thời khắc trò chuyện này, đã quyết định vận mệnh của hắn rồi.

Mạnh Hạo trầm ngâm, hắn biết kiếp nạn này giờ đây buộc phải đối mặt, trong đầu ý niệm biến ảo ngàn lần, tìm cách phá giải.

Lão Tổ, trên người này có dấu một thanh trường thương chí bảo

Lưu Đạo Vân chợt nói, khom người trước vị cường giả Kết Đan của tông môn mình một cái, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo cười lạnh, sự hận thù càng rõ ràng hơn.

Một tên tu sĩ Ngưng Khí bé nhỏ, lại đến được tầng chín Chẳng trách có thể gây họa loạn cho Tu Chân Giới của Triệu quốc ta.

Lão giả mặt hồng mặc trường bào đen của Phong Hàn Tông thản nhiên nói, tay phải giơ lên đang muốn chộp về phía Mạnh Hạo.

Thương còn, người còn!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, lúc đối phương sắp ra tay, bỗng mở lời, thanh âm tựa như chém đinh chặt sắt, càng lộ rõ một cổ điên cuồng, giống như nếu có người đoạt lấy chí bảo của hắn, cho dù vô lực phản kháng, thì hắn cũng tự đoạn sinh cơ.

Lời vừa nói ra, lão giả mặt hồng chuẩn bị ra tay thì bỗng nhiên ngừng lại một chút, đám người xung quanh cũng đều nhíu mày không thôi.

Mạnh mỗ tu vi yếu ớt, chư vị tiền bối muốn đoạt của ta, cũng chẳng biết phải làm sao. Nhưng hiện giờ Mạnh mỗ ta thiếu mất một kiện pháp bảo, cũng chẳng khác nào mất đi một sinh mệnh, các ngươi vừa muốn ta mang các người đi tới nơi Lão Tổ bế quan, lại vừa muốn đoạt bảo vật của ta, Mạnh mỗ thà chết còn hơn!

Mạnh Hạo nói, thần sắc lộ rõ vẻ quyết đoán.

Trực tiếp giết đi, sau đó dùng tới Sưu Hồn thuật nghịch thiên, không ngại trả giá một chút thì cũng có thể tìm ra được nơi bế quan của Kháo Sơn Lão Tổ

Trong sáu vị Kết Đan, nhất thời có người mở lời.

Mạnh Hạo nghe được lời này, lập tức cười lớn, thần sắc không có chút sợ sệt kinh hãi, tiếng cười vang vọng, chói tai, đâm vào tai những cường giả lão quái kia.

- Muốn sưu hồn ta thì thoải mái, nơi bế quan của Lão Tổ chỉ có đệ tử nội môn biết, nhưng cho dù các ngươi có biết được địa điểm, nếu không có ta với thần trí thanh tỉnh thì động phủ cũng sẽ không mở ra!

Thanh âm của Mạnh Hạo vang vọng, khiến cho những cường giả lão

quái kia hướng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Mạnh Hạo.

Tu vi của chư vị tiền bối thông thiên, hiển nhiên cũng có thể biết được Khôi Lỗi Thuật, nhưng một khi ý thức không phải là của bản thân ta, một khi có tổn thương, một khi không phải là toàn tâm toàn ý, thì các ngươi ai cũng không thể vào được nơi bế quan của Lão Tổ!

Thanh âm của Mạnh Hạo mang theo sự quyết đoán, lúc nói ra đem lại cảm giác không ngại ngần gì hết, khiến đám lão quái kia phải nhíu mày lại.

Suy cho cùng thứ mấy lão đó để ý cũng không phải Mạnh Hạo mà chính là Thái Linh Kinh của Kháo Sơn Lão Tổ. Lúc này mấy lão quái nhíu mày nhìn về phía Thiên Cơ lão nhân.

Thiên Cơ lão nhân nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hai mắt chớp động, cho dù lão có thể tính toán rất nhiều chuyện, nhưng những chi tiết liên quan này lại không phải việc lão có thể tính ra được, tới lúc bị đám người xung quanh nhìn, thì mới chậm rãi cất tiếng nói.

Việc này không thể tính chi tiết được, người này hơn chín phần mười là nói dối, nhưng chúng ta cược không nổi.

Lời của lão cũng chính là tiếng lòng của mọi người, đám lão quái này đa mưu túc trí, đều là những kẻ tiêm hoạt, bởi vì các lão không thể thua, dù cho những lời Mạnh Hạo nói có đến chín phần là giả, nhưng chỉ cần có chút khả năng chân thực, thì bọn lão thua không nổi.

Một khi đã thua, bọn lão sẽ lo lắng mất đi cơ hội vào động phủ của Kháo Sơn Lão Tổ, mà cơ hội này đại biểu cho việc bọn họ có thể giành được Thái Linh Kinh. Mỗi người cho dù là Trúc Cơ hay là Kết Đan thì đều có thể dùng Ngưng Khí quyển của Thái Linh Kinh này mở ra đan hồ thứ hai trong cơ thể. Dùng cái này chữa trị đạo đài Trúc Cơ, làm cho bọn họ trở thành Hữu Khuyết hoặc là Vô Hạ, đối với tu sĩ Kết Đan mà nói, thậm chí

có một số khả năng sẽ ảnh hưởng tới tầng thứ Kết Đan tiếp theo của bọn họ, đây chính là điểm chấp nhất của bọn họ.

Thế gian này chỉ có ba cuốn đại kỳ thư mới có thể khiến cho người ta có dù có tu vi cao đến đâu cũng đều có thể vô ngại mà thuận lợi trùng tu, hơn nữa không cần tán công, nếu như tu vi bên trong tương ứng, tu thêm lần nữa sẽ mở ra đan hồ thứ hai.

Được rồi, chúng ta là vì Thái Linh Kinh, không cần thêm phiền toái. Tiểu oa nhi, chúng ta sẽ không đoạt bất kỳ pháp bảo nào của ngươi, cũng sẽ không sưu hồn ngươi, càng không lấy con rối khống chế ngươi, nhưng ngươi cần một lòng giúp chúng ta, bằng không ... thì hậu quả như thế nào tự ngươi biết rõ. Là mạng của ngươi quan trọng, hay mạng của Lão Tổ ngươi quan trọng. sự lựa chọn này không cần bọn ta phải dạy ngươi.

Trong sáu người, lúc này hiển nhiên là lão yêu bà đức cao vọng trọng lên tiếng với giọng khàn khàn. Bà vừa lên tiếng, khắp nơi lập tức im bặt.

Ta muốn trăm vạn linh thạch!

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, rồi chợt lên tiếng.

Ta còn muốn giết chết người này!

Sau khi lên tiếng, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, tay phải giơ lên chỉ vào Lưu Đạo Vân.

Vẻ mặt Lưu Đạo Vân đang âm trầm, trong mắt hiện lên từng tia hận thù, đang nghĩ xem dùng cách nào để giết được Mạnh Hạo. Lúc này bỗng bị Mạnh Hạo chỉ một cái, trong giây lát bị chấn động, rồi vô thức lùi về phía sau vài bước.

Trong lòng gã thấy căng thẳng, trán nhất thời mồ hôi lạnh chảy xuống, lúc này chợt định thần lại, Mạnh Hạo giờ đây trong mắt đám lão tổ e

rằng tất cả yêu cầu đều được chấp thuận.

Lão Tổ

Sắc mặt Lưu Đạo Vân tái nhợt, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía hai vị Lão Tổ Kết Đan của Phong Hàn Tông. Lão giả mặt đỏ kia hắng lên một tiếng, vung tay áo, mắt lạnh lùng, nhìn Mạnh Hạo.

Việc này là không thể nào, tu sĩ Ngưng Khí nho nhỏ không biết trời cao đất dày mà cũng dám đưa ra điều kiện với lão phu ta đây sao!

Mạnh Hạo, việc này không cần nhắc lại nữa, còn về linh thạch mà ngươi nói, chúng ta cũng không có cách nào cho ngươi được.

Trong đám lão quái Kết Đan, một lão giả mặc hồng bào thản nhiên nói.

Linh thạch không cho, người này không chết, Mạnh mỗ quyết không đồng ý đưa chư vị tiền bối tới nơi bế quan của Lão Tổ. Mà cho dù các ngươi cưỡng ép ta đi, nếu như Mạnh mỗ không phải là toàn tâm toàn ý, thì Lão Tổ sẽ không mở động phủ.

Mạnh Hạo nói một cách kiên quyết, vẻ mặt giống như bất chấp tất cả, dường như chết cũng không quan tâm.

Mạnh Hạo Lưu Đạo Vân nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, sát cơ trong mắt càng mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Không thể không tin!(2)

Được rồi, dù sao người này cũng là đệ tử của Phong Hàn Tông, yêu cầu của ngươi hơi quá rồi. Còn về linh thạch, ta có thể giải quyết. Cho ngươi mười vạn trước, đợi sau khi mở được động phủ trở về thì sẽ đưa ngươi phần còn lại.

Lão yêu bà đức cao vọng trọng kia khàn khàn lên tiếng, nếu như Mạnh Hạo không có bất kỳ yêu cầu nào, bà ta sẽ ngờ vực, lúc này tay phải vung lên, một túi trữ vật lập tức bay thẳng tới chỗ Mạnh Hạo. Mạnh Hạo không đón lấy túi trữ vật ấy, mà lùi về sau mấy bước để cho túi trữ vật văng trên mặt đất.

Không giết cũng được. Lưu Đạo Vân, ngươi tới nhặt cho ta túi trữ vật này lên, lấy linh thạch trong túi ra.

Mạnh Hạo chậm rãi nói.

Hai mắt lão yêu bà chợt lóe lên, mấy lão quái Kết Đan bên cạnh cũng như có như không liếc nhìn Mạnh Hạo.

Lưu Đạo Vân căm phẫn đến đỉnh điểm, nhưng yêu cầu của Mạnh Hạo cũng không phải là quá mức, đến lão giả mặt đỏ cũng không nói được lời nào, ra hiệu để Lưu Đạo Vân qua.

Lưu Đạo Vân hít một hơi sâu, áp chế sự tức giận trong lòng, tiến lên phía trước nhặt túi trữ vật, đổ ra một cái nhất thời một lượng lớn linh thạch rơi đầy đất, tinh quang lấp lánh, khiến cho Lưu Đạo Vân cũng phải nhìn lại mấy lần, hơi thở có chút dồn dập.

Mạnh Hạo bình tĩnh, ánh mắt quét qua chỗ linh thạch kia, hắn không thể không cẩn trọng. Những người này không phải Trúc Cơ thì là Kết Đan, muốn giết chết chính mình thì dễ như dí chết con kiến vậy.

Nếu không phải là bọn họ cược không nổi, trước mặt bọn họ cho dù là tâm cơ hay tu vi thì Mạnh Hạo căn bản là yếu ớt không chịu nổi một kích.

Cho nên từ đầu chí cuối Mạnh Hạo không có đùa giỡn cái âm mưu quỷ kế nào, mà là dương mưu, hắn cược những người này cho dù không tin thì cũng vẫn phải tin.

Linh thạch đã đưa cho ngươi, nhưng đây không phải là chuyện nhỏ, viên đan dược kia ngươi hãy nuốt đi. Lão yêu bà bỗng lên tiếng, tay phải giương lên, lộ ra một viên đan dược màu đen trong lòng bàn tay.

Đan dược vừa ra, tứ phía lập tức gió nổi mây phun, dường như có một lượng lớn linh khí ngưng tụ vào đó, trong lúc mơ hồ, trên không đan dược này dường như hiện ra một ảo ảnh con rết dữ tợn.

Mạnh Hạo biến sắc, nhìn viên đan dược cùng vẻ thận trọng.

Lưu Đạo Vân thấy vậy, lập tức cười rộ lên, đám tu sĩ Trúc Cơ trên không kia vẻ mặt không chút thay đổi, trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo mang theo vẻ trào phúng.

Còn về mấy lão quái Kết Đan kia, không một ai thần sắc lộ vẻ bất ngờ. Cho dù là lão yêu bà kia không lấy Độc Đan ra, mấy người bọn họ cũng đã sớm có ý tưởng như vậy, chỉ là hiện giờ một đám ánh mắt mập mờ.

Nói về tâm cơ, trước mặt bọn họ, Mạnh Hạo cũng chỉ như một đứa trẻ mà thôi. Nếu không phải dương mưu của Mạnh Hạo quả thực làm cho bọn họ có chút cố kỵ, thì một loạt ý tưởng hiện giờ của Mạnh Hạo đều không hề có chút tác dụng.

Nuốt viên thuốc này vào, ngươi hãy dẫn đường. Nếu không nuốt, ta đành phải sử dụng sưu hồn, Khôi Lỗi Thuật vậy.

Lão yêu bà khàn khan lên tiếng, thần sắc không lộ chút hỉ nộ nào, tay phải bắn ra, viên Độc Đan bay đến trước mặt Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, viên đan dược này hắn không chắc có phải là Độc Đan thật hay không, hoặc là còn chỗ độc khác, nhưng hắn bây giờ không có lựa chọn nào khác, cắn răng mạnh một cái, đúng lúc muốn đưa tay cầm lấy Độc Đan.

Nói tới Độc Đan, lão phu đây thực ra cũng có một viên.

Lão giả mặt đỏ mỉm cười, vung tay áo, một viên đan dược màu đỏ lập tức xuất hiện trong tay lão, vung lên đã rơi đến trước mặt Mạnh Hạo.

Nếu như vậy, bổn tông đây cũng có.

Dứt lời, giữa không trung có sáu tu sĩ Kết Đan của ba đại tông môn, nhưng mỗi tông lại lấy ra một viên đan dược, hóa thành cầu vồng hiện ra trước mặt Mạnh Hạo.

Lão yêu bà với vẻ mặt bình tĩnh, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì, chỉ thản nhiên nhìn lướt qua đám lão quái đồng bối xung quanh chứ không nói. Đám người ấy đều là những người đa mưu túc trí, há có thể để cho Mạnh Hạo chỉ nắm giữ trong tay lão yêu bà, một khi đã nuốt Độc Đan, thì phải nuốt của cả bọn họ, như vậy mọi người ai cũng không có cách nào nắm hoàn toàn trong tay, thế mới công bằng.

Chư vị đạo hữu cũng vậy, lão hủ liền không giấu nữa.

Thiên Cơ Lão Nhân cười cười, tay phải vung lên, một viên đan dược ba màu giao hòa xuất hiện trong tay đi thẳng tới chỗ Mạnh Hạo.

So sánh với những viên Độc Đan khác, viên đan dược này có vẻ không có gì đặc biệt, nhưng Mạnh Hạo không biết tại sao khi ánh mắt dừng ở viên đan dược này lại có cảm giác hãi hùng.

Bốn viên Độc Đan, vãn bối nuốt vào sợ rằng không kịp dẫn đường, đã độc phát thân vong, mà cho dù độc không phát, ngày sau chư vị tiền bối làm sao có thể giải độc cho vãn bối? Hoặc giả cho tới bây giờ cũng không có ý nghĩ muốn giải độc!

Sắc mặt Mạnh hạo khó coi, trầm giọng nói.

Tự nhiên có phương pháp giải độc, tin hay không tùy ngươi.

Lão giả mặt đỏ của Phong Hàn Tông vẻ mặt không chút biểu cảm, thản nhiên nói, tựa như lúc trước Mạnh Hạo dùng dương mưu, giờ phút này mấy vị Lão Tổ Kết Đan chỉ quơ tay một cái đã hóa giải tất cả, hơn nữa còn dùng phương pháp y hệt trả lại cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trầm mặc, tựa như lời đối phương nói, tin hay không là do mình. Nhưng hắn không thể không tin, nếu như không tin, thì hậu quả bản thân hiện tại không thể giải quyết.

- Đây làNgô Long Đan, còn đây là Thi Hàn Đan, viên này là Bại Huyết Đan, nhưng còn viên này

Ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua bốn viên Độc Đan, nhận ra ba loại trong đó, chỉ có viên Độc Đan ba màu mà Thiên Cơ lão nhân đưa ra là Mạnh Hạo chưa bao giờ thấy, trên cổ ngọc cũng không thấy giới thiệu.

Tu vi của Kháo Sơn Lão Tổ thông thiên, hắn là có thể giải quyết giùm ta.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lúc, cắn răng nâng tay lên cầm mấy viên Độc Đan, ném vào trong miệng. Đám Độc Đan kia tựa như vật còn sống, khi

nuốt vào Mạnh hạo cảm thấy cổ họng đau xót, nhưng hắn cũng không chần chừ nữa, trong mắt nổi lên tơ máu, nuốt vào từng viên cho đến khi cầm lên Độc Đan của Thiên Cơ lão nhân, hắn hơi chần chừ một lúc, đưa mắt nhìn Thiên Cơ lão nhân.

Thiên Cơ lão nhân vẫn mỉm cười, Mạnh Hạo cảm thấy hơi do dự, hắn hiểu hôm nay nhất định phải nuốt mới làm cho mọi người không còn nghi ngờ. Hít một hơi sâu Mạnh Hạo nhắm mắt nuốt vào.

Ba viên Độc Đan vừa nuốt vào miệng, liền tiêu tan, hòa tan vào trong huyết nhục của Mạnh Hạo. Liên tục nuốt vào bốn viên Độc Đan, một màn này khiến cho Lưu Đạo Vân nhìn mà cảm thấy kinh hãi trong lòng, nhưng cũng cảm thấy mãn ý vô cùng.

Hơn mười tu sĩ Trúc Cơ xung quanh, lúc này ánh mắt hướng về phía Mạnh hạo đều lộ ra vẻ kỳ dị, âm thầm cảnh giác đối với sự quyết đoán của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thần sắc âm trầm, ngẩng đầu lên nhìn chư vị lão quái trên bầu trời, không nói tiếng nào.

Đi thôi. Lão yêu bà gật gật đầu, đưa tay chỉ về phía Mạnh Hạo, sau đó xoay người hóa thành đạo cầu vồng, đám người xung quanh cũng theo đó mà bỏ đi. Túi trữ vật đựng linh thạch kia bỗng dưng hóa thành một đoàn vụ quỷ, thân mình dữ tợn nhoáng lên một cái, cuốn lấy người Mạnh Hạo rồi bay thẳng lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Cường sát.

Lưu Đạo Vân cũng ở trong đám người đang bay lên theo này, ánh mắt khi nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra một nụ cười lạnh.

Ngươi nhất định phải chết! Lưu Đạo Vân cười lạnh, nói.

Mạnh Hạo trầm mặc, không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn khuôn mặt có chút vặn vẹo của Lưu Đạo Vân.

Cho dù ngươi đưa các vị Lão Tổ đi động phủ, chờ sau khi đi ra, ngươi cũng vẫn phải chết, cho dù độc có được giải, Lưu mỗ cũng tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Toàn bộ Triệu quốc, đã không còn có chỗ cho ngươi dung thân, thân là đệ tử nội môn của Kháo Sơn Tông, nhưng lại không thể không dẫn người tới giết Lão Tổ của tông môn mình, loại tư vị này như thế nào? Lưu Đạo Vân lời nói ác độc, lên tiếng châm biếm.

Vì một thanh ngân thương, giết Tôn Hoa, loại tư vị này như thế nào? Mạnh Hạo thản nhiên lên tiếng, ánh mắt nhìn về mặt đất phía dưới, một vùng đất đai rất nhanh lui lại phía sau, loại tốc độ này Mạnh Hạo chưa bao giờ được trải qua.

Đối với Lưu Đạo Vân, Mạnh Hạo cũng không thèm để ý, vì chỉ một câu nói này đã đâm thẳng vào vết thương lòng của Lưu Đạo Vân, khiến cho hai mắt gã đỏ ngầu. Trong mắt gã giờ chỉ còn vẻ oán độc không thôi với Mạnh Hạo, chỉ hận không thể xé nát đối phương ra. Việc này có thể nói là sỉ nhục một đời của gã, trực tiếp chặt đứt tiền đồ, khiến cho gã biến thành đồ bỏ. Lúc này hai mắt gã tựa như muốn phóng hỏa, nhìn chằm

chằm vào Mạnh Hạo không thôi.

Nhưng dáng vẻ Mạnh Hạo không chút thay đổi, khiến cho gã có cảm giác như đánh vào bị bông, cái loại cảm giác khó có thể hình dung này, đủ để khiến người khác nổi giận.

Ngươi đã nuốt bốn viên Độc Đan, Lưu mỗ sẽ đợi để tận mắt thấy ngươi sau khi độc phát toàn thân hư thối, đau đến tê tâm liệt phế.

Lưu Đạo Vân hô hấp dồn dập, một lúc sau nghiến răng nghiến lợi lên tiếng.

Hôm nay ngươi sẽ phải chết dưới loạn kiếm của ta.

Mạnh Hạo thanh âm bình thản, không vui không giận, nhìn xuống dưới núi hoang vội vàng lướt qua, nhìn bốn ngọn núi của Kháo Sơn Tông ở phía xa đã ở ngay trước mắt, giống như tùy ý lên tiếng.

Nói khoác mà không biết ngượng, chỉ dựa vào ngươi sao? Lưu mỗ chờ ngày thấy ngươi phát độc.

Lưu Đạo Vân hoàn toàn không để ý chút gì tới lời nói này, thần sắc âm độc, cười lạnh nói.

Gã vừa nói xong, lập tức phía dưới tiếng nổ vang vọng, mọi người đã kéo nhau tới quảng trường sơn môn của Kháo Sơn Tông. Nơi đây hoang vu, trên mặt đất đầy những lá rụng phân chim, còn có một vài dã thú ở bên trong, lúc này nhất thời bị kinh hãi tức khắp tản đi khắp nơi.

Cùng với sự giáng lâm của mọi người, cuồng phong quét ngang đã làm quảng trường ngoại tông hỗn độn trở nên sạch sẽ hơn không ít. Mạnh Hạo nhìn nơi đây, thần sắc lộ vẻ phức tạp.

Nhìn thấy tông môn ngày xưa của mình trở thành bộ dạng này, Mạnh

Hạo ngươi cảm thấy thế nào?

Lưu Đạo Vân lên tiếng mỉa mai, nhưng ngay khi gã nói ra những lời đó, Mạnh Hạo bỗng quay đầu, chút sát cơ trong mắt dường như vừa nổi lên. Hắn đã cất bước đi tới, tay phải nhấc lên năm mươi thanh phi kiếm gào thét, lao thẳng về phía Lưu Đạo Vân.

Ta cảm thấy nơi đây rất thích hợp để chôn cất ngươi.

Mạnh Hạo trước khi ra tay không hề có chút dấu hiệu nào, lời nói vẫn còn quanh quẩn, thanh phi kiếm đã gần kề Lưu Đạo Vân với tốc độ cực nhanh. Thần sắc Lưu Đạo Vân đại biến, cho dù thế nào thì gã cũng không thể nghĩ tới rằng Mạnh Hạo cư nhiên có dũng khí ra tay với gã khi ở trước mặt đông đảo Lão Tổ.

Thân mình gã lùi về phía sau nhanh như bay, cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, có cả một hạt châu bay ra. Hạt châu này vừa bay ra liền tán ra sát khí mãnh liệt, hóa thành một cái mặt quỷ dữ tợn màu xanh, nháy mắt va chạm cùng năm mươi thanh phi kiếm của Mạnh Hạo.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, nhưng ngay khi tiếng nổ truyền ra, hạt châu này biến thành mặt quỷ, sau khi đã cản trở rất nhiều phi kiếm, vẫn bị một thanh phi kiếm xuyên thấu lao thẳng tới phía Lưu Đạo Vân.

Sắc mặt Lưu Đạo Vân thay đổi liên tục, mối nguy sinh tử mãnh liệt bao phủ. Trong thởi khắc sinh tử, gã gầm nhẹ, lấy tay mình ngăn cản phi kiếm, thanh phi kiếm kia xuyên thẳng qua vai phải gã, máu tươi tràn ngập, tiếng kêu thê lương thảm thiết ở nơi Kháo Sơn Tông yên tĩnh này lập tức truyền khắp tám phương.

Một tiếng nổ vang lên, sau khi thanh phi kiếm bay xuyên qua bả vai phải của Lưu Đạo Vân thì bỗng nhiên nổ tung, chấn động dấy lên đã đem cánh tay phải của gã đánh dập nát, huyết nhục mơ hồ, khiến cho gã phun ra mấy ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, mau chóng lùi lại, trong mắt lộ

ra vẻ hoảng sợ cùng điên cuồng.

Một màn này xảy ra quá nhanh, cứ như điện quang hỏa thạch. Cánh tay phải Lưu Đạo Vân bị phế hỏng, tiếng kêu thảm thiết vọng đến. Đám lão quái của ba đại tông môn đều nhìn lại, nhất là mấy người của Phong Hàn Tông càng nhìn ánh mắt càng lạnh lùng.

Lưu Đạo Vân kêu thê thảm rồi cấp tốc rút lui, trong miệng lại càng rống to hơn.

Lão tổ, tên này

Thần sắc Mạnh Hạo lạnh lùng, nháy mắt lúc Lưu Đạo Vân truyền thanh âm, cơ thể hắn đã bước về phía trước một bước, tay phải vung lên, một trăm thanh phi kiếm lập tức đồng loạt bay ra, bao phủ tám phương giống như kiếm vũ, bay thẳng về phía Lưu Đạo Vân. Lưu Đạo Vân tuy cũng là Ngưng Khí tầng chín, nhưng bản thân Mạnh Hạo cũng là tầng chín. Vả lại bởi tu hành Thái Linh Kinh, đan hải trong cơ thể trở thành màu vàng, trong đầu cũng có một tia linh thức, đủ để nghiền ép Lưu Đạo Vân, khiến cho gã không còn cách nào nói tiếp thành lời được.

Một tiếng nổ, Lưu Đạo Vân lại phun ra máu tươi, trước người tinh quang lóe diệu. Thanh tinh kiếm kia chống cự lại lực hàng trăm thanh phi kiếm của Mạnh Hạo. Nhưng lực đạo lại phản phệ, vẫn khiến cho Lưu Đạo Vân càng bị chấn thương thêm, lúc này lại lui về phía sau, thảm thiết gầm nhẹ.

Lão tổ cứu ta!

Mạnh Hạo ngươi còn không dừng tay!

Trên không trung truyền đến một tiếng quát khẽ. Đó là bốn cường giả Trúc Cơ của Phong Hàn Tông. Bốn người lúc này nhíu mày, đương nhiên sẽ không để cho Mạnh Hạo có cơ hội đánh chết Lưu Đạo Vân

trước mặt mọi người. Lúc này khi lên tiếng thì cơ thể đã hóa thành cầu vồng, chạy thẳng từ phía dưới.

Đây là chuyện giữa ta và hắn, bây giờ Mạnh Hạo thà độc phát thân vong, cũng phải giết được người này!

Mạnh Hạo không quay đầu lại, như không thấy được bốn cường giả Trúc Cơ trên không trung, thần sắc đem theo sát cơ, quả quyết kiên định lên tiếng.

Người hắn muốn giết là Lưu Đạo Vân của Phong Hàn Tông, mà ba đại tông môn nơi đây ngoài Phong Hàn Tông ra vẫn còn có hai tông môn khác nữa. Bọn họ hiển nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Mạnh Hạo còn chưa mở ra động phủ thì độc phát thân vong, cũng không muốn vì chuyện nhỏ của tông môn khác mà ảnh hưởng tới lợi ích của tông môn mình.

Lúc này lập tức có bốn người như vậy, hiển nhiên là nhận được ám thị của Lão Tổ trong tông môn, trong nháy mắt bay ra cản trước mặt bốn cường giả Trúc Cơ của Phong Hàn Tông.

Trương đạo hữu, hà tất phải nổi nóng với tu sĩ Ngưng Khí nhỏ bé này, đến, chúng ta đã bao nhiêu năm không gặp, giờ ôn lại chuyện cũ một chút.

Đúng vậy, ta cùng Trần huynh gặp nhau năm đó, đến giờ cũng ba năm rồi, ta có vài vấn đề tu hành muốn thảo luận cùng Trần huynh.

Đủ loại lời nói ra, bốn tu sĩ Trúc Cơ của Phong Hàn Tông mặt mày tái mét, đang định lên tiếng thì trên quảng trường ngoại tông của Kháo Sơn Tông, tiếng kêu gào thảm thiết của Lưu Đạo Vân lại vang lên.

Mạnh Hạo hai tay niệm pháp quyết, hai trăm thanh phi kiếm bao lấy trời đất, tiếng rít chói tai phi thẳng tới Lưu Đạo Vân. Hắn lại càng bước tới gần, trên tay lại hiện ra hơn mười con Hỏa Mãng rít gào không thôi, từng

con lao thẳng tới khiến cho Lưu Đạo Vân lại phun ra máu tươi, tinh kiếm trước người gã lại bị nổ bung thành mảnh vụn, thân hình không ngừng rút lui, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo rất quả quyết, cất bước đi nhanh như bay, tay phải kiếm quang chợt lóe lên, kiếm gỗ thế như chẻ tre giống như đi theo thân thể hắn, chém thẳng về phía Lưu Đạo Vân.

Tránh ra! Bốn cường giả Trúc Cơ mặt biến sắc, liền gầm nhẹ, bốn người lại càng mạnh mẽ thoát khỏi trói buộc, muốn đi ngăn cản Mạnh Hạo.

Người này nhiều lần muốn giết ta, đây là tư oán. Nếu hôm nay có kẻ nào dám ngăn ta, Mạnh mỗ có chết cũng tuyệt không mở ra động phủ của Lão Tổ!

Thanh âm của Mạnh Hạo truyền ra, cũng không cần để ý gì hết, cứ thế lao tới, nhanh chóng vượt qua đám Trúc Cơ, đuổi theo tên Lưu Đạo Vân đang trương một bộ mặt tuyệt vọng kia ra, tay cầm kiếm gỗ quyết phải giết chết kẻ này.

Lão Tổ cứu ta!

Lưu Đạo Vân phát ra thanh âm thê lương, nhưng đúng vào lúc bốn tu sĩ Trúc Cơ của Phong Hàn Tông muốn ra tay thì một tiếng ho khan vang lên từ lão yêu bà, bốn người này nhất thời chấn động, sắc mặt liền tái nhợt, thân thể không khỏi có chút dừng lại, một tiếng ho này đã khiến cho tâm thần bọn hắn tựa như gặp phải thiên địa lôi đình vậy, trực tiếp lâm vào mê mang...

Quá đáng!

Hàn quang trong mắt lão giả mặt đỏ của Phong Hàn Tông dấy lên, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt hướng về phía Mạnh Hạo. Nhưng lúc lão nhìn về phía Mạnh Hạo, Thiên Cơ Lão Nhân cười lớn, tay áo vung lên, giữa

không trung lập tức nổ vang, như vậy cũng ngăn cản ánh mắt của Mạnh Hạo, vô hình trung đã làm hỏng ý đồ của lão giả.

Ngươi!

Hai mắt lão giả mặt đỏ trợn trừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Tâm cơ của Mạnh Hạo.

- Đạo hữu cần gì phải tức giận, chuyện của bọn tiểu bối này chúng ta chỉ cần nhìn là được rồi. Thiên Cơ Lão Nhân mỉm cười mở miệng.

Trong khi hai người đang nói chuyện, tiếng kêu thảm thiết của Lưu Đạo Vân lại truyền ra, máu tươi trên cánh tay trái của gã vương vãi khắp nơi, Mạnh Hạo tiến đến gần gã, xuất một kiếm chặt đứt tay trái đối thủ, sau đó từ trong túi trữ vật xuất ra vài chiếc phi kiếm, Mạnh Hạo sắc mặt không hề thay đổi, một kiếm lại một kiếm không ngừng đâm liên tiếp vào thân thể của đối phương, máu tươi tràn ngập, thân thể của Lưu Đạo Vân, trong nháy mắt, đã bị hơn mười thanh kiếm đâm vào.

- Ta đã nói hôm nay ngươi phải chết, thì hôm nay người nhất định phải chết. Mạnh Hạo áp sát vào thân thể Lưu Đạo Vân, mở miệng, nói thầm.

Lưu Đạo Vân nghe được lời nói này, hai mắt tuyệt vọng trợn lên giận dữ, khóe miệng lại có máu tươi tràn ra.

Cảnh tượng này, tu sĩ ở xung quanh đều nhìn thấy rõ ràng, nhất là biểu cảm lạnh lùng tàn nhẫn của Mạnh Hạo, khiến cho tất cả tu sĩ Trúc Cơ đứng xung quanh đều bị chấn động.

- Đủ rồi! Giờ phút này, một lão quái Kết Đan kỳ khác của Phong Hàn Tông sắc mặt cực kỳ khó coi, lời nói vừa dứt cũng là lúc tay phải nâng lên, hướng về phía dưới điểm một chỉ, lập tức linh lực thiên địa ở bốn phía mạnh mẽ đảo chuyển, trong chớp mắt hướng về phía Mạnh Hạo lao đến, quấn lấy thân thể hắn, nhưng không trói buộc linh lực của Mạnh Hạo mà chỉ là đẩy lùi thân thể hắn về phía sau, muốn tách hắn ra xa khỏi Lưu Đạo Vân.

Khi Mạnh Hạo bị đẩy lui ra, vốn Lưu Đạo Vân toàn thân đang tràn ngập máu tươi, trọng thương gần chết, trong ánh mắt ảm đạm lộ ra ánh sáng hy vọng.

- Bạo! Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát khí, thản nhiên mở miệng nói.

Gần như ngay khi hắn vừa mở miệng, mười thanh phi kiếm trên người Lưu Đạo Vân lập tức bùng nổ, ngay sau đó thân thể của Lưu Đạo Vân trong chớp mắt bị phá tan chia năm xẻ bảy, ngay cả đầu lâu cũng không còn đầy đủ nữa, thịt nát vương đầy đất, tiếng kêu thảm thiết vừa vang lên đột nhiên tắt lịm, chỉ còn âm thanh thê lương vang vọng luẩn quẩn trong không trung.

Đôi mắt của tu sĩ Trúc Cơ kỳ ở bốn phía tất cả đều co rút lại, nhìn máu tươi thịt nát đầy đất, sau đó lại nhìn khuôn mặt trước sau như một, không thay đổi chút nào của Mạnh Hạo, trong nội tâm, ngay từ một khắc này, tất cả mọi người đã ghi nhớ Mạnh Hạo.

Nhất là khi thấy Mạnh Hạo ra tay rất nhanh, rất quyết đoán, tất cả những điều này đều chứng tỏ người này tâm cơ không tầm thường, đem tất cả mọi người không thuộc Phong Hàn Tông thành trợ thủ của hắn, cuối cùng tàn nhẫn quyết đoán, lại càng hiển lộ ra tính cách kiên nghị.

Nếu đổi lại là một người khác, cho dù biết rõ phương pháp, nhưng cũng rất ít người có thể có đủ can đảm để làm, nhưng nay, bọn họ lại được tận mắt nhìn thấy, tận mắt chứng kiến cảnh Mạnh Hạo tàn sát!

- Người này đã chết, có thể buông ta ra được rồi chứ. Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng.

Giữa không trung, những lão quái Kết Đan kỳ đều chăm chú quan sát Mạnh Hạo, Mạnh Hạo sát phạt quyết đoán, ngay thời khắc này đã để lại ấn tượng rất sâu trong lòng bọn họ.

Nhất là Thiên Cơ Lão Nhân, lại càng nhìn gắt gao Mạnh Hạo, cảnh tượng lúc trước, cho dù là lão cũng cảm nhận thấy sự độc ác, quyết đoán của Mạnh Hạo.

Vị Lão Tổ Kết Đan của Phong Hàn Tông đang ngăn cản Mạnh Hạo kia, giờ phút này sắc mặt âm trầm, Mạnh Hạo dám giết Lưu Đạo Vân ở ngay trước mặt lão, nhất là chính mình đã ra tay, nhưng kết quả vẫn không thay đổi, khiến cho thể diện của lão bị tổn hại, giờ phút này chỉ cần một ý niệm của lão, cũng có thể khiến cho kẻ này thân thể cũng chia năm xẻ bảy như Lưu Đạo Vân, nhưng dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của tu sĩ xung quanh, khiến lão không thể làm như thế được.

Hừ lạnh một tiếng, lão vung tay áo, nhất thời, sự trói buộc trên người Mạnh Hạo tiêu tán, nhưng lại hóa thành một đòn ám kích, làm cho Mạnh Hạo phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt lập tức tái nhợt, ngẩng đầu lên, hắn nhìn vị Lão Tổ Kết Đan của Phong Hàn Tông kia, ánh mắt âm trầm.

- Trên đường Lưu Đạo Vân nhiều lần châm chọc, tuyên bố giết ta, vãn bối chỉ có thể ra tay trước.

- Kính xin chư vị tiền bối chủ trì công đạo, vãn bối đã đắc tội Phong Hàn Tông, sợ là giải độc đan này sẽ không được phát, mạng treo sợi chỉ, kính xin Phong Hàn Tông xuất ra giải độc đan, để cho vãn bối có thể an tâm, nguyện vì chư vị tiền bối mà toàn tâm toàn ý mở ra động phủ của Kháo Sơn Lão Tổ. Mạnh Hạo nhìn chằm chằm vị lão quái Kết Đan kỳ của Phong Hàn Tông vừa đả thương mình, chậm rãi mở miệng.

Hắn vừa dứt lời, tu sĩ Trúc Cơ kỳ bốn phía ánh mắt lóe lên, lập tức đã có người hiểu được hành động của Mạnh Hạo, bọn họ hai mắt tỏa sáng, thầm nghĩ Mạnh Hạo thật ngoan độc, xảo trá.

Về phần những lão quái Kết Đan kỳ, vốn đã sống qua rất nhiều năm, tâm

tư trong câu nói của Mạnh Hạo, bọn họ lập tức hiểu ngay, nhìn xuống Mạnh Hạo, tất cả đều nhíu mày, sau đó lại nhìn sang hai người của Phong Hàn Tông.

Trên mặt hai cái lão quái Kết Đan kỳ của Phong Hàn Tông nổi lên một tầng sương lạnh.

- Tâm cơ như thế, ở lại Triệu quốc thật đáng tiếc, lão phu vốn đang thiếu một đồng tử, Mạnh Hạo ngươi có muốn đi theo lão phu không. Thiên Cơ Lão Nhân hai mắt chớp động, nhìn Mạnh Hạo, bỗng nhiên cười nói, nhưng nụ cười kia phối với nét âm u trong ánh mắt cùng độc nhãn trong tứ giác trận pháp trên áo bào của lão, khiến cho người ta có cảm giác âm trầm.

Lão giả mặt hồng của Phong Hàn Tông hừ lạnh một tiếng, tam đại tông môn vốn đã không hòa hợp, giờ phút này lão tất nhiên đã nhận ra tia sáng trong ánh mắt của những tu sĩ đồng cấp của hai đại tông môn còn lại cho nên lão không muốn phức tạp thêm, nhưng trong nội tâm đã xem Mạnh Hạo như người chết, không nói lời nào, tay phải vung lên, lập tức một viên đan dược màu trắng rơi xuống trước mặt Mạnh Hạo.

Đan dược phát ra hương khí ngào ngạt, Mạnh Hạo thông qua cổ ngọc đã biết được không ít đan dược, giờ phút này ánh mắt đảo qua, lập tức liền nhận ra viên thuốc này đúng thật là để giải độc cho Thi Hàn Đan.

Cầm viên thuốc này, Mạnh Hạo không trực tiếp ăn vào, mà bỏ vào trong túi trữ vật, sau đó mới hít sâu một hơi, cất bước, hướng về phía trước đi đến.

Trên bầu trời, tất cả cường giả của tam đại tông môn Triệu quốc đều ngưng thần theo dõi, nếu Mạnh Hạo dám có hành động gì khác thường, bọn họ sẽ lập tức ra tay, Thiên Cơ Lão Nhân cũng đứng ở giữa không trung, ánh mắt chớp động, nhìn chằm chằm Đông Phong.

Mạnh Hạo không trực tiếp bay lên, những lão quái trên bầu trời kia nếu đã đến đây, thì cần phải kiên nhẫn, Mạnh Hạo đi lên sơn đạo ở Đông Phong, cho đến khi đi qua động phủ của Vương Đằng Phi, thấy động phủ của sư huynh Trần Phàm và sư tỷ Hứa Thanh, những ký ức trước đây lướt qua trong lòng, hóa thành một tiếng thở dài.

Cuối cùng, khi đến bên ngoài động phủ trước kia của mình, Mạnh Hạo yên lặng nhìn thoáng qua, rồi cất bước đi qua, cho đến khi bước lên đỉnh Đông Phong, đứng ở bên ngoài đại điện Kháo Sơn Tông.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Động phủ của Lão Tổ

Đại điện này, dưới ánh sáng hoàng hôn toát lên khí thế trang nghiêm, Mạnh Hạo trầm mặc cất bước, đi vào trong đại điện, liếc nhìn những pho tượng sừng sững trong đại điện, ánh mắt đảo qua, cho đến khi dừng lại ở pho tượng Kháo Sơn Lão Tổ.

Sau khi Kháo Sơn Lão Tổ khiến cho tu sĩ bát phương sợ hãi tháo chạy, trước khi lâm vào trạng thái ngủ say một lần nữa, đã cho Mạnh Hạo biết phương pháp, và nói cho hắn biết làm sao để có thể từ bên ngoài mà mở ra động phủ, kỳ hạn là một năm sau.

Nay thời hạn đó đã đến, Mạnh Hạo trầm mặc đi tới gần pho tượng Kháo Sơn Lão Tổ, phía sau hắn, bên ngoài đại điện, cường giả Triệu quốc đứng giữa không trung, ánh mắt như điện, tất cả đều chăm chú nhìn về hướng này.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tay phải nâng lên, kết thủ ấn, cách mấy hơi thở đều vỗ lên pho tượng một lần, liên tiếp nhiều lần như thế, ước chừng có một trăm bảy mươi chín đạo thủ ấn được đánh ra, lập tức toàn bộ đại điện ầm ầm chấn động, các pho tượng bốn phía dưới cơn địa chấn này đều vỡ vụn ra, thậm chí ngay cả đại điện cũng bắt đầu sụp xuống

Nhưng khi đá vụn còn chưa xuống, thình lình, một cỗ lực lượng vô hình từ trong pho tượng Kháo Sơn Lão Tổ xuất hiện, lan tỏa ra bốn phía, quét sạch, cuốn bay toàn bộ đá vụn xung quanh, khiến cho lúc này, trên đỉnh Đông Phong, chỉ duy nhất pho tượng Kháo Sơn Lão Tổ đứng sừng sững đơn độc.

Ở dưới pho tượng là một tòa thạch đài, cảnh tượng này đọng lại trong

mắt tất cả tu sĩ xung quanh, nhất thời làm cho hô hấp của bọn họ trở nên dồn dập, thần sắc lộ vẻ kích động, chờ mong.

Pho tượng của Kháo Sơn Lão Tổ đang tán phát ra một cỗ oai nghiêm mơ hồ, đôi mắt của pho tượng lại càng hữu thần trông rất sống động, điều này khiến cho mọi người tuy rằng kích động, nhưng không một ai dám tiến lại gần.

- Đệ tử Mạnh Hạo quấy rầy giấc ngủ của Lão Tổ, kính xin Lão Tổ mở ra đại môn của động phủ. Mạnh Hạo lui về phía sau vài bước, ôm quyền cúi đầu thật sâu, lúc ngẩng đầu lên thì hai mắt lóe sáng, đưa lưng về phía những cường giả Triệu quốc đang ở giữa không trung, đôi môi khẽ nhúc nhích, từ trong miệng phun một dải âm điệu phức tạp.

- Thấu!

Khi chữ này vừa thoát ra khỏi miệng hắn, trong chớp mắt, pho tượng Kháo Sơn Lão Tổ bỗng nhiên chấn động, hai mắt của pho tượng trong phút chốc tỏa ánh sáng, tia sáng này tản ra, khiến cho thiên địa biến sắc, phong vân cuốn động, làm cho cả đám cường giả Triệu quốc sắc mặt biến đổi.

Cùng lúc đó, trên pho tượng xuất hiện từng đạo vết nứt, những vết nứt này càng ngày càng nhiều, chỉ trong thời gian mấy cái hô hấp, ầm vang một tiếng, sụp đổ, hóa thành vô số đá vụn rơi xuống, làm lộ ra thạch đài dưới chân nó. Trên thạch đài liền xuất hiện một vùng quang mang chói mắt.

Kia là một trận pháp, dường như trận pháp đang được khởi động, tán phát ra cường quang, cường giả Triệu quốc ở bốn phía, hô hấp trở nên dồn dập hơn, có người tinh thông trận pháp, chỉ liếc mắt đã nhận ra đây là trận pháp phong ấn cấm chế nào đó, hiện tại đang được mở ra.

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang lên, một đạo cường quang bỗng nhiên

từ trên trận pháp này đâm thẳng lên thiên không, hóa thành một cột sáng to lớn nối liền thiên địa, lại đúng vào thời khắc này, cột sáng kia chấn động, xoay chuyển, đầu đuôi nối lại với nhau, hình thành nên một vòng tròn cực lớn giữa không trung.

Bên trong vòng tròn, cảnh tượng mơ hồ không rõ, tạo thành một vòng xoáy, dường như là một thông đạo nối liền đến nơi nào đó.

Gần như ngay khi vòng tròn vừa xuất hiện trong chớp mắt, thân mình Mạnh Hạo từ trên mặt đất lập tức nhảy lên, dùng tốc độ cực nhanh lao vào trong vòng tròn, biến mất không thấy đâu nữa. Ở phía sau hắn, những cường giả Triệu quốc kia, cả đám sắc mặt biến hóa, nhưng lại chần chừ, do dự.

- Đệ tử Trúc Cơ kỳ tiến lên trước! Thiên Cơ Lão Nhân lập tức mở miệng, nhất thời cả sáu lão quái Kết Đan kỳ đều đồng ý, dần dần tất cả hơn mười tu sĩ Trúc Cơ kỳ, cắn răng, bay lên, hướng đến phía vòng xoáy mà đi, sau đó trong nháy mắt biến mất vào bên trong.

Sáu lão quái Kết Đan kỳ cùng với Thiên Cơ Lão Nhân chờ đợi khoảng mười nhịp hô hấp, sau đó liếc nhìn nhau, tam đại tông môn, mỗi phương đều đưa ra một người, tiến vào vòng xoáy, gần như ngay khi bọn hắn vừa bước vào vòng xoáy, các lão quái còn lại của tam đại tông môn và Thiên Cơ Lão Nhân cũng theo sát phía sau, bước vào bên trong vòng xoáy.

Gần như khi bọn hắn vừa bước vào vòng xoáy, lập tức đầu óc bị chấn động, choáng váng, hô hấp lập tức trở nên dồn dập, bọn họ liếc mắt nhìn phiến thiên địa này, ở bên trong có một khối bia đá cực lớn đứng sừng sững, trên tấm bia đá có khắc chữ viết màu vàng lóng lánh, nhất là hai chữ đầu tiên, ánh sáng từ nó phát ra khiến cho đôi mắt bọn họ như bị châm chích.

- Thái Linh Kinh!

Giờ phút này, tại nơi Kháo Sơn Lão Tổ bế quan này, khối bia đá kia năm đó Kháo Sơn Lão Tổ muốn đám người Mạnh Hạo chuyển ra, nhưng cuối cùng Trần Phàm lại lựa chọn lưu giữ lại vẫn còn ở nơi đây. Tất cả tu sĩ Triệu quốc vừa tiến vào, đều mang thần sắc phấn chấn, đang nhanh chóng khắc lại kinh văn này vào ngọc giản.

- Tấm bia đá này thật đúng là Thái Linh Kinh!

- Không ngờ có thể lấy được kinh thư này một cách đơn giản như vậy, ha ha, có cuốn kinh thư này, cho dù ta đã Trúc Cơ, nhưng vẫn có thể dùng kinh văn này mở đan hồ thứ hai, trùng tu Ngưng Khí cảnh, như thế ta nhất định có thể từ Toái Bàn Trúc Cơ tấn thăng lên Hữu Khuyết, thậm chí có thể trở thành Vô Hạ cũng không phải là không có khả năng!

- Không đúng, kinh văn này chỉ có một nửa. Khi đám người Thiên Cơ tiến vào, lão bà đức cao vọng trọng kia, vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra manh mối.

Thiên Cơ Lão Nhân hai mắt chớp động, đi lên trước vài bước, ánh mắt lộ ra phong mang quái dị.

Ngay lúc ánh mắt của tất cả mọi người đang bị tấm bia đá này thu hút, đột nhiên, tấm bia đá chấn động, giống như không thể thừa nhận được nhiều ánh mắt cùng nhìn một lúc như vậy, từng vết nứt xuất hiện trong tiếng răng rắc, cảnh tượng này lập tức khiến cho mọi người bị chấn kinh.

Nhưng cùng lúc đó, trên tấm bia đá sắp vỡ vụn, những văn tự kia nhanh chóng mờ dần, thay vào đó là một loạt văn tự khác, những văn tự này rất mơ hồ, chỉ có khúc đầu là đang hiện rõ dần lên, những chữ đó đúng là nửa cuốn dưới của Thái Linh Kinh Ngưng Khí quyển.

Chỉ là, không đợi mọi người nhìn rõ những văn tự ấy, một tiếng nổ mạnh kinh thiên truyền ra, tấm bia đá đã hoàn toàn vỡ vụn thành tám khối, bắn ra bốn phía.

Như là tám đạo cầu vồng, phân tán ra tám phương, trong khoảnh khắc đã biến mất.

Những người ở nơi đây tâm thần chấn động, không chút do dự, lập tức tản ra, bao gồm cả Thiên Cơ Lão Nhân, bảy lão quái Kết Đan cảnh cũng đều hóa thành cầu vồng tự chọn một phương hướng lao đi, còn lại hơn mười tu sĩ Trúc Cơ cảnh rất nhanh đã lao theo phương hướng còn lại, tranh đoạt lẫn nhau.

Cùng lúc đó, trong nơi Kháo Sơn Lão Tổ bế quan, tiếng nổ vang lục tục truyền ra, từng âm thanh gầm nhẹ rít gào quanh quẩn xung quanh, trong thế giới màu xám, trong sương mù, từng đạo thân ảnh đang lần lượt xuất hiện, những thân ảnh như phát cuồng, lao thẳng đến mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Động phủ của Lão Tổ(2).

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ nơi bế quan lập tức đại loạn, khi những người này phân tán ra bốn phía, bọn họ đã phát hiện tại nơi bế quan của Kháo Sơn Lão Tổ tồn tại rất nhiều pháp bảo, linh thạch cùng đan dược, mỗi một cái đều có thể làm người ta chấn động, nhưng do có cấm chế nên cho dù bọn họ có muốn cường đoạt đi chăng nữa thì cũng không thể làm được trong thời gian ngắn.

Ngay khi nơi bế quan của Kháo Sơn Lão Tổ rơi vào hỗn loạn, Mạnh Hạo cầm trong tay một miếng Trảm ngọc huyết tinh, cẩn thận lần tìm đi tới, năm đó hắn đã thiêu đốt không ít huyết tinh, còn dư lại hai khối chưa dùng đến, vẫn đặt ở trong túi trữ vật, lúc này sau khi lấy ra, lập tức những thân ảnh xuất hiện chung quanh hắn đều rít gào lùi ra xa, không dám tới gần.

- Ta đã dẫn những người này đến nơi đây cả rồi, kế tiếp phải xem Kháo Sơn Lão Tổ đối phó bọn họ như thế nào. Trong mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ lạnh lùng, hắn không hề có hảo cảm đối với những người này, thậm chí còn muốn những người này toàn bộ đều chết tại đây, nhìn bọn họ tỏa đi truy tìm mảnh vỡ của tấm bia đá, khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra nụ cười lạnh.

Tấm bia đá kia là giả, năm đó hắn đã biết, giờ phút này hắn cực kỳ cẩn thận, không ngừng tiến về phía trước, tránh xa đường đi của những tu sĩ kia, tuy hắn không biết được Kháo Sơn Lão Tổ bế quan ở nơi cụ thể nào, nhưng cũng hiểu được không thể rời đi vào lúc này, độc trên người hắn còn cần phải nhờ Kháo Sơn Lão Tổ giải.

Mặt khác hắn còn nhớ rõ những lời năm đó Kháo Sơn Lão Tổ đã nói.

Không lâu sau, một tiếng nổ đột ngột vang lên, khiến cho không gian chấn động, Mạnh Hạo lập tức dừng bước, đứng từ xa dường như có thể thấy được lão bà đức cao vọng trọng kia, tóc dài tung bay, phất tay gây ra những vụ nổ, từng đạo ánh sáng pháp thuật đang không ngừng oanh kích quầng sáng trước mặt.

Ở trong quầng sáng, một mảnh vụn của tấm bia đá đang trôi nổi lơ lửng.

Lão bà này có tu vi Kết Đan cảnh, một khi đã ra tay lập tức khiến cho bát phương chấn động, từng đạo pháp quang giống như ngân hà, phát ra hàn khí thấu xương, tất cả sự vật xung quanh lão bà đều nhanh nhanh biến thành từng khối băng.

Phất tay áo, biến hóa ra ảo ảnh núi sông, trấn áp quầng sáng trước mặt, núi lớn kia như tinh thần luyện hóa thành, toàn một màu đen thùi lùi, nhưng lại có tinh quang rực rỡ tỏa ra, sông dài kia như hoàng tuyền, trong đó có vô số lệ hồn đang gào thét, khiến cho con sông đục ngầu, giống như đến từ chín tầng địa ngục, núi lớn sông dài lần lượt hoán đổi, giao thoa nhau, hình thành nên cảnh tượng chấn động lòng người.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi dài, lão bà kia vừa ra tay thì có hàng trăm luồng sáng vờn quanh bốn phía, bất luận một đạo nào cũng làm cho Mạnh Hạo cảm thấy có thể hủy thiên diệt địa, nếu muốn giết mình thì chỉ như dẫm một con kiến, càng không cần phải nói đến hoàng tuyền thủy cùng tinh thần sơn kia.

- Đây là sức mạnh của Kết Đan cảnh sao. Mạnh Hạo gắt gao nhìn chằm chằm về nơi đó, thân mình lùi rất nhanh về phía sau, không dám tới gần.

Lúc này, lão bà rống to một tiếng, sóng khí bùng nổ, Mạnh Hạo ở khoảng cách rất xa cũng là toàn thân chấn động phun ra một ngụm máu tươi, thân mình lui về phía sau, dường như hắn thấy được một viên đan dược hình tròn từ trong miệng lão bà bay ra, viên thuốc này có ba loại

màu sắc lần lượt thay đổi cho nhau, giống như tạp sắc, nó vừa xuất hiện, nhưng lại khiến cho Mạnh Hạo có cảm giác thiên địa sắp tan vỡ, giống như viên đan dược tạp sắc kia, đã trở thành nơi bắt nguồn của thế giới trong mắt hắn.

Viên đan này quang mang chớp động, trong nháy mắt đã lao thẳng vào quầng sáng, tiếng nổ vang làm cho sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, không ngừng lui ra phía sau.

- Tu sĩ Kết Đan cảnh, chỉ cần liếc mắt một cái có thể khiến ta hình thần câu diệt! Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, trong khi lui về phía sau chợt nghĩ tới hộ đạo giả của Vương gia, Vương Tích Phạm.

- Tu vi của ta cho dù đạt tới Ngưng Khí cảnh tầng chín, thậm chí bước vào tầng mười, nhưng dưới dư uy đấu pháp do tu sĩ Kết Đan cảnh tạo ra, thì vẫn là yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích! Mạnh Hạo nhìn chằm chằm pháp quang ở phía xa, thân mình lui ra phía sau càng nhanh hơn.

- Vả lại mỗi một người bọn họ đều là lão gia hỏa mấy trăm tuổi, đa mưu túc trí, tính kế ta không bằng bọn họ, nhưng cũng may lúc trước ta dùng đều là dương mưu, không có biểu hiện gì đáng nghi, nếu không thì... Mạnh Hạo nhớ tới đây, tim liền đập nhanh hơn.

- Phía trên Kết Đan cảnh còn có Nguyên Anh cảnh, không biết tu sĩ Nguyên Anh cảnh còn kinh thiên đến mức độ nào nữa. Mạnh Hạo nghĩ đến đó, bỗng nhiên trong nội tâm thầm giật mình một cái, hắn nghĩ tới người chưa từng gặp mặt, Tống lão quái.

- Kháo Sơn Lão Tổ có tu vi gì? Năm đó chưởng môn đã từng nói, lão tổ đã sắp Trảm Linh... Đây chính là đại cảnh giới vượt qua cả Nguyên Anh cảnh! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ, cùng lúc đó một cỗ ý niệm cố chấp lan tỏa trong tâm của hắn, hắn khát vọng trở nên cường đại, bởi vì chỉ có cường đại, mới có thể vượt lên khỏi thân

phận con kiến có thể bị người khác giết bất cứ lúc nào, chỉ có cường đại, mới có thể giúp hắn hoàn thành được giấc mộng trong tâm.

Thậm chí, khách quan mà nói, thì chỉ có cường đại, mới có thể sống sót trong Tu Chân giới này!

Khi Mạnh Hạo đang bị sự cường đại của tu sĩ Kết Đan cảnh làm rung động thì tiếng nổ vang truyền khắp nơi bế quan của Kháo Sơn Lão Tổ, từng tiếng nổ vọng về, không chỉ là một phương hướng, mà là bảy phương hướng đồng thời truyền ra tiếng nổ, khiến cho mặt đất của động phủ chấn động, cấm chế ở bốn phía xuất hiện những vòng gợn sóng lớn.

Giống như nơi đây muốn sụp đổ vậy, đó là những tiếng nổ do bảy lão quái Kết Đan cảnh gây ra.

- Lão tổ chỉ để cho ta dẫn dụ tất cả cường giả Triệu quốc tới, nhưng lại không nói sau đó thì thế nào... Mạnh Hạo chần chừ một chút, có ý muốn rời đi, nhưng đúng lúc này, một tiếng nổ vang kinh thiên bỗng nhiên truyền khắp toàn bộ động phủ, thanh âm này là từ đằng xa truyền tới, theo thanh âm xuất hiện, một cột sáng cự đại bỗng nhiên từ nơi nào đó xông lên tận trời.

Từ xa nhìn lại, cột sáng không lớn lắm, nhưng Mạnh Hạo đã đoán được, nếu tới gần mà nhìn, cột sáng này tối thiểu phải lớn hơn mười trượng, kết nối với bầu trời trong động phủ, khí thế hào hùng.

Một tiếng cười dài từ phía cột sáng truyền ra, lập tức, Mạnh Hạo liền nhận ra người này là Thiên Cơ Lão Nhân, hiển nhiên người này đã phá vỡ được quầng sáng, lấy được một mảnh vụn của tấm bia đá.

Cùng lúc đó, lại một tiếng nổ vang truyền ra, cột sáng thứ hai lập tức xuất hiện trong hư không, phương hướng chính là nơi của lão bà kia, lão bà đó lao tới ngay khi quầng sáng bị phá vỡ, tiến vào bên trong, lấy đi mảnh vụn của tấm bia đá.

Giờ này khắc này, tại nơi nào đó trong động phủ, nơi Kháo Sơn Lão Tổ đang bế quan, Kháo Sơn Lão Tổ hai mắt tỏa ra hào quang sáng ngời, hô hấp hơi có chút dồn dập, toàn thân lão gầy gò, hai mắt nhìn chằm chằm vào tám ngọn đèn dầu chẳng biết xuất hiện từ lúc nào trước mặt, nhìn như sắp đặt bừa bộn nhưng xem nếu nhìn kỹ sẽ thấy dường như có ẩn chứa quy tắc thiên địa nào đó ở bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Yêu Sinh đại pháp!

Giờ phút này có hai ngọn trong số đó đã tắt, còn lại năm ngọn đang lắc lư không ngừng.

- Tiểu tử này đến muộn mấy tháng, làm hại Lão Tổ chờ đợi khẩn trương sốt ruột, nhưng cuối cùng cũng đã đem được người tới cho Lão Tổ! Kháo Sơn Lão Tổ lộ ra thần sắc kích động, nhìn những ngọn đèn này.

- Mau tắt đi, chết tiệt, đám người kia sao lại yếu như vậy, thời gian dài như thế mà chỉ làm tắt được hai ngọn, Lão Tổ ta đã không tiếc tu vi, rất vất vả mới áp chế được những ngọn đèn này xuống Kết Đan cảnh trong thời gian ngắn.

- Nhưng bọn họ lại còn chưa mở ra được, chết tiệt, những tên nhãi con của Triệu quốc này không có Lão Tổ ta đốc thúc, cả đám càng ngày càng không biết tu luyện, nhớ năm đó những lúc Lão Tổ ta tâm tình không tốt, chỉ cần dạo quanh một vòng, thì tu vi của những người kia đã tăng lên không ít. Kháo Sơn Lão Tổ nghĩ tới những hình ảnh cũ, có chút cảm khái, trong nội tâm, ý muốn phá tan nơi bế quan này càng ngày càng đậm.

- Hút lấy tu vi của những người này, lấy trí nhớ của bọn hắn, hy vọng Lão Tổ ta có thể cảm ngộ thành công, trảm đao thứ hai, cũng có thể thực thi đại kế! Chết tiệt, ba đao Trảm Linh này, mỗi một lần trảm đều cần ngộ đạo, nhưng sau mỗi một lần sẽ suy yếu đến cực hạn, nếu không có cơ duyên sẽ không thể khôi phục, rất dễ trảm luôn tính mạng của chính mình. Kháo Sơn Lão Tổ nghiến răng nghiến lợi, sau đó nghĩ tới đại kế của mình, lập tức thần sắc lộ ra vẻ mong chờ cực kỳ mãnh liệt, dường như đã mong đợi rất rất lâu rồi.

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang mơ hồ từ bên ngoài truyền vào, sáu

ngọn đèn còn lại trước mặt Kháo Sơn Lão Tổ lại tắt đi một ngọn, trong mắt Kháo Sơn Lão Tổ, vẻ mong chờ càng ngày càng đậm.

Giờ phút này, Mạnh Hạo đứng tại nơi bế quan của Kháo Sơn Lão Tổ, đang kinh hồn táng đảm, hắn không đi loạn nữa, mà thật cẩn thận trốn vào một góc, thần sắc cực kỳ cảnh giác.

Hắn đang đợi, đợi Kháo Sơn Lão Tổ xuất hiện, đợi sau khi đối phương tiêu diệt những người này, sẽ giúp mình giải độc, sẽ ban cho mình những gì đã hứa hẹn.

Không lâu sau, tiếng nổ vang lại truyền ra, Thiên Cơ Lão Nhân và lão bà gia nhập vào cuộc tranh đoạt, khiến cho quầng sáng kế tiếp liên tục vỡ vụn, cái thứ ba, cái thứ tư, cái thứ năm... Ước chừng chỉ sau thời gian một nén nhang, tiếng nổ không ngừng vang lên, nơi này đã có bảy cột sáng xung thiên.

Giờ phút này, bảy tu sĩ Kết Đan kia, hóa thành từng đạo cầu vồng, lao đến quầng sáng chưa được phá cuối cùng, nơi đang bị những tu sĩ Trúc Cơ cảnh vây công.

Bảy người liên thủ, chỉ hơn mười lần hô hấp, lập tức tiếng nổ vang ngập trời, cột sáng thứ tám trong nháy mắt bay lên không, khiến cho động phủ chấn động, dường như muốn sụp xuống.

Nhưng vào lúc này, mặt đất chấn động, theo đó, từng đạo vết nứt bỗng nhiên lan tràn khắp mặt đất, tiếng nổ kinh thiên, mặt đất như quay cuồng, nứt vỡ, dường như muốn sụp đổ.

Tất cả diễn ra quá đột ngột, khiến cho những tu sĩ Triệu quốc này, cả đám sắc mặt biến đổi, nhất tề lao lên không, nhìn xuống thì thấy toàn bộ mặt đất đã vỡ vụn, xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, những vết nứt kia tạo thành một gương mặt cực lớn!

Khuôn mặt này, chính là của Kháo Sơn Lão Tổ!

Giữa mi tâm của gương mặt, trên mặt đất, xuất hiện bảy ngọn đèn cổ xưa đã tắt, phát ra hơi thở tang thương, vị trí sắp sặt cách nhau cực kỳ tinh tế, dường như đã nghiên cứu kỹ lưỡng, có ẩn chứa pháp tắc thiên địa nào đó.

Ngay khi gương mặt kia vừa xuất hiện, cả đám tu sĩ Triệu quốc đứng giữa không trung sắc mặt đại biến, cũng có mấy người tâm thần hoảng sợ, muốn tức tốc rời khỏi nơi này.

- Không cần hoảng sợ, lão phu đã sớm tính tới việc Kháo Sơn Lão Tổ chưa chết, nhưng hắn đã suy yếu đến cực hạn, chúng ta cho dù chỉ là Kết Đan cảnh, nhưng liên thủ lại cũng đủ lấy đi cái mạng sống tạm bợ của hắn! Lời nói của Thiên Cơ Lão Nhân vang vọng, khiến cho mọi người trấn tĩnh lại một chút.

Nhưng vào lúc này, một tiếng cười khàn khàn tràn ngập vô thượng bá đạo bỗng nhiên từ khuôn mặt trên nền đất đã vỡ vụn kia truyền khắp toàn bộ động phủ, tiếng cười kia có hưng phấn, cũng có sự điên cuồng, lọt vào trong tai đủ để khiến cho tâm thần người ta ầm ầm chấn động.

Khi tiếng cười này xuất hiện, trong chớp mắt, những tu sĩ ở giữa không trung kia sắc mặt lại biến hóa, nhất là lão bà kia, hô hấp càng dồn dập, bà ta không nói hai lời, thân mình lóe lên, hướng về phía cửa ra lao đến.

Nhưng ngay khi thân mình bà ta vừa bay lên, ở cạnh bà ta, một bàn tay vô hình bỗng nhiên xuất hiện, bao phủ, nắm chặt toàn bộ thân thể, một tiếng nổ vang như hủy thiên diệt địa, lão bà kêu thảm thiết, thân thể bị bàn tay to kia bóp nát, khiến cho tâm thần Mạnh Hạo chấn động.

Khi bàn tay kia mở ra, trong lòng bàn tay chỉ còn lại một viên đan dược ba màu tạp sắc, bàn tay vung lên, viên tạp đan ba màu này liền bay thẳng xuống mặt đất, hướng về phía cái ngọn đèn dầu đầu tiên, ngọn đèn bỗng

nhiên sáng lên. Dùng đan làm tim, dùng mệnh làm hỏa, thắp sáng ngọn đèn này!

Ngọn lửa âm u tỏa ra quang mang u ám, bao phủ bát phương.

- Hôm nay chúng ta có chạy cũng không thoát, giết chết được Kháo Sơn Lão Tổ, thu hoạch của chúng ta sẽ càng lớn hơn nữa!

Thiên Cơ Lão Nhân biến sắc, lập tức mở miệng, những tu sĩ khác ở xung quanh lão cũng đều chấn động tâm thần, tận mắt thấy lão bà muốn đào tẩu lại có kết cục thê thảm như vậy, tất cả đều đều cắn chặt răng.

Nhưng vào lúc này, mặt đất nổ vang, vùng miệng của gương mặt trên mặt đất sụp xuống, một đạo thân ảnh màu đen từ trong đó vọt lên.

Thân ảnh vừa hiện, tiếng cười vang vọng toàn bộ động phủ càng rõ ràng hơn.

- Lão phu, Kháo Sơn Lão Tổ! Thanh âm quanh quẩn, chấn động cửu thiên, làm cho toàn bộ động phủ run rẩy, khiến cho tất cả tu sĩ phải hoảng sợ, cũng có không ít người thổ huyết thất sắc.

Dường như xuyên qua hắc mang có thể thấy được Kháo Sơn Lão Tổ, thân hình lão khô quắt, như da bọc xương, giống như một bộ khô cốt vừa leo từ phần mộ lên, một cỗ tử khí nồng đậm lượn lờ xung quanh lão, hai mắt của lão càng ảm đạm, nhưng lại tỏa ra một cỗ khí thế vô cùng ác độc bá đạo khó có thể hình dung.

Lão xuất hiện khiến cho bầu trời động phủ phong vân biến sắc, vô số gợn sóng từ trên người lão lan tản ra, lão đứng nơi đó, sừng sững giữa đất trời, loại khí thế bá đạo, kiêu ngạo này cùng với loại ý chí sát phạt khát máu kia, chấn động tâm thần tất cả tu sĩ.

- Kháo Sơn Lão Tổ... Lão giả mặt hồng của Phong Hàn Tông sắc mặt tái

nhợt, thân mình run rẩy, cho dù ông ta là tu sĩ Kết Đan cảnh, nhưng đối mặt với Kháo Sơn Lão Tổ, lại yếu ớt giống như một con kiến, ông ta sở dĩ dám đến nơi đây, là vì Thái Linh Kinh, cũng là vì Thiên Cơ Lão Nhân đã tính ra Kháo Sơn Lão Tổ đang suy yếu sắp chết, thế nên ông ta mới dám đến, nhưng hôm nay nhìn lại, bộ dáng của Kháo Sơn Lão Tổ nhìn như thế nào cũng không thể gọi là yếu ớt.

- Thiên Cơ, lão phu sẽ không để yên cho ngươi! Lão giả mặt hồng mãnh liệt xoay người, lao về phía cửa ra, mấy người khác bên cạnh lão ta, cũng đều hành động như thế, dùng tốc độ cực nhanh hóa thành cầu vồng, nháy mắt đã tới gần cửa ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 123: Yêu Sinh đại pháp! (2)

Mạnh Hạo ở dưới đất nắm chặt tay, gắt gao nhìn chằm chằm những người đó.

Tiếng cười kiêu ngạo phấn khích tràn ngập ý chí sát phạt khát máu của Kháo Sơn Lão Tổ bao phủ động này, thân mình lão chợt động, lập tức xuất hiện giữa không trung, tay phải nâng lên nhấn xuống phía dưới một cái, lập tức tiếng nổ vang khắp thiên địa, từng trận uy áp buông xuống, khiến cho lão giả mặt hồng phun ra một ngụm máu tươi, những người bên cạnh ông ta đều cả người nhuốm máu, thân mình không khống chế được, tự động rút lui về phía sau.

Đúng lúc này, thân mình Kháo Sơn Lão Tổ lóe lên, trong khoảnh khắc đã xuất hiện trước người lão giả mặt hồng, ngay khi hai mắt của ông ta đang co rút lại vì hoảng sợ, thân thể Kháo Sơn Lão Tổ bao trùm lên, dung hợp với lão giả mặt hồng.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền khắp bốn phía, khiến cho những người nghe được, da đầu lập tức run lên.

Chỉ thấy lão giả mặt hồng, trong tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể nhanh chóng héo rũ, bóc ra từng lớp, huyết nhục khô héo, trong cơ thể xuất hiện một hắc động cắn nuốt huyết nhục sinh cơ của ông ta, muốn trong chớp mắt cắn nuốt tất cả những gì còn sót lại của ông ta.

Ngoài da khô quắt, xương cốt dập nát, trong nháy mắt, ông ta đã hóa thành một mảnh huyết vụ, sau đó sương mù cấp tốc co rút lại, ngưng tụ thành thân thể Kháo Sơn Lão Tổ, bất quá lúc này Kháo Sơn Lão Tổ không còn gầy gò như lúc trước nữa, mà trên người bắt đầu xuất hiện

cảm giác có da có thịt, ngay cả tử khí cũng đã tan đi vài phần, giống như sinh cơ đang dần hồi phục, ở trong tay lão, rõ ràng đang cầm viên tạp đan ba màu của lão giả mặt hồng, vung tay ném xuống đế đèn thứ hai, lập tức lại một ngọn đèn được đốt lên.

- Yêu Sinh đại pháp!

- Đây là yêu sinh yêu diệt trong truyền thuyết, sinh sôi không ngừng, vạn linh mượn thân, Yêu Sinh đại pháp! Từng tiếng kêu hoảng sợ bỗng nhiên truyền ra, những tu sĩ Kết Đan cảnh còn lại cùng với những tu sĩ Trúc Cơ cảnh cùng run rẩy, sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy đã lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

- Đây là một trong hai đại yêu pháp của Phong Yêu Tông trước khi cải danh! Duy chỉ có Thiên Cơ Lão Nhân hai mắt chợt lóe, trong mắt hiện lên tia sáng quỷ dị.

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, hắn lại được nghe đến cái tên Phong Yêu Tông, một lần trước là được nghe Thượng Quan Tu nhắc tới, nhưng Mạnh Hạo không để ý, nếu Mạnh Hạo tin hoàn toàn những lời Thượng Quan Tu nói, hắn sẽ không có danh tiếng lớn như vậy trong Tu Chân giới Triệu quốc cũng không trêu chọc kẻ thù nhiều như vậy.

Dùng tâm trí của Mạnh Hạo, những lời này hắn nghe xong, sẽ ghi tạc trong lòng, nhưng còn cần phải xác minh.

Nhưng bây giờ lại được nghe nhắc đến lần thứ hai, lại được nghe trong hoàn cảnh như hiện tại, một lần nữa ba chữ Phong Yêu Tông lại hiện lên, in đậm trong tâm thần của Mạnh Hạo.

Hắn nghĩ tới truyền thuyết của tông môn, truyền thuyết rằng ngàn năm trước Kháo Sơn Tông không phải có tên như thế, nhưng lại không có ai nói ra cái tên cũ là gì, giờ phút này hồi tưởng lại, dường như đó là một đoạn ký ức, cũng là một cấm kỵ của tông môn.

Hắn nghĩ tới Hắc sơn yêu thú bên ngoài tông môn, lại càng nghĩ tới Bắc Hải, lúc trước hắn luôn nghi hoặc, vì sao mới gặp lần đầu tiên nhưng Bắc Hải lại chỉ điểm giúp mình cảm ngộ.

Nay mặc dù hắn không hoàn toàn dám chắc đáp án thế nào, nhưng mơ hồ dường như cũng đã hiểu ra được một phần.

- Phong Yêu Tông! Mạnh Hạo hít sâu một cái, hắn nghĩ tới yêu pháp mà Thượng Quan Tu đã dùng khiến cho Đại Thanh Sơn bộc phát ra một tia lực lượng khủng bố.

- Nếu Thượng Quan Tu đến Trúc Cơ cảnh, sau đó thi triển yêu pháp này, tất nhiên uy lực càng mạnh... Trái tim Mạnh Hạo gia tốc đập mạnh, cho đến hôm nay hắn mới có thể xác nhận, bắt đầu từ khi chính mình trở thành đệ tử nội môn Kháo Sơn Tông, thì cũng đồng dạng là đệ tử nội môn của Phong Yêu Tông đã đổi tên ngàn năm trước!

- Kháo Sơn Lão Tổ vì sao phải đổi tên Phong Yêu Tông? Điều nghi vấn này hiện giờ đang luẩn quẩn trong đầu óc Mạnh Hạo.

Khi Mạnh Hạo còn đang bị chấn động, cảnh giết chóc trên bầu trời vẫn còn tiếp tục, thân ảnh Kháo Sơn Lão Tổ hóa thành một đám mây lửa, quét ngang bát phương, nơi lão đi qua, từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra, tu sĩ Trúc Cơ cảnh căn bản là không có tư cách đào tẩu, cả đám run rẩy, toàn thân khô héo, một lượng lớn sinh cơ không ngừng bị rút ra, cho đến khi trở thành hài cốt, sau đó tan vào hư vô, còn tất cả sinh cơ thì bị Kháo Sơn Lão Tổ hút lấy.

Còn lại năm tu sĩ Kết Đan cảnh kia, thấy không thể đào tẩu được, nên giờ phút này đang nghe theo lời của Thiên Cơ Lão Nhân, bắt đầu liều mạng, xuất ra pháp bảo, triển khai pháp thuật, giữa không trung, tiếng nổ vang vọng, tất cả hợp lực, bắt đầu tử chiến với Kháo Sơn Lão Tổ.

Bốn tu sĩ Trúc Cơ của Phong Hàn Tông, tử trạng thê lương, thân thể vỡ vụn, biến mất không dấu vết, toàn bộ người của Khúc Thủy Tông và Phương Dạ Tông cũng đều như thế, những cường giả Trúc Cơ cảnh này ở thế giới bên ngoài chỉ cần dậm chân một cái là có thể khiến cho Tu Chân giới Triệu quốc rung động, nhưng ở nơi này lại yếu ớt như đứa trẻ vậy.

Một chiếc đầu lâu chưa hoàn toàn bị phá hủy rơi trên mặt đất, lăn đến dưới chân Mạnh Hạo, Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, cảnh tượng đầy huyết tinh này làm cho trong lòng Mạnh Hạo như biển cả đang thét gào, hắn cúi đầu nhìn viên đầu lâu kia, nhận ra đây là vị cường giả Trúc Cơ cảnh năm đó ở Kháo Sơn Tông từng muốn một chưởng chụp chết mình, giờ phút này đầu lâu khô quắt, có bạch khí tản ra nhè nhẹ bay lên không, rất nhanh đầu lâu này cũng hóa thành máu loãng, thẩm thấu xuống nền đất.

Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết kinh người bỗng truyền ra, một vị lão quái Kết Đan của Khúc Thủy Tông, toàn thân hư thối, trong kêu thảm thiết, thân thể đang dần héo rũ, sau khi vị đó chết đi, viên tạp đan ba màu thứ ba bay ra, rơi vào một đế đèn phía dưới, thắp lên ngọn đèn thứ ba!

Thân ảnh của Kháo Sơn Lão Tổ xuất hiện, giờ phút này, Kháo Sơn Lão Tổ đã không còn là bộ xương khô héo nữa, mà đã hóa thành một nam tử trung niên.

Tóc dài tung bay, thân hình cao lớn, một cỗ uy nghiêm vô thượng hiển lộ ra khiến cho lão trong một khắc này, thoạt nhìn tràn ngập sự bá đạo, mà ẩn sâu trong sự bá đạo ấy là một sự yêu dị.

Chỉ là nơi ngực của lão, còn có một mảng khô quắt lớn, bộ mặt cũng như vậy, có một số vị trí khác biệt hẳn với những nét xung quanh, trong những chỗ khô héo có thể nhìn thấy được huyết nhục đang ngọ nguậy, hiển nhiên còn chưa khôi phục hoàn toàn.

- Đã có thể thi triển Nguyên Anh lực. Kháo Sơn Lão Tổ nhếch miệng cười, nụ cười kia kết hợp với khuôn mặt chưa hoàn toàn phục hồi của lão cộng thêm huyết nhục đang ngọ nguậy, khiến cho cả người lão tràn ngập vẻ âm u. Giờ phút này chỉ còn lại bốn người Thiên Cơ Lão Nhân, trừ Thiên Cơ Lão Nhân ra, ba người còn lại sắc mặt tái nhợt, thân mình run rẩy, bỗng nhiên người đang đứng giữa nâng tay phải lên, bóp chặt lấy ngọc giản trong tay, khi ngọc giản kia bị bóp nát, thân thể của người này lập tức trở nên mơ hồ, thì ra là đang muốn triển khai truyền tống trận để chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Lão tổ, độc của đệ tử

Đồng thời, tu sĩ Kết Đan cảnh của Phương Dạ Tông, giờ phút này cũng bỗng nhiên lùi thân ra phía sau, hai chân trong khoảnh khắc phát ra cường quang, quang mang kia giống như hỏa diễm dần dâng lên, trực tiếp bao phủ toàn bộ thân hình của ông ta, từ xa nhìn lại như đã trở thành một chùm tia sáng, dùng tốc độ khó có thể tượng tưởng, trực tiếp phá vỡ hư không, có vẻ muốn cưỡng ép lao ra bên ngoài.

Một người khác, thân là đại trưởng lão của Khúc Thủy Tông, người này trên mặt đầy nếp nhăn, nhưng giờ phút này sau khi liên tiếp hít vào ba hơi, thân thể ông ta trong nháy mắt giống như được cải lão hoàn đồng, từ một lão niên trở thành một trung niên, cả người tỏa ra hơi thở kinh thiên, sau đó hóa thân thành một đạo cầu vồng, tiến về phía trước ba bước.

Bước đầu tiên hạ xuống, khí huyết trong thân thể ông ta bùng nổ, cả người từ trung niên đã trở thành thiếu niên, nhưng tốc độ đã tăng lên gấp ba lần.

Bước thứ hai hạ xuống, thân thể ông ta run lên, quần áo tróc ra, từ thiếu niên trực tiếp biến thành trẻ con, toàn thân trong suốt sáng bóng, có quang mang ba màu vờn quanh, tốc độ lại tăng lên gấp ba, trong phút chốc đã tiến gần tới cửa ra của động phủ.

Giờ phút này, bước thứ ba hạ xuống, thân thể trẻ con của ông ta trong nháy mắt héo rũ, nhưng lại biến thành một viên Kết Đan ba màu, tốc độ lại một lần nữa gia tăng lên gấp ba, lao vào vòng xoáy nơi cửa ra.

Ba người đều là những lão quái Kết Đan cảnh, tới nơi nguy hiểm như thế này sao có thể không có chuẩn bị, chẳng qua mấy người khác chết quá

nhanh, thế cho nên chưa kịp thi triển mà thôi, ba người bọn hắn chiến tới bây giờ, giờ phút này cũng đồng thời ra tay, chỉ cần có một người chạy thoát, lập tức sẽ truyền đi tin tức, dẫn hàng loạt cường giả Nam Vực tới đây, giết chết Kháo Sơn Lão Tổ.

Nói thì chậm, làm thì nhanh, ba người kia trong khoảnh khắc đã sắp thoát khỏi đây, Thiên Cơ Lão Nhân hai mắt chợt lóe, nhưng không lựa chọn bỏ chạy, mà nâng tay phải lên, bấm tay niệm pháp quyết, lập tức đồ án độc nhãn trên áo bào của lão trở nên rất sống động, bộc phát ra u quang tỏa ra bốn phía, giống như nhằm vào Kháo Sơn Lão Tổ, nhưng cũng giống như nhằm vào ba vị tu sĩ Kết Đan cảnh đang đào tẩu kia.

- Không biết tự lượng sức mình. Kháo Sơn Lão Tổ mở miệng lạnh nhạt nói, chân phải dẫm lên trước một bước, nhất thời dưới chân xuất hiện một vòng sóng gợn quét ngang, vòng sóng gợn này trong nháy mắt khuếch tán ra toàn bộ bầu trời, một tiếng hét thảm bỗng nhiên vang lên, phát ra từ người đã bước vào hư vô được một nửa thân thể, chuẩn bị thoát khỏi nơi này, tu sĩ Phương Dạ Tông, theo tiếng kêu thảm thiết của vị kia, thân thể nhanh chóng héo rũ, trong chớp mắt, cả người liền héo rũ thành một viên tạp đan ba màu, bay thẳng xuống mặt đất, thắp lên ngọn đèn thứ tư.

Cùng lúc đó, Kháo Sơn Lão Tổ nâng tay phải lên, một trảo chộp xuống mặt đất, nhất thời cấm chế trên mặt đất đồng loạt sáng lên, một đạo hắc quang từ trong cấm chế bay ra, đó là một chiếc đầu lâu màu đen, khẽ đảo qua người Kháo Sơn Lão Tổ một vòng, sau đó lao thẳng đến tu sĩ đang muốn dùng ngọc giản truyền tống để thoát ra ngoài kia.

Thuận theo sóng gợn do ngọc giản truyền tống phát ra, đầu lâu màu đen phát ra tiếng cười khô khốc, lập tức biến mất.

Ngay sau đó, Kháo Sơn Lão Tổ lại nâng tay trái lên, hướng vê phía viên Kết Đan đang lao vào vòng xoáy nơi cửa ra kia điểm một chỉ, viên đan rõ ràng đã tiến vào lốc xoáy, bỗng run lên bần bật, một tiếng kêu thê

lương thảm thiết truyền ra, viên đan nổ ầm một tiếng, vỡ tan tành, nhưng lực lượng không tản ra ngoài mà lại chảy về phía Kháo Sơn Lão Tổ.

Sau đó bị Kháo Sơn Lão Tổ nắm trong tay, đã trở thành một đoàn bạch mang, trong bạch mang đó mơ hồ có thể thấy được thân ảnh của tu sĩ kia đang giãy dụa, nhưng bây giờ đã bị Kháo Sơn Lão Tổ giam cầm, vuốt qua một cái, lập tức bạch mang ngưng tụ, một lần nữa hóa thành viên đan ba màu, rơi xuống đất mặt, châm lên ngọn đèn thứ năm.

Cùng lúc đó, Kháo Sơn Lão Tổ vung tay trái lên, đánh ra phía trước, va chạm với u quang do đồ án độc nhãn trên áo bào của Thiên Cơ Lão Nhân bắn ra.

Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, khiến cho cấm chế trên mặt đất xuất hiện dày đặc vết nứt, khóe miệng Thiên Cơ Lão Nhân tràn ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, nhưng trong mắt không có chút bối rối nào, mà mang theo phong mang kỳ dị, thân mình lùi nhanh về phía sau.

Lượng lớn sinh cơ tuôn trào ra từ bốn phía, không ngừng chui vào trong cơ thể Kháo Sơn Lão Tổ, gương mặt Kháo Sơn Lão Tổ đã khôi phục hơn một nửa, giờ phút này đứng ở nơi đó, chắp tay sau lưng, đôi mắt sắc lạnh nhìn về phía Thiên Cơ Lão Nhân.

- Ngươi là phân thân Nguyên Anh của lão bất tử nào, trà trộn vào trong một đám tiểu bối Kết Đan cảnh, dám đến tính kế với lão phu sao!

- Không hổ là Kháo Sơn Lão Tổ, liếc mắt đã nhận ra khối phân thân này của lão phu, nhưng lão phu đây đến không phải là để tính kế ngươi, nếu không lão phu việc gì phải đi với cái đám Kết Đan, Trúc Cơ này, huống hồ lão phu còn có một thiên đại cơ duyên, muốn thương lượng với ngươi. Thiên Cơ Lão Nhân thanh âm khàn khàn, cười mở miệng, sau đó đôi môi khẽ nhúc nhích, truyền âm về phía Kháo Sơn Lão Tổ.

Kháo Sơn Lão Tổ nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Lúc này, giữa không trung hắc quang chợt lóe, đầu lâu màu đen kia bay về, trong miệng đầu lâu rõ ràng đang ngậm một viên Kết Đan ba màu, lúc bay tới bên cạnh Kháo Sơn Lão Tổ thì bị Kháo Sơn Lão Tổ vung tay áo, sau đó hạ xuống châm lên ngọn đèn thứ sáu!

Một màn này dừng ở trong mắt Mạnh Hạo, làm cho tâm thần Mạnh Hạo lại chấn động, hắn nhìn Thiên Cơ Lão Nhân, người này thế mà lại chỉ là một cỗ phân thân, hơn nữa còn là Nguyên Anh cảnh, vả lại nghe lão ta nói thì thấy dường như có mưu đồ gì đó!

- Ngay cả phân thân cũng là Nguyên Anh cảnh, vậy thì tu vi chân chính của người này... phải là cảnh giới gì! Mạnh Hạo hít một ngụm lương khí, hắn nghĩ tới độc đan ba màu của đối phương, sắc mặt lập tức biến đổi.

- Sự tình là như vậy, Nam Vực nhất định sẽ loạn, Kháo Sơn Lão Tổ, ý của ngươi như thế nào? Thiên Cơ Lão Nhân mỉm cười, chậm rãi mở miệng.

- Cái chó má Lê Tiên, lão phu không lạ gì, nhưng nếu ngươi đã đến đây, một thân tu vi Nguyên Anh này, có thể giúp cho lão phu khôi phục phần lớn sức mạnh. Hai mắt Kháo Sơn Lão Tổ chợt lóe, mở miệng nói, thân mình tiến về phía trước một bước, nâng tay phải lên hướng về phía Thiên Cơ Lão Nhân cách không vỗ một chưởng.

- Kháo Sơn Lão Tổ ngươi nên hiểu cho rõ ràng, ngươi chỉ là Trảm Linh mà thôi, cũng dám kháng lại Lê Tiên chi lệnh? Thiên Cơ Lão Nhân biến sắc, lập tức nâng tay phải lên chỉ về phía trước, tiếng nổ vang quanh quẩn, một mảnh sương mù bàng bạc lập tức quay cuồng xuất hiện, bao phủ toàn bộ thân ảnh của lão ta, Kháo Sơn Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, cất bước trực tiếp bước vào trong sương mù.

Ngay sau đó, sương mù gia tốc quay cuồng, trong đó tiếng nổ vang xen lẫn tiếng rống giận của Thiên Cơ Lão Nhân lần lượt thay đổi, khiến cho

toàn bộ động phủ này bắt đầu sụp xuống, cấm chế mọi nơi bắt đầu vỡ vụn, nhưng sau đó lại tự tu bổ chữa trị.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Lão tổ, độc của đệ tử(2)

Mạnh Hạo sắc mặt biến hóa, thân mình nhoáng lên một cái, rời xa khỏi cấm chế vừa tan vỡ vừa tự tu bổ kia, nhìn hướng lên bầu trời, trong sương mù, tiếng Thiên Cơ Lão Nhân kêu thảm thiết bỗng nhiên truyền ra, sương mù cũng co rút lại, thân thể Thiên Cơ Lão Nhân trực tiếp lao ra, giờ phút này cả người đầy máu tươi, ánh mắt lộ ra vẻ oán độc.

- Yêu thuật, Lang Yên! Đúng lúc này, trong sương mù, truyền ra âm thanh âm trầm của Kháo Sơn Lão Tổ, theo thanh âm xuất hiện, sương mù hút mạnh, lại một lần nữa bao phủ lên Thiên Cơ Lão Nhân, trong sương mù rõ ràng xuất hiện hào quang vạn trượng, hiển lộ phong hỏa lang yên, nhưng không thể nhìn rõ được, trong đó lại có tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra.

- Kháo Sơn Lão Tổ, lão phu cùng lắm thì hy sinh cỗ phân thân này, nhưng nếu ngươi nghĩ có thể cắn nuốt thuận lợi thì sai lầm nghiêm trọng rồi!

Màn giao chiến này, vô luận là ở phương diện thị giác hay cảm nhận, đều để lại ấn tượng sâu sắc cho Mạnh Hạo, một trận chiến này đã không thể dùng thuật pháp để hình dung, nhưng Mạnh Hạo không thể nghĩ ra từ ngữ nào, hắn không nhìn được tới bên trong sương mù, nhưng theo thanh âm của Kháo Sơn Lão Tổ cùng với sự rống giận của Thiên Cơ Lão Nhân ở bên trong, cảm nhận được trận chiến này đã vượt ra khỏi Kết Đan cảnh rất nhiều, lại càng vượt ra khỏi trí tưởng tượng của hắn.

Làm cho Mạnh Hạo nhìn bầu trời đến ngơ ngẩn, đầu óc quay cuồng, dường như một cánh cửa thế giới khác đã được khai mở, làm cho hắn hiểu được, đây mới là tu sĩ, đây mới là những người làm chủ thiên địa,

nghịch thiên mà đi, oai phong một cõi!

Không lâu sau, một tiếng nổ vang quanh quẩn lan trên bầu trời, sương mù đang quay cuồng bỗng nhiên co rút lại, ngay sau đó thân ảnh của Kháo Sơn Lão Tổ liền từ trong màn sương mù đang co rút lại kia cất bước đi ra, nhưng cẩn thận quan sát, lại làm cho Mạnh Hạo sửng sốt, bởi vì giờ khắc này Kháo Sơn Lão Tổ bộ dáng lại có chút bất đồng, không ngờ lại giống vài phần so với Thiên Cơ Lão Nhân.

Giống như thân thể này vốn thuộc về Thiên Cơ Lão Nhân, mà nay lại bị Kháo Sơn Lão Tổ chiếm cứ, hấp thu hòa tan, sau khi hoàn toàn biến thành bộ dáng nguyên bản chứng tỏ lão đã cắn nuốt toàn bộ khối phân thân Thiên Cơ Lão Nhân này.

Trên người lão có rất nhiều ấn ký màu đen đang trôi lơ lửng cách thân thể ba tấc, vờn quanh toàn thân, khiến cho thân ảnh lão đứng giữa bầu trời toát ra cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Ở trong tay lão, rõ ràng đang nắm một tiểu nhân, tiểu nhân này gương mặt dữ tợn, nhưng hai mắt nhắm nghiền, nhìn bộ dáng thì thấy giống hệt... Thiên Cơ Lão Nhân.

Đây chính là Nguyên Anh của Thiên Cơ Lão Nhân!

Nơi đây rơi vào yên tĩnh, sương mù tiêu tán, cấm chế trên mặt đất không hề vỡ vụn, đang khép lại rất nhanh, dường như không bao lâu sau là có thể khôi phục như trước, Kháo Sơn Lão Tổ vung tay phải lên, lập tức Nguyên Anh của Thiên Cơ Lão Nhân trong tay rơi thẳng xuống mặt đất, rơi vào cái đế đèn duy nhất còn lại chưa được thắp sáng, lấy Nguyên Anh làm tim, dùng sinh cơ của Nguyên Anh làm hỏa, hừng hực thiêu đốt.

Giờ này khắc này, bảy ngọn đèn dầu tỏa ra u hỏa chiếu rọi toàn bộ động phủ, khiến cho nơi đây lúc sáng lúc tối, tràn ngập một cỗ âm trầm khủng

bố nói không nên lời.

Ánh mắt Kháo Sơn Lão Tổ quét qua mắt đất, nhìn thấy Mạnh Hạo, khẽ gật đầu, xoay người muốn đi đến vết nứt.

Mạnh Hạo quýnh lên, vội vàng đi nhanh vài bước, ôm quyền cúi đầu, lớn tiếng mở miệng.

- Lão Tổ, đệ tử vì dẫn bọn họ tới đây nên đã nuốt độc đan của bọn họ, kính xin Lão Tổ giải độc giúp.

- Tiểu độc mà thôi, lão tổ ta chỉ cần một hơi là có thể giải trừ, ngươi cứ chờ đó đi, chờ ta hoàn toàn luyện hóa xong thân thể Nguyên Anh tiểu oa nhi này, cắn nuốt thần hồn của nó, sau đó sẽ giải độc cho ngươi, thôi thôi, ngươi rất không tồi, Lão Tổ có thưởng, vật này cho ngươi, xem như ban thưởng. Kháo Sơn Lão Tổ cũng không quay đầu lại, tay phải vung lên, lập tức một khối hạ phẩm linh thạch rơi xuống trước mặt Mạnh Hạo, về phần Kháo Sơn Lão Tổ, nay đã hạ xuống mặt đất, đang muốn bước vào trong vết nứt kia.

Mạnh Hạo nhìn chằm chằm cái khối nhìn thế nào cũng ra hạ phẩm linh thạch ở trước mặt kia, cắn răng mở miệng.

- Được ban thưởng một khối hạ phẩm linh thạch?

- Hạ phẩm linh thạch? Đúng vậy, đây thật là một khối hạ phẩm linh thạch, nhưng ngươi nhìn kỹ xem, nó thật sự chỉ là một khối hạ phẩm linh thạch sao? Kháo Sơn Lão Tổ thản nhiên mở miệng, thân mình không dừng lại chút nào, tiến vào vết nứt.

Mạnh Hạo giật mình một cái, lại nhìn khối linh thạch trong tay, trong lúc chần chừ, mắt thấy Kháo Sơn Lão Tổ sắp biến mất, lập tức mở miệng một lần nữa.

- Lão tổ Độc của đệ tử, phải đợi bao lâu?

- Cũng không lâu đâu, rất nhanh thôi, cũng chỉ ba đến năm trăm năm là cùng, được rồi, Lão Tổ ta muốn bế quan. Kháo Sơn Lão Tổ vội ho một tiếng, thầm nghĩ độc trên người tiểu tử này không dễ giải, tu vi của chính mình nay còn chưa khôi phục, nếu thật sự ra tay giải độc thì những gì vừa cắn nuốt được lại trở thành công cốc sao, cực kỳ không có lời, huống chi mình còn có đại kế muốn tiến hành, về phần viên linh thạch kia, đó đúng là một khối hạ phẩm linh thạch bình thường, giờ phút này lão cũng không cảm thấy xấu hổ khi lừa gạt tiểu bối, loại chuyện này năm đó lão lam nhiều rồi, đừng nói là đệ tử tông môn, cho dù là tu sĩ của Phong Yêu Tông năm đó cũng không ít người bị lão gài bẫy, giờ phút này lão chẳng qua chỉ ho khan vài tiếng để che dấu, vội cúi đầu, thân mình nhoáng lên một cái, biến mất ở trong vết nứt, sau khi lão biến mất, vết nứt kia nhanh chóng khép lại.

- Lão Tổ, đệ tử thiên tân vạn khổ mới đưa được bọn họ tới đây, người có thể không ban thưởng, nhưng độc này Trên mặt Mạnh Hạo lộ ra sự phẫn nộ, nhưng lời nói còn chưa dứt, toàn bộ vết nứt lớn kia đã khép lại, không hề có dấu vết, Kháo Sơn Lão Tổ cũng đã sớm biến mất, mặc cho âm thanh của Mạnh Hạo vang vọng, cũng không hề có phản ứng gì nữa. Chỉ còn bảy ngọn đèn đang tỏa ra u quang kia, theo ngọn đèn được đốt lên, lần lượt từng tia linh khí từ sáu viên đan ba màu và một Nguyên Anh tràn ra, nhưng không khuếch tán, mà lại thẩm thấu vào trong nền đất.

- Kháo Sơn Lão Tổ, ta là vì ngươi nên mới trúng độc, ngươi thân là trưởng bối, lại là cường giả, làm thì phải có khí phách của cường giả, sao lại có thể đối xử với ta như thế!

- Lão Tổ ta không phải cường giả, cũng không có khí phách, trước giờ ta vẫn như vậy, hơn nữa, đó cũng không phải là linh thạch bình thường, đứa trẻ như ngươi tu vi không đủ cho nên không nhìn ra mà thôi, chờ sau này Trảm Linh rôi, sẽ biết lão tổ đưa cho ngươi là một bảo bối rất tốt. Kháo Sơn Lão Tổ ho khan một tiếng, âm thanh lại truyền ra.

- Ngươi... Lão Tổ ngươi sao lại như thế, đệ tử thiên tân vạn khổ giúp ngươi, ngươi không thể làm như vậy được! Mạnh Hạo giận dữ, nhưng bốn phía yên tĩnh, Kháo Sơn Lão Tổ ở dưới mặt đất, không nói gì nữa, dường như ngoảnh mặt làm ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Mạnh Hạo, ngươi muốn làm gì?

- Lão Tổ, đệ tử không yêu cầu ban thưởng cái khác, chỉ hy vọng có thể được giải độc.

- Ngươi... Lão Tổ, đệ tử ở bên ngoài không lúc nào không muốn dẫn người tới đây, để cứu Lão Tổ khôi phục tu vi, ngươi sao có thể làm như vậy!

Mạnh Hạo hô to mấy câu, thấy đối phương không có hồi âm lại, cho dù là thư sinh thì giờ phút này cũng phải phẫn nộ đến cực điểm, cảm giác bị lừa gạt này làm cho Mạnh Hạo muốn mắng chửi hô to.

- Kháo Sơn Lão Tổ, ngươi là đồ khốn khiếp! Đối với hắn, có thể nói ra những lời này, dĩ nhiên là đã bị chọc tức đến cực hạn.

- Tiểu tử, ngươi mắng ai đó, ngươi dám mắng bản Lão Tổ, ta sẽ đập chết ngươi! Dưới mặt đất lập tức truyền ra âm thanh của Kháo Sơn Lão Tổ.

- Chửi ngươi đấy, muốn đập thì đập, lão tử dù sao cũng đã trúng độc không sống được bao lâu nữa, ngươi đi ra đây cho ta! Mạnh Hạo tức giận mở miệng.

- Khụ khụ, thôi thôi, Lão Tổ ta tính tình tốt, ngươi là hậu duệ còn lại của Kháo Sơn Tông, toàn bộ Kháo Sơn Tông nay chỉ còn hai người chúng ta, Lão Tổ ta sẽ không giận ngươi, hơn nữa, số người mắng chửi ta cũng nhiều rồi, không sao cả, không sao cả. Kháo Sơn Lão Tổ ho khan vài tiếng, sau đó truyền âm ra.

- Huống hồ cũng không thể trách Lão Tổ ta được, ngươi xem, hiện nay ta

cũng không ra được, nơi bế quan này đã phong ấn lại, trừ phi là ngươi lại tìm được một số người đến, thì mới có thể mở ra, cho dù ta có tâm giúp ngươi cũng không có lực để làm. Kháo Sơn Lão Tổ mở miệng lần nữa, lời nói xem ra rất chân thành, thật sự nơi này đã bị phong ấn một lần nữa, chẳng qua, bởi vì phong ấn đã bị phá một lần, cho nên nếu lão muốn ra ngoài thì chỉ cần mấy tháng là có thể tự mở ra được.

- Ngươi là lão khốn! Mạnh Hạo sao có thể không biết điều này, giờ phút này hắn cắn răng mở miệng mắng một lần nữa, nhưng lần này mặc cho hắn có mắng chửi như thế nào đi nữa, Kháo Sơn Lão Tổ cũng không nói gì nữa, thậm chí đến cuối cùng, Kháo Sơn Lão Tổ còn tấu lên một khúc nhạc ngắn, khúc nhạc kia từ dưới mặt đất truyền lên, mang theo sự vui mừng, khiến cho Mạnh Hạo dần dần cảm thấy không có biện pháp nào nữa, hắn từ trước tới nay chưa gặp người nào vô sỉ như vậy.

Giờ phút này mang sự tức giận trên mặt, trong mắt lộ vẻ âm trầm, Mạnh Hạo nhìn mọi nơi một lượt, Mạnh Hạo không hề thấy bất cứ túi trữ vật nào của những tu sĩ Kết Đan Trúc Cơ kia, hiển nhiên dùng sự keo kiệt và thủ đoạn của Kháo Sơn Lão Tổ, lúc trước khi ra tay giết họ đã sớm lấy đi hết rồi, khi ánh mắt của Mạnh Hạo dừng lại ở bảy ngọn yêu đèn, hắn cắn răng, tay phải vỗ vào túi trữ vật, lập tức vài chục thanh phi kiếm bay ra, lao thẳng đến bảy ngọn yêu đèn kia.

Nhưng chưa kịp tiếp cận lại gần, vài chục thanh phi kiếm bắt đầu run rẩy, trên mặt xuất hiện quang mang chói mắt, sau đó tất cả đều vỡ vụn ra.

Sắc mặt Mạnh Hạo xanh mét, nhìn linh khí do bảy ngọn đèn không ngừng tán phát ra đang dung nhập vào lòng đất kia, tay phải lại vỗ túi trữ vật, lập tức hai thanh kiếm gỗ bay ra, cũng lao thẳng đến bảy ngọn đèn kia, lúc này đây lại không bị trở ngại chút nào, nhưng mặc cho hai thanh kiếm gỗ xuyên qua, bảy ngọn đèn nhìn như là vật thật kia, trên thực tế lại dường như không tồn tại, không có chút phản ứng nào.

- Một Nguyên Anh và sáu tiểu bối Kết Đan cảnh, linh lực của bọn hắn

nồng đậm, những thứ kiếm mẻ này sao có thể chống đỡ được, bảy ngọn yêu đèn này ngăn cách tất cả pháp bảo, không phải người thi pháp thì không thể hấp thu, nếu ngươi có bản lĩnh thì cũng có thể thử hấp thu một ít, có rất nhiều lợi ích đấy, nhưng ngươi không thể đoạt khỏi tay Lão Tổ ta được đâu. Âm thanh vui vẻ của Kháo Sơn Lão Tổ lại truyền ra, sau đó lại tấu lên khúc nhạc kia, giờ phút này lão đang khoanh chân ngồi trong lòng đất, trước người có một la bàn lớn bằng lòng bàn tay, linh khí từ những ngọn đèn bên trên tràn xuống, xuyên qua mặt đất, biến thành màu đỏ, sau đó từng chút một chui vào trong chiếc la bàn kia.

Mạnh Hạo sắc mặt càng thêm âm trầm, thu hồi kiếm gỗ, hắn chẳng thể nghĩ tới Kháo Sơn Lão Tổ, một người có tu vi và bối phận như thế, lại có thể chơi xỏ một tiểu bối Ngưng Khí cảnh như mình, nhất là ban thưởng chỉ một khối linh thạch hạ phẩm, càng thêm vô sỉ chính là lão còn cam đoan với mình rằng đây là một viên linh thạch bất phàm.

Nhưng bất kể là Mạnh Hạo xem xét như thế nào đi nữa, thì viên linh thạch hạ phẩm này đều rất bình thường, chỉ là một khối linh thạch hạ phẩm mà thôi.

Lúc trước Mạnh Hạo vẫn cảm thấy mình đã đặc biệt cẩn thận chắt bóp linh thạch rồi, nhưng hôm nay mới phát hiện, Kháo Sơn Lão Tổ mới thật sự là vắt cổ chày ra nước, quả thật là keo kiệt đến cực điểm!

- Một khối linh thạch hạ phẩm, con rùa già ngươi cũng thật có hảo ý! Mạnh Hạo hung hăng nắm chặt nắm tay, gần như muốn phát cuồng, trong lời nói đã sớm không còn sự tôn kính, toàn bộ hảo cảm với Kháo Sơn Lão Tổ trong nội tâm đã tiêu tán sạch sẽ.

Thật lâu sau hắn mới cắn răng, âm trầm xoay người, rất muốn ném khối linh thạch hạ phẩm này xuống, nhưng cuối cùng vẫn cất vào trong túi trữ vật, mang theo sự phẫn nộ đi xa.

- Ái chà, phải đi rồi sao, tốt tốt, về sau có rảnh rỗi thì nhớ đến chỗ Lão

Tổ ta chơi, ngươi là hậu duệ còn lại của Kháo Sơn Tông, Kháo Sơn Tông chỉ còn lại có hai người chúng ta, nơi này chính là nhà của ngươi, ngươi có thể tùy ý, Lão Tổ một mình rất cô độc, ngươi nhớ ghé qua nhiều một chút nhé. Kháo Sơn Lão Tổ lập tức phát hiện ra Mạnh Hạo sắp đi, vội vàng không ngâm khúc ca kia nữa, truyền âm ra.

Mạnh Hạo không nói tiếng nào, mang theo sự tức giận đi thẳng về phía trước, bên tai dường như còn quanh quẩn âm thanh vui mừng của Kháo Sơn Lão Tổ.

- Ai, đáng tiếc Lão Tổ ta đã bị phong ấn rôi, bằng không nhất định sẽ đích thân đưa tiễn ngươi, Mạnh Hạo a, tiểu tử ngươi chỗ nào cũng tốt, chỉ là quá thật thà mà thôi, Lão Tổ hy vọng về sau ngươi có thể học tập được của Lão Tổ một ít. Kháo Sơn Lão Tổ rất vui mừng, mặt mày hớn hở, vừa nói, vừa từ nơi bế quan nhìn bóng lưng của Mạnh Hạo.

- Ngươi thật sự không ra được sao? Mạnh Hạo mang theo sự tức giận, đang đi qua một mảnh cấm chế màu xám thì bỗng nhiên dừng bước.

- Đương nhiên, lão tổ ta chưa bao giờ nói dối, ta nói không ra được, thì thật sự là không ra được, cũng không phải là Lão Tổ ta không muốn giúp ngươi, Mạnh Hạo, ngươi... A, ngươi đang làm cái gì thế? Kháo Sơn Lão Tổ đang đắc ý mở miệng thì bỗng nhiên thanh âm nghẹn lại, mắt mở to ra.

Mạnh Hạo giờ phút này đã xoay người, nhìn cấm chế màu xám ở bên cạnh, cấm chế này bởi vì trước đó bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến giữa Kháo Sơn Lão Tổ và Thiên Cơ Lão Nhân cho nên đã bị tàn phá, giờ phút này đang từ từ khép lại, nhưng ở phía trên vẫn còn dấu vết vỡ vụn, nhất là một vị trí trong đó còn tồn tại một lỗ nhỏ, chẳng qua nhìn tốc độ khôi phục hiện nay, không bao lâu nữa sẽ khép lại hoàn toàn.

Bên trong cấm chế màu xám, là một đống linh thạch chất cao như núi, những linh thạch này là do Kháo Sơn Lão Tổ cướp đoạt cả đời mới tích

góp được, bên trong trừ lượng lớn linh thạch hạ phẩm ra, cũng có không ít linh thạch trung phẩm, giá trị cực kỳ khổng lồ.

Mạnh Hạo không nói hai lời, tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức kiếm gỗ bay ra, trực tiếp đâm vào lỗ nhỏ kia, nhất thời tác dụng hấp linh của kiếm gỗ được thể hiện ra, khiến cho cấm chế chấn động, không thể khép lại, Mạnh Hạo lấy ra thanh kiếm gỗ thứ hai, lại đâm vào lỗ nhỏ, hai thanh kiếm gỗ khoét ra phía ngoài, khiến cho lỗ nhỏ kia bây giờ đã lớn như một nắm tay trẻ con.

Nếu là lúc bình thường, Mạnh Hạo không làm nổi việc này, nhưng hôm nay những cấm chế này đã xuất hiện vết nứt vỡ, chẳng khác nào là cho hắn cơ hội.

- Ngươi muốn làm gì? Kháo Sơn Lão Tổ sửng sốt một chút, thanh âm từ trong lòng đất truyền ra, tính cách lão keo kiệt, nhưng lại thích đem bảo vật, linh thạch tích góp cả đời phô ra bên ngoài, thích nhìn bộ dạng đỏ mắt thèm thuồng nhưng không thể lấy được của người khác. Vả lại lão đối với cấm chế của chính mình rất là tự tin, những cấm chế này liên kết với sinh mệnh của lão, trừ khi lão chết, nếu không người ngoài không thể mở cấm chế ra được.

Chẳng qua bởi vì Thiên Cơ Lão Nhân quỷ dị, mới khiến cho Kháo Sơn Lão Tổ khi cắn nuốt hắn xảy ra một vài vấn đề, cho nên làm cho tốc độ khôi phục của cấm chế bị chậm, làm bại lộ những thứ bên trong.

- Mạnh Hạo a, cho dù là có lỗ nhỏ này, ngươi cũng không thể lấy hết linh thạch bên trong đâu, nhiều tinh thạch thế này, túi trữ vật của ngươi chứa không nổi đâu, thôi thôi, Lão Tổ ta hào phóng, ngươi có thể lấy được bao nhiêu thì lấy, Lão Tổ tuyệt đối không nhíu mày. Tiếng cười của Kháo Sơn Lão Tổ truyền ra.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, khi hai thanh kiếm gỗ mở rộng lỗ nhỏ ra, tay phải hắn luồn vào trong áo, lấy túi Càn Khôn kia ra, không chút do

dự kề ngay vào cái lỗ nhỏ.

Trong chớp mắt, tu vi của Mạnh Hạo như một con ngựa hoang đứt cương, bị túi Càn Khôn điên cuồng hút lấy, cùng lúc đó, núi linh thạch khổng lồ trong cấm chế màu xám kia, trong một chớp mắt, vô số viên linh thạch bay lên, lao thẳng đến lỗ nhỏ, sau đó bị hút vào trong túi Càn Khôn.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, toàn bộ núi linh thạch trong cấm chế chấn động, vô số linh thạch bay múa, dường như túi Càn Khôn kia là một hắc động có thể cắn nuốt tất cả, khiến cho những linh thạch kia tất cả đều bị thu vào trong đó, một màn này xem đến mức hoa cả mắt, Kháo Sơn Lão Tổ sửng sốt một chút, sau đó liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ bi thảm.

- Túi Càn Khôn... Chết tiệt, tại sao ngươi có thể có được túi Càn Khôn, vật ấy có thể tránh được thần thức lục soát, lại có thể nuốt núi sông vạn vật, ngươi ngươi ngươi... Linh thạch của ta, ta cả đời này thiên tân vạn khổ mới tích góp được chút linh thạch, Mạnh Hạo, ngươi chừa lại cho ta một ít. Kháo Sơn Lão Tổ kêu thảm thiết, mặt đất cũng nổ vang, hiển nhiên là giờ phút này phát cuồng, muốn xung phá chỗ yếu để thoát ra, nhưng phong ấn này lại vừa bị chính lão khép kín.

Mạnh Hạo cười lạnh, nghe tiếng kêu thảm thiết của Kháo Sơn Lão Tổ, nhìn núi linh thạch kia giờ phút này đã trở thành gò đất, vả lại còn đang không ngừng thu nhỏ lại, cảm thấy rất hả giận.

- Ngươi dám bẫy ta, nay Mạnh mỗ cũng lừa của ngươi một khoản lớn, ta muốn khoắng sạch tất cả bảo vật ở nơi này của ngươi!

Mạnh Hạo nghiến răng nghiến lợi, trong nội tâm thầm nghĩ.

- Mạnh Hạo, tiểu bối đại nghịch bất đạo kia, ngươi quá đáng rồi đấy! Kháo Sơn Lão Tổ gần như chịu không nổi, muốn oanh kích phong ấn nơi

bế quan này, nhưng phong ấn này mới bị lão mở ra, cho dù là chính bản thân lão, cũng cần thời gian mấy tháng mới có thể mở ra một lần nữa.

Lão có tính thế nào cũng không nghĩ đến Mạnh Hạo lại có túi Càn Khôn, có thể đem toàn bộ số linh thạch mà lão cực nhọc tích lũy được hút đi, đối với Kháo Sơn Lão Tổ mà nói, giờ phút này lão cảm thấy dường như có một thanh đao vô hình, đang vờn quanh bên cạnh, mỗi viên linh thạch bị hút đi, là một đao cắt lên người lão.

Loại cảm giác bị ngàn đao chém này, làm cho Kháo Sơn Lão Tổ đau lòng đến cực điểm.

Tính cách lão là như thế, những người cùng thế hệ với lão cũng đều biết, năm đó lão ở Tu Chân giới cũng được coi như một hiện tượng hiếm lạ, vì tính ham của cải, lại còn keo kiệt, tính cách này theo tu vi tăng lên, theo tuổi tác gia tăng chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng thêm keo kiệt, ở trên người lão, không nhìn thấy chút phong phạm của cường giả, hoàn toàn không có chút nào.

Thậm chí mấy trăm năm trước lão tự chém mình một đao đầu tiên, dựa vào ngộ đạo, cũng có liên quan đến tính cách yêu tiền này, có thể nói cái này đã khắc vào linh hồn của lão, đã trở thành một bộ phận trên con đường tu đạo của lão.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Cổ Ngọc Phong Yêu!

Cả đời yêu tiền, cho nên cực kỳ keo kiệt, mà kẻ này lại tu hành, in dấu tận trong linh hồn, thế mới nói hóa làm đạo, ngộ là tâm, quan là bảo, như thế liền chém xuống đao thứ nhất của lão, dùng vật yêu quý cả đời để chém linh thân thứ nhất của mình.

Cho nên mới có cấm chế trong nơi bế quan này, vô số của cải cóp nhặt suốt cuộc đời lão, nơi này ngoài lão thấy hứng thú ra, phần lớn là lão lựa chọn.

Lúc này nhìn tài sản tích góp cả đời bị lấy đi, Kháo Sơn Lão Tổ bi phẫn không thôi.

Cũng chỉ hơn mười giây, ngọn núi linh thạch này đã hoàn toàn biến mất, thậm chí ngay cả một khối cổ ngọc chẳng rõ đặt ở nơi đâu cũng bị hút vào trong túi Càn Khôn.

- Đó là Như Ý Ấn năm đó lão phu lấy được! Chết tiệt, Mạnh Hạo ngươi để Như Ý Ấn lại cho ta, ngươi Kháo Sơn Lão Tổ còn chưa nói hết lời, bỗng nhiên mắt trợn tròn, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo hút đi hết linh thạch rồi lại xem xét khắp nơi, ánh mắt tỏa sáng kia làm cho Kháo Sơn Lão Tổ run rẩy.

Trong đầu lão dâng lên một ý niệm không ổn, dù thấy thế nào thì cũng cảm thấy ánh mắt của Mạnh Hạo như một tên trộm.

Mạnh Hạo quăng tầm mắt tới một dược viên, nơi đó có gieo trồng ít dược thảo, trong đó có không ít màu sắc, còn có ánh sáng mờ toát ra từ trong cấm chế bị vỡ đang khép lại, trông không hề tầm thường.

Thậm chí Mạnh Hạo còn nhận ra một số dược thảo ở nơi đây là vật cũng có trong túi trữ vật của Thượng Quan Tu. Mạnh Hạo lập tức cất bước, không chút do dự kháp quyết giơ tay ra, lập tức hai thanh kiếm gỗ kia gào thét dựng thẳng lên, trực tiếp đâm vào quầng sáng cấm chế bên ngoài dược viên này, khiến cho khe nứt nơi đó vốn đang khép lại lại lớn ra gấp mấy lần.

- Mạnh Hạo, ngay cả bảo vật của Lão Tổ mà ngươi cũng dám lấy! Dược viên kia ngươi không thể động tới, đó là năm đó Lão Tổ ra trả giá cực lớn mới có được Kháo Sơn Lão Tổ lại càng nóng nảy, tiếng nổ vang dưới nền đất vang lên, nhưng Mạnh Hạo mắt cũng không thèm chớp một cái, lòng lại càng thêm hả giận.

- Thần Linh thảo của ta Ngươi Ngươi Ngươi lại còn rút cả gốc rễ!!!

- Đó là Thiên Phương mộc của ta, ta trồng cả mấy trăm năm, khó khăn lắm mới mọc lên, ngươi không thể lấy đi Kháo Sơn Lão Tổ lửa giận ngút trời, hét lên những tiếng thê lương. Mà trong lúc đó, Mạnh Hạo đã gần như thu hết chỗ dược thảo trong dược viên kia vào túi Càn Khôn như vào cạo ba thước đất, lúc tay cầm kiếm gỗ thì dược viên này như vừa bị gió lốc quét qua, bừa bộn vô cùng.

- Đủ rồi, đủ rồi, tiểu tổ tông ơi, hãy để lại cho Lão Tổ này một ít đi, chớ lấy Kháo Sơn Tông giờ là của hai ta rồi, đồ của ta sau này chẳng phải cũng là của ngươi sao. Mạnh Hạo ngươi hãy nghe lão ta nói đây, ngươi là vãn bối, phải khiêm tốn lễ phép, ngươi Kháo Sơn Lão Tổ trơ mắt nhìn tất cả, vội vã khuyên can.

- Từ bé Mạnh mỗ đã như thế rồi. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, nhại lại lời lúc trước của Kháo Sơn Lão Tổ. Lúc này hắn đảo mắt nhìn bốn phía, chợt thấy ở một quầng chế cấm sáng đơn lẻ chỉ có một cây nhỏ trông có phần khô héo, có ba bốn chiếc lá nhỏ con con. Chẳng qua ở bốn phía lá cây này có điện quang chạy dọc, khiến cho chiếc cây thoạt trông héo rũ

này không hề tầm thường.

Mạnh Hạo chưa từng thấy thứ này bao giờ, nhưng trong nơi bế quan của Kháo Sơn Lão Tổ này những thứ được bao phủ trong cấm chế riêng lẻ thế này không nhiều, bởi vậy có thể thấy được cây héo này tất có giá trị rất lớn. Nghĩ vậy, Mạnh Hạo bước thẳng tới bên cạnh cấm chế này, phất tay lên, hai thanh kiếm gỗ trực tiếp đâm vào vết nứt đang nhanh chóng khép lại trên cấm chế kia.

- Đó là Lôi Đằng diệp của ta, kia là dược thảo thuộc tính Lôi hiếm có khắp cả Nam Vực a! Kháo Sơn Lão Tổ lại lần nữa gầm lến, tiếng rống vang vọng khắp nơi. Mạnh Hạo mặc kệ lão, cầm lấy túi Càn Khôn trực tiếp đặt lên cái khe kia. Cây héo rũ kia lung lay dữ dội, ba chiếc lá nhỏ trên thân cây lập tức thoát ra, bay lên, nhưng lại hóa thành ba tia chớp lao thẳng vào trong túi Càn Khôn.

Càng làm cho Kháo Sơn Lão Tổ phẫn nộ là Mạnh Hạo lấy đi ba chiếc lá rồi mà không có ngừng lại, ngược lại còn làm cho cây héo rũ kia lung lay, cuối cùng bị nhổ tận gốc, bị hút vào trong túi Càn Khôn. Thậm chí một cây cờ nhỏ màu tím cắm trong đất cũng bay lên, cùng với cây héo rũ kia bị Mạnh Hạo lấy đi.

- Ngươi ngươi ngươi còn ngươi còn nhổ tận gốc Lôi Đằng, Lão Tổ ta tức chết mất thôi!! Mạnh Hạo, đồ oắt con khốn kiếp kia, còn lôi kỳ kia nữa, tuy là vật phẩm tiêu hao, mà uy lực rất yếu, chỉ chống được công kích của Trúc Cơ, nhưng vật ấy có thể hút lôi điện, là vật cần có để trồng Lôi Đằng diệp!!! Kháo Sơn Lão Tổ lòng đau như muốn nhỏ máu, ở dưới lòng đất rống ầm lên.

- Mạnh mỗ tốt tính, ngài là Lão Tổ của Kháo Sơn Tông ta, toàn bộ Kháo Sơn Tông nay chỉ còn hai người chúng ta, vãn bối sẽ không giận ngài. Hơn nữa người mắng vãn bối nhiều lắm, không sao, không sao. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nhại lại lời lúc trước của Kháo Sơn Lão Tổ để phản kích lão, sau đó lại ngắm nhìn bốn phía.

Hắn như vậy khiến Kháo Sơn Lão Tổ lo lắng, lại nhìn thấy Mạnh Hạo dừng mắt trên một chỗ gieo trồng dược thảo thì mới thở phào nhẹ nhóm, nhưng vẫn tiếc của như trước. Nơi bế quan đây có thể nói là tích cóp cả đời của lão, có thể coi những thứ cất trong đây cũng phân chia tốt xấu.

- Chỉ cần không động tới bảo bối kia của ta là được, những cái khác chỉ là vật ngoài thân, sau này Lão Tổ ta khắc kiếm lại được. Kháo Sơn Lão Tổ nghiến răng, nhưng cái cảm giác tiếc của lại càng mạnh, chỉ nói lời này thôi mà đã nghiến răng nghiến lợi.

Một lát sau, Mạnh Hạo lấy đi vài sân trồng dược thảo, lại đi xuống nơi khác. Kháo Sơn Lão Tổ phẫn nộ lắm rồi, nhưng chẳng thể làm gì, chỉ có thể chửi ầm lên, đổi đủ mọi lời mà chẳng được đáp lại lấy nửa chữ.

Nhưng mắng thì cứ mắng, Mạnh Hạo lại khẽ ngân nga câu hát, rõ ràng là đầy vui mừng, rõ ràng là bài mà nãy Kháo Sơn Lão Tổ đã ngân nga. Lúc này nghe thấy vậy, Kháo Sơn Lão Tổ tức tới như muốn hộc máu, loại cảm giác khó có thể hình dung này khiến cho lão cảm nhận được sâu sắc sự tức giận ban nãy của Mạnh Hạo.

- Tên khốn nhà ngươi thật quá ác độc, Lão Tổ ta chẳng phải chỉ là không giải độc cho ngươi, nhưng còn ban thưởng cho ngươi, một khối linh thạch hạ phẩm cũng là linh thạch nha.

Kháo Sơn Lão Tổ thấy Mạnh Hạo lượn lờ khắp nơi, mắt thấy tới gần một bức tường thấp bé thì lòng khẩn trương, vội tức giận nói.

Mạnh Hạo dạo bước trong nơi bế quan này, tìm kiếm những nơi cấm chế nứt ra, nhưng không phải tất cả các cấm chế đều có vết nứt. Mà thời gian dần trôi, không ít cấm chế đã khép lại hoàn toàn.

Lúc này chạy một vòng đã không thấy được cấm chế nào bị nứt ra, đang đảo mắt nhìn bốn phía thì chợt nghe được Kháo Sơn Lão Tổ vốn không

nói gì một lúc lâu nay bỗng mở miệng, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng. Hắn chỉ lấy đi có ba phần mười bảo vật nơi đây, mà phần lớn là thảo dược, lúc này vẫn chưa thấy hết giận nên lại nhanh chóng lượn quanh một vòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Cổ Ngọc Phong Yêu!(2)

Lúc trở lại chỗ cũ, Mạnh Hạo nhíu mày, cảm thấy nơi này đúng là không có gì để lấy, liếc mắt nhìn thì thấy được một bức tường thấp, lập tức cất bước đi tới, rồi bất thình lình giọng nói của Kháo Sơn Lão Tổ lại truyền tới.

- Thôi thôi, Mạnh Hạo ngươi là đệ tử duy nhất của Kháo Sơn Tông ta, Lão Tổ giải độc cho ngươi, hãy chờ ta ba tháng, ta đi ra là sẽ giải cho ngươi, sau đó ngươi trả đồ lại cho ta, ngươi thấy có được không?

- Ngươi yên tâm, Lão Tổ nói là giữ lời, lần này lấy tông môn ra thề, tuyệt đối không lừa ngươi. Kháo Sơn Lão Tổ thấy Mạnh Hạo đi tới cạnh bức tường kia thì lòng lại càng khẩn trương, nhưng giọng nói thì không lộ ra chút nào, giống như đang cảm khái vậy.

Mạnh Hạo khựng chân lại, cúi đầu nhìn xuống đất, mắt chớp chớp, không nói gì mà vừa đi vừa nghĩ, vậy mà tới gần bức tường thấp kia.

- Độc của ngươi đó, không phải lúc trước Lão Tổ không chịu giải cho ngươi, mà là giải loại độc này Lão Tổ ta phải hao phí rất nhiều tu vi, thậm chí tất cả những gì hấp thu lúc trước đều sẽ dùng hết, loại độc này khó giải lắm. Kháo Sơn Lão Tổ thở dài, ngữ khí đầy tang thương, nhưng thực tế thì thấy Mạnh Hạo càng lúc càng đến gần bức tường kia, lòng đã vô cùng khẩn trương.

Mạnh Hạo im lặng, cũng tính thời gian, hắn đột nhiên nói.

- Vì sao ta đi tới gần bức tường này là Lão Tổ ngài liền nói, thậm chí còn chủ động nhắc tới chuyện giải độc, hay là nơi này có giấu thứ gì mà ngài

để ý? Mạnh Hạo vừa nói thế, Kháo Sơn Lão Tổ dưới lòng đất liền trừng mắt, biết mình lúc nãy mất chừng mực, nhưng lại thầm mắng tên Mạnh Hạo này sao lại giảo hoạt tới vậy.

- Lão Tổ ta có ý tốt, tên nhóc nhà ngươi Kháo Sơn Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, giả bộ không vui. Nhưng không đợi lão nói xong, Mạnh Hạo đã nhanh chóng bước qua bức tường thấp bé kia.

Cảnh này khiến Kháo Sơn Lão Tổ sợ hết hồn hết vía, đang định nói thì giật mình, sắc mặt đại biến. Lúc này Mạnh Hạo phóng qua bức tường kia thì cúi người xuống, hắn liếc mắt liền thấy sau bức tường này lại có quầng sáng cấm chế.

Quầng sáng này trông chẳng có vẻ đặc biệt gì, trong đó phong ấn một ngọc giản. Quầng sáng này không nguyên vẹn, mà có một vết nứt đang nhanh chóng khép lại. Mạnh Hạo tuy không biết ngọc giản đó là cái gì, nhưng lúc này hắn lập tức vung tay áo lên, hai thanh kiếm gỗ đâm thẳng vào khe kia, mở rộng vết nứt. Mạnh Hạo lấy túi Càn Khôn ra, lập tức thu ngọc giản kia vào trong.

Gần như trong khoảnh khắc khi ngọc giản bị Mạnh Hạo lấy đi, Kháo Sơn Lão Tổ gào lên đầy thê lương, mặt đất rung chuyển như muốn sập xuống. Chấn động này mạnh hơn lúc trước rất nhiều, lúc nãy Mạnh Hạo lấy bất cứ thứ gì, Kháo Sơn Lão Tổ tuy cũng có nói muốn đánh vỡ cấm chế, nhưng lại không mãnh liệt tới mức này.

- Mạnh Hạo, không thể lấy ngọc giản kia đi! Lão Tổ ta cũng không dám tới gần, lại đáp ứng cố nhân để vật ấy lại cho người hữu duyên. Tư chất của ngươi không đủ, không phải người hữu duyên, không được mang vật ấy đi!

Mạnh Hạo mặc kệ, phi kiếm xuất hiện dưới chân, mang theo hắn bay thẳng tới cửa ra của lốc xoáy trên bầu trời. Cùng lúc đó hắn vỗ túi Càn Khôn, nhất thời chiếc ngọc giản kia xuất hiện trong tay Mạnh Hạo. Hắn

đặt lên mi tâm, vừa động linh lực thì Mạnh Hạo biến sắc mặt. Trong đầu của hắn ngay tại tích tắc này hiện lên ba chữ cực to, yêu dị tới cực điểm.

PHONG YÊU TÔNG!

- Mạnh Hạo tên nhóc khốn nhà ngươi mau xuống dưới cho ta. Nếu ngươi mang nó đi, chờ Lão Tổ phá vỡ phong ấn rồi, ngươi không xong với ta đâu! Kháo Sơn Lão Tổ rống ầm lên.

Nhưng ngay khi lão thét lên như vậy, Mạnh Hạo chợt dừng lại, không có bỏ đi, mà đứng giữa cửa ra lốc xoáy trên không trung, cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Kháo Sơn Lão Tổ thấy ánh mắt kia rồi thì tâm hoảng hốt, chợt cảm thấy không ổn, lão nhìn ánh mắt này thế nào cũng thấy đó là ánh mắt trộm cướp trắng trợn.

- Phá phong ấn? Mạnh Hạo quét qua mặt đất thì thấy bảy chiếc đèn dầu dưới đó Hắn nhìn mấy giây thì lập tức chạy thẳng tới bảy ngọn đèn dầu đó.

Mạnh Hạo không để ý tới tiếng rít gào của Kháo Sơn Lão Tổ, từ việc đoạt bảo và những lời nói lúc trước của lão, hắn khẳng định lúc này Kháo Sơn Lão Tổ không ra được.

- Ngươi định làm gì! Kháo Sơn Lão Tổ dưới đất nộ khí trùng thiên, nhưng khi thấy biểu cảm trên khuôn mặt Mạnh Hạo thì lão vốn lòng còn sợ hãi, nay đã có phần hối hận vì đã ngăn không cho hắn đi. Giờ phút này lão thấy biểu cảm trên khuôn mặt Mạnh Hạo kia, lại còn đôi mắt chớp chớp kia hoàn toàn giống như lúc muốn lấy đi tất cả bảo vật của lão, thậm chí còn mãnh liệt hơn.

Mạnh Hạo không thèm để ý tới cái vị Kháo Sơn Lão Tổ mà hắn thấy chẳng đáng để dựa dẫm chút nào, mà nhìn chằm chằm bảy cây đèn dầu

kia, dường như có suy nghĩ, lượn quanh chúng vài vòng.

Mỗi một bước của hắn đều làm Kháo Sơn Lão Tổ sợ hết hồn.

- Không sao, thằng oắt này mới Ngưng Khí tầng chín, không hút được linh khí trong chín chiếc yêu đăng của ta Kháo Sơn Lão Tổ đang an ủi mình thì đột nhiên trợn tròn mắt. Lão nhìn thấy Mạnh Hạo lượn quanh vài vòng rồi lại khoanh chân ngồi xuống.

Mạnh Hạo ngồi đó, ánh mắt có phần do dự, nhưng liền nhanh chóng quyết định.

- Kháo Sơn Lão Tổ này dám hố ta, cầm đi ít đồ của lão ta vẫn chưa hả giận, phải lấy hết chỗ linh khí này thì cơn giận của ta mới hết được. Mạnh Hạo nghiến răng nghiến lợi. Hắn vốn bất mãn khi Kháo Sơn Lão Tổ chỉ cho mình một khối linh thạch hạ phẩm, mà lão lại chẳng giải độc cho hắn, đây chẳng khác nào dồn Mạnh Hạo đến đường cùng.

- Bảo vật không thể hấp thu linh khí trên bảy ngọn đèn này, vật không có linh tính không làm được Như vậy thì ta tự mình hút! Mạnh Hạo nhắm mắt lại, vận chuyển tu vi trong cơ thể định hấp thu linh khí tràn ra từ bảy cây đèn dầu đang bốc cháy cách đó không xa.

Nhưng mặc cho Mạnh Hạo hấp thu thế nào, linh khí nơi đó vừa xuất hiện liền bị hút vào lòng đất, Kháo Sơn Lão Tổ thấy thế mới thở phào một hơi.

- Mạnh Hạo nhóc con, ngươi làm vậy là vô dụng thôi, ngươi dám đoạt linh khí với Lão Tổ hả? Kháo Sơn Lão Tổ cười ha ha, mặc dù cười thế nhưng lòng vẫn khổ sở. Mà Mạnh Hạo nghe thế thì lại nhíu mày, nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

- Lão Tổ đừng vội, đây mới chỉ là bắt đầu. Mạnh Hạo thản nhiên nói.

Kháo Sơn Lão Tổ ngẩn ra.

Mạnh Hạo bỗng nhiên nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện cảnh tượng trận chiến với Thượng Quan Tu ngày đó, hắn mượn hạt châu của Tiểu Hổ, khiến tu vi của bản thân đạt tới Ngưng Khí tầng mười!

Đó chính là phương pháp mà hắn nghĩ tới, hắn muốn khiến cho bản thân trở lại Ngưng Khí tầng mười một lần nữa. Chỉ có tới Ngưng Khí tầng mười rồi thì mới xuất hiện lực hút điên cuồng trong cơ thể, mặc dù bị ngăn cách thiên địa, nhưng Mạnh Hạo muốn thử một lần xem có thể hút được linh khí của bảy chiếc đèn dầu trước mặt không!

Ngưng Khí tầng mười là cảnh giới trong truyền thuyết, tồn tại ở thời kỳ viễn cổ, nhưng ngày nay đã bị thiên địa cấm đoán, chặn đứt đường đi. Nhưng Mạnh Hạo dù sao cũng từng đạt tới Ngưng Khí tầng mười, tuy sau đó lại rơi xuống, nhưng hắn cũng từng đặt bước chân đi trên con đường đã bị đoạn này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Thiên địa ngăn cách có yêu đăng!

Lúc này theo ý nghĩ của Mạnh Hạo, theo hô hấp của hắn, thân thể hắn dần dần xuất hiện héo rũ. Tia linh thức ít ỏi trong đầu hắn tràn ra, khiến hắn đắm chìm trong trạng thái kỳ dị nào đó, dùng toàn bộ tinh thần để cảm thụ cảm giác Ngưng Khí tầng mười ngày đó.

Thời gian dần trôi, một ngày, rồi hai ngày, cho đến ngày thứ ba, Kháo Sơn Lão Tổ lại càng kinh hãi. Lão không rõ Mạnh Hạo định làm gì, nhưng lại có thể cảm nhận được rõ ràng thân thể Mạnh Hạo biến hóa, khí tức dần quỷ dị.

- Rốt cuộc là nó định làm gì? Kháo Sơn Lão Tổ chần chừ, lão phát hiện Mạnh Hạo này lại làm cho lão không nhìn thấu.

Cho đến đêm ngày thứ ba, toàn thân Mạnh Hạo rung lên, hắn bỗng mở mắt ra. Trong khoảnh khắc mở mắt ra đó, thân thể hắn run rẩy dữ dội. Hắn cuối cùng đã cảm nhận được cái cảm giác thân thể ngập tràn sức mạnh, dường như một quyền có thể đánh bay một ngọn núi, đồng thời hắn cũng cảm nhận được lực hút kia từ trong cơ thể. Ngay khi lực hút này xuất hiện, trời đất bốn phía Mạnh Hạo dường như bị ngăn cách!

Lại chẳng có chút năng lượng thiên địa nào để hắn hấp thu, cho tới giờ phút này, ánh mắt hắn toát lên tinh quang, chậm rãi đứng dậy. Hắn cố gắng giữ cho thân thể nằm trong loại cảnh giới này, nhưng hắn hiểu là không có hạt châu của Tiểu Hổ, hắn không có khả năng giữ lâu, có lẽ chỉ tầm mười hơi thở nữa là sẽ tự động rớt xuống.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, không chút do dự bước từng bước. Gần như khi hắn đặt chân xuống, linh khí tràn ra từ bảy cây đèn dầu trước hắn lại

rung rung, lại có một tia không bị mặt đất hấp thu mà lao thẳng tới Mạnh Hạo, lập tức nhập vào trong thân thể hắn.

Cảnh này khiến Mạnh Hạo càng thêm hưng phấn, mà phía Kháo Sơn Lão Tổ thì khiếp sợ, không thể nào tin tưởng nổi nhìn cảnh này, thất thanh la lên.

- Bà nó chứ, không thể nào!!!

- Đây là Ngưng Khí tầng mười! Mẹ kiếp, không phải tầng mười này bị ý chí thiên địa cắt đứt rồi ư. Ngươi ngươi ngươi lại có thể bước vào Ngưng Khí tầng mười!!

- Tại sao có thể như vậy? Ngưng Khí tầng mười chết tiệt này tuy không có điểm gì lợi hại, nhưng nó lại không được ý chí thiên địa hiện nay tán thành, bởi vì nó cướp đoạt tạo hóa thiên địa, ngay cả tạo hóa của thiên địa mà nó cũng cướp được, những linh khí này của Lão Tổ ta Má nó, còn cả Cổ Ngọc Phong Yêu kia, năm đó mấy lão bất tử kia từng nói không phải Ngưng Khí tầng mười ba thì không thể động, đây đây đây Kháo Sơn Lão Tổ la hét om sòm, lão trợn tròn mắt nhìn Mạnh Hạo đi ra ba bước, có đến một phần mười linh khí của bảy chiếc đèn kia phóng tới Mạnh Hạo, bị hắn hấp thu, thế là lại đau lòng mà gầm lên.

Đi ra ba bước, Mạnh Hạo run rẩy toàn thân, không thể bước tiếp được nữa. Bảy cây đèn dầu phía trước hắn tràn ra linh khí dồi dào, Mạnh Hạo thở hổn hển, từ từ khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu điên cuồng hấp thu linh khí kia, mặc cho Kháo Sơn Lão Tổ ở nơi đó gào rống liên hồi.

Lực hút trong cơ thể hắn kinh người, như một con sói hung ác đã bị đói không biết bao nhiêu năm, lúc này liều lĩnh nuốt lấy linh khí. Theo linh khí rót vào cơ thể, toàn thân hắn càng run rẩy, nhưng hắn cảm nhận được rõ ràng cơ thịt cứng cỏi, ngày càng mạnh, thậm chí cả xương cốt dường như cũng hấp thu những linh khí này, trở nên cứng rắn hơn.

Ngưng Khí tầng mười là cảnh giới luyện thể, là cảnh giới thời viễn cổ. Lúc này ở trong động phủ của Kháo Sơn Lão Tổ, Mạnh Hạo đã cướp đoạt tạo hóa này về làm của riêng.

Cảnh giới này cần linh khí, thiên địa không cho, nhưng Kháo Sơn Lão Tổ lấy một tên Nguyên Anh và sáu tên Kết Đan làm dầu, lấy mạng của bọn họ làm lửa châm yêu đăng đốt ra linh khí, nay lại trở thành chất dinh dưỡng mà cơ thể Mạnh Hạo cần nhất.

- Mạnh Hạo!!! Dừng lại!! Mau dừng lại!! Chúng ta thương lượng một chút, Lão Tổ ta còn cần dùng những linh khí này, thật sự cần phải dùng, ngươi đừng hút nữa.

- Chết tiệt, Mạnh Hạo ngươi mau dừng lại cho ta, linh khí của ta, ta giết người cực khổ như vậy mới đổi được linh khí, phong ấn của ta. Mạnh Hạo, nếu ngươi không dừng lại, Lão Tổ ta sẽ trục xuất ngươi khỏi sư môn!!! Kháo Sơn Lão Tổ thở hổn hển, lúc này lão đã sớm quên chuyện đồ mình cất giữ bị lấy đi, cũng quên luôn chuyện chiếc Cổ Ngọc Phong Yêu kia, thậm chí lúc trước Mạnh Hạo lấy đi mọi vật, lão dù phẫn nộ nhưng so với hiện giờ thì đây mới là lúc lão nôn nóng nhất.

Mạnh Hạo mặc kệ, tiếp tục hấp thu. Dưới lực hút điên cuồng này, cơ thể hắn càng mạnh, thậm chí trong người còn truyền ra những tiếng bang bang, bề ngoài da hắn xuất hiện nứt nẻ, đó là cơ thịt mới mọc ra.

Vết nứt nẻ trên da ngày càng nhiều, thậm chí bắt đầu bong tróc ra. Tóc Mạnh Hạo cũng mọc dài không ít, đôi mắt hắn sáng ngời. Giờ phút này, Ngưng Khí tầng mười trên người hắn đã hoàn toàn ngưng kết.

Không hề xuất hiện hiện tượng giảm xuống, mà như là tồn tại vĩnh hằng. Cũng trong khoảnh khắc này, Mạnh Hạo cảm nhận được điểm mạnh của Ngưng Khí tầng mười, hắn nhận thấy giờ mình chỉ cần dùng ý nghĩ là có thể trở về Ngưng Khí tầng chín có thể hấp thu thiên địa linh khí, mà lại có thể lập tức bước vào Ngưng Khí tầng mười.

Không biết trôi qua bao lâu, đầu óc Mạnh Hạo ầm vang, giờ phút này chút vụn da còn sót lại trên người hắn hoàn toàn nát thành bụi. Đôi mắt hắn sáng ngời trước nay chưa từng có, một cảm giác hùng mạnh tràn ngập khắp đầu óc Mạnh Hạo. Thậm chí hắn tự tin rằng lúc này mình đứng ở Ngưng Khí tầng mười này, chỉ một quyền là có thể trực tiếp giết chết bất kỳ tên Ngưng Khí tầng chín nào.

Loại hùng mạnh này so với sức mạnh mà lúc trước Mạnh Hạo mượn hạt châu của Tiểu Hổ thì còn mạnh hơn nhiều.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, chậm rãi đứng dậy, hắn không có bỏ đi mà lại tiếp tục bước thêm một bước. Giờ phút này hắn cách bảy chiếc đèn chỉ còn năm bước.

Ở trong lòng đất, Kháo Sơn Lão Tổ thở hổn hển, lão chửi ầm lên mấy ngày, cũng mắng hết vốn từ mình có, trơ mắt nhìn Mạnh Hạo hấp thu linh khí mà lão cần dùng để củng cố Ngưng Khí tầng mười, vốn tưởng hắn sẽ đi, ai ngờ lại thấy Mạnh Hạo bước tiếp, lòng hoảng hốt.

Theo Mạnh Hạo tiến lên, lúc này một phần ba linh khí từ bảy chiếc đèn lao thẳng tới hắn. Những linh khí tràn đầy này vừa rót vào cơ thể, toàn thân hắn ầm vang, nhưng đôi mắt hắn đầy vẻ chấp nhất, lại bước tiếp bước nữa, cách bảy ngọn đèn chỉ còn bốn bước.

Ngọn lửa trên bảy cây đèn kia nhoáng lên, linh khí phóng tới chỗ Mạnh Hạo càng lúc càng nhiều, lúc này đã đạt tới một phần sáu!

- Lực hút trong cơ thể chẳng những không tiêu tan mà lại càng mạnh hơn, hay là sau Ngưng Khí tầng mười còn có tầng mười một? Mạnh Hạo cắn răng, nương theo sự cường hãn của thân thể khi ở Ngưng Khí tầng mười lại bước thêm bước nữa, chỉ cách ngọn đèn có ba bước. Cũng chính lúc này, ngọn lửa trên bảy chiếc đèn dầu kia đung đưa dữ dội, lại có hai phần linh khí trong phút chốc tuôn tới chỗ Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, lập tức khoanh chân ngồi xuống tiếp tục hấp thu.

- Mạnh Hạo Kháo Sơn Lão Tổ cực kỳ phẫn nộ, lòng lại ấm ức vô cùng, nếu sớm biết như vậy thì lúc trước lão đã dỗ dành Mạnh Hạo cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Ta muốn Ngưng Khí mười ba đỉnh cao!

Nhưng lão nào có ngờ Mạnh Hạo này lại ác như vậy, ác thế cũng được, nhưng thậm chí còn có cả túi Càn Khôn, có túi Càn Khôn thì thôi, lại còn có thể bước vào Ngưng Khí tầng mười để cướp đoạt linh khí với mình.

Chuyện này khiến Kháo Sơn Lão Tổ dường như muốn khóc mà chẳng nhỏ được giọt nước mắt nào, lòng lại thấp thỏm không yên một cách hiếm có. Lão vẫn nhớ yêu cầu của chiếc Cổ Ngọc Phong Yêu kia, không phải Ngưng Khí tầng mười ba thì không thể động. Năm đó mấy lão bất tử kia nói vậy, lão đã thầm khinh bỉ trong lòng, cho rằng Phong Yêu Tông tự đoạn truyền thừa của mình. Nhưng hôm nay thấy Mạnh Hạo đã sắp bước vào tầng thứ mười một, lão vừa thấp thỏm vừa khẩn trương.

Nhưng nay lão chẳng thể làm được gì, có nghiến răng nghiến lợi tới mấy thì cũng chỉ có thể tiếp tục hấp thu linh khí, đây là điều duy nhất lão có thể làm. Nếu hấp thu nhiều hơn, nhanh hơn Mạnh Hạo, tranh thủ làm cho la bàn trong tay nhanh chóng phục hồi như cũ là có thể khiến Mạnh Hạo không thể tiếp tục tăng lên được nữa.

Linh khí kia xuyên qua mặt đất, chui vào la bàn thì đã trở thành màu đỏ, giống như linh khí khi chui qua đất đã mang theo vật chất nào đó ở bên dưới.

- Mạnh Hạo chết tiệt, Lão Tổ ta không phải là chỉ không giải độc cho ngươi, không phải là chỉ cho ngươi một khối linh thạch hạ phẩm sao. Đâu có quá đáng gì, mà dù thế nào ta cũng là Lão Tổ của ngươi mà. Kháo Sơn Lão Tổ lòng vô cùng uất ức.

Lúc này trong cơ thể Mạnh Hạo là những tiếng nổ vang trời, theo hai

thành linh khí tràn vào, thân thể hắn dù run rẩy, nhưng hắn lại càng cảm nhận được rõ ràng sự biến hóa của thân thể. Lúc này đây thứ biến hóa là đan hải của hắn trở nên rộng lớn hơn, khiến kinh mạch của hắn cũng trở nên to hơn không ít. Cho đến khi đầu óc ầm một tiếng, hắn cảm giác được rõ ràng là mình dường như đã đột phá cảnh giới nào đó.

Ngưng Khí tầng mười một!

Đan hải hắn to lớn, gần như khuếch tán toàn thân. Đan hải như này căn bản không có khả năng xuất hiện ở Ngưng Khí, mà mức độ rộng lớn của đan hải cũng quyết định tương lai phát triển và khả năng kéo dài chiến lực của một tu sĩ.

Có thể nói, nếu Mạnh Hạo có thể có được đan hải Trúc Cơ như vậy, tuy mức độ Trúc Cơ khó cũng sẽ lớn hơn, nhưng một khi thành công thì bản thân hắn cũng sẽ hơn người cùng cảnh giới gấp đôi.

Ngưng Khí tầng mười một không còn là luyện thể nữa, mà là mở rộng đan hải!

Đan hải mở rộng khiến toàn thân Mạnh Hạo ầm vang, linh khí ngập tràn như biển xuất hiện khiến đan hải hắn cuồn cuộn sóng.

Mạnh Hạo mở mắt ra, hít sâu một hơi, chỉ là tiếng hít thở mà cũng như sấm rền vang vọng. Hắn đứng lên, ánh mắt ngời sáng, mang theo chấp nhất bước lên phía trước một bước, hai bước, rồi ba bước!

Cho tới khi đứng bên cạnh bảy chiếc đèn dầu kia, có thể chạm tay tới thì linh khí mà hắn hấp thu được đã là ba thành của bảy chiếc đèn dầu.

Ba thành nhìn có vẻ không nhiều, nhưng trên thực tế là Mạnh Hạo đang cướp với Kháo Sơn Lão Tổ. Nếu không phải Ngưng Khí tầng mười không được thiên địa cho phép, khiến cho cảnh giới tầng này có thể cướp đoạt tạo hóa thiên địa thì với tu vi của hắn sao có thể làm được điều này.

- Mạnh Hạo, ngươi đã xong chưa. Thấy Mạnh Hạo đứng dậy lại bước ba bước nữa, Kháo Sơn Lão Tổ lập tức khẩn trương, bởi vì một khi Mạnh Hạo đạt tới tầng mười hai là cách tư cách mà Cổ Ngọc Phong Yêu yêu cầu chỉ còn đúng một bước!

- Đa tạ Lão Tổ tác thành, đã sắp kết thúc rồi. Mạnh Hạo bình tĩnh nói, nhắm nghiền mắt lại, tiếp tục hấp thu. Linh khí rót vào cơ thể, theo tiếng nổ vang, tu vi hắn từ Ngưng Khí tầng mười một bước thẳng vào Ngưng Khí tầng mười hai.

Sau viễn cổ, chưa từng có ai lại có thể bước vào được Ngưng Khí tầng mười hai!

Trong khoảnh khắc khi bước vào Ngưng Khí tầng mười hai, đầu óc Mạnh Hạo đau đớn trước nay chưa từng có. Theo cơn đau đó, linh thức của hắn không biến đổi, nhưng trong giây lát đó đầu óc hắn như bị xé nứt ra, cảm giác như mở ra một dòng suối nhỏ!

Đó là thức hải!!

Chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới có được thức hải!

Sau thời viễn cổ, tu sĩ đột phá Ngưng Khí bước vào Trúc Cơ sẽ từ không sinh có, mở ra thức hải. Thức hải này sẽ không quá lớn, căn cơ tư chất khác nhau, căn cứ công pháp tốt kém mà thức hải lớn nhỏ khác nhau. Thức hải càng lớn thì tiềm lực càng lớn, thậm chí linh thức lại càng nhiều.

Nhưng thời viễn cổ, tu sĩ tu luyện tới Ngưng Khí tầng chín, tuy có thể Trúc Cơ, nhưng phần lớn đều khát vọng có thể Trúc Cơ khi mình đạt tới Ngưng Khí tầng mười hai. Đó là bởi vì Ngưng Khí tầng mười hai có thể mở ra thức hải, một khi Trúc Cơ ở tầng này, như vậy thức hải đạt được sau khi Trúc Cơ sẽ hơn xa người ngoài.

Trong Tu Chân Giới hiện nay, có thể nói Mạnh Hạo là tu sĩ đầu tiên bước vào Ngưng Khí tầng mười hai, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì tất sẽ khiến toàn bộ Tu Chân Giới náo động.

Giờ phút này, cả Kháo Sơn Lão Tổ cũng bị chấn động, lão ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo từ Ngưng Khí tầng chín bước vào Ngưng Khí tầng mười hai, giờ phút này đã không thể thốt được lời nào.

- Truyền thuyết xa xưa nói rằng Ngưng Khí đại viên mãn là tầng thứ mười ba, dẫu có ở thời viễn cổ thì cũng ít có ai đạt tới tầng này. Nghe nói Ngưng Khí tầng mười ba có liên quan tới tạo hóa, có thể thay đổi tư chất của tu sĩ! Tuy thay đổi không nhiều, nhưng tư chất do thiên địa sinh ra, cho dù có thay đổi rất nhỏ thôi thì đó cũng là nghịch thiên rồi!

Kháo Sơn Lão Tổ thì thào.

- Không nhớ được là bao nhiêu năm về trước, lão bất tử Phong Yêu Tông kia khen ta có số mệnh vượng Nhưng so với tiểu tử này, hắn mới là kẻ có số mệnh vượng, phải nói là số mệnh quá vượng! Bố khỉ, sao ta lại chọc phải cái thứ này chứ!

Ngay lúc Kháo Sơn Lão Tổ ở đó lẩm bẩm một mình, Mạnh Hạo lại mở mắt ra, trong đôi mắt ánh lên vẻ thâm thúy. Đầu óc hắn đau đớn, nhưng trong cơn đau đớn này, Mạnh Hạo lại cảm thấy tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Dường như thế giới trong mắt hắn đã khác đi, nhưng rốt cuộc là khác ở chỗ nào, Mạnh Hạo không hình dung được. Hắn chỉ cảm thấy toàn bộ trời đất này dường như có thêm sắc thái mà trước kia hắn không nhìn ra.

Cùng lúc đó, lực hút khổng lồ trong cơ thể hắn dần dần xuất hiện dấu hiệu tiêu tan, dường như lượng linh khí mà cơ thể Mạnh Hạo có thể tiếp nhận đã tới giới hạn, cho nên thân thể tự động ngừng hấp thu.

Linh khí đến từ bảy chiếc đèn dầu kia cũng từ ba thành trở về hai thành, rồi chỉ còn lại một thành.

Mạnh Hạo nhăn mày lại, hắn cảm thấy rất rõ là tu vi dường như còn chưa đạt tới đỉnh cao của Ngưng Khí, dường như còn một tầng nào đó tồn tại, phá tầng này rồi mới là Ngưng Khí đại viên mãn.

Cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, nhưng lúc này lực hút trong cơ thể đã sắp tan đi, dường như tầng xa lạ này sẽ vĩnh viễn tồn tại, không thể đột phá được.

- Ha ha, ta nói rồi mà, ngay cả thời viễn cổ cũng rất ít kẻ đạt tới Ngưng Khí tầng mười ba này, thậm chí nghe đồn Ngưng Khí cảnh vốn chẳng có tầng này, Ngưng Khí tầng mười hai đã là cực hạn rồi. Mạnh Hạo, đừng có thử nữa, mau lùi ra sau, đừng làm chậm trễ đại kế của Lão Tổ. Chờ ta ra rồi xem ra xử lý ngươi thế nào, cái tên nhóc khốn kiếp nhà ngươi đúng là đáng đánh đòn mà!

Kháo Sơn Lão Tổ lập tức tinh thần phấn chấn, cười to nói. Lão thầm nghĩ rằng Mạnh Hạo tuy hút đi một phần, nhưng thực tế cũng không nhiều lắm, còn có thể miễn cưỡng giúp mình triển khai kế hoạch. Vả lại chỉ cần không đạt tới tầng mười ba là không đạt được tư cách có được Cổ Ngọc Phong Yêu.

- Xem ra số mệnh của tiểu tử này cũng chỉ tốt hơn một chút mà thôi. Kháo Sơn Lão Tổ lại càng thêm đắc ý. Nhưng đúng lúc này, Mạnh Hạo ánh mắt lóe lên tinh quang, hắn vốn là kẻ có tính cách cố chấp, giờ phút này đã đến Ngưng Khí tầng mười hai, đã thấy được cái tầng kia, hắn sẽ nghĩ đủ mọi cách để khiến mình đột phá.

- Lực hút trong cơ thể giảm đi Làm sao để có thể khiến nó tăng lên Vô vàn suy nghĩ hiện lên trong đầu Mạnh Hạo, bỗng nhiên đôi mắt hắn sáng ngời, giơ tay vỗ vào túi trữ vật, lập tức hai thanh kiếm gỗ vù vù bay ra.

Nhìn kiếm gỗ, Mạnh Hạo cắn răng hạ quyết tâm, ngay tức khắc một thanh kiếm gỗ lại lao thẳng tới Mạnh Hạo. Trong cái nhìn đầy sửng sốt của Kháo Sơn Lão Tổ, thanh kiếm gỗ kia chém lên người Mạnh Hạo, liên tục vạch ra hơn mười vết thương, mà lại không có ngừng lại mà còn tiếp tục chém.

Mạnh Hạo cắn răng chịu đựng, máu tươi chảy ra từ những vết thương, nhưng đôi mắt hắn đầy quyết tâm. Từng vết máu xuất hiện, máu tươi tràn ra, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được linh lực trong cơ thể không ngừng tản đi theo miệng vết thương.

Hắn đúng là muốn như vậy!

Linh lực tiêu tan dần đi, lực hút dường như sắp biến mất trong cơ thể Mạnh Hạo này hơi dừng lại, rồi dần mạnh lên. Thấy vậy, Mạnh Hạo lại điều khiển thanh kiếm gỗ còn lại, cho hai thanh kiếm gỗ vờn quanh người, không ngừng chém ra những vết thương mới. Trong chốc lát, trên người hắn đã xuất hiện gần trăm vết thương.

Thương thế như vậy khiến rất nhiều linh lực trong cơ thể Mạnh Hạo tràn ra, nhưng đồng thời cũng khiến cho lực hút kia lại càng mạnh thêm.

Kháo Sơn Lão Tổ trợn mắt há hốc mồm, lão nào ngờ Mạnh Hạo lại có biện pháp này. Lúc này cho dù là lão, nhìn những vết thương chi chít và máu tươi ướt đẫm người Mạnh Hạo, lại nhìn vẻ kiên quyết trong ánh mắt Mạnh Hạo, lão cũng cảm nhận được rất rõ cái ác trong tính cách của Mạnh Hạo, có thể ác với mình thì mới có thể ác với kẻ khác.

Miệng vết thương càng ngày càng nhiều, lực hút trong cơ thể Mạnh Hạo ầm vang, khiến cho linh khí từ bảy chiếc đèn dầu kia từ một thành lại trở thành ba thành, thậm chí dường như đạt tới bốn thành. Nhưng cơ thể Mạnh Hạo tuy không ngừng có linh khí rót vào, lại mãi chẳng thể đột phá được tầng xa lạ kia.

Một lát sau, Mạnh Hạo chợt nở nụ cười, một nụ cười lạnh lẽo như băng. Hắn giơ tay lên, một thanh kiếm gỗ rít gào bay tới, đâm qua ngực Mạnh Hạo. Kiếm gỗ này lóe lên hàn quang, trực tiếp xuyên qua ngực Mạnh Hạo, làm phun ra vô số máu tươi. Khóe miệng Mạnh Hạo cũng tràn ra máu, linh lực trong cơ thể lập tức tiêu tan gấp mấy lần, khiến lực hút cũng tăng lên mấy lần.

Làm cho linh khí từ bảy chiếc đèn kia cũng tăng lên tới năm thành tràn tới phía Mạnh Hạo.

Ầm, nương theo linh khí mênh mông này, Mạnh Hạo trùng kích vào tầng kia. Màng ngăn chấn động, khóe miệng Mạnh Hạo trào máu tươi, kiếm gỗ lại lần nữa đâm xuyên người hắn, linh khí tới từ bảy chiếc đèn dầu lại tăng vọt, lúc này đây đã đạt tới bảy thành!

Mạnh Hạo tiếp tục trùng kích Ngưng Khí tầng mười ba lần thứ hai!

Thời gian dần trôi, miệng vết thương ngày càng nhiều, theo sự ác mà Mạnh Hạo đối xử với bản thân, dần dần cơ thể hắn run rẩy, tầm mắt mơ hồ, nhưng đã có chín thành linh khí từ bảy chiếc đèn tràn tới chỗ hắn, khiến cho thân thể Mạnh Hạo như chìm đắm trong linh khí vô cùng nồng đậm.

- Không muốn sống mà Thấy như vậy, Kháo Sơn Lão Tổ hô hấp dồn dập, trong lúc ngẩn người ra thì cũng rung động với sự chấp nhất của Mạnh Hạo.

- Ta muốn mạnh lên, không vì nguyên nhân nào khác, chỉ là muốn mạnh mẽ lên mà thôi! Mạnh Hạo nay ý thức đã mơ hồ, nhưng ý nghĩ chấp nhất trong đầu khiến hắn dù đã thành cái dạng này nhưng vẫn không hề có ý định dừng lại. Như lúc này hắn thì thào, hắn, muốn trở nên mạnh hơn!

Mạnh Hạo nhất định phải đột phá được Ngưng Khí tầng mười ba!

- Đây là đạo của hắn Kháo Sơn Lão Tổ hít sâu một hơi, lão đột nhiên hiểu ra.

Rầm!!

Hai thanh kiếm gỗ của Mạnh Hạo đồng thời đâm xuyên qua thân thể hắn, khiến máu tươi văng tung tóe, lúc này ngọn lửa sinh mệnh của Mạnh Hạo cũng yếu ớt đi rất nhiều, nhưng theo đó lực hút trong cơ thể hắn đã đạt tới mức độ trước nay chưa từng có, dường như ngay cả trời đất trước mặt này đều sẽ bị hắn hút đi, dường như mặc kệ mọi trở ngại, mặc kệ mọi nguy nan, tất cả đều không thể ngăn được con đường cường giả của cuộc đời hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Thiên Cơ bản tôn.

Lực hút này dường như lây nhiễm sang thần trí mà giờ phút này sắp lâm vào hôn mê của Mạnh Hạo, hào hùng trước nay chưa từng có, đã trở thành cực hạn.

- Đây mới là cướp đoạt tạo hóa của trời đất! Kháo Sơn Lão Tổ nhìn Mạnh Hạo, thì thào.

Đúng như lời Kháo Sơn Lão Tổ nói, lúc này ý nghĩ muốn trở nên mạnh mẽ và tu vi của Mạnh Hạo như hòa hợp, thể hiện ra sự khăng khăng cố chấp thuộc về Ngưng Khí tầng mười ba, có thể đoạt tạo hóa thiên địa, nghịch thiên cải mệnh kia.

Tiếng nổ vang vọng, toàn bộ linh khí từ bảy ngọn đèn đầu lúc này đều rót vào Mạnh Hạo, tất cả đều tràn vào trong thân thể hắn, trở thành lực trùng kích để Mạnh Hạo đột phá màng ngăn của tầng kia.

Đây là sáu tu sĩ Kết Đan và một tu sĩ Nguyên Anh dốc toàn lực xuất chiêu, nhưng linh khí của bọn họ chỉ là một bộ phận chứ không phải trọng điểm để đột phá tầng mười ba. Trọng điểm chính là ý niệm muốn trở nên mạnh mẽ của Mạnh Hạo, ý niệm này cùng loại ý niệm bị thiên địa bài xích của Ngưng Khí tầng mười ba ăn khớp, dường như bị thiên địa viễn cổ đã tiêu tan kia tán thành, thế mới khiến Mạnh Hạo lên được Ngưng Khí tầng mười ba!

Trong tiếng nổ vang, tấm màng ngăn cách với tầng mười ba trực tiếp vỡ vụn. Trong khoảnh khắc ấy, Mạnh Hạo đắm chìm trong lượng linh khí vô cùng vô tận. Tu vi của hắn đột nhiên tăng lên, từ Ngưng Khí tầng mười hai trực tiếp bước vào Ngưng Khí tầng mười ba, trở thành người đầu tiên đạt tới Ngưng Khí đại viên mãn sau thời viễn cổ!

Trong chớp mắt khi hắn trở thành tu sĩ Ngưng Khí đại viên mãn, tư chất vô hình có thể khiến người ta tu hành trong cơ thể Mạnh Hạo cũng thay đổi, sự thay đổi này diễn ra lặng lẽ, ngay cả Mạnh Hạo cũng chỉ có thể mơ hồ phát hiện ra. Nhưng nếu lúc này có người ngoài ở đây mà tra xét tư chất của Mạnh Hạo, nhất định sẽ phát hiện hắn đã không còn là kẻ tầm thường như năm đó nữa, tuy không đạt tới mức thiên kiêu, nhưng cũng tăng lên được một mảng lớn!

Từ xưa đến nay, sau thời viễn cổ, chưa có ai có thể thay đổi được tư chất một con người, cho dù thiên tài địa bảo cũng không làm được điều đó, đây chính là sửa thiên ý hoán mệnh. Nhưng hôm nay trên người Mạnh Hạo lại xuất hiện sự thay đổi!

Hắn là kẻ đầu tiên chân chính đạt tới Ngưng Khí đại viên mãn sau thời viễn cổ, cũng là người đầu tiên thay đổi được tư chất của mình! Đây mới chỉ là khởi đầu cho con đường cường giả!

Tư chất thay đổi, đạt tới Ngưng Khí đại viên mãn khiến toàn bộ vết thương trên người Mạnh Hạo lập tức bình phục, cả người tắm trong linh khí như vừa được sinh ra.

Cũng có thể nói, với Mạnh Hạo thì đây chính là một cuộc đời mới.

Một nén nhang sau, Mạnh Hạo mở mắt ra, ngay lúc hắn nhắm mắt mở mắt, linh khí xung quanh hắn lại một lần nữa tràn xuống lòng đất. Hắn đã đạt tới Ngưng Khí đại viên mãn, cơ thể không còn xuất hiện lực hút nữa.

Kháo Sơn Lão Tổ tận mắt thấy quá trình lột xác của Mạnh Hạo, lúc này đã hoàn toàn choáng váng.

Nhưng điều khiến lão khiếp sợ hơn là Mạnh Hạo vừa mở mắt ra cái đã giơ tay phải lên thò vào trong bảy chiếc đèn dầu, cầm lấy chiếc đèn đầu có nguyên anh của Thiên Cơ Lão Nhân, rồi nhanh chóng lùi ra sau, hóa

thành một cây cầu vồng lao thẳng tới cửa ra của lốc xoáy ở giữa không trung.

- Ngươi ngươi ngươi ngươi không sợ bị chết cháy sao! Kháo Sơn Lão Tổ ngẩn ra, rồi lập tức mắng ầm lên, trơ mắt nhìn Mạnh Hạo nhanh chóng bước vào lốc xoáy, biến mất.

- A cái thằng oắt thối tha này, vô liêm sỉ, quá vô liêm sỉ! Phong Yêu Tông các ngươi rặt một lũ khốn, rặt một lũ vô liêm sỉ!! Kháo Sơn Lão Tổ phẫn nộ, đi tới đi lui trong lòng đất, không ngừng rít gào.

Mà giờ phút này, Mạnh Hạo bước vào lốc xoáy, lúc bước ra ngoài khiến cho động phủ không còn bị phong kín nữa, mà là để lộ ra một kẽ hở nhanh chóng khép lại, tràn ra khí tức tử vong.

Trong lãnh thổ Nam Vực, bên ngoài biên giới Triệu quốc, có một quốc gia khác tồn tại ở khu vực mà dãy núi liên miên, quốc gia này có tên là Thiên Cơ, giáp ranh với Triệu quốc, không có gì quá khác biệt, nhưng dân phong lại bưu hãn hơn không ít.

Dù sao Triệu quốc thần phục Đông Thổ, mà người của Thiên Cơ quốc lại không bái Đại Đường, chỉ bái thiên cơ. Điều này cũng khiến cho tất cả các tông môn trong Thiên Cơ quốc này đều là chi nhánh của Thiên Cơ Tông.

Nay ở phía đông của Thiên Cơ quốc, có ba mạch núi như ba con rồng uốn lượn, núi non gấp khúc, đầu rồng quấn tới một ngọn núi cao. Núi này là ngọn núi cao nhất Thiên Cơ quốc, mây mù vần vũ, đỉnh núi có một chiếc chuông, cứ mỗi năm được gõ vang một lần, một lần vang vọng tới ba ngày.

Dưới chuông là lầu các san sát, điêu lan ngọc thế, nơi này chính là tông môn mạnh nhất Thiên Cơ quốc, Thiên Cơ Tông!

Trên sơn môn Thiên Cơ Tông, một tu sĩ mặc thanh sam đang khoanh chân ngồi. Tu sĩ này trông già nua, tiên phong đạo cốt. Trong trí nhớ của đệ tử Thiên Cơ Tông, dường như rất lâu rồi, tu sĩ này đã khoanh chân ngồi dưới chuông, dẫu cho gió táp mưa sa, dẫu cho năm tháng vùn vụt trôi đi, lão cũng như một người đá vĩnh viễn ngồi ở nơi đây, vĩnh viễn bất động.

Trong đám đệ tử gần như không ai biết được người này là ai, nhưng có thể ngồi dưới Thiên Cơ Chung, hiển nhiên người này là trưởng bối tông môn. Chỉ có những tên cường giả của Thiên Cơ Tông, khi nhìn thấy lão giả áo xanh này, thì mới cung kính vô cùng.

Lúc này trong Thiên Cơ Tông vang lên những tiếng niệm kinh văn của đám đệ tử, những tiếng này nối liền nhau, dường như hóa thành một loại sức mạnh vô hình vờn quanh bốn phía, rồi dần ngưng tụ trên đỉnh núi, dường như nơi đây có một lốc xoáy mà không thể nhìn tới, có thể cắn nuốt lấy những tiếng niệm kinh kia.

Chỉ có người có tu vi nhất định mới có thể nhìn thấy, những tiếng niệm kinh của đám đệ tử Thiên Cơ Tông cuối cùng bị Thiên Cơ Chung hấp thụ, thậm chí không chỉ hấp thu tiếng niệm kinh của tu sĩ, mà là của tất cả chúng sinh Thiên Cơ quốc.

Lúc này đây, lão già mặc thanh sam vẫn luôn khoanh chân ngồi dưới Thiên Cơ Chung, dường như vĩnh viễn cũng không động đậy đột nhiên run rẩy, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi. Trong khoảnh khắc khi lão ta hộc máu, chiếc Thiên Cơ Chung kia tự vang, tiếng coong coong ngân nga truyền khắp Thiên Cơ Tông, truyền khắp Thiên Cơ quốc.

Phần đông đám đệ tử Thiên Cơ Tông chấn động tâm thần, mà đám cường giả thế hệ trước bừng tỉnh lại từ trong đả tọa, đồng loạt hóa thành cầu vồng bay vọt tới chỗ Thiên Cơ Chung.

Bọn họ đến nơi thì thấy lão già mặc thanh sam đang khoanh chân ngồi

đó đang từ từ mở mắt ra.

- Bái kiến Lão Tổ!

- Lão Tổ an khang! Tiếng hô tiếng chúc vang vọng bốn phía, hơn mười tu sĩ đồng loạt chắp tay cúi đầu.

Lão già thanh sam mở mắt, như có tia chớp vụt lóe bên trong, khiến đồng tử mắt trái của lão như ánh mặt trời gay gắt, phát ra tia sáng mãnh liệt, nhưng mắt phải lại âm trầm, đồng tử như trăng rằm. Hai mắt hoàn toàn khác nhau khiến người nào lần đầu tiên gặp lão già này đều sẽ khó có thể quên được.

Nhất là khi đôi mắt lão mở ra, mi tâm của lão xuất hiện một cái khe dường như trong đó cũng có một con mắt, chỉ là người ngoài nhìn không rõ, chỉ có thể thấy huyết quang dày đặc, phong vân biến sắc, cuồng phong gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Thiên Cơ bản tôn(2).

- Kháo Sơn Lão Tổ, ngươi hủy phân thân của lão phu, lại từ chối ý tốt của lão phu chuyện này ta sẽ không để yên cho ngươi! Lão phu rất tò mò, ngươi rốt cuộc là dựa vào cái gì, chỉ là Trảm Linh mà dám từ chối lờ mời của Lê Tiên! Lão già sắc mặt âm trầm, giơ tay phải lên vỗ xuống mặt đất, lập tức đỉnh núi này ầm ầm rung chuyển, sóng gợn lan tỏa ra bốn phía. Đám tu sĩ hoảng sợ vội lùi ra sau.

Cùng lúc đó, theo sự rung chuyển của ngọn núi, chiếc Thiên Cơ Chung trên đỉnh núi đang tự gõ vang thì dừng lại. Xung quanh chiếc Thiên Cơ Chung này có vô số ký hiệu, chúng nhảy múa xoay tròn, phát ra ánh sáng xanh lục, ánh sáng kia chói mắt, truyền khắp Thiên Cơ quốc.

- Yêu thiên hàng chí, chuyện này năm đó sư tổ không thể tính sai, đại kiếp nạn thiên địa này sẽ là lúc cho Thiên Cơ mạch ta quật khởi! Lão phu phải đi lấy lại phân thân Nguyên Anh, để xem tên Kháo Sơn này rốt cuộc dựa vào gì mà kiêu ngạo như vậy! Lão già áo xanh này chính là Thiên Cơ Lão Nhân, phân thân của lão bị Kháo Sơn Lão Tổ cắn nuốt, mà kẻ ở nơi đây chính là bản tôn. Lúc nói, lão đứng lên, cất bước đi lên bầu trời, giơ tay nâng cả Thiên Cơ Chung khổng lồ kia lên, hóa thành một cây cầu vồng to lớn mang theo sát khí bay thẳng tới Triệu quốc.

Lúc này trong lãnh thổ Triệu quốc, trong từ đường mà Phong Hàn Tông xây dựng có tiếng ầm ầm truyền ra. Đệ tử canh giữ từ đường sắc mặt đại biến, đẩy cửa từ đường ra thì thấy được một cảnh tượng khiến gã rùng mình, sắc mặt hoảng sợ tới cực điểm, thậm chí kinh hoàng.

Trong từ đường có bày mệnh giản của tu sĩ tông môn, mà mệnh giản tượng trưng cho Chưởng giáo và Thái Thượng trưởng lão Kết Đan lại

nứt ra, vỡ tung!

Điều này có nghĩa là Chưởng giáo và các vị Thái Thượng trưởng lão đều đã bỏ mình!

Ngoài ra ngọc giản của trưởng lão Trúc Cơ cũng lập tức vỡ vụn, cảnh này xảy ra khiến đệ tử Phong Hàn Tông canh giữ từ đường kia run lẩy bẩy, không dám tin tưởng.

Cũng may Chưởng giáo Kết Đan của Phong Hàn Tông khi dẫn người đi thì có để lại một vị trưởng lão Trúc Cơ canh giữ tông môn, khi trưởng lão Trúc Cơ này biết tin, sắc mặt ông ta tái xám, lập tức hạ lệnh nghiêm cấm truyền việc này ra ngoài. Ông ta hiểu rõ là đối với một tông môn, khi Kết Đan tử vong sẽ là một trận đại kiếp nạn, thể hiện rằng tông môn sẽ suy sụp. Trúc Cơ toàn bộ bị diệt lại khiến cho tốc độ suy sụp đó diễn ra nhanh hơn, đại kiếp nạn đến cũng nhanh hơn.

- Rốt cuộc nơi Kháo Sơn Lão Tổ bế quan đã xảy ra chuyện gì! Vị trưởng lão Trúc Cơ của Phong Hàn Tông này lập tức phái ra nhiều đệ tử Ngưng Khí tới Kháo Sơn Tông.

Ngay sau đó ông ta cố đè nén sự run sợ trong lòng xuống, cắn răng thổi lên chiếc kèn lệnh đã mấy trăm năm qua chưa sử dụng tới.

Kèn lệnh kia có tên là Đạo Giác!

Thổi đạo giác này là có thể đánh thức đạo uẩn của tông môn!

Bất kỳ một gia tộc và tông môn nào đều truyền thừa lại đạo uẩn. Đối với ba đại tông môn mà nói, đạo uẩn của bọn họ là do Lão Tổ từng trùng kích Nguyên Anh thất bại, nhưng đưa giả anh vào trạng thái ngủ say để trì hoãn tử vong. Cũng chỉ có bọn họ mới có thể trấn áp nỗi khủng hoảng của tràng kiếp nạn lần này.

Trong Phong Hàn Tông, tiếng kèn lệnh vang lên, ở sau núi của tông môn, trong một động phủ tuyệt mật có một lão già toàn thân nhăn nheo đang ngồi đó. Lão già này như là đã chết, thân thể khô rũ như hài cốt, nhưng ngay khi tiếng kèn kia truyền ra, mi mắt lão ta giật giật.

Cùng lúc đó, một linh thức khổng lồ lập tức bùng lên, trong chớp mắt liền bao phủ khắp Phong Hàn Tông, thậm chí còn chui vào trong cơ thể vị tu sĩ Trúc Cơ đã thổi kèn lệnh kia. Tu sĩ Trúc Cơ này toàn thân run rẩy, sắc mặt đầy vẻ đau đớn. Ông ta rõ ràng cảm nhận được linh thức giống như ý niệm khổng lồ này dường như sắp giết chết mình, đang lật giở ký ức của mình lên để xem.

Hồi lâu, linh thức kia mới rời đi, tu sĩ Trúc Cơ cả người ngã lăn xuống đất, thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch. Ông ta hiểu rằng nếu mình không phải là tu sĩ Trúc Cơ, mà vừa rồi bị lục soát ký ức như vậy thì chắc chắn là đã chết rồi.

- Hãy cầm lấy hàn ngọc của lão phu, lập tức phong ấn sơn mạch nơi Kháo Sơn Tông ở, không cho phép bất cứ kẻ nào đi ra. Lão phu cần mấy canh giờ nữa mới hoàn toàn thức tỉnh, bọn ngươi đi trước tìm kiếm tất cả các dấu vết đi. Giọng nói tang thương vang khắp Phong Hàn Tông, tu sĩ Trúc Cơ kia vội đứng dậy, ôm quyền cúi đầu một cái thật sâu.

Một miếng băng ngọc màu lam chớp mắt bay ra từ sau núi Phong Hàn Tông, rơi thẳng vào trong tay tu sĩ này.

Cảnh tượng tương tượng như vậy cũng xảy ra ở Khúc Thủy Tông, Phương Dạ Tông, bọn họ đều phát hiện ra mệnh giản của Chưởng giáo và trưởng lão vỡ vụn, hoảng sợ gọi ra đạo uẩn của tông môn!

Giờ khắc này, Tu Chân Giới của Triệu quốc dấy lên phong ba.

Ở nơi bế quan của Kháo Sơn Lão Tổ, Kháo Sơn Lão Tổ lửa giận ngút trời, lúc này đang ở trong mật thất mắng chửi liên tục, đầy phẫn nộ mà

cũng đau lòng. Với Mạnh Hạo thì lão thậm chí còn có chút bó tay, dù sao đối phương cũng là đệ tử duy nhất của Kháo Sơn Tông mình

- Thằng oắt này cũng quá ác độc cơ! Ta là Lão Tổ của nó à nha, đầu tiên là cướp đi quá nửa tài bảo của ta, lại lấy mất Cổ Ngọc Phong Yêu, rồi còn chiếm linh khí của ta, đã thế cuối cùng còn vô liêm sỉ cướp một chiếc yêu đăng của ta nữa!! Kháo Sơn Lão Tổ thở hồng hộc, nhất là nghĩ tới cổ ngọc và yêu đăng kia thì lập tức mặt ủ mày chau.

- Cho dù Lão Tổ ta quả thực không giải độc cho nó thì cũng không thể như vậy mà! Làm người phải biết lý lẽ, năm đó khi cướp đồ của kẻ khác, Lão Tổ ta cũng nói lý trước. Nhưng nó lại thật sự trở thành Ngưng Khí tầng mười ba. Năm đó mấy lão bất tử kia từng nói không phải Ngưng Khí tầng mười ba thì không thể có được Cổ Ngọc Phong Yêu Ta còn tưởng là cố gia vẻ huyền bí, còn thầm cao hứng một phen, nhưng nhưng nó lại đạt tới chứ!!

- Nhưng mà hiển nhiên ta lại bị đám già mà khốn nạn kia tính kế rồi! Nếu không ai đạt được Cổ Ngọc Phong Yêu thì ta có dựa theo kế hoạch cũng không thể phá vỡ phong ấn. Nhưng nay tiểu tử kia vừa lấy Cổ Ngọc Phong Yêu đi, ta liền cảm giác được rất rõ là phong ấn kia đã lỏng ra rất nhiều!

- Tuy mất đi một chiếc yêu đăng là giảm đi mấy thành mở được phong ấn, nhưng phong ấn này nhiều năm qua đã bất ổn, nay lại có dấu hiệu buông lỏng Bà nó chớ, tu sĩ Phong Yêu Tông sao tên nào cũng giảo hoạt như nhau vậy. Đám lão bất tử năm đó cũng vậy, mà giờ tên oắt thối tha này cũng thế

Kháo Sơn Lão Tổ nghiến răng nghiến lợi, nhưng nói thì nói vậy, nghĩ tới cái dáng vẻ khi Mạnh Hạo nhại lại lời mình, lại còn vẻ chấp nhất khi đã trở thành Ngưng Khí tầng mười ba, Kháo Sơn Lão Tổ cũng không khỏi cảm thán.

- Mà quả thật thằng nhóc này rất hợp mắt ta, năm đó Lão Tổ đây chính là kẻ không chịu thua thiệt, ngươi lừa ta, ta sẽ lừa lại ngươi. Mấy lão bất tử Phong Yêu Tông năm đó nói chuyện không đáng tin, cho rằng đi rồi thì ta chẳng làm gì được mấy lão, nhưng Lão Tổ ta há lại không có cách, trực tiếp đổi tên Phong Yêu Tông thành Kháo Sơn Tông, không hố được các ngươi thì ta bẫy đám hậu nhân truyền thừa của các ngươi Mẹ kiếp, nếu biết Mạnh Hạo này sẽ trở thành tu sĩ Ngưng Khí tầng mười ba, có được tư cách lấy được Cổ Ngọc Phong Yêu, Lão Tổ ta chắc chắn sẽ giải độc cho nó rồi đuổi luôn nó đi, không cho nó cái cơ hội bước vào tầng mười ba. Nhưng nếu nó không có cơ hội đó, chẳng phải Lão Tổ ta cũng không mở được phong ấn ư? Kháo Sơn Lão Tổ thật sự bất đắc dĩ vô cùng, lúc này cũng rất đau lòng, mà cũng cảm khái, phức tạp mà trở nên rối rắm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Cổ Ất Đinh Tam Vũ!.

Kháo Sơn Lão Tổ có tính cách cực kỳ cổ quái, rất khó mà ở chung. Về điểm này thì Mạnh Hạo không biết, thậm chí lúc Kháo Sơn Tông chưa giải tán thì cũng không ai biết được chuyện này. Chỉ có người cùng thế hệ với Kháo Sơn Lão Tổ mới biết được, mà phần lớn khi nhắc tới Kháo Sơn Lão Tổ thì đều hận vô cùng.

Nhưng càng là người có tính cách cổ quái thì lại càng không lấy lẽ thường để phân tích. Ví dụ như Mạnh Hạo hôm nay lấy đi bao nhiêu tài bảo của lão, chiếm đi linh khí của lão, lại cướp cả yêu đăng, lão rõ ràng đã tức giận tới phát cuồng, mà lòng lại càng thưởng thức. Chuyện như vậy người bình thường khó có thể lý giải, cũng khó có thể làm được.

Có thể nói, nếu Mạnh Hạo cứ lặng lẽ bỏ đi, như vậy chỉ vài năm nữa là Kháo Sơn Lão Tổ sẽ quên đi sạch, nhưng Mạnh Hạo làm vậy đã để lại cho Kháo Sơn Lão Tổ một ấn tượng cực kỳ mãnh liệt, đó là phức tạp và rối rắm mà mãi sẽ chẳng quên đi nổi.

Bên ngoài Kháo Sơn Tông ở Triệu quốc, lúc này bầu trời tuy không yên bình, nhưng đằng xa đã có mây đen cuồn cuộn, dường như mưa gió sắp đến. Mạnh Hạo bình tĩnh khoanh chân ngồi trên bảo phiến, nương lực hoạt hành nhanh chóng bay đi.

Tu vi của hắn đã tự động trở thành Ngưng Khí tầng chín, không đến lúc cần sẽ không hiển lộ ra tu vi Ngưng Khí đại viên mãn. Tuy lần này Mạnh Hạo thu hoạch được rất nhiều, nhưng không vì đạt tới Ngưng Khí đại viên mãn mà độc trên người hắn tiêu tan, nó như mắc nghẹn ở cổ họng,

khiến Mạnh Hạo trầm tư không ngừng nghĩ cách giải độc.

- Có bốn loại độc thì ta đã giải được một, còn ba loại kia ngoài độc đan ba màu ra thì đều rất dễ giải Nay phải dùng tốc độ nhanh nhất tìm giải độc đan mới được. Mạnh Hạo trầm ngâm, về phần Kháo Sơn Lão Tổ, sau khi trải qua mấy chuyện kia, Mạnh Hạo cũng đã hả giận, không còn hận nữa.

Lúc này hắn lướt đi trên bầu trời, không lâu sau thì tiếng sấm chớp đì đùng, mưa lớn như hạt đậu rào rào trút xuống, đảo mắt cái đã bao phủ tất cả. Mưa như trút nước, khiến cho đất trời đều trở nên mông lung.

Mặc dù mưa trút xuống nhưng cái nóng bức vẫn còn tồn tại, làm cho người ta như không thể thở nổi. Chỉ có trong màn mưa kia mới cảm giác được cái mát mẻ nếu không cẩn thận thì khó mà phát hiện được.

Mưa rất to, Mạnh Hạo không tiếp tục lướt đi nữa mà dừng lại ở trên đỉnh núi của một ngọn núi hoang, vọng mắt về nơi xa xăm. Xung quanh hắn, mưa bị ngăn cách, khiến cho hắn đứng đó mà như đứng trong một trời đất khác, như tồn tại một màng ngăn cách với thế giới này.

Mạnh Hạo nhìn đất trời đằng xa, nghĩ tới những gì mình trải qua mấy năm nay, nghĩ tới mình nay đã Ngưng Khí đại viên mãn, tựa như một giấc mộng. Lúc lâu sau, hắn khẽ thở dài một hơi.

- Không biết giờ Hứa sư tỷ thế nào rồi Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong đầu xuất hiện hình ảnh Hứa sư tỷ, theo nơi nhìn thấy, nếu nghiên cứu phương hướng thì đó là trung tâm Nam Vực.

Hắn giơ tay phải lên, một chiếc ngọc giản xuất hiện trong tay. Ngọc giản này có khắc núi sông, nhưng có vài vết nứt như sắp vỡ vụn đến nơi rồi.

Vật này khi Mạnh Hạo ở chỗ Kháo Sơn Lão Tổ, lúc lấy được núi linh thạch kia thì có được thứ được Kháo Sơn Lão Tổ gọi là Như Ý Ấn này.

Lúc này Mạnh Hạo cầm trong tay, cẩn thận nhìn mấy lần, cũng rót linh lực vào trong, nhưng nó lại chẳng có chút phản ứng nào.

Mạnh Hạo ngẫm nghĩ một chút, cất Như Ý Ấn đi, lấy ra một chiếc cờ nhỏ to bằng lòng bàn tay, cầm trong tay thì trên cờ nhỏ này có điện quang hình cung nhoáng lên. Mạnh Hạo nhìn chằm chằm nó, suy nghĩ một chút, mở miệng phun ra một luồng khí tu vi, nhất thời khí này liền tan vào trong cờ.

- Vật này không có dấu ấn của Kháo Sơn Lão Tổ, ta có thể sử dụng, nhưng cần phải luyện hóa một phen mới có thể phát huy toàn bộ uy lực được Mạnh Hạo suy tính, rồi lại phun ra một luồng khí tức tu vi nữa, thế mới thu chiếc cờ kia lại.

Hắn lại cẩn thận lấy ra chiếc đèn còn đang cháy kia, trong ngọn đèn, Thiên Cơ Lão Nhân khoanh chân nhắm mắt, Nguyên Anh bị đốt cháy, lúc Mạnh Hạo lấy ra thì tản ra linh khí vô cùng nồng đậm.

Nhìn chằm chằm ngọn lửa này, Mạnh Hạo dù không cảm nhận được nhiệt độ của lửa, nhưng biết ngọn lửa này cực cường hãn, dù sao cũng là lấy Nguyên Anh làm dầu, lấy sinh mệnh làm lửa.

- Vật này dùng rất tốt, là bảo vật bảo mệnh cho ta! Mạnh Hạo tim đập thình thịch, lại cẩn thận cất ngọn đèn này vào trong túi Càn Khôn.

Sau đó hắn lấy ra một chiếc cổ ngọc, ngọc này mang theo vẻ tang thương như đã tồn tại trên thế gian này đã lâu.

- Phong Yêu Tông Mạnh Hạo cúi đầu nhìn cổ ngọc, rót linh lực vào, trong não hiện lên ba chữ kia, cũng có một mảng khẩu quyết xuất hiện, chỉ là nhìn không rõ, trông rất mơ hồ, duy chỉ có dòng thứ nhất là đọc được.

Thậm chí rót thêm linh lực vào, nhưng ngay lập tức đầu óc ầm vang,

không khỏi lùi sau vài bước, sắc mặt biến đổi. Hắn hít sâu một hơi, không dám tiếp tục, biết rằng dù mình có là Ngưng Khí đại viên mãn thì cũng chưa đủ, thậm chí nếu không phải là Ngưng Khí đại viên mãn thì cùng lắm chỉ nhìn được ba chữ Phong Yêu Tông, căn bản không thể nào đọc nổi những văn tự phía dưới, giờ phút này lại nhìn được dòng đầu tiên.

- Cổ đạo, chấp phong thiên chi niệm, sơn hà thương sinh đại thiện, cửu sơn hải nhu đạo kiếp lai, ngô mệnh vô lượng tại!

Mạnh Hạo toàn thân chấn động, lúc tỉnh táo lại thì nước mưa đã rơi xuống người hắn, giây lát liền khiến Mạnh Hạo ướt nhẹp.

Ánh mắt hắn đầy tinh quang, cúi đầu nhìn ngọc giản, im lặng không nói gì, trong óc hiện lên hình ảnh Kháo Sơn Lão Tổ thi triển yêu thuật, hiện lên yêu pháp khi Thượng Quan Tu thi triển dẫn dắt khí tức Đại Thanh Sơn.

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo yên lặng cảm thụ một lát, vẫn không tài nào lý giải được, trong lúc trầm ngâm hắn khoanh chân ngồi xuống, lại một lần nữa rót linh lực vào trong ngọc giản, yên lặng cảm nhận câu nói tang thương kia.

Một nén nhang sau, mưa đến nhanh, tạnh cũng nhanh. Mạnh Hạo mê mang mở mắt ra, hắn từ bé đã thông minh, tuy không có tài khoa cử, nhưng lúc vào Kháo Sơn Tông rồi học thuật pháp rất nhanh, không cần nhiều thời gian để thuần thục. Mà nay là lần đầu tiên hắn gặp được loại khẩu quyết dường như khiến người ta không cách nào tu hành được.

Dường như khẩu quyết này là một đoạn minh ngộ, nếu có thể ngộ ra là hiểu, nếu ngộ không ra thì chỉ có thể lượn lờ bên ngoài, cả đời cũng không thể bước vào trong.

- Những lời này thoạt trông cực kỳ phức tạp, ý nghĩa cũng khó hiểu, làm

cho người ta như ngắm hoa trong sương mù, như ngắm trăng trong biển Mạnh Hạo thì thào, dần im lặng. Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời đất, đôi mắt chần chừ, như có do dự.

Sau một lúc lâu, Mạnh Hạo quyết định, hắn đứng bật dậy, phi kiếm dưới chân nhoáng lên, cả người bay thẳng ra khỏi đỉnh núi hướng tới phương xa.

- Nếu có thể đạt tới Trúc Cơ là có thể bay trên bầu trời, hơn hiện giờ không biết bao nhiêu. Gió táp vào mặt, Mạnh Hạo thầm nghĩ, theo đó phi kiếm dần ngừng lại, Mạnh Hạo hạ xuống một núi hoang, rồi lại nhanh chóng bay lên.

Thời gian dần trôi đi, năm đó Mạnh Hạo với tu vi Ngưng Khí tầng sáu rời khỏi vùng núi hoang vu này phải mất hai ngày, nhưng nay hắn đã là Ngưng Khí đại viên mãn, chỉ mất nửa canh giờ là hắn ra khỏi nơi đây, thấy được Bắc Hải kia.

Lại một lần nữa tới nơi này, Mạnh Hạo đứng bên bờ Bắc Hải, nhìn hồ nước trước mặt, hắn hít sâu một hơi, sắc mặt chân thành, ôm quyền vái lạy hai cái thật sâu với Bắc Hải.

Cái lạy thứ nhất là ân chứng đạo năm đó khi Bắc Hải giúp hắn đột phá bình cảnh tu vi.

Bái thứ hai là Bắc Hải đã khiến hắn sống lại trong trận chiến giữa hắn và Đinh Tín, đây là ân cứu mạng.

- Hai lời thề đã nói ra, lần này Mạnh Hạo sẽ không nói nữa, bởi vì chúng đã khắc sâu trong lòng Mạnh Hạo. Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn Bắc Hải. Hồi lâu sau hắn nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi bên bờ, trong đầu là đoạn khẩu quyết trong ngọc giản kia.

- Cổ đạo, chấp phong thiên chi niệm, sơn hà thương sinh đại thiện, cửu

sơn hải nhu đạo kiếp lai, ngô mệnh vô lượng tại!

Sau một lúc lâu, những lời nói cứ vang vọng trong đầu Mạnh Hạo, chỉ là hắn vẫn không tài nào hiểu nổi, chỉ là cảm giác như có suy nghĩ gì đó.

Sau nửa canh giờ khi Mạnh Hạo đang cẩn thận nghiên cứu thì đột nhiên nghe thấy một tràng cười sang sảng truyền tới từ Bắc Hải kia.

- Vị tiểu tiên sinh này muốn vượt biển ư? Theo giọng nói truyền đến, Mạnh Hạo lập tức ngẩng đầu, thấy một con thuyền cô độc dần lái tới từ trên Bắc Hải kia. Một lão già mặc áo tới, một tiểu cô nương mở tròn mắt nhìn Mạnh Hạo, nở nụ cười hồn nhiên.

Mạnh Hạo cũng cười, đứng dậy chắp tay cúi đầu với ông già và tiểu cô nương, rồi cất bước, mang theo kiếm quang, cả người hắn trực tiếp hòa thành cầu vồng, hạ xuống thuyền.

Trong khoang thuyền vẫn có một bầu rượu ấm áp, tiểu cô nương lấy ra, rót đầy một chén cho Mạnh Hạo, tay chống cằm nhìn Mạnh Hạo.

- Đại ca ca, sao lại tới đây nữa rồi? Là tới thăm Cổ Ất Đinh Tam Vũ sao? Tiểu cô nương tươi cười đầy hồn nhiên, giọng nói thanh thúy rất dễ nghe.

Mạnh Hạo ngẩn ra.

- Cổ Ất Đinh Tam Vũ, đó là tên của muội, đại ca ca đừng nói cho người khác nha. Tiểu cô nương cười nói, lại chớp mắt với Mạnh Hạo, trông rất là đáng yêu.

Mạnh Hạo giật mình, mỉm cười rồi chắp tay cúi đầu nhận lấy chén rượu, nhìn lão già và tiểu cô nương, mỉm cười.

- Nhiều ngày không gặp, phong thái tiểu tiên sinh lại càng hơn khi xưa,

lần này cũng muốn sang bờ bên kia ư? Ông già cười ha ha, chèo con thuyền vào giữa hồ thì quay đầu nhìn Mạnh Hạo, cười hỏi.

- Hôm nay vãn bối không vượt biển, mà muốn cởi bỏ nghi hoặc. Mạnh Hạo khẽ nói, một hơi uống hết rượu trong chén.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 134: Phong yêu cổ đạo, kỳ niệm như kinh.

Ông già buông mái chèo, quay đầu liếc Mạnh Hạo một cái rồi cười bước tới, cầm bầu rượu rót đầy một ly và uống cạn.

- Muốn cởi bỏ mê hoặc gì?

- Muốn hiểu một câu, câu đó là cổ đạo, chấp phong thiên chi Mạnh Hạo cầm chén rượu, nhẹ giọng nói. Nhưng vừa nói được mấy chữ này thì sắc mặt ông già kia biến đổi, thậm chí cả tiểu cô nương bên này cũng tái nhợt mặt mày. Trong khoảnh khắc này, toàn bộ Bắc Hải chao đảo, khiến cho con thuyền này lắc lư dữ dội.

- Dừng lại! Ông già hô to, mà chén rượu trong tay ông ta lúc này đã biến thành một làn khói mỏng manh, ông ta cứ thế nhìn chòng chọc Mạnh Hạo một lúc lâu.

Mạnh Hạo sững người.

- Không phải nói câu đó nữa, lão phu không hiểu được, khắp đất trời này không ai có thể hiểu được. Tiểu tiên sinh nếu muốn hiểu thì hãy vào hải tâm. Ông già im lặng hồi lâu, nhìn về phía tiểu cô nương, cô bé sắc mặt một lúc lâu mới bình thường trở lại, khẽ gật đầu.

- Hải tâm là gì? Mạnh Hạo im lặng một lúc rồi hỏi.

- Ý niệm ẩn sâu ngàn năm dưới đáy biển, đó là hải tâm. Nếu muốn tìm đáp án, trước tiên hãy tìm ra tâm của mình đã.

Ông ta nhìn Mạnh Hạo, nói một lời đầy thâm ý.

Mạnh Hạo trầm tư suy nghĩ, chẳng biết trôi qua bao lâu, khi Mạnh Hạo ngẩng đầu lên thì hắn bỗng sửng sốt. Bởi vì trên con thuyền này, ông già đã biến mất, ngay cả tiểu cô nương kia cũng không thấy bóng dáng đâu. Trên mặt hồ to như vậy mà lúc này chỉ còn lại Mạnh Hạo, thậm chí khi hắn cúi đầu xuống thì cả con thuyền kia cũng đều biến mất.

Mạnh Hạo ngớ người ra, đứng ở nơi đó, ngẩng đâu lên nhìn thì hắn chợt híp mắt lại. Hắn thấy được trên bờ cách đó không xa có một đám người đang từ từ đẩy một con thuyền mới tinh xuống hồ nước. Tiếng cười vang lên, những người đó hoan hô như chúc phúc, cùng bao quanh chiếc thuyền mới kia.

Chiếc thuyền được lái vào trong hồ, người chèo thuyền là một nam tử trung niên. Ông mang theo vợ con mình bắt đầu vượt biển, ngày qua ngày, năm qua năm. Mạnh Hạo nhìn không chớp mắt, quên mất năm tháng cứ dần trôi đi. Hắn nhìn nam tử trung niên thành một ông già, nhìn đứa trẻ lớn lên, kế thừa nghiệp cha, rồi năm này qua năm khác, thế hệ này qua thế hệ khác.

Chiếc thuyền từng mới tinh kia dần xuất hiện vết nứt, dần tang thương, dần có cảm giác già nua. Nó, đã trở thành một con thuyền cũ.

Cho tới một ngày, thuyền đã tàn tạ không chịu nổi, như một sinh mệnh đi tới cuối con đường, cho dù có tu bổ cũng không thể kéo dài được sinh mệnh. Nó chìm xuống đáy hồ.

Nó sinh ra trên mặt đất, chết dưới đáy hồ, tất cả những năm tháng trong cuộc đời đều ở trên hồ nước, người làm bạn với nó ngoài các đời con cháu của phàm nhân đã tạo ra nó, thì chính là hồ nước này, nơi đây cũng chính là cuộc đời nó.

Trong sinh mạng của nó, hồ nước làm bạn. Người khác không hiểu được tiếng nói của hồ nước, nhưng nó hiểu, cho nên nó chìm vào đáy hồ,

dường như là chết đi, cũng dường như là sống lại một cuộc đời mới.

Bởi vì nó đã thức tỉnh.

Khoảnh khắc thức tỉnh ấy, nó thấy dưới đáy hồ có một cô bé đang mỉm cười với nó.

- Ngươi muốn vĩnh viễn ở cùng ta sao?

- Ta không rõ vĩnh viễn là bao lâu, nhưng khi còn sống ta nghe được âm thanh của ngươi, chết rồi ta cũng muốn ở cùng ngươi, tiếp tục cuộc đời của ta.

Ở khoảnh khắc ấy, nó hiểu ra, nó chính là linh hồn của thuyền, là thuyền linh nghe được giọng nói của hồ nước không biết bao nhiêu năm mà sinh ra.

Lúc còn sống, cuộc đời của nó lênh đênh trên hồ nước, chết đi rồi, linh hồn của nó canh giữ vùng hồ này, vĩnh viễn, cho tới vĩnh hằng.

Từ đó về sau trên hồ nước này xuất hiện một con thuyền cô độc, trong khoang thuyền có một tiểu cô nương ham rượu, bọn họ luôn một mực du đãng trên con hồ bạc này.

Mạnh Hạo đầu óc chấn động, tất cả những gì hắn nhìn thấy dần mơ hồ, khi mọi thứ rõ ràng trở lại, hắn đang ở trên thuyền, ông già đang cầm chén rượu mỉm cười nhìn mình, tiểu cô nương kia hai tay chống cằm, cũng mỉm cười.

- Đây là tâm của ta, truyền nhân của Phong Yêu Tông, ngươi đã hiểu chưa? Ông già lại uống cạn một chén rượu nữa, hỏi.

Mạnh Hạo trầm mặc, ánh mắt đầy mê mang, hắn vẫn không hiểu.

- Đừng đi tìm đáp án, bởi vì như vậy, đáp án mà ngươi có được sẽ là giả, đáp án chân chính nằm trong tính mạng của ngươi, ngươi cứ tiếp tục bước đi có lẽ sẽ tìm được. Sắc mặt ông già có phần tang thương, nhìn Mạnh Hạo.

- Đại ca ca, dưới chân của đại ca ca có khí tức của nó, đừng trêu chọc nó, hãy nhớ Phong yêu cổ đạo, kỳ niệm như kinh.

Tiểu cô nương bỗng nhắc hắn. Trong phút chốc khi cô bé mở miệng, Bắc Hải bỗng cuồn cuộn sóng dữ, cao lớn vô cùng, bốn phía biển động, dấy lên vô số gợn sóng bao phủ lấy con thuyền cô độc này, dường như cả trời đất đều tối sầm lại.

Mạnh Hạo không né tránh, chỉ nhắm mắt lại. Hồi lâu sau, khi hắn mở mắt ra, hắn đã ngồi ở bờ Bắc Hải. Bắc Hải yên ổn không chút gợn sóng, không có con thuyền cô độc, dường như tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là hư ảo.

Tiểu cô nương chưa từng xuất hiện, ông lão kia cũng chưa từng xuất hiện, tất cả dường như chỉ là một giấc mộng.

- Dưới chân có khí tức của nó Mạnh Hạo đầy khó hiểu, cúi đầu nhìn chân mình, ngoài đôi giầy ra thì chẳng còn gì khác.

- Phong yêu cổ đạo, kỳ niệm như kinh Mạnh Hạo nhíu mày, cái hiểu cái không. Hắn chậm rãi đứng lên, ôm quyền quay về phía Bắc Hải bái lạy lần thứ ba.

- Hôm nay không hiểu, nhưng ngày khác Mạnh mỗ nhất định sẽ hiểu ra. Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn Bắc Hải, khẽ nói.

Bắc Hải gợn lên sóng như đáp lại lời của Mạnh Hạo. Hắn im lặng đứng dậy, nhưng đúng lúc này, hắn như phát giác ra gì đó, quay đầu lại nhìn về phương xa. Lúc này vài dải cầu vồng đang vù vù bay tới đây.

- Mạnh Hạo!

- Không ngờ hắn ở đây! Chưởng giáo ra ngoài chính là đi tìm hắn!

- Bắt lấy hắn, như vậy mọi chuyện sẽ sáng tỏ!

Đó là ba cây cầu vồng, trong đó có ba tu sĩ, một người có tu vi Ngưng Khí tầng chín, còn lại là Ngưng Khí tầng tám. Ba người giẫm trên một ống sáo khổng lồ. Mạnh Hạo nhận ra hai tên Ngưng Khí tầng tám kia, chính là hai tên họ Chu, Từ đã truy sát Mạnh Hạo ngày đó.

Về tên Ngưng Khí tầng chín kia thì là một thanh niên tuổi hơn ba mươi, sắc mặt lạnh lùng, đạp trên một cây sáo toàn thân xanh biếc bay giữa không trung, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo.

Dưới ba người này, trên mặt đất còn có năm người đang phi nhanh tới.

Mạnh Hạo bình tĩnh, thản nhiên nhìn mấy người này một cái rồi không thèm để ý nữa, mà quay về phía Bắc Hải ôm quyền cúi đầu. Gần như trong khoảnh khắc khi hắn ôm quyền, hai tên họ Chu và họ Từ của Khúc Thủy Tông kia mắt lóe sáng, đồng loạt kháp quyết ra tay. Mây đen lập tức kéo tới khắp trời, sấm chớp rần rần như sắp giáng xuống.

Còn tên thanh niên Ngưng Khí tầng chín kia thì lúc này vỗ túi trữ vật, một chiếc trống lớn bay ra. Y gõ một cái lên mặt trống, tiếng trống như sấm rầm rầm vang khắp nơi, khiến cho vô số đất đá trên mặt đất bay lên, bắn thẳng tới Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Nhân quả báo ứng, sớm muộn gì cũng tới.

Ngay tức khắc một tia chớp rầm rầm phóng tới Thiên Linh của Mạnh Hạo. Nhưng ngay khi tia chớp kia tới gần, Mạnh Hạo bình tĩnh vung tay phải lên, đánh một quyền nghênh đón tia chớp đó.

Ầm, trong giây lát đó, tia chớp này bị một quyền của Mạnh Hạo đánh cho vỡ tan, hóa thành vô số điện quang hình cung tản ra khắp nơi. Ngay sau đó, tinh quang lóe lên trong mắt Mạnh Hạo.

- Muốn chết!

Mạnh Hạo tiến lên phía trước, phi kiếm dưới chân lập tức gào thét nâng hắn lên, khiến hắn hóa thành một cây cầu vồng, trong tích tắc đã tới gần ba người kia. Lúc vô số cát đá bay tới, hắn nắm tay lại tung ra một quyền nữa.

Sức mạnh của Ngưng Khí tầng mười ba đại viên mãn trong tích tắc này ầm ầm từ trên người Mạnh Hạo bộc phát ra, ngăn cách linh khí thiên địa bốn phía, lại khiến cho một quyền này của Mạnh Hạo đánh nát toàn bộ đất đá đang kéo tới, lại dấy lên một trận gió lớn, khiến cho ba người kia sắc mặt đại biến, có cảm giác như một ngọn núi lớn đập vào mặt.

Ba người đồng thời hộc máu, nhất là hai tên họ Chu và Từ kia, ngay cả ống sáo dưới chân đều vỡ tan tành. Hai người này hoàn toàn không thể tin tưởng nổi, nhưng còn chưa kịp lùi ra xa thì hai đạo kiếm quang với tốc độ nhanh như tia chớp phóng tới, xẹt qua cổ hai tên này, khiến hai cái đầu văng ra, máu tươi bắn tung tóe. Hai tên tu sĩ Ngưng Khí tầng tám này chết ngay lập tức.

Ngay sau đó Mạnh Hạo quay đầu nhìn tên đệ tử Khúc Thủy Tông có tu vi Ngưng Khí tầng chín mà sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, đang nhanh chóng lùi ra sau. Mà những kẻ ở dưới đất kia thì đã hoảng sợ tới cực điểm.

- Ngươi ngươi, tu vi của ngươi là gì!!! Tên đệ tử Khúc Thủy Tông kia run lẩy bẩy, ánh mắt không thể tin tưởng. Theo y thì có thể lập tức giết chết hai tu sĩ Ngưng Khí tầng tám, chuyện như vậy ngay cả Ngưng Khí tầng chín cũng không làm được, trừ phi là Trúc Cơ.

Nhưng hôm nay tuy y cảm thấy Mạnh Hạo sâu không lường được, nhưng không có uy áp của Trúc Cơ, điều này khiến vị đệ tử Khúc Thủy Tông có tu vi Ngưng Khí tầng chín này nghi ngờ không thôi.

Mà ngay khi y vừa nói ra, Mạnh Hạo với sắc mặt lạnh nhạt lại bước ra một bước, bước này hạ xuống như đạp vào lòng tên đệ tử Khúc Thủy Tông, làm cho y kinh hãi, vội xoay người bỏ chạy.

Nhưng y chỉ là Ngưng Khí tầng chín, dù tốc độ có nhanh tới mấy thì cũng chẳng thể so được với Mạnh Hạo, kẻ đầu tiên đạt tới Ngưng Khí đại viên mãn từ sau thời viễn cổ. Y vừa mới lùi được một bước thì Mạnh Hạo đã bước qua mấy trượng, xuất hiện bên người tu sĩ Khúc Thủy Tông này, giơ tay phải lên đánh xuống một quyền.

Đôi mắt tên đệ tử Khúc Thủy Tông này co rụt lại, cảm giác nguy cơ sinh tử dấy lên trong lòng y cơn sóng to gió dữ trước nay chưa từng có. Y gầm lên, vỗ túi trữ vật, lập tức phi kiếm, trống, cũng có một chiếc ngọc giản có khắc ký hiệu, định ngăn cản.

Vẻ mặt Mạnh Hạo không chút hay đổi, đánh xuống quyền kia. Đám phi kiếm kia vừa va đụng với quyền đó thì lập tức nát thành bụi phấn, mà chiếc trống phía sau vang lên một tiếng tùng thật to thì cũng nổ tung, cuối cùng là ngọc giản kia.

Ngọc giản này có thể chống cực được một kích của Ngưng Khí tầng chín, nhưng với Ngưng Khí đại viên mãn của Mạnh Hạo, ngay cả một hơi thở cũng không thể ngăn cản, phút chốc liền vỡ nát.

Tất cả đều không thể chống cự được chút nào, ngay cả vị đệ tử Ngưng Khí tầng chín của Khúc Thủy Tông này, dù có dùng hết pháp bảo thì cũng không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nắm tay của Mạnh Hạo càng lúc càng lớn, cho đến khi nó giáng xuống lồng ngực mình.

Ầm, tên đệ tử cũng được coi là nổi tiếng trong Khúc Thủy Tông, thậm chí nổi danh cả ở Triệu quốc này ngực bị lõm xuống, cả người phun máu tươi, thân mình như con diều đứt dây, lùi sau bảy tám trượng rồi đứt hơi mà chết.

Từ đầu tới cuối cũng chỉ là vài cái hít thở, Mạnh Hạo đã giết liên tục ba người!

Cảnh này khiến mấy tên đệ tử Khúc Thủy Tông bên dưới hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, lúc này không biết là ai phản ứng đầu tiên mà lập tức bỏ chạy, mấy người này lập tức phân tán. Giờ ý nghĩ duy nhất trong đầu bọn họ chính là bỏ chạy, chạy càng xa càng tốt!

Bọn họ không thể nào chống được Mạnh Hạo, vả lại lúc giết người, sắc mặt đối phương chẳng hề thay đổi chút nào, với bọn họ thì điều này lại càng khủng bố.

Mạnh Hạo không phải là mặt không đổi sắc, hắn cũng thầm than trong lòng, chẳng qua là chuyện Nghiêm Tử Quốc năm đó khiến Mạnh Hạo học được cách diệt khẩu, học được rằng giết người là phải quyết đoán. Tuy hắn không muốn, nhưng khi ra tay là vẫn phải như thế.

Lúc này nhìn mấy kẻ đang chạy tán loạn khắp nơi, nếu là hắn lúc trước thì sẽ mặc kệ, không tiếp tục ra tay nữa. Nhưng nay, ánh mắt hắn lóe lên tia sáng lạnh lẽo, giơ tay phải lên, lập tức mười thanh phi kiếm ngưng tụ

tu vi Ngưng Khí đại viên mãn của hắn bay ra, những thanh phi kiếm này không thể chịu được tu vi của Mạnh Hạo nên ầm ầm nổ tung ngay giữa không trung, hóa thành vô số mảnh vỡ quét ngang.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền ra, mấy tên tu sĩ Khúc Thủy Tông đang bỏ chạy kia toàn bộ đều chết!

Từng quả cầu lửa bay ra rơi vào trên những thi thể kia, khiến cho nơi này dù còn mùi máu tanh nhưng lại thêm mùi thịt cháy khét, rất là khó chịu.

Mạnh Hạo lấy đi tất cả túi trữ vật, ngửi mùi gay mũi này, im lặng nhìn Bắc Hải một lúc rồi xoay người rời đi.

- Không thể ở lại Triệu quốc được nữa có lẽ nên đi khỏi đây thôi. Từ sự xuất hiện của đám người Khúc Thủy Tông kia, Mạnh Hạo đã đoán ra tam đại tông môn Triệu quốc đã biết chuyện Chưởng giáo và trưởng lão của bọn đã chết, tiếp theo sẽ có rất nhiều tu sĩ chạy tới nơi này tìm kiếm nguyên nhân cái chết của Chưởng giáo và trưởng lão của tông môn mình.

Mạnh Hạo nhíu mày, ngẩng đầu nhìn phương xa, trong đầu hắn hiện lên bản đồ Nam Vực, trong đó đã vẽ rất rõ rằng vượt qua những rặng núi này, đi qua một bình nguyên mênh mông là có thể bước ra biên giới Triệu quốc.

- Đường này dù gần, nhưng nơi này gió giục mây vần, không thể ở lâu. Mạnh Hạo đổi hướng, định rời xa khỏi vùng núi Kháo Sơn Tông này, theo phương hướng khác rời khỏi Triệu quốc.

Quyết định như vậy rồi, Mạnh Hạo lập tức phóng đi. Nhưng hắn chưa đi được bao xa thì đôi mắt co rụt lại, thân mình lập tức rơi xuống đất. Hắn cau chặt mày lại, lạnh lùng nhìn cách đó mấy chục dặm, một quầng sáng cực lớn tỏa ra trên không trung, hóa thành những mảng tuyết rơi, bao trùm toàn bộ vùng núi non trùng điệp với khu vực bốn phía Kháo Sơn

Tông này lại.

Nhất là trên bầu trời xa xa kia, lúc này một nam tử trung niên mặc trường bào đen đứng đó, người này có tu vi Trúc Cơ, đứng giữa không trung, tay cầm một băng ngọc có phát ra ánh sáng. Tuyết rơi ở nơi này chính là tràn ra từ ngọc đó, bao phủ bốn phương tám hướng, phong ấn nơi này lại.

Bên cạnh y còn có bảy tám tu sĩ Ngưng Khí nữa. Nhưng tu sĩ này ai nấy sắc mặt ngưng trọng, theo cách ăn vận của bọn họ, Mạnh Hạo nhận ra những người này là đệ tử của Phong Hàn Tông.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Nhân quả báo ứng, sớm muộn gì cũng tới(2).

- Không hổ là tam đại tông môn, dù nhiều trưởng lão Trúc Cơ chết đi như vậy mà vẫn còn tu sĩ Trúc Cơ xuất hiện. Mạnh Hạo lòng trầm xuống, phong ấn này cũng đóng kín con đường mà hắn đang định đi, không thể nào đi được nữa. Nhưng không chờ Mạnh Hạo tiếp tục xem xét, hắn lập tức biến sắc mặt, nhanh chóng lùi ra sau. Mà quầng sáng tuyết bay bao phủ khắp bốn phương tám hướng Kháo Sơn Tông trong giây lát chấn động dữ dội, rồi nhanh chóng co lại.

Đi qua nơi nào, núi rừng đất đai nơi đó hóa thành hàn băng, tốc độ co lại kia cực nhanh, nhanh chóng kéo thẳng tới chỗ Mạnh Hạo. Phong ấn tuyết rơi này thực sự không phải là nhằm vào Mạnh Hạo, mà là phong ấn đang trong quá trình tự thi triển, một biến hóa thông thường mà thôi. Loại co cụm lại này sẽ không kéo dài, thường co vào khoảng trăm dặm là sẽ dần dừng lại.

Nhưng Mạnh Hạo lại cách nơi này không xa, đúng là đứng ở trong phạm vi phong ấn co lại, giờ phút này hắn chẳng còn chú ý tới việc có bại lộ tung tích hay không, trong lúc phong ấn kia kéo tới, hắn lập tức đạp kiếm bay lên, hóa thành cầu vồng nhanh chóng bỏ chạy. Cũng vì thế mà mấy tên tu sĩ Phong Hàn Tông đằng xa đều nhìn thấy hắn.

- Kẻ này là

- Là Mạnh Hạo, ta từng thấy bức họa của hắn rồi.

- Không ngờ lại là Mạnh Hạo! Chưởng giáo và các vị trưởng lão đúng là đi tìm hắn, bắt được kẻ này là sẽ biết chuyện gì đã xảy ra! Đám tu sĩ Phong Hàn Tông này lập tức hưng phấn, ánh mắt bất thiện.

- Các ngươi đi bắt hắn, ta ở đây củng cố phong ấn, còn cần một nén nhang nữa. Tên nam tử Trúc Cơ của Phong Hàn Tông kia lúc này kiên quyết ra lệnh. Y vừa thi triển phong ấn nên lúc này không thể bỏ đi được, nhưng theo y thấy thì Mạnh Hạo có chạy đằng trời cũng chẳng thoát được.

Nghe xong, bảy tám tu sĩ Phong Hàn Tông bên cạnh kia lập tức lao đi, dùng tốc độ nhanh nhất có thể đuổi theo Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhanh chóng trượt đi, quầng sáng tuyết rơi nhanh chóng co lại từ bốn phương tám hướng, lại còn bảy tám tu sĩ Phong Hàn Tông kia truy kích nữa.

Trong lúc bay đi, quầng sáng phong tuyết càng lúc càng gần, cuối cùng cách người Mạnh Hạo chỉ còn mười trượng thì ngừng lại, trở thành một màn ánh sáng băng tuyết bao lấy bốn phía núi non Kháo Sơn Tông.

Nhưng phong ấn này không phải là hoàn toàn kiên cố, mà đôi khi lại xuất hiện gợn sóng méo mó. Nếu Mạnh Hạo chỉ có tu vi Ngưng Khí tầng chín thì hắn sẽ không nhìn ra, nhưng nay hắn thân là tu sĩ Ngưng Khí đại viên mãn, nên dần nhận ra phong ấn này không thể duy trì được lâu.

- Nếu không ra ngoài được thì có khi phải mở một con đường máu, phải dùng tốc độ nhanh nhất vượt qua ngọn núi này. Mà xem ra phong ấn này có lẽ không bao lâu nữa là sẽ lỏng ra, đến lúc đó vượt qua sơn mạch, thừa dịp phong ấn lơi lỏng là ta sẽ rời đi. Mạnh Hạo cắn răng, hắn biết biện pháp này có phần miễn cưỡng, nhưng nay đã không còn đường khác để đi, chạy trốn chung quy không phải kế dài lâu, cần phải chủ động mới có thể phá cục được.

Nghĩ vậy, Mạnh Hạo không tiếp tục lùi ra sau nữa mà đứng lại đó, lạnh lùng nhìn bảy tám tên tu sĩ Phong Hàn Tông kia nhanh chóng lao tới.

- Có tất cả tám người, hai kẻ Ngưng Khí tầng chín, bốn tên Ngưng Khí tầng tám, hai tên Ngưng Khí tầng bảy, mà đều có pháp bảo phi hành hết. Xem ra lần này tam tông sốt ruột, vì nhanh chóng tới đây mà không tiếc bất cứ cái giá nào. Mạnh Hạo dừng tầm mắt ở trên người tên nam tử Trúc Cơ đằng xa, kẻ này nay phải duy trì trận pháp nên không thể động đậy chút nào, nhưng y thân là tu sĩ Trúc Cơ nên có uy áp rất mạnh. Mạnh Hạo nhìn y, y cũng lạnh lùng nhìn lại Mạnh Hạo.

Ánh mắt hai người vô hình đụng nhau, lúc này tám tu sĩ Phong Hàn Tông kia đã nhảy vào trong quầng sáng phong tuyết. Phong ấn này khá quỷ dị, người ngoài có thể vào, nhưng không thể ra.

Gần như trong lúc tám kẻ này nhe răng cười đầy độc ác tiến đến, Mạnh Hạo động.

Hắn giơ tay phải lên, trong lúc bước đi thì giáng xuống một quyền. Quyền này mang theo tu vi Ngưng Khí đại viên mãn, bộc phát ra. Tám người kia toàn bộ khựng lại, như có cuồng phong đập vào mặt khiến ai nấy đều biến sắc mặt.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo bước tới từng bước, phi kiếm trong tay dựng lên, hai thanh kiếm gỗ lập tức phóng đi, đầu của hai tên đệ tử Ngưng Khí tầng bảy lập tức bay ra.

- Hơi thở thứ nhất. Mạnh Hạo nhẩm thời gian trong đầu, tu sĩ Trúc Cơ kia nói là một nén nhang, nhưng mặc kệ là thật hay giả, Mạnh Hạo sẽ không tin. Hắn tự đưa ra yêu cầu cho mình, đó là trong vòng mười hơi thở phải giết hết tám người này.

Lúc này kiếm gỗ gào thét, sáu người còn lại đều khiếp sợ, lập tức sử dụng pháp bảo. Nhưng Mạnh Hạo lại xoay người lập tức bước tới trước người tên tu sĩ Ngưng Khí tầng tám, không dùng pháp bảo mà dùng bả vai trực tiếp đánh tới.

Rầm! Người này bị Mạnh Hạo đụng vào, lập tức phun máu tươi, thân thể lõm xuống. Khi gã rụt lùi ra sau thì Mạnh Hạo lại giơ tay phải lên, một con hỏa mãng dài gần hai mươi trượng rít gào bay ra, trong tiếng kêu thảm thiết của tên tu sĩ Ngưng Khí tầng tám khác, nuốt hết tất cả.

- Hơi thở thứ bốn. Thời gian bốn hơi thở mà Mạnh Hạo đã giết được bốn người, lúc này chỉ còn lại bốn người. Bọn họ đều khiếp sợ, Mạnh Hạo ra tay tàn nhẫn đến như vậy là điều bọn họ chưa nghe nói tới bao giờ, mà lúc Mạnh Hạo ra tay này, tu vi của hắn phóng ra khiến bốn người cảm thấy sâu không lường được.

Tên nam tử Trúc Cơ đằng xa sắc mặt đại biến, lúc trước y thấy rõ tu vi Mạnh Hạo chỉ là Ngưng Khí tầng chín, nhưng trong thời gian vài cái hô hấp thôi mà tu vi của đối phương lại không ngừng tăng lên.

- Hơi thở thứ sáu. Mạnh Hạo giơ hai tay kháp quyết, hai thanh kiếm gỗ kia tỏa ra kiếm quang, quét qua hai tên tu sĩ Ngưng Khí tầng tám bên dưới kia. Mặc cho bọn họ lấy pháp bảo ra chống cự, nhưng tiếng kêu la vẫn vang lên, bị đâm thủng trái tim, thân thể ngã rầm xuống đất.

Nay chỉ còn lại hai tên đệ tử Ngưng Khí tầng chín. Hai kẻ này giờ đây sắc mặt tái nhợt, hối hận vì đã đuổi theo. Khi Mạnh Hạo lạnh lùng quay sang nhìn bọn họ, hai tên tu sĩ Ngưng Khí tầng chín này không chút do dự chia nhau ra, bỏ chạy theo hai hướng khác nhau.

Mạnh Hạo sắc mặt lạnh lùng, giơ tay phải lên chỉ vào một người trong số kia, niệm quyết chém vào hư không một cái. Nhất thời một đạo phong nhận thật lớn, chừng năm sáu trượng dấy lên, cùng lúc đó, Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, một thanh hắc cung xuất hiện trong tay, hắn kéo cung bắn một mũi tên nhắm thẳng tới kẻ còn lại.

- Hơi thở thứ tám. Mạnh Hạo thản nhiên đếm, hai tiếng ầm vang lên. Phong nhận lướt qua, tu sĩ Ngưng Khí tầng chín kia lập tức bị chém thành hai nửa, máu thịt văng tung tóe.

Cùng lúc đó, đầu của tên còn lại thì nổ tung, bị mũi tên của chiếc hắc cung kia xuyên thủng.

Tám hơi thở giết chết tám người!

Mạnh Hạo giờ không thèm nhìn tên tu sĩ Trúc Cơ ngoài quầng sáng mà mặt mũi đã sa sầm hẳn đi, hắn mặt không biểu cảm xoay người nhanh chóng bỏ đi.

Trên đường đi hắn tránh được không ít tu sĩ, nhưng nơi đây bị phong ấn, với tu sĩ Ngưng Khí tầng tám tầng chín thì thời gian ngắn là có thể tìm kiếm được hơn phân nửa, nếu là tu sĩ Trúc Cơ dùng thuật phi hành tìm kiếm toàn bộ phạm vi thì cũng không mất bao lâu.

Tránh né được mấy lần, đến lúc cuối cùng Mạnh Hạo bay với tốc độ rất cao, đang nhanh chóng đến gần Kháo Sơn Tông thì phía chân trời xa xa có mười cây cầu vồng với tốc độ cực nhanh phóng tới. Trong hơn mười người này, người đi đầu là một lão già với sắc mặt âm trầm. Người này khác với tu sĩ xung quanh, lão không phải trượt đi mà là đạp không khí chân chính.

Tu sĩ Ngưng Khí không làm được điều này, kẻ có thể làm được chỉ có tu sĩ Trúc Cơ!

- Phương Dạ Tông Nhìn thấy những người này, Mạnh Hạo thầm than một tiếng, biết hôm nay không thể nào tránh được, dù có trốn thì sớm muộn gì cũng sẽ bị tìm ra.

- Mạnh Hạo! Tu sĩ Phương Dạ Tông lúc này khi nhìn rõ Mạnh Hạo rồi thì sắc mặt biến đổi, nhất là lão già Trúc Cơ kia thì đôi mắt lóe u quang, bước thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo âm trầm nhìn lão già Trúc Cơ kia bước tới, uy áp của tu sĩ

Trúc Cơ từ trên người kẻ này tỏa ra. Uy áp này rất mãnh liệt, khiến tu sĩ Ngưng Khí xung quanh đều không dám tới gần, vội lùi ra xa. Thậm chí dưới uy áp này, tu vi của bọn họ đều xuất hiện dấu hiệu bất ổn.

Đây là Trúc Cơ uy, đạp không mà tới, ở giờ phút này căn bản không cần cố ý hiển lộ khí thế, mà là tự nhiên, như vậy cũng đủ để khiến cho tu sĩ Ngưng Khí chấn động tinh thần.

Nhưng Mạnh Hạo không phải tu sĩ Ngưng Khí bình thường, hắn là tu sĩ Ngưng Khí tầng mười ba đại viên mãn đầu tiên từ sau thời viễn cổ, hắn có linh thức, tuy không nhiều, chỉ có một tia, nhưng cũng đủ khiến tu vi của hắn không xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn như người khác.

Thân thể của hắn mạnh hơn, kinh mạch của hắn chắc hơn, xương cốt của hắn cứng hơn, tất cả những điều đó khiến Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, dù đối mặt với cường giả Trúc Cơ thì vẫn không có lùi ra sau chút nào.

- Thảo nào lại gây nên không ít sóng gió cho Triệu quốc này, thì ra đã đạt tới Nửa bước Trúc Cơ. Nhưng hôm nay, ta nói ngươi chết, ngươi phải chết. Lão già Trúc Cơ kia thản nhiên nói.

Đúng lúc này, phía sau Mạnh Hạo, một cây cầu vồng gào thét vọt tới. Trong cầu vồng đó đúng là nam tử Trúc Cơ của Phong Hàn Tông, đằng đằng sát khí chạy tới đây.

- Đã bước vào con đường tu hành là sinh tử lưỡng mang, ta có thể giết người khác, người khác tất nhiên cũng có thể giết ta. Nhưng Mạnh mỗ muốn hỏi một câu, tam tông các ngươi để mặc ho Thượng Quan Tu luyện hóa phàm nhân ba huyện, tổn hại thọ nguyên của bọn họ, phàm nhân không phải tu sĩ, không động chạm gì tới tu sĩ cả, các ngươi vì tư lợi cá nhân mà làm chuyện như thế, việc này pháp lý không dung, nhân quả báo ứng sớm muộn gì cũng tới! Mạnh Hạo chậm rãi nói, những lời này, những câu chất vấn này là những lời hắn kìm nén lâu trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Diệt Trúc Cơ!

- Pháp lý ư? Ở trong trời đất này, cường giả chính là pháp lý. Nếu thật có nhân quả, sao không thấy báo ứng giáng xuống? Lão già Trúc Cơ kia vung tay áo, dửng dưng nói.

Mạnh Hạo im lặng, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Phía trước có lão già Trúc Cơ của Phương Dạ Tông, đằng sau lại có tên nam tử Trúc Cơ của Phong Hàn Tông có sát tâm mãnh liệt với Mạnh Hạo. Hiện nay toàn bộ Triệu quốc có ba vị tu sĩ Trúc Cơ của tam đại tông môn thì giờ đã có hai vị xuất hiện.

Mạnh Hạo biết chuyện ngày hôm nay đã trở thành tử cục, rất khó mà phá giải, trừ phi là dẫn những kẻ này vào động phủ nơi Kháo Sơn Lão Tổ bế quan. Nhưng muốn vào động phủ đó cần Kháo Sơn Lão Tổ ở bên trong phối hợp nữa.

Mà giữa hắn và Kháo Sơn Lão Tổ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, phỏng chừng với tính cách của Lão Tổ, liệu có chìa tay ra giúp không thì khó nói. Huống chi lúc trước đã làm thế một lần, nếu làm lần thứ hai có khi kẻ mắc mưu sẽ chẳng còn mấy, nhưng vẫn phải thử một lần.

- Chưởng giáo và trưởng lão của tam đại tông môn chưa chết! Gần như cùng lúc lão già Trúc Cơ của Phương Dạ Tông tới gần, vung tay phải lên, Mạnh Hạo đột nhiên nói.

Hắn vừa nói vậy, lão già kia lập tức ngừng lại, ngay cả tên nam tử Trúc Cơ của Phương Hàn Tông đang tiến đến kia cũng híp mắt lại nhìn.

- Bọn họ bị nhốt trong động phủ của Kháo Sơn Lão Tổ, động phủ đó chính là ở chỗ kia.

Mạnh Hạo nói, giơ tay chỉ vào Đông Phong của Kháo Sơn Tông.

Nam tử Trúc Cơ Phong Hàn Tông nhìn theo ngón tay Mạnh Hạo về phía Đông Phong, mà đám tu sĩ Ngưng Khí của Phương Dạ Tông cũng sắc mặt biến đổi, cùng nhìn theo.

Duy chỉ có lão già Trúc Cơ của Phương Dạ Tông kia nghe vậy thì nở nụ cười, chỉ là nụ cười này có phần âm sầm, dường như còn mang theo cả châm chọc.

- Lão phu lại muốn biết ngươi làm thế nào mà biết được chưởng giáo và trưởng lão của tam đại tông môn chết.

Nghe lão ta nói như vậy, Mạnh Hạo giật mình, sắc mặt lại không hề biến đổi.

- Nhưng mà, cho dù ngươi có nói gì, cứ bắt ngươi lại là hỏi được hết. Lão già đó nói vậy, rồi giơ tay phải lên, trảo tới phía Mạnh Hạo. Dưới trảo này, tu vi Trúc Cơ của lão ta ầm ầm bùng nổ, không ngờ một bàn tay to lớn bỗng dưng xuất hiện, mang theo những tiếng rít gió bắt lấy Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không chút do dự nhanh chóng tránh né, nhưng lúc này tên nam tử Trúc Cơ của Phong Hàn Tông phía sau hắn cười khẩy một cái, rồi vung ống tay áo lên. Cuồng phong nổi lên, chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Hai tên tu sĩ Trúc Cơ này lại đồng thời ra tay, Mạnh Hạo cắn răng, vỗ túi trữ vật, lập tức lôi quang lóe lên, hóa thành một chiếc lôi kỳ!

Cờ này chính là do Mạnh Hạo lấy được từ chỗ Kháo Sơn Lão Tổ, có thể chống lại được công kích của tu sĩ Trúc Cơ. Lúc này lôi kỳ trực tiếp khuếch tán thành một đám sương mù, lôi quang lóe lên trong sương mù,

bao phủ bốn phía Mạnh Hạo.

Tiếng ầm vang quanh quẩn, ở trong đám sương mù, Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bỗng rụt lùi ra sau. Lão già Trúc Cơ ngạc nhiên, dừng tầm mắt trên đám sương mù đang bao phủ lấy Mạnh Hạo.

Tên nam tử Phong Hàn Tông kia cũng kinh ngạc ồ một tiếng.

Sương mù tản ra năm sáu trượng, mà ở bên trong, Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, miệng tràn máu tươi, lục phủ ngũ tạng đau nhức, có máu tươi sắp trào ra nhưng bị Mạnh Hạo ngăn lại. Lá lôi kỳ này phải luyện hóa thì mới hoàn toàn thi triển được, nhưng từ lúc hắn đạt được tới lúc luyện hóa quá ngắn, nên vẫn chưa thể hoàn toàn triển khai, lúc này mới thi triển có một nửa mà thân thể đã vận chuyển bất ổn rồi.

- Bảo vật này không tệ, nhưng ngươi không thể vận chuyển được, mà xem ngươi có thể chịu được mấy lần thuật pháp Trúc Cơ của lão phu! Lão già Phương Dạ Tông thản nhiên nói, cất bước đến thì giơ tay phải lên, ngay tức khắc một chiếc phất trần có bộ lông màu xanh xuất hiện, phất nó ra, lập tức ánh sáng lóe lên, hóa thành vô số tóc đen kéo thẳng tới sương mù xung quanh Mạnh Hạo.

Tiếng nổ ầm vang, lão già Trúc Cơ này đã tới gần sương mù, mỗi lần phất trần quét qua, sương mù lại nổ ầm vang và co lại.

Tên nam tử Phong Hàn Tông kia cười lạnh, giơ tay kháp quyết chỉ ra đằng trước, lập tức toàn bộ tay phải của y biến thành hàn băng, nhoáng cái những hàn băng này đều vỡ tan, nhưng lại lần nữa ngưng tụ trước ngón tay y, hóa thành một bàn tay hàn băng kéo thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Giây lát va đụng, tiếng ầm vang truyền khắp bốn phương tám hướng. Tóc đen, hàn băng khiến sương mù xung quanh Mạnh Hạo nhanh chóng co cụm lại. Ở giữa sương mù, Mạnh Hạo liên tục hộc máu, thân thể đau

nhức như sắp nứt toác ra, đầu óc ầm ầm, khiến sắc mặt hắn cắt không còn một hạt máu. Một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt bao phủ lấy thể xác và tinh thần Mạnh Hạo, hắn cảm nhận được rõ ràng rằng tia liên hệ giữa hắn và lôi kỳ kia có thể bị chém đứt bất cứ lúc nào.

Một khi lôi kỳ mất liên hệ với bản thân, cho dù tu vi Mạnh Hạo có đạt tới Ngưng Khí đại viên mãn thì hắn vẫn chỉ là Ngưng Khí, có khoảnh cách quá lớn với Trúc Cơ.

Trong thời điểm tràn ngập nguy cơ này, tròng mắt Mạnh Hạo đầy tơ máu, hắn bỗng vỗ vào túi trữ vật, ngay tức khắc một chiếc đèn dầu với hơi thở xa xưa xuất hiện trong tay hắn!

Đèn này vẫn còn cháy, mà bấc đèn là một Nguyên Anh đang khoanh chân ngồi, chính là Thiên Cơ Lão Nhân.

Lấy Nguyên Anh làm dầu, lấy sinh mệnh làm lửa, hừng hực thiêu đốt, đó là biện pháp duy nhất mà Mạnh Hạo nghĩ tới để phá tử cục này. Ngọn lửa kia ánh lên khuôn mặt dữ tợn của hắn, lúc hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt toát lên sát khí mãnh liệt.

Hắn hít sâu một hơi, những tiếng bang bang truyền ra từ trong cơ thể, trong giây lát này tu vi Ngưng Khí đại viên mãn vận chuyển toàn bộ, đan hải trong cơ thể quay cuồng rít gào, linh lực trong kinh mạch nhanh chóng vận chuyển, để trong chớp mắt này đem tất cả tu vi hóa thành tu vi khí của Mạnh Hạo hắn.

Sau đó, hắn ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài lớp sương mù.

Sương mù che phủ khiến đám người bên ngoài không nhìn thấy ngọn đèn trong tay Mạnh Hạo, mà ngọn đèn dầu này cũng kỳ dị, không hề tỏa ra chút khí tức nào.

Ầm một tiếng, sương mù xung quanh Mạnh Hạo lại co cụm lại, lúc thấy

chỉ còn tầm một trượng thì mớ tóc đen trong tay lão già Trúc Cơ kia lập tức lan rộng ra.

- Mở ra cho ta! Lão ta gầm lên, giơ tay trái chỉ vào sương mù chỗ Mạnh Hạo đứng. Lập tức, sương mù xung quanh Mạnh Hạo ầm vang, trực tiếp tan đi, lại một lần nữa hóa thành lôi kỳ bay sang một bên.

- Lão phu nói hôm nay ngươi chết thì ngươi chắc chắn phải chết trong hôm nay! Lão già kia ngạo nghễ nói, lại giơ tay phải lên, phất trần quét qua, đánh thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Nhưng trong khoảnh khắc này khi sương mù tan hẳn, lão giả lập tức thấy Mạnh Hạo với sắc mặt tái nhợt, tay cầm một chiếc đèn dầu. Khi nhìn rõ đèn dầu kia, sắc mặt lão ta lập tức biến đổi.

- Đây là

Sát khí mãnh liệt lóe lên trong đôi mắt Mạnh Hạo, không để cho đối phương cơ hội, hắn lập tức mở miệng, đem một hơi hắn nín từ nãy giờ phun thẳng ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Diệt Trúc Cơ!(2)

Hơi này rơi hết lên ngọn lửa của chiếc đèn dầu, khiến ngọn lửa này lan ra, chỉ trong giây lát đã tràn ngập ra ngoài. Lão già Trúc Cơ kia hoảng sợ, định lui ra sau, nhưng tốc độ của ngọn lửa kia quá nhanh, chỉ chớp mắt đã lan đến gần người lão ta.

Tiếng kêu la rít gào kinh thiên động địa lập tức vang lên, toàn thân lão già Trúc Cơ kia như bị ngọn lửa không bao giờ tắt bao phủ, cây phất trần trong tay lão trực tiếp hóa thành tro bụi, y phục của lão, thân thể của lão cũng trở thành tro bụi ngay khi tiếng kêu la kia vẫn còn vang.

Cảnh tượng ấy xảy ra quá nhanh, nên người xung quanh chẳng kịp phản ứng chút nào. Tiếng kêu của lão già Trúc Cơ ấy vẫn còn vang vọng, mà lão ta thì đã bị đốt thành tro bụi, không còn sót lại chút gì, ngay cả túi trữ vật cũng bị đốt thành tro.

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, bàn tay cầm chiếc đèn kia thì khẽ run. Một hơi tu vi đó gần như là tất cả những gì hắn có, mà hắn lại càng kinh hãi vì sự khủng bố của ngọn lửa của chiếc đèn này.

Sự im lặng bao phủ lấy bốn phía Nơi lão già Trúc Cơ chết nay chỉ còn một ngọn lửa yêu dị cứ thế rực cháy giữa không trung, khiến cho bầu trời nơi đó cũng méo mó đi.

Tiếng kêu la thảm thiết của lão ta nay đã dần trở thành dư âm. Dần những tiếng hít thở truyền ra, tám chín tên tu sĩ Phương Dạ Tông ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, không thể nào tin tưởng nổi.

- Trần trưởng lão

- Đây là loại lửa gì?

- Không thể nào Trần trưởng lão là tu sĩ Trúc Cơ, sao ngài ấy có thể chết trong tay Mạnh Hạo được chứ

Bọn họ không dám tin rằng đường đường cường giả Trúc Cơ lại bị một mồi lửa đốt cho chết, mà người phóng ra lửa đó lại chỉ là một tên tu sĩ Ngưng Khí. Trong ý thức của bọn họ, chuyện này làm gì có thể xảy ra được, tu sĩ Trúc Cơ tuyệt đối không thể bị Ngưng Khí giết như thế được.

Cho dù là Trúc Cơ yếu đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể nào chết trong tay tu sĩ Trúc Cơ được.

Nhưng hôm nay, tất cả những gì xảy ra trước mặt cũng đảo điên tinh thần bọn họ, khiến cho tám chín người này chấn động không thôi, lúc nhìn Mạnh Hạo thì đầy hoảng sợ.

Nhưng lúc này bọn họ lại không biết, kẻ càng hoảng sợ hơn chính là nam tử Trúc Cơ của Phong Hàn Tông kia. Y sắc mặt tái nhợt, tinh thần run run, mở to mắt ngây ngốc nhìn chỗ mà lão già Trúc Cơ kia đã chết, trong chớp mắt lòng đầy lạnh lẽo và sợ hãi.

Y sợ, thân là tu sĩ Trúc Cơ, ở Triệu quốc này là kẻ cao cao tại thượng, y ít khi biết sợ là gì. Nhưng hôm nay y sợ, thậm chí chỉ sợ thì còn chưa đủ để hình dung, mà phải là hoảng sợ!

Nếu không phải từ đầu đến cuối y cách khá xa, thì lúc này đây kẻ chết không chỉ có lão già Phương Dạ Tông kia, tất nhiên còn có cả y nữa.

Lúc này tinh thần run rẩy, sắc mặt tái nhợt, y nhìn chiếc đèn dầu trong tay Mạnh Hạo mà lòng càng thêm sợ, đám đệ tử Ngưng Khí không nhìn ra đó là lửa gì, nhưng y vẫn nhìn ra manh mối.

- Nguyên Anh chi hỏa, đây là Nguyên Anh của một người đốt sinh mệnh mà hình thành Nguyên Anh chi hỏa! Ngọn lửa này chẳng những có thể

thiêu chết Trúc Cơ, ngay cả Kết Đan mà gặp phải thì cũng chết chắc! Nam tử Trúc Cơ của Phong Hàn Tông lúc này hô hấp dồn dập, nhận thấy Mạnh Hạo quay sang nhìn mình thì da dầu tê ran, lập tức lùi ra sau vài bước, không dám tới gần, lúc này y đã chẳng còn để tâm tới cái gọi là thể diện của tu sĩ Trúc Cơ nữa.

Mạnh Hạo tay cầm đèn, chân đạp trên phi kiếm, tay trái giơ lên, lập tức lôi kỳ kia bị hắn thu vào trong túi trữ vật. Hắn lại vừa vận chuyển tu vi, vừa lạnh lùng nhìn nam tử Trúc Cơ mà sắc mặt đang tái nhợt kia.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài Kháo Sơn Tông vang lên tiếng ầm ầm, có ba cây cầu vồng to lớn hơn mười trượng mang theo vô số sóng gợn, mang theo vẻ kinh thiên lập tức kéo đến.

Trong ba câu cầy vồng này có ba lão già dường như là vừa bước ra từ phần mộ, kẻ nào kẻ này cũng mặt mày nhăn nheo, người nồng đậm tử khí. Nhưng trong tử khí đó cũng có khí tức tu vi hùng mạnh tỏa ra. Khí tức này mạnh, tuy chưa đạt tới Nguyên Anh, nhưng cũng đã là Kết Đan đại viên mãn.

Mạnh Hạo lòng trầm xuống, nắm chặt lấy ngọn đèn trong tay. Lúc này tu vi hắn đã hao đi tám chín phần mười, một hơi đều dùng hết vào ban nãy, giờ khắc này chỉ dựa vào ngọn đèn này.

Bọn họ bay với tốc độ cực nhanh, chốc lát liền tới gần. Nam tử Trúc Cơ của Phong Hàn Tông kia thoắt cái vui mừng, nhưng đột nhiên bầu trời tối sầm lại, một luồng khí tức với cảnh giới hơn xa ba lão già kia trong giây lát này bao phủ lấy toàn bộ Triệu quốc, bao phủ hết bầu trời và mặt đất nơi này.

Một chiếc chuông thật lớn xuất hiện trên bầu trời Kháo Sơn Tông, rồi một giọng nói âm trầm mang theo uy áp truyền khắp bốn phương tám hướng.

- Kháo Sơn Lão Tổ, ngươi lăn ra đây cho lão phu!

Giọng nói ấy cuồn cuộn như sấm, với khí thế ngập trời, ầm vang lên, khiến cho quầng sáng tuyết bay bốn phía lập tức vỡ tan. Tám tên đệ tử Ngưng Khí của Phương Dạ Tông lập tức hộc máu, thân thể toàn bộ nổ tung, hoàn toàn không thể chịu được mà chết.

Mạnh Hạo thì cũng thân hình nhoáng lên, khóe miệng trào ra máu tươi, lúc ngẩng đầu lên thì hắn khiếp sợ.

Nam tử Phong Hàn Tông kia cũng biến sắc mặt, còn ba Lão Tổ tam tông vừa tới ở giữa không trung kia cũng hoảng sợ, không dám phi hành nữa mà ôm quyền cúi đầu với chiếc chuông kia, nay có một lão già mặc thanh sam đứng trên đó.

Lão già thanh sam đứng trên chuông, gió thổi tung y phục của lão ta lên, sau lưng lão phong vân biến sắc, đôi mắt lão với đồng tử mắt trái như nắng gắt, tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, mà mắt phải âm trầm, đồng tử như trăng rằm, mi tâm lão có một cái khe bên trong dường như cũng có một con mắt khác, chỉ là người ngoài không thể nhìn rõ được, chỉ có thể thấy một mảng huyết quang vô cùng đậm.

Thiên Cơ Thượng Nhân!

Nháy mắt khi nhìn rõ Thiên Cơ Lão Nhân, toàn thân Mạnh Hạo cứng đờ, lúc này tay hắn còn cầm chiếc yêu đăng dùng Nguyên Anh của Thiên Cơ Lão Nhân làm dầu.

Theo tiếng thét của Thiên Cơ Lão Nhân, toàn bộ mặt đất rầm rầm rung chuyển, thậm chí trong phạm vi mấy vạn dặm, đất rung núi chuyển, bầu trời như đổi sắc, như bị mây đen bao trùm.

Mạnh Hạo chấn động tinh thần, khóe miệng trào máu, thân thể liên tục lùi ra sau mấy bước, rồi hộc ra một ngụm máu tươi.

Lúc này mọi người bên ngoài Kháo Sơn Tông, cho dù là ba lão già Giả Anh kia hay nam tử Trúc Cơ của Phong Hàn Tông đều e sợ, không dám phát ra chút tiếng động nào. Cả đám đều hoảng sợ nhìn lên bầu trời.

Nhưng dù mặt đất có chấn động thế nào, nơi Kháo Sơn Lão Tổ bế quan đều vô cùng yên lặng, dường như Kháo Sơn Lão Tổ không hề nghe thấy.

Thiên Cơ Lão Nhân đứng trên Thiên Cơ Chung ở giữa không trung lúc này ánh mắt chợt lóe, như nhật nguyệt cùng tỏa sáng, bóng tối và ánh sáng giao hòa. Mà khi lão nâng tay phải lên, từ chỗ chiếc khe trên mi tâm lão tỏa ra huyết quang yêu dị. Huyết quang này đỏ tươi như màu sắc vừa lấy ra khỏi cơ thể, lão lập tức nhấn mạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 139: Chém đại đạo, đổi thiên địa, yêu túng ý!

Dưới cái nhấn này, tia sáng u ám, ánh sáng chói lóa và huyết ý đỏ tươi tức khắc hóa thành một bàn tay, bàn tay này như xuất hiện từ trong hư vô, đánh thẳng xuống mặt đất.

Tất cả nói thì có vẻ chậm, nhưng thực tế lại xảy ra trong giây lát. Bàn tay này ầm ầm đánh thẳng xuống Đông Phong của Kháo Sơn Tông, tiếng nổ vang rền kinh thiên động địa. Đông Phong hoàn toàn sụp đổ, tầng tầng vỡ vụn, đất đá trở thành tro bụi. Khi bàn tay này hoàn toàn hạ xuống, toàn bộ Đông Phong biến mất không còn chút dấu tích!

Mặt đất rung chuyển, dấy lên trận cuồng phong cuốn tới bốn phương tám hướng. Sau khi phá hủy Đông Phong, bàn tay đó không hề biến mất mà tiếp tục đánh sâu vào trong lòng đất, giống như là Thiên Cơ Lão Nhân biết được vị trí nơi Kháo Sơn Lão Tổ bế quan vậy.

Một tiếng nổ vang khắp gần nửa Triệu quốc này trong chớp mắt vòng quanh, mặt đất rung chuyển dữ dội. Bàn tay kia dường như đánh xuyên qua đất, phá hủy nơi bế quan của Kháo Sơn Lão Tổ.

Lần này bàn tay mới biến mất, để lại trước mặt mọi người là một cái hố sâu, trong hố này còn có không ít cấm chế không hoàn chỉnh còn sót lại. Nơi đó đúng là nơi Kháo Sơn Lão Tổ bế quan, nhưng lúc này cho dù là bia đá hay tế đàn thì đều đã vỡ nát, ngay cả gương mặt Kháo Sơn Lão Tổ hình thành trên khe đất cũng vỡ tan tành, thậm chí còn để lộ ra gian mật thất mà Kháo Sơn Lão Tổ bế quan lúc trước!

Nhưng lại chẳng thấy bóng dáng Kháo Sơn Lão Tổ đâu!

- Kháo Sơn Lão Tổ, ngươi lăn ra đây cho lão phu! Thiên Cơ Lão Nhân liếc mắt một cái liền thấy động phủ bên dưới không có Kháo Sơn Lão Tổ, lập tức ngửa mặt lên trời gầm lên.

Tiếng gầm này rung chuyển trời cao, chấn động bốn phương tám hướng, khiến toàn bộ Triệu quốc đều vang vọng tiếng gầm thét của Thiên Cơ Lão Nhân.

- Ngươi lăn ra đây cho lão phu!

- Lăn ra đây cho lão phu!

- Lăn ra đây

- Lăn ra đây

Vô số hồi âm trong chớp mắt ầm ầm lan truyền ra bốn phía. Cho đến khi những âm thanh này hòa lại với nhau, hóa thành âm thanh vô thượng như thiên uy.

Mạnh Hạo toàn thân chấn động, hắn nhìn mặt đất nơi vốn là Đông Phong, nay đã để lộ một hang động lớn, cũng không thấy Kháo Sơn Lão Tổ, nhưng Mạnh Hạo nhớ rõ mấy canh giờ trước Kháo Sơn Lão Tổ chính là ở nơi này.

- Kháo Sơn Lão Tổ đâu rồi Mạnh Hạo mặt mày tái nhợt, lúc này hắn chẳng thể động đậy được thân mình. Toàn bộ trời đất đều bị uy áp của Thiên Cơ Lão Nhân bao phủ, khiến cho tất cả sinh mệnh với tu vi không bằng lão đều không thể giãy dụa được chút nào.

Mà trong uy áp này lại ẩn chứa một loại pháp tắc thiên địa khó có thể hình dung được, giống như Thiên Cơ Lão Nhân đứng ở nơi đó, chính là ý chí của bầu trời nơi này!

- Đây không phải Nguyên Anh, đây là Trảm Linh!!

- Đây đích thị là Trảm Linh, bằng không thì không thể tồn tại ý chí được!! Ba lão tổ Giả Anh của ba tông môn kia lúc này lại càng thêm hoảng sợ.

- Kháo Sơn Lão Tổ, nếu ngươi không ra thì lão phu sẽ tiêu diệt tên đệ tử nội môn duy nhất của tông môn nhà ngươi, lại diệt toàn bộ sơn mạch gần tông môn này, sau đó luyện hóa Triệu quốc, cũng luyện luôn cả ngươi ra! Trên bầu trời, Thiên Cơ Lão Nhân sớm thi triển thần thức quét khắp nơi, bao trùm toàn bộ Triệu quốc, nhưng mặc cho lão có kiếm tìm thế nào thì cũng không thể tìm thấy được chút dấu vết nào của Kháo Sơn Lão Tổ.

Nhưng trên đường tới đây lão đã suy diễn tính toán, Kháo Sơn Lão Tổ ở ngay trong Triệu quốc này.

Lúc nói lời này, ánh mắt Thiên Cơ Lão Nhân ánh lên vẻ lạnh lùng, hôm nay bản tôn lão tới đây chính là muốn chiến với Kháo Sơn Lão Tổ một trận, thừa dịp Kháo Sơn Lão Tổ đang suy yếu là giết chết luôn. Nhưng Kháo Sơn Lão Tổ lại núp mãi không chịu ra, khiến Thiên Cơ Lão Nhân càng tức giận, lại càng muốn giết cho được Kháo Sơn Lão Tổ. Lão có rất nhiều cách để ép cho Kháo Sơn Lão Tổ phải chui ra, nếu diệt đệ tử nội môn, diệt sơn mạch, diệt Triệu quốc rồi mà đối phương còn không chịu ra, lão không tiếc luyện hóa luôn cả vùng đất Triệu quốc này.

Mà ngọn đèn Mạnh Hạo cầm thì Thiên Cơ Lão Nhân đã sớm thấy rồi, lúc này lão quét tầm mắt qua mặt đất, bỗng giơ tay phải lên lại ấn xuống mặt đất một cái nữa.

Lúc này đây tia sáng lóe lên trong ánh mắt lão, khe mi tâm mở ra, phát ra ánh sáng đỏ sậm như biển máu. Theo tay phải lão hạ xuống, mấy vạn dặm núi non xung quanh Kháo Sơn Tông lập tức lắc lư. Trong lúc đó, trên bầu trời lại xuất hiện một bàn tay to đến mức khó có thể hình dung được.

Bàn tay này thoạt nhìn có vẻ không to lớn gì, nhưng lúc nó rầm rầm hạ xuống thì càng lúc càng lớn, dường như có thể bao phủ được núi non mấy vạn dặm. Theo bàn tay này buông xuống, mặt đất rung chuyển, ba lão tổ Giả Anh kia hoảng sợ, thi triển toàn tốc độ vội vàng bỏ chạy.

Còn cả tên nam tử Trúc Cơ của Phong Hàn Tông nữa, sắc mặt tái nhợt đầy tuyệt vọng, không tiếc tu vi suy giảm mà cắn chót lưỡi, hóa thành cầu vồng bỏ chạy khỏi nơi này.

Nhưng Mạnh Hạo thì tu vi lại yếu nhất nên chẳng thể động đậy được chút nào, chiếc đèn dầu trong tay hắn tự bay lên với bàn tay. Mà Nguyên Anh khoanh chân ngồi bên trong kia thì cũng lập tức mở mắt ra, ánh mắt lóe lên u quang giống hệt Thiên Cơ Lão Nhân.

Mạnh Hạo chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn bàn tay kia càng lúc càng lớn, cho đến khi bao trùm lấy bầu trời, to tới chừng mấy vạn dặm. Thậm chí hắn ngẩng đầu nhìn lên cũng có thể thấy vân tay ngang dọc như thế nào.

Bầu trời lập tức tối sầm lại, hay là có thể nói là bầu trời vạn dặm này đã biến thành màu đen, bị bàn tay kia bao phủ. Lúc hạ xuống thì mặt đất nứt toác, núi non, phàm là nhỗ nào nhô lên thì đều sụp đổ. Theo bàn tay kia hạ xuống, Mạnh Hạo cảm giác như tận thế đang kéo tới.

Vẻ mặt hắn đầy chua sót, yên lặng đứng đó. Giờ khắc này Mạnh Hạo lại chẳng thấy sợ hãi gì, mà chỉ thở dài một hơi.

- Sắp kết thúc rồi, nhưng ta không cam lòng! Ánh mắt Mạnh Hạo đầy chấp nhất, lúc này chấp nhất như một ngọn lửa hừng hực nhen nhóm trong đôi mắt hắn.

- Tu Chân Giới này cá lớn nuốt cá bé, tu vi là nền tảng của tất cả, chỉ có bản thân hùng mạnh mới có thể sinh tồn, chỉ có bản thân ngày càng mạnh lên mới không bị kẻ khác giẫm nát dưới lòng bàn chân, mới có thể

đứng trên bầu trời! Mạnh Hạo bỗng nhiên nở nụ cười, một nụ cười mang theo sự minh ngộ sâu sắc, mang theo tất cả ý thức, khát khao trở nên mạnh hơn của hắn, mang theo sự tỉnh táo minh mẫn của hắn ở thời khắc sinh tử này.

- Thánh hiền nói, thế gian chỉ có học thức là cao nhất, nhưng trong Tu Chân Giới này, chỉ có cường giả là bất bại! Mạnh Hạo mở to mắt, hắn muốn nhìn bàn tay kia hạ xuống, nhìn nó đặt lên người mình, muốn làm mình chôn cùng với mặt đất. Hắn muốn nhìn tất cả, muốn khắc sâu khoảnh khắc này trong tận linh hồn, nếu có luân hồi kiếp sau, hắn muốn dù có qua luân hồi rồi thì cũng không quên cảnh này. Nếu thật sự có kiếp sau, hắn muốn ở kiếp đó nhớ kỹ rằng chỉ có cường giả là bất bại!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Ngươi thật sự muốn lão phu xuất hiện?

Bàn tay càng lúc càng lớn, ầm ầm hạ xuống. Các ngọn núi xung quanh Mạnh Hạo đã sụp đổ, trời đất như mơ hồ cả đi, che mắt Mạnh Hạo lại khiến thế giới trở nên tối đen, dường như trong một khắc này, trời đất này mượn bụi bặm để lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo, một con kiến vô cùng nhỏ bé đang giãy dụa ở đó.

- Nếu có kiếp sau, ta sẽ không để cho bàn tay này tiếp tục che phủ mắt ta nữa!

Trời đất ầm vang, bàn tay to lớn kia ầm ầm kéo đến. Toàn thân Mạnh Hạo run rẩy, thất khiếu chảy máu, xương cốt kêu ken két, mắt thấy sắp trở thành một bãi máu thịt be bét.

Đúng lúc này, ở trên bầu trời bên ngoài bàn tay, nơi mà Mạnh Hạo không nhìn thấy, một vệt huyết quang đỏ sậm mang theo ánh sáng khiến cả trời đất đều phải ngưng lại, dùng tốc độ không cách nào hình dung phá không vọt tới.

Huyết quang đỏ sẫm đó dường như là máu đã lắng đọng không biết bao nhiêu năm, trong giây lát hiển lộ ra này thì một luồng yêu khí bao phủ khắp nơi, rung chuyển bầu trời.

Yêu khí này nồng đậm tới mức khiến cho bầu trời như muốn đổi màu, dường như trong giây phút này phải tránh đi, khiến vùng đất này trong khoảnh khắc trở thành một thế giới màu đỏ sậm!

Huyết quang đỏ sậm kia nhanh chóng tới gần, khoảnh khắc liền đuổi kịp bàn tay khổng lồ mấy vạn dặm do Thiên Cơ Lão Nhân biến đổi ra, đột ngột chém xuống!

Nhát chém này, huyết quang ngập trời!

Nhát chém này như xé nứt trời đất!

Nhát chém này dường như có thể chém mặt đất, chém bầu trời thành hai nửa, hoặc có lẽ là nó không mạnh tới mức đó, nhưng lại có được ý chí như vậy!

Chém đại đạo, đổi thiên địa, yêu túng ý!

Nhưng kẻ này lại không phải Kháo Sơn Lão Tổ!

Một nhát chém khiến trời đất ầm vang, hồng quang kia trực tiếp xoẹt qua lòng bàn tay khổng lồ mấy vạn dặm do Thiên Cơ Lão Nhân biến ảo ra, khiến bàn tay này bị xé rách.

Một cái khe lớn xuyên qua bàn tay này, kéo thẳng tới tận cổ tay.

Một chém gãy chưởng!

- Ngươi!!! Trên bầu trời, Thiên Cơ Lão Nhân biến sắc mặt, vội ngẩng đầu lên, đôi mắt lóe lên tinh quang trước nay chưa từng có.

Tiếng ầm vang kinh thiên động địa vang lên, bàn tay to tới mấy vạn dặm vốn che phủ cả tầm mắt Mạnh Hạo, vốn bao phủ cả thế giới của hắn, nhưng ngay trong giây lát này đã bị xé ra một khe hở, khiến Mạnh Hạo nhìn thấy bầu trời cao trong xanh bên ngoài.

Dường như lúc này bầu trời do bàn tay kia tạo nên đã bị xé toạch ra, từ hai bên Mạnh Hạo, bàn tay khổng lồ này ầm ầm hạ xuống, nện lên mặt

đất.

Đất đai rung chuyển, sụt lún xuống, vô số núi non bị san bằng, mà chim chóc muông thú trong những ngọn núi khu rừng đó đều không thể bỏ chạy, toàn bộ trở thành tro bụi trong giây lát này.

Tên nam tử Trúc Cơ của Phong Hàn Tông dù không tiếc giá nào vội vã bỏ chạy, nhưng vẫn không cách nào bay ra được vùng núi non này trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, bị bàn tay kia làm cho trực tiếp đồng táng với mặt đất.

Chỉ có ba lão tổ Giả Anh với tu vi không tầm thường kia, mà chủ yếu là Thiên Cơ Lão Nhân không nhằm vào ba người bọn họ, mà dù có thể thì bọn họ cũng trả cái giá quá đắt, liên tục phun ra bảy ngụm máu tươi mới có thể miễn cưỡng chạy thoát ra ngoài. Lúc này mặt đất phía sau chấn động, bầu trời quay cuồng dữ dội như là biển khơi, cho đến khi bàn tay kia tiêu tan, ba người mặt mày tái nhợt đứng ngơ ngác ở đó nhìn cảnh tượng này.

Toàn bộ Kháo Sơn Tông vốn là một vùng núi không thấy bờ nay đã thành một hố sâu khổng lồ, mà hình dáng lại là chưởng ấn.

Chẳng qua chưởng ấn này cũng không có hoàn chỉnh, mà là bị xé ra ở giữa, khiến khu vực hố sâu này bị chia ra làm hai, ở giữa nổi lên một sơn thể duy nhất, giống như một sơn đạo.

Mà Mạnh Hạo thì đứng trên sơn đạo đó, nơi này rộng chừng trăm trượng, không tính là thẳng tắp. Hai bên khu vực này chính là hố sâu khổng lồ!

Nơi này vốn không có con đường như núi non này, nhưng hôm nay khi các khu vực xung quanh lõm xuống, nơi đây đã trở thành sơn đạo duy nhất tồn tại.

Mạnh Hạo có phần mờ mịt, hắn chợt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Dù không biết là ai đã cứu mình, nhưng giờ phút này Mạnh Hạo không chút do dự mà lập tức rụt lùi, chân đạp phi kiếm vội vã lao đi, hóa thành cầu vồng bay thẳng tới bên cạnh hố sâu chưởng ấn kia.

- Không ngờ đường đường Yêu chủ Nam Vực mà lại tới Triệu quốc nho nhỏ này, nhưng ngươi chỉ là phân thân, bản tôn đã bị trấn áp không thể đến được, không ngăn được lão phu giết Kháo Sơn Lão Tổ! Thiên Cơ Lão Nhân sắc mặt sa sầm, vung tay áo lên, tiếng nói cuồn cuộn như sấm vang khắp bầu trời.

Trên bầu trời lại chẳng hề có tiếng động gì truyền ra, giống như nhát chém huyết quang kia chưa bao giờ xuất hiện.

- Kháo Sơn Lão Tổ, ngươi lăn ra đây cho lão phu!

- Lăn ra đây!

- Lăn ra đây!!

Âm thanh rần rần vang vọng. Thiên Cơ Lão Nhân lại giơ tay phải lên vỗ vào Thiên Cơ Chung bên người. Ngay tức khắc tiếng chuông vang vọng khắp nơi, cuốn lấy âm thanh của Thiên Cơ Lão Nhân, dùng phương thức càng thêm mãnh liệt mà vang dội.

Rất nhiều ngọn núi của Triệu quốc sụp xuống, mặt đất rung chuyển. Rồi đột nhiên, một âm thanh đầy tang thương không biết vang lên từ nơi nào, nhưng lại quanh quẩn khắp Triệu quốc, truyền cả tới nơi này.

- Ngươi thật sự muốn lão phu xuất hiện?

Giọng nói này vừa dứt, đôi mắt Mạnh Hạo co rụt lại, đây đúng là giọng nói của Kháo Sơn Lão Tổ, chỉ là Mạnh Hạo nghe thấy thì có vài phần khác, trong giọng nói này bớt đi mấy phần không đáng dựa dẫm, thêm

mấy phần trầm trọng mà tang thương.

- Ngươi cuối cùng cũng chịu nói! Kháo Sơn Lão Tổ, đừng có trốn trốn tránh tránh nữa, ngàn năm trước ta và ngươi có ân oán gián tiếp, nay ngươi dù mới lên Trảm Linh sơ thành, nhưng cũng không nên động thủ với phân thân Nguyên Anh của lão phu, nếu đã dám như thế, hôm nay ta với ngươi chiến một trận, có ta thì không có ngươi! Đôi mắt Thiên Cơ Lão Nhân ánh lên tia sáng kỳ dị, lão giơ tay lên chỉ vào Thiên Cơ Chung, lập tức chiếc chuông này vang lên, tỏa ra hào quang vạn trượng. Thiên Cơ Lão Nhân được hào quang này bao phủ lấy, trông tràn đầy khí thế.

Mà trận chiến này lão cũng tự thấy là tất thắng, bởi lão đã tra xét hết về Kháo Sơn Lão Tổ, lấy thực lực bản thân là Trảm Linh đệ nhị trảm, nhất định có thể giết chết được Kháo Sơn Lão Tổ!

Lão cực kỳ tự tin với trận chiến này, bằng không với sự cẩn thận của mình, lão cũng sẽ không đưa bản tôn tới. Cho dù lúc nãy có một vị Yêu chủ hiển lộ thần thông, lão cũng không hề sợ chút nào.

Lão tự cảm thấy trận chiến này lão không thể nào thua được, bởi vì lão còn mang cả Thiên Cơ Chung tới Triệu quốc. Chiếc chuông này đã hấp thu vô số hương khói của Thiên Cơ quốc, sớm đã có linh tính, là chí bảo của lão. Có chuông này, cho dù gặp được tu sĩ đệ tam trảm thì lão cũng có thể chiến một trận, lại càng khỏi nói tới chuyện trên Thiên Cơ Chung này có một đạo thần thức mà Lê Tiên ban cho để canh giữ.

Khắp nơi tĩnh lặng, một hồi lâu sau, giọng nói đầy tang thương và trầm trọng của Kháo Sơn Lão Tổ truyền tới từ bốn phương tám hướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Ngươi thật sự muốn lão phu xuất hiện?(2)

- Năm đó ta tung hoành Thiên Hà Hải Giọng nói của Kháo Sơn Lão Tổ mang theo một âm luật kỳ dị, lúc vang vọng ra lại mang theo cảm giác năm tháng, lúc vọng lại thì toàn bộ đất đai Triệu quốc đều rung chuyển theo.

Loại rung chuyển này bao gồm tất cả lãnh thổ của Triệu quốc, bao trùm tất cả thành trì, ngay cả phàm nhân cũng có thể cảm nhận được. Mạnh Hạo thì vội cúi đầu, tốc độ lại càng nhanh hơn.

- Không biết đã bao nhiêu năm, ngủ say rồi tỉnh lại bao nhiêu lần, cho đến một ngày ta gặp được một lão già khốn nạn đáng chết cả trăm vạn lần! Giọng nói của Kháo Sơn Lão Tổ lại vang lên, lúc này đây cảm xúc đã thay đổi, nhất là mấy chữ cuối kia dường như là cực kỳ phẫn nộ.

Lúc lời nói này vang lên, mặt đất Triệu quốc chấn động càng thêm mãnh liệt, núi non rung rung, vô số kiến trúc lung lay, sơn môn của ba tông môn cũng rung chuyển, khiến đám tu sĩ còn lại trong đó đều hoảng sợ.

Ngay cả Thiên Hà Phường nằm ở biên giới Triệu quốc cũng là như vậy.

Mạnh Hạo cũng chấn động tâm thần, hắn chấn động là vì cái từ lão già khốn nạn mà Kháo Sơn Lão Tổ nhắc tới.

- Lão khốn nạn đó không đánh lại được ta liền gọi một đám khốn nạn tới, đại chiến với ta nhiều năm ròng, cuối cùng lừa ta, đồng ý cho ta nhiều đồ tốt, để ta từ Thiên Hà Hải đi tới Nam Vực Sự phẫn nộ trong giọng nói của Kháo Sơn Lão Tổ lại càng thêm mãnh liệt. Lúc này đây đất đai Triệu quốc càng thêm chấn động, thậm chí khu vực núi non điệp trùng ở vùng

đất phía bắc của Triệu quốc liên tục ầm vang, một chiếc khe cực lớn nứt ra trên mặt đất. Khe này to cũng phải tới trăm vạn trượng, kéo ra thật dài.

Nếu đứng ở trên bầu trời nhìn xuống thì sẽ thấy khe này không phải đường thẳng, mà là hình cung.

- Tại Nam Vực này, đám già đời khốn kiếp đó lừa gạt ta, cho ta nuốt đủ thứ linh tinh, cuối cùng lại khiến ta bị phong ấn lại!! Chúng hứa với ta chắc chắn năm sau sẽ cho ta một vận may cực lớn. Nhưng những năm tháng sau đó, mấy lão già khốn kiếp đó kẻ thì chết, kẻ thì mất tích, cuối cùng chỉ còn một tên, lại dám thừa dịp ta ngủ bỏ chạy khỏi nơi này. Trước khi đi tên khốn ấy còn để lại cho ta một khối Cổ Ngọc Phong Yêu, nói rất hoa mỹ là để ta tìm hậu nhân cho bọn chúng, nhưng thực tế là cái đám khốn đó sợ thiên kiếp, muốn nương nhờ ta để chống lại!

Kháo Sơn Lão Tổ nghiến răng nghiến lợi, giọng nói vang dội khắp trời đất. Ở phía tây của Triệu quốc, một chiếc khe cực lớn rầm rầm nứt ra, tiếp nối với khe ở phía bắc, rõ ràng là đã hình thành hình dạng nửa vòng tròn.

Cảnh này khiến Thiên Cơ Lão Nhân khiếp sợ, dường như cảm thấy một cảm giác thấp thỏm không yên một cách quái lạ.

Mà Mạnh Hạo thì hít sâu một hơi, hắn nghĩ tới miếng Cổ Ngọc Phong Yêu mà mình lấy được.

- Cái đám tinh trùng tràn não này, bọn chúng đã không tuân thủ hứa hẹn thì thôi, lại còn dám bẫy ta. Ta cực kỳ phẫn nộ, dù ngủ say cũng bức ra một đạo thần niệm, nhưng thần niệm này quá yếu, có pháp tắc thiên đạo kiếp trước ngăn cản nên chỉ có thể hóa thân thành phàm nhân, bước lên con đường tu hành một lần nữa. Nếu bọn chúng dám lừa ta, vậy lão tổ ta liền đoạn luôn hậu nhân truyền thừa của chúng! Ta đổi tên Phong Yêu Tông thành Kháo Sơn Tông, từ nay về sau đạo thần niệm đó tự xưng là Kháo Sơn Lão Tổ!

Lời này của Kháo Sơn Lão Tổ vang lên, Mạnh Hạo trợn tròn mắt, toàn thân khựng lại, quay đầu ngơ ngác nhìn đất đai Triệu quốc, đầu óc ù ù, trong đầu vang vọng lời nói của Kháo Sơn Lão Tổ.

Nghe đến đó, sắc mặt Thiên Cơ Lão Nhân bỗng biến đổi, giật mình hoảng sợ, vội lùi ra sau vài bước. Lúc này mặt đất Triệu quốc lại vang lên ầm ầm, một cái khe cực lớn trực tiếp nứt ra từ biên giới phía nam. Cùng lúc đó ở phía trước Mạnh Hạo, phía đông của Triệu quốc cũng xuất hiện khe nứt hình cung thật lớn. Bốn kẽ nứt nối tiếp lại với nhau, hình thành một hình tròn cực lớn bao phủ toàn bộ Triệu quốc.

Trong hình tròn này là cả lãnh thổ Triệu quốc, một vùng đất rộng lớn mênh mông là vậy nhưng lại bị chậm rãi nhấc lên trên không trung trong sự rung chuyển khó có thể hình dung này, để lộ ra bùn đất tối đen như mực, dấy lên những trận cuồng phong, bóc ra vô số bùn đất.

Mặt đất rung chuyển, bầu trời biến sắc, Thiên Cơ Lão Nhân lập tức tái nhợt mặt mày, hoàn toàn chấn động.

Mặt đất rầm rầm, không ngừng bị nâng lên, đảo mắt cái đã được nâng lên tới nghìn trượng, năm nghìn trượng, vạn trượng rồi tới một độ cao khó có thể hình dung được.

Như một khối lục địa thật lớn lúc này đang bị móc lên từ dưới nền đất, mà Mạnh Hạo chính là đang ở trên vùng này, hắn cảm thấy mình đang đến rất gần trời cao.

Trên vùng đất này có thành trì của phàm nhân, có tam đại tông môn, có Thiên Hà Phường, có vô số sinh linh!

Cho đến khi toàn bộ đất đai Triệu quốc hoàn toàn bị nâng lên khỏi mặt đất, nâng lên khỏi Nam Vực, để lại bên dưới một cái hố sâu cực lớn đến khó có thể hình dung.

Hố sâu này to bằng cả một Triệu quốc!

Mà ở trên hố sâu này, ở dưới mặt đất của Triệu quốc có một con ác quỷ có hình thể phải nói là khổng lồ hơn cả Triệu quốc, toàn thân có những gai sắc nhọn như là Huyền Vũ!!!

Trên mai rùa này là một tầng đất vô cùng dày, mà mặt đất bao chặt lấy mai rùa chính là Triệu quốc!

Một cái đầu khổng lồ chậm rãi thò ra từ trong cái mai rùa kia. Đầu kia to lớn có thể so với một tòa thành lớn của Triệu quốc, nước da xanh đen, đôi tròng mắt cực lớn, tràn đầy nếp uốn, trên mặt còn có không ít bùn đất, giờ phút này đang ngỏng lên, nhìn Thiên Cơ Lão Nhân nhỏ bé như một con kiến trong mắt nó, kẻ mà đang sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, đầy vẻ không tin tưởng nổi, thậm chí còn ngừng cả hô hấp, đang sợ hãi vô cùng kia.

- Ngươi gọi ta ra là muốn chiến với ta một trận ư?

Mạnh Hạo ngây dại, đầu óc như nổ vang, những chuyện ly kỳ mà cả đời này hắn gặp được cũng không bằng một lần rung động lần này. Một màn làm cho hắn đột ngột trở nên trống rỗng, mất đi năng lực tự hỏi, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.

Kháo Sơn Lão Tổ lại là một con rùa khổng lồ!

Mà Triệu quốc lại là một mảnh đại địa được Kháo Sơn Lão Tổ nâng lên.

Mà mình, hai mươi năm này lại sống trên lưng Kháo Sơn Lão Tổ, khó trách lão được gọi là Kháo Sơn Lão Tổ. Lão không phải là kẻ chống lưng cho một người, mà là kẻ chống lưng cho cả Triệu quốc này. Bất kể là tu sĩ hay phàm nhân đều sống trên mảnh đại địa đều được lão chống lưng cho!

Kháo Sơn Tông của hắn chỉ là một tia thần niệm sau khi bản thể bị phong ấn ngủ say mà bức ra, muốn đoạn tuyệt hậu nhân truyền thừa của Phong Yêu Tông.

Khó trách trước kia của Kháo Sơn Tông được gọi là Phong Yêu Tông, nhưng hôm nay đã rất ít người biết được. Khó trách Kháo Sơn Tông được gọi là Ma tông, quy tắc tông môn rất tàn khốc, tự chém giết lẫn nhau

Chỉ một tia thần niệm hóa thành thân thể đã tu luyện tới Trảm Linh, vậy thì bản thể của Kháo Sơn Lão Tổ sẽ mạnh tới mức nào!?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 142: Một hồi mưa gió, từng cơn lạnh.

Nhưng Mạnh Hạo còn rất nhiều nghi vấn không có lời giải. Thứ nhất là Kháo Sơn Lão Tổ đã cường đại như vậy rồi, tại sao lại không tự cứu. Nếu chính mình không xuất hiện, chẳng lẽ đối phương phải tiêu vong sao, vả lại, đã có được thực lực hùng mạnh như thế thì sao còn muốn hấp thu sinh cơ của tu sĩ.

Trên vùng Triệu quốc bị nâng lên, có ba tu sĩ Giả Anh cũng đang ngơ ngác nhìn một màn này, trong đầu như nổ vang, vẻ mặt mờ mịt. Một màn này thoát ra khỏi suy nghĩ của bọn họ, làm cho bọn họ không biết làm gì, chỉ mờ mịt nhìn một màn trước mắt. Dù đã tới bây giờ mà bọn họ còn không thể tin.

Thiên Cơ Lão Nhân cũng đứng ở nơi này, sững sờ nhìn cái đầu lớn hơn mình vô số lần, thậm chí khi nhìn lại còn không nhìn thấy điểm cuối của cái đầu khổng lồ đó. Lão run lẩy bẩy, vô cùng hoảng sợ, lão không hề nghĩ tới, Kháo Sơn Lão Tổ mà mình quát tháo lăn ra đây! lại là như thế

Nhất là thanh âm của Kháo Sơn Lão Tổ vẫn còn quanh quẩn kia, từng chữ từng chữ rơi vào trong tai Thiên Cơ Lão Nhân, làm cho lão không ngừng run rẩy, căn bản không thể gợi lên chiến ý.

Không cần đánh, giờ phút này, sau khi Kháo Sơn Lão Tổ hiện thân, lộ ra một luồng uy áp làm cho toàn thân Thiên Cơ Lão Nhân như nổ vang, máu trong cơ thể như ngừng chảy. Lão Trảm Linh rồi, đã có được đạo ngộ ý chí, nhưng hiện tại thì toàn bộ đã hỏng mất. Ở trước mặt Kháo Sơn Lão Tổ, lão như một con kiến hôi, Kháo Sơn Lão Tổ chỉ phun một hơi cũng đã đủ giết lão vô số lần rồi.

Nhất là cái đầu khổng lồ kia mang đến cảm giác áp bách cùng uy hiếp, làm cho Thiên Cơ Lão Nhân miệng đắng lưỡi khô. Dù lão có tu vi không tầm thường, nhưng bây giờ cũng mồ hôi ròng ròng, Thiên Cơ Chung bên cạnh cũng không thể nào cho lão có chút cảm giác an toàn nào. Thậm chí thần thức Lê Tiên trên Thiên Cơ Chung cũng không thể làm cho Thiên Cơ Lão Nhân cảm thấy an toàn.

Lão sao còn không rõ, vì sao lúc trước Kháo Sơn Lão Tổ chẳng thèm ngó tới lời của mình, lại càng không thèm để ý tới cái gọi là Lê Tiên, bởi vì thân mình này đã là một tồn tại có thể phá vỡ rồi.

Lão rốt cục hiểu được, nguyên nhân Kháo Sơn Lão Tổ không chút lo lăng tới Lê Tiên.

Càng làm cho lão hoảng sợ là, từ khi lão có trí nhớ, thậm chí là kiến thức từ trong điển tịch thì Triệu quốc này đã tồn tại thật lâu rồi. Điều này càng làm cho Thiên Cơ Lão Nhân càng thêm hoảng sợ. Lão không biết, Kháo Sơn Lão Tổ trước mắt này có trước, hay là mảnh đất Triệu quốc có trước.

Nếu kết quả thứ hai thì còn dễ nói, nhưng nếu mà kết quả đầu tiên Vừa nghĩ tới đây, Thiên Cơ Lão Nhân liền càng thêm run rẩy hơn.

- Còn chiến hay không!? Cái đầu khổng lồ của Kháo Sơn Lão Tổ chậm rãi phát ra thanh âm, từng chữ như sấm giật, thiên lôi cuồn cuộn, làm cho thân hình Thiên Cơ Lão Nhân liên tục lui mấy ngàn trượng, phun ra hơn mười ngụm máu tươi. Ngay cả cái chuông kia cũng liền biến thành đống sắt vụn, xuất hiện từng vết nứt lớn.

- Không không chiến nữa! Vãn bối chỉ nói giỡn thôi, Lão Tổ tiền bối chớ để ý Thiên Cơ Lão Nhân tái mặt, vội vàng mở miệng. Nhìn hai con mắt trợn to kia của Kháo Sơn Lão Tổ, giọng nói của lão có chút run run.

- Nếu không có hai chưởng kia của ngươi, Lão Tổ ta cũng không ra

được. Cái đám chó chết kia, tuy nói Phong Yêu Ấn của bọn chúng đã trôi qua nhiều năm rồi, đã tiêu tán mà mỏng manh hơn không ít. Nhưng cuối cùng thì cũng phải cần chờ ta khôi phục tu vi, lại phải cần có người có tu vi Trảm Linh ở bên ngoài dùng lực phá mở thì Phong Yêu Ấn mới xuất hiện buông lỏng. Chỉ cần buông lỏng thì Lão Tổ ta mới có thể phá vỡ! Giọng nói của Kháo Sơn Lão Tổ cuộn trào không dứt, quanh quẩn bát phương, truyền vào trong tai làm cho thân hình Mạnh Hạo chấn động kịch liệt.

- Nguyên bản Lão Tổ ta tính để thân thể do một tia thần niệm này đột phá thành Trảm Linh, tự mở ra phong ấn, nhưng phàm nhân tu hành khó khăn, dù là ta nhớ được một phần Thái Linh Kinh cũng vẫn khó đột phá.

Cuối cùng vất vả mới gần thành công, nhưng lại bị một tên chó con hung ác chơi một vố, khốn kiếp, Phong Yêu Tông đều là chó đẻ, cướp đi linh khí mà Lão Tổ ta muốn dùng để phá vỡ phong ấn, lại cướp đi Linh đăng của Lão Tổ Kháo Sơn Lão Tổ gầm nhẹ, Mạnh Hạo một bên thì lộp bộp không ngừng, hắn có thể nghe ra được, đối phương đang nói tới ai

- Ngươi ngon lắm, rất ngon! May mắn là ngươi ra tay mà làm cho Lão Tổ ta thoát khốn, ta muốn báo đáp cho ngươi một chút! Kháo Sơn Lão Tổ nói, Thiên Cơ Lão Nhân sửng sốt một chút liền lộ ra mừng rỡ như điên. Lão không nghĩ tới mình lại may mắn như thế, vậy mà có được tạo hóa tới người. Lão đang muốn ôm quyền thì bỗng nhiên Kháo Sơn Lão Tổ há mồm, tốc độ cực nhanh, không ai thấy rõ, nháy mắt liền một hơi nuốt trời.

Cũng theo đó mà nuốt cả Thiên Cơ Lão Nhân cùng Thiên Cơ chung vào trong!

Há mồm nhai rạo rạo, không có tiếng kêu thảm thiết, nhưng làm cho Mạnh Hạo thở dốc dồn dập, càng thêm hiểu rõ hơn về Kháo Sơn Lão Tổ. Giờ phút này, hắn theo ý thức mà lùi ra sau, bỗng nhiên Kháo Sơn Lão Tổ quay đầu nhìn lại, trực tiếp lao thẳng tới chỗ Mạnh Hạo. Khi cách

Mạnh Hạo ngoài trăm trượng thì trợn đôi mắt to mà nhìn chằm chằm vào hắn.

Mạnh Hạo vội vàng mỉm cười, những lời mà Kháo Sơn Lão Tổ đã nói với Thiên Cơ Lão Nhân, hắn không hoàn toàn tin là thật. Với hiểu biết của hắn về Kháo Sơn Lão Tổ, lời của đối phương có tám chín phần không phải là lời nói thật.

- Chúng mừng Lão Tổ xuất quan, oai của Lão Tổ uy chấn bát phương, Lão Tổ

- Hiện tại biết sợ rồi? Kháo Sơn Lão Tổ trợn mắt nhìn Mạnh Hạo, tiếng nói như sấm giật, Mạnh Hạo đứng quá gần, thanh âm này làm cho hai lỗ tai hắn ù ù không ngừng, máu tươi phun ra.

- Phong Yêu Tông các ngươi là một đám khốn kiếp, đám già không chết kia đã vậy, mà thằng chó con ngươi cũng thế, đều chơi Lão Tổ ta một vố! Mà thôi, dù sao ngươi cũng là người Kháo Sơn Tông, Lão Tổ ta liền cho ngươi một phần tạo hóa! Kháo Sơn Lão Tổ nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, chậm rãi nói. Nhưng lời này còn chưa xong, Mạnh Hạo đã run rẩy không ngừng rồi, hắn nghĩ tới một màn vừa rồi đối với Thiên Cơ Lão Nhân, nhất thời đầu óc liền không ngừng tính toán, dốc sức suy nghĩ.

Đột nhiên Mạnh Hạo chớt lóe lên một ý, hắn nghĩ tới một chuyện!

Hắn nhớ lại lúc ở Bắc Hải, nhớ lại cái cô bé gọi là Cổ Ất Đinh Tam Nguyệt kia đã từng nói với hắn một câu.

- Đại ca ca, dưới chân ngươi có khí tức của nó, không nên trêu chọc nó, phải nhớ Phong yêu cổ đạo, kỳ niệm như kinh!

Lúc đó hắn không hiểu được câu này, nhưng hiện tại hắn đã rõ ràng, dưới chân có khí tức của nó, nó ở đây chính là Kháo Sơn Lão Tổ!

Không nên trêu chọc nó, nhớ kỹ, Phong yêu cổ đạo, kỳ niệm như kinh!

- Phong yêu cổ đạo, kỳ niệm như kinh, không nên trêu chọc nó Mạnh Hạo nhanh chóng suy nghĩ, đúng lúc này, thanh âm chậm rãi của Kháo Sơn Lão Tổ truyền đến, nói hết một câu lúc trước.

- tạo hóa, ta muốn báo đáp cho ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Một hồi mưa gió, từng cơn lạnh(2).

Gần như lúc Kháo Sơn Lão Tổ nói xong, Mạnh Hạo bỗng nhiên vỗ vào túi trữ vật, trong tay liền xuất hiện Cổ Ngọc Phong Yêu.

Trong nháy mắt, lúc cổ ngọc xuất hiện, trước người hắn liền cuốn tới một cơn lốc, nhưng nó cũng nhanh chóng tiêu tan. Khi cơn lốc biến mất, cái đầu của Kháo Sơn Lão Tổ lộ ra, cách Mạnh Hạo không tới ba trượng

Cái đầu cực bự, nhìn không tới cuối, chỉ có thể nhìn rõ màu da xanh đen, đối diện với Mạnh Hạo là đôi mắt to như một tòa thành.

Trong mắt kia, giờ lộ ra vẻ giãy dụa.

- Cổ đạo, chấp phong thiên chi niệm, sơn hà thương sinh đại thiện, cửu sơn hải nhu đạo kiếp lai, ngô mệnh vô lượng tại! Mạnh Hạo đột nhiên mở miệng đọc ra những câu trong cổ ngọc Phong Yêu!

Tại ngay khi hắn đọc ra mấy câu kinh này, cái đầu khổng lồ kia lập tức thu lại, ngửa mặt lên trời gào rú một tiếng, tiếng gầm này làm cho trời cao chấn động, xuất hiện vô số gợn sóng khuếch tán mà ra.

Hơn nữa, trên mi tâm Kháo Sơn Lão Tổ lại xuất hiện một ký hiệu hình cửu giác. Ký hiệu tang thương cổ xưa, khắc sâu vào trong mi tâm Kháo Sơn Lão Tổ. Lúc này, ký hiệu kia chớp động, theo đó là thân thể nó cũng theo đó mà rung chuyển.

- Ngừng lại cho lão tử, Phong Yêu Kinh chết tiệt, Phong Yêu Kinh chết

tiệt! Kháo Sơn Lão Tổ lộ ra thần sắc dữ tợn, tiếng gầm kinh thiên động địa, lão nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo. Mạnh Hạo cũng khẩn trương nhìn lại.

- Đám già bất tử kia thật quá âm hiểm, phong ấn áp chế bản thể ta đã phá, nhưng phong ấn đầu tiên vẫn khắc vào trong thần hồn, biến ta thành hộ đạo giả chín phong của Phong Yêu Tông, việc này không có khả năng, Phong Yêu nhất thông, thiên địa bất dung, cho nên mới có nhiều tai nạn, bọn họ tính ra thiên đạo làm chín, chín là cực hạn, nhất định sẽ phải gặp phải thiên địa kịch liệt phản phệ, kiếp số cũng đã ngưng tụ lên thế hệ này, nhất định phải bị hủy diệt!

- Cho nên bọn chúng mới phải chuẩn bị biến ta thành Hộ đạo giả, nhưng tiểu tử này chỉ là Ngưng Khí, sao có thể xứng làm chủ của ta? Đám khốn kiếp các ngươi, Lão Tổ ta vốn biến Phong Yêu thành Kháo Sơn rồi, càng đã lập ra nhiều quy củ tông môn tương tàn, làm cho tông môn hao tổn, để nó không thể xuất hiện đệ tử có lòng trung thành. Nhưng thế nào lại lòi ra một tên Mạnh Hạo này chứ! Trong lúc Kháo Sơn Lão Tổ trầm tư, trong Triệu quốc được nâng trên lưng nó, tại trên Bắc Hải có sương mù tràn ra, trong sương mù có hình ảnh một chiếc thuyền cổ. Trên đó, một lão già chèo thuyền, một tiểu cô nương đứng trên đầu thuyền nhìn Kháo Sơn Lão Tổ, hình như nàng biết rõ Kháo Sơn Lão Tổ, nàng ôm quyền cúi đầu.

- Cổ Ất Đinh Tam Nguyệt! Bái kiến Lão Tổ! Tiểu cô nương nói giọng thanh thúy, âm thanh quanh quẩn trong thiên địa.

Kháo Sơn Lão Tổ nhíu mày nhìn thoáng qua tiểu cô nương kia.

- Ngươi là Tuế Nguyệt thượng cổ, Tam Nguyệt của Ất Đinh Niên, là giọt mưa mang theo linh tính đã rơi lên lưng của ta Hôm nay đã hóa thành cái hồ này

Tiểu cô nương mỉm cười gật đầu, lại chớp mắt nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn bỗng nhiên hiểu được, nguyên nhân mà cô bé này có cái tên cổ quái như thế

Ngay vào lúc này, Kháo Sơn Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, lão không nhìn cô nương kia mà ngẩng đầu nhìn trời, trên cao kia, tại một nơi mà Mạnh Hạo không thể nhìn thấy, có một huyết ảnh mơ hồ.

Huyết ảnh trầm mặc ôm quyền cúi đầu với Kháo Sơn Lão Tổ, sau đó xoay người biến mất.

- Được rồi, Mạnh Hạo, ngươi về sau nên cách xa ta một chút! Kháo Sơn Lão Tổ lại cúi đầu, thổi mạnh một cái, Mạnh Hạo liền bay lên, bị một mảnh thanh quang cuốn đi, bay ra ngoài Triệu quốc. Vốn đây là Triệu quốc nhưng lúc này chỉ là một cái hố sâu.

- Mụ nội nó chứ, lão tử không thể nhìn thấy hắn, đời này cũng không thể nhận chủ, đơn giản là tránh ra xa, trốn đi thật xa, làm cho hắn không thể tìm thấy! Về phần những bảo vật bị hắn lấy đi kia, coi như là thanh toán xong với hắn đi. Kể từ đây, đạo tâm của ta liền yên ổn, có thể tiếp tục tu hành! Hai mắt Kháo Sơn Lão Tổ lóe sáng, sau đó lão mãnh liệt xoay người. Dưới ánh mắt trợn trừng của Mạnh Hạo, lão hóa thành một con rùa khổng lồ, nâng lên toàn bộ Triệu quốc, hóa thành cầu vồng rồi bay về phía xa

Phương hướng mà nó rời đi là Thiên Hà Hải. Làm cho Thiên Hà Hải xuất hiện thêm một truyền thuyết, trong truyền thuyết, có một mảnh tiên đảo nhỏ, trôi trên mặt biển, khi dừng khi trôi, không ai có thể tìm được. Mà khi xuất hiện, có người may mắn tiến lên đó, nhìn được bên trên rõ ràng tồn tại một quốc gia phàm nhân.

Nơi đó, chính là Triệu quốc.

Sau một hồi lâu, bầu trời dần khôi phục, Mạnh Hạo kinh ngạc nhìn hố

sâu vô tận kia, lại nhìn phương hướng mà Kháo Sơn Lão Tổ đã rời đi, hắn yên lặng đứng một chỗ.

Không biết trôi qua bao lâu, trên bầu trời đột nhiên mưa to, mưa thật nhanh, như xối nước, đổ vào cái hố lớn trước mặt Mạnh Hạo. Có lẽ qua vài năm thì nơi đây có thể trở thành một biển rộng.

Trong màn mưa, Mạnh Hạo thở ra một hơi dài, trong đầu xuất hiện từng màn xảy ra trong mấy ngày nay, những thứ này vẫn còn làm cho hắn cảm thấy khó tin, giống như là nhớ lại một giấc mộng quá mức hư vô mờ mịt.

Triệu quốc đã không còn.. Mạnh Hạo nhìn xung quanh, nhìn bầu trời đầy mưa, hắn nghĩ tới nhân sinh bốn năm này.

- Ta vốn là một kẻ thư sinh! Mạnh Hạo thì thào.

- Mạng ta như tuyết, chỉ có thể sống sót ở mùa đông, hướng tới cuộc sống phàm trần của mùa hè, nhưng đó đã không còn là nhân sinh của ta!.... Mạnh Hạo trầm mặc hồi lâu, sau đó mới yên lặng xoay người, chạy về hướng càng rời xa quê hương hơn.

Bên trong màn mưa, bóng lưng của hắn trở nên đìu hiu, như dung hợp cùng màn mưa trong trời đất, khiến cho gió nóng cũng không thể thổi tan hơi thở của hắn, bởi vì, đó là tương lai của hắn, là nhân sinh mà hắn phải đi.

Nhân sinh, chính là một lần trải qua, cũng có thể nói, là một kinh nghiệm bất đồng sẽ tạo ra nhân sinh khác nhau, như trải qua gió lạnh thì sẽ thành tuyết, mà trải qua mặt trời thiêu đốt thì lại thành mưa

Kinh nghiệm nhân sinh thế nào thì trưởng thành như thế, như vậy, sinh mệnh mới có chút phấn khích!

- Nam Vực, ta tới rồi! Nhưng trước khi vào Nam Vực, ta phải Trúc Cơ!

Đi trong màn mưa, Mạnh Hạo ngẩng đầu, hai mắt dần trở nên sắc bén!

Hắn vĩnh viễn cũng sẽ không quên, khát vọng trở thành cường giả của mình khi nằm dưới bàn tay của Thiên Cơ Lão Nhân kia. Tại trong trời này, chỉ có cường giả bất bại!

- Huyết mang kia, đến từ nơi nào Mang theo nghi vấn, thân ảnh Mạnh Hạo tiến dần về phía xa.

Trúc Cơ, đối với tu sĩ mà nói, ý nghĩa lớn không thể biểu đạt. Đó là biến hóa nghiêng trời lật đất, lại còn thêm tăng lên thọ nguyên, cũng đại biểu cho sinh cơ, cho nên, tu sĩ Trúc Cơ có sinh cơ tràn đầy, vượt xa với Ngưng Khí.

Cùng bị thương như nhau, Ngưng Khí phải chết, nhưng Trúc Cơ thì có sinh cơ đầy đủ, chỉ bị thương mà thôi.

Mạnh Hạo đi giữa núi rừng mênh mông, rời xa khỏi biên cảnh Triệu quốc. theo hướng Nam Vực mà đi.

Tuy nói Triệu quốc là một bộ phận của Nam Vực, nhưng lại chỉ là nơi hẻo lánh, cách trung tâm Nam Vực cực xa, với tu vi của hắn thì không biết phải tốn bao nhiêu năm mới tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Sơn cốc-Yêu Ngọc động.

Nhưng Mạnh Hạo cũng không gấp gáp gì, đi Nam Vực chỉ là phương hướng của hắn mà thôi, khát vọng chấp nhất hiện giờ của hắn là làm cho tu vi đột phá, bước vào Trúc Cơ, trở thành một cường giả Trúc Cơ.

Nghĩ tới toàn bộ Triệu quốc cũng chỉ có mười mấy cường giả Trúc Cơ, trong lòng Mạnh Hạo càng thêm chờ mong. Hắn khát vọng Trúc Cơ, sau Trúc Cơ là có thể phi hành trên không trung.

- Lần đi Nam Vực này, hung hiểm còn chưa biết, hơn nữa, độc trên người cũng phải nghĩ biện pháp giải, những chuyện này cũng phải nhờ vào tu vi mới có thể làm được Mạnh Hạo bước đi, trong lòng lại thầm tính. Hắn biết mình tu luyện Ngưng Khí quyển trong Thái Linh Kinh, có thể tu thành Vô Hạ Trúc Cơ. Loại Trúc Cơ này vốn đã rất hiếm thấy, nhưng Mạnh Hạo còn có đan phương Hoàn Mỹ Trúc Cơ của Thượng Quan Tu.

Tài liệu đã không còn thiếu bao nhiêu, từ trong động phủ Kháo Sơn Lão Tổ lấy được một ít, còn có gương đồng trong tay. Mạnh Hạo có tin tưởng, trong thời gian ngắn có thể phục chế ra tất cả tài liệu. Nếu cuối cùng có thể luyện chế thành công, hắn liền nhảy vọt, trở thành Hoàn Mỹ Trúc Cơ chỉ có trong truyền thuyết.

- Không biết Hoàn Mỹ Trúc Cơ sẽ mạnh bao nhiêu!? Mạnh Hạo khát vọng thầm nghĩ, thân hình thì vẫn lao về trước.

Ba tháng sau, Mạnh Hạo rời xa Triệu quốc, thậm chí còn xuyên qua một nước phàm trần nhỏ, xâm nhập vào núi hoang Nam Vực, nơi mà chưa từng có người ở.

Nhìn quanh đều là núi hoang, mọi nơi đều hoang vu giống như không có điểm cuối. Ban ngày thì tiếng chim thú không ngừng truyền ra, ban đêm lại im ắng, sao sáng đầy trời, ánh trăng ôn nhu, làm cho lòng người say đắm.

Đứng trên một đỉnh núi, Mạnh Hạo tùy tiện nhìn, cảm giác thế giới trước mắt mình lại chiếu vào trong lòng, chậm rãi mở rộng ra.

- Đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, hôm nay ta đã đi không biết bao nhiêu vạn dặm, nhìn thấy rõ ràng, núi rừng san sát, như biển rộng trong lòng, càng lúc càng lớn.. Hai mắt Mạnh Hạo sáng ngời.

- Lựa chọn Trúc Cơ thì phải nên tìm một nơi núi non có linh khí không tệ, như thế thì thành công sẽ càng lớn hơn một chút!

Mạnh Hạo biết rõ Trúc Cơ gian nan, hắn không ngừng tìm kiếm, thời gian chậm rãi trôi qua, đã qua thêm ba tháng.

Mạnh Hạo rời Triệu quốc đã gần nửa năm, trong thời gian này hắn không hề tu hành, tu vi của hắn đã đạt tới Ngưng Khí đại viên mãn, bước tiếp theo thì đã Trúc Cơ. Lòng hắn vẫn rất bình tĩnh, trong tối tăm đã có cảm giác, mình tùy thời đều có thể trùng kích Trúc Cơ.

- Trúc Cơ cũng có xác suất nhất định, phải tìm nơi có linh khí nồng đậm, như thế mới giảm bớt hao tổn! Mạnh Hạo thầm tính toán, tiếp tục tìm kiếm. Dọc theo đường đi, nếu gặp phải mãnh thú thì hắn đều tránh, không trêu chọc giết chóc. Hơn nữa, trên người hắn có độc, trong nửa năm này đã phát tác hai lần rồi, mỗi lần đều làm cho toàn thân Mạnh Hạo đau đớn không thôi, như có vô số con kiến cắn trong người. Thống khổ khi phát tác lần đầu tiên làm cho Mạnh Hạo trực tiếp từ không trung rơi xuống đất, toàn thân lượn lờ sương khói, hắn cắn răng chịu đựng ba ngày thì thống khổ kia mới biến mất. Hai lần phát tác làm cho toàn thân Mạnh Hạo tiết ra lượng lớn chất dịch màu đen hôi tanh, chất dịch này rơi

lên lá cây liền đủ làm cho nó rủ mục.

Thậm chí Mạnh Hạo đã nghiên cứu qua, hắn cảm thấy, những độc tố trong cơ thể mình, ngoài độc đan ba màu kia thì những loại độc còn lại đều bị bài xích, theo mấy lần phát tác mà đẩy ra khỏi cơ thể.

Ngoài chuyện này, tại trong nửa năm nay, Mạnh Hạo cũng thí nghiệm những bảo vật lấy được từ trong tay Kháo Sơn Lão Tổ. Tỷ như lôi kỳ kia, sau khi luyện hóa, hiệu quả thi triển ra đã vượt qua nửa năm trước, một khi tản ra hóa thành sương mù bao phủ phạm vi mười trượng, nếu có người hay thú tới gần thì lập tức bộc phát như lôi đình, uy lực có thể so với Trúc Cơ. Cho nên nửa năm này, mỗi lần nghỉ ngơi thì hắn đều tản ra phòng hộ chi bảo.

Chỉ có Như Ý Ấn kia là Mạnh Hạo không cách nào nhìn ra tác dụng thế nào.

Lại qua thêm một tháng, trước mắt Mạnh Hạo xuất hiện một mảnh sơn cốc, xung quanh treo từng cái cầu treo, có một vài người mang áo đay thô, mang mũ, gánh sọt đang từ từ đi qua cầu treo.

Nhìn những người này, hai mắt Mạnh Hạo đột nhiên co lại. Nơi này là hoang dã, bốn phía vốn không nên có người ở, nhưng nơi này lại xuất hiện phàm nhân.

Hơn nữa, nhìn quần áo của những người này lại rất khác với dân chúng Triệu quốc. Mạnh Hạo đưa mắt nhìn lại, trong lòng thầm suy nghĩ, đang muốn rời đi thì bỗng nhiên hắn xoay mạnh người lại, hai mắt bắn ra tinh quang, nhìn vào trong bảy tám nơi trong sơn cốc.

Sau một lát, kiếm quang dưới chân lóe lên, mang theo thân hình Mạnh Hạo bắn thẳng vào trong sơn cốc kia. Khi vừa tới gần, hắn nhất thời cảm giác linh khí linh khí thiên địanồng đậm ập vào mặt, làm cho hai mắt Mạnh Hạo sáng ngời. Nơi này là nơi mà linh khí linh khí thiên địanồng

đậm nhất mà hắn tìm được trong nửa năm nay.

Sơn cốc này rất sâu, từ trên không nhìn xuống thì không nhìn tới cuối, chỉ có thể thấy sương mù đậm đặc lượn lờ. Tuy nói thế nhưng linh khí thiên địa nồng đậm kia cũng từ dưới sơn cốc không ngừng phun ra, khiến cho thực vật xung quanh cực kỳ tươi tốt, thậm chí còn lộ ra chút bất phàm.

- Linh khí thiên địa nơi này, so với Đông Phong Kháo Sơn Tông còn mạnh hơn một chút!

Mạnh Hạo rất là ngạc nhiên, đưa mắt nhìn vào sơn cốc trong sương mù . Đột nhiên, sương mù bên trong chấn động một cái, cùng lúc đó, Cổ Ngọc Cổ Ngọc Phong Yêutrong túi trữ vật của Mạnh Hạo cũng chấn động theo. Mạnh Hạo kinh hãi, lập tức lấy ra ngọc giản ngạo thế nghịch thiên kia.

Trong chớp mắt khi Mạnh Hạo lấy ra Cổ Ngọc Phong Yêu, trong đầu hắn như có tiếng lôi đình nổ vang, một đoạn văn tự hiện ra.

- Tích chi niệm, bản dục hóa yêu, bị trảm vu bát đại phong yêu chi thủ, liên kỳ ý, lưu hương thổ nhất thốn, sử hậu nhân khả bái!

Văn tự hiện ra đột ngột, biến mất cũng rất nhanh, trong khoảnh khắc đã tiêu tán trong đầu Mạnh Hạo. Tất cả liền khôi phục bình thường, nhưng hai mắt Mạnh Hạo lại lộ ra tinh mang sắc bén. Hắn nhìn sơn cốc dưới sương mù , lại nhìn Cổ Ngọc Phong Yêu trong tay, hai mắt chớp lóe.

- Chém tay tám đại phong yêu Phong Yêu Tông, Cổ Ngọc, Yêu Thật sự thì nơi này ẩn chứa bí ẩn gì Mạnh Hạo trầm ngâm nhìn lại bốn phía, giờ phút này, người trên cầu treo cũng nhìn thấy Mạnh Hạo, tất cả đều lộ ra thần sắc sợ hãi, cúi người quỳ lạy.

Đúng lúc này, một tiếng kêu to bỗng nhiên từ trong một sơn cốc khác

truyền ra, theo thanh âm xuất hiện, hai tia sáng nhanh chóng lao tới. Đó là hai con kền kền có hình thể to lớn, trên lưng nó lại có thêm hai người đang đứng.

Hai người này ước chừng bốn mươi, quần áo hai màu lam lục giao nhau, thoạt nhìn có chút lộn xộn, sắc mặt hơi đen, thân thể gầy gò, nhưng trên cánh tay có quấn một con rắn nhỏ màu xanh. Con rắn này có mắt lạnh lẽo, lưỡi rắn phun ra nuốt vào mang theo sương mù nhàn nhạt.

Tên còn lại thì trên vai mang một con rết không ngừng đung đưa, con rết dài hơn một thước, màu sắc rực rỡ, vừa nhìn liền biết ẩn chứa kịch độc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Sơn cốc-Yêu Ngọc động.(2)

Tu vi của hai người này, một người đã Ngưng Khí tầng chín, người còn lại thì Ngưng Khí tầng tám đỉnh phong, thần sắc bất thiện. Hai người đứng cách Mạnh Hạo khoảng chừng ba trăm trượng, lạnh mặt đánh giá.

Mạnh Hạo bình tĩnh thu hồi Cổ Ngọc Phong Yêu, nhìn hai người vừa tới này. Loại tu sĩ này, ở Triệu quốc Mạnh Hạo đã giết không ít.

Tại trong lúc hai người còn đang đánh giá Mạnh Hạo thì lại có tiếng rít gào truyền tới, tại một bên sơn cốc khác bay ra một con cóc có cánh, toàn thân con cóc màu tím, trong lúc bay cuốn theo một mảnh sương mù nhàn nhạt. Con cóc này có thể sánh với Ngưng Khí tầng tám, trên người nó có một lão già đang khoanh chân ngồi.

Lão già này thì mang áo quần hai màu đỏ vàng giao nhau, trên mặt thì vẽ từng đường màu vàng như mặt nạ, thoạt nhìn rất dữ tợn. Sau khi bay ra thì lão già này cũng dừng cách Mạnh Hạo khoảng chừng ba trăm trượng, lạnh mặt đứng xem.

Lão già này có tu vi không tầm thường, đã là Ngưng Khí tầng chín đỉnh phong, thấy lão già ngồi trên lưng cóc này, thần sắc hai người kia đều có chút biến hóa.

- Lão phu là tộc trưởng Linh Thiềm Trại, nếu đạo hữu chỉ đi ngang qua thì xìn mời rời đi, nơi đây không chào đón tu sĩ bên ngoài! Lão già nhìn Mạnh Hạo, sau khi nhận ra tu vi của Mạnh Hạo thì hơi nhíu mày, mở miệng nói.

Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh nhìn. Đây là nơi có linh khí thiên địa nồng đậm nhất mà hắn gặp được trong nửa năm này, nếu cứ rời đi, muốn tìm được nơi có linh khí nồng đậm hơn chỗ này thì không biết phải tìm tới khi nào mới được.

Nếu tìm được gần bằng như vậy thì cũng được, nhưng nơi này còn làm cho Cổ Ngọc Phong Yêu chấn động, Mạnh Hạo tất nhiên không thể rời đi.

Mạnh Hạo không nói gì, chỉ bấm tay niệm chú, từng thanh phi kiếm vụt ra, trong phút chốc đã có khoảng một trăm thanh phi kiếm hóa thành kiếm vũ vờn quanh bốn phía, kéo theo đó là lốc xoáy nổi lên mà tán ra bốn phía.

Lão già kia cùng hai người còn lại cũng biến sắc, Mạnh Hạo đưa tay phải chỉ xuống dưới sơn cốc, lập tức trăm thanh phi kiếm gào thét mà đi, đâm thẳng vào vách núi, tiếng leng keng quanh quẩn, một cái động phủ đơn giản xuất hiện trong vách núi.

- Tại hạ tạm ở lại đây mấy tháng! Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, cũng không nhìn ba người kia. Hắn nhoáng lên, chui thẳng vào trong động phủ.

Trăm phi kiếm đi trước đã đủ làm ra chấn nhiếp, khiến lão già kia nhíu mày, mà hai tu sĩ còn lại cũng lộ vẻ chần chừ.

Thấy Mạnh Hạo sắp bước vào động phủ, con rắn nhỏ trên người tu sĩ kia chợt lóe lên, người này cũng vung tay phải lên, linh xà trên cánh tay gã cũng động, tốc độ cực nhanh, như một tia chớp màu xanh, bắn thẳng về phía Mạnh Hạo.

Không đợi Mạnh Hạo có động tác gì, con linh xà màu xanh kia mới tới cách Mạnh Hạo khoảng mười trượng liền đột ngột ngừng lại. Nó lại phát

ra tiếng kêu thê lương mà bén nhọn, như là cảm nhận được hơi thở khủng bố trên người Mạnh Hạo. Vậy mà nó liên run rẩy lui lại, không dám tới gần.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Mạnh Hạo bỗng nhiền có một làn khói ba màu bốc lên, hóa thành một bộ mặt quỷ như cười như khóc quay quanh trên đỉnh đầu hắn, hơn nữa còn hướng về con linh xà kia mà phát ra tiếng gầm vô hình.

Con linh xà kia kêu lên thảm thiết thê lương, tại trong tiếng gầm vô hình kia, toàn thân nó lập tưc hư thối, nháy mắt đã biến thành một bãi máu loãng rơi xuống. Một màn này làm cho lão già kia biến sắc, còn hai tu sĩ kia thì hít sâu một hơi, vẻ mặt hoảng sợ.

Ngay cả Mạnh Hạo cũng giật mình, trong lòng trầm trọng.

Làn sương ba màu kia là độc tố trong cơ thể hắn, loại độc này nửa năm phát tác tới hai lần. Nhưng hôm nay là lần đầu tự hành huyễn hóa ra ngoài, hiển nhiên là một loại độc cực kỳ huyền diệu, có thể cảm nhận được độc vật bên ngoài, còn tuyên bố như nó là ký chủ duy nhất, không cho độc vật khác tới gần.

Thậm chí, từ trong vòng nửa năm này, Mạnh Hạo cảm nhận được độc đan của Tam tông mà mình nuốt vào đều qua hai lần bộc phát kia mà bị buộc tống xuất ra khỏi cơ thể.

Giống như những loại độc kia bài xích lẫn nhau với loại độc ba màu này, hơn nữa còn không bằng được độc ba màu nên bị trục xuất ra khỏi cơ thể Mạnh Hạo. Bây giờ thấy linh xà kia tử vong, Mạnh Hạo càng cảm nhận được độc ba màu của Thiên Cơ Lão Nhân bá đạo thế nào.

Nhưng mà ba người kia thì không biết được những chuyện này, thấy vậy đều nhìn Mạnh Hạo với vẻ kiêng kỵ. Nhất là tu sĩ mất đi linh xà kia thì lại là miệng rướm máu tươi, thân hình lẩy bẩy lui lại, hoảng sợ nhìn

Mạnh Hạo.

- Thì ra đạo hữu cũng là Độc tu..

Lão già có tu vi Ngưng Khí tầng chín đỉnh phong khoanh chân ngồi trên lưng cóc lộ vẻ ngưng trọng, đứng dậy ôm quyền chào Mạnh Hạo.

- Nếu đã như thế, đạo hữu hãy ở lại nơi này, nhưng sơn cốc này rất quỷ dị, phía dưới có sương mù dày đặc, nhìn thì như linh khí sung túc, nhưng đến mỗi đêm trăng tròn thì sương mù cuộn trào, bao phủ toàn bộ sơn cốc. Lão già trên lưng cóc hai mắt lóe ra u mang, chậm rãi nói.

- Đa tạ nhắc nhở! Mạnh Hạo không chút thay đổi, thản nhiên trả lời. Sau đó hắn liền nhoáng lên tiến vào động phủ, một khối đá bị hắn gọt xuống, chặn lại trước cửa động phủ.

Bên ngoài yên tĩnh một mảnh, lão già trên lưng cóc chớp mắt mấy cái, nhìn về hai người khác. Ba người trầm mặc một lúc mới vỗ linh thú dưới thân, cả ba đều bay khỏi nơi này. Đến tại trong một sơn cốc khác, ba người cùng tụ tập với bốn tu sĩ nữa.

Bốn người này đều có tu vi Ngưng Khí tầng tám, mặc áo quần thanh lục giao nhau, khoanh chân ngồi trên một tảng đá xanh đen. Trên tảng đá này có u quang hiện lên, mỗi lần chớp động đều làm cho tảng đá có chút trong suốt mơ hồ, có thể nhìn rõ bên trong có một bộ hài cốt loài chim có hai đầu.

Theo ba người vừa tới, bốn người này đều mở mắt ra.

- Tên bên ngoài tới là một Độc tu, không biết có phải là nhìn ra được điều gì hay không mà không chịu rời đi! Tên tu sĩ tầng chín mất đi linh xà kia lộ ra ánh mắt oán độc, oán hận nói.

- Có chuyện phiền toái?!... Kẻ từ bên ngoài này có tu vì gì!?

Một tên trung niên có bộ mặt tái nhợt trong bốn người khoanh chân ngồi kia, cau mày hỏi.

- Ngưng Khí tầng chín đỉnh phong! Lão già cóc bình tĩnh mở miệng, không phải lão đoán sai mà là Mạnh Hạo không dám đơn giản bước vào Ngưng Khí tầng mười ba, dù sao, một khi bước vào thì lập tức ngăn cách cùng thiên địa, cho nên, trong lúc bình thường đều xuất phát từ bộ dạng Ngưng Khí tầng chín đỉnh phong.

- Người này có tu vi không tầm thường, nhưng nếu chúng ta đồng loạt ra tay thì hắn chết chắc. Nếu cứ mặc kệ để hắn ở đó, dù cho hôm nay không cảm giác được gì thì sau nửa tháng nữa, tới đêm trăng tròn thì hắn chắc chắn sẽ phát hiện được.

- Nhất là khi Dây thừng đỏ mà chúng ta chờ lộ ra, hắn thân là độc tu, há có thể không động tâm, theo ta, chúng ta nên đồng loạt ra tay, lập tức đem hắn giết chết! Tên tu sĩ mất đi linh xà tiếp tục nói.

Những người khác đều chần chờ, dù sao tu vi Mạnh Hạo là Ngưng Khí tầng chính đỉnh phong. Trong bọn họ chỉ có lão già cưỡi cóc kia là có thể đối kháng, mấy người còn lại căn bản không được. Một khi giao chiến, dù thắng cũng sẽ có người chết, trong lúc chần chờ, cả đám đều đưa mắt nhìn lão già cưỡi cóc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Trùng tu trong sơn cốc.

- Kẻ này không cần chúng ta ra tay, ta đã nói cho hắn biết là đêm trăng tròn sẽ có điểm khác biệt, nếu hắn cảm thấy hứng thú thì nhất định sẽ ra ngoài xem xét vào lúc trăng tròn. Đến lúc đó, không cần chúng ta ra tay, dưới Dây thừng đỏ kia, phun ra chướng khí đủ làm cho kẻ này chết rồi.

Nếu hắn không ra ngoài mà nói, chướng khí tràn ngập bốn phía, hắn cũng phải chết chắc! Tóm lại, nơi đây là nơi ba trại Linh Sơn ta truyền xuống, người ngoài nhìn thấy... đều phải chết! Trong mắt lão già lộ ra lệ mang, sáu người kia cũng gật đầu.

Giờ phút này, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong động phủ, linh khí bốn phía nồng đậm làm cho tu vi Mạnh Hạo càng thêm sinh động, vận chuyển toàn thân, trong lúc thổ nạp làm cho Đan Hải tràn đầy, mơ hồ có xu thế đọng lại.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn tảng đá lớn trước động phủ, ánh mắt lóe lên, hai thanh kiếm gỗ bay ra, cắm hai bên thân thể, hắn lại vung tay phải lên, một tấm phù xuất hiện phía trước, dán lên tảng đá chắn lối trước cửa động.

Cái phù này là hắn lấy được của Vương Đằng Phi năm đó, uy lực thế nào thì hắn không biết được, trước sau vẫn chưa từng dùng. Nhưng vật này đã từng được Vương Đằng Phi lấy ra lúc đó, tuyệt đối không tầm thường.

- Xem ra nơi đây có vài chuyện bí ẩn mà không muốn người ngoài biết

được, nhưng nếu bọn chúng không trêu chọc tới thì thôi, nếu dám tới quấy rầy ta tu hành Trong mắt Mạnh Hạo lóe ra hàn mang, thần sắc bình tĩnh. Từ trong túi trữ vật, hắn lấy ra mai rùa có liên quan tới Hoàn Mỹ Trúc Cơ của Thượng Quan Tu, vừa nhìn hắn liền nhíu mày.

- Muốn luyện thành Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan thì cần có lò luyện đan. Thượng Quan Tu có để lại một cái lò luyện đan, nhưng cũng phải cần bản thân có tạo nghệ luyện đan nhất định. Nếu không thì tỷ lệ thất bại rất cao, nhưng thảo dược kia cực kỳ trân quý, mỗi lần thất bại thì tính một lần, tuy nói có thể phục chế nhưng cái giá phải trả cũng quá lớn! Mạnh Hạo trầm ngâm, hắn không biết luyện đan, việc này đối với Mạnh Hạo mà nói, có chút phiền phức.

Sau một lúc lâu, Mạnh Hạo lấy ra một đống tài liệu chế thuốc cần thiết, lấy ra gương đồng, bắt đầu thử phục chế. Sau mấy canh giờ, linh thạch đã tiêu hao rất nghiêm trọng, theo tính toán của Mạnh Hạo, dù hắn có cả núi linh thạch, nhưng cứ phục chế như thế này thì không bao lâu mình cũng sẽ trở thành kẻ nghèo rớt dái!

- Đây chỉ là một hạt phân đan cần thiết Hoàn Mỹ Trúc Cơ đan này, muốn luyện chế còn chia làm hai bước, bước thứ nhất luyện chế ra bảy viên phân đan khác nhau, mỗi một viên cũng không có hiệu quả cụ thế. Bước thứ hai là cầm bảy viên phân đan này mà luyện hóa chung một chỗ mới luyện ra được Hoàn Mỹ Trúc Cơ đan. Trong chuyện này,thiếu một phân đan thì sẽ không thành công!

- Bảy viên phân đan, Thượng Quan Tu luyện chế được hai viên, nhưng còn có năm viên Ta chưa từng có chút trụ cột gì về luyện đan, e là luyện mấy chục lần mới thành công được một. Như vậy, đống linh thạch của ta này căn bản không đủ, thậm chí còn ảnh hưởng tới Trúc Cơ của bản thân.

- Luyện đan Luyện đan, nếu ta có đủ tạo nghệ trên phương diện luyện đan, vậy thì chuyện này liền được giải quyết! Mạnh Hạo nhíu mày, trong

tay hắn có một vài phương pháp luyện đan đơn giản mua được từ trong Thiên Hà Phường, nhưng loại luyện đan này, nếu tự học thì không biết mất bao lâu, hơn nữa còn không nhất định thành công. Dù sao, những phương pháp luyện đan này quá mức tầm thường, đại hành gia luyện đan chân chính thì những phương pháp luyện chế đều là tuyệt mật, không dễ truyền ra ngoài, đó thường thường là côi bảo của tông môn.

- Dựa theo phương pháp bình thường, trước phải luyện chế Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan, sau mới Trúc Cơ. Vậy thì cũng không cần vội, Thượng Quan Tu cũng là lựa chọn phương pháp này.

- Nhưng. Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên.

- ... nhìn thì phương pháp kia rất phù hợp với yêu cầu, nhưng nếu một ngày chưa tới Trúc Cơ, sẽ gặp phải rất nhiều nguy hiểm! Vì vậy mà Thượng Quan Tu mới phải chết đi, nếu gã đã sớm Trúc Cơ mà nói, vậy thì sẽ không chết trong tay ta, phương pháp của gã không thể thực hiện!

- Bất kể thế nào, ta phải Trúc Cơ trước, sau đó ta mới luyện chế Hoàn Mỹ Trúc Cơ đan, nếu thời gian thật sự không kịp, Hoàn Mỹ Trúc Cơ không luyện thành, vết nứt Đạo Đài đã tạo thành, vậy thì khó mà tu bổ Vậy, Vô Hạ cũng được! Mạnh Hạo cắn răng một cái, quyết đoán bỏ qua Hoàn Mỹ Trúc Cơ đan, tuy nói thứ này làm người ta tim đập thình thịch, nhưng hiện tại thì không thực tế.

- Cũng chỉ có vào Trúc Cơ, sau khi vào Nam Vực, tìm kiếm phương pháp giải độc, nếu không, một tên tu sĩ Ngưng Khí, rất khó mà làm được Mạnh Hạo thầm hạ quyết tâm, giờ phút này, hắn không suy tư nhiều nữa, thu hồi mai rùa cùng dược thảo, trực tiếp lấy ra một viên Trúc Cơ Đan, bắt đầu phục chế.

Tuy nói tu vi của hắn đã đến Ngưng Khí đại viên mãn, đột phá Trúc Cơ càng có phần nắm chắc hơn, nhưng vì cầu ổn thỏa, Mạnh Hạo vẫn quyết định mượn dùng lực của Trúc Cơ Đan!

Một lát sau, Mạnh Hạo nhìn năm viên Trúc Cơ Đan trước mặt, sau khi hít sâu một hơi, hắn vỗ túi trữ vật, một cây cờ nhỏ mang theo tia chớp lượn lờ bay ra. Mạnh Hạo bấm tay niệm chú, cây cờ tự mình cắm xuống mặt đất. Không cần lực lượng của Mạnh Hạo, cây cờ tự động hấp thu linh khí thiên địa bốn phía, hóa thành một mảnh sương mù, bao phủ phạm vi mười trượng quanh Mạnh Hạo.

- Nuốt Trúc Cơ Đan, thân thể sẽ có một thời gian cứng đờ, nhưng có lôi kỳ này đủ bảo vệ ta không lo lắng. Với lại, lấy tu vi của ta, thời gian cứng đờ này cũng cực kỳ ngắn ngủi! Mạnh Hạo nhìn thoáng qua cây cờ nhỏ hóa thành sương mù kia.

Có thể nói, trong đám bảo bối của Kháo Sơn Lão Tổ, thứ thần bí nhất chính là Cổ Ngọc Phong Yêu, làm cho Mạnh Hạo rất thích, ngoài đống linh thạch như núi kia, chính là cán cờ nhỏ này. Về phần Như Ý Ấn thì Mạnh Hạo vẫn mãi không nghiên cứu rõ, chuẩn bị sau khi Trúc Cơ liền nghiên cứu tiếp.

Lúc này, hắn hít sâu một hơi, không chút do dự nuốt lấy một viên Trúc Cơ Đan vào miệng. Trúc Cơ Đan vừa vào miệng liền tan, nhất thời hóa thành linh lực nồng đậm trực tiếp truyền vào trong cơ thể Mạnh Hạo. Toàn thân hắn chấn động, dù không phải lần đầu nuốt Trúc Cơ Đan, nhưng hắn vẫn cảm nhận được, trong chớp mắt này, thân hắn liền giống như một con thuyền nhỏ cô độc trong từng cơn sóng lớn, đầu óc ùng ùng, nhưng hắn vẫn bảo trì linh lực vận chuyển trong cơ thể.

Linh khí tràn đầy bắt đầu vận chuyển, dần chảy về trong Đan Hải của Mạnh Hạo, làm cho Đan Hải quay cuồng cuộn sóng, trong đó, Yêu đan phập phồng, giống như Đan Hải muốn hóa thành một tòa Đạo Đài.

Một khi Đạo Đài xuất hiện, tu vi Mạnh Hạo sẽ từ Ngưng Khí bước vào cửa tu chân, bước vào Trúc Cơ cảnh!

Một khi Trúc Cơ liền không còn là phàm nhân, chân chính bước vào con đường tu chân, từ nay về sau không thể quay đầu, bởi vì, sau con đường này đã không còn làm phàm trần. Một khi bại lui về sau, liền đại biểu không thích hợp sinh tồn trong Tu Chân giới này!

Đó chính là đi ngược dòng nước!

Là không tiến tất lui!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Sợi dây đỏ trong cốc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt liền nửa tháng. Một ngày này, vào ban đêm, ánh trăng sáng rõ, trăng tròn cao cao giắt trên bầu trời, chiếu xuống ánh trăng nhu hòa, như ngân quang bao trùm mặt đất.

Càng chiếu rõ mỗi một nơi trong sơn cốc, nhất là sơn cốc nơi Mạnh Hạo ở lại. Sương mù bị ánh trăng chiếu vào liền chậm rãi quay cuồng, dần tạo thành một cơn lốc xoáy.

Giờ khắc này, bên ngoài sơn cốc, bảy người tu sĩ kia đã tới, tất cả đều đưa mắt nhìn chằm chằm vào sương mù trong sơn cốc, lộ vẻ chờ mong.

- Đã đến giờ rồi Trong bảy người, lão già cưỡi cóc có tu vi cao nhất thấp giọng mở miệng, tại trong khi lão vừa nói ra thì sương mù dưới sơn cốc lập tức truyền ra từng tiếng ùng ùng

Thanh âm nặng nề truyền vào trong tai, làm cho trái tim như cũng bị đau đớn, tiếng ken két quanh quẩn trong sơn động, sương mù trong sơn cốc quay cuồng càng thêm mãnh liệt.

Thời gian trôi qua, tiếng rào rào càng ngày càng vang dội, sương mù dần trở thành một cơn lốc xoáy cực lớn. Mà sương mù bên bờ lốc xoáy thì dâng lên, như là có thể xâm nhập vào trong vách núi, làm cho vách đá núi như muốn hòa tan, chảy ra lượng lớn nham thủy.

Cùng lúc đó, một sợi dây thừng màu đỏ sậm, to bằng cánh tay, phía trên như là lây dính vô số máu tươi đột ngột xuất hiện, theo lốc xoáy cuốn

tròn mà vang lên từng tiếng ong ong. Tại nháy mắt khi sợi dây đỏ xuất hiện thì tinh thần bảy người xung quanh kia liền lập tức rung lên.

Lão già cưỡi cóc thì hai mắt chợt lóe, lập tức cắn môi, phun ra một ngụm máu tươi, hai tay bấm quyết niệm chú, trong túi trữ vật lập tức bắn ra môt mảnh nhỏ màu đen.

Ngay sau đó, sáu người khác cũng cắn lưỡi phun máu ra, mỗi người đều có một mảnh nhỏ màu đen, rất nhanh ném ra, động tác của mỗi người đều rất thành thạo, hiển nhiên là đã rất quen thuộc chuyện này rồi.

Lúc này, máu tươi mà bọn họ phun ra lập tức rơi vào trong cơn lốc sương mù phía dưới, không biết vì có liên quan tới huyết mạch hay không, giọt máu kia vừa rơi vào bên trong lốc xoáy thì sợi dây thừng vẫn xoay tròn kia, như là không chịu được muốn tạm dừng lại.

Cùng lúc đó, bảy mảnh nhỏ màu đen của bọn họ liền ngưng tụ tại một nơi, hóa thành một cây đại đao màu đen.

Cây đao này lơ lửng trên sơn cốc, đầu mũi chỉ xuống dưới, sợi dây đỏ kia lập tức chấn động mạnh, không xoay tròn nữa mà tạm ngừng lại.

Đúng lúc này, lão già cưỡi cóc kia gầm nhẹ một tiếng, thân hình bốc lên nhảy tới, hai tay nhanh như chớp chụp lấy sợi dây thừng màu đỏ kia. Lão cũng không để ý cảm giác ướt át như máu trên đó, sáu người còn lại cũng liền xuất hiện sau lưng lão. Tất cả bảy người như dùng tất cả lực lượng ngưng tụ lại, kéo mạnh dây thừng đỏ về sau.

Tiếng nổ ầm ầm chấn động bốn phía, bị bảy người dùng sức kéo, sợi dây thừng đỏ kia bị kéo ra hơn mười trượng. Theo sợi dây bị kéo ra, phía dưới sơn có có lượng lớn hắc khí theo cơn lốc xoáy bộc phát mà lên, vờn quanh bốn phía, lại còn bao trùm cả động phủ mà Mạnh Hạo đang ở.

- Trăm trượng có Ngọc Linh Thạch, hai trăm trượng sinh chướng khí

nuôi độc Đã nhiều lần chúng ta kéo được ba trăm trượng, lấy được khối Phong Thú Thạch kia, lúc này đã chuẩn bị đầy đủ, nhất định phải kéo ra được năm trăm trượng.

- Đúng vậy, dựa theo điển tịch trong tộc, nếu có thể kéo động được năm trăm trượng thì có thể cởi bỏ được phong ấn thứ nhất, khiến cho tổ linh trong tộc thức tỉnh, hóa thành độc cơ, có thể làm cho tu vi của chúng ta tăng lên một giai! Bảy ngươi lộ vẻ quyết đoán, lại tiếp tục kéo dây thừng đỏ.

Cơn lốc này sâu không thấy đáy, nhìn chỉ thấy một mảnh tối đen, sợi dây kia như là dài tới vô hạn, không biết điểm cuối ở nơi nào. Nhưng mỗi một lần kéo lên đều làm cho bốn phía sơn cốc run rẩy, cũng làm mặt đất chấn động, giống như cuối sợi dây kia thông tới trung tâm của cả đại địa.

Tiếng nổ rầm rầm càng thêm kinh người, theo dây thừng đỏ không ngừng bị kéo lên, độc vụ chướng khí không ngừng khuếch tan. Tại trong khi kéo được ba trăm trượng, một mùi tanh hôi đột nhiên từ sâu trong lốc xoáy truyền ra.

Múi tanh hôi này như chưa từng lộ ra ngoài trời, vừa lộ ra liền làm cho bảy người biến sắc, nhưng may là xung quanh bọn họ có sợi dây thừng đỏ kia như có thể xua ta mùi tanh cùng chướng khí. Làm cho bọn họ tuy vẫn mang sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn cắn răng tiếp tục kéo.

Ba trăm năm mươi trượng, ba trăm tám mươi trượng, bốn trăm trượng!

Bảy người đã thở hồng hộc, tu vi của bọn họ đã tiêu hao hết tám chín phần, nhưng bọn họ không chút do dự nuốt đan dược rồi tiếp tục kéo. Trong bảy người, đã có năm người phun ra máu tươi, cuối cùng chỉ có lão già cưỡi cóc cùng với một tu sĩ Ngưng Khí tầng chín khác. Hai người cắn răng kiên trì, nhưng thân hình đã không thể khống chế mà run rẩy không ngừng.

- Cực hạn rồi Lão già cười cóc gầm nhẹ một tiếng, lão cắn lưỡi phun máu ra. Theo máu tươi vừa ra, bên cạnh sơn cốc lập tức có một đạo ô quang bay tới, hóa thành một con cóc thật lớn. Con cóc há mồm cắn lên sợi dây, vừa chạm vào, thân hình nó liền lập tức héo rút, nhưng nó vẫn kéo ra ngoài.

Ngay sau đó, con rết, côn trùng, còn có vài con nhện lớn bằng con người được gọi tới. Chúng đều kéo lấy sợi dây. Thậm chí tảng đá mà bốn người kia luyện hóa cũng bị gọi ra, hài cốt loài chim hai đầu trong đó phát ra u quang, làm cho sợi dây không ngừng bị kéo ra.

Bốn trăm ba mươi trượng, bốn trăm sáu mươi trượng, bốn trăm chín mươi trượng!

Mùi thúi càng kinh, thậm chí, trong đó còn mang theo mùi xác chết mãnh liệt, tràn ngập toàn bộ sơn cốc. Mắt thấy sợi dây kia sắp được kéo ra năm trăm trượng, một tiếng gào thê lương bén nhọn mang theo lệ khí mãnh liệt, từ điểm cuối cơn lốc, phía dây đỏ đột nhiên truyền ra.

Thanh âm thê lương cực kỳ, cũng mang theo khát vọng mãnh liệt Chỉ là, khi chỉ còn ba trượng nữa là đủ năm trăm trượng thì đám độc vật do bảy người gọi tới đều nổ tung, không thể thừa nhận nổi. Bảy người theo đó mà sắc mặt cũng lập tức tái nhợt, sợi dây trong tay cũng rơi ra, bị kéo trở lại trong cơn lốc xoáy. Nếu bọn họ không buông tay nhanh thì e rằng đều bị cuốn theo vào trong cơn lốc kia rồi.

Trơ mắt nhìn sợi dây lần nữa chìm vào trong cơn lốc, bảy người trầm mặc không nói.

- Thôi vậy, tháng sau chúng ta lại tiếp tục thử!

- Đúng vậy, một ngày nào đó, chúng ta có thể kéo sợi dây đỏ kia ra năm trăm trượng. Gần đây ta cảm nhận được tu vi sắp đột phá rồi, một khi ta bước vào Ngưng Khí tầng chín, chúng ta nhất định thành công!

- Tên tu sĩ ngoại lai kia cũng tầng chín Một người đột nhiên mở miệng nói.

- Việc này không thể để người ngoài dính vào, vả lại kẻ đó cũng đã chết trong chướng khí kia rồi. Trừ phi có tu vi Trúc Cơ, nếu không thì chỉ có người mang huyết mạch như chúng ta mới không bị thương tổn! Bảy người thấp giọng bàn tán một hồi mới theo nhau rời đi.

Sương mù cuộn trào trong sơn cốc liên tục ba ngày, sau đó mới chậm rãi khôi phục bình thường, linh khí lại trở nên nồng đậm, chướng khí tiêu tan, sương mù kia cũng chậm rãi lắng xuống.

Trong động phủ, hai mắt Mạnh Hạo đột nhiên mở bừng mắt, lạnh lùng nhìn ra ngoài. Xung quanh hắn có rất nhiều tía chớp hình cung lượn lờ, mọi chuyện bên ngoài ba ngày nay, hắn đều cảm nhận rõ ràng. Về phần chướng khí kia đều bị tia chớp trên lôi kỳ trong tay hắn phá hủy. Mạnh Hạo ở trong không bị chút thương tổn nào.

- Bọn họ cho là ta đã tiêu rồi, việc này cũng tốt! Hai mắt Mạnh Hạo lại lóe lên. (lóe mãi, có shit gì mà lóe!)

- Không biết là vì Thái Linh kinh hay là do Yêu đan kia, không ngờ ta Trúc Cơ lại gian nan như thế!!! Mạnh Hạo cúi đầu, lại lấy ra một viên Trúc Cơ Đan, hắn nhíu mày trầm tư. Thậm chí hắn còn hoài nghi, Thái Linh Kinh mà mình tu luyện không phải là nguyên bản mà đã bị Kháo Sơn Lão Tổ cải biến để thích hợp cho yêu niệm tu luyệnNhưng mà cũng không thể có đáp án, Mạnh Hạo lại lộ ra quyết đoán, không chút do dự nuốt Trúc Cơ Đan, khoanh chân ngồi trùng kích.

Yêu niệm: thần niệm của yêu tu.

Trong cơ thể hắn, Đan Hải càng thêm mãnh liệt cuộn trào, trong lúc quay cuồng không ngừng ngưng tụ, như muốn kết thành Đạo Đài, nhưng việc

này dị thường gian nan. Dù Mạnh Hạo vẫn còn Trúc Cơ Đan, nhưng không cách nào thành công trong thời gian ngắn.

Dù sao, Trúc Cơ là một ranh giới đầu tiên trên con đường tu luyện chân chính, mà Trúc Cơ Đan chỉ gia tăng tỷ lệ thành công mà thôi, không có mười phần nắm chắc.

Dù cho Mạnh Hạo đã là Ngưng Khí đại viên mãn, tư chất được đề cao không ít, nhưng vẫn không dễ dàng gì.

Thời gian trôi qua, đảo mắt lại qua ba tháng, ba tháng này, cứ đến lúc trăng tròn thì bảy người kia đều tới kéo dây thừng đỏ dưới sơn cốc. Nhiều lần bọn họ cũng có ý đồ tiến vào động phủ của Mạnh Hạo, muốn tìm thấy thi thể hắn.

Nhưng động phủ của Mạnh Hạo có lôi kỳ của Kháo Sơn Lão Tổ phòng hộ, dù vài tên tu sĩ Ngưng Khí cũng không thể nào mở ra được. Tín niệm đối với chuyện Mạnh Hạo đã tử vong cũng đã không còn chắc chắn như trước nữa.

Nhưng lại thêm ba tháng trôi qua, suốt nửa năm thời gian mà bọn họ không nhìn thấy Mạnh Hạo ra ngoài, dần dần, bọn họ cũng đều xác định Mạnh Hạo đã tèo rồi.

Nhưng mà giờ khắc này, trong nửa năm, Mạnh Hạo đã nuốt không biết bao nhiêu Trúc Cơ Đan. Mỗi một lần thất bại liền tiếp tục nuốt, thậm chí, đến sau này hắn đã nuốt một lần hai viên.

(Tu luyện thế này mà chạy như chó con, nhục mặt thiệt! :D)

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Lên Trúc Cơ!

Đoạn thời gian này, hắn đã bị độc phát hai lần, cũng may là Mạnh Hạo đã có chuẩn bị, sau khi chịu đựng đi qua liền tiếp tục trùng kích Trúc Cơ cảnh.

Loại phương thức mạnh mẽ cưỡng ép này, sau khi trôi qua một tháng nữa, tại trong một đêm, trong thân thể Mạnh Hạo đã cuốn lên từng đợt nổ vang ngập trời, tiếng nổ này, người bên ngoài không nghe thấy, nhưng tự thân Mạnh Hạo cảm thụ thì giống như lôi đình.

Trong cơ thể hắn, Đan Hải màu vàng rít gào mạnh mẽ chưa từng có, kim quang vạn trượng xuyên qua thân thể Mạnh Hạo, làm cho Mạnh Hạo nhìn như kim nhân.

Hắn nhắm mắt ngồi yên, tùy ý Đan Hải rít gào, toàn bộ tâm thần đều đặt ở việc ngưng tụ Đạo Đài, trùng kích Trúc Cơ. Trong Đan Hải, yêu đan kịch liệt xoay tròn, dần có dấu hiệu hòa tan.

Trong hơn nửa năm này, yêu đan thường xuyên có loại biến hóa này, trên thực tế Mạnh Hạo đã hiểu được, nếu không có yêu đan này thì Trúc Cơ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Chính là vì yêu đan mà hắn Trúc Cơ so với người khác gian nan hơn nhiều, dù đã đến Ngưng Khí đại viên mãn.

Mỗi lần Đạo Đài sắp ngưng tụ thì bị yêu đan xoay tròn nhiễu loạn, khiến cho Đạo Đài vẫn mãi không thể xuất hiện. Giờ phút này, trong Đan Hải của Mạnh Hạo, kim quang vạn trượng, nước biển mạnh mẽ ngưng tụ một chỗ, trong lúc mơ hồ như muốn đọng lại, muốn hóa thành một Đạo Đài khổng lồ. Nhưng vào lúc này, yêu đan kia lại chuyển động, khiến cho Đan Hải vốn bình tĩnh lập tức nổi lên gợn sóng, Đạo Đài kia cũng lập tức bất ổn.

- Lại thế này! Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn mang, không chút do dự nâng tay phải lên, lập tức nuốt thêm ba viên Trúc Cơ Đan.

- Yêu đan vẫn luôn chuyển động, làm cho Đan Hải không cách nào Trúc Cơ, khó mà ngưng tụ ra Đạo Đài Muốn ngưng tụ Đạo Đài, muốn Trúc Cơ thì phải làm cho yêu đan bất động, điều này phải cần nhiều linh lực hơn trấn áp!

Ba viên Trúc Cơ Đan vào miệng liền tan, phát ra linh lực kinh người, trong chớp mắt đã dũng mãnh tiến vào trong Đan Hải của Mạnh Hạo. Làm cho Đan Hải vốn muốn ngưng đọng lại, nhưng vì yêu đan chuyển động mà vẫn tạo thành gợn sóng, tại linh lực truyền vào liền mãnh liệt trùng kích.

Lực trùng kích này làm cho Đan Hải của Mạnh Hạo lấp lánh kim quang, làm cho yêu đan như mãi xoay tròn cũng phải tạm ngừng lại. Linh khí trong Đan Hải tràn đầy tới cực điểm, lại một tiếng nổ vang lên, rốt cục đã làm cho yêu đan đang tạm dừng lại có dấu hiệu chuyển động lại cũng hoàn toàn bị trấn áp.

Ngay tại khoảnh khắc này, nó đã không còn dao động, toàn bộ Đan Hải của Mạnh Hạo truyền ra từng tiếng ken két, quanh quẩn trong cơ thể hắn. Toàn bộ Đan Hải như đông kết, chỉ qua một hơi thở liền hoàn toàn đọng lại.

Giờ khắc này, sinh mệnh dường như cũng trở nên yên lặng, hơi thở của Mạnh Hạo trở nên chậm rãi mà kéo dài, thân hình hơi run, hai mắt hắn lại sáng ngời tới cực điểm. Hắn hít sâu một hơi, trong đầu hiện lên Thái Linh Kinh Ngưng Khí quyển, theo quá trình không ngừng vận chuyển mà Đan Hải đọng lại rồi chậm rãi thu nhỏ lại.

Rất nhanh, toàn bộ Đan Hải co rút lại mà hóa thành một khối nhỏ có hình thoi giống như tinh thạch, bao trùm lấy yêu đan vào bên trong. Theo từng luồng linh khí thiên địa mãnh mẽ tiến vào, chút linh khí còn dư lại

của Trúc Cơ Đan cũng mãnh mẽ trào ra, khiến cho Đan Hải của hắn lại bị nhồi nhét đầy thêm.

Gần như tại lúc được nhồi thêm linh khí thì Đan Hải lập tức co rút lại, rồi hóa thành một viên hình thoi giống như tinh thạch. Nó tự động quay vòng vòng, theo thời gian qua đi, linh khí bốn phía không ngừng truyền vào.

Trong lòng Mạnh Hạo biết rõ quá trình này sẽ rất lâu dài, cần rất nhiều linh khí, cho nên lúc trước hắn mới chọn sơn cốc này. Lúc này hắn lại còn mở ra túi trữ vật, không ngừng nuốt đủ loại đan dược.

Đan Hải của hắn liên tục được nhồi linh khí vào, mỗi lần đều hóa thành một viên hình thoi như linh thạch, Mạnh Hạo đã gần như quên mất thời gian, không biết trôi qua bao lâu.

Một tháng, hai tháng, ba tháng. sáu tháng.

Xuân đi thu đến, tuyết rơi gió lạnh thổi qua bầu trời bên ngoài. Mạnh Hạo bế quan trong động phủ đã qua một năm, một năm này, bảy tên tu sĩ kia đều vào sơn cốc kéo dây đỏ kia.

Lần tốt nhất là kéo được bốn trăm chín mươi chín trượng, nhưng một trượng cuối cùng lại vẫn mãi không thể kéo lên. Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, bảy người bọn họ cũng nhận thấy linh khí thiên địa bốn phía giảm dần, bị sơn cốc chỗ Mạnh Hạo hấp thu.

Việc này làm cho bọn họ rất khó hiểu, nhiều lần dò xét cũng không tìm được nguyên nhân, về phần Mạnh Hạo thì bọn họ đã gần như bỏ qua. Một năm không ra, bọn họ đã coi như hắn đã chết đi là giải thích tốt nhất.

Tên tu sĩ đã mất đi linh xà kia, mỗi lần nhìn vào động phủ Mạnh Hạo ở thì đều lộ ra nụ cười lạnh, linh xà của gã chết đi làm cho gã cực kỳ hận

Mạnh Hạo.

Cũng là kẻ này từng nhiều lần muốn phá vỡ động phủ của Mạnh Hạo, muốn thu lấy di vật của Mạnh Hạo, nhưng vẫn chưa từng thành công.

Thời gian cứ như vậy mà chậm rãi trôi qua, lại qua nửa năm, Mạnh Hạo bế quan khoảng một năm rưỡi. Tại một đêm khuya, sau khi Đan Hải lại ngưng tụ một lần nữa, linh thạch hình thoi kia đã xuất hiện hơn trăm viên.

Rầm một tiếng, một trăm viên hình thoi kia liền dung hợp với nhau, dần dần xuất hiện một cái Đạo Đài trong suốt!

Đạo Đài Trúc Cơ!

Theo Đạo Đài xuất hiện, hô hấp của Mạnh Hạo dần biến mất, hai mắt dần trở nên ảm đạm, trái tim đập cũng trở nên chậm dần, đến cuối cùng thì gần như ngừng lại. Máu trong cơ thể hắn cũng không chảy nữa, toàn thân hắn như lâm vào trạng thái chết giả.

Tất cả, đều yên tĩnh như chết!

Mạnh Hạo biết, lần Trúc Cơ này đã bước qua quá trình thứ hai, tên là Dưỡng Tức!

Hắn yên lặng khoanh chân ngồi đó, trong đầu vẫn quanh quẩn về Thái Linh Kinh, như chìm đắm vào trong một trạng thái kỳ dị. Máu thịt trên người hắn nhìn như không thay đổi gì, nhưng trên thực tế thì đã bắt đầu có chỗ bất đồng với lúc ở Ngưng Khí, như có được thay đổi, biến hóa để thích hợp cho việc hấp thu linh lực hơn.

Kinh mạch của hắn không ngừng mở rộng, trong đó có không ít linh lực vận chuyển, nhưng mỗi ngày kinh mạch đều có chỗ khác biệt, cứng cỏi hơn, thông thuận hơn. Xương cốt của hắn cũng có chỗ khác với lúc

trước, thậm chí mỗi một nơi đều đã xuất hiện từng điểm trong suốt, giống như là lột xác khỏi phàm trần. Loại biến hóa này, làm cho trong ngoài thân thể Mạnh Hạo đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất, tóc hắn đã dài hơn không ít, thậm chí chiều cao cũng tăng trưởng thêm mấy phần.

Lúc này, trong cơ thể hắn đã không có Đan Hải, mà chỉ tồn tại một Đạo Đài màu vàng. Đó là một Đạo Đài hình tròn, trên đó không có kim quang mà vô cùng ảm đạm, nhìn rất cô tịch. Nhưng lại mơ hồ ẩn chứa điểm kỳ dị nào đó, lơ lửng tại trong đan điền của hắn. Nếu cẩn thận nhìn thì tại trung tâm Đạo Đài có chứa yêu đan của Mạnh Hạo.

Yêu đan yên tĩnh nằm trong đó, dung hợp một cách hoàn mỹ với Đạo Đài!

Tim không đập, máu không chảy, kinh mạch bất động, hơi thở biến mất. Toàn thân Mạnh Hạo như khô héo, khoanh chân ngồi đó, Đạo Đài trong cơ thể hắn cũng thế, khí tức toàn thân thu liễm đến cực hạn, gần như mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Một đao Vô Hạ.

Lần ngồi xuống này, lại trôi qua thêm nửa năm. Tính tới giờ, hắn đã trùng kích Trúc Cơ hơn hai năm. Thời gian như vậy, người bên ngoài cảm thấy khó tin, bởi vì tu sĩ Trúc Cơ, tối đa cũng chỉ nửa năm, nhanh thì chỉ mấy tháng, cho nên hấp thu linh khí cũng không nhiều, không thể sánh bằng Mạnh Hạo như vậy, hắn hấp thu linh khí cực lớn, mới hao phí thời gian lâu như thế.

Cho đến một ngày sau nửa năm, Đạo Đài trong cơ thể Mạnh Hạo khẽ rung lên, bắt đầu chấn động nhỏ. Đó là thứ đầu tiên rung động trong cơ thể hắn, tiếp theo đó chính là trái tim, trái tim đập lên, Đạo Đài chấn động, làm cho thân thể Mạnh Hạo xuất hiện một loạt biến hóa. Máu bắt đầu chậm rãi chảy, kinh mạch chậm rãi giãn ra, hô hấp dần xuất hiện. Cả người hắn dần có sinh cơ, giống như từ trong ngủ say tỉnh lại.

Rất nhanh, Đạo Đài phát ra kim quang sáng chói, chấn động càng lúc càng kịch liệt. Thanh âm tim đập của hắn thậm chí đã truyền ra ngoài thân thể, quanh quẩn trong động phủ. Kinh mạch toàn thân hắn cũng giãn ra, máu bắt đầu chảy nhanh, mỗi một lần tim đập đều làm cho máu tràn ngập toàn thân. Hơi thở của hắn dần trở nên đầy đủ, tiếp theo đó, hai mắt hắn giống như có lực lượng ép mở ra.

Lực lượng này, chẳng những có thể cho hắn mở mắt, lại càng ngưng tụ tại mỗi một vị trí trên toàn thân hắn, dần truyền khắp toàn thân. Dần dần, một luồng hơi thở như của cường giả sinh ra trên người Mạnh Hạo!

Đúng lúc này, Đạo Đài trong cơ thể Mạnh Hạo, tại trong kim quang vạn trượng vang lên một tiếng nổ lớn, một luồng linh lực tràn đầy tại trong nháy mắt mạnh mẽ khuếch tán mà ra, truyền thẳng vào kinh mạch toàn thân hắn, truyền vào xương cốt, huyết nhục cùng với tất cả bộ vị.

Như là cây khô gặp trời xuân, thân thể hắn hoàn toàn thức tỉnh, hơi thở càng lúc càng mạnh, rất nhiều chất bẩn theo đó tiết ra, cũng có từng luồng mùi thơm ngát từ trong cơ thể Mạnh Hạo tràn ngập mà ra. Trong động phủ, hương khí tràn ngập, Mạnh Hạo với tóc dài bay múa, thoạt nhìn hắn có điểm khác biệt rõ ràng so với nửa năm trước.

Theo linh lực khuếch tán, kinh mạch của hắn đã mạnh mẽ tràn đầy. Tốc độ máu lưu chuyển lập tức bạo tăng, trái tim của hắn đập lên cũng làm cho động phủ run rẩy. Hai mắt hắn đột ngộtmở ra!

Một chùm sáng mạnh như đèn pha từ trong mắt Mạnh Hạo chiếu ra, cực kỳ chói mắt, đủ làm cho tất cả tu sĩ Ngưng Khí khi nhìn thấy đều cảm thấy tâm thần run rẩy, tu vi nghịch chuyển.

Tại trong khoảnh khắc khi hắn mở mắt, linh khí toàn bộ sơn cốc đều tràn tới đây, giống như thân thể hắn trở thành một cái động không đáy, cắn nuốt hết toàn bộ linh khí tại nơi này. Toàn bộ linh khí nhất tề theo lỗ chân lông mà tiến vào trong thân Mạnh Hạo, không ngừng dung nhập vào trong Đạo Đài. Kim quang trên Đạo Đài càng ngày càng chói mắt, hơi thở trên người Mạnh Hạo càng thêm cường đại hơn.

Trái tim của hắn đập như nổ vang, cảm giác cường đại nảy sinh trong lòng Mạnh Hạo. Lúc này, hắn cảm thấy chỉ cần vung tay cũng đủ làm cho động phủ hỏng mất. Đó là tự tin đến từ thân thể, đến từ tâm thần cùng tu vi của bản thân hắn.

Linh thức của hắn càng tăng trưởng nhanh hơn, nhất là trải qua tăng trưởng sau khi đạt Ngưng Khí đại viên mãn, lúc này liền trực tiếp bùng nổ, vượt xa tu sĩ Trúc Cơ bình thường rất nhiều.

Thậm chí có thể nói, linh thức của Mạnh Hạo căn bản một người Trúc Cơ sơ kỳ không thể có được, đây là linh thức mà Trúc Cơ trung kỳ mới có.

Linh thức mạnh yếu lại là căn bản của tất cả tu sĩ Trúc Cơ!

Theo hô hấp của Mạnh Hạo, tiếng nổ vang quanh quẩn bốn phía, linh khí thiên địa dũng mãnh tiến vào, làm cho kim quang trên Đạo Đài càng thêm mãnh liệt, làm thân thể hắn cũng trở thành màu vàng.

Hắn như thấy được thiên địa bên ngoài động phủ, theo tâm thần vừa động, tất cả mọi thứ trong phạm vi năm trăm trượng đều chiếu rõ vào trong lòng hắn, giống như hắn tận mắt nhìn thấy! Đây.. chính là linh thức!

Tu sĩ Trúc Cơ, cường đại hơn Ngưng Khí chính là ở linh thức, nếu là Trúc Cơ sơ kỳ bình thường, nhiều nhất cũng chỉ hai trăm trượng.

- Trúc Cơ sơ kỳ Mạnh Hạo chậm rãi mở miệng, thanh âm vừa truyền ra thì thần thái trên mặt hắn cũng trở nên tươi sáng, hai mắt sáng ngời. Hắn hít sâu một hơi, cảm nhận linh lực trong Đạo Đài, so với Ngưng Khí tầng mười ba của nửa năm trước thì mạnh hơn gần trăm lần.

Chênh lệch gấp trăm lần, hơn nữa, không phải là gấp trăm lần so với tu sĩ Ngưng Khí tầng chín, mà là tầng mười ba. Đây, đối với Mạnh Hạo mà nói, chính là một lần biến chất long trời lở đất.

Đây cũng là căn bản để tu sĩ Trúc Cơ có thể quét ngang Ngưng Khí. Đan Hải của Ngưng Khí, trăm lần cô đọng mới thành Đạo Đài Trúc Cơ, đây là một lần hóa lỏng, cũng là một lần bay vọt về chất, theo đó mà thực lực không thể so sánh.

Theo linh thức Mạnh Hạo tản ra, một loại cảm giác như là không thể dung hòa cùng thiên địa này dần hiện ra trong đáy lòng hắn. Cảm giác này, hắn không xa lạ gì, năm đó Ngưng Khí tầng mười thì đã có cảm giác này rồi, nhất là khi ở Ngưng Khí tầng mười ba thì cảm giác này càng mãnh liệt hơn. Thiên địa không cho tu sĩ tồn tại, nhưng đồng thời, Mạnh Hạo còn cảm nhận được bài xích, vạn vật bài xích hắn. Trời ép buộc bao

nhiêu thì lực bài xích càng mãnh liệt bấy nhiêu.

Loại bài xích này không phải đến từ trong lòng Mạnh Hạo, mà đến từ trong Đạo Đài của hắn, đến từ linh lực trong cơ thể hắn.

Loại bài xích này, Mạnh Hạo cảm thụ thật sâu, tìm được điểm mấu chốt, đó là do linh lực thiên địa. Sau khi bị Mạnh Hạo hút vào cơ thể lại không bị tản ra ngoài, giống như chỉ vào mà không ra, khiến cho hắn không thể tạo thành vòng tuần hoàn cùng thiên địa, cho nên mới bài xích.

Nhưng vì loại chỉ vào không ra này, cũng khiến cho Mạnh Hạo giống như bắt được chút dấu vết không rõ, những dấu vết này vô hình, nhưng Mạnh Hạo cảm giác, nếu mình có thể nắm bắt thì thực lực của mình sẽ càng cường đại hơn.

Bởi vì dấu vết này, tồn tại dưới sự không chấp nhận của thiên địa, chỉ tu sĩ không được thiên địa chấp nhận mới có thể tìm kiếm, mới có thể cảm ngộ.

Mạnh Hạo lại không biết, loại dấu vết này trong Tu Chân giới gọi là Đạo Cấm! Mỗi một tu sĩ khi Trúc Cơ đều có thể cảm ngộ.

Gần như khi Mạnh Hạo cảm thụ Đạo Cấm này, bỗng nhiên, thân thể hắn chấn động mạnh một cái, Đạo Đài trong cơ thể cũng run lên, một vết nứt nháy mắt xuất hiện trên Đạo Đài. Khi vết nứt xuất hiện, Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, bị mạnh mẽ đánh ra khỏi trạng thái này.

Ngay sau đó, lượng lớn linh khí từ vết nứt trên Đạo Đài phát tiết ra, không để Mạnh Hạo ngăn cản mà tràn ra ngoài thân thể, trở lại thiên địa.

Dù linh khí tràn ra này so với linh khí mà Mạnh Hạo hấp thu thì không bao nhiêu, nhưng linh khí này tiết ra đã làm cho thân thể hắn hình thành một vòng tuần hoàn với thiên địa. Cũng chính lúc này, cảm giác kỳ dị Mạnh Hạo nắm bắt được kia cũng hoàn toàn biến mất, hắn không còn bị

thiên địa bài xích, mà trở thành một bộ phận của thiên địa, được tiếp nhận.

Một trận suy yếu tương đối xuất hiện trong đáy lòng Mạnh Hạo. Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt như nhìn xuyên qua động phủ, nhìn lên trời cao, hai mắt lộ ra tinh mang trước nay chưa từng có.

Cảm giác này, cũng như là một loại thực lực của mình, bị mạnh mẽ rút đi một tầng, Mạnh Hạo hiểu được, không chỉ có hắn như thế, tất cả tu sĩ trong Tu Chân giới đều như thế.

Đây là Vô Hạ Trúc Cơ, Vô Hạ Trúc Cơ có một vết nứt, so với người khác, Mạnh Hạo coi như tốt rồi, nếu là Hữu Khuyết Trúc Cơ sẽ còn bị rút đi nhiều hơn nữa. Thậm chí, nếu như là Toái Bàn Trúc Cơ thì càng nhiều vết nứt, càng bị rút yếu tới tận cùng.

- Chỉ xuất hiện vết nứt, không gọi là Hoàn Mỹ, mới có thể được thiên địa chấp nhận Mạnh Hạo trầm ngâm, trong mắt lại lộ ra quang mang sắc bén.

- Bởi vì Đạo Đài có vết nứt, cho nên, sau này vô luận tu luyện tới mức nào cũng có vào có ra, đây chính là hình thức tu hành, nhưng hình thức này là tu cho mình, hay là tu luyện cho mảnh thiên địa này? Mạnh Hạo trầm mặc, vấn đề này, đối với hắn mà nói, quá thâm ảo. Đây không phải là vấn đề một tu sĩ Trúc Cơ như hắn có thể nghiên cứu.

Mạnh Hạo học tập Ngưng Khí quyển trong Thái Linh Kinh, hơn nữa còn nắm giữ phương pháp Hoàn Mỹ Trúc Cơ, cho nên hắn mới có thể suy nghĩ tới vấn đề mà cường giả Trảm Linh mới có thể hiểu được.

Tại một khắc khi Mạnh Hạo bước vào Trúc Cơ, bên ngoài là đêm khuy, nhưng ngoài sơn cốc lại có bảy tu sĩ, toàn bộ đều bị linh khí xung quanh quay cuồng làm cho thức tỉnh, cả bảy đều bước ra, nhìn về vị trí sơn cốc Mạnh Hạo đang ở .

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Tại sao linh khí lại cuốn về nơi đó mạnh như vậy? Bảy người này trầm ngâm, một người trong đó nhanh chóng lao tới, muốn tới gần sơn cốc Mạnh Hạo ở. Nhưng khi bọn họ mới tiếp cận thì không thể không dừng ở ngoài sơn cốc, thân hình khẽ run, linh lực trong cơ thể như bất ổn, dường như muốn thoát khỏi cơ thể mà ra. Bảy người hoảng sợ, đều ngừng lại, vẻ mặt mờ mịt, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đối với bọn họ mà nói, Trúc Cơ còn cực kỳ xa xôi, vô luận thế nào bọn họ cũng không tưởng được, người trong sơn cốc kia, Trúc Cơ!

Bảy người hoảng sợ, không dám tới gần, tụ tập bên ngoài sơn cốc, thấp giọng bàn tán một lúc. Cuối cùng, cả bảy đều cho là cơn lốc bên trong xuất hiện dị biến, nhưng vì không thể tới gần, chỉ có thể đoán, không cách nào kiểm chứng.

- Ta cảm nhận được, trong sơn cốc kia phát ra uy áp mãnh liệt, vượt qua chúng ta rất nhiều! Lão già cưỡi cóc hít sâu một hơi, hai mắt co lại, nhanh chóng mở miệng.

- Tiếc là lúc này không thể tới gần, rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra, ta vừa tới gần, cảm giác linh lực trong cơ thể như tiết ra ngoài

- Trong hai năm này, nơi đây cực kỳ quỷ dị, linh khí giảm bớt, hôm nay không ngờ lại như thế Bảy người nhìn nhau một cái, tất cả đều trầm mặc, trong lòng tự mình xuất hiện đủ loại phán đoán.

Giờ khắc này, Mạnh Hạo trong động phủ chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt lộ ra quang mang sắc bén, nếu không cảm nhận được Hoàn Mỹ Trúc Cơ thì thôi, nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được, nhưng lại bị mạnh mẽ đánh tan. Điều này làm cho suy nghĩ muốn trở thành Hoàn Mỹ Trúc Cơ của hắn càng thêm mãnh liệt.

- Hoàn Mỹ Trúc Cơ Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn đứng lên, khẽ vung tay, sương mù trước người lập tức cuồn cuộn mà đến. Trước người hắn liền xuất hiện một cái cờ nhỏ, rồi rơi vào trong tay Mạnh Hạo. Hắn nhìn thoáng qua, sau đó mở miệng phun một ngụm linh khí, bao trùm lấy cờ nhỏ, ô quang quanh cờ liền bị hút vào trong miệng hắn.

Khi Ngưng Khí thì Mạnh Hạo chỉ có thể bị động sử dụng, nay đã Trúc Cơ, hắn có thể tế luyện lá cờ này thêm một lần.

Lộ vẻ vừa lòng, Mạnh Hạo cảm thụ sự khác biệt trong cơ thể mình, sau đó hai mắt chợt lóe.

- Ngưng Khí quyển, Thái Linh Kinh, đối với tu sĩ Trúc Cơ mà nói thì có thể mở ra Đan Hồ thứ hai, tại trong Đan Hồ thứ hai này tu luyện từ Ngưng Khí tới Trúc Cơ, hóa thành Vô Hạ, như thế liền có thể thay đổi phẩm chất Trúc Cơ nguyên bản của mình.

- Đan Hồ thứ hai này không có ý nghĩa lớn đối với ta, nhưng cũng nên làm ra, phòng sau này có bất trắc! Mạnh Hạo lại khoanh chân ngồi xuống, nội tâm mặc niệm Ngưng Khí quyển, sau mấy canh giờ, hai mắt hắn bỗng nhiên mở ra, tiếng nổ vang quanh quẩn trong cơ thể. Khi nội thị, hắn nhất thời nhìn thấy, bên ngoài Đạo Đài màu vàng xuất hiện thêm một khu vực, nơi đó tồn tại một Đan Hải màu vàng, đó chính là Đan Hải thứ hai của Mạnh Hạo.

Làm xong những thứ này, Mạnh Hạo đưa tay phải chỉ về trước, cửa đá động phủ lập tức nổ tung, trực tiếp vỡ nát hóa thành tro bụi. Mạnh Hạo bước ra ngoài, hóa thành cầu vồng mà đứng giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Một đao Vô Hạ.(2)

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua động phủ, trên mặt lộ ra ý cười. Một chỉ vừa rồi, nếu còn Ngưng Khí thì không thể nào làm được vỡ nát như thế, nhưng bây giờ nhẹ nhẹ chỉ một cái liền có thể dễ dàng đập nát.

- Ngưng Khí cùng Trúc Cơ, như là cách biệt trời đất. Lời này quả thật chính xác, trên thực tế, ta còn cường đại hơn mấy lần, nhưng tự nhiên lại bị một đao vô hình, làm Đạo Đài bị nứt một đường Đây là số mệnh của tu sĩ, không thể nghịch phản.

- Nhưng nếu ta có thể Hoàn Mỹ Trúc Cơ thì mới chữa trị Đạo Đài, muốn luyện chế Hoàn Mỹ Trúc Cơ đan cần có tạo nghệ luyện đan nhất định. Chỉ là sau khi Trúc Cơ, trên mu tay phải ta xuất hiện cái gì? Mạnh Hạo thấp giọng nói, ánh mắt nhìn lên tay phải, nơi đó có một ấn ký đang chậm rãi mờ đi. Ấn ký này như một ký hiệu, không phải tồn tại trên da mà ẩn sâu trong máu thịt, thậm chí Mạnh Hạo còn cảm giác ấn ký này như tồn tại thật lâu rồi.

Đây là lần đầu tiên thấy ấn kỳ này, cũng chỉ tại nháy mắt khi Trúc Cơ mới hiển lộ ra, chẳng biết tại sao giờ lại chậm rãi mờ dần tới mức không thể nhận ra.

Cho đến khi ấn ký này hoàn toàn tiêu tán, Mạnh Hạo nhíu mày, hắn không cảm nhận được nguy hiểm gì từ trong ấn ký này, ngược lại còn cảm giác thân thiết. Trăm mối không có cách giải, Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, chỉ có thể mang chuyện này ẩn dấu trong lòng, nhìn về bốn phía.

Xung quanh hắn tràn ngập sương mù, che lấy thân hình hắn, khiến cho bên ngoài không thể nhìn vào. Nhưng Mạnh Hạo lại nhìn thấy rõ ràng, hắn đứng giữa không trung, không dùng bất kỳ pháp bảo gì, nhưng nếu hắn muốn bay thì có thể tự nhiên cất bước mà đi.

- Ngưng Khí không thể phi hành là vì linh khí trong cơ thể quá ít, cho nên không thể chống đỡ thân thể, chỉ có thể mượn pháp bảo phi hành mà thôi. Nhưng Trúc Cơ thì linh khí gấp trăm lần Ngưng Khí, linh khí nồng đậm như thế trong người, hóa thành Đạo Đài, khiến cho thân thể mới có thể lăng không, có thể phi hành. Mạnh Hạo không nghĩ tới chuyện ấn ký nữa, giờ phút này, hắn nghĩ tới trạng thái của mình mà phán đoán nguyên nhân Ngưng Khí không thể phi hành.

- Trúc Cơ có chín Đạo Đài, ba cái là sơ kỳ đỉnh phong, sáu cái là trung kỳ đỉnh phong, chín cái là hậu kỳ viên mãn, nay ta chỉ có một cái Mạnh Hạo cúi đầu nhìn xuống sương mù trong sơn cốc, hai mắt chợt lóe, thân hình hóa thành cầu vòng, lao thẳng xuống dưới sơn cốc.

- Nơi đây có thể làm cho Cổ Ngọc Phong Yêu biến hóa, khi đó tu vi của ta không đủ, hôm nay cũng phải cẩn thận, nhưng ta có tư cách tìm kiếm manh mối rồi

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra quang mang sắc bén, hắn lao thẳng xuống dưới sương mù, trước khi xuống hắn đã rút ra hai thanh kiếm gỗ, quét qua bốn phía, lộ ra sắc bén.

Hai thanh kiếm gỗ này, sau khi tu vi Mạnh Hạo đạt tới Trúc Cơ, vừa lấy ra liền cảm nhận được bất đồng, nhưng lúc này không phải lúc để ý, hắn đâm sâu vào trong sương mù, muốn nhìn rõ ràng.

Gần như lúc Mạnh Hạo xuống hơn mấy trăm trượng, bỗng nhiên Cổ Ngọc Phong Yêu trong túi trữ vật của hắn phát ra hào quang mạnh mẽ. Mạnh Hạo lấy ra, cầm trên tay, tốc độ hắn hơi giảm nhưng vẫn không ngừng hạ xuống.

Càng gần xuống dưới, sương mù càng thêm nồng đậm, cũng có hàn khí tràn ra, dù là Mạnh Hạo cũng cảm thấy âm lãnh. May là hắn đã không còn là Ngưng Khí, nếu không thì thân thể đã sớm không chịu được rồi.

Ước chừng trôi qua nửa nén nhang thời gian, hàn khí nơi này đã sắc bén như đao, như là có thể xé đứt kim thạch, Mạnh Hạo vừa nhìn liền thấy được đáy cốc.

Nơi này không có cây cỏ, chỉ có vô tận sương mù, xuyên qua sương mù, mơ hồ có thể nhìn thấy không ít hài cốt chim thú. Bốn phía một mảnh yên tĩnh, Mạnh Hạo lộ vẻ cảnh giác, không dám hành động thiếu suy nghĩ, mà nhìn quanh mọi phía. Sau đó hắn mới cúi đầu, hai mắt chợt lóe, ánh mắt nhìn vào một nơi duy nhất không có sương mù trong đáy cốc.

Nơi đó có cái động hình vuông rộng ba trượng!

Bên cạnh có đống bùn đen, như là đông cứng, trong động không biết sâu bao nhiêu, một mảnh tối đen, nhìn không thấy. Từ đợt hàn khí từ bên trong trào ra, sau khi ra ngoài thì hóa thành sương mù.

Tại cửa động có một sợi dây màu đỏ, ngoài ra thì không còn gì.

Đến nơi này, Cổ Ngọc Phong Yêu trong tay Mạnh Hạo càng thêm lấp lánh, thậm chí mơ hồ, Mạnh Hạo như không thể nắm giữ được cổ ngọc này. Hình như có lực triệu hồi nào đó, không biết thông đi nơi nào, không biết sâu bao nhiêu, từ trong động kia truyền ra.

Suy nghĩ một chút, Mạnh Hạo cúi đầu nhìn thoáng qua cửa động, tay phải vỗ vào túi trữ vật, một thanh phi kiếm lập tức bay ra. Thanh phi kiếm hóa thành kiếm quang, đâm thẳng vào trong cửa động, nháy mắt đã biến mất trong đó. Mạnh Hạo ngưng trọng cẩn thận lắng nghe, rất nhanh, phía dưới truyền ra tiếng sắt đá va chạm, thần sắc Mạnh Hạo hơi động.

- Động này sâu khoảng tám trăm trượng!

Mạnh Hạo chậm rãi tới bên cạnh cửa động, lộ vẻ do dự. Sau một lát, hắn nhìn Cổ Ngọc Phong Yêu muốn bay ra càng lúc càng mãnh liệt trong tay,

trong mắt liền lộ ra quyết đoán, hắn vỗ túi trữ vật, một màn lưới đen bay ra, hai thanh kiếm gỗ vờn quanh, có bảy tám cái lông chim chậm rãi hiện ra. Sau đó, Mạnh Hạo còn cảm thấy lo lắng, há miệng phun ra lôi kỳ kia, hóa thành sương mù bao phủ toàn thân hắn. Từng mảnh điện quang lóng lánh, trong sương mù, Mạnh Hạo vọt tới, mang theo phần đông pháp bảo, tiến vào trong động.

- Nếu chỉ vì nguy hiểm mà không đi thăm dò, ngày sau sẽ có càng nhiều việc như vậy, nhưng hôm nay nếu không dám mạo hiểm về sau càng không dám làm việc này.

- Tâm tính như vậy, không thích hợp với con đường tu hành cá lớn nuốt cá bé này, vả lại Cổ Ngọc Phong Yêu này đến từ Kháo Sơn Lão Tổ, hiển nhiên là vật của Phong Yêu Tông, mà ta...bất kể như thế nào cũng là đệ tử nội môn của Phong Yêu Tông, ngọc này nhất định phải hiểu rõ ràng!

Thân mình Mạnh Hạo loáng một cái, hai mắt lộ lên ánh sao, hắn nghĩ tới yêu thuật của Thượng Quan Tu, rồi lại nghĩ tới yêu pháp của Kháo Sơn Lão Tổ, nội tâm càng cố chấp, thân mình rất nhanh chìm vào trong cổ động, đi thẳng xuống phía dưới.

- Nhưng tuy nói như thế, thì cẩn thận vẫn là điều tất yếu không thể thiếu, việc này một khi phát hiện dấu hiệu nguy hiểm không thể nào địch lại được, sẽ lập tức rời đi, không thể tham luyến.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra tia quyết đoán, tiến về đằng trước, sương mù bao xung quanh người hắn, tia chớp hình cung lượn lờ trong đó, hai thanh kiếm gỗ cũng ở bên người, lông chim xoay quanh tạo thành vòng phòng hộ, thần sắc hắn cực kì cảnh giác, linh thức lại càng tản ra, chỉ cần một ngọn cỏ lay động, hắn cũng nhanh chóng phát hiện.

Đây vốn là chỗ cường đại của tu sĩ Trúc Cơ, ngoại trừ tu vi bản thân cường hãn ra, thì linh thức càng là thủ đoạn bảo mạng của tu sĩ Trúc Cơ, có thể giúp bọn họ sống sót lâu hơn, càng có thêm nhiều cơ hội tìm phú

quý trong hiểm nguy.

Nếu giờ phút này Mạnh Hạo vẫn là Ngưng Khí, cho dù hắn hữu dũng hữu mưu, cũng tuyệt đối không dám bước vào cổ động này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 151: Phong Yêu đời thứ tám!

Cổ động một mảng tối đen, hàn khí từ phía dưới không ngừng bay lên, khiến cho Mạnh Hạo mặc dù được sương mù bao phủ bốn phía, vẫn như trước cảm thấy từng trận rét lạnh bức người.

Trong lãnh ý này càng ẩn chứa từng trận hơi thở tanh mùi máu, theo sự đi xuống của Mạnh Hạo, loại khí này càng ngày càng đậm, Mạnh Hạo thần sắc cảnh giác, hắn âm thầm tính toán, khi đi xuống chừng một trăm trượng thì bỗng nhiên dừng lại, tới gần thành động bùn đất bốn phía, hai mắt lóe lên, kiếm gỗ rất nhanh đâm vào, sau khi đào ra một lỗ hổng, hắn mở túi trữ vật, lấy ra miếng phù để vào trong.

Phù này là bảo vật của Vương Đằng Phi ngày đó.

Sau đó Mạnh Hạo tiếp tục đi sâu xuống, đến khoảng hai trăm trượng, Mạnh Hạo lại dừng lại, chôn vào vách động bốn phía vài chục thanh phi kiếm, từ đây về sau cứ cách một trăm trượng Mạnh Hạo đều sẽ làm thế, nếu khi ra ngoài không xảy ra việc ngoài ý muốn, hắn sẽ lấy ra, chỉ khi nào xuất hiện việc ngoài ý muốn, những thứ này chính là thủ đoạn bảo mạng của Mạnh Hạo.

Lúc Mạnh Hạo đi sâu xuống được hơn bốn trăm trượng thì sương mù xung quanh hắn đột nhiên quay cuồng, phát ra từng tiếng nổ vang, sắc mặt Mạnh Hạo ngưng trọng, thân mình lập tức dừng lại, cẩn thận nhìn xung quanh, một lúc lâu sau lại cúi đầu nhìn cổ động phía dưới, ánh mắt chớp động vài cái, lại theo dây đỏ đi tiếp xuống.

Nhanh chóng đã đến năm trăm trượng, nhưng vào lúc này, một âm thanh bén nhọn bỗng nhiên từ sâu trong cổ động gào thét mà ra, cùng lúc đó

một tiếng nổ to hơn nữa vang lên, sương mù xung quanh Mạnh Hạo tản ra, Mạnh Hạo tận mắt thấy lượng lớn tia chớp ở trong sương mù trong nháy mắt phóng thẳng đến một chỗ, mạnh mẽ ngưng tụ lại mà đi qua, khiến cho nơi đó nháy mắt xuất hiện một cái lôi cầu, Oanh một tiếng, dường như có một thân ảnh nào đó bị cường hành văng ra, chợt lóe lên ở dưới rồi biến mất hẳn.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, hắn biết sức mạnh của lôi kỳ này cực kì cường hãn, có thể so với một kích của Trúc Cơ, nhưng một kích này lại không thể giết chết được thân ảnh mơ hồ kia, có thể thấy thân ảnh này lại càng mạnh hơn, càng làm cho đáy lòng Mạnh Hạo trầm xuống, cúi đầu nhìn xuống phía dưới suy nghĩ một chút, sau khi sờ sờ Cổ Ngọc Phong Yêu , hắn cắn răng một cái lại tiếp tục đi xuống.

Lúc này đây trực tiếp đi xuống hơn hai trăm trượng, khiến cho thân thể Mạnh Hạo đã xuống dưới cổ động này được hơn bảy trăm trượng, hàn khí nơi này nhiều đến mức làm cho thân thể Mạnh Hạo run lên, cái loại hơi thở tanh mùi máu đập vào mặt khiến cho Mạnh Hạo mỗi lần hô hấp đều giống như hít vào không biết bao nhiêu máu tanh, khiến cho da của hắn trở nên đỏ sậm, nhất là hai con ngươi, cũng dần dần xuất hiện hồng quang.

Khiến cho tầm thần Mạnh Hạo chấn động nhất chính là hắn phát hiện ra trong nội tâm cư nhiên xuất hiện phiền chán không thể nào đè nén, loại phiền chán này càng ngày càng đậm, dường như muốn hóa thành một cỗ sát cơ, khiến cho hắn có một loại cảm giác muốn tiêu diệt tất cả sinh linh.

- Đã đến hơn bảy trăm trượng, cách tầng dưới cùng không đến một trăm trượng... Hai mắt Mạnh Hạo càng ngày càng đỏ, giờ phút này trong hắn xuất hiện một loại ý nghĩ kiên định không đạt được mục đích thì không dễ dàng bỏ qua, cúi đầu loáng một cái, toàn bộ tu vi Trúc Cơ giải tán, Đạo Đài trong cơ thể nổ vang, từng trận linh lực tràn đầy toàn thân, khiến cho tốc độ Mạnh Hạo lập tức nhanh lên không ít, đi thẳng xuống

phía dưới.

Cũng chỉ là thời gian vài cái hít thở, Mạnh Hạo thậm chí cũng đã lờ mờ thấy được đáy cổ động này, thấy được phi kiếm mà lúc trước hắn ném vào dò xét.

Thậm chí hắn còn nhìn thấy, vốn tưởng rằng tám trăm trượng là đã đến đáy cổ động phải, trên thực tế lại không phải như thế mà ở vị trí tám trăm trượng có một vòng bình đài, ở chỗ trung tâm bình đài còn có một động sâu cỡ một hai trượng.

Giống như dây đỏ lây dính vô tận máu tươi kia, càng xâm nhập vào động sâu, dường như động sâu không có đáy, dây đỏ này cũng sẽ không có điểm cuối.

Phi kiếm của Mạnh Hạo đã rơi vào bên cạnh bình đài, chính vì thế mới khiến cho Mạnh Hạo lúc trước đoán nơi này chỉ có tám trăm trượng. Chớp mắt trong khoảnh khắc nhìn rõ, Mạnh Hạo tâm thần chấn động, nhưng rất nhanh, hai mắt hắn bỗng nhiên co rút lại bởi vì Cổ Ngọc Phong Yêu trong tay hắn giờ phút này phát ra ánh sáng mãnh liệt, cùng lúc đó Mạnh Hạo cũng nhìn thấy trong cổ động bên cạnh bình đài này có một bộ hài cốt khoanh chân ngồi ở chỗ kia.

Trong tay hài cốt kia rõ ràng cầm một viên cổ ngọc, giờ phút này cổ ngọc kia cũng phát ra tia u ám, giống như hô ứng cùng với cổ ngọc trong tay Mạnh Hạo.

Nhưng không đợi Mạnh Hạo kịp cẩn thận tới xem xét, lập tức một tiếng gào thét bén nhọn truyền đến, cùng lúc đó tiếng nổ ầm ầm vang dội, một đạo ảo ảnh mơ hồ đi thẳng đến phía Mạnh Hạo. Tuy là bị sương mù cản trở tầm nhìn, nhưng Mạnh Hạo tận mắt thấy một bàn tay sáu ngón chèn ép sương mù mà đến, tại vị trí cách bản thân ước chừng nửa trượng thì bị lượng lớn sấm sét phá hủy.

Bàn tay kia mang theo hàn khí dày đặc, thoạt nhìn không giống như là tay của người trưởng thành, mà lại giống như là của một đứa trẻ.

Rầm!

Mạnh Hạo rút lui, hai mắt như điện, tay phải nâng lên chỉ về phía trước, hai thanh kiếm gỗ lập tức bay ra, thẳng đến chỗ thân ảnh mơ hồ kia, tuy rằng phi kiếm bay nhanh nhưng thân ảnh mơ hồ kia còn nhanh hơn, lắc mình một cái đã chìm xuống, rơi vào động sâu bên cạnh bình đài, dựa vào ánh sáng cổ ngọc, Mạnh Hạo thấy rõ bộ dạng của đối phương.

Đó là nột thân thể gầy yếu, giống như dã thú, nhưng nhìn cẩn thận thì lại như là một đứa trẻ tầm bảy tám tuổi, hai mắt nó đỏ bừng, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, mở miệng lộ ra hàm răng đen nhánh, phát ra từng trận gào thét.

Mạnh Hạo sắc mặt như thường, nhưng hai mắt cũng lộ ra tia lãnh ý, hai thanh kiếm gỗ phát ra ánh sáng, vờn quanh bốn phía Mạnh Hạo. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên hai mắt Mạnh Hạo lại co rụt lại, hắn thấy được dưới động sâu cạnh bình đài kia giờ phút này xuất hiện hơn mười đao u quang, ngay sau đó lại xuất hiện thêm mười người giống với đứa bé kia. Một đám lộ ra ánh mắt hung ác, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Nếu như chỉ có thế thì không sao, nhưng lại còn sau mười thân ảnh kia mượn ánh sáng cổ ngọc, Mạnh Hạo mơ hồ thấy được một nam tử tóc bạc bay lơ lửng ở đó.

Nam tử này mặt không có chút máu, mặc một cái áo bào trắng, một đầu tóc trắng phiêu diêu, từ từ nhắm hai mắt, một vết sẹo dữ tợn từ giữa mi tâm nối liền tới cằm, da thịt mở ra, lộ ra xương trắng bên trong vỡ vụn, được hơn mười thân ảnh kia vờn quanh. Nhưng trong một chớp mắt này một cỗ nguy cơ mãnh liệt đột nhiên từ trên người này truyền ra.

Da đầu Mạnh Hạo run lên, thân mình chậm rãi lui ra phía sau, nhưng

ngay lúc hắn rời khỏi chưa đến ba bước, từng trận gào thét chói tai bỗng nhiên truyền ra, hơn mười thân ảnh kia nháy mắt từ trong động sau nhanh như tia chớp gào thét mà lên, thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Phong Yêu đệ bát cấm!

Nhưng vào lúc này, Cổ Ngọc Phong Yêu trong tay Mạnh Hạo trong nháy mắt không bị khống chế tự bay đi, theo cổ ngọc bay ra trong nháy mắt u quang sáng lên, cùng lúc đó cổ ngọc trong tay hài cốt trên bình đài kia cùng tùy đó bay lên.

- Cổ đạo, chấp phong thiên chi niệm, sơn hà muôn dân đại thiện, cửu sơn hải cần đạo kiếp đến, mệnh ta vô lượng! Thanh âm tang thương ấy từ trong hai viên cổ ngọc đồng thời truyền ra, thanh âm này vừa mới xuất hiện, lập tức lay động toàn bộ cổ động, khiến cho hơn mười thân ảnh kia phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, hán tận mắt nhìn thấy thân ảnh này trong nháy mắt ở đây nhưng lại trực tiếp hóa thành làn khói.

Mà nam tử đầu bạc kia, hai mắt bỗng nhiên mở ra.

Trong đôi mắt kia nhưng lại...Không có con ngươi, chỉ có một lỗ sâu màu máu, như không biết bao nhiêu năm trước bị người giữ lại!

Cùng lúc y mở mắt ra, u quang mà hai viên cổ ngọc phát ra dường như đan vào thành một mảnh ký hiệu cấm, mạnh mẽ chúi xuống phía dưới, khiến cho chỗ xung yếu trên thân thể vị nam tử áo trắng này bỗng nhiên chấn động, nhưng lại không có cách lao ra khỏi động sâu.

Nam tử áo trắng chậm rãi nâng tay phải lên, hướng về phía kí hiệu cấm chế nhấn một cái, im hơi lặng tiếng, nhưng lại khiến cho toàn bộ cổ động này run run chấn động.

Một màn biến hóa này quá đột ngột, khiến cho Mạnh Hạo lúc này hô hấp dồn dập, hắn cúi đầu nhìn về phía hai viên cổ ngọc, tay phải giơ lên trong hư không, hai viên cổ ngọc lập tức bay đến, rơi vào trong tay Mạnh Hạo.

Trong đó, trên một viên cổ ngọc có viết một ký hiệu chữ Chi, Mạnh Hạo ở Pháp các của Kháo Sơn Tông đã từng gặp loại văn tự này, kỳ danh là bát!

Trong nháy mắt chạm vào cổ ngọc này, tay phải Mạnh Hạo chấn động, một thanh âm tang thương bỗng nhiên hiện lên trong đầu hắn, thanh âm này rất cổ xưa, dường như từ năm tháng xa xưa truyền đến, giờ phút này vang vọng, khiến cho Mạnh Hạo cảm nhận rõ ràng được tang thương ẩn chứa trong đó.

- Phong Yêu nhất mạch, tự có đạo truyền thừa từ trước tới nay, lão phu là đạo tôn Phong Yêu đời thứ tám, muốn phá kiếp nạn Cửu Sơn Hải, việc này cửu tử nhất sinh, nên lưu lại một chấp niệm hóa thành phân thân ở nơi này, giải quyết xong một đoạn nghiệt duyên với Đát Kỷ... Đem phong chém xuống trăm vạn trượng, trấn áp không cho Thiên Hà Hải phân mạch, chôn cất hơi thở ở đây, nhưng thiên địa chi đạo bi ai, cho dù là đạo tôn Phong Yêu, cũng không thể nhớ nhung nhiều.... Chỉ có phân thân ẩn chứa tấm lòng của lão phu vẫn luôn bầu bạn ở chỗ này, hóa giải oán niệm của nàng. Hậu nhân nếu thân là Phong Yêu nhất mạch, lấy máu xác minh, nếu không phải là Phong Yêu nhất mạch, nhanh chóng rời đi, nếu như cầm ngọc này thấy mặt trời, thì sẽ bị nguyền rủa, huyết mạch ba đời không thấy trăng, táng thân thành đất.

Thanh âm dần dần tiêu tán, hào quang cổ ngọc chậm rãi ôn hòa, hai mắt Mạnh Hạo chớp động, trầm ngâm, hắn không biết nên hay không nên đem máu nhỏ trên cổ ngọc, nhưng nếu không nhỏ thì hiển nhiên không thể cầm ngọc này rời đi, thanh âm tang thương phía trước cảnh cáo, làm cho Mạnh Hạo không thể tin hoàn toàn nhưng cũng không thể không tin.

Sau một hồi trầm ngâm, Mạnh Hạo nhíu mày, đưa mắt nhìn vào cái động sâu bên kia, nhưng không còn tên nam tử tóc bạc nữa, mà xung quanh xuất hiện tới bảy tám thân ảnh tương tự như vậy, bọn họ không hề nói gì, mà chỉ lơ lửng ở nơi đó, hai lỗ mắt đầy máu nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo.

Chưa cần nhìn vào mắt đám người đó, thì Mạnh Hạo đã cảm thấy toàn thân rét lạnh, nơi này thực là quỷ dị, khiến cho hắn không muốn ở lại thêm một chút nào.

Một lúc sau, Mạnh Hạo lấy cổ ngọc cầm trong tay, suy ngẫm một chút, trong mắt đầy vẻ quyết đoán, cắn đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi lên trên cổ ngọc.

Ngay khi máu tươi của hắn nhỏ lên cổ ngọc, thì cổ ngọc chấn động mạnh mẽ không ngừng. ngay sau đó trong mắt hắn, miếng cổ ngọc nháy mắt hóa thành khí, rồi biến thành một làn khói màu xám, lao thẳng về phía Mạnh Hạo, xâm nhập vào mi tâm của hắn, khiến cho trong đầu óc hắn vang lên từng tiếng nổ. Cùng lúc đó thanh âm tang thương kia lại một lần nữa xuất hiện bên trong đầu hắn, lần này còn rõ ràng hơn, giống như văng vẳng ngay bên tai.

- Lão phu vốn không phải là Phong Yêu nhất mạch, mà chỉ là một luồng chấp niệm còn lại của đệ lục yêu tôn trong thất đại đạo tôn Phong Yêu sau khi tử vong, tự ý từ bỏ tiền kiếp, nghịch chuyển đạo quả, truyền thừa chấp niệm đại đạo kiếp trước, hành tẩu thiên hạ, sau đó luyện hóa đệ lục sơn ngoài bán hải, tạo ra đời Phong Yêu nhất mạch cần luyện hóa cổ ngọc Phong Yêu bản mệnh.

Phong Yêu chu toàn, tương truyền là thất đại Phong Yêu đệ thất cấm, từ xưa nay vẫn là đệ nhất cấm, cho nên tự bản thân sáng tạo ra đệ bát cấm, cả một đời truy cầu, tìm kiếm, nhưng chỉ khi tiến vào Cửu Sơn hải đạo kiếp lộ, mới có thể tìm thấy ba cấm, đáng tiếc, đáng tiếc a!!!

Hậu nhân nếu như có cơ duyên, ngưng tụ được Phong Yêu bát cấm, có thể sáng tạo ra đệ cửu cấm, tự thành đạo thiên chi pháp của Phong Yêu nhất mạch.

Phong Yêu nhất mạch, tìm kiếm thiên địa đại yêu, dẫn đạo thiên địa vạn vật chi nguyên khí, đoạt yêu mệnh, luyện yêu huyết, đó là do bản thân...nhất niệm Phong Yêu, nhất niệm trúc yêu, nhất niệm thành yêu...

Không biết ngươi là hậu bối Phong Yêu đời thứ bao nhiêu của lão phu nữa, nếu như là cửu, thì chính là vinh hạnh cũng là bất hạnh của ngươi, chín là tận cùng, nghịch chuyển càn khôn, đi trên đường này...nhân sinh một đời ắt gặp tao ương...

Phân thân này chỉ có đệ bát cấm, truyền lại cho ngươi cách lấy thiên địa yêu khí để tự phong.... Phong thân, phong linh, phong tiên, phong thần, phong thiên địa tọa hóa, phong vạn vật thương khung! (phong tại đây là phong ấn)

Thanh âm quanh quẩn trong đầu óc của Mạnh Hạo, cho tới cuối cùng, thì hóa thành một chữ văn tự cổ xưa ở trong đầu hắn, một chữ đó là Phong!

Một hồi sau mới dần tiêu tan, Mạnh Hạo cũng không để ý tới thời gian, chỉ chìm đắm trong lạc ấn kia, ngoại giới dần qua đi mười ngày, lúc này là đêm khuya, lại đến một đêm trăng tròn.

Ngoài sơn cốc, ánh trăng dần xuyên thấu qua sương mù, khiến cho đám sương mù ở đây cũng bắt đầu cuộn lại, dần biến thành một biển sương, bảy người lão giả cưỡi cóc cũng chậm rãi tới gần, tu vi Ngưng Khí tầng chín trừ lão giả cưỡi cóc và tu sĩ có linh xà ra, lại có thêm một người nữa!

Kẻ này hiển nhiên vừa mới đột phá, bước vào Ngưng Khi tầng chín, lần này gã đột phá, lại khiến cho một chuyến này của bọn họ là mười phần

tin tưởng.

- Tôn huynh đột phá, lần này chúng ta nhất định có thể kéo ra năm trăm trượng!

- Đúng thế, chúng ta đợi ngày này lâu lắm rồi, chỉ cần vượt qua năm trăm trượng, một khi tổ linh thức tỉnh, chúng ta đều có thể tự động tăng lên một cảnh giới, thậm chí cũng có cơ hội đạt được Trúc Cơ!

- Đúng đó, chỉ là không biết cơ hội đạt được Trúc Cơ là bao nhiêu, chỉ là trong sách cổ mà tổ tiên lưu lại có ghi, chỉ cần kéo ra được ngoài năm trăm trượng, chắc chắn nhận được tạo hóa.

Bảy người đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên hào quang, lúc này ánh trăng càng thêm sáng, bảy người bọn họ cùng thi pháp, riêng phần Mạnh Hạo thì bọn họ cũng sớm quên rồi, trong lòng đương nhiên cho rằng đối phương đã chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Bảo vật xuất hiện.

Máu tươi của bọn họ phun ra, dần ngưng tụ lại hóa thành từng thanh hắc đao, đám sương mù bên kia cũng ngừng cuộn lại, bên trong đó xuất hiện một sợi dây màu đỏ, đúng lúc đó bị lão giả cưỡi cóc cầm lấy, lão gầm nhẹ một tiếng rồi mạnh mẽ kéo nó ra ngoài.

Tiếng nổ vang lên không ngừng, khi sợi dây bị tóm lấy, truyền xung lực thẳng vào trong cổ động trong sơn cốc, thẳng tới chỗ phong ấn cấm chế nơi mà Mạnh Hạo đang ngồi.

Khi sợi dây bị kéo đi thì bảy tám thân ảnh tóc bạc trong động kia đều lộ vẻ hoảng sợ, tự động tản hết ra, cùng lúc đó, mấy thân ảnh hài đồng tầm bảy tám tuổi xuất hiện, phát ra từng trận gào thét chói tai, chỉ là âm thanh đó không hề truyền ra ngoài cổ động.

Sợi dây đỏ kia cực kỳ quỷ dị, càng bị kéo ra thì càng mang theo nhiều hàn khí, còn có mùi nồng nặc, càng khiến cho u quang nơi cấm chế kia rung động, tựa như lúc nào cũng có thể bị phá hủy vậy.

Thời gian cứ chậm rãi mà trôi qua, ở bên ngoài, bị bảy người kia kéo ra sợi dây đỏ cũng dần dài tới hơn năm mươi trượng, âm thanh càng thêm mãnh liệt, hàn khí càng thêm nhiều, mùi vị càng thêm đậm hơn mấy lần.

Thậm chí... trong một khắc này, từ trong động sâu kia truyền ra tiếng thở dốc không ngừng, tựa như có một sinh mệnh nào đó đang không ngừng giãy dụa, thanh âm này xuất hiện thì đám thân ảnh trong động càng hét gào thảm thiết hơn, liều lĩnh tấn công vào u quang cấm chế.

Cấm chế rung động không thôi, trên bề mặt cũng bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt.

Cũng đúng lúc này, hai mắt Mạnh Hạo đang mờ mịt dần thanh tỉnh lại, thân hình hắn có chút động, hít sâu một hơi, trong mắt phóng ra một luồng thần thức, hắn lập tức nhận ra được sự biến hóa của cổ động này, cũng thấy được sợi dây mà đám người kia đang kéo, hắn nhận thấy u quang cấm chế kia cũng bắt đầu dần tan vỡ rồi.

Cũng chẳng kịp nghĩ nhiều, Mạnh Hạo ôm quyền, cúi đầu với hài cốt kia một cái, nhanh chóng đi vòng qua màn sương mù, thẳng lên phía trên, ngay khi hắn bay lên chưa được mười trượng, thì u quang cấm chế bên dưới cuối cùng cũng bị phá vỡ, hơn mười thân ảnh gầy gò bên trong, có cả bảy tám tên nam tử đầu bạc cũng đồng thời lao thẳng ra ngoài, hướng về phía mà Mạnh Hạo mà tấn công.

Ở phía sau lưng đám người đó là từng sợi hắc tơ lượn lờ, chúng từ bên trong động sâu kia chui ra, không ngừng dài ra tựa như tóc, trong mơ hồ tiếng thở dốc bên trong động lại càng thêm rõ ràng hơn.

Tựa như một sự giãy dụa, đã đạt tới cực hạn, cho nên muốn phá vỡ cổ động này ra.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, nhưng trong mắt lại lộ ra tinh mang, đạo đài Trúc Cơ trong cơ thể hắn luân chuyển, tu vi Trúc Cơ vận chuyển tản ra toàn thân, tốc độ càng nhanh, chỉ nháy mắt đã vượt qua mười trượng, nhưng thân ảnh hài đồng ở phía sau hắn càng tăng tốc độ nhanh hơn, không ngừng lao về phía lôi vụ xung quanh người hắn.

Tiếng nổ không ngừng vang lên, đám lôi vụ xung quanh người Mạnh Hạo cũng nhanh chóng tiêu tán đi, đám quỷ ảnh kia tựa như không hề cảm nhận được đau đớn, không sợ bị lôi điện oanh tạc, cứ như vậy mà lao lên, xung quanh Mạnh Hạo đã thấy có rất nhiều quỷ ảnh bao vây.

Kiếm quang phóng xuất, hai thanh mộc kiếm trong một khắc này phát ra kiếm khí, cấp tốc bao quanh người Mạnh Hạo mà quay tròn, tạo thành một cơn gió lốc, cuốn lấy bốn phía, giúp cho hắn có thể tiếp tục tiến lên

phía trước.

Đúng lúc đó thì bảy tám tên nam tử đầu bạc cũng chậm rãi tới gần, thậm chí đã xuất hiện trên đầu Mạnh Hạo, cũng có thêm bảy tám quỷ ảnh hài động hiện ra, tựa như muốn chặn đường của hắn. Một cỗ nguy cơ mãnh liệt từ trong nội tâm Mạnh Hạo hiện ra, hắn không hề do dự vỗ túi trữ vật, lập tức có hơn một trăm thanh phi kiếm bay ra, hóa thành một cơn mưa kiếm đánh thẳng lên phía trên.

- Bạo!

Mạnh Hạo quát khẽ một tiếng, hơn một trăm thanh phi kiếm kia bỗng nhiên nổ tung, hóa thành một cỗ lực lượng lao đi, khiến cho đám quỷ ảnh kia bị đánh lùi về phía sau. Mạnh Hạo hít một hơi sâu rồi lao ra ngoài, khoảnh khắc hắn vượt qua đám quỷ ảnh thì hắn chỉ còn cách động khẩu khoảng năm trăm trượng mà thôi.

Nhưng ở phía sau tiếng thét gào càng thêm mãnh liệt, đám hắc tơ màu đen cũng lan tràn, chúng cách Mạnh Hạo cũng chỉ chưa đầy trăm trượng!

Mạnh Hạo cũng không kịp tra xét, hai mắt tựa như sắp phóng ra lôi quang, hắn biết bản thân chỉ cần chậm một chút thì hôm nay coi như là cửu tử nhất sinh. Thậm chí nếu không kịp phản ứng thì cũng lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục rồi .

- Cầu phú quý trong hiểm nguy, có thể đạt được đệ bát cấm Phong Yêu, coi như mọi thứ cũng đáng giá, chỉ tiếc là ta còn chưa có lĩnh hội hoàn toàn được đệ bát cấm, không thể thi triển ngay được.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, lại đẩy nhanh tốc độ, khiến cho khoảng cách năm trăm trượng nhanh chóng biến thành bốn trăm trượng.

Đúng lúc này phía sau lưng hắn hiện ra một tên nam tử bạch y, kẻ đó giơ tay phải lên phóng về phía Mạnh Hạo một chỉ.

Một chỉ này lập tức khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy toàn thân phát lạnh, chỉ một chớp mắt này, hắn không hề do dự bấm pháp quyết ấn về sau, lập tức đám lông chim sau lưng hắn bỗng nhiên dựng thẳng lên, nhất tề phát nổ, trong túi trữ vật của Mạnh Hạo lại bay thêm ra một trăm thanh phi kiếm nữa, tiếp tục phát nổ không ngừng.

Tiếng nổ lại không ngừng nối tiếp, trực tiếp oanh lên cổ động không tính là rộng lớn này, lập tức đẩy mạnh về phía trước, khiến cho một chỉ của tên nam tử bạch y kia cũng yếu bớt đi mấy lần, nhưng cuối cùng nó vẫn đánh được lên người Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo biến sắc, sương mù quanh thân chợt cuốn lại, nhưng lập tức bị một chỉ đó đánh mở ra một thông đạo, toàn thân hắn cảm thấy lạnh lẽo, một ngụm máu phun ra ngoài, trực tiếp bị hóa thành băng. Hắn tựa như mất đi hơn nửa lực lượng, bản thân chuẩn bị rơi xuống thì đúng lúc đó Mạnh Hạo đưa tay bắt được sợi dây đỏ bên người kéo mạnh, dùng lực để bản thân có thể nhảy lên.

Ngay lúc này, đám người ở ngoài sơn cốc kia bất đầu thở dốc không ngừng, nhưng họ vẫn cắn răng mà kéo dây, phía sau mấy người chính là hơn mười con độc thú, cũng bắt đầu tham gia vào công việc kéo dây này.

- Chết tiệt, làm sao mà đột nhiên lại nặng đến như vậy...

- Đây là chuyện gì, mới có một trăm trượng, sao có thể chứ...

Bảy người lập tức kinh ngạc, thần sắc đầy vẻ khẩn tương, thân thể của bọn họ tự dưng bị một phản lực từ phía sợi dây kia kéo về trước mấy trượng, cũng may cỗ phản lực này cũng tiêu tán nhanh, bọn họ cắn răng lui về phía sau thì cỗ phản lực lại lần nữa xuất hiện.

Cũng chính là nhờ bọn họ vô hình tương trợ, Mạnh Hạo mới có thể kéo lại, thân hình hắn nhảy lên, sau đó phun ra một ngụm máu tươi. Hắn

không hề do dự, nuốt vào một đám đan dược, không để thời gian bị lãng phí mà dùng hết tốc lực bay đi.

Thần sắc hắn âm trầm, lúc này lôi vụ bốn phía thân thể cũng đã loãng dần, vừa rồi dính một chỉ của tên nam tử bạch y kia, nếu không phải hắn phản ứng nhanh lại có lôi vụ ngăn cản, sợ là một kích này có thể đánh rớt Mạnh Hạo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Bảo vật xuất hiện(2).

- Những thứ này rốt cuộc là cái gì?

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong lòng trầm xuống, không kịp lau đi máu tươi nơi khóe miệng, hắn trực tiếp nuốt vào một viên Trúc Cơ Đan, với tu vi hiện giờ của hắn thì khi dùng viên đan dược này thì thân thể sẽ không có biểu hiện gì khác, mà linh lực của đan dược này lại có thể phá đi băng hàn trong cơ thể.

Chuyện này cũng chỉ có Mạnh Hạo mới làm được, chứ nếu là người khác hắn là không thể nào xa xỉ đến như vậy!

Thân thể hắn tựa như hóa thành một đạo quang mang, thỉnh thoảng nương nhờ lực kéo, khoảng cách tới động khẩu kia càng gần hơn, giờ phút này đã không đến hai trăm trượng.

Chẳng qua lúc này đám thân ảnh xung quanh hắn, với đám tóc kia cũng chỉ còn cách chân hắn khoảng hai ba trượng mà thôi, ở sâu trong cổ động này, khoảng tám trăm trượng sâu bên trong, dần dần trồi lên một cái đầu lâu.

Trên mi tâm của đầu lâu đó là một sợi dây màu đỏ, vẫn đang bị kéo ra ngoài.

Đây là một nữ tử có dung nhan tuyệt mỹ, khó có thể hình dung được, tựa như không nên tồn tại trên thế gian này, nàng mở to hai mắt, đầy vẻ mờ mịt, khó hiểu, tựa như trước khi chết có một sự khó hiểu, mà không thể

nào tìm được đáp án.

Khoảng cách hai trăm trượng đối với Mạnh Hạo mà nói thì không là gì, với tu vi của hắn, dùng toàn tốc lực thì mấy cái hô hấp là có thể vượt qua được, nhưng lúc này ở trong hắc động, bốn phía tràn ngập hàn khí với sương mù, không ngừng làm ảnh hưởng tới tốc độ của hắn, truy kích cùng nguy cơ phía sau, càng khiến cho Mạnh Hạo không thể không phân tâm ứng biến.

Đám tóc đang kéo tới kia chuẩn bị chạm tới hai chân Mạnh Hạo, thì tay phải hắn khẽ nâng lên, nhấn mạnh lên một mặt nham bích bên cạnh.

Chỉ một nhấn này mà toàn thân lực lượng của hắn bùng nổ, sau đó kích phát toàn bộ thủ đoạn mà hắn giấu bên trong này, chỉ một chớp mắt, ở nơi cách hắn chỉ mười trượng, nơi đám hắc tơ kia đã tràn qua lập tức có tới hơn chục thanh phi kiếm lập tức lao ra ngoài, ở phía bên dưới động sâu, truyền tới những âm thanh ầm ầm không ngừng làm cho cổ động chấn động không thôi. Nhờ lần này hắn mạnh mẽ lao ra ngoài, kéo mạnh sợi dây kia để đề cao tốc độ hơn.

Bên ngoài sơn cốc lúc này thì sắc mặt bảy người đều tái nhợt, trong đó đã có ba người phun máu, thân hình lảo đảo lui về sau, còn lại bốn người vẫn luôn cắn răng kiên trì, hơn mười con độc thú thì lúc này đều tựa như đã thoát lực vậy.

- Chẳng lẽ lần này lại kéo ra được bảo vật gì hay sao, bằng không thì sao lại có thể nặng như vậy chứ?

- Đúng thế, ngày đó lấy ra Phong Linh Thạch cũng nặng như vậy...

- Ha ha, hắn là còn có thể kéo ra được bảo vật, mọi người đừng quá tiết kiệm đan dược, lúc này nói thế nào cũng phải lôi được bảo vật kia ra ngoài!

Ba tên tu sĩ mặt tái nhợt bỗng nhiên cắn răng, lấy ra đan dược nuốt vào, đầy vẻ phấn chấn và kỳ vọng, lại tiếp tục tăng thêm lực mà kéo dây.

Ở dưới cổ động, Mạnh Hạo nhờ vào lực lượng của sợi dây mà thân thể trực tiếp lao thẳng lên trên trăm trượng, tạo ra một khoảng cách khá xa với đám tóc đen bên dưới.

Đến được đây thì hai mắt hắn hiện lên tinh quang, không hề chậm trễ nhấn mạnh lên thành động, đám phù lục mà hắn giấu ở đây liền phát ra quang mang kim sắc, từng tia sáng lượn lờ, hóa thành một đạo thân ảnh, thân ảnh đó mơ hồ không thấy được rõ, chỉ là khi hắn xoay người thì một cỗ uy áp nhất thời buông xuống, khiến cho thân ảnh ấy lao thẳng tới phía dưới, đuổi theo mái tóc đen với đám quỷ ảnh.

Một tiếng nổ vang lên, sóng xung kích giúp cho thân hình Mạnh Hạo phóng đi, lúc này đám quỷ ảnh bên trong cổ động cũng thét gào thê lương, đuổi gần thêm, khi bọn chúng gần đuổi kịp, hai mắt Mạnh Hạo phóng ra lãnh ý, miệng phát ra một chữ.

- Bạo!

Một chữ kia vừa ra thì đám phù lục nguyên bản còn dư lại một lần sử dụng, lập tức phát nổ, khiến cho âm thanh trong cổ động lại vang vọng không ngừng. Mạnh Hạo cũng nhờ lực lượng đó mà trực tiếp nhảy lên, khoảng cách với động khẩu chỉ còn không đến mười trượng mà thôi, hắn không hề do dự, bắt luôn lấy sợi dây kia, nhờ lực kéo của nó mà trực tiếp vượt qua mười trượng còn lại, chui ra khỏi cổ động!

Ngay khi hắn vừa rời khỏi cổ động, thì mười đạo quỷ ảnh cũng đánh tới, chỉ là chúng phải dừng ngay lại ở cửa động, chứ không dám ra ngoài, âm thanh thê lương thét gào lại truyền ra mãnh liệt không thôi, vang vọng khắp cả sơn cốc, thế nhưng lại chẳng thể nào truyền ra bên ngoài. Tựa như cấm chế bên trong quá mạnh mẽ, khiến cho âm thanh không thể nào truyền ra được, tựa như không muốn cho mấy kẻ bên ngoài tuy hộc máu

không ngừng nhưng thần sắc phấn chấn kia phát hiện.

Mạnh Hạo đứng trên không trung, nhìn sợi dây đỏ đang bị kéo đi, cúi đầu nhìn xuống thì hắn chợt nghe thấy âm thanh của một nữ tử, mang theo sự nghi vấn, cùng một cỗ oán khí ngập trời làm cho Mạnh Hạo chấn động, truyền ra từ tận cùng của cổ động.

- Đạo...thế nào là đạo!

Thanh âm thê lương vô cùng, khiến cho trái tim Mạnh Hạo đau đớn, nhưng thân thể hắn thì càng cách xa đáy cốc, vượt qua khỏi tầng sương mù, bay thẳng ra bên ngoài.

- Đã ra, ha ha, mau xem, đó là bảo vật gì!

- Không biết chừng lại là một khối Phong Linh Thạch, cho dù là cái gì thì lần này chúng ta cũng không phí sức đâu!

Thần sắc đám người phấn khởi, ngay khi lôi được Mạnh Hạo ra ngoài, đều dùng ánh mắt nóng như lửa đốt nhìn lại, nhưng cả đám cùng sửng sốt, ngơ ngác nhìn cái thứ mà mình thiên tân vạn khổ mới lôi ra được này. Khi thấy Mạnh Hạo xuất hiện, cả đám liền đánh rơi cả sợi dây đang cầm trong tay.

Bảy người trợn mắt há mồm, đầu óc lại càng đờ đẫn, trong một khắc này bọn họ tựa như ngớ ngẩn, bởi một màn này thực là vượt qua được dự đoán của bọn họ, bảo vật mà bọn họ mong chờ, cuối cùng lại biến thành Mạnh Hạo, thực là khiến cho bọn họ không thể tin nổi nữa.

- Đây... đây...! Đầu óc cả đám người ong ong, cho dù là lão giả cưỡi cóc cũng phải ngẩn người ra, không kịp phản ứng, cái tên tu sĩ mất đi linh xà kia là người nhận ra Mạnh Hạo đầu tiên thì ánh mắt lộ ra vẻ tức giận.

- Cái tên ngoại lai đáng chết này...

Linh Xà tu sĩ tức giận vô cùng, lập tức bước về phía Mạnh Hạo, bởi vì gã không cam lòng, do kéo Mạnh Hạo ra mà gã đã phải phun ra đến bảy tám ngụm máu rồi, giờ phút này thực sự nổi giận không thôi.

Nhưng ngay khi gã muốn tới gần, thần sắc Mạnh Hạo lại bình thản, quay qua liếc mắt nhìn gã một cái khiến cho tên này phải run lên không thôi, trái tim của gã trong chớp mắt tựa như muốn ngừng đập, linh lực trong cơ thể lại tựa như ngừng lại, không thể vận chuyển, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ, một cỗ uy áp tựa như làm cho thân mình gã run run như sắp sụp đổ, bởi khí tức đó chính là từ một cái liếc mắt của Mạnh Hạo dành cho gã mà xuất hiện.

Đó là áp chế, là do trên phương diện tu vi có chênh lệch lớn cho nên tạo ra áp chế, tựa như đối phương chỉ cần nâng tay lên liền có thể giết chết mình ngay lập tức. Một nỗi sợ hãi mãnh liệt nhanh chóng xuất hiện, khiến cho gã trực tiếp phun ra một ngụm máu, nhưng lại không dám lùi về phía sau dù chỉ nửa bước.

Không chỉ có gã như vậy, mà sáu người còn lại cũng cảm thấy chấn động trong lòng, bởi bọn họ giật mình khi thấy Mạnh Hạo, bọn họ có cảm giác tựa như đang đứng trước một ngọn núi lớn, chỉ cần ngọn núi đó giận dữ thì chính là băng sơn địa liệt, hủy diệt tất cả.

- Hắn... hắn đứng trên không trung!

Ở trong một khắc này, lão giả cưỡi cóc nháy mắt liên tục, bởi lão nhìn ra Mạnh Hạo không hề giống bọn họ mà đạp lên mãnh thú... mà đó là đứng trên hư không!

- Cường giả Trúc Cơ!

Bốn chữ này chỉ trong khoảnh khắc hiện lên bên trong lòng bảy người, khiến sắc mặt bọn họ vô cùng khó coi, cả đám đều lộ vè hoảng sợ khó

tin. Bởi vì trong trí nhớ của họ thì Mạnh Hạo hai năm trước chỉ là Ngưng Khí tầng chín, thậm chí còn nghĩ rằng hắn sớm đã chết rồi nha.

Lúc này gặp lại thì kẻ đó lại biến thành một cường giả Trúc Cơ, đứng ở trên cao mà nhìn xuống, có thể quyết định được sinh tử của bọn họ, một màn khiến cho bọn họ sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, lập tức ôm quyền, hướng về phía Mạnh Hạo mà vái một vái.

- Vãn bối bái kiến tiền bối...

Bảy người run rẩy ôm quyền, trong lòng sợ hãi cực điểm, sợ nhất là Mạnh Hạo trở mặt, nhất là tên tu sĩ mất đi linh xà kia, càng thêm sợ hãi, thân hình run rẩy, thấy mặt Mạnh Hạo không đổi sắc, gã lập tức quỳ xuống mà vái lạy. Ngay khi gã vừa quỳ xuống chuẩn bị vái lạy thì tay phải Mạnh Hạo vung lên, một thanh phi kiếm lập tức phóng xuất, tuy kiếm này tầm thường nhưng lại có chứa tu vi Trúc Cơ của Mạnh Hạo, tốc độ cực nhanh, thanh kiếm này ở trên không trung tự động vỡ tan, vô số mảnh nhỏ trong nháy mắt đã cắm vào người của tên Linh xà tu sĩ kia.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ người tên tu sĩ Ngưng Khí tầng chín này, khiến gã trực tiếp tuyệt khí mà bỏ mình, thân thể lập tức rơi xuống sương mù bên dưới sơn cốc.

- Chết tiệt, sao lại có thể như vậy chứ!

- Hắn.. hắn là cái tên tu sĩ ngoại lai kia, hắn không có chết, lại có thể không chết, sao mà lại lôi hắn lên được chứ?

Sáu người còn lại càng run rẩy hơn, nhưng không dám bỏ chạy, lúc này chỉ biết quỳ lạy ở đó, đối với việc Mạnh Hạo giết một người bọn họ cũng không dám ho he gì, bởi vì kẻ này chết cũng nằm trong dự liệu của bọn họ, dù sao lúc trước thì kẻ này oán độc sâu nhất với Mạnh Hạo.

Nếu như Mạnh Hạo mà buông tha cho đối phương thì ngược lại sẽ khiến

cho sáu người cảm thấy nghi hoặc, khác thường, không biết chừng còn cho ra vài ý nghĩ linh tinh khác.

Mạnh Hạo bước chân vào Tu Chân giới tuy không có lâu, nhưng cũng đã sáu bảy năm rồi, cũng sớm trải qua không ít việc, chẳng còn là tên thư sinh mềm lòng ngày đó nữa rồi, bởi vậy hắn giết người cũng không hề có chút do dự nào.

Hai năm trước đối phương ra tay với mình, từ khi bản thân giết con linh xà kia thì mối thù của bọn họ đã kết lại, hơn nữa tu vi đối phương là Ngưng Khí tầng chín, nói không chừng sẽ có một ngày Trúc Cơ được, như vậy thì phải bóp chết ngay miễn ngày sau gây ra họa gì ngoài ý.

Từ chuyện của Đinh Tín, Mạnh Hạo hiểu được một khi đã truy kích đối thủ thì đừng quản hắn mạnh yếu, phải dùng toàn lực mà đánh chết.

Từ chuyện của Vương Đằng Phi, Mạnh Hạo cũng học được một điều, đó là một kẻ cho dù tu vi không bằng mình, một khi đã kết thù, thì phải độc ác mà bóp chết kẻ đó.

Sáu bảy năm qua đi, cho dù là tính cách hay thủ đoạn hành sự của Mạnh Hạo, đều thành thục hơn không ít.

Nhìn sáu kẻ đang lạnh cả người mà run rẩy không thôi, Mạnh Hạo thực sự lần đầu tiên cảm nhận được, sự tôn trọng với cường giả ở Tu Chân Giới này, hoặc có thể nói không phải là tôn trọng, mà là kính sợ, đồng dạng là những kẻ này, hai năm trước khi hắn chỉ là Ngưng Khí tầng chín thì bọn chúng dám ra tay, nhưng hôm nay thì lại phải sợ hãi.

- Đem toàn bộ những chuyện có liên quan tới nơi này mà các ngươi biết nói ra, nếu như có chút giấu diếm...

Mạnh Hạo thản nhiên nói, câu nói tuy chưa có hết nhưng ánh mắt đảo qua sáu người khiến bọn họ run động tâm thần, cảm nhận được một

luồng tinh mang màu đỏ sậm trong mắt hắn.

Luồng tinh mang này vô cùng yêu dị, khiến cho bọn họ sau khi thấy lập tức cảm thấy đồng tử của bọn họ bị khống chế, cũng xuất hiện hào quang như thế, tựa như có dấu ấn khắc trên linh hồn, khiến cho sắc mặt sáu người này biến hóa, sự sợ hãi trong tâm can cũng đạt đến cực hạn, cơ bản không dám giấu diếm chút gì, tới mức sợ lời nói không đủ thật, trực tiếp đem cổ tịch ra, đưa cho Mạnh Hạo, thậm chí bản đồ nơi này, cả phương pháp độc công tổ truyền của bọn họ cũng lấy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Gió lên, Côn Bằng giương cánh.

Vài ngày sau, dưới sự đưa tiễn của đám tu sĩ, Mạnh Hạo rời khỏi khu vực sơn cốc này, thần sắc hắn luôn bình thản không chút thay đổi, ngồi trên một chiếc lá cây, hóa thành một đạo quang mang, bay về phía Nam Vực.

Mạnh Hạo rời đi, mới khiến cho nội tâm của đám người này được thả lỏng phần nào, về phần kẻ đã chết đi thì bọn họ cũng không để ý, cũng chẳng có ý báo thù cho gã, vì lúc này bọn họ chỉ có một mong muốn rằng, Mạnh Hạo rời đi rồi thì vĩnh viễn đừng bao giờ quay lại nữa.

Qua thêm mấy ngày, lúc này đã vào đêm khuya, trong một chỗ sâu ở khu vực sơn cốc kia, một chỗ mà người ta không thể nào tìm ra được, có một cổ động, vô cùng tĩnh mịch.

Ở sâu bên trong cổ động, lần theo sợi dây màu đỏ kia, tầm tám trăm trượng, có vài quỷ ảnh hình dáng tựa như hài đồng bảy tám tuổi, đang ngồi ở đó, lâu lâu lại phát ra tiếng hừ nhẹ.

Lần theo sợi dây đỏ, xuống phía dưới thêm một chút, động sâu tựa như không có tận cùng, kéo dài vô tận, dần dần, có thể nhìn thấy một cái đầu của một nữ tử bị sợi dây đó xuyên qua, sắc mặt nàng ta tái nhợt, hai mắt mở to, mờ mịt nhìn màn đêm.

Ở phía dưới cái đầu có một đám sợi dây màu đỏ vô cùng vô tận.

Một vạn trượng, mười vạn trượng, năm mươi vạn trượng... rồi một mảnh hải tinh dần hiện ra, đám dây đỏ đó chui vào trong mặt nước, vẫn vô cùng vô tận như trước.

Nếu như có người có thể tìm tới được khu vực trăm vạn trượng này, hắn sẽ hoảng sợ mà phát hiện được, ở trong một mảnh hải dương đen kịt này, đám dây đỏ kia vẫn lan tràn không ngừng, vượt qua không biết bao nhiêu cái trăm vạn trượng ở dưới đáy biển, cho đến khi xuất hiện ở một thạch trận ước chừng mấy vạn dặm!

Nơi đó có rất nhiều cự thạch dựng đứng, một vòng lại một vòng, một tầng lại một tầng. Tại trung tâm thạch trận này có một khối quan tài đặc, dây đỏ kia chính là buộc ở trên quan tài đó.

Từ nơi này đến mảnh sơn cốc kia, phạm vi to lớn khó có thể hình dung, sợi dây đỏ kia quá dài, mà cũng không thẳng tắp, cho nên khi bị lực lớn kéo ra một chút, nhìn như năm trăm trượng, nhưng thực tế đối với sợi dây đỏ này mà nói, đoạn đó có lẽ chỉ là một trong trăm vạn trượng mà thôi.

Quan tài kia để ở chỗ này giống như vĩnh cửu, nhưng tại thời khắc này, một tiếng ma sát rất nhỏ chậm rãi vang lên, theo tiếng ma sát kia, khối quan tài kia... vậy mà lại chậm rãi di chuyển sang phải ba tấc!

Một cỗ mực đen từ bên trong quan tài gỗ tràn ra, tan vào bên trong nước biển...

Biển này, tên là Thiên Hà Hải.

Nó tồn tại ở giữa hai khối đại lục của thế giới này, đám mực đen kia dần khuếch tán, rồi có tới mấy trăm con cá to bằng lòng bàn tay tuy chạy trốn rất nhanh nhưng vẫn bị nước biển nhuộm đen kia bao trùm lên.

Hồi lâu đám mực đen dần co rút lại, cho tới khi biến mất không còn gì nữa, mấy trăm con cá kia cũng mất đi sinh mệnh, cuối cùng biến thành một đám xương trắng, trong đám xương trắng đó, lại xuất hiện một con cá, mạnh mẽ lắc lư cái đuôi, thân thể của nó biến thành màu đen, sau đó

ở trên người nó hiện ra hai sợi râu dài, càng ngày càng thêm dài, được một lát thì dài tới chừng trăm trượng, sau đó hướng về phía thượng du bơi đi, sợi râu rung động, thoạt trông vô cùng kinh người.

Tốc độ của nó cực nhanh, ở trong biển lao đi như một tia chớp, tốc độ như vậy khiến cho mặt biển quay cuồng, nó mạnh mẽ phóng ra khỏi biển, ở trong đêm đen tiếp xúc với thiên địa.

Ngay khi nó rời khỏi mặt biển, thân thể chấn động không ngừng, có thể thấy được bằng mắt thường với tốc độ bành trướng cấp tốc không thôi, dần dần biến thành mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng.

Chỉ mấy cái hô hấp, thân thể của nó đã biến lớn tới mười vạn trượng, mà không còn là cá, nó đã hóa thành một con phi điểu, chính xác là một con Côn Bằng!

Tử khí nồng đậm lượn lờ trên người nó, thân thể của nó tựa như từ viễn cổ tỉnh lại, sinh mệnh không còn nhiều, ngay cả đôi mắt của nó cũng ảm đạm, tựa như tùy thời có thể mất đi sinh mệnh chi hỏa.

- Vãng sinh...

Một âm thanh trầm thấp, vang lên từ miệng con Côn Bằng này, cánh nó đập mạnh một cái rồi lao thẳng về phía phương hướng Nam Vực.

Tuy vậy với tốc độ của nó, muốn vượt qua mảnh Thiên Hà Hải này, chạy về phía Nam Vực, thì cũng phải mất hơn nửa năm.

Lúc này, Mạnh Hạo đang ngồi khoanh chân trên chiếc lá, bay nhanh qua bầu trời, xung quanh hắn đôi lúc lại có tia chớp xẹt qua, bên trên là mây đen cuồn cuộn, mưa rơi tầm tã, tiếng sét nổ không ngừng.

Nhưng mưa lại không có rơi lên người Mạnh Hạo, phiến lá tự phát ra một loại quang mang nhu hòa, khiến cho hạt mưa bị cản trở ở bên ngoài,

đi trong giông tố như này, thì thân ảnh của Mạnh Hạo lâu lâu lại bị tia chớp chiếu rọi, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hắn cúi đầu, trong tay cầm một viên ngọc giản, trong mắt đầy vẻ trầm tư.

- Cổ động kia, hắn là thông tới Thiên Hà Hải... Từng trại ở xung quanh sơn cốc, từ thời tổ tiên vẫn luôn canh giữ, mỗi ngày trăng tròn, thì đều phải tới kéo sợi dây đỏ kia.

Mỗi lần kéo đi, thì đều xuất hiện những đồ tốt, chuyện này thực là khó hiểu.

Hai mắt Mạnh Hạo đảo quanh, quay đầu nhìn về phía sau, ánh mắt xuyên qua màn mưa, nhìn thẳng về vị trí của sơn cốc kia.

- Thiên Hà Hải cách nơi này quá mức xa xôi, nhưng bát đại phong yêu lại nói tầm trăm vạn trượng...

Trong mắt hắn dần lộ ra tinh mang, càng cảm thấy chuyện này có chút manh mối, một lúc sau, hắn thu lại ngọc giản, cầm lấy túi trữ vật, bên trong có không ít chai lọ, chính là mấy viên độc đan mà đám người lão giả cưỡi cóc luyện chế, còn có do tổ tiên bọn họ truyền xuống nữa.

Những đan dược này là bọn hắn hiếu kính Mạnh Hạo, còn xuất ra cho hắn mấy viên ngọc giản.

Trong đó đại đa số chỉ có độc tính bình thường, có thể coi là trí mạng với Ngưng Khí kỳ, nhưng với Trúc Cơ mà nói thì hiệu quả rất là nhỏ, nhưng cũng có một số loại đan dược đặc thù, có nhiều chỗ khác lạ, tựa như có một thứ tên là Hoan Du đan, chỉ cần hóa thành khói, để người khác hút vào hắn sẽ sinh ra ảo giác, đưa bản thân đi vào mê tình.

Mạnh Hạo nhìn đám độc đan trong túi trữ vật, rồi bỏ qua, lấy ra một viên

ngọc giản.

Trong đó có ghi lại bốn bức bản đồ, thậm chí còn miêu tả ở cách nơi này khoảng nửa năm lộ trình có một tòa truyền tống trận.

Trận pháp nơi này là do một gia tộc tu sĩ nắm giữ, mà nó cũng là nơi gần nhất có thể truyền tống về Nam Vực, thông qua truyền tống trận kia thì có thể giảm bớt được hơn nửa lộ trình, chỉ cần đi thêm nửa tháng nữa là có thể đi vào biên cảnh Đông Lai quốc trong cửu quốc của Nam Vực rồi.

- Cửu quốc Nam vực, là trung tâm của Nam Vực, chín quốc gia phồn hoa nhất, mỗi một cái đều vượt qua Triệu quốc không biết bao nhiêu lần, nhờ có trụ cột khổng lồ, cho nên tài nguyên phong phú, mới khiến cho chín quốc gia này xuất hiện những tông môn gia tộc danh chấn Nam Vực.

- Ngũ đại tông môn, tam đại gia tộc, đều tự tồn tại ở một quốc gia, về phần nước thứ chín kia, bởi vì gần với Tây Mạc, cho nên thường làm nơi giao dịch cho Tây Mạc và Nam Vực, được gọi là Mặc Thổ.

Mạnh Hạo thu hồi ngọc giản, nội dung bên trong không có nhiều lắm, so với nhưng tri thức của Mạnh Hạo nhận được từ tông môn, trong đầu hắn còn ghi nhớ toàn bộ vị trí của Nam Vực, cho nên không cần phải xem tiếp.

- Sau khi tiến vào Nam Vực, còn cần có địa đồ nơi này, mới có thể lý giải rõ hơn được.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về giông tố mà trong mắt hiện lên tinh mang.

- Ở Nam Vực cũng có không ít người quen, Hứa sư tỷ, Trần sư huynh, tên mập, còn có... Vương Đằng Phi!

Khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra một nụ cười, tựa như có chút cố chấp.

- Xa cách mấy năm, Mạnh mỗ tới đây.

Mấy tháng sau ở trong núi hoang vô tận bên trong Nam Vực, bên ngoài một ngọn núi cao ngất, bỗng nhiên vang lên tiếng nổ, trên sơn phong tú lệ, có không ít sơn trại, nối liền với núi non tứ phía, tạo thành một dạng xích sắt liên tiếp, giống như hợp thành một tòa trận pháp.

Lúc này, ở trên thiên không kia, đang có hai người đấu pháp với nhau, ở phía sau có không ít người đứng nhìn.

Hai người đấu pháp một bên là vị đại hán khoảng hơn ba mươi, ở trần, tay phải có một con hoàng kim công ngô đang vờn quanh, tay trái bấm pháp quyết, một cây đại côn lơ lửng trên không, lâu lâu lại phóng ra âm thanh bén nhọn, còn người còn lại là Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cũng không dùng lôi kỳ, hai thanh mộc kiếm cũng không xuất hiện, chỉ có một thanh kiếm bình thường được phóng xuất, ra tay khá tùy ý, phóng ra một con đại hỏa mãng dài hơn hai mươi trượng, rít gào tấn công, xung quanh người cũng có một đạo phong nhận đang không ngừng xoay tròn, từ xa nhìn lại thấy khá kinh người.

Một tiếng nổ vang lên, thân ảnh hai người đều tự lui lại, tiếng cười của đại hán kia truyền ra, đứng trên không trung nhìn Mạnh Hạo mà ôm quyền.

- Tu vi của Mạnh huynh không tầm thường, Sơn mỗ bội phục.

Tay phải Mạnh Hạo nâng lên, thanh mộc kiếm bay trở về, vờn quanh người hắn, trên mặt lộ ra nụ cười, đưa tay ôm quyền.

- Sơn huynh khiêm tốn, chỉ dùng tám phần công lực đã khiến cho Mạnh mỗ phải toàn lực chống đỡ, tại hạ cũng bội phục vô cùng.

Những lời này tuy chỉ là tùy ý nói, nhưng sau khi hắn nói xong thì vị đại

hán kia cũng cảm thấy chấn động trong lòng.

Hai ngày trước, Mạnh Hạo tới nơi này, nói muốn mượn truyền tống trận, nơi này không thể so sánh với sơn cốc vì phụ cận có một trại khá lớn, trại chủ cũng là tu sĩ Trúc Cơ, khi Mạnh Hạo tới thì cũng nhiệt tình tiếp đón, mở tiệc chiêu đãi, Mạnh Hạo cũng muốn thử giao thủ với tu sĩ Trúc Cơ để thể nghiệm thực lực bản thân cho nên mới có trận chiến này.

Là Mạnh huynh khiêm tốn rồi, Mạnh huynh ra tay tùy ý, đương nhiên cũng không có sử dụng toàn lực, không biết vừa rồi Mạnh huynh xuất ra mấy thành? Hai mắt đại hán kia lộ ra tinh mang. Một trận chiến này là do y đề nghị, nhưng càng đánh lại càng kinh hãi. Tu vi hai người đều là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng khi y cảm nhận, đối phương bên kia tựa hồ chỉ vận dụng nửa thành công lực, vả lại chỉ tiện miệng liền chỉ ra điểm hư thực của mình, nên lúc này mới lên tiếng hỏi.

Không biết khi nào thì Mạnh mỗ có thể sử dụng trận pháp. Mạnh Hạo không nói về chuyện này nữa, lúc trước hắn sử dụng không đến ba thành, lúc này thần sắc cười nhẹ, giống như xem thấu mục đích của đối phương, thản nhiên hỏi.

- Việc này cũng dễ thôi, hôm nay cũng có thể.

Đại hán hơi suy nghĩ một chút, rồi gật đầu nói.

Không lâu sau, ở ngọn núi nơi trận pháp tọa lạc bỗng phóng lên cao một đạo hào quang, thân ảnh Mạnh Hạo ở bên trong cũng dần biến mất, cho tới khi tia sáng cuối cùng biến mất, thì tên đại hán kia mới nhíu mày.

- Trại chủ, kẻ này...

Ở bên người đại hán, khi nhìn Mạnh Hạo rời đi, còn có hai lão giả Ngưng Khí tầng chín, một kẻ trong đó chần chờ lên tiếng.

- Kẻ này không biết từ nơi nào tới, thuật pháp xa lạ, mà tuy hắn chỉ có tu vi Trúc Cơ, nhưng khi ra thử ra tay thì hắn lại thể hiện ra sự lão luyện, khi tới đây một mình nhưng lại rất thong dong, hắn là có thủ đoạn sắc bén, thôi vậy, kẻ này tốt nhất không nên chọc vào.

Đại hán trầm giọng nói, truyền tống trận này của y, cũng không phải là ai cũng có thể dùng, nếu thực lực không đủ thì chỉ có thể để lại mạng nơi này mà thôi.

Nhưng đối với Mạnh Hạo, y cũng thử nhiều lần, chỉ là đối phương cẩn thận, hơn nữa trong lời nói và hành động của đối phương đều có chứa ẩn ý, cho nên y càng thêm kiêng kị, cùng có chút chần chờ, cuối cùng cũng để cho Mạnh Hạo mượn truyền tống trận rời đi, cũng vì thế mà tránh cho bản thân một hồi đại tai họa diệt trại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 156: Độc hoa trong mắt phải.

Gần khu vực trung tâm Nam Vực, bên ngoài biên cảnh Đông Lai quốc, trên một mảnh bình nguyên, hôm nay, hào quang của truyền tống trận lóe sáng lên, lúc lâu sau mới dần dần biến mất, bên ngoài truyền tống trận có bảy, tám tu sĩ Ngưng Khí cảnh vốn đang khoanh chân ngồi trên mặt đất, giờ phút này đều đã đứng dậy, sau khi nhìn thấy thân ảnh của Mạnh Hạo xuất hiện, cả đám lập tức ôm quyền cúi đầu.

Bọn họ là tu sĩ đóng tại truyền tống trận này, phụ trách tiếp đãi những người từ trại tới đây, nhất là khi Mạnh Hạo xuất hiện, bọn họ mơ hồ cảm nhận được tu vi dao động sâu không lường được từ trên người Mạnh Hạo, nhất thời càng trở nên cung kính hơn.

Mạnh Hạo bước ra khỏi trận pháp, ánh mắt đảo qua những tu sĩ này, sau đó lại nhìn bầu trời bao la và bình nguyên nơi đây, phóng mắt nhìn một lượt. Một khung cảnh xa lạ, hắn quay đầu nhìn thiên địa phía sau, âm thầm tính toán, lập tức không khỏi kinh hãi về phạm vi không nhỏ của truyền tống trận này.

Không để ý đến những tu sĩ kia, Mạnh Hạo bước từng bước lên không trung, cả người lập tức bay lên, hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía xa, cho dù là cái lá xanh hay bảo phiến, Mạnh Hạo đều không sử dụng, mà là dựa vào tu vi của mình, nhanh chóng phi hành.

Ở phía sau hắn, bảy tám tu sĩ kia nhìn cảnh Mạnh Hạo đạp không mà đi, tất cả đều lộ ra vẻ hâm mộ.

- Không biết đến khi nào thì ta mới có thể trở thành cường giả Trúc Cơ cảnh.

- Đừng có nằm mơ nữa, nếu muốn trở thành tu sĩ Trúc Cơ cảnh, cho dù là trình độ thấp nhất, Toái Bàn Trúc Cơ, cũng không phải thứ chúng ta có thể tưởng tượng, chỉ có những đại tông môn mới có thể tự luyện chế Trúc Cơ Đan, vả lại số lượng cực ít, thường thường rất nhiều người cả đời đều không thể có được một viên.

- Cho dù là có một viên Trúc Cơ Đan, dựa vào tư chất của chúng ta, cũng chỉ có một tia cơ hội thành công. Trúc Cơ cảnh thật sự là cường giả! Những tu sĩ này đều cảm khái, bọn họ canh giữ ở nơi này, bình thường rất khó thấy được tu sĩ Trúc Cơ cảnh, nay lại thấy Mạnh Hạo rời đi, trong nội tâm cực kỳ hâm mộ.

Thời gian cứ ngày ngày trôi qua, Mạnh Hạo vẫn không hề động tới pháp bảo phi hành, chẳng sợ tự thân phi hành thì sẽ tiêu hao linh lực, nhưng hắn vẫn cẩn thận như cũ, bởi vì càng tiếp cận khu vực trung tâm Nam Vực, Mạnh Hạo lại càng cần phải cẩn thận.

Người hắn đắc tội ở Nam Vực rất nhiều, Tử Vận Tông thì không cần nói rồi, còn có Tống lão quái, còn có Vương Đằng Phi, cho nên theo thời gian trôi qua, khi càng ngày càng tới tới gần Đông Lai quốc, Mạnh Hạo lại càng cẩn thận hơn nữa.

Mấy tháng nay, hắn gần như mỗi ngày đều thử thi triển Phong Yêu đệ bát cấm, nhưng thuật ấy mặc dù đã hiểu hết, chỉ là bất luận Mạnh Hạo có thử thi triển như thế nào đi nữa cũng không thể đem ra dùng được, giống như luôn luôn bị ngăn cách bởi một thứ gì đó, không thể đột phá.

Mười ngày sau, Mạnh Hạo đang phi hành giữa không trung, bỗng nhiên sắc mặt hắn biến đổi, không chút do dự, lập tức hạ thân xuống, sắc mặt đã tái nhợt, nhưng cước bộ lại không dừng chút nào, trực tiếp bước vào trong một khu rừng cạnh đó, tay phải nâng lên khẽ vẫy, nhất thời một cây

đại thụ cần ba người ôm mới xuể ở trước mặt hắn bị mạnh mẽ xé mở ra một khe hở, gỗ trong đó đều hóa thành tro, Mạnh Hạo rất nhanh bước vào trong đó, khoanh chân ngồi xuống, khi đó sắc mặt của hắn đã trở thành màu tím đen, thân thể run rẩy, mở miệng phun ra một hơi, lôi kỳ lập tức hóa thành sương mù lượn lờ.

Làm xong những thứ này, Mạnh Hạo liền phun ra một ngụm máu tươi, nhắm chặt mắt, cố gắng áp chế độc tố trong cơ thể.

Độc trên người hắn lại phát tác một lần nữa.

Lần phát tác này, kéo dài tới ba ngày, trong ba ngày này, Mạnh Hạo cắn chặt răng, từ trong cơ thể truyền ra cảm giác đau đớn thống khổ như có vô số con độc trùng đang cắn xé, khiến cho hai mắt của hắn đỏ bừng, thoạt nhìn rất dữ tợn, càng kinh người hơn là ở bên mắt phải của hắn, theo độc tố phát tác, dần dần xuất hiện một đồ án giống mặt quỷ tựa khóc không phải khóc, tựa tiếu phi tiếu, giống như một đóa hoa thần bí quỷ dị, nở rộ trong con mắt bên phải của Mạnh Hạo.

Việc này Mạnh Hạo cũng biết, khao khát giải độc trong nội tâm càng thêm mãnh liệt.

Hoàng hôn của ba ngày sau, một con sói cô độc men theo mùi máu tươi dần tiến đến gần nơi này, hai mắt âm u nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo đang ở trong hốc cây, nó bỗng nhiên tung mình lên, đánh thẳng vào hốc cây, nhưng ngay khi thân thể nó vừa mới tới gần hốc cây, một bàn tay từ trong hốc cây vươn ra, túm chặt lấy cổ họng con sói.

Răng rắc một tiếng, không có tiếng kêu thảm thiết phát ra, thân thể cũng không kịp giãy dụa và run rẩy, con sói chết đi trong im lặng, Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt đi ra, hai mắt của hắn lộ ra hàn quang, trong lòng hắn, một cỗ sát ý theo sự phát tác của độc tố trong cơ thể mà nảy sinh, nhất là mắt phải của hắn, khuôn mặt quỷ kia lóe lên không ngừng, ngay sau đó, khí tức trên người Mạnh Hạo trở nên cực kỳ quỷ dị.

Cúi đầu nhìn thoáng qua xác sói trong tay, Mạnh Hạo vung tay phải lên, lập tức cái xác sói này bị ngọn lửa bao phủ, dần biến thành tro bụi trong tay Mạnh Hạo, trong ngọn lửa, thần sắc của Mạnh Hạo được phản chiếu, chỗ sáng chỗ tối, khiến cho hắn thoạt nhìn ít đi một phần khí chất thư sinh lại nhiều hơn một phần tàn nhẫn.

- Hai năm qua, đây là lần thứ chín phát tác, nhưng lần phát tác này lại có chút khác biệt, trong mắt phải lại có thêm một mặt quỷ. Mạnh Hạo trầm mặc, giơ tay lên sờ sờ mắt phải của mình, giờ phút này mặt quỷ trong mắt phải của hắn đang từ từ tiêu tán, nhưng khi Mạnh Hạo thử nghiệm thì phát hiện, chỉ cần vận chuyển tu vi quá độ, mặt quỷ này sẽ lập tức xuất hiện, hắn mang theo sự trầm mặc, thân mình nhoáng lên, hóa thành cầu vồng, nhằm thẳng hướng Đông Lai quốc mà đi.

Đông Lai quốc, lãnh thổ bao la, gấp hơn mười lần Triệu quốc, trong đó tu sĩ lớp lớp, tông môn san sát, nhưng Tử Vận Tông vẫn có vị trí độc tôn, khiến cho các tông môn khác đều quy thuận Tử Vận Tông.

Có thể nói, toàn bộ Đông Lai quốc này chính là căn cơ của Tử Vận Tông.

Điều này Mạnh Hạo tất nhiên đã biết trước, nhưng hắn nhất định phải đến Đông Lai quốc, nếu là đi vòng qua, lấy tốc độ hiện giờ của hắn thì sẽ phải đi rất xa, dù sao Đông Lai quốc là gần Triệu quốc nhất trong số cửu quốc của Nam Vực, sau đó là Thanh Vân quốc của Thanh La Tông.

Cũng may Đông Lai quốc khổng lồ, Mạnh Hạo nếu có ý lẩn trốn, thì sẽ không như lúc ở Triệu quốc, bị người khác dễ dàng tìm ra, vả lại tu vi hiện nay của hắn cũng không còn là Ngưng Khí cảnh nữa, mà đã là Trúc Cơ cảnh, ít nhất cũng có một ít năng lực tự bảo vệ mình, cho nên hắn mới quyết định bước vào Đông Lai quốc.

- Dọc theo phương hướng hiện nay của ta, ở phía trước không xa hắn

phải là một tòa thành của tu sĩ thuộc Đông Lai quốc. Mạnh Hạo đang ở giữa không trung, đã bước chân vào phạm vi Đông Lai quốc, hắn đang mặc một bộ trường bào màu xanh, trên đầu đội một chiếc mũ rộng, cúi đầu, hai mắt chớp động, nhìn mảnh đất của Đông Lai quốc phía dưới, nơi đây ít núi đồi, phần lớn là bình nguyên, thành trì rất nhiều, ở giữa thương lộ, có những phàm nhân đang đánh xe ngựa xếp thành hàng dài.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Thất sắc Bỉ Ngạn hoa.

Cảnh náo nhiệt phồn hoa này vượt xa Triệu quốc, thêm nữa, ở trên không trung, thỉnh thoảng lại có những luồng cầu vồng gào thét bay xẹt qua, dọc theo đường đi Mạnh Hạo đã thấy ba tu sĩ Trúc Cơ cảnh, điểm này ở Triệu quốc lại càng hiếm thấy.

Về phần tu sĩ Ngưng Khí cảnh, ở vùng đất này, Mạnh Hạo cũng nhìn thấy không ít, có thể nói linh khí bình quân ở toàn bộ Đông Lai quốc sánh ngang với những danh sơn ở Triệu quốc, thậm chí có vài nơi đặc biệt, linh khí nồng đậm đến mức khiến cho Mạnh Hạo phải kinh hãi.

Vài ngày sau, trên đường đi, Mạnh Hạo rốt cục đã nhìn thấy một tòa hùng thành sừng sững trong thiên địa!

Bây giờ đang là hoàng hôn, dưới ánh sáng cuối ngày, tòa thành ấy giống như một con cự long cuộn mình trên mặt đất, đầu đang nhìn lên bầu trời, quan sát thiên tượng.

Còn chưa tiến tới gần nhưng đã cảm thấy uy áp tràn ngập thiên địa, khiến cho Mạnh Hạo phải hạ xuống, đi bộ về phía trước, ngẩng đầu nhìn về phía tòa hùng thành kia, cho dù Mạnh Hạo tự nhận là có không ít kiến thức nhưng vẫn bị chấn động, ở chung quanh hắn, còn có một vài tu sĩ, tất cả cũng đều đang đi bộ, có người đi một mình, cũng có những nhóm ba, năm người đồng bạn

Trên bầu trời, không nhìn thấy một đạo thân ảnh nào, dường như nơi này có cấm chế tồn tại, không cho phép tu sĩ phi hành, duy có một đạo đạo

quang mang hoa lệ, tản ra trên bầu trời, nhìn từ xa tạo thành những dải năm màu, khiến cho nơi này trở nên đẹp như tiên cảnh.

Cự ly trăm dặm đối với phàm nhân thì cần đi trong một canh giờ, nhưng đối Mạnh Hạo thì chỉ cần thời gian một nén nhang đã đến gần cổng thành.

Tu sĩ canh giữ cửa thành đều có tu vi Ngưng Khí cảnh tầng tám, nhất là những hộ vệ thường xuyên đảo qua trên tường thành, có mấy người trong đó Mạnh Hạo liếc thấy tu vi của bọn họ đã đến Ngưng Khí cảnh tầng chín đại viên mãn, khoảng cách đến Trúc Cơ cảnh chỉ còn nửa bước chân mà thôi.

- Đây là thành của tu sĩ ở đại quốc Nam Vực sao. Mạnh Hạo trầm mặc, từ những thứ nhỏ nhặt này hắn đã có thể phán đoán ra một vài phần thực lực của Tử Vận Tông, thế lực đang nắm giữ đại quốc hùng mạnh này.

Ở ngoài cửa thành, Mạnh Hạo đang quan sát cách những người khác vào thành, sau khi biết được cần giao nộp linh thạch rồi làm theo chỉ dẫn, hắn đang muốn bước vào cửa thành, thì đúng lúc này bỗng nhiên trên bầu trời xuất hiện tiếng rít kinh người, nháy mắt từ đàng xa tiến đến.

Thanh âm này đến rất đột ngột, lập tức khiến cho những tu sĩ đang muốn vào thành xung quanh Mạnh Hạo, đều ngẩng đầu lên, Mạnh Hạo liếc mắt liền thấy phía xa trên bầu trời đang có một đạo cầu vồng gào thét lao đến.

Cầu vồng này có màu tím, rộng chừng vài chục trượng, như một đạo lưu tinh, giờ phút này đang gào thét lao đến, trong luồng cầu vồng là một trung niên nam tử mặc hoa phục, mặt không thay đổi, dường như xem cấm chế cấm không trong thành như không khí, cứ thế mà trực tiếp phi vào trong thành.

Uy áp trên người y truyền ra, khiến cho đại đa số tu sĩ dưới mặt đất thần

sắc biến hóa, thậm chí bởi vì tốc độ của người nọ quá nhanh, cho nên đã khuấy động không khí, tạo thành gió lốc quét ngang mặt đất.

- Đây là một lão quái Kết Đan cảnh, cũng chỉ có những lão quái bực này mới có thể không để tâm đến cấm chế trong thành, có thể tự do phi hành.

- Nhỏ giọng thôi, đó là Bích Hồng chân nhân của Tử Vận Tông, truyền thuyết nói rằng năm đó, bởi vì một tên đệ tử của Tiếu Vân Tông buông lời bất kính với y cho nên người này ra tay tiêu diệt cả Tiếu Vân Tông, tâm địa cực kỳ tàn độc.

Tiếng bàn tán bốn phía nhỏ dần, Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, thần sắc bình tĩnh, nhưng trong nội tâm đã dậy sóng, cúi đầu đi vào trong thành.

Trước đây, thành trì của tu sĩ lớn nhất mà Mạnh Hạo từng đi qua chính là Thiên Hà Phường ở Triệu quốc, lúc này bước vào một tòa thành của tu sĩ ở Đông Lai quốc, lập tức biết cái gì mới gọi là khí thế hùng mạnh, trong toàn bộ thành trì, những gì tu sĩ đều có đủ, cửa hàng lầu các ở khắp nơi, nhìn không thấy được điểm cuối, những tu sĩ đang ra vào kia, Ngưng Khí cảnh, Trúc Cơ cảnh đều có đủ, lão quái Kết Đan cảnh như Bích Hồng chân nhân Mạnh Hạo cũng đã thấy hai người.

Nơi đây, những người đội mũ rộng vành như Mạnh Hạo không nhiều lắm, Mạnh Hạo mới đi vài bước, đã thấy bị không ít ánh mắt quét qua, sau một chút chần chừ, liền bước nhanh vào trong một cửa hàng ven đường, lúc đi ra thì đã không còn đội mũ nữa, thần sắc bình tĩnh, cất bước đi qua từng gian hàng, đến một ngõ hẻm hơi chếch so với góc đường, thân mình Mạnh Hạo bỗng nhiên rút lui, tốc độ cực nhanh, gần như trong khoảnh khắc đã lui về phía sau hơn mười trượng, tay phải nhấc lên, phản ứng cực nhanh, tiếp cận một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi ở phía sau, nắm lấy cổ người thiếu niên, ép sát vào một bên tường.

Thiếu niên này tu vi không cao, chỉ là Ngưng Khí cảnh tầng sáu, thân

mình gầy gò, nhưng hai mắt rất linh động, dường như tâm cơ không ít, nhưng bây giờ sắc mặt đại biến, cả thân thể bị Mạnh Hạo nhắc lên, giống như chỉ cần hơi phát động linh lực là có thể khiến hắn lập tức trở thành tro bụi.

- Vì sao đi theo ta, ta chỉ có thể cho ngươi một cơ hội để giải thích. Mạnh Hạo mặc một bộ trường bào màu xanh, thần sắc như thường, tay phải nắm chặt lấy thiếu niên đang run rẩy kia, thản nhiên mở miệng, nhưng lời nói bình tĩnh của hắn lọt vào trong tai thiếu niên, cũng khiến nó cảm nhận được sự uy hiếp mãnh liệt của tử vong.

- Ta muốn giúp tiền bối mua những thứ cần thiết! Thiếu niên kia rất căng thẳng, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, không chút do dự, lập tức mở miệng đáp, nó tin người trước mắt này sẽ làm như đã nói, chỉ cho chính mình một cơ hội mở miệng giải thích, nếu nói nhiều một câu hoặc giải thích không rõ, nó cảm thấy người trước mắt này nhất định sẽ ra tay giết chết chính mình, mặc dù nơi này là ở trong thành.

Mạnh Hạo nhìn thiếu niên, không nói gì, nhưng thiếu niên này rất nhạy bén, dường như hiểu được hàm ý của Mạnh Hạo, vội vàng mở miệng lần nữa.

- Vãn bối là Khâu Lâm, sinh ra ở Đông Cực thành này cho nên biết rất rõ nơi này, từ lúc tiền bối bước vào cửa thành thì vãn bối đã bắt đầu quan sát, xác định tiền bối được hẳn là lần đầu tiên vào thành, Đang cần một người chỉ đường hiểu rõ nơi đây, thế này mới đi theo muốn tìm cơ hội tự tiến cử mình.

- Tiền bối, ta chỉ cần thù lao năm mươi khối linh thạch, có thể tiết kiệm cho tiền bối rất nhiều thời gian, có thể giúp ngài tìm được vật cần với tốc độ nhanh nhất. Lời muốn nói rất nhanh đã nói xong, Khâu Lâm tâm thần thấp thỏm không yên, căng thẳng nhìn Mạnh Hạo, nó không nói sai điều gì, tất cả sự thật đúng là như thế.

Vả lại nó làm việc này cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng chính là lần đầu tiên gặp phải người như Mạnh Hạo, làm cho nó có cảm giác đối mặt với lằn ranh sinh tử trong một chớp mắt.

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn thiếu niên sau đó buông lỏng tay ra, nhưng lại nhíu mày, hắn đã nhận ra, theo độc tố không ngừng phát tác, sát cơ của mình dường như cũng chầm chậm nảy sinh, nhiều khi trong lúc vô ý, hành động của hắn cũng bị ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Thất sắc Bỉ Ngạn hoa.(2)

Tiền bối ngài cần phải mua cái gì? Khâu Lâm hít sâu một cái, vội mở miệng nói.

- Độc đan. Mạnh Hạo thản nhiên nói.

- Độc đan? Khâu Lâm sửng sốt, liền lâm vào trầm tư, sau thời gian mấy nhịp hô hấp, hai mắt nó sáng ngời.

- Tiền bối, trong thành có rất ít chỗ chỉ buôn bán một mình độc đan, nhưng thứ này dù sao cũng được coi như một loại đan dược, nói đến đan dược, trong thành có hai nơi tốt nhất, trong đó, một nơi cực nhiều đan dược, được xưng là Vạn Đan Các, thanh danh hiển hách, nếu tổ chức đấu giá hội thì ngay cả Trúc Cơ Đan cũng đã từng xuất hiện.

Còn một nơi tuy rằng quy mô nhỏ hơn, nhưng bởi vì thường xuyên giao dịch với Tây Mạc, cho nên có không ít loại đan dược đến từ Tây Mạc được bán ra, vả lại dược sư của cửa hàng này nghe nói lúc còn nhỏ từng làm dược đồng cho Đan Quỷ đại sư của Tử Vận Tông.

- Tiền bối muốn đến nơi nào trước? Khi Khâu Lâm giải thích những việc trong tòa thành này, lập tức trở nên linh hoạt, hưng phấn.

- Vạn Đan Các. Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi mở miệng, Khâu Lâm gật đầu, đi trước dẫn đường, có nó chỉ dẫn, Mạnh Hạo giảm bớt được không ít thời gian, di chuyển rất nhanh trong thành, ước chừng chỉ một lúc sau, đã tới bên ngoài một tòa lầu các cao bảy tầng,

một tấm bia đá cực lớn được dựng bên cạnh, trên đó có đề ba chữ lớn: Vạn Đan Các.

- Nơi này vãn bối không tiện đi vào, ta sẽ ở bên ngoài chờ tiền bối. Khâu Lâm vội vàng nói, Mạnh Hạo thần sắc như thường, mắt nhìn bốn phía, phát hiện bốn phía có không ít đệ tử Ngưng Khí cảnh tầng năm tầng sáu, phần lớn cũng là dẫn người tới đây sau đó ở nguyên tại chỗ chờ đợi.

Khẽ gật đầu, Mạnh Hạo cất bước bước vào trong lầu các bảy tầng, về phần Khâu Lâm, lúc trước Mạnh Hạo đã để lại một đạo linh thức trên người nó, nên cũng không sợ đối phương có ý đồ gì xấu.

Tu vi đến Trúc Cơ cảnh, Mạnh Hạo đã có thể dần dần vận dụng linh thức một cách quen thuộc.

Vạn Đan Các này có bảy tầng, Ngưng Khí cảnh chỉ có thể vào tầng một, chỉ có Trúc Cơ cảnh trở lên với có thể bước vào tầng hai và tầng ba, còn tầng bốn chỉ có tu sĩ Kết Đan cảnh mới vào được, Mạnh Hạo đảo qua một vòng, ánh mắt lướt qua tất cả Đan dược, nhưng chân mày cũng dần nhíu lại.

Sau thời gian một nén nhang, hắn rời khỏi Vạn Đan Các, Khâu Lâm lập tức tiến lên nghênh đón.

- Đi đến nơi thứ hai mà ngươi nói. Mạnh Hạo nhíu mày mở miệng, Khâu Lâm rất thông minh, không hỏi nhiều, mà mang Mạnh Hạo rời khỏi đây, đến khi hoàng hôn thì đã tới trước một nơi tương đối hẻo lánh, nơi này có một cửa hàng phong cách cổ xưa.

- Nơi đây tuy nhỏ, nhưng có ba quy định, điều thứ nhất đó là không có năm vạn linh thạch thì không thể bước vào. Khâu Lâm chần chừ một chút, nói với Mạnh Hạo.

- Năm vạn linh thạch chỉ là phí vào cửa, mặc kệ có mua được đan dược

gì ở bên trong hay không thì số linh thạch này cũng không được trả lại.

- Điều thứ hai là mỗi một lần chỉ tiếp một người, người đến sau chỉ có thể chờ ở bên ngoài, vả lại một ngày chỉ tiếp đãi hai mươi người, quá số lượng thì những người còn lại cũng chỉ có thể chờ sang ngày hôm sau quay lại.

- Còn điều thứ ba, trong cửa hàng này không nên hỏi tùy tiện, bởi vì hỏi một câu sẽ phải trả giá bằng linh thạch. Khâu Lâm nhìn Mạnh Hạo, thấp giọng mở miệng nói.

Mạnh Hạo sửng sốt, nhưng sau đó, hai mắt dần trở nên ngưng trọng, cất bước đi thẳng về phía trước, mặc dù phải tốn linh thạch khiến hắn rất đau lòng, nhưng nếu có thể giải được độc trên người, số linh thạch này đối với hắn không là gì cả.

Cửa hàng này vốn đóng cửa, trên đó có treo một thẻ bài viết số mười tám.

Mạnh Hạo ngưng thần tĩnh khí, đứng ở đó yên lặng chờ đợi, Khâu Lâm cũng đứng ở bên cạnh, khi ánh hoàng hôn đang dần tắt, cánh cửa của cửa hàng kêu kẹt một tiếng, được mở ra từ bên trong, có một trung niên nam tử đi ra, nam tử này đang cau mày, lúc đi ra cũng không thèm nhìn hai người Mạnh Hạo, mà là xoay người hướng về trong cửa hàng ôm quyền thi lễ với lão giả vừa tiễn hắn ra ngoài.

Ngay khi nhìn rõ trung niên nam tử kia, hai mắt Mạnh Hạo hơi co rút lại, cúi đầu, người này hắn đã từng gặp, chính là người mà ban ngày phi hành bay vọt vào trong thành, Bích Hồng chân nhân.

Về phần kia lão giả mở cửa kia, có tu vi Trúc Cơ cảnh hậu kỳ, nhưng chỉ là tu vi Trúc Cơ cảnh, lại có thể khiến cho lão quái Kết Đan cảnh phải ôm quyền cúi chào, có thể thấy được người này không tầm thường.

Lúc Bích Hồng chân nhân xoay người, hóa thành cầu vồng, lập tức bay lên, gào thét đi xa, thì ánh mắt của lão giả đứng ở cửa kia đã rơi trên người Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không chần chừ, tay phải lấy một túi trữ vật từ trong ngực ra, bên trong có năm vạn linh thạch, cung kính đưa cho lão giả.

Lão giả tiếp nhận, khẽ gật đầu, xoay người bước vào trong cửa hàng, Mạnh Hạo đi sát theo sau, sau khi hắn bước vào cửa hàng, cánh cửa tự động đóng lại, con số ở trên thẻ bài đã biến thành số mười chín.

Cửa hàng không lớn, bốn phía không có giá đựng đan dược, mà bày bảy lò luyện đan kích thước không đều, hai tấm trường kỷ, một ngọn đèn, khiến cho phòng ốc trở nên u ám, nhưng đối tu sĩ mà nói, chỉ cần chút đèn đuốc như vậy cũng đã đủ để quan sát được tất cả.

- Chuyện gì. Lão giả khoanh chân ngồi trên một trường kỷ, thản nhiên mở miệng.

Mạnh Hạo không nói gì, mà vào vỗ túi trữ vật, lấy ra một bình ngọc, đặt trước mặt lão giả.

Lão giả ánh mắt dừng lại trên bình ngọc, sau khi cầm lên mở ra thì hai mắt ngưng tụ, cúi đầu cẩn thận đánh giá, nghiêng bình ngọc đổ ra, làm cho một chút máu trong đó, rơi xuống trường kỷ.

Trong bình ngọc này, chứa không nhiều máu tươi, nhưng máu tươi này đều là lấy từ trên thân thể của Mạnh Hạo.

- Thú vị. Lão giả thì thào nói nhỏ, nhìn chằm chằm vết máu trên trường kỷ, trong tay phải của lão xuất hiện một cây châm dài màu bạc, khẽ chạm vào vết máu kia, nhất thời trên ngân châm phát ra luồng sáng âm u, dùng mắt thường có thể thấy được đang nhanh chóng bị ăn mòn, chỉ qua thời gian mấy lần hô hấp, đã trở thành tro bụi.

Hai mắt lão giả càng thêm sáng ngời, tay trái vỗ lên trường kỷ, lập tức vết máu tươi kia bay lên, ngưng tụ thành một khối trong không trung, lão giả vỗ tiếp vào túi trữ vật, lập tức từ trong đó xuất hiện một mầm quả khô quắt, tay lão gảy nhẹ, mầm quả liền lao thẳng đến khối máu tươi, dung nhập vào trong đó.

Rất nhanh, khối máu tươi nhanh chóng thu lại, cho đến khi hoàn toàn biến mất, để lộ ra bên trong mầm quả bây giờ đã không còn khô quắt như trước nữa, mà đã trở nên căng tràn, tỏa ra sinh khí.

Mạnh Hạo quan sát tất cả những việc này không chớp mắt, nếu nói trong nội tâm không khẩn trương thì hoàn toàn không phải, hắn hao tốn nhiều tinh thạch như thế, chính vì muốn giải hết độc trên người.

Mầm quả kia nhanh chóng nảy mầm, rồi xuất hiện cành, phiến lá, cuối cùng thậm chí còn tạo nên một đóa hoa, nhưng ngay khi đóa hoa nở ra, sắc mặt lão giả bỗng nhiên biến đổi, hai mắt Mạnh Hạo cũng co rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Thất sắc Bỉ Ngạn hoa.(3)

Hắn thấy rõ, đóa hoa kia có ba màu hồng vàng lam, vả lại đang lần lượt thay đổi giao thoa nhau, hình thành nên một mặt quỷ như khóc nhưng không phải khóc, như cười nhưng không phải cười, đóa hoa mặt quỷ này phiêu phù ở giữa không trung, giống như vật sống, tràn ngập vẻ quỷ dị.

- Tam Sắc Bỉ Ngạn hoa! Lão giả nhìn chằm chằm đóa hoa kia, hồi lâu sau mới mở miệng khàn khàn nói, hai mắt tỏa sáng.

- Loại độc này phát tác theo chu kỳ, mỗi chu kỳ có ba lượt, sau ba chu kỳ sẽ nở một đóa hoa, sau khi hoa nở thì mắt phải của ngươi sẽ xuất hiện một mặt quỷ giống như thế kia.

Mặt quỷ này tùy theo sự vận hành tu vi của ngươi mà dần dần hiện rõ, tu vi vận hành càng lâu thì càng rõ, nhưng loại độc này không sát thương ngươi, ngược lại sẽ giúp ngươi vạn độc bất xâm, nhưng nó sẽ khiến cho sát niệm trong nội tâm của ngươi càng ngày càng mãnh liệt.

Sau đó, khí kết thúc ba chu kỳ tiếp theo, đóa hoa thứ hai sẽ nở, khi độc phát tác, trong con mắt trái của ngươi cũng sẽ xuất hiện mặt quỷ, sát niệm của ngươi cũng sẽ càng ngày càng nặng, thích giết chóc thành tính, lúc đó chẳng những ngươi sẽ vạn độc bất xâm, mà còn có thể phát ra khí độc, thậm chí thân thể của ngươi sẽ càng kiên cường dẻo dai, năng lực phục hồi vượt xa những tu sĩ tầm thường khác.

Nhưng ngươi sẽ phát hiện thân thể của ngươi bắt đầu cứng đờ, không còn linh hoạt nữa, sinh cơ của ngươi cũng dần ảm đạm, tử khí sẽ bao phủ

ngươi.

Tiếp theo, lần thứ ba hoa nở, ngươi sẽ mất đi ý thức, mất đi sinh mệnh, biến thành một đóa Tam Sắc Bỉ Ngạn hoa, bị người gieo độc hoa này đến lấy đi, mà nếu ngươi biến thành đóa hoa này thì từ nay về sau hoa này sẽ trở thành Tứ Sắc Bỉ Ngạn hoa.

Phàm nhân, Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Trảm Linh, Vấn Đạo, bảy cảnh giới của con người, mỗi cảnh giới mỗi màu, cho đến khi Bỉ Ngạn hoa có đủ bảy màu, hoa rơi thành tiên mất một ngàn năm.

- Loài hoa này là một trong những cách mà tu sĩ thời xưa từng dùng để thành tiên. Lão giả thản nhiên mở miệng, ánh mắt rơi vào người Mạnh Hạo, câu nói mang hàm ý sâu xa.

Mạnh Hạo trầm mặc, lời nói của lão giả truyền vào trong tai hắn, làm cho Mạnh Hạo không rét mà run, đồng thời cũng dần nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ về quá trình trúng độc của mình.

- Đạo hữu chớ nói đùa, tại hạ tư chất tầm thường, cũng không có bảo vật gì đáng giá trên người, không đáng để kẻ thù dùng một đóa kỳ hoa như vậy để hạ độc.

Lão giả chỉ cười mà không nói.

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, tay phải nâng lên lại rút ra một túi đựng đồ, ném tới trước mặt lão giả, sau khi lão giả cầm lấy mới khẽ gật đầu, chậm rãi mở miệng.

- Lời tiểu hữu chính xác, nhưng không đủ, đây thật sự là Tam Sắc Bỉ Ngạn hoa, nhưng không hoàn chỉnh, mà chỉ là phế phẩm, chỉ có thể đến được mức ba màu, không thể xuất hiện màu thứ tư, nếu không thì độc này trong thiên hạ không ai giải đc. Thanh âm thong thả, thản nhiên của lão giả truyền tới.

- Làm sao mới có thể giải được. Mạnh Hạo lập tức hỏi, thấy lão giả kia lại không nói gì, Mạnh Hạo nhíu mày, lại ném ra một túi trữ vật.

Giờ khắc này, ở bên ngoài cửa hàng, hoàng hôn đã tắt, vầng trăng đã treo lên cao, trong thành đèn đuốc được thắp sáng khắp nơi, có một nữ tử kỳ quái mặc áo lưới dài màu trắng, đang từ xa đi tới.

Cô gái này tuyệt sắc tuyệt mỹ, cao gầy thon thả, dưới ánh trăng dường như tràn ngập tiên khí, lạnh nhạt tự nhiên, thanh dật thoát tục, không nhiễm bụi trần, từ chỗ đèn đuốc sáng trưng tiến đến trước cửa hàng, đôi mắt nhìn vào thẻ bài viết số mười chín treo trên cửa, trên mặt lộ ra nụ cười khiến cho Khâu Lâm đang đứng bên cạnh phải trợn mắt há hốc mồm, trái tim đập bình bịch.

Cô gái này, năm đó Mạnh Hạo đã từng gặp một lần, là người bầu bạn bên cạnh Vương Đằng Phi khi còn ở Kháo Sơn Tông, vị hôn thê của Vương Đằng Phi.

Sở Ngọc Yên.

- Loại độc này có ba cách giải.

- Cách thứ nhất là khống chế độc, theo lão phu được biết, có ba loại linh quả có thể giảm bớt sự đau đớn do độc tố phát tác. Cách thứ hai là áp chế độc, khiến cho khoảng cách giữa những lần phát tác được kéo dài, cần dùng Xuân Thu Mộc, mỗi chiếc có thể áp chế một năm, thứ này có thể áp chế vạn độc, mặc dù không phải đồ thông thường, nhưng vẫn có thể tìm được, chỉ là nếu áp chế thời gian dài, lần phát tác sau sẽ trúng độc càng sâu, cho nên sẽ có một lúc nào đó không thể áp chế được nữa, một khi độc tố bùng nổ thì vô phương cứu chữa.

Còn phương pháp cuối cùng, rất đơn giản, ngươi tìm một vị lão tiền bối Trảm Linh cảnh, cầu người đó chịu hao phí Trảm Linh lực giúp ngươi

chặt đứt độc này Lão giả thản nhiên mở miệng, thu hồi túi trữ vật, nhìn Mạnh Hạo một cái, lại tiếp tục nói.

- Thôi, thấy ngươi đã tiêu phí nhiều linh thạch như vậy, lão phu sẽ nói cho ngươi biết giải pháp thứ tư, nếu ngươi có cơ duyên có thể nhờ Đan Quỷ đại sư tự mình giúp ngươi luyện chế giải độc đan, thì cũng có thể giải trừ loại độc này.

- Nhưng Đan Quỷ đại sư có địa vị cực cao ở Tử Vận Tông, cho nên việc này rất khó. Lão giả bình tĩnh mở miệng.

Mạnh Hạo trầm mặc, hồi lâu sau mới ngẩng đầu, chưa nói gì mà trước hết ném ra một túi trữ vật, mặc dù hắn rất quý trọng linh thạch, nhưng nếu so với tính mạng thì cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi.

Túi trữ vật được lão giả bắt được, lão giả hai mắt chợt lóe, trên mặt lộ ra một nụ cười.

- Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì.

- Nơi nào bán!

Mạnh Hạo thần sắc âm trầm, lạnh giọng mở miệng.

- Việc này người ngoài không thể biết được, duy chỉ có lão phu với thân phận đặc thù cho nên mới có thể biết được tin tức này, một tháng sau, sẽ có thương nhân Tây Mạc đến tòa thành này, đến lúc đó Bách Trân Các của bổn thành sẽ tổ chức một hội đấu giá cỡ trung, khi đó chắc chắn sẽ bán ra Xuân Thu Mộc.

- Bách Trân Các? Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe, hắn đang nhớ lại Bách Trân Các trong Thiên Hà Phường ở Triệu quốc.

Mạnh Hạo đứng lên, nhìn lão giả kia một cái, xoay người hướng ra cửa,

đẩy cửa cất bước ra ngoài, ngay lập tức đã nhìn thấy nữ tử thanh dật thoát tục, dường như không nhiễm bụi trần kia, ánh mắt hai người chạm vào nhau trong khoảnh khắc.

- Trúc Cơ trung kỳ! Mạnh Hạo hai mắt bình tĩnh, sắc mặt không đổi, cất bước đi ra, bạch y nữ tử kia cũng thần sắc như thường, đợi khi Mạnh Hạo đi ra thì bước nhẹ đi vào trong cửa hàng, nhưng khi bước đến ngưỡng cửa, chân mày nàng hơi nhíu lại, quay đầu nhìn thoáng qua bóng dáng của Mạnh Hạo đang cùng với Khâu Lâm rời khỏi nơi này.

- Dường như đã từng gặp, nhưng không nhớ được là đã gặp ở đâu. Sở Ngọc Yên không để ý, năm đó trên đỉnh Đông Phong của Kháo Sơn Tông, Mạnh Hạo chỉ là một đệ tử có tu vi Ngưng Khí cảnh tầng sáu, cho dù là người cướp đi tư cách tiến vào nội môn của Vương Đằng Phi thì cũng sẽ không được Sở Ngọc Yên để ý, chỉ là một lần gặp thoáng qua, sau sáu bảy năm đã không còn ấn tượng gì nữa rồi.

Nàng quên Mạnh Hạo, nhưng Mạnh Hạo sẽ không quên nàng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Sở Ngọc Yên.

Đúng ra mà nói, Mạnh Hạo sẽ không quên vị trung niên hộ đạo giả bên cạnh Vương Đằng Phi kia, cũng vì lẽ đó mà tự nhiên nhớ được nữ tử từng có vẻ rất thân mật với Vương Đằng Phi này.

- Là nàng... Mạnh Hạo cước bộ bình thường, thần sắc lạnh lùng, nhưng trong nội tâm lại phập phồng, thầm nghĩ từ phản ứng của đối phương thì dường như không nhận ra mình, dù sao diện mạo của Mạnh Hạo đã khác trước nhiều, nhất là tu vi đã tăng vọt, rất khó để liên tưởng đến con người trước kia của hắn.

- Lúc ấy ta chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi, nàng có thể thân mật với Vương Đằng Phi, thì chắc cũng là đệ tử của đại tông môn, tự nhiên sẽ không nhớ kỹ chính mình. Nhưng tu vi của nàng, đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, không biết Vương Đằng Phi bây giờ có tu vi như thế nào. Mạnh Hạo nghĩ tới cảnh tượng năm đó, khóe miệng chậm rãi lộ ra một nụ cười lạnh.

Đúng lúc này, Khâu Lâm ở bên cạnh hắn, từ lúc rời khỏi luôn bị vây trong trạng thái si mê, liên tiếp quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên dừng bước, đột ngột ngẩng đầu.

- Ta nhớ ra rồi, nàng là Sở Ngọc Yên!

- Sở Ngọc Yên? Ngươi nói cô gái kia? Mạnh Hạo thần sắc vừa động, nhìn Khâu Lâm.

\

- Đúng vậy, nàng chính là thiên kiêu Tử Vận Tông, Sở Ngọc Yên, lại còn lại một trong tứ đại mỹ nhân Nam Vực, nhất định là nàng, có thể xuất hiện ở Đông Lai quốc này, lại còn đi một mình, ắt phải là nàng! Khâu Lâm thần sắc kích động, nói nhanh.

- À? Mạnh Hạo hai mắt lóe lên.

- Nghe đồn khi nàng sinh ra thì có tiên liên nở rộ, thiên tư trác tuyệt, đoan trang bất phàm, làm người cũng rất tốt, lại được Đan Quỷ đại sư thu làm đệ tử thân truyền! Đạo lữ của nàng là Vương Đằng Phi, là thiên tài của Vương gia, một trong tam đại gia tộc, việc năm đó hai người đính hôn chính là giai thoại của cả Nam Vực. Khâu Lâm nói liên tục, nó ở trong thành, biết rất nhiều tin tức, giờ phút này nói ra không đứt đoạn chút nào, Mạnh Hạo sau khi nghe thấy những điều này, trong mắt lóe lên tinh mang.

Trên đường đi, Khâu Lâm đều nói về chuyện của Sở Ngọc Yên mà nó nghe được, cho đến khi Mạnh Hạo yêu cầu, Khâu Lâm mới dẫn đường đi tới một khách sạn hẻo lánh, Mạnh Hạo lại hỏi mấy chuyện có liên quan đến hội bán đấu giá, sau đó đến đêm khuya mới hài lòng, trả linh thạch cho Khâu Lâm rời đi.

Đêm khuya, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trong khách sạn, hai mắt chớp động, trong đầu không ngừng hiện lên những chuyện có liên quan đến Sở Ngọc Yên, sau thời gian hai nén hương, hắn nhíu mày.

- Làm sao mới có thể thông qua Sở Ngọc Yên khiến cho Đan Quỷ đại sư luyện chế giải độc đan cho ta đây. Nghĩ đến Đan Quỷ đại sư, Mạnh Hạo không khỏi nhớ lại Trúc Cơ Đan của Đinh Tín.

- Đinh Tín cũng là đệ tử của Đan Quỷ đại sư. Mạnh Hạo cười gượng, hắn giết đệ tử của đối phương, hơn nữa năm xưa còn đắc tội Tử Vận Tông, nay lại muốn tìm phương pháp giải độc từ nơi này, thật sự quá gian nan.

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo mới nhập định ngồi xuống, sau khi tu vi đến Trúc Cơ cảnh, Mạnh Hạo dần phát hiện linh khí cần để tu luyện rất nhiều, vượt xa Ngưng Khí cảnh, quá trình từ Trúc Cơ sơ kỳ đến Trúc Cơ trung kỳ, cần đạo đài trong cơ thể xuất hiện bốn tòa, khi tòa thứ tư được mở chính là bước vào trung kỳ.

- Nay ta tuy chỉ có một tòa đạo đài, nhưng là Vô Hạ Trúc Cơ, hơn nữa ta bước vào Ngưng Khí cảnh tầng mười ba mới Trúc Cơ, lại còn tu hành Thái Linh Kinh, đạo đài màu vàng, nội tình thâm sâu, linh thức cường đại, cho nên những tu luyện giả cùng là Trúc Cơ sơ kỳ có thể trở thành đối thủ của ta hẳn là không nhiều lắm.

- Ta chưa từng đấu với Trúc Cơ trung kỳ, nên không biết được cụ thể, nhưng có lẽ cũng có năng lực đánh một trận. Mạnh Hạo hai mắt chớp động, sau trận chiến với đại hán kia, hắn đã biết sự cường đại của Vô Hạ Trúc Cơ, nay chỉ cần chờ tòa đạo đài thứ hai xuất hiện sẽ hậu tích bạc phát.

- Ta cần đan dược thích hợp cho Trúc Cơ cảnh. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, mở mắt, lập tức lôi kỳ xuất hiện, lượn lờ ở xung quanh hắn hình thành sương mù phòng hộ, điện quang hình cung ẩn ở trong đó, nhưng nếu có lực lượng xâm phạm, thì điện quang trong sương mù lập tức sẽ bộc phát ra.

Trong sương mù, Mạnh Hạo lại thử thi triển Phong Yêu đệ bát cấm, tuy rằng vẫn thất bại, nhưng từ những lần thất bại đó, dần dần dường như hắn cũng đã ngộ ra.

Một đêm bình yên. Sáng sớm ngày thứ hai, Mạnh Hạo mở mắt ra, rời khỏi khách sạn, đi dạo trong thành, tìm kiếm đan dược của Trúc Cơ cảnh, đồng thời cũng tìm kiếm thông tin của Xuân Thu Mộc.

Thời gian đã trôi qua được nửa tháng, nửa tháng nay thân ảnh của Mạnh Hạo thường lui tới các cửa hàng trong thành, nơi đây đan dược pháp bảo

rực rỡ muôn màu, cực kỳ đa dạng, nhưng giá cũng không vừa, Mạnh Hạo lựa chọn rất lâu, cuối cùng chỉ mua một loại đan dược tương đối bình thường.

Viên thuốc này tên là Tụ Trúc Đan, thích hợp dùng cho Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng hiệu quả rất bình thường.

- Đan dược dùng cho tu sĩ Trúc Cơ cảnh, nhìn như rất nhiều, nhưng trên thực tế hiệu quả rất tầm thường, đan dược thượng phẩm chân chính, chỉ được lưu truyền trong tông môn, người ngoài rất khó có được, trừ phi là ở trong hội đấu giá mới có thể ngẫu nhiên nhìn thấy. Sau nửa tháng, Mạnh Hạo đã quen thuộc không ít các cửa hàng trong thành, giờ phút này hắn đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ của một tửu lâu khách sạn, nhìn đám người phía dưới, thỉnh thoảng cầm lấy rượu uống một ngụm, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

- Mấy năm nay số đan dược ta đã nuốt vào rất nhiều, số lượng đan dược cần để tăng tiến tu vi cũng hơn xa những người khác. Mạnh Hạo nhíu mày, trong thành trì này không phải là không có đan dược thích hợp nhất cho Trúc Cơ cảnh, nhưng cũng không phải vấn đề giá cả, mà là ở trong thành trì này tồn tại năm loại lệnh bài.

Năm loại lệnh bài này quyết định chủng loại đan dược được cung cấp, nếu không có lệnh bài, cho dù có nhiều linh thạch thế nào đi nữa cũng không có cách nào mua được, đây quy củ trong thành, cũng là một trong những thủ đoạn của Tử Vận Tông để quản lý đan dược của bổn quốc.

- Năm loại lệnh bài, muốn đạt được mỗi một loại, đều cần cống hiến đặc thù mới được, điều này thật là phiền phức. Mạnh Hạo cầm lấy chén rượu uống cạn, chân mày nhíu lại càng chặt.

- Cũng may hội đấu giá không cần lệnh bài, chỉ cần giao nộp đủ linh thạch làm tiền đặt cọc, là có thể tham dự. Ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua ngã tư đường dưới tửu lâu, đang trầm ngâm thì theo thời gian trôi qua,

bốn phía dần dần trở nên náo nhiệt, có không ít tu sĩ ở chỗ này nói chuyện phiếm, trao đổi tin tức.

Khâu Lâm vì Mạnh Hạo mà lựa chọn khách điếm này, cũng là nơi có danh tiếng trong thành, nơi này chỉ bán rượu, mà cũng chỉ có một loại, tên là Phẩm Linh.

Loại rượu này hương vị độc đáo, vào miệng không nhạt, nhưng độ nặng mười phần, còn có linh khí ẩn chứa ở bên trong, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng như vậy cũng đủ khiến cho loại rượu này có giá trị xa xỉ.

- Nghe nói hôm nay thương nhân Tây Mạc sẽ đến đây, lần này người của bọn họ nhiều hơn năm trước, nhất định lần tổ chức hội đấu giá cùng với Bạch Trân Các này sẽ có không ít bảo bối.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Tiên Thi.

- Tây Mạc tài nguyên không bằng Nam Vực, nhưng lại có những nguyên liệu đặc thù mà Nam Vực cần, cho nên cứ cách vài năm lại có gần trăm thương đội đi đến những tông môn quốc gia khác nhau, nhưng cũng phải nói rằng thuật pháp của tu sĩ Tây Mạc rất quỷ dị, nếu cơ hội ta muốn được tìm hiểu một chút.

- Ta nghĩ chưa chắc, nhân số của thương đội Tây Mạc tăng lên không ít, bên trong nhất định có nguyên nhân, tám chín phần mười có liên quan đến cỗ tiên thi kia. Tiếng bàn tán trong tửu lâu vang lên không ngớt, phần lớn đều là nói về chuyện hội đấu giá vào nửa tháng sau cùng với chuyện về tu sĩ Tây Mạc.

Mạnh Hạo vốn định đứng dậy trở lại gian phòng, những chuyện này hắn không có hứng thú, nhưng đột nhiên nghe thấy mấy chữ tiên thi kia, thì hai mắt không khỏi chợt lóe, lại rót đầy một chén rượu, uống một ngụm.

- Tiên thi... Hắc hắc, nơi đó bây giờ là một mảnh huyết tinh, đã ba năm rôi, ngũ đại tông môn, tam đại gia tộc nhiều lần đánh vào trong đó, nhưng cuối cùng tổn thất không ít, không thể không lui về.

- Tiên thi kia năm đó từ trên trời rơi xuống, dường như muốn rơi vào Vãng Sinh động, một trong tam đại hiểm địa của Nam Vực, nhưng chẳng biết tại sao lại rơi xuống một nơi cách Vãng Sinh động cả ngàn dặm, mấy năm nay chẳng những khiến cho ngũ đại tông môn cùng tam đại gia tộc động tâm, mà ngay cả những thứ quỷ dị tồn tại trong Vãng Sinh động cũng ra ngoài tranh đoạt.

- Tiên thi, có ai lại không muốn đoạt được, nếu có thể tìm hiểu một chút,

không chừng sẽ có hi vọng để thành tiên!

Tiếng bàn tán trong tửu lâu ngày càng nhiều, Mạnh Hạo ở một bên nghe ngóng, ánh mắt lộ ra tinh quang kỳ dị, hắn nghĩ tới lúc ở Triệu quốc cảm nhận được sự chấn động của mặt đất, cảm giác như có vật gì đó từ trên không rơi xuống, đập vào mặt đất.

- Nhưng mà ta nghe nói, lúc ấy khi tiên thi rơi xuống thì có người nhìn thấy hắn mở to mắt, đồng tử màu xám, bên trong có ánh sáng bảy màu lóng lánh. Những tiếng nghị luận này rơi vào trong tai Mạnh Hạo, tay phải hắn nâng chén rượu, đang muốn uống cạn thì chợt nghe được câu cuối cùng, cả người chấn động mạnh một cái, tay phải vô thức run lên, rượu trong chén đổ tràn ra.

Trong tửu lâu rất hỗn tạp, nên không ai chú ý tới sự khác thường của Mạnh Hạo, Mạnh Hạo nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống, thần sắc nhìn như bình thường, nhưng trong lòng đang sôi trào như sóng biển, đầu óc cũng chấn động.

Hắn trầm mặc quay đầu, nhìn thoáng qua người vừa mở miệng nói ra trong mắt tiên thi ẩn chứa thất tinh, sau đó cúi đầu, tiếp tục uống rượu.

- Nhắc tới thì cũng thật kỳ quái, tiên nhân đã chết nhưng thi thể vẫn còn lưu giữ lại uy áp mạnh như vậy, dẫn tới thiên địa bị biến đổi, khiến cho ba năm qua mấy đại tông môn gia tộc phải dừng bước ở cách thi thể trăm trượng.

- Nghe nói gần đây, mấy đại tông môn gia tộc, đều đang tự triển khai chuẩn bị, có lẽ lần này có thể vượt qua phạm vi trăm trượng cũng không chừng. Tiếng bàn tán vẫn còn tiếp tục sôi nổi cho đến quá trưa, mọi người mới rời đi, tu sĩ lúc trước đề cập đến việc trong mắt tiên thi có thất tinh đang cười cười nói nói với đồng bạn bên cạnh, chuẩn bị rời khỏi tửu lâu.

Nhưng vào lúc này, tay phải của Mạnh Hạo nhẹ nhàng vỗ lên bàn, sau một vỗ này, một cỗ dao động bỗng nhiên lan ra, khiến cho thân thể của những người đang muốn rời đi kia chấn động, sắc mặt đại biến, nhất tề nhìn về phía Mạnh Hạo.

Tu vi trên người Mạnh Hạo ngay lúc này khuếch trương tản ra, uy áp của Trúc Cơ cảnh lập tức bao phủ toàn bộ tửu lâu, nhưng rất nhanh sau đó liền tiêu tán, nhưng chỉ một cái chớp mắt này, cũng đủ làm cho vài tu sĩ Ngưng Khí cảnh tầng tám tầng chín kia thân thể run rẩy, sắc mặt tái nhợt, trong nội tâm nhấp nhổm không yên, không biết đã đắc tội cường giả Trúc Cơ cảnh này từ lúc nào.

- Tiền bối... Mấy người đều ôm quyền, trong đáy lòng tuy rằng kính sợ, nhưng cũng biết ở trong thành không thể đánh nhau, đối phương sẽ không dễ dàng ra tay, nhưng bị tu sĩ Trúc Cơ cảnh uy hiếp, đối với bọn họ cũng giống như thiên uy, trong nội tâm rất hoảng sợ.

- Ngươi, lại đây. Mạnh Hạo nâng tay phải lên, chỉ về một người trong số đó, người này là một thanh niên hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, tu vi Ngưng Khí cảnh tầng tám, giờ phút này bị Mạnh Hạo điểm chỉ, lập tức thân mình run lên, gương mặt mất đi huyết sắc.

- Tiền bối... Ánh mắt gã lộ ra vẻ hoảng sợ, nhưng trong lòng lại mù mờ, cường giả Trúc Cơ cảnh trước mặt này gã chưa bao giờ gặp, không biết tại sao lại khiến cho đối phương chú ý, giờ phút này những tu sĩ bên cạnh gã đều lui ra phía sau, cả đám nhanh chóng rời khỏi tửu lâu, không dám tiến tới gần, trong đáy lòng đều là nhẹ nhàng thở ra.

Mạnh Hạo sắc mặt không đổi, cầm lấy chén rượu uống một hơi, thanh niên kia chần chừ một chút, nhưng lại không dám không tiến lên, thật cẩn thận lại gần, tuy rằng trong nội tâm rất sợ Mạnh Hạo nhưng trên mặt vẫn mang vẻ cung kính.

- Theo như lời ngươi vừa rồi đã nói, cỗ tiên thi kia con ngươi trong mắt

là màu xám, ẩn chứa bảy viên tinh thần, việc này là thật? Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn thanh niên trước mặt.

- Bẩm tiền bối, việc này không phải vãn bối chính mắt nhìn thấy, mà chỉ là tin vỉa hè, nhưng ta có một vị bằng hữu năm đó đã từng nhìn thấy, xác định việc này đúng là sự thật. Người thanh niên vội mở miệng, không dám giấu diếm.

- Bằng hữu của ngươi đang ở đâu. Mạnh Hạo trầm ngâm, chậm rãi mở miệng.

- Đã nửa năm không gặp, hắn là đệ tử Khúc Thủy Tông, tên là Từ Nghiên. Người thanh niên lập tức đáp, sợ mình nói chậm sẽ khiến cho Mạnh Hạo nghi ngờ mình giả dối.

Mạnh Hạo nhíu mày, gật gật đầu, phất tay ý bảo đối phương có thể rời đi, người thanh niên kia lập tức ôm quyền lui ra phía sau, cho đến khi ra khỏi tửu lâu, mới thở phào một hơi, trong nội tâm hoảng sợ, vội vàng rời đi, thầm nghĩ về sau tuyệt đối không đến tửu lâu này nữa.

Mạnh Hạo lộ vẻ trầm tư, giờ phút này trong tửu lâu đã vãn người, cũng đều chỉ có tu vi Ngưng Khí cảnh, thấy cảnh lúc nãy liền đứng dậy tính tiền ra về, không bao lâu sau, toàn bộ tửu lâu đã vắng hoe.

- Đồng tử màu xám, ẩn chứa thất tinh, thi thể này chẳng lẽ là hài cốt mà năm đó ta nhìn thấy ở bên trong cơn lốc xảy ra ngoài đô thành Đường Lâu của Triệu quốc! Mạnh Hạo nội tâm trầm xuống, năm đó hắn tận mắt thấy hài cốt kia thì đã có cảm giác không ổn, giờ phút này càng phân tích, lại càng cảm thấy việc này có gì đó không đúng.

- Nếu muốn xác nhận thì phải tận mắt nhìn thấy thi thể kia mới được. Mạnh Hạo trầm mặc, đứng dậy trở về phòng, chuyện có liên quan đến tiên thi đã trở thành tảng đá lớn đè nặng trong lòng, hắn có cảm giác, thi thể này giáng xuống, dường như là cố ý nhằm vào hắn.

Nửa tháng tiếp theo, khi Mạnh Hạo ra ngoài phần lớn đều là tìm hiểu những việc có liên quan đến tiên thi, dần dần đã hiểu rõ chuyện của cỗ tiên thi đột ngột xuất hiện cách đây ba năm hai tháng, khiến cho Nam Vực chấn động này.

- Năm đó khi thi thể này vừa rơi xuống, liền khiến cho ngũ đại tông môn tam đại gia tộc của Nam Vực cực kỳ để ý, đều xuất động đội ngũ tiến đến tìm kiếm, nhưng chỉ có thể dừng lại ở phạm vi ngoài nghìn trượng, thậm chí còn bởi vậy mà xảy ra xung đột với những thứ quỷ dị đi ra từ Vãng Sinh động.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Hội đấu giá.

- Từ đó về sau, mấy đại tông môn đã nhiều lần thử, thậm chí còn xuất động không ít chí bảo, dần dần mới có thể tiếp cận trong phạm vi trăm trượng. Nếu nói việc chấn động nhất thì chính là nửa năm trước, Nhất Kiếm Tông mời ra đạo ẩn trong tông môn, trong chớp mắt phá vỡ phạm vi trăm trượng, lấy ra được hai giọt máu tươi trên tiên thi!

- Một giọt máu tươi được Tử Vận Tông trả cái giá khổng lồ mua lại, một giọt thì để lại trong Nhất Kiếm Tông, dùng để cảm ngộ tiên ý. Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trong phòng, tay phải cầm một ngọc giản, phía trên có ghi lại những chuyện liên quan đến tiên thi, được Mạnh Hạo dùng một ít linh thạch mua lại.

- Ngay cả Đông Thổ Đại Đường một năm trước cũng cử tu sĩ đến tra xét việc này. Nay Tây Mạc cũng đã đến, thi thể được xưng là của tiên nhân này, đủ để khiến cho toàn bộ Tu Chân giới chấn động. Mạnh Hạo trầm mặc một lát, sau đó thu hồi ngọc giản, hai mắt chợt lóe, đi ra khỏi khách sạn.

Một tháng đã qua, mấy ngày này trong toàn thành, đều đang đàm luận về chuyện hội đấu giá lần này, Mạnh Hạo từ lâu đã đi đến Bách Trân Các nộp tiền đặt cọc, đổi lấy một khối lệnh bài chứng nhận tư cách tham dự bán đấu giá.

Giờ phút này hắn đang cất bước đi qua mấy ngõ nhỏ, trường bào đã trở thành màu đen, mang theo mũ trùm, che lấp khuôn mặt, ngày thường có rất ít người mặc đồ như vậy, nhưng hôm nay hội đấu giá sắp bắt đầu, dọc theo đường đi, những người đi đường ăn mặc như thế cũng không ít, dù sao việc bán đấu giá, luôn luôn tồn tại những chuyện riêng tư mà không

muốn cho người ngoài biết.

Không bao lâu sau, Mạnh Hạo đã tới gần khu vực tổ chức hội đấu giá, nơi đó là một quảng trường hình tròn lớn, bốn phía có không ít trận pháp cấm chế, hóa thành vô số ký hiệu lóng lánh hào quang.

Cũng có rất đông tu sĩ canh giữ, tu sĩ Trúc Cơ cảnh đã có hơn mười người, bọn họ đi lại tuần tra ở bốn phía, thỉnh thoảng ánh mắt đảo qua mọi người, thậm chí ở giữa không trung của phòng đấu giá này, còn có bốn thân ảnh đang khoanh chân ngồi ở trên hư không, bốn người này toàn thân phát ra hào quang, lộ ra uy áp thuộc về những lão quái Kết Đan cảnh, làm kinh sợ bát phương.

Những thứ này, vẫn chỉ là lực lượng phòng hộ phơi bày ra bên ngoài, có thể tổ chức loại hội đấu giá cỡ trung này, chắc chắn có tu sĩ Nguyên Anh cảnh tọa trấn, chỉ cần một tu sĩ Nguyên Anh cảnh, là đủ để làm kinh sợ toàn bộ thành trì, dù sao ở Nam Vực, số lượng tu sĩ Nguyên Anh cảnh của ngũ đại tông môn tam đại gia tộc cũng cực kỳ ít ỏi.

Bất kỳ một tu sĩ Nguyên Anh cảnh nào đều xứng đáng được gọi là Lão Tổ, ngày thường đều bế quan, hành tẩu bên ngoài chủ yếu là tu sĩ Kết Đan cảnh.

Người tham dự bán đấu giá ở nơi đây, đến từ nhiều tông môn của Đông Lai quốc, cũng có một ít tu sĩ của các quốc gia lân cận, tất cả đã sớm đến, chỉ kẻ có lệnh bài mới được tiến vào trong, lúc Mạnh Hạo đến thì bên trong phòng đấu giá đã có hơn trăm người, và còn đang không ngừng tăng lên.

Số linh thạch Mạnh Hạo giao nộp, chỉ có thể đổi lấy một vị trí ở phía ngoài, giờ phút này bước vào phòng đấu giá, ánh mắt Mạnh Hạo bình tĩnh, khoanh chân ngồi ở vị trí thuộc về hắn, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đài cao ở trung tâm phòng đấu giá, ánh mắt đảo qua bốn phía, thấy ở phía trên có ba tầng gian phòng cách biệt, hiển nhiên nơi đó là của

những người không phải tu vi cao thâm thì cũng có lai lịch bất phàm.

Đồng thời, hắn cũng nhìn thấy trong số những tu sĩ ở đây, có một số người thân thể cao lớn hơn người thường, nhưng quần áo lại đơn giản hơn rất nhiều, thậm chí trên thân thể có nhiều chỗ xâu thiết hoàn, làn da hơi đen, trong mắt chớp động lam mang.

Những người này đều có thân mình cao lớn khôi ngô, tóc rối, quần áo quái dị, trên người đầy thiết hoàn, không cần nói cũng biết đây không phải tu sĩ Nam Vực mà là đến từ Tây Mạc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một lúc lâu sau, phòng đấu giá đã có gần ngàn người thì một tiếng chuông bỗng nhiên ngân vang, khiến cho tiềng ồn ào hối hả nơi đây, dần dần lắng xuống.

Cùng lúc đó, trên đài cao ở trung tâm phòng đấu giá, quang mang chớp động chói mắt, hóa thành bảy màu, ngay sau đó, quang mang bảy màu này bỗng khuếch tán, bao phủ toàn bộ phòng đấu giá.

Bên trong quang mang bảy màu, trên đài cao, một đạo thân ảnh giống như xuất hiện từ hư vô, đứng tại nơi đó, đây là một lão giả, trên người mặc trường bào rộng thùng thình, tóc hoa râm, thoạt nhìn rất tang thương, nhưng trong mắt lão có quang mang sắc bén, trong chớp mắt, đảo qua bốn phía khiến cho không ít tu sĩ tâm thần chấn động.

- Là Kiều lão của Bách Trân Các!

- Đúng là Kiều lão tự mình chủ trì hội đấu giá lần này, nghe nói tu vi của ông ta đã đạt đến Kết Đan trung kỳ, nhưng không phải là người của Nam Vực, mà là nhiều năm trước đến từ trên một đảo nhỏ ở Thiên Hà Hải.

Tiếng bàn tán lập tức truyền ra, lão giả trên đài cao, ho khan một tiếng, chậm rãi mở miệng, thanh âm trong nháy mắt lan truyền khắp toàn bộ phòng đấu giá.

- Hôm nay vật phẩm bán đấu giá, có hơn một trăm kiện, có đan dược, pháp bảo, truyền thừa, thiên tài địa bảo, vật báu của Tây Mạc, Nam Vực chi bảo, bảo tàng của Thiên Hà Hải.

- Quy củ lão phu không nói nhiều, kiện vật phẩm thứ nhất, Thiên Hà Hải, xác Thanh Loa ngàn năm!

Lão giả họ Kiều thản nhiên mở miệng đồng thời phía sau hắn lập tức có một nữ tử từ trong hư không xuất hiện, cô gái này thân mình thướt tha, cười nói tự nhiên, phong tình vô tận, lúc đang đi ra thì trong tay nâng một cái khay ngọc, bên trong bày một vật to bằng lòng bàn tay, là một vỏ ốc biển màu xanh.

Trên vỏ ốc có không ít hoa văn tự nhiên, chằng chịt đan vào nhau, cũng có u quang tản ra, dường như ẩn chứa đại đạo thiên địa, ngay khi nó vừa xuất hiện, toàn bộ bên trong phòng đấu giá tràn ngập từng luồng tiên âm.

- Bảo vật này đã ngoài ngàn năm, âm thanh như tiên âm, những trận văn này, dùng linh thức tìm hiểu ba ngày có thể tăng sáu năm tuổi thọ, bảo vật này ở bên ngoài rất khó thấy được. Lão giả họ Kiều thản nhiên mở miệng, lời nói của lão vừa dứt, lập tức toàn bộ phòng đấu giá đầu tiên là yên tĩnh trong nháy mắt, nhưng sau đó liền lập tức sôi trào lên như sóng biển ngập trời.

Bảo vật có thể giúp gia tăng tuổi thọ đủ để khiến cho người ta bị chấn động, điên cuồng tranh đoạt, giờ phút này người ở bốn phía trong các tầng, cũng đều bị chấn động, bị hội đấu giá lần này làm rung động.

Mạnh Hạo ở phía xa, nhưng lúc này hắn có thể nhìn rõ trên đài cao, nữ tử phong tình vô hạn kia khiến cho Mạnh Hạo sửng sốt một chút, thần sắc lộ ra vẻ cổ quái, cô gái này hắn nhớ rõ, nàng tên là Xảo Linh, năm đó hắn đã từng gặp ở Bách Trân Các trong Thiên Hà Phường.

- Tại sao nàng lại ở chỗ này, Triệu quốc đã biến mất, chắc là trước khi Triệu quốc xảy ra đại biến thì nàng đã rời đi, dù sao nơi này cũng là Bách Trân Các.

Cùng lúc đó, ở trong một gian phòng của tầng cao nhất trong phòng đấu giá, Sở Ngọc Yên mặc một bộ quần áo trắng tinh, đang yên lặng đứng ở đó, nhìn quảng trường phía dưới, phía sau nàng có một trung niên nam tử, đang cung kính đứng ở phía sau.

- Sở đạo hữu, Xuân Thu Mộc mà ngươi cần, lần bán đấu giá này đúng là có một chiếc, nhưng quy củ của bản các là không thể phá, nếu ngươi cần, kính xin đấu giá trong hội đấu giá đoạt lấy, gốc Xuân Thu Mộc là vật phẩm đấu giá thứ ba mươi chín.

Xác ốc biển ngàn năm của Thiên Hà Hải, vật ấy có thể tăng tuổi thọ của tu sĩ, mà thọ nguyên là vô giá, trường sinh là một loại khát vọng đến từ bản năng linh hồn của mỗi một sinh linh.

Nhất là tu sĩ, nhất là những người đại nạn sắp đến, đối với bọn hắn mà nói, sáu năm tuổi thọ có thể khiến cho bọn hắn bất chấp tất cả đi tranh đoạt.

Vật này mở màn cho hội đấu giá, nhất thời khiến cho phòng đấu giá chấn động, trong khoảng thời gian ngắn tiếng hét giá liên tiếp vang lên, bất kể là những gian phòng hình tròn phía trên hay là gần ngàn người ở dưới, đều có người ra giá, khiến cho giá của vỏ ốc ngàn năm này được kéo lên đến một mức độ làm cho Mạnh Hạo cũng phải kinh hãi.

Cuối cùng, vật ấy bị một người trong phòng tầng hai mua được, tuy rằng mọi người không đấu giá được, nhưng không khí trong phòng đấu giá đã được hâm nóng lên thành công, ngay sau đó, vật phẩm đấu giá thứ hai, thứ ba, thứ tư lần lượt xuất hiện, khiến cho không khí nơi này được đẩy lên tới cực hạn, hơn nữa chẳng những không ngừng lại, ngược lại còn đang không ngừng tăng lên như không có điểm dừng.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo tham gia hội đấu giá, lần đầu tiên thấy sự điên cuồng của tu sĩ, nội tâm hắn dần bình tĩnh, đôi mắt lạnh nhìn những tu sĩ bốn phía xung quanh vì những vật phẩm mà liên tục ra giá.

- Vật phẩm đấu giá thứ tám, chắc hẳn có không ít đạo hữu là vì vật này mà đến. Kiều lão thản nhiên mở miệng, vừa nói vừa vung tay phải lên, lập tức ở phía sau lão, khay ngọc trên tay Xảo Linh xuất hiện một vật khác.

Kia là một mảnh xương màu xanh đen, phía rìa sứt mẻ không thành hình, dường như là một bộ phận của xương đầu, mặt trên có khắc ký hiệu ấn ký phức tạp, một cỗ hơi thở âm trầm từ xa xưa tràn ra, nhưng lại bị hào quang của khay ngọc ngăn cản, như bị nhốt ở bên trong.

Nhưng mặc dù như thế, nhưng vẫn có không ít khí tức tràn ra xung quanh, tràn ngập toàn bộ phòng đấu giá, trong chớp mắt, dường như có một trận gió mang theo khí tức mục nát cổ xưa, đảo qua bát phương, khiến cho từng người ở nơi đây trong một khắc này, cảm nhận được một cỗ tang thương khó có thể hình dung, cùng với oán khí điên cuồng tích tụ qua vô tận năm tháng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Truyền thuyết Thái Ách - Xuân Thu Mộc.

- Một trong tam đại hiểm địa của Nam Vực, Thái Ách cổ miếu! Nơi khởi nguyên của Thái Ách tộc, không được thiên địa tán thành, bị thiên đạo nguyền rủa mà chết, những linh hồn không cam lòng, nghịch thiên thành miếu!

Không biết đã trôi qua bao nhiêu năm tháng, ngôi miếu đã trở thành hiểm địa, ở đó hung hiểm đến cực điểm, cho dù tu vi Nguyên Anh cảnh tiến vào cũng là cửu tử nhất sinh, nhưng bên trong có truyền thừa thượng cổ, có linh dược thượng cổ, cũng có bảo vật thượng cổ, thậm chí nhiều năm trước đại trưởng lão của Nhất Kiếm Tông cửu tử nhất sinh điên khùng lao ra, từng rống lên rằng đã thấy Trường Sinh Đan.

- Bách Trân Các được ủy thác, bán đấu giá tín vật đến từ Thái Ách cổ miếu này, cầm vật này, có thể giảm đi hung hiểm khi thám hiểm nơi đó. Kiều lão thản nhiên mở miệng, thanh âm truyền khắp bốn phía, toàn bộ phòng đấu giá chìm vào yên tĩnh, nhưng rất nhanh lại bắt đầu có tiếng đấu giá vang lên.

- Ba mươi vạn linh thạch!

- Năm mươi vạn linh thạch, vật ấy có thể giảm bớt hung hiểm, tiến vào Thái Ách cổ miếu thập tử vô sinh, tuổi thọ của lão phu không đủ nên mới muốn mua nó để bước vào trong đó.

- Sáu mươi vạn linh thạch, vật ấy tại hạ nhất định phải lấy được!

Nghe tiếng hô ra giá ở bốn phía, Mạnh Hạo hai mắt chớp động, tam đại hiểm địa của Nam Vực, điều này hắn đã được xem qua trong tư liệu ở Pháp các của Triệu quốc, nhưng chỉ biết đại khái, không biết cụ thể, giờ phút này được nghe Kiều lão giải thích, hắn đã có nhận thức với về Thái Ách cổ miếu này.

- Tam đại hiểm địa, Vãng Sinh động, Thái Ách cổ miếu, Thượng Cổ Đạo hồ. Mạnh Hạo nhìn giá cả của tín vật Thái Ách cổ miếu đang không ngừng tăng cao, trầm mặc, hai mắt nhắm nghiền, vật ấy hắn không có hứng thú.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một vật phẩm nối tiếp một vật phẩm bị bán đi, cho đến khi thanh âm của Kiều lão truyền ra.

- Vật phẩm đấu giá thứ ba mươi tám, Luyện Trúc Đan, thuốc này một lọ sáu viên, xuất từ tay của Đan Quỷ đại sư, thích hợp cho tu sĩ Trúc Cơ cảnh dùng, giá khởi điểm ba vạn, mỗi lần đấu giá không được ít hơn một vạn. Thanh âm của Kiều lão vừa dứt, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra.

Lúc trước cũng có đan dược được đấu giá, nhưng hoặc là giá xa xỉ, hoặc là cần dùng pháp bảo giá trị tương đương để đổi, duy chỉ có Luyện Trúc Đan này có thể nói từ lúc bắt đầu đến giờ là vật có giá khởi điểm thấp nhất.

- Bốn vạn linh thạch! Nơi đây tu sĩ Ngưng Khí cảnh chiếm đa số, sau đó là tu sĩ Trúc Cơ cảnh, những vật lúc trước, rất nhiều người không ra giá, giờ phút này mới bắt đầu ra tay.

- Năm vạn linh thạch!

- Ta ra tám vạn linh thạch, Luyện Trúc Đan này tại hạ cần dùng gấp, kính xin chư vị đạo hữu nể mặt Vân Phong Tông.

- Mười vạn! Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, chậm rãi mở miệng, đan dược này cũng là vật hắn cần dùng, khi hắn vừa mở miệng, tu sĩ vừa ra giá tám vạn kia đột ngột quay đầu lại, ánh mắt đảo qua, nhưng nơi đây quá nhiều người, gã không thể biết được là ai vừa mở miệng.

- Mười một vạn! Tu sĩ này lại lạnh giọng ra giá.

- Mười lăm vạn! Mạnh Hạo không thèm để ý đến việc tu sĩ kia đang tìm kiếm hắn, lời nói vừa truyền ra thì lập tức ánh mắt của tu sĩ kia liền đọng lại ngay chỗ Mạnh Hạo.

- Hai mươi vạn! Tu sĩ của Vân Phong Tông kia dường như là Trúc Cơ sơ kỳ, giờ phút này gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, cắn răng mở miệng, bốn phía đã không còn ai tiếp tục đấu giá nữa, dù sao đan dược này mặc dù không tồi, nhưng hai mươi vạn linh thạch rõ ràng đã vượt ra khỏi giá trị thật của đan dược này.

Mạnh Hạo nhíu mày, đan dược này tuy rằng hắn đang cần, nhưng chỉ có một ít, vả lại đến nay hắn còn không biết Xuân Thu Mộc kia sẽ bị hét giá lên bao nhiêu, so sánh với đan dược này thì hắn nhất định phải có Xuân Thu Mộc, vì thế trầm mặc, lựa chọn buông bỏ.

- Vật phẩm đấu giá thứ ba mươi chín, một cây Xuân Thu Mộc, loại cây này không thấy nhiều, nhưng có thể ép vạn độc, lại là tài liệu chủ yếu dùng để luyện chế pháp bảo trị độc, lão phu chủ trì bán đấu giá đã nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên tự mình bán đấu giá vật này, cũng nói cho chư vị đạo hữu biết bí văn mà năm đó lão phu nghe được.

- Xuân Thu Mộc, từ phàm mộc trải qua xuân thu lôi mà sinh ra, bởi vì không thể sinh trưởng, chỉ có thể do thiên địa tạo ra, điểm này chư vị đều đã biết, vả lại loài cây này không có rễ, không thể tiếp tục sinh trưởng, nhưng có một lời đồn, cây này có cây mẹ trong chốn u minh, tên gọi Kiến Mộc! Kiều lão vừa dứt lời, lập tức làm cho mọi người trong phòng đấu giá nhất thời ồ lên, hai chữ Kiến Mộc quá mức kinh người, khiến

cho các tu sĩ trong mấy tầng trên cũng phải nhìn xuống.

- Kiến Mộc trong lời của Kiều lão có phải là loại Kiến Mộc trong truyền thuyết viễn cổ, được xưng là có thể đi thông thiên ngoại? Trong những gian phòng hình tròn, lập tức có người truyền âm ra.

- Đúng vậy, thứ này bề ngoài như trâu, da ngoài có thể kéo ra thành tua gần giống hoàng xà. Lá ngoài thì như lưới, kỳ thực lại như đồi mồi, tên gọi là Kiến Mộc! Kiều lão thần sắc như thường, chậm rãi mở miệng.

- Trong truyền thuyết viễn cổ, có một vị đại năng hoán thiên, chế tạo tinh không trên trời cao, từ nay về sau thương thiên ở trên, tinh không ở bên ngoài, thương thiên ngăn cách tinh không, bảo hộ mặt đất trường tồn, Kiến Mộc nối tinh không, mỗi khi giao mùa xuân thu, thiên lôi giáng xuống tạo thành Xuân Thu Mộc!

- Lá xanh, cành tím, hoa đen, quả vàng, dưới tán của nó âm thanh bị dập tắt, thân ảnh trở nên hư ảo. Đương nhiên đây chỉ là bí văn mà lão phu được nghe nói mà thôi, không biết thiệt giả ra sao, Xuân Thu Mộc này, giá sàn mười vạn linh thạch. Kiều lão lời nói thay đổi, từ từ mở miệng, nhưng lời nói của lão khiến cho những người vốn không hứng thú với Xuân Thu Mộc cũng bắt đầu nổi lên sự thích thú.

Mạnh Hạo nhíu mày, nếu không có những lời kia của Kiều lão, giá của loại cây này còn trong khả năng khống chế của hắn, nhưng nay tất cả mọi người đều có hứng thú, Mạnh Hạo muốn đạt được thứ này, mức độ khó khăn đã tăng lên rất nhiều.

Hắn ngẩng đầu nhìn xoáy sâu vào Kiều lão trên đài cao, người này mặt không chút thay đổi, nhưng Mạnh Hạo lại cảm nhận rõ ràng ý đồ của đối phương.

Không chỉ có hắn đang nhíu mày, đồng dạng còn có Sở Ngọc Yên ở trong phòng Thiên Giáp phía trên, đôi mi thanh tú của nàng nhíu chặt,

trong nội tâm than nhẹ một tiếng, biết mình lần này đã lỗ mãng, Bách Trân Các này có lẽ biết được mục đích của mình khi mua loài cây này, cho nên mới có biến hóa như hiện nay.

- Mười lăm vạn!

- Hai mươi vạn!

- Hai mươi ba vạn! Bên trong phòng đấu giá, nhất thời có không ít người ra giá cạnh tranh Xuân Thu Mộc, Mạnh Hạo bình tĩnh ngồi tại chỗ, nhìn giá cả đang dần bị kéo lên, vẫn chưa nóng vội ra tay.

- Hai mươi sáu vạn, giá của loài cây này đã đến cực hạn, nó mặc dù có thể ép độc, nhưng là vật phẩm tiêu hao, tại hạ mua vật này không phải vì Kiến Mộc gì đó, mà là dùng để giải độc. Trong hội trường, một tu sĩ mặc áo dài màu xanh đứng lên, hướng về bốn phía, ôm quyền, thanh âm ôn hòa, trong lời nói mang theo vẻ khách khí.

- Ba mươi vạn! Đúng lúc này, bỗng nhiên thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Sở Ngọc Yên truyền ra, thanh âm của nàng xuất hiện, lập tức dẫn tới không ít người ngẩng đầu nhìn lại, nhưng nhất thời không tìm thấy nơi xuất phát của âm thanh.

- Ba mươi hai vạn! Tu sĩ áo bào xanh trong nội tâm chấn động, ngẩng đầu nhìn về phía trước, có thể ngụ ở tầng cao nhất, đều là người có thế lực ở Đông Lai quốc, không phải người gã có thể đắc tội, nhưng muốn bảo gã buông bỏ thì gã không cam tâm, cho nên vẫn cắn răng mở miệng.

- Ba mươi lăm vạn! Thanh âm của Sở Ngọc Yên thản nhiên truyền ra, thanh âm vừa xuất hiện, khiến cho một số người đã lập tức đã nhận ra phương hướng mà thanh âm truyền đến, đều nhìn về phòng Thiên Giáp ở tầng cao nhất, nhưng tuyệt đại đa số tu sĩ còn chưa phát hiện ra mà vẫn đang tìm kiếm.

Tu sĩ áo bào xanh sắc mặt liên tục biến hóa, cuối cùng cười gượng, ba mươi hai vạn linh thạch đã là cực hạn của gã, rất vất vả mới có thể mượn được, linh thạch là một chuyện, để cho gã cảm thấy không thể tiếp tục cạnh tranh chính là thân phận của đối phương, gã mặc dù không nhìn ra đối phương cụ thể ở chỗ nào, nhưng vẫn biết được đối phương ở trên tầng Thiên Giáp, tu sĩ ở trên đó, gã không thể trêu vào.

Giờ phút này chua sót chầm chậm ngồi xuống, không hề ra giá nữa.

Bốn phía mọi người đều nghĩ rằng, Xuân Thu Mộc này tất nhiên sẽ bị nữ tử thần bí kia mua lấy, dù sao tu sĩ ở nơi đây sẽ không vì một cây Xuân Thu Mộc mà đi đắc tội với những người ở trên kia.

Sở Ngọc Yên cũng nhẹ nhàng thở ra, vật ấy mặc dù tốn tới ba mươi lăm vạn linh thạch, vượt xa khỏi giá gốc, nhưng có thể mua được Xuân Thu Mộc này, đối với Sở Ngọc Yên mà nói, cũng coi như đáng giá.

Nhưng vào lúc này, một thanh trầm thấp bỗng nhiên vang lên trong phòng đấu giá yên tĩnh.

- Ba mươi sáu vạn.

Thanh âm này vừa xuất hiện, lập tức làm cho mọi người bên trong phòng đấu giá sửng sốt, lập tức bắt đầu tìm kiếm, tu sĩ bên cạnh Mạnh Hạo cũng đều giật mình nhìn về phía hắn, trong khoảng thời gian ngắn chỗ của Mạnh Hạo trở thành nơi thu hút ánh mắt tất cả mọi người.

Hắn cúi đầu, gương mặt bị che phủ, thần sắc bình tĩnh.

- Bốn mươi vạn! Sở Ngọc Yên nhíu mày, nàng cũng không nghĩ tới lại còn có người ra giá, giờ phút này không thể không tiếp tục lên giá.

- Bốn mươi mốt vạn. Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, thanh âm mặc dù thay đổi, trầm thấp hơn rất nhiều, nhưng cũng bình thản, không nhanh

không chậm.

]

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Sát cơ của Sở Ngọc Yên.

- Lại dám đấu giá với người trong phòng chữ Thiên, kẻ này thực không biết là ai, chỉ tiếc là mang theo đấu lạp, cho nên không nhìn thấy mặt.

- Một miếng Xuân Thu Mộc mà có thể bị đẩy lên cái giá như vậy, lá gan kẻ này đúng là không nhỏ.

- Không biết kẻ ở trong phòng còn lại là ai đây... Thực có ý tứ...

Bên trong phòng đấu giá truyền ra vô số lời bàn luận, chỉ có Kiều lão trên đài kia là không có biến hóa gì hết, không nhìn Mạnh Hạo, mà cũng không quan tâm tới phòng chữ Thiên kia.

Chỉ là Xảo Linh ở phía sau lúc này cũng cẩm thấy hứng thú vô cùng, vẫn luôn đưa mắt nhìn về phía chỗ Mạnh Hạo đang đứng. Vì hắn có mang đấu lạp, mặc áo bào để che dấu, cho nên là nàng cũng không thể nhận ra hắn.

- Năm mươi vạn!

Sở Ngọc Yên nhíu đôi mi thanh tú lại, nói ra một cái giá mà đối với nàng cũng có áp lực thật lớn, cho nên vừa nói nàng ta lại bước thêm ra một bước, mở tấm màn che nơi này ra, khiến cho thân hình nàng lộ ra trước mắt đám người trong phòng đấu giá.

Khi thân ảnh của nàng hiện ra thì lập tức cũng có người nhận ra thân phận thật sự của nàng.

- Nàng là...

- Sở Ngọc Yên, chính là Sở Ngọc Yên của Tử Vận Tông!

- Hóa ra là nàng ta...

Trong phòng đấu giá lập tức dậy lên một trận ồn ào, bởi thân phận của Sở Ngọc Yên ở Đông Lai quốc vô cùng tôn quý. Thân là tu sĩ của Tử Vận Tông, còn là đệ tử thân truyền của Đan Quỷ đại sư, thậm chí nghĩa phụ của nàng ta còn là đại tông chủ của Tử Vận Tông, dung nhan nàng ta lại tuyệt mỹ, cho nên đi tới nơi đâu thì Sở Ngọc Yên cũng vẫn luôn được chú ý.

- Hắn là không còn gì nữa rồi, Sở Ngọc Yên nếu không lộ diện thì thôi, chỉ là nàng ta đã xuất hiện, mà Xuân Thu Mộc này cũng không phải là chí bảo gì, cho nên kẻ này hắn sẽ không tiếp tục đấu giá với nàng ta nữa.

- Xem ra tấm Xuân Thu Mộc Sở Ngọc Yên nàng nhất định phải có được, vì thứ này mà tự mình ra mặt, phải chăng tin đồn mấy năm trước là thật?

- Chắc là thực, nếu không thì cũng không thể nào hiểu được tại sao phải lấy Xuân Thu Mộc.

Trong lúc đám tu sĩ nơi đây đang bàn tán, Sở Ngọc Yên cũng cho rằng một màn cạnh tranh Xuân Thu Mộc của ngày hôm nay hắn là chấm dứt rồi thì thanh âm lãnh đạm của Mạnh Hạo lại vang lên.

- Sáu mươi vạn!

Hắn không có thêm một vạn một nữa, mà lên tiếng đã thành sáu mươi vạn, trực tiếp kéo dài thêm mười vạn từ cái giá của Sở Ngọc Yên. Chỉ như vậy thôi cũng đã đủ khiến cho mọi người ở đây oanh động, ngay cả vị Kiều lão cũng phải đưa ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo một lần.

Sở Ngọc Yên nhíu mày, đưa mắt nhìn Mạnh Hạo đang đội đấu lạp trên mặt.

- Sáu mươi lăm vạn!

- Bảy mươi vạn!

Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng, tựa như đối với hắn thì mảnh Xuân Thu Mộc này hắn phải lấy được, nhất định sẽ không từ bỏ.

- Vị đạo hữu này, hắn là ngươi cũng biết thân phận của ta, vật ấy cũng không đáng giá tới ngần ấy linh thạch, ta mua là bởi vì muốn giúp người khác ép độc, vị đạo hữu này xin hãy nhường lại, thì chuyện này ta xin ghi nhớ, coi như thiếu ngươi một cái nhân tình, được không?

Sở Ngọc Yên nhẹ nhàng lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo.

Nàng vừa nói xong, thì đám tu sĩ trong phòng đấu giá không nhịn được lại bàn tán không thôi.

- Xem ra lời đồn đại này quả nhiên không sai, nàng mua thứ này là vì Vương Đằng Phi của Vương gia!

- Theo như người của Kim Hàn Tông nói thì vị thiên kiêu của Vương gia, Vương Đằng Phi này năm đó ở một tiểu quốc hẻo lánh nào đó, vì một truyền thừa to lớn, mà tranh giành thân phận đệ tử nội môn với người ta. Cuối cùng thất bại, bị tên tu sĩ tiểu quốc kia chặt đứt một ngón tay.

- Việc này tám chín phần hẳn là đúng rồi, vị Lý Phú Quý bị Kim Hàn Tông để ý kia hẳn là có chút ân oán gì với Vương Đằng Phi này. Hơn nữa hắn còn kể lại cho người khác nghe về chuyện đó. Mà tên Vương Đằng Phi này cũng đủ ngoan độc, lại muốn lần nữa luyện lại ngón tay

đó, nhưng mà là một ngón độc chỉ, mà việc này thì hiếm người biết lắm! Sở Ngọc Yên muốn mua Xuân Thu Mộc thì hắn là muốn giảm đau cho việc luyện lại độc chỉ của Vương Đằng Phi đây mà!

Mạnh Hạo nghe những người xung quanh nói chuyện, thì trong mắt chợt hiện lên tinh quang, hiểu ra vì sao Sở Ngọc Yên lại chấp nhất với Xuân Thu Mộc này đến như vậy. Hơn nữa nghe lời mọi người thì có vẻ tên mập Lý Phú Quý kia đến Kim Hàn Tông sống cũng khá tốt đấy chứ.

- Sở đạo hữu, vật này đối với ta cũng rất cần.

Mạnh Hạo thản nhiên nói.

Trong mắt Sở Ngọc Yên hiện lên một tia hàn mang, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, cắn răng, lên tiếng nói!

- Bảy mươi lăm vạn!

- Chín mươi vạn.

Linh thạch trong túi trữ vật của Mạnh Hạo còn thừa khá nhiều, cho nên hắn hạ quyết tâm hôm nay phải mua cho bằng được Xuân Thu Mộc kia, vì thế trực tiếp đẩy lên cái giá tiền này.

Một giá phóng ra toàn bộ tu sĩ trong phòng đều khẽ hít một hơi, trong ánh mắt nhìn Mạnh Hạo đã thêm một phần tham lam, có thể tưởng tượng được Mạnh Hạo dám cướp đoạt với Sở Ngọc Yên của Tử Vận Tông, thì lai lịch hắn cũng không nhỏ đâu.

- Ngươi!

Sở Ngọc Yên cắn chặt răng, tuy nàng là thiên kiêu của Tử Vận Tông, nhưng lượng linh thạch này vẫn là đồ của tông môn, nếu như tiêu phí vào Vương Đằng Phi nhiều quá thì chỉ sợ cho dù nàng ở tông môn có địa vị

đặc thù thì cũng không thể nào làm như vậy. Cho nên lúc này khi nghe cái giá chín mươi vạn, thì nàng có cảm giác vô lực, trong im lặng, nàng chỉ có thể lạnh lùng mà nhìn Mạnh Hạo, trong mắt đã lộ ra sát cơ.

Hồi lâu, nàng không còn ra giá, tấm Xuân Thu Mộc này đã là của Mạnh Hạo, ngay sau đó có người của Bách Trân Các tới tìm, dẫn hắn đi nhận đồ, sau khi lấy được Xuân Thu Mộc thì Mạnh Hạo cũng không ở lại, mà lựa chọn rời khỏi phòng đấu giá.

Mặc kệ phía sau còn có vật phẩm nào, hắn cũng bỏ qua, hơn nữa tu sĩ có thể tùy thời rời khỏi phòng đấu giá thì cũng chẳng có ai quản hết.

Lúc này rời khỏi phòng đấu giá, Mạnh Hạo lấy tốc độ cực nhanh luồn qua mấy con ngõ nhỏ thì đã lấy đấu lạp xuống, vứt mặt nạ, đổi áo bào, nói chung hình dáng này khác xa hoàn toàn so với lúc trong phòng đấu giá

Phóng đi liên tục, cho tới khi thoát khỏi cửa thành phải tới trăm dặm, Mạnh Hạo lập tức bay lên cao, hóa thành một đạo quang mang điên cuồng lao đi. Chừng một nén nhang thì phía sau hắn bỗng nhiên vang lên một tiếng hạc kêu, có rồi một con tiên hạc toàn thân màu trắng không chút bụi trần đang dùng tốc độ nhanh hơn hắn Mạnh Hạo, đang đuổi theo sát nút.

Mạnh Hạo khẽ nhăn mày, quay đầu nhìn lại.

Đứng ở trên tiên hạc là một nữ tử mặc một thân áo trắng, chính là Sở Ngọc Yên, khuôn mặt nàng không chút biểu cảm, nhưng trong hai mắt là hàn quang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Mạnh Hạo. Tiên hạc tê minh một tiếng, hóa thành một đạo quang mang lao thẳng tới, lúc tới gần, nó liền phun ra một mảnh bạch quang, tựa như một cái lưới lớn, bao phủ không gian phía trên người Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Sát cơ của Sở Ngọc Yên. (2)

Trong tay Sở Ngọc Yên là một viên ngọc giản, tuy màu sắc có chút đen, tràn ra một cỗ khí tức tang thương, mà lúc này trong sự thúc giục của nàng, thì có một ảo ảnh của một vị lão giả tóc trắng đang lơ lửng bên trên, bàn tay nâng lên chỉ thẳng phương hướng mà Mạnh Hạo đang đứng, hiển nhiên nàng có thể đuổi theo cũng là nhờ có viên ngọc giản này rồi.

- Giao Xuân Thu Mộc ra thì hôm nay ta sẽ không làm khó ngươi, nếu như không nghe thì cho dù ngươi có chạy trốn tới chân trời góc biển, thì cũng không thể nào thoát khỏi sự truy tìm của cổ ngọc linh đâu.

Vừa nói, Sở Ngọc Yên vừa nâng ngọc thủ lên vỗ vào túi trữ vật, tử khí tràn ra, một cái đài sen màu tím lớn bằng lòng bàn tay hiện lên. Sau đó bị nàng ném về trước thì nó chấn động một cái, lâp tức phóng thẳng ra hơn mười cái vòng, đám trang sức này đều mang màu tím, sau khi xuất hiện thì biến ảo thành một đám nữ tử, mỗi người mặc chiến giáp, tay cầm chiến mâu, tốc độ vô cùng nhanh nhẹn, lao thẳng tới chỗ Mạnh Hạo.

Bọn họ còn chưa có tới gần thì một cỗ uy áp của Trúc Cơ trung kỳ từ Sở Ngọc Yên phóng tới, khuếch tán xung quanh Mạnh Hạo, mà những nữ tử thân mang chiến giáp này thì mỗi một người đều có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, một màn tấn công này thực khiến cho phong vân biến động.

Hai mắt Mạnh Hạo hiện chút tinh mang, sáu bảy năm chiến đấu với người ngoài cho nên kinh nghiệm của hắn vô cùng phong phú, không chờ cái lưới trắng kia hạ xuống, hắn không do dự há miệng ra phun lên

trên. Một đạo lôi quang phóng ra, lôi kỳ xuất hiện, xung quanh Mạnh Hạo dần hiện lên từng đám sương mù, khiến cho đạo lôi quang di động bên trong sương mù mà không ai có thể phát hiện. Nó liên tục biến ảo, rất nhanh vượt qua tấm lưới lớn, chuẩn bị va chạm với đám hư ảnh nữ tử kia.

Tiếng nổ không ngừng vang lên, truyền ra tám hướng, sau khi tiếng nổ kia ngừng lại, thì những thân ảnh nữ tử cũng đã bị đánh nát. Đôi mi thanh tú của Sở Ngọc Yên nhíu lại, ngọc thủ nâng lên, bấm pháp quyết, khẽ niệm, chuẩn bị thi triển thuật pháp thì Mạnh Hạo liền ra tay không ngừng. Nhờ sương mù mà lôi kỳ phóng ra, cản trở ánh mắt của Sở Ngọc Yên, tay phải hắn vỗ túi trữ vật, lập tức một chiếc gương đồng hiện ra, rồi bay thẳng tới chiếu tới tiên hạc phía dưới Sở Ngọc Yên.

Một chiếu này thì tiên hạc bên dưới chân Sở Ngọc Yên bỗng nhiên mở to mắt, lộ ra vẻ khó tin. Một tiếng nổ vang lên, một bên cánh của nó lập tức nổ tung, huyết nhục mơ hồ lộ ra. Đúng lúc đó thì cái mông của tiên hạc cũng không may bị tập kích, kết cục là bạo!

Máu tươi phun trào, âm thanh thê lương thảm thiết từ trong miệng tiên hạc truyền ra. Trong đau đớn nó hoàn toàn mất đi năng lực phi hành, lao thẳng tới mặt đất. Sở Ngọc Yên khẽ sửng sốt, sau khi thấy được thể trạng thê thảm, mông bị nổ nát của tiên hạc thì cũng kinh hãi vô cùng.

Khi âm thanh thê thảm của tiên hạc vang lên thì chiếc lưới trắng đang ép xuống chỗ Mạnh Hạo lập tức tan biến, hắn lùi lại về sau rất nhanh, há miệng hút, đám lôi vụ nhanh chóng quay lại, đồng thời vỗ túi trữ vật, lập tức một thanh đại cung màu đen hiện ra trên tay hắn, trong khi Sở Ngọc Yên còn đang kinh hãi thì hắn mở cửu cung, chín đạo mũi tên với tu vi của Mạnh Hạo, lập tức thét gào lao thẳng tới phía Sở Ngọc Yên mà đi.

Tiếng nổ vang động hư không, chín mũi tên bắn đi, thân hình Mạnh Hạo cũng lui nhanh lại, hơi nhíu mày vì bên đó, ngoài thân thể Sở Ngọc Yên đã hiện ra một tấm khiên màu tím nho nhỏ. Khi cửu tiễn va chạm với

khiên, thì đều vỡ tan, nhưng tấm khiên cũng bị đánh bật về sau không ngừng, cuối cùng khi nó bị bắn bật ra thì quần áo của Sở Ngọc Yên cũng có chút tổn hại, da thịt lộ ra không ít. Nàng ta bộ dáng tuyệt mỹ, giờ phút này quần áo lại ít hơn trước, khiến cho người khác nhìn vào không khỏi cảm thấy tim mình đập nhanh, chỉ là trong hai mắt của nàng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào cây cung đen trong tay Mạnh Hạo.

- Đây là Không Mặc cung mà tông môn ban cho Đinh Tín sư đệ, sao nó lại ở trong tay ngươi. Đinh sư đệ đã tới Triệu quốc, rồi ngọc bản mạng cũng đã vỡ tan.. Triệu quốc... Ngươi...Ngươi là Mạnh Hạo! Triệu quốc không phải đã tan vỡ rồi sao, ngươi....

Trong hai mắt Sở Ngọc Yên hiện lên chút tinh quang, vừa nói hai mắt co rụt lại, nàng lúc trước đã cảm thấy Mạnh Hạo quen mắt, lúc này trong dòng suy nghĩ lập tức nhớ tới vị hôn phu Vương Đằng Phi vẫn hay nhắc tới tên Mạnh Hạo.

- Nàng ta cũng thông minh nhỉ.

Mạnh Hạo chẳng nói gì, xoay người bay đi.

Sở Ngọc Yên sau khi nhận ra Mạnh Hạo thì sát cơ trong mắt càng thêm nồng đậm, rồi cất bước đuổi theo rất nhanh. Nhưng trong lòng nàng ta thì vẫn đang kinh hãi không thôi, vì nàng nhớ năm đó Mạnh Hạo chỉ là Ngưng Khí tầng năm, tầng sáu gì mà thôi, thế nhưng hôm nay hắn đã là Trúc Cơ sơ kỳ, mà theo tu vi dao động thì cũng không phải là Toái Bàn, mà chín phần mười là Hữu Khuyết!

Vả lại chuyện Triệu quốc vài năm trước biến mất, cũng gây ra chấn động không nhỏ ở Nam Vực này, nay Mạnh Hạo lại xuất hiện, Sở Ngọc Yên đúng là có chút kinh ngạc, nhưng theo nàng thì trước khi Triệu quốc biến mất một cách ly kỳ như thế thì Mạnh Hạo đã rời đi rồi.

Cũng trong lúc này, khì mà Sở Ngọc Yên truy kích Mạnh Hạo thì ở khu

vực trung tâm của Nam Vực, một con Côn Bằng khổng lồ, mang theo tử khí nồng đậm, đã từ bên trên Thiên Hà Hải bay tới. Tử khí bao quanh thân thể của nó, nhưng tốc độ của nó quá nhanh, đi tới đâu thì cuồng phong thét gào tới đó, toàn bộ những sinh vật trên bầu trời đều né tránh nó, nếu tránh chậm một giây cũng sẽ bị sự điên cuồng của gió cuốn đi, không biết bị thổi tới nơi nào nữa.

Thậm chí có mấy ngọn núi cao dưới đất chỉ vì sự điên cuồng của nó mà bị gió mạnh thổi bay đi, bắn tới nơi xa xôi nào đó. Phía sau Côn Bằng là một lượng lớn tu sĩ, bởi khi đám tu sĩ này phát hiện ra con Côn Bằng to lớn này thì nhìn thấy tử khí trên người nó, tham lam vì toàn thân nó đều là bảo vật, thế nên mới đi theo tìm kiếm cơ hội, nhưng tốc độ bọn họ quá chậm, cho nên chưa tới nửa nén hương đã bị nó hoàn toàn bỏ lại phía sau.

Duy chỉ có Côn Bằng kia, cho dù sắp chết, thì nó vẫn là bá chủ duy nhất trên bầu trời này.

Sở Ngọc Yên cũng là Vô Hạ Trúc Cơ, nhưng đây là vì nàng là nữ nhi của tông chủ Tử Vận Tông, hơn nữa còn có Đan Quỷ đại sư, mà thiên tư của nàng ở Tử Vận Tông được liệt vào top ba rồi.

Hơn nữa, cha nàng còn cầu Đông Thổ một phương thuốc, cho nên mới có thể có được Vô Hạ Đan hiếm thấy trong toàn bộ Nam Vực, mà cũng bởi vì phương thuốc này Sở Ngọc Yên mới có thể trở thành Vô Hạ Trúc Cơ.

Vì việc này mà Tử Vận Tông cũng phải bỏ ra một cái giá rất lớn.

Trong lúc nàng đang truy kích Mạnh Hạo thì suy nghĩ cũng liên miên không dứt, kết luận Mạnh Hạo cũng không thể nào là Vô Hạ Trúc Cơ, vì toàn bộ ở Nam Vực theo như nàng ta được biết, đám thiên kiêu đồng lứa thì chỉ có tám người là Vô Hạ Trúc Cơ, ngũ tông tam tộc, mỗi nơi có một người.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Sát cơ của Sở Ngọc Yên. (3)

Ngay cả Vương Đằng Phi cũng không phải là Vô Hạ, mà là Hữu Khuyết, dù sao thì người Vương gia cũng đông, Vương Đằng Phi chỉ là một trong đám thiên kiêu mà thôi, hơn nữa cũng không phải là kẻ đứng đầu, toàn bộ quang mang của Vương gia đều đặt trên người ca ca của y.

- Mạnh Hạo...

Trong mắt Sở Ngọc Yên hiện lên tinh mang, nở một nụ cười lạnh, khuôn mặt vốn tuyệt mỹ cho dù có cười lạnh thì cũng khiến cho người khác động tâm.

- Chỉ là Hữu Khuyết Trúc Cơ, chẳng qua là pháp bảo có chút quỷ dị mà thôi!

Tốc độ Sở Ngọc Yên càng thêm nhanh hơn, hai người hóa thành hai đạo quang mang đang truy đuổi nhau không ngừng, âm thanh của gió không ngừng thét gào trên không trung Đông Lai quốc.

Sau khi Trúc Cơ thì có thể phi hành, nhưng luận tốc độ thì hắn là Sở Ngọc Yên là Trúc Cơ trung kỳ thì phải nhanh hơn Mạnh Hạo không ít, cho dù là Mạnh Hạo đã chạy trước một đoạn, nhưng rất nhanh hắn đã bị tiếp cận.

Rầm!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, sau khi Sở Ngọc Yên niệm pháp quyết

thì một đám tử vân phóng ra, nhưng khi tới gần Mạnh Hạo thì lại bị lôi kỳ của hắn ngăn cản, rồi bị đánh tan đi.

Sau một tiếng nổ thì Mạnh Hạo lại thong dong bước đi, chỉ lạnh lùng quay đầu nhìn lại Sở Ngọc Yên.

- Tốc độ của ngươi tuy cũng nhanh, nhưng cũng không thể nào lưu được Mạnh mỗ lại, chuyện bán đấu giá thì ai trả cao người đó được, Xuân Thu Mộc đã bị ta lấy đi, chuyện đó là thiên ý rồi.

- Hôm nay không phải là vì Xuân Thu Mộc, chỉ cần vì năm đó ngươi đánh gãy một ngón tay của Đằng Phi, ta cũng phải bắt ngươi. Huống hồ trong tay ngươi còn cầm Không Mặc cung của Đinh sư đệ, thì ta cùng cần ngươi trả lại công đạo!

Sở Ngọc Yên bình tĩnh lên tiếng, hai tròng mắt tuyệt mỹ, dung nhan xinh đẹp, đứng trên hư không, quần áo bay phấp phới, nhưng nàng cũng sớm đổi lại một bộ đồ khác, khiến cho một chút da thịt bị lộ ra ngoài lúc trước nay đã được bao phủ lại.

Mạnh Hạo nghe thế thì cũng không nói gì nữa, nhưng thần sắc thì lộ ra vẻ châm biếm ,đối phương là Trúc Cơ trung kỳ, sau khi đánh một trận thì hắn cũng phát hiện Sở Ngọc Yên này vậy mà lại là Vô Hạ. Biết không thắng được, nhưng đối phương muốn bắt lấy mình thì cũng không dễ dàng gì, cho nên hắn nhanh chóng bỏ đi.

Hai người một trước một sau, dây dưa tới tận một canh giờ, nhiều lần Sở Ngọc Yên đuổi kịp, nhưng chỉ một tiếng nổ vang lên thì Mạnh Hạo lại đi trước một bước. Bên ngoài thân thể của hắn là lôi vụ phòng hộ, cho nên không hề e ngại gì Sở Ngọc Yên hết.

Thấy trời sắp tới hoàng hôn rồi, trên con đường truy kích, đôi mi thanh tú của Sở Ngọc Yên cũng phải nhăn lại, tu vi của Mạnh Hạo nàng không thèm để ý, nhưng lôi vụ phòng hộ kia lại mạnh mẽ, khó có thể phá được.

Nàng đành cắn răng, vỗ lên túi trữ vật, lập tức một chiếc đèn đầy vẻ cổ xưa xuất hiện, đây là chí bảo của nàng, trước giờ đấu pháp với kẻ khác chưa hề dùng tới, nhưng hôm nay khi truy kích Mạnh Hạo thì không thể không dùng tới nó rồi.

Đèn này không có châm, vừa xuất hiện thì tràn ngập khí thế tang thương, Sở Ngọc Yên cầm nó trong tay, hít một hơi, rồi thổi về phía tâm đèn. Thổi xong, sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, nhưng trên bấc đèn lại xuất hiện ánh lửa, nháy mắt bốc cháy không ngừng.

Tựa như ngay khi bấc đèn bị đốt lên thì trong phạm vi mấy trăm trượng này, vốn là ám sắc hoàng hôn trực tiếp tan biến, thay vào đó là một mảnh sáng ngời do ánh lửa đốt lên.

Ánh sáng vô hình, sờ không tới, nhưng lại nhìn thấy, vừa xuất hiện thì trong hai mắt Mạnh Hạo liền co lại.

- Tụ Quang Đăng Tuyến, giảo!

Thanh âm lạnh lùng của Sở Ngọc Yên vang lên, lập tức trong phạm vi mấy trăm trượng, sáng bừng lên, sau đó hóa thành từng luồng ánh sáng, phong tỏa hai bên trái phải con đường của Mạnh Hạo, , nhanh chóng lao thẳng tới phía hắn.

Nguy cơ liên tục trùng kích vào trong đầu óc Mạnh Hạo, xung quanh người hắn, đám lôi vụ dần bị khô cạn, giống như bị những luồng ánh sáng kia bao phủ nên bị tiêu tán không ít.

Hai mắt Mạnh Hạo chớp động tinh mang, thân hình không hề tiến tới, mà bỗng dưng lùi lại, lôi vụ lượn lờ bên ngoài thân thể hắn khiến cho sương mù cũng phải quay cuồng, khoảnh khắc liền bước tới gần Sở Ngọc Yên.

Hai mắt Sở Ngọc Yên nheo lại, khi Mạnh Hạo chuẩn bị tiếp cận thì ngọc

thủ nàng ta tạo thành hình chữ thập. Từ trong thiên linh của nàng, một lượng tử vân phóng thẳng ra, dần dần khuếch trương khí tức, sau khi Sở Ngọc Yên nâng hai tay lên chỉ một cái, thì đám tử vân đó biến thành một con Tử Long, vừa thét gào vừa lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ở trong đám lôi vụ, khi thấy con Tử Long kia gần tới, thì hắn nâng tay ấn pháp quyết rồi vung lên, lôi vụ bên người lập tức quay cuồng lao về trước. Cùng lúc đó hắn vỗ lên túi trữ vật thì lập tức có hơn trăm thanh phi kiếm bay ra trong nháy mắt, đám phi kiếm xuất hiện thì được linh thức của Mạnh Hạo dẫn dắt, trực tiếp xoay tròn, rồi hóa thành một đạo kiếm vũ, khi lôi vụ va chạm với Tử Long kia thì đám kiếm vũ này cũng đồng thời phóng đi, lao thẳng về phía Sở Ngọc Yên.

Sở Ngọc Yên cười lạnh, đã không tiếc vận dụng đến kiện chí bảo này rồi thì không thể nào để cho Mạnh Hạo tiếp tục bỏ chạy như vậy, hơn nữa cũng không cần lâu nữa, sau khi mấy luồng ánh sáng kia tới gần bao vây tứ phía thì hắn có chắp cánh cũng không thể nào thoát khỏi nữa rồi.

Thần sắc nàng bình tĩnh, vỗ nhẹ lên túi trữ vật, một thanh đại phiến ba màu đỏ, trắng, đen hiện ra, sau đó quạt về phía trước ba lượt.

Một quạt đầu tiên, hồng quang chợt lóe, rồi biến thành một cái sừng màu đỏ.

Lần thứ hai, bạch quang hiện lên, biến thành thân hình một con tê ngưu, nối cùng một chỗ với cái sừng vừa rồi.

Một quạt cuối cùng, hắc quang lóe lên, biến thành một bộ hắc giáp mặc lên thân con tê ngưu đó. Trước mặt Sở Ngọc Yên hiện lên một con tê ngưu thân mặc hắc giáp, cúi đầu, giương sừng, nhằm thẳng vào đám kiếm vũ đang phóng tới mà lao đi.

Một trận nổ vang không ngừng, dòng kiếm vũ trực tiếp bị đánh tan, khi Mạnh Hạo quát nhẹ một tiếng, thì đám phi kiếm kia đồng loạt phát nổ,

vô số mảnh nhỏ bắn loạn, găm lên hắc giáp tê ngưu kia.

Ngay vào lúc này thì lôi vụ xung quanh người Mạnh Hạo cũng theo đó mà khuếch trương ra tứ phía, trong vòng trăm trượng, toàn bộ đều bị sương mù bao phủ hết lại.

Cùng lúc đó thân hình Mạnh Hạo phóng lên, bay thẳng về phía Sở Ngọc Yên, nhờ có sương mù che khuất, thì khi tới gần Sở Ngọc Yên trong tay hắn đã có một con hỏa mãng. Sở Ngọc Yên hừ nhẹ một tiếng, ngay khi Mạnh Hạo tới gần thì ngọc thủ nâng lên hiện lên một chuỗi linh đang hiện ra, âm thanh đinh đang truyền ra, khiến cho con hỏa mãng của Mạnh Hạo phải kêu rên không thôi.

Thần sắc Sở Ngọc Yên lộ ra vẻ khinh miệt, tay phải bỗng nhiên chớp động, tay trái cũng nâng lên, ngón tay hơi chỉ về phía Mạnh Hạo đang đứng.

Một chỉ này thì đám tử vân trên tay Sở Ngọc Yên cũng bắn thẳng về phía Mạnh Hạo.

Đúng lúc đó, khi những luồng ánh sáng tới gần Mạnh Hạo, chỉ còn vài trượng nữa là có thể trói hắn lại, sinh tử của hắn chỉ còn là một ý niệm của Sở Ngọc Yên mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 167: Côn Bằng với Ứng Long!

Hai mắt Mạnh Hạo khẽ đảo quanh, ngay khi đám tử vân kia tới gần, biểu cảm của hắn biến hóa liên tục, thân hình tựa như lui về phía sau rất nhanh, tay chân lại luống cuống vỗ lên túi trữ vật, lập tức thanh mộc kiếm lập tức bay ra ngoài, va chạm với đám tử vân kia. Trong túi trữ vật của hắn lại bay thêm ra một thanh mộc kiếm nữa, thậm chí còn lấy ra một tấm lưới nhỏ màu đen, một màn này trong mắt Sở Ngọc Yên, tựa như là Mạnh Hạo đã bị nàng ta làm cho luống cuống tay chân, không thể nào lấy ra được pháp bảo hắn cần, mất đi sự bình tĩnh.

- Tu sĩ của tiểu tông đi ra từ một quốc gia hẻo lánh, cho dù đã tới Trúc Cơ, cho dù bản thân là Hữu Khuyết thì cũng không thể nào lên mặt được.

Sở Ngọc Yên thản nhiên lên tiếng, tay phải vung lên, tu vi Trúc Cơ trung kỳ tản mát ra, bốn tòa đạo đài trong cơ thể tản ra lực lượng, tay nàng khẽ đảo hóa thành gió lớn, khiến cho hai thanh mộc kiếm của Mạnh Hạo quay tròn, làm cho tấm lưới đen kia cũng loạn động không thôi.

Đúng lúc này thì hai mắt Mạnh Hạo đảo nhanh, tấm lưới màu đen kia mở rộng trong nháy mắt, ngay khi ánh sáng xung quanh ép lại về phía hắn thì cái lưới lớn đó phóng thẳng tới Sở Ngọc Yên với một tốc độ cực nhanh, khuếch trương tới cực đại. Một màn này khiến cho Sở Ngọc Yên không kịp chuẩn bị gì hết, chỉ trong một chớp mắt, đã lập tức bị tấm lưới đen kia bao quanh người, sau đó nhanh chóng co rút lại, trói chặt nàng ở bên trong đó.

Theo lưới đen co rút lại thì quần áo của Sở Ngọc Yên lại một lần nữa bị

xé rách, lại khiến cho thân hình lồi lõm của nàng ta hiện ra, làm cho người khác nhìn lại sẽ khiến tim đập. Nàng vừa tức giận, vừa gấp gáp, hai mắt lộ ra sự tức giận, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, trong mắt hiện lên sát cơ mãnh liệt.

- Mạnh mỗ chả cần phải hơn ai cái gì, chỉ cần trong lúc bị trói buộc mà có thể chế trụ được ngươi là được rồi.

Toàn thân Mạnh Hạo bị luồng ánh sáng bắt lấy, cũng giống như Sở Ngọc Yên, thản nhiên lên tiếng.

Hai người lúc này cũng không thể động đậy được nữa, không thể dùng linh thức để đẩy đối phương vào chỗ chết, coi như là hai bên đang áp chế nhau.

Chỉ cần sát cơ của Sở Ngọc Yên hiện lên thì trong đầu Mạnh Hạo cũng xuất hiện sát niệm.

Bốn phía yên tĩnh, Sở Ngọc Yên bất động, Mạnh Hạo cũng vậy, nhưng hai người vẫn đang vận chuyển linh lực bên trong cơ thể, cố gắng thoát ra trước, kẻ nào thoát ra trước thì trận chiến này kẻ đó thắng lợi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cũng dần tới hoàng hôn, linh lực trong cơ thể Mạnh Hạo vận chuyển rất nhanh cũng khiến cho những luồng ánh sáng đang trói chặt hắn không ngừng lỏng ra. Sở Ngọc Yên cũng vậy, theo linh lực di chuyển, tấm lưới đen cũng xuất hiện nhiều lỗ hở.

Nhưng, từ phía xa trong thiên địa lại truyền tới từng cơn gió nhỏ, chúng vẫn không đủ mạnh, nhưng lại thổi bay mái tóc dài của Sở Ngọc Yên, khiến cho hai Mạnh Hạo phải nhắm lại, nhưng dần dần, gió này lại càng mạnh lên, điên cuồng hơn.

Thậm chí ở phía xa trong thiên địa đã hiện lên một mảnh hắc ám, bóng đen kia tuy ở xa, nhưng có thể nhận ra nó là một con phi điểu không lồ...

một con Côn Bằng bay từ Thiên Hà Hải đi ngang qua nơi này muốn tới Vãng Sinh động!

Tựa như là quân vương trên thiên không, trên bầu trời bao la này thì bất luận là một loài phi hành nào cũng phải kính bái nó. Uy áp quân vương của Côn Bằng cũng khuếch tán trong nháy mắt, yêu đan trong đạo đài trong người Mạnh Hạo cũng chấn động, cũng phát ra một tia uy áp quân vương thiên không, tựa như muốn tranh giành với đối phương vậy...

Bởi vì, Ứng Long cũng là quân vương của bầu trời!

Gió càng lúc càng mạnh, khiến cho thân hình Mạnh Hạo phải lui lại về sau, khiến cho sắc mặt Sở Ngọc Yên cũng tái đi, thân hình không ngừng được bị thổi bay đi, ngay cả lôi vụ xung quanh người Mạnh Hạo, hay là Tụ Đăng bên người Sở Ngọc Yên, còn có thanh mộc kiếm của Mạnh Hạo, cũng bị trận cuồng phong này đẩy ra xa!

- Thứ đó... Thứ đó là Côn Bằng! Toàn bộ vùng đất Nam Thiệm chỉ có Thiên Hà Hải mới có Côn Bằng, Mạnh Hạo ngươi mau thả ta ra, Côn Bằng này tràn ngập tử khí, hiển nhiên là trước khi chết muốn đi Vãng Sinh động để tìm một hồi sinh cơ, cơn gió nó tạo ra có thể thổi bay tất cả đó...

Sở Ngọc Yên nhanh chóng lên tiếng.

- Ngươi hãy thả ta ra trước...

Mạnh Hạo lập tức nhận ra được sự chấn động của yêu đan bên trong đạo đài, hai mắt lóe lên, lạnh lùng nói.

- Ngươi!

Sở Ngọc Yên cắn chặt răng, đang định nói gì thì bỗng nhiên, gió lốc ở đây chợt trở nên mạnh mẽ hơn, đảo mắt liền thấy kinh hoảng. Vô số

ngọn núi bị cơn gió này trực tiếp cắt đứt, đá vụn bắn tung tóe. Mà con Côn Bằng kia đã thay đổi phương hướng, tựa như nó cảm nhận được lực lượng yêu đan tồn tại bên trong cơ thể Mạnh Hạo, hai mắt mờ nhạt trong phút chốc lại lộ ra tinh mang, cuối cùng thét gào lao thẳng tới phía hai người Sở Ngọc Yên và Mạnh Hạo.

Bầu trời đã biến thành màu đen, cuồng phong đảo loạn trên mặt đất, cường phong kia tựa như có thể thổi bay đi tất cả! Cảnh tượng thực khiến cho người khác cảm thấy chỉ trong một nháy mắt này, toàn bộ thế giới đã biến thành thế giới của Côn Bằng rồi!

Một cơn lốc mạnh bạo, dưới sự thét gào của Côn Bằng, quét ngang tám hướng, nơi nào nó đi qua thì đá núi vỡ vụn, đại thụ bị nhổ tới tận gốc, khí thế kinh thiên.

Trong khoảnh khắc này gió lại còn cuốn về phía Mạnh Hạo và Sở Ngọc Yên, khiến cho ngọn Tụ Đăng đang du đãng bên người Sở Ngọc Yên lay động không ngừng, cuối cùng tắt hẳn, chỉ nháy mắt mấy luồng ánh sáng trói buộc thân thể Mạnh Hạo liền biến mất hết.

Trong nháy mắt đó thì yêu đan trong cơ thể hắn bạo phát mạnh mẽ, giống như năm đó hắn nhận được truyền thừa vậy, khiến cho đầu óc của Mạnh Hạo vang lên từng trận ầm vang, tựa như thấy được những hình ảnh thời viễn cổ vậy.

Trong bức họa đó, một con Ứng Long khổng lồ đang chém giết với một con Côn Bằng.

Rầm!

Trong đầu óc của hắn trong nháy mắt liền như sóng to ngập trời, cơn gió mạnh đến không thể hình dung kia trực tiếp nện thẳng lên người hắn, khiến cho Mạnh Hạo cảm giác như bị thiên địa đè nén, phun ra máu tươi, thân thể hắn như con diều đứt dây, trực tiếp bị cuồng phong thổi bay đi.

Trước khi hôn mê Mạnh Hạo kịp dùng một tia linh lực cuối cùng tràn ra, thu lại hai thanh mộc kiếm và lôi kỳ, sau cùng liền hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Sở Ngọc Yên nơi đó thì càng chật vật hơn, khi từng cơn gió trong nháy mắt cuốn tới, nàng phun ra máu tươi, thân thể bị lưới đen bao phủ, lập tức bị gió cuốn đi, cả ngọn Tụ Đăng kia cũng bị gió thổi tắt, rồi cuốn về hướng khác, mất đi liên lạc với nàng. Tại trong cơn cuồng phong đó sắc mặt Sở Ngọc Yên tái nhợt, lộ ra vẻ tuyệt vọng, một cơn cuồng phong nữa thổi tới, từng âm thanh gào thét của Côn Bằng đánh lại, Sở Ngọc Yên phun hết máu tươi ra, lập tức lâm vào hôn mê.

Mạnh Hạo và Sở Ngọc Yên đều là tu sĩ Trúc Cơ, cho nên bọn họ không có chút lực chống cự nào trong cơn cuồng phong thiên địa do Côn Bằng tạo ra này. Cũng may là bọn họ không phải những ngọn núi gắn liền với mặt đất, bởi vì đã tồn tại chống cự nên sẽ bị trực tiếp thổi dập nát.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Nơi quái dị!

Hai người tựa như những cọng liễu không rễ, không hề có chút lực chống lại, cho nên cho dù bị gió quét cho trọng thương hôn mê, nhưng lại không hề tử vong, chỉ là mỗi người bị gió thổi về một hướng mà bay đi.

Một trận cuồng phong quét ngang Đông Lai quốc này, sau khi Côn Bằng đi được vài ngày thì cũng dần tiêu tán.

Mạnh Hạo mở mắt ra.

Toàn thân hắn đau nhức, ngay khi mở mắt ra thì có một cảm giác run run, loại cảm giác không nơi nào không đau này khiến cho thân thể hắn không ngừng run rẩy, tựa như toàn thân đã vỡ vụn vậy.

Nhưng ý niệm trong hai mắt hắn cũng dần bình tĩnh lại, mặc dù có chút đau đớn kinh người, nhưng lại không bằng lúc hắn phải thừa nhận độc phát, mấy lần độc phát trong hai năm qua đã khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy quen hắn với đau đớn rồi.

Hắn chậm rãi ngồi dậy, hô hấp có chút dồn dập, cúi đầu nhìn xuống thân thể thì quần áo tổn hại, toàn thân đầy những vết thương, có nông có sâu, còn lượng lớn vết máu bầm, xước da, thậm chí có nhiều chỗ đã mất hắn cả da, huyết nhục cọ sát với mặt đá nham thạch, truyền cho hắn một cảm giác đau đớn tới tận xương tủy.

Hắn thở hổn hển, ánh mắt đảo quanh người thì bỗng nhiên giật mình, cái loại cảm giác thân thể suy yếu này khiến cho hắn trong chớp mắt này giống như biến trở lại Đại Thanh Sơn sáu bảy năm về trước.

- Tu vi của ta...

Mạnh Hạo nhanh chóng vận chuyển linh lực, sau đó nhẹ nhàng thở ra, nhưng mày cũng phải nhăn lại, bởi tuy tu vi của hắn vẫn còn, nhưng chỉ có thể ở trong cơ thể, chứ không thể nào tràn ngập toàn thân, tựa như có một lực lượng kỳ dị nào đó đang áp chế hắn vậy.

Vào lúc này, hắn cũng thấy được quần áo của bản thân bị phá hỏng, còn túi trữ vật cũng đã không còn, toàn bộ túi trữ vật của hắn đều bị cuồng phong kia thổi bay tứ tán rồi.

Sắc mặt Mạnh Hạo hơi đổi, gian nan nâng tay lên, mò vào trong lồng ngực, khi chạm thấy một vật thì kéo nó ra, đó là túi Càn Khôn của hắn, thứ này khác xa với túi trữ vật, mà nó cũng bị Mạnh Hạo nhét sâu vào trong người, cho nên cũng không bị gió thổi bay đi được.

- Cũng may đại đa số đồ vật của ta để ở đây, mộc kiếm với lôi kỳ cũng thu vào đây, bằng không thì tổn thất cực đại rồi.

Mạnh Hạo khẽ thì thào, hơi thở dốc, rồi hắn cố gắng mở túi trữ vật ra, nhưng cuối cùng cũng không thể nào mở ra được, đành than thầm một tiếng, rồi nhìn về xung quanh.

Đây là một nơi khá là u ám, tứ phía có hắc vụ lượn lờ, quái thạch nằm lăn lóc trên mặt đất, cũng không thiếu hài cốt chim thú, không biết đã mục nát bao lâu rồi mà giờ phút này đều biến thành trắng bệch, khiến cho người khác nhìn thấy cũng phải kinh hãi.

Nều như thế thì cũng thôi, đây là hắn còn chứng kiến thấy cả xương người nữa.

Ngẩng đầu lên thì không nhìn thấy được bầu trời, chỉ có thể thấy được một mảng sương mù đang phiêu phù trên không trung.

- Nơi này là địa phương nào đây...

Thần sắc Mạnh Hạo âm trầm, nơi đây vô cùng u ám, ngay cả khi hắn đang ngồi tại chỗ cũng có cảm giác nguy cơ tràn ngập khắp nơi.

- Tu vi của ta có phải là do trận cuồng phong kia khiến cho biến thành như vậy, hay là do nơi này đặc thù đây.

Mạnh Hạo trầm ngâm, qua một lúc lâu thì bản thân mới khôi phục lại được khí lực. Hắn cắn răng đứng lên, khẽ vịn vào một tảng đá, rồi chậm rãi đi thẳng về phía trước, ước chừng hết một nén nhang, Mạnh Hạo bỗng dừng lại, yên lặng nhìn mặt thạch nham trước mặt mình. Tấm thạch nham này màu đen, không phân biệt được đầu cuối, bởi nó tựa như hòa nhập vào trong sương mù rồi.

Mạnh Hạo trầm ngâm nhìn xung quanh, hắn cũng dần mường tượng ra được bản thân đã ở nơi nào, chỗ này hắn là một vách núi ở sâu bên trong.

- Cũng may bị con Côn Bằng kia thổi bay vào trong vách núi, cũng không biết nơi đây cách Đông Lai quốc bao xa, đành phải giải quyết vấn đề linh lực, chỉ cần có thể khôi phục tu vi thì bản thân cũng có thể rời đi bất kỳ lúc nào...

Mạnh Hạo thầm than một tiến, ngồi dựa vào nham bích, chậm rãi khôi phục thể lực.

Thời gian trôi đi, cũng không nhìn thấy sắc trời ra sao, không biết qua bao lâu, thể lực của Mạnh Hạo cũng dần khôi phục. Lúc này hắn lại thử mở túi Càn Khôn ra, nhưng vẫn không thể làm được, cho nên đành phải từ bỏ cái ý nghĩ đó, hắn đứng dậy, tìm được một cành cây khá thô, to bằng cánh tay, chậm rãi chống lấy, đi về phía trước.

- Nếu như là vách núi, thì hắn sẽ có lối ra.

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên nhìn về bốn phía, nơi đây yên tĩnh, không hề có chút tiếng động nào. Dạng yên tĩnh như này khiến cho Mạnh Hạo nghe được cả tiếng tim bản thân đang đập liên hồi, hắn hít một hơi sâu, cố gắng tìm kiếm toàn bộ nơi này để tìm lối ra.

Hắn cứ bước đi chậm rãi, luôn luôn cảnh giác, thỉnh thoảng lại đảo mắt nhìn bốn phía, bởi nơi này quỷ dị âm trầm như thế này, không biết liệu có nguy hiểm nào rình rập không, nhưng hiện giờ hắn phải tìm cho ra được lối ra, cho dù có gặp nguy hiểm thì cũng hết cách rồi.

Thời gian trôi đi cũng hai canh giờ, thân thể Mạnh Hạo cũng khôi phục lại không ít khí lực, hắn dù sao cũng từ Ngưng Khí đại viên mãn đột phá lên Trúc Cơ, cho nên thân thể cứng cỏi mạnh mẽ hơn nhiều, nhưng trong lòng hắn thì tựa như chìm xuống hơn nữa, vì vách đã nơi đây tựa như không nhỏ, hắn mãi vẫn chưa thể nào tìm được đường ra, mà trên mặt đất lại xuất hiện càng nhiều quái thạch.

Lại thêm nửa canh giờ nữa trôi đi, bỗng nhiên Mạnh Hạo ngừng lại một chút. Trong mắt hắn lộ ra tinh mang, đưa mắt nhìn về phía trước, khóe miệng dần lộ ra một nụ cười lạnh,

Ở phía trước, trên một đồng quái thạch có một người đang nằm, người này mặc quần áo màu trắng đã bị tàn phá khá nhiều, lộ ra phần lớn da thịt, mái tóc dài rối tung... Đúng là Sở Ngọc Yên.

Nàng nằm đó hôn mê, còn có tấm lưới đen đã thu nhỏ lại ở bên cạnh.

Ánh mắt Mạnh Hạo khẽ chớp động, sau một lát hắn mới chậm rãi đi tới bên cạnh Sở Ngọc Yên. Hắn đưa tay đặt lên mũi nàng ta, sau đó đặt lên phần bụng nơi quần áo đã bị rách nát không ít, cảm giác da thịt mềm mại, êm nhẹ, sau đó hắn dùng lực ấn mạnh một cái, rồi hai mắt chợt hiểu, bàn tay tiện thể cầm luôn tấm lưới đen lên, cất đi.

- Vẫn còn chưa chết, chỉ là dưới áp chế thì linh lực cũng bị đè nén, tu vi cũng không thể nào sử dụng được nữa.

Hai mắt hắn nheo lại, nhìn Sở Ngọc Yên một lúc rồi nở nụ cười.

- Đã tỉnh rồi thì cũng đừng giả bộ nữa đi.

Hắn nói, nhưng Sở Ngọc Yên vẫn không có chút nhúc nhích nào, hắn hừ lạnh một tiếng, mộc côn trong tay giơ lên, chuẩn bị nện thẳng lên đầu Sở Ngọc Yên.

Đúng lúc này, Sở Ngọc Yên bỗng nhiên mở hai mắt ra, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo tựa cười mà như không cười, hắn đột nhiên cảm giác ở nơi này cũng không quá mức buồn tẻ, ánh mắt hắn đảo qua người Sở Ngọc Yên. Thân thể kia thực là mềm mại, có lồi có lõm, dưới tầng áo rách nát lộ ra da thịt trắng nõn cùng với cái yếm màu đỏ, khiến cho Sở Ngọc Yên hiện ra vẻ đẹp gợi cảm không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Tế đàn trong hồ.

Sở Ngọc Yên đỏ cả mặt, trong mắt lộ ra sự tức giận, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hai tay cố gắng nâng lên để che đi thân thể, nhưng đau tới mức khiến nàng ta khẽ kêu lên một tiếng. Âm thanh truyền lại, khiến cho người khác có cảm giác khác thường, nhất là ở nơi yên tĩnh như này thì lại rất rõ ràng.

Mạnh Hạo nghe vậy thì nhất thời nở nụ cười.

- Ngươi cười cái gì, đồ đê tiện, vô sỉ, hạ lưu!

Sở Ngọc Yên cắn răng, sau đó lên tiếng mắng, Mạnh Hạo chậm rãi nâng tay lên, trực tiếp tát thẳng lên mặt Sở Ngọc Yên, trong mắt đầy vẻ lạnh lùng.

- Câm miệng!

- Ngươi!

Sở Ngọc Yên phẫn nộ, dung nhan tuyệt mỹ của nàng hiện tại hiện lên một bàn tay năm ngón, một tát này của Mạnh Hạo vô cùng mạnh mẽ, thân hình Sở Ngọc Yên run rẩy không thôi, từ nhỏ tới lớn, cũng chưa từng có ai dám đánh nàng, cho dù là Vương Đằng Phi cũng vẫn luôn tương kính như tân với nàng.

Chát một tiếng, Mạnh Hạo lại tát cho nàng ta thêm một cái, nhưng không phải ở bên còn lại, mà đánh vào đúng chỗ cũ.

- Ta nói cho ngươi biết, Vương Đằng Phi coi ngươi là bảo bối, nhưng với

ta thì ngươi chả là cái gì hết.

Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng, nói từng chữ một.

Sở Ngọc Yên cắn chặt răng nhìn Mạnh Hạo, tu vi bản thân bị áp chế, tựa như trở thành phàm nhân, loại nguy cơ trước giờ chưa bao giờ gặp, khiến cho Sở Ngọc Yên trong một khắc này từ một thiên kiêu cao cao tại thượng, rơi xuống đáy cốc lại biến thành một thiếu nữ phàm nhân.

- Nghỉ ngơi đủ rồi thì tiếp tục đi thôi.

Mạnh Hạo thản nhiên lên tiếng.

Sở Ngọc Yên trầm mặc, khẽ nhịn đứng lên, động tác đứng lên này khiến cho quần áo đã rách nát lại càng thêm lộ hơn, sắc mặt nàng ta tuy tái nhợt, nhưng vẫn lộ rõ vẻ đỏ ửng, nỗi hận trong lòng đối với Mạnh Hạo đã vượt qua lửa giận của Vương Đằng Phi đối với Mạnh Hạo năm đó rồi.

Nhưng lúc này mất đi tu vi, thì nàng ta chỉ còn là một nữ tử nhu nhược, không thể nào làm gì được Mạnh Hạo, cho dù Mạnh Hạo có là thư sinh như năm đó, thì thân thể hắn vẫn cường hãn, không hề giống như thân thể của tu sĩ bình thương khác.

Tuy không thể nói là tu sĩ luyện thể, nhưng xét về mặt khôi phục hay khí lực thì vẫn vượt qua nhiều người, bằng không thì cũng không thể nào tỉnh lại nhanh hơn so với Sở Ngọc Yên.

Nàng ta cũng chỉ có thể nhịn, dựa theo yêu cầu của Mạnh Hạo mà đi trước, sự oán hận cùng phẫn nộ trong lòng càng thêm sâu, mà Mạnh Hạo cũng hiểu những điều này. Mạnh Hạo vẫn lạnh lùng nhìn thân thể của đối phương từ phía sau, da thịt phía sau của nàng ta qua lớp quần áo rách nát cũng hiện ra không ít.

Sở dĩ hắn để cho Sở Ngọc Yên đi trước, cũng là vì hắn cảm giác được

nơi này nguy cơ trùng trùng, nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn thì Sở Ngọc Yên đi phía trước sẽ là chiếc chong chóng chỉ hướng gió cho hắn, để cho hắn có thể có chút chuẩn bị, còn hơn là bản thân mình tự đi trước tìm hiểu.

Hai người một trước một sau, khi thì Mạnh Hạo lên tiếng để chuyển phương hướng, Sở Ngọc Yên cũng không thể không nghe theo mặc dù nàng ta hận hắn tới thấu xương, Thời gian chậm rãi trôi qua không biết đã bao lâu, tựa như đi qua mọi nơi trong khu vực này, nhưng toàn bộ đều là vách đá không hề có lối ra nào hết.

Đẩy đám quái thạch ra thì bên dưới là vô số hài cốt của đám chim thú, nơi này tựa như là một tử địa vậy.

Mạnh Hạo càng thêm trầm ngâm, cảm xúc của Sở Ngọc Yên cũng dần thấp tới cực điểm, trong mắt đôi lúc lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Cho dù bọn họ đi theo mặt nham bích thì cũng không thu hoạch được gì, tựa như nơi này là một hình tròn, hai người ở lại bên vách núi đen này nghỉ ngơi mấy lần, cho tới một ngày, bọn họ tìm được một nơi hài cốt càng thêm nhiều kia, có một hồ nước.

Bên cạnh hồ nước, có vô số hài cốt, trong đó lại có không ít là xương người, không biết đã qua biết bao nhiêu năm rồi, khiến cho nơi này trừ cảm giác u ám ra thì còn cảm nhận thấy được từng trận huyết tinh nữa.

Bởi hồ nước kia, là một huyết hồ.

Khi Sở Ngọc Yên bước tới nơi này, thì bỗng nhiên, huyết hồ nguyên bản vẫn còn lặng yên như gương, đột nhiên hiện lên từng trận sóng gợn, khi mặt hồ không còn phẳng lặng thì cước bộ của Mạnh Hạo cũng dừng lại.

Sở Ngọc Yên càng thêm tái nhợt, thân mình run lạnh, một cỗ nguy cơ mãnh liệt hiện lên, tựa như bên trong huyết hồ kia có một thứ gì đó

khủng bố đang chậm rãi quan sát nàng ta.

- Từ từ lùi lại, đừng có hoảng loạn, từ từ thôi.

Mạnh Hạo đứng cách mặt hồ đó không xa, lúc này bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm rất nhỏ.

Sở Ngọc Yên cắn môi, chậm rãi lùi lại, cho tới khi cách khỏi chỗ đó mấy trượng thì huyết hồ bỗng nhiên quay cuồng, từng âm thanh thét gào điên cuồng từ bên trong hồ truyền ra, làm cho Sở Ngọc Yên lập tức lùi lại thật nhanh.

Đúng lúc này, tiếng nổ vang động tám hướng, một tế đàn bằng đá, dần dần từ bên trong huyết hồ bay lên, khiến cho toàn bộ nước hồ quay cuồng không thôi. Có thể thấy bên trong huyết hồ có biết bao nhiêu thân ảnh đang ẩn hiện, mà bọn họ cũng không nhìn ra nam hay nữ, vì đám này không hề có da mà chỉ có huyết nhục, bên trong đáy hồ khiêng tế đàn lên vai, như vậy mới khiến cho tế đàn nổi hẳn lên trên.

Tế đàn đó cao tầm năm mươi trượng, lúc này sau khi vượt qua khỏi mặt nước thì từng trận tinh quang màu xanh phóng ra, trên tế đàn có một chiếc ghế bằng đá, tựa như nó cùng với tế đàn này là một thể vậy.

Trên ghế là một hồi cốt khô gầy đang ngồi, tử khí lượn lờ, trên mặt hài cốt là một tấm mặt nạ màu trắng, không để lộ ra ngũ quan.

Hai mắt Mạnh Hạo khẽ nhíu lại, thấy một cảnh này thì hắn cũng không nhúc nhích, sắc mặt Sở Ngọc Yên thì càng thêm tái nhợt, giờ phút này cũng không dám nhúc nhích gì, cho tới khi hơn mười phút trôi đi, tế đàn kia mới chậm rãi trầm xuống, rồi lần nữa chui vào trong hồ nước, trả lại sự tĩnh lặng cho mặt huyết hồ này,.

Tới tận lúc này, Mạnh Hạo mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi lùi về phía sau, Sở Ngọc Yên cũng như vậy, sau khi hai người lùi lại được

chừng trăm trượng, thì cảm giác nguy cơ trong lòng kia mới dần dần biến mất.

- Đó là cái gì...

Sở Ngọc Yên mất một lúc mới có thể lên tiếng được, thanh âm yếu ớt, có chút khàn khàn.

Mạnh Hạo cũng không lên tiếng, chỉ xoay người đi về phía xa, Sở Ngọc Yên chần chờ một chút, cũng yên lặng đi theo, cho tới khi hai người tới được chỗ nham bích kia. Sau đó bọn họ tìm được một cái hàng động thiên nhiên trong đó, Mạnh Hạo ngồi khoanh chân một bên, Sở Ngọc Yên thì im lặng, ngồi tựa vào nham bích, ôm hai chân, ngơ ngác nhìn ra bên ngoài.

Nàng vốn là một thiên chi kiều nữ, nhưng hôm nay lại gặp cảnh này, tu vi bị áp chế, lại không thể tìm được đường ra, bên người còn có cái tên Mạnh Hạo mà nàng hận thấu xương. Toàn bộ đã biến thành sự oán độc và tuyệt vọng trong lòng nàng, hiện giờ nàng chỉ có thể chờ đợi, chờ Tử Vận Tông phát hiện mình mất tích có thể sẽ tìm tới nơi này.

Nhưng nơi này quỷ dị vô cùng, lại có thể áp chế được tu vi, cho nên cũng có thể áp chế được người Tử Vận Tông, mà người ngoài lại cũng không thể nào biết được nàng đang ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Đa tạ Sở đạo hữu.

Quần áo của nàng cũng đã rách nát hết, cũng không thể nào che đi được thân thể kiều mỹ nữa rồi. Hơn nửa cơ thể đã lộ ra ngoài, nhất là tư thế ngồi như thế này, thì bắp chân nàng đã ẩn hiện, lộ ra không ít rồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cứ mỗi lần thời gian trôi qua một ngày, thì Mạnh Hạo lại đi ra ngoài cầm một hòn đá nhỏ vào trong, đã có tám viên rồi, theo như tính toán của hắn thì cũng đã qua tám ngày rồi.

Cũng may tu vi của bọn họ không phải là tiêu tan, mà là bị áp chế bên trong cơ thể, cho nên dù không cần có đồ ăn vẫn còn có thể duy trì được, nhưng nếu cứ thế này mãi, mà nơi này lại không có linh khí, thì vẫn sẽ có cảm giác đói khát, dù sao cho dù có coi là đáy cốc thì vẫn cần hấp thu linh khí thiên địa, mà nơi này lại không có linh khí.

Tám ngày này, Mạnh Hạo mỗi ngày vẫn luôn vận chuyển công pháp để mong đột phá được áp chế này, chí ít cũng phải mở được túi trữ vật ra, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào làm được.

Thời gian còn lại thì hắn mang theo Sở Ngọc Yên ra ngoài, không ngừng tìm kiếm lối ra, cho dù là tìm khắp vách núi này bao nhiêu lần, thì cũng không thể nào tìm được lối ra. Nhưng hắn cũng phát hiện ra nơi này có không ít rắn độc.

- Nơi này hắn là một ngọn núi lửa đã chết, cũng không phải là núi đen, cũng chỉ có núi lửa đã tắt rồi thì mới có thể xuất hiện nham bích như vậy, mà nơi này không có lối ra, thì hắn lối ra duy nhất chính là ở bên trên rồi.

Sau tám ngày, Sở Ngọc Yên ngồi trong cái khe kia, ngơ ngác nhìn ra bên

ngoài, nàng tuy không cam lòng nhưng vẫn nghĩ không ra được phương pháp nào để thoát ra ngoài.

Mạnh Hạo trầm mặc, khoanh chân ngồi bên trong động khẩu, khẽ nhíu mày nhìn ra ngoài.

- Ta cần một bộ y phục!

Thấy Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống thì Sở Ngọc Yên bỗng nhiên lên tiếng, trong thần sắc có một sự nghiêm túc trước nay chưa hề có.

Vẻ mặt của nàng tuy khá tiều tụy nhưng lại vẫn có thể khiến cho người khác cảm thấy tim đập thình thịch như cũ.

- Không có.

Mạnh Hạo lãnh đạm nói, hai mắt nhắm chặt.

- Trong túi trữ vật của ngươi có.

Quần áo của Sở Ngọc Yên đã rách gần hết, khiến cho phân nửa cơ thể đã lộ ra ngoài, đến cái yếm bên trong cũng có thể thấy được, da thịt mềm mại nửa che nửa đậy thực khiến cho người khác cảm thấy tim đập thình thịch.

Hai mắt Mạnh Hạo đang nhắm đột nhiên mở ra, lạnh lùng nhìn Sở Ngọc Yên, ánh mắt đảo qua người nàng ta, dáng người Sở Ngọc Yên quả nhiên là tốt, có lồi có lõm, phối hợp với dung nhan tuyệt mỹ, đủ khiến cho không ít nam tử cảm thấy phát hỏa trong lòng.

Nếu như là tám ngày trước, khi Mạnh Hạo muốn nhìn thấy thân thể của Sở Ngọc Yên thì tuyệt đối không có khả năng, mà cho dù có thấy được thì Sở Ngọc Yên cũng sẽ không chết không thôi với hắn.

Nhưng hôm nay... bị hắn nhìn thấy thì Sở Ngọc Yên cũng chỉ có thể theo bản năng nâng tay lên che ngực, cũng không có biện pháp nào để ngăn cản hết.

- Trong túi trữ vật của Mạnh mỗ đúng thật là có quần áo, nhưng ngươi không phải là không biết, nơi này linh khí thiên địa bị áp chế, túi trữ vật cũng không thể nào mở ra được.

Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng.

- Ta có phương pháp có thể khiến cho ngươi mở được túi trữ vật mà lấy quần áo.

Sở Ngọc Yên bình tĩnh nói.

Thần sắc Mạnh Hạo vẫn như thường, cũng không hề có chút biến hóa nào, bình thản mà nhìn Sở Ngọc Yên.

Sở Ngọc Yên vốn tưởng rằng khi đối phương nghe nàng nói như thế thì hắn sẽ hỏi ngay lập tức, nhưng chờ một lúc lâu cũng không thấy Mạnh Hạo nói lấy một câu, nàng chỉ hừ lạnh một tiếng rồi nói tiếp.

- Ta tu luyện chính là công pháp Tử Khí Đông Lai của Tử Vận Tông, công pháp này có thể cho hai người đồng tu, nơi đây tuy bị áp chế linh khí, nhưng chỉ cần ngươi có thể luyện được công pháp này, thì hai ta cùng xuất lực, cũng sẽ có nắm chắc mấy thành khiến cho túi trữ vật này mở ra.

- Việc này Mạnh mỗ không tin, cần ngươi giải thích cặn kẽ một phen.

Mạnh Hạo trầm ngâm, rồi lắc đầu nói.

- Ngươi tin hay không thì tùy, không tin thì thôi.

Đôi mi thanh tú của Sở Ngọc Yên nhăn lại, lạnh lùng nói, sau đó dựa người vào một mặt nham bích sạch sẽ, khi thấy ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua thì nàng ý thức được tư thế của bản thân để lộ nhiều lắm, cho nên trừng mắt với hắn rồi lấy tay chân che đi.

- Quần áo của Mạnh mỗ cũng không rách nhiều, vẫn còn có thể che được, nếu như người không gấp thì cứ chịu đi.

Mạnh Hạo bình tĩnh nói, hai mắt lại nhắm lại.

Sau nửa canh giờ, Sở Ngọc Yên cắn răng, nàng không thể nào chịu được cái cảm giác thân thể không có chút che đậy nào như vậy, tựa như hoàn toàn lộ hết ra ngoài rồi.

- Túi trữ vật của ta ở trong trận cuồng phong kia đã bị thổi bay đi rồi, cho nên không thể làm thử được, nhưng nếu làm theo phương pháp của ta thì có thể thực hiện được. Tử Khí Đông Lai chi thuật là thứ phi phàm, là truyền thừa của Đông Lai quốc, hai người đồng tu có thể khai mở thiên địa.

- Nếu như ngươi lo lắng thì ta trước tiên sẽ nói cho ngươi biết đoạn khẩu quyết đầu tiên của Tử Khí Đông Lai quyết, ngươi thấy nắm chắc thì đã sẽ nói cho ngươi hai đoạn sau, sau đó hai ta mở túi trữ vật, ta chỉ cần một bộ y phục.

Sở Ngọc Yên cắn răng nói.

Mạnh Hạo mở mắt ra, nhìn Sở Ngọc Yên, không chút thay đổi, nhưng trong lòng thì vẫn cười lạnh, hắn trải qua biết bao sóng gió nơi Triệu quốc, sớm đã không còn là tên thanh niên ngây thơ nữa rồi, tâm cơ cũng không tí, há có thể không nhìn ra nàng ta đang dùng dương mưu với mình.

- Nói đi.

Mạnh Hạo thản nhiên nói.

- Tử Khí Đông Lai, tu thiên địa cửu khí chi tử, dẫn đông lai chi phương, minh nhật nguyệt khởi, hóa tâm trung ý, quan kiêu dương mang, thôn hạo nguyệt huy...

Sở Ngọc Yên chậm rãi lên tiếng đọc ra công pháp tuyệt mật của Tử Vận Tông.

Nàng thấy Mạnh Hạo tựa như đang có suy nghĩ gì đó, thì cũng chậm rãi nói, nhưng trong tâm thì đang cười lạnh không thôi.

- Hắn nhất định sẽ đoán ra ta chẳng phải vì một bộ y phục, nhưng hắn là hắn vẫn sẽ vào tròng mà thôi, bởi vì khát vọng muốn mở túi trữ vật ra của hắn cũng không có kém ta là mấy đâu!

Hắn cũng không phải chỉ muốn lấy một bộ quần áo cho nên mới học thuật này, mà hắn là muốn lấy ra pháp bảo hoặc là đan dược, nhưng cho dù hắn lấy ra cái gì, chỉ cần hắn tu luyện Tử Khí Tây Khứ thuật này, thì cả đời này của hắn coi như là phế đi rồi!

Thần sắc Sở Ngọc Yên không hề có chút biến hóa nào, vẫn chậm rãi đọc cho nốt bộ khẩu quyết đó.

Đây căn bản cũng không phải Tử Khí Đông Lai chính tông, mà là sau khi được Tử Vận Tông biến hóa đi thì sáng tạo ra một bộ khẩu quyết tuyệt mật, công pháp này ngay cả Vương Đằng Phi cũng không thể nào biết được. Bởi nó chuyên chỉ được truyền thụ cho một số người đặc thù, những kẻ tu hành thuật ấy là vì đám thiên kiêu của tông môn mà cung cấp linh lực và sinh cơ!

Từng tên thiên kiêu của Tử Vận Tông cũng có một lần chọn một người tu luyện Tử Khí Tây Khứ, một khi chọn được, thì sẽ được trưởng lão

tông môn giúp đỡ, tạo nên một sự kết nối ổn định. Thì kẻ luyện Tử Khí Tây Khứ không thể nào phản kháng lại được, chỉ có thể biến thành một dạng phân thân của thiên kiêu đó, có thể bị hút đi toàn bộ tu vi và sinh cơ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Đa tạ Sở đạo hữu.(2)

Hai bộ công pháp chính phụ phối hợp, mới khiến cho Tử Vận Tông có địa vị ngày hôm nay ở Nam Vực.

Sở Ngọc Yên còn chưa bao giờ đối với bất kỳ người nào thi triển Tử Khí Tây Khứ chi pháp, nay cũng là không còn cách nào khác, thế nên mới dùng thuật ấy.

Thuật pháp này có đôi chút phức tạp, cho nên cần trưởng lão tông môn ở bên hộ pháp, bởi một khi mà xuất hiện điều ngoài ý muốn, thậm chí có khả năng gây nên phản tác dụng.

Đoạn khẩu quyết thứ nhất này, nếu ngươi cảm thấy không có vấn đề gì, cần ta cho ngươi một giọt tiên huyết, bởi vì nơi này không thấy mặt trời, ngươi không nhìn thấy khó có thể hấp thụ tử khí trong đó, nhưng trong máu ta ẩn chứa kỳ ý,có thể giúp ngươi tu hành thuật ấy. Sở Ngọc Yên bình tĩnh, chậm rãi nói.

Mạnh Hạo ngẩng lên nhìn Sở Ngọc Yên, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư, nhưng trong lòng cười lạnh, Sở Ngọc Yên không nói đến những khẩu quyết này trước, hắn mặc dù đoán được đối phương không có hảo ý, nhưng lại không biết quá trình cụ thể.

Sau khi nghe xong đoạn khẩu quyết, hắn đã đoán được ý tứ của đối phương trên khẩu quyết của công pháp. Nếu thật sự tu luyện bộ công pháp này, tám chín mười phần có thể mở ra túi trữ vật, nhưng đồng thời cũng có thể gieo mầm họa cho chính mình.

Mạnh Hạo đột nhiên đứng dậy, đi vài bước tới trước mặt Sở Ngọc Yên,

ngồi xổm xuống, một tay kéo người Sở Ngọc Yên lại gần. Sở Ngọc Yên muốn giãy dụa, nhưng khí lực nàng làm sao có thể mạnh như Mạnh Hạo được, giờ phút này nàng càng quằn quại, trên người nàng lại càng lộ ra nhiều hơn.

Mạnh Hạo ngươi muốn làm gì! Sở Ngọc Yên mặt mày biến sắc, hét lên. Nàng càng ngày càng sợ hãi hơn, toàn thân run rẩy, giờ đây khoảng cách giữa nàng và Mạnh Hạo quá gần, đôi môi của hai người chỉ còn cách có vài tấc, thậm chí còn nghe được hơi thở của Mạnh Hạo. Mạnh Hạo giữ lấy tay nàng, mạnh như sắt kìm, khiến cho Sở Ngọc Yên không còn cách nào khác là phải dựa vào hắn.

Ngươi không muốn đưa tiên huyết cho ta, Mạnh mỗ tự mình tới lấy. Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng dùng tay ấn đầu Sở Ngọc Yên, rồi cắn vào vai nàng một cái thật mạnh, đâm sâu vào làn da, ăn sâu vào trong máu thịt của nàng.

Sở Ngọc Yên đau đớn khôn xiết, ánh mắt nàng lộ ra vẻ căm phẫn khôn cùng.

Động tác của Mạnh Hạo và Sở Ngọc Yên bây giờ, giống như hai người đang ôm chặt nhau vậy.

Một lát sau, Mạnh Hạo khẽ nhả ra, đứng dậy không thèm nhìn Sở Ngọc Yên đến một lần, đi tới phía trước ngồi khoanh chân lại, khóe miệng vẫn còn vương chút máu tươi của Sở Ngọc Yên, lập tức dựa theo khẩu quyết của Sở Ngọc Yên mà tu luyện.

Sở Ngọc Yên thở gấp, rất lâu sau mới bình tĩnh trở lại, chằm chằm nhìn Mạnh Hạo, trong mắt nàng hận ý ngập trời.

Chờ ngươi tu luyện thuật ấy, ta muốn hút đi tu vi của ngươi, khiến ngươi bầm thây vạn đoạn, dùng lực lượng phát ra trong cơ thể ngươi, để Tử Vận Tông có thể tìm đến nơi này. Sở Ngọc Yên nghiến răng nghiến lợi,

nàng thề toàn bộ sỉ nhục ngày hôm nay, sẽ đòi lại từ chỗ Mạnh Hạo gấp mấy lần. Nhất là lúc này bả vai đau nhức, vết răng nơi đó, khiến cho càng khó có thể chịu đựng được.

Thời gian lặng lẽ trôi, vài canh giờ sau, Mạnh Hạo bỗng nhiên mở mắt, ở trong mắt của hắn có một tia màu tím nhàn nhạn, khi ánh mắt này bắt gặp ánh nhìn của Sở Ngọc Yên thì tinh thần hắn rung lên.

Đoạn khẩu quyết thứ hai! Mạnh Hạo chậm rãi nói.

Tử khí quy hồ, nhuộm bờ đạo đài, xoay vòng ba tầng chín lần, hóa tử long lạc ấn...

Sở Ngọc Yên không chút do dự lập tức đọc đoạn khẩu quyết thứ hai.

Thời gian lúc này trôi đi khá lâu, khiến cho Sở Ngọc Yên có chút do dự.

Ta ở trong tông môn xem qua lúc trưởng lão hộ pháp cho Lý sư huynh chọn người tu hành Tử Khí Tây Khứ. Lúc ấy, người nọ chỉ dùng mấy canh giờ đã hoàn thành, vì sao Mạnh Hạo lại chậm chạp đến thế?

Sở Ngọc Yên do dự một hồi, thấm thoát mà hai canh giờ đã trôi qua, lúc này Mạnh Hạo mới mở mắt ra, trong mắt hắn tử khí càng nhiều. Chỉ khi nhìn thấy tử mang ngày càng nồng đậm, Sở Ngọc Yên mới nhẹ nhàng thở ra, không chần chờ gì nữa.

Chắc là hắn tư chất tầm thường, cho nên tu hành mới chậm chạp đến vậy.

Nghĩ đến đây, Sở Ngọc Yên bắt đầu nói ra đoạn khẩu quyết thứ ba.

Mạnh Hạo như có suy nghĩ gì, trầm ngâm một lát, nhắm mắt lại rồi ngồi xuống, lần này thời gian trôi qua còn lâu hơn, ước chừng phải dùng tới chừng hai ngày mới hoàn thành được, tới khi mở mắt ra thì toàn bộ mắt hắn toàn là tử quang, khiến cho đồng tử hoàn toàn trở thành màu tím.

Thậm chí ở trên thân thể của hắn, cũng có từng trận tử quang nhấp nhô đang tràn ra.

Sở Ngọc Yên vốn còn có chút bất an, nhưng sau khi nhìn thấy trong mắt của Mạnh Hạo là một màu tím nồng đậm, trong cơ thể cũng cảm nhận được tu vi có chút sôi trào sinh động, trong lòng liền quyết định.

Chỉ còn một bước cuối cùng nữa thôi, bước này mà hoàn thành, hắn chạy trời không khỏi nắng! Hai mắt của Sở Ngọc Yên chợt sáng lên.

Hiện tại chúng ta cần đồng tu, dùng lực lượng của cả hai ta sẽ khiến cho túi trữ vật trong một chớp mắt mở ra, trong chớp mắt ngươi phải dồn toàn bộ tinh thần mà chú ý, không thể lơi lỏng, bằng không, cái chớp mắt ấy mà biến mất, nếu còn chưa lấy được thì sẽ không có cơ hội thứ hai. Sở Ngọc Yên nói xong, nhịn xuống chán ghét trong lòng, đứng dậy tới trước người Mạnh Hạo, nâng hai tay lên.

Nhẫn nhịn một lát nữa, tất cả sẽ kết thúc thôi! Sở Ngọc Yên cười lạnh, thầm nghĩ.

Mạnh Hạo không chút biến sắc, đồng tử màu tím lạnh lùng nhìn Sở Ngọc Yên, lấy ra túi càn khôn, để sang một bên, sau đó nâng hai tay lên chạm vào bàn tay của Sở Ngọc Yên, trong chốc lát, tu vi của hai người đang bị áp chế, lập tức dao động, tựa như bùng nổ.

Sự sôi trào ngày càng mãnh liệt, dần dần trên cơ thể của hai người cùng phát ra khí trắng, mồ hôi dần dần theo khuôn mặt chảy xuống. Mạnh Hão càng cảm nhận rõ ràng được linh lực màu tím trong cơ thể tựa như nhận được sự triệu hồi nào đó, trong phút từ hai tay của mình, chuyền thẳng qua chỗ Sở Ngọc Yên mà đi, tử quang trong mắt hắn cũng bắt đầu ảm đạm dần.

Tựa như cùng trong thời khắc đó, tu vi bị áp chế của hắn, xuất hiện một

chút dao động, khiến cho linh lực này có thể tán ra một tia, Mạnh Hạo không chút do dự, nhanh chóng chuyền tia linh lực này vào túi càn khôn, khiến cho túi càn khôn chợt lóe quang mang, một vật bay ra.

Tử Khí Đông Lai Tây Khứ, kết! Sở Ngọc Yên không để ý đến vật bay ra từ túi càn khôn, hai mắt bỗng nhiên lộ ra tinh quang mãnh liệt.

Ngay khi nàng ta vừa nói xong, thì tu vi của Mạnh Hạo cũng nhanh chóng chuyền về cho Sở Ngọc Yên, khiến cho nàng ta kinh sợ. Nhưng... chỉ trong hai cái hô hấp, tu vi của Mạnh Hạo giống như đã bị hút đi toàn bộ, nhưng Sở Ngọc Yên lại không hấp thụ được chút nào.

Hắn là có tu vi Trúc Cơ, không có khả năng mà ta chỉ hút được một chút như vậy chuyện này... Sở Ngọc Yên biến sắc, vừa ngẩng đầu thì lập tức thấy ánh mắt của Mạnh Hạo, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười đầy vẻ châm chọc, giờ đây, trong mắt Mạnh Hạo không hề còn chút tử khí nào nữa.

Điều này, khiến cho nội tâm Sở Ngọc Yên dao động, sắc mặt nhất thời biến hóa, không dám tin, theo bản năng mà đứng dậy lùi về sau mấy bước.

Ngươi

Đa tạ Sở đạo hữu. Mạnh Hạo thản nhiên lên tiếng, tay phải giơ lên, cầm lấy thứ bay ra từ trong túi càn khôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Có muốn ra ngoài không?

Đây là một khối tinh thạch, nhưng không phải là tinh thạch bình thường, mà là một trong ba khối đại tinh thạch còn sót lại bên trong túi trữ vật bên trong túi Mạnh Hạo!

Sắc mặt Sở Ngọc Yên tái nhợt, dựa vào nham bích phía sau, trong lòng xáo trộn, nàng không hiểu tại sao Tử khí Tây Khứ lại thất bại, nhưng lúc trước nàng rõ ràng cảm nhận được Mạnh Hạo hoàn toàn tu thành thuật ấy, hơn nữa tử khí trong mắt hắn, tuyệt nhiên không thể làm giả, nếu không cũng sẽ không khiến cho tu vi bản thận sôi trào, càng không thể bị chính mình hút đi một chút.

Sở Ngọc Yên run run, kế hoạch này là nàng nhất thời nghĩ ra, chắc chắn tồn tại không ít sơ hở, nhưng đây không khác gì một canh bạc, đối phương chắc chắn sẽ dao động cho dù có phòng bị. Chỉ khi nào vào tròng sẽ tuyệt nhiên không có sức kháng cự

Nhưng nay, việc này xảy ra trước mắt, làm cho Sở Ngọc Yên chấn động, khi nhìn về phía Mạnh Hạo thì lập tức có cảm giác đối phương sâu không lường được, càng không biết được nguyên nhân, loại cảm xúc này lại càng mãnh liệt.

Nếu chỉ như thế thì đành thôi, nhưng rất nhanh, Sở Ngọc Yên liền để ý thấy viên đại tinh thạch mà Mạnh Hạo cầm trong tay, hai mắt nàng đột nhiên co rút lại, cẩn thận nhìn lại thì đột nhiên mở miệng, tim đập nhanh hơn, trong mắt không dám tin tưởng nữa.

Đây làCực phẩm tinh thạch!! Sở Ngọc Yên thất thanh.

Hai mắt Mạnh Hạo mở ra, nhìn Sở Ngọc Yên một cái, sau đó tay trái hắn nâng lên vỗ thẳng vào mặt nham bích kia, lập tức trên lòng bàn tay hắn lộ ra một vết thương, khiến cho máu tươi phun trào ra ngoài.

Một màn này khiến cho Sở Ngọc Yên hơi thở gấp, sau khi Mạnh Hạo nhặt viên đại linh thạch kia, không chần chứ mà đặt lên lòng bàn tay đầy huyết nhục, khiến cho Sở Ngọc Yên nhìn cũng có cảm giác bản thân bị đau nhức vô cùng, nhưng Mạnh Hạo lại không hề nhăn mày một chút nào.

Đối với Mạnh Hạo mà nói, thì một chút đau đớn đó so với việc độc phát thì cũng không là gì.

Từ khi viên đại linh thạch vùi sâu vào huyết nhục trong lòng bàn tay, linh khí tràn đấy lập tức bùng nổ, dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho hai mắt hiện lên từng đạo tinh quang.

Đạo đài trong cơ thể hắn đang bị áp chế, trong nháy mắt chấn động, lượng lớn linh khí được hấp thu, dần phóng ra linh lực mạnh mẽ, rồi bắt đầu lưu chuyển trong cơ thể của Mạnh Hạo.

Giờ phút này, đan hải thứ hai của hắn mở ra lúc trước đã biến mất, trên thực tế thì hắn cũng không ngần ngại gì. Căn bản là đan hải thứ hai kia có tồn tại nhưng khi hắn tu hành công pháp Tử Khí Tây Khứ thì không dùng đạo đài Trúc Cơ mà là dùng đan hải thứ hai kia để tu luyện.

Cho nên cần nhiều thời gian hơn một chút, mà Sở Ngọc Yên hút đi cũng chính là đan hải thứ hai của Mạnh Hạo mà thôi, hơn nữa với tu vi của hắn thì đan hải thứ hai kia cũng chỉ như là một đốm lửa vậy.

Theo linh lực vận chuyển, Mạnh Hạo lập tức vỗ lên túi trữ vật, thanh lôi kỳ ngay lập tức lao ra, xung quanh hắn lập tức xuất hiện sương mù, bên

trong đó điện quang chạy không ngừng. Sở Ngọc Yên sắc mặt tái nhợt, liên tục lùi về sau, nàng ta ngơ ngác nhìn sương mù, trong đầu một mảnh trống rỗng.

Trong sương mù, đôi mắt Mạnh Hạo vẫn nhắm lại, trong cơ thể vận chuyển linh lực không ngừng, áp chế nơi này cũng dần bị phá bỏ, nhưng tu vi của hắn vẫn dao động chậm rãi.

Ngưng Khí tầng một, tầng hai, tầng ba.. Cho tới khi tu vi Ngưng Khí tầng bảy xuất hiện thì năng lực áp chế kỳ dị nơi này tựa như bàn thạch không thể nào đột phá tiếp thì Mạnh Hạo mới mở mắt ra.

Tinh quang trong mắt hắn chậm rãi chớp động, khẽ hút một cái, đám sương mù xung quanh cuồn cuộn tụ lại, cuối cùng hóa thành một chiếc cờ nhỏ rồi bị Mạnh Hạo nuốt vào trong miệng. Hắn đứng lên, bắt lấy túi Càn Khôn, từ bên trong đó lấy ra một viên đan dược, đặt vào trong lòng bàn tay trái, dần dần huyết nhục cũng khép lại, vết máu cũng dần liền lại, còn viên đại linh thạch kia thì nằm sâu trong đó. Nếu như mà lấy ra thì tu vi hắn sẽ lại bị áp chế lại lần nữa biến thành phàm nhân nhưng hiện giờ hắn có thể thi triển ra sức mạnh của Ngưng Khí tầng bảy rồi.

Không để ý tới Sở Ngọc Yên nữa, tay phải Mạnh Hạo vỗ xuống túi Càn Khôn, rồi một thanh mộc kiếm lao ra, hắn đạp lên nó, sau đó thân ảnh hóa thành một đạo quang mang lao thẳng lên bầu trời mà đi.

Ở trong cái khe kia, Sở Ngọc Yên kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo đi xa, trong lòng phức tạp mà cũng chua sót không thôi.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, ở trong loại yên tĩnh này có một cảm giác cô độc không nói nên lời, nhanh chóng tràn ngập tứ phía, bao phủ lấy Sở Ngọc Yên vào trong. Nàng cười nhẹ, tựa như không biết nơi đây có ai có thể tới bên miệng núi lửa mà tìm kiếm hay không, Sở Ngọc Yên bị vây ở nơi này chả khác gì bị chôn trong một cái mộ cả.

Tốc độ bay của Mạnh Hạo rất nhanh, hắn đạp lên mộc kiếm, khi mộc kiếm bay lên thì hai mắt lộ tinh mang, sương mù tứ phía nhanh chóng lùi về sau, tốc độ của hắn càng thêm mau, nhưng hiện giờ hắn chỉ có thể phát huy ra tu vi Ngưng Khi tầng bảy cho nên thân thể có chút không thích ứng. Đúng lúc này sương mù xung quanh người hắn bỗng nhiên tiêu tán, để lộ ra phía trên hắn là một mảnh tinh không.

Khi hắn nhìn thấy tinh không thì trong lòng cũng có một cảm giác phấn chấn, rồi hai mắt lại co rụt lại rất nhanh, cả người nhanh chóng dừng lại, cũng không lập tức lao đi mà vẻ mặt ngưng trọng, nhìn về phía trước.

Một đạo khí tức mà hắn không chú ý, cũng có thể là do tầng quang mạc mờ mờ kia, bao trùm lên miệng núi lửa, tựa như là một đạo phong ấn vậy, hai mắt hắn khẽ đảo, rồi từ trong túi Càn Khôn lấy ra vài thanh phi kiếm, ném thẳng chúng tới quầng sáng kia.

Nhưng trong chớp mắt va chạm thì đám phi kiếm kia vô thanh vô tức mà biến thành tro bụi.

Một màn này khiến cho sắc mặt Mạnh Hạo sa sầm hẳn đi, há miệng ra thì lôi kỳ lập tức xuất hiện, biến hóa thành một màn sương mù, lao thẳng tới màn sáng kia, lôi vụ có thể chống lại công kích của Trúc Cơ kỳ lúc này khi chạm phải quầng sáng kia thì lập tức co lại, không thể thoát ra ngoài nửa điểm mà lại có dấu hiệu bị tiêu diệt.

Mạnh Hạo hít vào một hơi lạnh, rất nhanh triệu hồi nó lại, chỉ là trong nháy mắt như thế mà lôi kỳ đã xuất hiện không ít vết nứt.

- Có lẽ nào nơi này chỉ có thể vào mà không thể nào ra, nếu cả lôi kỳ mà không qua được thì bản thân ta nếu như đụng phải quầng sáng này thì sẽ sao đây....

Mạnh Hạo cau mày, lúc này bên ngoài chính là tinh không, chỉ là bị quầng sáng kia ngăn cản lại.

Hai mắt Mạnh Hạo chớp chớp, thân thể đạp lên mộc kiếm, khiến cho nó chìm nó, đi xuống tận cùng màn sương mù, ánh mắt đảo qua, trực tiếp cất bước tới một góc, sau khi bay lên thì trong tay hắn là một con rắn độc màu đỏ dài hơn một trượng.

Con rắn vặn vẹo, răng nanh cũng giương ra, chỉ là bị hắn bóp lấy đầu, cho nên răng nanh cũng chỉ làm cảnh, chẳng thể nào làm hại đến hắn được.

Một lần nữa quay lại chỗ quầng sáng kia, Mạnh Hạo không hề do dự cầm con rắn độc trong tay mà ném vào quầng sáng kia. Ánh mắt lập tức sáng lên, hắn nhìn thấy rõ ràng kia con rắn này đụng phải quầng sáng thì toàn thân, cả huyết nhục đều biến thành sương mù, chỉ còn lại một bộ xương rắn nhẹ nhàng rơi xuống mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Tiên chi truyền thừa

Mạnh Hạo lại hít vào một hơi lạnh, nhìn quầng sáng kia mà trong mắt đầy vẻ kiêng kị, hừ lạnh một tiếng, hắn lấy từ bên trong túi Càn Khôn ra một đống phi kiếm, chỉ tay một cái, đám phi kiếm lao thẳng tới một mặt nham bích. Từng âm thanh rầm rầm vang lên, trên mặt nham bích đó hiện lên một cái hố sâu, chỉ là vào sâu trong thì lại vang lên âm thanh kim thiết, khiến cho Mạnh Hạo cau mày, hắn chậm rãi đi vào sâu bên trong, nhìn xung quanh.

Nham thạch màu xanh, lại có từng ký hiệu nhấp nháy, hiển nhiên là đã bị hạ cấm chế rồi.

Mạnh Hạo thầm than một tiếng, liên tục tìm các nơi, nhưng đều như vậy cho nên hắn đành ngồi khoanh chân ở nơi này, nhìn ra quầng sáng bên ngoài, trầm mặc không thôi.

Một lần ngồi xuống thì qua bảy ngày, trong bảy ngày này hắn dùng biết bao nhiêu phương pháp nhưng vẫn không thể nào phá được quầng sáng này, thời gian chậm rãi trôi đi, đảo mắt một cái đã một tháng.

Hắn bị nhốt ở bên trong quầng sáng không thể ra ngoài, còn Sở Ngọc Yên thì cũng không biết được chuyện này, vì nàng ở trong miệng núi lửa thì lại nghĩ là hắn đã rời đi rồi.

Ngày đầu tiên, Sở Ngọc Yên chỉ ôm chặt hai chân nhìn ra bên ngoài, nàng giờ phút này cũng vô cùng tiều tụy, bộ dáng chật vật, so với vẻ đẹp lúc trước bất đồng, giờ chẳng khác gì một đóa hoa tàn hết.

Ngày thứ ba thì nàng nhìn hắn ra bên ngoài, trong mắt là một mảnh mờ

mịt, sắc mặt tái nhợt không thôi.

Ngày thứ ba, ngày thứ năm, ngày thứ tám... cho đến ngày thứ mười, ngày thứ mười ba, vẻ mở mịt trong mắt nàng ta lại càng lộ thêm ra. Hơn nữa cảm giác đói bụng cũng dần xuất hiện, thân thể lạnh lẽo tựa ngồi trong hầm băng, tựa như cả một thế giới này chỉ còn một mình nàng ta cô độc, càng làm cho nàng ta càng thêm mịt mờ. Khi có Mạnh Hạo thì nàng không có cái cảm giác này vì nàng ta còn hận Mạnh Hạo, còn mong hắn chết thảm biết bao nhiêu lần.

Nhưng lúc này thì Mạnh Hạo cũng đã rời đi mười ba ngày rồi, cảm giác cô độc tựa như đang dần dần thôn tính, cắn nuốt lấy nàng ta.

Nàng ta cũng xác định được nơi này không truyền ra chút khí tức nào, cho nên Tử Vận Tông nếu như có thể tìm được thì đã đến lâu rồi, còn hôm nay đã gần một tháng qua đi, Tử Vận Tông còn chưa tìm được chứng tỏ được vấn đề này rồi.

Ngày thứ hai mươi ba, ngày thứ hai mươi sáu, sự sợ hãi trong lòng Sở Ngọc Yên càng thêm mãnh liệt, bốn bề yên tĩnh, khiến cho thân thể nàng run rẩy không ngừng. Tựa như cả thế giới này chỉ cô độc mình nàng ta, cái cảm giác yên tĩnh tới cực hạn này khiến cho nàng ta có cảm giác như xuất hiện ảo giác vậy, có vô số bóng người xuất hiện đi tới đi lui, khiến cho Sở Ngọc Yên lạnh hết toàn thân. Lúc này nàng cũng không còn là thiên kiêu của Tử Vận Tông nữa mà là một nữ tử nhu nhược.

Nhưng nàng cắn chặt răng, không để cho bất kỳ thanh âm nào truyền ra, để bản thân không phải khóc.

Một tháng này, Mạnh Hạo ở bên ngoài sương mù, trước tầng quang mang kia mà dùng tất cả những biện pháp có thể nghĩ tới. Nhưng quầng sáng này vẫn tồn tại như cũ, thanh âm của hắn cũng không thể nào xuyên qua, thậm chí một tháng này, Mạnh Hạo còn không nhìn thấy một nửa thân ảnh nào đi qua. Cho tới một đêm khi mà mây đen vần vũ, mưa to

tầm tã, từng hạt mưa rơi xuống, lại xuyên qua quầng sáng, rơi vào bên trong sương mù.

Bất chợt, một tiếng sét đánh vang lên, một đạo thiểm điện từ trên hư không xẹt qua. Ngay khi tia chớp kia xuất hiện thì hắn cũng chợt giật mình, nhìn kỹ lại, một lúc sau, một đạo tia chớp thứ hai xuất hiện thì trong mắt hắn lộ ra tinh quang vô hạn.

Hắn phát hiện, mỗi khi có tia chớp hiện ra thì quầng sáng này có chút vặn vẹo, tựa như tia chớp trên thiên không kia có khắc chế với nó vậy.

- Lôi điện có thể khắc chế thứ này ư... Nếu như có lôi điện đánh xuống, không phải là có thể mở ra được quầng sáng này sao?

Trong lòng hắn chợt động, sau đó lấy ra vô số phi kiếm bằng kim thiết, ném lên, với ý đồ dẫn điện đánh xuống nơi này.

Nhưng cho mãi tới hừng đông, khi giông tố qua đi, cũng không thể dẫn dược một tia lôi điện nào, nhưng hai mắt Mạnh Hạo lúc này lại hiện lên một tia hy vọng.

- Lôi điện không dẫn xuống được thì cũng hẳn có liên quan tới quầng sáng ngăn cách nơi này, hẳn là phải có phương pháp gì khiến cho lôi điện tự động buông xuống, mở ra một lối đi chứ...

- Ta cần một thứ dẫn, một.... ừm?

Trong đầu Mạnh Hạo chợt lóe linh quang, hô hấp có chút dồn dập, từ trong túi Càn Khôn lấy ra một khối mai rùa, bên trên đó có ghi chép về Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan.

Cẩn thận xem xét, hai mắt hắn lại hiện lên tinh quang vô bờ, thêm một chút quyết đoán.

Hoàn Mỹ Trúc Cơ, thiên địa bất dung, hắn sẽ có lôi kiếp buông xuống.

Hắn thu mai rùa lại, sau đó trầm ngâm, cũng không nghĩ gì nữa, thân hình đứng thẳng dậy, lao ngay vào trong sương mù, tốc độ cực nhanh, không bao lâu đã đến được đáy sương mù, lao vào trong miệng núi lửa, tìm tới chỗ Sở Ngọc Yên đang ở,

Rất nhanh, Mạnh Hạo đã quay trở lại thì thấy Sở Ngọc Yên thần sắc mịt mờ, vẻ mặt tái nhợt đang ngồi đó.

- Ngươi...

Sở Ngọc Yên khi thấy Mạnh Hạo thì theo bản năng lên tiếng.

- Ngươi là đệ tử của Đan Quỷ đại sư, luyện đan, ngươi làm được không?

Mạnh Hạo lạnh lùng lên tiếng,

Sở Ngọc Yên trầm mặc, gật gật đầu.

- Ngươi muốn ra ngoài không?

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe tinh mang, thanh âm rơi vào trong tai Sở Ngọc Yên khiến cho nàng ta đang run rẩy cũng hiện lên một tia sinh cơ trong mắt.

- Phía trên nơi này đúng là có lối ra, nhưng nơi đó có một quầng sáng chắn mất, mà nó lại không thể nào phá hủy được. Sau một tháng quan sát, ta phát hiện chỉ có lôi điện mới có thể làm cho thứ này phải nhúc nhích.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, sự mờ mịt trong hai mắt Sở Ngọc Yên cũng dần mất đi, sinh cơ cũng dần trở lại, thần vận cũng dần hiện ra.

Mạnh Hạo nói xong, tay phải nâng lên, trảo vào hư không, lập tức một con độc xà từ một cái hốc trong đám nham bích không xa, đang lạnh lùng nhìn hai người chợt bay tới, bị Mạnh Hạo cầm đúng vào chỗ bảy tấc.

Sau đó hắn vươn tay trái tới phía Sở Ngọc Yên, bình tĩnh nhìn nàng ta, không cần Mạnh Hạo phải nói thêm gì, Sở Ngọc Yên hơi chút chần chờ, rồi cũng cất bước đi tới. Sau khi bị Mạnh Hạo ôm lấy cái eo mềm mại thi khuôn mặt nàng ta ửng đỏ, nhất là quần áo của Sở Ngọc Yên rách rưới, khiến cho tay trái của hắn trực tiếp đụng vào da thịt của nàng ta.

Chớp mắt, phi kiếm dưới chân khẽ xé gió, mang theo cả hai người bọn hắn phóng thẳng lên phía trên, xuyên qua màn sương mù, xuất hiện phía trước quầng sáng. Mạnh Hạo ném con độc xà trong tay về phía trước, Sở Ngọc Yên cũng không hề chớp mắt, lập tức thấy được cảnh con độc xà biến thành huyết vụ, bao nhiêu xương xẩu đều rơi hết xuống dưới, khuôn mặt nàng chợt tái đi.

Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, lập tức có hơn chục thanh phi kiếm bay ra, hóa thành từng đạo quang mang lao thẳng tới quầng sáng, lập tức chúng biến thành tro bụi rơi xuống.

Sau khi xong việc, hắn đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Ngọc Yên, sau đó ôm thân thể mềm mại đó dần dần hạ xuống miệng núi lửa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Tiên chi truyền thừa(2).

- Ngươi muốn luyện đan gì?

Sở Ngọc Yên bị Mạnh Hạo ôm vào trong ngực, lúc này rất khó thích ứng, sau khi hạ xuống thì lùi về sau vài bước, sau đó trừng mắt nhìn hắn, rồi bình tĩnh nói.

- Thất Lôi Đan.

Mạnh Hạo chậm rãi nói, thần sắc bình thản.

- Thất Lôi Đan?

Sở Ngọc Yên nhíu đôi mày thanh tú, tên này nàng chưa hề được nghe qua.

- Đây là một loại đan dược mà Mạnh mỗ đạt được một đan phương cổ truyền lại, có thể dẫn lôi đình đánh xuống, nếu như ngươi có thể luyện thành thì chúng ta có thể thoát khỏi nơi này.

Mạnh Hạo cũng không nhiều lời, quan hệ đôi bên còn không tốt, nếu giải thích quá nhiều sẽ khiến cho nàng ta nghi ngờ, chẳng bằng cứ để cho Sở Ngọc Yên tự mình suy ngẫm đi.

- Luyện đan, cần có lò luyện đan.

Sở Ngọc Yên trầm mặc, trong lòng khẽ suy tư, thật sự cũng có chút hoài

nghi với thứ gọi là Thất Lôi Đan này, dù sao thì nàng ta cũng đã được tận mắt nhìn thấy quầng sáng này.

Mạnh Hạo vỗ lên túi trữ, trong tay hắn lập tức có một lò luyện đan nhỏ bằng lòng bàn tay, thứ đó chính là lò luyện đan do Thượng Quan Tu chuẩn bị để luyện chế Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan.

- Thất tinh ngọc lô!

Sở Ngọc Yên khi thấy lò luyện đan này thì đầy vẻ kinh ngạc, bởi lò luyện này phẩm chất không hề tầm thường, vô cùng xa xỉ.

- Luyện đan còn cần có thiên địa chi hỏa.

Sở Ngọc Yên chuyển ánh mắt từ lò luyện đan về phía Mạnh Hạo.

Tay phải hắn đảo, hai thanh mộc kiếm bay ra, đâm thẳng xuống mặt đất, bắt đầu xoay tròn tựa như mũi khoan đâm xuống, chỉ một lúc sau, một tiếng nổ vang lên. Rồi một đạo khí tức nóng bỏng đẩy lên, hai thanh kiếm bay về, khi chúng lao ra ngoài, để lại hai cái lỗ nhỏ trên mặt đất, từ đó từng trận tinh mang diễm hồng phun lên, đó là địa hỏa.

Nơi này là miệng núi lửa, mà núi lửa còn chưa có tắt hẳn, cho nên khi Mạnh Hạo khôi phục lại chút tu vi thì cũng phát hiện ra, có bảy tám phần nắm chắc.

- Lò luyện đan, địa hỏa đều có rồi, ngươi còn muốn gì?

Mạnh Hạo trầm giọng hỏi.

Sở Ngọc Yên nhìn thoáng qua từng đợt sóng nhiệt từng cái lỗ nhỏ kia phát ra, cảm nhận được độ nóng ấm của ngọn lửa đập vào mặt, lại nhìn lò luyện đan trên tay Mạnh Hạo. Thực sự thì nàng không thể không thừa nhận nơi này thực sự đã thích hợp luyện đan.

- Ta cần khôi phục lại tu vi.

Hai mắt nàng ta có chút tinh mang chiếu về phía Mạnh Hạo.

Hắn lạnh lùng nhìn nàng, khẽ phất tay, một khối hạ phẩm bay ra phiêu phù trước mặt nàng, tinh thần Sở Ngọc Yên có chút rung động. Nàng vội đưa ngọc thủ lên bắt lấy linh thạch, cắn răng, học cách của Mạnh Hạo, dùng một cạnh sắc của nham thạch để rạch bàn tay ra. Sự đau đớn khiến cho sắc mặt nàng tái nhợt, thân người run rẩy không thôi, nhưng nàng cắn chặt răng mà cố nhét linh thạch kia vào trong huyết nhục.

Sau đó nàng ta khoanh chân ngồi xuống, chừng một lúc sau, khi nàng ta mở mắt ra thì tu vi cũng quay về tầm Ngưng Khí tầng ba, tầng hai rồi.

- Đưa đan phương cho ta, ta còn cần một cái túi trữ vật nữa.

Sở Ngọc Yên đứng lên, da thịt nhờ có tu vi được khôi phục cho nên cũng sáng bóng lên, nàng ta khẽ vuốt mấy sợi tóc, nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo lấy một viên ngọc giản, đặt trên mi tâm, một lúc sau ném cho Sở Ngọc Yên rồi lấy ra mấy cây dược thảo.

- Thất Lôi đan, trước tiên là cần luyện ra bảy viên đan dược khác nhau. Trong ngọc giản này là đan phương của viên thứ nhất, còn tài liệu này chỉ có hai phần mà thôi. Mà dược tài cũng chỉ có thế cho nên nếu cả hai lần ngươi đều thất bại thì, ngươi và ta đều không thể nào ra ngoài được nữa.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, sau đó ném lò luyện đan tới, rồi tìm một cái túi trữ vật trống, vứt cho nàng ta. Hắn cũng không nói gì thêm chỉ ngồi xuống, nhắm mắt đả tọa.

Sở Ngọc Yên nhíu nhíu mày, sau khi nhặt lên lò luyện đan, dùng túi trữ

vật thu đám dược thảo kia lại, đi tới chỗ địa hỏa đang phun ra, sau khi xem xét cẩn thận địa hỏa, nàng mới khoanh chân ngồi xuống, lấy ngọc giản ra cẩn thận tìm hiểu.

Hai mắt Mạnh Hạo khẽ mở ra, nhìn Sở Ngọc Yên một hồi lâu rồi mắt nhắm lại.

Hắn muốn luyện chế tất nhiên không phải Thất Lôi Đan gì, mà là Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan, một khi viên đan này luyện chế thành công, hắn mà dùng thì lôi kiếp sẽ giáng lâm, kiếp nạn này có thể phá hủy được cái quầng sáng kia rồi.

Về phần trong quá trình luyện đan Sở Ngọc Yên có nghi ngờ gì thì hắn cũng không để ý cho lắm. Bởi Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan cần bảy viên phân đan, thiếu một cũng không được, hơn nữa dùng riêng từng viên thì cũng chả có tác dụng gì, chỉ có dùng cùng một lúc bảy viên, thì mới có thể nảy sinh biến hóa được.

Mà trong tay Mạnh Hạo đã có hai viên thành phẩm rồi, cho nên Sở Ngọc Yên không thể nào làm trò được.

- Nơi này vô cùng quỷ dị, nay đã khôi phục lại tu vi hắn là nên đi xem mọi nơi, nhất là huyết hồ kia.

Hắn hơi ngẫm nghĩ một chút, sờ túi Càn Khôn, trong đó có một tấm Xuân Thu Mộc.

Một lát sau, hắn đứng dậy, cũng không để ý tới Sở Ngọc Yên đang nghiên cứu đan phương, bước về phía trước, dần dần biến mất trong màn sương mù nhàn nhạt kia.

Sau khi Mạnh Hạo đi khỏi, Sở Ngọc Yên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mạnh Hạo rời đi, sau đó lại nhìn viên linh thạch ở trong lòng bàn tay mình.

- Một khối linh thạch hạ phẩm không thể nào kích phát được lạc ấn trong cơ thể ta... Ít nhất cũng cần có một khối linh thạch trung phẩm mới được, thậm chí dùng linh thạch trung phẩm cũng không có nắm chắc lắm.

Đã hơn một tháng qua rồi, mà tông môn còn chưa tới được, chứng tỏ là quầng sáng kia có thể áp chế được tất cả dao động. Thôi vậy, Thất Lôi Đan này ta luyện cho hắn, cũng chỉ có như thế mới có cơ hội thoát thân mà thôi.

Sở Ngọc Yên trầm mặc, than nhẹ một tiếng, rồi lại tiếp tục cầm ngọc giản lên ngâm cứu tiếp, sự chăm chỉ này thực sự là vượt qua khoảng thời gian trước học tập cùng với sư tôn trong tông môn.

Thời gian lại chớp một cái qua bảy ngày nữa, Mạnh Hạo chưa quay lại động khẩu, mà hắn ngồi ở bên vòng ngoài một trăm trượng của huyết hồ. Mặt nham bích nơi này đã bị hắn tạo ra một cái động khẩu nho nhỏ vào bảy ngày trước.

Trước mặt hắn, giờ đã có mười cây Xuân Thu Mộc, sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, thân hình run rẩy, đưa tay cầm lấy một cây, sau một lát thì mở mắt ra, hắn khẽ thở dài một hơi.

Một ngụm khí kia phả ra đã biến ngay thành một mặt quỷ hoa ba màu, nở nụ cười dữ tợn với hắn, rồi dần dần tiêu tán.

- Xuân Thu Mộc quả nhiên có thể áp chế được độc trong cơ thể ta.

Mạnh Hạo đảo mắt qua mười cây Xuân Thu Mộc này, bởi một nén nhang trước hắn đã phát độc, nhưng nhờ có Xuân Thu Mộc nên mới áp chế thành công.

Hắn lại phất tay áo thu đám Xuân Thu Mộc lại, Mạnh Hạo khẽ điều tức linh lực bản thân, một lát sau, khi hắn mở mắt ra, nhìn huyết hồ kia rồi

dần lộ ra vẻ quyết đoán.

- Nơi này thực quỷ dị, đã bị phong ấn lại còn có một cái huyết hồ... ta bị vây ở đây cũng hai tháng rồi, trừ lần đầu tiên đi vào quá gần, thì những lúc khác cũng không hề cảm nhận được nguy hiểm gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Tiên chi truyền thừa(3).

Hơn nữa cũng không thể nào đặt hết hy vọng lên Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan được, một khi Sở Ngọc Yên luyện chế thất bại thì cần phải có chuẩn bị trước, mà chỗ này chỉ còn nơi này là quỷ dị nhất.

Thậm chí ta cảm thấy, phong ấn nơi này là vì huyết hồ này mà tồn tại...

Mạnh Hạo chậm rãi đứng dậy, đi tới bên ngoài động khẩu, phun ra ra một đạo lôi quang hóa vụ, rồi cẩn thận bước về phía huyết hồ kia.

Ngay khi hắn vừa tiếp cận bán kính một trăm trượng thì huyết hồ kia đang tĩnh lặng bỗng gợn sóng, cước bộ hắn ngừng lại hơi chút, khẽ đảo mắt rồi đi tiếp tới.

Hắn càng tới gần, gợn sóng của huyết hồ càng nhiều, từng âm thanh tê hống cũng dần vang lên, mặt nước sôi lên, vô số hình ảnh nam nữ ở trong đó lộ ra vẻ mặt thống khổ, nâng tế đàn lên càng cao hơn.

Thạch ỷ kia dần lộ, còn có bộ hài cốt mang mặt nạ ngồi ở trên, phân nửa tế đàn cũng hiện ra,

Mạnh Hạo hơi ngừng lại, chậm rãi lui về sau, hắn phát hiện một điều, nếu bản thân lùi lại thì tế đàn này cũng không lên cao nữa mà nó dần dần chìm xuống lần nữa.

- Thực là có ý tứ.

Trong hai mắt hiện lên chút tinh mang, cũng không lùi lại nữa, mà bắt đầu không chút do dự mà bước về phía trước. Khi tới gần thì thân ảnh nam nữ dưới hồ kia bắt đầu phát ra những tiếng khóc than, không ngừng đẩy tế đàn cao hẳn lên, cho tới khi Mạnh Hạo tới được phạm vi mười trượng của huyết hồ thì tế đàn hơn năm mươi trượng này đã được giơ hẳn vượt lên mặt hồ.

Thậm chí trong lúc mơ hồ, làm cho Mạnh Hạo lại ngừng lại, bởi vì hắn đã nhìn thấy được bên dưới tế đàn, ở bên trong hồ, có một vật khổng lồ vô cùng.

Tế đàn này nhìn thì tựa như bị thân ảnh nam nữ nâng lên, nhưng thực tế thì đó là do đám sinh vật khổng lồ kia đẩy lên mà thôi.

Mạnh Hạo có lôi vụ bao phủ xung quanh, hơi trầm ngâm rồi lại từng bước từng bước đi tới. Khi hắn bước vào phạm vi mười trượng thì tế đàn lại bị nâng tiếp lên, một cái đầu khổng lồ, chính là thứ đã nâng tế đàn lên bắt đầu hiện ra trên mặt hồ.

Đây là một cái đầu lớn trừng trăm trượng, toàn bộ cái đầu lâu này màu xanh, không phải hàng thực mà làm bằng đá, khi Mạnh Hạo chậm rãi đi tới thì cái đầu lâu này cũng dần dần lộ ra đầy đủ.

Đó là một cái đầu mang theo biểu cảm điên cuồng, thần sắc dữ tợn, thất khiếu đổ máu, cái miệng rộng của nó tựa như đang hướng lên trời mà rít gào vậy.

- Thái Ách cổ tộc, Huyết Tiên truyền thừa, ta nhập huyết hải, nam địa cửu khai, thiên hạ cùng biết, chờ đợi một kẻ... nhận lấy truyền thừa huyết tiên của ta!!!

Một âm thanh tang thương trực tiếp vang lên trong não hải của Mạnh Hạo, cứ quanh quẩn không thôi.

Thanh âm này cũng chỉ có Mạnh Hạo mới có thể nghe thấy, còn người ngoài cũng không thể cảm nhận được dù chỉ nửa điểm. Cho dù là Sở Ngọc Yên cũng đang ở trong miệng núi lửa như hắn cũng không thể nào phát hiện ra được.

Âm thanh quanh quẩn trong đầu hắn, hai mắt Mạnh Hạo lại lộ ra tinh mang sắc bén.

- Thái Ách cổ tộc... phải chăng nơi này là phạm vi của Thái Ách cổ miếu! Vậy truyền thừa Huyết Tiên, tiên....

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, đối với trình tự tu hành thì hắn cũng hiểu được, Nguyên Anh rồi sau đó chính là Trảm Linh, rồi Vấn Đạo, cuối cùng mới là từng bước thành Tiên.

Nhưng vài vạn năm nay, nghe nói toàn bộ Nam Vực thì cũng chỉ có bảy tám người được như vậy, mà thành công vượt qua được Vấn Đạo thì cũng hiếm thấy vô cùng.

- Huyết Tiên truyền thừa, kẻ này tự xưng là tiên, phải chăng là đã thành tiên thật sự....

Trái tim Mạnh Hạo đập thình thịch không ngừng, bởi khi hắn nhớ tới hai chữ mà khi Kháo Sơn Lão Tổ chiến đấu một trận với phân thân của Thiên Cơ Lão Nhân, Lê Tiên...

Ánh mắt Mạnh Hạo chớp động, khi thấy được cái miệng lớn của đầu lâu kia, hắn cảm thấy đó tựa như là một cái lối đi vậy, một khi bước vào thì cũng không khác nào mở ra truyền thừa hết.

- Nam địa cửu khai, thiên hạ đều biết, những lời này, chẳng lẽ có nghĩa là khi có một kẻ nào bước vào đó thì lập tức ở ngoại giới sẽ xuất hiện chín cổng truyền thừa, khiến cho phong vân nổi dậy, làm cho mọi người cùng biết ư?

Mạnh Hạo chần chừ, nhìn cái miệng lớn kia, trong mắt đầy vẻ suy tư.

- Nếu là như vậy thì từ một trong chín cổng này hắn sẽ có một kẻ nhận được Huyết Tiên truyền thừa... Như vậy thì ở bên ngoài kia những chỗ như này thực ra có tới chín, chỉ cần một nơi mở ra thì toàn bộ những nơi khác cũng mở ra hết.

Chỉ là không biết trước đây đã có người mở ra hay chưa...

Mạnh Hạo khi nghĩ tới đây đột nhiên ngừng lai, cúi đầu nhìn về phía bên ngoài huyết hồ, một đám bạch cốt dày đặc, ở đây có không ít là xương người.

Đám xương cốt này cũng dần có dấu vết bị phong hóa, hiển nhiên là tồn tại cũng lâu năm rồi, có lẽ là do nơi này kỳ dị cho nên mới không bị tiêu tán. Chỉ là dấu vết của thời gian cũng vẫn lưu lại.

Tuy như vậy, nhưng Mạnh Hạo cũng không thể nào đoán ra được những thứ xương cốt này đã tồn tại được bao nhiêu năm rồi, cũng không biết đây là những kẻ năm đó tiến vào bị chết, hay là những kẻ bị dùng cho việc thờ cúng cho truyền thừa Huyết Tiên nữa,

Mạnh Hạo trầm ngâm, cũng không có hành động thiếu suy nghĩ mà đi vào trong đó. Hắn từ từ lùi lại, khi hắn lùi về phía sau thì cái đầu đá khổng lồ kia dần chìm xuống đáy hồ, tế đàn cũng dần chìm xuống, tới khi mặt hồ lại khôi phục sự yên ả của nó thì Mạnh Hạo cũng đã lùi ra ngoài trăm trượng.

Trong khi hắn lùi ra, hắn cũng tiện thu thập không ít xương của các loại thú điểu nơi này cho vào túi Càn Khôn, sau khi ra khỏi phạm vi trăm trượng, hắn đưa mắt nhìn huyết hồ nơi đây một lúc rồi mới xoay người rời đi.

Hắn đi thẳng tới chỗ Sở Ngọc Yên đang ngồi luyện đan, thì thấy nàng ta sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt ngưng trọng đang nhìn lò luyện đan, nhanh chóng nghiền nát hoặc bài trừ tạp chất bên trong dược thảo, sau đó cho vào lò. Mạnh Hạo liền ngồi xuống cách đó không xa, rồi lấy ra một khối xương, trên mặt đầy vẻ suy tư, cẩn thận quan sát...

- Nếu không thể nào xác định được niên hạn của xương cốt này thì truyền thừa Huyết Tiên kia thực là khó có thể đụng tới.

Mạnh Hạo ở Triệu quốc đã học được sự cẩn thận cho nên lúc này hắn cẩn thận cầm lấy xương cốt kia mà nghiên cứu.

Thời gian trậm rãi trôi, đảo mắt đã qua năm ngày. Năm ngày sau, Sở Ngọc Yên mang theo vẻ mệt mỏi trên mặt, đi tới chỗ Mạnh Hạo đã ngồi, ném cho hắn một viên đan dược.

Đan này có màu xanh đậm, thoạt trông vô cùng mỹ lệ, lam mang phát tán nhè nhẹ, nhưng lại không hề xuất ra hương dược.

- Thất bại một lần, lần thứ hai thì thành công, đây là đan dược mà ngươi cần, ta cần một bộ y phục.

Sở Ngọc Yên nhìn Mạnh Hạo, thần sắc mệt mỏi, mấy ngày đêm này nàng ta đã vắt kiệt lực bản thân ra để mà luyện đan.

Mạnh Hạo cầm viên đan dược cản thận nhìn, sau đó thu vào trong túi Càn Khôn, lại lấy ra một viên ngọc giản, còn hai phần tài liệu đầy đủ, cùng với một bộ quần áo của hắn, đặt ở một bên. Sở Ngọc Yên nhanh chóng cầm lấy tất cả, đi vào sâu bên trong cái hốc, không bao lâu sau, nàng ta mặc đồ của Mạnh Hạo bước ra, tóc dài xõa vãi, tựa như một mỹ thiếu niên, nhưng dung nhan tuyệt mỹ, cho chút nhu nhược, khiến cho trên người nàng ta xuất hiện một cảm giấc mỹ lệ khác xa lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Một chút trừng phạt nhỏ.

Mạnh Hạo nàng nhìn nàng ta, trên phương diện tư sắc thì Hứa sư tỷ cũng không bằng được Sở Ngọc Yên, có thể nói nữ tử này là người xinh đẹp nhất trong những nữ nhân mà hắn gặp qua, nếu như có thể so bì với nàng ta thì chỉ có thể là bóng thiếu nữ đã trưởng thành ở dưới hồ Bắc Hải mà thôi.

Sau khi thay y phục, che đi dáng người, Sở Ngọc Yên đứng trước mặt Mạnh Hạo cũng không còn vẻ mất tự nhiên như trước nữa, lúc này sau khi đi ra thì ánh mắt của nàng khi nhìn Mạnh Hạo thì đảo qua đám xương cốt mà hắn đang nghiên cứu.

- Ngươi nếu không có chuyện gì làm thì qua bên đó mà kiểm tra đi, không chừng có thể có tu sĩ đi qua, có thể cứu viện cho chúng ta, còn hơn là ngồi đây nghiên cứu cái đống xương cốt không biết từ đời nào rồi.

Hai mắt Sở Ngọc Yên hiện lên chút tinh mang, nhưng rất nhanh khôi phục, rồi lạnh giọng nói.

- Những thứ này đã tồn tại mấy vạn năm rồi sao?

Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Sở Ngọc Yên cười lạnh, sau khi thay đổi y phục, tư thái của nàng ta lại cao ngạo như cũ, có cảm giác như nàng ta luyện chế đan dược là vì Mạnh Hạo cần, cho nên hắn sẽ không dám đối đãi như cũ đối với mình. Cho nên nàng không hề để ý tới Mạnh Hạo, xoay người đi về chỗ luyện

đan, thì Mạnh Hạo bỗng nở nụ cười, vỗ lên túi trữ vật, lập tức một thanh một kiếm bay ra, bay thẳng tới chỗ Sở Ngọc Yên,

Tốc độ của nó cực nhanh, trong chớp mắt đã tới gần Sở Ngọc Yên, mà nàng căn bản cũng không thể tránh, hơn nữa nàng ta cũng không có ý muốn tránh đi, Sở Ngọc Yên quay đầu lại, đầy vẻ cao cao tại thượng, châm chọc nhìn Mạnh Hạo.

Mũi kiếm chuẩn bị chạm tới cổ của Sở Ngọc Yên, hàn khí dày đặc bao phủ nàng ta, nhưng nàng ta vẫn cao ngạo như trước, sự châm chọc dần biến thành cười nhạo.

- Trong ba tức thời gian, bỏ kiếm của ngươi đi, nếu như ngươi dám làm tổn thương ta, thì ta sẽ không luyện đan cho ngươi đâu...

Sở Ngọc Yên thản nhiên lên tiếng, làn da tuyết trắng, cái trán cao cao, khiến cho khuôn mặt kia đầy vẻ cao ngạo, lạnh lùng, nhìn Mạnh Hạo đầy sự khinh miệt và chán ghét.

Nàng dám chắc Mạnh Hạo sẽ không động tới nàng bởi hắn cần nàng luyện đan, mà thanh kiếm này cũng chỉ là để uy hiếp mà thôi, khiến nàng cảm thấy chút uy hiếp này thực là ấu trĩ tới đáng cười.

Tính cách của Sở Ngọc Yên trước giờ chưa hề cam chịu ai cái gì, lúc này nàng là người biết luyện đan, cho nên muốn dùng cái cớ này để khiến cho Mạnh Hạo cố kỵ, tranh thủ cho bản thân một chút cơ hội từ hắn.

- Ngươi nói đúng, nếu như không có ngươi, thì đúng là không thể luyện đan..

Mạnh Hạo nhíu mày, hắn lúc này thực sự không thể làm gì đối phương, nhưng nếu như không làm cho nàng ta sợ, thì về sau càng thêm phiền toái rồi. Sau một lúc trầm mặc, hắn bỗng nhiên mỉm cười, nụ cười của hắn rơi vào trong mắt Sở Ngọc Yên khiến cho nội tâm của nàng khẽ run,

phảng phất có một tia bất an.

- Thậm chí nếu như không tốt với ngươi, thì với thân phận cao đồ của đại sư Đan Quỷ hẳn trong đan dược này sẽ có một chút tỉ lệ bị thay đổi, rồi biến thành độc trí mạng chăng?

Mạnh Hạo chậm rãi nói, thanh âm không nhanh không chậm, lộ ra một bộ dáng bí hiểm, điều này càng khiến cho Sở Ngọc Yên thêm bất an. Ý tưởng này nàng cũng nghĩ tới, chẳng qua điều kiện tiên quyết là việc độc chết Mạnh Hạo không ảnh hưởng tới việc lôi đình đánh xuống. Nhưng hiện giờ bị Mạnh Hạo nói ra, khiến cho nàng cảm thấy bất ổn, không biết Mạnh Hạo chuẩn bị giở thủ đoạn, nhưng nàng thấy chỉ mình biết luyện đan thì Mạnh Hạo sẽ không dám thương tổn tới mình, cho nên hừ lạnh một tiếng.

- Ngươi có ý gì.

Sở Ngọc Yên lạnh lùng nói, nàng cảm thấy nụ cười của Mạnh Hạo có gì đó không đúng.

- Khi Mạnh mỗ hành sự, luôn luôn là người không phạm ta thì ta không phạm người, ta cũng hứa để ngươi rời đi thì tuyệt không đổi ý, nhưng ngươi cũng không nên lấy chuyện luyện đan ra để đảo khách thành chủ.

Đúng lúc này, thanh mộc kiếm của Mạnh Hạo đột nhiên chém tới trước, khiến cho làn da nơi cổ của nàng lưu lại một vệt máu tươi, miệng của nàng ta theo bản năng mở ra. Mạnh Hạo vỗ túi Càn Khôn, một viên đan dược hồng nhạt lao ra, trực tiếp bắn thẳng vào trong miệng Sở Ngọc Yên, vào miệng liền tan ngay khiến cho nàng lập tức lùi về sau, muốn phun ra cũng không thể nào phun được.

- Ngươi cho ta ăn đan dược gì?

Sở Ngọc Yên ngẩng đầu lên, nhìn Mạnh Hạo.

- Dùng công pháp để muốn lấy đi tu vi của ta, việc này ta còn chưa tính với ngươi, viên đan dược này chính là trừng phạt nho nhỏ cho ngươi.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, cũng không để ý tới Sở Ngọc Yên nữa, chỉ nhắm hai mắt lại.

Nhưng hắn càng như thế càng khiến cho nội tâm Sở Ngọc Yên càng thêm bất ổn, mặc dù nàng luyện đan được nhưng cũng không thể nào mà đoán ra được bản thân nuốt vào là thứ gì. Lúc này hàm răng đang cắn chặt thì đột nhiên một cỗ nhiệt khí dần sinh ra, lưu chuyển dần bên trong thân thể, khiến cho sắc mặt Sở Ngọc Yên đại biến.

Nàng lập tức khoanh chân ngồi xuống, ý muốn áp chế, nhưng tu vi hiện tại đang bị áp chế, chỉ dùng tu vi Ngưng Khí tầng ba làm sao có thể hóa giải được viên đan dược này đây.

Khi nàng tay ngồi xuống được chừng một nén nhang, thì trong đầu khẽ nổ vang một tiếng, toàn thân mất đi tri giác, lâm vào trong ảo giác vô tận.

Mạnh Hạo lúc này mới mở mắt ra, bình tĩnh không có chút vọng động, viên đan dược này là một viên đặc thù trong đám độc đan mà trước khi hắn rời khỏi sơn cốc kia thì được đám người lão giả cưỡi cóc hiếu kính.

Viên đan này hắn cũng không định cho Sở Ngọc Yên ăn, nhưng nàng ta là tự tìm phiền toái, dùng việc luyện đan để lên mặt, cho nên hắn muốn nàng ta phải khuất phục, đành phải dùng tới viên đan dược này.

Trong hai mắt đầy vè trấn tĩnh, tâm chí kiên định, từ khi rơi vào trong miệng núi lửa, hắn sẽ nắm lấy Sở Ngọc Yên trong tay, đối phương cũng không thể nào thoát ra được nữa.

Cho dù nàng ta quật cường tới đâu, cũng cố tranh đấu vài lần, nhưng giờ

thì... không thể nào thoát khỏi lòn bàn tay của hắn nữa rồi.

Đưa mắt nhìn Sở Ngọc Yên, thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, đứng dậy lùi về sau vài bước. Từ nhỏ hắn học Nho đạo, cho dù trải qua biết bao phong vũ cải biến, nhưng vẫn không hề thay đổi, lợi dụng lúc người khác khó khăn thì không phải là hắn không thể làm, chỉ là hôm nay, hắn hiểu được điểm đạo đức mấu chốt cho nên không thể làm được.

Nàng ta không phải là địch cũng chẳng phải là bạn, trừng phạt một chút thì có thể, nhưng nếu hạ thấp đạo đức bản thân, cho dù hắn cũng không tốt đẹp gì, cũng chẳng phải là chính nhân quân tử, nhưng hắn cũng quyết không làm kẻ tiểu nhân hèn hạ.

Có một số việc, không thể nào vượt qua, đó là mấu chốt của một người, nguyên tắc làm người của Mạnh Hạo là như vậy, đó là đạo đức.

Lại nghĩ tới Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan, Mạnh Hạo lập tức định khí ngưng thần, thân hình đạp lên phi kiếm bay thẳng lên trên không trung.

Thời gian lại trôi qua khoảng một nén nhang, Sở Ngọc Yên mới dần dần an tĩnh lại, nàng ta đã hôn mê, khí tức yếu ớt, tựa như bị bệnh nặng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Không vào Thiên sơn khó thành tiên.

Thân hình Mạnh Hạo hạ xuống, thoáng nhìn qua Sở Ngọc Yên, thầm than một tiếng, từ trong túi Càn Khôn lấy ra một bộ quần áo, rồi mặc vào cho đối phương, sau đó hắn ngồi khoanh chân ở cách đó không xa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chừng khoảng hai canh giờ sau, Sở Ngọc Yên mở mắt ra, lúc đầu trong mắt nàng chỉ là một mảng mờ mịt, nhưng rất nhanh đã nhớ tới cái gì đó, chỉ im lặng không nói gì.

Không hề có cãi nhau, cũng không hề điên cuồng, nàng ta chỉ nhẹ nhàng đi vào trong huyệt động, một lúc sau, khi đi ra thì quần áo chỉnh tề, sắc mặt tái nhợt, có chút suy yếu và mệt mỏi, đưa ánh mắt phức tạp nhìn Mạnh Hạo.

Nàng ta cũng không phải là mất đi trí nhớ, mà ngược lại, nàng ta nhớ rất rõ, lúc trước đã xảy ra chuyện gì, ngay cả chuyện mà Mạnh Hạo bay lên không trung để tránh thì nàng cũng nhớ.

- Mạnh mỗ cũng chưa làm hại thân thể ngươi, đan dược lúc trước chỉ là để trừng phạt ngươi vì đã lấy đi tu vi của ta mà thôi, cũng để cho ngươi hiểu được rõ ràng, ở nơi này, ta...chính là tất cả.

Mạnh Hạo mở mắt ra, bình tĩnh nhìn Sở Ngọc Yên chậm rãi nói.

Sở Ngọc Yên lúc này cũng không còn vẻ cao ngạo như trước, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo lại càng thêm phức tạp hơn.

Nói là hận, cũng không sai, có thể tưởng tượng ra cảnh Mạnh Hạo dưới tình huống như vậy lại tránh đi, cũng làm cho Sở Ngọc Yên không biết là nên có chút cảm kích hay là hận hắn đây, cảm xúc của nàng ta cứ thay đổi liên tục không ngừng, ở bên trong miệng núi lửa mà lòng nàng cuộn trào không thôi, tựa như thủy triều lên vậy.

Nàng cũng không biết Mạnh Hạo còn có bao nhiêu viên đan dược như thế, nhưng với thủ đoạn của đối phương, có thể thấy đối phương muốn mình luyện đan, nhưng lại không để tâm tới việc mình thay đổi trình tự khi luyện đan, sau khi đan thành mà dùng có gây ra chất độc cho người dùng hay không.

- Hắn đưa đan phương cho ta vô cùng kỳ dị, một khi thay đổi dược liệu bên trong thì không thể nào luyện chế ra được, muốn biến hóa đi thì lấy tạo nghệ luyện đan của ta cũng không thể nào hoàn thành được.

Hơn nữa ta cũng hoài nghi, nếu như đan dược này thực sự thay đổi, với tính cách của hắn liệu khi biết việc này thì có bắt ta dùng nó không đây... cũng có thể hắn sẽ dùng luôn hoặc là tìm đám độc xà nơi đây để thử...

Hoặc có thể là viên đan dược này căn bản không cần sử dụng, mà chỉ để sau khi có thể dung hòa được thì dẫn lôi điện xuống, tựa như pháp đan, cho nên hắn mới không để ý những thứ khác.

Sở Ngọc Yên nhíu mày, việc này nàng không có cách nào làm được, cho nên chỉ có thể im lặng mà đưa ánh mắt phức tạp nhìn Mạnh Hạo, đối với tâm cơ của Mạnh Hạo, nàng càng hiểu hơn thì càng cảm thấy đáng sợ.

- So với tên này thì Vương Đằng Phi quả nhiên là không thể bằng được.

Sở Ngọc Yên thầm than trong lòng.

- Bộ xương cốt kia thực sự đã tồn tại ít nhất là mấy vạn năm rồi, vì ta... biết nơi này là nơi nào rồi.

Sở Ngọc Yên trầm mặc, rồi hít một hơi sâu, nói.

- Lúc trước khi nhìn thấy tế đàn trong huyết hồ kia, ta cũng hoài nghi rồi, hơn nữa mấy ngày này vẫn luôn suy nghĩ về nó cho nên cũng nhớ ra nơi này là nơi nào.

- Nơi này là một trong hai địa phương có Truyền thừa Huyết Tiên mà chưa bị phát hiện ra. Truyền thừa Huyết Tiên tổng cộng có chín, trước giờ đã xuất hiện bảy nơi, đại biểu cho bảy lần cơ hội nhận được truyền thừa Huyết Tiên, mỗi một lần xuất hiện đều khiến cho Nam Vực oanh động, nơi này có quy tắc chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới đi vào được, mà những kẻ đi vào đều có cơ hội đạt được truyền thừa.

Mỗi một lần mở ra, thì ở toàn bộ Nam Vực này sẽ xuất hiện huyết quang, duy trì chín ngày, sau chín ngày thì kẻ đầu tiên bước vào trong huyết quang, nếu phù hợp điều kiện tu vi Trúc Cơ thì sẽ được truyền tống tới Huyết Tiên sơn.

Truyền thừa này khi mở ra, sẽ kéo dài tới chín tháng, mỗi một truyền thừa cũng chỉ cho phép một người đi vào, mấy vạn năm trước, từ nơi truyền thừa thứ nhất bị phát hiện, cho tới nay đã phát hiện đuộc bảy nơi. Cũng có nghĩa là đã có bảy lần cơ hội truyền thừa, những kẻ đi vào đều nhận được tạo hóa, nhưng truyền thừa chân chính kia lại không có kẻ nào có thể lấy đi được.

Tổng cộng truyền thừa có chín, chỉ là hai nơi còn lại nhiều năm rồi vẫn chưa có người nào phát hiện, cũng không cách nào mở ra.

Sở Ngọc Yên nhẹ nhàng nói, chỉ là lời của nàng rơi vào trong tai Mạnh Hạo, lại khiến cho đôi mắt hắn hơi co lại.

- Huyết Tiên là ai?

Mạnh Hạo chậm rãi hỏi.

- Ta không tin là ngươi chưa hề tra xét huyết hồ kia một mình. Cũng không tin là ngươi không biết được phía dưới mặt hồ có một miệng khẩu bằng đá, bởi vì thế gian đã từng xuất hiện bảy chỗ truyền thừa của Huyết Tiên. Tất cả đều có huyết hồ, có tế đàn, bên dưới tế đàn là một cái đường vào, ta cũng không tin là ngươi không cảm nhận được truyền thừa chi ngôn, mặc dù ta không biết được, nhưng trực giác của ta lại nói cho ta biết, ngươi đã đi qua, ngươi hiểu được, nhưng vì sự cẩn thận của mình cho nên ngươi không dám bước vào, ngươi vì thế mới lấy một chút xương cốt ở đó để đoán thời gian.

Sở Ngọc Yên bình tĩnh nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi vẫn chưa trả lời ta.

Mạnh Hạo thản nhiên nói.

- Thái Ách cổ miếu từng là thánh địa của bộ tộc Thái Ách, bộ tộc này không được thiên địa sủng ái cho nên nhận phải kiếp phạt, trong tộc này có tam tiên lưu danh vạn cổ, trong đó Huyết Tiên đứng thứ nhất.

Có thể đạt được thừa kế của hắn, thì có thể tranh tiên lộ, đoạt tư cách của tiên thai rồi.

Sở Ngọc Yên đưa mắt nhìn Mạnh Hạo rồi nói tiếp.

- Tiên lộ khó cầu, từ xưa có truyền lại, tiên lộ ở Thiên sơn, núi này không phải là núi ở trên mặt đất, mà là ở trên thiên không, đỉnh núi có tiên thai, kẻ nào có thể ngồi lên, có thể vang động nam thiên, mở ra tiên vực, trực tiếp nhận được tiên quang tẩy trần, từng bước dần biến thành tiên.

Nhưng từ trước tới nay, con đường thành tiên này, quần hùng bước lên, tranh đoạt nhau không ngừng, bởi vì một chữ tiên kia, là một người một

núi, mà núi kia là Thiên Sơn, còn người nọ, cũng chỉ thể là một người...!!!

Một vạn năm, một người thành tiên!

Chữ tiên kia có thể hiểu rằng, trên là người, dưới là núi, hợp lại thì xưng là tiên, giống với một đạo lý, không vào Thiên Sơn, không thành được tiên!

Sở Ngọc Yên nhìn Mạnh Hạo nói ra những tri thức mà chỉ có kẻ trung tâm với ngũ đại tông môn, tam đại gia tộc của Nam Vực mới biết được.

Thế nào là tiên, nhất nhân, nhất sơn!

Thế nào là tiên, nhất nhập, nhất sơn!

Một vạn năm, một người vào núi, một người thành tiên!

Hai mắt Mạnh Hạo mở ra, đầy những tinh quang, nhưng rất nhanh tán đi, vì thành tiên, đối với một Trúc Cơ như Mạnh Hạo mà nói thì, quá mức xa xôi xa tới mức cho dù hắn có nghĩ tới thì cũng cảm thấy đó là một loại hy vọng xa vời, tựa như một giấc mộng hão huyền vậy,

- Tiên lộ khó khăn, chính là ở lúc đầu, chỉ có vấn thạch mới giải quyết được, mà nó chỉ xuất hiện ở trong ba đại hung địa mà thôi. Vấn đạo khó khăn nhất là ba đao Trảm Linh, nhất đao nhất ngộ, nhất đao nhất sinh... Ta cũng không hiểu được những lời này có ý nghĩa gì, chỉ là trước đây phụ thân nói cho ta biết, cũng bắt ta phải ghi nhớ, một đời này không được quên.

Sở Ngọc Yên khẽ vuốt mái tóc, cũng chẳng để ý Mạnh Hạo nữa, mặc áo của hắn sau đó đi tới chỗ luyện đan, yên lặng ngồi xuống, lấy ra ngọc giản ghi đan phương, nhắm mắt cảm nhận.

Bốn phía lập tức biến thành an tĩnh.

Mạnh Hạo thấy được một Sở Ngọc Yên khác với trước, trong lòng quanh quẩn không ngừng từng lời từng chũ của đối phương, sau đó lại liên tưởng tới thần thái biểu cảm của nàng ta khi đoán được mình biết được truyền thừa Huyết Tiên, trong lòng cũng có bảy tám phần xác định được lời nàng ta nói là sự thật.

- Vì sao lại nói những thứ này cho ta biết?

Hồi lâu Mạnh Hạo mới lên tiếng hỏi.

- Bởi vì ta hy vọng ngươi sẽ tiến vào truyền thừa Huyết Tiên, sau đó... chết ở trong đó, cũng chỉ có thế mới có thể kết thúc được những gì không nên phát sinh giữa hai chúng ta...

Sở Ngọc Yên nhìn Mạnh Hạo, nhẹ nhàng nói, nói xong nàng cầm lấy ngọc giản có chứa đan phương, sau đó đi ra bên ngoài tìm hiểu.

Mạnh Hạo chỉ cười nhạt một tiếng, cũng không để ý tới Sở Ngọc Yên nói gì, nếu đối phương không nói như vậy thì có khi hắn lại hiểu nhầm, vì dù sao tiếp xúc được mấy ngày thì hắn cũng có chút hiểu được tính cách của nàng ta rồi.

- Truyền thừa Huyết Tiên này, ta thực là muốn xông vào một lần...

Trong hai mắt Mạnh Hạo lóe tinh quang, nói hắn không động tâm là không có khả năng, truyền thừa có thể khiến cho toàn bộ Nam Vực chấn động, có thể liên quan tới một chữ tiên thôi, cũng đủ khiến cho tất cả các tu sĩ đều điên cuồng.

- Chỉ là loại truyền thừa này có vô số hung hiểm khó có thể tưởng tượng được, chỉ cần hơi chút vô ý liền sẽ vẫn lạc ngay lập tức... Nhưng cầu phú quý trong nguy hiểm, càng nhiều phiêu lưu thì càng đại biểu cho càng

nhiều cơ duyên. Chuyện này nếu không gặp được thì thôi, nhưng nếu gặp được mà không làm thì hẳn sẽ tiếc nuối cả một đời này...

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ quyết đoán, sau đó lại nghĩ tới những gì mà Sở Ngọc Yên nói lúc trước, suy ngẫm thật lâu nhưng cũng không tìm được manh mối gì từ đó cả.

- Nàng ta đang kích ta, mục đích là muốn ta đi vào đó, hay là không muốn ta đi đây... Khả năng thứ hai không lớn cho lắm, như vậy thì nàng ta quả muốn ta bước vào nhận lấy truyền thừa, xác thực là khi ta tiến vào thì truyền thừa Huyết Tiên sẽ gây ra động tĩnh ở ngoại giới khiến Tử Vận Tông truy ra được manh mối đây...

Hai mắt Mạnh Hạo lõe lên tinh quang, đảo mắt qua Sở Ngọc Yên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Truyền thừa chấn động Nam Vực.

- Nếu ta không đi thì nơi này cũng không mở ra, nhưng nếu đúng như này thì nàng ta hẳn là không cần phải kể lại như vậy, ngược lại làm như vậy sẽ khiến cho ta băn khoăn, đoán ra được tâm tư của nàng... Vậy mục đích của nàng ta rốt cuộc là gì đây...

Mạnh Hạo trầm ngâm, một lát sau khẽ nhắm hai mắt rồi ngồi xuống đả tọa...

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã qua nửa tháng, Sở Ngọc Yên cuối cùng cũng luyện được xong viên thứ hai, nhưng viên thứ ba thứ tư thì sau một tháng vẫn liên tục thất bại.

Mạnh Hạo không hiểu luyện đan nhưng có thể nhìn ra được dường như không phải Sở Ngọc Yên cố ý làm như thế, mà đan dược này càng về sau luyện chế càng gian nan. Trong một tháng này Mạnh Hạo cũng không nghĩ tới truyền thừa Huyết Tiên, tựa như đã quên đi chuyện này rồi.

Ngày hôm nay, hắn từ trong trầm mặc chậm rãi đứng dậy, nhanh chóng đạp lên phi kiếm, bay thẳng qua sương mù, tới phía trước quầng sáng để xem xét biến hóa thế nào.

Trong vòng nửa tháng này, hắn cứ cách mười ngày lại tới đây để xem một lần, mỗi lần đều bỏ ra hắn một ngày để tìm tòi, mỗi lần hắn rời đi, Sở Ngọc Yên cũng không có chút động tĩnh gì, dù một cái liếc mắt cũng không.

Cho tới khi Mạnh Hạo rời khỏi được hai canh giờ thì Sở Ngọc Yên mới ngẩng đầu lên, hai mắt chớp động, nhíu mày, tựa như có chút khó hiểu với luyện đan. Cho nên nàng ta đứng lên, hướng về phía sương mù phía xa chậm rãi mà đi tới, sau đó đi tới phạm vi gần huyết hồ, nhưng cũng xem gì mà xoay người rời đi, sau đó quay về nơi luyện đan, dần dần suy nghĩ mọi vấn đề, tiếp tục luyện đan.

Lại trôi qua nửa tháng, viên phân đan thứ ba, thứ tư cuối cùng cũng được Sở Ngọc Yên luyện chế ra, nàng liền bắt đầu luyện chế viên phân đan thứ năm, viên thứ năm này đối với Mạnh Hạo thì là viên cuối cùng, chỉ cần luyện chế ra thì bảy viên phân đan đã được hoàn thành.

Thời gian chậm rãi trôi đi, qua thêm hai tháng nữa, Mạnh Hạo và Sở Ngọc Yên ở trong miệng núi lửa này cũng phải được nửa năm. Trong hai tháng này, đôi khi là Sở Ngọc Yên ra ngoài, có lúc là Mạnh Hạo đi. Mỗi lần nàng ta luyện đan thất bại thì đều dung phương pháp như vậy để giải quyết vấn đề, cứ đi tới đi trước huyết hồ khoảng ngoài trăm trượng, sau đó là chậm rãi quay về.

Cho tới một hôm, khi Mạnh Hạo lại tiếp tục lên phía trên quan sát quầng sáng thì Sở Ngọc Yên đứng dậy, cau mày đi vào trong sương mù, dần tới khoảng cách trăm trượng ngoài huyết hồ. Hai mắt nàng chợt đảo, trong nháy mắt, phóng xuất toàn bộ tu vi, dùng tốc độ cực nhanh chạy thẳng về phía huyết hồ.

Nàng ta càng chạy tới gần, huyết hồ càng gợn sóng mạnh hơn, tế đàn càng dâng lên cao hơn, cái thạch đầu to lớn dưới tế đàn cũng dần nhô hẳn lên, đại khẩu mở ra, tựa như một thông đạo chờ người nhận truyền thừa tiến vào.

Trong mắt Sở Ngọc Yên có chút kích động, thân hình càng lao đi nhanh hơn, thậm chí còn nhảy lên, chỉ là khi nàng ta chuẩn bị nhảy vào bên trong đại khẩu kia thì một tiếng cười khẽ vang lên từ bốn phía, một đạo kiếm quang lao thẳng tới phía Sở Ngọc Yên.

Sở Ngọc Yên khi nghe thấy tiếng cười thì sắc mặt lập tức tái nhợt, nhưng cũng không để tâm tới mộc kiếm đang lao tới, cắn răng giữ vững tốc độ, bởi cách đại khẩu của thạch tượng kia cũng chỉ còn không đến nửa trượng nữa rồi.

Nhưng một chớp mắt trôi đi, một tấm lưới đen bỗng nhiên xuất hiện, với tốc độ còn nhanh hơn cả nàng ta, trực tiếp bắt lấy Sở Ngọc Yên, dừng lại trước cửa vào đúng nửa trượng, rồi bị thanh mộc kiếm ở phía sau lao tới kéo về.

Ở bên kia, trong sương mù, sắc mặt Mạnh Hạo không chút thay đổi, chậm rãi đi tới.

Sắc mặt Sở Ngọc Yên tái nhợt, nhưng trong mắt lộ vẻ oán độc, nhìn Mạnh Hạo không thôi. Lúc trước nàng thấy Mạnh Hạo cầm theo xương cốt qua lại thì mới hiểu ra được về truyền thừa Huyết Tiên kia. Những lời nàng nói lúc trước vẫn luôn là thực, vì nàng cảm thấy nàng cũng hiểu Mạnh Hạo, biết tính hắn đa nghi, cho nên muốn để hắn động tâm rồi xem nhẹ chuyện này vì hắn sẽ có cố kỵ, đi suy đoán tâm tư của nàng. Kể từ đó nàng cũng hiểu vì Mạnh Hạo cẩn thận cho nên sẽ không dễ dàng đi vào nơi này, càng cần cho bản thân thêm thời gian chờ đợi.

Từ đó về sau trong ba tháng qua nàng cứ nhiều lần đi ra, cũng là để cho Mạnh Hạo thành thói quen, tới hôm nay mới lao thẳng ra ngoài nhưng không ngờ rằng lại thất bại.

- Ngươi rất kiên nhẫn, ta cho ngươi ba tháng.

Mạnh Hạo chậm rãi nói, đối với cái tâm tư nho nhỏ của nàng ta, hắn cũng chẳng muốn giáo huấn nữa.

- Trong một tháng nữa, ta muốn nhìn thấy viên đan dược thứ năm, giờ thì, về luyện đan đi .

Tay phải Mạnh Hạo trảo vào hư không, đem tấm lưới kia lấy đi.

Sở Ngọc Yên cắn môi dưới rồi đứng lên, không nhìn Mạnh Hạo, chỉ chua xót trong lòng mà rời đi.

- Thì ra, nàng ta muốn đi vào nơi này.

Mạnh Hạo quay đầu nhìn về bóng lưng của Sở Ngọc Yên, hơi ngẫm nghĩ, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, thân thể bước nhanh về trước, trong phút chốc, cái thạch đầu to lớn cũng đã trồi lên, để hiện ra thông đạo đi vào.

Đúng lúc Mạnh Hạo vừa bước vào bên trong thì lập tức biến mất, huyết hồ nơi này cũng quay cuồng, từng tiếng nổ vang ầm ầm truyền ra, tiếng gầm rú không ngừng, khiến cho huyết hồ hóa thành sương mù, nhanh chóng khuếch tán, bao phủ bốn phía xung quanh.

- Thái Ách cổ tộc, Huyết Tiên truyền thừa, nhập ta huyết hải, nam địa cửu khai, thiên hạ đều biết, chờ một người... nhận lấy Huyết Tiên nhất mạch ta!

Thanh âm tang thương từ bên trong huyết vụ truyền ra, thanh âm này quanh quẩn xung quanh vùng núi lửa này, khi rơi vào trong tai Sở Ngọc Yên thì khiến cho nàng ta càng thêm tái nhợt, cắn chặt môi dưới, lộ ra vẻ cay đắng không thôi.

- Nếu như ta có thể sớm tới được nơi đó.

Sở Ngọc Yên lắc đầu, khuôn mặt không còn chút huyết sắc nào, giờ chỉ còn sự phức tạp với vận mệnh và mối thù với Mạnh Hạo mà thôi.

Cùng lúc đó, ở ngoại giới, toàn bộ Nam Vực cũng có bảy nơi trong nháy mắt ấy phát ra những âm thanh kinh thiên, toàn bộ bầu trời Nam Vực từ

khi âm thanh ấy vang lên thì biến thành một màu huyết sắc.

Ngay sau đó, bảy nơi đó cùng vang lên âm thanh tang thương đó, hơn nữa không ngừng vang đi xa hơn.

- Thái Ách cổ tộc, Huyết Tiên truyền thừa, nhập ta huyết hải, nam địa cửu khai, thiên hạ đều biết, chờ một người... nhận lấy Huyết Tiên nhất mạch ta!

Thanh âm này tràn về bát phương, khiến cho cả Nam Vực đều phải oanh động, chẳng phân biệt tông môn, chẳng phân biệt lai lịch, cứ những tu sĩ ở gần khu vực Huyết Tiên truyền thừa, trong một chớp mắt đó tâm thần chấn động mãnh liệt, với một tốc độ nhanh không tưởng, cùng bay tới nơi đây.

- Huyết Tiên truyền thừa tái hiện!

- Đây là tòa Huyết Tiên truyền thừa thứ tám bị người ta phát hiện, cho nên sau khi mở ra thì bảy nơi khác cũng xuất hiện, để cho Huyết Tiên truyền thừa có thêm cơ hội thứ tám để xuất hiện.

- Huyết Tiên truyền thừa có chín lần, mấy vạn năm nay cũng đã có bảy lần, lúc này là lần thứ tám, cũng không biết là có ai nhận được truyền thừa không, mà cũng chẳng biết bao nhiêu năm nữa thì lần thứ chín mới có thể xuất hiện.

Bảy nơi này, đều là nơi đã có Huyết Tiên truyền thừa được phát hiện, mỗi khi mở ra, đều mang lại một hồi oanh động cho Nam Vực. Vô số tu sĩ đỏ mắt, mặc dù không có kẻ nào chân chính nhận được truyền thừa, nhưng công pháp, pháp bảo mà mỗi lần bọn họ kiếm được đều có thể nói là tạo hóa.

Khi tin tức truyền ra, thì ngũ đại tông môn, tam đại gia tộc của Nam Vực có phản ứng đầu tiên, sau bọn hắn thì các tông môn khác cũng điên

cuồng xuất động theo.

Từ khi âm thanh tang thương kia phát tán đi thì phong vân nơi Nam Vực cũng biến sắc, Vương gia đã phóng đi mấy trăm đạo quang mang, từng chiếc thuyền lớn từ bên trong gia tộc bay ra, lượng lớn đệ tử ngồi trong đó, thẳng tới một nơi Huyêt Tiên truyền thừa ở gần với Vương gia nhất.

Trên chiến thuyền thứ hai đi đầu, Vương Đằng Phi mặc một thân bạch y, chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn chiến thuyền thứ nhất, ở đó cũng có một kẻ mặc bạch y, bộ dáng giống hắn, chỉ là lớn hơn hắn vài tuổi mà thôi, lúc này kẻ đó đang cau mày không biết đang nghĩ gì, nam tử đó là Vương Lệ Hải.

Đó là ca ca của Vương Đằng Phi, Vương gia đạo tử, không chỉ với thân phận thiêu kiêu đệ nhất, còn là Trúc Cơ hậu kỳ, tùy thời có thể Kết Đan. Mà ở bên cạnh gã có vô số tinh anh, cũng có tộc thúc Nguyên Anh tự nguyện trở thành hộ đảo giả.

Mà chính mình lúc này thì.... Vương Đằng Phi trầm mặc, hai tay nắm chặt, ở tay phải, có một ngón tay khác hẳn với những ngón khác, bởi nó tụa như là được làm từ thủy tinh vậy. Nhìn thì thấy nó trong suốt, nhưng bên trong lại có tơ đen lượn lờ, vô cùng quỷ dị.

- Nếu như không có chuyện ở Triệu quốc thì hiện giờ ngươi không chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, mà là Trúc Cơ trung kỳ, chênh lệch với ca ca ngươi cũng sẽ không có lớn như vậy.

Bên người Vương Đằng Phi, kẻ năm đó chỉ một cái liếc mắt mà khiến cho tâm thần Mạnh Hạo suýt hỏng, Vương Tích Phạm lên tiếng nói.

- Ta sẽ vượt qua ca ca ta, trở thành đạo tử!

Vương Đằng phi hít sâu một hơi, rồi nói.

- Lúc này Huyết Tiên truyền thừa, chính là một cơ hội tốt.

Hai mắt Vương Tích Phạm lóe lên, nhưng nhanh chóng nhíu mày.

- Đáng tiếc Ngọc Yên ở Tử Vận Tông vẫn luôn truyền tới tin tức đang bế quan tới thời khắc mấu chốt, nếu không thì hẳn là có thể giúp được ngươi một tay.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Ngũ tông tam tộc Nam Vực.

Cùng lúc đó, Kim Hàn Tông trong ngũ đại tông Nam Vực giờ phút này cũng có vài trăm đạo trưởng hóa thành cầu vồng gào thét bay đi. Người tông này không có pháp bảo phi hành, đều tự thân phi hành giữa không trung, lại có những người đi phía trước hai tay xé toang hư vô, đem mọi người phía sau đi xuyên qua.

Trong đó có cả Triệu Sơn Lăng, khiêng thanh đại kiếm màu vàng, mặc một bộ giáp, tốc độ cực nhanh.

Huyết Tiên truyền thừa, mấy đại tông môn cùng gia tộc đều bị náo động, giờ phút này ngoại trừ Vương gia cùng Kim Hàn Tông, Tống gia trong tam đại gia tộc, cũng xuất ra mấy trăm tu sĩ. Những người được tộc gia phái ra này đều là người có tư chất nổi bật, về phần hộ đạo giả lần này của Tống gia, chính là Tống lão quái, người bị Mạnh Hạo đoạt đi không ít bảo vật ở Triệu quốc.

Trong ngũ đại tông môn của Nam Vực còn có Nhất Kiếm Tông cường đại nhất, cũng xuất ra hàng trăm kiếm quang gào thét kinh thiên động địa. Tu sĩ của Nhất Kiếm Tông, một người một kiếm, đạp trên thân kiếm, mấy trăm kiếm quang quét ngang, như muốn xé toang trời cao. Phía trước có bảy người, mỗi người thần sắc nghiêm nghị trong đó người thứ bảy chính là Trần Phàm!

Trần Phàm vẻ mặt chính trực, mặc áo dài màu trắng, dưới chân là một thanh cổ kiếm màu xanh, tu vi tản ra vậy mà đã là Trúc Cơ sơ kỳ!

Phía trước bảy người là một nam tử trung niên, thần sắc lạnh lùng, nhưng lại có một luồng tiêu sát khí dày đặc, đó chính là sư phụ Trần Phàm, Chu Ngôn Vân của Nhất Kiếm Tông.

Trên bầu trời Nam Vực phong vân biến sắc, Ngô Đinh Thu của Tử Vận Tông cũng mang theo mấy trăm đệ tử Tử Vận Tông bay qua bầu trời. Chẳng là sắc mặt Ngô Đinh Thu vẫn luôn cau mày, giống như đang có tâm sự nặng nề, khiến cho những đệ tử Tử Vận Tông trên đường đi cực kỳ yên lặng.

- Ngọc Yên mất tích, có người nhìn thấy nàng truy kích một tu sĩ, sau lần Côn Bằng bay qua kia, nàng… rốt cuộc đang ở đâu… cũng may mệnh giản vẫn còn, chứng minh người còn an toàn.

Ngô Đinh Thu than nhẹ một tiếng, Sở Ngọc Yên đối với Tử Vận Tông mà nói cực kỳ quan trọng, thậm chí lúc đầu chuyện hôn sự với Vương Đằng Phi đã gặp phải không ít sự phản đối của người trong tông môn.

Toàn bộ bầu trời bao la của Nam Vực, ở rất nhiều nơi đều có thể nhìn thấy cầu vồng quán không, hướng về phía bảy nơi đã mở ra tế đàn Huyết Tiên mà đi.

Cùng với mấy đại tông môn, trong tam đại gia tộc, Lý gia bình thường luôn ẩn mình, rất ít khi lộ diện, thậm chí ngoài người trong tộc ra, cũng có rất ít người biết đến. Sau khi Huyết Tiên truyền thừa mở ra, Lý gia cũng xuất động người nhưng toàn bộ Lý gia chỉ điều ra năm người!

Trong năm người này, hai lão Nguyên Anh hộ đạo, còn lại ba người Trúc Cơ. Ba người này gồm hai nam một nữ, là thiên kiêu đương thời không cho người đời biết của Lý gia.

- Lão tổ năm xưa nói ra thiên cơ, đánh xuống pháp chỉ, nói Huyết Tiên truyền thừa tám lần tuyệt, Thái Ách cổ mạch rơi Lý gia. Nay truyền thừa lần thứ tám mở ra, Đạo Nhất, truyền thừa này không phải ngươi thì

không được. Về phần hai người các ngươi hãy đứng ngoài quan sát tăng cường hiểu biết.

Trên bầu trời, một trong hai lão già của Lý gia, mặc trường bào màu đen, thân hình cao gầy, quay đầu nhìn ba người phía sau mở miệng nói.

Cùng lúc đó, trong ngũ đại tông môn, thần bí nhất là Huyết Yêu Tông, tại khi Huyết Tiên truyền thừa cũng có xuất động người, kể ra thì kỳ nhân còn ít hơn cả Lý gia, chỉ có hai người.

Một già một trẻ, thiếu niên mặc hồng bào, chỉ độ mười sáu mười bảy tuổi, thần sắc có sát khí mãnh liệt, mi tâm có một vết máu lóng lánh, mỗi lần khuếch tán sẽ bao trùm lấy nửa gương mặt vị thiếu niên này. Dưới chân của y còn có huyết vụ lượn lờ, trong sương mù vô số gương mặt dữ tợn gào thét khiến thiếu niên này cực kỳ bất phàm.

Nếu có Mạnh Hạo ở đây, hoặt tên mập, hoặc là Tiểu Hổ ở chỗ này, bọn họ nhất định sẽ nhận ra vị thiếu niên này đầu tiên. Bộ dạng thiếu niên này rõ ràng giống như đúc thiếu niên Vương Hữu Tài sáu bảy năm về trước, nếu thật là gã thì dường như trong sáu bảy năm nay tuổi tác không hề có chút biến đổi, khá là quỷ dị!

Ngũ tông Nam Vực, thì đã có tứ tông xuất động, duy chỉ có Thanh La Tông, trong chính điện ở sơn môn có sáu người đang ngồi khoanh chân, thân ảnh bọn họ ẩn giấu ở bên trong u ám, khiến trong điện tĩnh lặng lạ thường.

- Cố tình lại đúng lúc này mở ra Huyết Tiên truyền thừa… có cần phái người đi một chuyến hay không?

Âm thanh truyền ra mang theo một chút u ám, tang thương.

- Huyết Tiên truyền thừa tuy mạnh, nhưng vài vạn năm nay chưa có ai có thể đạt được truyền thừa chân chính, cho nên lần này ta thấy phát hiện

được bản đồ cổ mới là trọng điểm!

- Việc này không giấu được vậy chi bằng không giấu nữa, đến lúc đó càng loạn, đối với ta thì càng tiện hơn.

- Một khi thành công, vận mệnh toàn bộ Nam Vực cũng nên thay đổi một chút, vật kia chỉ có đạo uẩn Thanh La Tông ta mới có thể luyện hóa, đây nhất định là tạo hóa thuộc về Thanh La Tông ta!

- Lão phu cũng cho rằng không thể phái người tiến vào chỗ tế đàn Huyết Tiên kia, bản đồ cổ kia chúng ta nghiên cứu đã lâu, lão tổ cũng cực kỳ coi trọng đã dò xét vài lần. Không bằng mượn cớ hôm nay Huyết Tiên truyền thừa mở ra, khiến tông môn gã hoài nghi Thanh La Tông ta không xuất hiện, dẫn bọn họ đến phạm vi trong Thanh La Tông đến lúc đó phần đông tỏ ra nghi ngờ cũng tiện cho việc mở bản đồ cổ, sau đó thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch.

Bên ngoài điện Thanh La Tông giờ phút này cũng có vài trăm đệ tử đứng nghiêm trang, bọn họ được triệu tập đến đây, chờ đợi lệnh của trưởng lão tông môn trong chủ điện.

Trong đám người đó ở một vị trí tầm thường, Hứa Thanh mặc một bộ trường sam đệ tử bình thường, khuôn mặt gầy đi rất nhiều, dáng vẻ tiều tụy đi không ít, tuy nói vẫn lạnh lùng như trước, nhưng hiển nhiên là ở Thanh La Tông cũng không vui mừng gì.

Tu vi của nàng chỉ là Ngưng Khí tầng chín.

- Hứa sư muội, Triệu sư huynh bảo ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, chỉ cần ngươi đồng ý với huynh ấy, huynh ấy sẽ ra sức giúp ngươi đạt được một viên Trúc Cơ Đan.

Một nữ tử dáng vẻ quyến rũ bên cạnh Hứa Thanh nhỏ nhẹ hướng về Hứa Thanh nói.

- Ngươi đừng có không biết điều, chọc giận Triệu sư huynh, trong tông môn này ngươi…

Nữ tử khuyên bảo chưa còn nói dứt câu Hứa Thanh đã ngẩng đầu lạnh lùng nhìn lên.

- Việc này đừng nhắc lại nữa, Tiết sư tỷ, xin tự trọng!

- Một hầu gái thô lỗ đến từ một tiểu quốc hẻo lánh, làm ra vẻ thanh cao, trên thực tế cực kỳ ngu dốt. Triệu sư huynh đã xem trọng ngươi đó là tạo hóa của ngươi, chuyện lần này không phải do ngươi lựa chọn!

Nữ tử họ Tiết kia nghe vậy nhướng mày buông lời châm chọc.

Hứa Thanh lặng im, nhưng ngọc thủ trong tay áo lại nắm chặt khiến hai tay trắng bệch.

- Còn viên Dưỡng Nhan Đan kia, do tiểu tông luyện chế, thô ráp vô cùng, còn bị ngươi khắc lên cái gì mà phá núi. Hàn sư muội xem trọng lấy đan dược khác tới đổi cho ngươi, cũng chỉ là muốn tứ thưởng cho nữ đồng của muội ấy, nhưng ngươi lại vì đan dược này giằng co cùng Hàn sư muội, giống như não ngươi không có nếp nhăn vậy.

Nữ tử họ Tiết cười nhạt tiếp tục mở miệng trào phúng.

Hứa Thanh sắc mặt tái nhợt, cắn môi trầm lặng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Ngũ tông tam tộc Nam Vực(2).

Cho đến khi trong chính điện trước mặt đi ra một lão giả áo xanh, vung mạnh một cái, mây mù lập tức tản ra, từ phía trên rơi xuống một la bàn lớn, nữ tử họ Tiết kia mới thôi châm chọc, cùng đệ tử khác chung quanh, tính cả Hứa Thanh bên trong bước vào trong la bàn kia, dưới sự dẫn dắt của lão áo xanh kia, mọi người đi xa…

Gió nổi mây phun, bảy chỗ ở Nam Vực nơi đã từng mở ra Huyết Tiên truyền thừa, bởi vì Thanh La Tông không tham dự nên chỉ có tứ tông tam tộc, mỗi phe đều tự chiếm cứ một chỗ. Bọn họ đến khiến người các tông môn khác chỉ có thể lui lại phía sau. Nhưng loại truyền thừa nay dù là ngũ tông tam tộc cũng không có tư cách xua đuổi người ngoài, bởi vì làm vậy sẽ khiến phần đông căm phẫn, cho nên người những tông môn khác chỉ là tránh đường nhưng vẫn tụ tập ở bốn phía xung quanh, chờ đợi huyết quang lên, truyền thừa mở ra.

Thời gian trôi qua, vài ngày sau, Huyết Tiên tế đàn nổ vang, chấn động tứ phía, huyết quang cuồn cuộn bay lên, trong huyết quang, xuất hiện một đại môn huyết quang từ từ mở ra. Trong khoảng thời gian ngắn, bảy chỗ Huyết Tiên tế đàn, phàm là tu sĩ Trúc Cơ thì đều trong chớp mắt này, mạnh mẽ lao ra, xông thẳng về phía huyết môn.

Nhưng… Huyết môn mở ra, cũng chỉ cho phép có một người đi vào, ai là người đầu tiên bước vào thì liền lấy được tư cách, trừ khi tử vong hay ra ngoài nghỉ ngơi, nếu không người thứ hai không cách nào vào được.

Đây là một thế giới rộng lớn, bầu trời bao la xanh thẳm, mây trắng cả một vùng đất, một cảm giác nhẹ nhàng khó hình dung xuất hiện trong lòng những người vừa bước vào nơi đây.

Phóng mắt nhìn đi có thể thấy chân trời, trên bầu trời lơ lửng một tòa tế đàn màu xanh to lớn, đỉnh tế đàn là một ghế đá thật lớn phía trên có một người đang ngồi.

Người này không phải là hài cốt mà là người thật, mặc trường bào huyết sắc, trên mặt mang một mặt nạ trắng không có ngũ quan, không hề nhúc nhích.

Tế đàn to lớn này gần như chiếm nửa thế giới, khiến những người bước vào nơi này liếc cũng có thể thấy được tế đàn, nhìn được người đang ngồi trên tế đàn kia.

Huyết Tiên truyền thừa, không cần nói cũng biết, có lẽ… người này là Huyết Tiên năm đó chết đi.

Tại tảng đá dưới tế đàn, tồn tại chín trận pháp khổng lồ, mỗi trận pháp như dòng nước xoáy dao động chậm rãi, chín trận pháp giống như chín bậc thang to lớn liên kết mặt đất cùng tế đàn trên bầu trời cao.

Nếu có người có thể bước lên chín tòa trận pháp chẳng khác nào là bước đến tế đàn màu xanh kia.

Nhưng, từ xưa đến nay, chưa có ai có thể chân chính bước lên chín tòa trận pháp này!

Giờ khắc này tại bên ngoài tòa đai trận thứ nhất, Mạnh Hạo chớp mắt yên lặng nhìn về bốn phía, chung quanh hắn giống như có bảy thân ảnh mờ nhạt đang tồn tại.

Bảy thân ảnh này không rõ nam nữ, nhìn không ra tuổi, ngay cả quần áo đều mơ hồ như là ảo ảnh, nhưng Mạnh Hạo rõ ràng thấy bảy người này đang ở xung quanh quan sát lẫn nhau.

- Huyết Tiên truyền thừa, chín trận mở ra, tám vị thừa kế đã đến chỉ một người lấy được truyền thừa Huyết Tiên.

- Tám người các ngươi nghe không được lời nói của nhau, nhìn không thấy pháp thuật của nhau không thể ra tay, chỉ có thể nhìn ảo ảnh mơ hồ của nhau, bởi vì tám người các ngươi mặc dù giống nhau, nhưng không tồn tại ở cùng một mảnh không gian, chỉ có tế đàn màu xanh này chính là linh khí của trời đất tồn tại trong không gian tám người các ngươi.

- Truyền thừa này tồn tại chín tháng, mỗi lần qua một trận có thể rời đi, trong chín tháng có thể tùy thời tới tiếp tục trận tiếp theo. Bất kể các ngươi dùng phương pháp gì, mưu lợi cũng tốt, sức mạnh tông môn gia tộc cũng được, người đầu tiên vượt qua chín trận này chính là nhị đại Huyết Tiên.

- Nơi đây không có quy tắc gì, mỗi người chỉ có một luồng huyết ảnh, dùng tâm huyết bản thân mình, hóa thành huyết thần, huyết thần có trăm ngàn hình dáng, cụ thể loại nào…tùy vào tạo hóa cơ duyên của ngươi.

- Hừ... Nhớ, hấp thu linh khí làm cho huyết thần của ngươi lớn mạnh hơn, bởi vì nó…là điểm mấu chốt xem ngươi có đạt được truyền thừa hay không! Huyết Tiên truyền thừa… lần thứ tám, mở ra!

Âm thanh tang thương không cảm xúc vang lên quanh quẩn, âm vọng còn chưa dứt, trong nháy mắt tế đàn màu xanh này nhất thời bay ra tám đạo thanh quang, tám đạo thanh quang này nháy mắt hạ xuống hướng về phía Mạnh Hạo cùng bảy người còn lại.

Mạnh Hạo trong lòng chấn động, đứng trong đó hắn hít một hơi sâu, trong chớp mắt bước vào nơi truyền thừa, hắn lập tức phát ra tu vi bản

thân, trong nháy mắt khi bước vào đã hoàn toàn bình phục không còn bị áp chế chỉ là Ngưng Khí tầng bảy nữa mà là Trúc Cơ sơ kỳ.

Thậm chí sau khi nghe được lời nói tang thương kia, hắn liền biết được nguyên nhân thật sự Sở Ngọc Yên muốn bước vào nơi này.

- Ở nơi đây có thể khôi phục tu vi, nếu rời đi tu vi vẫn sẽ giữ nguyên, đây là mục đích đầu tiên của Sở Ngọc Yên. Thứ hai là Sở Ngọc Yên có ẩn giấu một vài thủ đoạn bí ẩn, có thể ở nơi đây… để cho người khác biết được thân phận của nàng, do đó tìm được miệng núi lửa.

Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe sáng, nhìn về đạo thanh quang đang tiến đến trước mặt.

Đạo thanh quang này như một dải mờ mịt rất mơ hồ, bên trong giống như tồn tại sinh mệnh nào đó nhưng không hiển lộ ra ngoài.

Bảy thân ảnh hư ảo bốn phía Mạnh Hạo đều quan sát đạo thanh quang trước mặt. Rất nhanh có một người trong đó phun ra máu tươi, máu bắn ra đều bị thanh quang trước mặt hấp thụ, khiến cho thanh quang trực tiếp trở thành huyết sắc. Một tiếng phượng minh bỗng nhiên từ trong huyết quang truyền ra, thanh âm rất rõ ràng quanh quẩn khắp nơi, thì một con huyết phương lớn khoảng ngón tay cái bay ra, thân ảnh kia vờn quanh bốn phía, cực kỳ rõ ràng.

Gần như trong chớp mắt khi huyết phượng bay ra, cả vùng đất Nam Vực, bên ngoài bảy chỗ Huyết Tiên truyền thừa nay có mặt gần vạn tu sĩ lập tức truyền lại những âm thanh kinh hô.

Tại nơi bảy chỗ truyền thừa, thời khắc này theo huyết quang hiển lộ ra, ở trong huyết quang rõ ràng là một bức họa diện, hình ảnh đó… chính là nơi truyền thừa, nơi tận cùng thế giới mà tám người Mạnh Hạo đang đứng.

Huyết Tiên truyền thừa là một nơi truyền thừa rất khác thường. Nơi đây người ngoài có thể thấy được, thậm chí ngay cả trận pháp mà kẻ được truyền thừa đang vượt qua, thì bên ngoài cũng nhìn thấy rất rõ ràng, tuy là không nhìn được cụ thể quá trình nhưng có thể thấy được thành công hay không.

Vả lại nếu có bản lĩnh, ở bên ngoài cũng có thể nghiên cứu trận pháp, cho nên âm thanh tang thương lúc trước mới nói, nơi đây truyền thừa bất luận dùng phương pháp thủ đoạn nào chỉ cần có thể vượt qua chín trận pháp thì chính là nhị đại Huyết Tiên.

Ở đây không có quy củ truyền thừa, mặt khác cũng có thể thấy được Huyết Tiên năm đó bá đạo ở nơi này, chín trận, tùy tu sĩ đời sau nghiên cứu, nhưng vài vạn năm nay bảy lần mở ra vẫn chưa có ai có thể vượt qua chín trận, mạnh nhất cũng chỉ vượt qua được tám trận, đối mặt với trận pháp thứ chín liền lập tức thất bại.

Cũng bởi vì nơi truyền thừa này bán công khai, cho nên người bước vào đều đã chuẩn bị đầy đủ, thậm chí mọi người bên ngoài bảy chỗ truyền thừa cũng nghe qua không ít manh mối về Huyết Tiên truyền thừa này, giờ phút này thấy xuất hiện huyết phượng mới kinh hô.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 181: Huyết thần của Mạnh Hạo.

Cư nhiên lại mở ra được huyết phượng, phàm là huyết thần long phượng, tốc độ trưởng thành đều cực kỳ nhanh. Ta nhớ trên điển tích đã từng ghi lại, ở lần thứ sáu mở ra có một con huyết phượng, sau khi trưởng thành có thể sánh ngang với lão quái Nguyên Anh!

- Không biết là đệ tử của tông nào lại có tạo hóa như thế…

Bên ngoài bảy chỗ truyền thừa bàn tán xôn xao thì nơi truyền thừa thứ năm, Tống gia trong tam đại gia tộc, Tống lão quái trên mặt lộ vẻ đắc ý, không mở miệng nhưng thông qua dấu vết người đạt được huyết phượng để lại thì rõ ràng là tộc nhân của mình, Tống Giai.

- Rất tốt, đây quả là một cơ hội hiếm có để nha đầu Tống Giai kia có thể đạt được truyền thừa!

Tống lão quái lộ vẻ chờ mong.

Đúng lúc này bên trong nơi truyền thừa, người thứ hai, thứ ba, thứ tư đều lấy ra tâm huyết, dung luyện thanh quang, xuất hiện ba con huyết thần không giống nhau.

Một người là con nai nhỏ huyết sắc, rất là bình thường. Người thứ hai là một huyết hổ, vừa xuất hiện đã rít gào lên, nhưng so với người thứ ba thì người thứ nhất yếu thế hẳn, huyết thần thứ ba chính là một huyết long.

Huyết long này dữ tợn vừa xuất hiện rống lên chấn động tứ phía khiến

cho người bên ngoài bàn tán xôn xao.

- Huyết long!

- Nghe đồn bốn ngàn năm trước, khi Huyết Tiên truyền thừa lần thứ bảy mở ra thì thiên kiêu năm đó của Lý gia cũng chính là một huyết long, là người đầu tiên vượt qua được tám trận.

Bên ngoài tế đàn Huyết Tiên, hai lão giả Lý gia mặt không biến sắc, huyết long xuất hiện vốn là trong dự liệu của họ, có thể đạt được huyết long cũng chỉ duy nhất thiên kiêu đương thời nhà họ Lý gia, Lý Đạo Nhất.

Tiếng động vù vù vẫn chưa chấm dứt, trong huyết sắc truyền thừa, huyết thần của người thứ năm, thứ sáu, thứ bảy lần lượt xuất hiện, là một huyền vũ, một huyết lang, nhưng cái cuối cùng… lại là một… huyết sắc tiểu nhân.

Huyết sắc tiểu nhân giống như tu sĩ Nguyên Anh, sau khi xuất hiện khiến cho bên ngoài chấn động mãnh liệt, thậm chí làm cho hai lão giả Lý gia phải biến sắc. Có thể nói tất cả gia tộc cùng tông môn có mặt ở đây, khi thấy huyết sắc tiểu nhân xuất hiện đều chấn động tâm thần.

- Từ xưa đến nay bảy lần Huyết Tiên truyền thừa mở ra chưa bao giờ xuất hiện huyết thần hình dạng người như thế!

- Loại huyết thần này chưa bao giờ xuất hiện, trưởng thành cụ thể ra sao khó mà nói được, có lẽ bì không lại huyết thần long phượng đã được công nhận.

Bên ngoài bảy tế đàn Huyết Tiên xôn xao ầm ĩ, thì chỗ Huyết Yêu Tông thần bí nhất trong ngũ tông, lão giả đó mặt không chút thay đổi khoanh chân ngồi một chỗ nhìn hình ảnh bên trong huyết quang, nhìn thấy ảo ảnh mơ hồ của người đạt được huyết sắc tiểu nhân, một lúc lâu sau gật

gật đầu, lão nhận ra kia chính là đệ tử tông môn mà mình mang đến.

Nơi Huyết Tiên truyền thừa, Mạnh Hạo nhìn bảy người xung quanh đều mở ra huyết thần không giống nhau, thậm chí giờ phút này đều hướng về phía hắn. Bên ngoài cơ thể bảy người này có những huyết thần không đồng dạng vờn quanh, nhìn rất bất phàm.

- Những người này đều là thiên kiêu Nam Vực...

Ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua bảy thân ảnh mơ hồ ở xung quanh.

- Không biết ta mở ra sẽ là cái gì đây!

Hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, tay phải nâng lên ấn vào ngực mình, tu vi chấn động, tức khắc phun ra một ngụm máu tươi.

Máu vừa phun ra nháy mắt đã bị thanh quang trước mặt Mạnh Hạo hấp thụ lấy, thời điểm này không chỉ mỗi hắn chú ý mà còn có bảy người xung quanh, thậm chí bên ngoài cũng không còn ồn ào, mà đều chăm chú nhìn về phía Mạnh Hạo.

Thanh quang rất nhanh trở thành huyết sắc, sau khi hoàn toàn trở thành huyết sắc một âm thanh yếu ớt từ bên trong huyết quang truyền ra. Trong nháy mắt khi âm thanh này vang lên, huyết thần đang vờn quanh bảy người kia liền biến đổi. Huyết thần hình dáng nai con lập tức run run, theo sau là Huyết Lang, cho đến Huyền Vũ, Huyết Hổ đều trong phút chốc giống như không cách nào chịu được tiếng kêu này, bắt đầu run rẩy.

Mà huyết long cùng huyết phượng trong chốc lát đã tỏ ra thù địch, nhìn chăm chăm nơi Mạnh Hạo, chỉ có huyết sắc tiểu nhân kia sắc mặt vẫn không thay đổi, không hề nhúc nhích.

- Người kia mở ra cái gì vậy… một âm thanh mỏng manh vang lên đã làm cho không ít huyết thần chấn động, khiến cho huyết long cùng huyết

phượng thù địch…

- Lẽ nào là loại huyết thần chưa bao giờ xuất hiện?

Đúng lúc này một tiếng nổ vang lên, xung quanh huyết quang trước người Mạnh Hạo lóng lánh mở ra. Sau khoảnh khắc ấy biến mất, trước mặt hắn xuất hiện chỉ có đúng một… một con chó nhỏ, chỉ lớn khoảng ngón tay, hai mắt mấp máy giống như không mở ra được.

Con chó nhỏ này thoạt nhìn rất bình thường, không có quá nhiều chỗ thần kỳ, nhưng sau khi nó xuất hiện thái độ thù địch của huyết long cùng huyết phượng càng rõ ràng hơn.

- Chỉ là một con chó!

- Nhưng quả thật là trước giờ chưa từng có, lão phu chưa từng nghe nói qua, Huyết Tiên truyền thừa mở ra, huyết thần cần cho thí luyện xuất hiện chó con.

Nam Vực, nơi bảy đại truyền thừa giờ phút này gần vạn người phát ra tiếng bàn tán xôn xao, nhưng trong thế giới truyền thừa lại rất yên tĩnh, Mạnh Hạo nhìn con chó nhỏ lơ lửng rồi nhìn huyết thần vờn quanh những người khác, hơi cau mày một chút.

Tay phải nhấc lên con chó nhỏ lập tức rơi vào trong lòng bàn tay Mạnh Hạo, thân thể run lẩy bẩy, bộ dạng như rất sợ hãi, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, cúi đầu dùng lưỡi nhỏ liếm lòng bàn tay Mạnh Hạo, dường như là để lấy lòng. Cùng lúc đó, bảy người bốn phía Mạnh Hạo gần như đồng thời cất bước, toàn bộ đều bước vào tòa trận pháp thứ nhất.

Mạnh Hạo hai mắt lóe lên, sự hiểu biết của hắn với nơi này không nhiều nên không có hành động thiếu suy nghĩ, mà là quan sát kỹ càng. Nơi này, linh khí rất nồng đậm vượt xa thế giới bên ngoài, gần bằng với sơn cốc Mạnh Hạo ở khi Trúc Cơ.

Bốn phía không núi không biển chỉ là một mảnh trống trải, chỉ có mười hai tòa đại trận cùng với tế đàn màu xanh to lớn kia.

- Có đạt được truyền thừa hay không toàn bộ nhờ vào con chó nhỏ này sao?

Mạnh Hạo nghĩ đến lời nói ẩn ý trong âm thanh tang thương lúc trước, cúi đầu nhìn con chó nhỏ trong lòng bàn tay. Một lúc lâu sau Mạnh Hạo ngẩng đầu lên không chần chừ cất bước về phía trận thứ nhất, khi bước vào trận pháp này thế giới trước mắt hắn ầm ầm biến đổi, giống như vỡ ra làm từng mảnh nhỏ, rất nhanh tập trung tái hợp lại hóa thành một thế giới tràn ngập tiên sơn lầu các.

Thế giới này hoàn toàn yên tĩnh, phóng mắt nhìn đi tiên sơn san sát nhau, lầu các khắp nơi, giống như không phải phàm trần mà là chốn tiên nhân, thậm chí ở nơi này linh khí thiên địa càng thêm nồng đậm khó hình dung được, trình độ vượt xa gấp hơn mười lần thế giới bên ngoài khiến cho nơi này xuất hiện ra những tia linh vụ.

- Nơi này là...

Mạnh Hạo ngẩn người, tiềm thức do dự, cẩn thận quan sát bốn phía, một lát sau hắn hít một hơi sâu, nhất thời một trận linh khí tràn đầy cuốn tới, một lượng lớn theo lỗ chân lông trên toàn thân Mạnh Hạo dung nhập vào trong cơ thể hóa thành tu vi của hắn, ở trong thân thể cấp tốc vận chuyển thì bị hút vào trong đạo đài màu vàng của hắn, lại từ cái khe của đạo đài mà tản ra một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Đạt thành giao ước.

- Linh khí thật nồng đậm, nếu đạo đài của ta có thể không tản ra linh khí, cứ ở trong này tu hành một ngày có thể so với bên ngoài một tháng!

Mạnh Hạo rùng mình, đúng lúc này con chó nhỏ trong lòng bàn tay hắn cũng bay len, thần sắc lộ vẻ vui mừng giống như đã hấp thụ được một ít, cơ thể từ từ lớn lên, bộ lông cũng dài ra, thoạt nhìn lông mềm như nhung rất đáng yêu.

Mạnh Hạo quan sát trong chốc lát như đang có suy nghĩ gì.

- Con chó này sẽ lớn lên cùng ta, vả lại xem dáng vẻ thổ nạp của nó, tốc độ cũng giống như ta, hay là… Sau khi nó hấp thu tâm huyết của ta thì có cùng tư chất giống ta?

Mạnh Hạo hai mắt lóe sáng, thân mình đạp không đi về phía trước. Ở phía sau hắn, con chó nhỏ chỉ lớn khoảng hai ngón tay cố gắng chạy theo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã ba ngày, lông mày của Mạnh Hạo dần dần nhăn lại, hắn phát hiện bất luận bản thân có bay đến đâu cũng không có điểm cuối, căn bản là không thoát ra được, vả lại linh khí nơi đây cư nhiên lại dần giảm bớt theo thời gian.

- Trận thứ nhất này làm sao để vượt qua được đây…

Mạnh Hạo cau mày, khoanh chân ngồi một chỗ nới đỉnh tiên sơn, hai mắt quan sát xung quanh.

Thời khắc này, bên ngoài truyền thừa, tu sĩ Nam Vực xung quanh Huyết Tiên tế đàn đều đang nhìn hình ảnh bên trong huyết quang. Bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng, trong trận thứ nhất có bảy thân ảnh mơ hồ sau khi bước vào lập tức khoanh chân ngồi xuống không nhúc nhích, chỉ có thân ảnh thứ tám bước vào, chạy tới chạy lui giống như không có phương hướng một lúc lâu sau mới chịu ngồi khoanh chân bất động.

- Người cuối cùng bước vào là tông môn nào? Ngay cả quy củ trận thứ nhất cũng không hiểu? Ta nghĩ người này chắc là một tán tu, hắn trong lúc vô ý mở ra Huyết Tiên tế đàn thứ tám, vậy nên mới mở ra truyền thừa lần này!

- Trận thứ nhất này đơn giản nhất, chỉ là khảo nghiệm tư chất, thậm chí có thể nói trận thứ nhất này là làm cho huyết thần trưởng thành, phải nắm chặt thời gian hấp thu tất cả linh khí bên trong, chính là điểm mấu chốt xông qua trận pháp này.

Một đám tu sĩ thấp giọng bàn tán thì bên trong trong truyền thừa Mạnh Hạo ngẩng đầu lên.

- Không hợp lý, linh khí thiên địa trong này đã phân tán thành tám luồng…mà vào đây tính cả ta có tổng cộng tám người.

Mạnh Hạo hai mắt lóe sáng, hít một hơi sâu không chút do dự tập trung toàn lực hấp thu linh khí nơi này.

Hắn không biết làm cách nào để phá vỡ trận thứ nhất này nhưng cũng đã đoán ra được một ít, nhất là linh khí nơi này đang giảm bớt, khiến Mạnh Hạo khi khép mắt lại chính là qua năm ngày.

Trong năm ngày này, hắn vẫn không nhúc nhích, sau khi hấp thụ một lượng lớn, đạo đài màu vàng trong cơ thể càng thêm lóng lánh, thậm chí trong lúc mơ hồ giống như xuất hiện dấu hiệu của tòa đạo đài thứ hai.

Cùng lúc đó con chó nhỏ trước mặt hắn cũng trong năm ngày này tốc độ hấp thụ giống như Mạnh Hạo, thân thể càng lúc càng lớn, cho đến khi lớn khoảng lòng bàn tay thì toàn bộ linh khí trong thế giới này đều tiêu tán hết. Theo sau là một tiếng nổ vang, toàn bộ tiên sơn lầu các đều bị phá thành mảnh nhỏ, hóa thành một bình đài thật lớn, Mạnh Hạo mở mắt ra thì hắn đã ngồi khoanh chân trên bình đài này rồi.

Xung quanh hắn bảy người kia đều mở mắt ra, huyết thần bên cạnh bọn họ trong phút chốc đều có dáng vẻ khác nhau, cơ thể biến lớn hơn, bộ dạng cũng linh động hơn.

Về phía huyết sắc tiểu nhân, mặc dù không có to lên nhưng trên người lại dài ra mấy sợi râu, những sợi râu này lay động trông rất quỷ dị.

Con chó nhỏ của Mạnh Hạo biến hóa nhỏ nhất, chỉ to bằng lòng bàn tay, bộ dạng lông xù giống như rất e ngại những huyết thần không đồng dạng xung quanh, run run núp bên người Mạnh Hạo, không ngừng cọ đầu vào Mạnh Hạo, khi thì liếm quần áo Mạnh Hạo, mắt to chớp chớp trông cực kỳ đáng yêu.

Tại trung tâm bình đài này còn có một mảnh quang môn, từng luồng lực hút nhè nhẹ từ trong truyền ra, hiển nhiên khi bước vào nơi này chính là đã rời khỏi nơi truyền thừa. Thời khắc này bảy người xung quanh Mạnh Hạo nhất thời đứng lên nhưng không ai đi ra ngoài mà hóa thành bảy đạo cầu vồng đem theo huyết thần của bản thân, bay thẳng về phía trận pháp thứ hai.

Mạnh Hạo trầm ngâm, hắn cảm nhận được trong mọi người, huyết thần của bảy người kia đều tản ra hơi thở của Ngưng Khí tầng bảy, tầng tám, nhất là huyết long cùng huyết phượng còn có huyết thần tiểu nhân kia dường như là Ngưng Khí tầng chín, duy chỉ có con chó nhỏ của mình chỉ tầm Ngưng Khí tầng ba tầng bốn.

- Ta không biết về nơi này thật là có chút thiệt thòi…

Mạnh Hạo nhíu mày, hai mắt bỗng nhiên lóe sáng.

- Nhưng ta cũng có ưu thế, ưu thế của ta là ở chỗ Huyết Tiên tế đàn này chỉ có một mình ta có thể bước vào không giống những chỗ tế đàn khác, một khi bọn họ rời đi sẽ có không ít người có ý đồ xâm nhập vào, cho nên mấy người bọn họ sẽ không dễ dàng rời đi.

Mạnh Hạo trầm ngâm mấy hơi, đứng dậy bước từng bước một nhưng không phải về phía trận pháp thứ hai mà là trực tiếp bước vào trong quang môn kia, thân ảnh dần biến mất.

Khi xuất hiện lại hắn đã ở miệng núi lửa, trong cái động khẩu trong huyết hồ, nhoáng một cái bay ra, hắn lập tức phát hiện tu vi của chính mình quả nhiên giống như đã đoán hoàn toàn khôi phục lại, áp chế nơi đây dĩ nhiên đã không có chút tác dụng.

- Huyết thần kia cũng không ra cùng…Xem ra chỉ có ở nơi truyền thừa nó mới xuất hiện.

Mạnh Hạo qiay đầu nhìn thoáng qua tế đàn trong huyết hồ, bỗng nhiên cau mày. Hắn nhìn ở trên tế đàn này có một lượng lớn huyết quang tản ra, trong huyết quang có thể thấy rõ tất cả bên trong nơi truyền thừa.

- Thì ra người ngoài có thể nhìn thấy được…

Mạnh Hạo đảo mắt qua, nhìn bảy thân ảnh mơ hồ đang trong trận pháp thứ hai, lúc ngẩng đầu nhìn về phía trên trong lòng lại an tâm.

Huyết quang nơi đây cũng bị ngăn cản không tán ra ngoài, bên ngoài cũng không thể nhận thấy được sự kỳ dị của nơi đây, vả lại quầng sáng trên miệng núi lừa này vẫn tồn tại như trước.

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh quang, thân mình bay lên với tốc độ cực

nhanh, mấy chốc đã tới nơi Sở Ngọc Yên luyện đan.

Sở Ngọc Yên sắc mặt tái nhợt quỳ gối ở kia, gần như đồng thời lúc Mạnh Hạo tiến đến gần, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mạnh Hạo tự thân phi hành, thần sắc lộ vẻ phức tạp.

- Viên phân đan thứ năm còn cần mấy ngày nữa mới có thể luyện thành?

Thân hình Mạnh Hạo buông xuống, mắt lạnh nhìn về phía Sở Ngọc Yên thản nhiên hỏi.

- Trong nửa tháng có thể thành công.

Sở Ngọc Yên trầm mặc, sau một lúc lâu mới nói.

- Việc đã đến nước này, ta và ngươi không cần tiếp tục tranh đấu nữa.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn về phía sương mù, ánh mắt giống như có thể xuyên thấu sương mù nhìn đến quầng sáng phía trên.

- Ta chỉ muốn rời khỏi nơi này, nhưng ta không tin ngươi.

Sở Ngọc Yên trầm mặc, hồi lâu cúi đầu nói.

- Nếu ngươi toàn tâm luyện đan cho ta, giúp ta giải thích về Huyết Tiên truyền thừa, Mạnh mỗ có thể lấy tu vi mà thề nhất định để ngươi an toàn rời đi.

Mạnh Hạo nhìn về phía Sở Ngọc Yên nói.

- Lời thề tu sĩ không thể tin.

Sở Ngọc Yên ngẩng đầu nói.

- Nếu muốn rời khỏi nơi này, ngươi không thể không tin, lòng nhân tử của Mạnh mỗ có hạn. Chuyện thứ nhất ngươi âm mưu tu vi của ta, chuyện thứ hai ngươi quấy nhiễu ta về Huyết Tiên truyền thừa, nếu có chuyện thứ ba ta dù không thể có đan dược cũng phải giết ngươi,

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng.

Sở Ngọc Yên trầm mặc, không nói gì, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi bên cạnh, cũng không tiếp tục khuyên bảo. Một ngày trôi qua, Sở Ngọc Yên trong lòng thầm than một tiếng, mưu kế nàng tính toán tường tận, mấy ngày nay cùng Mạnh Hạo đấu tâm cơ cũng không một lần thành công. Lúc này đây đúng như lời đối phương nói, chính mình… nếu muốn rời khỏi đây thì không thể không tin Mạnh Hạo được.

Vả lại sự tàn nhẫn của Mạnh Hạo, Sở Ngọc Yên có thể cảm nhận được, cũng có thể từ trong lời nói kia phát ra sát khí lạnh như băng.

- Chín trận trong Huyết Tiên truyền thừa, nhìn bất đồng nhưng trên thực tế qua bảy lần mở trước, sớm đã bị các tông môn nghiên cứu kỹ càng, đây là con đường cần cướp đoạt.

Cướp đoạt, là cướp đoạt những linh khí thiên địa trong đó. Những linh khí này một mặt có thể khiến tu vi của tu sĩ tăng lên, mặt khác căn cứ vào tư chất mỗi người sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của huyết thần mà mình thu được.

Mà sự trưởng thành của huyết thần lại là trọng điểm của chín trận trong Huyết Tiên. Dựa vào sự tìm hiểu nhiều năm qua của Tử Vận Tông đã suy diễn ra, nếu có thể xông qua trận thứ chín thì huyết thần trưởng thành có thể so với cường giả cấp bậc nửa bước Trảm Linh, sau đó liền nhập vào Huyết Tiên truyền thừa chi bảo của chủ nhân, trở thành khí linh bảo vật.

- Mà chủ nhân của linh khí đó cũng được coi là đạt được truyền thừa, lại

còn có thể trở thành người đầu tiên từ xưa đến nay đem ra được truyền thừa chi bảo, hơn nữa có thể phóng ra huyết thần tuyệt đại cường giả nửa bậc Trảm Linh.

Huyết thần nửa bước Trảm Linh này, trên thực tế chính là Huyết Tiên của Thái Ách cổ tộc năm đó vì người truyền thừa của mình lưu lại hộ đạo giả. Huyết Tiên cửu trận ngoại trừ trận thứ nhất, những trận sau đều có trận nhãn không đồng nhất, việc này người ngoài tính không được, chỉ có tông môn mới có thể nắm bắt được.

Nhưng mặc dù là trao đổi lần nhau, cũng dần dần phát hiện trong trận pháp biến hóa quá lớn. Cho dù là mở ra mấy lần, cũng vẫn tồn tại biến hóa, các tông dù cho trao đổi tâm đắc, cũng khó mà hiểu hết toàn bộ trận nhãn.

Ai có thể phá vỡ trận nhãn nhanh nhất liền có thể trở thành người đầu tiên hấp thu được linh khí giúp cho bản thân cùng huyết thần trưởng thành, bởi vì mỗi trận linh khí có hạn, ngươi hút càng nhiều thì đồng nghĩa người khác hút càng ít.

Sở Ngọc Yên bình tĩnh mở miệng nói xong liếc mặt nhìn Mạnh Hạo một cái.

- Cụ thể về trận nhãn của Huyết Tiên truyền thừa, năm đó ở trong tông môn ta chỉ là lướt qua không nhớ được bao nhiêu, chỉ nhớ bên trong có một chút ảo trận.

Sở Ngọc Yên không thèm nhắc lại nhắm hai mắt.

Mạnh Hạo như đang có gì suy nghĩ, đầu óc quanh quẩn lời nói của Sở Ngọc Yên, cẩn thận phân tích, xoay người một cái đi thẳng về phía Huyết Tiên tế đàn, tới gần nhìn thoáng qua trên huyết quang phát hiện bảy người kia vẫn đang trong trận pháp thứ hai, lúc này mới bước đi từng bước đi vào cái động khẩu, hoa mắt một trận thì đã xuất hiện trên

bình đài sau khi qua trận pháp thứ nhất.

Cùng lúc đó con chó nhỏ lớn khoảng lòng bàn tay kia đã ở hư vô trước mặt Mạnh Hạo hiển lộ ra, sôi nổi chạy xung quanh Mạnh Hạo vài vòng, cái đuôi nhỏ giống như dùng toàn lực vẫy vẫy, dáng vẻ rất vui mừng, giống như thấy Mạnh Hạo trở về hưng phấn lên, cuối cùng nằm sấp xuống dưới chân Mạnh Hạo, liếm mép quần hắn, phát ra âm thanh thích thú.

Sự xuất hiện của Mạnh Hạo, không khiến người bên ngoài chú ý quá nhiều, dù sao trong tình thế như hôm nay bởi vì bất lợi trận thứ nhất Mạnh Hạo đã bị rớt lại phía sau khá xa, đã là người đứng chót trong tám người.

Hắn hít một hơi sâu, thân mình bỗng nhiên nhoáng lên một cái hóa thành cầu vồng bay vào trận thứ hai, trận pháp này nhìn từ bên ngoài như một dòng nước xoáy chậm rãi chuyển động nhưng bước vào bên trong lập tức như vật đổi sao dời, cả thế giới như vặn vẹo, thế giới vặn vẹo, trời đất nghịch chuyển, sau khi tất cả rõ ràng, ở trước mắt Mạnh Hạo xuất hiện một mảnh biển huyết sắc lớn.

Mảnh biển này vô biên vô hạn, huyết sắc vô tận, xa xa ánh tà dương buông xuống, trời đất bị hoàng hôn vây lấy mang theo vị tanh của gió, gió thổi qua mặt biển nơi đây khiến cho sóng biển nhấp nhô, gợn sóng lăn tăn.

Nơi này, linh khí tồn tài rất lờ mờ, không phải do người hút đi không còn thừa, mà là trước khi trận pháp này bị phá, linh khí thiên địa nồng đậm trong này sẽ không thể hiển lộ ra.

Đúng lúc này, bỗng nhiên huyết thần con chó nhỏ dưới chân Mạnh Hạo chạy ra vài bước, đi về phía biển máu, phát ra âm thanh ư ư như uy hiếp, trong âm thanh giống như mang theo sự khẩn trương, thậm chí còn mang theo một cỗ nguy cơ, bộ lông toàn thân đều run lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Liễm thức nhập thể.

Oanh một tiếng, biển máu quay cuồng, tiếng nổ truyền đi khắp bốn phía, một cây cầy gỗ hình vòm từ trong biển máu dâng lên, nước biển hạ xuống, lôi đình trên bầu trời ầm ầm truyền đến.

Trên cây cầu gỗ hình vòm kia là một thiếu niên tóc dài. Thiếu niên đứng ở đó, trong hai mắt lộ ra tia sắc lạnh lẽo, còn có một luồng tàn nhẫn, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo.

- Một chiêu không chết, sẽ mở ra cây cầu thứ hai, mở đủ ba cây cầu, trận này coi như vượt qua.

Âm thanh già nua truyền ra không giống với vẻ bề ngoài của thiếu niên lạnh lùng, khi mở miệng hai mắt nhất thời lộ ra sát khí.

Sát khí này mãnh liệt giống như dẫn động biển máu, khiến nước biển dưới cây cầu quay cuồng, sóng lớn đánh mạnh lên cầu.

Lời nói vừa dứt, thiếu niên nâng tay phải lên xuất ra một quyền đánh tới, biển máu đang nổ vang quay cuồng lại cấp tốc rút lui.

Mạnh Hạo hai mắt nhíu lại, thiếu niên này tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng hôm nay đã bước vào nơi này, thì bắt buộc phải chiến đấu. Thân mình hắn cất bước về phía trước, con chó nhỏ cũng lao ra theo, phát ra từng trận âm thanh ư ư uy hiếp, thân hình chỉ như lòng bàn tay lại có tơ máu lượn lờ, theo sau Mạnh Hạo, hóa thành hai đạo cầu vồng bay thẳng về phía thiếu niên kia.

Mạnh Hạo tay phải nâng lên, vỗ túi Càn Khôn lấy ra hai thanh kiếm gỗ,

lại mở miệng phun ra lôi kỳ hóa thành sương mù tràn ngập xung quanh thân hắn, khiến thân thể hắn như một mũi tên rời cung cùng con chó nhỏ đấu trực diện với một quyền cách không của thiếu niên kia.

Một tiếng nổ vang, Mạnh Hạo phun ra máu, hai thanh kiếm gỗ trực tiếp quay ngược về, sương mù do lôi kỳ tạo ra thì trực tiếp khuếch tán trở nên loãng hẳn đi. Con chó nhỏ bên cạnh Mạnh Hạo thì thân thể run run, rút lui quay về, trong miệng cũng ho ra máu tươi.

Thiếu niên kia bình thản liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, tay phải vung lên, biển máu phía sau y quay cuồng tạo thành cây cầu hình vòm thứ hai. Sau khi thân ảnh thiếu niên kia biến mất, trên cây cầu hình vòm thứ hai kia lại có một thanh niên bước ra.

Dáng vẻ thanh niên này rất giống với thiếu niên vừa nãy, giống như là bộ dạng mười năm sau vậy.

- Ngươi có thể tùy thời đến chiến đấu, một quyền không chết, mở ra cầu thứ ba.

Thanh niên kia mở miệng, hai mắt nhắm lại đứng yên không nhúc nhích.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở cây cầu thứ nhất, lau máu trên khóe miệng. Một kích vừa mới rồi kia có thể so với thực lực Vô Hạ Trúc Cơ hậu kỳ, nếu không phải là lôi kỳ chống đỡ, Mạnh Hạo đã chết trong một kích vừa nãy rồi.

- Chả trách qua một ngày, bảy người kia đều không phá được trận này, Huyết Tiên truyền thừa này cực kỳ bá đạo, mà đây mới chỉ là trận thứ hai…

Mạnh Hạo trong lòng trầm xuống, nhưng rất nhanh hai mắt đã lộ vẻ chấp nhất.

Hít một hơi sâu, hắn lấy đan được nuốt vào điều chỉnh tu vi, lại lấy ra đan được để trước mặt con chó nhỏ, sau khi con chó nhỏ nuốt vào, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi chữa thương.

Hai ngày sau, Mạnh Hạo mở mắt ra, con chó nhỏ trên đầu gối hắn, thương thế cũng đã khôi phục được hơn phân nửa, tăng lên cũng không có thay đổi gì đáng nói, nhưng khí tức so với trước kia hình như có gì đó bất đồng.

Dường như Mạnh Hạo với con chó nhỏ đã quen thuộc hơn, đồng thời đối với thế giới bên ngoài đã có một chút hung ý. Nếu không phải chất lượng đan dược Ngưng Khí của Mạnh Hạo tốt, con chó nhỏ kia có khi đã chết rồi.

- Ngươi cũng giống ta năm đó vốn rất bình thường nhưng bởi vì bước vào tu chân không còn cách nào khác là phải mạnh lên, không thể không máu lạnh mà học cách giết người.

Mạnh Hạo nhìn con chó nhỏ, trầm ngâm một lúc nhẹ nhàng nói.

Con chó nhỏ ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, giống như hiểu được lời nói của Mạnh Hạo, liếm liếm quần áo Mạnh Hạo, chạy vòng quanh Mạnh Hạo vài vòng gục đầu vào chân hắn.

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ kiên định, chậm rãi đứng lên nhìn về cây cầu thứ hai, cả người bay lên tay phải vỗ túi Càn Khôn, lập tức phi kiếm bên trong gào thét bay ra như mưa.

Một trăm, hai trăm, ba trăm thanh… Tất cả năm trăm thanh phi kiếm vờn quanh bốn phía Mạnh Hạo, hình thành một cái Ứng Long chi ảnh, yêu đan trong cơ thể Mạnh Hạo xoay chuyển thông qua đạo đài trong cơ thể hắn mà phóng ra một lực mạnh mẽ. Hai tay Mạnh Hạo nâng lên, hai thanh kiếm gỗ lại trở thành răng nanh của Ứng Long, năm trăm phi kiếm xung quanh Mạnh Hạo tức tốc xoay tròn hướng thẳng đến thanh niên

trên cây cầu thứ hai kia.

Thanh niên vẫn thần sắc bình thản như cũ, tay phải chậm rãi nâng lên nhìn như tùy ý mà xuất ra một quyền. Quyền này xuất ra biển máu bốn phía vẫn tĩnh lặng không gợn sóng, càng không có tiếng nổ vang giống như vô cùng đơn giản, nhưng loại quyền đó không đợi Mạnh Hạo đến gần, phi kiếm trước mặt hắn nhất thời như đánh vào nham thạch không thể xuyên thủng, chốc lát vỡ ra.

Vỡ ra không phải toàn bộ phi kiếm mà chỉ là một phi kiếm ở vị trí trung tâm, nhưng lại trở thành một đường thẳng tắp. Sau khi tất cả phi kiếm trên tuyến đường này đều dập nát, một quyền này vô hình đánh lên người Mạnh Hạo khiến hắn rơi xuống, trong thời khắc sinh tử Mạnh Hạo dùng toàn bộ tu vi, khuếch tán lôi vụ, đem hai thanh kiếm gỗ chặn ở phía trước. Con chó nhỏ kia lại tự mình phi ra, trực tiếp nằm trước ngực Mạnh Hạo, muốn dùng lưng giúp hắn chống đỡ lại nhưng bị Mạnh Hạo ném ra.

Tiếng nổ vang lên, giống như đã nhịn thật lâu mới được vang lên. Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân mình như diều đứt dây, rơi thẳng xuống cây cầu hình vòm thứ nhất, lại phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, đạo đài trong cơ thể hắn ở trong thời khắc này giống như muốn vỡ nát.

- Một chiêu này so với chiêu thứ nhất khủng bố gấp mấy lần, thế nhưng lại cho ta cảm giác, lực lượng tu vi này chỉ có Vô Hạ Trúc Cơ trung kỳ… Còn có con chó này lúc nãy còn tự mình phi ra bảo vệ ta....

Mạnh Hạo lau máu tươi, mắt nhìn về phía con chó nhỏ hắn ném ra lúc nãy. Lúc này trong mắt nó mang theo lo lắng nhìn về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo sờ sờ đầu con chó nhỏ, lông mềm như nhung, nhìn về phía thanh niên kia.

- Chỉ là tạm qua ải, lực lượng bản thân người nếu không có gì ngoài ý muốn, không qua được cầu thứ ba.

Thanh niên kia bình thản nói, tay phải vung lên, nhất thời phía sau y xuất hiện thanh cầu gỗ thứ ba.

Thân ảnh này lại biến mất, trên cầu mới xuất hiện lại có một trung niên, dáng vẻ như già thêm mười tuổi nữa. Sau khi Mạnh Hạo cảm nhận tu vi phát ra, trong lòng lập tức chấn động, đối phương vậy mà lại giống mình, đều là một tòa đạo đài, là Trúc Cơ sơ kỳ.

- Không đúng, tu vị như thế tại sao lại trở thành người canh cầu thứ ba chứ...trình tự có vẻ đi ngược…

Mạnh Hạo nhíu mày.

- Đây là trận cầu cuối cùng, tiếp lão phu một chiêu mà không phun ra máu thì ngươi thắng, ngươi có ba cơ hội, mỗi lần ta chỉ ra một quyền, thất bại ba lần, ngươi sẽ bị xóa đi tư cách truyền thừa, sau đó chôn cất tại biển máu, trở thành linh hồn nâng tế đàn.

Lão giả thản nhiên nói.

Mạnh Hạo không nói gì, khoanh chân ngồi trên cây cầu thứ hai, lấy đan dược nuốt vào đồng thời cũng không quên cho con chó nhỏ nuốt không ít đan dược. Nhìn nó Mạnh Hạo nghĩ tới cảnh nó bảo hộ mình lúc trước, trong lòng lo lắng, cho đến ba hôm sau. Thương thế Mạnh Hạo khôi phục, con chó nhỏ cũng bắt đầu linh hoạt lại, hai mắt nó chớp chớp.

Nhìn chằm chằm lão giả ở cầu ba, trong mắt Mạnh Hạo hiện vẻ suy tư, đầu óc nhớ lại trận chiến đầu tiên với thiếu niên, cùng trận thứ hai đấu với thanh niên, muốn tìm ra manh mối từ cách thức ra tay của hai người này.

Thời gian chậm chậm trôi qua, một ngày nữa trôi qua, Mạnh Hạo bỗng nhiên tâm thần chấn động, ngẩng đầu lên dường như đã tìm ra câu trả lời.

- Thiếu niên ra tay mặc dù là Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng lại dẫn động biển máu quay cuồng, đây là bởi vì lực bị khuếch tán ra ngoài. Mà một quyền của thanh niên có lẽ chính là Trúc Cơ hậu kỳ nhưng là không bị phát tán ra ngoài. Năm trăm thanh kiếm của ta thậm chí vỡ không đến hai mươi thanh, khiến ta phải đối diện với một quyền kia.

Hai trận này tu vi không giống nhau, nhưng nơi này ẩn chứa kỹ xảo, ẩn chứa một phương pháp vận dụng tu vi, đây chính là trọng điểm!

Ánh mắt Mạnh Hạo bừng sáng, hắn không phải là kẻ ngu dốt giờ phút này đã hoàn toàn hiểu ra được vấn đề.

- Như vậy thì lão giả này, lấy tu vi giống như ta, có thể phát ra sức mạnh như nào…

Mạnh Hạo nhìn lão giả kia, chậm rãi đứng lên, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị. Giờ phút này hắn dường như không thèm để ý đến Huyết Tiên truyền thừa này nữa, bởi vì hắn phát hiện ra trong cửu trận nơi đây, dường như… truyền thừa vô hình, chỗ nào cũng có.

Đứng lên nhưng không phải đi tuyên chiến, mà Mạnh Hạo ở cầu thứ hai tự thân thử nghiệm, làm cho tu vi bản thân chậm chậm phát tán ra ngoài, rồi khống chế trình độ tán ra. Điều này đối với hắn mà nói rất không thuận tay, nhưng hắn chấp nhất, đây là tính cách quan trọng nhất của hắn. Lúc này quên cả thời gian, cho đến khi đã trôi qua bảy ngày, hắn ngẩng đầu lên, cho dù khống chế còn chưa tới mười phần, nhưng cũng có thể làm được gần ba phần.

- Không thể chậm trễ nữa, phải kiểm chứng thử suy nghĩ của ta đúng hay sai.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe tinh quang, cất bước về phía lão giả.

Rầm!

Sau mười hơi, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, đầu đau như muốn vỡ tung, thân mình đột nhiên rút lui, lùi lại đến trên cầu thứ hai, thân mình run lên, một tay chống thành cầu, lại phun ra máu tươi. Con chó nhỏ cũng giống hắn, thân mình run run, một chân đã bị gãy, hơi thở yếu ớt, Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lão giả trên cầu thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Liễm thức nhập thể(2).

- Lần đầu tiên thất bại.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi xuống, cho con chó nuốt đan dược trước, chữa trị thương thế. Con chó này đã cùng hắn bị thương nhiều lần, bộ dạng biến hóa rất nhiều, thân hình lông xù nay thảm hại tột độ, hai mắt ảm đạm nhưng sinh mệnh lại cực kỳ ngoan cường, mỗi lần khôi phục lại, trên người cũng xuất ra thêm một phần sát khí.

- Lão giả này chính là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng một quyền xuất ra cũng không hề tán ra ngoài, còn có cảm giác mơ hồ kỳ dị… Giống như một quyền lại không giống một quyền… Nhưng mà có thể nhìn ra, phương hướng suy nghĩ của ta bảy ngày qua là chính xác!

Mạnh Hạo nhíu mày, ngẩng đầu, ấn mi tâm, giảm bớt cảm giác đau đầu của bản thân sau một chiêu vừa rồi.

Hắn đứng dậy, tiếp tục khống chế tu vi bản thân tràn ra, lại bảy ngày trôi qua, Mạnh Hạo đã có thể khống chế khoảng năm phần, tuy rằng không thể đề cao tu vi, nhưng sức chiến đấu của hắn lại vì thế mà đột nhiên tăng mạnh.

Ngày hôm đấy, Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, ánh mắt hiện lên tinh quang, thân mình lại bay ra, con chó nhỏ cũng gào thét tiến lên, một người một chó bảy thẳng về phía lão giả.

Rầm!

Lần này vẫn là sau mười hơi, Mạnh Hạo bước từng bước lùi lại, khóe

miệng tràn ra máu tươi, máu tươi kia lưu lại trên quần áo nhìn đến ghê ngươi, nhưng hai mắt hắn lại sáng ngời, hiểu ra.

Con chó nhỏ kia, giống như bởi vì Mạnh Hạo hiểu ra, mà có thay đổi. Lần này mặc dù lại bị thương, nhưng vẫn gào thét, hung ý tràn ngập.

- Linh thức! Lão chẳng những có thể làm cho tu vi ngưng tụ không tiêu tan, mà còn dung hợp linh thức trong một quyền kia, cho nên khiến cho một quyền này… Có thể nháy mắt trong có thể đánh hụt tất cả tu vi trong cơ thể.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra ánh sáng hiểu ra, hắn bỗng nhiên hiểu được rồi. Tu vi của tu sĩ tuy nói là trọng điểm, nhưng cùng một tu vi, phương thức vận dụng linh lực không giống nhau, đó mới là phần chủ đạo trong chiến lực chân chính của một người!

Hắn khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm nghiền. Lần này, ước chừng tầm nửa tháng trôi qua, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, hắn bị nhốt ở trận thứ hai đã đủ một tháng, hắn không biết những người khác như thế nào, nhưng tự hắn ở nơi này cảm thấy dù có là người cuối cùng, nhưng với bản thân hắn cũng đã có thu hoạch quá lớn.

Hắn chậm rãi đứng lên, nhảy về phía trước. Về phần con chó nhỏ kia giống như sau khi Mạnh Hạo hiểu ra, nó cũng được tân sinh, theo thân ảnh Mạnh Hạo, cùng nhau hướng về phía lão giả kia.

Rầm!

Mạnh Hạo lùi lại tám bước, chậm rãi ngẩng đầu, mặc dù khí huyết trong cơ thể quay cuồng nhưng không hề có máu tươi trào lên cổ họng, hắn nhìn lão giả thu quyền lại, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Hiểu được liễm thức nhập thể, ngươi vượt qua trận thứ hai!

Lão giả gật đầu, vung tay áo toàn bộ thế giới tan ra thành từng mảnh nhỏ.

Theo thế giới vỡ nát, một luồng linh khí thiên địa khổng lồ trong chớp mắt vọt thẳng tới phía Mạnh Hạo, vờn quanh người hắn và con chó nhỏ kia. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, lập tức vận chuyển tu vi trong cơ thể, ra sức hấp thu.

Linh khí nơi này còn nồng đậm hơn cả trận đầu tiên, thậm chí còn khiến Mạnh Hạo cảm thấy nếu có thể tu hành ở đây một thời gian lâu, như vậy chỉ cần cho hắn mấy tháng, chẳng cần bất cứ đan dược nào, hắn cũng có thể ngưng tụ ra được tòa đại đài thứ hai.

Chỉ là linh khí không ngừng tràn ra khỏi kẽ nứt của đạo đài, nếu không tán ra ngoài nữa thì Mạnh Hạo chắc chắn có thể khiến mình đột phá ở trong môi trường nồng đậm linh khí này chỉ trong thời gian ngắn, ngưng tụ ra tòa đạo đài thứ hai.

- Hoàn Mỹ Trúc Cơ…

Ánh mắt Mạnh Hạo đầy chờ mong.

Chẳng những hắn như thế, mà con chó nhỏ kia cũng đang nhanh chóng hấp thu, thân thể nó dần xuất hiện thay đổi, khí tức của nó càng thêm mạnh, chỉ là cũng có tản đi ra ngoài.

Tiếc rằng quá trình hấp thu kiểu này không duy trì lâu, chỉ ba ngày là linh khí tiêu tan sạch sẽ. Khi Mạnh Hạo mở mắt ra, hắn đang khoanh chân ngồi trên một tòa bình đài rất lớn, bốn phía ngoài hắn ra thì còn có bốn người nữa cũng đang khoanh chân ngồi.

Gần như cùng lúc Mạnh Hạo mở mắt ra, bốn người kia cũng mở mắt, Huyết thần bên người đều tự có biến hóa.

Nhưng biến hóa lớn nhất thì lại là con chó nhỏ của Mạnh Hạo. Nay nó đã lớn bằng nửa cánh tay, bộ lông màu đỏ rực như máu, với hai hàm răng nanh sắc bén, móng vuốt lóe lên hàn quang, khiến cho dáng vẻ nó có phần hung tợn.

Nhất là đôi mắt nó đã không còn vẻ trong trẻo như trước nữa, mà xuất hiện mấy tia máu, dường như đã lột xác qua sinh tử, khiến người ta liếc mắt là có thể cảm nhận được hung ý từ người con chó này.

Mà khí tức nó tỏa ra lại có thể sánh được với Trúc Cơ!

Tu sĩ tu hành đến Trúc Cơ cực kỳ gian khổ, nhưng với Huyết thần có truyền thừa Huyết Tiên thì trong hoàn cảnh đặc thù nơi đây, chúng có thể trưởng thành rất nhanh, dù sao chúng nó không phải tu sĩ, mà là Huyết thần truyền thừa.

- Tốc độ tăng tu vi của Huyết thần này quá nhanh, về điểm này sợ là còn có nguyên nhân khác mà ta không biết. Hoặc có lẽ những Huyết thần này vốn từng tồn tại, cuối cùng lại chết đi, nhưng linh hồn vẫn ở tại nơi đây.

Mạnh Hạo nghĩ vậy, ngẩng đầu lên nhìn ra phía sau. Ở trong trận thứ hai sau lưng hắn đã không còn ai, mà trận thứ ba phía trước thì có hai bóng người mơ hồ, mà trận thứ bốn lại có một người.

Ba người này hiển nhiên đã sớm đi ra, nhưng so với việc hấp thu linh khí làm suy yếu đối thủ, bọn họ càng mạnh hơn, hiển nhiên tiếp tục xông lên để kéo giãn khoảng cách.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, chậm rãi đứng lên, đôi mắt lóe tinh quang, hắn cất bước tới thẳng trận thứ ba.

Cùng lúc đó, ở bảy vùng đất truyền thừa Huyết Tiên ở bên ngoài, gần vạn tu sĩ bao vây lại, quan sát từng bức họa bên trong huyết quang, tiếng bàn tán xôn xao cả lên.

- Tin tức đã được truyền ra, thân phận mấy người kia đều bị người ta biết rồi, không ngờ người xông trận đầu tiên lại là Đạo tử Lý Đạo Nhất của Lý gia. Tuy không rõ cuối cùng kẻ này có đạt được truyền thừa hay không, nhưng nay y đúng là kẻ có hy vọng nhất.

- Thật đáng hận, mấy đại tông môn gia tộc này hoàn toàn nắm giữ truyền thừa, căn bản không chừa cho chúng ta cơ hội nào! Nếu ta có thể phát hiện ra tòa tế đàn Huyết Tiên thứ tám không rõ ở nơi nào kia thì tốt rồi, chí ít cũng không ai biết, không ai tới tranh với ta.

- Có nghĩ thế cũng vô dụng thôi, người xông trận đều là hàng thiên kiêu của các tông môn các gia tộc, dù không ai cướp cơ hội, nhưng so với những thiên kiêu đó thì còn yếu kém lắm. Ngươi xem kẻ này hiển nhiên là người đã mở ra tế đàn Huyết Tiên thứ tám, nhưng vào trận thứ hai lại mất nhiều thời gian đến thế, ta kết luận kẻ này không qua được trận thứ ba.

Tiếng bàn tán náo động khắp bên ngoài bảy khu truyền thừa Huyết Tiên ở Nam Vực này, ai cũng có ý kiến giống nhau.

Trong trận thứ bốn, Lý Đạo Nhất thân mặc trường bào màu vàng, tướng mạo tuấn lãng, dáng người cao to, lúc này đang bình tĩnh nhìn phương xa, mà ở phía trước y là một mảnh sa mạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Lạc tử phá trận.

- Lão tổ từng hạ pháp chỉ dự ngôn rằng Lý gia sẽ xuất hiện Huyết Tiên, truyền thừa này vốn là của ta, về phần những kẻ khác… Trong trận thứ sáu, sự sống chết của các ngươi đều nằm trong lòng bàn tay ta.

Lý Đạo Nhất bình tĩnh cất bước đi tới sa mạc kia.

Trong trận thứ ba, Mạnh Hạo khẽ cau mày, con chó ngao bên cạnh phát ra tiếng hú như đang uy hiếp, nhìn chằm chằm cây đại thụ che trời xuất hiện phía trước Mạnh Hạo.

Dưới tàng cây có một bàn cờ, quân đen đã không còn, duy chỉ còn một quân trắng bị đặt bên cạnh bàn cờ, như chờ người tới lấy.

Bên ngoài bàn cờ có mấy trăm chiếc cọc gỗ cao hơn người, được đóng khắp bốn phía, khiến nơi này trông có vẻ thê lương. Mà có thêm cây đại thụ kia nên trông thêm phần kỳ dị.

- Huyết Tiên truyền thừa, một chữ huyết chủ trọng sát, kẻ muốn lấy được truyền thừa mà không đủ sát khí thì khó thành đại sự. Trận này chủ sát, nhưng kẻ sát nhân tâm lãnh thần tĩnh, cố chấp đặt quân trắng, thắng được bàn cờ huyết sát này! Ngươi có một cơ hội, hãy đưa ra thọ nguyên trăm năm là có thể rời khỏi nơi đây, nhưng truyền thừa thất bại!

Tiếng nói đầy tang thương vang lên, ngay khi tiếng nói đó xuất hiện, một cọc gỗ trước mặt Mạnh Hạo ầm ầm nổ tung, mà từ trong đó một kẻ toát lên khí tức Trúc Cơ, có tu vi giống Mạnh Hạo bước ra.

Bóng người ấy mơ hồ, chỉ có đôi mắt đỏ lộ ra sát cơ cực kỳ mãnh liệt, vừa đi ra liền lao thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo chớp mắt, tinh quang lóe lên, con chó nhỏ bên cạnh hắn rú lên, theo Mạnh Hạo cũng lao ra.

Tiếng ầm vang quanh quẩn, một lát sau, Mạnh Hạo nhìn bóng người Trúc Cơ trước mặt tiêu tan. Mà kẻ này tan đi thì hóa thành từng dòng linh khí tuôn vào người Mạnh Hạo. Nhưng ngay sau đó lại có những tiếng bùm bùm truyền tới, lúc này đây ba cái cọc gỗ vỡ tung.

Một nén nhang sau, Mạnh Hạo khóe miệng tràn máu, con chó nhỏ bên người hắn cũng bị thương, máu tươi chảy ra, nhưng vẫn hung tàn nhìn chằm chằm năm người Trúc Cơ xuất hiện phía trước.

Thời gian không ngừng trôi, không biết đã qua bao lâu, Mạnh Hạo phun máu tươi, người đã bước vào trong đám cọc gỗ, cách bàn cờ dưới gốc đại thụ kia chỉ còn không đến hai nghìn trượng. Đôi mắt hắn đầy tơ đỏ, nhanh chóng lướt đi trong thế giới của trận thứ ba này, nhưng xung quanh hắn lại có mười hai bóng dáng Trúc Cơ, kẻ nào cũng sát khí ngập trời.

Bên cạnh Mạnh Hạo truyền tới tiếng chó sủa, một đạo huyết quang quấy nát một khối ảo ảnh Trúc Cơ, mà thứ xuất hiện ở trước người Mạnh Hạo chính là con chó nhỏ kia. Mạnh Hạo và nó không ngừng giết chóc, và nhanh chóng hấp thu linh khí trào ra ở nơi này. Giờ phút này, tu vi của con chó nhỏ đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, vả lại còn đang không ngừng tăng lên, hung ý lại càng thêm rõ rệt.

Vài canh giờ sau, Mạnh Hạo hộc máu tươi, thân thể lảo đảo. Ảo ảnh một tên Trúc Cơ trước người hắn cũng tới lúc suy kiệt, dường như đã dùng toàn bộ sức lực cơ thể mà tựa như tia chớp lao thẳng tới hắn. Mắt thấy sẽ tới gần, sát cơ lóe lên trong mắt Mạnh Hạo, hắn giơ nắm tay phải lên, không quản ngại bị ảo ảnh kia đâm xuyên kiếm quang qua cơ thể, một quyền đánh lên ngực đối phương, lại mở nắm tay ra, phong nhận như đao. Ầm một tiếng vang lên, Mạnh Hạo lại hộc máu tươi, nhưng ảo ảnh Trúc Cơ kia cũng run rẩy rồi trực tiếp vỡ tan xung quanh Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó ở cách đó không xa, chỗ con chó nhỏ kia như một đạo hồng quang như không gì phá nổi, dùng răng nanh và móng vuốt sắc nhọn trực tiếp xé rách một ảo ảnh Trúc Cơ, điên cuồng hấp thu linh khí rồi lại nhanh chóng chạy về bên Mạnh Hạo.

Toàn thân nó đầy miệng vết thương, lúc này đang chảy máu, hơi thở suy yếu, nhưng hung ý lại càng mãnh liệt, dường như đã được máu tươi tẩy rửa.

Mạnh Hạo nuốt đan dược, lại lấy vài viên ném cho con chó nhỏ. Y phục của hắn đã rách, hàn quang lóe lên trong mắt, lúc ngẩng đầu lên, hắn chỉ còn cách cây đại thụ kia hai nghìn trượng. Nhưng đúng lúc này, tiếng nổ bùm bùm truyền tới, hai mươi ảo ảnh Trúc Cơ xuất hiện, dùng tốc độ nhanh nhất xông tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, sắc mặt lóe lên vẻ mỏi mệt, hắn vung tay phải lên, lôi vụ ầm ầm xuất hiện, điện quang quét khắp bốn phía. Hắn lại xông lên, chiến đấu với đám ảo ảnh Trúc Cơ kia.

Lấy thương đổi thương, lấy chiến nuôi chiến, lại hai canh giờ trôi qua, Mạnh Hạo với sắc mặt tái nhợt đứng cách đại thụ tám trăm trượng thì hắn vội vã lùi ra sau, mang theo con chó kia tránh xa đám cọc gỗ này. Hắn lùi ra sau rồi, mấy ảo ảnh Trúc Cơ đó ngừng lại, không truy kích nữa, mà lại một lần nữa hóa thành cọc gỗ.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở đằng xa, nuốt đan dược chữa thương. Chú chó ở bên cạnh cũng nuốt chửng không ít đan dược, lúc này cũng khôi phục rất nhanh. Bốn ngày qua đi, Mạnh Hạo chợt mở mắt ra, mà chú chó kia lại càng thêm hung tàn. Một người một chó lại lao ra.

Lúc này đây bọn họ vọt tới cách đại thụ chừng trăm trượng thì không cách nào bước tiếp, chỉ có thể lui ra sau.

Rồi những ngày sau đó, Mạnh Hạo và chú chó kia không ngừng xông lên. Ánh mắt Mạnh Hạo càng thêm tàn nhẫn, hắn ra tay càng lúc càng nhanh gọn, đã có thể khống chế tu vi toàn thân được bảy phần, cho dù là thuật pháp hay cơ thể đều có thể ẩn chứa linh thức.

Mà chỗ con chó nhỏ kia thì thân thể đã to bằng cánh tay người, dáng vẻ dữ tợn, móng vuốt hoàn toàn giương ra, nhe bộ răng nanh sắc nhọn như có thể cắn xé tất cả mọi thứ, đôi mắt lóe hồng quang, khiến cho nó trông lại càng thêm hung tàn.

Năm trăm trượng, ba trăm trượng, một trăm trượng… Cho đến chừng hơn một tháng sau khi Mạnh Hạo bị nhốt trong trận này, một ngày này, cách đại thụ còn có hai mươi trượng thì con chó lại sủa nhặng lên, rồi cắn lấy góc áo của Mạnh Hạo. Mạnh Hạo không có gì bất ngờ, để mặc cho nó cắn áo mình. Lúc này toàn thân nó khuếch tán huyết quang, lao vọt tới phía trước, trực tiếp hóa thành cầu vồng, đẩy ra những ảo ảnh Trúc Cơ đang ngăn cản, vượt qua khoảng cách hai mươi trượng.

Ngay khi tới gần đại thụ, nó há miệng thả Mạnh Hạo ra, rồi nhanh chóng lùi ra sau ngăn cản đám ảo ảnh Trúc Cơ đang điên cuồng lao tới, Mạnh Hạo không chút chần chừ cầm lấy quân cờ trắng kia, ánh mắt đảo qua bàn thờ rồi đặt nó xuống.

Trong giây lát khi quân cờ trắng được đặt xuống bàn cờ, toàn bộ thế giới như yên lặng bất động. Hình ảnh trước mặt Mạnh Hạo vỡ vụn ra như một tấm gương, một luồng linh khí dồi dào từ trong những mảnh vỡ ấy ầm ầm truyền tới.

Giờ khắc này, Mạnh Hạo biết rằng hắn đã xông qua trận thứ ba.

Gần như khi hắn xông qua trận pháp, bên ngoài, đám tu sĩ Nam Vực ở bảy nơi truyền thừa Huyết Tiên đều ồ lên.

- Lý gia thiên kiêu Lý Đạo Nhất xông qua trận thứ bốn, y bị trận thứ bốn

nhốt hơn một tháng…

- Còn có Vương Vô Đức của Huyết Yêu Tông kia, y là kẻ thứ hai sau Lý Đạo Nhất bước vào trận thứ bốn, nay những kẻ khác đều bị nhốt trong trận thứ ba, không biết ai là người thứ ba có thể đi ra…

- Không phải Vương Lệ Hải thì còn là ai, dù sao y cũng là Đạo tử của Vương gia, lần này Vương gia ra tay hơi bị hoành tráng, lại phái Đạo tử ra… Hử?

- Ra rồi, lại có ba người đi ra, là Vương Lệ Hải và Tống Giai, còn một người nữa… Ồ, không ngờ lại là hắn?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: Trận này vì nó mà tồn tại.

Với linh khí dồi dào không ngừng tuôn vào, tu vi Mạnh Hạo không ngừng ngưng tụ trong cơ thể, dần dần tòa đạo đài thứ hai xuất hiện ảo ảnh, và không ngừng ngưng cố.

- Nếu linh khí không tản ra ngoài, lúc này ta đã mở được tòa đạo đài thứ hai rồi!

Mạnh Hạo thở dài một hơi, nhưng lại càng chờ mong.

Vài ngày sau, khi Mạnh Hạo mở mắt ra, ánh mắt hắn lóe lên tinh quang sáng rực. Hắn không biết rằng lúc này vì hắn và Tống Giai, Vương Lệ Hải cùng bước qua trận thứ ba đã gây ra náo động không hề nhỏ.

Thậm chí có người bắt đầu đoán xem Mạnh Hạo hắn là vị thiên kiêu của tông môn nào đó cũng nên, tuy nhiên lại không cách nào chứng thật được. Nhưng lại càng như vậy thì mọi người lại càng nhao nhao suy đoán, có thể nói với đám người bên ngoài, sự xuất hiện của Mạnh Hạo như một chú hắc mã hiển lộ vậy.

Chỉ là tuy đàm luận không ít, nhưng họ lại cho rằng hắn là Vương Lệ Hải gặp vấn đề gì đó, chứ không thì hắn là đã ra trước rồi.

Mạnh Hạo nhìn chú chó nhỏ trước người mình, sắc mặt trở nên nhu hòa.

Nay nó đã to hơn hắn, thân thể đã cao tầm nửa người, thoạt trông như một con nghé con, bộ lông màu đỏ máu kéo dài xuống gần như đụng tới

đất. Thân hình tráng kiện như ẩn chứa sức mạnh cực lớn, cái đầu to há miệng ra, để lộ bộ răng nanh sắc nhọn. Móng vuốt to như bàn tay người, để lộ ra những chiếc vuốt sắc như có thể cắt được mặt đất. Đôi mắt đỏ ngầu khiến cho nó có cái dáng vẻ dữ tợn trước nay chưa từng có, đứng đó thôi cũng đủ khiến người ta thấy ghê người.

Giờ đây nó đã không là một con chó nhỏ nữa, mà giống như ngao, trở thành một con ngao khuyển màu đỏ rực như máu!

Nay nó đang lạnh lùng nhìn bốn phía, dường như nó không biết những người khác không ở trong cùng một không gian, nếu có người định tới gần Mạnh Hạo, nó sẽ lập tức lao ra cắn chết đối phương.

Mạnh Hạo nhìn ngao khuyển, sắc mặt càng thêm nhu hòa. Chỉ mấy tháng ngắn ngủi mà nó từ một chú chó con không chút thu hút trưởng thành tới mức này, có thể nói trong từng trận này, bọn họ đã kết thành một loại tình bạn kỳ quái.

Bọn họ cùng nhau xông pha, cùng nhau vượt trận, cùng trải qua sinh tử, trải qua máu tươi tẩy rửa.

Dường như nhận ra ánh mắt của Mạnh Hạo, con ngao khuyển này xoay người lại nhìn Mạnh Hạo, vẻ hung ác lập tức biến mất, thay vào đó là vui sướng, ra sức vẫy đuôi và chạy tới cạnh Mạnh Hạo, lè lưỡi liếm tay Mạnh Hạo để lấy lòng hắn.

Mạnh Hạo mỉm cười, giơ tay vuốt đầu nó, nhìn cái dáng vẻ trông như rất hưởng thụ kia của nó, hắn nở nụ cười.

Lúc ngẩng đầu lên, Mạnh Hạo nhìn về trận thứ ba ở sau người, lúc này trong đó vẫn còn ba người nữa, mà trận thứ bốn cũng có ba bóng người, chỉ có trận thứ năm kia là chỉ có một người.

Mạnh Hạo đứng lên, vỗ ngao khuyển, không có bước vào trận thứ bốn

mà là bước vào trong quang môn trên bình đài, lúc xuất hiện thì hắn đã về tới miệng núi lửa.

Mấy tháng không trở về, Mạnh Hạo không yên tâm chuyện đan dược, lúc này hắn lập tức hóa thành cầu vồng bay thẳng tới chỗ Sở Ngọc Yên. Lúc này nàng ta đang nhắm mắt đả tọa, gần như khi Mạnh Hạo trở về, nàng liền mở mắt ra.

Hai người ánh mắt chạm nhau, Sở Ngọc Yên nghiêng đầu tránh né, lại vung tay phải lên, một viên thuốc bay ra, bị Mạnh Hạo bắt lấy. Đúng là viên đan thứ năm kia.

Mạnh Hạo bình tĩnh thu phân đan thứ năm này vào trong túi Càn Khôn, rồi xoay người đi ra. Không lâu sau, hắn trở về, lại lấy ra bảy miếng phân đan bảy ra trước mặt Sở Ngọc Yên.

- Luyện bảy đan dược này thành một, chính là Thất Lôi Đan.

Nói xong, Mạnh Hạo ném ngọc giản ra, trong ngọc giản này có khi chép phương pháp luyện chế, nhưng thời gian thì lại bị Mạnh Hạo xóa đi.

- Giờ ai đứng đầu?

Sở Ngọc Yên cũng không nhìn bảy đan dược trước mặt, mà nhìn Mạnh Hạo.

- Không nhìn rõ, nhưng Huyết thần là rồng.

- Vậy đích thị là Lý gia.

Sở Ngọc Yên như có suy nghĩ, thế mới cúi đầu xuống cầm ngọc giản xem xét.

- Ngươi chỉ có một cơ hội, nếu thất bại, số dược thảo còn lại của ta

không đủ để luyện ra viên thứ hai.

Mạnh Hạo im lặng một lát rồi nói, xong cũng không thèm nhìn Sở Ngọc Yên nữa xoay người hóa thành cầu vồng bay đi.

Lúc rời đi, đôi mắt Mạnh Hạo chợt lóe.

- Sở Ngọc Yên này một khi luyện chế thành công, chắc chắn sẽ do dự muốn nếm thử, nhưng trên mai rùa kia có nói rõ, luyện chế viên đan này, lúc cuối khi bảy đan dung hợp, ít nhất cần ba tháng… Cô ta không biết điểm này, ta liền chiếm tiên cơ.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát rồi lại phi ra khỏi quầng sáng sương mù, cẩn thận xem xét một phen rồi mới đi thẳng tới chỗ tế đàn Huyết Tiên, cũng không chần chừ mà bước thẳng vào trong.

Về tới bình đài truyền thừa Huyết Tiên, ngao khuyển lập tức hiển lộ thân hình, khí tức tu vi phát ra uy áp có thể so với Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng với Mạnh Hạo thì lại chẳng có tác dụng gì. Hắn hít sâu một hơi, mang theo ngao khuyển hóa thành hai cây cầu vồng bay tới trận thứ bốn.

Hắn ngay lập tức bước vào trong trận.

Một sa mạc mênh mông vô biên vô hạn, không nhìn thấy cuối hiện ra. Bầu trời mờ mịt, dù không thấy được mặt trời chói chang nhưng toàn bộ thế giới đầy oi bức, dường như nơi đây là một cái lồng hấp, tất cả những thứ bên trong đều bị hong cho khô.

Mạnh Hạo nhìn quét bốn phía, lòng thầm cảnh giác. Đi qua trận thứ hai và ba, Mạnh Hạo đã hiểu ra một phần nào trận pháp nơi đây, nhưng sa mạc này hoàn toàn yên tĩnh, hắn không nhìn thấy bất cứ bóng dáng nào, cũng chẳng nghe được âm thanh thương lão kia.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát rồi bước tới phía trước, ngao khuyển theo

sát phía sau. Một người một chó bước trong sa mạc hoang vắng này, Mạnh Hạo vừa đi được vài bước thì hắn đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn về con đường mà hắn vừa đi qua, nơi đó có để lại dấu chân của hắn, nay toàn bộ đều biến thành màu đen.

Từng trận hắc khí bay lên từ những dấu chân kia, khiến cho cát bốn phía phát ra tiếng xèo xèo, nhưng lại khuếch trương ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được, dường như không dám tới gần.

Mà hắc khí kia đã tạo nên hình một bông hoa ở trong không trung, ba cánh hoa như tạo thành cái mặt quỷ, hồi lâu mới dần tan đi.

Thấy vậy, đôi mắt Mạnh Hạo co rụt, đúng lúc này, con ngao khuyển kia bỗng rú lên. Mạnh Hạo quay đầu nhìn lại thì thấy xa xa trong sa mạc, cát đang mấp máy, một đám bọ cạp lúc nha lúc nhúc, nhiều vô số kể đang nhanh chóng tiến đến nơi này.

Ngao khuyên nhảy vọt lên, sủa ầm ĩ. Lúc này trên bầu trời, những tảng mây đen tụ lại trên nền mờ tối kia, nhưng nếu nhìn kỹ thì đó đâu phải mây đen, đó rõ ràng là đám bọ cạp có cánh, đang bay vọt tới từ trên bầu trời. Chỉ chốc lát đã bao phủ bốn phía Mạnh Hạo, như che phủ cả bầu trời.

- Độc…

Mạnh Hạo im lặng, quay đầu liếc qua dấu chân mà mình để lại. Lúc này cát nơi đó đã hoàn toàn hóa đen, lúc hắn xoay người lại, hắn giơ tay trấn an ngao khuyển, rồi cất bước đi tới đám bọ cạp kia.

Ngao khuyển sủa vài tiếng uy hiếp, rồi chạy theo sau Mạnh Hạo, nhìn chòng chọc đám bọ cạp kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Trận này vì nó mà tồn tại(2).

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo tới gần đám bọ cạp nhiều tới nhìn không thấy bờ bến này, bỗng nhiên chúng nó rít lên, rồi đồng loạt rút lui, dường như không dám tới gần Mạnh Hạo chút nào.

Mạnh Hạo không hề dừng lại mà cứ thế bước tiếp, đi qua nơi nào là bọ cạp nơi đó điên cuồng rụt lùi. Mấy con tốc độ chậm, không kịp tránh thì vừa tới gần Mạnh Hạo liền lập tức bị một sợi tơ hồng tràn ra từ Thiên Linh của Mạnh Hạo nhập vào cơ thể, chỉ giây lát liền biến thành bãi máu đen tan vào trong đất cát.

Chẳng những đám bọ cạp trên mặt đất, mà cả đám bọ cạp đang bay trên trời cũng đều tránh né, không dám tới gần, để mặc Mạnh Hạo và ngao khuyển đi qua.

Mặt đất nơi hắn bước qua đen sì một mảnh, dường như mặt đất ẩn chứa độc này cũng không cách nào chống được sự bá đạo từ loại độc trên cơ thể Mạnh Hạo, không thể tiêu tan.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên hình mặt quỷ do bông hoa ba màu tạo nên, mà phía sau hắn lại dần xuất hiện một cây… Bỉ ngạn hoa ba màu!

Ba màu đỏ, lam, vàng lần lựa thay đổi, khiến tất cả loại độc trong thiên hạ chẳng cách nào tồn tại được trước mặt nó.

Mạnh Hạo với vẻ mặt không biểu cảm bước đi một mạch. Một ngày sau, trước mặt hắn xuất hiện một biển rắn, đó là vô số rắn độc đã hình thành

mùi gió tanh, nhưng Mạnh Hạo không thèm để ý mà vẫn tiếp tục bước đi. Khi hắn bước tới gần, những con độc xà này lập tức vặn vẹo, rít lên rồi vội vàng lùi ra sau. Thậm chí có mấy con để mặc cho Mạnh Hạo dẫm lên người chúng nó, run rẩy không dám phản kháng. Cho đến khi Mạnh Hạo đi qua, thế mới như khôi phục sức sống.

Dường như trên người Mạnh Hạo tồn tại khí thế của quân vương của cổ độc, ở khí thế kia, bất kỳ độc vật, độc tố nào đều phải cúi đầu khuất phục.

So với phía Mạnh Hạo, lúc này Vương Lệ Hải đang cau mày bước trong sa mạc, thi thoảng lại nuốt giải độc đan vào. Sa mạc này trong bảy lần mở ra của vài ngàn năm trước từng xuất hiện hai lần, rồi sau đó các đại gia tộc và đại tông môn đều nhớ kỹ, tuy trận này không phải lần nào cũng có, dù sao trận pháp nơi đây hay thay đổi, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất nên đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ.

Nhưng dù vậy, Tị Độc Đan cũng không phải hoàn toàn hữu hiệu, vẫn có một số độc vật có hiệu quả rất nhỏ. Như lúc này trước mặt Vương Lệ Hải là một mảng sương độc vô cùng dày.

Nhìn sương mù kia, Vương Lệ Hải càng nhíu chặt mày lại, thậm chí từ lúc y bước ra khỏi Vương gia đã luôn như vậy. Cho đến tận lúc này, y vẫn luôn suy nghĩ, vì sao lần này lão tổ lại muốn mình tới đây, vả lại lúc ấy ngài nhìn mình với ánh mắt đầy thâm ý.

- Hay là Vương mỗ thật sự phải chết ở nơi này?

Ánh mắt Vương Lệ Hải lóe lên hàn quang.

Tống Giai cũng đang ở trong trận thứ bốn này, nàng có dung mạo rất xinh đẹp, cũng có tư thái xuất trần, lúc này lại nhìu đôi mày thanh tú lại, ngoài thân có một quầng sáng nhu hòa đang chống cự lại độc tố bên ngoài.

Mấy người khác trong trận thứ bốn này đều là như vậy, nhưng theo thời gian dần trôi, lại không thể không chậm lại. Dù sao ngay cả cát dưới chân đều có chứa kịch độc, chỉ bất cẩn chút xíu thôi là cũng sẽ mất mạng ở nơi này.

Có thể nói, ở trận thứ bốn này, nếu không chuẩn bị trước thì đây chính là một trận tuyệt sát. Nhưng dù có chuẩn bị rồi, càng bước sâu vào sa mạc thì tác dụng của vật tránh độc lại càng nhỏ, cần tu vi của bản thân, cũng cần có may mắn.

Duy chỉ có Mạnh Hạo… Hắn mặt không chút thay đổi thoải mái bước vào trong sương độc, không thèm để ý sương ở nơi đây chút nào. Chỉ vừa hít vào thôi là sương độc kia lập tức tiêu tán, mà lại cách xa Mạnh Hạo tới chu vi mười trượng, không dám tới gần.

Ngao khuyển kia đi theo sau Mạnh Hạo, dọc đường đi nó rất là hưng phấn, dường như cảm thấy xông qua trận như thế này thật quá thảnh thơi thoải mái. Khi thì nó chạy nhanh vài bước, giơ chân tát lên người độc vật, không ngừng nghịch tới nghịch lui, khi thì sủa ẳng ẳng vài tiếng đe dọa, có phần vui sướng. Thấy Mạnh Hạo đi xa là nó lại cong đuôi lên đuổi theo.

Tới bảy ngày sau, Mạnh Hạo đã kéo ra một khoảng cách khá xa với mấy người khác, đi vào nơi sâu trong sa mạc. Ở nơi đây, hắn dừng lại, ngơ ngẩn nhìn về phía trước, ở trong trận thứ bốn này, lần đầu tiên vẻ mặt hắn biến đổi, thoáng hiện chút phức tạp.

Ở phía trước Mạnh Hạo là một vùng đất trống trên sa mạc, nơi này không có cát, chỉ có một bông hoa.

Một bông hoa bốn cánh, bốn loại màu sắc, lá nó xanh mướt. Bông hoa này trông như khuôn mặt, dường như đang khóc nhưng không phải khóc, đang cười nhưng lại không phải cười. Đó là một bông Bỉ ngạn hoa bốn

màu.

Nó mọc lên ở đây, trận pháp này tồn tại là vì nó.

Bỉ Ngạn hoa, hoa nở bảy màu, kỳ danh thăng tiên.

Trong trời đất này, mỗi một bông Bỉ Ngạn hoa đều là sinh ra do máu tươi và vô số thần niệm ngưng tụ, lấy sinh mệnh cường giả làm chất dinh dưỡng.

Mạnh Hạo trúng phải Bỉ Ngạn hoa ba màu, mà hắn nhìn bông Bỉ Ngạn hoa bốn màu trước mặt, lòng đầy phức tạp. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng bông hoa trước mặt này giống với mình năm đó, đều là tu sĩ.

Gần như khi Mạnh Hạo nhìn thấy bông Bỉ Ngạn hoa bốn màu này, sương mù ba màu tản ra từ trong Thiên Linh của hắn ngưng tụ lên đỉnh đầu hắn, hóa thành một bông Bỉ Ngạn hoa ba màu. Bông hoa này rất đẹp, đung đưa theo gió, ba cánh hoa ba màu hình thành mặt quỷ như khóc mà không phải khóc, dường như đang nhớ lại cuộc đời mình, nhưng cũng giống khóc, nhưng không muốn khóc.

Dần dần, bông Bỉ Ngạn hoa bốn màu trước mặt Mạnh Hạo cũng đung đưa theo. Rồi Mạnh Hạo dường như thấy được một nam tử mặc áo trắng đang đứng yên lặng bên bông hoa, hình dáng mơ hồ, cũng đang nhìn Mạnh Hạo.

Hai người cách năm tháng, thông qua Bỉ Ngạn hoa nhìn nhau. Hồi lâu, nam tử áo trắng như thầm than một tiếng, giơ tay phải lên, ngay tức khắc trên vùng sa mạc này xuất hiện một chiếc cửa ánh sáng.

Cũng là người đồng mệnh, hà tất phải làm khó nhau. Cửa này thông với bên ngoài, bước qua cửa này là bước qua trận thứ bốn.

Ngay khi tia sáng này xuất hiện, nam tử mặc áo trắng kia biến mất, chỉ

còn lại bông Bỉ Ngạn hoa như khóc như không khẽ đung đưa ở nơi đó.

Mạnh Hạo im lặng, lúc sau hắn ôm quyền, cúi đầu một cái thật sâu. Lúc ngẩng đầu lên, hắn mang theo cảm xúc phức tạp đi vào cánh cửa ánh sáng. Ngay khi hắn bước vào, thế giới vỡ tan thành mảnh nhỏ. Khi tất cả mọi thứ rõ ràng rồi, hắn đã xuất hiện trên bình đài, thiên địa linh khí vô cùng nồng đậm ùa tới hắn, bao phủ lấy Mạnh Hạo và ngao khuyển vào trong.

Ở phía trước, chỉ có Lý Đạo Nhất đang trong trận thứ năm, mà phía sau Mạnh Hạo, mọi người đều bị nhốt trong trận thứ bốn. Không tới mười ngày liền đi ra được trận thứ bốn, có lẽ đây là chuyện từ xưa tới nay, trong mấy lần Huyết Tiên truyền thừa mở ra, chưa bao giờ xảy ra. Có thể nói, trong vài vạn năm nay, Mạnh Hạo là kẻ đầu tiên có thể vượt qua trận thứ bốn một cách nhanh nhất.

Nam Vực bên ngoài trong khoảnh khắc này, bởi vì sự xuất hiện của Mạnh Hạo, mà dấy lên những tiếng xôn xao mà từ lúc Huyết Tiên truyền thừa bắt đầu không hề có. Gần vạn ánh mắt qua bức màn máu, ngưng tụ trên bóng dáng mơ hồ của Mạnh Hạo, vẻ mặt họ đầy khiếp sợ, cũng đầy khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 194: Đột ngột xuất hiện.

- Bảy ngày, kẻ này chỉ mất bảy ngày liền vượt qua trận thứ bốn! Hắn làm thế nào mà được vậy, đây đúng là chuyện chưa bao giờ xuất hiện trong lịch sử Huyết Tiên truyền thừa!

- Bằng vào trận thứ bốn này, hắn đã hoàn toàn vượt qua những kẻ khác. Nay ở trước hắn chỉ còn có Lý Đạo Nhất của Lý gia kia! Nếu trận thứ năm mà hắn cũng có thể làm vậy, ta có thể nói kẻ này cho dù không đạt được Huyết Tiên truyền thừa thì cũng đủ để nổi danh khắp Nam Vực này.

- Rốt cuộc hắn có lai lịch gì, ta tuyệt đối không tin hắn lại không có lai lịch gì… Chẳng lẽ… Chẳng lẽ là Thanh La Tông. Lần này bảy nơi truyền thừa của Huyết Tiên truyền ra mà không thấy Thanh La Tông đến!

Ngay khi những tiếng xôn xao vang lên, Tống lão quái cũng ngóng nhìn Mạnh Hạo đang đả tọa. Chẳng những là lão, ngay cả Ngô Đinh Thu của Tử Vận Tông, Triệu Sơn Lăng của Kim Hàn Tông, còn có Chu Ngôn Vân của Nhất Kiếm Tông và đám người Trần Phàm đều chú ý tới Mạnh Hạo.

Nhưng bọn họ hiển nhiên không thể nhìn ra kẻ này từng tồn tại trong mắt bọn họ.

Vương Đằng Phi nắm chặt nắm đấm lại, y liếc nhìn qua Mạnh Hạo, tất nhiên cũng không nhận ra hắn, mà y lại chú ý Vương Lệ Hải nhiều hơn.

Ngay cả hai lão già Nguyên Anh của Lý gia lúc này cũng nhíu mày lại, bọn họ cảm nhận được chút uy hiếp về truyền thừa lần này từ phía Mạnh Hạo.

Ngay khi bên ngoài xao động vì Mạnh Hạo vượt qua trận thứ bốn chỉ trong bảy ngày, Mạnh Hạo lại đang khoanh chân đả tọa, nhanh chóng hấp thu thiên địa linh khí nồng đậm xung quanh. Tòa đạo đài thứ hai của hắn càng ngày càng rõ nét hơn. Mà phía ngao khuyển thì cũng như vậy, toàn thân đã to bằng một con người, lúc đứng bên cạnh Mạnh Hạo thì đã có sánh ngang với hắn khi hắn đang ngồi như này, làm cho mọi người nhìn mà kinh hãi không thôi.

Bộ lông rậm màu đỏ máu hoàn toàn kéo lê thê dưới đất, ngay cả bộ mặt cũng bị bao phủ hết, nhưng để lộ ra đôi mắt đỏ rực mang theo vẻ lạnh lùng và hàn quang khát máu. Móng vuốt của nó lại sắc bén như phi kiếm, bám xuống đất như có thể lay động được trời cao, nhất là hàm răng sắc nhọn khi nó mở miệng ra, dữ tợn như có thể cắn chết tất cả các sinh mệnh.

Lần này ngồi đả tọa tới tám chín ngày, trận thứ bốn sau lưng Mạnh Hạo gợn sóng, Vương Lệ Hải cất bước đi ra. Gã đi ra một cái liền thấy được Mạnh Hạo, lập tức ngẩn ra. Gã vốn tưởng rằng ngoài Lý Đạo Nhất ra thì gã là kẻ đầu tiên đi ra trận thứ bốn, vả lại gã mất nửa tháng, như thế cũng đủ để tạo nên náo động. Chỉ là, náo động này đã hoàn toàn bị phía Mạnh Hạo che đi.

Vương Lệ Hải nhìn Mạnh Hạo một cái thật kỹ rồi khoanh chân ngồi xuống một bên. Lại ba ngày nữa đi qua, Tống Giai bước ra. Nàng bước đi tập tễnh, khóe miệng tràn ra máu tươi, vội ngồi xuống thổ nạp.

Mạnh Hạo mở mắt, nay thiên địa linh khí nơi đây đã phân tán, hắn ngẫm nghĩ một chút, nếu tòa đạo đài thứ hai đã hoàn toàn thành hình, nếu có được linh khí nồng đậm như trước thì chỉ nửa tháng nữa là hắn chắc chắn ngưng tụ ra tòa đạo đài thứ hai.

Nhưng nay thiên địa linh khí bị phân tán, thời gian lập tức kéo dài ra.

- Hoàn Mỹ Trúc Cơ…

Giờ phút này Mạnh Hạo đã cực kỳ khát vọng Hoàn Mỹ Trúc Cơ.

Đột nhiên con ngao khuyển bên người Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, sủa một tiếng kinh thiên với bầu trời, ngay tức khắc liền khiến Mạnh Hạo và người khác chú ý.

Chỉ thấy khí tức của ngao khuyển càng ngày càng mạnh, thân mình đã to tới chừng một trượng. Thân hình như vậy đã tạo nên uy hiếp mãnh liệt, nếu như vậy thì cũng không có gì, mà tứ chi con ngao khuyển này lại mọc ra những chiếc gai xương đỏ sậm sắc nhọn, thậm chí răng nanh lại mọc dài ra, khiến nó dù không há miệng nhưng vẫn khiến cho mọi người sợ hãi.

Ầm một tiếng, tu vi của nó lập tức bộc phát, đây không phải tu vi Trúc Cơ, mà là… khí tức của Kết Đan!

Giờ khắc này bên ngoài lại một lần nữa oanh động.

- Kết Đan!! Huyết thần của kẻ này lại là con thứ hai bước vào Kết Đan!

- Xem ra lần này chỉ có kẻ này có thể tranh đoạt với Lý Đạo Nhất, hắn là ai?

Mạnh Hạo ngẩng nhìn con ngao khuyển có bộ mặt đáng sợ, khí tức kinh người kia, lòng thầm than đáng tiếc. Giống chó này chỉ có thể tồn tại ở nơi đây, không thể mang ra ngoài. Mấy ngày nay hắn và nó có tình hữu nghị do cùng trải qua gian khổ, có con chó này thì Mạnh Hạo cũng sẽ thuận lợi hơn không ít trong giới tu chân này.

- Nó trưởng thành còn xa mới đến cuối… Phương pháp duy nhất để mang nó ra ngoài chính là đạt được truyền thừa của Huyết Tiên!

Mạnh Hạo giơ tay vuốt ve lưng con ngao khuyển bên người, nó mặc dù hung tàn với người ngoài, nhưng lại cực kỳ nhu thuận với Mạnh Hạo, thậm chí khi được Mạnh Hạo vuốt ve nó còn phát ra những tiếng rất nhỏ như lúc trước, gục xuống. Mặc dù đầu lưỡi nó đã bằng cỡ bàn tay Mạnh Hạo nhưng vẫn liếm lấy tay Mạnh Hạo để lấy lòng hắn.

Dường như nó có thể hung ác với tất cả mọi thứ trên thế giới này, nhưng duy chỉ có Mạnh Hạo là nó sẽ trước sau như một. Cho dù có xảy ra chuyện gì, nó cũng sẽ giống lúc trước liếm tay hắn, khi được Mạnh Hạo vuốt ve là sẽ yên tĩnh lại.

- Ta chẳng quan tâm tới cái truyền thừa Huyết Tiên kia, nhưng ta muốn mang con huyết ngao này ra khỏi nơi đây…

Mạnh Hạo ngẩng đầu, lòng đầy kiên quyết, hắn chậm rãi đứng lên. Nay linh khí thiên địa ở nơi này đã loãng, tiếp tục ở lại cũng là phí thời gian. Lần này Mạnh Hạo đến đây chỉ có ba tháng, nay đã qua hơn nửa tháng. Hắn bước đi, ngao khuyển theo sau, dưới cái nhìn chăm chú của vạn người, một người một chó bay vào trận thứ năm.

Trận thứ năm, lúc này đây trong truyền thừa chỉ có một mình Lý Đạo Nhất đang ở trong này. Ngay khi Mạnh Hạo bước vào, hắn lập tức nghe thấy giọng nói tang thương kia.

- Trận này là vô, vô này tới tận, được gọi là vô tận. Một đạo huyết phù phong vạn linh, hiểu ra có thể phá. Nếu cuối cùng thu được truyền thừa có thể giữ lại, nếu thất bại thì phong này mất đi. Bởi vậy trận rất khó, cố huyết thần có thể lựa chọn rời đi, nhưng truyền thừa giả chỉ có thể tử chiến chứ không thể đi.

Theo tiếng nói này vang lên, một thế giới xuất hiện trước mắt Mạnh Hạo, chính xác mà nói thì đây là một ngọn núi, mà đỉnh của nó có dựng một tấm bia đá, phía trước bia đá là một cánh cửa ánh sáng, mà cửa này chỉ có huyết thần mới có thể bước vào.

Trên tấm bia đá này có khắc ký hiêu màu đỏ máu, ký hiệu đó lóe sáng như ẩn chứa đại đạo nào đó, cần người ta đi hiểu ra ý nghĩa của nó.

Mạnh Hạo xuất hiện thì ở ngay dưới tấm bia đá trên đỉnh núi này, ngao khuyển đứng bên cạnh, cảnh giác nhìn bốn phía.

Mạnh Hạo trầm tư nhìn ký hiệu trên tấm bia đá, nhưng đang nhìn thì sắc mặt hắn chợt thay đổi. Loại biến hóa này từ khi hắn bước vào Huyết Tiên truyền thừa là chưa từng có, khiến cho Mạnh Hạo không chút do dự vỗ túi trữ vật, một khối Xuân Thu Mộc bay ra, bị hắn nắm trong tay.

Nhưng mặc cho hắn hấp thu Xuân Thu Mộc này ra sao đều không có tác dụng, dường như trong trận thứ năm này Xuân Thu Mộc cũng bị ngăn cách, khiến sắc mặt Mạnh Hạo lại đổi.

Nhưng Mạnh Hạo còn chưa kịp làm gì thì toàn thân hắn run rẩy, rồi phun ra một ngụm máu tươi. Máu kia màu đen, lúc phun ra giữa không trung thì nó lại hóa thành bông Bỉ Ngạn hoa ba màu, khuôn mặt như khóc mà không phải khóc do bông hoa hình thành kia đang nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo mặt mày tái nhợt, trong một khắc này đôi mắt của hắn đồng thời xuất hiện gương mặt của bông hoa ba màu, thân thể càng thêm run rẩy. Từng cơn đau nhức kéo đến khiến Mạnh Hạo gần như muốn ngất đi, hắn trực tiếp gục sang một bên, đây là thời điểm độc tố trong cơ thể hắn phát tác.

- Rõ ràng nửa tháng trước ta đã áp chế một lần lúc ở trong miệng núi lửa…

Mạnh Hạo trợn tròn mắt, hắn không ngừng tự bảo bản thân không được phép hôn mê, bởi ở trong trận thứ năm này, một khi hôn mê là cửu tử nhất sinh.

Loại độc này phát tác không liên quan gì tới trận thứ năm cả, mà bởi vì trận thứ bốn kia Mạnh Hạo gặp phải Bỉ Ngạn hoa bốn màu, độc trong cơ thể bị dẫn dắt nên mới phát tác trước thời hạn như vậy.

Lúc này Mạnh Hạo toàn thân ướt sũng mồ hôi, loại đau nhức khó có thể hình dung này như cơn thủy triều bao phủ lấy hắn, khiến cho giờ khắc này hắn dường như trở thành phàm nhân, mặt mày méo mó, nhưng hắn vẫn cắn chặt lấy răng mình.

Ngao khuyển ở bên cạnh hiển nhiên không biết Mạnh Hạo đang bị sao, lúc này nó lo lắng sủa vài câu với Mạnh Hạo, nhưng lại đúng lúc này, những tiếng gào thét rầm rầm truyền tới từ dưới núi.

Ngay sau đó, dưới chân núi xuất hiện vô số bóng dáng, đều là hình người, quần áo tả tơi trông như dã nhân, thân hình cao lớn, đôi mắt đầy hung tàn, cả đám dùng toàn lực chạy thẳng lên trên núi.

Bọn chúng có tốc độ cực nhanh, chỉ vài cái hô hấp là đã nhanh chóng chạy tới từ dưới chân núi. Giờ phút này sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, toàn thân run run, lúc này độc phát còn mạnh hơn trước rất nhiều, hắn thậm chí còn không có sức để giơ tay nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn vô số bóng người xuất hiện xung quanh mình.

Gần như ngay khi những kẻ đó xuất hiện, con ngao khuyển bên người Mạnh Hạo gầm lên một tiếng, nó lao vọt ra, hóa thành một vệt tàn ảnh, lấy tốc độ cực nhanh vòng quanh Mạnh Hạo một vòng.

Máu tươi văng khắp nơi, những dã nhân tới gần Mạnh Hạo đều ngã ra sau.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Đây là lời hứa của ta với ngươi.

Nhưng cái chết của bọn chúng chẳng những không khiến đám dã nhân đằng sau hoảng sợ, mà còn kích thích sự hung tàn của chúng, khiến chúng lại nhào tới. Ngao khuyển lộ ra khí thế hung ác ngút trời, canh giữ bốn phía Mạnh Hạo, không ngừng lao ra ngăn cản kẻ nào xông tới, dường như có nó ở đây thì bất cứ kẻ nào cũng không thể tới thương tổn Mạnh Hạo được.

Mạnh Hạo run rẩy, gắng gượng mở mắt ra. Hắn nghe thấy tiếng ngao khuyển lao ra, lại dường như thấy được bốn phía là biển người mênh mông không thấy đầu cuối, nhưng hắn chẳng làm gì được.

Thời gian dần trôi, máu tươi không ngừng chảy xuống theo sườn núi. Ngao khuyển điên cuồng cắn xé, khiến phạm vi mười trượng xung quanh Mạnh Hạo đã trở thành cấm khu, vô số dã nhân chết đi, dường như khiến cho ngọn núi này trở thành một ngọn huyết sơn.

Một ngày, rồi hai ngày… Ngao khuyển không hề ngơi nghỉ chút nào. Dã nhân dưới chân núi dường như vô số, không ngừng vọt tới, thậm chí ngày hôm thứ hai còn xuất hiện dã nhân mặc áo giáp, có tu vi có thể sánh với Kết Đan.

Huyết chiến vẫn diễn ra không ngừng nghỉ, tiếng chó rống lên, tiếng kêu thảm thiết đan xen, cứ duy trì như vậy trong trận thứ năm này. Đến đêm khuya ngày thứ hai, với cái giá bản thân bị thương, ngao khuyển mới giết chết được ba dã nhân Kết Đan, thế mới khiến đám dã nhân lui ra khỏi nơi đây, khiến nơi này yên tĩnh hẳn đi.

Mạnh Hạo kinh ngạc nhìn ngao khuyển, một chân nó đã gãy, mệt mỏi vô cùng. Cả hai ngày ròng nó không được nghỉ ngơi, không được ăn đan dược, bất cứ lúc nào cũng đều là tử chiến, ngăn cản bất cứ kẻ nào tới thương tổn Mạnh Hạo. Thậm chí hai ngày nay, với sự điên cuồng của mình, nó đã khiến cho không có bất cứ ai có thể bước vào được phạm vi mười trượng xung quanh Mạnh Hạo.

Nhưng hôm nay nó đã mỏi mệt không chịu nổi, gục ở bên người Mạnh Hạo, thở hổn hển, liếm tay Mạnh Hạo như muốn hắn giơ tay lên vuốt ve đầu nó.

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh, trên đỉnh núi này chỉ có một người một chó, một người nằm bất động, một con nằm úp sấp, dường như canh giữ cho tới vĩnh hằng.

Mạnh Hạo nhìn huyết ngao, một cảm giác ấp ám chậm rãi lan tràn ra trong lòng hắn. Đây chỉ là một chú chó nhỏ, chỉ là một huyết thần không có mấy linh trí, nhưng nó lại không hề rời bỏ mình, cho dù nay tình thế như thế này nó vẫn không rời đi, vẫn canh giữ bên người mình.

Cho dù có bị thương, cho dù có mỏi mệt tới cỡ nào, cho dù cứ tiếp tục chiến đấu như vậy thì chắc chắn sẽ chết, nhưng nó vẫn canh giữ bên người Mạnh Hạo.

Tới sáng sớm hôm sau, tiếng nổ vang dưới chân núi phá vỡ giây phút bình yên này, có bốn khí tức có thể so với Kết Đan lao ra, cùng với một lượng lớn dã nhân gào thét lao lên đỉnh núi.

Nó quay đầu lại liếc Mạnh Hạo một cái, lè lưỡi liếm tay Mạnh Hạo rồi xoay người lại, gầm lên một tiếng hung ác và lao vọt ra.

Mạnh Hạo nằm đó, không thể cựa quậy chút nào, hắn chỉ có thể nằm nhìn ngao khuyển lao ra, thậm chí còn không thể động được đầu mình,

chỉ có thể nhìn được một nửa thế giới, không thể nhìn xuống dưới chân núi được.

Nhưng tiếng rống cùng tiếng kêu thảm thiết bên tai cũng kéo dài trọn một ngày. Cả một ngày này, Mạnh Hạo không biết bên ngoài đã kịch chiến tới mức độ nào, nhưng hắn có thể cảm nhận được rõ ràng rằng cả một ngày này, mười trượng xung quanh mình không có ai có thể bước vào được.

Tới tận buổi đêm, bốn phía tĩnh lặng, lần này qua chừng một nén nhang, ngao khuyển mới chậm rãi trở về bên Mạnh Hạo, gục xuống ở đó. Lưng của nó đã nứt ra, ngay cả đi lại cũng rất gian nan. Một chân của nó đã bị chém đứt, cả răng nanh sắc bén vừa mọc dài ra cũng vỡ đi một cái.

Khí tức của nó lại càng suy yếu, bộ lông bê bết, máu tươi chảy ròng ròng. Nó nằm gục ở đó, thè lưỡi liếm Mạnh Hạo, rên rỉ những tiếng rất nhỏ như đang gọi Mạnh Hạo, lại như đang nói gì đó.

Dường như cả một ngày nó giết chóc và mỏi mệt chỉ vì giờ khắc này có thể ở bên cạnh Mạnh Hạo, có thể làm Mạnh Hạo nhấc tay lên, vỗ nhẹ vào đầu nó. Bởi vì tận sâu trong đáy lòng, Mạnh Hạo là người thân của nó, cùng chiến đấu với nó, cùng trưởng thành với nó, cho nó ăn đan dược, luôn nhìn nó với ánh mắt khích lệ và ôn hòa.

Tất cả những điều đó khiến nó ý thức một cách đơn giản, sinh ra tín nhiệm, sinh ra ỷ lại, cũng sinh ra ý giữ gìn bảo vệ Mạnh Hạo.

Ngày thứ tư, tiếng gào thét vang dội. Mạnh Hạo run rẩy, hắn nghe được tiếng sủa đầy thê lương của ngao khuyển, hắn muốn đứng lên nhưng hắn không làm được, độc phát khiến toàn thân đau nhức, khiến cơ thể hắn ướt đẫm mồ hôi. Hắn chỉ có thể nằm im một chỗ, nhìn lên ký hiệu trên bia đá kia, đây là điều duy nhất hắn có thể làm.

Ngày thứ tư vẫn không có bất cứ kẻ nào có thể bước vào phạm vi mười

trượng xung quanh Mạnh Hạo, nhưng tới đêm khi bốn phía yên tĩnh, ngao khuyển phải mất nửa canh giờ mới bò về được bên cạnh Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không nhìn thấy phía sau ngao khuyển là một con đường máu được để lại khi nó bò đi. Răng nó đã vỡ nát, lưng nó đã sụp xuống. Đến bên cạnh Mạnh Hạo, cái đầu cực lớn của nó lệch sang một bên, liếm lấy bàn tay Mạnh Hạo, suy yếu rên rỉ, như đang nói gì đó giống hôm qua.

Đôi mắt Mạnh Hạo đỏ lên, hắn không nhìn thấy bộ dáng bây giờ của ngao khuyển, nhưng có thể cảm nhận được khí tức của nó lại càng yếu đi. Nay với kẻ như đã trở thành phàm nhân như hắn, hắn hiểu rõ rằng không có ngao khuyển bảo vệ thì ngay ngày đầu tiên hắn đã chết rồi.

Nhưng để trả giá cho việc hắn không chết là ngao khuyển càng ngày càng yếu đi, cho đến một ngày có lẽ nó không cách nào bò lại bên người Mạnh Hạo được nữa…

Mạnh Hạo gắng gượng mở to mắt nhìn ký hiệu trên tấm bia đá kia, hắn muốn hiểu được chúng là gì, nhưng mặc cho hắn nhìn thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể hiểu được gì từ những ký hiệu đó, dường như ký hiệu chính là ký hiệu, mà hắn thì là hắn, giữa hai bên chẳng có chút liên hệ nào.

Cho đến ngày thứ năm…

Ngày này, tiếng gào thét truyền vào tai Mạnh Hạo trở nên mãnh liệt hơn lúc trước, thậm chí còn có kẻ bước vào khu vực mười trượng xung quanh Mạnh Hạo, nhưng không còn chưa kịp tới gần thì đã bị ngao khuyển xé nát bươm, máu tươi bắn lên người Mạnh Hạo, hắn nghe được tiếng gầm gừ thê lương vô cùng của ngao khuyển.

Tới đêm nó phải mất tới hai canh giờ mới trở lại bên cạnh Mạnh Hạo, lần này nó không chạm vào Mạnh Hạo nữa, mà chỉ gục ở đó, bởi vì nó

không còn sức để mở miệng nữa. Máu tươi không ngừng trào ra, sức sống của nó đã vô cùng mỏng manh, nhưng dường như một loại chấp nhất chống đỡ cho nó, khiến nó đến tận nay vẫn giãy dụa đi cảnh giác bốn phía, bảo vệ Mạnh Hạo.

- Đi đi!

Mạnh Hạo gian nan nói, thân thể hắn vẫn luôn đau nhức khiến hắn không thể động đậy, ngay cả nói chuyện cũng phải cố lắm mới phát ra được âm thanh.

- Rời khỏi… nơi này… đi!

Mạnh Hạo không nhìn thấy ngao khuyển, chỉ nhìn thấy một bầu trời tối đen như mực.

Ngao khuyển ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, lại nhìn cánh cửa ánh sáng kia, dường như hiểu được lời Mạnh Hạo nên sủa mấy tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Đây là lời hứa của ta với ngươi!(2) .

- Ta bảo mi đi đi!

Mạnh Hạo thở hổn hển, dường như khi nói câu này hắn đã dùng tới toàn bộ sức lực của mình.

Ngao khuyển run rẩy, ánh mắt đầy bi thương. Nó bò dậy, đi tới bên người Mạnh Hạo, liếm mặt Mạnh Hạo, nhưng lại không chịu đi, không để ý tới lời Mạnh Hạo mà bò tới bên cạnh hắn.

Mạnh Hạo lòng quặn thắt lại, hắn ngước đôi mắt đầy tơ máu lên nhìn ký hiệu trên tấm bia đá, dường như nhìn thấy gì đó, nhưng lại không tài nào nắm bắt được. Đến sáng sớm ngày thứ sáu, tiếng động, tiếng gầm truyền tới từ dưới chân núi. Ngao khuyển bên người Mạnh Hạo giãy dụa đứng lên, dường như nó nhìn Mạnh Hạo một lần cuối cùng thật kỹ rồi xoay người xông ra.

Nhưng ngay khi nó lao ra, Mạnh Hạo run rẩy giơ tay lên, Bỉ ngạn hoa yêu dị chớp động trong đôi mắt hắn, hắn chậm rãi nắm chặt bàn tay lại, rồi trong khoảnh khắc đó, hắn đứng lên!

Khi hắn đứng dậy, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời thét lên một tiếng sau sáu ngày bị đè én vô cùng, ánh mắt hắn toát lên sát khí ngút trời, rồi hắn nhanh chóng bay thẳng sang một bên. Vừa phi ra, hắn liền thấy một đại hán tay cầm một cây gậy lớn, đang giơ lên cao, hung hăng ném xuống phía dưới, nơi ngao khuyển đã sắp không còn hình dáng nữa.

Mạnh Hạo mặt đầy căm hờn, trong giây lát này hắn giơ tay lên, lôi vụ rầm rầm bắn thẳng tới đại hán kia. Tiếng nổ ầm ầm vang lên, đại hán kia nổ bung trong lôi vụ, xung kích từ vụ nổ khiến đám đại hán tu vi Trúc Cơ lập tức rút lui, khiến cho không ít dã nhân xung quanh rút lui sạch sẽ.

Mạnh Hạo bước tới trước người ngao khuyển, đôi mắt hắn đục ngầu, hắn giơ tay lên, mấy trăm thanh phi kiếm rít gào dựng lên, với hai thanh kiếm gỗ ở trong bay vòng quanh Mạnh Hạo, tạo thành kiếm vũ nhanh chóng xoay tròn. Theo tiếng quát của Mạnh Hạo, những phi kiếm này nổ tung thành vô số mảnh nhỏ, và bắn ra khắp nơi. Tiếng kêu thảm thiết lập tức nổi lên, bị những mảnh nhỏ này bắn tới, rất nhiều dã nhân xung quanh Mạnh Hạo kêu thảm thiết, chia năm xẻ bảy.

Nhưng đúng lúc này, dưới chân núi có tám khí tức phóng lên cao, đó là tám khí tức của Kết Đan, bọn họ cất bước tới thẳng đỉnh núi.

Mạnh Hạo im lặng, không để ý tám bóng người kia, mà cúi đầu nhìn con ngao khuyển đang hấp hối, hắn ngồi xổm xuống, giơ tay vuốt ve thân thể chằng chịt vết thương của nó. Ngao khuyển khẽ hé mắt nhìn Mạnh Hạo, mở miệng định lè lưỡi liếm bàn tay Mạnh Hạo, nhưng nó không làm được.

Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu nhìn ký hiệu trên tấm bia đá, tám bóng người đã tới xung quanh hắn, nhưng Mạnh Hạo không thèm để ý. Hắn chỉ nhìn tấm bia đá, giờ phút này hắn nghĩ tới chuyện ngao khuyển đã liều chết chiến đấu vì hắn sáu ngày ròng rã, hắn nghĩ tới chú chó nhỏ vui vẻ tung tăng đi theo sau mình trong trận thứ bốn, nghĩ tới chú chó nhỏ bé đáng yêu với bộ lông mềm như nhung, nhưng lần nào cũng lao ra theo mình trong trận thứ hai, lại nghĩ tới chú chó nhỏ trông xấu xí, toàn thân run rẩy vì lạnh, nhưng lại hay lè lưỡi liếm lòng bàn tay mình từ khi bước vào Huyết Tiên truyền thừa, hắn thầm than một tiếng.

- Ta nên sớm hiểu ra, bởi phù này có chỗ tương tự với Phong yêu đệ bát cấm.

Mạnh Hạo khẽ nói, giơ tay phải lên vung vẫy giữa không trung, ở trong lòng hắn, dấu vết ký hiệu nhìn không tới kia lại lung lay theo tay của Mạnh Hạo, dần một ký hiệu xuất hiện xuất hiện, nó giống hệt như trên tấm bia đá.

Ngay khi ký hiệu này thành hình, Mạnh Hạo giơ tay đặt lên lưng ngao khuyển.

Khi hắn vừa chạm vào ngao khuyển, một đạo huyết quang bỗng xuất hiện trên người nó. Huyết quang này lạnh lẽo thấu xương, ngay khi xuất hiện, nó tạo thành vòng tròn lan rộng ra bốn phía.

Theo nó khuếch tán, tám dã nhân có tu vi sánh với Kết Đan còn đang ở giữa không trung liền bị đóng băng. Không chỉ bọn họ, theo huyết quang kia tản ra, toàn bộ ngọn núi, tất cả dã nhân, kể cả trời đất nơi này trong giây lát trở thành thế giới đỏ rực như máu, hàn khí ngập tràn. Nơi này đã hoàn toàn bị đóng băng.

Toàn bộ thế giới không chút động tĩnh, chỉ có Mạnh Hạo ngồi đó yên lặng nhìn ngao khuyển.

Ký hiệu trên bia đá ở trận thứ năm này, hiểu ra chỉ là một bộ phận, quan trọng nhất là ký hiệu này cần huyết thần mới có thể dẫn động. Mà điều kiện để dẫn động chính là truyền thừa giả và huyết thần đạt tới một mức độ thân thiết nhất định.

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo đứng lên, hắn ôm ngao khuyển đi tới cửa ra của trận thứ năm vừa xuất hiện ở trên đỉnh núi, mà xung quanh hắn là cả một thế giới bị huyết phong.

Mạnh Hạo không biết người khác vượt qua cửa ải này thế nào, nhưng hắn hiểu rằng mục đích của trận này là tăng cường mối quan hệ giữa truyền thừa giả và huyết thần. Hắn không biết được người khác với huyết

thần là như thế nào, nhưng lúc này hắn hiểu rằng từ khi ngao khuyển liên tục vài ngày trở về, cho dù mệt mỏi tới cực điểm nhưng vẫn muốn liếm lòng bàn tay hắn, con ngao khuyển này đã trở thành phần của sinh mệnh Mạnh Hạo.

- Với ta mà nói, truyền thừa của nơi đây chẳng còn quan trọng, ta không cần truyền thừa gì cả, ta chỉ muốn đưa mi ra ngoài, đây là lời hứa của Mạnh Hạo ta với mi!

Khi Mạnh Hạo ôm huyết ngao bước ra trận thứ năm, Vương Lệ Hải cũng đi ra trận thứ năm, mà huyết thần Huyền Vũ bên cạnh gã nay cũng mình đầy vết tương, đầy vẻ hung ác.

Mà Lý Đạo Nhất đi trước Mạnh Hạo và Vương Lệ Hải thì nay vẫn đang ở trong trận thứ sáu, chưa có xông ra.

Mà phía sau thì còn năm người nữa đang kẹt trong trận thứ năm.

Vương Lệ Hải nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt co rụt lại, sau đó khoanh chân ngồi một bên. Mạnh Hạo yên lặng đi ra trận pháp, để mặc cho lực lượng thiên địa từ bốn phía ùa tới, thuận theo thân thể hắn dung nhập vào trong cơ thể con huyết ngao đang hấp hối.

Hắn lại lấy ra nhiều đan dược, không ngừng đút cho ngao khuyển để nó khôi phục.

Cũng may bình đài mà hắn đang đứng là ngoài trận thứ năm, linh khí thiên địa nơi này dồi dào hiếm thấy, cho nên hấp thu linh khí ở nơi đây khiến miệng vết thương trên người ngao khuyển từ từ khép lại, xương cốt vỡ vụn dần mọc ra. Nó vốn hấp hối thì nay đã có thêm vài phần sức lực, liếm bàn tay Mạnh Hạo rồi, ngao khuyển giãy dụa đứng lên, bắt đầu tự hấp thu linh khí nơi này.

Lúc này bên ngoài đã náo động vô cùng, gần vạn ánh mắt đều tập trung

vào Mạnh Hạo và Vương Lệ Hải, tiếng bàn tán xôn xao vang lên khắp bảy nơi truyền thừa.

Thời gian dần trôi, bảy ngày sau, Tống Giai đi ra khỏi trận thứ năm, nàng lảo đảo bước đi, mà Huyết phượng sau lưng nàng lại không theo ra…

Nàng yên lặng ngồi một nơi. Không lâu sau, từ tảng đá tế đàn bỗng bay tới một vệt sáng xanh, lơ lửng trước người Tống Giai. Tống Giai im lặng phun ra một ngụm tâm huyết tu vi, một con bướm huyễn hóa ra, bay lượn xung quanh nàng.

Mạnh Hạo nhìn thấy liền đoán rằng huyết thần của nàng ta đã chết, nhưng vì không rõ là dùng cách nào nên đã vượt qua được trận thứ năm, nên có thể một lần nữa lựa chọn huyết thần.

Lại mấy ngày nữa, Vương Lệ Hải không đả tọa nữa mà quyết đoán bước vào trận thứ sáu. Tông Giai im lặng thật lâu rồi cũng bước vào theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Trận thứ sáu của Lý Đạo Nhất.

Cho đến khi người trong trận thứ năm lục tục đi ra, vị đệ tử của Kim Hàn Tông trong Huyết Tiên truyền thừa kia vĩnh viễn không bước ra, y đã trở thành kẻ đầu tiên chết trong Huyết Tiên truyền thừa lần này.

Mặc dù vị đệ tử Kim Hàn Tông kia chết thì có tu sĩ khác từ bên ngoài bổ sung vào, nhưng với những người ngoài trận thứ năm này, trừ phi kẻ này có vận may nghịch thiên, không thì đã không còn khả năng đạt được truyền thừa, bởi vì không còn đủ thời gian nữa.

Vị đệ tử Kim Hàn Tông kia chết rồi, người tranh đoạt truyền thừa lần này của Tử Vận Tông là một thanh niên, y yên lặng đứng trên bình đài bên ngoài trận thứ năm, sau một hồi lâu lựa chọn rời đi theo cánh cửa ánh sáng. Y không chắc là mình có thể xông qua được trận thứ sáu, nơi đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để rời khỏi nơi này.

Ngay cả người của Nhất Kiếm Tông lúc này cũng trầm tư, cuối cùng lựa chọn rời khỏi đây, cố xông trận không phải là kẻ sáng suốt.

Duy chỉ có thiếu niên của Huyết Yêu Tông có dáng vẻ tương tự Vương Hữu Tài bảy tám năm về trước thì mặt không biểu cảm đi ra trận thứ năm, hấp thu linh khí vài ngày rồi mang theo huyết thần hình người cao lớn bằng gã, kế tiếp Lý Đạo Nhất, Vương Lệ Hải, Tống Giai, làm kẻ thứ tư bước vào trận thứ sáu.

Huyết Tiên truyền thừa có chín trận, bắt đầu từ trận thứ tư là độ khó của mỗi một trận sẽ tăng lên gấp mấy lần, dù có chuẩn bị đầy đủ cỡ nào thì cũng sẽ vô cùng gian nan.

Nhất là bốn trận sáu, bảy, tám và chín thì lại càng khó, trước đây mở ra bảy lần, có đúng một lần là có người bước qua được trận thứ tám, nhưng cũng chỉ có duy nhất một lần, chỉ có duy nhất một người.

Người này chính là một vị thiên kiêu năm đó của Lý gia!

Ngoài y ra, trong các lần mở ra trước đó, có tất cả sáu người xông qua trận thứ bảy, và mười ba người vượt qua được trận thứ sáu.

Có thể nói rằng bắt đầu từ trận thứ sáu trở đi, mức đào thải khiến trận tranh đoạt trở nên cực kỳ tàn khốc. Cho nên ngoài trận thứ năm này mới có người lựa chọn rời đi. Sở dĩ bọn họ bước vào truyền thừa này thực sự không phải là vì Huyết Tiên, mà là muốn tôi luyện bản thân.

Có thể nói với bất cứ một tu sĩ nào thì Huyết Tiên truyền thừa này chính là một cơ hội tôi luyện hiếm có.

Lại vài ngày trôi đi, Mạnh Hạo mở mắt ra, lúc này linh khí thiên địa đã tan hết, mà tòa đạo đài thứ hai trong cơ thể Mạnh Hạo đã gần hình thành được chín phần. Sau khi xông qua trận thứ sáu, hắn có thể khiến tòa đạo đài này hoàn toàn xuất hiện.

Phía trước hắn, ngao khuyển đã hoàn toàn khôi phục thương thế, lúc này hăng hái nhảy nhót, tu vi cũng cao lên, đã tới Kết Đan trung hậu kỳ, cơ thể nó cũng cao tới năm trượng, thoạt trông như một ngọn núi nho nhỏ. Đôi mắt nó lóe lên hồng quang hung tàn, toàn thân là bộ lông đỏ kéo dài xuống đất, và chiếc răng nanh đáng sợ ánh lên hàn quang.

Nhất là móng vuốt nó đã to chừng khuôn mặt, dường như có thể chụp vỡ mặt đất.

Khi Mạnh Hạo mở mắt ra, ngao khuyển quay lại nhìn Mạnh Hạo, thân thể cao lớn của nó đứng bên người Mạnh Hạo khiến cho Mạnh Hạo thoạt trông rất nhỏ yếu, nhưng trong sự nhỏ yếu ấy lại hiển lộ ra sự hùng mạnh

khó có thể hình dung được.

Bởi vì con ngao khuyển khổng lồ này coi hắn là chủ nhân, bởi vì con huyết thần ngao khuyển dữ tợn vô cùng này khi đứng bên Mạnh Hạo thì lại chẳng còn vẻ dữ dằn gì nữa, nó sẽ lại lè lưỡi đi liếm bàn tay Mạnh Hạo như lúc trước.

Mạnh Hạo đứng lên, ngao khuyển lập tức nhanh nhẹn hẳn lên, Mạnh Hạo đi thẳng tới phía trước thì nó như một ngọn núi nhỏ di chuyển theo sau. Cảnh tượng này rất kích thích thị giác, tới mức khiến vạn người ở bên ngoài khi thấy rồi đều chấn động tinh thần, hoàn toàn nhớ kỹ cảnh tượng này.

- Trận thứ sáu…

Mạnh Hạo nhìn tới trận thứ sáu ở trước mặt, hít sâu một hơi, rồi quay đầu lại giơ tay lên. Con ngao khuyển phía sau từ dáng vẻ hung tàn lập tức trở nên nhu thuận, nó cúi đầu xuống cho Mạnh Hạo có thể vuốt lông cho nó, và trông nó có vẻ cực kỳ thoải mái.

- Ta nhất định sẽ đưa mi ra ngoài!

Mạnh Hạo nhìn con ngao khuyển đang tỏ ra thoải mái kia, cười nói, ánh mắt đầy kiên quyết. Hắn vỗ đầu ngao khuyển một cái rồi cất bước vào trong trận thứ sáu. Ngao khuyển cũng nhoáng cái hóa thành một tia chớp màu đỏ rực đi theo hắn.

Trận thứ sáu!

Đây là một thế giới mà bầu trời đầy sấm sét, tiếng sấm đì đùng, sét đánh khắp nơi, khi Mạnh Hạo bước vào thì tiếng sấm vang lên bên tai, hắn phóng mắt nhìn, thấy thế giới này không lớn.

Mặt đất là một mảnh đầm lầy tỏa ra mùi hư thối, mà đằng xa lại có một

tòa miếu cổ cực lớn. Miếu cổ này đen sì từ trên xuống dưới, mà trước miếu là một pho tượng khổng lồ mặc một chiếc trường sam đơn giản, đứng đó, tay phải giơ lên như đang nâng đỡ bầu trời, còn tay trái thì đặt trên chuôi kiếm.

Kiếm này lơ lửng trên mặt đất.

Tòa miếu cổ trông tang thương, cảm giác năm tháng phát ra từ miếu thờ này. Từ xa nhìn lại, tia chớp rầm rầm đánh xuống như muốn bổ đôi miếu thờ này ra, muốn hủy diệt tòa miếu thờ ra khỏi trời đất này.

Trên bùn nước ứ đọng khắp nơi, tia chớp xẹt qua chiếu rọi một mảnh, có thể thấy những cánh tay gầy khô vươn ra từ trong bùn nước, dường như muốn bắt lấy cái gì đó. Đứng xa mà nhìn thì có thể thấy những cánh tay này nhiều vô biên…

Mà trong bùn nước lại có vô số gương mặt nổi lên, trông đầy đau đớn, những gương mặt này có nam có nữ, có già có trẻ, trên mặt mọc ra sợi râu màu xanh biếc dài hơn một thước, đang đung đưa một cách quỷ dị…

Mạnh Hạo nhìn thấy cảnh đó, dù đã biết đây chỉ là thế giới được tạo ra do trận pháp, nhưng vẫn thấy chấn động. Hắn chưa từng thấy tòa miếu cổ này bao giờ, nhưng chỉ liếc qua là hắn có thể đoán được tên của miếu cổ này là gì.

- Thái Ách…

Những tiếng gào thét thê lương dần truyền ra từ vô số gương mặt dưới bùn đất này, đó là âm thanh của vô số người hòa lại, dường như là oán khí mãnh liệt chỉ thiên rít gào được hình thành khi không cam lòng khi tử vong ùa tới, oán khí này trường tồn không tan, cho dù bao nhiêu năm tháng có qua đi, cho dù có điên cuồng kêu gào thế nào, cũng đều thuộc về tên của dân tộc bọn họ!

Thái Ách!

Bộ tộc Thái Ách không được ý chí thiên địa dung tha, hàng kiếp tiêu diệt. Tộc này không cam lòng, đã ngưng tụ toàn bộ tộc lực biến thánh địa thành một tòa miếu cổ, dựng miếu này trên mặt đất để đối nghịch trời cao. Mặt đất không sụp, miếu cổ không suy, Thái Ách bất diệt!

Trên đỉnh tòa miếu cổ đó có một chiếc trống cực lớn, trống này đen sì như bị nhiễm máu tươi đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, khiến cho lúc này trở nên đen sì.

Bên cạnh pho tượng, ở dưới miếu thờ kia có một nửa cánh cửa đá, những tia sáng nhu hòa tỏa ra từ cánh cửa này, chiếu lên mãnh thú điêu khắc trên cửa đá, khiến chúng trông càng dữ tợn.

- Muốn lấy được truyền thừa, hãy vào miếu của ta!

Trong tiếng sấm sét ầm vang trên bầu trời, trong tiếng gào thét thê lương dưới mặt đất, giọng nói tang thương kia vang lên, truyền khắp bốn phương tám hướng, vang vọng giữa trời đất.

Hàn quang lóe lên trong mắt Mạnh Hạo, ngao khuyển cao năm trượng to như ngọn núi bên cạnh hắn cũng nhe răng ra, để lộ răng nanh sắc bén, nhìn chằm chằm trước mặt, gầm gừ đầy uy hiếp. Với ánh mắt hung tàn, thân thể cao lớn, bộ lông đỏ rực cùng những chiếc gai sắc mọc ra từ cơ thể, nay ngao khuyển trông rất là đáng sợ.

Một tia chớp rầm rầm xẹt qua bầu trời, ánh chớp chiếu rọi mặt đất trong giây lát. Mạnh Hạo bỗng hóa thành một cây cầu vồng bay thẳng tới tòa miếu cổ trước mặt, mà ngao khuyển phía sau hắn lại rống lên một tiếng rồi lao theo ra.

Nhưng ngay khi một người một chó lao ra, những bàn tay thò ra từ bùn nước bên dưới kia bỗng chộp tới phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ một tiếng, giơ tay vỗ túi trữ vật, lập tức hai thanh kiếm gỗ bay vụt ra, quay xung quanh hắn với tốc độ cực nhanh. Từng mảng máu tươi văng ra khắp nơi, hễ có cánh tay thò tới, còn chưa tới được gần Mạnh Hạo thì đã bị chém đứt.

Máu tươi đen sì đó rơi xuống đất khiến nơi đó nổi lên trận mưa đen ngầu. Mùi tanh tưởi lan ra bốn phía, tràn ra khắp thế giới này. Phía ngao khuyển thì hồng quang lóe lên từ thân thể nó, đi qua nơi nào, không một cánh tay có thể quấn lấy nó, đều vỡ tung.

Nhưng khi Mạnh Hạo và ngao khuyển lao vọt đi được một nửa khoảng cách, chợt nghe thấy tiếng kêu thê lương chói tai. Rồi ngay khi gương mặt nam nữ trong bùn đất kia phát ra tiếng kêu, sợi râu màu xanh biếc sài hơn một thước như ký sinh trên gương mặt bọn họ lại dựng thẳng lên, rồi cùng đứt ra, hóa thành những mũi tên nhọn sắc, trong chớp mắt bắn thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Lão tổ Lý gia!

Căn bản không thể đếm được bao nhiêu sợi râu màu xanh kia, tốc độ chúng nó cực nhanh, trong khoảnh khắc đã tới gần Mạnh Hạo không tới ba mươi trượng. Mắt thấy nó sắp đâm tới, con chó Ngao gào rít một tiếng, nó nhảy dựng lên, thân hình lớn khoảng năm trượng kia liền bao trùm lấy Mạnh Hạo vào trong.

Ầm một tiếng, thanh âm vượt qua lôi đình, chấn động toàn bộ thế giới, một màn sáng như máu từ trên thân chó ngao bùng lên. Ngay khi va chạm với những sợi râu màu xanh kia, tiếng vang không ngừng chấn động thiên địa.

Cho đến khi trôi qua mười tức, những sợi râu kia mới vỡ tan, hóa thành màn sương mù màu xanh mà khuếch tán ra. Con chó ngao kia cũng lộ thần sắc mệt mỏi, nhưng nó vẫn gầm nhẹ xuống phía dưới. Khi nó dời thân đi thì Mạnh Hạo không chút tổn hao bước ra, hắn sờ sờ đầu con chó ngao, bước thẳng tới cổ miếu phía trước.

Một người một chó, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần, nhưng khi tới gần cổ miếu khoảng chừng hai trăm trượng, sương mù hóa thành từ những sợi râu kia liền vụt lao tới, tốc độ kinh khủng, giống như là thuấn di, trong chớp mắt đã ngưng tụ trước mặt Mạnh Hạo.

Màn sương vừa tới liền hóa thành một chùm sương đặc lớn hơn năm mươi trượng, chùm sương không ngừng quay cuồng, nổ mạnh một tiếng rồi khuếc tán ra, lộ ra một cái đầu lâu cực lớn màu xanh! Cái đầu lâu có chút hư ảo, hai mắt lóng lánh u quang, cái mồm há rộng ra phun mạnh một cái, sương mù nhất thời bay ra, trong lúc quay cuồng lại xuất hiện lượng lớn sương mù có hình như ngựa lao mạnh tới. Rầm rầm vụt tới nơi

Mạnh Hạo cùng chó ngao.

Gần như trong nháy mắt khi chúng lao tới, Mạnh Hạo nheo mắt, tay phải nâng lên thật nhanh làm cho người ngoài không nhìn thấy, nhưng trong lòng lại hiện lên một cái ấn ký. Hắn đặt một chưởng xuống lưng chó ngao.

Tại trong lúc Mạnh Hạo đặt tay lên lưng chó ngao, một mảnh hồng mang từ trên thân nó bộc phát, khuếch tán mà ra. Trong hồng mang này ẩn chứa hàn khí, nơi nó đi qua thì thiên địa đều đóng băng, ngay cả sương mù hóa ngựa kia cũng bị đóng băng. Toàn bộ bề mặt đại địa, bùn đất cũng như thế.

Thuật này, nếu Mạnh Hạo không đạt được truyền thừa, dù ra ngoài không bị mất đi, nhưng trong người không có huyết thần thì cũng không thể thi triển. Nhưng hắn từng được Yêu Phong đệ bát cấm, loại thủ đoạn phong ấn này có chỗ tương tự, cho nên từ trong tay hắn cũng xuất ra uy lực không nhỏ. Hơn nữa, dù không có huyết thần bên người, Mạnh Hạo cảm giác, nếu mình nghiên cứu sâu hơn thì cũng không phải là không thể thi triển.

Giờ phút này, tại nơi hồng mang cuốn qua đều bị đóng băng, Mạnh Hạo lao nhanh về trước, trực tiếp vượt qua cái đầu khổng lồ, mang theo chó ngao bước thẳng vào cửa cổ miếu đang mở rộng kia.

Mắt thấy sắp tới gần, nhưng hắn liền cảm giác được một luồng nguy cơ sinh tử mãnh liệt hiện lên, kẻ phản ứng nhanh hơn lại là chó ngao, nó hơi run rẩy mà cắn lấy áo Mạnh Hạo kéo lại.

Rầm một tiếng, một thanh kiếm, là một thanh đại kiếm rộng vài trượng bỗng xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, trực tiếp đâm xuống đất. Mặt đất chấn động mãnh liệt, xuất hiện từng vết nứt lớn, mặt băng cũng tan rã, thiên địa lập tức khôi phục bình thường.

Thanh đại kiếm này, là thanh kiếm treo trên hư không theo tay trái pho tượng ngoài miếu chỉ vào. Giờ phút này, thanh kiếm hạ xuống, xung kích lên người Mạnh Hạo, làm cho hắn phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, được chó ngao kéo lui sau.

Cùng lúc đó, khi Mạnh Hạo vừa lui sau, pho tượng kia như sống lại, từ trên không trung chậm rãi cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên người Mạnh Hạo. Một luồng uy áp khó hình dung lập tức bao phủ lên người hắn, làm cho Mạnh Hạo cảm giác toàn thân rét lạnh, giống như ánh mắt xuyên qua thân thể liền nhìn thấu tất cả bí ẩn trên người hắn.

Cũng ngay lúc này, cánh tay ẩn trong mặt đất bùn cũng không lao ra nữa, mà chui vào trong bùn, giống như là cực kỳ sợ hãi pho tượng kia. Ngay cả đầu lâu màu xanh trên không trung cũng cúi đầu, như là đang bái kiến pho tượng kia.

Lôi đình trên trời cao cũng trở nên mãnh liệt hơn, toàn bộ đều rơi lên thân tượng, giống như trời cao muốn đánh nát pho tượng này.

Con chó ngao bên người Mạnh Hạo lại càng run rẩy không ngừng, nó nằm rạp một chỗ, pho tượng kia như là một tồn tại không thể chống cự đối với nó.

- Lôi kiếp buông xuống vô số năm, dù ở trong trận này, biết ta không phải là hắn, nhưng vẫn muốn đem ta thần hình câu diệt… Cút ngay cho ta!

Pho tượng kia nâng tay phải, bỗng nhiên niết một cái, tiếng nổ chấn động trời cao, tất cả sấm sét dưới cái niết này liền trở thành hắc động cắn nuốt tất cả, không bị khống chế mà run rẩy ngưng tụ lại. Từ một cái niết này, đám lôi điện liền bị nổ tan, tạo thành vô số điện quang phân tán bốn phía.

Bầu trời liền không còn tia chớp buông xuống, hoàn toàn trở nên yên tĩnh, mặt đất run rẩy, đó là do dưới mặt bùn đất có vô số thân ảnh, chính

những thân ảnh này run rẩy mà tạo thành.

Cái đầu lâu giữa không trung cũng run rẩy, đầu càng cúi thấp hơn.

Con chó ngao cũng thế, ý chí của pho tượng kia như là chí cao vô thượng, vô luận thế nào thì nó cũng không thể đối kháng.

- Đạo Đài không phù hợp với yêu cầu truyền thừa! Ngươi… không có tư cách đạt được truyền thừa tiên huyết, niệm tình người xông qua năm trận, không diệt ngươi, còn chưa cút!

Pho tượng kia lạnh mắt liếc nhìn Mạnh Hạo, mở miệng làm thiên địa chấn động, Mạnh Hạo lại phun ra một ngúm máu tươi, thân hình lui sau trăm trượng, sau lưng hắn liền xuất hiện một cửa sáng.

- Còn ngươi nữa…

Pho tượng lại cúi đầu nhìn lên con chó ngao còn đang run rẩy trên mặt đất.

- Cái thứ máu huyết thấp kém, ngay cả tư cách bị cắn nuốt cũng không có, vậy mà cũng đòi tranh đoạt khí linh!

Pho tượng thản nhiên mở miệng, tay trái cầm kiếm chậm rãi nâng lên, chuẩn bị chém về chó ngao còn đang run rẩy.

Hai mắt Mạnh Hạo đã trở nên đỏ bừng, sau lưng hắn chính là cửa sáng rồi, bước vào đó là có thể rời khỏi trận thứ sáu này. Nhưng hắn thấy một màn như vậy liền mạnh mẽ ngừng lại, cái giá phải trả là đùi phải vang lên tiếng răng rắc, trong miệng còn phun ra lượng lớn máu tươi.

- Vãn bối mất đi tư cách truyền thừa thì không sao cả, nhưng mong tiền bối không cần thương tổn nó…

Lời Mạnh Hạo truyền tới, thân hình chó ngao run rẩy, muốn quay đầu nhìn Mạnh Hạo. Nhưng uy áp từ pho tượng như dẫn phát lạc ấn viễn cổ trong cơ thể nó, làm nó chỉ có thể giãy dụa trong vô lực, phát ra tiếng rên rỉ ư ử.

Thanh đại kiếm ngừng lại một chút, pho tượng đưa mắt nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi đã mất đi tư cách rời khỏi đây!

Pho tượng thản nhiên nói tiếp, cửa sáng liền lập tức vỡ tan. Đại kiếm trực tiếp quét qua, không phải là chém về chó ngao mà là Mạnh Hạo.

Rầm một tiếng, toàn thân Mạnh Hạo phun ra lượng lớn máu tươi, thân hình hắn không thể khống chế, bay thẳng xuống mặt nước bùn. Vừa rơi xuống, xung quanh hắn lập tức vươn ra rất nhiều cánh tay, gắt gao túm chặt thân thể hắn, kéo hắn xuống mặt bùn.

Hơn nữa, tại lúc này, tu vi của Mạnh Hạo như bị áp chế, không thể vận chuyển, chỉ có thể nhìn thân thể mình dần dần chìm xuống mặt bùn. Trong mắt hắn lộ ra tơ máu, lộ vẻ không cam lòng, càng lộ vẻ dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Lão tổ Lý gia! (2)

Cùng lúc đó, con chó ngao đang bị áp chế phát ra tiếng gầm thê lương, nó run rẩy nhưng mạnh mẽ ngẩng đầu lên. Thân hình như núi lập tức bộc phát ra khí thế chưa từng có, cũng có từng tiếng lách cách từ trong thân nó truyền ra. Tại trong chớp mắt, thân hình nó như có dấu hiệu thiêu đốt, đó là thiêu đốt huyết quang. Theo sự thiêu đốt này, thân hình nó trực tiếp phóng to lên gấp đôi, hóa thành mười trượng, hóa giải uy áp từ pho tượng, như phá tan phong ấn viễn cổ trong cơ thể. Thậm chí nó còn bay lên, gầm lên một tiếng mà lao thẳng tới mặt nước bùn, nơi mà thân hình Mạnh Hạo đã chìm xuống nửa người.

- Vậy mà lại thiêu đốt huyết linh.. Huyết thần lãnh huyết, không có tình cảm. Một thứ có máu huyết thấp kém như ngươi, quả nhiên không xứng sinh ra linh trí.

Pho tượng lạnh giọng nói, tay trái nhấc lên, đại kiếm chém xuống dưới, muốn chém chết chó ngao cùng Mạnh Hạo.

Nhưng đột nhiên, đại kiếm chưa hạ xuống thì trong mắt pho tượng lộ vẻ giãy dụa, khiến thân gã dừng lại, tay trái cầm kiếm nhất thời ngừng giữa không trung, không hạ xuống.

- Tàn ý huyết nô đáng chết, lại còn không chịu tiêu tán. Lần này lão phu giúp chủ ngươi hoàn thành hứa hẹn, làm cho truyền thừa của hắn không bị đoạn tuyệt, có thể để người đạt được… Vì sao ngươi còn muốn phản kháng! Nơi đây không có quy tắc truyền thừa, ngươi có thể bị lão phu đoạt xá, đây là thiên ý!

Pho tượng âm trầm mở miệng, vẻ giãy dụa trong mắt dần trở nên suy giảm, giống như bị gã ngăn chặn.

Giờ khắc này, toàn thân chó ngao tràn ngập huyết quang, nó nhảy vào trong mặt bùn, tiếng gầm nhẹ từ trong huyết quang truyền ra, khiến có vô số cánh tay trực tiếp hóa thành tro bụi, cũng làm cho bùn đất vẹt ra, lộ ra khuôn mặt nhạt nhợt của Mạnh Hạo. Nó há mồm ngậm chặt thân thể Mạnh Hạo, sau đó vọt lên, bay tới cổ miếu đang mở rộng cửa.

Tốc độ chó ngao cực nhanh, coi như đánh dốc hết tất cả, khi mang theo Mạnh Hạo lao tới gần cửa lớn, Mạnh Hạo cũng mở mắt ra, nhìn chó ngao, cũng nhìn thấy pho tượng phía sau chó ngao. Giờ phút này, vẻ giãy dụa trong hai mắt pho tượng đã dần tiêu tán, đại kiếm trong tay trực tiếp đâm sâu vào mặt bùn, nhất thời làm cho vô số cánh tay phát ra quang mang yêu dị, dưới tia sáng này, ngàn vạn cánh tay đồng thời bay ra, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Chó ngao nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ vẻ không nỡ, tại khi ngàn vạn cánh tay tiến tới thì nó lại thiêu đốt thân mình, tốc độ nháy mắt tăng vọt, đồng thời cũng há miệng ném Mạnh Hạo vào trong cánh cửa miếu. Thậm chí nó còn không kịp liếm bàn tay Mạnh Hạo như trước, huyết quang trên thân nó lập tức ảm đạm, hai mắt lộ vẻ suy yếu, thân thể cũng lập tức tràn ngập tử khí, thân hình nó bị ngàn vạn cánh tay túm lấy, kéo vào trong mặt bùn.

Trong mắt nó mang theo vẻ không nỡ, mang theo hồi ức, giống như nhớ lại cảm giác thoải mái lúc ghé vào trong lòng bàn tay chủ nhân, được chủ nhân xoa đầu… Mạnh Hạo ngơ ngác nhìn tất cả, thân thể hắn vừa đụng phải cửa sáng, được quang mang bao trùm, thế giới trước mắt như bị phá thành mảnh nhỏ, cắt đứt hình ảnh thế giới với chó ngao… Nhưng sâu trong hai mắt Mạnh Hạo, vĩnh viễn lưu lại ánh mắt cuối cùng của chó ngao nhìn mình… Khóe mắt hắn chảy ra huyết lệ cùng với lửa giận hừng hực cháy trong sinh mệnh hắn.

Tại trong thế giới trận thứ sáu, vẻ giãy dụa trong hai mắt pho tượng đã hoàn toàn tán đi, gã chậm rãi hạ tay xuống, mở ra lòng bàn tay, trong lòng bàn tay, giờ phút này xuất hiện một thân ảnh.

Thân ảnh kia, một thân áo trắng, dung nhan tuấn lãng, bên người vờn quanh một con huyết long mười trượng… Đó là thiên kiêu của Lý gia, Lý Đạo Nhất! Y đứng trong lòng bàn tay pho tượng, thần sắc cung kính, quỳ một chân cúi đầu thật sâu vái một cái.

- Vãn bối bái kiến Lão Tổ!

- Ngươi nghĩ thế nào!?

Pho tượng kia thản nhiên nói, có thể được Lý Đạo Nhất gọi là Lão Tổ, hơn nữa lúc trước còn tự nói là đoạt xá, thân phận của người này đã được miêu tả rõ ràng.

Lão chính là thiên kiêu Lý gia đã xông vào trận thứ tám vào bốn ngàn năm trước, dừng lại ở trận thứ chín, một đời của người này, người ngoài biết được là một lần huy hoàng đó.

Từ đó, Lý gia yên lặng không động, cho đến khi biết tọa hóa. Lúc này, trừ phi nhắc tới truyền thừa Huyết Tiên, nếu không thì người ngoài đã sớm quên người này rồi.

Nhưng tại sâu trong Lý gia, người này từng lưu lại di ngôn, được coi là bí mật của từng đời, chỉ có gia chủ mỗi đời của Lý gia mới biết được. Vì Lão Tổ này.. căn bản không có tử vong.

Di ngôn của lão, truyền thừa Huyết Tiên tám lần tuyệt, Thái Ách Cổ Mạch lạc Lý gia!

Bốn ngàn năm trước, chính lão từ nơi truyền thừa đi ra, nhưng cũng không phải là gã đầy đủ. Một phần lớn của hồn người này lưu lại trong trường truyền thừa Huyết Tiên. Lão đoạt xá huyết nô bị ngủ say trong trận thứ sáu. Từ ngày đó tới nay, dù là người Lý gia cũng không biết được nguyên nhân ở đâu.

Việc này quá mức khó tưởng tượng, bởi vì huyết nô cường đại, với tu vi Trúc Cơ của Lão Tổ Lý gia năm đó thì căn bản không có khả năng thành công. Thậm chí có thể nói, lão không có Nguyên Anh thì không thể nào đoạt xá? Nhưng vậy mà… lão lại thành công!

Không ai biết được lão làm thế nào mà làm được, cũng vì phần hồn lớn mất đi trong này, nên phần còn lại trong gia tộc nhanh chóng tiêu tán, chỉ lưu lại di ngôn cùng dặn dò.

- Đệ tử Tống gia cùng Huyết Yêu Tông, vãn bối còn không để vào mắt. Về phần kẻ chạy kia thì càng không đáng lo. Nhưng mà Vương Lệ Hải của Vương gia thì phải chết!

Lý Đạo Nhất cung kính nói, Huyết long bên cạnh thì mạnh ngẩng đầu.

Xung quanh Lý Đạo Nhất xuất hiện mấy Huyết Thần, trong đó có Huyền Vũ Vương Lệ Hải, có thiếu niên giống Vương Hữu Tài… Chúng nó thân hình run rẩy, gần như vừa xuất hiện thì Huyết Long đã nhào tới, há mồm cắn nuốt, căn bản không dám giãy dụa hay phản kháng.

- Tiểu bối Vương gia này… Diệt thiên kiêu Vương gia cũng có thể. Lão phu có thể giúp ngươi tại trong trận thứ sáu này, nhưng ba trận tiếp theo thì lão phu không cách nào trực tiếp ra tay giúp ngươi được. Nhưng bốn ngàn năm qua, ta đã hiểu rõ rất nhiều đối với truyền thừa Huyết Tiên, trên đời này, không có ai có thể hiểu rõ nơi này hơn lão phu.

Đợi ta đoạt xá Huyết Long rồi thì có mười phần nắm chắc cho ngươi vượt qua trận thứ bảy tám chín trong mấy nén hương thời gian, đoạt được truyền thừa!

Pho tượng nhìn huyết long đang cắn nuốt Huyết Thần, thản nhiên mở miệng.

- Đa tạ Lão Tổ tương trợ, vãn bối không để ý tới truyền thừa Huyết Tiên, lần này tới đây là phụng mệnh gia chủ, muốn tiếp Lão Tổ ra ngoài!

Lý Đạo Nhất cung kính nói.

- Truyền thừa Huyết Tiên tám lần tuyệt, Thái ách cổ mạch lạc Lý gia! Lời này lão phu nói được thì làm được. Truyền thừa Huyết Tiên cuối cùng sẽ thuộc về ngươi. Lão phu bị nhốt tại đây bốn ngàn năm, không biết bên ngoài đã thay đổi thế nào rồi… Những lão bằng hữu năm đó, còn mấy người còn sống!

Giọng nói của pho tượng có chút tang thương, trong lúc nói chuyện, trên mi tâm xuất hiện một vệt nứt, thân tượng lại càng trở nên ảm đạm, giống như tất cả hào quang đều tập trung ngưng tụ lên mi tâm. Từ trong vệt nứt kia, một đạo hồng mang chói mắt trực tiếp bay ra, lao thẳng về Huyết Long.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Hoàn Mỹ Trúc Cơ!

Con Huyết Long kia căn bản không dám giãy dụa, tùy ý để huyết quang dung nhập vào, thân hình run rẩy một lúc thì hai mắt Huyết Long bỗng nhiên sáng rực, cũng lộ ra chút tang thương. Một lần đoạt xá này, những Huyết Thần còn chưa bị cắn nuốt hoàn toàn thì liền bị Huyết Long nuốt sạch một hơi.

Thân hình nó nhoáng lên, sau một khắc liền trực tiếp phóng lớn ngàn trượng, xuất hiện giữa trời, kinh thiên động địa!

Nhưng rất nhanh, nó đã thu nhỏ lại, cho đến khi còn hai mươi trượng thì bay vòng quanh Lý Đạo Nhất, rồi lao thẳng tới cửa miếu đang mở rộng kia. Pho tượng mất đi sinh cơ, lặng yên đứng đó.

Gần như ngay khi Lý Đạo Nhất rời khỏi trận thứ sáu, vạn người Nam Vực bên ngoài đã nhấc lên tiếng động chấn động bát phương.

Lý Đạo Nhất là người cuối cùng đi ra, trước y chính là Mạnh Hạo. Sau khi Mạnh Hạo xuất hiện thì liên tục phun ra năm ngụm máu tươi, toàn thân run rẩy mới có thể khoanh chân ngồi xuống. Sự xuất hiện của hắn nhất thời làm cho bên ngoài ồ lên. Không chút chần chừ, Mạnh Hạo lập tức khoanh chân ngồi xuống thổ nạp, như là điên cuồng mà hấp thu linh khí bốn phía, khôi phục thương thế của mình. Trong hai mắt đang nhắm đã lộ ra mãnh liệt sát cơ.

Sau hắn còn hai người, là thiếu niên Vương Hữu Tài của Huyết Yêu Tông cùng Tống Giai. Sau khi hai người xuất hiện đều lộ vẻ vô cùng chật vật, thân thể tràn đầy vết thương, cũng bị gãy xương, hơi thở cực kỳ mòng manh, hơn nữa bên người đã không còn Huyết Thần.

Hai người cắn răng khoanh chân ngồi tại chỗ, giống như Mạnh Hạo mà

thổ nạp linh khi chữa thương. Rất nhanh, thương thế khôi phục với tộc độ mắt thường có thể nhìn thấy. Hai người không nhìn nhau, nhưng thấy bên người đối phương không còn Huyết Thần, cả hai đều mang theo tâm tư phức tạp, không cần nói, bọn họ đều thầm hiểu.

Vương Lệ Hải không đi ra nữa, bên ngoài càng vang lên từng tiếng nố lớn chưa từng có, bởi vì bọn họ nhìn rõ ràng, tại trong trận thứ sáu, thân ảnh Vương Lệ Hải đã mở hồ gần như tiêu tán, điều này đại biểu y chết trong trận thứ sáu rồi.

Người Vương gia đều vì một màn này mà trong đầu nổ vang một trận, nhất là hộ đạo giả của Vương Lệ Hải, còn có trưởng lão Vương gia thì càng lộ vẻ không thể tin nổi, ánh mắt lập tức đỏ ngầu, trong đầu như có lôi đình nổ vang.

Tại toàn bộ Nam Vực cũng bị chấn động, tất cả mọi người đều có thể tưởng tượng ra được, Vương Lệ Hải tử vong sẽ làm cho Vương gia gợi lên lửa giận kinh thiên động địa.

Bởi vì thân phận của Vương Lệ Hải, là đạo tử Trúc Cơ này một đời này của Vương gia, thiên kiêu có thể chết, nhưng đạo tử thì không thể. Đây là điều mà các đại tông, đại gia đều công nhận. Truyền thừa Huyết Tiên dù có trọng yếu, nhưng năm đại tông môn không phái ra đạo tử mà chỉ phái ra thiên kiêu.

Chỉ có Vương gia, chỉ có Lý gia mới phái ra đạo tử!

Kẻ cao hứng nhất chính là Vương Đằng Phi. Giờ phút này, toàn thân y run run, là kích động mà run, y gắt gao nắm chặt tay, thời khắc này, y chờ đợi đã lâu rồi. Mà Vương Tích Phạm bên cạnh cũng như thế, hai người nhìn nhau một cái, đều thấy được tương lai tương sáng.

Cho đến khi Lý Đạo Nhất bước ra, con huyết long hai mươi trượng vờn quanh thân kia xuất hiện cũng làm cho bên ngoài trào lên chấn động.

Tống Giai yên lặng đứng dậy, sắc mặt tái nhợt đi vào cửa sáng, lựa chọn buông bỏ. Theo sau cũng có thiếu niên Huyết Yêu Tông giống Vương Hữu Tài. Gã không nhìn Lý Đạo Nhất, mà nhìn Mạnh Hạo một lát, dường như đang phân vân gì đó, nhưng cuối cùng cũng quay đầu bước vào cửa sáng, cũng lựa chọn buông bỏ.

Hai người liên tục buông bỏ, làm cho bên ngoài xôn xao bàn tán.

- Trong trận thứ sáu rốt cuộc xảy ra chuyện gì!? Ngoài Lý Đạo Nhất thì Huyết Thần của những người khác đều tử vong. Vương Lệ Hải cũng chết bên trong, đây chính là đạo tử của Vương gia a!

- Chỉ có Huyết Thần của Lý Đạo Nhất còn tồn tại, hơn nữa nhìn qua thì hình như còn cường đại hơn nhiều lắm, bây giờ không biết y có khả năng đạt được truyền thừa hay không!?

Tại trong lúc bên ngoài bàn tán thì Mạnh Hạo mở mắt, hai mặt tràn ngập tơ máu, hắn trầm mặc đứng lên, lộ vẻ cố chấp đi về cửa sáng. Nhưng khi hắn muốn bước vào cửa sáng thì hắn liền quay đầu, nhìn thân ảnh mơ hồ của Lý Đạo Nhất. Mạnh Hạo không nhìn Lý Đạo Nhất mà là nhìn Huyết Long bên cạnh.

Tại trong khoảnh khắc đối nhãn cùng Huyết Long, tâm thần Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt. Hắn không biết người khác có phát hiện gì không, nhưng hắn lập tức nhận ra, ánh mắt này giống như đúc với pho tượng. Trong đầu hắn liền đột nhiên lóe lên, hắn đã đoán được bảy tám phần, đưa mắt nhìn Huyết Long bên cạnh Lý Đạo Nhất.

- Nhớ kỹ tên ta, ta gọi là Lý Đạo Nhất, con chó kia của ngươi, chết thật thảm!

Trong lúc Mạnh Hạo nhìn về phía mình, Lý Đạo Nhất khinh miệt cười nhẹ, tay phải nâng lên, đặt lên lưng Huyết Long, thanh âm của gã nhất

thời xuất hiện trong tai Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nghe được lời này, trong đầu nổ vang như mười vạn lôi đình, khóe miệng tràn ra máu tươi. Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Lý Đạo Nhất, ánh mắt ẩn chứa phẫn nộ cùng sát cơ ngập trời. Một đường tu hành của Mạnh Hạo, người muốn giết không ít, nhưng một cái chớp mắt này, lòng muốn giết kẻ này, chưa bao giờ mãnh liệt như thế.

Nhưng Mạnh Hạo có tính cách, sát cơ càng mãnh liệt thì càng ít lời. Việc này từ nhỏ đã thế rồi, trước mặt người khác thì hắn lại càng như thế thì càng đại biểu cho tàn nhẫn cực hạn. Phải biết rằng, người thực sự luôn rít gào đều đa phần là kẻ tục tằng, người không nói một lời mới đáng sợ nhất.

Sau một hồi lâu, Mạnh Hạo mang theo lệ khí xoay người bước vào trong cửa sáng.

Lý Đạo Nhất khẽ cười, cũng bước vào trong trận thứ bảy.

Trong cửa sáng, ngoài Huyết hồ, Mạnh Hạo bước ra, trong mắt tràn ngập lửa giận, đầu óc không ngừng hiện lên từng màn trong trận thứ năm, một luồng sát cơ mãnh liệt từ trên người hắn ầm ầm khuếch tán ra.

- Lý Đạo Nhất, Mạnh Hạo ta tất giết ngươi!

Hai mắt tràn ngập tơ máu, giờ phút này hắn thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn, thân hình nhoáng lên, hắn hướng về nơi Sở Ngọc Yên mà đi.

Rất nhanh, khi hắn đã tới nơi thì Sở Ngọc Yên ngồi đó khống chế địa hỏa, Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan sắp thành công. Nàng vốn tưởng Mạnh Hạo không kịp ra, còn có thời gian để mình nghiên cứu, nhưng không nghĩ tới Mạnh Hạo lại trở về lúc này. Nàng vốn muốn động chút tay chân, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Mạnh Hạo thì Sở Ngọc Yên có chút chần chừ. Nàng đương nhiên nhìn ra được, lúc này Mạnh Hạo như là núi

lửa sắp bộc phát, là lúc không nên trêu chọc.

Tới gần nơi này, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, không nói tiếng nào. Trong lòng hắn hận nhất là Lý Đạo Nhất, sát ý của hắn càng ngày càng đậm, hơn nữa, trong tim hắn vẫn cảm giác không mà hình dung, hắn không tin chó ngao đã chết, hắn muốn dùng Hoàn Mỹ Trúc Cơ, đi cứu chó ngao!

Sở Ngọc Yên không dám nhiều lời, thần sắc ngưng trọng, hít sâu một hơi, bấm tay niệm chú rồi đặt hai tay lên trên lò luyện đan. Một cái ấn này, địa hỏa lập tức từ dưới nham thạch nổ vang, lò luyện đan cũng run run.

Hơn nữa, sương mù trong miệng núi lửa đột ngột quay cuồng, mặt đất cũng run rẩy. Tại bầu trời bao la bên ngoài thì càng là phong vân biến sắc, từng tầng mây chồng nhau mà quay cuồng tám phía, từng tiếng ùng ùng truyền ra. Tại trong tầng mây chồng nhau kia còn có vô số tia chớp giật, mỗi lần lôi đình nổ vang thì một tia chớp lóe sáng, làm cho bầu trời ngoại giới xuất hiện dị tượng khó mà hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201: Hoàn Mỹ Trúc Cơ! (2)

- Đây mà là Lôi Đan chân chính!?

Sở Ngọc Yên đã sớm có hoài nghi, nhưng giờ nhìn thấy sương mù tản ra, lộ ra quần sáng phía trên, cũng lộ ra bầu trời bên ngoài, nàng liền có thể xác định, viên đan dược này.. cũng không phải là Lôi Đan gì!

- Tại lúc đan dược xuất thế mà khiến cho thiên địa biến hóa, nhìn bộ dạng thì như muốn lôi kiếp diệt đan, đây… đây rốt cuộc là đan dược gì!?

Sở Ngọc Yên thầm rung động ấn lấy lò luyện đan. Tại trong tiếng nổ vang lên, lò luyện đan kia trực tiếp vỡ tan, lực xung kích khuếch ta, làm cho Sở Ngọc Yên phun ra một ngụm máu tươi, thân hình trực tiếp bị cuốn lên tường nham thạch, nhất thời hôn mê.

Tại ngay lúc này, Mạnh Hạo đột nhiên mở hai mắt, không chút do dự phóng về phía trước. Lúc lò luyện đan vỡ vụn, lôi đình trên trời cao phát ra vô tận tiếng sấm, mặt đất còn xuất hiện vệt nứt. Hắn vung tay bắt được viên thần đan bảy màu từ trong lò luyện đan bay ra!

Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan!

Viên đan dược này, nghịch thiên tới mức thiên địa không tha. Lúc này, bầu trời bên ngoại giới vang lên từng tiếng ùng ùng, trong quay cuồng lộ ra vô số sấm sét nhanh chóng ngưng tụ, muốn hủy diệt đan dược trong tay Mạnh Hạo. Thậm chí, nếu kẻ nào dám nuốt đan dược này trước mặt thiên địa thì phải làm cho lôi kiếp càng thêm mạnh hơn, phải tiêu diệt kẻ đó!

Thiên địa không bỏ qua cho viên dược này, càng không thể tha cho người nuốt viên đan dược này! Một khi nuốt vào, tu hành một đời phải chịu thiên địa tiêu diệt, một đường đi theo luôn có thiên kiếp!

Nhưng lúc này, Mạnh Hạo không chút chần chừ, hắn vừa bắt được Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan thì viên đan như muốn hòa tan trong tay hắn. Thậm chí Mạnh Hạo còn có cảm giác, nếu không lập tức nuốt vào thì viên đan dược này sẽ tự hành tiêu tán, không cần lôi kiếp buông xuống mà tự hủy diệt!

Dù không biết vì sao như thế, nhưng Mạnh Hạo không kịp nghĩ nhiều, càng không có thời gian đi phục chế viên đan này. Chỉ vẻn vẹn một khắc như thế, đan dược vừa xuất hiện liền có dấu hiệu tiêu tán trong thiên địa.

Mạnh Hạo lộ vẻ quyết đoán, tại trong khoảnh khắc trời cao không kịp ngưng tụ ra lôi kiếp thì hắn đã nuốt viên đan dược vào miệng rồi.

Viên đan vừa vào miệng thì không hòa tan, mà trực tiếp chui vào trong bụng Mạnh Hạo. Tiếng nổ vang từ trong cơ thể hắn phát ra, một luồng lực lượng như muốn làm cho toàn thân Mạnh Hạo vỡ nát, lực lượng này không phải là linh khí thiên địa, là một loại mà Mạnh Hạo không cách nào hình dung. Nhưng nó lại khiến cho Đạo Đài của Mạnh Hạo mãnh liệt run rẩy.

Tại trong run rẩy đó, một vết nứt trên Đạo Đài của hắn lại có dấu hiệu khép lại, một cảm giác hoàn mỹ nhanh chóng ngưng tụ trên người Mạnh Hạo. Tại trong chớp mắt này, thân thể Mạnh Hạo trở nên cứng cỏi, Đạo Đài trong cơ thể nổ vang, dường như muốn phóng lớn, da của hắn thì chậm rãi biến thành màu vàng nhàn nhạt, hơn nữa còn không ngừng đậm dần.

Một cảm giác cường đại chưa từng có từ khi Vô Hạ Trúc Cơ, xuất hiện trong lòng Mạnh Hạo. Cũng theo đó, trong mắt hắn, toàn bộ thế giới cũng trở nên có chút bất đồng, linh thức của hắn điên cuồng sinh sôi, mọi

thứ trong cơ thể nhanh chóng tiến hóa tới Hoàn Mỹ Trúc Cơ mà Tu Chân Giới chưa từng xuất hiện trong mấy ngàn năm!

Hoàn Mỹ Trúc Cơ, thân thể trong truyền thuyết, mấy ngàn năm chưa từng xuất hiện, vậy mà giờ phút này lại hiển lộ trên người Mạnh Hạo. Linh thức của hắn càng mạnh hơn, đã vượt xa Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí, nếu đầy đủ linh khí thì Mạnh Hạo có thể làm cho Đạo Đài thứ hai xuất hiện trong nháy mắt. Dù là tòa Đạo Đài thứ ba, nếu đủ linh khí thì vẫn có thể ngưng tụ!

Hơn nữa, những Đạo Đài này xuất hiện đều thuộc cảnh giới Trúc Cơ trong truyền thuyết, là Đạo Đài Hoàn Mỹ!

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang kinh thiên động địa vang vọng, trên bầu trời xuất hiện một tia sét cực bự, nháy mắt đã bắn xuống miệng núi lửa, đánh thẳng lên quầng sáng.

Tại trong khoảnh khắc chạm vào quầng sáng này, toàn bộ bảy nơi truyền thừa Huyết Tiên trong Nam Vực đều bộc phát ra huyết quang mãnh liệt khó mà hình dung được. Trong Huyết quang này trực tiếp phóng ra thân ảnh mà ai cũng nhìn thấy, còn huyết quang thì phóng lên trời cao, hình thành bảy cột máu cực lớn.

Trên mỗi một cột máu mang theo vô số xích sắt màu đỏ, hơn nữa, trên đó còn quấn lấy một thân ảnh mơ hồ, phát ra tiếng gào thét thê lương.

Một màn này phát sinh quá mức đột nhiên, khiến cho bảy nơi truyền thừa Nam Vực đều hoảng sợ, không biết chuyện gì xảy ra.

- Sao thế nhỉ, chuyện gì thế!?

- Huyết quang đột nhiên ngập trời mà dựng lên, ngay cả hình ảnh nơi truyền thừa cũng bị đánh nát, sao lại thế!?

Giờ khắc này, toàn bộ tu sĩ Nam Vực đều chấn động, năm đại tông môn, ba đai gia tộc, đều có rất nhiều người vọt lên trời cao, những người này đều là già nua, bình thường luôn bế quan, nhưng hôm nay lại mạnh mẽ tỉnh lại, đều bay ra.

- Huyết Tiên Tế Tự! Đây là Huyết Tiên Tế Tự của Thái Ách bộ tộc trong truyền thuyết!

- Theo truyền thuyết, mỗi khi có cường địch xâm nhập vào Thái Ách tộc thì sẽ xuất hiện Huyết Tiên Tế Tự. Nhưng hôm nay Thái Ách nhất tộc bị phong ấn, vậy thì địch nhân còn có thể ai…

Toàn bộ Nam Vực đều oanh động, tại trong miệng núi lửa, Mạnh Hạo ngẩng đầu lên trời rống một tiếng, tay phải chỉ về Sở Ngọc Yên đang hôn mê một cái, thân hình nàng lập tức được nâng lên, hắn mang theo nàng, hóa thành cầu vồng, lao thẳng về phía tế đàn Huyết Tiên!

Khi hắn phóng lên trên, lôi kiếp ầm ầm hạ xuống, khiến cho vầng sáng chấn động, nhưng tại trong một cái chấn động này, toàn bộ núi lửa bộc phát ra hồng mang ngập trời, hóa thành một trụ máu cực lớn, trở thành cây cột máu thứ tám tại Nam Vực.

Nguyên bản tế đàn Huyết Tiên sẽ không như vậy, nhưng vì Mạnh Hạo nuốt Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan tại nơi này, tại nơi này dẫn động lôi kiếp, vì vậy, nơi này không khác gì là nơi lôi kiếp đánh xuống, lại đánh trúng quầng sáng canh giữ tế đàn Huyết Tiên.

Đánh lên quầng sáng, cũng giống như đánh lên Huyết Tiên!

- Chờ ta, ta đã đáp ứng ngươi, nhất định phải mang ngươi đi ra. Chờ ta, ta đi cứu ngươi, chúng ta cùng nhau giết Lý Đạo Nhất!

Trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập sát cơ tới cực điểm, tốc độ cực nhanh, thẳng về tế đàn Huyết Tiên. Hắn không chút do dự, thân hình như tia

chớp, trực tiếp bước vào nơi truyền thừa!

Ngay khi hắn bước vào nơi truyền thừa…

Trong truyền thừa Huyết Tiên, phong vân biến sắc, thiên địa nổ vang. Trong trận thứ chín, sâu trong lòng đất, một bộ hài cốt khoanh chân ngồi, lúc này bộ hài cốt run rẩy, chậm rãi ngẩng đầu lâu khô, hai hốc mắt trống trơn lại lộ ra u quang mãnh liệt. U quang kia dù quỷ dị, nhưng rõ ràng lộ ra kích động.

- Rốt cục… chờ được rồi!

Trong trận thứ tám, thiên địa nổ vang, toàn bộ trời cao như vỡ vụn, mặt đất lộ ra vực sâu màu máu, trong vực sâu vốn còn yên tĩnh nhưng lúc này lại có vô số tiếng rít gào truyền lên. Trong tiếng rít gào này ẩn chứa kích động rõ ràng!

Tại trong trận thứ bảy, thiên địa chỉ có một tòa cổ mộ, trên bia ghi ba chữ to màu máu, Táng Thiên Mộ!

Trong mộ, có một quan tài lớn ngàn trượng, trong quan tài lớn này chồng chất vô số hài cốt. Trung tâm hài cốt là một cái lá cờ. Lá cờ rách nát, nhưng có ba đuôi, trên mỗi đuôi đều viết một cái tên. Chỉ là do năm tháng mà chữ trên đuôi thứ nhất cùng thứ hai đã mờ đi, không nhìn rõ được. Duy chỉ có đuôi thứ ba mới còn thấy rõ ràng.

Trên đó viết một chữ: Quý!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Ta mang hứa hẹn mà đến!

Tại ngoài cổ mộ, Lý Đạo Nhất hoảng sợ nhìn bốn phía, xung quanh mặt đất run rẩy, bầu trời rít gào như muốn xoay tròn. Con Huyết Long mạnh mẽ ngẩng đầu, nâng vuốt như tính toán, bỗng nhiên nó biến sắc.

- Mau, không cần lấy Tam Hồn Phiên nữa, theo lời ta nói, đi thẳng về trận thứ chín, nếu trễ một bước… truyền thừa Huyết Tiên sẽ không còn thuộc về ngươi nữa!

- Sao lại thế!

Lý Đạo Nhất khó coi nói.

- Bởi vì truyền thừa này là muốn đợi người bị thiên địa chối bỏ như người trong tộc, mà người xuất hiện kia lại là hắn! Nhưng chúng ta vẫn còn cơ hội, bởi vì Huyết Tiên đã chết, người thứ nhất xuất hiện chính là truyền thừa Huyết Tiên. Ta và ngươi chém giết kẻ có được phần truyền thừa!

- Nếu truyền thừa muốn lựa chọn hắn, ta liền trở lại giết hắn, giết hắn rồi thì ta liền thiên mệnh truyền nhân!

Trong mắt Lý Đạo Nhất lộ ra sát cơ mãnh liệt.

- Trước đã tha cho hắn, nay hắn dám bước vào trong truyền thừa Huyết Tiên này, ai dám giết hắn, ai có thể giết hắn!!!!

Huyết Long vòng quanh thân Lý Đạo Nhất, không để ý tới bị lộ, nó hóa thành thân cao nghìn trượng, cấp tốc mà đi.

Cùng lúc đó, trên Nam Vực đại địa, trong Thái Ách Cổ miếu, một trong ba đại hiểm địa.

Tòa miếu này tồn tại trên mặt đất, từ khi Thái Ách bộ tộc nghịch thiên hóa thành cổ miếu, giờ khắc này như sống lại. Tại trong cổ miếu có vô số pho tượng, những pho tượng này bình thường không nhúc nhích, dù có người xâm nhập vào trong hiểm địa cũng sẽ ít xuất hiện biến hóa.

Nhưng hôm nay, ngàn vạn pho tượng này lại nhất tể động đậy, toàn bộ đều mở ra hai mắt, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng không cam lòng mà nghịch thiên như năm đó. Theo tiếng rít gào, toàn bộ Thái Ách cổ miếu chấn động ầm ầm, nhưng pho tượng này nhất tề bay lên, vờn quanh tám phía của cổ miếu.

Một màn này làm cho không ít tu sĩ bên ngoài cổ miếu hoảng sợ không thôi.

Một màn càng làm cho bọn họ cảm thấy khó tin là, Thái Ách cổ miếu như xuất hiện từng chồng hình ảnh, những hình ảnh này như là hồn của cổ miếu, từ trên mặt đất bay lên, hóa thành một luồng sáng, mang theo ngàn vạn hư ảnh pho tượng, vọt lên trời cao mà đi. Cổ miếu kia giống như hóa thân thành một chiến xa khổng lồ, mang theo thiên quân vạn mã của Thái Ách nhất tộc, chiến đấu cùng trời cao!

Nam Vực chấn động, tám cột máu đâm lên tận trời, khiến cho Nam Vực sóng lớn cuộn trào. Nhất là hư ảnh Thái Ách cổ miếu như chiến xa kia, mang theo khí thế chiến cùng trời một trận làm cho người nhìn thấy đều cực kỳ rung động.

Giờ khắc này cũng đúng ngay lúc Mạnh Hạo bước vào truyền thừa Huyết Tiên, bước chân của hắn đã đạp lên trên bình đài trận thứ sáu, toàn bộ truyền thừa Huyết Tiên trời rung đất chuyển, vang lên tiếng nổ tận trời.

Tất cả bình đài run rẩy, mọi trận pháp đều chớp lóe, hư vô bốn phía trở thành sương mù mịt mờ, vô số thanh quang theo tế đàn trên cao khuếch tán mà ra, sau khi vờn quanh không gian thì lao thẳng về phía Mạnh Hạo, trong nháy mắt đã xuất hiện tại bốn phía Mạnh Hạo, thanh quang lóng lánh kia như đang hoan hô, giống như Mạnh Hạo là người mà bọn chúng chờ đợi, trở thành huyết thần của Mạnh Hạo.

Trong những thanh quang này có không ít tia mang hơi thở mạnh hơn cả huyết long, vượt qua huyết nhân lúc trước.

Hơn nữa, linh khí thiên địa khó hình dung nổi theo hô hấp của Mạnh Hạo mà tràn tới, nhất tề mạnh mẽ trào vào trong cơ thể hắn. Làm cho tu vi của Mạnh Hạo ầm ầm vận chuyển, mỗi một lần hô hấp đều làm cho tự thân cường đại hơn vài phần.

Phong vân biến sắc, tất cả nơi truyền thừa đều chấn động, tiếng nổ vang quét qua bốn phương.

Thậm chí, giờ khắc này, trong lòng Mạnh Hạo dâng lên một cảm giác khó hình dung, cảm giác này… giống như truyền thừa đang kêu gọi chính mình. Như là trận pháp này, bình đài này, hơi thở nơi này đều vì hắn bước vào mà trở nên thay đổi.

Tiếc là một màn này, người ngoại giới không thể nhìn thấy, nơi này giống như bị ngăn cách, làm cho bên ngoài không thể nhìn thấy chút hình ảnh nào. Duy chỉ có Lý Đạo Nhất trong truyền thừa Huyết Tiên. Giờ phút này, y đã chạy ra khỏi trận thứ bảy, đứng ở ngoài bình đại trận thứ bảy, sắc mặt cực kỳ âm trầm, hai mắt lộ ra quang mang sắc bén mà mãnh liệt, y quay đầu nhìn về Mạnh Hạo đứng tại trên bình đài trận thứ sáu.

Bên cạnh y là huyết long bị Lão Tổ Lý gia đoạt xá, thân khổng lồ ngàn trượng kia cũng đang nhìn về phía Mạnh Hạo. Trong mắt mang theo

ghen ghét mãnh liệt, cùng với phức tạp khó nói nên lời.

- Truyền thừa này thuộc về hắn…

Lý Đạo Nhất cười một tiếng, càng cười, y càng ngửa lên ngửa xuống.

- Đời này Lý mỗ thích làm nhất, chính là chém giết đoạt lấy truyền thừa của kẻ khác, cảm giác như thế thật sự quá đẹp!

Lý Đạo Nhất cười to, xoay người đạp bước về trận thứ tám, thanh âm của y quanh quẩn, rơi vào trong tai Mạnh Hạo trên bình đài trận thứ sáu.

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, hai mắt hắn tràn ngập hàn mang, lạnh lùng nhìn Lý Đạo Nhất bước vào trận thứ tám, trong mắt sát cơ mãnh liệt.

Nhưng Mạnh Hạo không lập tức truy kích, mà nâng tay phải vung ra ngoài, thanh quang xung quanh khát vọng được hắn lựa chọn liền đều rút lui. Mạnh Hạo không lựa chọn bất kỳ một cái nào làm huyết thần của mình.

- Huyết thần của ta, chỉ có một!

Mạnh Hạo thầm thì thào, trong mắt lộ ra chấp nhất.

Hắn không vào trận thứ bảy! Hắn là người đầu tiên từ trước tới nay khi vào nơi truyền thừa lại lựa chọn… trận thứ sáu!

- Ta đã từng hứa hẹn với ngươi, ta phải tìm được ngươi, mang ngươi rời khỏi nơi này!

Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, thân hình nhanh chóng biến mất. Lúc xuất hiện, bầu trời phát ra sấm chớp ầm ầm, dưới mặt bùn có vô số cánh tay vươn ra. Xa xa, cổ miếu Thái Ách tối đen, còn có pho tượng không còn ý thức, trở thành bình thường đứng đó.

Thế giới, vẫn là thế giới kia, nhưng lúc này bước vào, Mạnh Hạo đã không còn là Mạnh Hạo lúc trước.

Hắn không còn là Vô Hạ Trúc Cơ, mà là Đạo Đài trong cơ thể nhanh chóng khép lại, đánh sâu vào trở thành Hoàn Mỹ Trúc Cơ truyền thuyết!

Gần như ngay khi Mạnh Hạo bước vào, thân hình hắn bỗng nhiên bay lên, tu vi trực tiếp khuếch trương mà ra, trong một hô hấp, thiên địa ầm ầm, lôi đình chấn động, mặt đất run rẩy. Hoàn Mỹ Trúc Cơ không thể hấp thu linh khí ngoại giới, tại trong này có vô số linh khí không ngừng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Mạnh Hạo. Thậm chí, tại trong hấp thu, Mạnh Hạo còn cảm giác mình như trở thành chủ của thế giới này!

Trên bầu trời, lôi điện nổ vang, tóc Mạnh Hạo bay múa, trong lúc bay giữa hư không, hắn bỗng nhiên nâng tay phải lên, khẽ chỉ xuống mặt đất.

Tại một cái chỉ này, mặt bùn phía dưới chấn động mạnh, vô số cánh tay nhất tề ngừng lại. Còn có vô số gương mặt kia, toàn bộ đều bị Mạnh Hạo nhìn thấy rõ ràng, thần sắc trên mặt không còn là địch ý, mà là kính sợ cùng kích động.

Đúng lúc này, một cái khe đột nhiên xuất hiện tại trên mặt bùn, cái khe càng lúc càng lớn, càng ngày càng sâu, trực tiếp tách ra vô số thân ảnh, Mạnh Hạo cũng hạ xuống dưới.

Hắn đi thẳng tới cái khe lớn kia, không đợi tới gần, nước bùn bốn phía tự động mở ra, giống như không dám tới gần Mạnh Hạo, giống như bọn nó ẩn dấu kính sợ cực kỳ đối với Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203: Ta mang hứa hẹn mà đến!(2)

Thân hình Mạnh Hạo như tia chớp, mang theo chấp nhất lao thẳng vào cái khe kia. Cái khe càng lúc càng mở lớn, chỉ mấy hơi thở, bước chân Mạnh Hạo khẽ dừng, hắn thấy được tại sâu trong bùn đất, theo cái khe mở rộng mà lộ ra nửa bộ hài cốt đã bị rữa nát hơn phân nửa!

Hài cốt kia, không phải chó ngao lớn mười trượng như lúc trước, mà chỉ lớn nhỏ bằng lòng bàn tay, lông trên toàn thân đã không còn màu đỏ, mà trở thành màu xám tử vong. Giờ khắc này, nó dính đầy bùn đất, không nhìn thấy vẻ hung tàn, chỉ còn bộ dáng đáng yêu trong trí nhớ Mạnh Hạo, vĩnh viễn chỉ có bộ dáng như vậy.

Nhìn chó ngao, hai mắt Mạnh Hạo lộ ra bi thương, hắn chậm rãi tiến tới, ngồi xổm xuống, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve thân thể cứng ngắc của nó.

Vẻ bi thương trong mắt Mạnh Hạo càng lúc càng đậm, tim hắn đau đớn, tại trong đầu hắn dần hiện ra bộ dáng con chó nhỏ yếu ớt khi lần đầu gặp mặt, nằm sấp trong lòng bàn tay hắn, mở ra đôi mắt mong manh, liếm lòng bàn tay lấy lòng hắn.

Còn có khi nó trưởng thành một chút, một thân lông mềm như nhung, theo dưới chân mình dốc sức chạy, khi thì phát ra tiếng chó sủa.

Từng hình ảnh không ngừng hiện lên trong đầu Mạnh Hạo, tại trong trận thứ ba kia, chó ngao cùng mình nghênh chiến, tại trong trận thứ tư, nó vui mừng chạy quanh Mạnh Hạo, đi qua sa mạc.

Trong trận thứ năm, mình bị độc phát trở thành phàm nhân, nó liều lĩnh bảo vệ mình, mỗi lần mang theo vết thương, mệt mỏi trở về cũng liếm

lòng bàn tay mình, nằm sấp bên người hắn, thế sống chết bảo hộ.

Đuổi nó đi, nhưng nó lựa chọn không đi!

Cho đến trận thứ sáu cuối cùng, nó lựa chọn tử vong cũng muốn đẩy chủ nhân thoát đi. Trong đầu Mạnh Hạo, dừng lại ở hình ảnh cuối cùng, là hình ảnh nó bị ngàn vạn bàn tay túm lấy, không kịp liếm lòng bàn tay mình một cái.

- Ta không cho phép ngươi chết ở chỗ này! Ngươi không thể nhắm mắt tại đây!

Hai mắt Mạnh Hạo tràn ngập tơ máu, một tay hắn ấn lên thi thể chó ngao, tay còn lại thì chỉ lên bầu trời. Tu vi trong cơ thể ầm ầm vận chuyển, thiên địa run rẩy, tại trong nháy mắt này, một vết nứt cuối cùng trên Đạo Đài trong cơ thể cũng liền khép lại!

Ngay khi khép lại, thân thể Mạnh Hạo chấn động, hắn cảm nhận được một loại cường đại chưa từng có, đó là một loại khí thế không tuần hoàn cùng thiên địa, ta muốn tự thành mạng huyền hoàng!

Tại một khắc này, hắn không phải hấp thu linh khí, mà là đang đoạt lấy!

Bởi vì nếu hắn không muốn, linh khí thiên địa trong cơ thể hắn chỉ có thể tiến vào, không có tán ra ngoài. Giống như thiên địa này có một vết thương không thể khép miệng, linh khí từ đó tiết ra, không có biện pháp trở lại.

Hai mắt Mạnh Hạo bắn ra quang mang kỳ dị, tóc hắn bay múa, hơi thở càng lúc càng mạnh, toàn thân hắn tràn ra quang mang màu vàng. Hắn lại cắn lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, ngụm máu này trực tiếp rơi lên thi thể chó ngao, nhưng nó không cách nào hấp thu.

- Tánh mạng của ngươi, là do máu trong tim ta điểm hóa mà ra, từ trong

ngây thơ mà sinh ra linh trí…

Mạnh Hạo nâng tay phải lên, ngưng tụ ngụm máu kia vào trong lòng bàn tay, hóa thành một viên huyết châu, trực tiếp ấn mạnh lên thi thể chó ngao, mạnh mẽ dung nhập vào trong.

Cùng lúc đó, tu vi của hắn đã bùng nổ, hắn bắt đầu mạnh mẽ hấp thu linh khí tại trong trận thứ sáu này. Toàn bộ lực lượng thiên địa trong trận thứ sáu đều bị Mạnh Hạo như một cái hắc động cắn nuốt vạn vật cuốn tới.

Linh khí nồng đậm dũng mãnh trào vào trong cơ thể Mạnh Hạo, theo cánh tay của hắn mà truyền vào trong thi thể chó ngao. Theo thời gian trôi qua, mặt bùn phía dưới dần khô cạn, vô số cánh tay, gương mặt bắt đầu vỡ tan biến mất, tất cả đều hóa thành lực lượng thiên địa, bị Mạnh Hạo mạnh mẽ hấp thu.

Khi toàn bộ trời đất bắt đầu ảm đạm rồi vỡ vụn…

Khi pho tượng phía xa bắt đầu vỡ tan…

Khi Thái Ách cổ miếu bắt đầu mơ hồ, cho đền khi biến mất vô ảnh. Toàn bộ thế giới trở nên tĩnh mịch, chỉ còn Mạnh Hạo cùng chó ngao…

Thân thể chó ngao run lên bần bật, hai mắt nó như muốn cố gắng mở ra, nó cảm nhận được hơi thở của chủ nhân. Cho đến khi nó mở mắt ra, nó nhìn thấy được Mạnh Hạo.

Rầm…

Toàn bộ trận thứ sáu trực tiếp vỡ tan, Mạnh Hạo vung tay phải lên, thân hình chó ngao run rẩy, nhưng trong mắt đã lộ ra ngọn lửa sinh mạng, tại trong thế giới đang vỡ nát, nó đứng lên!!!

Nó không phải là sinh mệnh chân chính, đương nhiên sẽ không có tử

vong chân chính. Nó là huyết linh, nó là huyết thần, cho nên.. nó có thể tái sinh!

Nhưng từ xưa tới nay, truyền thừa Huyết Tiên đã mở ra mấy lần, chưa có bất kỳ huyết thần nào được tái sinh. Nó là duy nhất, cuộc đời này, chỉ vì từ lúc mơ hồ được giao cho linh trí, cho nên khi mở mắt, nó liền nhìn chủ nhân đầu tiên!

- Gâu…

Chó ngao ngửa mặt lên trời, phát ra một tiếng gầm chấn động bát phương, thân thể nó lập tức phóng lớn, đảo mắt đã lớn khoảng hai mươi trượng, bộ lông không còn là màu đỏ, mà trở thành màu tím!

Bộ lông màu tím, thân hình như núi nhỏ, bốn chân mọc ra móng nhọn, đỉnh đầu mọc ra một cái sừng, còn có hàm răng sắc bén khủng bố kia… Tất cả đều làm cho chó ngao lộ ra bộ dáng hung tàn cùng khí thế cường đại hơn bao giờ hết!

Đối với thiên địa này, đối với thế gian này, nó đều hung tàn máu lạnh, bởi vì nó là huyết thần, nó vô tình lãnh khốc, nhưng thế gian này chỉ có một người, có thể cho nó như lúc nhỏ, liếm lòng bàn tay đối phương, có thể tùy ý để đối phương vuốt đầu mình.

Toàn bộ thiên địa, chỉ có một người!

Thế giới trong trận thứ sáu vỡ tan, khi Mạnh Hạo xuất hiện bên ngoài bình đài trận thứ sáu thì trận pháp sau lưng hắn mới ầm ầm sụp đổ, tan biến. Một màn này, nếu làm cho người bên ngoài nhìn thấy thì chắc chắn sẽ lâm vào hoảng sợ.

Bởi vì từ khi có truyền thừa Huyết Tiên cho tới nay, chưa có khi nào trận pháp vỡ tan!

Thậm chí.. không chỉ có trận thứ sáu vỡ tan, trận thứ nhất phía sau cũng ầm ầm chấn động, theo đó vỡ tan ra. Theo trận thứ nhất vỡ thành mảnh nhỏ, lượng lớn linh khí thiên địa mãnh mẽ tràn ra.

Những linh khí kia theo hướng Mạnh Hạo cùng chó ngao mà tới, trong chớp mắt liền bị Mạnh Hạo cùng chó ngao hấp thu, nhờ linh khí nồng đậm này, trong cơ thể Mạnh Hạo nhất thời nổ vang.

Tòa Đạo Đài thứ hai của hắn cũng theo đó mà hoàn mỹ ngưng tụ ra. Đó là Hoàn Mỹ Đạo Đài, không có vết nứt. Khi Đạo Đài hoàn mỹ thứ hai được ngưng tụ, tu vi của hắn cũng đột nhiên tăng mạnh, bùng nổ.

Hơi thở cường đại từ trên người hắn khuếch trương mà ra, trong khí thế tràn ngập, toàn thân Mạnh Hạo lóng lánh kim quang. Lúc này, trận thứ hai, trận thứ ba cũng theo nhau vỡ tan, như là lần mở ra truyền thừa Huyết Tiên lần thứ tám này sẽ vĩnh viễn biến mất.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn vào trận thứ bảy, trong mắt lộ ra sát cơ mãnh liệt, hắn trực tiếp tiến vào trong trận thứ bảy.

Chó ngao ngửa đầu gầm nhẹ, rồi hóa thành một luồng sáng tím, theo Mạnh Hạo tiến vào trong trận thứ bảy.

Trận thứ bảy là một phần mộ cực lớn, trên đó có ba chữ lớn màu máu, nhìn mà ghê người.

Táng Thiên Mộ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Đạo Đài Hoàn Mỹ!

Gần như ngay khi Mạnh Hạo tiến vào, toàn bộ Táng Thiên Mộ ầm ầm chấn động. Tại trong quan tài lớn kia, càng mãnh mẽ nứt vỡ, trong đó, vô số bạch cốt hóa thành tro bụi. Một lá cờ rách nát phát ra từng đợt hắc vụ.

- Rầm!!!!!!!!!!

Một tiếng nổ thật lớn vang vọng bốn phía, tòa Táng Thiên Mộ này trực tiếp nổ tung, như núi lửa bộc phát. Theo Táng Thiên Mộ nổ vang, cờ ba đuôi kia liền bay ra, bay lơ lửng trên trời, phát ra hơi thở làm cho Mạnh Hạo nhíu mày. Lá cờ này nhoáng lên một cái trong không trung rồi biến mất, nó trực tiếp bay ra khỏi trận thứ bảy, bay tới ghế đá ngoài trận thứ chín. Trên đó có một bộ hài cốt mang mặt nạ không mặt không mũi. Nó liền hóa thành mặt nạ có một đầu tóc đen, trong đó còn có ba đường tóc bạc.

Cùng lúc đó, toàn bộ trận thứ bảy cũng lập tức vỡ tan, lượng lớn linh khí thiên địa rầm rầm mà tới, truyền vào trong thân thể Mạnh Hạo.

Dưới linh khí tràn ngập, nồng đậm khó hình dung này, Đạo Đài thứ ba của Mạnh Hạo cũng rõ ràng xuất hiện hình dáng. Hắn bước ra, đứng trên bình đài ngoài trận thứ bảy. Sau lưng hắn, trận pháp thứ hai, ba, tư đều vỡ tan, như bị chặt đứt lối ra. Giờ phút này, sau lưng Mạnh Hạo chỉ còn tòa pháp trận thứ năm, nhưng cũng đã xuất hiện dấu hiệu vỡ tan.

Từng trận pháp tan rã, phát ra linh khí nồng đậm, khiến cho toàn bộ nơi truyền thừa như nổi lên sương mù che trời chắn trăng, sương mù tràn ngập tám phía này hình thành một cơn lốc xoáy cực lớn. Trung tâm cơn lốc là Mạnh Hạo cùng chó ngao đang đứng.

Xa xa nhìn lại, một màn này cực kỳ kinh người!

Mạnh Hạo hấp thu linh khí, chó ngao cũng thế!

Một người một cờ hó, tại một khắc này, tu vi không ngừng được kéo lên. Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn phía trước. Hắn mơ hồ nhìn thấy thân ảnh Lý Đạo Nhất đang chấn động từ trong trận thứ tám bước ra.

- Hắn làm sao phá trận pháp nhanh như vậy!

Lý Đạo Nhất thầm chấn động, dù biết Mạnh Hạo là người truyền thừa thiên mệnh nơi đây, nhưng y vẫn rung động không thôi.

- Hắn là người mà trận pháp nơi đây chờ đợi đã lâu, hắn vừa tới, trận pháp truyền thừa tự động vỡ tan nhường đường. Nhưng chỉ cần ngươi nhanh hơn hắn, Huyết Tiên đã chết, chỉ nhận ra người đầu tiên xuất hiện trước mắt, ngươi vẫn có thể cướp lấy truyền thừa thuộc về hắn!

Huyết Long gầm nhẹ, hai mắt Lý Đạo Nhất lộ ra hàn mang, không chút do dự tiến vào trong trận thứ chín!

- Dù truyền thừa thuộc về ngươi… Nhưng, có Lý mỗ ở đây, truyền thừa này nhất định bị ta cướp đi!

Nhìn đối phương mang theo huyết long, lo lắng bước vào trận thứ chín, hai mắt Mạnh Hạo lóe ra sát cơ. Hắn không chút do dự, lao thẳng vào trận thứ tám, chó ngao cũng theo sát phía sau, trong nháy mắt, cả hai tiến vào trận thứ tám.

Vừa bước vào, trong trận thứ tám là một vực sâu, bên trong truyền ra tiếng rống kinh thiên, tiếng rống kia hỗn loạn, như có vô số sinh mạng đang cùng gào thét. Trong tiếng gào thét mang theo kỳ vọng cùng kích động. Tiếng rống vừa dứt thì trận thứ tám lập tức vỡ tan thành mảnh nhỏ, sụp đổ mà mở ra.

Đây là do trận pháp tự động sụp đổ tan biến, là tiên lệnh do Huyết Tiên tử vong lưu lại năm đó. Truyền thừa này, nếu có người mà thiên địa không tha tiến tới, người thứ nhất xuất hiện trước mắt sẽ nhận được truyền thừa. Nhưng nếu không xuất hiện người thiên địa không tha, vậy thì chín trận Huyết Tiên này đều phải vỡ vụn trước mặt người này, hóa thành linh khí, trợ giúp người này mở đường mà đạt được truyền thừa.

Trận thứ tám hỏng mất, linh khí nồng đậm rầm rầm truyền vào trong cơ thể chó ngao cùng Mạnh Hạo. Chó ngao ngẩng đầu lên trời rống một tiếng, tu vi của nó đã đột phá Kết Đan, bước vào Nguyên Anh cảnh!

Lúc này, thân thể nó trực tiếp phóng lớn trăm trượng, dữ tợn vượt xa lúc trước, bộ lông màu tím tràn ngập. Một tiếng rống này, thiên địa chấn động, thân thể cao lớn kia càng lộ ra khí thế khó mà hình dung.

Càng lúc này, trong cơ thể Mạnh Hạo, tòa Đạo Đài hoàn mỹ thứ ba cũng hình thành một nửa, hơn nữa còn không ngừng ngưng tụ. Tại khi hắn bước lên bình đài ngoài trận thứ tám, trận thứ năm còn lại cũng theo đó mà vỡ tan!

Sau lưng Mạnh Hạo đã không còn bất kỳ bình đài nào nữa, không còn bất kỳ trận pháp, chỉ còn là linh khí nồng đậm tới cực điểm, linh khí hóa thành sương mù, bao phủ toàn bộ nơi truyền thừa vào bên trong.

Trước mặt Mạnh Hạo chỉ còn trận thứ chín. Giờ phút này, trong trận pháp, dù có huyết long tương trợ thì Lý Đạo Nhất cũng không bước ra!

- Lý Đạo Nhất!

Mạnh Hạo mang theo sát khí ngập trời, hắn đạp tới trước một bước, mang theo chó ngao với tu vi Nguyên Anh, trực tiếp tiến vào trong trận pháp truyền thừa cuối cùng!

Ngay tại nháy mắt khi hắn bước vào, bình đài mà hắn vừa đứng cũng

liền vỡ tan. Cùng lúc đó, tại một chỗ bình đài ngoài trận thứ chín, thân ảnh Lý Đạo Nhất rõ ràng xuất hiện.

Sau khi xuất hiện, gã há mồm phun ra một ngụm máu tươi, huyết long kia thì càng lộ ra vẻ ủ rủ. Hiển nhiên, bọn chúng có thể ra khỏi trận pháp nhanh như vậy, cũng nhờ vào vị Lão Tổ Lý gia đoạt xá Huyết long bỏ ra cái giá lớn mà vượt qua khó khăn.

- Nơi này xuất hiện người truyền thừa thiên mệnh, cũng là một chuyện tốt, khiến cho trận pháp buông lỏng. Như vậy lão phu mới có vượt qua nhanh như thế. Đạo Nhất, nhanh lên tế đàn, đến trước mặt Huyết Tiên. Từ nay về sau, ngươi chính là Huyết Tiên đời thứ hai!

Huyết long gầm nhẹ, thần sắc lộ ra hưng phấn kích động chưa từng có. Một khi Lý Đạo Nhất lấy được truyền thừa, mình có thể tiến vào Chủ Tiên Bảo, trở thành khí linh của bảo vật này. Nếu không có gì ngoài ý thì mình có thể vĩnh hằng bất diệt!

Tiếng cười hưng phấn từ trong miệng Lý Đạo Nhất vang vọng bốn phía!

- Truyền thừa này, thuộc về ta!

Lý Đạo Nhất cười lớn, thần sắc hung tợn. Lý gia y vì truyền thừa này mà bỏ ra cái giá không nhỏ. Y được chỉ định làm người tiếp nhận truyền thừa, trong lòng vẫn luôn cho mình là người có được truyền thừa thiên mệnh.

Nhưng Mạnh Hạo xuất hiện, lời của lão tổ cùng với đủ kiểu thay đổi của trận pháp tạo thành không ít đả kích đối với y. Điều này làm cho y không thể không thừa nhận, là tên tu sĩ không biết tên kia, mới là người thừa kế thiên mệnh chân chính.

Nhưng y không phục, y không cam lòng, y muốn cướp lấy!

- Cướp đi truyền thừa của ngươi, lại giết ngươi, chẳng phải là cướp đi số mệnh của ngươi sao!?

Tiếng cười của Lý Đạo Nhất quanh quanh không ngừng, y vọt lên, lao thẳng lên tế đàn khổng lồ màu xnah kia.

Trong trận thứ chín, là một mảnh đại địa màu đen, giống như không có điểm cuối, tại sâu trong lòng đất kia tồn tại một bộ hài cốt. Trong hai hốc mắt lộ ra u quang, thiêu đốt lên ngọn lửa hi vọng. Như là có thể nhìn thấy bên ngoài, nhìn vào Mạnh Hạo đang đi tới.

- Tiên chủ truyền thừa, đợi vô tận năm tháng, cuối cùng đã đợi được người hi vọng xuất hiện… Hi vọng ngươi không nên đi lên con đường như tiên chủ…

Hài cốt nhẹ giọng thì thào, u quang trong hốc mắt dần tiêu tán, cuối cùng hoàn toàn tan biến, bộ xương cũng dần hóa thành tro bụi.

Theo hài cốt biến thành tro bụi, trận thứ chín nhất thời rung động, tại trong chớp mắt, trực tiếp chia năm xẻ bảy mà tan vỡ. Vô tận linh khí truyền thẳng tới Mạnh Hạo. Đạo Đài thứ ba của Mạnh Hạo cũng lập tức được ngưng tụ, rõ ràng xuất hiện.

Đó là tòa Đạo Đài thứ ba, là Đạo Đài hoàn mỹ thứ ba!

Tu vi của Mạnh Hạo lại trở thành Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong. Linh thức của hắn bạo tăng, vậy mà có thể sánh ngang với Trúc Cơ hậu kỳ, thậm chí vượt qua!

Hắn mở ra tiếp một tòa Đạo Đài thì liền có thể bước vào Trúc Cơ trung kỳ. Dù hôm nay không trở thành Trúc Cơ trung kỳ, nhưng với sự cường hãn của Hoàn Mỹ Trúc Cơ thì có thể nghiền nát tất cả Trúc Cơ trung kỳ, dù là Trúc Cơ hậu kỳ, chỉ cần không phải là Vô Hạ thì cũng không phải là đối thủ của Mạnh Hạo.

Thậm chí, một khi Mạnh Hạo có được Đạo Đài hoàn mỹ thứ tư, bước vào Trúc Cơ trung kỳ, như vậy, tại trong Trúc Cơ, Mạnh Hạo có thể chiến với tất cả người mạnh nhất. Toàn bộ Nam Vực, một kẻ Trúc Cơ đại viên mãn, chỉ thiếu chút nửa bước vào Kết Đan thì đều là người có thanh danh hiển hách!

Người như vậy, không thể nghi ngờ là cường giả mạnh nhất được tập trung bồi dưỡng của một tông môn, được người ta gọi là … Đạo Tử!

Bọn họ gần như đều là Vô Hạ Trúc Cơ, nhưng chiến lực, tu vi của bọn hắn, vì đủ loại tạo hóa mà trở thành người mạnh nhất trong cùng cảnh giới. Được toàn bộ tu sĩ Nam Vực gọi là Đạo Tử!

Lý Đạo Nhất, đạo tử của Lý gia, Vương Lệ Hải cũng là đạo tử, cho nên bọn họ mạnh hơn cả thiên kiêu, là đệ nhất nhân mỗi tông mỗi gia đều công nhận!

Trong cơ thể Mạnh Hạo xuất hiện Đạo Đài hoàn mỹ thứ ba, thân thể hắn liền xuất hiện ở trên bình đài ngoài trận thứ chín. Mà giờ khắc này, cách Mạnh Hạo không xa, bộ hài cốt trên ghế đá trong tế đàn màu xanh chậm rãi ngẩng đầu lên, giống như nhìn về Lý Đạo Nhất trước mặt!

Tay phải hài cốt chậm rãi đưa lên, đặt lên mặt mình, dường như muốn tháo mặt nạ xuống.

Một khi tháo xuống mặt nạ, người nào xuất hiện đầu tiên trước mắt hài cốt thì kẻ đó chính là người đạt được truyền thừa Huyết Tiên. Thậm chí có thể nói, mặt nạ này chính là chí bảo truyền thừa Huyết Tiên.

Huyết Long bên cạnh Lý Đạo Nhất cũng lộ ra vẻ kích động, lão chờ ngày này bốn ngàn năm rồi. Một khi lão dung nhập vào trong mặt nạ này thì có thể hóa thân thành linh khí, từ đó có thể rời khỏi nơi này, trở lại Nam Vực.

- Truyền thừa phải thuộc về ta!

Hai mắt Lý Đạo Nhất lóe sáng, nhưng lúc này Mạnh Hạo cũng đã bước ra trận thứ chín. Thấy một màn này, Mạnh Hạo không chút chần chừ, thân hình lao vụt tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Ngươi dám sao!

Sau khi Hoàn Mỹ Trúc Cơ, bắt đầu bước vào nơi truyền thừa này, Mạnh Hạo có cảm giác mình là chủ của nơi truyền thừa này. Cảm giác này, sau khi tất cả trận pháp tan vỡ thì càng thêm mãnh liệt.

- Đây là truyền thừa thuộc về ta, ta có thể không để ý, nhưng nếu muốn cướp thì phải xem tạo hóa của ngươi rồi!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe ra hàn quang, hắn từng đoạt truyền thừa của người khác, nhưng hôm nay thấy Lý Đạo Nhất đoạt truyền thừa, hắn cũng không phẫn nộ, hắn phẫn nộ là vì thủ đoạn của đối phương.

Bên cạnh, con chó ngao lớn hơn trăm trượng, giờ phút này nó ngẩng đầu rống một tiếng, tốc độ của nó còn nhanh hơn cả Mạnh Hạo, lao thẳng tới.

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn mang, hắn có thể không để ý tới truyền thừa Huyết Tiên kia, nhưng đối với hứa hẹn với chó ngao thì nhất định phải mang nó ra khỏi nơi này. Phương pháp duy nhất rời khỏi đây, chính là để chó ngao trở thành khí linh của mặt nạ kia.

Hơn nữa, Lý Đạo Nhất là kẻ mà Mạnh Hạo có lòng muốn giết nhất, giờ phút này, hắn thi triển toàn bộ tu vi, trong lúc cất bước thì tay bấm chú. Nhất thời, một lôi kỳ biến ảo mà ra, cũng có hai thanh kiếm gỗ mang theo hàn khí bức người đâm thẳng về phía Lý Đạo Nhất.

Đúng lúc này, cánh tay của bộ hài cốt kia đã chạm vào mặt nạ trên mặt. Khi mặt nạ vừa gỡ xuống, bộ hài cốt lập tức hóa thành tro bụi, chỉ còn cánh tay phải cầm mặt nạ thì vẫn còn trong quá trình tiêu tán, đưa mặt nạ tới trước người Lý Đạo Nhất.

Lý Đạo Nhất rất phấn chấn, đang muốn nâng tay phải lên cầm lấy mặt

nạ, nhưng ngay khi y vừa chạm vào thì liền bị mặt nạ hất văng ra. Không phải là y không thể nắm lấy, mà là trước khi lấy phải có khí linh tiến vào, lúc đó mới thành vật của y.

Gần như trong khoảnh khắc khi bàn tay Lý Đạo Nhất bị đẩy ra, Huyết Long ngẩng đầu rống một tiếng, lấy tốc độ nhanh nhất lao tới mặt nạ, muốn dung nhập vào mặt nạ không có linh khí này, trở thành linh khí của bảo vật này.

Thân hình ngàn trượng của nó, tại trong nháy mắt liền đụng chạm vào, mặt nạ như hóa thành một cơn lốc xoáy.. Khi thân hình đã chui vào hơn phân nửa, con chó ngao rống lớn, tiếng gầm hóa thành gợn sóng, khuếch tán tám phía. Tốc độ của nó cực nhanh, gần như lập tức tới gần, nó không để ý tới huyết long đang nhập thân vào, thân hình trăm trượng của nó không chút do dự chui vào mặt nạ.

Tại trong nháy mắt nó đụng vào mặt nạ, thân hình chó ngao lập tức bị hút vào trong, nhập vào trong mặt nạ. Nó cùng Lão Tổ Lý gia, tranh đoạt tư cách trở thành linh khí.

- Không biết lượng sức, chờ lão phu trở thành linh khí liền nuốt ngươi!

Lý gia lão tổ gầm lớn, tiếng gầm quanh quẩn. Thân hình huyết long đã hoàn toàn nhập vào trong mặt nạ, phía sau, chó ngao cũng chui vào.

Mặt nạ lập tức bộc phát ra hồng quang chói mắt, nhưng trong hồng quang thì lại có nửa phần sắc tím, như là hai màu sắc cắn nuốt lẫn nhau.

Cũng vì loại cắn nuốt này khiến cho mặt nạ không thuộc về Lý Đạo Nhất. Huyết thần của Lý Đạo Nhất hay Mạnh Hạo thành công nhập vào thì kẻ đó liền trở thành người được truyền thừa.

Hơn nữa, loại tranh đoạt khí linh của mặt nạ này, dù là Huyết Tiên năm đó cũng không dự liệu được, bởi vậy mà xuất hiện một loại biến hóa,

biến hóa trước giờ chưa từng có.

Nhưng có thể khẳng định… dù chó ngao hay huyết long chiến thắng, thì sự cường đại của khí linh này là vượt qua tưởng tượng. Thậm chí có thể đột phá nửa bước Trảm Linh, tìm đạo, cũng có khả năng trở thành Trảm Linh chân chính.

- Dù ngươi cứu sống được huyết thần kém cỏi này, nhưng có tác dụng gì chứ, chỉ trở thành trợ lực cho truyền thừa của Lý mỗ mà thôi!

Trong lúc Lý Đạo Nhất cười to thì Mạnh Hạo đã tới gần, hai người đối mắt nhìn nhau, nơi truyền thừa vỡ tan, không gian đã sớm tan biến, giờ phút này, hai người ở trong một thế giới.

- Giết ngươi, liền giải quyết tất cả vấn đề!

Mạnh Hạo chỉ nói một câu, liền trực tiếp lao tới Lý Đạo Nhất.

- Câu này cũng là lời Lý mỗ muốn nói!

Lý Đạo Nhất cười gằn, tay phải nhấc lên, không gian lập tức sáng rõ, trước người y xuất hiện một chiến xa màu vàng lóng lánh, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Tiếng nổ không ngừng chấn động, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, thân hình lùi sau. Lý Đạo Nhất cũng biến đổi sắc mặt, cũng lùi về sau mấy bước. Khóe miệng y cũng tràn ra máu tươi, y ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo. Đúng lúc này, toàn bộ nơi truyền thừa, theo trận thứ chín vỡ tan, tế đàn màu xanh kia cũng bắt đầu sụp đổ.

Thậm chí, toàn bộ thế giới xung quanh cũng bắt đầu sụp đổ theo, từng vệt nứt cùng tiếng vang xuất hiện, như là nơi truyền thừa Huyết Tiên này sắp chôn vùi trong hư vô, từ nay về sau sẽ tan biến trong trời đất.

Nếu không rời khỏi đây thì sẽ theo đó mà chôn vùi tại trong hư không!

Mà lúc này, chó ngao cùng huyết long tranh đoạt trong mặt nạ đã tới cực hạn. Nguyên bản chó ngao căn bản không phải là đối thủ của huyết long, nhưng sau khi sống lại, chó ngao hấp thu máu tươi Hoàn Mỹ Trúc Cơ của Mạnh Hạo, từ lúc đó, chó ngao đã không còn là Huyết thần lúc trước nữa rồi.

Cho nên, linh khí thiên địa bốn phía cũng mạnh mẽ trào vào trong mặt nạ, linh khí bị chó ngao cùng huyết long hấp thu, nhưng khác là, chó ngao hấp thu bao nhiêu thì được bấy nhiêu, không bị tán ra ngoài, mà huyết long thì không thể.

Đều là huyết thần, tuy lúc này huyết long chiếm được thượng phong, nhưng huyết long khó mà tiêu diệt được chó ngao trong thời gian ngắn, cũng không thể nào làm chủ được mặt nạ truyền thừa này.

Một màn nay làm cho Lý Đạo Nhất biến sắc, y lùi sau, vung tay áo lên, muốn nắm lấy mặt nạ, nhưng lúc này càng phản ứng mạnh hơn lúc trước, y còn chưa chạm vào thì đã bị một lực lượng cực mạnh đẩy ra, trước khi mặt nạ có khí linh, ai cũng không thể cầm được.

Bởi vì Huyết Tiên không dự liệu được sẽ xuất hiện biến hóa như thế, cho nên dựa theo truyền thừa chân chính, chỉ có một người đi tới trước mặt, đạt được mặt nạ, huyết thần nhập chủ sẽ chỉ trong nháy mắt liền trực tiếp trở thành khí linh. Từ đó làm cho người nhận được thừa kế có thể rời đi trước khi thế giới này sụp đổ hoàn toàn.

Nhưng một màn trước mắt xuất hiện, cũng tạo ra nguy cơ sinh tử ở nơi này!

Thế giới đang sụp đổ, thậm chí phía dưới đã xuất hiện một cơn lốc xoáy cực lớn. Con lốc này nhanh chóng cắn nuốt tất cả nơi này, một khi bị cắn nuốt, vậy căn bản không cách nào rời đi, bởi vì đây là một không gian

thế giới vỡ nát tan biến.

Mà phía trên còn tồn tại một tầng sáng nhu hòa, tầng sáng kia đã xuất hiện vặn vẹo, giống như không thể duy trì được thời gian dài nữa, cũng sẽ bị nghiền nát, quầng sáng này chính là cửa ra vào duy nhất.

Bước qua quầng sáng thì có thể rời khỏi thế giới sắp diệt vong này.

Mặt nạ còn chưa nhập chủ, xuất hiện giằng co, không thể bị người lấy đi, mà thế giới lại đang hủy diệt. Một màn này làm cho Lý Đạo Nhất liền hiểu ra tất cả, y biến sắc.

Mà Mạnh Hạo thì bình tĩnh, lui lại lau máu tươi trên miệng. Hắn lại lao tới một bước, ba Đạo Đài hoàn mỹ trong cơ thể ầm ầm phát ra linh lực lao ra khỏi thân thể Mạnh Hạo. Theo cánh tay hắn nâng lên niệm chú, lập tức, một con hỏa mãng trăm trượng rít gào mà ra, lao thẳng về phía Lý Đạo Nhất.

Hỏa mãng này đã không thể nói là mãng, mà như rồng, trong tiếng gầm, một thân tràn ngập hỏa diễm màu vàng thiêu đốt bát phương. Mà sau nó, một phong nhận hơn mười trượng xuất hiện, gió đẩy theo thế lửa, tràn ra tám phía, bao trùm lấy Lý Đạo Nhất.

Từ khi tu hành tới nay, Mạnh Hạo biết không nhiều pháp thuật, hơn nữa đều là sở học khi còn Ngưng Khí. Pháp thuật Trúc Cơ thì không biết chút gì, đây chính là khiếm khuyết của hắn, điểm này Mạnh Hạo đương nhiên biết rõ.

- Thử coi ai ác hơn…

Lý Đạo Nhất nhe răng cười, y lập tức nhìn ra cục diện trước mắt, rõ ràng là một hồi đấu pháp. Trước khi ra tay, y đã đoán được. Giữa hai người không thể giành chiến thắng nhanh chóng được, điểm mấu chốt là ai có thể kiên trì trong thế giới hủy diệt này lâu hơn. Bởi vì có người rời đi

trước thì không thể mang mặt nạ đi, đây không khác gì là bỏ qua tư cách nhận được truyền thừa.

Lý Đạo Nhất âm lãnh cười, y thân là đạo tử Lý gia, nhưng thân phận đạo tử này cũng từ trong giết chóc mà có được. Đối nội thì bài xích dị kỷ, đối ngoại thì sát phạt quyết đoán, thậm chí chuyện đoạt lấy tạo hóa của người khác, y cũng đã làm nhiều lần. Như vậy y mới có thể từ một kẻ ở bàng chi mà một đường trở thành đạo tử, đạp xuống hết thảy thiên kiêu!

Hết thảy chuyện này đều có quan hệ với tính cách của y, trong người y mang theo chấp nhất, y cực kỳ kiêu ngạo, cũng chiếm được nhiều tài sản. Giờ phút này, y lập tức vỗ túi trữ vật, trong tay y lập tức xuất hiện một cây quạt, cây quạt này có bốn màu. Bốn màu lập tức phất lên, trực tiếp phóng lớn, trực tiếp va chạm với hỏa long cùng phong nhận của Mạnh Hạo.

Tiếng nổ chấn động trời cao, ánh sáng bốn màu quét qua bốn phía, hóa thành bốn thanh lợi nhận, đâm thẳng về Mạnh Hạo.

Lý Đạo Nhất điên cuồng cười, tay trái vỗ lên túi trữ vật, trong tay y liền xuất hiện bảy tám hạt châu màu đen. Y lập tức ném xuống, những hạt châu này bay thẳng về phía Mạnh Hạo. Không đợi tới gần thì tất cả hạt châu liền nổ tung, hóa thành gợn sóng vô tận khuếch tán bốn phía. Khiến cho thế giới sắp sụp đổ càng nhanh chóng hủy diệt.

- So độc ác với Lý mỗ?

Lý Đạo Nhất dữ tợn cười, lộ vẻ điên cuồng.

Tiếng nổ quanh quẩn, lợi nhận bốn màu kia cùng đánh sâu vào gợn sóng, toàn bộ rơi vào lôi vụ quanh thân Mạnh Hạo. Tiếng ầm ầm lại vang lên, Mạnh Hạo lùi về sau vài bước, hai mắt lộ ra quang mang tàn nhẫn. Hắn nhấc tay phải, ba trăm con hỏa long từ trong hư không dựng lên, không phải bay về phía Lý Đạo Nhất mà đâm lên quầng sáng.

- Tăng nhanh hủy diệt nơi này không phải là độc ác, phá cửa vào với tính là ngoan nhân, ngươi dám không!???

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, ba trăm con hỏa long trực tiếp đâm vào quầng sáng rồi nổ tung. Quầng sáng vốn đã vặn vẹo liền tực tiếp bị xé nứt ra, một vùng lớn bị vỡ ra mà tiêu tán.

Một màn này làm cho Lý Đạo Nhất vốn tự cho là tàn nhẫn cũng trợn mắt, trong lòng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Phong Yêu đệ bát cấm!

Khi Mạnh Hạo và Lý Đạo Nhất cùng ra tay thì hắn đã đoán được rằng trừ phi mở ra tòa đạo đài thứ tư, nếu không thì không thể giải quyết được trận chiến này trong thời gian ngắn, dù cho hắn có muốn giết Lý Đạo Nhất tới mức nào đi chăng nữa.

Nhưng tu vi Lý Đạo Nhất lại là Trúc Cơ hậu kỳ, thân là Đạo tử của Lý gia, vượt hơn hắn đám thiên kiêu khác nên ngày hôm nay khó mà giết được.

Nay điều quan trọng nhất không phải là về Lý Đạo Nhất, mà là chỗ ngao khuyển. Nay mặt nạ đó coi như vô chủ, nhưng có Lý Đạo Nhất thì vẫn tồn tại ẩn số, mà Mạnh Hạo cần thời gian trợ giúp ngao khuyển, nên chỉ có thể ép cho Lý Đạo Nhất phải rời đi.

Phương pháp chính là phá hủy cửa ra!

Dưới mặt đất cuồn cuộn sương mù, thế giới nhanh chóng sụp đổ. Vòng xoáy khổng lồ kia lúc này vang lên những tiếng ầm vang, nhanh chóng lan tràn ra, thậm chí tế đàn màu xanh đang sụp đổ ra đã rơi vào trong lốc xoáy hơn nửa.

Mạnh Hạo đột ngột lùi ra sau, vung tay áo lên. Ngay tức khắc lôi vụ bốc lên bốn phía, phóng thẳng tới quầng sáng đang vỡ vụn trên phạm vi lớn kia.

Lý Đạo Nhất sắc mặt biến đổi liên tục, nghiến răng, ánh mắt lạnh lùng. Y vung tay phải lên, chiếc quạt trong tay lập tức bay lên bắn thẳng tới quầng sáng trên bầu trời. Ầm, dưới sự ra tay đồng loạt của Mạnh Hạo và

Lý Đạo Nhất, quầng sáng kia lại lần nữa tan vỡ.

Lúc này đây khiến quầng sáng chỉ còn không tới mười trượng, vả lại còn đang nhanh chóng vỡ vụn.

- So độ ác với Lý mỗ ư, ta không tin ngươi không muốn sống!

Lý Đạo Nhất nhoáng lên, lúc bước đi thì giơ tay phải kháp quyết rồi chỉ ra đằng trước. Một ký hiệu màu vàng xuất hiện ngay sau lưng y, khi xuyên qua thân thể y thì ký hiệu này to lên gấp mấy lần, lao thẳng tới quầng sáng mười trượng trên kia.

Hàn quang lóe lên trong mắt Mạnh Hạo, hắn vỗ túi trữ vật, ngay tức khắc vài chục thanh phi kiếm bay ra. Những thanh phi kiếm này đều ngưng tụ lực của ba tòa đạo đài của Mạnh Hạo, lúc này vừa tới gần quầng sáng đều tự nổ tung.

Tiếng nổ vang vọng khắp nơi, quầng sáng mười trượng này rung lên dữ dội, tan rã ra từng trượng, mãi cho tới khi chỉ còn lại không tới hai trượng. Mà tế đàn màu xanh kia nay hoàn toàn vỡ vụn, đã bị lốc xoáy nuốt hết, khiến cho lốc xoáy giờ đây đang lao tới phía Mạnh Hạo và Lý Đạo Nhất.

Nay toàn bộ không gian truyền thừa, nay có thể vỡ nát bất cứ lúc nào. Bốn phía không ngừng xuất hiện khe nứt không gian, khí tức bạo ngược tỏa ra khắp mọi nơi, vang lên những tiếng rầm rầm đinh tai nhức óc.

Mắt thấy cửa ra duy nhất bên trên kia lúc này đang không ngừng co lại, chỉ còn chừng một trượng, mà Mạnh Hạo lại lấy ra vài chục thanh phi kiếm nữa từ trong túi trữ vật, sắc mặt Lý Đạo Nhất cuối cùng cũng thay đổi.

Một khi những phi kiếm kia nổ ở cửa ra, quầng sáng chỉ còn một trượng này sẽ hoàn toàn sụp đổ. Lúc này đây Lý Đạo Nhất mới nhận ra Mạnh

Hạo lại thật sự như không thèm sống nữa, định phá đi cửa ra mà nhốt mình lại nơi này.

Ngay lúc này đây, Mạnh Hạo vung tay áo lên, nhưng thanh phi kiếm đó cũng đồng thời bay lên, xem tư thế đó dường như là sẽ ở lại chứ không định ở lại mà là sẽ rời đi. Nhưng rõ ràng là muốn đi mà lại phá hỏng quầng sáng, khiến Lý Đạo Nhất dù lấy được Huyết Tiên truyền thừa cũng không thể rời khỏi nơi đây.

Lý Đạo Nhất đấu tranh suy nghĩ, nếu mặc cho Mạnh Hạo làm vậy thì dù y có lấy được Huyết Tiên truyền thừa thì cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng hiện giờ dù có ngăn cản, thì quầng sáng một trượng vốn mong manh, bất cứ dao động nào cũng có khả năng phá hủy nó.

- Một khi ta rời đi, truyền thừa nơi này…

Mà y lại không muốn vùi thây ở nơi đây, y là Đạo tử của Lý gia, có tương lai xán lạn. Cho dù lần này Huyết Tiên truyền thừa thất bại thì cũng sẽ chẳng dao động căn cơ gì, nhưng nếu chết ở nơi này…

- So với tính mạng của ta, truyền thừa có là cái gì, Lão Tổ cũng chẳng là gì. Nhưng nếu ta không thể có được, kẻ này dù có đạt tới thì cũng phải chôn thân ở nơi đây!

Đôi mắt Lý Đạo Nhất đầy tơ máu, y gầm lên một tiếng, bỗng nhảy dựng lên, lại phun ra một búng máu tươi, thân thể nhập vào trong máu khiến toàn thân như hóa thành huyết ảnh, tốc độ lập tức tăng lên mấy lần, trực tiếp vượt qua phi kiếm của Mạnh Hạo. Trước khi những phi kiếm kia nổ tung, trước khi Mạnh Hạo tới gần quầng sáng, Lý Đạo Nhất vọt lên, trực tiếp chui vào trong quầng sáng trước Mạnh Hạo một bước.

Mà ngay khi vừa bước vào quầng sáng, y vung tay ra sau, ngay tức khắc mười viên hạt châu màu đen bay ra, ầm một tiếng vỡ tung. Y định rời khỏi quầng sáng này rồi thì sẽ phá luôn đường ra của Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khi hạt châu sắp nổ bung, ngay khi cánh tay phải và thân thể Lý Đạo Nhất đều dung nhập vào trong quầng sáng, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đem thuật pháp mà hắn ấp ủ từ ban nãy theo tay phải nâng lên chỉ tới phía trước, đột ngột thi triển!

- Phong Yêu, đệ bát cấm, phong thân!

Đôi mắt Mạnh Hạo đỏ ngầu, trầm giọng hô lên, lần đầu tiên thi triển thuật pháp thần thông mà hắn học được từ Bát Đại Phong Yêu trong hố sâu ở sơn cốc kia!

Sau khi Mạnh Hạo hiểu ra thuật pháp này thì đã ngầm thử nhiều lần, nhưng lại chẳng thể vận dụng chút nào. Nhưng trong Huyết Tiên truyền thừa này, khi hiểu được ký hiệu ở trong trận thứ năm kia, Mạnh Hạo cuối cùng đã chứng thực được Phong Yêu đệ bát cấm.

Nay trong cơ thể có ba tòa đạo đài hoàn mỹ, Mạnh Hạo khi giơ ngón tay lên, hắn chợt có cảm giác mãnh liệt rằng lần này hắn có thể thành công. Thậm chí lúc trước khi Mạnh Hạo với Lý Đạo Nhất đấu pháp, loại cảm giác này cũng đã xuất hiện.

Vừa chỉ ra, toàn bộ thế giới ầm ầm chấn động, nhưng nếu cẩn thận cảm thụ thì không phải là thế giới này chấn động, mà là cơ thể Mạnh Hạo và ngón tay của hắn.

Dường như có những khí tức vô hình đang dần hiển lộ ra trong thế giới đang sụp đổ này, chỗ nào cũng có, lại dung nhập vào trong linh khí thiên địa, hòa thành bóng chồng của toàn bộ thế giới! Mà chấn động kia ngoài cơ thể và ngón tay của Mạnh Hạo, thì Lý Đạo Nhất nay đang ở trong thế giới chồng gối lên nhau này xuất hiện bóng dáng chồng chéo nhau.

Lúc này Lý Đạo Nhất đã bước vào trong quầng sáng được một nửa người, thân thể y run lên bần bật, mà ngay tại giờ phút này y không thể

nào nhúc nhích, dường như bất động.

Gần như trong giây lát, ba tòa đạo đài trong cơ thể Mạnh Hạo liền nhanh chóng u ám lại, giống như hình thành nhất chỉ kia khiến hắn tiêu hao gần hết linh lực toàn thân.

Trong khoảnh khắc này, sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, hắn vung tay phải lên, lôi vụ bên người nhanh chóng lan ra, bao phủ lấy hơn mười viên hạt châu sắp nổ tung. Cùng lúc đó, hai thanh kiếm gỗ cũng phi ra, bắn thẳng tới phía Lý Đạo Nhất. Mà những thanh phi kiếm kia thì giờ phút này đã mất đi tất cả linh lực, dù có nổ tung thì cũng không dấy lên bất cứ gợn sóng gì.

Thời gian phút chốc qua đi, thân thể Lý Đạo Nhất lập tức khôi phục. Khoảnh khắc đó qua quá nhanh, nhanh đến mức y chỉ có thể sững sờ, thân thể đã bị truyền tống ra. Nhưng đúng lúc này, cảm giác đau nhức kéo tới, cho đến khi Lý Đạo Nhất hét rầm lên, y căn bản không kịp thu tay phải lại, đã bị hai thanh kiếm gỗ của Mạnh Hạo trực tiếp chém đứt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Lao ra miệng núi lửa!

Trong không gian truyền thừa, sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, khóe miệng tràn máu tươi. Hư vô xung quanh hắn vỡ vụn, tất cả đều bị cắn nuốt đi. Tiếng nổ đùng đoàng truyền ra từ trong lôi vụ, mặc dù đã bị đám sương mù ngăn cản, nhưng xung kích từ mười viên hạt châu kia nổ lan ra vẫn khiến quầng sáng chỉ to một trượng nay đã co lại chỉ còn có nửa trượng.

Mà lôi vụ cũng đã mỏng manh tới mức như sắp tan đi, ngay cả lôi quang cũng gần như không thể phát hiện. Mạnh Hạo thấy Lý Đạo Nhất chỉ đứt tay, thầm than đáng tiếc, rồi hắn xoay người lại, cất bước tới chiếc mặt nạ lúc này hồng quang tử quang xen kẽ, cắn nuốt lẫn nhau kia.

Trong mặt nạ này hồng quang vốn đại thịnh, nhưng khi Lý Đạo Nhất vừa rời khỏi không gian truyền thừa này, hồng quang lập tức suy yếu đi rất nhiều. Lão Tổ Lý gia bên trong mặt nạ chấn động tâm thần, cũng tức giận vô cùng.

- Lý Đạo Nhất!!

Lão Tổ Lý gia rống lên, tuy lão cũng từng là tu sĩ, nhưng nay đã hóa thành huyết thần thì không thể không tuân theo quy tắc duy nhất của không gian truyền thừa không có quy tắc này!

Quy tắc này là, truyền thừa giả nhất định phải có huyết thần!

Trái lại, sự tồn tại của huyết thần nhất định phải có truyền thừa giả. Một khi truyền thừa giả rời đi nơi này, huyết thần sẽ tự tiêu tan, khi nào truyền thừa giả bước vào thì mới có thể xuất hiện.

Nhưng Lão Tổ Lý gia này lại bởi vì ở trong mặt nạ, nên dù lão không tiêu tan, nhưng ngay khi Lý Đạo Nhất rời đi thì cũng nản lòng nhụt chí, khiến hào quang mới ảm đạm hẳn đi.

Nhưng dù sao lão cũng là lão quái đã sống sót qua bốn nghìn năm, lúc này dù đã ảm đạm nhưng trong lúc điên cuồng vẫn khiến ngao khuyển không cách nào cắn nuốt được. Nhưng nơi đây còn có Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo nhanh chóng tới gần, không để ý hư vô bốn phía đã vỡ vụn đi, chỉ còn lại một khu vực không lớn lắm. Hắn giơ tay lên, cách không ấn một cái, ba tòa đạo đài của Hoàn Mỹ Trúc Cơ trong cơ thể lại vận chuyển, khiến lực lượng thiên địa xung quanh nhanh chóng lao tới phía Mạnh Hạo.

Linh khí rót vào cơ thể lại bị Mạnh Hạo đưa thẳng vào trong mặt nạ, rót vào ngao khuyển. Dường như có trợ lực, khiến tử quang của ngao khuyển lập tức sáng ngời, áp chế cho Huyết long của Lão Tổ Lý gia không ngừng phải lui ra sau. Khiến cho lúc này đây mặt nạ này bị ngao khuyển bao phủ hơn phân nửa, nhưng nếu không thể hoàn toàn nhập chủ thì không cách nào lấy được mặt nạ này đi.

Mà Lão Tổ Lý gia kia há có thể dễ dàng bị cắn nuốt, lúc này đây dù nguy cơ bốn phía, nhưng vẫn giãy dụa dữ dội.

- Nếu ngươi gian ngoan mất linh, hôm nay cùng lắm là cùng chết. Nếu biết chọn nơi thuộc về, để huyết thần của Mạnh mỗ nhập chủ truyền thừa, ta hứa sẽ không để cho huyết thần cắn nuốt hoàn toàn ngươi, mà để lại linh hồn cho ngươi, ngày sau sẽ có lúc thả ngươi ra, để lại một lần nữa trở lại thành người! Lựa chọn như nào, ngươi hãy tự quyết!

Mắt thấy không gian cuối cùng còn sót lại bắt đầu vỡ vụn, quầng sáng cửa ra kia cũng chỉ còn lại có non nửa trượng, Mạnh Hạo lập tức quả quyết nói.

- Vì sao lão phu phải tác thành cho ngươi, vì sao lão phu phải tin ngươi!

Lão Tổ Lý gia khặc khặc nói, cho dù biết lúc này nguy hiểm, nếu không chọn lựa thì chắc chắn là sẽ chết, nhưng lão không cam lòng.

- Ngươi không tin cũng phải tin!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn quang.

Thời gian một hơi thở qua đi, sau bảy hơi thở sau, khi thế giới này bắt đầu sụp đổ tới phần cuối cùng, ba bốn trượng bên ngoài Mạnh Hạo đã bị lốc xoáy nuốt trọn, mà cửa ra bên trên chỉ còn chưa tới nửa trượng thì tiếng gào thét đầy bất đắc dĩ truyền ra từ chỗ Lão Tổ Lý gia.

Đúng như lời Mạnh Hạo nói, lão không thể không tin, nếu lão không lựa chọn thì chắc chắn là phải chết, một khi lựa chọn thì có khi còn có cơ hội sống sót. Nếu không thì Mạnh Hạo có thể bỏ qua luôn chiếc mặt nạ này, như vậy lão cũng xong đời.

Lựa chọn như thế nào, thực tế thì khi Mạnh Hạo nói vậy Lão Tổ Lý gia chẳng lựa chọn gì, lão chỉ thôi chống cự, để mặc cho ngao khuyển cắn nuốt, hoàn toàn làm chủ mặt nạ, trực tiếp bay vào trong tay Mạnh Hạo. Mạnh Hạo lập tức lao người theo chiếc khe đang nhanh chóng thu nhỏ lại kia.

Ngay khi Mạnh Hạo bay ra, không gian Huyết Tiên truyền thừa này ầm một tiếng bị lốc xoáy cắn nuốt toàn bộ, biến mất vĩnh viễn.

Khi xuất hiện thì Mạnh Hạo từ cửa vào của người đá dưới tế đàn đang sụp đổ trong huyết hồ ở miệng núi lửa kia bay vụt ra, phía sau hắn, toàn bộ tế đàn vỡ tung tành, vang lên tiếng rầm vang, ngay cả thạch sọ cũng vỡ thành mảnh nhỏ chìm vào trong huyết hồ. Thậm chí huyết hồ kia cũng khô cạn ngay tức khắc.

Chỉ để lại một hố nhỏ, tất cả dường như chỉ là ảo giác.

Ngay khi huyết hồ này khô cạn, tiếng nổ đì đùng vang lên trên bầu trời, đó là tiếng sấm sét. Mạnh Hạo ngẩng đầu lên thì thấy bầu trời bao la bên ngoài núi lửa lúc này sấm chớp như ngân long rít gào, kết nối lại thành một mảnh dày đặc, dường như đang muốn đánh xuống, nhưng lại bị huyết quang ngăn cản. Huyết quang kia như có linh tính, đang chiến đấu với trời cao.

Vì ở quá xa nên Mạnh Hạo không nhìn đến, nhưng hắn phát hiện ra quầng sáng trên miệng núi lửa lúc này đã biến mất.

- Thiên tượng kỳ dị như thế chắc chắn sẽ khiến người ta chú ý, không thể tiếp tục ở lại nơi đây nữa!

Mạnh Hạo cầm lấy mặt nạ, lập tức phóng tới chỗ Sở Ngọc Yên, lại đưa linh thức vào trong mặt nạ.

Nay ngao khuyển đã hoàn toàn làm chủ mặt nạ, trở thành khí linh. Nó cắn nuốt huyết long mà Lão Tổ Lý gia đã đoạt xá, rơi vào trạng thái ngủ say. Dù sao Lão Tổ Lý gia quá mức mạnh, lão đoạt xá huyết long trở thành huyết thần, đạt được tu vi. Tuy cũng là bị ngao khuyển cắn nuốt, nhưng với ngao khuyển mà muốn hấp thu thì cần một thời gian dài.

Lúc này nó rơi vào trạng thái ngủ say, Mạnh Hạo cũng không biết bao giờ nó mới thức tỉnh. Nhưng có thể tưởng tượng ra một khi nó xuất hiện từ trong mặt nạ, như vậy nó sẽ là trợ lực rất lớn cho Mạnh Hạo.

Mặc dù nó ngủ say, nhưng vì nó thuộc về Mạnh Hạo cho nên mặt nạ này cũng trở thành vật của Mạnh Hạo.

Trái tim Mạnh Hạo đập thình thịch, hắn cực kỳ chờ mong, nhưng hắn cũng nhận ra ngao khuyển sẽ không thức tỉnh trong một thời gian ngắn được.

- Không biết nó sẽ ngủ say bao lâu…

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mặt nạ này hắn còn thấy một luồng thần thức của Lão Tổ Lý gia. Thần thức này cực mình mỏng manh, dường như Mạnh Hạo chỉ cần động ý niệm là có thể phá hủy nó.

Suy nghĩ một chút, Mạnh Hạo không xóa đi thần thức của Lão Tổ Lý gia, mà nhìn một quyển kinh thư màu đỏ máu có trong mặt nạ này. Bên ngoài kinh thư này còn có lá cờ ba đuôi rách nát trôi nổi.

Nay không phải lúc xem xét, Mạnh Hạo thu linh thức lại, cất mặt nạ vào trong túi càn khôn, xuất hiện bên cạnh Sở Ngọc Yên đã hôn mê. Trên người Sở Ngọc Yên, chiếc lưới đen trói chặt, lúc này còn chưa có tỉnh lại.

Mạnh Hạo trầm ngâm, ngẩng đầu nhìn sấm sét đang vang rền bên ngoài, huyết quang và sấm sét lần lượt đan xen vào nhau, ánh mắt đầy quyết đoán.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 208: Lao ra miệng núi lửa!(2)

- Không thể tiếp tục dừng lại, nhất định phải rời khỏi nơi đây, lôi kiếp này tới vì ta, nhưng lại khiến tế đàn Huyết Tiên phản kích…

Mạnh Hạo vung tay áo lên, trực tiếp nắm lấy Sở Ngọc Yên, lại tỏa ra linh thức chi lực có thể so với Trúc Cơ hậu kỳ, thậm chí còn cao hơn ra, cẩn thận tra xét bốn phía, sau đó hừ lạnh một tiếng, lấy ra mấy viên phân đan hiển nhiên đã bị Sở Ngọc Yên giấu vào trong các khe nứt trên vách đá ra, sau đó hắn phóng thẳng lên cao, lập tức bay ra khỏi miệng núi lửa. Nửa năm qua, lần đầu tiên thoát khốn, lúc xuất hiện giữa trời đất, lòng hắn đầy chờ mong vào tương lai.

Nhưng Mạnh Hạo vừa lộ vẻ chờ mong thì lập tức biến thành giật mình, hắn nhìn bầu trời xa xăm. Đứng ở vị trí này, hắn có thể nhìn rõ trên bầu trời kia như có một tòa miếu cổ cực lớn trông như chiến xa đang bắn phá trời cao. Bên ngoài miếu này, ngàn vạn bóng người phát ra khí tức kinh người, đang giao chiến cùng sấm chớp trên bầu trời.

Lôi kiếp trên bầu trời kinh thiên động đại, bất kỳ một tia sét nào cũng tản ra khí tức khủng bố khiến Mạnh Hạo phải khiếp sợ.

- Đây… chính là lôi kiếp nhằm vào ta?

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, hắn có thể tưởng tượng ra nếu địa điểm mình nuốt Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan không phải ở miệng núi lửa chỗ Huyết Tiên truyền thừa, nếu không phải mình nuốt đan xong rồi lập tức bước vào nơi truyền thừa khiến lôi kiếp như muốn đánh vỡ Huyết Tiên truyền thừa, khiến truyền thừa phản kháng, lại dẫn tới trận chiến Thái Ách cổ miếu, sợ là mình có hoàn thành Hoàn Mỹ Trúc Cơ thì cũng sẽ phải chết

dưới lôi kiếp này.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nắm lấy Sở Ngọc Yên rồi nhanh chóng lao vọt đi. Da đầu hắn giật giật, lòng vô cùng khẩn trương, bởi vì hắn phát hiện ra huyết quang kia đang nhanh chóng ảm đạm, mà Thái Ách cổ miếu cũng dần mờ nhạt đi.

Cũng may lôi kiếp đang nhanh chóng tiêu tan đi, dường như thiên kiếp đang sắp bị hóa giải.

Ngay lúc này mà phi ra ngoài thì không phải lựa chọn hay, nhưng Mạnh Hạo không thể không nhanh chóng lao đi, bởi hắn biết phạm vi của thiên kiếp này quá lớn, sợ là thu hút không ít người lảng vảng bốn phía. Một khi thiên kiếp chấm dứt, chắc chắn sẽ có rất nhiều tu sĩ tới đây, khi đó Mạnh Hạo muốn chạy đi lại càng khó hơn.

Cho nên chỉ có thể lao ra lúc này mới có thể thừa lúc loạn chạy đi.

Thực tế đúng như những gì Mạnh Hạo phán đoán, giờ phút này bốn phương tám hướng đã có gần nghìn tu sĩ bị thiên kiếp này dẫn tới, nhưng bọn họ không dám tới gần mà chỉ dám đứng đằng xa nhìn. Nay thấy thiên kiếp sắp tan, đám tu sĩ này lập tức rục rịch, không rõ là ai xông tới đầu tiên, thế là đám người bốn phía đồng loạt bay ra, tạo thành vòng tròn trước và sau phóng tới chỗ thiên kiếp.

Mạnh Hạo đang nhanh chóng lao đi, lúc này bỗng cau mày lại, hắn đột ngột dừng lại, đứng giữa không trung trầm ngâm suy nghĩ vài giây rồi lập tức quyết định.

- Nếu ta cứ lao ra như thế này, một khi gặp phải tu sĩ chạy tới, phản ứng đầu tiên của đối phương sẽ là trông ta rất khả nghi… Nếu ta không lao đi như thế… Có thể như vậy!

Mạnh Hạo quay người lại, lần này hắn không bay ra ngoài nữa mà bay

ngược trở lại chỗ thiên kiếp, nhưng giảm tốc độ xuống.

Còn Sở Ngọc Yên thì hắn đã sớm quăng vào trong túi càn khôn. Túi càn khôn này không phải là túi trữ vật, mà trong nó tự hình thành thiên địa, có thể để được người sống trong một thời gian ngắn.

Vừa khống chế tốc độ bay đi, Mạnh Hạo vừa quan sát bốn phía. Cũng chỉ hơn mười hơi thở sau, ở phía sau hắn có hơn mười cây cầu vồng đang nhanh chóng tiến đến.

Mười người này phân tán ra thành tốp năm tốp ba, lúc này thi triển toàn tốc bay tới, ánh mắt bọn họ đều tập trung về một phía, đó là Mạnh Hạo, kẻ đang lao tới chỗ thiên kiếp.

Chỉ liếc mắt qua là xem nhẹ, dù sao Mạnh Hạo cũng khiến bọn họ cảm thấy hắn giống bọn họ, đều tới chỗ thiên kiếp tìm kiếm.

Nếu Mạnh Hạo không làm vậy mà bay ngược với bọn họ thì mười kẻ này nhất định sẽ cản hắn lại. Nay bọn họ chỉ liếc mắt qua rồi tăng tốc độ lên, trực tiếp bay vụt qua Mạnh Hạo.

Nhưng đúng lúc này, miếu cổ Thái Ách trên bầu trời hoàn toàn tan biến, huyết quang kia cũng hoàn toàn tắt, lôi vân tan đi, nhưng lại có một tia chớp dường như không cam lòng mà ngay giây lát tiêu tan này lại ầm ầm đánh xuống, lại đánh thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Mặc dù trong lúc đánh xuống, tia chớp này nhanh chóng ảm đạm đi, nhưng tốc độ quá nhanh, có thể dự kiến được rằng tia chớp này nhất định sẽ đánh lên người Mạnh Hạo.

Một khi tia chớp đánh trúng người Mạnh Hạo, hắn bị thương hay không chỉ là chuyện nhỏ, nhưng chắc chắn sẽ khiến tu sĩ bốn phía chú ý rồi suy đoán này nọ, như vậy Mạnh Hạo liền gặp nguy.

Lúc này mười tu sĩ kia đều hoảng sợ, thấy tia chớp từ đằng xa đang đánh tới, thì đều lùi ra sau.

Tại lúc then chốt này, ngàn vạn suy nghĩ hiện lên trong đầu Mạnh Hạo, hắn chợt cười vang lên, lúc nói thì không có lùi ra sau, mà lại tiến lên trước.

- Không ngờ lại có dư ba của lôi kiếp, chẳng lẽ trời cao ban vận may cho Vương mỗ!

Mạnh Hạo cười ha hả, phóng người lên, vung tay phải ra đằng trước. Ngay tức khắc lôi vụ vờn ngoài thân thể Mạnh Hạo, hắn nhanh chóng lao đi. Mười tu sĩ kia đều sửng sốt nhìn Mạnh Hạo chủ động đón đầu lôi kiếp.

- Kẻ này điên rồi chăng?

- Y tự xưng họ Vương, chẳng lẽ là người của Vương gia?

Bọn họ căn bản không nhìn ra là lôi kiếp tới tìm Mạnh Hạo, mà nhìn qua lại tưởng Mạnh Hạo chủ động nhào tới chỗ lôi kiếp. Mà Mạnh Hạo đúng là muốn tạo ra cảnh tượng như vậy.

Rầm!

Tiếng sét đánh rầm vang kinh thiên động địa, lôi kiếp kia lập tức đánh lên lôi vụ xung quanh Mạnh Hạo. Tiếng ầm vang khắp trời đất, toàn thân Mạnh Hạo run lên bần bật, phun ra một ngụm máu tươi, ba tòa đạo đài trong cơ thể suýt nữa thì vỡ vụn.

Đây chỉ là lôi kiếp dư âm đã yếu đi không biết bao nhiêu lần, vả lại lúc giáng xuống cũng không ngừng tiêu tan bớt đi, nhưng cho dù là vậy thì cũng khiến Mạnh Hạo như thế. Điều này khiến lòng Mạnh Hạo trầm xuống, thầm cảm thấy may mắn. Nếu không có tế đàn Huyết Tiên, nếu

không có Thái Ách cổ miếu, chắc chắn lúc hắn tạo nên Hoàn Mỹ Trúc Cơ thì cũng là lúc tử vong.

Lôi kiếp tan đi trên cơ thể Mạnh Hạo, hóa thành vô số điện quang hình cung chạy dọc theo cơ thể, lại bị lôi vụ của Mạnh Hạo nhanh chóng hấp thu. Dường như lôi kỳ này giống Mạnh Hạo, trải qua lôi kiếp này khiến sương mù vốn mỏng manh đã dày hơn không ít, mà lôi quang bên trong cũng nhiều hơn mấy lần.

Cảnh này khiến Mạnh Hạo ngẩn ra, nhưng cũng lại nhanh chóng cười vang lên.

- Hôm nay quả nhiên không uổng công một chuyến, lôi kiếp lại khiến pháp bảo của Vương mỗ đại thành, tốt, tốt!

Mạnh Hạo phất tay áo, lại lao nhanh đi, xem dạng này như còn muốn tiếp tục tìm kiếm lôi kiếp.

- Kẻ này đang luyện bảo!

- Lấy lôi kiếp luyện bảo, họ Vương này thật khí phách!

- Các ngươi chỉ thấy luyện bảo chứ không thấy y cũng đã trải qua lôi kiếp, loại tẩy lễ toàn thân này có ưu việt quá lớn với người tu hành lôi pháp!

Hơn mười người này lập tức lao đi, có vẻ như rất muốn tìm kiếm dư âm của lôi kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Chu Đại Nha.

Nhìn mười người kia vượt qua mình, Mạnh Hạo sắc mặt như thường tiếp tục bay đi, nhưng tốc độ vẫn không nhanh như trước. Cho đến khi một đám tu sĩ vượt qua Mạnh Hạo, hắn không định cứ thế bỏ đi, mà theo đám tu sĩ này cùng chạy tới nơi đó, tỏ ra là sẽ đi tìm kiếm nguyên do vì sao thiên kiếp xuất hiện, thậm chí thi thoảng còn thảo luận với đạo hữu bên cạnh nguyên nhân thiên kiếp giáng xuống cho giống người khác.

- Ngươi nói xem thiên kiếp này sao lại giáng xuống? Rốt cuộc nơi đây xảy ra cái gì mà lại khiến thiên kiếp hàng lâm nhỉ!

- Đúng vậy đó, ta chưa từng thấy thiên kiếp bao giờ, chẳng lẽ nơi đây có người đang độ kiếp? Nhưng từ sau thời viễn cổ nào nghe nói là có ai độ kiếp, chỉ đọc được từ điển tịch…

- Thật là kỳ quái…

Mạnh Hạo cũng tỏ vẻ cùng chung thắc mắc, cùng thảo luận với người bên cạnh.

Cho tới khi kiếp vân trên bầu trời tan đi, lúc này đang là ban trưa, ánh mặt trời chiếu xuống mặt đất. Gần nghìn con người tìm kiếm khắp nơi mà không tìm được chút manh mối nào, cho đến khi tìm được miệng núi lửa kia.

Nhưng còn chưa bước vào thì từ trên bầu trời có ba cây cầu vồng rộng rừng trăm trượng lập tức bay tới, để lộ ra ba người. Mọi người còn chưa kịp nhìn rõ thì bọn họ đã bay thẳng vào trong miệng núi lửa.

Mặc dù không nhìn được khuôn mặt ba người này, nhưng tất cả tu sĩ bốn phía đều cảm nhận được một cỗ uy áp rất mạnh, chỉ có Kết Đan hậu kỳ

Giả Anh cảnh thì mới có được uy áp như thế.

Ở trong đám người, Mạnh Hạo nheo mắt lại, mặt không biến sắc đứng nhìn. Một lát sau ba người kia bay ra khỏi miệng núi lửa, lạnh nhạt quét mắt nhìn qua đám tu sĩ ở đây, lúc này mọi người mới thấy được bộ dáng của bọn họ.

- Là Thanh Vân tam lão!

- Không ngờ bọn họ lại tới đây, bọn họ là nghi trượng ngoại môn của Thanh La Tông…

- Nơi này thuộc phạm vi của Thanh La Tông, bọn họ có xuất hiện cũng là bình thường. Nhưng nếu ba vị lão quái này tới, sợ là không có chỗ cho chúng ta nữa…

Tam lão này đều mặc trường bào màu xanh, trên đó có thêu những tầng mây, lúc này bọn họ đều nhìn lướt xuống phía dưới một lượt, suy nghĩ một chút rồi nói.

- Nơi đây đã phong ấn, các ngươi hãy mau rời đi!

Nói xong, ba người khoanh chân ngồi giữa không trung. Một người trong số đó lấy ngọc giản ra, vứt xuống, ngọc giản trực tiếp hóa thành làn khói nhẹ bay lên không.

Mạnh Hạo cúi đầu, học theo đám người bên cạnh, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, cũng đầy nghi ngờ, rời khỏi nơi này.

- Thì ra nơi đây gần Thanh La Tông…

Sau khi cúi đầu đi được một đoạn khá xa rồi, Mạnh Hạo đột nhiên tăng tốc, hóa thành cầu vồng bay đi. Hắn lại giơ tay phải vỗ túi trữ vật, một chiếc ngọc giản xuất hiện trong tay, hắn cẩn thận xem xét mấy lần.

- Không ngờ bị gió mà Côn Bằng kia dấy lên thổi tới nơi này… Thanh La Tông…

Trong đầu Mạnh Hạo xuất hiện cảnh ngày đó khi ở Kháo Sơn Tông, Hứa sư tỷ đã bị mang đi.

- Không biết nay Hứa sư tỷ thế nào rồi.

Mạnh Hạo im lặng. Bay đi được vài ngày, hắn nhướn mày nhìn xuống phía dưới, rồi đáp xuống một rừng cây.

Hắn vỗ túi càn khôn, ngay tức khắc thân thể Sở Ngọc Yên bay ra, sắc mặt nàng ta tái nhợt, bay ra rồi thì lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo, không nói một câu nào.

Mạnh Hạo bình tĩnh ngồi xổm xuống, giơ tay ra lục lọi trên người Sở Ngọc Yên một phen, khó tránh khỏi đụng chạm tới vài nơi mềm mại. Sở Ngọc Yên mở to mắt ra, sắc mặt đầy tức giận.

- Ngươi định làm gì!

Sở Ngọc Yên vừa nói xong, tay phải của Mạnh Hạo đã mò vào ngực nàng ta, chạm tới thứ mềm mại ấm áp, nhưng khi thu lại thì trong tay hắn lại có thêm bốn viên đan dược.

- Đan này không phải của ngươi.

Mạnh Hạo lấy bốn đan dược đó đi. Hắn đã sớm biết là Sở Ngọc Yên chắc chắn sẽ giấu phân đan luyện chế Hoàn Mỹ Trúc Cơ.

Thấy đan dược bị lấy đi, Sở Ngọc Yên hừ một tiếng. Lúc này tu vi của nàng đã khôi phục, nhưng còn bị lưới đen kia trói lại, nên không cách nào giãy ra được.

- Dựa theo ước định, ngươi phải thả ta đi.

Mạnh Hạo liếc Sở Ngọc Yên một cái rồi phất tay. Chiếc lưới đen kia lập tức bung ra, bay ra khỏi người Sở Ngọc Yên, rơi vào trong tay Mạnh Hạo.

- Ngày đó đã hứa sẽ thả ngươi đi, Mạnh mỗ sẽ không nuốt lời.

Gần như khi chiếc lưới màu đen kia bị Mạnh Hạo thu lại, hai tròng mắt Sở Ngọc Yên chợt lóe lên quang mang kỳ lạ, trong giây lát này tu vi nàng trực tiếp khôi phục đến Trúc Cơ trung kỳ, khi giơ tay phải lên đã có dấu hiệu định kháp quyết thi pháp.

Mạnh Hạo thản nhiên nhìn Sở Ngọc Yên, ánh mắt bình tĩnh đó khiến tâm Sở Ngọc Yên trầm xuống. Nàng trầm mặc, sắc mặt dần trở nên phức tạp.

- Ta và ngươi thanh toán xong ân oán, từ nay về sau mà gặp lại thì chính là kẻ địch. Về tất cả mọi chuyện trong miệng núi lửa kia, ngươi không thể nói với ai, nếu không ta sẽ giết ngươi!

Sở Ngọc Yên cắn răng chậm rãi nói. Nàng mới tỉnh lại không lâu, hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, cả chuyện lôi kiếp hay Huyết Tiên truyền thừa nàng đều không rõ.

Chẳng qua lúc này Mạnh Hạo cho nàng một cái cảm giác hoàn toàn khác với lúc trước, thoạt trông vẫn là tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng Mạnh Hạo đứng tại đó, ánh mắt bình tĩnh kia lại làm cho Sở Ngọc Yên có một cảm giác kiêng dè vô cùng mãnh liệt.

Một phần của sự kiêng dè ấy là ảnh hưởng từ nửa năm sống trong miệng núi lửa, mà phần còn lại thì là lúc này cảm giác nguy hiểm dâng lên trong lòng Sở Ngọc Yên.

Dường như chỉ cần nàng dám ra tay là sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục.

Nay nàng chỉ có lạnh lùng nói thế, xong rồi đột nhiên bay lên, hóa thành một cây cầu vồng bay đi phía xa. Nay ý nghĩ duy nhất lóe lên trong đầu nàng chính là phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, rời khỏi Mạnh Hạo. Nhớ tới hơn nửa năm sống trong miệng núi lửa, với nàng mà nói đó là những mâu thuẫn phức tạp mà cả đời cũng không thể quên.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn bóng lưng Sở Ngọc Yên bay đi xa, nhìn dáng người yểu điệu kia dần biến mất khỏi tầm mắt, thứ xuất hiện trong đầu hắn là thân hình thướt tha cùng da thịt mềm mại trắng nõn của nàng ta để lộ ra khi quần áo rách nát ở trong miệng núi lửa.

Mạnh Hạo mỉm cười, đứng đó, thản nhiên nói.

- Xem đủ rồi thì hãy đi ra đi.

Tiếng nói của hắn truyền khắp bốn phía, nhưng xung quanh lại yên tĩnh không chút tiếng động. Mạnh Hạo giơ tay lên, ngay tức khắc có một con hỏa long dài trăm trượng bỗng xuất hiện, nhiệt độ xung quanh lập tức tăng lên.

- Đừng đừng đừng, đạo hữu đừng kích động…

Một tiếng thét đầy kinh hãi truyền tới từ khu đất trống cách đó không xa, ngay sau đó một bóng dáng hư huyễn nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một thanh niên. Người này tướng mạo có phần đáng khinh, tay có cầm một lá bùa, đang khẩn trương nhìn Mạnh Hạo.

Phía trên gã là cái đầu cực lớn của hỏa long, cùng ánh mắt lạnh lùng đang nhìn xuống, khóa lại tất cả các vị trí mà tu sĩ này có thể né tránh.

- Các hạ một mạch đi theo, không biết là có mục đích gì.

Mạnh Hạo sắc mặt như thường, nhưng ánh mắt đã lóe lên hàn quang. Tu sĩ đáng khinh kia nhìn thấy hàn quang này thì giật thót mình, cực kỳ khẩn trương.

Gã cũng có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng nay đối mặt với Mạnh Hạo lại có cảm giác uy áp mãnh liệt. Nhất là khi Mạnh Hạo giơ tay đã đánh ra hỏa long dài trăm trượng càng làm gã chấn động. Bởi gã thấy, dao động tu vi trong con hỏa long này có thể so được cả với Trúc Cơ hậu kỳ.

Vả lại hỏa long này xuất hiện cái là khóa chặt gã lại, cũng chính vì vậy gã mới không thể không hiển lộ thân hình.

- Tại hạ là Chu Đại Nha của Kim Hàn Tông, đạo hữu xin đừng ra tay, tại hạ không có ác ý gì. Chỉ là lúc nãy thấy chiếc cờ phướng mà đạo hữu hấp thu lôi kỳ, rất là động tâm, muốn đi theo xem có thể giao dịch đổi chác hay không.

Chu Đại Nha mặt mày tái nhợt, vội lấy ra lệnh bài thân phận của mình.

Gã một mạch đi theo, lúc trước nhìn thấy Sở Ngọc Yên thì đã nhận ra, thế là lại càng khiếp sợ hơn, vì Sở Ngọc Yên là thiên kiêu của Tử Vận Tông, lại là vị hôn đạo lữ của Vương Đằng Phi, nhưng nàng lại mặc y phục nam tử, vả lại hiển nhiên y phục đó là của người thanh niên trước mặt này.

Nhất là vẻ phức tạp trong ánh mắt Sở Ngọc Yên cùng lời nói của nàng khiến Chu Đại Nha không khỏi dấy lên vô số suy đoán.

Thậm chí gã còn thấy có lẽ mình đã vô tình thấy được gian tình nào đó… Nghĩ như vậy, cho dù lúc này gã khẩn trương vô cùng, nhưng cũng không áp chế được sự hưng phấn.

- Có gian tình, hai người này có gian tình!! Chuyện này nếu để cho tiểu sư thúc tổ biết thì ngài sẽ vui vẻ lắm đây, có khi còn ban cho ta không ít

thứ ấy chứ.

- Kim Hàn Tông… Ngươi có biết Lý Phú Quý?

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn tên tu sĩ trông rất đáng khinh này, nhíu mày.

- Lý Phú Quý? A, đạo hữu nói tới tiểu sư thúc tổ ư? Có quen có quen, trong Kim Hàn Tông này có ai là không biết tiểu sư thúc tổ chứ.

Chu Đại Nha sửng sốt, lập tức đáp. Mạnh Hạo nhìn dáng vẻ của gã thì không giống giả vờ, nhưng Mạnh Hạo vẫn nghĩ ra.

- Sao tên mập lại thành sư thúc tổ?

Mạnh Hạo ngẫm nghĩ, ánh mắt nhìn vào lá bùa trên tay Chu Đại Nha.

Chu Đại Nha thấy thế thì có phần luyến tiếc, nhưng vẫn phải nén xuống mà dâng lá bùa này lên.

- Đạo hữu chớ để ý, chuyện hôm nay đúng là Chu mỗ lỗ mãng. Ẩn Thân Phù này cứ coi như là vật bồi tội của tại hạ, kính xin đạo hữu nhận lấy.

Mạnh Hạo nhìn Ẩn Thân Phù, dùng linh thức quét qua, xác nhận không có mánh khóe gì mới thu lấy.

- Kim Hàn Tông vốn ở Hàn Tuyết quốc, sao lại đến nơi đây?

- Bởi vì Thanh La Tông không phái người tới Huyết Tiên truyền thừa, nên tại hạ cùng với những người khác phụng lệnh sư môn tới đây điều tra nguyên do. Kỳ thật không chỉ có mình tại hạ tới đây, các tông môn khác đều phái người tới. Không ngờ đến nơi này rồi lại gặp lôi kiếp…

Chu Đại Nha dè dặt đáp, cố ý nói rõ rằng không phải chỉ có mình gã tới phạm vi thế lực của Thanh La Tông này.

- Điều tra ra kết quả gì chưa?

Mạnh Hạo thong thả hỏi.

- Việc này há có thể dễ điều tra ra như vậy, nhưng mấy ngày nay Thanh La Tông phóng ra rất nhiều trọng bảo, vơ vét tán tu Trúc Cơ khắp nơi, tại hạ thấy chuyện này có vấn đề.

Chu Đại Nha chần chừ một chút rồi vẫn nói ra.

Sắc mặt Mạnh Hạo như thường, hắn liếc Chu Đại Nha một cái, không nói gì thêm mà phất tay áo, đứng dậy hóa thành cầu vồng bay đi.

Mãi tới khi thấy bóng dáng Mạnh Hạo biến mất nơi đường chân trời, Chu Đại Nha mới thả lỏng tâm tình, thở phào một hơi, lau đi mồ hôi lạnh đã tuôn đầy trên trán. Lúc nãy Mạnh Hạo đứng đó gây nên uy áp cực lớn cho gã, khiến gã không thể không cẩn thận.

Nhưng gã lại nhanh chóng hưng phấn, đôi mắt sáng rực.

- Có gian tình, kẻ này với Sở Ngọc Yên chắc chắn có gian tình. Sở Ngọc Yên còn mặc cả quần áo của y nữa cơ mà. Ha ha, chuyện này phải nhanh chóng báo cho tiểu sư thúc tổ, ngài vẫn luôn không thuận mắt Vương Đằng Phi, có tin này thì tiểu sư thúc tổ nhất định sẽ cực kỳ cao hứng.

Chu Đại Nha ngày thường ở tông môn luôn to miệng, thích truyền lời, lúc này lại tự nhận là có chủ đề tuyệt hảo, thế là nhanh chóng bay thẳng tới khu vực tập hợp mà tông môn bọn họ định ra.

- Mấy ngày trước…

Nam Vực, Vân Thiên quốc.

Nước này ở trung tâm Nam Vực, là một nước lớn, vượt xa Triệu quốc, thậm chí dù là trong các nước ở Nam Vực cũng đứng trước mười.

Tại trong Vân Thiên quốc, không có bất kỳ tông môn nào tồn tại, là một trong ít quốc gia không có tông môn. Vì nước này chỉ tồn tại một nhà, nhà này họ Vương, nước này… họ Vương!

Con nối dõi của Vương gia không thể tu hành thì trở thành hoàng tộc của Vân Thiên quốc, nhưng tộc nhân bước vào tu hành thì được vào tổ trạch Vương gia.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Vương gia đệ thập tổ!.

Về phần tu sĩ khác họ thì đều là phụ thuộc vào Vương gia, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn đều như thế.

Khi Mạnh Hạo nuốt Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan, bước ra khỏi nơi truyền thừa Huyết Tiên. Tại trên núi thứ thứ mười trong ba ngàn núi cấm địa Vương gia, giờ phút này truyền ra tiếng hít thở như trải qua vạn năm.

Ba ngàn cấm sơn Vương gia không phải cùng một chỗ, mà là phân tán tại trong toàn bộ Vân Thiên quốc. Dưới chân núi mỗi một tòa cấm sơn đều có chôn cất một quan tài, chỉ có cường giả các đời của Vương gia, sau khi chết mới được chôn trong cấm sơn.

Thậm chí còn nghe đồn, Lão Tổ vài ngàn năm trước của Vương gia được giấu trong cấm sơn. Chỉ là không người nào biết được rốt cuộc được chôn cất tại cấm sơn nào.

Vương gia nội tình sâu đậm, tại trong Nam Vực, dù năm đại tông môn cũng chỉ biết đại khái, có thể nhìn chút điển tịch mà biết. Trên thực tế, toàn bộ Vương gia, nội tình vô tận, lai lịch càng bí ẩn tới cực điểm, theo lời đồn thì như là đến từ tinh không…

Giờ khắc này, tại trong núi thứ mười, đây là một thế giới đỏ sậm, không phải là huyết quang, mà là ánh lửa. Nơi này ẩn chứa biển lửa cực nóng, giống như vạn năm không tắt, tại sâu trong núi lửa có một cái quan tài gỗ màu đỏ.

Quan tài này không bị che kín, có một lão già nằm trong đó, da mặt nhăn nheo, thân hình gầy guộc, như đã chết đi thật lâu rồi, nhưng thi thể lại

đầy đủ, không có chút tử khí nào.

Thậm chí hai mắt lão còn chậm rãi đóng mở. Lúc này, biển lửa bốn phía đột nhiên yên tĩnh, vậy mà không lay động, không thiêu đốt, thậm chí nhiệt độ cực nóng kia cũng như trở nên bình thường.

- Ta cảm nhận được… hơi thở hoàn mỹ…

Lão già thì thào, giọng nói khàn khàn, như là thật lâu không mở miệng. Trong lúc lão nói, toàn bộ núi thứ mười rầm rầm chấn động.

Núi thứ mười chấn động làm cho những lão già khụ trong Vương gia chú ý, khiến cho tổ trạch Vương gia lao xao, có mấy thân ảnh vọt lên mà tới.

Những thân ảnh này đều là lão già, kẻ nào cũng lộ vẻ kích động. Đối với bọn họ mà nói, dưới chân ngọn núi thứ mười kia, chính là Lão Tổ của bọn họ.

- Hoàn mỹ…

Người trong quan tài, hé mắt phát ra u mang sắc bén.

Theo ánh mắt này, toàn bộ núi thứ mười càng nổ vang kịch liệt hơn, chấn động càng thêm mãnh liệt. Người từ tổ trạch Vương gia vừa tới, tất cả đều cung kính cúi đầu.

- Nhanh chóng chuẩn bị ba ngàn Vãng Sinh Thạch, lão phu muốn chuyển sinh một lần!

Lão giả trong quan tài truyền ra giọng nói vang vọng trời cao, truyền vào trong tai mọi người, làm cho tất cả đều phấn chấn kích động.

- Lúc vấn đạo đạt tới đỉnh cao, lão phu tự phong ấn tu vi, vốn tưởng đời này sẽ giống như tiền bối, chỉ có thể kéo dài hơi tàn. Nhìn tiên thở dài,

ngây ngốc đần độn, không thể qua một bước kia, khó có thể bước qua tinh không, trở lại nhà cũ..

Trên gương mặt khô quắt của lão giả lộ ra ý cười, chỉ là nụ cười kia lộ vẻ cực kỳ âm trầm.

- Nhưng… bây giờ đã xuất hiện hi vọng rồi…

Nụ cười của Lão già càng thêm lạnh, hai mắt lộ ra quang mang mãnh liệt.

- Tổ tiên Vương gia ta, theo truyền thuyết thì từng có lưu truyền lại đạo huấn, lão nhân gia xuất thân tầm thường, năm đó đoạt Trúc Cơ của người khác, như thế mới bước vào con đường cường giả.. trở thành thần thoại.

Nay Hoàn Mỹ Trúc Cơ xuất hiện, lão phu muốn theo bước chân của tổ tiên, cướp đi hoàn mỹ, bước vào một bước thăng tiên!

Chỉ là tu vi người này còn yếu, không đủ để giúp lão phu thăng tiên, phải còn chờ, chờ thêm chút nữa…

Lão già trong quan tài cười càng lúc càng to, cho đến hồi lâu, lão mới nhắm lại hai mắt. Ngay khi lão nhắm mắt, biển lửa trong núi thứ mười tiếp tục thiêu đốt vĩnh hằng.

Vài ngày sau, trên trời cao vạn dặm, một mảnh trong xanh như gột, Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, vượt không mà đi. Về phần Chu Đại Nha, Mạnh Hạo đã biết người này âm thầm đi theo, trước đó đã để y rời đi, tự nhiên không thể nói cho đối phương nghe được. Tuy không nói, nhưng để y rời đi cũng có liên quan sâu xa tới tên mập!

- Luyện chế Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan, linh thạch của ta đã tiêu hao không ít, dù còn một chút nhưng cũng không nhiều…

Mạnh Hạo cau mày nhìn túi Càn Khôn, thở dài lẩm bẩm.

- Không vào Tu chân giới thì thiếu tiền bạc, trở thành tu sĩ Ngưng Khí thì luôn thiếu linh thạch. Nay ta đã Trúc Cơ, nhưng vẫn mãi thiếu thốn linh thạch…

Mạnh Hạo cau mày, trong lòng khát vọng linh thạch đã lên tới đỉnh điểm. Chỉ là tu hành tới cảnh giới như hắn, số lượng linh thạch cần thiết cũng theo đó mà tăng lên không ít.

- Còn có độc Bỉ Ngạn hoa ba màu trong cơ thể nữa, loại độc này, nếu không giải quyết thì cuối cùng sẽ trở thành ẩn hoạn cực lớn.

Mạnh Hạo cau mày càng chặt hơn.

- Mặt khác, đã trở thành Hoàn Mỹ Trúc Cơ, tuy cường đại hơn nhiều lắm, nhưng bị thiên địa bài xích, không thể hấp thu linh khí… Chỉ có thể nuốt đan dược, nhưng đây cũng không phải lâu dài…

Mạnh Hạo trầm ngâm, lần này hắn đã sớm có chuẩn bị, nếu để cho hắn lựa chọn lại lần nữa thì hắn vẫn chọn nuốt Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan.

- Có được tất có mất, cũng coi như công bằng.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, vung tay vỗ túi Càn Khôn, khi lấy ra mặt nạ màu máu kia, trong lòng hắn mới thả lỏng được một chút.

- Tuy như thế, nhưng có được truyền thừa Huyết Tiên, chỉ chờ chó ngao thức tỉnh, như vậy cũng đã tốt hơn nhiều rồi…

Trong mắt Mạnh Hạo lộ vẻ chờ mong, linh thức truyền vào trong mặt nạ màu máu, thấy được chó ngao còn đang ngủ say. Tuy không biết khi nào nó thức tỉnh, nhưng uy áp từ trên thân nó phát ra càng lúc càng mạnh.

- Còn có lá cờ này…

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, thu linh thức từ trong mặt nạ, truyền vào trong lá cờ ba đuôi rách nát kia. Khi vừa xâm nhập vào, trong đó như biển rộng, so sánh thì linh thức của Mạnh Hạo quá mức nhỏ yếu, căn bản không cách nào lay động pháp bảo này.

Nhưng Mạnh Hạo cảm nhận được, từ trên lá cờ này có một cảm giác như thiên uy, giống như một khi vung lên, thiên địa phải biến sắc.

- Tu vi của ta còn chưa đủ… Bảo vật này dù hư hao, nhưng có thể nằm trong truyền thừa Huyết Tiên thì cũng chắc chắn là bảo vật. Một khi tu vi của ta đề cao, một khi có thể thi triển thì uy lực nhất định kinh thiên!

Mạnh Hạo tim đập bình bịch, hắn vừa thu hồi linh thức liền thấy một chữ Quý trên đuôi cờ thứ ba.

- Tại sao lại là chữ Quý!? Đây là họ?

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, cuối cùng lại nhìn lại sách cổ truyền thừa Huyết Tiên. Vừa nhìn, trong đầu hắn như có cảm giác bị xé nát.

Cảm giác này, đối với người khác mà nói thì có lẽ là đau đớn khó chịu, nhưng đối với Mạnh Hạo thì chút đau đớn này còn kém độc phát trên người hắn. Hắn không chút thay đổi, ngược lại còn cẩn thận cảm thụ cảm giác đau đớn từ trong óc truyền lại, trong đầu hắn dần hiện ra một bộ công pháp.

- Phệ Linh Kinh!

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, ngay khi trong đầu xuất hiện ba chữ màu máu này, thì liền khắc sâu vào trong lòng hắn, không thể xóa nhòa.

- Tu Ngô Kinh, Đoạt Linh Huyết. Dung Tự Thân, Hóa Huyết Thân,

Linh, Tiên Đạo!

- Thiên địa chúng tu, huyết mạch truyền thừa cửu viễn, bởi vì thủy tổ thân là cường giả, trong huyết mạch ẩn chứa áo nghĩa có thể truyền lại muôn đời. Khiến cho người đời sau huyết mạch thức tỉnh, có được tư chất!

- Tư chất này lấy công pháp mà đoạt, cảm thụ ý chí bất diệt từ tổ tiên, luyện tự thân, thành vật của mình. Thậm chí, luyện thành tổ ảnh, buông xuống thế gian, giết hết tiên ma!

- Tu luyện phương pháp truyền thừa của ta, không cần kính thiên địa, không sợ quỷ thần, lật tay quét trời cao, cúi đầu mặt đất gào thét!

Trong đầu Mạnh Hạo như nổ vang một tiếng, âm thanh như năm tháng tang thương, không phân biệt nam nữ, quanh quẩn trong đầu Mạnh Hạo. Dần dần, từng đoạn kinh văn, đầy đủ khắc sâu vào trong tâm thần Mạnh Hạo. Ngoài ra, có có lượng lớn tin tức liên quan tới mặt nạ cùng với đủ chuyện truyền vào trong óc hắn.

- Ta là Huyết Tiên, cả đời đánh với trời, chỉ bại ba lần! Đoạt lấy chúng linh của thiên địa, vì muốn đoạt lấy huyết mạch quý hiếm mà dẫn tới thiên đạo tối ky, trời muốn diệt ta, có thể diệt thân, nhưng sao có thể diệt được ý!

Ba lần bại này, ta cảm nhận từ chấp niệm của tự thân, chế ra ba đạo đồ sinh (giết hết sinh linh): Huyết Chỉ, Huyết Ấn cùng Huyết Sát Giới!

Người nào nhận truyền thừa đạo của ta, vậy đời này phải cướp đoạt huyết mạch quý hiếm, làm cho thiên đạo than khóc, làm cho trời cao sụp đổ! Theo phương pháp Huyết Tiên, cửu sát chi thông!

(theo ý dg: cửu sát chi thông này có ý là một đời giết chóc mà đi)

Nhớ kỹ, ngày thành đạo, mang lên mặt nạ của ta, vung cờ ba đuôi, nghịch tang thương, điên thương khung!

- Vô diện nhất ngôn phong hỏa liên, tàn vân huyết vũ hải thao thiên!

- Câu thần khiển tương diệp ma tháp, chúng linh huyết mạch luyện cửu sát!

Mạnh Hạo kịch liệt chấn động, vừa mở ra hai mắt, hắn thấy mình vẫn đứng giữa không trung, bốn phía yên tĩnh vô thanh vô tức. Phía dưới là một mảnh núi hoang, trong hai mắt hắn, giờ phút này chỉ có rung động, trong đầu vẫn còn những câu nói tang thương, không phân biệt được âm thanh nam hay nữ.

- Đoạt lấy huyết mạch của người mà thành tựu bản thân. Huyết mạch mạnh yếu quyết định bởi huy hoàng của tổ tiên… Đoạt huyết mạch tư chất, hóa thành máu của mình… Thân này như thân ngoại hóa thân…

Linh huyết của một mạch, không phải một người có được, cần phải có máu của ba đại cường giả, như vậy cũng chỉ hoàn thành Hóa Huyết Thân tiểu thành. Nếu đọng lại sáu đại huyết mạch thì có thể trở thành Hóa Huyết Linh đại thành, nếu tụ được chín đại huyết mạch thì trở thành đại viên mãn Huyết Linh Tử!

Trở lại huyết mạch chi tổ, nếu hấp thu cường giả càng mạnh thì Huyết Linh Tử càng mạnh.

Như thế, liền thành Nhất Sát, chín loại huyết mạch, chín đại cường giả, thì thành thần thông Cửu Sát. Cửu Sát dung nhất (dung hợp thành một)… liền thành Huyết Đạo! Dùng đạo này thăng tiên, liền có thể chứng nhận tiên vị!

Mạnh Hạo miệng đắng lưỡi khô, hô hấp dồn dập, giờ phút này hắn không còn phi hành, mà hạ xuống núi hoang, ngồi khoanh chân một chỗ,

hai mắt lóe ra tinh mang, cẩn thận cảm thụ Phệ Linh Kinh trong đầu.

Đây là toàn bộ kinh văn, là truyền thừa đầy đủ, nhưng nội dung truyền thừa lại làm cho Mạnh Hạo có cảm giác huyết tinh, làm cho hắn trầm mặc thật lâu, trong mắt dần lộ ra quang mang sắc bén.

- Vô diện một lời phong hỏa liên, mây tản huyết vũ hải ngập trời!

- Bắt thần khiển tướng diệp ma tháp, chúng linh huyết mạch luyện cửu sát!

- Nơi này ẩn chứa bốn loại thần thông…

Mạnh Hạo trầm mặc một lúc, cúi đầu nhìn mặt nạ trong tay. Mặt nạ này không có ngũ quan, lộ ra cảm giác quỷ dị. Nhìn một lúc, Mạnh Hạo chậm rãi nâng tay phải lên, hai mắt lộ vẻ mờ mịt, như muốn mang mặt nạ này lên mặt mình.

Ngay tại khi mặt nạ gần dính vào mặt hắn, thì nó chậm rãi lập lòe, phát ra từng đợt hơi thở huyết tinh. Mắt thấy Mạnh Hạo chuẩn bị mang lên mặt, bỗng nhiên gương đồng trong túi trữ vật của Mạnh Hạo truyền ra âm thanh bén nhọn như tiếng chim hót.

Âm thanh này trực tiếp truyền vào trong óc Mạnh Hạo, làm cho tâm thần hắn chấn động. Vẻ mở mịt trong mắt nhanh chóng tán đi, hắn hạ mặt nạ xuống, trong mắt bắn ra lệ quang.

- Tàn linh sót lại, ngươi muốn chết a!

Nói xong, Mạnh Hạo giơ tay trái lên kháp quyết, rồi chỉ vào ngực, khóe miệng lập tức trào ra máu có chứa tu vi. Máu này trân quý, tu sĩ không có mấy, nhưng Mạnh Hạo lại không chút do dự, giơ tay trái lên chùi máu tu vi ở khóe miệng rồi chỉ vào mặt nạ.

Đây là sau khi đầu hắn in dấu Phệ Linh Kinh rồi biết được một cách đơn giản có thể khống chế được mặt nạ này.

Ngón tay này xuyên qua mặt nạ, xâm nhập vào trong, trực tiếp xuất hiện trong không gian khổng lồ của mặt nạ, kéo thẳng tới nơi Lão Tổ Lý gia lúc này mặt âm trầm, đầy vẻ không cam lòng ở trong một góc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Như Ý Ấn.

- Là chính ngươi tâm chí không kiên định, bị mặt nạ này mê hoặc, đâu có liên quan tới lão phu!

Lão Tổ Lý gia lớn tiếng kêu lên.

Ngón tay của Mạnh Hạo dừng lại trước mặt Lão Tổ Lý gia, hắn lạnh lùng nhìn, không nói câu nào, mà chỉ dừng lại một chút rồi trực tiếp đè xuống. Lão Tổ Lý gia kêu rên lên đầy thê lương, thân thể lão vốn u ám, nay bị ép cho mà như sắp tan rã.

- Nếu ở bên ngoài, một ngón tay của lão phu cũng đủ khiến ngươi chết trăm ngàn lần!

Lão Tổ Lý gia rống lên, lòng đầy không cam chịu. Thân thể lão dường như sắp tiêu tan thì ngón tay của Mạnh Hạo dừng lại, chậm rãi nhấc lên, Lão Tổ Lý gia vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì lại bị ép cho một lần nữa.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, lần này không phải kêu rên nữa, mà là thét lên, thân thể Lão Tổ Lý gia lại càng thêm mờ nhạt, tràn ra rất nhiều huyết khí, trông ủ rũ vô cùng, nhưng lão vẫn ngẩng đầu nhìn chằm chằm ngón tay của Mạnh Hạo.

- Mạnh mỗ bị mặt nạ mê hoặc, vẫn là do ngươi âm thầm dẫn dắt, việc này ngươi và ta đều biết rõ, hai ngón tay trừng phạt, nhưng dư âm chưa tan, nếu có lần sau thì đừng trách sao Mạnh mỗ không tuân thủ ước định, mà trực tiếp tiêu diệt ngươi.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, rồi chậm rãi thu ngón tay lại. Lão Tổ Lý gia

thoạt trông có vẻ kiên cường, nhưng thực tế lòng vô cùng thấp thỏm không yên, mà lại càng sợ hãi với sự tàn nhẫn của Mạnh Hạo khi ra tay.

Lúc trước đúng là lão thừa dịp Mạnh Hạo hiểu ra Phệ Linh Kinh liền dùng phương pháp đặc thù dẫn động mặt nạ, định làm cho Mạnh Hạo đeo. Nhưng sắp sửa thành công thì Mạnh Hạo lại tỉnh táo lại.

- Tàn linh này thân phận kỳ quái, chắc chắn không phải huyết thần, mà có lai lịch.

Mạnh Hạo liếc mặt nạ một cái, thu ngón tay lại rồi ép ra một giọt máu tươi, đánh thẳng tới chỗ hồn phách của Lão Tổ Lý gia.

Giọt máu này vừa rơi xuống liền hóa thành màn sương máu, lập tức bao phủ lấy Lão Tổ Lý gia, tiếng rú gào lại vang lên. Mạnh Hạo sắc mặt bình tĩnh, thế mới thu linh thức lại, để mặc cho Lão Tổ Lý gia kia không ngừng kêu trời kêu đất ở trong mặt nạ.

Mạnh Hạo lấy được truyền thừa, lại có lời cảnh báo của Huyết Tiên nên biết không thể tùy tiện đeo mặt nạ này được, nếu không thì sẽ bị lạc mình. Mà trong truyền thừa, Huyết Tiên cũng không nói gì nhiều về lai lịch của chiếc mặt nạ này.

Chỉ nói rằng mặt nạ thiên biến vạn hóa, đeo vào rồi sẽ có nhiều diệu dụng, thậm chí rất nhiều thuật pháp thần thông của Huyết Tiên truyền thừa đều phải đeo mặt nạ thì mới thi triển được, tỷ như Tứ đại thuật pháp kia đúng là như thế.

Nhưng nếu tu vi không phải Kết Đan thì ngàn vạn lần không được đeo.

Mà chỉ, ấn và Sát giới tam thức do Huyết Tiên sáng tạo ra sau ba thất bại kia thì không cần mặt nạ, mà như ấn ký khắc sâu vào trong đầu Mạnh Hạo.

- Mặt nạ này vừa rồi đã mê hoặc ta, mặc dù ta là truyền thừa giả nhưng cũng không thể khiến mặt nạ làm được điều này. Thế mà một tàn linh lại có thể… Vả lại rõ ràng ngao khuyển đã nhập chủ, trở thành khí linh, vì sao tàn linh này có thể làm được như thế?

Mạnh Hạo bình tĩnh, nhưng thầm để chuyện này dưới đáy lòng, cũng là nguyên nhân vì sao hắn không giết Lão Tổ Lý gia.

Thu mặt nạ vào túi Càn Khôn, Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, nhìn xung quanh rồi lấy ra chiếc gương đồng, cầm trong tay, hắn cẩn thận xem xét.

Vừa rồi nếu không phải gương đồng này phát ra âm thanh, Mạnh Hạo chắc chắn sẽ bị mặt nạ mê hoặc mà đeo lên, một khi đeo rồi Mạnh Hạo không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng nghĩ đến lời cảnh cáo của Huyết Tiên, lòng vẫn còn sợ hãi.

- Âm thanh vừa rồi giống như tiếng chim hót…

Mạnh Hạo nhìn gương đồng này một lúc lâu, thậm chí đưa linh thức vào thăm dò cũng không phát hiện ra gì. Mãi lâu sau, hắn mới cất nó đi, rồi lấy Như Ý Ấn mà hắn lấy được từ chỗ Kháo Sơn Lão Tổ ra.

Hắn đã nhiều lần nghiên cứu ấn này nhưng không phát hiện ra tác dụng của nó, lúc này hắn cầm nó trong tay, vận chuyển tu vi trong cơ thể rồi rót vào. Một lát sau, đôi mắt Mạnh Hạo ánh lên tia sáng kỳ dị.

- Không ngờ lại là tác dụng này… Không biết nay Hứa sư tỷ như nào, nhiều năm không gặp liệu còn nhớ ta không?

Trong đầu Mạnh Hạo hiện lên hình ảnh dưới ánh trăng, Hứa Thanh mở miệng nói về Dưỡng Nhan Đan, khuôn mặt hắn dần nhu hòa đi.

- Đã mấy năm không gặp…

Mạnh Hạo im lặng nhìn trời đất phương xa, hồi lâu sau hắn bay lên từ ngọn núi hoang này, phóng thẳng tới phương xa.

Nửa tháng sau, trong tửu lâu ở một tòa thành trì rất náo nhiệt với tu sĩ trong khu vực phạm vi thế lực của Thanh La Tông, một thanh niên có dáng vẻ văn sinh mặc trường bào màu xanh đang ngồi trong đó, tay bưng chén rượu, một hớp uống sạch, rồi hắn ngẩng đầu lên nhìn một tòa tháp màu xanh dựng đứng ở trung tâm thành trì bên ngoài cửa sổ.

Thanh niên này có làn da sẫm màu, nhưng dáng vẻ trông khá nho nhã, mi thanh mục tú, lại mặc trường bào văn sinh nên khiến hắn trông giống nho sinh phàm tục.

Một cảm giác thanh nhã phiêu dật tồn tại trên người hắn, đôi mắt hắn sáng ngời như ẩn chứa sự thông tuệ, đôi môi hơi mỏng khiến cho người này thoạt trông có vẻ không đáng tin.

Hắn đúng là Mạnh Hạo, mấy ngày trước Mạnh Hạo đi tới tòa thành này, xác minh nơi này có lan truyền chuyện liên quan tới Thanh La Tông.

Hắn muốn đi thăm Hứa Thanh, nhưng hiển nhiên không thể mạo muội đi như vậy. Lại đúng lúc Thanh La Tông triệu tập tán tu Trúc Cơ, Mạnh Hạo liền có tính toán, chính là chuyện này còn phải thận trọng, hiểu biết hơn rồi thì quyết định sau cũng không muộn.

- Không ngờ nơi đây lại có Đường lâu…

Mạnh Hạo đảo mắt qua tòa tháp kia, lẩm bẩm.

Hắn vốn tưởng Đường lâu chỉ tồn tại trong những tòa thành phàm tục, nhưng trong thành trì có tu sĩ này lại có thể thấy được Đường lâu này.

Im lặng nhìn Đường lâu, Mạnh Hạo đặt chén rượu xuống, trong tay hắn xuất hiện một chiếc cổ ngọc có vài vết nứt, đây không phải Phong Yêu,

mà là Như Ý Ấn mà Mạnh Hạo lấy được từ chỗ Kháo Sơn Lão Tổ năm đó.

Mạnh Hạo đã nghiên cứu ngọc này rất nhiều lần, nhưng chẳng thể biết được cụ thể tác dụng của nó là gì. Cho tới khi trở thành Hoàn Mỹ Trúc Cơ, nửa tháng trước hắn lấy ra nghiên cứu thì đã phát hiện manh mối.

- Như Ý Ấn này có thể khiến người ta di chuyển… như truyền tống trận tùy thân vậy. Chỉ là nó đã có không ít kẽ nứt, sợ là không dùng được mấy lần.

Mạnh Hạo thưởng thức Như Ý Ấn trong tay, hắn rót linh thức vào trong thì lập tức cảm thấy trong Như Ý Ấn này tràn ngập cảm giác hấp xả truyền tống.

- Không có điểm truyền tống cố định, nói cách khác là khi sử dụng Như Ý Ấn này sẽ bị truyền tống đi bất cứ nơi nào, như vậy thì không thể tùy tiện thử được.

Mạnh Hạo đảo mắt qua Như Ý Ấn này rồi cất đi, hắn đã trải qua trận gió của Côn Bằng, nên đã sinh ra cảm giác kiêng dè đối với loại dịch chuyển không thể khống chế này.

Lúc Mạnh Hạo đang suy tư thì chỗ tửu lâu nơi hắn ở dần có nhiều tu sĩ đến, tửu lâu nơi đây chỉ bán một loại Thanh trúc tửu, loại rượu này uống vào không cay, nhưng khi vào họng thì lại cực nóng, xuống tới bụng thì như nuốt phải lửa, khiến cho toàn thân như thiêu như đốt. Loại cảm giác này thật khó hình dung, nếu thích thì thích vô cùng, nếu không thì chẳng hề muốn động chút nào.

- Dạo này mọi người cẩn thận hơn rồi, vì nơi đây có thêm không ít tu sĩ Trúc Cơ xa lạ…

- Cũng không phải, những kẻ này phần lớn là tán tu, vân long hỗn tạp.

Mấy ngày trước ta thấy một kẻ, có sát khí cực mạnh, chắc là hung tu tới từ Mặc Thổ.

- Cũng vì tặng phẩm của Thanh La Tông mà. Nói thật lần này Thanh La Tông đúng là hạ vốn gốc, lại lấy hắn La Địa Đan ra! Với tu sĩ Trúc Cơ thì viên đan này là một trong Ngũ đại thánh đan, nghe nói Đan Quỷ đại sư của Tử Vận Tông cũng khen nó không ngớt, từng nói ngoài Thanh La Tông ra thì ngoại tông không luyện ra được.

- Không phải là không luyện, mà là không thể luyện. Mỗi một viên La Địa Đan này đều có ấn phù ghi lại binh lính của ma thú tướng lĩnh mộng tam, cho dù là cá nhân hay tông môn mà dám phỏng chế, chắc chắn sẽ bị Thanh La Tông diệt môn ngay.

Ở cách chỗ Mạnh Hạo không xa, có mấy tu sĩ đang nho nhỏ bàn tán với nhau, mỗi một lời nói đều chứa đầy sự hâm mộ với La Địa Đan kia. Đang nói thì một người đi tới từ ngoài tửu lâu, người này là một thanh niên mặc y phục màu đen, thần sắc lạnh lẽo, bước vào tửu lâu là quét mắt qua mọi người một cái rồi chọn một góc ngồi xuống, lại lấy ra một chiếc thiết phiến, trông như đang suy ngẫm điều gì đó, thi thoảng lại ngẩng đầu quan sát bốn phía.

Mạnh Hạo sắc mặt như thường, cầm chén rượu lại hớp một ngụm.

Hắn ngồi ở đây đã được một ngày, lúc này ánh chiều tà tan đi. Một ngày này, hắn nghe được không ít chuyện có liên quan tới chuyện Thanh La Tông triệu tập tán tu Trúc Cơ.

Bất luận là tu sĩ gì, chỉ cần là Trúc Cơ, mặc kệ lai lịch, mặc kệ xuất thân, chỉ cần hưởng ứng lệnh triệu tập lần này của Thanh La Tông là sẽ được ban cho một viên La Địa Đan.

- Nói xem, lần này Thanh La Tông rốt cuộc muốn làm gì? Đường đường là Thanh La Tông, một trong ngũ đại tông môn Nam Vực lại triệu tập

nhiều tu sĩ Trúc Cơ như vậy, chuyện này thật kỳ lạ. Mà lại lấy hắn La Địa Đan ra, có thể thấy được là việc này cực kỳ nguy hiểm!

- Tin tức của Tôn huynh không linh thông rồi, tại hạ nghe nói rằng Thanh La Tông phát hiện ra một chiến trường cổ, đã tìm kiếm mấy lần rồi, nhưng cuối cùng bị một cổ trận ngăn cản. Trận này cần đủ tu sĩ Trúc Cơ thay thế mắt trận là có thể phá được, cho nên lần này phải nói là nguy hiểm trùng trùng.

- Có cả tin này nữa ư? Chiến trường cổ đều ẩn chứa đại hung, khó trách Thanh La Tông lại lấy hắn La Địa Đan ra!

Tiếng bàn tán dù không lớn, không hiển rõ trong tửu lâu này, nhưng nay Mạnh Hạo có ba tòa đạo đài hoàn mỹ trong cơ thể, dù đối mặt Trúc Cơ hậu kỳ hắn vẫn có thể chiến một trận, nên dễ dàng nghe được mấy lời này.

Hoàn Mỹ Trúc Cơ, đó là cảnh giới trong truyền thuyết mà vài vạn năm chưa xuất hiện lần nào, nếu Mạnh Hạo có thể tiến vào Trúc Cơ trung kỳ, thì ở trong Trúc Cơ, dù là Đạo tử của các tông môn hay các gia tộc cũng không phải đối thủ của hắn.

Tuy nói như vậy, nhưng Hoàn Mỹ Trúc Cơ cũng có nguy hiểm, chính là nếu Kết Đan thì sẽ có thiên kiếp của Kết Đan giáng xuống. Uy lực của thiên kiếp đó vượt xa thiên kiếp của Trúc Cơ. Mạnh Hạo căn bản không nắm chắc là mình có thể vượt qua, thậm chí lần này nếu không phải Huyết Tiên và Thái Ách cổ miếu bị dẫn động thì Mạnh Hạo đã sớm chết dưới lôi kiếp rồi.

- Về thiên kiếp Kết Đan, chuyện này còn quá xa, tuy nói muốn suy xét, nhưng cũng không thể quá sợ.

Mạnh Hạo uống một hơi hết chén rượu, nhiệt lực khuếch tán toàn thân, hắn lấy mai rùa có ghi chép phương đan của Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan và

Hoàn Mỹ Kim Đan lấy được từ chỗ Thượng Quan Tu ra.

- Không biết lúc Kết Đan mà ta chưa luyện ra được Hoàn Mỹ Kim Đan thì sẽ thế nào?

Mạnh Hạo do dự một chút, rồi không nghĩ nữa, nhưng hắn cũng hạ quyết tâm là sẽ đi tìm tài liệu cần để luyện chế Hoàn Mỹ Kim Đan để lúc cần là có.

Mãi tới khi hoàng hôn phủ xuống, tửu lâu đã không còn mấy tu sĩ, Mạnh Hạo đang định đứng dậy đi thì hắn chợt nhận ra điều gì đó, quay đầu nhìn thanh niên áo đen đang ngồi ở góc đối diện trong tửu lâu này. Y không hề nhíu mày, mà lạnh lùng nhìn lại Mạnh Hạo, sát khí chậm rãi trào ra từ trên người y, giống như hóa thành núi thây biển máu đi theo người này.

- Trên người ngươi có thứ ta cần.

Tiếng nói lãnh đạm vang lên từ miệng thanh niên áo đen này, lúc chạm ánh mắt với Mạnh Hạo thì y nói vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Lôi Đình Diệp.

Thanh âm rét lạnh truyền ra, thanh niên hắc y kia trực tiếp đứng lên, cất bước tới bên cạnh Mạnh Hạo, lạnh mắt nhìn Mạnh Hạo. Đồng thời, cũng ngồi đối diện với hắn.

Mạnh Hạo bình tĩnh nhìn thanh niên trước mắt, không nói gì, chỉ cầm chén uống xong một ngụm rượu.

- Trên người ngươi có Lôi Đình Diệp!

Thanh niên áo đen chậm rãi nói, y nâng tay lên, trong bàn tay xuất hiện một miếng sắt, trên đó tản ra quang mang màu mực, chớp lóe liên tục.

- Vật này là một loại sắt khác thường, từng là một thiết sinh ra do sấm đánh vào cây, đối với loại dược liệu như Lôi Đình Diệp rất mẫn cảm. Lôi Đình Diệp của ngươi, có đổi hay không?

Thanh niên áo đen thản nhiên mở miệng, lộ vẻ ngạo nghễ, tay phải đặt miếng sắt lên trên bàn, nhìn động tác như bình thường, nhưng có một luồng điện quang từ trong lòng bàn tay khuếch tán mà ra.

Thanh niên này có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, theo điện quang phóng ra, bao phủ bốn phía, cũng bao trùm cả người Mạnh Hạo vào trong.

Trên người thanh niên này, sát khí chậm rãi trở nên nồng nặc, tựa hồ, nếu Mạnh Hạo dám nói một chữ không thì y sẽ mạnh mẽ ra tay. Nhất là đôi mắt kia càng lộ ra quang mang băng lãnh.

- Cút!

Mạnh Hạo cầm chén rượu, nhấp một ngụm, thản nhiên nói.

Chỉ một chữ, nhưng liền làm cho thanh niên áo đen nhíu mày.

- Nhiều năm không ra ngoài, chẳng lẽ người bên ngoài đều trở nên tự đại như thế sao!

Thanh niên lộ ra tia cười lạnh, tay phải hơi nâng lên, Mạnh Hạo tùy ý ngẩng đầu, liếc nhìn thanh niên kia một cái.

Cái nhìn này làm cho thanh niên kia toàn thân chấn động, tay phải vừa nâng lên đột ngột ngừng lại, không dám tiếp tục nâng lên. Trái tim y như đột ngột tăng tốc đập mạnh, ánh mắt của Mạnh Hạo nhìn y như hai thanh lợi kiếm, xuyên thấu mà tới, đâm thẳng vào trong lòng y, làm cho đầu y trực tiếp chấn động, linh thức trở nên bất ổn, cũng có luồng hàn khí từ trong lòng y sinh ra, làm cho y lấm tấm mồ hôi.

Trong mắt y không còn sát khí mà bị kinh hãi thay thế, uy áp từ trên người Mạnh Hạo làm cho thân hình y cứng ngắc.

Hết thảy đều là trực giác của y khi bị Mạnh Hạo nhìn vào, y không phải là tu sĩ Thanh Vân quốc, mà là đến từ Mặc Thổ, một nơi hung tu tụ tập, là nơi mà tàn sát sinh tử thường như cơm bữa. Làm cho y có được trực giác sinh tử này, y có cảm giác mãnh liệt, giống như mình đối mặt không phải là một Trúc Cơ sơ kỳ, mà là một hung linh có thể cắn nuốt chính mình.

Loại hàn khí nảy sinh trong cơ thể này làm cho trán y tràn đầy mồ hôi lạnh, trái tim đập mạnh, thậm chí tu vi như có cảm giác bị áp chế, làm cho thanh niên áo đen liên tục biến hóa sắc mặt, một cái cử động cũng không dám.

Từ đầu tới cuối, thần sắc Mạnh Hạo rất bình tĩnh, chẳng sợ sát khí của người trước mắt, chẳng sợ đối phương là Trúc Cơ trung kỳ, nhưng nếu Mạnh Hạo muốn giết người này thì cũng không cần bao nhiêu thời gian.

Lúc này, Mạnh Hạo hạ chén rượu xuống, không nhìn tên thanh niên áo đen mà vung tay, đứng dậy đi ra ngoài lầu.

Cho đến khi Mạnh Hạo rời đi, tên thanh niên áo đen mới hồi thần, quay người nhìn bóng lưng Mạnh Hạo, trong lòng còn sợ hãi, trong lúc vừa rồi, y giống như bị áp chế toàn thân, đây không phải là đấu pháp, mà là linh thức trực tiếp đối kháng.

- Người này rốt cuộc có tu vi gì, thoạt nhìn thì như Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng linh thức thì vượt xa ta rất nhiều… Hơn nữa, trên người hắn, tuy nói không cảm nhận được sát khí gì, nhưng ánh mắt lại làm cho ta run rẩy.

Thanh niên áo đen liên tục biến hóa sắc mặt, thấy bóng dáng Mạnh Hạo sắp biến mất, y đứng dậy, nhanh chóng đuổi theo.

- Đạo hữu, xin dừng bước. Tại hạ Lã Đào, kính xin đạo hữu nghe ta một lời!

Lã Đào nhanh chóng đuổi theo, khi tới gần Mạnh Hạo thì liền vội mở miệng. Trong lời nói rất khách khí, hoàn toàn khác với lúc trước.

- Lôi Đình Diệp kia, tại hạ nguyện ra giá đủ hài lòng, mong đạo hữu bỏ qua thứ yêu thích, tại hạ vô cùng cảm kích. Hoặc nếu đạo hữu cần gì, nếu tại hạ có thì chúng ta có thể thương lượng!

Lã Đào tới gần Mạnh Hạo, gấp gáp nói. Dù Mạnh Hạo tạo thành uy áp không nhỏ đối với y, nhưng có lẽ là Lôi Đình Diệp có tác dụng trọng yếu nên Lã Đào không thể không làm vậy.

Mạnh Hạo nhíu mày, không để ý Lã Đào mà tiếp tục đi về phía trước.

- Kính mong đạo hữu nghe Lã mỗ một lời, vô luận là linh thạch, pháp bảo, đan dược, chúng ta đều có thể thương lượng, nếu gặp thứ tại hạ không có, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp đổi lấy để giao dịch cùng đạo hữu!

Lã Đào bám riết không tha, mắt thấy Mạnh Hạo không quay đầu, mà đi về phía hẻo lánh, nội tâm y có chút sốt ruột. Trong lòng biết đã làm đối phương phản cảm, nếu mình còn tiếp tục, nói không chừng còn làm cho đối phương ra tay.

- Đạo hữu… đạo hữu đến đây, là vì La Địa Đan của Thanh La Tông sao? Viên đan dược này, muốn lấy thì dễ, nhưng muốn an toàn rời đi thì rất khó.

- Nếu đạo hữu chịu thương lượng, chịu bỏ những thứ yêu thích, tại hạ có thể dẫn tiến đệ tử Thanh La Tông, người ngoài tra xét không ra chuyện gì, nhưng có thể làm cho đạo hữu nâng cao khả năng mang La Địa Đan rời đi!

Lã Đào quyết đoán mở miệng, y vừa nói ra những lời này, bước chân của Mạnh Hạo lại không chút dừng lại, mà đã đi vào trong ngõ hẻm hẻo lánh.

- Đạo hữu, ta thật sự phi thường khát vọng được Lôi Đình Diệp này, vật ấy có trọng dụng đối với ta! Đạo hữu vô luận thế nào cũng không đổi sao!?

Lã Đào cười gượng, dừng bước chân nói.

Mạnh Hạo dừng lại, quay người nhìn thanh niên áo đen, vẻ mặt nhìn không ra vui buồn.

- Đưa mộc thiết chi bảo ta coi một chút!

Mạnh Hạo thản nhiên nói, trong mắt lại hiện ra tinh mang.

Lã Đào vừa thấy Mạnh Hạo xoay người thì tinh thần nhất thời rung lên, nghe vậy y không chút do dự lấy mộc thiết chi bảo ra, đưa tới trước.

Miếng sắt kia lập tức bay tới, dừng trước người Mạnh Hạo, Mạnh Hạo thu vào trong tay, dùng linh thức đảo qua, cảm nhận lấy Lôi Đình Diệp trong túi trữ vật. Giờ khắc này, Lôi Đình Diệp trong đó tự hành phát ra lôi quang, như bị miếng sát này hấp dẫn, miếng sắt cũng theo đó mà lóe ra hào quang.

- Kẻ này nói không sai, nhưng việc này cũng quá trùng hợp a!

Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, biết được đối phương thật sự dùng thứ này mà nhận ra Lôi Đình Diệp của mình.

- Lôi Đình Diệp là ta ngẫu nhiên lấy được một mảnh, nếu ngươi muốn đổi, cần phải nói rõ vật này có tác dụng gì?!

Mạnh Hạo vung tay, ném mộc thiết chi bảo kia lại cho Lã Đào.

Lôi Đình Diệp này là Mạnh Hạo lấy được từ nơi của Kháo Sơn Lão Tổ, không chỉ có một lá mà nhổ cả gốc rễ. Hơn nữa, đây là thứ mà năm đó Kháo Sơn Lão Tổ tự mình hạ cấm chế, chỉ là Mạnh Hạo không biết tác dụng cụ thể, nhưng có thể dùng lôi kỳ để bảo vệ canh giữ Lôi Đình Diệp, đủ thấy thứ này trân quý thế nào rồi.

- Này…

Lã Đào hơi chần chừ, thấy Mạnh Hạo hình như không còn kiên nhẫn, y cắn răng nói.

- Pháp bảo bổn mạng của tại hạ được luyện chế từ một khối nham thạch tên là Lôi Tu Sơn, núi này cần thứ có thuộc tính lôi làm bạn sinh, như vậy mới phát huy được uy lực chân chính. Nhưng không có thứ gì có thể sánh bằng Lôi Đình Diệp.

- Vì vậy, khi mới biết được có lá này thì mới nóng vội mà đắc tội với các hạ!

Lã Đào như là chứng minh lời của mình, y nâng tay lên ngực, miệng phun ra một đạo lôi quang. Trước mặt y liền xuất hiện một khối nham thạch lớn bằng nắm tay, nham thạch màu đen, trên đó có điện quang lượn lờ, có thể nhìn thấy trên khối đá này có một cây thực vật nhỏ.

- Thanh La Đan mà ngươi nói lúc trước là thế nào?

Mạnh Hạo bình tĩnh mở miệng.

- Tại hạ có thể tìm được đệ tử Thanh La Tông, bọn họ không dễ dàng tiếp xúc với người lạ, muốn theo bọn họ vào đó thì cần bỏ ra cái giá lớn, lấy được giấy triệu tập tán tu của Thanh La Tông.

Nếu đạo hữu chịu đổi Lôi Đình Diệp cho ta, tại hạ cam đoan mang đạo hữu tham gia một bí hội tối nay. Lúc đó có bảy tám vị đạo hữu tham gia, có tiền bối đắc đạo đức cao vọng trọng làm mối, chẳng những có thể trao đổi vật phẩm, còn có thể trao đổi tin tức cần thiết.

Trong mấy người kia còn có đệ tử nội môn của Thanh La Tông.

Đạo hữu chớ nên không tin, Thanh Vân quốc rồng rắn lẫn lộn, không ít tu sĩ tông môn gia tộc cũng đã tới rồi, mà trong Thanh La Tông cũng phân nhiều phe phái, tất nhiên có mâu thuẫn. Cho nên, mấy tin tức đưa ra ngoài cũng là bình thường, dù có lừa gạt nhưng không phải toàn bộ đều là giả, cho nên, trong đó vẫn phải có tin tức chân thật.

- Cụ thể phán đoán thì còn phải xem người nắm giữ manh mối…

Lã Đạo liền vội vàng mở miệng.

- Việc này ta phải cân nhắc một chút, nếu có quyết định thì ta sẽ báo cho ngươi biết!

Thần sắc Mạnh Hạo vẫn như thường, nhìn không ra hắn đang suy nghĩ gì, trong lúc mở miệng, hắn ném ra một miếng ngọc giản cho Lã Đào. Trong lúc Lã Đào còn muốn nói gì thì Mạnh Hạo đã nhoáng lên, rời khỏi ngõ nhỏ, chỉ chốc lát liền biến mất. Lã Đào âm thầm theo một đoạn đường rồi chỉ có thể buông tha, ánh mắt lộ ra chút lệ mang.

- Tinh Túc tế tự của Mặc Thổ Tông thu phí cực cao, nhưng trong lời nói cũng đúng tám phần, quả nhiên ở nơi này, cảm ứng được Lôi Đình Diệp… Nếu đã phát hiện ở đây, nói gì cũng phải nghĩ biện pháp đạt được, người này bị ta âm thầm trồng cảm Khí Tức Cổ, hắn trốn không thoát!

- Có Lôi Đình Diệp, ta có thể luyện chế ra kỳ trùng vô mộc rồi!

Lã Đào lấy ngọc giản trong tay, hai mắt lóe sáng. Cách dùng Lôi Đình Diệp căn bản không giống như lời của y lúc trước, mà còn có cách dùng khác, y trầm ngâm một chút rồi xoay người đi về phía xa.

Y không phát hiện được, phía sau y có một thân ảnh trong suốt, trong lòng bàn tay cầm một con phi trùng nhỏ bằng móng tay đang bị nắm giữ, không cách nào bay ra. Hắn đứng đó không xa, lạnh lùng nhìn Lã Đào, hơn nữa, khi Lã Đào rời đi thì hắn cũng âm thầm đi theo.

Thân ảnh này chính là Mạnh Hạo vừa đi liền quay lại. Hắn triển khai Ẩn Thân phù văn, âm thầm theo Lã Đào, tại dưới trời sao lốm đốm, hắn thấy La Đào thỉnh thoảng cầm ra ngọc giản mà hắn đã đưa cho y. Cho đến cuối cùng, y mang theo sắc mặt âm trầm tiến vào trong một tòa nhà khá tầm thường trong thành trì, y gõ ba cái lên cửa, cái cửa liền tự động mở ra, quanh cửa như có gợn sóng lượn lờ. Y cất bước vào trong.

Từ đó, chờ qua khoảng một nén nhang thời gian, Mạnh Hạo nhìn thấy bốn năm tu sĩ, nhìn bề ngoài thì không phân biệt nam nữ, đều là Trúc Cơ, thậm chí có một người là Trúc Cơ hậu kỳ, tất cả đều che mặt vội vàng đến.

Hai mắt Mạnh Hạo lập lòe, bóp chặt sâu nhỏ trong lòng bàn tay, kéo Ẩn Thân phù xuống, vung tay áo lên liền thay đổi một bộ áo dài, mang theo mũ trùm đầu bước vào tòa nhà kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 213: Không hiểu quy củ.

Gần tới tòa nhà này, tay phải Mạnh Hạo giơ lên gõ vang ba tiếng trên cửa phòng. Sau ba tiếng, cửa trước mặt hắn tự động mở vào phía trong một cách vô thanh vô tức, trong mảng tối ấy, tồn tại một quầng sáng màu đen.

Nhưng theo Mạnh Hạo thấy, trong quầng sáng này tỏa ra dao động pháp lực, không có lực công kích gì, chỉ là một thủ đoạn để hạn chế tu sĩ bước vào. Mạnh Hạo nhìn qua, nhớ lại những người đã nhìn thấy trước đây, ánh mắt nhanh chóng lộ vẻ hiểu rõ.

- Giới hạn chỉ có Trúc Cơ mới có thể bước vào nơi này.

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, mang theo đấu lạp, bước từng bước vào trong quầng sáng kia không chút do dự, trong phút chốc cả người bước vào trong quầng sáng.

Cũng chỉ là qua mấy cái hô hấp, trước mắt Mạnh Hạo lập tức xuất hiện ánh sáng nhu hòa, hiện lên trước mắt hắn, là một tòa vương phủ giống như của phàm nhân.

Vương phủ này xem ra rất có khí thế, như một con cự thú trên mặt đất, đem lại cho người ta một cảm giác trang nghiêm, tôn kính. Có một lão giả mặc đạo bào đứng ngoài vương phủ, lão giả này thần sắc ôn hòa, tu vi lại chính là Trúc Cơ hậu kỳ, đứng nơi đó lúc này, ánh mắt nhìn vào nơi quầng sáng, nơi Mạnh Hạo đi ra.

- Đạo hữu lấy ra thư mời, nếu như không có thư mời, cần phải lấy ra lệnh bài tông môn.

Lão giả liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, rồi bình tĩnh nói.

Hai mắt Mạnh Hạo dưới đấu lạp chợt lóe lên, không nói thêm vung thẳng tay phải lên, một tấm lệnh bài phi ra, rơi vào tay lão giả. Lão giả nhìn lướt qua, thần sắc bỗng chốc trở nên nghiêm trang, hai tay đưa trả lại.

- Thì ra là Tử…

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, lão giả lúc đó bỗng ngừng lại không nói nữa, mà lùi vài bước về phía sau, nhường ra con đường đi thông vào trong phủ đường, hơi khom người.

Mạnh Hạo thu lại lệnh bài, lúc bước qua người lão giả, đi vào trong vương phủ. Tấm lệnh bài đó đương nhiên là vật nguyên bản của Đinh Tín, bị Mạnh Hạo đoạt tới, lần này cũng coi như là mạo danh lần thứ hai, cũng quen được không ít.

Huống hồ nơi đây nhất định là long ngư hỗn tạp. Nếu như thực sự nghiêm khắc kiểm tra thân phận, cũng sẽ không bị gọi là bí hội. Lúc trước Mạnh Hạo quan sát bên ngoài, đã phân tích được rất nhiều, cho nên mới bĩnh tĩnh được như bây giờ.

Bước vào vương phủ, trước mắt là hòn non bộ nước chảy, cầu nhỏ thanh mộc, có lây dính khí tức phàm tục, đồng thời cũng từ trong tục thăng hoa thành ưu nhã. Đặc biệt là tòa đình cách đó không xa, xung quanh có nhạc công tấu đàn diệu âm, lúc thì ngân vang. Trong đình lúc này có bảy người ngồi, phần lớn đều có chút khoảng cách với nhau. Không nói lấy một lời, nhưng ngầm đánh giá lẫn nhau, hiển nhiên không ít.

Dường như ngay lúc Mạnh Hạo đi đến, bảy người này đều hướng về phía Mạnh Hạo mà nhìn.

Trong bảy người có ba người không giấu mặt, trong đó một người chính là Lã Đào. Y lúc này đang cau mày, ánh mắt sau khi lướt qua Mạnh Hạo,

thì cũng không để ý quá.

Ngoài y ra, hai người để lộ chân dung còn lại, một người là phu nhân khoảng hơn ba mươi tuổi. Người phụ nữ này mặc trang phục lộng lẫy, dung nhan diệu mỹ, đôi mắt đẹp đảo qua khiến cho lòng người rung động. Ánh mắt nàng lướt qua người Mạnh Hạo vài lần, mỉm cười gật đầu.

Còn người cuối cùng, lại là một nam trung niên mặc trường bào màu vàng. Nam tử này vẻ mặt hiu quạnh, trong tay cầm bầu rượu, uống không ngừng, nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt lờ đờ như say, cũng giống như tùy ý thoáng nhìn qua.

Ngoài ba người này ra, bốn vị còn lại đều che thân ảnh cùng bộ mặt. Không nhìn ra là nam hay nữ, không thể thấy được gương mặt.

Mạnh Hạo rất bình tĩnh, đi vào trong đình, chọn lấy một cái án kỷ ở góc, sau khi ngồi xuống không ngừng nhìn xung quanh. Án kỷ trong đình này, chỉ có chín cái. Đến giờ tính cả bản thân đã ngồi đến tám cái.

Cái cuối cùng kia ở thượng vị, đương nhiên là dành cho chủ nhân nơi đây, chứ không phải là các tu sĩ khác.

Không lâu sau, ngoài cổng chính vương phủ có một đại hán đi vào. Đại hán này là Trúc Cơ trung kỳ, thân ảnh rất khôi ngô. Dạng thân hình này cho dù có che giấu thì cũng chẳng có tác dụng. Lúc người này bước vào, thần sắc có hiện chút vẻ lãnh ngạo đi vào đình.

Nhưng khi sắp tới, gã đột nhiên dừng lại, chân mày cau lại, ánh mắt đảo qua bốn phía.

- Từ mỗ không phải là lần đầu tiên tham dự bí hội, hôm nay cầm thư mời mà đến, thậm chí ngay cả chỗ ngồi cũng không có, là vị đạo hữu nào không hiểu quy củ?

Đại hán thản nhiên lên tiếng, thì tay phải nâng lên ở vỗ trên túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một viên ngọc giản màu lam, trên đó viết một chữ Bí.

Ngọc giản vừa ra, liền tỏa ra ánh sáng nhu hòa, thiếu phụ mặc trang phục lộng lẫy kia bỗng cười khẽ, ngọc thủ giơ lên, cũng rút ra một ngọc giản y hệt, đặt trên án kỷ trước mặt.

Sau đó là Lã Đào, mấy người nơi đây ngoài Mạnh Hạo cùng hai tu sĩ che kín toàn thân thì những người khác đều rất nhanh chóng lấy ra ngọc giản.

Hai người kia, trong đó một người tu vi tỏa ra chính là Trúc Cơ hậu kỳ. Người này ngồi ở đó một cách bình tĩnh, ngoảnh mặt làm ngơ với đại hán. Đại hán ấy cũng không dám nói gì, ánh mắt nhìn lên người Mạnh Hạo cùng một người khác. Gã thấy bất luận Mạnh Hạo hay tên còn lại thì đều chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi, vậy nên ánh mắt nhất thời âm lãnh.

- Hai người các ngươi nếu như không xuất ra ngọc giản, tức khắc cút ngay cho Từ mỗ, để lại một chỗ, bằng không, hôm nay các ngươi sẽ không thể ra khỏi nơi đây.

Thanh âm của đại hán có kèm theo một luồng sát cơ, hóa thành hàn ý bao phủ lấy xung quanh. Mấy người khác bên trong đình thần sắc bất đồng, nhưng lại không có ý muốn ra tay, mà ngược lại dường như rất thích ý khi thấy được một trận đấu pháp sinh tử ở nơi này.

Mạnh Hạo không nói gì. Người che kín thân ảnh kia cũng ngoảnh mặt làm ngơ, không nói tiếng nào.

Trong tức thời, trong đình bỗng rất yên tĩnh.

Đại hán họ Từ kia hừ lạnh một tiếng, cơ thể tiến về phía trước một bước, chẳng phải đi về phía Mạnh Hạo, mà hướng về phía người che kín thân

ảnh có khoảng cách gần nhất, trong nháy mắt tiến lại gần.

Nhưng ngay khi đại hán họ Từ này nâng tay phải lên, mắt lộ rõ lệ mang, bỗng nhiên có một tiếng ho khan vọng lại trong đình lúc này. Lúc tiếng ho khan xuất hiện, tất cả mọi người trong đình gồm cả đại hán họ Từ muốn ra tay kia đều ngẩng đầu lên.

Một lão giả mặc trường bào màu vàng, đang từ từ bước tới từ đằng xa, thần sắc ôn hòa, cơ thể dường như bị vây giữa hư ảo cùng chân thực. Nhìn thì thong thả, nhưng cũng chỉ dăm ba bước là xuất hiện ngay trong đình.

- Bái kiến Thanh Sơn đạo hữu.

- Xin ra mắt Thanh Sơn đạo hữu.

Lúc lão giả này xuất hiện, ở trong đình ngoài Mạnh Hạo ra, tất cả mọi người đều đứng dậy ngay lập tức. Mạnh Hạo thần sắc vi động, cũng theo đó đứng dậy, hướng về phía lão giả đó ôm quyền cúi đầu.

- Không cần câu nệ, chư vị đều là những người anh kiệt Nam Vực, hôm nay lão phu đến chủ trì bí hội, mọi người có thể yên tâm tiến hành.

Lão giả nói một cách thản nhiên, ngồi vào án kỷ thượng vị thứ chín, ánh mắt lấp lánh hữu thần, nhìn lướt qua đám người, cuối cùng dừng lại ở trên người đại hán họ Từ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Dưỡng Nhan Đan tái hiện!

Phàm là người đối mặt với ánh mắt của lão, đều cúi đầu rất nhanh, bày tỏ sự cung kính, và Mạnh Hạo cũng y như vậy, nhưng trong lòng cũng không chút gợn sóng. Lão giả này tuy cũng là tu sĩ Trúc Cơ, nhưng rõ ràng đã vượt qua Trúc Cơ hậu kỳ, bước nửa bước vào Kết Đan, cũng thuộc vào loại đại sư huynh tu tàn đao của Giả Đan.

Nhân vật như vậy, ở Triệu Quốc có thể so với địa vị của đại trưởng lão. Chủ trì bí hội này ở nơi đây khiến nội tâm Mạnh Hạo có chút chần chừ, đồng thời đối với chủ biện phương của bí hội này cũng đã ngờ tới.

- Mời Thanh Sơn đạo hữu chủ trì công đạo. Từ mỗ được mời mà đến, nhưng ở nơi đây, tuyệt nhiên bị người khác đoạt mất chỗ.

Đại hán họ Từ căng thẳng, kiên trì mở lời, lại càng cung kính ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Ai đoạt chỗ của ngươi?

Lão giả bình thản cất tiếng, ánh mắt như điện, tùy ý lướt trên người Mạnh Hạo.

- Chính là người này!

Đại hán họ Từ đưa tay phải lên, chỉ vào tu sĩ che kín thân ảnh.

Tu sĩ che kín thân ảnh kia hừ lạnh một tiếng, thanh âm trong trẻo, ra là một cô gái.

- Nàng là tân khách do lão phu mời đến, không hề đoạt chỗ của ngươi.

Lão giả thản nhiên cất lời, thanh âm không nhanh không chậm, đối với lão mà nói, có vẻ như giao dịch giữa những tu sĩ này hoàn toàn không có mấy hứng thú.

Nghe lời của lão giả, đại hán họ Từ bỗng sững sờ, nhưng rồi ánh mắt nhanh chóng nhìn thẳng vào Mạnh Hạo, dần xuất hiện hàn mang. Hai người ở nơi đây, nếu một người là được mời đến, người còn lại kia nếu không lấy ngọc giản ra, thì nhất định là người đoạt chỗ của gã rồi.

Lúc này tất cả mọi người xung quanh đều hướng mắt về phía Mạnh Hạo, ngay cả cô gái hừ lạnh lúc trước, cũng nhìn một cách lãnh đạm.

Mặt Mạnh Hạo bị đấu lạp che mất, thần sắc vẫn như thường.

- Những người tới đây đều có đủ tư cách tham dự bí hội. Chỉ là nếu không có giấy mời, ngươi chỉ có thể ở ngoài đình. Vả lại trao đổi chỉ có người trong đình buông bỏ, lại vừa ra giá, giá lại cao hơn xuất một thành.

Lão giả bình thản nói, thanh âm truyền ra.

- Ra là ngươi là đồ không biết sống chết đoạt chỗ bí hội của Từ mỗ, ngươi cũng không cần. Hôm nay nếu Từ mỗ không xé ngươi ra, há chẳng phải sau này sẽ bị người đời chê cười.

Đại hán họ Từ tính cách táo bạo, lúc này lại bởi vì bị đoạt mất chỗ, bị mọi người nhìn, nên trong lòng càng nhanh chóng nổi lên sát cơ. Cơ thể lúc này vụt qua, tu vi của Trúc Cơ trung kỳ lập tức phát ra, bước thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Không ai ngăn cản, lão giả kia thần sắc bình thường, thản nhiên nhìn màn đấu này.

Ngay khi thân thể đại hán họ Từ đến kề trước Mạnh Hạo chưa đến một trượng, lúc tay phải đưa lên, một đại thủ ấn huyễn hóa bỗng nhiên hiện ra, mắt thấy sẽ hướng về phía Mạnh Hạo. Cơ thể Mạnh Hạo vẫn ngồi đó, chỉ có tay trái nâng lên, một chỉ hướng về phía đại hán như tùy ý.

Dưới một chỉ này, toàn bộ linh khí thiên địa trong vương phủ lúc này bỗng hỗn loạn. Cùng lúc đó, đại hán kia thần sắc cũng biến đổi, gã lập tức nhận thấy tu vi của mình trong lúc này lại bị khống chế, như bị áp chế trong nháy mắt.

Màn này, lập tức khiến cho mọi người xung quanh, kể cả Thanh Sơn lão giả, cũng thu hẹp đôi mắt lại. Tay trái Mạnh Hạo tùy ý vung lên, bỗng một con hỏa long cự đại khoảng trăm trượng mãnh liệt lao ra. Trong chớp mắt,tràn ngập toàn bộ đình, trong tiếng kêu thê lương thảm thiết của đại hán họ Tử lại dũng mãnh tuôn vào trong cơ thể gã.

Trong nháy mắt, cơ thể đại hán họ Từ run rẩy, trong mắt lộ rõ vẻ không thể tin tưởng cùng hoảng sợ, thậm chí còn tuyệt vọng. Làn da toàn thân bỗng xuất hiện đốm lửa, có gió thổi qua, va chạm nhẹ lên người, lập tức khiến cho thân hình vạm vỡ của đại hán này trở thành tro bụi tiêu tan đi.

Chỉ có túi trữ vật bay lên, rơi vào tay trái Mạnh Hạo, bị hắn vỗ nhẹ, rút ra ngọc giản có khắc chữ bí, đặt trên án kỷ.

- Ngọc giản của bí hội, Đinh mỗ có.

Mặt Mạnh Hạo bị đấu lạp che đi, khiến người ngoài không thể nhìn ra thần sắc, chỉ có thể nghe thấy thanh âm khàn khàn của hắn truyền ra lúc này.

Trong đình hoàn toàn yên tĩnh, màn bỏ mạng gọn gàng tiêu tán của đại hán họ Từ, khiến cho hai mắt Lã Đào co lại, lúc hướng về phía Mạnh Hạo thần sắc lộ vẻ ngưng trọng, trong lòng nổi lên sự kiêng dè.

Không chỉ có gã như vậy, mà phụ nhân mặc trang phục lộng lẫy kia cũng liếc Mạnh Hạo một cái thật sâu, đáy lòng trào lên ý niệm không thể dây vào đối phương.

Còn có nam tử trung niên đang cầm bầu rượu, hai mắt hơi nheo lại, lộ ra tinh mang. Bên cạnh đó, thân ảnh tu sĩ có tu vi đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ cũng dần ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mạnh Hạo, trong lòng bỗng chần chừ, hiển nhiên là đang phỏng đoán tu vi của Mạnh Hạo.

Còn cô gái che kín thân ảnh kia cũng nhìn Mạnh Hạo một lúc lâu mới thôi.

- Nếu như không bị ai quấy rầy thì bí hội lần này có thể bắt đầu được rồi. Các ngươi đều là ở trong Thanh Vân quốc, liên hệ với bí thương tìm người giao dịch. Ở chỗ này giao dịch, lão phu sẽ làm chứng, các ngươi có thể yên tâm tiến hành, nếu sau này có vấn đề gì xảy ra thì đương nhiên là bí thương chịu trách nhiệm. Ở đây lão phu cũng rất hoan nghênh các vị đạo hữu đã gia nhập bí thương.

Thanh Sơn lão giả chậm rãi lên tiếng, đồng thời nhìn về phía Mạnh Hạo với ánh mắt có chút thiện ý, lời nói đem theo cảm giác như một người ngang hàng, hiển nhiên một màn Mạnh Hạo ra tay lúc trước không chỉ khiến bảy người kia, mà ngay cả lão giả cũng cảm thấy kinh sợ.

Thanh Sơn lão giả nói xong vung mạnh tay áo, lập tức một chiếc lò đồng được khảm tám con rồng vàng phi ra rơi ngay mặt đất giữa đình.

- Chư vị đạo hữu, lần này để tại hạ trước cho.

Lã Đào ôm quyền hướng về phía mọi người, vừa nói vừa đưa tay lấy ngọc giản ra để vào giữa đám đông, được Thanh Sơn lão giả đặt trong lò đồng.

- Trong này ghi chép vật lần này tại hạ định giao dịch, ngoài ra còn có

một bức họa chân dung. Chư vị đạo hữu hễ về sau nhìn thấy người này chỉ cần truyền manh mối cho tại hạ, tại hạ sẽ báo đáp bằng một khối đá Lôi Tu Sơn.

Lã Đào nói vậy xong rồi thôi.

Đến lượt mỹ phụ mặc trang phục lộng lẫy mỉm cười, lấy ra một miếng ngọc giản đưa vào trong lò đồng. Không có bất kỳ lời nói nào. Vật mà nàng cần và có thể cấp đều ở trong ngọc giản, nếu ai đó có hứng thú tự nhiên sẽ liên hệ với nàng.

Lần bí hội này thực tế là một cuộc giao dịch nhỏ có người chủ trì, dù sao thì nơi đây cũng chẳng phải là bổn quốc với đa số bọn họ. Lúc giao dịch đôi bên đều cảnh giác, không hiểu nhau, không tiện cho một giao dịch chân chính, cho nên mới có một tổ chức bí thương này. Bọn họ sẽ vì tất cả những thành viên trong tổ chức gần khắp Nam Vực mà cung cấp nơi tương tự và làm chứng cho bên thứ ba.

Lát sau đến lượt Mạnh Hạo. Hắn suy nghĩ một chút, dù không biết tại sao mọi người lại như thế nhưng vẫn lấy ra một viên ngọc giản khắc linh thức ném vào trong lò đồng. Hắn chỉ lưu lại một tin trong ngọc giản hỏi Thanh La Tông rốt cuộc lần này vì chuyện gì, trong đó có bao nhiêu nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 215: Dưỡng Nhan Đan tái hiện!(2)

Sau khi tám người nơi đây lần lượt ném ngọc giản vào lò đồng, Thanh Sơn lão giả bỗng đưa tay bấm một ngón về phía lò đồng niệm chú. Vù một tiếng. Lò đồng bỗng giống như ngọn lửa vô hình thiêu đốt khiến ngọc giản trong đó tan ra, đồng thời tám con rồng vàng khắc trên lò đồng như được sống dậy, mấp máy phun ra hơi vụ khí, trong nháy mắt đám đông bị bao phủ trong lớp vụ khí huyền máu dày đặc.

Trong lòng Mạnh Hạo nhất động không chút kháng cự, nhưng lại âm thầm cảnh giác.

Sau khi sương mù xung quanh Mạnh Hạo bao phủ toàn bộ nhanh chóng trở nên yên bình. Như chỗ Mạnh Hạo bị phân cắt ra, nhưng phía trước hắn lại xuất hiện tám luồng ánh sáng nhu hòa. Mạnh Hạo quan sát giây lát, linh thức tỏa ra tiếp xúc với một đạo ánh sáng nhu hòa trong đó bỗng hiện lên một lượng lớn tin tức trong đầu, trong đó ghi chép mười loại đan dược pháp bảo cùng không ít tạp vật, còn miêu tả những vật cần giao dịch.

Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, sau khi thu hồi linh thức chạm vào một đạo ánh sáng nhu hòa khác. Trong đầu hắn lập tức hiện lên nội dung là nội dụng lúc trước hắn khắc lên ngọc giản. Mạnh Hạo hiểu ra đôi chút rồi lại tiếp tục xem cho đến khi ánh mắt hắn lướt đến đoàn ánh sáng nhu hòa cuối cùng trong đó.

Nơi đây tồn tại một bức họa chân dung, trong lòng Mạnh Hạo cười gằn.

Bức họa trong ngọc giản này chính là bản thân hắn, mà những vật cần đến ghi lại trong đoàn ánh sáng nhu hòa cũng chính là Lôi Đình Diệp.

- Cái gọi là bí hội tồn tại tất yếu. Cách giao dịch thực chất có thể khiến những người ở đây trầm tĩnh lại, tùy tâm sở dục đổi và lấy ra rất nhiều vật mà ngày thường không tiện trao đổi. Có khi cho dù giao dịch hai bên thành công thì cũng chẳng biết nhau là ai.

- Lại có hai người giống ta đều đưa ra tin tức phải đổi là Thanh La Tông.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi đó yên lặng chờ đợi. Hắn tin rằng nhất định sẽ có người liên hệ với mình. Trong lúc chờ đợi thì linh thức cũng tản ra, hắn nhìn kỹ lưỡng những thứ ánh sáng nhu hòa này.

Đúng lúc ấy trong sương mù bỗng xuất hiện một đạo bạch quang trống rỗng. Hai mắt Mạnh Hạo nheo lại, chặn lấy đạo bạch quang này. Lúc chạm phải, trong đầu của hắn hiện lên một đoạn thông tin.

- Có liên quan đến chuyện của Thanh La Tông. Những thứ ta biết được cũng chỉ sơ sơ, nhưng đảm bảo là thật. Ngươi phải trả năm mươi vạn linh thạch cho tin này.

Mạnh Hạo nhíu mày. Mua tin tức ở đây thực là chuyện thật giả, không thể phân biệt được.

Cùng lúc đó lại xuất hiện thêm một đạo bạch quang nữa. Sau khi bị Mạnh Hạo bắt được, trong đầu lại hiện thêm một đoạn thông tin khác.

- Chuyện của Thanh La Tông tin đồn bên ngoài cũng có nhiều ý kiến. Ta đây có tin tức trong tông môn, thật hay giả ta cũng không biết, nhưng nếu như ngươi muốn biết thì phải cần bảy mươi vạn linh thạch.

Một lúc sau, đạo bạch quang thứ ba, thứ tư lần lượt xuất hiện, nhưng nội dung bên trong đều tương tự, khiến cho người ta không thể phân biệt được thật giả, hơn nữa giá lại cực cao.

- Lần đầu tiên ta tham dự kiểu giao dịch này, không có kinh nghiệm. Đổi như vậy, căn bản là không được tin thật, mà giá lại hơi quá, ta hiện giờ cũng chẳng có nhiều linh thạch đến vậy.

Mạnh Hạo nhíu mày, không kiểm tra lại mà tiếp tục quan sát vật phát ra ánh sáng nhu hòa này. Hắn phát hiện ra trong đó có rất nhiều thay đổi, hoặc tăng hoặc giảm. Cho đến một lúc sau gương đồng trong túi Càn Khôn của hắn bỗng nóng lên, nhưng rồi cũng nhanh chóng mất đi.

Mạnh Hạo có chút giật mình, lấy gương đồng ra xem kỹ lưỡng, không phát hiện ra chỗ nào bất đồng, trầm ngâm thu lại, rồi như có ý nghĩ, tiếp tục nhìn về vật phát ra ở trong những ánh sáng nhu hòa kia.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, nhìn chằm chằm vào trong một luồng ánh sáng nhu hòa trong đó. Bên trong chứa nhiều tạp vật, một thứ biểu lộ ra.

- Tuế Nguyệt tàn quyển…

Mạnh Hạo để ý tới vật này là bởi trong đoàn ánh sáng nhu hòa này có tên rất mờ, hơn nữa trước đây cũng không xuất hiện. Dáng vẻ là vừa lộ ra, dường như nếu không phải linh thức lúc này của Mạnh Hạo vượt qua Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí còn mạnh hơn nhiều so với Trúc Cơ hậu kỳ thì hắn không thể nào nhìn thấy. Dường như bị ai đó dùng bí thuật che giấu, duy chỉ có người có được linh thức của Trúc Cơ hậu kỳ mới có thể nhìn ra.

- Tuế Nguyệt tàn quyển, tổng cộng ba cuốn, ba cuốn hợp lại có thể thành Tuế Nguyệt chi luyện, có thể diễn hóa tuế nguyệt kiếm trận.

- Cuốn thứ nhất hiện đang được công bố ở đây, nếu có hứng thú có thể liên hệ với ta.

Mạnh Hạo nheo mắt lại nhìn kỹ lưỡng. Càng xem quang mang trong mắt

hắn càng sáng ngời. Đến cuối cùng, cho dù bên cạnh hắn đã có không ít ánh sáng hỏi về của Trúc Cơ Đan, nhưng hắn lại ngoảnh mặt làm ngơ, đắm chìm vào trong phần mở đầu liên quan tới Tuế Nguyệt tàn cuốn.

- Tuế nguyệt nhất xuất, Chúng sinh kiếp không... Trận kiếm này có nhiều biến hóa… Ba kiếm thành trận, chín kiếm sát trận, nếu mười tám kiếm, có thể diễn hóa Tuế Nguyệt chi thương.

Đúc Tuế Nguyệt kiếm cần thiên địa kỳ mộc, bởi cây từ xa xưa chứa đựng tuế nguyệt biến thiên, trong đó lấy Xuân Thu Mộc, Niệm Tức Mộc, Linh Hóa Mộc làm chủ, nếu thiếu bất kỳ một trong ba loại cây này thì cây trăm vạn tuế nguyệt khác thay thế cũng có thể…

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, sau khi thu hồi linh thức hít một hơi sâu, mắt lộ vẻ trầm ngâm. Bởi trên người hắn đúng có Xuân Thu Mộc, cho nên rất động tâm với Tuế Nguyệt kiếm này.

Một lát sau, tay phải Mạnh Hạo giở một trảo lên trên ánh sáng nhu hòa kia, bỗng một đạo bạch mang bay ra quấn quanh ngón tay Mạnh Hạo liền bị Mạnh Hạo khắc một câu, biến mất không còn chút vết tích gì nữa.

Bạch quang lại nhanh chóng bay trở về. Sau khi Mạnh Hạo chạm phải thì trong đầu hắn hiện ra văn tự.

- Nếu như đã thấy Tuế Nguyệt tàn cuốn cho thấy tu vi của ngươi cũng đủ, nhưng cuốn này ta chỉ có một, hai cuốn còn lại cần chúng ta cùng hợp tác để giành lấy. Ở đây đã có một người đồng ý, nếu như ngươi gia nhập, khả năng thành công của chúng ta hiển nhiên sẽ lớn hơn chút.

Chuyện liên quan tới Thanh La Tông ở đây nếu ngươi tham dự thì cần phải thề không được tiết lộ chút nào cho người bên ngoài cùng tông môn. Đạo thề hóa thành ngọc giản, mang tới chỗ ta. Như vậy coi như một phần của ngươi.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lúc, hai mắt lộ vẻ quyết đoán, nhưng lúc ngẩng đầu lên tay phải lấy ra một quả ngọc giản đặt lên mi tâm. Lát sau đưa vào trong bạch quang, ngọc giản theo đó mà biến mất.

Không lâu sau, với ánh mắt sáng ngời của Mạnh Hạo, hắn thấy rất nhiều đạo bạch quang xuất hiện. Linh thức đảo qua liền tìm được trong đó hồi âm của người hắn đợi.

- Thanh La Tông một năm trước chiếm được một tấm mật đồ, trong đó có chỉ tới một lối đi vào thượng cổ phúc địa. Một năm nay Thanh La Tông xuất động mấy lần, cuối cùng dừng bước ở một chỗ bên ngoài tuyệt bích, nơi chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới có thể vào.Người gia nhập cần phải dựa theo yêu cầu của Thanh La Tông thu hồi vật trong đó càng nhiều thì La Địa Đan lấy được càng nhiều. Điểm tụ tập của chúng ta là ở trong khu thượng cổ nhật nguyệt luân phiên này. Khoảng mười ngày sau lại tiếp tục hé lộ, cho nên ngươi phải nhanh chóng đi Thanh La Tông, trở thành một trong những tán tu Trúc Cơ được tông môn triệu tập.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Dưỡng Nhan Đan tái hiện!(3)

Mạnh Hạo ngẩng đầu, mặc cho bạch quang kia tiêu tán, trong mắt lộ vẻ suy tư.

- Tin này cho dù thật hay giả, giờ đây trong Thanh Vân quốc đang có hàng hoạt tin tức hỗn độn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, phần lớn đều là di tích chiến trường tương tự hoặc là chuyện gì đó của phúc địa.

Thăm dò cẩn thận, có lẽ không ít người hiểu chuyện đã đoán ra được sơ sơ, vả lại Thanh Vân quốc này dù sao cũng thuộc về Thanh La Tông, giờ đây trong trạng thái hỗn loạn nếu nói không liên quan đến tông môn thì tuyệt nhiên không thể nào.

Chỉ có điều La Địa Đan thực sự có chỗ tốt rất lớn đối với ta…

Mạnh Hạo thông qua trận bí hội này hiểu được rất nhiều về chuyện của Thanh La Tông, nhưng càng như vậy thì hắn lại càng chần chừ.

- Lần triệu tập tông môn này không thể đi.

Ý niệm của Mạnh Hạo rất chắc chắn. Linh thức đảo qua những ánh sáng nhu hòa kia, đúng vào lúc muốn thu hồi lại thì hai mắt Mạnh Hạo bỗng nheo lại, dù ngồi khoanh chân ở chỗ đó nhưng lại có một cổ nhuệ khí trong phút chốc tán ra trên cơ thể. Hắn nhìn chằm chằm cùng ánh sáng nhu hòa có Tuế Nguyệt tàn cuốn mà hắn ước định ở trong, trong đó nhìn thấy được vật phẩm ở bên trong vừa mới bị cải động bán ra nhưng lại nhiều hơn một viên đan dược.

Viên thuốc này có tên là Dưỡng Nhan Đan!

Dưỡng Nhan Đan là một đan dược rất tầm thường, giá cả cũng rẻ, chỉ là một viên đan tầm thường trong lượng lớn tạp phẩm đan dược không thể nào thu hút.

Nhưng viên đan này đối với Mạnh hạo mà nói thực sự là một ký ức thanh ảnh dưới trăng tốt đẹp vào bảy năm trước.

- Không ngờ rằng ở đây cũng có thể thấy Dưỡng Nhan Đan.

Mạnh Hạo than nhẹ một tiếng, giơ lên mua Dưỡng Nhan Đan cho đến một lúc, sau khi một đạo bạch quang đem theo viên Dưỡng Nhan Đan bay ra rơi vào tay Mạnh Hạo, thì cơ thể Mạnh Hạo trong nháy mắt này chấn động mạnh một cái.

Trong sương mù, thân hình Mạnh Hạo chấn động, hai mắt lộ ra chút lệ mang, thậm chí hơi thở dồn dập hơn chút. Tu vi trong cơ thể hoạt động hết sức làm cho sương mù cũng quay cuồng theo.

Nhưng Mạnh Hạo không hề để ý đến những thứ đó. Hắn nhìn lại Dưỡng Nhan Đan giữa hai ngón tay, ánh mắt ngưng lại, trên viên đan dược này khắc một ngọn núi.

Bức khắc họa này rõ ràng cho thấy là bị người tự mình khắc lên, không có chút dao động pháp lực nào. Đây cũng chẳng phải viên đan dược quý báu gì, chỉ là một viên đan tầm thường, là một luồng tưởng niệm…

Bởi không phải người của Kháo Sơn Tông thì sẽ không biết được ngọn núi kia, đó là Đông phong của Kháo Sơn Tông!

Hình dạng núi đã khắc sâu trong đầu Mạnh Hạo, cho nên hắn liếc một cái là có thể nhận ra ngay!

Người có thể vẽ ra ngọn núi này trên Dưỡng Nhan Đan, lại có thể xuất hiện ở Thanh Vân quốc này… Trong đầu Mạnh Hạo lập tức hiện ra một thân ảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đó là một nữ tử mặc áo trắng, dung nhan xinh đẹp, nhưng lại làm cho người ta cảm giác lạnh như băng. Đó là người mang Mạnh Hạo bước vào Tu Chân giới, từng dưới ánh trăng quay đầu nhìn hắn... Hứa Thanh.

Hứa sư tỷ.

Nhưng Mạnh Hạo cũng không đủ căn cứ để chứng minh rằng viên Dưỡng Nhan Đan này chính là vật mà mình đã đưa cho Hứa sư tỷ năm xưa, nhưng trực giác mách bảo hắn rằng chính viên đan dược cầm trong tay lúc này chính là thứ mà năm đó hắn đã tặng ra.

Tay phải Mạnh Hạo nắm chặt viên Dưỡng Nhan Đan ngồi yên ở đó, gương mặt che dưới đấu lạp như dần muốn ngưng tụ cuồng phong bạo vũ.

- Nếu nàng vẫn không sử dụng viên đan này mà mang theo đi Thanh La Tông thì tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

- Nàng sống ở Thanh La Tông ra sao…

- Trên đan dược này có vẽ Đông phong, nàng…là đang tưởng niệm về Kháo Sơn Tông hay là một người nào đó…

- Viên đan vẽ Đông phong này nếu như chỉ có ý nghĩa bình thường đối với Hứa sư tỷ thì nàng có thể tặng cho người khác, cũng có thể bán đi. Nhưng người nói chuyện với ta lúc trước không thể nào là Hứa sư tỷ.

Mạnh Hạo buông lỏng tay nhìn bức tranh khắc trên Dưỡng Nhan Đan, bỗng ý niệm muốn tìm Hứa sư tỷ trào lên mạnh mẽ, bởi trong lòng hắn

lúc này đã lờ mờ có đáp án.

- Hứa sư tỷ…

Mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn mang sắc sảo, hít một hơi sâu có thể nhìn ai đó từ viên đan này. Nếu không tặng cũng không bán thì chỉ có một khả năng…

Mạnh Hạo đau đớn trong lòng, có chút hoảng hốt. Đầu hiện lên thân ảnh của Hứa sư tỷ nhiều năm về trước. Rất lâu sau hắn lặng lẽ đặt viên Dưỡng Nhan Đan vào trong túi Càn Khôn.

- Thanh La Tông… còn có người lấy ra Tuế Nguyệt tàn cuốn này…

Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu nhìn chằm chằm ánh sáng nhu hòa phía trước. Đây không phải chỗ ra tay, một khi kích động thì không thể lường trước được sẽ có hậu quả gì, hơn nữa còn rất dễ rút dây động rừng.

Mạnh Hạo trầm ngâm, hai mắt dưới đấu lạp lộ ra vẻ quyết đoán. Hắn đã thay đổi ý kiến, chắc chắn muốn đi Thanh La Tông.

Đối với bí hội tiếp theo, Mạnh Hạo đã không còn chút hứng thú gì. Hắn nghĩ tới thân ảnh Hứa sư tỷ năm đó. Cho đến sau khi kết thúc bí hội, trong lòng khẽ than, nhìn sương mù xung quanh biến mất, nhìn Thanh Sơn lão giả phất tay về phía mọi người gật đầu mới xoay người rời đi. Mọi người trong đình vẫn không đợi liên kết với nhau liền lần lượt tiêu tán, vị trí truyền tống của riêng mình cũng không thống nhất.

Cũng chính là các loại thủ đoạn của tổ chức bí thương mới khiến cho ngày càng nhiều người hứng thú với kiểu tụ hội này. Thân ảnh Mạnh Hạo hiện rõ là khi đẩy cửa từ trong một trạch tử khác của thành trì bước ra.

Chỗ này cách nơi trước đây hắn đi theo Lã Đào khoảng nửa thành trì. Vả

lại Mạnh Hạo đã sớm nhận ra vị trí đúng của vương phủ kia có thể không phải thành này, chỉ có là hiện giờ có nhiều cửa ra vào ở trong thành này mà thôi.

Đi ở đầu đường, ánh trăng nhô lên cao. Mạnh Hạo nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, bóng của hắn bị kéo dài. Cô ảnh dưới ánh trăng dường như đem theo vẻ hiu quạnh.

Giữa hôm qua và hôm nay, trăng vẫn vậy còn mặt đất thì không thế. Qua vài năm mà thoáng chốc đã không tìm được quê nhà.

Mạnh Hạo than nhẹ rồi đi thẳng.

Đi tới khi trời hửng sáng, đến tòa thành của tu sĩ , thân ảnh của hắn hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng như tên bắn đến Thanh La Tông trong Thanh Vân quốc!

Vài ngày sau.

Thanh La Tông nằm ở phía đông Thanh Vân quốc, giữa Thập Vạn Đại Sơn. Sơn môn oai nghiêm, hào hùng, đủ khiến các tu sĩ sau khi thấy bị kinh sợ, chấn động tâm thần.

Thập Vạn Đại Sơn vờn quanh làm nổi bật chín mươi chín núi chính giữa. Trên chín mươi chín núi này có một đỉnh dựng ngược hóa thành mặt đất, rủ xuống vô số nhành liễu lan ra khắp mặt đất, ngắn thì vài trượng, dài thì mấy trăm trượng. Mây mù lượn lờ, một cảnh môn phái tiên gia.

Từng trận điêu lan ngọc thế tuyệt đẹp, lầu các san sát, đại điện khắp nơi. Trên mặt đất chín mươi chín núi có cầu hình vòm bảy màu như cầu vồng nối liền, đẹp đẽ vô cùng.

Dưới chân núi nước chảy ào ào, núi đá chằng chịt khiến toàn bộ tông môn đều lộ vẻ mỹ lệ khôn cùng. Cũng có rất nhiều tiếng chuông vang

vọng đọng lại trong tâm trí mọi người, khiến người nghe cảm thấy rất yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Thanh La Tông.

Càng xa hơn là ngọn núi cao nhất của Thanh La Tông, tựa như có thể chạm tới trời cao, nơi có có một lư hương thực lớn được nhiều đời thờ phụng. Ba cây hương to lớn cắm bên trong, tựa như vĩnh hằng bất diệt, vĩnh cửu phiêu hương, làn khói bay lên, bị gió thổi tan, mỏng manh tựa như cành liễu, khiến cho mọi người nhìn vào làn khói kia, tựa như có thể thấy được nhân sinh vô thường.

Nơi đây chính là sơn môn của Thanh La Tông!

Thậm chí nếu Thanh La Tông nguyện ý, bọn họ có thể khiến cho Thập Vạn đại sơn nơi này đều biến thành tông môn của mình, dù sao thì bọn họ cũng là một trong ngũ đại tông môn Nam Vực, nội tình uyên thâm, kéo dài qua nhiều vạn năm rồi.

Linh khí nơi đây cực kỳ nồng đậm, cho dù là giáp giới Thập Vạn Đại Sơn thì độ dày linh khí cũng đều vượt qua tất cả linh sơn của các tông môn ở Triệu quốc, một khi bước vào trong Thập Vạn Đại Sơn thì lại tăng lên mấy lần. Bất kể ngọn núi nào đều có thể so sánh với sơn cốc mà của Mạnh Hạo chọn lựa Trúc Cơ.

Nhất là trong Thiên Sơn, cái loại linh khí nồng đậm này, nếu người bình thường ở bên trong nhất định sẽ kéo dài tuổi thọ, thậm chí ngay cả trẻ con mới sinh cũng có thể thổ nạp linh khí, không cần cố công tu hành, tu vi cũng tùy theo đó mà tăng trưởng.

Nếu đã đến Bách Sơn lại càng kinh ngạc.

- Trong Bách Sơn của Thanh La Tông ta, chỉ có đệ tử nội môn mới đủ tư cách, còn đệ tử ngoại môn chỉ có thể ở trong Thiên Sơn. Nhưng cho dù là Thiên Sơn cũng vượt qua được rất nhiều cái gọi là linh sơn trong thế

gian.

Ngoài Thanh La Tông Thập Vạn Đại Sơn, một nam tử mặc trường bào màu xanh thần sắc mang theo vẻ ngạo nghễ thản nhiên lên tiếng.

Xung quanh gã có chín tu sĩ ăn vận không giống nhau, hiển nhiên là không đến từ cùng một nơi, đều nhìn Thanh La Tông. Một người trong đó chính là Mạnh Hạo mặc trường bào văn sam, da hơi đen, nhưng lại ẩn chứa một khí chất nho nhã bên trong.

- Vạn Sơn, là nơi dành cho tân khách, nhưng ta khuyên vị đạo hữu trừ ngọn núi thuộc quyền của chúng ta, thì đừng xâm nhập nơi khác, vì ở đó đều có phong ấn vô cùng nhiều mãnh thú, thậm chí còn có một số chỗ là của đệ tử nội môn nhốt lại để có chỗ trọng dụng, một khi xâm nhập vào thì sinh tử khó liệu.

Người thanh niên mỉm cười, ánh mắt đảo qua năm người Mạnh Hạo ở bên trong đám người.

- Chư vị đạo hữu hưởng ứng ý của Thanh La Tông ta cùng đến đây chính là tân khách của bổn tông, có thể một người một núi với đầy đủ vật tu hành trong Vạn Sơn. Vả lại sau khi vào núi, ngày mai sẽ có đệ tử Đan Sơn của Thanh La Tông ta đưa viên La Địa Đan thứ nhất cho chư vị.

Viên đan này là lễ gặp mặt, nhưng Chân mỗ vẫn muốn nhắc nhở chư vị nếu đã cầm đan dược, bước vào Vạn Sơn, ấn dấu tay, thì giống như định giao hẹn. Một khi đổi ý, hoặc là tự ý rời đi thì sẽ nhận phải sự trừng phạt của Thanh La Tông ta.

Lúc người thanh niên ôm quyền mỉm cười đã đưa theo năm người Mạnh Hạo đến bên Vạn Sơn.

Ở đây đã có năm đệ tử ngoại tông của Thanh La Tông chờ.

- Chuyện này rất công bằng.

Trong chín người có một lão giả hôi bào thản nhiên lên tiếng, những người còn lại cũng hưởng ứng. Mạnh Hạo không nói gì, ánh mắt đảo qua ngọn núi vô tận Thanh La Tông.

- Nếu đã như vậy, xin mời chư vị đạo hữu đến lượt này không nên đợi quá lâu, dù sao thì phía trước cũng có rất nhiều đạo hữu tới.

Người thanh niên mỉm cười ôm quyền nói.

- Không biết đạo hữu Trúc Cơ lần này đến Thanh La Tông tổng cộng có bao nhiêu người?

Trong năm người có một nam trung niên sắc mặt vàng vọt bỗng lên tiếng.

- Không tính ngài thì đã có chín mươi bảy người tới.

Thanh niên họ Chân thản nhiên thốt lời. Rồi gật đầu với năm người kia một cái, quay người hóa thành cầu vồng rời đi.

- Mời chư vị tiền bối đi theo bọn ta. Chúng ta sẽ chỉ dẫn núi tạm cư cho các ngài.

Bước đi theo thanh niên họ Chân, năm đệ tử ngoại tông môn có vẻ còn trẻ tuổi ôm quyền cúi đầu về phía Mạnh Hạo, thần sắc có vẻ khách khí.

Người chỉ dẫn cho Mạnh Hạo là một thiếu nữ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, bộ dạng tu vi ở Ngưng Khí bảy tầng, dung nhan tú lệ đem lại cho người ta cảm giác nhu thuận.

- Mời tiền bối.

Thiếu nữ cất giọng nhẹ nhàng. Mặc dù Mạnh Hạo hơi đen nhưng dáng vẻ nho nhã mang khí chất của người đọc sách hiếm thấy trong đám tu sĩ khiến thiếu nữ ấy phải liếc nhìn mấy lần.

Đặc biệt hai mắt Mạnh Hạo trong veo, dường như trong đó luôn chứa một lọai lực yêu dị nào đó rất thâm sâu, khiến thiếu nữ đang ở tuổi có mối tình đầu, đang cùng nhìn nhau với Mạnh Hạo thì khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hồng lên.

- Tiền bối…

Thiếu nữ vội cúi đầu.

- Đi thôi.

Mạnh Hạo mỉm cười nhìn thiếu nữ, nghĩ tới Kháo Sơn Tông năm đó, nghĩ tới Hứa sư tỷ, ngẩng đầu nhìn Đại Sơn vô tận của Thanh La Tông. Sâu trong mắt hắn lộ vẻ chấp nhất.

Cô gái chỉ dẫn đưa Mạnh Hạo đến một nơi xanh biếc có thể thấy núi cao. Trên núi này có lầu các đình viện, nhành liễu quấn quanh. Đường nhỏ đá xanh giữa núi uốn lượn. Lúc gió thổi qua cuốn theo linh khí, khiến tinh thần người đi đường rung lên.

Đến đình viện, Mạnh Hạo lấy ra một trâm hoa của con gái, trâm hoa này lấy từ trong túi trữ vật của đại hán họ Từ ở bí hội trong túi Càn Khôn, đưa cho thiếu nữ cầm đi. Thiếu nữ thẹn thùng đỏ mặt, nhìn lại Mạnh Hạo mấy lần, lòng rồi tựa như con nai con hoảng loạn rồi rời đi.

Trời nhanh chóng chuyển tối. Khi màn đêm buông xuống, bốn bề hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng ve kêu chốc chốc lại truyền từ ngoài vào. Mạnh Hạo ngồi khoanh chân trên lầu hai, hai mắt đang nhắm bất thình lình mở ra.

Gần như lúc hai mắt chớp mắt, bỗng có tiếng kêu thê thảm từ xa vọng tới xung quanh, giống như giãy dụa cuối cùng trước khi chết xé tan màn đêm yên tĩnh.

Mạnh Hạo đứng trên lầu hai, bên cửa sổ, bên ngoài ánh trăng đã nhô lên cao, mặt đất tựa như được phủ một tầng cát bạc, đứng ở vị trí này, có thể nhìn thấy được pháp lực dao động không ngừng từ phía đỉnh núi phía xa.

Có tiếng kêu thảm thiết, đang truyền từ nơi đó đến, thậm chí lúc này cũng đã có không ít bóng người từ những ngọn núi khác bay ra, từ xa xa nhìn lại.

Rất nhanh, trên bầu trời có từng đạo cầu vồng phá không mà tới, thẳng tới ngọn núi đang truyền ra tiếng kêu thảm thiết kia. Không lâu sau, pháp lực dao động trên núi này cũng tiêu tán, tựa như chưa hề có chuyện gì xảy ra, bầu trời đêm lại một lần nữa an tĩnh trở lại.

Mạnh Hạo nhíu mày, trong mắt lộ ra một chút tinh mang. Ngọn núi phát ra âm thanh kêu thảm thiết kia, hắn nhớ đó là nơi mà cái tên nam tử mặt vàng như nến kia buổi sáng hôm nay đã tới. Lúc này lại thấy có một số thân ảnh từ trong những ngọn núi phía trước, đã hóa thành cầu vồng bay tới, Mạnh Hạo cũng định lao theo để xem tình hình ra sao thì hắn bỗng nhiên ngừng ngay lại.

Hắn hơi đổi sắc, cúi đầu nhìn về phía túi Càn Khôn, vỗ lên đó một cái, lập tức cổ ngọc Phong Yêu bay ra ngoài, rơi vào trong tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Quỷ ảnh đêm khuya!.

Cổ ngọc Phong Yêu này lóe lên, phát ra u mang, đồng thời một loại cảm giác kỳ dị từ đáy lòng Mạnh Hạo trỗi dậy. Cảm giác này nói không rõ được, dường như là một cỗ khí tức không thể nhìn thấy, làm cho Mạnh Hạo có chút bực dọc, nóng nảy.

Ngẫm nghĩ một chút, Mạnh Hạo lấy ra miếng cổ ngọc của Phong Yêu đời thứ tám, đặt lên lòng bàn tay...

- Thường có linh hồn tồn tại trong luân hồi, tránh né việc chôn cất, khí tức này tựa như yêu mà không phải là yêu, nằm phía trên chúng sinh, nhiễm phải ngàn vạn thay đổi của hồng trần. Loại khí tức này an tường, nhưng lại cắn nuốt xương cốt, để mở đường lui, nghe thấy ý này, cần phong lại!!!

Trong đầu Mạnh Hạo xuất hiện âm thanh tang thương của Phong Yêu đời thứ tám.

Mạnh Hạo tựa như có suy nghĩ gì đó, cũng không rời khỏi nơi này, mà đứng ở bên cửa sổ, linh thức tản rộng ra quan sát ngọn núi truyền ra âm thanh thảm thiết phía trước, nghe thấy tiếng cãi nhau ở nơi đó truyền đến.

- Vị đạo hữu này đã chết rồi, hôm nay Thanh La Tông nếu như không cho chúng ta một cái công đạo thì chúng ta quyết không bỏ qua.

- Đúng thế, chúng ta hưởng ứng sự hiệu triệu của Thanh La Tông mà tới, tuy thực sự là vì La Địa Đan. Nếu là quang minh chính đại mà chết do đấu pháp với người khác thì thôi, nhưng mấy ngày này, thỉnh thoảng đêm

khuya lại có người chết thảm, các người lại cố tình che dấu hiện trường, không cho người khác xem xét, việc này nhất định là có vấn đề...

Đám tu sĩ Trúc Cơ xung quanh ngọn núi này ước chừng có hơn mười người, lúc này đều đang lạnh mắt nhìn đám tu sĩ Thanh La Tông ngăn cản bọn họ tiến tới xem xét hiện trường tử vong.

Thậm chí ở phía xa xa, cũng có không ít những tu sĩ Trúc Cơ đều rời khỏi núi của mình, lao tới nơi này, mặc dù không nói gì, nhưng linh lực toàn thân bọn họ cùng tản mát, dao động không ngừng, khiến cho uy áp không ngừng dâng lên, hóa thành từng đạo phản kháng không tiếng động.

Sắc mặt đám đệ tử Thanh La Tông ngăn mọi người bước lên ngọn núi kia đều vô cùng khó coi, nhưng vào lúc này từ phía sau núi ấy lại truyền ra một âm thanh già nua.

- Trong vòng 3 ngày, bản tông sẽ cho chư vị một cái công đạo.

Sau khi âm thanh vang lên thì một lão giả mặc đạo bào rộng thùng thình bỗng nhiên xuất hiện, khuôn mặt lão ta xám nâu, khi xuất hiện thì mang trên người một cỗ uy áp, khiến cho đám tu sĩ bốn phía đều biến đổi thần sắc.

Mấy gã đệ tử Thanh La Tông vội vàng khom người cúi đầu.

- Bái kiến Trần trưởng lão.

Lão giả cất bước đi, rõ ràng đang đứng ở chân núi, nhưng khiến cho đám tu sĩ Trúc Cơ giữa hư không đều trầm mặc, càng có không ít người khom lưng, cúi đầu, hiển nhiên là nhận ra được thân phận của lão giả này.

Mạnh Hạo đứng nơi cửa sổ, thần sắc thản nhiên như thường, nhưng đôi mắt hơi co lại, lão giả này chính là trưởng lão của Thanh La Tông, tu vi

tất nhiên không thể là Trúc Cơ, mà là Kết Đan.

- Chư vị có thể tới giúp Thanh La Tông ta, lão phu vô cùng cảm kích, về phần việc nhiều ngày qua không ngừng có người bị giết, việc này cũng khiến lão phu tức giận không thôi, trong ba ngày ắt đưa hung thủ này ra ngoài ánh sáng.

Ánh mắt lão giả đảo qua đám người xung quanh, thanh âm không lớn, nhưng lại truyền vào tận sâu trong tâm thần mọi người.

- Trần tiền bối đã lên tiếng, vậy chúng ta cũng an tâm hơn, đa tạ tiền bối đã chủ trì công đạo này.

Đám tu sĩ Trúc Cơ nơi đây đều cúi đầu, sau đó bay về phía ngọn núi của mình, nếu như trưởng lão Thanh La Tông đã xuất hiện, hơn nữa cũng cho câu trả lời thuyết phục thì bọn họ đương nhiên cũng không dám tiếp tục dây dưa nữa.

Rất nhanh bên ngoài liền an tĩnh trở lại, sau khi lão giả họ Trần kia rời đi, thì đám đệ tử Thanh La Tông cũng tản đi theo, ngọn núi mới rồi còn âm thanh thét gào kia cũng dần khôi phục yên tĩnh, nhưng không còn có một kẻ nào dám có ý niệm bước vào nơi này thám thính nữa.

Mạnh Hạo nghĩ ngợi, sau đó xoay người lại, nhắm mắt ngồi xuống, trong đầu hắn lại luôn vang lên âm thanh của Phong Yêu đời thứ tám.

- Thanh La Tông này, thực là có chút quỷ dị a...

Mạnh Hạo chợt mở hai mắt, trong đó lấp lóe một tia tinh mang, cái khí tức làm cho hắn chán ghét kia dường như lại càng nồng đậm hơn vậy.

Hắn lại cúi đầu suy tư, lấy ra mặt nạ Huyết Tiên truyền thừa, linh thức phóng vào trong, cảm nhận huyết vụ đang bao phủ lấy Lão Tổ Lý gia. Mấy ngày nay, Lão Tổ Lý gia cũng suy yếu không thôi, kêu thảm thiết

như lúc đầu cũng không còn phát ra nữa rồi, tựa như không còn chút khí lực nào.

- Ngươi hắn là có hiểu biết với Thanh La Tông...

Mạnh Hạo truyền lại linh thức, hắn cảm thấy thân phận của lão giả này có chút quả dị, nhất là khi nghĩ tới Lý Đạo Nhất thì cảm giác đó càng thêm mãnh liệt hơn.

- Hiểu biết cái rắm chó á, cái loại tiện nhân độc ác này, có bản lĩnh thì ngươi....

Lão Tổ Lý gia lên tiếng, giọng khàn khàn, đầy vẻ óan độc.

Nhưng không chờ lão ta nói xong, thần sắc Mạnh Hạo bình thản, cắt một ngón tay, một giọt tiên huyết bay ra, bao phủ lấy Lão Tổ Lý gia bên trong, nhất thời, âm thanh kêu gào thảm thiết lại truyền ra, hắn thu hồi lại linh thức, cũng chẳng thèm hỏi gì nữa, cất mặt nạ đi.

Cùng lúc đó, ở Thập Vạn Đại Sơn bên dưới Thanh La Tông, tồn tại một cái động trông như một cái mê cung khổng lồ, tít sâu bên sau có một đài cao, bốn phía có châm đèn đuốc, hỏa diễm lay động, chiếu sáng toàn bộ nơi này.

Trên đài cao, có ba vị lão giả ngồi khoanh chân ở đó. Toàn thân ba người đều khô héo, ngồi ở nơi đó tựa như là người chết vậy, tử khí nồng đậm lượn lờ, nhưng khi bọn họ mở mắt ra thì bên trong chỉ có một vẻ tang thương cùng u mang vô tận.

Thân ảnh ba người lúc vặn vẹo, tựa như là lâm vào trạng thái giữa hư ảnh và chân thực, dường như không có tồn tại trên thế giới này.

Ở giữa ba người có một tấm da, hắn là luyện chế từ một con mãnh thú nào đó, bên trên có không ít dấu vết bị tàn phá, phía trên đó vẽ một bức

địa đồ.

Lúc này tấm tàn đồ đang lay động không thôi, ở trên tấm tàn đồ này có thể thấy một ảo ảnh nam tử mơ hồ, không tiếng động phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhìn qua giống như linh hồn. Người này có thể nhận ra là một nam tử trung niên, sắc mặt vàng như nến, chính là một trong năm người cùng Mạnh Hạo đến đây trong mấy ngày gần đây.

Thân ảnh của gã dần mơ hồ, cho tới khi biến mất, thì tấm tàn đồ kia dường dài ra một chút, màu sắc có vẻ bóng bẩy ra, một màn này thực sự là kẻ nào thấy được cũng phải cảm nhận được sự quỷ dị của nó.

- Ngày mai là đêm trăng rồi, nó chỉ cần nuốt thêm một người, là có thể mở ra được rồi.

Một lúc sau, một vị lão giả chậm rãi lên tiếng, âm thanh khàn khàn, tựa như là cào vào vật gì đó vậy.

- Sau khi mở ra, thì cái gì cũng sẽ thành công hết... Một khi mà thành công lấy được vật truyền thừa thì không chỉ có chúng ta, ngay cả đám Lão Tổ bọn họ cũng có thể thức tỉnh thêm một lần nữa, không cần phải ẩn núp trong cái hư giới không thấy trời không thấy đất này nữa.

- Đám tiểu oa nhi Trúc Cơ bên ngoài còn chưa đủ, mặc dù chúng ta lan truyền tin tức, nhưng mà đám tông môn gia tộc cũng không có dễ dàng mà bị mắc mưu như thế đâu, hừm...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Quỷ ảnh đêm khuya!(2).

- Không sao, đám tiểu oa nhi Trúc Cơ kia chỉ là một bộ phận mà thôi, còn những thứ chuẩn bị khác nữa, lần này nhất định có thể thành công rồi.

Ba lão giả lần lượt lên tiếng, sau đó thân ảnh dần biến mất, duy chỉ có tấm tàn đồ kia tựa như được cung phụng đặt trên bình đài, có chút lay động, quỷ dị.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày thứ hai, Mạnh Hạo mở mắt ra, nhìn về phía ngoài lầu các, không lâu sau, một đạo cầu vồng lao tới, hóa thành một vị nữ tử thanh sam. Thân thể nàng ta thon dài, làn da trắng nõn, mái tóc dài thướt tha, khi tới gần thì chậm lại, đứng ở bên ngoài lầu các mà Mạnh Hạo ở lại.

- Thanh La Tông, đệ tử Đan Sơn, Hàn Bối, phụng mệnh đưa La Địa Đan tới cho đạo hữu, mong đạo hữu xuất hiện.

Nữ tử này giả dối cười một tiếng, nụ cười xinh đẹp tựa như một đóa hoa nở rộ, lộ ra vẻ đẹp mặn mà, nhất là đôi mắt đẹp kia, lại còn hàm răng ngọc trắng đều, một thân trường y thanh sam, vạt áo có hình một con tử biên, khiến cho người ta nhìn lại có một cảm giác xuất trần.

Không bao lâu sau, cửa lầu các mở ra, Mạnh Hạo chậm rãi đi ra, đưa mắt nhìn vị nữ tử xinh đẹp này.

Nàng ta đưa mắt nhìn Mạnh Hạo, nụ cười trên môi cũng không hề ngừng lại, mà khi nhìn hắn không biết là cố ý hay vô tình, thì lại lộ ra vài phần sáng ngời...

- Không biết danh húy đạo hữu thế nào?

Hàn Bối cười khẽ, thanh âm êm tai tựa như chuông gió, nghe vào trong tai tựa như là một loại hưởng thụ.

- Mạnh Hạo.

Hắn cũng không có che dấu tên của mình, thản nhiên nói, vị nữ tử này tu vi cũng không tầm thường, theo Mạnh Hạo phán đoán thì cũng là Trúc Cơ sơ kỳ rồi.

- Mạnh...

Hàn Bối giật mình một cái, nhìn thoáng qua hắn rồi nở nụ cười.

- Hóa ra là Mạnh đạo hữu, đây là một phần ước định, xin đạo hữu điểm chỉ vào đó, nhận lấy một viên La Địa Đan từ chỗ ta, nếu như có thể hoàn thành được yêu cầu của bản tông thì sẽ nhận được viên thứ hai.

Hàn Bối nói xong, ngọc thủ giơ lên, trên cổ tay nàng là một chiếc vòng xanh biếc, nhẹ nhàng dao động, quang mang chớp động, lập tức trên tay nàng hiện ra một quyển giấy da, đưa tới trước mặt Mạnh Hạo.

Thần sắc hắn không chút biến đổi, chỉ liếc thêm một cái tới vòng tay của nàng ta, rồi nhận lấy cuộn giấy, xem xét một chút, rồi đưa tay điểm chỉ lên.

Hàn Bối vẫn luôn theo dõi hắn, thấy hắn điểm chỉ xong thì lấ ra một cái hộp ngọc to bằng bàn tay, đặt sang một bên.

- Nơi đây là một viên La Địa Đan, mong Mạnh đạo hữu nhận lấy, viên đan này khi dùng thì không được dùng vào ban ngày, bởi vì theo tên của nó, thực chất là La Nguyệt Đại Địa Đan...

Khi dùng nó, phải là ngày có trăng...

Hàn Bối mỉm cười, nói xong cúi người với Mạnh Hạo một cái rồi rời đi.

- Chúng ta đã gặp nhau...

Ngay khi Hàn Bối muốn rời đi thì Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng.

Những lời này vừa ra, Hàn Bối giật mình một cái, nhìn Mạnh Hạo.

- Tiểu muội không hề nhớ đã gặp qua Mạnh đạo hữu.

- Là Mạnh mỗ nhận nhầm người rồi.

Mạnh Hạo nhíu mày, đầy vẻ suy tư, Hàn Bối chỉ cười, sau đó xoay người, biến thành một đạo cầu vồng rời đi. Cho tới khi xa khỏi ngọn núi mà Mạnh Hạo đang ở thì nụ cười của nàng khẽ tắt, lại có chút ý vị thâm sâu, thân ảnh càng thêm xa hơn.

Mạnh Hạo cầm hộp ngọc chứa La Địa Đan, quay bước lên lầu, sau đó mở ra, một viên đan dược to bằng nắm tay trẻ con, màu trắng hiện ra, bên ngoài có bao một tầng sáp, mặc dù như vậy nhưng mùi thuốc nồng đậm, linh khí dao động không ngừng.

- Một viên đan dược này cũng đủ để ta dùng rồi, chỉ không thể nuốt luôn được, còn cần thí nghiệm thật giả xem sao.

Mạnh Hạo ngẫm nghĩ, sau đó cất hộp ngọc đi, rồi tiếp tục ngồi xuống đả tọa.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã tới đêm khuya, bên ngoài vầng trăng đã treo trên cao, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, đúng lúc này bên ngoài ngọn núi của Mạnh Hạo có một thanh ảnh vô thanh vô tức xuất hiện, vô cùng

quỷ dị. Bởi nó giống như một tấm da đang trôi nổi, nhìn cẩn thận thì đó lại giống với tên nam tử mặt vàng như nến mới chết kia.

Trong mắt gã đầy một mảnh u tối, nhìn xung quanh một chút rồi chọn ngọn núi Mạnh Hạo đang ở, nhoáng một cái đã xuất hiện ở bên dưới lầu các, trôi nổi mà đi lên.

Ngay khi thân ảnh đó sắp lên tới lầu các trên đỉnh núi thì, Mạnh Hạo đang ngồi khoanh chân kia cũng bắt đầu mở mắt ra, một đạo quang mang lăng lệ xoẹt qua trên mắt.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải vừa nâng lên vỗ vào túi Càn Khôn thì lập tức hai thanh mộc kiếm im lặng xuất hiện, ngay sau đó là một lá bùa rơi vào tay Mạnh Hạo, che đi thân thể trong nháy mắt.

Đúng lúc đó thân ảnh quỷ dị kia đã hóa thành nam tử sắc mặt vàng như nến, cả người đã bay lên ngọn núi, trên đường đi qua tất cả thực vật bỗng chốc khô héo như bị hút đi toàn bộ sức sống, con đường nhỏ đá xanh cũng đã trở thành màu xám. Dường như ngọn núi này trong nháy mắt đã bị một luồng tử khí nồng đậm bay qua.

Nhưng ngoại giới lại hoàn toàn không mảy may phát hiện ra tử khí nơi đây.

Thân ảnh đó trôi nổi mà bay đến ngoài lầu các của Mạnh Hạo, không có nửa điểm tạm dừng, bay đến rồi bỗng xuyên thấu qua lầu các xuất hiện ở tầng hai.

Cả người hắn phiêu huyền dưới ánh trăng, đôi mắt vô thần nhưng u quang lấp lánh, một cỗ khí tức yêu dị khó có thể hình dung ở trên thân ảnh này chậm rãi tản ra. Xung quanh là một màn yên tĩnh, nam tử có sắc mặt vàng như nến dùng u nhãn nhìn về phía tầng hai của lầu các.

Mạnh Hạo ngồi khoanh chân ở đó, hoàn toàn không có chút xê dịch nào,

chỉ có điều thân ảnh bị che giấu. Hắn vừa nhìn lướt qua thân ảnh trước mắt liền biết được thân phận của đối phương, chỉ là bộ dạng của người này rõ ràng là có vấn đề rất lớn. Mạnh Hạo lại nghĩ đến tiếng kêu thảm thiết trên núi đêm, chính là chỗ mà nam tử mặt vàng như nến đã ở.

Lúc này đây hắn dĩ nhiên đã hiểu được hơn nửa.

- Người này đã chết, bị người ta chế thành con rối hoặc bị linh hồn quỷ mị nào đó khống chế thân hình…

Ngay trong nháy mắt khi Mạnh Hạo chỗ này như có suy nghĩa, thân hình hắn bỗng nhiên lui mạnh về phía sau, trong phút chốc đã dịch khỏi khoảng một trượng.

Rầm một tiếng, một gợn sóng từ trước chỗ Mạnh Hạo tán thẳng ra. Những nơi nó đi qua, bàn ghế ở lập tức biến thành tro bụi. Thân ảnh nam tử vàng như nến kia nhào người về phía Mạnh Hạo, hai mắt u mang đại thịnh, dường như có thể nhìn thấu thuật ẩn thân của Mạnh Hạo.

Lãnh mang hai mắt Mạnh Hạo chớp động, trực tiếp dứt khoát kéo Ẩn Thân phù xuống, bước đi đồng thời giơ tay phải nâng lên bấm niệm thần chú chỉ một cái, hai thanh mộc kiếm lập tức phi thẳng đến thân ảnh ấy. Thân ảnh ấy cũng hoàn toàn không có ý trốn tránh, tùy ý để hai thanh mộc kiếm xuyên thấu cơ thể, lộ ra hai vết thủng nhưng không hề có chút máu tràn ra, giống như nam tử có sắc mặt vàng như nến kia chỉ có một bộ da mà không hề có chút huyết nhục nào tồn tại.

Nếu chỉ có vậy thì cũng thôi, nhưng vết thủng bị xuyên thấu ở cơ thể nam tử có sắc mặt vàng như nến kia ngày càng tự lan rộng. Sau khi cùng một chỗ thì như hình thành nên một vết hở lớn trực tiếp xé rách người nam tử cho đến khi dường như muốn cắn nuốt cả Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Thân ảnh trong đám người!

Thần sắc Mạnh Hạo không đổi, thân mình lui ra sau đồng thời bấm tay niệm chú vung về phía trước, lập tức một con hỏa long phóng thẳng về phía trước, lao vể phía thân ảnh kia. Nhưng khi tưởng rằng sẽ đánh trúng, thân ảnh đó lại không có né tránh, ngược lại vẫn lao thẳng về phía trước, lại còn cắn nuốt hết hỏa long.

Gã xoay người nhìn Mạnh Hạo nhe răng ra cười rồi lại lần nữa đánh tới.

Mạnh Hạo nhíu mày. Hai tay bấm niệm thần chú nhấn về phía trước một cái, lập tức một loạt phi kiếm bay ra từ trong túi trữ vật của hắn. Những thanh phi kiếm vừa bay ra lập tức tự mình vỡ tan thành vô số mảnh nhỏ, mang theo lực xung kích như một cơn lốc xoáy đánh thẳng đến thân ảnh vàng như nến kia, ngay sau đó hai thanh mộc kiếm cũng bay về mang theo khí tức sắc bén, đâm vào đỉnh đầu thân ảnh ấy.

Cái lưới màu đen ngay sau đó cũng bị Mạnh Hạo ném ra.

Tiếng uỳnh uỳnh truyền ra, những mảnh phi kiếm nhỏ trực tiếp chia nhỏ thân ảnh đó, hai thanh mộc kiếm lại xuyên qua sọ đầu của nó, nhưng thân ảnh ấy… Cho dù lúc này toàn thân đã bị tàn phá không thể chịu nổi, ngay cả bộ mặt cũng chỉ còn một nửa, hé nửa miệng cũng vẫn lộ ra nụ cười quỷ dị như cũ, nhào về phía Mạnh Hạo. Tuy lập tức bị lưới đen bao phủ thân thể nhưng thân thể đó lại vặn vẹo từ những mắt lưới mà chui ra.

Thậm chí trên người này bây giờ còn xuất hiện từng trận hấp lực khiến lầu hai rung chuyển, dường như tất cả đều muốn bị thân ảnh ấy hút vào bụng.

- Đánh không chết… bởi vốn không có sức sống, chẳng trách có thể giết chết rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ.

Mạnh Hạo nhíu mày nhìn thân ảnh đánh tới kia, trong mắt lộ chút hàn mang sắc bén. Mắt thấy thân ảnh kia đánh tới, Mạnh Hạo liền giơ tay lên bấm niệm thần chú chỉ xuống mặt đất.

- Phong yêu…

- Đệ bát cấm, phong thân!

Tay phải Mạnh Hạo từ dưới mặt đất nâng lên chỉ về phía thân ảnh tàn tạ quỷ dị kia.

Dưới một chỉ ấy lầu các bị chấn động mạnh, cả ngọn núi trong lúc này rung lên nhưng chỉ là một cảm giác hư ảo do cơ thể Mạnh Hạo cùng ngón tay hắn tạo ra chứ không chân thật. Đồng thời toàn bộ thế giới trước mắt Mạnh Hạo như ngưng lại rồi xuất hiện ảo ảnh trùng điệp.

Trong những ảo ảnh ở đây, có lầu các, có núi, có bốn phía hư vô, ở thân ảnh trong lầu các còn có cơ thể xuất hiện trùng điệp.

Lần đầu tiên trong ánh mắt của thân ảnh kia lộ vẻ hoảng sợ cùng khó mà tin được, lại càng như muốn mở miệng kêu gào thảm thiết thê lương, nhưng lại không đợi truyền ra, cơ thể gã liền như bị toàn bộ thế giới đầy những ảo ảnh trùng điệp này trấn áp trói buộc, không có cách nào cựa quậy.

Ngay lúc này Mạnh Hạo bước về phía trước, đưa tay phải lên chỉ ngón giữa lên bụng, lập tức ngón tay giữa của hắn xuất hiện vết thương chảy ra máu tươi, khiến như trở thành huyết chỉ.

Thuật ấy chính là thuật mà Mạnh Hạo lấy được sau Huyết Tiên truyền thừa, đã khắc sâu trong đầu, không cần đeo mặt nạ cũng có thể triển khai

một trong ba loại thần thông.

Chỉ có điều thuật ấy cần lực tu vi quá lớn cho nên Mạnh Hạo mới bí mật thử nghiệm. Đến nay hắn chỉ có thể triển khai huyết chỉ, còn huyết ấn cùng với huyết sát giới hắn vẫn không thể nào triển khai được.

Có thể coi là như vậy, huyết chỉ vài ngàn năm xuất hiện lần đầu ở Nam Vực, vốn dĩ đã cực kỳ cường hãn. Hơn nữa Mạnh Hạo ở trong trận pháp Huyết Tiên truyền thừa đã học được cách ngưng tụ không cho lực tu vi tán ra ngoài. Cho nên chỉ này phối hợp ba tòa đạo đài Hoàn Mỹ Trúc Cơ của hắn thì cho dù các đạo tử tông môn gặp phải cũng sẽ dao động.

Lúc này Mạnh Hạo tiến gần đến, ngón giữa của hắn ấn thẳng vào mi tâm của thân ảnh quỷ dị kia, vẽ mạnh một cái xuống dưới, một tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên truyền ra. Thân ảnh quỷ dị kia run run, một vết nứt huyết sắc cực lớn xuất hiện từ mi tâm kéo dài chừng hơn một thước. Trong vết thương có kèm theo một lượng lớn khí tức màu xám tản ra không hề bị khống chế. Thân thể gã càng vào lúc này khôi phục lại hành động, nhanh chóng rút lui từ lầu hai nơi Mạnh Hạo ở.

Mạnh Hạo không hề chần chừ, cất bước đuổi theo nhìn thân ảnh nhanh chóng lao về phía trước kia, hai mắt hắn chợt chớp nhanh, giật mình. Nơi đây bốn phía yên tĩnh gần như đến mức quỷ dị, Mạnh Hạo không tiếp tục truy kích mà trầm ngâm một lát rồi trở về lầu các, tay phải vỗ túi Càn Khôn lấy ra Như Ý ấn. Linh lực đi vào nhất thời cảm nhận được dấu hiệu truyền tống, trong lòng có chút thả lỏng, không lựa chọn truyền tống, mà mắt lạnh nhìn về phía ngoài lầu các. Nếu có biến động gì hắn sẽ rời khỏi đây trước tiên.

Không lâu sau, xung quanh núi này bất chợt có tiếng kêu thảm thiết truyền ra nhanh chóng, liên tiếp năm lần.

Thậm chí trong đó có ba người, chính là đệ tử Thanh La Tông không biết lúc trước ẩn thân ở chỗ nào. Trong tiếng kêu thảm thiết của bọn họ thân

thể bỗng tàn tạ như bị hút mất huyết nhục, cả người hóa thành bộ da rơi trên mặt đất.

Đêm nay nhất định sẽ không tiếp tục yên tĩnh được, cùng sự bừng tỉnh của vô số tán tu Trúc Cơ, Thanh La Tông cũng xuất động không ít đệ tử, mãi đến hừng đông mới khiến nơi đây khôi phục lại.

Có rất nhiều người tận mắt thấy kẻ tàn sát ba đệ tử Thanh La Tông cùng hai tán tu Trúc Cơ kia, là một thân ảnh tàn tạ. Thân ảnh ấy cuối cùng bị trưởng lão Thanh La Tông trấn áp, tính cho mọi người một công đạo. Từ đó trở đi, mấy ngày sau, quả nhiên không còn xuất hiện chuyện tử vong kỳ quái của tu sĩ Trúc Cơ. Dần dần cũng chẳng ai nhắc tới việc này.

Thoáng cái đã sáu ngày Mạnh Hạo đã đi vào Thanh La Tông sáu ngày. Từ buổi tối hôm đó trở đi Mạnh Hạo vẫn luôn luôn cẩn thận, nhưng không có ai đến gây phiền toái gì. Cho đến sáng sớm ngày thứ bảy từng tiếng chuông ngân vang, một âm thanh trong sáng truyền khắp Vạn Sơn, nơi tất cả tán tu Trúc Cơ cư trú.

- Chư vị đạo hữu Nam Vực, các ngươi đã lấy được La Địa Đan, ngày thực hiện ước định đã đến. Nếu có thể giúp Thanh La Tông ta đạt được vật cần thiết, còn được đem tặng rất nhiều La Địa Đan.

Cùng sự xuất hiện của thanh âm vang vọng, từng đạo cầu vồng bay ra từ xung quanh núi. Tất cả tán tu Trúc Cơ nơi đây đều nhất nhất bay ra. Mạnh Hạo cũng vậy, đứng giữa không trung lãnh mắt nhìn đi.

Từ Thiên Sơn của Thanh La Tông, vài chục đạo cầu vồng bất chợt gào thét cũng có từng mảnh la bàn mười trượng màu xanh bay ra vờn quanh giữa không trung.

Trên đó đều là chở dăm ba người mặc đạo bào Thanh La Tông, trong đó phần lớn là Ngưng Khí, nhưng tu sĩ Trúc Cơ cũng không thiếu, mỗi một mặt la bàn đều có một người.

Chỉ là những đệ tử Ngưng Khí này ai nấy mặt đều khó coi, càng có ý lo âu, nhưng cũng không dám cãi lời tông môn. Bọn họ đều là đệ tử ngoại môn trong tông môn, nhưng những người tư chất khá hơn một chút, sẽ không bị phái ra.

Ngay sau đó, từ trong Bách Sơn Thanh La Tông bay ra chục tấm la bàn trăm trượng màu tím. Mỗi một mặt trên la bàn đều có một người ngồi khoanh chân. Cô gái được gọi là Hàn Bối chính là một trong số đó, còn chín người ngồi khoanh chân ở la bàn màu tím kia có cả nam cả nữ, tất cả có vẻ mặt phấn khởi, hiển nhiên đều là kiệu tử tông môn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Thân ảnh trong đám người!(2) .

Ở phía xa, phiêu phù trên không là ba cái la bàn kim sắc rộng tới ngàn trượng, cũng tùy theo đó mà lao tới.

Ba người ngồi khoanh chân trên la bàn đó có hai nam một nữ. Ngoài Trần trưởng lão ra thì hai người khác lại có bộ dạng trung niên, ba người thần sắc lạnh lùng, tỏa ra dao động tu vi thuộc Kết Đan, vừa xuất hiện lập tức thu hút mọi ánh mắt.

Còn phía sau ba mặt la bàn màu vàng này còn có một mặt đảo ngược hơi nhỏ một chút, chỉ có mấy la bàn màu tím lớn trăm trượng. Trên la bàn ấy bất chợt có một lão giả áo tím khoanh chân ngồi xuống.

Trên mặt lão giả này có một cái bớt màu đen khiến bộ dáng tiên phong đạo cốt ban đầu bị phá hoại. Thoạt nhìn có chút dữ tợn, nhưng lúc người này xuất hiện lại làm cho trời tám phương trời đất như tối sầm lại.

Nhưng ánh mắt Mạnh Hạo cũng không phải là nhìn về phía lão giả này, mà là nhìn về la bàn lớn sau thân ảnh ấy trong mấy trăm tu sĩ một cô gái thân ảnh mịch lạc.

Lúc nhìn cô gái này, Mạnh Hạo nghĩ đến dưới ánh trăng năm đó, thân ảnh ngoái đầu nhìn lại ấy, bên tai như vang lại thanh âm năm đó.

- Ta đã đi qua Dưỡng Đan phường, viên Dưỡng Nhan Đan đầu tiên mà ngươi tặng cho ta không phải ngươi đổi.

Hứa sư tỷ.

- Tử La Lão Tổ!

- Không nghĩ tới lần này dẫn đội của Thanh La Tông lại là lão quái Nguyên Anh Tử La Lão Tổ, nghe đồn sát khí của người này rất nặng, năm xưa lúc lập anh cũng danh chấn Nam Vực, một người trong một đêm mà diệt cả tam tông!

- Nghe đồn Thanh La Tông đã tới hiểm địa tới năm lần, cũng để lại không ít người đóng lại ở đó. Hôm nay là lần thứ sáu, hơn nữa lại còn có quy mô lớn như vậy, khó trách tông phái này mạnh như vậy, là một trong ngũ đại tông môn của Nam Vực!

Lúc này Mạnh Hạo không chỉ nghe được thanh âm truyền lại từ tứ phía kia, mà còn cảm nhận được uy áp sau khi xuất hiện của lão giả mặc tử bào. Nhưng ánh mắt của hắn vẫn dừng lại ở phía xa, nhắm thẳng lên người một nữ tử đang đứng trong đám tu sĩ ở phía sau lão giả này, trên một chiếc la bàn lớn chừng ba ngàn trượng, màu vàng.

Nàng ấy mặc một bộ trường sam thanh sắc, khuôn mặt tái nhợt, không chút huyết sắc nào, khiến cho tính tình thanh lãnh của nàng ấy lạ càng băng hàn hơn, chỉ là... Mạnh Hạo lại cảm nhận được, nàng ấy đây là muốn che dấu nội tâm yếu ớt của bản thân.

- Hứa sư tỷ...

Mạnh Hạo khẽ thì thào, ngay khi hắn nhìn thấy nàng, trái tim hắn cuối cùng cũng thả lỏng ra, chỉ là hai người tuy không quá xa nhau, nhưng ở giữa có quá nhiều sự ngăn cách, chẳng khác nào gần trong gang tấc mà xa tận chân trời hết.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo nhíu mày, bởi hắn nhận ra bên cạnh Hứa sư tỷ, có một vị nữ tử xinh đẹp, trong mắt đầy vẻ châm chọc, tựa như đang chỉ trích gì đó, mà Hứa sư tỷ lại chỉ cúi đầu, cũng không dám trả lời, sắc mặt nàng ấy càng thêm tái nhợt hơn.

Một tia hàn mang hiện lên trong mắt Mạnh Hạo..

Trên la bàn mà Hứa sư tỷ đứng, chí ít cũng có hơn trăm đệ tử Thanh La Tông, tu vi cũng không cao, hiển nhiên đều là đệ tử bình thường, không phải là thiên kiêu của tông môn.

Trên la bàn, có một pho tượng khá lớn, chỉ một màu đen, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được đây là một kẻ ở trần, sau lưng có một đôi hắc dực đang dang rộng, khiến cho pho tượng kia thoạt trông đã thấy quỷ dị rồi..

Nhất là trên đỉnh đầu của nó có một chiếc mũ chóp cáo, càng không hợp với bộ dáng của nó.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, nhưng Mạnh Hạo lại có được linh thức mạnh hơn tu sĩ cùng giai, có thể nhận ra được pho tượng này không phải là vật chết, mà nó vẫn luôn hô hấp thổ nạp bình thường.

Mỗi một lần hô hấp kia, thì từng đợt khí tức vô hình từ phía thiên linh của hơn trăm đệ tử Thanh La Tông đều bị pho tượng kia hấp thụ.

Một màn này rơi vào trong mắt Mạnh Hạo càng khiến cho hắn kinh hãi, bởi hắn chú ý thấy mỗi lần pho tượng kia thổ nạp là có không ít đệ tử đều cảm thấy tinh thần chấn động, hiển nhiên là không biết tới sự quỷ dị của pho tượng kia cho nên không có chút chống cự nào.

- Chư vị đạo hữu hẳn là có không ít người nhận ra Tạ mỗ, tại hạ là Thanh La Tông, Tạ Kiệt.

Lúc này, trên chiếc la bàn kia có một vị thanh niên tao nhã, bỗng nhiên mỉm cười rồi lên tiếng, thanh âm truyền tới tai toàn bộ tán tu đang đứng xung quanh Mạnh Hạo.

Kẻ này vừa lên tiếng, thì Mạnh Hạo lập tức nhận ra, đó chính là kẻ lúc

trước nói chuyện.

- Có chút chuyện liên quan tới việc này, hắn là có không ít đạo hữu đã suy đoán, hôm nay tại hạ sẽ giải thích cho cách vị đạo hữu trên đường đi, thỉnh!

Tạ Kiệt mỉm cười, y vừa nói thì chiếc la bàn màu tím kia lập tức mở rộng, độ rộng biến thành nghìn trượng, bay ra ngoài.

Đám tán tu Trúc Cơ xung quanh Mạnh Hạo lập tức tiến tới, một đám tâm tư bất đồng, lúc này liên tiếp bay lên, hóa thành từng đạo quang mang bay tới phía la bàn màu tím kia.

Tính cả Mạnh Hạo thì trong đám tán tu Trúc Cơ gần trăm người này thì đại đa số là Trúc Cơ sơ kỳ, trung kỳ chỉ có mười tám người, còn hậu kỳ thì chỉ có ba người.

Ba vị Trúc Cơ hậu kỳ này, thì một trong đó là lão giả đi cùng Mạnh Hạo ngày trước, còn có một người trung niên, sắc mặt trắng bệch, mặc một bộ bạch y, toàn thân đầy âm khí, kẻ này thậm chí cả hầu kết cũng rất nhỏ, nhưng có tiêu sát khí tràn ngập.

Người cuối cùng là một nữ tử, tướng mạo trung đẳng, thân hình có chút mập mạp, nhưng một thân tu vi Trúc Cơ hậu kỳ dao động, khiến cho đám người xung quanh vô cùng khách khí với nàng ta, ba người khi đi lên la bàn của Tạ Kiệt, y cũng đối xử khác với những người khác, mời bọn họ qua một bên.

Mạnh Hạo lúc này cũng nhìn thấy được một vài người mà hắn từng gặp trong đám tán tu Trúc Cơ này, ở trong một góc không mấy thu hút nào, là Lã Đào đang đánh giá tứ phía, còn có vị quý phụ trong bí hội ngày đó nữa.

Ngoài ra còn có một kẻ khiến cho Mạnh Hạo lưu ý, người này thoạt

trông chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, lẫn lộn trong đám người, không hề có chút đáng nhìn nào, lúc đầu thì không có bị ai phát hiện nhưng khi ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua thì hắn nhận ra một cỗ khí tức vô hình khó có thể hình dung, tựa như có mùi thi thể hư thối, lại có cả mùi bùn đất.

Nhưng những người khác tựa như không hề phát hiện ra điều này, cái này khiến cho Mạnh Hạo trầm ngâm không thôi, hắn rất nhanh nghĩ tới cổ ngọc Phong Yêu, nghĩ tới khi cỗ khí tức cổ lão mình cảm nhận được ở bên trong Thanh La Tông kia.

Lúc này, la bàn dưới chân mọi người khẽ chấn động một cái, cấp tốc lao về phía trước, cùng lúc đó lượng lớn la bàn của Thanh La Tông cũng đều hóa thành từng đạo quang mang mà lao đi.

Nhưng mà hướng đi không phải là bên ngoài Thanh La Tông, mà là Bách Sơn bên trong Thanh La Tông!

Mạnh Hạo bất động thanh sắc, tu vi bên ngoài của hắn chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, giờ phút này trong đám người trừ Lã Đào không có chút bắt mắt nào. Còn về Hứa sử tỷ, thì nàng không hề chú ý tới Mạnh Hạo, thần sắc nàng đầy vẻ chua xót, hai mắt đầy vẻ mờ mịt, tựa như không biết được tương lai sẽ ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Nhập sơn cổ lộ.

Khi la bàn tới gần Bách Sơn của Thanh La Tông, lập tức từ bên trong sơn môn của Thanh La Tông có một Lư Hương thật lớn xuất hiện một làn khói, vặn vẹo, ngập tràn ở trên không của sơn môn Thanh La Tông, tầng tầng vờn quanh, cuối cùng biến thành một cái vòng khói cực đại.

Từ khi vòng khói hình thành thì hư vô có chút vặn vẹo, Mạnh Hạo tận mắt chứng kiến những người đứng ở phía trước của la bàn bắt đầu nhảy vào trong vòng khói, cuối cùng biến mất, tựa như bị truyền tống đi, hai mắt hắn sẽ hiện tinh quang, hắn đi tới, rồi nhảy vào trong vòng khói.

Không lâu sau toàn bộ đám tu sĩ cùng la bàn đều biến mất trong vòng khói, rồi đám khói cũng dần tan rã, biến mất vào không gian. Thanh La Tông lại khôi phục sự bình thường, nhưng ở Bách Sơn thì xuất hiện những quầng sáng, Thiên Sơn, Vạn Sơn cùng đều xuất hiện quầng sáng, khiến cho nơi này bị phong tỏa, không cho phép ra, mà cũng không cho phép vào.

Gần như là khi Thanh La Tông mở ra phong ấn thì ở trong Thanh Vân quốc, ở nhiều nơi đều có thần thức đảo lại, tựa như đang tìm kiếm cái gì, mà những thần thức này vô cùng cường hãn, đến từ các gia tộc tông môn của Nam Vực, hẳn là muốn điều tra việc của Thanh La Tông.

Chẳng qua không biết bọn họ đã đạt thành hiệp nghị gì với Thanh La Tông, cho nên cũng không có quấy nhiễu gì.

- Chư vị đạo hữu chớ có hoảng loạn, đây là do Thanh La Tông chúng ta mượn năng lực của chí bảo Thiên Chú Lô, thay thượng cổ lạc ấn trận văn đã bị phá hủy, mà mở ra truyền tống trận.

Vị trí được truyền tống tới, không nói mọi người không biết, đến Tạ mỗ

cũng không biết được nơi rốt cuộc nơi đó là địa phương nào....

Thanh âm Tạ Kiệt truyền ra, quanh quẩn bên trong la bàn tử sắc, khiến cho đám người sau khi truyền tống đang nháo nhác không ngừng kia cũng dần an tĩnh lại.

Mạnh Hạo đưa mắt nhìn bốn phía, nơi này tựa như một mảnh tinh không vậy, bát phương hư vô, không có chút ánh sáng, chỉ có ánh sáng nhu hòa từ trên la bàn của Thanh La Tông chiếu ra mà thôi.

Ở phía trước bọn họ, từng tấm la bàn lao tới phía trước, đệ tử Thanh La Tông đều khoanh chân ngồi xuống, duy chỉ có mấy vị thiên kiêu trên tử sắc la bàn là đứng đó mà nhìn lên bầu trời tối đen mà thôi.

Còn ở phía xa kia, ba vị Kết Đan lão quái vẫn còn đang đảo thần niệm xung quanh, tựa như đang thương lượng chuyện gì, còn vị Tử La Lão Tổ mạnh nhất kia đang ngồi đó mà đả tọa, không hề nhúc nhích.

Còn mấy trăm đệ tử Thanh La Tông nơi la bàn Hứa sư tỷ đang ở kia, thì vẫn trầm mặc, chỉ có bức tượng quỷ dị trên la bàn bọn họ tựa như phát ra từng đạo tàn ảnh trùng điệp trong một thế giới tối đen như mực này, thực sự là quỷ quái không thôi.

- Tạ đạo hữu, chúng ta hưởng ứng lời kêu gọi của Thanh La Tông, cho dù là nguy hiểm thì cũng nên cho chúng ta biết nên đi nơi nào, nếu như mọi người đã dám đến thì hẳn cũng có giác ngộ rồi.

Trên la bàn, lão giả hôi bào Trúc Cơ hậu kỳ nhíu mày nhìn Tạ Kiệt rồi nói.

- Từ đạo hữu, tuy nơi này Tạ mỗ có tới vài lần rồi, nhưng thực sự là không biết nên hình dung nó như thế nào...

Tạ Kiệt chần chờ một chút, sau đó nhìn mọi người, hơi do dự rồi nói

tiếp...

- Nhưng, con đường này thì Tạ mỗ cũng có hiểu rõ một hai, nói vậy thì Từ đạo hữu cũng đoán được rồi, đây là một con đường nhập sơn của một linh mạch ngoại vực mà tu sĩ thượng cổ ngoài tinh không tạo ra!

Lời nói vừa dứt thì cả đám tu sĩ Trúc Cơ ồ lên, nhìn xung quanh, tựa như muốn ghi nhớ kỹ nơi này.

- Không phải con đường nhập sơn, bởi vì con đường kia chỉ có tiên mới đi được, còn đường này chỉ là chi nhánh, tựa như trăm sông đổ về một biển, nhưng cũng không phải là nơi mà chúng ta có thể tùy tiện đi vào. Cần phải có được Thiên Đúc Lô của Thanh La Tông ta mới có thể giúp chúng ta đi được.

Tạ Kiệt nói chuyện, đưa mắt nhìn đám tu sĩ Trúc Cơ đang rung động không thôi kia.

Dù sao có thể mở được ra con đường này, cho dù nó không phải là con đường nhập sơn chân chính, nhưng cũng là một con suối trong đó rồi, đám tông môn bình thường không thể làm được, chỉ có đại tông, mới có thể có được đạo uẩn mạnh như vậy.

- Vị này hẳn là Mạnh đạo hữu, mong đạo hữu có thể qua bên này ngồi...

Ánh mắt đang đảo của y bỗng dừng lại bên người Mạnh Hạo, sau đó hơi ngưng lại, vì thực tế y đã sớm chú ý Mạnh Hạo, trước khi xuất hành, thì ba vị Kết Đan Lão Tổ đã nhắc y phải cẩn thận để ý tên tu sĩ Mạnh Hạo này.

Nguyên nhân cụ thể thì y cũng không biết được, dù sao thì các vị Kết Đan Lão Tổ đa giao cho mình thì việc cần làm chỉ là để ý cái tên Trúc Cơ sơ kỳ nhỏ bé này thôi. Nhưng y lúc này tuy vẫn đang hiện ra nụ cười, nhưng trong lòng chẳng có thiện ý gì, kêu tên Mạnh Hạo chỉ là để cho

mọi người chú mục hắn, rồi qua vào lần tìm hiểu mà mò ra được manh mối.

Quả nhiên như y đoán, sau khi y nói xong, đám tán tu Trúc Cơ xung quanh đều chú mục vào chỗ Mạnh Hạo đang ngồi.

Thần sắc Mạnh Hạo thản nhiên, chẳng có chút ngoài ý muốn nào, hắn biết từ cái đêm đuổi đi thân ảnh quỷ dị kia, thì nhất định sẽ khiến cho người ta lưu ý, thực là không thể tránh né, cho nên khi hắn nghe Tạ Kiệt nói gì thì khẽ ngẩng đầu lên.

- Nơi đây tốt lắm, chỉ là tu vi Mạnh mỗ còn yếu cho nên không thể ngồi cùng mấy vị được.

Một màn này tất nhiên cũng bị ba vị Kết Đan lão quái đang trao đổi thần niệm bên kia, phát hiện, nhưng chẳng hề ngăn cản, bởi thực tế bọn họ cũng không thể hiểu ra được điều gì. Cái tên tu sĩ gọi là Mạnh Hạo này, có chỗ gì đó thần kỳ, cần phải lưu ý gì đó, cũng là do tông chủ Thanh La Tông đột nhiên truyền khẩu dụ cho bọn họ đêm trước.

Tạ Kiệt mỉm cười, đang định lên tiếng nói tiếp thi bỗng nhiên la bàn dưới chân hắn chấn động một cái, rồi dừng ngay lại trong nháy mắt, bởi đám la bàn phía trước bỗng nhiên ngừng lại, toàn bộ pháp quang trên la bàn chợt tắt toàn bộ.

Ba vị Kết Đan lão quái biến sắc, còn vị cường giả mạnh nhất, Tử La Lão Tổ bỗng nhiên mở mắt, tỉnh lại sau đả tọa, khuôn mặt cũng đầy vẻ ngưng trọng cùng cẩn thận.

- Im lặng!

Lão Tổ lên tiếng, âm thanh thấm sâu vào lòng người, biến thành một đạo phong ấn, khiến cho mọi người không thể nào nói được gì.

Trong một mảnh yên tĩnh nơi đây, ngoại giới tối đen như mực, dần dần hiện ra một đạo ngũ thải quang mang, một con thủy mẫu to khoảng mấy vạn trượng xuất hiện, vô số xúc tu máy động, thân thể hơi mờ bắt đầu hiện ra trong mắt mọi người.

Bên trong đầu con thủy mẫu trong suốt này, mọi người lập tức nhận ra bên trong có một khối thi thể hư thối, một nửa thi thể đã hòa tan vào trong con thủy mẫu này rồi.

Ở trên mi tâm của thi thể này, có thể thấy được một lỗ hổng nhỏ, xung quanh đều đã đóng thành băng, tựa như cho dù thi thể này có hư thối thì mi tâm này sẽ không bao giờ bị năm tháng ảnh hưởng tới dù chỉ một chút.

Mọi người cũng không dám cử động, toàn bộ ánh mắt đều đặt lên con thủy mẫu kia, nhìn nó chậm rãi bơi gần tới, những chiếc xúc tua uốn éo, thậm chí có không ít bay xuyên qua la bàn, cho tới khi đi xa hoàn toàn, Tử La Lão Tổ mới nhẹ nhàng thở ra, lão đứng dậy, hướng về phía con thủy mẫu đó, ôm quyền, vái một vái, thần sắc đầy vẻ cung kính.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Địa phương cực yểm!

- Đây là một trong tam đại tổ tiên của Thanh La Tông ta, tu vi Vấn Đạo đỉnh phong, chỉ là năm đó khi chuẩn bị thành tiên thì bị Lão Tổ Vương gia đánh lén, không thành tiên được, mà vẫn lạc.

Bởi thế, khoảng thời gian sau đó bản tông vẫn luôn huyết chiến với Vương gia. Trận chiến này kéo dài tới ba ngàn năm, hai bên cũng không thể đánh được nữa, nhưng các ngươi thân là đệ tử Thanh La Tông, thì phải ghi nhớ một đoạn sử này của tông môn.

Tử La Lão Tổ chậm rãi nói, thanh âm tang thương, quanh quẩn tứ phía.

Đám đệ tử Thanh La Tông, hiển nhiên có không ít người là lần đầu tiên nghe được tích sự này, cho nên cả một đám hai mắt lộ tinh quang, nội tâm Mạnh Hạo hơi động, nhìn về phía con thủy mẫu kia mà trầm mặc.

Không lâu sau, một hàng la bàn lại nối đuôi nhau mà đi, cũng không gặp được phải những sinh vật kỳ dị như con thủy mẫu kia nữa. Qua khoảng hai ngày, toàn bộ các la bàn đều phóng ra quang mang chói mắt, biến mắt vào trong một con đường lên núi.

Hiện tra trước mắt Mạnh Hạo là một mảnh núi rừng liên miên không dứt, không thể thấy được cuối, bốn phía tro bụi giăng đầy, không hề có chút thực vật nào, chỉ có thể từ nhìn thấy được một con đường nhỏ tới một cái khe từ phía xa mà thôi.

Hai bên đường là vô tận nham bích, nhìn mãi mà không thấy được cuối.

Ở bên ngoài hẻm núi, cũng có tới trăm tu sĩ, đang ngồi đả tọa tại đó. Cả

đám sắc mặt tái nhợt, có chút chật vật, trong đó có khoảng chừng bốn năm mươi người, quần áo khác nhau, hiển nhiên không phải là người của Thanh La Tông, mà là đám tán tu Trúc Cơ tới nơi này trước đám người Mạnh Hạo,

Khi bọn họ thấy được đám người bên ngày, thì đám tán tu kia cũng nhìn thấy được bọn họ.

Còn lại, chính là đám đệ tử của Thanh La Tông, lúc này bọn họ nhìn thấy được Tử La Lão Tổ, cho nên toàn bộ đều đứng lên. Từ trong đám người, một mỹ phụ trung niên bước ra, nàng ta tuy đã có tuổi, những vẫn xinh đẹp như cũ, phóng ra một vẻ đẹp thành thục phong vận, chỉ là sắc mặt cũng tái nhợt không thôi.

Sau khi thấy được Tử La Lão Tổ, mỹ phụ cảm thấy thoải mái hơn, khẽ thở ra rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Bà ta không có chú ý tới Mạnh Hạo, nhưng hắn chỉ liếc mắt một cái là có thể nhận ra, người này, chính là kẻ năm đó đã mang Hứa sư tỷ rời khỏi Kháo Sơn Tông.

- Tính cả Tử La Lão Tổ nữa thì ở nơi này đã có hai Nguyên Anh... Rốt cuộc nơi đây là nơi nào, phải chăng là một thượng cổ phúc địa nào đó.

Trong lòng Mạnh Hạo khẽ ngẫm nghĩ, tay phải đưa lên túi Càn Khôn gõ một cái, mặt không đổi sắc, lập tức Như Ý Ấn đã bay vào trong tay, linh lực thử đưa vào, chỉ khi cảm nhận được truyền tống lực thì Mạnh Hạo mới có thể thả lỏng được.

Hắn sở dĩ dám tới Thanh La Tông, cũng là vì có chỗ dựa là Như Ý Ấn có thể truyền tống được, vật ấy là do Kháo Sơn Lão Tổ cất dấu, Mạnh Hạo tuy cũng thử qua vài lần nhưng cũng không hiểu hết được tác dụng của nó.

Lúc này, Mạnh Hạo đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh ở phía sau đám người, nàng ấy lúc này đang nhíu mày không thôi, bởi bên người nàng là một nữ tử xinh đẹp, tựa như đang lên tiếng châm chọc gì đó.

Mạnh Hạo nhíu mày, bởi hắn nhìn ra được Hứa sư tỷ không vui, khi đưa mắt nhìn về phía nữ tử xinh đẹp kia, hàn ý trong mắt hắn càng đậm.

Lúc này Tử La Lão Tổ đang đứng trên la bàn thì nó cũng dần nhỏ lại, lão cất bước về phía mỹ phụ, hai người thấp giọng bàn bạc một chút. Sắc mặt Tử La Lão Tổ trở nên khó coi hơn, hai người thương lượng vài câu, rồi bỗng nhiên cùng quay người đi về phía cái khe sâu kia.

Ngay sau đó, đám người Thanh La Tông cùng bước xuống khỏi la bàn, hóa thành từng đạo quang mang, lao về phía cái khe, đám tu sĩ đang đả tọa, cũng không thể không đứng dậy cùng đi theo.

- Chư vị, thỉnh!

Tạ Kiệt quay về đám tán tu Trúc Cơ mà ôm quyền, la bàn dưới chân cấp tốc thu nhỏ lại, mọi người trầm mặc, nhưng cũng không lùi lại, mang theo suy ngẫm trong lòng mà hóa thành từng đạo quang mang, lao về phía cái khe kia.

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, cước bộ có chút chậm lại mấy phần, bởi hắn nhìn thấy ở trong đám người phía xa kia, Hứa Thanh lúc này hiển nhiên còn chưa có Trúc Cơ, không thể đạp không mà đi, mà cần nhờ tới một đám thải vụ ở dưới chân.

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo vừa giảm tốc độ lại thì Tạ Kiệt bỗng nhiên quay đầu, quay về phía hắn cười, nhưng hai mắt lóe lên tinh quang, tựa như muốn nói gì, thì bỗng nhiên ngừng lại, bởi vì ở ngay bên cạnh Mạnh Hạo lúc này, đang có một nữ tử đang tới gần hắn.

- Mạnh đạo hữu, lại gặp lại.

Nữ tử này mặc một bộ trường y tử sắc, khẽ cười, cùng phi hành về phía trước với Mạnh Hạo.

- Hóa ra là Hàn đạo hữu.

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua nữ tử bên người rồi gật đầu nói, nàng ta chính là Hàn Bối ngày đó đã mang La Địa Đan tới cho hắn.

Lúc này, đám người cũng đã tới gần cái khe sâu kia, hàng ngàn đạo quang mang chói mắt phóng tới, mặt nham bích hai bên càng thêm cao, tựa như nhìn không thấy điểm cuối, tưởng chừng như vô hạn.

- Ta thấy bộ dáng của Mạnh đạo hữu quả không tầm thường, hẳn là có xuất thân bất phàm, tại sao lại phải tới đây chỉ vì một viên La Địa Đan?

Hàn Bối bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm êm dịu, dễ nghe vô cùng,

Hai mắt Mạnh Hạo hơi chớp, khẽ liếc nhìn Hàn Bối một cái.

- Mạnh mỗ có chút không hiểu được ý của Hàn đạo hữu.

Khi Mạnh Hạo nói thì cả đám người cũng đã bay gần tới hạp cốc rồi, mặt nham bích nơi đây cũng dần trở thành màu đen, có khi còn nhìn thấy được vật ẩn dấu bên trong.

- Đây là... Lại có thể là Nham Tinh Thạch!

- Nơi này là nơi nào, sao lại có thể có được nhiều Nham Tinh Thạch tới như vậy, thứ này có thể sơ được với thượng phẩm Linh Thạch a!

Hàn Bối còn chưa kịp nói gì thì từ phía trước đã nghe thấy đám tán tu Trúc Cơ phía trước ồ lên, khi thấy được những gì bên trong nham bích kia, có kẻ không nhịn được, đưa tay chụp vào mặt nham tinh tựa như

muốn lôi nó ra.

Nhưng khi đụng vào mặt nham tinh đó thì một âm thanh thê lương thảm thiết bỗng nhiên vang lên, cái tên tu sĩ đó kêu gào không ngừng, thân thể nhanh chóng héo rũ, toàn bộ sinh cơ cùng huyết nhục tựa như bị hút đi không ngừng. Đúng lúc đó, kể cả túi trữ vật hay những gì bên trong cũng trở thành tro bụi, mà nơi gã chạm vào cũng chợt nhiều thêm ra một khối nham tinh thạch, không ngừng lóe lên u quang.

Một cảnh này khiến cho đôi mắt của Mạnh Hạo co lại, càng khiến cho đám tán tu Trúc Cơ ở đây lạnh hết cả người, nhưng đám đệ tử Thanh La Tông thì lại không có ý gì là bất ngờ, hiển nhiên bọn họ cũng đã biết được kết quả từ đầu rồi.

- Mạnh huynh, ngươi đã bị người khác để ý, cho nên tự giải quyết cho tốt đi, hơn nữa... Ngươi thực sự là họ Mạnh sao?

Hàn Bối mỉm cười, trong nụ cười đó có một tầng thâm ý, thấp giọng nói rồi xoay người rời đi.

Đúng lúc này, ở phía trước, bỗng nhiên truyền tới một tiếng nổ thật lớn, âm thanh này khiến cho toàn bộ tứ phương chấn động, một lúc sau mới biến mất. Mạnh Hạo đầu tiên đưa mắt nhìn thân ảnh Hàn Bối đã đi xa, sau đó nhìn về phía một tấm cửa đá khổng lồ đang bị Tử La Lão Tổ cùng trung niên mỹ phụ kia liên thủ oanh kích.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Địa phương cực yểm!(2)

Nhưng cửa đá kia lại không hề bị đánh nát, tựa như có một loại dị lực nào đó, cứ dần khiến cho chúng dung hợp lại với nhau, một lần nữa biến thành cánh cửa đá ngăn trở tại nơi này.

Nhưng khi cửa đá bị đánh vỡ một lần nữa, hắn cũng nhìn thấy, ở phía sau, có hơn hai trăm tu sĩ, đang ngồi đả tọa, lúc này toàn bộ đều đứng lên. Một thanh niên sắc mặt tái nhợt, trên tay cầm một hạt châu, phát ra ánh sáng nhu hòa, khiến cho cánh cửa đá kia lại chậm rãi hồi phục nguyên dạng.

- Vãn bối Liễu Võ, bái kiến Lão Tổ.

Khi thanh niên này lên tiếng thì Tử La Lão Tổ và mỹ phụ kia cũng đã đi qua cửa đá, ống tay áo hai người cùng phất lên, tốc độ khép lại của cửa đá cũng chậm lại không ít.

Ngay sau đó, tất cả mọi người kể cả Mạnh Hạo cùng lao thẳng về phía trước nhanh hơn, cho dù là vui hay không vui cũng phải nhanh chóng mà đi qua, bởi phía sau ngàn người này cũng chính là ba vị Kết Đan lão quái của Thanh La Tông, bọn họ đi cuối cùng cho nên kẻ nào dám rời đi sẽ bị xử lý ngay lập tức.

Đi qua cửa đá, con đường phía sau khá là quỷ dị, lại có thêm bốn cánh cửa đá xuất hiện, cũng thấy được số lượng đệ tử Thanh La Tông về sau càng ít.

Mạnh Hạo ngừng lại, nội tâm càng thêm cẩn thận, bởi Thanh La Tông tra xét nơi này hiển nhiên là đã che dấu, nói là ít không bằng là càng

nhiều mới đúng.

- Những cửa đá này tựa như là khóa của nơi này, nơi đây...

Mạnh Hạo nhíu mày, nhìn về phía trước, nhưng rất nhanh hắn ngừng bước, không chỉ một mình hắn, mà toàn bộ mọi người đều như vậy, đưa mắt nhìn về phía trước.

Ở phía trước bọn hắn có một đại môn màu đen, nó không phải dùng đá mà dùng kim thiết tạo thành, được khảm vào giữa hai mặt nham bích, cánh cửa màu đen phát ra quang mang màu đen, nhất là lúc này bên trên đó còn có một gương mặt to lớn, đôi mắt của nó đang nhắm lại, tựa như đang ngủ say vậy.

Nhưng khi mọi người tới gần thì hai đôi mắt bỗng nhiên mở ra, gầm nhẹ lên một tiếng, âm thanh vang vọng, ầm ầm đánh tới, khiến cho toàn bộ tu sĩ nơi này, kể cả Tử La Lão Tổ cũng không khống chế được mà phun ra một ngụm tiên huyết.

Mạnh Hạo cũng như vậy, máu tươi của hắn trong nhất thời phun ra, khiến cho nơi này tựa như một huyết hà, cuối cùng bị mặt người kia hút một cái, hút xong thì khẽ ợ một cái..

- Theo chỉ lệnh của đại nhân, trông coi nơi chí yểm, các ngươi không có tín vật, thì không thể vào... Ử, sao lại là các ngươi chứ?

Âm thanh của nó tựa như lôi đình nổ vang, Tử La Lão Tổ với mỹ phụ đều cung kính, ôm quyền, cúi đầu thật sâu, Tử La Lão Tổ lấy ra một đoạn ống trúc, phóng ra một tấm da, trải nó ra, bày ra trước mặt gương mặt kia.

Khi nhìn thấy tấm da này thì Mạnh Hạo co rút hai mắt lại, bởi thứ đó mang lại cho hắn một cảm giác như là thân ảnh quỷ dị kia, giống hệt như nhau vậy.

Thậm chí trong chớp mắt này, từ trên tấm tàn da này lại có một con mắt ảo ảnh, tựa như liếc nhìn Mạnh Hạo một cái vậy.

Ánh mắt Mạnh Hạo chạm phải con mắt kia, đồng tử có chút co lại.

- Thứ ấy chỉ có thể dùng một lần, các người lúc trước đã dùng qua...

Khuôn mặt khổng lồ kia khẽ ngáp, đang nói thì phía sau bỗng nhiên có tiếng người kêu lớn, Mạnh Hạo quay đầu lại nhìn, thì pho tượng được mọi người đưa tới, lúc này đã tan ra, biến thành ba đoàn hắc vụ sau đó bên trong có ba vị lão giả lượn lờ, chính xác là ba vị lão giả ở trên đài ở phía dưới lòng đất của Thanh La Tông!

Ba người bọn họ lập tức biến vào bên trong hắc vụ, xuất hiện ngay phía trước mặt gương mặt kia.

Trong nháy mắt liền dung nhập vào nó, khiến cho khuôn mặt khổng lồ bị vặn vẹo, dần dần làm cho cái miệng kia phải mở to ra.

- Mau đi vào, ba người lão phu chỉ có thể kiên trì được nửa nén nhang thời gian mà thôi!

Thanh âm tang thương truyền ra, tựa như từ hoàng tuyền đi tới vậy, trực tiếp làm cho tâm thần mọi người chấn động.

Nhưng không chờ Tử La Lão Tổ an bài mọi người đi vào thì, từ đột nhiên từ bên trong cái miệng lớn kia, có một thân ảnh tựa nhưng đang thiêu đốt tu vi, thừa dịp cái miệng kia mở ra, thì vọt ra ngoài. Đó là một nam tử trung niên, nhưng lúc này chỉ có một nửa người, có thể thấy được xích đan đang thiêu đốt cơ thể, tóc tai bù xù, bộ dáng điên cuồng, vừa lao ra vừa kêu gào thảm thiết.

- Đều chết hết rồi, mọi người đều không được, đều chết hết rồi... Ha ha

ha, đều chết hết rồi...

- Là Trịnh trưởng lão!

- Là hắn! Ta nhớ được Trịnh trưởng lão mấy ngày trước rời đi, giờ này lại biến thành thế này...

Từng âm thanh ồ vang lên, đều là từ đám đệ tử Thanh La Tông truyền ra, hiển nhiên bọn họ nhận ra được thân phận của vị nam tử trung niên này. Tạ Kiệt đầy vẻ cả kinh, thần sắc biến hóa, Hàn Bối thì khẽ nheo mắt, trong đó có một đạo quang mang khẽ đảo qua, còn có tên thiên kiêu bên trên la bàn tử sắc kia cũng thay đổi sắc mặt.

Kẻ điên khùng kia vừa lao ra, lại còn có những lời nói khủng bố đến như vậy, thực sự làm cho mọi người nơi này trong một khắc đều cảm thấy tâm thần chấn động không thôi.

Nhất là tiếng kêu thảm thiết kinh người này, bởi nam tử trung niên này trong thể nội có xích đan, có nghĩa gã là lão quái Kết Đan, mà lại có thể thê thảm tới như vậy, hơn nữa gã còn phát điên thì không có ai có thể tưởng tượng được phía sau cánh cửa đá kia, là thứ gì.

Câu nói kia cứ truyền đi, quanh quẩn khắp nơi, đều chỉ còn ba chữ “đều chết hết”. Tựa như một dòng nước vô hình, cứ chảy, cứ xói mòn vào lòng người mãi không tiêu tan.

Đám đệ tử Thanh La Tông cũng còn đỡ, dù sao bọn họ cũng ở trong tông môn, chí ít cũng biết được ít nhiều thông tin, nhưng đám tán tu Trúc Cơ như Mạnh Hạo thì từ khi cửa đá kia mở ra, cộng thêm hai trăm tu sĩ nữa gia nhập, lúc này toàn bộ đều cảm thấy đại biến.

Một cỗ cảm giác tử vong vô hình tựa như trong chớp mắt lan tràn từ vị lão quái Kết Đan đã phát điên kia bao phủ toàn nơi này.

Ngay khi vị nam tử trung niên kia nói xong, thì thân hình gã cũng thoát ra khỏi cánh cửa, hai mắt Tử La Lão Tổ bỗng lóe lê quang, thân hình chợt lóe về phía trước, một bước đi tới bên cạnh vị Trịnh trưởng lão này, bàn tay nâng lên khiến cho thiên địa thất sắc, thân thể Trịnh trưởng lão bỗng dưng không thể khống chế được, dần đi tới trước mặt Tử La Lão Tổ. Chớp mắt đã bị Tử La Lão Tổ vỗ lên thiên linh.

Một vỗ kia tựa như kinh thiên động địa, khiến cho toàn thân Trịnh trưởng lão rung lên bần bật, trong mắt lộ ra vẻ thanh tỉnh, xích đan trong cơ thể đang thiêu đốt cũng dần tắt.

Thần trí dần thanh tỉnh, thì Trịnh trưởng lão cũng chưa kịp nói cái gì, Tử La Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, một cỗ hắc phong gào thét, cuồn cuộn nổi lên, đánh thẳng vào người Trịnh trưởng lão.

- Loạn ngôn, niệm tình ngươi là trưởng lão, cho nên cứu về tính mệnh của ngươi, phạt ngươi quay về bế quan trăm năm!

Tử La Lão Tổ ra tay thực dứt khoát, chỉ một chưởng đánh ra mà tạo ra được uy áp mạnh mẽ, khiến cho đám tán tu Trúc Cơ cũng phải kinh hãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Nhìn nhau!

- Chư vị tán tu, các người đã nhận đan dược của bản tông, ký ước định, thêm cả thủ ấn, cho nên phải nghe theo an bài của bản tông, nơi đây là một thượng cổ phúc địa, nhưng không gian bên trong không ổn định, cho nên người có tu vi cao thâm không thích hợp tiến vào.

Các người chỉ cần đi vào trong đó, lấy ra những thứ được chỉ định, đổi lấy La Địa Đan, tiện thể cầm luôn những ngọc giản này đi.

Tử La Lão Tổ thản nhiên nói, uy áp truyền khắp tám hướng, tay áo vung lên, có tới hơn hai trăm viên ngọc giản bay ra, xuất hiện trước mặt đám tán tu.

- Đi vào nơi này, hẳn là có chút phiêu lưu, nhưng cũng không chỉ có một con đường chết, hơn nữa đệ tử bản tông cũng đi vào cùng các ngươi cho nên hãy cứ yên tâm mà đi.

Sau khi Tử La Lão Tổ nói xong thì vị mỹ phụ trung niên kia cũng lên tiếng, thản nhiên nhìn mọi người, mà hai người bọn họ cũng chẳng cần phải uy hiếp gì vì với tu vi của họ thì đám người kia đều phải tự nguyện mà làm thôi.

Mạnh Hạo trầm mặc, thu Như Ý ấn vào bên trong túi trữ vật, hai trăm tên tán tu xung quanh hắn lúc này cũng im lặng không nói gì, còn bản thân bọn họ nghĩ gì thì chỉ có tự họ mới biết được.

Nhưng kẻ có thể đạt tới Trúc Cơ, hơn nữa lại là người không trong tông môn nào, thì dẫu cũng có kẻ ngu dốt, nhưng tuyệt đại đa số đều có tâm cơ, hơn nữa nếu đã lựa chọn tới đây, thì trừ một số mục đích ra thì đối với nguy hiểm vẫn luôn có chút nhận thức.

Lúc này thân ảnh bọn họ nhoáng lên một cái, chớp mắt đã có bảy tám người bước thẳng về phía cái miệng lớn kia, xuyên qua nơi đó.

Có người đi đầu, thì những người khác cũng tiếp tục bay lên, không nói một tiếng nào, chỉ hướng về phía gương mặt kia mà đi.

Mạnh Hạo hơi suy ngẫm, đưa ánh mắt nhìn về phía Tử La Lão Tổ và mỹ phụ trung niên, cả về phía đám lão quái Kết Đan của Thanh La Tông, sau đó mới lạnh lùng nhìn về phía trước.

- Hứa sư tỷ hẳn là gặp phải phiền toái, cũng may ta đã tới, cho nên không thể không để ý.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ quyết đoán, khẽ vỗ nhẹ lên túi Càn Khôn, thân hình nháy mắt bay lên, cùng với hơn mười người cũng đang hóa thành từng đọa quang mang bay về phía trước, hắn bỗng nhiên quay đầu lại.

Hắn đảo mắt qua gương mặt luôn tươi cười nhưng đầy vẻ dối trả của Tạ Kiệt, dung nhan xinh đẹp của Hàn Bối, sau đó là những tên thiên kiêu của Thanh La Tông. Sau đó hắn đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

Ngay khi hắn đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh, nàng ấy cũng đang run rẩy không thôi, bỗng nhiên lộ ra vẻ khó tin, cùng với sự khó hiểu, bởi, nàng ấy cũng đã nhìn thấy Mạnh Hạo.

Mặc dù đã mấy năm rồi không thấy, mà Mạnh Hạo cũng biến hóa khá nhiều, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt mà nàng cũng vẫn nhận ra, đó là vị sư đệ được mình đưa vào Kháo Sơn Tông, là người đã đưa Dưỡng Nhan Đan cho mình dưới ánh trăng.

Khung cảnh ngày xưa nháy mắt lại xuất hiện trong đầu Hứa Thanh, dần mở ra kí ức của nàng, khiến cho vẻ mờ mịt của nàng dần biến thành sự kích động khó có thể hình dung, tựa như đang nằm mơ vậy.

Ánh mắt hai người cách cả ngàn người, ngưng lại trong vô hình, tựa như lúc này, cho dù ở giữa hai người có là thiên sơn vạn thủy thì cảm giác không hề xa cách như mặt trời và mặt biển, nó rất gần, rất gần.

Mạnh Hạo nở nụ cười, trong nụ cười của hắn đầy vẻ ôn hòa, hắn tới Thanh La Tông, cũng chỉ là vì nữ tử này, một ánh mắt mà có thể nhận ra được cố nhân, hắn biết, nàng cũng đã nhìn thấy hắn.

Mạnh Hạo xoay người bước vào trong cái miệng khổng lồ kia, biến mất vào hư không, tâm Hứa Thanh lập tức không thể ngừng được, nàng theo bản năng cũng bắt đầu tiến về phía trước.

Chỉ là, Mạnh Hạo đã không còn ở đó, Hứa Thanh lúc này cũng không thể nào hình dung ra được tâm tình của bản thân lúc này thế nào, bởi bề ngoài nàng vẫn luôn lạnh lùng tựa như băng, nhưng nội tâm thế nào thì không ai có thể biết được, bởi nàng chôn giấu nó rất kỹ.

Nhưng hôm nay, nàng cũng không biết bị làm sao, trong lòng cảm thấy vui sướng vô cùng, nhưng khi Mạnh Hạo biến mất, nàng cảm thấy như có một thứ gì đó mất đi, cảm giác này lúc thường thì nàng có thể làm cho nó biến mất rất nhanh, nhưng lúc này lại không thể nào.

- Con tiện nhân này, ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi không nghe thì thôi, lại còn dám tránh ư, hừ!

Nữ tử ở bên cạnh Hứa Thanh khẽ cười lạnh, độc ác nói.

- Lần trước ngươi bị trọng thương, nếu như không phải có Triệu sư huynh mời Hàn sư muội cứu ngươi ra thì sợ rằng ngươi đã sớm chết ở bên trong rồi, ngươi chẳng những không biết ơn, lại còn không biết điều, chỉ là một cái hồng hoàn sao, mà ngươi xem nặng như vậy, thực là ngu dốt đến cực điểm.

Nữ tử kia cười lạnh lùng, đưa mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp mang đầy vẻ lạnh lùng của Hứa Thanh, lại bắt đầu tưởng tượng ra một ngày nàng ta biến thành bộ dạng bình thường như mình.

- Ngày đó ở trong phúc địa, vị Triệu sư huynh ngươi nói tới, ý đồ bất chính, khiến cho ta suýt nữa mất mạng, mà Hàn sư muội mang ta ra ngoài cũng không phải là do Triệu sư huynh đi mời, mà nàng ta cầm túi trữ vật của ta cho nên mới tùy tiện mà theo ta đi ra.

Hứa Thanh xoay người, nhìn vị nữ tử mấy năm qua chưa hề có một chút ý tốt nào với nàng mà nói chậm rãi từng chữ một.

Bộ dáng lạnh lùng của nàng lại theo thần sắc nghiêm túc, tựa như mọi chuyện đều là sự thật, khiến cho tính cách mà nàng luôn ẩn dấu kia mơ hồ hiện ra. Làm cho vị nữ tử kia không ngờ được rằng Hứa Thanh vẫn luôn để cho bản thân tùy ý châm chọc thế giờ lại có thể nói như vậy, nàng ta lại cười lạnh.

- Lại còn dám cãi sao, cái đồ tiện nhân này, khi tiến vào phúc địa, Triệu sư huynh đã sắp xếp xong xuôi rồi, ngươi trốn cũng không thoát, ta sẽ ở bên cạnh để xem hồng hoàn của ngươi bị lấy đi, ngươi sớm muộn có ngày sẽ phải cảm tạ ta.

Nữ tử kia vừa châm chọc, nhìn Hứa Thanh với đầy vẻ khinh miệt, cũng chưa kịp nói gì thêm thì đám đệ tử Thanh La Tông tứ phía cũng bắt đầu tiến vào bên trong cửa lớn.

Hứa Thanh khẽ đạp thải vụ dưới chân lao về phía trước, vị nữ tử yêu diễm kia chậm rãi đi theo, mang theo một nụ cười lạnh. Nàng ta cười lạnh, nhưng rất nhanh đã thấy phía trước có một nam tử mặc tử bào, quay đầu nhìn về phía này, nên nàng ta nhanh chóng nở một nụ cười quyến rũ, tên nam tử kia tuy mới là thanh niên nhưng tu vi đã đạt tới Trúc Cơ sơ kỳ, tướng mạo tuấn lãng, lúc này gã khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua Hứa Thanh có một chút lửa nóng không nhẹ.

Gã chính là vị Triệu sư huynh mà nữ tử yêu diễm kia thường hay nhắc tới.

Khi toàn bộ đám người ở nơi này đều tiến vào bên trong không gian kia, thì ba đạo thân ảnh đang hóa sương mù kia cũng khẽ vặn vẹo, sau đó nhanh chóng tan biến đi, hóa thành hình ba vị lão giả thân thể gầy tong, tựa như vừa chui ra từ phần mộ vậy.

Ba lão giả này cũng không hề chần chờ, nháy mắt liền trở lại trong pho tượng gần cái khe, nơi bọn họ chui ra lúc trước. Nhưng tại trong quá trình trở về, trông như chỉ một nháy mắt, thân thể ba người bọn họ cũng tán phát ra lượng lớn hắc khí, giống như đang bị ăn mòn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Vô cùng căng thẳng!

- Chuyện gì xảy ra thế? Quên mất, không có tín vật thì các ngươi cũng không được đi vào!

Lúc này khuôn mặt khổng lồ đã khôi phục bình thường, hai mắt đầu tiên là mờ mịt nhưng nhanh chóng thanh tỉnh, sau đó rống lớn.

Lúc này ở trong khe này chỉ còn có mười một người, trong đó ngoại trừ Tử La Lão Tổ, mỹ phụ trung niên ra thì toàn bộ chín người còn lại đều là tu sĩ Kết Đan. Bọn họ cũng không đề ý tới cái khuôn mặt trên cánh cửa lớn kia lắm chuyện nữa, mà khoanh chân ngồi trước cửa mà đả tọa, bọn họ cùng nhắm mắt lại, đồng thời hai tay cũng bấm niệm thần chú, trung tâm của đám người, có một quả nhân sâm đang phiêu phù.

Quả này trong suốt vô cùng, bên trong tựa như được thiên địa tạo hóa, tạo nên một dạng hỗn độn chi ý, theo tu vi chín người lưu chuyển, linh quả có chút biến động, dường như muốn mọc thêm đầu cùng tứ chi.

Tử La Lão Tổ cùng vị mỹ phụ trung niên đứng ở một bên, nhìn quả nhân sâm kia không chớp mắt.

- Lần trước ta đi vào một lần, chỉ có ba mươi tức thời gian thế nhưng lực bài xích lại rất mạnh. Ta dùng toàn bộ thần thức thế nhưng cũng không thể nào phát hiện ra được nơi đó, chỉ có thể hy vọng Bách Linh Thai có thể có chút tác dụng, mặc dù nó còn có chút khiếm khuyết thế nhưng lúc này cũng đủ hy vọng rồi.

Mỹ phụ trung niên nhíu mày, chậm rãi nói.

- Lần này, lão phu sẽ nhập vào cây nhân sâm này, dùng nó để tiến vào thì hẳn cũng có thể giữ vững được một nén nhanh. Vạn sự đều đã trù bị, nếu

như bây giờ không thể thành công, thì khi tông chủ và các vị Lão Tổ thức tỉnh thì chỉ có thể đem toàn bộ sự việc ở nơi này bẩm báo mà thôi. Dùng toàn bộ lực lượng của Nam Vực, mới có thể luyện ra được thứ trong truyền thuyết kia, dù sao thì thứ này trừ Vãng Sinh Động ra thì nó chính là hy vọng duy nhất của chúng ra rồi!

Tử La Lão Tổ trầm mặc một lát thản nhiên lên tiếng.

- Nhưng kể từ đó thì không phải sẽ phải phân phối cho các bên sao, chỉ sợ Thanh La Tông ta luyện nhưng người muốn kiếm phần thì lại quá nhiều, e rằng là không đến lượt chúng ta... Ta thì không sao, nhưng ngươi với mấy vị khác, đại nạn cũng sắp tới rồi.

Mỹ phụ trung niên chần chờ một chút, nhìn Tử La Lão Tổ rồi chậm rãi lên tiếng.

- Đúng thế, cho nên lúc này, cho dù có hy sinh mấy tên đệ tử tông môn thì lão phu cũng không thể để thất bại được!

Cái bớt trên mặt Tử La Lão Tổ lại càng thêm đậm màu, vừa đỏ vừa tím, khiến cho lão ta càng thêm vẻ dữ tợn.

Thiên địa xoay vần, không rõ phương hướng, toàn thế giới chỉ là một mảnh đen tối, nhưng rất nhanh mọi thứ trở nên rõ ràng, bóng đêm kia đã biến thành ánh sáng, mặt đất kia cũng biết thành màu đen.

Cây cối trùng điệp, đồi núi không ít, nhấp nhô một mảnh kéo dài, từ xa có thể thấy được một con sông dài, từ hướng dãy núi nhìn đi, thì có thể nghe được âm thanh tiếng nước chảy ồn ào.

Mạnh Hạo vừa xuất hiện, thì hắn nhìn ra được ở nơi này, chung quanh hắn chẳng có tới một bóng người, phóng tầm mắt ra xa thì bốn phía đều trống trải, không hề có một vị tu sĩ nào ở đây.

- Nơi này cũng không nhỏ a...

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, ánh chiều tà chưa hề rơi xuống, nhưng đã có thể nhìn thấy được mặt trời, bầu trời nhuộm dần một màu đỏ, đây là lúc mà trời đất biến ảo giữa ngày và đêm.

Thậm chí có chút mơ hồ, Mạnh Hạo thấy ở trên thiên không kia, dường như khi nhìn chăm chú, sẽ phát hiện ra được cả một mảnh trăng.

- Nhật nguyện luân phiên không ngừng, chính là nơi mà mọi người cần phải tụ tập theo như Tuế Nguyệt tàn cuốn kia.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe quang mang, thân hình lao về phía trước, hóa thành một đạo quang mang bắn đi.

- Cái thứ gọi là Bách Linh thai kia, là gì đây...

Trong lòng Mạnh Hạo lúc này có khá nhiều nghi hoặc, bởi vậy việc hắn làm đầu tiên chính là vỗ túi Càn Khôn để lấy Như Ý Ấn ra, truyền linh lực vào, thì trong lòng hắn mới có chút thả lỏng, đồng thời cũng thêm quý trọng cái Như Ý Ấn này.

- Thứ này khó trách có thể được Kháo Sơn Lão Tổ cất dấu bao lâu nay, ở nơi này mà cũng có được truyền tống lực, tuy có chút chậm chạp, nhưng một khi sử dụng thì cũng có thể cường hành thoát ra khỏi thế giới này.

Mạnh Hạo ngẫm nghĩ, sau đó hắn cất Như Ý Ấn đi, thứ này, thực sự là phương pháp bảo mệnh của hắn mà.

- Hứa sư tỷ hẳn là nhận ra được ta rồi, không biết nàng xuất hiện cùng với đám người Thanh La Tông, hay cũng bị phân tán đi nơi khác. Nói chung Thanh La Tông này tuy rằng không phải chỉ tới có một lần, nhưng về sau cũng không biết có thể gặp được hay không.

Nhưng cho dù thế nào thì cũng phải mau chóng tìm thấy Hứa sư tỷ mới được.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh mang, hắn bỗng nghĩ tới gương mặt cười lạnh của vị nữ tử xinh đẹp bên người Hứa sư tỷ, cả dung nhan tái nhợt của Hứa Thanh nữa.

Trong lòng hắn nghĩ tới sư tỷ, nhưng chân thì vẫn bước đi, tay khẽ nhấc lên, lấy ra một viên ngọc giản, thứ này là lúc trước khi đi vào thì được Tử La Lão Tổ phát cho. Linh thức của hắn tiến vào, xem qua nội dung bên trong rồi hắn thu lại linh thức, đưa tay bóp nát ngọc giản này.

Linh thức tản ra, Mạnh Hạo đẩy tốc độ lên thực nhanh, vừa bay vừa đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của Hứa sư tỷ.

Thời gian chậm rãi trôi đi, rất nhanh đã là hoàng hôn, rồi khi sắc trời tối hẳn, mặt trăng đã lên cao, lúc thì bị mây đen che phủ, bốn phía đều biến thành màu đen. Lúc này, Mạnh Hạo đang đứng trên một quả đồi nhỏ, đưa mắt nhìn một mảnh phế tích gần đó.

Đã không còn ánh sáng, cho nên phế tích trông có vẻ mông lung, giống như vô cùng cổ lão, mang theo một vẻ tang thương. Dường như nhiều năm về trước, nơi này là một chốn phồn hoa vậy.

Nhưng hôm nay, hơn một nửa đã bị đất đen phủ lên, không để lộ kiến trúc nhiều lắm, mà cũng bị tàn phá khá nhiều. Trong đêm trăng thanh tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi qua phế tích, tạo ra những âm thanh kỳ dị.

Những âm thanh này giống như có vô số người đang rên rỉ, nói những lời mà Mạnh Hạo nghe cũng không hiểu nổi, tan vào cùng một chỗ tạo nên sự quỷ dị trong không gian này.

Ở trước phế tích có dựng một tấm bia đá, bên trên hắn là đã từng có chữ viết, nhưng bây giờ đã không còn, phía trên chỉ toàn là những vết nứt.

Mạnh Hạo đảo mắt nhìn quanh, đang chuẩn bị rời đi thì hắn khẽ cảm nhận được gì đó, khi ánh trăng dần dần thoát khỏi mây đen, rọi xuống mấy cái khe trên tấm bia đá kia, từ bên trong đó bắt đầu mọc ra những dây leo màu kim sắc, chúng đang chậm rãi duỗi thân đi ra, bọc trong những chiếc lá cây, đó là những quả to bằng ngón cái.

Trái cây cũng chính là một trong những vật mà ngọc giản của Thanh La Tông có đề cập đến, tên là Nguyệt Thạch Quả.

Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh, cũng không có đi tới kiểm tra mà khoanh chân ngồi ở đó, lạnh lùng nhìn.

Không lâu sau, từ bên trong khu rừng, đột nhiên có một thân ảnh nháy mắt lao ra, đó là một nam tử trung niên, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, khi gã tiến tới gần tấm bia đá thì cũng nhìn thấy được Nguyệt Thạch Quả cho nên đưa tay ra cầm.

Nhưng khi gã chạm vào thứ quả kia, thì đột nhiên một đạo hàn quang từ tấm bia đá chợt phóng ra, tên nam tử trung niên kia cảm thấy tâm thần chấn động, muốn lùi ngay lại, nhưng không kịp, hàn mang kia đã chia thành mấy đạo mà trực tiếp quét ngang qua.

Từng tiếng nổ truyền ra, gã phun ra từng ngụm máu, thần sắc hoảng sợ, ý đồ muốn chống lại, nhưng chưa kịp làm gì thì toàn thân hắn rung lên bần bật, cái đầu cũng đã bị chém xuống, ngay sau đó, đám dây leo kim sắc kia không ngừng vươn ra, bắt đầu giữ lấy thi thể không đầu kia, một sợi dây đâm vào trong cơ thể hắn bắt đầu hút, chỉ vài tức thời gian thôi mà đan điền của gã đã khô quắt, thi thể héo rũ.

Một màn này đập thẳng vào mắt Mạnh Hạo, hắn vẫn ngồi đó mà đả tọa, nhưng trong hai mắt đầy vẻ suy tư.

- Dây mây này đang nuốt gì đây?

Khi Mạnh Hạo đua mắt nhìn lại, thì ở trước tấm bia đá kia có một thanh niên mặc tử bào đi ra. Tên này có tu vi Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong, cách Trúc Cơ hậu kỳ chỉ có một chút, mà giờ này sắc mặt hắn cũng âm lãnh, bởi trên cánh tay của hắn có không biết bao nhiêu là dây mây, tựa như xúc tua lan tràn khắp nơi, khiến cho gã có cảm giác lành lạnh đáng sợ.

Tên nam tử này, Mạnh Hạo cũng đã gặp qua, gã chính là tu sĩ của Thanh La Tông, hơn nữa còn là một trong mười thiên kiêu trên chiếc la bàn tử sắc kia nữa.

Gã cũng không thèm nhìn thi thể đã khô héo trên mặt đất, mà ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về phía chỗ gò đất Mạnh Hạo đang ngồi, trong mắt có chút hàn mang.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở đó, cũng đưa mắt nhìn lại, hai người cách nhau tầm trăm trượng, một thoáng trầm mặc, rồi người thanh niên kia bỗng nhiên lao về phía trước, đạp không mà đi, hướng thẳng về phía Mạnh Hạo mà hóa thành một đạo quang mang, trên tay vẫn quấn những sợi dây mây lủng lẳng kia.

Khi gã lao tới gần thì tay phải vung lên, lập tức bảy tám sợi dây mây tựa như những cây xúc tua vặn vẹo không ngừng, hơn nữa ở phía đầu của nó lại hiện răng nanh như là mãng xà, lao thẳng về phía Mạnh Hạo mà cắn.

Lúc này ở bên trong phiến thiên địa này, cách khu vực trung tâm cũng không xa, sắc mặt Hứa Thanh đang tái nhợt, nhanh chóng bỏ chạy về phía trước, thải vụ dưới chân nàng cũng bị tàn phá, ở phía sau nàng thì vị Triệu sư huynh kia đang ôm nữ nhân họ Tiết, không nhanh không chậm đuổi theo nàng.

- Hứa sư muội, lần trước ngươi có thể bỏ trốn là do vận khí của ngươi tốt, Triệu mỗ lần này cũng nói với Tạ sư huynh, cho nên bất kỳ ai gặp

ngươi thì cũng sẽ báo cho ta biết trước tiên.

Ngươi xem, ngươi vừa mới tiến vào đây không mấy canh giờ, thế nhưng không phải là đã bị ta tìm thấy rồi sao.

Thanh niên họ Triệu thần sắc tuấn lãng, lúc này nở nụ cười, thanh âm cứ quanh quẩn bên tai Hứa Thanh, khiến sắc mặt nàng đã tái nhợt, nhưng vẫn cố cắn răng mà triển khai toàn lực bay thật nhanh. Chỉ là tốc độ của nàng có nhanh đến đâu nhưng tên nam tử kia thân là tu sĩ Trúc Cơ thì làm sao nàng có thể tránh được gã đây.

- Hứa sư muội, Triệu sư huynh đã nhìn trúng ngươi chính là duyên số của ngươi, sư tỷ ta đây lúc trước cũng cảm thấy ấm ức như vậy, nhưng hôm nay không phải là tốt lắm sao, còn không mau đáp ứng đi, để chúng ta có thể trở thành hảo tỷ muội như trước kia.

Vị nữ tử kia khẽ cười nói, tùy ý để cho tên họ Triệu ôm mình, vuốt ve không ngừng.

- Sư huynh cũng không muốn làm khó ngươi, chỉ làm muốn lấy đi hồng hoàn của ngươi mà thôi, ta lấy một viên Trúc Cơ Đan để đổi thì đã đủ để trả cho ngươi rồi, nhưng ngươi lại ba bốn lần không chịu, nếu như vậy thì đừng trách sư huynh hôm nay dùng sức nhé.

Tên thanh niên họ Triệu nói xong, lửa nóng trong hai mắt càng thêm mãnh liệt, tay phải nâng lên chỉ về phía trước.

Lập tức một đạo chỉ phong thét gào mà lao đi, rõ ràng có mang theo ý tứ trêu đùa, xượt qua người Hứa Thanh khiến cho quần áo của nàng bị tốc lên, lộ ra khá nhiều da thịt. Thân hình Hứa Thanh khẽ run nhẹ, khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng vẫn cắn chặt răng, lao nhanh về phía trước.

Tên thanh niên họ Triệu kia cười lớn, nhìn ánh lửa, rồi lại đưa một chỉ

lên.

Mạnh Hạo cũng đứng lên, bình tĩnh nhìn thanh niên tử bào từ phía xa lao tới, người này lao tới mang theo một luồng gió mạnh bạo, lại còn bảy tám cây dây mây kia tựa như những con mãng xà, lộ ra răng nhọn, lao tới càng ngày càng nhanh.

- Trúc Cơ trung kỳ.

Mạnh Hạo thản nhiên lên tiếng, thần sắc không có nửa điểm biến hóa nào, tuy hắn chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng bản thân Mạnh Hạo còn là Hoàn Mỹ Trúc Cơ, có được đạo đài hoàn mỹ, mặc dù không có công pháp Trúc Cơ, nhưng khi hắn còn là Ngưng Khí thì có tu luyện Thái Linh Kinh, khiến cho đan hải càng gia tăng diện tích, thậm chí là ở Ngưng Khí tầng mười ba đại viên mãn mới tiến vào Trúc Cơ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 227: Sát cơ!

Hết thảy những thứ đó đều là nội tình của Mạnh Hạo, sau khi nhận được Huyết Tiên truyền thừa tích tụ lại, bộc phát ra ngoài, khiến cho toàn thân tu vi chiến lực của hắn siêu việt hẳn lên, có thể chiến được một trận với Lý Đạo Nhất Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong của Lý gia. Tuy không thể thắng được nhưng có thể chặt đứt được một tay của đối phương.

Chứ chưa cần nói tới một tên thiên kiêu Trúc Cơ trung kỳ.

Thậm chí Mạnh Hạo chỉ cần bước vào Trúc Cơ trung kỳ, thì hắn có tiến vào các gia tộc, ở trong cảnh giới Trúc Cơ có thể tranh phong với bất kỳ kẻ nào.

Mắt thấy tên thanh niên tử bào của Thanh La Tông đang cười lạnh, mang theo sát cơ tới gần, Mạnh Hạo đứng dậy. Dưới ánh trăng của màn đêm, thần sắc hắn bình thản, nâng lên tay phải, đầu ngón tay khẽ vẩy về phía trước, tùy ý cất bước về phía thanh niên tử bào, khẽ ấn ngón tay tới.

Một chỉ này phóng ra, phong vân bất động, nhưng thanh niên tử bào kia trong chớp mắt bỗng thay đổi sắc mặt, hai mắt của gã co lại nhanh chóng, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ vô cùng. Bởi trước mắt chỉ nháy mắt thôi đã biến thành màu đổ, đây không hẳn là ảo giác, mà một dạng hư ảnh do trực giác tạo thành.

Màu đỏ trong đất trời, chỉ là một ngón tay, nhưng lại mang theo chút ánh sáng đầy vẻ tiên diễm, đang dần dần tiến thẳng về phía mình.

Đám dây mây trên tay gã vốn đang dữ tợn khoe răng nanh tựa như muốn tấn công, thì trong nháy mắt đã kêu gào thảm thiết, âm thanh thê lương vô cùng, dần dần cái đầu run rẩy không thôi, khi tới gần Mạnh Hạo vào khoảng mười trượng thì trực tiếp biến thành máu loãng!

Đám máu loãng này cùng rơi xuống, hóa thành một màn mưa máu, trực tiếp đổ lên người tên thanh niên tử bào kia, nói ra thì dài dòng, thế nhưng mọi chuyện chỉ xảy ra trong một tích tắc mà thôi.

Âm thanh kêu gào thê thảm cũng từ trong miệng thanh niên tử bào kia truyền ra, thân thể gã chợt đảo, cũng không thể tiến về phía trước nữa, rất nhanh đã lùi về sau, nhưng lúc này thì Mạnh Hạo cũng động thân rồi.

Hắn khẽ nâng chân lên, đi từng bước từng bước một, chỉ chớp mắt đã đuổi kịp thanh niên kia, tới lúc này, Mạnh Hạo nâng ngón trỏ lên, đặt lên màn mưa máu kia.

- Toái!

Nhẹ nhàng phun ra một chữ, âm vang ngập trời.

Màn mưa máu kia tựa như không còn gì nâng đỡ, toàn bộ dây mây trên người thanh niên tử bào kia cũng bị đánh nát, chỉ có một viên kim sắc quả kia, đang lộ ra dao động sinh mệnh, mang theo ý tứ cầu xin tha thứ.

- Ngươi...

Thanh niên tử bào tái nhợt sắc mặt, phun ra máu tươi,trong mắt chỉ còn một mảnh hoảng sợ. Sự sợ hãi này là lần đầu tiên gã cảm nhận được, với một tên thiên kiêu của Thanh La Tông như gã, địa vị trong tông cũng cao quý, ngày thường đấu pháp với người khác cũng chưa bao giờ thất bại. Hơn nữa lại còn dùng tư thế ngạo nghễ mà truy đuổi người khác, nhưng hiện giờ, gã nhìn Mạnh Hạo với vẻ mặt bình thản, thì cảm nhận được nguy cơ sinh tử trước giờ chưa bao giờ có đã xuất hiện.

Trong thời khắc mấu chốt như này, thanh niên tử bào bỗng nhiên nâng tay phải lên, bấm pháp quyết, liên tục đánh về phía trước bảy tám lần, mỗi một chưởng hạ xuống đều có một cỗ dao động tản ra, dần ngưng tụ

lại thành một cái đại thủ ấn trước mặt gã, ý đồ ngăn cản Mạnh Hạo đi tới.

Thần sắc Mạnh Hạo vẫn không đổi, ngay khi chưởng ấn của thanh niên kia hạ xuống không ngừng, hắn lập tức mở miệng, phun thẳng lôi vụ ra ngoài, bắt đầu va chạm cùng với đại thủ ấn màu xanh dương kia.

Sắc mặt thanh niên tử bào đại biến, lộ ra vẻ tuyệt vọng, lại muốn tiếp tục bấm pháp quyết, thì Mạnh Hạo đã tới gần sát người, đầu gối hắn nhanh như điện đánh lên, trực tiếp nện thẳng lên bụng của đối phương, khiến cho đầu óc thanh niên tử bào cảm thấy quay cuồng, một nỗi đau nhức khó tả lao lên khiến cho bàn tay gã đang chuẩn bị pháp quyết cũng phải rơi xuống, thân thể cong lại như con tôm.

(chém gió chơi, tác giả viết cùi quá rùi)

Khiến cho toàn thân gã đều cảm thấy đau nhức không thôi, máu tươi cũng dần ngưng tụ lên mặt của gã, khiến cho hình tượng một thanh niên tuấn lãng nay biến thành một kẻ mặt sưng huyết. Gã mở miệng muốn nói cái gì đó, thần sắc sợ hãi, thân thể run rẩy, thực sự thể hiện ra sự sợ hãi với tử vong, có thể thấy được, gã dù có muốn nói cũng nói không nổi.

Nhưng gã cũng còn chưa kịp nói gì thì Mạnh Hạo đã vung tay lên, đầu ngón tay chạm lên mi tâm của đối phương, nhẽ nhàng tạo ra một cái ấn quyết quỷ dị, sau đó ấn mạnh một cái.

Chỉ dưới một nhấn này, một âm thanh bạo tạc vang lên, thân hình thanh niên tử bào kia tựa như một con diều đứt dây, bắn ngược về sau, cũng trong một chớp mắt này, toàn bộ đều ngưng tụ lại vết thương nơi mi tâm kia, máu tươi phun trào không thôi, gã cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn một dòng suối bất tận bắn ra, tựa như đang phát tiết vậy. Cho tới khi toàn thân gã tái nhợt, phịch một tiếng đập lên mặt đất, cuối cùng tuyệt khí mà bỏ mình.

Máu tươi của gã phiêu phù trên không, tựa như bị thiêu đốt, cuối cùng biến thành từng làn sương mù, mấy tức thời gian qua đi, cuối cùng ngưng tụ thành một giọt lớn bằng móng tay cái, bay về trong tay Mạnh Hạo.

- Tam đại huyết mạch mới có chút thành tựu, lục đại huyết mạch thì thành chân thân, cửu địa huyết mạch có thể xưng là Huyết Linh Tử, cũng coi như là nhất sát a.

Mạnh Hạo chậm rãi nói, lúc trước hắn thi triển thuật pháp với tên thanh niên tử bào cũng chính là Phệ Linh Kinh.

- Tên này mặc tử bào, hắn là thiên kiêu của Thanh La Tông, mà có thể trở thành thiên kiêu thì hắn là huyết mạch cũng có chỗ cường thịnh.

Mạnh Hạo nâng giọt máu yêu diễm kia lên, nhìn ngắm một hồi rồi thu lại, đi tới bên thi thể người kia mà lấy túi trữ vật của gã xuống, sau đó đem kim quả thực vừa rồi còn xin tha kia nhặt lên.

Tử kim quả này nằm trong lòng bàn tay Mạnh Hạo mà run rẩy không ngừng, tựa như là có tính mạng, vẫn không ngừng cầu xin hắn.

- Mạnh mỗ không lưu thứ vô dụng bên người, ngươi có tác dụng gì thì thể hiện cho ta xem đi.

Tay phải hắn vung lên, lập tức quả kia rơi xuống đất, chỉ trong nháy mắt, nó khẽ rung động, rồi không ít dây leo bắt đầu dùng tốc độ cao mà sinh trưởng, chỉ tầm chục lượt hít thở đã biến thành bộ dáng mười trượng, lại có tới mười cây xúc tu, xâm nhập vào trong nền đất... Sau đó nó xuyên qua mặt đất, rồi vờn quanh tứ phía Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh Hạo lúc này nhìn có vẻ đáng sợ.

- Vẫn không đủ.

Mạnh Hạo lắc đầu.

Lời này vừa ra, đám xúc tu bốn phía đều rung động, nhưng rất nhanh một sợi đập thẳng xuống thi thể của thanh niên tử bào kia, tựa như có thể chia cắt được, phân thây hắn ra thành hai mảnh.

Mạnh Hạo nhíu mày, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn sau khi đám dây mây cắn nuốt tên thanh niên kia, thì bên trên phiến lá của nó bỗng nhiên hiện ra một đạo phù văn óng ánh, thực là làm cho Mạnh Hạo ngẩn ngơ không thôi.

Không lâu sau, hàng trăm chiếc lá bắt đầu nhú ra khỏi thân cây, đám ký hiệu xuất hiện càng thêm nhiều, sau đó nó tiến dần về phía Mạnh Hạo, rồi dần chồng lên nhau, cuối cùng một quyển diệp thư xuất hiện trước mặt hắn.

Sau khi Mạnh Hạo cầm lên giở qua thì hai mắt lộ ra tinh quang kỳ dị, bởi bên trên thứ này đều cần phải dùng linh thức để xem xét, mà sau khi hắn nhìn kỹ thì hiển nhiên đây là một quyển công pháp.

Tên của nó là Thanh Vân Thập Cửu Phách, thuật pháp này hắn là thứ mà thanh niên tử bào muốn thi triển để đối phó với Mạnh Hạo.

Chẳng qua cũng không phải là bản đầy đủ, tàn quyển này chỉ có ngũ phách mà thôi, lại còn không trọng vẹn, thiếu vô cùng nhiều khẩu quyết, mà đây cũng không phải là do sở học của thanh niên tử bào không hoàn chỉnh. Hai mắt Mạnh Hạo nheo lại, bàn tay khẽ vuốt ve quyển sách, dùng đạo đài của Hoàn Mỹ Trúc Cơ mà thôi diễn, hơi suy ngẫm một chút liền hiểu ra được đây chỉ là tàn cuốn do năng lực của tử kim đằng này còn chưa đủ.

Chỉ cần như vậy là Mạnh Hạo cũng đã động tâm vô cùng, hắn đưa mắt nhìn đám tử đằng này, thầm nghĩ nếu sau này nó thành thục thì hắn sẽ bất đồng, sau đó hắn thu hồi cuốn diệp thư này, khẽ gật đầu, một giọt

máu bay ra rơi lên bên trên tử đằng, khắc sâu vào bên trong tử kim quả kia. Đây là một dạng thuật pháp sau khi hắn nhận được Huyết Tiên truyền thừa mà có được.

Tử đằng chấn động không ngừng, màu sắc rất nhanh biến thành đỏ sậm, làm cho hơn mười cây xúc tu kia thoạt nhìn đã quỷ dị rồi, hiện giờ còn yêu dị hơn. Chúng vờn quanh bốn phía Mạnh Hạo, lại không ngừng lay động, thậm chí bên trên người nó còn tỏa ra một chút yêu khí, nếu như không nhìn kỹ có khi cũng không thể phát hiện ra được yêu khí này.

Mạnh Hạo đưa mắt nhìn tử đằng, tựa như có suy nghĩ gì đó, sau đó nhìn về bốn phía, rồi nhìn phế tích, sau khi trầm ngâm kiểm tra túi trữ vật một hồi, hắn mới lấy ra từ bên trong bảy tám viên ngọc giản, đảo mắt qua thì hắn bỗng nhiên thấy được một thứ.

Ngọc giản này vô cùng hoàn mỹ, khi linh thức hắn xâm nhập vào thì trong đầu hiện lên một bộ bản đồ, nó là một mảnh dài gấp khúc, trên đó có vô số mảnh trắng xuất hiện, mà đại đa số những điểm trắng đó đang di động,.

Trừ điểm trắng ra thì cũng có hai trăm điểm màu xám cũng đều đang di động không ngừng.

- Những thứ này là...

Mạnh Hạo tựa như nghĩ ra gì đó, sau đó tìm tòi vị trí của bản thân rồi nhìn về phía bản đồ, cách chỗ mình không xa, có ba điểm trắng đang di động rất nhanh, một ở trước, hai ở sau, không giống như phi hành mà là truy kích vậy.

Mạnh Hạo nhíu mày, nội tâm khẽ động, linh thức toàn bộ lao vào bên trong ba quang điểm này, dần dần chúng ngưng lại trước mặt hắn một bức tranh, trong não hắn sẽ nổ nhẹ một tiếng rồi bức tranh hiện ra càng thêm rõ ràng hơn.

Ở trong bức tranh đó, hắn thấy được Hứa Thanh sắc mặt nhợt nhạt, đang cắn chặt môi mà bay về trước.

Trong mắt hắn lộ ra tinh quang, khi nhìn về hai điểm trắng đang đuổi theo nàng thì phát hiện ra vị nữ tử xinh đẹp kia, còn có một tên nam tử họ Triệu đang ôm nàng ta nữa.

Khi thấy một màn này thì một cỗ băng hàn chi ý tràn ngập trong lòng Mạnh Hạo, trong mắt hắn lộ ra lệ mang, đằng điều xung quanh tựa như cảm nhận thấy sát cơ của hắn cũng phóng ra sát khí.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, cũng không do dự gì mà bước đi, biến thành một đạo quang mang bay về phía Hứa Thanh, còn ở phía dưới hắn sợi tử đằng kia cũng biến thành màu đỏ, xuyên qua trong lòng đất mà tốc độ không hề chậm chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 228: Vô cùng đơn giản.

Triệu Sơn Hà rất đắc ý, ôm người Tiết Vân Thúy, nhìn Hứa Thanh phía trước giống như con nai bàng hoàng đang chạy rất nhanh, trên mặt lộ vẻ tươi cười, xen chút dâm ý, trong lòng rất thỏa mãn.

Khi gã giơ tay lên chỉ, chỉ phong bay ra đến bên người Hứa Thanh, thổi bay quần áo của nàng, khiến cho gã cười đắc chí.

Nhìn bộ dạng kháng cự yếu ớt của Hứa Thanh, Triệu Sơn Hà lại càng thêm hưng phấn, chỉ phong liên tiếp không ngớt, khiến cho quần áo của Hứa Thanh, trong phút chốc đã dần dần bị tàn phá. Khi mà Hứa Thanh ngày càng tuyệt vọng thì cũng là lúc Triệu Sơn Hà ngày càng hưng phấn, hai mắt gã sáng lên.

Hơn nữa ở bên này ả Tiết Vân Thúy kia a dua nịnh hót, thỉnh thoảng lại buông lời độc địa với Hứa Thanh – sắc mặt đã tái nhợt ở phía trước, khiến cho hào quang trong mắt Triệu Sơn Hà càng ngày càng mạnh.

Nhưng gã không vội vàng, gã nghĩ, lúc này Hứa Thanh sẽ không thể vận khí như lần trước, khó có thể tránh khỏi bàn tay của gã, gã muốn hưởng thụ thỏa thích quá trình này. Trong quá trình tìm kiếm sự khoái hoạt cho bản thân, đối phương càng suy yếu, gã lại càng hưng phấn, càng giãy dụa, gã lại càng cuồng dã.

- Hứa Thanh, từ lúc năm đó ngươi bị dẫn vào Thanh La Tông đến nay, ta đã luôn để ý đến ngươi, lại còn truyền lời ra, đem ngươi trở thành vật độc chiếm của ta. Nếu không phải như thế, ngươi cho rằng mấy năm nay, tại sao không có nhiều kẻ mù quáng làm phiền ngươi?

- Nhưng ngươi cứ năm lần bảy lượt cự tuyệt ý tốt của ta, như vậy là đã phụ ta, đừng trách Triệu mỗ ta thủ đoạn độc ác.

Triệu Sơn Hà cười lớn, nếu là ở trong tông môn, gã còn có chút kiêng dè môn quy, ngày thường bị bí bách không thể làm theo ý nguyện, nhưng hôm nay ở chỗ này, gã không còn chút dè chừng nào nữa.

Vả lại bản thân gã là đệ tử hạch tâm của Thanh La Tông, thân phận so với đệ tử nội môn cao hơn một tầng, làm cho gã ở trong hàng đệ tử của Thanh La Tông, có thể hô phong hoán vũ.

Hơn nữa Triệu gia của gã còn có Lão Tổ, nay là trưởng lão của Thanh La Tông, vả lại sau vị Lão Tổ này, mấy trăm năm trước, Triệu gia còn có một vị tổ tông là Nguyên Anh, nay đã bế quan ở trong Thanh La Tông, nhiều năm không ra.

Cũng chính bởi vì vị tổ tông Nguyên Anh năm đó, mới giúp cho Triệu gia bọn họ ở trong Thanh La Tông này, vẫn được coi là thâm căn cố đế, cũng giúp cho Triệu Sơn Hà rõ rãng không có tố chất kinh người nhưng vẫn trở thành đệ tử hạch tâm. Nếu đổi lại là người khác, cuộc đời khác thì cuộc đời này chắc chắn không thể Trúc Cơ, nhưng gã lại sinh ra trong Triệu gia, được Lão Tổ Kết Đan, lấy không ít Trúc Cơ Đan, thêm nữa lại còn tự mình hộ pháp, đem gã cứng rắn nhắc tới Trúc Cơ.

Sau khi đã trở thành tu sĩ Trúc Cơ, Triệu Sơn Hà càng đắc ý hơn, thuở nhỏ gã ở trong tông môn, ngoài mấy người gã không thể trêu trọc ra, có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, thậm chí bản thân gã còn là lớn lên ở trong Thanh La Tông.

Toàn bộ Triệu gia, đến đời của gã, tổng cộng được hai con, một người là gã, một người khác là Triệu Bân Võ ở nhánh khác của Triệu gia.

Cũng như gã, Triệu Bân Võ cũng đã trở thành đệ tử hạch tâm, vả lại xét về mặt tư chất, không hề kém so với Triệu Sơn Hà, đã được coi là nhân tài quan trọng của Triệu gia. Những chuyện này Triệu Sơn Hà đều biết rõ, cũng không định tranh đoạt gì, mà là đắm chìm ở bên trong vui thích,

nếu như bình thường trong tông môn có nữ đệ tử xinh đẹp, rất ít khi dám kháng cự, vả lại nếu như không ngoài ý muốn, cho dù là cự tuyệt, cũng đều vô dụng.

Mà Lão Tổ đối với việc này, cũng không muốn để ý tới, đã xem đó là việc của kẻ đời sau. Nếu như nữ đệ tử nào có bầu, thì địa vị cũng tất nhiên tùy theo mà nâng lên.

Đủ loại duyên phận, khiến cho Triệu Sơn Hà, ở trong Thanh La Tông giống như một tên hoa hoa công tử quần áo lụa là, cho dù không nổi danh với giới bên ngoài, nhưng trong tông môn, cũng là ác danh có tiếng.

- Ngươi xem, bầu trời đầy sao, thời gian không sai biệt lắm, để cho hai người chúng ta lấy sao thành hoa chúc, dùng nơi này làm nơi động phòng thì sao nhỉ.

Triệu Sơn Hà cười ha ha, tay phải nhấc lên, chỉ về phía trước, chỉ này hóa thành chỉ phong, trực tiếp trúng vào người Hứa Thanh đã mệt mỏi không chịu nổi.

Hứa Thanh thân thể run lên, khóe miệng tràn ra máu tươi, đây là Triệu Sơn Hà đã cẩn thận khống chế linh lực, nếu không một chỉ này, đủ khiến cho Hứa Thanh hương tan ngọc nát.

Trong lúc run rẩy, đám mây dưới chân Hứa Thanh nhất thời tan vỡ, khiến cho thân thể của Hứa Thanh trực tiếp rơi xuống mặt đất, nhưng lại bị Tiết Vân Thúy cất tiếng cười như chuông bạc một phát bắt được, mặc dù rơi xuống đất, nhưng không có cách nào giãy dụa được.

Hứa Thanh sắc mặt tái nhợt, mặc dù dung nhan tiều tụy nhưng trong mắt đã có lãnh ý. Giờ đây nhìn chằm chằm Triệu Sơn Hà vừa đi đến, vừa cởi bỏ quần áo, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, nhưng cũng có chút quyết đoán. Lúc đang muốn cắn lưỡi, thì lại bị Tiết Vân Thúy nhéo cằm.

- Hứa sư muội, như vậy không hay, nếu như ngươi thực sự muốn tự sát, thì hay chờ sau khi Triệu sư huynh sảng khoái, thì hãy tự sát nha.

Tiết Vân Thúy cười nói, thanh âm mềm dẻo, nhưng nội dung lại cực kỳ ác độc.

- Không tệ, không tệ.

Triệu Sơn Hà ha ha cười, tán thưởng nhìn thoáng qua Tiết Vân Thúy, tiến lên sờ vào mặt Tiết Vân Thúy, trên mặt đẹp đẽ của ả dường như lộ ra hào quang, giống như ánh mắt tán thưởng của Triệu Sơn Hà, đối với ả chính là món quà ý nghĩa nhất.

Triệu Sơn Hà cúi đầu nhìn về phía bên này nơi Hứa Thanh đang bị Tiết Vân Thúy đè xuống, căn bản là không thể giãy dụa, ánh mắt gã đảo qua dáng người thướt tha của Hứa Thanh, nở nụ cười.

- Đáng tiếc nếu để ngươi nuốt đan dược, thì sẽ không hưởng thụ lạc thú được khi ngươi giãy dụa, nếu không thật đúng là muốn cho ngươi ăn một viên.

Triệu Sơn Hà nói xong, thì đã cởi xong quần áo của mình.

Hứa Thanh thân mình run run, nước mắt khẽ rơi, nàng không thể giãy dụa, tu vi của Tiết Vân Thúy cao hơn mấy bậc so với nàng, hơn nữa, trên đường trốn chạy đã mệt mỏi không chịu nổi, giờ phút này bị đối phương đè lại, mạng vẫn như bị buộc chặt, căn bản là không thể thoát ra.

Trên mặt của nàng, băng lạnh như đã biến mất, thay vào đó, chỉ còn lại sự tuyệt vọng cùng tiếng cười thảm. Hai mắt nàng dần dần trống rỗng, dường như nhìn thấy Kháo Sơn Tông, thấy được Mạnh Hạo trên Đông phong kia, nghĩ tới năm đó ở Đại Thanh Sơn, nhìn thấy tên thư sinh kia xoay người ném dây.

Nàng còn nhớ rõ, lúc trước lần đầu tiên nhìn Mạnh Hạo thì nàng đã đứng phía sau nhìn thật lâu, nhìn Mạnh Hạo đi tìm dây mây, nhìn hắn đem cuộn dây thừng thả xuống sườn núi, nghe hắn hỏi người dưới vách núi, nói là tiên nhân.

Nàng lúc ấy cảm thấy, tên thư sinh phàm nhân này, rất thú vị, bèn đem hắn mang đi cùng.

Nàng lại càng đang nhớ lại thời điểm trước mắt bao người, Mạnh Hạo giơ cao đan dược, đưa cho nàng…Còn nhớ trước cánh cửa lớn hình mặt người, khi Mạnh Hạo quay đầu lại, thì ánh mắt kia bất chợt gặp phải ánh mắt của nàng.

- Kết thúc rồi…

Hứa Thanh chảy nước mắt, trên mặt nàng lộ ra ý toan tính, thân thể của nàng không thể kìm chế được run rẩy, nàng sợ hãi, nàng cũng có một cảm giác giải thoát, sau khi rời khỏi Kháo Sơn Tông, nàng không có một ngày được hạnh phúc, giờ đây, dường như đã đến lúc kết thúc.

Nàng từ nhỏ đã biết, mình không phải là một cô gái quá thông minh, thậm chí có một số thời điểm rất ngu dốt. Cho nên nàng học che dấu, dùng dung nhan lạnh như băng, dùng lời nói lạnh lùng như không có bất kỳ tình cảm nào, che dấu đi sự thiếu thông minh của mình, làm cho mọi thứ trên thế giới này qua ánh mắt nàng đơn giản đi phần nào.

Nàng không thích sự phức tạp, bởi vì việc quá phức tạp, nàng nghĩ mãi không ra, nàng thích yên tĩnh, thích một người tu hành, nhìn năm tháng trôi qua, nhìn sinh mệnh ngày càng ngắn lại, rồi ghi nhớ kỹ những ký ức tốt đẹp vào trong trí nhớ.

Đây là nàng, Hứa Thanh, bên ngoài thanh thanh lãnh đạm, nội tâm cũng vô cùng đơn giản.

Giờ đây, nàng cố không làm cho mình rơi lệ, cố làm cho mình không phải run sợ. Hai hàng lông mi của nàng run rẩy, hai mắt nhắm nghiền, đối mặt với tên cường thế Triệu Sơn Hà, đối mặt với Thanh La Tông thứ đã khiến nàng phải muộn phiền, nàng – một tu sĩ Ngưng Khí, căn bản là không thể kháng cự, cho dù có chết… thì cũng không thể lay động dù chỉ một chút.

- Nếu không thể phản kháng, thế thì cứ nhắm mắt lại, mà từ từ hưởng thụ nhé. Tỷ tỷ năm đó cũng là như vậy, muốn trách thì trách ngươi không nên thanh cao như thế, muốn trách, thì trách tu vi của ngươi, quá yếu…

Trong phút chốc khi Hứa Thanh nhắm mắt, thì bên tai của nàng truyền đến tiếng cười khe khẽ của Tiết Vân Thúy, thanh âm kia truyền đến một thứ gì đó phức tạp.

Tiếng cười của Triệu Sơn Hà vang vọng, tay phải vung lên hướng ra phía ngoài, lập tức một quầng sáng màu hồng nhạt khuếch trương tản ra, bao phủ phạm vi mười trượng xung quanh. Quầng sáng hồng nhạt này nhấp nháy, khoảnh khắc như đã đem tất cả che dấu vào bên trong, tính cả ba người Hứa Thanh, cũng bị che đậy, khiến cho người ngoài ở nơi này, căn bản là không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì khác thường.

Gần như là trong chớp mắt quầng sáng này xuất hiện đem chỗ này che dấu đi, thì ở trên bầu trời phía xa xa, một đạo cầu vồng giống như thiêu đốt, lấy tốc độ cực nhanh gào thét mà đến. Trong cầu vồng này chính là vẻ mặt lạnh lẽo của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đảo mắt tới gần, ánh mắt quét qua mặt đất nơi này, mày nhăn lại. Nơi đây không có gì khác thường, thân mình hắn nhoáng lên một cái, đang định rời đi, bỗng Mạnh Hạo ngừng lại, khi quay đầu nhìn về bốn phía, hai mắt chợt lóe lên, lấy ra ngọc giản, một lúc sau, lập tức phát hiện ở trong đó có ba điểm đại diện cho nhóm người Hứa Thanh, nhưng lại biến mất ở chỗ này.

Nhưng không biến tại sao, một cảm giác bất an, mãnh liệt hiện lên trong lòng Mạnh Hạo, hắn cúi mạnh đầu nhìn về phía mặt đất, tay phải nâng lên, bỗng nhấn một cái xuống phía dưới, một con hỏa long hơn mười trượng ầm ầm mà ra, lao thẳng về phía mặt đất, khiến cho mặt đất trong nháy mắt, ầm ầm chấn động, nhấc lên vô số bụi mù.

Nhưng duy nhất chỉ có một khu vực khoảng mười trượng, lại không hề có bụi đất tràn vào, như vậy, trong lúc bốn phía bụi mù quay cuồng thì nơi này liền trở nên cực kỳ nổi bật.

Cùng lúc đó, tại trong nơi đang được quầng sáng che dấu, Triệu Sơn Hà lộ ra vẻ mặt đắc chí, liếm môi, hai mắt sáng lên, đang muốn lao đến chỗ Hứa Thanh thì đột nhiên, tiếng nổ vang bên ngoài truyền đến, làm cho chân mày gã nhăn lại, khi quay đầu nhìn thì hai mắt gã nhất thời co rút lại.

Không chỉ có gã mà Tiết Vân Thúy kia cũng ngạc nhiên ngẩng đầu, thời điểm nhìn lại thì thần sắc nhất thời biến đổi, nhưng ả phản ứng cực nhanh, theo bản năng lật tay phải, lấy ra một thanh kiếm sắc, đặt lên cổ Hứa Thanh.

Bởi vì bọn chúng nhìn thấy, giờ đây ở bên ngoài kia, có một thanh niên mặc văn sam trông như thư sinh, nhưng ánh mắt lộ ra sát cơ mãnh liệt. Khi tay phải nhấc lên thì ngón tay xuất hiện vết máu, trực tiếp đặt lên trên quầng sáng màu hồng nhạt. Trong chớp mắt một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, bọn chúng lại nhìn thấy Mạnh Hạo nơi đó há mồm, một mảnh lôi vụ cuồn cuộn lao ra, trực tiếp đánh lên quầng sáng hồng nhạt này.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng, quầng sáng quanh quẩn kia dường như không thể thừa nhận, tại trong nháy mắt này, trực tiếp dập nát nổ bung, tiếng nổ truyền khắp bát phương, khiến cho Hứa Thanh đang ở trong tuyệt vọng, mở ra hai tròng mắt trống rỗng, kinh ngạc nhìn. Giờ

đây sau khi quầng sáng vỡ vụn, sát cơ tùy ý, sát khí ngập trời, phía sau cũng có thân ảnh của dây leo đỏ sậm đang điên cuồng lay động.

Thân ảnh kia, như sát tiên đi ra từ trong hoàng tuyền, như ẩn chứa sự điên cuồng và phẫn nộ khó có thể hình dung nổi, một bước chân cũng làm cho gió nổi lên, khiến mặt đất bốn phía rung lên, cảm giác giống như toàn bộ thế giới vừa trải qua một phen khốn đốn.

- Các ngươi…Đáng chết!!!

Đó là thanh âm của Mạnh Hạo, giống như một cỗ phẫn nộ sau khi đạt đến cực hạn, thanh âm truyền ra không phải rít gào, nhưng khi rơi vào tai bất luận kẻ nào cũng giống như thanh âm từ trong hoàng tuyền truyền ra.

- Mạnh Hạo..

Hứa Thanh nở nụ cười, nụ cười kia rất đẹp, không giống như vẻ mặt lạnh như băng thường ngày của nàng, nụ cười này không liên quan tư tình, rất đơn giản.

Sự vui vẻ giản đơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Ta tự mình tới!

Dây mây đỏ sậm đó như nhiễm phải sự phẫn nộ của Mạnh Hạo, điên cuồng vung vẩy, quất cho hư không phát ra những tiếng ong ong, bụi đất quay cuồng bay lên, như một tầng sương mù bao phủ lấy Mạnh Hạo, khiến bóng hắn trở nên mông lung.

Trường bào văn sinh màu xanh kia nay cũng trở thành màu đất, mái tóc của Mạnh Hạo không gió mà bay, lúc này sự phẫn nộ của hắn đã bốc lên ngút trời, ánh mắt tỏa ra sát cơ mãnh liệt, sát cơ này hoàn toàn khác với những cảm xúc ngày thường của hắn.

Mắt Mạnh Hạo đầy tơ máu, hắn thấy được dáng vẻ bất lực của Hứa sư tỷ, thấy được nụ cười thảm của nàng ban nãy, thấy được khuôn mặt xinh đẹp đã tái nhợt đi, mà nay chỉ mỉm cười một cách đơn giản, nhưng nụ cười ấy đã trở thành toàn bộ thế giới của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thích Hứa sư tỷ, đó là tâm tình của người thiếu niên khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp, chỉ là thích, rất đơn thuần. Sau đó Kháo Sơn Tông giải tán, chia cách hai bờ xa xăm, cho đến nay khi gặp lại, tất cả mọi chuyện bảy tám năm qua dường như một giấc mộng không dài, cũng không tính là ngắn.

Bảy tám năm trước, nàng là thiếu nữ dù lạnh lùng nhưng vẫn nhận lấy Dưỡng Nhan Đan dưới ánh trăng, bảy tám năm sau, nàng là nữ tử với sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn mỉm cười như trước.

Bảy tám năm trước, ta là tên thư sinh ném hồ lô trên Đại Thanh Sơn, thề nguyền, nàng vĩnh viễn không biết trong hồ lô kia ta đã gửi gắm lời thề nào.

Bảy tám năm sau, ta đứng nơi đây, dấy lên sát khí ngút trời, con đường

phía sau không có nhiều hài cốt tu sĩ, nhưng cũng tuyệt đối không ít.

Bảy tám năm…

Đối với phàm nhân thì trong bảy tám năm có lẽ cuộc đời đã chuyển biến, nhưng với tu sĩ thì không là bao. Tuy nhiên tu sĩ cũng tới từ phàm nhân, cho nên bảy tám năm nay, Mạnh Hạo đã không còn là thư sinh năm đó, nhưng đoạn ký ức kia vẫn còn mãi, là niên kỷ mà không thể nào quên.

Mạnh Hạo nhìn Hứa sư tỷ, hắn mỉm cười, nụ cười ấy mang theo sự dịu dàng, mang theo sự vui vẻ khi tha hương gặp cố nhân. Rồi hắn ngẩng đầu lên nhìn tên nam tử họ Triệu lúc này đã buông lỏng trường sam, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy.

Chỉ một ánh mắt mà đã khiến cho Triệu Sơn Hà cảm thấy ánh mắt của Mạnh Hạo như hóa thành hai thanh kiếm sắc bén, trong chớp mắt đâm xuyên thẳng vào đôi mắt gã, đánh vào đầu óc, khiến tinh thần gã chấn động. Hai thanh lợi kiếm ấy còn xuyên qua cơ thịt, mài nhỏ xương cốt gã, đâm vào trong kinh mạch, trực tiếp đánh thẳng tới đạo đài duy nhất trong cơ thể gã.

Đạo đài của gã đầy vết nứt, đó là đạo đài Toái Bàn, nhưng hôm nay đạo đài này rung lên dữ dội như sắp vỡ tung dưới ánh mắt này, cảnh tượng này khiến Triệu Sơn Hà như sắp hồn phi phách tán.

- Vị… vị đạo hữu này. Tại hạ là Triệu Sơn Hà, đệ tử hạch tâm của Thanh La Tông, đạo hữu…

Triệu Sơn Hà run run nói. Gã dù là tên chỉ biết ăn chơi, song không ngốc. Từ khi Mạnh Hạo xuất hiện khiến quầng sáng màu hồng nhạt kia hỏng mất là gã lập tức biết, người này trông có vẻ chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng quầng sáng của gã là bảo vật chỉ có Trúc Cơ hậu kỳ mới có thể phá được.

Gã lại thấy sát khí trong mắt Mạnh Hạo làm cho gã phải rét lạnh kia, sát khí ấy mãnh liệt tới mức gã chưa từng cảm nhận được từ người kẻ khác một cách rõ ràng đến thế.

- Ngươi cũng họ Triệu, Mạnh mỗ vừa giết một kẻ, tên là Triệu Bân Vũ.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, lúc nói hắn cất bước đi tới phía Triệu Sơn Hà. Về phần tên của Triệu Bân Vũ, Mạnh Hạo lấy được túi trữ vật mà trong đó có lệnh bài thân phận nên đương nhiên là biết.

Bước đầu tiên dẫm xuống, ở trong cảm thụ của Triệu Sơn Hà, như dẫm lên khe hở giữa trái tim gã, hóa thành cảm giác khó chịu khó có thể hình dung, như ngực vừa nhói lên một cái thật đau.

Mà đúng lúc này, lời Mạnh Hạo nói rơi vào tai Triệu Sơn Hà như thiên lôi ầm vang, khiến toàn thân gã run rẩy, theo bản năng định lùi ra sau. Nhưng ngay khi gã muốn lùi ra sau, Mạnh Hạo lại quét mắt tới, ánh mắt này như mang theo một loại uy áp khó có thể hình dung, khiến đầu óc Triệu Sơn Hà chấn động, thân thể run lẩy bẩy, lại gần như không di chuyển được. Trong giây lát này, tu vi trong cơ thể gã cũng run run theo gã, dường như đối mặt với Mạnh Hạo thì không đề nổi chút dũng khí nào.

Đây là bị nghiền ép!

Sau khi đạo đài hoàn mỹ của Mạnh Hạo phóng thích toàn bộ, hình thành lực nghiền ép mà nghiền ép tất cả đạo đài Trúc Cơ cùng số lượng!

Đây là một loại bản năng thuộc về Hoàn Mỹ Trúc Cơ, bởi vì Hoàn Mỹ Trúc Cơ có thể tranh giành linh khí với trời đất, nên có thể đàn áp được tất cả Trúc Cơ!

Ngay lúc Triệu Sơn Hà run rẩy, mặt đầy hoảng sợ, Mạnh Hạo lại bước ra bước thứ hai. Bước thứ hai này hạ xuống khiến sắc mặt Triệu Sơn Hà

trắng bệch, khóe miệng trào máu tươi, ánh mắt hiện lên vẻ hoảng sợ trước nay chưa từng có.

- Đạo hữu… có… chuyện gì thì… từ từ nói…

Triệu Sơn Hà run rẩy nói, vừa nói ra thì Mạnh Hạo đã bước ra bước thứ ba. Một bước này dẫm xuống khiến tinh thần Triệu Sơn Hà vang ầm một tiếng, gã trực tiếp phun ra một búng máu tươi. Trong giây lát này đạo đài trong cơ thể gã không thể thừa nhận được uy thế từ Mạnh Hạo, trực tiếp vỡ ra một kẽ nứt, khiến cho đạo đài vốn đầy kẽ nứt này lại có thêm một kẽ nứt mới!

Vết nứt này xuyên qua toàn bộ đạo đài, khiến sắc mặt Triệu Sơn Hà cắt không còn giọt máu, ánh mắt đầy tuyệt vọng, run rẩy muốn giãy dụa. Nhưng Mạnh Hạo mặt không chút thay đổi, mà lại bước xuống bước thứ tư với ánh mắt đầy sát khí.

Bước thư tư này khiến đầu óc Triệu Sơn Hà vang lên tiếng động rầm rầm kinh thiên động địa, mà trong chớp mắt này trái tim gã lại như ngừng đập, dường như mọi giác quan đều chậm đi rất nhiều, khiến gã cảm nhận được rõ ràng vết nứt mới có trên đạo đài trong cơ thể kia nhanh chóng lan ra, khiến cho đạo đài trực tiếp vỡ thành năm sáu mảnh!

Đạo đài vỡ rồi!

Ngay khi đạo đài vỡ tan tành, Triệu Sơn Hà rú lên một tiếng kêu thê lương chưa từng có. Gã liên tục phun ra bảy tám ngụm máu, cả người lập tức héo rũ đi một vòng lớn, mồ hôi lạnh chảy xuống đất, mặt gã bụi bại, thân thể khôi phục hành động, nhưng lại như bị đánh cho một cú thật mạnh mà thụt lùi ra sau.

Nhưng gã chưa lùi được quá xa thì Mạnh Hạo đã hạ bước thứ năm xuống, người đã trực tiếp tới gần Triệu Sơn Hà. Hắn nâng đầu gối lên, nhưng vị trí không phải bụng Triệu Sơn Hà, mà là giữa hai chân, hung

hăng lên một gối!

Răng rắc!

Loại đau đớn này khiến Triệu Sơn Hà rú ầm lên, còn thảm thiết hơn cả ban nãy, toàn thân gã khom lại, nhưng vừa mới rú lên thì Mạnh Hạo đã giơ tay phải túm lấy cổ Triệu Sơn Hà, khiến tiếng kêu đó bị chẹn trong cổ họng, không thể nào phát ra được.

Gã chỉ có thể phát ra tiếng ô ô, khuôn mặt bị nghẹn tới đỏ tím lên, không thể phát tiết, tiếng kêu không thể ra khỏi miệng, khiến loại đau đớn này lại tăng lên mấy chục lần.

Khiến cho đôi mắt gã trợn tròn lên, lộ ra vẻ điên cuồng cực hạn, thân thể run rẩy không thôi, một loại oán khí sinh ra trong cơn đau nhức này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 230: Nguyệt hạ cố nhân ngôn!

Nhưng gã… không tài nào phản kháng, không còn sức mà giãy, thậm chí ngay cả lời đe dọa uy hiếp cũng không thể nói ra. Lúc này cơ thể gã run rẩy, cơn đau kia khiến Triệu Sơn Hà suy yếu như phàm nhân, mà đạo đài vỡ khiến tu vi gã hoàn toàn mất hết.

- Dừng tay!

Một giọng nói run run truyền ra từ bên cạnh Hứa Thanh, đó là Tiết Vân Thúy. Ả toàn thân run run, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn dí mũi kiếm trong tay vào cổ Hứa Thanh, dường như chỉ cần đâm vào là có thể xuyên thủng cổ Hứa Thanh.

Ả nhìn Mạnh Hạo, với ả, Mạnh Hạo như hung thần ác sát, thủ đoạn tàn nhẫn của hắn khiến sắc mặt Tiết Vân Thúy không chút máu, tinh thần hoàn toàn suy sụp. Ả thậm chí không dám nhìn vào ánh mắt Mạnh Hạo, mà từ tận đáy lòng ả cảm thấy hối hận vô cùng. Nhưng nay tất cả đã quá muộn, ả chỉ mong đối phương có thể buông tha cho mình.

- Ngươi là Mạnh Hạo phải không, lúc trước ta thường nghe Hứa Thanh nói về Kháo Sơn Tông, nói về ngươi… Chuyện này chỉ là hiểu lầm, ta chỉ muốn rời khỏi nơi đây…

Giọng Tiết Vân Thúy cũng run rẩy, ả nhìn Mạnh Hạo, rõ ràng kiếm ở trong tay ả, mà kẻ sợ lại chính là ả.

- Trước kia ta là một tên thư sinh.

Mạnh Hạo bóp cổ Triệu Sơn Hà, ngẩng đầu liếc Tiết Vân Thúy một cái,

thản nhiên nói.

- Từng có một năm, ta đọc được một quyển sách cổ mà nghe nói là truyền từ Đông Thổ Đại Đường, trên có miêu tả đủ mọi cách hành hình, trong đó có một loại, ta nhìn xong mà mấy ngày liền mơ thấy ác mộng.

Mạnh Hạo nhẹ nhàng nói, ánh mắt đầy chán ghét. Hắn giơ tay trái lên nắm lấy ngón tay Triệu Sơn Hà, từng tấc một, cho tới cánh tay, cho tới bắp tay, rồi bả vai, rồi tới thân thể, từng điểm, từng khối vỡ nát!

Loại đau đớn này khiến Triệu Sơn Hà vốn như hôn mê đi, nhưng có Mạnh Hạo ở đây thì gã không cách nào hôn mê được. Cứ thế một nén nhang, Mạnh Hạo bóp mạnh một cái, răng rắc, xương cổ Triệu Sơn Hà vỡ nát.

Từ đầu tới cuối, Triệu Sơn Hà không thể kêu la được gì, kể cả khi chết…

- Ngươi muốn chết thế nào, ta cho ngươi một cơ hội lựa chọn.

Mạnh Hạo buông tay, để mặc thi thể Triệu Sơn Hà ngã xuống đất, hắn quay sang nhìn Tiết Vân Thúy.

Sắc mặt Tiết Vân Thúy lại càng trắng bệch ra như người chết, thân thể run rẩy, ngay cả bàn tay cầm kiếm cũng run run. Ả nhìn Mạnh Hạo mà sự sợ hãi trong lòng đã đạt tới cực hạn, trở thành trận ác mộng ghê gớm nhất trong cuộc đời ả.

- Ngươi… Ngươi đừng có ép ta!!

Tiết Vân Thúy hét ầm lên, nhưng ả vừa hét lên như vậy thì mặt đất dưới chân ả lập tức nứt vỡ ra. Một chiếc dây mây màu đỏ sậm lập tức lao ra, quấn quanh người Tiết Vân Thúy, khiến ả còn chưa kịp vung kiếm thì cả người đã bị cuốn lùi ra sau bảy tám trượng, bị vung vẩy giữa không trung, lại khiến những dây mây khác kéo tới, cùng mở cái miệng to vờn

quanh người Tiết Vân Thúy, giống như đang chảy nước miếng, chờ mệnh lệnh của Mạnh Hạo là sẽ cắn chết ả.

- Đừng giết ả…

Hứa Thanh giãy dụa đứng lên, nhìn Mạnh Hạo, khẽ nói.

- Ta muốn tự mình làm, bởi vì nhiều năm trước ta đã muốn cắt đầu lưỡi ả.

Hứa Thanh nghiến răng nghiến lợi, nhặt thanh kiếm của Tiết Vân Thúy rơi trên mặt đất lên, lúc quay lại thì dây mây quấn lấy Tiết Vân Thúy kia đã đưa ả tới trước mặt Hứa Thanh.

- Hứa sư muội… Ta…

Tiết Vân Thúy run rẩy nhìn Hứa Thanh, vội cầu xin.

Hứa Thanh sắc mặt lạnh như băng, nàng cầm kiếm đâm thẳng vào miệng Tiết Vân Thúy, chậm rãi quấy lên. Tiếng kêu thảm thiết của Tiết Vân Thúy vang lên.

- Nếu không thể phản kháng thì cứ nhắm mắt mà hưởng thụ cho đã đi nhé, ta có lời vẫn luôn muốn nói cho ngươi, ngươi mới là tiện nhân!

Hứa Thanh tới gần Tiết Vân Thúy, nhỏ giọng thì thầm vào tai ả, mà thanh kiếm trong tay vẫn đang chậm rãi quấy. Cho tới hơn mười hơi thở sau, Tiết Vân Thúy dần không giãy dụa nổi nữa thì nàng mới đâm sâu vào.

Hứa Thanh nhìn Tiết Vân Thúy, chậm rãi đâm kiếm vào, cho tới khi hoàn toàn xuyên qua đầu Tiết Vân Thúy, thế mới mặt mày tái nhợt lùi ra sau vài bước, ngơ ngẩn nhìn Tiết Vân Thúy khí tuyệt bỏ mình, im lặng không nói gì.

Mạnh Hạo nhìn Hứa sư tỷ, đi tới bên cạnh nàng, ngồi xuống. Về phần thi thể Tiết Vân Thúy thì đám dây mây bổ nhào tới, kéo thẳng vào trong lòng đất.

Lúc này trăng sáng treo cao, bốn phía yên tĩnh. Dao động đấu pháp nơi đây không tạo nên bất cứ sự chú ý nào, dù sao nơi được gọi là phúc địa này thật sự không hề nhỏ.

- Lần đầu?

Ánh trăng chiếu rọi bóng dáng Mạnh Hạo và Hứa Thanh, dường như muốn làm bóng của bọn họ chồng lên nhau.

Hứa Thanh trầm mặc một lát rồi gật đầu.

- Lần đầu giết người, lòng ta cũng phức tạp rất lâu.

Mạnh Hạo nhẹ giọng nói. Hắn nhìn vị Hứa sư tỷ trước mặt, từng cảnh tượng khi còn ở Kháo Sơn Tông dần hiện lên trong đầu.

Lúc này có làn gió thổi tới, xua tan mùi máu tanh nồng nơi đây, lại thổi tung mái tóc Hứa Thanh, phất lên khuôn mặt Mạnh Hạo, không biết là quấn lấy lông tơ trên mặt, hay là lòng gợn sóng.

- Là sau khi tông môn giải tán?

Hứa Thanh quay đầu lại nhìn Mạnh Hạo, khuôn mặt nàng dù tái nhợt nhưng vẫn tồn tại vẻ mỹ lệ khiến Mạnh Hạo phải ngưng mắt nhìn.

Mạnh Hạo vẫn nhớ năm đó khi tiễn Hứa sư tỷ về Đông Phong, hắn từng nhìn bóng nàng bước dần xa và nghĩ rằng, nếu có thể cưới nàng làm thê tử thì cũng không tồi.

Chỉ là hồi ức này đã cách mấy năm, nay nhìn lại thì dường như đã rất xa, đó chẳng qua chỉ là tâm tính thiếu niên, nói không rõ.

- Là lúc ở trong tông môn.

Mạnh Hạo cười đáp, hắn rất thả lỏng, dù đây tại nơi nguy hiểm thì cả người vẫn trầm tĩnh, dường như về tới Kháo Sơn Tông, về tới Đông Phong dưới ánh trăng năm đó.

- A?

Hứa Thanh sửng sốt, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo. Lúc này dường như nàng cũng quên dùng vẻ lạnh lùng che dấu, mà để lộ ra bản tâm mình.

Trong mắt Mạnh Hạo, vẻ ngơ ngác này lại đẹp đẽ biết bao, hoàn toàn khác hẳn với Hứa sư tỷ trong trí nhớ của hắn. Trong trí nhớ nàng luôn lạnh lẽo không thể chạm tới, nhưng nay vẻ ngơ ngác này lại vô cùng thân thiết.

Mạnh Hạo mỉm cười.

- Ta đột nhiên cảm thấy trước kia chưa từng hiểu sư tỷ.

Mạnh Hạo cười nhìn người con gái trước mặt. Hắn nay đã không còn là tên thư sinh năm đó, trải qua không ít chuyện, tuổi cũng tăng lên, cho dù là lịch duyệt hay tâm trí thì Mạnh Hạo đều đã trưởng thành quá nhiều, giờ phút này há lại không nhìn ra vẻ lạnh lùng của Hứa Thanh từ đầu tới cuối đều là cố ý làm ra.

Lúc này ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua người Hứa sư tỷ, xuyên qua y phục bị rách này thấy được da thịt trắng nõn nà. Đây không phải lần đầu hắn nhìn một nữ tử như vậy, nhưng không biết vì sao lúc nhìn Sở Ngọc Yên thì hắn có thể bình tĩnh, nhưng nay nhìn Hứa sư tỷ mà đôi mắt hắn dần lộ ra chút khác thường.

Ánh mắt Hứa sư tỷ với Mạnh Hạo chạm nhau, nàng lập tức quay đi, trái tim đập thình thịch, khuôn mặt đỏ bừng, nhưng lại giả vờ như không có chuyện gì, chỉ là nàng nắm chặt lấy góc áo, như thế cũng cho thấy nàng nay đang rất khẩn trương.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, vỗ túi Càn Khôn lấy ra một bộ y phục choàng lên vai Hứa sư tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 231: Nguyệt hạ cố nhân ngôn!(2)

Hứa sư tỷ không nói gì, để cho Mạnh Hạo choàng áo lên người mình, nàng ngẩng đầu lên nhìn trăng tròn bên trên. Dưới ánh trăng, Mạnh Hạo có thể nhìn thấy lông tơ rất nhỏ trên mặt Hứa sư tỷ, còn có dung nhan vô cùng mịn màng kia.

- Lúc ở tông môn mà ngươi đã giết người rồi? Ai?

Hứa sư tỷ giả vờ như không thấy ánh mắt của Mạnh Hạo, nhưng mặt lại càng đỏ hơn, đột ngột hỏi.

- Một tên đệ tử ngoại môn họ Triệu, định cướp động phủ mà sư tỷ cho ta.

Mạnh Hạo nghĩ tới vị Triệu sư huynh chết thảm dưới gương đồng.

- Ngươi cũng thật to gan, dám giết người ngay trong tông môn.

Hứa sư tỷ quay đầu, thôi không ngắm trăng nữa mà nhìn Mạnh Hạo, nghiêm túc nói. Bộ dáng nghiêm túc ấy nhìn như lại lạnh lùng như cũ, nhưng thực tế Mạnh Hạo lại nhìn ra dưới dáng vẻ lạnh lùng đó là một tính cách đơn giản và ngốc nghếch.

- Cái đó… ta nhớ là hình như không chỉ giết một…

Mạnh Hạo vội ho một tiếng.

- A?

Hứa sư tỷ lại ngây người ra, sau một lúc lâu nói không ra lời, dường như

đây là lần đầu tiên biết Mạnh Hạo vậy. Nàng cẩn thận đánh giá hắn vài lần.

- Sau đó thành thói quen?

Hứa sư tỷ nghĩ nghĩ, lại hỏi, xong lại vội vàng bổ sung một câu.

- Ý của ta là, giết nhiều lần, như vậy lòng không phức tạp nữa?

- Không nói chuyện này nữa.

Mạnh Hạo đột nhiên cảm thấy Hứa sư tỷ rất hiếu kỳ về vấn đề này, lại cảm thấy dưới ánh trăng như thế này, cô nam quả nữ lại đi nói về chuyện giết người thì chẳng hài hòa chút nào, vì thế hắn chuyển đề tài.

- Ừ.

Hứa sư tỷ gật đầu, nhìn Mạnh Hạo, tính cách ẩn dấu sau vẻ lạnh lùng kia lúc này bỗng trở nên đơn giản vô cùng.

- Ta cho sư tỷ xem một thứ.

Mạnh Hạo vỗ tay vào túi Càn Khôn, lập tức lấy ra một viên Dưỡng Nhan Đan, cười đưa cho Hứa sư tỷ.

Nhìn thấy viên Dưỡng Nhan Đan này, Hứa Thanh giật mình, nàng nhìn rồi nhìn, chậm rãi giơ tay lên cầm Dưỡng Nhan Đan, nhắm mắt lại.

Không biết nàng đang suy nghĩ điều gì trong lòng, một lát sau nàng mở mắt ra, nhìn Mạnh Hạo một lúc lâu.

Đây là lần thứ ba Mạnh Hạo đưa cho nàng Dưỡng Nhan Đan.

Hứa Thanh im lặng cất Dưỡng Nhan Đan đi, nhẹ giọng nói.

- Mấy năm trước, ta nghe nói Triệu quốc… biến mất.

Mạnh Hạo thở dài, đem những chuyện ở Triệu quốc có liên quan tới Kháo Sơn Lão Tổ nói cho Hứa Thanh. Dưới ánh trăng, Hứa Thanh chăm chú lắng nghe, khi nghe nói Kháo Sơn Lão Tổ là một con ác quy rất lớn thì nàng mắt tròn xoe, lộ ra vẻ không thể tin tưởng nổi. Hứa sư tỷ như vậy ở trong mắt Mạnh Hạo trông thật xinh đẹp, khiến hắn ngừng lại.

Hứa Thanh thấy Mạnh Hạo đột nhiên không nói gì, nhìn lại thì ánh mắt hai người chạm nhau, nàng theo bản năng né tránh, nghiêng đầu nhìn về phía xa xa, trái tim đập thình thịch. Đây là một loại cảm giác kỳ lạ khiến nàng cảm thấy khẩn trương, đồng thời cũng có cảm xúc không nói nên lời. Nàng có thể khẳng định rằng nàng không ghét cảm xúc này, ngược lại có phần yêu thích.

- Ta đã gặp Trần sư huynh vài lần… Nơi đây là một phúc địa thượng cổ… A đúng rồi, tu vi của ngươi sao đã đến Trúc Cơ rồi…

Hứa sư tỷ theo tiềm thức hỏi, ngay cả mình đang nói gì cũng không biết. Mạnh Hạo nhìn Hứa sư tỷ như vậy, mỉm cười đầy nhu hòa.

- Vậy Triệu Sơn Hà kia là chuyện gì xảy ra?

Mạnh Hạo mở miệng.

- Gã là đệ tử hạch tâm của Thanh La Tông, gia tộc đã ăn sâu bén rễ trong tông môn, là kẻ đê tiện vô sỉ, dùng Trúc Cơ Đan làm mồi nhử, mấy năm nay cưỡng bức không ít nữ đệ tử…

Nghe hỏi vậy, ánh mắt Hứa Thanh đầy chán ghét.

- Trúc Cơ Đan…

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua Hứa sư tỷ, hắn đã sớm nhìn ra Hứa Thanh đã là Ngưng Khí tầng chín đại viên mãn, chỉ cần có Trúc Cơ Đan là có thể bế quan Trúc Cơ bất cứ lúc nào.

- Viên đan này trân quý vô cùng, cho dù đệ tử nội môn muốn đạt được cũng khó, nếu không có trưởng bối trợ giúp thì phải có cống hiến đặc thù với tông môn, hoặc tư chất vô cùng tốt.

Lần trước Trịnh sư tổ dẫn ta tới Thanh La Tông rồi là không để ý tới ta nữa, bởi tính tình ta tương tự với một vị tiền bối Kết Đan nên lão nhân gia thu ta làm đệ tử. Sư tôn vốn đáp ứng sẽ cho ta một viên, nhưng nhiều năm trước ra ngoài rồi mãi không thấy quay về, tông môn đều đồn rằng bà đã ngã xuống…

Hứa Thanh nói xong, sắc mặt có phần ảm đạm.

Mạnh Hạo vỗ túi càn khôn, lập tức ba viên Trúc Cơ Đan xuất hiện trong tay hắn, hắn đưa đến trước mặt Hứa Thanh.

- Ta có Trúc Cơ Đan.

Hứa Thanh ngừng lại, kinh ngạc nhìn ba viên Trúc Cơ Đan mà Mạnh Hạo đưa cho mình, ngẩn ra đó. Hiển nhiên nàng không thể ngờ rằng Mạnh Hạo chẳng những có Trúc Cơ Đan, mà còn một lần lấy ra cả ba viên. Ba viên đan này mà để ở Thanh La Tông thì cũng khiến không ít đệ tử phải điên cuồng.

- Những viên này…

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, ngực phập phồng, nhất là khi thấy được ấn ký trên ba viên đan đó thì nàng càng mở to mắt.

- Lại do Đan Quỷ đại sư luyện chế.

- Nay ta chỉ còn ba viên, nếu không đủ thì chờ rời khỏi đây ta lại lấy ra thêm cho sư tỷ.

Mạnh Hạo cười nói, đem ba viên Trúc Cơ Đan mà kẻ khác coi là trân quý không gì bì nổi đặt vào tay Hứa Thanh.

- Đủ rồi, đủ rồi… Một… Hai viên là đủ rồi.

Hứa Thanh đang định nói gì đó, nhưng Mạnh Hạo đã khép bàn tay đang cầm Trúc Cơ Đan của nàng lại.

- Với ta viên đan này đã là vô dụng, sư tỷ cứ cầm lấy, nếu cần thì ta sẽ hộ pháp cho sư tỷ.

- Trừ phi là Ngưng Khí tầng chín đã mấy chục năm, chuẩn bị kỹ lưỡng, thậm chí cũng rèn luyện thân thể, nếu không thì chung quy cũng cần ít nhất là mấy tháng mới làm được. Nơi đây không thích hợp để Trúc Cơ, chờ trở lại tông môn rồi ta sẽ tìm nơi để đột phá sau.

Hứa Thanh im lặng một lát, rồi ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo.

- Nơi đây không thích hợp ở lâu, Mạnh Hạo ngươi ở đây thì phải cẩn thận. Dù sao Thanh La Tông đã phát hiện ra nơi này từ rất sớm, nhưng vẫn không thể mở ra, cho đến mấy ngày trước tìm được một tấm cổ đồ.

Lấy cổ đồ là có thể chân chính mở ra khu vực này. Nơi đây đã từng là phúc địa thượng cổ, nhưng trải qua trận đại biến năm xưa, nó đã thành tử địa.

Nghe nói là có liên quan tới hung linh thượng cổ, mà linh này cụ thể là gì thì ta không biết. Trong Thanh La Tông cũng có rất nhiều lời đồn, lại triệu tập tán tu Trúc Cơ, nhưng mục đích không phải là lấy vật phẩm gì, mà là để hình thành Bách Linh Đài!

Với đệ tử nội môn thì đây không phải bí mật gì, ngay cả ngoại tông cũng biết điều này, nhưng sẽ không để cho tán tu biết. Nếu tán tu mà biết thì sẽ chẳng có mấy ai đồng ý.

Bách Linh Đài, nói thì đơn giản, chính là trăm tòa đạo đài khác nhau do tu hành công pháp khác nhau tạo ra, những đạo đài này ngưng tụ cùng nhau, dùng thủ pháp đặc thù luyện chế là có thể hình thành Bách Linh Đài.

Còn về mục đích của Thanh La Tông khi luyện chế Bách Linh Đài này thì là tuyệt mật, ta dù là đệ tử nội môn cũng không biết được. Phỏng chừng cũng chỉ có hai ba đệ tử hạch tâm là biết được chút ít.

Hứa Thanh nhanh chóng nói hết về những gì nàng biết xung quanh chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Ngăn trở!!

Ngay khi Hứa Thanh nói xong, Mạnh Hạo chớp động ánh mắt. Đúng lúc đó, ở khu vực xa xa nơi mà không nhìn tới, bỗng nhiên có tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Theo tiếng động này xuất hiện, toàn bộ mặt đất trong phúc địa này lập tức rung chuyển dữ dội. Cùng lúc đó, một lực hút mạnh tới khó có thể hình dung truyền ra tại khắp cả vùng đất, khiến cho ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe. Hắn lập tức phát hiện đạo đài trong cơ thể lại xuất hiện chấn động, dường như sắp bị lực hút nào kéo ra ngoài cơ thể.

Mạnh Hạo biến sắc, vội vận chuyển tu vi. Ngay tức khắc ba tòa đạo đài hoàn mỹ trong cơ thể hắn phát ra tu vi lực mạnh mẽ, vận chuyển toàn thân chống cực lực hút tới từ mặt đất.

Mà Hứa Thanh thì không bị ảnh hưởng chút nào, lúc này đang lo lắng nhìn Mạnh Hạo.

Tiếng nổ ầm vang khắp thiên địa, lúc này không chỉ Mạnh Hạo như vậy, mà tất cả tán tu Trúc Cơ trong phúc địa này đều chấn động tâm thần, cho dù là đang làm chuyện gì thì đều không chút do dự mà khoanh chân ngồi xuống.

Nhưng vẫn liên tục có tán tu Trúc Cơ nổ bung toàn thân, máu thịt văng tung tóe. Mà đạo đài của bọn họ lại hoàn chỉnh một cách quỷ dị, bị lực hút này kéo thẳng tới chỗ truyền ra tiếng nổ.

Ở chỗ vang lên tiếng nổ kia vốn là một mảnh núi non, nhưng hôm nay lại bị người ta dùng đại pháp lực mài bằng, khiến cho nơi đây xuất hiện một hố lõm xuống. Bên trong chỗ lõm đó có một bãi đá màu đen.

Thoạt trông đây như một tòa bảo tháp chưa được xây xong, lúc này đã xuất hiện ba tầng, từ bốn phương tám hướng, những tòa đạo đài của tu sĩ bị hút tới, đều rơi vào trong bảo tháp màu đen này. Tháp ấy lại lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy rõ mọc lên tầng thứ tư!

Cho đến khi tầng thứ tư hoàn toàn chân thật, lực hút này mới suy yếu đi, cho đến khi nó hoàn toàn tiêu tán thì trong phúc địa này đã có hơn hai mươi tán tu bỏ mình.

Cảnh này xảy ra đột ngột, lập tức khiến tất cả tán tu hoảng sợ, nhưng nơi này như một lao tù, bọn họ có tìm kiếm thế nào cũng không tìm thấy đường ra.

Mà khu vực truyền tới lực hút và vang lên tiếng nổ thì lúc này bị cả nghìn tên đệ tử Thanh La Tông bao quanh, khoanh chân ngồi bốn phía, không ngừng niệm lấy đủ loại kinh văn kỳ dị. Thậm chí thời gian trôi dần đi, đám đệ tử lúc trước phân tán truyền vào nơi đây cũng đã không ngừng tới.

Mạnh Hạo mở mắt ra, ánh mắt lóe lên u quang, hắn nhìn về phía nơi nổ vang và phát ra lực hút. Đạo đài trong cơ thể hắn dần bình ổn lại, dù sao hắn cũng là Hoàn Mỹ Trúc Cơ, đạo đài cũng là hoàn mỹ nên lực hút này với hắn dù không nhỏ, nhưng còn xa mới có thể lay động được.

- Nơi đó là nơi tập trung của đệ tử Thanh La Tông, trước khi đến đệ tử Thanh La Tông đã biết rõ, bước vào đây rồi liền nhanh chóng chạy tới đó tập trung lại. Ở đó niệm tụng một đoạn kinh văn, chuyện này ta cũng không rõ nguyên nhân là gì.

Hứa Thanh thấy sắc mặt Mạnh Hạo hơi tái nhợt, nàng lo lắng nói.

- Ta biết một đường ra ở nơi đây, dù sao tính ra ta cũng tới đây hai lần, ta sẽ dẫn ngươi tới chỗ đó. Ngươi hãy mau rời đi, nơi này không thể ở lâu.

Mạnh Hạo không nói gì, hắn đứng dậy nhìn về phía truyền ra lực hút, một lúc sau hắn lắc đầu.

- Lực hút này không có ảnh hưởng lớn với ta, ta có phương pháp rời khỏi nơi này, nhưng sư tỷ…

Mạnh Hạo quay đầu nhìn Hứa sư tỷ.

- Nơi đây nếu không xuất hiện lực hút thì thôi, một khi xuất hiện sợ là tất cả tán tu Trúc Cơ đều thấy quỷ dị, tất sẽ tìm kiếm đệ tử Thanh La Tông, dùng tất cả thủ đoạn để tra hỏi tới cùng. Mà đường ra kia, nếu sư tỷ biết thì người khác cũng biết, mấy lão già Thanh La Tông kia sẽ không phạm sai lầm này.

- Đã lâu không gặp, vốn tưởng chúng ta sẽ có thời gian ở cùng nhau hơn. Nhưng hôm nay không được rồi, ta đưa sư tỷ tới nơi Thanh La Tông tập kết, sư tỷ ở đó sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, nhìn vị sư tỷ trong trí nhớ này, nhẹ giọng nói.

- Ngươi thật sự có phương pháp rời đi?

Hứa Thanh chăm chú hỏi.

- Thật sự là có.

Mạnh Hạo cũng trả lời một cách nghiêm túc.

Hứa Thanh im lặng nhìn Mạnh Hạo, định nói gì thêm nhưng Mạnh Hạo đã bước đến, ôm lấy vòng eo mềm mại của Hứa sư tỷ, mang theo nàng trực tiếp bay lên, vọt tới phía xa.

Gió lớn ào tới nhưng lại bị tu vi lực của Mạnh Hạo ngăn cản, khiến cho

Hứa sư tỷ không bị gió quật vào mặt và người. Bị Mạnh Hạo ôm như vậy, gò má nàng lại đỏ lên.

Mấy sợi tóc đen quấn lấy khuôn mặt Mạnh Hạo, mang theo mùi thơm của nữ tử làm cho người ta khó có thể quên. Dọc đường đi Hứa Thanh không nói gì, nàng dẫu từng là sư tỷ, nhưng hôm nay ở trước mặt nàng, Mạnh Hạo đã không còn là vị tiểu sư đệ gầy yếu năm đó, hắn đã là tu sĩ Trúc Cơ, có thể giết chết Triệu Sơn Hà, mà hiển nhiên mấy năm nay đã trải qua nhiều thứ không tầm thường.

Khi hương thơm từ tóc truyền vào mũi Mạnh Hạo, khí tức trên người hắn cũng ùa vào lòng Hứa Thanh, khí tức ấy khiến nàng cảm thấy rất an toàn, đó là cảm giác của nhà.

Nàng bỗng nhớ tới năm đó ở Đại Thanh Sơn, khi Mạnh Hạo vẫn là thư sinh, cũng bị nàng mang theo như vậy từ Đại Thanh Sơn tới Kháo Sơn Tông.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hứa Thanh hiện lên ý cười, nàng ngẩng đầu lên nhìn gò má Mạnh Hạo, cứ nhìn như vậy, dường như thời gian cũng trôi chậm lại.

Nàng không hiểu đây có phải là tình yêu hay không, chẳng qua lúc này cảm thấy rất yên bình, Mạnh Hạo giống như đệ đệ của nàng.

- Ngươi trưởng thành rồi.

Hứa Thanh không biết vì sao mà mình lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Nghe thấy câu này, Mạnh Hạo đang bay bỗng ngừng lại, cúi đầu cười khổ, nhìn vị Hứa sư tỷ đang tỏ ra lạnh lùng, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

- Hình như sư tỷ cũng đâu lớn hơn ta là bao…

Mạnh Hạo ho khan vài tiếng.

- Hơn năm tuổi, ta là sư tỷ của ngươi!

Hứa Thanh nghiêm túc nói.

- Cũng đâu có hơn gì lắm…

Mạnh Hạo cười nói, thấy Hứa Thanh trừng mắt thì vội vàng nói thêm một câu.

- Được rồi được rồi, ta đâu có nói người không phải là sư tỷ đâu.

Thời gian trôi qua, cũng chỉ thời gian một nén nhang, bỗng nhiên phía trước hai người có bảy tám cây cầu vồng gào thét vượt qua. Nhưng bay đi chưa được bao xa thì cả đám dừng lại, chuyển mắt nhìn Mạnh Hạo và Hứa Thanh.

- Tu vi Ngưng Khí… Ả là đệ tử Thanh La Tông!

- Chắc chắn rồi, cuối cùng cũng tìm được một đệ tử của Thanh La Tông!

Bảy tám tu sĩ kia đều là Trúc Cơ sơ kỳ, ai nấy đều tỏ ra hung ác, ánh mắt chuyển khỏi Hứa Thanh, quay sang nhìn Mạnh Hạo.

- Đạo hữu, cho dù ngươi lấy được tin tức gì từ ả này, ngươi có thể không nói nhưng bọn ta muốn bắt ả.

Trong bảy tám người này, một nam tử trung niên mặc áo lam lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo, quả quyết nói, tỏ ra nếu Mạnh Hạo không đồng ý là sẽ ra tay.

Những người bên cạnh y cũng ánh mắt bất thiện, lúc đầu lực hút mới xuất hiện khiến bọn họ kinh hãi, lúc này vội vàng tìm kẻ lạc đàn của Thanh La Tông để tra hỏi đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Ngăn trở!!(2)

Trước mắt đã thấy được thì bọn họ không thể buông tha.

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, theo bản năng níu lấy y phục Mạnh Hạo. Với nàng, bảy tám người trước mặt này đều là tu sĩ Trúc Cơ cao cao tại thượng, với tu vi của nàng, cho dù một tên cũng không thể chống cự được.

- Cút!

Mạnh Hạo thản nhiên nói, hắn cũng chẳng thèm tạm dừng mà bay thẳng tới phía bảy tám người này. Hứa Thanh lại càng khẩn trương hơn, tuy nàng đã thấy Mạnh Hạo ra tay với Triệu Sơn Hà như thế nào, nhưng trước mặt có tới bảy tám người, nàng không khỏi lo lắng.

Trung niên áo lam kia nghe Mạnh Hạo nói vậy thì bật cười, nhưng mắt lại lộ ra sát khí. Theo y thấy thì Mạnh Hạo này cũng Trúc Cơ sơ kỳ như mình, nhưng nơi y có tất cả tám người, mà đối phương lại chỉ có một, trận chiến này căn bản không cần đánh, nhưng đối phương lại dám cuồng ngôn như thế.

Chẳng những y bật cười, mà bảy tên còn lại cũng cười rộ lên, với bọn họ thì Mạnh Hạo đúng là kẻ nói khoác không biết ngượng.

Nhưng ngay khi tên trung niên áo lam này giơ tay lên định kháp quyết, bảy người bên cạnh cũng đều lấy pháp bảo ra, thì Mạnh Hạo há miệng phun ra, ngay tức khắc lôi vụ rầm rầm bay ra với tốc độ cực nhanh. Tám người kia còn chưa kịp phản ứng thì đã bị lôi vụ bao phủ. Cùng lúc đó, mặt đất nứt ra, hơn mười cây dây mây đỏ sậm rầm rầm vọt lên, xông thẳng vào trong sương mù.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra từ trong sương mù. Những âm thanh đó thật chói tai, như những tiếng rú gào cuối cùng trước khi chết. Mạnh Hạo sắc mặt như thường, ôm Hứa Thanh sắc mặt nay đã tái nhợt, không tạm dừng mà trực tiếp bay vọt qua. Lôi vụ kia cuốn lấy mấy túi trữ vật bay tới, bị Mạnh Hạo lấy đi rồi thì dây mây cũng tự chui xuống đất, nhưng bảy tám tu sĩ kia lại chẳng thấy đâu nữa.

Giải quyết gọn gàng như vậy, Mạnh Hạo có thể không quan tâm, nhưng Hứa Thanh lại khiếp sợ hít sâu một hơi. Nàng chợt nhận ra Mạnh Hạo nay đã trưởng thành tới một trình độ mà nàng không thể tin.

Mạnh Hạo bay với tốc độ cao, khoảng cách với nơi truyền đến tiếng nổ và lực hút ngày càng gần. Dọc đường đi hắn gặp mấy tu sĩ hoặc đi một mình, hoặc thành lập tốp năm tốp ba, tổng cộng có hơn mười tu sĩ Trúc Cơ, đều là Trúc Cơ sơ kỳ. Nhưng không ai có thể ngăn được bước chân của hắn.

Cho đến khi cách nơi tập kết của Thanh La Tông không quá xa, phía sau Mạnh Hạo có hai cây cầu vồng gào thét vọt tới, lại tản ra tu vi Trúc Cơ trung kỳ. Nếu chỉ như thế thì thôi, nhưng đúng lúc này ở phía trước cũng có một đạo cầu vồng bay tới, trong đó là một lão già. Lão ta đúng là vị tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ mà Mạnh Hạo gặp được lúc tiến vào Thanh La Tông.

Người này đứng trước Mạnh Hạo tầm trăm trượng, ánh mắt lạnh lùng nhìn tới Hứa Thanh.

- Vị Mạnh đạo hữu này, lão phu ở đây chỉ là vì người của Thanh La Tông, chờ đã lâu, hãy đưa nữ đệ tử này cho ta.

Lão già nói như vậy thì hai tên tán tu Trúc Cơ trung kỳ phía sau Mạnh Hạo cũng nhanh chóng tới gần, tạo thành thế gọng kìm bao lấy Mạnh Hạo và Hứa Thanh.

Hai người Trúc Cơ trung kỳ đều là trung niên, ánh mắt bất thiện lóe lên hàn quang, mà trên người lại có không ít sát khí, hiển nhiên đều là loại người tàn nhẫn.

- Ngươi muốn biết cái gì, ta có thể nói cho ngươi.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, mà Hứa Thanh ở trong ngực hắn thì mặt tái nhợt đi. Dọc theo đường đi, nếu không có Mạnh Hạo thì nàng đã sớm bị đám tán tu Trúc Cơ kia bắt lấy, tra khảo. Thậm chí dọc đường nàng còn thấy được vài đệ tử Thanh La Tông không kịp tới nơi tập kết, bị đám tán tu kia dùng đủ mọi thủ đoạn tra hỏi.

Nhưng tán tu dù sao cũng là tán tu, cho dù hỏi được điều gì thì cũng không dễ nói cho người khác. Dù sao nơi đây biết càng nhiều thì cơ hội giữ mạng càng lớn, nếu biết hết rồi thì chẳng còn nhiều, như thế chẳng khác gì đồng sinh cộng tử.

- Lão phu không có thói quen nghe người khác nói cho, chỉ tin tưởng đáp án mình đạt được.

Lão già bình tĩnh đáp, rồi chậm rãi phóng tu vi Trúc Cơ hậu kỳ ra, hình thành uy áp bao phủ lấy Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo im lặng cúi đầu nhìn Hứa Thanh, hắn mỉm cười rồi bỗng nhiên lùi ra sau. Thấy hắn làm vậy, lão già Trúc Cơ hậu kỳ kia hừ lạnh một tiếng, thân thể như một con dạ ưng lập tức lao vọt tới phía Mạnh Hạo.

Tốc độ kia cực nhanh, chỉ giây lát đã hoàn toàn phóng ra tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, mà từ trên thân lại tràn ra sóng gợn, có ước chừng tám tầng, có thể thấy trong cơ thể lão đã có tám tòa đạo đài.

Nhưng ngay khi lão bay thẳng tới chỗ Mạnh Hạo, Mạnh Hạo đã lùi tới trước một người trung niên trong số hai tên Trúc Cơ trung kỳ kia. Hai

người này cười lạnh, một kẻ giơ tay kháp quyết, ngay tức khắc biến ảo ra hàng trăm lưỡi hàn băng, quay tròn thành lốc xoáy kéo thẳng tới Mạnh Hạo. Mà mỗi băng nhận trong số kia rõ ràng đều có một kích toàn lực của Trúc Cơ sơ kỳ.

Mà kẻ bên cạnh lại vỗ túi trữ vật, ngay lập tức năm con ong độc to bằng nắm đấm bay ra, toàn thân đen sì, phát ra tiếng ong ong, duy chỉ có đuôi là đỏ đậm, hiển nhiên có chứa kịch độc.

- Không biết tự lượng sức mình!

Tên nam tử Trúc Cơ trung kỳ thi triển băng nhận lạnh lùng nói, lốc xoáy băng nhận của gã xoáy thẳng tới phía Mạnh Hạo. Mắt thấy nó sắp tới gần, Mạnh Hạo tay phải ôm Hứa Thanh, tay trái vung lên, nhất thời một con hỏa long dài chừng mười trượng bỗng xuất hiện. Lại có phong nhận gào thét khiến thân thể con hỏa long này bành trướng, trực tiếp hóa thành trăm trượng.

Mà thứ càng đáng sợ hơn chính là màu của con hỏa long đó, nó không còn là màu đỏ nữa, mà đã trộn thêm màu vàng kim!

Màu vàng kim đó là Thái Linh Kinh của Mạnh Hạo, khiến cho con rồng này thành kim long. Lúc nó bay lên, hai bên người bỗng nổi lên bướu, khi đụng tới lốc xoáy băng nhận kia thì hai cái bướu đó nổ bung, một đôi cánh thật lớn trực tiếp xòe ra, khiến cho hỏa long lúc này đã có được hình dạng của Ứng Long.

Thuật ấy là lúc trước khi Mạnh Hạo lần đầu gặp Côn Bằng thì yêu đan trong cơ thể chấn động, đầu óc chợt hiện hình ảnh truyền thừa, hiểu ra phương pháp.

Lúc này hắn thi triển ra, trong phút chốc biển lửa ngút trời. Đó là biển lửa mênh mông do đạo đài hoàn mỹ thi triển ra, tu vi Trúc Cơ trung kỳ căn bản không thể chống cự được Mạnh Hạo chút nào.

Rầm!

Chỉ khoảnh khắc, lốc xoáy băng nhận trực tiếp tan chảy, hóa thành một đám sương mù, bị biển lửa kia nuốt lấy. Sau đó, hỏa diễm Ứng Long rít gào, trực tiếp nuốt luôn tên nam tử Trúc Cơ trung kỳ sắc mặt đại biến, vô cùng hoảng sợ, đang nhanh chóng lui ra sau kia.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp bốn phía, đó là âm thanh thê thảm khi bị đốt cháy, dư âm còn tại nhưng thân thể đã bị đốt thành tro bụi.

Tất cả đều chỉ xảy ra trong giây lát, khiến cho dù là lão già Trúc Cơ hậu kỳ hay tên nam tử trung niên thả ong độc ra còn chưa kịp phản ứng thì đã chấm dứt.

Cho đến khi Mạnh Hạo với sắc mặt bình tĩnh xoay người lại, hắn nhìn năm con ong độc đang vù vù vỗ cánh đầy dữ tợn kia, bước từng bước tới như đang chủ động nghênh đón năm con ong độc đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Ngăn trở!!(3)

Nhưng ngay khi chúng nó tới gần Mạnh Hạo thì đột nhiên toàn thân run rẩy mãnh liệt, dường như cảm nhận được thứ khiến chúng nó sợ hãi tới tột cùng, thế mà lại không dám tới gần, mà nhanh chóng rút lui. Cảnh tượng đó, chủ nhân của chúng nó, vị nam tử trung niên kia chưa từng thấy bao giờ.

Ngay khoảnh khắc người này biến sắc mặt, trong đôi mắt Mạnh Hạo đồng thời xuất hiện mặt quỷ như cười mà không phải cười, như khóc mà không phải khóc, một cái mờ nhạt, một cái lại rõ nét. Nhưng giây lát khi chúng xuất hiện, một mặt đã khiến Mạnh Hạo trông thật quỷ dị, mà mặt khác năm con ong độc đang phát ra tiếng ong ong chói tai kia, thân thể chúng dường như mất đi năng lực phi hành, nhưng lại như phát cuồng mà quay sang tấn công lẫn nhau.

Cảnh tượng quỷ dị này vừa xảy ra, Mạnh Hạo đã cất bước đi quá đám ong độc đang tấn công lẫn nhau, hắn giơ tay lên, cắt qua đầu ngón tay, một ấn huyết chỉ khiến cho bốn phía lập tức biến thành màu đỏ rực như máu. Khi màu đỏ máu đó biến mất, Mạnh Hạo đã đứng trước người nam tử trung niên, ngón trỏ của tay trái hắn đặt trên mi tâm của đối phương, nhẹ nhàng nâng lên.

Nam tử trung niên này thân thể run rẩy, đôi mắt trợn ngược, toàn thân nhanh chóng khô héo. Khi Mạnh Hạo nâng ngón tay lên, cả người gã trực tiếp hóa thành máu loãng rơi xuống đất.

Đến lúc này, Mạnh Hạo mới xoay người nhìn về lão già Trúc Cơ hậu kỳ nay đang ngừng giữa không trung kia. Từ khi Mạnh Hạo ra tay cho tới bây giờ chỉ là mấy hơi thở thời gian, hắn đã trực tiếp tiêu diệt hai tên Trúc Cơ trung kỳ không hề kém cỏi.

Loại thủ đoạn này, loại tàn nhẫn này, còn có công pháp quỷ dị kia lúc này hóa thành hàn khí trực tiếp dâng lên trong cơ thể lão già Trúc Cơ hậu kỳ kia.

Lão rốt cuộc biết vì sao ngày đó ở trên la bàn mà Tạ Kiệt của Thanh La Tông lại chú ý tên Mạnh Hạo trước mặt này, thậm chí còn muốn làm khó, hiển nhiên đã nhìn ra Mạnh Hạo rất được. Nhưng đồng thời có thể có tâm tư này cũng chứng minh rằng, đối phương đã nghe nói qua chuyện gì đó.

- Còn muốn tiếp tục không?

Mạnh Hạo bình tĩnh nhìn lão già kia, chậm rãi nói, huyết quang trên ngón trỏ tay trái hắn vẫn còn lóng lánh, khiến toàn thân hắn dường như cũng bị huyết sắc nhuộm lấy.

Lão già trầm mặc, lão tự vấn tu vi mình, muốn giết hai tên Trúc Cơ trung kỳ kia thì rất đơn giản, nhưng không thể thong dong ra tay như Mạnh Hạo được. Lúc này lòng lão cũng có phần kiêng dè, cũng nhìn ra Mạnh Hạo không hề sợ hãi, lão im lặng ôm quyền lui ra sau vài bước, nhường đường cho hắn.

- Lão phu Từ Hữu Đạo, chuyện hôm nay mong đạo hữu tha thứ, tin rằng không lâu nữa chúng ta còn gặp lại.

Lão già Từ Hữu Đạo liếc Mạnh Hạo, nói một câu đầy thâm ý.

Mạnh Hạo như có suy nghĩ, gật đầu, ôm Hứa Thanh lúc này dung nhan đã khôi phục huyết sắc, nhưng vẫn chấn động vì tu vi chiến lực của Mạnh Hạo, bay thẳng tới phương xa.

- Ngươi… Ngươi rốt cuộc có tu vi gì?

Hứa Thanh lưỡng lự, vẫn không nhịn được mà hỏi.

- Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong.

Mạnh Hạo mỉm cười nói, lúc này hắn hoàn toàn khác với cái dáng vẻ khi giết người ban nãy. Trên thực tế trải qua vài năm này, tính cách Mạnh Hạo dù có thay đổi, nhưng lúc thay đổi là khi hắn đối mặt kẻ địch, khí chất và suy nghĩ của thư sinh dù thay đổi nhưng cũng không phải là hoàn toàn.

Thậm chí người ta có cảm giác giết chóc từ người hắn cũng là do loại độc trên người hắn, loại độc Bỉ Ngạn hoa ba màu này nếu đến hậu kỳ mà không cởi bỏ thì tính cách sẽ tàn bạo, cho đến khi thật sự trở thành Bỉ Ngạn hoa.

- Vậy ngươi sao có thể giết được Trúc Cơ trung kỳ…

Hứa Thanh nhăn đôi mày thanh tú lại.

- Do rất nhiều nguyên do, ta dù là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng lại có thể chiến được với Trúc Cơ hậu kỳ.

Mạnh Hạo im lặng một lát, rồi nói qua loa.

Không lâu sau, bay qua một ngọn núi, ở trên đỉnh núi, Mạnh Hạo thấy mặt đất bằng phẳng bị người ta san phẳng, còn có tòa tháp đen sì đứng sừng sững giữa trung tâm khu đất đó.

Bên ngoài tòa tháp này có thể nhìn thấy có gần nghìn đệ tử Thanh La Tông đang khoanh chân ngồi đó, thậm chí còn có thể mang máng nghe được đám đệ tử Thanh La Tông này đang cùng niệm tụng kinh văn, nhưng không thể nghe rõ cụ thể là gì.

- Ta không thể tới gần hơn nữa, nơi đây có lẽ không có tán tu Trúc Cơ nào dám tới, sư tỷ tự mình đi sẽ không gặp nguy hiểm gì. Vật này có thể

ẩn thân, sư tỷ cầm lấy, chờ Trúc Cơ rồi hẵng dùng.

Mạnh Hạo nhìn Thanh La Tông dưới chân núi xa xa, thu hồi tầm mắt, quay sang nhìn khuôn mặt Hứa Thanh, đưa Ẩn Thân Phù cho nàng.

Hứa Thanh nhận lấy Ẩn Thân Phù, nàng còn mặc trường sam của Mạnh Hạo. Bộ y sam này nàng mặc tuy rộng thùng thình, nhưng lại khiến người ta cảm thấy xinh đẹp theo một cách khác. Hứa Thanh nhìn Mạnh Hạo, môi mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra miệng, mà nàng tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy Mạnh Hạo, tựa trán vào ngực hắn, nghe tiếng trái tim hắn đập.

Cái ôm này dường như không liên quan đến tình cảm, mà như tỷ tỷ ôm lấy đệ đệ, như người nhà ôm nhau.

Lúc này trời đã dần sáng, bóng tối đằng xa dần tiêu tan. Mạnh Hạo cúi đầu nhìn mái tóc của Hứa Thanh, sợi tóc như cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Mạnh Hạo, hoặc có lẽ là do ở trong gió, hoặc có khi một loại thu hút nào đó mà hơi bay lên, chạm vào khuôn mặt Mạnh Hạo.

Hồi lâu, Hứa Thanh rời đi, nàng nhìn Mạnh Hạo một cái thật kỹ.

- Ngươi phải cẩn thận, hãy mau chóng rời khỏi nơi đây.

Hứa Thanh dịu dàng nói, nói xong thì nàng xoay người đi, phi kiếm xuất hiện dưới chân, nàng đạp phi kiếm bay thẳng xuống chân núi. Chỉ một lát sau bước vào trong rừng, lúc bay ra thì nàng đã thay chiếc trường bào của Mạnh Hạo, mặc y bào của Thanh La Tông rồi bay đi xa.

Mạnh Hạo vẫn đứng ở nơi đó nhìn Hứa Thanh càng đi càng xa, cảm giác ly biệt hiện lên trong đáy lòng, giống như trở lại năm đó khi Kháo Sơn Tông giải tán.

Nhưng hôm nay hắn đã không còn là tu sĩ Ngưng Khí năm đó, mà đã trở

thành Trúc Cơ, lại còn là Hoàn Mỹ Trúc Cơ trong thiên địa. Hắn cũng không còn là thiếu niên năm đó, mà đã trở thành một thanh niên có tâm trí trưởng thành, khiến Mạnh Hạo hiểu rằng con đường đời cho dù nam hay nữ đều có quyền lựa chọn.

Con đường của bản thân chỉ có chính mình đi, có lẽ ở đoạn nào đó sẽ giao nhau với con đường nào đó, hai bên có thể gặp nhau, nhưng sau đó lại phải đi một mình… Trừ phi có thể hùng mạnh để sáng tạo đại đạo, thay đổi tất cả, nếu không chỉ có thể than thở nhân sinh.

Cho đến khi nhìn thấy Hứa Thanh tới chỗ tập trung của Thanh La Tông, hoàn toàn an toàn rồi, Mạnh Hạo quyết đoán, lúc ngẩng đầu lên thì hắn đã lưu ý ra, dưới ánh sáng mờ ảo trên bầu trời, ánh trăng và mặt trời mới mọc đè lên nhau.

Mắt Mạnh Hạo lóe lên tinh quang.

- Nếu đến nơi này rồi thì cũng phải nhanh chân xem Tuế Nguyệt tàn quyển kia rốt cuộc có phải là thật hay không. Nếu là thật thì với gương đồng và Xuân Thu Mộc của ta nhất định sẽ luyện chế ra được cái gọi là bảo vật Tuế Nguyệt kia! Còn có tác dụng của Lôi Đình Diệp nữa, Lã Đào cũng ở nơi này, đây chính là nơi ta biết được việc này!

Mạnh Hạo bỗng nhiên xoay người lao thẳng lên bầu trời, dựa theo phương hướng mà nhật nguyệt trùng điệp chỉ dẫn bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235: Kẻ cuối cùng.

Theo Mạnh Hạo lao đi, không lâu sau lại một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, lực hút lại lần nữa xuất hiện. Lần này Mạnh Hạo tận mắt thấy một tên tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ không thể chống chọi được lục hút này, thân thể nổ tung, nhưng đạo đài kia vốn là vật vô hình mà lại tồn tại như chân thật, bay ra từ trong cơ thể, phá không mà đi.

- Lực hút này ngày càng mạnh hơn, sợ tới lúc cuối cùng ngay cả ta cũng không thể chống đỡ được.

Mạnh Hạo nhíu mày, áp chế sự chấn động của đạo đài trong cơ thể, nhanh chóng phi hành, lúc này mặt trăng mặt trời chồng lên nhau sắp tiêu tan, nhưng Mạnh Hạo đã xác minh phương hướng, càng lúc càng tới gần.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chừng hai canh giờ sau, khi tiếng nổ vang cùng lực hút kinh người kia lại xuất hiện thì Mạnh Hạo lướt qua một dãy núi, bay thẳng tới phía trước.

Nơi đây thật kỳ lạ, trên bầu trời như có nắng gắt, nhưng nếu nhìn cẩn thận thì có thể thấy bóng mặt trăng mơ hồ. Như thế này phỏng chừng phải một canh giờ nữa mới tán đi.

Ở một nơi cách hắn quãng đường chừng một canh giờ, có một bình nguyên rất rộng lớn.

Bình nguyên này mọc đám cỏ dại cao cỡ nửa người, đung đưa theo gió, giống như là sóng biển trên bình nguyên, ào ào ngả rạp ra. Ngoài ra trên bình nguyên này còn có một chỗ đất trống, lúc này đang có ba người khoanh chân ngồi đó.

Ba người này hai nữ một nam, nam tử kia trung niên, vận áo bào tro, mặt không biểu cảm nhắm mắt ngồi một bên, trên người tỏa ra hàn băng ý lạnh lẽo, mà tu vi đã là Trúc Cơ hậu kỳ. Người này cũng là một trong ba vị Trúc Cơ hậu kỳ ở trên la bàn màu tím lúc trước.

Mà nữ tử bên cạnh cũng là trung niên, thân hình có phần mập mạp, trông khá tầm thường, nếu nhìn qua thì còn tưởng là thôn nữ, nhưng nàng ta đúng là một trong ba Trúc Cơ hậu kỳ mạnh nhất trên la bàn lúc trước.

Nàng này thần sắc không kiên nhẫn, nhìn về nữ tử còn lại. Nữ tử này đeo mạng che mặt, gương mặt nửa che nửa đậy như có thể nhìn thấy rõ tướng mạo, nhưng khi nhìn cẩn thận thì chỉ lấy mông lung.

- Đạo hữu mời bản nhân tới đây, chẳng lẽ chỉ là vì chờ ở nơi này. Bản nhân không tin, đầm rồng hang hổ gì, có ta và Tư Không đạo hữu rồi chẳng lẽ còn chưa đủ?

Nam tử trung niên cũng mở mắt ra, mắt đầy lạnh lùng nhìn về phía nữ tử đeo mạng che mặt.

- Kính xin Lý đạo hữu chờ thêm một chút, người nhận được lời mời của tại hạ có cả thảy là năm, nếu bọn họ không đến thì thôi. Với sức của chúng ta, tới nơi đó cơ hội không lớn.

Nữ tử đeo mạng che mặt khẽ nói, ngữ khí không nhanh không chậm như đang tự thuật.

Nữ tử trung niên họ Lý hừ lạnh một tiếng, muốn nói gì thêm nhưng cuối cùng quyết định im lặng.

- Kiên nhẫn thêm chút, khoảng cách nhật nguyệt trùng điệp trên bầu trời kia tiêu tan chỉ còn một canh giờ, nếu lúc đó bọn họ còn chưa tới, chúng ta có khi có thể mạo hiểm thử một lần.

Nữ tử đeo mạng che mặt thản nhiên nói.

Nửa canh giờ nhanh chóng đi qua, đúng lúc này một cây cầu vồng từ đằng xa phóng tới. Cầu vồng này màu trắng, nhưng bên trong lại là màu tím, bởi vì người trong cầu vồng mặc tử bào.

Người này bay đi với tốc độ cực nhanh, chỉ thời gian mấy hơi thở mà đã từ đằng xa phóng tới đây, hóa thành một thanh niên với khuôn mặt tuấn lãng, nụ cười mỉm trên môi, bộ tử bào trên người hiển lộ ra khí thế bất phàm. Sau khi hạ xuống, gã đảo mắt qua ba người, mỉm cười ôm quyền.

- Tạ mỗ tới chậm, mong các vị đạo hữu thứ lỗi, cũng làm cho Hàn sư muội chờ lâu.

Thanh niên này chính là đệ tử hạch tâm Tạ Kiệt của Thanh La Tông, gã như cười như không nhìn nữ tử đeo mạng che mặt, một câu nói ra thân phận nàng ta.

Sự xuất hiện của gã khiến nữ tử trung niên họ Lý kia đồng tử mắt co rụt lại, đứng dậy đáp lễ. Mà nam tử trung niên với thần sắc lạnh lùng thì vẫn cứ lạnh lùng như nãy, chỉ khẽ gật đầu coi như chào hỏi.

Duy chỉ có nữ tử đeo mạng che mặt thì lúc này nhíu mày lại, bởi vậy mà cho dù là nữ tử trung niên họ Lý hay tu sĩ mặc áo bào tro với vẻ mặt luôn lạnh lùng kia đều chuyển tầm mắt sang người nàng.

Nữ tử đeo mạng che mặt này khẽ cười, lập tức cởi mạng che mặt xuống, để lộ ra dung nhan mỹ lệ đủ khiến người ta tim đập thình thịch, da thịt mịn màng, hồng hào như ngọc, khiến cho ánh sáng xung quanh dường như còn sáng hơn mấy phần.

- Hàn Bối kính chào các vị đạo hữu, lúc trước vì một vài nguyên do không tiện hiển lộ chân dung, nhưng nếu Tạ sư huynh vì thế mà khó chịu trong lòng thì tiểu muội chỉ có thể chân thành bày tỏ để mọi người an

tâm.

Nữ tử này chính là Hàn Bối, nàng tươi cười với hai hàm răng trắng sáng khiến người ta không thể nào oán thầm được.

- Tạ mỗ không biết Hàn sư muội có điều khó nói, là sư huynh lỡ lời, mong sư muội bỏ qua cho.

Tạ Kiệt mỉm cười, chậm rãi nói.

- Không sao, nơi đây tông môn hành động khá lớn, sư muội lo lắng lộ chân dung sẽ làm vài vị đạo hữu hiểu lầm. Nhưng Tạ sư huynh tới đây rồi thì tiểu muội không có gì phải cố kỵ nữa, vả lại chuyện hôm nay chúng ta cũng chắc chắn hơn mấy phần.

Hàn Bối mỉm cười, thản nhiên đáp. Nữ tử trung niên họ Lý kia thấy vậy thì như có suy nghĩ, còn tu sĩ áo bào tro lạnh lùng kia thì hơi nhíu mày.

Đối với lời nói giấu châm này, Tạ Kiệt đang định nói gì đó thì bỗng quay đầu nhìn về bầu trời phía xa. Chẳng những là gã, mà tất cả người ở nơi đây ngoài tu sĩ áo bào, nữ tử trung niên họ Lý và cả Hàn Bối đều ngẩng đều nhìn.

Một cây cầu vồng từ đằng xa vụt tới, cuốn lên một trận gió to khiến cỏ dại bốn phía rạp mình xuống, lúc tới gần thì hóa thành một lão già, lão ta chính là Từ Hữu Đạo.

Lão cất bước đi tới chỗ mấy người kia, ánh mắt chợt lóe, nhìn qua một lượt rồi cuối cùng tầm mắt dừng trên người Hàn Bối.

- Thì ra là Hàn đạo hữu đề xuất lời mời lần này, nơi đây có liên quan tới Thanh La Tông, đạo hữu nợ một lời giải thích.

- Từ đạo hữu có thể tới, với công pháp đặc thù của đạo hữu nhất định sẽ

khiến chuyện lần này thuận lợi hơn nhiều. Còn lời giải thích, Tạ đạo hữu xin yên tâm, tại hạ chắc chắn sẽ nói cho mọi người tất cả những gì tại hạ biết.

Hàn Bối cười nói.

Thấy Từ Hữu Đạo đến, nữ tử trung niên họ Lý kia vội ôm quyền chào, Tạ Kiệt mỉm cười cũng ôm quyền cúi đầu, mà tu sĩ mặc áo bào tro kia chỉ khẽ gật đầu, từ đầu tới cuối không hề đứng dậy, dường như chẳng hề quan tâm chú ý tới bất kỳ ai.

- Người đã đến đủ chưa?

Tạ Kiệt nhìn xung quanh, cười hỏi.

- Nghe nói còn một người nữa.

Người nói lời này không phải Hàn Bối, mà là vị nữ tử trung niên họ Lý kia, nói xong lại cười với Tạ Kiệt, dường như muốn tỏ ra thân thiết.

- Ồ?

Tạ Kiệt nheo mắt lại, lòng đầy tò mò. Khi nhìn thấy ba vị tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, gã chẳng hề thấy bất ngờ, nhưng gã không nhớ rõ trong đám tán tu còn có ai là Trúc Cơ hậu kỳ.

- Hay là Hàn Bối còn mời thêm đệ tử tông môn nào nữa, sẽ là ai đây…

Tạ Kiệt liếc Hàn Bối một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 236: Kẻ cuối cùng .(2)

- Không biết nay người cuối cùng chưa tới là ai? Mong Hàn sư muội giải thích nghi hoặc.

Tạ Kiệt cười nói.

- Đúng vậy, Lý mỗ cũng cảm thấy rất hứng thú, người còn lại chưa tới này sẽ là vị đạo hữu nào. Nếu thật quan trọng thì Lý mỗ nhất định phải kết giao, nhưng nếu không quan trọng thì cũng muốn hỏi một chút, vì sao lại chúng ta phải đợi lâu như vậy.

Nữ tử họ Lý cũng lên tiếng phụ họa.

Tu sĩ áo bào tro thì nhắm mắt, chẳng thèm quan tâm. Mà Từ Hữu Đạo thì mắt chợt lóe, như có suy nghĩ.

- Người này là ai, tiểu muội cũng không biết, cũng như lúc trước không biết vài vị vậy. Thậm chí y có tới hay không, cũng không rõ. Nhưng ta có suy đoán, kẻ này lúc trước không quan trọng, nhưng ta đoán chuyến này mà không có kẻ này thì khả năng tay không là rất lớn. Nếu có người này thì khả năng thành công sẽ tăng thêm ba phần!

Hàn Bối nghĩ nghĩ rồi bình tĩnh nói, nhưng lời nói cũng cực kỳ khẳng định.

- Ô? Người này có thể khiến Hàn sư muội coi trọng như thế ư?

Tạ Kiệt nghe vậy thì cực kỳ hứng thú.

Mà nữ tử trung niên họ Lý kia thì lại cười lạnh một tiếng, sắc mặt đầy vẻ khinh thường, cảm thấy lời của Hàn Bối có vẻ khá khoa trương. Ả không

tin một tên tu sĩ Trúc Cơ lại có tác dụng như thế, trừ phi là Kết Đan, nhưng việc này vốn là không có khả năng.

- Hay người tới là Giả Đan chăng. Hàn đạo hữu nên xem xét cẩn thận, thế đạo ngày nay kẻ lừa đảo chỗ nào cũng có.

Nữ tử trung niên họ Lý châm chọc nói, thật ra không phải ả thích nhằm vào Hàn Bối, mà là ả ghét tất cả những nữ tử có tướng mạo xinh đẹp.

- Có phải Giả Đan hay không thì tiểu muội không biết, nhưng người này thật sự không tầm thường, chuyện này tiểu muội có thể khẳng định.

Hàn Bối liếc nữ tử trung niên kia, bình tĩnh đáp.

Nữ tử trung niên định nói gì thêm, bỗng nhiên Tạ Kiệt chợt ngẩng đầu lên nhìn phía chân trời. Từ Hữu Đạo cũng nhìn theo. Trong ánh mắt ngóng nhìn của mọi người, một cây cầu vồng đập vào mắt bọn họ.

Kẻ trong cầu vồng đúng là Mạnh Hạo, hắn bay vọt tới, đảo mắt qua liền thấy nơi nhật nguyệt trọng điệp chỉ là nơi năm người đang đứng trên tấm bình nguyên này.

Hắn quét mắt qua năm người này rồi hạ xuống đất, sắc mặt như thường không chút thay đổi, đi tới.

Khi nhìn thấy Mạnh Hạo, Từ Hữu Đạo giật mình, mà Hàn Bối thì ánh mắt sáng ngời, miệng mỉm cười. Còn Tạ Kiệt thì ánh mắt lập tức lạnh lùng, cẩn thận nhìn Mạnh Hạo vài lần.

- Chào các vị đạo hữu, tại hạ trên đường gặp chút chuyện nên tới chậm.

Mạnh Hạo sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói, hắn đảo mắt nhìn qua mọi người, dừng ở Hàn Bối một chút.

- Một tên Trúc Cơ sơ kỳ?

Nữ tử trung niên họ Lý nhíu mày, tỏ ra cao ngạo, khinh thường châm chọc nói.

- Vị này chính là người mà Hàn đạo hữu nói là không thể thiếu? Chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ mà lại được Hàn đạo hữu coi trọng đến vậy, thật quá buồn cười! Hay không phải kẻ này, mà đây chỉ là một tên tiểu bối mắt mù vô ý đi ngang qua nơi đây?

Nữ tử trung niên họ Lý vốn không kiên nhẫn, lúc này bèn buông lời không chút khách khí.

Mạnh Hạo nhìn ả ta một cái, không nói gì.

- Tạ mỗ cũng rất tò mò.

Tạ Kiệt cười cười, ánh mắt lóe lên, thản nhiên nói.

- Một tên Trúc Cơ sơ kỳ mà đi cùng chúng ta thì thật quá mất thân phận. Kẻ này lại được Hàn đạo hữu dốc lòng tiến cử, Lý mỗ lại muốn xem ngươi có bản lĩnh gì.

Nữ tử trung niên họ Lý thấy Tạ Kiệt nói thế, lập tức kiêu ngạo cất cao lời nói, ấy thế mà lại trực tiếp bước tới phía Mạnh Hạo.

- Hãy bày ra tất cả tu vi của ngươi, nếu có thể tiếp một thức thuật pháp của ta mà không chết, ta đồng ý rằng ngươi có tư cách gia nhập. Nếu không, bị Thanh La Tông tiêu diệt không bằng chết luôn ở chỗ này, xong hết mọi chuyện.

Nữ tử trung niên họ Lý nói vậy, cũng đã tới gần Mạnh Hạo. Ả giơ tay phải lên, có ánh sáng màu vàng chanh chói mắt, dường như muốn hóa thành một chiếc phấn tiên, quất vào hư vô vang lên những tiếng lộp bộp.

Mạnh Hạo bình tĩnh, lúc này không người ngăn cản, tu sĩ mặc áo bào tro nhắm mắt ngồi đó, hoàn toàn mặc kệ những chuyện bên ngoài. Từ Hữu Đạo biết Mạnh Hạo không tầm thường nên lúc này sẽ không ngăn cản làm gì.

Mà Hàn Bối dù đoán Mạnh Hạo có thực lực phi phàm, nhưng cũng không xác định, chỉ âm thầm biết được một chuyện nên mới đoán như vậy, cũng muốn mượn lần này coi chiến lực của Mạnh Hạo như nào.

Nhưng dù có khuyên thì nữ tử trung niên họ Lý này há có thể nghe. Ả ta tuy tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng về tâm kế thì là kẻ kém cỏi nhất trong những người ở đây, có thể đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ coi như may mắn mà tổ tiên tích đức mới đổi được.

Với Tạ Kiệt thì chuyện này là gã âm thầm thúc đẩy, tất nhiên sẽ chẳng can ngăn làm gì, mà đứng một bên nhìn Mạnh Hạo, miệng thì mỉm cười mà lòng lại cân nhắc chuyện vì sao trưởng bối trong tông môn lại muốn mình phải chú ý chặt chẽ kẻ này. Gã không biết với tu vi của các bậc trưởng bối trong tông môn vì sao lại đi để ý một tên tu sĩ nho nhỏ như vậy, đến phúc địa này rồi, gã cũng chẳng quá quan tâm, nhưng hôm nay đã gặp thì cũng nên thử một lần cho rõ.

Mỗi người đều có tâm tư riêng, Mạnh Hạo liếc mắt một cái, dù không dám nói là đã hiểu rõ hết, nhưng cũng nhìn ra bảy tám phần. Lúc này thấy nữ tử trung niên họ Lý tới gần, tiên ảnh hồng phấn gào thét quất tới, Mạnh Hạo mặt không chút thay đổi, không lùi mà tiến lên, khi đối phương lao tới thì hắn trực tiếp bước ra ba bước.

Rồi Mạnh Hạo giơ tay phải lên, vỗ vào hư không phía trước một cái.

Dưới cái vỗ này, cuồng phong nổi lên bốn phía, gió thổi ào ra khiến cỏ dại xung quanh đều đổ rạp ra. Ngay sau đó Mạnh Hạo không hề tạm dừng mà lại tiếp tục vỗ cái thứ hai, rồi lại cái thứ ba, thứ bốn, thứ năm!

Liên tục năm cái này chính là Thanh Vân Thập Cửu Phách lấy được từ trên người thanh niên mặc tử bào đã chết kia, tuy chỉ là tàn quyển, nhưng năm phách đầu vẫn là hoàn chỉnh.

Lực của năm cái vỗ đó, mỗi một cái đều ẩn chứa toàn bộ tu vi của ba tòa đạo đài Hoàn Mỹ Trúc Cơ của Mạnh Hạo, lúc này một bàn tay hư ảo to bằng người hình thành trước người hắn, dấy lên cuồng phong rồi gào thét phóng tới đằng trước.

Gần như ngay khi Thanh Vân Ngũ Phách này đánh ra, Hàn Bối và Tạ Kiệt đều biến sắc, lập tức nhận ra thủ ấn này chính là thuật pháp của Thanh Vân Tông bọn họ, người ngoài không có thể biết được. Nhưng nay tận mắt thấy Mạnh Hạo thi triển, mà lại cực kỳ chính xác, tinh thần không khỏi chấn động.

Nữ tử trung niên họ Lý tuy là Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng trên thực tế đạo đài trong cơ thể chỉ có bảy tòa, mà lại không phải Hữu Khuyết mà là Toái Bàn, lúc này mang theo khinh thường. Chiếc roi hư ảo trước người ả va đụng với đại thủ ấn do Mạnh Hạo tạo nên, thậm chí ả còn đoán rằng giây tiếp theo đại thủ ấn của đối phương sẽ tan vỡ, bị thế roi của mình như trẻ che đánh cho nát vụn, rồi quật vào người đối phương, một roi này cũng đủ để đứt chân gãy xương.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Kiêng dè Mạnh Hạo!

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, quả thật là tan vỡ, nhưng không phải là đại thủ ấn của Mạnh Hạo mà là roi pháp thuật của nữ tử trung niên này. Roi kia vừa đụng vào đại thủ ấn liền rung rung, rồi trực tiếp vỡ tan tành. Biến hóa đột ngột này khiến nữ tử trung niên họ Lý sắc mặt đại biến, khó tin và cũng chẳng thể tin nổi.

Ả nào có ngờ kết quả lại là như vậy, roi pháp thuật mà mình dùng tu vi Trúc Cơ hậu kỳ thi triển lại không bằng đại thủ ấn của đối phương, chuyện này vượt quá sức tưởng tượng của ả, khiến trong khoảng thời gian ngắn sự khiếp sợ tràn đầy trong đôi mắt ả.

Cùng lúc đó, đại thủ ấn của Mạnh Hạo với thế như chẻ tre phá nát roi pháp thuật kia, dấy lên cuồng phong, mang theo khí thế kinh người rầm rầm đánh tới. Nữ tử trung niên họ Lý hoảng sợ, lúc này nào còn dám khinh thường, ngược lại đứng đó chấn động, lòng cảm thấy nguy cơ ngập tràn, lúc này không chút do dự nhanh chóng lùi ra sau. Ả giơ tay phải lên, một chiếc lá chắn nhỏ xuất hiện trước mặt, lại cắn chót lưỡi phun ra một luồng máu tu vi lên lá chắn, khi tế ra thì lá chắn xoay tròn, trực tiếp căng phồng lên, đụng vào đại thủ ấn của Mạnh Hạo.

Lại một tiếng ầm vang lên, lá chắn kia rung lên bần bật, bay ra sau mấy trượng, nhưng lại ngăn cản được đại thủ ấn của Mạnh Hạo. Nhưng đúng lúc này, Mạnh Hạo cất bước, đôi mắt lóe lên u quang, hắn thậm chí có linh thức vượt xa Trúc Cơ hậu kỳ, ở thời khắc này bùng phát ra, áp xuống nữ tử trung niên họ Lý kia.

Dưới cái áp này, nữ tử họ Lý kêu thảm một tiếng, chỉ cảm thấy đầu óc như bị đâm xuyên qua, quấy cho linh thức gần như vỡ tan tành. Ả hộc máu, thân mình bịch bịch lùi ra sau. Lúc này Mạnh Hạo đã bước tới gần chiếc lá chắn kia, giơ tay lên xuyên qua đại thủ ấn hư ảnh cầm lấy chiếc lá chắn kia, đại thủ ấn cũng tùy theo động tác của Mạnh Hạo mà nắm lại, bắt lấy lá chắn kia. Mạnh Hạo bình tĩnh trực tiếp xóa đi linh thức trên lá chắn, thu vào trong túi trữ vật rồi nhìn về phía nữ tử họ Lý.

Ả ta đầu tiên là khiếp sợ, sau đó bị linh thức ép cho, cuối cùng lại bị Mạnh Hạo xóa đi dấu ấn trên pháp bảo, ba lần như vậy khiến ả lảo đảo lùi ra sau, miệng phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt hẳn đi, đầu óc ầm vang. Cho tới khi lùi được mấy trượng thì mới tạm đứng vững lại được, ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi…

Nữ tử trung niên họ Lý kia da đầu giật giật, ả lập tức đoán được tu vi của tên Mạnh Hạo trước mặt này cũng không phải Trúc Cơ sơ kỳ. Trước nay ả chưa từng gặp tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ nào lại có chiến lực mạnh như thế, nhất là linh thức đáng sợ kia, ả chưa từng gặp được trên người tu sĩ Trúc Cơ nào.

Cho dù là Vô Hạ Trúc Cơ, với ả thấy thì cũng không làm được điều này!

- Thuật này tổng cộng có mười chín phách.

Mạnh Hạo sắc mặt bình thường, nhìn nữ tử họ Lý và thản nhiên nói, không hề nhắc tới chuyện cướp đi lá chắn kia.

Vừa nghe thấy thế, nữ tử trung niên họ Lý hít vào một hơi thật sâu, sắc mặt lại càng thêm tái nhợt. Lúc này thân thể ả khẽ run, một kích vừa rồi đã làm chấn động tới đạo đài trong cơ thể ả, khiến ả phun máu tươi, không thể không tế ra pháp bảo. Nếu thêm năm vỗ nữa thì ả không biết pháp bảo của mình có chống được không. Một khi không chống cự được

thì đạo đài nhất định sẽ bị tổn hại.

- Đạo hữu có tu vi sâu không lường được, là tại hạ lỗ mãng, mong đạo hữu chớ để ý. Vân Sơn Thuẫn kia chính là thứ nhận lỗi của tại hạ.

Nữ tử họ Lý miễn cưỡng mở miệng, ôm quyền cúi đầu thật sâu với Mạnh Hạo, lúc nhìn Mạnh Hạo thì ánh mắt đầy sợ hãi.

Chẳng những ả như thế, Từ Hữu Đạo cũng ngưng thần nhìn Mạnh Hạo, lòng cảm thấy lúc trước lão không ra tay với Mạnh Hạo đúng là quyết định vô cùng chính xác. Tên Mạnh Hạo trước mặt này chắc chắn không phải tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, bởi vì nếu hắn thật sự là Trúc Cơ sơ kỳ… như vậy kẻ này sẽ đáng sợ tới mức nào.

Tu sĩ mặc áo bào tro vẫn luôn nhắm mắt kia lúc này mở mắt ra nhìn Mạnh Hạo, khẽ gật đầu.

Hàn Bối nhìn Mạnh Hạo, như có suy nghĩ, nhưng khuôn mặt vẫn mỉm cười như trước.

- Mạnh đạo hữu đến không muộn, vừa đúng lúc. Đạo hữu đến rồi, chúng ta có thêm ba phần chắc chắn là lấy được Tuế Nguyệt tàn quyển.

Tạ Kiệt cười, không nói gì, lại càng không đề cập tới chuyện Thanh Vân Thập Cửu Phách, mà lòng lại càng thêm kiêng dè Mạnh Hạo. Càng làm cho gã cảm thấy Mạnh Hạo này không dễ trêu chọc, mà tới lúc cuối gã cũng chỉ thấy được linh thức của Mạnh Hạo khổng lồ ra sao, mà thuật pháp và pháp bảo thì lại không thấy chút nào.

Đối với người mà mình nhìn không thấu, Tạ Kiệt không muốn tùy tiện chọc vào, gã đã quen nắm rõ như lòng bàn tay rồi mới cho một kích trí mạng.

- Tuế Nguyệt tàn quyển không vội đề cập, tại tới phúc địa này là ứng với

lời mời của Hàn đạo hữu. Nhưng nơi đây là tông môn của ngươi, làm việc như thế khiến Mạnh Hạo không thể không chần chừ, chớ để giúp ngươi lấy được tàn quyển rồi lại bị móc đạo đài ra mới được.

Mạnh Hạo sắc mặt bình thường, nhìn Hàn Bối và Tạ Kiệt, chậm rãi nói.

Hắn vừa nói thế, Hàn Bối và Tạ Kiệt ánh mắt chợt lóe, còn chưa kịp nói gì thì Từ Hữu Đạo âm trầm cười một tiếng, chậm rãi nói.

- Mạnh đạo hữu nói rất đúng, chuyện này cũng là điều mà lão phu muốn hỏi. Kính mong hai vị đạo hữu hãy giải thích nghi hoặc.

- Tại hạ cũng muốn biết.

Tu sĩ áo bào tro ngồi chỗ kia lúc này ánh mắt lạnh lẽo, nhìn Hàn Bối và Tạ Kiệt, thản nhiên nói.

Chuyện liên quan tới sự an toàn của bản thân, lúc này ngay cả nữ tử trung niên họ Lý kia cũng ngẩng đầu lên, mặc dù không nói gì nhưng lùi ra sau vài bước, nghiễm nhiên đã tạo ra tư thế vây quanh Hàn Bối và Tạ Kiệt.

- Chuyện tông môn kính xin các vị đạo hữu chớ ép hỏi, việc này ta không thể nói ra, huống chi có nói ra cũng chưa chắc đã đúng với sự thật. Dù sao chuyện cơ mật của tông môn này cho dù ta có là đệ tử hạch tâm thì cũng không biết nhiều lắm. Nhưng sự an nguy của các vị ở đây, mọi người do ta mời đến nên ta tất nhiên sẽ phụ trách.

Hàn Bối mỉm cười, phất tay một cái, ngay lập tức có bốn chiếc ngọc giản bay thẳng tới phía bốn người Mạnh Hạo, khi ai nấy đều tiếp được rồi, Hàn Bối lại nói tiếp.

- Trong ngọc giản này có ghi chép phương pháp rời khỏi nơi này, chỉ cần ở cửa vào, dùng phương pháp trong ngọc giản là có thể thuận lợi rời đi.

Tấm phúc địa thượng cổ này có mấy cửa ra đều được ghi lại bên trong, nếu các vị không tin thì cứ tra xét ngọc giản, xem nơi đây là nơi nào, cũng biết vì sao ta chọn nơi này làm điểm tập kết của chúng ta.

Hàn Bối vẫn mỉm cười đầy tự tin và chân thành như trước.

Mạnh Hạo dùng linh thức đảo qua ngọc giản, một lát sau ngẩng đầu, nhìn xung quanh rồi tập trung vào mặt đất dưới chân. Trong ngọc giản này có dấu hiệu của ba cửa ra, mà một trong số đó… chính là mảnh đất trống dưới chân này.

Thậm chí khi Mạnh Hạo dựa theo phương pháp ghi lại trong ngọc giản mà kháp quyết thì hắn lập tức cảm nhận được mặt đất dưới chân truyền ra truyền tống lực, nhưng không tiện thử nghiệm nên cũng buông ấn quyết ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238: Phương đỉnh bên ngoài!

- Đây là bốn con Ấn Linh Trùng, đạo hữu có thể kiểm tra. Nếu không thành vấn đề thì đưa linh thức vào là có thể đưa chúng vào từ cửa ra này, cũng có thể biết lời Hàn mỗ nói là thật hay giả.

Hàn Bối vung tay, bốn con sâu trắng nhỏ bằng ngón tay bay ra trước bốn người Mạnh Hạo.

Từ Hữu Đạo cầm lấy một con, cẩn thận kiểm tra rồi gật đầu, khắc linh thức vào trong, dùng phương pháp trong ngọc giản đưa con sâu này ra, nó lập tức nhập vào trong đất, không thấy bóng dáng.

Nữ tử trung niên họ Lý cũng chọn lấy một còn, mà tu sĩ mặc áo bào tro thì tự lấy từ trong túi trữ vật của mình ra một con bọ cạp, không có để ý tới đám sâu của Hàn Bối đưa.

- Tại hạ tất nhiên là tin tưởng Hàn đạo hữu rồi.

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua mấy con sâu nhỏ trước mặt, thản nhiên nói. Hắn cầm lấy một con, tay phải kháp quyết, dựa theo phương pháp trong ngọc giản rực tiếp triển khai cửa ra nơi đây. Nhưng hắn không chỉ đưa con sâu nhỏ kia đi, mà còn âm thầm làm cho dây mây ẩn giấu dưới mặt đất cũng đứt đi một cây đi theo. Một lát sau, hắn mơ hồ cảm nhận được một vùng đất hoàn toàn khác với nơi này từ trên người con sâu nhỏ kia, vả lại cực kỳ xa nơi này.

Nhưng đúng lúc này, dây mây đã gãy kia truyền tới cảm giác nguy hiểm vô cùng mãnh liệt, khiến đôi mắt Mạnh Hạo hơi co rụt lại.

Nhưng dây mây được đưa ra đã nhanh chóng bị tiêu diệt, hình ảnh cuối cùng trước khi truyền ra lúc này đã xuất hiện trong đầu Mạnh Hạo, đó là một chiếc thanh đồng đỉnh cực lớn, với chân vạc chừng vạn trượng, khí thế vô cùng mênh mông!

Hình ảnh lập tức biến mất, Mạnh Hạo vẫn vẻ mặt như thường, không để lộ chút nào. Hắn ngẩng đầu lên nhìn Từ Hữu Đạo và mấy người khác, thấy vẻ mặt bọn họ không có thay đổi gì, cho dù là Từ Hữu Đạo hay tu sĩ áo bào tro đều chỉ giây lát sau liền ngẩng đầu lên, hiển nhiên là thừa nhận lời của Hàn Bối.

- Hay là bọn họ đều không phát hiện chiếc thanh đồng đỉnh cực lớn kia?

Mạnh Hạo nghĩ vậy, lại nhớ tới dây mây bị mình dùng máu tươi in dấu vào thì tràn ra yêu khí nhàn nhạt.

- Nếu các vị đạo hữu đã an tâm thì hãy cùng tiểu muội tới nơi tồn tại Tuế Nguyệt tàn quyển. Chuyện hôm nay dù cuối cùng có thế nào, thu hoạch được tàn quyển đều sẽ để các vị thác ấn một phần.

Hàn Bối mỉm cười, cúi đầu với mọi người một cái rồi đột nhiên phóng lên, hóa thành cầu vồng bay thẳng tới nơi sâu trong bình nguyên.

Tạ Kiệt là người thứ hai bay lên, theo sau là Từ Hữu Đạo và trung niên họ Lý kia, còn về Mạnh Hạo và tu sĩ áo bào tro là hai người cuối cùng bay đi. Sáu người hóa thành sáu cây cầu vồng nhanh chóng lao đi trong không trung.

Dọc theo đường đi, không ai nói gì, đều tự có suy nghĩ riêng. Mạnh Hạo mặt không chút thay đổi, nhưng lòng lại luôn nghĩ tới chiếc đại đỉnh thanh đồng mà dây mây đã phát hiện. Hắn nay đã xác định được bảy tám phần rằng chỗ lúc nãy vốn chẳng phải lối ra gì, đây chẳng qua chỉ là thủ đoạn mà Hàn Bối thi triển.

Mạnh Hạo không biết nàng ta có lừa bịp được mấy người kia, nhưng nghĩ tới Như Ý Ấn rồi thì hắn không hề sợ hãi, lại càng cảm thấy Tuế Nguyệt tàn quyển nơi đây chắc chắn có chỗ kỳ dị, nếu không thì cũng không thể khiến Hàn Bối vòng vo như vậy.

- Đúng rồi, không biết Hàn Bối này sao lại biết được chuyện Tuế Nguyệt tàn quyển…

Mạnh Hạo nhìn Hàn Bối đang thướt tha bay nhanh phía trước, thầm nghĩ trong lòng.

- Hàn đạo hữu còn chưa nói cho bọn ta biết ngươi làm thế nào mà biết được Tuế Nguyệt tàn quyển, mà làm sao có được quyển thứ nhất.

Ở phía trước, Từ Hữu Đạo bỗng nhiên mở miệng hỏi câu hỏi mà Mạnh Hạo đang nghi vấn trong lòng.

Hàn Bối đang lúc phi hành thì quay đầu lại cười một cái.

- Từ đạo hữu chớ sốt ruột, chờ đến nơi rồi tiểu muội tất nhiên sẽ nói rõ tất cả.

Trong lúc nói, mọi người đã băng qua bình nguyên này, khi tới gần khu rìa thì tiếng nổ vang trong phúc địa lại truyền ra, lúc này đây dù khoảng cách rất xa, nhưng trừ Hàn Bối và Tạ Kiệt ra thì những người còn lại đều chấn động tâm thần.

Nhưng người ở đây đều là Trúc Cơ hậu kỳ, vội vận chuyển tu vi. Một lát sau tiếng nổ và lực hút tan đi, mọi thứ khôi phục như thường, nhưng sắc mặt cả đám đều khó coi.

Hàn Bối tỏ vẻ xin lỗi, cũng không nói gì thêm, mà giơ tay phải nhẹ nhàng nhấn một cái về phía trước. Ngay tức khắc một trận gió to bỗng xuất hiện, quét qua mặt đất. Hàn Bối hít sâu một hơi, vỗ túi trữ vật, trong

tay nàng ta lập tức có một bình ngọc.

Bình ngọc này màu xanh, được Hàn Bối nâng ở trong tay. Giờ phút này vẻ mặt nàng ta cực kỳ ngưng trọng, chậm rãi đưa bình ngọc xuống dưới. Ánh mắt mọi người cũng đi theo bình ngọc.

Chỉ thấy bình ngọc này rơi xuống đất thì rung mạnh một cái, trên bình lại xuất hiện những vết nứt, những vết nứt đó nhanh chóng lan ra, rồi có một chất lỏng màu xanh chảy ra từ các kẽ nứt, trở thành một loại khí tức thanh đạm mang theo vị đắng. Lúc khuếch tán ra thì tu sĩ vận áo bào tro đôi mắt bỗng co rụt lại.

- Đây là…. Thiên Thanh Dịch!

Ngay khi tu sĩ áo bào tro nói vậy, bình ngọc màu xanh lập tức vỡ vụn, mà chất lỏng màu xanh bên trong cũng ngay tức khắc hóa thành sương mù màu xanh, chậm rãi lan tràn ra bốn phía chừng trăm trượng. Đi qua nơi nào thì không thấy cỏ dại nữa, dường như tất cả những gì nhìn thấy ban nãy đều là ảo giác, để lộ ra mặt đất đen sì như bị nguyền rủa, mà trong phạm vi một trăm trượng này lại tồn tại một tòa cổ trận trông thật tang thương.

- Tư Không đạo hữu thật hiểu sâu biết rộng, lại có thể nhận ra thứ này! Đây đúng là Thiên Thanh Dịch, là một giọt mà ta vất vả lắm mới làm ra, nhưng có thể phá đi rất nhiều ảo cảnh trong thế gian này.

Hàn Bối lúc này mỉm cười nhìn tu sĩ áo bào tro, lại đảo mắt qua đám người Mạnh Hạo một cái.

- Chắc hẳn các vị đạo hữu cũng có không ít nghi vấn. Nơi đây là một tòa cổ trận, trận pháp này thông với một nơi bị phong ấn trong phúc địa. Trên thực tế Thanh La Tông đã phát hiện ra tấm phúc địa này từ mấy trăm năm trước, nhưng người phát hiện ra lại không phải đệ tử Thanh La Tông, mà là một vị tiền bối của tiểu muội.

Từ đó về sau Thanh La Tông vì phúc địa này mà để tiền bối gia nhập Thanh La Tông, Hàn hệ nhất mạch ta cũng xuất hiện trong tông môn. Cổ đồ để tiến vào nơi đây cũng chính là do tộc thúc của Hàn hệ ta nhiều năm nghiên cứu, cuối cùng lấy bí pháp đem huyết mạch bản thân luyện chế, thế mới phản tổ ngưng tụ ra. Bởi vì…

Hàn Bối im lặng một lát, rồi lại nói tiếp.

- Bởi vì phúc địa này từng có một vị chủ nhân, là lão tổ đời nào đó của Hàn gia ta, tiếc rằng lão nhân gia sớm hóa đạo tiêu tan, nhưng cảm ứng nơi đây lại thỉnh thoảng thức tỉnh trong huyết mạch của hậu nhân.

Thanh La Tông có mưu toan gì với nơi đây, tiểu muội thật sự không biết. Trước khi tộc thúc của ta hóa thành cổ đồ, từng nhắc tới rằng ngài cảm ứng được trong phúc địa này có bí thuật của Hàn gia ta, Tuế Nguyệt tam quyển chi pháp. Dùng pháp này có thể luyện chế ra Tuế Vẫn chi bảo. Bảo vật này chém ra là có thể nuốt sinh cơ người, nên cần thứ như Xuân Thu Mộc làm thể, lại để thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Phương đỉnh bên ngoài!(2)

Loại Tuế Vẫn chi bảo này ở thời thượng cổ đã cực kỳ hiếm thấy, nay đã sớm thất truyền, nếu thật sự có thì chỉ có ở nơi đây! Còn về quyển thứ nhất của Tuế Nguyệt tàn quyển, chính là… vật gia truyền của tiểu muội.

Tiểu muội muốn tập trung ba quyển lại để luyện chế ra Tuế Vẫn chi bảo, chuyện này có nguyên nhân cá nhân, không muốn cho những người khác ở Hàn gia biết được, cũng không muốn để cho Thanh La Tông tra xét, cho nên mới mời các vị đến. Về phần Tạ sư huynh, bởi vì từng có ước định với tiểu muội nên mới xuất hiện ở nơi này.

Hàn Bối chậm rãi nói.

Chỉ là thật giả như nào mọi người đại khái đều biết trong lòng, vả lại lấy Hàn Bối triệu tập mọi người tác pháp thì cũng tồn tại manh mối rồi. Lúc này Mạnh Hạo đảo mắt nhìn qua đám người kia một lượt, thầm cười khẩy trong lòng.

- Nơi đây sợ là ai cũng có tâm tư riêng, mà kẻ thật sự nghe chuyện xưa của Hàn Bối thì sợ là ngoài ta ra cũng không còn ai khác. Vả lại Hàn Bối cũng biết rõ điểm này, lối ra lúc nãy rất có vấn đề.

Nhưng mà… Tuế Nguyệt tàn quyển này chắc chắn tám chín phần là thật. Nay ta thiếu pháp bảo sắc bén, kiếm gỗ có thể coi là một, còn cần cái khác để dự phòng. Vả lại dùng gương đồng phục chế Xuân Thu Mộc không khó, nếu có được phương pháp luyện chế thì cũng giải quyết được vấn đề này. Nhưng phải cẩn thận, một khi thấy không ổn là phải lập tức dùng Như Ý Ấn rời đi ngay.

Mạnh Hạo hạ quyết tâm, thì lúc này Hàn Bối giơ tay lên kháp quyết, ấn xuống cổ trận bên dưới.

Trận này toát ra vẻ tang thương, như một con mãnh thú ngủ say đang dần thức tỉnh, phát ra tiếng ông ông. Mặt đất cũng chấn động theo, ngay sau đó ánh sáng lóe lên, không có phát đi rất xa mà chỉ bao phủ trong phạm vi trăm trượng, không hề phát lên không trung.

Gần như khi hào quang trận pháp xuất hiện, Hàn Bối ngẩng đầu nhìn sắc trời như đang tính toán thời gian gì đó, sau đó mới bước vào trong trận pháp. Tạ Kiệt mỉm cười, cũng bước theo sau. Mà đám người Từ Hữu Đạo thì lúc này cũng không nói lời nào, từng người bước vào một.

Mạnh Hạo dùng linh thức quét qua, xác định nơi đây chỉ là một truyền tống trận thì ngẫm nghĩ một chút, nhìn mấy bóng người sắp mờ dần đi trong trận pháp, thế mới chầm chậm bước vào. Khi bước vào trận pháp không lâu, hào quang nơi đây chợt tối dần, cùng lúc đó bóng dáng mọi người cũng biến mất.

Lúc xuất hiện thì bầu trời vẫn là bầu trời của phúc địa như trước, nhưng mặt đất lại có vô số kẽ nứt, ở phía xa thì rõ ràng có một vật cực kỳ to lớn. Khi nhìn rõ vật ấy, đôi mắt Mạnh Hạo ngời sáng, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

Đó là một chiếc thanh đồng phương đỉnh cực lớn!

Đỉnh này cao chừng mấy vạn, sừng sững đứng giữa trời đất như muốn chống đỡ bầu trời. Màu thanh đồng, trông tang thương mà cổ xưa, dường như không biết đã tồn tại qua bao nhiêu năm tháng. Một loại khí thế mênh mông tràn ra từ đại đỉnh khiến cho tất cả người bước vào nơi đây, bao gồm cả Hàn Bối đều lập tức bị thanh đồng đại đỉnh này chấn nhiếp.

- Đỉnh là quốc khí, không phải người có đại khí vận thì không thể luyện chế được! Nơi đây… lại có một chiếc đỉnh kinh người đến thế!

- Vật này đích thị là chí bảo, là ai có khí phách lớn đến như vậy, luyện chế được một chiếc thiên địa đỉnh như này!

- Trông bộ dáng tang thương này thì nó cũng phải tồn tại ít nhất vài ngàn năm, thậm chí còn lâu hơn, chẳng lẽ là một vị đại năng giả nào đó thời thượng cổ luyện ra…

Đủ mọi tâm tư nảy ra trong lòng mọi người ở giây phút này. Ai nấy đều hô hấp dồn dập, dù là tu sĩ áo bào tro luôn tỏ ra lạnh lùng thì nay cũng hít sâu một hơi, nhưng trong mắt lão lại lóe lên tia sáng kỳ dị.

Tạ Kiệt thì nheo đôi mắt lại, sau một lúc lâu mới khôi phục như cũ.

Mạnh Hạo liếc mắt liền nhận ra đỉnh này chính là chiếc đỉnh do dây mây truyền hình ảnh ra trước khi bị hủy diệt ở cái gọi là lối ra ban nãy, thậm chí lúc này hắn nhìn bốn phía thì lập tức nhận ra, nơi này… chính là lối ra mà lúc nãy mọi người cảm ứng.

Mạnh Hạo thầm cười lạnh, nhưng không để lộ ra chút nào, thầm lấy Như Ý Ấn ra thử một lần, lòng không thể không bội phục Kháo Sơn Lão Tổ. Như Ý Ấn này không biết là bảo vật gì mà vẫn có tác dụng ở chỗ này.

Lúc này Mạnh Hạo mới hơi yên lòng, ngẩng đầu lên nhìn đại đỉnh thì vẫn phải khiếp sợ. Mặc dù không phải là lần đầu nhìn thấy, nhưng hôm nay đứng ở đây, hắn vẫn cảm giác mình nhỏ bé như con sâu cái kiến.

- Đỉnh này đã bị nứt…

Từ Hữu Đạo thở dài một tiếng.

Lúc này mọi người đều nhận ra trên chiếc đỉnh thanh đồng kinh thiên động địa này lại có một vết nứt cực lớn, vết nứt này lan từ bên này qua bên kia dường như muốn vỡ làm đôi, mặc dù không thành công nhưng

cũng để lại một vết nứt thật lớn.

Người khác nhìn thấy vết nứt này đều thầm đoán đây là tổn hại do va đụng với một pháp bảo cũng kinh người khác, nhưng với Mạnh Hạo thì nó lại khiến mắt hắn co rụt lại. Mạnh Hạo cảm thấy vết nứt này không phải do pháp bảo gì gây ra, hắn ngẩng lên trời, nghĩ tới lôi kiếp mà mình đã trải qua, dường như cảm thấy vết nứt này đúng là rất giống bị lôi đình đánh xuống.

- Nếu ai có thể lấy được đại đỉnh này đi luyện thành pháp bảo của mình, như vậy là có thể rung chuyển Tu Chân Giới.

Tạ Kiệt khẽ nói, khi nhìn thấy đại đỉnh thì đôi mắt lóe lên lửa nóng.

Hàn Bối hít sâu một hơi, vẻ kích động nhanh chóng lóe lên trong mắt rồi lại vụt tắt. Nàng ta phất tay, ngay lập tức một miếng cổ ngọc hình trăng lưỡi liềm bay ra, ngọc này màu xanh đen, không giống vật thường được người cầm thưởng thức, mà giống như chôn sâu trong cổ mộ, lâu ngày không thấy ánh mặt trời khiến ngọc này hấp thu nhiều âm tử khí nên mới tạo nên màu sắc này.

Lúc này cổ ngọc Nguyệt Nha bay ra, bỗng nhiên tỏa ra hào quang rực rỡ giữa không trung. Hào quang này bao trùm bốn phía, mọi người lập tức nhìn thấy ánh sáng này như làn sóng lan thẳng tới chỗ khe nứt trên đại đỉnh, nhưng lại thuận theo khe đó tiến vào trong.

- Hai quyển còn lại của Tuế Nguyệt đang ở bên trong!

Hạ Bối tinh thần rung lên, lập tức bay thẳng tới phía trước. Tạ Kiệt, nữ tử trung niên họ Lý cùng Từ Hữu Đạo và tu sĩ áo bào tro kia tức khắc bay theo.

Mạnh Hạo cũng bay vọt theo bọn họ, sáu người hóa thành cầu vồng trực tiếp bay tới gần đại đỉnh mênh mông kia. Càng tới gần, một uy áp khó có

thể hình dung lại càng ngập tràn. Mà trong mắt mọi người, đỉnh này dường như càng lúc càng lớn.

Một lát sau, khi sáu người tới gần chỗ kẽ nứt của đỉnh rồi thì thấy vết nứt này sâu như vực thẳm, cả đám dừng lại, không đi tới nữa, mà chỉ ngó qua khe nhìn vào trong đỉnh, một màu tối đen.

Mà bên cạnh khe nứt này lại có sương mù lượn lờ, sương này rất mỏng, nhưng hoàn toàn bao phủ khe này lại.

Khi tới gần, Tạ Kiệt vỗ túi trữ vật, một vệt sáng xanh lục bay vụt ra từ bên trong, hóa thành một con thú lông xanh. Con thú này lao vọt tới khe kia, nhưng ngay khi đụng tới sương mù trong khe thì phát lên tiếng rú rít thảm thiết, thân thể lập tức bị chia năm xẻ bảy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 240: Há có thể cùng tồn tại với họ Quý!

Thấy vậy, mọi người đều cẩn thận hơn nhiều.

- Nơi này cần người có linh thức mạnh thì mới phá vỡ được, để liệt khí lưu lại qua năm tháng này xuất hiện kẽ để chúng ta bước vào.

Hàn Bối trước tiên là ngẩng đầu nhìn sắc trời, như đang tính toán thời gian, sau đó quay sang nhìn Mạnh Hạo.

Không chỉ nàng ta, những người còn lại cũng chuyển tầm mắt sang người Mạnh Hạo. Hiển nhiên trận chiến giữa Mạnh Hạo và nữ tử họ Lý thể hiện ra hắn có linh thức hùng mạnh, khiến bọn họ có ấn tượng sâu sắc.

- Hàn đạo hữu chớ nói đùa như vậy! Đỉnh này đúc vĩnh cửu năm tháng, chỉ riêng khí tức đã phi phàm, dù nay đã nứt ra nhưng không phải thứ mà Mạnh mỗ có thể áp chế được.

Mạnh Hạo sa sầm mặt lại, nói không chút khách khí.

- Mạnh đạo hữu hiểu lầm rồi, tiểu muội há lại không biết tu vi chúng ta chẳng thể lay động được đỉnh này. Ta đây có một món bảo vật gia truyền, có thể triệt tiêu liệt khí của đỉnh này. Chỉ là cần đạo hữu lấy linh thức ngự giá, thi triển uy lực của nó khiến khí tức trên khe này mở ra thôi. Bởi vậy vật này chỉ có một người có thể thi triển, mà linh thức của Mạnh đạo hữu là mạnh nhất ở đây, mong đạo hữu tương trợ. Bước vào đỉnh rồi còn có một vài khu vực thì không cần Mạnh đạo hữu ra tay nữa.

Mặt khác tu vi của chúng ta dù không đủ, nhưng cây quạt này có linh

tính, chỉ cần thúc giục là có thể trong thời gian ngắn phóng ra tu vi lực hơn xa những gì chúng ta có, đó là chí bảo mà Hàn gia luyện chế riêng cho nơi này.

Hàn Bối vội mở miệng nói, lại giơ tay vỗ túi trữ vật lấy ra một chiếc quạt to bằng lòng bàn tay. Quạt này chỉ có ba chiếc lông vũ, mỗi một lông vũ đều có chi chít ký hiệu chữ nhỏ.

Mạnh Hạo hòa hoãn nhìn cây quạt một cái, trầm tư một lát rồi giơ tay phải trảo vào hư không. Cây quạt này lập tức bay thẳng tới phía Mạnh Hạo, tinh quang lóe lên trong đôi mắt hắn, hắn để trước mặt chứ không có đụng vào.

Cẩn thận tra xét một lúc, Mạnh Hạo trầm tư một lát mới gật đầu.

Thấy Mạnh Hạo đồng ý, Hàn Bối thở phào nhẹ nhõm, cùng vài người kia lùi ra sau vài bước, không đứng ở ngay sau Mạnh Hạo mà đứng ở vị trí hắn có thể nhìn thấy để tránh gây hiểu lầm.

Mạnh Hạo không hiển lộ vui buồn, tản linh thức ra, lập tức bốn phía bao gồm cả năm người Hàn Bối đều tự ngưng thần, cảm nhận linh thức của Mạnh Hạo chỉ mới hơi khuếch tán mà đã so được với mình, không khỏi lưu ý Mạnh Hạo hơn.

Linh thức Mạnh Hạo tuôn vào trong cây quạt, kiểm tra một phen, xác định quạt nà chỉ có ấn ký của Hàn Bối thì mới ngẩng đầu lên nhìn chiếc khe nứt trên đại đỉnh.

Một lát sau, hắn bỗng giơ tay phải lên, linh thức trào ra, khiến cây quạt này như bốc lên ngọn lửa. Ba chiếc lông vũ kia mấp máy một cách quỷ dị, lốc xoáy nhanh chóng xuất hiện xung quanh Mạnh Hạo.

Theo cái vung tay của Mạnh Hạo, lốc xoáy này rời khỏi thân thể hắn, lao thẳng tới phía sương mù kia. Tới gần thì tiếng gào thét quanh quẩn, như

đánh vào sương mù trên khe khiến sương kia chậm rãi cuồn cuộn, dường như có thể triệt tiêu lẫn nhau. Nhưng lốc xoáy này vẫn chưa đủ, nhanh chóng bị triệt tiêu.

- Thật sự có thể triệt tiêu, nhưng hơi cố sức.

Mạnh Hạo thấy sương mù trong khe nứt của đại đỉnh lúc này như tái sinh, khôi phục như ban đầu, hắn trầm ngâm một lát rồi giơ tay phải lên, lại tản ra linh thức. Lúc này đây linh thức còn mạnh hơn tràn ra từ người Mạnh Hạo, lực thiêu đốt trên cây quạt kia lại càng đáng sợ hơn, thậm chí còn xuất hiện ngọn lửa hai màu.

Năm người xung quanh hắn lúc này đều co rụt mắt lại, bọn họ cảm nhận được linh thức hiện giờ của Mạnh Hạo lại gần như nhiều gấp đôi lúc trước, khiến bọn họ đều chấn động tinh thần. Nhất là Hàn Bối, nàng ta nhìn Mạnh Hạo đầy ngưng trọng và kiêng dè.

Cùng lúc đó, linh thức của Mạnh Hạo như bị hút sạch, bị kéo vào trong cây quạt, nhưng hắn vẫn luôn cảnh giác, nếu có dấu hiệu không bị khống chế là hắn sẽ cắt đứt liên hệ linh khí ngay.

Lốc xoáy xuất hiện càng ngày càng mạnh, cũng chỉ giây lát là đã không thấy rõ bóng dáng Mạnh Hạo. Tất cả mọi người nheo mắt lại nhìn, lúc này Mạnh Hạo đột quạt vỗ thật mạnh ra phía trước.

Dưới một quạt này, một chiếc lông vũ trên chiếc quạt kia trực tiếp tan thành tro bụi, mà chiếc lông vũ thứ hai cũng tán loạn. Nhưng lốc xoáy đã vang lên những tiếng ầm vang, kéo thẳng tới sương mù che phủ trên khe nứt. Thậm chí ngay khi đụng vào nhau, chiếc lông vũ thứ ba trên cây quạt trong tay Mạnh Hạo cũng tan thành tro bụi.

Chiếc bảo phiến này hoàn toàn vỡ tan, Hàn Bối thấy thế dù đau lòng nhưng vẫn tiếp tục nhìn khe nứt kia. Thành bại chỉ ở ngay thời khắc này.

Rầm!

Tiếng nổ kinh thiên vang lên, lốc xoáy khổng lồ kia đụng chạm với sương mù, không ngừng triệt tiêu lẫn nhau. Một khe hở hiển lộ ra từ trong sương mù loãng này.

Gần như ngay khi khe hở này xuất hiện, một khí tức âm hàn khó có thể hình dung trực tiếp trào ra từ trong khe hở đó. Chốc lát như cuồng phong ào tới, quét qua mặt mọi người.

Như một cánh cửa đã bị đóng lại đã lâu, lúc này cửa mở ra, khí tức ẩn chứa năm tháng thổi qua, quét qua mọi người, khiến bọn họ, kể cả Mạnh Hạo đều lùi ra sau. Nếu chỉ như thế thì thôi, nhưng trong sự âm hàn theo năm tháng này lại như tồn tại ký ức nào đó, tràn ngập ra sáu người, ngay lúc này trước mặt bọn họ xuất hiện một cảnh tượng ở nơi đây mà không biết là từ năm tháng nào.

Trong cảnh tượng ấy, là một chiếc đại đỉnh thanh đồng kinh thiên động địa, đứng sừng sững trên mặt đất, bầu trời là một mảu đỏ rực, từng tia chớp đáng sợ ầm ầm đánh xuống, không ngừng mà bổ lên đỉnh này, dường như muốn phá hủy chiếc thanh đồng đỉnh này ngay giữa trời đất.

Nhưng đại đỉnh này như không cam lòng, dưới những sấm sét không ngừng đánh xuống, nó từ từ bay lên không trung. Thậm chí trên bầu trời bao la đỏ rực kia như tồn tại một lốc xoáy vô hình, huyễn hóa ra thế giới mơ hồ. Đỉnh này đúng là muốn nghịch thiên, ở trong thiên kiếp định đi tới thế giới mơ hồ trong lốc xoáy kia.

Mà ngay lúc này đây ở vùng đất này như có gần trăm ngàn bóng người, thậm chí là nhiều hơn. Những kẻ này đều nửa quỳ dưới đất, miệng phát ra những âm thanh như kinh văn, không ngừng vịnh niệm. Sóng âm dung hợp lại hóa thành một âm thanh, lúc vang lên, rót vào tai Mạnh Hạo thì hắn lập tức nghĩ tới gần ngàn tên đệ tử Thanh La Tông kia khoanh chân trên mặt đất niệm kinh, nghe qua… dù không được rõ, nhưng hắn cảm

thấy giống nhau như đúc.

- Nhữ ý thương khung đại tinh không, sử khung đính cái ngô mục, kiến mộc bất thuận, tự băng tinh không, ngô chủ tuy trầm thụy, đãn khởi năng dữ Quý tính cộng tồn!

Âm thanh này vang vọng, kinh thiên động địa truyền ra từ trong đỉnh. Những trận sấm sét kinh người đánh xuống, như muốn khiến đại đỉnh này vỡ nát. Ngoài Mạnh Hạo, năm người kể cả Hàn Bối kia đều tỉnh táo lại, hình ảnh trước mắt biến mất, nhưng tinh thần ai nấy đều bị cảnh tượng vừa hiện ra làm cho chấn động, lúc này đều nhìn lẫn nhau, cảm thấy ai cũng chấn động như mình.

Nhưng duy chỉ có Mạnh Hạo bởi vì ở gần đại đỉnh hơn, lại là người chạm vào tuế nguyệt phong thổi ra kia trước, cho nên hắn nhìn được nhiều hơn những người khác. Khi hình ảnh trước mắt những người khác biến mất, thì Mạnh Hạo vẫn còn nhìn thấy hình ảnh khác.

Trong hình ảnh này, thanh đồng đại đỉnh bay lên trên không, nhưng lôi đình trên bầu trời rực đỏ kia cũng ngưng tụ lại một chỗ. Không biết bao nhiêu tia sét ở trong mà đã hóa thành một thanh trường mâu khổng lồ, chợt nhìn qua thì mâu này như một chiếc răng nanh, với tia chớp kinh người vờn quanh, ầm ầm đánh xuống đỉnh.

Tiếng nổ đùng đoàng ầm vang, thanh đồng đại đỉnh rung lên một cái dữ dội, một chiếc khe cực lớn xuyên qua đỉnh. Đại đỉnh không thể bay lên không nữa, mà rơi ầm xuống đất, lúc rơi xuống thì một âm thanh thứ hai truyền ra, đây là một âm thanh trầm thấp, dường như mang theo tiếng thở dài từ từ truyền ra từ trong thanh đồng đại đỉnh này.

- Ngươi đã không để cho ta mang đỉnh này đi, đã vậy… ta yên giấc ngàn thu, nhìn ngày ngươi ngã xuống.

Tại lúc này, hình ảnh tiêu tan trước mắt Mạnh Hạo, hắn hít sâu môt hơi,

ngẩng đầu nhìn đại đỉnh. Khe hở lộ ra trong sương mù bao phủ trên khe nứt kia đang nhanh chóng khép lại.

Hàn Bối lo lắng, lúc này không chút do dự mà bay thẳng vào trong khe hở kia. Mấy người khác chớp mắt, không nói câu gì mà cũng phóng hết tốc độ bay vào trong.

Mạnh Hạo đứng ở gần nhất, lúc này tinh quang lóe lên trong đôi mắt hắn, hắn cũng ngay tức khắc theo mọi người nhảy vào trong khe. Ở một khắc khi vào trong đại đỉnh, hắn cảm nhận được rõ ràng gương đồng trong túi Càn Khôn đột nhiên nóng lên.

Lúc này không phải là lúc để xem xét, Mạnh Hạo vừa đi qua khe nứt, bước vào trong đại đỉnh này, mà thứ hắn nhìn thấy chính là một thế giới tràn ngập sấm sét.

Đại đỉnh này to chừng mấy vạn trượng, tồn tại vô số tia chớp. Những tia chớp kia không ngừng đánh xuống như lôi trì, khiến cho nơi nào cũng là ánh sáng chói lóa như mặt trời.

Nhưng mọi người còn chưa kịp nhìn thế giới trong đỉnh thì từ trong số họ vang lên tiếng kêu thê lương.

Vị nữ tử trung niên họ Lý kia là người cuối cùng tiến vào. Nhưng ngay khi ả bước vào thì một tia sét ầm ầm hạ xuống, với tốc độ nhanh tới mức khó có thể hình dung trực tiếp đánh lên người ả. Tiếng ầm ầm vang lên, ả ta chỉ kịp hét lên một tiếng thì cả người lập tức tan thành tro bụi, ngay cả túi trữ vật cũng vỡ vụn thành phấn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: Ngoại phương nội viên, thiên địa đại thế!

Cảnh này xảy ra quá đột ngột khiến sắc mặt Từ Hữu Đạo biến đổi, mà tu sĩ áo bào tro kia cũng co rụt đôi mắt lại, không chút chần chừ mà vỗ túi trữ vật, ngay tức khắc trong tay có một chiếc mộc giản.

Mộc giản này toát ra thanh quang, như có tác dụng tránh được lôi điện ở một trình độ nhất định, vờn quanh người tu sĩ áo bào tro. Mà y lại lùi sau vài bước, dường như không muốn đứng quá gần mọi người.

Tạ Kiệt cũng lập tức thay đổi sắc mặt, gần như khi thanh quang hiện lên trên người tu sĩ áo bào tro, trong tay gã cũng xuất hiện một tượng gỗ, tượng này có ba đầu và sáu tay, lúc hiện ra liền hóa thành ánh sáng nhu hòa vờn quanh thân Tạ Kiệt.

Hàn Bối lại càng nhanh hơn, phải nói là kẻ đầu tiên phản ứng trong những người ở nơi này. Trước cả Tạ Kiệt và tu sĩ áo bào tro, trước người nàng ta đã xuất hiện một đài sen ba màu, hiển nhiên cũng là bảo vật có thể tránh được lôi điện.

Chỉ có Từ Hữu Đạo và Mạnh Hạo nay không có thứ gì vây quanh. Từ Hữu Đạo kia hừ lạnh một tiếng, phun ra một viên bảo đan màu lam, viên đan này có quầng sáng màu lục sắc, khuếch tán ra, khó khăn lắm mới bao trùm thân thể.

Nhìn bốn người làm thế, Mạnh Hạo nở nụ cười lạnh. Nếu mấy người này không có tâm tư riêng, Mạnh Hạo kiên quyết không tin làm sao cả bốn kẻ đồng thời có được bảo vật tránh sấm sét, chỉ sợ nơi đây ngoài hắn ra thì kẻ không có tâm tư nhất chính là nữ tử trung niên họ Lý đã chết kia.

- Hàn đạo hữu thật thủ đoạn.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, đảo mắt qua bốn người.

- Tiểu muội cũng không ngờ nơi đây lại có lôi đình như thế này, sao lại nói là thật thủ đoạn! Nếu Mạnh đạo hữu không có vật tránh né thì tiểu muội còn một tấm lá tránh lôi, tuy hiệu quả tầm thường, nhưng có còn hơn không.

Hàn Bối nhẹ nhàng nói. Lúc trước nàng ta vẫn luôn nhìn Mạnh Hạo, nhất là thấy Mạnh Hạo cũng bước vào trong đỉnh thì đôi mắt chợt lóe, giơ tay lên, lúc này trong tay có thêm một phiến lá trong suốt, nhìn Mạnh Hạo.

Ba người Tạ Kiệt bên cạnh đều chuyển tầm mắt sang phía Mạnh Hạo, không biết là có tâm tư gì, nhưng ánh mắt của bọn họ làm Mạnh Hạo cảm thấy có vấn đề. Chính hắn chưa có nghĩ ra, mà hiển nhiên những người này đều đã biết.

Nơi đây lôi đình rần rần ầm vang, tia chớp lóe lên, theo tiếng đùng đoàng khuếch tán ra bốn phía, khí thế kinh người. Mỗi một tia sét đều vô cùng mạnh, có thể đánh chết một tên Trúc Cơ hậu kỳ ngay lập tức thì có thể thấy được nó mạnh như nào.

Lại một lát này, có một tia chớp ầm ầm đánh tới, gào thét vụt qua đám người, ầm một tiếng nổ tung, hóa thành vô số tia chớp hình cung chạy đi.

- Mạnh mỗ không có vật tránh lôi, nhưng có phương pháp dẫn lôi.

Mạnh Hạo bình tĩnh nói, trong lúc nói có lôi vụ bay ra, co rụt lại, hóa thành một tấm lôi kỳ trước mặt Mạnh Hạo.

Trên lôi kỳ này có điện quang lượn lờ, mà lúc trước Mạnh Hạo hấp thu một tia thiên kiếp lực khiến cho lôi kỳ này thêm phần bất phàm. Nó vừa xuất hiện liền khiến lôi đình như vô cùng vô tận ở nơi đây bị bóp méo,

dường như bị hấp dẫn.

Một khi sấm sét bị hấp dẫn tới đây, như vậy ở khoảnh khắc ấy, đừng nói là Mạnh Hạo, cho dù mấy người kia có được biện pháp tránh lôi thì cũng chẳng thể chống cự được, tất cả sẽ giống như nữ tử họ Lý kia, tan thành tro bụi.

Lôi kỳ này vừa xuất hiện, lôi đình nơi đây vặn vẹo thì Mạnh Hạo lại khẽ hút, lập tức nuốt lôi kỳ vào trong miệng, như thế mới khiến những tia chớp bị hấp dẫn định tới nơi đây nổ tung giữa không trung chứ không kéo tới. Nhưng hiển nhiên chỉ cần để lôi kỳ này thêm chút nữa là sẽ hấp dẫn toàn bộ sấm chớp tới nơi này, đến lúc đó không ai có thể sống sót.

Thấy vậy Tạ Kiệt biến sắc mặt, mà tu sĩ áo bào tro thì khiếp sợ, Từ Hữu Đạo lại lùi ra sau vài bước, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo lại thêm vài phần kiêng kỵ.

Một cảm giác nguy cơ mãnh liệt bỗng chốc nổi lên trong lòng mọi người, khiến mấy người kia giật mình, giờ phút này sắc mặt đều vô cùng khó coi.

- Đạo hữu làm như vậy là có ý gì!

Tu sĩ áo bào tro nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, chậm rãi hỏi.

- Mạnh đạo hữu, ngươi làm như vậy là hơi quá rồi đó.

Tạ Kiệt ở một bên cũng âm trầm nói, mà lòng lại cực kỳ cảnh giác, lúc nói thế thì tập trung tinh thần nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Từ Hữu Đạo im lặng, lão đã hai lần chứng kiến sự cường hãn của Mạnh Hạo, có thể nói lão là người kiêng kỵ Mạnh Hạo nhất trong đám người ở đây. Nay lão chỉ nhìn Mạnh Hạo đầy phức tạp mà không nói gì, lòng thì cảm thán, Mạnh Hạo này tâm kế thâm trầm chẳng kém gì mấy lão quái

Kết Đan.

Hắn không cần vật tránh lôi, hắn chỉ cần có bảo vật dẫn lôi, thì sẽ khiến cục diện vốn bất lợi cho hắn lập tức đảo ngược, trở thành bất lợi với mọi người.

- Không có gì, chỉ là nhắc nhở các vị đạo hữu một lần, Mạnh mỗ nay có thể đưa bản thân vào trạng thái bị sấm chớp giết chết bất cứ lúc nào.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, ngữ khí chẳng nhanh cũng chẳng chậm. Hắn đứng ở nơi đó, dường như chỉ cần có tia chớp đánh tới là sẽ lôi bảo vật dẫn lôi ra ngay.

Hàn Bối nhất thời im lặng, nhưng cũng chỉ chốc lát sau là nàng ta lại mỉm cười đầy ấm áp.

- Lúc trước ta chỉ nói đùa với Mạnh đạo hữu, đạo hữu đừng coi là thật. Về lôi đình nơi này, tiểu muội tự có biện pháp giúp đạo hữu tránh đi.

Nói xong, nàng tháo một mảnh lá sen từ trên đài sen bên người, đang định đưa ra thì thấy Mạnh Hạo bỗng nhiên nở nụ cười, nhưng lại cất bước tới thẳng phía nàng ta.

Hàn Bối biến sắc mặt, lòng nàng đã bị hành động ban nãy của Mạnh Hạo làm cho khiếp sợ, lúc này thấy Mạnh Hạo tiến tới thì không nhịn được mà lùi ra sau.

- Hàn đạo hữu cần gì phải làm rắc rối như vậy, ta và đạo hữu dùng chung đài sen này chẳng phải là tốt hơn, hay là đạo hữu không muốn?

Mạnh Hạo đến gần liền thản nhiên nói. Lôi đình bốn phía vang rền, dường như trợ uy.

Sắc mặt Hàn Bối có phần khó coi, nhưng nàng ta còn chưa kịp nói gì thì

tu sĩ mặc áo bào tro đã gật đầu, nói:

- Như thế là tốt nhất.

- Lão phu cũng đồng ý.

Từ Hữu Đạo thở phào nhẹ nhõm trong lòng, trầm giọng nói.

Tạ Kiệt mắt chớp động, không hề ngăn cản.

Hàn Bối chần chừ một lát, nhìn Mạnh Hạo, gượng cười.

- Nếu Mạnh đạo hữu đã yêu cầu như vậy, tiểu muội há có thể không đồng ý.

Nói xong liền cắn răng mở một khe hở trên quầng sáng của đài sen cho Mạnh Hạo bước vào.

Thấy Mạnh Hạo tới bên cạnh Hàn Bối, ba người còn lại mới coi như là tạm yên tâm. Hành động uy hiếp vừa rồi của Mạnh Hạo thật sự quá ngoài dự liệu của bọn họ, lúc này nhớ tới đều cảm thấy lông tơ dựng thẳng, cảm thấy Mạnh Hạo thật tàn nhẫn.

Hàn Bối cười cực gượng gạo, nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu rồi khẽ khom người đi thẳng tới phía trước. Ba người Tạ Kiệt cũng đi theo sau. Mạnh Hạo ở trong phạm vi đài sen này, sắc mặt bình tĩnh, cũng bước theo.

Một hàng năm người dần đi vào trong lôi trì. Nơi đây tiếng sấm chớp rền vang kinh thiên động địa, thi thoảng lại có tia sét đánh xuống mặt đất, khiến mặt đất nổi lên vô số điện quang hình cung.

Cũng may bảo vật tránh lôi của năm người này không hề tầm thường, cho nên đi ở nơi đây cũng coi như an toàn. Mạnh Hạo đảo mắt qua mấy

người kia, lòng thầm cười khẩy. Pháp bảo của những kẻ này hiển nhiên không một tu sĩ Trúc Cơ nào có thể có được, phỏng chừng sau mỗi tu sĩ này đều có một thế lực tiềm ẩn ủng hộ, bày mưu đặt kế cho bọn họ bước vào nơi đây.

- Phía sau Tạ Kiệt chỉ có Thanh La Tông, còn tu sĩ áo bào tro và Từ Hữu Đạo sợ rằng không phải tán tu gì, mà là có lai lịch lớn.

Mọi người càng tiến vào sâu thì lôi đình bốn phía càng lúc càng nhiều. Tiếng ầm vang gần như nối thành một mảnh, tia chớp khuếch tán phạm vi lớn, thoạt trông thật kinh người. Mạnh Hạo từng gặp được lôi kiếp, lúc này thấy tia chớp ở nơi đây đúng là còn mạnh hơn lôi kiếp mà hắn gặp phải mấy lần.

- Nơi đây không phải nơi mà tu sĩ Trúc Cơ có thể tới, một tia chớp thôi cũng đủ giết hết sạch cả bọn. Nhưng mấy người kia lại không có nghi vấn gì với chuyện này, hiển nhiên đã sớm biết.

- Lôi kiếp nhằm vào ta là vì đạo đài của ta hoàn mỹ, không được phép tồn tại. Mà đỉnh này… hiển nhiên nếu trời thật có linh tính, tính về tức giận thì tâm muốn tiêu diệt đại đỉnh này chắc chắn mạnh hơn ta.

Mạnh Hạo nhìn thẳng phía trước, mặc dù nơi đây có lôi đình khiến chỗ này không hẳn là tối đen một mảnh, nhưng vì quá nhiều tia chớp nên lại chói mắt, thành ra không nhìn rõ lắm. Nếu muốn nhìn rõ nơi đây thì phải tiến gần hơn mới được.

Dọc đường đi không ai nói gì, mãi cho tới qua chừng nửa canh giờ, mọi người thâm nhập vào sâu trong nơi này. Tuy nơi đây lại có càng nhiều tia chớp lôi đình, nhưng phần lớn đều tồn tại ở xung quanh, khiến đôi mắt bọn họ bớt chói đi, trong chớp mắt cũng thấy được đằng xa xa. Mà cảnh tượng ấy khiến bọn họ hô hấp dồn dập lên!

- Đây là…

Từ Hữu Đạo hít sâu một hơi, sắc mặt chấn động.

Mà ánh mắt Tạ Kiệt lóe lên sự kích động, cũng hô hấp dồn dập. Tu sĩ áo bào tro thì mắt lóe u quang, lúc này nhìn chằm chằm phía trước.

Phía Hàn Bối thì ánh mắt sáng rực.

Ở phía trước cách xa mọi người, trung tâm chiếc đại đỉnh này, rõ ràng có chín bức tượng cực lớn. Mỗi một bức tượng này đều là nam tử trung niên, quần áo khác với người hiện nay, đơn giản hơn nhiều, nhưng có thể nhìn ra đó là trường bào.

Trong chín người này có ba người đeo mũ, ba người để tóc dài xõa vai, thậm chí có một người còn đầu trọc. Từng trận khí thế khó có thể hình dung tản ra từ chín bức tượng này, dường như mỗi một bức đều đại biểu cho con đường chứng đạo của cường giả trong thiên địa.

Đây là chín bức tượng, nhưng bất cứ kẻ nào nhìn thấy đều cảm thấy tâm thần chấn động, cảm nhận được bọn họ từng là cường giả với một thời huy hoàng! Chín bức tượng lúc này không đứng thẳng tắp, mà là toàn bộ quỳ dưới đất, hai tay giơ lên cao, cúi đầu xuống.

Đôi tay giơ lên của bọn họ rõ ràng đều nâng một thứ khác nhau!

Có bảo vật luân pháp, có thanh kiếm vừa xem liền thấy là vật phi phàm, có bảo bình… Đủ loại pháp bảo đều không phải là cùng một thể với các bức tượng, mà thật sự tồn tại. Lúc này chúng tỏa ra bảo quang, biến ảo ra càng nhiều ảo ảnh rộng lớn, khiến Mạnh Hạo nhìn thấy thì lập tức hít sâu một hơi.

Trong đó có một bức tượng trong đôi tay lại giơ một hai cuốn sách cổ! Mà khuôn mặt bức tượng này lại có vài phần tương tự với Hàn Bối!

Mà sau lưng bức tượng kia có một chiếc khe cực lớn, không biết là bao nhiêu năm tháng trước bị một tia sấm sét từ trên trời cao đánh cho nứt ra.

Nếu chỉ thế thì thôi, nhưng điều khiến Mạnh Hạo chấn động, khiến bốn người khác hô hấp dồn dập là chín pho tượng kinh người này lại hình thành một vòng tròn quỳ lạy vị trí trung tâm… nơi đó có để một đỉnh tròn!

- Ngoại phương nội viên, đây là thiên địa đại thế!

Mạnh Hạo thầm than một tiếng.

(Ngoại phương nội viên: Ngoài vuông trong tròn.)

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 242: Cửu cổ vô Mạnh!

Bên ngoài là đỉnh vuông chỉ mặt đất, bên trong là đỉnh tròn chỉ bầu trời, thuyết vuông tròn này chính là thiên địa đại thế!

Cảnh tượng này khiến Mạnh Hạo nhìn mà chấn động tinh thần, hắn cảm nhận được trong thế giới trong chiếc đỉnh cực lớn này ẩn chứa một loại ý càn khôn khó nói nên lời.

- Chín người quỳ bái, chín là cực của thiên địa, quỳ xuống này không phải chín pho tượng, mà quỳ này rõ ràng là ám chỉ trời cao!

Tu sĩ áo bào tro run rẩy, thì thào.

- Không đúng không đúng, đỉnh này sao lại ngược rồi, không phải là như vậy. Trời tròn đất vuông, đây là đạo mà thiên hạ công nhận, là lý đã tụng trăm triệu năm mà thành, đây chính là đạo lý thiên hạ. Hắn là ngoài tròn trong vuông mới là chính xác, đây mới phù hợp với bầu trời ở bên ngoài, mặt đất ở bên trong…

Tu sĩ áo bào tro lại càng run rẩy dữ dội, không ngừng lẩm bẩm, dường như không thể lý giải được trong thế giới của đỉnh vuông lại tồn tại một đỉnh tròn.

Từ Hữu Đạo kinh ngạc nhìn đỉnh tròn kia, đôi mắt lóe lên tinh quang, cũng không rõ là nghĩ tới điều gì.

Tạ Kiệt thì nheo mắt lại, tuy tinh thần chấn động, nhưng cũng nhanh chóng lấy ngọc giản ra ghi chép lại tất cả những gì trong này lên ngọc giản.

Hàn Bối thì lúc này như thất thần, nhìn bức tượng mà sau lưng có vết rạn

nứt kia, ánh mắt như vãn bối triều bái vị tiên tổ từng một thời huy hoàng của mình.

- Ta nghĩ ra rồi, trời tròn đất vuông, lấy đỉnh tròn bên ngoài làm trời, lấy đỉnh vuông bên trong làm đất, đây là thuận thiên ý, mà nơi đây… rõ ràng là mang nghiệt tâm, đây là muốn dùng mặt đất bao lấy bầu trời, muốn đem trời cao mai táng dưới lòng đất!! Chính là như vậy, đỉnh tròn này là trời, đỉnh vuông chính là… nơi đây… là mộ!!!

Tu sĩ áo bào tro thất thanh la lên, trong giọng nói mang theo vẻ hoảng sợ, lúc này cũng lùi ra sau.

- Chín người cúng bái thật là thiên chi cực, nhưng lại bị người luyện vào trong tượng, ám chỉ kỳ môn cửu tinh trong truyền thuyết, lấy cửu tinh bái đỉnh, ngưng tụ thương khung đại thế, lấy thanh đồng đỉnh vuông mai táng trời cao! Thật khí phách, thật bá đạo, lấy thiên địa táng thiên làm phần thổ, dùng phần thổ này tạo ra mộ!!

Ai vùi thân nơi đây đúng là muốn dùng tử ý để đoạt tạo hóa của trời cao! Nơi này là mộ, toàn bộ phúc địa bên ngoài chính là phần! Hợp lại thì nơi đây không còn là phúc địa nữa, cũng không phải hung địa, mà là một tòa mộ phần nghịch thiên!

Tu sĩ áo bào tro phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, nhưng đôi mắt lại sáng ngời. Y giơ tay phải lên bấm đốt ngón tay, giọng nói cũng dần to dần cao lên. Mọi người nghe thấy vậy thì chợt thấy toàn thân lạnh lẽo. Tạ Kiệt và Từ Hữu Đạo thì sắc mặt biến đổi, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, áp chế sự chấn động trong tinh thần, cũng rất đồng cảm với lời mà tu sĩ áo bào tro nói. Nơi đây… có lẽ đúng là một tòa mộ phần.

Mạnh Hạo nghĩ tới những gì hắn vừa thấy, khi đại đỉnh này bị sét đánh nứt rơi xuống đất, một giọng nói nam tử trầm thấp truyền ra.

- Ngươi đã không để cho ta mang đỉnh này đi, đã vậy… ta yên giấc ngàn

thu, nhìn ngày ngươi ngã xuống.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn còn nhớ tới một giọng nói tang thương khác truyền ra từ trong đỉnh.

- Nhữ ý thương khung đại tinh không, sử khung đính cái ngô mục, kiến mộc bất thuận, tự băng tinh không, ngô chủ tuy trầm thụy, đãn khởi năng dữ Quý tính cộng tồn!

Âm thanh này vang vọng khắp đầu óc Mạnh Hạo, trái tim hắn đập dồn dập, hắn nghĩ tới truyền thuyết Xuân Thu Mộc, lại nghĩ tới trong truyền thuyết Kiến Mộc bất thuận trời cao, tự sụp tinh không, hắn lại nghĩ tới sự diệt vong của tộc Thái Ách, thậm chí nghĩ tới trong chiếc lông vĩ thứ ba trong mặt nạ Huyết Tiên có viết một chữ Quý!

Và trong Huyết Tiên truyền thừa có yêu cầu rất rõ, đó là cuộc đời này phải luyện hóa huyết mạch của người họ Quý!

- Quý, họ này có ý nghĩa gì…

Trái tim Mạnh Hạo đập thình thịch, cảm thấy họ đó tuyệt không tầm thường, nhưng cụ thể thế nào thì như một bí ẩn bị bao phủ lấy, nhìn không rõ, đoán không ra.

- Các vị đạo hữu chớ bối rối!

Đúng lúc này Hàn Bối lên tiếng, giọng nói thanh thúy như tiếng chuông ngân vang lên bốn phía, dù không ép được tiếng sấm sét đùng đoàng, nhưng vẫn truyền vào trong tai mọi người.

- Nơi đây có phải mộ phần hay không thì ta không rõ, nhưng các vị cũng nhìn ra bức tượng người nâng cổ kinh kia chính là tổ tiên của ta. Vết nứt trên tượng của người là bị thiên lôi đánh xuống, nhưng vì thế mới khiến một quyển kinh thư bay ra, để hậu nhân chúng ta đạt được. Có thể nói

nơi đây có chí bảo, nhưng chỉ có kinh thư là có thể lấy. Bởi vì tám pho tượng kia vẫn là hoàn mỹ.

Lúc này Hàn Bối xoay người nhìn đám người Mạnh Hạo.

- Tiểu muội từng tham dự nhiều lần bí thương, các vị có thể thấy được tin tức của ta chứng tỏ là hữu duyên. Các người tới nơi đây tuy đều có tâm tư riêng, sau lưng đều có những thế lực khác nhau, chuyện này tiểu muội tất nhiên biết, nhưng mặc kệ thế lực đó là gì, ta không quan tâm. Ta chỉ hy vọng các vị nể tình Kỳ môn cửu tinh mà hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Dù sao nay chúng ta mới chỉ nhìn thấy chứ chưa tới gần. Chờ tới gần rồi, ta tự có phương pháp gỡ hai cuốn kinh thư kia xuống, chúng ta cùng thác ấn. Mà mục đích duy nhất của tiểu muội chính là muốn tới pho tượng kia, bái lạy tổ tiên.

Hàn Bối nhẹ nhàng nói, bình tĩnh nhìn mọi người. Lời của nàng như ẩn chứa một loại năng lực kỳ dị khiến người ta an tĩnh lại, khiến tu sĩ vận áo bào tro hít sâu một hơi, thần sắc khôi phục như thường. Chỉ là Mạnh Hạo nhìn lại thì cảm thấy lời này như muốn mượn một loại điên cuồng nào đó nói ra.

Mặt khác hắn cũng có chút nghi hoặc về cái gọi là “Nể tình Kỳ môn cửu tinh”.

- Đường đã không còn xa, nhưng tiếp theo cần Từ đạo hữu và Tư Không đạo hữu rồi. Đoạn đường này lôi đình dần nhiều hơn, gian nan hơn, chúng ta vốn không có cơ hội. Nhưng năm đó Tuế Nguyệt cổ quyển đầu tiên bay ra đã mở ra một con đường, đi đường này dù là chúng ta thì cũng sẽ an toàn hơn không ít. Vả lại quan trọng nhất là uy lực của lôi đình nơi đây không phải lúc nào cũng mạnh. Thường thì cứ cách một thời gian là sẽ có lúc suy yếu. Mặc dù thời gian ngắn ngủi, chỉ có nửa canh giờ, nhưng cũng đủ để chúng ta an toàn bước vào trong đó. Mà thời gian ta lựa chọn, từ khắc này trở đi chính là lúc lôi đình suy yếu nhất!

Hàn Bối nói xong thì đảo mắt qua mọi người, rồi ngẩng đầu nhìn phía trước như đang chờ đợi thời gian.

Cũng chỉ vài hơi thở sau, lôi đình bốn phía này lập tức yếu hẳn đi, dù vẫn rậm rạp nhưng uy áp lên mọi người thì rõ ràng giảm bớt rất nhiều, không còn khủng bố như lúc trước nữa.

- Lôi đình nơi này chỉ suy yếu trong nửa canh giờ! Từ đạo hữu, Tư Không đạo hữu hãy mau lên!

Hàn Bối mắt sáng ngời, vung tay lên, chiếc cổ ngọc ảm đạm kia bay ra, lơ lửng như đang chỉ dẫn phương hướng, bao phủ lấy đỉnh đầu mọi người.

Từ Hữu Đạo trầm ngâm một chút rồi trực tiếp bước đi, tu sĩ áo bào tro kia sắc mặt bình thường trở lại, lúc này cũng bước theo. Hai người đi ở đằng trước, lập tức khuếch tán tu vi lực Trúc Cơ hậu kỳ ra. Khí tức tu vi của một người rõ ràng tồn tại thuộc tính Mộc, mà tu sĩ áo bào tro thì thân thể đầy bụi đất, khiến cho thuộc tính Thổ trong bụi đất tràn khắp thân thể, lúc bước đi thì lóe lên những quang mang màu vàng đất.

Mà trong tay hai người này lại có pháp bảo khác nhau. Hàn Bối hít sâu một hơi, giơ tay phải lên, chiếc Tuế Nguyệt cổ ngọc kia tràn ra hào quang, mọi người thế mới cẩn thận đi tới phía trước.

Lôi đình nơi đây rõ ràng đã yếu đi rất nhiều, khiến một hàng năm người lao nhanh đi.

Nhưng càng tới gần chỗ pho tượng thì lôi đình nơi đây lại càng dày, tiếng nổ ầm vang kinh thiên động địa, khi đánh xuống, dù chỉ đánh xuống bên cạnh nhưng cũng khiến mọi người hoảng sợ.

Từ Hữu Đạo và tu sĩ áo bào tro chậm rãi gian nan bước ra từng bước, pháp bảo mà vỡ vụn thì hai người không chút do dự lấy ra bảo vật tránh

lôi khác. Mạnh Hạo sắc mặt bình tĩnh, không nói lời nào, cũng không tỏ ra là sẽ giúp đỡ. Hắn đã làm xong chuyện cần làm, tiếp theo nếu còn cần hắn ra tay thì có vẻ nói không thông.

Vả lại Mạnh Hạo đã nhận ra mấy người này còn hiểu biết nơi đây hơn hắn, nếu như vậy mà còn lựa chọn tới đây thì chắc chắn đều có không ít thủ đoạn còn chưa thi triển ra.

Tay Mạnh Hạo vẫn luôn nắm lấy Như Ý Ấn, đây cũng là thủ đoạn của hắn.

Thời gian dần trôi, dần dần tốc độ của mọi người càng lúc càng chậm lại. Sắc mặt Từ Hữu Đạo và tu sĩ áo bào tro càng thêm tái nhợt, cũng đã chống đỡ tới cực hạn. Cho đến khi mọi người tiến tới càng gần chín pho tượng kia, tia chớp bốn phía càng ngày càng nhiều, hai người này đã không biết bị đánh nát bao nhiêu pháp bảo. Giờ phút này bọn họ phun máu tươi, không tiếp tục bước đi nữa.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một tia sét rầm rầm đánh tới, với tốc độ cực nhanh lao thẳng xuống mọi người. Mắt thấy sắp đánh trúng mình, đám người Từ Hữu Đạo biến sắc. Hàn Bối tế ra Tuế Nguyệt cổ ngọc, ngay tức khắc nó tỏa ra hào quang, va chạm với tia chớp kia phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Hàn Bối hộc máu, không chỉ nàng ta mà toàn thân Mạnh Hạo, Từ Hữu Đạo, Tạ Kiệt và tu sĩ áo bào tro đều có điện quang chạy dọc, ai nấy đều phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt. Nhất là Từ Hữu Đạo và Tư Không kia thì thân hình dường như run lẩy bẩy.

Nhìn tia chớp kia tan thành những điện quang hình cung khuếch tán ra xung quanh, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, khi nhìn xung quanh thì lại càng kiêng dè.

- Hàn đạo hữu không phải là nói tia chớp ở đây đã yếu hơn nhiều, vì sao tia này lại mạnh đến như vậy!

Từ Hữu Đạo đột ngột quay lại nhìn Hàn Bối.

Mạnh Hạo lau đi vệt máu ở khóe miệng, nhưng đôi mắt cũng lóe lên quang mang. Tia chớp lưu lại trong cơ thể hắn lúc này đều bị lôi kỳ hấp thu, khiến cho lôi kỳ đã khác đi chút ít.

Mà hắn trông như bị thương, nhưng trên thực tế khi phun ra búng máu kia thì hắn đã khôi phục như thường, nhưng hắn vẫn cố áp chế cho sắc mặt tái nhợt như trước.

- Các người đã lựa chọn đến nơi đây chắc chắn không phải là không biết. Nơi đây vốn không phải nơi tu sĩ Trúc Cơ có thể đến, nếu ta không hiểu biết về nơi này, nếu ta không có Tuế Nguyệt cổ ngọc, nếu không phải có chút nguyên nhân chúng ta đều biết, đừng nói là đi đến nơi đây, ngay cả đỉnh kia chúng ta cũng đừng mong tiến vào. Về phần lôi đình mà ngươi nói, nơi đây dù đang ở trong thời gian suy yếu nhất, nhưng đôi khi vẫn có tia sét không bị suy yếu đánh xuống.

Hàn Bối lau máu ở khóe miệng đi, lạnh lùng nhìn Tạ Kiệt.

- Tạ sư huynh, đến nơi đây chúng ta đều lần lượt xuất lực, bây giờ chính là lúc sư huynh ra tay. Nơi đây có vật thần bí mà Thanh La Tông để ý, muốn dùng Bách Linh Đài dẫn ra, cho nên với nơi này ta mặc kệ, nhưng phỏng chừng bên ngoài đỉnh này kẻ ôm cây chờ là không ít. Ta và sư huynh đều biết rõ, bọn họ không dám đi vào bởi vì không phải cửu đại cổ họ mà vào là chết. Cửu đại cổ họ ở Nam Vực này đã suy vong, thậm chí không bằng những chi tộc mới xuất hiện, mà phàm nhân lại chiếm đa số, những người có thể tu hành đều bị các tông môn nuôi nhốt, trông có vẻ rất nở mày nở mặt, nhưng kỳ thực như gia súc. Thanh La Tông có ta và sư huynh, cũng coi như là dị thuật.

Hàn Bối đột nhiên nói.

Tạ Kiệt im lặng một lát rồi mỉm cười.

- So với chuyện này, ta lại càng tò mò là trong cửu đại cổ họ không có họ Mạnh, mà chín pho tượng ở đây lại không có người nào tương tự Mạnh đạo hữu. Như vậy vị Mạnh đạo hữu này vì sao lại có thể bước vào nơi đây?

Tạ Kiệt liếc Mạnh Hạo một cái với ánh mắt đầy thâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Cực Yếm hiển thế!

Chẳng những Tạ Kiệt nhìn về phía Mạnh Hạo, mà vào lúc này, Từ Hữu Đạo cùng với tu sĩ mặc áo bào màu tro cũng nhìn Mạnh Hạo đầy thâm ý.

Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, nhưng nội tâm trong một cái chớp mắt này cũng giật mình, hắn đã hiểu vì sao lúc trước sau khi chính mình bước vào trong đại đỉnh này, ánh mắt mọi người nhìn hắn lại kỳ dị như vậy.

Bởi vì cửu đại gia tộc cổ xưa không có họ Mạnh, cho nên sau khi nhìn thấy chính mình bước vào, chắc hẳn trong nội tâm của bọn họ đều đoán rằng chính mình đã dùng tên giả.

Rất nhiều điều khúc mắc trong nội tâm hắn, giờ phút này đều trở nên sáng tỏ, ánh mắt của hắn xuyên qua lượng lớn tia chớp, nhìn thấy cách đó không xa có chín pho tượng cực lớn, trong những pho tượng này, ngoại trừ pho tượng giống với Hàn Bối ra thì có mấy pho, diện mạo rất giống Từ Hữu Đạo, tu sĩ mặc áo bào màu tro thậm chí là cả Tạ Kiệt.

Những pho tượng này chính là tổ tiên của bọn họ, gia tộc của mấy người này, nếu ngược dòng thời gian trở về thời xưa chính là cửu đại gia tộc.

- Cửu đại gia tộc cổ xưa này...

Mạnh Hạo trong nội tâm thầm nghĩ, nhưng rất nhanh trên mặt liền lộ ra một nụ cười lạnh, hắn có thể khẳng định, chính mình không thuộc cửu đại gia tộc cổ xưa.

Bởi vì hắn nghĩ tới, ngay khi bước vào đại đỉnh này, gương đồng trong túi càn khôn đột nhiên nóng lên, nếu chỉ có như thế, có lẽ còn không thể chứng minh cái gì, nhưng rất nhanh, Mạnh Hạo liền nghĩ tới lúc trước ở bí hội kia, chính mình cũng cảm thấy gương đồng này nóng lên, sau đó

mới nhìn thấy được việc liên quan đến Tuế Nguyệt tàn cuốn của Hàn Bối.

- Nói vậy thì Hàn Bối vì ngày hôm nay đã chuẩn bị trong một thời gian không ngắn, tuyệt đối không phải chỉ tham dự một lần bí hội, sợ là ở rất nhiều chỗ, trong rất nhiều trường hợp, đều lộ ra loại tin tức chỉ có linh thức Trúc Cơ hậu kỳ, vả lại trọng yếu nhất là, chỉ có người có huyết mạch của cửu đại gia tộc cổ xưa mới có thể nhìn thấy.

Mạnh Hạo dĩ nhiên đã hiểu rõ bảy tám phần, trong lòng càng tò mò hơn về gương đồng kia.

- Đây rốt cuộc là vật gì, có thể dẫn động khí tức trong cơ thể mãnh thú nổ tung, có hiệu quả phục chế kinh người, lại có thể lừa dối, khiến cho ta không phải là hậu nhân của cửu đại gia tộc cổ xưa nhưng vẫn có thể bước vào nơi này.

Đủ loại ý niệm lướt nhanh qua trong đầu Mạnh Hạo, đối người ngoài mà nói, bất quá chỉ là mấy hơi thở, thậm chí ngay sau khi lời nói của Tạ Kiệt chấm dứt không bao lâu.

- Cửu đại gia tộc cổ xưa có họ Mạnh hay không, Mạnh mỗ không biết được, nhưng ta có thể bước vào trong này, đi đến nơi đây, đã đủ chứng minh vấn đề.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, thần sắc như thường làm cho người ta nhìn không ra khác biệt gì.

Tạ Kiệt hai mắt chợt lóe, hơi nhíu mày. Lời của Mạnh Hạo khiến gã á khẩu không trả lời được. Mạnh Hạo không thừa nhận hoặc phủ nhận. Nếu Mạnh Hạo giải thích thì gã còn có thể kết luận, nhưng Mạnh Hạo lại cố tình trả lời như thế, giống như thừa nhận lại cũng giống như phủ nhận. Giải thích mà cũng như không giải thích, làm cho Tạ Kiệt phải nhìn Mạnh Hạo thật sâu.

Mạnh Hạo trả lời rất trực tiếp, hắn không biết, nhưng đã có thể xuất hiện ở nơi này, thì có lẽ hắn cũng là người của cửu đại gia tộc cổ xưa.

- Mạnh đạo hữu đã trả lời thuyết phục, Tạ sư huynh, trên người của ngươi có Thanh Ẩn Đan do tông chủ vì việc này mà đặc biệt ban cho, việc này ta đã biết, ngươi còn không mau lấy ra dùng!

Hàn Bối bình tĩnh mở miệng. Tạ Kiệt trầm mặc một lát, nhìn tia chớp xung quanh, sắc mặt âm trầm, tay phải nâng lên vỗ mạnh lên trán một cái, lập tức phun ra một viên thanh đan lớn bằng ngón tay trỏ. Viên thuốc này bay ra, lao thẳng đến phía trước, gần như ngay tại khoảnh khắc này, viên đan kia lập tức nổ tung, phát ra lượng lớn khí màu xanh, những luồng khí này khuếch tán, những nơi nó đi qua, tia chớp đều trở nên trong suốt, như bị che dấu đi.

Ngay lúc này, Từ Hữu Đạo và tu sĩ mặc áo bào màu tro lao ra đầu tiên, ba người Mạnh Hạo, Hàn Bối, Tạ Kiệt theo sát phía sau, năm người đã đi được gần trăm trượng.

- Thanh Ẩn Đan, ta chỉ có ba viên!

Sau trăm trượng, Tạ Kiệt sắc mặt âm trầm, mở miệng, thanh quang chợt lóe, lại một viên Thanh Ẩn Đan bay ra, lại lao về phía trước, màn tia chớp phía trước cũng trở nên ảm đạm như bị che dấu, năm người lại lao lên.

Nhờ lực lượng của hai viên Thanh Ẩn Đan, cước bộ của năm người không dừng lại chút nào, đã tới được gần phía dưới chín pho tượng cực lớn kia, ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy chín pho tượng khí thế kinh người, nhất là chiếc đỉnh tròn ở trung gian, lại càng như ẩn chứa cả thương khung.

Một cỗ khí tức tang thương viễn cổ, dọc theo ánh mắt, đập vào mặt,

khiến cho người ta như trở về những năm tháng vô tận đã qua, cảm nhận được khí thế mênh mang năm đó.

Sự kích động trong mắt Hàn Bối giờ phút này không cách nào che dấu được, hô hấp của nàng trở nên dồn dập, nhìn pho tượng tổ tiên trước mắt, Từ Hữu Đạo, còn có tu sĩ mặc áo bào màu tro thậm chí là cả Tạ Kiệt, cảm đám đều không thể giữ bình tĩnh, tiến lên, lần lượt đi đến trước pho tượng tổ tiên của bọn hắn.

Suy nghĩ trong nội tâm của mấy người kia Mạnh Hạo sẽ không quan tâm, cho nên thần sắc của hắn là bình tĩnh nhất, giờ phút này tại cự ly gần, hắn ngẩng đầu nhìn chín pho tượng một lượt, cuối cùng nhìn về phía đại đỉnh hình tròn ẩn chứa thương khung kia.

Thân đỉnh điêu khắc núi sông, nhưng không có trời cao.

Đang nhìn thì bỗng nhiên luồng dư quang trong mắt Mạnh Hạo dường như nhìn thấy đồ vật gì đó, khiến cho một pho tượng rung động, lập tức hai mắt tinh mang chớp động, mạnh nhìn lại, thì Mạnh Hạo, bỗng nhiên mở to mắt.

Hắn nhìn thấy trên vai pho tượng có khuôn mặt tương tự như tu sĩ mặc áo bào màu tro, có một ít tro bụi được gạt bỏ, lộ ra một vật hình tứ diện, giống như keo dán đông lại, lại có lực đàn hồi tựa như mỡ đông lạnh vậy.

Màu sắc trắng noãn, khiến cho người ta chỉ liếc mắt nhìn cũng sẽ không tự chủ được mà muốn cắn một miếng, vật ấy tại trên vai pho tượng kia, giống như rùng mình, theo tro bụi rơi xuống, vật giống như mỡ đông lạnh này dưới con mắt mở trừng của Mạnh Hạo, như có sinh mệnh, nhảy dựng lên, từ trên bả vai pho tượng nhảy lên đỉnh đầu, sau đó lại bắn lên, ở giữa không trung có một cái miệng trên thân thể mỡ đông mở ra, hút mạnh một cái, nhất thời tia chớp trên bầu trời xao động, có hơn mười đạo bay thẳng đến vật như mỡ đông này.

Sau đó rơi vào trong miệng của vật ấy, trong miệng truyền ra tiếng nhấm nuốt, dường như vật ấy nuốt lôi đình mà sống, giờ phút này thân mình lại hạ xuống, khi Mạnh Hạo còn đang giật mình lại nhảy dựng lên, cuối cùng nhảy tới bên trên cái đỉnh tròn, không nhúc nhích nữa.

Một màn này, chẳng những Mạnh Hạo nhìn thấy, mà bởi vì thanh thế do vật này gây ra không nhỏ, nên cũng khiến cho đám người Hàn Bối bị nó hấp dẫn, toàn bộ nhìn lại, sau khi lập tức nhìn rõ vật ấy, hai mắt Hàn Bối bỗng nhiên co rụt lại, Tạ Kiệt thì mở to mắt, hít vào một ngụm không khí, hai người theo bản năng nhìn nhau một cái, đều nhìn ra sự khiếp sợ trong mắt người còn lại

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 244: Cực Yếm hiển thế! (2)

- Vật ấy...

- Vật ấy có phải là vật Thanh La Tông lần này muốn dùng Bách Linh Thai dẫn ra, Cực Yếm.

Tu sĩ mặc áo bào màu tro bỗng nhiên nói, hai mắt nhìn chằm chằm vật kia, trong mắt lộ ra từng đạo phong mang, thậm chí ở trong con ngươi còn xuất hiện những ký hiệu kỳ bí, việc này không có liên quan đến tu vi, hoàn toàn chính là sự kỳ dị của đôi mắt này mà thôi

Hàn Bối và Tạ Kiệt không nói nhiều, vật ấy nhảy lên, trên thân thể huyễn hóa ra một gương mặt, là gương mặt một lão giả, giờ phút này đang nhắm hai mắt, nhưng cái mũi lại phập phồng vài cái, hai mắt mở mạnh ra, lộ ra vẻ mờ mịt, nhưng thân mình cũng nháy mắt bay lên, trực tiếp bay thẳng đến phía cửa ra, nhưng ở giữa không trung dừng lại một chút, giống như chần chờ, lơ lửng ở giữa không trung, thỉnh thoảng lại nuốt tia chớp.

Một màn này khiến cho ánh mắt của mọi người đang đứng xem sáng ngời lên.

- Vật ấy vì sao tên là Cực Yếm?

Mạnh Hạo bỗng nhiên nói, nhìn về phía tu sĩ mặc áo bào màu tro.

- Việc này ta cũng không biết nguyên nhân, thậm chí ngay cả lai lịch của nó đều không thể tra ra được, kẻ nghiên cứu vật này nhiều nhất, phải là người Thanh La Tông, chỗ ta cũng chỉ biết được một ít, dường như có lẽ

là lúc trước, từ khi vật ấy tồn tại trong thiên địa thì đã bị người ta gọi là Cực Yếm.

Tu sĩ mặc áo bào màu tro chậm rãi mở miệng.

- Vật này là cái gì, lão phu không thèm để ý, nửa canh giờ đã qua một nửa, nếu Hàn đạo hữu còn không đem Tuế Nguyệt cổ quyển gỡ xuống, chúng ta chẳng phải là đi uổng công một chuyến hay sao!

Từ Hữu Đạo bỗng nhiên nói.

Hàn Bối không nói gì, nhưng lập tức khoanh chân ngồi ở trước pho tượng tổ tiên, hai tay bấm niệm pháp quyết, ngọc cổ ảm đạm trước người phát ra từng trận quang mang lục sắc, vờn quanh toàn thân, Mạnh Hạo bỗng nhiên chợt lóe hai mắt, dấu diếm dấu vết tránh né tia chớp, tiến gần đến bên này.

Bốn phía giờ phút này tương đối yên tĩnh, chỉ có tia chớp lôi đình rầm rầm rít gào, thời gian chậm rãi trôi qua, ước chừng trôi qua gần trăm lần hô hấp, hai mắt Hàn Bối bỗng nhiên mở ra, trong miệng thì thào truyền ra chú ngữ, giờ phút này Từ Hữu Đạo cùng tu sĩ mặc áo bào màu tro, còn có Tạ Kiệt, nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế đều âm thầm cảnh giác.

Đúng lúc này, chú ngữ của Hàn Bối đột nhiên tạm dừng, nàng phun ra một ngụm tiên huyết, máu tươi rơi vào ngọc cổ trước mặt, nhất thời lục mang do ngọc cổ phát ra càng thêm chói mắt, theo hào quang lóng lánh, ngọc cổ này bay lên, thẳng đến hai tay của pho tượng tổ tiên Hàn Bối.

Nhưng tốc độ không phải rất nhanh, mà là xiêu xiêu vẹo vẹo, cùng lúc đó Hàn Bối sắc mặt càng thêm tái nhợt, giống như đang miễn cưỡng chống đỡ, như ngọc cổ đang được nàng nâng lên trong vô hình, mắt thấy ngọc cổ đã tới gần hai tay của pho tượng, đột nhiên, hai cuốn kinh thư pho tượng đang cầm trong tay, bỗng nhiên phát ra ánh sáng mãnh liệt,

xuất hiện dấu vết vỡ vụn, cuối cùng oanh một tiếng nổ tung, rõ ràng có hai miếng ngọc cổ, từ hai cuốn kinh thư bay ra.

Một màn này, mọi người nơi đây đều thấy rõ, mặc dù có hoài nghi, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy kinh thư sau khi nổ tung bay ra hai miếng ngọc cổ tiếng gào thét quanh quẩn, cũng đều ngưng thần nhìn lại.

Hai miếng ngọc cổ vừa mới bay ra, liền như vật vô chủ ẩn chứa linh tính, mạnh mẽ bay nhanh ra ngoài, nhìn dáng vẻ, như muốn xuyên qua lôi đình, lao ra khỏi đỉnh vuông.

Nhưng chúng không bay được bao xa, thì đã bị ngọc cổ do Hàn Bối khống chế, tỏa ra quang mang lục sắc, dường như giữa ba miếng ngọc cổ tồn tại mối liên hệ nào đó, nhất thời khiến cho hai miếng ngọc cổ kia muốn bay cũng không được, ngừng lại ở giữa không trung, giãy dụa, truyền ra âm thanh vù vù.

Hàn Bối giờ phút này lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người lập tức uể oải, vẻ mặt mỏi mệt, nàng biến sắc, muốn khống chế miếng ngọc cổ kia, nhưng không thành, khiến nó dần dần rơi xuống.

Giờ khắc này, một miếng ngọc cổ rơi xuống, hai miếng ngọc cổ lại muốn bay đi, việc này diễn ra đột ngột, khiến cho mọi người căn bản không kịp nghĩ nhiều, hai mắt Từ Hữu Đạo chợt lóe, thân mình lập tức bay ra, lao đến miếng ngọc cổ đang rơi xuống, tu sĩ mặc áo bào màu tro hai mắt nheo lại, nhưng vẫn dậm chân một cái, quang thân có thanh quang lượn lờ, hóa thành cầu vồng, nhằm phía miếng ngọc cổ thứ hai, về phần Tạ Kiệt thì thân mình tuy bay lên, nhưng thần sắc có một chút hồ nghi, bay ra thẳng đến miếng ngọc cổ thứ nhất.

- Chư vị đạo hữu chớ cướp đoạt, vật ấy nếu không phải người của Hàn gia ta chạm vào tất có đại kiếp nạn, ta tự có biện pháp thu hồi ba miếng Tuế Nguyệt ngọc cổ này.

Hàn Bối gấp giọng mở miệng, vừa nói, khóe miệng lại tràn ra máu tươi.

Nếu nàng không nói như vậy thì cũng đành thôi, giờ phút này lời nói vừa ra khỏi miệng nàng, Từ Hữu Đạo lập tức tăng tốc nhanh hơn.

Ba người, ba phương hướng, tốc độ cực nhanh, toàn thân tránh né lôi điện, bay ra trong một chớp mắt, Mạnh Hạo cũng động, nhưng hắn vẫn thực sự không phải là toan tính chiếm cổ ngọc, còn Hàn Bối sắc mặt tái nhợt, phát hiện miếng cổ ngọc không còn chịu khống chế, lộ ra vẻ lo âu.

Đúng lúc này, Từ Hữu Đạo đã tới gần miếng cổ ngọc mà Hàn Bối từng giữ, tay áo vung lên, trực tiếp thu miếng cổ ngọc này vào túi trữ vật, trong quá trình cũng không gặp chút nguy hiểm nào.

- Ha ha, Hàn đạo hữu, vật này lão phu giúp ngươi thu hồi, nhưng mà trước hết đặt ở trong tay lão phu, đương nhiên cũng không thiếu được phần của Hàn đạo hữu.

Tiếng cười của Từ Hữu Đạo vừa truyền ra thì ánh mắt Tạ Kiệt đột nhiên lóe tinh quang, người ngoài nhìn ánh mắt của gã, lúc trước có lẽ gã còn đang hồ nghi, nhưng hôm nay tận mắt thấy Hàn Bối không giống như đang làm bộ, phun ra mấy ngụm máu tươi, vẻ lo âu cùng oán độc cũng cực kỳ chân thật, hơn nữa không ngờ Từ Hữu Đạo đã thành công, cho nên gã không hề có hoài nghi nữa, tốc độ lập tức tăng lên.

Lúc này phía trước có lôi điện đánh tới, Tạ Kiệt mở miệng, phun ra ba viên Thanh Ẩn Đan, tiếng nổ vang quanh quẩn, ba viên đan dược này nổ tung toàn bộ, khiến cho tất cả lôi điện trước mặt Tạ Kiệt đều bị che dấu, gã cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, thân mình trực tiếp xuyên qua huyết vụ, tốc độ bỗng nhiên bạo tăng mấy lần, khoảnh khắc đã đuổi theo miếng cổ ngọc thứ hai, tay áo vung lên, trực tiếp thu cổ ngọc vào túi trữ vật.

Tạ Kiệt hai mắt tỏa ra lửa nóng, lập tức nhìn về phía tu sĩ mặc áo bào

màu tro, tu sĩ mặc áo bào màu tro giờ phút này tốc độ cũng bạo tăng, hiển nhiên lúc trước nhìn có vẻ y đang truy kích cổ ngọc, nhưng trên thực tế lại có ý nghĩ muốn thử, bây giờ nhìn thấy Từ Hữu Đạo cùng Tạ Kiệt đã thành công, y lập tức tăng tốc, chỉ phút chốc nữa là có thể đụng tới miếng cổ ngọc cuối cùng.

Mọi ánh mắt đều ngưng tụ lại đây, Mạnh Hạo tận mắt thấy tu sĩ mặc áo bào màu tro tay áo vung lên, thu mảnh cổ ngọc cuối cùng vào ống ray áo, bỗng nhiên, lôi điện bốn phía xung quanh người này chẳng biết tại sao lập tức bạo tăng, nhất tề lao đến, tốc độ cực nhanh khó có thể hình dung, trong nháy mắt còn có hơn mười đạo lôi điện, lao tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 245: Giả dối tính kế!

Bảo vật tránh lôi trên người tu sĩ mặc áo bào màu tro căn bản không thể chống cự chút nào, trong nháy mắt liền hỏng mất, tu sĩ mặc áo bào màu tro sắc mặt đại biến, đang muốn liều mạng chống cự thì bỗng một tiếng nổ kinh thiên vang lên. Trong ánh mắt mọi người, thân thể tu sĩ mặc áo bào màu tro dần tan thành tro bụi, kể cả túi trữ vật, toàn bộ đều biến thành bột.

Duy chỉ có miếng cổ ngọc kia, cho dù là dưới lực lượng của lôi đình cũng vẫn như trước, không tổn hao chút gì, giờ phút này từ đống tro tàn của tu sĩ mặc áo bào màu tro rơi thẳng xuống đất.

Nhưng vào lúc này, Hàn Bối chợt phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn cắn răng, run run nhấc hai tay lên, hướng về miếng cổ ngọc kia điểm một chỉ.

Nhất thời miếng cổ ngọc này run lên, rồi thay đổi phương hướng, bay về phía Hàn Bối, nhưng lúc này, ở gần Hàn Bối nhất chính là Mạnh Hạo, có thể nói miếng cổ ngọc này là hướng về phía Mạnh Hạo mà đến.

- Mạnh đạo hữu! Nghĩ cho kỹ!

Thanh âm của Hàn Bối trở nên bén nhọn.

Một màn này quá đột ngột, tận mắt thấy cái chết thể thảm của tu sĩ mặc áo bào màu tro, Tạ Kiệt biến sắc, Từ Hữu Đạo cũng lộ ra thần sắc hoảng sợ, nhưng ánh mắt của hai người vẫn nhìn về miếng cổ ngọc đang bay đến chỗ Mạnh Hạo và Hàn Bối, dù sao tu sĩ mặc áo bào màu tro chết đi dường như là việc ngoài ý muốn, không quan hệ gì tới miếng cổ ngọc.

Hai người gần như đồng thời bay tới, dường như có ý nếu Mạnh Hạo

dám tranh đoạt, bọn họ sẽ liên thủ giết chết, tốc độ cực nhanh, nhìn bộ dạng chỉ chậm một chút so với Mạnh Hạo, nếu không dùng toàn lực, bọn họ sẽ trễ mấy lượt hô hấp, bị Mạnh Hạo đoạt lấy mảnh cổ ngọc trước.

Nhưng Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe, thân mình rất nhanh lao ra, lao tới miếng cổ ngọc kia, nhưng khóe miệng lại kín đáo nở một nụ cười châm chọc, giờ khắc này, ba người tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã sắp tới gần miếng cổ ngọc.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, vật nhỏ như mỡ đông đang nhàn nhã ở phía xa giữa không trung, đột nhiên mở mắt ra, nhìn ba người Mạnh Hạo, thân mình lại nhảy dựng lên giữa không trung, tốc độ cực nhanh không cách nào hình dung, tựa như thuấn di, lúc xuất hiện thì rõ ràng đã rơi xuống đỉnh đầu Từ Hữu Đạo, trực tiếp đánh xuống.

Thân mình Từ Hữu Đạo lập tức run lên, thân thể trong phút chốc dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ.

- Tạ đạo hữu, cứu ta...

Nhưng không đợi cho y có hành động gì, nhất thời, vật kia ở trên đỉnh đầu của y mở miệng, khẽ hút, lượng lớn lôi điện ở bốn phía rầm rầm lao đến, mặc dù nhìn như là bị vật như mỡ đông này hút vào trong miệng, nhưng sau khi lôi điện biến mất, thân thể Từ Hữu Đạo đã trở thành tro bụi.

Thậm chí ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không có.

Tạ Kiệt sắc mặt đại biến, hít vào một ngụm không khí, thân mình bỗng nhiên rút lui, tâm thần chấn động, mang theo vẻ hoảng sợ, gã nhìn về phía vật kia, giờ phút này thân mình lại nhảy lên, trôi nổi ở giữa không trung, da đầu gã nhất thời run lên.

Về phần miếng cổ ngọc kia, giờ phút này không còn bị Từ Hữu Đạo và

Tạ Kiệt cướp đoạt, đang lao thẳng đến Mạnh Hạo, nhưng Mạnh Hạo lại cười cười, thân mình không đi thẳng, mà là tránh ra vài bước, tránh khỏi đường đi của miếng cổ ngọc, khiến cho miếng cổ ngọc kia rơi xuống trước mặt Hàn Bối, cử động này nhất thời làm cho Hàn Bối sửng sốt, Tạ Kiệt mặc dù da đầu đang run lên, nhưng cũng bị hành động tránh lui của Mạnh Hạo làm cho sửng sốt.

- Nhị vị, tuồng vui này đã bẫy được tu sĩ áo bào màu tro, còn muốn bẫy cả Mạnh mỗ hay sao?

Mạnh Hạo cười như không cười, nhìn về phía Hàn Bối cùng Tạ Kiệt, trong mắt lộ ra một tia châm chọc, mở miệng, lôi kỳ xuất hiện, khiến cho lôi điện ở bốn phía trong khoảnh khắc xao động.

Lời nói của Mạnh Hạo vừa dứt, Hàn Bối nhất thời nhíu mày, hai mắt Tạ Kiệt chợt lóe, không nói gì.

- Chỉ sợ vật như mỡ đông kia xuất hiện, cho dù là Hàn đạo hữu cũng không dự liệu được, cho nên việc Từ Hữu Đạo tử vong, cũng không coi là các ngươi bội ước, mà thật sự là ngoài ý muốn.

- Nhưng không quản các ngươi lựa chọn như thế nào, chỉ cần sự tồn tại của Từ Hữu Đạo đã nói lên toan tính của các ngươi cần ba người mới có thể hoàn thành, nay Từ Hữu Đạo đã chết, ta cảm thấy được hiện tại các ngươi hẳn là nên suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể khiến cho ta đồng ý thay thế vị trí của Từ Hữu Đạo.

Mạnh Hạo mỉm cười mở miệng, trong mắt đã lộ ra hàn mang, thanh âm bình tĩnh, nhưng lại tựa như hàn băng.

Bên cạnh hắn lôi vụ khuếch tán ra, khiến cho lôi điện nơi đây càng loạn hơn nữa, nhưng Mạnh Hạo cũng không muốn hấp dẫn sự chú ý của vật như mỡ đông kia, sau khi lôi vụ tản ra thì hết sức khống chế ở gần người, không cho nó tiếp tục tản ra ngoài.

Sắc mặt Tạ Kiệt nhất thời trở nên khó coi, tâm cơ của Mạnh Hạo làm cho gã giờ phút này cực kỳ kiêng kị, gã chẳng thể nghĩ tới, ở bên ngoài, trên đường gã cố ý nhằm vào Hàn Bối, vả lại trên đường cũng không trao đổi nhiều với Từ Hữu Đạo, khiến cho việc này thoạt nhìn giống như không có sơ hở, vậy mà còn bị Mạnh Hạo nhìn ra manh mối.

- Là lời nói cuối cùng trước khi chết của Từ đạo hữu lộ ra manh mối, Mạnh đạo hữu quan sát thật tỉ mỉ, tiểu muội thật bội phục.

Hàn Bối mỉm cười. Thần sắc của nàng ta giờ phút này không còn chút mệt mỏi nào.

- Nơi đây cuối cùng đúng là chỉ cần ba người là được, không dối gạt đạo hữu, tiểu muội thân là đệ tử Thanh La Tông, sao có thể bởi vậy mà phản bội Thanh La Tông đâu.

- Hành động lần này của ta cùng với Tạ sư huynh, vốn đã được tông môn tán thành, nhưng mà đáng tiếc, thật là không dự liệu được, vật tông môn muốn câu dẫn ra, Cực Yếm, vậy mà lại ở chỗ này, lại còn khiến cho Từ đạo hữu vẫn lạc.

Hàn Bối vén tóc, mỉm cười mở miệng. Dung nhan rất đẹp, nhưng tâm cơ lại làm cho Mạnh Hạo phải cực kỳ đề phòng, so sánh với nàng thì Tạ Kiệt thật sự không thể bằng.

Lời nói vừa dứt, tay phải Hàn Bối nâng lên, trảo vào hư không, lập tức có một đạo lam ti từ vị trí Từ Hữu Đạo tử vong xuất hiện, bay về phía Hàn Bối, ngay sau đó, cách đó không xa, vị trí tử vong của tu sĩ mặc áo bào màu tro, cũng xuất hiện một sợi màu xám, hai sợi tơ lượn lờ, Hàn Bối mở miệng, một đạo hoàng ti bay ra, ba sợi tơ quấn quanh cùng một chỗ, tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Hoàng ti kia, hiển nhiên là sau khi nữ tử trung niên họ Lý chết đi, không

biết bị Hàn Bối lấy đi từ lúc nào.

- Nơi đây, bảo vật của cửu đại gia tộc cổ, trừ bảo vật của Hàn gia ta, còn lại tất cả đều hoàn hảo, giữ vững phong ấn, cho nên không thể lấy ra, vốn là cần ba sợi huyết mạch, còn cần ba người hợp lực mới có thể mở ra Tuế Nguyệt chi luyện của tổ tiên Hàn gia, nay chỉ có thể rút ra từ Từ đạo hữu mà thôi.

- Mạnh huynh, chuyện khi trước không đề cập đến nữa, mong rằng sẽ hiểu nhau, hôm nay nếu ngươi đồng ý, tiểu muội lấy thanh danh tổ tiên ra thề, chắc chắn sẽ chia ngươi một phần Tuế Nguyệt chi luyện!

Hàn Bối mở miệng, tay phải nâng lên vỗ vào túi trữ vật, lấy ra một chiếc la bàn, xóa đi ấn ký trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 246: Ôn nhu chi sát!

- Vật này, trước tiên tiểu muội xin lỗi lời nói lúc trước, cái gọi là cửa ra kia, cũng không phải là thật, một khi mở ra, vẫn sẽ về tới đây, mặt la bàn này, là bảo vật của tông môn tiểu muội, lúc nào cũng có thể mở ra, sẽ có thể rời đi, nhưng không cách nào rời khỏi phúc địa, mà là truyền tống ra khỏi đỉnh này mà thôi.

Hàn Bối nói xong, liền đưa la bàn màu tím tới trước người Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo mắt nhìn la bàn, mặt không thay đổi, linh thức đảo qua sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hàn Bối đầy thâm ý, Hàn Bối cũng nhìn Mạnh Hạo, hai tròng mắt sáng ngời, Tạ Kiệt sắc mặt vẫn luôn âm trầm đứng ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng.

Mạnh Hạo thần sắc như thường, bắt lấy la bàn, dùng linh lực dung nhập vào trong đó, cảm nhận được truyền tống lực thì suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu.

Hàn Bối tươi cười càng thêm xinh đẹp, hướng về Mạnh Hạo, khẽ khom người, Tạ Kiệt ở một bên, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo thật sự không tốt, giờ phút này đã đến tình cảnh này, cũng không có gì phải giấu diếm nữa, Hàn Bối ở trong tông môn, sớm đã ấn định, là đạo lữ song tu của gã, chỉ chờ xong chuyện lần này, tông môn sẽ tổ chức lễ song tu cho hai người.

Hàn Bối ngẩng đầu hít sâu một cái, bàn tay ngọc bỗng nhiên nâng lên, nhất thời, sợi tơ ba màu trong tay bay ra, kéo dài, vặn vẹo một hồi, bay thẳng đến pho tượng tổ tiên Hàn gia, theo cái khe sau lưng pho tượng, trực tiếp lan tràn đi vào, cùng lúc đó Hàn Bối cắn chót lưỡi, một ngụm máu tươi phun ra, khiến cho sợi tơ ba màu nháy mắt đã trở thành màu đỏ, dung nhập vào trong pho tượng tổ tiên.

Một cái khác, ở chỗ Hàn Bối phân tán ra, chính nàng bắt lấy một cây, còn lại hai cây thì bay tới trước người Mạnh Hạo và Tạ Kiệt, bị Tạ Kiệt bắt lấy.

Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe, cũng nắm lấy, ngay khi Mạnh Hạo đụng chạm vào sợi tơ này, gương đồng trong túi Càn Khôn lại nóng lên.

- Đồ vật trong tay chín pho tượng đều không phải là chân bảo, mà chỉ là hư ảnh, chí bảo chân chính, tồn tại ở bên trong đỉnh tròn, người ngoài không thể lấy được, cho dù là huyết mạch đời sau của chín người cũng không thể lấy ra, nhưng lão tổ Hàn gia trải qua lôi kiếp bị tổn hại, mất đi sự vĩnh cửu, xuất hiện sơ hở, cho nên cửu đại bảo vật bên trong đỉnh, chỉ có Tuế Nguyệt chi luyện là có thể được lấy ra!

- Mà phương pháp lấy ra, là mở ra đỉnh tròn, nhưng việc này dựa vào tu vi của chúng ta thì không thể nào làm được, cho nên cần Mạnh huynh cùng Tạ lang giúp ta thiêu đốt huyết mạch, mượn lực lượng của pho tượng tổ tiên!

Hàn Bối hai mắt lộ ra u quang, nhìn Mạnh Hạo, nói xong thì hướng Tạ Kiệt lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Tiếng nổ vang trong nháy mắt truyền khắp không gian trong đỉnh vuông, lôi điện ở bốn phía tán loạn, vật như mỡ đông ở giữa không trung kia giống bị hoảng sợ, nhìn về phía đám người Mạnh Hạo.

Đúng lúc này, thanh âm của Hàn Bối truyền ra.

- Tiểu muội muốn thi triển phương pháp huyết mạch, kính xin Mạnh huynh và Tạ lang toàn lực giúp ta.

Lời nói vừa dứt, Hàn Bối cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm tiên huyết, máu tươi lập tức dung nhập vào sợi tơ ba màu đang quấn quanh trên

người, trong khoảnh khắc bị nó hấp thu, khiến cho sợi tơ này ngày càng hồng hơn, như là có một cỗ huyết khí lưu chuyển bên trong, từ sợi tơ cho đến khe hở sau lưng pho tượng.

Khoảnh khắc sau khi nó tiến vào trong đó, tiếng nổ vang lại quanh quẩn, pho tượng cực lớn kia, nhưng ở một khắc này, toàn thân chấn động mạnh, cũng có lượng lớn bụi đất thoát xuống, Mạnh Hạo nhất thời cảm nhận được tu vi trong cơ thể ngay một cái chớp mắt này liền trực tiếp bị sợi tơ trong tay hút đi, cũng có linh thức lẫn trong đó, theo sợi tơ đi xa.

Hai mắt hắn chợt lóe, thần sắc không chút biến hóa, một bên Tạ Kiệt ánh mắt sáng ngời, cầm lấy sợi tơ trong tay, tùy ý để cho tu vi cùng linh thức dũng mãnh nhập vào trong đó, khi thì nhìn về phía Mạnh Hạo thì trong mắt có sát cơ chợt lóe lên, mà khi nhìn về phía Hàn Bối thì chuyển thành nhu hòa, gã cùng với Hàn Bối có thể nói là thanh mai trúc mã, mặc dù lúc thiếu niên từng đối địch, nhưng hôm nay nhìn lại, thân ảnh của Hàn Bối, bất tri bất giác đã đi vào trong lòng gã.

Đúng lúc này, tiếng nổ vang càng thêm mãnh liệt, Hàn Bối sắc tái nhợt, trong ba sợi tơ quấn quanh, nàng là chủ đạo, Mạnh Hạo và Tạ Kiệt chỉ là phụ trợ, vả lại tu vi cùng linh thức của bọn họ, cũng không phải thúc dục pho tượng kia, mà chỉ là dũng mãnh truyền đến cho Hàn Bối, để nàng có thể kích thích lực lượng huyết mạch.

Nàng muốn dùng huyết mạch bản thân, đi dung hợp với linh hồn trong pho tượng tổ tiên, sau đó thúc dục, loại phương pháp này, cũng chỉ có nàng có thể làm được, nếu không có lực lượng huyết mạch, muốn thúc dục linh hồn trong pho tượng kia cần tiêu hao tu vi căn bản cũng không phải là đám người Mạnh Hạo có thể thừa nhận.

Thời gian trôi qua, ước chừng hơn mười phút sau, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, pho tượng nửa quỳ kia, giờ phút này trong chấn động của vụ nổ, vậy mà dường như sống lại, hai mắt dần dần lộ ra hào quang, thân thể chậm rãi xuất hiện dấu hiệu... như muốn đứng lên.

Hàn Bối sắc mặt càng tái nhợt, nhưng hai mắt lại sáng ngời, lại phun ra một ngụm tiên huyết, huyết khí dũng mãnh tiến vào pho tượng. Pho tượng kia toàn thân ầm ầm chấn động giống như đất rung núi chuyển. Pho tượng to lớn kia đột nhiên đứng dậy!

Hai mắt của nó lộ ra quang mang ảm đạm, sau khi đứng lên, lập tức một cỗ uy áp khó có thể hình dung bao phủ bát phương. Hai tay vốn giơ cao thì giờ phút này tay trái chậm rãi buông xuống, cảnh tượng này rơi vào trong mắt Mạnh Hạo, hóa thành hình ảnh khó có thể quên.

Hắn hít sâu một cái, tiếp tục giữ ổn định tu vi và linh thức đang trào ra, Hàn Bối thân mình run rẩy, lúc này đây không phải là giả bộ nữa mà thật sự đang run lên, sắc mặt đã tái nhợt giống như người chết, nhưng trong mắt mang theo sự kiên định, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Rầm!

Pho tượng cực lớn kia đã hoàn toàn đứng lên, tay trái lại càng chậm rãi hạ xuống, đưa ra ngón trỏ. Ngón tay trỏ khổng lồ này dường như ngưng tụ một cỗ lực lượng khó có thể hình dung, hướng về phía dưới đỉnh tròn dưới chín pho tượng hạ xuống.

Trong khoảnh khắc khi ngón tay trỏ hạ xuống, hai mắt Mạnh Hạo nhất thời co rút lại, phát ra quang mang lóng lánh kỳ dị.

- Lại cho ta mượn một tia lực lượng tu vi!

Thanh âm của Hàn Bối mang theo sự dồn dập truyền ra, Tạ Kiệt không chút do dự đem tu vi trong cơ thể, thuận theo sợi tơ trong tay dũng mãnh tiến vào trong.

Mạnh Hạo ánh mắt chớp động, cũng làm theo, tức khắc Hàn Bối ở trong sắc ửng đỏ, giống như đã khôi phục mấy phần huyết sắc, nhưng rất

nhanh liền hóa thành một ngụm máu tươi lại phun ra, khiến cho khí thế của pho tượng kia càng mạnh, tốc độ ngón trỏ tay trái hạ xuống càng nhanh hơn, thẳng đến đỉnh tròn mà đi, như muốn mở ra chiếc đỉnh này!

Nhưng vào lúc này, ngón trỏ tay trái của pho tượng đang hạ xuống, lại đột nhiên thay đổi phương hướng, không còn nhằm phía đỉnh tròn nữa, mà là hướng về phía Tạ Kiệt, trong khoảnh khắc tốc độ cực nhanh, khiến cho Tạ Kiệt đang sửng sốt, sắc mặt lập tức đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Ôn nhu chi sát!(2)

- Hàn Bối, ngươi muốn làm gì!

Tạ Kiệt vứt bỏ sợi tơ trong tay, hai mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, thân mình đang muốn lui về phía sau, thì Mạnh Hạo hai mắt lóe lên, há mồm phun ra một luồng lôi vụ, ngăn cản phía sau Tạ Kiệt, tiếng nổ vang lên, Tạ Kiệt thân mình không khỏi dừng lại một chút, thanh âm của gã vẫn còn quanh quẩn, ngón tay của pho tượng dùng tốc độ cực nhanh, trong phút chốc đã ấn lên người Tạ Kiệt.

Chỉ nhẹ nhàng chạm một cái, toàn thân Tạ Kiệt liền nổ bung, tính cả đạo đài của gã, trong chớp mắt cũng bị dập nát, tất cả dấu hiệu sinh mệnh, trong giây lát bị xóa sạch.

Không có tiếng kêu thảm thiết, chỉ có tiếng rống giận của Tạ Kiệt trước khi chết, giờ phút này theo cái chết của gã, một sợi tơ màu cam từ thân thể gã bay ra, dung nhập vào trong ngón tay của pho tượng.

Cùng lúc đó, túi trữ vật của Tạ Kiệt cũng bay lên, thẳng đến chỗ Hàn Bối, bị nàng nắm trong tay, nàng lập tức lấy từ trong đó ra một cái bình nhỏ màu đen, nàng bóp chặt lấy nó, từ trong bình nhỏ bay ra một luồng ảo ảnh, ảo ảnh này rõ ràng giống Hàn Bối như đúc, rất nhanh bị Hàn Bối hút vào trong thất khiếu.

Nói thì dài dòng, nhưng trên thực tế cũng chỉ là thời gian mấy hơi thở, Mạnh Hạo tận mắt nhìn thấy tất cả, nhưng thần sắc lại không hề có biến hóa, giống như đã sớm biết được, vẻ mặt không chút thay đổi, duy chỉ có hai mắt chợt lóe lên.

- Đa tạ Mạnh huynh tương trợ.

Hàn Bối cười ngọt ngào, hướng về phía Mạnh Hạo hạ thấp người cúi đầu.

- Hàn đạo hữu thủ đoạn thật tốt, vậy mà lại ra tay giết chết Tạ lang của ngươi.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, hắn không cảm thấy ngoài ý muốn là vì lúc trước hắn nhận được cái la bàn màu tím kia từ tay Hàn Bối, trong đó mặc dù không có ấn ký của Hàn Bối, nhưng có tồn tại một câu của Hàn Bối.

Câu nói kia, Hàn Bối nói thẳng muốn giết Tạ Kiệt, muốn Mạnh Hạo tương trợ, cho nên khi đó Mạnh Hạo mới liếc nhìn Hàn Bối đầy thâm ý.

- Thanh La Tông năm đó bắt giữ người của tộc ta, nhìn như đãi ngộ không tồi, nhưng kỳ thực nuôi nhốt như gia súc, Tạ Kiệt này lại càng có tâm địa xấu xa, thuở nhỏ đối với ta có địch ý, sau khi thành niên lại có ý đồ với ta, ta tất phải giết hắn.

- Vả lại không giết người này, tất cả những gì chúng ta đạt được lần này, đều sẽ thuộc về Thanh La Tông, người này đã chết, nơi đây chỉ có ta và ngươi, không còn lo lắng chuyện phân chia nữa.

Hàn Bối mỉm cười, nhìn Mạnh Hạo.

- Mạnh huynh tâm trí hơn người, tiểu muội không dám lừa gạt, cho nên lúc trước mới lưu lại câu nói kia trên la bàn, Mạnh huynh yên tâm, việc tiểu muội đã hứa hẹn, chắc chắn sẽ làm được, Tuế Nguyệt chi luyện ở nơi đây, ta và ngươi cùng hưởng, vả lại kế tiếp tuyệt đối sẽ không yêu cầu Mạnh huynh ra tay nữa.

Hàn Bối nói, thần sắc rất là chân thành, nhưng trên thực tế trong nội tâm của nàng cũng thở dài, bọn họ cả sáu người, đều có tâm tư khác, trên đường không ngừng tính kế lẫn nhau, nhưng chỉ có mình Mạnh Hạo này

là tránh được tất cả những cái bẫy kia.

Thậm chí nhiều lần xuất hiện phản kích, cho đến nay, người khác đều đã chết, nhưng hắn còn ở nơi này, việc này làm cho Hàn Bối vừa kiêng kị, đồng thời cũng rất bội phục, phải biết rằng trên đoạn đường này chỉ cần xuất hiện một sai lầm, sợ là Mạnh Hạo ở trước mặt, đã sớm phải chết.

Giờ phút này theo bản năng, nàng không muốn lại đi trêu chọc Mạnh Hạo, cho nên lời nói rất chân thành, cũng là xuất phát từ nội tâm.

Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, không nói gì, chỉ gật đầu, nhưng bên ngoài thân thể của hắn có lôi vụ xuất hiện, nếu Hàn Bối có hành động gì khác thường, Mạnh Hạo chắc chắn toàn lực đem lôi vụ tản ra, trong khoảnh khắc hấp dẫn vô số lôi điện ở nơi này, nhất định cá chết lưới rách.

Hàn Bối hít sâu một hơi, mắt thấy Mạnh Hạo như vậy, một tia ý nghĩ khác trong nội tâm cuối cùng cũng mất đi, nàng thật vất vả mới đến được nơi này, trên đường đã tính toán tường tận, giờ phút này thật sự không muốn lại có vấn đề phát sinh, cho nên hai tay bấm niệm pháp quyết điểm vào pho tượng, pho tượng kia toàn thân chấn động, ngón trỏ tay trái chậm rãi nâng lên, chỉ thẳng đến đỉnh tròn.

Sau đó lập tức hạ xuống, toàn bộ thế giới trong đỉnh vuông chấn động mạnh, đỉnh tròn kia dưới sự chấn động, chậm rãi nghiêng đi, một cỗ khí tức màu tím phun ra, Mạnh Hạo lập tức nhìn ba tờ ngọc thư phiêu phù bên trong, như muốn từ trong đám mây tím trong đỉnh bay ra, nhưng rõ ràng còn thiếu một chút, tùy thời có thể bị hút trở về.

Hàn Bối ánh mắt lộ ra hào quang mãnh liệt, giờ phút này hít sâu một cái, tay phải trực tiếp vỗ trên túi trữ vật, từ trong đó lấy ra một lọ gốm lớn bằng đầu người.

Giơ lọ gốm lên cao, lập tức vật ấy bay lên, hóa thành một đạo cầu vồng lao về phía đỉnh tròn, đến khi tiếp cận gần mục tiêu, lập tức nổ bung vỡ

vụn, phun ra rất nhiều tro bụi.

Ở bên trong luồng tro bụi, dường như có hơn mười đạo ảo ảnh, nữ có nam có, tuổi không đồng nhất, nhưng mỗi người đều có chỗ tương tự nhau, dường như là người cùng gia tộc.

Đây không phải tro bụi, mà là tro cốt của tộc nhân Hàn gia, trước khi chết tự thiêu đốt thân hình của mình tạo thành tro bụi sinh mệnh, giờ phút này khuếch tán ra, thân ảnh hơn mười người kia đều hướng về phía đỉnh tròn cúi đầu.

- Dùng huyết mạch Hàn tổ, giải khế ước viễn cổ, tàn hồn còn sót lại, mời tổ tiên trở về...

Lời nói vừa dứt, thân ảnh của bọn họ nhất tề dũng mãnh tiến vào trong mây tím.

Cùng lúc đó, pho tượng tổ tiên Hàn gia lại hóa chỉ thành chưởng, hướng về phía đỉnh tròn nhấn một cái.

Khi tử khí tiến vào, trong khoảnh khắc, ngay lúc bàn tay ấn xuống, đỉnh tròn chấn động, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, trong tiếng nổ, thân ảnh hơn mười người trong tro bụi sinh mệnh toàn bộ thiêu đốt, pho tượng Lão Tổ Hàn gia chấn động, theo cước bộ đi tới bắt đầu vỡ vụn từng khúc, trong chớp mắt liền chia năm xẻ bảy.

Khiến từ đó về sau, pho tượng ở nơi đây không còn là chín mà vĩnh viễn chỉ còn lại tám!

Thân hình Hàn Bối như bị lực lượng vô hình đánh trúng, rút lui ra sau vài bước, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng khi nàng vừa lui ra phía sau từ pho tượng đã vỡ tan kia lập tức bay ra một đạo tử mang lao đến trong sự kích động cùng chờ mong của Hàn Bối, Mạnh Hạo tận mắt thấy trong tử mang giống như có một tiểu nhân đang ngủ say, giờ phút này lao

thẳng đến Hàn Bối, nhập vào giữa chân mày.

- Nàng là vì vật ấy!

Mạnh Hạo hai mắt co rụt lại.

Đúng lúc này, dùng pho tượng và hơn mười đạo thân ảnh Hàn gia đều tiêu tán làm đại giá, cuối cùng mới giúp cho ba tờ ngọc thư thoát ra khỏi đỉnh tròn, khoảnh khắc bay ra, nhưng ngay khi nó vừa bay ra trong một chớp mắt, bên trong đỉnh trong dường như truyền ra một tiếng thở dài.

Theo thở dài truyền ra, một trong ba tờ ngọc thư, đột ngột dừng lại, lại một lần nữa bị hút trở về bên trong đỉnh tròn, nhưng còn lại hai tờ vẫn cấp tốc lao ra.

Mi tâm của Hàn Bối lộ ra tử quang, giờ phút này hô hấp trở nên dồn dập, thân mình nháy mắt bay lên, lao thẳng đến một tấm trong số đó, thân mình Mạnh Hạo trong khoảnh khắc này nhảy lên, triển khai toàn bộ tốc độ, nhằm phía một trang ngọc thư khác.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248: Khí tức của con chim kia....

Hai người đồng thời bay lên, giờ phút này chia thành hai phương hướng bất đồng, xuyên qua lôi điện, ngay khi tưởng như sắp đuổi kịp ngọc thư, thì bỗng nhiên, vật nhỏ như mỡ đông đang phiêu phù ở giữa không trung nhìn Mạnh Hạo cùng Hàn Bối thật lâu kia, bỗng nhiên thân mình nhảy dựng lên.

Nó vừa nhảy dựng, nhất thời làm cho sắc mặt Mạnh Hạo biến hóa, thần sắc Hàn Bối cũng là biến đổi, hai người đều âm thầm kinh hãi.

Vật ấy có lẽ tự thân cũng không nguy hại gì, nhưng lại ưa thích nhảy lên đỉnh đầu người ta, cắn nuốt tia chớp, điều này khiến cho nó tới gần ai, người đó liền như bị đặt trong lôi hải.

- Đáng chết!

Hai mắt Mạnh Hạo đột ngột co rút lại, hắn lập tức liền quan sát phương hướng của vật như mỡ đông kia, lại đúng là đang hướng về phía hắn, một phương hướng khác, Hàn Bối giờ phút này rõ ràng trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra.

Mắt thấy vật như mỡ đông kia đã sắp tới, Mạnh Hạo lập tức bắt lấy ngọc thư kia, sau đó thân hình cấp tốc lui về phía sau muốn tránh đi, lôi vụ bên ngoài thân thể rất nhanh rút đi, đối mặt với người bên ngoài, lôi vụ này rất có tính uy hiếp, nhưng đối mặt với vật quỷ dị kia, lôi vụ hấp thu lôi điện, sợ rằng chính là điều mà nó muốn.

Thu hồi lôi vụ, Mạnh Hạo triển khai toàn lực lui về phía sau, nhưng vật như mỡ đông kia hiển nhiên cực kỳ cố chấp, trong phút chốc liền xuất

hiện ở phía trên đầu Mạnh Hạo, bắt đầu hạ xuống phía dưới, đã sắp đạp xuống đỉnh đầu Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khi nó tới gần Mạnh Hạo trong chớp mắt, không chờ Mạnh Hạo có hành động gì, vật như mỡ đông kia bỗng nhiên chấn động toàn thân, trên thân thể trực tiếp xuất hiện gương mặt của lão giả kia, hai mắt mở trừng lên, lộ ra biểu cảm khó tin, cũng xuất hiện một vẻ cực kỳ chán ghét.

- Chết tiệt, chết tiệt... Trên người của ngươi như thế nào lại có khí tức của con chim chết tiệt kia!

Nó vậy mà lại mở miệng nói chuyện, lời nói vừa ra, thân thể của nó lại trực tiếp nhảy lên giữa không trung, giống như đối với Mạnh Hạo cực kỳ chán ghét, ngay cả tới gần đều không muốn, cấp tốc bay lên, ở giữa không trung dừng lại nôn mửa, dường như là gặp được vật khiến nó phát bệnh, ghê tởm đến cực điểm.

Nếu gần như chỉ thế thì cũng thôi. Nhưng nó lại lóe lên một cái, vậy mà lại xuất hiện trước mặt Hàn Bối, dọa cho Hàn Bối mặt mày biến sắc, vật như mỡ đông kia một hơi nuốt luôn ngọc thư trước người Hàn Bối.

Còn nhấm nuốt ở trong miệng một phen, làm cho Hàn Bối da đầu run lên, rất phẫn nộ nhưng lại chỉ có thể rất nhanh rút lui.

- Ghê tởm, ghê tởm, ghê tởm...

Vật như mỡ đông kia mặt mày méo mó. Một mặt nhấm nuốt. Một mặt lại hung tợn nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, thân mình lại càng rất nhanh lui về phía sau, bộ dạng như sợ Mạnh Hạo tới gần vậy.

Mạnh Hạo biểu cảm rất cổ quái, liếc mắt nhìn vật như mỡ đông ở giữa không trung kia, lại nhìn Hàn Bối giờ phút này sắc mặt rất khó coi.

- Chúc mừng Mạnh huynh đã lấy được Tuế Nguyệt chi luyện của tổ tiên Hàn gia ta, theo như ghi chép trên ngọc thư, cái này mặc dù có ba tờ, nhưng các loại thuật pháp độc lập, có được một cái cũng tu luyện không trở ngại gì.

Hàn Bối trầm mặc một lát, nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra thần sắc phức tạp, đang muốn tiếp tục mở miệng. Bỗng nhiên, lôi điện ở nơi đây nổ vang.

Vả lại số lượng trong phút chốc bạo tăng, từng đạo tia chớp lại càng khôi phục uy lực khủng bố, thời gian nửa canh giờ đã qua. Ở trong nơi này, cho dù là có bảo vật tránh lôi cũng trong khoảnh khắc tan thành tro bụi.

Cảnh tượng biến hóa này nhất thời làm cho Mạnh Hạo thần sắc biến đổi, Hàn Bối ở bên kia cũng kinh hoảng.

- Vật ấy Mạnh huynh đã đạt được, coi như là vật của Mạnh huynh, tiểu muội sẽ không đòi lại, nhưng mong Mạnh huynh cất giữ cẩn thận, chớ để bị mất, lần sau ta và ngươi gặp lại, ngươi cần phải chia cho ta một phần, đây là việc lúc trước chúng ta đã ước định.

Hàn Bối rất nhanh mở miệng, thân hình lại cấp tốc rút lui, tay phải nâng lên vỗ vào túi trữ vật, nhất thời trong tay xuất hiện một mặt la bàn màu tím nữa, mặt la bàn chợt lóe sáng, thân thể của nàng trong phút chốc liền như bị truyền tống đi vậy, trong nháy mắt đã biến mất, nhưng ngay khi nàng vừa biến mất, vật như mỡ đông kia cũng theo Hàn Bối truyền tống rời đi ra khỏi nơi này.

Mạnh Hạo nhìn lôi điện ầm ầm xuất hiện từ bốn phía, vô biên vô hạn, lập tức cũng lấy ra la bàn màu tím, vật ấy lúc trước hắn đã kiểm tra cực kỳ an toàn, sau khi linh lực truyền vào, truyền tống lực lập tức mở ra, trong một chớp mắt trước khi vị trí nơi hắn đứng bị lôi điện vô tận bao phủ, cả người hắn được truyền tống biến mất.

Lúc xuất hiện lại thì hắn thấy một bầu trời u ám, mặt đất chấn động, từng trận tiếng nổ vang quanh quẩn, đạo đài trong cơ thể Mạnh Hạo lập tức không ổn, thân mình hắn gần như vừa mới xuất hiện liền lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, lảo đảo bước vài bước, sau đó Mạnh Hạo nhìn về bốn phía xung quanh.

Nơi này là một mảnh thảo nguyên, cách nơi sáu người bọn họ tập kết lúc trước không xa, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, biết được lần này Hàn Bối không nói dối, thật sự dùng la bàn màu tím là có thể truyền tống ra ngoài.

Giờ phút này hắn hít sâu một hơi, tay phải nhấc lên lấy ra Như Ý Ấn, đang muốn đưa linh lực vào để dùng nó rời khỏi phúc địa thượng cổ quỷ dị này thì bỗng nhiên, từ phía xa truyền đến tiếng gầm rú kinh thiên động địa, rõ ràng có một bình đài cực lớn đang từ từ trồi lên ở đằng xa.

Mặc dù là ở chỗ này, Mạnh Hạo cũng có thể thấy rõ, bình đài này như gò đất, tán phát ra từng trận khí tức kinh người, khí này tức cũng không phải là của Kết Đan hay Nguyên Anh, mà là Trúc Cơ cảnh!

Đây là Bách Linh Thai dùng hơn hai trăm đạo đài của tu sĩ Trúc Cơ cảnh luyện chế ra.

Mạnh Hạo nhìn Bách Linh Thai ở nơi xa, hít sâu một hơi, hắn mơ hồ nhìn thấy được bên ngoài Bách Linh Thai, dường như có mấy trăm ảo ảnh tàn hồn, cả đám phát ra tiếng gào thét thê lương, hình thành nên một cỗ oán khí cường đại, xông thẳng lên trời cao, khiến cho bầu trời bao la rơi vào cảnh âm u.

Thậm chí bát phương, giờ phút này còn có tiếng nổ vang quanh quẩn, hơn mười người hiển nhiên là vừa mới bị hút ra đạo đài, đang rất nhanh bay thẳng đến Bách Linh Thai, dung nhập vào trong đó, khiến cho khí thế của Bách Linh Thai càng mạnh.

- Tán tu Trúc Cơ cảnh ở nơi đây, có lẽ là đã bị giết chết gần hết...

Đáy lòng Mạnh Hạo trầm xuống, càng cảm thấy Thanh La Tông lần này có toan tính rất lớn, giờ phút này hắn cũng cảm nhận được đạo đài trong cơ thể đang run lên, nếu không phải là đạo đài hoàn mỹ, sợ là giờ phút này Mạnh Hạo cũng rất khó áp chế được.

- Không thể tiếp tục lưu lại nơi này.

Ý niệm trong đầu Mạnh Hạo lóe lên, nhưng vào lúc này, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía xa, hai mắt lóe sáng, không lập tức rời đi, mà chuyển thân, bay thẳng đến đó.

Cũng chỉ qua hơn mười lượt hô hấp, Mạnh Hạo đang phi hành giữa không trung bỗng dừng bước, cúi đầu nhìn xuống thì lập tức liền thấy ở bên trong bình nguyên phía dưới, có bốn tu sĩ đang khoanh chân ngồi trên mặt đất, bên ngoài thân thể có một quang mang của trận pháp lượn lờ, dường như đang chống lại lực hút của Bách Linh Thai.

Một người trong số đó, chính là Lã Đào!

Ngay lúc Mạnh Hạo nhìn thấy, thì một trong bốn người này phun ra máu tươi, thân thể lập tức nổ bung tan vỡ, đạo đài hư ảo trong khoảnh khắc bay ra, lao thẳng lên trời.

Ngay sau đó, thân thể một người khác cũng run rẩy, chợt mở mắt ra gắt gao nhìn chằm chằm vào Lã Đào ở bên người, cười thảm.

- Ngươi là đồ đê tiện...

Lời nói còn chưa dứt, thân mình y đã nổ tung vỡ vụn, đạo đài bay ra, lúc này người thứ ba sắc mặt cũng tái nhợt, thân thể vỡ vụn trong tiếng cười thảm, đạo đài bay ra.

Nhưng, ba người bọn hắn chết đi lại khiến cho lực lượng của trận pháp ở nơi đây trong nháy mắt bạo tăng lên mấy lần, trong đó Lã Đào sắc mặt tái nhợt, cắn chặt răng, mượn lực lượng của trận pháp này cố gắng chống cự lại lực hút kia.

Mạnh Hạo nhìn xuống trận pháp và Lã Đào ở bên dưới, tất nhiên hắn có thể nhìn ra được ba tu sĩ Trúc Cơ cảnh kia, căn bản chính là thân bất do kỷ, dường như thân thể đã bị Lã Đào khống chế, nhìn như bị lực hút cuốn đi đạo đài, nhưng trên thực tế là bị Lã Đào huyết tế, bổ sung lực lượng cho trận pháp kia.

Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, thân mình nhoáng lên một cái, hạ xuống, đứng ở bên ngoài trận pháp, nhìn Lã Đào, ho khan một tiếng.

Tiếng ho khan này của hắn khiến cho thân thể Lã Đào đang ở trong trận pháp nhất thời run lên, rất nhanh mở mắt ra, sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo thì sửng sốt một chút, nhưng sắc mặt liền lập tức đại biến.

- Thì ra là Mạnh... Mạnh đạo hữu...

Lã Đào sắc mặt tái nhợt, giờ phút này mang theo vẻ khẩn trương nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Trận pháp này không tồi.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, âm thanh không nhanh không chậm, nhưng làm cho trong lòng Lã Đào dâng lên sự sợ hãi, gã phát hiện Mạnh Hạo bình tĩnh đứng ở bên ngoài giống như không chịu ảnh hưởng của lực hút nơi đây.

- Mạnh đạo hữu nếu thích, Lã mỗ... Lã mỗ có thể nhường cho.

Nội tâm Lã Đào càng khẩn trương, giờ phút này gã sợ Mạnh Hạo sẽ quấy nhiễu phá trận pháp này, một khi trận pháp bị phá vỡ, gã có thể

tưởng tượng thân thể của chính mình trong nháy mắt cũng sẽ bị lực hút bên ngoài phá nát, giống như những người khác, đạo đài trở thành một bộ phận của tòa bình đài trên cao kia.

- Nói đi, Lôi Đình Diệp dùng như thế nào.

Mạnh Hạo nhìn Lã Đào trong trận pháp, bình tĩnh mở miệng.

- Lã mỗ lúc trước không phải đã nói với Mạnh đạo hữu rằng Lôi Đình Diệp...

Lã Đào vội vàng nói, nội tâm càng khẩn trương, nhưng gã còn chưa kịp nói hết, Mạnh Hạo đã không chút do dự nâng tay phải lên, vỗ một cái lên trận pháp bên ngoài thân thể Lã Đào.

Dưới một cái vỗ này, trận pháp ầm ầm chấn động, trong nháy mắt đã xuất hiện rất nhiều vết nứt, khiến cho Lã Đào sắc mặt đại biến, lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Mạnh đạo hữu dừng tay, tại hạ... Tại hạ không lừa ngươi, Lôi Đình Diệp kia thật sự là...

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải lại vỗ một cái, tiếng nổ vang quanh quẩn, trên trận pháp xuất hiện bảy tám vết nứt sâu, nhất thời Lã Đào cảm nhận được lực hút từ ngoại giới đã chui vào, đạo đài trong cơ thể lại càng run lên không ngừng, một màn này làm cho da đầu gã run lên, hoảng sợ gần như hồn phi phách tán.

- Lôi Đình Diệp ở Nam Vực rất hiếm thấy, dùng thủ đoạn đặc thù dung nhập vào trong pháp bảo, làm cho pháp bảo có thêm lực lượng lôi đình! Mạnh đạo hữu hãy nghe ta nói, ta có ngọc giản làm chứng, ngươi xem ngọc giản, là có thể hiểu ra!

Lã Đào gần như là hét lên, dùng tốc độ nhanh nhất truyền âm ra, lại càng

cấp tốc lấy ra một miếng ngọc giản, thân mình run run, thần sắc lộ ra vẻ cầu khẩn, lời nói cực kỳ chân thành, không hề dám giấu diếm.

- Còn có tâm cơ muốn lừa ta.

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn quang, ngón trỏ tay phải bỗng nhiên nâng lên, điểm một chỉ lên trận pháp, ầm một tiếng, trận pháp này chợt vỡ ra một lỗ hổng, khiến cho lực hút từ ngoại giới ầm ầm dũng mãnh tràn vào, khiến cho Lã Đào sắc mặt đại biến, phun ra máu tươi, trên thân thể trong nháy mắt xuất hiện từng vết máu, dường như sắp vỡ tan thành năm bảy mảnh.

- Dừng tay!

Lã Đào hoảng hồn, lập tức dồn dập mở miệng, thanh âm trở nên bén nhọn, sắc mặt không còn chút máu, nguy cơ tử vong trong chớp mắt trực tiếp phủ lên tinh thần của gã.

Gã nhớ rõ sau khi bước vào phúc địa thượng cổ này, thấy rất nhiều tu sĩ bị hút đi đạo đài, cũng may bản thân gã biết được một loại bí trận, lúc này mới tránh được lần hạo kiếp này, nhưng hôm nay Mạnh Hạo ở bên cạnh gây cho gã một áp lực quá lớn, trước đây chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 249: Tất La Lôi Thụ!

Nhất là bất luận gã nói cái gì, đối phương cũng đều không tin, điều này khiến cho gã cực kỳ bị động, vả lại dưới nguy cơ sinh tử tất cả mưu mô đều trở thành tro bụi.

- Ta thật sự đã nói thật, tác dụng của Lôi Đình Diệp chính là dung nhập vào pháp bảo, giúp cho pháp bảo có được lôi ý bất diệt, vì sao ngươi còn không tin!

Lã Đào vẻ mặt cầu khẩn, thanh âm trở nên khàn khàn, nhìn vẻ mặt lúc này giống như thật sự đã không có cách nào khác, đành phải nói ra toàn bộ sự thật.

- Ta hiểu rồi, không phải ngươi không tin, mà là ngươi muốn giết ta!

Lã Đào ánh mắt lộ ra vẻ chợt hiểu, khàn khàn cười ha hả, trong thần sắc lộ ra sự bất cần.

- Nếu đã như thế, vậy thì ngươi cứ phá hủy trận pháp này đi, Lã mỗ đã nói ra tác dụng của Lôi Đình Diệp, ngươi muốn giết cứ giết, nhưng phương pháp ghi trong ngọc giản này, ngươi đừng mơ có được!

Lã Đào cắn răng, gắt gao nắm chặt ngọc giản trong tay, điệu bộ có vẻ như nếu Mạnh Hạo thật phá huỷ trận pháp, gã liền lựa chọn cá chết lưới rách, phá huỷ luôn ngọc giản này.

Mạnh Hạo nhìn Lã Đào, thần sắc bình tĩnh, cũng chỉ là qua mấy lần hô hấp, hắn thở dài, tay phải nhấc lên, lại nhấn một cái, tiếng nổ vang lên, nhưng lúc này đây thứ bị phá hủy không phải là trận pháp, mà là ngọc giản trong tay Lã Đào.

Ngọc giản bị Mạnh Hạo từ bên ngoài trận pháp, phá hủy hóa thành tro bụi.

Một màn này, làm cho sắc mặt Lã Đào lập tức biến hóa, từ đáy lòng lập tức dâng lên một cỗ hàn khí khuếch tán toàn thân, bởi vì Mạnh Hạo dùng hành động này để diễn tả lười muốn nói, Mạnh Hạo không tin gã!

- Nói, hay là không nói, Mạnh mỗ đã không còn kiên nhẫn được nữa.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, hắn không phải không tin tác dụng có thể trang bị lực lượng lôi đình cho pháp bảo của Lôi Đình Diệp, nhưng Lã Đào lại dễ dàng nói ra như vậy, chưa chắc đã là sự thật, huống hồ Mạnh Hạo cảm thấy rằng Lôi Đình Thụ có thể được Kháo Sơn Lão Tổ giữ gìn như thế, chắc chắn không đơn giản như vậy.

Trên mặt Lã Đào lại lộ ra nụ cười thảm, giống như đã không có lời nào để nói nữa, Mạnh Hạo hơi gật đầu, tay phải giơ lên, sắp sửa đánh tan trận pháp, lúc này đây, có lẽ trận pháp này rất có khả năng bị xé mở.

- Ta nói!

Lã Đào thân mình run run. Trong nháy mắt, tâm thần của gã đã sắp sụp đổ, đạo đài trong cơ thể cũng run lên, trong ánh mắt gã hiện lên sự quyết đoán, nhưng trên khóe miệng lại có vẻ chua xót.

- Ta nói, nhưng ngươi phải thề. Ta nói xong, ngươi không được tiếp tục phá huỷ trận pháp.

Lã Đào thân mình run run, nụ cười mang theo vẻ thê lương, tất cả những lời lúc trước gã nói, có thật có giả, nhưng đều không phải là điểm mấu chốt, nhưng hôm nay đối mặt với thời khắc sinh tử, gã chỉ có thể nói ra sự thật.

- Ngươi nói đi.

Mạnh Hạo thần sắc như thường, nhưng trong hai mắt đã có một luồng sáng âm u hiện lên.

- Lôi Đình Diệp là lá cây của Lôi Đình Thụ, nhưng tên thật của loài cây ấy là Tất La Lôi, hay còn được gọi là Tang Lôi Thụ!

Lã Đào hít sâu một cái, trầm mặc một lát sau đó mang theo sự chua sót, chậm rãi nói ra.

Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, không có biểu hiện gì, chỉ thản nhiên nhìn Lã Đào, nhưng hắn càng như vậy, khiến cho sự uy hiếp mà Lã Đào cảm nhận được lại càng lớn, làm cho trong lòng gã càng khổ sở, hàn khí từ đáy lòng đã tràn ngập toàn thân, thân thể run lên, đối với Mạnh Hạo cực kỳ kiêng kị.

- Chuyện có liên quan đến Tang Lôi Thụ này, thì có một truyền thuyết, truyền thuyết kể rằng ở thời xa xưa, trong thiên địa vốn không có loại Tang Lôi Thụ này, cho đến khi có một vị thiên địa đại năng, ngồi dưới tán cây Tất La Lôi ngộ đạo, sau đó lôi kiếp giáng xuống, loài cây này bị lây dính lôi kiếp, còn vị đại năng kia cuối cùng cũng phá vỡ lôi kiếp, bước vào tinh không mà đi.

- Y mặc dù rời đi, nhưng Tất La Lôi Thụ hấp thu đạo ngộ của y cùng với lực lượng thiên lôi kiếp, mặc dù bị phá hủy, nhưng trong cây nhiều năm sau nảy sinh ra một mầm mống mới!

Từ nay về sau, liền xuất hiện một loài cây giống như tang nhưng không phải tang, giống như lôi nhưng không phải lôi, Tất La Tang Lôi Thụ!

Thanh âm của Lã Đào truyền ra, Mạnh Hạo hai mắt hơi lóe lên nhưng không nói gì.

- Về phần vị đại năng ngộ đạo dưới tàng cây Tất La Tang Lôi kia, năm

đó, ở dưới tàng cây y đã từng nói, nếu ta không thể chứng đạo vô thượng thì thân cây này sẽ dập nát, vĩnh viễn không bao giờ tái sinh!

Lã Đào cúi đầu, ngữ khí ẩn trong lời nói đầy thâm ý, trong mắt hiện lên sự kiên quyết, cố chấp.

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra quang mang kỳ dị, ngữ khí trong lời nói này làm hắn cảm thấy không có khả năng do Lã Đào nhất thời thêu dệt ra.

- Tất La Lôi Tang vì thế liền xuất hiện ở trong thiên địa, từ đấy về sau vô số năm tháng trôi qua, dần dần rễ cắm xuống địa tâm, khiến cho thế gian sinh ra mầm cây ấy, nhưng đã trải qua niên đại viễn cổ, thượng cổ, bởi vì thiên ý thay đổi, cây ấy dần dần héo rũ, nay đã vô cùng hiếm thấy.

- Tu sĩ sau khi thu được, phần lớn là dùng để dung nhập vào trong pháp bảo, hoặc là hút vào đạo đài, luyện hóa lôi ý bất diệt trong Tất La Lôi Diệp.

Lã Đào trầm mặc một lát, chậm rãi nói.

- Mà ở Mạc Thổ, tồn tại một loại kỳ tằm, gọi là Hàn Tuyết, sinh trưởng trong gió tuyết, đứng hàng thứ chín mươi bảy trong số kỳ trùng trong thiên hạ, loài tằm này rất kỳ dị, không kể đến sợi tơ, chỉ là hàn khí do nó phun ra, những tu sĩ tìm được, đều xem như trân bảo, đem luyện thành hàn linh, thân hóa hàn bảo.

- Loài tằm này mặc dù hiếm thấy, nhưng không phải quá hãn hữu, đôi khi sẽ vẫn xuất hiện một con.

Lã Đào nói tới chỗ này, dừng lại một chút, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cũng nhìn Lã Đào, hai người ánh mắt giao nhau một lát, Lã Đào thầm than một tiếng, tiếp tục mở miệng.

- Nhưng gần như không ai biết rằng này loài tằm này có quan hệ rất lớn với Tất La Lôi Tang Thụ, một khi loài tằm này nuốt vào Tất La Lôi Diệp sẽ có biến hóa cực kỳ kỳ dị, có xác suất lột xác trở thành Vô Mộc Tằm, kỳ trùng xếp hạng thứ tư trong thiên hạ!

- Vô Mộc Tằm hoá kén, cả đời chỉ phun một sợi tơ, tơ này không đứt, thì thân bất diệt, thân bất diệt, thì tơ không đứt, trở thành một vòng tuần hoàn khó giải, cũng khiến cho sợi tơ này trở thành chí bảo không thể bị phá hủy.

- Trên thế gian, Vô Mộc Tằm đã từng xuất hiện hai lần, mỗi một lần sợi tơ do nó nhả ra, đều khiến cho Tu Chân Giới, thậm chí bao gồm cả Đông Thổ cùng lao vào tranh đoạt, nhưng cho đến hôm nay, không có ai biết được hai lần đó Vô Mộc Tằm xuất hiện rồi cuối cùng đã chết đi như thế nào.

Lã Đào thầm than một tiếng, sau khi nói xong ngẩng đầu nhìn thật sâu vào trong mắt Mạnh Hạo rồi trực tiếp nhắm lại hai mắt.

Mạnh Hạo trầm ngâm, nhìn hai mắt nhắm chặt của Lã Đào, chợt cười cười, xoay người nhoáng lên một cái, hóa thành cầu vồng rời đi.

Cho đến khi Mạnh Hạo đã rời đi rất lâu, Lã Đào mới mở mắt ra, kinh ngạc nhìn bốn phía bên ngoài trận pháp trống trơn, thở dài một hơi, nhưng rất nhanh trong mắt liền lộ ra hàn mang.

- Những lời ta nói lúc trước, chín thật một giả, cho dù người này tâm trí cực cao, cũng rất khó phân biệt được, ngày sau chắc chắn sẽ đi tìm Hàn Tuyết tằm, một khi hắn thật sự cho loài tằm này nuốt Tất La Lôi Diệp, thì cũng chính là lúc tử vong giáng xuống đầu hắn!

- Mà ta ở chỗ này chịu dày vò chút ít thời gian, chỉ chờ việc của Thanh La Tông chấm dứt, sau đó ra khỏi nơi này, dựa theo manh mối sẽ tìm được thứ ta cần!

Lã Đào thần sắc âm lãnh, hít sâu một cái, nhắm mắt, nhanh chóng gia cố lại trận pháp.

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, đi giữa không trung, những lời của Lã Đào, Mạnh Hạo tất nhiên sẽ không tin tưởng toàn bộ, nhưng việc này nếu nói là giả thì cũng không hoàn toàn, nếu thật kể chuyện xưa, thì rất khó để bịa đặt lung tung, thời gian ngắn như thế sợ là nửa thật nửa giả.

- Người có ham muốn, sẽ có sơ hở, nếu như ta không quan tâm đến chuyện này, thì tất cả rắc rối sẽ không quấn vào người.

Mạnh Hạo mỉm cười, cất bước khi thẳng đến phía xa, trên đường hắn đi qua, cực kỳ hoang vắng, tán tu Trúc Cơ cảnh không có một ai, duy chỉ có Bách Linh Thai ở phía xa xa đang phát ra ra ánh sáng mãnh liệt, bao phủ bốn phía.

Ở dưới Bách Linh Thai, từng vòng đệ tử Thanh La Tông đang khoanh chân ngồi, những đệ tử này cả đám đều mang thần sắc ngưng trọng, triển khai toàn bộ tu vi thúc dục Bách Linh Thai trên không trung.

Mạnh Hạo khoảng cách hơi xa, ánh mắt đảo qua, nhưng không thể tìm ra Hứa Thanh trong đám người, giờ phút này trầm mặc lấy ra Như Ý Ấn, linh lực lập tức dũng mãnh tuôn vào trong đó, trong phút chốc liền cảm nhận được một cỗ truyền tống lực.

Nhưng không cách nào có thể lập tức truyền tống đi, mà cần phải có một ít thời gian súc tích, Mạnh Hạo hít sâu một cái, thân mình nhoáng lên một cái đi thẳng đến một tòa núi cao phía trước, tại đỉnh núi, hắn khoanh chân ngồi xuống, không để ý đến xung quanh, linh lực trong cơ thể không ngừng dũng mãnh tiến vào Như Ý Ấn, khiến cho này truyền tống lực càng ngày càng mãnh liệt.

- Ước chừng cần thời gian nửa nén nhang.

Mạnh Hạo chưa bao giờ sử dụng Như Ý Ấn, giờ phút này là lần đầu tiên triển khai, lập tức đã nhận ra nhược điểm của nó.

May là chỗ này cũng coi như an toàn, bốn phía không có người, duy chỉ có Bách Linh Thai ở xa xa đang tỏa hào quang, nhưng Mạnh Hạo là Hoàn Mỹ Trúc Cơ, giờ phút này còn có thể chống cự được, nhưng nếu thời gian quá dài, cuối cùng cũng khó có thể áp chế, cho nên hắn mới ngưng thần mở ra Như Ý Ấn vào lúc này.

- Không biết sau khi truyền tống đưa ra ngoài sẽ xuất hiện ở nơi nào.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, cảm thụ được truyền tống lực trong Như Ý Ấn càng ngày càng mạnh, tay phải nâng lên ấn trên mặt đất, một lát sau chung quanh hắn bùn đất quay cuồng, một cành cây nhỏ bay lên, cho đến khi hóa thành một viên tử kim lớn bằng nắm tay, bị Mạnh Hạo cầm lấy, thu vào trong túi trữ vật.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, trên bầu trời xa xăm, bên ngoài Bách Linh Thai, trong giây lát có một đạo tàn ảnh xuất hiện, đạo tàn ảnh này không lớn, rõ ràng đúng là thứ mà Mạnh Hạo đã thấy trong đỉnh vuông, mượn truyền tống lực của Hàn Bối để lao ra, vật như mỡ đông kia.

Nó phiêu phù ở giữa không trung, lộ ra dung nhan của một lão giả, giờ phút này đang tò mò nhìn về phía Bách Linh Thai.

Vừa nhìn, nó bỗng nhiên phát ra một tiếng gào thét bén nhọn, kinh thiên động địa, khiến cho bầu trời trong phút chốc gió nổi mây phun, mặt đất lại càng run rẩy, Bách Linh Thai chấn động, dường như muốn vỡ nát, mấy trăm thân ảnh tàn hồn mơ hồ ở xung quanh nhất tề phát ra thét chói tai, nhưng trên người bọn họ, chậm rãi xuất hiện từng đạo tia chớp.

Gần như ngay khi nó vừa xuất hiện trong nháy mắt, trong khoảnh khắc thiên địa biến đổi, phía dưới Bách Linh Thai, tám tu sĩ Kết Đan cảnh

ngồi ở trung tâm vòng tròn do gần một ngàn đệ tử Thanh La Tông vờn quanh tạo thành, hai mắt đột nhiên mở ra, nhất tề nhìn hướng lên bầu trời.

- Xuất hiện!

- Vật ấy chính là Cực Yếm?

Tám người này lập tức kích động, tâm thần phấn chấn, hai tay bấm niệm pháp quyết vỗ lên người bên cạnh, lập tức dưới mặt đất chỗ tám người đang ngồi, nhất thời có ánh sáng chợt lóe, thân ảnh của Tử La Lão Tổ cùng với trung niên mỹ phu kia, hai vị tu sĩ Nguyên Anh cảnh, đột ngột xuất hiện.

- Nó quả nhiên đã bị dẫn ra!

- Vật ấy hôm nay lão phu bắt buộc phải có được.

Tử La Lão Tổ hô hấp dồn dập, ánh mắt đọng lại trên vật như mỡ đông ở giữa không trung kia, hai mắt lộ ra khát vọng mãnh liệt

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Cực Yếm nhận chủ.

- Sách cổ ghi lại vật ấy rất khó thu phục, cả đời không nhận chủ, thích sấm sét, mê tia chớp nhưng để nó cảm thấy hứng thú không phải là lôi đình của thiên địa mà là lôi điện trong cơ thể người! Lấy đạo đài do mấy trăm tu sĩ có thân thể ẩn chứa lôi điện ngưng tụ ra, kết hợp với tu vi lực, luyện thành Bách Linh Thai, trong Thai này tràn đầy khí tức vô hình, mức độ hấp dẫn đối với vật này, nhất định là trước nay chưa từng có!

Tử La Lão Tổ hít hơi sâu, chăm chú nhìn vật như mỡ đông trong không trung, giờ phút này giống như đang còn lưỡng lự chần chờ.

Mỹ phu trung niên bên cạnh lão lúc này cũng là nhìn chăm chú, hai người đã vận chuyển tu vi, tùy thời có thể thuấn di mà tới.

- Chờ một chút, vật ấy tốc độ cực nhanh, nếu muốn chạy trốn thì dù là Lão Tổ tông môn ra tay, cũng không thể bắt giữ được. Vả lại vật ấy rất nóng tính, một khi bị vây khốn, nếu phát hiện không thể trốn chạy được, thì sẽ tự bạo chuyển thế, không biết mấy ngàn năm sau mới xuất hiện lại.

Chỉ chờ nó nuốt Bách Linh Thai vào, lấy khắc ấn ở bên trong phối hợp với ba vị Lão Tổ thi pháp bên ngoài mới có thể khiến nó mất đi tốc độ cùng lực tự bạo, đến lúc đó… Chính là thời khắc hai chúng ta bắt giữ nó!

Tử La Lão Tổ hơi thở có chút dồn dập, nhìn chằm chằm vật mỡ đông trên bầu trời, truyền thần niệm với người mỹ phụ trung niên.

Mạnh Hạo cũng thấy vật như mỡ đông này, bèn nhíu mày. Vật này hắn cảm giác không rõ ràng, ở trong đỉnh vuông cũng rất quái dị, vả lại hại chết mấy người, nhất là lúc cuối cùng khi nhích lại gần mình thì còn nói ra tiếng người, khiến Mạnh Hạo tuy là kinh ngạc nhưng trong lòng rất không thích.

- Thanh La Tông quả nhiên là vì vật ấy mà đến.

Mạnh Hạo suy tư, giờ phút này chỉ còn hơn mười hơi thở thì Như Ý Ấn của hắn có thể mở ra, Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, mặc dù ánh mắt vẫn như trước nhưng trong lòng đã chuẩn bị tâm lý chờ thời gian đến lập tức rời đi.

Nhưng vào lúc này, xa xa vật như mỡ đông giữa không trung phát ra tiếng gào thét như uy hiếp, âm thanh này làm Bách Linh Thai nhất thời run run giống như muốn vỡ ra, những tia chớp hình cung tràn ra càng nhiều. Nhưng khí tức khuếch trương đang tản ra đó đối với miếng mỡ đông kia chính là mê hoặc trí mạng, khiến cho cái mũi của nó lập tức dựng thẳng lên, hai mắt sáng rực lao ra ngoài. Tử La Lão Tổ chờ mong trong hứng phấn, khi miếng mỡ đông này nháy mắt đến gần Bách Linh Thai thì mở miệng rộng, rất nhanh nuốt vài cái.

Càng nuốt gương mặt trên thân vật mỡ đông càng trở nên cao hứng, thậm chí còn phát ra tiếng hừ hừ rất thoải mái. Nuốt từng miếng từng miếng. Bách Linh Thai đã sắp bị nó nuốt vào hơn nửa, bỗng nhiên phần còn lại trong chớp mắt nổ tung!

Oanh một tiếng, Bách Linh Thai vỡ ra, hóa thành một luồng công kích khuếch tán đi, dọa vật mỡ đông này một phen nhảy dựng lên, đang muốn rời khỏi thì thấy Bách Linh Thai vỡ ra, lại hóa thành một cái vòng xích lớn, lấy tốc độ khó có thể hình dung trực tiếp quấn quanh vật mỡ đông này.

Vật mỡ đông phát ra tiếng thét chói tai giống như bị dọa đến kinh hãi, cơ thể nhún nhảy rất nhanh nhưng không cách nào được như bình thường, giống như bị khống chế. Giờ phút này bên ngoài phúc địa, bên cạnh cửa đá to lớn màu đen, pho tượng được Thanh La Tông khiêng theo đến, phát ra từng tia u quang. Trong luồng ánh sáng u ám đó có thể nhìn thấy ba bóng người đang ngồi ở đó, khoanh chân đả tọa, toàn lực khống chế

một tấm tàn da trước mặt.

Trong phúc địa, tiếng thét chói tai, Mạnh Hạo tận mắt thấy vật mỡ đông bị xích sắt khóa chặt giữa không trung. Lúc này gương mặt biến ảo ra mang theo vẻ kinh hãi, đang muốn nhảy lên rời đi nhưng không được, dù là nhảy lên được nhưng cũng như mang theo một cái đuôi thật dài.

Cùng lúc đó Tử La Lão Tổ hai mắt lóe lên, thân mình không chút do dự tiến về phía trước một bước rồi biến mất, lúc xuất hiện lại thì đã ở bên cạnh vật mỡ đông, tay phải cũng đồng thời nâng lên bắt tới.

Ngay sau đó, thân hình của mỹ phụ trung niên cũng thuấn di, trực tiếp xuất hiện bên cạnh vật mỡ đông.

Gương mặt biến ảo của vật mỡ đông càng kinh hãi hơn, phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân mình bị chấn động mạnh, trong cơ thể vậy mà thả ra một trận lôi đình, tiếng rầm rầm kinh thiên động địa, khiến cho Tử La Lão Tổ biến sắc, thân mình không thể không lùi lại, mỹ phụ trung niên ở bên kia, hai mắt cũng nhíu lại không dám đi đụng vào trận tia chớp này, rất nhanh cũng lùi về sau.

Khi hai người đó đồng thời lùi về phía sau, vật mỡ đông này mang theo xiềng xích thật dài, vọt ra, ở giữa không trung lộ ra sự bất lực cùng tuyết vọng. Cũng bởi vì xiềng xích bao trên người giống như hạn chế, tốc độ của nó bị chậm đi rất nhiều. Ở phía sau nó, Tử La Lão Tổ hai mắt sáng lên, hừ lạnh một tiếng.

- Ngươi đừng hòng trốn thoát, hôm nay đông đảo Thanh La Tông ta ở đây chính là vi ngươi!

Thanh âm của Tử La Lão Tổ truyền khắp bốn phía, cất bước đi tới, mỹ phụ trung niên canh giữ bên cạnh cũng hừ lạnh, tay phải nhấc lên, trong phút chốc bên ngoài thân thể ả xuất những một trời đầy sao. Từng luồng tinh quang xuất hiện hóa thành cầu vồng, ùn ùn kéo đến, vây lấy vật mỡ

đông.

- Các ngươi như vậy không được…

Thân thể vật mỡ đông run run, lúc này cấp tốc phi hành lao về phía trước, gương mặt biến ảo trên thân lập tức truyền ra thanh âm. Thanh âm này tang thương nghe qua giống như một lão già.

Lời vừa nói ra, cả vùng đất gần một ngàn đệ tử Thanh La Tông, vẫn luôn chú ý một màn này, sắc mặt biến đổi, rõ ràng là không ngờ rằng vật mỡ đông lại có thể mở miệng nói tiếng người.

- Quả nhiên là kỳ vật Cực Yếm.

Tử La Lão Tổ cười to, thân mình cấp tốc đuổi theo, ánh mắt mỹ phụ trung niên cũng lộ ra cái tia sáng kỳ dị. Hai người hóa thành hai phương hướng, vây lấy vật mỡ đông này.

Nếu như thế thì thôi, nhưng ngay sau đó, từ dưới trong đám người Thanh La Tông kia, tám tu sĩ Kết Đan đồng thời quát lên, toàn bộ đệ tử Thanh La Tông lập tức không chút do dự tụng niệm kinh văn.

Kinh văn này vù vù kết hợp với tiếng của ngàn người, trong nháy mắt thì từ đây truyền ra một chỗ xa trên Nam Vực, trong Thanh La Tông, lúc này đột nhiên có hơn mấy vạn tu sĩ, toàn bộ khoanh chân ngồi xuống, tụng niệm kinh văn. Ở trên không Thanh La Tông, trên bầu trời của Vạn Sơn, một cơn lốc xoáy thật lớn đang ầm ầm xoay tròn, như hấp thu lấy tiếng niệm kinh văn của mấy vạn tu sĩ. Cùng với nó ở trong phúc địa, thông qua tiếng tụng của ngàn người, trực tiếp truyền ra khiến cho kinh văn nơi đây càng mạnh mẽ, quanh quẩn khắp nơi trong thiên địa.

- Các ngươi như vậy là không có đạo đức, nên đi độ con chim kia, không nên tới độ ta…

Gương mặt biến ảo trên thân vật mỡ đông lúc này mang vẻ mặt mày ủ dột, sợ hãi run run mở miệng, cũng có tiếng thét chói tai truyền ra, thân thể trong chớp mắt lại tràn ra một lượng lớn khí màu xanh.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, vật mỡ đông mạnh mẽ lao về phía trước, vẻ mặt lộ rõ vẻ tuyệt vọng, giống như muốn chạy trốn. Nhưng ngay sau đó, trên bầu trời một tiếng nổ vang lên, một cái nhà giam lớn xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251: Cực Yếm nhận chủ. (2)

Trụ sắt của nhà giam này đều là một màu tối đen, trên mặt được điêu khắc vô số ký hiệu ấn ký, tràn ra uy áp kinh người, giống như có thể thay thế cho thiên địa nơi này, mặt đất phía dưới trong thời khắc này, cũng xuất hiện rất nhiều vết nứt, giống như khó có thể chịu nổi.

Nhà giam lóe lên, xông thẳng về phía vật mỡ đông, muốn đem vật này khóa lại ở bên trong. Thậm chí trên trụ sắt nhà giam này còn tràn ra một lượng lớn khí màu đen, bên trong khí đen này lần lượt có từng gương mặt hiển lộ, trong mắt phát ra sự tham lam cùng kích động, theo nhà giam tiến thẳng về phía vật mỡ đông.

Nói ra thì dài dòng, nhưng trên thực tế sự việc chỉ phát sinh trong phút chốc, Mạnh Hạo cách đó không gần, nhưng cũng nhìn đến kinh tâm động phách. Lúc này Như Ý Ấn của hắn đã sắp hoàn thành chuẩn bị, cho nên dù thấy được tất cả, nhưng cũng không quá mức để ý, chỉ một lòng muốn nhanh chóng rời đi.

Nhưng… ở trong một hơi thở tiếp theo, Mạnh Hạo liền mạnh mẽ nhảy lên, tức giận thở hổn hển, thân thể rất nhanh lui về sau.

- Vật mỡ đông chết tiệt này, làm sao lại hướng về nơi này.

Mạnh Hạo không chút do dự, lập tức lui về sau. Hắn thấy vật mỡ đông kia vốn là hướng về phía khác để chạy trốn, nhưng không biết tại sao lại thay đổi phương hướng, nhắm thẳng về phía nơi này của Mạnh Hạo mà đến.

Mạnh Hạo mới không tin là vật mỡ đông kia chỉ là đi ngang qua. Lúc

trước, hắn ở trong đỉnh vuông đã kiến thức được sự nham hiểm của nó, nay liền lập tức xác định, vật này rõ ràng là muốn xông về phía bản thân.

Da đầu Mạnh Hạo run lên, nghĩ đến hai lão quái Nguyên Anh kia, nghĩ đến tiếng tụng kinh văn quỷ dị, nghĩ đến nhà giam khổng lồ trên bầu trời đang gào thét hạ xuống, khiến oán khí của hắn đối với cái vật mỡ đông này là cực kỳ mãnh liệt.

Nhưng Mạnh Hạo là tu sĩ Trúc Cơ, tốc độ dù có nhanh hơn nữa cũng không cách nào nhanh hơn vật mà được lão quái Nguyên Anh thậm chí toàn bộ đạo uẩn của Thanh La Tông đều cực kỳ để ý này. Vật mỡ đông kia dù đang bị xiềng xích khóa lại, nhưng tốc độ vẫn cực nhanh đến khó mà hình dung, một hơi thở trước còn ở xa xa, mà nhoáng cái đã xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, rơi lên đỉnh đầu của hắn.

Mạnh Hạo thẩn sắc biến đổi, gần như trong khoảnh khắc khivật mỡ đông rơi xuống, lập tức không chút do dự nâng tay bắt lấy ném mạnh đi.

Vật mỡ đông vừa bị ném đi liền nhảy lên trở lại Mạnh Hạo, mở miệng rộng cắn cánh tay của Mạnh Hạo.

- Ta chạy không được, ngươi cũng đừng hòng chạy, ngươi là cái tên không có đạo đức…

Vật mỡ đông mở miệng, thì phía sau nó Tử La Lão Tổ cùng mỹ phụ trung niên đang đuổi theo, thấy được tất cả, hai mắt nhất thời hiện lên lửa giận ngất trời.

- Ngươi dám!!!!

Tử La Lão Tổ gần như phát điên, một tiếng rống kinh thiên, toàn bộ mặt đất đều run lên, tốc độ của lão cực nhanh nháy mắt đã thuấn di đến trước mặt Mạnh Hạo, mang theo sự phẫn nộ khó hình dung xuất một chưởng thẳng đến phía Mạnh Hạo.

Rầm!

Tiếng nổ vang lên, cơ thể Mạnh Hạo lập tức xuất hiện một quầng sáng, quầng sáng này không phải từ Mạnh Hạo phát ra, mà là từ vật mỡ đông kia khuếch tán ra. Thậm chí cơ thể Mạnh Hạo lúc này đang lui lại, không phải lực của hắn mà là do vật mỡ đông cắn vào tay mà kéo đi.

Trong miệng vật mỡ đông, cánh tay Mạnh Hạo không phải là bị nó cắn đứt, mà bị nó đâm rách da, hút lấy một giọt máu tươi của Mạnh Hạo. Phút chốc vật mỡ đông liền rùng mình một cái, thân thể trong nháy mắt không còn mờ mờ mà trở nên đục ngầu.

- Thật là khó hút, thật là khó uống, thật là khó uống…Đáng ghét đáng ghét đáng ghét…

Lúc vật mỡ đông này ầm ĩ kêu to, thì Tử La Lão Tổ đã hoàn toàn phát cuồng, hai mắt mỹ phụ trung niên bên cạnh cũng lộ ra lo lắng cùng không thể tin được.

- Nhận chủ…Nó… cư nhiên lại nhận chủ?

- Ta nhận chủ rồi, nhận hắn là chủ. Không tác dụng, các ngươi bắt ta cũng không thể dùng, đám các ngươi toàn mấy tên không đạo đức. Ta đã nhận chủ, ta không có năng lực bay, ta cũng không thể tiếp tục tản ra quầng sáng bảo hộ hắn rồi, ta đã là đồ vứt đi, ta muốn chết, cả bọn các ngươi đều không phải đồ chơi tốt, các ngươi là đồ xấu xa, ta ta ta ta…

Vật mỡ đông nhảy dựng lên, rơi lên đỉnh đầu Mạnh Hạo biến thành một mũ quan, nói xong lời cuối cùng, lập tức cúi đầu, lộ vẻ kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi làm gì mà còn không triển khai truyền tống trận?

- Ngươi là kẻ ngốc à? Ha ha, ta thích kẻ ngốc, ngốc là tốt, ngốc là điều rất tốt. Ồ, sao ngươi còn không bay đi, hay là ngươi ngốc thật? Con chim kia sao lại lựa chọn một kẻ ngốc thế này?

Miếng mỡ đông lải nhải, vừa nhắc tới liền nói hoài không thôi.

Tử La Lão Tổ ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, cả người nháy mắt tiến đến, tay phải nâng lên, thiên địa bốn phía xung quanh lão giống như đều tối tăm đi, hóa thành những gợn sóng vặn vẹo bao phủ thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, cười gượng khi nhìn thấy quầng sáng cản trở Tử La Lão Tổ ngay trước người, giờ phút này đang nhanh chóng tối đi, nhất là phía trên, những gương mặt bên trong lồng giam đầy khí đen kia, đều phát ra tiếng rít gào phẫn nộ đến cùng cực. Mạnh Hạo không kịp nghĩ nhiều lập tức sờ vào Như Ý Ấn trong tay. Òanh một tiếng, đau nhức trong khoảnh khắc liền tràn ngập toàn thân hắn, người bên ngoài nhìn lại, thì thấy vầng sáng bên ngoài Mạnh Hạo trong phút chốc liền vỡ vụn, bên ngoài cơ thể hắn xuất hiện một lỗ đen giống như cắn nuốt cơ thể hắn, kể cả miếng mỡ đông kia cũng bị nuốt vào.

Mãi đến lúc Mạnh Hạo biến mất, thanh âm của miếng mỡ đông vẫn còn quanh quẩn, vang vọng…

- Ngươi thế này tuy rằng khiến ta thích thú, nhưng ngươi là kẻ ngốc thật đó hả? Không thể nào, thật sự không thể nào, con chim kia là ngọn nguồn của tất cả mọi thứ vô đạo đức, sao nó lại lựa chọn một kẻ ngu ngốc… Ngu ngốc… Ngu ngốc…

Âm thanh này như vang vọng trong phúc địa, bốn bề yên tĩnh chỉ có mỗi âm thanh này truyền ra. Tử La Lão Tổ với sắc mặt rất khó coi giờ phút này đứng ở nơi đó, hai mắt lộ ra vẻ căm giận ngút trời, phía trước lão ta xiềng xích kia rơi xuống mặt đất, miếng mỡ đông lại nhận Mạnh Hạo là chủ, chính là đã giải thoát khỏi xiềng xích đó.

- Nhận chủ… Vật ấy lại nhận chủ, sách cổ từng viết, vật ấy không thể nhận chủ, không tồn tại việc nhận chủ!!

Tử La Lão Tổ hơi thở dồn dập, một lát sau ngửa mặt lên trời hét to.

Mỹ phụ trung niên hít một hơi sâu, hai mắt bỗng nhiên lóe lên.

Đúng lúc này nhà giam giữa không trung bỗng nhiên oanh lên một tiếng nổ tung, vô số mảnh sắt văng tứ tung. Tất cả hắc khí đều co lại, hóa thành một thân ảnh màu đen, thân ảnh này mơ hồ không rõ ràng nhưng phát ra hắc khí, luồng khí này cũng khiến cho Tử La Lão Tổ tâm thần chấn động.

- Như Ý Ấn của Thiên Hà Như Ý Tông… Chả trách người này có thể rời khỏi được nơi này, là bởi vì có vật ấy! Tìm y, không từ một thủ đoạn nào tìm cho bằng được y, nhưng không được để các tông môn khác biết. Cực Yếm nhận chủ! Cực Yếm nhận chủ! Đây là việc tốt, đây là biến số, biến số này có lẽ không thể luyện ra Trường Sinh khí mà là trực tiếp luyện ra Trường Sinh Đan!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Như ngươi là không có đạo đức...

Giờ khắc này, trên đất Nam Vực, có một hồ nước gần với phạm vi thế lực của Huyết Yêu Tông, hồ này trong như gương, phát ra linh khí làm nơi này hàng năm đều có sương mù bao phủ, thoạt nhìn giống như tiên cảnh.

Nhưng đó là đối với người phàm, trên thực tế linh khí nơi này tuy rằng rất tốt, nhưng lại không bằng với ngũ đại tông môn. Thậm chí ngay cả một số tông môn nhỏ cũng đều hơn chỗ này nhiều lắm.

Vả lại nơi đây tuy không nằm trong phạm vi thế lực của Huyết Yêu Tông, nhưng nó nằm bên cạnh, cũng gần một chỗ, giáp giới với phạm vi của Nhất Kiếm Tông, thi thoảng lại có tu sĩ Huyết Yêu Tông bay qua. Sinh sống ở trong này đôi khi cũng gặp phải nguy hiểm

Ngoài ra quan trọng nhất là Huyết Yêu Tông cùng Nhất Kiếm Tông, toàn bộ tu sĩ ở Nam Vực đều biết, hai đại tông môn này có huyết thù bao năm nay, mặc dù không có xung đột gì lớn nhưng cũng thường có các cuộc chiến nhỏ chém giết lẫn nhau.

Mà xung quanh nơi đây, là khu vực ngoài phạm vi của những thế lực này, nhiều khi trở thành chiến trường của Nhất Kiếm Tông và Huyết Yêu Tông.

Ở bên hồ, có một sơn trang, đây là nơi sinh sống của gia tộc tu sĩ họ Tiếu. Cường giả mạnh nhất trong tộc là gia chủ Trúc Cơ trung kỳ, người trong tộc đạt tới Ngưng Khí có khoảng bảy tám người, còn lại đều là tộc nhân không có tư chất. Cũng may vị gia chủ kia năm xưa từng là đệ tử của Huyết Yêu Tông, nhưng vì tuổi tác đã lớn, từng chịu nhiều trọng

thương, tu vi dừng lại không nói, thọ nguyên cũng còn lại không nhiều lắm.

Đối với đệ tử như thế này, Huyết Yêu Tông đại đa số đều cho họ rời khỏi tông môn, ở bốn phía gần đấy tự lập nên gia tộc của chính mình, con cháu nối dõi ở nơi đây, sau này cũng có cơ hội gia nhập Huyết Yêu Tông.

Hơn nữa Nhất Kiếm Tông ngày thường dù có tiến đến cũng không chú ý bọn họ, cho nên những năm gần đây Tiếu gia ở nơi đây cũng coi như yên bình.

Chỉ là sự yên bình này chỉ là không có chuyện đại tông tới khi nhục, nhưng ngày thường cũng xung đột không ngừng với những gia tộc tu chân lân cận.

Nhất là Tiếu gia chiếm cứ linh hồ, đối với những tu chân gia tộc bốn phía mà nói đều rất ghen tỵ, sớm rình rập chờ cơ hội, nếu không phải e dè tu vi của Tiếu gia chủ, ắt đã có ý đồ xâm chiếm.

Nhưng đến nay, thọ nguyên của Tiếu gia gia chủ Tiếu Trường Ân không còn vài năm, sức khỏe sa sút, khiến cho cơ hội của các gia tộc kia đến dần dần, đến nay có gia tộc họ Từ, không có thiện ý giờ phút này đang cười lạnh nhìn đám người của Tiếu gia.

- Tiếu Trường Ân đạo hữu, Từ mỗ đề nghị ngươi suy nghĩ thận trọng! Ta và ngươi làm thông gia, cùng nhau dựa hồ nhất định khiến hai họ Từ Tiếu trường tồn, có thể trở về Huyết Yêu Tông.

Tộc trưởng Từ gia Từ Lạc Đê cười như không cười nói, ở phía sau y có hơn mười tộc nhân đi theo, tu vi đều là Ngưng Khí. Trong đó có một thanh niên dễ nhận ra là Ngưng Khí tầng tám, lúc này đang tủm tỉm cười nhìn nữ tử yêu kiều nhưng trông tiều tụy và đầy phẫn nộ trong đoàn người Tiếu gia.

Cô gái này mặc một chiếc váy dài màu xanh, gió từ hồ thổi đến vén lên từng làn tóc, dung nhan xinh đẹp, nước da trắng, nhất là đôi mắt phượng tràn đầy linh động, là một giai nhân hiếm thấy.

Bên cạnh cô gái này, Tiếu Trường Ân mang vẻ bệnh trạng giống như sinh mệnh đang chờ chết, mang theo những hậu bối Ngưng Khí trong gia tộc nhìn đoàn người Từ gia phía trước, vừa định mở miệng thì ho khụ khụ, cô gái bên cạnh mang vẻ sầu lo tiến lên trước nhẹ nhàng đỡ lấy.

- Từ Lạc Đê, mảnh linh hồ này có thể cho ngươi nhưng việc làm thông gia thì không được.

Tiếu Trường Ân hít một hơi sâu, vỗ vỗ vào tay người con gái bên cạnh, ngẩng đầu nhìn về phía Từ gia, giọng nói tuy yếu ớt nhưng đầy cương quyết.

- Hồ, Từ gia ta muốn, đứa con gái am hiểu về bùa chú của Tiếu gia ngươi, Từ gia ta cũng muốn, ngươi phải đồng ý, còn không đồng ý thì…

Từ Lạc Đê cười mở miệng, trên mặt rõ ràng là nụ cười nhưng trong hai mắt lộ ra vẻ sát khí, thân hình còn từng bước tiến về phía trước.

Từng bước từng bước, tức thời một luồng uy áp Trúc Cơ trung kỳ phút chốc khuếch tản ra bao phủ xung quanh, khiến cho những tộc nhân Ngưng Khí trong Tiếu gia thần sắc biến đổi, lộ ra vẻ lo lắng không yên, càng khiến cho hồ nước bên cạnh cũng nổi lên từng cơn sóng gợn.

Vào lúc này cả bầu trời từ ánh sáng chói chang mặt trời nhô cao trong nháy mắt đã tối sầm lại, giống như trời đất bốn phía phút chốc đều bị che đậy đi.

Cũng may trong chớp mắt liền khôi phục, nếu là người bình thường trong nháy mắt cũng không thể phát hiện ra.

Nhưng bên cạnh hồ, người của Từ gia cùng Tiếu gia thần sắc đều biến đổi, ào ào hít lấy hơi khí. Từ Lạc Đê càng lộ ra vẻ không tin, còn Tiếu Trường Ân giờ phút này mặc dù trong lòng như đang bị lửa giận thiêu đốt nhưng lúc này cũng thất thần, phía sau ông ta bảy tám hậu bối Tiếu gia cũng hoảng sợ nhìn hồ nước.

Chỉ thấy có một lỗ đen to lớn trong chớp mắt xuất hiện trên hồ, hồ nước quay cuồng, một thân ảnh từ trong lỗ đen mang theo hắc khí ngập trời loạng choạng bước ra, phun ra một ngụm máu, đồng thời còn có nhiều tiếng ồn huyên náo từ trong truyền ra.

- Còn chưa nói hết, ngươi thật là ngu ngốc? Ngu ngốc? Ngu ngốc?

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, sau khi bước ra nhìn về bốn phía, ánh mắt nhìn về tu sĩ hai tộc Tiếu, Từ bên cạnh hồ. Lỗ đen phía sau hắn nhanh chóng biến mất. Tiếu Trường Ân từ trong hơi thở hổn hển dần bình thường lại, ánh mắt lộ ra một chút kỳ dị, nữ tử bên cạnh muốn mở miệng thì bị ông ta nhẹ nhàng ngăn lại.

Ông ta còn như thế này, càng không cần phải nói đến Từ Lạc Đê, y dù sao cũng không phải là kẻ sở hữu linh hồ này, nhất là lúc này đến đây với ý đồ xấu, thậm chí đang chiếm ưu thế, nhưng đột nhiên xuất hiện sự việc này cũng khiến trong lòng y có chút bất an, nhưng rất nhanh trong mắt y liền lóe lên, khóe miệng lộ ra vẻ cười lạnh.

Lúc trước y run sợ kinh ngạc, nhưng hôm nay thấy rõ Mạnh Hạo, sau khi nhận ra tu vi Mạnh Hạo cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ là trong lòng có chút lưỡng lự, dù sao phương thức xuất hiện của Mạnh Hạo quá đỗi kỳ dị.

- Đạo hữu là người phương nào, cớ sao lại xâm nhập vào linh hồ nơi đây.

Tiếu Trường Ân không nói gì, lời nói là này phát ra từ Từ Lạc Đê. Mạnh

Hạo mặc dù được xem là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng nơi đây thế cục chưa rõ, y không xác định được đối phương có phải do Tiếu Trường Ân mời đến hay không.

Giờ phút này y chậm rãi mở miệng, bảy tám hậu bối bên cạnh y đều lo lắng nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Tại hạ khi truyền tống xảy ra chút ngoài ý muốn, vô tình xuất hiện nơi này.

Mạnh Hạo loáng một cái xuất hiện trên bờ, vừa hạ xuống, Tiếu Trường Ân âm thầm lôi kéo nữ tử bên người mang theo tộc nhân lui lại vài bước, tạo khoảng cách với Từ gia, không nói tiếng nào nhưng thần sắc cũng lộ ra một chút phấn chấn.

Vẻ mặt này bị Từ Lạc Đê nhìn thấy, nhất thời nhíu mày. Lúc Mạnh Hạo vừa đáp xuống thì thân mình lập tức tiến phía trước một bước, tản ra tu vi Trúc Cơ trung kỳ tạo nên vẻ trấn áp, ngoài mặt cười nhưng trong lòng cẩn trọng mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Tiếu gia dâng hồ.

Bỗng nhiên có tiếng nói truyền ra từ mũ quan trên đỉnh đầu Mạnh Hạo.

- Ngươi như thế này là không đúng, người như thế này là không có đạo đức, ngươi không nên nói dối, ngươi rõ ràng là chạy trốn mà đến nơi đây, ngươi là có mục đích, ngươi là cố ý.

Mạnh Hạo sắc mặt u ám, Từ Lạc Đê sửng sốt một chút, hai mắt Tiếu Trường Ân cũng nhíu lại, nhưng rất nhanh thần sắc cũng phấn chấn lên, thiếu nữ bên cạnh mở to mắt, kinh ngạc nhìn chiếc mũ quan trên đỉnh đầu Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cau mày một tay tháo mũ quan trên đầu xuống, dùng một lực mạnh ném mạnh ra.

- Đạo hữu, nơi đây là nơi nào, gần tông môn nào?

Không hề để ý đến mũ quan, Mạnh Hạo nhìn về phía Từ Lạc Đê đang tản tu vi ra, dường như cực kỳ cảnh giác mình, ánh mắt lại đảo qua Tiếu Trường Ân.

- Đạo hữu việc gì đã biết mà còn cố hỏi, ngươi đến đây với mục đích gì, làm Tiếu mỗ không…

Tiếu Trường Ân càng nghĩ càng cảm thấy người trước mắt cổ quái, lời nói còn chưa hết chợt thấy mũ quan bị ném ra ở giữa không trung khôi phục như thường, chợt lóe lên, một lần nữa xuất hiện trên đầu Mạnh Hạo.

- Ngươi như vậy là không đúng, là không có đạo đức, tùy ý ném này nọ lỡ đâu va vào những tiểu bằng hữu há chẳng phải là có lỗi sao, cứ cho là

không va phải tiểu bằng hữu, va phải con cá con tôm nhỏ trong hồ cũng là không nên, theo ta ngươi nên nhẹ nhàng lấy ta xuống, ngươi nên…

Cái mũ quan trên đỉnh đầu cứ như thế thuyết giáo, thao thao bất tuyệt.

Mạnh Hạo nhíu mày, Từ Lạc Đê có chút sửng sốt, những hậu bối bên cạnh lại tỏ vẻ khó tin nhìn cái mũ quan trên đỉnh đầu Mạnh Hạo. Một lúc sau sắc mặt Từ Lạc Đê nhất thời trầm lắng, y cảm giác tên tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ trước mặt y là đang cố ý làm như vậy.

- Đủ rồi! Đây không phải là nơi ngươi nói đến là đến được, mà ngươi cũng không chịu nói thật, lão phu ra tay bắt ngươi rồi ép hỏi là được rồi.

Từ Lạc Đê không rõ Mạnh Hạo có phải là viện binh của Tiếu gia hay không, nhưng hôm nay bị Mạnh Hạo gây cản trở, nguyên nhân chủ yếu còn là theo y thấy Mạnh Hạo chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, bất kể lai lịch ra sao cứ bắt rồi mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Lời nói vừa phát ra, cả người y từng bước tiến tới, tay phải nâng lên, nháy mắt liền xuất hiện một tia u mang đỏ sậm, sau đó hóa thành cây roi màu đỏ. Cây roi này gào thét xông tới, khi quất lại phát ra tiếng động bành bạch, trên cái đuôi của cây roi còn huyễn hóa một đầu rắn dữ tợn, lè lưỡi hướng thẳng về phía Mạnh Hạo.

Cùng lúc với Từ Lạc Đê ra tay, đám người Từ gia phía sau y, tinh thần đều phấn chấn lên, nhìn bộ dạng bọn họ xem ra chỉ cần gia chủ ra tay thì không có chuyện thất bại. Lúc này đều mang theo vẻ dữ tợn, rõ ràng rất hưng phấn với việc gia chủ thu thập một tu sĩ Trúc Cơ.

Mạnh Hạo bình thản nhìn lướt qua Từ Lạc Đê, tu sĩ cỡ này Mạnh Hạo ở trong phúc địa Thanh La Tông hộ tống Hứa Thanh giết không ít, giờ phút này tay phải nâng lên trong tay hắn trực tiếp xuất hiện một quả màu đỏ sẫm, vứt ra đất.

Sau khi quăng xuống, phịch một tiếng, quả đó chui vào trong đất, mặt đất nhất thời chấn động. Thời khắc khi bóng roi màu đỏ sẫm tiến gần về phía Mạnh Hạo, thì một tiếng nổ kinh thiên vang lên. Ở trước người Mạnh Hạo, mặt đất phồng lên, từng sợi dây leo màu đỏ sẫm nháy mắt lao ra, ước chừng cao mấy trượng, từng luồng dao động tán ra có thể so với dao động tu vi của Trúc Cơ trung kỳ, ngay trong khoảnh khắc xuất hiện nó liền lao thẳng về phía tiên ảnh.

Oanh một tiếng, tiên ảnh yếu ớt không chịu nổi một kích lập tức vỡ ra. Cùng lúc đó từng sợi dây leo mở ra mồm lớn, mang theo tư thái hung tàn mãnh liệt, lao thẳng về phía Từ Lạc Đê.

Sắc mặt Từ Lạc Đê đại biến, đám tộc nhân phía sau càng lộ vẻ không thể tin, cũng có phần hoảng sợ. Giờ phút này âm thanh kinh hô lập tức truyền ra, nháy mắt đã thấy hơn mười sợi dây leo vươn tới gần. Hai mắt Từ Lạc Đê nheo lại, hai tay nâng lên mạnh mẽ đánh vào ngực, cả người lập tức phun ra một ngụm máu lớn, ngụm máu này lập tức hóa thành sương mù ngưng tụ thành một đầu lâu huyết sắc va chạm cùng với mấy sợi dây leo này.

Tiếng động nổ vang khuếch tán ra, Từ Lạc Đê sắc mặt tái nhợt, thân mình từ từ lùi về phía sau, toàn bộ đám tộc nhân phía sau y cũng đều phun ra máu, sắc mặt liền tái nhợt đi.

- Tu sĩ ngự linh*!

Từ Lạc Đê hít một hơi, lui về phía sau thất thanh mở miệng.

*Tu sĩ có thể điều khiển linh vật theo ý mình.

Không chỉ có y nơi này như thế, hai mắt Tiếu Trường Ân cũng trợn to, nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt đám gia tộc bên cạnh đều biến hóa, còn về cô gái kia lúc này hơi thở dồn dập.

- Cho dù ngươi là tu sĩ ngự linh, nhưng linh vật này chỉ có Trúc Cơ trung…

Ánh mắt Từ Lạc Đê lộ ra chút sát khí. Y biết rõ loại tu sĩ ngự linh này, mạnh ở linh vật, bản thân thì suy yếu, kiêng kị nhất là bị người khác chém đầu, lời nói vẫn chưa hết, bỗng nhiên y như bị người nào đó trực tiếp chặn họng, thân mình run lên bần bật.

Chỉ thấy ở phía trước y, mặt đất quay cuồng, bất ngờ một lần nữa xuất hiện dây mây. Dây mây này màu như tím, to ước chừng gấp hai lần dây mây bình thường, trong nháy mắt xuất hiện nhưng lại có thể phát ra uy áp mãnh liệt ngang với Trúc Cơ hậu kỳ.

Thực lực nguyên bản của dây mây này cũng không phải như thế, nhưng bởi vì có ấn ký của Mạnh Hạo, vì máu của Mạnh Hạo, cho nên mới xuất hiện lột xác, ngưng tụ ra một thân cây có thể sánh ngang với Trúc Cơ hậu kỳ!

- Cút đi!

Mạnh Hạo bình thản mở miệng, từ đầu đến giờ, thần sắc cũng không biến hóa là mấy, trên thực tế vẫn luôn bình thường. Mạnh Hạo vừa mới ở trong phúc địa tẩu thoát khỏi tay tu sĩ Nguyên Anh, nay gặp tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, quả là bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng theo lời hắn truyền ra, Tiếu Trường Ân ở đó cũng biến sắc, trong lòng thấp thỏm không yên, vừa định mở miệng nói gì đó nhưng bị Mạnh Hạo cười như không cười, liếc mắt một cái, nhất thời không thể mở miệng.

Từ Lạc Đê sắc mặt biến hóa liên tục, thân mình lùi ra sau, tay áo vung lên, cuốn lấy tộc nhân, không chút do dự rất nhanh bay đi xa, nhưng trong mắt vẫn tỏ ra ý oán độc mãnh liệt. Y không oán Mạnh Hạo, mà là oán Tiếu gia, rõ ràng là coi Mạnh Hạo thành viện binh do Tiếu gia mời

đến.

Nhìn Từ Lạc Đê đem người đi xa, Mạnh Hạo thần sắc như thường, cũng không thu hồi lại dây mây, mà vẫn giữ vững vẻ mặt cười như không cười, nhìn Tiếu Trường Ân.

- Đa tạ đạo hữu tương trợ, Tiếu mỗ cũng là bất đắc dĩ mới ra hạ sách này, mong đạo hữu tha thứ…

Tiếu Trường Ân chắp tay, cúi đầu thật sâu về phía Mạnh Hạo.

Người quang minh chính đại không nói tiếng lóng, mà Tiếu Trường Ân lại trực tiếp thẳng thắn, mới làm cho vẻ tươi cười này của Mạnh Hạo chậm rãi thu hồi. Hắn sao lại không rõ nhân quả của chuyện này, từ lúc vừa xuất hiện Mạnh Hạo đã phát hiện ra manh mối, nhất là Tiếu Trường Ân lúc đó còn cố ý lộ ra vẻ mặt phấn chấn. Đây là lợi dụng Mạnh Hạo tới để tạo áp lực lên Từ gia, việc này Mạnh Hạo nhìn rất rõ ràng.

Cho nên, hắn mới không giết người mà làm cho Từ Lạc Đê tự rời đi, vì vậy khi đó Tiếu Trường Ân mới muốn nói nhưng lại thôi. Bởi vì một khi đám người Từ Lạc Đê đi rồi thì sự oán hận của đối phương không phải tính lên Mạnh Hạo mà là lên Tiếu gia bọn họ.

Ngươi đã tính kế ta, ta cũng chỉ là thuận tay mà làm thôi, xem như hóa giải phiền toái hôm nay. Nhưng chỉ cần Mạnh Hạo rời đi không bao lâu, để Từ gia tiến đến lần thứ hai, thì Tiếu Trường Ân càng phải trả giá cao hơn, không chỉ là gả con gái, không chỉ là từ bỏ hồ này.

Tiếu Trường Ân cười gượng, chắp tay về phía Mạnh Hạo, thiếu nữ bên cạnh trầm lặng giống như hiểu ra, cũng theo Tiếu Trường Ân chắp tay, hạ người, cúi thấp đầu hướng về Mạnh Hạo.

- Đa tạ ân công.

Thanh âm cô gái này trong trẻo, rất là dễ nghe.

-… Sau đó lại nhẹ nhàng nhặt ta lên, không thể vứt ta ở dưới chân mà đạp lên…

Giờ khắc này bốn bề yên tĩnh, thanh âm của mũ quan trên đỉnh đầu Mạnh Hạo phát ra càng rõ ràng, từ đầu đến giờ nó cũng chưa từng ngừng lải nhải, giờ phút này vẫn còn thao thao bất tuyệt nói.

Mạnh Hạo nhíu mày.

- Đạo hữu xin hãy tha thứ cho Tiếu mỗ, Từ gia kia ý đồ độc chiếm lấy hồ thì thôi đi, lại còn khi dễ Tiếu mỗ thọ nguyên không còn nhiều lắm, muốn thâu tóm cả Tiếu gia ta…

Tiếu Trường Ân vẻ mặt chua sót, nói xong lại ho dữ dội, cô gái bên cạnh vội bước lên trước, đỡ lấy ông thần sắc lo lắng.

Mạnh Hạo liếc mắt nhìn Tiếu Trường Ân, dần dần nhìn ra trên người Tiếu Trường Ân này, tử khí dày đặc.

- Đây là nơi nào?

Mạnh Hạo bình thản mở miệng.

- Tiền bối, đây là khu vực giáp giới giữa Huyết Yêu Tông với Nhất Kiếm Tông.

Người lên tiếng không phải Tiếu Trường Ân mà là cô gái kia, nàng lo lắng nhìn Mạnh Hạo nhẹ giọng mở miệng.

Mạnh Hạo nghe vậy bèn vỗ túi trữ vật lấy ra một miếng ngọc giản, chăm chú nhìn, sau khi xác định được vị trí của mình nhíu mày trầm ngâm một lúc, Tiếu Trường Ân không ngừng nhìn Mạnh Hạo, nhất là đối với mấy

dây mây dữ tợn bốn phía Mạnh Hạo cũng nhìn thêm mấy lần, cắn răng mạnh một cái.

- Đạo hữu, Tiếu mỗ nguyện đem linh hồ này tặng cho đạo hữu!

Tiếu Trường Ân vừa dứt lời, ngoại trừ cô gái kia, tất cả người trong Tiếu gia tộc đều ngẩn người.

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Tiếu Trường Ân, từ chối cho ý kiến, không nói một lời nào.

- Tiếu mỗ vốn là đệ tử Huyết Yêu Tông, năm xưa trọng thương may mắn vẫn giữ được mạng, nhưng không cách nào bình phục lại, nên lực thọ nguyên bị chặt đứt, đến hôm nay cũng không còn sống mấy năm nữa.

Linh hồ này là một vị tiền bối đã mất tặng ta, trở thành nơi sinh hoạt của Tiếu gia ta, nay lại khiến bao nhiêu người rình rập, khó bảo toàn được. Hồ này linh khí nhìn như không nhiều lắm nhưng đối với linh vật, mới rất có lợi, nếu thổ nạp lâu dài ở nơi này, lợi ích rất lớn.

- Kính mong đạo hữu nhận lấy hồ này.

Tiếu Trường Ân thành khẩn mở miệng, trong lòng có chút chua sót, nhưng đây là không còn cách nào khác, đã đoạn tuyệt với Huyết Yêu Tông, vả lại bọn họ cũng sẽ không tham gia việc tranh giành chém giết lẫn nhau giữa các tu chân gia tộc.

Nay biện pháp tốt nhất dường như chính là người trước mắt này, tuy là Trúc Cơ sơ kỳ nhưng lại có được linh vật Trúc Cơ hậu kỳ của tu sĩ ngự linh.

- Huống hồ, hiện nay bên ngoài cũng không yên ổn, Huyết Yêu Tông cùng Nhất Kiếm Tông không ngừng xảy ra xung đột, thỉnh thoảng có đại chiến xảy ra. Nơi đây dù nói là bị vây trong chiến khu, nhưng trừ khi gia

tộc đánh bậy bạ, nếu không sẽ không bị người chú ý…

Tiếu Trường Ân cẩn thận tìm từ ngữ muốn lôi kéo, Mạnh Hạo ở đó, tươi cười nhưng trong mắt cũng là suy tính.

Trong lòng hắn biết, ở trong phúc địa tuy không phải là mong muốn của bản thân, nhưng dù sao hắn cũng đã lấy vật mà Thanh La Tông tìm kiếm thật lâu. Như vậy, hiện nay Thanh La Tông đã nổi giận lôi đình, có lẽ không lộ ra, nhưng tất nhiên sẽ âm thầm tìm kiếm mình trong phạm vi lớn.

- Không biết có liên lụy đến Hứa sự tỷ hay không… Sự việc này khả năng hắn không lớn.

Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, hiện nay việc quan trọng nhất của hắn là đề cao tu vi, tranh thủ có thể ngưng tụ tòa đạo đài thứ tư, một khi có bốn tòa đạo đài, lấy tu vi Hoàn Mỹ Trúc Cơ của Mạnh Hạo, có thể cạnh tranh cùng nội đường của ngũ tông tam tộc.

Có thể nói đường đường chính chính vượt qua thiên kiêu, trở thành một trong mười mấy người mạnh nhất trong Trúc Cơ cảnh, thậm chí nếu có thể mở ra sáu tòa đạo đài, Mạnh Hạo càng nắm chắc có thể nghiền ép những tên gọi là đạo tử kia!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Trời ạ, ngươi thật sự không biết sao?.

- Đáng tiếc sau khi Hoàn Mỹ Trúc Cơ không thể hấp thu linh lực thiên địa, cho dù là miễn cưỡng hấp thu cũng cực kỳ gian nan… Duy chỉ có lực lượng của đan dược mới có thể, nhưng dù sao cũng không phải là lâu dài.

Mạnh Hạo thở dài, Hoàn Mỹ Trúc Cơ tuy mạnh nhưng có cái được cái mất, dù vậy có cho Mạnh Hạo chọn lựa lại một lần nữa hắn cũng sẽ chọn Hoàn Mỹ Trúc Cơ.

- Nếu ta tới Trúc Cơ hậu kỳ…

Mạnh Hạo hai mắt lóe lên nhanh đến không thể nhìn ra, mắt nhìn vẻ thành khẩn của Tiếu Trường Ân một lúc lâu rồi gật đầu.

- Hồ này nói sau, ngươi cứ ở nơi này, chuẩn bị một chỗ bế quan, ngày thường không được tới làm phiền, mặt khác đem linh thạch của gia tộc có thể xuất ra, toàn bộ đưa tới đây.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng.

Tiếu Trường Ân nhất thời mừng rỡ, nhưng nghe được câu cuối cùng, trong lòng cũng có chút đắn, nhưng cắn răng một cái, vẫn là gật đầu nhận mệnh.

Thời khắc này, bên ngoài Tiếu gia sơn trang, Từ Lạc Đê sắc mặt u ám, sau khi mang theo tộc nhân trốn đi, quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, ánh mắt lộ rõ sự oán độc mãnh liệt.

- Tiếu Trường Ân, ngươi lại dựa vào người ngoài, Từ mỗ chẳng lẽ không biết sao!

- Chỉ là một tên tu sĩ ngự linh, linh vật của hắn tuy mạnh nhưng chỉ cần vây khốn linh vật này, thì có thể chém giết người này dễ dàng. Loại tu sĩ dạng này thì mạnh nhất chính là linh vật, sợ nhất bị người khác chém đầu! Không có linh vật, sinh tử không còn trong tầm tay!

Từ Lạc Đê hừ lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua tộc nhân bên cạnh.

- Các ngươi về trước đi, việc này vẫn chưa xong!

Tộc nhân Từ gia đều đồng ý, tay áo Từ Lạc Đê vung lên, thân mình hóa thành cầu vồng nháy mắt bay đi thẳng về phía xa.

- Chỉ có thể đi mời Tang La tiên sinh rồi, lấy tu vi Trúc Cơ hậu kỳ với bảy tòa đạo đài, giết cái tên tu sĩ ngự linh kia thì không thành vấn đề. Chỉ là tính tình y cổ quái, chưa chắc có thể mời được… Nhưng mà dựa vào tình cảm năm đó, lại bỏ ra cái giá không nhỏ... chắc là sẽ đồng ý! Nếu có thể đạt được linh hồ những thứ này đều rất đáng!

Từ Lạc Đê hạ quyết tâm, tốc độ nhanh hơn, sau một ngày bay, ở một chỗ cô sơn, vô số kền kền lượn vòng, ở chân núi còn có một cây cọc gỗ cao hơn hai trượng, trên cọc cột một cỗ hài cốt.

Cỗ hài cốt này đã rữa nát mấy tháng này, thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ, trên cộc gỗ còn có một con kền kền đang mổ xương cốt, đôi mắt sâu hoắm nhìn thấy Từ Lạc Đê, như không sợ con người.

- Từ mỗ cầu kiến Tang La tiên sinh.

Từ Lạc Đê mắt nhìn hài cốt, giữ vững lòng, mặc dù đều hư thối không còn hình dáng nhưng y vẫn mơ hồ nhận ra hài cốt này là tộc lão của một gia tộc lân cận, tu vi ở Trúc Cơ trung kỳ.

Lời nói y truyền vào cô sơn, hồi lâu sau, một âm thanh khàn khàn khó nghe từ bên trong, âm u truyền ra.

- Kẻ này là mấy tháng trước dám khinh thường ta trước mặt người khác, vì thế ta bắt giữ lão trói ở đây để trừng phạt, thật không ngờ sinh cơ của lão quá yếu, chỉ mới hai tháng đã chết rồi. Ngươi đến nơi này của Tang mỗ, có chuyện gì!

Từ Lạc Đê hít một hơi sâu, hướng về phía cô sơn chắp tay cúi đầu thật sâu.

- Tại hạ gặp phiền toái, muốn mời tiên sinh ra tay giúp Từ mỗ giết một người.

Từ Lạc Đê trực tiếp đi vào việc chính, y biết tính cách của đối phương, lời nói không được vòng vo.

- Giết người… À ha ha ha ha…

Một tràng cười chói tai truyền ra.

- Nể tình năm đó giữa ta và ngươi, việc này lão phu có thể giúp ngươi, nhưng mà quy củ, vẫn không thể thiếu.

- Việc này Từ mỗ đương nhiên hiểu rõ.

Từ Lạc Đê tay phải nâng lên một túi trữ vật lớn, trực tiếp quăng ra. Túi trữ vật này bay thẳng đến cô sơn. Giữa không trung có một đạo ảo ảnh chợt lóe lên trực tiếp đem túi trữ vật cuốn đi.

- Chờ ta mấy ngày, đợi ta luyện hài cốt người này xong liền đi với ngươi một chuyến.

Âm thanh khàn khàn truyền ra. Thi thể trên cọc gỗ bên cạnh Từ Lạc Đê bị kền kền gắp lên, bay thẳng về phía cô sơn.

Từ Lạc Đê hít một hơi sâu, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo.

- Tiếu Trường Ân, lần này ta xem ngươi làm sao chống cự được!

Mắt lộ ra sát cơ, Từ Lạc Đê khoanh chân ngồi trên mặt đất, đợi thời gian trôi qua.

Giờ phút này, bên trong sơn trang Tiếu gia, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong một phòng nhỏ cạnh hồ, bốn bề có một quầng sáng nhu hòa, từ trong có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng từ ngoài tuyệt nhiên không thấy được mọi thứ bên trong.

Cấu tạo của quầng sáng này là chín mảnh phù lục. Những phù lục này đều là thiếu nữ kia của Tiếu gia vẽ, sau khi đưa tới, tự mình bố trí ở bốn phía căn phòng nhỏ của Mạnh Hạo, sau đó cung kính rời đi.

Mạnh Hạo nhìn cô gái đi ra, há mồm phun ra, một mảnh lôi vụ lập tức bay ra, khuếch trương bao phủ bốn phía, lúc này mới không vội vàng mở túi trữ vật, lấy La Địa Đan của Thanh La Tông ra, cẩn thận quan sát.

- Khụ khụ, đang nói đến đâu rồi? Đúng rồi tiếp tục chuyện hôm qua, ngươi làm như vậy không được, ngươi như vậy là không có đạo đức, ngươi không nên ném ta như thế, ngươi quá đáng lắm!

Lúc Mạnh Hạo quan sát La Địa Đan này thì cái mũ quan trên đỉnh đầu do miếng mỡ đông biến thành lập tức truyền âm thanh ra.

Mạnh Hạo không nói gì, cả ngày hôm nay miếng mỡ đông này gần như nói không ngừng nghỉ, một đề tài có thể nói cả ngày, nếu lời nói không lặp lại thì thôi, nhưng đây là cố tình lặp lại, vả lại chính nó cũng đều không cảm thấy vô vị.

- Ngươi nói xem, nếu ngươi va phải một tiểu bằng hữu…

- Hoa cỏ cũng không được a…

- Cá nhỏ con tôm nhỏ cũng đều vô tội…

Mạnh Hạo chỉ cảm thấy ong ong bên tai, cố tình không nghe, nhưng thanh âm của cái mũ quan do miếng mỡ đông biến thành càng lúc càng lớn, đến cuối cùng gần như là hét lên, lại còn xuyên ra khỏi đám lôi vụ cùng quầng sáng truyền ra bên ngoài, khiến phần lớn tộc nhân Tiếu gia sau khi nghe xong đều mang theo vẻ dò xét.

- Câm miệng!

Mạnh Hạo cắn răng, lấy mũ quan xuống, hung hãn quăng ra đất.

- Ơ, ta còn chưa nói hết đâu, vừa nói đến đâu rồi? Thôi được rồi, ta nói lại từ đầu vậy, như ngươi là không đúng, là không có đạo đức…

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên trời, sắc mặt càng khó coi, một lát sau hắn nhấc người đi về hướng về phía mũ quan nhấc chân hung hãn giẫm xuống.

- Ngươi như vậy là không đúng, quá hung tàn rồi, quá không có đạo đức rồi!

Trên mũ hiện lên gương mặt lão giả, dáng vẻ của một lão giả chẳng sợ bị Mạnh Hạo giẫm đạp lên, cũng không kêu thảm thiết mà chỉ thao thao bất tuyệt.

- Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào? Nói ra đi, ngươi sao còn theo ta, đi đi, đi nhanh đi.

Mạnh Hạo cắn răng, lui về phía sau vài bước, nhìn cái mũ quan trước

mắt nói.

- Ơ? Ta cũng đã nhận ngươi là chủ nhân rồi, một khi nhận chủ, cả đời là chủ, ta tuyệt đối sẽ không có đạo đức như thế, như vậy là không có nguyên tắc, như vậy là không có…

Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu, ngơ ngẩn nhìn giữa không trung cho đến hai nén hương trôi qua, mới lại cúi đầu nhìn cái mũ quan trước mắt.

- … Như vậy là không có tố chất, ta nói tổng cộng bảy trăm bốn mươi lăm cái không có như vậy, ngươi xem ta bao nhiêu là văn hóa, bao nhiêu là thành ý. Tóm lại ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi ngươi.

Mạnh Hạo trầm mặc, bỗng nhiên tay phải nâng lên một con hỏa long, oanh một tiếng đã ở chỗ cái mũ. Lúc này kêu thảm thiết truyền ra, nhưng kêu rồi lại kêu, hóa thành lải nhải, mũ quan này vẫn không bị hao tổn gì. Trên mặt Mạnh Hạo đã nổi lên gân xanh, hắn luôn cho tính khí bản thân rất tốt, nhưng hôm nay cũng phải bộc phát ra, cả người hung hăng nhảy đạp lên cái mũ quan trên đất.

Nhưng… Một lát sau, khi Mạnh Hạo dừng lại, cái mũ này phịch một tiếng, lại về trên đỉnh đầu của hắn, lại còn biến sắc, trở nên xanh mượt hơn, vả lại bộ dạng vô cùng khoa trương.

Mạnh Hạo sắc mặt càng thêm u tối.

- Không chấp nhất trẻ nhỏ, ta là người tốt, ta vì muốn giúp ngươi, vì không muốn ngươi đi trên con đường tà ác, ta nguyện dùng sức mạnh của bản thân giúp ngươi. Trẻ con, có biết bao nhiêu thiếu niên trượt chân rơi xuống thiên cổ hận a, ta sẽ giúp ngươi thoát khỏi bể khổ, giúp ngươi hàng phục những kẻ đáng chết.... Kiếp trước ta thất bại, kiếp trước trước nữa thất bại, kiếp trước trước trước nữa vẫn thất bại, duy nhất kiếp này không bị con chim chết tà ác vô sỉ kia độ hóa!!

Cái mũ quan nói tới đây, nghiến răng nghiến lợi.

- Ta đời này, nhất định phải độ hóa nó.

- Ngươi nói con chim kia, là ai!

Sắc mặt Mạnh Hạo âm trầm nhìn cái mũ quan, trong lòng dâng lên cảm giác bất lực. Vật này đánh không chết, muốn vứt bỏ cũng không xong, quả thực khiến hắn cảm thấy phiền chán đến cùng cực.

- Ngươi không biết?

Cái mũ quan trên đỉnh đầu Mạnh Hạo lập tức bay lên, sau khi vặn vẹo thành hình dáng khoa trương, phịch một tiếng, biến thành miếng mỡ đông, lộ ra gương mặt già cỗi, mang theo vẻ khó tin, nhìn Mạnh Hạo.

- Trời ạ, người vậy mà lại không biết con chim chết tiệt đó, đáng giết ngàn đao, vô liêm sỉ…

Miếng mỡ đông nhất thời run run, mắng không ngừng. Mạnh Hạo thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời cho đến một nén hương trôi qua, mới một lần nữa nhìn về phía miếng mỡ đông trước mắt.

- … Con chim chết đó hắn là bị người ta đặt phân trong cổ họng, ngươi lại không biết nó?

Lúc này miếng mỡ đông mới nói xong hình dung của nó về con chim.

- Ta không biết.

Mạnh Hạo nhìn chằm chằm miếng mỡ đông, một lúc lâu sau chậm rãi mở miệng.

- Ngươi thật sự không biết?

Gần như khi Mạnh Hạo vừa dứt lời, miếng mỡ đông kia đặc biệt kinh ngạc hỏi.

- Ngươi thật sự thật sự là không biết? Không thể nào, ngươi thật sự thật sự thật sự không biết?

- Ta, không biết!!

Mạnh Hạo nghiến răng nghiến lợi, hắn cảm giác bản thân cùng miếng mỡ đông này rất khó nói chuyện với nhau.

- Trời ạ, trên người ngươi có khí tức của nó, ngươi lại không biết nó, sao có thể thế được, ngươi làm sao có thể không biết được. Trời ơi trời ơi, ngươi quả là thật sự thật sự không biết?

Miếng mỡ đông mở to mắt, càng lộ vẻ khó tin.

Mạnh Hạo đã không còn muốn nói gì, hai mắt nhắm lại, ngồi xuống, miếng mỡ đông lập tức lao tới, phịch một tiếng hóa thành cái mũ quan xanh mượt, cũng mặc kệ Mạnh Hạo sắc mặt cực kỳ khó coi, đã yên vị trên đỉnh đầu của hắn.

Ở xa nhìn thấy, Mạnh Hạo một thân trường sam văn sĩ, cái mũ quan này rất dễ bắt mắt, đủ để bất luận kẻ nào sau khi thấy, cũng đều muốn quan sát nhiều hơn vài lần.

Sau một nén nhang.

- Sao ngươi lại không biết được?

Sau hai nén nhang.

- … Khó tin, ngươi vậy mà lại không biết…

Một lúc lâu sau.

- Ngươi tại sao không nói chuyện? Ta hiểu ngươi là xấu hổ chứ gì. Không sao không sao, ta là người tốt, ta sẽ cố gắng giúp ngươi thoát khỏi con đường tà ác, ta…

Mạnh Hạo sắc mặt càng lúc càng khó coi, thời khắc này lấy tính khí của hắn cũng không thể chấp nhận được nữa, rốt cuộc bùng nổ. Nổi giận gầm lên một tiếng, cầm cái mũ quan ném ra bên ngoài, cùng lúc đó tay phải vỗ túi trữ vật nhất thời gần trăm phi kiếm nhất tề bay thẳng về phía mũ, đồng thời bấm tay niệm thần chú lập tức hỏa long phong nhận gào thét bay ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng nổ vang truyền đi bốn phía khiến cho người của Tiếu gia đang ở bên ngoài đều kinh hãi run rẩy, Tiếu Trường Ân cũng mở to mắt, mặc dù không nhìn được tất cả bên trong quầng sáng, nhưng tiếng nổ này cũng quá mức kinh người.

Cô gái kia cũng ngẩn người, một lát sau, thì thần sắc có chút cổ quái.

Mạnh Hạo nghiến răng nghiến lợi, thân mình tiến về phía trước bước từng bước, cắt qua giữa ngón trỏ bên tay phải, máu từ đó chảy ra hóa thành huyết chỉ nháy mắt bay ra, tay trái hướng lên trời triển khai Phong Yêu đệ bát cấm.

Trời đất nổ vang, một lát sau sóng gợn bốn phía mới tan thành mây khói, nhưng Mạnh Hạo lại là cả người lộ ra chút chua sót, kinh ngạc nhìn miếng mỡ đông vẫn vui vẻ như cũ.

- Thật quái lạ, ngươi lại không biết, tại sao lại như thế, ngươi sao lại không biết.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 255: Nhân sinh tĩnh mịch của Tang La.

Mạnh Hạo bỗng vô cùng hối hận, có lẽ hắn không nên hỏi vấn đề này. Hắn không biết miếng mỡ đông này còn lải nhải bao lâu nữa. Lúc này hắn hít sâu một hơi, nhưng còn chưa kịp nói gì thì miếng mỡ đông kia bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

- Ta đã biết rồi, ngươi còn chưa có Kết Đan, cho nên nó không ra được, haha, nó không ra được…

Trong lòng Mạnh Hạo cảm giác bất lực nồng đậm, nhìn miếng mỡ đông, vẻ mặt gượng cười.

- Nếu ngươi không câm miệng, ta sẽ đuổi ngươi về Thanh La Tông!

Một lúc lâu sau, Mạnh Hạo cắn răng nói, hắn chỉ cảm thấy hai lỗ tai ong ong, trong lòng bức bối đến cực độ.

- Không việc gì, dù sao ta cũng nhận chủ rồi, không còn tác dụng nữa, cho dù luyện ta, cũng sẽ đem ngươi luyện cùng. Ồ! Đây thật là một ý hay đó, không biết chúng ta bị luyện cùng nhau sẽ có cảm giác gì, để ta suy nghĩ thử xem!

Miếng mỡ đông sau khi sửng sốt một chút, lập tức nói, bộ dạng trầm tư, thậm chí không lâu sau còn xuất hiện vẻ kỳ vọng, khiến cho Mạnh Hạo lại nhất thời bất lực.

- Rốt cuộc làm thế nào để ngươi tránh xa ta ra?

Mạnh Hạo cười gượng, hạ giọng nói.

Miếng mỡ đông vừa nghe được câu này, bỗng nhiên sắc mặt nghiêm nghị, mạnh dạn nói. Nó nói cái gì Mạnh Hạo không nghe. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, ước chừng khoảng một nén nhang sau, hắn mới thực sự chú ý lắng nghe.

- Tóm lại. ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi ngươi! Ta muốn độ hóa con chim kia, không độ hóa chết nó thì ta tuyệt sẽ không rời đi.

Mạnh Hạo luôn luôn cảm thấy định lực của mình rất mạnh, thậm chí lúc bình tâm trạng sẽ không bị dao động. Nhưng giờ đây hắn lại phát hiện, đó là hồi trước khi hắn chưa gặp được miếng mỡ đông này.

Vật này đừng nói là chính hắn, e là một tuyệt thế cường giả, cũng có thể bị thanh âm thao thao bất tuyệt của nó ép đến phát điên trong một ngày… Mạnh Hạo hít sâu, có chút hiểu được tính cách của miếng mỡ đông này, biết rằng tuyệt đối không thể cho nó đề tài nói chuyện. Lúc này hắn vội cúi đầu, dùng gần như nửa canh giờ, mới có thể từ từ xem nhẹ được những thanh âm bên tai, mặc kệ miếng mỡ đông ở nơi đó không ngừng mà lải nhải. Hắn thì lấy ra La Địa Lan, chăm chú xem xét, còn nhìn đến rất nghiêm túc.

Nhưng loại lải nhải kia há có thể dễ dàng bị xem nhẹ như vậy, nhất là miếng mỡ đông này, thân mình nó bay lên, hạ xuống bên người Mạnh Hạo. Dường như nếu Mạnh Hạo không nghe, thì đó là sự nhục nhã rất lớn đối với nó.

- Ngươi như thế là không được, như thế là vô văn hóa.

Miếng mỡ đông tức giận nói, rồi lại nói luyên thuyên.

Cho đến khi bóng đêm buông xuống, Mạnh Hạo vẻ mặt mệt mỏi, bên tai vù vù, trong mắt mang theo tơ máu, không để ý tới miếng mỡ đông kia một chút nào. Nhưng hắn trong tuyệt vọng phát hiện, cái miếng mỡ đông

chết tiệt này cho dù không có đề tài để nói, thì vẫn có thể tự mình kiếm chuyện để lải nhải.

Cho đến khi trời sáng, rồi màn đêm lại buông xuống, trăng sáng treo cao.

Miếng mỡ đông này dường như thực sự không kiếm ra đề tài nữa, nhưng khi Mạnh Hạo vừa thở nhẹ ra, miếng mỡ đông lại bay ra phía bên hồ… tiếp tục lải nhải với những con cá trong hồ.

Tuy là như vậy, nhưng Mạnh Hạo vẫn nhẹ nhàng thở ra, lấy gương đồng ra dùng linh thạch của Tiếu gia, sau khi phục chế thêm một viên La Địa Lan xong, hắn suy nghĩ một chút, tay phải nâng lên đưa ra một miếng ngọc giản, khắc lại dấu ấn linh thức vào đó. Không lâu sau, thiếu nữ Tiếu gia kia nhanh chóng đi đến, phía sau còn mang theo một con linh hầu.

Con linh hầu này la lối om xòm, cùng thiếu nữ đi tới, còn hướng về phía nơi miếng mỡ đông mà gào thét. Ánh mắt của thiếu nữ cũng nhìn về phía cái mũ quan do miếng mỡ đông biến thành đang ở bên hồ.

- Tiếu Thải Phượng bái kiến tiền bối.

Ánh mắt thiếu nữ rất nhanh thoát ra khỏi miếng mỡ đông, nhìn Mạnh Hạo qua màn lôi vụ, hạ thấp người cúi đầu xuống, sau đó đưa ra dây thừng trên cổ con linh hầu. Mạnh Hạo trong lúc khoanh chân chợt mở mắt ra, không nói gì, tay phải vung lên, một viên La Địa Đan đột nhiên bay ra, chui thẳng vào miệng linh hầu, trong chốc lát đã hòa tan.

Linh hầu này thét lên vài tiếng chói tai, ánh mắt quay tít. Hai mắt Mạnh Hạo chợt sáng lên, tập trung quan sát, còn tản ra linh thức dung nhập vào cơ thể con khỉ. Đúng lúc này, mặt trăng trên bầu trời phát đến một tia sáng, nhanh chóng được con khỉ hấp thụ. Không lâu sau thần sắc nó dần dần thoải mái trở lại.

Cho đến khi quan sát được chừng hai canh giờ, Tiếu Thải Phượng vẫn

kiên nhẫn chờ đợi.

Mạnh Hạo lúc này mới khẽ gật đầu.

- Không có việc gì.

Hắn thản nhiên nói, lúc này Tiếu Thải Phượng mới nhẹ nhàng thở ra, chắp tay hướng về phía Mạnh Hạo, mang theo linh hầu khí tức đã mạnh lên rất nhiều, ra khỏi quầng sáng.

Mạnh Hạo cúi đầu, suy nghĩ một chút, lấy ra linh thạch của Tiếu gia, bắt đầu phục chế La Địa Đan. Viên đan này tên đầy đủ là La Nguyệt Đại Địa Đan, nên dùng vào ban đêm, lấy ánh trăng làm thuốc dẫn, như thế hiệu quả càng cao.

Chỉ là phục chế viên thuốc này thực sự cần rất nhiều linh thạch, Tiếu gia lại không phải dòng dõi đại gia tộc gì, có được linh thạch vốn đã rất khó rồi, lúc này cũng đã đưa cho Mạnh Hạo hơn phân nửa, nhưng cũng chỉ có thể luyện ra sáu viên La Địa Đan mà thôi.

- Lãng phí một viên, nhưng nhất định phải cẩn trọng.

Sáng sớm Mạnh Hạo nhìn trước mắt sáu viên La Địa Đan, trầm ngâm hai mắt nhắm nghiền. Hắn còn không biết chính mình cần bao nhiêu La Địa Đan mới có thể mở ra tòa đạo đài thứ tư, chỉ có thể biết được tòa đạo đài thứ ba đã hoàn toàn viên mãn. Tòa đạo đài thứ tư, nếu không phải là Hoàn Mỹ Trúc Cơ thì sớm đã có thể xuất hiện rồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã đến giữ trưa. Miếng mỡ đông bên hồ, vẫn đang lải nhải với mấy con cá. Khi linh thức Mạnh Hạo nhìn lại, sớm đã nhìn thấy những con cá trong hồ đã lặn xuống, duy nhất chỉ có một con bị vây khốn, lúc này đang dùng đầu không ngừng mà đụng trái đụng phải, dường như cũng khó có thể thừa nhận sự tra tấn kinh sợ này.

Trong lòng Mạnh Hạo vẫn còn sợ hãi, cẩn thận thu hồi linh thức, sợ làm cho miếng mỡ đông chú ý, khiến nó đang hưng phấn bừng bừng nói luyên thuyên bị gián đoạn, một lần nữa có thể dây dưa làm phiền đến hắn.

Dường như trong chớp mắt khi linh thức của Mạnh Hạo thu hồi, thì bỗng nhiên thần sắc hắn biến đổi, ánh mắt nhìn xuyên qua lôi vụ, xuyên qua quầng sáng, nhìn ra phía bên ngoài.

Hiện tại, trên bầu trời của sơn trang xuất hiện hai đạo cầu vồng, đang gào thét mà đến. Người phía trước cầu vồng kia, là một tu sĩ áo đen. Vị này có cái đầu nhỏ bé, hiển nhiên là một người lùn, bộ áo đen rộng thùng thình kia đã che đậy bộ mặt y, trông lại càng lôi thôi luộm thuộm, khiến cho người đầu tiên nhìn thấy, dường như sẽ bỏ qua dáng mặt tủn mủn ẩn sau lớp áo của y, nhìn qua giống như một bộ hắc y đang nhảy múa vậy.

Bên cạnh dáng mặt tủn mủn này chính là Tử Lạc Đê với vẻ mặt âm trầm, sát cơ tràn ngập. Còn cái người mặt tủn mủn kia hiển nhiên là Tang La tiên sinh được y mời đến.

Hai kẻ này tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã tới gần Tiếu gia sơn trang, từng tiếng cười khặc khắc chói tai truyền ra từ miệng tên tủn mủn mặc hắc bào, cuồn cuộn như sấm, truyền khắp Tiếu gia, khiến sắc mặt Tiếu Thải Phượng tái nhợt, còn Tiếu Trường Ân nơi đó thì hai mắt co rút lại, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Không đợi bọn họ ra ngoài, một tiếng nổ vang vọng, khiến cho toàn bộ mặt đất Tiếu gia chấn động, có nhiều chỗ trên quầng sáng bảo vệ nháy mắt đã vỡ vụn, cái cổng dựng đứng bên ngoài hồ nước của Tiếu gia cũng đã bị dập nát, giờ đây đổ nát ngổn ngang, như bị cuồng phong quét qua vậy.

Thậm chí ngay cả trang viện trong Tiếu gia, cũng đều ở trong chớp mắt

này bị chấn động, một số nơi còn trực tiếp sụp đổ. Theo tiếng là hét thất thanh vang lên, đám người tộc nhân không thể tu hành, thân thể run run sợ hãi, sắc mặt Tiếu Trường Ân tái nhợt, mang theo đoàn người, rất nhanh liền đi ra. Khi thấy được tu sĩ mặt tủn mủn từ ngoài cửa lớn vỡ vụn cất bước đi tới, thì sắc mặt ông nhất thời liền hoảng sợ, đầu óc thì ong lên một tiếng.

- Lại là gã hung nhân này… chẳng lẽ hôm nay là ngày tàn của Tiếu gia ta…

Thân mình Tiếu Trường Ân lảo đảo, lúc này ông căn bản là không kéo dậy nổi một chút ý chí chiến đấu nào, tất cả, đều bởi vì ánh mắt ông khi nhìn thấy bóng người mặt tủn mủn kia.

Tang La tiên sinh, tiếng tăm của người này xung quanh đây ai ai cũng biết đến, ngoại trừ Huyết Yêu Tông gã không dám trêu chọc ra, những gia tộc tu chân này, hầu như không ai dám động đến gã.

Mà tu vi gã lại thâm hậu, đã là Trúc Cơ hậu kỳ rồi, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào Giả Đan…hơn nữa tính khí hung tàn, một lời không hợp liền ra tay cực kỳ tàn nhẫn, cho nên hung danh cực thịnh.

Nếu chỉ như thế, có lẽ người này đã không thể sống yên ở nơi này, dù sao những gia tộc tu chân ở đây, đều từng có quan hệ với Huyết Yêu Tông, nhưng…Trên thực tế Tang La này, từng là đệ tử đương thời của Huyết Yêu Tống, nhưng vi phạm môn quy, bị đuổi ra khỏi tông môn, nhưng không có thu hồi tu vi, mà Huyết Yêu Tông cũng không có ngăn cản gã ở ngoài làm loạn.

Thậm chí Tiếu Trường Ân còn nghe nói qua, tên Tang La này còn có một ca ca. Người này không có dạng bộ tủn mủn, thiên tư rất mạnh, là một trong ngũ đại thiên kiêu của Huyết Yêu Tông.

- Tiếu Trường Ân bái kiến Tang La tiên sinh.

Sắc mặt của Tiếu Trường Ân trắng bệch, nhìn thấy Tang La đi tới, bên cạnh lại còn có Từ Lạc Đê sát cơ tràn ngập, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý, trong lòng liền thở dài. Ông cũng đã thôi hy vọng vào Mạnh Hạo, dù sao thì linh vật của Mạnh Hạo dù có mạnh thế nào, thì tu vi bản thân hắn vẫn thật sự quá yếu.

Tang La nghênh ngang hừ một tiếng, mang theo Từ Lạc Đệ đến gần Tiếu gia, ánh mắt trong hắc bào đảo qua bốn phía.

- Tiếu Trường Ân, mau đem tên tu sĩ ngự linh mà ngươi mời đến, ra đây!

Từ Lạc Đê quát.

- Chẳng lẽ không dám ra, tên ngự linh kia, mau ra đây cho Từ mỗ!

Từ Lạc Đê cười lạnh, thanh âm cuồn cuộn như sấm, Tiếu Trường Ân chua xót, không dám nói lời nào. Tộc nhân phía sau ông cũng đều đang run run hoảng sợ, duy chỉ có Tiếu Thải Phượng mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn mang theo tức giận.

Tang La đứng đó, đặc biệt hưởng thụ ánh mắt của người Tiếu gia, cũng rất hưởng thụ lời nói của Từ Lạc Đê bên cạnh. Lúc này đây lại càng không khỏi cảm thán một tiếng, cảm thấy nhân sinh của mình tĩnh mịch như tuyết, cao xử bất thắng hàn*, trong lòng rất có ý muốn bị đánh bại.

*người ở chỗ cao thì cô đơn.

Nhưng gã cũng không biết, khi thanh âm của Từ Lạc Đê truyền vào lôi vụ trong quầng sáng thì Mạnh Hạo đã đứng lên, bên tai còn vang vọng thanh âm của miếng mỡ đông. Vả lại rõ ràng, theo phán đoán của hắn, dường như miếng mỡ đông bên hồ sắp nói xong rồi, phỏng chừng không lâu nữa, nó cũng sẽ quay lại làm phiền hắn.

- Phải tìm được người để nó đi tra tấn, như vậy chỗ ta mới bớt thống khổ!

Mạnh Hạo nghiến răng nghiến lợi, cất bước đi ra.

Khoảng đất trống nhấp nhô, một mảnh lôi vụ trong nháy mắt cuồn cuộn mở ra thì Mạnh Hạo sắc mặt tiều tụy cũng từ trong đó đi ra. Ở dưới chân hắn bùn đất bị xới lên, dây mây trong khoảnh khắc xuất hiện rung động, trận trận gào thét ác liệt, cũng có từng tiếng gào thét bén nhọn từ những sợi dây mây này truyền ra.

Hai mắt hắn vằn lên những tia máu, đó là bị miếng mỡ đông tra tấn. Lúc này sau khi đi ra, Mạnh Hạo nhìn thoáng qua Từ Lạc Đê, lại nhìn cái gã mặt tủn mủn kia một chút, đã chọn mục tiêu, hắn cảm thấy Trúc Cơ hậu kỳ, có lẽ có thể kiên trì thêm một chút thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256: Đạo Tử Huyết Yêu Tông.

- Chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, Từ Lạc Đê, ngươi cũng quá không có tiền đồ.

Tang La thản nhiên nhìn thoáng qua Mạnh Hạo, nói như răn dạy, thần sắc trong áo bào tràn đầy vẻ cao ngạo, cảm giác nhân sinh tĩnh mịch như tuyết, ngày càng trở nên mãnh liệt hơn.

- Tang La tiên sinh, việc này thật không nên trách ta. Kính xin tiên sinh giúp ta vây khốn linh vật này, chỉ cần như vậy, thì người này, Từ Mộ có thể trong chốc lát bóp nát.

Từ La Đê vội vàng nói, ánh mắt khi nhìn về phía Mạnh Hạo, đã mang theo vẻ tàn nhẫn.

Nhưng y cũng không ngờ, chuyện tàn nhẫn hơn, có lẽ sẽ không xảy ra trên người y. Nhưng với gã Tang La cảm giác nhân sinh tĩnh mịch như tuyết này, sẽ xuất hiện một chuyện, chắc chắn khiến gã khắc cốt ghi tâm, cả đời cũng không quên được. Thậm chí, nó sẽ trở thành một cơn ác mộng kinh khủng nhất trong cuộc đời gã, trở thành bóng ma ám ảnh tâm hồn gã.....

Có lẽ, từ đó về sau, gã sẽ không còn cảm thấy nhân sinh tĩnh mịch như tuyết nữa…

Tang La rất là ngạo nghễ hừ một tiếng, xem như đáp ứng lời nói của Từ Lạc Đê. Từ Lạc Đê tinh thần nhất thời rung lên, nhìn về Mạnh Hạo đang đi tới từ phía xa xa thì sự tàn nhẫn trong mắt y lại càng đậm.

- Hôm nay Từ mỗ muốn cho người biết được, kết cục của kẻ giúp một

người không nên giúp, trêu chọc Từ mỗ, sẽ thê thảm tới cỡ nào, càng muốn cho ngươi thấy, điều mà tu sĩ ngự linh sợ nhất là gì!

Thanh âm của Từ Lạc Đê truyền ra, đã ngập tràn ý điên cuồng, ngạo nghễ.

Sắc mặt của tộc nhân Tiếu gia tái nhợt, Tiếu Trường Ân, cười thảm một tiếng, hiểu được chuyện ngày hôm nay đã không cách nào xoay chuyển. Ông hít sâu một cái, mạnh mẽ tiến ra vài bước, tu vi trong cơ thể ầm ầm khuếch trương ra, tu vi Trúc cơ trung kỳ bùng nổ, nhưng lại tồn tại sự suy yếu. Tuổi thọ của Tiếu Trường Ân đã không nhiều lắm, kinh mạch trong cơ thể sớm đã cạn kiệt, giờ đây miễn cưỡng tản ra tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhưng trả giá là thọ nguyên ông giảm đi bội phần.

- Chuyện hôm nay là việc của Tiếu gia ta, không liên quan đến người ngoài. Người này cũng không phải người mà Tiếu gia ta mời đến, chỉ là đi ngang qua mà thôi. Việc đã đến nước này, trời đã không cho Tiếu gia tồn tại, thì linh hồ này các người lấy đi!

- Nhưng những tộc nhân ở đây, ta muốn mang đi, người này các ngươi cũng không được gây khó dễ, nếu không, Tiếu mỗ liều mạng ngay lập tức tử vong, cũng muốn cho các ngươi trả giá thật lớn.

Thân hình Tiếu Trường Ân lúc này, dường như cao lớn hơn rất nhiều, lời nói đanh thép, truyền khắp bốn phía, khiến cho Từ Lạc Đê khẽ chau mày.

Về phần Tang La mặt tủn mủn, gã lại phát ra những tiếng cười khó nghe.

Mạnh Hạo ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiếu Trường Ân, cảm quan đối với người này chợt thay đổi, lặng lẽ gật đầu rồi thản nhiên nói.

- Tiếu đạo hữu, hồ ấy đã đưa cho Mạnh mỗ, như vậy nó chính là tư vật của Mạnh mỗ, người ở đây, ai dám lấy đi!

Lời nói của Mạnh Hạo vừa dứt, dây mây trước người hắn đã rít gào lên, ngày lập tức đâm thẳng đến chỗ Tang La và Từ Lạc Đê.

Tang La cười chói tai, trong tiếng cười mang theo vẻ khinh miệt, cùng khinh thường, tay áo vung lên, từ trong cổ tay áo lập tức bay ra một khối ấn Thạch. Ấn thạch màu đen này khi đang bay ra thì mở rộng, lao về phía dưới, lập tức khiến mấy dây mây phía dưới cũng phải ngừng lại một chút, chỉ có một thân dây mây chính trong đó là vẫn gào thét, mạnh mẽ lao ra.

Tang La cất tiếng cười bén nhọn, thân mình gã tiến về phía trước, khi tay phải nhấc lên lộ ra bàn tay rõ ràng là nhỏ hơn một chút so với người thường, cách không hướng về phía dây mây hạ xuống một chưởng, lập tức một trận cuồng phong gào thét, thẳng đến thân dây mây chính.

Cùng lúc đó, tiếng cười của Từ Lạc Đê truyền ra bốn phía, thân mình chợt lóe lên, bay thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, trong mắt y sát cơ mãnh liệt. Nhưng thân mình y vừa mới bay ra, thì Tiếu Trường Ân vậy mà cũng nhảy lên muốn ngăn cản, nhưng Từ Lạc Đê khinh miệt vung tay áo, nhất thời tiếng nổ vang quanh quẩn, cơ thể của Tiếu Trường Ân lập tức bị chặn đứng.

- Không giết ngươi vội, vì ta và người sắp thành thông gia, còn phải uống chung rượu mừng của con cháu.

Từ Lạc Đê cười châm chọc, tốc độ cực nhanh về phía Mạnh Hạo.

- Ta cho ngươi biết, điều mà tu sĩ ngự linh sợ nhất, chính là bị người ta chém đầu!

Từ Lạc Đê cất tiếng cười kiêu ngạo, nhưng sắc mặt của Mạnh Hạo nơi đó từ đầu đến cuối vẫn như thường, không hề biến đổi, tùy ý cho Từ Lạc Đê này tiến tới gần.

Khi khoảng cách giữa Mạnh Hạo và Từ Lạc Đê còn ước chừng ba trượng, hàn mang trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, thân mình không lùi mà tiến, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Từ Lạc Đê, tay phải vung lên, một biển lửa ngập trời được dựng lên, một con hỏa long trăm trượng ầm ầm gào thét.

Trong nháy mắt hỏa long xuất hiện, sắc mặt của Từ Lạc Đê đại biến, lộ ra vẻ kinh hãi cùng không thể tin nổi.

- Này…Này…

Đến giờ phút này y cũng không dám tin những gì đang xảy ra, y mãnh liệt cảm nhận được lửa trên thân rồng kia, tựa như đã vượt qua sức mạnh uy áp của Trúc Cơ hậu kỳ.

Cái chết chợt hiện ra trước mắt y, nhanh chóng đã tràn ngập toàn thân, trong đầu y vù vù nổ tung, toàn thân như bị mấy vạn lôi đình oanh kích, khiến cho sắc mặt y biến hóa, dường như vẫn chưa thể tin.

- Trúc Cơ hậu kỳ!!

Từ Lạc Đê thân mình run run, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi đến cực điểm, y không thể tưởng tượng nổi, người trước mắt y nhìn chỉ như là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng phất tay lại phát ra lực lượng Trúc Cơ hậu kỳ. Mà y ở nơi này kêu gào trảm thủ, lại đột nhiên phát hiện ra, người vốn dĩ bị cho rằng có thể dễ dàng trảm thủ, giống như biến đổi nhanh chóng, giờ đây đã trở thành mãnh thú đủ để có thể giết y hàng trăm ngàn lần.

Giờ khắc này người hoảng sợ không chỉ có y, còn có Tiếu Trường Ân, ông ta hít sâu, trợn mắt há hốc mồm, đối với sự thay đổi đột ngột này căn bản là không thể phản ứng, trong đầu cũng là ong ong, nhưng rất nhanh trong mắt cũng lộ ra vẻ vui mừng đến tột độ.

Còn tên Tang La vốn đang ngạo nghễ kia, gần như chỉ trong chớp mắt

khi hỏa long của Mạnh Hạo xuất hiện, thân thể của gã liền chấn động mạnh, khoảnh khắc khi gã ngẩng đầu lên, để lộ ra trong hắc bào hai mắt kinh động.

Diễn biến có vẻ dài dòng, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong chớp mắt. Gần như là trong khoảnh khắc khi thanh âm của Từ Lạc Đê truyền ra, tiếng kêu thê lương thảm thiết trực tiếp bao vây tứ phía, trăm trượng hỏa long trực tiếp đem thân thể bao phủ, sau đó, thân hình y oanh một tiếng trong chớp mắt đã trở thành tro bụi, chỉ còn thanh âm thảm thiết dội về.

Túi trữ vật của y, đã sớm bay lên và rơi vào tay Mạnh Hạo.

Một màn này, được toàn bộ người ở nơi đây chứng kiến, Tiếu Trường Ân thần sắc kích động, Tiếu Thải Phượng bên cạnh, khi nhìn về phía Mạnh Hạo hai mắt còn lộ ra một chút khác thường.

Lại càng không cần phải nói đến tộc nhân Tiếu gia, bọn họ kích động phấn chấn nhìn lên Mạnh Hạo.

Tang La sắc mặt tái nhợt, thấy cái chết của Từ Lạc Đê, trong lòng lo sợ, gã chần chừ một chút. Giờ phút này, không chút do dự thân mình rất nhanh lui ra phía sau, cho dù gã là Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng gã không muốn mạo hiểm như thế, thân mình lóe lên như muốn lập tức rời đi, gã nghĩ, đối phương cũng sẽ e ngại mình, sẽ không dễ dàng đuổi theo.

Nếu không đuổi theo, như thế đã nói lên sự cân nhắc, thua kém hơn gã, sau đó gã sẽ dùng đòn hồi mã thương. Đây là việc Tang La thường làm, sớm đã thuần thục, nhưng trong chớp mắt khi gã vừa bay ra, Mạnh Hạo nơi đó hừ lạnh một tiếng, thân mình bay lên, hóa thành một dải cầu vồng bay thẳng đến chỗ Tang La.

Vừa thấy Mạnh Hạo đuổi theo, Tang la sắc mặt đại biến.

- Hắn dám đuổi theo, chứng minh hắn có tự tin giết ta, không thể như thế

được.

Tinh thần Tang La chấn động, gã rất nhanh nâng tay phải lên, nhất thời một viên ấn thạch đang bay lơ lửng trên không bay thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, nếu là người có chín tòa đạo đài, Mạnh Hạo có thể chiến được, nhưng cũng sẽ không quá dễ dàng. Mà nếu người trước mắt này chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ có bảy tòa đạo đài, Mạnh Hạo có thể không cần để ý. Giờ đây hắn đưa tay phải lên bấm tay niệm thần chú, nhất thời hai thanh kiếm gỗ bay ra. Tốc độ cực nhanh bay thẳng đến hắc ấn, đồng thời hóa thành cầu vông, truy kích Tang La.

Một tiếng động rầm rầm được truyền ra, hắc ấn vỡ vụn, Tang La rống lên một tiếng, mắt thấy đang bị thanh kiếm gỗ đuổi theo, thì thân mình tức khắc quay lại, sau khi bóp nát một miếng ngọc giản. Hai tay gã bấm niệm thần chú, ngón trỏ tay phải nâng lên nhấn mạnh về phía trước.

Trong khoảnh khắc gã nhấn một cái, mọi thứ xung quanh gã, hư vô lập tức ám đi. Dường như ở giữa ngón tay của gã, hấp thu một lực kỳ dị nào đó, khiến trên người gã, tràn ngập một luồng khí làm cho Mạnh Hạo nhíu mày, trong lòng hắn dần xuất hiện cảm giác khó chịu, chán ghét.

Khí tức này tương tự như khí tức lúc trước Mạnh Hạo cảm nhận được ở Thanh La Tông, nhưng rõ ràng là mỏng manh hơn nhiều, tựa như đom đóm cùng ánh trăng, thậm chí khi tại động sâu trong sơn cốc, Mạnh Hạo cũng có cảm giác tương tự.

Tiếng động kinh thiên một lần nữa nổi lên, thanh kiếm của Mạnh Hạo vậy mà lại ngừng lại một chút, lúc này áo bào của Tang La kia bị gió nhấc lên, lộ ra một gương mặt xấu xí chằng chịt sẹo, còn có hai mắt u tối và một vẻ mặt méo mó, một vài giọt mồ hôi lăn dài trên má gã.

- Đạo hữu chuyện gì cũng nên từ từ, đâu sẽ có đó.

Tang La khẩn thiết mở miệng, trong lòng sớm đã hoảng sợ, gã phát hiện bản thân đã dùng toàn lực, nhưng đối phương thì vẫn tùy ý như trước.

Cao thấp đã rõ, lập tức có thể quyết định!

Mạnh Hạo cảm nhận được khí tức trên người Tang La, nội tâm vừa động, đối với loại khí tức này hắn đã sớm suy đoán, giờ đây lại gặp phải, hai mắt chợt lóe lên, tay phải nâng lên chỉ về phía trước.

- Phong yêu, đệ bát cấm!

Một chỉ rơi xuống, thiên địa u ám, trong nháy mắt thân thể Tang La run run, ánh mắt gã lộ ra vẻ hoảng sợ mãnh liệt. Gã lập tức cảm nhận được khí tức thiên địa từ bốn phía, tại đây trong chớp mắt như bị thay đổi, trong thân thể mình lại càng biến chất, cư nhiên như bị áp chế, phịch một tiếng, trước mặt gã kiếm gỗ ngay lập tức lao đến, sắp sửa đâm thẳng vào cổ gã.

Trong mắt Tang La lộ ra vẻ tuyệt vọng, nhưng vào lúc này, kiếm gỗ theo tay áo Mạnh Hạo vung lên nhưng không phải chém giết người này, mà là trong cuốn lại, mang Tang La lập tức về tới trước người Mạnh Hạo, bị Mạnh Hạo một tay bóp trên cổ.

Cho đến giờ phút này, tu vi của Tang La mới khôi phục lại, thân thể cũng có thể nhúc nhích, chỉ là sắc mặt lại tái nhợt, trong mắt gã mang theo sự sợ hãi, không dám có chút manh động gì. Bởi vì tay của Mạnh Hạo đang đặt trên cổ gã, tán ra từng luồng cảm giác tử vong làm cho gã kinh hãi run sợ. Thậm chí giờ khắc này, gã không biết tại vì sao, cứ khi gã đứng gần Mạnh Hạo thì toàn thân đều có chút run run.

Không phải gã muốn run run, mà là đến từ khí tức trên thân thể Mạnh Hạo, làm cho gã không biết tại sao cứ khi ở gần thì lại có một cảm giác sợ hãi mãnh liệt nổi lên.

- Ngươi...Ngươi là ai...

Tang La mặt không còn chút máu, run giọng nói.

Cùng lúc đó, bên ngoài nơi này, một dãy núi hàng năm bị mây đen che phủ, có một sơn cốc, bên trong có hai gã thanh niên, đang ngồi hai bên, cúi đầu nhìn bàn cờ ở giữa hai người, suy nghĩ tìm nước đi thích hợp.

Một người trong đó mặc áo trắng, thần sắc lạnh nhạt, tướng mạo tuấn tú cực kỳ xinh đẹp, nhưng lại có cỗ khí tức xuất trần, trong tay cầm cây quạt, đang phe phẩy.

Người kia mặc áo lam, bộ dạng ước chừng hơn ba mươi tuổi, cầm quân cờ, trong lúc trầm tư đang muốn hạ xuống, bỗng nhiên miếng ngọc bội ở thắt lưng gã nổ một tiếng, xuất hiện một vết nứt.

Vết nứt này vừa xuất hiện, thanh niên áo lam liền nhíu mày, cúi đầu nhìn thoáng qua, rồi hạ quân cờ xuống.

- Làm sao vậy?

Thanh niên áo trắng mỉm cười, lạnh nhạt nói, lời nói không cao, ý ôn hòa.

- Không có gì, là do tên thân đệ đệ không nên người của ta, sợ là bên ngoài chọc phải đối thủ không địch lại được, nên đang cầu cứu ta.

Thanh niên áo lam cung kính nói.

- Tên Tang La này...đi xem xem, ta cũng không có việc gì, cùng nhau đi thôi.

Thanh niên áo trắng mỉm cười, thản nhiên nói.

- Đạo Tử điện hạ thân phận tôn quý, sao dám...

Thanh niên áo lam vội vàng đứng dậy.

- Không sao.

Thanh niên áo trắng này, chính là Đạo Tử của Huyết Yêu Tông!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257: Xung kích Trúc Cơ trung kỳ!.

Trong sơn trang của Tiếu gia, Tiếu Trường Ân đầy kích động nhìn Mạnh Hạo, mà tất cả đám tộc nhân thì ai nấy vẻ mặt cuồng nhiệt. Mạnh Hạo gật đầu với bọn họ, không nói gì, cứ thế nắm lấy cổ Tang La đi vào trong quầng sáng ngay trước mặt người của Tiếu gia, phất lôi vụ đi, xuất hiện ở ven bờ hồ.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, buông lỏng tay ra. Tang La mặt mày tái nhợt, lúc này không dám phản kháng, ngoan ngoãn đứng trước mặt Mạnh Hạo, vẻ mặt đầy cung kính, lòng cũng lo lắng chờ huynh trưởng tới cứu viện. Gã nhìn bốn phía với đôi mắt ti hí, phát trên chiếc mũ ở bên bờ hồ, lại nghe thấy tiếng nói lảm nhảm truyền ra từ trong mũ, nhưng không dám nhìn nhiều, chỉ cảm thấy nơi này thật quỷ dị, dường như còn âm trầm hơn cô sơn của mình rất nhiều.

Mạnh Hạo nhìn Tang La, trầm ngâm, lát sau hắn giơ tay trảo lên không trung, nhất thời khí tức trên thân Tang La tiêu tan đi một chút, ngưng tụ ở lòng bàn tay Mạnh Hạo. Khí tức này nhìn như vô hình, nhưng với Mạnh Hạo thì khí tức ấy khiến hắn phiền chán, cũng cảm thấy chán ghét.

Mạnh Hạo nhíu mày, đưa khí tức vô hình trong lòng bàn tay tới gần, đôi mắt bỗng lóe lên.

- Chẳng lẽ, đây là yêu khí…

Mạnh Hạo thì thào, rồi vung tay cho khí tức đó tiêu tan. Hắn nhìn chằm chằm Tang La trước mặt, Tang La bị nhìn mà lòng run sợ.

- Đạo hữu…

Tang La đang định nói gì thì chợt nghe Mạnh Hạo nói.

- Nơi đây có một tên tu sĩ tà ác cần phải độ hóa…

Mạnh Hạo nói xong thì ho khan một tiếng. Nghe thế, Tang La ngẩn ra, đang cảm thấy kỳ quái thì bỗng nhiên cái mũ đang lải nhải với con cá bên bờ hồ bỗng nhảy vọt lên, nhìn chằm chằm Tang La.

- Ai? Là ai? Ngươi ư? Ác đồ, ngươi như vậy là không đúng, ngươi như vậy là vô đạo đức, ta phải đại biểu cho chính nghĩa tới độ hóa ngươi…

Nói xong, chiếc mũ da kia hưng phấn vọt thẳng tới Tang La với tốc độ cực kỳ nhanh. Không chờ Tang La phản ứng, Mạnh Hạo lập tức phất tay áo rời đi, trước khi đẩy Tang La ra hắn còn không quên gỡ túi trữ vật của gã xuống, lại càng không do dự vung tay ra, một chiếc lưới đen tung ra rồi bao lấy Tang La, buộc lại thật chặt.

Mà Mạnh Hạo thì nhanh chóng lùi ra sau, kéo khoảng cách với nơi này. Thấy vậy, Tang La ngẩn ra, trong phút chốc, chiếc mũ do bộ da kia hóa thành liền xuất hiện trên đỉnh đầu Tang La.

- Khụ khụ, hài tử à, đừng sợ, phải ngoan ngoãn, hóa thân vĩ đại của chính nghĩa sẽ đưa ngươi trở về từ con đường tà ác…

Chiếc mũ hưng phấn nhảy nhót.

- Tiểu bảo bối ngoan ngoãn, ngươi không phải phản kháng, đừng từ chối, cũng chớ mê mang, ta sẽ giúp ngươi! Ngươi xem, đầu tiên ngươi phải…

Mũ da nói rồi nói, Tang La giãy dụa, nhưng không cách nào thoát được.

Mạnh Hạo đồng cảm nhìn Tang La, cúi đầu xóa đi ấn ký trên túi trữ vật, mở ra nhìn thì mắt tỏa sáng. Lượng linh thạch trong túi trữ vật này lại

không ít, thậm chí hơn Tiếu gia mấy lần.

- Số linh thạch này cũng đủ để phục chế, mà lúc trước trong phúc địa ở Thanh La Tông ta còn lấy được không ít túi trữ vật, bên trong tuy không nhiều La Địa Đan, nhưng cũng có một ít.

Mạnh Hạo trầm tư rồi phất tay, lôi vụ lập tức che phủ bốn phía xung quanh hắn, khiến người bên ngoài không thể thấy rõ rồi mới lấy gương đồng ra bắt đầu phục chế.

Thời gian nhanh chóng đã vụt tới lúc hoàng hôn, những tiếng gào thét vang lên từ miệng Tang La ở bên ngoài lôi vụ, dường như phải nhận lấy sự tra tấn khó có thể hình dung mà toát lên vẻ thê lương vô tận.

- Đừng nói nữa, tha cho ta đi, a a a, cái mũ chết tiệt này, câm miệng!!!

- Ôi chao, hài tử à, ngươi như vậy là không đúng đâu, ngươi biết không… ngươi cắt ngang lời ta làm ta quên mình nói tới đâu rồi. Thôi, ta nói lại lần nữa vậy, ngươi phải nghe cho thấu nha.

- Con đường tà ác mọc đầy bụi gai, hài tử à, yên tâm đi, có ta ở đây, ta nhất định sẽ không để lũ gai kia đâm vào cái mông trắng nõn của ngươi đâu…

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, đồng tình với Tang La, rồi lại cúi đầu nhìn mười viên La Địa Đan trước mặt, hắn hít sâu một hơi, cầm lấy một viên bỏ vào miệng.

La Địa Đan vừa vào miệng liền tan ra, trở thành một dòng linh khí với Mạnh Hạo thì đã lâu không xuất hiện trào ra toàn thân. Từ khi trở thành Hoàn Mỹ Trúc Cơ, Mạnh Hạo mãi không thể hấp thu được linh khí thiên địa, lúc này linh khí tuôn vào khiến cơ thể như đất đai khô cạn của hắn đang được mưa tẩm ướt. Mạnh Hạo tinh thần rung lên, nhắm mắt thổ nạp.

Dần dần hắn quên hết những tạp âm bên ngoài, toàn tâm đắm chìm trong tu vi. Một viên, hai viên, rồi ba viên… Theo số viên Mạnh Hạo ăn, từ mặt trăng trên trời tràn ra ánh trăng như dải lụa, lập tức xuyên qua hư vô, phá mở thiên địa, buông xuống người Mạnh Hạo.

Từ đằng xa mà nhìn thì trong đêm tối này, một dải lụa trông cực kỳ rõ ràng rơi vào Tiếu gia.

La Địa Đan không hổ là thánh đan của Thanh La Tông, một trong năm loại đan dược cho Trúc Cơ cảnh của Nam Vực, dược hiệu mạnh vượt qua tưởng tượng của Mạnh Hạo. Tới viên La Địa Đan thứ mười bảy, thân thể hắn ầm ầm chấn động, tòa đạo đài thứ tư như đã mơ hồ xuất hiện sơ hình, mà lại đang nhanh chóng ngưng thật. Một khi hoàn toàn ngưng thật thì có nghĩa là tu vi Mạnh Hạo đã đột phá Trúc Cơ sơ kỳ, trở thành Trúc Cơ trung kỳ!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhưng lại nhăn mày nhìn lên bầu trời, cười khổ nhìn ánh trăng như một dải lụa sáng ngời giống cây cầu bắc xuống từ bầu trời.

- Như thế này thì cũng quá rõ ràng rồi. Viên đan này dù tốt, nhưng lại quá nổi bật, phỏng chừng sẽ khiến cho không ít người chú ý…

Mạnh Hạo lúc này không có cách nào để giải quyết cả, phương pháp duy nhất chính là nhanh chóng đột phá, mở ra tòa đạo đài thứ tư, khiến tu vi bước vào Trúc Cơ trung kỳ. Hắn hít sâu một hơi, cầm lấy viên La Địa Đan thứ mười tám lên ăn. Ba tòa đạo đài hoàn mỹ trong cơ thể đồng thời chấn động, hấp thu linh khí sau lại phát ra linh lực càng thêm dồi dào, dung nhập toàn thân Mạnh Hạo khiến tòa đạo đài thứ tư nhanh chóng ngưng tụ.

Lúc này trong bầu trời đêm đen, dòng chảy ánh trăng này khiến Tiếu gia chú ý. Tiếu Trường Ân tuy nói rằng thọ nguyên khô kiệt, nhưng vẫn có

nhãn lực, đôi mắt lập tức co rụt lại, đứng bật dậy tự mình tới ngoài quầng sáng nơi Mạnh Hạo bế quan để hộ pháp cho hắn.

Mạnh Hạo có đại ân với Tiếu gia bọn họ, hơn nữa sau khi mình ngã xuống, Tiếu gia có trường tồn hay không chính là xem mối quan hệ với Mạnh Hạo. Nghĩ vậy, Tiếu Trường Ân hạ quyết tâm, dù thế nào thì mình cũng không thể để cho Mạnh Hạo trong lúc tu hành mà xảy ra bất cứ điều gì bất trắc.

Cùng lúc đó, không ít gia tộc tu chân gần Tiếu gia này đều thấy được ánh trăng chảy xuống, đều giật mình. Lại có không ít kẻ lập tức bay lên, phóng tới nơi ánh trăng chảy xuống.

Mà trong đêm tối này, vị huynh trưởng của Tang La, thanh niên mặc áo lam kia, lúc này đang đi cùng nam tử áo trắng. Hai người đi giữa bầu trời, tốc độ trông không nhanh, nhưng thực tế một bước đã vọt qua mấy trăm trượng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Xung kích Trúc Cơ trung kỳ! (2)

Hai người bọn họ cũng nhìn thấy ánh trăng chảy xuống, nam tử áo mắt híp mắt lại, còn thanh niên áo lam thì nhíu mày.

- Nhìn phương hướng này thì hình như đúng là chỗ Tang La đang ở…

- Thú vị đấy! Lại có kẻ ở phụ cận Huyết Yêu Tông mà ăn La Địa Đan của Thanh La Tông, mà xem ra không chỉ là một viên.

Mà cũng giờ phút này, ở trong khu rừng cách Tiếu gia một khoảng ngắn, trên những tán cây thật lớn ở sâu trong rừng, một hàng hơn mười tu sĩ đang nhắm mắt đả tọa. Những người này đều đeo kiếm trên lưng, quần áo giống hệt nhau, lúc này im lặng không nói gì. Nhưng khi dải lụa ánh trăng kia xuất hiện, hơn mười người này đều mở mắt ra, cùng nhìn tới nơi đó.

Ở trong đám người này lại có Trần Phàm, gã nhìn dòng chảy trên bầu trời, mày nhíu lại.

- Nơi đó gần Huyết Yêu Tông, dòng chảy này…

- Đây là dị tượng hình thành sau khi nuốt La Địa Đan của Thanh La Tông, không thể che giấu được, xem ra có người nuốt đan ở nơi đó.

- Kẻ này rốt cuộc là ăn bao nhiêu, ánh trăng này không khỏi quá kinh người…

Những người này đều là đệ tử của Nhất Kiếm Tông, lúc này đều khẽ giọng nói chuyện với nhau.

Trong trang viên Tiếu gia như đang gặp phải đại địch, toàn bộ tộc nhân đều cực kỳ khẩn trương. Mấy ngày nay bọn họ có thể nói là lần lượt sống trong vui sướng mà hoảng sợ, suýt bị diệt tộc, rồi lại được hóa giải tai ương. Nay phần lớn đều mệt mỏi, nhất là lúc này dải trăng kia cực kỳ dễ thấy, khiến cho bốn phương tám hướng đều nhìn rõ ràng, điều này khiến người của Tiếu gia lại càng thêm khẩn trương.

Tiếu Thải Phượng mặt mày tái nhợt, nàng có thiên tư về bùa chú, nhưng do tu vi có hạn nên khó mà phát huy được hết. Lúc này nàng chỉ có thể đứng một bên, lặng lẽ nhìn Tiếu Trường Ân khoanh chân ngồi hộ pháp cho Mạnh Hạo ở bên ngoài quầng sáng.

Không lâu sau, từng đạo cầu vồng trong trời đêm này mang theo tiếng gió rít ầm ầm bay tới. Có thể mơ hồ nhìn thấy lúc này có không ít hơn mười người đang vờn quanh Tiếu gia, bọn họ đều lơ lửng giữa không trung, mắt sáng ngời nhìn chỗ Mạnh Hạo bế quan bên trong Tiếu gia, nơi ánh trăng tuôn xuống.

- Thật thú vị, lão phu thật muốn xem ai bế quan ở đây, lại có thể gây ra được cảnh tượng này.

Tiếng cười vang lên, một bóng người nhanh chóng lao tới. Đó là một lão già có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, sắc mặt bất thiện, bay thẳng tới chỗ Mạnh Hạo bế quan, ánh mắt toát lên vẻ tham lam, hiển nhiên định nhân cơ hội này quấy rối đả tọa, cướp đoạt cơ duyên.

Người bốn phía có ý định như vậy là không ít, dù sao Tiếu gia yếu thế, chiếm cứ hồ này, ngoài Từ gia thèm muốn ra thì cũng có không ít gia tộc đều như hổ rình mồi.

Lúc này theo bóng dáng lão già kia, tất cả mọi người bốn phía đều tập trung nhìn. Tiếu Trường Ân ngẩng đầu lên, ầm ầm bộc phát ra tu vi lực, sau đó đứng lên. Ông ta hít sâu một hơi, bước lên giữa không trung.

Oành một tiếng, lão già kia phun ra một ngụm máu tươi, cả người bịch bịch lùi ra sau. Sắc mặt Tiếu Trường Ân tái nhợt, nhưng vẫn đứng giữa không trung nhìn bốn phía.

- Tiếu mỗ là kẻ đã bước nửa chân vào quan tài, sớm không còn để tâm chuyện sống chết, các vị ai muốn đi cùng Tiếu mỗ thì cứ tới đây.

Tiếu Trường Ân cao giọng nói, tu vi của ông ta không cao, nhưng lời nói lúc này đây cũng đã tạo nên uy hiếp.

Trong quầng sáng bên dưới, lúc này Mạnh Hạo đã tới lúc mấu chốt để đột phá tu vi. Theo hắn không ngừng nuốt La Địa Đan, tòa đạo đài thứ tư trong cơ thể hắn đã ngưng tụ được hơn phân nửa, mắt thấy không bao lâu nữa là sẽ hoàn toàn thành hình. Tới lúc đó, một khi đứng lên, chỉ riêng chiến lực thôi Mạnh Hạo đã có thể quét sạch Trúc Cơ cảnh!

Đây chính là thế mạnh của Hoàn Mỹ Trúc Cơ!

Về chuyện ở bên ngoài, Mạnh Hạo dù đang bận ngưng tụ tòa đạo đài thứ tư, nhưng vẫn biết hết. Hắn vốn đã dự liệu chuyện này, dù sao dòng chảy ánh trăng kia xuất hiện khiến lần thăng cấp này, không đến mức vạn chúng chú ý, nhưng cũng dấy lên không ít phong ba.

Vả lại Mạnh Hạo biết rõ, thời gian trôi đi, phong ba này sẽ càng lúc càng mạnh, mà biện pháp giải quyết duy nhất chính là dùng tốc độ nhanh nhất khiến mình đột phá thành công, như thế có thể hóa giải tất cả.

Nhưng… Hoàn Mỹ Trúc Cơ không thể hấp thu linh khí thiên địa, như vậy chỉ có thể dựa vào đan dược lực, cho dù La Địa Đan phi phàm thì cũng dần trở nên khó khăn. Lúc này tuy tòa đạo đài thứ tư đã ngưng tụ hơn phân nửa, nhưng Mạnh Hạo cũng cảm nhận rõ ràng rằng hiệu quả của La Địa Đan đang dần giảm đi.

Thậm chí nếu cứ theo tốc độ này thì khó mà chèo chống cho tới lúc đủ để mở ra tòa đạo đài thứ tư.

Khi Mạnh Hạo ở đây im lặng tu hành, ở bên ngoài dòng chảy ánh trăng, lời nói của Tiếu Trường Ân vang vọng bốn phía. Xung quanh im lặng một lát thì bỗng có tiếng cười lạnh vang lên, ngay sau đó có ba kẻ vọt tới.

Ba người này mơ hồ trong bóng đêm, nhưng dao động tu vi trên người bọn họ lại cực kỳ rõ ràng, trong ba người rõ ràng có một kẻ là Trúc Cơ trung kỳ.

Trong các gia tộc tu chân mà đạt tới Trúc Cơ trung kỳ đã coi như là rất mạnh, nếu không thì lúc trước Tiếu gia đã chẳng thể chiếm được linh hồ này. Chẳng qua nay Tiếu Trường Ân thọ nguyên cạn dần nên mới gặp phải cảnh như vậy.

Ba người kia vọt thẳng tới Tiếu Trường Ân, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Trong tiếng nổ vang này, bốn người chiến đấu một chỗ. Tiếu Trường Ân phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch, thân thể như diều đứt dây rụt lùi ra sau. Mà tên Trúc Cơ trung kỳ kia thì cười lạnh, cất bước truy kích.

Hai kẻ còn lại thì cười vang rồi lao thẳng tới chỗ quầng sáng nơi Mạnh Hạo đang ngồi.

Mắt thấy nguy cơ kéo đến, Tiếu Trường Ân đôi mắt trợn tròn lên như muốn nứt ra. Ông ta biết đây là lúc mấu chốt với Mạnh Hạo, nhưng lại chẳng còn cách nào ngăn cản, cho dù có thiêu đốt sinh mệnh thì cũng là vô dụng.

Nhưng ngay khi hai tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ kia chạm vào quầng sáng, tiếng ầm ầm vang lên, quầng sáng kia bị hai người đánh tới, giữ được ba hơi thở thế mới vỡ tan.

Nên biết rằng quầng sáng này là do Tiếu Thái Phượng mới Ngưng Khí kỳ tạo ra, nhưng có thể ngăn hai tên Trúc Cơ sơ kỳ được ba hơi thở thì đủ để thấy thiên tư nàng với bùa chú tốt như nào.

Trong chớp mắt khi hai tiếng nổ vang lên, hai tên Trúc Cơ sơ kỳ vừa đánh nát quầng sáng và nhảy thẳng vào trong lôi vụ đột nhiên rú lên. Thân thể bọn họ lập tức bị lôi quang vờn lấy, những tiếng lốp bốp, cả hai vội rụt lùi ra sau, tự hộc máu tươi, sắc mặt hoảng sợ tới cực điểm. Thậm chí ngay lúc này đạo đài của bọn họ gần như vỡ tung.

Lôi vụ quay cuồng bảo vệ Mạnh Hạo ở bên trong, khuếch tán ra chừng hơn mười trượng, khiến người ta không thể bước vào.

Tiếu Trường Ân khẽ thở dài, tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ đấu pháp với ông ta thì lúc sắc mặt nghi ngờ, đột ngột dừng lại, quay sang nhìn lôi vụ.

Trong lôi vụ, Mạnh Hạo bỗng nhiên mở mắt ra, đôi mắt hắn lóe lên tinh quang, hắn nhíu mày nhìn ba viên La Địa Đan còn lại trước mặt, nhưng tòa đạo đài thứ tư trong cơ thể hắn nay dù đã ngưng tụ được chín phần thì một phần cuối cùng kia cũng mãi không thể thành công được.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 259: Bị thiên địa từ chối thì cướp lấy!

- Hiệu quả của La Địa Đan đã không còn lớn… Chẳng lẽ cuối cùng ta không thể bước vào Trúc Cơ trung kỳ…

Mạnh Hạo không hề cam lòng, hắn biết con đường tu hành của mình khác với người ta, ngoài chuyện đạt được chiến lực hùng mạnh thì con đường tu hành cũng lắm gian nan gập ghềnh. Lúc hắn im lặng suy nghĩ thì bên ngoài lại truyền tới tiếng nổ vang.

Đó là mấy chục tên tu sĩ Trúc Cơ bên ngoài lúc này đang đồng loạt ra tay đánh lên lôi vụ.

- Các vị đạo hữu, người này tu luyện mà tạo nên khí thế như này, sợ là đi ra rồi gia tộc tu chân xung quanh nơi đây sẽ không có chỗ cho chúng ta. Vậy dứt khoát nhân cơ hội này phá đi, chấm dứt hậu họa.

- Đúng đó, Tiếu gia thế đã yếu, vốn không cần phải tồn tại nữa. Lúc trước các gia tộc khác đều bị diệt vì thế, đây là quy luật, không thể thay đổi!

- Hãy cùng ra tay, ta không tin không phá được lôi vụ quỷ dị này!

Âm thanh vang vọng, đám người tới xem đều là của những gia tộc tu chân phụ cận, tất nhiên sẽ không để cho Tiếu gia này quật khởi, lúc này nói với nhau như vậy thì cùng ra tay. Tiếng nổ ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, khiến cho lôi vụ xung quanh Mạnh Hạo lúc này quay cuồng dữ dội.

- Lòng người mà xấu, mạng cũng vô dụng.

Mạnh Hạo lãnh đạm nhìn xuyên qua lớp sương mù, giơ tay cầm ba viên La Địa Đan bỏ hết vào miệng.

Theo La Địa Đan tan ra, ánh trăng lập tức tăng nhiều lên, như một con sông dài tràn vào cơ thể Mạnh Hạo. Mặc dù tác dụng của đan dược đã không còn lớn, nhưng tại lúc này cũng đủ để tòa đạo đài thứ tư của Mạnh Hạo ngưng tụ thêm một tia.

Ngay khi một tia đạo đài lực này xuất hiện, cơ thể Mạnh Hạo chẳng biết vì sao mà đột nhiên nổ vang. Theo tiếng nổ vang này, sắc mặt Mạnh Hạo bỗng nhiên biến đổi, thân thể hắn lập tức héo rũ, dường như toàn bộ sinh cơ, máu thịt, còn có tu vi đều rót hết vào đạo đài thứ tư.

Một tia đạo đài lực cuối cùng xuất hiện đó khiến Mạnh Hạo hiểu được bí ẩn liên quan tới Hoàn Mỹ Trúc Cơ, khiến cho lúc này tòa đạo đài thứ tư trong cơ thể hắn như điên cuồng mà tự động hấp thu.

Dường như muốn hút hết cả Mạnh Hạo vào trong đạo đài, cho dù là chết cũng muốn mở ra tòa đạo đài thứ tư!

Sắc mặt Mạnh Hạo biến đổi, đây đúng là ngoài ý muốn, hắn thật sự không ngờ. Theo tâm tư hắn biến hóa, lôi vụ bên ngoài khuếch tán ra, mấy chục tên tu sĩ Trúc Cơ đã đánh tan lôi vụ, nhảy vào trong này.

Thấy đám tu sĩ đó tới gần, sắc mặt Mạnh Hạo âm trầm, thân mình hắn tuy đã héo rũ, sinh mệnh tuy trôi đi rất nhanh, thậm chí mái tóc dần bạc đi, nhưng tu vi của hắn vẫn còn. Hắn nhoáng cái xuất hiện ngay trước người một tên tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, không chờ tu sĩ này kịp phản ứng, Mạnh Hạo đã giơ tay bóp lấy cổ gã, bóp mạnh lấy. Đôi mắt của tu sĩ kia trợn trừng lên, không thể tin tưởng nổi, cổ lập tức vỡ tung.

Nhưng ngay khi gã chết, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái, ánh mắt hắn lóe lên tia sáng kỳ dị, nhìn thi thể trong tay lập tức héo rũ,

trong chớp mắt liền biến thành một bộ xương khô. Tu vi của kẻ này không ngờ truyền qua tay mình, rót thẳng vào trong cơ thể, tuôn vào tòa đạo đài thứ tư.

- Thì ra là vậy!

Trong chốc lát, ánh mắt Mạnh Hạo sáng rực lên.

- Hoàn Mỹ Trúc Cơ, ba tòa đạo đài trước là vì ta ở Huyết Tiên truyền thừa có đầy đủ linh khí cho ta hấp thu, nên không nhận ra chỗ bá đạo, mà nay ở thế giới bên ngoài nên có thể tra xét rõ ràng. Tòa đạo đài thứ tư này chỉ cần mở tới một trình độ nhất định chính là cục diện không chết không ngừng. Nếu không mở ra, ta sẽ bị cắn nuốt. Đây là vì nó không thể hấp thu thiên địa linh khí bên ngoài nên chỉ có thể hút huyết nhục của ta!

Hoàn mỹ, hoàn mỹ, chính là bá đạo như thế! Nhưng sự bá đạo này đồng thời cũng là lợi khí, nếu bị thiên địa cự tuyệt thì ta đi cướp lấy. Bởi vì linh lực của tu sĩ tan vào trong thân thể, thuộc thiên địa nhưng cũng không thuộc về thiên địa, cho nên mới bị cướp đoạt! Thì ra là thế, như vậy sau này mỗi khi mở đạo đài đều cần làm như vậy! Hôm nay… tòa đạo đài thứ tư nhất định sẽ xuất hiện!

Những ý nghĩ ấy vừa xuất hiện trong đầu Mạnh Hạo thì hắn thả tay ra, quay sang nhìn đám tu sĩ xung quanh với ánh mắt lạnh lùng, hắn vọt lên lao thẳng tới bọn họ.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, những tiếng kêu thảm thiết lên tục vang lên. Những người này tu vi cao nhất chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, phần lớn là Trúc Cơ sơ kỳ, há có thể sánh được với Mạnh Hạo. Mạnh Hạo đi qua nơi nào, phàm là người tới gần liền sẽ giơ tay liền bắt lấy, không cần cố ý hấp thu, nhưng tòa đạo đài thứ tư trong cơ thể như đã đói khát tới cực điểm, sẽ tự động cắn nuốt.

Vô số thi thể trở thành hài cốt, mỗi một tu sĩ trước khi chết, tu vi như con ngựa thoát cương lao vọt vào trong cơ thể Mạnh Hạo, bị tòa đạo đài của hắn cắn nuốt. Lúc này thân thể của Mạnh Hạo không héo rũ đi nữa, mà dần dần xuất hiện huyết nhục.

Cảnh này khiến Tiếu Trường Ân hoảng sợ vô cùng, lại khiến đám tu sĩ Trúc Cơ vốn đồng loạt xông lên nay lại khiếp sợ lùi ra sau.

Với bọn họ, Mạnh Hạo chẳng phải tu sĩ gì, mà đã hóa thân thành yêu ma. Hắn đi qua nơi nào, chạm vào người nào đều khiến người ta chết vô cùng thê thảm, để lại bộ hài cốt quỷ dị, khiến đầu óc bọn họ ù ù, sắc mặt đầy vẻ kinh hoảng.

- Đây là thuật pháp gì!!

- Y đang làm gì vậy!!!

- Tất cả đạo hữu đã chết đều bị hút đi sinh cơ và linh lực… Kẻ này đang hút tu vi của chúng ta!!

Tiếng kêu gào khiếp sợ vang lên bốn phía, lúc này hơn hai mươi người còn sót lại đều kinh hoảng khiếp sợ, lại có một kẻ bị Mạnh Hạo đuổi theo, giơ tay đặt lên Thiên Linh. Tiếng rú gào thảm thiết quanh quẩn bầu trời đêm, thân thể gã nhanh chóng héo rũ mà chết.

Sắc mặt Mạnh Hạo không còn tái nhợt nữa mà đã hồng hào trở lại, hắn hít sâu một hơi, lúc này đầu óc hiện lên cảnh tượng Kháo Sơn Lão Tổ hấp thu đám tu sĩ Kết Đan lúc ở trong động phủ của Kháo Sơn Lão Tổ.

- Yêu sinh đại pháp…

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên tinh quang, trạng thái này của hắn thật sự tương tự với khi Kháo Sơn Lão Tổ thi triển Yêu Sinh Đại Pháp.

- Có lẽ lần này kẻ khác không chết thì chính mình sẽ chết, Yêu Sinh Đại Pháp, yêu sinh…

Mạnh Hạo khẽ than, đè xuống tư tưởng Nho gia thâm căn cố đế, thân thể khẽ nhoáng lên, lấy đạo đài lực có thể so với tòa đạo đài thứ bốn xuất hiện ở trước người một kẻ. Hắn khẽ than một tiếng, giơ tay túm lấy cổ đối phương, tu vi lực lập tức tan vào trong cơ thể, khiến tòa đạo đài thứ tư lúc này đã đến rất gần với viên mãn.

- Phía sau Hoàn Mỹ Trúc Cơ là núi thây biển máu, ta… đã hiểu.

Mạnh Hạo thì thào, lúc này hành động không hề chậm chút nào, lại càng không nương tay, tính cách hắn bởi vì thường theo Nho gia nên không thể vô tình, nhưng thủ đoạn thì lại rất lạnh lùng.

Một hồi dòng chảy ánh trăng, nay đã trở thành cuộc chiến hung tàn. Người cảm thấy lạnh lẽo tận xương tủy không chỉ là Tiếu Trường Ân, mà lúc này tộc nhân của Tiếu gia cũng vô cùng hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Hoàn Mỹ Trúc Cơ trung kỳ!

Đám tu sĩ xung quanh nhanh chóng lùi ra sau, sợ chậm một chút là sẽ chết thảm ở nơi đây. Nhưng Mạnh Hạo có tốc độ cực nhanh, lúc này với mái tóc đen phất phới, hắn như một u linh đuổi theo từng người, bắt được ai là lập tức hấp thu toàn bộ tu vi sinh cơ, khi buông tay ra đều là bộ hài cốt khiến người ta phải sợ hãi.

Không phải là không có tu sĩ định phản kháng, nhưng sự phản kháng của bọn họ với Mạnh Hạo thì thật quá nhỏ bé. Trước khi tòa đạo đài thứ tư xuất hiện, Mạnh Hạo đã có thể chiến với Trúc Cơ hậu kỳ, nay lại khỏi cần nói khi tòa đạo đài thứ tư đang đến rất gần viên mãn, mà tu vi của hắn cũng tiếp cận Trúc Cơ trung kỳ.

Như vậy hắn há có thể để đám người bị Huyết Yêu Tông đào thải này chống cự được!

Đã định sẵn rằng hôm nay bọn họ tới nơi đây chính là lựa chọn cái chết, định sẵn rằng ngay khi bọn họ mở lôi vụ ra thì chính là phóng ra tử linh bốn phương tám hướng!

Lúc này thân thể Mạnh Hạo đã khôi phục hơn phân nửa, tóc của hắn đã không còn bạc trắng, da hắn không hề nhăn nheo, những gì trên cơ thể hắn bị tòa đạo đài thứ tư hút đi nay đều nhanh chóng trở lại.

Mà tòa đạo đài thứ tư này tỏa ra tia sáng yêu dị trong cơ thể, dường như càng khát vọng cắn nuốt, muốn đoạt hết tất cả linh lực!

Nếu thiên địa cự tuyệt, thì ta tu hành cướp đạo, ý này bá đạo, cho nên hoàn mỹ!

Rầm!

Hai tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ thấy bị Mạnh Hạo đuổi theo thì rống lên rồi xoay người, dốc sức triển khai tu vi lực, thi triển pháp thuật, thi triển pháp bảo, muốn liều mạng với Mạnh Hạo.

Nhưng tiếng ầm vang đi qua, Mạnh Hạo đã đứng trước một kẻ trong hai người kia, giơ tay phải đặt lên mi tâm gã, lại một bộ hài cốt nữa rơi xuống.

Sau đó hắn lại lướt đi chỗ khác. Không bao lâu, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp nơi, kẻ còn lại thân thể run rẩy, dung mạo lập tức biến thành một lão già, tóc thì bạc trắng dần, huyết nhục toàn thân khô héo, cho đến khi toàn thân chỉ còn da bọc xương, đôi mắt không còn ánh sáng nữa, khí tuyệt bỏ mình.

Mạnh Hạo khẽ than, những kẻ này không hề có thù hận sâu sắc gì với hắn, nhưng xuất hiện ở nơi đây, chủ động ra tay muốn diệt mình, muốn ngăn mình đột phá tu vi. Dẫu cho có là vì Tiếu gia nên mới làm thế, nhưng nếu đã đến đây, gặp phải Mạnh Hạo, thì tất cả đều là mệnh của bọn hắn.

Mạnh Hạo minh bạch, thở dài mang theo minh ngộ, nhưng ra tay lại không hề chậm đi chút nào.

Cho đến khi một lão già Trúc Cơ trung kỳ bị Mạnh Hạo hút đi toàn bộ tu vi rồi, một tiếng nổ ầm vang lên trong cơ thể hắn. Tiếng nổ này tràn ra bên ngoài, vang vọng khắp nơi, khiến bốn phía dường như phải chấn động theo.

Đám tu sĩ phân tán bốn phía thấy thế đều phải run sợ. Đây là một cơn ác mộng, là cơn ác mộng khủng khiếp mà cả đời này bọn họ cũng không thể nào quên.

Hình dáng Mạnh Hạo đã khắc sâu vào trong linh hồn bọn họ, trở thành dấu ấn không thể nào xóa đi, khiến bọn họ nhớ kỹ cả đời.

Theo tiếng nổ truyền ra, trong khoảnh khắc này thân thể Mạnh Hạo bỗng phát ra kim quang chói lóa. Kim quang này tản ra từ trong cơ thể Mạnh Hạo khiến hắn lúc này trông như người đang mặc kim giáp!

Cùng lúc đó, tòa đạo đài thứ tư ầm ầm xuất hiện trong cơ thể Mạnh Hạo, tiếng nổ kia chính là truyền ra từ tòa đạo đài này, vang vọng bát phương. Lúc này, bầu trời như ngập tràn mây đen, giống như có một đôi mắt vô hình đang nhìn xuống từ trên trời cao thăm thẳm, chăm chú nhìn chỗ Mạnh Hạo.

Cảm giác lôi kiếp xuất hiện ngay giây phút này, nhưng không kéo lâu mà nhanh chóng tiêu tan, chỉ là quan sát, chờ tới lúc Kết Đan là sẽ giáng lôi phạt hủy diệt!

Đầu tóc Mạnh Hạo không gió mà bay, tòa đạo đài thứ tư xuất hiện trong cơ thể khiến tu vi của đột phá Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong, trở thành Trúc Cơ trung kỳ!

Mà năng lượng của Hoàn Mỹ Trúc Cơ khiến từ giờ khắc này trở đi Mạnh Hạo đã trở thành người mạnh nhất trong Trúc Cơ cảnh khắp ngũ tông tam tộc ở toàn bộ Nam Vực này!

Gần khi cùng lúc tu vi Mạnh Hạo đột phá, đám tu sĩ phân tán bốn phía xung quanh sắc mặt đều tái nhợt, thân thể run lẩy bẩy, đạo đài trong cơ thể lại đồng loạt chấn động, thậm chí còn có một số đạo đài vang lên tiếng răng rắc, xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, khiến cho những kẻ đó miệng phun máu tươi, sắc mặt đầy vẻ khiếp sợ.

Dường như trong giờ phút này, đạo đài của bọn họ xấu hổ trước đạo đài hoàn mỹ của Mạnh Hạo, dường như Hoàn Mỹ Trúc Cơ của Mạnh Hạo

chính là quân vương trong Trúc Cơ. Nay chỉ hơi hiển uy lực đã khiến đám tu sĩ Toái Bàn Trúc Cơ tinh thần chấn động, đạo đài bất ổn.

Thậm chí dưới sự dẫn dắt của đạo đài, đám tu sĩ này lại dâng lên ý cúng bái. Đây không phải bản ý của bọn họ, mà là đạo đài trong cơ thể bọn họ đầy kính sợ như đang diện kiến quân vương!

Lúc này bọn họ thậm chí còn không thể động đậy, cả đám lại càng không thể không cúi đầu, đầu óc trống rỗng.

Đây mới là nghiền ép chân chính, là thực lực đạt tới một trình độ nhất định sẽ có cảm giác như trời với đất này!

Trong giới tu chân, nghiền ép phần lớn là uy hiếp hình thành khi chênh lệch tu vi. Nhưng với Mạnh Hạo thì không phải như vậy, nghiền ép này của hắn là tới từ đạo đài!

Đạo đài hoàn mỹ nghiền ép tất cả các đạo đài khác, nhất là Toái Bàn, ngay lúc này cho dù là Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn cũng phải run sợ khi đứng trước mặt Mạnh Hạo.

Đây mới chỉ là sức mạnh của bốn tòa đạo đài hoàn mỹ, thật khó tưởng tượng nếu Mạnh Hạo mở ra tòa đạo đài thứ năm, rồi thứ sáu, hoặc thậm chí là tòa đạo đài thứ chín, lúc ấy triển áp với tu sĩ Trúc Cơ thì sẽ đạt tới mức độ nào!

Sợ là khi đó, Hữu Khuyết cũng vậy, Vô Hạ cũng thế, ở trước mặt Mạnh Hạo sẽ yếu ớt như con kiến. Ngày có được chín tòa đạo đài hoàn mỹ có lẽ chính là lúc Mạnh Hạo có thể vượt qua cảnh giới, chiến với Kết Đan!

Chuyện này Mạnh Hạo không thể dự đoán được, nhưng hắn cũng càng lúc càng chờ mong.

Lúc này bên ngoài Tiếu gia có hai cây cầu vồng đang kéo tới. Hai bóng

người một trắng một lam trong cầu vồng lúc này dừng lại giữa không trung, lập tức nhìn Mạnh Hạo.

- Lại có vị thiên kiêu như thế!

Thanh niên áo trắng, Đạo tử đương thời của Huyết Yêu Tông lúc này lần đầu tiên vẻ ngưng trọng xuất hiện trên mặt, dường như cũng đốt lên chiến ý, ánh mắt như điện từ đằng xa dính chặt vào người Mạnh Hạo.

Thanh niên áo lam bên cạnh y, huynh trưởng của Tang La, lúc này thấy Mạnh Hạo thì đôi mắt co rụt lại, gã cảm nhận được cảm giác nguy hiểm rất mãnh liệt!

Mà ngay giờ khắc này ở khu vực cách nơi đây một khoảng cách xa xa, có một thung lũng cực lớn. Có tất cả mười người đứng vòng quanh bốn phía, mỗi một chỗ trong thung lũng đều có điêu lan ngọc thế, lại có vô số lầu các, và những hồ bạc.

Từ xa nhìn lại, nơi này âm u như không thấy ánh mặt trời. Nơi đây… chính là một trong ngũ đại tông môn Nam Vực… Huyết Yêu Tông!

Ở trung tâm thung lũng này có một thân cây, cây ấy nửa héo rũ, nửa tươi tốt, trông cực kỳ quái dị, vừa nhìn liền biết cây này không phải vật phàm tục. Cây này là chí bảo lập tông của Huyết Yêu Tông!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Lý Thi Kỳ.

Dưới tàng cây có một bóng người mơ hồ đang khoanh chân ngồi, lúc này đây người này chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt như có thể xuyên qua hư vô nhìn tới Tiếu gia chốn xa xa, rơi vào trên người Mạnh Hạo.

Người này hình như mỉm cười, lại thì thào vài tiếng.

- Không uổng công ta từng ba lần ra tay, không ngờ kẻ này đã trưởng thành tới mức này rồi… Ngọc nhi cũng ở đó, hay đây chính là kiếp mà tu sĩ tử bào đã nói khi con bé vừa sinh ra?

Người này khàn khàn nói, cùng lúc ấy trên bầu trời như có sấm sét ầm ầm vang lên.

- Đạo thiên bất tử, ngã bất nhập minh!

Người ấy ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, trên khuôn mặt vốn mơ hồ đột nhiên lộ ra hai tia sáng đỏ rực như máu, trông cực kỳ dữ tợn. Y chính là bóng dáng huyết sắc xuất hiện ở Kháo Sơn Tông năm đó.

Cũng chính là vị yêu chủ đã đánh ra một kích ngăn cản khi Thiên Cơ Lão Nhân định giết chết Mạnh Hạo.

Trên không trung Tiếu gia, kim quang lóng lánh, đám tu sĩ còn đang run rẩy kính sợ, thì Mạnh Hạo quay đầu, tầm mắt rơi vào người nam tử áo trắng lúc này đang đứng giữa không trung bên ngoài Tiếu gia.

Nam tử áo trắng này có dung nhan tuấn mỹ, mặc một thân trường bào rộng thùng thình khiến cả người y trông khá yêu dị, nhưng ngoài vẻ yêu dị này lại tồn tại vẻ tao nhã. Lúc này y đứng đó, đừng nói bên cạnh chỉ có một người, mà cho dù có thiên quân vạn mã thì người ta vừa liếc mắt

liền thấy được y!

Sự tuấn mỹ của y tất nhiên là yêu dị, so với nữ tử thì thậm chí còn hơn nhiều. Nếu y đổi trang phục nữ thì tất sẽ là một vị giai nhân tuyệt thế!

Ngay khi Mạnh Hạo quay sang nhìn thì ánh mắt hai người chạm nhau, Mạnh Hạo lập tức nhận ra chiến ý hừng hực trong ánh mắt của người thanh niên cực kỳ tuấn mỹ này. Cùng lúc đó tu sĩ áo lam bên cạnh Đạo tử của Huyết Yêu Tông cũng nhìn thấy Tang La đang bị một chiếc lưới đen trói chặt ở dưới đất cách đó không xa. Gã đang định ra tay thì bị thanh niên áo trắng ngăn lại.

- Ngươi không phải đối thủ của hắn, kẻ này… ta cảm thấy rất hứng thú.

Thanh niên áo trắng mỉm cười, nụ cười kia ôn hòa và bình tĩnh. Nhưng nếu người này mà mặc trang phục nữ, như vậy nụ cười này tất sẽ khiến bách hoa thất sắc, tuyệt đại tao nhã.

Cười xong, thanh niên áo trắng bỗng nhiên tiến lên trước một bước, bước này rõ ràng là bước trên hư vô, nhưng lại khiến đôi mắt Mạnh Hạo co rụt lại, bởi nó như đạp vào lòng hắn, làm cho trạng thái của hắn lúc này bị như ép một chút.

Cùng lúc đó, dao động của tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn khuếch trương ra từ trên người thanh niên áo trắng.

- Đây là Yêu Liên Thất Đạp của ta, mỗi một bước vấn tâm không thể đoạn, đạo hữu hãy chú ý.

Thanh niên áo trắng cười nói, lại bước ra bước thứ hai. Lúc này đây khí thế của y ầm ầm tăng lên, giống như trong khí thế đó tồn tại một loại ý đang khuếch tán ra bốn phía.

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên tinh quang, theo mỗi một bước chân của

thanh niên áo trắng, dường như có một loại khí tức khó có thể hình dung nảy sinh xung quanh hắn, vờn khắp bốn phía. Trong khí tức ấy lại tỏa ra một mùi thơm dễ chịu, nhưng nếu trầm mê là sẽ bị lạc.

Theo bước thứ hai hạ xuống, thân thể Mạnh Hạo chấn động, nhưng tinh quang trong mắt lại càng sáng rọi. Sau đó thanh niên áo trắng mỉm cười, bước ra bước thứ ba. Trong giây lát khi bước thứ ba này hạ xuống, khí thế của y lại càng mạnh thêm không chỉ một phần, như hóa thân thành bất khả chiến bại. Rõ ràng là chỉ bước ra ba bước mà Mạnh Hạo lại cảm thấy như vật đổi sao dời, như thay thế toàn bộ thế giới trong mắt hắn.

Mạnh Hạo có cảm giác rất mãnh liệt rằng dường như mình đã bị ngăn cách với xung quanh. Trong lúc này tu vi trong cơ thể lại xuất hiện nghịch chuyển, dường như muốn từ Trúc Cơ trung kỳ trở lại Trúc Cơ sơ kỳ vừa nãy.

Lại ngay lúc này đây, trong đầu hắn xuất hiện mấy ảo giác, cực kỳ chân thật, như hắn về tới Đại Thanh Sơn, về tới huyện Vân Kiệt, về tới trước cửa sổ và ánh trăng sáng tỏ, ngồi đọc sách.

Mạnh Hạo chưa từng gặp thuật pháp như này bao giờ, đây đúng là lần đầu tiên, khiến hắn phải khiếp sợ.

Lúc này thanh niên áo trắng lại bước ra bước thứ tư!

Khi bước thứ tư này hạ xuống, đầu óc Mạnh Hạo ông ông, ảo ảnh càng xuất hiện nhiều hơn. Thậm chí hắn còn cảm nhận được trạng thái như này của đối phương căn bản không thể nào phá được. Bảy bước kia đi đến đỉnh cao, cho đến khi đạp ra bước thứ bảy, khí thế của người này cũng đủ để khiến hắn không ra tay, mà mang theo uy áp còn mạnh hơn cả khi ra tay.

Một khi đến lúc đó, chỉ cần uy áp cũng để để càn quét Trúc Cơ cảnh!

- Thuật pháp của kẻ này không thể cắt ngang, vậy đoạn đại thế nơi đây đi!

Mạnh Hạo nghĩ vậy, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ tay xuống mặt đất. Toàn bộ mặt đất như rung chuyển một cái, nhưng thứ chấn động không phải mặt đất, mà là thân thể Mạnh Hạo. Lại đúng lúc này bốn phía xuất hiện ảo ảnh gối chồng lên nhau, nhưng duy chỉ có bóng dáng Mạnh Hạo là không như vậy.

- Thuật của đệ bát cấm, Phong Thân Nhất Chỉ, đạo hữu hãy cẩn thận.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, rồi giơ tay lên chỉ về phía trước.

Một ngón tay chỉ ra, thân thể Mạnh Hạo không chấn động nữa, nhưng trong khoảnh khắc này những ảo ảnh gối chồng lên nhau ở xung quanh đồng loạt lao tới thanh niên áo trắng, lập tức dung nhập vào thân y, khiến cho thân thể thanh niên áo trắng xuất hiện bóng chồng, rõ ràng đang định đạp xuống bước thứ năm nhưng lại chẳng cách nào hạ xuống được.

Thanh niên áo trắng chấn động tinh thần, khi nhìn Mạnh Hạo thì ánh mắt đầy ngưng trọng.

Mạnh Hạo không có nhân cơ hội ra tay. Trận chiến này càng giống như là thỉnh giáo luận bàn với nhau, mà không phải trận chiến sinh tử, cho nên Mạnh Hạo hờ hững đứng đó, bình tĩnh nhìn y.

Cũng chỉ trong thời gian một hô hấp, thanh niên áo trắng khôi phục như thường, nhưng khí thế trước khi bóng chồng đè lên người y đã tan tác, bị Mạnh Hạo diệt đi toàn bộ.

Yêu Liên Thất Đạp này là thuật pháp dấy khí thế của bản thân lên. Một khi thi triển, cho dù là người có tu vi cao siêu cỡ nào cũng khó mà cắt ngang được. Thanh niên áo trắng này từ khi xuất đạo tới nay chưa từng thấy người cùng cảnh giới lại có thể phá được Yêu Liên Thất Đạp của

mình, ngay cả Đạo tử của các tông môn gia tộc khác cũng không làm được điều này.

Nhưng hôm nay, ở nơi này, Yêu Liên Thất Đạp lại bị kẻ chưa từng thấy bao giờ này phá, ánh mắt thanh niên áo trắng lóe lên tinh quang, y nhìn Mạnh Hạo cũng đầy kính ý, đó là sự tôn trọng với cường giả cùng thế hệ.

- Có đi mà không có lại không phải nguyên tắc làm người của Mạnh mỗ, ta còn một chỉ, ngươi hãy tiếp cho tốt.

Mạnh Hạo bình tĩnh nói, giơ tay lên, ngón tay cái xẹt qua ngón giữa một cái, máu tươi chảy xuống, nhuộm đỏ ngón giữa. Hắn trông có vẻ tùy ý, nhưng ánh mắt toát lên vẻ bén nhọn, giơ tay lên chỉ ra phía trước.

Dưới một chỉ này, người ngoài không có cảm quan gì, nhưng lại tròng mắt thanh niên áo trắng kia co rụt, thế giới trước mặt như đã trở nên đỏ lòm, khiến sắc mặt y đại biến. Một cảm giác nguy hiểm vô cùng xuất hiện, y không chút do dự vỗ túi trữ vật, lẩy ra một cành cây có ba chiếc lá khô và ba lá lại xanh tươi quét ra trước người.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Lý Thi Kỳ.(2)

Trong lúc im lặng, sóng gợn nhàn nhạt khuếch tán ra bên ngoài. Mạnh Hạo thét lên một tiếng, lùi ra sau ba bước, nhưng hàn quang lóe lên trong mắt, ngay lúc lùi ra sau mạnh mẽ nghịch chuyển, bước ra trước một bước.

Bước này hạ xuống như đạp ở trong lòng thanh niên áo trắng, khiến y chấn động tinh thần, toàn thân như giật mình một cái, lại bị uy áp vô hình ép cho không thể không lùi ra sau ba bước, sắc mặt tái nhợt hẳn đi. Nhưng dù sao y cũng dựa vào pháp bảo lực, lúc ngẩng đầu lên thì sắc mặt đã bình thường trở lại, nhìn Mạnh Hạo thật kỹ.

- Tại hạ Lý Thi Kỳ, không biết đạo hữu có thể báo tục danh hay không?

Tên của thanh niên áo trắng như là tên của nữ tử, lúc này y nhìn Mạnh Hạo, nhẹ nhàng hỏi.

- Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo nhìn thanh niên áo trắng này, cảm thấy người này có vẻ quái dị, suy nghĩ một chút mới đáp.

- Mạnh huynh, ngươi đang giam giữ một người, kẻ đó là người thân của sư đệ ta, mong Mạnh huynh có thể thả gã, nếu gã có gì mạo phạm thì tại hạ xin nhận lỗi.

Lý Thi Kỳ mỉm cười nói.

Mạnh Hạo liếc tu sĩ mặc áo lam bên người Lý Thi Kỳ, cũng chú ý người này lúc trước luôn nhìn về phía Tang La, nghe vậy thì giơ tay khiến lưới đen buông ra. Tang La mặt mày tái nhợt, gần như dùng hết tất cả sức lực

lao ra, phía sau còn có chiếc mũ của Mạnh Hạo nhanh chóng đuổi theo.

- Ô kìa, đừng chạy mà! Mạnh Hạo cái tên quá đáng này, ngươi quá lắm rồi, ngươi thật vô đạo đức quá đi. Sao ngươi lại để cho hắn chạy, ta còn chưa cứu hắn trở về từ con đường tà ác mà…

Chiếc mũ kia lập tức nổi giận, quát lên đuổi theo.

Nghe vậy, Tang La run bần bật, mau chóng chạy tới bên người tu sĩ áo lam, mang theo nỗi sợ hãi và tuyệt vọng khó có thể hình dung được nắm chặt lấy quần áo huynh trưởng, nhìn mũ kia lao tới.

Mũ này vừa xuất hiện liền khiến Lý Thi Kỳ sửng sốt.

- Nhìn cái gì hả? Ô? Ngươi là cái? Trời ạ, nhìn cứ tưởng là đực, bên trong lại là cái, thật kỳ quái thật kỳ quái…

Chiếc mũ này kinh ngạc hô lên, bay trở về đỉnh đầu Mạnh Hạo, cũng mặc kệ sắc mặt Mạnh Hạo khó coi đến thế nào, nó trực tiếp biến thành màu xanh biếc.

Mà sắc mặt Lý Thi Kỳ lập tức trở nên vô cùng khó coi, nhìn chòng chọc cái mũ, rồi lại nhìn Mạnh Hạo, tất cả thiện cảm lúc trước biến mất sạch sẽ.

Mạnh Hạo cười khổ, nếu giải thích thì khó mà nói cho rõ được, vả lại cũng không phải lúc giải thích. Nay hắn có cảm giác mãnh liệt rằng bộ da này thực sự khiến cho người ta chán ghét tới cực điểm.

- Thật kỳ quái, thật kỳ quái! Ngươi lại là cái… Ủa?

Cái mũ này rất kích động, tựa hồ tìm được đề tài mới mà vô cùng cao hứng, cũng mặc kệ sắc mặt Mạnh Hạo và Lý Thi Kỳ khó coi tới đâu, đang định tiếp tục lải nhải ba ngày ba đêm thì nó chợt khựng lại, ngẩng

đầu nhìn tới phương xa.

Dường như trong khoảnh khắc khi nó nhìn thấy vị yêu chủ ngồi dưới cái cây kỳ lạ trong Huyết Yêu Tông kia, thì toàn thân run lên, không chút do dự thu tầm mắt lại, cắt đứt toàn bộ liên hệ với bên ngoài.

- Chết tiệt, sao lại là cái thứ đáng ghét tới cực điểm này! Nó lại đi ra, hẳn là nó bị Tự Tại đại nhân trấn áp mới đúng, sao có thể xuất hiện được, mà lại ở trên người đệ tử Phong Yêu Tông!!

Vị yêu chủ với hình dáng mơ hồ lập tức thở hổn hển.

- Nhưng trăm ngàn lần cũng không thể để nó quấn lấy, nghe đồn cường giả viễn cổ bị nó tra tấn cho phát điên nhiều vô số kể… Nó yếu đi rồi, hẳn là không nhìn thấy ta…

Trong trang viên Tiếu gia, mũ quan do bộ da kia biến thành kinh ngạc nhìn phương xa, nghĩ nghĩ sau thì lắc toàn thân thật mạnh, rồi mắt lại tỏa sáng nhìn Lý Thi Kỳ.

Lý Thi Kỳ hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng Mạnh Hạo, không nói câu nào, xoay người lập tức bỏ đi. Tu sĩ áo lam kia vội ho khan một tiếng, mang theo Tang La lúc này đang run rẩy cũng hóa thành cầu vồng bay đi.

- Ồ? Sao đã lại đi rồi? Con nhóc kia, ngươi sao lại đi chứ, chớ đi nhóc ơi, ta còn chưa nói hết mà…

Sắc mặt Mạnh Hạo lại càng khó coi, lúc này tu sĩ bốn phía đã sớm lui ra sau, chỉ là đạo đài trong cơ thể run rẩy nên không thể rời đi, nay đều khẩn trương nhìn Mạnh Hạo.

- Các ngươi sau này không được bước vào Tiếu gia nửa bước.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, rồi vung tay áo lên. Sự trói buộc trên những tu sĩ kia lập tức biến mất, cả đám thi nhau cúi đầu ôm quyền với Mạnh Hạo, đều cam đoan rồi nhanh chóng rời đi.

Cho đến khi mọi người đi rồi, Tiếu Trường Ân nhìn Mạnh Hạo, tiến lên cúi đầu một cái thật lâu.

- Đa tạ ân công!!

Tộc nhân Tiếu gia quỳ xuống, Tiếu Thải Phượng kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo, hơi cúi đầu.

- Ta cũng không thể ở đây lâu được, vài ngày sau sẽ đi, có lẽ chỉ giúp được như thế.

Mạnh Hạo nhìn đám người Tiếu gia, ôn hòa nói.

- Không sao, có ân công đe dọa như vậy là có thể bảo vệ Tiếu gia ta yên bình mấy chục năm. Chỉ cần Tiếu gia có thể xuất hiện Trúc Cơ mới là có thể bảo vệ gia tộc không sụp đổ.

Tiếu Trường Ân cúi đầu một cái thật sâu với Mạnh Hạo, tử khí trên người ông ta càng lúc càng dầy, sợ là không tới một năm sẽ hết sạch thọ nguyên.

Mạnh Hạo im lặng, hồi lâu sau mới gật đầu, xoay người đi vào trong lôi vụ. Hắn giơ tay phải lên, lôi vụ ngưng tụ, lại một lần nữa che khuất người hắn.

Ba ngày sau, Mạnh Hạo quyết định rời đi. Trước khi đi hắn bẻ hai cây mây để lại linh hồ, giúp Tiếu Thải Phượng in dấu lên hai cây mây này để nó trở thành vật của Tiếu gia. Rồi sau đó trong ánh mắt long lanh của Tiếu Thải Phượng, Mạnh Hạo bay đi.

Cho đến khi Mạnh Hạo đi rất xa rồi, Tiếu Thải Phượng vẫn đứng đó ngóng nhìn. Bóng dáng Mạnh Hạo không biết từ lúc nào đã khắc vào đáy lòng nàng, chỉ là lúc này đứng nhìn, nàng biết nàng và Mạnh Hạo không có khả năng.

Tiếu Trường Ân nhìn bóng lưng Tiếu Thải Phượng, thầm than một tiếng. Dưới ánh nắng buổi sớm, trông ông càng lúc càng già nua, cả người cũng thương lão đi rất nhiều.

Vài ngày sau, Mạnh Hạo phi nhanh giữa bầu trời ở nơi tiếp giáp giữa Huyết Yêu Tông và Nhất Kiếm Tông. Nhưng hắn luôn nhíu chặt mày, bởi vì đã nhiều ngày nay, mũ quan do bộ da hóa thành chụp trên đỉnh đầu hắn chưa hề ngơi nghỉ lúc nào, mà cứ lảm nhảm lảm nhảm mãi không dứt.

- Cái, ô hô hô, lại là cái chứ, Mạnh Hạo ngươi không thấy kỳ quái sao? Ngươi không nói gì là sao? Ngươi thế là không đúng, như ngươi là không có đạo đức, ngươi lại đi đánh nhau với con cái, trời ạ…

- Làm sao ngươi có thể như vậy với lão tiền bối có thể thiên biến vạn hóa là ta đây, như ngươi là quá không đúng, quá không đạo đức…

Đôi mắt Mạnh Hạo đầy tơ máu, thậm chí dường như mang theo tuyệt vọng. Hắn thật sự không chịu được sự tra tấn như vậy. Chiếc mũ này lải nhải liên tục không ngừng nghỉ như vậy đủ để khiến người ta phải phát khùng. Thậm chí Mạnh Hạo cảm thấy tính tình hắn mấy hôm nay lại càng cáu kỉnh.

Nhưng bộ da này có đánh cũng vô dụng, mắng cũng không mắng được nó, ném cũng không xong, như Cẩu Bì Cao dính chặt vào người, ra vẻ cả đời này ông cứ bám lấy mi, khiến Mạnh Hạo ngoài để mình sắp phát điên ra thì không còn làm gì được.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Tin con bà nó ấy.

Lúc này đang mệt mỏi lê bước, Mạnh Hạo mắt chợt lóe, hắn thấy bầu trời xa xa đang có bảy tám cây cầu vồng kéo tới. Trong cầu vồng có bảy tám tu sĩ, nhưng toàn bộ đều là Trúc Cơ. Bọn họ hóa thành cầu vồng đỏ rực như máu, mà bên ngoài thân thể như hình thành trận, có một con cự thú màu huyết sắc mơ hồ, như quay xung quanh bọn họ.

Nhìn thấy bảy tám người này, mắt Mạnh Hạo lóe lên tinh quang, hắn đột nhiên nói.

- Ngươi biết thiên biến vạn hóa ư, ta không tin.

- Ngươi không tin?

Bộ da đột nhiên nổi giận, nó cảm thấy không thể nhịn được, nó cảm thấy tự tôn của mình bị chà đạp một cách nghiêm trọng.

- Nếu ngươi có thể biến thành một cái túi trữ vật phát sáng trông như có cất bảo vật thì ta liền tin.

Mạnh Hạo vội nói, vốn là ngữ khí dỗ trẻ con, nhưng lại cảm thấy không ổn, nên dùng ngữ khí khinh miệt kích tướng, lần này nội tâm biến chuyển có thể nói là hao tổn tâm huyết, có thể do với đối địch kẻ khác.

Miếng mỡ đông nổi giận, phụp một phát liền biến thành một cái túi trữ vật phát ra ánh sáng vàng lóng lánh. Túi trữ vật này trông hơi mờ, có thể nhìn rõ bên trong rõ ràng có một chiếc đỉnh vuông và bốn thanh kiếm gấp khúc một cách yêu dị. Bốn thanh kiếm vờn quanh đỉnh này khiến người ta vừa liếc nhìn là có thể đoán được túi trữ vật này ẩn chứa chí bảo.

Mà điều càng khiến nó giống thực là đỉnh vuông và bốn thanh kiếm trong túi trữ vật đang không ngừng đâm ra ngoài, dường như muốn giãy ra khỏi túi trữ vật này.

- Thế nào? Thế nào?

Trong túi trữ vật truyền tới giọng nói đầy đắc ý của miếng mỡ đông.

- Không có bảo quang.

Mạnh Hạo thầm nghĩ, nhưng vẫn tỏ ra khinh miệt nói.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo nói như vậy, túi trữ vật lập tức bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt, ánh sáng này xông lên tận trời, náo động bốn phương, mà trên tít bầu trời lại có ảo ảnh lóng lánh, kim quang khuếch tán. Ngay tức khắc liền thu hút đám tu sĩ trong bảy tám cây cầu vồng kia, bọn họ lập tức thay đổi phương hướng lao vọt tới nơi này.

- Ngươi đã tin…

Trong túi trữ vật truyền ra tiếng miếng mỡ đông. Nhưng còn chưa nói xong thì Mạnh Hạo liền nắm lấy rồi ném thật mạnh tới bảy tám cầu vồng đang tới đây.

- Tin con bà nó chứ!!

Với tính cách Mạnh Hạo mà cũng không kìm được phải mắng một tiếng, sau đó nhanh chóng lùi ra sau, thi triển toàn tốc độ vội lao vọt đi xa.

Túi trữ vật phát ra bảo quang này bị Mạnh Hạo dùng toàn bộ tu vi ném đi nên bay đi rất nhanh, chỉ giây lát đã tới gần bảy tám tu sĩ đang lao tới. Mấy người kia đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó vẻ mặt đều khác nhau, có kẻ nghi ngờ, có kẻ cẩn thận, lại có kẻ vui mừng, cũng có kẻ kích động quá, không suy nghĩ gì mà giơ tay ra bắt lấy.

- Ngươi lừa ta, ta tức giận rồi!

Trong túi trữ vật truyền tới giọng nói của miếng mỡ đông, ngay khi bị người ta cầm lấy thì nó biến mất, lúc xuất hiện thì đã ở trên đỉnh đầu của Mạnh Hạo khi hắn đang cố bỏ chạy thật xa, lại hóa thành một cái mũ màu xanh.

Dường như cảm thấy chưa đã, thế là tiếng bùm bùm vang lên, ở trên đỉnh đầu Mạnh Hạo lại xuất hiện một cái mũ màu xanh rất cao…

Độ cao này thậm chí còn hơn cả chiều cao của Mạnh Hạo, khiến bảy tám tu sĩ kia nhìn thấy đều hoàn toàn ngẩn ra, hiển nhiên bọn họ chưa từng thấy chuyện như thế này bao giờ.

Sắc mặt Mạnh Hạo cực kỳ khó coi, lòng như sắp phát điên. Nếu miếng mỡ đông đổi thành cái hình dạng này, hắn mà đi ở đám đông chắc chắn là ai cũng phải ngoái nhìn…

- Đạo hữu đeo mũ xanh phía trước ơi, nơi đây là phạm vi Huyết Yêu Tông ta, không chào đón bất cứ tu sĩ ngoại lai nào, càng không chào đón kẻ dám ở đây trêu chọc bọn ta, hãy lập tức mang theo cái nón xanh của ngươi cút đi!

Một nam tử trung niên trong bảy tám tu sĩ Trúc Cơ của Huyết Yêu Tông kia nhíu mày, lạnh lùng hô lên.

(Ở Trung Quốc, đeo nón xanh cũng giống như là nói bị cắm sừng)

Mạnh Hạo đang bay đi, nghe thấy lời này thì lập tức dừng lại, quay đầu nhìn bảy tám tu sĩ kia với ánh mắt lạnh lẽo. Lúc này tâm tình hắn phải nói là cực kỳ tệ hại, kẻ kia nói vậy khiến hắn lại càng không vui.

- Còn dám quay đầu lại nhìn à, đã vậy thì để lại đôi mắt của ngươi, tránh

cho mang cái mũ xanh này khiến người ta cười nhạo.

Tên nam tử trung niên vừa nói kia lập tức cười lạnh, thân mình nhoáng lên, cùng với mấy người bên cạnh lao tới chỗ Mạnh Hạo.

- Cút!

Mạnh Hạo giơ tay lên, rồi đột nhiên vung ra bên ngoài, tu vi hắn ầm ầm bùng nổ, cuồng phong gào thét, rầm rầm đánh lên hư không khiến hư không nổ tung, hóa thành những làn sóng đánh thẳng tới bảy tám tu sĩ kia.

Tiếng ầm vang cuồn cuộn vang lên, bảy tám tên đệ tử Huyết Yêu Tông ra ngoài tuần tra này sắc mặt biến đổi, thân thể chấn động, trực tiếp hộc máu tươi. Mà nam tử vừa trào phúng Mạnh Hạo thì đôi mắt co rụt lại, tỏ ra không thể tin tưởng. Gã vốn thấy Mạnh Hạo chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhưng một kích tùy ý này lại bộc phát ra lực mạnh như Trúc Cơ hậu kỳ, khiến gã khóe miệng tràn máu, thân thể lùi ra sau mấy bước. Lúc gã ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt rét lạnh của Mạnh Hạo, đáy lòng lập tức run lên.

- Đạo hữu, việc này…

Nam tử trung niên hít sâu một hơi, biết lúc nãy mình đã lỗ mãng. Giờ gã đang định nói thì thấy ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn quang sắc bén.

Nam tử biến sắc, cùng mấy người bên cạnh vội xoay người xóa thành cầu vồng bay vội đi. Cho đến khi đi được rất xa rồi, bảy tám người này mới dừng lại, cả đám hai mặt nhìn nhau.

- Kẻ này quá kiêu ngạo, hành tung lại quỷ dị, sư huynh, chi bằng chúng ta bẩm báo sư môn để sư môn phái người tới bắt kẻ này!

- Đúng vậy đó sư huynh, nơi này là địa bàn Huyết Yêu Tông ta, há có thể

để y tới đây giễu võ giương oai!

- Câm mồm!

Nam tử trung niên lúc này sắc mặt âm tình bất định, quát lên một tiếng.

- Người này tuổi còn trẻ, chỉ phất tay một cái là đã khiến chúng ta như thế, há có thể là hạng người vô danh! Huống chi đây không phải là tu sĩ Nhất Kiếm Tông, nay ta đã khai chiến với Nhất Kiếm Tông, không thể trêu chọc tông môn khác. Vả lại người này cũng không muốn đối địch với chúng ta, mà chỉ là đi ngang qua đây nên mới hạ thủ lưu tình. Các ngươi ngậm mồm hết vào, chuyện hôm nay bỏ qua. Tu sĩ chúng ta ai lại không xung đột bao giờ, đây chỉ là chuyện nhỏ, đừng kinh động tông môn.

Nam tử trung niên quyết đoán nói, rồi mang theo đám người kia bay vọt đi. Cho đến khi bọn họ đi rồi, ở lớp bùn đất ngay bên dưới bọn họ chẳng biết lúc nào đã xuất hiện mấy cây mây đỏ sậm, thấy vậy mới thu lại, chui xuống lòng đất.

Ở mặt đất xa xa, Mạnh Hạo giẫm chân xuống đất, bùn đất xung quanh hắn lập tức quay cuồng, những cây mây đỏ đậm chui ra, lung lay liền thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một quả màu đỏ sẫm rơi vào tay Mạnh Hạo. Mạnh Hạo để quả này vào trong túi trữ vật, rồi mới ngẩng đầu lên nhíu mày nhìn chiếc mũ đang lơ lửng trên đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 264: Thiện dụng kỳ lợi!.

- Ngươi làm thế là không đúng, nếu ngươi bỏ qua cho bọn chúng thì phải hoàn toàn tin tưởng, chứ ai lại ngầm phái đám vật nhỏ đó đi theo, làm thế là không đúng, là không có đạo đức! Ố, ta nhớ ra rồi, ngươi vừa mới mắng ta!!

- Mắng người là không đúng, là không có đạo đức! Bà nội ta có đắc tội gì ngươi đâu mà ngươi lại nhắc tới bà nội ta! Thật kỳ quái, bà nội ta với ngươi có quan hệ gì? Hay là… Hay là các người…

Chiếc mũ trên đỉnh đầu Mạnh Hạo lại bắt đầu lải nhải giáo dục, sau đó kinh ngạc kêu lên.

Mạnh Hạo trực tiếp mặc kệ, vỗ tay lên túi trữ vật lấy ra một bộ y phục, xé lấy hai mảnh nhét vào lỗ tai, thế là tiếng lải nhải bên tai đã bớt đi phần nào. Nhưng ngay sau đó, miếng mỡ đông lại ho một tiếng, lúc này lời nói truyền trực tiếp vào trong đầu Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo với sắc mặt tiều tụy ngơ ngác đứng giữa không trung một lúc lâu, rồi mới bỏ hai cục vải trong tai ra, thở dài một hơi.

- Ta biết vì sao ngươi được gọi là Cực Yếm rồi!

Nghe Mạnh Hạo nói thế, miếng mỡ đông chấn động.

- Vì sao, vì sao? Cái tên này đã rất rất rất nhiều năm trước có một lão già thở dài một tiếng rồi đặt cho ta cái tên này. Ta hỏi lão mãi mà lão chẳng chịu nói nguyên do.

Miếng mỡ đông tập trung tinh thần nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn đang suy nghĩ về lão già mà miếng mỡ đông này nói tới, không nói ra ý nghĩa của cái tên này chắc hẳn là vì bản lĩnh lảm nhảm lải nhải của miếng mỡ đông này. Toàn thân Mạnh Hạo run lên, hắn chợt hiểu ra, một khi nói ra đáp án có khi miếng mỡ đông này lại tìm được một đề tài mới, lại có thể lải nhải tiếp mấy tháng nữa.

Mạnh Hạo nhanh chóng tránh né đề tài này, nghĩ tới kết quả khiến hắn cảm thấy da đầu tê dại. Một kẻ chưa từng bị tra tấn như thế này sẽ không bao giờ hiểu được chỗ đáng sợ của miếng mỡ đông này.

- Ngươi cứ nói như vậy chúng ta không thể hành tẩu bên ngoài được. Chúng ta thương lượng xem có thể không biến thành mấy cái mũ này không?

Mạnh Hạo cẩn thận tìm từ kẻo lại chọc thứ này. Hắn có thể tưởng tượng ra kẻ này phỏng chừng có thể biến thành một cái mũ xanh to như quả núi mang trên đỉnh đầu mình, nếu là như vậy thì Mạnh Hạo không thể tưởng tượng được hậu quả sẽ nghiêm trọng tới mức nào.

Lúc này dùng ngữ khí thương lượng, Mạnh Hạo lại càng cảm thấy vô cùng vô lực. Hắn nghĩ tới Huyết ngao, vô cùng tưởng niệm, tiếc là Huyết ngao còn đang ngủ say.

- Ô? Không biến thành mũ thì ta biến thành cái gì?

Nghe có đề tài mới, miếng mỡ đông lập tức hưng phấn tinh thần. Mạnh Hạo đã quen với cảnh này nên không thèm nói lời nào, hắn khoanh chân ngồi giữa núi rừng, vỗ túi càn khôn lấy ngọc diệp Tuế Nguyệt chi luyện kia ra, rót linh thức vào trong nghiên cứu một phen.

Một lát sau Mạnh Hạo buông ra, đôi mắt chớp động, trầm ngâm suy nghĩ.

- Tuế nguyệt là xuân thu, cần gỗ mùa xuân, lấy sương mùa thu, lấy rét

lạnh làm lửa, lấy cái nóng mùa hè làm linh, đem luyện ra tứ quý dung nhập tu vi bản thân, như thế có thể tiểu thành một kiếm. Kiếm này cần nuôi dưỡng trong lòng, hiểu ra năm tháng biến hóa, đọng lại thành bách niên vân in trên kiếm này, khiến bách niên khả xuất, thiên niên thành hình, vạn niên kinh thiên động địa, thành Tuế Nguyệt đệ nhất kiếm.

Mạnh Hạo nhíu mày nhìn giấy ngọc trong tay, kiếm này cho dù nói là uy lực không nhỏ, nhưng thời gian cần có lại rất dài.

- Hàn Bối rất để ý vật này, như vậy khả năng không lớn là cần thời gian lâu như vậy… Hẳn là còn biện pháp khác khiến cho kiếm này nhanh chóng xuất hiện.

Mạnh Hạo như có suy nghĩ, lại nghĩ tới tờ giấy ngọc thứ ba bị miếng mỡ đông kia nuốt mất, cũng nghĩ tới tờ giấy ngọc đầu tiên bị đỉnh tròn hút đi.

- Đáp án hẳn là trên tờ giấy ngọc đó, tiếc là đã bị miếng mỡ đông chết tiệt này ăn mất.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn bộ ra, từ lúc hắn suy ngẫm Tuế Nguyệt chi luyện tới bây giờ đã được chừng nửa canh giờ, lúc này miếng mỡ đông kia vẫn còn đang lải nhải.

- Biến cái gì? Biến thành cái gì? Biến thành cái gì đây?

Nó lập tức phi xuống khỏi đỉnh đầu Mạnh Hạo, nhảy nhảy nhót nhót trước mặt Mạnh Hạo, trông rất chi là hoạt bát.

- Biến thành tờ giấy ngọc mà lúc trước ngươi nuốt đi.

Mạnh Hạo bỗng nhiên nói.

- A? Được thôi… Ô mà không đúng, ngươi muốn làm gì, thứ đó là của

ta, không cho ai hết!

Miếng mỡ đông gật đầu, rồi lại nhanh chóng kịp phản ứng.

Nhưng lời này cũng khiến Mạnh Hạo phải suy nghĩ.

- Hay là bị nó nuốt vào rồi không biến mất, mà bị nó cất đi.

- Ngươi đừng hòng gạt ta, hừ hừ, hài tử à, ngươi đã đi quá xa trên con đường tà ác rồi, quay đầu là bờ a.

Miếng mỡ đông ra vẻ ông cụ non nói.

- Biến thành một kẻ mà ngươi có ấn tượng sâu sắc nhất trong ký ức đi.

Mạnh Hạo tùy ý nói, đầu óc lại đang không ngừng suy nghĩ hàm nghĩa trong lời miếng mỡ đông này, nghĩ xem nên dỗ thế nào để nó nhả tờ giấy ngọc kia ra.

- Ấn tượng sâu sắc nhất? Khỏi cần nghĩ, đời này ta chịu ảnh hưởng sâu sắc nhất chính là nó!!

Miếng mỡ đông nghiến răng nghiến lợi, phụp một phát biến thành một con vật xuất hiện trước mắt Mạnh Hạo, rõ ràng đó là…

Một con vẹt có bộ lông toàn thân có với đủ mọi màu sắc, như bị nước mưa xối cho ướt một nửa, một nửa lại khô, to chừng nửa cánh tay, gầy giơ xương, mắt giống tam giác, trông có vẻ đáng khinh khó thể nói nên lời, toàn thân cũng tràn ngập khí tức xấu xa!

Nó đứng trước mặt Mạnh Hạo, dùng đôi mắt tam giác đáng khinh kia nhìn Mạnh Hạo rồi cúi đầu mổ lên người mình.

Mạnh Hạo lặng đi, hắn lớn từng này mà chưa từng thấy con vẹt nào lại

xấu đến thế, nhất là đôi mắt tam giác kia, nhất là bộ lông sặc sỡ đủ mọi loại màu này.

Vẹt này vội ho một tiếng, liếc mắt nhìn Mạnh Hạo.

- Đây chính là con chim chết tiệt khiến ta có ấn tượng sâu sắc nhất cuộc đời này. Con chim chết tiệt này, đời trước ta không hàng phục độ hóa nó, đời này ta dù thế nào cũng phải độ hóa nó! Con súc sinh xấu xa, đáng khinh, thích hành con vật có lông này!

Miếng mỡ đông nghiến răng nghiến lợi, lúc này biến thành vẹt nên khi nói lời này bộ mặt lại biến hóa, trông cực kỳ sinh động.

Nhìn con vẹt, lại nghe lời của miếng mỡ đông, Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Hắn nhớ đến lúc trước khi mình bị mặt nạ huyết sắc tính kế thì nghe trong gương đồng có truyền ra tiếng chim hót.

Nghĩ tới cảnh gương đồng thấy con thú nào mà lông dày và mượt là sẽ đánh chết con đó, Mạnh Hạo há không rõ con chim mà miếng mỡ đông này nói là cái gì…

- Ngươi nói, là nó?

Mạnh Hạo chần chừ một chút rồi lấy gương đồng ra khỏi túi càn khôn. Ngay khi hắn lấy gương này ra, con vẹt do miếng mỡ đông biến thành lập tức thét lên một tiếng thật chói tai, lạch bạch vỗ cánh bay tới, dùng móng vuốt bắt lấy gương đồng trong tay Mạnh Hạo, lại dùng mỏ hung hăng mổ gương đồng.

- Chết tiệt! Chính là nó! Nó đang ở bên trong! Ta có thể cảm nhận được khí tức của nó! Ta cắn chết ngươi, con chim chết tiệt đáng chết ngàn vạn lần này! Ta cắn ngươi, ta cắn ngươi…

Con vẹt do miếng mỡ đông biến thành lúc này như đã phát cuồng, lông

trên toàn thân dựng thẳng lên, vừa rú vừa mổ gương đồng, dường như muốn mổ vỡ cái gương này ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 265: Thiện dụng kỳ lợi! (2)

Mạnh Hạo kinh ngạc nhìn hết thảy, hắn nhớ tới những cảnh khi hắn lần đầu có được chiếc gương đồng này, cho đến khi phát hiện ra tác dụng của gương. Hắn vẫn luôn nghi hoặc, vì sao gương này thần kỳ như vậy mà người bên ngoài không có phát hiện.

Nhưng hắn nhanh chóng bị vẻ điên cuồng của con vẹt do miếng mỡ đông biến thành, hắn nhìn miếng mỡ đông lúc này đang điên cuồng gào thét, biểu cảm hận thấu xương tủy kia khiến Mạnh Hạo đột nhiên cảm thấy hả giận, đồng thời sâu trong đáy lòng cũng rất chờ mong con vẹt bên trong gương đồng.

- Có thể khiến miếng mỡ đông tức thành thế này là đủ thấy con vẹt trong gương bất phàm cỡ nào, nếu nó đi ra là có thể giải quyết được miếng mỡ đông này rồi.

- Lúc trước miếng mỡ đông nói ta không tới Kết Đan, như vậy là chỉ có tới Kết Đan thì ta mới có thể khiến con vẹt trong gương đồng xuất hiện? Hay là… Nó cũng giống ngao khuyển, đều là khí linh!

Đôi mắt Mạnh Hạo tỏa sáng, hắn chợt hiểu ra.

- Sao ngươi không phản kháng? Hử? Lần này ta tuyệt đối không buông tha cho ngươi, ta phải độ hóa ngươi!

Con vẹt do miếng mỡ đông biến thành lại mổ một cái thật mạnh như là đang diễu võ giương oai.

- Ha ha, ngươi không ra được, ngươi không ra được, tức chết ngươi,

ngươi đúng là không ra được.

Miếng mỡ đông kích động đến toàn thân run run, nhưng đúng lúc này gương đồng chợt lóe, miếng mỡ đông kêu thảm một tiếng, vội buông móng ra rồi rụt lui ra sau. Nhưng còn chưa bay được xa thì gương đồng tự động bay lên, không ngừng phát ra ánh sáng vô hình thụi vào miếng mỡ đông.

Mạnh Hạo nhìn mà lòng sảng khoái, không hề ngăn cản. Nhưng dần thấy miếng mỡ đông kia không tổn hao dù chỉ một cọng lông, hắn lập tức vung tay áo thu gương đồng kia vào trong túi càn khôn.

Con vẹt do miếng mỡ đông biến thành bay tới, hạ xuống bờ vai Mạnh Hạo, lại ghé vào tai hắn tiếp tục lải nhải,

Nhưng bộ dáng này còn hơn là biến thành cái mũ dài, Mạnh Hạo lại càng mong đạt tới Kết Đan. Hắn hít sâu một hơi, tự động xem nhẹ miếng mỡ đông này, bay lên lao đi.

- Độc trong cơ thể ta chung quy là một vấn đề, có lẽ chỉ có thể nghĩ cách chui vào Tử Vận Tông xem có phương pháp không, bái nhập môn hạ Đan Quỷ đại sư, như thế mới có thể giải được loại độc này.

Mạnh Hạo vừa bay vừa nghĩ. Lúc trước ở trong thành trì bên ngoài Tử Vận Tông, hắn đã nghĩ tới vấn đề này, Xuân Thu Mộc chỉ làm thuyên giảm, giúp hắn tranh thủ thêm thời gian mà thôi.

Phương pháp giải độc chân chính lại ở Tử Vận Tông.

- Huống hồ luyện chế Hoàn Mỹ Kim Đan cần bản thân có tử đan, mà muốn tu ra tử đan thì cần có công pháp tương xứng. Tử Khí Đông Lai của Tử Vận Tông chính là công pháp thích hợp nhất!

Mạnh Hạo nhíu mày, hắn dù tính làm vậy nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách

lẻn vào Tử Vận Tông. Dù sao hắn đã đắc tội quá nhiều người ở Tử Vận Tông rồi, có Ngô Đinh Thu, có Sở Ngọc Yên, còn cả đám đệ tử năm đó tới Triệu quốc, sợ rằng nay đám đó đều trở thành đệ tử nội môn rồi.

- Nếu ta có thể đổi một thân phân khác, biến thành người khác là dễ rồi.

Mạnh Hạo thở dài, hiển nhiên bỏ qua hy vọng xa vời không chút khả năng này, nhưng đột nhiên hắn quay sang nhìn túi càn khôn, đôi mắt dần tỏa sáng.

- Mặt nạ… Nếu có mặt nạ có thể thay đổi bộ dáng là có thể làm được điều này. Mà mặt nạ… ta có!

- Chẳng biết mặt nạ này có năng lực mà ta hy vọng hay không, vả lại muốn đeo mặt nạ này cần tu vi Kết Đan mới được, nếu mặt nạ này không dùng được…

Mạnh Hạo chậm rãi quay đầu nhìn con vẹt trên vai đang lải nhải, đôi mắt tỏa sáng.

- Sao ngươi nhìn ta như vậy?

Con vẹt do miếng mỡ đông biến thành sửng sốt hỏi.

Mạnh Hạo không thèm để ý tới nó, hắn khoanh chân ngồi dưới đất, lại vỗ túi càn khôn lấy ra một chiếc mặt nạ huyết sắc.

Ngay khi mặt nạ xuất hiện, con vẹt do miếng mỡ đông biến thành trợn tròn mắt, vỗ cánh bay vòng quanh Mạnh Hạo, miệng thì nói om sòm.

- Đây là cái gì, đây là cái gì? Trời ạ, ta lại thấy được tà ác. Hài tử à, ngươi quả nhiên đi quá xa trên con đường tà ác rồi. Đừng sợ, ta nhất định sẽ túm ngươi trở về con đường kia, ta sẽ độ hóa ngươi. Ô ô ô? Nơi này có cái gì đây, sao ta lại thấy một lão già, oa oa, lão già này thật thê thảm.

Hài tử à, ngươi làm vậy là không đúng, ngươi làm vậy là không có đạo đức… Ô? Lão già này như là đoạt xá mà tồn tại, ê lão kia, ngươi làm vậy là không đúng, ngươi làm vậy là không có đạo đức…

Mạnh Hạo vốn xem nhẹ lời của miếng mỡ đông, nhưng lúc này nghe thế thì hắn vội giở mặt nạ ra xem, đôi mắt tỏa sáng, giơ ngón tay phải trực tiếp ấn lên mặt nạ.

Theo linh thức của Mạnh Hạo tuôn vào, trong phút chốc liền thấy được ngao khuyển đang nhắm mắt ngủ say trong mặt nạ huyết sắc này, khí tức cực kỳ mạnh. Mạnh Hạo nhìn ngao khuyển, ánh mắt đầy nhu hòa.

- Hãy mau thức tỉnh đi…

Mạnh Hạo truyền ra linh thức, thân thể ngao khuyển hơi giật giật, nhưng lại đáp lại bằng cách truyền ra hơi ấm, khiến nụ cười của Mạnh Hạo càng thêm nhu hòa, dường như cùng trở về lúc ở trong Huyết Tiên truyền thừa.

- Ta chờ mi tỉnh lại.

Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, rồi quay sang nhìn cờ phướn có ba chiếc lông vĩ kia. Mạnh Hạo thầm biết vậy này là chí bảo, nhưng nay tu vi không đủ nên khó có thể thi triển, chỉ có rót linh thức vào, chậm rãi khắc dấu ấn của bản thân lên nó.

- Kết Đan… Nếu ta có thể trở thành cường giả Kết Đan là có thể lấy được Tam Vĩ Phiên này ra…

Mạnh Hạo nhìn chằm chằm chữ Quý trên chiếc đuôi thứ ba của Tam Vĩ Phiên, đôi mắt lóe lên tia sáng kỳ dị.

Cuối cùng Mạnh Hạo mới đưa linh thức tới chỗ Lão Tổ Lý gia. Lúc này Lão Tổ Lý gia đang lui mình ở trong một góc, thân thể mờ ảo, sắc mặt

tiều tụy, trông có vẻ như bất cứ lúc nào cũng sẽ tiêu tan.

Khi Mạnh Hạo nhìn lão thì Lão Tổ Lý gia cũng ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, ánh mắt kia vẫn đầy vẻ kiêu hùng và âm trầm.

- Ta vẫn luôn nghĩ một vấn đề, vì sao ngươi phải giúp Lý Đạo Nhất, vì sao lần đầu tiên ta gặp ngươi thì ngươi là bức tượng thứ sáu, lần thứ hai gặp ngươi thì ngươi đã trở thành huyết thần của Lý Đạo Nhất.

Mạnh Hạo bình tĩnh nói.

Lão Tổ Lý gia cười lạnh, không nói câu gì.

- Thì ra là đoạt xá huyết thần, như vậy Mạnh mỗ lại càng tò mò, trước khi đoạt xá huyết thần, ngươi… là ai?!

Mạnh Hạo vẫn bình thản như trước, nhưng Lão Tổ Lý gia nghe được lời này thì chấn động tinh thần. Thân phận của Lão Tổ Lý gia là bí mật rất lớn của lão, người ngoài không biết được chút nào, dù là Mạnh Hạo cũng chỉ suy đoán rằng người này có liên quan tới Lý Đạo Nhất, còn cụ thể thế nào thì không rõ.

- Muốn biết thì cầu xin lão phu nửa năm một năm đi, lão phu có lẽ sẽ nói cho ngươi biết.

Lão Tổ Lý gia nghe vậy thì cười to, trong tiếng cười kia mang đầy khinh thường. Ngay cả cái chết lão còn không để ý, lại đã chịu nhịn bốn ngàn năm cô đơn trong Huyết Tiên truyền thừa, tâm chí kiên định, há có thể bị thủ đoạn tra tấn lúc trước của Mạnh Hạo làm cho dao động được.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Cố nhân.

Mạnh Hạo với sắc mặt như thường liếc Lão Tổ Lý gia đang suy yếu kia một cái, sau đó nheo mắt lại, thu hồi linh thức, lại ngẩng đầu lên nhìn miếng mỡ đông.

- Ngươi thích độ hóa người khác?

Mạnh Hạo hỏi.

- Không thích, ta không thích độ hóa, mà là khuyên bảo, biết không, là khuyên bảo.

Miếng mỡ đông nghiêm túc đáp.

- Trong mặt nạ này có một kẻ cả đời tà ác tới cực điểm, làm hết đủ mọi chuyện xấu, đạo đức suy đồi, bắt nạt kẻ nhỏ yếu, vô cùng đáng giận. Ta bắt giữ lão rồi vẫn luôn khuyên lão làm việc thiện, nhưng kẻ này pháp lực mạnh, ta không thể làm gì được…

Mạnh Hạo thở dài, hắn còn chưa kịp nói xong thì con vẹt do miếng mỡ đông biến thành đã mở to mắt, lộ ra cái vẻ nghiến răng nghiến lợi.

- Hắn dám, kẻ như thế phải bị ta độ hóa, đời này ta hận nhất kẻ xấu, ta phải độ hóa hắn!

Con vẹt miếng mỡ đông này kích động vô cùng, dường như vô cùng hưng phấn với chuyện độ hóa loại ác đồ này. Không đợi Mạnh Hạo nói gì thêm nó đã nhảy vọt vào trong mặt nạ huyết sắc của Mạnh Hạo.

Mới vừa vào, miếng mỡ đông này lập tức kêu lên.

- Đây đây đây… đây là Hoàng Tuyền Cửu Táng Phiên!!! Không ngờ đã mở ra tam vĩ, tà ác, thật là tà ác. Lão già nhà ngươi quả nhiên là hóa thân của tà ác, ta phải đại diện chính nghĩa độ hóa ngươi!!

Nói xong, miếng mỡ đông vọt tới trước mặt Lão Tổ Lý gia vốn đang ngẩn người, với dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc bắt đầu kể lể.

- Ngươi như thế là không đúng, ngươi như thế là không có đạo đức, ngươi như thế là sẽ không có kết cục tốt đẹp…

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, tranh thủ thu hồi mặt nạ huyết sắc này lại, thở phào một hơi thật nhẹ nhõm, nhưng đôi mắt lại chợt lóe.

- Hoàng Tuyền Cửu Táng Phiên?

Mạnh Hạo như có suy nghĩ, nhoáng lên một cái đang định bay lên, thì đột nhiên chui xuống dưới rừng, ẩn mình trong đó, cũng thu tu vi lại, không để lộ chút nào. Rồi hắn ngẩng đầu lên, híp mắt lại.

Tuy tu vi đã tới Trúc Cơ trung kỳ, với cảnh giới Trúc Cơ thì Mạnh Hạo đã đạt tới trình độ có thể tranh tới với Đạo tử, nhưng hắn không có gốc rễ, nơi đây lại là vùng giáp ranh của Huyết Yêu Tông và Nhất Kiếm Tông nên cần phải cẩn thận, không thể bỏ mặc tất cả được.

Đây là điều mà Mạnh Hạo vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Cũng chỉ thời gian mười hơi thở sau, trên bầu trời có những cây cầu vồng bay vọt qua đây. Những cây cầu vồng này có chừng vài chục, mà đám người bên trong chân đạp phi kiếm, trông khí vũ hiên ngang, mặc cùng một loại y phục, bay qua nơi nào bầu trời nơi ấy ầm vang.

Phía trước vài chục người này có ba người là dễ gây chú ý nhất. Ba người này đều mặc y phục màu xanh mang theo màu trắng, lưng đeo vỏ kiếm, kiếm quang dưới chân lóe lên, khiến người ta cảm thấy kiếm

quang này sắc bén như có thể mở ra hư vô.

Trong ba người này có một người thoạt trông hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt đầy uy nghiêm, tu vi lại cao cường, đã đạt tới cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ gần với Giả Đan. Khuôn mặt như vậy, nhưng tóc đã hoa râm, lúc này đang bay phất phới trong những mái đầu đen kia.

Sau người này có một thanh niên tuổi hơn ba mươi, thanh niên này môi hơi mỏng trông hơi khắc nghiệt, đôi mắt đan phượng lóe lên hàn quang, dẫu cho tuấn mỹ bất phàm nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh lùng vô tình. Mà kiếm dưới chân y lại hàn khí bức người, tu vi Trúc Cơ trung kỳ khiến lúc thanh niên này bay cũng tỏa ra khí thế không kém.

Người cuối cùng trông tầm hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, tướng mạo bình thường, nhưng rõ ràng là đầy chính khí, cho dù tu vi mới chỉ Trúc Cơ sơ kỳ nhưng ánh mắt ngời ánh sao kia cũng khiến người này trông như mang theo vẻ chính trực ngay thẳng.

Mạnh Hạo vừa nhìn thấy người đó thì ánh mắt hiện lên chút hồi ức, người đầy chính khí này chính là vị đại sư huynh khi Mạnh Hạo còn ở Kháo Sơn Tông, sau bị Nhất Kiếm Tông đưa đi.

Mấy năm không gặp, ngày hôm nay gặp ở nơi đây, Mạnh Hạo thấy Trần Phàm thì nhớ tới năm đó, dường như là đã quá xa. Nay Kháo Sơn Tông không còn, Triệu quốc cũng đã biến mất, không biết người trước mặt có còn như ngày xưa không.

Mạnh Hạo im lặng, hắn đã nhìn ra hơn chục người này là đệ tử Nhất Kiếm Tông, đệ nhất đại tông ở Nam Vực này. Mà Nhất Kiếm Tông xuất hiện ở nơi đây, Mạnh Hạo cũng không thấy bất ngờ gì. Dù sao nơi đây là nơi tiếp giáp giữa hai tông môn là Nhất Kiếm Tông và Huyết Yêu Tông.

Mà nghe người Tiếu gia thì Mạnh Hạo biết Nhất Kiếm Tông và Huyết Yêu Tông xung đột không ngừng, thi thoảng lại có trận chiến.

Cho đến khi đám người này đi xa, Mạnh Hạo đang suy nghĩ thì hắn đột nhiên nhìn lên bầu trời.

Không bao lâu, lại có vài chục cây cầu vồng huyết quang phút chốc gào thét vụt qua nơi này vói tốc độ cực nhanh, cuốn lên gió lùa xuống núi rừng khiến cây cối lao xao, cũng có nhiều ảo ảnh cự thú khổng lồ đằng vân giá vụ bay vọt phía trên những cây cầu vồng kia.

Đám tu sĩ trong cầu vồng kia sắc mặt âm trầm, ánh mắt đều toát lên vẻ tiêu sát, khiến sát khí lượn lờ bốn phía như ngưng tụ lại, lại bị cự thú trên bọn họ không ngừng nuốt vào, rồi gầm lên những tiếng kinh thiên.

Những người này chính là đệ tử Huyết Yêu Tông, bọn họ bay đi với tốc độ cực nhanh, cũng chỉ thời gian vài hô hấp đã biến mất khỏi tầm mắt Mạnh Hạo. Theo phương hướng bọn họ đi thì đúng là đang đuổi theo đám tu sĩ Nhất Kiếm Tông.

Những người này phóng đi rồi, Mạnh Hạo mới đi ra khỏi rừng núi bên dưới. Nhìn phương hướng mà tu sĩ Nhất Kiếm Tông và Huyết Yêu Tông bay đi, Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, không bay lên mà âm thầm chạy theo trong núi rừng này.

Ước chừng hai nén hương trôi qua, Mạnh Hạo đang lao đi như tên bắn thì nghe được những tiếng nổ vang lên từ phía trước. Hắn lại càng lao đi nhanh hơn, không quá bao lâu thì thấy giữa không trung cách đó không xa, hai nhóm người của Nhất Kiếm Tông và Huyết Yêu Tông đang đấu pháp giết chóc lẫn nhau, tiếng nổ vang vọng, từng gợn sóng khuếch tán, cũng có tia sáng của thuật pháp bùng lên.

Người của Nhất Kiếm Tông, một thanh kiếm chính là sinh mệnh của tu sĩ, sắc bén vô cùng. Mà thuật pháp của Huyết Yêu Tông thiên biến vạn hóa, không phải huyết sắc làm chủ, mà là rất nhiều thủ đoạn. Nhất là đám ảo ảnh cự thú kia dường như mạnh vô cùng, cho dù chỉ có ba con

nhưng luôn lao ra, trong khoảng thời gian ngắn không ai có thể tới gần chút nào.

Nhưng hai nhóm người này không có Kết Đan, cao nhất cũng chỉ là cảnh giới Giả Đan, hầu hết đều là Trúc Cơ. Lúc này chém giết, huyết quang lóng lánh, Mạnh Hạo đã thấy được vài kẻ rống lên bỏ mình, mắt thấy Huyết Yêu Tông như đang chiếm thế thượng phong, đúng lúc này, vị tu sĩ Giả Đan của Nhất Kiếm Tông kia mắt bỗng lóe hàn quang.

- Nhất Kiếm Trận!

Y vừa nói thế, đám đệ tử Nhất Kiếm Tông xung quanh, bao gồm cả Trần Phàm, lập tức vòng quanh người này. Từng đạo kiếm quang bắn vọt lên, mà có thể thấy bằng mắt thường kiếm quang ngưng tụ lại một chỗ, rõ ràng đã hình thành bóng kiếm lớn chừng trăm trượng, trực tiếp chém tới ba con cự thú kia.

Tiếng ầm vang vọng khắp bốn phương tám hướng, ba con cự thú kia toàn thân run bần bật, rống lên những tiếng không cam lòng, thân thể vỡ tan. Lúc này đại kiếm tản ra, hóa thành mấy trăm kiếm quang bắn tới đám đệ tử Huyết Yêu Tông còn sót lại. Mà có vài chục đạo kiếm quang lại nhằm thẳng xuống mặt đất, tới nơi Mạnh Hạo đang ẩn thân.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267: Cố nhân.(2)

Mạnh Hạo nhướng mày, nhảy dựng lên, giơ tay phải phát ra. Ngay tức khắc cuồng phong rít gào bốn phía, đám kiếm quang tiến đến này còn chưa kịp tới gần Mạnh Hạo, chỉ còn cách mấy trượng thì đã vỡ tan.

Mạnh Hạo xuất hiện, kiếm quang vỡ tan lập tức khiến toàn bộ đám tu sĩ Nhất Kiếm Tông đều thấy được Mạnh Hạo. Nhất là tên thanh niên Trúc Cơ trung kỳ có đôi môi hơi mỏng trông có vẻ khắc nghiệt kia thì hàn quang lóe lên trong mắt, lúc trước kiếm quang nhắm tới Mạnh Hạo chính là do gã điều khiển.

- Dư nghiệt Huyết Yêu Tông đứng một bên với ý xấu, các sư đệ nghe lệnh, giết chết y!

Thanh niên này hô lên, cũng chẳng thèm nhận biết Mạnh Hạo là ai, nếu đã xuất hiện ở đây thì gã coi như sinh tử của đối phương đã không còn là của đối phương nữa.

Gã vừa nói thế, vị trung niên Trúc Cơ hậu kỳ thoạt trông hơn bốn mươi tuổi kia hơi nhíu mày lại, nhưng không có ngăn cản, cũng không ra tay. Những kẻ khác thì đều nhao nhao lao tới phía Mạnh Hạo.

Đúng lúc này, Trần Phàm nhìn về phía Mạnh Hạo, đôi mắt hiện lên đầy vẻ vui mừng.

- Dừng tay!!

Gã hô lên, nhanh chóng bay ra, trong khoảnh khắc lấy tu vi Trúc Cơ sơ kỳ hóa thành tốc độ vượt qua đám người kia, đến thẳng bên người Mạnh Hạo.

- Người này là sư đệ của ta, các vị hãy dừng lại!!

Trần Phàm triển khai toàn tốc trực tiếp xuất hiện bên người Mạnh Hạo, sắc mặt kích động, cũng vô cùng vui sướng, thậm chí cũng giống như Mạnh Hạo mà nhớ tới những ngày trước đây.

Mạnh Hạo nhìn Trần Phàm, mỉm cười. Nụ cười của Trần Phàm và lời nói của gã đã đủ để biểu lộ sự chân thành của gã, làm cho Mạnh Hạo lập tức nhận ra Trần sư huynh vẫn giống bảy tám năm trước, không hề thay đổi.

- Bái kiến sư huynh.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ôm quyền cúi đầu với Trần Phàm.

Trần Phàm cười ha ha, so với bảy tám năm trước, gã tuy dáng vẻ có thay đổi, nhưng tính cách vẫn như vậy, lúc này gã liền tiến lên ôm lấy Mạnh Hạo.

- Trần sư đệ, vị sư đệ này của ngươi sao ta chưa từng thấy bao giờ. Ta cũng không biết Nhất Kiếm Tông ta lại có một đệ tử như này.

Tên thanh niên có tướng khắc nghiệt nói, ngoài cười nhưng trong không cười, thậm chí ngữ khí còn mang theo chất vấn.

- Chu sư huynh, sư đệ không phải là đệ tử Nhất Kiếm Tông, mà là sư đệ khi ta còn ở Kháo Sơn Tông.

Trần Phàm khẽ cau mày, đứng trước người Mạnh Hạo nhìn thanh niên họ Chu kia.

Mạnh Hạo không nói gì, sắc mặt đầy bình tĩnh. Hắn muốn xem Trần sư huynh sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

- Thì ra là đệ tử tiểu tông, nếu quen biết Trần sư đệ thì vốn không hỏi

khó, nhưng người này rình mò ở đây, chuyện này phải có một lời giải thích mới được.

Thanh niên họ Chu không nhanh không chậm nói, y thực sự không nhằm vào Mạnh Hạo, mà là nhằm vào Trần Phàm.

Đám đệ tử Nhất Kiếm Tông hai mặt nhìn nhau, đều lùi ra sau không nói gì, hiển nhiên đây không phải lần đầu nhìn thấy hai người Chu, Trần như vậy.

Mà nam tử trung niên có tu vi Giả Đan thì thầm than một tiếng, có phần đau đầu nhìn hai người Chu, Trần, sau đó quay sang nhìn Mạnh Hạo, nhíu mày.

- Giải thích? Chu Sơn Nhạc, Trần mỗ rất muốn biết ngươi muốn sư đệ của Trần mỗ giải thích cái gì.

Ánh mắt Trần Phàm lập tức lạnh lùng hẳn đi, gã đứng trước người Mạnh Hạo, thản nhiên hỏi vặn lại.

- Ta đứng ở đây, thật muốn xem kẻ nào dám làm khó sư đệ của ta!

Trần Phàm nói, giơ tay vỗ túi trữ vật, lập tức có một chiếc tiểu kiếm màu đen to bằng lòng bàn tay bay ra, vờn quanh đỉnh đầu gã.

Ngay khi tiểu kiếm này xuất hiện, Mạnh Hạo chấn động tinh thần, mà đám người xung quanh thì khẩn trương. Ngay cả vị nam tử trung niên Giả Đan kia cũng hít sâu một hơi.

Mà sắc mặt Chu Sơn Nhạc thì chợt khó coi hẳn đi, ánh mắt đầy ghen tị nhìn chằm chằm Trần Phàm, nhưng lòng thì kiêng kỵ không thôi.

Một luồng khí tức khủng bố có thể so với Kết Đan rõ ràng phóng ra từ thanh kiếm này.

- Chu Sơn Nhạc, Trần mỗ đang chờ ngươi nói đó.

Trần Phàm bình tĩnh nói.

- Kiếm hoàn này là vật của cha ta!

Chu Sơn Nhạc nhìn chằm chằm thanh hắc kiếm trên đỉnh đầu Trần Phàm, hừ lạnh một tiếng.

- Đây là sư phụ ta ban cho ta.

Trần Phàm lãnh đạm nói. Câu này liền khiến sắc mặt Chu Sơn Nhạc khó coi, y phất tay áo, lại chạy thẳng tới chỗ Trần Phàm.

- Ta muốn kẻ này giải thích thì đơn giản thôi, lấy đôi mắt là được. Ta muốn xem ngươi có dám giết ta hay không, nếu quả thật dám giết ta, Chu mỗ cũng bội phục, lại muốn xem ngươi giải thích với sư phụ ngươi, cũng là phụ thân ta như thế nào!

Chu Sơn Nhạc vừa nói vừa bước tới.

Sắc mặt Mạnh Hạo vẫn luôn bình tĩnh như thường nhìn cảnh này, trên mặt không biểu lộ chút biến hóa nào. Trần Phàm đứng trước người Mạnh Hạo, thấy Chu Sơn Nhạc bước tới, gã bỗng giơ tay phải lên, thanh kiếm trên đỉnh đầu gã lập tức toát ra kiếm quang.

Tình hình đang lúc căng thẳng, dường như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, sắc mặt Chu Sơn Nhạc dữ tợn, bước chân không ngừng lại chút nào.

- Ta không tin ngươi có thể vì người ngoài mà lại dám ra tay với ta!

- Với ngươi thì hắn là người ngoài, nhưng với ta hắn lại là sư đệ của ta.

Trần Phàm chỉ tay ra, phi kiếm bay thẳng tới phía Chu Sơn Nhạc, khiến tóc gáy toàn thân Chu Sơn Nhạc dựng đứng lên, vội dừng chân lại. Mà thanh kiếm màu đen này đã dừng ngay trước mi tâm của y.

- Chu Sơn Nhạc, chớ có ép ta.

Trần Phàm nhẹ nhàng nói.

Mạnh Hạo thấy vậy, đanh định tiến lên thì vị nam tử trung niên có cảnh giới Giả Đan vẫn luôn đứng nhìn chợt quát lên.

- Hai người các ngươi như vậy còn ra thể thống gì nữa!

- Chu Sơn Nhạc, ngươi lui ra! Trần Phàm, người này đã là sư đệ của cố tông ngươi, ngươi sẽ phải đảm bảo cho hắn, nếu sau này có xảy ra điều gì thì đó là trách nhiệm của ngươi.

Lời này rõ ràng là làm khó, trông có vẻ hóa giải sự tình, nhưng thực tế cũng là biến chuyện nhỏ thành chuyện lớn.

Mạnh Hạo đã trải qua không ít chuyện, há có thể không hiểu, nghe vậy hắn chỉ cười khẩy một tiếng.

- Chuyện của Mạnh mỗ có liên quan gì tới sư huynh của ta, các hạ nói lời này, nếu không thu hồi thì Mạnh mỗ sẽ giúp các hạ thu hồi.

Mạnh Hạo lạnh lùng nói. Nghe vậy, nam tử trung niên kia ánh mắt lập tức lạnh xuống, quay sang nhìn Mạnh Hạo.

Trần Phàm hiển nhiên không ngờ Mạnh Hạo lại dám nói như vậy, nhưng cũng không có nhiều lời mà tay kháp quyết, thanh phi kiếm kia ông ông lên.

- Trần Phàm, không phải sư huynh không nể mặt sư đệ, mà tên sư đệ này

của ngươi quả thực cần dạy bảo.

Nam tử trung niên nở nụ cười đầy âm lãnh, lúc nói lại vung tay áo lên, đi tới phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sắc mặt bình tĩnh, hắn với tu vi Trúc Cơ sơ kỳ đã có thể chiến Trúc Cơ hậu kỳ, nay đã có bốn tòa đạo đài, mặc dù chiến với Đạo tử các tông môn thì thắng thua khó nói. Huống chi kẻ này hiển nhiên không phải Vô Hạ Trúc Cơ, cùng lắm chỉ là Hữu Khuyết Trúc Cơ.

Kẻ này, Mạnh Hạo giết không khó.

Mặc dù đối phương là người trong tông môn của Trần sư huynh, nhưng chuyện hôm nay, Mạnh Hạo há có thể để kẻ này dùng lời nói uy hiếp, ngày sau lại ràng buộc Trần sư huynh, thế nên hắn mới nói rằng chuyện này không liên quan tới Trần sư huynh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 268: Huynh đệ sư môn.

Đám đệ tử Nhất Kiếm Tông xung quanh đều cười lạnh nhìn cảnh này, dùng ánh mắt đầy khinh miệt nhìn Mạnh Hạo, hiển nhiên bọn họ đều cho rằng Mạnh Hạo ngông cuồng tự đại, dùng tu vi Trúc Cơ trung kỳ mà dám khiêu chiến Trúc Cơ đại viên mãn.

- Không biết tự lượng sức mình! Không ngờ sư đệ của Trần sư huynh lại là kẻ như vậy.

- Còn không phải ỷ vào Trần sư huynh sao, kẻ này cáo mượn oai hùm mà thôi.

- Y đúng là tìm chết!

Đủ mọi suy nghĩ tồn tại. Chu Sơn Nhạc lúc này cũng cười rộ lên, lui ra sau vài bước, vui vẻ nhìn cảnh này.

Thấy nam tử trung niên đang bước tới gần, sắc mặt Mạnh Hạo vẫn luôn bình tĩnh, hắn cười khẩy một tiếng, đang định tiến lên thì bị Trần Phàm ngăn lại.

- Lý sư huynh, sư đệ của ta nhỏ tuổi không hiểu chuyện, có chỗ đắc tội mong sư huynh bỏ qua. Mong Lý sư huynh nể mặt ta, bỏ qua chuyện này có được không.

Nói xong, Trần Phàm cầm lấy cánh tay Mạnh Hạo, quay đầu lại nhìn hắn đầy nhu hòa.

- Nghe lời sư huynh.

Chỉ một câu đơn giản với bốn chữ, nhưng với Mạnh Hạo thì lại là sự ấm

áp đã lâu không được cảm thụ. Hắn yên lặng nhìn Trần Phàm, gật đầu.

Nam tử trung niên họ Lý dừng chân lại, lạnh lùng liếc Mạnh Hạo một cái với sắc mặt đầy kiêu ngạo, sau đó nhìn Trần Phàm mới hòa hoãn một chút, một lúc sau mới nói.

- Hãy dạy dỗ tên sư đệ này của ngươi cho tốt, làm người chớ không biết lượng sức mình, bằng không sớm muộn gì cũng nhận lấy kết cục đầu thân khác chỗ.

Nói xong, y phất tay áo bỏ đi. Chu Sơn Nhạc cười trào phúng rồi cũng đi theo. Còn đám đệ tử Nhất Kiếm Tông khác lúc này cũng bay lên.

- Chúng ta chờ ngươi ở đằng kia một nén nhang, như vậy cũng đủ cho các ngươi ôn chuyện.

Xa xa truyền đến tiếng của nam tử trung niên họ Lý.

Cho đến khi đám người đó đi xa rồi, Mạnh Hạo nhìn Trần Phàm, chần chừ một lát.

- Sư huynh, đệ…

- Không phải nói.

Trần Phàm mỉm cười, tiến lên ôm chặt lấy Mạnh Hạo một cái, nay Mạnh Hạo đã cường tráng hơn trước không ít.

- Không ngờ lại cường tráng rắn chắc như này rồi, ha ha, không còn là tên thư sinh nhỏ bé lúc trước nữa.

Trần Phàm cười đầy sung sướng, cẩn thận nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt đầy kích động và chân thành.

- Tốt, sư huynh đệ chúng ta gặp nhau ở Nam Vực này, đáng để chúc mừng! Nào, mau nói cho sư huynh biết, mấy năm nay sống thế nào, vài năm trước ta nghe nói Triệu quốc bỗng nhiên biến mất, ôi…

Trần Phàm lôi kéo Mạnh Hạo, căn bản không cho Mạnh Hạo cơ hội nói mà cứ đứng đó nói không ngừng.

Tính cách Trần Phàm vốn là như vậy, nói rồi nói, một nén nhang qua đi mà Mạnh Hạo chưa chen vào được câu nào, cũng giống như khi còn ở Kháo Sơn Tông.

Cũng là nói dông dài, nhưng nếu là Trần Phàm thì có lải nhải cỡ mấy, Mạnh Hạo cũng không cảm thấy phiền chán, mà còn thấy lòng ấm áp. Bởi vì lời của Trần Phàm toàn là quan tâm lo lắng, là kích động, là vui mừng.

- Tên mập Lý Phú Quý, sư đệ có còn nhớ không, năm đó vẫn luôn bám đuôi sư đệ đó, kẻ này hiện giờ ở Kim Hàn Tông oai phong lắm. Lần trước ta theo sư tôn tới bái phỏng Kim Hàn Tông còn thấy hắn diễu võ giương oai, được coi là bảo bối của Kim Hàn Tông đó. Nếu người ngoài dám chọc hắn là một đám đệ tử Kim Hàn Tông sẽ lao ra ngay.

- Hứa sư muội cũng thật khổ, ôi, chuyện này ta không giúp được gì nhiều, chỉ có thể nhờ vả người quen bên Thanh La Tông chiếu cố. Sư muội kẹt ở Ngưng Khí tầng chín đã nhiều năm, chỉ thiếu một viên Trúc Cơ Đan. Mấy năm nay ta ra sức lập công, hắn là một thời gian nữa có thể đổi được một viên từ chỗ sư phụ, tới lúc đó ta sẽ đưa qua cho muội ấy.

- Còn tên Vương Đằng Phi nữa… Tốt nhất là đệ đừng có chọc vào kẻ này, nay gia thế tông môn y to lớn, cũng không bình thường. À đúng rồi, dạo này ta nghe mấy lời đồn, nói rằng vị hôn thê của y, Sở Ngọc Yên của Tử Vận Tông hình như cực kỳ thân mật với một nam tử xa lạ nào đó. Chuyện này đã lan truyền ra, tất cả các tông môn đều biết. Có người tận mắt chứng kiến Sở Ngọc Yên mặc y phục của nam tử kia, hai người họ

tự oán tự u… Đệ nói coi người kia là ai, ta thực bội phục y nha, không ngờ có thể cướp được Sở Ngọc Yên từ tay Vương Đằng Phi…

Trần Phàm lôi kéo Mạnh Hạo nói liên hồi. Mạnh Hạo cứ thế nghe, lúc nói tới Sở Ngọc Yên thì vẻ mặt hắn trở nên kỳ quái.

- Quả nhiên như ta đã lường trước, vị Chu Đại Nha kia đã đi nói chuyện này khắp nơi…

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, hắn tuyệt đối không thừa nhận lúc ấy tha cho Chu Đại Nha thì cũng đã nghĩ đến hậu quả.

- Đúng vậy, người này thật lợi hại, có cơ hội gặp được là phải kết giao một phen.

Mạnh Hạo vội mở miệng bày tỏ trong sạch, lại còn tỏ ra cùng chung cảm tưởng với Trần sư huynh.

Đúng lúc này, từ đằng xa truyền tới tiếng kiếm kêu ong ong, vang vọng ra. Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn lên thì như là truyền tới từ chỗ đám đệ tử Nhất Kiếm Tông đang đứng đàng xa, hiển nhiên là đang giục.

- Sư huynh, không thì sư huynh…

Mạnh Hạo gãi đầu, thừa dịp Trần Phàm đang tạm nghỉ nói xen vào, nhưng vừa mới mở miệng đã bị Trần Phàm thao thao bất tuyệt nói át đi.

- Tiểu sư đệ, có phải là chưa có đạo lữ thích hợp không?

Bỗng nhiên Trần Phàm hỏi một câu như vậy.

- A….

Mạnh Hạo sửng sốt, lời này hoàn toàn không hề liên quan tới những gì

Trần Phàm vừa nói, bỗng nhắc tới như vậy khiến Mạnh Hạo ngẩn ra. Nhưng hắn còn chưa kịp nói gì thì Trần Phàm đã gật đầu.

- Ừ, ta hiểu rồi, sư đệ hẳn còn nhớ sư tỷ của mình. Nhưng tiểu sư đệ này, sư huynh nói cho mà biết, ở Nam Vực này nhiều nữ tu, nhưng có bốn nàng là đẹp nhất. Sở Ngọc Yên chính là một trong số đó. Nàng này thì sư đệ khỏi cần nghĩ, đích thị là thuộc về Vương Đằng Phi hoặc nam tử thần bí kia rồi. Nhưng ba nữ tử khác, ta cảm thấy với sự tuấn lãng và tu vi của sư đệ là xứng với các nàng.

Trần Phàm mắt tỏa sáng nhìn Mạnh Hạo, lời nói như đang muốn làm mai cho hắn.

Chuyện này hoàn toàn khiến Mạnh Hạo bất ngờ, hắn ngơ ngác nhìn Trần sư huynh, không ngờ nhiều năm không gặp mà Trần sư huynh lại có ham mê mới, lúc này vội ho khụ một tiếng.

- Sư huynh…

- Đừng ngại ngùng, sư huynh là người từng trải, có gì mà không rõ. Như vậy đi, sư đệ không cần phải nói, tất cả mọi chuyện có sư huynh quyết cho, chuyện này nay còn sớm, hẵng còn sớm.

- A… còn sớm, còn sớm…

Mạnh Hạo vội mở miệng, trán toát mồ hôi.

- Được rồi, đi theo sư huynh cùng quay về Nhất Kiếm Tông, chờ đến tông môn, sư huynh đệ chúng ta sẽ hàn huyên thêm.

Trần Phàm không nói thêm nữa mà kéo Mạnh Hạo định bước đi.

- Sư huynh, chuyện này…

- Nghe sư huynh đi, huống hồ một thời gian nữa Tống gia trong tam đại gia tộc sẽ tổ chức tụ hội, mời nhiều vị thiên kiêu ở Nam Vực này, đến lúc đó ta cũng đi. Sư đệ theo ta đi làm quen với đám thiên kiêu Nam Vực này, nếu đến Nam Vực thì phải nghe sư huynh, sư huynh sẽ trải con đường cho sư đệ về sau. Triệu quốc mất rồi, Kháo Sơn Tông cũng không còn nữa, mấy năm nay người mà ta không yên tâm nhất chính là đệ đó. Vài năm trước ta còn cho người sao thư tìm đệ, nhưng Triệu quốc mất tích, ta còn tưởng sư đệ cũng gặp nạn rồi. Thôi không nhắc tới nữa! Tiểu sư đệ, nay người khiến ta không yên lòng nhất chính là sư đệ, không có tông môn như chúng ta, một mình bươn chải bên ngoài, không được, phải nghe lời sư huynh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 269: Sơn Linh.

Trần Phàm chăm chú nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cảm thấy toàn thân ấm áp, cảm giác này khiến hắn trong lúc im lặng không đành lòng từ chối, nên gật đầu.

Trần Phàm cười to, nhìn Mạnh Hạo mà lòng đầy vui sướng, rồi cùng Mạnh Hạo hóa thành hai cây cầu vồng bay tới chỗ đám người Nhất Kiếm Tông.

Khi tên nam tử trung niên họ Lý thấy Mạnh Hạo bên cạnh Trần Phàm thì nhíu mày.

- Tiểu sư đệ với sư tôn ta từng có giao hảo, muốn tới bái phỏng, nên ta để sư đệ theo chúng ta cùng về.

Lúc tới gần, Trần Phàm thản nhiên nói, xem như là giải thích, sau đó kéo Mạnh Hạo thì thầm.

Nam tử trung niên họ Lý không nói lời nào, xoay người hóa thành cầu vồng cùng đoàn người phá không mà đi.

- Tiểu sư đệ, tới Nhất Kiếm Tông rồi ta sẽ tới xin sư tôn để sư tôn cũng thu sư đệ làm đệ tử, đến lúc đó chúng ta cũng là sư huynh đệ ở Nhất Kiếm Tông này. Chuyện này hẳn là sẽ được thôi, ta chưa bao giờ mở miệng yêu cầu sư tôn cái gì, lần này tám chín phần mười là ông sẽ đồng ý. Nhưng có lẽ cũng chỉ thu làm đệ tử ký danh thôi. Nhưng dù sao ông có tu vi Nguyên Anh, cho dù có thu làm đệ tử ký danh thì cũng đủ có địa vị ở Nhất Kiếm Tông này.

Trần Phàm thấp giọng nói, hiển nhiên là đã dùng mọi phương pháp để

trải đường cho tương lai Mạnh Hạo.

- Sư huynh, chuyện này sư đệ đã có dự tính, tạm thời không cần đâu.

Mạnh Hạo do dự một chút, cuối cùng vẫn nói.

- Tiểu sư đệ!

Sắc mặt Trần Phàm lập tức trở nên nghiêm túc.

- Ta biết sư đệ không muốn gia nhập tông môn nào nữa, cũng giống ta năm đó, cả đời chỉ muốn ở lại một tông môn, nhưng… với tu sĩ chúng ta, tông môn là gốc rễ, là nền tảng. Hơn nữa Nam Vực này người không tông phái đều là tán tu, cho dù là tu hành hay phát triển rất gian nan, uổng phí thời gian mà cuối cùng chỉ là công dã tràng. Chuyện này đệ phải nghe ta, Nhất Kiếm Tông thân là đệ nhất tông môn ở Nam Vực, đạo uẩn thâm hậu, là nơi để chúng ta trưởng thành.

Mạnh Hạo trầm mặc.

Dọc đường đi, Trần Phàm không ngừng khuyên nhủ, dùng lý lẽ để đả động Mạnh Hạo. Cho đến trưa ngày hôm sau, từ rất xa đã có thể nhìn thấy sơn môn Nhất Kiếm Tông, Mạnh Hạo thầm than một tiếng, gật gật đầu.

Trần Phàm thế mới tươi cười. Gã nhìn Mạnh Hạo đầy nhu hòa, cũng là ánh mắt của trưởng bối khi nhìn vãn bối, mặc dù tuổi của gã không lớn hơn Mạnh Hạo là bao. Nhưng trong mắt gã, Mạnh Hạo vẫn còn là vị thư sinh nho nhỏ năm đó.

Nhất Kiếm Tông được xây dựng trên một ngọn núi sừng sững giữa bầu trời, hơn ngọn núi bình thường rất nhiều, là ngọn núi to lớn nhất Nam Vực!

Được gọi là, Nhất Đạo sơn!

Lúc này trên núi này, bầu trời như một chiếc gương sáng, nhưng lại có một ngọn núi trông giống hệt bên dưới lơ lửng, treo ngược trên bầu trời. Đứng từ xa mà nhìn thì hai ngọn núi này hệt như chiếc đồng hồ cát, làm cho người nào mà lần đầu nhìn thấy đều choáng ngợp.

Ngọn núi thứ hai này có tên là Nhất Tông sơn!

Hai ngọn núi này lớn đến mức tầm mắt chỉ có thể mơ hồ thấy được cuối, đây cũng là ngọn núi lớn nhất mà Mạnh Hạo từng thấy, lúc này từ xa nhìn vọng tới, tinh thần không khỏi chấn động.

Nếu chỉ là hai ngọn núi thì thôi, nhưng ở giữa chúng lại có một thanh kiếm lớn đến mức khó có thể hình dung xuyên thẳng qua hai ngọn núi, đâm xuống mặt đất!

Vị trí của chuôi kiếm là ở ngọn núi trên bầu trời, từ xa có thể thấy được rất rõ.

Bốn phía là ánh sáng vạn trượng, khiến cho nơi đây thoạt nhìn hệt như tiên cảnh.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn từng thấy Thanh La Tông, lúc này lại thấy được Nhất Kiếm Tông. Hai tông môn này đều là đại tông ở Nam Vực, Thanh La Tông thế lớn vô cùng, tạo ra uy hiếp khiến người ta không thể không cúng bái.

Mà Nhất Kiếm Tông thì lại bá đạo phi phàm, sơn môn này không phải làm cho người ta cúng bái, mà chỉ có thể kính sợ!

- Không biết mấy tông môn kia trông sẽ thế nào…

Mạnh Hạo nhìn Nhất Kiếm Tông ở đằng xa, thì thầm.

Đoàn người bay nhanh hơn, chỉ giây lát liền tới bên ngoài Nhất Đạo sơn của Nhất Kiếm Tông. Lúc bước vào nơi màu sắc lượn lờ, nam tử trung niên họ Lý quay đầu lạnh lùng liếc Mạnh Hạo một cái, hừ lạnh một tiếng rồi mới ngạo nghễ bước vào trong, lập tức biến mất.

Mạnh Hạo thản nhiên nhìn lại đối phương, với hắn thì kẻ này mới là loại người không rõ tình thế. Ngày đó nếu Trần Phàm không ngăn cản, Mạnh Hạo mà ra tay thì trung niên họ Lý với tu vi Trúc Cơ hậu kỳ này chết hay bị thương đều tùy tâm tình Mạnh Hạo.

- Đừng lo lắng, chờ sư tôn thu sư đệ làm đệ tử ký danh rồi, Lý sư huynh sẽ không dám động tới sư đệ nữa.

Trần Phàm nghĩ rằng Mạnh Hạo đang lo lắng nên cười an ủi, rồi dẫn Mạnh Hạo bước vào trong, lấy ra một chiếc ngọc giản. Ngọc giản này phát ra hào quang, đưa Mạnh Hạo vào trong vòng sáng đủ màu kia, biến mất không thấy gì nữa.

Khi xuất hiện thì đã ở dưới chân núi Nhất Đạo sơn, nơi này điểu ngữ hương hoa, suối chảy róc rách. Có không ít đệ tử ngoại môn Nhất Kiếm Tông ở đây, thấy Trần Phàm thì đều vội ôm quyền cúi đầu, vô cùng cung kính.

- Tiểu sư đệ đứng đây chờ ta, ta đi bái kiến trưởng lão trước, sau đó sẽ tới tìm sư tôn, có lẽ đến đêm mới trở về được. Sư đệ cứ nghỉ ngơi ở đây, cũng có thể ra ngoài đi dạo, nhưng đừng đi quá xa, chờ ta trở lại rồi sư huynh đệ chúng ta sẽ hàn huyên thâu đêm.

Trần Phàm dẫn Mạnh Hạo tới ngoài sân của một lầu các, cười nói, lại vỗ bả vai Mạnh Hạo rồi xoay người hóa thành cầu vồng bay đi.

Mạnh Hạo nhìn Trần Phàm đi xa, thu hồi tầm mắt, nhìn bốn phía rồi đẩy cửa viện đi vào trong lầu các. Nơi đây trang trí lịch sự tao nhã chứ không

hề xa hoa, nhưng lại chẳng mất đi thanh lịch, nhất là trong lầu các không hề thiếu tranh cuộn. Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một quyển sách cổ, bắt đầu lật xem.

Không bao lâu sau, hắn bỏ sách cổ xuống, trầm ngâm suy nghĩ.

- Chẳng lẽ thật sự bái nhập Nhất Kiếm Tông…

Mạnh Hạo khẽ cau mày. Nơi đây không phải lựa chọn đầu tiên của hắn, vả lại nay Thanh La Tông chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ với miếng da kia, bái nhập Nhất Kiếm Tông cũng là một lựa chọn rất tốt.

- Nhưng ta lại càng khuynh hướng Tử Vận Tông, để học thuật Tử Khí Đông Lai…

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn chấp nhất với Tử Vận Tông ngoài việc giải độc thì còn có một nguyên nhân, đó là thuật Tử Khí Đông Lai. Thuật ấy có thể kết ra tử đan, mà tử đan đã là mức độ cao nhất của Kết Đan.

- Vả lại ta cần học cách luyện đan, không thể lần nào luyện chế đan dược cũng phải mượn tay kẻ khác, nhất là Hoàn Mỹ Kim Đan…

Mạnh Hạo ngồi suy nghĩ, thời gian trôi qua rất nhanh, hoàng hôn đã kéo tới. Ánh mặt trời chiếu vào từ bên ngoài, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thấy Trần Phàm còn chưa về nên hắn đi ra lầu các, đứng trong sân ngẩng đầu nhìn Nhất Đạo sơn.

Lúc này trời đã về chiều, ánh hoàng hôn chiếu lên Nhất Đạo sơn khiến núi này như trở nên mông lung, sương mù như ẩn như hiện. Mạnh Hạo ngóng nhìn, bỗng đôi mắt hắn co rụt lại.

Chỉ thấy trên Nhất Đạo sơn kia, dưới ánh trời chiều, một nữ tử mặc váy dài màu xanh đang cất bước đi ra từ đỉnh Nhất Đạo sơn, dường như là đang đi xuống chân núi.

Nàng xuất hiện khiến thế giới mịt mờ này bỗng như trở nên rõ nét. Mà tại lúc này bốn phía vang lên những tiếng quỳ bái.

- Là Sơn Linh sư tỷ!

- Đúng là Sơn Linh sư tỷ, hôm nay là hoàng hôn mùng chín hàng tháng, đúng là ngày sư tỷ xuống núi hái lộ…

- Bái kiến Sơn Linh sư tỷ…

Những tiếng xì xào bàn tán vang lên từ bên ngoài, Mạnh Hạo nhìn nữ tử đi xuống từ đỉnh núi, nội tâm chấn động, bởi vì một khắc này, Cổ Ngọc Phong Yêu trong túi càn khôn của hắn lại truyền ra âm thanh vang vọng.

- Đệ cửu sơn chi thạch, lạc giới hóa đạo chi sơn, thử sơn hữu linh, kỳ linh tự yêu, kỳ ý bất tồn vu thế, nhược ngộ... Hành thiện tắc điểm hóa, hành hung tắc phong diệt, khả châm chước nhi định.

Lúc âm thanh này vang lên, Mạnh Hạo im lặng, tâm trạng dần bình phục. Hắn đã quen với sự kỳ dị của Cổ ngọc Phong Yêu, lúc nhìn nữ tử kia đi xuống, đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên tinh quang.

Lúc này có không ít tu sĩ bay lên, đứng giữa không trung cúi đầu với nữ tử kia, cung kính chào hỏi. Trong đó tên nam tử trung niên họ Lý lại xuất hiện giữa không trung, cúi đầu một cách rất khách khí.

Ngay khi Mạnh Hạo nhìn nữ tử này, nàng ta đang đi giữa không trung, cũng quay mặt sang nhìn về phía Mạnh Hạo.

Tầm mắt hai người lập tức chạm nhau, nhìn nhau vài giây thì nữ tử khẽ cau mày, thu hồi tầm mắt, trong tiếng bái chào của mọi người, đi về phía xa xa. Nàng dù đã đi, nhưng tên nam tử trung niên họ Lý cũng nhận ra ánh mắt giữa Mạnh Hạo và nữ tử kia.

Y cũng nhìn thấy Sơn Linh nhíu mày, vì thế liền quay người sang nhìn Mạnh Hạo, hừ lạnh một tiếng, rồi hóa thành cầu vồng bay tới chỗ Mạnh Hạo.

Y làm vậy lập tức khiến đám đệ tử Nhất Kiếm Tông xung quanh chú ý. Chỉ giây lát sau, nam tử trung niên họ Lý đã xuất hiện trên không trung nơi Mạnh Hạo đứng, cúi đầu lạnh lùng nhìn xuống.

- Lại là ngươi!

- Đầu tiên là không biết tự lượng sức, sau đó lại dám bất kính với Sơn Linh sư muội của Nhất Kiếm Tông ta, ngươi rốt cuộc có ý đồ gì!

Nam tử trung niên họ Lý lạnh lùng nói, lập tức khiến không ít đệ tử Nhất Kiếm Tông quay sang nhìn Mạnh Hạo.

- Người này là ai?

- Trông lạ lắm, chưa gặp bao giờ…

- Ta nhớ ra kẻ này rồi, là khách mà buổi trưa Trần Phàm sư huynh đưa tới. Chỉ là vì sao Lý sư huynh lại đối xử với kẻ này như vậy?

Mạnh Hạo bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn tên trung niên họ Lý đang tỏ ra kiêu căng kia.

- Các hạ nói vậy là có ý gì?

Mạnh Hạo thản nhiên hỏi.

- Mặc kệ ngươi có ý đồ gì, nơi đây là Nhất Kiếm Tông, nếu ngươi như thế, thì không chừng Lý mỗ đành phải thay sư huynh của ngươi dạy dỗ ngươi một phen.

Nam tử trung niên họ Lý này hiển nhiên chẳng nói lý gì với một Mạnh Hạo mà thoạt trông chỉ là Trúc Cơ trung kỳ. Lúc trước y đã không có ấn tượng tốt với Mạnh Hạo, hơn nữa cái nhíu mày của Sơn Linh khiến y lại càng không thích Mạnh Hạo, lúc này vừa nói mà tay phải đã nâng lên, lúc hạ xuống thì tu vi Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn ầm ầm bộc phát.

- Kỳ quái!

Mạnh Hạo lãnh đạm nói. Lúc này trung niên họ Lý đã hạ tay xuống, một luồng khí tức Trúc Cơ đại viên mãn truyền khắp nơi, ngay lập tức ảo ảnh một thanh kiếm lớn huyễn hóa ra, từ trên không trung chém xuống Mạnh Hạo.

Hàn quang lóe lên trong mắt Mạnh Hạo, hắn giơ tay phải lên. Mạnh Hạo vốn không có cảm tình gì với nam tử trung niên này, nhưng ngay khi hai người đang vô cùng căng thẳng như vậy, một thanh tiểu kiếm màu đen từ đằng xa phóng tới, ngay lập tức đụng vào kiếm ảnh của trung niên họ Lý.

Oành! Kiếm ảnh kia trực tiếp vỡ tung, sắc mặt trung niên họ Lý trầm xuống, lúc này Trần Phàm đã hóa thành cầu vồng bay nhanh tới đây.

- Lý sư huynh, ngươi vài lần gây sự với sư đệ ta, chẳng lẽ thực nghĩ ỷ vào tu vi Giả Đan là không thèm nể mặt Trần mỗ. Dù thế nào thì Trần mỗ cũng là một trong Nhất Kiếm Thất Tử, mà ngươi… là cái thá gì!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 270: Kỳ phùng địch thủ, gặp được lương tài!

Theo lời nói truyền tới, thân ảnh Trần Phàm từ xa bước tới, xuất hiện trước người Mạnh Hạo, liếc mắt nhìn nam tử họ Lý giữa không trung.

Tu sĩ họ Lý biến sắc, nhìn chằm chằm vào Trần Phàm, nhất là khi nhìn kiếm nhỏ màu đen trước người Trần Phàm, sắc mặt dần trở nên khó coi hẳn lên.

- Ngươi có thể bảo vệ hắn cả đời sao, chỉ biết tránh ở sau lưng người khác, cả đời này cũng sẽ không thành tựu được gì. Trúc Cơ trung kỳ đã là đứt đường!

Trung niên họ Lý hừ lạnh một tiếng, lộ vẻ khinh miệt nhìn Mạnh Hạo.

- Có Trần mỗ ở đây, ta sẽ không để ngươi đụng tới một sợi lông của tiểu sư đệ!

Trần Phàm thản nhiên mở miệng, thanh âm như chém đinh chặt sắt.

- Nếu không có sư huynh của ngươi, ta giết ngươi chỉ trong nháy mắt, bản thân ta muốn nhìn, ngươi có thể trốn tới khi nào?!

Trung niên họ Lý hung tợn trừng mắt nhìn Mạnh Hạo, y vung tay, càng lộ vẻ khinh miệt, quay người rời đi.

Mạnh Hạo thở dài, nhìn người này rời đi. Hắn tự nhiên cũng nhìn thấy vẻ mặt đối phương, nhưng hắn cũng bất đắc dĩ, trên thực tế, tên tu sĩ họ Lý này, hắn muốn diệt thì rất dễ dàng, nhưng liên tục hai lần, Trần Sư huynh đều đứng bên người, làm cho hắn ngượng ngùng tiếp tục ra tay.

Giờ phút này, Mạnh Hạo chỉ biết gãi đầu cười gượng.

- Tiểu sư đệ không cần lo lắng, tên họ Lý này không tính là gì, có sư huynh ở đây, tuyệt không để người khi dễ ngươi!

Trần Phàm hiển nhiên hiểu lầm biểu tình của Mạnh Hạo, gã vội vàng quay lại an ủi vài câu. Trần Phàm mang theo thần sắc thân thiết, làm cho Mạnh Hạo không biết nói gì cho phải.

- Tiếc là sư tôn đã bế quan vào tháng trước, đoán chừng phải sau mấy tháng nữa mới xuất quan, nhưng mà ta đã để lại tin tức, chờ sau khi sư tôn xuất quan sẽ gặp ngươi.

- Đợi khi hai ta từ Tống gia trở về, đến lúc đó người bái nhập Nhất Kiếm Tông, như vậy tên họ Lý kia liền không dám động tới ngươi.

- Nhưng mấy ngày này, khi ở một mình phải cẩn thận, mà thôi, mấy ngày này ta ở cạnh ngươi đi!!

Trần Phàm lập tức mở miệng nói tiếp, lời này vừa rơi vào trong tai Mạnh Hạo, làm cho hắn cảm thấy rất ấm áp.

- Cảm ơn sư huynh!

Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu.

- Cảm ơn gì chứ, đừng khách khí với sư huynh, đến đây, đêm nay chúng ta đốt đèn nói chuyện!

Trần Phàm cười ha hả, kéo Mạnh Hạo vào trong lầu, sau khi vào một gian phòng liền vỗ túi trữ vật lấy ra hai bầu rượu.

- Sư huynh không có gì chiêu đãi, nhưng trước khi đi, ta có thuận tay lấy

hai bầu Tẩy Kiếm Tửu ở chỗ sư phụ, rượu này không tệ, mấy năm nay ta đã có chút ghiền rồi!

Trần Phàm nói xong liền đưa một bầu rượu cho Mạnh Hạo, chính mình cũng cầm một bầu khác, đặt lên miệng uống một hớp lớn.

Mạnh Hạo cầm bầu rượu uống một ngụm, sắc mặt nhất thời đỏ lên. Cảm thấy toàn thân khô nóng một trận, sau một lúc thì tràn ngập mồ hôi, hắn hít một hơi dài, rồi mới chậm rãi thở ra.

Thậm chí Mạnh Hạo có cảm giác toàn thân như được tẩy tủy, theo hô hấp, mồ hôi chảy ra, hai mắt hắn như sáng thêm mấy phần, ngẩng đầu nhìn Trần Phàm.

- Đây là rượu gì thế?!

- Là rượu mà sư tôn tự mình ủ, uống nhiều một chút, rượu này có chỗ tốt rất lớn đối với tu sĩ chúng ta, nhất là Trúc Cơ cảnh, có thể so với linh đan!

Trần Phàm cười nói, gã cũng ôm bầu lại uống một hơi lớn.

- Rượu này ta uống thường xuyên. À, tiểu sư đệ, ta thấy tu vi của ngươi đã đạt Trúc Cơ trung kỳ, nhưng phải nhớ kỹ, tu sĩ chúng ta, gốc rễ phải vững như núi, nhất định phải giữ kỹ, không ham cảnh giới tăng nhanh mà mất đi căn bản.

- Như ta này, năm trước đã có thể mở ra đạo đài thứ tư để vào trung kỳ rồi, nhưng sư tôn nói không được. Lão nhân gia từng nói, mở đạo đài thì như ván đóng thuyền, không thể nghịch lưu, cho nên phải cẩn thận. Có lực mở ra đạo đài thứ tư, vậy không bằng dùng để luyện hóa ba đạo đài đã có, chờ đến sau khi viên mãn rồi mở cái thứ tư, như vậy mới hợp tình hợp lý!

Trần Phàm nhìn Mạnh Hạo, thật thà nói.

Mạnh Hạo thả vò rượu xuống, như có điều suy nghĩ, sau một lút mới gật đầu.

- Ngoài ra, tu sĩ tu hành khó tránh khỏi ma sát, nhưng không thể đánh giết toàn bộ, phải biết rằng, pháp thuật cũng tốt, pháp bảo cũng thế, chỉ là thứ hộ đạo cho bản thân trên đường tu hành mà thôi, chỉ là hộ, chứ không phải đạo!

- Đạo là cái gì, sư huynh chưa đủ tu vi, không xứng nói tới, nhưng sư tôn ta từng nói, dù là ngài cũng còn rất mơ hồ, nhưng phải nhớ kỹ, đánh giết cũng tốt, pháp thuật cũng thế, những thứ này đều là “hộ”!

- Phải có đạo của mình, không nên trầm mê trong giết chóc, hoặc là, phải có lòng, có nguyên tắc của riêng mình!

Trần Phàm thâm ý nói, nhìn Mạnh Hạo.

- Ta thấy trên người ngươi, sát khí quá nặng!

Trần Phàm nói, bỗng nhiên, trong túi trữ vật của Mạnh Hạo đột ngột phát ra thanh âm.

- Đúng vậy a, đúng vậy a! Ta nói đứa nhỏ này sát khí quá nặng, ngươi nói rất đúng, ngươi nói có đạo lý, ngươi nói quá chính xác!

Thanh âm truyền ra rất đột ngột, làm cho Trần Phàm sửng sốt.

Còn Mạnh Hạo thì sắc mặt lập tức trở nên đen thui, không đợi hắn nói gì, một chùm sáng từ trong túi càn khôn của hắn bay ra, chính là con vẹt mà miếng mỡ đông hóa thành bay ra. Giờ phút này, nó vỗ đôi cánh rách nát, tỏ ý đồng tình với lời nói của Trần sư huynh.

Miếng mỡ đông sau khi hóa thành con vẹt, vốn là ở trong mặt nạ huyết sắc kia dạy dỗ Lão Tổ Lý gia, nay không biết tại sao lại bay ra, lượn một vòng trong phòng, rồi nó mới đậu trên đầu vai Mạnh Hạo.

- Nó là…

Trần Phàm ngẩn người.

- Đây là ta nhặt được, muốn bỏ cũng không được..

Mạnh Hạo vừa mới mở miệng, con vẹt do miếng mỡ đông biến thành lập tức lải nhải.

- Tiểu oa nhi nhà ngươi nói rất đúng, ta đã nói Mạnh Hạo sát khí quá nặng, hắn không đúng, không đạo đức! Đến, đến, chúng ta thảo luận một chút, ta nhìn ngươi đặc biệt thuận mắt!

Con vẹt rất là phấn chấn nhìn Trần Phàm.

Mạnh Hạo nhìn vậy, nhất thời liền hít sâu một hơi, mang theo vẻ đồng tình như Trần Phàm. Hắn có thể đoán được, tiếp theo Trần sư huynh sẽ thê thảm thế nào.

- Nếu là Linh bên người tiểu sư đệ, tại hạ tự nhiên hoan nghênh, về phần thảo luận, đương nhiên có thể!

Trần Phàm vội vàng mở miệng, nhìn con vẹt trên vai Mạnh Hạo, gã rất hứng thú.

Thấy quang mang trong mắt sư huynh, Mạnh Hạo thầm nghĩ không xong, không phải ta không cứu ngươi, việc này ai cũng không cứu được… nhưng trong lòng Mạnh Hạo lại không đành lòng.

- Sư huynh, con chim này…

- Sư đệ, lời này của ngươi không đúng rồi, nó không phải là chim, đó là một con anh vũ, hơn nữa còn biết nói tiếng người, hai mắt ẩn chứa cơ trí, đây chính là Linh a!

Trần Phàm thật thà mở miệng, sửa lại lời của Mạnh Hạo.

- Ngươi phải đối xử tử tế với nó!

Nghe được lời này, miếng mỡ đông nhất thời kích động, lệ nóng doanh tròng, như có cảm giác gặp được tri kỷ.

- Ngươi nói quá đúng, ngươi nói quá có đạo lý rồi. Vì sao lúc trước người ta gặp không phải là ngươi, haizzz, không nói chuyện này nữa, cái kia, chúng ta thảm khảo chút về nhân sinh đi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 271: Nhân ngoại hữu chim, thiên ngoại hữu trym!

- Nhân sinh? Tốt! Trần mỗ đã sớm muốn thảo luận nhân sinh cùng người rồi, tiếc là sư tôn luôn bế quan, sư huynh đệ đều cũng bế quan, vốn định cùng tham khảo cùng sư đệ, ngươi đã muốn thì chúng ta liền tham khảo một chút cũng được.

Trần Phàm nhất thời phấn chấn nói.

- Trước khi thảo luận nhân sinh, ta cảm thấy chúng ta phải có chút tiền hí mới được, tỷ như… chúng ta nói về khí trời sáng nay? Nếu muốn nói về thời tiết khí trời, thực tế phải cần có rất nhiều học vấn…

- A! Thời tiết? Này.. được rồi, sáng hôm này thời tiết không tệ lắm, phải không!? Nhưng ta cảm thấy chúng nên thảo luận về sát khí trên người tiểu sư đệ mới là việc chính!

- Ồ!? Ngươi cũng đồng ý quan điểm của ta, ngươi nói quá đúng, ngươi nói quá chính xác rồi. Ta đã sớm nói a, thời tiết không tốt có thể ảnh hưởng tới suy nghĩ của con người, ngươi nhìn, không phải có chuyện như vậy sao….

- Còn có cách nói như vậy, việc này Trần mỗ lần đầu tiên nghe nói, bản thân ta cảm thấy rất có lý. Bởi vì ta nhớ một ngày năm đó, cũng vì thời tiết bên ngoài âm u, ta tu hành liền cảm thấy không quá thông thuận, một ngày đều phiền chán, ừ, người nói có đạo lý…

- Rất có lý? Ngươi lại nói ta nói có đạo lý, trời ạ, ông trời ơi, đời trước, ta chưa từng gặp được tri âm như vậy, ngươi lại nói ta nói có đạo lý…

Con vẹt kích động phát run, từ trên vai Mạnh Hạo bay lên, đứng trước mặt Trần Phàm.

Mạnh Hạo nghe mà nhức cả đầu, hắn ngơ ngác nhìn vẻ mặt thành thật của sư huynh đang nói chuyện với con vẹt, một người một chim, hai mắt đều chậm rãi phát sáng, hoàn toàn giống như gặp được tri kỷ. Còn có chút dấu hiệu như trong lúc tranh luận mà phát sinh tỷ thí, Mạnh Hạo bỗng nhiên run rẩy, thân hình nhanh chóng rút lui về sau.

Sau khi lui thật xa, ngồi tại một góc sáng sủa, hắn vội khoanh chân ngồi đả tọa. Hắn lo lắng, nếu mình còn nghe tiếp thì dần sẽ phiền chán. Con chim kia vốn đã làm cho Mạnh Hạo không thể chịu nổi rồi, hôm nay lại…

- Kỳ phùng địch thủ, gặp được lương tài..

Mạnh Hạo nhìn Trần Phàm cùng con vẹt, trong đầu hiện lên tám chữ to đùng đùng….

Thời gian chậm rãi trôi qua, Mạnh Hạo vất vả mới gạt bỏ được âm thanh bên ngoài, cho đến khi qua một lúc lâu, hắn mới mở to mắt, cảm thấy chắc là thảo luận gần xong rồi, nhưng hắn vẫn xem thường tình cảm mãnh liệt bộc phát ra khi Trần Phàm cùng con vẹt gặp nhau rồi.

- Đúng hay không?! Ngươi nói ta nói đúng hay không!???

- Đúng là rất có lý a, ngươi nói như thế ta mới nghĩ tới, ta nhớ rõ vào một ngày năm trước, ta…

- Đương nhiên, ta nói luôn có lý, đúng rồi, chúng ta vốn tham khảo nhân sinh, như vậy, đã nói xong thời tiết buổi sáng, giờ lại nói tới ánh trời ban trưa đi…

- Ý kiến hay, ta cũng hiểu được, nhân sinh hắn là nên thảo luận vào cuối

cùng, tốt nhất là lúc hoàng hôn.. dưới trời chiều mới đúng là nhân sinh a…

Hai tai Mạnh Hạo tràn ngập tiếng ong ong, hắn ngơ ngác nhìn Trần Phàm kích động, nhìn con vẹt kích động… Một người một chim, bốn mắt nhìn nhau, cảm giác như keo sơn, làm cho Mạnh Hạo run rẩy. Hắn lại nhanh chóng ngồi xuống, sợ Trần Phàm cùng con vẹt lôi kéo tham dự vào thảo luận.

Thời gian, lại trôi qua…

Bình minh.. Mạnh Hạo mở mắt, sau khi nhìn lại, hắn lại vội nhắm tiếp!

- Tri âm a! Ta đã qua vài đời tự mình lầm bầm lầu bẩu rồi, chẳng lẽ ta không biết lẩm bẩm như vậy là rất không có ý tứ, chẳng lẽ ta không biết như vậy là nhiều người chán ghét ta sao! Thậm chí có người còn đặt tên cho ta là “Cực Yếm”!...(cực ghét)

- Đúng vậy a, cho tới bây giờ, sau khi đến Nhất Kiếm Tông, ta chưa từng được tham luận như ngày hôm nay.

- Đến đến, chúng ta nói xong trời giữa ban trưa, hiện tại lại nói trời chiều…

Sáng sớm… ánh mặt trời chiếu rọi vào lầu, Mạnh Hạo lại mở mắt, ngơ ngác nhìn miếng mỡ đông cùng Trần Phàm, hắn thở dài một tiếng rồi lại tiếp tục nhắm mắt.

- Ta và ngươi nói, ta ghét nhất là buổi chiều, ta còn nhớ rõ một chiều năm đó, lúc ấy ta….

- Ngươi nói rất đúng, kỳ thật ta cũng như thế, tiếc là mỗi lúc như vậy, ta đều chỉ có thể cắn răng…

Lại trôi qua thêm mấy canh giờ, đã đến buổi trưa, Mạnh Hạo lại mở mắt, nhưng rất nhanh, hắn liền lộ ra nụ cười khổ, chỉ có thể tiếp tục nhắm mắt.

Trần Phàm cùng miếng mỡ đông nói một đêm, lại nói tới trưa, nhưng một người một chim lại không chút mỏi mệt, ngược lại, tinh thần càng thêm tỏa sáng.

Mạnh Hạo bỗng nhiên cực kỳ bội phục Trần sư huynh, hắn cảm thấy sư huynh cùng miếng mỡ đông chết tiệt này đúng là tuyệt phối…

Mạnh Hạo trầm mặc, cố tình đứng dậy, nhưng lại sợ quấy rầy tới Trần Phàm cùng miếng mỡ đông, vạn nhất hai người kéo mình vào, nghĩ tới hậu quả kia, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn nhanh chóng nhắm mắt chịu đựng, làm như không nghe không thấy.

Dần dần, bên ngoài đã trở chiều.

- Ta thích nhất mặt trời chiều rồi, mỗi lần nhìn trời chiều, ta lại nghĩ tới một năm kia, khi ta còn là một miếng da nhỏ, ta…

- Trời chiều vô cùng tốt, ngươi không biết, mỗi ngày tu hành rất vất vả, đúng rồi, về trời chiều này, mấy năm nay ta đã góp nhặt hơn một ngàn truyền thuyết khác nhau. Hôm nay vừa lúc nói với ngươi, đến đây, trước tiên ta nói tới truyền thuyết thứ nhất…

Sau trời chiều, đến hoàng hôn, đảo mắt đã là trời đêm. Một người một chim này vẫn còn lải nhải nói một ngày một đêm. Giống như không biết mỏi mệt, cho đến khuya thì Mạnh Hạo không chịu nổi nữa.

- Này… Nếu không thì chúng ta nghỉ ngơi một chút!?

- Đừng a, khó mà được nói chuyện thống khoái như vậy, chúng ta còn chưa tham khảo nhân sinh nữa mà. Nhân sinh a, đó là một thứ sáng lạn,

đúng rồi, đúng rồi, trước khi chúng ta tham khảo nhân sinh, thì nên nói một chút về ánh trăng…

- Vậy… được rồi, được rồi… Dù sao ta còn có hơn ba ngàn truyền thuyết về ánh trăng…

- Ồ!? Ta cũng có a, ta có hơn một vạn đây này, ngươi nói trước đi, nói xong thì đến ta!

Mạnh Hạo muốn chết đi cho rồi, trong mắt hắn đã lộ ra tơ máu, hô hấp cũng dồn dập, sau một lúc mới miễn cưỡng bình ổn, tiếp tục ngồi xuống.

Đêm dần trôi qua, bên ngoài một mảnh yên tĩnh, nhưng trong phòng thì một người một chim vẫn còn nói chuyện liên miên. Khi ánh sáng ban mai xuất hiện lần nữa thì Trần Phàm đã lộ vẻ tiều tụy rồi, trong mắt đã lộ ra tơ máu.

- Chúng ta nghỉ ngơi đi… Hôm nay ta .. ta còn có việc…

- Đừng mà, ta còn chưa nói hết mà, chúng ta còn chưa nói tới nhân sinh a, ta mới nói được chín nghìn truyền thuyết về ánh trăng mà thôi, chúng ta tiếp tục a….

Sáng sớm trôi qua, buổi trưa lại đến, thời gian trôi đi, cho đến khi trời chiều dần lặn thì Trần Phàm đã ngu người rồi, ngây ngốc nhìn con vẹt thao thao bất tuyệt trước mặt, trong mắt lộ vẻ kính nể.

- Rốt cuộc nói xong tiền hí, biện tại chúng ta có thể tham khảo chút nhân sinh rồi, ồ… bên ngoài trời sắp tối rồi, ta chợt nhớ tới lúc trước đã quên nói tới ba vạn truyền thuyết về trời chiều rồi, không nên, không nên, cơ hội hiếm có, ta muốn nói xong…

Con vẹt kinh ngạc mở miệng, ho khan vài tiếng lại nói tiếp.

- Ta … ta thật sự có việc…

Trần Phàm chần chừ một chút, sau khi nghe được một lúc lâu, với định lực của gã, với khả năng dông dài của gã cũng không thể thừa nhận nổi rồi, gã gấp gáp đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 272: Nhân ngoại hữu chim, thiên ngoại hữu trym!(2)

Gã vừa đứng dậy thì thân hình khẽ lay động, sắc mắt tái nhợt mà lui sau vài bước. Giờ phút này, Mạnh Hạo cũng mở mắt, có chút bội phục nhìn Trần Phàm. Hai người đã nói chuyện hai ngày hai đêm rồi...

- Tiểu sư đệ, ta còn có chút việc, ta đi trước, à à, mấy ngày nữa ta lại tìm ngươi…

Trần Phàm mặt không chút máu, giờ phút này đầu như muốn ngất, khi nhìn về miếng mỡ đông đã không còn là kính nể mà là hoảng sợ.

Gã luôn cảm thấy mình rất biết nói chuyện rồi, nhưng đến hôm nay, gã mới đột nhiên tỉnh ngộ, nhân ngoại hữu chim, thiên ngoại hữu trym! Giờ phút này, gã không đợi Mạnh Hạo nói chuyện liền vội vàng mở cửa phòng rời đi, giống như đoạt mạng mà chạy như điên.

- Sư huynh, ta thấy ngươi cùng con vẹt có thể nói tiếng người, trong mắt ẩn chứa linh trí này rất có duyên, mang nó theo đi thôi…

Mạnh Hạo gấp gáp nói theo.

Lời này vừa ra, Trần Phàm vừa ra khỏi cửa liền suýt nữa đo đường, sắc mặt đại biến, không chút do dự mà hóa thành một dải cầu vồng, chớp mắt đã đi xa.

- Người tốt a, vị sư huynh này của ngươi là tri âm của ta a, nhiều năm như vậy, hắn là một trong mấy người có thể nói chuyện với ta lâu như thế!

- Ồ! Ta còn chưa đàm luận nhân sinh với gã rồi!

Con vẹt do miếng mỡ đông hóa thành còn đứng đó cảm khái.

Mạnh Hạo nghe thế, da đầu tê dại, có thể làm cho Trần sư huynh cũng như thế, có thể thấy được sức chiến đấu mạnh mẽ của miếng mỡ đông này rồi, tuyệt đối là thế gian hiếm thấy.

- Tiếc là còn chưa nói đủ a, hứng thú mới khơi dậy liền lại kết thúc cmn rồi!

Miếng mỡ đông vẫn còn cằn nhằn bất mãn, nó vỗ cánh bay tới trên đầu vai Mạnh Hạo.

- Ngươi trò chuyện cùng ta nhé, ta tịch mịch a…

Mạnh Hạo tái mặt, hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười tươi, trong đầu thì tính toán liên tục.

- Ta cảm thấy được, ngươi quên một người rồi!

- Ai ai ai? Ta quên ai, thế nào ta lại không nhớ mình đã quên ai rồi?

Con vẹt căn bản không muốn lãng phí cơ hội nói chuyện, vừa bắt được cơ hội liền nói không ngừng.

- Quên mất lão già trong mặt nạ kia a, ngươi còn dạy lão từ trên con đường tà ác quay đầu lại đây này!

Mạnh Hạo vội vàng nói.

- Ồ! Đúng a, lão nhân kia là một người tốt, ngươi nói rất đúng, ta đi tìm lão!

Con vẹt nhất thời phấn chấn, thân hình nhoáng lên, lao thẳng vào trong túi càn khôn của Mạnh Hạo, nháy mắt liền biến mất.

Trong mơ hồ, Mạnh Hạo nghe được trong mặt nạ màu máu truyền ra tiếng gào thét thê lương tới cực điểm của Lão Tổ Lý gia. Mạnh Hạo chưa từng nghe được âm thanh nào bi thảm chấn động đến thế.

Mạnh Hạo thở dài một hơi, cười gượng ngồi dưới đất, kinh ngạc nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ. hắn không thể tưởng nổi cuộc sống sau này, nếu có một con vẹt như thế bên người, như vậy sẽ đáng sợ tới cỡ nào.

- Chắc chắn có thể tìm được vât khắc chế, miếng mỡ đông chết tiệt kia…

Mạnh Hạo nghiến răng nghiến lợi, hai mắt lóe lên tinh mang.

- Kẻ địch của nó… chính là.... gương đồng… Vẹt…

Tinh mang trong mắt Mạnh Hạo càng lúc càng sáng, khát vọng Kết Đan chưa từng mạnh mẽ như lúc này.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, ba ngày sau, Trần Phàm không xuất hiện, hiển nhiên là đã sợ hãi miếng mỡ đông bên người Mạnh Hạo, không dám đến nữa, sợ miếng mỡ đông lại tiếp tục tìm gã tham khảo nhân sinh.

Cho đến sáng thứ tư, Trần Phàm mới chậm rãi quay trở lại, mới tới đến cửa phòng thì gã liền lui vài bước, sau khi thấy trên vai Mạnh Hạo không có con vẹt kia, lại nhìn trong phòng một vòng mới thở dài một hơi.

Mạnh Hạo cười gượng, hắn không biết nói gì…

- Cái kia… Tiểu sư đệ, nó… không ở đây chứ?

Trần Phàm ở ngoài phòng, chần chờ một chút rồi khẩn trương hỏi.

- Chắc là không…

Mạnh Hạo đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Cho đến lúc này, Trần Phàm mới thở ra một hơi dài, cười khổ nhìn Mạnh Hạo.

- Tiểu sư đệ, con vẹt bên cạnh ngươi kia, thật sự là… bội phục, bội phục. Không nói chuyện này nữa, mấy ngày nữa đã tới ngày tiệc của Tống gia, ta đã sắp xếp xong rồi, đến lúc đó cùng truyền tống qua.

- Hôm nay ta cùng ngươi đi dạo Nhất Kiếm Tông một chuyến, ngươi cũng làm quen chút nơi này, dù sao, sau khi từ Tống gia trở về thì đây chính là tông môn của ngươi!

Trần Phàm kéo Mạnh Hạo ra sân.

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, nhưng trong đầu đã hiện lên bản đồ Nam Vực, Tống gia rất gần với Tử Vận Tông. Về phần Nhất Kiếm Tông, sau nhiều ngày trầm tư, Mạnh Hạo đã có ý tưởng, hắn không định nhờ vào quan hệ của Trần sư huynh để bái nhập Nhất Kiếm Tông.

Hắn vẫn luôn muốn tự nghĩ biện pháp, thay đổi hình dạng bái nhập vào Tử Vận Tông, học trộm Tử Khí Đông Lai, học trộm thuật luyện đan, nghĩ biện pháp để làm cho Đan Quỷ đại sư giải độc.

Về phần Nhất Kiếm Tông, dù có sư tôn của Trần Phàm, nhưng Mạnh Hạo không cho rằng một tông môn khổng lồ sẽ vì Trần Phàm mà giải độc cho mình. Dù sao, điều này cần không phải tu sĩ Nguyên Anh mà là Trảm Linh!

Việc này Mạnh Hạo đã nhìn thấu triệt rồi, nhưng không thể từ chối nhiệt tình của Trần Phàm, vì vậy Mạnh Hạo không trực tiếp mở miệng. Còn

Tống gia, tuy Mạnh Hạo nói là muốn tới kiến thức một phen, chỉ là hắn lo lắng Thanh La Tông nên vẫn chần chừ chưa muốn đi.

- Phải nghĩ biện pháp liên hệ Hàn Bối… Từ nàng dò xét chuyện Thanh La Tông!

Mạnh Hạo trầm tư, sờ túi trữ vật, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, tại trong túi trữ vật của hắn có một ngọc giản, là vật có thể khống chế Hàn Bối.

Giờ phút này, Mạnh Hạo theo Trần Phàm đi xuyên qua lầu các trong Nhất Kiếm Tông, nước chảy ào ào, làm cho nơi này tràn ngập bá đạo nhưng ẩn chứa lịch sự tao nhã.

Trên đường hai người nói chuyện với nhau, tới khi buổi trưa thì hai người tới cạnh một kiến trúc vòng tròn, trong đó có mấy trăm đệ tử Nhất Kiếm Tông, tất cả đều hưng phấn nhìn.

- Đây là sân Đấu Pháp, là nơi đệ tử nội tông của Nhất Kiếm Tông so đấu, có thể đả thương không thể chết, nếu trái thì phải nghiêm trị!

Trần Phàm vừa nhìn sân đấu pháp, vừa giải thích với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn qua mấy lần, tại khi chuẩn bị rời đi thì hắn nhíu mày, cùng lúc đó, một thanh âm vang lên.

- Trong sân đấu pháp có thể cho khách nhân đi vào, cùng luận bàn cùng đệ tử bổn tông. Hôm nay Lý mỗ vào sân, mời vị khách nhân không phải đệ tử bổn tông này… Ngươi có dám đánh một trận cùng Lý mỗ không?

Lời vừa ra, liền thấy vị trung niên họ Lý ba phen bốn bận muốn giáo huấn Mạnh Hạo bước ra. Mang bộ dáng cười cười nhìn Mạnh Hạo. Trong mắt ẩn chứa châm chọc.

- Ngươi chỉ biết trốn tránh sau lưng người khác, căn bản là một phế vật

không dám xuất thủ! Không dám chiến cũng được, nhưng sau này gặp Lý mỗ phải lui sau ba bước!

Trung niên họ Lý nói to, khiến cho người xung quanh đều nhìn về phía Mạnh Hạo cùng Trần Phàm.

Mạnh Hạo bình tĩnh đứng đó, thần sắc không chút thay đổi, đưa mắt nhìn bộ dáng châm chọc của trung niên họ Lý, cùng với Chu Sơn Nhạc âm trầm cười lạnh bên cạnh.

Trần Phàm thì lộ ra thần sắc khó coi, gã biết Lý sư huynh này giao hảo với Chu Sơn Nhạc, cho nên rất phản cảm với chính mình. Chỉ là cố kỵ trong tay mình có Kiếm Hoàn, cho nên thường ngày không làm ra hành động gì quá phận.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 273: Ngại quá.

Nhưng hôm nay lại bắt được Mạnh Hạo bên người y, liền tìm mọi cách làm khó dễ, tính toán độc ác.

- Nếu muốn chiến, ta và ngươi cùng đánh là được!

Trần Phàm lạnh giọng nói.

- Ta và ngươi đồng tông, tự nhiên không nên luận bàn, Lý mỗ chỉ muốn luận bàn một chút với người bên cạnh ngươi. Trần sư đệ ngươi không phải muốn ngăn cản cả chuyện này chứ?

Trung niên họ Lý cười nói.

Trần Phàm hừ lạnh một tiếng, muốn kéo Mạnh Hạo rời đi. Mạnh Hạo mỉm cười, việc này hắn thấy rất có ý tứ, nhưng nếu Trần sư huynh có hảo ý, hắn cũng không muốn cự tuyệt, đang muốn rời đi thì Chu Sơn Nhạc bên cạnh trung niên họ Lý mở miệng.

- Sợ cũng không sao, Lý sư huynh sẽ tự giới hạn tu vi ở Trúc Cơ trung kỳ, như vậy liền công bằng. Chúng ta muốn xác thực một chút về pháp thuật tu sĩ bên ngoài tông. Trần sư đệ, việc này không quan hệ tới ngươi, dù sao hắn cũng không thể ở sau ngươi cả đời!

Chu Sơn Nhạc vừa nói ra, mấy trăm đệ tử Nhất Kiếm Tông xung quanh liền nở nụ cười.

Bọn họ là tu sĩ Nhất Kiếm Tông, đương nhiên không nghiêng về người ngoài, chỉ là không ít người còn cho Trần Phàm chút mặt mũi, nên cũng không có cười nhạo, nhưng người nào cũng có tâm tính thích xem náo nhiệt.

Trần Phàm ngoảnh mặt làm ngơ, muốn kéo Mạnh Hạo rời đi. Mạnh Hạo bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn trung niên họ Lý cùng Chu Sơn Nhạc, trên mặt như lộ ra vẻ bị ép bức mà tức giận.

- Đấu pháp không có sinh tử, vậy thì phải có tiền đặt cược!

Biểu cảm kia như là vì mặt mũi mà dùng lời uy hiếp vậy.

Tu sĩ Nhất Kiếm Tông bốn phía nghe vậy liền cười. Dù tu vi không bằng Mạnh Hạo, nhưng bọn họ là người Nhất Kiếm Tông, là đệ tử của tông môn số một Nam Vực, tự nhiên có chút tự cao.

Chu Sơn Nhạc cười cười, tên trung niên họ Lý càng cười to hơn.

- Tốt, nếu ngươi không tránh sau lưng Trần sư đệ, dám bước ra so đấu, đặt cược thì sao! Lý mỗ có một thanh bảo kiếm, giá trị mấy vạn linh thạch, nếu ngươi thắng thì kiếm này thuộc về ngươi!

Trung niên họ Lý cười to, y vung tay vỗ lên túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh, trên thân lượn lờ kiếm quang, vừa nhìn thì không quá nổi trội xuất sắc, nhưng cũng rất phi phàm.

- Tiểu sư đệ, ngươi…

Trần Phàm đang muốn nói tiếp, nhưng Mạnh Hạo đã đỏ mắt cắt lời, hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào trung niên họ Lý.

- Thanh kiếm giá mấy vạn linh thạch, còn chưa đủ để Mạnh mỗ ra tay, nếu ngươi có thể xuất ra càng nhiều vật hơn, ta liền liều mạng chiến một trận cùng ngươi!

Mạnh Hạo lớn tiếng nói, vẻ mặt cùng lời nói này cực kỳ quen thuộc. Dù

sao, chuyện tương tự này, hắn đã làm không ít ở Triệu quốc, lúc này trong túi càn khôn của hắn, còn có một thanh kim thương còn chưa dùng…

Mọi người cười to, trung niên họ Lý nhìn Mạnh Hạo, càng lộ vẻ trào phúng.

- Tốt, nếu ngươi có thể lấy ra cái gì, tại hạ thua thì cùng giá trả ngươi!

Trung niên họ Lý nói vậy, Chu Sơn Nhạc bên cạnh cũng nở nụ cười.

- Được thôi, ngươi có thể xuất ra, nếu thắng, chẳng những Lý sư huynh theo ngươi đồng giá một phần, Chu mỗ cũng sẽ theo ngươi một phần!

Nói xong, trong mắt Chu Sơn Nhạc ẩn chứa sát cơ, khiêu khích nhìn Trần Phàm.

- Việc này thật sao!

Mạnh Hạo như hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ý tránh né, làm cho người ta cảm giác mạnh mẽ chống đỡ.

- Nơi đây là Nhất Kiếm Tông, chúng ta sao có thể nói bậy!

Chu Sơn Nhạc cao ngạo nói.

Trần Phàm kéo tay Mạnh Hạo, đang muốn nói chuyện.

Mạnh Hạo khẽ run một cái, như là nổi điên quay người nhìn Trần Phàm, gằn từng chữ.

- Trần sư huynh, mượn kiếm của huynh dùng một chút!

Trần Phàm nhìn Mạnh Hạo, trầm mặc một lúc, sau đó gã nâng tay, trong

tay gã lập tức xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu đen, chính là Kiếm Hoàn do lực Kết Đan tụ ra.

Kiếm Hoàn, đối với Trần Phàm mà nói, cực kỳ trọng yếu, nếu mất đi thì địa vị của gã trong tông môn sẽ rất khó giữ được. Hậu quả càng thêm nghiêm trọng, nhưng dù vậy, gã cũng chỉ trầm mặc một lúc liền lấy ra, đặt vào trong tay Mạnh Hạo.

Phần tình nghĩa huynh đệ này, trong khoảnh khắc khi Kiếm Hoàn vào tay, làm Mạnh Hạo nhìn sâu Trần Phàm một cái, trong lòng tràn ngập ấm áp, tất cả điều này đều hóa thành ký ức, vĩnh viễn không bao giờ quên.

- Sư đệ muốn đánh bạc cùng bọn chúng, cứ yên tâm mà đánh, thua cũng không sao, không có gì lớn. Nếu thắng, ta cũng muốn xem bọn họ lấy gì đề trả!

Trần Phàm bỗng nhiên mở miệng, trong mắt lộ ý cổ vũ.

Dù không coi trọng Mạnh Hạo, nhưng giờ phút này, bốn phía liền an tĩnh, tất cả đều đưa mắt nhìn Kiếm Hoàn màu đen trong tay Mạnh Hạo.

- Đó là Kiếm Hoàn Kết Đan của Chu sư tổ!

- Biểu tượng của Nhất Kiếm thất tử, Trần sư huynh lại đưa vật này cho người xa lạ đặt cược!

- Tiền đặt cược này, quá lớn!

Yên tĩnh trong chốc lát, lập tức liền có tiếng bàn tán xôn xao, đám đệ tử đều lộ ánh mắt sáng ngời, không ít người còn lập tức lấy ra ngọc giản truyền âm, thông tri cho đồng môn khu vực khác tới coi đánh cuộc.

- Đây là tiền đặt cược, các ngươi cũng phải xuất ra, nếu bồi không nổi, vậy đừng tới đấu pháp!

Mạnh Hạo quyết đoán mở miệng, ánh mắt lộ ra bất chấp tất cả, nhưng lại làm người ta cảm giác chỉ là ra vẻ trấn định, như muốn dọa người ta không dám đánh vậy.

Chu Sơn Nhạc chấn động, nhìn chằm chằm vào kiếm hoàn trong tay Mạnh Hạo. Hô hấp của y trở nên dồn dập, tên trung niên họ Lý cũng thế, hai người đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ rung động cùng mừng rỡ trong mắt đối phương.

Bọn họ không nghĩ tới, Trần Phàm lại xuất ra kiếm hoàn để đặt cược cho vị sư đệ này.

- Nếu cầm không ra thì không phải Mạnh mỗ không đánh!

Mạnh Hạo lại nói tiếp, muốn đem Kiếm Hoàn trả lại cho Trần sư huynh. Thấy vậy, Chu Sơn Nhạc há có thể đồng ý, y không chút do dự nâng quần áo, trực tiếp lấy ngọc bội trên cổ ra.

- Vật này là Mệnh Ngọc mà cha ta tự thân luyện ra, dùng tu vi máu huyết ngưng tụ bên trong. Dù nó không có lực sát thương, nhưng có thể chống cự một kích của Nguyên Anh!

- Nếu ngươi thắng, vật này thuộc về ngươi, ta còn đưa máu huyết tu vi của ta cho ngươi, để ngươi dung luyện vật này mà dùng. Lời của Chu mỗ, tuyệt không nói chơi!

Thanh âm Chu Sơn Nhạc như chém đinh chặt sắt, truyền khắp bốn phía. Ngay cả Trần Phàm cũng hít sâu một hơi, nhìn Mệnh Ngọc kia. Gã biết đây là vật thủ hộ cho con nối dõi, luận về giá trị, thực tế còn vượt qua cả Kiếm Hoàn của mình.

Mạnh Hạo cũng cảm giác sửng sốt, hô hấp dường như dồn dập. Chu Cao Sơn thấy thế liền cười lạnh, hàn quang chợt lóe.

- Một cái không đủ, ngươi mới vừa nói đó, hai người các ngươi đều phải xuất ra một phần!

Thanh âm của Mạnh Hạo có chút miễn cưỡng.

Trung niên họ Lý nghe vậy liền cười to, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo. Còn có Trần Phàm với vẻ mặt hơi âm trầm, thậm chí còn có chút tái nhợt, trong lòng nhất thời cực kỳ bình tĩnh. Y hiểu Trần Phàm, biết được tính cách của Trần Phàm, tuyệt không biết làm ra chuyện lừa gạt gì, vẻ mặt này đủ nói rõ tất cả.

- Lý mỗ không có chí bảo như Chu sư đệ, nhưng bản thân cũng có tích tụ một ít, chư vị đồng tông, có thể cấp cho Lý mỗ chút linh thạch, Lý mỗ dùng một chút liền trả lại, sẽ không mượn không, lúc trả lại sẽ thêm 1%, đa tạ!

Trung niên họ Lý cười to nói, y ôm quyền cúi đầu về phía mọi người. Lúc này xung quanh không thiếu tu sĩ, rất nhanh, càng có nhiều người lao về phía này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 274: Ngại quá.(2)

- Việc này dễ nói, Lý sư huynh mở miệng, chúng ta tự nhiên tương trợ!

- Ha ha, ta còn không ít linh thạch lắm, tích lũy nhiều năm, cuối cùng cũng có mấy ngàn, Lý sư huynh muốn mượn, đương nhiên phải cho rồi!

- Lý sư huynh yên tâm, việc này chúng ta nhất định tương trợ!

Người bốn phía cười nói, tất cả lập tức lấy linh thạch ra, mỗi người xuất ra đều hơn mấy trăm ngàn, rất nhanh đã có mấy chục vạn linh thạch.

- Những linh thạch này không thể sánh với chí bảo của Chu sư đệ, thôi thôi, Lý mỗ cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, trong túi trữ vật của ta còn có hơn mười vạn linh thạch, thêm vào chỗ này nữa đã khoảng năm mươi vạn rồi!

Trung niên họ Lý vung tay, thân hình bỗng bay lên, hóa thành một đạo cầu vồng mà bay vào trong sân đấu pháp. Trong tiếng hô lớn của người bốn phía, y ngạo nghễ đứng trong sân đấu pháp, nhìn Mạnh Hạo ở phía xa.

Trần Phàm cười gượng nhìn Mạnh Hạo, gã hít sâu một hơi, muốn dặn dò Mạnh Hạo vài câu, nhưng Mạnh Hạo đã đặt Kiếm Hoàn một bên, hắn bay lên, lao thẳng vào trong sân đấu pháp.

Trận chiến này, không còn người nào ngăn cản.

Theo Mạnh Hạo bước vào sân đấu pháp, tu sĩ Nhất Kiếm Tông bốn phía lập tức nhìn lại. Trung niên họ Lý thì ngạo nghễ đứng, tay phải nâng lên, nhấn lên mi tâm mình một cái, tu vi của y liền áp chế từ Trúc Cơ hậu kỳ xuống còn Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong.

- Chớ nói Lý mỗ khi dễ ngươi, ta nói lấy thực lực Trúc Cơ trung kỳ đối phó ngươi, vậy thì sẽ không dùng tu vi hậu kỳ tới dọa ngươi!

Trung niên họ Lý hất cằm, lạnh nhạt nói.

- Kỳ thật ngươi không cần làm vậy!

Mạnh Hạo đứng trong sân đấu pháp, thần sắc đã hoàn toàn khác với lúc trước, không còn bộ dáng giả bộ kia nữa, mà lại lộ ra nụ cười vui vẻ, còn có chút ngại ngùng.

Chút ngại ngùng này, người ở đây không rõ ràng lắm, nhưng nếu có người Tử Vận Tông quen biết với Mạnh Hạo thì tất phải run rẩy rồi, như là gặp phải ác mộng, cũng như là sẽ phẫn nộ tới cực điểm.

- Bởi vì một hồi nữa, ngươi sẽ tự mình giải khai…

Mạnh Hạo ngại ngùng nói, bộ dáng như thư sinh từ trên Đại Thanh Sơn, giống như có chút không có ý tứ, hắn vừa nói ra, thân hình cũng tiến về trước một bước.

Lúc này, trung niên họ Lý tự nhiên không có khả năng biết được, ở Triệu quốc, Mạnh Hạo có danh khí to lớn, khiến cho một thanh ngân thương còn bị giấu trong Tử Vận Tông…

Thân hình Mạnh Hạo nhoáng lên, ngay lập tức liền tới gần trước người trung niên họ Lý. Tay phải vừa nhấc lên, bấm đốt niệm chú, trong khoảnh khắc liền xuất hiện một hỏa long.

Hỏa long không lớn, chỉ dài hơn trượng, nhưng màu sắc lại không phải là lửa bình thường mà có màu tối, còn có hai cánh vũ động, nhìn bộ dáng thì rõ ràng là hình dạng của Ứng Long.

Lực tu vi tụ mà không tán, trừ phi là vượt xa Mạnh Hạo cực nhiều, khoảng một cảnh giới lớn, nếu không, căn bản không thể cảm nhận được dao động tu vi trong hỏa long này.

Thoạt nhìn như là một pháp thuật của một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ phát ra, thậm chí còn không bằng.

Một màn này làm cho người Nhất Kiếm Tông bên ngoài đều lộ vẻ cười nhạo, hiển nhiên coi đây chỉ là một trận giết thời gian.

Trần Phàm thầm than một tiếng, gã không nói gì, trong mắt lại lộ ra quang mang sắc bén. Gã lo lắng không phải là kiếm hoàn của mình, mà sợ tên tu sĩ họ Lý ra đòn sát thủ.

Chu Sơn Nhạc đương nhiên cũng nhìn thấy một màn trong sân đấu pháp, khóe miệng lộ ra nụ cười, trong lòng đã tràn ngập vui sướng. Từ năm đó, khi phụ thân y mang Trần Phàm về Nhất Kiếm Tông, y đã không vừa mắt Trần Phàm rồi, lại càng bất mãn hơn vì phụ thân lại đối xử tốt với người ngoài.

Thậm chí phụ thân y còn đưa tặng kiếm hoàn kia, trong suy nghĩ của Chu Sơn Nhạc, đó vốn thuộc về mình mới đúng, dựa vào cái gì mà đưa cho người ngoài, dựa vào cái gì mà Kiếm Thất Tử đời này lại không phải là mình.

Y không hiểu, nhưng lại không dám oán phụ thân, cho nên càng ngày càng oán độc đối với Trần Phàm.

- Rốt cục đã có cơ hội, Trần Phàm a Trần Phàm, lúc này, thanh kiếm hoàn này nhất định thuộc về Chu mỗ, ngươi chỉ là một tên đệ tử, cũng dám tranh giành cùng ta.

Chu Sơn Nhạc nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt càng sáng rỡ, thậm chí còn phát ra tiếng.

Trong sân đấu pháp, trung niên họ Lý còn đang treo nụ cười, gã nhìn hỏa long mà Mạnh Hạo vừa phát ra, dù hỏa long gào thét mà tới, nhưng trong mắt gã lại lộ ra ý cười châm chọc, thần sắc kiêu ngạo.

- Quả nhiên chỉ là một tên dã tu nơi tiểu tông hẻo lánh, không vượt lên mặt bàn, ngay cả pháp thuật đơn giản cũng như thế, chỉ là một cái Hỏa Long thuật lại dám thi triển trước mặt ta!

- Dù Lý mỗ có áp chế tu vi xuống Trúc Cơ trung kỳ vẫn giết ngươi dễ như trở bàn tay!

Trung niên họ Lý ngạo nghễ mở miệng, gã vung tay, tu vi Trúc Cơ trung kỳ nhất thời ầm ầm bộc phát, khi tay phải nhấc lên thì trong tay y đã xuất hiện một vòng hư ảnh nhật nguyệt.

Hư ảnh nhật nguyệt này giống như hóa thành hai luồng kiếm quang sắc bén, theo cánh tay gã vung lên, mà gào thét kinh thiên, nháy mắt liền lao thẳng về phía hỏa long.

Tất cả người xem bên ngoài đều hò hét trợ uy, thanh âm quanh quẩn.

Nói thì chậm, nhưng trong khoảnh khắc thì kiếm ảnh nhật nguyệt kia đã tới gần hỏa long, mắt thấy sắp va chạm. Nhưng đột nhiên, hư ảnh nguyệt kiếm kia, không biết tại sao lại kịch liệt vặn vẹo.

Tiếng nổ vang chấn động quanh quẩn, nguyệt kiếm đụng vào hỏa long, người ngoài nhìn thấy như là đánh lên môt ngọn núi không thể lay động. Trong tiếng nổ vang, nguyệt kiếm liền vỡ tan, hóa thành kiếm mang mà phân tán bốn phía rồi tiêu tán trong hư vô, như là không chịu nổi nhiệt độ của hỏa long.

Cùng lúc đó, nhật kiếm cũng theo đó mà vỡ tan, còn hỏa long mười trượng kia lại không chút tổn hao, nháy mắt mà qua, tốc độ càng tăng,

lao thẳng tới trung niên họ Lý.

Trong quá trình lao đi, thân hình hỏa long đột nhiên bành trướng, mười trượng, ba mươi trượng, năm mươi trượng… Trong chớp mắt, nó đã hóa thành trăm trượng, hơn nữa còn đang tiếp tục phóng lớn.

Một khí thế khó có thể hình dung từ trên hỏa long bộc phát mà ra, đó là biển lửa ngập trời, đó là hơi thở của Ứng Long, đôi cánh thật lớn như muốn che kín khung trời này, hỏa diễm đủ để đốt cháy tất cả, bao phủ toàn bộ sân đấu pháp.

Một màn này xuất hiện quá đột ngột, chẳng những trung niên họ Lý không đoán được, Chu Cao Sơn cũng thế. Đệ tử Nhất Kiếm Tông bốn phía cũng chấn động tâm thần, bị một màn này dọa sợ.

Tiếng nổ kinh thiên động địa, toàn bộ sân đấu pháp đều rung chuyển, bốn phía có lượng lớn quầng sáng chói mắt vụt ra, ngăn cản dao động tu vi tràn ra ngoài.

Gần như trong nháy mắt tiếng nổ vang lên, thân hình Mạnh Hạo bỗng nhiên như tia chớp lao tới, tại trước mặt hắn, trung niên họ Lý với khuôn mặt tái nhợt, thần sắc lộ vẻ khó tin. Quanh thân gã trôi nổi chín miếng ngọc giản, phát tán ra từng đợt lực lượng phòng hộ, chống cự lại biển lửa bốn phía.

Chín miếng ngọc giản này hiển nhiên không phải tầm thường, có thể đủ giúp y chống cự, nhưng theo Mạnh Hạo lao tới, thân ảnh của hắn như một mũi tên nhọn, khoảnh khắc đâm vào màn sáng phòng hộ này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 275: Thất Ý Diệt.

Tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, một tiếng gào thét thê lương truyền ra, chỉ trong mấy hơi thở, dưới ánh mắt trợn trừng của người xem bên ngoài. Ngay khi bọn họ nhìn thấy ngọn lửa trong sân đấu pháp tiêu tán, thân hình trung niên họ Lý như diều đứt dây mà bay trở ra, máu tươi không ngừng phụt lên, lộ vẻ chật vật, trong mắt tràn ngập rung động.

Còn Mạnh Hạo thì từ trong biển lửa đi ra, thần sắc bình tĩnh, khóe miệng còn mang theo nụ cười, còn có chút ngại ngùng.

Một màn này làm cho Chu Sơn Nhạc hít sâu một hơi, y ngẩn người nhìn, mà Trần Phàm thì chớp mắt, mang theo vẻ khó tin nhìn Mạnh Hạo.

Ngay trong khi người bốn phía còn đang yên tĩnh, trung niên họ Lý lật mình ngừng lại, thần sắc âm tình bất định, tiếp theo gã đưa tay phải nhấn một phát lên mi tâm của mình.

Trong vô thanh vô tức, khi trung niên họ Lý vừa nhấn một cái, khí tức Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, tu vi Giả Đan liền ầm ầm bộc phát.

Tu vi cao cường đại này vượt xa lúc trước rất nhiều, trong mắt gã lộ ra sát cơ, nhìn Mạnh Hạo từ trong biển lửa đi ra, thần tình kiêu ngạo kia lại lần nữa hiện lên trên mặt gã.

- Ngươi có tư cách đủ làm cho Lý mỗ dùng tu vi chân chính giết ngươi!

Thần sắc Mạnh Hạo vẫn không chút thay đổi, lúc này mà hắn còn lộ ra nụ cười ngại ngùng, không nói gì. Nhưng nụ cười này của Mạnh Hạo, chẳng biết tại sao, trung niên họ Lý lại cảm thấy cực kỳ chán ghét. Gã lao nhanh về trước, tay phải theo đó vỗ lên túi trữ vật, một thanh kiếm liền bay ra.

Kiếm màu xanh, xuất hiện trên đỉnh đầu trung niên họ Lý, chậm rãi hóa thành một hình cá voi vô hình. Cá voi vừa hút một cái, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn của y liền tràn vào trong kiếm, thanh kiếm lập tức ông lên một tiếng, đột nhiên tạo thành từng tầng hư ảnh, nhìn bóng dáng kia thì chừng có bảy cái!

- Thất Ý Diệt, Lý sư huynh lại thi triển sát chiêu này rồi!

- Đây là thuật pháp mạnh nhất trong Trúc Cơ kỳ, còn là thần thông của người có khả năng vấn đỉnh Thất Tử!

Bốn phía lập tức vang lên tiếng bàn tán của đệ tử Nhất Kiếm Tông.

- Nhất Kiếm Nhất Ý Diệt!

Trần Phàm biến sắc, gã đang muốn lao lên thì Chu Sơn Nhạc cười ha hả, y liền vọt ra ngăn cản.

- Trần sư đệ, trong sân đấu pháp, cấm chế người ngoài quấy nhiễu, ngươi không nên xúc phạm môn quy!

Trong lúc những tên đệ tử Nhất Kiếm Tông bên ngoài còn bàn tán, trong sân đấu pháp, tóc trung niên họ Lý không gió mà tự bay, hai tay bấm quyết niệm chú, xung quanh y liền xuất hiện từng vòng xoáy, trong lúc gào thét mà tạo thành một cơn lốc ngưng tụ bên ngoài thân y. Thanh kiếm màu xanh kia đột nhiên ông lên một tiếng, theo chỉ tay của tu sĩ họ Lý mà lao thẳng về trước.

Ngay tức khắc, thanh kiếm màu xanh như đâm nát hư vô, dùng tốc độ khó mà hình dung lao về phía Mạnh Hạo.

Đây là một kích mạnh nhất của Trúc Cơ đại viên mãn, là một thức mạnh nhất của Nhất Kiếm Tông. Giờ phút này được tu sĩ họ Lý thi triển ra, là

một sát chiêu!

- Đây là pháp thuật Lý mỗ tính dùng để đoạt lấy vị trí Thất Tử, hôm nay mượn ngươi tế kiếm!!!

Tu sĩ họ Lý âm trầm nói, âm thanh quanh quẩn. Tiếng kiếm rít chấn động thiên địa, chuôi kiếm này mang theo bảy tầng hư ảnh bắn tới Mạnh Hạo…

Hai mắt Mạnh Hạo hơi co lại…

- Trên phương diện pháp thuật, ta vẫn còn hơi khiếm khuyết…

Mạnh Hạo thì thầm, hắn nâng tay vỗ về trước, dưới cái vỗ này, bốn phía lập tức chấn động, thanh kiếm đang lao đến kia liền dừng lại giữa không trung.

Ngay sau đó, Mạnh Hạo bước ra một bước, tay phải vỗ cái thứ hai, cái thứ ba, cái thứ bốn… Mỗi lần đánh ra, hắn đều tiến tới một bước, khi vỗ lần thứ năm thì Mạnh Hạo đã tới gần thanh kiếm. Năm lần vỗ lại chỉ có một tiếng vang, tiếng nổ chấn động, trước người Mạnh Hạo rõ ràng lộ ra một hư ảnh bàn tay cực lớn, xuyên qua thân thể hắn, thẳng tới thanh kiếm kia mà đi.

Cùng lúc đó, linh thức của Mạnh Hạo cũng bùng lên, phải biết rằng, khi Mạnh Hạo ở Trúc Cơ sơ kỳ thì linh thức đủ làm cho hậu kỳ kinh hãi. Nay hắn đã là Trúc Cơ trung kỳ, dù chỉ nhiều hơn một tòa đạo đài, nhưng vẫn mạnh mẽ hơn trước không ít. Giờ phút này, khi linh thức dung nhập vào trong bàn tay hư ảnh, cùng va chạm với thanh kiếm kia, tiếng nổ rầm rầm truyền khắp tứ phương.

Thanh kiếm run run, hư ảnh trùng điệp trên thanh kiếm thay nhau vỡ tan, nói thì dài, nhưng thực tế chỉ trong khoảnh khắc. Khi toàn bộ hư ảnh trên thanh kiếm tan vỡ, ngay cả thanh kiếm kia cũng chấn động, phía trên

xuất hiện một vệt nứt.

Bàn tay lớn kia trực tiếp xuyên qua thanh kiếm, nhanh chóng chụp về phía tu sĩ họ Lý, gã không kịp tránh né, bàn tay trực tiếp đụng vào thân thể.

Máu tươi phun ra, khi tu sĩ họ Lý với sắc mặt tái nhợt bật lui sau, Mạnh Hạo bước ra bước thứ năm, xuất hiện bên cạnh thanh kiếm, hắn nâng tay phải lên, mạnh mẽ ấn một cái.

Rắc một tiếng, thanh kiếm này… gãy làm đôi!

- Ngươi thua! Tiền đặt cược… thuộc về ta!

Mạnh Hạo vung tay, hai nửa thanh kiếm mạnh mẽ bay đi, rơi xuống dưới chân tu sĩ họ Lý. Theo thanh kiếm gãy đôi, sắc mặt trung niên họ Lý càng thêm tái đi, lại phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lập tức mềm xèo, hơi thở cũng dường như hư nhược không ít. Gã ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ vẻ khó tin, cũng có cay đắng sâu đậm.

Gã, bại rồi!

Bên ngoài sân đấu pháp yên tĩnh một mảnh, mấy trăm tên đệ tử Nhất Kiếm Tông đều chấn động nhìn Mạnh Hạo. Ánh mắt săm soi không thể tin của mọi người dần trở thành kiêng kỵ mãnh liệt.

Tu chân giới, chỉ tôn cường giả. Tuy Mạnh Hạo chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, nhưng có thể dễ dàng chiến thắng một Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn như thế, lập tức tạo nên ấn tượng mãnh liệt, đồng thời hóa thành kiêng kỵ, Mạnh Hạo cũng nhận được tôn trọng.

Không ai nói chuyện, mọi người đưa mắt nhìn Mạnh Hạo từ trong sân đấu pháp đi ra, nhìn hắn lúc này hình như còn đang mang theo chút ngại ngùng trở về bên cạnh Trần Phàm.

Trần Phàm trợn mắt há mồm nhìn Mạnh Hạo, sau một hồi lâu mới lộ ra nụ cười rạng rỡ… Dần dần y cười ha hả, tiếng cười phá vỡ yên tĩnh tại nơi đây, nhất thời cuốn lên từng tiếng ồ vang.

- Người này là ai!?

- Lại có thể dùng Trúc Cơ trung kỳ chiến thắng Trúc Cơ đại viên mãn. Loại tu vi này, loại chiến lực này, không phải là hạng người vô danh!

- Đây… đây có thể so với Đạo Tử các tông a!? Thần thông hắn mới dùng kia, ta có chút ấn tượng, như là Thanh Vân Thập Cửu Phách của Thanh La Tông…

Tiếng bàn luận quanh quẩn, Chu Sơn Nhạc tái nhợt mặt, thân hình lảo đảo lùi sau. Gã mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, đây là lần đầu tiên gã nhìn Mạnh Hạo kỹ như thế, thật tình nhìn Mạnh Hạo. Trần Phàm mới là người gã cần chú ý nhất, nhưng hôm nay, trong mắt gã lộ ra oán độc cùng phẫn nộ mãnh liệt.

- Ngươi… ngươi vô sỉ, đê tiện, ngươi lừa gạt!!!

- Rõ ràng ngươi biết tu vi của mình, lại giả bộ yếu thế, lại còn mấy lần cố ý trốn tránh không đánh, chính là vì chờ một lần này!

- Ngươi đê tiện, vô sỉ cực điểm!!!

Trong lúc Chu Cao Sơn nghiến răng nghiến lợi, trung niên họ Lý với sắc mặt tái nhợt đi ra. Nghe tiếng mắng của Chu Cao Sơn, gã cười khổ, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo mang theo phức tạp, cũng có oán độc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 276: Tống gia ước hẹn.

Giờ phút này, gã há có thể không rõ, mọi chuyện lúc trước đều do đối phương cố ý làm ra mà thôi, cố tình làm cho mình tưởng là nắm giữ cục diện, nhưng trên thực tế lại bị đối phương mạnh mẽ chơi một cú!

Nhất là khi nghĩ tới linh thạch mình đưa ra đặt cược đều không phải là vật của mình, mà là mượn từ đồng môn xung quanh, hơn nữa còn phải trả lợi tức, nghĩ tới đây, sắc mặt tu sĩ họ Lý càng thêm tái hơn.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, mang theo ngại ngùng nói.

- Là các ngươi muốn đấu với ta mà!!!

Một câu này làm cho thân hình Chu Cao Sơn run rẩy, gã vung tay rời đi. Về phần ngọc hộ thân kia lại bị gã nắm trong tay, hiển nhiên gã muốn nuốt lời.

- Chu sư đệ, tiền đặt cược là chuyện nhỏ, mặt mũi của Nhất Kiếm Tông lại là chuyện lớn, ngươi muốn đổi ý sao!?

Trần Phàm hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói. Lời vừa ra, tu sĩ bốn phía đều nhìn về Chu Cao Sơn.

Bọn họ là đệ tử Nhất Kiếm Tông, tài nghệ có thể không bằng người, nhưng đạo lý làm người, khi bọn họ vừa vào tông môn liền phải tuân thủ, nói ra thì phải làm được!

Bị mấy trăm đôi mắt của đồng môn nhìn vào, sắc mặt Chu Cao Sơn biến hóa mấy lần. Cuối cùng, gã tức giận dậm chân, cố nén trong lòng nhỏ máu, đưa tay lấy ngọc thủ hộ ném ra, lại xuất ra mấy giọt máu tươi, xong xuôi, thân mình nhanh chóng hóa thành cầu vồng trốn đi.

Trước khi đi, gã gắt gao nhìn Mạnh Hạo một cái, cái nhìn mang theo phẫn nộ cùng uất ức… Nếu ánh mắt có thể giết người, vậy thì ánh mắt này đủ giết Mạnh Hạo trăm lần rồi.

Mạnh Hạo vội ho khan một tiếng, hắn không xa lạ gì loại ánh mắt này, đã thành thói quen luôn rồi. Hắn lại trơ mắt nhìn về túi trữ vật trước mặt trung niên họ Lý, trong đó có vài chục vạn linh thạch đặt cược.

Với sắc mặt tái nhợt, trung niên họ Lý không thể tưởng tượng được, sau này mình sẽ trả toàn bộ linh thạch này như thế nào. Nhất là khi nghĩ tới mình có tới mấy trăm chủ nợ, y liền thấy trước mắt tối sầm.

Trần Phàm không chút khách khí bước tới thu lấy túi trữ vật, trung niên họ Lý có tâm muốn cản, nhưng chỉ có thể cười thảm. Khi Trần Phàm đang muốn quay trở về thì Mạnh Hạo lại ho khan một tiếng.

- Sư huynh, còn có thanh kiếm giá mấy vạn linh thạch nữa đâu rồi hầy!!!

Mạnh Hạo há có thể quên cái này, lấy tâm tính hắn luôn để ý tới linh thạch, với giấc mộng khi hắn vừa vào tông môn, những thứ khác có thể quên, nhưng linh thạch thì tuyệt đối không thể quên!

- Kiếm đâu!

Nghe được lời này, Trần Phàm lập tức nhìn về trung niên họ Lý mặt không còn chút máu, đưa tay ra hỏi.

Trung niên họ Lý khổ sở không thôi, trầm mặc lấy ra một thanh kiếm. Trong lòng run rẩy, như là trái tim bị xé nát, thanh kiếm bị Trần Phàm lấy đi như là lấy đi tình yêu của gã vậy…

Gã ngẩng đầu, gườm gườm nhìn Mạnh Hạo, vẻ oán độc càng nặng.

- Vô sỉ cực kỳ!

Gã nghiến răng nói, sau đó lại vung tay áo xoay người. Gã không thể không nhanh chóng rời đi, nơi này, gã không ở nổi nữa rồi.

Trần Phàm hừ lạnh một tiếng, cầm lấy chiến lợi phẩm, cùng Mạnh Hạo rời đi. Cho đến khi trở lại phòng, hai người mới lộ ra nụ cười.

- Tiểu sư đệ, lần này chúng ta lời to rồi, nhưng sau này không được làm vậy nữa.. Chuyện vừa rồi phi thường nguy hiểm, hơn nữa, ngươi phải cẩn thận hai thằng kia trả thù!

Trần Phàm chân thành dặn dò.

Mạnh Hạo gật đầu, hắn biết đây là Trần Phàm quan tâm chính mình.

- Sư huynh, ta lấy toàn bộ linh thạch, về phần ngọc bội thì ngươi giữ đi!

Mạnh Hạo cười nói.

- Ta không cần thứ này, ngươi cầm đi, nghe sư huynh, ngươi cầm cả đi, dù sao sư huynh còn có tông môn, tất cả đều đủ dùng, về phần ngọc bội kia… ngươi cứ cầm đi, chờ sư tôn xuất quan, ta đề nghị ngươi trả lại. Dù sao, sau này đều là ngươi một tông!

Trần Phàm trầm tư một lát rồi mới nói.

Mạnh Hạo khuyên bảo vài câu, thấy bộ dáng kiên định của Trần Phàm, hắn cũng không từ chối, thu lấy tất cả vào túi trữ vật. Sau đó, Trần Phàm lấy rượu ra, hai anh em lại uống rượu vừa nói về Kháo Sơn Tông.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, sau vài ngày, sư tôn Trần Phàm vẫn không xuất quan, nhưng thời gian yến hội Tống gia đã gần lắm rồi. Vào một ngày, tiếng chuông sớm quanh quẩn vang vọng trong Nhất Kiếm

Tông.

Dưới chân núi Nhất Kiếm Tông, tại một khu vực bình thường cấm đệ tử bước vào, giờ phút này có vài thân ảnh từ bốn phía bay tới.

Mạnh Hạo cũng ở trong đó, được Trần Phàm mang theo bước vào nơi này.

Vừa mới tới gần, Mạnh Hạo liền nhìn thấy trên mặt đất tồn tại một trận pháp rất lớn, bốn phía dựng đứng bốn cái trụ đá thật lớn, cách đó không xa có một lão già mang áo bào xám, khoanh chân ngồi, không chút nhúc nhích.

- Đó là trưởng lão giữ trận, chuyên môn trông coi truyền tống trận cự ly xa của bổn tông!

Trần Phàm thấp giọng nói, Mạnh Hạo gật đầu, thu lại ánh mắt, sau khi nhìn trận pháp, hắn lại nhìn xung quanh.

Nơi này, ngoài hắn cùng Trần Phàm thì còn có ba người, ba người này đều mặc đạo bào Nhất Kiếm Tông. Khi Mạnh Hạo nhìn lại thì ba người cũng khẽ gật đầu nhìn hắn.

Mạnh Hạo mỉm cười ôm quyền cúi đầu, ba người cũng như thế.

Hai bên không nói gì, nhưng Mạnh Hạo đương nhiên nhìn ra, ba người kia biết mình. Trận chiến cùng tu sĩ họ Lý làm cho hắn cũng có chút danh tiếng trong Nhất Kiếm Tông.

Không lâu sau, liên tiếp có người đi vào, ước chừng sau thời gian một nén nhang, nơi đây đã có mười bảy, mười tám người, mỗi người đều không lớn tuổi, lớn nhất khoảng chừng ba mươi, mà trẻ nhất thì khoảng chừng hai chục.

Mỗi một người đều tinh thần phấn chấn, tướng mạo không tầm thường, tu vi đều là Trúc Cơ, hơn nữa còn có hai người là Trúc Cơ hậu kỳ.

Những người này đều là đệ tử Nhất Kiếm Tông, khi vừa đến đều nhìn Mạnh Hạo một cái, có gật đầu, có liếc cái rồi thôi, đủ loại ánh mắt, không đồng nhất.

- Một hồi Phàn trưởng lão tới đây, mang chúng ta dùng truyền tống này đi Tống gia, lúc đó ngươi đừng để thất lễ. Lần này đi Tống gia, sư huynh tranh thủ kiếm cho ngươi một cô làm đạo lữ!

Trần Phàm thấp giọng nói, đến câu cuối cùng thì cười cười, nhưng vẻ mặt lại rất chân thành.

Mạnh Hạo sửng sốt, đây là lần thứ hai Trần Phàm nhắc tới việc này, điều này làm cho Mạnh Hạo cảm giác, chuyến đi Tống gia này có chút thần bí khó dò.

Không lâu sau, một luồng sáng dài chừng vài trượng, xẹt qua hư không mà tới, tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc đã tới trước mặt mọi người. Đó là một lão già, một thân áo bào rộng thùng thình, sắc mặt hơi hồng, một đầu tóc bạc phất phơ, trong tay cầm một hồ lô rượu, sau lưng thì mang một thanh đại kiếm màu đen.

Người này mũi cà chua, vừa tới gần thì tràn ngập mùi rượu, còn ợ một cái nữa chứ. Áo bào trên thân thì nhăn nhúm, thoạt nhìn rất là lôi thôi lếch thếch!

- Đệ tử bái kiến Phàn trưởng lão!

Nhóm người Trần Phàm lập tức ôm quyền muốn chào lão già, Mạnh Hạo cũng cúi đầu, ôm quyền chào.

- Tốt, đám nhóc các ngươi, lần này coi ai có vận khí tốt, có thể lừa được

con bé Tống gia kia mà ôm trở về. Làm rạng rỡ tổ tông Nhất Kiếm Tông ta!

Lão già này nói rất to, âm thanh quanh quẩn bốn phía, Mạnh Hạo cảm giác như mặt đất cũng run rẩy.

Về phần bốn chữ rạng rỡ tổ tông kia, thì càng to hơn nữa, làm cho lão già áo xám cách đó không xa cũng phải mở mắt, bất đắc dĩ lắc đầu. Như là cảm thấy bốn chữ này không thỏa đáng, nhưng lão cũng không nói gì.

- Đây không phải là tu sĩ Kết Đan…

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn đã gặp qua lão quái Nguyên Anh, lúc này nhìn lão già này, thấy thế nào, cũng cảm giác đối phương là Nguyên Anh!

- Phàn trưởng lão, hắn là sư đệ ở cố tông của đệ tử, lần này…

Trần Phàm liền bước lên vài bước, ôm quyền bái, sau đó ngẩng đầu mở miệng.

- Biết rồi, chút việc nhỏ, không sao! Nhớ lấy rượu của sư phụ ngươi cho ta vài hũ!

Lão già vung tay, vỗ vai Trần Phàm, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, sau đó lão bước thẳng về phía trận pháp.

- Sư huynh, Tống gia là…

Mạnh Hạo chần chờ một chút, thấp giọng hỏi.

- Tống Cực chiêu tế (tìm rể), mời năm tông hai tộc, tiểu sư đệ ngươi, lần này nên cơ linh một chút, nói không chừng có thể thành công. Nếu thật sự thành công, vô luận là Tống gia hay Nhất Kiếm Tông đều là căn cơ

rất tốt cho ngươi tu hành!

Trần Phàm nhanh chóng nói, kéo Mạnh Hạo vào trong trận pháp.

Mạnh Hạo chần chừ một chút!

- Dùng miếng mỡ đông thay đổi bộ dáng, việc này chỉ người Nhất Kiếm Tông bên cạnh, không tiện làm thế! Thôi, sau khi tới Tống gia rồi thì lấy cớ rời đi là được!

Mạnh Hạo thầm tính.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 277: Gặp lại Vương Đằng Phi!

Tống gia, một trong ba gia tộc lớn ở Nam Vực, như cắt cứ một phương, truyền thừa đã hơn vạn năm, dĩ nhiên đã ăn sâu bén rễ ở Nam Vực này. Tống gia này được dựng lên ở một bình nguyên, nơi này nhiều đồi núi, lại ít núi cao.

Duy chỉ có phía đông nam mới có một rặng núi vắt qua mặt đất. Rặng núi này được gọi là Thiên Lĩnh, nếu nhìn xuống từ trên bầu trời thì có thể thấy được vùng núi này trông hệt như một nữ tử đang gối đầu lên cánh tay say giấc nồng, trông thật mềm mại thướt tha.

Tống gia chính là ở trên dãy núi này. Khác với các tông môn gia tộc khác, sơn môn của Tống gia là một tòa thành cổ, thậm chí có thể nói toàn bộ rặng núi này đều được xây tường thành, uốn lượn theo núi, trông cực kỳ đồ sộ.

Mà tòa thành chính lại như một con mãnh thú đang ngồi xổm trong bóng tối, tràn ngập vẻ dữ tợn khó có thể hình dung, khiến tất cả những ai lần đầu nhìn thấy đều âm thầm kinh hãi, cũng cảm thấy không thể trêu chọc Tống gia này được.

Bên ngoài thành chính, theo dãy núi nhấp nhô lên xuống là tám mươi mốt thành, mỗi một tòa sơn thành đó đều có đầy tộc nhân của Tống gia.

Trên bầu trời của Tống gia có một vầng mặt trăng và một mặt trời, khi bên ngoài là trăng thì nơi này lại xuất hiện nắng gắt, khi bên ngoài là nắng gắt thì nơi đây lại là ánh trăng sáng rọi.

Mặt trăng mặt trời kỳ dị này chính là chí bảo của Tống gia!

Mỗi một đại tông, mỗi một đại tộc đều có chí bảo, cũng chỉ như vậy mới có thể khiến tông môn trường tồn, mới dần đi lên huy hoàng.

Như lư hương của Thanh La Tông, hay thanh đại kiếm của Nhất Kiếm Tông kia đều là chí bảo, mà chí bảo của Tống gia là nhật nguyệt ở trên bầu trời, như bao phủ Tống gia trong một thế giới hoàn toàn khác với bên ngoài.

Có lẽ cũng chính vì chí bảo này mà đã giúp Tống gia trải qua bao nhiêu năm nhưng ít khi có xung đột gì với tông môn bên ngoài. Toàn bộ gia tộc hùng cứ nơi đây, nhưng không trêu chọc người ngoài, mà cả người ngoài cũng không dám đụng chạm gì.

Tống gia không bá đạo như Nhất Kiếm Tông, không thần bí như Huyết Yêu Tông, không xa hoa như Tử Vận Tông, không đa pháp như Kim Hàn Tông, không dài lâu như Thanh La Tông.

Thậm chí trong tam đại gia tộc, Tống gia cũng rất khiêm tốn, không hề có Đạo tử quá mức xuất sắc, không tranh đoạt huy hoàng, dường như luôn lặng lẽ, và có đạo uẩn vô cùng thâm hậu.

Không chọc ai, cũng không ai dám chọc!

Như sơn mạch mà bọn họ đang ở bây giờ khiến người ta một cảm giác rất giàu có, nếu có một ngày Nam Vực gặp phải kịch biến kinh thiên, có lẽ các tông môn gia tộc khác đều bị tiêu diệt, nhưng kẻ có khả năng tồn tại nhất chỉ có Tống gia.

Bởi vì bọn họ quá vô danh, quá khiêm tốn tới mức khiến người ta nhìn không thấu, thậm chí còn cảm thấy khủng bố.

Duy chỉ mấy trăm năm nay, Tống gia xuất hiện một vị Tống lão quái mà cả Nam Vực này đều biết. Người này tính cách lập dị, thích sưu tập

mãnh thú nên thường xuyên ra ngoài, cũng khiến lão với các tông môn khác có không ít cơ hội tiếp xúc.

Giờ phút này dưới ánh đèn đuốc chói mắt trong thành chính của Tống gia, phần lớn tộc nhân đang bận rộn chuẩn bị cho tập tục cổ xưa của Tống gia.

Con gái Tống gia không gả ra ngoài, chỉ chiêu rể, một khi thành rể rồi thì trở thành tu sĩ hạch tâm của Tống gia.

Từ xưa tới nay, với tập tục kỳ lạ này, có không ít tông môn dùng phương pháp này lẻn vào Tống gia, nhưng nhiều năm trôi qua những tông môn này đã giải tán không ít, mà Tống gia thì vẫn còn tồn tại.

Đây đã chứng tỏ vấn đề.

Tống Giai im lặng đứng bên cửa sổ nhìn bầu trời đêm bên ngoài, nhưng lúc này bầu trời bên ngoài lại là mặt trời sáng rực, làn gió thổi tới lùa vào mái tóc nàng, thổi bay tóc lên, để lộ ra dung nhan tuyệt mỹ kia, chỉ là giờ trên dung nhan ấy thoáng hiện vẻ phiền muộn, cũng có vẻ thấp thỏm không yên.

Thấp thỏm là vì vận mệnh của nữ tử Tống gia, phiền muộn là vì tại vận mệnh này mà mình không thể phản kháng, cũng không thể đấu tranh. Bởi vì đây là quy định của tổ tiên, đây là tộc quy của Tống gia.

- Khác với tông môn, thân là nữ tử của gia tộc, con không thể chỉ lo cho thân mình, về điểm này con không thể thay đổi, ta cũng không cách nào thay đổi được.

Một giọng nói nhu hòa vang lên từ sau người Tống Giai, đó là một nữ tử trung niên đang nhìn Tống Giai đầy yêu thương.

Tống Giai im lặng.

Hồi lâu sau, nàng khẽ gật đầu, mà lúc này cảnh tượng hiện lên trong đầu là khi chứng kiến Huyết phượng chết đi lúc ở trong Huyết Tiên truyền thừa, khi đó nàng cảm thấy vô lực, chỉ có thể yên lặng rơi lệ nhìn Huyết phượng tiêu tan.

- Có lẽ đây là số mệnh.

Tống Giai mệt mỏi, vẻ mệt mỏi ấy không những khiến dung nhan nàng u ám đi, mà lại toát lên một vẻ đẹp mỏng manh.

- Đây là mệnh, nhưng không phải vận mệnh, mà là sứ mệnh, sứ mệnh của Tống gia ta với Nam Vực.

Nữ tử trung niên như cảm nhận được tâm tình của Tống Giai, bà nhẹ nhàng bước lên, khẽ vuốt ve mái tóc Tống Giai, dịu dàng nói.

- Sự diệt vong của Nam Vực, tập trung họ của bách gia, tan ra huyết mạch nhiều tộc để tránh thiên khuyết…

Tống Giai thì thào, nói tới những gì mà nàng thường nghe người ta nói lúc còn nhỏ.

- Nhưng phụ thân cũng từng nói, vùng đất Nam Thiệm này không có bất kỳ một lực lượng nào có thể hủy diệt toàn bộ Nam Vực, cho dù là Đông Thổ cũng không làm được.

Tống Giai ngẩng đầu lên nhìn nữ tử trung niên trước mặt.

- Chuyện này đã truyền lưu từ xưa, mẫu thân cũng không có đáp án.

Lúc hai mẹ con đang im lặng, bên ngoài thế giới của Tống gia, ánh mặt trời đang chói thì trên bình nguyên có ánh sáng chói mắt phát ra. Giằng co chừng mười hơi thở thì ánh sáng này mới dần tiêu tan, sau đó hơn

mười người xuất hiện trên bình nguyên này.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, giơ tay lên nắn mi tâm. Hắn từng truyền tống rồi, nhưng vẫn cảm thấy thân thể khó chịu. Lúc này hắn nhìn quanh thì lập tức thấy được thế giới tối đen ở đằng xa kia, trong thế giới đó rõ ràng có một sơn mạch hùng vĩ, mà phía trên sơn mạch đó lại có mặt trăng.

Cảnh tượng kỳ lạ này khiến Mạnh Hạo sửng sốt.

- Nơi đây chính là khu vực của Tống gia, ta tuy cũng là lần đầu đến đây, nhưng lúc trước cũng nghe nói tới sự kỳ lạ của Tống gia.

Trần Phàm cảm khái nói.

Lão già cầm hồ lô rượu kia lúc này uống một ngụm, ợ một cái rồi cười sang sảng, tiếng cười vang lên thì từ thế giới tối đen của Tống gia đằng xa kia có vài cây cầu vồng gào thét kéo tới.

- Mũi cà chua, sao Nhất Kiếm Tông lại để ngươi đến đây? Cách rất xa mà vẫn ngửi được mùi rượu thối đầy mình rồi!

Một giọng nói đầy bất mãn truyền ra từ cây cầu vồng đang bay tới.

- Tống lão quái nhà ngươi lúc nào cũng tại sao rồi không được, lão đạo chính là muốn đến đây đó. Lần này phải uống cho say rồi mới về!

Lão già Nhất Kiếm Tông lúc này trừng mắt, đột ngột bay lên bầu trời.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ba chữ Tống lão quái kia có phần khủng bố với hắn. Hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, dường như thấy được bóng dáng Tống gia trong cầu vồng, liền nhìn thấy một lão già. Dù hắn không quen lão già này, nhưng có trực giác rằng đây chính là Tống lão quái lúc ở Triệu quốc kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 278: Gặp lại Vương Đằng Phi!(2)

- Vừa đến liền gặp được lão già này, nơi này không thể ở lâu… Nếu Tống lão quái biết ta ở đây, hậu quả sẽ rất đáng sợ…

Mạnh Hạo trầm tư, đang định lặng lẽ lùi ra sau thì bị Trần Phàm kéo lại.

- Tiểu sư đệ, nhìn thấy chưa? Vị tiền bối này tên là gì ta không rõ, nhưng nghe người ta đều gọi ông ta là Tống lão quái. Nghe đồn vị tiền bối này có tính cách cực kỳ cổ quái, lại có vô số mãnh thú, thường tới đánh cược với mấy tông môn…

Mạnh Hạo gượng cười, vội cắt ngang lời Trần Phàm, khẽ nói:

- Sư huynh, ta không thể đi nơi này được, nơi này ta sẽ…

Mạnh Hạo còn chưa nói hết thì bỗng nhiên lão già Nhất Kiếm Tông và Tống lão quái ở trên bầu trời kia không biết vì chuyện gì mà tranh cãi rùm beng cả lên.

- Tống gia các ngươi thật quá keo kiệt, Vạn Thụ sơn mà lại chỉ có một hạt châu? Hạt châu này thì dùng cái rắm gì, chỉ bằng nó mà để đám con nít của Nhất Kiếm Tông ta đi làm đạo lữ, không có khả năng.

- Đây là Tứ Phương châu, có thể cởi bỏ kỳ độc thiên hạ. Hạt châu này là bảo bối mà nhật nguyệt của Tống gia ta luyện hóa ra, chỉ để cho con rể. Ngươi muốn còn không cho ngươi, mà chí bảo gì có thể so được với con nhóc Tống gia ta. Con bà nó chứ, Nhất Kiếm Tông các ngươi là hướng tới bảo bối hay là đến chiêu tế?

Mạnh Hạo nghe đến đó thì ánh mắt chợt lóe, mà Trần Phàm lại nhíu mày.

- Tiểu sư đệ, phải nghĩ cho kỹ, ở đây có thể kết giao được không ít bằng hữu, mà Lý Phú Quý cũng tới. Các ngươi đã nhiều năm không gặp, nhưng tiểu sư đệ ngươi thật sự muốn rời đi, sư huynh sẽ không ngăn cản.

Trần Phàm nghiêm túc nói.

Mạnh Hạo cúi đầu trầm ngâm, sau đó ngẩng đầu mỉm cười.

- Thôi, nếu đã đến đây thì đi xem cũng tốt.

Trần Phàm nghe vậy thì mỉm cười, vỗ vai Mạnh Hạo định nói gì đó thì bỗng nhiên đằng xa lại có ánh sáng lóe lên. Lúc ánh sáng này xuất hiện, Tống lão quái và lão già Nhất Kiếm Tông trên bầu trời kia đều quay sang nhìn.

Tùy theo hào quang tiêu tan, để lộ ra vài chục người. Đến khi rõ dần thì Mạnh Hạo co rụt mắt lại, mà Trần Phàm lại nhíu chặt mày.

Mấy chục người này chính là Vương gia.

Nơi này có nữ có nam, vừa xuất hiện thì đều nhìn xung quanh, lại càng đưa tầm mắt tới sơn mạch của Tống gia ở bầu trời đêm xa xa kia.

Dẫn đầu những người này là một lão già có thần sắc bình tĩnh, cất bước đi tới, lại ngẩng đầu lên nhìn Tống lão quái và lão già Nhất Kiếm Tông.

- Phàn đạo hữu đến nhanh như vậy, chẳng lẽ là ngửi thấy mùi rượu của Tống gia nên mới tăng tốc chạy tới đây.

Lão già Vương gia thản nhiên nói.

- Phàn mỗ chạy không nhanh, làm sao bằng tốc độ của Vương đạo hữu năm đó ở ngoài Vãng Sinh động, phong thái chạy trối chết kia mới là tuyệt vời.

Phàn trưởng lão cười ha ha, lại uống một hớp rượu.

Lão già Vương gia mỉm cười không nói gì, mà quay sang nhìn Tống lão quái, hơi ôm quyền.

Mà trong đám người ở phía sau lão ta lại có Vương Đằng Phi, nay y vận một thân áo trắng, dung nhan lạnh lùng, lúc này mày cau lại như có tâm sự, sắc mặt đầy âm trầm, cực kỳ bắt mắt khi đứng ở nơi đó. Dung nhan tuấn lãng, khí chất hoàn mỹ khiến cho cả người y trông như không tì vết.

Người đi theo bên cạnh y chính là Vương Tích Phạm. Vị nam tử trung niên này sắc mặt cao ngạo, thu tầm mắt lại khỏi sơn mạch Tống gia trong trời đêm, quay sang nhìn đám người Nhất Kiếm Tông thì y bỗng cau mày lại, dừng tầm mắt ở phía Mạnh Hạo.

- Có vẻ quen quen…

Vương Tích Phạm nhanh chóng dời tầm mắt đi. Nhưng không đợi y nhớ ra Mạnh Hạo là ai, Vương Đằng Phi đã mang theo kinh ngạc, cùng tinh quang khó có thể hình dung nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cũng nhìn Vương Đằng Phi, hai người cách một đám người, cách mấy trăm trượng, ánh mắt chạm nhau.

Như lúc ở Kháo Sơn Tông năm đó!

- Mạnh Hạo!

Ánh mắt Vương Đằng Phi tỏa sáng, mà ngón trỏ trên tay phải y lúc này truyền tới đau đớn, ngón tay kia đã đen sì đi, dường như có hắc khí tản

ra, cuốn lấy toàn bộ cánh tay phải của y.

Gặp Mạnh Hạo ở đây là điều mà Vương Đằng Phi dù thế nào cũng không ngờ được. Mặc dù nhiều năm không gặp, nhưng y vẫn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra tên tiểu tu sĩ Triệu quốc năm đó đã cướp đi truyền thừa của mình, cũng phá đi kế hoạch mà y đã trù tính rất lâu!

Khoảnh khắc khi nhìn thấy Mạnh Hạo, Vương Đằng Phi thở dồn dập. Y vốn tưởng Mạnh Hạo đã biến mất theo Triệu quốc rồi, dù thế nào cũng không ngờ là lại gặp đối phương ở đây. Nhất là lại phát hiện Mạnh Hạo đi cùng đám người Nhất Kiếm Tông. Tất cả dù sao cũng chỉ là thời gian vài hô hấp, y liền trở lại bình thường, thu hồi tầm mắt.

- Nếu đã thấy ở đây thì tìm cơ hội lấy kẻ này tế độc chỉ của ta.

Vương Đằng Phi bình tĩnh, dần dần ngạo nghễ như năm đó khinh thường Mạnh Hạo, dường như y vĩnh viễn đều cao cao tại thượng, cho dù là ở Triệu quốc hay Nam Vực, cho dù năm đó xảy ra chuyện gì với Mạnh Hạo, nhưng y là người của Vương gia, là thiên kiêu của Vương gia. Ở nơi đây, y chính là cao cao tại thượng, mà Mạnh Hạo dẫu cho có quan hệ gì với Nhất Kiếm Tông, ở trong mắt y vẫn chỉ là một con kiến nhỏ bé.

Dung nhan hoàn mỹ cùng khí chất vô khuyết khiến Vương Đằng Phi đứng đó liền khiến mọi người chú ý. Y chỉ mỉm cười, thần sắc lại càng lạnh nhạt, từ coi thường Mạnh Hạo trở thành khinh miệt hẳn, cũng có tự tôn rất cao. Tất cả khiến y lúc ngẩng đầu lên giống như thực sự coi Mạnh Hạo không là gì cả, là một kẻ ti tiện có thể dùng một tay bóp chết.

Mà lúc này Vương Tích Phạm cũng hơi nhíu mày, khi nhìn về phía Mạnh Hạo thì có u quang lóe lên trong ánh mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười. Nụ cười này giống với nụ cười của Vương Đằng Phi, đều là khinh thường Mạnh Hạo.

Hiển nhiên gã cũng nhớ lại lúc ở Đông Phong trong Kháo Sơn Tông năm

đó, nếu không phải Hà Lạc Hoa ngăn cản thì con kiến Ngưng Khí này đã bị gã dùng một ngón tay niết chết rồi.

- Thú vị đấy.

Vương Tích Phạm cười, nụ cười ấy không chút để ý, lúc này nói vậy nhưng âm thanh lại chỉ ở giữa gã và Vương Đằng Phi.

- Lại gặp tên tiểu bối thô dã kia ở nơi này, Đằng Phi, người này xuất hiện cũng là cơ hội cho ngươi chém đứt chuyện năm đó. Giết hắn đi, nghiệm chứng lời lão phu nói với ngươi năm đó, ngươi là thiên kiêu, mà nó chỉ là con sâu cái kiến.

Vương Tích Phạm cười nói.

Vương Đằng Phi cũng nở nụ cười.

- Chuyện năm đó ta sớm đã quên, nhưng vẫn nên giết kẻ này.

Vương Đằng Phi thản nhiên đáp, lại liếc Mạnh Hạo một cái, dường như Mạnh Hạo sẽ giống như y nói, giết dễ như trở bàn tay. Y không chú ý tới Mạnh Hạo nữa mà đưa mắt nhìn phương xa, sắc mặt đầy trầm tư, hiển nhiên trước khi tới đây lòng đã có tâm sự.

- Đừng nghĩ nhiều, hãy tin tưởng Ngọc Yên.

Vương Tích Phạm nhíu mày, khẽ nói.

- Nếu để ta tìm được kẻ đó là ai, ta phải chặt nát thây hắn cho hả giận!!

Vương Đằng Phi nghe lời này thì im lặng một lát, rồi mở miệng nói những lời tàn nhẫn, cũng có uất ức, mà sát khí còn mạnh hơn lúc nãy khi nhìn Mạnh Hạo, không thể lạnh nhạt được, cũng không thể không đếm xỉa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 279: Cố nhân tên béo.

Mạnh Hạo vẫn luôn bình tĩnh, cũng sớm thu hồi tầm mắt. Gặp được Vương Đằng Phi ở đây, hắn không hề bất ngờ, tất nhiên cũng không xảy ra dao động tâm tư như Vương Đằng Phi.

Thậm chí với Mạnh Hạo hiện giờ mà nói, ân oán với Vương Đằng Phi đã không phải là chuyện gì quá lớn, đã qua rất nhiều năm rồi. Thậm chí hắn còn cảm thấy mình lúc trước tuổi trẻ khí thịnh, quả thực có chỗ không đúng.

Vả lại nay tu vi Mạnh Hạo đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, chiến lực lại có thể chiến với Đạo tử, chẳng qua người biết được không nhiều mấy. Về phần Vương Đằng Phi, lúc trước ở Ngưng Khí hắn đã có thể thắng thì lúc này lại càng khỏi cần nói.

Hiện giờ thứ hắn coi trọng nhất chính là Tứ Phương Châu mà Tống lão quái đã nhắc đến trong lần chọn rể này của Tống gia. Châu ấy có thể giải được thiên hạ kỳ độc, chỉ điểm này cũng khiến Mạnh Hạo phải thèm muốn.

Hắn không biết Tứ Phương Châu này có giải được độc của Bỉ Ngạn hoa ba màu không, nhưng dù sao hạt châu này là Tống gia lấy ra, vả lại ở trường hợp thế này thì hiển nhiên không phải vật phàm tục.

- Có lẽ thực sự có hi vọng giải được… Nếu giải được thì không cần nghĩ cách vào Tử Vận Tông nữa, mà ở lại Nhất Kiếm Tông này cũng không tồi.

Mạnh Hạo tim đập thình thịch, hắn biết nếu mình cứ tiếp tục làm tán tu thì Kết Đan chính là cửa ải rất khó vượt được, chẳng bằng bái nhập vào một tông môn hùng mạnh.

Lúc này nghĩ thế, đôi mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ quyết đoán.

Giờ phút này Tống lão quái và lão già họ Phàn, còn cả tu sĩ Nguyên Anh của Vương gia, ba người hóa thành cầu vồng thẳng tới bóng đêm của Tống gia.

Trên mặt đất, hai người lúc trước đến cùng Tống lão quái tách ra tới chỗ Nhất Kiếm Tông và Vương gia.

- Các vị đạo hữu của Nhất Kiếm Tông và Vương gia kính mời đi theo chúng ta vào sơn thành của Tống gia.

Hai người này ôm quyền, tươi cười nói.

Nói xong, mọi người đều bay lên, mà có một vài tộc nhân của Vương gia và đệ tử Nhất Kiếm Tông hiển nhiên là có quen biết, nên không có đường ai nấy đi mà tụ tập với nhau, trò chuyện với nhau. Một hàng mấy chục người hóa thành cầu vồng theo người của Tống gia bay đi.

Mạnh Hạo và Trần Phàm ở phía bên ngoài, không tới gần đám tu sĩ Vương gia. Vương Đằng Phi thì sắc mặt lãnh đạm, lúc này đang bận cau mày suy nghĩ, không rảnh để ý Mạnh Hạo.

Đoàn người bay đi, dần dần xông vào ánh sáng mặt trời bên ngoài là bầu trời ban đêm của Tống gia. Vừa bước vào, Mạnh Hạo bỗng giật mình, hắn phát hiện linh khí trong thế giới trời đêm khác với bên ngoài này lại có thể cho hắn hấp thu!!

Sự tình đột ngột như vậy khiến Mạnh Hạo tinh thần chấn động, nhưng hắn tu hành nhiều năm nên đã sớm có thể giấu diếm tâm tư, lúc này lòng như có vạn con sóng cuồn cuộn mà sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước.

- Nơi đây lại có thể để ta hấp thu, với ta mà nói, nơi này là nơi thích hợp

để tu hành nhất!

Phát hiện này vượt ngoài tưởng tượng của Mạnh Hạo, lúc này vừa bay hắn vừa chuẩn bị vận chuyển tu vi hấp thu linh khí bốn phía, nhưng hắn chợt có suy nghĩ, không thể tùy tiện làm như vậy.

Tu hành đến nay, sự cẩn thận đã giúp Mạnh Hạo vượt qua rất nhiều cạm bẫy, nay ở đây cũng là như vậy.

Rồi hắn nhanh chóng tìm được manh mối, đám tu sĩ Nhất Kiếm Tông và Vương gia khi bay vào bầu trời đêm này thì đều nhíu mày.

- Nơi này quả nhiên không hấp thu được chút linh khí nào… Lúc trước đã nghe nói qua chỗ kỳ dị của Tống gia, ở đây chỉ có người của Tống gia với thổ nạp, tu sĩ của các gia tộc tông môn khác ở nơi này bị cấm linh, không thể hấp thu linh khí.

Trần Phàm thấp giọng nói với Mạnh Hạo.

Không lâu sau, đoàn người được dẫn vào thành chính của Tống gia. Dọc đường đi qua hơn mười sơn thành của Tống gia, nhìn núi non hùng vĩ dưới chân, lại nhìn tu sĩ trong những tòa thành kia, Mạnh Hạo càng cảm thấy Tống gia này thật thần bí.

Cho đến thành chính của Tống gia này có một quảng trường cực lớn, lúc này nơi đây đã có một ít tu sĩ ngoại tông đến, sớm hơn Nhất Kiếm Tông và Vương gia, là Kim Hàn Tông và Huyết Yêu Tông.

Tiếng nhốn nha nhốn nháo, tiếng tranh cãi vang lên.

- Chuyện này là hoàn toàn chính xác, Chu Đại Nha ta chính mắt nhìn thấy, ngày đó Sở Ngọc Yên kia quần áo không chỉnh tề, mà còn mặc y phục nam tử, lại có thái độ cực kỳ thân mật với một tu sĩ nam khác, các ngươi không tin? Chu Đại Nha này thề, nếu có một câu giả dối, các

ngươi hãy móc mắt ta ra!

Còn chưa đợi người của Vương gia và Nhất Kiếm Tông tới gần thì đã nghe được từ quảng trường kia truyền ra âm thanh.

Một tu sĩ thanh niên đang vội bắn nước miếng, hớn ha hớn hở nói gì đó với tộc nhân của Tống gia ở nơi này, vừa nói lại vừa khoa tay múa chân, khiến đám tộc nhân Tống gia nghe mà trợn tròn mắt há hốc mồm.

Mà Huyết Yêu Tông thì đang ở một phía khác, im lặng khoanh chân ngồi đấy, có một người mặc áo trắng, chính là Lý Thi Kỳ!

Bên cạnh Lý Thi Kỳ có hai người, một là huynh trưởng của Tang La, mà người còn lại chính là Vương Hữu Tài!

Lúc này Vương Hữu Tài đang yên lặng nhìn một người trong đám người Kim Hàn Tông. Người này hơi béo, như mặt trăng được các ngôi sao vây quanh, trên mặt có mụn, dáng người không cao, đang đắc ý nhìn Chu Đại Nha. Đúng là Lý Phú Quý.

Lúc trước hai người gặp nhau, Lý Phú Quý vô cùng kinh ngạc tiến lên bắt chuyện thì bị gã phủ nhận, lúc này gã cảm thấy lòng rất phức tạp, cũng thầm than.

- Các ngươi tuyệt đối không tưởng tượng được vẻ mặt Sở Ngọc Yên lúc ấy như nào, thế mới gọi là phấn khích. Còn cả nam tu sĩ xa lạ kia nữa, người này tuấn lãng phi phàm, dáng vẻ lại phải nói là rồng trong chốn người. Thật sự đó! Lúc ấy hai người ôm lấy nhau, còn nói mấy lời ngọt ngào, tay chân sờ soạng, hô hấp dồn dập…

Chu Đại Nha càng nói càng hưng phấn, đang nói thì chợt nghe Lý Phú Quý vội ho một tiếng.

- Chuyện này ta có thể làm chứng! Lúc ấy ta cũng có mặt ở đó, ôi, vốn

định đi khuyên một hai. Nhưng các vị đạo hữu cũng biết đó, Sở Ngọc Yên đạo hữu là đạo lữ của Vương Đằng Phi đạo hữu, mà ta với Vương Đằng Phi đạo hữu lại không giao thiệp gì. Vì thế ta nhìn mà muốn nói lắm, nhưng… Ôi, các người không thấy được, lúc đó quan hệ giữa hai người kia, ta thấy rõ là thật tình.

Lý Phú Quý nói rõ là to, giọng hắn truyền khắp bốn phía, khiến đám tộc nhân Tống gia kia ai nấy đều vẻ mặt cổ quái.

Bọn họ tất nhiên là biết tên mập này, cũng biết vị Lý Phú Quý này ở Kim Hàn Tông phải nói là không ai dám chọc, bối phận rất lớn, là bảo bối của Kim Hàn Tông. Nếu kẻ nào dám đắc tội gã là chẳng khác nào động vào nghịch lân của Kim Hàn Tông, sẽ bị toàn bộ Kim Hàn Tông trút giận.

Tất cả là bởi vì Kim Hàn Tông có mười tám mạch truyền thừa, mà mười tám mạch đầy đủ là có thể triển khai đại trận đạo uẩn của tông môn này. Mà trận này nếu có thể thi triển toàn bộ là có thể sánh với Trảm Tiên!

Chỉ là đã bao nhiêu năm qua vẫn chỉ có mười bảy mạch, mạch cuối cùng mặc cho Kim Hàn Tông tìm kiếm thế nào cũng không tìm thấy người kế thừa, khiến bao nhiêu năm qua trận pháp của Kim Hàn Tông mãi không thể thể hiện ra năng lực mạnh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 280: Chân tình vô giá!

Nhưng Lý Phú Quý xuất hiện lại hoàn toàn phù hợp với truyền thừa của mạch thứ mười tám, thế mới khiến toàn bộ Kim Hàn Tông coi như trân bảo. Bình thường Chưởng giáo mà gặp gã thì đều tỏ ra hòa ái, che chở rõ ràng, khiến cho gã ở Kim Hàn Tông này có thể nói là nhất hô bá ứng.

Bởi vì… không thể không ứng, thậm chí vì tên béo này không thích tu hành nên còn có người đặc trách bảo vệ.

Mỗi lần ra ngoài cũng phải có nhiều đệ tử Kim Hàn Tông đi theo bảo vệ, sợ tên béo này xảy ra điều bất trắc gì. Khoa trương nhất là có một lần có kẻ trêu chọc Lý Phú Quý, Chưởng giáo Kim Hàn Tông lại tự mình ra tay diệt cả một tông, rồi lại tuyên cáo toàn Nam Vực, ai dám đánh Lý Phú Quý là hãy chuẩn bị tinh thần nhận lấy sự điên cuồng của Kim Hàn Tông.

Mà Lý Phú Quý này lại đối chọi gay gắt với Vương Đằng Phi của Vương gia, không chịu buông tha. Bình thường cho dù là ở trong tông môn hay ngoài tông môn, cho dù có đối mặt hay không thấy mặt thì đều dùng hết khả năng để chế giễu.

Với chuyện này, Vương Đằng Phi dù có vô cùng tức giận nhưng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng chứ không dám đắc tội… Dù sao đây chỉ là chuyện của tiểu bối, vả lại Lý Phú Quý rất quan trọng với Kim Hàn Tông, hiển nhiên so với mức độ quan trọng của Vương Đằng Phi với Vương gia thì lớn hơn rất là nhiều.

- Đó là chân tình nha! Các vị đạo hữu, với đôi mắt này của ta còn có thể không nhìn ra, đây tuyệt đối là chân tình! Lý Phú Quý ta há có thể chia cách uyên ương, há có thể vì tên Vương Đằng Phi chẳng phải huynh đệ gì kia mà quấy rối mối tình chân chính này. Chuyện này ta không thể

làm.

Tên béo nhảy lên hẳn bàn, đám tu sĩ Kim Hàn Tông phía sau gã đều xấu hổ, nhưng chỉ có thể ho khan chứ không dám nói gì, để mặc cho tên béo hò hét ở đó.

- Hỏi thế gian thứ gì có giá trị cao nhất! Từng có một người là bằng hữu tốt nhất của Lý Phú Quý ta, cũng là người mà ta bội phục nhất, đã nói cho ta rằng, đó là tình yêu, là thứ có giá trị cao nhất, chắc chắn có giá một trăm vạn linh thạch!

Tên béo vừa nói vừa phun mưa xuân, như đang gào lên.

Đám người Tông gia vây xem mà nở nụ cười khổ, ngay cả những tu sĩ Huyết Yêu Tông cũng nhìn tên béo một cách cổ quái.

Lý Thi Kỳ nhíu mày, không nói gì, mà Vương Hữu Tài bên cạnh thì im lặng nở nụ cười.

- Cho nên ta giả vờ như không nhìn thấy, nhưng ta cảm thấy vị Vương Đằng Phi huynh đệ này thật quá uất ức, cũng lại quá vô liêm sỉ. Người ta rõ ràng là chân tình, nếu ta là Vương Đằng Phi, ta chắc chắn sẽ mỉm cười tặng giai nhân. Nên biết rằng vị đạo hữu xa lạ kia, cho dù là dáng vẻ hay tu vi, cho dù là tất cả đều hơn Vương Đằng Phi y nhiều lắm…

Tên béo càng nói càng hưng phấn, lúc này đang lảm nhảm thì một tiếng gầm bỗng vang lên từ giữa không trung.

- Lý Phú Quý!!

Theo tiếng gầm này, liền thấy Vương Đằng Phi với đầy sát khí trực tiếp bay vọt xuống, cả người như một thanh kiếm sắc đâm thẳng tới Lý Phú Quý.

Nhưng y còn chưa kịp tới gần thì đám đệ tử Kim Hàn Tông phía sau Lý Phú Quý lập tức đứng lên, với tốc độ cực nhanh bước ra trước. Lại có một đại hán hừ lạnh, giơ tay phải lên, nắm chặt nắm tay lại, nhất thời gợn sóng nổi lên, tiếng nổ ầm vang truyền ra. Vương Đằng Phi biến sắc.

Vương Tích Phạm lập tức vọt xuống, chỉ tích tắc sau đã xuất hiện trước mặt Vương Đằng Phi, giơ hai tay lên chống đỡ phía trước.

Tiếng ầm vang lên, Vương Tích Phạm sắc mặt tái nhợt, cuốn lấy Vương Đằng Phi lùi ra sau vài bước, lúc ngẩng đầu lên thì nhìn chằm chằm vị đại hán của Kim Hàn Tông kia.

- Người của Vương gia xin hãy tự trọng.

Vị đại hán này lạnh nhạt nói, nhưng lại ầm ầm phóng ra tu vi Kết Đan.

Lúc này đoàn người Mạnh Hạo mới hạ xuống. Mạnh Hạo sắc mặt cổ quái, vội ho một tiếng. Hắn nhìn thấy tên béo núp sau lưng đại hán, cũng nghe được những lời mà tên béo nói ban nãy, nên giờ cảm thấy xấu hổ, cũng chột dạ.

- Thấy chưa, Lý Phú Quý ở Kim Hàn Tông này không phải là nhỏ bé đâu. Mà nói tiếp thì Vương Đằng Phi nay cũng khiến người ta phải đồng tình. Tiểu sư đệ đã gặp Sở Ngọc Yên chưa? Ôi, ta đặc biệt tò mò, không biết là đệ tử tông môn nào lại có khúc mắc như vậy với Sở Ngọc Yên đạo hữu đây…

Trần Phàm nhỏ giọng nói với Mạnh Hạo.

- À… chắc là trước kia gặp qua rồi…

Mạnh Hạo chần chừ một chút, thấy xấu hổ nên không biết nói gì cho phải.

- Chờ có cơ hội nhất định phải kết giao bằng hữu mới được. Người này thủ đoạn cao minh, lại có thể cướp được Sở Ngọc Yên từ Vương Đằng Phi, có bản lĩnh, chắc chắn là cao nhân.

Trần Phàm tỏ ra cảm khái.

- Có bản lĩnh, có bản lĩnh…

Lúc này Mạnh Hạo lại càng chột dạ, vội cúi đầu, lùi ra sau vài bước, vội mở miệng đồng ý. Cùng lúc đó, hắn đảo mắt qua mọi người, liền thấy Vương Hữu Tài ở Huyết Yêu Tông, Mạnh Hạo hơi sửng sốt. Vương Hữu Tài thì im lặng, cúi đầu tránh đi ánh mắt của Mạnh Hạo.

- Vương Đằng Phi, ngươi dám đánh ta?

Lúc này tên béo ló đầu ra từ sau người đại hán, tỏ ra cao ngạo giơ tay chỉ vào Vương Đằng Phi.

- Con bà nó chứ, ngươi dám đánh ta? Nếu luận vai vế, dựa theo quy định của ngũ tông tam tộc, lão tử là sư thúc tổ của ngươi, ngươi dám khi sư diệt tổ ư!!

Tên béo quát lên, lại lấy một khối linh thạch từ trong túi trữ vật đưa vào miệng cắn, tỏ ra hung ác.

Cắn xong, tên mập này lại giơ tay lên, đại hán bên cạnh gã cười khổ, lấy một bình ngọc ra đưa cho gã, mập ta lấy được liền dốc hết vào miệng.

- Lý Phú Quý, ngươi quá đáng lắm!

Vương Đằng Phi nghiến răng nghiến lợi. Nhưng y vừa nói xong, tên béo liền trợn trừng mắt lên.

- Người ta chính là chân tình, chân tình đó ngươi có biết không. Vợ

ngươi Sở Ngọc Yên cùng người khác có chân tình, ta thực là không thể hiểu nổi, ngươi nói xem ngươi còn xen vào làm cái khỉ gì chứ?

Tên béo nói thế, đám người xung quanh lập tức có không ít kẻ cười âm hiểm, khiến sắc mặt Vương Đằng Phi lại càng khó coi.

- Nên biết rằng chân tình vô giá! Ta thật bội phục vị đạo hữu kia, vừa có bản lĩnh, lại làm rất tuyệt…

Tên béo đang định tiếp tục thì Mạnh Hạo vô ý thức lùi ra sau vài bước, nhưng đã muộn. Hắn phát hiện tên Chu Đại Nha cách đó không xa hiện giờ đang nhìn chằm chằm mình, vẻ mặt đầy khó tin, cũng đầy vui mừng quá đỗi.

Mạnh Hạo giật mình, chuyện này dù sao cũng là do hắn cố ý thúc đẩy, nhưng lại không ngờ hôm nay mình lại gặp phải cảnh như vậy. Đang định né tránh thì Chu Đại Nha bỗng hét lên.

- Là hắn!! Là hắn!! Hắn chính là tên tu sĩ lúc trước ở cùng Sở Ngọc Yên!!

Nói xong, dường như sợ người khác không nhận ra, gã lại giơ tay chỉ tới phía Mạnh Hạo.

Chu Đại Nha không hổ với cái tên Đại Nha, chẳng những thích truyền lời, mà giọng nói lại rõ to, lúc này gã vừa nói thế, âm thanh truyền khắp bốn phía. Đám người xung quanh đều lập tức theo ngón tay Chu Đại Nha nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo biến sắc, đám tu sĩ Nhất Kiếm Tông bên cạnh hắn sửng sốt, theo bản năng lùi ra sau, khiến chỗ Mạnh Hạo ngoài Trần Phàm thì chẳng còn ai khác.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 281: Tất cả kẻ thù cùng đến!

Trần Phàm cũng ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo. Nhưng gã phản ứng rất nhanh, lúc này cũng hít sâu một hơi rồi nhanh chóng lùi ra, để khỏi bị người khác hiểu lầm. Chuyện này khác với chuyện khác, nếu Mạnh Hạo bị người khác ức hiếp, gã tất sẽ ra tay. Nhưng chuyện hôm nay rõ ràng là tai tiếng tình yêu….

Lui ra sau rồi, đôi mắt Trần Phàm tỏa sáng, kia rõ ràng là không thể tin nổi, nhưng cũng đầy kính nể.

Chu Đại Nha chỉ vào Mạnh Hạo, đám tu sĩ Nhất Kiếm Tông đều nhìn Mạnh Hạo, đám tu sĩ của Vương gia, người của Tống gia, còn có tu sĩ Huyết Yêu Tông lúc này đều quay sang nhìn Mạnh Hạo.

Lý Thi Kỳ của Huyết Yêu Tông kia sắc mặt cổ quái, nàng lúc trước đã chú ý Mạnh Hạo, giờ phút này hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không thèm để ý. Mà Vương Hữu Tài thì ngẩn ra nhìn Mạnh Hạo.

Vương Đằng Phi đứng ở đó nhìn chòng chọc Mạnh Hạo, khuôn mặt dần trướng gân xanh, đôi mắt cũng lộ ra tơ máu. Y nghĩ tới truyền thừa Ứng Long năm đó, nghĩ tới tư cách nội môn của Kháo Sơn Tông, lại nghĩ tới những uất ức và tức giận ngút trời của mình ở trong động Ứng Long năm đó.

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh, mọi con mắt đều hướng về phía Mạnh Hạo. Nên biết rằng mấy ngày nay, trong ngũ đại tông môn và tam đại gia tộc đều truyền lưu chuyện giữa Sở Ngọc Yên và nam tử xa lạ.

Vả lại chuyện này do Kim Hàn Tông truyền ra, mà nghe rất có lý, kể lại

sinh động như thật nên gần như không người không biết. Mọi người đều suy đoán nam tử xa lạ kia rốt cuộc là ai, nay Mạnh Hạo đứng ở nơi này, liền bị mọi người nơi đây nhớ kỹ.

Tên mập cũng sửng sốt, khi nhìn thấy Mạnh Hạo thì ngơ ngẩn đứng đó, lại giơ tay dụi dụi mắt, rồi lập tức kích động.

Nhưng tên mập còn chưa kịp xông lên thì từ đằng xa có hơn chục cây cầu vồng gào thét phóng tới. Mà người đến chính là Tử Vận Tông!

Sở Ngọc Yên tất nhiên không tới, nhưng trong đám người này có hai người mà Mạnh Hạo đã gặp rồi, chính là Thiên Thủy Ngân và Lã Tống. Hai người này nay đều đã thành Trúc Cơ, nhưng mới chỉ là sơ kỳ.

Hai kẻ này đứng quanh một thanh niên có thần sắc lạnh nhạt, tản tu vi Trúc Cơ hậu kỳ ra khiến cho sự xuất hiện của y như được đám đệ tử Tử Vận Tông củng nguyệt vậy.

Cùng lúc đó, lại có hơn mười cây cầu vồng khác phóng tới, chỉ giây lát đã tới gần, đúng là Thanh La Tông. Hơn mười đệ tử tông môn này mà người dẫn đầu lại là Hàn Bối, nay nàng ăn mặc như nam tử, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra nàng là nữ, đang vừa cười vừa nói với một tộc nhân Tống gia vừa đi vào quảng trường này.

Thanh La Tông và Tử Vận Tông xuất hiện vốn sẽ khiến người quen của các tông môn tiếp xúc nói chuyện, nhưng hôm nay không khí nơi đây kỳ lạ như vậy khiến cho hai tông môn lớn này tới mà chỉ khiến người trên quảng trường liếc mắt một cái, không khỏi thấy cổ quái.

- Đúng là hắn, hắn chính là tu sĩ xa lạ ngày đó ở cùng Sở Ngọc Yên. Ngày đó hai người bọn họ cực kỳ thân mật, ta tận mắt thấy Sở Ngọc Yên mặc y phục của hắn…

Chu Đại Nha thấy có người đến thì lại càng la to lên, nhưng mấy chữ

mặc y phục của hắn lại hoàn toàn khác biệt… Gã vốn nói to nên tiếng của gã truyền khắp bốn phía. Đám tu sĩ Tử Vận Tông vừa tiến đến kia lập tức quay ngoắt sang nhìn Mạnh Hạo.

Chuyện liên quan tới Sở Ngọc Yên mấy ngày nay đều truyền ra, bọn họ thân là đệ tử Tử Vận Tông há có thể không biết. Nay thấy Mạnh Hạo, hai tên Thiên Thủy Ngân và Lã Tống sửng sốt một chút, rồi trợn tròn mắt lên trừng Mạnh Hạo.

Cho dù đã nhiều năm không gặp, nhưng chuyện năm đó là đả kích lớn với hai người. Ngay cả lúc này đôi khi cũng truyền ra, khiến hai người mấy năm nay thường xuyên nhớ lại chuyện này, đều hận thấu xương tủy, cho rằng đó là nỗi sỉ nhục lớn nhất của cuộc đời mình.

Lúc này thấy Mạnh Hạo rồi, Thiên Thủy Ngân thở hổn hển, mà Lã Tống thì tức giận ngút trời.

- Chết tiệt, là ngươi!!

- Thì ra là ngươi!!

Hai người gần như cùng gầm lên. Nghe thấy vậy, đám người bốn phía đều kinh ngạc. Dẫu sao dù có coi như Mạnh Hạo và Sở Ngọc Yên không minh bạch, mà hai người này tuy là đệ tử Tử Vận Tông, nhưng hôm nay biểu hiện như vậy thì có phần quá khoa trương, chỉ là thấy dáng vẻ hận thấu xương thấu tủy của hai người này rõ ràng không phải giả vờ.

Mạnh Hạo cười khổ, lúc này xung quanh hắn đã không còn ai, cũng khiến hắn trông thật nổi bật. Mạnh Hạo lại càng cười khổ, thầm than một tiếng.

- Nếu biết trước là sẽ thế thì này ngày đó ta sẽ chẳng để Chu Đại Nha đi… Ôi, hôm nay chẳng lẽ tất cả kẻ thù đều xuất hiện ư…

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, theo bản năng sờ mũi. Hắn đột nhiên cảm thấy mấy năm nay mình làm hơi bị nhiều chuyện không đúng, thế nên vừa mới tới liền bị nghìn người chỉ trỏ.

- Mạnh Hạo chết tiệt, chuyện thanh thiết thương năm đó Thiên mỗ cả đời đều không thể quên!

Thiên Thủy Ngân rống lên, lại bước lên phía trước. Mà ở bên cạnh gã, Lã Tống mắt đỏ ngầu. Hai người mấy năm nay thường xuyên bị người của tông môn lấy chuyện đó mà cười nhạo, đã bao lần muốn đi tìm Mạnh Hạo trả thù, nhưng khi Triệu quốc biến mất, bọn họ đều cho là Mạnh Hạo cũng biến mất theo, nào ngờ hôm nay lại gặp được ở đây, thế là thù hận bốc lên.

- Mạnh Hạo, năm đó ngươi ở Triệu quốc đã khiến người khác chán ghét! Chuyện Sở Ngọc Yên, ngươi phải cho Vương mỗ một cái công đạo…

Vương Đằng Phi cũng bước lên, ánh mắt đầy sát khí. Giờ phút này Mạnh Hạo ở đây, y chỉ cảm thấy như bị toàn bộ người cùng thế hệ ở Nam Vực này cười nhạo. Loại cảm giác này y khó có thể chịu đựng được, hận không thể lập tức giết Mạnh Hạo.

- Chỗ Mạnh huynh náo nhiệt thật đó, không ngờ Mạnh huynh lại có nhiều chuyện xưa như vậy. Khụ khụ, ước định giữa Mạnh huynh và tiểu muội xin đừng quên nhé.

Lúc này người của Thanh La Tông đều chăm chú nhìn Mạnh Hạo, Hàn Bối che miệng cười, chớp chớp mắt với Mạnh Hạo, mà lời nói lại khiến cho người xung quanh mắt tỏa sáng.

Hiển nhiên là sự xuất hiện của Mạnh Hạo ở nơi đây đã liên tục khiến người ta chú ý, những người không biết Mạnh Hạo thì đều rất có hứng thú.

- Mạnh đạo hữu đúng thật là người có nhiều chuyện xưa, sao hôm nay không thấy ngươi đội cái mũ khiến người ta phải ghét kia!

Trong những tiếng xì xào bàn tán, Lý Thi Kỳ không biết nghĩ thế nào cũng mở miệng góp vui, nhưng đôi mắt kia rõ ràng là đang hứng thú nhìn trò hay.

Trần Phàm sửng sốt, gã hít sâu một hơi, nhìn Mạnh Hạo với ánh mắt đầy bội phục. Mà tên béo lúc này thì kích động nhìn Mạnh Hạo, gã chợt nhận ra cho dù ở nơi nào, chỉ cần có Mạnh Hạo là sẽ khiến cho tất cả mọi người phải chú ý.

Về điểm này, cho dù là lúc ở Kháo Sơn Tông, hay ở đây đều là như vậy.

- Không hổ là lão đại!

Tên mập hít sâu một hơi, lúc này đã khâm phục Mạnh Hạo đến mức có thể quỳ rạp xuống vái lạy.

Mạnh Hạo lại vội ho một tiếng, rất là chột dạ. Nhưng đúng lúc này đây, chuyện còn chưa hỏi được thì lại có hơn mười cây cầu vồng lao vọt tới, đúng là người của Lý gia!

Lúc này, năm tông môn và hai gia tộc lớn đã đến tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 282: Tất cả kẻ thù cùng đến!(2)

Trong Lý gia, kẻ dẫn đầu chính là Lý Đạo Nhất. Cánh tay cụt của y sớm đã được gia tộc chữa trị. Thân là Đạo tử, y vốn không có khả năng làm rể Tống gia, lần này đến đây hiển nhiên không phải vì Tống gia kén rẻ, mà là có chuyện khác. Nhưng khi tộc nhân Lý gia hạ xuống quảng trường, mọi người quay sang nhìn bọn họ, thì Lý Đạo Nhất lập tức thấy được Mạnh Hạo.

Vừa thấy là y liền sửng sốt, nhưng lập tức phóng ra toàn bộ tu vi, một luồng khí tức Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn trực tiếp khuếch trương ra.

- Ngươi lại đi ra được!!

Lý Đạo Nhất bước tới phía Mạnh Hạo, trầm giọng nói, trong thần sắc đầy sát cơ. Y và Mạnh Hạo đều có bí mật không muốn nói ra, nhưng vì tranh đoạt trong Huyết Tiên truyền thừa ngày đó, cả hai đã sớm kết mối thù sống chết.

Lúc này đột nhiên gặp được ở đây, Lý Đạo Nhất lập tức người đầy sát khí.

Cho đến lúc này, những tu sĩ trước đây không biết Mạnh Hạo đều xao động, hiển nhiên những gì vừa xảy ra khiến bọn họ giật mình.

- Đầu tiên là chuyện Sở Ngọc Yên, sau đó là Vương Đằng Phi, nay lại thiết thương gì đó của Tử Vận Tông, rồi ước định với Hàn Bối của Thanh La Tông, còn lời nói của Lý Thi Kỳ Huyết Yêu Tông, cuối cùng… còn cả sát cơ của Đạo tử Lý gia!!

- Người này sao lại có bản lĩnh lớn như vậy, gần như trêu chọc tất cả, mà trước đây chúng ta lại chưa từng nghe nói tới hắn bao giờ?

- Thế này là sao… Người này tên là Mạnh Hạo phải không, phải có năng lực thu hút thù hận lớn cỡ nào mới có thể đạt tới trình độ của hắn…

- Ngũ tông tam tộc, nay chỉ có Tống gia và Nhất Kiếm Tông là không có dính dáng gì. Người này đứng cùng Nhất Kiếm Tông, phỏng chừng không có chuyện gì. Chỉ là không biết với bản lĩnh thu hút thù hận của Mạnh Hạo này, liệu có trêu chọc luôn cả Tống gia?

Trong tiếng bàn tán bốn phía, tên béo đột nhiên thét lên, rồi lao ra đứng trước người Mạnh Hạo, vẻ mặt đầy kích động.

- Mạnh Hạo, ta nhớ ngươi muốn chết!

Nói xong, tên béo ôm lấy cổ Mạnh Hạo, nhất thời kích động quá mà rơi nước mắt. Nhiều năm trôi qua, tên mập này đã lớn hơn, cũng rắn chắc hơn trước không ít.

Mạnh Hạo mỉm cười, chỉ là nụ cười này cũng là gượng gạo, tất cả chuyện này đều là nhờ tên mập này bày trò…

- Mạnh Hạo, hôm nay ngươi phải cho Vương mỗ một lời giải thích!

Sắc mặt Vương Đằng Phi cực kỳ âm trầm. Lúc này nhìn Mạnh Hạo, y lại càng cảm thấy như trên đầu mình có mọc hai cái sừng, khiến lòng y uất ức tới mức khó có thể hình dung, nói thế rồi y tiến lên trước.

- Ngươi và Lý mỗ cũng có chuyện chưa xong, nếu gặp rồi thì nên cho ta một lời về chuyện ngày đó.

Lý Đạo Nhất lạnh nhạt nói, cũng bước lên.

- Mạnh Hạo chết tiệt kia, hôm nay ân oán giữa chúng ta nhất định phải kết thúc!

Thiên Thủy Ngân và Lã Tống đồng thời bước ra.

Thấy đang lúc hết sức căng thẳng, ánh mắt Mạnh Hạo lóe hàn quang, lúc này tên béo đột nhiên quát to một tiếng.

- Mạnh Hạo là huynh đệ của ta, các ngươi ai dám ra tay!

Nghe gã nói vậy, đám đệ tử Kim Hàn Tông kia hai mặt nhìn nhau, rồi cùng đi tới bên người tên béo. Đại hán lúc trước ra tay kia chỉ có thể cười gượng, lắc đầu không nói.

Tên béo nhảy ra như vậy khiến Vương Đằng Phi nhíu mày.

- Mạnh Hạo là tiểu sư đệ của ta, các vị đạo hữu nếu khăng khăng làm vậy, thì phải qua được Trần Phàm ta!

Trần Phàm bước ra trước, đứng ở bên người Mạnh Hạo, thản nhiên nói thế.

Thấy Trần Phàm bước ra, người của Tử Vận Tông, bao gồm hai kẻ Thiên và Lã kia đều chần chừ một chút.

- Mạnh huynh và tiểu muội có chút giao tình, sao có thể nhìn huynh ấy nay như thế, coi như thêm tiểu muội nữa.

Hàn Bối cười, đứng dậy.

Phía Huyết Yêu Tông, Vương Hữu Tài lặng lẽ đứng lên, không nói lời nào, nhưng vẫn đứng ở phía sau Mạnh Hạo.

- Tuy rằng cái mũ kia thật sự làm cho người ta phiền chán, nhưng nể mặt

Vương sư đệ, Huyết Yêu Tông ta cũng tham gia, thật muốn xem hôm nay ai dám động tới ngươi.

Lý Thi Kỳ lạnh nhạt nói.

Lý Đạo Nhất cau mày, nhìn đám người bên phía Mạnh Hạo. Tình thế nơi đây khá quái. Nếu nói là giết thì thực sự không có khả năng, dù sao nơi đây cũng là Tống gia.

Vả lại y cũng không ngờ rằng Mạnh Hạo lại có thế lực lớn như thế. Kim Hàn Tông, rồi Nhất Kiếm Tông, Huyết Yêu Tông và cả Thanh La Tông đều có người tương trợ Mạnh Hạo.

Vương Đằng Phi mắt lóe hàn quang, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, lòng lại kinh hãi không thôi. Bất tri bất giác tên đệ tử Kháo Sơn Tông năm đó đã có được thế lực như vậy.

Một tên Trần Phàm, một tên Lý Phú Quý, lại thêm Hàn Bối của Thanh La Tông và Lý Thi Kỳ của Huyết Yêu Tông không biết vì sao lại có liên quan tới Mạnh Hạo mà lại đứng về bên Mạnh Hạo. Cho dù không nói lời nào nhưng cũng hình thành cục diện kỳ lạ, khiến cho mọi người không thể ra tay.

Thiên Thủy Ngân và Lã Tống lại càng kinh hãi không thôi, hai người này không tài nào ngờ được nhiều năm không gặp mà Mạnh Hạo vừa lộ diện đã có giao thiệp được nhiều như thế.

Toàn bộ quảng trường lúc này đều im lặng, nhưng đúng lúc này một tiếng gầm không kiên nhẫn bỗng truyền tới từ đằng xa.

- Đứng hết ở đó làm gì, lũ nhóc kia làm gì mà tức giận như thế, bình tĩnh lại cho ta xem nào! Nơi này là tiệc kén rể của Tống gia, các ngươi như vậy còn ra thể thống gì!

Theo tiếng này vang lên, Tống lão quái cất bước đến, bên cạnh còn có các lão quái dẫn đội của các tông môn gia tộc.

Cả đám hiển nhiên không chú ý tới chuyện ở đây, lúc bước đến đều tươi cười.

Những lão già này tới khiến cảm giác kỳ lạ trên quảng trường lập tức tiêu tan. Sau đó mọi người lập tức lùi ra sau, Mạnh Hạo vội cúi đầu, đang định theo Trần Phàm lui ra sau, thì bỗng nhiên Tống lão quái quay ngoắt sang nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi chờ một chút!

Tống lão quái lập tức nói.

Mạnh Hạo ngừng lại, thầm than một tiếng, cười gượng nhìn Tống lão quái, trong đầu là vô vàn ý niệm tìm cách thoát thân, mà tay phải hắn thì đặt trên túi trữ vật, quyết rằng một khi không ổn là sẽ nghĩ cách dùng Như Ý Ấn rời đi.

- Ta thấy tên nhóc nhà ngươi sao quen quen…

Tống lão quái nhíu mày.

- Tống tiền bối, kẻ này chính là kẻ đã cầm thiết thương trên núi ở Triệu quốc!

Lã Tống chợt hô lên.

Nghe thấy thế, Tống lão quái trợn tròn mắt nhìn Mạnh Hạo.

- Té ra là tên nhãi con nhà ngươi!!

Lời này vừa ra, đám tu sĩ mà ban nãy cảm thấy Mạnh Hạo chưa đắc tội

người của Tống gia, lúc này đều hít vào một hơi, mà ánh mắt nhìn Mạnh Hạo đã toát lên vẻ kính nể mãnh liệt.

Tên Mạnh Hạo này không có đắc tội tiểu bối của Tống gia, mà là đắc tội lão quái Nguyên Anh!

Mạnh Hạo vội nặn ra một nụ cười, ôm quyền cúi đầu với Tống lão quái.

- Vãn bối Mạnh Hạo bái kiến Tống tiền bối! Tiền bối tu vi phi phàm, phong thái như thiên. Vãn bối năm đó không hiểu chuyện, tiền bối đức độ định sẽ không trong ngày kén rẻ của Tống gia mà làm khó vãn bối.

Tống lão quái liếc Mạnh Hạo một cái đầy thâm ý, không nói lời nào. Nhưng có một số thời điểm, không nói gì chính là đại biểu cho thái độ. Vương Đằng Phi thấy thì thì vội bước ra trước.

- Tống tiền bối, kẻ này có thù với, lại dùng lời lẽ sỉ nhục vị hôn đạo lữ của vãn bối. Nay trước mặt các vị đạo hữu, vãn bối khẩn cầu tiền bối cho phép, để tại hạ chấm dứt ân oán với kẻ này!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 283: Thượng tôn!

Lúc này đây bên trong tòa thành cao chót vót ở thành chính của Tống gia này, Tống Giai nhìn quầng sáng hư ảo trước mặt, mà những gì xuất hiện trên quầng sáng kia đúng là cảnh tượng trên quảng trường.

Trên mặt nàng vẫn còn ý cười, mà đại đa số thời điểm đều là nhìn Mạnh Hạo.

- Người này thật thú vị, sao hắn lại đắc tội nhiều người như vậy, thậm chí đắc tội cả đại bá?

Tống Giai cười nói. Mà mỹ phụ trung niên ở bên cạnh lúc này cũng nở nụ cười.

- Sao vậy, trúng ý hắn rồi ư?

- Đâu có ạ!

Tống Giai vội nói. Nàng vốn xinh đẹp, tính cách lại dịu dàng, lúc này vội vã giải thích, nói xong khuôn mặt còn ửng đỏ.

Mỹ phụ trung niên cười, từ ái nhìn Tống Giai, không nói gì.

- Con chẳng qua là thấy kẻ này thú vị, đắc tội nhiều người như vậy mà lại có không ít người đứng bên hắn. Huống chi người này không giống tu sĩ, mà giống thư sinh.

Tống Giai khẽ nói.

Mỹ phụ trung niên nghe vậy thì mỉm cười dịu dàng, vung tay phải lên. Ngay tức khắc một chiếc ngọc giản bốc cháy rồi biến mất. Không lâu

sau, toàn bộ núi non của Tống gia này khẽ rung, chấn động này rất nhỏ nên người nào mà tu vi chưa đạt tới Nguyên Anh là không thể nhận ra. Thậm chí lúc chấn động, mặt trăng trên bầu trời kia cũng lóe lên.

Dường như trên ánh trăng kia có vô số ký hiệu tràn ra, như đang thôi diễn quá khứ, sau một hồi lâu mới từ từ biến mất. Ngay sau đó, ở trước người mỹ phụ trung niên, chiếc ngọc giản bị đốt tiêu tan lại như thời gian đảo lưu mà từ từ xuất hiện.

Tống Giai nhìn cảnh này mà không hề bất ngờ, trái lại trong mắt đầy chờ mong.

- Được rồi, để ta xem quá khứ của người khiến con cảm thấy thú vị nào.

Mỹ phụ trung niên cười, điểm ngón tay vào ngọc giản.

Theo bàn tay bà ta hạ xuống, trên ngọc giản này lập tức xuất hiện một hình ảnh. Trong hình ảnh này, nơi đó là ở một tòa huyện thành, một thiếu niên ngồi bên cửa sổ, cầm sách đọc dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu.

Chàng vừa đọc vừa lắc đầu, tay trái cầm một chiếc quạt đang không ngừng quạt, hiển nhiên là rất nóng.

Thiếu niên này chính là Mạnh Hạo.

Hình ảnh biến đổi, Mạnh Hạo đã đổi một bộ văn sam trông gọn gàng sạch sẽ đi ra phòng, rồi rón rén tới một bức tường. Không lâu sau, đỉnh một cỗ kiệu được nâng ra, Mạnh Hạo kiễng chân lên nhìn, biểu cảm giống như rất tốt đẹp.

Sau đó hình ảnh lại biến đổi, lần này là ở trên Đại Thanh Sơn, Mạnh Hạo thở dài, ném một cái hồ lô xuống dòng sông.

Ngay sau đó, trong Kháo Sơn Tông, Mạnh Hạo giơ đan dược lên cao, sắc

mặt đầy khẩn trương nói tặng đan.

Tống Giai thấy thế thì bật cười, mỹ phụ trung niên kia cũng mỉm cười, lắc đầu không nói gì.

Sau đó lại là quầy tạp hóa trên đỉnh núi bằng phẳng, Mạnh Hạo mỉm cười đầy ngại ngùng bán đan dược giá cắt cổ. Trong đó có không ít hình ảnh chỉ mơ hồ hiện lên, khiến người ta nhìn không rõ. Mỹ phụ trung niên kia nhíu mày, như có suy nghĩ.

Rồi sau đó trong hình ảnh, Tống Giai thấy trên núi của Tống lão quái, Mạnh Hạo một mạch đi qua với thanh thiết thương trong tay. Thấy được trong tòa thành tu sĩ, Mạnh Hạo và hai tên họ Thiên, Lã kia giao dịch thiết thương, lại càng thấy vì một chiếc thương mà dẫn tới huyết án.

- Tên Mạnh Hạo này thật xấu xa… Hắn làm gì giống thư sinh.

Tống Giai gần như không lúc nào là không cười, nhìn Mạnh Hạo trong hình ảnh, ánh mắt đều cười thành trăng lưỡi liềm.

Chỉ là sau đó hình ảnh lại nhòe đi, cho đến khi rõ ràng, Mạnh Hạo đã tới Nam Vực. Mà sau đó hình ảnh lại biến mất, ngọc giản cũng lập tức vỡ vụn. Thậm chí trong lúc vỡ vụn kia như có tiếng nữ tử hừ lạnh từ một nơi xa xôi cách không truyền tới, vang khắp cả căn phòng này. Mà cũng truyền khắp cả Tống gia.

Mỹ phụ trung niên kia bỗng sắc mặt đại biến, phun ra một ngụm máu tươi, cầm lấy Tống Giai vốn đang ngỡ ngàng không hiểu gì cả lùi ra sau mấy bước, sắc mặt đầy vẻ khó tin và hoảng sợ.

Đỉnh núi mà Tống gia ở lập tức chấn động, theo chấn động truyền ra, mặt trăng treo cao trên bầu trời ban đêm của Tống gia ngay tức khắc bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt. Nhưng ánh sáng đó chỉ lóe lên, rồi như bị người ta cưỡng chế mà ảm đạm xuống, dường như còn rung rung.

Mà ngay lúc này, sơn mạch của Tống gia này ở trong chấn động lại đồng loạt chìm xuống. Cả một dải núi dài vô tận, ở một khắc này, không biết bị thứ gì áp chế mà toàn bộ đều lún xuống một tấc!

Một tấc này như là cảnh cáo, dường như nếu người vừa truyền tới lực lượng kia muốn thì có thể lật tay hủy diệt toàn bộ sơn mạch của Tống gia này.

Cùng lúc đó, tất cả tu sĩ Nguyên Anh của Tống gia đều run rẩy cả người, ai cũng hộc máu tươi. Thậm chí ở sâu trong sơn mạch của Tống gia, nơi đạo uẩn của toàn bộ Tống gia này cũng vang lên tiếng nổ động trời, nhưng âm thanh này không tán ra ngoài, chỉ có người cảm thụ mới phát hiện được.

Ở dãy núi thấp nhất của Tống gia có một đài đá, trên đài này có bày một bộ hài cốt. Hài cốt này chỉ có nửa thân trên, nửa thân dưới đã biến mất. Lúc này hài cốt mở choàng mắt ra, khí tức Vấn Đạo đỉnh cao ầm ầm bùng nổ, nhưng lại run run như không thể thừa nhận được lực lượng đang bao phủ cả Tống gia kia.

- Xin thượng tôn bớt giận, chuyện này là Tống gia Nam Vực ta sai…

- Biết sai liền sửa! Tập tục của ngươi đã là gả nữ, vậy để con nhóc kia làm thị nữ dự khuyết đi.

Một giọng nói của nữ tử rõ ràng là không hề hài lòng chậm rãi truyền tới.

- Thượng tôn…

Bộ hài cốt kia chần chừ một chút.

- Hửm? Tống gia Đông Thổ muốn vinh hạnh này đều không có được, ngươi dám từ chối?

Tiếng của nữ tử kia lại truyền ra, lúc này toàn bộ núi non Tống gia ầm ầm chấn động, lần này thì lún xuống ba tấc.

- Tuân lệnh!

Hài cốt kia không chần chừ nữa, quả quyết nói.

Nghe thấy thế, âm thanh của nữ tử kia mới tiêu tan đi. Giờ phút này trong lầu các ở thành chính, Tống Giai mặt mũi tái nhợt, mà mẫu thân của nàng hô hấp dồn dập, khóe miệng chảy máu tươi.

- Giai nhi, người này không thể động vào, hắn là…

Còn chưa kịp nói xong, mỹ phụ trung niên này chấn động toàn thân, như có thần thức dung nhập vào đầu óc bà ta. Hồi lâu sau, bà ta chỉ biết đứng im lặng, sắc mặt đầy phức tạp nhìn Tống Giai.

Tất cả những gì vừa xảy ra với Tống gia, đám người Mạnh Hạo đều cảm nhận được. Theo mặt đất rung chuyển, những người nơi đây sắc mặt đại biến, mà đám lão quái Nguyên Anh kia thì càng khiếp sợ.

Tống lão quái run rẩy, trực tiếp phun ra một búng máu. Nhưng phun ra rồi, lão ta lại run run và phun ra ngụm máu thứ hai, rồi thứ ba. Cứ thế phun ra bảy ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo không ngừng rụt lùi ra sau, sắc mặt tái nhợt, cũng đầy hoảng sợ.

Y là người duy nhất của Tống gia liên tục phun ra bảy ngụm máu tươi.

Cùng lúc đó, người ở nơi đây không hề nhìn thấy rằng trên quảng trường có một bóng dáng hư ảo. Bóng dáng ấy mơ hồ, chỉ có thể nhìn ra đó là nữ tử. Nàng đứng nơi đó mà không ai phát hiện ra sự tồn tại của nàng. Toàn bộ Tống gia này, chỉ có bộ hài cốt Vấn Đạo đỉnh cao, đạo uẩn mạnh nhất của Tống gia kia mới có thể mơ hồ cảm nhận được một tia

khí tức khiến lão phải run sợ giáng xuống quảng trường Tống gia này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 284: Thất bại một lần nữa!

Từ lúc bắt đầu xuất hiện, nữ tử này vẫn luôn nhìn Mạnh Hạo với ánh mắt đầy từ ái, có yêu thương, cũng có đau lòng.

Thật lâu sau, quảng trường nơi đây mới khôi phục lại. Nhưng người nơi đây phần lớn đều kinh hãi không thôi, khiến cho sự tĩnh lặng phủ khắp quảng trường này. Cho dù tu sĩ Nguyên Anh thì lúc này cũng sắc mặt biến hóa, thỉnh thoảng lại nhìn bốn phía.

Tống lão quái sắc mặt tái nhợt, lòng đầy run sợ, cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Lại không biết toàn bộ Tống gia lúc này đều đã rung chuyển.

Lão thở hổn hển, lau đi vệt máu nơi khóe miệng. Đúng lúc này, thân thể lão chấn động, trong đầu vang lên một âm thanh khiến lão phải kính sợ. Chủ nhân của âm thanh đó chính là lão tổ Trảm Linh của Tống gia bọn họ.

Lão tổ Trảm Linh truyền ra thần niệm này hiển nhiên không phải bộ hài cốt đạo uẩn ở sâu trong Tống gia này, mà là tuân lệnh bộ hài cốt đem thần niệm truyền khắp các tu sĩ Nguyên Anh của Tống gia.

Mạnh Hạo, không thể động vào!

- Mạnh Hạo, trận chiến hôm nay, ngươi không có tư cách cự tuyệt!

Ngay lúc bốn phía im lặng, Vương Đằng Phi đột nhiên nhảy dựng lên, lao thẳng tới phía Mạnh Hạo, mà cũng ầm ầm phóng ra tu vi trong cơ thể, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong không ngừng ầm ầm kéo lên. Nhưng

lúc này đây trên người Vương Đằng Phi lại hiển lộ ra lực của đạo đài của Trúc Cơ trung kỳ.

Mạnh Hạo nhìn Vương Đằng Phi tiến lên, nhìn Vương Đằng Phi khi nhấc tay phải lên, với ngón tay màu đen đang tản ra những tia đen kia, sắc mặt hắn bình tĩnh.

- Trong Kháo Sơn Tông ở Triệu quốc, ngươi đoạt đồ của ta, cướp đi tư cách của ta. Ở Nam Vực này, ngươi sỉ nhục ta, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ngươi xứng đáng trở thành kẻ địch trong số mệnh Vương Đằng Phi này!

Tóc Vương Đằng Phi không gió mà bay, mà độc chỉ trên tay phải lại lóe lên u quang.

- Ngươi, chưa xứng trở thành kẻ địch trong số mệnh Vương Đằng Phi này, năm đó ngươi là con kiến, giờ đây ngươi vẫn là con kiến!

- Hôm nay, Vương mỗ sẽ dùng ngươi để huyết tế độc chỉ của ta!

Lời nói của Vương Đằng Phi vang lên khắp bốn phía.

- Nói xong chưa?

Mạnh Hạo lạnh nhạt hỏi, hắn tiến lên trước một bước, lại giơ tay phải lên vỗ, lực của bốn tòa đạo đài lập tức tràn ra, ngưng tụ trong một chưởng này chứ không hề tản ra ngoài, sau đó ầm ầm đánh thẳng tới Vương Đằng Phi.

Tiếng nổ vang quanh quẩn khắp bốn phía. Tu sĩ nơi đây tập trung tinh thần nhìn, duy chỉ có Hàn Bối, Lý Thi Kỳ và Trần Phàm đều sắc mặt cổ quái nhìn Vương Đằng Phi đang giễu võ dương oai.

Tên béo thì rất là khẩn trương, tiếc rằng gã bị đại hán Kim Hàn Tông kia

ngăn cản, nếu không chắc chắn cũng nhảy ra chiến đấu với Mạnh Hạo.

Oành, Vương Đằng Phi hộc máu, thân mình trực tiếp ngã lộn. Một chưởng này không phải đẩy ngang, mà là bàn tay tát qua. Tiếng ầm ầm như tiếng bạt tai vang lên, răng nanh của Vương Đằng Phi đều vỡ, cả người bay ra, ánh mắt đầy mờ mịt.

- Không thể nào…

Mạnh Hạo tiến lên, lại giơ tay phải lên tát một cái nữa. Ầm, Vương Đằng Phi phun ra máu tươi, lúc này đây là bên kia của khuôn mặt.

- Điều này là không có khả năng!!

Vương Đằng Phi sắc mặt tái nhợt, ánh mắt không còn vẻ mờ mịt nữa mà thay vào đó là vẻ điên cuồng. Y không hoảng sợ, bởi cái cảm giác bị sỉ nhục khó có thể hình dung này đã bao phủ lấy y. Y nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, gầm lên.

Giờ khắc này, Vương Đằng Phi đã bước ra, mà lão già Nguyên Anh của Vương gia cách đó không xa cũng nhíu mày.

Nhưng lúc này, Tống lão quái với ánh mắt đầy uất ức và khó tin giơ tay phải lên, ngăn cản bước chân của lão già Vương gia, cũng ngăn cả Vương Tích Phạm.

Lão giả Nguyên Anh của Vương gia chợt quay đầu, nhìn chằm chằm Tống lão quái một lúc, Mạnh Hạo nơi đó cũng cất bước tới gần Vương Đằng Phi đang lui về phía sau, tay phải nâng lên bắt được ngón trỏ tay phải của Vương Đằng Phi, mặc cho độc chỉ đó chạm vào cơ thể hắn.

- Chính là ngón trỏ trước đây bị ta chặt đứt.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, trong mắt Vương Đằng Phi đầy vẻ oán

hận, còn có một chút vui mừng.

Độc chỉ này là y hao tổn đại giá thật lớn mới làm ra được, vốn là có thể khôi phục như thường nhưng y đã học kiên nghị, nếu chỉ này đã đứt thì không đi khôi phục nữa mà hóa thành độc chỉ.

Y xem đây là một lần lột xác của bản thân, là một lần ngộ đạo của tâm linh, lấy thất bại lần này hóa thành huy hoàng ngày nay.

Chỉ này từng tra tấn y không ít, nhưng y đều vượt qua được, chính là vì đem độc chỉ của bản thân luyện hóa thành một dạng chí bảo của riêng mình.

Thậm chí y nghĩ, trong một đời người khó tránh khỏi thất bại, nếu có thể đem tất cả ý nghĩ thất bại đó hóa thành chí bảo của tương lai, thì cuộc đời này… sẽ thú vị hơn.

Có thể ý nghĩ của y đúng, nhưng vận mệnh trêu ngươi người, y … Gặp phải Mạnh Hạo.

Cũng có thể nói ở phương diện khác, Mạnh Hạo không cố ý làm những việc này nhưng hắn bị trúng phải Bỉ Ngạn hoa ba màu, đặc tính của loài hoa này trong lúc mơ hồ khiến Mạnh Hạo thân trúng kịch độc, đồng thời cũng khiến cho tất cả các độc tính khác không thể làm tổn thương đến hắn.

Độc chỉ của Vương Đằng Phi ở trong tay Mạnh Hạo, Vương Đằng Phi cười ha hả, tiếng cười mang theo sự oán hận, mang theo sự vui sướng giống như y đã dự liệu được trước, tiếp theo Mạnh Hạo sẽ bị lây dính độc của độc chỉ, cả người hóa thành máu loãng.

Nhưng tiếng cười của y vừa mới truyền ra liền lập tức ngưng lại, thần sắc lộ ra vẻ khó tin, ngón tay của y giờ đang trong tay Mạnh Hạo. Giờ phút này lại dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy mà tiêu tán, trong phút

chốc độc chỉ phịch một tiếng hóa thành một lượng khí màu đen. Khí này giống như một con thú giờ phút này đang run run dường như không dám đến gần Mạnh Hạo, tản ra tứ phía.

Mạnh Hạo thả lỏng tay, thân thể Vương Đằng Phi run run phun ra máu, thân mình lảo đảo lùi ra sau, ngơ ngác nhìn ngón trỏ của mình nơi đó. Y nghĩ lại bảy tám năm về trước, lúc đó y cũng bị đánh bại, y vốn cho mình là thiên kiêu, đối phương chỉ là con kiến, bại trận năm đó là ngoài ý muốn, sau nhiều năm trở thành Trúc Cơ, đối phương đã không còn là đối thủ của y.

Nhưng hôm nay…

- Ngươi nói rất đúng, ngươi và ta quả thực không phải là kẻ địch số mệnh gì cả. Số mệnh hai từ này quá sâu xa rồi, không thích hợp giữa ta và ngươi.

Mạnh Hạo lạnh nhạt mở miệng, hắn không giết Vương Đằng Phi, không phải vì y không đáng giết mà là ở nơi đây nếu giết Vương Đằng Phi sẽ gặp phiền toái rất lớn.

Đương nhiên quan trọng nhất là Mạnh Hạo cảm nhận được vật thuộc về Vương Đằng Phi, dường như tổng hội cuối cùng lại biến thành của mình, loại cảm giác quái lạ này khiến hắn bỗng có chút không nỡ giết Vương Đằng Phi.

Lúc mở miệng thì vẫn mơ hồ có chút ngại ngùng liếc nhìn Vương Đằng Phi sắc mặt đang trắng bệch của.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, không ai nhìn thấy nữ tử lúc này đang nhẹ nhàng nhìn Mạnh Hạo, trên mặt mỉm cười, chỉ là sự trìu mến trong nụ cười ấy khi thấy Mạnh Hạo hòa tan độc chỉ thì liền hóa thành đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 285: Trò đùa của Hàn Bối.

Nhưng khi nhìn thấy Mạnh Hạo nở nụ cười ngại ngùng thì cô gái lại mỉm cười, lắc đầu tỏ vẻ từ ái càng rõ ràng hơn.

- Đứa trẻ này, từ nhỏ đã như thế… Hầu hết đều được các cô gái thích.

Cô gái này thấp giọng nói xong, ánh mắt đảo qua Hàn Bối, lại quan sát Lý Thi Kỳ, giống như đang khảo nghiệm các nàng có thể trở thành con dâu hay không.

- Huyết mạch Hàn gia… Thua kém không ít, còn không xứng. Về cái này… có chút ý tứ, miễn cưỡng thích hợp thôi.

Mang theo nụ cười ngại ngùng, thân mình Mạnh Hạo hạ xuống, trở về bên cạnh Trần Phàm, tên mập vội vàng chạy tới nháy mắt ra hiệu với Mạnh Hạo.

Sắc mặt Vương Đằng Phi tái nhợt, lui về sau vài bước, cúi đầu không nói gì đi về phía Vương Tích Phạm, cười gượng một cái giống như mất đi ý chí chiến đấu. Vương Tích Phạm trầm mặc, khi ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo thì lộ ra sát khí mãnh liệt.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt cũng hướng về phía Vương Tích Phạm, hai người ánh mắt nhìn nhau, Mạnh Hạo nghĩ tới Đông Phong năm đó ở Kháo Sơn Tông, nhưng hôm nay hắn đã trưởng thành tuyệt đối không dễ cho Vương Tích Phạm dùng ánh mắt đó để giết người.

- Không biết ta nếu mở chín tòa đạo đài hoàn mỹ, có thể chiến Kết Đan hay không!

Trong lòng Mạnh Hạo vẫn luôn có suy nghĩ như vậy, nhất là nay sau khi cảm nhận được sự cường hãn của Hoàn Mỹ Trúc Cơ, hắn chẳng những rất chờ mong Hoàn Mỹ Kết Đan mà càng chờ mong hơn là ở cảnh giới Trúc Cơ, có thể có khả năng chiến Kết Đan hay không!

Việc này đối với Mạnh Hạo mà nói vẫn là còn mơ hồ, nhưng trong mắt Vương Tích Phàm, Mạnh Hạo bây giờ đã là người buộc phải giết..

Thấy được ánh mắt lạnh lùng của Mạnh Hạo, Vương Tích Phàm trầm mặc, sát khí mãnh liệt hơn, gã có dự cảm, nếu không mau chóng giết Mạnh Hạo sợ là không được bao lâu chính gã cũng không còn cơ hội ở nơi này nữa.

- Mạnh Hạo trưởng thành quá nhanh…

Vương Tích Phạm không thừa nhận cũng không được, năm đó gã đã nhìn sai người.

Đúng lúc này bỗng nhiên có từng trận chuông vang lên, âm thanh kéo dài, truyền khắp thành trì, ở phía trên quảng trường xuất hiện từng trận thất thải hà quang. Khi thất thải hà quang xuất hiện, toàn bộ bầu trời bao la của Tống gia không còn là đêm tối mà trở thành sáng sớm.

Mà bầu trời bên ngoài Tống gia lại biến thành đêm tối, sự chuyển giao giữa ngày và đêm ở đây diễn ra trong chớp mắt, linh khí bỗng nhiên nồng đậm lên, đáng tiếc linh khí nồng đậm này ngoại trừ người của Tống gia ra thì không thể hấp thu được. Duy chỉ có… Mạnh Hạo ở đây giờ phút này hai mắt chợt lóe, hắn không có ý hấp thu nhưng linh khí vẫn từ từ đi vào cơ thể hắn, trở thành chất bồi dưỡng cho bốn tòa đạo đài Hoàn Mỹ, đồng thời dần dần lan tỏa đến những chỗ trống, dường như muốn ngưng kết ra tòa đạo đài thứ năm.

Chỉ có điều tòa đạo đài thứ năm mở ra cũng không thể hoàn thành trong

thời gian ngắn, trừ phi Mạnh Hạo có thể ở lại Tống gia, nếu không sẽ rất khó.

Theo tiếng chuông vọng lại, ngày tháng trôi qua, ngày đêm dung hợp, trong thất thải hà quang có ba đạo thân ảnh bỗng nhiên từ trong ánh sáng mờ đi ra.

Cùng lúc đó bốn phía quảng trường giờ phút này xuất hiện không ít người của Tống gia, cả đám thần sắc cung kính nhìn thất thải hà quang, cũng khiến cho tu sĩ của những tông khác nơi đây cũng đều nhìn lại.

Ba đạo thân ảnh kia dần dần xuất hiện giống như từ trong hư vô đi ra, xuất hiện ở ánh sáng hào quang hóa thành ba người rõ ràng.

Trong ba người ở giữa là một lão giả, mặc áo dài màu trắng, trên mặt là vẻ bình thản nhìn không ra chút khủng hoảng nào của kịch biến lúc trước ở Tống gia.

Bên cạnh lão giả là hai nam tử trung niên, hai người này đều có khuôn mặt tuấn tú, tu vi lại càng sâu không lường được.

- Chư vị có thể tới Tống gia tham dự lần kén rể này, lão phu rất cảm tạ, không nói nhiều nữa, mời!

Lão giả cười ha ha, tay phải vung lên, nhất thời toàn bộ quảng trường chấn động, từng cái án kỷ trống rỗng lần lượt xuất hiện, bốn phương tám hướng giống như vật đổi sao dời, không còn là quảng trường nữa, cũng không còn ở Tống gia, mà là xuất hiện ở giữa thương thiên đại địa.

Mọi người như đang ở trên không, bốn phía mây trôi, giống như tiên cảnh, còn có không ít thị nữ bên cạnh. Từng người có vẻ mơ hồ nhưng dáng vẻ nổi bật bay tới múa hát, trên án kỷ bày rượu ngon hoa quả tràn đầy.

Mơ hồ vẫn còn âm thanh tao nhã của tự nhiên truyền đến, nơi này bao gồm Mạnh Hạo, những tu sĩ Trúc Cơ của các tông môn, làm gì có lần gặp mặt nào như vầy, giờ phút này phần lớn đều đang quan sát bốn phía, có người thì nhìn chằm chằm vào những thị nữ bên cạnh.

- Tống Thiên lão tiền bối tu vi Thông Thiên, một màn Càn Khôn vật đổi sao dời, có thể nói là dày công tu luyện.

Lúc này trong các tu sĩ Nguyên Anh dẫn đội của các tông môn khác, có người cười mở miệng.

Lão giả trong ba người kia chính là một trong những Lão Tổ Tống gia Tống Thiên, tu vi ở nhiều năm trước đã được nghe đồn là Trảm Linh, nhưng cụ thể thế nào không ai biết được. Cho dù bây giờ lão xuất hiện cũng không ai có thể nhìn ra manh mối.

Tống Thiên cười cười khoanh chân ngồi xuống, hai nam tử trung niên cũng từ từ ngồi theo.

Tu sĩ Nguyên Anh của Vương gia kia vung ống tay áo, sắc mặt ầm trầm ngồi ngay ngắn một bên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tống lão quái phía đối diện, có lẽ bởi vì chuyện lúc trước Tống lão quái từng cản trở lão, bây giờ vẫn còn canh cánh trong lòng.

Mạnh Hạo ngồi ngay ngắn một chỗ sau án kỷ, bên người là tên mập ngồi phía sau, nói cái gì cũng không trở về Kim Hàn Tông mà quyết ngồi ở bên cạnh Mạnh Hạo. Gã nói thế này giống như năm đó ở Kháo Sơn Tông, trong sự kích động nói về sự trải qua ở Kim Hàn Tông, thỉnh thoảng vừa lấy ra linh thạch cắn rắc rắc vừa lấy phi kiếm lóng lánh tinh quang, rõ ràng là đồ bất phàm, ngồi ở đó mài răng.

- Thanh kiếm này, lão gia của tông môn nói là chí bảo, cho ta phòng thân, nói mãi không được, ngươi cần không ta cho ngươi này.

Tên mập nói xong liền đem thanh kiếm cầm trong tay đưa cho Mạnh Hạo.

Mà trên thanh kiếm còn lưu lại nước miếng của tên mập.

Mạnh Hạo chần chờ một lúc, Chu Đại Nha bên cạnh tên mập cũng mở to mắt thấp giọng nói một câu.

- Tiểu sư thúc tổ, thanh kiếm này là pháp khí truyền thừa thứ mười chín đó…

- Thật phiền phức, pháp khí pháp khí, được rồi, thanh kiếm này đã không thể cho, chỗ ta vẫn còn những cái khác.

Nói xong tên mập lấy trong túi trữ vật ra một số lớn pháp bảo, bảo quang lấp lánh, thu hút không ít ánh mắt xung quanh.

- Ngươi xem, thích cái nào?

Tên mập hơi có vẻ đắc ý, hoan hỉ, phấn chấn nhìn Mạnh Hạo cười.

Trần Phàm ở bên cạnh thở một tiếng dài, ánh mắt ghen tỵ nhìn tên mập nhưng y biết tên mập rất có giá với Kim Hàn Tông, giờ phút này lắc đầu, thì Hàn Bối cũng bu lại. Lúc này, nàng đang nữ mặc nam trang, nhìn tên mập khẽ cười.

- Lý đạo hữu, có thể cho mượn nơi này không, ta muốn ngồi nghỉ một tý.

Tên mập sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Hàn Bối, lại liếc nhìn Mạnh Hạo một chút, bỗng nhiên nói khẽ với Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, da tiểu nương này không tồi nha, ngươi nói xem so với Sở Ngọc Yên ai hơn?

Mạnh Hạo đang nâng chén rượu lên, uống xong một ngụm, nghe tên mập nói bèn lập tức ho khan.

Tên mập cười ha ha, nhích mông sang một bên để trống một vị trí, Hàn Bối cũng không chê, cứ như vậy ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn Mạnh Hạo, hai tròng mắt chớp chớp cười không lên tiếng.

- Mạnh huynh, đối với chuyện Hứa Thanh sư tỷ ngươi muốn cảm ơn ta thế nào?

Hàn Bối ghé miệng gần tai Mạnh Hạo nói khẽ.

- Hàn đạo hữu lời này là ý gì?

Mạnh Hạo bình thản nhưng trong lòng cũng có chút chấn động, quay nhìn về phía Hàn Bối thì bắt gặp ánh mắt Hàn Bối đang nhìn mình với vẻ quan sát.

Nếu như trước kia thần sắc Mạnh Hạo có chút biến đổi Hàn Bối lập tức có thể nhìn ra chút manh mối, đó cũng là nguyên nhân vì sao nàng lại đến gần chỗ ngồi của Mạnh Hạo.

Tâm cơ của Hàn Bối này, Mạnh Hạo ở trong phúc địa của Thanh La Tông cũng đã hiểu rõ. Người con gái này mưu kế hơn người, tâm cơ sâu xa, trong cùng thế hệ thì đây là người đầu tiên mà Mạnh Hạo gặp được.

- Mạnh huynh làm gì mà biết rõ còn cố hỏi, Hứa Thanh sư muội ở đó cũng là người của Triệu quốc Kháo Sơn Tông, mà Mạnh huynh cũng vậy.

Hàn Bối cười nói, nụ cười rất duyên khiến cho người khác cảm giác rất tự nhiên, nhất là lúc này lại mang nam trang khiến cho mị lực tăng thêm không ít.

- À?

Mạnh Hạo cười như không cười nhìn Hàn Bối.

Vẻ mặt này xuất hiện trên mặt Mạnh Hạo khiến Hàn Bối ngẩn ra, lông mày nheo lại trong lòng có chút đắn đo.

- Mạnh huynh, tiểu muội ở nơi này là vì huynh, nhưng giúp Hứa sư muội đã nhiều lần nhất là lần gần đây nhất, nếu không phải là muội ra mặt sợ là Hứa sư muội đã bị hoài nghi lớn rồi.

Cũng may tiểu muội ở tông môn có chút nội tình, cho nên Hứa sư muội trong tông môn cũng không vì ngươi mang Cực Yếm đi, mà bị liên lụy.

Hàn Bối lại nhìn Mạnh Hạo cười nói.

- Cho nên huynh muốn cảm ơn ta như thế nào đây?

Hàn Bối cười rất xinh, trong mắt lóe lên vẻ lém lỉnh nhìn rất đáng yêu, nhưng Mạnh Hạo biết rõ cô gái này tâm địa sâu xa, không thể nhìn từ vẻ mặt bên ngoài. Hình ảnh ngày hôm đó mở miệng nói lời cảm ơn, sau liền giết sạch Tạ Kiệt, vẫn còn trong tâm trí của Mạnh Hạo.

Hàn Bối nói xong, thân mình nhích gần đến Mạnh Hạo, khiến cho tư thế của hai người trong mắt người ngoài giống như là rất thân mật.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 286: Trò đùa của Hàn Bối. (2)

- Hàn đạo hữu không sợ ở gần ta quá sao, khiến cho người của Thanh La Tông sẽ hoài nghi nàng, không chừng Thanh La Tông cũng đều đang tìm tại hạ, sợ là qua hôm nay, người của Thanh La Tông sẽ đến.

Mạnh Hạo lạnh nhạt mở miệng, nhìn như tùy ý, nhưng thực ra là dò xét.

- Mạnh huynh muốn biết rõ cứ hỏi trực tiếp, không cần phải dò xét như vầy.

Hàn Bối cười cười nhìn Mạnh Hạo, hơi thở như lan quanh quẩn, Mạnh Hạo nhíu mày thân mình xê dịch một chút.

Thấy Mạnh Hạo xê dịch đi, Tạ Kiệt cười cười ý muốn đùa giỡn, không ngờ cố ý đi ngang qua, trên người nàng tỏa ra mùi thơm ngát, ngửi rất là dễ chịu.

Mạnh Hạo cau mày, tránh né ra khiến cho Hàn Bối khẽ cười giống như có ý chế nhạo.

- Thanh La Tông quả thực đang tìm huynh, nhưng mà huynh yên tâm, ở bên ngoài chuyện của huynh người ngoài tông không biết được, nhưng trong chỗ tối, huynh cũng nên cẩn thận…

Hàn Bối cười, cảm giác khoảng cách quá gần liền lùi lại một tý, Mạnh Hạo bỗng nhiên tay phải nhấc qua ôm lấy eo Hàn Bối, thân mình từ từ tiến tới gần.

- Nàng nói muốn ta cám ơn nàng thế nào đây.

Mạnh Hạo cách Hàn Bối rất gần thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, hai người ánh mắt nhìn nhau, xem ra rất dịu dàng nhưng thực tế đang đấu tâm cơ.

Hàn Bối trong mắt tỏ ra có chút bối rối, nàng không ngờ Mạnh Hạo lại làm thế này, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại hai tròng mắt lộ ra chút vẻ ngang bướng.

- Rất đơn giản, đem ngọc thư mà ngươi lấy được trong đỉnh vuông cho ta là được rồi.

Hàn Bối nhìn Mạnh Hạo, nhẹ nhàng nói, thân mình nhỏ kín đáo uốn éo, không dấu vết rời khỏi tay Mạnh Hạo, đứng lên.

- Mạnh huynh cần phải suy nghĩ kỹ một chút nha.

Hàn Bối cười mở miệng, Mạnh Hạo cười như không cười, không nói gì nhìn Hàn Bối, tay phải nâng lên vỗ vào túi trữ vật lấy ra một miếng ngọc giản ném qua.

Hàn Bối hơi nhíu lông mày, ngọc giản này chỉ là đồ tầm thường không phải là ngọc thư nàng muốn, nhưng nàng hiểu tâm cơ Mạnh Hạo rất sâu, rất khó đối phó. Nhưng lúc nàng tiếp nhận ngọc giản linh thức lướt qua, bỗng nhiên sắc mặt nháy mắt thay đổi, rồi rất nhanh trấn tĩnh lại, thâm ý sâu sắc nhìn Mạnh Hạo một cái, trên mặt dần lộ ra vẻ tươi cười, gật gật đầu rồi xoay người về chỗ Thanh La Tông.

Mạnh Hạo nâng chén rượu lên nhấp một ngụm, trong ngọc giản kia chỉ có một hình ảnh, chính là một màn Hàn Bối giết chết Tạ Kiệt, bị Mạnh Hạo ngày đó âm thầm khắc họa lại.

Trên thực tế cho dù là Hàn Bối không đến tìm hắn, hắn cũng sẽ tìm cách tìm Hàn Bối, dùng cái ngọc giản này đổi lấy tin tức cần thiết cùng với

một kiểu bảo vệ cho bản thân.

Tên mập thấy Hàn Bối rời đi vội vàng chạy tới hỏi dò, Trần Phàm nơi đó cũng tỏ vẻ bội phục nhìn Mạnh Hạo, y cảm thấy lấy bản lĩnh của tiểu sư đệ có lẽ việc đại sự không cần đến bản thân mình lo lắng.

Không lâu sau, nơi đây có tiếng chuông vọng lại, thất thải hà quang hiện lên, từ trong đó đi ra hai người, một nam một nữ, nam tướng mạo tuấn tú, thân mình thon dài, hai mắt sáng, toàn thân áo trắng, đầu tóc đen khiến mọi người vừa nhìn đã thấy toát lên một vẻ tuấn mỹ tà dị, bước ra với nụ cười trên mặt chắp tay hướng về phía mọi người.

- Chính là Đạo tử của Tống gia Tống Vân Thư!

- Tống Vân Thư này tu vi không tầm thường, thân là Đạo tử, hơn nữa còn là đệ nhất Trúc Cơ trong Tống gia....

- Bên cạnh hắn chính là kỳ muội Tống Giai, cũng chính là nữ tử chiêu rể lần này của Tống gia.

Mạnh Hạo ngẩng đầu ánh mắt đảo qua hai ngươi đi ra từ thất thải quang mang, Tống Giai bên cạnh Tống Vân Thư, thân hình nhỏ nhắn, giống như rất yếu đuối, tóc dài làn da trắng, cả người thoạt nhìn toát lên vẻ nữ tính, hai tròng mắt sáng ngời không lộ ra vẻ tâm cơ sâu xa giống như Hàn Bối, cũng không quái gở giống Lý Thi Kỳ, càng không phải là sự đơn giản lãnh đạm của Hứa Thanh mà là sự dịu dàng.

Bất luận là kẻ nào đang nhìn Tống Giai đều cảm nhận được vẻ thuần khiết cùng sự nhẹ nhàng của nàng, giống như nàng mãi mãi sẽ không biết tức giận là gì.

Giờ phút này nàng cũng đang nhìn mọi người, khi Mạnh Hạo nhìn về phía nàng thì vừa lúc hai ánh mắt chạm nhau.

- Thời khắc đã đến, Tống gia nhiều đời tu hành, không cần lễ nghi phiền phức, tất cả đều đơn giản, chư vị anh kiệt của các tông môn đều là nhân tài kiệt xuất, đến Tống gia ta trừ những người đến xem, phần lớn đều biết rõ nguyên nhân ở đây. Nếu đã như thế, lão phu không cần nói nhiều lời.

Lão giả Tống Thiên của Tống gia ngồi ở nơi cao nhất mỉm cười, bốn phía nhất thời yên tĩnh, chỉ có âm thanh của lão vang vọng, tay phải lão vung lên tầng mây phía trước quay cuồng lập tức, nháy mắt hóa thành một cơn lốc xoáy lớn lộ ra dưới tầng mây, đây là mặt đất của một mảnh thế giới kỳ dị.

Có thể nhìn trên mảnh đất này tồn tại một đại dương mênh mông, nhưng ở giữa biển lại có một cây rất to, che cả trời, cây đó vượt qua cả ngọn núi, cực kỳ khổng lồ.

Nhưng xem đến dây mây to thô ráp quấn quanh trên cây, uốn lượn thẳng đến chân trời.

Thân cây rất lớn, tán cây lại càng hùng tráng như một đấm mây hình nấm sừng sững ở giữa biển, cũng không thiếu những nhánh cây rũ xuống, rơi vào trong mặt nước biển. Lúc này mấy nhánh cây đó lại đung đưa giống như có cuồng phong thổi qua, không lay động nổi đại thụ, nhưng lại nhấc lên sóng lớn quay cuồng.

Trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, từng đợt tia chớp đánh xuống, tiếng sấm nổ vang vọng lại.

Mà ở chỗ mọi người thì rõ ràng là trên tầng mây.

- Trên đỉnh cây này có một viên Tứ Phương Châu, ai là người đầu tiên lấy được viên châu này, người đó chính là con rể đời này của Tống gia!

Tống Thiên cười mở miệng, ánh mắt đảo mọi người bốn phía, cuối cùng nhìn về phía Tống Giai với ánh mắt yêu thương của trưởng bối, sau đó

ánh mắt lại như tùy ý, đảo qua Mạnh Hạo một cái, rất nhanh liền thu hồi.

Về phần Tống lão quái nơi đó, từ đầu đến giờ đều trầm mặt, không biết lại đang nghĩ cái gì.

Thanh La Tông, Hàn Bối không đứng dậy, nhưng đám đệ tử Thanh La Tông bên cạnh nàng lúc này lại rất nóng lòng muốn thử sức. Bọn họ đến Tống gia vốn là muốn trở thành con rể Tống gia, kể từ đó sẽ đổi đời, chẳng những hợp với lợi ích của tông môn mà còn càng phù hợp với lợi ích của bản thân.

Không biết ai là ngươi đầu tiên bước ra, rất nhanh từng đạo thân ảnh bay lên tầng mây lốc xoáy phía trước, hướng về phía biển lớn đang gào thét.

Lý Đạo Nhất vẫn chưa hề động thủ, y thân là Đạo tử, lần này đến chỉ là xem lễ, đương nhiên không có khả năng trở thành con rể đi ở rể nơi này. Nhưng những tộc nhân Lý gia phía sau y thì lại không như thế, một đám bay ra hướng về phía lốc xoáy.

Vương Đằng Phi trầm mặc, chần chờ một lúc, cho dù là Vương Tích Phạm bên cạnh ngăn cản nhưng y vẫn như cũ quyết định bước ra, cả người hóa thành đạo cầu vồng thẳng về phía lốc xoáy.

Y bay ra, liền mang ý nghĩa khác biệt, nhất thời khiến một đám người của Tử Vận Tông kinh ngạc, nhất là vị lão giả Nguyên Anh dẫn đội Tử Vận Tông, hai mắt chợt lóe lên, tu sĩ Nguyên Anh của Vương gia bên cạnh cũng nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 287: Bình minh là lúc nở rộ.

Tên mập vội ho một tiếng, nhìn nhìn Mạnh Hạo, thân mình cũng nhảy dựng lên, gã tu vi không đến Trúc Cơ, nhưng có một thân pháp bảo, không ít tu sĩ Kim Hàn Tông theo gã bay ra, cùng nhau vờn quanh nhảy vào trong tầng mây lốc xoáy.

Trần Phàm của Nhất Kiếm Tông, còn có một đám khác giờ phút này cũng lần lượt bay lên. Ở bên Huyết Yêu Tông, Lý Thi Kỳ thần sắc lạnh nhạt, nhưng những đệ tử khác bên cạnh cũng đã bay lên, trong đó có cả Vương Hữu Tài.

Mạnh Hạo nhìn tầng mây lốc xoáy kia, nhìn cái cây to vĩ đại giữa biển bên dưới lốc xoáy, hai mắt hơi nheo lại, trầm ngâm một lát thân mình đứng lên tiến về phía trước, nháy mắt thẳng đến lốc xoáy.

Nữ tử mà không có ai có thể nhìn thấy kia, nhìn Mạnh Hạo bước vào lốc xoáy, nhìn thân ảnh của hắn dần đi xa, ánh mắt trìu mến càng lộ rõ, nhưng thở dài một tiếng.

- Con đường của người, muốn tự mình đi, nếu có một ngày ngươi đến trước mặt ta, ngươi sẽ hiểu tất cả… Nếu đi không tới, dưới suối vàng địa phủ mẫu thân sẽ nhìn ngươi, chờ ngươi đầu thai.

Nữ tử nhẹ nhàng mở miệng, nhìn thân ảnh Mạnh Hạo, hai mắt nhắm lại xoay người thì thân ảnh của nàng cũng dần tan biến giống như chưa từng tới nơi này chưa từng xuất hiện.

Mặt biển quay cuồng, từng tầng sóng lớn chồng lên nhau gào thét, cuồng phong mãnh liệt đi qua khiến tât cả tu sĩ đáp xuống đều không tự chủ

được bị cuốn đi, khó để đi tới được thân cây to lớn này.

Ở gần cây này mọi người giống như những con kiến nhỏ bé đối lập với sự to lớn của thân cây.

Dưới mặt biển, nhìn như có sóng to, nhưng lúc Mạnh Hạo đáp xuống trong nháy mắt hắn cúi đầu mạnh, hai mắt co lại hắn lờ mờ nhìn dưới đáy biển dường như tồn tại không ít bóng đen dẫn dụ, một luồng cảm giác nguy cơ tồn tại trong đầu hắn.

- Đây là thí luyện kén rể của Tống gia ta, không muốn đổ máu, cho nên nếu có chút nguy hiểm không thể hóa giải được, nói lời buông tha thì sẽ được truyền tống về đây.

Tống gia lão tổ Tống Thiên nói vang, giờ phút này toàn bộ mặt biển quanh quẩn âm thanh này, ngay cả gió cũng bỗng nhiên ngưng một chút, giống như không dám gào thét cùng âm thanh của lão.

Ngoài khơi, trên đại thụ che trời là tầng mây lốc xoáy vô tận, ở trên nữa là tiệc kén rể của Tống gia.

Lúc này đây, thanh âm của Lão Tổ Tống gia đã truyền xuống mặt biển phía dưới. Trong chớp mắt khi thân ảnh nữ tử mơ hồ kia biến mất, ở trong chỗ sâu của Tống, gia, nơi cất giữ đạo uẩn của Tống gia.

Trên cái hài cốt chỉ còn nửa thân trên, thân dưới đã trở thành hư vô, hai mắt bỗng nhiên lộ ra một chút u mang, ẩn tại bên trong u mang có một tia chần chờ thoáng hiện.

- Nàng… Rốt cuộc là ai? Có thượng tiên chi linh, nhưng lại không có thượng tiên chi cảnh…

- Lúc nàng nhìn phía thiếu niên nhìn như yêu thương nhẹ nhàng, như nồng đậm thương yêu, nhưng kỳ vọng trong mắt kia không phải thiếu

niên họ Mạnh, mà là... Bỉ Ngạn hoa.... trên cơ thể thiếu niên kia!

- Nàng bảo lúc thiếu niên này đi đến trước mặt họ thì sẽ minh bạch tất cả, vì sao câu nói đơn giản này, ở ta nghe thì lại sởn gáy…

Lão giả trầm mặc, hai mắt dần dần lộ ra vẻ tang thương, lâm vào trầm tư.

- Còn nói, nếu như thất bại thì chờ thiếu niên này dưới hoàng tuyền chuyển thế. Những lời này rất hợp tình hợp lý, giống như thành thói quen… Chuyện này tu sĩ không có khả năng làm được, tu hành không có luân hồi, chuyển thế công dã tràng, nếu không cũng sẽ không xuất hiện Vãng Sinh động.

Ở Vãng Sinh, đó là sống thêm một đời, nhưng không có chuyển thế, mà phương pháp chuyển thể duy nhất chỉ có, chỉ có… Bỉ Ngạn hoa trong truyền thuyết kia.

- Bỉ Ngạn hoa, dung nhập vào người như chuyển thế một đời, cho nên được gọi là Bỉ Ngạn(thế giới bên kia). Nếu hoa này tan ra, thì người không còn, mà hoa trường tồn. Nhưng chuyện thế gian không có tuyệt đối, nếu có thể hàng phục hoa này đem nuốt vào, thì thất sắc thăng tiên!

Hồi lâu, vị Lão Tổ duy nhất, còn tồn tại mà ít tộc nhân biết đến này của Tống gia, hai mắt chợt lóe, mà nửa thân thể bỗng nhiên bay lên, khi lão ở giữa không trung nửa người dưới lóng lánh u quang, mơ hồ xuất hiện đường nét thân dưới, một đầu tóc rối bay múa, cả người lão lại nửa quỳ ở tại bãi đá.

- Tiên này lai lịch thần bí, Tống gia ta nhiều thế hệ canh giữ Nam Vực. Kính xin tiên linh giải thích nghi hoặc.

Lúc lão giả mở miệng thì cắn chót lưỡi phun ra một ngụm tâm huyết mà đối với lão thì không nhiều lắm. Máu phun ra trong khoảnh khắc liền biến mất, nhưng ngay trong chớp mắt đó, nhật nguyệt chí bảo trên bầu

trời Tống gia, cũng là mạnh mẽ chợt lóe, như có một đạo quang mang mà người ngoài nhìn không thấy, chốc lát liền xuyên qua núi non, chiếu xuống trước mặt lão giả kia, hóa thành một thân ảnh mờ ảo.

Thân ảnh này không thấy rõ là nam hay nữ, cả người đều bị vây trong mơ hồ, như tồn tại lại như không tồn tại…

Trong chớp mắt khi nhìn đến thân ảnh ấy, lão giả lộ ra vẻ mặt thành kính. Lão hiểu được đây là linh của chí bảo, linh này… chính là linh thể của vị Lão Tổ xưa nhất của Tống gia bọn họ ở Nam Vực, theo truyền thuyết sau khi thành tiên, lưu lại biến thành.

Tay phải hình bóng ấy nhẹ nhàng nâng lên, đặt tại thiên linh của lão giả.

Hồi lâu, thân thể lão giả chấn động mạnh một cái, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin, ngẩng đầu lên. Lúc đó thân ảnh hư ảo kia dần dần biến mất, dường như chưa từng xuất hiện.

- Bình minh là lúc nở rộ, chập tối là khi thành tiên, Bỉ Ngạn hoa chi mẫu.. Lê Tiên.. Mạnh Hạo này, hắn nguy hiểm…

Lão giả hít một hơi sâu, trầm mặc một lúc, không biết nhớ ra cái gì, như có suy nghĩ gì, nhưng lại không truyền xuống bất cứ mệnh lệnh gì, trước khi bị buộc đi sửa chữa truyền ra khẩu dụ cho thị nữ.

Giờ khắc này, ở dưới tầng mây lốc xoáy kia, sóng dữ ngập trời biển rộng giữa không trung, cuồng phong gào thét, tu sĩ bước vào bên trong nơi này chừng có vài chục người, nay đều ở vờn xung quanh bốn phía cây đại thụ che trời này.

Ai có thể là người đầu tiên phá bỏ phong ấn nơi này, tới gần đại thụ che trời, thì có thể chiếm ưu thế bước đầu trong trận chiến này.

Trờ thành con rể Tống gia, từ nay có nơi tu hành thâm hậu, nơi ấy chính

là ước mong của tuyệt đại đa số tu sĩ, cho nên bọn họ mới đến nơi đây và lâm vào thế cạnh tranh nhau.

Nhưng Mạnh Hạo lại không phải vì con rể cùng ở rể gì đó, mặc dù Tống gia thích hợp cho hắn tu hành, nhưng tính cách Mạnh Hạo không quen ăn nhờ ở đậu, trừ khi có mục đích quan trọng, nếu không , trời cao biển trộng hắn thích một mình ngao du.

Nam tử hán bình thiên hạ, nhìn ánh sáng trời đất, xem phong cảnh vạn vật, phẩm chúng sinh ý, đây mới là cuộc sống Mạnh Hạo muốn. Lúc này hai mắt hắn sáng lên, khi ngẩng đầu nhìn phía tán cây che trời, nơi đó tồn tại một viên trân châu.

Mọi người không thèm để ý đến giá trị đích thực của viên trân châu đó, mà là đang tính toán ý nghĩa biểu tượng của nó. Duy nhất chỉ có Mạnh Hạo, hắn là người để ý trước, thậm chí nếu không phải là có hạt trân châu này tồn tại, Mạnh Hạo cũng sẽ không đến nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 288: Tích Niệm Kiến Mộc.

- Hy vọng trân châu ấy, có thể giải độc cho ta, nếu thật có thể như thế, thì có thể bớt đi phiền toái phải lẫn vào Tử Vận Tông.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, trong lúc đi về phía trước trong lòng bỗng nhiên chấn động, ánh mắt nheo lại thân thể thì ngừng lại ở giữa không trung một chút.

- Nơi này… linh khí cũng có thể bị ta hấp thu, vả lại độ nồng đậm càng cao, Tống gia rốt cuộc tồn tại bí mật gì, sao có loại linh khí mà ta có thể hấp thu được giống như trong Huyết Tiên truyền thừa.

Mạnh Hạo giống như nghĩ ra gì đó, tốc độ đột nhiên tăng nhanh lên, trong cơ thể tu vi vận chuyển, bốn tòa đạo đài hoàn mỹ ở trong thân thể hắn lập tức nổ vang, giống như thân thể hắn đã trở thành một hắc động, nhất thời có linh khí bốn phía, lao thẳng đến Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không phải không kiêng nể hấp thu, mà là cẩn thận, dần dần từng chút một.

Xa xa, Vương Đằng Phi sắc mặt âm trầm, nhưng trong lòng đã có chua sót, cũng có một luồng ý nghĩ điên cuồng. Y từ nhỏ chính là thiên kiêu, từ nhỏ đã có máu của Ứng Long từ trên trời giáng xuống, thậm chí trên con đường trưởng thành, luôn gặp đến tạo hóa dạng này dạng kia.

Nhưng... trong gia tộc, bởi vì ca ca của y Vương Lệ Hải, y không được trở thành Đạo tử, thậm chí trình độ coi trọng cũng thua xa không bằng, có thể nói tuổi thơ của y chính là sống dưới bóng ma của ca ca y.

Y muốn phản kháng, muốn giãy dụa, muốn vượt qua ca ca y, muốn chứng minh mình mới là Đạo tử của Vương gia, do đó, y mới rời Vương gia, đi đến Triệu Quốc, tìm Vô Hạ Trúc Cơ.

Bởi vì y hiểu được, ở Vương gia, bản thân mình rất khó quật khởi.

Mang theo lý tưởng lớn, mang theo chí lớn, y đi đến nước Triệu, đi tìm Vô Hạ Trúc Cơ, đi tìm truyền thừa Ứng Long, trong kế hoạch của y, khi bản thân từ Triệu quốc trở về, sẽ là thời khắc y cùng ca ca đấu một trận.

Nhưng, mọi thứ bị Mạnh Hạo phá hủy, y thất bại, bại một cách triệt để, y không cam tâm. Dưới sự khuyến khích động viên của Vương Tích Phạm và sự ủng hộ của Sở Ngọc Yên, y thoát khỏi bóng ma, rèn độc chỉ.

Thậm chí trong sự tương trợ của Sở Ngọc Yên, mặc dù y không phải Vô Hạ Trúc Cơ, cho dù chỉ là Hữu Khuyết, nhưng đã tiếp cận Vô Hạ. Hơn nữa ở trong truyền thừa Huyết Tiên, y tận mắt nhìn thấy Vương Lệ Hải tử vong, khi đó y lập tức cảm thấy nhân sinh rộng mở, giống như khổ tận cam lai.

Y cho rằng, nhân sinh thuộc về Vương Đằng Phi y đã sắp đến.

Nhưng... những chuyện kế tiếp đối với y là đả kích chưa từng có. Đầu tiên là y ngạc nhiên phát hiện, Vương Lệ Hải vẫn chưa chết, chết ở trong truyền thừa Huyết Tiên, chỉ là một luồng đạo thân do Lão Tổ Vương gia luyện hóa.

Sau đó, là chuyện liên quan đến Sở Ngọc Yên và một nam tử xa lạ, như bị cuồng phong truyền ra, khiến cho Vương Đằng Phi không thể chịu đựng được, lại càng không muốn tin tưởng, tìm Sở Ngọc Yên truy vấn, nhưng nhận được lại là sự trầm mặc của Sở Ngọc Yên.

Nếu chỉ là như thế, Vương Đằng Phi y mặc dù bị đả kích, nhưng vẫn như cũ có thể cắn răng thừa nhận. Nhưng ngay sau đó tại Tống gia, y đột

nhiên phát hiện nam tử được đồn đại với Sở Ngọc Yên, lại là Mạnh Hạo

Một khắc này, y muốn phát điên rồi, y bất chấp tất cả muốn tự tay giết chết Mạnh Hạo. Nhưng một trận chiến này, lại trở thành mảnh lá cây cuối cùng đè sập nhân sinh y, sau khi mảnh lá kia rơi xuống, sau khi bị Mạnh Hạo lấy tư thái nghiền ép đánh bại, Vương Đằng Phi cười thảm, suy nghĩ của y, tính cách của y, tất cả của y đều trong nháy mắt này hoàn toàn thay đổi.

Gần như điên cuồng.

- Vương gia, ta có thể không cần, Sở Ngọc Yên, ta cũng có thể phất tay áo đoạn tuyệt, Vương Đằng Phi ta muốn đi con đường của mình, muốn đoạt lại tất cả những gì bị Mạnh Hạo cướp đi, phải đoạt lại tất cả!

Hai mắt Vương Đằng Phi mang theo tơ máu, tóc tai bù xù, cả người như điên cuồng phóng ra, đón lấy cuồng phong, lao thẳng đến đại thụ che trời kia.

Tên mập hừ lỗ mũi, thân thể trôi lơ lửng giữa không trung, bốn phía có bảy tám đệ tử Kim Hàn Tông, một đám giống như đang bảo hộ gã ở bên trong.

- Vốn dĩ Lý gia cũng không muốn ở rể nhưng nếu tông chủ không phiền, ta cũng muốn thử một chút!

Tên mập nói xong, lấy ra một khối linh thạch bắt đầu nhai rắc rắc.

Đệ tử Kim Hàn Tông bốn phía nhìn thấy, chỉ biết cười gượng

- Tiểu sư thúc tổ, việc này không tốt đâu! Lỡ đâu lão nhân gia ngài đột nhiên phát uy, lấy được thân phận con rể Tống gia, chúng ta trở lại tông môn nhất định bị trách phạt cực kỳ thảm…

- Đúng vậy tiểu sư thúc tổ, cân nhắc… Cân nhắc…

Tên mập trừng mắt, trên mặt lộ ra vẻ chần chừ.

- Nhưng ta cũng đã vào rồi.

- Tiểu sư thúc tổ, phải biết rằng, trong tông môn có mấy sư muội đặc biệt thích lão nhân gia ngài, còn có vài đạo lữ được tông chủ chỉ định cho ngài, đều còn đang trông mong ngài về đó…

Chu Đại Nha vội vàng mở miệng, gã hiểu rõ nhất tên mập. Hiện tại, lời nói vừa nói ra tên mập bèn hít một hơi sâu.

- Thôi được rồi ta chỉ đứng xem náo nhiệt vậy.

Ở bên phía Kim Hàn Tông, các đệ tử xung quanh đang khuyên can tên mập, thì xa xa Vương Hữu Tài yên lặng đứng giữa không trung, trên người y tràn ngập một luồng khí tức thần bí, bộ dạng của y vẫn như bảy tám năm về trước. Giờ phút này cả người trông có vẻ rất quái gở, nhìn về phía đại thụ che trời phía xa xa, trầm mặc không nói gì.

Y thấy được tên mập, thấy được Mạnh Hạo, nhưng mỗi khi ánh mắt Mạnh Hạo nhìn lại, y đều sẽ chọn tránh đi.

Sự việc phát sinh trên người y cùng với Đổng Hổ, có lẽ trừ hai người y ra, người ngoài mãi mãi không thể biết được.

Trên mặt biển cuồng phong tàn sát khắp nơi, tiếng gió thét gào, bóng đen du tẩu dưới đáy biển, khiến cho phiến trời đất này tràn ngập cảm giác uy nghiêm lành lạnh. Theo gió gào thét, hơn mười người bốn phía toàn bộ lao ra đón gió, xông thẳng đến phía đại thụ che trời.

Ở trong này không thể bay quá cao bởi vì càng cao thì gió càng lớn, Mạnh Hạo tận mắt thấy một đệ tử Thanh La Tông muốn bay cao lên kết

quả là không bao xa liền phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, toàn thân máu thịt lẫn lộn, sau khi vội vàng hô lên buông tha liền lập tức biến mất khỏi nơi này.

Gió càng lúc càng lớn, thậm chí trong trận gió to còn có từng trận phong nhận, cũng có một luồng uy áp khó hình dung khiến cho khoảng cách đến đại thụ che trời chỉ như nghìn trượng đã biến thành một bức tường, khó lại gần được.

Mạnh Hạo bước vào trong đó, đồng thời cảm nhận được uy áp cùng trở ngại bốn phía giống như tường thành, cũng cảm nhận được khi từng bước tiến về phía đại thụ, linh khí bốn phía có thể hấp thụ được đều tăng mạnh, khiến hô hấp Mạnh Hạo cũng trở nên dồn dập, hai mắt hiện lên tia sáng mãnh liệt.

- Nơi này đối với người ngoài là rất gian khổ, nhưng đối với ta mà nói nơi này chính là thánh địa tu hành!

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía đại thụ nghìn trượng.

- Đây rốt cuộc là… Loại cây gì?

Mạnh Hạo dĩ nhiên phát hiện ra, linh khí nơi đây đều không phải đến từ thiên địa xung quanh, mà là từ trên thân đại thụ kia phát tán ra.

Hơn mười tu sĩ ở nơi này tại bên ngoài đại thụ, khó khăn bước về phía trước, thì trên tầng mây của bầu trời, chỗ ngồi của người trong ngũ tông tam tộc, tầm nhìn sáng ngời, từ trên tầng mây lốc xoáy nhìn xuống.

Bọn họ có thể thấy rõ hình ảnh ở phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 289: Tích Niệm Kiến Mộc. (2)

- Chư vị tông môn gia tộc tới đây đều là anh kiệt thiên kiêu, không biết ai có thể là người đầu tiên bước lên đại thụ kia.

Tống Thiên mỉm cười, âm thanh truyền ra thì phía dưới lão, các lão quái Nguyên Anh của từng tông môn gia tộc đều lộ ra vẻ tươi cười.

- E là có chút gian nan. Không nghĩ tới lần khảo nghiệm chiêu rể này Tống tiền bối lại mở ra bảo đồ như vậy...

- Cây ấy chắc là một đạo tàn niệm của Kiến Mộc viễn cổ biến thành, được một thế hệ đạo sư cảm ngộ từ truyền thuyết Kiến Mộc ở phương đông, lúc này mới họa ra được. Nghe nói nếu có thể cảm ngộ đầy đủ là có thể huyễn hóa ra cây ấy, thì có thể triệu hồi chí bảo viễn cổ.

Theo lời nói của tu sĩ Nguyên Anh bốn phía, ánh mắt của Hàn Bối ngồi tít ở phía dưới lại nhìn về phía Mạnh Hạo trong lốc xoáy. Sau khi quét qua, vẻ mặt bình tĩnh không chút suy nghĩ.

Lý Thi Kỳ nơi đó, thì nhìn về phía cái cây do tàn niệm Kiến Mộc tạo thành với vẻ suy tư.

- Tàn niệm Kiến Mộc, theo truyền thuyết có thể phóng thích hoán đổi linh khí thiên địa thời viễn cổ, đáng tiếc linh khí đó tu sĩ lại không thể sử dụng, chỉ có thể trở thành bức tường cản trở. Nhưng bảo vật này nếu tu vi đủ, cũng tùy theo cảm ngộ, có thể có cả thế giới cất chứa ở bên trong Kiến Mộc, có thể gọi là chí bảo. Mặt khác quan trọng nhất là bảo vật này đối với những đệ tử muốn đột phá tu vi rất có lợi.

Một trong những tu sĩ Nguyên Anh của Thanh La Tông, là một nam tử trung niên giờ phút này mỉm cười mở miệng ánh mắt như tùy ý, đảo qua về phía lốc xoáy, khi nhìn về phía Mạnh Hạo thì nhiều thêm mấy lần.

Trước đây y đã chú ý đến Mạnh Hạo, nhưng lại không bất động thanh sắc, giờ phút này cũng như vậy.

- Cây ấy quả thật là tàn ảnh Kiến Mộc, tên bức tranh đó là Tích Niệm Kiến Mộc. Năm đó, khi lão phu thọ ngàn tuổi thì chúa biển đời thứ tám của Thiên Hà Hải tặng cho, hôm nay lấy ra, một mặt muốn đám tiểu bối này cảm thụ viễn cổ, mặt khác cũng muốn chư vị quan sát một phen. Bởi vì không bao lâu sau bức họa này không còn thuộc về lão phu nữa.

Tống Thiên cười ha ha, lắc đầu mở miệng.

- Lão phu sẽ đem bức họa này tặng cho con rể tương lai của Tống gia ta.

Tống Thiên vừa dứt lời, hai mắt tu sĩ Nguyên Anh bốn phía nhất thời sáng lên, nhưng trong khoảnh khắc không ai mở miệng, toàn bộ đều nhìn về hướng tầng mây lốc xoáy.

- Lão tổ, chi bằng vãn bối cùng những đạo hữu này đánh cược một phen, xem đám đệ tử các tông kia ai là người đầu tiên bước tới gần cái cây đó?

Tống lão quái ngồi ở phía dưới bỗng nhiên cười mở miệng.

- Bọn ta đương nhiên cá đệ tử của tông môn nhà mình, Tống lão quái ngươi muốn đánh cược ai?

Lão giả họ Phàn của Nhất Kiếm Tông cười ha ha uống một ngụm rượu trêu chọc nói.

- Ta chọn hắn!

Tay phải Tống lão quái chỉ về phía lốc xoáy, lắc lắc có thể thấy được hướng chỉ ngón tay đó là…

Mạnh Hạo!

Lời nói Tống lão quái truyền ra, các tu sĩ Nguyên Anh lập tức đều nhìn đi, thấy Tống lão quái chọn là Mạnh Hạo, hai mắt vị trung niên nam tử Nguyên Anh của Thanh La Tông chợt lóe lên.

Lão giả Nguyên Anh của Vương gia nhíu mày.

Vị lão giả họ Phàn của Nhất Kiếm Tông cười cười, thâm ý sâu sắc liếc nhìn Tống lão quái.

- Được muốn đánh cược gì?

Bà lão tu sĩ Nguyên Anh của Huyết Yêu Tông, tóc bạc trắng làn da nhăn nheo, giọng nói khàn khàn truyền ra một cảm giác giống như xương cốt ma sát, cười như không cười, chậm rãi mở miệng.

- Cược một quả Anh Quả!

Tay áo Tống lão quái vung lên, tay phải đặt tại mi tâm, cũng chỉ trong mấy hô hấp, có một ảo ảnh tiểu nhân khoanh chân ngồi xuống, được lấy ra từ mi tâm.

Mắt thường có thể thấy được, tiểu nhân này rất nhanh liền ngưng tụ, trở thành một vật giống như linh quả, phát ra mùi thơm ngát.

Vật ấy chính là Anh Quả, chỉ có tu sĩ Nguyên Anh mới có thể từ trong Nguyên Anh của bản thân ngưng tụ ra, có thể so với Thiên Tài Địa Bảo! Linh quả do thiên địa sản sinh ra, mà trong cơ thể tu sĩ Nguyên Anh có thể tự thành thiên địa, tự nhiên cũng có thể xuất hiện linh quả.

Vật ấy giống như tạo hóa thiên địa, là vật quý giá nhất của tu sĩ Nguyên Anh. Giống như khác biệt giữa Trúc Cơ là trình độ cùng số lượng đạo đài, Kết Đan thì khác ở màu sắc của nguyên đan, ở cảnh giới Nguyên Anh thì là phân biệt bởi số lượng Anh Quả.

Lấy chín làm chuẩn, Nguyên Anh tam cửu, Nguyên Anh lục cửu cho đến Nguyên Anh cửu cửu, đây là sự phân chia trình độ trong cảnh giới Nguyên Anh.

Anh Quả của người ngoài sẽ không thể tăng số lượng Anh Quả của người khác, không thể tăng phẩm cấp, nhưng có thể dùng để việc tái sinh bổ sung. Đối với Nguyên Anh mà nói Anh Quả của người ngoài là đan dược tốt nhất cho việc chữa thương cùng khôi phục.

Về phần Trảm Linh, là chém toàn bộ, cho nên Anh Quả vô dụng, chỉ có sau khi Vấn Đạo, mới có thể cảm ngộ được đại đạo thiên địa, ngưng tụ ra đạo quả của bản thân, là chứng nhận cho việc thăng tiên.

Theo lời Tống lão quái truyền ra, tu sĩ Nguyên Anh bốn phía đều trầm tư, rất nhanh mọi người đều ngưng tụ một quả Anh Quả của bản thân, phút chốc đã có tổng cộng tám quả Anh Quả trôi nổi trên không.

Tám quả Anh Quả đối với tu sĩ Nguyên Anh mà nói có sức lôi cuốn không nhỏ, thời khắc này ai cũng bình thản nhưng trên thực tế tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên, nhìn về phía các đệ tử trong tông ở tầng mây lốc xoáy.

Tống Thiên mỉm cười không có ý ngăn cản, hai nam tử bên cạnh y một người nhắm mắt ngồi xuống, người còn lại sắc mặt trầm lặng, nhìn đám tu sĩ trong lốc xoáy, thần sắc quan sát kỹ.

Về phía Đạo tử Tống Vân Thư của Tống gia giờ phút này yên lặng ngồi bên cạnh Lão Tổ Tống Thiên mỉm cười nhìn tất cả, nhưng ở sâu trong mắt cũng có chút lóe sáng lên.

Tống lão quái tinh thần phấn chấn hẳn, giờ phút này ánh mắt chăm chú nhìn Mạnh Hạo ở trong tầng mây lốc xoáy.

- Tiểu tử họ Mạnh, đem bản lĩnh của ngươi ở Triệu quốc lấy ra đi, lần này nếu ngươi giúp ta thắng cược, lão phu nhất định ban cho ngươi một quả Anh Quả.

Tống lão quái thầm nghĩ, đối với Mạnh Hạo ở nơi đó, bởi vì việc ở Triệu quốc, bởi vì truyền âm bên tai Tống gia lúc trước, lúc này lão cực kỳ chờ mong.

Từ khi mọi người nơi đây đánh cược. Dưới tầng mây, hơn mười người bên cạnh đại thụ che trời đều mau chóng tiến về phía trước, sự uy áp ở phía trước khiến tốc độ không thể không giảm đi nhưng vẫn là tiến về phía trước.

Kẻ nhanh nhất chính là Vương Đằng Phi, y hai mắt đỏ rực, liều lĩnh lao về phía trước, đối với y đây là một cơ hội, một khi trở thành con rể Tống gia, thì nhân sinh của y mới có thể quật khởi lên được.

- Mạnh Hạo, còn có con tiện nhân Sở Ngọc Yên, các ngươi cứ chờ đấy!

Vương Đằng Phi nghiến răng nghiến lợi gào thét, lại tiến được gần thêm mười trượng.

Ngoại trừ Vương Đằng Phi, còn có Vương Hữu Tài, gã lặng lẽ tiếp cận bất tri bất giác đã ở gần Vương Đằng Phi, theo sau mới là tu sĩ các tông khác. Mà Trần Phàm ở trong này cũng là một nhân tài kiệt xuất.

Tên mập vì có mọi người bảo hộ, tốc độ không nhanh, nhưng cũng không chậm.

Ngược lại Mạnh Hạo ở nơi này hiển nhiên là tụt về phía sau một chút,

nhưng vẻ mặt hắn lại bình tĩnh. Cứ bước nửa bước một, Mạnh Hạo đều dừng lại một tý, linh khí chung quanh hắn càng lúc càng nồng đậm, được hắn cẩn thận hấp thu.

Thời gian trôi qua, thoáng chốc đã một canh giờ, lúc này Vương Đằng Phi cách cây đại thụ che trời chỉ hơn mười trượng, Vương Hữu Tài cách khoảng hai mươi trượng, những người khác lần lượt đều lần lượt tầm trăm trượng, Tống lão quái trên tầng mây sắc mặt dần khó coi, tu sĩ Nguyên Anh khác thì lộ vẻ mỉm cười.

Mạnh Hạo cách trăm trượng, giờ phút này hít một hơi sâu, đoạn đường này cẩn thận hấp thu giống như hắn nuốt vào vài viên La Địa Đan. Nhưng mặc dù cẩn thận vẫn không ngừng đi về phía trước, loại linh khí bốn phía mà hắn có thể hấp thu càng lúc càng nhiều, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe sáng.

- Cơ hội hiếm có, dứt khoát toàn lực hấp thu!

Trong tính cách của Mạnh Hạo mang theo quyết đoán, giờ phút này một khi đã quyết định, cả người lập tức tiến về phía trước từng bước một. Khoảnh khắc một bước hạ xuống trong cơ thể Mạnh Hạo nhất thời nổ vang, bốn tòa đạo đài Hoàn Mỹ không có bị Mạnh Hạo áp chế mà toàn lực vận chuyển, tiếng động rầm rầm quanh quẩn trong cơ thể Mạnh Hạo, trong phút chốc xung quanh hắn giống như xuất hiện cơn lốc xoáy cực đại.

Lốc xoáy vừa xuất hiện lập tức tràn ngập bốn phía, linh khí không bị những người khác hấp thu trong chớp mắt như sôi trào lên nhất tề hướng thẳng về phía Mạnh Hạo.

Nước biển phía dưới càng rít gào quay cuồng, thân thể Mạnh Hạo thậm chí xuất hiện sự vặn vẹo mơ hồ, linh khí có thể hình dung dũng mãnh điên cuồng lao thẳng đến thân thể của hắn, khi đó tốc độ của Mạnh Hạo trong nháy mắt tăng vọt.

Không phải hắn muốn tăng tốc mà là càng đi về phía trước càng hấp thu được nhiều linh khí, giờ phút này cất bước từ khoảng cách trăm trượng rồi tám mươi, sáu mươi trượng…

Tu vi trong cơ thể Mạnh Hạo cũng trong thời gian ngắn không ngừng tăng lên, tòa đạo đài thứ năm cũng đã xuất hiện sơ hình, vả lại cũng đang ngưng tụ rất nhanh.

Một màn này khiến nội tâm Mạnh Hạo kích động, hắn hít một hơi sâu, tốc độ nhanh hơn, nếu đã quyết định liều lĩnh hấp thu, như vậy liền nhất định phải cắn nuốt một cách triệt để.

Đây chính là tính cách Mạnh Hạo, lúc hắn là thư sinh cũng vậy, cũng là cách hắn đối nhân xử thế. Ngày thường không hề nhiều chuyện chọc phải phiền toái, nhưng một khi đã phạm phải, vả lại không thể hóa giải, như vậy liền phải làm dứt khoát triệt để.

Tòa đạo đài thứ năm giờ phút này không ngừng ngưng tụ khiến tu vi Mạnh Hạo cũng không ngừng tăng lên, hai mắt hắn càng sáng lên, khí tức càng trở nên mạnh hơn.

Phút chốc Mạnh Hạo đã vượt qua bảy mươi trượng, khoảng cách với cây đại thụ che trời chỉ còn lại ba mươi trượng. Lần này hắn bùng nổ, tốc độ quá nhanh, hấp thu quá mức kinh người khiến tâm thần tu sĩ bốn phía đều chấn động.

Bọn họ thấy được lốc xoáy đáng sợ bao quanh Mạnh Hạo, cảm nhận được linh khí bản thân không thể hấp thu ở bốn phía lại trào lên hướng thẳng về phía Mạnh Hạo, làm cho cả thế giới này trong nháy mắt giống như trở thành một mảnh thiên địa gợn sóng.

- Hắn đang làm cái gì đó…

- Đây là… Đây là đang hấp thu những linh khí không thể bị hấp thu ở nơi này?

- Hắn… Hắn sao có thể làm được!!

Tu sĩ các tông bốn phía chớp mắt đều chấn động nhất tề nhìn về phía Mạnh Hạo.

Không chỉ có bọn họ, giờ phút này mọi người trên tầng mây sau khi nhìn thấy việc này đều chấn động tâm thần.

- Hắn lại có thể cắn nuốt linh khí viễn cổ.

- Hắn là thể chất gì, tu hành công pháp gì, sao lại có thể như thế!

Những tu sĩ Nguyên Anh nhất thời hai mắt như điện, muốn nhìn thấu Mạnh Hạo, trong lòng chấn động. Một màn này của Mạnh Hạo, vượt khỏi dự liệu của bọn họ.

Nhưng cho dù bọn họ là tu sĩ Nguyên Anh, có thể dễ dàng nhìn ra tu vi một người, nhưng đối với đạo đài của Mạnh Hạo, thì trong khoảnh khắc nhìn thấy đều là một mảng mơ hồ.

Như có một luồng sức mạnh kỳ dị làm nhiễu, lực lượng này ở trong đó, khiến bọn họ không thể nhìn ra manh mối gì, vị nam tử trung niên của Thanh La Tông trầm mặc nhưng trong mắt có chút kỳ dị. Trên thực tế trước khi Mạnh Hạo tiến vào tầng mây lốc xoáy, y cũng đã cảm nhận được trên người Mạnh Hạo có loại đạo đài kỳ dị không thể nhìn thấu được.

Lúc các tu sĩ Nguyên Anh các tông ở nơi này bị Mạnh Hạo làm cho kinh động, Lão Tổ Tống gia Tống Thiên hai mắt bỗng nhiên sáng lên, tia sáng mà từ đầu đến giờ chưa từng xuất hiện.

Lão nhìn chằm chằm Mạnh Hạo trong lốc xoáy, hai mắt chợt lóe lên, không nói gì nhưng trong mắt đã có chút rung động rồi nhanh chóng tiêu tán.

Tống lão quái cười ha ha, lão mặc dù cũng thấy khó tin nhưng hiển nhiên là cực kỳ phấn chấn. Giờ phút này tiếng cười quanh quẩn, thì Hàn Bối cách đó không xa cũng hít một hơi sâu, nàng nghĩ tới cửu cổ vô Mạnh, nhưng Mạnh Hạo lại có thể tiến vào đỉnh vuông.

Lý Thi Kỳ mắt phượng chợt lóe lên, nhìn vào thân ảnh Mạnh Hạo trong lốc xoáy như có suy nghĩ gì.

Đúng lúc này dưới tầng mây, xung quanh cây đại thụ che trời, thậm chí chỉ trong chớp mắt, bởi vì sự quay cuồng của linh khí khiến cho cuồng phong mãnh liệt hơn, thổi đám người Vương Đằng Phi từ khoảng cách mười trượng, trực tiếp ngã lộn xuống biến thành bốn mươi năm mươi trượng!

Y cũng giống như những người khác đều bị thổi đi không kiềm chế được, kể từ đó tình thế thay đổi, Mạnh Hạo khoảng cách ba mươi trượng nháy mắt trở thành người gần cây đại thụ che trời nhất.

Vương Đằng Phi ngửa mặt lên trời rống to, y không cam lòng liền lao mạnh đi, nhưng gần như trong nháy mắt khi y lao ra, Mạnh Hạo ở phía trước hít một hơi sâu, bước một bước vượt qua mười trượng, rồi lại một bước, hai mươi trượng.

Chỉ hai bước, khoảng cách tới cây đại thụ che trời chỉ còn lại mười trượng, dưới tàng cây kia Mạnh Hạo rõ ràng như con kiến nhỏ bé, nhưng xung quanh hắn tồn tại lốc xoáy hùng mạnh, linh khí nơi đây rầm rầm tiến vào, được đạo đài trong cơ thể hắn hấp thu. Tòa đạo đài thứ năm của hắn giờ phút này đã xuất hiện hình thái, nếu có thể tiếp tục duy trì thì không bao lâu có thể ngưng tụ ra tòa đạo đài thứ năm hoàn chỉnh trong cơ thể Mạnh Hạo.

Một khi đã đến đó, có được năm tòa đạo đài Hoàn Mỹ, Mạnh Hạo liền trở thành người mạnh nhất trong Trúc Cơ cảnh.

Thiên kiêu cũng được, Đạo tử cũng thế, tất cả Trúc Cơ cảnh, khi đứng trước mặt Mạnh Hạo đều bị bẻ gãy, nghiền nát.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 290: Linh áp chúng nhân.

Cơ duyên lần này, đối với Mạnh Hạo mà nói, như là một lần tạo hóa bất ngờ. Tu vi của hắn nhanh chóng tăng lên, càng tới gần cây đại thụ che trời thì linh khí càng nồng đậm.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, giờ khắc này, hắn bỏ qua tất cả mọi người, trong mắt hắn chỉ có cây đại thụ phía trước. Loại linh khí khó có thể hình dung từ trên cây này phát ra, người ngoài không thể hấp thu, chỉ có hắn mới làm được!

Mạnh Hạo đã lâu rồi không cảm giác được sảng khoái khi hấp thu linh khí như vậy. Theo linh khí được hút vào, hai mắt hắn lộ ra quang mang sáng ngời, thân hình nhoáng lên tiến về trước, trực tiếp xuất hiện dưới gốc đại thụ che trời này. Tại đây, linh khí như trở nên điên cuồng, giống như Mạnh Hạo đã trở thành một cái hắc động có thể cắn nuốt tất cả, làm cho linh khí bốn phía điên cuồng tràn vào.

Tu vi của Mạnh Hạo không ngừng được đề cao, tòa đạo đài thứ năm chẳng những hiện ra, hơn nữa còn chân chính hóa thành thực thể, nhanh chóng ngưng tụ.

Một thành, hai thành, ba thành…

Tâm tình phấn chấn, tại đây, hắn cảm nhận được trên cây đại thụ, linh khí càng nồng đậm hơn. Hắn không chút do dự, phi thân nhảy lên, lao thẳng lên trên cây đại thụ mà đi.

So với hắn, gốc đại thụ che trời như vô tận, Mạnh Hạo đứng trên tàng cây giống như một con phi trùng, nhỏ bé yếu ớt, căn bản không thể so

sánh, giống như đom đóm cùng ánh trăng vậy.

Mạnh Hạo là người đầu tiên leo lên cây này, cho tới lúc này, những tu sĩ khác cũng dần tới gần, sau thời gian mười cái hô hấp, Vương Đằng Phi cùng Vương Hữu Tài cũng theo đó lao lên cây.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, linh khí này không thể hấp thu, cũng không thể bổ sung, cho nên, khó khăn không cần nói cũng biết. Ngược lại, Mạnh Hạo ở đây như cá gặp nước, tốc độ của hắn cực nhanh, chớp mắt đã vượt lên trăm trượng.

Một màn nơi đây, người ngoài nhìn thấy đều lộ ra tia sáng kỳ dị. Nhất là Lão Tổ Tống gia, trong hốc mắt lão lộ ra kỳ quang, xuyên qua tầng mây mà nhìn về Mạnh Hạo, ánh mắt càng lúc càng sáng.

- Hắn lại có thể hấp thu linh khí tại nơi đây… Nhưng mà nơi đây chỉ là một bức họa về Kiến Mộc, ngay cả hình chiếu cũng không phải. Chỉ là lây dính một chút ý chí của Kiến Mộc, cho nên linh khí mới nồng đậm như thế… Nhưng thực tế lại rất ít…

Lão Tổ Tống gia hít sâu một cái, không nói gì, nhưng trong hai mắt bắn ra quang mang, lộ ra chút chần chừ.

Tại chỗ Tống lão quái, giờ phút này cũng rung động không thôi, nhưng lão càng nhiều hơn là vui mừng, trên mặt lão lộ ra nụ cười tươi. Nhìn sắc mặt một đám lão quái Nguyên Anh của tông môn khác đều có biến hóa, lão cười càng thoải mái hơn. Lão vung tay, trực tiếp thu lấy Anh Quả đặt cược của mọi người.

- Chư vị đạo hữu, những tiền đặt cược này, Tỗng mỗ liền thu lấy, không bằng chúng ta tiếp tục cược đi? Ta cá là tiểu tử này có thể trở thành con rể Tống gia ta! Thế nào?

- Các ngươi có đánh cuộc hay không?

Đối mặt với giọng nói khiêu khích của Tống lão quái, những tu sĩ Nguyên Anh những tông môn khác đều không nói không rằng, một đám như tự động gạt bỏ âm thanh của lão, nhìn qua tầng mây lốc xoáy, nhìn xuống Mạnh Hạo dưới gốc đại thụ, tất cả như có điều suy tư.

Tống lão quái hỏi mấy lần, lại thấy không ai lên tiếng, lão liền cười đắc ý, thu hồi Anh Quả. Khi nhìn về Mạnh Hạo phía dưới, trong mắt lão đã không còn khúc mắc năm đó, mà ngược lại còn lộ ra chút thưởng thức.

- Tiểu tử Mạnh Hạo này không tệ, sớm biết như thế, năm đó đánh cược với Ngô Đinh Thu nên đặt lên người tiểu tử này.

Tống lão quái cười tủm tỉm nhìn Mạnh Hạo trong tầng mây lốc xoáy, trong lòng nổi lên không ít tâm tư.

Trong tầng mây lốc xoáy, hai mắt Vương Đằng Phi đỏ ngầu, y đạp lên cành đại thụ, cấp tốc đuổi theo lên trên. Y không thể hấp thu linh khí thiên địa nơi đây, thậm chí nó còn trở thành uy áp ngăn cản y tiến lên, bốn phía gió giật cuồn cuộn, hơi chút vô ý sẽ bị thổi ra ngoài đại thụ, như vậy thì phải bắt đầu lại.

Đối với y, những điều này đúng là gian nan, nhưng mỗi khi nhìn thấy tốc độ cực nhanh của Mạnh Hạo phía trên, giống như căn bản không chịu uy áp cùng cuồng phong nơi đây, thậm chí còn đang không ngừng hấp thu linh khí, điều này làm cho nội tâm Vương Đằng Phi điên cuồng. Cảm giác ghen tỵ không ngừng dâng lên trong đáy lòng, càng lúc càng đậm.

- Dựa vào cái gì ta lại thua hắn! Ta là thiên kiêu Vương gia, nhưng người này đoạt truyền thừa của ta, đoạt đạo lữ của ta. Nay còn muốn đoạt đi tạo hóa của ta, ông trời à, vì sao ngươi lại đối xử bất công với ta như thế!

- Ta không phục, ta không cam lòng!

Vương Đằng Phi thầm rít gào, cắn răng điên cuồng tiến lên trước, dù là cuồng phong cuốn tới, cánh tay y cũng bị xé rách, nhưng y vẫn gắt gao bám vào cành cây.

Rất nhanh, Vương Đằng Phi liền phát hiện, linh khí không thể hấp thu, hóa thành uy áp nơi này lại theo Mạnh Hạo đi trước mà dần giảm bớt, khiến cho lực cản lên người y cũng theo đó mà dần tiêu tán.

Ở phía sau y, Vương Hữu Tài, Thiên Thủy Ngân, Lã Tống, còn có tên mập cũng tới gốc cây, mọi người cũng không ngừng leo lên đuổi theo.

Bọn họ cũng phát hiện được điểm này, tốc độ truy đuổi theo Mạnh Hạo cũng theo đó mà tăng lên không ít.

Điểm này, Mạnh Hạo đi phía trước cũng phát hiện, linh khí nơi này nhìn như rất nồng đậm, nhưng trên thực tế lại như tồn tại ở những khu vực khác nhau. Như hiện giờ, phía dưới thân Mạnh Hạo, linh khí gần như khô kiệt, cũng vì vậy mà mới làm cho đám người Vương Đằng Phi nhanh chóng đuổi lên.

Tuy phía dưới linh khí giảm bớt, nhưng càng lên trên, linh khí càng đậm, càng không ngừng hấp thu, tòa đạo đài thứ năm của hắn không ngừng mở ra, đã có hơn bốn thành.

- Linh khí nơi đây như tồn tại từng tầng, theo ta hấp thu, từng tầng hút vào trong cơ thể, như thế mà nói, linh khí nơi này trông thì như nồng đậm, trên thực tế lại cũng không nhiều…

Nhưng nếu có thể hấp thu toàn bộ, cũng đủ cho ta mở ra tòa đạo đài thứ năm…

Hai mắt Mạnh Hạo lóe ra tinh quang, linh khí bốn phía không ngừng gào thét mà tới, mỗi khi linh khí có dấu hiệu giảm bớt thì Mạnh Hạo liền tiếp tục leo lên cao hơn.

Nhưng phía sau hắn, đám người Vương Đằng Phi cũng thế, tốc độ càng lúc càng nhanh. Dù sao, linh khí khô kiệt,uy áp tiêu tán, bọn họ chỉ còn đối mặt với cuồng phong, cho nên đã dễ dàng hơn không ít. Dần dần, khoảng cách giữa Mạnh Hạo cùng bọn họ chỉ khoảng mười trượng mà thôi.

Mười trượng vốn không xa, nhưng trên cây đại thụ che trời này, người ngoài nhìn lại như trong gang tấc, giờ phút này, đám lão quái Nguyên Anh phía trên tự nhiên cũng thấy được một màn này. Một đám còn đang suy tư thì tu sĩ Nguyên Anh của Vương gia bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng.

- Tống lão quái, lão phu sẽ cược với ngươi một ván, lúc này, chúng ta cược hai quả Anh Quả!

Nghe vậy, Tống lão quái chần chừ một chút, chân mày hơi nhíu lại, tu sĩ Nguyên Anh Thanh La Tông vội ho một tiếng.

- Coi như thêm một người tại hạ!

- Nếu cược, vậy chúng ta cùng Tống lão quái ngươi cược, một người hai quả Anh quả, nếu ngươi thắng thì lấy đi mười bốn quả, nếu thua, một mình ngươi cũng xuất ra như vậy.

Tu sĩ Nguyên Anh Lý gia cũng lên tiếng. Một câu này làm cho Tống lão quái càng chần chờ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 291: Vạn chúng chú mục!

Sau một lúc lâu, Tống lão quái cắn răng một cái, dựa vào chút tin tưởng vô căn cứ với Mạnh Hạo, lão vung tay.

- Đánh!

Trong lúc nói, đám lão quái Nguyên Anh liền lấy Anh Quả của bản thân ra, hơn mười quả Anh quả đồng thời xuất hiện, đủ có thể làm cho bất kỳ một tu sĩ Nguyên Anh nào đều động tâm không thôi. Có thể nói, so sánh với lúc trước, lúc này đã nhiều gấp đôi rồi.

Gần như trong lúc đám lão quái quyết định đánh cược, Mạnh Hạo đã hoàn toàn triển khai tốc độ, gần như đã đi được ba phần đại thụ. Mà đám người Vương Đằng Phi, khoảng cách với Mạnh Hạo chỉ có hơn mười trượng, giống như tùy thời đều có thể vượt qua.

Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh, so với tạo hóa nơi này, hắn không để ý ai đạt được thứ nhất, hắn để ý chính là linh khí nơi này. Qua không bao lâu, Vương Đằng Phi đột nhiên ngửa mặt rống một phát, không biết y thi triển pháp thuật gì, toàn thân được bao phủ một tầng quang mang, tốc độ nhất thời bạo tăng. Trong chớp mắt đã trực tiếp vượt qua hơn mười trượng, vượt qua vị trí của Mạnh Hạo, còn đi trước gần một trượng.

Nhưng không đợi Vương Đằng Phi lộ ra vui mừng, một luồng uy áp làm cho y run rẩy, thậm chí làm cho hắn phun ra máu. Nếu không phải Mạnh Hạo đã vượt tới một trượng, khiến cho linh khí nơi này bị hút vào trong thân thể, làm cho uy áp tiêu tán, e là Vương Đằng Phi đã bị một bàn tay vô hình đánh ra, mạnh mẽ đánh rớt khỏi cây đại thụ.

Thần sắc Mạnh Hạo vẫn như thường, cũng không liếc nhìn Vương Đằng Phi một cái nào, thân hình nhoáng lên, đi qua khu vực Vương Đằng Phi

vừa phun ra máu tươi. Linh khí theo đó mà tiến vào trong cơ thể, tốc độ Mạnh Hạo thậm chí còn chậm lại, chờ sau khi hấp thu toàn bộ linh khí nơi này, hắn mới chậm rãi tiến lên.

Một màn này, làm cho bất luận kẻ nào đều không dám vượt qua, không dám tùy tiện vượt lên.

Kết cục vừa rồi của Vương Đằng Phi đã làm cho mười tên tu sĩ phía sau khiếp sợ. Những người này lộ vẻ cổ quái nhìn Mạnh Hạo, thậm chí tên mập cũng hít sâu một hơi, lộ ra bộ dáng khó mà tin được.

Ngay cả những tên tu sĩ tới gần trong khoảng thời gian ngắn đều không có kẻ nào dám vượt lên…

Tốc độ Mạnh Hạo chậm lại, bọn họ cũng bị ép không có biện pháp, chỉ có thể giảm tốc độ lại. Mang theo uất ức cùng bất đắc dĩ theo sau Mạnh Hạo. Một đám không phải là không có tâm tư, hiển nhiên bọn họ đang chờ đợi, chờ đến khi đến điểm cao nhất liền bộc phát thủ đoạn mạnh nhất của mình, tranh thủ vượt lên, cho dù là một trượng cũng là vượt trước.

Những tâm tư này, Mạnh Hạo đương nhiên rõ ràng, hắn vẫn bình tĩnh,không chút để ý. Thậm chí hắn còn dừng bước, chờ sau khi hấp thu hết linh khí tầng này mới lần nữa leo lên.

Sau Mạnh Hạo, dưới khoảng mấy trượng, mấy người không ngừng đuổi theo, rất nhanh, toàn bộ tu sĩ đều tập trung tại nơi này. Một đám bất đắc dĩ nhìn Mạnh Hạo. Mạnh Hạo đi tới bước nào thì bọn họ mới lên được bước đó.

Cảnh tượng này làm cho ánh mắt toàn bộ thế giới đều nhìn lên người Mạnh Hạo, Mạnh Hạo như trở thành kẻ được chú ý nhất, không ai sánh kịp.

Thí luyện chọn rể của Tống gia lại trở thành nấc thang leo lên của một

mình Mạnh Hạo, sau lưng hắn, chẳng những đám thiên kiêu các tông môn đều khó chịu, ngay cả những đám lão quái Nguyên Anh trên tầng mây cũng trở nên khó coi.

Duy chỉ có Tống lão quái thì càng lúc càng cười đắc ý hơn, nhìn Anh Quả trước mắt, trong lòng giống như đã xác định, tất cả đã gần như thuộc về mình rồi.

Toàn bộ lễ chọn rể, giờ phút này cực kỳ yên tĩnh, thần sắc Tống Giai cũng lộ vẻ cổ quái, nhìn Mạnh Hạo trong tầng mây xoáy. Dù kết quả cuối cùng lần này không phải là Mạnh Hạo, nhưng tại lần này, ấn tượng của Mạnh Hạo đã cực kỳ mãnh liệt giáng vào trong lòng Tống Giai. Hơn nữa, một màn chấn động cả sơn mạch Tống gia kia, còn khiến cho Tống Giai phải nhìn lại Mạnh Hạo, tất nhiên cũng đã không chú ý tới người khác nữa rồi.

Nhất định, sau này, cái tên Mạnh Hạo này sẽ được thiên kiêu năm tông ba tộc đều biết đến.

Nhất định, Mạnh Hạo, một thư sinh đến từ Triệu quốc, tại trong Nam Vực, có không ít đệ tử năm tông ba tộc biết được, làm cho toàn bộ Nam Vực đều nghe qua, trong thiên kiêu, có thêm một người, Mạnh Hạo!

Sau này, Mạnh Hạo từ một kẻ vô danh, trở thành được vạn người chú mục, có thể được nhiều người biết rõ. Nhất là những lời đồn cùng với Sở Ngọc Yên, sẽ như cuồng phong mà quét ngang toàn bộ Nam Vực.

Bị vô số nam tu sĩ ghen tị, đồng thời, cũng sẽ được vô số nữ tu sĩ chú ý, loại chuyện xấu giữa bốn mỹ nữ tu sĩ của Nam Vực được truyền ra đều hấp dẫn chú ý của mọi người.

Cùng lúc đó, có lẽ người biết về chuyện giữa Tử Vận Tông cùng Mạnh Hạo cũng sẽ nói ra một màn năm đó ở Triệu quốc, e là đến lúc đó, thanh danh của Mạnh Hạo sẽ càng thêm vang dội.

Mà trên thực tế, nếu mọi người biết mối thù truyền kiếp giữa Mạnh Hạo cùng Thanh La Tông, biết được truyền thừa Huyết Tiên cũng bị Mạnh Hạo lấy đi! Vậy, Mạnh Hạo sẽ liền trở thành tu sĩ được người Nam Vực chú ý nhất trong những năm gần đây, quét ngang thiên kiêu, lực áp Đạo Tử!

Mà nay, đó chỉ chút khởi đầu mà thôi, Mạnh Hạo chỉ mới bước vào Nam Vực.

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo vẫn luôn bình tĩnh, bước chân chậm rãi, nhưng những tu sĩ sau hắn lại không ít người đã mất kiên nhẫn. Một thanh niên Tử Vận Tông cau mày, thấy Mạnh Hạo vẫn chậm rãi tiến lên như thế, rốt cục y không thể chịu được, y tự mình tiến lên trước.

Cùng lúc đó, y nâng tay vỗ lên túi trữ vật, tám cái phù lục lập tức bay ra, vờn quanh bốn phía. Trong nháy mắt, một quầng sáng xuất hiện, giống như là bảo hộ người này. Y thét dài một tiếng, tốc độ đột nhiên tăng lên, chớp mắt đã vượt qua Mạnh Hạo, tiến lên khu vực phía trên.

- Đây là thiên kiêu trong Tử Vận Tông ta, Lưu Cao, tu vi không tầm thường, nhất là Bát Lục chi bảo kia, có thể gạt bỏ tám phần uy áp!

Tu sĩ Nguyên Anh Tử Vận Tông thản nhiên mở miệng, nhưng lão vừa nói xong sắc mặt lập tức liền trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ thấy, khi tên Lưu Cao vừa tiến vào khu vực mà Mạnh Hạo chưa tiến vào, toàn thân y lập tức chấn động kịch liệt, sắc mặt đại biến, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình run rẩy, như bị một lực lớn đánh vào. Tại dưới ánh mắt của mọi người, tên tu sĩ này gầm nhẹ, như muốn thử cố gắng chịu đựng thì Mạnh Hạo ho lên một tiếng, nâng chân đơn giản nhấc lên, nhưng lại không tiến lên, chỉ ngẩng đầu chờ đợi.

Cứ như vậy, trong mấy cái hô hấp, tên tu sĩ Tử Vân Tông lai phun thêm

một ngụm máu, tám tờ phù chú trước người cũng theo đó mà tan vỡ. Y kêu thảm một tiếng, thân hình trực tiếp rơi xuống, thiếu chút nữa đã rơi vào mặt biển. Thật vất vả y mới dừng lại được, mang theo sắc mặt tái nhợt, y lại leo lên, ánh mắt nhìn về Mạnh Hạo phía trước sau khi đi tới gần nhóm người, đã mang theo sợ hãi cùng kính nể.

Những người khác thì trầm mặc, một đám đưa mắt nhìn Mạnh Hạo. Mạnh Hạo vội ho khan một tiếng, sau đó hắn mới chậm rãi tiếp tục tiến lên.

Lúc này đã không còn kẻ nào dám tiến lên thử nghiệm, chỉ có thể bất đắc dĩ đi phía sau. Theo thời gian chậm rãi trôi qua, Mạnh Hạo đi trước, sau khi hút hết linh khí một tầng này, tòa đạo đài thứ năm của hắn đã xuất hiện hơn bảy thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 292: Vạn chúng chú mục! (2)

Càng về sau, thì linh khí càng phải cần nhiều hơn, tốc độ của Mạnh Hạo cũng tăng lên không ít. Không biết đi qua bao lâu, Mạnh Hạo cách đỉnh tán cây đã không tới ngàn trượng.

Lúc này, Vương Đằng Phi hai mắt chớp lóe, Vương Hữu Tài thì dù trầm mặc nhưng mắt lộ ra tinh quang. Ngay cả tên mập cũng lộ vẻ hứng thú, gã tới đây không phải muốn vượt qua Mạnh Hạo, nhưng cũng rất chờ mong, Mạnh Hạo có thể tiếp tục lấy được vị trí số một.

Chẳng riêng gì những tu sĩ này đều lộ ra tinh quang, giờ phút này bên ngoài tầng mây, đám lão quái năm tông ba tộc, còn có nhóm người Tống gia cũng tập trung quan sát. Tuy lần kén rể này, Mạnh Hạo xuất hiện phá vỡ suy đoán của bọn họ, nhưng đến thời khắc mấu chốt, tất cả đều lộ vẻ chờ mong.

- Đỉnh tán cây là khảo nghiệm cuối cùng, không biết anh kiệt các tông, ai có thể dẫn đầu đám tu sĩ này không… Rốt cuộc ai có thể thông qua khảo nghiệm cuối cùng này.

Giờ phút này, Lão Tổ Tống gia Tống Thiên bỗng nhiên cười mở miệng.

- Đã sớm nghe nói trong lịch đại truyền thừa chọn rể của Tống gia đều có một khảo nghiệm tuyệt đỉnh, không biết lần khảo nghiệm của thế hệ này là cái gì? Mong Tống tiền bối nói rõ một chút, cũng cho chúng ta hiểu được một chút!

Trong đám tu sĩ Nguyên Anh bốn phía, có một lão già cười mở miệng nói.

- Đúng vậy, việc này ta cũng đã nghe nói qua, mong Tống tiền bối nói một chút, chúng ta đều có chút tò mò.

Tu sĩ Nguyên Anhn của Kim Hàn Tông cũng mở miệng.

Những người khác cũng đưa mắt nhìn lại, hiển nhiên cũng đều nghe nói tới khảo nghiệm cuối cùng của Tống gia khi chọn rể.

- Mộc Thu, lần này là chọn rể cho con gái ngươi, ngươi tới nói chút về khảo nghiệm lần này đi!

Lão Tổ Tống gia cười ha ha nói với trung niên bên cạnh.

Nam tử trung niên kia có tướng mạo tuấn lãng, dù đã qua bốn mươi rồi, nhưng vẫn rất anh tuấn. Nghe Lão Tổ nói vậy, y ôm quyền với Lão Tổ Tống gia, lộ ra ánh mắt như điện nhìn về phía mọi người, khi nhìn về phía Tống Giai thì ánh mắt lại lộ ra một chút nhu hòa.

- Lần chọn rể này của Tống gia, cửa ải khảo nghiệm cuối cùng có chút khác với những lần trước, lần này là khảo nghiệm đạo tâm của tu sĩ.

Tu sĩ Nguyên Anh bốn phía đều nhíu mày.

- Đạo tâm, đối với chúng ta mà nói vẫn còn chút mơ hồ, không cần phải nói tới đám oa nhi này Trúc Cơ này…

Lão già họ Phàn của Nhất Kiếm Tông nốc một ngụm rượu, chậm rãi nói.

- Cho nên, lần khảo nghiệm này có chút đặc thù, đúng như lời của Phàn đạo hữu, đạo tâm huyền diệu, rất khó truy tìm, nhưng trên thực tế, Tống gia ta cho rằng, đạo tâm có rất nhiều phương diện, quyết định bởi tính cách cùng thủ đoạn hành sự.

- Những thứ này, tổng hợp lại, hơn nữa còn có chấp niệm, gọi là đạo tâm. Mà lần khảo nghiệm này, tuy nói không phải hoàn toàn chính xác, nhưng cũng có thể tìm ra chút manh mối.

- Trên thực tế, lần khảo nghiệm này, tuy nói là đạo tâm, không bằng nói là một loại lựa chọn!

Tống Mộc Thu chậm rãi nói, khi nói đến đây, y trầm mặc lại.

Mọi người lâm vào trầm tư, Tống Giai thì ngồi đó nhìn Mạnh Hạo trong màn mây xoáy, nàng rất ngạc nhiên, đối mặt với khảo nghiệm cuối cùng, Mạnh Hạo sẽ lựa chọn thế nào…

Tống Vân Thư thì hai mắt chợt lóe, thần sắc bình tĩnh nhìn vào trong tầng mây xoáy. Y thân là Đạo tử Tống gia, hôm nay thấy Mạnh Hạo được vạn chúng chú mục, trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái, nhưng y giỏi che dấu nội tâm, nên thần sắc vẫn lộ vẻ bình thản, nhưng y cũng rất tò mò, Mạnh Hạo sẽ lựa chọn thế nào.

- Lần khảo nghiệm này, ta thân là Đạo tử Tống gia, đã sớm có cơ hội cảm thủ trước, lựa chọn của ta…

Tống Vân Thư trầm ngâm, y lựa chọn hai lần, đều thành công thông qua, thành tích như vậy, được Tống Thiên Lão Tổ tán dương không thôi.

- Mộc Thu nói phức tạp rồi, khảo nghiệm cuối cùng này, nói lựa chọn, không bằng nói là quan sát, một hồi chư vị sẽ biết được. Nhưng mà Đạo tử của Tống gia ta, hai lần trước đều đã thành công vượt qua.

Lão Tổ Tống gia Tống Thiên cười nói, ánh mắt nhìn Tống Vân Thư mang theo ý tán thưởng.

Lão nói vậy làm cho mọi người càng thêm tò mò hơn, đều quay đầu nhìn lại. Chỉ chờ Mạnh Hạo lao ra, nhưng bọn họ đương nhiên cũng phát

hiện, đám tu sĩ phía sau Mạnh Hạo đều nóng lòng muốn lên rồi.

Tốc độ của Mạnh Hạo càng lúc càng nhanh, tòa đạo đài thứ năm trong cơ thể hắn đã ngưng tụ tám phần rồi, linh khí cần thiết đã trở nên nhiều hơn không ít, hơn nữa, Mạnh Hạo còn nhớ được, sự khủng bố khi mình mở ra đạo đài lúc trước, hắn nhất định phải xác định, nơi này có đầy đủ linh khí, lúc đó hắn mới có thể quyết đoán mở ra.

Nếu không, một khi tại thời khắc mấu chốt không đủ linh khí, vậy Mạnh Hạo phải đối mặt với lựa chọn duy nhất, chính là cắn nuốt tu sĩ nơi này, nhưng nếu làm thế, cũng đại biểu cho hắn đã lâm vào tuyệt địa.

Cho nên hắn rất cẩn thận, giờ phút này, tốc độ của hắn cực nhanh, thậm chí không đợi hấp thu hoàn toàn, mà hắn muốn lao ra. Khoảng cách ngàn trượng, dưới tốc độ của hắn thì càng lúc càng gần, mà sau hắn, đám tu sĩ cũng theo đó mà tăng tốc, nhưng bởi vì Mạnh Hạo không hoàn toàn hấp thu hết linh khí, cho nên vẫn còn tồn tại uy áp, tuy nói đã giảm đi không ít , nhưng đối với bọn họ thì vẫn còn lực cản nhất định.

Tất cả đều điên cuồng đuổi gấp, nhưng cự ly lại dần dần bị kéo dài, hai mắt Vương Đằng Phi đỏ bừng, như là điên lên mà đuổi theo Mạnh Hạo, lúc này, khoảng cách giữa đỉnh tán cây cùng Mạnh Hạo chỉ còn hơn năm trăm trượng.

Ba trăm trượng, hai trăm trượng, một trăm trượng…. Năm mươi trượng, mười trượng.. Thân hình Mạnh Hạo bỗng nhiên nhảy lên, nháy mắt liền lao ra, vượt qua mười trượng, đứng trên đỉnh tán cây!

Giờ khắc này, vạn chúng chú mục!

Một cái chớp mắt này, Lão Tổ Tống gia nhìn Mạnh Hạo, Tống lão quái cũng nhìn Mạnh Hạo, toàn bộ tu sĩ Tống gia ở trên tầng mây cũng nhìn Mạnh Hạo.

Một cái chớp mắt này, toàn bộ đám tu sĩ Nguyên Anh của ngũ tông nhị tộc đều nhìn Mạnh Hạo. Đối với Mạnh Hạo mà nói, hắn có thể làm cho nhiều tu sĩ Nguyên Anh nhìn vào như thế, đủ để danh chấn Nam Vực rồi.

Mội cái chớp mắt này, Tống gia cũng vậy, Tống Vân Thư cũng thế, còn có Hân Bối, Lý Thi Kỳ, Lý Đạo Nhất, cũng có nhiều người hơn đều đang ngóng nhìn.

Một cái chớp mắt, mấy chục vị thiên kiêu bên dưới Mạnh Hạo, không cam lòng cũng tốt, bất đắc dĩ cũng thế, dù có suy nghĩ gì thì bọn họ đều đang nhìn Mạnh Hạo. Trong những người này, có Vương Đằng Phi, có tên mập, có Vương Hữu Tài, có hai người Thiên, Lã…

Trên đỉnh tán cây, đỉnh mặt đất, Mạnh Hạo đứng một mình, nhìn thẳng trời cao!

Ngay khi hắn bước lên đỉnh tán cây, cảm nhận được linh khí nồng đậm từ trên cây này. Mức độ đậm đặc đủ để hắn mở ra đạo đài thứ năm rồi. Cũng lúc này, dưới chân Mạnh Hạo, dưới gốc đại thụ, mặt biển mênh mông kia như nhỏ đi vô số lần, như trở thành một cái gương.

Tại bên cạnh cái gương này là một mảnh hư vô, nơi này… là một thế giới, nhưng không phải là thế giới vô biên vô hạn, hắn có thể thấy được bên trong hư vô phía xa như có một đám chữ viết như ẩn như hiện, dần dần hiện lên.

- “Tích quan kiến mộc băng chi niệm, kính kỳ cương, hoài kỳ ý, vu kiến mộc tự toái chi địa, tác họa!”

Mà phần lạc khoản thì ghi ba chữ Thủy Đông Lưu!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 293: Thái Linh hiển thánh!

- Thủy Đông Lưu, chẳng lẽ cả thế giới này là một bức họa!?

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, theo linh khí không ngừng tràn vào, tòa đạo đài thứ năm của hắn đã nhanh chóng ngưng thực được chín thành, mà đúng lúc này, trước người Mạnh Hạo, tại trên tán cây xuất hiện một người!

Đó lã một lão già thoạt nhiên tiên phong đạo cốt, mặc trường bào màu xám, nhìn không ra tuổi tác, nhưng trên thân người này làm cho người ta cảm nhận được tang thương vô tận, giống như là đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng rồi.

Hơn nữa trên người lão già này, Mạnh Hạo không cảm thụ được chút dao dộng tu vi nào, giống như người này là một phàm nhân, không phải là tu sĩ vậy. Nhưng người có thể xuất hiện ở nơi này, có thể gây cảm giác tang thương vô tận kia, há lại là người bình thường sao.

Lão già bình tĩnh nhìn Mạnh Hạo, nhưng càng bình tĩnh, càng ẩn chứa uy nghiêm nói không nên lời, giống như là lão ở đây thì thiên địa cũng phải tránh lui.

- Trời cao không phải là trời, mặt đất không phải là đất, tinh không vĩnh hằng, đạo mãi tồn tại!

Lão già nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm chậm rãi truyền ra, như mái tóc dài nhẹ nhàng bay múa của lão vậy.

- Nơi đây không thuộc trời, cũng không thuộc về đất, họa Kiến Mộc, tồn

tại trong sông dài ký ức, thuận thế nuốt vào, đây là đại đạo. Trước mặt này, có chín con đường, tới chọn một cái đi!

Lão già thản nhiên mở miệng, không gian mấy trăm trượng ngắn ngủi giữa lão và Mạnh Hạo đột nhiên vặn vẹo, chia ra làm chín con đường nhỏ.

Mỗi một con đường đều có thể đi tới nơi lão già đứng.

- Lựa chọn một con đường trong đó, lấy được hạt châu này từ trong tay ta. Nếu chọn sai, vậy, từ đâu thì trở về đó.

Lão già nâng tay lên, trong tay lão xuất hiện một hạt châu lớn bằng ngón tay cái.

Hạt châu màu trắng, trong đó như ẩn chứa thế giới, Mạnh Hạo nhìn rõ ràng nó chỉ là hạt châu, nhưng không biết tại sao, hắn lại luôn có cảm giác có không gian bốn phía, rất là kỳ dị.

Thậm chí, khi hắn nhìn hạt châu này, Bỉ Ngạn Độc ba màu trong cơ thể hắn dường như là bị áp chế một chút.

- Chín đường chọn một…

Mạnh Hạo nhíu mày, giờ phút này, những người theo sau hắn lần lượt tiến tới, nhưng không cách nào xông lên đỉnh tán cây. Giống như nơi này có một bức tường vô hình cản trở, khiến cho chỗ đỉnh tán cây này, một lần chỉ có thể tồn tại một người.

Mạnh Hạo trầm mặc, ánh mắt nhìn về chín con đường trước mặt. Lựa chọn thế nào đây, hắn không có manh mối, hắn lại nhìn lão già xa trăm trượng bên ngoài, sau một lát, hai mắt hắn bỗng nhiên lóe lên, hắn thấy được bàn tay phải nắm hạt châu của lão già, trong đó có ba ngón nâng lên. Suy nghĩ một chút, Mạnh Hạo lập tức hấp thu linh khí nơi này, đồng

thời tiến lên trước một bước, bước vào con đường số ba.

Nhưng ngay khi hắn bước vào con đường này, thế giới trước mắt hắn đột nhiên như nghịch chuyển, bên tai vang lên từng tiếng ùng ùng. Thế giới trong mắt hắn trở nên mơ hồ, khi hắn nhìn rõ lại lần nữa thì liền phát hiện mình không còn đứng trên đỉnh tán cây, mà là ở dưới gốc cây đại thụ.

Cách mặt biển chỉ còn không tới trăm trượng, mà thân thể hắn còn đang rơi xuống. Tâm thần vừa động, thân hình hắn liền tạm dừng lại, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, thấy được thân ảnh Vương Đằng Phi đã bước lên đỉnh tán cây.

- Chọn sai thì bắt đầu lại…

Mạnh Hạo nhíu mày, chín con đường kia như là một câu đố, căn bản khó lựa chọn, trừ phi phải thử nghiệm cả chín con đường.

Ngay tại lúc Mạnh Hạo còn đang trầm ngâm, bỗng nhiên hai mắt chợt lóe, hắn thấy Vương Đằng Phi trên tán cây như lưu tinh rơi xuống, từ trên đó mạnh mẽ rơi xuống mặt biển, hiển nhiên cũng đã lựa chọn sai, bắt đầu lại từ đầu.

Thân hình Mạnh Hạo búng lên, lao lên trên kia. Tốc độ lần này của hắn cực nhanh, gần như chỉ qua thời gian một nén nhang, hắn đã đi hết con đường lên đỉnh tán cây khoảng ngàn trượng này, hắn đã thấy được hơn mười tu sĩ rơi xuống mặt biển rồi.

Giờ khắc này, tại trên tầng mây, đám tu sĩ Nguyên Anh đều nhíu mày. Sau khi Mạnh Hạo bước lên đỉnh tán cây, mở ra khảo nghiệm cuối cùng, bọn họ đều nhìn rõ từng màn.

- Chín con đường, lựa chọn thế nào.. Nếu quan sát tinh tế, đáp án không phải là tự tìm vận may, chắc là nằm ở trên người lão già này!

- Trên người này không có dao động tu vi, nhưng lại làm người ta cảm giác sâu không lường được, có lẽ trong lời lão nói lúc trước, có ẩn giấu đáp án…

- Lần khảo nghiệm này, khó trách cần phải quan sát kỹ lưỡng, căn bản cũng không có đáp án… Đạo tử Tống gia quá quan hai lần, đúng là thật đáng tán thưởng.

Trong lúc đám lão quái Nguyên Anh nói chuyện thì Hàn Bối lại nhìn trên đỉnh tán cây, trong mắt lộ ra hứng thú, suy nghĩ một chút rồi mở miệng.

- Con đường thứ tư bên phải!

Hai mắt Lý Đạo Nhất chớp động, nếu Đạo Tử Tống gia có thể quá quan hai lần, hắn cũng nổi lên lòng tỷ thí, giờ phút này gã ngẩng đầu nói.

- Đường thứ tư bên trái, con đường này nhìn như rất tầm thường, nhưng rõ ràng lá cây nơi đó tương đối tươi tốt, hơn nữa, lời lão già mỗi lần nói đều chỉ có bốn chữ liền ngừng một chút!

Hai người làm thế, Lý Thi Kỳ cũng lộ vẻ hứng thú, nhưng nàng không lên tiếng mà nhìn lại chín con đường, lâm vào trầm tư.

Tống Vân Thư bình tĩnh nhất, nhưng trong lòng thì cũng thở dài, tuy nói y thành công tới hai lần, nhưng cũng có chút quan hệ tới vận khí. Lúc này ngẫm lại, y vẫn có chút nghĩ mãi mà không rõ, vì sao lại thành công.

Lão Tổ Tống gia Tống Thiên cười mà không nói, nhìn đám người đàm luận, lão lắc đầu nhìn xuống đỉnh tán cây, nơi đó Mạnh Hạo đang tiếp cận.

Tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, khoảng cách ngàn trượng một chút liền qua, mà lúc này, trên đỉnh tán cây chỉ còn tên mập Kim Hàn Tông, thấy

Mạnh Hạo trở lại, tên mập lập tức nhượng bộ tránh ra.

Mạnh Hạo gật đầu, sau khi người trên thất bại, thân hình hắn nhoáng lên, lần thứ hai xuất hiện trên tán cây. Giờ phút này, đạo đài thứ năm trong cơ thể hắn đã ngưng tụ hơn chín thành, toàn bộ linh khí thiên địa nơi đây cũng không còn thừa bao nhiêu, nhưng theo Mạnh Hạo phán đoán thì cũng đủ để hắn mở ra đạo đài thứ năm.

Lần nữa đứng trên tán cây, Mạnh Hạo hít sâu một cái, nhìn lão già, cẩn thận hồi tưởng lời nói lúc trước của đối phương, lại nhìn lại chín con đường, sau một lúc, hắn mạnh mẽ đạp lên con đường thứ tư bên phải!

Lựa chọn của hắn, giống như Hàn Bối!

Nhưng ngay sau khi bước vào, cảm giác thiên địa nghịch chuyển kia lại xuất hiện, sau khi có thể nhìn rõ lại thì Mạnh Hạo đã rơi gần xuống mặt biển rồi.

- Làm vậy không thích hợp!

Mạnh Hạo mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra quang mang sắc nhọn, đồng thời cũng có chút chấp nhất.

Giờ phút này, đám thiên kiêu các tông thất bại lần đầu tiên, đều lựa chọn tiếp tục thử lần thứ hai, nhưng rất nhanh, tất cả đều thất bại, theo Mạnh Hạo đi đầu mà tiến hành đợt thứ ba.

Lúc này, sự quỷ dị nơi này đã bị mọi người phát hiện, người nào cũng trầm tư, rốt cuộc đã bỏ qua cái gì, cuối cùng là con đường nào mới là chính xác.

- Sự huyền diệu của nơi này, ta thấy đám nhóc này lựa chọn hai lần, nhưng tổng hợp lại thì đã vượt qua, chín con đường đều đã chọn hết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 294: Thái Linh hiển thánh! (2)

- Hiển nhiên, những con đường này không ngừng biến hóa, con đường chân thật không phải cố định, nếu muốn chọn ra, vận khí chiếm nhân tố rất lớn!

Lúc đám tu sĩ Nguyên Anh bàn tán, Hàn Bối vẫn ngồi đó nhíu mày, tiếp tục nhìn thì nàng như mơ hồ có cảm giác, giống như một con đường khác mới là chính xác.

- Chư vị đừng vội, lựa chọn thế nào thì phải dựa quan sát của từng người, dựa vào đạo tâm của từng người!

Lão Tổ Tống gia cười ha hả nói.

Dưới tầng mây, trong đại thụ che trời, tốc độ Mạnh Hạo bay nhanh, không ngừng mà tiến lên. Khi hắn cách tán cây không tới ba ngàn trượng, thân thể hắn chấn động mạnh một cái, tòa đạo đài thứ năm trong cơ thể hắn đã ngưng tụ ngoài chín thành, chỉ còn một tia nữa thì hoàn chỉnh. Bỗng nhiên, một màn trong trang viên Tiếu gia lại rõ ràng xuất hiện.

Thân thể hắn đang bay nhanh như muốn héo rũ, may là linh khí nơi này khá đủ, tòa đạo đài thứ năm trong cơ thể Mạnh Hạo điên cuồng hút vào, toàn bộ linh khí bên ngoài, bất kể tồn tại bao xa đều như phát cuồng mà tràn về phía Mạnh Hạo.

Sắc mặt Mạnh Hạo trở nên hồng nhuận, hắn rõ ràng cảm nhận tu vi của mình nhanh chóng kéo lên, cho đến khi hắn bay lên chỉ cách tán cây còn một ngàn trượng thì trong đầu hắn nổ vang một tiếng.

Theo tiếng nổ vang, biến hóa thình lình làm cho Mạnh Hạo biến sắc, thân thể hắn bỗng nhiền chiếu ra kim quang, tu vi trong thân cấp tốc vận chuyển, khiến cho kim quang mở rộng vô hạn, như muốn bao trùm kín cả cây Kiến Mộc này.

Hơn nữa, trong kim quang còn lộ ra từng đạo phù văn, những phù văn này mơ hồ, nhưng lúc xuất hiện thì khiến cho toàn bộ thế giới như hóa thành màu vàng.

- Đây là…

Trên tầng mây, đám lão quái Nguyên Anh thấy một màn này đều kịch liệt biến sắc, thân hình theo bản năng mà vọt đứng lên, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

- Thái Linh Kinh!

Một lão quái Nguyên Anh trong đó thất thanh hô lên.

- Đây… đây là lực lượng của ba đại kinh văn, kim quang tán ra ngoài, đây là biểu hiện Thái Linh kinh tiểu thành!

- Kẻ này lại có Thái Linh kinh, kinh văn này thất truyền thật lâu rồi, thế gian chỉ tồn tại tàn thiên, hắn làm sao mà có được!

- Xem bộ dáng này, rõ ràng là lấy được Ngưng Khí quyển trong Thái Linh kinh. Nghe nói Ngưng Khí quyển xuất hiện tại Triệu quốc ở mấy trăm năm trước, nằm trong tay một tu sĩ có tên là Kháo Sơn Lão Tổ, người này… tu vi sâu không lường được!

Một đám tu sĩ Nguyên Anh tại đây không cách nào trấn định lại, tất cả đều mở miệng bàn tán, đồng thời, trong mắt mọi người cũng không dấu được tinh quang trước nay chưa từng có.

Bọn họ nhìn Mạnh Hạo, nhưng trên thực tế là đang để ý tới Thái Linh kinh!

Rất hiển nhiên, Mạnh Hạo với tu vi chỉ là Trúc Cơ cảnh, trong mắt bọn họ thì có thể tùy ý bóp chết. Hơn nữa, đối phương còn không có chút cơ hội phản kháng. Ai chiếm được Mạnh Hạo thì kẻ đó có được Ngưng Khí quyển trong Thái Linh kinh.

Một quyển này, đối với bất kỳ tông môn nào đều có tác dụng khó có thể hình dung, thậm chí, nếu một phương nào trong bọn họ chiếm được thì chẳng khác gì có được tư cách quét ngang toàn bộ Nam Vực trong tương lai.

Tông môn đó, từ nay về sau sẽ có được căn cơ không gì sánh kịp, hoàn toàn xứng đáng trở thành bá chủ Nam Vực.

Loại chuyện này, ai có thể không động tâm, dù cho Mạnh Hạo trở thành con rể Tống gia, bọn họ cũng sẽ điên cuồng mà bất chấp hết thảy!

Càng không cần phải nói lúc này Mạnh Hạo còn chưa phải là người Tống gia, hắn chỉ là một trong mấy người tham dự mà thôi!

Nơi đây không thích hợp động thủ, chỉ khi nào Mạnh Hạo rời khỏi, hắn đối mặt chính là toàn bộ tông môn gia tộc Nam Vực ra sức cướp đoạt. Tại trong tràng diện cướp đoạt này, sinh mệnh của hắn đã không quan trọng, vì Ngưng Khí quyển Thái Linh kinh, bất kỳ tu sĩ Nguyên Anh của tông môn nào đều không chút do dự thi triển sưu hồn đối với Mạnh Hạo, tìm hiểu Thái Linh kinh!

Mà kết cục sưu hồn, vì để lấy được đáp án chuẩn xác nhất thì Mạnh Hạo tất hồn phi phách tán!

Có thể nói, Thái Linh kinh vừa ra, hắn lập tức trở thành con mồi của tất

cả thế lực siêu cấp của Nam Vực!

Theo từng ý niệm hiện lên trong đầu, theo hai mắt chớp lóe của những tu sĩ Nguyên Anh này, nếu nơi này không phải là của Tống gia, bọn họ đã sớm ra ta rồi. Đồng thời, những người này cũng nhìn về Lão Tổ Tống gia!

Bởi vì hiển nhiên, Mạnh Hạo lộ ra bí mật Thái Linh kinh, bất kỳ một gia tộc nào đều muốn cướp đoạt, vô luận là về địa lợi hay hiện thực thì Tống gia đều có ưu thế nhất.

Gần như khi mọi người nhìn về Lão Tổ Tống gia, nhưng tu sĩ Nguyên anh này không chút do dự lấy ra ngọc giản truyền âm, nhanh chóng bóp nát, dùng tốc độ nhanh nhất thông tri cho tông môn của mình.

Tống lão quái ngẩn người, tu sĩ Tống gia đều có chút thất thần. Giờ phút này, Lão Tổ Tống gia Tống Thiên mạnh mẽ đứng bật dậy, hai mắt lộ tinh quang, hô hấp dồn dập, nhưng nghĩ tới chấn động của gia tộc lúc trước, nghĩ tới lời gia huấn của lão tổ tông đời trước, trong mắt lão lộ vẻ quyết đoán.

- Cái tên Mạnh Hạo này.. chọc gì không chọc, lại tự mình tìm chết!

Lão mạnh mẽ ngẩng đầu, vung tay áo.

- Chư vị, nơi đây là Tống gia!

Lời lão như tiếng nổ lôi đình, khiến cho đám tu sĩ Nguyên Anh đều khẩn trương, thậm chí có người còn tràn máu khóe miệng, hoảng sợ nhìn về Lão Tổ Tống gia.

- Không quản các ngươi có mục đích gì, lần thí luyện chọn rể này của Tống gia, ai thành công thì chính là con rể Tống gia ta, sau khi chờ người bên trong ra, chư vị muốn nổi lòng tham cũng không muộn!

- Nhưng mà, nếu người này trở thành rể Tống gia ta, vậy thì cũng chỉ là thiên ý!

Lão Tổ Tống gia lạnh nhạt nói, hai mắt lộ tinh quang.

- Tống tiền bối đã nói, chúng ta tự nhiên tuân theo!

Tu sĩ Nguyên Anh của Thanh La Tông mỉm cười nói.

Những tu sĩ Nguyên Anh khác đều cười nói, như là hoàn toàn không thèm để ý tới Mạnh Hạo. Nhưng sâu trong nội tâm, mọi người đều suy tính kỹ lưỡng, chuẩn bị tự mình trở lại tông môn gọi người.

Chút tâm tư này, Lão Tổ Tống gia tự nhiên rõ ràng, nhưng cũng chỉ biết thầm than, không nói gì nữa. Lão lai nhìn về thế giới màu vàng dưới màn mây kia.

Lúc này, thân hình Mạnh Hạo trong màn kim quang, những phù văn kia đúng là Thái Linh kinh!

Những phù văn này, người ngoài thoạt nhìn thì thấy rõ ràng, nhưng không cách nào ghi lại trong trí nhớ, chỉ có một mảnh mơ hồ mà thôi, có thể làm được điều này, toàn bộ Nam Vực chỉ có ba bộ kinh thư.

Trong đó, có được quang mang màu vàng thì chỉ có Thái Linh kinh!

Lai lịch của kinh này đã không thể tìm hiểu, không người nào biết được do ai sáng tạo ra, dường như đã tồn tại từ thời viễn cổ rồi. Có không ít truyền văn, là một vị tu giả kinh thiên động địa, thậm chí đã từng đi qua Cửu Sơn Hải thời đại trước viễn cổ sáng tạo ra.

Nhưng việc này quá lớn, rất nhiều người không tin, nay cũng chỉ là truyền văn mà thôi.

Nhưng vô luận thế nào, bảy cuốn Thái Linh kinh, mỗi cuốn đều là chí bảo, mà Tử Vận Tông có thể thành tựu trở thành đại tông cũng vì nhờ lấy được cuốn tàn thiên Kết Đan Quyển trong Thái Linh kinh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 295: Trúc Cơ đệ nhất nhân!

Một quyển tàn thiên nhưng có thể tạo thành một cái đại tông môn, bởi vậy có thể thấy được Thái Linh kinh mạnh mẽ cỡ nào.

Tu hành Thái Linh kinh, theo tu vi vận chuyển trong cơ thể, khi đến một trình độ nhất định thì toàn thân sẽ phát ra kinh văn, đây là một loại cảnh giới, cũng là một loại dấu hiệu!

Nguyên bản, loại cảnh giới này, đợi sau khi chín tòa đạo đài đều mở ra mới lộ ra lần nữa. Nhưng Mạnh Hạo là Hoàn Mỹ Trúc Cơ, cho nên, khi tòa đạo đài thứ năm mở ra thì nó lại hiển lộ.

Một màn này cũng ngoài dự kiến của Mạnh Hạo, làm cho hắn trở tay không kịp, trong lòng tràn ngập cảnh giác, hắn liền dùng tốc độ nhanh nhất lấy Như Ý Ẩn ra, hơn nữa còn trực tiếp mở ra.

Giờ phút này, theo kinh văn tán ra ngoài, kim quang thay thế toàn bộ thế giới, làm cho một đám thiên kiêu trong đại thụ che trời đều hoảng sợ, ngơ ngác nhìn kim quang vô tận.

Tên mập hít sâu một hơi, thì thào.

- Không hổ là Mạnh Hạo, tại Kháo Sơn Tông đã rất lợi hại rồi, đến Nam Vực còn thông đồng với Sở Ngọc Yên, lúc này lại còn có khí thế như vậy…

Vương Hữu Tài ngẩn người nhìn kim quang, trầm mặc không nói, nhưng trong lòng y cũng nhấc lên từng đợt sóng gầm.

Về phần Vương Đằng Phi thì toàn thân như bị lôi đình oanh kích, thân hình run rẩy, cảm giác không cam lòng như muốn trào lên, nhưng không thể không thừa nhận, Mạnh Hạo đã không còn là kẻ không được y coi trọng năm đó nữa rồi.

Thậm chí trong lòng Vương Đằng Phi còn xuất hiện sợ hãi, mới không tới mười năm, y sợ, nếu cho thêm mười năm nữa, qua trăm năm nữa, Mạnh Hạo sẽ vượt xa tới mức nào.. Y thậm chí còn không dám tưởng tượng, nếu có một ngày, mình vẫn còn Trúc Cơ, nhưng Mạnh Hạo đã Kết Đan, hai người lại gặp nhau lần nữa thì y phải làm thế nào.

Hết thảy tạo thành oanh động, thậm chí còn vượt xa lúc Mạnh Hạo đi đầu vượt lên.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, trong cơ thể hắn truyền ra từng tiếng nổ vang dữ dội. Loại nổ vang này đã vượt xa khi mở ra đạo đài thứ tư ở trong Tiếu gia, thậm chí còn làm cho Mạnh Hạo hãi hùng khiếp vía.

Hắn cảm nhận được, tòa đạo đài thứ năm trong cơ thể hắn rất nhanh trở nên hoàn chỉnh, chỉ mấy cái hô hấp, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên trong lòng Mạnh Hạo, tòa đạo đài thứ năm của hắn đã hoàn toàn xuất hiện!

Đó là đạo đài thứ năm, là đạo đài Hoàn Mỹ Trúc Cơ thứ năm!

Từ khi tòa đạo đài thứ năm xuất hiện, tu vi của Mạnh Hạo liền bùng nổ, trình độ bộc phát làm cho kim quang quanh thân Mạnh Hạo càng thêm chói mắt hơn. Phù văn của Thái Linh kinh tại trong kim quang xuất hiện nhiều hơn, vờn quanh thân thể hắn, giống như đang hoan hô, giống như cúng bái Mạnh Hạo.

Mỗi lần hô hấp của Mạnh Hạo đều làm cho mảnh kim quang chớp lóe, mỗi một nháy mắt đều làm kim quang này chiếu sáng, tu vi của hắn kéo lên, chiến lực theo đó mà ngút trời. Giờ phút này, Mạnh Hạo như lột xác,

lúc này, tu vi bùng nổ mà trước đó chưa từng có!

Thậm chí, ngoài sơn mạch Tống gia, bầu trời còn xuất hiện kiếp vân, thật lâu không tiêu tán.

Mái tóc dài bay múa, không gió mà bay, thân hình Mạnh Hạo tràn ngập một luồng lực lượng khó mà hình dung. Trong tiếng gầm rú, tiếng tim đập, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cảm nhận tu vi bạo phát trong cơ thể, loại chiến lực vượt qua đỉnh phong.

Thậm chí Mạnh Hạo còn có thể đoán được rõ ràng, giờ khắc này, mình có thể quét ngang Trúc Cơ cảnh, thiên kiêu cũng được, Đạo tử cũng thế, đều phải nằm dưới chân hắn, Hoàn Mỹ Trúc Cơ, năm tòa đạo đài, vô địch Trúc Cơ cảnh!

Ngoài Vô Hạ còn chưa thể áp chế, Toái Bàn cũng tốt, Hữu Khuyết cũng thế, ở trước mặt Mạnh Hạo đều phải bị áp chế, hoàn toàn bị nghiền ép trước Hoàn Mỹ Trúc Cơ!

Nhưng đồng dạng, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt hiện lên trong lòng Mạnh Hạo. Hắn biết, một màn này có rất nhiều người nhìn thấy, nhất là những kinh văn trôi nổi bốn phía kia, hắn đương nhiên nhìn ra, đó là Thái Linh kinh!

Tại trong nguy cơ, hai mắt Mạnh Hạo lộ ra quyết đoán, cầm Như Ý Ấn trong tay, thân hình dựng lên, tại đây đã không còn chút linh khí, tốc độ của hắn cực nhanh, lao thẳng lên đỉnh tán cây.

- Bây giờ còn không có người xuống, có chút quỷ dị, nhưng vô luận thế nào, thời gian của ta đã không còn nhiều rồi…

Mạnh Hạo có chút khẩn trương, nếu cứ vậy rời đi, hắn không cam lòng. Mục tiêu của hắn là Tứ Phương Châu kia, chỉ cần lấy được vật này, Mạnh Hạo không chút do dự dùng Như Ý Ấn rời đi.

- Cái ấn này, ngay cả phúc địa thượng cổ cũng có thể truyền tống ra ngoài, ở nơi này đương nhiên cũng có thể.

Mạnh Hạo đã truyền tu vi vào trong Như Ý Ấn, dù sao ấn này cũng cần thời gian mở ra, trong lúc truyền tu vi vào, Mạnh Hạo đã vượt qua ngàn trượng rồi. Với lực lượng của năm tòa đạo đài hoàn mỹ, trong nháy mắt hắn đã xuất hiện trên đỉnh tán cây.

Trên đỉnh tán cây, trước mặt lão già áo xám, chín con đường đều bị thế giới kim quang nhuộm thành màu vàng. Làm cho chín con đường như trở thành con đường màu vàng.

Đây là lần thứ ba Mạnh Hạo đứng ở nơi này, hai mắt hắn lóe lên, lộ ra tinh quang, hắn muốn tiến hành một lần lựa chọn cuối cùng… Là lựa chọn chỉ thuộc về Mạnh Hạo hắn!

Lúc này, đám lão quái Nguyên Anh trên tầng mây đều sáng mắt nhìn xuống. Nếu đây không phải là Tống gia thì bọn họ đã lập tức ra tay rồi, hiện tại có chút kiêng kỵ, nhưng cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Khi bọn họ nhìn xuống, Mạnh Hạo nơi đó cũng giống như cá trong chậu, chắp cánh cũng khó thoát.

Thứ duy nhất mà bọn họ cần để ý chính là thái độ của Tống gia, dù sao, trình độ trọng yếu của Ngưng Khí quyển này khó có thể hình dung. Thậm chí có những điều trong đó bọn họ cũng không thể lý giải, vì sao nhiều năm trước, tông môn lại có thể để kinh văn này tồn tại trong Kháo Sơn Tông mà không cướp lấy…

Giờ phút này, một đám ánh mắt đều lóe sáng nhìn, chỉ cần Mạnh Hạo đi ra, người của từng tông môn cũng đã nhanh tới rồi.

Chỉ có tu sĩ Nguyên Anh của Thanh La Tông lại không nói gì, tuy cũng bóp nát ngọc giản, nhưng nội dung bên trong ngọc giản kia lại khác với

những người khác, tin tức truyền lại, ngoài Thái Linh kinh thì còn có những dấu vết liên quan tới Mạnh Hạo.

Lão Tổ trong Thanh La Tông đã hạ lệnh, tìm kiếm người lúc trước cướp đi Cực Yếm, nhưng việc này không truyền ra ngoài, chỉ có thể âm thầm tiến hành. Lúc này Thái Linh kinh xuất hiện, đối với Thanh La Tông tông mà nói thì không phải là chuyện tốt.

- Một khi kẻ này bị nhiều tông môn chú ý, e là tất cả bí mất đều lộ ra hết, phải bắt được kẻ này trước tất cả mọi người!

Tu sĩ Nguyên Anh của Thanh La Tông cười lạnh nghĩ.

- Phúc địa thượng cổ cũng không thể vây khốn được người này, càng không nói tới nơi này, trên thân người này có Như Ý Ấn của Như Ý Tông thượng cổ, thiên hạ to lớn, có thể tùy tiện đi!

Y là kẻ duy nhất trong đám Nguyên Anh biết được ảo ảnh Kiến Mộc này không thể vây khốn được Mạnh Hạo. Nhưng y cũng không lo lắng nhiều, trên thực tế, sau khi Thanh La Tông biết được Như Ý Ấn của Mạnh Hạo liền đã có chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 296: Con đường thứ mười!

Lúc này, dưới tầng mây xoáy, trong thế giới kim quang vạn trượng, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đứng trên đỉnh tán cây nhìn lão già áo xám cách mình mấy trăm trượng.

Giữa hai người có chín con đường lá cây đã được nhuộm thành màu vàng, dưới ánh sáng như thế làm cho ba con đường bên trong dường như đặc biệt sáng hơn một chút.

- Lựa chọn như thế nào…

Mạnh Hạo đứng ở chỗ này, cũng không trầm mặc quá lâu, khi hắn ngẩng đầu lần nữa thì hai mắt lộ ra hàn mang, chín con đường này, hắn đã lựa chọn hai lần rồi, nhưng cả hai đều thất bại. Bây giờ là lần thứ ba, nếu thất bại nữa, Mạnh Hạo biết mình sẽ vĩnh viễn không có cơ hội tiến hành lần thứ tư.

Trên thực tế, lúc này Mạnh Hạo đã đoán được con đường chính xác rồi, đó là phải liên tục đi trên một con đường duy nhất, giống như một người tu hành, cần có chấp nhất, không thể dễ dàng thay đổi, như thế nhất định sẽ đi qua được chín con đường này.

- Nhưng lựa chọn như vậy, không phải là cách làm của ta…

Hai mắt Mạnh Hạo lóng lánh hàn mang, thân hình hắn mạnh mẽ xông lên trước, hắn vừa lao đi, thân ảnh của hắn đều bị dám lão quái Nguyên Anh trên tầng mây mơ hồ nhìn ra. Dù nơi này bị kim quang tràn ngập, nhưng trong mắt tu sĩ Nguyên Anh, chỉ cần muốn nhìn thì không có khả năng không nhìn được.

Tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, trong khoảnh khắc lao ra, năm tòa đạo đài hoàn mỹ trong cơ thể hắn đều ầm ầm bộc phát, hơi thở vô địch trong Trúc Cơ từ trên người hắn điên cuồng phóng ra, kim quang càng đậm, tốc độ càng nhanh hơn.

Hắn… không lựa chọn bất kỳ đường nào trong chín con đường lá cây kia, mà cả người bay lên, trực tiếp vọt qua giữa không trung, trực tiếp… lao thẳng tới chỗ lão già áo xám kia.

Một màn này, nói thì dài dòng, nhưng thực tế chỉ trong nháy mắt, Mạnh Hạo đã chạy ra khỏi chín đường kia, xuất hiện trước mặt lão già, tay phải bỗng nhiên nhấc lên, tu vi trong cơ thể khuếch tán, lập tức hóa thành một cái hỏa long gần hai trăm trượng, phô thiên cái địa, nháy mắt đã bao trùm lấy lão già áo xám.

Đồng thời, Mạnh Hạo vung tay phải, chụp lấy Tứ Phương Châu trong tay lão già áo xám lại. Từ đầu đến cuối, lão già áo xám không chút phản kháng cùng giãy dụa. Hơn nữa, ngay khi bị hỏa long bao phủ, hạt châu bị cướp lấy, trong mắt lão già lộ ra chút u quang, khóe miệng còn lộ ra chút mỉm cười.

- Ngươi rõ ràng đã biết được con đường chính xác, vì sao lại lựa chọn con đường này?

Lão già áo xám mỉm cười, phát ra âm thanh tang thương, quanh quẩn bốn phía. Khi thanh âm vừa ra lại có thể áp chế thế giới kim quang. Cùng lúc đó, một lần hành động này của Mạnh Hạo cũng được đám thiên kiêu các tông bên dưới nhìn rõ ràng.

Tại trong nháy mắt, tất cả đều chấn động tâm thần, lộ ra vẻ mặt khó tin, bọn họ thấy được thân thể lão già trong ngọn lửa, thấy được Mạnh Hạo đang ở giữa không trung. Lấy nhãn lực của bọn họ, há còn có thể không nhìn ra, Mạnh Hạo lại không lựa chọn bất kỳ con đường nào, mà trực

tiếp giết tới.

- Hắn lại dám ra tay!?

- Cái tên… tên Mạnh Hạo này làm sao lại không chọn một con đường, mà trực tiếp ra tay!?

- Lão già kia sâu không lường được, liếc mắt vừa nhìn đã biết là bất phàm rồi, nơi này vô cùng quỷ dị, vậy mà Mạnh Hạo lại dám ra tay… Chết tiệt, tại sao ta không nghĩ tới chứ….

Tại dưới tán cây, trong lúc một đám thiên kiêu đều bị một màn này chấn động, thì đám quái vật Nguyên Anh trên kia cũng mạnh mẽ bật dậy, nhất tề nhìn về phía Mạnh Hạo.

Nhất là lão tổ Tống gia Tống Thiên, hai mắt lộ ra quang mang khó tin, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, hít sâu một cái, thần sắc hiện rõ ngưng trọng mãnh liệt.

Không chỉ là lão, Tống lão quái, Hàn Bối, Lý Thi Kỳ, Lý Đạo Nhất, còn có Đạo tử của Tống gia Tống Vân Thư… Tất cả đều nhìn xuống, trong mắt mang theo khó tin.

Nhất là Đạo tử Tống gia, Tống Vân Thư, y nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, hơi thở dồn dập, y hai lần thành công xông qua cửa ải này, đi là cùng một con đường, nhưng hắn chưa từng nghĩ qua sẽ ra tay diệt sát lão già áo xám kia!

- Sao hắn lại có thể như thế, đó là Linh của Kiến Mộc nơi đây..

Tống Vân Thư thất thanh hô lớn.

Giờ phút nầy, tất cả mọi người đều nghe rõ vấn đề mà lão già áo xám sắp tiêu tán hỏi lên, vấn đề này, mặc dù là lão già áo xám hỏi ra, nhưng cũng

là nghi vấn chung của tất cả mọi người.

Hắn, vì cái gì lại lựa chọn con đường này!!!

- Nhất thiết phải cứ theo khuôn phép cũ sao!? Thuận thiên ý cũng tốt, chấp niệm khôn cùng cũng được, nhưng đều không phải là lựa chọn của ta!

Mạnh Hạo bình tĩnh nói, cầm Tứ Phương Châu trong tay, sau khi hắn nói xong thì quay người nhảy lên, đây chính là lựa chọn của hắn!

Không tuân thủ quy tắc nơi đây, mà tạo ra đạo lý riêng của hắn, giống như Hoàn Mỹ Trúc Cơ vậy, bị thiên địa chối bỏ, lôi kiếp muốn tiêu diệt… Nhưng hắn vẫn kiên trì đi tới, con đường này, bản thân hắn khác với tất cả mọi người. Con đường này, bản thân hắn không theo khuôn phép cũ… Một khi đã như vậy, Mạnh Hạo hắn vì sao phải tuân theo quy tắc tuần hoàn của nơi này, đi theo con đường chính xác của chín con đường kia!

Nếu như thế, hắn đơn giản trực tiếp lao tới, chém giết mà đoạt châu! Dù lựa chọn một con đường cũng thành công, nhưng trên thực tế, phần chấp nhất này vẫn nằm trong quy tắc, không phải là tự tại thật sự!

Tiếng cười dài của lão già áo xám từ trong ngọn lửa truyền ra, tiếng cười mang theo tang thương, còn mang theo chút vui vẻ, lại có chút mong đợi. Lão nhìn sâu vào Mạnh Hạo một cái, tùy ý để hỏa diễm thiêu đốt, thân hình dần tiêu tán.

Gần như ngay khi lão già áo xám tiêu tán, thân hình Mạnh Hạo mạnh mẽ vọt lên, đám thiên kiêu ở dưới, đều kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo. Trong lòng bọn họ như biển gầm sóng dữ, không thể bình tĩnh. Lựa chọn của Mạnh Hạo rất đơn giản, nhưng đơn giản như vậy, lại không phải ai cũng có thể lựa chọn.

Bởi vì bọn họ sinh hoạt trong quy tắc, nếu nơi đây có quy tắc, bọn họ sẽ theo bản năng mà tìm kiếm đường ra trong vòng quy tắc đó, sẽ không nghĩ tới phá vỡ quy tắc để tìm đường ra.

Mà Mạnh Hạo, lại không phải như vậy!

Vương Đằng Phi thì sắc mặt tái nhợt, Vương Hữu Tài trầm mặc không nói, tên mập thì dần dần lộ ra thần sắc kính nể, càng lúc càng đậm. Giờ khắc này, thân ảnh của Mạnh Hạo, lời nói của Mạnh Hạo như trở thành vĩnh hằng trong lòng mọi người.

Đồng dạng, khi Mạnh Hạo làm ra lựa chọn, khi hắn giải thích, đám lão quái Nguyên Anh trên tầng mây đều hít sâu một cái, trong lúc nhìn Mạnh Hạo thì trong đầu cũng hiện lên một cái ý nghĩ.

- Nếu kẻ này không chết sớm… thì ngày sau hắn chắc chắn sẽ trở thành vị trí đứng đầu mới ở Nam Vực!

Tính tình như thế, tâm tính như thế, thủ đoạn như thế, tất cả đều khiến đám lão quái Nguyên Anh, dù là để ý tới Thái Linh kinh trên người Mạnh Hạo đều có chút tâm tư khác rồi, tỷ như, sẽ không còn tùy ý để Mạnh Hạo chết đi sau khi sưu hồn lấy được Thái Linh kinh!

Nếu có thể mang kẻ này vào trong tông môn, dùng sức đào tạo, có lẽ, trong tương lai, trong tông môn sẽ xuất hiện thêm một cường giả!

Hai mắt Lý Đạo Nhất lộ ra quang mang sắc bén, như có chiến ý nổi lên. Lý Thi Kỳ thì lộ hào quang, nhìn Mạnh Hạo trong tầng mây, trong lòng cũng nổi lên chiến ý.

Hàn Bối nhìn Mạnh Hạo, như có điều suy nghĩ, trong hai mắt không khỏi lộ ra chút tán thưởng bội phục. Nàng tự hỏi, dù đổi lại là mình, tối đa mình cũng chỉ lựa chọn một con đường trong đó mà đi tới, không quyết đoán bằng Mạnh Hạo. Việc này, sau khi nhìn người ta làm rồi thì thấy

không có gì, nhưng trọng điểm trong đó, ai có thể nghĩ ra đầu tiên.

Tống Vân Thư trầm mặc, Tống Giai bên cạnh thì nhìn Mạnh Hạo, như khắc sâu vào trong ký ức.

- Hay cho câu “Nhất thiết phải theo khuôn phép cũ sao!?”.

Giờ phút này, Lão Tổ Tống gia Tống Thiên đứng lên, thanh âm quanh quẩn.

Thanh âm của lão xuất hiện bốn phía, một đám lão quái Nguyên Anh đột nhiên biến đổi sắc mặt, thầm nghĩ không hay!

- Kẻ này là người thứ nhất lấy được Tứ Phương Châu, không để ý hắn là thân phận gì, vô luận bên ngoài hắn trêu chọc bao nhiêu phiền toái, khuê nữ Tống gia ta chính là người của hắn!

- Lão phu muốn nhìn, kẻ nào dám động đến hắn?

Những lời này vừa ra, trong lòng mọi người đều có tính toán riêng, nhưng không ai phát hiện được, hàm nghĩa trong câu nói này của Lão Tổ Tống gia không bình thường như thế, đó không phải là ở rể, mà là có ẩn chứa thâm ý.

Đúng lúc này, bên ngoài sơn mạch Tống gia, tại trong một trận pháp bỗng nhiên lộ ra quang mang kinh thiên, hơi thở cường đại ầm ầm xuất hiện, từng thân ảnh vụt lao ra.

Năm tông hai tộc, nghe tin mà đến!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 297: Giết người trong đêm mưa!

Gần như ngay lập tức khi ngũ tông nhị tộc xuất hiện bên ngoài Nhật Nguyệt sơn mạch của Tống gia, tại nơi Tống gia đang tổ chức yến hội kén rể, Mạnh Hạo đứng dưới tầng mây lốc xoáy, thân thể nhảy lên, đồng thời, dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, hắn bỗng nâng tay phải lên, nắm Như Ý Ấn trong lòng bàn tay, tu vi trong cơ thể ầm ầm tuôn vào trong đó.

Giờ phút này Như Ý Ấn đã sớm được chuẩn bị sẵn sàng, gần như ngay khi linh khí của Mạnh Hạo dung nhập vào trong đó, trong ánh mắt của những thiên tài và lão quái Nguyên Anh cảnh, họ nhìn thấy phía giữa không trung sau lưng Mạnh Hạo đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy màu đen cực lớn.

Vòng xoáy này giống như một cái miệng lớn, lập tức nuốt trọn thân ảnh Mạnh Hạo vào trong, dưới sự kinh ngạc há hốc mồm của các đệ tử thiên tài, dưới sự bất ngờ không kịp phản ứng của những lão quái Nguyên Anh cảnh, thân ảnh Mạnh Hạo đã biến mất khỏi tầm mắt tất cả mọi người.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo vừa biến mất, những lão quái Nguyên Anh cảnh này không cách nào yên tĩnh được nữa, đồng thời nhất tề bay lên, lao thẳng đến tầng mây lốc xoáy. Lúc này, trong nội tâm Lão Tổ Tống gia, Tống Thiên, nhẹ nhàng buông lỏng, lúc trước lão không thể không nói mấy lời kia, trên thực tế cho dù là Tống gia cũng rất khó có thể đồng thời đối mặt với ngũ tông nhị tộc.

Nếu Mạnh Hạo tự có biện pháp rời khỏi đây, thì đó là phương án tốt nhất đối với hắn.

Cho nên giờ khắc này lão cũng không ngăn cản tu sĩ Nguyên Anh cảnh của các tông môn, một lát sau, những lão quái Nguyên Anh cảnh kia cả đám mang theo thần sắc khó coi tiêu sái đi ra, bọn họ dĩ nhiên cảm nhận được rõ ràng Mạnh Hạo dùng một loại trận pháp cực kỳ cường hãn cưỡng ép truyền tống đi ra ngoài.

- Chỉ có tu vi Trúc Cơ, thế nhưng lại có chí bảo truyền tống như vậy, trên người Mạnh Hạo này chắc chắn có bí mật!

- Thái Linh Kinh, chí bảo truyền tống, người này Tử Vận Tông ta nhất định phải đoạt được!

Khi những lão quái Nguyên Anh cảnh trở về, người của ngũ tông nhị tộc cũng rời khỏi Nhật Nguyệt sơn mạch của tống gia, cùng lúc đó, khi Mạnh Hạo dùng Như Ý Ấn truyền tống rời đi...

Bên trong Thanh La Tông, trung tâm của ngọn núi thứ nhất trong Thập Vạn Đại Sơn, phía trên lư hương cực lớn kia, sương khói lượn lờ, giờ phút này thân ảnh của vài chục tu sĩ đang tiêu biến rất nhanh.

Tử La Lão Tổ cùng với mỹ phụ trung niên, hai người mang thần sắc âm trầm đứng bên dưới lư hương, ngẩng đầu nhìn những thân ảnh của các tu sĩ đang tiêu tán trong sương khói..

- Đáng tiếc, tung tích của người này bởi vì sử dụng Như Ý Ấn, nếu xuất động đệ tử Kết Đan cảnh hoặc mang theo pháp bảo Kết Đan cảnh sẽ bị can nhiễu, rất khó mượn lực lượng Tam Thanh lô để truyền tống chính xác, chỉ chệch một chút cũng đã là trăm vạn dặm, vả lại Tam Thanh lô một tháng chỉ có thể mở ra một lần.

Tử La Lão Tổ cau mày, chậm rãi mở miệng.

- Không sao, cho dù đệ tử Kết Đan cảnh không thể đuổi theo. Nhưng trong những đệ tử Trúc Cơ cảnh được phái ra có cả Chu Kiệt dựa vào

thân phận và tu vi của hắn tất có khả năng khiến cho người kia lưu lại.

- Huống hồ bọn họ chỉ cần vây khốn Mạnh Hạo, sau đó bố trí trận pháp, ta và ngươi sẽ có thể đến đó trong nháy mắt, đến lúc đó, người này có chạy đằng trời.

Mỹ phụ trung niên thản nhiên mở miệng.

- Nhưng ngươi đừng quên Như Ý Ấn của người này không biết còn có thể sử dụng mấy lần, nếu là Như Ý Ấn đầy đủ thì có thể sử dụng bảy lần.

Tử La Lão Tổ trầm mặc, nhìn thân ảnh đệ tử Thanh La Tông đang dần biến mất trên Tam Thanh lô, chậm rãi mở miệng.

- Chuyện này không quan trọng. Tu vi của Mạnh Hạo chỉ là Trúc Cơ trung kỳ mà thôi, căn cứ theo điển tịch ghi lại, ta phán đoán, dùng tu vi của hắn bây giờ, muốn mở ra Như Ý Ấn cần thời gian hai nén hương.

- Nói cách khác, chỉ cần đám người Chu Kiệt có thể vây khốn hắn trong thời gian hai nén hương, hoặc là trong thời gian hai nén hương bố trí xong trận pháp, thì tất cả coi như đã định, vả lại chỉ là một tên Trúc Cơ trung kỳ mà thôi, Tử La sư huynh không cần lo lắng, sau hai nén hương, hai người ta và ngươi sẽ xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo.

Mỹ phụ trung niên mỉm cười.

Khi hai người này đang nói chuyện, tại vùng biên giới của Nam Vực, trong một khu vực xa lạ, đại sơn kéo dài mấy trăm vạn dặm, bầu trời u ám, từng trận lôi đình xẹt qua, tiếng nổ ầm vang truyền khắp bát phương, khiến cho muông thú hoang dã trong núi phần lớn đều run rẩy, như bị thiên uy chấn nhiếp.

Từng đợt mưa lớn tầm tã giáng từ trên trời xuống, ào ào rơi thẳng xuống mặt đất, lúc này vốn đang buổi chiều tà, nhưng bát hoang bị bao phủ một

màu u ám, khiến cho bầu trời đen kìn kịt, dường như toàn bộ thế giới đều đã trở thành một cõi mông lung.

Đúng lúc này, có một đạo thiểm điện xẹt ngang qua bầu trời, đột nhiên, ở giữa không trung có một tầng sóng gợn khuếch tán ra bốn phía, màn mưa nhất tề bị tách ra, trong khoảnh khắc xuất hiện một hắc động cực lớn, thân ảnh của Mạnh Hạo từ trong đó lảo đảo đi ra, sắc mặt tái nhợt, sau khi xuất hiện hắn lập tức đảo mắt nhìn bốn phía.

Khi hắc động kia biến mất, mưa lập tức rơi trên người Mạnh Hạo, nhưng Mạnh Hạo dường như không để ý, mà vẫn chăm chú nhìn bốn phía, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Một tiếng răng rắc khẽ vang lên từ trong tay hắn, Mạnh Hạo cúi đầu nhìn xuống, Như Ý Ấn trong lòng bàn tay phải vốn đã xuất hiện một vài vết nứt, giờ phút này lại có thêm một vết nữa, không những vậy, nhìn bộ dạng này thì có lẽ không dùng được mấy lần nữa là sẽ vỡ vụn.

- Đây là bảo vật hộ mệnh, không thể tùy tiện dùng được nữa.

Mạnh Hạo chần chờ một chút, hít sâu một hơi chấn động toàn thân, nhất thời màn mưa tách ra, quần áo cũng không sót lại chút ẩm ướt nào.

- Giờ phút này hắn là có không ít tông môn Nam Vực đang tìm ta.

Mạnh Hạo nhíu mày, khi mở ra tòa đạo đài thứ năm Thái Linh Kinh lại tỏa ra kim quang, thật là ngoài dự liệu của hắn, khiến cho hắn không thể không lựa chọn rời đi.

- Cũng may đã lấy được Tứ Phương châu, vật ấy không biết có thể giải độc Tam Sắc Bỉ Ngạn Hoa của ta hay không.

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra hào quang, đang muốn tìm một nơi núi non yên tĩnh mở động phủ tạm thời ở lại để thử giải độc xem sao, thì ngay lúc

hắn vừa di động thân mình, bỗng nhiên thân sắc Mạnh Hạo thần sắc bỗng nhiên đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy ở nơi lúc trước là hắc động khi hắn xuất hiện, vốn đã khôi phục như thường, nhưng giờ phút này hắc động lại đột nhiên xuất hiện một lần nữa, như hư vô bị mạnh mẽ xé mở, trong đó là một mảnh tối đen, đồng thời cũng có một cỗ lực lượng đẩy mạnh khuếch tán ra khiến cho màn mưa bị bắn ra bốn phía.

Trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên sát cơ, giờ phút này hắn có thể lựa chọn xoay người dùng tốc độ nhanh nhất thoát đi, dù sao hắc động này xuất hiện đột ngột, nhưng hiển nhiên không phải là ngẫu nhiên, mà hắn là có người truy tìm dao động truyền tống của hắn mà truy kích đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 298: Giết người trong đêm mưa! (2)

Nhưng Mạnh Hạo lại không phải chọn lựa như vậy, mà trong mắt bắn ra hàn quang bức người, trong tính cách của hắn mang theo sự quyết đoán, thời gian dùng để thoát đi không bằng đơn giản ra tay quấy nhiễu.

Sự suy tư chỉ diễn ra trong đầu Mạnh Hạo một chớp mắt, sau đó hắn cất bước đi tới, tay phải nhấc lên, lập tức một đạo phong nhận cự đại cùng với hỏa long ầm ầm lao ra, hướng về phía hắc động trước mặt, cách không nhấn mạnh một cái.

Nhất thời hỏa long rít gào lao thẳng đến hắc động, trong phút chốc, một tiếng nổ vang kinh thiên truyền ra, hắc động kia như muốn tan vỡ, run lên kịch liệt, trong đó vậy mà xuất hiện hơn mười đạo thân ảnh của tu sĩ, bọn họ đang tụ lại rất nhanh, dường nhau bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra.

Mạnh Hạo không hề chần chờ, tay phải nhấc lên, cắn nát đầu ngón tay, huyết chỉ thuật được thi triển ra đồng thời thân thể cũng tiến lên phía trước, lại nhấn một cái về phía hắc động kia.

Rầm!

Một tiếng nổ vang cực lớn truyền lại đồng thời lôi đình nổi lên, hắc động chấn động mạnh, lập tức nổ tung tan vỡ, dù không có tiếng kêu thảm thiết truyền ra nhưng hơn mười đạo thân ảnh từ bên trong đi ra, lại chỉ còn có một nửa!

Còn một nửa thì đã bị hủy diệt cùng với hắc động kia!

Giết người không thấy máu, để có thể làm được chuyện này thì sự quyết đoán lúc trước của Mạnh Hạo đóng vai trò rất lớn, nếu lúc trước hắn hơi có chút chần chờ do dự, hay là không dám đối mặt mà bỏ chạy, như vậy hắn phải đối mặt với không chỉ có hơn mười người trước mặt, mà có thể còn nhiều hơn nữa.

Hơn mười người này vừa mới xuất hiện nhưng đã lập tức bộc phát ra lực lượng Trúc Cơ hậu kỳ, nhất là một nam tử tóc dài trong số đó, người này thân thể thon dài, bộ dạng tuấn lãng, môi hơi bạc, mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, tu vi của hắn đã đạt tới cảnh giới Giả Đan, Trúc Cơ đại viên mãn!

- Thanh La Tông!

Hai mắt Mạnh Hạo co rụt lại, hắn đã nhận ra trang phục của những người này, sát cơ trong khoảnh khắc đạt đến mức cao nhất, người của Thanh La Tông xuất hiện ở nơi này, ánh mắt Mạnh Hạo lập tức trở nên thanh tịnh, giờ phút này căn bản không nói hai lời, thủ đoạn làm việc của hắn xưa nay luôn luôn quyết đoán, nếu phải ra tay sẽ không chần chừ chút nào.

Giờ phút này hắn bước về phía trước một bước, năm tòa đạo đài Hoàn Mỹ Trúc Cơ trong phút chốc vận chuyển toàn bộ, nhưng không tán ra ngoài chút nào, vậy mà vẫn làm cho màn mưa bốn phía chấn động, Mạnh Hạo bước tới trước mặt một tu sĩ Thanh La Tông.

Người này hừ lạnh một tiếng, tay phải nhấc lên, lập tức một đại thủ ấn bỗng nhiên xuất hiện, lao thẳng đến Mạnh Hạo, cùng lúc đó tu sĩ Thanh La Tông khác ở bốn phía, không ai nói lời nào mà đồng loạt lao đến chỗ Mạnh Hạo.

Duy chỉ có tu sĩ cảnh giới Giả Đan kia là không ra tay, mà đang dùng tay phải vỗ vào túi trữ vật phía sau lấy ra một lư hương lớn bằng lòng bàn tay, hai tay chà xát, đốt lên trong đêm mưa.

Dần dần có một làn khói ngưng tụ ở giữa không trung, hình thành từng

vòng ký hiệu, nhìn bộ dáng như muốn tạo thành một loại trận pháp nào đó.

Gần như ngay khi lư hương được lấy ra, vị tu sĩ Thanh La Tông bị Mạnh Hạo nhằm vào kia đã thi triển xong hư ảo đại thủ ấn, khóe miệng lộ ra nụ cười, theo gã thấy, lần hành động này thật sự là chuyện bé xé ra to, dùng tu vi hậu kỳ của mình để giết chết một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ sẽ cực kỳ dễ dàng.

- Công lao này thuộc về Tạ mỗ rồi!

Tu sĩ Thanh La Tông kia cười ha ha, thân thể lao ra, vậy mà muốn dùng thân thể đối chọi với Mạnh Hạo, trên vai người này có quang mang lóe lên, dường như huyễn hóa ra vài gốc gai sắc.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, đợi gã đến gần trong nháy mắt, liền nâng tay phải lên, điểm một chỉ vào hư ảnh đại thủ ấn kia, một tiếng ầm vang lên, đại thủ ấn lập tức tan thành từng mảnh khiến tu sĩ Thanh La Tông họ Tạ sửng sốt, đồng thời Mạnh Hạo tiến tới gần, không quan tâm đến gã, tốc độ nháy mắt bạo tăng lên, tu vi vốn dùng nội liễm, trong nháy mắt toàn bộ bộc phát ra.

Rầm!

Uy áp ngập trời, tốc độ của Mạnh Hạo cực nhanh, ngay lập tức xuất hiện trước mặt tu sĩ họ Tạ, tay phải túm lấy cổ gã, lạnh lùng bóp chặt.

Răng rắc một tiếng, tu sĩ họ Tạ mở to mắt, khí tuyệt thân vong!

Đây đơn thuần là cảnh tượng giết người trong đêm mưa!

Giết người không thấy máu, bởi vì cho dù có máu thì cũng bị nước mưa tẩy sạch đi, như được gột sạch cả thể xác và tinh thần, khiến cho Mạnh Hạo ở nơi này căn bản không để ý đến cơn mưa đang rơi xuống, cũng

không cần lãng phí tu vi để che người trong mưa nữa.

Hắn chậm rãi buông lỏng tay ra, xoay người, mưa xẹt qua khuôn mặt của hắn, theo cằm theo tóc theo quần áo chảy xuống, một tia chớp xẹt qua trong đêm tối, khiến cho hình tượng của Mạnh Hạo giờ khắc này nhiều thêm một phần yêu dị.

Cảnh tượng này làm cho hơn mười đệ tử Thanh La Tông ở bốn phía xung quanh nhất tề chấn động tâm thần, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo đã không hề có sự khinh miệt mà đã xuất hiện sự ngưng trọng.

Ngay cả vị đệ tử Thanh La Tông có tu vi Giả Đan, Chu Kiệt, cũng phải ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo liếc mắt một cái, hai mắt co rút lại một chút, nhưng không ra tay, mà nâng tay phải lên, lăng không ấn xuống lư hương, khiến cho làn khói tăng tốc bay lên, nhanh chóng ngưng tụ lại.

- Không tiếc bất cứ giá nào, vây khốn giết chết người này.

Y thản nhiên mở miệng, thanh âm trong đêm mưa mang theo một cỗ hàn khí.

Hơn mười tu sĩ Thanh La Tông ở bốn phía xung quanh Mạnh Hạo nghe vậy, toàn bộ ngưng trọng sau đó lập tức lao ra, thuật pháp, bảo khí, đủ loại thủ đoạn trong phút chốc được thi triển ra, tiếng nổ vang kinh thiên động địa, trận chém giết trong đêm mưa này là trận chặn giết mạnh nhất mà Mạnh Hạo từng đối mặt, hơn mười người này, bất kỳ một người nào cũng là Trúc Cơ hậu kỳ.

Thậm chí có thể nói, hơn mười người này không một tiểu tông môn nào có thể có được, cho dù là tông môn bậc trung cũng tuyệt đối sẽ không phái ra cùng một lúc, bởi vì đối với tông môn mà nói, những đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ này nếu như có cơ duyên có người Kết Đan thành công, cho dù chỉ có một người có thể Kết Đan, đối với tông môn cũng cực kỳ trọng yếu.

Duy chỉ có siêu cấp tông môn như Thanh La Tông mới có thể có nội tình như thế, có thể một lần phái ra nhiều Trúc Cơ hậu kỳ như vậy.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, nếu đổi lại lúc hắn chưa mở ra tòa đạo đài thứ năm thì một trận chiến này đối với hắn mà nói sẽ cực kỳ gian nan, thậm chí có nguy cơ tử vong, nhưng hôm nay, Mạnh Hạo đã có đủ năm tòa đạo đài, chiến lực có thể được xưng là vô địch trong Trúc Cơ cảnh, thậm chí có thể nói giờ phút này Mạnh Hạo là đệ nhất nhân dưới Kết Đan trong tu chân giới ở Nam Vực!

Hắn cười lạnh một tiếng, trong khoảnh khắc khi hơn mười tu sĩ Thanh La Tông kia tiến đến, hắn nâng tay phải lên tung một trảo vào hư không, trong nháy mắt tản ra tiến về phía trước, lập tức hiện lên hình dạng hỏa long, cho dù còn chưa hoàn toàn ngưng hình nhưng đã phát ra hơi nóng kinh người khiến cho màn mưa bốn phía bị bốc hơi thành sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 299: Đạo tử chiến.

Trong làn sương mù quay cuồng, Mạnh Hạo vỗ vào túi trữ vật, lập tức hai thanh kiếm gỗ bay ra, đảo quanh thân thể hắn một vòng sau đó lập tức lao ra.

Sương mù quay cuồng che đậy cảnh tượng bên trong, nước mưa bị bốc hơi dung nhập vào trong đó, lôi đình ở bên ngoài nổ vang, tia chớp xẹt qua, từng tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong sương mù truyền ra.

Thân ảnh của Mạnh Hạo trong sương mù mang theo sự chết chóc, ở trước mặt hắn, hai thanh kiếm gỗ giao nhau quét ngang không trung ngăn cản một tu sĩ Thanh La Tông, cho đến trước khi chết, vẻ mặt vị tu sĩ này vẫn còn lưu lại sự hoảng sợ.

Sát ý không ngừng từ trong sương mù truyền ra, thân ảnh Mạnh Hạo như u hồn, những nơi hắn đi qua, tay phải vừa nâng lên đánh nát một người, đẩy thân thể người này văng ra, cản một đạo trường mâu ở phía trước, tiếng nổ vang lên, khi thân thể người này chia năm xẻ bảy, Mạnh Hạo lại cất bước tiến lên.

Tay phải vung lên lập tức biến ảo thành phong nhận, trong nháy mắt phân tán ra bốn phía giữa không trung, khi Mạnh Hạo đã đi xa thì một khối thi thể vỡ vụn từ trong sương mù tán loạn rơi xuống mặt đất.

Cảnh tượng này khiến cho Chu Kiệt càng ngày càng nhíu chặt lông mày, nhưng tay phải của y vẫn lăng không ấn xuống lư hương, làn khói trận pháp giờ phút này đã ngưng tụ được hơn sáu thành.

Đúng lúc này, tiếng kêu thê lương thảm thiết lại từ trong sương mù truyền ra, một đệ tử Thanh La Tông mang theo vẻ hoảng sợ, nửa thân thể lao ra khỏi sương mù, đang muốn chạy trốn thì tay phải của Mạnh Hạo

bỗng nhiên vươn ra từ trong sương mù, đè xuống đầu tên tu sĩ kia, hung hăng bóp mạnh, tu sĩ kia kêu lên thảm thiết, gương mặt của Mạnh Hạo lộ ra từ trong sương mù, nhìn thoáng qua Chu Kiệt.

Chu Kiệt cũng nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt hai người chạm nhau, khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra một nụ cười, thân ảnh biến mất vào trong sương mù, khẽ buông lỏng tay, khiến cho tu sĩ Thanh La Tông kia mắt mở to, nhưng đã không còn hô hấp nữa, thi thể từ từ rơi xuống.

Ánh mắt này làm cho Chu Kiệt chấn động tâm thần, sắc mặt y có chút khó coi, giờ phút này tiếng kêu thảm thiết trong sương mù đã thưa thớt dần, âm thanh nổ vang cũng mỏng manh hơn, đúng lúc này lại có một thân ảnh cấp tốc lao ra.

- Chu sư huynh cứu ta!

Kia là một đệ tử Thanh La Tông, giờ phút này đã mất đi cánh tay phải, vẻ mặt hoảng sợ, đang liều mạng bỏ chạy, nhưng lời nói của gã gần như vừa dứt, nhất thời một dấu tay lớn chừng một trượng từ trong sương mù gào thét lao ra, dấu tay này gần như thực chất, tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc đã đuổi kịp tu sĩ vừa cầu cứu kia.

Vừa chạm vào trong nháy mắt, một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, toàn thân tu sĩ kia run lên, mở miệng như đang muốn nói điều gì đó, nhưng không đợi gã nói ra thì thân thể đã hoàn toàn vỡ vụn.

Cho đến giờ phút này, sương mù chỗ Mạnh Hạo mới chậm rãi tiêu tan, thân ảnh của Mạnh Hạo, từ trong đó dần dần đi ra, mặc trường bào, một đầu tóc dài, thân thể thon dài khiến cho người ta có cảm giác như là một thư sinh yếu ớt, nhưng sự lạnh lùng trong mắt cũng làm cho nội tâm Chu Kiệt phải chấn động.

Hơn mười tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ giờ phút này không có một ai bước ra khỏi sương mù cùng Mạnh Hạo.

- Thủ đoạn của các hạ thật sự quá tàn nhẫn.

Chu Kiệt chậm rãi buông tay phải xuống, y đã hiểu được, chính mình không có thời gian tiếp tục duy trì lư hương kia.

Bởi vì Thanh La Tông đã hoàn toàn sai lầm khi tính toán tu vi của Mạnh Hạo.

Cho dù trước khi y đến đây, Tử La Lão Tổ đã báo cho biết, thông qua lời của trưởng bối tông môn từ Tống gia quay về đã cảnh báo trước rằng Mạnh Hạo tuyệt đối không phải là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ tầm thường, có được chiến lực có thể sánh với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

Nhưng Chu Kiệt giờ phút này mới hiểu được, Mạnh Hạo không phải có chiến lực của Trúc Cơ hậu kỳ, mà là có chiến lực khủng bố có thể tàn sát tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

Linh lực của đối phương dường như không giống với người khác, nhìn thì có vẻ đều là linh lực, nhưng Chu Kiệt lại có cảm giác kỳ dị, giống như linh lực của Mạnh Hạo tạo nên một loại ấn ký nào đó, điểm này lúc trước y đã quan sát được và nhiều lần có cảm nhận mãnh liệt.

Y lại phát hiện thuật pháp do Mạnh Hạo đánh ra, theo đạo lý mà nói thì sau khi hết hiệu lực thì linh lực thuật pháp sẽ tiêu tán trong thiên địa, nhưng linh lực của Mạnh Hạo lại là như dầu vào nước sôi, sau khi tan biến không thể dung hợp với thiên địa mà xuất hiện một lực lượng bài xích, dường như không thể cùng tồn tại.

Cũng bởi vậy, lực lượng bài xích này sinh ra lực bạo phát, đây mới là nguyên nhân khiến cho Mạnh Hạo cường đại như vậy, những điều này, Chu Kiệt có thể phán đoán nhưng không thể tìm được đáp án, chỉ có thể kinh hãi.

Lực lượng bạo phát này chính là nguyên nhân khiến cho Mạnh Hạo chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhưng lại có thể nghiền nát tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ!

Linh lực bất đồng, linh lực của Mạnh Hạo hoàn toàn là loại đặc hữu, mà linh lực của người khác, là linh khí trong thiên địa được tu sĩ thổ nạp mượn dùng, chẳng qua do cảnh giới tu vi bất đồng, thời gian mượn có dài có ngắn mà thôi, nhưng chung quy sẽ có một giới hạn, một khi đạt đến giới hạn, tất cả linh lực đều sẽ trở thành linh khí, một lần nữa quay trở về thiên địa.

Như một vòng tuần hoàn, giống như chín con đường trước mặt lão giả mặc áo xám trên tán đại thụ, trong bức họa Kiến Mộc, đây là pháp tắc thiên địa!

- Không phải Mạnh mỗ tàn nhẫn, mà là bọn ngươi có thể xuất hiện ở nơi này, đã chứng minh tất cả vấn đề, nếu Mạnh mỗ mềm lòng sẽ là tàn nhẫn với chính mình.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, tay phải vung lên, sương mù phía sau chậm rãi tiêu tán, mưa lại rơi xuống, rơi trên thân thể hai người, như phân chia khu vực giữa hai người thành từng mảnh nhỏ, ánh mắt hai người nhìn nhau, càng ngày càng sắc bén.

- Đệ tử Thanh La Tông Chu Kiệt!

Chu Kiệt trầm mặc, vừa chậm rãi mở miệng, tay phải bỗng nhiên nâng lên, lập tức ở trong tay y xuất hiện một thanh nhang dài ba thước, giờ phút này đang thiêu đốt bay lên làn khói màu xanh.

Làn khói mờ ảo, nhang như kiếm, sợi như mũi nhọn, nhang này hiển nhiên tuyệt đối không tầm thường.

- Triệu quốc, Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, nâng tay phải lên bấm niệm thần chú, lập tức hai thanh kiếm gỗ vờn quanh trước mặt hắn phun ra kiếm quang, tiếng động vù vù truyền ra, giống như đang cực kỳ khát máu.

Một trận chiến này, đối với Mạnh Hạo mà nói, không phải là lần đầu tiên gặp phải, từ lần đầu gặp Lý Đạo Nhất phải miễn cưỡng đối chiến, dụng kế ép đối phương phải hy sinh một cánh tay chạy trốn, đến lúc gặp Lý Thi Kỳ, hai người chiến một trận lực lượng ngang nhau, cho đến giờ phút này, hắn gặp phải Chu Kiệt ở trước mặt.

- Ba tòa đạo đài thì gặp Lý Đạo Nhất, bốn tòa đạo đài chiến Lý Thi Kỳ, nay năm tòa đạo đài lại chiến người này, chính là bằng chứng, với lực lượng năm tòa đạo đài của Hoàn Mỹ Trúc Cơ, ta bước vào cảnh giới vô địch trong Trúc Cơ cảnh!

Trong mắt Mạnh Hạo chiến ý dần dâng lên, hai thanh kiếm gỗ bên cạnh hắn dường như cảm nhận được chiến ý của Mạnh Hạo, giờ phút này tiếng kiếm ngân càng vang vọng, kiếm quang càng sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 300: Đạo tử chiến! (2)

- Ngươi rất giống một người mà vài năm trước trong khi đi lịch duyệt Chu mỗ đã được gặp, một nữ tử theo đuổi một việc không có kết quả, đáng tiếc nàng không mang họ Mạnh.

Chu Kiệt lắc đầu, y nói như thế là vì y đã xem Mạnh Hạo là đối thủ đáng để y tôn trọng. Trên thực tế, toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ cảnh ở Nam Vực có thể xếp trên y không đến mười người, gần như toàn bộ đều là Đạo tử các tông môn!

Mà nay, y đã thừa nhận sự tồn tại của Mạnh Hạo, thừa nhận hắn là người có thể sánh vai với các Đạo tử ở trong Nam Vực này.

Gần như trong chớp mắt khi vừa dứt lời, toàn thân Chu Kiệt khí thế ầm ầm bùng nổ, tu vi Trúc Cơ đại viên mãn, cảnh giới Giả Đan trong phút chốc khuếch trương tản ra, khiến cho mái tóc trên đầu y không gió mà bay, màn mưa bốn phía bị vạch mở, giống như không dám lại gần, trong mắt y dần dần lộ ra sự sắc bén, bước từng bước hướng về phía Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo chớp động tinh mang, chân phải dẫm lên trước một bước, linh thức trong phút chốc ầm ầm bộc phát ra.

Trong đêm mưa, một trận chiến Trúc Cơ đỉnh phong bắt đầu!

Tầng mây va chạm lẫn nhau bộc phát ra tiếng sấm vang rền kinh thiên động địa, mà ở dưới tầng mây, Mạnh Hạo và Chu Kiệt, hai người đồng thời bước lên từng bước, đồng thời nhìn lẫn nhau, trong khoảnh khắc đều tự bộc phát ra lực lượng linh thức.

Công kích bằng linh thức vô tung vô ảnh, nhưng luận sát cơ, so với pháp

bảo thì càng dễ giết người hơn!

Dưới cái nhìn này, hai người Mạnh Hạo và Chu Kiệt đồng thời dừng lại. Như bị ngọn núi lớn vô hình va phải, khóe miệng Chu Kiệt có máu tươi trào ra, y đột ngột ngẩng đầu, dung nhan càng thêm dữ tợn.

Thân hình Mạnh Hạo đồng dạng nhoáng lên một cái, trong miệng hơi chát, nhưng máu tươi lại không đủ để tràn ra khỏi khóe miệng, hắn hừ lạnh một tiếng, lại bước từng bước về phía trước, một bước hạ xuống, thân thể hai người lại chấn động.

Chu Kiệt sắc mặt hơi tái nhợt, biết được trên phương diện linh thức, chính mình không có chút ưu thế nào, y không chút do dự lui ra phía sau vài bước, tay trái bấm niệm pháp quyết cách không điểm về phía đoạn nhang ba thước trên tay phải, lập tức làn khói trên thanh nhang vặn vẹo, trong phút chốc hóa hình thành một thanh loan đao lao về phía Mạnh Hạo.

Phía sau làn khói hình loan đao có một thân ảnh theo sau, nhìn kĩ lại thì giống như một người đang cầm loan đao, bay lên chém tới Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, tay trái bấm niệm pháp quyết chỉ về phía trước, lập tức hai thanh kiếm gỗ bên cạnh hắn giống như khát vọng đã lâu, trong một tiếng ngân vang, gào thét bay ra, như hai đạo cầu vồng xuyên phá thiên không, trong nháy mắt đã lao đến chỗ người cầm loan đao kia.

Trong khoảnh khắc đã tới sát nhau, không né tránh, không vờn quanh dây dưa, dường như là sinh tử đại địch, vừa đến gần đã va chạm vào nhau, dường như nhất định phải có một bên nứt vỡ, lần va chạm này nhất định phải phân ra sinh tử.

Tiếng nổ vang động quanh quẩn, hai tay Mạnh Hạo không ngừng nâng lên vung ra, dường như có một sợi tơ vô hình liên kết tay của hắn với hai

thanh kiếm gỗ, theo động tác của Mạnh Hạo, hai thanh kiếm gỗ kia phát ra kiếm quang dài mấy trượng, tiếng ngân truyền khắp bốn phía, tạo thành gợn sóng lan ra, khiến cho những giọt mưa ở bốn phía đều run lên, như không dám tới gần.

Tiếng động rầm rầm vang lên liên tiếp, Chu Kiệt mắt lộ quang mang sắc bén kỳ dị, tay trái cũng nâng lên vung ra, tay phải đặt lên trên thanh nhang, khiến cho làn khói càng ngày càng nhiều, chỉ trong chớp mắt, phía trước hắn, làn khói đã hóa thành những loại vũ khí khác nhau, ước chừng có vài chục loại, cũng có số lượng người tương ứng xuất hiện từ bốn phương tám hướng lao đến Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thần sắc như thường. Mắt thấy những thân ảnh từ làn khói kia tới gần, hai tay của hắn nâng lên hướng ra phía ngoài quạt mạnh, lập tức hai thanh kiếm gỗ bỗng phát ra tiếng kiếm ngân, nhất thời linh khí thiên địa ở bốn phía trong phút chốc như bị hai thanh kiếm gỗ hấp thu, khiến cho kiếm quang tràn ra hơn mười trượng bao trọn lấy hai thanh kiếm gỗ khiến cho chúng dường như trở thành hai Kiếm Long vờn quanh Mạnh Hạo trở thành từng vòng bóng kiếm.

Tiếng động rầm rầm khuếch tán ra, những thân ảnh từ làn khói tới gần đều bị tan vỡ, nhất thời không thể tiến lên.

- Ngươi đã thích phòng ngự vậy thì Chu mỗ sẽ giúp cho ngươi được tiếp tục phòng ngự.

Chu Kiệt thản nhiên mở miệng, trong mắt có hàn mang hiện lên, tay trái bấm niệm pháp quyết mạnh mẽ đặt trên thanh nhang nhấn một cái khiến cho tốc độ cháy của thanh nhang càng tăng, một lượng lớn làn khói xuất hiện, hóa thành từng vòng khói giữa không trung.

Những vòng khói này ngày càng lớn dần, giờ phút này đã xuất hiện trên trăm vòng, lao thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, bao phủ Mạnh Hạo vào trung tâm.

Cho dù tận mắt thấy thân hình sắp bị những vòng khói này nuốt mất nhưng Mạnh Hạo vẫn thần sắc như thường, không hề có biến hóa, chỉ mở miệng phun ra phía ngoài, lập tức lôi vụ ầm ầm xuất hiện, lôi vụ trong tay Mạnh Hạo từng hấp thu một tia thiên kiếp, còn hấp thu lôi đình trong đỉnh vuông, tuy rằng chỉ được rất ít, nhưng cũng đủ khiến cho nó xuất hiện mấy loại biến hóa kỳ dị, giờ phút này vừa mới khuếch tán ra nhưng nhất thời đã tạo thành thiên lôi cuồn cuộn.

Hơn nữa lại dẫn động mây đen trong đêm mưa, khiến cho bốn phía trên bầu trời bao la trong phút chốc có lôi đình rầm rầm giáng xuống, khiến cho xung quanh Mạnh Hạo phàm là nơi lôi vụ khuếch tán tới như hóa thành một mảnh Lôi Trì.

Lôi vụ khuếch tán, tia chớp xẹt qua, thiên địa nổ vang, từng vòng khói vừa mới đụng chạm với lôi vụ liền lập tức như bị xé nứt, toàn bộ nứt vỡ ra.

Một màn này làm cho Chu Kiệt hai mắt co rút lại, nhưng không đợi hắn sử dụng thủ đoạn gì khác, thân ảnh của Mạnh Hạo đã cất bước đi ra từ trong lôi vụ.

Chung quanh hắn, sương mù quay cuồng, lôi đình nổ vang, tia chớp đan xen, hai thanh kiếm gỗ dẫn theo vô tận tia chớp xuyên qua không gian hiển lộ ra một cỗ ý chí diệt sát dữ dội, mái tóc Mạnh Hạo không gió mà bay, mưa gió bị cách ly ở ngoài, giờ khắc này trên người hắn tràn ngập cảm giác yêu dị làm cho lòng người kinh hãi.

Trong lúc mơ hồ, giống như có một cỗ ý chí bá đạo, cảm giác bá đạo này là lần đầu tiên xuất hiện ở trên người Mạnh Hạo!

- Mạnh mỗ càng thích xuất thủ hơn!.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, lời vừa dứt bỗng bước ra nửa bước, xen

lẫn khí thế vô cùng, như hóa thành một mãnh thú viễn cổ, như muốn chinh phục đại địa.

Chu Kiệt biến sắc, cố nén ý muốn lui về sau theo bản năng, giờ khắc này Mạnh Hạo tạo cho y một cảm giác khác biệt hoàn toàn với khi phòng thủ, tràn ngập sắc bén, dường như lúc trước là kiếm ở bên trong vỏ, mà nay kiếm đã rời bao!

Bộc lộ tài năng!

Một bước, hai bước, ba bước... Mạnh Hạo đi tới ba bước, lôi đình càng thêm nổ vang, tia chớp ngập trời, tu vi toàn thân Mạnh Hạo bùng nổ toàn diện, linh thức càng khuếch tán ra, Chu Kiệt kinh hãi biết rằng không thể để cho khí thế của Mạnh Hạo hùng mạnh thêm nữa, nếu không thì một trận chiến này sẽ cực kỳ gian nan.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 301: Quyết đấu đỉnh phong!

Gần như khi Mạnh Hạo vừa bước ra bước thứ ba, trong mắt Chu Kiệt lộ ra sự quyết đoán, tay phải nâng lên, nhất thời thanh hương chỉ còn dài hai thước kia tự động bay lên.

Còn Chu Kiệt hai mắt xuất hiện từng sợi tơ máu, hai tay để bên người nhanh chóng bấm tay niệm pháp quyết, mạnh mẽ đẩy ra.

- Thanh yên một đường diệt tây quan!

Lời nói vừa dứt, theo hai tay của Chu Kiệt đẩy về phía trước, lập tức thanh nhang dài hai thước kia thiêu đốt nhanh hơn bình thường, trong khoảnh khắc đã thiêu đốt một đoạn lớn, tràn ngập ra một làn khói nồng đậm lao thẳng đến Mạnh Hạo.

- Bạo!

Chu Kiệt mạnh mẽ mở miệng, làn khói nồng đậm kia lập tức ầm ầm nổ tung khiến cho bốn phương tám hướng xung quanh dường như đều bị chấn động, tiếng nổ vang này trực tiếp áp đảo lôi đình, che đậy tia chớp, tạo nên sóng âm ngập trời đánh sâu vào, lực lượng bạo phát tạo ra sức mạnh hủy diệt.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, lôi vụ chung quanh hắn trong tiếng nổ vang bị lực lượng kia xua tan, hai thanh kiếm gỗ ở trước người vẫn gắt gao chống cự, thân thể Mạnh Hạo phải liên tục thối lui ra bốn năm bước, ngẩng đầu lên thì khóe miệng đã tràn ra máu tươi.

- Đạo tử của đại tông môn, quả nhiên mỗi người đều là người không dễ

đối phó.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, hai mắt chợt lóe lên, Chu Kiệt sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng trong mắt lại lộ ra hàn mang, bấm tay niệm pháp quyết đẩy về phía trước.

Lập tức thanh nhang lại ngắn bớt, khiến cho nó chỉ còn lại không đầy hai thước, một làn khói lớn cuồn cuộn, cuốn thẳng đến phía Mạnh Hạo.

- Bạo!

Tơ máu trong hai mắt Chu Kiệt càng dày đặc, y gầm nhẹ, trong chớp mắt những làn khói này lại nổ tung, nhưng ngay khi vụ nổ vừa xảy ra, Mạnh Hạo nâng tay phải lên, nhanh chóng đánh ra năm chưởng về phía trước.

Thanh la ngũ phách!

Ngũ phách cực nhanh, trong nháy mắt đã hoàn thành, ngay khi lực lượng hủy diệt do làn khói nổ tung tạo thành khuếch tán đến, đại thủ ấn trước người Mạnh Hạo đã ngưng hình rõ ràng, lao ra nghênh đón.

Tiếng động ầm ầm vang lên, kinh thiên động địa, cơn mưa bốn phía hoàn toàn bị dập nát, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, thân hình không lùi ngược lại còn tiến lên từng bước, năm tòa đạo đài hoàn mỹ trong cơ thể liên tục vận chuyển, lại nâng tay phải lên liên tục đánh ngũ phách về phía trước.

Một đại thủ ấn, hai đại thủ ấn, trong nháy mắt ở trước người Mạnh Hạo có chừng mười đại thủ ấn xuất hiện, từ xa nhìn lại thì thấy cực kỳ kinh người, mười đại thủ ấn phát ra kim quang, gào thét lao đi, thẳng tới chỗ Chu Kiệt.

Tơ máu đã chiếm toàn bộ hai mắt của Chu Kiệt, giờ phút này hai tay y không ngừng bấm niệm pháp quyết, thanh nhang trước mặt y thiêu đốt càng ngày càng nhanh, chỉ trong nháy mắt đã cháy hầu như không còn,

tạo nên càng nhiều sương khói, lao thẳng đến đại thủ ấn của Mạnh Hạo, khi va chạm trong chớp mắt liền ầm ầm nổ tung, tan vỡ.

Gió lốc gào thét, bốn phía chấn động mãnh liệt, sóng âm cấp tốc khuếch tán ra, cây cối trên mặt đất lay động dữ dội, cơn mưa trong thiên địa nhất tề toái diệt, khóe miệng Mạnh Hạo lại tràn ra máu tươi, nhưng thần sắc của hắn càng thêm sắc bén.

Chu Kiệt đã phải liên tục thối lui bảy tám bước nhưng vẫn không cách nào thừa nhận áp lực, phải phun ra một ngụm máu tươi lớn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt nhưng trong mắt lại lộ ra tinh mang.

Hai người không nói gì, đứng từ xa nhìn nhau, bọn họ đều hiểu được, trận chiến này còn lâu mới có thể chấm dứt.

Chu Kiệt mới chỉ dùng một loại pháp bảo, thuật pháp của tông môn còn chưa sử dụng tới, càng không cần phải nói tới mấy đòn sát thủ, mà Mạnh Hạo cũng giống như thế.

Hai người nhìn nhau ước chừng được ba hơi thở, sau đó Chu Kiệt ngẩng mặt lên trời cười to.

- Thanh Vân đại thủ ấn, thuật pháp rất quen thuộc, nếu Mạnh huynh đã dùng thuật ấy, vậy thì hôm nay hãy luận bàn xem rốt cuộc Thanh Vân đại thủ ấn của Thanh La Tông vì sao lại tên là Thanh Vân!

Chu Kiệt vừa cười vừa nâng tay phải lên, hô hấp của y trong thời khắc này dường như trở nên có chút quỷ dị, theo nhịp hô hấp, trong tay phải đang nâng lên của y xuất hiện một mảnh tàn ảnh.

Mỗi một tàn ảnh đều có hình bàn tay, tổng cộng có hai mươi sáu tàn ảnh, giờ phút này toàn bộ đều huyễn hóa ra, hai mắt Chu Kiệt chợt lóe, tay phải nâng lên hướng về phía Mạnh Hạo, cách không nhấn một cái.

- Đây mới là Thanh Vân đại thủ ấn!

Theo lời nói của Chu Kiệt vang lên quanh quẩn, y đập tay xuống, lập tức một dấu tay to lớn phát ra thanh quang ngưng thực trước mặt y, như do sương khói tạo thành, đó là Thanh Vụ, đó là Thanh Vân!

Thanh Vân thủ ấn gào thét lao thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, nơi nó đi qua, bốn phía nổ vang, bất luận là huyền diệu hay là khí thế đều vượt xa những gì Mạnh Hạo học được trong tàn cuốn.

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn quang, không nói tiếng nào, tính cách của hắn là như thế, khi đấu pháp với người khác thì rất ít mở miệng, tất cả đều thể hiện bằng hành động, càng không mở miệng, ra tay lại càng sắc bén tàn nhẫn.

Giờ phút này hắn nâng tay phải lên, ngón trỏ vẽ một vòng tròn trên ngón cái, máu tươi chảy xuống trong chớp mắt, thế giới trước mặt Mạnh Hạo đã trở thành màu huyết sắc.

Huyết Tiên truyền thừa!

Vô diện nhất ngôn phong hỏa liên.

Tàn vân huyết vũ hải thao thiên!

Câu thần khiển tướng diệt ma tháp.

Chúng sinh huyết mạch luyện cửu sát!

Những lời này ẩn chứa thần thông, muốn thi triển ra cần tu vi tối thiểu đạt đến Kết Đan cảnh mới được, cho nên rõ ràng Mạnh Hạo có biết nhưng không có cách nào sử dụng.

Nhưng trong số đó, Huyết Chỉ, Huyết Ấn cùng với Huyết Sát giới lại

không yêu cầu quá nhiều tu vi, linh lực vừa đủ thì cũng có thể thi triển, do đó đã trở thành một trong những thần thông của Mạnh Hạo, phối hợp làm đòn sát thủ với Phong Yêu Đệ Bát Cấm.

Trên con đường mà Mạnh Hạo đi đến nay, đã nhiều lần thi triển ra, uy lực tuyệt đối không tầm thường, đủ để khiến người ngoài rung động, giờ phút này, thế giới trước mắt Mạnh Hạo có màu đỏ, đây là màu sắc chỉ khi hắn thi triển Huyết Chỉ mới xuất hiện, bây giờ đã trở thành thói quen, trong thế giới huyết sắc, hắn thấy được thuật pháp Thanh Vân đại thủ ấn của Thanh La Tông do Chu Kiệt thi triển ra đang gào thét lao đến.

Thủ Ấn nhìn như một đoàn sương khói màu xanh, nhưng trong đó giống như ẩn chứa một khí thế khó có thể hình dung, khiến cho khi Thủ Ấn tiến đến, trong mắt Mạnh Hạo thấy nó càng lúc càng lớn, thậm chí hắn có thể tưởng tượng khi Thủ Ấn tới gần thì có lẽ có thể thay thế được cả thế giới trước mắt.

Cảnh tượng này làm cho Mạnh Hạo nghĩ tới năm đó Thiên Cơ Lão Nhân từ trên bầu trời Triệu quốc giáng một chưởng xuống Kháo Sơn Tông, một chưởng làm cho Mạnh Hạo vô lực giãy dụa, hủy diệt Kháo Sơn Tông, để lại dấu ấn năm ngón tay in sâu trên mặt đất.

Cho đến khi trên bầu trời xuất hiện một tinh mang đỏ hồng, như một kiếm trảm thiên, trực tiếp chém đứt chưởng ấn kia, mới khiến cho Mạnh Hạo miễn cưỡng qua được một kiếp, giờ này khắc này trong đầu Mạnh Hạo hiện lên hình ảnh thủ ấn năm đó.

So với ngày xưa, Chu Kiệt tất nhiên không bằng Thiên Cơ Lão Nhân nhưng cảnh tượng này cũng rất tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 302: Ta mạnh hơn ta ngày xưa!

Mạnh Hạo bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười trong im lặng, bỗng nhiên hắn nâng tay phải lên, khi Thủ Ấn kia càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn gào thét, trong lúc tiến gần đến trước người hắn, thậm chí còn tạo lên cuồng phong thổi bay quần áo, mái tóc của Mạnh Hạo. Trong một chớp mắt này....

Ngón tay cái bên phải của Mạnh Hạo nâng lên, hướng về phía Thanh Vân đại thủ ấn kia, sau đó bỗng nhiên từ trên vạch xuống dưới như một nhát chém!

Vết chém này, như một đạo ánh sáng lóe lên trong thế giới đen tối, vết chém này như chém mở con mắt của thiên địa, vết chém này như năm đó Yêu Chủ chém Khai Thiên Thủ Ấn, hiện tại vết chém này là của Mạnh Hạo hướng về thủ ấn ở ngoài Kháo Sơn Tông Triệu quốc năm đó, hắn muốn kiểm chứng chính mình!

Ta cường hơn ta ngày xưa!

Thiên địa nổ vang, thân thể Mạnh Hạo đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, nhưng Thanh Vân đại thủ ấn vốn hung hăng lao đến giờ đây đã dừng lại ở trước mặt, cách người hắn bảy thước, từ trên ngón tay giữa cho đến cuối bàn tay xuất hiện một vết nứt cực lớn, vết nứt này xuyên qua toàn bộ thủ ấn, càng lúc càng lớn, cho đến khi thủ ấn gào thét xuyên qua người Mạnh Hạo thì vị trí của hắn trùng với vết nứt, bình yên vô sự, chỉ có cuồng phong do chưởng ấn đảo qua tạo nên khiến cho mái tóc dài của Mạnh Hạo tung bay rối bời, nhưng trong hai mắt tối đen của hắn lộ ra tinh mang, như tinh mang trong đêm tối, khiến tất cả những ai nhìn thấy đều sẽ cảm giác cực kỳ lóa mắt!

- Còn muốn tiếp tục sao?

Mạnh Hạo vung ống tay áo, thản nhiên mở miệng.

Chu Kiệt trầm mặc, y nhìn Mạnh Hạo, trong nội tâm nổi lên sự chua sót, nhưng rất nhanh chiến ý trong mắt lại dạt dào, y hít sâu một cái, tay phải trực tiếp nâng lên hướng về lư hương ở bên cạnh ấn mạnh một cái.

Dưới tác động của cái ấn kia, lư hương run lên, từ giữa xuất hiện vết nứt, sau đó lập tức nổ bung chia năm xẻ bảy.

- Tất nhiên muốn tiếp tục, Chu mỗ tu hành đến nay, từ thời khắc trở thành Đạo tử vốn chưa bao giờ thất bại, trận chiến này không nên có người tới quấy rầy.

Chu Kiệt thản nhiên mở miệng, lời nói đơn giản, hành vi cũng đơn giản, nhưng trong sự đơn giản lại để lộ ra một cỗ khí thế, khí thế thuộc về cường giả, mặc dù vẫn chỉ là sơ khai, mặc dù cũng không nhiều lắm, nhưng đã đủ làm cho hai mắt Mạnh Hạo ngưng tụ.

- Chặt đứt đường lui, dùng điều này ép cho bản thân không còn đường lùi, không còn có cái gì để dựa vào, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình, dùng điều này để kích phát tiềm lực, Chu Kiệt này là một người tài.

Mạnh Hạo thầm nghĩ gật đầu.

Chu Kiệt bỗng nhiên nâng tay phải lên, vỗ mạnh, nhất thời từ trong túi trữ vật của y có năm đạo tinh quang bay ra, ngay khi vừa xuất hiện, lập tức bốn phía bầu trời vốn tối đen trong nháy mắt dường như bừng sáng, ánh sáng này đến từ năm chuôi kiếm trước mặt Chu Kiệt!

Năm chuôi kiếm lóng lánh tinh quang, thất thải lượn lờ!

Năm chuôi kiếm này theo tay phải của Chu Kiệt nâng lên, theo năm ngón tay vươn ra, lập tức cấp tốc di động, trôi nổi ở bên ngoài năm ngón tay.

- La Nguyệt Đại Địa, kiếm trận khai thiên!

Lời của Chu Kiệt vừa dứt, tay phải ấn mạnh xuống mặt đất, lập tức năm chuôi kiếm tỏa ra tinh quang vạn trượng, trong phút chốc lao thẳng xuống phía dưới, trong chớp mắt đã biến mất.

Nhưng trong khoảnh khắc khi năm chuôi kiếm vừa biến mất, hai mắt Mạnh Hạo co rụt lại, thân hình không chút do dự, liên tục lui về phía sau sáu bước!

Ngay khi Mạnh Hạo lui về phía sau, đồng thời, năm chuôi kiếm liên tiếp, bỗng nhiên xuất hiện từ trong hư không, lao từ dưới lên trên, trực tiếp đâm lên vị trí lúc trước của Mạnh Hạo.

Tinh quang chói mắt, năm chuôi kiếm kêu vù một tiếng, hóa thành năm đạo cầu vồng gấp khúc giữa không trung, đổi hướng lao thẳng đến Mạnh Hạo, kiếm quang ngập trời, khí thế hoàn toàn khóa chặt Mạnh Hạo, phong kín tất cả vị trí của Mạnh Hạo.

- Thú vị.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, ngón cái tay phải bỗng nhiên nâng lên, khi năm chuôi kiếm kia lao đến, nhấn về phía trước một cái.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, phạm vi mười trượng quanh thân thể Mạnh Hạo trong khoảnh khắc nổi lên một quầng sáng huyết sắc, năm chuôi kiếm kia bị ngăn cản ở bên ngoài, va chạm tạo nên tiếng nổ vang quanh quẩn bốn phía.

Chu Kiệt hai tay bấm niệm pháp quyết, phun ra một ngụm tiên huyết, lập tức năm chuôi kiếm kia truyền ra tiếng ngân bén nhọn, nhoáng lên một cái từ năm chuôi biến thành hai mươi lăm thanh!

Tất cả ùn ùn kéo đến, lao thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, tốc độ cực nhanh, khí thế mạnh mẽ làm cho Mạnh Hạo trong chớp mắt cảm nhận được nguy cơ.

Nhưng thần sắc của hắn vẫn y như cũ, khi hai mươi lăm thanh kiếm gào thét tới gần trong khoảnh khắc, hắn vung tay áo, tu vi toàn thân ầm ầm bùng nổ, ngón cái xẹt qua ngón trỏ, máu tươi chảy ra thì Mạnh Hạo dùng lực lượng của hai đạo Huyết Chỉ, cách không nhấn một cái.

Rầm!

Bốn phía chấn động dường như ảnh hưởng tới thị giác, không gian vặn vẹo, hai mươi lăm thanh kiếm kia bị ngăn cản lại, Chu Kiệt gầm nhẹ một tiếng, hai tay nắm chặt nổi rõ gân xanh, hai mươi lăm thanh kiếm biến ảo ngập trời, nhoáng lên một cái, bóng kiếm tràn ngập, rõ ràng hóa thành một trăm hai mươi lăm thanh, lúc này đây, thật sự là khí thế phô thiên cái địa, từ bốn phương tám hướng lao thẳng đến Mạnh Hạo.

Va chạm trong nháy mắt, quầng sáng huyết sắc lớn mười trượng mạnh mẽ vặn vẹo co rút lại, đảo mắt đã chỉ còn ba trượng, vả lại những tinh kiếm này đã xuyên thấu hơn phân nửa, áp sát Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tay phải mở ra ngón thứ ba, thứ tư, sau đó dùng lực lượng Huyết Tiên truyền thừa đệ tứ chỉ vung lên, huyết quang ngập trời, Mạnh Hạo lại nhanh chóng mở ra ngón thứ năm!

Máu tươi chảy xuống từ năm ngón tay rõ ràng đã hình thành một Huyết thủ ấn! Triển khai thức thứ hai trong ba thức của truyền thừa, uy lực của nó đã vượt qua Huyết Chỉ, Huyết Ấn!

Huyết Ấn vừa hiện, tiếng nổ kinh thiên vang lên, một dấu thủ ấn màu huyết sắc to lớn biến ảo trong tay Mạnh Hạo, khi hắn vung tay về phía trước, một quầng sáng huyết sắc vô tận từ tay phải của Mạnh Hạo khuếch tán ra, trong tiếng nổ ầm vang trực tiếp quét ngang kiếm trận, khiến cho hơn một trăm thanh tinh kiếm nhất tề run rẩy rút lui, cùng lúc đó, Mạnh Hạo bước từng bước về phía trước, Huyết Ấn trong tay phải nắm chặt.

Oanh một tiếng, trong vòng trăm trượng bốn phía xung quanh Mạnh Hạo, trong thiên địa trống rỗng xuất hiện một huyết sắc đại thủ ấn, mà Mạnh Hạo dường như đang đứng giữa lòng bàn tay của thủ ấn ấy, giờ phút này thủ ấn nhanh chóng nâng lên, nắm mạnh!

Chu Kiệt sắc mặt đại biến, phun ra máu tươi sau đó mạnh mẽ bấm tay niệm pháp quyết, muốn làm cho những bảo kiếm này bay trở về, nhưng rất nhanh sắc mặt đã tái nhợt.

Bị thủ ấn nắm chặt, hơn một trăm thanh phi kiếm không một cái nào có thể bay ra, như bị trói chặt, giờ phút này đang giãy dụa muốn thoát đi nhưng không thể nào làm được.

Có ba mươi thanh phi kiếm run rẩy gào thét, như muốn tan vỡ.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tiếng nổ vang lên, hơn ba mươi thanh phi kiếm nhất tề vỡ vụn, ngay sau đó, lại là ba mươi thanh, tiếp đó lại là ba mươi thanh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 303: Phong Yêu nhất mạch!

Chỉ trong thời gian mấy lượt hô hấp, tất cả phi kiếm sau khi bị thủ ấn bắt được đều đã vỡ vụn, cho đến khi huyết sắc thủ ấn biến mất thì xuất hiện ở Mạnh Hạo trước mặt chỉ còn là năm chuôi tinh quang tiểu kiếm ảm đạm vô quang, tràn đầy dấu vết nứt vỡ.

- Chu mỗ còn có một thuật cuối cùng!

Chu Kiệt hai mắt đỏ đậm, giờ phút này cắn răng mở miệng nhìn Mạnh Hạo vung tay phải thu năm chuôi tinh kiếm vào trong túi trữ vật.

- Thanh La, Hàng Tiên!

Chu Kiệt ngẩng mặt lên trời rống to, tay trái nâng lên bấm tay niệm pháp quyết sau đó đè mạnh lên mi tâm, tay phải vung lên, lập tức có vài chục khối ngọc giản bay ra ở trước mặt, trong tiếng bang bang toàn bộ vỡ vụn, một cỗ hương thơm ngọt ngào khuếch tán, mùi vị kia vừa mới bắt đầu có vẻ là rất tốt đẹp, nhưng nếu cảm nhận nhiều một chút sẽ có cảm giác cực kỳ ghê tởm, giống như muốn nhổ hết cả lục phủ ngũ tạng ra.

Cùng lúc đó, một cỗ khí thế vốn không thuộc về Chu Kiệt trong chớp mắt giống như từ bốn phương tám hướng thức tỉnh, phủ xuống.

Hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên chợt lóe, giờ này khắc này, ở trong đầu của hắn, lập tức hiện lên âm thanh tang thương trong Phong Yêu Cổ Ngọc.

- Chúng ác chi hồn, tự xưng là tiên, không qua được một người một núi, nếu gặp, cũng phong ấn!

Thanh âm này vừa xuất hiện, Mạnh Hạo đã sớm quen thuộc, giờ phút này hắn nhìn Chu Kiệt, cảm nhận được trên người Chu Kiệt bộc phát ra khí thế càng ngày càng cường đại, Mạnh Hạo trầm mặc nhìn gương mặt Chu Kiệt lúc này đã vặn vẹo không còn vẻ tuấn lãng nữa, mà giống như ở trên gương mặt trồi lên vô số khuôn mặt của những người khác.

Bộ dạng cực kỳ thống khổ có vẻ muốn kiên trì lâu hơn nữa, nhưng trong mắt đã ảm đạm, rõ ràng lộ ra vẻ sinh mệnh đang tiêu tán, thuật pháp này hiển nhiên không phải Trúc Cơ cảnh có thể thi triển, cho dù y là Đạo tử cũng không được.

Cũng không được!

- Yêu Phong, đệ bát cấm!

Mạnh Hạo chậm rãi nâng tay phải lên, giờ khắc này ở trên người hắn hiển lộ ra một cỗ khí thế người ngoài không thể phát hiện, nhưng những linh hồn quỷ dị dung nhập vào cơ thể Chu Kiệt lại có thể phát hiện được cực kỳ rõ ràng!

Khuôn mặt chúng nó hiện lên trên gương mặt Chu Kiệt, không ngoài dự tính, trong chớp mắt, toàn bộ đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Yêu Phong, đệ bát cấm!

Đến nay đây là thức duy nhất trong thuật pháp Phong Yêu Tông mà Mạnh Hạo học được, thậm chí có thể nói đây cũng không phải là thuật pháp, mà là thần thông!

Tám đời Yêu Phong, mỗi đời sáng tạo một cấm, Mạnh Hạo thân là đời thứ chín, nguyên bản đã được chuẩn bị xong tất cả, nhưng Kháo Sơn Lão Tổ không biết xấu hổ, khiến cho tất cả trở nên gian nan, nếu không có đủ loại cơ duyên tạo hóa, có thể đến bây giờ, ngay cả đệ bát cấm này Mạnh

Hạo cũng không học được.

Giờ phút này hắn hít sâu một cái, tay phải hạ xuống trong chớp mắt, toàn bộ thế giới đều xuất hiện trùng điệp, thân thể của hắn rung động, thế giới cũng động, tất cả toàn bộ đều rơi vào người Chu Kiệt, khiến thân thể y cũng xuất hiện vô tận trọng điệp.

Tất cả nói thì dài dòng nhưng trên thực tế chỉ xảy ra trong nháy mắt, tất cả trọng điệp đều biến mất, nhưng duy chỉ có Chu Kiệt thân thể vẫn tràn ngập trọng điệp, từng tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trên người của y truyền ra, không phải là thanh âm của y, mà là những linh hồn được y dung nạp vào thân thể.

Giờ phút này thân thể Chu Kiệt run lên, hai mắt của y mang theo vẻ mờ mịt, nhưng trên thân thể lại có từng trận hắc khí khuếch tán, những hắc khí này nồng đậm, trong đó rõ ràng có chín linh hồn mơ hồ tồn tại, những hồn ảnh này đều là lão giả, cả đám mặt mày méo mó, mang theo vẻ điên cuồng cùng hoảng sợ, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Cảnh tượng này người ngoài không nhìn thấy, tiếng kêu thảm thiết kia người ngoài không nghe được!

Chỉ có Mạnh Hạo, bốn phía, cũng chỉ có hắn mới có thể nghe được cái âm thanh này, nhìn thấy hình ảnh này bởi vì hắn là Phong Yêu đời thứ chín, mặc dù còn không hoàn toàn, nhưng dùng máu xác minh đã chứng minh hắn có thân phận đời thứ chín không giả.

Toàn bộ, hắn có thể nhìn thấy toàn bộ.

- Phong Yêu nhất mạch, ngươi là đời thứ chín.

- Ngày chúng ta thành đạo, đều do Phong Yêu nhất mạch ngăn cản, luyện hóa chúng ta, không cho thành yêu!

- Phong Yêu nhất mạch thì như thế nào, sớm muộn gì cũng giống như chúng ta, thành tàn hồn trong thiên địa!

Âm thanh thê lương từ những hồn ảnh kia điên cuồng truyền ra, theo lời nói phát ra, thân thể của bọn chúng cũng kịch liệt run rẩy, tiếng kêu thảm thiết càng thêm mãnh liệt, hắc khí bốn phía chúng nó đang nhanh chóng tiêu tán, thân thể của bọn nó cũng bị bạo lộ ở tại trong trời đất, run rẩy, mơ hồ như muốn tiêu tán khỏi thế giới này.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn không hiểu nhiều lắm về Phong Yêu nhất mạch, chỉ khi hành tẩu trải nghiệm mới dần hiểu rõ. Giờ phút này nhìn những tàn hồn này có bộ dạng như thế, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh, tay phải vung lên.

Lập tức những tàn hồn kia đều đồng loạt tiêu tán, tiếng kêu thê lương trước khi chết còn quanh quẩn bên tai Mạnh Hạo.

- Phong Yêu đoạn mạch, Quý chủ hoán thiên, đúc phong tiên thai, chúng ta tranh giành tiên mà chết có gì sai đâu, nhất mạch của ngươi lại ngăn cản chúng ta thành đạo. Vậy chờ lúc ngươi luyện thành Phong Yêu đệ nhất biến để xem vô tận tàn hồn trong thiên địa có ai không đến cắn nuốt ngươi!

Thanh âm vẫn còn quanh quẩn, sắc mặt Chu Kiệt tái nhợt, trong mắt dần dần khôi phục lại thần trí nhưng vẫn mang theo vẻ mờ mịt.

Mạnh Hạo nhìn Chu Kiệt liếc mắt một cái, trầm mặc xoay người, tay áo vung lên, đội mưa đi trước. Chu Kiệt yên lặng ngẩng đầu nhìn thân ảnh của Mạnh Hạo đi xa, hồi lâu sau y mới hít một hơi thật sâu, ôm quyền cúi đầu.

- Lần tới nếu ta thắng ngươi cũng sẽ không giết, trả lại ân tình này cho ngươi, chứng nhận bản tâm của ta.

Chu Kiệt trầm mặc rất lâu, thấp giọng tự nói, xoay người mang theo vẻ suy yếu hóa thành cầu vồng đi xa.

Thanh La Tông, Thập Vạn Đại Sơn, khi những tàn hồn kia tử vong, trong chớp mắt, dưới động đá vôi trong lòng một ngọn núi lớn bỗng nhiên có từng tiếng rít gào phẫn nộ ầm ầm truyền ra, tiếng gầm gừ này truyền khắp bát phương, nhưng đệ tử Thanh La Tông lại không nghe được chút nào.

- Phong Yêu nhất mạch, hắn là người của Phong Yêu nhất mạch!

- Phong Yêu đời nào cũng đáng chết, Quý chủ kiêng kị, nguyền rủa chín đời, đây là đời thứ chín.

- Chết, chết, chết…Phong Yêu nhất mạch, đời nào cũng đều phải chết!

- Đúc tiên thai chỉ khuyết thiếu Phong Yêu hồn, tìm được hắn lấy linh hồn, uống máu của hắn đúc thành tiên thân!

Theo từng tiếng gầm nhẹ, toàn bộ Thập Vạn Đại Sơn ầm ầm chấn động, nhưng chấn động này, lại không phải bản thể chấn động mà dường như là linh hồn ngọn núi chấn động, mặt đất run rẩy, từng luồng hắc khí như muốn lao ra từ phía dưới Thập Vạn Đại Sơn của Thanh La Tông, bầu trời cũng trở thành một cõi u ám.

Nhưng ngay khi chúng vừa muốn từ chỗ yếu xông ra, trong chớp mắt, đột nhiên ở bên ngoài Vãng Sinh Động Nam Vực, khối thi thể năm đó rơi xuống từ không trung bỗng chấn động mạnh. Dưới cỗ chấn động này, dường như có một cỗ khí thế tràn ra, khí thế này người sống không thể phát hiện, trong chớp mắt đã truyền khắp Nam Vực, hình thành một cỗ lực lượng uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 304: Tứ Phương Châu giải độc.

Dưới cỗ uy hiếp này, vô tận tàn hồn ở dưới Thập Vạn Đại Sơn của Thanh La Tông giờ phút này toàn bộ run lên, vậy mà lại lập tức lặng ngắt như tờ.

- Ngươi là ai!

Trong cảnh tĩnh mịch này, từ Thập Vạn Đại Sơn của Thanh La Tông phút chốc cũng có một cỗ khí thế bộc phát ra, khí tức này cực kỳ mạnh mẽ, trong khoảng thời gian ngắn dường như có thể lay động được thi thể kia, sau khi truyền ra thì tất cả tàn hồn đều bị bẻ gãy nghiền nát, như thể chúng nhìn thấy quân vương, nhất tề quỳ lạy.

Khí thế ngập trời, tràn ngập bầu trời Thanh La Tông, khiến cho trăm vạn dặm thiên địa xung quanh trong nháy mắt lâm vào cảnh tối đen, nhưng cực kỳ quỷ dị chính là cảnh tượng này người ở bên ngoài nhìn vào căn bản không thấy gì, bầu trời vẫn xanh lam như biển!

- Ta vì tìm nguyên nhân mà đến.

Một cái thanh âm tang thương quanh quẩn ở dưới Thập Vạn Đại Sơn của Thanh La Tông, thanh âm này mang theo cảm giác, trong nó chứa đựng vô tận năm tháng, thậm chí còn lộ ra một chút mỏi mệt.

Nhưng trong sự mỏi mệt lại ẩn chứa một luồng khí thế không thể phát hiện, nếu đã không thể phát hiện thì cả đời cũng không thể lĩnh hội... sát khí thao thiên.

Dường như người này chinh chiến cả đời, giết chóc nhiều đến mức khó

có thể hình dung, cho nên cho dù là một thanh âm cũng ẩn chứa sát khí làm cho lòng người kinh hoảng.

- Ngươi có toan tính gì!

Khí thế như quân vương dưới Thập Vạn Đại Sơn của Thanh La Tông truyền ra ý chí.

- Duyên tới duyên đi, chứng đạo tự tại, kẻ này hữu duyên, bọn ngươi lại quấy nhiễu, ta không tìm được Vãng Sinh niệm cũng muốn cải niệm, đồ diệt các ngươi.

Khí thế như quân vương dưới Thập Vạn Đại Sơn của Thanh La Tông dường như đang trầm mặc, hồi lâu sau mới dần dần tiêu tán, nhưng ngay khi tiêu tán cũng thốt ra một thanh âm kiệt ngạo vang vọng.

- Ngươi không cần cải niệm, bởi vì chúng ta sẽ tìm ngươi trước! Truyền khắp Thanh La Tông, chọn ba mươi thiên kiêu tiến vào Thanh Minh Động của bổn tông, mượn thân thể trở về phàm trần!

Cùng lúc đó, tại sâu trong Vãng Sinh Động có một cỗ hài cốt, hài cốt này không phải là người, mà là một con cá chỉ lớn bằng lòng bàn tay.

Trong chớp mắt, chỗ vốn là đôi mắt của cá nhỏ này bỗng nổi lên một chút u hỏa.

Ngay sau đó dưới Thiên Hà Hải, theo sợi dây leo tới chỗ sâu nhất tại đáy biển, quan tài trong vô số cự thạch trận, giờ phút này truyền ra tiếng răng rắc, giống như có người ở trong đó, đang dùng móng tay ma sát vào thành quan tài.

- Phong Yêu nhất mạch...

Mơ hồ hình như có thanh âm khàn khàn ẩn chứa trong đó một chút phiền

muộn, mang theo một chút hồi ức, chậm rãi truyền ra, làm rối loạn cả Thiên Hà Hải, tạo nên một trận Thiên Hà phong bạo.

Mưa gió vẫn như trước, nhưng chân trời đã không còn tối đen, ánh trăng sau mây đen cũng dần dần nhạt đi, mặt trời mọc ở phương đông dần dần xua tan đi đêm tối, như đại diện cho ánh nắng đang đến.

Tại thời điểm nhật nguyệt giao hoán, trong màn mưa, Mạnh Hạo đi thẳng về phía trước, ánh mắt của hắn bằng phẳng, không chút gợn sóng, trời mưa như thế này làm hắn nghĩ đến tuyết của Triệu quốc.

Hắn không biết nơi này thuộc về vị trí nào của Nam Vực, chỉ thấy được một dãy núi liên miên, không nhìn thấy bờ, bốn phía chỉ có mưa làm bạn, chỉ có gió lạnh tiễn đưa.

Trận chiến cùng Chu Kiệt, Mạnh Hạo đã kiểm chứng được chiến lực đỉnh cao của của bản thân sau khi có năm tòa đại đài, nó có thể áp chế Đạo tử Trúc Cơ mạnh nhất.

- Đáng tiếc, thuật pháp của ta vẫn còn thiếu, pháp bảo cũng chỉ có một, cho nên không nghiền ép được hoàn toàn được.

Mạnh Hạo trầm tư suy nghĩ đi trong mưa, từ khi đi vào con đường Tu Chân giới khác hoàn toàn so với việc đọc sách, hắn dần dần học được cách tìm kiếm điểm còn thiếu của bản thân, không thể để cho điểm thiếu xót này trở thành mảnh đất chôn mình trong trận chiến tiếp theo.

- Về phương diện thuật pháp này nhất thời không có biện pháp giải quyết, nhưng nếu có thể bái nhập Tử Vận Tông, cũng có thể giảm bớt không ít, nhưng pháp bảo....

Mạnh Hạo nhíu mày.

Pháp bảo của hắn phần lớn là đoạt được qua đấu pháp, nhưng theo tu vi

không ngừng lên cao, lại dần dần thiếu bảo vật sắc bén, chỉ có kiếm gỗ, chỉ có lôi vụ, còn lưới nhỏ màu đen, hay là bảo phiến, cung tiễn… cũng dần dần mất đi tác dụng.

- Cũng không phải không có biện pháp, ta có hai loại phương pháp luyện chế pháp bảo, thứ nhất là phải đi Mặc Thổ, tìm Hàn Tuyết Tàm, lấy Tất La Lôi Tang Đình Diệp nuôi nấng, khiến cho nó lột biến thành Vô Mục, phun ra tơ tằm bất diệt kia!

- Thứ hai, chính là lấy ngọc trang của tổ tiên Hàn Bối, luyện ra chí bảo Tuế Nguyệt, hai thứ này có thể thành một, thì lập tức có thể giải quyết khốn khổ của ta hiện nay. Đáng tiếc… là đều rất khó khăn, không thể hoàn thành trong thời gian ngắn. Ngoài ra, còn có lá cờ ba đuôi này, đáng tiếc vật ấy lấy tu vi hiện này của ta... không thể lay động lấy ra.

Mạnh Hạo lắc đầu, trầm ngâm, khi nhìn mưa không có ý dừng, ngược lại càng lớn dần, thân hắn lóe lên một cái, thẳng đến dưới chân một dãy núi, tay phải nâng lên, có phi kiếm gào thét ra, một lát sau, một cửa động phủ đã được mở ra.

Mạnh Hạo vung tay áo, thân mình như chim ưng bay thẳng vào trong động phủ đó, tại bên trong khoanh chân ngồi xuống, tu vi tản ra phía ngoài, nhất thời, hơi ẩm trong động phủ vừa mở ra này, lập tức tiêu tan, mà lại nhiều thêm một chút hơi ấm.

Mạnh Hạo vừa há mồm phun thì lôi vụ bay ra bao phủ lối vào động phủ. Lúc này hắn mới nhắm mắt lại, yên lặng vận chuyển tu vi trong cơ thể, khoảng chừng nửa nén hương trôi qua, Mạnh Hạo mở mắt ra, tay phải nâng lên chạm vào túi trữ vật, trong tay hắn xuất hiện một viên trân châu.

Hạt trân châu thoạt nhìn thì giống như đi khắp tứ phương, nhưng rất cẩn thận nhìn lại thì không phải như thế, rất là kỳ dị. Mạnh Hạo nhìn hạt trân châu trong tay, hít thở sâu một cái, trong mắt lộ ra sự chờ mong.

Sau đó lấy gương đồng ra, không tiếc linh thạch phục chế lại một viên nữa. Đáng tiếc, linh thạch của hắn đã không còn nhiều, sau khi phục chế được một viên thì Mạnh Hạo chần chờ một lúc, không tiếp tục nữa.

‘

- Hi vọng trân châu này có thể giải độc Bỉ Ngạn hoa của ta.

Mạnh Hạo cầm Tứ Phương Châu, hai mắt lóe lên, hắn không biết cách sử dụng viên trân châu này, nhưng Mạnh Hạo hôm nay cũng không còn là tu sĩ ngày đó, đã là người mạnh nhất trong Trúc Cơ, giờ phút này linh thức mạnh mẽ động, đi thẳng đến trân châu này, trong khoảnh khắc dũng mãnh tiến vào trong.

Một lát sau, Mạnh Hạo nhìu mày, cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi. Máu này rơi lên hạt trân châu, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy mà nhanh chóng bị hạt trân châu hấp thu, lập tức hạt trân châu trong tay Mạnh Hạo bắt đầu hòa tan.

Từng làn khói màu trắng bay ra, mang theo một cỗ mùi thơm ngát, lại giống như ẩn chứa một cỗ khí tức thanh lọc, hai mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ trầm tư. Hồi lâu tay phải hắn nâng lên hướng mặt đất nhấn một cái, lập tức dãy núi của động phủ này chấn động, dưới bàn tay Mạnh Hạo xuất hiện một cái khe, một cây dây leo mạnh mẽ chui ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 305: Tứ Phương Châu giải độc.(2)

Dưới khống chế của tâm thần Mạnh Hạo, dây leo vừa xuất hiện thì lập tức hướng về làn khói hút nhẹ một cái, nhất thời có một làn khói lao thẳng đến phía cây dây leo, nháy máy bị hút vào trong, ánh mắt Mạnh Hạo sáng ngời, ngưng thần nhìn lại.

Cũng chỉ qua hơn mười hơi thở, màu sắc của dây leo kia liền có sự chuyển biến, không còn là màu đỏ sậm nữa mà chậm rãi chuyển thành màu trắng, thậm chí trên thân cây còn lộ ra một cảm giác tinh thuần.

Cho đến một lúc lâu sau, Mạnh Hạo như nghĩ ra cái gì đó, lúc này mới nhìn về phía trân châu đang dần dần hòa tan. Mắt hắn nhìn theo làn khói tản ra, trong ánh mắt lộ ra một chút quyết đoán, mở miệng khẽ hút, làn khói kia lập tức theo mũi đi vào cơ thể Mạnh Hạo.

Tại một cái chớp mắt đó, hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền, nhưng cũng chỉ hơn mười hơi thở sau, toàn thân Mạnh Hạo chấn động mạnh mẽ, trên mặt hắn nổi gân xanh, hai mắt mở, trong con ngươi của hắn huyễn hóa lên một mặt quỷ giống như khóc lại không phải khóc, tự tiếu phi tiếu, mà trên khuôn mặt quỷ đó, lại nổi lên một tầng sương, sương này chính là làn khói!

Làn khói này giống như đang có ý tinh lọc độc Bỉ Ngạn hoa trong cơ thể Mạnh Hạo.

Thời gian dần dần trôi qua, nửa canh giờ sau, Mạnh Hạo mồ hôi như mưa, sắc mặt tái nhợt, nhưng trong mắt hắn lại càng thêm chấp nhất. Lúc này hắn lại hút thêm một hơi nữa, lại có một lượng khói lớn lập tức đi vào trong mũi hắn, tan vào trong cơ thể, khiến cho khuôn mặt quỷ trong

hai con ngươi của hắn, xuất hiện méo mó.

Mơ hồ như có tiếng kêu thê lương chói tai, quanh quẩn trong đầu óc Mạnh Hạo, thân thể hắn còn xuất hiện cảm giác xé rách, như trong người đang có một hồi đấu tranh sinh tử. Đặc biệt là trong hai con ngươi của hắn, mặt quỷ lúc này càng thêm vặn vẹo, vậy mà lại xuất hiện ảo ảnh trùng điệp, hơn nữa còn có chút hắc khí chui ra từ trên đỉnh đầu Mạnh Hạo. Hắc khí đó ở giữa không trung, đã hình thành một gốc cây Bỉ Ngạn hoa ba màu.

Nhưng Tứ Phương Chau trước mặt Mạnh Hạo, cũng đã có dấu hiệu ảm đạm, giống như đã sắp phóng thích ra toàn bộ khí tức, nay kích cỡ đã giảm xuống còn một nửa, sợ là dùng không được bao lâu nữa, sẽ bị hoàn toàn hòa tan thành khói, còn hạt trân châu ấy thì hoàn toàn biến mất.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh mang, hắn không chút do dự, tay phải bỗng nhiên nâng lên nắm lấy hạt trân châu, lần này không phải là hấp thu làn khói nữa, mà là đem hạt trân châu để vào trong miệng, mạnh mẽ nuốt xuống.

Trong nháy mắt, trong cơ thể Mạnh Hạo truyền ra tiếng nổ vang, giống như cùng hô ứng với tiếng sấm bên ngoài, Bỉ Ngạn hoa trên thiên linh của hắn, như có cuồng phong quét ngang, lần đầu xuất hiện dấu hiện như muốn tiêu tán.

Từng trận tiếng thét thê lương càng thêm chói tai, tràn ngập trong đầu óc Mạnh Hạo, trong giờ khắc vẻ mặt hắn đã trở nên vặn vẹo, lúc tay phải nhấc lên thì không hề chần chờ, lấy ra viên Tứ Phương Châu thứ hai, cắn răng không tiếc tất cả linh thạch, bắt đầu phục chế.

Sau khi liên tục phục chế hai viên, linh thạch đã hết sạch, Mạnh Hạo một lần cầm lấy toàn bộ Tứ Phương Châu, trong mắt lộ ra quyết đoán, nuốt xuống cùng một lần.

Khi những viên Tứ Phương châu này nuốt vào miệng, tiếng gầm rú trong cơ thể Mạnh Hạo, kinh thiên động địa, cho dù là núi non bên ngoài, cũng đều truyền rất xa. Mà cũng tại lúc này, toàn bộ lỗ chân lông trên cơ thể hắn, đều có làn khói màu trắng khuếch tán ra, bao phủ cả người hắn vào bên trong.

Mà Bỉ Ngạn hoa trên đỉnh đầu hắn, lúc này đã run run, dường như muốn tiêu tán, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng mờ đi. Mà bên trong sương trắng, mặt quỷ trong hai con ngươi của Mạnh Hạo không ngừng trùng điệp lên nhau, dần dần mơ hồ, dường như hạt châu này, thật sự có thể giải độc Bỉ Ngạn hoa.

Thậm chí nửa canh giờ trôi qua, ảo ảnh của Bỉ Ngạn hoa trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, vậy mà lại hoàn toàn biến mất, mặt quỷ trong con ngươi hắn cũng không hề còn, nhưng vào lúc này....

Đột nhiên, sương mù bao trùm toàn thân thể Mạnh Hạo, nguyên bản sau khi đang xua tan ảo ảnh Bỉ Ngạn hoa, đang khuếch tán ra ngoài biến mất. Nhưng ngay sau đó, những làn khói trắng này lại đột nhiên chấn động, trong nháy mắt quay cuồng, ngưng tụ thẳng đến trên đỉnh đầu Mạnh Hạo. Tại trong sương mù màu trắng này, xuất hiện một chút hồng quang, sau đó lại xuất hiện một chút quầng sáng màu vàng, tiếp sau đó lại là màu xanh như bầu trời, khoảnh khắc chui ra.

Kể từ đó, bốn màu giao hòa, quay cuồng bên trong sương mù, vậy mà lại ngưng tụ ra một đóa... Bỉ Ngạn hoa bốn màu!

Dường như, Bỉ Ngạn hoa này, căn bản thì không có khả năng bị hủy diệt, cho dù là lúc trước nhìn như đã bị diệt đi, nhưng nó lại trong lúc tử vong mà chuyển thế, một lần nữa xuất hiện.

Sắc mặt Mạnh Hạo cực kỳ khó coi, hắn ngẩng đầu nhìn lên Bỉ Ngạn hoa bốn màu đang lơ lửng phía trên, ánh mắt lộ ra vẻ âm trầm. Nhưng rất nhanh, hai mắt Mạnh Hạo liền chợt lóe lên.

Hắn chết lặng, không chớp mắt nhìn Bỉ Ngạn hoa bốn màu, nhìn đóa hoa giống như mặt quỷ kia, khí tức dường như không còn rất mạnh nữa, so với ba màu lúc trước không có khác biệt, thậm chí bộ dạng còn có vẻ không bằng, then chốt nhất là vào lúc này, ảo ảnh Bỉ Ngạn hoa này đang run run.

- Đây không phải là màu thứ tư!

Trong khoảnh khắc, hai mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh mang, cẩn thận nhìn đóa Bỉ Ngạn hoa phía trên, trong đầu hắn hiện ra cây Bỉ Ngạn hoa bốn màu đã nhìn thấy trong Huyết Tiên truyền thừa, sau khi so sánh, dần dần đã phát hiện ra sự bất đồng.

- Nếu thật sự nở ra sắc màu thứ tư, bản thân ta hẳn là nên cả người hoàn toàn mất đi ý thức, biến thành một đóa Bỉ Ngạn hoa mới đúng. Nhưng hiện tại ta không có phát hiện cái gì khác thường, vả lại màu sắc thứ tư của hoa này....

Đúng lúc này, đóa Bỉ Ngạn hoa bốn màu đang run run kia, đột nhiên chấn động, cánh hoa màu trắng phía trên, phút chốc vỡ vụn, hóa thành một mảnh sắc trắng, đi thẳng đến cánh hoa màu xanh, Bỉ Ngạn hoa run run mãnh liệt hơn, qua mấy cái thời gian hô hấp, hai mắt Mạnh Hạo lại sáng lên.

Hắn tận mắt nhìn thấy, cánh hoa màu xanh kia lúc này đang khô héo, trong khoảnh khắc liền hoàn toàn tiêu tán, khiến cho Bỉ Ngạn hoa trôi nổi trong không trung lúc này, tại chớp mắt đó chỉ còn lại hai màu, nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ còn thấy được cánh hoa màu xanh không phải hoàn toàn biến mất, mà còn một tia tồn tại, như có thể tùy thời gian trôi qua mà dần dần hồi phục.

Hơn nữa đóa Bỉ Ngạn hoa hai màu kia, giờ phút này tuy là yếu nhưng lại có một cỗ khí tức tinh thuần tràn ra, giống như sau khi nó hấp thu Tứ

Phương Châu, cho dù là tổn thất một màu nhưng sau đó, tác dụng giải độc của Tứ Phương Châu sẽ không còn một chút tác dụng nào đối với nó nữa.

Bỉ Ngạn hoa hai màu này, chợt lóe lên, không cho Mạnh Hạo cự tuyệt, trực tiếp nhập vào thiên linh của hắn, hơi thở yếu đi hơn phân nửa, khiến cho Mạnh Hạo đứng lên, sau khi do dự, trong mắt mạnh mẽ lộ ra một chút quyết đoán.

- Tứ Phương Châu này có chút hiệu quả, nhưng hiển nhiên không thể hoàn toàn cởi bỏ, phải nghĩ biện pháp lẫn vào Tử Vận Tông, tìm kiếm biện pháp cởi bỏ Bỉ Ngạn hoa này. Nếu không độc hoa này ở trong người, như nghẹn ở cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 306: Hoàng gia ngũ tiên.

Sau khi đứng dậy, Mạnh Hạo đưa tay phải vỗ lên túi trữ vật, mặt nạ màu máu nhất thời xuất hiện trong tay hắn. Nhìn mặt nạ này, Mạnh Hạo chần chờ một chút, nếu không vạn bất đắc dĩ, hắn thật sự không muốn dây dưa nhiều với miếng mỡ đông này.

Trình độ chán ghét vật này đã đến cảnh giới cực kỳ khủng bố, Mạnh Hạo cảm nhận rất sâu. Trầm mặc một lát, hắn lộ vẻ quyết đoán, linh thức dung nhập vào trong mặt nạ màu máu.

Trước mặt tối sầm lại, Mạnh Hạo vừa vào thì liền cảm nhận được hơi thở của Huyết Ngao. Khí tức này đã càng lúc càng mạnh, khiến cho hắn có chút yên lòng hơn.

Huyết Ngao là đòn sát thủ mạnh nhất của hắn trong tương lai. Mạnh Hạo rất chờ mong, con chó nhỏ năm đó thức tỉnh, chờ mong khi nó tỉnh lại, xuất hiện bên cạnh mình, ngửa mặt gào một tiếng dài.

Sau đó, linh thức của Mạnh Hạo đã rơi vào lên lá cờ ba đuôi kia, vừa nhìn lại thì không thể rời mắt, vật này tất nhiên là chí bảo, nhưng lại không thể lấy ra, điểm này làm cho Mạnh Hạo rất là bất đắc dĩ.

Khi linh thức của Mạnh Hạo nhìn về phía Lão Tổ Lý gia thì liền sửng sốt.

Giờ phút này, Lão Tổ Lý gia tiều tụy trước nay chưa từng có, hồn thể dường như gần sụp đổ, suy yếu tới cực điểm. Nhất là hai mắt đờ đẫn, còn vẻ mặt gần như tuyệt vọng kia, làm cho Mạnh Hạo nhìn thấy liền cảm thấy mình còn đánh giá thấp trình độ khủng bố của miếng mỡ đông này....

Miếng mỡ đông biến thành con vẹt, đang đứng trên vai Lão Tổ Lý gia, ánh mắt sáng ngời nói liên tục. Thậm chí nó còn không để ý tới Mạnh Hạo, mà thân hình Lão Tổ Lý gia, cứ vài hơi thở lại run lên vài cái.

Mạnh Hạo có chút chần chừ, nhưng hắn cắn răng chậm rãi tới gần. Ngay khi hắn với tiến tới gần, miếng mỡ đông ngẩng đầu, sau khi nhận thấy linh thức của Mạnh Hạo thì nó liền hô lớn.

- Ồ!? Ngươi tới rồi à, nếu không ngươi cũng tham dự vào đi, ta cùng lão nhân này đang nói tới một chiều vào bảy vạn năm trước, vẫn còn chưa nói xong đây nì. Lão đã đáp ứng ta, muốn nghe ta nói đến hết!

Miếng mỡ đông như là rất kích động, giống như là rất chờ mong có thể kéo Mạnh Hạo tham gia.

Mạnh Hạo run lên một cái, nhưng không đợi hắn mở miệng, Lão Tổ Lý gia thấy được Mạnh Hạo thì giống như gặp được thân nhân, kích động gào lên.

Tại tiếng gào này, lão giống như liều lĩnh không để ý tới gì mà lao tới.

- Lão phu Lý Học Phong, là Lão Tổ vài ngàn năm trước của Lý gia. Năm đó ta đoạt xá pho tượng thần vệ trong Huyết Tiên truyền thừa. Van cầu ngươi đừng để con trym này tới đây, ta sẽ nói hết toàn bộ, ngươi muốn hỏi gì ta đều nói….

- Ta còn có công pháp Lý gia, còn có thần thông của Lý gia, ngươi muốn cái gì, ta đều nói hết, đều cho ngươi hết… Van người nhanh chóng đưa nó đi đi, ta ta….

- Câm miệng, không lớn không nhỏ, lão nhân gia ta lại khiến người ta chán ghét thế sao!!!! Ngươi … ngươi… ngươi… ngươi quá không có đạo đức rồi, ngươi là của ta….!!!!

Miếng mỡ đông nghe thấy lão nói thể liền nhất thời nổi giận, xoay người lại, rất chi là nghiêm túc nói với Mạnh Hạo.

- Lão là của ta! Lão còn chưa từ trên con đường tà ác trở lại, ta còn có hơn bảy vạn năm…

- Của ngươi, là của ngươi… lão chắc chắn là của ngươi!

Mạnh Hạo liền vội mở miệng, nói như chém đinh chặt sắt, không chút chần chừ!

- Được rồi, nể mặt ngươi thống khoái gọn gàng như thế. Lần thảo luận này sẽ không để ngươi tham dự, ta muốn giáo huấn cái lão đầu này một chút… Lại dám cáo trạng, ta hận nhất là là người cáo trạng, thật không có đạo đức…

Miếng mỡ đông quay đầu, nổi giận đùng đùng mở miệng, nhưng trong mắt lại tràn ngập hưng phấn, hiển nhiên là rất kích động vì đột nhiên có thêm một đề tài.

Lão Tổ Lý gia lộ vẻ tuyệt vọng, cầu xin nhìn Mạnh Hạo. Giờ phút này lão rất là hối hận, trước kia vì sao lại kiêu căng, nếu sớm ngoan ngoãn một chút thì lão cũng đã không bị con trym cực kỳ khủng bố này tra tấn.

Nghĩ tới cuộc sống mấy ngày qua, loại sống không bằng chết này, như ác mộng muốn chết cũng không được, Lão Tổ Lý gia lại run rẩy không ngừng.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng.

- Lão nhân gia ngài thiên biến vạn hóa, vãn bối sắp muốn lẫn vào một cái tông môn, không biết chỗ tiền bối có thể cho mượn vài phần lực lượng biến hóa!?

Mạnh Hạo cẩn thận tìm từ, trong lúc mở miệng còn lùi sau vài bước.

Miếng mỡ đông nghe vậy liền kinh ngạc quay người nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn làm chuyện xấu!?

- Không phải, tại trong tông môn kia, có một tên phi thường tà ác, ta muốn lẫn vào tông môn kia, vào đó bắt người này, sau đó giao cho tiền bối giáo dục một chút, để y thoát khỏi con đường tà ác!

Mạnh Hạo vội vàng dùng lời chính nghĩa nói, một bộ ta đây tràn ngập chính khí.

- Lại có việc này? Tốt, tốt tốt… Mạnh Hạo ngươi làm rất đúng, tên tà ác như thế, phải cần lão nhân gia ta giáo dục… Nhưng mà…

Miếng mỡ đông lập tức kích động, đang nói không ngừng, đột nhiên nó chần chừ.

- Ta sẽ mang tới một tên ác bá sớm nhất có thể, để tiền bối cảm hóa!

Mạnh Hạo nhanh chóng mở miệng, thanh âm đã tràn ngập mê hoặc.

- Ah!?

Miếng mỡ đông nhất thời kích động hơn, chút lưỡng lự đã giảm đi rất nhiều.

- Hai tên ác bá!

Mạnh Hạo vội vàng rèn sắt khi còn nóng.

Thân hình miếng mỡ đông run lên, kích động vỗ cánh, nhưng vẫn mơ hồ còn chút chần chờ.

- Năm tên ác bá! Mấy ngày nay, ta liền tìm năm tên ác bá cho ngươi!

Mạnh Hạo cắn răng, quyết đoán nói.

Nghe được thế, miếng mỡ đông nhất thời gào lên, thân hình run run, hai mắt vì kích động mà đỏ lên, nó nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, hô hấp có chút dồn dập.

- Ta muốn ba tên ác bá!

Miếng mỡ đông mạnh mẽ nói, một bộ bất cứ giá nào, nhưng lại càng khẩn trương nhìn Mạnh Hạo, như là sợ Mạnh Hạo không đồng ý.

- A? Ba tên?

Mạnh Hạo sửng sốt, vốn tưởng với bộ dạng kích động như thế của nó, chắc chắn nó sẽ mở ra công phu sư tử ngoạm, lại không nghĩ chỉ từng đó.

- Ba tên, bắt tới ba tên ác bá cho ta, ta liền giúp ngươi! Thiếu một tên cũng không được!

Miếng mỡ đông rống lớn, một bộ nếu Mạnh Hạo không đồng ý thì nó liền liều mạng.

Trong lòng Mạnh Hạo có chút cổ quái, nhưng cũng gấp gáp gật đầu.

- Tốt, tìm ba tên ác bá cho ngươi, một tên cũng không thiếu!

Mạnh Hạo nói xong, vội vàng thu hồi linh thức, hít sâu một cái, thần sắc càng cổ quái hơn nhìn mặt nạ màu máu trong tay.

- Miếng mỡ đông này không biết đếm sao? Ta nói năm, nó lại có bộ dạng như rất gấp rút, vậy mà lại hô lên ba tên…

Mạnh Hạo thì thào, liền tranh thủ thu hồi mặt nạ. Thân hình nhoáng lên, hóa thành cầu vòng trực tiếp bay ra động phủ. Bên ngoài mưa đã giảm nhiều, Mạnh Hạo bay nhanh, hóa thành một tia sáng, khoảnh khắc đã đi xa.

Hai ngày sau.

- Mạnh lão đệ, không xa rồi… Phía trước là nơi ở của mấy huynh trưởng ta. Đến đó rồi, nhất định phải ở một thời gian, ta và ngươi nhất kiến như cố, tất phải kết bái một phen.. Phải biết rằng, tại đây, thanh danh Hoàng gia ngũ tiên chúng ta rất có trợ giúp cho lão đệ hành tẩu!

Trên sơn đạo, một hán tử hơn ba mươi, một thân hoàng bào, râu cá trê, hai mắt nhỏ thó nhìn một thanh niên bên cạnh, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 307: Động phủ này không tệ.

Thiếu niên kia như là rất ngại ngùng, tu vi thoạt nhìn chỉ là Ngưng Khí tầng tám, so với hán tử này thì cao hơn một tầng.

- Đa tạ Hoàng đại ca, đây là lần đầu tiên tiểu đệ rời tông môn, gặp được Hoàng đại ca, đúng là vận may của ta!

Thanh niên ngại ngùng liên tục nói lời cảm tạ.

- Ra cửa nhờ bằng hữu, chút chuyện nhỏ không đáng kể, ta và mấy vị huynh trưởng đều rất hiếu khách, vả lại, lão đệ với tuổi này đã có tu vi như vậy, ngày sau bất khả hạn lượng, sắp trở thành nhân tài kiệt xuất Nam Vực rồi. Thậm chí, đệ cũng có thể sánh ngang thiên kiêu, vài huynh trưởng nhà ta tất sẽ trọng thị lão đệ, càng vui vẻ kết giao!

Hán tử cười ha hả, vỗ vai thanh niên, nhưng trong mắt lại lộ ra chút khinh miệt cùng tham lam, nhìn thoáng qua túi trữ vật lộ ra bên ngoài của tên thanh niên.

Y chưa từng thấy qua túi trữ vật như thế, vừa gặp liền biết không phải bình thường.

Trên thực tế, với tầm mắt của kẻ này thì tự nhiên không cách nào thấy qua túi trữ vật như thế, bởi vì đó là túi càn khôn, mà thanh niên này chính là Mạnh Hạo.

Hai người gặp nhau tại một chỗ núi hoang, lúc đó hán tử áo vàng này nhìn thấy túi càn khôn của hắn, nhưng vì thấy tu vi của Mạnh Hạo nên mới bỏ qua ý niệm cướp đoạt, mà lại nhiệt tình tiến lên bắt chuyện, nói

mấy câu liền moi ra không ít nội dung.

- Một tên đệ tử trong tông môn chưa từng nghe tên ra ngoài lịch lãm, vậy thì trên người đệ tử đó chắc phải có một ít pháp bảo bảo mệnh của tông môn. Nhưng phần lớn những kẻ như thế này đều không có lịch duyệt, bị ta ton hót vài câu liền lâng lâng!

Hán tử áo vàng cười tủm tỉm nhìn Mạnh Hạo, trong lòng đã coi như nhìn thấu tất cả về đối phương rồi.

Mạnh Hạo càng thêm ngại ngùng, nhưng trong lòng lại cảm thấy may mắn. Mình đã tìm hai ngày rồi, rốt cục cũng tìm được tu sĩ ác bá này. Còn may mắn hơn là, tên tu sĩ này lại mang mình tới một nơi có nhiều ác bá hơn, chắc là miếng mỡ đông sẽ rất thích.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi, khi bọn họ tới trước một chân núi thì thấy vài tòa động phủ, cửa động đóng kín, như là đào hết nửa cái bụng núi, trước cửa động làm bằng đá xanh, còn có hai tượng sư tử đá, rất là sống động, nhưng lại không hợp với khung cảnh bốn phía, hình như là vác từ nơi khác tới.

Bên ngoài động phủ còn có hai tòa tháp cao, tháp này không phải là thổ mộc, mà là một đống hài cốt, có xương người cũng có xương thú, chất cao mà lên, nhìn rất âm trầm.

- Lão đệ, chính là chỗ đó!

Hán tử áo vàng cười ha ha, mở miệng nói với Mạnh Hạo.

- Nơi này…

Mạnh Hạo nhíu mày.

- Lão ca biết trong lòng ngươi nghĩ cái gì, nơi đây hoang sơn dã lĩnh, tu

sĩ chúng ta sống nơi này, dù không trêu chọc người khác, nhưng cũng không thể không phòng bị, những bài trí này chỉ dùng để dọa người mà thôi…

Hán tử áo vàng nói.

Mạnh Hạo không nói gì, nhưng trong mắt đã có lãnh ý, chỉ là hán tử áo vàng không phát hiện được. Giờ phút này, sau khi nói xong, y phất tay áo, lấy ra một thanh phi kiếm, phi kiếm hóa thành cầu vồng, bay thẳng về động phủ.

Mạnh Hạo ở phía sau, đạp trên phi kiếm, lạnh mắt đi theo.

Hai người vừa tới gần, tên hán tử áo vàng vung tay phải lên, một đạo hồng quang bay ra, dừng trên cửa đá động phủ, nhất thời, cửa đá ầm ầm chấn động, tự động mở ra.

Gần như ngay khi cửa đá mở ra, trong đó có ba tên tu sĩ đi ra. Ba người này đều ở khoảng bốn mươi tuổi, tu vi đều là Ngưng Khí tầng chín. Trong đó có hai tên bộ mặt dữ tợn, một người còn lại thì xanh xao vàng vọt, nhưng hai mắt lại lộ ra quang mang gian xảo, trong tay cầm một cây quạt, lúc này gã cười cười đảo mắt lên trên người Mạnh Hạo.

- Ba vị ca ca, đây là Mạnh tiểu hữu mà tiểu đệ gặp được trên đường. Lần đầu tiên rời tông môn, được tiểu đệ mời về ở ít ngày, chúng ta cần phải chiêu đãi thật tốt đó!

Hán tử áo vàng cười ha hả, dừng lại ở giữa ba người, quay đầu tủm tỉm nhìn Mạnh Hạo.

Hai tên đại hán có vẻ mặt dữ tợn kia đảo mắt nhìn trên người Mạnh Hạo, lộ ra nụ cười. Nụ cười này, vô luận thế nào cũng thấy có chút dữ tợn, giống như là nhìn một con cừu nói không có lực giãy dụa.

Trong ba người, trung niên có đôi mắt gian xảo, thân hình ốm nhếch, tay cầm quạt kia cười hòa thiện nhất, y ôm quyền chào Mạnh Hạo.

- Hoàng mỗ đã sớm nghe được chim khách hót, vẫn còn đang buồn bực sao khách quý vẫn chưa tới. Vừa gặp đạo hữu thì liền thấy anh khí ập vào mặt, lại nghe Ngũ đệ nói thế, quả nhiên là người trong tông môn lớn đi ra, là nhân trung long phượng. Loại người như đạo hữu, chúng ta rất là kính ngưỡng, đạo hữu, mời vào động phủ!

Nam tử trung niên cười ôm quyền nói.

- Này..

Mạnh Hạo như là được tán dương mà ngượng ngùng, hắn vội vàng ôm quyền, nhưng bước vào động phủ thì hắn vẫn có chút chần chờ, trong lòng cũng là thở dài, vẻ ton hót của đối phương thật quá giả tạo, nếu đổi lại là mình thì làm tốt hơn nhiều, hấp dẫn hơn mấy phần.

- Lão đệ, đến cửa nhà rồi, cùng ca ca vào đi, đã đến đây thì cứ coi như là nhà mình!

Hán tử áo vàng lộ vẻ tươi cười, kéo Mạnh Hạo bước vào động phủ.

Dưới thịnh tình lôi kéo của hán tử áo vàng, Mạnh Hạo mang theo chần chừ đi vào trong động phủ. Khi cửa đá động phủ ầm ầm đóng lại, trước Mạnh Hạo liền xuất hiện một mảnh ánh sáng dạ minh châu.

Động phủ này rất là rộng rãi, trong đó rất xa hoa, rất đầy đủ, chẳng những có phòng luyện đan, thậm chí còn có sân thuốc.

- Lão đệ, đây là Nhị ca của ta, vị này là Tam ca, cuối cùng là Tứ ca, ta xếp hàng thứ năm!

Hán tử áo vàng vừa đi vừa giới thiệu, vui cười cởi mở, nhưng lúc nói

chuyện lại âm thầm đánh cái nháy mắt với nam tử gian trá chuyện bài bố gọi là lão Nhị.

- Gặp qua mấy vị đạo hữu!

Mạnh Hạo ôm quyền, càng thêm ngượng ngùng nói, ánh mắt thì lại đảo qua, nhìn về bốn phía, thần sắc lộ vẻ vừa lòng. Nhất là khi nhìn những viên dạ minh châu kia thì hai mắt hắn càng phát sáng.

- Mạnh đạo hữu, động phủ này cũng được chứ!?

Lão Nhị Hoàng gia phất phất cây quạt trong tay, thần sắc lộ ra chút khinh miệt mà người ngoài không nhìn thấy, như là đang đùa bỡn mà nhìn Mạnh Hạo.

- Không tệ, không tệ! Động phủ này rất là đầy đủ, mật thất không ít, thực là khó được!

Mạnh Hạo thật tâm tán thưởng.

- Nhất là những viên dạ minh châu này, lại càng tuyệt hảo. Hơn nữa, theo ta thấy nơi này linh khí không ít, chẳng lẽ là còn có linh tuyền?

Mạnh Hạo kinh ngạc nói.

- Đúng là có một linh tuyền, bằng không thì năm người chúng ta cũng sẽ không lựa chọn làm động phủ tại nơi này!

Lão Nhị Hoàng gia cười nói, thần sắc khinh miệt càng thêm lộ rõ, trong mắt y, Mạnh Hạo như đã lọt vào hang hổ rồi.

Mà lão Tam, lão Tứ bên cạnh thì nhìn Mạnh Hạo, khóe miệng lộ ra nụ cười càng thêm đậm, tất cả đều coi Mạnh Hạo là dê vào hang sói rồi.

Mà lão Ngũ bên kia cũng cười tươi, gã luôn nhìn túi trữ vật của Mạnh Hạo, nụ cười càng thêm sáng lạn hơn. Gã cảm thấy hôm nay là ngày may mắn của mình, thuận tay mà dắt về được một con dê béo múp!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 308: Động phủ này không tệ.(2)

Mạnh Hạo cũng cười, tuy nói ngại ngùng, nhưng nụ cười rất chân thành, rất vui vẻ. Hắn đã xem trọng động phủ này rồi, hắn lại càng xem trọng mấy người này, mọi người cùng nhau cười, theo nhau tiến sâu vào trong động phủ.

- Mấy ngày gần đây, Đại ca của ta tìm một tên họa sĩ, để vẽ tranh, không tiện ra ngoài. Mạnh đạo hữu, nếu không chúng ta đi nhìn một chút!?

Lão Nhị mở miệng, vừa nói xong cũng không để Mạnh Hạo có cơ hội cự tuyệt, trực tiếp đi về trung tâm động phủ. Nơi đó có một chỗ trống trải rộng rãi, dạ minh châu xung quanh càng nhiều hơn, nhất là nơi cao ở giữa còn có một cái ghế dựa cực bự!

Cái ghế dựa này được làm từ tinh thạch nấu chảy, ngồi trên đó là một tên đại hán trên dưới năm mươi tuổi, một thân mang bào tím, thần sắc uy nghiêm, không giận tự uy, cũng có một luồng sát khí tràn ngập mà ra.

Tu vi đại hán này, không phải Ngưng Khí kỳ, mà là Trúc Cơ sơ kỳ!

Giờ phút này, trước mặt đại hán có một lão già gầy gò, ăn mặc còn có chút lam lũ, thân hình run rẩy cầm bút vẽ, phía trước ông lão là một bức tranh, chính là vẽ chân dung đại hán.

Khi mọi người đi tới thì đại hán kia liếc mắt nhìn qua, không nhìn thẳng về Mạnh Hạo mà nhìn về hán tử áo vàng một cái, lại hừ lạnh một tiếng.

- Không có việc gì thì không nên ra ngoài. Mấy ngày này, mi mắt của ta luôn mấp máy, tâm thần không yên. Nếu trở lại thì nên an tĩnh chút đi,

vừa vặn để tên họa sĩ này vẽ cho các ngươi mỗi người mỗi bức họa!

Hán tử áo vàng rất kính sợ, vội vàng gật đầu đồng ý. Gã tiến lên vài bước, ngồi bên người đại hán. Cùng lúc đó, mấy người lão Nhị cũng ôm quyền, cung kính cúi đầu chào đại hán kia. Tất cả không để ý tới Mạnh Hạo nữa mà lần lượt đi tới ngồi bên cạnh đại hán.

Mấy người ngồi đó nói chuyện gì, làm cho Mạnh Hạo đứng không xa, trên mặt không khỏi lộ ra bộ dạng xấu hổ.

- Ê, tên họa sĩ ngươi cố gắng vẽ cho mấy huynh đệ ta mấy bức tranh, chờ khi vẽ xong rồi, tự nhiên sẽ không làm khó ngươi!

Đại hán áo tím thản nhiên nói, lời vừa ra thì lão già đầu bạc kia càng thêm run rẩy, vội vàng gật đầu.

- Còn lão Nhị nữa, mấy ngày nay, tâm thần ta rất loạn, ngươi phải nhớ kiểm tra trận pháp một chút. Nếu có gì ngoài ý muốn, chúng ta cũng có thể tùy thời truyền tống rời đi.

- Lão Tam, lão Tứ, hai tên các ngươi nghe kỹ cho, mấy ngày này không thể ra ngoài!

Đại hán áo tím nói ra mấy câu, những người bên cạnh liền nhanh chóng gật đầu đồng ý, không ai để ý tới Mạnh Hạo. Làm cho Mạnh Hạo càng thêm xấu hổ hơn, hắn thầm nghĩ, vẫn cảm thấy nên chào hỏi một chút, vì vậy hắn vội ho lên một tiếng.

Tiếng ho này lại không làm ai để ý tới, đại hán áo tím cũng không nhìn Mạnh Hạo một chút. Mà những người bên cạnh y, bao gồm cả hán tử áo vàng cũng không ngẩng đầu lên.

Mạnh Hạo thở dài, dùng sức ho khan lớn hơn, cắt đứt mấy người nói chuyện. Rốt cục hắn cũng có thể làm cho năm người quay đầu nhìn lên

người hắn.

- Người kia là ai!

Đại hán áo tím nhíu mày, âm trầm mở miệng.

- Là một tên oa nhi được lão Ngũ ra ngoài thuận tay nhặt về, nghe nói là lần đầu tiên ra khỏi tông môn!

Lão Nhị Hoàng gia vung quạt, cười nói.

- Tiểu tử này ngu ngốc thôi rồi, trên người lại có một cái túi trữ vật không tệ. Vì thế ta liền tới bắt chuyện, không nghĩ tới chỉ dùng mấy câu thì làm cho không nhận ra trời nam đất bắc, ta liền thuận tay đưa hắn trở về!

Hán tử áo vàng cười nói.

- Đưa túi trữ vật của ngươi ra đây!

Đại hán áo tím nghe vậy, y liền nhìn Mạnh Hạo một cái, thản nhiên nói. Thần sắc rất là kiêu căng, trên thực tế, khi y thấy Mạnh Hạo chỉ là Ngưng Khí kỳ, xác thực không đủ tư cách để cho y quá mức để ý.

- Động phủ này không tệ a! Cho ta đi, được chứ! Ngoài ra, cái ghế này của ngươi cũng rất tốt, bất quá cũng hơi lãng phí, cũng cho ta đi!

Mạnh Hạo vừa cười nói vừa nhìn xung quanh, rất là tùy ý. Bộ dáng hắn nhìn xung quanh, giống như là đang coi động phủ là nhà của mình.

Lời này vừa ra, tên đại hán áo tím liền sửng sốt, mà lão Tam, lão Tứ, còn có hán tử áo vàng kia cũng cười lên ha hả, tiếng cười rất kiêu ngạo, vang vọng trong động phủ. Nhưng lão Nhị thì hai mắt chớp lóe, lộ ra chút ngưng trọng.

- Còn mấy người các ngươi nữa, giống như động phủ, cũng cho ta đi!

Trong lúc Mạnh Hạo cười nói, hắn liền cất bước lao tới, trong chớp mắt, thân hình lão Tam, lão Tứ liền nhảy dựng lên, thân hình khôi ngô, vẻ mặt dữ tợn, lúc này càng lộ ra nụ cười khinh miệt, cả hai lao thẳng đánh về phía Mạnh Hạo.

- Nhãi con! Đã vào động phủ của gia gia rồi mà còn cuồng ngôn, bị dọa điên rồi à!

Hai người vốn cách Mạnh Hạo không xa, lúc này lại vọt tới, nháy mắt liền gần bên, trong lúc nhe răng cười, cả hai đang muốn triển khai pháp thuật thì Mạnh Hạo ho khan một tiếng.

Chỉ một tiếng ho khan, thậm chí Mạnh Hạo không cần nhìn một cái, hắn vẫn bước tới trước, nhưng mà hai hán tử kia lại như đánh trúng vào một bức tường vô hình… Rầm một tiếng, hai người biến sắc, trực tiếp phun ra máu tươi, thân hình kịch liệt run rẩy, bị dội ra đụng lên tường đá động phủ… Cả hai lại phun máu lần nữa, vẻ mặt lộ ra hoảng sợ, tu vi của bọn họ đã bị áp chế trong nháy mắt, giống như trở thành phàm nhân.

Một màn xuất hiện quá nhanh, làm mấy người khác không kịp phản ứng, Mạnh Hạo đã tới gần cái ghế tinh thạch kia rồi.

- Muốn chết!

Hán tử áo vàng gầm lên giận dữ, khi gã vọt đánh về phía trước thì lão Nhị cũng vung tay một cái, một con hỏa điểu lập tức bay về phía Mạnh Hạo, mà thân hình y lại nhanh chóng lui về sau.

Hết thảy, kể thì chậm mà thực tế chỉ trong nháy mắt, Mạnh Hạo ngay cả tay cũng không cần nâng lên, chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua hán tử áo vàng đang đánh tới. Lập tức, tâm thần hán tử áo vàng chấn động mạnh,

hai mắt đau đớn, toàn thân như mất đi lực lượng, phía trước trở nên tối sầm… Một cảm giác tuyệt vọng, không thể giãy dụa lập tức bao phủ lên người gã.

Máu tươi phun ra, thân hình hán tử áo vàng lập tức bị cuốn đi, đánh vào trên thạch bích. Gã run rẩy, hai mắt tràn ngập sợ hãi, trong đầu gã hiện lên bộ dáng ngại ngùng, mỉm cười vô hại của Mạnh Hạo khi gặp mặt lần đầu.

- Ngươi… ngươi là ai…

Trong nháy mắt, thể xác và tinh thần của hán tử áo vàng đã bị sợ hãi không hình dung bao phủ. Gã không thể tưởng được, người mình mang về nhà, không phải là dê béo, mà là hung thú cắn nuốt hết thảy.

Về phần hỏa điểu của lão Nhị Hoàng gia, không đợi tới gần Mạnh Hạo thì đã tự động rung động rồi tan vỡ, giống như, ở trước mặt Mạnh Hạo, thuật pháp hỏa điểu này chỉ giống như trẻ con múa kiếm.

Trong khoảnh khắc, Hoàng gia ngũ tiên, bốn người hoảng sợ, mà đại hán áo tím ngồi trên ghế dựa thì sắc mặt tái nhợt. Thấy Mạnh Hạo sắp đến gần, y vặn vẹo hét lớn một tiếng, thân hình trực tiếp đứng lên. Cũng đúng lúc Mạnh Hạo liếc nhìn y một cái.

Cái nhìn này rơi vào trong mắt đại hán, như là hóa thành thế giới sấm sét trong lòng y, tiếng nổ ầm ầm như muốn làm đầu óc y nổ tung…

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 309: Chém ra một đường hỏi trời cao.

Thân hình y run lên, một cảm giác nguy cơ sinh tử trực tiếp hiện lên. Một cái nhìn này giống như nhìn xuyên một cái thế giới, trực tiếp hủy diệt triệt để.

- Trúc Cơ đại viên mãn…

Đại hán áo tím run rẩy, thất thanh mở miệng, lộ vẻ không thể tin nổi.

Tuyệt vọng hiện lên trong lòng đại hán áo tím, lúc này y đã tràn ngập chua xót, đã mất đi lòng chống cự. Để một Trúc Cơ sơ kỳ như y đối chiến với Trúc Cơ đại viên mãn, y căn bản không có dũng khí.

Thấy Mạnh Hạo bình tĩnh tới gần, đại hán áo tím vội vàng rút lui mấy bước, không chút do dự cúi đầu ôm quyền với Mạnh Hạo.

- Bái kiến tiền bối!

- Mấy người các ngươi, còn không qua đây bái kiến tiền bối!

Đại hán áo tím gấp giọng nói, giờ phút này y đã không quan tâm tới bối phận, lão Nhị Hoàng gia run rẩy, vội vàng chạy tới vài bước, cúi đầu thật sâu chào Mạnh Hạo.

Trong lòng y vô cùng sợ hãi, vô luận thế nào y cũng không nghĩ tới, kẻ mà mình luôn nghĩ chỉ là con dê con, đã biến hóa nhanh chóng, trở thành hung thần ác sát đủ giết y vài trăm lần.

Lão Tam, lão Tứ, còn có hán tử áo vàng kia cũng run rẩy gấp gáp chạy

tới bên người đại hán áo tím, năm anh em (siêu nhân) nhất tề cúi đầu vái Mạnh Hạo.

Kẻ đau đớn nhất chính là hán tử áo vàng, hối hận nhất cũng là gã…

Gã càng thấy được vẻ mặt oán độc cùng hận thấu xương của đại hán áo tím khi liếc nhìn về phía mình, khiến cho trước mặt gã như tối sầm đi, suýt nữa ngất mất.

Mạnh Hạo vội ho khan một tiếng, ngồi trên ghế tinh thạch kia, đưa mắt nhìn năm người cách đó không xa. Năm người này, lúc này đứng tại nơi mà Mạnh Hạo đứng lúc trước.

Mà lão già họa sĩ một bên thì hình như bị một màn này dọa ngốc tại chỗ, hoàn toàn sửng sốt, ngơ ngác mà nhìn…

- Tiền bối…

Lúc này đại hán áo tím rất là khẩn trương, da đầu tê dại, vốn muốn giải thích thì Mạnh Hạo đưa mắt nhìn tới, làm cho đại hán chấn động thân hình, không dám mở miệng.

- Ta thấy các ngươi tu luyện không dễ, tòa đạo đài thứ nhất đã mở ra nhiều năm, như vậy đi, trong tay ta có một viên đan dược, có lẽ có chút trợ giúp đối với ngươi.

Mạnh Hạo nhìn đại hán áo tím một cái, lúc tay phải nhấc lên, thì trong lòng bàn tay liền xuất hiện một viên đan dược.

Đó là một viên đan dược bình thường, người Trúc Cơ có thể nuốt vào nhưng chỉ có tác dụng rất nhỏ…

- Đan dược này, ngươi chuẩn bị dùng bao nhiêu tinh thạch để mua?

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng.

- Này…

Đại hán áo tím nghe vậy liền cắn răng, trực tiếp lấy ra túi trữ vật, cung kính đặt trước mặt Mạnh Hạo. Mạnh Hạo hơi cau mày, tên đại hán liền run rẩy hơn, xoay người hung tợn nhìn bốn người phía sau. Cả đám theo nhau run rẩy, vội vàng lấy ra gia sản có được. Cuối cùng, đại hán áo tím còn lấy ra toàn bộ tích trữ của bọn họ trong mấy năm nay dấu trong động phủ đều lấy ra. Cộng thêm cái động phủ này mới đổi được viên đan dược trong tay Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vẫn rất bình thản lấy đi tất cả vật phẩm, ánh mắt lại rơi lên trên người hán tử áo vàng. Người này thấy Mạnh Hạo nhìn mình thì nhất thời lộ vẻ cầu xin, một bộ ngài tha cho con đi mừ! Mạnh Hạo rời mắt đi, cuối cùng thì rơi lên người lão Nhị Hoàng gia.

- Lúc trước ta nghe nói các ngươi còn có trận pháp ở nơi này!?

- Có, có một tòa truyền tống trận. Vốn là thứ có sẵn trong động phủ này, chỉ là chúng ta vô tình phát hiện được. Nó không phải chúng ta mở, trận pháp này còn có thể dùng, có thể trực tiếp truyền tống tới một địa điểm cố định.

Lão Nhị Hoàng gia vội vàng trả lời, không chút dấu diếm, một năm một mười nói hết.

Trong lòng nhưng lại cực kỳ chua xót, càng thêm oán độc đối với hán tử áo vàng.

- Hoàng lão ngũ đáng chết, ngươi mang ai không mang, lại cố tình mang về một lão tổ tông!

Mạnh Hạo gật đầu, linh thức sớm phóng ra, cũng đã biết vị trí của trận

pháp kia. Lúc này hắn nhìn lại năm người, tay phải bỗng nhiên vung lên, năm anh em (siêu nhân) căn bản không thể phản kháng, nháy mắt đã bị Mạnh Hạo chộp tới. Cũng không đợi bọn họ thấy rõ điều gì, Mạnh Hạo đã thu năm người vào trong túi càn khôn, tiến vào trong thế giới của mặt nạ màu máu.

Trong thế giới màu máu, miếng mỡ đông vẫn còn đang giáo dục Lão Tổ Lý gia. Lão Tổ Lý gia với vẻ mặt tiều tụy, hai mắt vô thần, bộ dạng như là sống không bằng chết, thân hình như gần tan rã.

Mạnh Hạo mang theo năm anh em (siêu nhân) xuất hiện, lập tức làm cho miếng mỡ đông chú ý. Nó vừa liếc mắt liền thấy được năm anh em họ Hoàng sau lưng Mạnh Hạo, tức thì trở nên cực kỳ kích động, bỏ qua Lão Tổ Lý gia mà bay thẳng tới.

- Ác bá, ta đã cảm nhận được hơi thở ác bá, bọn chúng đều là ác bá, bọn họ không có đạo đức!l

Miếng mỡ đông kích động bay tới gần, vòng quanh năm tên tu sĩ họ Hoàng còn đang hoảng sợ không biết mình ở nơi nào, nó càng thêm hưng phấn.

- Tiền bối, mấy người này là hứa hẹn của ta lúc trước. Mong tiền bối giáo dục cẩn thận, để bọn họ thoát khỏi con đường tà ác…

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, gấp gáp nói.

- Tốt tốt tốt…. Ngươi rất giữ chữ tín, ta cũng sẽ giữ lời, để ta tính toán một chút a…

Miếng mỡ đông gật đầu liên tục, kích động vỗ cánh, hạ xuống trên người đại hán áo tím.

- Một, hai, ba…

Miếng da bắt đầu đếm từ đại hán áo tím đến lão nhị cùng lão tam… Đến khi đến trên người lão Tứ thì nó sửng sốt một chút.

- Một… hai…?

Cuối cùng, miếng da chỉ vào người hán tử áo vàng, sắc mặt lập tức có chút khó coi, một bộ rất là nhục nhã, xoay người nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo.

- Ngươi gạt ta….

Mạnh Hạo ngu người!

- Ngươi nhìn đi, một, hai, ba, một hai!!! Đây là hai tên ác bá, ta muốn ba tên, ta muốn ba tên ác bá!!!

Miếng da phẫn nộ rống lớn, giống như là bị người ta lừa gạt.

Mạnh Hạo trợn to mắt, hắn bỗng nhiên hiểu ra, hay là miếng da chết tiệt này chỉ biết đếm từ một tới ba!???

Nghĩ vậy, hắn không chút do dự, tiến về phía trước, nâng lên tay phải, nhất thời, hán tử áo vàng cùng lão Tứ cùng nhau biến mất.

- Lúc nãy đếm sai rồi, ngươi đếm lại đi!

Mạnh Hạo nhanh chóng nói.

- Một hai ba… Ha ha! Là ba tên, ba tên ác bá, tốt tốt tốt….

Miếng mỡ đông thật sự đếm lại một lần nữa, nhất thời lại kích động trở lại. Sau khi vỗ cánh bay một vòng trên không trung, một chùm lôi quang liền từ trên người nó phóng ra, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không né tránh, tùy ý để lôi quang chạm lên người, dung nhập vào linh thức.

- Đó là lôi ý bổn mạng của ta, có thể giúp ngươi biến hóa một lần, nhất định phải bắt tên ác bá kia cho được!

Miếng mỡ đông vừa nói xong thì đã đậu lên vai đại hán áo tím, thể hiện ra một dáng vẻ ta rất là hữu hảo.

- Hi, hế lô… ta gọi là Cực Yếm, ngươi tên là gì!?

Đại hán áo tím sửng sốt một chút, Mạnh Hạo không đợi đối phương nói chuyện, nhanh chóng rời khỏi mặt nạ màu máu. Hắn có thể tưởng tượng ra, đại hán vừa nói thì sẽ có một bể khổ đang chờ y tiến vào….

Trong động phủ, Mạnh Hạo ngẩng đầu, hai mắt chợt lóe, lộ vẻ trầm tư.

- Miếng mỡ đông này lại chỉ biết đếm tới ba… Việc này, cần phải biết lợi dụng nhiều hơn.

Trong lúc trầm tư, Mạnh Hạo liếc nhìn thấy ông lão họa sĩ đang ngây ngốc phía xa.

Lão nhân này không phải là tu sĩ, chỉ là một phàm nhân.

- Ông à, ông là người ở thôn gần đây không!? Ta đem ông về nhà!

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua ông lão, đứng dậy nhẹ nhàng nói.

- Nhưng… ta còn chưa vẽ xong tranh, nếu không, ta vẽ tranh cho ngươi!?

Ông lão như rất sợ hãi, sau khi chần chừ một chút mới run giọng nói,

trong mắt lộ vẻ chờ mong.

Mạnh Hạo giật mình, hai mắt hơi co lại, cẩn thận nhìn thoáng qua ông lão, người này vô luận thế nào cũng chỉ là một phàm nhân, sau hồi lâu, hắn mới gật đầu.

- Vậy phiền ông rồi!

Mạnh Hạo nói xong liền ngồi trên ghế, nhìn ông lão.

Ông lão hít sâu một hơi, bàn tay run run giơ lên, sau khi nhìn Mạnh Hạo một cái rồi bắt đầu vẽ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lần vẽ tranh này lại kéo dài tới hai canh giờ. Trong lúc này, Mạnh Hạo không chút không kiên nhẫn, hắn nhìn vẻ mặt tập trung của ông lão, yên lặng để mình bất động, chờ đợi đối phương vẽ xong.

Cho đến một hồi lâu, ông lão buông bút, nhìn bức tranh trước mắt, thần sắc lộ ra vẻ thỏa mãn, ngẩng đầu cười nhìn Mạnh Hạo.

- Vẽ xong rồi, ngươi nhìn một chút xem có giống không!?

Ông lão cười nói, lộ vẻ chờ mong.

Mạnh Hạo cũng cười, đứng dậy tới gần ông lão, khi nhìn lên lên bức tranh, thấy một thanh niên ngồi ngay ngắn trên ghế, bốn phía là một mảnh núi non, không thể nói là vẽ không tốt, chỉ là so với Mạnh Hạo bên ngoài thì có chút khác, chỉ có ba phần tương tự.

- Thật giống!

Mạnh Hạo mỉm cười gật đầu, nâng tay chỉ vào bức tranh.

- Nơi này có hai dấu, là cái gì?

Mạnh Hạo chỉ vào một chỗ trên bức tranh, trên đó có hai vệt dài, hai dấu này nhìn rất đột ngột, Mạnh Hạo không hiểu được ý gì.

- Phía trên chúng ta có cái gì!?

Ông lão nghe vậy liền cười hỏi.

Mạnh Hạo ngẩn ra, nhìn ông lão một cái, cười cười.

- Là trời!

Mạnh Hạo bình tĩnh nói.

- Ngươi suy nghĩ cẩn thận!

Ông lão nhìn Mạnh Hạo, nụ cười như có thâm ý. Giờ khắc này, ông đã hoàn toàn khác với lúc Mạnh Hạo nhìn thấy, Mạnh Hạo trầm mặc một lát, sau đó ngẩng đầu, hai mắt chợt lóe, như nhìn xuyên thấu động phủ, nhìn lên bầu trời bao la bên ngoài.

Sau hồi lâu, Mạnh Hạo cúi đầu, nhưng hai mắt liền co rút lại, ông lão kia… đã biến mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 310: Bí hội tìm cơ hội.

- Hiểu được ý niệm Kiến Mộc vạn năm, chọn mê hoặc tàn thân lão phu, cố theo duyên mà tới, vẽ cho ngươi một bức tranh, thân giấu Bỉ Ngạn Hoa, luyện ra thiên phú mà dung vào hồn ngươi. Trong lúc phong ấn trong người thì không nên ngại, càng có thể lợi dụng thiên phú bản mệnh thảo mộc của Bỉ Ngạn Hoa, cho ngươi đủ thời gian, hiểu thân tàn niệm.

- Lão phu vạn năm nhớ một người, phàm là người được nhớ kỹ, Quý họ, trảm nhân quả không thể diệt!

Thanh âm tang thương quanh quẩn trong động phủ, rơi vào trong tai Mạnh Hạo, làm cho hắn run rẩy toàn thân, phóng linh thức tản ra, nhưng hắn không phát hiện được gì.

Sau hồi lâu, Mạnh Hạo hít sâu một cái, trong mắt lộ tinh quang, quay đầu nhìn bức tranh thì hắn lại run rẩy không ngừng.

Trên bức tranh, không phải vẽ Mạnh Hạo, là là một đóa hoa Bỉ Ngạn….

Bức tranh dữ tợn, cũng có không cam lòng, như muốn điên cuồng, nhưng lại như bị phong ấn khốn trụ, tất cả ẩn chứa trong bức tranh, rất là sống động.

Phần trên bức tranh còn có một dòng chữ nhỏ.

- “Hoa Bỉ Ngạn nở, trời thất sắc, hoa lạc thành tiên một ngàn năm, cửa thiên môn giấu nhân quả, chém một đường tìm hỏi trời cao…” Vu Nam Thiên Tinh Nam Vực, vì tiểu hữu vẽ tranh!

Thủy Đông Lưu!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi dài, mạnh mẽ ngẩng đầu, trầm mặc thật lâu, trong đầu hắn hiện lên một màn ngày đó. Trong tầng mây xoáy của Tống gia, khi đứng trên đỉnh đại thụ che trời, nhìn vào hư vô xa xăm, cũng thấy được những dòng chữ này, mà lạc khoản cũng là Thủy Đông Lưu!

Sau một hồi lâu, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi dưới đất, cảm thụ cơ thể. Sau một nén nhang, hắn mở mắt, lộ ra chút tinh quang. Hắn rõ ràng cảm nhận được, độc Bỉ Ngạn hoa trong cơ thể bị một lực lượng nói không nên lời áp chế gắt gao, giống như lâm vào ngủ say, như bị phong ấn.

Nhìn hiệu quả này thì còn mạnh hơn cả Xuân Thu Mộc, lại càng giúp cho Mạnh Hạo hắn có đủ thời gian để giải độc. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đứng dậy, cẩn thận trân trọng thu hồi bức tranh, ôm quyền vái một cái về nơi mà ông lão từng đứng.

- Đa tạ tiền bối tương trợ!

Mạnh Hạo cúi đầu, ước chừng qua vài chục hơi thở, hắn mới đứng dậy. Đến lúc này rồi, hắn há còn không rõ, ông lão kia xuất hiện tại nơi này, chính là vì chờ đợi mình.

- Thủy Đông Lưu…

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, xoay người về mật thất động phủ. Sau khi lục lọi mọi nơi trong mật thất, những gì có thể mang đi, hắn đều thu hết. Khi đứng tại bên cạnh một cái truyền tống trận, hắn cúi đầu nhìn mấy lần. Dù không có nghiên cứu gì với trận pháp, nhưng Mạnh Hạo cũng đã dùng qua vài lần. Hắn lấy linh thạch ra, đặt ở trung tâm trận pháp, không bao lâu, trận pháp phóng ra hào quang lóng lánh, rất nhanh, những quang mang này đã bao trùm toàn thân Mạnh Hạo.

Tiếng ù ù quanh quẩn, chấn động toàn bộ ngọn núi, hào quang chợt lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, mà thân ảnh của Mạnh Hạo cũng theo đó biến mất.

Nam Vực, Đông Lai quốc, nơi mà Tử Vận Tông đặt tại trong một mảnh núi hoang. Tại trong một tòa núi cao, có một động phủ hoang phế. Lúc này, trong đó chớp lóe quang mang, theo hào quang biến mất, thân ảnh Mạnh Hạo bước ra.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua động phủ hoang phế này, nó có chút hoang tàn, chỉ có truyền tống trận là còn có thể sử dụng. Sau khi nhớ kỹ vị trí này, hắn nhoáng lên, hóa thành cầu vồng mà lao ra khỏi nơi này, bay thẳng vào trong bầu trời.

Lúc bay ra thì trên thân thể hắn như có một tầng lưu quang hiện lên, theo hào quang dần biến mất, bộ dáng của Mạnh Hạo tự nhiên thay đổi rất lớn. Làn da không còn hơi đen mà trở nên trắng nõn, tuổi đã không còn như thanh niên, mà hóa thành mười sáu mười bảy, khí tức nho nhã hoàn toàn lộ ra. Hắn, đã hoàn toàn thay đổi bộ dạng, thậm chí, còn làm cho người ta cảm giác rất chi là non nớt.

- Bởi vì chuyện về Thái Linh kinh, e là toàn bộ gia tộc Nam Vực đều dốc sức tìm ta, một khi đã vậy, ta phải lẫn vào Tử Vận Tông!

- Vô luận là vì giải độc, hay là học tập phương pháp luyện đan, hoặc là Tử Khí Đông Lai… Tất cả đều phải lấy từ Tử Vận Tông… Ngoài ra, ta cũng cần có một thân phận của đại tông môn!

Mạnh Hạo suy nghĩ, lộ vẻ quyết đoán.

Vài ngày sau, bên ngoài Tử Vận Tông, tại trong một thành trì của tu sĩ.

Thành này tên là Tử Nguyệt, rất là phồn hoa náo nhiệt. Có thể nói, trong Đông Lai quốc, đây là thành có tu sĩ lui tới nhiều nhất. Nhất là tháng bảy hàng năm, khi Tử Vận Tông mở ra đại hội Đan Phách thường niên, càng khiến cho tu sĩ tới lui càng thêm tấp nập hơn. Không chỉ là tu sĩ Đông Lai quốc tụ tập tới, thậm chí toàn bộ Nam Vực, không ít tông môn cũng

sẽ truyền tống mà tới, tham dự Đan Phách này.

Cái gọi là Đan Phách, là đại hội đấu giá đan dược do Tử Vận Tông làm chủ sự. Hàng năm, khi vào lúc này, lượng lớn đan sư trong Tử Vận Tông mang những đan dược mình vừa lòng nhất tới đây, tiến hành lần đấu giá hội này. Điều này không những kiếm được lợi ích, còn có trợ giúp không ít trên phương diện tạo nghệ luyện đan, cũng là một phương thức để bộc lộ tài năng ra ngoài.

Thậm chí, mỗi một lần Đan Phách, ngay cả đan sư Chủ Lô của Tử Vận Tông cũng sẽ có không ít người tham gia, càng làm cho mức độ náo nhiệt tăng lên không ít, hấp dẫn nhiều chú ý hơn.

Dù sao, đan sư chủ lô có địa vị không tầm thường trong Tử Vận Tông. Thường thường có một vài tông môn bỏ ra một số tiền lớn cũng khó mà bồi dưỡng ra được một vị. Chỉ có Tử Vận Tông mới có thể bồi dưỡng ra đan sư chủ lô.

Mà Tử Vận Tông sở dĩ có thể trở thành đại tông trong Nam Vực, sự tồn tại của Đan sư chiếm phần lớn nguyên nhân, phần còn lại chính là thuật Tử Khí Đông Lai, tàn cuốn của Thái Linh kinh.

Cũng vì vậy, mới khiến cho vận mệnh của Tử Vận Tông phân chia ra hai mạch lớn, một tông là Tử Khí Mạch, một tông là Đan Đông Mạch!

Tử Khí Mạch tu hành chính là thuật pháp đạo tu, Đan Tông Mạch một lòng tu luyện đan đạo luyện trần. Hai phía hỗ trợ lẫn nhau, tương kính như tân, như thế mới làm cho Tử Vận Tông có địa vị như hiện tại.

Giờ phút này, lần Đan Phách năm này của Tử Vận Tông, còn mấy ngày nữa sẽ diễn ra. Vì vậy, trong Tử Nguyệt Thành, có một vị thư sinh mười sáu mười bảy, một thân trường bào văn đang đi tới, từ bên cạnh quảng trường trong thành, ngẩng đầu nhìn một ngọn núi xa xa.

Đó là một tòa núi màu tím, tử quang tràn ngập, giống như nhuộm cả bầu trời thành màu tím. Từ xa nhìn lại, nó như không phải là một ngọn núi, mà là một pho tượng.. một pho tượng thật lớn như núi.

Pho tượng kia khắc một lão già, trước mặt có một ngọn núi hình dạng như lò luyện đan, còn có một quyển trục, tất cả đều phát ra tử quang, khiến cho người ta vừa nhìn liền biết rõ sự bất phàm.

Hết thảy những thứ này, chính là sơn môn của Tử Vận Tông!

- Đó là lão tổ khai tông của Tử Vận Tông, đạo hiệu là Tử Đông chân nhân. Lão nhân gia đã sớm thành tiên, lưu là đạo nho chính thống, phát triển đến hiện nay, đã trở thành Tử Vận Tông, một trong năm đại tông môn Nam Vực.

Bên người thiếu niên có một trung niên gầy gò hơn ba mươi tuổi, sắc mặt lấm la lấm lét, cảm khái giảng giải cho thiếu niên nghe.

- Vì tưởng nhớ, hậu nhân đã lợi dụng thế núi này mà điêu khắc thành tượng, lò luyện đan trước mặt ông chính là đại biểu cho Đan Đông nhất mạch trong Tử Vận Tông. Mà cuốn kinh thư kia thì đại biểu cho Tử Khí nhất mạch, đặt cùng một chỗ, hóa thành sơn mông hào hùng của Tử Vận Tông.

Qua sơn môn này, là núi non vô tận, cầu treo nối dài, tạo thành một mảnh mông lung người ngoài không nhìn rõ. Nơi đó, chính là chỗ của Tử Vận Tông!

Nam tử trung niên chậm rãi nói, vẻ mặt lộ ra kính ý.

Về phần thiếu niên thư sinh kia, nhìn thì như hướng tới, nhưng sâu trong mắt lại hiện lên chút hàn mang.

Thiếu niên thư sinh này, chính là Mạnh Hạo đã cải biến bộ dạng. mà nam

tử bên cạnh, sau khi vào thành, hắn mới tìm tới người hiểu biết về thành này giới thiệu.

- Đại tông như thế, nếu có thể bái nhập thì đời này không còn tiếc nuối rồi!

Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, nhìn vào sơn môn nguy nga kia, trong lời nói tràn ngập hương vị hướng tới.

- Việc này có khả năng rất nhỏ, Tử Vận Tông rất ít tuyển nhận đệ tử, dù là tuyển nhận cũng phần lớn là những gia tộc tu chân trong Đông Lai quốc đề cử, còn người ngoài thì họ không thu.

Nếu thật sự thu nhận, toàn bộ Đông Lai quốc này, có bao nhiêu người tha thiết ước mơ muốn bái nhập vào Tử Vận Tông a. Tiểu hữu, trời cũng không còn sớm, ngươi muốn mua vật phẩm gì, ta dẫn người đi tìm!

Nam tử gầy gò nói.

- Không cần, ta đã tìm được!

Mạnh Hạo mỉm cười, lấy một viên tinh thạch từ trong túi trữ vật ra, đưa cho nam tử gầy gò. Sau đó hắn ôm quyền chào, cất bước tiến về bên kia quảng trường.

Nam tử gầy gò sửng sốt một chút, thu lấy linh thạch. Y đi theo đối phương từ trưa, đã thấy được thiếu niên này rất kỳ quái, chỉ là lòng vòng trong thành, không nhìn tới bất kỳ vật phẩm gì. Nhưng y cũng không nghĩ ngợi nhiều, mà xoay người rời đi, thầm tính xem lúc này còn có thể kiếm được chút sinh ý nào không.

Mạnh Hạo cất bước đi vào bên kia quảng trường. Bên đó có một cửa hàng, khi tới phía ngoài thì hắn hơi ngừng lại một chút, đảo mắt nhìn cái quán này. Đó là một quán thuốc, trên tường có treo ít phế đan, tạo thành

hình dáng một cái lò luyện đan. Trung tâm lò luyện đan còn hình thành một cái ấn ký hình tròn.

Tại trong ấn ký còn có bốn miếng phế đan.

Nhìn thì rất bình thường, không có điềm nào thần kỳ, nhưng sau khi Mạnh Hạo nhìn thấy thì trên mặt lộ vẻ tươi cười. Hắn đi vào một ngõ nhỏ, sau khi bước ra thì trên đầu đội một cái mũ rộng, mặc một thân trường bào rộng thùng thình, hắn bước vào trong tiệm thuốc.

Tiệm thuốc không lớn, bên trong chỉ có một tiểu nhị, còn lại thì không có ai nữa.

- Ta muốn mua viên đan này, một viên!

Mạnh Hạo đưa tay chỉ lên kệ, tại đó bày mấy loại đan dược giá rẻ.

Tên tiểu nhị kia lười nhác mở mắt, nhìn Mạnh Hạo một cái, tiến lên lấy viên đan dược mà Mạnh Hạo vừa chỉ.

- Viên này có tác dụng với Ngưng Khí tầng năm, giá trị là mười bảy linh thạch!

Gã vừa nói xong, Mạnh Hạo đã lấy đan dược vào trong tay, cũng không nhìn mà vung lên, ném viên đan dược vào đống phế đan tạo thành lò đan dược bên ngoài. Khi nó rơi vào trung tâm ấn ký hình tròn kia, làm cho nơi đó, nguyên có bốn viên phế đan, lúc này đã trở thành năm viên.

Làm xong những chuyện này, Mạnh Hạo không nói tiếng nào, ném linh thạch, xoay người rời đi.

Tên tiểu nhị sửng sốt một chút, hai mắt đột nhiên lộ ra tinh quang, ôm quyền vái sâu Mạnh Hạo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Mạnh Hạo đã đợi hai ngày trong thành Tử Nguyệt này rồi. Tại trong tràng Đan Phách này của Tử Vận Tông đã tiến hành được một đêm, Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi, hai mắt bỗng nhiên mở bừng ra. Lấy từ trong túi trữ vật ra một cái ngọc giản đang lóe sáng.

Ngọc giản này là một khối lệnh bài, lệnh bài bí hội! Trên lệnh bài này có một hoa văn, nếu cẩn thận nhìn thì đúng là hoa văn gióng như hoa văn khắc trên vách tiệm thuốc, là ấn ký mà đám phế đan tạo thành.

Lúc này, bên ngoài trăng sáng, Mạnh Hạo nhìn thoáng qua lệnh bài bí hội, sau khi thu hồi thì hắn nhoáng lên, rời khỏi nơi này.

Không bao lâu, Mạnh Hạo xuất hiện bên ngoài tiệm thuốc kia, trên đầu hắn vẫn đội mũ rộng, thân mang áo bào rộng thùng thình. Hắn chậm rãi bước tới, gõ cửa.

Chỉ gõ ba cái, cửa gỗ kia tự động mở ra, bên trong là một mảnh tối đen.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, cẩn thận quan sát một chút, sau đó mới trực tiếp bước vào, giống như là bước vào trong màn nước, gợn sóng quanh quẩn, trước mặt Mạnh Hạo đột nhiên sáng ngời, hắn không phải xuất hiện bên trong tiệm thuốc, mà là một tòa vương phủ.

Bộ dáng của vương phủ giống như lần đầu tiên mà Mạnh Hạo nhìn thấy. bên ngoài phủ nha có một lão già, hai tay nắm ở trước bụng, khi Mạnh Hạo xuất hiện thì lão nhìn thoáng qua nhưng không nói gì.

Mạnh Hạo bước tới, lấy ra lệnh bài bí hội, lão già kia liền cúi đầu.

Mạnh Hạo mới từ bên người lão đi qua, tiến vào trong vương phủ.

Tiếng ca múa từ bên trong truyền ra, cách cục giống như lần đầu tiên hắn tới đây. Xuyên qua một đống giả sơn, trước mặt Mạnh Hạo liền xuất hiện

một chỗ đình các. Trong đó có bốn tu sĩ ngồi ngay ngắn, cũng đều che kín mặt mũi thân hình, làm cho người ta không nhìn rõ hình dạng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 311: Bái nhập Tử Vận Tông.

Mạnh Hạo bình tĩnh bước vào nơi đây, không nhìn người bốn phía, cũng không có ai nhìn hắn, ngồi ở một bên.

Không lâu sau, lại có ba người tới. Bốn phía chỉ nghe thấy tiếng ca hát chứ không thấy cảnh nhảy múa, làm cho người ta cảm thấy nơi này thật quỷ dị. Đúng lúc này, một tiếng cười sang sảng vang lên, một lão già đi tới từ đằng xa. Lão già này sắc mặt hồng hào, cất bước đi tới nơi đây rồi ngồi trên vị trí chủ nhà.

- Theo ý của các vị, lần này bí hội mở ra, lão phu cũng không muốn nói nhiều về quy định nữa. Các vị đều là tân khách của bản hội, không chỉ mới tham dự lần đầu, như vậy hãy bắt đầu thôi.

Nói xong, lão ta xung tay lên, một chiếc lò Cửu Long xuất hiện, rơi xuống mặt đất ở trung tâm mọi người. Khi sương mù khuếch tán, Mạnh Hạo liếc lão già kia một cái.

Hiển nhiên lão già này không phải là người mà lúc trước Mạnh Hạo thấy, mà nay tu vi Mạnh Hạo đã hơn xưa rất nhiều, giờ phút này hắn dùng linh thức nhìn liền biết lão già đó không phải là người thật.

Mà là một ảo ảnh!

- Bí hội này rất thần bí, lai lịch cũng tuyệt nhiên không nhỏ. Cho dù là lần ở Thanh La Tông đó, hay lần này thì bố cục đều giống hệt nhau.

Mạnh Hạo như có suy nghĩ, giơ tay lấy một chiếc ngọc giản ra rồi ném vào trong lò Cửu Long.

Mọi người cũng đều làm vậy. Sương mù trào ra từ trong miệng lò Cửu Long, bao phủ hết mọi người vào bên trong.

Sau đó là những mảnh hào quang xuất hiện, Mạnh Hạo nhìn qua một lượt, nhận ra nơi đây tuyệt đại đa số đều là đan dược đan phương, cũng có không ít giao dịch dược thảo.

- Phỏng chừng trong mấy người này chắc chắn có người của Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông, hẳn là không phải đan sư, mà là Chủ Lô đan sư.

Mạnh Hạo ngẫm nghĩ. Mấy ngày nay hắn dò la nghe ngóng được không ít chuyện về Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông từ mọi phía.

Ví dụ như đệ tử của Đan Đông nhất mạch này, bắt đầu từ dược đồng, sau đó là đan sư, rồi sau đó lại là Chủ Lô đan sư. Chủ Lô đan sư chia ra làm bốn màu, trong đó có Tử Lô đan sư, mỗi một vị Tử Lô đan sư đều được bất cứ tông môn nào trong khắp Nam Vực này cực kỳ trọng thị.

Bởi vì một khi đã trở thành Tử Lô đan sư là có thể đi nghe Đan Quỷ đại sư giảng đan, lại có thể tự động trở thành đệ tử ký danh của Đan Quỷ đại sư. Ngoài ra, muốn trở thành đệ tử ký danh của Đan Quỷ đại sư, phải được đích thân chọn mới có thể một bước lên trời.

Tỷ như Đinh Tín năm đó, vốn là đệ tử của Tử Khí nhất mạch, bởi vì có được thiên tư luyện đan nên được Đan Quỷ đại sư bổ nhiệm thành đệ tử ký danh. Tiếc rằng còn chưa được bao lâu, còn chưa kịp học đan thì đã tới Triệu quốc, và chết trong tay Mạnh Hạo.

Tới nay, chỉ có một người duy nhất được Đan Quỷ đại sư thu làm đệ tử thân truyền, nàng chính là Sở Ngọc Yên. Nhưng nàng mặc dù là đệ tử thân truyền của Đan Quỷ đại sư, nhưng thực tế trình độ luyện đan cũng chỉ ở Chủ Lô, cách tới Tử Lô còn cần cơ duyên.

Mạnh Hạo trầm tư trong chốc lát, ánh mắt nhìn những quầng sáng nhu hòa lóe lên kia, giơ tay lên đem dấu ấn của hắn khắc lên những thứ mà hắn cần rồi mới để xuống, yên lặng chờ đợi.

Không lâu sau, một đạo lưu quang xuất hiện.

- Ngươi có hậu bối muốn bái nhập Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông làm đan đồng? Chuyện này cần người tiến cử, ngươi dùng gì để trao đổi?

Mạnh Hạo chớp mắt, đây chính là nguyên do vì sao hắn tìm kiếm bí hội trong thành Tử Nguyệt này. Muốn bái nhập Tử Vận Tông, dùng phương pháp thông thường vốn chẳng thể làm được, cho nên hắn mới lựa chọn bí hội. Nhất là nay đang tiến hành Đan Phách, nên Mạnh Hạo phán đoán trong bí hội này tất là có Chủ Lô đan sư của Tử Vận Tông tham dự, âm thầm bán đan.

Dù sao tông môn càng lớn thì sẽ rồng rắn lẫn lộn, khó tránh khỏi có kẻ tư lợi.

Mà nếu có thể bán đan dược đi thì một cái danh ngạch đan đồng hắn là cũng nằm trong vòng giao dịch. Dù sao với Tử Vận Tông khổng lồ kia mà nói, số lượng đan đồng gần như là mười vạn, thêm một người cũng chẳng là gì.

Mạnh Hạo không có lập tức trả lời mà im lặng chờ đợi. Qua hai nén hương sau, không có người tới hỏi, Mạnh Hạo mới mặc cả với người truyền tin ban nãy. Trong lúc nói chuyện phán đoán thật giả, thăm dò lẫn nhau. Với Mạnh Hạo thì những điều này không lạ lẫm gì.

Không lâu sau, hai người đạt được ước định. Mạnh Hạo lấy một gốc dược thảo mà hắn lấy được từ động phủ của Kháo Sơn Lão Tổ để đổi lấy một danh ngạch dược đồng. Hai người giao dịch xong, bên Mạnh Hạo

xuất hiện một chiếc ngọc giản.

Ngọc giản này màu xanh, bên trên có điêu khắc một cái lò luyện đan.

Đến lúc này, bí hội lần này đã gần kết thúc. Theo sương mù tan dần đi, mọi người hóa thành cầu vồng lần lượt rời đi, khi Mạnh Hạo bước vào quầng sáng thì xuất hiện ở một góc hẻo lánh trong thành Tử Nguyệt, hắn cúi đầu bước vội, nhanh chóng biến mất.

Ba ngày sau, ở sơn môn Tử Vận Tông, Mạnh Hạo nay đã hóa thân thành một người tuổi chừng mười sáu, mười bảy, lại trông giống hệt thư sinh, tỏ ra thấp thỏm và khẩn trương cùng cả cung kính đưa chiếc ngọc giản màu xanh cho nam tử trung niên khá béo ở trước người.

Nam tử này mặc đạo bào, khóe miệng có râu, gã nhìn thoáng qua Mạnh Hạo, lại nhìn ngọc giản trong tay.

- Nếu đã có ngọc giản tiến cử thì có thể thu ngươi làm dược đồng của Tử Vận Tông ta. Nhưng trở thành dược đồng thì phải đi qua cầu Chân Ngôn, hôm nay có ba người kể cả ngươi cầm ngọc giản muốn bái nhập tông môn. Đi đi, nếu các ngươi lòng dạ khó lường, tất sinh tử tuyệt trên cầu Chân Ngôn.

Nam tử này có tu vi Ngưng Khí tầng bảy hoặc tám, nói xong liền vung tay áo lên, bước đi trước.

Chân núi nơi Mạnh Hạo đang đứng chính là núi có hình dạng lò đan kia. Từ chỗ này có thể nhìn thấy pho tượng Tử Đông Chân Nhân to lớn đằng xa. Theo nam tử trung niên, hai người đi men theo sơn đạo đến giữa sườn núi, lúc này trước mặt Mạnh Hạo xuất hiện một cây cầu treo, cầu này lắc lư. Qua tầng mây mù mịt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cầu này xuyên qua pho tượng Tử Đông Chân Nhân, mà cuối cây cầu là ở phía sau pho tượng, đỉnh của một ngọn núi đầy mây mù.

Dưới cầu là vực thẳm, một khi ngã xuống mà không hiển lộ tu vi thì chắc chắn là sẽ chết.

Bên cạnh cầu cách đó không xa lúc này đang có một tu sĩ, người này tuổi chừng ba mươi, vẻ mặt chết lặng. Hai thiếu niên đứng sau lưng y đều chừng mười lăm, mười sáu tuổi, là một nam và một nữ. Lúc này cả hai đều đang khẩn trương nhìn cây cầu khiến người ta cảm thấy sợ hãi kia.

Tu sĩ béo dẫn Mạnh Hạo tới gần, ngáp một cái.

- Ba người các ngươi đi lên cầu này, nếu không hai lòng thì tất sẽ bình an đi tới cuối. Đến đó rồi là trở thành dược đồng của Tử Vận Tông ta, nếu mà có hai lòng, bao nhiêu năm qua đã có vô số kẻ chết giữa đường rồi.

Tu sĩ béo nói xong thì chẳng để ý tới đám người Mạnh Hạo nữa.

Vị tu sĩ mặt không chút thay đổi kia cũng nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 312: Bái nhập Tử Vận Tông.(2)

Mạnh Hạo nhìn cầu trao, không chút chần chừ tiến lên. Đôi nam nữ thiếu niên phía sau hắn cắn răng, cũng bước đi theo.

Vừa bước lên thì cầu lập tức lung lay, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, bước thẳng tới phía trước, hoàn toàn rời khỏi núi lò đan kia. Lúc đi tới giữa không trung, cuồng phong rít gào khiến cầu càng lung lay dữ dội. Đúng lúc này, một tiếng khẽ than truyền đến, thổi qua tai Mạnh Hạo khiến hắn chấn động tinh thần.

Trong khoảnh khắc này, trong đầu hắn lại xuất hiện vô số tạp niệm. Những tạp niệm này ẩn chứa đủ loại mục đích của hắn khi muốn bái nhập Tử Vận Tông, không bị khống chế mà trào ra, có thể để cho người ta tra xét.

Nhưng đúng lúc này, một luồng khí tức của lực biến hóa thuộc về miếng da kia bỗng hiển lộ từ trên người Mạnh Hạo, trực tiếp ép những tạp niệm này xuống. Đúng lúc này, Mạnh Hạo cảm nhận được rõ ràng như có một ánh mắt vô hình từ pho tượng của Tử Đông Chân Nhân kia truyền xuống, nhìn thẳng người mình như đang kiểm tra.

Thấy vậy, ngay khi tạp niệm bị ép xuống, Mạnh Hạo lập tức cố gắng suy nghĩ như mình cực kỳ khát vọng chuyện học luyện đan, cũng mong chờ được bái nhập Tử Vận Tông.

Ánh mắt vô hình kia đảo qua người Mạnh Hạo, dừng lại chừng mười hơi thở thì mới dời đi, chuyển sang hai thiếu niên phía sau người hắn.

Mạnh Hạo làm cho sắc mặt mình tái nhợt đi, tiếp tục bước đi. Bỗng phía

sau hắn vang lên một tiếng hét thảm, nữ tử kia thì không sao, nhưng thiếu niên thì ngã thẳng xuống khỏi cây cầu này.

Tu vi Trúc Cơ sơ kỳ lập tức bùng phát ra từ trên người thiếu niên, nhưng gần như vừa mới xuất hiện thì thân thể thiếu niên chấn động mạnh, gã cực kỳ hoảng sợ, bởi vì tu vi của gã lập tức biến mất vô tung, như gã đã thực sự trở thành phàm nhân, rơi thẳng xuống vực sâu.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khiến cho thân thể mình run rẩy, sắc mặt cũng đầy sợ hãi mà đồng thời cũng hiện lên vẻ kiên quyết, cắn răng tiếp tục đi tới. Ánh mắt vô hình kia xuất hiện tất cả chín lần, lần sau đều lâu hơn lần trước. Cho đến khi Mạnh Hạo đi qua bức tượng của Tử Đông Chân Nhân, đi ra khỏi cầu treo, bước vào ngọn núi đầu tiên trong sơn môn Tử Vận Tông thì hắn biết, hắn đã thành công.

Ở trước mặt hắn có một lão già, lão ta mặc trường sam màu xanh, đứng đó mà lại có dược hương tỏa ra từ trên người, rất là đậm.

Lão thản nhiên liếc Mạnh Hạo một cái, gật đầu. Người có thể đi qua cầu Chân Ngôn, dù có mục đích khác, nhưng đã vượt qua được khảo nghiệm. Cầu này thoạt nhìn có vẻ tầm thường, nhưng thực tế là nơi mấu chốt để Đan Đông nhất mạch khảo nghiệm đệ tử nhập môn biết bao năm qua, phàm là kẻ được tán thành thì mới có thể nhập môn.

- Tên là gì?

- Phương Mộc.

Mạnh Hạo khẩn trương, vội vã cúi đầu đáp.

- Lão phu là nghi trượng Từ Thần của dược địa Đan Đông Nhất mạch, phụ trách tất cả dược đồng mới vào tông môn. Bái nhập Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông là may mắn của ngươi. Dược đồng là nền tảng của Đan Đông nhất mạch, bất kỳ một vị Chủ Lô đan sư nào đều thăng

lên từ đan sư, mà đan sư lại được lựa chọn từ trong dược đồng. Ngày sau có thể trở thành Chủ Lô đan sư được người tôn kính hay không liền xem cơ duyên và thiên tư của kẻ đó.

Lão già nói. Lúc này phía sau Mạnh Hạo, nữ tử kia run rẩy bước tới, đứng bên cạnh Mạnh Hạo, lúc này cả khuôn mặt kia đều trắng bệch.

- Đi đi, đã đến đây rồi thì từ nay về sau tông môn này chính là nhà của các ngươi.

Lão già kia mỉm cười, sắc mặt hòa thiện, lại phất tay áo lên. Một làn gió nhè nhẹ cuốn lấy Mạnh Hạo và thiếu nữ kia, theo lão ta bước đi.

Dọc đường vượt qua từng con núi, Mạnh Hạo phóng mắt nhìn thì thấy Tử Vận Tông này có vô số dãy núi, cũng có rất nhiều sơn cốc, trong đó điêu lan ngọc thế, hệt như tiên cảnh.

- Nơi này… Sau này sẽ là tông môn mà thân phận Phương Mộc này của ta sinh sống lâu dài…

Mạnh Hạo nhìn mọi thứ bên dưới, đôi mắt lóe lên ánh sao.

Đang nhìn, sắc mặt Mạnh Hạo bỗng trở nên cổ quái. Hắn thấy được thanh thiết thương bị người ta đâm xuống một bãi đất trống ở trước lầu các trong sơn cốc bên dưới.

Mà Mạnh Hạo thấy cây thương này rất quen…

Không lâu sau, lão ta dẫn Mạnh Hạo và thiếu nữ xuất hiện trong một sơn cốc. Nơi này rất lớn, lầu các san sát nhau, đằng xa có không ít khu vực gieo trồng dược thảo. Vừa mới đến đây, Mạnh Hạo liền ngửi thấy mùi hương thơm ngát.

Nơi đây có rất nhiều thiếu niên, ai nấy đều mặc áo ngắn màu vàng nhạt,

có người đang hái thảo dược, có kẻ lại đang cầm ngọc giản mải mê suy nghĩ, còn có một số người lại giơ lòng bàn tay lên đón lấy ánh trời chiều, vô cùng chăm chú nhìn mấy cây dược thảo đang lay động một cách quỷ dị trong lòng bàn tay.

- Bạch Vân Lai!

Lão già vừa hạ xuống thì vuốt râu, hô to. Sự xuất hiện của lão ta khiến đám thiếu niên bốn phía ngẩng đầu lên nhìn, khi thấy lão thì đều cung kính ôm quyền hành lễ.

Lúc này một tên thanh niên không cao, tuổi chừng ba mươi đang chạy nhanh ra từ một tòa lầu các, nhanh chóng tới trước mặt lão già kia.

- Từ đại sư gọi tiểu nhân có gì dặn dò, tất cả mọi chuyện trong tông môn tiểu nhân đều có cách làm giúp ngài.

Thanh niên này tỏ ra nịnh nọt, vội mở miệng nói.

Gã vừa nói xong, lão kia liền trừng mắt.

- Hai người này là dược đồng vừa bái nhập tông môn, ngươi chỉ bảo một hai rồi dẫn bọn họ đi lấy lệnh bài và công pháp.

Lão nói xong, quay đầu nhìn thoáng qua Mạnh Hạo và nữ tử kia, khẽ gật đầu cổ vũ một phen rồi mới hóa thành cầu vồng rời đi.

Lão đi rồi, đám thiếu niên xung quanh đều không để ý nữa, tiếp tục làm chuyện của mình, với hai người Mạnh Hạo, không có ác ý, cũng không thiện ý, rất là bình tĩnh.

Tông môn kiểu như này khiến Mạnh Hạo có phần không thích ứng. Hắn đã quen cuộc sống trong Kháo Sơn Tông, lúc này tiếp xúc với tông môn thứ hai, lòng có chút bùi ngùi.

- Bái kiến Bạch sư huynh.

Thiếu nữ bên người Mạnh Hạo lập tức khẽ nói, cúi đầu với Bạch Vân Lai kia.

- Không có trưởng bối ở đây thì không cần phải bái đâu.

Bạch Vân Lai cười ha ha, nhìn Mạnh Hạo, rồi lại nhìn nữ tử kia.

- Hai người các ngươi đến tông môn không đúng dịp rồi, đám dược đồng của tông môn đều bận bịu, nay những người còn lại cũng không nhiều, không náo nhiệt mấy. Nhưng không sao, có lão Bạch ta đây, đảm bảo hai người sẽ nhanh chóng hiểu Tử Vận Tông chúng ta. Nào nào, để ta dẫn các ngươi đi dạo một vòng làm quen với nơi này nào.

Bạch Vân Lai cười nói, sau khi hỏi tên lẫn nhau rồi liền dẫn Mạnh Hạo và nữ tử kia đi.

- Nếu nói về Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông ta thì cũng lớn, đan cốc như này cũng có trăm cái, mỗi một cái đều có gần nghìn dược đồng. Ngày thường nơi đây gieo trồng dược thảo, ghi chép dược tính, thi thoảng lại ra ngoài hái dược thảo. Toàn Nam Vực này, ai mệt nhất? Dược đồng của Tử Vận Tông ta là mệt nhất.

- Mười vạn dược đồng, tuy rằng có công việc riêng, nhưng thực tế loại chuyện nào cũng phải làm. Phải ghi nhớ mười vạn dược thảo, phải biết chăm sóc các loại thảo dược, lại còn phân ra thời gian tu hành, bằng không thì không thể thôi phát dược linh được. Các ngươi a, về sau sẽ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 313: Cái tên gian ác…

- Dược đồng chúng ta chính là do dì ghẻ sinh ra, trừ phi có thể trổ hết tài năng trở thành đan sư, lúc ấy mới có thể thật sự học luyện đan. Hơn nữa trở thành đan sư rồi sẽ có đệ tử nội môn tới mời đi luyện đan. Dựa theo quy định của tông môn, mỗi lần luyện đan đều phải có thù lao cho chúng ta, đó mới là ngày lành. Tiếc rằng mười vạn dược đồng, ai lại không muốn trở thành đan sư? Nhưng toàn bộ tông môn này số lượng đan sư cũng chưa tới một ngàn người, khó, rất là khó!

Bạch Vân Lai này vừa nói vừa dẫn Mạnh Hạo và nữ tử kia ra khỏi từng mảnh sơn cốc.

- Nhìn thấy nơi đó chưa, đó là nơi đan sư mới có thể ra vào, chúng ta thì không được.

- Nơi này là khu vực của Tử Khí nhất mạch rồi, nhưng không phải nội môn, mà là ngoại môn.

Bạch Vân Lai dẫn Mạnh Hạo và nữ tử kia vào một sơn cốc, trên đường đi gặp không ít tu sĩ của Tử Khí nhất mạch. Những người đó đều là đệ tử ngoại môn, thấy Bạch Vân Lai thì đều tỏ ra khách khí, dường như Bạch Vân Lai này có sức ảnh hưởng rất lớn ở tông môn.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, nịnh nọt vài câu, thế là Bạch Vân Lai liền vô cùng cao hứng.

- Nên biết rằng ở tông môn này ta phải nói là bách sự thông, ít có chuyện ta không thể làm. Về sau Phương sư đệ gặp rắc rối gì thì cứ tới tìm ta, sư huynh sẽ giúp ngươi dàn xếp.

Đang nói, Bạch Vân Lai bỗng dừng bước lại, chỉ vào sơn cốc phía trước,

nơi đó có một chiếc thiết thương bị đâm thẳng xuống đất. Thiết thương này cũng đã bị cong đi, trải qua gió táp mưa sa nên đã đầy rỉ sét.

- Nhìn thấy cây thương kia chưa, nó là có chuyện xưa đấy.

Bạch Vân Lai nhìn xung quanh một lát, thế mới nói với Mạnh Hạo và nữ tử kia.

Mạnh Hạo sắc mặt cổ quái, lúc trước khi ở trên bầu trời hắn đã thấy, mà vừa nãy khi bước vào sơn cốc hắn liếc mắt một cái liền thấy được nó, giờ phút này hắn vội ho một tiếng, giả bộ hứng thú.

- Biết ai để ở đây không? Là Ngô Đinh Thu trưởng lão của tông môn chúng ta đó! Nghe nói mười năm trước, trong một đêm tối đầy gió, Ngô trưởng lão mang theo lửa giận ngút trời trở về, tay cầm chiếc thiết thương này, trực tiếp một chưởng quăng xuống, ghim thương này ở nơi đây! Lúc ấy trưởng lão còn nói rằng để cho đệ tử ngoại môn của Tử Vận Tông phải ghi nhớ nỗi sỉ nhục của thanh thiết thương này, một đám ngu dốt tới chết, cứ ngu dốt như vậy thì không bằng đi chết luôn đi!

Bạch Vân Lai nhỏ giọng nói, dù đã ép tiếng xuống rất nhỏ nhưng tả lại sinh động như thật, khiến nữ tử kia nghe được mà phải mở to mắt.

Mạnh Hạo thì lại theo bản năng ho khụ một tiếng.

- Thiết thương này có lai lịch ra sao?

Thiếu nữ tò mò hỏi.

- Lai lịch hả? Khà khà, lai lịch thì hơi bị lớn. Nghe kể rằng mười năm trước, có một đám đệ tử ngoại môn đi tham gia thử thách thăng cấp nội môn, kết quả là ở cái nơi đầy hung hiểm kia đã gặp phải một kẻ gian ác. Kẻ này lại đem thanh thiết thương kia bán cho hai kẻ mạnh nhất trong đám đệ tử ngoại môn kia! Hơn nữa còn bán với cái giá cắt cổ, khiến hai

tên đệ tử kia lấy hết tài sản ra rồi, thậm chí còn mượn không ít linh thạch của đồng môn, thế mới mua được thanh thiết thương mà bọn họ coi như bảo bối này. Ôi, mấy năm trước bọn họ mới trả được hết số linh thạch nợ kia. Chuyện này lúc ấy khiến Ngô trưởng lão cực kỳ tức giận, cho rằng đó là nỗi sỉ nhục cực lớn. Hai người nói kẻ này có gian ác không?

Bạch Vân Lai cảm thán liên tục.

- Lại có kẻ gian ác như thế, thật quá đáng mà.

Thiếu nữ nghe xong mà há hốc mồm. Nàng nhìn thanh thiết thương này thấy thế nào cũng chỉ là vật bình thường, nên nghĩ mãi không rõ vì sao hai tên đệ tử mạnh nhất ngoại môn kia lại phải trả giá cao như vậy.

Mạnh Hạo rất chột dạ, thấy Bạch Vân Lai nhìn mình thì vội nghiêm túc gật đầu.

- Kẻ này thật quá gian ác, loại chuyện đúng là làm cho người ta giận sôi!

Mạnh Hạo lập tức mở miệng tỏ vẻ đồng ý. Trên thực tế khi thấy Thiên Thủy Ngân và Lã Tống ở Tống gia thì Mạnh Hạo đã đoán được chuyện năm đó đả kích và ảnh hưởng hai người kia như nào.

Nhưng không ngờ ảnh hưởng này còn lan ra toàn bộ Tử Vận Tông. Nghĩ tới đây, Mạnh Hạo bỗng cảm thấy đồng tình với hai tên họ Thiên, Lã kia. Cũng hiểu được ngày đó hai kẻ này lại giận dữ nghiến răng nghiến lợi với hắn như vậy.

- Cây thương này dựng ở đây chính là một bài học, làm cho đệ tử ngoại môn của Tử Vận Tông luôn nhớ kỹ chuyện này…

Bạch Vân Lai lắc đầu nói.

- Vậy kẻ bán cây thương kia là ai?

Thiếu nữ nghe thế lại càng tò mò hơn.

- Người này tên là Mạnh Hạo. Ngươi có biết Mạnh Hạo đó không, dạo này Nam Vực này đồn rằng y là con rể Tống gia, truyền nhân của Thái Linh Kinh, và kẻ tạo ra chuyện xấu với Sở sư tỷ.

Bạch Vân Lai vội thấp giọng nói.

- Mạnh Hạo?

Thiếu nữ sửng sốt.

- Be bé cái miệng thôi! Ở Tử Vận Tông, cái tên này là cấm kỵ đó, không ai dám nói lớn tiếng đâu…

Bạch Vân Lai vội vàng nói.

Mà Mạnh Hạo thì lại càng chột dạ, liên tục ho khan. Hắn đột nhiên cảm thấy sự lựa chọn Tử Vận Tông này có vẻ không phải là lựa chọn đúng đắn.

Đúng lúc này, hắn thấy một cây cầu vồng từ đằng xa cấp tốc vọt tới, chỉ giây lát đã tới nơi đây, hóa thành một thanh niên có sắc mặt âm trầm, hung ác trợn mắt nhìn Bạch Vân Lai. Kẻ này… đúng là Thiên Thủy Ngân.

- Bạch Vân Lai, ở chỗ này làm gì, còn không đi!

Bạch Vân Lai run cả người, cố nặn ra vẻ mặt nịnh nọt.

- Thiên sư huynh, ta dẫn hai dược đồng mới đến làm quen ới tông môn, đi ngay, đi ngay đây.

Nói xong, gã vội dẫn Mạnh Hạo và nữ tử kia vội vã rời đi.

- Thấy chưa, y chính là một trong hai người lúc trước đã mua thiết thương đấy. Về sau gặp y, các ngươi ngàn vạn lần đừng nhắc tới hai chữ Mạnh Hạo, nếu không là y sẽ phát cuồng ngay. Còn có, sau này các ngươi ra ngoài rèn luyện, nếu gặp phải kẻ tên là Mạnh Hạo thì nhất định phải cẩn thận. Kẻ này gian trá khôn cùng.

Bạch Vân Lai kéo hai người rời đi, nghiêm túc dặn dò.

Thiếu nữ há hốc mồm, vẻ mặt đầy khó tin, nhưng lại nhanh chóng gật đầu, hiển nhiên là ghi nhớ kỹ những lời dặn này. Mạnh Hạo cười khổ trong lòng, hắn bỗng nhiên hiểu được vì sao ngày đó ở Tống gia đám đệ tử Tử Vận Tông nghe thấy tên mình, mà rõ ràng hắn không biết bọn họ, thì đều nhìn hắn với ánh mắt đầy cảnh giác.

- Cái tên Mạnh Hạo là cấm kỵ ở tông môn chúng ta, các ngươi phải nhớ lấy! Được rồi, ta dẫn các ngươi đi lấy công pháp và lệnh bài thân phận, sau đó sắp xếp chỗ ở.

Bạch Vân Lai lại dặn thêm rồi mới đem thiếu nữ đã coi Mạnh Hạo là mãnh hổ và tên Mạnh Hạo đang liên tục cười khổ trong lòng bước đi.

- Các ngươi có thể bái nhập Tử Vận Tông cũng đều là người của gia tộc tu chân phụ cận, ai cũng có tu vi cơ bản rồi. Nhưng phải nhớ kỹ, thân là dược đồng, thuật pháp đầu tiên mà các ngươi học cũng chính là công pháp cuối cùng của dược đồng. Thuật ấy có tên là Tử Vân Linh, thuật pháp này có thể lấy linh khí bản thân tẩm bổ mấy dược thảo thông thường, thôi phát dược linh, căn cứ tu vi khác nhau, căn cứ mức thành thục khác nhau mà hiệu quả thôi phát cũng khác nhau.

Bạch Vân Lai vừa nói vừa dẫn Mạnh Hạo và nữ tử kia tới một sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314: Thiên phú sơ hiển!

Nơi đây có không ít người, một sơn cốc to như vậy mà có mấy trăm người, phần lớn đều khoanh chân ngồi, trong lòng bàn tay đều có thảo dược đang lay động, như đang từ từ sinh trưởng.

Phía trước những người này có một nam tử trung niên rõ ràng là có địa vị khá cao, đang nghiêm túc giảng giải về công pháp, trên lòng bàn tay ông ta rõ ràng có một gốc dược thảo đang nhanh chóng mọc lên, giây lát đã cao tới chừng hai thước.

Mạnh Hạo đảo mắt qua bốn phía, nhất là khi nhìn những dược thảo trên lòng bàn tay người này dần lóe lên tinh quang. Bọn họ lại theo theo Bạch Vân Lai đi tới trung tâm sơn cốc này, ở đó đang có một lão già tóc xám, lão này xấu xí, tu vi không hiện, dường như đang nhắm mắt ngủ. Bạch Vân Lai như đã quá quen, tự lên giúp đỡ, khắc thân phận. Lấy lệnh bài và túi trữ vật rồi, Mạnh Hạo và thiếu nữ đều được cho một chiếc ngọc giản màu tím.

- Hai người các ngươi đều thử một lần đi. Thuật pháp này rất đơn giản, có thể nhanh chóng học qua được, sau đó ở đây thôi phát lần đầu tiên. Điều này rất quan trọng, nó khảo nghiệm tư chất luyện đan, do đó phải ghi chép lại.

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn ngọc giản, thì nghe Bạch Vân Lai nghiêm túc nói.

Nghe vậy, thiếu nữ tên là Trần Linh kia lập tức khẩn trương, chăm chú nhìn ngọc giản trên tay. Có lẽ tư chất nàng không tầm thường, chỉ nhìn hơn mười giây mà tử quang liền tràn ra từ tay phải.

Thấy thế, đôi mắt Bạch Vân Lai ngời sáng.

- Trần sư muội không tệ nha, mau lấy dược thảo nào.

Trần Linh vội mở túi trữ vật ra, lấy hạt giống dược thảo từ bên trong để vào bàn tay mình, rồi chăm chú thôi phát theo công pháp. Tử khí trên bàn tay phải nàng càng lúc càng đậm, cho đến giới hạn, sức kiệt rồi thì hạt giống này lại mấp máy, nẩy ra ba lá non.

Cảnh này khiến không ít người xung quanh chú ý, đều quăng tầm mắt lên thiếu nữ này. Lúc này Trần Linh sắc mặt hồng hào, lòng đầy kích động, vẻ mặt đầy hưng phấn và chờ mong nhìn Bạch Vân Lai.

- Lần đầu thôi phát có thể nảy nở được ba lá, tư chất này tương đối khá. Trần Linh sư muội, dựa theo tính toán của cá nhân ta, muội có chừng một thành khả năng là mai sau sẽ trở thành đan sư.

Bạch Vân Lai hâm mộ nói, hiển nhiên trong hơn mười vạn dược đồng này, có thể khiến hạt nảy mầm là không nhiều. Nói xong, Bạch Vân Lai liền tranh thủ ghi chép thành tích lần đầu thôi phát này.

Đúng lúc này…

- Ngươi, đến chỗ bản tọa, gia nhập Ất nhất tam cốc.

Một giọng nói bình tĩnh đầy uy nghiêm vang lên từ chỗ nam tử trung niên đang giảng giải công pháp cho mọi người. Nam tử trung niên này không giận mà tự uy, nhìn thoáng qua Trần Linh.

- Ở Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông này, mười vạn dược đồng được phân chia làm bốn khu vực là Giáp, Ất, Bính và Đinh. Phàm là người có thể đi vào Ất cốc đều là hạng người có tư chất không tầm thường. Trần sư muội còn không mau tới chỗ Chu sư thúc, vận may của sư muội tới rồi kìa.

Bạch Vân Lai vội giục. Thiếu nữ có tên là Trần Linh này khẩn trương và kích động vội chạy tới.

- Phương sư đệ, giờ coi ngươi thôi.

Bạch Vân Lai cảm khái nhìn sang Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, như có suy nghĩ. Công pháp trong ngọc giản này khá đơn giản, nhưng tác dụng của nó lại cực kỳ kỳ dị, không ngờ lại có thể thôi phát được một phần dược linh của vài loại thảo dược. Thuật ấy có thể nói là tạo hóa.

- Chỉ có một vài thảo dược đơn giản mới có thể dùng loại phương pháp này để thôi phát, lấy linh khí bản thân mà nuôi nó. Dù chỉ như vậy thì công pháp này cũng thật đáng ngạc nhiên, không biết Tử Vận Tông làm sao để ngăn ngừa thuật này truyền ra ngoài…

Mạnh Hạo trầm ngâm, lấy hạt giống ra từ trong túi trữ vật rồi đặt vào lòng bàn tay, hắn nhìn một lát, sau đó lập tức dựa theo công pháp mà ngọc giản ghi lại thi triển thôi phát.

Trong cơ thể hắn có hai mảnh đan hải, đan hải đầu tiên là năm tòa đạo đài hoàn mỹ của hắn, mà cái thứ hai lại là Mạnh Hạo dựa theo Thái Linh Kinh mở ra trước khi đến Tử Vận Tông này.

Nay tu vi hiển lộ ra bên ngoài chính là khí tức của tòa đan hải thứ hai, lúc này động tâm niệm. Ngay tức khắc tay phải của Mạnh Hạo vụt sáng lên tử quang, mà độ sáng thì ngay từ lúc bắt đầu đã hơn xa Trần Linh rất nhiều.

Theo hào quang xuất hiện, hạt giống trong tay Mạnh Hạo nhanh chóng mấp máy, rồi một lá, hai lá, ba lá… nhưng chỉ trong chớp mắt đã trực tiếp mọc ra bảy lá!

Cùng lúc đó, tử quang trong tay Mạnh Hạo đã lóe lên chói mắt, khuếch trương ra bốn phía, trực tiếp khiến tất cả dược đồng ở nơi đây kinh sợ, khiến cho mọi ánh mắt đều tập trung vào Mạnh Hạo.

Những ánh mắt đó mang theo sự không tin tưởng, mang theo rung động. Nam tử trung niên vừa nãy giảng giải công pháp thì lúc này đang trợn tròn mắt nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Mà Trần Linh thì hoàn toàn ngẩn ra.

Bạch Vân Lai thì dụi mắt liên tục, há hốc mồm, cả người đứng ngẩn ra đó.

Sự yên lặng bao trùm bốn phía, mọi người đều nhìn chằm chằm hạt giống trong tử quang trên tay Mạnh Hạo. Giờ phút này, lần đầu tiên Mạnh Hạo thi triển công pháp, cả người hắn như rơi vào trong một loại trạng thái kỳ lạ, dường như bản thân hắn đã trở thành mặt đất, mà hạt giống đã trở thành một bộ phận trên người hắn.

Cảm giác này rất kỳ diệu, khiến Mạnh Hạo đắm chìm ở bên trong, mà hạt giống thì bắt đầu mọc ra lá thứ tám, rồi thứ chín… Cho đến khi phụp một tiếng, dược chủng này hoàn toàn mọc ra, mầm non xanh biếc nhanh chóng leo ra, chỉ chớp mắt đã quấn lấy cánh tay Mạnh Hạo.

Lão già áo trắng ở phía sau Bạch Vân Lai vốn luôn nhắm mắt như đang ngủ kia lúc này cũng mở mắt ra, đôi mắt ánh lên vẻ tang thương, nhìn Mạnh Hạo mà mắt lóe tinh quang, nếp nhăn trên mặt cũng như nở rộ.

Đây không phải là nảy mầm nữa, mà là đã hoàn toàn mọc ra một cây hoàn chỉnh. Theo âm thanh kia vang lên, Mạnh Hạo chấn động tinh thần, tỉnh lại từ trong trạng thái kỳ dị kia. Hắn thầm nhíu mày, lần đầu tiên đã triển lộ tài năng như thế không phải là điều hắn muốn. Nhưng thật sự trạng thái kỳ dị kia khiến hắn bất tri bất giác chìm đắm vào trong, nên mới dẫn tới thế này.

Hắn không chút do dự mà khiến sắc mặt mình tái nhợt đi, tu vi trong cơ thể khô kiệt, dược thảo trong tay theo linh lực giảm bớt liền từ từ héo rũ, cuối cùng hoàn toàn chết héo, rơi ra khỏi tay Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thở hổn hển, lùi ra sau vài bước, sắc mặt đầy mê mang.

Bốn phía hoàn toàn im ắng. Bạch Vân Lai đã hoàn toàn ngơ ngẩn, gã ở Tử Vận Tông nhiều năm như vậy mà chưa từng thấy ai lần đầu tiên thôi phát đã làm được tới mức độ này, lúc này gã nhìn Mạnh Hạo như đang nhìn yêu nghiệt.

Đám dược đồng bốn phía đều hoảng sợ, bởi cảnh tượng này đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của bọn họ. Mà nam tử trung niên kia thì nhìn Mạnh Hạo với ánh mắt đầy nhiệt tình.

- Điều này…

Mạnh Hạo chần chừ, dường như đang sợ hãi không biết nên nói cái gì. Đúng lúc này lão già phía sau Bạch Vân Lai bỗng đứng lên, chỉ bước một bước thôi mà lại xuất hiện ngay bên cạnh Mạnh Hạo. Lão giơ tay nắm lấy cổ tay Mạnh Hạo, rồi trực tiếp rót linh lực vào trong cơ thể Mạnh Hạo, định kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 315: Thiên phú sơ hiển! (2)

Nhưng loại lực vô hình của cầu treo kia còn không thể tra ra Mạnh Hạo như nào thì lão già này há có thể nhìn ra manh mối. Lão nhìn thấy chỉ là đan hải thứ hai của Mạnh Hạo, nhìn thấy chỉ là tu vi Ngưng Khí tầng sáu, tầng bảy.

Ngay cả màu sắc của đan hải cũng không phát hiện ra. Tất cả đều nhờ loại năng lực biến hóa khủng bố của miếng da, nên khi lão già này nhìn thì thấy tất cả đều bình thường.

Hồi lâu sau, lão ta buông tay ra, nhặt lấy cây thảo dược héo rũ trên mặt đất, cẩn thận quan sát một phen. Xem xong, lão quay đầu nhìn Mạnh Hạo, trong ánh mắt không còn là vẻ xem xét nữa, mà là tán thưởng.

- Tư chất Giáp đẳng, vào Giáp nhất cốc đi!

Lão nói xong thì mỉm cười vỗ bả vai Mạnh Hạo, cầm được thảo héo rũ kia bay thẳng lên bầu trời.

Theo lão rời đi, toàn bộ sơn cốc lập tức sôi trào.

- Tư chất Giáp đẳng!! Khó trách kẻ này có khả năng thôi hóa ra kinh người như thế!

- Loại tư chất này gần như chắc chắn trở thành đan sư rồi! Đã bao nhiêu năm không thấy…

- Không đúng, lúc trước ta cũng nghe nói tới tư chất Giáp đẳng, nhưng hình như không yêu nghiệt như kẻ này, lại có thể thôi hóa cho hạt giống

mọc thành cây luôn!!

Trong tiếng ồn ào bàn tán của những người xung quanh, Bạch Vân Lai vội đi tới bên người Mạnh Hạo, vẻ mặt đầy phấn chấn.

- Phương sư đệ, về sau ở tông môn này hãy chiếu cố ta nhiều hơn nhé! Sư đệ không ngờ lại có tư chất Giáp đẳng!!

- Có thể là nhầm lẫn rồi không?

Mạnh Hạo chần chừ.

- Không thể nào! Vương trưởng lão tự mình kiểm tra, há có thể nhầm cho được. Lúc này phỏng chừng ngài ấy cầm dược thảo đi tìm các vị trưởng lão khác rồi. Ha ha, Phương sư đệ, lần này là nổi tiếng rồi! Nào nào, để ta dẫn sư đệ tới Giáp nhất cốc. Nghe nói nơi đó như tiên cảnh, lần nào đến ta cũng chỉ nhìn từ bên ngoài chứ chưa có cơ hội đi vào bao giờ.

Bạch Vân Lai vừa nói vừa kéo Mạnh Hạo đi. Đằng sau bọn họ là những tiếng xì xào, cả những ánh mắt dõi theo, cho đến khi hai người biến mất thì vẫn còn vang vọng.

Thời gian nhoáng cái đã lại nửa tháng nữa qua đi. Mạnh Hạo ở lại Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông này đã quen thuộc không ít. Giáp nhất cốc này rất lớn, mà người lại không nhiều, rõ ràng còn ít hơn sơn cốc khác không ít.

Nơi đây non xanh nước biếc, một dòng suối nhỏ chảy từ khe núi đằng xa tới, nước rất trong, có thể thấy được đàn cá bơi lội bên trong. Nơi Mạnh Hạo là một lầu các nhỏ ở nằm ở phía bắc bên cạnh con suối nhỏ này, có một sân nhỏ.

Trong sân này có một tấm dược điền, có thể gieo trồng thảo dược. Giờ

phút này Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong sân, tay cầm quyển trục được làm nên từ các thẻ gỗ, trên mặt ghi chi chít chữ, còn có một ít tranh vẽ, đều là những tin tức quan trọng liên quan tới thảo dược.

Mãi tới trưa, Mạnh Hạo mới bỏ cuốn sách ra, ngẩng đầu lên ngửi mùi dược hương bốn phía, nghe tiếng nước chảy róc rách, nhìn sương mù mong manh giăng bốn phía. Nói nơi này giống tiên cảnh thì có phần khoa trương, nhưng đây đúng là một nơi tốt để tu thân dưỡng tính.

Nhất là nơi đây còn là đệ nhất cốc trong tất cả các sơn cốc của dược đồng ở tông môn này. Mấy ngày nay Mạnh Hạo nhận ra, người có tư cách ở nơi đây, tính cả hắn, còn chưa tới năm mươi người. Những người này rất ít khi ra ngoài, đều ở trong chỗ ở của mình, hoặc là đọc sách, hoặc là gieo trồng, không thì đi thử luyện đan.

Sự yên tĩnh ở nơi đây khiến Mạnh Hạo cảm thấy rất thoải mái. Nhất là đọc sách chứ không phải ngọc giản khiến Mạnh Hạo như trở về quãng thời gian còn là chàng thư sinh nghèo ở huyện Vân Kiệt kia.

- Mười vạn dược thảo, chia làm các loại, mỗi loại khác nhau, chẳng những phải nhớ kỹ hình dạng, mà còn phải ghi nhớ tập tính, còn phải biết cách ngắt hái như nào, gieo trồng ra làm sao, bảo tồn thế nào. Ngoài ra không thể để lẫn với dược thảo nào, lại phải ghi nhớ hoàn cảnh sinh trưởng và tỉ lệ thời gian sử dụng nữa. Mà lại có không ít dược thảo mà lá, thân, nhựa có tác dụng khác nhau, thậm chí nếu sinh trưởng cùng dược thảo khác sẽ biến hóa đi. Như vậy, nhìn như mười vạn, nhưng thực tế mà tổng hợp lại thì không dưới trăm vạn.

Mạnh Hạo nắn nắn mi tâm, nửa tháng nay ngày nào hắn cũng đều đọc những tài liệu liên quan tới dược thảo này.

Đây là những gì mà dược đồng của Tử Vận Tông phải ghi nhớ thật kỹ, hơn nữa vì tin tức quá nhiều cho nên không thể khắc vào đầu óc được, chỉ có thể dốc sức ghi nhớ.

Nhớ càng nhiều, thì ngày sau gặp được cũng dễ tính toán hơn. Chuyện này không có mẹo gì, cũng may Mạnh Hạo không ngại phiền hà, hắn vốn là thư sinh, nay ở nơi như vậy, học tập như vậy khiến hắn cảm thấy rất tốt.

Không chém giết, không có nguy hiểm, không phải trải qua mưa gió, thậm chí Mạnh Hạo cố ý quên đi những chuyện trước kia, hoàn toàn coi mình là Phương Mộc mà hưởng thụ sự yên tĩnh ở Tử Vận Tông này. Thậm chí khi đọc thông tin về các loại dược thảo, dường như trong đầu hắn sẽ hiện lên những bức tranh, loại cảm giác này giống như bản thân hắn tự nhận biết, giống như là thiên phú vậy.

Lại hai tháng nữa trôi qua, Mạnh Hạo đã hoàn toàn thích ứng được cuộc sống ở Tử Vận Tông. Mặc dù lúc mới đầu được kiểm tra ra tư chất Giáp đẳng, hưởng thụ đãi ngộ mà người bên ngoài khó đạt được, nhưng cũng không được đại nhân vật nào coi trọng như trong tưởng tượng.

Thậm chí hai tháng này, Mạnh Hạo còn không thấy lão già tóc trắng kia, mà trái lại Bạch Vân Lai thì thường xuyên tới tìm Mạnh Hạo. Có người này, Mạnh Hạo lại càng nhanh chóng hiểu biết về Tử Vận Tông.

Mỗi ngày giảng giải công pháp thì Mạnh Hạo hầu như đều đúng giờ tới nghe, ở trong mấy trăm, thậm chí có lúc là mấy nghìn người, Mạnh Hạo trông thật tầm thường.

Giảng giải như vậy sẽ có trưởng bối tông môn khác nhau làm, cứ vài ngày lại đổi một lần. Kiến giải của mỗi người không quá giống nhau, sau nhiều lần nghe giảng, Mạnh Hạo lại càng hiểu sâu hơn về công pháp thôi phát này.

Ngoài những chuyện đó ra thì chính là gieo trồng dược thảo. Trong tông môn có một nơi chuyên biệt, giống như nơi Kháo Sơn Tông phát linh thạch vậy, phát dược thảo cố định, để đám dược đồng đi học cách gieo

trồng.

Đồng thời ở nơi này cũng có các trưởng bối thay phiên giảng giải. Không khí bao trùm tông môn là một bầu yên tĩnh, không có chém giết gì, khiến Mạnh Hạo cảm thấy thật sự khác hoàn toàn với Kháo Sơn Tông. Nơi này càng giống một tòa học phủ chứ không phải tông môn.

Hàng tháng còn có một lần dược kinh có quy mô lớn, người khai đàn giảng kinh đều là những đan sư tuổi đời già dặn. Những người này đều đi ra từ trong lứa dược đồng, tiếp xúc với luyện đan, vả lại trình độ không phải là thấp. Bọn họ giảng đan, chẳng những nói về dược thảo, mà còn nói tới một ít phương pháp luyện chế đơn giản. Mạnh Hạo nghe vài lần mà gặt hái được rất nhiều.

Ngoài ra, thân là dược đồng, ngoài chuyện tự học và gieo trồng dược thảo ra, hàng tháng đều phải nhận nhiệm vụ thôi phát, cần thôi phát một lượng dược thảo cố định rồi giao cho tông môn.

Ở toàn bộ Đan Đông nhất mạch, ở cấp độ dược đồng này là rõ ràng nhất, tự thành tuần hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 316: Tử Vận tiên thổ.

- Dược đồng chính là làm các loại chuyện sản xuất, ngắt hái, thôi phát… Kỳ thực mục đích chính là phục vụ hệ thống luyện đan khổng lồ của toàn bộ tông môn. Đồng thời đối tượng phục vụ trực tiếp nhất chính là gần nghìn vị đan sư của tông môn.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên quảng trường cùng với rất nhiều dược đồng khác, nghe một nam tử trung niên ở phía trước xa xa nói về cách phân biệt mấy loại dược thảo dễ nhầm lẫn, thầm nghĩ trong lòng.

- Bái nhập Tử Vận Tông là một lựa chọn chính xác. Toàn bộ Nam Vực, chỉ có nơi đây mới có thể học được luyện đan chân chính, thậm chí có thể nói chỉ có Tử Vận Tông mới xuất hiện đại sư đan đạo! Cái danh đan đạo của Tử Vận Tông thậm chí cao hơn thuật pháp nhất mạch, trở thành thế lực mà tất cả các tông môn gia tộc ở Nam Vực này không thể coi thường.

Mạnh Hạo nghĩ thế, ánh mắt toát lên ánh sáng chờ mong.

- Mà muốn tiếp cận Đan Quỷ đại sư, làm cho Đan Quỷ đại sư giải độc cho ta thì chỉ có con đường thành đệ tử!

Mạnh Hạo nghĩ thế, ánh mắt hiện lên dã tâm.

Đây mới là mục đích thật sự khi hắn bái nhập Tử Vận Tông, muốn bái Đan Quỷ làm sư phụ, học đan đạo mạnh nhất của Nam Vực, tự mở trình độ luyện đan, như vậy thì ngày sau mình có thể thoải mái tự luyện chế đan dược chứ không cần phải hao tốn tâm tư đi cướp đoạt.

Đang suy tư, trên bầu trời bỗng vang lên tiếng chuông ngân ra. Tiếng chuông này truyền ra khắp tất cả sơn cốc trong Đan Đông nhất mạch,

khiến mọi người nơi đây lập tức ngẩng đầu, ngay cả vị đan sư trung niên đang giảng giải kia cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Có thể nói giờ phút này tất cả dược đồng trong sơn cốc của Đan Đông nhất mạch đều ngẩng đầu lên, sắc mặt đầy kích động.

- Lô Chung vang lên, là đến ngày được vào Tử Vận tiên thổ!

- Ta nhớ lần trước là năm ngoái, không ngờ mới cách một năm là lại có thể bước vào tiên thổ!

Những tiếng xì xào vang lên, tiếng chuông khuếch tán bốn phía. Mạnh Hạo ngưng thần nhìn vào giữa không trung thì thấy giờ phút này lại xuất hiện ảo ảnh.

Đó là một lò luyện đan màu tím rất lớn, phải lớn tới mấy nghìn trượng, đứng sừng sững giữa trời đất, khí thế ngút trời. Bên cạnh lò luyện đan này có vài chục cây cầu vồng bay ra từ sơn cốc bên dưới, chia nhau ngồi xung quanh lò luyện đan, như đang trấn thủ.

Cùng lúc đó, những ánh sáng của trận pháp giao thoa trên bầu trời, như muốn phong lại trời cao, hào quang vạn trượng chiếu sáng khắp bốn phương tám hướng. Những tu sĩ lơ lửng giữa không trung cùng lò luyện đan khổng lồ này xen kẽ, tạo thành một màn ngũ sắc.

- Mười vạn dược đồng cùng tiến tiên thổ, lấy chín lá thảo dược đã chín.

Một giọng nói tang thương không rõ là vang lên từ nơi nào truyền ra khắp bốn phía. Lúc này lò luyện đan khổng lồ kia đột nhiên lóe lên ánh sáng, nhưng lại chia ra thành gần mười vạn tia sáng bắn xuống phía dưới. Cùng lúc đó ngọc giản ghi thân phận dược đồng của Mạnh Hạo phát ra ánh sáng, không chỉ có hắn mà tất cả ngọc giản tùy thân của các dược đồng khác đều như vậy.

Hô ứng lẫn nhau như vậy khiến ánh sáng này giáng xuống. Bên phía Mạnh Hạo có một tia sáng hạ xuống, dung hợp với ngọc bội rồi thì hóa thành một lực dẫn dắt, mang theo Mạnh Hạo chậm rãi bay lên.

Giờ phút này mười vạn dược đồng đều bay lên, được ánh sáng kia dẫn dắt, mười vạn dược đồng hóa thành cầu vồng bay thẳng vào lò luyện đan khổng lồ.

Lò luyện đan to lớn mấy nghìn trượng này như một cái động không đáy, chỉ phút chốc đã chứa hết mười vạn dược đồng.

Tầm mắt Mạnh Hạo mờ ảo đi, khi hắn thấy rõ mọi vật trước mặt thì hắn khiếp sợ, không thể tin tưởng được. Với hắn mà nói, có thể xuất hiện vẻ mặt như vậy thì có thể thấy nơi đây khác thường như thế nào.

Ở phía trước Mạnh Hạo là một mảnh dược điền căn bản nhìn không thấy cuối. Nơi này như tự hình thành một thế giới, bầu trời không có mây mà có tới chín mặt trời. Mà xung quanh chín mặt trời này lại có chín mặt trăng, đây chính là bầu trời cửu nhật cửu nguyệt.

Dưới bầu trời dạng này, dược thảo nơi đây được sinh sống trong môi trường đặc thù, thích hợp cho sinh trưởng, đồng thời cũng khiến cho nơi đây như bị phong ấn. Mạnh Hạo vừa bước vào liền cảm nhận nơi đây có một loại dược hương khó có thể hình dung, gần như say lòng người.

Mười vạn dược đồng hiển nhiên phần lớn là đã tới nơi đây, nay tuy kích động nhưng không hề bị choáng ngợp như Mạnh Hạo.

Ngoài ra điều khiến Mạnh Hạo thấy khiếp sợ là ở trong dược điền nhìn không thấy cuối này, hắn thấy được cả vùng đất này có chừng một nghìn người khổng lồ với chiều cao tới gần trăm trượng. Những người khổng lồ này như những người còn sót lại từ thời viễn cổ, lúc này đang bước đi trong dược điền, động tác cẩn thận, đúng là đang gieo trồng.

Trên bầu trời cũng có mấy trăm chiếc chiến xa đang tỏa ra khí tức tang thương. Những chiến xa khổng lồ này đan xen nhau như những tầng mây, khiến cho vài khu vực dưới mặt đất thường xuyên nằm trong bóng râm.

Thậm chí ở một nơi xa hơn nữa, Mạnh Hạo còn nhìn thấy một cây đại thụ cao tới nghìn trượng. Cây này toàn thân màu tím, không có tán cây, mà mọc ra một con mắt thật lớn, phải to đến vô số trượng, đang quan sát bốn phía. Cây như vậy, Mạnh Hạo quét mắt qua thì thấy trong dược điền vô tận này có không dưới mấy trăm cây.

- Tử Vận tiên thổ, thánh địa của Đan Đông nhất mạch Tử Vận Tông ta!!

Bạch Vân Lai chẳng biết khi nào thì bước đến bên cạnh Mạnh Hạo, cảm khái.

- Kể lại rằng nơi đây vốn là một vùng tiên thổ, bị Tử Đông Chân Nhân di chuyển tới nơi đây, sáng tạo ra dược điền vô tận này. Thậm chí ở nơi đây còn có một vài loại dược thảo mà bên ngoài đã tuyệt diệt. Chúng ta thân là dược đồng, thường cứ một thời gian lại được truyền tống vào đây để ngắt hái dược thảo, đồng thời lại cho chúng ta cơ hội phân biệt dược thảo. Bởi vì ở khắp Nam Vực, cũng chỉ có nơi đây mới có thể thấy được vô số chủng loại dược thảo, gần như vô tận.

Bạch Vân Lai nhìn bốn phía, nói tiếp.

Những tiếng xì xào vang lên khắp nơi, đúng lúc này giọng nói tang thương bỗng vang lên từ trên bầu trời, khiến đám dược đồng này đều im lặng.

- Một tháng để hái chín lá dược thảo thành thục. Loại dược thảo mà các ngươi hái được không những phải là thứ mà bản thân nhận thức được, mà còn lý giải được toàn bộ tập tính của nó. Một tháng sau giao nộp lên cần khắc một chiếc ngọc giản, coi như là một trong những khảo hạch

thăng chức đan sư. Hãy tự bắt đầu đi.

Lúc giọng nói tang thương đó vang lên, mười vạn dược đồng nơi đây đều hít sâu một hơi, rồi rối rít tản ra bốn phía.

Bạch Vân Lai không đi cùng Mạnh Hạo, mà lượn qua lượn lại, không rõ đi hướng nào. Mạnh Hạo ánh mắt đầy hưng phấn, mấy ngày nay hắn đọc được vài cuốn sách về thảo dược, đã xem qua mười vạn thảo dược mấy lần, tuy chưa hoàn toàn nhớ kỹ, nhưng cũng hiểu biết không ít, nhân dịp ở đây đi chứng nhận những gì mình học được, thế là hắn chạy thẳng tới phía xa xa.

Trong lúc mười vạn dược đồng phân tán ra bốn phía, trong một mặt trăng trên bầu trời kia mơ hồ hiển lộ ra bóng dáng bảy tám người.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 317: Tử Vận tiên thổ. (2)

- Thấy tên nhóc kia chưa, nó chính là Phương Mộc mà hai tháng trước được lão phu kiểm tra ra tư chất Giáp đẳng.

- Tư chất Giáp đẳng cực kỳ hiếm thấy. Lần trước cỏ khô mà ngươi mang đến kia, bọn ta đều đã xem qua, không giống là giở trò. Tư chất kẻ này rất linh khí, cực kỳ thích hợp cho dược thảo sinh trưởng.

- Là một mầm tốt, vả lại lần này hãy xem hắn có thể hái được bao nhiêu dược thảo, nếu cũng giỏi về phân biệt dược thảo thì có thể cân nhắc cho hắn tham dự thử thách thăng chức tiếp theo.

Trong lúc mấy bóng người trong mặt trăng nói chuyện với nhau, thì Mạnh Hạo đã rời khỏi đám người, bước vào trong dược điền, mỗi một bước hắn đều đi rất cẩn thận, không dẫm lên mầm cây, thi thoảng lại cúi nhìn bốn phía.

- Đây là… Linh Toái thảo, đúng là thứ này, không khác những gì sách miêu tả. Nhưng vì sao gốc này phía bên phải lại tươi tốt hơn… Đúng rồi, phía bên phải có Hứa Lưu mộc…

- Đây là Đình Tú diệp, như dáng nữ tử tuyệt đẹp lay động… Nhưng có thể làm thuốc, luyện chế ra đan dược mà Trúc Cơ sơ kỳ có thể dùng.

Mạnh Hạo một mạch đi qua, vừa phân biệt vừa nhớ lại những gì viết trong những cuốn sách kia, nên hắn càng phân biệt dễ dàng hơn, lòng cũng tràn ngập cảm giác vui sướng.

Loại cảm giác này tuy không được như khi đột phá tu vi, nhưng lại là cảm giác tự tin do bản thân nắm giữ được tri thức mà mình vốn không biết gì.

Tu hành chính là tu về tự tin.

Thậm chí Mạnh Hạo còn cảm thấy đối với những dược thảo này, hắn tự có nhận thức, dường như là một loại thiên phú.

Mạnh Hạo càng đi càng xa, mỗi khi thấy dược thảo thích hợp là lập tức hái lấy, đồng thời lấy ngọc giản ra ghi lại miêu tả mà hắn nhớ được về loại thảo dược này.

Dần dần, không ngừng phân biệt ra các loại dược thảo, Mạnh Hạo như cá gặp nước mà quên đi tất cả, trước mắt hắn chỉ có dược thảo trên vùng đất này để hắn phân biệt.

Mà trong khoảng thời gian Mạnh Hạo gia nhập Tử Vận Tông, toàn bộ Nam Vực cũng vì cái tên Mạnh Hạo này mà khiến hàng loạt đại tông gia tộc tìm kiếm, khiến cho càng thêm nhiều tu sĩ biết về hắn.

Tử Vận Tông tất nhiên cũng là một trong những tông môn tham gia trận tìm kiếm này, nhưng lại không ai tìm thấy tung tích Mạnh Hạo, dường như kẻ này bỗng dưng biến mất khỏi cõi đời.

Không ai biết, tên Mạnh Hạo đã dấy lên trận phong ba bão táp bên ngoài kia giờ phút này đang như một cậu nhóc học sinh, nghiêm túc phân biệt mỗi một gốc dược thảo trong tiên thổ của Tử Vận Tông, xác minh những gì mình đã học được.

Thời gian từ từ trôi đi, ở trong tiên thổ này, Mạnh Hạo dần quên mình đã hái được bao nhiêu dược thảo. Nhưng hễ là loại hắn nhận thức, vả lại đạt tới yêu cầu hái là hắn đều để vào túi trữ vật.

Không biết đi được bao xa, Mạnh Hạo từng tới gần nhìn người khổng lồ cao trăm trượng kia, xem bọn họ gieo trồng như nào, di chuyển những dược thảo đó ra sao, lại vun đắp như nào. Cứ thế nhìn rất lâu.

Hắn cũng từng đứng dưới cây cao ngàn trượng có một con mắt kia, nhìn con mắt thật lớn quét khắp bốn phía. Thậm chí hắn còn leo lên một cây độc nhãn, ngắt lấy một gốc cỏ nhỏ màu đỏ rực mọc trên thân cây.

Đi rất xa rồi, nhưng mảnh dược điền này vẫn chưa tới cuối. Thậm chí Mạnh Hạo đoán rằng ở khu vực xa hơn hắn là có dược thảo với dược hiệu càng kinh người hơn, mà hắn là sẽ có không ít dược thảo trong truyền thuyết đã tuyệt diệt kia.

Nhưng nơi này quá lớn, Mạnh Hạo nhìn dược thảo vô biên vô tận bốn phía thì Mạnh Hạo dần nhận ra những dược thảo mà hắn biết thậm chí còn chưa tới một phần trăm.

- Đan đạo vô tận, cũng gian nan như con đường tu hành, đi tới cuối rồi đích thị là hạng đại năng trong thiên địa. Như những dược thảo này, ta vốn tưởng những cuốn sách kia đã ghi được hơn nửa, nhưng nay xem ra mười vạn dược thảo chỉ mới là nhập môn mà thôi.

Mạnh Hạo khẽ than, nhưng ánh mắt đầy chấp nhất. Loại tu hành này tuy không liên quan tới chuyện tăng thêm đạo đài, nhưng lại làm cho Mạnh Hạo càng lúc càng hứng thú.

- Ta vốn là thư sinh, tuy khoa cử không ra gì, nhưng về chuyện đọc sách thì chắc chắn chiếm ưu thế so với đám dược đồng kia.

Mạnh Hạo tự an ủi mình, rồi lại tiếp tục bước đi, gặp cái gì không biết là hắn sẽ quan sát cẩn thận, ghi nhớ thật kỹ chờ ngày sau tra tìm điển tịch.

Cứ như vậy, một tháng nhanh chóng qua đi. Cho đến khi tiếng chuông vang lên khắp tiên thổ báo đã là lúc kết thúc, Mạnh Hạo vẫn chưa thỏa mãn. Hắn thậm chí còn cảm thấy bây giờ hắn mới bắt đầu, nhưng thấy ánh sáng từ trên trời buông xuống, Mạnh Hạo thở dài, chỉ có thể lưu luyến nhìn tấm tiên thổ này, theo ánh sáng rời đi nơi đây.

Khi xuất hiện, mười vạn dược đồng mỗi người đều vẻ mặt khác nhau, xuất hiện trong các sơn cốc. Một tháng này, không chỉ Mạnh Hạo trưởng thành, mà tất cả các dược đồng khác cũng trưởng thành.

Không lâu sau, có người tới thu dược thảo và ngọc giản. Mạnh Hạo không tự tiện phục chế, hắn để ý thân phận ở Tử Vận Tông này, cho nên không muốn vì chuyện nhỏ mà lộ ra chân tướng, nên đã giao hết toàn bộ dược thảo ra, sau đó nhanh chóng trở về sơn cốc nơi mình ở.

Về tới sân mình trong sơn cốc, Mạnh Hạo lập tức lấy những cuốn sách kia ra đọc lại, mỗi lần đến những chỗ mà lúc trước không lưu ý, sắc mặt hắn đều phấn chấn lên, cũng ghi nhớ thật kỹ.

Rồi lại hai tháng trôi qua, Mạnh Hạo tới Tử Vận Tông này đã được non nửa năm. Lúc này các đại tông gia tộc đã lục soát hầu như khắp cả Nam Vực này nhưng chẳng tìm được Mạnh Hạo, nên đã giảm bớt việc tìm kiếm hắn. Đủ mọi loại suy đoán, hoài nghi lan truyền, nhưng cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.

Chuyện này Mạnh Hạo thường xuyên nghe được từ chỗ Bạch Vân Lai, người này không hổ là Bách Sự Thông, chẳng những ở Tử Vận Tông này mà cả chuyện ngoại giới cũng có biện pháp biết được không ít.

Sáng sớm một ngày này, Mạnh Hạo đi ra lầu các, ngồi trong sân, giơ tay phải lên, một gốc dược thảo đang nhanh chóng sinh trưởng trong lòng bàn tay. Mà dược điền bên cạnh hắn nay có không ít dược hoa nở ra, khiến hương khí ngập tràn. Đúng lúc này, thần sắc hắn khẽ động, ngẩng đầu lên.

Không lâu sau, Bạch Vân Lai men theo dòng suối nhanh chóng đi tới, còn chưa tới gần thì tiếng đã truyền tới.

- Phương sư đệ, có cơ hội tốt, lão ca ta tranh thủ được một cơ hội tốt cho

sư đệ ngươi đây!

Mạnh Hạo mỉm cười, vung tay phải lên, dược thảo trong lòng bàn tay lập tức biến mất. Vừa lúc Bạch Vân Lai tới gần, cửa sổ ở trước mặt hắn tự động mở ra.

- Cơ hội gì?

Mạnh Hạo mỉm cười hỏi. Bạch Vân Lai này tuy tu vi tầm thường, chỉ là Ngưng Khí tầng bảy, tám, nhưng lại là người không thể thiếu trong tông môn, mà ngày thường lại qua lại với Mạnh Hạo rất nhiều.

- Có một đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch mời Lệ Đào, Lệ đan sư đi luyện đan. Lệ đan sư liền để ta tìm hai dược đồng theo làm trợ thủ. Chuyện này ta tất nhiên là muốn đi, còn một danh ngạch thì ta nghĩ ngay tới Phương sư đệ. Mau thu thập một chút rồi cùng ta đi. Đây chính là cơ hội tốt để quan sát luyện đan, bao nhiêu dược đồng đều khát vọng đó. Nhưng Lệ đan sư vốn tính tình cổ quái, đến lúc đó sư đệ đừng nói gì, để ta.

Bạch Vân Lai vội vàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 318: Rồi sẽ gặp lại…

Mạnh Hạo sớm đã nghe nói đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch thường xuyên mời đan sư đi luyện đan. Loại tình huống bình thường này, hầu hết đều là đệ tử Tử Khí nhất mạch tự chuẩn bị dược thảo, mà mỗi lần luyện đan còn phải trả linh thạch, vả lại còn phải xem đan sư có muốn hay không.

Về phần Chủ Lô phía trên đan sư thì đã thành đan đạo, tu vi đều là Trúc Cơ. Ở Tử Vận Tông, loại Chủ Lô đan sư này có gần trăm, địa vị cao quý. Đệ tử nội môn bình thường căn bản không có tư cách đi mời, chỉ có đệ tử hạch tâm hay những thế hệ trước của tông môn mới có thể mời bọn họ đi luyện đan cho mình.

Mà Tử Lô đan sư trong Chủ Lô đã là cấp đại sư, địa vị cao siêu, khó có thể hình dung. Bất kỳ một ai đều là báu vật của tông môn, lại là đệ tử ký danh của Đan Quỷ đại sư, nên kẻ có tư cách mời bọn họ luyện đan, không phải kẻ quyền quý ở tông môn thì không được.

Lệ đan sư mà Bạch Vân Lai nói tất nhiên không phải là Chủ Lô, mà là một trong gần nghìn đan sư. Tuy là như vậy, nhưng người này có được địa vị không nhỏ ở trong tông môn. Vả lại đạt tới đan sư rồi, mỗi lần luyện đan cho đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch là đều có tư cách tìm vài dược đồng để làm trợ thủ.

Mạnh Hạo lập tức đứng dậy, non nửa năm nay, lần đầu hắn gặp được cơ hội hiếm có như này. Hắn ôm quyền cảm ơn Bạch Vân Lai, rồi hai người ra khỏi sơn cốc. Không lâu sau, trong sơn cốc nơi Đan Đông nhất mạch và Tử Khí nhất mạch tiếp giáp, hắn thấy nơi đó có một nam tử mặc áo lam tuổi chừng hơn ba mươi, sắc mặt đầy vẻ không kiên nhẫn, đúng là Lệ đan sư.

Ở bên cạnh y còn có một tu sĩ, kẻ này có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, đang cười nói gì đó với Lệ đan sư, thái độ rất khách khí.

Theo Mạnh Hạo và Bạch Vân Lai tới, Mạnh Hạo hơi ngẩn ra, bởi hắn nhận ra tu sĩ bên cạnh Lệ đan sư chính là Lã Tống.

- Thì ra người muốn luyện đan là hắn.

Mạnh Hạo bình tĩnh cùng Bạch Vân Lai bước tới.

- Sao bọn ngươi giờ mới đến!

Lệ đan sư nhíu mày, nhìn thoáng qua Mạnh Hạo và Bạch Vân Lai.

Bạch Vân Lai chạy đến giải thích vài câu, lại nịnh hót vài câu mà không để lộ ra là mình nịnh hót, sắc mặt vị Lệ đan sư kia mới dịu xuống. Y vung tay lên, trong sự khách khí của Lã Tống đi ra sơn cốc này. Bốn người đi qua không biết bao nhiêu sơn cốc, dọc đường đi Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, nhìn thấy không ít đệ tử Tử Vận Tông.

Những đệ tử không tu đan đạo này khi thấy đám người Mạnh Hạo thì đều tỏ ra khách khí, mỉm cười ôm quyền.

Không lâu sau, Lã Tống dẫn mọi người tới động phủ của gã. Động phủ nằm ở lưng chừng núi, tầm nhìn rất tuyệt. Động phủ không lớn, nhưng được cái trang trí lịch sự tao nhã. Lúc này ở trong động phủ, Lã Tống ôm quyền cúi đầu với Lệ đan sư.

- Đa tạ Lệ huynh tương trợ, mẻ đan dược này rất quan trọng với tại hạ.

Nói xong, Lã Tống lấy ra một túi trữ vật đưa cho Lệ đan sư.

- Đâu có, đây là lần đầu tiên Lệ mỗ ra ngoài luyện đan cho người khác nên không quá thích ứng. Nhưng nếu Lã huynh yêu cầu thì tại hạ cũng

không tiện từ chối.

Lệ đan sư gật đầu, tựa như cười như không liếc Lã Tống một cái, sau đó nhận lấy túi trữ vật, dùng linh thức quét qua một cái rồi ném cho Bạch Vân Lai.

Lã Tống hơi xấu hổ, thầm mắng đám đan sư này ai nấy đều lén giở trò, nếu không phải tới tận nơi luyện chế thì có trời mới biết sẽ cắt xén bao nhiêu lúc luyện đan. Chuyện như vậy ở tông môn xảy ra nhiều rồi, nếu cuối cùng thành công thì thôi, nhưng không thành công thì chỉ có mình là ấm ức, cũng chẳng cách nào kể ra.

- Nếu không phải đan dược ta cần này tông môn lại không phát, phải tìm người luyện chế, ta còn lâu mới tìm đám đan sư này…

Lã Tống nói thầm, nhưng ngoài mặt thì mỉm cười, lại bái một cái. Thậm chí với Mạnh Hạo và Bạch Vân Lai, gã cũng không bày cái tư thế ta đây là tu sĩ Trúc Cơ, bởi vì gã hiểu những dược đồng này địa vị tuy không cao, nhưng một khi tấn thăng lên đan sư là có thể một bước lên trời.

Mạnh Hạo sắc mặt bình tĩnh, mà lòng đã đầy ý cười. Nếu hắn hiển lộ dáng vẻ thật thì Lã Tống chắc chắn sẽ phát cuồng, nhưng nay đứng ở đây, Lã Tống này còn phải nở nụ cười khách khí với hắn.

Lệ đan sư cười cười, y tất nhiên hiểu được suy nghĩ của Lã Tống, vội ho một tiếng, lấy lò luyện đan ra rồi dùng tay trái vỗ một cái, lập tức mấy khối linh thạch màu đỏ rực bay ra, rơi xuống mặt đất, mà lò luyện đan thì đặt trên những linh thạch này. Sắc mặt Lệ đan sư lập tức nghiêm túc hẳn lên.

- Lúc trước ta đã xem qua đan phương, với trình độ đan đạo của ta thì chỉ nắm chắc được bốn phần. Ngươi tận mắt nhìn cũng tốt, tránh cho thất bại rồi lại nghi ngờ ta giấu diếm ngươi.

Lệ đan sư nói xong thì đặt tay trái lên lò luyện đan, một lát sau, lò luyện đan này đỏ sậm toàn thân, tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng.

- Thất La thảo sáu lá, lấy liền mạch, không thể gẫy.

- Âm Lai hoa bảy cánh, nhị hoa phải dính liền, nếu không đến thì thôi hóa.

- Hồng Hạnh diệp, cần bảy năm bảy tháng bảy ngày, chênh lệch không quá mười ngày.

Lệ đan sư nói, càng lúc càng nhanh, liên tục nói ra hơn mười loại thảo dược khác nhau.

Bạch Vân Lai liền tranh thủ mở túi trữ vật ra, đổ hết dược thảo bên trong ra rồi lập tức lựa chọn theo yêu cầu. Nhưng gã vừa hoàn thành Âm Lai hoa xong, Mạnh Hạo tay phải đã thôi hóa Hồng Hạnh diệp, mà tay trái thì trực tiếp lấy Thất La thảo ra, dựa theo yêu cầu cửa Lệ đan sư đưa tới.

Lệ đan sư ngẩng đầu liếc Mạnh Hạo một cái, khẽ gật đầu rồi bắt đầu luyện đan. Thi thoảng y lại nói ra yêu cầu về thảo dược. Một lát sau, Bạch Vân Lai ngẩn người đứng ở đó, cười khổ phát hiện ra rằng Phương Mộc là trợ thủ của Lệ đan sư, mà chính mình thì đã trở thành trợ thủ của Phương Mộc.

Tất cả những gì cần hầu như đến chỗ Mạnh Hạo là đều hoàn thành trong giây lát, tốc độ chọn dược thảo chẳng những cực nhanh, mà không hề sơ sẩy, tất cả đều chính xác rồi, mà khi thôi hóa thì lại như theo ý muốn, lập tức hoàn thành, tinh chuẩn không thể nghi ngờ.

Ngay cả Lệ đan sư cũng nhìn Mạnh Hạo nhiều lần với ánh mắt kinh ngạc, thậm chí cũng không còn kiêu căng nữa, mà như đang nhìn người ngang vai ngang vế.

Mà Lã Tống thì đã sớm ngơ ngẩn, gã thấy mỗi lần Lệ đan sư nói vừa xong thì Mạnh Hạo cũng làm xong. Gã hít sâu một hơi.

- Đám luyện đan toàn là yêu nghiệt…

Đúng lúc này, tiếng nữ tử đột ngột vang lên, truyền vào trong động phủ vốn yên tĩnh này.

- Lã Tống, chuyện ta bảo ngươi tìm hiểu đã có tin tức gì chưa?

Lời này rơi vào tai Mạnh Hạo khiến Mạnh Hạo vốn đang thôi hóa dược thảo thì khựng lại.

Cái khựng này chỉ diễn ra trong giây lát, người ngoài không thể phát hiện, Mạnh Hạo cũng không đổi sắc mặt mà thuần thục thôi hóa dược thảo rồi đưa cho Lệ đan sư. Hắn cũng không quay đầu lại nhìn nữ tử tiến vào động phủ kia.

Nàng này vận y phục trắng toát, tướng mạo đẹp đến mức khiến tất cả nam tử nhìn thấy đều phải ngưng mắt nhìn, thậm chí cả nữ tử cũng phải si mê dung nhan nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 319: Ngẩng đầu lên.

Làn da mịn màng, dáng người cao ráo, màu da trắng bóc, mái tóc dài buông xõa qua vai, cả người toát lên vẻ xuất trần. Mà khi nàng tiến vào, một mùi hương thơm ngát tràn ngập khắp động phủ. Ngay cả Lệ đan sư cũng hô hấp dồn dập, không nhìn lò luyện đan nữa mà quay sang nhìn nữ tử đang đi tới này.

Sở Ngọc Yên!

Đôi mi thanh tú của nàng nhăn lại, dù vậy trông nàng vẫn rất xinh đẹp, chỉ là giữa hai hàng lông mày ẩn chứa vẻ cay đắng lại là chiếc khăn che mặt mà người ngoài nhìn không thấu. Dù gió có thổi tóc bay lên, cũng không quét đi được nỗi đau khổ đó. Chỉ có nàng mới hiểu được những áp lực và những ánh mắt vô hình mà nàng phải nhận lấy mấy ngày hôm nay.

Từ khi những gì xảy ra ở Tống gia truyền khắp toàn bộ Nam Vực, mỗi khi người ta nhắc tới Mạnh Hạo thì đều nói tới cả tên nàng. Mà Vương Đằng Phi lại tham dự chuyện kén rể của Tống gia, việc này như một trận mưa sa bão táp lan ra khắp nơi, khiến cho hôn ước này nay đã trở thành trò cười.

Mà tất cả đều là vì Mạnh Hạo.

Sở Ngọc Yên không hận Vương Đằng Phi. Bởi vì Vương Đằng Phi không tin, bởi vì Vương Đằng Phi lựa chọn tham dự kén rể của Tống gia, nên Sở Ngọc Yên hiểu rằng năm đó nàng đã chọn sai người. Cũng may hai người chỉ mới đính hôn chứ chưa trở thành đạo lữ. Thậm chí Sở Ngọc Yên còn cảm khái, nếu không có chuyện này thì tới cuối cùng cũng không thể thấy rõ bộ mặt thật của Vương Đằng Phi.

Kết cục như vậy, nàng có thể nhận. Thậm chí không cần Vương Đằng

Phi nói gì, sau khi biết được chuyện ở Tống gia, nàng đã sai người đem tín vật đính hôn năm đó trả về Vương gia, cắt đứt những ngây thơ năm đó.

Nhưng kẻ mà nàng hận lại là Mạnh Hạo, loại hận này đã ngấm sâu vào trong xương tủy. Nhưng trong cái hận đó, những gì xảy ra trong miệng núi lửa luôn xuất hiện trong giấc mộng, trở thành thứ tra tấn hành hạ nàng.

- Bái kiến Sở sư tỷ.

Lã Tống vội chào hỏi. Lệ đan sư cũng ôm quyền cúi đầu, Bạch Vân Lai thì hít sâu một hơi rồi cúi đầu bái kiến. Mạnh Hạo tất nhiên không phải ngoại lệ, lúc này hắn chột dạ nên vội vã cúi đầu xuống.

Hắn không thể không chột dạ cho được. Trên thực tế khi thấy Lã Tống, thấy Thiên Thủy Ngân, hắn đều không như vậy, nhưng ở Tử Vận Tông này người hắn không muốn gặp nhất chính là Sở Ngọc Yên.

Hắn cũng biết rằng ngày trước hắn đã quá đáng với nàng, nhưng tình thế như thế, hoàn cảnh như thế không chấp nhận cho Mạnh Hạo suy nghĩ. Nếu không phải Sở Ngọc Yên truy sát năm đó, sẽ không có kết cục hiện tại.

Nhưng dù thế nào thì Mạnh Hạo vẫn cảm thấy chột dạ.

- Đang định chút nữa đi tìm Sở sư tỷ đây! Lần này sư đệ ra ngoài cũng tìm hiểu thêm tin tức về tên Mạnh Hạo đáng chết kia, nhưng kẻ này cứ thế biến mất, không có một chút manh mối nào. Thậm chí vài tông môn ở Nam Vực này cũng chuyển sang chú ý mấy người giao hảo với Mạnh Hạo, nhưng nửa năm qua, kẻ này không hề xuất hiện lần nào. Rất nhiều người đoán rằng tên đê tiện đáng chết ngàn lần này hắn là đã rời khỏi Nam Vực.

Khi nhắc tới cái tên Mạnh Hạo, Lã Tống không tự chủ được mà nghiến răng nghiến lợi nói.

Sở Ngọc Yên cau mày lại. Nửa năm qua nàng vẫn luôn cho người tìm kiếm Mạnh Hạo, nhất định phải tìm được kẻ này để hỏi cho rõ, nhưng Mạnh Hạo lại hoàn toàn mất tung tích.

- Kẻ này không có khả năng rời Nam Vực, kẻ này có đồng tông cũ ở Nam Vực, trừ phi chọc phải tai vạ ngập trời, lại không cách nào hóa giải mới sẽ bỏ đi. Còn chuyện lần này cũng là vận may cho hắn, bái nhập bất cứ tông môn nào, giao Thái Linh Kinh ra đều hóa thể biến nguy thành an. Kẻ này giả dối vô cùng, há có thể không nghĩ ra. Ta kết luận rằng hắn vẫn còn ở Nam Vực, chỉ là không biết đang nương náu nơi nào, nếu ta mà tìm ra…

Sở Ngọc Yên nghiến răng, lòng thầm nghĩ như vậy. Đang định xoay người bước đi thì tầm mắt đảo qua Mạnh Hạo, nàng híp mắt lại.

- Ngẩng đầu lên.

Sở Ngọc Yên nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, giọng nói không còn là nhẹ nhàng nữa mà trở nên lạnh lùng.

Mạnh Hạo thầm kinh ngạc, nghĩ rằng mình thay đổi dáng vẻ rồi mà sao nàng ta còn nhằm vào là sao, nhưng ngoài mặt thì hắn lại ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Sở Ngọc Yên.

Sở Ngọc Yên lại cau mày vào, nàng cũng không biết vì sao mà chỉ liếc qua thiếu niên trước mặt này thì lòng lại thấy chán ghét. Nhưng giờ phút này dù nhìn thế nào, nàng cũng chưa từng gặp thiếu niên này.

- Không hợp lý, ta không thể nào vô duyên vô cớ mà chán ghét một người cả.

Sở Ngọc Yên nghĩ vậy, bèn cẩn thận nhìn Mạnh Hạo, như muốn nhìn ra tột cùng.

Mạnh Hạo thầm kêu khổ, nghĩ sao tiểu nương tử này lại sâu sắc đến vậy, hắn đổi bộ dáng rồi mà nàng ta còn có phát hiện, bằng không nơi đây nhiều người như vậy mà nàng ta lại chỉ nhằm vào mình. Nghĩ đến đây, Mạnh Hạo hơi dời tầm mắt xuống, như đang nhìn trộm ngực Sở Ngọc Yên, cố ý tỏ ra không khống chế được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Vẻ mặt hắn lập tức trở nên đáng khinh, nhưng Mạnh Hạo lại đỏ mặt nên không còn đáng khinh nữa, rõ ràng là phản ứng bản năng của thiếu niên khi gặp nữ tử xinh đẹp, thậm chí có phần nôn nóng bất an.

Thấy vẻ mặt hắn như vậy, Sở Ngọc Yên lại càng nhíu chặt mày, hoàn toàn chán ghét, không nói tiếng nào mà xoay người bỏ đi, thật sự không còn ngẫm nghĩ vì sao mình lại thấy chán ghét.

Sở Ngọc Yên đi rồi, tất cả mọi người trong động phủ đều thở phào nhẹ nhõm. Lã Tống vội đóng cửa động phủ lại, Lệ đan sư thì lắc đầu, không biết nghĩ tới điều gì mà thở dài, rồi tiếp tục luyện đan.

- Thời gian này Sở sư tỷ thay đổi nhiều quá, trước kia đâu có thế này đâu, giờ thì cả người cứ lạnh lùng sao ấy, vừa rồi ta cũng run rẩy hết cả người.

Bạch Vân Lai thì thào.

- Còn không phải do tên Mạnh Hạo kia làm hại. Cái tên Mạnh Hạo vô liêm sỉ đê tiện đáng cho một nghìn đao giết chết cả vạn lần kia, nếu để ta gặp được thì nhất định phải bằm thây làm vạn đoạn, ăn sống máu thịt, mài nát xương cốt!

Lã Tống cắn răng nói, vẻ oán hận kia chẳng hề giả dối chút nào. Nói xong thấy Mạnh Hạo nhìn mình đầy cổ quái thì vội nở nụ cười đầy thiện

ý, gật gật đầu.

Gã đã sớm nhìn ra Mạnh Hạo không phải là dược đồng bình thường, lòng cân nhắc nhân vật này mai sau khả năng trở thành đan sư là không nhỏ, cần sớm kết giao mới tốt.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, dù da mặt hắn không mỏng, nhưng cứ trơ mắt nhìn Lã Tống chửi mình một hơi liên tục như vậy, sau đó lại mỉm cười đầy thiện ý với mình, Mạnh Hạo cảm thấy mình cần phải tập làm quen nhiều hơn.

Lần luyện đan này kéo dài tròn một ngày. Cho đến khi ánh trăng chiếu xuống, lò luyện đan tràn ra đan hương. Đan dược mà Lã Tống cần đã được luyện chế thành công.

Chẳng qua vì tăng tốc độ nên khiến cho những dược thảo này vốn có thể luyện ra bảy tám viên thì nay lại chỉ có hai viên. Chuyện này chính là Lệ đan sư động tay động chân, Mạnh Hạo nãy giờ vẫn quan sát nên biết rất rõ.

Đây là lần đầu hắn tham gia chuyện luyện đan, cả một ngày Lệ đan sư dùng đủ loại phương pháp luyện đan khiến Mạnh Hạo học hỏi được không ít. Thấy trời đã tối, Lã Tống hưng phấn đưa mấy người ra động phủ, cho đến tận sơn cốc của Đan Đông nhất mạch thì mới ôm quyền cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 320: Hai chữ “đại sư”.

Sau ngày đó, có lẽ Mạnh Hạo khiến Lệ đan sư có ấn tượng sâu sắc nên làm cho mỗi ngày Mạnh Hạo ngoài tu hành liên quan thảo mộc ra thì phàm là Lệ đan sư đi luyện đan cho ai, cho dù là tới động phủ của đối phương hay luyện ở động phủ của mình thì đều gọi Mạnh Hạo đến. Có Mạnh Hạo giúp cho Lệ Đào nhẹ nhàng hơn bao nhiêu.

Thỉnh thoảng Lệ Đào cũng kể một vài chuyện luyện đan cho Mạnh Hạo nghe, khiến Mạnh Hạo dần càng quen thuộc với luyện đan, lại càng nhìn thấy nhiều nên bản thân hắn cũng suy ra một hai.

Quan hệ giữa người với người thực tế không hề phức tạp, tỷ như Mạnh Hạo với Bạch Vân Lai, hay hắn với Lệ đan sư này, ở chung rất đơn giản, nhưng trên cơ sở là giúp đỡ lẫn nhau.

Nếu Mạnh Hạo không có bản lĩnh trong đám dược đồng kia, Lệ Đào sẽ không nhớ kỹ hắn, cũng sẽ không lần nào cũng tìm hắn trợ giúp.

Những ngày yên ả cứ thế trôi đi, lại ba tháng nữa trôi qua, ở Tử Vận Tông này, Mạnh Hạo đã quen thuộc tất cả. Ở nơi đây hơn nửa năm, cho dù là người hắn quen biết, hay người quen biết hắn đều không ít.

Thường ngày ra ngoài gặp người quen thì tươi cười nói chuyện, rất là hòa hợp, nhiều khi ôm quyền. Vậy mà không người biết rằng vị Phương Mộc dần lộ ra bản lĩnh trong đám dược đồng kia lại chính là tên Mạnh Hạo đã dấy lên tràng phong ba ở Nam Vực nửa năm trước.

Cho đến một ngày này, hắn giúp Lệ đan sư luyện chế một lò đan dược ở trong động phủ của y xong, Lệ Đào tiễn Mạnh Hạo ra ngoài thì bỗng nói thế này.

- Phương Mộc, Lệ mỗ chưa từng coi ngươi là dược đồng tầm thường, bởi vì với trình độ về dược thảo của ngươi chắc chắn sẽ trở thành đan sư.

Mạnh Hạo ngừng bước lại, cúi đầu ôm quyền với Lệ Đào, hắn làm thế thật sự chân thành, vì người này tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng với Mạnh Hạo, qua mấy ngày tiếp xúc, người này trông có vẻ kiêu căng lãnh đạm, nhưng thực tế thì rất thân thiết, hòa đồng.

Mà nhờ có đối phương nên Mạnh Hạo đã biết được không ít về luyện đan.

- Còn một tháng nữa sẽ có thử thách thăng chức. Lần này ta sẽ thăm dò một hai, chỉ tuyển ra một người từ trong đám dược đồng để thăng chức đan sư. Một khi lên làm đan sư là ngươi hoàn toàn có thể tiếp xúc với tất cả các kiến giải về đan đạo của Tử Vận Tông, có thể nhanh chóng trở thành đan sư chân chính, có động phủ của riêng mình, có lò lửa của riêng mình, mà những gì cần học sẽ không về dược thảo nữa, mà là luyện đan!

Lệ Đào nghiêm túc nói.

- Nhưng phiền toái duy nhất là người có tư cách tham dự phải là dược đồng được mười năm. Ta sẽ nghĩ cách xem có thể xin được một suất cho ngươi hay không. Chỉ là ngươi cũng phải tìm cách, cơ hội này mà nắm được là có thể tiết kiệm đi mười năm của ngươi.

Lệ Đào nhìn Mạnh Hạo, nói lời thấm thía.

Mạnh Hạo cảm động, lại cúi đầu với Lệ Đào.

- Đa tạ Lệ huynh.

Hai người lại nói vài câu rồi Mạnh Hạo ôm quyền rời đi. Bước trên sơn đạo của tông môn, đôi mắt hắn tỏa sáng, hắn nhìn ánh trăng, trầm tư suy nghĩ.

- Ta không thể làm dược đồng mười năm được, cơ hội lần này nhất định phải nghĩ cách nắm lấy. Vả lại lúc trước ta vài lần triển lộ, có lẽ cũng khiến người ta chú ý…

Nghĩ như vậy, Mạnh Hạo đi tới sơn cốc Giáp Nhất, nhưng còn chưa tới sân của mình thì Mạnh Hạo chợt nhận ra, nhưng lại không tỏ vẻ gì mà đẩy cửa vào, lúc này thần sắc mới biến hóa, bởi có một lão già tóc trắng đứng trong sân.

Lão già này đúng là người kiểm tra tư chất ngày đó, Chủ Lô đan sư Vương Phàm Minh của Đan Đông nhất mạch, lúc này đang nhìn dược điền của Mạnh Hạo. Khi Mạnh Hạo bước vào, lão cũng quay sang nhìn Mạnh Hạo.

- Lấy một cái Chủ Lô lệnh để tiến cử vào Đan Đông nhất mạch, ngươi, có mục đích gì!

Lão già xoay người về phía Mạnh Hạo, mắt lóe tinh quang, cũng có uy bức khó có thể hình dung ngưng tụ lên người Mạnh Hạo.

Trong lúc nói, lão cũng tiến lên một bước.

Bước này hạ xuống khiến cho bốn phương tám hướng như bị phong tỏa, dường như nơi đây bị ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài. Cảnh này cho người ta cái cảm giác có chạy đằng trời.

- Toàn bộ Đông Lai quốc phàm là tu sĩ họ Phương, lão phu đã lục hết tất cả lai lịch, nhưng lại không có ngươi, ngươi không phải dân chúng của Đông Lai quốc, tới đây… có mục đích gì!

Lão ta vừa mở miệng liền chất vấn, hơn nữa dường như có mây đen ép xuống phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo lòng bình tĩnh, nhưng sắc mặt thì lại tái nhợt, đứng im nơi đó, thân thể khẽ run rẩy, nhưng vẫn quật cường ngẩng cằm lên.

- Hãy nói tên thật của ngươi, nói mục đích của ngươi, đây là cơ hội cuối cùng, nếu còn khăng khăng không chịu tỉnh ngộ thì đừng trách lão phu tàn nhẫn!

Lão ta lại bước ra một bước nữa, bước này hạ xuống lập tức hóa thành lôi đình ầm vang khắp sân này. Cuồng phong nổi lên, uy áp trận trận giáng xuống, đám dược thảo trong dược điền kia ngã rạp, như bị đánh cho tan tác.

Sắc mặt Mạnh Hạo càng thêm tái nhợt, nhưng lòng vẫn bình tĩnh. Lão già này tuy có tu vi Kết Đan, nhưng lời nói rõ ràng là lạnh lùng vô tình, mà thực tế lại là đang lừa gạt. Mạnh Hạo tu hành tới bây giờ, trải qua bao nhiêu chuyện, há lại không nhìn ra.

Huống chi hắn tới Tử Vận Tông này được hơn nửa năm, lão ta sớm không tới, muộn không tới mà lại xuất hiện đúng lúc này. Nguyên do như nào, Mạnh Hạo chỉ cần nghĩ là đã đoán được hơn nửa.

Đây rõ ràng là ngày thăng chức sắp đến, mà hắn vốn không có tư cách tham dự, mà ngày đó kiểm tra ra tư chất Giáp đẳng tất nhiên khiến Đan Đông nhất mạch chú ý, vì thế mới có cảnh ngày hôm nay. So với nói là uy hiếp, đây chỉ là cảnh cáo mà thôi.

Mạnh Hạo suy nghĩ rồi, nhất là nghĩ tới khi mình đi qua cầu treo kia thì lòng cũng yên tâm. Hắn hít sâu một hơi, vẫn để cho sắc mặt mình tái nhợt, ôm quyền cúi đầu thật sâu với lão ta.

- Vãn bối quả thực tên là Phương Mộc, nhưng không phải người của Đông Lai quốc. Bởi vì vãn bối luôn hướng tới đan đạo, nên mới khát vọng bái nhập Tử Vận Tông, không có mục đích nào khác ngoài toàn tâm toàn ý học đan.

Mạnh Hạo nhẹ giọng nói với vẻ mặt đầy chua sót.

- Nhưng Tử Vận Tông không thu người ngoài, nên mới nghĩ cách lấy được Chủ Lô lệnh bái nhập Tử Vận Tông. Đệ tử cũng biết việc này là có chỗ lấp liếm, nhưng lại không còn cách nào khác. Nếu tiền bối cảm thấy vãn bối sai, thì mặc cho tông môn xử trí.

Mạnh Hạo cúi đầu, không hề ngẩng lên.

Bốn phía rất yên tĩnh, lão già kia nhìn Mạnh Hạo. Lão đã sớm tra ra phía Mạnh Hạo này có vấn đề, nhưng thực tế trong mười vạn dược đồng của tông môn thì người có vấn đề vốn không ít, nhưng phàm là người đi qua được cầu treo đã chứng minh kẻ này không có ác ý với Đan Đông nhất mạch. Nếu là kẻ tâm tư khó lường thì chắc chắn không thể đi qua cầu treo được.

Nếu Mạnh Hạo không có tư chất Giáp đẳng mà chỉ là dược đồng bình thường thì lão vốn chẳng thèm để ý, mặc cho tự sinh tự diệt là được. Nhưng tư chất của Mạnh Hạo chẳng những khiến lão chú ý, mà lại khiến các vị Chủ Lô đan sư khác của Đan Đông nhất mạch chú ý. Vả lại người này có tư cách tham dự đợt thăng chức hay không, lão đã vì Mạnh Hạo mà gạt qua tất cả lấy cho hắn một danh ngạch… cho nên mới có chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 321: Hai chữ “đại sư”.(2)

- Vào Đan Đông nhất mạch ta thì cả đời không được phản bội, ngươi có làm được không?

Vương Phàm Minh im lặng một lúc, rồi nhìn Mạnh Hạo và hỏi.

- Tông môn dạy cho đệ tử đan đạo, đây là ơn huệ rất lớn, chỉ có tông môn vứt bỏ ta, chứ không có chuyện ta ruồng bỏ tông môn!

Mạnh Hạo đứng dậy, nhìn lão ta, nói như đinh đóng cột.

Thực tế thì trong lòng Mạnh Hạo, hơn nửa năm sống trong Tử Vận Tông này, nhất là Đan Đông nhất mạch, không ngừng học tập đan dược đã có nhận đồng. Đúng như lời hắn nói, nếu đã vào tông môn này học đan dược thì tuyệt sẽ không phản bội.

- Lão phu có thể không quan tâm lai lịch của ngươi, nếu ngươi nói ngươi là Phương Mộc, thì lão phu sẽ cho ngươi là Phương Mộc. Nhưng nếu có ngày ngươi phản sư môn, lão phu sẽ đích thân thu lại đan đạo của ngươi. Nếu lão phu không làm được, thì tất cả đan sư ở Đan Đông nhất mạch này, rồi sẽ có người thu hồi đan đạo của ngươi.

Vương Phàm Minh nhìn thật kỹ Mạnh Hạo, rồi vung tay lên, một chiếc lệnh bài bay thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Khi rơi xuống tay Mạnh Hạo, lệnh bài kia lóe lên u quang, toàn thân nó lạnh lẽo.

- Một tháng sau, trong cuộc thi thăng chức đan sư, ngươi có thể tham dự, nhưng chỉ lấy một người. Có thăng chức được hay không thì phải xem vận may của ngươi.

Vương Phàm Minh nói xong thì không nhìn Mạnh Hạo nữa, quay người đi lên không trung, chỉ vài bước liền biến mất tăm.

Theo như lời lão, lão không quan tâm lai lịch của Mạnh Hạo, bởi vì trong Đan Đông nhất mạch này người có lai lịch, như trong số các Chủ Lô thì có không ít người từng là người của tông môn khác, hoặc là có kẻ thù bên ngoài nên bái nhập Đan Đông nhất mạch để tránh né.

Thậm chí ngay cả lão, năm xưa cũng không phải người của Đông Lai quốc, mà bởi vì đủ loại duyên cớ nên mới phải trở thành tu sĩ của Đan Đông nhất mạch.

Mà Đan Đông nhất mạch có truyền thống như vậy, ở khắp Đan Đông nhất mạch, thậm chí là toàn Tử Vận Tông, tất cả đều là do vị Đan Quỷ đại sư đức cao vọng trọng kia!

- Con đường đan đạo nếu mong lâu dài thì không thể giới hạn ở môn hộ, nếu có tư chất đan sư, dù lai lịch ra sao, chỉ cần không phải loại người có lòng dạ khó lường, lòng muông dạ thú thì đều có thể trở thành tu sĩ của Đan Đông nhất mạch.

Đây là lời nói truyền thừa của Đan Quỷ đại sư với Đan Đông nhất mạch.

Cũng bởi vậy mới khiến Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông kế thừa lâu dài, nhưng bởi vậy cũng xuất hiện vài tên đệ tử phản bội Đan Đông nhất mạch. Nhưng dù có bao nhiêu kẻ phản bội thì lại không có ai tuồn công pháp của Đan Đông nhất mạch ra ngoài. Việc này hoặc là hoài cảm tông môn, cũng có bí ẩn mà người khác không thể biết được.

Nhưng những người này, từ xưa đến nay ngoài hai người ra thì những kẻ khác đều bị Đan Đông nhất mạch thu hồi đan đạo. Hai vị kia đúng là hai người danh chấn khắp Nam Vực hiện nay, hai vị đan đạo đại sư khác được truyền là nổi danh với Đan Quỷ đại sư!

Mà thực tế hai người này từng là đệ tử ký danh của Đan Quỷ đại sư, nay sáng tạo cái mới, có điểm khác biệt riêng. Nhưng cho dù người bên ngoài đồn đại thế nào, hai người này đều không cho rằng trình độ của bản thân trên đan đạo có thể vượt qua sư tôn được.

Mà hai người sở dĩ nổi tiếng, sở dĩ không bị thu hồi đan đạo chính là vì Đan Quỷ đại sư đã nói hai câu nên mới sống được đến bây giờ.

- Con đường đan đạo như trăm hoa đua nở, ai nói chỉ cho phép mẫu đơn được sống. Có thược dược, mai hay lan bầu bạn thì mới gọi là Bách hoa viên. Như trong dược điền, nếu chỉ có một loại dược thảo thì lấy đâu ra thiên hạ đan đạo.

- Người kế thừa đan đạo của lão phu, nếu lòng muôn dạ thú thì thu hồi đạo của ta, nhưng nếu sửa cũ thành mới, đi ra con đường mà tiền nhân chưa đi thì tự lập môn hộ, có thể xứng với hai chữ đại sự cũng không liên quan tới lão phu nữa, tất nhiên không có lý gì mà nói tới hai chữ thu hồi.

Cũng bởi vậy, nhìn như có ba vị đan sư, nhưng thực tế trong đan đạo ở Nam Vực này chỉ có duy nhất một vị đại sư!

Đan Quỷ!

Mạnh Hạo nhìn Vương Phàm Minh rời đi, đôi mắt lóe lên tinh quang. Hắn không ngờ mình cứ như vậy mà có được tư cách tham dự thăng chức. Lúc này trầm ngâm một chút, Mạnh Hạo cúi đầu nhìn ngọc giản trong tay, một lát sau hắn rót linh thức vào trong, đầu óc lập tức chấn động.

Ở trong đầu của hắn lập tức xuất hiện hai chữ to.

Đan Kinh!

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống sân, cầm ngọc giảm, nhắm mắt đắm chìm trong Đan Kinh ở trong đầu. Cho tới sáng sớm ngày hôm sau, khi mặt trời mới ló, Mạnh Hạo mới từ từ mở mắt ra, hít sâu một hơi, rồi ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi chốn xa với ánh mắt đầy tôn kính.

Đan Kinh này thực tế không phải kinh văn gì, mà nó kể về tất cả những chuyện xảy ra ở Đan Đông nhất mạch kể từ ngàn năm trước khi Đan Quỷ đại sư thành danh,

Trong những câu chuyện cũ này, có kể lại rất nhiều. Ví dụ như hai vị đan sư khác ở Nam Vực, ví như mấy lời nói liên quan đến Đan Quỷ đại sư. Khiến Mạnh Hạo xem xong Đan Kinh rồi mà đầu óc tự nhiên xuất hiện một bóng dáng có địa vị cực cao trong đan đạo, mà được rất nhiều người kính trọng.

Hắn bỗng hiểu được vì sao Vương Phàm Minh sẽ lại dễ dàng bỏ qua chuyện mình che dấu lai lịch như vậy.

Mạnh Hạo im lặng cất ngọc giản đi, hít sâu một hơi, bắt đầu tu hành mỗi ngày khi hắn còn đang là dược đồng này.

Thời gian dần trôi, một tháng đi qua. Trong một tháng này, chuyện dược đồng có thâm niên mười năm có tư cách tham dự thi thăng chức như một trận cuồng phong quét qua Đan Đông nhất mạch, gần như tất cả dược đồng đều nói về chuyện này.

Trong mười vạn dược đồng, người có mười năm dược linh chiếm chừng tám phần, nhưng không phải ai cũng tham dự thăng chức. Cuối cùng số người báo danh chỉ có hơn ba vạn.

Ngày thí luyện, toàn bộ Đan Đông nhất mạch cực kỳ náo nhiệt. Tiếng Lô Chung vang lên, lò luyện đan khổng lồ kia lại xuất hiện giữa không trung, nhờ sợi tơ dẫn dắt, tất cả dược đồng có tư cách thăng chức, trong

ánh mắt chờ mong của những người còn lại, từng người bay lên không. Mạnh Hạo cũng ở trong số này, theo tất cả dược đồng tham dự thăng chức bay thẳng tới lò luyện đan.

Trong phút chốc, hơn ba vạn người này biến mất, khi xuất hiện thì không phải ở mảnh dược điền tiên thổ kia, mà là ở trên một quảng trường cực kỳ rộng lớn được lát đá. Ở trung tâm quảng trường này có một lò luyện đan màu xanh đồng cực lớn, những mùi dược hương lan ra, khiến quảng trường này như có vân vụ lượn lờ, nhưng vân này là dược vân, mà vụ này là dược vụ.

Trên quảng trường rộng lớn ấy lúc này có ba vạn chiếc bàn, trên mỗi một chiếc bàn đều có để một ngọc giản màu đen. Mọi người yên lặng đi đến, không ai dám làm ồn, đều khẩn trương nhìn tám lão già ngồi khoanh chân ở bốn phía lò đan kia.

Vương Phàm Minh không ngờ lại là một trong số đó.

Gần như ngay khi mọi người nhìn tới tám người này, bọn họ đều mở mắt ra, ánh mắt ôn hòa đảo qua bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 322: Thảo mộc tranh phong.

- Đan Đông nhất mạch, thí luyện thăng chức đan sư, chỉ lấy một người trong số các ngươi, từ nay về sau có thể tu đan đạo!

- Lần thí luyện này chia làm hai vòng, vòng thứ nhất lấy đào thải làm chính, vòng thứ hai tuyển ra vị đan sư duy nhất!

- Vòng thứ nhất chỉ lấy mười người, nơi đây có ba vạn chiếc bàn, các ngươi ngồi đó, yên lặng liệt kê ra mười vạn dược thảo, trăm vạn biến hóa, có thể viết được bao nhiêu thì viết bấy nhiêu!

Đám dược đồng xung quanh đều nghiêm túc. Nơi này có không ít người tóc đã hoa râm, có thể nói ngoài Mạnh Hạo ra thì người nhỏ nhất cũng đã tầm ba mươi.

Bọn họ phải nói là đã làm dược đồng được ít nhất mười năm, nên hiểu biết về dược thảo cũng rất sâu rộng, dĩ nhiên đã thuộc lòng. Thậm chí bất cứ ai rời khỏi tông môn, trong tông môn khác đều có thể được gọi là đại sư thảo dược.

Nhưng hôm nay, ai nấy đều nghiêm nghị, tự đi tới các bàn. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn bốn phía, lại nhìn những chiếc bàn kia, chọn một cái rồi ngồi xuống.

Mặc dù đây là lần đầu tiên tham dự thí luyện thăng chức đan sư này, nhưng Mạnh Hạo không hề cảm thấy xa lạ, thậm chí… hắn còn cảm thấy có một cảm giác quen thuộc nào đấy.

Bởi vì hắn thấy vòng thi đầu tiên rõ ràng là thi viết. Như năm đó khi hắn

còn ở Triệu quốc làm một chàng thư sinh, đã từng mấy lần tham dự khoa khảo, mặc dù chưa lần nào đỗ, nhưng đã quá quen trường thi rồi.

- Tính ra cũng có chỗ tương tự, thăng chức đan sư này kiểm tra kiến thức về dược thảo, ai nhớ nhiều, ghi lại tỉ mỉ, chính xác thì bài làm càng hoàn mỹ. Không khác gì khoa cử cả.

Mạnh Hạo cười, lúc này ngồi ở đây, khiến hắn có cảm giác như mình trở về trường thi khoa cử năm đó, chẳng qua khi đó hắn muốn đạt công danh, mà nay lại muốn thăng chức đan đạo.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thấy đám dược đồng bốn phía đã mở ngọc giản trước mặt ra. Ngay lúc này trước mặt bọn họ xuất hiện một quầng sáng êm dịu, trên quầng sáng đó lại xuất hiện hình ảnh, mà trong đều là những dược thảo khác nhau.

Điều những dược đồng này cần làm chính là viết xuống tập tính, cách gieo trồng, ngắt hái một cách tỉ mỉ về những dược thảo mình nhận biết.

Thấy không ít người đã bắt đầu, Mạnh Hạo giơ ngọc giản lên, vỗ một cái, trước mặt hắn cũng xuất hiện quầng sáng pháp thuật. Nhìn dược thảo được huyễn hóa ra trên hình ảnh, Mạnh Hạo không cần nghĩ ngợi mà lập tức đem tên và những gì hắn biết về loại thảo dược này ghi hết vào trong ngọc giản.

Thời gian chậm rãi trôi đi, toàn bộ quảng trường này yên tĩnh vô cùng. Chỉ có tám lão già khoanh chân ngồi bên lò luyện đan kia, mà Mạnh Hạo coi là quan khảo thí, đang nhìn bốn phía. Nếu có ai dám làm rối loạn trường thi thì chắc chắn sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Mạnh Hạo càng đáp lại càng thuận tay, tốc độ rất nhanh, đem tất cả dược thảo xuất hiện trên hình ảnh khắc vào ngọc giản. Trong này có không ít dược thảo hắn đã tận mắt nhìn thấy ở tiên thổ, còn có một số thì hắn từng được chạm tới khi theo chân Lệ Đào đi luyện đan.

Ba canh giờ nhanh chóng đi qua, Mạnh Hạo đắm chìm trong đáp đề, ánh mắt toát lên vẻ chấp nhất mãnh liệt. Hắn phát hiện ra đây là cơ hội rất tốt để nghiệm chứng những gì mình học được. Có nhiều hình ảnh như vậy chẳng khác gì khiến Mạnh Hạo một lần nữa ôn lại những gì hắn học về dược thảo.

Khiến cho trí nhớ thêm khắc sâu, đồng thời cũng khiến Mạnh Hạo tìm được cảm giác vui vẻ trong gian khổ khi còn là thư sinh năm đó.

Dần dần trong đám dược đồng bốn phía bắt đầu có người nhíu mày, nặn óc suy nghĩ. Lại hai canh giờ nữa chậm rãi trôi đi, đã có dược đồng mặt mày tái nhợt, dù gặp được dược thảo mà mình không biết thì cũng nhanh chóng bỏ qua, nhưng dần nhận ra số dược thảo mà mình không biết càng ngày càng nhiều, đến lúc cuối thì hầu như đều xa lạ cả. Vì thế… có người đấu tranh rồi, chua chát chọn từ bỏ, đứng dậy lui ra bên ngoài.

Rồi ngày càng nhiều dược đồng đau khổ ngơ ngác nhìn quầng sáng trước mặt, sửng sốt hồi lâu, cuối cùng không thể không đứng dậy, thở dài lùi ra sau. Bọn họ thân là dược đồng mười năm, nhưng vẫn có nhiều thứ khó có thể nhớ được. Dù sao dược thảo mười vạn loài, trăm vạn cách biến hóa, trừ phi tu vi đạt đến mức có thể dùng thần thức khắc lại, nếu không thì học bằng cách ghi nhớ là rất khó.

Mà Mạnh Hạo thân là thư sinh, từ lúc bắt đầu động tới sách vở là cả ngày chỉ có học thuộc lòng.

Lúc này hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm quầng sáng bốn phía, hoàn toàn quên đi tất cả xung quanh, trước mặt chỉ có những dược thảo không ngừng biến hóa. Hắn càng đáp càng vui sướng, động tác lưu loát, dần dần khiến mấy người thất bại chú ý tới hắn.

Thời gian trôi đi từng giọt, đến canh giờ thứ mười thì ba vạn dược đồng nay chỉ còn hai vạn người còn đang đáp đề. Bốn phía vẫn yên tĩnh như

trước, những người đã bỏ qua không muốn đi, mà đứng một bên im lặng nhìn.

Khi đến canh giờ thứ mười lăm, hai vạn người nay chỉ còn lại bảy phần, lúc này hơn một vạn người mắt đầy tơ máu, đều trừng trừng nhìn quầng sáng trước mặt, không ngừng khắc lên kiến thức của bản thân.

Sắc mặt Mạnh Hạo vẫn đầy bình tĩnh, tốc độ cực nhanh, khiến mấy lão già Vương Phàm Minh cũng phải nhìn lại.

Canh giờ thứ mười hai, hơn một vạn người đã có ba mươi phần trăm là không thể không từ bỏ.

Canh giờ thứ mười ba, trên toàn bộ quảng trường chỉ còn chưa đến sáu nghìn người vẫn đang điên cuồng đáp đề. Nhưng có không ít người sắp không kiên trì được nữa, nhìn đồng bạn xung quanh, thấy họ đều đang cắn răng liều mạng nhớ lại tập tính của dược thảo trong hình.

Đến khi canh giờ thứ mười bốn đến, gần như không ngủ không nghỉ bốn ngày bốn đêm khiến cho nơi đây chỉ còn lại hơn ba nghìn người vẫn cố gắng. Bọn họ như bị trúng tà, giống như đã quên đi tất cả.

Cho đến khoảnh khắc khi tới canh giờ thứ mười lăm, một lão già tuổi chừng hơn năm mươi phun ra một ngụm máu tươi, ngã lăn xuống đất. Thậm chí mái tóc vốn chỉ hơi bạc nay đã hoàn toàn bạc trắng. Cảnh này khiến mọi người chấn động, không ít dược đồng đều sắc mặt tái nhợt mà đứng dậy, buồn rầu không tiếp tục nữa.

Bởi vì bọn họ nhận ra nếu còn tiếp tục thì sợ rằng hôm nay sẽ phải chết ở chỗ này. Lúc được người ta dìu dắt đi sang bên cạnh, bọn họ quay lại nhìn một nghìn người còn lại, ánh mắt mang theo sợ hãi và kính nể. Bọn họ cũng hiểu rõ trình độ đáng sợ của những người kia.

Có thể đáp đề về mười vạn dược thảo, trăm vạn biến hóa tới bây giờ thì

không phải hạng tầm thường.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, mắt đã khô và xót. Hắn nhắm mắt lại nghỉ chút xíu rồi lại mở ra nhìn dược thảo đang thay đổi trước mặt, tiếp tục trả lời.

Thời gian bất tri bất giác trôi di, số người còn ở lại trên quảng trường này đáp đề dần ít đi, còn hơn một nghìn, rồi tám trăm, rồi năm trăm, rồi còn ba trăm người… Cho đến khi mười chín canh giờ trôi qua, lúc này chỉ còn mười một người đang cố gắng trả lời!

Quảng trường to như vậy chỉ có mười một người này rải rác ở những chỗ khác nhau, đang điên cuồng trả lời. Mạnh Hạo cũng bắt đầu nhíu mày, nhìn dược thảo trước mặt, hắn cẩn thận nhớ lại mới nhớ ra nó là gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 323: Người mạnh nhất vòng một!

Nhất là mấy loại dược thảo rất dễ nhầm lẫn, cực khó phân biệt, đòi hỏi những chi tiết nhỏ bé, thậm chí còn phải đích thân xem xét một lúc mới được. Vì thế nên chỉ có hình ảnh là phải cẩn thận quan sát rồi mới khắc được.

Ngoài Mạnh Hạo, mười người khác lúc này đều sắc mặt tái nhợt, ánh mắt hung ác. Bọn họ kiên trì tới hiện tại, nên không cam lòng từ bỏ. Vả lại trận thí luyện này rất xảo quyệt, vì để nhanh chóng xuất hiện người bị đào thải, nên một khi làm sai hoặc bỏ qua mười dược thảo thì lập tức tự động mất tư cách.

Chuyện này cũng ngăn cản được người làm bừa cho đủ số lượng, khiến ai là người mạnh nhất trong số dược đồng, chỉ cần nhìn là có thể thấy.

Đúng lúc này, một người sắc mặt đại biến, ngơ ngác nhìn quầng sáng trước mặt tự động vụt tắt, ngẩn ra đó, hồi lâu sau cười như mếu lảo đảo đứng dậy, được người dìu khỏi bàn.

Tất cả dược đồng bốn phía lúc này đều hồi hộp nhìn mười người còn lại trong quảng trường. Mười người này đã vượt qua được khảo nghiệm lần này.

Nhưng lại chẳng ai lựa chọn đứng lên!

Cho dù đã thông qua, nhưng là dược đồng, lại có được chí lớn trở thành đan sư, sao có thể không phải hạng người tâm cao khí ngạo cho được. Nếu đã so bì thì tất nhiên phải phân ra cao thấp, tìm ra kẻ đứng đầu!

Tâm tính như vậy, người nơi đây đều có. Ba vạn dược đồng bốn phía đều ngóng nhìn, bọn họ cũng đang suy đoán xem ai mới là người đứng đầu của cuộc tỷ thí lần này.

Tám lão già Vương Phàm Minh liếc mắt với nhau, cũng không ai lên tiếng chấm dứt trận thí luyện này, mà chăm chú nhìn.

Thời gian trôi qua, trong mười người kể cả Mạnh Hạo có thể nói là những người nổi bật nhất trong đám dược đồng, mỗi một người đều có tư cách trở thành đan sư. Lúc này mắt bọn họ đỏ ngầu, nhìn chằm chằm hình ảnh trước mặt, không ai chịu ngừng.

Mạnh Hạo nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi lại mở mắt ra nhìn tấm hình trước mặt. Lúc này trên màn hình là một gốc dược thảo, loại dược thảo này cực kỳ hiếm thấy, căn bản không có trong mười vạn dược thảo, mà là từ nhiều loại thảo dược trồng xen kẽ trong trăm vạn biến hóa mới xuất hiện loại thảo diệp hiếm có này.

Chỉ một gốc này cũng đủ khiến đám tu sĩ Nam Vực tự xưng kiến thức rộng rãi đều mù tịt..

- Càng ngày càng khó, nhưng vậy thì mới thú vị.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ánh mắt đầy kiên quyết, lúc này khí tức tu sĩ trên người hắn đã phai nhạt đi rất nhiều, thay vào đó là sự cố chấp khó có thể lay chuyển của thư sinh, là quyết tâm muốn thi đỗ.

Bởi vì khi vào Đan Đông nhất mạch này rồi, Mạnh Hạo đã nhận ra hắn quả thật có thiên tư với phương pháp luyện đan!

Có lẽ ở con đường tu hành, tư chất của hắn chỉ bình thường, nhưng về luyện đan thì hắn lại là kỳ tài! Cho dù là thôi hóa, cho dù là học thuộc những dược thảo này, hắn đều giỏi hơn những người khác.

Cũng có thể nói, đây không phải là thiên tư nữa, mà là thiên phú, một loại thiên phú về thảo mộc!

Đối với điểm này, Mạnh Hạo luôn nghĩ tới lời nói Thủy Đông Lưu, hắn hiểu rằng hắn vốn không có loại thiên phú này, mà nó đến từ Bỉ Ngạn hoa!

Không biết đã qua bao lâu, trong mười người này dần có những người mà quầng sáng trước người tối đi rồi vụt tắt, bọn họ đã đáp sai mười cây nên bị mất tư cách.

Mãi đến khi trên quảng trường rộng lớn này chỉ còn lại hai người!

Một người là Mạnh Hạo, một người là nam tử trung niên có sắc mặt âm trầm. Hai người vẫn đang tiếp tục, nam tử trung niên khi nhìn Mạnh Hạo thì ánh mắt đầy điên cuồng và không cam lòng.

- Mười hai tuổi ta vào sơn môn, làm dược đồng gần nửa đời người, chả lẽ không bằng ngươi?

Nam tử trung niên mắt đã đỏ ngầu, nhìn chằm chằm gốc dược thảo trước mặt, nhưng sắc mặt dần tái đi. Gã đã đáp sai chín lần, đây là cơ hội cuối cùng. Nhưng… gã không biết cây dược thảo này.

Hồi lâu sau, nam tử trung niên cười thảm một tiếng, lặng lẽ đứng lên chứ không khắc đáp án nữa, mà nhớ thật kỹ gốc dược thảo này rồi xoay người đi ra bên ngoài.

Lúc này trên quảng trường chỉ còn lại một mình Mạnh Hạo!

Trong phút chốc này hắn trở thành trung tâm chú ý, tất cả mọi người, kể cả tám lão già Vương Phàm Minh kia đều nhìn Mạnh Hạo!

Bởi vì chỉ có Mạnh Hạo là còn đang đáp đề!

Mạnh Hạo không biết mình đã đáp được bao nhiêu câu, mười vạn thảo dược, trăm vạn biến hóa, có lẽ đã đáp được một nửa, hoặc là nhiều hơn. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trước mặt hắn chỉ có thảo dược trong quầng sáng. Liên tục đáp đề khiến hắn dần phát hiện có rất nhiều thảo dược rõ ràng là chưa từng thấy bao giờ, nhưng chỉ cần liếc qua, suy nghĩ chút là đáp án sẽ hiện ra trong đầu.

Dường như mười vạn dược thảo, trăm vạn biến hóa chỉ là nền tảng, nhưng nền tảng này lại mở ra thiên phú mà hắn lấy được từ chỗ Bỉ Ngạn hoa. Đó là thiên phú về thảo mộc, khiến cho những tri thức cơ bản này tự xếp thành hàng, rồi tạo ra đáp án.

Mà ở trong túi Càn Khôn của hắn, bông Bỉ Ngạn hoa bị phong ấn trong bức tranh của Thủy Đông Lưu kia lúc này đang run run, dường như đang giãy dụa không cam lòng, gào thét không tiếng động. Bởi vì từ khi Mạnh Hạo bắt đầu đáp đề trở đi, theo thảo mộc không ngừng hiện lên trong đầu hắn, hắn đang vô tình cướp lấy tư chất vốn là của Bỉ Ngạn hoa!

Nếu chỉ như vậy thôi thì cũng chẳng là gì, nhưng trong lúc đáp đề, Mạnh Hạo còn phát hiện yêu đan trong đạo đài của mình dường như có dấu hiệu chuyển động. Mỗi một lần chuyển động dường như tuôn ra luồng lực vô hình rót vào trong đầu hắn, khiến thiên phú về thảo mộc mà hắn dung hợp của Bỉ Ngạn hoa trở nên bá đạo hơn.

Trận thí luyện thảo mộc này với Mạnh Hạo mà nói là trận cướp đoạt và dung hợp thiên phú về thảo mộc của Bỉ Ngạn hoa! Lại không có phương pháp gì, trận thí luyện này khiến tốc độ dung hợp của Mạnh Hạo càng nhanh hơn, có thể nói là hắn rất may mắn.

Loại duy trì này, theo Mạnh Hạo suy nghĩ tìm tòi, và liên tục đáp đề thì xuất hiện càng thường xuyên. Tiếng kêu thảm thiết của Bỉ Ngạn hoa mà không ai nghe thấy, thiên phú thảo mộc đang bị đoạt đi, nhanh chóng dung hợp với Mạnh Hạo, trở thành tư chất của hắn!

Nếu giờ có người bảo Mạnh Hạo ngừng lại thì hắn trái lại sẽ cảm thấy không cam lòng.

Lúc này mặc dù đôi mắt đã đầy tơ máu, thời gian suy nghĩ dù dài, nhưng hắn chưa từng bỏ qua một cây nào. Thường thì cứ suy nghĩ một lát là lại khắc xuống, khiến người vây xem phải khiếp sợ, mặc dù tám lão già Vương Phàm Minh kia cũng đều nhìn nhau, trong ánh mắt đầy vẻ chấn động.

Bởi vì những dược thảo mà Mạnh Hạo trả lời được kia, thậm chí mấy người bọn họ cũng không biết rõ. Dù sao loại biến hóa này cần hơn mười loại dược thảo mọc cùng một chỗ thì mới xuất hiện, phải nói là rất hiếm thấy.

- Mười vạn dược thảo, trăm vạn biến hóa, ngàn vạn bạn sinh, đây là ba loại cảnh giới của thảo mộc. Nếu đạt tới cảnh giới thứ nhất là có tư chất luyện đan, có tư cách trở thành đan sư…

- Nam Vực hiện thời, về tư chất thảo mộc, thì kẻ có thể đạt tới cảnh giới thứ hai không ai không phải là Tử Lô. Còn về cảnh giới thứ ba, chỉ có Đan Quỷ đại sư và hai vị đại sư đan đạo khác. Chỉ có duy nhất ba người này!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 324: Người mạnh nhất vòng một! (2)

- Phương Mộc này rốt cuộc có thiên tư thảo mộc ở mức nào mà lại yêu nghiệt như thế, đã vượt qua cả cảnh giới thứ hai, nay bắt đầu tiếp cận lĩnh vực vô biên của ngàn vạn bạn sinh… Nếu trình độ luyện đan của kẻ này giống với thiên tư thảo mộc của hắn, như vậy hắn… nhất định sẽ khiến thiên hạ chấn động.

- Ta thấy chưa hẳn! Kẻ này thiên tư thảo mộc yêu nghiệt thật đấy, nhưng tư chất luyện đan không hề như vậy. Nhưng chỉ cần hắn có tư chất luyện đan nhất định thì cuộc đời này dù không đạt được tới Tử Lô, một cái Chủ Lô đỉnh cao cũng nhất định đạt được!

Tám người Vương Phàm Minh nhìn nhau, truyền âm cho nhau.

- Tất cả phải xem kẻ này luyện đan rồi có thể phát huy được mấy thành dược hiệu. Đan sư tầm thường chỉ có thể phát huy được tầm ba thành, chỉ có Chủ Lô mới có thể luyện dược thảo ra thành đan dược có dược hiệu trên năm thành, nhưng lại khó vượt qua bảy thành. Chỉ có Tử Lô là có thể luyện chế ra dược hiệu bảy thành. Toàn bộ Nam Vực này, ngoài Đan Quỷ đại sư, chỉ có hai vị đại sư còn lại mới có thể luyện chế được đan dược chín thành! Mà Đan Quỷ đại sư lại là người duy nhất luyện được đan dược có dược hiệu mười thành, mà dược lực không thất thoát chút nào!

Trong lúc tám người bàn tán, đám dược đồng đã hoàn toàn khiếp sợ, đầu óc chấn động, kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo. Kể cả mười người cuối cùng rời đi kia cũng đều nhìn Mạnh Hạo với ánh mắt kính nể và tôn trọng. Nhưng vẫn có một số người thì lại ghen tị nhìn hắn.

Thời gian không ngừng trôi đi, Mạnh Hạo vẫn không hề ngừng lại, những thảo dược hiện ra trước mặt kia khiến sắc mặt hắn dần hiện lên vẻ hưng phấn, thông tin trong đầu ngày càng nhiều, yêu đan truyền thừa cũng quay nhanh hơn.

Cùng lúc đó ở trong một ngọn cô sơn sâu trong Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông, có một lão già vận đạo bào màu trắng, cả người như tỏa ra đan hương đang khoanh chân ngồi trên một tảng đá. Phía trước ông ta là một lò luyện đan, mà mắt của ông thì đang chăm chú nhìn vào trong lò đan này.

Ông ta trông khá xấu xí, duy chỉ có đôi mắt trong suốt kia như một hồ nước sâu, nhìn mà không thấu. Bộ đạo bào trắng kia trông có vẻ tầm thường, nhưng vị trí ở cổ tay áo lại thêu một chiếc lò luyện đan.

Ông ta trông tang thương, không rõ là đã sống qua bao nhiêu năm tháng, lúc này đang mỉm cười nhìn lò luyện đan. Tu vi của ông không hiện, nhưng lại khiến mây mù trên ngọn núi này tiêu tan, khiến gió ở bốn phương tám hướng phải yên lặng, làm cho mọi biến động trên thế giới này trở thành vĩnh hằng.

Ở bên cạnh ông ta còn có một nữ tử. Nàng này vận váy dài màu tím, dung nhan tuyệt mỹ, nhưng ấn đường đầy vẻ uất ức, đúng là Sở Ngọc Yên.

Mà lão già này… là vị đại sư đan đạo đức cao vọng trọng của Tử Vận Tông, danh chấn Nam Vực đã ngàn năm nay, thậm chí hai tên đệ tử ký danh phản bội sư môn của ông ta cũng đã trở thành đại sư… Ông ta là Đan Quỷ!

Quỷ có thiên vạn biến như luyện đan, cho nên ngày lão phu đắc đạo, tự hiệu Đan Quỷ!

Đó là lời của Đan Quỷ đại sư truyền khắp Nam Vực một ngàn năm

trước.

- Tam Phàm Đan của con luyện thế nào rồi?

Ông ta rời mắt khỏi lò luyện đan, nhìn về phía Sở Ngọc Yên.

- Thưa sư phụ, vẫn thất bại, Tam Phàm Đan này quá khó để luyện.

Sở Ngọc Yên nhíu mày nhìn lò luyện đan đang lơ lửng kia.

Ông ta lắc đầu cười, đưa mắt nhìn pho tượng của Tử Đông Chân Nhân đứng sừng sững giữa trời đất chốn xa, sắc mặt đầy vẻ cảm khái. Hồi lâu sau, ông mới chuyển tầm mắt trở về lò luyện đan, chậm rãi nói:

- Con tâm không yên, cũng thiếu nghị lực cho nên mới không thể nhận ra dụng ý khi vi sư cho con luyện Tam Phàm Đan. Về điểm này, con còn phải học kẻ này!

Nói xong, ông ta giơ tay lên chỉ vào lò luyện đan. Ngay sau đó lò đan này lập tức mơ hồ đi, mà bên trong lại huyễn hóa ra bóng dáng Mạnh Hạo ở trên quảng trường!

Khi nhìn thấy Mạnh Hạo, Sở Ngọc Yên cau mày lại. Nàng nhớ rõ người này, cũng nhớ rõ lần đầu tiên khi gặp kẻ này, chẳng hiểu sao từ đáy lòng nàng lại dâng lên loại cảm giác phiền chán, khiến nàng lúc ấy suýt nữa thì nhịn không được mà ra tay dạy cho hắn một bài học.

Sau đó nàng cũng không tài nào hiểu nổi, hôm nay nhìn hắn, cảm giác phiền chán ấy lại kéo tới.

- Con đường đan đạo này, tư chất chỉ là trợ lực, mà thứ quan trọng nhất chính là nghị lực.

Lão già thản nhiên nói, rồi phất tay phải, hình ảnh biến mất, lò luyện đan

vẫn là lò luyện đan.

- Con hãy về đi, khi nào luyện ra Tam Phàm Đan thì vi sư mới cho phép rời khỏi tông môn.

Lão ta nói xong thì nhắm mắt lại.

Sở Ngọc Yên mím môi như rất bất mãn, nhưng lại chẳng làm gì được, nàng giậm chân một cái rồi xoay người rời đi. Lúc đi, không biết sao đầu óc lại hiện lên tên Phương Mộc do Mạnh Hạo biến thành kia, lại càng cảm thấy bực dọc.

- Ta sẽ đến xem người này vì sao lại khiến ta tinh thần không yên như vậy!

Sở Ngọc Yên cắn răng, hóa thành cầu vồng bay đi.

Trong quảng trường thăng chức đan sư, mấy vạn ánh mắt ngưng tụ trên người Mạnh Hạo, mà thời gian vẫn chầm chậm trôi đi. Sở Ngọc Yên cũng đã tới nơi đây, nàng nhìn Mạnh Hạo, đôi lông mày vẫn luôn cau lại, cẩn thận nhìn thật kỹ mà rõ ràng là người xa lạ, nhưng cố tình là trong vẻ xa lạ ấy nàng lại cảm thấy vài phần quen thuộc.

Rồi một ngày, hai ngày… cho đến ba ngày trôi qua.

Sở Ngọc Yên càng lúc càng ngưng trọng, đến cuối cùng thì đã hoàn toàn chấn động. Nàng giống đám người Vương Phàm Minh, biết được ba cảnh giới của thảo mộc, nay thấy Mạnh Hạo ngồi đó đáp đề không ngừng, nàng há không thể nhìn ra cảnh giới nào.

Cho tới ba ngày sau, quầng sáng trước mặt Mạnh Hạo bỗng méo mó, không huyễn hóa ra thảo dược nào nữa, hắn thế mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Xung quanh lập tức trở nên cực kỳ yên lặng, tất cả mọi người đều nhìn chòng chọc quầng sáng trước mặt Mạnh Hạo. Vương Phàm Minh hít vào một hơi thật sâu, đứng bật dậy, mà bảy lão già bên cạnh ông ta cũng đều đứng lên, sắc mặt đầy vẻ khó tin.

- Đáp hết tất cả rồi…

- Tất cả dược thảo này đều là Đan Quỷ đại sư tự mình khắc họa, nghìn năm qua chưa có ai đáp được hết. Hắn… hắn rốt cuộc có tư chất yêu nghiệt nào…

Nghe những lời đó của đám người Vương Phàm Minh, đám dược đồng xung quanh bị đè nén mấy ngày đều ồ lên, trong lúc này đều hoàn toàn bộc phát.

- Hết đề rồi… Sao có thể như vậy được!! Kẻ này lại đáp được hết tất cả!

- Tự cổ chí kim, xưa nay chưa từng có…

- Phương Mộc này chẳng lẽ lại sẽ trở thành mặt trời ban trưa của Đan Đông nhất mạch ta…

Tiếng ồn ào bàn tán vang lên khắp nơi, đôi mắt Mạnh Hạo khô mỏi, hắn nhắm mắt lại, toàn thân mệt lử. Hắn quên mất mình đã ngồi ở đây bao lâu, cho đến khi hình ảnh biến mất, hắn dường như mất hết sức lực. Nhưng những thông tin về thảo dược trong đầu lại càng sinh động hơn, dường như đụng phải một tầng màng vô hình, đang muốn phá tan.

Nhưng lại không cách nào làm được. Liên tục lao lên, cuối cùng chỉ có thể chậm rãi bình phục. Mạnh Hạo cảm nhận được tầng màng vô hình này, nhưng hắn không biết rằng một khi phá tan được tầng đó, trình độ về thảo dược của hắn sẽ đạt tới một độ cao kinh người.

Đó là… Ngửi đan biết phương!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 325: Chuyện này thật bất công.

Có đan dược trong tay là có thể tái hiện đan phương, loại cảnh giới đó chỉ có Tử Lô đan sư mới có thể làm được.

Sở Ngọc Yên hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo. Mặc dù người này khiến mình thấy khó chịu, nhưng nàng không thể không thừa nhận rằng Phương Mộc là người có trình độ thảo mộc phải nói là yêu nghiệt trong số những người mà nàng từng gặp.

Trong những tiếng ồn ào nhốn nháo xung quanh, Mạnh Hạo đứng lên. Thấy hắn đứng lên, bốn phía dần yên tĩnh lại, mọi con mắt đều tập trung vào Mạnh Hạo, có phức tạp, có hâm mộ, có chấn động, cũng có cả ghen tị.

Những ánh mắt mang theo những ý nghĩ khác nhau rơi vào trên người Mạnh Hạo. Mà Mạnh Hạo thì mỏi mệt nhìn đám người Vương Phàm Minh, cúi đầu ôm quyền rồi đi ra án kỷ, tới một góc ngồi xếp bằng.

- Mười canh giờ sau bắt đầu thí luyện vòng hai thăng chức đan sư, cũng là vòng cuối cùng. Trong mười người này lấy một người làm đan sư. Vòng thứ hai này thi về lực thôi phát. Các ngươi có mười canh giờ nghỉ ngơi, nhưng không được rời đi.

Vương Phàm Minh liếc Mạnh Hạo một cái, lại quét mắt nhìn bốn phía rồi nói.

Sở Ngọc Yên từ đầu tới cuối chỉ nhìn Mạnh Hạo, vẻ chấn động trong ánh mắt vẫn chưa tiêu tan. Tuy rằng hễ thấy Mạnh Hạo là nàng lại cảm thấy khó chịu, nhưng không thể không thừa nhận, Phương Mộc này quả thực

có tư cách khiến người ta phải ngưỡng mộ.

- Trình độ về thảo mộc chỉ là một bộ phận của việc thành đan sư, còn cần phải xem người này có tư chất luyện đan không, trong đó bao gồm thôi hóa, bao hàm khống chế linh lực tu vi. Không hề dễ dàng làm được hết. Ta lại muốn xem kẻ này có thể thế nào.

Sở Ngọc Yên có phần không phục, càng nhìn Mạnh Hạo lại càng cảm thấy không thuận mắt.

Ba vạn dược đồng bốn phía chẳng ai là bỏ về, mà đều thì thào bàn tán với nhau. Mười câu thì có bảy tám câu là nói về Mạnh Hạo, hai ba câu còn lại mới là nhắc tới chín người đã trổ hết tài năng trong vòng thí luyện thứ nhất.

Chín người lúc này đang khoanh chân ngồi trên quảng trường, ai nấy đều khẩn trương vô cùng, dùng toàn bộ thời gian để vận chuyển tu vi trong cơ thể khiến mình có thể giữ được trạng thái tốt nhất để tham dự vòng thí luyện thứ hai sẽ quyết định tương lai bọn họ này.

Cho dù là trong vòng thí luyện thứ nhất, Mạnh Hạo như vượt qua tất cả, khiến bọn họ đều choáng ngợp, nhưng dù là thế thì xếp thứ nhất hay thứ mười cũng chẳng có gì khác nhau, bởi vì bọn họ đều có tư cách tham dự thí luyện vòng hai.

Mà vòng thí luyện thứ hai này mới là trọng điểm!

Với chín người này, vượt qua Mạnh Hạo không phải là không có khả năng. Dù sao một người dù có hiểu biết về thảo mộc tới bao nhiêu, nhưng riêng chuyện thôi hóa thảo dược chẳng những cần tu vi, mà phải thuần thục, thậm chí còn phải khống chế được linh lực. Nếu mà quá thì dược thảo sẽ chết, nếu ít thì sẽ không thể trưởng thành tới độ cao nhất định.

Giờ phút này chín người hít sâu một hơi, ngồi xuống, trong đầu hiện lên kinh nghiệm thôi hóa mấy năm gần đây, dần dần cũng bình tĩnh lại.

Mạnh Hạo vẫn luôn nhắm mắt, trên thực tế tu vi của hắn không hao phí là bao. Mà mỏi mệt kia không phải là từ thân thể, mà là đoạt lấy truyền thừa của Bỉ Ngạn hoa và yêu đan xoay tròn khiến đầu óc trướng đau, lúc này nghỉ ngơi khiến đầu óc hắn dần ổn định lại.

Mười canh giờ chầm chậm trôi qua, khi giây cuối cùng của mười canh giờ vừa qua, tiếng nói của Vương Phàm Minh bỗng vang lên khắp quảng trường, mà ông ta lại vung tay lên, ấn vào lò luyện đan bên cạnh một cái.

- Thí luyện vòng thứ hai, mười người các ngươi hãy tới đây!

Lời vừa nói ra, toàn bộ quảng trường rung lên. Tiếng Lô Chung vang lên, bốn phía trước mặt hơn ba vạn người nhòe đi, đến khi nhìn rõ thì cả đám đều hít sâu một hơi.

Quảng trường vẫn là quảng trường, chỉ là hơn ba vạn chiếc bàn kia đã biến mất, thay vào đó là mười đài đá cao chừng ba trượng. Mười đài đá dựng ở đó, phát ra hào quang sáng chói, tất nhiên khiến người ta phải chú ý.

Gần như ngay khi mười đài đá xuất hiện, chín người, trừ Mạnh Hạo ra, đều trước sau nhảy lên trên bệ đá.

Đứng ở nơi mà mọi người đều chú ý, chín người này nhất thời kích động khó nén được. Nhưng bọn họ có thể trổ hết tài năng, vượt qua ba vạn người khác, tất nhiên đều là nhân tài kiệt xuất, chỉ kích động trong chốc lát rồi nhanh chóng bình tĩnh lại, chỉ còn lại chấp nhất.

Mạnh Hạo mở mắt ra, ánh mắt hắn lóe lên tinh quang. Đầu óc hắn đã không còn trướng đau nữa, thiên tư thảo mộc kia đã hoàn toàn dung hợp với hắn, tuy hai mà một.

- Đan sư, ta bắt buộc phải đạt được.

Ánh mắt Mạnh Hạo đầy vẻ quyết đoán, hắn đứng lên, cất bước một cái liền xuất hiện trên đài đá cuối cùng. Hắn đến khiến bốn phía lập tức yên tĩnh. Vô số ánh mắt ngưng tụ, cùng đánh giá xem trong mười người này, tới phút cuối cùng ai có thể trở thành đan sư!

Một khi trở thành đan sư là từ nay về sau sẽ ở trên cả vạn người!

Từ thân phận, địa vị, rồi đãi ngộ của tông môn và cả thanh danh, từ nay về sau sẽ khác biệt một trời một vực với dược đồng, không còn chỉ là một tầng thứ nữa. Toàn bộ Tử Vận Tông này mà đan sư chỉ có hơn nghìn người. Thậm chí nếu đủ may mắn và thiên tư, cuối cùng bước vào cảnh giới Chủ Lô là sẽ lập tức chấn động Nam Vực. Bất cứ một vị Chủ Lô nào đều là vị rất cao trong đan đạo, cho dù là ở Tử Vận Tông hay bên ngoài thì đều được kính trọng.

Mà toàn bộ Tử Vận Tông này, nay chỉ có gần trăm vị Chủ Lô đan sư mà thôi.

Trong đó chỉ có tám người là Tử Lô đan sư. Tám người này nghiễm nhiên trở thành những người dưới ba vị đại sư, đại diện cho đỉnh cao của giới đan đạo Nam Vực này! Bất kỳ một ai cũng đều khiến các đại tông gia tộc khát vọng có được, và cực kỳ được tôn kính.

Mạnh Hạo bước lên đài đá rồi, dưới ánh mắt của mấy vạn người, Vương Phàm Minh và bảy lão già bên cạnh liếc nhau, một lão già bỗng vung tay đặt lên lò luyện đan. Ngay lập tức lò luyện đan này kêu ông ông, mở ra, mười quầng sáng bay ra, lơ lửng giữa không trung.

Mười quầng sáng này mơ hồ khiến người ta không nhìn rõ bên trong là thứ gì.

- Mười loại dược thảo khác nhau, thuộc loại khác nhau. Mười người các ngươi hãy tự lựa chọn lấy. Người thôi hóa ra thành thục nhất chính là đan sư!

Nghe vậy, chín người khác trên đài đá, trừ Mạnh Hạo ra, đều đồng loạt nhìn tới mười dược thảo mơ hồ đang lơ lửng giữa không trung kia, tiếc là không thể phân biệt được đâu là loại nào. Lúc này đều đang chần chừ, bỗng có người quyết đoán giơ tay phải lên trảo vào hư không, nhất thời một quầng sáng bay tới, rơi vào tay người nọ, hóa thành một loại hạt giống màu lam.

- Thủy Lam hoa…

Mấy người khác quay sang nhìn, hoa này là vật cần có để luyện chế vài đan dược cho Trúc Cơ, độ khó khăn khi thôi hóa là không nhỏ.

Mấy người khác không chần chừ nữa, đều chộp tới quầng sáng giữa không trung. Từng quầng sáng hạ xuống, những hạt giống trong tay mấy người này đều không giống nhau, có khó có dễ, chuyện này phải xem vận may, nhưng cuối cùng cũng không xê xích gì nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 326: Chuyện này thật bất công. (2)

Thấy mọi người đã chọn xong, Mạnh Hạo bình tĩnh giơ tay phải lên, hút lấy quầng sáng cuối cùng kia, quầng sáng kia hạ xuống lòng bàn tay, tia sáng tối đi, hóa thành một hạt giống màu xám.

- Là Hôi Phi diệp…

Khi Mạnh Hạo nhìn hạt giống kia thì ba vạn dược đồng xung quanh cũng nhìn thấy, đều ồ lên.

- Trong mười loại dược thảo khác nhau, Hôi Phi diệp này là đơn giản nhất, Phương Mộc này may mắn vậy…

- Cũng không thể nói như vậy, Hôi Phi Diệp này cũng không phải là chuyện dễ.

Khi người bốn phía bàn tán, chín người khác trên đài cao đều sắc mặt khó coi, nhưng lúc này cũng không nói được lời nào, dù sao Mạnh Hạo ra tay cuối cùng, chẳng khác gì không lựa chọn nên không thể nói là ăn gian.

- Bắt đầu đi!

Một lão già bên người Vương Phàm Minh nhìn thấy Hôi Phi diệp kia thì sửng sốt, nhíu mày nhìn mấy người bên cạnh, đều thấy được vẻ khó hiểu trong mắt nhau, nhưng không nói gì mà thản nhiên ra lệnh. Âm thanh truyền khắp bốn phía, ép tiếng ồn ào bốn phía xuống.

Bốn phía yên tĩnh lại, mười người trên đài cao đều nhìn hạt giống trong

tay mình, vận chuyển linh lực trong cơ thể, dựa theo công pháp của Đan Đông nhất mạch lấy linh lực bản thân làm chất dinh dưỡng, bắt đầu thôi hóa dược thảo.

Cũng chỉ mười hơi thở sau, tiếng phụp phụp vang lên, tất cả hạt giống dược thảo trong bàn tay, kể cả hạt giống của Mạnh Hạo, đều nảy mầm non, đong đưa sinh trưởng trong lòng bàn tay bọn họ.

Mạnh Hạo chăm chú chậm rãi rót tu vi ra, không lãng phí chút nào. Đây là cách khống chế linh lực mà hắn học được trong Huyết Tiên truyền thừa, hơn nửa năm ở Tử Vận Tông, ngày nào hắn cũng luyện tập loại thuật pháp này. Nhất là mấy tháng khi đi theo Lệ Đào, hắn sử dụng nó thường xuyên hơn. Lúc này theo linh khí tuôn vào, trong lòng bàn tay hắn nhanh chóng xuất hiện một gốc dược thảo màu xám cao hai thước.

Nó nảy ra bảy lá, mà theo cây lớn lên, màu của lá không còn là màu xanh nữa mà xuất hiện từng tuyến bụi.

- Khi Hôi Phi diệp này hoàn toàn trở thành màu xám thì có nghĩa là dược thảo ấy đã hoàn toàn thành thục, có thể tan thành tro bụi bất cứ lúc nào. Tro bụi này mới là phần tinh hoa chân chính của loại dược thảo này để làm đan dược.

Mạnh Hạo nhìn dược thảo trong tay, trong đầu hiện lên hơn mười loại biến hóa khi trồng xen kẽ với các loại dược thảo khác.

Dần dược thảo trong tay Mạnh Hạo càng lúc càng cao, lúc này đã cao tới ba thước, mà màu của lá cây đã biến thành màu xám hơn một nửa, lại mọc ra mười hai lá. Nên biết rằng giới hạn của Hôi Phi diệp này chính là mười hai lá.

Nhưng chín người kia lúc này người làm tốt nhất mới chỉ hoàn thành được sáu mươi phần trăm, rõ ràng là không bằng bên Mạnh Hạo.

Sắc mặt chín người này cực kỳ khó coi, ánh mắt đầy vẻ không cam lòng. Thậm chí mấy vạn dược đồng xung quanh đều thở dài cho bọn họ, bởi dựa theo những gì bọn họ dò la nghe ngóng được, Mạnh Hạo lấy được loại thảo dược đó là đã có ưu thế rồi.

- Thí luyện thế này thì hơi bị bất công rồi… Nếu Phương Mộc không lấy được Hôi Phi diệp thì chưa chắc đã dễ dàng như thế…

- Cũng không phải là bất công, Hôi Phi diệp này vừa vặn phù hợp với linh khí của Phương Mộc, nếu là kẻ khác thì có khi chưa chắc đã làm được dễ dàng như thế. Nên biết rằng loại cây này dù sinh trưởng có vẻ đơn giản, nhưng thực tế muốn thành tro thì cần nhiều linh lực hơn dược thảo khác một ít.

Trong lúc mọi người còn bàn tán xôn xao thì phụp một tiếng, Hôi Phi diệp trong lòng bàn tay Mạnh Hạo lại như bị đốt cháy, dấy lên một ngọn lửa màu xám, rồi trong ngọn lửa ấy, có tro bụi tản ra.

Thấy như vậy, chín người còn lại đều biến sắc mặt.

- Thưa các vị trưởng lão, chuyện này thật bất công!!

- Hôi Phi diệp này của Phương Mộc đơn giản hơn đám thảo dược của các đệ tử rất nhiều, nếu đệ tử cũng có được Hôi Phi diệp thì chắc chắn cũng sẽ thuận lợi như thế!

- Chúng đệ tử cố gắng từng ấy năm vì cơ hội thăng chức lần này, chẳng lẽ cuối cùng thua không phải vì bản lĩnh mà là vận may sao. Thưa các vị trưởng lão, chuyện này thật bất công!

- Xin hãy mở đợt thứ hai, để chúng đệ tử có được thảo dược giống hệt nhau, để chúng đệ tử dù có thua thì cũng là thua tâm phục khẩu phục!

Chín người trên đài cao lúc này đều đỏ mắt, không cam lòng thi nhau

kêu lên.

Giờ khắc này, ở ngoài quảng trường, trên một ngọn núi của Đan Đông nhất mạch, sư phụ của Sở Ngọc Yên, Đan Quỷ đại sư đang bình tĩnh thu hồi tầm mắt khỏi lò luyện đan ở trước mặt. Lúc giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay ông ta rõ ràng có một đống bụi màu xám.

Bụi này chính là tro bụi được tạo ra khi Hôi Phi diệp cháy.

Cũng chính là gốc mà Mạnh Hạo thôi hóa ở trong quảng trường.

Đan Quỷ giơ lòng bàn tay lên, cẩn thận nhìn, trầm tư một lát rồi vung tay phải lên, để những tro bụi này bay đi.

- Linh lực không tán…

Hồi lâu sau, ông ta thì thào.

Trên quảng trường, Sở Ngọc Yên nhìn Mạnh Hạo đang im lặng đứng trên đài cao, mà chín người khác đều không cam lòng, không biết vì sao mà lại cảm thấy đắc ý, như thấy Phương Mộc bị ghen ghét thế này làm cho mình rất thoải mái.

Nghe chín người kia liên tục xin, tám người Vương Phàm Minh liếc nhau một cái, nhíu mày thảo luận với nhau. Một lát sau, Vương Phàm Minh đứng lên.

Ông ta vừa đứng lên, bốn phía lập tức yên tĩnh.

- Các ngươi muốn tâm phục khẩu phục, Phương Mộc, ngươi có đồng ý mở lại một vòng không?

Mạnh Hạo mỉm cười, không nói lời nào mà chỉ gật đầu.

- Được, như vậy hôm nay sẽ mở ra một vòng nữa. Lần này các ngươi sẽ được phát mười thảo dược giống hệt nhau, để người thua phải tâm phục khẩu phục!

Vương Phàm Minh thấy Mạnh Hạo gật đầu thì ánh mắt đầy tán thưởng, rồi vung tay lên. Ngay tức khắc mười hạt giống giống hệt nhau bay thẳng tới mười người Mạnh Hạo.

Màu của hạt giống này đỏ đậm, phát ra khí tức thảo mộc.

- Xích Linh mộc!

Cả người người đều chấn động, nhíu mày nhìn hạt giống màu đỏ trước mặt.

- Là Xích Linh mộc, đây chính là dược thảo cần có để luyện chế đan dược cho Trúc Cơ viên mãn, nhìn tưởng là thuộc tính Hỏa, nhưng thực tế đều có thể cắn nuốt tất cả linh khí.

- Với tu vi của chúng ta, muốn thôi hóa dược thảo này quá khó…

Đám người bốn phía đều khiếp sợ, vẻ mặt đầy ngưng trọng.

Lúc này chín người trên đài cao, trừ Mạnh Hạo, đều chần chừ một lát, rồi cắn răng bắt lấy hạt giống màu đỏ trước mặt, dùng hết tu vi bắt đầu thôi hóa.

Mạnh Hạo cũng cầm lấy hạt giống, cẩn thận quan sát một lát rồi nhắm mắt trầm tư. Khi hắn mở mắt ra, tử quang lóe lên, bọc lấy hạt giống màu đỏ, lại rót linh lực ra bắt đầu thôi hóa.

Cũng chỉ một nén nhang, trong mười người trên đài cao, một nam tử trung niên sắc mặt tái nhợt, mồ hôi tuôn như mưa, toàn thân đang run rẩy, nhưng lại cắn răng móc linh thạch ra từ trong túi trữ vật, đúng là một

tay nắm linh thạch, một tay thôi hóa Xích Linh mộc.

Dần dần những người khác đều như vậy. Sau nửa canh giờ, nơi đây ngoài Mạnh Hạo ra, chín người khác đều phải dựa vào linh thạch để thôi hóa, ai nấy sắc mặt tái nhợt, mắt đỏ ngầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 327: Thăng chức đan sư!

Duy chỉ có Mạnh Hạo là vẫn luôn bình tĩnh, chỉ nhìn Xích Linh mộc trong tay, cẩn thận khống chế linh lực, không để lãng phí một chút nào mà rót hết vào trong hạt giống kia.

Những người khác hiển nhiên không làm được điều này, rót ra mười thành linh thạch, mà thực tế chỉ có ba thành là nuôi dưỡng hạt giống mà thôi.

Lại nửa canh giờ trôi qua, tên nam tử trung niên lấy linh thạch sớm nhất kia lảo đảo một cái, sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu, lui bịch bịch ra sau vài bước. Y ngơ ngác nhìn hạt giống màu đỏ trước mặt, y đã dùng toàn lực vậy mà lại chẳng thể khiến hạt giống này nảy mầm.

Y chua sót lắc đầu, rồi lựa chọn rút lui.

Rồi nhanh chóng có người thứ hai, rồi người thứ ba, người thứ tư rút lui. Cho đến khi trận thôi hóa này tiến hành được hơn một canh giờ, lúc này chỉ còn năm người là đang cố gắng.

Đúng lúc này, một tiếng phụp vang lên, khiến mọi người chú ý tới tay phải Mạnh Hạo. Trong lòng bàn tay phải của Mạnh Hạo, hạt giống màu đỏ kia nở ra một lá non.

Nhưng ngay sau đó lại có hạt giống Xích Linh mộc của người khác cũng nảy mầm, người này chính là vị nam tử trung niên ở vòng thứ nhất, ngoài Mạnh Hạo, kiên trì được khoảng thời gian dài nhất.

Sắc mặt gã có phần khó coi, lúc này nắm lấy một khối linh thạch, âm trầm liếc Mạnh Hạo một cái.

Mà ba người khác thì sắc mặt trắng bệch đi, bọn họ dùng toàn lực vẫn không thể khiến hạt giống Xích Linh mộc này nảy mầm, chỉ đành lựa chọn từ bỏ.

Vì thế, vòng thí luyện thứ hai lại một lần nữa trở thành chiến trường giữa Mạnh Hạo và nam tử trung niên này.

- Vì thí luyện lần này, ta đã chuẩn bị rất nhiều linh thạch, ta không tin lại không thắng được ngươi!

Đôi mắt nam tử trung niên đã đỏ ngầu lên, đài cao nơi gã đứng đối diện với Mạnh Hạo, lúc này đang ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Nói xong lại vung tay trái lên đặt trên mi tâm, ầm, lúc này đây tu vi của gã lại ầm ầm tăng lên.

Không còn là Ngưng Khí tầng tám nữa, mà trực tiếp trở thành Ngưng Khí tầng chín đại viên mãn. Hiển nhiên kẻ này luôn áp chế tu vi, mục đích chính là có thể nương lực bùng nổ của tu vi để vượt qua kẻ khác trong tràng thí luyện thôi hóa này.

Theo tu vi người này bùng nổ, bốn phía lập tức xôn xao. Mà ngay thời khắc này, hạt giống Xích Linh mộc ở trước mặt nam tử trung niên đang từ từ sinh trưởng.

Thần sắc Mạnh Hạo như thường, hắn không động tới tu vi Trúc Cơ, chỉ dùng linh lực của Ngưng Khí cảnh để thôi hóa Xích Linh mộc. Còn về lời nói và ánh mắt của nam tử trung niên, hắn không thèm quan tâm, trực tiếp nhắm mắt lại chăm chú thôi hóa.

Thời gian lại trôi qua, Xích Linh mộc của hai người đều lớn lên, ngày càng cao. Vài canh giờ sau, chúng đã cao tới bằng chiều cao con người.

Nam tử trung niên kia run rẩy thân mình, gân xanh nổi hết lên mặt. Gã đã dùng không biết bao nhiêu linh thạch, thậm chí lòng đã điên cuồng,

mỗi khi linh thạch hết là lại lấy khối khác ra, ngay cả chuyện kinh mạch của bản thân không thể thừa nhận được cũng chẳng thèm quan tâm. Đôi mắt gã đầy vẻ chấp nhất, gã muốn thắng, gã muốn trở thành đan sư, vì vậy gã sẽ bất chấp tất cả.

Cuối cùng, nam tử trung niên này thổ huyết, thân thể run rẩy, nhưng dù tu vi rơi xuống thì vẫn liều mạng đưa một phần linh khí bản mệnh ra thôi hóa, khiến cho Xích Linh mộc trong lòng bàn tay này lại sinh trưởng tới độ cao gần một trượng, đã không còn là mộc nữa, mà đã trở thành cây. Lúc này gã mới lảo đảo lui ra sau vài bước, không thể kiên trì được nữa. Bởi vì gã đã liều mạng rồi, nếu tiếp tục nữa thì không phải là liều mạng nữa, mà là đưa mạng.

Thậm chí lúc này kinh mạch trong cơ thể như bị lửa đốt, khiến thân thể gã run rẩy, mồ hôi không ngừng chảy ra, tu vi cũng bắt đầu rơi xuống. Nhưng ánh mắt gã lại đầy vẻ ngạo nghễ.

Đám dược đồng bốn phía đều thán phục, ngay cả đám người Vương Phàm Minh cũng đều phải liếc nhìn. Sở Ngọc Yên cũng khẽ gật đầu, hiển nhiên làm được điểm này đã là không dễ.

- Xích Linh mộc của ta cao một trượng, đã thành cây, mà của ngươi còn chưa được bằng bảy thành của ta. Ta xem ngươi cướp danh ngạch này với ta như nào!

- Vẫn chưa kết thúc.

Mạnh Hạo lần đầu tiên ngẩng đầu, mở mắt ra nhìn nam tử trung niên kia, thản nhiên nói. Trong lúc đó Xích Linh mộc trong lòng bàn tay hắn cũng chậm rãi lớn lên, bảy thành, tám thành, chín thành… Cũng chỉ một nén nhang, dưới sắc mặt tái nhợt dần đi, thân thể càng thêm run rẩy và ánh mắt đầy vẻ không tin của nam tử trung niên kia, Xích Linh mộc trong tay Mạnh Hạo đã cao hơn một trượng.

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn Mạnh Hạo. Thiên phú thảo mộc của hắn ở vòng thứ nhất đã khiến bọn họ phải hoảng sợ, nhưng nay tại trên phương diện thôi hóa này, không ngờ kết quả lại như vậy, khiến cho tất cả mọi người khi nhìn Mạnh Hạo đều đầy chấn động.

Nhưng như thế vẫn chưa phải là kết thúc. Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn Xích Linh mộc, ánh mắt toát lên vẻ cố chấp.

- Nếu muốn ra oai, thì phải làm cho triệt để! Ta cũng muốn biết, lấy loại công pháp thôi hóa này có thể thôi hóa Xích Linh mộc tới mức nào!

Mạnh Hạo nghĩ vậy, tay phải lại rót linh lực ra, không ngừng tràn vào trong Xích Linh mộc này. Nhưng vẫn khống chế ở Ngưng Khí, dù có thích tỏ ra oai phong như nào, Mạnh Hạo cũng sẽ không quên hết tất cả.

Một trượng, hai trượng…

Dần dần Xích Linh mộc này cao tới hai trượng rồi không cao lên nữa, mà bắt đầu to ra, cho đến khi hoàn toàn trở thành một cây đại thụ!

Đại thụ này ở trong tay Mạnh Hạo tuy không khiến cả thế gian phải chú ý, nhưng lại là tiêu điểm duy nhất của tất cả mọi người ở nơi đây!

Mà được thôi phát, trên cây kia lại bắt đầu nở hoa, kết quả. Kia là một linh quả màu đỏ sậm, ngay khi xuất hiện liền tỏa ra linh khí.

Trong khoảnh khắc này, Sở Ngọc Yên mở to mắt, khắp khuôn mặt là vẻ không thể tin tưởng. Vương Phàm Minh thì đứng bật dậy, bảy lão già kia cũng đều biến hóa, nhao nhao đứng dậy.

- Xích Linh mộc nở hoa!! Kết Xích Linh quả!

- Hắn, một tên tu sĩ Ngưng Khí, lại có thể làm được điểm này, thật không thể tưởng tượng nổi!

Mà đám dược đồng bốn phía đều ồ lên. Mười người thất bại kia đều ngây ngẩn cả người, bọn họ là dược đồng nên có thể hiểu được rằng khiến Xích Linh mộc kết quả là có ý nghĩa gì.

- Xích linh mộc là một trong những thảo dược luyện chế đan dược cho cảnh giới Trúc Cơ đại viên mãn, nhưng quả của nó lại ngưng tụ tinh hoa của Xích Linh mộc, là dược quả cần để luyện chế đan dược cho Kết Đan sơ kỳ!

- Phương Mộc này lại có thể làm được điểm này, phải biết rằng công pháp thôi hóa thích hợp để thôi hóa đại đa số dược thảo mà Ngưng Khí cần, số dược thảo có thể thôi hóa cho Trúc Cơ thì không nhiều lắm, dược thảo cần cho Kết Đan lại ít có khả năng được thôi hóa. Nhưng hắn…. hắn lại thôi hóa ra được một Xích Linh quả như vậy!

Trong những tiếng xôn xao kia, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, Mạnh Hạo vung tay lên. Xích Linh mộc trước người lập tức chấn động, như mất đi gốc rễ mà bắt đầu héo rũ. Nhưng ngay trong lúc héo rũ, Mạnh Hạo đã giơ tay bắt lấy Xich Linh quả kia, không chút chần chừ mà để vào túi trữ vật của mình ngay trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 328: Thăng chức đan sư! (2)

Cho đến khi Xích Linh mộc cao ba trượng kia hoàn toàn héo rũ, người bốn phía vẫn còn xôn xao bàn tán. Mạnh Hạo thì nhảy xuống khỏi đài cao.

- Người tấn thăng đan sư, Phương Mộc!

Vương Phàm Minh hít sâu một hơi, nhìn Mạnh Hạo một cái thật kỹ, rồi chậm rãi nói. Tiếng của ông ta vang khắp bốn phía, khuếch tán từ quảng trường này như truyền ra từ lò luyện đan, truyền khắp tất cả sơn cốc của Đan Đông nhất mạch.

Khiến cho bảy vạn dược đồng bên ngoài đều nghe được những lời này!

Lại hai tháng nữa qua đi, vẫn là sơn cốc Giáp Nhất, nhưng không phải bên dòng suối nữa mà là nơi có một con đường nhỏ ngoằn ngoèo đi tới dưới một ngọn núi.

Ở đó có một động phủ, động phủ này có cửa đá màu xanh rêu, bốn phía mây mù lượn lờ. Đứng ở đây chẳng những có thể nhìn xuống các sơn cốc khác, mà linh khí còn đậm hơn nhiều. Thậm chí trong động phủ còn có một hỏa mạch bị người dùng đại pháp lực dẫn tới.

Nơi đây chính là động phủ mà tông môn ban cho khi Mạnh Hạo trở thành đan sư.

Chỉ có đan sư mới có thể sống ở lưng chừng núi, tách ra khỏi khu dược đồng, hưởng thụ đãi ngộ của tông môn với đan sư, lại có thể khiến dược đồng tới làm trợ thủ, thậm chí tông môn sẽ thường xuyên cung cấp đan

phương và dược thảo.

Điều duy nhất phải làm là hàng tháng phải nộp lên số lượng đan dược nhất định.

Nhưng nếu muốn có được dược thảo và đan phương hiếm hơn thì phải nộp lên số lượng đan dược nhiều hơn. Tóm lại là nộp càng nhiều thì thu hoạch từ tông môn lại càng lớn.

Thậm chí trở thành đan sư rồi là có thể trao đổi với các đan sư khác. Tóm lại mọi hành vi cũng chỉ là khiến trình độ luyện đan của mình thêm thuần thục, luyện ra được đan dược có chất lượng cao hơn.

Một ngày này, từ trong động phủ của Mạnh Hạo có tiếng gào rú truyền ra, dù đã có cửa đá nhưng vẫn truyền ra rất xa. Đám dược đồng trong sơn cốc bên dưới không ai dám nói gì, chỉ ngẩng đầu lên nhìn động phủ của Mạnh Hạo với ánh mắt bất đắc dĩ và hâm mộ.

Hai tháng nay, kể từ khi trở thành đan sư, tiếng gầm rú như thế này thường xuyên truyền ra từ động phủ của Mạnh Hạo.

Trong động phủ, Mạnh Hạo mặt xám mày tro, cười khổ nhìn lò luyện đan đã nổ tung trước mặt, thở dài thu hồi mảnh vỡ của lò cùng bã thuốc kia, cau mày khoanh chân ngồi trên đài đá ở một bên.

- Luyện đan không phải là chuyện dễ, nhất là khi khống chế địa hỏa hơi lệch chút, nhẹ thì đan hỏng, nặng thì lò luyện đan nổ. Hai tháng nay, ta đã làm nổ bốn mươi bảy lò luyện đan rồi…

Mạnh Hạo vận một bộ trường bào màu xanh, cổ tay áo có thêu hình lò luyện đan nho nhỏ, bộ y phục này đại biểu cho thân phận đan sư của hắn.

- Nhưng mà hiện giờ cũng tốt hơn nhiều, thường chỉ hai ba ngày mới làm nổ vỡ một cái.

Mạnh Hạo nghiêng đầu nhìn bảy tám bình thuốc bên cạnh, ánh mắt đầy vui mừng. Những đan dược trong bình đan này đều là những thứ mà hắn tự mình luyện ra trong hai tháng nay. Tuy đều là những đan dược dùng cho Ngưng Khí, nhưng do tự tay làm ra nên Mạnh Hạo vẫn rất vui vẻ.

- Luyện đan không dễ, có liên quan tới tư chất, nhưng điều quan trọng là… luyện đan này thật quá đắt đỏ, khó trách đan sư lại ít như thế.

Mạnh Hạo cảm khái. Lúc còn là dược đồng, hắn không có cảm xúc này, kể cả khi đi theo Lệ Đào luyện đan thì đều thấy được cảnh người khác tôn trọng, mà mỗi lần Lệ Đào luyện đan cho đệ tử nội môn thì đều có thu hoạch.

Nhưng khi thực sự trở thành đan sư rồi, hắn mới phát hiện ra, sau mỗi một vị đan sư là những chồng linh thạch như núi đã tiêu đi, như thế mới có thể bồi dưỡng được. Đây là vẫn cần tư chất, nếu không có tư chất hoặc là kẻ tầm thường, như vậy số lượng linh thạch để thành đan sư sẽ đủ để khiến một tiểu tông môn khuynh gia bại sản.

- Một lò luyện đan đã tốn hai vạn linh thạch… Đây là lò luyện đan thuộc diện thấp nhất của tông môn rồi, nay đã bị ta làm cho nổ tung bốn mươi bảy cái…

Mạnh Hạo nghĩ tới điểm này, mặc dù hắn không phải bỏ tiền ra mua lò luyện đan, nhưng cũng thấy xót của.

- Lò luyện đan chỉ là một khía cạnh, luyện đan còn cần có dược thảo, lại càng đắt. Thường mười loại dược thảo tập trung lại đã có cái giá xa xỉ, nhưng thế còn chưa là gì, thứ nguy hiểm chân chính là… khả năng luyện chế thành công lại chưa tới một phần mười…

Nghĩ tới đây, Mạnh Hạo thở dài thườn thượt.

- Dược thảo càng trân quý, đan phương càng cổ xưa, phẩm chất đan dược càng cao thì tỉ lệ thất bại càng lớn.

Mạnh Hạo thì thào.

- Nhưng sau khi trở thành đan sư lại có chỗ đặc thù tương ứng, tỷ như chiếc lệnh bài này.

Mạnh Hạo vỗ vào túi trữ vật, trên tay hắn lập tức xuất hiện một chiếc lệnh bài màu trắng.

Cảm giác lạnh lẽo truyền tới từ lệnh bài kia, đây giống ngọc mà lại không phải là ngọc, bên trên có điêu khắc một lò luyện đan, mà mặt sau thì viết một chữ “Cấm” mạnh mẽ hữu lực.

- Cấm Đan lệnh!

Mạnh Hạo nhìn lệnh bài, đây không phải lần đầu hắn ngắm nghía lệnh bài này, nhưng mỗi một lần nhìn, lòng hắn đều dâng lên cảm giác tôn kính với địa vị đan sư.

Đây là một chiếc Cấm Đan Lệnh, là lệnh bài duy nhất mà tông môn phát cho mỗi khi có dược đồng trở thành đan sư. Một lệnh bài này có thể dùng hai lần, mà mỗi lần sử dụng đều bày ra vẻ cao quý của đan sư tới mức tận cùng, đủ để khiến đệ tử Tử Khí nhất mạch phải kinh hãi không thôi.

Thậm chí có thể nói, sở dĩ đan sư có địa vị cao ở Tử Vận Tông này có không ít nguyên nhân chính là vì đan lệnh này. Lệnh bài này phải nói là một loại uy hiếp mạnh mẽ với rất nhiều người.

Bởi Cấm Đan lệnh này chỉ có một tác dụng, một khi dùng rồi là có thể khiến đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch trong vòng trăm năm không thể nhờ được vị đan sư nào luyện đan cho, như vậy chẳng khác gì đẩy

người ta vào hàng ngũ cấm luyện.

Lệnh bài này là môn quy của Tử Vận Tông, là đặc thù riêng biệt của Đan Đông nhất mạch, cũng bởi có lệnh bài này mới khiến địa vị của đan sư được tôn cao trong Tử Vận Tông này.

Không ai muốn đắc tội đan sư làm gì cả, bởi với lệnh bài kia, đắc tội một đan sư chẳng khác nào đắc tội tất cả đan sư.

Nhưng một ngàn năm nay, dường như không có mấy đan sư dùng tới quyền lợi này, tính ra cái danh sách Cấm Luyện này trong một ngàn năm nay chỉ có vài trăm người, so với vài vạn đệ tử nội môn thì thật sự không nhiều lắm.

Dù sao với đan sư thì không dùng lệnh bài mới là uy hiếp lớn nhất, mà một khi dùng cả hai lần rồi thì uy hiếp tất sẽ biến mất.

Tên của tất cả người bị cấm luyện trong vòng trăm năm đều có hiện trong Cấm Đan Lệnh này. Mạnh Hạo đã trở thành đan sư, được hưởng phần đặc quyền này, đồng thời cũng phải thực hiện sự tôn kính của một đan sư với lệnh bài đó. Trong này có mười ba người, là mười ba vị bị mười ba đan sư cấm luyện. Khi những kẻ này còn trong danh sách cấm luyện thì Mạnh Hạo không thể luyện đan cho mười ba người này được.

Nhìn Cấm Đan Lệnh, Mạnh Hạo cất đi, suy nghĩ một chút rồi lấy ra một chiếc ngọc giản, khắc lên đó rồi vất ra. Ở giữa không trung, ngọc giản bốc cháy rồi lập tức biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 329: Đan đạo tân nhân.

Không lâu sau, có âm thanh truyền tới từ ngoài động phủ. Mạnh Hạo giơ ngón tay lên, của động phủ lập tức mở ra, một thiếu nữ bước vào. Thiếu nữ này tuổi chừng mười tám, mười chín, trông cũng khá xinh đẹp, đi vào động phủ rồi liền cau mũi lại, dường như bị sặc bởi mùi đan nổ trong động phủ.

- Phương đan sư, ta hôm qua còn thấy buồn bực, sao cứ vài ngày ngài lại đổi lò luyện đan vậy…

Nói xong, thiếu nữ lấy một lò luyện đan mới tinh từ trong túi trữ vật ra đưa cho Mạnh Hạo.

Thiếu nữ này tên là Lâm Nhụy, là quản sự phụ trách tất cả những gì đan sư cần hàng ngày. Mặc dù tu vi không cao, nhưng nghe nói tổ tiên nàng là Tử Lô đan sư, mà ngày thường thiếu nữ không khiến người ta phiền chán. Thậm chí có một số đan sư còn đem lòng ái mộ nàng, dần dà phàm là thứ đan sư cần, nàng đều là người đưa tới.

Như chỗ Mạnh Hạo, hai tháng nay nàng đã tới bốn mươi sáu lần, hôm nay là lần thứ bốn mươi bảy.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, cũng cảm thấy có phần xấu hổ. Hắn lấy lò luyện đan rồi, thiếu nữ lại đưa tới một chiếc ngọc giản.

- Ta nợ bao nhiêu rồi?

Mạnh Hạo nhìn ngọc giản, mặt ủ mày chau.

- Tính cả hôm nay nữa, tổng cộng ngài phải nộp cho tông môn sáu nghìn bảy trăm năm mươi tám viên Ngưng Khí đan.

Thiếu nữ chớp chớp mắt, che miệng cười, lại như an ủi mà nói thêm một câu nữa.

- Không việc gì, không việc gì, ngài cũng không coi là nợ nhiều, người nợ nhiều nhất là một trăm bảy mươi ba vạn, phỏng chừng… cả đời này đều phải luyện đan không ngừng nghỉ…

Nghe được lời này, Mạnh Hạo sửng sốt rồi lắc đầu cười gượng, thở dài một hơi. Sau khi trở thành đan sư rồi, quả thật không phải tốn tiền về lò luyện đan, dược thảo hay đan phương, cần bao nhiêu là tông môn cho bấy nhiêu, nhưng không phải là không có trả giá, phải lấy đan dược mình luyện chế ra bồi thường, cũng có thể ghi nợ… Mạnh Hạo cầm ngọc giản, ghi vào xong rồi đưa lại cho thiếu nữ.

- Phương đan sư phải cố lên, lần này ngày giao nộp đan dược đã qua rồi, ngài xem có phải lấy ra một chút không, như vậy ta mới dễ bề ăn nói.

Lâm Nhụy mỉm cười, cũng khó trách nàng như vậy. Trong các đan sư của Đan Đông nhất mạch này, nàng thấy người nhỏ tuổi nhất chính là Phương Mộc này, nên lần nào tới đây đều phải trêu chọc vài câu. Nhất là dáng vẻ ngại ngùng đỏ mặt của Phương Mộc kia càng khiến nàng hứng thú.

Mạnh Hạo thở dài, cầm một bình đan có năm viên Ngưng Khí đan ở bên người đưa cho thiếu nữ, đây là lần đầu hắn giao nộp đan dược.

Thiếu nữ che miệng cười, cầm bình thuốc đi về. Mạnh Hạo nhìn theo thiếu nữ đi, rồi cửa động phủ đóng lại, hắn cầm lò luyện đan, lại thở dài.

- Cứ thế này là không được. Nhưng với trình độ luyện đan của ta, hai tháng này căn bản không có đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch tới tìm ta nhờ luyện đan, như vậy là không có lời, lại càng không cách nào đạt được các loại đan phương khác nhau.

Lúc Mạnh Hạo đi theo Lệ Đào, đã thấy không ít cách mà đan sư tu hành.

Điểm quan trọng nhất trong đó là được đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch vời luyện đan, như vậy mới có thể gặp các loại đan phương khác nhau. Lời mời càng nhiều, lại càng có cơ hội gặp nhiều đan phương, dần dà trình độ luyện đan của bản thân cũng từ từ tăng lên. Dù sao dược thảo cần dùng mình không phải mua từ tông môn, nên dùng cũng không tiếc, đồng thời luyện đan như vậy thường thu hoạch rất cao.

Mà chuyện cắt xén đã trở thành quy tắc, việc này Tử Khí nhất mạch cũng không tiện nói gì.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, để lò luyện đan xuống, cầm những bình đan kia tới. Mở ra nhìn những đan dược bên trong, cả đám đều nhẵn mịn, tỏa ra linh khí, Mạnh Hạo nhìn mà chậm rãi nhíu mày.

- Hay là phương pháp luyện chế của ta không đúng, nếu không thì vì sao hai tháng qua lần nào luyện đan cũng hao tổn tâm sức. Mà ta thấy Lệ Đào luyện đan lại đơn giản hơn rất nhiều.

Mạnh Hạo trầm ngâm, đi vài vòng trong động phủ. Bỗng hắn dừng lại, như có suy nghĩ gì.

Hắn giơ tay phải lên, lò luyện đan cách không bay đến. Hắn lại vỗ túi trữ vật, hơn mười loại dược thảo bay ra. Đôi tay hắn nhanh chóng chỉ ra, khi thì thôi hóa, khi thì lấy thảo dược, khi thì lấy nước. Chỉ hơn mười hơi thở sau, hắn vỗ một cái, đưa hết thảo dược vào trong lò đan.

Hắn lại đạp một cái xuống dưới, mặt đất dưới chân hắn lập tức đỏ lên, nhiệt độ cực nóng toát ra. Lúc này lò luyện đan treo trên vùng đất đỏ rực này chừng ba tấc, theo Mạnh Hạo không ngừng kháp quyết và đánh ra, lò luyện đan này khi thì bay lên cao, khi thì hạ xuống thấp hơn, từng trận dược hương tản ra.

Trong khoảnh khắc khi dược hương tràn ra, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, giơ tay lăng không ấn xuống lò luyện đan. Lúc hắn nhắm mắt lại, linh khí trong cơ thể tràn ra, bắt đầu thôi hóa.

Từ lúc đi theo Lệ Đào, Mạnh Hạo đã hiểu rằng thôi hóa này ngoại trừ tác dụng chính là thôi hóa dược linh thì phần lớn là cần dùng cho luyện đan.

Thỉnh thoảng Mạnh Hạo lại căn cứ vào biến hóa trong lò luyện đan mà điều chỉnh, lúc thì tăng lượng dược thảo, lúc thì lấy cặn ra. Lúc trước Mạnh Hạo luyện đan thì cần ít nhất là năm, sáu canh giờ, nhưng lần này hắn chỉ làm trong hai canh giờ là thu tay lại, phất tay áo lên, dịch chuyển lò luyện đan khỏi vùng đất nóng rực kia. Nắp lò vừa mở ra, dược hương phả vào mặt, Mạnh Hạo lấy ra bốn viên Ngưng Khí từ trong lò.

Bốn viên đan dược này vốn rất mềm, sau khi lấy ra thì nhanh chóng thành hình, đến lúc lấy tới trước mặt Mạnh Hạo thì đã hoàn toàn khô.

- Là ta nghĩ nhầm…

Mạnh Hạo cẩn thận nhìn đan dược mà mình luyện chế qua loa này, lại lấy một viên Ngưng Khí đan mà mình vất vả luyện chế ra, so sánh hai bên, chợt hiểu ra.

- Đan dược mà ta cẩn thận luyện chế thì dược hiệu rõ ràng là tốt hơn nhiều, có thể đạt tới bảy tám phần dược hiệu. Mà luyện chế sơ qua thì ước chừng chỉ phát huy được ba, bốn phần của những dược thảo kia.

- Cho nên lúc trước ta luyện chế cực kỳ vất vả, cũng thật cực khổ. Nếu trước đây luyện đan như bây giờ thì đâu cần phải dùng nhiều lò luyện đan như vậy.

Mạnh Hạo như có suy nghĩ, cất Ngưng Khí đan này đi.

- Nhưng chênh lệch lớn như thế, gần như là gấp đôi… Đây là có liên quan tới thời gian luyện chế, nhưng có lẽ cũng không thật sự liên quan. Dù sao ta từng thấy đan dược mà Lệ Đào cần khi luyện đan, dường như những gì hắn luyện chế cho người khác đều không có khác biệt gì.

Mạnh Hạo nhíu mày, trong lúc suy nghĩ thì chợt nhận ra.

- Chẳng lẽ có liên quan tới Hoàn Mỹ Trúc Cơ của ta! Bởi vì linh lực của ta khác với người khác, không thể trở về với thiên địa, mà khắc dấu ấn của riêng ta, nên năm tòa đạo đài của ta có thể đánh bại được Trúc Cơ. Nhưng dùng để luyện đan thì cũng nhiễm phải khí tức này… Mà sở dĩ lò luyện đan nổ là bởi vì đan dược ta luyện ra là loại hoàn mỹ?

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên tinh quang, hắn trầm ngâm hồi lâu, càng cảm thấy phán đoán của mình là chính xác.

Mạnh Hạo đang trầm tư thì bỗng biến sắc, cúi đầu nhìn túi càn khôn của mình, lúc này trong mặt nạ màu đỏ máu trong túi càn khôn, giọng nói yếu ớt của miếng mỡ đông vang lên trong đầu Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 330: Dấu hiệu danh chấn Tử Vận Tông!

- Ta không được rồi, không thể tiếp tục giúp ngươi biến hóa nữa. Đáng chết, ta liền biết không thể cho người khác năng lực biến hóa. Mạnh Hạo, ta sắp lột da rồi, xong rồi, xong rồi… Ta cần một tháng, ngươi phải… cẩn thận…

Giọng nói của miếng mỡ đông càng lúc càng suy yếu, đến cuối cùng thì hoàn toàn biến mất. Lúc này khuôn mặt Mạnh Hạo như có nước chảy ra, lại lộ ra khuôn mặt thật.

Nhưng lại đúng lúc này, bên ngoài động phủ vang lên tiếng Sở Ngọc Yên.

- Phương Mộc, mở động phủ của ngươi ra, ta có việc tìm ngươi!

Sắc mặt Mạnh Hạo vô cùng khó coi, giờ phút này khuôn mặt hắn không còn là của Phương Mộc nữa, mà là của Mạnh Hạo, làn da hơi đen, trong vẻ nho nhã như mang theo khí chất thư sinh, nhưng trong khí chất đó lại tồn tại cảm giác yêu dị, cũng ẩn chứa vẻ lạnh lùng.

Mạnh Hạo nhíu mày, không hề ngẩng đầu, cũng chẳng để ý tiếng Sở Ngọc Yên truyền tới từ bên ngoài cửa động phủ.

- Phương Mộc!

Ngoài cửa, Sở Ngọc Yên nhăn đôi mày thanh tú lại, lại gọi lần nữa. Lúc này nàng ta đến đây chính là muốn nhìn tên Phương Mộc này một lần nữa, tìm kiếm nguyên nhân mà hễ nhìn thấy đối phương là mình lại khó chịu.

Nhưng hôm nay cửa động phủ đóng kín mà không hề mở ra, lại chẳng nghe thấy Phương Mộc nói gì, điều này khiến Sở Ngọc Yên bực mình, hừ lạnh một tiếng. Trước khi tới đây, nàng đã nghe ngóng ra rằng dạo gần đây Phương Mộc không hề ra khỏi động phủ. Vả lại trên đường đi tới nàng gặp Lâm Nhụy, biết Lâm Nhụy vừa đưa lò luyện đan tới cho Phương Mộc.

- Đóng cửa không ra, lại không nói lời nào, chẳng lẽ Phương Mộc ngươi lại có cái gì không muốn để người khác biết được?

Sở Ngọc Yên lại tiếp tục nói.

Trong động phủ, Mạnh Hạo cau mày, không thèm để ý tới Sở Ngọc Yên, mà giơ tay vỗ túi trữ vật, lấy ra mặt nạ huyết sắc kia, hắn nhìn một lúc rồi đưa linh thức vào trong mặt nạ.

Trong thế giới mặt nạ này, hắn thấy được miếng mỡ đông vốn biến thành con vẹt nay dường như đã mất tất cả năng lực biến hóa, trở lại thành hình dáng miếng mỡ đông, nhưng không có chút sức sống nào, mà lại có tử khí.

Trông chỉ như một chiếc hộp vuông bé tí, nhưng chạm vào lại cực kỳ cứng. Mạnh Hạo quan sát một phen, mới thu hồi linh thức, ngẫm nghĩ.

- Nghe miếng mỡ đông nói, dường như vì biến hóa cho ta mà khiến nó bắt đầu lột da, cần một tháng…

Mạnh Hạo lơi lỏng tinh thần, hắn vẫn có thể vượt qua được một tháng, cùng lắm là bất cứ ai cũng không gặp, không ra ngoài là được.

- Nhưng nếu Sở Ngọc Yên ở ngoài cửa thế này thì cũng thật phiền.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn cửa động phủ.

- Phương Mộc, ngươi đi ra cho ta!

Mạnh Hạo dứt khoát nhắm mắt lại.

Một nén nhang trôi qua, Sở Ngọc Yên đã hoàn toàn nổi giận, càng nghĩ nàng ta càng cảm thấy không thích hợp, nhưng lại không nghĩ ra vì sao Phương Mộc này lại như thế.

- Không nói lời nào phải không! Được thôi, ta sẽ đi tìm cách lấy lệnh bài mở phủ để mở động phủ của ngươi ra. Ta hỏi ngươi lần cuối, Phương Mộc, ngươi rốt cuộc có ở trong đó hay không!

Sở Ngọc Yên lui ra sau vài bước, gằn từng chữ.

- Không ở.

Mạnh Hạo mở mắt ra, hoàn toàn không kiên nhẫn đáp.

Nghe vậy, Sở Ngọc Yên lập tức sửng sốt, hiển nhiên không ngờ lại nhận được câu trả lời như vậy. Nhưng nàng ta nhanh chóng hít sâu một hơi, oán hận nhìn cửa động phủ rồi xoay người rời đi.

Đuổi Sở Ngọc Yên đi rồi, Mạnh Hạo lấy miếng da đã không còn sức sống ra đặt ở trước mặt, tập trung nhìn nó. Hồi lâu sau, hắn thở dài, nhắm mắt đả tọa.

Thời gian dần trôi, Lâm Nhụy kia sau khi rời khỏi động phủ Mạnh Hạo về tới Đan các thì ghi lại bình thuốc lấy từ chỗ Mạnh Hạo, viết một chữ Phương lên bình, sau đó dùng sáp đóng kín bình lại, rồi đặt vào đống bình thuốc lấy từ chỗ các đan sư khác.

Sau đó nàng không có lưu ý gì mà lại rời khỏi Đan các. Những đan dược này sẽ do người của Đan các lấy đi, giao cho nghi trượng của Tử Khí

nhất mạch, làm thứ cho đệ tử ngoại môn Ngưng Khí kỳ dùng.

Đương nhiên trước khi phát sẽ có người kiểm tra nghiêm ngặt nhằm đảm bảo đan dược an toàn.

Lại nửa tháng trôi qua. Trong nửa tháng này, Mạnh Hạo không hao phí tinh lực khi luyện đan như trước nữa, mà có giữ lại. Cũng không còn làm nổ lò luyện đan nữa, mà hắn lại luyện ra ngày càng nhiều Ngưng Khí Đan.

Mà cũng ở một ngày này sau nửa tháng, đám Ngưng Khí Đan trong Đan các cuối cùng bị người ta lấy đi, đưa tới ngoại tông của Tử Khí nhất mạch, bắt đầu phát đan dược cho đệ tử ngoại môn mỗi nửa tháng một lần.

Tô Trung Luân, tu vi không cao, chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, năm xưa vốn không thuộc về Tử Khí nhất mạch, mà là dược đồng của Đan Đông, chẳng qua vì cuối cùng không thể trở thành đan sư, mà tổ gia lại có địa vị không hề thấp ở Tử Vận Tông nên y mới có thể từ Đan Đông chuyển sang Tử Khí, bắt đầu tu hành thuật pháp.

Cũng vì thân phận dược đồng nên mấy năm gần đây y vẫn luôn phụ trách kiểm tra đan dược trước khi phát. Chỉ có đan dược qua được tay y rồi thì mới có thể phát cho đệ tử ngoại môn.

Thời gian lâu dài, hơn nữa chỉ có một loại đan dược Ngưng Khí Đan này, nên đến chỗ Tô Trung Luân, y chỉ cần cầm lấy đan dược và ngửi một cái là biết thật hay giả, lại còn có thể phán đoán được cả dược hiệu.

Một ngày này, đám đan dược của Đan Đông nhất mạch được đưa tới, Tô Trung Luân vừa nhấp ngụm trà ngon vừa mở sáp trên nắp bình thuốc, thỉnh thoảng lại để vào mũi ngửi, trông rất là nhàn nhã.

Phía sau y có một đồng tử phụ trách ghi chép và sửa sang.

- Ngưng Khí Đan mà những đan sư kia luyện chế ra cơ bản là giống nhau, không khác biệt là bao, nhưng dù sao người ta cũng là đan sư…

Tô Trung Luân thở dài, lại lấy một bình ra, mở sáp ra, không vội ngửi mà nhấp một ngụm trà trước, rồi mới chậm rãi ngửi.

Nhưng ngửi xong, Tô Trung Luân sửng sốt, y vội cúi đầu ngửi lại lần nữa, ánh mắt híp lại. Y trực tiếp đổ đan dược trong bình này ra, có tất cả là năm viên Ngưng Khí Đan. Y cầm lấy, cẩn thận quan sát, rồi lại ngửi một lần nữa, sắc mặt đại biến.

- Thứ này…

Y đứng bật dậy, thậm chí còn làm đổ cả tách trà ngon kia, nhưng y không hề để ý mà chỉ nhìn chằm chằm đan dược trong tay.

Đồng tử phía sau y trợn mắt há hốc mồm vì chưa từng thấy Tô Trung Luân như vậy bao giờ, mà nhất là chén trà kia lại là thứ mà người này yêu thích, bình thường nếu gã chỉ chạm vào một chút thôi là bị trừng phạt ngay, nay bị hất ngã xuống đất như vậy mà không thèm để ý.

- Dược hiệu này… sao có thể có dược hiệu đạt tới trình độ này? Là ai luyện chế đan dược này?

Tô Trung Luân hít sâu một hơi, cầm lấy bình đan, bên trên chỉ ghi một chữ Phương.

- Phương… Trong nghìn vị đan sư cũng chỉ có ba năm người họ Phương… Là ai đây?

Tô Trung Luân trầm ngâm, rồi cẩn thận cất năm viên Ngưng Khí Đan này lại, đôi mắt tỏa sáng.

- Dược hiệu của đan dược này chỉ cần ngửi là biết hơn xa bình thường, tiếc rằng đây chỉ là Ngưng Khí Đan, nếu là đan dược cho Trúc Cơ thì…

Tô Trung Luân hô hấp dồn dập, nghĩ thế bèn không kiểm tra những đan dược kia nữa, mà đi thẳng tới tông thất nội môn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 331: Dấu hiệu danh chấn Tử Vận Tông! (2)

- Nói không chừng người này cũng có thể luyện chế đan dược cho Trúc Cơ, phải đi ngăn chặn trước!

Chuyện do mấy viên Ngưng Khí Đan này kéo tới, Mạnh Hạo tất nhiên không biết. Lúc này hắn đang cau mày khoanh chân ngồi trong động phủ, nhìn miếng da.

Miếng da lúc này đã khô quắt, không còn chút sức sống, khiến Mạnh Hạo rất là lo lắng. Hắn sợ một tháng sau mà miếng da này còn như vậy thì tình thế tốt đẹp hiện nay của hắn ở Tử Vận Tông coi như xong.

Thời gian cứ chậm rãi trôi đi, Mạnh Hạo lại càng thêm lo lắng. Mấy ngày nay, có vài người từng tới tìm hắn, cho dù là Lâm Nhụy hay Lệ Đào, thậm chí Sở Ngọc Yên kia cũng mấy lần tới tìm, nhưng đều bị Mạnh Hạo dùng phương pháp khác nhau ngăn cản. Nhưng chuyện này chung quy không phải là kế lâu dài.

Cũng may hơn hai mươi ngày sau, trên miếng da bắt đầu xuất hiện những kẽ nứt, gần như mỗi ngày đều xuất hiện nhiều hơn. Đồng thời lại có sức sống mỏng manh nảy sinh, thế mới khiến Mạnh Hạo thả tâm.

Lại mấy ngày trôi qua, cách một tháng chỉ còn đúng một ngày, vết nứt trên miếng da càng lúc càng nhiều, sức sống càng thêm tràn đầy. Mạnh Hạo dường như có thể thấy được trong miếng da khô quắt này còn một miếng da khác đang giãy dụa muốn lao ra.

Có lẽ lúc lao ra, chính là khoảnh khắc khi miếng da khô quắt bên ngoài nổ bung, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, bình tĩnh chờ đợi.

Một đêm im lặng, đến sáng ngày hôm sau, miếng da ở trước mặt Mạnh Hạo chi chít là vết nứt, thậm chí còn có những tiếng thùng thùng vang lên, dường như miếng da đang muốn lao ra từ trong cái xác khô quắt kia.

Chuyện này Mạnh Hạo không cách nào giúp được, chỉ có thể chờ đợi. Nhưng đúng lúc này, tiếng nói đầy hưng phấn của Bạch Vân Lai truyền tới động phủ của hắn.

- Phương Mộc, mau mở cửa, có chuyện tốt, chuyện cực tốt đây!

- Tại hạ đang luyện chế một lô đan dược, không tiện ra ngoài, kính xin Bạch sư huynh chờ chút. Đợi khi lô đan dược này luyện thành, Phương mỗ mới có thể ra ngoài.

Mạnh Hạo vừa nghe thấy tiếng Bạch Vân Lai thì lập tức đáp.

- Ối chao, đan dược gì nữa, mau ngừng đi. Lần này ta tới là mời chào sinh ý cho một đệ tử nội môn cho ngươi đó. Người này muốn luyện chế đan dược, nên ta cực lực đề cử ngươi cho hắn. Một khi ngươi luyện thành rồi là sẽ có danh tiếng, ngày sau đệ tử nội môn tìm đến ngươi sẽ nhiều hơn.

Bạch Vân Lai vội vàng nói, y với Mạnh Hạo nửa năm nay có mối quan hệ không tệ, Mạnh Hạo trở thành đan sư rồi, y thường xuyên đề cử Mạnh Hạo với người khác, nhưng mãi không thành công. Lần này đây vất vả lắm mới có người đồng ý, thế là vội chạy tới tìm Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cười khổ, nếu là trước đây hắn tất sẽ vô cùng ham thích chuyện này, dù sao đây là con đường trưởng thành quan trọng cho đan sư ở tông môn, mà hắn vừa mới trở thành đan sư, chẳng khác gì cạnh tranh với cả một ngàn người, cho nên đến nay đã ba tháng mà vẫn chưa có ai tìm hắn luyện đan.

Chuyện như thế này nếu không có lần đầu tiên thì tất nhiên sẽ không có lần thứ hai.

Nhưng hôm nay…

Mạnh Hạo đang định nói, bỗng quay lại nhìn miếng da. Cũng chỉ mấy giây sau, Bạch Vân Lai bên ngoài động phủ lập tức nghe được một tiếng nổ vang lên ầm ầm từ bên trong động phủ.

Tiếng động này truyền khắp ngọn núi, đất đá rung chuyển, thậm chí người trong sơn cốc dưới chân núi đều nghe thấy rõ ràng, khiến cho không ít người chú ý. Bạch Vân Lai ngẩn ra, lỗ tai chấn vang, mãi lúc sau mới khôi phục.

Y hít vào một hơi, lập tức lùi ra sau, lòng kinh hãi, không biết Phương Mộc này luyện đan gì mà làm ra động tĩnh lớn như vậy. Nhưng không lâu sau, cửa động phủ lại mở ra, Mạnh Hạo lúc này đã hóa thành bộ dáng Phương Mộc mỉm cười bước ra.

- Phương mỗ cuống lên nên lại làm nổ lò luyện đan rồi, nhưng không sao, ta vẫn còn lò khác. Bạch huynh, chúng ta đi chứ?

- Có cần tìm dược đồng hay không?

Bạch Vân Lai thấy Mạnh Hạo một cái liền hỏi. Lúc này thân phận Mạnh Hạo đã khác, là đan sư, cho dù Đan Đông nhất mạch hay Tử Khí nhất mạch thì địa vị đều như đệ tử nội môn, không phải là nhỏ.

Thậm chí với một số quy tắc trải qua thời gian dài ở Tử Vận Tông này, khiến cho đan sư tuy cùng cấp với đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch, nhưng thực tế lại cao hơn một bậc.

- Không cần đâu.

Mạnh Hạo mỉm cười, cùng Bạch Vân Lai đi tới Tử Khí nhất mạch. Trong lúc đi, Bạch Vân Lai đã nói rõ chuyện này. Lần này người mời luyện đan là một kẻ khá nổi trong đệ tử nội môn, chẳng qua dù kẻ này có là thiên kiêu thì cũng không mời được Chủ Lô, hơn nữa thanh danh lại không tốt, cho nên đan sư đều biết, mà người đồng ý luyện đan cho gã cũng không nhiều.

Vả lại Đan Đông nhất mạch có địa vị siêu nhiên, thân là đan sư có quyền từ chối, đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch cũng chẳng thể làm được gì. Vị thiên kiêu này lại càng bất đắc dĩ. Về phần những người có thể luyện đan cho gã, gã chọn tới chọn lui, lại chẳng hài lòng với ai.

Bạch Vân Lai biết được chuyện này, nghĩ đây hẳn là một hơi cơ hội, mặc kệ thành hay không, dẫu sao kẻ này cũng không dám làm gì Đan Đông nhất mạch, vì thế liền chạy tới tìm Mạnh Hạo thương lượng.

- Luyện đan gì?

Mạnh Hạo vừa đi vừa nghe Bạch Vân Lai nói, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi.

- Chưa thấy nói là đan gì, chút nữa ngươi cứ hỏi trước. Dù sao địa vị của ta không đủ, mặc dù có thể nói, nhưng Đinh Dũng thân là thiên kiêu của Tử Khí nhất mạch, tất nhiên sẽ không nói gì nhiều với ta.

Bạch Vân Lai thở dài.

Mạnh Hạo gật đầu, trong lúc vượt qua các sơn cốc thì đang hồi tưởng lại lúc ở động phủ ban nãy. Tiếng nổ vang kia đúng là miếng da cứng khô quắt bị nổ tung, sau đó miếng da như mới sinh ra xuất hiện, nhưng lại chẳng hề lải nhải một cách khác thường mà trực tiếp cho Mạnh Hạo năng lực biến hóa, rồi bay vào trong mặt nạ huyết sắc kia ngủ say.

Nhưng không giống Huyết ngao, Mạnh Hạo quan sát mới phát hiện

miếng da này ngủ say thì tối đa là mấy tháng sẽ không thức tỉnh, nên không hề để ý nữa. Trái lại hắn cảm thấy rất hứng thú với những mảnh da khô quắt văng bốn phía.

Da đó cực kỳ cứng, với tu vi của Mạnh Hạo lại chẳng thể bẻ ra một miếng nhỏ. Nhưng vật ấy tới từ miếng da, Mạnh Hạo cho là bảo bối nên liền cất đi, không kịp xem xét đã bước ra động phủ.

Không lâu sau, hai người đi tới sơn cốc nơi Đan Đông nhất mạch và Tử Khí nhất mạch tiếp giáp. Thấy một thanh niên vẻ mặt kiêu căng, đang chắp hai tay sau lưng nhìn lên bầu trời.

Thanh niên này chính là Đinh Dũng, gã khoác trường bào màu đỏ, lúc này dưới ánh mắt trời mà lại tỏa ra ánh sáng màu tím. Mạnh Hạo vào Tử Vận Tông đã được gần một năm, biết rằng cho dù Đan Đông hay là Tử Khí thì đều lấy màu tím làm chính, mà thanh niên này tuy không mặc tử bào của đệ tử hạch tâm, nhưng quần áo có thể lộ ra ánh tím thế kia thì cũng là kẻ có thân phận cao quý, thuộc về thiên kiêu của Tử Vận Tông.

Nay tu vi gã đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong, cách hậu kỳ chỉ còn một bước.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 332: Phong thái của Phương đan sư.

- Ngươi chính là Phương Mộc?

Đinh Dũng quăng tầm mắt lên người Mạnh Hạo, nhíu mày rồi thản nhiên hỏi. Với gã thì đan sư càng nhiều tuổi thì càng tốt, nhưng người trước mặt thật sự quá trẻ.

Mạnh Hạo nhíu mày, lãnh đạm đứng đó. Hắn đi theo Lệ Đào luyện đan cho người ta thì thường quen phong cách của Lệ Đào ở trước mặt đám đệ tử nội môn, biết được thân phận đan sư tất nhiên cao hơn, nhưng trên thực tế là phải tự mình nâng lên, nếu tư thế thấp thì người ngoài sẽ cảm thấy không có bản lĩnh.

Nên lúc này hắn đứng lại, phất tay áo, và hừ lạnh một tiếng.

- Bạch Vân Lai, về sau loại chuyện luyện đan này chớ đến tìm ta nữa.

Mạnh Hạo lãnh đạm nói, nhưng lại chẳng thèm liếc thanh niên kia cái nào, xoay người định bỏ về.

Bạch Vân Lai thường xuyên tiếp xúc với đan sư, lại quen biết Mạnh Hạo một năm nay, sao có thể không nhìn ra nguyên nhân, lòng thầm khen thì khuôn mặt lại tỏ ra sợ hãi, quăng cho Đinh Dũng, kẻ bị hành động của Mạnh Hạo làm cho ngẩn người, ánh mắt đầy oán trách.

- Vị này chính là đan sư của Đan Đông nhất mạch, đừng thấy tuổi không lớn, nhưng chính là đệ nhất nhân của thí luyện tấn thăng lần trước! Ngươi nghĩ đi, từ mười vạn dược đồng mới chọn ra được hắn, ngươi đó… Ôi, ta nhờ Phương đan sư đã lâu, hắn mới miễn cưỡng đồng ý,

nhưng ngươi lại…

Bạch Vân Lai giậm chân, lắc đầu rồi nhanh chóng chạy tới chỗ Mạnh Hạo.

Đinh Dũng cười khổ, thở dài một hơi. Gã không giống đám Thiên, Lã năm đó, gã ra ngoài rèn luyện không ít lần, há có thể không nhìn ra tư thế này của Mạnh Hạo. Nhớ tới lời Bạch Vân Lai nói trước đó, Phương Mộc này có trình độ luyện đan không nhỏ, lúc này gã ngẫm nghĩ một chút rồi mỉm cười tiến lên.

- Đại danh của Phương đan sư như sấm rền bên tai, lúc nãy thấy Phương đan sư chỉ mới từng ấy tuổi mà đã có thành tựu như thế nên mới kinh ngạc nói lỡ, mong Phương đan sư chớ trách.

Mạnh Hạo nghe thế mới dừng chân lại, quay người lại lãnh đạm nhìn Đinh Dũng.

- Muốn luyện đan gì?

- Phá Chướng Đan!

Nghe Mạnh Hạo hỏi trực tiếp như vậy, Đinh Dũng không nắm rõ được tính tình người này, nên dứt khoát nói thẳng.

Sắc mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, không hề biến hóa, với Đinh Dũng thì vẻ mặt đó là kiến thức rộng rãi và bí hiểm, nhưng trên thực tế, Mạnh Hạo lại đang cố lục lại trí nhớ, nhưng nghĩ hồi lâu cũng chẳng mò ra được tin tức gì về Phá Chướng Đan.

- Đan phương của viên đan này thông thường có mười bảy loại, cần đến trăm loại dược thảo, phức tạp, mà có tới ba trăm chín mươi bảy loại biến hóa, lúc luyện chế còn phải điều chỉnh, biến hóa sẽ tăng lên bảy phần. Ngươi muốn luyện là loại nào, chủng nào?

Mạnh Hạo thản nhiên nói. Những lời này là hắn bịa bừa ra, nhưng lại làm cho Bạch Vân Lai khiếp sợ hít sâu một hơi. Lúc nãy y cũng suy nghĩ xem Phá Chướng Đan là gì, nay nghe Mạnh Hạo nói vậy thì ánh mắt lập tức đầy kính nể.

Dù sao với y thì khi nghe những lời này có vẻ như rất hiểu, vả lại cảm giác chính là như vậy.

Ngay cả Bạch Vân Lai đều bị hù dọa, Đinh Dũng tất nhiên cũng ngẩn ra, đôi mắt lập tức tỏa sáng. Gã hít sâu một hơi, cúi đầu ôm quyền với Mạnh Hạo.

- Phương đan sư, chủng loại mà ngài nói, Đinh Mỗ quả thực không rõ, ta chỉ có một phần đan phương, ngài… xem qua trước?

Đinh Dũng không dám khinh thường. Những lời của Mạnh Hạo khiến gã càng cảm thấy cao sâu khó dò, lúc này vội lấy một chiếc ngọc giản ra từ trong túi trữ vật rồi đưa cho Mạnh Hạo.

Trên thực tế nếu không phải ở trong tông môn, Đinh Dũng chưa chắc đã bị hù dọa như vậy. Thật sự là bởi vì nơi đây là Tử Vận Tông, gã và Mạnh Hạo cùng là đồng môn, hơn nữa lại biết được Mạnh Hạo là đan sư, nên mới có thể một câu mà đã đạt được hiệu quả như vậy.

Mạnh Hạo mặt không chút thay đổi nhận lấy ngọc giản, dùng linh thức đảo qua, sắc mặt vẫn y như thường, nhưng lòng lại động.

- Lại có cả loại đan dược này! Phá Chướng Đan, đây là loại đan tuyệt mệnh, cả đời chỉ có thể ăn hai viên, nếu ăn viên thứ ba thì nhất định sẽ chết bất đắc kỳ tử! Đây là các loại thảo dược bài xích nhau, thêm một ít độc thảo nữa khiến cho nó có tác dụng bộc phát, kích thích kinh mạch trong cơ thể, khiến tu vi đột phá bình cảnh!

Mạnh Hạo cầm ngọc giản, trầm ngâm suy nghĩ.

Mà ở một bên, Đinh Dũng đang rất khẩn trương. Gã đã từng ăn Phá Chướng Đan một lần rồi, nhưng mãi vẫn không thể cởi bỏ được bước cuối cùng kia. Nay chỉ còn một cơ hội nữa, nhưng không mời được Chủ Lô, mà đám đan sư vì mấy năm trước gã quá ngông cuồng đắc tội, tìm tới tìm lui chẳng có mấy ai đồng ý luyện cho. Cho dù có đồng ý nhưng gã lại lo lắng, lại chần chừ. Dù sao với đan sư thì chuyện này chỉ là luyện đan, mà với gã thì đây là cơ hội cuối cùng.

Một khi thành công, gã liền bước vào Trúc Cơ hậu kỳ, cho nên gã không thể không cẩn thận.

Lần này tới tìm Mạnh Hạo, thực tế thì gã chưa hoàn toàn hạ quyết tâm, cho nên mới dò xét một hai. Theo ý muốn của mình, gã muốn tìm một vị đan sư ổn thỏa nhất để luyện chế Phá Chướng Đan cực kỳ quan trọng với gã. Dẫu sao Đinh Dũng không phải đệ tử ngoại môn, thân là thiên kiêu của nội môn, gã hiểu rõ rằng cùng một loại đan dược mà người luyện chế khác nhau thì dược hiệu khác nhau, có cao có thấp. Mà loại Phá Chướng Đan này thì với dược hiệu là hà khắc nhất.

Như viên đan lúc trước hắn dùng, dược hiệu bình thường, nếu không thì cũng không phải than vãn như hôm nay.

Một lúc lâu sau, Mạnh Hạo mới buông ngọc giản có đan phương xuống, lại trầm ngâm một chút rồi đi tới trước mặt Đinh Dũng.

- Giơ tay lên!

Đinh Dũng sửng sốt, con ngươi co rụt lại, nhưng cũng không dám từ chối mà phải giơ tay lên. Mạnh Hạo nắm lấy cổ tay đối phương, rồi lập tức rót linh lực vào trong cơ thể gã.

- Đừng phản kháng.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, rót ra linh lực Ngưng Khí. Đinh Dũng chần chừ một chút, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, để mặc cho linh lực Ngưng Khí của Mạnh Hạo dạo một vòng trong người.

- Ngươi ăn Phá Chướng Đan một lần.

Mạnh Hạo nhanh chóng thu hồi linh lực. Hắn đoán được Đinh Dũng cần đan dược có dược hiệu công phá bình cảnh, lại thấy trong cơ thể Đinh Dũng có chút dược lực hỗn tạp.

Dược lực này rõ ràng là không tiêu tan, vả lại ăn khớp với khí tức của một vài thảo dược trong đan phương của Phá Chướng Đan kia.

Nghe Mạnh Hạo nói lời này, Đinh Dũng hít sâu một hơi, nhìn Mạnh Hạo với ánh mắt tỏa sáng, cũng là giật mình, bởi chuyện gã từng ăn một viên Phá Chướng Đan này gã chưa từng nói với ai bao giờ.

- Chuẩn bị sáu phần dược thảo luyện chế Phá Chướng Đan, lại thêm ba vạn linh thạch, ta sẽ luyện giúp ngươi viên đan này.

Mạnh Hạo bình tĩnh nói.

- Đinh mỗ cũng đã tìm mấy vị đan sư có thể luyện chế viên đan này… mà cần tối đa là ba phần dược thảo, một vạn năm linh thạch.

Đinh Dũng chậm rãi nói.

- Đan dược mà Phương mỗ luyện có thể đảm bảo ngươi đột phá.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, nhưng trong đó đã ẩn chứa ý bá đạo.

- Lời ấy có thật không!

Đinh Dũng khiếp sợ, đôi mắt toát lên tinh quang. Lúc trước gã đã cảm thấy vị Phương Mộc đan sư này không giống với các vị đan sư khác, lúc này nghe được những lời này thì vội hỏi.

- Không tin thì thôi.

Mạnh Hạo xoay người định bỏ đi.

Đinh Dũng đấu tranh trong lòng, lại nhìn hành động của Phương Mộc này không giống người thường, lại nhìn ra mình đã từng dùng Phá Chướng Đan, nên gã quyết định đánh cược một lần. Thế là gã không do dự nữa, lấy ra một túi trữ vật, dựa theo yêu cầu của Mạnh Hạo mà để vào đủ dược thảo và linh thạch rồi trực tiếp đưa cho Mạnh Hạo.

- Nửa tháng sau, lúc xế chiều ở nơi đây, ngươi hãy tới lấy đan.

Nói xong, Mạnh Hạo phất tay áo, mang theo Bạch Vân Lai bước đi. Một thân thanh sam tùy gió mà động trông đầy vẻ nho nhã, dường như có đan dương quanh quẩn, không giống phàm trần mà như xuất trần.

- Phương Mộc, chuyện này…

Dọc đường đi về, Bạch Vân Lai muốn nói lại thôi. Mãi tới tận bên ngoài động phủ Mạnh Hạo, y rốt cuộc không nhịn được mà nói ra.

- Ta cần linh thạch, mà dược thảo sáu phần là vì ta tính luyện cho Bạch huynh một viên Phá Chướng Đan. Ta thấy Bạch huynh kẹt ở Ngưng Khí tầng tám này đã nhiều năm rồi.

Mạnh Hạo cười, vỗ bả vai Bạch Vân Lai rồi xoay người đi vào trong động phủ.

Cửa động phủ đóng lại rồi, Bạch Vân Lai vẫn đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu. Sau đó y ôm quyền cúi đầu một cái thật sâu rồi mới rời đi, y

không nói lời cảm ơn nào, mà là ghi tạc trong tâm khảm.

Lại bảy ngày nữa trôi qua, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong động phủ, nhìn ba viên Phá Chướng Đan trước mặt. Hắn cầm lấy một viên, ngưng thần nhìn.

- Đan dược và độc chỉ tồn tại nhờ một suy nghĩ. Phá Chướng Đan này, nếu lòng ta có sát niệm, chỉ cần để độc bên trong hơi cao một chút là có thể giết chết người dùng nó. Mặc dù người này có cẩn thận, dùng người khác thử đan thì ta vẫn có cách làm cho đan dược thay đổi thời gian phát tác, giết người vô hình…

Mạnh Hạo im lặng, hắn nhớ tới những đan dược mà mấy năm nay hắn ăn, lúc chưa biết đan đạo thì không có loại cảm giác dựng tóc gáy này, nhưng hôm nay hiểu biết về đan đạo, hắn dần kinh hãi.

- Ngày sau nếu không cần thiết thì chỉ dùng loại đan mà mình luyện chế. Cho dù đoạt được của kẻ khác cũng phải phân biệt rồi mới có thể dùng.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, thì thào.

- Đan đạo, độc đạo, chỉ tại một suy nghĩ. Đan có thể dưỡng người, độc lại giết người. Một đại sư đan đạo chân chính trên thực tế cũng là tông sư độc đạo.

Mạnh Hạo nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh thảo mộc, có rất nhiều loại có độc, điều phối dung hợp là luyện ra được độc dược trí mạng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 333: Đan có thể nuôi người, độc có thể diệt sinh!

Thậm chí có thể căn cứ vào tu vi khác nhau mà xuất hiện bột phấn độc đan khác nhau. Mãi một lúc lâu sau, Mạnh Hạo mới từ từ mở mắt ra. Lần luyện chế Phá Chướng Đan này, với Mạnh Hạo thì đây chính là một buổi lễ rửa tội, khiến hắn lý giải nhiều hơn về đan đạo.

- Có lẽ nếu một ngày nào đó đan đạo của ta đạt tới trình độ như Đan Quỷ đại sư, ta có thể tự giải được độc của Bỉ Ngạn hoa trong cơ thể mình!

Mạnh Hạo chợt mở mắt ra, tinh quang lóe lên trong đôi mắt.

Hồi lâu sau, tinh quang này mới dần biến mất. Mạnh Hạo bình ổn tâm tình, hắn có cảm giác tuy mình vẫn là Trúc Cơ năm tòa đạo đài, nhưng nếu thêm đan đạo thì chiến lực thực tế đã vượt qua lúc trước.

Nếu Mạnh Hạo chuẩn bị thêm đan độc rồi, sau này khi gặp Chu Kiệt, muốn giết kẻ này cũng đầy cách, vả lại rất là dễ dàng.

Mạnh Hạo im lặng lấy mảnh nhỏ của miếng da ra, nghiên cứu một phen. Mấy ngày nay trừ luyện đan ra, thời gian khác hắn đều dành để nghiên cứu cách dùng da lột này của Cực Yếm.

Vật ấy cứng tới vô cùng, Mạnh Hạo dùng đủ phương pháp rồi mà chẳng thể khiến nó bị hư hại chút nào. Dẫu có lấy lò luyện đan ra luyện nó thì cũng không có hiệu quả gì. Cũng may da lột này đều đã nát vụn, thậm chí có một số còn nổ tung thành mảnh nhỏ, đều bị Mạnh Hạo thu lại.

- Ngày sau lại nghĩ biện pháp dùng vật này vậy. Nay ngoài việc ta phải đề cao trình độ đan đạo ra, thì đạo đài của bản thân cũng phải tăng lên

thêm một bước, hơn nữa tu vi hiển lộ ra cho đám người Tử Vận Tông này xem cũng phải dần tăng lên.

Mạnh Hạo thì thào, nhắm mắt, nhíu mày suy nghĩ.

- Ta cần đan phương của đan dược dùng cho Trúc Cơ trung kỳ.

Mạnh Hạo đứng dậy, ngẫm nghĩ một lát rồi ra khỏi động phủ tới chỗ Lệ Đào. Tới lúc hoàng hôn, Mạnh Hạo quay về, hắn lấy đan phương của Phá Chướng Đan đổi lấy đan phương Linh Đài Đan cho Trúc Cơ trung kỳ sử dụng.

Có đan phương, Mạnh Hạo bắt đầu tìm tòi luyện chế. Hắn chỉ cần luyện ra một viên là đủ, chứ không cần luyện quá nhiều, cho nên với thân phận đan sư này, hắn có thể ghi nợ thêm chút dược thảo nữa ở Đan Đông nhất mạch này.

Thời gian nhoáng cái trôi qua bảy ngày. Một ngày này Mạnh Hạo bỗng nhiên mở mắt, ngừng hấp thu Linh Đài Đan trong cơ thể. Mấy ngày trước hắn luyện ra Linh Đài Đan, chỉ là viên đan này hao phí mấy phần tài liệu của Mạnh Hạo, vả lại dược hiệu cũng không hề tốt như mong đợi.

- Nay cũng chỉ có thể như vậy, trừ phi có nhiều linh thạch và đan phương hơn, còn có một vài dược thảo khá trân quý, rất nhiều thứ không thể ghi nợ mà phải dùng vật để đổi. Nay biện pháp duy nhất là làm cho mình nổi danh, chỉ như vậy mới có thể khiến nhiều đệ tử nội môn tới tìm mình để luyện đan hơn. Thu hoạch càng lớn, trình độ luyện đan của ta chẳng những có thể được nâng cao, mà có thể lấy được nhiều dược thảo để luyện chế đan dược cho bản thân.

Mạnh Hạo trầm ngâm suy nghĩ, rồi giơ tay phải lên, lấy hết đan dược bên người đi, thấy bên ngoài đã là xế chiều liền đi ra khỏi động phủ.

Vừa rời khỏi Giáp Nhất cốc, hắn liền thấy Bạch Vân Lai tới. Hôm nay là ngày hẹn với Đinh Dũng, hai người vừa nói chuyện vừa đi tới nơi giao hẹn ngày đó.

Đinh Dũng đã sớm đến, lúc này lòng khẩn trương vô cùng, nhưng sắc mặt lại vô cùng bình tĩnh, yên lặng chờ đợi. Khi Mạnh Hạo đến thì vội nhìn chằm chằm hắn.

Mạnh Hạo bình tĩnh bước tới, khi tới gần thì lấy ra một bình đan đưa cho gã.

- Viên đan này không thể dùng lúc trăng lên, mà phải dùng lúc giữa trưa, mặt trời gay gắt nhất thì mới có thể thôi phát được toàn bộ dược hiệu.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, nói xong cũng chẳng hề để ý tới Đinh Dũng mà xoay người rời đi.

Đinh Dũng nhận lấy bình đan dược, nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, cũng không nói lời nào mà xoay người bước đi.

Giữa trưa ngày hôm sau, khi trời nắng chang chang, Đinh Dũng khoanh chân ngồi trên tảng đá bên ngoài động phủ. Sau khi bố trí trận pháp ở bốn phía, gã hít sâu một hơi, lấy viên đan dược mà Mạnh Hạo luyện chế cho ra, nhìn ngắm cẩn thận. Đinh Dũng hơi chần chừ, nhưng sau đó nhanh chóng quyết định.

- Nếu Phương Mộc kia dám lừa ta, ta sẽ không để yên cho hắn!

Đinh Dũng cắn răng một cái, nuốt đan dược vào trong bụng. Ngay tức khắc đầu óc gã chấn động, toàn thân run rẩy, linh khí như cơn sóng dữ bùng lên trong cơ thể gã.

Thời gian cứ chậm rãi trôi đi, tới ba ngày sau, thân thể Đinh Dũng run rẩy. Trong hoàng hôn ngày thứ ba này, gã mở choàng mắt ra. Gần như

ngay khi gã mở mắt, dao động tu vi Trúc Cơ hậu kỳ lập tức phóng ra, ầm ầm khuếch trương ra bốn phía. Ánh mắt gã đầy kích động, gã đứng bật dậy, cẩn thận quan sát tu vi, tâm tình kích động mà ngửa mặt lên trời cười vang.

Tiếng cười truyền khắp bốn phương tám hướng, khiến không ít đệ tử nội môn chú ý. Rồi bọn họ nhanh chóng phát hiện ra, tinh thần đều chấn động.

- Đinh Dũng đã đột phá rồi!

- Gã kẹt ở Trúc Cơ trung kỳ nhiều năm, nhưng giờ đã đột phá rồi!

Đinh Dũng đột phá đã dấy lên náo động không nhỏ trong đám đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch. Phải biết rằng một khi đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ là có cơ hội trở thành đệ tử hạch tâm, mà Đinh Dũng kẹt ở bình cảnh này nhiều năm, như vậy gã đột phá một cái là đã có tư cách tấn thăng đệ tử hạch tâm, chẳng khác gì lại tăng thêm một địch thủ.

Nếu chỉ như vậy, đám đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch cũng chỉ chú ý tới Đinh Dũng, tuy lần này đột phá đột ngột như vậy, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều. Chẳng qua Bạch Vân Lai vẫn luôn chú ý tới động phủ của Đinh Dũng, gần như ngay khi nhận ra Đinh Dũng đột phá, y liền lập tức đem chuyện Đinh Dũng đột phá như nào, tìm Mạnh Hạo luyện đan ra sao truyền bá ra ngoài.

Như vậy chẳng khác gì mượn chuyện Đinh Dũng đột phá tu vi mà đem chuyện Mạnh Hạo luyện đan lan truyền khắp Tử Khí nhất mạch với tốc độ nhanh như gió. Khiến cho mới mấy ngày, đám đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch toàn bàn tán về Đinh Dũng và Phương Mộc.

Mà ở trong tông môn, có bao nhiêu đệ tử nội môn vì luyện đan mà đi mời đan sư, trọng điểm ngoài trình độ của đan sư thì chính là danh tiếng. Danh tiếng càng lớn, tất nhiên càng được nhiều người mời. Nhờ sự thúc

đẩy của Bạch Vân Lai, nương chuyện Đinh Dũng đột phá mà tuyên truyền bốn phía, cái tên Phương Mộc lập tức truyền khắp nội môn.

Với chuyện này, Đinh Dũng gần như không hề chần chừ mà lập tức quyết định để mặc cho Mạnh Hạo mượn lực từ phía mình, thậm chí hễ có ai tới dò hỏi thì đều nói thẳng là nhờ đan dược Phương Mộc luyện cho mà gã mới đột phá được tu vi.

Chuyện này rất dễ hiểu. Đinh Dũng có thể nói là tự mình nghiệm chứng sự đáng kinh ngạc của đan dược của Mạnh Hạo, tất nhiên không dám vì chút chuyện nhỏ đó mà đắc tội, nên dứt khoát làm tới cùng để kết thiện duyên, sau này nhờ luyện đan cũng dễ.

Như thế lại càng khiến tên của Phương Mộc dần dần, càng lúc càng nổi lên trong đám đệ tử nội môn ở Tử Khí nhất mạch, gần như không người không biết. Nhưng gần nghìn đan sư của Đan Đông nhất mạch, đám đệ tử nội môn đều có người mà mình tin tưởng, chỉ là nghe đồn nên không dễ đổi người. Cho dù là Đinh Dũng nhờ đan dược của Phương Mộc mà đột phá thì vẫn chần chừ.

Cho đến khi tin này truyền vào trong ngoại môn của Tử Khí nhất mạch, tên Tô Trung Luân chuyên kiểm tra đan dược nghe được thì mắt tỏa sáng. Một tháng trước gã vẫn luôn suy đoán xem vị đan sư họ Phương kia rốt cuộc là ai, tới Đan các của đệ tử nội môn cũng không thu hoạch được gì. Từ đó về sau gần như mỗi một lần ngoại môn được chuyển đan dược đến, gã đều cẩn thận kiểm tra, nhưng cuối cùng không thấy được đan mà Mạnh Hạo luyện chế, thầm thở dài đã lâu.

Nay gã vẫn còn giữ bình Ngưng Khí Đan kia, thường xuyên lấy ra quan sát, lòng lại càng thêm bội phục, đồng thời cũng càng thêm tò mò về thân phận vị Phương đan sư kia. Cho đến khi có tin tức về Phương Mộc và Đinh Dũng truyền tới, gã gần như có thể khẳng định được tám phần là Phương Mộc này rất có khả năng chính là người mà mình tìm kiếm bấy lâu.

Vì thế gã kích động lao ra ngoại môn, chạy thẳng tới Đan Đông nhất mạch, tìm Bạch Vân Lai, khẩn cầu y giới thiệu, mời Phương Mộc đan sư luyện đan.

Mấy ngày nay, Mạnh Hạo tất nhiên biết những chuyện mà Bạch Vân Lai làm. Từ lúc tên tuổi nổi lên, hắn cũng chờ người khác tới mới, nhưng mấy ngày qua đi mà lại chẳng thấy ai đến, khiến cho Mạnh Hạo không nhịn được nhíu mày lại.

Giờ phút này nghe nói rằng Tô Trung Luân thỉnh đan, Mạnh Hạo lập tức đồng ý.

Vài ngày sau, khi nhận được đan dược mà gã cần, Tô Trung Luân lập tức trở về phòng thổ nạp một lát, cẩn thận quan sát trước. Nhưng gã càng xem thì đôi mắt lại càng tỏa sáng, tới lúc cuối gã hô hấp trở nên dồn dập.

- Dược lực của năm thành dược thảo, đây là đan dược có năm thành lực, chỉ có Chủ Lô đan sư mới có thể dùng quan hệ phối hợp giữa dược thảo khác nhau mà luyện chế ra, đan sư tầm thường căn bản không thể làm được. Cùng lắm là đạt tới dược hiệu ba thành đã là đáng kinh ngạc rồi!

- Phương Mộc này… hắn thân là đan sư, nhưng lại luyện ra được đan dược cấp Chủ Lô!

Tô Trung Luân cố nén kích động, lấy ra năm viên Ngưng Khí Đan lúc trước ra so sánh, sau đó không chút do dự nuốt đan dược mình cần. Mấy canh giờ sau, gã mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 334: Một bước lên trời.

- Một loại đan dược nếu nuốt nhiều quá, hiệu quả sẽ càng ngày càng ít, đây là bởi vì dược thảo trong đan dược và chính bản thân mình tồn tại vấn đề, kể từ đó, giá trị to lớn của việc đan dược có thể phát huy năm thành dược lực, là có thể tưởng tượng!

Tô Trung Luân hít sâu một cái, sau khi tự mình nghiệm chứng, gã đã hạ quyết tâm nhất định phải kết giao thật tốt với Mạnh Hạo.

- Một ngày nào đó, kẻ này sẽ một bước lên trời, chính là kết cục đã định, nhưng hôm nay còn chưa hiển lộ ra, người ngoài còn nhiều chần chờ, lúc này ta vừa vặn giúp hắn một phen, có thể kết lấy thiện duyên về sau.

Ý tưởng của Tô Trung Luân không bàn mà hợp với Đinh Dũng nhưng mà lại kiên định hơn, dù sao gã đối với dược thảo có tạo nghệ, khiến cho gã cũng hiểu rõ hơn so với Đinh Dũng, giá trị to lớn của đan dược mà Mạnh Hạo luyện chế.

Lại một vòng oanh động dấy lên ở trong hàng ngũ đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch. Mà chuyện khiến cho mọi người phải náo động chính là do Tô Trung Luân gây ra, không phải do gã đột phá tu vi mà là tu vi tinh tiến không ít. Hơn nữa ở trong tông môn, thường nói đến đan dược của Phương Mộc đan sư, thậm chí còn lấy ra hai viên đan dược giống nhau như đúc, một viên là của Mạnh Hạo, viên còn lại là của một đan sư khác, làm bình luận so sánh.

Trước có Đinh Dũng, sau có Tô Trung Luân, này hai chuyện xuất hiện, có hai chuyện này xuất hiện, thêm Bạch Vân Lai đến trợ giúp, liên tục trong vòng nửa tháng ngắn ngủn, trong toàn bộ nội môn của Tử Khí nhất mạch chỉ bàn luận đến một người, chính là Phương Mộc đan sư.

Cũng chính là lúc này, bắt đầu dần dần có đệ tử nội môn, tìm tới chỗ Mạnh Hạo, nhờ luyện đan.

Vừa mới bắt đầu các đệ tử nội môn còn ôm thái độ chần chờ, tìm tới Bạch Vân Lai, bảo gã dẫn Mạnh Hạo đến luyện đan.

Mạnh Hạo thì ai đến cũng không cự tuyệt, chỉ cần người đến tìm hắn luyện đan, đều đồng ý tất, chẳng sợ lò luyện đan vì hoạt động quá nhiều mà nổ tung, nổ xong thì lập tức đổi lò mới.

Nhóm đầu tiên đến tìm Mạnh Hạo luyện đan chính là năm ba tên đệ tử nội môn, sau vài ngày lấy được đan dược của mình, cả đám lập tức trở về động phủ để phục dụng đan dược.

Trương Thủy Lãi là một người trong số đó, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ. ở trong hàng ngũ đệ tử nội môn gã không có chút nào thu hút, về phần tìm đan sư luyện đan, việc này gã cũng chỉ làm một lần. Hiểu được sự phong quang của đan sư, gã rất cảm khái. Nhưng trong túi lại không dư giả bao nhiêu, nên mỗi tháng chỉ có thể dùng đan dược nội môn phát cho.

Lúc này đây gã sở dĩ quyết định tìm Mạnh Hạo luyện đan, là vì gã cảm thấy đây có lẽ là một lần cơ hội, dù sao mấy ngày này cái tên Phương Mộc được rất nhiều người nhắc đến, cho nên gã mới quyết định thử một lần, trong đó tâm tư đánh cuộc một lần chiếm phần lớn.

Giờ phút này gã đang ở trong động phủ, nhìn bình thuốc trong tay, bên trong có mười viên đan dược dành cho Trúc Cơ sơ kỳ dùng, gã hít sâu một cái, đổ ra một viên rồi lập tức nuốt vào. Nhưng rất nhanh hai mắt gã liền mạnh mẽ mở ra, lộ vẻ khó tin, gã kinh ngạc nhìn bình đan dược trong tay, nhưng vô luận nhìn như thế nào thì cũng cảm thấy, đan dược trong tay không khác gì những đan dược trước đây gã từng dùng.

Sau một lúc lâu, dược lực của đan dược bị gã hấp thu, Trương Thủy Lãi mới hít sâu một cái, từ trong túi trữ vật cẩn trọng lấy ra lại một cái bình

thuốc, bên trong có hai viên đan hoàn dành cho Trúc Cơ sơ kỳ. Sau khi cẩn thận lấy ra, gã chần chờ một chút rồi lại nuốt vào, một lát sau, hắn lại lộ ra vẻ không thể tin.

- Sao lại thế này, năm đó ta tìm đan sư luyện chế đan dược hiệu quả không tệ, dược lực cũng có thể hóa thành linh khí. Nhưng… nhưng... đan dược do Phương Mộc luyện chế sao lại mạnh mẽ đến thế, dược lực hóa thành linh khí nhiều hơn gần phân nửa đan dược của đan sư kia.

Hô hấp của Trương Thủy Lãi đã có chút dồn dập hai mắt sáng lên, nếu giờ phút này gã vẫn không rõ vấn đề, cũng sẽ không trở thành đệ tử nội môn.

Gã gần như không hề chần chờ nửa phút, mạnh mẽ đứng dậy, lao ra khỏi động phủ, thừa dịp những người khác đang còn do dự phải đi tìm Mạnh Hạo luyện thêm nhiều loại đan dược nữa.

Nhưng ngay khi gã lao ra, thời điểm tới lân cận sơn cốc của Đan Đông nhất mạch, gã lập tức nhìn thấy được vài tên đệ tử nội môn vừa rồi đi lấy đan dược cùng với gã, nhưng vẻ mặt của mỗi người đều rất phấn chấn. Đi rồi mà quay lại, mấy người liếc mắt nhìn nhau không nói tiếng nào, đều tăng nhanh tốc độ, nhanh chóng đến được sơn cốc của Đan Đông nhất mạch, muốn tìm Bạch Vân Lai.

Giờ phút này tâm tình của bọn hắn, so với lần đầu tiên thỉnh đan lúc trước, đã hoàn toàn trái ngược.

Có lẽ bọn họ không có năng lực để phân biệt được hiệu quả cụ thể của đan dược, nhưng một khi nuốt đan dược vào đều lập tức phát hiện, đan dược của Mạnh Hạo có sự khác thường. Nếu đan dược của đan sư khác đạt được mười thành hiệu quả, như vậy đan dược của Mạnh Hạo sẽ là mười lăm thành. Nhiều hơn gần một nửa, những thứ này đủ để cho đệ tử nội môn kinh hỉ.

Mà trên thực tế bọn họ cũng không hiểu, không phải là đan dược của Mạnh Hạo nhiều ra gần phân nửa dược lực, mà là toàn bộ đan sư của cả Nam Vực bị vây tại một cảnh giới đan tu nhất định. Đan dược bọn họ luyện chế chỉ có thể giữ lại tầm khoảng ba thành dược lực của thảo dược, còn lại đều bị tiêu hao khi luyện chế. Riêng Mạnh Hạo thì có linh lực đặc thù khiến cho đan dược hắn luyện chế, cho dù không phải toàn tâm toàn ý, cũng có thể giữ lại khoảng năm phần dược lực thực sự, kể từ đó liền phân cao thấp!

Tính tình nóng nảy Phương Mộc, các đệ tử nội môn gần như có thể đoán được.

Từ khi nhóm đệ tử nội môn đầu tiên đến cầu luyện đan đi mà quay lại, tin tức này dần dần truyền ra, thậm chí đến cuối cùng đã không cần đến Bạch Vân Lai trợ giúp. Sau đó hảo hữu của những đệ tử nội môn này biết được tin tức, đều tới tìm Mạnh Hạo luyện đan, dần dần, lại lan truyền ra, đan dược của Mạnh Hạo vượt xa các đan sư khác. Việc này không ngừng khuếch tán, danh khí của Phương Mộc đan sư, càng ngày càng cao.

- Nghe nói, Đan Đông nhất mạch có xuất hiện một người tên là Phương Mộc đan sư, đan dược người này luyện chế hiệu quả mạnh gần như gấp đôi các đan sư khác!

- Việc này làm sao có thể, ta tuy không đi theo con đường đan đạo nhưng kết giao với không ít đan sư, đối với chuyện này cũng có một chút hiểu biết, trừ phi tạo nghệ của tên Phương Mộc đã đạt đến Chủ Lô, nếu không không có khả năng vượt qua nhiều như thế.

- Ha ha, cũng không phải là không thể, thử một lần sẽ biết, hãy để cho Phương Mộc này luyện chế một viên, không phải sẽ biết được sao.

Kiểu bàn luận như thế, ở bên trong hàng ngũ đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch, lưu truyền không ít.

Đến cuối cùng, chỗ ở của Bạch Vân Lai mỗi ngày đều có không ít người đến tìm kiếm.

Dù sao Đan Đông nhất mạch, người ngoài không thể bước vào, cho nên muốn tìm đan sư luyện đan, phần lớn đều có ngọc giản để liên hệ với nhau, nhưng cách duy nhất để liên hệ với Mạnh Hạo chỉ có đến Bạch Vân Lai tìm hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 335: Một bước lên trời. (2)

Càng ngày càng nhiều đệ tử nội môn đến chỗ Bạch Vân Lai, đăng môn bái phỏng. Tình trạng này chẳng những khiến Bạch Vân Lại bận đến không thở nổi, Mạnh Hạo lại càng bất ngờ, gần như toàn bộ thời gian mỗi ngày, đều dành cho việc luyện đan bận rộn đến tối mắt. Dần dần, hắn có chút không chịu nổi, làm cho hắn cảm thụ được khoái hoạt trong đau đớn. Theo số lượng đan dược tăng dần, tạo nghệ của Mạnh Hạo trên đan đạo cũng đột nhiên tăng mạnh, hơn nữa còn thu được rất nhiều phương thuốc dân gian, cắt xén không ít dược thảo.

Cuối cùng mắt thấy sự việc càng diễn càng náo, nhất là sau khi kiên trì hai tháng, toàn bộ đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch có liên quan đến việc Phương Mộc luyện đan, đều đã tuyên truyền xôn xao. Nhưng phàm là người ôm tâm lý thử một lấy, chỉ cần lấy được đan dược của Mạnh Hạo, toàn bộ đều khiếp sợ, rồi lại đến.

Thậm chí còn có không ít người, càng thêm trực tiếp, đoạt lấy đan dược trong tay người nhờ Mạnh Hạo luyện đan, hoặc là nuốt vào, hoặc là tìm người hỏi ý kiến. Tóm lại, cuối cùng khi chiếm được đáp án, liền không hề có chút chần chờ, đi thẳng tới Đan Đông nhất mạch tìm Bạch Vân Lai.

Cho đến khi Mạnh Hạo đã bận tới mức không thể ngẩng mặt lên, nợ không ít đan dược thì hắn rốt cục mỏi mệt, cùng thương lượng với Bạch Vân Lai một phen, bắt đầu tăng giá!

Căn cứ đan dược khác nhau, thì giá cả cũng sẽ bất đồng, hơn nữa chất lượng của hắn rõ ràng hơn hắn những đan sư khác. Cuối cùng Bạch Vân Lai nghĩ được một biện pháp mà Mạnh Hạo cũng đã chấp nhận, nhưng

hai người hắn còn không có dự liệu được, nếu không tăng giá thì thôi một khi tăng giá, mức độ điên cuồng của những người kia càng khiến cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm.

Càng ngày càng có nhiều đệ tử nội môn tham dự vào chuyện này, thậm chí trong số đan sư cũng có người phải lên tiếng than vãn, thế nhưng những thanh âm bất mãn ấy nhanh chóng biến mất, sau khi nghiên cứu đan dược của Mạnh Hạo...

Trên thực tế, sở dĩ sẽ xuất hiện tình trạng náo nhiệt như thế, đúng là bởi vì đan dược của Mạnh Hạo có thể tăng thêm năm phần dược lực so với đan dược bình thường. Điều này đối với đệ tử nội môn, chỗ tốt như thế nào không cần nói cũng biết.

Mà điều trọng yếu nhất là, có thể phát huy được năm thành dược lực có trong thảo dược, ở Đan Đông nhất mạch, chỉ có tạo nghệ đan đạo đạt đến cấp độ Chủ Lô mới có thể làm được.

Mà đan sư cấp bậc Chủ Lô, căn bản sẽ không luyện đan cho đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch, có thể làm cho bọn họ luyện đan, chỉ có đệ tử hạch tâm, nhưng Mạnh Hạo xuất hiện, khiến cho đệ tử nội môn như thấy được hy vọng. Đan dược cấp bậc Chủ Lô nhưng lại do đan sư luyện chế, chuyện này tốt thế nào không cần nghĩ cũng rõ. Quan trọng là, bọn họ có thể nhờ được Mạnh Hạo, còn cấp bậc Chủ Lô, bọn họ mời không được.

Cho nên, cho dù là bỏ thêm tiền mà mua được đan dược cấp bậc Chủ Lô, loại đan dược có tiền cũng không mua được, đối với đệ tử nội môn mà nói hoàn toàn có thể thừa nhận.

Phương Mộc nổi giận!

Hắn chẳng những giận đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch, mà còn giận dược đồng của Đan Đông nhất mạch, do bọn họ đã truyền ra việc

chấn động trong ngày Mạnh Hạo thi thăng chức đan sư. Dần dần, cái tên Phương Mộc, ngay cả mấy lão già của Tử Vận Tông cũng nghe được, khiến bọn họ đều chú ý tới việc này.

Mà vào lúc này, có không ít đan sư ở Đan Đông nhất mạch không cam lòng, tiêu phí một cái giá rất lớn để mua được một số đan dược trong tay người nhờ Mạnh Hạo luyện đan, bắt đầu nghiên cứu, để rồi sau đó, chấn động đã tăng lên theo số lượng đan sư tham dự nghiên cứu. Đến cuối cùng, cho dù Mạnh Hạo tăng giá cao tới đâu, nhưng danh sách người mua và các đan loại đan dược chỗ Bạch Vân Lai càng ngày càng nhiều.

Hắn ở trong khoảng mấy tháng này cũng đạt được ước chừng mấy trăm phương thuốc dân gian, linh thạch càng có thể nói là chảy vào cuồn cuộn, thêm vào đó là vô số đan dược bị hắn cắn xén, khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy cực kỳ hưng phấn gần như đã không có thời gian dành cho chính mình. Mỗi ngày luyện đan, lúc nào cũng luyện đan, linh lực trong cơ thể khô kiệt thì nuốt đan khôi phục. Ngắn ngủn mấy tháng, trong quá trình luyện đan toà đạo đài thứ sáu của Mạnh Hạo cứ thế mà đã mở ra một nửa.

Có thể tưởng tượng ra được, mấy tháng này, hắn làm việc cật lực như thế nào…

Cho đến khi Mạnh Hạo cảm thấy thật sự là không thể hoàn thành được số lượng đan dược đặt hàng lập tức quyết đoán, nói với Bạch Vân Lai tuyên cáo cho bên ngoài biết mỗi ngày chỉ luyện ba lô đan, tuyệt đối không hơn.

Chuyện này không có cách nào khác để giải quết buộc Mạnh Hạo phải nghĩ đến phương pháp này. Quy tắc vừa thiết lập, dựng sào thấy bóng, lập tức có không ít sự bất mãn, thậm chí không tiếc lời chửi rủa hắn. Tuy nói như thế, nhưng cho dù mỗi ngày ba lô đan, hắn cũng không có một ngày rảnh rỗi, mà nguy hại hơn cả là để có thể kiếm được một suất luyện đan, đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch lập tức thi triển rất nhiều thủ

đoạn.

Danh tiếng Phương Mộc, triệt để quật khởi ở trong Tử Vận Tông, đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch, dĩ nhiên không người không biết Phương Mộc, đan sư của Đan Đông nhất mạch cũng đồng dạng như vậy, đối với cái tên Phương Mộc vừa mới tấn chức đan sư hơn nửa năm, mấy ngày này như sấm bên tai.

Đệ tử nội môn cùng đan sư còn như thế, thì càng không cần phải nói tới ngoại môn của Tử Khí nhất mạch cùng dược đồng của Đan Đông nhất mạch, bốn chữ Phương Mộc đan sư, như một cỗ cuồng phong quét ngang, ở trong hàng ngũ đệ tử Tử Vận Tông, danh khí càng ngày càng cao.

Vì vậy đối với con người Phương Mộc, có đủ loại suy đoán, trong đó nhiều nhất là tính cách hắn cổ quái, rất ít nói, không muốn cùng ngoại nhân tiếp xúc, cơ hồ đã trở thành nhận định của đại đa số mọi người. Bởi vì cho dù đã nổi tiếng đến trình độ này, nhưng ngay cả bộ dáng của Phương Mộc như thế nào cũng có rất ít người biết được.

Hết thảy mọi chuyện nhờ luyện đan, đều là Bạch Vân Lai phụ trách, mà Phương Mộc ở đây, tuy ngoại nhân đều biết được kỳ danh, nhưng lại không thể nhìn thấy, hơn nữa Đan Đông nhất mạch có tính đặc thù, nên đệ tử Tử Khí nhất mạch không thể xâm nhập, kể từ đó, Phương Mộc ở trong mắt đệ tử nội môn Tử Khí nhất mạch càng lúc càng thần bí.

Nhất là quy tắc, mỗi ngày ba lô đan, đồng dạng có thể so với cấp bậc Chủ Lô đan sư, tất cả mọi điều, trong lúc vô hình đều khiến cho cái tên Phương Mộc, ở trong Tử Vận Tông, càng ngày càng thêm thần bí.

Thậm chí lúc trước hắn luyện chế đan dược, bởi vì quy củ mỗi ngày ba lô, rõ ràng sẽ gây ra bên trong đệ tử nội môn một hồi giao dịch, giá cả càng lúc càng bị kéo lên.

Giờ này khắc này, ở chỗ sâu trong Đan Đông nhất mạch, có một ngọn núi Tử Sắc, núi này không cao, ở trong dãy núi, phảng phất như bị ẩn dấu đi, thế nhưng hết lần này tới lần khác ở ngọn núi không cao này, lại tồn tại một cỗ khí thế khó có thể hình dung, rõ ràng thấp bé, nhưng lại là trung tâm của dãy núi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 336: Lưu mỗ chính là quy củ.

Giờ phút này bên trên ngọn núi, có một lão giả, đang ngồi ở bên cạnh một cái bàn gỗ, nhìn qua một viên đan dược đặt ở trước mặt, mắt lộ ra kỳ quang. Ở bên người lão giả này, có ba người.

Ba người này niên kỷ cũng cũng không nhỏ, tu vi đã đạt đến Nguyên Anh. Thế nhưng ở trước mặt lão giả này mà lại không dám thở gấp. Thần sắc cực kỳ cung kính.

Lão giả này, chính là sư phụ của Sở Ngọc Yên, Đan Quỷ đại sư danh chấn thiên hạ.

Lão nhìn qua viên đan dược ở trước mặt đã lâu, cho đến khi trời bắt đầu hoàng hôn, lão mới chậm rãi giơ tay lên, cầm viên đan dược này lên.

- Thú vị.

Sau nửa ngày về sau, Đan Quỷ đại sư nở nụ cười. Tay phải nắm lại, viên thuốc này hóa thành tro bụi, tiêu tán vào không khí.

- Đan lão, ở chỗ Tử Khí nhất mạch đã có chút bất mãn….

Người ngồi chính giữa ở trong ba người sau lưng Đan Quỷ đại sư chần chờ một chút, nhẹ giọng mở miệng.

- Bất mãn cái gì, bảo bọn hắn chịu đựng đi, nếu như nhịn không được, động tới đệ tử Đan Đông nhất mạch của ta. Lão phu cắt phần đan dược của Tử Khí nhất mạch bọn hắn trong mười năm.

Đan Quỷ nhàn nhạt mở miệng, tay áo hất lên, thân ảnh biến mất.

Ba người kia nhìn nhau một cái, cười khổ hướng về phía Đan Quỷ biến mất cúi đầu thật sâu, lúc này mới quay người rời đi.

Giờ phút này trời đã hoàng hôn. Ở vùng biên giới của ngọn núi Tử Sắc, có một ngọn núi chính cao vút trong mây, chỗ đó tồn tại một gian lầu các dựng ở giữa sườn núi, tòa lầu các có hơn phân nửa thò ra khỏi ngọn núi, giống như lơ lửng trong mây, ban ngày đứng ở bên trong, có thể bao quát đại địa, ban đêm, nhìn vào trong tinh không, giống như có thể bước đi trong không trung.

Hoàng hôn hôm nay, ánh mặt trời rực rỡ rọi khắp mặt đất, rơi lên trên thân người, khiến cho người ta có cảm giác lười biếng, ánh chiều tà vàng óng ánh, trong tầng mây cuối chân trời, có một thân hình xinh đẹp.

Ở trong lầu các, gió núi theo trời chiều mà đến, giống như không thể thổi bay Vân Hà, nhưng lại khiến mái tóc đen bay múa. Mái tóc đen nhánh kia chính là của Sở Ngọc Yên.

Sở Ngọc Yên bình tĩnh đứng ở trong lầu các, tóc dài phất phới. Nàng dần dần nhíu mày, ngọc thủ nâng lên, ở bên trong lòng bàn tay của nàng, xuất hiện một viên đan dược.

- Hắn luyện như thế nào… Hắn là hắn có thiên tư cực cao về đan đạo, giống như thân thể hắn chính là dược thảo. Trong thiên địa này, chẳng lẽ thật sự có loại thiên phú cao đến như thế sao, đủ để hắn kiệt ngạo cả thế hệ…

Sở Ngọc Yên trầm mặc.

Viên đan dược vàng như nến, thoạt nhìn cũng không có gì quý giá, nhưng lại khiến nàng hao tốn một ít linh thạch, từ trong tay đệ tử nội môn Tử Khí nhất mạch mua được, cái này đan dược, tự nhiên là do luyện

chế Mạnh Hạo.

Sau khi lấy được đan dược này, Sở Ngọc Yên vốn có chút khinh thường, nhưng sau đó mang nó đi nghiên cứu thoáng qua một chút. Thế nhưng theo quan sát của mình, sắc mặt của nàng không ngừng mà biến hóa, đến cuối cùng dường như phải trợn mắt há hốc mồm, trong mắt lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

Viên đan dược này, nàng phải liên tiếp nghiên cứu bảy ngày, cơ hồ đem viên đan dược này mài nhỏ, mà ngay cả bột thuốc đều không buông tha, sau khi phân tích một chút, cho dù nội tâm nàng rất rất bực bội với Mạnh Hạo, nhưng lại không thể không thừa nhận, viên đan dược này... Cho dù là nàng, cũng cần hết sức chăm chú mới có thể luyện ra.

Sau đó Sở Ngọc Yên dùng phương pháp độc môn của sư tôn nàng Đan Quỷ đại sư, luyện hóa đan dược này lại một lần nữa, đem bột phấn ngưng tụ thành đan. Sau hai lần tôi luyện, khiến cho dược hiệu của viên đan dược này, phát huy được sáu thành dược lực của thảo dược, cái này đã là cực hạn của nàng.

- Nếu như người này cũng học xong phương pháp của sư tôn, không biết có thể luyện ra được đan dược đạt mức độ nào...

Sở Ngọc Yên nhẹ giọng thì thào, nhìn về Vân Hà phía xa, hồi lâu lại cúi đầu nhìn qua đan dược trong tay.

- Sư tôn từng nói, ta có thể từ trên người hắn, tìm được cảm ngộ để luyện hóa Tam Phàm Đan nhưng người này cực kỳ ngạo mạn, lần trước ta đi tìm hán, lại đóng cửa không ra!

Sở Ngọc Yên nghĩ tới đây, càng thêm bực bội, nàng phát hiện mình đối với tên Phương Mộc này, chỉ cần nhắc tới tên thôi thì đã lập tức bực bội, thật sự đáng giận.

- Mức độ chán ghét của tên Phương Mộc này có lẽ đã có thể so sánh với tên Mạnh Hạo chết tiệt!

Sở Ngọc Yên cắn răng nói nhỏ, hiển nhiên trong nội tâm của nàng, người đáng giận nhất chính là Mạnh Hạo, mà người thứ hai là Phương Mộc.

Chỉ là ngay cả chính cô ta cũng không biết, vì sao đối với tên Phương Mộc lại cảm thấy bực bội như thế, nếu như cô ta biết được Mạnh Hạo cùng Phương Mộc là một người, có lẽ sẽ hiểu rõ nguyên nhân.

Đúng lúc Sở Ngọc Yên nói thầm, Mạnh Hạo cũng đang luyện một lò đan dược, oanh một tiếng nổ tung mạnh quanh quẩn động phủ, lại để cho Mạnh Hạo thở dài, mấy tháng này hắn mỗi ngày đều luyện đan, lúc này mới đem số đan dược trước kia thiếu nợ trả hết cho đệ tử nội môn Tử Khí nhất mạch, cuối cùng khi luyện xong, thì cái lò luyện đan, đã hoàn buông xuôi, giờ phút này đã hoàn toàn báo hỏng.

Mạnh Hạo vuốt vuốt mi tâm, đẩy của động phủ đi ra, nhìn trời chiều phía xa, thở sâu, gió núi mang theo cảm giác tươi mát, rơi vào trong miệng, lại để cho Mạnh Hạo có cảm giác đau nhức đầu, động tác bị trì hoãn một lát.

-Cuối cùng cũng luyện xong đan dược để trả nợ, kế tiếp ngoại trừ mỗi ngày ba lô, những lúc khác có lẽ ta nên luyện những đan dược cần thiết để tu hành, Linh Thai Đan đã mất hiệu lực, muốn tu luyện thì phải dùng Trúc Cơ Thiên!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, Trúc Cơ Thiên chính là một loại đan dược dung cho Trúc Cơ hậu kỳ, thế nhưng dược lực cực kỳ bá đạo, là loại dược trân quý nhất dành cho đệ tử có tu vi Trúc Cơ kỳ của Tử Vận Tông phục dùng.

Mấy ngày này Mạnh Hạo đã luyện đan mấy ngàn lô đan dược, đan phương đạt được mấy trăm, trong đó có đan phương của Trúc Cơ Thiên,

chính là như vậy, hắn mới có thể nghiên cứu triệt để. Đồng thời có chút cải tiến, chuẩn bị sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, đạt tới trạng thái tốt nhất sẽ luyện chế ít nhất một lò có thể đạt được tám chín thành của dược thảo.

Viên thuốc này, với tư cách dùng để khai mở tòa đạo đài thứ sáu, thậm chí trùng kích tòa Đạo Đài thứ bảy.

- Đáng tiếc là không có cuốn Tử Khí Đông Lai. Quyển sách này chỉ có thể đạt đến cấp độ Chủ Lô mới có thể mượn đọc, bởi vậy ngoài thuật truyền kỳ, những phương pháp không khác cách nào đạt được, xem ra ai cũng bị nghiêm khắc ghi chép.

Mạnh Hạo trầm tư lúc, dứt khoát đi xuống núi, hắn đã có một đoạn thời gian không đi ra ngoài rồi.

- Cho dù là đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch cũng không có tư cách đi xem quyển Tử Khí Đông Lai, chỉ có thể tu hành theo công pháp được suy diễn từ Tử Khí Đông Lai, chỉ có đệ tử hạch tâm của Tử Khí nhất mạch, hoặc là Chủ Lô đan sư, mới có tư cách, tận mắt nhìn thấy cuốn công pháp này.

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, Tử Khí Đông Lai, là do tình thế bắt buộc, chỉ có học xong cuốn công pháp này. Chuẩn bị đầy đủ để ngưng tụ tử đan, mới xem như xây dựng tốt cho trụ cột hoàn mỹ Kim Đan.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 337: Lưu mỗ chính là quy củ. (2)

- Mặt khác dược thảo cần thiết để ngưng tụ Kim Đan hoàn mỹ, tuy ta đã cẩn thận sưu tập, nhưng vẫn là thiếu rất nhiều, cũng chỉ có thể chờ sau khi trở thành Chủ Lô đan sư mới nghĩ biện pháp thu hoạch.

Mạnh Hạo trầm tư, đi qua chỗ sơn cốc, trên đường gặp không ít dược đồng, trong đó có người nhận thức Mạnh Hạo, nhìn thấy Mạnh Hạo bước chậm trên con đường, thần sắc của bọn họ lập tức trở nên kích động.

Dù sao ngày đó tấn chức đan sư, có hơn ba vạn dược đồng tận mắt thấy Mạnh Hạo, giờ phút này nhận ra cũng sẽ không cố ý lảng tránh, thế nhưng hiện giờ Mạnh Hạo dù sao cũng là Đan sư, những tên dược đồng kia không dám tiến lên trước bắt chuyện, nhao nhao cúi đầu.

Mạnh Hạo muốn tìm một chỗ yên tĩnh để suy tư, nên sau khi mỉm cười ứng đối một cái, thân thể nhoáng lên, dứt khoát đã đi ra khỏi sơn cốc của Đan Đông nhất mạch, nhanh chóng đi vào khu vực của Tử Khí nhất mạch.

Ở chỗ này, người nhận ra Mạnh Hạo cơ hồ không có, Mạnh Hạo đi ở bên trong Tử Khí nhất mạch, ăn mặc đạo bào Đan sư, nhưng không có người đến hỏi thăm, hắn cũng vui vẻ yên tĩnh.

Hành tẩu một lúc, Mạnh Hạo nhìn xem phong cảnh bốn phía, hắn đã đến Tử Vận Tông được hơn ba năm, tuy nói quen thuộc rất nhiều, nhưng trên thực tế bởi vì tông môn quá lớn, không ít địa phương Mạnh Hạo đều không đi qua. Giờ phút này đi tới nơi đây, chợt nghe phía trước truyền đến hồi ồn ào, hơn nữa tên của hắn cũng bị người ta lôi vào cuộc khẩu chiến.

- Tên Phương Mộc căn bản chỉ là một gã thích mua danh chuộc tiếng, cho là mình luyện đan không tệ, càng ngày càng làm khó dễ chúng ta, việc này không thể nhẫn! Ta đã bẩm báo trưởng lão, đi liên hệ với người của Đan Đông nhất mạch, muốn người này phải luyện chế dược liệu cho tất cả mọi người! Còn ngươi nữa, chỉ là một tên dược đồng nho nhỏ, còn không tạ tội!

- Lưu sư huynh bớt giận, việc này là ta không đúng, thế nhưng trong hơn mười ngày này danh sách ba lô đan dược mỗi ngày đã được định…

Mọi người lập tức huyên nào, còn có tiếng cười truyền ra, Mạnh Hạo nghe xong vài câu, trong đó có giọng nói của Bạch Vân Lai liền đi đến chỗ có thanh âm cãi nhau, vượt qua một hòn non bộ, đã thấy được sau hòn non bộ còn có một quảng trường, bốn phía cũng có các loại đình các.

Ở bên trong đình các đằng kia, có một ít thanh niên nam nữ ngồi ngay ngắn, đang nhìn về phía trong quảng trường, nơi đó đã có vài chục đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch đứng chật chỗ.

Những đệ tử có thể ở trong đình các trong, tự nhiên người khác không thể so sánh, đây chính là nhưng thiên kiêu chi tử của Tử Khí nhất mạch, giờ phút này bên trong bốn cái đình, đã có bốn vị thiên kiêu chi tử chiếm lấy. Bên cạnh bọn hắn, đều những đồng môn thường ngày hay giao hảo của mình, giờ phút này khi bọn họ nhìn cảnh tượng trong quảng trường, miệng mỉm cười đại đô, khí chất toát ra như kẻ chỉ đi xem náo nhiệt.

Quảng trường có hơn mười người, đứng tứ tán ra bốn phía, duy chỉ có Bạch Vân Lai đứng chính giữa, ở trước mặt hắn có một gã mặc thanh niên áo lam, chính là kẻ vừa buông lời chửi bới.

- Chỉ bằng một câu nói kia Lưu mỗ ở trong tông môn, không dám nói là quy củ, nhưng đối với ngươi mà nói, thì chính là quy củ, ta bảo ngươi tự phế đi hai bàn tay để tạ tội, ngươi nhất định phải phế.

Sắc mặt của Bạch Vân Lai trở nên tái nhợt, thân thể run rẩy, tu vi hắn vốn rất yếu ớt, dáng vẻ nhìn như Bách Sự thông, nhưng trên thực tế trong mắt rất nhiều người địa vị của hắn lại rất ti tiện. Chuyện như vậy, mấy ngày này đã không phải là lần đầu tiên rồi, hắn không nới với Mạnh Hạo, không muốn khiến cho Mạnh Hạo phân tâm, mà luôn âm thầm giải quyết, vì thế khó tránh khỏi việc đắc tội với không ít người.

Như thanh niên họ Lưu ở trước mắt chẳng hạn, ỷ vào việc mình ở trong tông môn có chút địa vị, nên đến đây tìm Mạnh Hạo luyện đan, thế nhưng mỗi ngày chỉ có ba lô đan dược, lại bị nhưng người khác chiếm mất. Bạch Vân Lai cũng trêu chọc không nổi, y còn muốn nói tốt mấy câu, thế nhưng tên thanh niên họ Lưu lại lập tức trở mặt.

Người có thể ti tiện, nhưng luôn có tôn nghiêm, thân thể Bạch Vân Lai run rẩy, nhìn chằm chằm vào tên thanh niên họ Lưu ở trước mắt, đắng chát ở bên trong, hắn giơ tay lên, cười thảm, đang chuẩn bị phế đi đôi tay.

- Bạch Vân Lai.

Giọng nói bình tĩnh của Mạnh Hạo truyền đến, Bạch Vân Lai đang đứng chỗ đó sửng sốt một chút, rồi lập tức quay đầu lại. Sau đó y thấy được thân ảnh của Mạnh Hạo ở một hòn non bộ không xa, đang chậm rãi đi tới, mặt không biểu tình.

Nhìn thấy vậy, nội tâm Bạch Vân Lai kích động, nhưng lại có chút xấu hổ, gã cảm giác mình đã làm cho Mạnh Hạo phải xấu hổ đến chết với nhiều người, gã đang muốn mở miệng nói cái gì đó, thì thấy rõ trong ánh mắt Mạnh Hạo, khi dừng trên người mình lại có chút tán thưởng.

Cái ánh mắt này, chỉ lóe lên trong tích tắc, lại để cho Bạch Vân Lai hít sâu một cái, giống như tất cả mọi việc đều có người hiểu được. Loại cảm giác đặc biệt này từ khi Mạnh Hạo đến đây liên tục tăng lên, khiến cho

Bạch Vân Lai cực kỳ để tâm.

Mạnh Hạo xuất hiện, cũng đồng thời hấp dẫn ánh mắt của người khác từ bốn phía, tất cả đều nhao nhao nhìn lại, nhưng lại không có người nào biết Mạnh Hạo là ai. Mà ngay cả các thiên kiêu chi tử của Tử Khí nhất mạch ở trong các đình viện kia cũng đều nhíu mày, hiển nhiên đối với việc Mạnh Hạo đến đây, cũng hết sức lạ lẫm.

- Ai cho ngươi hạ tay xuống, chẳng lẽ muốn Lưu mỗ giúp ngươi phế đi?

Người thanh niên họ Lưu đứng trước mặt Bạch Vân Lai, hất cằm lên, mở miệng khinh miệt. Gã tất nhiên cũng nhìn thấy Mạnh Hạo, nhưng nơi này là sơn cốc của Tử Khí nhất mạch, lúc này y đã buông ra khí thế, đương nhiên sẽ không vì nhìn thấy một tên đan sư nào đó mà phải hạ đài, nhất là đan sư có địa vị ở trong tông môn, gã cũng có quen biết đa số.

Đi theo phía sau người thanh niên họ Lưu, còn có năm ba người, giờ này đây cả đám đều dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Bạch Vân Lai, miệng thì không ngừng cười lạnh.

- Bạch Vân Lai, đến nơi này của ta.

Mạnh Hạo nhìn cũng không nhìn thanh niên họ Lưu thêm lần nào nữa, cũng không thèm để ý tới những ánh mắt từ bốn phía đang đổ dồn về phía mình. Loại người như thanh niên họ Lưu này, Mạnh Hạo đã thấy nhiều rồi. thiên kiêu chi tử cũng tốt, Đạo Tử cũng thế, nếu đem thân phận thực sự của Mạnh Hạo phơi bày ra ở chỗ này, những người này đều là chó đất mà thôi, Mạnh Hạo căn bản là không thèm nhìn thẳng.

Bạch Vân Lai đi nhanh vài bước, đang muốn đi đến chỗ Mạnh Hạo, tên thanh niên họ Lưu liền hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên nhanh chóng chộp tới phía Bạch Vân Lai.

- Lưu mỗ bảo ngươi lăn, chứ không phải bảo ngươi đi!

Lời nói cơ hồ vừa ra thì tay phải gần như chộp đến Bạch Vân Lai, khoảng thời gian một cái chớp mắt, Mạnh Hạo đứng ở chỗ đó vốn biểu lộ thái độ bình tĩnh, trong đôi mắt đột nhiên hiện ra hàn quang như ánh sao, quét về phía thanh niên họ Lưu.

Ánh mắt này giống như sấm giật ngang trời đêm, khiến cho mây đen cũng phải tan biến vô tung vô tích!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 338: Cấm Đan Lệnh!

Trong nháy mắt nó giống như lôi đình cuồn cuộn đánh vào tâm thần của tên thanh niên họ Lưu, khiến cho gã biến sắc. Giống như chỉ trong một chớp mắt không phải là bị Mạnh Hạo nhìn qua, mà là bị một con cự thú có thể cắn nuốt sinh mạng chúng sinh, mang theo uy hiếp cùng với vô tận bá khí ngưng tụ thành thực chất. Làm cho tên thanh niên họ Lưu phải dừng tay lại theo bản năng, chỉ trong chốc lát, Bạch Vân Lai đã đi tới bên người Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, quay người mang theo Bạch Vân Lai, muốn đi khỏi nơi này. Dùng tu vi cùng với địa vị trong Tử Vận Tông của hắn hiện nay, cho dù những tên này là đệ tử nội môn, thì cũng cách biệt quá xa với hắn, cũng không cần phải ở trước mặt những tên thiên kiêu chi tử này khoe khoang cái gì.

Một màn này diễn ra, tu sĩ ở trong quảng trường Tử Khí nhất mạch, ngoại trừ bản thân tên thanh niên họ Lưu thì không có người cảm giác được, mà ngay cả mấy người đi theo thanh niên họ Lưu, cũng không có phát giác được chút nào. Chỉ cảm thấy vừa rồi ánh mắt kia của Mạnh Hạo rất là lăng lệ ác liệt mà thôi. Nhưng ánh mắt lăng lệ ác liệt thì chỉ cần trừng mắt lên là tất cả mọi người đều có thể làm được, đương nhiên bọn hắn sẽ không thèm để ý đến.

Duy chỉ có bốn tên thiên kiêu chi tử của Tử Khí nhất mạch ở trong các đình viện kia phát hiện được chút manh mối. Giờ phút này vẻ mặt bọn hắn đều có sự biến hóa dồn dập, càng lúc càng ngưng trọng, thậm chí như có điều suy nghĩ. Bất quá tùy tùng ở bên cạnh bọn hắn, lại hiển nhiên cũng giống như phần đông tu sĩ đang đứng trong quảng trưởng, không thể phát hiện được điều gì!

- Tử Khí nhất mạch há có thể là nơi để các ngươi nói đến là đến, nói đi là

đi!

- Đứng lại, vừa rồi Lưu sư huynh đã nói quy củ, tên Bạch Vân Lai này chỉ có thể lăn đi, không thể đứng mà đi!

- Uy phong thật lớn, cho dù ngươi là đan sư, thì cũng không thể xem thường đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch ta như vậy.

Mấy tên tu sĩ đứng phía sau tên tu sĩ họ Lưu, giờ phút này lập tức nhảy ra, ngăn cản đường đi của Mạnh Hạo, hiện ra ánh mắt bất thiện.

- Ngươi có thể rời đi, nhưng tên Bạch Vân Lai này bất kính với ta, nếu như không tự phạt, thật sự là khi dễ đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch chúng ta quá mức!

Tên thanh niên họ Lưu giờ phút này hít sâu một cái, bước ra vài bước, lạnh giọng mở miện. Nhưng gã đối với Mạnh Hạo đã có chút sợ hãi, cho nên khí thế trong lời nói cũng ít đi rất nhiều, nhưng này vẫn còn ý ương ngạnh, dây dưa không ngừng.

Sắc mặt của Bạch Vân Lai tái nhợt, sự phẫn nộ trong mắt bị ý chí cưỡng ép đè xuống, y biết rõ tuy Mạnh Hạo là đan sư, nhưng nơi đây có nhiều đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch như vậy, sợ là cũng phải có chỗ cố kỵ. Cho dù mình phải phế đi bàn tay cũng không sao, chỉ cần không phải vì mình mà liên lụy đến Mạnh Hạo là tốt rồi, nên giờ phút này y lập tức dừng chân.

Nhưng trong chớp mắt khi y dừng chân, Mạnh Hạo xoay người lại.

- Người này là ai?

Mạnh Hạo nhàn nhạt mở miệng.

- Đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch Lưu Ngôn Binh… Hắn…

Bạch Vân Lai thấp giọng nói.

- Từ nay về sau, nếu tên Lưu Ngôn Binh này muốn luyện đan, ta không tiếp.

Mạnh Hạo nhẹ nhàng gật đầu, bình tĩnh nói ra một câu.

Lời này vừa nói ra, trong chớp mắt, đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch ở bốn phía, bỗng nhiên khẽ giật mình, trong đó có không ít người khôn khéo, dĩ nhiên từ trong lời nói này nghe được một tí manh mối.

Bốn tên thiên kiêu chi tử ở trong bốn đình viện xung quanh, giờ phút này hai mắt lóe lên tinh quang mãnh liệt, đặc biệt có một người đã lập tức đi ra khỏi sảnh các.

- Chẳng những không tiếp tên họ Lưu này, mà cả mấy kẻ đi theo gã, nếu ngày sau cầu đan dược của ta, cũng không tiếp.

Mạnh Hạo chậm rãi mở miệng, vẻ mặt của Bạch Vân Lai đang đứng ở một bên cũng chấn động, nhẹ gật đầu.

Lưu Ngôn Binh nghe vậy, biến sắc, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Mạnh Hạo, trong đó lộ ra vẻ không dám tin, giờ phút này nếu như gã vẫn không rõ thân phận của Mạnh Hạo, cũng sẽ không xứng tu hành đến Trúc Cơ.

Thế nhưng thế gian này vẫn phải có những kẻ ngu dốt, lúc này một thanh niên bên người Lưu Ngôn Binh, lập tức cười lạnh một tiếng.

- Ngươi là ai? Dám nói chúng ta phải đi cầu ngươi luyện đan? Nói thế mà không sợ chém gió to làm đau đầu lưỡi à? Dựa vào cái gì mà dám uy phong như thế? Khẩu khí thật lớn!

- Dựa vào việc ta là Phương Mộc!

Mạnh Hạo lạnh nhạt mở miệng, gần như chỉ cần một câu đó, lập tức khiến cho tên thanh niên kia phải sững sờ, hai mắt như muốn lồi ra ngoài, trong biểu tình mang theo vẻ khó có thể tin.

- Phương... Phương Mộc…

Cùng lúc đó, sắc mặt của mấy tên đi theo phía sau lưng Lưu Ngôn Binh cũng đại biến, lập tức cùng nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt mang theo rung động khó tả. Không chỉ riêng bọn hắn, tất cả các đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch ở trên quảng trường này giờ phút này nghe được câu nói kia của Mạnh Hạo cũng phải trợn mắt há mồm, nguyên một đám đều dùng ánh mắt lóng lánh, toàn bộ đều nhìn về Mạnh Hạo.

Trong sảnh bốn phía các thiên kiêu của Tử Khí nhất mạch, cũng là nguyên một đám sắc mặt biến hóa, cái này một loạt biến cố, lại càng làm cho quảng trường này trong chớp mắt hoàn toàn yên tĩnh.

Danh tiếng Phương Mộc, tại mấy tháng này ở trong Tử Vận Tông quật khởi, thanh danh hiển hách, ít có người không biết, thậm chí chuyện hôm nay, nguyên nhân gây ra cũng chính là Phương Mộc luyện đan.

Kể từ đó, thoại ngữ về Mạnh Hạo truyền ra, chính là đất bằng một tiếng Kinh Lôi.

Sắc mặt Lưu Ngôn Binh biến hóa, phía sau y những người kia càng là lập tức lo lắng, chuyện giáo huấn Bạch Vân Lai bọn hắn cam tâm tình nguyện, dù sao Bạch Vân Lai chỉ là dược đồng. Nhưng đối mặt với Phương Mộc đan sư, bọn hắn từ đáy lòng không muốn đắc tội, giờ phút này nguyên một đám liền vội vàng bước lên phía trước, đang muốn giải thích.

Lại thấy Mạnh Hạo đã quay người, tại trong những tên gọi là đệ tử nội

môn trước mắt này, hắn đã không có hứng thú đi tiếp tục nói cái gì đó. Vô luận là địa vị hay vẫn là thân phận, song phương đã hoàn toàn bất đồng. Giờ phút này quay người, Bạch Vân Lai lập tức đi theo phía sau, xa xa trong sảnh cá, bốn vị thiên kiêu của Tử Khí nhất mạch, giờ phút này cũng đều bước đi đến. Hiển nhiên là muốn đuổi theo bắt chuyện.

- Hóa ra ngươi chính là Phương Mộc, cho dù ngươi không luyện đan cho Lưu mỗ, chẳng lẽ toàn bộ Đan Đông nhất mạch, chỉ có một đan sư là ngươi hay sao! Huống hồ đan dược ngươi luyện, chẳng qua là chút tài mọn, không ra cái gì!

Trong lòng Lưu Ngôn Binh kêu khổ, nhưng hôm nay đâm lao phải theo lao, đương nhiên không thể đơn giản cúi đầu, cơ hồ là cắn răng, giống như cố chấp chống đỡ mở miệng, muốn tìm về một ít mặt mũi.

Mạnh Hạo nở nụ cười, chỉ là nụ cười này có chút lạnh, lần thứ hai dừng bước, lúc quay đầu lại, rất nghiêm túc nhìn thoáng qua tên Lưu Ngôn Binh này. Nếu như người này không liên tiếp mở miệng, hắn cũng sẽ không cùng gã chấp nhặt, nhưng hôm nay lại còn dùng giọng điệu âm dương quái khí nói chuyện, liền làm cho ánh mắt Mạnh Hạo hoàn toàn lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 339: Cấm Đan Lệnh! (2)

- Đan Đông nhất mạch đan sư ngàn người, Phương mỗ chỉ là một trong số đó, luyện ra đan quả thực là không ra gì. Vì vậy, ngày sau, phàm là cùng ngươi cùng những người thân cận ngươi, Phương mỗ đều không luyện đan cho.

Lời nói Mạnh Hạo lãnh đạm vừa dứt, lập tức tu sĩ xung quanh Lưu Ngôn Binh, không biết ai lui về sau trước, rất nhanh mọi người cùng nhau lui lại, giống như không muốn tới gần.

Khiến cho Lưu Ngôn Binh đứng một mình ở nơi đó, mà ngay cả người mà qua lại thân thiết với gã lúc trước, cũng đều chần chờ.

Dù sao Mạnh Hạo chính là một đan sư danh tiếng nổi như mặt trời ban trưa, một đan khó cầu, chỉ vì như thế mà đắc tội, thật sự không đáng.

- Mà nếu có đan mà Phương mỗ luyện chế, bị người đầu cơ trục lợi cho ngươi, thì người đầu cơ trục lợi đó, Phương mỗ cũng sẽ không luyện đan cho hắn nữa.

Mạnh Hạo tiếp tục mở miệng, thanh âm không nhanh không chậm, có thể rơi vào trong tai mọi người xung quanh, nhưngười lại khiến mọi người đều hít sâu một cái.

Mấy câu nói hàm nghĩa, hoàn toàn thể hiện sự bá đạo của Mạnh Hạo, có lẽ sẽ có người cảm thấy Mạnh Hạo kiêu căng một chút, nhưng này. . . chính là đan sư!

Không thể đắc tội!

- Mặt khác, ngươi đắc tội ta…

Thanh âm Mạnh Hạo càng thêm lạnh như băng, hắn không thèm để ý bởi vì chuyện riêng này sẽ khiến cho những người khác có thể bất mãn với hắn, bởi vì này loại thái độ bất mãn này tuyệt sẽ không rơi vào trên người đan sư. Muốn được Đan sư tiếp tục luyện đan thì cho dù mọi người có bất mãn, họ cũng chỉ sẽ oán trách cái tên Lưu Ngôn Binh đui mù kia.

- Cho nên, trong vòng trăm năm sẽ không có bất kỳ vị đan sư nào luyện đan cho ngươi!

Mạnh Hạo vừa nói xong lời này với vẻ mặt bình tĩnh, hắn trực tiếp nâng tay phải lên, ở trong tay hắn xuất hiện một tấm lệnh bài màu trắng, trực tiếp khắc danh tự Lưu Ngôn Binh lên trên đó.

Tấm lệnh bài này, chính là lệnh bài có đặc quyền lớn nhất của đan sư ở trong Tử Vận Tông, Cấm Đan Lệnh!

Dường như sau khi danh tự của Lưu Ngôn Binh bị khắc lên trên đó thì toàn bộ đan sư của Đan Đông nhất mạch, đều phát giác được, đồng loạt lấy ra Cấm Đan Lệnh để xem xét. Trong đó vốn chỉ có mười ba cái tên bị cấm luyện đan, hôm nay. . . đã nhiều hơn một cái tên. Lưu Ngôn Binh, trở thành người thứ mười bốn!

Trong nháy mắt khắp quảng trường lập tức trở nên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tức khắc nhìn về phía tấm lệnh bài trong tay Mạnh Hạo, sắc mặt các vị thiên kiêu chi tử của Tử Khí nhất mạch cũng đồng loạt đại biến.

- Đây là. . . Đây là Cấm Đan Lệnh!!

Trong đám người, lập tức có người nhận ra tấm lệnh bài này, giờ phút này chỉ biết nghẹn ngào mở miệng, trong thanh âm mang theo sự hoảng sợ.

- Cấm Đan Lệnh, tên Phương Mộc đan sư này lại sử dụng Cấm Đan Lệnh!!

- Xem ra tên Lưu Ngôn Binh xong đời rồi, cho dù là sư tổ gã đến, cũng không có tư cách hủy bỏ danh tự của người được liệt kê vào trong danh sách cấm luyện đan này!

- Cấm Đan Lệnh vừa ra, trong vòng trăm năm sẽ không có bất kỳ vị đan sư nào nguyện ý luyện đan cho Lưu Ngôn Binh, xem như con đường tu hành của gã đã hoàn toàn đứt đoạn, tên Phương Mộc đan sư này... thế mà thật sự dám dùng Cấm Lệnh Đan …

Bốn phía bỗng nhiên xôn xao, tiếng nghị luận quanh quẩn khắp nơi trên quảng trường, Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh đứng ở nơi đó, bên cạnh hắn là Bạch Vân Lai, thân thể y đang run rẩy, y kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo, trong nội tâm ngay lúc này đã hạ quyết tâm cho dù chết vì Mạnh Hạo y cũng hoàn toàn nguyện ý!

Có người vì chính mình mà làm những chuyện như thế, thì cho dù lấy tính mạng để báo đáp cũng không đủ!

Sắc mặt của Lưu Ngôn Binh đã hoàn toàn xanh mét, hô hấp dồn dập, hai mắt lập tức đỏ lên, thân thể run cầm cập, sắc mặt trắng bệch. Gã nghĩ tới sự đáng sợ của Cấm Đan Lệnh, nghĩ tới hậu quả của nó, giờ phút này trong mắt gã lộ ra vẻ tuyệt vọng. Hắn hoàn toàn không hề nghĩ tới, Cấm Đan Lệnh đối với đan sư mà nói, cả đời chỉ có thể dùng hai lần, cho nên trừ phi vạn bất đắc dĩ, tất sẽ không thể sử dụng lung tung.

Nhưng tên Phương Mộc ở trước mắt này, vậy mà... vậy mà... lại vận dụng Cấm Đan Lệnh, việc này khiên cho thân thể Lưu Ngôn Binh lập tức lạnh cóng, hai mắt thất thần, như bị ngũ lôi oanh đỉnh.

- Phương đan sư… Ta...

Con tim của Lưu Ngôn Binh run rẩy, gã hiểu rõ bị cấm luyện đan phải trả cái giá thế nào, đồng thời cũng biết rằng trong chuyện này cho dù là sư tổ gã, cũng không có cách nào nhúng tay vào để trợ giúp cho mình. Giờ phút này từ đáy lòng gã đột nhiên hối hận đến cực điểm, nếu như thời gian có thể đảo lưu, gã tuyệt đối sẽ không đi đắc tội với Mạnh Hạo. Hiện giờ thân thể gã đã run lẩy bẩy, đang muốn nói cái gì đó nhưng miệng lại đắng nghét.

Vào thời khắc này, có tiếng cười truyền đến, bốn tên thiên kiêu chi tử của Tử Khí nhất mạch, đi xuyên qua đám người, cũng không thèm nhìn Lưu Ngôn Binh một cái, chỉ đi thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

- Phương đan sư, tại hạ trước đây vẫn luôn muốn bái kiến, hôm nay gặp gỡ, kính xin Phương đan sư cấp cho chút mặt mũi, cho tại hạ làm chủ mời huynh một chầu, cùng ở một chỗ vừa uống rượu vừa ngắm trăng quả thật rất tốt.

- Ha ha, đã để Từ sư huynh đoạt trước một bước rồi, tạo nghệ đan đạo của Phương đan sư đã truyền khắp tông môn, hôm nay vô tình gặp được, có thể để cho sư đệ tham dự vào được không? Chúng ta cùng nhau mở tiệc chiêu đãi Phương đan sư.

- Phương đan sư, lô đan dược kia của ta không vội, chỉ cần thời điểm Phương đan sư rảnh rỗi thì tiện tay luyện chế là được rồi, hôm nay dù nói gì ngươi cũng không thể cứ như vậy rời đi a, chúng ta muốn bái kiến ngươi, hẳn là Bạch Vân Lai sư đệ cũng biết được mà.

Bốn tên thiên kiêu của Tử Khí nhất mạch ở nơi này vừa đàm tiếu vừa tiến đến gần Mạnh Hạo, ôm quyền cúi đầu, thần sắc rất là chân thành, mang theo vẻ cực kì khách khí.

Về phần bọn người Lưu Ngôn Binh, bọn hắn căn bản không thèm để ý, nếu so sánh với Phương Mộc, thì cho dù là Lưu Ngôn Binh có sư tổ tại

tông môn, thế nhưng Phương Mộc có địa vị đan sư. Huống chi hắn lại là loại đan sư có tương lai bất khả lượng, đặc biệt nhất là, hắn là một đan sư dám dùng Cấm Đan Lệnh... cao thấp tự nhiên không phải bàn.

Đan sư có ngàn người, nhưng có người cả đời đều không sử dụng Cấm Đan Lệnh một lần, những kẻ còn lại thì vạn bất đắc dĩ mới đem ra dùng, đương nhiên là có chỗ băn khoăn, dù sao tính cách mỗi người cũng không phải quyết đoán, nhưng tên Phương Mộc trước mắt này, sử dụng cực kì quyết đoán, trong chốc lát đã hình thành một loại uy hiếp bao phủ tất cả mọi người ở nơi này.

Giờ phút này người ở bốn phía túm tụm lại xung quanh Mạnh Hạo, còn có mấy vị đệ tử nội môn đi theo bốn tên thiên kiêu cũng tiến tới, cả đám đều mặt mỉm cười, nhìn về phía Mạnh Hạo. Dù cho tu vi của Mạnh Hạo ở trong mắt bọn hắn cũng không phải Trúc Cơ, nhưng mỗi người đều là mang theo vẻ khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 340: Lá rụng tuy đẹp nhưng chỉ sống một mùa .

Mạnh Hạo mỉm cười, ôm quyền hướng về mọi người cúi đầu, định tìm cớ thoái thác một phen, nhưng thịnh tình của mọi người không thể chối từ. Liền gật đầu, theo mọi người đi về phía xa xa, một đường đàm tiếu vui vẻ mãi không thôi. Ngay cả Bạch Vân Lai cũng có đệ tử nội môn vui vẻ trò chuyện với gã. Không khí có vẻ rất hòa hợp.

Trên quảng trường, sắc mặt của Lưu Ngôn Binh tái nhợt, trong óc có tiếng ông ông, mắt lộ vẻ mờ mịt, nhiều nhất là sự tuyệt vọng, đám tu sĩ vây chung quanh y, ai ai cũng nhìn về phía đám người vừa vui vẻ rời đi kia, ánh mắt của bọn chúng rất bất đồng. Nhưng vào lúc này, Mạnh Hạo ở phía trước còn chưa đi xa bỗng nhiên quay đầu lại, hướng về những tu sĩ còn đang đứng ở trên quảng trường ôm quyền, lên tiếng:

- Chư vị đạo hữu đồng tông, có nguyện ở cùng một chỗ với tại hạ không?

Lời Mạnh Hạo vừa nói ra, ánh mắt của bốn vị thiên kiêu ở bên cạnh hắn cũng chớp động. Cả đám đều liếc nhìn Mạnh Hạo với vẻ đầy thâm ý, cũng quay đầu lại cười mời.

Kể từ đó, tâm trạng của đám tu sĩ đệ tử nội môn đang đứng trên quảng trường lập tức trở nên phấn chấn, vội vàng tới gần, sau khi ôm quyền chào hỏi lẫn nhau, một chuyến hơn mười người, mang theo tiếng cười nói đi về phía xa.

Mạnh Hạo đứng ở trong đó, như chúng tinh phủng nguyệt, tiếng cười lan xa trong gió.

Trên quảng trường to như vậy, bây giờ chỉ còn lại đám người Lưu Ngôn Binh, giờ phút này sắc mặt cả đám đều hết sức khó coi, nhất là ánh mắt nhìn về phía Lưu Ngôn Binh, đều mang theo vẻ bi phẫn.

Từ đấy về sau, Mạnh Hạo cũng không chỉ luyện đan cả ngày, mà là thường xuyên đi tới sơn cốc của Tử Khí nhất mạch, thời gian dần trôi qua, người quen biết hắn càng ngày càng nhiều. Trong lúc vô hình cũng liền khiến cho danh tiếng của Mạnh Hạo, tại Tử Khí nhất mạch càng thêm quật khởi.

Đồng dạng, đan sư tại đây, cũng dành ra thời gian để tìm gặp Mạnh Hạo, từng người bái phỏng. Cùng nhau học tập đan đạo, trao đổi tâm đắc, khiến cho mỗi người đều có thu hoạch, dần dần khiến cho Đan Đông nhất mạch càng ngày càng hưng thịnh.

Còn về phần Lưu Ngôn Binh, lúc này y mới đắng chát phát hiện ra uy lực khủng bố của Cấm Đan Lệnh. Trước kia có một ít đan sư nguyện ý luyện đan cho y, nhưng bây giờ khi nhìn thấy y, lại không nhìn thẳng, mặc kệ y đưa ra giá cả lớn như thế nào, đều lại không có bất kỳ đan sư nguyện ý luyện đan cho y.

Trừ chuyện đó ra, nhưng người bên cạnh của y, vốn có chút ít thân thiết, đều dần dần xa lánh.

Thậm chí khi y đi tìm lão tổ của mình, còn bị trách mắng cực kì nghiêm khắc rồi bị tống cổ ra ngoài. Bởi vì đan sư tại Tử Vận Tông, là loại nhân vật không thể đắc tội, nhất là khi Cấm Đan Lệnh ban ra, càng truyền khắp toàn bộ Tử Vận Tông. Mà trong lòng lão tổ y cũng biết điểm kinh khủng nhất của Đan Đông nhất mạch là gì, trên thực tế không phải là đan đạo, mà là khả năng bao che khuyết điểm!

Trình độ bao che khuyết điểm của họ, từ trên Cấm Đan Lệnh đã có thể hiểu rõ!

Đan Đông nhất mạch, từ trên xuống dưới, có thể nội đấu, có thể tỷ thí lẫn nhau, chỉ khi nào xuất hiện người ngoài vũ nhục bọn họ thì dù là đan sư có cừu oán với nhau, cũng đều nhất trí đối ngoại. Bởi vì, đan sư không thể nhục, không thể đắc tội, đây là luật thép của Đan Đông nhất mạch!

Cũng bởi vậy, mới có Cấm Đan Lệnh.

Có lẽ ở bên ngoài, đắc tội một đan sư không phải là người của Đan Đông nhất mạch thì cũng không có gì, các Đan sư khác cũng sẽ không tham dự, nhưng ở trong Đan Đông nhất mạch, đắc tội một tên đan sư, chẳng khác nào là đắc tội toàn bộ đan sư.

Loại chuyện như vậy quả thật có chút không nói đạo lý, cũng có thể bọn họ chính là loại không nói đạo lý, mới làm cho đan sư của Đan Đông nhất mạch, vô luận là ở trong tông môn, hay là bên ngoài tông môn, đều được người khác cực kì tôn trọng.

Đắc tội một người, tương đương đắc tội toàn bộ, việc này nghiêm trọng thế nào, có rất ít người có thể thừa nhận được.

Đồng dạng, nếu có người đắc tội với đan sư khác, như vậy Mạnh Hạo cũng tuyệt không thể làm khác, bởi vì thân là đan sư, cái đầu tiên phải giữ gìn được, chính là cái danh xưng đan sư này.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, Mạnh Hạo luyện đan dược, mỗi ngày ba lô, kể từ sự việc lần trước, đám đệ tử không cam lòng, cũng đã ít hơn đi rất nhiều.

Dù sao đệ tử nội môn Tử Khí nhất mạch cũng hơn vạn, tìm đan sư luyện đan đã trở thành quy tắc, chỉ cần không phải một người độc chiếm, chắc chắn sẽ không khiến cho quá nhiều người phải bất mãn.

Hơn nữa, đa số người khi đến bái phỏng Mạnh Hạo, lời nói cử chỉ của hắn đều như làm cho người khác tắm gió xuân, cũng lại lần nữa hóa giải

những cảm xúc này, khiến cho đan sư của Đan Đông nhất mạch, dần dần đều đã tiếp nhận Mạnh Hạo.

Do đó Mạnh Hạo cũng tiết kiệm được lượng lớn thời gian, ngoại trừ mỗi ngày ba lô, thừa ra thì nộp lên tông môn. Mặt khác, hắn cũng âm thầm tích lũy Trúc Cơ Thiên, để chậm rãi tăng cường tu vi của bản thân.

Mấy tháng sau, đêm khuya ngày hôm đó, vẻ mặt của Mạnh Hạo hoàn toàn ngưng trọng, hắn khoanh chân ngồi trong động phủ, nhìn qua ba bình Trúc Cơ Thiên trước người, sau khi trầm mặc một lát, trong mắt của hắn hiện ra tinh mang.

- Tòa đạo đài thứ sáu, hôm nay nhất định phải mở ra!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong cơ thể hắn hôm nay, tòa đạo đài thứ sáu đã hoàn thành chín thành, một thành cuối cùng này, bởi vì tồn tại khả năng phản phệ nên Mạnh Hạo phải chuẩn bị rất lâu, cho đến khi hắn cảm thấy đã ổn thỏa mới đưa ra quyết định này.

Hai mắt hắn lộ ra vẻ chấp nhất, lấy Trúc Cơ Thiên ra, sau khi nuốt vào liền nhắm mắt, tòa đạo đài thứ sáu trong cơ thể chỉ trong chớp mắt đã ầm ầm ngưng tụ, dần dần trên thân thể Mạnh Hạo tràn ngập kim quang, bên ngoài tia sáng này có từng trận phù văn lóng lánh, gần như chỉ vửa mới xuất hiện, thế mà lại có thanh âm không ngừng truyền ra từ bên trong.

- Ba cái ác bá, ba cái ác bá, thiếu ba cái đều không được!

Thanh âm vừa truyền ra, chính là miếng mỡ đông vừa mới thức tỉnh, nó vừa nói vừa hướng về phía chỗ Mạnh Hạo thở ra một hơi.

Một hơi này lập tức che dấu hoàn toàn tầng kim quang bên ngoài thân thể Mạnh Hạo, lợi hại hơn nữa là đem khí tức Hoàn Mỹ Trúc Cơ của Mạnh Hạo cũng biến trở thành tầm thường, khiến cho Tử Vận Tông không thể nhận ra được điều gì bất thường.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khi trời đã gần sáng, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái, da thịt toàn thân lập tức khô quắt, một cỗ hấp lực khổng lồ từ trong cơ thể hắn bạo phát đi ra chỉ trong giây lát, giống như ác quỷ đói khát vài vạn năm, muốn cắn nuốt toàn bộ thân thể và linh hồn của Mạnh Hạo.

Thế nhưng Mạnh Hạo sớm đã có chuẩn bị, sau khi hấp lực này truyền ra chỉ một cái nháy mắt, hắn lập tức bóp chặt lấy mấy cái bình thuốc ở trước mặt, đây là những đan dược mà hắn dùng toàn bộ tinh lực để luyện chế, gần như chín thành dược hiệu của Trúc Cơ Thiên, bị hấp thu không ít.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 341: Lá rụng tuy đẹp nhưng chỉ sống một mùa . (2)

Những đan dược này vừa vào đến cổ họng, đã ầm ầm nổ tung, hóa thành linh lực tràn đầy, không ngừng bị tòa đạo đài thứ sáu hấp thu.

Cho đến gần buổi trưa, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên chớp chớp, có tia sắc bén chói mắt chợt lóe lên, hắn khoanh chân ngồi ở chỗ kia, thoạt nhìn vẫn giống như lúc trước, không có gì khác nhau, chỉ là gầy đi một vòng. Nhưng trong cơ thể hắn lại như ẩn chứa mưa to gió lớn, từng trận từng trận chấn động tu vi đến kinh người, không ngừng mà khuếch tán ra, được miếng mỡ đông từng chút từng chút che dấu lại.

Tòa đạo đài hoàn mỹ thứ sáu, đã ngưng tụ ra, giờ khắc này Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hai mắt chậm rãi nhắm nghiền, không bao lâu sau thì lại mở ra lần nữa. Lúc này, trong mắt hắn đã không có tia sắc bén, mà là hóa thành bình tĩnh, chỉ là ánh mắt bình tĩnh này, giống như ẩn chứa hào quang kỳ dị nào đó, tia sáng này, là tu ra tự tin!

Sáu tòa đạo đài hoàn mỹ, Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong, mở thêm một tòa đạo đài nữa, Mạnh Hạo liền có thể bước vào Trúc Cơ hậu kỳ! Một khi đã vào Trúc Cơ hậu kỳ, Đạo tử Vô Hạ Trúc Cơ ở trước mặt hắn, đã không có tư cách ra tay, bởi vì đạo đại của bọn họ sẽ bị nghiền ép đến run rẩy.

Cho dù là hiện tại, sáu tòa đạo đài của Mạnh Hạo diệt sát Đạo tử, đã là điều chắc chắn.

Về phần cái gọi là thiên kiêu, ở trước mặt hắn, đã giống như là con sâu cái kiến, dễ như trở bàn tay.

- Hoàn Mỹ Trúc Cơ, bá đạo đến cực điểm...

Mạnh Hạo nhẹ giọng mở miệng, trong mắt của hắn càng có sự chờ mong, hắn chờ mong tòa đạo đài thứ chín của chính mình. Đấy cũng là thời khắc hắn đạt được cảnh giới Hoàn Mỹ Trúc Cơ đại viên mãn.

- Ba tên ác bá!

Thanh âm của miếng mỡ đông truyền đến, thân hình nó nhoáng một cái, liền xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, trừng mắt to, lại nhảy dựng lên, lớn tiếng nói.

Từ sau khi nó lột da, miếng mỡ đông này cũng không biến thành con vẹt nữa, mà vẫn duy trì hình dạng miếng mỡ đông.

- Ba tên ác bá, tên nào cũng sẽ không thiếu!

Mạnh Hạo liền vội mở miệng, giọng điệu như chém đinh chặt sắt.

Miếng mỡ đông lúc này mới thoả mãn, đánh cái hà hơi nữa, nói thầm rằng muốn đi đàm luận một chút cùng Lão Tổ Lý gia về đề tài nghỉ trưa, nói xong thì thân thể nhoáng một cái biến mất ở trong túi Càn Khôn của Mạnh Hạo.

Nhìn thấy miếng mỡ đông rời đi, Mạnh Hạo mới đứng dậy đẩy cửa động phủ đi ra ngoài, ánh mặt trời buổi trưa sáng ngời chiếu vào trong động. Mạnh Hạo hít sâu một cái, giờ phút này ngoại giới đã là đầu mùa xuân, nơi đây không có tuyết giống như Triệu quốc, mùa đông ở Tử Vận Tông không có tuyết rơi.

Yên lặng nhìn về bầu trời phía xa, Mạnh Hạo nghĩ tới thời gian mình ở trong Tử Vận Tông đã được hơn ba năm, thậm chí nếu như cẩn thận tính toán, cũng đã sắp bốn năm rồi.

- Thời gian trôi qua thật nhanh...

Mạnh Hạo nhẹ giọng thì thào, từ lúc tu hành đến nay, hắn phát hiện cảm giác của mình đối với thời gian trôi qua, đã không còn giống với quan niệm của phàm nhân nữa.

Trong lúc trầm mặc, hắn nghĩ tới Trần Phàm, nghĩ tới Hứa sư tỷ, nghĩ tới tên mập. Hình ảnh những bóng người ấy, vẫn hiển hiện ở trong đầu hắn, hắn biết rõ bọn họ ở đâu, nhưng bọn họ... không biết được mình ở phương nào.

Danh tiếng của Mạnh Hạo ở tại Nam Vực hiện giờ, dường như cũng đã trở thành quá khứ, còn rất ít người nhắc lại, tất cả đều đã sắp bị người đời quên lãng, phong ba năm đó cũng đã theo bốn năm thời gian trôi qua, mà dần dần tiêu tán rồi.

- Nhân sinh như giấc mộng, giống như lá rụng tuy đẹp, nhưng cũng chỉ sống một mùa...

Mạnh Hạo nhìn những mầm non đang mọc trên cây cối ở phía xa, cười tiêu sái, hắn rất ưa thích cái thân phận Phương Mộc này, ưa thích Đan Đông nhất mạch, nơi có cảm giác giống như là học phủ. Giờ phút này hắn nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay lại có thêm một miếng ngọc giản.

Cái này ngọc giản, là Lão Tổ Lý gia vì muốn thoát khỏi miếng mỡ đông, lạc ấn rồi đưa ra, trong đó ghi chép một bộ công pháp hạch tâm của Lý gia.

Ngô Ý Quyết.

Đây là công pháp hạch tâm của Lý gia, tất cả lấy ý làm chủ, pháp thuật tu hành, ở đây đã có nhiều tấm gương, nghe nói tu đến cực hạn, Trảm Linh, Vấn Đạo có thể khống chế nhân quả.

Nếu nói đây là công pháp, không bằng xem nó như là một đoạn kinh văn, mà đoạn kinh văn không phải là hoàn chỉnh. Nó giống như một trích đoạn đơn độc nào đó ở trên quyển kinh thư vô danh, nhưng dù là một đoạn như vậy, cũng đã trở thành công pháp hạch tâm của Lý gia Nam Vực.

Giờ phút này công pháp đó, lại đang nằm trong tay Mạnh Hạo, hắn ngưng thần nhìn một chút, rồi trầm mặc suy tư. Một lát sau, vẻ mặt Mạnh Hạo hơi động, vung tay phải lên, ngọc giản biến mất.

Không lâu sau, bóng người Bạch Vân Lai từ bên dưới ngọn núi nhanh chóng đi tới, tới gần thì hướng về phía Mạnh Hạo cúi đầu, rất cung kính. Từ sau sự kiện Lưu Ngôn Binh, khi ở trước mặt Mạnh Hạo, Bạch Vân Lai đã khác xa đoạn thời gian trước đây, tuy nói quan hệ hai người càng thân thiết hơn, nhưng rõ ràng bởi vì thân phận không giống, nên đã xuất hiện một chút khoảng cách.

Nhưng nếu như bảo gã cứ đối xử ngang bằng với Mạnh Hạo như lúc mới vào sơn môn, thì gã lại càng cảm thấy căng thẳng hơn, Mạnh Hạo khuyên bảo mấy lần nhưng đều không được, đành để Bạch Vân Lai tùy ý. Mỗi lần gặp mặt, hoặc lúc cần bái kiến, trong ngôn từ của gã cũng đều là cung cung kính kính.

Đối với chuyện này, Mạnh Hạo chỉ có thể thầm than, hắn hiểu rõ, giữa hai người rất khó tiếp tục duy trì quan hệ như trước đây. Nếu bản thân hắn ở trên đan đạo càng đi càng xa, thì loại thái độ cung kính còn có thể càng ngày càng đậm.

- Phương Đan sư, đây là danh sách đan dược mấy ngày gần đây ta tiếp được, kính xin Phương đan sư xem qua.

Bạch Vân Lai gỡ một cái túi đựng đồ từ trên người xuống, đưa cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo liếc mắt nhìn, rồi cười trò chuyện cùng Bạch Vân Lai vài câu, thấy Bạch Vân Lai vẫn cung kính như vậy, thì lần thứ hai phải thầm than một tiếng, khẽ gật đầu sau đó thu hồi túi chứa đồ.

- Phương đan sư, còn có một tháng nữa chính là Đan Phách năm nay, không biết ngài có định tham dự hội bán đấu giá đan dược hay không?

Bạch Vân Lai chần chờ một chút, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái rồi thấp giọng mở miệng.

- Đan Phách...

Mạnh Hạo nghĩ đến việc bốn năm trước lúc mình bái nhập vào Tử Vận Tông thì gặp phải đại hội Đan Phách kia, bây giờ tiếng tăm của hắn ở Đan Đông nhất mạch đã không nhỏ, tất nhiên hiểu rõ này Đan Phách là gì? Trên thực tế đây chính là địa phương để đan sư biểu lộ ra tiếng tăm.

Ngoài ra, đây cũng là một lần danh chính ngôn thuận, để lấy đan dược đổi lấy linh thạch cùng với đồ vật cần thiết có thể tìm được ở hội bán đấu giá. Loại bán đấu giá này diễn ra một năm một lần, trước đây Mạnh Hạo không có tham dự, chẳng qua bây giờ hắn có chút động lòng, dù sao thân là đan sư, dù cho luyện chế đan dược ở trong tông môn rất được hâm mộ, cung kính. Tuy nhiên muốn có địa vị cao hơn nữa thì phải cho bên ngoài biết, làm cho khắp cả Nam Vực hiểu được đan dược do chính mình luyện chế có giá trị như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 342: Bởi vậy mới gọi là duy ma!

Mà sau nhiều lần Đan Phách được tổ chức thì đan sư tham dự có thể lựa chọn tục danh, mà vẫn không hiển lộ thân phận, dù cho là người cùng tông môn, cũng sẽ không biết được đan dược là do ai luyện chế.

Thế nhưng trên cõi đời này không có bức tường nào không thông gió, nếu thật sự muốn điều tra, cho dù kẻ đó có là trưởng lão khó có thể tra được, nhưng chỉ cần Đan Quỷ đại sư tìm kiếm, đương nhiên sẽ biết rõ từng viên đan dược bán ra, là do ai luyện chế.

Mạnh Hạo chỉ hơi trầm ngâm, gật gật đầu, một mặt hắn muốn mượn lần Đan Phách này, kiểm chứng xem đan dược của bản thân ở bên ngoài có giá trị bao nhiêu, mặt khác cũng phải kiếm thêm thật nhiều linh thạch, dù sao lúc trước để chế luyện Trúc Cơ Thiên, linh thạch cũng đãtiêu hao không ít. Coi như hắn thân là đan sư, còn có thù lao luyện chế đan dược cho đệ tử nội môn, thì cũng không thể chịu nổi mức độ tiêu hao như vậy.

Bây giờ bên trong túi trữ vật, thảo dược không ít, thế nhưng linh thạch lại có không nhiều, việc này cũng khiến Mạnh Hạo phải cảm thán không thôi. Thời niên thiếu hắn đã từng có lý tưởng phải kiếm thật nhiều tiền, bây giờ nhìn lại, vẫn còn cách mục tiêu đó một đoạn đường dài vô tận.

Sau khi Bạch Vân Lai đi, Mạnh Hạo vẫn đang còn trầm tư thì bỗng nhiên, ở bầu trời phía xa xa có một vệt cầu vồng gào thét mà đến, bên trong cái cầu vồng kia có một cô gái với bóng người rất nổi bật, chính là Sở Ngọc Yên.

Gần như trong nháy mắt khi nhìn thấy Sở Ngọc Yên, Mạnh Hạo thầm than xúi quẩy, liền vội vàng xoay người trực tiếp bước vào động phủ.

- Phương Mộc!!

Trong nháy mắt giọng nói của Sở Ngọc Yên truyền đến, cửa lớn của động phủ trực tiếp đóng kín, sau đó thanh âm của Mạnh Hạo từ bên trong truyền ra.

- Phương Mộc không ở đây.

Hai con mắt của Sở Ngọc Yên lộ ra sát khí, cả người tức giận khiến gân xanh nổi lên, đứng ở bên ngoài động phủ Mạnh Hạo, nghiến răng nghiến lợi. Một năm qua nàng tìm đến chỗ Mạnh Hạo rất nhiều lần, thế nhưng chỉ có thể đứng ở bên ngoài động phủ này, thậm chí ngay cả hình dáng bên trong động phủ là gì, cũng không thấy qua. Loại hành động của Mạnh Hạo khi nhìn thấy nàng như nhìn thấy hung thần ác sát, càng khiến Sở Ngọc Yên bốc lên cơn giận dữ.

- Phương Mộc, ngươi trốn ta như vậy, chẳng lẽ là có cái gì không thể cho ai biết!

Sở Ngọc Yên cắn răng mở miệng, lời nói kiểu này, một năm này nàng hầu như mỗi đến đây bị ăn bế canh môn đều sẽ nói ra.

Mà ngay cả bản thân nàng cũng càng ngày càng khẳng định, Phương Mộc này có bí mật, hơn nữa nhiều lần như vậy, làm cho Sở Ngọc Yên đối với động phủ này của Mạnh Hạo, gần như muốn châm một mồi lửa. Đừng nói nhìn thấy, cho dù có người nhắc đến hai chữ Phương Mộc, đều sẽ làm cho nàng buồn bực muốn ra tay.

- Mắt không thấy, tâm không phiền.

Thanh âm của Mạnh Hạo lại truyền từ trong động phủ ra, con mắt của Sở Ngọc Yên trừng lên, tay phải tàn nhẫn tung ra một quyền, đánh lên cửa chính của động phủ. Ầm một tiếng, cửa lớn lay động mấy lần, thế nhưng

lại không hư hao chút nào.

- Ngươi đi ra cho ta!

- Ta muốn luyện đan.

- Ngươi có ra hay không!

- Khụ khụ, Sở sư tỷ, ta thật sự muốn luyện đan.

- Ai là sư tỷ của ngươi, ta là Chủ Lô đan sư, ngươi chỉ là đan sư. Hôm nay nếu như ngươi không ra, ta xem ngươi có thể ở trong động phủ bao lâu!

- Được rồi, Sở đạo hữu, lần trước ngươi ở bên ngoài động phủ của ta bảy ngày, lúc ấy đã có người tông môn nói bóng nói gió, việc này không tốt đâu.

- Ngươi...

- Phương Mộc ta còn chưa cưới đạo lữ, cực kỳ lưu ý thanh danh của mình. Chuyện như vậy là không được, Sở đạo hữu không nên hại ta, mau mau rời đi cho.

Mạnh Hạo thở dài, ở trong động phủ truyền ra tiếng nói, lúc này trực giác khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy hoảng sợ. Mấy năm qua, hắn quả thực có ý định tránh né, bởi vì hắn có dự cảm, nếu cứ tiếp xúc như vậy, thì một ngày nào đó sẽ bị Sở Ngọc Yên này nhìn ra manh mối.

Một khi nhận ra hắn chính là Mạnh Hạo... Mạnh Hạo không cần suy nghĩ cũng sẽ biết được hậu quả khủng bố của chuyện này.

Sở Ngọc Yên cắn chặt hàm răng trắng ngà, hung hăng giậm chân một cái, xoay người rời đi.

Nhận thấy Sở Ngọc Yên đi rồi, Mạnh Hạo thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười khổ. Hắn cảm thấy ở Đan Đông nhất mạch này, nơi nào cũng tốt, chỉ có một Sở Ngọc Yên là khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy không an toàn chút nào cả.

- Nếu như nữ tử này lại tiếp tục dây dưa như thế thì ta cũng không biết làm thế nào, nói không chừng phải nghĩ một biện pháp khác mà thôi...

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn quang, vẻ mặt khôi phục lại sự bình tĩnh cũng không tiếp tục suy tư vấn đề Sở Ngọc Yên nữa, mà vung tay phải lên, lập tức địa hỏa của động phủ mở ra, lò luyện đan bay ra trôi nổi bên trên địa hỏa.

Lò luyện đan của Mạnh Hạo, có điêu khắc ba con tiên hạc, giờ khắc này toàn bộ lò luyện đan đều trở nên hoàn toàn đỏ đậm, ba con tiên hạc này cũng đã trở thành màu máu, sống động giống như muốn xông ra khỏi lò luyện đan, làm cho người ta có một cảm giác bị uy hiếp.

Huyết Hạc lô này là do Mạnh Hạo dùng không ít đan phương cùng dược thảo, đồng thời còn dùng cả tư cách đan sư để đổi lấy, hắn sử dụng một tháng nay, cảm thấy rất là thuận tay.

Giờ khắc này nhìn thấy lò luyện đan đã chuyển sang màu đỏ đậm, Mạnh Hạo đứng ở một bên cũng không để ý đến, mắt lộ ra vẻ trầm tư.

- Lần Đan Phách này, nên luyện chế loại đan dược gì mới được đây...

Trong đầu Mạnh Hạo hiện lên mấy trăm đan phương, nhưng lần lượt bị hắn loại bỏ. Chỉ là sau một nén nhang, khi lò luyện đan đã đỏ như máu, ánh sáng khuếch tán ra bốn phía, khiến toàn bộ động phủ đều bị bao phủ trong ánh hồng mang, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe sáng.

- Ta muốn luyện một viên độc đan!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh mang, từ khi có lý giải nhất định với đan đạo đến nay, Mạnh Hạo đã hiểu, phàm là độc đan, thường thường sẽ không có đan phương lưu truyền, mà là do bản thân đan sư sáng tạo ra, hơn nữa tuyệt sẽ không dễ dàng truyền đan phương ra ngoài.

Bởi vì độc đan, tuy nói là cấm kỵ, nhưng nó là thứ mà bất kỳ đan sư nào cũng cố hết sức muốn nghiên cứu và luyện chế. Đan dược này không chỉ đại biểu trình độ đan đạo của một đan sư, mà còn đại biểu cho sự lý giải với dược thảo. Phải nắm giữ đầy đủ sự biến hóa của dược thảo đến một mức độ nhất định, mới có thể luyện chế ra một viên độc đan, chỉ thuộc về một đan sư đó.

Một người luyện đan, vạn người nan giải, loại cảnh giới này chính là khát vọng, tồn tại sâu trong nội tâm của mỗi đan sư.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, rồi khoanh chân ngồi ở bên cạnh lò luyện đan, để cho ánh lửa hừng hực nhiễm khắp toàn thân, nhắm hai mắt lại, đả tọa không nói lời nào. Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, địa hỏa vô thủy vô chung thiêu đốt, Huyết Hạc lô bị luyện mấy ngày, cũng không có dấu hiệu bị hòa tan chút nào, vẫn hoàn toàn là một màu đỏ đậm như trước.

Cho đến ngày thứ bảy, hai mắt Mạnh Hạo đột nhiên mở ra, trong mắt của hắn lộ ra vẻ chấp nhất nồng đượm.

- Viên độc đan này, không phải là cho kẻ địch uống, mà là cho chính mình uống... Giống như độc mà không phải độc, là dược mà cũng không phải dược, đây là một viên...

Mạnh Hạo nghĩ đến lúc giết chết Thượng Quan Tu ở Triệu quốc năm đó, từ Tiểu Hổ mượn được một hạt châu, mà hạt châu kia có thể khiến tu vi người ta bỗng dưng tăng lên một cấp, cũng chính nhờ hạt châu này trợ giúp, làm cho Mạnh Hạo tiếp tục mượn được con đường từ viễn cổ, bước

vào cảnh giới Ngưng Khí tầng thứ mười trong truyền thuyết.

Việc này đến nay vẫn còn rõ ràng ở trước mắt Mạnh Hạo, lực lượng khủng bố của hạt châu kia, để lại ký ức sâu sắc trong tâm trí Mạnh Hạo.

- Kinh mạch toàn thân đau nhức, tựa như chịu ngàn đao bầm thây, như khai phá thân thể, toàn thân thông suốt, tâm thần như được ngưng tụ, tựa như là ngàn vạn sát cơ, đánh tới đan hải đạo đài, tựa sát khí diệt hồn, lấy hồn dung linh, dùng lực lượng sát lục đảo loạn tâm trí, tâm thần, cuối cùng tất cả tựa như hóa thành hư không. Chỉ một ý chí điên cuồng ấy, đã hóa thành một luồng tâm niệm tuyệt mệnh, dùng nó, có thể khiến cho tu vi toàn thân tăng lên trong nháy mắt… Tựa như thiêu đốt linh hồn mà không phải thiêu đốt linh hồn, đan này, hãy gọi là Nhập Ma Đan, bởi vì ý nghĩa của nó, là Duy Ma!

Hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, còn lộ ra tơ máu, tay phải nắm lấy túi trữ vật vung mạnh lên giữa không trung, lập tức có hơn một vạn loại dược thảo hiện ra, toàn bộ trôi nổi ở giữa không trung, ở trong ánh sáng đỏ đậm bày ra vẻ yêu dị.

Hai tay Mạnh Hạo trở nên mơ hồ, xuất hiện tàn ảnh, toàn bộ tâm thần, toàn bộ tinh lực của hắn, ở trong nháy mắt này, đều dung nhập vào việc luyện đan. Mỗi một loại dược thảo ở trong tay hắn hoặc là thôi hóa, hoặc là nghiền nát lấy nước, hoặc là đồng thời phối hợp thôi hóa mấy loại dược thảo, tất cả mọi biến hóa chỉ đều xảy ra trong chớp mắt.

Có thể nói từ lúc Mạnh Hạo học tập đan đạo, luyện chế đan dược tới nay, chưa từng có lần nào hắn điên cuồng giống như lần này. Đây là lần đầu tiên, hắn thi triển toàn bộ tạo nghệ đan đạo, cùng thiên phú dược thảo của bản thân, không giữ lại một chút nào, triệt triệt để triển khai ra.

Thời khắc này, hắn đã thành tóc tai bù xù, đã hoàn toàn quên đi tất cả mọi chuyện xung quanh, chìm đắm vào trong quá trình luyện đan, muốn luyện Nhập Ma Đan, điều cần làm trước tiên là bản thân phải điên

cuồng!

Ý nghĩa chân chính của viên Nhập Ma Đan này, chính là viên .... đệ nhất đan trên đan đạo của Mạnh Hạo!

Viên đan dược này, không có đan phương, cũng không cần đan phương, nó chỉ là một luồng ý thức của đan sư, ý thức này ở dưới sự khống chế, tùy tính mà phát. Vì vậy giá trị kỳ trân quý, khó có thể hình dung, có thể quý giá hơn thế nữa, nhưng giờ khắc này Mạnh Hạo đang chìm trong trạng thái như thế này, nếu có Chủ Lô đan sư nhìn thấy, nhất định sẽ vì thế mà điên cuồng.

Tu hành có cảm ngộ, đan đạo cũng có 'ngộ' như thế, loại ngộ này, Đan Quỷ từng có, hai đại đan sư khác ở Nam Vực cũng từng có, một đời Tử Lô đan sư cũng có thể có một hay hai lần, tất cả tùy thuộc vào cơ duyên, dựa vào tạo hóa, bây giờ, Mạnh Hạo cũng đang đan ngộ!

Ở bên trong 'đan ngộ' này sáng tạo ra đan dược, có thể xưng tụng là diệu thủ thiên thành, độc nhất vô nhị!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 343: Ma Táng Cửu Địa.

Lần luyện đan này kéo dài trọn một tháng, có thể nói là lần luyện đan dài nhất của Mạnh Hạo từ trước tới nay, cơ hồ suốt một tháng hắn không nghỉ ngơi mà toàn bộ tinh lực đều đặt vào việc luyện đan.

Hơn vạn loại dược thảo dưới sự khống chế bằng ý thức của Mạnh Hạo không ngừng biến hóa, dần dần tụ tập lại, tạo ra một loại biến hóa độc nhất vô nhị thuộc về Mạnh Hạo hắn.

Mãi đến ngày cuối cùng, dưới ánh trăng sáng đêm khuya, Huyết Hạc đan lô trước mặt hắn rung lên, màu sắc không còn là màu đỏ sậm nữa mà dần dần khôi phục lại. Quá trình này kéo dài khoảng mấy canh giờ, đến khi trời mờ sáng, mới nguội hẳn. Mạnh Hạo tóc tai bù xù, nét mặt tái nhợt, trong mắt đầy tia máu, trong một tháng này hắn liên tục vận công, công lực cũng không ngừng tiêu hao.

May mà hắn đã khai mở sáu tòa đạo đài, nếu chỉ là năm tòa đạo đài như trước thì dù có đan dược phụ trợ, hắn cũng không thể cầm cự được đến lúc luyện xong đan dược.

Mà loại đan dược này một khi ngừng luyện giữa chừng ắt sẽ hỏng.

Thấy lò luyện đan đã nguội hẳn, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, một tháng qua là khoảng thời gian mệt mỏi nhất từ khi hắn biết luyện đan đến nay, không khác gì quyết chiến sinh tử với người khác. Lúc này hắn nhắm mắt lại, khi hắn vừa nhắm mắt liền cảm thấy trong mắt đau nhức từng cơn.

Rất lâu sau, khi hắn mở mắt ra liền không chút do dự nhấn vào trên lò luyện đan, lập tức lò luyện đan chấn động, hai viên đan dược màu đen bay ra, lúc đan dược bay ra thì trên lò luyện đan liền xuất hiện một đám

mây đen.

Đám mây đen này không phải ở ngoài động phủ mà ở ngay trong động phủ. Chuyện kỳ quái này khiến Mạnh Hạo ngẩn người, ánh mắt lóe lên. Cùng lúc đó, đám mây này nhanh chóng hình thành, bên trong có tia sét lượn lờ, phóng thẳng về phía đan dược.

Lúc nguy cấp, Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, miếng mỡ đông lập tức bay ra, nhìn thấy đám mây đen thì ngẩn người, nhưng rất nhanh hai mắt sáng lên, gần như trong nháy mắt khi tia chớp trong đám mây đen giáng xuống, nó đột nhiên hút mạnh, hút cả mây đen lẫn lôi điện vào miệng, rồi chép chép miệng, bộ dạng giống như vừa được ăn ngon.

- Đan kiếp chi lôi, quả nhiên là ngon nhất…

Miếng mỡ đông này liếm môi, ánh mắt lúc này đã nhìn thấy hai viên đan dược Mạnh Hạo nắm trong tay, có vẻ thèm muốn.

- Ba tên ác bá!

Mạnh Hạo quyết đoán mở miệng, miếng mỡ đông do dự một lúc, giống như đang rối rắm, lẩm bẩm mấy câu rồi mới quay về trong mặt nạ huyết sắc, chuẩn bị đem Lão Tổ Lý gia ra trút giận.

Đuổi miếng mỡ đông đi rồi, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, chăm chú nhìn hai viên đan dược màu đen đang giãy giụa muốn thoát ra trong tay mình. Đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo luyện chế thành công loại đan dược có linh tính, lại có kiếp vân xuất hiện như vậy.

Hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, bây giờ dù rất mệt mỏi, nhưng hắn vẫn nhìn hai viên đan dược trong tay không chớp mắt.

Hai viên đan dược lớn bằng nhau, một viên tối đen, một viên hơi tím. Dựa vào cảm quan, cùng lấy tay nghề luyện đan của Mạnh Hạo, liếc mắt

liền nhận ra, viên màu tím mới là tuyệt phẩm, còn viên màu đen kia tuy là hơi kém chút nhưng cũng là tuyệt phẩm.

Dù cho hai viên đan dược giãy dụa thế nào cũng không thoát khỏi tay Mạnh Hạo. Hắn nhìn viên đan dược màu đen, tuy không có dược hương, nhưng dường như có thể thu hút ánh mắt người ta, làm cho người ta khi nhìn lâu thì hồn phách giống như cũng bị nó hút vào.

- Đây quả thực là đan dược do ta luyện chế một cách chân chính...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, chăm chú nhìn viên đan dược, rất lâu sau hai mắt lóe lên, tay trái chầm chậm đưa lên vẫy một cái, trong tay lập tức xuất hiện một thanh phi kiếm, chậm rãi khắc một ấn kí lên viên đan dược màu đen. Ấn kí này không phức tạp, là hình một chiếc đỉnh.

Chiếc đỉnh này, chính là chiếc đỉnh từng muốn phá trời bay lên, trong địa bàn của Thanh La Tông theo trí nhớ của Mạnh Hạo.

Hình khắc không hoàn toàn giống, bởi vì đỉnh vốn là vật về cơ bản là giống nhau. Cũng thật kì quái, sau khi khắc hình chiếc đỉnh lên, thì viên đan dược này không còn giãy dụa nữa, hình chiếc đỉnh trên đó cứ nhấp nháy, vậy mà lại giống như đã hoàn toàn nhập sâu vào viên đan dược, khiến người ta có cảm giác đỉnh ấn này như vật sống vậy.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi rồi mỉm cười, nụ cười hiện ra thì mệt mỏi cũng xuất hiện. Suốt một tháng không nghỉ ngơi khiến cho hắn, dù là tu sĩ Trúc Cơ cũng không chịu nổi, tinh lực không đủ.

- Viên Nhập Ma Đan này, khắc Phong Ma đỉnh, lấy đỉnh làm phong ấn, nhìn như trấn áp, nhưng trên thực tế thì lại đại biểu cho mặt đất, Ma Táng Cửu Địa, chính là tên của viên đan dược này.

Mạnh Hạo giơ tay phải lên, lấy ra một bình đan dược, đem viên Nhập Ma Đan này bỏ vào, lấy sáp dán nắp lại, rồi lại lấy một bình khác bỏ viên

Nhập Ma Đan màu tím vào.

Hắn lấy ra một ngọc giản vung lên, gọi Bạch Vân Lai đến. Lát sau Bạch Vân Lai đã xuất hiện ngoài động phủ của Mạnh Hạo, chờ đợi không bao lâu, một bình đan dược bay ra rơi vào tay Bạch Vân Lai.

- Viên đan dược này là tham dự Đan Phách, tên là Nhập Ma, khi bán đấu giá thì ngươi tới gọi ta.

Thanh âm mệt mỏi của Mạnh Hạo truyền ra, cửa lớn động phủ đóng lại, hắn ngồi xếp bằng nhắm mắt lại nghỉ ngơi dưỡng sức, trông giống như ngủ mà không phải ngủ.

Bạch Vân Lai ôm quyền hành lễ, cầm đan bình mau chóng rời đi.

Nháy mắt đã qua ba ngày, ba ngày này cả Đông Lai quốc đều rất náo nhiệt, không ít người của tông môn ào ào đổ vào Tử Nguyệt thành, cũng có tu sĩ tông môn của các khu vực khác tới.

Thậm chí bốn tông và ba tộc kia cũng phái đệ tử tới Tử Nguyệt thành thuộc Tử Vận Tông tham gia lần Đan Phách tổ chức mỗi năm một lần này.

Đan Phách này, tuy mỗi năm tổ chức một lần, nhưng cho dù tổ chức thường xuyên như vậy, vẫn có thể khiến cho toàn bộ tu sĩ Nam Vực chú ý tới. Bởi vì toàn bộ đan dược đấu giá trong Đan Phách của Tử Vận Tông, đều do đan sư trong Đan Đông nhất mạch của họ luyện chế ra.

Hơn nữa mỗi năm đều có Chủ Lô đan sư tham gia, số lượng cũng như chất lượng đan dược đều đủ để chấn động cả Nam Vực. Thậm chí có lúc còn xuất hiên đan dược tự sáng tạo ra, khiến cho người ta kinh diễm.

Mỗi năm đều có đan sư nổi danh, được ngoại giới biết đến, truyền khắp Nam Vực. Có thể nói Đan Phách là lựa chọn đầu tiên khi đan sư muốn

nổi danh ở Nam Vực. Ngay cả Đan Đông nhất mạch cũng rất vui với chuyện như vậy, khích lệ đan sư đem đan dược mình luyện chế ra, bán đấu giá ở Đan Phách.

Thậm chí còn khuyến khích đan sư khắc tên mình lên đan dược bán đấu giá, để cho đan sư nổi danh khắp Nam Vực. Đồng thời, loại động viên này còn thể hiện trên vật chất, cho dù tất cả mọi thứ cần cho luyện chế đều đến từ tông môn, nhưng toàn bộ linh thạch đổi được từ Đan Phách thì đều thuộc về đan sư.

Cũng chính là nhờ một quy tắc này, khiến cho mỗi lần Đan Phách, gần như là đại đa số đan sư đều tham dự vào.

Ngoài ra, đan dược của Tử Vận Tông được quản lý cực kì nghiêm ngặt, người ngoài muốn có được rất khó, chỉ có thông qua Đan Phách này mới có được đan dược của Tử Vận Tông.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 344: Đan Phách.

Đặc biệt là mỗi lần Đan Phách, đều có mấy loại đan dược khiến người ta điên cuồng tranh đoạt, nguyên nhân thực sự không phải vì công hiệu mà là vì phương pháp luyện chế của chính đan dược đó.

Nếu đã không thể có được đan phương, thì cũng có thể thông qua nghiên cứu đan dược để mô phỏng, luyện chế lại. Chuyện này ngay cả đan sư của Tử Vận Tông cũng không thể ngăn cản, nếu người ta có bản lĩnh thì cứ việc nghiên cứu.

Cho nên, mức độ vang động của Đan Phách mỗi năm một lần, đương nhiên là cực kỳ to lớn.

Mà địa điểm tổ chức Đan Phách, chính là Tử Nguyệt thành này. Lúc này, ở góc đông nam thành, có một trường đấu giá rộng lớn hình tròn có thể chứa được mười vạn tu sĩ.

Hàng năm, khi tới Đan Phách, nơi đây gần như là không còn chỗ ngồi. Tu sĩ đến từ bốn phương tám hướng sẽ lấp đầy trường đấu giá này

Mỗi lần Đan Phách, thường sẽ kéo dài khoảng bảy ngày, có thể coi đây là một đại sự của Tử Vận Tông.

Hôm nay, chính là ngày Đan Phách đầu tiên, cả trường đấu giá đã chật kín tu sĩ đến từ các tông môn, ánh mắt tất cả mọi người đều chăm chú nhìn về vị trí trung tâm trường đấu giá.

Ở đó có một nam tử trung niên đang mỉm cười ôm quyền chào mọi người.

- Chư vị đạo hữu Nam Vực, quy củ Đan Phách của Tử Vận Tông ta, mọi

người đều biết, tại hạ cũng không nói nhiều nữa. Lần Đan Phách này có tất cả là bảy trăm tám mươi chín loại đan dược, bao gồm những loại đan dược mà tu sĩ Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, thậm chí đan dược mà tiền bối Nguyên Anh cần đến thì lần Đan Phách này cũng có.

Ngoài ra còn có cả độc đan, pháp đan..vv..

Dựa theo quy củ của Tử Vận Tông, mỗi lần lấy đan dược ra đều phải công khai trước mặt các đạo hữu, cạo ra bột đan để nghiệm chứng dược hiệu, để mọi người thấy rõ ràng chỗ tạo hóa của mỗi loại đan dược.

Nam tử trung niên nói xong, tay phải liền vung lên, bên cạnh y liền xuất hiện một cánh cửa lớn hình tròn.

Cánh cửa này trong lúc vặn vẹo thì dần trở nên trong suốt, mọi người có thể thấy rõ sau cửa có hơn bảy trăm tu sĩ mặt không chút cảm xúc đang đứng ở đó.

Những tu sĩ này tu vi tuổi tác không giống nhau, duy chỉ có một điểm giống nhau, đó là hai mắt những người đều ẩn chứa màu tím. Người ngoài không biết lai lịch mấy người này, nhưng nếu Mạnh Hạo ở đây, hắn nhất định có thể liếc mắt một cái là nhận ra.... Mấy người này đều là đệ tử khôi lỗi tu hành công pháp Tử Khí Tây Khứ.

- Đây là những tu sĩ thử đan do Tử Khí nhất mạch mang đến cho lần Đan Phách này. Chư vị ở đây, có không ít người cũng không phải là lần đầu tham dự Đan Phách, chắc cũng đã biết, Đan Phách của Tử Vận Tông ta ở Nam Vực là độc nhất vô nhị.

Sau khi nam tử trung niên vừa dứt lời, tiếng cười quanh quẩn trong trường đấu giá, thì các thanh âm cung kính cũng tràn ngập.

- Đan Phách mở!

- Loại đan dược đầu tiên muốn đấu giá là một bình Điên Dương Đan do Lưu Dũng đại sư với tư cách Chủ Lô đan sư trong Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông ta luyện chế ra.

- Biến sinh cơ thành tử khí, biến biển xanh thành ruộng dâu, loại đan dược này dùng trong động phủ có thể hình thành Âm La, uống vào có thể hóa thành Tử Khí quật, thích hợp nhất với đạo hữu tu luyện khôi lỗi thuật.

Tiếng nam tử trung niên vang vọng, lúc này ở ngoài trường đấu giá, Bạch Vân Lai và Mạnh Hạo cũng đang nhanh chóng chạy tới.

Trong lúc đang tiến hành đấu giá thì Mạnh Hạo lấy thân phận đan sư được dược đồng của trường đấu giá cung kính dẫn vào bên trong. Ngồi trong một trong nhiều gian phòng được chuẩn bị cho đan sư, hắn cúi đầu nhìn xuống trường đấu giá.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn rất muốn biết Nhập Ma Đan do hắn luyện chế sẽ bán được bao nhiêu, có được người ta chấp nhận không. Dù sao thì đây cũng là loại đan dược mà hắn mãn ý nhất từ khi thành đan sư đến nay. Tuy rất tự tin nhưng trong lòng vẫn có cảm giác thấp thỏm, lo được lo mất.

Mạnh Hạo suy nghĩ, ánh mắt nhìn xuống đám người phía dưới, đột nhiên hắn ngẩn người rồi mỉm cười. Ánh mắt hắn đã nhìn về một lô ghế khách quý, có một gã mập đang ngồi mài răng, cà lơ phất phơ.

Lấy phi kiếm mài răng, cả Nam Vực, người có khí phách như vậy cũng chỉ có một người.

Lý Phú Quý...

Chính là tên mập đó. Ngoài y ra, cả Nam Vực không thể có người thứ hai dám dùng phi kiếm mài răng. Đặc biệt là lúc này có không ít đệ tử

Kim Hàn Tông đang vây quanh như bảo hộ y càng làm y thêm nổi bật.

Tên mập này ...mập hơn trước rồi.

Người của các tông môn khác nhìn y với ánh mắt kì quái, có người thấp giọng bàn tán. Nhưng tên mập không hề để ý, y thậm chí còn có vẻ đắc ý lấy một viên linh thạch ra bỏ vào mồm cắn nát vụn.

Chuyện này khiến không ít người đang nhìn y thấy kinh hãi, trong lòng lại là ghen tị không thôi.

Bốn năm không gặp, Mạnh Hạo thường nhớ tới mấy người Hứa sư tỉ, Trần Phàm và tên mập này, lúc này gặp lại, hắn mỉm cười mang theo chút cảm khái.

Bốn năm nay hắn lấy tên là Phương Mộc, ra sức phấn đấu ở Tử Vận Tông đồng thời cũng tìm hiểu được ít tin tức về bọn Trần Phàm, biết bọn họ mấy năm nay ở tông môn đều có tiến bộ. Đặc biệt là Hứa sư tỉ đã Trúc Cơ từ lâu, thậm chí còn bái sư phụ của Hàn Bối làm thầy, hiện nay nàng ở Thanh La Tông tình hình tốt hơn trước rất nhiều.

Còn Trần Phàm cũng đã trở thành đệ tử tinh anh có tư cách cạnh tranh ngôi Đạo Tử của Nhất Kiếm Tông. Tên mập kia vốn bất tài nhất nhưng ở Kim Hàn Tông vẫn muốn gì được nấy, lại thêm Kim Hàn Tông không tiếc tài nguyên, đại giới bồi dưỡng nên tu vi y cũng đã Trúc Cơ.

Cái tên Mạnh Hạo ở Nam Vực ngày nay gần như đã bị người quên lãng.

Mạnh Hạo vui mừng cười không ngớt. Ở đây có thể găp lại cố nhân đối với hắn mà nói là chuyện rất đáng mừng.

- Người này chính là Lý Phú Quý của Kim Hàn Tông, ta nhớ năm ngoái y ở trong Kim Hàn Tông, đã lấy thêm đạo lữ thứ ba... Ngoại giới đều nghe nói, Kim Hàn Tông chỉ tiếc không thể đem tất cả nữ tu có tư chất,

làm đạo lữ của y, chỉ mong huyết mạch này có thể kéo dài hơn một chút.

Bạch Vân Lai bên cạnh, sau khi thấy Mạnh Hạo nhìn tên mập thì thấp giọng nói.

Mạnh Hạo nghe vậy hơi ngẩn người rồi lắc đầu cười không nói gì.

- Không thể tưởng nổi, tên mập này lại là người thoải mái nhất trong số đệ tử Kháo Sơn Tông ở Triệu quốc trước đây.

Mạnh Hạo cảm khái, đối với con đường tu hành độc đáo của tên mập này, trong lòng hắn vẫn có chút hâm mộ.

Đặc biệt là nghĩ tới năm đó lúc cùng tên mập gia nhập Kháo Sơn Tông, y cứ khóc sướt mướt đòi về nhà, nói là trong nhà đã chọn vợ cho y, ánh mắt Mạnh Hạo dịu lại, nét mặt tươi cười mang theo vẻ hồi tưởng.

Hội đấu giá vẫn tiếp tục, mỗi lần có đan dược được lấy ra thì sẽ được cạo xuống một ít bột, sau cánh cửa ánh sáng sẽ có tu sĩ tu luyện công pháp Tử Khí Tây Lai bước ra nuốt số bột này, rồi thân thể bọn họ sẽ trở nên trong suốt, để cho mọi người có thể thấy rõ tác dụng của thuốc trong cơ thể họ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 345: Đan Phách. (2)

Đây là truyền thống đã duy trì không biết bao nhiêu năm ở hội đấu giá này nhằm bảo đảm chất lượng đan dược.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã là buổi trưa.

- Viên đan dược này là Phá Chướng Đan, chư vị đều đã rõ tác dụng của nó...”

Nam tử trung niên dứt lời, đệ tử thử đan tu hành Tử Khí Tây Lai, liền bước lên nuốt bột đan dược để mọi người nhìn rõ tác dung của đan dược.

- Hai vạn linh thạch!

Thanh âm của tên mập rất tương xứng với thân hình của y, khí phách ầm ầm vang lên.

- Ba vạn linh thạch!

- Con bà nó chứ, lão tử trả năm vạn linh thạch!

Tên mập đứng lên, bày ra bộ dạng tài đại khí thô.

- Sáu vạn linh thạch!

- Bảy vạn linh thạch...

Phá Chướng Đan thực tế đáng giá bao nhiêu linh thạch thì phải xem người mua cần tới mức nào. Mười vạn tu sĩ ở đây, có không ít người đang gặp hoặc sắp gặp bình cảnh, cho nên mỗi khi có Phá Chướng Đan thì đều được bán với giá tương đối cao.

- Mười vạn linh thạch, linh thạch lão tử không thiếu, để xem ai dám tranh với ta!

Tên mập gầm lớn, tay phải trực tiếp lấy ra một khối linh thạch, bỏ vào trong miệng cắn vụn, đám đệ tử Kim Hàn Tông xung quanh y thấy vậy chỉ biết cười khổ.

Lời tên mập quả thực có tác dụng, dù sao Phá Chướng Đan cho dù tốt nhưng không phải là hoàn toàn hữu hiệu. Mười vạn linh thạch đã là giá rất cao, dần dần không còn ai ra giá nữa.

Mạnh Hạo vẻ mặt cổ quái, viên Phá Chướng Đan này không phải do hắn luyện chế, nhưng nhìn tác dụng của thuốc trên thân thể trong suốt của đám đệ tử thử đan kia, thì với tay nghề luyện đan của Mạnh Hạo có thể nhìn ra. Phá Chướng Đan này tối đa cũng chỉ phát huy được ba thành dược lực của thảo mộc mà thôi.

- Xem ra lúc trước luyện đan cho Đinh Dũng mình còn lấy giá thấp...

Đương nhiên Mạnh Hạo cũng biết giá đan dược trong tông không thể so với trên sàn đấu giá. Dù sao một bên là đồng tông, một bên là bán đấu giá.

Đấu giá vẫn tiếp tục, không khí càng lúc càng náo nhiệt. Đặc biệt là khi có một viên đan dược do chính tay Chủ Lô đan sư luyện chế xuất hiện, thì liền bán được với giá mấy chục vạn linh thạch khiến hơi thở Mạnh Hạo có chút gấp gáp. Đây là lần đầu tiên hắn đã cảm nhận sâu sắc rằng, đan sư có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Bởi vì hắn có thể nhìn ra viên đan dược đó tối đa chỉ đáng giá vài vạn linh thạch. Cái gọi là dược hiệu cũng chỉ là năm thành dược lực của thảo mộc, hắn chỉ tiện tay cũng luyện chế ra được.

Tên mập gần như loại đan dược nào cũng mua, thu hoạch rất khá, đã trở thành nhân vật nổi bật trong hội đấu giá lần này. Nhất là khi tên mập này thường xuyên lấm la lấm lét nhìn khắp toàn trường, ánh mắt chuyên môn chỉ dừng lại trên người các nữ tu rồi làm bộ dạng mà y cho là tiêu sái nhất.

Y nghiễm nhiên xem sàn đấu giá là nơi biểu diễn của bản thân....

Đối với chuyên này, người của Kim Hàn Tông chỉ thở dài chứ không ngăn cản. Bởi vì tên mập làm việc theo “đại nghĩa”. “Đại nghĩa” ở đây chính là lấy vợ, đây là mệnh lệnh do đích thân tông chủ Kim Hàn Tông truyền xuống.

- Viên đan dược này là do Lệ Đào, Lệ đan sư của bản tông luyện chế, tên là Trúc Cơ Thiên, là loại đan dược có thể dùng cho tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí hậu kỳ cùng có thể sử dụng. Tổng công có ba bình, mỗi bình sáu viên, bắt đầu đấu giá.

Nam tử trung niên phụ trách đấu giá mỉm cười phất tay áo, trước mặt y xuất hiện ba bình đan dược. Lúc đệ tử thử thuốc đi ra nuốt bột thuốc, thì trong một chớp mắt toàn trường trở nên yên tĩnh, nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc đã trở nên sôi trào.

- Viên đan dược này...

- Không ngờ lại có bốn thành rưỡi dược hiệu!

- Đây không phải là Trúc Cơ Thiên bình thường, Lệ Đào đan sư này là ai mà có thể luyện chế ra đan dược chỉ thua kém Chủ Lô đan sư.

- Phương pháp luyện chế viên đan dược này có chút kì dị.

Ở đây đương nhiên cũng có người hiểu về đan đạo, có thể từ phản ứng trên người đệ tử thử đan nhìn ra chỗ kì dị của loại đan dược này .

Ngay cả nam tử trung niên kia cũng ngẩn người, cúi đầu nhìn kĩ ba bình đan dược trong tay.

Mạnh Hạo cũng nhìn kĩ ba bình đan dược kia, hồi lâu sau hắn mỉm cười. Hắn có quen Lệ Đào, lúc Lệ Đào luyện chế bình Trúc Cơ Thiên này thì Mạnh Hạo tìm đến. Sau khi hai người trao đổi về đan đạo, Mạnh Hạo đưa ra mấy loại phối hợp biến hóa của thảo dược. Có thể nói, một lò Trúc Cơ Thiên này, là nhờ Mạnh Hạo trợ giúp, mà Lệ Đào mới hiểu ra và luyện chế được loại đan kia. Vả lại đây cũng là loại đan dược phẩm chất cao nhất mà y luyện chế được.

- Lúc trước ta cũng không quan tâm lắm đến loại đan dược này, có điều nếu theo đề xuất ban đầu của ta thì chỉ có thể chiết ra bốn thành dược lực của thảo mộc, nhưng ở đây lại là bốn thành rưỡi, xem ra là do Lệ Đào tự nghiên cứu.

Mạnh Hạo nghĩ thầm, ánh mắt đảo qua toàn trường, nhìn thấy vẻ hưng phấn của mọi người, cười cười.

Trong túi trữ vật của hắn còn mấy viên Trúc Cơ Thiên do hắn luyện chế, dược lực đạt tới chín thành. Nếu đem ra đấu giá nhất định sẽ chấn động toàn trường.

- Không biết Nhập Ma Đan của ta thế nào...

Hắn rất kỳ vọng vào Nhập Ma Đan, vì loại đan dược này hắn luyện chế vất vả hơn Trúc Cơ Thiên không biết bao nhiên lần.

Loại đan dược đó mới thể hiên trình độ luyên đan cao nhất của hắn.

- Cả ba bình giá hai mươi vạn linh thạch.

Nam tử trung niên phụ trách đấu giá cười nói, y đã có thể đoán được, ba

bình đan dược này có thể đẩy không khí đấu giá hôm nay lên cao nhất.

Thậm chí loại đan dược này vô cùng có khả năng trở thành Đan Vương trong hội đấu giá này, mà cái tên Lệ Đào nhất định sẽ theo đó mà vang dội khắp Nam Vực .

Tất cả đều là vì Lệ Đào không phải Chủ Lô, nhưng đan dược của y lại gần bằng đan dược của Chủ Lô, nhất định là nhờ sáng tạo riêng trong cách phối hợp thảo dược. Loại phối hợp này chính là mấu chốt để đan sư trưởng thành, trở thành Chủ Lô.

Bất cứ đan sư nào, muốn trở thành Chủ Lô, cũng cần phải có được loại phối hợp thảo dược thuộc về riêng mình, dùng cái này để vượt qua các đan sư khác, trở thành Chủ Lô.

Mà dạng phối hợp này vốn đã vượt xa giá trị của bản thân đan dược. Chỉ cần đan dược này xuất hiện ở Đan Phách thì lập tức gây chấn động, được người ta mua giá cao để nghiên cứu.

Dù sao một khi đan sư trở thành Chủ Lô, thì sẽ tu hành phương pháp ẩn đan, làm cho phương pháp phối hợp trong đan dược được che đi, khiến người ta dù mua được đan dược cũng không dễ tìm ra phương pháp luyện chế .

Chỉ có đan dược được luyện chế khi còn là đan sư, mới không có ẩn đan, còn có thể nghiên cứu được. Chuyện này Đan Đông nhất mạch đương nhiên cũng biết nhưng không ngăn cản, đan dược đại đồ, ai có bản lĩnh thì cứ việc nghiên cứu.

Dù sao loại cơ hội tốt như vậy, cũng không phải là lần Đan Phách nào cũng sẽ xuất hiện, có thể nói, mấy mươi lần Đan Phách cũng khó mà xuất hiện một lần như vậy. Cho nên có thể tưởng tượng ra giá trị của lô đan dược này lớn đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 346: Nhập Ma Đan!

Mà Đan Đông nhất mạch đương nhiên có khí độ của họ, một khi đã đấu giá, thì sẽ không giấu diếm cái gì, bởi vì Đan Đông nhất mạch không để ý chuyện bị người khác nghiên cứu.

- Ba mươi vạn linh thạch!

- Năm mươi vạn linh thạch, ba bình Trúc Cơ Thiên này lão phu nhất định phải có.

Tiếng hét giá thay phiên nhau vang lên náo động trong phòng đấu giá, hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, chỉ là Trúc Cơ Thiên với bốn thành rưỡi dược hiệu đã náo nhiệt như vậy. Hắn càng kỳ vọng vào đan dược của mình.

- Sáu mươi vạn, dám tranh với ta sao, ba bình đan dược này, lão tử phải có.

Tên mập đứng bật dậy gầm lên, tiếng hét này như sấm nổ mùa xuân, vang vọng cả phòng đấu giá.

Nhưng ba bình Trúc Cơ Thiên này không phải như Phá Chướng Đan lúc trước, tên mập vừa hô giá là nhưng người khác không tranh đoạt nữa. Ba bình đan Trúc Cơ Thiên này có thể nói là mấy chục năm khó xuất hiện được một lần, thậm chí nói quá lên, là trăm năm khó gặp!

Đan Đông nhất mạch có thực lực, có thể không cần, nhưng các tông môn khác thì không có nội tình như Đan Đông nhất mạch, đương nhiên đối với loại đan dược ẩn chứa phối hợp thảo dược như vậy nhất định phải mua được.

Mười vạn tu sĩ bất kể thuộc tông môn lớn hay nhỏ đều đỏ mắt tranh đoạt. Lúc này lợi ích cá nhân chỉ là thứ yếu, lợi ích tông môn mới là quan trọng.

Một khi nghiên cứu ra được phương pháp phối hợp của thảo dược trong đó, thậm chí có thể khiến tạo nghệ đan đạo của một tông môn tăng lên không ít. Lúc này, theo không khí nóng bỏng ở trong phòng đấu giá, càng lúc càng nhiều người ra giá, ngay cả tam đại gia tộc và mấy đại tông môn khác cũng không ngoại lệ.

Đám người này như đã mất lý trí khiến Mạnh Hạo ở trong lầu các xem mà trợn mắt há mồm, ánh mắt hắn càng thêm sáng hơn. Giá đan dược càng lúc càng tăng, cái tên Lệ Đào nhất định cũng sẽ lừng danh ở Nam Vực sau lần Đan Phách này. Rất nhiều tu sĩ muốn kết thân với người này, bởi vì Lệ Đào này lúc còn là đan sư đã có thể luyện chế đan dược như thế thì sau này nhất định có thể thành Chủ Lô.

Toàn bộ Đan Đông nhất mạch, cũng không được đến trăm Chủ Lô, bất kỳ một người nào khi xuất hiện ở Nam Vực, đều sẽ dẫn đến oanh động, sẽ có vô số tu sĩ hâm mộ. Địa vị này, thân phận này, nghiễm nhiên là đạt đến trình độ cực kỳ cao.

Đợt bán đấu giá Trúc Cơ Thiên này, cho dù tên mập liên tục ra giá cũng tranh không lại với người ta, bởi vì cuối cùng ba bình Trúc Cơ Thiên được bán ra với giá bốn trăm vạn linh thạch. Cái giá tuyệt đối là trên trời!!

Đây đã trở thành cái giá cao nhất trong một trăm năm trở lại đây, tương ứng với một trăm lần Đan Phách của Tử Vận Tông.

Loại giá này dĩ nhiên khó có thể hình dung bằng lời nói, nó khiến cho toàn bộ phòng đấu giá, ngoại trừ tiếng hít thở thì là một bầu tĩnh mịch.

Mà người mua được đan dược chính là Lý gia trong tam đại gia tộc!

Lần này Lý gia có ba người tới, ngoài một lão giả ra còn hai người kia đều là thiên kiêu của Lý gia. Mà tam đại gia tộc đều có nét đặc sắc về đan đạo, tuy thua xa Đan Đông nhất mạch, nhưng tương đối mà nói thì cũng có chỗ hơn người. Ba bình đan Trúc Cơ Thiên này rơi vào tay họ, có khả năng rất lớn sẽ nghiên cứu ra cách phối chế.

Cho dù như thế, cho dù là nam tử trung niên chủ trì đấu giá có chút do dự. Nhưng nội tình Đan Đông nhất mạch cực sâu, có thể ở trong tình huống thế này, mà vẫn không thèm để ý đến một loại phối hợp thảo dược bị lưu truyền ra ngoài, mặc cho đan dược cuối cùng là rơi vào tay Lý gia, có thể thấy được sự ngạo nghễ ở điểm này.

Từ khi Đan Phách của Tử Vận Tông mở ra đến nay, hơn một nghìn năm qua, chưa từng có đan dược của Tử Vận Tông bán ra, đan dược cuối cùng hoặc là không bán ra hoặc bị người của Đan Đông nhất mạch mua mất. Chuyện trước mắt đúng là nghìn năm qua chưa từng xảy ra.

Chỉ cần là vật trên Đan Phách thì đệ tử của Tử Vận Tông không thể đứng ra mua, cho dù là vật hiếm có tới đâu cũng như vậy.

Đây là quy củ đã có từ ngàn năm nay, chưa từng thay đổi.

Sau khi ba bình Trúc Cơ Thiên được người Lý gia mua mất, lão giả Lý gia lại còn ngay tại trận, mời Lệ Đào đan sư tới Lý gia làm khách, khiến cho cái tên Lệ Đào lại lần nữa nổi lên.

Toàn bộ phòng đấu giá đều bàn luận về Lệ Đào, ngay cả những đan sư trong lầu các bên cạnh Mạnh Hạo, bao gồm cả người của Đan Đông nhất mạch cũng nhắc đến Lệ Đào với vẻ kinh ngạc cùng hâm mộ.

Hội đấu giá đã qua hai ngày, nhưng bất kể là nam tử trung niên phụ trách bán đấu giá kia lấy ra loại đan dược nào cũng không cách nào lấy lại không khí sôi nổi của hội đấu giá.

Người quan tâm đã ít đi, ra giá cũng không còn kịch liệt nữa, khiến cho mấy trăm loại đan dược, mà chỉ qua thời gian vài chục hơi thở đã bán xong một loại, tốc độ này không còn là đấu giá nữa....

Thậm chí đã có người đứng dậy rời đi.

Giống như đã trải qua một lần kỳ tích như Trúc Cơ Thiên, trong tâm mười vạn tu sĩ tham dự hội đấu giá này dĩ nhiên đều đoán được. Lần Đan Phách này, cho dù phía sau còn có át chủ bài, nhưng tuyệt đối không thể rung động được như Trúc Cơ Thiên lúc trước.

Bốn trăm vạn linh thạch, cái giá này e là trăm năm tới cũng khó có loại đan dược nào vượt qua được, cũng đã định chắc ba bình Trúc Cơ Thiên này sắp trở thành một kỳ tích.

Cứ thế, hứng thú đối với đan dược bán lúc sau đã giảm đi nhiều. Nam tử trung niên biết rõ điều này, trong lòng y cũng thấy kích động, đây có thể nói là lần đầu tiên trong đời y bán được giá cao như vậy.

Ngay cả y cũng cho rằng, phía sau sẽ không có loại đan dược nào có thể vượt qua Trúc Cơ Thiên. Hiểu được tâm tình đó của tu sĩ trên hội đấu giá, y tăng nhanh tốc độ bán đấu giá khiến mấy trăm loại đan dược tiếp theo đều được bán ra với tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Nhập Ma Đan của Mạnh Hạo cũng là dưới tình hình như vậy mà xuất hiện trên hội đấu giá, vào hoàng hôn ngày đấu giá thứ ba, khi mà mười vạn tu sĩ ở đây đều khuyết thiếu hứng thú, âm thầm tiếc nuối, thậm chí còn đem tin tức về Trúc Cơ Thiên truyền về tông môn của mình.

- Đan dược này là do một vị đan sư của Đan Đông nhất mạch Tử Vận Tông ta luyện chế, vị này không tiêt lộ danh tính, tạ hạ cũng không biết là ai. Đan dược này tên là ...Nhập Ma Đan , là một viên độc đan.

Nam tử trung niên rất nhanh lên tiếng, lấy ra một bình thuốc đặt trước mặt.

Mạnh Hạo phấn chấn hít sâu một hơi, bình đan dược kia chính là do hắn luyện chế .

Khi đan dược được lấy ra thì đai bộ phận tu sĩ vẫn còn đang thấp giọng bàn luận về Trúc Cơ Thiên với vẻ cảm khái, không có chú ý đến hội đấu giá, chỉ có một số người vì nghe nói là độc đan mới có chút hứng thú xem qua.

Nam tử trung niên nói rất nhanh. Theo y thấy, bình đan dược này tuy nói là độc đan, nhưng chỉ là vận khí không tốt, nếu không có Trúc Cơ Thiên thì cũng có thể thu hút được một số người tranh mua. Nhưng hiện tại xem ra cùng lắm chỉ bán được hơn mười vạn linh thạch, là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 347: Nhập Ma Đan! (2)

Cho nên y giới thiệu rất nhanh, cũng đã nhìn ra vẻ lơ đãng của đám tu sĩ phía dưới. Y ho khan một tiếng, định nhanh chóng kết thúc lần Đan Phách này. Theo y thấy thì lần Đan Phách này cùng lắm chỉ kéo dài bốn ngày, không thể kéo dài tới bảy ngày. Cũng phải thôi, đã xuất hiện loại đan dược chấn động như Trúc Cơ Thiên thì những vật phẩm khác của hội đấu giá này đều bị lu mờ.

Mang theo suy nghĩ nhanh chóng chấm dứt Đan Phách, nam tử trung niên gọi một tên đệ tử thử đan đến, lấy từ trong bình ra một viên đan dược màu đen. Sau khi nhìn thoáng qua, nam tử trung niên này không có nhìn ra điểm gì lạ, thì trực tiếp cạo xuống một ít bột cho tên đệ tử kia uống.

Tất cả những hành động này đều không mấy ai quan tâm, thậm chí số người có ý định muốn mua đan dược cũng ít đến thê thảm, duy chỉ có một số tu sĩ nghiên cứu về độc dược mới có hứng thú.

Những chuyện này Mạnh Hạo đều thấy rõ, nhưng hắn vẫn tỏ ra bình tĩnh. Chỉ có Bạch Vân Lại sau lưng hắn trong lòng sốt ruột, thở dài bất bình thay cho Mạnh Hạo. Theo gã thấy trình độ đan đạo của Mạnh Hạo cao hơn Lệ Đào nhiều lắm, thậm chí hai người còn không cùng một đẳng cấp.

Từ sự điên cuồng của đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch khi tranh đoạt đan dược của Mạnh Hạo là có thể thấy điều này.

Tên đệ tử thử đân kia thoạt nhìn thì là một thanh niên hơn ba mươi tuổi, lúc này mặt không chút biểu tình, cho dù mười vạn tu sĩ phía dưới có rất ít người chú ý, cũng vẫn tiếp nhận bột thuốc, không chút chần chờ, lập tức nuốt vào trong miệng. Tu vi trong cơ thể y lập tức vận chuyển, khiến

cho toàn bộ biến hóa của thuốc này trong thân thể đều hiển lộ ra bên ngoài cho mọi người nhìn rõ.

Cho dù đây là độc đan nhưng y vẫn không hề để ý.

Nhưng ngay khi bột thuốc này được y nuốt vào, trong chớp mắt khi nó hòa tan trong người, gương mặt vốn không biểu tình của thanh niên này bắt đầu đột nhiên biến sắc, hơn nữa, trên trán y cũng xuất hiện mồ hôi, thân thể run rẩy, gân xanh trên mặt trong nháy mắt nổi lên.

Y rõ ràng cảm giác được, bột thuốc kia khi vào trong miệng thì tan ra trong nháy mắt, không những thế còn hình thành một cỗ lực kích thích khó có thể hình dung, hóa thành một cơn đau nhức khắp người, như đao kiếm trên thân, theo linh khí ầm ầm phá hủy kinh mạch!

Trong nháy mắt khi kinh mạch bị phá hủy, trong cơ thể y truyền ra tiếng nổ vang, giống như kích phát sinh mệnh lực vô tận. Cỗ lực lượng mạnh mẽ này dường như theo bộ ngực nổ tung của y hóa thành một sát cơ điên cuồng, trực tiếp phá hỏng ba tòa đạo đài trong cơ thể hắn!

Sau khi đạo đài bị hủy, đan hải cũng nháy mắt bốc hơi, nghiền nát tu vi của y, trực tiếp đánh vào đầu, như diệt hồn, phá hủy tâm trí, hóa thành một luồng ý chí phong ma, như đã trở thành tuyệt mệnh!!

Lúc này y giống như đã mất ý thức, cả người giống như điên cuồng, ngẩng đầu lên gầm lớn một tiếng kinh thiên động địa. Lúc tiếng gầm này phát ra mang theo một sát cơ khủng khiếp, trở thành sát khí từ trên người y ào ạt, điên cuồng truyền ra xung quanh.

Thân thể y giống như bị thiêu đốt trong biển lửa vô hình, đốt cháy thân hình, đốt cháy linh hồn, để đổi lấy một cỗ phong ma điên cuồng. Hai mắt y trong khoảnh khắc đỏ đậm, hô hấp cực kỳ dồn dập... Trong một chớp mắt này, một cỗ khí tức kinh thiên động địa bộc phát ra, trong cơ thể rõ ràng không có đạo đài, nhưng khí tức của y cũng bị ép thẳng đến Trúc

Cơ hậu kỳ!!!

Khi tiếng gầm đầy sát khí này phát ra, lập tức áp đảo tiếng bàn tán về Trúc Cơ Thiên của mười vạn tu sĩ ở đây, tất cả đều chăm chú nhìn về phía tu sĩ này.

- Kinh mạch toàn thân đau nhức, tựa như chịu ngàn đao bầm thây, như khai phá thân thể, toàn thân thông suốt, tâm thần như được ngưng tụ, tựa như là ngàn vạn sát cơ, đánh tới đan hải đạo đài, tựa sát khí diệt hồn, lấy hồn dung linh, dùng lực lượng sát lục đảo loạn tâm trí, tâm thần, cuối cùng tất cả tựa như hóa thành hư không. Chỉ một ý chí điên cuồng ấy, đã hóa thành một luồng tâm niệm tuyệt mệnh, dùng nó, có thể khiến cho tu vi toàn thân tăng lên trong nháy mắt! Tựa như thiêu đốt linh hồn mà không phải thiêu đốt linh hồn, đan này, hãy gọi là Nhập Ma Đan, bởi vì ý nghĩa của nó, là Duy Ma!

Khi tu sĩ kia truyền ra tiếng gầm với sát khí thao thiên, đồng thời chấn động mọi người, Mạnh Hạo đứng ở trong lầu các nhìn tu sĩ kia, nhẹ giọng nói. Gần như là mỗi câu nói của hắn đều tương ứng với sự biến hóa của tu sĩ kia, tu sĩ đó giống như bị Mạnh Hạo khống chế trong vô hình!

Mạnh Hạo lúc này bình tĩnh đứng đó, hai mắt nhạt như nước, lại giống như.. Đan ma!

Không cách nào hình dung, trong tiếng gầm đó chứa bao nhiêu sát khí ngập trời, ngay khi tiếng gầm đó truyền khắp nơi thì trên người tu sĩ hơn ba mươi tuổi kia cũng bốc lên từng luồng khí đen nhỏ.

Khí đen nháy mắt bao phủ người y, làm cho y giống như sinh ra từ âm ti địa phủ trèo ra. Cặp mắt y vốn nhắm chặt đột nhiên mở ra, mười vạn tu sĩ nhìn thấy đều hoảng sợ, cặp mắt của y lúc này giống hệt hung thú, trong đó chỉ có điên cuồng tử vong.

Đôi mắt kia là màu đỏ, trong đó ẩn chứa sự điên cuồng khó có thể hình dung, dường như là theo một cái chớp mắt này, y đã không còn là một tu sĩ, mà là trở thành ma!

Tu vi của y tuy chỉ là Trúc Cơ hậu kì nhưng phải biết rằng lúc nãy y mới là Trúc Cơ sơ kì, mức độ bạo phát như vậy đủ khiến trong lòng mười vạn tu sĩ đều bùng nổ, giống như thiên lôi quanh quẩn.

Thiên lôi nổ vang khiến cho bốn phía đều hoàn toàn yên lặng, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người tu sĩ giống như ma thần kia, ngay cả nam tử trung niên phụ trách đấu giá cũng sửng sốt, ngay sau đó là biểu tình hoảng sợ.

Bởi vì, thanh niên này cho dù thoạt nhìn y như là phong ma, sát khí ngập trời, hai mắt đỏ đậm như mất đi thần trí, nhưng sâu trong hai mắt của y vẫn lộ ra một vẻ bình tĩnh.

Sự bình tĩnh này còn đáng sợ hơn cả sự điên cuồng, bởi vì điều này có nghĩa là, tuy y điên cuồng hung bạo nhưng vẫn y vẫn chưa mất đi ý thức!

Hơn nữa, từ trên người y, mười vạn tu sĩ đều có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả biến hóa của thuốc bột trong đó, bọn họ cũng tận mắt nhìn thấy dược phấn đó đã hòa tan hết. Nhưng chỉ một chút dược phấn đã ghê gớm như vậy, nếu là cả viên đan dược ...

Tiếng hô hấp dồn dập truyền ra, đáp án hiện lên trong lòng khiến cho ánh mắt mười vạn tu sĩ nơi đây, trực tiếp hiện lên vẻ hoảng sợ.

- Đây... đây là đan dược gì?!! Sao có thể đáng sợ như vậy!

- Chỉ là... chỉ là một ít dược phấn mà đã làm cho tu sĩ kia biến hóa như vậy, nếu như nuốt cả viên thì sẽ thế nào....

- Có thể khiến người ta điên cuồng, kích phát ra tất cả tiềm lực, hòa tan

cả đan hải đạo đài, tỏa ra sát khí khủng khiếp. Đây, đây đâu phải độc đan mà là một viên tuyệt đan, có thể dùng để giữ mạng vào lúc mấu chốt.

- Độc đan, độc đan.... Trong cuộc đời của bất kì đan sư nào, cũng đều sẽ thử luyện chế độc đan, nhưng độc đan không có đan phương, loại đan dược này... đan dược này....

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 348: Một trời một vực .

- Các ngươi chỉ quan tâm tới hiệu quả nhưng lão phu lại muốn biết viên đan dược này rốt cuộc có thể phát huy mấy thành dược lực của thảo mộc. Chỉ là dược phấn đã ghê gớm như vậy, ta đoán viên đan dược này ít nhất cũng phát huy được năm thành dược lực của thảo mộc.

- Năm thành, lẽ nào đây là độc đan do Chủ Lô luyện chế.

Cả hội đấu giá trong nháy mắt này đều chấn động. Tiếng bàn tán nổi lên hệt như khi Trúc Cơ Thiên xuất hiện. Tất cả đều chăm chú nhìn viên đan dược màu đen trước mắt, có người nhìn thấy trên đan dược có khắc hình một chiếc đỉnh.

- Có ấn kí.

- Đó là một chiếc đỉnh, trên viên đan dược này có một chiếc đỉnh.

- Đây nhất định là kí hiệu riêng của đan sư, chỉ có khi luyện chế ra loại đan dược mà mình mãn ý nhất, đan sư mới lưu lại ấn kí, đỉnh.... ta chưa từng nghe nói có đan sư nào lấy đỉnh làm ấn kí.

- Ta muốn yêu cầu phòng đấu giá, thử nghiệm xem đan dược này phát huy được mấy thành dược lực của thảo mộc!!

- Đúng, chúng ta yêu cầu phòng đấu giá thử nghiệm!

Theo lời yêu cầu vang lên, không khí hội đấu giá đã lần nữa nóng lên. Nam tử trung niên kia hít sâu một hơi, y không ngờ được sau Trúc Cơ Thiên còn có loại đan dược làm các tu sĩ điên cuồng như vậy.

Thấy chúng tu sĩ càng lúc càng lớn tiếng yêu cầu thử nghiệm, nam tử

trung niên cũng không chậm trễ, y phất tay phải liền có hai lão giả bước ra từ cánh cửa ánh sáng.

Hai lão giả này, tóc trắng xóa, chính là đan lão, đan sư có tư cách lâu đời tại Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông, phụ trách kiểm tra dược hiệu của đan dược trong lần Đan Phách này. Hai người đó khoan thai bước ra, thái độ của nam tử trung niên lập tức trở nên khách khí.

Hai lão giả vẻ mặt ngạo nghễ, không thèm nhìn mười vạn tu sĩ phía dưới, một người trong đó vung tay phải lên bắt lấy đan dược, ánh mắt đảo qua ấn kí trên đó với vẻ không vui. Lão cho rằng, đan sư không đến Chủ Lô thì không có tư cách lưu lại ấn kí trên đan dược. Nếu không phải lúc này đang bị chúng tu sĩ nhìn chằm chằm, thì với tính cách của lão, lão đã trực tiếp xóa ấn kí này đi rồi.

Mang vẻ khó chịu, lão đem đưa đan dược lên mũi ngửi một chút, vừa ngửi một cái thì thân thể lão đã chấn động, hai mắt lộ vẻ không thể tin nổi. Lão mạnh mẽ cúi đầu nhìn kĩ, càng nhìn càng mất bình tĩnh, dần dần thân thể lão run lên, hai mắt mở to lộ vẻ không thể tin nổi.

- Không thể nào... không thể nào có loại đan dược như vậy, không thể nào...

Lão giả lẩm bẩm, thanh âm của lão vang lên, các tu sĩ xung quanh nghe thấy đều kích động. Bọn họ không tưởng tượng nổi, rốt cuộc loại đan dược này đạt tới phẩm cấp nào mà khiến một đan sư lâu năm phải hoảng sợ thất sắc như vậy.

Lão giả bên cạnh thấy vậy, cũng bước qua nhìn kĩ đan dược rồi ngửi thử một cái, dần dần hai mắt lộ vẻ kì dị, giống như muốn nhìn thấu viên đan dược trong tay, nhưng rất nhanh sắc mặt lão tái nhợt, lộ vẻ vừa sợ hãi vừa không thể tin nổi

- Đây ...đây là...

Hai lão giả nhìn nhau, mỗi người đều thấy vẻ kinh hãi trong mắt người kia, hai người run rẩy, hơi thở gấp rút.

- Hai vị đan lão, đan dược này...

- Viên đan dược này không thể bán!

Hai vị đan lão này gần như nói cùng lúc, lời này vừa nói ra, cả hội đấu giá liền chấn động.

- Vì sao không thể bán, bọn ta là muốn thử nghiệm dược lực, chẳng lẽ Đan Phách của Tử Vận Tông, nghìn năm qua muốn lần đầu tiên xuất hiện không phách.

- Theo quy tắc của Đan Phách, bọn ta có quyền yêu cầu thử nghiêm đan dược, nay thử nghiệm chưa có kết quả đã nói không bán?

- Bọn ta muốn biết kết quả thử nghiệm, đan dược này ...rốt cuộc có mấy thành dược lực!

Tiếng la ó của mười vạn tu sĩ vang lên ầm ầm, đặc biệt là tên mập lại càng to giọng gào thét. Nam tử trung niên phụ trách đấu giá kia biến sắc, loại chuyện này vẫn là lần đầu tiên y gặp phải trong đời, trong lúc y đang lo lắng thì bên cạnh y lại xuất hiện một cánh cửa ánh sáng.

Từ trong cánh cửa ánh sáng có bảy người đi ra.

Bảy người này vừa bước ra, sắc mặt nam tử trung niên lập tức đại biến, vội vàng ôm quyền, cúi đầu thật sâu. Về phần hai vị đan lão kia, vẻ mặt cũng là cực kỳ cung kính, ôm quyền bái kiến.

Mười vạn tu sĩ bốn phía trong phòng đấu giá đều trở nên yên lặng trong khoảnh khắc, nhưng mỗi người đều mở to mắt, lộ ra vẻ chấn động, bởi vì

bảy người này... toàn bộ đều là Chủ Lô trong Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông.

Thậm chí danh tiếng của từng người này với các tu sĩ đều như sấm bên tai, trong khi chúng tu sĩ đều thấy chấn động, thì bảy người lại đi thẳng tới Nhập Ma Đan, một người trong đó, vươn tay phải cầm lấy Nhập Ma Đan, cẩn thận nhìn kĩ một chút, cánh tay run lên, lộ vẻ rung động.

Rung động này tuy đã bị che dấu một cách nhanh chóng, nhưng nơi đây, dưới ánh mắt vạn chúng chú mục của mười vạn người, vẫn bị người nhìn thấy. Mà vẻ mặt rung động của Chủ Lô, làm cho những tu sĩ khi nhìn thấy, đáy lòng đã giống như có mười vạn lôi đình đồng thời nổ vang.

- Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông ta, nhiều lần Đan Phách, chỉ có thể cho chư vị một lần cơ hội để thử nghiệm dược hiểu. Chư vị xác định, muốn dùng cho loại đan dược này?

Chủ Lô đan sư đang cầm đan, chậm rãi lên tiếng, ánh mắt đảo qua mười vạn tu sĩ phía dưới. Sau khi thấy được ánh mắt của mọi người, y thầm than một tiếng, ném Nhập Ma Đan trôi nổi giữa không trung, còn bản thân thì khoanh chân ngồi xuống.

Sáu người bên cạnh cũng vẻ mặt ngưng trọng, lần lượt khoanh chân ngồi xuống. Bảy người này vây quanh Nhập Ma Đan, đồng thời hai tay bắt quyết, lập tức trước mặt bảy người xuất hiện bảy cái đan lô khác nhau, nhưng bất kỳ một cái đan lô nào cũng là phẩm chất siêu tuyệt!

- Mỗi đan lô được đốt lên ứng với một thành dược hiệu. Việc này là công bằng, bởi vì đan dược trong Đan Phách đều được luyện ra từ thảo mộc do Đan Đông nhất mạch ta trồng. Trừ phi đan dược này không phải do Đan Đông nhất mạch ta luyện chế, nếu không ắt sẽ thử ra được mấy thành dược hiệu.

Dứt lời, thì dưới ánh mắt chú mục của mười vạn tu sĩ, bảy vị Chủ Lô đan

sư thanh danh hiển hách, đức cao vọng trọng nhắm hai mắt lại, một luồng đan hương nháy mắt tràn ngập bốn phía, cảm giác mông lung khuếch tán ra. Trong khoảnh khắc, một đan lô sáng lên, ngay sau đó, cái đan lô thứ hai, thứ ba, thứ bốn, toàn bộ sáng lên!

- Có bốn đan lô sáng lên có nghĩa là phát huy được bốn thành dược hiệu của thảo mộc...

- Thì ra chỉ có bốn thành, không bằng Trúc Cơ Thiên lúc trước. Nhưng nhờ có Trúc Cơ Thiên để so sánh, mới có thể dễ dàng phân biệt được dược hiệu. Nhưng đây là độc đan có vẻ không cùng loại, cho nên nhìn không ...Hả ?”

Tất cả đang bàn tán vừa ra liền như bị nghẹn lại ở cổ, trong nháy mắt lại trở nên yên tĩnh.

Lúc này mười vạn tu sĩ đều như ngừng thở, vẻ mặt chấn động, ngơ ngác nhìn đan lô thứ năm, thứ sau, cho đến đan lô thứ bảy, tại trong phút chốc, toàn bộ sáng ngời.

- Bảy...bảy thành?

- Chẳng lẽ là Chủ Lô tự tay luyện chế, đây.. đây..

- Đây không phải là bảy thành, nếu có thêm đan lô thứ tám...

Trong lúc mọi người đang bàn tán, thì vẻ mặt bảy vị Chủ Lô kia đại biến, tâm thần nổ vang một cái, đột nhiên từ trong cánh cửa ánh sáng, lại có thêm ba vị Chủ Lô khác đi ra. Ba người này đều mang theo vẻ mặt ngưng trọng cất bước đến, sau khi ngồi xuống, cũng thả đan lô của mình ra.

Nhưng gần như khi đan lô của bọn họ vừa xuất hiện, liền sáng lên, đây là đan lô thứ tám, tiếp theo là cái thứ chín, rồi đến cái thứ mười cũng sáng

lên trong nháy mắt!

Mười đan lô cùng nhau sáng lên, hào quang ngập trời. Lúc này tất cả đều tĩnh lặng, bởi vì mười vạn tu sĩ nơi này đều đã ngẩn người.

Còn mười vị Chủ Lô thử nghiệm đan dược lúc này cũng đều ngây ngốc, đầu óc rung lên, hơi thở gấp rút, ánh mắt lộ vẻ chấn kinh chưa từng có trong cuộc đời này, sắc mặt toàn bộ nháy mắt đại biến.

Điên cuồng, mười vạn tu sĩ tham dự Đan Phách tại đây, trong nháy mắt đã kịp tỉnh lại. Cho dù đầu óc vẫn ong ong, nhưng từ cặp mắt đỏ ngầu cùng hơi thở gấp rút của bọn họ có thể thấy, bọn họ đã thực sự ... điên cuồng!

Đan dược mười thành, có thể nói là tuyệt phẩm, Đan Phách từ xưa đến nay chưa từng xuất hiện!

Trúc Cơ Thiên lúc trước so với Nhập Ma Đan này chính là một trời một vực!

Từ khi Tử Vận Tông có Đan Phách đến nay, chưa từng xuất hiện tuyệt đan đạt mười thành dược hiệu. Đừng nói là tuyệt đan đạt mười thành, cho dù là đan dược đạt tám thành do Tử Lô đan sư luyện chế, cũng chưa từng xuất hiện qua.

Đan dược, nếu có thể phát huy tám thành dược lực của thảo mộc trở lên là cực đan! Mà đạt từ chín thành trở lên... chỉ có một danh xưng... tuyệt đan!

Chín thành là tuyệt đan, mười thành cho dù cũng gọi là tuyệt đan, nhưng đã bước vào bán tiên.

Từ khi đan đạo của Tử Vận Tông quật khởi tới này, tu sĩ có thể luyện ra cực đan là vô cùng hữu hạn. Những người này không ai không phải là

Tử Lô, không ai không phải là người danh chấn Nam Vực, mà tuyệt đan mười thành...

Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông, vài vạn năm nay, chỉ xuất hiện hai người, người đầu tiên chính là người khai sáng Tử Vận Tông tức Tử Đông chân nhân, mà người thứ hai đó là Đan Quỷ đại sư hiện nay.

Chỉ có hai người này đã từng luyện chế ra tuyệt đan, bởi vì tuyệt đan không chỉ là vật nghịch thiên mà bản thân nó còn đại biểu cho một ranh giới, ranh giới bước lên cảnh giới đại sư!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 349: Đan Đỉnh đại sư.

Chỉ có luyện chế ra tuyệt đan mới có thể xưng là đại sư! Cả Nam Vực ngoài Đan Quỷ đại sư ra, chỉ có hai đại sư nữa mới có thể luyện ra tuyệt đan, nhưng không phải tuyệt đan mười thành mà chỉ là tuyệt đan chín thành.

Chỉ có Đan Quỷ... lão là người duy nhất từ trước tới nay ở Nam Vực, có thể luyện ra tuyệt đan bán tiên mười thành!

Bởi vậy có thể thấy được, giá trị của ma đan xuất hiện ở Đan Phách lần này, cùng với lý do vì sao, lúc này phòng đấu giá giống như lâm vào một trận điên cuồng khó có thể hình dung.

Ánh mắt mười vạn tu sĩ lúc này đều đỏ ngầu. Trúc Cơ Thiên lúc trước, tuy có gây nên một hồi xôn xao nhưng không thể so với lúc này. Mười vạn người, mười vạn đôi mắt, cả đầu đều là lôi đình rầm rầm cùng với hình ảnh tuyệt đan .... mười thành dược hiệu!

Tên mập hơi thở gấp gáp, hai mắt trợn ngược, mà tất cả người ở đây đều như thế. Thậm chí trong lầu các phía trên phòng đấu giá, đan sư của Đan Đông nhất mạch đến đây xem hội đấu giá, cũng lộ vẻ kinh hãi cùng không thể tin nổi.

Không chỉ bọn họ, trong trường đấu giá này có rất nhiều dược đồng của Đan Đông nhất mạch, lúc này đều ồ lên, thậm chí những đệ tử của Tử Khí nhất mạch có mặt ở đây, trong đầu cũng là sóng to gió lớn.

Toàn bộ phòng đấu giá dường như muốn sôi trào đến sụp đổ.

Nam tử trung niên phụ trách đấu giá kia, thân thể cũng run lên, hơi thở gấp gáp, trong đầu y giống như có vô số thiên lôi nổ vang, hai mắt đỏ

đậm. Y cả đời nằm mơ cũng không ngờ mình cũng có một ngày có thể tự tay chạm đến một viên tuyệt đan mười thành dược hiệu.

Đặc biết là khi nghĩ đến vừa rồi, chính y tự tay cạo một ít dược phấn từ trên viên tuyệt đan mười thành kia xuống, càng làm cho lòng y hối hận mãnh liệt. Đối với y, hành động vừa rồi chính là khinh nhờn!

Tuyệt đan mười thành, đối với bất kỳ một người đan sư nào mà nói, cũng chính là thánh vật, giống như chí bảo. Loại tâm tình, loại điên cuồng này, người ngoài có lẽ không thể hiểu được. Chỉ là cuộc đời đan sư, mơ ước lớn nhất, khát vọng mà ai cũng muốn đạt tới, chính là có thể luyện chế ra được một viên tuyệt đan.

Bên trong phòng đấu giá, mười vị Chủ Lô đan sư kia, lúc này ngơ ngác, nhìn Nhập Ma Đan trôi nổi trước mặt, ánh mắt giống như triều phụng, hô hấp từng người đều dồn dập, hoàn toàn quên hết mọi thứ.

Tình cảnh này, Mạnh Hạo nhìn thấy rõ ràng, làm cho trong tâm hắn lộp bộp một tiếng, hắn mơ hồ cảm thấy có chút không ổn... Hắn cũng không ngờ tới, Nhập Ma Đan này có thể tạo nên điên cuồng như thế.

- Đan dược này... đan dược này...

Bạch Vân Lai ngây ngẩn cả người, lẩm bẩm, theo bản năng nhìn sang Mạnh Hạo như người mất hồn.

- Ta trả năm trăm vạn linh thạch!!! Viên tuyệt đan mười thành này dù khuynh gia bại sản, lão tử ta cũng phải mua được.

Trong mười vạn tu sĩ điên cuồng, đã có người không đợi được nam tử trung niên kia nói ra giá thấp nhất, đã vội gào giá.

- Mười triệu linh thạch ! Đạo Sơn Tông của lão phu dù có dốc hết toàn bộ tài nguyên của tông môn, cũng phải mua được viên đan dược này.

Có người ra giá đầu tiên, lập tức các tu sĩ trong phòng đấu giá càng thêm điên cuồng. Người có khả năng tham gia Đan Phách, đương nhiên đều có hiểu biết đối với đan đạo. Lúc trước Trúc Cơ Thiên bốn thành rưỡi, trong đó ẩn chứa cách phối hợp thảo mộc, đã làm cho người ngoài biết được giá trị của nó, như vậy, nay xuất hiện tuyệt đan mười thành...

Trong đó ẩn chứa bí phương phối hợp thảo mộc, giá trị của cái này là không cách nào hình dung, tu sĩ nơi đây, bất kể là loại tông môn nào, há có thể không rõ một điểm này. Thậm chí có thể nói, cho dù là không thể nghiên cứu hết hoàn toàn, nhưng chỉ cần lấy được chút ít về bí phương, cũng đủ làm cho đan đạo của một tông môn trở nên khác biệt.

Dù sao đây cũng không phải đan dược binh thường, mà là tuyệt đan mười thành. Đây là tuyệt đan mười thành mà ở Nam Vực này, ngoài Đan Quỷ đại sư ra, chưa ai luyện chế ra được.

Nếu có thể đạt được viên đan này, mỗi ngày nghiên cứu, giá trị to lớn của nó có thể nhìn thấy được. Nếu có thể hiểu hết hoàn toàn, thì cũng đủ để quật khởi một tông môn chuyên đan đạo!

Loại đan dược này, đương thời hiếm có!

Cho dù không thể nghiên cứu ra được thì cũng có thể xem là chí bảo của tông môn,.. đây là tuyệt đan mười thành dược hiệu.

Không khí phòng đấu giá trong nháy mắt sôi trào, thậm chí đã xuất hiện dấu hiệu giống như hỗn loạn, muốn nhào lên cướp đoạt. Chỉ sợ nếu không phải nơi này là phòng đấu giá của Tử Vận Tông, thì viên đan này vừa xuất hiện, lập tức sẽ tạo nên một hồi tranh đoạt điên cuồng.

Chuyện này nam tử trung niên phụ trách Đan Phách đã không thể khống chế. Thậm chí nếu y dám nói một câu không bán, có lẽ sẽ có kẻ lập tức động thủ giết người trong phòng đấu giá này.

Đan Phách từ trước tới nay chưa từng xuất hiện loại chuyện này, khiến cho nam tử trung niên sắc mặt tái nhợt, nhìn mười vạn tu sĩ xung quanh đang điên cuông, nhưng y lại nhất thời không dám mở miệng.

- Viên đan dược này ...là do ai luyện chế ?

Trong lúc mọi người điên cuồng ra giá thì có người đột nhiên lớn tiêng hỏi. Hiển nhiên là tu sĩ này biết được, muốn mua đan dược là vô vọng, nên chuyển hướng chú ý sang người luyện đan.

Lời nói của người nọ giống như lôi đình, đủ lực chấn động làm cho toàn bộ mười vạn tu sĩ nơi đây hoàn toàn yên tĩnh, thanh âm quanh quẩn, bốn phía trong nháy mắt lặng như tờ.

Lúc này, mười vạn tu sĩ cho dù vẫn điên cuồng, nhưng đã khôi phục lại lý trí. Chỉ là trong nháy mắt khi lý trí quay về, bọn họ đều không hẹn mà nghĩ tới vấn đề này.

- Nhắc mới nhớ, lúc nãy ta có nghe nói là do một đan sư luyện chế ?

- Đan sư ? Cái gì, đan dược này... chỉ là một đan sư luyện chế ?

- Đây... đây phải do Đan Quỷ đại sư luyện chế mới đúng, sao có thể là một đan sư, cả Nam Vực này cũng chỉ có Đan Quỷ đại sư mới có thể luyện chế được loại tuyệt đan này!

Mọi người nhốn nháo, lập tức từng ánh mắt liền chuyển hướng tập trung, nam tử trung niên phụ trách Đan Phách kia sắc mặt tái nhợt, lúc này vội vàng mở miệng:

- Đan dược này là do một vị đan sư không tiết lộ danh tính của Đan Đông nhất mạch luyện chế, quả thực chỉ là một đan sư...

Nam tử trung niên hô hấp dồn dập, y cũng bị chính lời nói của mình làm chấn động.

Đến y cũng còn như thế, thì càng không phải nói mười vạn tu sĩ ở đây rồi. Sau khi nghe đan dược này chỉ do một đan sư luyện chế thì tất cả đều trợn mắt há mồm, dần dần lộ ra vẻ hoảng sợ đồng thời cũng có chút suy tính.

- Đan sư... không ngờ là do một vị đan sư luyện chế.

- Không phải Chủ Lô, cũng không phải Tử Lô, càng không phải Đan Quỷ đại sư, chỉ là một đan sư... vậy mà lại có thể luyện chế ra tuyệt đan mười thành, vị đan sư này.... hắn...

- Tư chất như vậy, tạo nghệ đan đạo như vậy, chỉ mới là đan sư đã luyện ra thập tuyệt đan, người này là ai? Vị đại sư này là ai?

- Trong Tử Vận Tông không ngờ lại có đan sư nghịch thiên như vậy, hay hắn là đệ tử thân truyền của Đan Quỷ đại sư?

Mười vạn tu sĩ chỉ yên lặng trong chốc lát, lần sau bùng nổ còn vượt xa lần trước.

Tuyệt đan mười thành cũng vậy, mà phối phương thảo mộc cũng thế, tất cả đều là những thứ có giá trị khó có thể hình dung, nhưng nếu đem so sánh với đan sư luyện chế ra chúng, cũng chính là một trời một vực!

Nếu có thể có được loại đan sư này đối với tông môn chính là có giá trị to lớn, gần như có thể không tiếc tất cả để đổi về. Lúc này bên trong phòng đấu giá, người của tam đại gia tộc, tứ đại tông môn đều động dung, ánh mắt lóe lên, ai ai cũng lấy ra ngọc giản ghi lại toàn bộ mọi chuyện ở đây để bẩm báo với tông môn.

- Vị đan sư này là ai!

- Người này nếu trở thành Chủ Lô, trở thành Tử Lô thì đan dược do hắn luyện ra sẽ nghịch thiên đến mức nào!

- Chúng ta muốn gặp vị đan sư này!

Thấy sự điên cuồng bên trong phòng đấu giá, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, liếc mắt thấy Bạch Vân Lai bên cạnh đang thất thần giống như muốn mở miệng, thì lập tức quét mắt qua, chấn nhiếp tâm thần gã.

Mạnh Hạo tim đập thình thịch, hắn như thế nào cũng không ngờ được, mình luyện chế ra một viên đan dược, mà lại gây ra một trận bão táp như vậy. Thậm chí lúc này hắn còn có chút hối hận, nhưng may mà hắn không tiết lộ danh tính, chỉ khắc lại hình một chiếc đỉnh trên đan dược làm ấn ký mà thôi.

- Mặc dù vị đan sư này tuy không tiết lộ thân phận nhưng có lưu lại ấn kí, ấn kí này hắn là đại biểu cho vị đan sư đó.

- Đỉnh...đỉnh chẳng lẽ đây là danh hiệu của ông ta, Đan Đỉnh!!!

- Đan Đỉnh đại sư!

Không biết là ai nói đầu tiên, danh xưng này trong khoảng thời gian ngắn, lập tức được tất cả tu sĩ nơi đây tán đồng, cái tên Đan Đỉnh nổi tiếng từ đây.

Mạnh Hạo trợn mắt há mồm, mí mắt lúc này cũng giật giật, có loại bất an mơ hồ, đồng thời, ở sâu trong đáy lòng cũng có một chút ngạo nghễ tự tin. Đan dược do Mạnh Hạo hắn luyện chế, đạt được vinh hạnh đặc biệt như vậy, đối với một đan sư mà nói, đây là một loại vinh quang cao nhất.

Đúng lúc này, tại trung tâm trong phòng đấu giá này, bỗng nhiên lóe lên

một cánh cửa ánh sáng, nháy mắt phát tán ra tử quang. Tia sáng này bao trùm toàn bộ phòng đấu giá, trong khoảnh khắc, một cỗ uy áp đập vào mặt, vậy mà lại mạnh mẽ đem tiếng động náo loạn trong phòng đấu giá này áp chế xuống.

Sau khi phòng đấu giá yên tĩnh, trong cánh cửa ánh sáng tử quang ngập trời, đi ra hai người.

Người phía trước mặc tử bào, trên cổ tay áo thêu một đan lô màu vàng kim, tóc đen để xõa xuống, nét mặt không giận tự uy. Tuy thoạt nhìn chỉ khoảng năm mươi tuổi, nhưng từ cảm giác tang thương trên người, cũng là cảm thấy người này đã trải qua không ít năm tháng rèn luyện.

Y chậm rãi đi ra, thu hút ánh mắt của mười vạn tu sĩ .

Nhất là trong nháy mắt khi y xuất hiện, mười vị Chủ Lô đan sư kia sắc mặt đều đại biến, đồng loạt đứng dậy, vẻ mặt cực kỳ cung kính, ôm quyền cúi đầu.

- Bái kiến Tử Lô An sư.

Lời này vừa nói ra, mười vạn tu sĩ xung quanh đều hít sâu một hơi.

Tất cả chỉ vì hai chữ Tử Lô.

Hai mắt của Mạnh Hạo chợt lóe lên, nhìn lên người lão giả tử bào kia, hắn cảm nhận được ngay trong chớp mắt khi lão xuất hiện, thì có một cỗ khí tức đan dược như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 350: Phí bái sư....

Sau khi lão giả áo tím từ trong cửa ánh sáng đi ra, mọi người cũng thấy một tu sĩ lưng còng đi theo sau lưng lão giả áo tím, người này mặt đầy vết sẹo, dường như là tự hành hạ mình, vẻ mặt vô tình.

Một uy hiếp khó mà hình dung, không ngừng tản ra từ trên người lão, uy áp khiến cho trong phòng đấu giá hoàn toàn yên tĩnh, chính là từ trên người tu sĩ lưng còng kia phán tán ra.

- Đà Phong Lão Tổ!

- Là Đà Phong Lão Tổ, nghe nói người này tu vi đã đạt Nguyên Anh trung kỳ, ba trăm năm trước tự nguyện bỏ qua tất cả, trở thành tùy tùng hộ đan của Tử Lô đan sư An Tại Hải...

- Đà Phong Lão Tổ xuất hiện, như vậy lão giả áo tím này, lão chính là một trong tám Tử Lô đan sư của Tử Vận Tông, An Tại Hải!

Mười vạn tu sĩ ai nấy đều lập tức lộ vẻ cung kính, Tử Lô đan sư, địa vị trong đan đạo gần như đạt đến cực hạn, trừ đại sư ra, Tử Lô đã đại biểu cho đỉnh phong của đan đạo.

An Tại Hải vẻ mặt bình tĩnh, lúc đi ra đã gật đầu với mười vị Chủ Lô đan sư, tay phải giơ lên túm lấy, lập tức Nhập Ma Đan bay thẳng về phía lão, sau khi rơi vào trong tay lão, lão không hề ngửi thử, mà cầm ở trong tay, nắm mắt lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mười vạn tu sĩ bốn phía ai nấy đều ngóng nhìn không chớp mắt, Mạnh Hạo đứng đó yên lặng, nhìn Tử Lô đan sư An Tại Hải, nhìn xem lão dùng tạo nghệ đan đạo của mình kiểm tra đan dược do bản thân hắn luyện chế.

Sau một tuần hương, Tử Lô đan sư An Tại Hải chậm rãi mở mắt, vẻ mặt lão có chút cảm khái, nhìn về đan dược trong bàn tay, đôi mắt từ từ lộ ra vẻ kỳ dị.

- Đan này, tên là gì?

Lão chậm rãi mở miệng, giọng có phần khàn khàn.

Nam tử trung niên phụ trách đấu giá đan dược, lúc này vẻ mặt kích động, kèm theo cả cung kính, ôm quyền vái An Tại Hải, rồi mới mở miệng.

- Căn cứ theo ghi chép, đan này tên Nhập Ma.

- Hay cho một Nhập Ma Đan, dung hồn hóa sát. Dùng ý chí cố chấp đi lên cửu tiêu, lấy thiêu hồn để có thể thắng thiêu hồn.

An Tại Hải nhìn đan trong tay rất lâu. Tiếng cảm khái truyền ra, lão thử dùng bí pháp cũng không thể nhận ra đan phương của đan dược này ngay lập tức.

Lời này người ngoài nghe không hiểu, nhưng rơi vào tai Mạnh Hạo, lại khiến con ngươi của hắn co rút lại.

- Không hổ là Tử Lô đan sư, chỉ liếc mắt đã nhìn ra cốt lõi độc đan của ta.

Mạnh Hạo hơi suy nghĩ, dường như cảm thấy đan dược sau này, nếu đưa ra ngoài tiêu thụ, nên bỏ thêm một ít thủ đoạn hỗn tạp. Không thể để người ta dễ dàng nhìn ra mánh khóe đan dược, mặc dù người đó là Tử Lô, Mạnh Hạo cũng cảm thấy không thoải mái.

- Không phải đan dược mười thành, mà có chín phần rưỡi dược hiệu. Càng đáng quý hơn, đây là một viên đan luyện chế lúc đan ngộ, không

có đan phương.

An Tại Hải thì thầm, lúc giọng nói của lão truyền ra, lập tức khiến cả mười vạn tu sĩ của phòng đấu giá, ai nấy đều hít sâu một hơi, đầu óc choáng váng, chỉ còn vang vọng hai chữ đan ngộ.

- Đan ngộ...

- Đan này lại sáng tạo ra trong đan ngộ, không có đan phương!

- Đan ngộ sáng tạo đan, thiên hạ độc nhất vô nhị. Tìm không được bất cứ đan nào giống vậy... Giá trị của nó, tăng thêm một bậc

Theo bàn luận tiếp tục của mười vạn tu sĩ, mọingười nhìn về phía Nhập Ma Đan, ngọn lửa trong mắt càng thêm mạnh mẽ, càng thêm điên cuồng.

An Tại Hải nhìn vào Nhập Ma Đan trong tay, rất lâu sau mới xòe bàn tay ra, thả cho Nhập Ma Đan trôi nổi, bản thân lui lại mấy bước, nhắm mắt không nói.

Dường như lần này lão xuất hiện, là để kiểm nghiệm một chút, viên Nhập Ma Đan này có phải là đan ngộ sáng tạo ra.

- Hai nghìn vạn linh thạch, viên đan dược này, Lý gia ta tất phải có được!

- Hai nghìn năm trăm vạn linh thạch, loại thập tuyệt đan này, còn là đan ngộ sáng tạo ra, thiên hạ độc nhất vô nhị, há có thể Lý gia ngươi nói muốn là muốn!

- Ba nghìn vạn!

- Ba nghìn hai trăm vạn!

Từng tiếng ra giá vang lên, phòng đấu giá sôi trào, Mạnh Hạo hô hấp

cũng dồn dập, hai mắt hắn sáng lên, nghe được những tiếng ra giá, trong lòng hắn cảm thấy kích động, chỉ là hắn cũng hơi chần chừ, nghe được lời của Tử Lô đan sư, Mạnh Hạo hiểu được trạng thái ngày đó lúc luyện chế Nhập Ma Đan, gọi là đan ngộ, nhưng hắn không hiểu được là, Nhập Ma Đan này cũng không phải độc nhất vô nhị, chiếu theo lời Tử Lô đan sư thì không thích hợp.

- Trong việc này chẳng lẽ còn tồn tại biến hóa gì ta không biết...

Mạnh Hạo hít sâu, áp chế nghi hoặc trong lòng, kéo theo đó, lại hưng phấn với giá của đan dược, hắn tuy sớm đã biết được đan sư muốn kiếm tiền không phải là chuyện khó, nhưng cũng không ngờ được, viên Nhập Ma Đan này có thể thu được giá cao như thế.

Hắn chợt phát hiện, bản thân lúc đầu lựa chọn vào Tử Vận Tông, quả là cực kỳ anh minh.

Không lâu lắm, giá viên Nhập Ma Đan trong trường đấu giá đã vượt qua bốn nghìn vạn linh thạch, kiểu ra giá này, trực tiếp nghiền ép tuyệt đại đa số tông môn, chỉ có tứ tông tam tộc, mới có tư cách tranh đoạt.

- Bốn nghìn ba trăm vạn linh thạch!

Tên mập đứng lên ghế, gào lên.

- Bốn nghìn tám trăm vạn!

Người ra giá này, là người của Thanh La Tông.

- Sáu nghìn vạn, bà nhà nó, ngươi dám đoạt của lão tử!

Tên mập nổi điên.

Cái giá này, đã khó mà tưởng tượng được, thậm chí trong mắt nhiều

người, cho dù là thập tuyệt đan thế gian khó thấy, dường như cũng không đến cái giá đấy, cho dù là đan ngộ, cái giá này cũng quá cao, dù sao dược tính cụ thể của đan dược này, không biết Kết Đan uống vào sẽ thế nào, chỉ nhìn vào công hiệu, nếu chỉ có tác dụng với Trúc Cơ, thì cái giá sáu nghìn vạn, có phần quá cao.

Nhưng nếu nói Nhập Ma Đan đáng để nghiên cứu, thì lại không thể tính toán, nếu nghiên cứu có sở ngộ, vậy Kết Đan uống vào cũng có tác dụng, thậm chí từ đó luyện ra đan dược cảnh giới cao hơn, thì giá trị gần như vô hạn.

Phải biết đan sư Nam Vực, muốn tấn cấp thành đại sư, cần luyện chế ra cửu tuyệt đan, nhưng lại không chỉ là một viên, mà là Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Trảm Linh, trong năm cảnh giới này, đan dược tất cả các mức, đều phải luyện ra cửu tuyệt đan, như vậy, mới là đại sư đan đạo.

Nhưng tuy nói như vậy, giá trị nghiên cứu của viên Nhập Ma Đan này, cũng khó có thể tưởng tượng, rung động lòng người, dù sao, đây không phải tuyệt đan bình thường, mà là đan ngộ luyện chế, đồn đại là thiên hạ độc nhất vô nhị.

Trong lòng Mạnh Hạo càng kích động, hắn hận không thể khiến giá đan dược tăng thêm một chút, thậm chí nếu không phải bản thân tu vi không đủ, lo lắng hậu quả khôn lường, hắn còn muốn đưa ra viên Nhập Ma Đan thứ hai, lại đấu giá một lần nữa.

Hắn đã nghĩ kỹ rồi, đan dược bán ra như Nhập Ma Đan, nên xử lý như thế nào, thậm chí cũng suy nghĩ làm sao sau khi đấu giá kết thúc, thu lấy từng ấy linh thạch kiểu gì, dù sao thu hồi một số lượng lớn linh thạch như thế, cũng là một vấn đề.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên, An Tại Hải vẫn nhắm mắt, lại chậm rãi mở mắt ra.

Một tỷ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 351: Phí bái sư.... (2)

Lời này vừa nói ra, tu sĩ xung quanh ai nấy đều ngây ra, đám người tên mập, cũng đều nhìn về phía An Tại Hải, ai nấy cũng hơi lộ vẻ tức giận.

Phải biết đấu giá đan dược của Tử Vận Tông, có một quy định bất thành văn. Tu sĩ của Tử Vận Tông sẽ không tham dự trong đó, Trúc Cơ Thiên quý giá trước đó, Đan Đông nhất mạch cũng không để vào mắt, bất cứ đan dược nào cũng tùy ý để người ta mua đi nghiên cứu.

Nhưng hiện giờ thập tuyệt đan này... Lại có người tham gia vào, hơn nữa người tham dự, lại là Tử Lô đan sư An Tại Hải, chuyện này giống như tranh đoạt giữa người bán với người mua, ai có thể so sánh được.

Làm sao có thể tiếp tục mua...

- Một tỷ một nghìn vạn!

Tên mập đỏ mắt, gã không quan tâm linh thạch, gã để ý mặt mũi, cho dù đối phương là Tử Lô đan sư, gã cũng đưa ra giá cao, nếu bị người ta dẫm dưới chân, thì gã vô cùng mất hứng, đây không phải đấu võ, cũng không phải đấu đan, mà là đấu linh thạch. Trong mắt tên mập, linh thạch của gã rất nhiều.

- Hai tỷ!

Vẻ mặt An Tại Hải vẫn bình thường, dửng dưng mở miệng, lời vừa nói ra, lập tức khiến mười vạn tu sĩ có mặt đều hít một hơi. Cái giá này, đã không thể hình dung, cho dù là thập tuyệt đan, cho dù là đan ngộ, cũng còn xa mới đạt tới cái giá đấy.

Dù sao hai tỷ linh thạch... Có thể khiến một đại tông môn, duy trì nhu

cầu trong mười năm.

- Hai...

Tên mập nổi cơn tam bành, đúng lúc đang muốn ra giá, thì giọng nói dửng dưng của An Tại Hải truyền tới.

- Đan này không phải An mỗ cần mua, mà là Đan Quỷ đại sư dặn dò, để An mỗ mua thay.

Lời này vừa ra, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều im lặng, trong lòng dĩ nhiên hiểu rõ, loại đan dược này xuất hiện, Tử Vận Tông nói thế nào cũng không để người khác mua mất, cho dù là phá hủy truyền thống Đan Phách, cũng nhất định phải giữ lại viên đan dược này.

- Hai...

Tên mập mặc kệ tất cả, đang muốn ra giá, lập tức bị một đệ tử tông môn bên cạnh vội vã ngăn lại, rồi thì thầm vào tai mấy câu, tên mập vẻ mặt ấm ức, mới không tình nguyện hừ một tiếng, không ra giá nữa.

Mắt thấy không còn ai ra giá, tay phải An Tại Hải giơ lên túm lấy, viên Nhập Ma Đan kia lập tức bị lão nắm trong tay, quay người không nói một lời, dẫn theo Đà Phong Lão Tổ, đi vào trong cửa ánh sáng, biến mất không thấy nữa.

Mạnh Hạo nhìn thấy cảnh này, mở to mắt, trong lòng cảm thấy không ổn.

- Đan Quỷ đại sư mua đi, với uy danh của ngài ấy, hắn là... Hắn là sẽ không giao tiền cho ta đâu...

Mạnh Hạo chần chừ, nghĩ đến địa vị của Đan Quỷ đại sư, trong lòng bất an, nhìn thấy hội đấu giá đã đến mức này, sau khi An Tại Hải rời đi, cũng không thể tiếp tục tiến hành, Mạnh Hạo mới kéo Bạch Vân Lai mất

hồn từ đầu tới cuối, vội vã rời đi.

Trở về trong sơn môn, Mạnh Hạo cẩn thận dặn dò Bạch Vân Lai một hồi, nói rất lâu, Bạch Vân Lai lúc này mới hít sâu một hơi, đôi mắt vẫn còn thất thần, lúc nhìn Mạnh Hạo, trong mắt mang theo vẻ kính nể hơn trước rất nhiều.

Nhìn bóng dáng Bạch Vân Lai vẫn còn ngơ ngẩn rời đi, Mạnh Hạo cười khổ, lại hơi trầm ngâm, thầm nhủ cho dù bị người ta phát hiện là bản thân luyện chế, cũng không có quan hệ quá lớn, không nên suy nghĩ thêm, quay người đi vào trong động phủ.

- Hai tỷ linh thạch, sợ rằng chỉ chia cho ta tám thành, cũng còn đến một tỷ sáu!

Mạnh Hạo ngồi trong động phủ, nghĩ đến linh thạch, hai mắt lấp lánh.

Tử Vận Tông, sâu trong Đan Đông nhất mạch, trong một tòa chủ phong, An Tại Hải cung kính đứng bên cạnh một lão giả, lão giả đó chính là Đan Quỷ, lúc này trong tay lão cầm một viên đan dược màu đen, đan dược này... Chính là Nhập Ma Đan.

Đan Quỷ nhìn chằm chằm viên đan dược, cái nhìn này, nhìn đến cả một canh giờ, dần dần khóe miệng lão lộ một nụ cười, càng lúc càng thân thiên, lại có vẻ tán thường mãnh liệt.

- Sư tôn, người luyện chế đan này, đệ tử đã tra ra, hơn nữa người này lai lịch cũng có vấn đề, hắn là...

An Tại Hải nhìn Đan Quỷ, vẻ mặt có vẻ tôn kính, sư tôn trước mắt, là người lão tôn kính nhất cuộc đời, cho dù lão thân là Tử Lô, nhưng chính vì bản thân là Tử Lô, lão mới thấm thía được khoảng cách giữa bản thân và sư tôn.

Mỗi lần đối mặt với Đan Quỷ đại sư, An Tại Hải đều như đối mặt với biển đan đạo mênh mông, mà bản thân lại chỉ là một con cá trong lòng biển.

- Không thể nói, không cần nói, cũng không phải nói.

Lão giả dửng dưng nói, tay phải vung lên, thu Nhập Ma Đan trong tay lại.

An Tại Hải ngây ra, cung kính vâng lời.

- Đừng đi quấy rầy hắn, cứ để vị tiểu Đan Đỉnh đại sư này, ở trong tông môn tiếp tục thần bí là được.

Đan Quỷ cười mở miệng, nụ cười đó có phần sung sướng, càng có sự vui vẻ khó mà diễn tả, lúc quay đi, bóng dáng lão dần dần biến mất, từ đầu tới cuối, lão không hề nhắc tới linh thạch.

- Sư tôn, linh thạch ở đâu...

An Tại Hải chần chừ một chút.

- Linh thạch gì? Đó là phí bái sư!

Từ nơi xa, truyền đến tiếng cười của Đan Quỷ.

An Tại Hải nhìn sư tôn đi xa, cười cười, rồi mới quay người bỏ đi, trên đường đi trong đầu hiện lên cái tên lão tra được.

- Phương Mộc...

An Tại Hải hơi suy tư.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nửa tháng nhanh chóng kết thúc, ngày hôm

nay Mạnh Hạo vô cùng chờ mong, để Bạch Vân Lai đi dò xét xem có thể lấy được số linh thạch bán đan dược thu về hay không. Nhưng lúc hoàng hôn, Bạch Vân Lai mang theo khuôn mặt đau khổ đến trước mặt Mạnh Hạo, nói ra những lời như sét đánh ngang tai với Mạnh Hạo.

- Ta dùng rất nhiều cách để thăm dò, cuối cùng có được đáp án... Khụ khụ, viên đan dược đó sau khi được mua, không có linh thạch trả về... Ngươi cũng biết, người của phòng đấu giá, làm sao dám đi tìm Đan Quỷ đại sư đòi linh thạch...

Bạch Vân Lai thận trọng mở miệng.

Mạnh Hạo ngây ra, như sét đánh ngang tai, hắn trợn tròn mắt, nổi cơn tam bành.

- Linh thạch của ta, hai tỷ linh thạch của ta, Đan Quỷ, ngươi mua đan dược của ta, không trả linh thạch cho ta!

Mạnh Hạo nghiến răng nghiến lợi, nhưng trong lòng lại thấy bất đắc dĩ, chỉ có thể rầu rĩ mà thôi.

Mạnh Hạo rầu rĩ, vì hai tỷ linh thạch với hắn mà nói, là một con số lớn khó có thể hình dung, nhưng Nam Vực hiện giờ, lại càng có nhiều người, cũng đang uất ức.

Bọn họ uất ức, là vì thập tuyệt đan xuất hiện trong Đan Phách của Tử Vận Tông, huống hồ đó còn là đan ngộ sáng tạo, thiên hạ có một không hai.

Xưng hô Đan Đỉnh đại sư, sau khi lần Đan Phách này kết thúc, lập tức được truyền ra, chấn động quá nửa Nam Vực, khiến cho vô số tông môn, hằng hà tu sĩ, gần như toàn bộ đều nghe nói đến bốn chữ Đan Đỉnh đại sư này.

Tuy muốn tấn thăng đại sư, cần luyện được tất cả đan dược đều có chín thành tác dụng trở lên, nhưng đan dược xuất hiện trong đấu giá lần này, cũng vẫn gây ra chấn động, lại thêm đan ngộ sáng tạo, khiến cho thân phận Đan Đỉnh đại sư này, không chỉ lập tức nổi tiếng, mà còn tràn đầy thần bí.

Đan Đỉnh đại sư này rốt cuộc là ai, việc này nhanh chóng được truyền ra, có người đoán Đan Đỉnh này, chính là một xưng hô khác của Đan Quỷ đại sư, nhưng càng nhiều người cho rằng, Đan Đỉnh đại sư, tất sẽ là một Tử Lô đan sư của Tử Vận Tông.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 352: Sóng gió lại nổi.

Về phần đan sư tầm thường trong sàn đấu giá mà nói, không ai tin tưởng, dù sao có được tạo nghệ đan đạo đến thế, trừ Tử Lô ra, thực rất khó tìm được người khác.

Lời đồn này càng đồn càng mạnh, như một cơn cuồng phong quét ngang Nam Vực, những năm này, trừ liên tục xảy ra chuyện do các tông môn không ngừng tìm kiếm ở ngoài Vãng Sinh động ra, thì chỉ có chuyện Thái Linh Kinh năm đó của Mạnh Hạo, mới có thể so sánh với Đan Đỉnh lần này.

Thời gian trôi qua, lời đồn liên quan đến Đan Đỉnh đại sư càng lúc càng nhiều, đủ loại suy luận, dần dần xuất hiện cách nói hoàn toàn ngược lại về việc người này là Tử Lô.

Dần dần có người cho rằng, Đan Đỉnh đại sư này, có lẽ thực sự là một đan sư bình thường, nhưng lại có đan đạo thiên phú bất phàm, nói cách khác, nếu không sao lại xuất hiện trong đấu giá. Hiển nhiên tất cả mọi chuyện, ngay cả vị đan sư này cũng chưa từng ngờ được.

Nếu là Tử Lô, vậy nhất định có thể nhân đó nói ra thân phận, nhờ lần đấu giá này, nâng cao tiếng tăm, thậm chí làm bước đệm để ngày sau tấn thăng đại sư.

Cách nói này dần được mọi người tán thành, nhưng nhanh chóng gặp phải phản bác, khiến cho cả Nam Vực, xuất hiện một đợt sóng gió quanh bốn chữ Đan Đỉnh đại sư này.

Cuối cùng cho dù là ai, không thể không thừa nhận, vị Đan Đỉnh đại sư luyện chế ra thập tuyệt đan này, cho dù không phải đại sư thực sự, không bằng ba vị đại sư, nhưng cũng được công nhận là người có khả năng trở

thành đại sư nhất.

Dù sao, đây là một viên đan dược chín thành rưỡi xấp xỉ mười thành.

Nếu đến năm sau, vị Đan Đỉnh đại sư này có thể luyện thêm tuyệt đan mấy lần nữa, thì đan đạo Nam Vực chắc chắn không phải là ba vị đại sư nữa, mà là bốn vị.

Kể từ đó, cái tên Đan Đỉnh quật khởi, như cuồng phong quét qua, không ít người trong đó, còn trực tiếp cho rằng, vị Đan Đỉnh đại sư này, trên thực tế đã có tạo nghệ đại sư từ lâu rồi, là vị đại sư thứ tư của Nam Vực.

Thanh La Tông, Kim Hàn Tông, Huyết Yêu Tông thậm chí Nhất Kiếm Tông, còn cả ba đại gia tộc, toàn bộ đều lên tiếng vào lúc này, nói rằng các tông các gia tộc, đều nhiệt tình mời vị Đan Đỉnh đại sư đó làm khách khanh, càng hứa hẹn hậu hĩnh.

Lời lẽ của mấy tông môn gia tộc này, nhất thời dẫn tới chấn động, khiến cho xưng hô Đan Đỉnh đại sư này, lập tức như mặt trời giữa trưa.

Ngoại giới chấn động, trong Tử Vận Tông cũng đồng thời rung chuyển, cho dù là Tử Khí nhất mạch hay Đan Đông nhất mạch, đều đang bàn luận về Đan Đỉnh đại sư này, lần lượt suy đoán, người này rốt cuộc là ai.

Cũng không phải không ai nghĩ tới Mạnh Hạo, nhưng hiện giờ danh hiệu Đan Đỉnh đại sư này quá chói lóa, khiến cho người nhắc đến Mạnh Hạo, đều bị người ta châm chọc, cho dù là Tử Khí nhất mạch hay Đan Đông nhất mạch, mặc dù đều đánh giá cao đan dược của Mạnh Hạo, nhưng nếu đem so Mạnh Hạo với vị Đan Đỉnh đại sư thần bí này, thì ai cũng sẽ không tin.

Theo suy đoán của người của Đan Đông nhất mạch, thì họ nghiêng về khuynh hướng một vị Tử Lô đan sư, không biết vì lý do gì, không muốn lộ thân phận, chính người này, đã luyện chế thập tuyệt đan kia.

Thậm chí xuất hiện không ít đan sư, vô cùng sùng bái vị Đan Đỉnh đại sư thần bí này, nếu nghe có người bất kính, lập tức giống như làm nhục bản thân vậy.

Những lão già của Tử Vận Tông, vào lúc cả Nam Vực bàn luận về Đan Đỉnh đại sư, thì đã triển khai điều tra, chỉ là Đan Đông nhất mạch có địa vị đặc thù, nếu không có Đan Quỷ cho phép, không ai có thể đến thăm dò điều gì, mà chuyện này lại quỷ dị là, Đan Quỷ lại có vẻ làm ngơ, từ đầu tới cuối, không hề bàn luận một câu, cũng không cho phép Tử Khí nhất mạch đến Đan Đông nhất mạch điều tra.

Cho dù là người của bản thân Đan Đông nhất mạch, cũng không thể đi điều tra chuyện này, dường như Đan Quỷ đã xóa đi tất cả dấu vết.

Lời đồn ngày càng nhiều, khi xưng hô Đan Đỉnh đại sư được ngày càng nhiều người nhắc tới, Mạnh Hạo ở trong tông môn cũng thường thở dài.

Mỗi lần hắn nghe người ta nhắc đến Đan Đỉnh đại sư, đều sẽ nghĩ đến hai tỷ linh thạch kia, mỗi lần nghĩ đến linh thạch, đều sẽ nghĩ đến Đan Quỷ quỵt tiền.

- Nợ ta hai tỷ linh thạch...

Mạnh Hạo rầu rĩ trong lòng, vốn với tu vi của hắn, sẽ không tính toán một chút linh thạch, nhưng đây là tận hai tỷ!

Mạnh Hạo mỗi lần nghĩ tới, đều cảm thấy trái tim như bị đâm một nhát, vốn năm đó hắn bái nhập Kháo Sơn Tông, đã cảm thấy làm tiên nhân có thể phát tài, cho đến khi cả đoạn đường hoặc thân bất do kỷ, hoặc là trôi theo dòng nước, đến trình độ hiện giờ, nhưng với lý tưởng trong lòng năm đó, vẫn còn một chút chấp nhất.

Cho dù thủ đoạn làm việc lạnh lùng rất nhiều, cho dù từng bị người cho

là giả dối lừa gạt, nhưng trên thực tế trong lòng Mạnh Hạo, hắn vẫn là thư sinh năm đó, vẫn chưa từng quên đi ý nghĩ phát tài có tiền.

Phải biết rằng lúc xưa bái nhập Kháo Sơn Tông, hắn còn thấy may vì không phải dùng đến bạc của Chu viên ngoại, vậy nghĩ cũng biết, khi hai tỷ linh thạch khổng lồ xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, nhưng lại không thuộc về hắn, thì hắn sẽ rầu rĩ đến mức nào.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cười khổ tiếp tục luyện đan, thời gian cứ thế chậm rãi trôi đi, nhưng xưng hô Đan Đỉnh đại sư, vẫn không hề tiêu tán tại Nam Vực cũng như Tử Vận Tông, ngược lại sau khi lắng đọng, lại càng khiến thanh danh nổi lên.

Tất cả những điều này có liên quan đến sự thần bí, Đan Đỉnh đại sư này càng thần bí, thì đồn đại càng nhiều, dần dần gần như không ai không biết, không ai không hiểu, mà trong rất nhiều lần đấu giá tại Nam Vực, còn xuất hiện một nhóm đan dược có khắc đỉnh ấn.

Lấy giả làm thật diễn ra càng lúc càng nhiều, danh tiếng của Đan Đỉnh, không những không giảm đi, ngược lại còn càng lên cao, còn về những đan dược giả tạo này, tự nhiên cũng bị người ta vạch trần.

Những chuyện này, Mạnh Hạo cũng nghe được một chút từ chỗ Bạch Vân Lai, mỗi lần Bạch Vân Lai nhắc đến Đan Đỉnh đại sư với Mạnh Hạo, đều có vẻ mặt cổ quái, ánh mắt nhìn về phía hắn có vẻ kính nể. Bởi vì gã chính là biết hết mọi chuyện, hiện giờ Đan Đỉnh đại sư danh tiếng như mặt trời giữa trưa ở cả tông môn thậm chí là toàn Nam Vực, chính là người trước mặt đây.

Nhập Ma Đan kia, cho dù là ngày hay đêm, trong mơ hay đang tỉnh, biết bao nhiêu lần đã như hiện ra trong tay gã, dấu đi bóng dáng trong bóng tối đưa đến sàn đấu giá.

Đặc biệt là nghĩ tới một viên thập tuyệt đan kia từng nằm trong tay mình,

Đan Đỉnh đại sư kia đang ở trước mặt mình, rất nhiều lúc, Bạch Vân Lai có cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Trong Tử Vận Tông, cùng có cảm giác này, còn có Sở Ngọc Yên, những ngày này bên tai nàng ta luôn nghe thấy cái gì mà Đan Đỉnh đại sư, thậm chí nàng ta còn dò xét, cũng không tìm ra Đan Đỉnh đại sư rốt cuộc là ai, ngược lại có không ít người nói bóng nói gió, giống như Đan Đỉnh đại sư này, cực có khả năng là Sở Ngọc Yên nàng vậy.

Về chuyện này, Sở Ngọc Yên chỉ đành cười khổ, đồng thời, cũng cực kỳ tò mò về vị Đan Đỉnh đại sư thần bí này, mà sự tò mò này, trong quá trình nàng ta điều tra, lại khiến nàng ta vô cùng sùng bái.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 353: Sóng gió lại nổi. (2)

Cho dù người này là ai, thì Sở Ngọc Yên thân là một đan sư, hiểu được rõ ràng loại tạo nghệ đan đạo có thể luyện ra thập tuyệt đan, đáng được tất cả đan sư tôn kính, mà khiến nàng ta sùng kính nhất, thậm chí kỳ vọng có thể luận đan với vị Đan Đỉnh đại sư thần bí này, chính là đan ngộ!

Điều này đối với đan sư mà nói, là một cảnh giới thần bí, trong cảnh giới này, không tồn tại đan phương, chỉ nhờ vào lý giải với đan đạo, lại có thể hạ bút thành văn tạo ra đan dược, đây mới là nguyên nhân khiến Sở Ngọc Yên sùng bái vị Đan Đỉnh đại sư này.

Loại sùng bái này, theo danh tiếng càng lớn của Đan Đỉnh đại sư, lại càng lớn lên trong lòng Sở Ngọc Yên, thậm chí vì thế, càng nhiều lần khẩn cầu sư tôn, lúc này mới có thể quan sát viên Nhập Ma Đan kia, lần quan sát này, tâm thần Sở Ngọc Yên đều chìm đắm vào trong đó.

Nàng ta cảm nhận được ý phong ma, cảm nhận được sự điên cuồng vượt qua thiêu đốt linh hồn, càng cảm nhận được trong đan dược, sự sắc bén đến cực điểm, ngạo nghễ giữa đất trời.

Dần dần, ở đáy lòng nàng ta, xuất hiện một bóng dáng mơ hồ, bóng dáng này có khuôn mặt tang thương, có đôi mắt trí tuệ, có thân thể cao gầy, khí chất cao lớn, tất cả, đều phù hợp với hình tượng vì đan dược mà xuất hiện của Sở Ngọc Yên.

Nhưng cho dù nàng ta tìm kiếm thế nào, cũng không thể tìm ra đan sư giống như trong suy nghĩ, nhưng điều này, không chỉ không khiến nàng bớt sùng bái, mà ngược lại còn càng thêm hướng tới.

Thậm chí có một lần Mạnh Hạo vô ý gặp Sở Ngọc Yên trong tông môn,

đang muốn né tránh, lại phát hiện đối phương không hề nhìn mình, mà đang cùng một nữ đan sư khác thảo luận về tên của Đan Đỉnh, đi xẹt qua bên cạnh Mạnh Hạo.

Ánh mắt đó, đầy chấp nhất, lại có ánh sáng kỳ dị, dường như mỗi lần nói đến cái tên Đan Đỉnh đại sư, đôi mắt Sở Ngọc Yên đều sáng rực lên.

Mạnh Hạo hơi sửng sốt, vẻ mặt có vẻ cổ quái, cảm thấy nếu có một ngày, Sở Ngọc Yên này biết được Phương Mộc là Đan Đỉnh đại sư, không biết sẽ có biểu hiện gì, mà sau khi biết Phương Mộc chính là Mạnh Hạo, vẻ mặt sẽ biến hóa đến thế nào...

Đến hơn nửa tháng sau, vào một ngày, Mạnh Hạo vừa luyện chế đan dược xong, đột nhiên vẻ mặt thay đổi, hắn nghe được bên ngoài động phủ, truyền đến tiếng cãi nhau.

Trong Đan Đông nhất mạch, luôn rất yên tĩnh, tiếng ồn ào thế này cực kỳ hiếm, Mạnh Hạo lấy làm lạ đứng dậy, đi ra khỏi động phủ, vừa nhìn một cái, đã phát hiện tất cả dược đồng trong sơn cốc, lúc này đều chạy về một hướng.

- Sơn Cửu đại sư của Kim Hàn Tông đến rồi, đó là một trong ba vị đại sư đan đạo danh chấn Nam Vực như Đan Quỷ lão tổ vậy!

- Lần này lẽ nào là tới khiêu chiến!

- Vị Sơn Cửu đại sư này năm đó cũng giống chúng ta, đều là dược đồng, từng bước đi lên, nhưng cuối cùng lại rời khỏi tông môn, may mà Đan Quỷ lão tổ niệm tình, mới không thu hồi đan đạo, nếu không, há có thể có ngày hôm nay!

- Không biết Sơn Cửu này đến Tử Vận Tông ta có chuyện gì...

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, đứng ở ngoài động phủ, hắn có thể thấy được

không ít dược đồng trong sơn cốc, còn có cả đan sư cũng lần lượt xuất hiện, đều chạy về một phía.

Tử Vận Tông, Tử Khí nhất mạch, Đan Đông nhất mạch, hôm nay đều chấn động, tất cả chì vì Sơn Cửu năm đó phản bội sư môn, trở thành đại trưởng lão đan đạo của Kim Hàn Tông, sau bốn trăm năm rời khỏi Tử Vận Tông, lần đầu tiên... bước vào Tử Vận Tông!

Đi cùng y tới, còn có một trong hai đại hộ pháp hiện giờ của Kim Hàn Tông Đường Thế Thương, ngoài ra còn ba vị trưởng lão Nguyên Anh của Kim Hàn Tông, ba người này ai nấy đều tu hành hơn bảy trăm năm, hiện giờ tuy nói chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng lại am hiểu trận pháp, ba người đã ra, vạn trận đều có thể phá.

Ngoài ra, còn có rất nhiều đệ tử nội môn của Kim Hàn Tông, trong đó có tên mập, vẻ mặt đắc ý, đứng đầu chúng đệ tử, dựa sát vào Đường Thế Thương.

Kim Hàn Tông tới, đặc biệt là Sơn Cửu đại sư đến cửa, khiến Tử Vận Tông, hộ pháp của Tử Khí nhất mạch Ngô Đinh Thu, còn có mấy vị tu sĩ Nguyên Anh khác, bày ra nghi thức khá cao ở trung tâm quảng trường Cô Sơn của Đan Đông nhất mạch và Tử Khí nhất mạch.

Cùng xuất hiện, còn có hai vị Tử Lô đan sư của Đan Đông nhất mạch, An Tại Hải là một trong số đó, người còn lại, thì cho dù là tuổi tác hay thân phận, đều cao hơn cả An Tại Hải, là Lâm Hải Long bán đại sư, tư cách Tử Lô lâu nhất, tạo nghệ đan đạo đỉnh phong của Đan Đông nhất mạch.

Ngoài ra, dưới Cô Sơn, đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch, dược đồng của Đan Đông nhất mạch, lần lượt chạy tới, ai nấy im lặng ngóng lên, nhìn quảng trường trên đỉnh núi, đều thầm đoán mục đích chuyến này của Sơn Cửu đại sư.

Có một số đệ tử nội môn và đan sư, thì đơn giản là trực tiếp lên núi, nhưng người có thể có tư cách này không nhiều, lúc này cả Cô Sơn đều bị phong tỏa, không ít người tới hơi trễ, đều bị ngăn lại.

Mạnh Hạo cũng theo đoàn người tới đây, lúc này đứng ở nơi cách đó không xa, ngẩng đầu nhìn lại. Về Sơn Cửu đại sư, đồn đại về hắn cũng không ít, Mạnh Hạo ở Tử Vận Tông nhiều năm, cũng nghe được không ít.

Trong lúc đang nhìn, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, nhìn thấy trên trời lúc này có mười mấy cái cầu vồng chạy tới, hướng thẳng tới quảng trường trên đỉnh núi, những bóng người trong cầu vồng, đều là tu sĩ của Đan Đông nhất mạch, trong đó toàn bộ đều là Chủ Lô đan sư.

Thậm chí Mạnh Hạo liếc mắt đã thấy được Sở Ngọc Yên.

Mạnh Hạo hơi suy nghĩ, thân thể liền đi về phía trước, lúc sắp tới Cô Sơn, vừa vặn thấy Lệ Đào, hai người nhìn nhau, cùng đi tới, đến thẳng đỉnh núi.

Trên đường có người cản lại, nhưng sau khi Lệ Đào ném ngọc giản thân phận ra, người ngăn cản lập tức cung kính, tên của Lệ Đào, theo Trúc Cơ Thiên xuất hiện trong Đan Phách, đã quật khởi, nếu không phải bị Đan Đỉnh ép xuống một chút, sợ rằng hiện tại còn bị chú ý hơn nữa.

- Sơn Cửu đại sư năm đó phản bội sư môn, nghe nói bốn trăm năm chưa từng bước vào Tử Vận Tông, lần này tới đây không biết là có chuyện gì... Phương huynh, huynh nói xem có phải có quan hệ với Đan Đỉnh đại sư không.

Lệ Đào nhìn Mạnh Hạo đầy ẩn ý, nói nhỏ.

Mạnh Hạo mỉm cười, lắc đầu không nói, hai người nhanh chóng lên đến đỉnh núi, đứng ở bên mép quảng trường, Mạnh Hạo vừa nhìn đã thấy tên

mập, cũng thấy cả Sở Ngọc Yên.

Lúc này trên đỉnh núi, mười mấy Chủ Lô kể cả Sở Ngọc Yên đang cung kính đứng sau lưng hai Tử Lô đan sư của Đan Đông nhất mạch, nhìn về phía tu sĩ Kim Hàn Tông.

Vừa nhìn, Sở Ngọc Yên đã thấy tên mập đang ngáp ngáp, vẻ mặt ngái ngủ, gần như trong nháy mắt nhìn thấy, ánh mắt Sở Ngọc Yên lạnh đi, năm đó chuyện xấu giữa nàng ta và Mạnh Hạo, chính là do tên mập Lý Phú Quý này truyền ra.

Tu sĩ Kim Hàn Tông tới đây, số lượng không ít, mà có tư cách ngồi ở nơi này, không đến mười người, còn mấy tên đệ tử nội môn như tên mập, đều đứng ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 354: Muốn gặp Đan Đỉnh đại sư.

Ngồi ở trước nhất, có hai người, một người là hộ pháp Kim Hàn Tông Đường Thế Thương, người này thoạt nhìn là trung niên, nhưng tu vi Nguyên Anh trung kỳ, lại khiến không ai ở Nam Vực dám xem thường, nếu Đường Thế Thương có thể tiến thêm một bước, đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ, thì trong cái thời đại mà Trảm Linh không lộ mặt này, chính là những kẻ đỉnh cao trong Tu Chân giới Nam Vực rồi.

Lúc này y đang nói chuyện gió mây, ôn lại chuyện xưa với Ngô Đinh Thu.

Một người khác, là một lão giả tóc bạc trắng, lão giả này nhắm mắt, không hề động đậy, nhưng ngồi ở đó, lại giống như cách trở với trời đất này, thậm chí nếu có người nhìn vào người này, sẽ có cảm giác như thiêu đốt, dường như thân thể người này, chính là một lò lửa đáng sợ.

Càng kinh người hơn là, xung quanh vị trí người này, mặt đất vốn là những tấm đá xanh, nhưng hiện giờ lại có từng nhánh cỏ xanh mọc lên, dường như khí tức của lão giả này, có thể khiến vạn vật được tẩm bổ vậy.

Lão, chính là Sơn Cửu, một trong ba vị đại sư đan đạo của Nam Vực.

Sau lưng lão, những tu sĩ khác của Kim Hàn Tông, dường như đều trở thành lá xanh, cho dù là tu vi Nguyên Anh, rõ ràng cũng đều bị sự tồn tại của lão giả áp chế.

Mạnh Hạo và Lệ Đào đứng ở sát mép, hiện giờ bên người bọn họ cũng có không ít đệ tử lên núi, đều đứng vòng quanh chỗ này, nhìn về phía quảng trường, ánh mắt Mạnh Hạo quét qua trên người Sơn Cửu đại sư,

lúc nhìn đến cỏ xanh xuất hiện xung quanh lão, con ngươi Mạnh Hạo hơi co lại.

- Đây là cảnh giới đan đạo gì, lại có thể khiến tấm đá xanh vô trung sinh hữu, sinh ra dược thảo...

Đồng dạng, Mạnh Hạo cũng nhìn về An Tại Hải, lập tức trong lòng nổi giận, hắn nghĩ tới hai tỷ linh thạch của bản thân.

Bên phía Tử Vận Tông, Tử Lô đan sư An Tại Hải, nụ cười hiện lên trên mặt, cùng với Ngô Đinh Thu, đang khách khí nói chuyện với Kim Hàn Tông Đường Thế Thương và ba vị tu sĩ Nguyên Anh am hiểu trận pháp sau lưng.

Nhưng đệ nhất Tử Lô đan sư Lâm Hải Long ở bên cạnh, lại mặt mũi lạnh tanh, chỉ có đôi mắt lạnh lẽo là nhìn thẳng Sơn Cửu.

Cả quảng trường, dường như rơi vào trong băng hỏa, một bên cười nói hòa hợp, một bên lại băng hàn phong sương.

- Ha ha, Ngô đạo hữu đừng thử dò xét nữa, lần này Đường mỗ tới đây, chỉ là ng đi theo, hộ tống Sơn Cửu đại sư, còn về chuyện tình cụ thể, tại hạ không tiện mở miệng.

Đường Thế Thương cười nói, nhìn Ngô Đinh Thu.

Đúng lúc này, Sơn Cửu đại sư vẫn luôn nhắm mắt, đột nhiên mở mắt, ngay khi lão mở mắt, liền nhìn lại ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Hải Long.

- Lâm sư huynh, lâu rồi không gặp.

Sơn Cửu đại sư im lặng giây lát, chậm rãi mở miệng, giọng nói lão tang thương, nhưng lại có một cỗ lực lượng kỳ dị, lúc truyền ra, khiến cho cỏ dại xung quanh, theo đó dập dờn. Lúc này lời nói vừa ra, trong quảng

trường lập tức yên tĩnh, cho dù là Đường Thế Thương hay Ngô Đinh Thu, An Tại Hải, tất cả mọi người đều im lặng, tất cả ánh mắt đều tập trung lên người Sơn Cửu.

- Hai chữ sư huynh không dám nhận, Sơn Cửu đại sư tự trọng.

Lâm Hải Long dửng dưng nói.

Sơn Cửu im lặng, hồi lâu sau, lão một lần nữa nói.

- Lần này Sơn mỗ tới đây, là muốn bái kiến Đan Quỷ đại sư, xin Lâm đạo hữu dẫn đường.

- Sư tôn không rảnh, xin Sơn Cửu đại sư về cho.

Lâm Hải Long lạnh lùng, đối với Sơn Cửu trước mắt này, cho dù sư tôn không thèm để ý, nhưng y lại vĩnh viễn không thể quên được người này năm đó, chính là bản thân dẫn vào tông môn, thậm chí luôn luôn hỗ trợ, không hề có chút tư tâm, chỉ vì người này có tư chất đan đạo, nhưng cuối cùng không ngờ, người này trở thành Tử Lô đan sư, lại phản bội sư môn, cho đến bây giờ, y vẫn không thể buông xuống được chuyện này.

Sơn Cửu lại im lặng, mười mấy hơi thở sau hai mắt lão co lại, trong mắt giống như có ánh sáng của đan lô.

- Nếu Đan Quỷ đại sư đã không có thời gian, vậy Sơn mỗ muốn gặp Đan Đỉnh đại sư danh tiếng truyền khắp Nam Vực gần đây của Đan Đông nhất mạch một phen!

Lời này vừa ra, hai mắt Sở Ngọc Yên lập tức sáng lên, đệ tử Tử Vận Tông xung quanh, cũng đều sáng mắt ra, những ngày này, danh tiếng của Đan Đỉnh đại sư quá mức hiển hách rồi.

Mạnh Hạo thì không hề lộ ra cảm xúc, lúc này hắn đã làm quen với thân

phận của bản thân, đặc biết là nhìn thấy ánh mắt của Sở Ngọc Yên hiển nhiên là sùng bái Đan Đỉnh đại sư, trong lòng Mạnh Hạo mơ hồ có chút suy nghĩ xấu xa.

- Muốn gặp Đan Đỉnh đại sư?

Lâm Hải Long ngẩng đầu lên, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

- Đan Đỉnh đại sư ở ngay trong tông môn, chẳng qua nếu hắn muốn gặp ngươi, tự nhiên sẽ đi ra, chuyện này lão phu cũng không có biện pháp mạnh mẽ ép buộc.

- Lâm sư huynh việc gì phải vậy, năm đó huynh có ân với đệ, cả Đan Đông nhất mạch đều có đại ân với Sơn mỗ, uống nước nhớ nguồn, chuyện này Sơn mỗ sẽ không quên.

Sơn Cửu chậm rãi nói.

- Có ân? Đã có ân, tại sao lại phản bội tông môn! Ngươi có biết năm đó sau khi ngươi phản bội, sư tôn người ngồi ở Đông sơn, tay cầm đan dược ngươi luyện, nhìn về đan lô suốt ba ngày!

Lâm Hải Long quát khẽ, đôi mắt lộ hàn quang.

Sơn Cửu im lặng, rất lâu sau lão mới nhẹ giọng thì thầm.

- Vì đan đạo của đệ, không giống như con đường của sư tôn, vì nếu tiếp tục lưu lại tông môn, đệ sẽ không có đan đạo của bản thân, con đường đó mà cứ đi, có lẽ nhiều năm sau, đệ sẽ thành một Đan Quỷ khác, nhưng... Đó không phải đệ. Năm đó lựa chọn của Liễu sư huynh, cũng giống như đệ, cho nên đệ và huynh ấy, mới cách nhau ba trăm năm, lần lượt rời khỏi tông môn.

Sơn Cửu chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Lâm Hải Long.

- Lâm sư huynh, đệ tôn kính sư tôn, tôn trọng tông môn, chuyện này dù có thế nào đệ cũng không quên, nhưng đan đạo đệ theo đuổi, không phải dưỡng đan, cũng không phải độc đan của Liễu sư huynh, mà là... pháp đan! Đan mà đệ luyện, không phải để uống, mà là dùng đan đạo nhập pháp đường, đan dược Sơn Cửu đệ luyện chế, là đan bảo!

Tay phải Sơn Cửu vung lên, lập tức một viên đan dược màu vàng kim bay ra, đan dược này vừa xuất hiện, lập tức phát tán ra uy áp kinh người, mùi thuốc tỏa ra, nhìn thì như thuốc, nhưng lại cho người ta cảm giác rõ ràng, đan dược này là pháp bảo!

Mùi thuốc kia, như bảo quang, màu sắc đó, như nắng mai chói lọi.

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, hắn nghe được lời của Sơn Cửu, nhìn vào đan bảo trước mắt, dường như trong đầu, đã mở ra một cánh cửa mới về luyện đan.

- Đan có đạo, đạo có nghìn vạn, giống như thảo mộc sinh trưởng biến hóa...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, tự có minh ngộ.

- Đan này không thể uống, vì không gì không phá, là đan bảo Sơn mỗ luyện chế, bảo quang này có thể hút linh, vì ở bên trong có thảo mộc sinh trưởng tự thành trời đất, cũng có thể nói, đây không phải đan dược, mà là pháp bảo không thể phá hủy! Xin Lâm sư huynh đánh giá.

Sơn Cửu nói xong, tay phải đưa tới, lập tức đan dược vàng kim bay về phía Lâm Hải Long, bị Lâm Hải Long cầm lấy trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 355: Tình thế bắt buộc.

- Bàng môn tả đạo, cũng dám cầm ra làm mất mặt Đan Đông nhất mạch ta.

Lâm Hải Long liếc nhìn đan dược trong tay, hai ngón tay dùng lực, nhưng lại không thể bóp nát nó. Phải biết rằng tu vi của y đã là Nguyên Anh trung kỳ, đã đến mức không cần lợi dụng thuật pháp, cũng có thể dùng hai ngón tay bẻ gãy pháp bảo.

Nhưng hiện giờ, lại không thể khiến viên đan dược này trầy xước chút nào.

- Con đường đan đạo, lấy dưỡng đan làm chủ, thuật bàng môn tả đạo này, Đan Đông nhất mạch ta ai cũng luyện được mà không thèm luyện, cũng xứng gọi là đan!

Lâm Hải Long vung tay, ném đan dược trong tay về phía Sơn Cửu, dửng dưng nói.

- Đan này không phải dùng kim thiết luyện chế, cũng không có pha lẫn tinh thạch, mà dùng ba vạn bảy nghìn chín trăm hai mươi bốn loại thảo dược, mượn sự biến hóa phối hợp của nó mà thành, sinh sinh bất tức, ngũ hành viên mãn, tự xưng thiên địa. Loại đan đạo này, mới là đại đạo của đan dược, mà không phải chỉ nuôi dưỡng, như trời cao đất rộng này, năm đó lão phu nhìn được Thiên Viên, từ đó có cảm ngộ, mới sáng tạo ra đan giới nhất mạch, rồi luyện chế ra Thiên Địa đại đan, đan này trong có trời cao, có đất rộng, như một thế giới.

Sơn Cửu từ từ nói, sau khi đón lấy đan dược lại ném đi, đan dược này lại rơi vào trong tay tên mập.

- Lý Phú Quý, đệ tử nội môn Kim Hàn Tông, tu hành Phệ Linh đại pháp, bẩm sinh thần lực ngưng tụ ở trong răng, Lâm sư huynh đã nói đan này là tả đạo, Đan Đông nhất mạch ai ai cũng có thể luyện, vậy hôm nay nếu có người có thể luyện ra đan dược không bị thằng nhóc này cắn vỡ, vậy Sơn mỗ lập tức đưa ra đan phương đan này! Còn nếu mọi người không làm được, thì xin mời sư tôn, đến đánh giá đan dược này của Sơn mỗ.

Đôi mắt Sơn Cửu lóe lên, trầm giọng nói.

Tiếng lão vang vọng, lập tức khiến xung quanh yên tĩnh, Lâm Hải Long hừ lạnh một tiếng.

- Loại đan phương này, Đan Đông nhất mạch ta không cần.

Gần như trong lúc Lâm Hải Long nói ra, Đường Thế Thương bên Kim Hàn Tông ho khan một tiếng, từ trong tay lấy ra một bình đan dược. Bình này nguyên bản màu xám, nhưng đến miệng lại có khá nhiều chấm đen, còn có một cảm giác năm tháng tang thương xuất hiện trên đó. Dường như đã lâu không thấy mặt trời, bị chôn vùi lâu lắm rồi.

- Đan đạo thượng cổ, một viên thần đan Ngưng Khí tầng mười.

Đường Thế Thương nói xong, không nói thêm gì nữa.

Nhưng một câu này của gã, lại lập tức hấp hẫn ánh mắt của tất cả đan sư ở Đan Đông nhất mạch. Ai nấy đều nhìn về phía bình đan dược, đặc biệt là An Tại Hải, ánh mắt càng thêm mãnh liệt.

Cho dù là Lâm Hải Long cũng cảm thấy tâm thần chấn động.

Ngưng Khí tầng mười, đó là cảnh giới truyền thuyết, truyền rằng sau khi hoán thiên, thì không còn con đường trăm phần trăm, cho nên thần đan này, là tu luyện đan đạo thượng cổ, cảm ứng biến hóa của thiên địa, luyện chế ra kế tục con đường viễn cổ, khiến người ta có cơ hội một lần

nữa bước lên con đường Ngưng Khí tầng mười.

Nhưng đáng tiếc, đan dược này vào thời thượng cổ đã cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa cũng không phải hoàn toàn có hiệu quả, nhưng cho dù thế nào, thần đan này ra, nếu có thể nghiên cứu một phen, đối với tu sĩ đan đạo hiện nay, chỗ tốt cực lớn, khó có thể hình dung.

Kim Hàn Tông lấy ra đan này, có thể nói là đã có chuẩn bị trước mà đến.

- Viên thần đan này bảo tồn còn khá hoàn chỉnh, với đan này, muốn cược với Lâm sư huynh một phen, huynh... có tiếp hay không?

Sơn Cửu dửng dưng nói, lời nói không nhanh không chậm, nhưng tới tai Lâm Hải Long, lại trở nên đầy áp bức.

Tiếp, hay là không tiếp, đây là một vấn đề. Nếu tiếp, thì một khi không thể luyện chế ra đan dược thằng nhóc kia không thể cắn nát, thì chuyện hôm nay sẽ thành trò cười, nhưng nếu không tiếp, thì rõ ràng là trốn tránh, nếu là đấu pháp thì cũng đành, nhưng đấu đan... Mà đối phương chỉ đưa ra một thằng nhóc Trúc Cơ...

Lâm Hải Long không có lựa chọn, trận chiến này, không thể không tiếp!

Kim Hàn Tông hiển nhiên đã đoán được điều này, vì thế lần này tới đây, có thể nói là cực kỳ long trọng, chính là muốn dùng chuyện này làm cớ, khiến cho Đan Đông nhất mạch, bắt buộc phải đấu.

An Tại Hải vẻ mặt khó coi, nhìn Lâm Hải Long một cái, hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ khó khăn trong mắt đối phương, chính vì đối phương chỉ phái ra một kẻ Trúc Cơ, hơn nữa là muốn so việc cắn không vỡ, nếu Đan Đông nhất mạch phái ra Tử Lô đan sư, thì cho dù có thắng, cũng là thua rồi.

Cho dù là Chủ Lô, cũng không thể ra mặt, địa vị không cân xứng, thắng

cũng là thua, mà nếu thua... thì còn gì mặt mũi nữa.

Ngô Đinh Thu cũng cau mày. Chính lúc mọi người đang im lặng, tên mập tinh thần phấn chấn bước ra mấy bước, đứng bên cạnh Sơn Cửu, cầm lấy một khối linh thạch, đưa vào trong miệng nhai nát, nhìn đan sư của Đan Đông nhất mạch, nhếch miệng cười, lại lấy ra một thanh phi kiếm, bắt đầu gặm, cứ như là muốn làm cho răng sắc hơn nữa vậy.

Cảnh này, khiến người của Đan Đông nhất mạch đều trợn tròn mắt, thầm hít một hơi.

- Đây là răng gì chứ...

- Thằng mập này ta đã từng nghe nói, nghe nói răng miệng nó, có thể cắn nát phi kiếm...

Tròng lúc xung quanh đang bàn luận, Mạnh Hạo lại có vẻ mặt cổ quái, hắn nhìn tên mập lúc này đang dương dương tự đắc, đặc biệt là hàm răng đang lấp lánh ánh sáng kia, trong lòng có hơi cảm khái. Dù sao năm đó lúc còn ở Kháo Sơn Tông, chính Mạnh Hạo là người nhắc nhở tên mập, phải luyện tập răng nhiều hơn.

Nhìn tên mập cắn nát linh thạch, sắc mặt Lâm Hải Long và An Tại Hải càng thêm khó coi, cau chặt đôi mày, chuyện này không tiếp thì không được, nhưng nếu tiếp, trừ phi trong gần nghìn đan sư ở đây có người thành công, mới coi là thân phận tương xứng mà thắng, nếu đổi là Chủ Lô thạm dự, thì rất không thích hợp.

Huống hồ, nếu Chủ Lô mà còn thua, thì với Đan Đông nhất mạch, thực sự rất khó coi, còn nếu đan sư thua, thì sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

- Xin chờ trả lời của Tử Vận Tông.

hộ pháp Đường Thế Thương của Kim Hàn Tông, mỉm cười nói.

An Tại Hải cau mày, ánh mắt quét qua đan sư của Đan Đông nhất mạch, đột nhiên dừng lại trên người Mạnh Hạo, tuy chỉ là quét qua, nhưng dù sao hắn cũng từng điều tra về Mạnh Hạo, lập tức đã nhận ra.

- Đan dược tả đạo, Chủ Lô không đáng đi luyện, đan sư Đan Đông nhất mạch cả nghìn người, tự có người có thể luyện loại đan dược này.

An Tại Hải đột nhiên mở miệng, Lâm Hải Long bên cạnh ngây ra, y đang nghĩ cách lẩn tránh chuyện này, nghe được lời nói của An Tại Hải, trong lòng hơi động, hơi gật đầu.

- Lệ Đào, ngươi tới luyện.

Ánh mắt Lâm Hải Long, dừng lại trên người Lệ Đào bên cạnh Mạnh Hạo, còn về Mạnh Hạo, đã bị y bỏ qua.

Đôi mắt Lệ Đào co lại, hít sâu một hơi, chắp tay vái hai người Lâm, An, còn đám người Ngô Đinh Thu của Tử Khí nhất mạch, Lệ Đào y thân là đan sư của Đan Đông nhất mạch, không bái cũng được.

- Cho ngươi Địa Hỏa Tinh, mau chóng luyện ra!

Lâm Hải Long nhìn Lệ Đào, ánh mắt như nhìn vãn bối, có vẻ tán thưởng, y để ý đến Lệ Đào cũng không lâu, trong Đan Phách lần trước, Lệ Đào tuy bị Đan Đỉnh che mất phong quang, nhưng trong mắt Lâm Hải Long, Đan Đỉnh thần bí, mà Lệ Đào này tuy còn kém xa, nhưng lại là một hạt giống tốt.

Nói rồi, Lâm Hải Long vung tay áo, một khối tinh thạch màu tím bay ra, tinh thạch này vừa rơi xuống, tức thời nền đá như bị nung chảy, nhiệt độ lập tức tăng cao, Lệ Đào hơi trầm ngâm, lấy ra đan lô dược thảo, lập tức luyện chế.

Có Địa Hỏa Tinh trợ giúp, tốc độ luyện chế tăng thêm rất nhiều, Lệ Đào cũng có ý đẩy nhanh tốc độ luyện đan, chỉ trong thời gian hai tuần hương, đan lô vang động, một viên đan dược màu trắng trong nháy mắt bay ra.

Đan dược này, là Lệ Đào ngưng tụ mấy trăm loại thảo dược cứng rắn mà thành, tuy nói thời gian luyện chế ngắn ngủi, nhưng lại là lúc y phát huy trình độ cao nhất, y tự tin, cho dù là mãnh hổ có cắn, cũng không thể tan vỡ.

Đan dược vừa ra, Lệ Đào không hề nhìn, liền ném đan dược này về phía tên mập, sau khi tên mập bắt được, liền ho một tiếng, thấy tất cả tu sĩ xung quanh đều chăm chú nhìn, liền bỏ thẳng viên đan dược vào mồm, cắn mạnh một cái, đan dược lập tức vỡ tan.

- Chỉ thứ đồ phế phẩm này, có đem ra mài răng cũng không được.

Vẻ mặt tên mập khinh thường, nhổ đan dược trong mồm ra, có vẻ vô cùng cao ngạo.

Sắc mặt Lâm Hải Long rất khó coi, lại chỉ mấy đan sư ra luyện đan, nhưng mỗi lần luyện ra, đều bị tên mập dễ dàng cắn nát, liên tiếp nhổ ra, lời nói càng thêm kiêu căng.

- Ai, hàm răng của tiểu gia, muốn tìm được đan dược cắn không nổi, quả là khó mà, đời người cô độc... Các ngươi ai có bản lĩnh, nhanh luyện ra một viên ta không cắn được đi.

Tên mập càng thêm đắc ý, lần Đan Phách trước gã đã tức anh ách, lúc này được phát tiết ra, cảm thấy rất thoải mái.

Sắc mặt Lâm Hải Long càng lúc càng khó coi, tay phải đột nhiên vỗ lên mặt bàn.

- Đan sư Đan Đông nhất mạch, ai có thể luyện chế ra đan dược mà tiểu tử này không cắn được, lão phu làm chủ, lập tức tấn thăng Chủ Lô!

Lâm Hải Long nhìn vẻ mặt dửng dưng của Sơn Cửu, trong lòng tức giận, lúc này bỗng nhiên mở miệng, lời nói truyền ra vang vọng, cho dù là đan sư dưới núi, cũng đều nghe thấy, ai nấy sau chút sửng sốt, đôi mắt liền lộ ra tinh mang.

Cho dù là Mạnh Hạo, cũng phải hít hà, nhìn về phía Lâm Hải Long, trái tim cũng đập nhanh hơn.

Đan sư tấn thăng Chủ Lô, cực kỳ nghiêm khắc, trừ khi là tấn thăng đặc thù, nếu không cần thân phận đan sư sáu mươi năm, tu vi Trúc Cơ, hơn nữa phải luyện chế được toàn bộ mấy nghìn loại đan dược, mà mỗi loại đều không kém hơn năm thành dược hiệu của thảo mộc, quan trọng nhất là, đan dược nộp lên tông môn, phải đạt trên nghìn vạn, mới có thể đủ tư cách.

Nhưng chỉ tư cách đầy đủ thì vẫn chưa được, cuối cùng còn phải được tất cả Chủ Lô đan sư chấp nhận, chỉ có người được tất cả Chủ Lô đều chấp nhận, cuối cùng mới có thể tấn thăng Chủ Lô, mà một khi người tấn thăng không phải duy nhất, thì lại phải tiến hành đấu đan một cách nghiêm túc, như thế cuối cùng mới chọn ra một người trở thành Chủ Lô đan sư.

Trước đây Mạnh Hạo cũng từng nghĩ tới Chủ Lô, thậm chí đã tính đến dùng thân phận Đan Đỉnh đại sư, đi lấy danh phận Chủ Lô, nhưng việc này còn cần suy xét, nên vẫn luôn chần chừ, hôm nay nghe được lời nói của Lâm Hải Long, hắn lập tức hít sâu, hai mắt sáng ngời.

Chuyện này, với hắn mà nói, là một cơ hội trăm năm khó gặp.

Đan sư có tâm trạng này không hề ít, lúc này ai nấy đều hít thở dồn dập, loại cơ hội này nếu nắm bắt được, trực tiếp tấn thăng làm Chủ Lô, thì từ

đây cánh cửa đan đạo mở rộng, cho dù loại Chủ Lô này đã định sẽ không được bất cứ Chủ Lô nào khác chấp nhận, đã định một khi thành công, thậm chí sẽ bị người ta coi rẻ, lời bàn tán sẽ không ít, nhưng dù sao cũng là một cơ hội tốt cực kỳ khó gặp.

Cho dù bản thân không đủ tư cách Chủ Lô, nhưng một khi đã thành Chủ Lô, là có thể tiếp xúc với những phương pháp luyện chế khác, trong tông môn có không ít bí phương phối hợp thảo dược chỉ mở ra với Chủ Lô, những thứ này đủ để một đan sư, đột phá mạnh mẽ, chỉ là có lẽ đời này sẽ không thể tự sáng tạo ra một phối hợp thảo mộc nào, nhưng cho dù là như vậy, có được địa vị Chủ Lô, cũng đủ để đại đa số đan sư điên cuồng rồi.

Mà những lời này, là từ miệng Lâm Hải Long nói ra, với tư cách Tử Lô lớn nhất, bán đại sư trong tông môn, không ai không tin lời y.

- Tên mập, không phải huynh đệ làm khó ngươi, mà cơ hội này, ta... buộc phải có!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn tên mập còn đang đắc ý một cái, hơi chút ngại ngùng thầm nhủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 356: Lý Phú Quý chết vì sĩ diện.

Gần như trong chớp mắt giọng Lâm Hải Long truyền ra, tất cả đan sư đến đây, ai nấy đều thở gấp, đôi mắt lộ ra tinh mang, sáu chữ lập tức tấn thăng Chủ Lô, đối với tất cả đan sư mà nói, đều là một cơ hội cực lớn.

Cơ hội này có nắm được hay không, chưa hẳn đã quyết định vận mệnh tương lai của bọn họ, nhưng cũng không kém là mấy.

Cơ hội này, nếu có thể nắm được, một bước lên trời cũng là tất nhiên.

Từng đan sư trong nháy mắt lao ra, đưa mắt nhìn thử, mấy trăm đan sư chen chúc, từ chân núi chạy thẳng lên đỉnh núi, lúc này trên quảng trường, cho dù là Sơn Cửu cũng không ngờ Lâm Hải Long lại có thể nói ra những lời đó, đôi con ngươi bất giác co lại.

Bằng vào hiểu biết của lão với Lâm Hải Long, người này tuyệt đối không mở miệng lung lung, những lời này, nhất định có thâm ý, suy nghĩ một chút, Sơn Cửu đột nhiên sáng mắt lên.

- Trừ khi y muốn ép... Vị Đan Đỉnh đại sư kia ra!

Có cùng tâm tư này, còn có Sở Ngọc Yên và mười mấy Chủ Lô đan sư bên cạnh, ai nấy đều ánh mắt lấp lánh, có cả chờ đợi, còn về An Tại Hải, khóe miệng y lộ ra nụ cười, như có như không liếc nhìn Mạnh Hạo, đối với những lời này của Lâm Hải Long, trong lòng y hiểu rõ.

Chỉ là Đan Đông nhất mạch hiện giờ, trừ Đan Quỷ đại sư ra, chỉ có An Tại Hải y biết được, Đan Đỉnh đại sư chân chính là ai, nhưng chuyện này y tự nhiên sẽ không truyền ra, thái độ của Đan Quỷ đại sư mơ hồ, nhưng

thái độ đó, lại như lệnh cấm, khiến cho An Tại Hải không hề nhắc tới hai chữ Đan Đỉnh với bất cứ một ai.

Thấy từng đan sư của Đan Đông nhất mạch đi tới, tên mập ở đó đắc ý, cầm phi kiếm mài răng, hàm răng lấp lánh dưới ánh nắng, có vẻ vô cùng đắc ý, lại có phần kiêu ngạo.

- Tới đi, tới đi, tiểu gia ngứa răng rồi, các ngươi nếu có bản lĩnh, tốt nhất là luyện ra một đan dược mà tiểu gia không thể cắn nát, nếu có người luyện ra, từ đây tiểu gia nhìn hắn, sẽ gọi hắn là gia gia!

Tên mập khoa trương nói, lời này truyền ra, cả đỉnh núi mấy trăm đan sư, lập tức có người cất bước, chắp tay vái Lâm Hải Long và An Tại Hải, rồi bắt đầu luyện đan.

Không chỉ là một người luyện đan, lúc này có khoảng bảy tám đan sư, đều đi ra, bắt đầu luyện đan, trong ánh mắt chăm chú của mọi người, bảy tám đan sư này ai nấy vẻ mặt nghiêm túc, thảo dược trong tay, biến hóa cực nhiều khiến người ta hoa mắt, thời gian không dài, những viên đan dược luyện ra, đều ném về phía tên mập.

Những đan dược này, đều là những đan sư này dốc lòng luyện chế, mang theo tự tin nhất định, nhưng nhìn đan dược rơi vào trong tay tên mập, tên mập ngáp ngáp, liền ném cả vào trong mồm, tiếng vỡ vụn kia, giống như xuyên vào trong lòng những đan sư này, khiến những đan sư này lập tức cực kỳ xấu hổ.

- Phì phì phì.

Tên mập phun ra, nhổ sạch đan dược vừa cắn nát.

- Còn ai không!

Tên mập càng đắc ý, gào lớn lên, có vẻ như trên trời dưới đất răng ta là

nhất vậy.

Nhìn sắc mặt ngượng ngùng của những đan sư này, những người khác đang nóng nòng muốn thử, cũng cảm thấy kinh hãi, thầm đánh giá răng của tên mập, trong mắt bọn họ, đó đâu có phải răng, mà rõ ràng là vô số thanh kiếm sắc trong miệng, tất cả đan dược chỉ cần vào miệng, liền sẽ vỡ nát.

- Còn ai không!

Tên mập thấy không còn ai đáp lời, cũng không một ai đi ra luyện đan, càng thêm kiêu ngạo, trực tiếp lấy từ trong túi trữ vật ra một đống linh thạch, trước mặt tất cả mọi người vứt vào trong mồm nhai rôm rốp.

Nhìn cảnh này, đan sư xung quanh đều hít sâu một hơi, một số người khó khăn lắm mới có chút dũng khí, nghĩ ra vài đan phương, chuẩn bị đi ra thử nghiệm, sau khi nhìn thấy cảnh này, lập tức rút bàn chân chuẩn bị bước ra về.

- Đây rõ ràng là một yêu nghiệt, lại có hàm răng như vậy, đan dược nào mà không bị gã cắn nát chứ...

- Khốn kiếp, tên mập này chẳng lẽ từ khi sinh ra đã bắt đầu luyện răng, nếu không làm sao có thể sắc bén đến thế chứ... Đây đâu phải là tu sĩ, rõ ràng là một hung thú!

- Gã cũng không sợ một ngày nào đó cắn nhầm, tự cắn đứt lưỡi mình sao... Lại nhai linh thạch như vậy, bụng của gã thế nào, có thể tiêu hóa sao?

Đan sư xung quanh ai nấy đều có nghi hoặc trong lòng, ánh mắt nhìn về phía tên mập, có phần bất thiện, lại có than thầm, biết rõ cơ hội lần này, sợ rằng bản thân không có được rồi.

Tên mập càng thêm đắc ý, ăn linh thạch xong bắt đầu mài răng, tiếng ken két vang lên, từ khi gã gia nhập Kim Hàn Tông, liền bắt đầu được người ta cưng chiều, có thể nói là chưa từng chịu thiệt, hiện giờ lại theo trưởng bối tông môn tới đây, tự nhiên sẽ nắm chắc cơ hội để kiêu ngạo, đôi mắt đảo quanh, nhìn chằm chằm một vài nữ đan sư.

Về phần Sở Ngọc Yên, gã không hề nhìn thẳng, dù sao trong mắt gã, Sở Ngọc Yên có gì đó không minh bạch với huynh đệ Mạnh Hạo của gã, gã tuyệt không thể tham dự vào, dù sao với Mạnh Hạo, tên mập vẫn cực kỳ bội phục.

Ngay lúc tên mập đang kiêu ngạo đắc ý, Mạnh Hạo ho khan một tiếng, tâm tư hắn nhạy bén, sớm đã đoán ra ẩn ý trong lời của hai vị Lâm, An đan sư. Hắn là đã nghĩ đến cách này để kéo Đan Đỉnh đại sư ra, chuyện này cũng là nguyên nhân Mạnh Hạo chần chừ, lúc này trong lòng hắn đã có chủ ý, ho khan đi ra từ trong đám người, hắn đi ra, lập tức khiến cho đan sư xung quanh chú ý.

Sở Ngọc Yên cau mày, hừ lạnh một tiếng, nhìn một cái rồi không thèm để ý nữa, hai mắt An Tại Hải thì lóe lên ánh sáng khó mà phát hiện, khóe miệng mỉm cười như có như không.

Trong mắt Lâm Hải Long dường như có ẩn ý, cũng nhìn kỹ, dừng ánh mắt trên người Mạnh Hạo.

- Là hắn sao...

Lâm Hải Long thầm nhủ.

Ngay cả Sơn Cửu, cũng ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt bình thường, người ngoài không hề nhìn ra chút biến hóa nào.

- Tại hạ Phương Mộc, muốn thử luyện chế viên đan dược này, xin hai vị tiền bối cho phép.

Mạnh Hạo ra khỏi đám người, chắp tay vái An Tại Hải và Lâm Hải Long.

An Tại Hải không nói, Lâm Hải Long hơi gật đầu, lại ném ra một khối Địa Hỏa Tinh, lơ lửng trước người Mạnh Hạo.

- Ai dà, lại một người, tiểu tử, nhớ luyện đan dược nhất định phải cứng đó, răng tiểu gia ta ngứa, muốn cắn cái gì đó cứng.

Tên mập hấp háy mắt nhìn Mạnh Hạo, hất hàm sai khiến, có vẻ rất khoa trương.

Mạnh Hạo không lập tức luyện chế, mà nhìn về phía tên mập, khóe miệng nở nụ cười.

- Ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Khụ khụ, ta bản tính lương thiện, bỏ đi bỏ đi, lần này ta sẽ không cắn nát ngay, để cắn ba lần được chưa.

Tên mập cũng không biết làm sao, nhìn thấy Mạnh Hạo trước mắt, cảm thấy vô cùng thuận mắt, lúc này vỗ ngực nói.

Mạnh Hạo thở dài, trên mặt lộ vẻ áy náy, chắp tay vái tên mập một cái, không nói một lời, vì trong lòng, Mạnh Hạo cũng không muốn như thế, chỉ là cơ hội này quá khó có, chỉ có thể để Lý Phú Quý ấm ức vậy.

- Ý, ngươi có vẻ mặt gì vậy, ai ai, bỏ đi bỏ đi, năm lần, ta cắn năm lần mới vỡ, vậy được rồi chứ.

Tên mập vội nói.

Lời này nói ra, Lâm Hải Long nghe thấy sắc mặt càng thêm tối tăm, còn đan sư xung quanh, cũng có vẻ bất thiện, Sở Ngọc Yên càng trừng mắt nhìn tên mập một cái, lại trừng mắt nhìn Mạnh Hạo.

- Tên mập, không phải ca ca chơi ngươi, mà là không còn cách nào...

Mạnh Hạo thầm nhủ, ho khan ngẩng đầu lên, không nhìn tên mập nữa, tay phải vung lên, Huyết Hạc đan lô bay ra, lơ lửng trên Địa Hỏa Tinh.

Trong cái nhìn chằm chằm của mọi người, theo đan lô đỏ lên, hắn vỗ vào túi trữ vật, lập tức lấy ra dược thảo, có lấy lá, có lấy thân, luyện đan đến nửa canh giờ, Mạnh Hạo lấy ra một chút mạt phấn màu xám, mạt phấn này người ngoài không nhìn ra gì, dù sao trên con đường luyện đan, cũng không phải chỉ dùng dược thảo tươi mới, một ít dược thảo mài thành bột, hoặc là như tro tàn, cũng có thể làm thuốc.

Nhưng Mạnh Hạo lại biết rõ, đây là chỗ dựa của hắn để khiến tên mập không cắn được đan dược, trên thực tế chính mà một ít bột màu xám này. Những thứ này không gì xa lạ, mà là chỗ da lần trước do miếng mỡ đông thay da bị nổ văng ra.

Trong đó có không ít thứ bị trực tiếp nổ thành bột phấn, lúc này được Mạnh Hạo lấy ra, cho vào trong đan lô liền hoàn thành đan dược.

Độ cứng rắn của da miếng mỡ đông, trước đây Mạnh Hạo đã từng thử mấy lần, đương nhiên biết rõ, mà miếng mỡ đông này lai lịch thần bí này, ít có khả năng chết, lột da thì lưu lại đồ vật linh tinh. Mạnh Hạo kết luận tên mập không thể cắn vỡ, mà chỗ bột phấn, cũng không phải quan trọng nhất, đòn sát thủ thực sự, lại ở ngay trong đan dược...

- Tên mập, xin lỗi...

Sau một lát hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, tay phải vung lên, lập tức lò đan trước người hắn trở lại bình thường, một viên đan dược màu đen bay ra, được Mạnh Hạo nắm ở trong tay.

Đan dược này chỉ cỡ móng tay, nhìn có vẻ bình thường, nhưng phần lớn

thành phần trong đó, đều là mạt phấn da của miếng mỡ đông, lúc này căn bản vẫn chưa từng hòa tan, mà bị Mạnh Hạo dùng thảo dược ngưng tụ lại, nếu nói đây là luyện đan, không bằng nói là đang dính nó lại.

Đan dược này, không hề có mùi thuốc, đen thui, sau khi Mạnh Hạo nắm trong tay, hắn áy náy nhìn tên mập, lập tức ném tới.

Tên mập khoa trương tiếp lấy.

- Tiểu gia thấy ngươi thuận mắt, ngươi yên tâm, tiểu gia nói năm lần mới cắn nát, tuyệt đối sẽ không cắn vỡ lúc mới bốn lần.

Tên mập vẻ mặt đắc ý, lúc bỏ đan dược vào mồm, vẫn không quên nhìn mấy nữ đan sư lúc nãy thể hiện chút hào khí.

Đan dược vừa vào miệng, tên mập há mồm, cắn nhẹ một cái, vừa cắn xuống, gã đã ngây ra, nhưng rất nhanh liền che dấu, cười ha hả.

- Thấy chưa, tiểu gia không một lần cắn nát.

Lời nói hàm hồ không rõ, nhưng người nghe xung quanh vẫn có thể hiểu được.

Những đan sư của Đan Đông nhất mạch, ai nấy sắc mặt khó coi, càng cảm thấy vẻ mặt Lý Phú Quý đáng ghét.

Trong lúc nói, tên mập thầm dùng sức cắn một cái nữa, trái tim lập tức run lên, nhưng sắc mặt vẫn duy trì không đổi, lại cười ha ha mấy cái, mơ hồ nói Lý Phú Quý gã giữ lời, nói năm lần cắn vỡ, tuyệt sẽ không đổi ý.

Nhưng trong lòng gã lại có phần lo lắng, lần thứ nhất còn được, gã chỉ dùng ba phần sức, nhưng lần thứ hai, đã dùng đến tám phần, nhưng đan dược này vẫn không hề sứt mẻ, thậm chí còn một chút đàn hồi trở lại, khiến răng tên mập có phần đau đớn.

- Tên mập này, học sĩ diện như vậy từ lúc nào chứ.

Mạnh Hạo đồng tình mà áy náy, nhìn tên mập biểu diễn, thầm nhủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 357: Ta không chơi nữa!

- Lần thứ ba, ta muốn cắn lần thứ ba!

Lần này tên mập trực tiếp dùng tới mười thành công lực, sau khi một miếng cắn xuống, đầu óc gã ong lên một tiếng, răng nanh của gã ở trên viên đan dược này gần như là do ma sát mà sinh ra tia lửa.

Lực cắn từ viên đan dược này bắn ngược lại, giống như có người dùng răng nanh của gã mà cắn xuống răng gã. Loại cảm giác này khó có thể hình dung được, nhưng lại làm cho thân thể tên mập phát run lên, sắc mặt gã trở nên trắng bệch, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

- Ngươi xem ta đã nói là giữ lời đấy nhé, ha ha, ta đổ mồ hôi là muốn giả bộ cho giống một chút thôi…Đây là lần thứ tư, tiểu tử, sau lần này, có thể tiểu gia ta sẽ không cho ngươi nữa đâu.

Tên mập cố nén đau mở miệng, hàm hồ lớn tiếng nói.

Nhưng mà những người ở bốn phía xung quanh há lại có thể nhìn không ra manh mối, cả một đám vẻ mặt cổ quái, hiển nhiên là đều đã nhìn ra. Giờ phút này trong lòng tên mập đang rất rối rắm, vẻ mặt của những tên đệ tử Kim Hàn Tông kia cũng đều có chút quái dị, bọn họ đều hiểu rất rõ Lý Phú Quý.

Ngay cả Sơn Cửu cũng nheo hai mắt lại, nhíu mày trầm ngâm.

Trước mắt bao nhiêu người, trong mắt tên mập lộ ra tia quyết đoán, lần này gã lại sử dụng tất cả vốn liếng, thay đổi một bên răng nanh, hung hăng cắn xuống viên đan dược kia một miếng.

- Con bà nó chứ, ta không tin là không thể cắn vỡ nó.

Một tiếng răng rắc vang lên, răng của tên mập trực tiếp đâm thủng viên đan dược, đâm thật sâu vào. Nhưng trong một chớp mắt, khi răng nanh đâm vào trong viên đan dược, một vị vừa tanh vừa thối, đã thế lại cay xè, kỳ lạ vô cùng, một loại chất lỏng thật khó có thể hình dung này từ trong lỗ nhỏ bị đâm thủng, toàn bộ đều phun vào miệng tên mập.

Điều này khiến cho chỉ sau một cái chớp mắt, sắc mặt tên mập liền trắng bệch ra, thân thể gã run lên, hai mắt trợn trừng. Thậm chí chỉ sau một chớp mắt, hai mắt gã đều đã đỏ ngầu, có đầy nước mắt đảo quanh, đầu óc gã ong ong, giờ phút này giống như tất cả linh hồn của gã đều đã bay đi, cảm giác trong miệng không thể nào hình dung nổi.

- Ngươi… ngươi.

Thân thể tên mập run lên, khuôn mặt tái nhợt, thân thể lập tức không thể khống chế nổi nhảy dựng lên, chỉ suýt nữa thì gã phun ngụm đan dược kia từ trong miệng ra, nhưng khi mắt nhìn thấy bốn phía mọi người đều nhìn gã, gã đành ngậm chặt miệng, gắng hết sức đem đám đan dược đang muốn phun từ trong miệng ra, cố gắng nuốt trở lại.

Quá trình này nhìn thì như là đơn giản, nhưng đối với tên mập mà nói, thì giống như là đã trải qua một hồi ác mộng. Toàn thân gã mồ hôi không ngừng đổ ra, chảy xuống ròng ròng, thối gã không sợ, tanh gã cũng không sợ, duy nhất gã chỉ có sợ cay.

Loại cảm giác đầy miệng như muốn bốc lửa này, làm cho gã gần như muốn phát cuồng.

Nội tâm Mạnh Hạo càng thêm áy náy, chuyện tên mập sợ cay thì vẫn là từ năm đó ở Kháo Sơn tông tên mập ngẫu nhiên chính mình nói ra, cho nên khi vừa mới rồi luyện đan, Mạnh Hạo liền cho thêm mấy vị dược thảo có thể sinh ra loại vị cay xè kỳ lạ vào….

Dù sao viên thuốc này của hắn thật sự cũng không phải là một mẩu da lột hoàn chỉnh của miếng mỡ đông, chỉ là bột da vụn dán lại cùng một chỗ. Tuy rằng trên lý thuyết, chỉ cần dán lại cũng đủ để không bị dập nát, nhưng Mạnh Hạo cũng lo lắng, răng nanh tên mập vượt quá tưởng tượng, cho nên mới phải phòng ngừa vạn nhất, cho thêm vào một chút … vị cay vào.

- Vẫn còn một lần, ngươi… tiểu tử ngươi… ngươi hãy chờ ta, lúc này, ta muốn đem viên đan dược này cắn nát.

Tên mập dừng một lúc lâu, giờ đây sắc mặt mới ửng hồng, gã gắt gao nhìn Mạnh Hạo chằm chằm, hàm hồ mở miệng, lưỡi của gã đã không còn có tri giác gì nữa, đầu óc thì ong ong lên.

Giờ phút này, bốn phía đều yên tĩnh, tất cả mọi người đều lấy vẻ mặt cổ quái nhìn cảnh tượng này.

Lâm Hải Long mở to mắt, An Tại Hải bên cạnh cũng sửng sốt cười khổ lắc đầu.

- Càng sâu càng cay.

Mạnh Hạo không đành lòng khi tên mập đang muốn cắn miếng thứ năm, hắn vội vàng nhắc nhở gã một câu.

Câu nói này rơi vào trong tai tên mập, giống như một tiếng sét giữa trời quang, nó lập tức làm cho tên mập giật mình một cái, run cầm cập nhưng lại sợ không dám cắn nữa. Trên mặt lại càng lộ ra bộ dạng ấm ức, một bộ dáng không muốn tiếp tục chơi nữa. Cảnh tượng này khiến cho mọi người xung quanh dù trước đây cảm thấy mặt mũi tên mập đáng ghét, nay cũng đều cảm thấy không đành lòng.

- Ngươi muốn làm gì?

Tên mập giống như muốn khóc lên.

- Ta…

Mạnh Hạo càng tỏ ra áy náy, thở dài.

- Ta không chơi nữa.

Tên mập đem viên đan dược này nhổ ra, nhưng không nhổ ra được, bởi vì viên đan dược đã bị hàm răng của gã xuyên thấu một lỗ nhỏ, nên bị mắc lại ở mặt trên, không nhổ ra được.

Tên mập vội vàng lấy tay cố gắng kéo viên đan dược từ trên hàm răng xuống, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo đã mang theo mấy phần sợ hãi, gã vội vàng ném đan dược ra, sau khi được Mạnh Hạo tiếp được, gã lập tức chạy nhanh về phía Kim Hàn Tông.

Giờ phút này đôi môi cùng với đầu lưỡi của gã đều đã hoàn toàn mất đi tri giác, lời nói mơ hồ hơn, gương mặt lại càng đỏ hồng, mồ hôi chảy xuống ròng ròng. Nhưng cái loại cảm giác này kích thích đầu óc của gã lại vẫn luôn tồn tại, khiến cho tên mập nước mắt lưng tròng, ấm ức đến cực điểm, giống như chỉ cần gã mở mệng là sẽ phun ra lửa.

Trong nháy mắt bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, cảnh tượng nghịch chuyển này, vượt ra ngoài dự kiến của mọi người, chẳng ai ngờ rằng Lý Phú Quý này lại sợ cay đến như thế. Nhưng dù sao thì tu sĩ cũng không phải là phàm nhân, loại vị giác này là hoàn toàn có thể né tránh, một khi đã như vậy, lại vẫn có thể làm cho tên mập không thể thừa nhận, như vậy có thể tưởng tượng, vấn đề là ở trên viên đan dược này.

- Đây là loại độc cay gì, mà có thể có hiệu quả như thế.

- Loại đan dược này nhất định là có thể so với độc đan, thậm chí so với độc đan còn cường liệt hơn vô số lần.

- Viên thuốc này… viên thuốc này thật kỳ dị.

Trong khoảnh khắc mọi ánh mắt đều được tập trung vào đan dược trong tay Mạnh Hạo, trên viên đan dược này có hai hàng dấu răng, có một chỗ thì tồn tại một cái lỗ nhỏ, hiển nhiên đó là chỗ đã bị tên mập cắn nát, vả lại viên đan dược này đã không còn là một hình tròn nữa, mà là bẹp.

Nhưng vô luận như thế nào thì viên thuốc này cũng không bị dập nát.

Rất nhanh tất cả những ánh mắt trên viên thuốc đều đã đồng loạt rơi vào trên mặt Mạnh Hạo, Đan Đông nhất mạch, Tử Khí nhất mạch, lại còn có Kim Hàn Tông, tất cả mọi người nơi đây, trong một cái chớp mắt toàn bộ đều nhìn Mạnh Hạo.

Đủ lọai biểu cảm, có phức tạp, có cười gượng, có hâm mộ, chỉ trong một cái chớp mắt này, nơi đây tất cả mọi người đều nhận thức con người Mạnh Hạo, đều từ trong đáy lòng hạ quyết tâm, ngày sau khi nuốt vào đan dược do người này luyện chế nhất định phải cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 358: Ta không chơi nữa! (2)

Mạnh Hạo sớm đã quen thuộc với những ánh mắt như vậy của mọi người, nên giờ phút này sắc mặt hắn vẫn như thường, thậm chí tim đập cũng không hề nhanh hơn, rất bình tĩnh đem viên thuốc này thu hồi về, nhìn về phía sắc mặt cổ quái của Lâm Hải Long còn có An Tại Hải bên cạnh cười gượng lắc đầu.

- Tiểu hữu, viên thuốc này cho lão phu xem một chút được không?

Lúc bốn phía yên tĩnh là lúc Sơn Cửu đại sư đột nhiên mở miệng, âm thanh tang thương này truyền đi khắp bốn phía.

- Cái kia… Tiền bối, ta xem như là thắng rồi phải không?

Mạnh Hạo chần chờ một chút, có chút ngại ngùng hỏi. Lúc này bộ dạng của hắn vốn đã là màu da rất trắng, thoạt nhìn thì có vẻ như thư sinh yếu đuối, thêm bộ dạng ngại ngùng này, lập tức làm cho người ta có cảm giác là hắn vô hại với cả người lẫn vật, thậm chí còn làm cho trong lòng người ta dâng lên một chút cảm tình.

Lời nói này trong giờ phút này nghe qua cũng không có vấn đề gì, dù sao nếu đổi lại là bất luận kẻ nào trong giờ phút này, đều quan tâm đến đáp án này.

Nhìn thấy cái biểu cảm của Mạnh Hạo như vậy, tên mập bỗng nhiên dựng hết cả tóc gáy, gã mở to mắt nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Giờ phút này đầu lưỡi của gã đã không còn cảm giác, trong hốc mắt vẫn còn có đầy nước mắt, nhưng gã cũng không biết tại sao, sau khi nhìn thấy biểu cảm của người trước mặt, thì trong đầu óc gã trong nháy mắt, lại hiện ra

hình dáng một người.

Biểu cảm, bộ dạng nói chuyện của người kia, còn có dáng vẻ năm đó ở tiệm tạp hóa Dưỡng Đan Phường của Kháo Sơn Tông của người đó, đều rõ mồn một ở trước mắt, cùng với tên đan sư đang ở trước mặt này giống nhau như đúc.

- Hắn…hắn!

Tên mập càng nhìn càng nghi hoặc, nhất là khi nghĩ lại mấy năm gần đây, Mạnh Hạo mất tích vô ảnh vô tung, cho dù là gã ở nơi này không ngừng tìm kiếm cũng đều không tìm được một chút tơ hào tông tích nào, nhưng nếu nói là Mạnh Hạo rời khỏi Nam Vực, thì Lý Phú Quý này kiên quyết không tin.

- Hay là…Chết tiệt… Nếu thật là hắn…Chỉ có Mạnh Hạo là biết ta sợ cay.

Tên mập mở to đôi mắt, hơi thở trở nên dồn dập, gã lại càng cảm thấy ủy khuất, bởi vì nếu đối phương không phải là Mạnh Hạo, gã tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp trả thù, nhưng nếu đối phương là Mạnh Hạo thật, tên mập biết đời này mình đừng nghĩ đến chuyện báo thù.

Sơn Cửu đại sư mỉm cười nhìn Mạnh Hạo, giờ phút này nội tâm của lão có chút cảm khái, lão giống như thấy được chính mình năm đó. Lão không cần để ý việc đan sư trước mắt này thêm vào trong đan dược vị cay, bởi vì bốn lần trước Lý Phú Quý đều không thể cắn vỡ, cũng đủ để chứng minh xác thực trình độ cứng rắn của viên đan dược này rồi, chẳng qua cái cứng rắn này là thể hiện ở trên độ mềm và dai của nó.

- Lần cá cược này, tính là lão phu thua.

Sơn Cửu đại sư cười cười, trong khi nói thì tay phải vung lên, lập tức bình đan dược thượng cổ kia đã bay ra rơi đến trước mặt Lâm Hải Long.

- Tiểu hữu, hiện tại có thể đem đan dược của ngươi cho lão phu liếc mắt xem một chút được không?

Sơn Cửu tươi cười mở miệng nói.

- Cái này không thể, không có trưởng bối của Đan Đông nhất mạch lên tiếng, ở nơi này vãn bối không dám tùy ý cho người khác xem đan dược.

Nét ngại ngùng trên mặt Mạnh Hạo biến mất, hắn há có thể đưa viên đan dược này ra, một khi rơi vào trong tay Sơn Cửu đại sư, dùng tạo nghệ đan đạo của người này nhất định có thể nhìn ra kết quả. Nếu mà từ đó biết được trong thành phần luyện chế có bột phấn của da miếng mỡ đông, thân phận Mạnh Hạo sẽ lập tức bại lộ ở trong này, cho dù không bại lộ thì cũng sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

Câu trả lời này của hắn làm cho Sơn Cửu đại sư sửng sốt, đã có rất nhiều năm lão chủ động yêu cầu xem đan dược, chưa từng có đan sư nào có thể cự tuyệt lão, thậm chí đều là cực kỳ kích động đưa đến, dù sao lấy thân phận của mình, chỉ một câu nói thôi, lão có thể cho một đan sư danh dương Nam Vực.

Đồng dạng khi Mạnh Hạo nói một câu này, cũng làm cho sắc mặt Lâm Hải Long hòa hoãn lại, khóe miệng thì lộ ra một nụ cười, nhìn Mạnh Hạo khẽ gật đầu.

- Ngươi tên là gì?

- Đệ tử là Phương Mộc.

Lập tức vẻ mặt Mạnh Hạo kích động.

- Lời lão phu nói ra đều không phải giả dối, Phương Mộc, từ nay về sau ngươi chính là Chủ Lô đan sư, ít lâu nữa ta sẽ phái người đi tìm ngươi,

để hoàn thành việc khắc ấn Chủ Lô đan sư cho ngươi.

Nói xong tiếng cười của Lâm Hải Long truyền ra, nhìn về phía Sơn Cửu.

- Sơn Cửu đại sư, việc này như thế nào?

Sơn Cửu đại sư liếc mắt một cái nhìn Mạnh Hạo thật sâu, lắc đầu cười đứng lên.

- Sơn mỗ mặc dù thua nhưng không tiếc, Đan Đông nhất mạch có hạng người này khi là người thường thì ở đời đời vĩnh viễn, chỉ là trước có Liễu sư huynh, sau có Sơn mỗ, không biết người thứ ba phản bội, rời khỏi là ai, năm nào tháng nào?

Sơn Cửu nói xong lại liếc mắt một cái nhìn Mạnh Hạo cười, xoay người cất bước rời đi.

Theo lão rời đi, mọi người Kim Hàn Tông đều lần lượt đứng dậy, Đường Thế Thương kia cũng mỉm cười hướng về Ngô Đình Thu và mọi người ôm quyền, mang theo chúng đệ tử đi rất xa rồi.

Trước khi đi, tên mập quay đầu lại, tội nghiệp liếc mắt nhìn một cái Mạnh Hạo, ánh mắt kia đem theo ấm ức, làm Mạnh Hạo nhìn thấy trong nội tâm cũng áy náy hơn, cũng đoán được, có lẽ thân phận của mình đã bị tên mập phát hiện.

Bên ngoài Tử Vận Tông vài thanh phi thoi trăm trượng gào thét mà đi trên bầu trời, ở trên những phi thoi này, Đường Thế Thương cùng với Sơn Cửu đại sư giờ phút này đang đứng ở cùng một chỗ, chăm chú nhìn về phương xa.

- Sơn Cửu đại sư, cứ như vậy đem Xuất Thần Đan thượng cổ kia cho bọn họ sao?

Đường Thế Thương chần chờ một chút, đem điều nghi vấn trong đáy lòng nói ra.

Sơn Cửu đại sư sau một lúc lâu trầm mặc, cất tiếng cười nhẹ.

- Xuất Thần Đan kia đã là phế phẩm, nó sớm đã bị lão phu nghiên cứu hoàn toàn rồi, huống hồ ngươi cho rằng…với nội tình của Đan Đông nhất mạch sẽ không có Xuất Thần Đan này sao.

Sơn Cửu đại sư chậm rãi nói.

Hai mắt Đường Thế Thương chợt lóe lên, trầm ngâm một lát gật gật đầu.

- Huống hồ, mục đích lần này ta tới Tử Vân Tông đã đạt được, chỉ là một Xuất Thần Đan, đáng giá.

Hai mắt của Sơn Cửu đại sư lộ ra ánh sáng kỳ dị, chậm rãi nói.

- À? Nhưng mà Đan Quỷ đại sư vẫn chưa hiện thân, sao Sơn Cửu đại sư lại nói mục đích đã đạt được?

Đường Thế Thương có chút không rõ, kinh ngạc hỏi.

- Ai nói ta đi đến Tử Vân Tông là muốn bái kiến sư tôn? Ở nơi đó sư tôn không có khả năng gặp ta. Lần này đi qua, nói chuyện đan dược chỉ là cái cớ, mục đích chính của lão phu, thực sự là muốn tìm lý do, đi xem vị Đan Đỉnh đại sư thần bí kia một cái.

Sơn Cửu đại sư cười ha hả, âm thanh tang thương, trong mắt lộ ra cơ trí.

Người có thể đem đan đạo tu đến loại cảnh giới này như lão, tâm trí dĩ nhiên cực cao.

- Đan Đỉnh đại sư? Người này...!

Đường Thế Thương sửng sốt, y đang muốn nói tiếp bỗng nhiên, hai mắt mạnh mẽ có rút lại, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được, y ngẩng đầu lên lập tức nhìn về phía Sơn Cửu đại sư.

- Hay là…!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 359: Tử Khí Đông Lai.

- Đan Đỉnh đại sư, chính là thiếu niên kia.

Lời nói của Sơn Cửu đại sư như tiếng đinh đóng vào sắt, khi thanh âm này rơi vào trong tai Đường Thế Thương, không thua gì tiếng sấm sét nổ vang, làm cho hơi thở của y trong khoảnh khắc trở nên dồn dập.

Đối với lời nói của Sơn Cửu đại sư, nhất là Đan Đạo nhất mạch, y không có chút nào hoài nghi, nhưng việc này đối với y mà nói thật là quá mức rung động, khiến cho vị hộ pháp Kim Hàn Tông này, giờ phút này cũng đều khó có thể tin.

- An Tại Hải thì rõ ràng là đã biết, nhưng là lấy nhãn giới của gã, đích thị là sư tôn báo cho gã biết. Về phần Lâm sư huynh của ta, người này tạo nghệ đan đạo mấy năm trước liền dừng lại, y không đi được con đường riêng cho mình, cuộc đời này không thành đại sư được. Đương nhiên y cũng nhìn không ra tạo nghệ luyện đan của Phương Mộc kia, nhất là kẻ này cuối cùng dùng thủ xảo mà thắng được, lập lờ nước đôi, rất là thông duệ.

- Thiếu niên này mới bao nhiêu tuổi mà đã là đại sư đan đạo. Việc này…

Đường Thế Thương hít sâu một hơi, trong một khoảnh khắc trong mắt lộ ra kỳ quang.

- Đại sư hiện tại còn chưa nói tới, nhưng đây là một cái mầm cực kỳ hiếm thấy… Ngươi nếu đắc tội với người này, có thể truyền khăp Nam Vực. Nhưng mà đại sư đan đạo cũng là tông sư độc đạo, người diệt một tông, nếu đã tính toán tốt rồi, thì chính là dễ như trở bàn tay. Vả lại người này thành danh nhờ Nhập Ma Đan, loại ý chí điên cuồng này, mặc dù ta không thấy được đan dược, nhưng chỉ thấy hình ảnh khắc trên ngọc giản,

cũng đã cảm thấy lông tơ dựng đứng.

Sơn Cửu thản nhiên mở miệng, một giọng nói bình tĩnh, nhưng khi rơi vào trong tai Đường Thế Thương, cũng đã hóa thành hàn ý ở đáy lòng.

- Nếu hắn không muốn lộ ra thân phận, thì ngươi cũng không cần đi phá hư chuyện lạ. Cái mà ta cảm thấy hứng thú là hắn có thể trở thành người thứ ba hay không?

Sơn Cửu đại sư nở nụ cười, lời nói của lão tuy là tự hỏi, nhưng trong ánh mắt kiên định thì đã có đáp án.

Mà những người ở Kim Hàn Tông, trước khi bái phỏng Tử Vận Tông thì ở chỗ sâu trong phía xa của Nam Vực, bên ngoài Vãng Sinh Động, bên cạnh cái bộ thi thể, năm đó từ phía trên không rơi xuống, giờ phút này đang có bóng dáng vài chục tu sĩ, đang gào thét nhanh chóng đuổi theo.

Hơn mười người này toàn bộ mặc quần áo màu đen, hơi thở trên người bọn họ toàn bộ đều là âm hàn, giống như cho dù là mùa hè, có bọn họ tồn tại cũng có thể biến thành suối vàng lạnh lẽo.

Hơn mười người này tu vi giống nhau không ổn định, khi thì Trúc Cơ, khi thì Kết Đan, khi thì Nguyên Anh, lại còn có khoảnh khắc tự nhiên bộc phát ra hơi thở Trảm Linh.

Mà tồn tại ở cái địa phương này nghe đồn là thi thể của tiên nhân, ở những năm gần đây, luôn luôn ảnh hưởng đến tâm của các tông môn ở Nam Vực. Ngũ đại tông môn, tam đại gia tộc gần như chưa bao giờ buông tha tìm kiếm, tuy nói rằng không còn ở thời điểm đại quy mô như trước đây nữa, nhưng những năm này trôi qua, mỗi một tông môn đều có thu hoạch, khoảng cách cũng đã thu hẹp, tiếp cận đến gần với thi thể.

Có thể đoán được, ở trong một tương lai không lâu nữa, cỗ thi thể khiến Nam Vực chấn động này sẽ được chính thức vén lên, lúc đó sẽ có một

lượng lớn tu sĩ của các tông môn lao vào, những thứ trước mắt này chỉ là thử thôi.

Nhưng giờ phút này, hơn mười bóng người xuất hiện ở bên cạnh thi thể này cũng là cực kỳ quỷ dị. Nơi những bóng người này đi qua như khói đen ngang trời, giống như ở trên người bọn họ không phải là chỉ có một hồn, mà là tồn tại tới song hồn, như là những người này đều không phải là người sống, mà chỉ là những con rối bị tàn hồn dung nhập vào thân thể.

Tốc độ của bọn họ cực nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã tới gần thi thể kia, hòa vào cùng một chỗ, những bóng người này vặn vẹo lại hóa ra những lưỡi hái màu đen tán phát ra sương đen dày đặc, những lưỡi hái màu đen này mở ra hư vô thông suốt, xông thẳng đến chỗ cái cổ của thi thể.

Mãi đến khi tu sĩ Kim Hàn Tông đã rời khỏi Tử Vận Tông mấy ngày, thì bên này mới nghe đồn là, bên cạnh thi thể tiên nhân bộc phát ra một tiếng nổ vang nhiều năm không có xuất hiện, giống như tiếng nổ vang truyền ra khi thi thể này vừa mới rơi xuống vài năm trước.

Thậm chí tiếng vang này đều vượt qua những âm thanh đã từng có, như là một cỗ cuồng phong trực tiếp hoành hành tại toàn bộ Nam Vực, dường như bầu trời sấm sét không ngừng, tám phương quay cuồng.

Gần như cùng lúc khi tiếng vang truyền khắp Nam Vực, trong một cái chớp mắt, ở bên cạnh cái thi thể kia, hơn mười cái bóng đen đều đồng loạt hiện thân, một đám phun ra máu tươi, thân thể mơ hồ, đồng loạt lùi lại. Một thanh âm mà người ngoài không nghe được, nhưng bọn họ lại có thể nghe được, giờ phút này đang như lôi đình nổ vang ở trong đầu những người này.

- Cút!

Một chữ, nổ vang ngập trời, trong số mười người nhất thời có một nửa kêu lên thảm thiết, thân thể trực tiếp nổ bung, huyết nhục văng khắp nơi, ở bên trong huyết nhục đó cũng liên tiếp có tàn hồn xuất hiện, nhưng không đợi bọn họ chạy trốn, liền lập tức bị dập nát trong thê lương.

Còn lại hơn mười người, giờ phút này tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc đã đi xa, nhưng thân thể của bọn họ thì đã run lên, giống như áp chế không nổi, thân thể và linh hồn, sinh ra một loại dung hợp nghịch chuyển.

Những người này chính là đến từ Thanh La Tông.

Theo bọn họ rời đi, một tiếng nổ vang động, một cái tin tức oanh động toàn bộ Nam Vực, theo tiếng nổ vang quanh quẩn kia cũng được truyền ra khắp nơi, cái chỗ cổ thi thể tiên nhân kia xuât hiện một vết máu.

Giống như là bị một đao cắt tới, nhưng cũng không phải là chặt đứt, mà là chỉ xuất hiện một vêt máu.

Việc này truyền ra khắp tất cả các tông môn ở Nam Vực, trong khoảng thời gian ngắn khiến cho rất nhiều tu sĩ đểu tiến đến bên ngoài Vãng Sinh động, họ không dám tới gần, chỉ đứng từ rất xa liếc mắt nhìn.

Ngũ đại tông môn, tam đại gia tộc, tất cả đều bị chấn động.

Trong Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông, việc này cũng có truyền ra, vả lại một tiếng nổ vang đó cũng chấn động mặt đất Tử Vận Tông. Nhưng dù sao khoảng cách từ nơi này đến thi thể tiên nhân cũng rất xa xôi, Mạnh Hạo vừa mới thăng chức Chủ Lô cũng không quá chú ý.

Thăng chức Chủ Lô vốn là một việc trọng đại rất lớn trong Đan Đông nhất mạch, nó cũng gần với việc thăng chức Tử Lô. Nhưng Mạnh Hạo này, bởi vì tất cả các phương thức đạt được đều không phải là chính thống tuyển ra, cho nên tất cả đều là giản lược, thậm chí đối với bên ngoải cũng đều mơ hồ không rõ, giống như là không muốn nhiều lời.

Có thể coi như là giản lược đến không thể giản lược hơn, Mạnh Hạo cũng lẩm bẩm mất mấy ngày. Lúc này mới thoải mái rảnh rỗi, thay đổi động phủ, thay đổi áo bào, tuy nói rằng Chủ Lô như hắn là dùng phương thức đặc thù đổi lấy, trọng lượng tiếng nói là rất nhỏ, nhưng mọi đãi ngộ nên có vẫn đầy đủ.

Tỷ như là động phủ, giờ phút này Mạnh Hạo hoàn toàn chiếm cứ toàn bộ cái sơn cốc, vả lại nơi đây là chỗ sâu trong Đan Đông nhất mạch, cùng với khu đan sư hoàn toàn tách biệt ra. Sơn cốc này tuy là không lớn, nhưng nó lại hoàn toàn thuộc về một mình Mạnh Hạo, nên cũng khó mà cho là nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 360: Tử Khí Đông Lai. (2)

Áo bào màu đen mang theo ánh tím, cái áo bào này có tính chất đặc biệt, mặc lên người, nhưng nó lại dẫn phát một truyền tống trận loại nhỏ, có thể truyền tống trong phạm vi trăm dặm, tuy nhiên nó chỉ có thể dùng ba lần, nếu hết thì cần đưa về tông môn đổi lấy cái khác.

Về phần lò luyện đan, như Huyết Hạc lô của Mạnh Hạo, sau khi trở thành Chủ Lô những thứ cần, tông môn đều không đòi trao đổi mà cấp cho. Còn có dược thảo, khi là đan sư, Mạnh Hạo luyện chế một ít đan được cao cấp, rất nhiều người muốn đổi, mới có thể có được dược thảo, sau khi trở thành Chủ Lô, toàn bộ bỏ đi hạn chế, đều do tông môn cung cấp.

Thậm chí một số loại dược thảo quý báu hiếm có, cũng có thể chịu nợ từ tông môn để đổi lấy, mặt khác quan trọng nhất là Chủ Lô đan sư, có thể một tháng một lần tiến vào Tử Vận tiên thổ.

Đủ loại ưu việt khó có thể một lúc mà nói hết được, có thể từ thân phận cùng với địa vị mà nói, tất cả tất cả ưu đãi đều vượt xa đan sư, thậm chí có thể nói là cách biệt một trời một vực.

Ngàn người đan sư, trăm người Chủ Lô, sau khi trở thành Chủ Lô có thể khinh thường tất cả đệ tử nội môn, cho dù là đệ tử hạch tâm Tử Khí nhất mạch, khi nhìn thấy Chủ Lô cũng phải cung kính, bởi vì trên nguyên tắc đệ tử hạch tâm có tư cách mời Chủ Lô luyện đan, nhưng trên thực tế có thể khiến cho Chủ Lô luyện đan, phần lớn đều là cấp bậc trưởng lão trong tông môn.

Cho dù là ở bên ngoài tông môn, khắp cả Nam Vực, có được thân phận

Chủ Lô đan sư của Tử Vận Tông, thì bất kỳ một tông môn nào cũng đều phải cực kỳ trọng thị, trình độ đối đãi vượt qua đan sư bình thường rất nhiều.

Có thể nói là đã trở thành Chủ Lô, chẳng khác nào là bước vào đến trung tâm Đan Đông nhất mạch. Người khác muốn trở thành Chủ Lô cũng cần được các Chủ Lô khác tán thành. Cho nên như Mạnh Hạo có thể như thế, trực tiếp điểm tên trở thành Chủ Lô, được thăng chức gần như trong một cái chớp mắt, khiến cho tất cả các Chủ Lô khác đều xem không thuận.

Nhưng những điều này Mạnh Hạo không quan tâm, gần như sau khi trở thành Chủ Lô, việc đầu tiên là hắn đi mượn tàn cuốn Tử Khí Đông Lai. Thuật ấy hắn khát vọng đã lâu, sau khi mượn về đọc, hắn lập tức bế quan bắt đầu tu luyện.

Hai tháng sau, khi Mạnh Hạo xuất quan, tuy nói hắn vẫn là sáu tòa đạo đài, nhưng màu sắc đạo đài đã không còn là màu vàng mà là trở thành màu tím. Giờ khắc này Mạnh Hạo mới coi như là thực sự buông lỏng tâm.

Bởi vì, cho dù hiện tại hiển lộ tu vi cũng không có người có thể nhìn ra dấu vết Thái Linh Kinh, bởi vì sở tu của Mạnh Hạo đã không còn là Ngưng Khí cuốn nữa, mà đã trở thành… Trúc Cơ cuốn.

Tử Khí Đông Lai

Mặc dù nó chỉ là một tàn cuốn, nhưng Mạnh Hạo tu hành Ngưng Khí cuốn cũng quá đầy đủ, dưới sự kết hợp của hai bên đạt được thu hoạch thật lớn, thậm chí trên diễn giải còn vượt cả ra ngoài người chuyên tu Tử Khí nhất mạch. Giờ phút này đạo đài tử khí bức người, con ngươi trong hai mắt cũng có tử quang ẩn hiện, khí tức toàn thân cũng không còn giống với thường ngày.

Quan trọng nhất là Tử Khí Đông Lai đến với Mạnh Hạo cực kỳ thích

hợp. Hắn vốn là chuẩn bị công pháp hoàn mỹ, kế tục Ngưng Khí quyển, như vậy trên con đường tu hành, nếu hắn có một ngày Kết Đan, nhất định sẽ kết ra Tử Đan.

Mà Tử Đan là trụ cột, chính là cơ sở để thành Hoàn Mỹ Kim Đan.

Đồng dạng, trong gần hai tháng này, Mạnh Hạo tuyên bố với bên ngoài là bế quan, đánh sâu vào Trúc Cơ, nay xuất quan hiển lộ tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, cũng phù hợp với đồng tử màu tím này

- Tử Khí Đông Lai...

Trong mắt Mạnh Hạo con ngươi mang theo ánh tím hơi hơi lóe lên, tay phải của hắn nâng lên, ở trên ngón tay thứ năm có tử quang mơ hồ lóng lánh.

- Công pháp này giống với công pháp của Ngưng Khí cuốn, đều không phải là thuật pháp mà chỉ là tu hành công, nhưng mà trong Tử Vận Tông này lại có thể căn cứ vào tàn cuốn Tử Khí Đông Lai sáng tạo ra một số thần thông thích hợp với công pháp này.

Hai mắt Mạnh Hạo nhắm lại, một lát sau khi mở ra, trong đầu của hắn hiện ra hai loại thuật pháp mà Chủ Lô của Đan Đông nhất mạch có thể tu hành, trong tàn cuốn đã mượn đọc.

- Tử Đồng Biến, còn gọi là Tử Khí Trảm.

Mạnh Hạo ngắm nhìn năm ngón bên tay phải, không lâu sau, tay phải hắn bỗng nhiên vung lên, lập tức có làn khói màu tím nhàn nhạt từ ngón tay thứ năm phiêu tán ra, nhưng lại trong nháy mắt ngưng tụ ở giữa không trung, hóa thành tử nguyệt hình cung, theo tâm niệm của Mạnh Hạo, đi thẳng về phía vách đá của động phủ.

Vô thanh vô tức, động phủ dường như chấn động, ngay sau đó cả ngọn

núi cũng chấn động theo, một ấn ký hình cung thật sâu xuất hiện ở trên vách đá của động phủ.

- Đây chỉ là một thành công lực của ta.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ trầm tư, hồi lâu, tử quang lấp lánh trong hai mắt của hắn, bỗng nhiên bao trùm toàn bộ con ngươi, tràn ngập trong hai mắt của hắn. Thậm chí ở trên da dẻ của hắn giờ phút này, cũng xuất hiện từng đường dấu vết màu tím, những thứ dấu vết này là huyết mạch gân xanh, nhưng màu sắc bây giờ không phải là xanh nữa mà là tím.

Giờ phút này, thoạt nhìn Mạnh Hạo đã tràn ngập cảm giác tà ma, cũng có một cỗ hơi thở bức người mơ hồ muốn bốc lên trời. Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, tay phải nâng lên, vẽ một đường lên cánh tay trái, trên đó lập tức xuất hiện một vết thương, nhưng máu tươi kia lại không nhỏ giọt rơi xuống mặt đất. Vết thương này lại lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, rất nhanh khép lại cho đến khi miệng vết thương biến mất. Những nơi máu tươi chảy ra lúc trước, sau khi được Mạnh Hạo lau sạch đi, lộ ra vùng da thịt không hề có một vết sẹo nào.

Mạnh Hạo trầm mặc, thời gian trôi qua, hắn giữ vững trạng thái như vậy ước chừng nửa nén hương, lúc này cả người mới chậm rãi khôi phục lại như thường.

- Một cái Tử Đồng Biến thật hay, ở trạng thái này tu vi chiến lực cũng không nâng cao. Chỉ là khả năng hồi phục của thân thể lại là vượt xa bình thường rất nhiều.

Mạnh Hạo như đang suy nghĩ, hai thuật pháp này, hắn thi triển cũng chưa được coi là thuận buồm xuôi gió, còn cần phải thuần thục nắm giữ hơn nữa mới có thể.

Về phần những thuật pháp khác của Tử Khí nhất mạch, có không ít thứ đều là cấm chiêu, chỉ truyền cho đệ tử hạch tâm của Tử Khí nhất mạch.

Đan Đông nhất mạch cho dù là ở địa vị cao tới đâu trong Tử Vận Tông, nhưng liên quan đến những thứ cấm chiêu của Tử Khí nhất mạch thì cũng không có cách nào mượn để xem được.

Trừ phi là đến cảnh giới Tử Lô đan sư, ở cảnh giới đan sư này, địa vị không chỉ hiển hách ở Đan Đông nhất mạch. Ở Tử Vận Tông cũng có tư cách cao nhất trong mọi người, có tư cách mượn đọc gần như hơn nửa điển tịch của toàn bộ tông môn, không hề bị hạn chế. Bởi vì Tử Lô đan sư đặt vào trong toàn bộ Nam Vực, bất kỳ một cái tông môn nào đều khát vọng ước ao có được.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 361: Đan Đạo Tái Sinh quyết.

Mạnh Hạo hít sâu vào một hơi, không hề suy tư gì đến con đường thuật pháp nữa, mà chỉ là để cho tâm trầm ổn lại. Lấy điều kiện ưu việt của Chủ Lô đan sư, bắt đầu luyện đan, hắn chẳng những muốn luyện chế đan cho chính mình dùng, còn muốn theo dựa vào thân phận Chủ Lô này, đi thu được nhiều thảo dược hơn, đạt được nhiều đan phương hơn nữa, làm cho tạo nghệ luyện đan của bản thân đã tốt lại càng tốt hơn.

Thời gian trôi qua đã nửa năm, nửa năm này Mạnh Hạo chỉ ru rú trong động phủ, gần như toàn bộ thời gian là đắm chìm trong tu hành cùng với luyện đan. Hàng tháng một lần đến tiên thổ, hắn đều thu hoạch được không ít dược thảo. Từ một viên thuốc được hắn luyện ra, truyền thống một ngày ba lô đối với đệ tử nội môn, vẫn được giữ nguyên như trước, nhưng mà giá cả lại cao hơn không ít. Tuy là như vậy, nhưng đan dược của hắn ở trong tông môn vẫn là cực kỳ thịnh vượng.

Thậm chí những dược thảo cần đến khi Mạnh Hạo luyện chế Hoàn Mỹ Kim Đan, cũng đã sưu tập được bảy tám phần, thiếu hụt cũng không nhiều lắm. Nhưng phàm là đan dược Mạnh Hạo luyện chế ra, lại không bán ra, chỉ cần phẩm chất đạt đến trình độ nhất định, được khoảng tám thành dược hiệu thảo mộc, đều được hắn khắc lên một ấn hình đỉnh.

Mỗi lần khắc họa cái đỉnh ấn này, trong đầu Mạnh Hạo đều hiện lên những đống linh thạch lớn, trong nội tâm của hắn rất thích việc này. Nhìn từ trong túi trữ vật, hơn phân nửa đan dược đỉnh ấn, hắn có thể tưởng tượng được, khi đem những đan dược này bán ra, nhất định sẽ bán được cái giá linh thạch trên trời.

Nửa năm, Mạnh Hạo rốt cuộc đã luyện chế ra bao nhiêu đan dược, ngoại

trừ chính hắn, người ngoài không thể nào biết được. Trong nửa năm này hắn giống như đắm chìm trong thế giới luyện đan, lấy nội tình thâm hậu của Đan Đông nhất mạch, giúp cho tạo nghệ đan đạo của hắn càng ngày càng cao.

Đến nay, Mạnh Hạo đã không cần quá mức hao phí, cũng có thể luyện ra đan dược đạt sáu thành dược hiệu của thảo mộc, về phần đan dược tám thành, luyện chế được cũng không ít. Dù sao sau khi trở thành Chủ Lô, Mạnh Hạo hoàn toàn khác biệt với đan sư tầm thường, dược thảo thu hoạch được cũng trân quý hơn.

Mặt khác, quan trọng hơn là, sau khi đã trở thành Chủ Lô, Mạnh Hạo đã lấy được công pháp Thôi Hóa tầng thứ hai. Thứ này đã không phải là thôi hóa, mà là một loại thủ đoạn luyện chế đan dược đặc thù.

Kỳ danh Đan Đạo Tái Sinh quyết.

Có thể đem đan dược đã luyện chế ra, luyện chế lần thứ hai, loại phương pháp luyện chế này làm cho Mạnh Hạo lâm vào si mê, tốn rất nhiều thời gian mài giũa, cũng thử đi thử lại mấy lần, lúc này mới chậm rãi tìm ra đường đi.

Nửa năm này, nguyên nhân mà trên phương diện luyện đan Mạnh Hạo đột nhiên tăng mạnh, ngoại trừ thiên phú cùng với thảo mộc chậm rãi dung hợp, chính là nhờ vào Đan Đạo Tái Sinh quyết này.

Một viên đan dược tầm thường, trải qua phương pháp này luyện hóa, liền xuất hiện đan dược có dược hiệu mạnh hơn. Có thể nói, Đan Đạo Tái Sinh quyết này mới là công pháp cơ sở để tiến giai lên trên của Đan Đông nhất mạch.

Nó cũng chính là điểm khác biệt giữa đan sư với Chủ Lô, cũng chính là nguyên nhân, khi bất kỳ một Chủ Lô nào, nếu đi ra ngoài, đều được hưởng đãi ngộ cực cao ở các tông môn Nam Vực.

Ngoại trừ Đan Đạo Tái Sinh quyết này, sau khi Mạnh Hạo trở thành Chủ Lô, còn tiếp xúc với hơn mười loại đan dược có thể làm xáo trộn phương pháp phối hợp thảo mộc, khiến cho người ngoài không thể nhìn ra phương pháp luyện đan.

Những thứ này chính là thứ Mạnh Hạo cần có, lấy thiên phú thảo mộc của hắn, sau khi đạt được những phương pháp dung hợp này, thì lựa chọn cái đơn giản nhất, nhưng cũng khó khăn nhất, là Thảo Mộc Hỗn Thiêm pháp.

Loại phương pháp này nói là đơn giản, bởi vì chỉ cần tăng thêm dược thảo, đem phối hợp lẫn lộn cho nên đơn giản. Mà nói là phức tạp, là bởi vì pháp này nhập môn thì dễ dàng, nhưng muốn đi lên cao hơn thì lại rất khó. Bởi vì phối hợp thảo mộc thì dựa vào những loại đan dược khác nhau, mà dược thảo thêm vào để xáo trộn cũng biến hóa tùy theo, làm sao để không ảnh hưởng đến phẩm chất của đan dược, cũng không làm xáo trộn công hiệu của đan dược. Việc này yêu cầu tạo nghệ đối với thảo mộc cực kỳ hà khắc.

Nếu không đạt được, rất có thể chữa lợn lành thành lợn què.

Nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, đây cũng là thuật xáo trộn thích hợp nhất đối với hắn, bởi vì tạo nghệ thảo mộc của hắn đã hoàn toàn bước vào đến cảnh giới thứ ba, trăm ngàn biến hóa.

Cuộc sống như vậy, Mạnh Hạo rất thích thú, tu vi của hắn trong khi luyện đan cũng dần dần nâng cao, tòa đạo đài thứ bảy đã mở ra non nửa. Dựa theo tính toán của Mạnh Hạo, hắn cần phải ở trong Chủ Lô trầm định tối thiểu là mười năm để tôi luyện tạo nghệ luyện đan của mình, khiến cho Đan Đạo Tái Sinh quyết tiến vào cảnh giới cao nhất, cuối cùng sẽ đánh sâu vào Tử Lô, khi đó tu vi của hắn cũng sắp đạt đến Trúc Cơ đại viên mãn, chín tòa đạo đài. Lúc Tử Lô chính là thời điểm hắn Kết Đan.

Về phần Sở Ngọc Yên, trong nửa năm qua cũng không có xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo một lần nào, khi Mạnh Hạo ngẫu nhiên có việc ra ngoài thì cũng nghe người ta nói đến. Dường như là Sở Ngọc Yên hiện nay, đối với cái vị Đan Đỉnh đại sư thần bí kia đã hâm mộ đến cực hạn, cả ngày đều đi tìm người này.

Sau khi Mạnh Hạo nghe nói như vậy, vẻ mặt hắn cũng không hề có biến hóa. Năm năm gần đây, hắn sớm đã thành thói quen thích ứng với thân phận của mình.

Giờ phút này một lò đan dược đã được luyện xong, đôi mày Mạnh Hạo giãn ra, hắn đứng dậy đi ra ngoài động phủ. Bây giờ đúng là đang giữa trưa, mặt trời chói chang chiếu ở trên đỉnh đầu, mặc dù có gió, nhưng đó lại là những làn sóng nhiệt đập vào mặt, chỗ động phủ của Mạnh Hạo, cả một cái sơn cốc đều thuộc về một mình hắn sở hữu.

Ở đây hơn nửa năm này đã được Mạnh Hạo gieo xuống không ít dược thảo, giờ đây theo làn sóng nhiệt đem đến, đó là mùi thuốc thoang thoảng. Đắm chìm trong một hoàn cảnh như vậy, cũng khó trách trên người từng đan sư, luôn có hương đan truyền ra.

Chạy xuống sơn cốc, Mạnh Hạo vào trong ruộng thuốc của cốc, sửa sang lại một chút dược thảo. Vốn là lấy thân phận Chủ Lô của hắn, hắn có thể yêu cầu dược đồng lại đây trồng trọt dược thảo, thậm chí còn có thể cho đan sư ra tay luyện đan cho hắn.

Nhưng mà Mạnh Hạo yêu thích yên tĩnh,dứt khoát không tìm bất luận kẻ nào đến, một mình ở nơi này rất là thoải mái. Về phần Bạch Vân Lai, hiện nay gã nhìn thấy Mạnh Hạo dĩ nhiên là cung kính đến cực hạn, nếu để cho gã ở nơi này thì ngày đêm khó an, sợ là rất không được tự nhiên.

Việc này Mạnh Hạo cũng không có biện pháp, nhất là bốn chữ Đan Đỉnh đại sư này, người ngoài không biết được là Mạnh Hạo hắn, nhưng Bạch

Vân Lai hiển nhiên là biết rõ, Mỗi lần đều nhìn Mạnh Hạo với ánh mắt cuồng nhiệt tôn kính sùng bái, làm cho Mạnh Hạo chỉ có thể cười gượng.

Giờ phút này hắn đang sửa lại dược thảo, bỗng nhiên vẻ mặt thay đổi, hắn đứng dậy nhìn về phía cửa vào sơn cốc, không bao lâu sau có hai tên dược đồng khoảng hơn ba mươi tuổi, bước nhanh đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 362: Nói lại lần nữa.

- Bái kiến Phương sư.

Hai người vừa mới bước vào sơn cốc, liền nhìn thấy Mạnh Hạo, nhất thời đôi mắt đều lộ ra vẻ cung kính, ôm quyền cúi đầu thật thấp.

- Lại đến giờ giảng giải thảo mộc rồi ư?

Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, bấm xuống mấy cái lá khô vàng của gốc dược thảo trước mặt, thản nhiên mở miệng. Sau khi hắn trở thành Chủ Lô đã đi giảng giải một lần, tính tính ngày tháng cũng không sai biệt lắm, mấy ngày này là ngày phải đi giảng giải.

Đây là trách nhiệm của Chủ Lô, giống như tôn sư của đan sư, là tổ sử của dược đồng, cần đi giảng giải kiến thức cho các vãn bối, để cho tông môn có thể không ngừng tinh tiến đi lên.

- Phương sư, hôm kia chúng tôi đã đến… nhưng ngài luôn luôn ở trong động không đi ra, chúng tôi cũng không dám quấy nhiễu.

Hai dược đồng này là đồng tử, tông môn phân chia cho Mạnh Hạo phụ trách mấy việc vụn vặt ở nơi này.

Mạnh Hạo gật gật đầu, sau khi đem dược thảo trước mặt sửa sang lại, liền cùng với hai dược đồng này đi ra khỏi sơn cốc. Trên đường đi đến Đan Đông nhất mạch, phàm là dược đồng nhìn thấy Mạnh Hạo đều một là cực kỳ cung kính, chiếc trường bào màu đen mang theo ánh tím trên người Mạnh Hạo, đã đem thân phận này hiển lộ không thể nghi ngờ.

Nhất là… toàn bộ Tử Vận Tông, Chủ Lô không đến trăm người, số người này đối với hơn mười vạn đệ tử của Đan Đông nhất mạch mà nói,

trăm người không có khả năng nhớ được mười vạn người, nhưng mười vạn người thì có thể dễ dàng nhớ được rất kỹ một trăm người.

Mạnh Hạo vừa xuất hiện liền lập tức bị mọi người nhận ra, chính là Phương Mộc hơn nửa năm trước, vừa mới trở thành Chủ Lô. Mặc kệ là Mạnh Hạo này dùng phương pháp gì để được thăng chức Chủ Lô, nhưng chiếc trường bào đen mang theo ánh tím, ở trong Đan Đông nhất mạch này, tuy không nói là cao nhất nhưng cũng là rất hiển hách uy nghiêm.

Cho dù là đan sư, khi nhìn thấy Mạnh Hạo thì cũng rất mực cung kính

Một đường đi qua, một đường bái lạy mà đến.

Một trong những sơn cốc lớn nhất của Đan Đông nhất mạch, đó là sơn cốc Đan Thiên, giờ phút này nó đang chứa tới hơn hai vạn người ngồi thành vòng tròn, ở chính giữa là một tòa đài cao.

Nơi đây là một trong ba giảng đàn của Chủ Lô trong Đan Đông nhất mạch, khi Mạnh Hạo còn là một dược đồng thì thường xuyên ở một trong ba chỗ sơn cốc này nghe Chủ Lô đại sư giảng giải đan dược thảo mộc, thu hoạch được ích lợi không nhỏ.

Ngoại trừ ba tòa sơn cốc này, còn có tới mười nơi đan sư giảng giải, điều này cũng khiến cho Mạnh Hạo nhìn thấy Đan Đông nhất mạch, không giống như một tông môn mà giống như một học phủ. Bởi vì mười ba tòa sơn cốc này, đan sư cũng vậy, mà Chủ Lô cũng thế, thực sự không phải yêu cầu là nhất định phải tới đây nghe, mà đều là tự nguyện.

Vả lại căn cơ của đan sư khác nhau, nội dung giảng giải của Chủ Lô bất đồng, để cho tu sĩ trong Đan Đông nhất mạch có thể tuyển chọn.

Cho nên có sơn cốc giảng giải chỉ có mấy trăm ngàn, mà có sơn cốc thì lại không có chỗ mà ngồi, thậm chí bên ngoài cũng không thiếu người dự thính. Nhưng mà mỗi lần Chủ Lô bắt đầu bài giảng, đương nhiên cũng

không giống với đan sư tầm thường giảng giải, cho nên nhiều lần Chủ Lô đan sư giảng giải đều là cực kỳ đông đúc.

Duy chỉ có …. Mạnh Hạo, từ sau khi trở thành Chủ Lô, lần đầu tiên giảng bài thì người nghe chỉ có mấy ngàn, cũng không phải là không còn chỗ ngồi, nhưng lúc ấy Mạnh Hạo cũng không để ý, sau khi kết thúc hai canh giờ giảng giải, hắn liền vung ống tay áo rời đi.

Giờ phút này bên cạnh hai dược đồng đi theo, khi Mạnh Hạo đi đến Đan Thiên cốc, cho dù hắn cũng không thèm để ý lần trước người đến nghe mình giảng đan nhiều hay ít, mà cũng vẫn bị đám người đông đúc này làm chấn động một chút.

Không đợi đến gần cửa sơn cốc, Mạnh Hạo đã thấy có không ít dược đồng khoanh chân ngồi ở chỗ đó, ngẩng đầu nhìn xa xa bên trong sơn cốc, phía trên đài cao một lão giả tiên phong đạo cốt, râu tóc trắng xóa.

Lão giả kia đang là một Chủ Lô vả lại thâm niên rất lâu rồi, lời lão nói nhẹ nhàng nhưng lại truyền khắp bốn phía, khiến cho hơn hai vạn dược đồng nơi đây, cũng có không ít đan sư đều nghe như si như say, không ít người hai mắt lộ ra hào quang, hình như có điều hiểu ra.

Đáng lẽ là mấy ngày trước tới lượt Mạnh Hạo giảng đan, nhưng bởi vì luyện đan nên đã trì hoãn, vì thế liền kéo dài cho đến bây giờ. Giờ phút này cần chờ Chủ Lô đan sư thâm niên lâu năm này nói xong, mới có thể đến phiên hắn đi lên đài cao để giảng giải thảo mộc.

Nhưng mà hắn thân là Chủ Lô, cho dù là phải chờ đợi, nhưng đương nhiên cũng không phải ở bên ngoài sơn cốc, hắn vừa mới đến gần lập tức liền kinh động đám dược đồng ở nơi cửa sơn cốc, sau khi một đám nhìn thấy Mạnh Hạo vội vàng đứng dậy cung bái, nhường đường cho hắn đi, Mạnh Hạo cảm thấy có chút ngượng ngùng, mỉm cười gật đầu rồi bước nhanh vài bước.

Cho đến khi hắn đi vào sơn cốc, đám dược đồng ở đây đều đã thấy Mạnh Hạo, ở khoảng cách xa quá thì thôi, nếu là những dược đồng khoảng cách gần, đứng chặn phía trước hắn, thì đều vội vàng đứng lên, cung kính bái kiến.

Cứ như vậy, ở trong sơn cốc này, liền bị rối loạn thành một quy mô nhỏ, lão già đang giảng đan đạo trên đài cao lúc này liền nhíu mày, tạm dừng lời nói, mang theo ánh mắt không vui liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái.

Lão đương nhiên biết Mạnh Hạo là ai, nhưng đối với người lấy thủ đoạn đặc thù để thăng chức Chủ Lô này, chẳng nói riêng gì lão, mà gần như tất cả các Chủ Lô, đều rất không vui.

- Phương đan sư chẳng lẽ không hiểu quy củ, lúc này là thời điểm lão phu đang giảng đan, ngươi tới thì cũng không thôi đi, nhưng lại làm náo loạn, làm mất hứng của lão phu.

Lão già thản nhiên mở miệng, thanh âm truyền ra cực kỳ không khách khí.

Mạnh Hạo nhíu mày liếc mắt nhìn lão một cái, trong lòng hắn biết các Chủ Lô đan sư không vừa mắt với mình, nếu đổi lại một nơi khác, không phải là chỗ giảng đan này, lấy tính cách của Mạnh Hạo mà nói, đương nhiên hắn sẽ không chịu im lặng. Nhưng hôm nay ở nơi này, đúng thật là bị hắn làm hỗn loạn, khiến cho đối phương mất hứng giảng đan.

- Là Phương mỗ lo lắng không thấu đáo.

Mạnh Hạo mỉm cười, trực tiếp ngồi xuống một bên, tính toán đợi đối phương nói xong.

Mắt nhìn thấy Mạnh Hạo mở miệng nói như thế, lão già hừ lạnh một tiếng, cũng không tiếp tục đối chọi nữa, coi như không nhìn thấy mà tiếp tục giảng đan.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thanh âm lão già Chủ Lô vẫn thao thao bất tuyệt, hơn nữa còn đưa ra nhiều dược thảo tỷ mỷ giảng giải, đám dược đồng xung quanh đắm chìm ở bên trong, cũng có không ít những đan sư đều nghe hiểu ra, rất có thu hoạch.

Nhưng ở nơi này chỉ có mình Mạnh Hạo là có chút buồn ngủ, hắn luyện đan vốn đã có chút mỏi mệt, lão giả này giảng giải lại cực kỳ dông dài. Thường thường Mạnh Hạo nghe qua một câu là có thể hiểu rõ, nhưng lại cứ dùng đến mười câu để giải thích. Vả lại những thứ việc về thảo mộc này Mạnh Hạo biết, nếu phóng nhãn toàn bộ Chủ Lô đan sư, hắn nói thứ hai thì sẽ không có người có tư cách nói thứ nhất. Hắn đã cố mà giờ phút này không tránh khỏi, ngáp một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 363: Nói lại lần nữa. (2)

Nhưng mà giờ phút này là người bên ngoài giảng đan, Mạnh Hạo cho dù cảm thấy dông dài, cũng sẽ không làm cái việc khách đoạt chủ, dù sao thì điều mình không muốn, cũng không nên làm cho người khác.

Nhưng vì hắn ở cách đài cao không xa, cái hành vi ngáp dài kia lập tức đã bị lão già đang thao thao bất tuyệt kia liếc thấy. Lão già này vốn đã không ưa Mạnh Hạo, giờ phút này hứng trí lại đang rất cao, mắt thấy Mạnh Hạo nơi này hiển nhiên là bộ dạng lười biếng, không biết sao cơn tức của lão nổi lên.

- Phương Mộc Chủ Lô, hay là ngươi cho rằng những lời nói vừa rồi của lão phu có gì không đúng.

Lời nói lão già biến đổi, lão không hề giảng đan nữa mà là nháy mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra từng tia sắc bén, lời nói lại càng bén nhọn chói tai.

Những lời này vừa được nói ra, dược đồng bốn phía vẫn như si như say, nhưng trong nháy mắt liền phấn chấn tinh thần, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo.

Xem bộ dáng của bọn họ, có chỗ nào đâu mà như si như say, rõ ràng tất cả vẻ mặt lúc trước đều đã trở thành thói quen, trong đó có lẽ cũng có thực, nhưng giả dối cũng chiếm cứ không ít.

- Hai vị Chủ Lô đối đầu với nhau, loại chuyện này bao nhiêu lần nghe giảng, cũng không gặp được một lần đâu.

- Chu Chủ Lô này tính khoan dung luôn không cao, nếu lão ngồi giảng đan mà bất mãn, chắc chắn sẽ giận chó đánh mèo một hồi. Vả lại mỗi lần

nghe lão giảng giải, nhất định phải là vẻ mặt say mê, bằng không chắc chắn sẽ không hay ho….

- Một người mới quật khởi, thanh danh hiển hách ở trong đệ tử nội môn của Tử Khí nhất mạch, Phương Chủ Lô. Một người là Chủ Lô thâm niên lâu nhất trong các Chủ Lô, Chu Chủ Lô. Hai người này ai sẽ chiếm cứ thượng phong…

Đám dược đồng bên trong sơn cốc một mảnh yên tĩnh, nhưng trong long tại một cái chớp mắt này, cũng hiện lên đủ các loại suy nghĩ.

Mạnh Hạo liếc mắt nhìn lão già họ Chu kia nói:

- Phương mỗ không hoài nghi Chu Chủ Lô giảng giải, chỉ là do luyện đan mỏi mệt, nên nghỉ ngơi một lát.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng nói.

- Mở mắt nói láo, ngươi rõ ràng bất kính với lão phu, lão phu muốn nghe xem, đối với những lời lão phu đã giảng giải lúc trước, ngươi có chỗ nào hoài nghi. Hiện nay nếu nói không ra lời, ngươi hãy lập tức đi chỗ khác nghỉ ngơi, ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi làm cho lão phu chán ngán.

Lão già họ Chu vừa thấy Mạnh Hạo nhượng bộ, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ khinh miệt, trực tiếp quát lên.

Trong mắt Mạnh Hạo hàn quang hiện lên, hắn thật sự đã nhượng bộ hai lần, dù sao hiện nay ở đây đối phương đang giảng giải, chính mình lúc trước đã làm cho hỗn loạn, cũng thật có chút không ổn. Nhưng lão già này lại từng bước khí thế bức nhân, Mạnh Hạo tính tình mặc dù tốt, nhưng hôm nay từ trong mắt cũng xuất hiện hàn ý, có chút không vui.

- Vốn là nể mặt hắc bào Chủ Lô trên thân của ngươi, Phương mỗ không muốn làm ngươi khó xử. Nhưng Chu Chủ Lô lại cố ý bắt buộc Phương

mỗ phải nói ra, Phương mỗ thật sự có chỗ hoài nghi.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng nói, trong giọng nói mang theo một chút sắc bén.

Lời vừa nói ra, tinh thần dược đồng bốn phía đều run lên, bọn họ thầm nghĩ trò hay đã đến, cũng có không ít đan sư hai mắt lộ ra tia sáng ngời, bọn họ đều tập trung tinh thần, so với như si như say vừa rồi, chân thật hơn nhiều lắm.

Lão già họ Chu kia hừ lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng, lời còn chưa kịp nói ra, liền trực tiếp bị Mạnh Hạo không chút khách khí đánh gãy.

- Ngươi vừa nói thảo mộc trong đan đạo, trước cần đem tất cả biến hóa của thảo mộc định liệu trước trong long, lúc này mới có thể luyện đan. Việc này quả thực là rắm chó không kêu!

- Phương Mộc, ngươi thật to gan, ngươi nói lại lần nữa.

Lão già họ Chu gầm nhẹ một tiếng, căm tức nhìn Mạnh Hạo.

- Luyện đan như vậy, ngươi luyện cái đan gì, đan đạo sẵn có, cần đi từ ngộ, ở trong từng lần thất bại suy nghĩ thành phương pháp thành công. Hơn nữa, trong quá trình luyện chế là phân biệt rõ thật giả, căn cứ thiên thời địa lợi, nhiệt độ của hỏa diễm, trạng thái của những dược thảo khác nhau, để tùy thời thay đổi dược thảo phối hợp. Ta nói ngươi rắm chó không kêu, là nói sai sao? Ngươi muốn cho ta lặp lại lần nữa, Phương mỗ tôn trọng ngươi là lão tiền bối, Phương mỗ theo lời ngươi nói lại lần nữa, rắm chó không kêu.

Lời nói Mạnh Hạo bình tĩnh, nhưng khí thế bức nhân trong lời nói, lại là vượt qua lão già họ Chu này, trong nháy mắt, lão già này bực tức thân thể run lên, lão chỉ vào Mạnh Hạo, bộ mặt dữ tợn.

- Đại nghịch bất đạo, đan dược một đường có quy tắc, ngươi miệng còn hôi sữa, dùng thủ xảo tấn thăng Chủ Lô, là một sỉ nhục rất lớn, làm cho Chủ Lô chúng ta cảm thấy xấu hổ. Ngươi có biết hai chữ quy củ, ngươi có biết hai chữ đan phương! Đan phương chính là quy củ, luyện đan theo như lời, lão phu, chính là dựa theo đan phương để luyện.

Lão già họ Chu thanh âm bén nhọn, truyền khắp bốn phía.

- Cái gọi là đan phương, cũng chỉ là một loại quá trình đơn giản hóa được ghi chép lại, chỉ có thể được đan sư coi đây làm chỗ dựa, giống như một con đường, một phương hướng trong bóng tối mà thôi.

Mạnh Hạo chậm rãi nói.

- Ngươi…

- Nếu ngươi dựa theo đan phương để luyện, xác thực là có thể luyện ra đan dược, nhưng mà luyện đan như vậy, ngươi vẫn chỉ là đan sư, làm sao xứng là Chủ Lô? Ta xem ngươi rõ ràng chỉ là một con rối, không có tư tưởng luyện đan.

Lời nói của Mạnh Hạo càng thêm sắc bén.

- Ngươi ngươi… Đan phương là quy củ, ngươi…

Lão già họ Chu muốn phát cuồng rồi, đang muốn biện giải, nhưng âm thanh của Mạnh Hạo lập tức cao lên, đánh gãy lời lão.

- Ngay cả nói cũng nói không rõ ràng, đan phương là quy củ, nhưng ngươi xem đan của thiên hạ một chút. Bất kỳ một cái đan dược nào cũng có một đan phương lưu truyền, nhiều thì cũng đến có hơn trăm loại đan phương phối hợp bất đồng, nhưng luyện chế ra đều là một loại đan dược. Nếu ngươi nói đan phương là quy củ, chẳng lẽ một loại đan dược tồn tại

nhiều loại quy củ hay sao?

- Cho dù thực sự có quy tắc, xuất hiện đan phương thứ nhất, nhưng đan phương thứ hai là ai sáng tạo? Đan phương thứ ba, thứ tư, thậm chí đan phương thứ một trăm là ai sáng tạo?

Tiếng nói của Mạnh Hạo trào dâng truyền khắp sơn cốc, khiến cho tất cả dược đồng nghe được đều tâm thần chấn động, trong mắt lộ ra tia sáng sắc bén. Còn đám đan sư thì hơi thở lại càng dồn dập, hoàn toàn đắm chìm ở trong lời nói của Mạnh Hạo. Bọn họ trong lúc này, nhìn thì khá giống bộ dạng như lúc trước lão già họ Chu giảng giải, duy chỉ có bọn họ là biết được, chênh lệch trong chuyện này lớn như thế nào.

- Đại nghịch bất đạo, phản nghịch đan đạo.

Lão già họ Chu lửa giận ngút trời, cả người đều run lên, tiếng gầm nhẹ truyền ra.

- Ngươi còn dám nói, đệ tử Đan Đông nhất mạch nơi đây, không phải hậu thế của loại đan dược nào, mà là người sáng tạo ra đan phương thứ một trăm linh một!

Những lời này của Mạnh Hạo vừa truyền ra, dược đồng bốn phía đều tâm thần nổ vang, càng có không ít người nghe được mà phấn chấn quên mất sự tồn tại của lão già họ Chu, trực tiếp mở miệng trầm trồ khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 364: Tranh luận kịch liệt trong đan cốc.

Từng câu từng câu này như những nhát búa tạ giáng xuống, không ngừng giáng vào trên người lão già họ Chu, khiến cho lão không khống chế được thân mình, lui về phía sau vài bước, khi lão ngẩng đầu lên, hai mắt đều đỏ ngầu gắt gao nhìn Mạnh Hạo chằm chằm.

- Trừ bỏ đại nghịch bất đạo, phản nghịch đan đạo. Chu Chủ Lô, ngươi còn có từ nào khác nữa không?

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở đó, phong đạm khinh vân, ngữ khí sắc bén đến cực điểm, nhưng vẻ mặt thì lại vẫn trước sau như thường, trên mặt còn mang theo một nụ cười, khiến cho dược đồng bốn phía nhìn về phía Mạnh Hạo đều lộ ra ý kính nể.

- Ngươi chỉ là một đứa trẻ con miệng còn hơi sữa, căn bản không biết gì gọi là luyện đan, ta xem ngươi nên cút khỏi tông môn, đi tìm mẹ của ngươi mà tiếp tục bú sữa, đợi…

Lão Chu kia trong cơn giận dữ, đầu óc ong ong, giờ phút này lời nói đã bắt đầu công kích ác độc.

Những lời này vừa rơi vào trong tai Mạnh Hạo, nụ cười trên mặt Mạnh Hạo nhất thời tắt đi, từ trong mắt của hắn phát ra những tia sáng lạnh lẽo, khiến cho trong mắt của hắn bốn phía đã trở thành trời đông giá rét.

- Hai chữ luyện đan mà ngươi cũng xứng nói ra. Đan dược cần luyện, trong một chữ luyện cần tồn tại linh tính, cho nên cái gọi là luyện trong đan đạo của ngươi, chỉ là sao chép. Luyện đan hay sao chép đan, chỉ kém nhau một chữ, chả trách đan đạo của bản thân ngươi đã dừng lại nhiều

năm như vậy.

- Một câu nói bậy, tất cả đều là nói bậy!

Lão Chu rống to lên, tóc tai bù xù, lão gắt gao nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, nội tâm đã muốn giận điên lên. Lão luôn luôn cho rằng lời nói của mình là sắc bén, nhưng hôm nay lão mới biết, lời nói của Phương Mộc ở trước mắt này, mới thật là độc ác.

- Quy củ đan đạo há có thể khinh nhờn, ta đây là đan sư lâu năm nhất, ngươi không tuân thủ quy củ, ngươi luyện ra không phải là đan, mà là yêu.

Lúc này lão già họ Chu này hít sâu vào môt hơi, đè xuống cái đầu óc bấn loạn vừa rồi, khôi phục lại sự bình tĩnh, bắt đầu mở miệng phản kích.

- Yêu?

Mạnh Hạo cười lạnh, tay phải của hắn vươn ra.

- Nơi đây có vị dược đồng nào trong tay có đan dược, tùy ý cho Phương mỗ một viên.

Tiếng nói của Mạnh Hạo vừa truyền ra, lập tức liền có một dược đồng thông minh, dùng tốc độ nhanh nhất lấy một viên thuốc đưa cho Mạnh Hạo. Những người khác giờ phút này mới kịp phản ứng, đều nhìn lại.

Mạnh Hạo tiếp nhận đan dược, hắn chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền ngẩng đầu nhìn lão già họ Chu.

- Đây là một viên Ngưng Khí đan hai thành dược hiệu, đan phương lưu truyền đến nay có chín mươi bảy loại, như vậy hôm nay ta liền cho ngươi biết quy củ là cái gì?

- Đan phương thứ nhất của viên thuốc này, ba lá Tinh Hồng Thảo, một cây Hứa Lưu Thanh, hai nhánh Hải Đông Thanh...

- Đan phương thứ hai… thứ ba…

Mạnh Hạo chậm rãi cất tiếng nói, thanh âm không ngừng, nói ra toàn bộ chín mươi bảy đan phương khác nhau. Toàn bộ nơi đây đều là đệ tử của Đan Đông nhất mạch, cũng có những đan sư giờ phút này một bên nghe một bên ghi lại. Cho đến khi mọi người nghe Mạnh Hạo nói xong chín mươi bảy loại đan phương kia, cả một đám người trong nháy mắt im lặng.

Những đan phương này toàn bộ đều chính xác, toàn bộ đều luyện ra Ngưng Khí Đan.

- Đan phương thứ chín mươi tám, Thủ Bụi Tây Hoa ba cánh, gỗ Hàm Hương một lóng, hỏa diệp của Nghiêm Loan Tức …

- Đan phương thứ chín mươi chín, dịch kính Thủ Tây Lai, Thủy Mặc Thảo ba năm bảy tháng chín ngày, còn có…

- Đan phương thứ một trăm lẻ ba…

- Đan phương thứ một trăm mười bảy…

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, giống như cái kim rơi cũng có thể nghe được, ngay cả lão già họ Chu cũng ngơ ngẩn hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo. Không chỉ là lão, giờ phút này toàn bộ dược đồng và tất cả đan sư, toàn bộ như đang xem một yêu nghiệt, ngơ ngẩn nhìn Mạnh Hạo.

Bởi vì hai mươi đan phương phía sau kia, bọn họ chưa nghe thấy bao giờ, vả lại xem bộ dạng suy tư của Mạnh Hạo, rõ ràng không phải là hắn đã biết được từ trước, mà là nhìn đan dược, lấy tạo nghệ thảo mộc của bản thân mà sáng tạo ra.

Loại hành động trực tiếp này, so với tất cả lời nói trước, đều sắc bén hơn vô số lần. Khi Mạnh Hạo nói xong đan phương thứ một trăm mười bảy, thì hắn ngẩng đầu lên kết thúc lời nói, bốn phía lại trôi qua đến hơn mười hơi thở, mới bộc phát ra tiếng ồn ào kinh thiên động địa.

- Sáng tạo ra đan phương! Đây là cảnh giới gì? Thật không hổ là Chủ Lô đan sư, việc này không khỏi quá mức kinh người!

- Không phải là sáng tạo ra một đan phương mà là hai mươi cái đan phương. Vả lại từng cái phía trước ta đều nghe cẩn thận, nắm chắc đến chín phần, có thể luyện chế ra Ngưng Khí Đan.

- Đây là nghe đan biết phương, đây là tạo nghệ đan đạo trong truyền thuyết, chỉ Tử Lô mới có được.

Ở trong tiếng bàn tán ồn ào xung quanh, thì trên đài cao, lão già họ Chu sắc mặt tái nhợt, hô hấp dồn dập, vẻ mặt dại ra, vô thần nhìn Mạnh Hạo. Đầu óc lão như có sấm sét nổ vang.

- Chẳng lẽ là ta sai lầm rồi… Đan đạo của ta sai lầm rồi… Không có khả năng, ta không có khả năng sai, nếu không ta làm sao có thể trở thành Chủ Lô… Nhưng nếu ta đúng, vậy tạo nghệ đan đạo của ta tại sao lại dừng lại đến một giáp…?

(một giáp = 60 năm)

- Ta sáng tạo ra hai mươi loại đan phương, dựa theo như lời Chu Chủ Lô, như vậy Phương Mộc ta chính là quy củ.

Tay áo Mạnh Hạo vung lên, viên thuốc trong tay hắn bay về trong tay dược đồng lúc trước đưa cho hắn đan dược, dược đồng này vô cùng kích động cầm viên thuốc trong tay, y đã quyết định phải giữ gìn viên thuốc này suốt cả cuộc đời.

Những lời này rơi vào trong tai lão già họ Chu lại hóa thành tiếng sấm sét, khiến cho sắc mặt lão tái nhợt, thân mình run lên, nhưng lão lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong mắt đã tràn ngập những tia máu.

- Đừng vội càn rỡ, như lời ngươi nói, đan đạo của ta cùng với toàn bộ Đan Đông nhất mạch không đúng, ngươi như thế này căn bản là muốn làm loạn đan đạo chi tâm của lão phu, hành vi của ngươi phải giết! Những đan phương kia, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng lão phu không biết, đây rõ ràng là ngươi không biết đã đạt được từ chỗ nào, hôm nay đem đến đây để khoe.

- À? Nếu đan phương này là do ta đem đến đây để khoe, vậy Chu Chủ Lô dược thảo vừa rồi trong tay ngươi xuất ra là cái gì vậy?

Mạnh Hạo cảm thấy lão già này có chút càn quấy, giờ phút này hắn cười lạnh trong lòng, nói.

- Dược thảo của ta?

Lão già họ Chu bị tức đến sửng sốt, tay phải vỗ vào túi trữ vật, trực tiếp lấy ra chỗ dược thảo mà vừa rồi lão vui vẻ cầm ra để giảng giải.

- Đây là Thất Diệp Đinh…

Lão già họ Chu đang muốn nói, Mạnh Hạo cất tiếng cười ha hả.

- Thất Diệp Đinh thích âm dương nghịch loạn trong ánh sáng, khi hoàng hôn thời điểm nhật nguyệt đồng huy thì sinh trưởng, hơn nữa còn tán phát ra ánh sáng bảy sắc. Lá này cùng với lá Loạn Điên và lá Thần Thanh bề ngoài giống nhau như đúc cho nên phân chia nó có chút phức tạp, cần theo gân lá, phiến lá, cành của nó, thậm chí dựa vào khí hậu, thời tiết để phán đoán.

Ánh mắt Mạnh Hạo lạnh như băng.

- Mà ở trong tay ngươi rõ ràng là không phải là lá Thất Diệp Đinh, mà là lá Thần Thanh.

Lời này của Mạnh Hạo vừa nói ra, bên trong sơn cốc nhất thời oanh động, tất cả dược đồng đều nhìn về phía lão Chu, sắc mặt lão Chu lại càng đại biến. Phải biết rằng, nếu lão phân biệt nhầm dược thảo, thì lão đã ném đi đại mặt mũi của mình trong tông môn rồi.

Một người Chủ Lô ngay cả đến dược thảo mà cũng phân biệt sai, việc này nói rộng ra, đối với danh vọng của lão già họ Chu sẽ có tính đả kích rất lớn.

- Giờ phút này đã gần đến hoàng hôn, cũng là lúc nhật nguyệt đồng huy. Nếu trong tay ngươi là Thất Diệp Đinh, sẽ phát ra tia ánh sáng bảy màu, nếu Phương mỗ nói sai, Phương mỗ sẽ chịu đòn nhận tội trước mặt tất cả đệ tử tông môn. Từ nay về sau nếu ngươi đang ở chỗ nào, Phương mỗ sẽ lập tức tránh đi.

Mạnh Hạo vung tay áo, lời nói như chém đinh chém sắt.

Hắn đã cùng với lão già họ Chu này biện luận một phen, sớm đã quá thời gian giảng giải, giờ phút này xa xa, hoàng hôn xuất hiện, ánh trăng cũng đã mơ hồ.

Lần biện luận này, mặc dù thời gian dài, nhưng các dược đồng và các đan sư nơi đây lại không một người không kiên nhẫn, ngược lại còn hứng trí bừng bừng, thực sự là như si như say.

- Nói năng bậy bạ, lão phu năm nay một trăm ba mươi bảy tuổi, ngươi được bao nhiêu, lão phu há có thể nhận sai thảo dược…Hả?

Lão già họ Chu tức giận mở miệng nói, nhưng không đợi cho lời của lão

nói xong, giờ phút này bầu trời hoàng hôn, chính là khoảnh khắc nhật nguyệt đồng huy.

Nhưng dược thảo ở trong tay lão, mặc dù tia sáng hoàng hôn dừng ở trên phiến lá, nhưng lại không hề có ánh sáng bảy màu tán phát ra. Giờ phút này Mạnh Hạo không cần nói thêm gì nữa, toàn bộ các dược đồng trong sơn cốc đều ầm ĩ cả lên.

- Đây không phải là Thất Diệp Đinh.

- Không ngờ… không ngờ Chu Chủ Lô lại thật sự nhận nhầm dược thảo!

- Ngay cả đến dược thảo mà cũng nhận nhầm, lão giảng giải đan đạo còn ai có thể nghe.

Thanh âm từng câu nói bốn phía rơi vào trong tai lão già họ Chu, làm cho sắc mặt lão tái nhợt, từng thanh âm kia làm cho lão vô cùng xấu hổ, trong lòng lại càng dâng lên oán độc, gắt gao nhìn Mạnh Hạo chằm chằm, lão còn cố giãy dụa.

- Trẻ con miệng còn hơi sữa, ăn nói hàm hồ, một giáp trước lão phu đã là Chủ Lô, ngươi…

- Một giáp trước ngươi là Chủ Lô, một giáp sau ngươi vẫn chỉ là Chủ Lô. Mà Phương mỗ, dù miệng còn hơi sữa, hay là trẻ con cũng thế, giờ phút này thân phận, địa vị cũng giống với ngươi, một giáp sau sẽ trở thành người mà ngươi phải ngưỡng mộ, sùng bái.

- Bởi vì đan đạo của ngươi sai lầm rồi.

Mạnh Hạo đứng lên, cũng không liếc nhìn lão già họ Chu thêm một cái nào nữa, đi ra phía ngoài sơn cốc.

Những lời này của hắn nổ vang trong tai lão già họ Chu, quanh quẩn mãi

trong đầu óc của lão, từng cảnh từng cảnh của cái buổi chiều này lại hiện lên, khiến cho thân thể lão run lên, lão nâng tay lên chỉ vào Mạnh Hạo, nhưng lại trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

- Sai lầm rồi…Sai lầm rồi.

Lão già họ Chu nhất thời lại quên phản bác lại lời nói của Mạnh Hạo, trong đẩu óc lão chỉ vang vọng lời nói của Mạnh Hạo .

Mạnh Hạo rời đi, mấy vạn dược đồng ở chỗ này, trong ánh mắt kích động, nhìn theo hắn đi xa. Sau một ngày này, danh tiếng của Mạnh Hạo ở Đan Đông nhất mạch chắc chắn sẽ oanh động lần nữa, rồi những lần giảng giải kế tiếp, đương nhiên cũng sẽ là đông đúc đến cực hạn.

Chỉ là, chuyện thế gian khó có thể nắm được, những ngày an nhàn của Mạnh Hạo ở Từ Vận Tông, cuối cùng cũng kết thúc.

Một tháng sau cái ngày cùng với lão già họ Chu tranh biện, Mạnh Hạo ở trong động phủ vừa mới khắc một đỉnh ấn lên một viên đan dược, đang ảo tưởng nghĩ đến tương lai có từng bó lớn linh thạch, chuẩn bị mượn lực tông môn lại tiếp tục luyện chế nhiều đan dược hơn, thì hắn nhận được một mệnh lệnh. Nội dung mệnh lệnh này nói rằng, tất cả Chủ Lô đan sư trong Đan Đông nhất mạch, nhất trí đề cử Mạnh Hạo ra ngoài lịch lãm.

Bất kỳ một đan sư nào, sau khi trở thành Chủ Lô cũng đều cần đi ra ngoài trao đổi kinh nghiệm một phen. Việc này là quy củ, nhưng mà cũng có thể biến báo. Dù sao thì đan sư đều thích một mình luyện đan, trong tình hình chung đều không muốn ra ngoài.

Nhưng lần này, là người Thanh La Tông tới, trả đại đại giới, mời Tử Vận Tông phái ra hai vị Chủ Lô đan sư, một vị giảng giải đan đạo, một vị thì luyện chế mấy lô đan dược đặc thù. Loại chuyện này, mấy đại tông môn cùng gia tộc ở Nam Vực cũng thường xuyên tiến hành nhiều năm qua, sẽ

mời đan sư Tử Vận Tông đến tông môn của mình, giảng giải đan đạo, luyện chế đan dược.

Tỷ như Lệ Đào, dù không phải là Chủ Lô, nhưng một tháng trước, cũng được Lý gia mua Trúc Cơ Thiên mời tới.

Mà Mạnh Hạo, bởi vì dùng phương thức thủ xảo để trở thành Chủ Lô, lần này Thanh La Tông tới Tử Vận Tông thỉnh Chủ Lô, những người khác liền một mực đề cử Mạnh Hạo.

Trong đó, người muốn chê cười hắn là không ít, dù sao đi ra ngoài, luyện đan cho một cái đại tông môn, thì đan dược cần luyện tuyệt không tầm thường, không phải Chủ Lô trở lên thì không thể luyện.

Hơn nữa Mạnh Hạo quả thật là phù hợp điều kiện, Chủ Lô vừa mới tấn thăng của Đan Đông nhất mạch muốn ra ngoài lịch lãm. Cho nên Mạnh Hạo mới nhận được cái lệnh khiến hắn không cách nào từ chối.

- Thanh La Tông …

Mạnh Hạo nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 365: Lại đến Thanh La Tông.

Mạnh Hạo cố tình không đi, nhưng lệnh giản đã phát ra, hắn không tìm được lý do cự tuyệt. Nhất là… nửa năm này hắn đã nợ đan dược của tông môn, đã được ghi lại, tuy nói không phải lập tức trả liền, nhưng mỗi một lần nợ, tông môn đều ghi rõ, sớm muộn gì cũng phải luyện ra để nộp lên.

Nếu không, Mạnh Hạo muốn lấy dược thảo cũng sẽ bị hạn chế, lần này ra ngoài luyện đan cho Thanh La Tông, ngoại trừ hoàn thành lịch lãm, hắn còn có thu hoạch thêm vào, có thể trả được rất nhiều món nợ cho tông môn.

- Dùng thân phận Phương Mộc, đi nhìn Thanh La Tông… cũng tốt!

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, trong mắt lộ ra quyết đoán, càng thêm quyết định đi Thanh La Tông một lần, trong đầu hắn hiện lên thân ảnh của Hứa sư tỷ.

Còn có Hàn Bối, còn có Đạo tử Chu Kiệt, cùng với một loạt chuyện cũ ở Thanh La Tông.

- Lúc này đây, ta là dùng thân phận Chủ Lô đan sư của Tử Vận Tông mà hành tẩu Nam Vực.

Mạnh Hạo cười cười, vung tay đứng dậy, sửa sang lại những thứ cần thiết, cầm lệnh giản rời động phủ.

Vài ngày sau.

- Chu đại sư, Phương đại sư, đây là Thanh La quả của Thanh La Tông ta,

mỗi quả đều như quỳnh tương, trong ngày thường, chỉ có trưởng lão trong tông mới có thể hưởng dụng.

Bên ngoài Tử Vận Tông, trên một con thuyền thật lớn, lao thẳng trời cao, gào thét mà đi, toàn thân thuyền màu xanh, tốc độ cực nhanh, giống như xuyên qua hư vô. Trong đó có mấy chục tên đệ tử Thanh La Tông, đều có tu vi không tầm thường, hơn nữa đều là cảnh giới Trúc Cơ.

Thậm chí còn có thêm một tu sĩ Kết Đan, là hộ đan giả của Thanh La Tông tới mời đan sư của Tử Vận Tông. Y ngồi giữa trung tâm thuyền, vẻ mặt luôn mang theo nụ cười, như ẩn chứa suy tư, nhìn lão già trước mắt tiên phong đạo cốt, mặc áo bào đen, đầu đầy tóc bạc, mà bên người lão già là một thanh niên, sắc mặt trắng nõn, tuấn lãng bất phàm.

Lão già đó vẻ mặt lạnh nhạt, hơi chút kiêu ngạo, tu vi là Trúc Cơ hậu kỳ, chính là Chủ Lô họ Chu, đã từng tranh chấp với Mạnh Hạo trong sơn cốc một tháng trước.

Trên người thanh niên bên cạnh có mùi đan hương nhàn nhạt, thoạt nhìn không giống tu sĩ, mà là giống thư sinh, đương nhiên chính là Mạnh Hạo.

Nơi đây, ngoài vị tu sĩ Kết đan của Thanh La Tông, còn có một người tiếp khách. Đó là một thanh niên khoảng ba mươi, một thân trường bào màu xanh, thoạt nhìn rất điềm tĩnh chín chắn. Gã trầm mặc ít lời, ngồi một bên không nói lời nào. Lúc trước, khi ở Tử Vận Tông, Mạnh Hạo vừa gặp người này thì trong lòng cũng hơi ngạc nhiên.

Hắn, chính là Chu Kiệt!

Đạo tử Thanh La Tông.

Năm đó đã từng có một trận chiến đỉnh phong với Mạnh Hạo. Trận đó, dù Chu Kiệt bại, nhưng Mạnh Hạo kính người này quang mình nên

không giết.

Năm năm không gặp, bây giờ Mạnh Hạo lại luôn cảm giác được, Chu Kiệt đã không giống với năm đó, nhưng rốt cuộc khác biệt nơi nào thì Mạnh Hạo lại nhìn nhìn ra.

Những điều này, Mạnh Hạo chỉ giữ trong lòng, vẻ mặt thì không chút biến đổi, nghe vị tu sĩ Kết Đan nói chuyện, Mạnh Hạo không nói gì, mà Chu lão đã nhanh chóng vươn tay, cầm lấy một quả Thanh La quả.

- Quả này không tầm thường, có thể lựa chọn dùng để làm thuốc, tại hạ sẽ không bạo điễn thiên vật rồi!

Chu lão thản nhiên nói, còn không quên liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái.

Mạnh Hạo không nói gì, chỉ mỉm cười lấy Thanh La quả bỏ vào túi trữ vật. Trong lòng lại thở dài, hắn cũng không nghĩ tới, lần đi Thanh La Tông này lại đi cùng Chu lão, hơn nữa tông môn cũng đã nói rồi, Chu lão phụ trách giảng giải đan đạo, mà Mạnh Hạo lại phụ trách luyện đan.

Mấy ngày cùng thuyền, Chu lão chưa từng lộ ra sắc mặt tốt đối với Mạnh Hạo. Việc này, ngay cả người Thanh La Tông cũng nhìn ra được.

- Vị Chủ Lô Chu Đức Khôn này, danh tiếng rất lớn, tư cách cũng lâu năm hơn, cũng là người đỉnh cao trong Chủ Lô. Có lão già này đi Thanh La Tông, có thể thấy được Tử Vận Tông coi trọng Thanh La Tông thế nào. Nhưng vị Phương Mộc này… người này ta cũng đã dò hỏi qua, là nửa năm trước dùng thủ xảo để trở thành Chủ Lô, trên thực tế chỉ là một đan sư mà thôi!

Tên tu sĩ Kết Đan ngoài mặt cười những trong lòng lại hiểu rõ ràng. Nhưng y tự nhiên sẽ không biểu lộ khinh thường với Mạnh Hạo, chỉ là sẽ càng tôn kính Chu lão hơn.

- Nếu Chu đại sư thích thì sau khi đến Thanh La Tông, ta sẽ cấp đủ Thanh La quả cho hai vị đại sư.

Tu sĩ Kết Đan Thanh La Tông cười ha hả, hiền lành nói.

Chu Kiệt ở bên cạnh, từ đầu tới cuối không nói một lời, rất trầm mặc. Điểm này có chút tương tự với Mạnh Hạo, hắn cũng lười nói chuyện, chỉ có Chu lão đi giao thiệp, làm cho hắn mừng rỡ được yên tĩnh.

Bốn người ngồi ở trong này, hai người nói chuyện, vẻ mặt luôn vui vẻ. Chu lão còn rất đắc ý, thầm nghĩ lần ra ngoài này, nhất định phải để tiểu oa nhi ngươi biết sự lợi hại của lão phu.

Thời gian trôi qua, chiến thuyền dù có tốc độ rất nhanh, cũng trải qua nhiều lần truyền tống, sau vài ngày với thấy được thập vạn đại sơn của Thanh La Tông ở phía xa.

Mấy ngày nay, Mạnh Hạo đa phần đều bế quan, người ngoài cũng không dám đi quấy rầy hắn, gần như tất cả đệ tử Thanh La Tông đều rất là khách khí khi gặp Mạnh Hạo.

Về phần Chu lão thì lại ngược lại hoàn toàn với Mạnh Hạo, rất là uy phong, luôn ngồi đàm luận với vị tu sĩ Kết đan kia, như là không gì không biết đối với đan đạo.

Đối với chuyện này, Mạnh Hạo cũng không phản cảm, về phần Chu lão không chào đón Mạnh Hạo thì hắn cũng không để ý. Bởi vì, dù mấy ngày này Chu lão không chào đón thì vẫn không dám châm chọc hắn, đã sinh ra sợ hãi đối với tài biện luận của Mạnh Hạo.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo dùng thân phận đan sư đối mặt với người ngoài, cảm nhận được sự cung kính của đối phương, còn có sự tôn trọng đối với thân phận đan sư này. Mạnh Hạo cảm thấy, quyết định gia nhập

Tử Vận Tông lúc trước rất là chính xác.

Giống như bây giờ, nếu người nơi này biết hắn là Mạnh Hạo năm đó, lập tức chính là sát cơ ngập trời. Nhưng mà lúc này chỉ giống như một loại trò đùa, làm cho trong lòng Mạnh Hạo có chút cảm khái.

- Giờ phút này, ta mới coi như là chân chính dung nhập vào Nam Vực, mà ta năm năm trước, tại trong mắt tu sĩ Nam Vực thì chỉ là một kẻ từ bên ngoài tới.

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, đứng đầu mũi thuyền, nhìn về Thanh La Tông phía xa.

Theo ánh mắt nhìn tới, thập vạn đại sơn rộng lớn vô tận, lư hương chí bảo phía xa phun lên khói nhẹ, toàn bộ đại địa Thanh La Tông lộ ra một khí thế khó hình dung.

Khí thế kia từ trong núi non bốc lên, theo khói nhẹ cuốn lên trời cao, đám đệ tử Thanh La Tông trên thuyền đều hoàn toàn lộ ra ánh mắt ngạo nghễ.

Giờ phút này, Chu lão đã làm bạn với tu sĩ Kết Đan kia, đi tới mũi thuyền, nhìn thấy Mạnh Hạo ở đó, lão hừ một tiếng, nhưng dù sao hai người là cùng tông môn, tuy không vừa mắt, trong tông môn thì không sao, nếu ra ngoài thì không thể thể hiện quá mức rõ ràng. Điểm này lão cũng rõ ràng, nên cũng chỉ hừ một tiếng mà không nói thêm gì. Lão chỉ đứng một bên, nhìn về Thanh La Tông phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 366: Đan Giới nhất mạch.

Đây không phài lần đầu Mạnh Hạo tới Thanh La Tông hỗ trợ, nhưng đãi ngộ đã cách biệt trời đất so với lần trước. Lúc này hắn cũng tới hỗ trợ, nhưng lần này hắn đứng trên thuyền, gần như vừa tới thập vạn đại sơn thì tiếng chuông liền nổi lên, quanh quẩn trong Thanh La Tông.

Sáu tiếng chuông vang vọng trong thập vạn đại sơn, chấn động mấy chục vạn đệ tử Thanh La Tông, làm cho tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên, dù không nhìn ra điều gì những cũng vẫn nghe ngóng.

Cuối cùng cũng tìm ra đáp án, Chủ Lô đan sư của Tử Vận Tông được Thanh La Tông mời tới, lúc này đã đến sơn môn.

Mạnh Hạo thậm chí còn thấy được hơn mười chùm sáng lao tới, từ trong Thanh La Tông đi ra. Sau mười người này còn có mấy trăm đệ tử, đều là đệ tử hạch tâm của Thanh La Tông.

Trong đó có Hàn Bối, lúc này nàng lộ ra ánh mắt tò mò, nhìn về phía Mạnh Hạo. Về phần Hứa sư tỷ, theo Mạnh Hạo còn nhớ thì đối phương đã thành đệ tử hạch tâm của Thanh La Tông, nhưng lúc này vẫn không thấy bóng dáng.

- Hoan nghệnh Chu đại sư, Phương đại sư đến Thanh La Tông ta, lão phu là Tử La!

Tiếng cười sang sảng vang vọng, hơn mười người đi trước đều là tu sĩ Kết Đan, mà tu vi người vừa nói lại là Nguyên Anh!

Vị tu sĩ Nguyên Anh này, Mạnh Hạo không xa lạ gì, lão chính là Tử La

Lão Tổ, cũng là người vừa nói chuyện!

Kẻ thù gặp mặt, vốn phải là rất đỏ mắt lộ sát cơ, nhưng lúc này Tử La Lão Tổ lại ý cười đầy mặt, cũng không có chút kiêu ngạo của một Nguyên Anh, ngược lại, trong vẻ mặt còn lộ ra tôn trọng đối với đan sư.

Mạnh Hạo lập tức trở nên nghiêm túc, mang theo cung kính tiến tới vài bước, Chu lão kia còn nhanh hơn, hai người gần như đồng thời bước ra nửa bước, cúi đầu vái chào Tử La Lão Tổ.

Thanh La Tông xuất động tu sĩ Nguyên Anh tới đón, loại quy cách này đã cực cao, mà Mạnh Hạo cùng Chu lão đại biểu cho Tử Vận Tông, cũng không thể thất lễ.

- Chu đại sư Chủ Lô đỉnh phong, sắp tới Tử Lô, có thể giá lâm Thanh La Tông ta, thật sự vẻ vang cho tông ta!

Tử La Lão Tổ cười ha hả, nói với Chu lão, sau đó lại đưa mắt nhìn về Mạnh Hạo.

- Phương đại sư thân là Chủ Lô trẻ tuổi nhất của Tử Vận Tông, đại danh truyền khắp Nam Vực. Lão phu đã sớm nghe qua, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là kiệt xuất hơn người!

Những lời này của Tử La Lão Tổ, rất là khôn khéo, dù trong lòng coi trọng Chu lão hơn, nhưng cũng không muốn làm cho Mạnh Hạo cảm thấy bị khinh thường. Mà những tu sĩ Kết Đan bên cạnh lão cũng cười ha hả ôm quyền chào hai người. Không ai dám kiêu ngạo, ánh mắt nhìn hai người luôn rất khách khí.

Hàn huyên một lúc, mấy vị tu sĩ Kết Đan gọi những tên đệ tử hạch tâm tới, nhất nhất giới thiệu cho Mạnh Hạo cùng Chu lão. Đối diện với mấy đệ tử hạch tâm của Thanh La Tông, Mạnh Hạo luôn cười tươi, chậm rãi gật đầu đáp lễ.

- Bái kiến Chu đại sư, Phương đại sự!

- Bái kiến Chu đại sư, Phương đại sư!

Những tên đệ tử hạch tâm, dù có là ngạo nghễ khi đối mặt với tu sĩ tông môn khác, nhưng hôm nay nhìn thấy Mạnh Hạo đều rất cung kính. Danh hiệu Chủ Lô đủ uy chấn bát phương.

Về phần gọi là đại sư, tự nhiên chỉ là tôn xưng mà thôi, chứ không phải Mạnh Hạo cùng Chu lão thật sự là đại sư.

Chu lão mỉm cười, đối diện với mấy vị đệ tử hạch tâm của Thanh La Tông, với tuổi tác của y thì chỉ cần gật đầu là đủ, nhưng khi y phát hiện Mạnh Hạo cũng có tuổi tác tầm này thì trong lòng lại không vui.

Cho đến khi giới thiệu Hàn Bối, Mạnh Hạo cười nhìn lại, đã năm năm không gặp, Hàn Bối càng thêm động lòng người, toàn thân có lồi có lõm, dung nhan càng thêm xinh đẹp hơn nhiều, giống như có thể làm cho cầu vồng thất sắc, trở thành thứ lộng lẫy nhất thế giới.

- Hàn Bối bái kiến Chu đại sư, Phương đại sư!

Hàn Bối nhẹ giọng nói, thanh âm mềm mại, nghe vào trong tai, giống như gãi vào trong lòng.

Mạnh Hạo cười gật đầu, khi định nhìn về người khác thì trong đầu hắn đột nhiên ong lên một tiếng, Phong Yêu Cổ Ngọc đã lâu chưa xuất hiện rung động đã lần nữa hiện lên.

- Tàn hồn đoạt thể, muốn vãng sinh trở về, thử thuật hoắc thương, khung đính chi hạ yêu nhiên diệt, đương hôi phi, phong tắc bất khả kiến thất nguyệt chi dương, trợ tắc phong yêu sư chi huyết dung niệm!

- Hàn đạo hữu có chút quen thuộc, chúng ta từng gặp qua chưa nhỉ?

Mạnh Hạo bỗng nhiên mở miệng, đánh giá Hàn Bối vài lần, khách đoạt lời chủ, chính là chỗ tâm cơ của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vừa nói ra, một đám đệ tử hạch tâm của Thanh La Tông đều nhìn về phía hắn, mà cường giả Kết Đan kia cũng lộ vẻ hứng thú.

Dù là Tử La Lão Tổ cũng đưa mắt nhìn lại.

Nhất là Chu lão, trong lòng càng kinh ngạc hơn.

- Phương đại sư thứ lỗi, thật sự thì tiểu muội không có ấn tượng gì!

Hàn Bối cau mày nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt kia như suy tư, nhưng theo Mạnh Hạo thấy thì trong mắt Hàn Bối có ánh sáng mơ hồ lóe lên, nhưng nàng che dấu rất nhanh.

Ý tránh né này, nếu Mạnh Hạo chưa gặp phải sự giả dối của Hàn Bối trong Thanh La phúc địa thì tuyệt khó mà thấy được.

- Đúng là Phương mỗ nhớ lầm rồi, chỉ là Phương mỗ rất hy vọng là đã từng thấy qua Hàn đạo hữu!

Mạnh Hạo cười cười nói tiếp, làm cho đám đệ tử hạch tâm của Thanh La Tông cũng hiện lên vẻ cười.

Về phần những cường giả Kết Đan đều lắc đầu cười, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, với tuổi tác của bọn họ thì đã qua rồi.

Chu lão nhíu mày, thầm nghĩ tên nhóc Phương Mộc này dù sao cũng còn quá nhỏ, thất thố như thế, thật sự làm mất mặt tông môn.

Tử La Lão Tổ thì đứng một bên cười ha hả.

- Phương đại sư, các ngươi đều là người trẻ tuổi, còn nhiều thời gian để làm quen, giờ nên theo lão phu vào tông môn đã!

- Khiến tiền bối chê cười rồi!

Mạnh Hạo hơi đỏ mặt lên, vội vàng ôm quyền cúi đầu vái Tử La Lão Tổ.

Hàn Bối chớp mắt che miệng cười cười, nhìn Mạnh Hạo cùng Chu lão được mọi người vây quanh đi vào Thanh La Tông trong thập vạn đại sơn. Ngay khi mọi người vừa bước vào Thanh La Tông, Tử La Lão Tổ bỗng nhiên hơi động, quay đầu nhìn về phía xa, những người khác cũng đều dừng lại.

- Lý đại sư cùng Trần đại sư, là Đan Giới nhất mạch của Kim Hàn Tông, lúc sáng đã đến rồi!

Tử La Lão Tổ cười vung tay lên, trong Thanh La Tông lập tức lại có tiếng chuông vang lên.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn về phía xa, không lâu sau liền nhìn thấy một con thuyền thật lớn gào thét mà tới. Khi tới gần thì trên đó bay ra mấy người, trong đó có hai người mặc áo bào đỏ, thêu lò luyện đan, khí thế bất phàm, còn có mùi đan hương quanh quẩn.

- Hừ, không nghĩ tới Thanh La Tông lại cũng mời Đan Giới nhất mạch do Sơn Cửu đại sư lập nên.

Chu Đức Khôn bên cạnh Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng nói.

Mạnh Hạo nhìn hai tên đại sư của Sơn Cửu Đan Giới nhất mạch, hai người đều là trung niên, lúc này cũng đang chào đón bắt chuyện với người Thanh La Tông.

- Mỗi lần các tông môn khác mời, thì môn hạ của tất cả đại sư đan đạo đều xuất hiện sao?

Mạnh Hạo hỏi.

- Thỉnh thoảng thì như vậy, nhưng cũng không nhiều!

Chu Đức Khôn cố tình không để ý tới Mạnh Hạo, nhưng lúc ra này ra ngoài, hai người là cùng tông môn, hơn nữa còn gặp phải người Sơn Cửu Đan Giới nhất mạch, sau này khó mà tránh khỏi va chạm. Mấy ngày này ở Thanh La Tông, e là không an tĩnh rồi, cho nên lão mới lên tiếng nói cho Mạnh Hạo biết.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 367: Đan Giới nhất mạch. (2)

- Xem ra Thanh La Tông muốn mượn cơ hội lần này, khiến cho đan đạo tông môn tiến gần hơn một bước, cho nên mới mời Đan Giới nhất mạch.

Chu Đức Khôn cau mày, lão vừa nói xong, người Thanh La Tông phía xa cùng hai vị đại sư Đan Giới nhất mạch cười nói tới gần.

- Chu đạo hữu cũng ở đây sao? Tại hạ còn nhớ rõ năm đó từ biệt, Chu đạo hữu hào ngôn bá ngữ, muốn trở thành Tử Lô. Nửa giáp trôi qua, Chu đạo hữu thành công rồi sao?

Ngay khi vừa tới gần, một tên đan sư trung niên khôi ngô, mặc trường bào màu đỏ của Đan Giới nhất mạch liền mở miệng nói. Gã mang theo ánh mắt như điện nhìn Chu Đức Khôn cùng Mạnh Hạo.

- Thì ra là Lý đạo hữu, nhiều năm không gặp, miệng lưỡi của ngươi sao lại vẫn thúi hoắc như thế!

Chu Đức Khôn bị gợi lên nổi đau trong lòng, hừ lạnh châm chọc đáp trả.

- Vị này là Phương đại sư, là người dùng thủ xảo mà trở thành Chủ Lô trong truyền thuyết những năm gần đây của Đan Đông nhất mạch sao! Ha ha, tại hạ là Trần Gia Hỉ, kính ngưỡng đại danh của Phương huynh đã lâu. Tại trong tu sĩ đan đạo, thanh danh của Phương huynh như sấm bên tai, được người gọi là đan sư mặc áo Chủ Lô!

Theo bên người tên Lý đại sư, là một đan sư trung niên khác, người này hơi gầy, chơi nguyên bộ râu cá trê, gã nhìn Mạnh Hạo ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Hai người này đều là đan sư của Sơn Cửu Đan Giới nhất mạch, vừa tới liền đồng thời lộ ra vẻ bất thiện, đối chọi rất là gay gắt mãnh liệt.

Người Thanh La Tông thì không có chút kinh ngạc gì, Đan Đông nhất mạch được người ta để ý nhất trong giới đan đạo, thanh danh hiển hách, truyền khắp Nam Vực. Mà Đan Giới nhất mạch, do Sơn Cửu đại sư của Kim Hàn Tông sáng tạo ra, tuy nói Sơn Cửu đại sư rất là tôn kính Đan Quỷ đại sư, nhưng đồ tử đồ tôn của lão dần trở nên kiêu ngạo, không phục sự huy hoàng của Đan Đông nhất mạch. Cho nên, mỗi một lần hai bên gặp nhau, bất kể là trong trường hợp nào thì đều giống như kẻ thù gặp mặt.

- Ngươi là vị nào nhỉ?

Mạnh Hạo nhíu mày, liếc nhìn tên đan sư họ Trần mới châm chọc hắn một cái.

- Tại hạ là Trần Gia Hỉ, là đan sư hồng bào của Đan Giới nhất mạch!

Đan sư họ Trần cười nói, y khinh thường Mạnh Hạo, trong lòng lại càng ghen tỵ đối phương là Chủ Lô đan sư của Đan Đông nhất mạch. Tại trong mắt y, tạo nghệ đan đạo của bản thân, nếu đặt trong Đan Đông nhất mạch, không nói Tử Lô, nhưng một cái Chủ Lô đỉnh phong thì không thể thoát.

Trên thực tế, Đan Giới nhất mạch có không ít người có suy nghĩ này… dù sao, đan sư của Đan Giới nhất mạch bọn họ, dù có danh khí cao hơn cũng chỉ là ở trong Nam Vực, đương nhiên mức độ biết đến không bằng được Đan Đông nhất mạch. Giống như luôn thấp hơn một bậc, điều này làm cho bọn họ càng thêm đối địch với Đan Đông nhất mạch.

- Ngươi biết ta!?

Mạnh Hạo kinh ngạc hỏi tiếp, bộ dáng này, người ngoài thì không nhìn ra điều gì, nhưng Chu Đức Khôn một bên thì hơi kinh hoàng. Lão đã chứng kiến được sự sắc bén trong lời nói của Phương Mộc này rồi, biết được, khi đối phương mở miệng thì sẽ không lùi bước.

- Phương đan sư trở thành Chủ Lô, giới đan đạo không ai không biết. Huống hồ Trần mỗ muốn hỏi một chút, bộ áo quần Chủ Lô này, mặc lên có tốt không!?

Trân Gia Hỉ cười ha hả, y cảm thấy Phương Mộc này có chút ngu ngốc, trong mắt y đã lộ ra trào phúng rõ ràng.

- Thì ra là như vậy, ngươi biết ta, bởi vì ta là Chủ Lô của Đan Đông nhất mạch, mỗi cử chỉ lời nói đều oanh động giới tu sĩ đan đạo, cho nên ngươi luôn nghe bên tai. Dù ngươi là đan sư hồng bào của Đan Giới nhất mạch, ta vẫn không biết ngươi. Lúc này ngươi tới đây là vì muốn ta biết ngươi sao?

Mạnh Hạo như bừng tỉnh đại ngộ, cười nói.

- Ngươi!!!

Hai mắt Trần Gia Hỉ lộ ra hàn mang, những lời này, nghe vào trong tai y không khác gì nhục nhã, lại càng nói rõ y không có danh khí gì. Cho nên đối phương chưa từng nghe qua, mà đối phương, dù là dùng mánh khóe để có được Chủ Lô, thì vẫn như sấm bên tai.

Lời này, chẳng những làm cho Trần Gia Hỉ bốc lên lửa giận, mà Lý Nhất Minh một bên cũng âm lãnh nhìn Mạnh Hạo.

- Chỉ là hạng người miệng lưỡi bén nhọn!

Thấy mâu thuẫn dường như muốn trở nên gay gắt, Tử La Lão Tổ ho khan một tiếng, lập tức có tu sĩ Kết Đan của Thanh La Tông tiến lên,

cười ngăn trở hai bên, dẫn mọi người tiến vào trong thập vạn đại sơn của Thanh La Tông.

Như vậy mới làm cho lần tranh chấp này bị ép xuống, dù sao đây là Thanh La Tông, Đan Đông nhất mạch cũng thế, Đan Giới nhất mạch cũng vậy, đều phải chừa chút thể diện. Hơn nữa, đều được mời tới, Thanh La Tông cũng không muốn làm cho song phương vừa vào cửa liền bộc phát mâu thuẫn.

Chu Đức Khôn vụng trộm liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, tuy nói lão không vừa mắt với Mạnh Hạo, nhưng hôm nay lại âm thầm đắc ý, những lời của rồi của Mạnh Hạo làm lão nghe rất thoải mái.

Mọi người phi hành mà đi, khi qua hơn trăm núi, một tòa núi màu xanh xuất hiện trước mắt. Tại trong một đại điện, Thanh La Tông thiết lập đại yến phù hợp với thân phận của Đan Đông nhất mạch cùng Đan Giới nhất mạch.

Tử La Lão Tổ lại không xuất hiện nữa, vốn dĩ tu sĩ Nguyên Anh có thể nghênh đón đan sư của hai mạch tại ngoài cửa đã nói lên sự coi trọng của Thanh La Tông đối với hai mạch rồi.

Yến hội này, đại đa số đệ tử hạch tâm của Thanh La Tông đều có mặt, Mạnh Hạo thấy Chu Kiệt, thấy được Hàn Bối, nhưng vẫn không thấy được Hứa sư tỷ. Trong lòng hắn có chút chần chừ, nhưng vẻ mặt thì không chút biến đổi.

Chu Đức Khôn thì vẫn trò chuyện vui vẻ với mọi người, còn hai vị đan sư hồng bào của Đan Giới nhất mạch kia, dường như cũng rất hiểu rõ thế cục, cũng trở thành người được chú mục trong yến hội.

Tham dự yến hội này còn có sáu tu sĩ Kết Đan. Sáu người này làm bạn, mọi người nói chuyện rất hòa hợp, có thể nói, hai mạch đan sư này rất được Thanh La Tông trọng thị.

Cho đến khuya, yến hội mới chấm dứt, mọi người lần lượt trở lại chỗ ở. Mạnh Hạo được Thanh La Tông đưa tới một tòa núi tên là Thanh Nghênh Phong, lầu các trên đỉnh núi này có chút xa hoa, trong toàn bộ núi đều có trận pháp, nhất là nơi này là trung tâm của Thanh La Tông, an toàn rất được bảo đảm.

Mạnh Hạo đại biểu cho Tử Vận Tông, cho nên vô luận thế nào, Thanh La Tông cũng sẽ không để hắn bị tổn thương gì trong Thanh La Tông. Điều này liên quan tới mặt mũi của tông môn, thậm chí còn liên quan tới quan hệ giữa hai tông môn.

Đêm khuya, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong lầu, hít sâu một cái, sau khi ngồi một lúc, trên thân hình hắn đã bốc lên từng đợt bạch khí. Chút rượu uống trong yến hội đã bị hóa giải. Hơn nữa, khi uống hắn đã dùng tạo nghệ thảo mộc kiểm tra, thấy không có vấn đề mới uống.

Không lâu sau, Mạnh Hạo mở mắt, trong đó lộ ra quang mang thanh minh.

- Hàn Bối là người rất thông tuệ, lúc gặp mặt ta đã không lộ ra sơ hở gì, vì sao nàng lại có ý tránh né!?

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, lại không tìm ra đáp án.

- Hôm nay không gặp được Hứa Sư tỷ, không biết nàng thế nào rồi…

- Còn có Chu Kiệt kia, ta cảm giác trên người này có chút quỷ dị, như có điểm khác với lần gặp trước…

Mạnh Hạo trầm tư một lát, hàn mang trong mắt chớp lóe.

- Phong Yêu Cổ Ngọc nói, là có ý gì…

Mạnh Hạo trầm ngâm, hai mắt nhắm nghiền, bắt đầu đả tọa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 368: Giết ta!

Sáng sớm ngày thứ hai, mặt trời vừa lên, chiếu sáng toàn bộ đỉnh núi, mặt núi xanh biếc, không nói tiếng chim hương hoa, chỉ mặt cỏ xanh kia đã làm cho Mạnh Hạo đứng trên nhìn xuống cũng cảm thấy tâm thần phấn chấn.

Dãy núi nhấp nhô, một màu xanh biếc, nắng sớm nhu hòa, phát ra tia sáng chiếu rọi mặt đất, khi chiếu lên trường bào màu đen của Mạnh Hạo lại ánh lên màu tím, nhìn lại không phải là đen mà là tím.

Đứng trên núi, tóc dài bay múa, khiến cho Mạnh Hạo như có cảm giác theo gió mà đi, ánh mắt nhìn về phương xa như lộ ra quang mang màu tím.

Đó là biểu hiện của công pháp Tử Khí Đông Lai, cũng giống như màu sắc của sáu tòa đạo đài hoàn mỹ trong người hắn.

Sau hồi lâu, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, từ trong lầu đi ra, bước trên đường nhỏ giữa núi, trên đường gặp mấy tên đệ tử Thanh La Tông, hiển nhiên những người này đã sớm được phân phố, khi thấy được Mạnh Hạo thì lập tức khách khí, nhưng cũng không mất đi phong thái của đệ tử Thanh La Tông.

Mạnh Hạo mỉm cười, ôm quyền chào hỏi rồi theo đường mà đi tới.

Cho đến khi xuống dưới núi, tại giữa trăm núi của Thanh La Tông, nơi đây không phải là đệ tử hạch tâm thì không thể vào, hắn lững thững mà đi.

Nhìn một đám đệ tử Thanh La Tông, nhìn kiến trúc của Thanh La Tông, nhất là lư hương thật lớn của Thanh La Tông ở phía xa, trong lòng Mạnh

Hạo có chút cảm khái. Khi hắn chưa bái nhập vào Tử Vận Tông, hắn chưa từng nghĩ tới mình có thể nhàn nhã đi trong Thanh La Tông như vậy.

- Cũng may miếng mỡ đông đã sớm lột xác, nếu không mà lột xác ở nơi này thì thân phận của ta liền bại lộ!

Mạnh Hạo đi tới bên cạnh một quảng trưởng, nơi đó có hơn mười đệ tử Thanh La Tông khoanh chân ngồi, trong đó cũng có Hàn Bối.

Ở giữa có một lão già đang giảng kinh, chậm rãi nói tới thuật pháp của Thanh La Tông. Mạnh Hạo đã từng gặp qua lão già này rồi, là một trong những tu sĩ Kết Đan theo Tử La Lão Tổ nghênh đón hắn hôm qua.

- Thanh La nhất pháp, kỳ thực là thanh minh chi ý, la thiên chi giáo, Minh đại biểu cửu địa chi hồn, La thì đại biểu cho cửu thiên chi niệm. Cho nên, Thanh La Tông lấy Minh pháp là sát, lấy Thiên niệm làm thần. Các ngươi tu hành phải nhớ kỹ kinh này, một đường thanh thiên.

Lão già bình thản nói, thanh âm truyền khắp bốn phía, mà lão cũng nhìn thấy Mạnh Hạo cách đó không xa.

Khẽ gật đầu, lão nhận ra thân phận của Mạnh Hạo, cũng không nhiều lời, chỉ là đảo mắt nhìn qua mọi người, cuối cùng rơi lên người Hàn Bối, thoáng ý bảo. Hàn Bối thầm than một tiếng, đứng dậy đi về chỗ Mạnh Hạo.

Vẻ mặt lão già kia vẫn như trước, tiếp tục giảng giải kinh của tông môn, về phần có người ngoài nghe thấy, nếu là những người khác thì tuyệt đối không thể, nhưng với thân phận của Mạnh Hạo, là đan sư được mời tới, cũng không tiện mạnh mẽ đuổi đi, vì vậy mới ra hiệu cho Hàn Bối mời người ta đi chỗ khác.

Hàn Bối có chút không tình nguyện, nhưng lại không thể cự tuyệt, nàng

liền đi về phía Mạnh Hạo, trên mặt không nhìn rõ biểu hiện gì, ngược lại còn nở nụ cười tuyệt mỹ.

- Phương đại sư dậy sớm thật đó, không bằng để tiểu muội mang đại sư đi nhìn Thanh La Tông một chút, thế nào?

Hàn Bối vẫn tươi cười, thanh âm êm dịu, cực kỳ dễ nghe.

- Có hồng tụ làm bạn, đó chính là vinh hạnh của Phương mỗ!

Mạnh Hạo mỉm cười, biết mình không nên đứng đây nghe tông môn người ta giảng kinh, hắn nhìn Hàn Bối một cái, vui vẻ gật đầu.

Hai người dần đi xa.

- Phương đại sư là người tao nhã, nhưng tiểu muội không đáng gọi là hồng tụ!

Hai người rời xa quảng trường, đi dạo trong Thanh La Tông. Hàn Bối khẽ mở miệng cười, hai mắt nàng lóe lên dưới nắng, nàng mang một thân áo thủy la, làm cho nàng như trở thành đóa hoa chói mắt nhất nơi đây.

Hàn Bối vốn đã rất đẹp, lúc này cười lên càng thêm đẹp hơn, chỉ là đóa hoa xinh đẹp này, trong mắt Mạnh Hạo lại giống như một đóa tường vi, mọc đầy gai độc. Năm đó, khi ở trong phúc địa Thanh La Tông, một tiếng Tạ lang mềm mại kia, Mạnh Hạo mãi mãi không quên.

Nghe được lời của Hàn Bối, Mạnh Hạo cười cười, không nói gì thêm, mà trên dưới đánh giá Hàn Bối một chút.

- Phương đại sư vẫn còn suy nghĩ là đã từng gặp tiểu muội ở đâu sao?!

Hàn Bối cười khẽ, trong mắt lại lộ vẻ chút khẩn trương vì sự đánh giá

của Mạnh Hạo. Nàng nghĩ Mạnh Hạo sẽ không nhìn ra, nhưng trên thực tế, Mạnh Hạo đối với Hàn Bối là cực kỳ hiểu biết, hắn vừa liếc liền biết nàng đang khẩn trương.

Điều này làm cho Mạnh Hạo thầm chấn động. Đối với hiểu biết của hắn về Hàn Bối thì nàng ta rất ít khi bị khẩn trương như thế, Mạnh Hạo lại nghĩ tới một màn gặp Hàn Bối bên ngoài sơn môn.

- Để Hàn đạo hữu chê cười rồi, chỉ là tại hạ thật sự có chút hứng thú với Hàn đạo hữu!

Mạnh Hạo mỉm cười nhìn Hàn Bối, trong mắt lộ ra quang mang hứng thú.

Quang mang này rơi vào trong mắt Hàn Bối, làm cho nàng trở nên căng thẳng. Người này vừa vào tông môn đã làm cho nàng có chút bất an, mà lúc này cảm giác bất an càng thêm mãnh liệt hơn. Nhưng nàng có tâm cơ rất sâu, vẻ mặt dấu diếm rất sâu, ngược lại, hai đầu lông mày giãn ra, lộ ra nụ cười.

- Phương đại sự nói lời này, cũng là rất vinh hạnh cho tiểu muội. Chỉ là tiểu muội không rõ, ngươi rốt cuộc là có hứng thú thế nào đối với ta!?

Hàn Bối chớp mắt, vừa tiến về trước vừa cười nói.

- Họ Hàn có chút đặc thù!

Mạnh Hạo chậm rãi mở miệng, vừa đi vừa nhìn nắng sớm dần lên.

Lời này vừa ra, vẻ mặt Hàn Bối vẫn bình tĩnh như thường, mỉm cười nói.

- Có chỗ nào đặc thù?

- Một trong chín họ cổ lớn nhất, đó là chỗ đặc thù!

Mạnh Hạo bình tĩnh đáp, nhưng lời này làm cho Hàn Bối nhíu mày. Mạnh Hạo lại cảm giác được rất rõ, nàng giống như là thở dài một hơi vậy, chỉ là che dấu đi mà thôi.

Một màn này làm cho Mạnh Hạo hơi động, càng cảm giác có điểm gì không đúng.

- Tổ tiên của tiểu muội đúng là một trong chín họ cổ lớn!

Hàn Bối nhìn Mạnh Hạo nói.

Lúc này, hai người dừng lại ở ngoài một mảnh núi rừng, nơi này non xanh nước biếc, có gió có hoa. Cách đó không xa còn có tiếng suối chảy, tất cả như đang diễn tấu lên một khúc ca của tự nhiên.

Tại trong hoàn cảnh xinh đẹp như vậy, Mạnh Hạo không nói gì, hắn nhìn Hàn Bối mà Hàn Bối cũng nhìn hắn.

Sau một lúc lâu, Mạnh Hạo cười cười, quay đầu nhìn núi rừng xanh biếc, đi tới dòng suối cách đó không xa. Nhìn về phía đông dòng chảy, cũng nhìn thấy dòng sông đầy cá, trong mắt lộ vẻ trầm tư.

- Nàng này có chút khác thường, vì sao nhìn thấy ta, nàng liền khẩn trương, không quan hệ tới Phương Mộc, mà nàng cũng không biết ta là Mạnh Hạo, vậy… chỉ có thể quan hệ với Đan Đông nhất mạch!

Lúc Mạnh Hạo còn trầm tư thì vẻ mặt Hàn Bối vẫn như thường, đứng bên cạnh hắn. Cho đến khi trôi qua một nén nhang, nàng ta bỗng nhiên vỗ lên túi trữ vật, lấy ra một cái ngọc giản phát sáng, cười vái Mạnh Hạo.

- Nơi đây u tĩnh, nếu Phương đại sư thích thì có thể ở lâu một chút, tiểu muội còn có việc phải làm, không quấy rầy đại sư trầm tư. Trong miếng ngọc giản này có bản đồ của Thanh La Tông, Phương đại sư có thể tự

mình tham quan, tiểu muội cáo lui trước!

Hàn Bối cười nói xong, đặt ngọc giản kia bên cạnh, sau đó xoay người, bước lên không trung muốn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 369: Giết ta! (2)

Mạnh Hạo mạnh mẽ ngẩng đầu.

- Cố nhân trên Đan Đông nhất mạch, nhờ ta vấn an Hàn gia ngươi, việc năm đó…

Mạnh Hạo nói rất chậm rãi, ý vị thâm trường, nhưng trong lời lại lập lờ nước đôi, giải thích thế nào cũng được.

Nhưng những lời này rơi vào trong tai Hàn Bối thì làm cho nàng chấn động, đưa lưng về phía Mạnh Hạo, hai mắt co rút lại. Mà thân hình nàng lại không biểu lộ dị thường gì, chỉ là quay đầu, kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo.

- Lời này của Phương đại sư, tiểu muội nghe thật không rõ!

Hàn Bối chớp mắt nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt có chút mờ mịt, giống như đang suy tư cố nhân trong miệng Mạnh Hạo là ai.

Nhưng nếu nàng không làm ra bộ dáng này thì Mạnh Hạo chỉ đoán Hàn Bối có vấn đề, nhưng khi nàng làm vậy, Mạnh Hạo đã chắc chắn rồi.

Hàn Bối này, thật sự có vấn đề, bởi vì Mạnh Hạo hiểu rõ Hàn Bối, nếu trong lòng nàng ta không khẩn trương thì tất sẽ mượn lời này để moi thêm chút ít tin tức từ Mạnh Hạo, sẽ không làm ra bộ dáng như thế.

- Vậy hẳn là Phương mỗ nhận nhầm người rồi!

Mạnh Hạo cười cười, đơn giản không nói nữa. Lúc này hắn không có tâm tư tìm tòi bí mật của Hàn Bối là gì, hơn nữa còn rất cẩn thận đắn đo. Nói nhiều tất hớ, nếu để Hàn Bối phát hiện thì ngược lại không tốt.

Thấy Mạnh Hạo chỉ nói một câu rồi lộ ra nụ cười ý vị, Hàn Bối vẫn biểu lộ rất bình thường, trong lúc cười khẽ cúi đầu, xoay người rời đi. Cho đến khi nàng đi tới một nơi rất xa, sắc mặt nàng mới trở nên tái nhợt, trong mắt lộ vẻ khẩn trương.

- Đan Đông nhất mạch…

Hàn Bối trầm mặc, nhanh chóng rời đi.

Nhìn thân ảnh Hàn Bối đi xa, cho đến khi đối phương hoàn toàn biến mất, hai mắt Mạnh Hạo lộ vẻ suy tư.

Khi Mạnh Hạo vừa bước vào Thanh La Tông thì Hàn Bối đã có chút dị lạ, giống như mang theo khẩn trương không muốn người biết, điều này làm cho Mạnh Hạo mơ hồ cảm thấy, mình đã tiến vào một vòng bí ẩn nào đó rồi.

Nhưng nghĩ một lúc lâu mà hắn vẫn không phán đoán được, rốt cuộc Hàn Bối có liên hệ gì với Đan Đông nhất mạch. Trong lúc trầm tư, Mạnh Hạo cầm lên cái ngọc giản kia, linh thức đảo qua, bản đồ núi non trong Thanh La Tông lập tức hiện lên trong đầu.

Trong đó có một vị trí được đánh dấu, sau một lúc, Mạnh Hạo ngẩng đầu cất bước rời đi.

Trên đường đi, một mình rảo bước trong Thanh La Tông, cho đến trưa thì Mạnh Hạo mới thấy được Thanh Nghênh Phong. Khi hắn muốn trở về thì hai mắt bỗng nhiên co rút lại, trực tiếp xoay người nhìn về phía xa.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo xoay người, một tiếng kêu thảm phá vỡ sự yên tĩnh trong Thanh La Tông. Theo ánh mắt của Mạnh Hạo, tại một chân núi cách đó không xa, khi tiếng thét vừa vang lên thì mặt đất cũng nổ vang. Một tên tu sĩ tóc tai bù xù, hai mắt điên cuồng mà mờ mịt đang

gào thét phóng về phía xa.

- Giết ta, giết ta!

Y ngửa mặt lên trời gào thét, thanh âm chấn động bốn phía, trong Thanh La Tông lập tức có mấy đạo cầu vồng vọt ra, bay thẳng về bóng người đó.

Mạnh Hạo kinh ngạc, hắn nhìn một cái liền nhìn rõ, đó là Đạo tử Chu Kiệt theo hắn từ Tử Vận Tông về Thanh La Tông.

Tốc độ lao tới của những người Thanh La Tông rất là nhanh, nhưng mà tốc độ của Chu Kiệt còn nhanh hơn. Trong lúc lao đi, y còn gào thét, hóa thành một chùm sáng vụt đi.

Mạnh Hạo vốn cách đó không xa, một lần vụt tới này liền nhất thời gần hắn hơn, chỉ trong chớp mắt, Mạnh Hạo đã nhìn thấy ánh mắt mờ mịt mà điên cuồng của Chu Kiệt, bên trong con ngươi tràn ngập tơ máu, cũng có chút thống khổ.

Giống như là muốn tìm chết vậy!

- Giết ta!

Chu Kiệt ngửa mặt lên trời gầm thét, mà người Thanh La Tông cũng đã tới, tổng cộng có năm người, năm tu sĩ Kết Đan, đều bấm tay niệm quyết. Thiên địa sụp đổ, xung quanh Chu Kiệt nổ vang, thân hình gã như bị vô hình áp chế, khuôn mặt vặn vẹo, vẻ điên cuồng trong mắt đã tăng lên đến cực hạn.

Một tiếng nổ chấn động bát phương, đột nhiên bộc phát từ trên người Chu Kiệt. Sau khi bộc phát thì hóa thành một lực trùng kích, làm cho năm tu sĩ Kết Đan biến sắc, nhất tề lùi về sau mấy bước, cả năm đều phun ra máu tươi.

Một màn này làm cho Mạnh Hạo kinh hãi không dứt, trong lòng khó mà tin nổi. Phải biết rằng Chu Kiệt lúc này mới chỉ là Trúc Cơ đại viên mãn, nửa bước Kết Đan, nhưng lại làm cho năm tu sĩ Kết Đan bị phản chấn phun máu. Loại thực lực này cho Mạnh Hạo hít một hơi khí lạnh.

Cũng tại khắc này, trên người Chu Kiệt, tu vi không ngừng được kéo lên, trong lúc bạo phát, tiếng gào thét cũng làm cho thiên địa chấn động kinh thiên.

- Tàn hồn đoạt thể, dĩ vãng sinh quy lai, thử thuật hoắc thương, cố phi cố, hồn dĩ thương!

Trong đầu Mạnh Hạo, thanh âm tang thương của Cổ Ngọc Phong Yêu phát ra khi gặp được Hàn Bối lại đột ngột hiện ra.

Đúng lúc này, một hư ảnh xuất hiện trước người Chu Kiệt, tay phải nâng lên, mạnh mẽ ấn xuống một cái lên vai Chu Kiệt. Toàn thân Chu Kiệt run rẩy, khí thế liền trở nên thả lỏng, vẻ điên cuồng trong mắt cũng tiêu tán, không còn mờ mịt, thay vào đó là thống khổ không cách nào hình dung.

- Giết ta…

Gã run rẩy không ngừng, giống như không thể chịu đựng được sự thống khổ không tưởng này tra tấn. Một người mà Mạnh Hạo vẫn rất kính nể năm đó, lúc này thanh tĩnh lại vẫn còn nói ra hai chữ kia!

Mở lời nhờ giết mình, đây không phải là con người muốn nói, ý chí tham sống là bản năng của con người… chỉ có sống không bằng chết mới muốn chết như thế!

Chu Kiệt nói xong câu này thì liền hôn mê. Mà hư ảnh kia cũng hiện ra, đó là Tử La Lão Tổ, lão lộ vẻ ngưng trọng, ôm Chu Kiệt đang hôn mê rời đi. Trước khi đi, lão mạnh mẽ quay đầu, thấy được Mạnh Hạo đứng

đó không xa nhìn rõ mọi chuyện.

- Phương đại sư cũng ở đây à, chê cười rồi, đứa bé Chu Kiệt này tu hành rối loạn tâm thần, đã nhập ma rồi!

Tử La Lão Tổ thở dài, lắc đầu không nói tiếp. Lão mang Chu Kiệt đi xa, mà năm tu sĩ Kết Đan cũng theo đó rời đi.

Mạnh Hạo trầm mặc, một màn này làm hắn rung động quá lớn. Đạo tử Chu Kiệt năm đó, lại làm ra một màn này…. Chắc chắn là trong năm năm này xuất hiện biến cố khó có thể tượng tưởng.

Trong đầu Mạnh Hạo, bất tri bất giác mà hiện lên hình ảnh trận chiến trong đêm mưa năm đó cùng với Chu Kiệt.

Thầm nghĩ hồi lâu, Mạnh Hạo trầm mặc xoay người, trở lại Thanh Nghênh Phong, về lại trong lầu.

Hắn khoanh chân ngồi một chỗ, trong đầu hiện lên một màn vừa rồi, còn có mấy câu của Cổ Ngọc Phong Yêu. Hắn càng cảm thấy Thanh La Tông dị thường quỷ bí, sau một hồi, hắn lắc đầu, không nghĩ tới chuyện này nữa, mà nâng tay, lấy lò luyện đan từ trong túi trữ vật ra ngoài.

Dù là bên ngoài, Mạnh Hạo vẫn giữ vững thói quen luyện đan mỗi ngày, lúc này, hắn vỗ một cái lên lò luyện đan, cái lò lập tức ù ù chuyển động. Mạnh Hạo lại lấy ra địa hỏa tinh, chuẩn bị luyện một lò độc đan.

Trở thành Chủ Lô đan sư, Mạnh Hạo luyện chế cho Đan Đông nhất mạch nhiều nhất là độc đan, là độc đan tạo ra do sự phối hợp của các loại thảo mộc, sau đó tạo thành bột phấn hoặc đan dược độc đan.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 370: Tuế nguyệt đồng nguyên!

Chủng loại rất đa dạng, vả là mỗi loại đều có điểm diệu dụng khác nhau.

Từng gốc dược thảo được Mạnh Hạo lấy ra, theo yêu cầu mà bắt đầu thúc dục ngọn lửa. Lúc này, trong tay hắn có một gốc hoa Bảo Diệp, loại này không có độc, nhưng ở trong tay Mạnh Hạo, có thể thôi hóa tới trình độ sắp lụi tàn trong nháy mắt.

Bởi vì nháy mắt kia, phối hợp với dược thảo cộng sinh khác mà thôi hóa, có thể luyện ra một loại độc tố mà người ngoài không nhìn thấy được.

Ngay khi tay phải Mạnh Hạo lóng lánh tử quang, lực thôi hóa triển khai, hoa Bảo Diệp kia lay động sinh trưởng. Bỗng nhiên, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái, hai mắt hắn trợn to, lộ ra tinh quang. Trong chớp mắt, hô hấp hắn trở nên dồn dập, trong đầu hắn như có một tia chớp ầm ầm lóe lên, một cái ý niệm xuất hiện trong đầu hắn.

Ý niệm này, không quan hệ tới Chu Kiệt, mà là có liên quan tới Hàn Bối, có liên quan tới Đan Đông nhất mạch!

Thậm chí, lúc ý niệm đó xuất hiện trong đầu, trong lòng Mạnh Hạo liền nhấc lên sóng lớn ngập trời, làm cho gốc hoa Bảo Diệp trân quý trong tay hắn trực tiếp hỏng mất, vì nội tâm thay đổi, linh lực không đều.

Nhưng hoa Bảo Diệp có trân quý hơn nữa, lúc này Mạnh Hạo cũng không có tâm tư so đo. Mang theo hô hấp dồn dập, hai mắt điên cuồng chớp lóe, hắn đứng đó, ngay cả luyện đan cũng không để ý, mà không ngừng không ngừng phóng đại ý niệm đột nhiên xuất hiện trong đầu.

- Đan Đông nhất mạch… Tử ý quyết… Lực thôi hóa… lại có thể làm cho thảo dược sinh trưởng… có thể gia tốc luyện đan…

- Hàn gia cửu cổ… Hàn Bối… Luyện Tuế nguyệt… Rèn luyện Tuế Nguyệt chi bảo… có thể làm năm tháng thay đổi…

Mạnh Hạo thì thào, mỗi một câu nói ra, hai mắt hắn dần sáng hơn… Cho đến cuối cùng, ánh sáng trong hai mắt hắn vượt qua ánh sáng mặt trời, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, hít sâu một hơi dài.

- Tử ý quyết của Đan Đông nhất mạch, rõ ràng chính là Tuế Nguyệt chi luyện của Hàn gia!

Mạnh Hạo đưa tay vỗ lên túi trữ vật, lập tức lấy ra trang giấy ngọc về Tuế Nguyệt chi luyện đoạt được của Hàn Bối trong phúc địa thượng cổ.

Đây không phải lần đầu tiên Mạnh Hạo nghiên cứu trang giấy ngọc này, Tuế Nguyệt chi luyện ghi lại trên đó có thể luyện ra Tuế Nguyệt chi bảo, là pháp bảo mà Mạnh Hạo cực kỳ khát vọng có được.

Chỉ là trang giấy ngọc này chỉ có ba tờ, một tờ lưu lại trong đỉnh trong phúc địa, một tờ bị miếng mỡ đông nuốt lấy. Tờ thứ ba này thì Mạnh Hạo lấy được, sau khi nghiên cứu mới phát hiện, muốn luyện chế ra Tuế Nguyệt chi bảo thì cần ít nhất cũng phải mấy trăm năm. Nhưng lực Tuế Nguyệt tồn tại trên người hắn, làm cho hắn không thể không buông bỏ.

Thời gian quá dài, Mạnh Hạo căn bản không có biện pháp luyện chế.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cho tới khuya, bên ngoài tràn ngập ánh trăng. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, như là hoàn hồn trở lại, lúc này, khi hắn ngẩng đầu thì trong mắt lộ ra tinh quang trước nay chưa từng có.

- Ta nên sớm nghĩ tới mới đúng… Tuế Nguyệt chi luyện, Tử ý thôi hóa… cái này đúng là một bộ thần thông đồng nhất! Hoặc có thể nói, là

từ một loại thuật pháp thần thông diễn biến ra!

- Trang giấy ngọc thứ ba này, trên đó ghi lại Tỏa Tuế thuật, cứ mười năm là có thể khóa lại một lần lực tuế nguyệt, sáu trăm năm khóa sáu mươi lần, lúc đó có thể bày ra uy lực thời gian gấp mười giáp, làm cho Tuế Nguyệt chi bảo có chút thành tựu!

Mạnh Hạo lại vỗ lên túi trữ vật, lập tức lấy ra một đoạn Xuân Thu Mộc.

- Có lẽ miếng giấy ngọc thứ hai bị miếng mỡ đông kia nuốt vào, hoặc là tờ thứ nhất lưu lại trong đỉnh tại phúc địa…. Một tờ trong đó thật sự ghi chép về Tử ý thôi hóa của Đan Đông nhất mạch!

Mà muốn luyện thành Tuế Nguyệt chi bảo, tất không thể thiếu được Tử ý thôi hóa này!

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn trang ngọc cùng Xuân Thu Mộc trong tay, hai mắt lộ ra quang mang.

- Đúng hay không, phải thử một lần mới biết được!

Mạnh Hạo không chút chần chừ, trong tay phải lập tức xuất hiện một mảnh quang mang màu tím, ánh mắt hắn cực kỳ ngưng trọng, thúc dục toàn bộ Tử ý quyết, dung nhập vào trong Xuân Thu mộc.

Thời gian trôi qua, sau một lúc lâu, Mạnh Hạo nhíu mày, Xuân Thu Mộc này như là một cái hắc động cắn nuốt tất cả, lực thôi hóa từ Tử ý quyết do Mạnh Hạo tạo ra, lại không có chút tác dụng gì lên Xuân Thu Mộc.

Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, nhìn xung quanh, hừ lạnh một tiếng, lấy ra lệnh bài Chủ Lô, nhấn một cái. Nhất thời, trong lệnh bài kia phát ra tử quang, bao phủ toàn bộ lầu các mà Mạnh Hạo đang ở.

Lệnh bài Chủ Lô này, sau khi trở thành Chủ Lô, hắn mới hiểu được hiệu

quả của nó. Nó có thể hình thành một quầng sáng che chắn thần thức, phòng ngừa khi đan sư luyện đan bị người ta học lén.

Thuật này do Đan Đông nhất mạch dốc sức sáng tạo ra, đến nay còn chưa bị người phá giải. Hơn nữa, thứ này không phải lúc nào đan sư cũng cần, cho nên, chỉ trong vài canh giờ, lực che chắn này không thể bị phá giải.

Trừ phi là thời gian quá dài, mới có thể bị người ta dùng thần tức cố ý xé mở.

Quầng sáng vừa lên, Mạnh Hạo liền không áp chế tu vi nữa, mà thúc dục toàn bộ sáu tòa đạo đài.

Ngay khi vừa thúc dục, lệnh bài Chủ Lô hắn vừa phóng ra cũng phát ra tia sáng nhu hòa, bao kín nơi này. Cùng lúc đó, lực biến hóa của miếng mỡ đông trên người Mạnh Hạo cũng bị tản ra. Làm cho tu vi của Mạnh Hạo toàn diện bùng nổ, nhưng lại không hề lộ ra bên ngoài.

Nhưng trong lòng Mạnh Hạo biết rõ không thể duy trì lâu dài, bằng không sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Lúc này, khi tu vi toàn diện bùng nổ, Tử ý thôi hóa của hắn cũng trực tiếp vọt lên điểm cao nhất.

Mắt thường có thể thấy được, Xuân Thu Mộc trong tay Mạnh Hạo dần phát ra quang mang màu xanh, trong đó mơ hồ mọc ra một mầm lá non.

Ngay khi mầm non vừa mọc ra, hai mắt Mạnh Hạo lộ vẻ kích động. Tu vi trong cơ thể hắn cũng tiêu tán. Hắn đưa tay trái bấm quyết niệm chú, từng tàn ảnh xuất hiện, sau khi phóng ra mười ấn quyết, Mạnh Hạo trực tiếp ấn lên trên Xuân Thu Mộc.

Mười ấn quyết này, chính là Tỏa Tuế pháp.

Vừa ấn xuống, Xuân Thu Mộc chấn động mạnh, sau đó liền khôi phục

như thường. Nhưng theo Mạnh Hạo thấy thì Xuân Thu Mộc đã có chút khác với trước rồi. Dường như cảm giác nặng hơn một chút, thậm chí bên trong còn mơ hồ ẩn chứa khí tức năm tháng.

- Quả nhiên hữu hiệu!

Hai mắt Mạnh Hạo chớp động quang mang, sau khi thu hồi, hắn liền tản đi tử quang của lệnh bài Chủ Lô.

- Tiếc là nơi này không tiện phóng ra toàn bộ tu vi, chờ sau khi rời khỏi Thanh La Tông, nhất định phải thử lại, xem có thể thúc giục Xuân Thu Mộc này được bao nhiêu năm!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn đã rất nhiều lần nghĩ tới Tuế Nguyệt chi bảo này rồi. Tiếc là chỉ biết thở dài với thời gian mấy trăm năm luyện chế. Nhưng lúc này, hắn đã tìm được phương pháp luyện chế, cứ tiếp tục luyện chế như thế, Mạnh Hạo tin tưởng, không bao lâu sau, mình có thể luyện ra một cái Tuế Nguyệt chi bảo ẩn chứa thời gian mười giáp.

Sự cường hãn của bảo vật này, Mạnh Hạo không biết cụ thể, nhưng hắn rất chờ mong. Có thể được Hàn gia xưng là thần thông, có thể được Đan Đông nhất mạch hóa thành Tử ý quyết. Những thứ này dung hợp lại mới thành bảo vật như thế, Mạnh Hạo tin tưởng nó sẽ không làm mình thất vọng.

- Lần đến Thanh La Tông này đúng là không phí công!

Mạnh Hạo thu hồi Xuân Thu Mộc, trên mặt lộ ra mỉm cười, nhưng ẩn sâu trong đó lại có chút nghi hoặc.

- Hàn Bối cùng Đan Đông nhất mạch có quan hệ sâu xa, bên trong rốt cuộc có bí mật gì….

Với phán đoán này, Mạnh Hạo suy tư một lúc lâu cũng không đươc gì,

thì sắc trời bên ngoài cũng đã sáng.

- Còn có Chu Kiệt kia, vì sao lại phát điên, lúc trước trên đường về ta đã cảm thấy có gì không đúng, tàn hồn đoạt thể, vãng sinh trở lại…

Mạnh Hạo ngẫm nghĩ, liên tưởng rất nhiều, sau một lát, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài lầu.

- Phương đại sư, hôm nay là ngày Trần đại sư của Đan Giới nhất mạch giảng đan, Chu đại sư của quý tông đã đi rồi, ngài có muốn đi hay không?

Không bao lâu, bên ngoài truyền lại lời hỏi cung kính.

Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, cũng muốn hiểu một chút về lý giải đan đạo của đan sư Đan Giới nhất mạch. Vì vậy hắn đứng dậy ra khỏi lầu, theo tên đệ tử Thanh La Tông kia rời khỏi Thanh Nghênh Phong.

Nơi giảng đan tại trên núi thứ năm bảy của Thanh La Tông, núi này không đỉnh, trên đỉnh bằng được kiến tạo thành một quảng trường thật lớn, bốn phía tạo thành rất nhiều ghế ngồi, có thể chứa đủ mấy vạn người.

Khi Mạnh Hạo tới nơi thì đã có hơn hai ngàn tu sĩ Thanh La Tông có mặt. Nhưng tu sĩ này có đủ loại tu vi, Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan gì gì cũng có, thứ tự sắp xếp bốn phía, mà chính giữa là một cài đài cao gồ lên.

Trần Gia Hỉ cùng với Lý Nhất Minh của Đan Giới nhất mạch khoanh chân ngồi trên đó, nhắm mắt đả tọa.

Cách đó không xa có có ba cái bàn, Tử La Lão Tổ ngồi đó, bên cạnh còn có một mỹ phụ trung niên. Mạnh Hạo vừa nhìn liền nhận ra, người này là kẻ đang mang Hứa sư tỷ rời khỏi Kháo Sơn Tông năm đó.

Ngoài hai vị này thì còn một lão già, ngồi ngay ngắn trên ghế, ánh mắt như điện, tu vi tràn đầy, sâu không lường được, theo cảm thụ của Mạnh Hạo thì người này còn mạnh hơn cả Tử La Lão Tổ.

Ba vị tu sĩ Nguyên Anh, làm cho tính chất của lần giảng đan này đã được đẩy lên cực cao.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 371: Giải hòa.

Một cái bàn đối diện với ba vị Nguyên Anh, Chu Đức Khôn khoanh chân đả tọa, sắc mặt âm trầm nhìn Trần Gia Hỉ cùng Lý Nhất Minh trên đài cao.

Mạnh Hạo chậm rãi đi tới, ngồi bên người Chu Đức Khôn, vẻ mặt bình tĩnh.

- Hai người này quá kiêu ngạo rồi, hôm qua đến chỗ ta, nhìn thì như bái phỏng nhưng mà lời lẽ thực tế lại rất kiêu căng, giống như là Đan Giới nhất mạch của bọn họ đã vượt qua Đan Đông nhất mạch vậy.

Thấy Mạnh Hạo đến, Chu Đức Khôn tuy không hợp nhãn, nhưng lúc này lão coi hai người của Đan Giới nhất mạch mới là kẻ đáng ghét nhất. Mà Mạnh Hạo ngược lại là đồng tông, tuy có chút va chạm, nhưng khi đối ngoại thì luôn nhất trí.

- Còn có Thanh La Tông, dù là vì hấp thu điểm mạnh của hai mạch, nhưng đan tu nơi này là do tông môn bọn họ bồi dưỡng, vậy mà lại không để chúng ta giảng đan trước, mà lại để cho Đan Giới nhất mạch này.

- Việc này thật sự quá phận rồi!

Mạnh Hạo vừa mới ngồi xuống, Chu Đức Khôn đã nói không ngừng, biểu lộ tao đang rất bất mãn.

- Lúc này, ta và ngươi phải cẩn thận một chút, ta thấy người Đan Giới nhất mạch không có tốt đẹp gì, e là mượn cơ hội này ép hai người chúng ta xuống. Một khi bị ép, khi ta và ngươi trở lại tông môn đều mất mặt.

Chu Đức Khôn cắn răng mở miệng nói, đưa mắt nhìn hai người trên đài cao, lộ ra địch ý nặng nề.

- Ta còn tốt một chút, nhưng khi ngươi luyện đan thì phải chú ý! Haizzz… thôi thôi, ngươi luyện đan có chỗ nào khó hiểu thì nhanh hỏi ta đi, ta giải đáp cho ngươi. Hi vọng có thể dùng thời gian ngắn nhất cho ngươi lĩnh ngộ được nhiều hơn một ít!

Chu Đức Khôn liên tục thở dài, nhìn Mạnh Hạo nói.

Mạnh Hạo cười, tuy nói hắn có chút va chạm với Chu Đức Khôn, nhưng mấy ngày tiếp xúc thì hắn đã thấy người này cũng không phải quá mức đáng ghét, lúc này hắn chỉ biết lắc đầu cười.

- Ta sẽ không thua, đừng lo!

- Ngươi… Haizzz, Phương Mộc a, tuy ta và ngươi có chút va chạm, mặc kệ là va chạm lớn hay nhỏ, bây giờ đã tới trình độ này rồi. Mấy tên Đan Giới nhất mạch đã bắt đầu khiêu khích, lúc này, chúng ta là đại biểu cho Đan Đông nhất mạch!

Chu Đức Khôn thở dài nhìn Mạnh Hạo, lão phất tay vỗ lên túi trữ vật, lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Mạnh Hạo.

- Đây là đêm qua ta đặc biệt chỉnh sửa lại cho ngươi, cũng là kinh nghiệm cùng lịch lãm của ta về tu luyện đan đạo trong trăm năm qua. Ngươi nhìn một chút đi, cùng nhau tham khảo xác minh, cũng có thể giúp cho ngươi đề cao tạo nghệ đan đạo một chút.

Mạnh Hạo ngẩn ra, nhận lấy ngọc giản, linh thức đảo qua, yên lặng nhìn hồi lâu. Sau một lúc, hắn ngẩng đầu nhìn Chu Đức Khôn. Trong ngọc giản này, nội dung không có giả dối, đó là kinh nghiệm luyện đan cả đời của một Chủ Lô đan sư, ngọc giản này có giá trị rất lớn.

Đồng thời, Mạnh Hạo cũng từ trong ngọc giản này mà hiểu được, trước kia mình quá coi thường rồi. Bất kỳ một Chủ Lô nào đều có điểm đáng tôn trọng cùng học tập. Tuy nói ý nghĩ của Chu Đức Khôn này có chút cứng nhắc, nhưng đối với lý giải về đan đạo đã đạt tới trình độ đăng phong tạo cực.

Loại chi tiết này, thể hiện trong xác suất thành công luyện đan. Mà đối với Mạnh Hạo, dù tự coi là tạo nghệ đan đạo vượt qua Chu Đức Khôn, lý giải cũng thế, nhưng hắn chế luyện đan dược, trong mười lần thì chỉ thành công khoảng ba bốn lô.

Nhưng Chu Đức Khôn này… Mạnh Hạo thông qua ngọc giản liền có thể phân tích được, đối phương luyện chế mười lò thì thành công trên tám lò.

- Đa tạ Chu đại sư!

Mạnh Hạo hít sâu một cái, ngọc giản này có trợ giúp không nhỏ đối với hắn. Mạnh Hạo ngưng trọng ôm quyền cúi đầu cảm tạ Chu Đức Khôn.

Chu Đức Khôn ngoài miệng thì nói không cần, nhưng trong lòng lại có chút đắc ý, thầm nghĩ tên tiểu tử này tuy dùng thủ xảo mà thành Chủ Lô, nhưng thoạt nhìn cũng không phải chán ghét như thế. Chờ sau khi trở về tông môn, phải nói chuyện cùng với những Chủ Lô khác, làm thay đổi một chút ấn tượng của mọi người đối với hắn.

- Khụ khụ…. Mấy ngày trước ta đã cân nhắc, những lời ngươi nói trong sơn cốc kia, quả thật cũng có chút đạo lý… Ngoài ra, ta muốn hỏi ngươi, Thất Diệp Đinh ngày đó, ta tin tưởng sẽ không tính sai, nhưng cũng đã xác thực, loại này nở rộ bảy màu vào lúc hoàng hôn…

Chu Đức Khôn ho khan một tiếng, rốt cục cũng hỏi ra chuyện tình mà lão không thể hiểu được ngày đó.

Mạnh Hạo ngại ngùng cười cười, vô ho khan dời đi chủ đề về Thất Diệp

Đinh, nói tới chuyện khác.

Thấy Mạnh Hạo không nói, Chu Đức Khôn cũng không tiện tiếp tục hỏi lại. Với tạo nghệ đan đạo của lão, trong lòng cũng đã đoán được vài phần, lúc này hai người có dấu hiệu hòa hoãn quan hệ, lão cũng không tiện phá hỏng. Vì thế hai người bắt đầu thảo luận về đan đạo, đôi bên đều có thu hoạch, thậm chí giảng đan trên kia đã bắt đầu, mà hai người cũng không chú ý, tùy tiện để hai người họ Trần, Lý mở miệng nói to, âm thanh quanh quẩn bốn phía. Hai người này liền lộ vẻ bất thiện, nhìn Mạnh Hạo cùng Chu Đức Khôn.

Đối mặt với sự không để ý của người từ Đan Đông nhất mạch. Hai người Trần Lý thầm cười lạnh, nhưng lúc này cũng không thể nói gì, mà bên dưới, hai người Mạnh Hạo cùng Chu Đức Khôn bàn luận đan đạo, có thể nói là thu hoạch càng lúc càng lớn.

Trong mắt Chu Đức Khôn dần lộ vẻ kính nể, lần này bình tĩnh nhẹ nhàng nói chuyện, nói ra sự bất đồng trong lý giải về đan đạo làm cho Chu Đức Khôn mơ hồ hiểu ra.

Mà Mạnh Hạo cũng nhận ra mình vẫn còn chưa đủ về khống chế chi tiết, sau khi thỉnh giáo thì được thu hoạch càng lớn.

Một già một trẻ, hai người đàm luận đến lúc cao hứng, Chu Đức Khôn nhất thời vỗ bàn, lớn tiếng tán thưởng. Hành động này làm cho Mạnh Hạo lập tức vui vẻ, cũng đơn giản hồ nháo theo một phen, theo đó hắn cũng vỗ bàn, hoặc là trực tiếp lớn tiếng tán thưởng.

Cử động của hai người lập tức làm cho hai người Trần, Lý trên đài cao trở nên âm trầm. Hai người nhìn nhau, lộ ra nụ cười lạnh. Trên thực tế, trước khi hai người vào Thanh La Tông thì đã sớm hạ quyết tâm, lần này phải mạnh mẽ chèn ép Đan Đông nhất mạch một phen.

Chẳng những muốn áp chế về giảng đan, còn phải trực tiếp nghiền ép

trên quá trình luyện đan, như thế mới có thể truyền khắp Nam Vực. Mà hai người bọn họ cũng vì vậy mà lập tức quật khởi, thanh danh hiển hách.

Vì vậy hai người mới nhẫn nại, đợi khi giảng đan xong thì đã qua hai ngày. Trong hai ngày này, không người nào rời đi, đều ngồi nghe hai người Đan Giới nhất mạch giảng giải đan đạo, nhưng dần dần, những người này đã chia thành hai nhóm. Bên phía Mạnh Hạo cùng Chu Đức Khôn, chậm rãi có không ít người tới nghe, sau khi nghe hai người bàn luận, có rất nhiều người hoảng hốt, cũng có rất chỗ trực tiếp hiểu ra.

Một màn chính là Chu Đức Khôn cố ý làm ra, lúc này lão đúng là cực kỳ đắc ý.

Hai mắt Trần Gia Hỉ càng lúc càng âm trầm, cho đến khi kết thúc giảng đan, gã lập tức xoay người, lạnh lùng nhìn về Chu Đức Khôn cùng Mạnh Hạo.

- Hai vị ngồi đây nói hai ngày, bây giờ cũng đã đến lúc Đan Đông nhất mạch giảng giải rồi. Tại hạ cũng muốn nghe xem, đối với đan đạo, người Đan Đông nhất mạch có kiến giải thế nào!

Trần Gia Hỉ âm trầm nói, mà Lý Nhất Minh bên cạnh cũng không tốt gì, âm trầm cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 372: Có thể tạo ra nhật nguyệt.

- Đúng vậy, Đan Đông nhất mạch thân là đỉnh phong đan đạo của Nam Vực, Lý mỗ cũng rất muốn biết, lý giải về đan đạo của quý tông có chỗ nào tinh diệu!

Mạnh Hạo hơi nhíu mày, hai ngày nay, khoảng thời gian ban đầu là thật tâm cùng Chu Đức Khôn bàn luận, ngoài ra phần lớn thời gian còn lại hắn phối hợp cùng Chu Đức Khôn chơi đùa. Nhưng hắn cũng nghe hai người Đan Giới nhất mạch giảng đan, lý giải của bọn họ cũng có chỗ đặc biệt, ẩn chứa đạo lý đan đạo.

Chu Đức Khôn hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, thân hình nhoáng lên một cái, bay thẳng lên trên đài cao. Trên thực tế lão cũng nghe hai người Đan Giới nhất mạch giảng giải, cũng biết được đối phương có chỗ đặc biệt. Nhưng lần này này tới Thanh La Tông, lão thân là người giảng đan, lúc này tuyệt không thể lùi bước, cho nên lúc bắt chuyện cùng Mạnh Hạo, lão cũng lâm thời mài dao, tranh thủ để mình không có sơ suất.

Lúc này hai người Trần Lý xuống đài, Chu Đức Khôn đứng trên đài cao, trong lòng quyết tâm, phát huy điểm chi tiết của mình, dùng để giảng đan mà vượt qua.

- Đan đạo một đường, chú ý tới biến hóa thảo mộc trong lòng, tự thành phương viên, đó là vĩnh hằng duy nhất của đan đạo!

- Hôm nay, trước hết Chu mỗ nói về ba loại cảnh giới biến hóa thảo mộc cùng với chư vị đạo hữu…

Chu Đức Khôn rất có tâm cơ, chuẩn bị chậm rãi tự thuật, kéo thời gian

trôi đi.

Nhưng khi y vừa nói được hai câu, lập tức liền có tiếng cười lạnh vang lên.

- Đây là lần đầu tiên Trần mỗ nghe nói tới đạo lý này. Chu đại sư, ngươi nói đan đạo chú ý thảo mộc tại tâm, tự thành phương viên, vậy Trần mỗ muốn hỏi, phương viên là gì!?

Trần Gia Hỉ vỗ bàn, thanh âm lại dùng tu vi mà khuếch tán rộng ra, vang vọng tám hướng, ánh mắt lộ ra khí thế bức người, nhìn chằm chằm vào Chu Đức Khôn.

Tu sĩ Thanh La Tông bốn phía, lúc này đều lộ vẻ cổ quái, yên tĩnh nhìn. Ba vị Lão Tổ Nguyên Anh cũng không ngăn cản, mà tùy tiện để mâu thuẫn giữa hai mạch trở nên hoàn toàn gay gắt.

Mạnh Hạo nhíu mày, lúc nãy hắn và Chu Đức Khôn trong khi Đan Giới nhất mạch giảng giải đan đạo, chẳng qua chỉ bàn luận về đan đạo mà thôi, tuy nhìn đối phương không vừa mắt nhưng không hề bức người như vậy.

Việc này quá mức ác liệt, chẳng khác nào trực tiếp trở mặt.

Nhưng trước mắt, Đan Giới nhất mạch dùng cách này, là muốn ép Chu Đức Khôn, muốn áp chế Đan Đông nhất mạch, đồng thời cũng muốn phá hoại thanh danh của hắn và Chu Đức Khôn, nâng cao danh vọng của bản thân hai người Trần, Lý.

Có thể nói, nếu hôm nay Mạnh Hạo và Chu Đức Khôn bị áp chế, thì chuyện này ắt sẽ truyền khắp Nam Vực. Đan Đông nhất mạch cùng lắm chỉ mất chút thể diện, còn hắn và Chu Đức Khôn nhất định sẽ thành trò cười.

Mà thanh danh đối với một đan sư, cực kì quan trọng.

Chu Đức Khôn đương nhiên cũng biết chuyện này, vẻ mặt lão âm trầm đứng trên đài cao nhìn về phía Trần Gia Hỉ đang ra vẻ kiêu ngạo.

Trần Gia Hỉ cũng đang nhìn Chu Đức Khôn, y đợi ngày này đã lâu. Trong Đan Giới nhất mạch y tự nhận tạo nghệ đan đạo của mình là thuộc hàng thiên kiêu, lại giỏi ăn nói, biện luận, ngày thường, trong tông môn, người có thể thắng được miệng lưỡi của y cũng không nhiều lắm.

Mấy ngày trước y nghe nói Thanh La Tông đồng thời mời Chủ Lô của Đan Đông nhất mạch và Đan Giới nhất mạch đến, liền biết đây là một cơ hội tuyệt vời.

Y đã tính sẵn, phải nắm chắc cơ hội này để nâng cao danh tiếng bản thân. Mà áp chế được Chủ Lô của Đan Đông nhất mạch chính là cách hay nhất.

Mỗi khi nghĩ tới đây y lại thấy hưng phấn. Lúc này mong ước đã sắp thành hiện thực, y nhìn Chu Đức Khôn như không phải nhìn một đan sư, mà là đang nhìn một hòn đá kê chân cho danh tiếng mình nâng lên.

- Nếu có thể áp chế hai tên đan sư một già một trẻ này của Đan Đông nhất mạch, thì danh tiếng của ta ắt sẽ vang dội khắp nơi, cho dù là trong tông hay ngoài tông.

Trần Gia Hỉ trong long phấn chấn, thì Lý Nhất Minh bên cạnh y cũng đang có ý nghĩ này.

- Ba cảnh giới của thảo mộc, cảnh giới thứ nhất mười vạn dược thảo, cảnh giới thứ hai...

Chu Đức Khôn thu hồi ánh mắt, bắt đầu mở miệng, nhưng chưa đợi lão nói xong thì Trần Gia Hỉ đã cười lớn, tiếng cười vang vọng cả quảng

trường, khiến người ta đinh tai nhức óc.

- Chu Đức Khôn đại sư, Chủ Lô của Đan Đông nhất mạch, lời của ông không lẽ người khác không thể nghi ngờ chất vấn sao? Ông sợ rồi hay là rắm chó cũng không phóng ra được, hoặc là muốn lừa bịp các đạo hữu Thanh La Tông?

Trần Gia Hỉ đập bàn đứng dậy, từ lời nói đến ánh mắt đều đầy vẻ trào phúng. Lúc này trong lòng y cực kì đắc ý, cho rằng lần này mình thắng chắc.

Lúc này nhìn về phía Chu Đức Khôn thì Trần Gia Hỉ cực kỳ tự tin, trước đây y đã tra xét kỹ, lần này Thanh La Tông đến Đan Đông nhất mạch là mời được vị Chu Đức Khôn này. Người này danh tiếng ở Nam Vực không nhỏ, nhưng Trần Gia Hỉ đã cẩn thận nghiên cứu qua, y cho rằng những lý giải của đối phương về đan đạo y có thể thoải mái phá tan.

Chu Đức Khôn chợt xoay người, căm tức nhìn Trần Gia Hỉ. Lúc này, lão lại không cách nào làm bộ như không nghe thấy nữa, bởi vì đối phương đã nhằm vào Đan Đông nhất mạch, cho dù là quấy rối, nhưng Chu Đức Khôn lại không thể không ra tay.

Các đệ tử Thanh La Tông xung quanh tỏ ra phấn chấn, yên lặng đứng nhìn. Trong đó có không ít đệ tử hạch tâm, bao gồm cả Hàn Bối cũng đang mỉm cười nhìn Đan Đông nhất mạch và Đan Giới nhất mạch đối địch với nhau.

Ba Lão Tổ Nguyên Anh kia cũng đều từ từ nhắm mắt như nhập định, không nghe thấy, không để ý. Hiển nhiên chuyện trước mắt chính là chuyện mà họ vui sướng muốn nhìn thấy.

- Chu đại sư, ngươi nhìn ta cũng không có tác dụng gì, ngươi còn chưa giải thích rốt cuộc là phương viên thế nào.

Trần Gia Hỉ nhàn nhạt nói, tuy ngữ khí vẫn bình thường nhưng vẻ giễu cợt trong mắt y lại càng khiến Chu Đức Khôn nổi giận.

- Cái gọi là phương viên chính là quy củ, cho dù thiên biến vạn hóa nhưng cũng không ngoài một chữ tâm, lấy sự bất biến để khống chế sự biến hóa khôn lường của thảo mộc, lấy đó để xác minh đan đạo, biến ảo đan phương. Từ đó ngộ ra tuy đan đạo rộng lớn vô cùng, nhưng vẫn suốt đời theo đuổi.

Chu Đức Khôn nói từng chữ, những lời này khiến Trần Gia Hỉ ngẩn người.

Y không ngờ Chu Đức Khôn lại nói vậy. Y vốn cho là đối phương sẽ không nói được như thế. Trên thực tế, nếu không nhờ Mạnh Hạo, Chu Đức Khôn quả thực không thể nói ra những lời này, nhưng sau khi bàn luận vối Mạnh Hạo thì lão đã ngộ ra không ít. Lời này vừa nói ra, không chỉ Trần Gia Hỉ ngẩn người, mà Lý Nhất Minh cũng nhíu mày, các tu sĩ của Thanh La Tông xung quanh dường như cũng có chút sở ngộ.

- Lời của Chu đại sư Trần mỗ không tán thành...

Trần Gia Hỉ bỗng nhiên nói, trong lòng thu hồi ý niệm khinh thường, ánh mắt lóe lên nói.

- Nếu bản thân bất biến thì thiên biến vạn hóa ở đâu ra, như một dòng sông, nếu nước không chảy thì chính là một dòng sông chết. Chỉ khi nước chảy mới khiến con sông tồn tại lâu dài, đây mới là đạo sống.

Trần Gia Hỉ chậm rãi nói, lời này khiến Chu Đức Khôn biến sắc, đang định nói thì Trần Gia Hỉ phất tay ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 373: Có thể tạo ra nhật nguyệt. (2)

- Như một cái cây khi gió thổi sao có thể không động? Nếu không động thì chỉ có cây trong tranh mới không động mà thôi, chỉ khi lay động khi gió thổi, mới chứng tỏ là nó có tồn tại. Mà Chu đại sư lại nói bản thân không động, thật hết sức buồn cười, đây chính là nguyên nhân khiến ông đến nay vẫn chưa thành Tử Lô đan sư. Bởi vì mang theo cái lý giải như vậy với đan đạo, mua danh chuộc tiếng, mèo khen mèo dài đuôi, nếu có thể thành Tử Lô thì mới là chuyện lạ.

Trần Gia Hỉ càng nói càng gay gắt khiến thân mình Chu Đức Khôn run lên, chỉ vào Trần Gia Hỉ .

- Ngươi ...ngươi...

- Ta làm sao? Không nói được sao? Sông không động là sông chết, cây không động là cây trong tranh. Mà Chu đại sư ngài chấp mê bất ngộ, tự cho mình là đúng, ta nói ông mua danh chuộc tiếng không lẽ còn sai sao?

- Ông cố chấp bảo thủ, không chịu tiếp thu cái mới, ta nói ông mèo khen mèo dài đuôi còn sai sao?

Trần Gia Hỉ càng nói càng lớn tiếng, nói đến đoạn sau thì càng vang động như sấm, khiến Chu Đức Khôn sắc mặt trắng nhợt, hai mắt dường như muốn phun ra lửa. Lão biết Trần Gia Hỉ cưỡng từ đoạt lý, nhưng lại cảm thấy lời đối phương dường như cũng hơi có lý, nhất thời không sao phản bác được.

- Nói bậy.

Lão chỉ có thể tức giận mà nói như thế. Mạnh Hạo nghe thấy vậy thì ngầm thở dài.

- Nói bây? Vậy Trần mỗ sẽ cho ông biết, cái gì mới chân chính là phương viên!

- Âm dương nhật nguyệt, là nơi tạo ra đan dược, như vầng mặt trời chứa tất cả nhiệt lực, chính là đan lô. Như vầng trăng sáng chứa đựng mọi biến hóa chính là đan phương! Đây mới là phương viên, Chu đại sư không lẽ đã đạt tới cảnh giới tối cao, lại có thể đem đan lô đại biểu mặt trời tan ra trong tâm, đem đan phương đại biểu mặt trăng ủ ở trong lòng? Ta nói ông mua danh chuộc tiếng, mèo khen mèo dài đuôi còn là nhẹ.

Trần Gia Hỉ vừa nói xong, thanh âm quanh quẩn các tu sĩ Thanh La Tông đều chấn động, tất cả yên tĩnh lại.

Ngay cả mỹ phụ trung niên bên cạnh Tử La Lão Tổ cũng mở to mắt, còn nghiêm túc nhìn Trần Gia Hỉ một chút.

Chu Đức Khôn run lên, lão muốn nói nhưng trong đầu bây giờ đã thành một đống hỗn loạn. Bị người ta châm chọc trước mặt bao nhiêu người, làm cho lão đúng là có khổ mà nói không ra lời.

- Phương mỗ cũng có chỗ không hiểu.

Lúc Chu Đức Khôn định nói, thì tiếng nói băng lãnh của Mạnh Hạo vang lên, hắn nhảy lên đài, đứng cạnh Chu Đức Khôn .

Chu Đức Khôn nhìn Mạnh Hạo như thấy được người thân. Lão biết rõ miệng lưỡi Mạnh Hạo sắc bén đến mức nào, lúc này lão liền hít sâu một hơi, lui ra sau, cam tâm tình nguyện để bản thân phụ trợ cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn xung quanh một lượt rồi nhìn về phía Trần Gia Hỉ .

- Trần mỗ xin lắng tai nghe.

Trần Gia Hỉ cười cười, bề ngoài có vẻ nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại có chút khẩn trương. Y không biết nhiều về Mạnh Hạo, nhưng chỉ qua một lần nói chuyện lúc ở ngoài sơn môn Thanh La Tông, y đã biết Phương Mộc trước mắt này cũng không dễ đối phó.

Nhưng y tự tin vào đan đạo của bản thân, lại nghĩ tới đối phương là dùng thủ xảo trở thành Chủ Lô, cho nên trong lòng nhất thời cũng thấy yên tâm, khóe miêng lộ vẻ trào phúng.

Lúc này tu sĩ Thanh La Tông bốn phía đều nhìn Mạnh Hạo, Hàn Bối cũng híp mắt lại nhìn hắn. Ẩn tàng rồi lại tỏa hào quang, lúc này Mạnh Hạo chính là vạn chúng chú mục, mỹ phụ trung niên tu vi Nguyên Anh kia cũng đang ngồi xếp bằng nhìn hắn với vẻ hứng thú.

Dù sao lời Trần Gia Hỉ lúc trước cũng khiến đệ tử Thanh La Tông cảm thấy có đạo lý riêng.

- Phương mỗ có ba điều muốn hỏi, trong thuyết phương viên của ngươi, nhật nguyệt âm dương, đan lô ví với mặt trời, đan phương ví với mặt trăng. Vậy thì đan lô là do ai chế tạo, đan phương là do ai nghĩ ra? Đây là vấn đề thứ nhất, xin Trần đạo hữu giải thích.

Mạnh Hạo đứng trên đài cao nhàn nhạt nói.

- Phương đại sư chẳng lẽ chỉ có từng ấy học thức đan đạo? Đan lô là do tiền nhân quan sát mặt trời, cảm ngộ mà chế tạo ra, còn đan phương là do quan sát mặt trăng cùng ghi lại biến hóa của thảo mộc mà sáng tạo ra. Cho nên Trần mỗ nói đan lô là mặt trời, đan phương là mặt trăng, nhật nguyệt giao hòa tạo ra chúng sinh vạn vật.

Trần Gia Hỉ cười lạnh nói, ngữ khí vẫn gay gắt như trước, khiến tâm tư

đám người xung quanh xôn xao nhộn nhạo.

- Mặt trời chẳng qua chỉ là một ngôi sao trên trời, vì hào quang của nó quá sáng, khiến người ta không nhìn thấy các ngôi sao khác. Cái mà người xưa thấy, nói là mặt trời, không bằng nói là bầu trời.

Ngươi nói Chu đại sư mua danh chuộc tiếng, ta thấy ngươi mới là ếch ngồi đáy giếng, chỉ thấy mặt trời mà không thấy bầu trời rộng lớn chứa đựng mặt trời.

Mặt trăng cũng chỉ là một ngôi sao thường xuất hiện trên bầu trời ban đêm, vì có sự tồn tại của ánh sáng và bóng tối mà người ta tưởng như ngày và đêm nối tiếp nhau. Thực ra mặt trời và mặt trăng cũng chỉ là hai ngôi sao trên bầu trời, thứ thực sự bất biến chính là bầu trời đầy sao kia.

Ngươi nói Chu đại sư mèo khen mèo dài đuôi, ta thấy ánh mắt Trần đại sư ngươi quá thiển cận, chỉ là một đan sư nho nhỏ cũng dám nói nhật nguyệt giao hòa sinh ra vạn vật!

Nhưng nếu ngươi đã không biết tự lượng sức mở miệng, vậy thì Phương mỗ hôm nay cũng cho ngươi biết, nếu nhật nguyệt giao hòa tạo ra vạn vật thì bầu trời kia có thể tạo ra nhật nguyệt.

Mạnh Hạo không nhanh không chậm nhàn nhạt nói, chỉ có câu sau cùng là như sấm nổ khiến Trần Gia Hỉ biến sắc.

Toàn bộ tu sĩ bên trong quảng trường của Thanh La Tông đều chấn động, giống như có lôi đình ầm ầm nổ vang, đầu óc vù vù, chỉ có một thanh âm mãi luôn quanh quẩn.

- Tinh không có thể tạo ra nhật nguyệt!

Câu nói này không ngừng vang vọng khiến tiếng hít thở bốn phía trở nên dồn dập. Mỹ phụ trung niên kia mở to mắt nhìn Mạnh Hạo, ngay cả Tử

La Lão Tổ trước sau vẫn nhắm mắt, lúc này cũng phải mở mắt nhìn hắn.

Tất cả đều yên lặng.

- Ngươi...

Sắc mặt Trần Gia Hỉ liên tục biến hóa, y không ngờ tên Phương Mộc này miệng lưỡi sắc bén như vây, khiến y nhất thời giống như bị một thanh đao bén đâm thẳng vào ngực.

Chu Đức Khôn hít sâu một hơi, đứng ngốc tại chỗ, lão lúc này không có phản ứng gì, không hưng phấn cũng không kích động. Bởi vì lúc trước lão cảm thấy lời Trần Gia Hỉ có lý, nhưng bây giờ lại thấy lời Phương Mộc mới là chân lý.

- Phương đại sư khiến Trần mỗ kinh ngạc.

Trần Gia Hỉ hít sâu một hơi, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hai mắt lại lộ ra tia sáng, nhìn Mạnh Hạo chằm chằm.

- Mặt trời, mặt trăng hay ngôi sao cũng được, mà thiên địa tôi luyện cũng thế, đều nằm trong đan đạo. Từng ngọn cây cọng cỏ đều có thể luyện chế ra đan dược, một hồn một phách đều có thể luyện chế ra đan linh! Mà cái Trần mỗ không tán thành lúc trước chính là tư tưởng bản thân bất biến, đan phương vạn biến của Chu đại sư, đó không phải là nhật nguyệt trong lời Phương đại sư. Theo Trần mỗ thấy, thân là đan sư, bản thân phải biến đổi, chỉ khi thay đổi bản thân mới có thể khiến vạn vật biến đổi vô cùng, mới phù hợp với thuyết đan phương vô tận, luyện chế ra vô số đan dược.

Trần Gia Hỉ đột nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 374: Đan đạo của Mạnh Hạo.

- Một người biến đổi có thể khiến vạn vật biến đổi vô cùng, các hạ quá lời rồi.

Mạnh Hạo không nhanh không chậm nhàn nhạt nói, lúc này hắn đứng trên đài cao, gió thổi mái tóc dài tung bay, che đi cặp mắt sáng như sao trời.

- Thiên biến vạn hóa, bao gồm gió mưa sấm chớp xoay vần, đó là thiên biến, cũng bao gồm núi sông trồi sụt lưu chuyển, sông lớn lưu chuyển, đó là địa biến.

- Trời đất biến đổi, đều chỉ bởi một người như ngươi mà thành? Mưa rời là do tâm niệm của Trần đại sư tạo ra? Núi lở cũng là theo ý chí nhất thời của Trần đại sư ngươi?

- Đây là điều thứ hai Phương mỗ muốn hỏi ngươi, nhưng ngươi không cần trả lời, vì ngươi không trả lời được .

- Đừng nói ngươi chưa phải đại sư, cho dù sau này ngươi thực sự trở thành đại sư đan đạo, thì cũng không xứng miêu tả bản thân như vậy. Biến hóa của trời đất sao có thể do ngươi khống chế, tự cao tự đại, không biết lượng sức, đúng là hết sức buồn cười.

Mạnh Hạo chậm rãi nói, hắn châm chọc Trần Gia Hỉ không khác gì lúc nãy Trần Gia Hỉ châm chọc Chu Đức Khôn, khiến Trần Gia Hỉ một lần nữa biến sắc.

- Ngươi...miệng lưỡi sắc bén lắm. Trần mỗ rõ rang không có ý này

nhưng lại bị ngươi xuyên tạc. Vốn dĩ Trần mỗ chỉ nói tới tâm thái luyện đan mà thôi.

- Tâm thái? Xin lắng tai nghe.

- Tâm tình theo ý Trần mỗ chính là một chữ “biến” kia, phải hòa tan sở trường của bách gia, hấp thu ưu thế người ngoài, khắc phục chỗ dở của mình. Luyện đan cũng như luyện người vậy, như thế vừa giúp tự hoàn thiện bản thân, bước vào đỉnh cao, dẫn động biến hóa bát phương.

Trần Gia Hỉ lập tức phản bác, những lời này khiến tu sĩ Thanh La Tông đều hưng phấn như có chỗ sở đắc.

- Như họa sư vẽ cảnh núi, phải nhìn trăm ngàn ngọn núi, tập hợp cái đẹp trong đó mới vẽ ra được một bức tranh, đây mới là tác phẩm thể hiện trình độ đỉnh cao của họa sư.

- Cũng như trăm ngàn con suối tụ lại mới thành sông lớn mênh mông.

- Đây chính là tâm thái mà ta nói tới, tập hợp cái hay của trăm nhà, cuối cùng tạo thành con đường riêng cho mình, đây là cách mà Trần mỗ theo đuổi đan đạo.

Trần Gia Hỉ phất tay áo nói vẻ chém đinh chặt sắt, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Mạnh Hạo .

- Không biết tâm thái luyện đan của Phương đại sư thế nào?

Lời này truyền ra khiến tu sĩ Thanh La Tông bốn phía, thậm chí là Hàn Bối và Chu Đức Khôn cũng phải sửng sốt một chút, trong mắt lộ vẻ suy tư.

Mạnh Hạo nhìn Trần Gia Hỉ bình tĩnh nói:

- Họa sĩ tập hợp vẻ đẹp của trăm nghìn ngọn núi mà vẽ ra một ngọn núi, tuy đẹp nhưng đó không còn là ngọn núi mà y nhìn thấy, mà đó là do y tưởng tượng ra rồi tự cho là núi.

Bởi vì y nhìn quá nhiều núi nên đã quên mất những rung động khi nhìn ngọn núi đầu tiên.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn ngọn núi xa xa.

- Trăm ngàn con suối hợp thành sông lớn thì đã không còn là con suối đầu tiên, tất cả pha tạp không còn nét riêng nữa. Khát vọng trở thành sông lớn của con suối thứ nhất, đã chết trong quá trình tụ hợp, hoàn toàn chết.

Mạnh Hạo trầm giọng nói, tiếng nói vang vọng khắp nơi.

- Trong quá trình tìm kiếm, họa sĩ đã quên mất ngọn núi đầu tiên, quên mất mình vì sao muốn vẽ núi. Trong khi hòa vào những con suối khác để trở thành sông, con suối kia đã lạc mình, ý thức hòa tan, cho đến một khắc khi nó trở thành sông lớn, nó đã không còn là chính mình.

- Đây chính là chuyện thứ ba ta muốn hỏi.

- Ngươi học hỏi cái hay của người khác, tuy có vẻ thu hoạch được rất nhiều, lại bị lạc mất chính mình, đã không còn con đường riêng cho bản thân. Nếu không thể kiên trì đi theo con đường của mình thì ngươi cũng như họa sĩ kia, đi xem ngàn vạn núi non, lại quên mất vì sao mình muốn vẽ núi.

- Nếu không kiên trì đạo lý của bản thân, như vậy suối nước cuối cùng cho dù trở thành sông lớn, nhưng đó cũng chỉ là hình thức, là sông vô hồn, sông như vậy mới thực sự là sông chết!

Mạnh Hạo phất tay áo, âm thanh vang vọng khiến Trần Gia Hỉ trong

lòng chấn động.

- Chúng ta thân là tu sĩ, ắt phải có nguyên tắc của riêng mình, thân là đan sư ắt phải có đan đạo của riêng mình. Học thuật của người khác cũng chỉ để tham khảo, không thể trong quá trình bổ khuyết mà chìm đắm vào đó, quên đi con đường của riêng mình.

- Lòng ta kiên định, cho nên vạn vật không thể thay thế, bảo tồn một tâm, nhìn như biến hóa, nhưng trên thực tế, từ đầu tới cuối cũng chưa bao giờ biến mất, vĩnh hằng bất diệt không đổi chính là tâm.

Lời Mạnh Hạo nói chấn động toàn bộ quảng trường, thậm chí còn làm cho sắc mặt Trần Gia Hỉ biến hóa, thân thể vô ý thức lùi về phía sau vài bước, hai mắt lộ ra chút hoảng sợ.

- Một lòng không kiên, làm sao kiên định được thiên hạ! Ngươi ngay cả tâm cũng không kiên định, còn dám mở miệng nói là dung hợp sở trường của bách gia, còn dám dõng dạc nói dung hợp thành đạo của bản thân, còn dám bàn luận về đan đạo trước mặt Phương mỗ.

Mạnh Hạo dõng dạc nói.

Lời này khiến cả quảng trường tĩnh lặng, nhưng rất nhanh lại xôn xao, Trần Gia Hỉ hơi thở gấp gáp, đầu óc hỗn loạn.

Đặc biệt là Chu Đức Khôn ở sau lưng Mạnh Hạo càng chấn động. Lúc này lão mới hiểu vì sao mình chưa thể trở thành Tử Lô đan sư.

- Bởi vì năm tháng trôi qua, ta thấy được quá nhiều đan đạo của người bên ngoài… bị quấy nhiễu… quên đi con đường bản thân từng chấp nhất… một lòng không kiên, làm sao có thể kiên định thiên hạ.

Tử La Lão Tổ và mỹ phụ trung niên kia nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ ngưng trọng trong mắt đối phương, chỉ có lão giả mặt đỏ kia là vẫn nhắm

mắt yên lặng.

Lời nói của Mạnh Hạo quanh quẩn bốn phía Thanh La Tông, đã trở thành sóng to gió lớn trong tâm mọi người ở nơi đây.

- Ngươi...

Trần Gia Hỉ sắc mặt trắng nhợt, Lý Nhất Minh ở bên cạnh cũng đang thở gấp.

- Bản thân bất biến mà dung chứa mọi biến hóa. Mặc cho trời xoay đất chuyển mà lòng vẫn không đổi. Bởi vì đan phương từ tâm mà ra, đan lô chính là cái thân bất biến này.

- Thân là đan lô, tâm là đan phương, trong có thể luyện thân thành tiên, ngoài có thể thông suốt đan đạo, có thể luyện vạn vật thành đan, đan này chính là trời đất, là toàn bộ thế giới.

- Đây chính là đan đạo của Phương mỗ.

Mạnh Hạo phất tay áo, âm thanh vang vọng. Lúc này lão giả mặt đỏ vẫn luôn nhắm mắt bên cạnh Tử La Lão Tổ kia, bỗng nhiên mở mắt nhìn về phía hắn.

Giờ phút này, ở nơi đây, toàn bộ tu sĩ Thanh La Tông, bất kể là ai, đều đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo trên đài cao, trong một bầu không khí tĩnh mịch, trong hai mắt mỗi người đều lộ ra hào quang kỳ dị vô tận.

Chu Đức Khôn lộ vẻ kích động, lão ngẩn người nhìn Mạnh Hạo. Giờ khắc này, trong tâm lão đã không còn không tin phục nữa… thay vào đó, là một cỗ trào dâng, cũng có tự hào, bởi vì Phương Mộc này, là thuộc Đan Đông nhất mạch.

Lão đã hoàn toàn quyết đinh, lúc trở về nhất định phải giúp Phương Mộc

hoàn toàn dung nhập, trở thành Chủ Lô. Thậm chí có thể nói, những lời hắn nói hôm nay không lâu sau ắt sẽ truyền khắp trong giới đan tu ở Nam Vực .

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 375: Áp chế.

Trần Gia Hỉ mặt tái nhợt, thất thần, còn Lý Nhất Minh mồ hôi chảy ròng ròng lẩm bẩm từng câu nói của Mạnh Hạo, những lời này đã khắc sâu trong lòng y.

Yên tĩnh, trên quảng trường lúc này có một loại yên tĩnh khó có thể hình dung, tất cả mọi người đều bị lời nói của Mạnh Hạo chấn động triệt để.

- Người này...tương lai không thể hạn lượng.

Những lời này hiện lên trong đầu Tử La Lão Tổ cùng ba tu sĩ Nguyên Anh, bọn họ nhìn Mạnh Hạo thở ra một hơi dài.

- Nói bậy.

Lúc bốn phía còn yên tĩnh, thanh âm của Trần Gia Hỉ bỗng nhiên trở nên bén nhọn, y phi thân, nhảy thẳng lên đài cao, đứng đối diện với Mạnh Hạo.

Trần Gia Hỉ lúc này thẹn quá hóa giận, mắt đầy tơ máu nhìn Mạnh Hạo .

- Tên tiểu bối vô sỉ chỉ giỏi miệng lưỡi kia.

- Nếu như lời ngươi nói mà luyện đan, thì phàm nhân cũng luyện đan được. Trần mỗ tu hành đan đạo nhiều năm, ghi nhớ mười vạn thảo mộc, nhớ rõ tám mươi vạn loại biến hóa, quan hệ. Mà tên tiểu bối nhà ngươi chỉ dùng thủ đoạn để thành Chủ Lô, trên thực tế ngươi mới chỉ là một tên đan sư mà thôi.

- Ở phương diện này, ngươi có dám so cùng Trần mỗ hay không!!

Trần Gia Hỉ không thể không nói như vậy, lúc trước y khí thế bức người, nhưng lại bị Mạnh Hạo lấy phương thức sắc bén hơn trực tiếp áp chế.

Cảm giác này giống như bị bạt tai, như có đao đâm vào ngực, thân là đan sư, đây chính là một đả kích cực lớn đối với y.

- Ngươi muốn đấu thế nào?

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn Trần Gia Hỉ, trong mắt lóe hàn quang, đối với Trần Gia Hỉ, hắn đã quyết phải áp chế kẻ này.

- Vậy so tạo nghệ thảo mộc của ta với ngươi!

Trần Gia Hỉ nhìn Mạnh Hạo chằm chằm, y cho rằng Mạnh Hạo dùng thủ đoạn để trở thành Chủ Lô, tuổi lại trẻ như thế ắt hẳn trên phương diện tạo nghệ thảo mộc, cho dù là từ lúc sinh ra đã bắt đầu học tập, thì cũng không thể bằng y đã có nhiều năm kinh nghiệm.

Vả lại, đối với tạo nghệ thảo mộc, y có điểm cực kỳ tin tưởng. Tuy nói, trong tông môn, người vượt qua y rất nhiều, nhưng y tin tưởng, đối phương chỉ là một đan sư miệng lưỡi bén nhọn, thì y chắc chắn sẽ thắng lợi.

Y vừa nói vừa phất tay áo, từ túi trữ vật bay ra hai khúc cây khô màu đen.

- Phùng Xuân Khô Mộc.

Hai mắt Chu Đức Khôn mở lớn, chăm chú nhìn hai khúc cây khô kia.

- Chính là bảo vật đan đạo thời viễn cổ còn sót lại, Phùng Xuân Khô Mộc.

Trần Gia Hỉ ngạo nghễ lên tiếng, cầm một khúc cây đặt ở trong lòng bàn

tay.

- Phương đại sư chắc không biết vật này. Vậy để Trần mỗ nói cho ngươi nghe, vật này hiện nay không còn nhiều, cũng không phải do tự nhiên sinh ra, phương pháp luyện chế thời viễn cổ đã thất truyền. Thứ này có rất nhiều tác dụng, nhưng trong đó có một tác dụng đặc biệt nổi tiếng. Bởi vì vật này đã xuất hiện từ rất lâu nên từng được xưng là vạn thảo chi tổ.

- Do đó trong vật này chứa tuyệt đại đa số biến hóa của thảo mộc từ viễn cổ tới này, cho nên đan sư chỉ cần cầm vật này trong tay, đem tất cả biến hóa của thảo mộc mà mình biết hóa thành linh thức, rồi dung nhập vào khúc cây này thì nó sẽ một lần nữa nảy mầm.

- Biết càng nhiều, thì mầm cây mọc ra càng nhiều. Dùng vật này có thể nghiệm chứng được, rốt cuộc giữa ta và ngươi có được tạo nghệ thảo mộc cao hơn.

Trần Gia Hỉ nói xong, Phùng Xuân Khô Mọc này đối với y mà nói cũng chỉ có hai đoạn này, vả lại là nhờ có một lần cơ duyên xảo hợp, trong lúc vô ý mới đạt được chí bảo.

Lúc này y cũng là bị ép, vì thành danh hiển hách sau này, mới lấy ra để so tài cùng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nét mặt như thường, nhưng tim lại đập thình thịch. Phùng Xuân Khô Mộc này hắn đã thấy giới thiệu trên điển tịch, quả thực có tác dụng kỳ diệu không thể giải thích như thế. Nhưng vật này còn một tác dụng khác càng quý hơn, đó là gia tăng xác suất thành công khi luyện đan.

Bất cứ đan dược nào, thêm một khúc Phùng Xuân Khô Mộc, không nói sẽ thành công mười phần, những xác suất cũng sẽ tăng rất cao.

Mạnh Hạo không chút chần chờ, tay phải vung lên, lập tức cầm lấy một khúc Phùng Xuân Khô Mộc khác, lúc cúi đầu nhìn thì trong lòng có chút đáng tiếc. Bởi vì, một đoạn Phùng Xuân Khô Mộc này rõ ràng có chút ít, chỉ dài khoảng ngón tay.

- Phương đại sư, có thể bắt đầu được chưa?

Trần Gia Hỉ có vẻ sốt ruột, âm trầm nói. Y muốn mau chóng áp chế được Phương Mộc này.

Người của Thanh La Tông xung quanh cũng đang bình ổn khí tức, chăm chú quan sát. Có thể nói, lần giảng đan này đối với bọn họ là thu hoạch cực lớn, Hàn Bối cũng ở trong đám người, lúc này thỉnh thoảng lại nhìn về phía Mạnh Hạo.

Trong lòng Chu Đức Khôn hơi lo lắng, tuy lão đã nghe về thành tích kinh người của Mạnh Hạo khi tấn thăng đan sư, nhưng cũng không hết lo. Vẻ mặt này của lão càng khiến Trần Gia Hỉ cảm thấy tự tin hơn.

Mạnh Hạo chưa kịp làm gì, y liền hóa tất cả hiểu biết của y về thảo mộc thành linh thức dung nhập vào khúc cây khô trong tay.

- Mỗi mầm cây mọc lên tương đương với biến hóa của mười vạn loại thảo mộc, Phương đại sư hãy chú ý.

Trần Gia Hỉ cười lạnh, khúc cây khô trong tay y chỉ trong chớp mắt liền bộc phát ra tia sáng mãnh liệt, tia sáng này tản ra lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh.

Mạnh Hạo nét mặt như thường, linh thức ầm ầm tuôn ra, nhập vào khúc cây khô trong tay.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau một nén nhang, đoạn cây khô trong lòng bàn tay Trần Gia Hỉ, nảy ra một chồi xanh biếc, giống như phùng xuân!

- Mười vạn biến hóa của thảo mộc… Trần đại sư đã nắm được mười vạn biến hóa.

- Không biết Phương đại sư...ồ ?

Trong lúc đệ tử Thanh La Tông bốn phía bắt đầu bàn tán xôn xao, thì khúc cây trong tay Mạnh Hạo nảy mầm, mà lại trực tiếp nảy ra hai cái!

Hai cái mầm nảy lên, vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, nhưng người xung quanh thì lại chấn động, nhất là Trần Gia Hỉ càng thêm mở to mắt. Y chưa bao giờ thấy qua một ai, có thể trong một nén nhang mà làm nảy ra hai cái mầm.

- Không sao, lấy tạo nghệ thảo mộc của ta, không đến nỗi thua một tên dùng thủ đoạn để thành Chủ Lô như hắn.

Trần Gia Hỉ lập tức tự an ủi mình như vậy, nét mặt có vẻ giễu cợt. Nhưng ngay lúc này...

Mầm thứ ba, thứ tư ...rồi thẳng đến mầm thứ chín, chỉ trong vài chục hơi thở đã có chín mầm non mọc ra trên khúc cây của Mạnh Hạo .

Chuyện này khiến tất cả đệ tử Thanh La Tông đều kinh hãi.

- Sao có thể...

- Chín mầm non, tương đương chín mươi vạn biến hóa của thảo mộc. Vị Phương đại sư này tuổi còn trẻ như vậy, không ngờ lại có tạo nghệ thảo mộc khủng bố đến thế.

- Không phải chín cái...

Trong nháy mắt, khúc cây trong tay Mạnh Hạo lại mọc ra mầm non thứ

mười, mà bên phía Trần Gia Hỉ mới chỉ có ba mầm.

- Không thể nào!

Trần Gia Hỉ hai mắt đỏ ngầu, không thể tin vào chuyện trước mắt. Lúc này y tóc tai bù xù, gầm nhẹ một tiếng, đang có ý đồ gia tăng tốc độ hơn nữa.Lúc trước y không nói thật với Mạnh Hạo, trên thực tế biến hóa thảo mộc mà y nắm giữ được chừng chín mươi vạn cái, là tạo nghệ thảo mộc đệ nhị cảnh đỉnh cao.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 376: Áp chế. (2)

Nói cách khác, mầm non này y nắm chắc khai ra chín cái.

Nhưng ngay lúc này, trong nháy mắt, sau khi mầm thứ mười xuất hiện, khúc cây khô trong tay Mạnh Hạo… xuất hiện một cái nụ hoa. Nụ hoa này nhúc nhích, hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người, bao gồm cả Trần Gia Hỉ, cả Lý Nhất Minh.

Phịch một tiếng, nụ hoa này nở rộ… nở ra một đóa hoa nhỏ màu trắng.

- Khô mộc phùng xuân, cổ thụ nở hoa, đây là...đây là...

Lý Nhất Minh sắc mặt trắng nhợt, vẻ mặt hoảng sợ đến cực điểm, y hiểu rất rõ cây khô nở hoa này đại biểu cho cái gì.

- Mười vạn thảo mộc, trăm vạn biến hóa, ngàn vạn phối hợp… Cổ thụ nở một bông, đại biểu trăm vạn phối hợp, nếu nở ra mười bông, đại biểu ngàn vạn phối hợp!!!

Chu Đức Khôn kích động nói, lão làm sao cũng không ngờ tới, tạo nghệ thảo mộc của Mạnh Hạo đã đạt đến trình độ kinh người như vậy.

Phải biết rằng dù là Chủ Lô, phần lớn cũng chỉ là tạm dừng ở trăm vạn biến hóa mà thôi, chỉ có Tử Lô mới có thể mò mẫm tới ngàn vạn biến hóa.

- Ngươi..ngươi...

Trần Gia Hỉ ngây ngốc tại chỗ, đầu óc ong ong, chết lặng nhìn Mạnh Hạo. Lúc này đây, trước mắt y như biến thành màu đen, y nằm mơ cũng không nghĩ tới, Phương Mộc này lại có tạo nghệ thảo mộc kinh người tới

mức này, nếu y sớm biết được, tuyệt sẽ không đi so với hắn.

Y nói giọng run run, thân thể cũng run rẩy. Đang định nói gì, thì đột nhiên đóa hoa thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Một đóa lại một đóa, từng đóa nở ra làm cho mọi người chấn động tâm thần, cả quảng trưởng như điên cuồng, Mấy vạn ánh mắt nơi đây đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo, trong vô số ánh mắt mang theo vẻ hoảng sợ cùng không thể tin nổi.

Đóa thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, thứ chín...

Mỗi đóa hoa nở ra đều khiến tâm thần mọi người nổ vang, lúc này, ngay cả ba người Tử La Lão Tổ cũng hô hấp dồn dập, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo đã lộ ra vẻ nồng nhiệt.

Cho đến… đóa thứ mười.

Cho đến khi đóa thứ mười xuất hiện trên khúc cây khô, trong chớp mắt, trước mắt Trần Gia Hỉ tối sầm, gần như muốn ngất đi, trong lòng của y kêu rên. Dù sao chăng nữa, y cũng không cách nào dự liệu trước được, ở trong Thanh La Tông này, y lại gặp phải… một loại người yêu nghiệt như vậy. Trên thực tế, nếu y biết được, Phương Mộc này là Đan Đỉnh, thì giờ phút này sẽ bất tỉnh thật sự!

- Yêu nghiệt...

Chu Đức Khôn run rẩy cả người thất thần, hai mắt dựng ngược.

Đây vốn không còn là hai người tỷ thí nữa, mà là Phương Mộc hoàn toàn nghiền ép Trần Gia Hỉ, khiến đối phương không còn lực phản kích, bại một cách triệt để!

Ba người Tử La Lão Tổ hô hấp lại càng thêm dồn dập, nhìn chằm chằm

Mạnh Hạo lúc này đang vẻ mặt bình tĩnh, giống như thấy được chí bảo. Tu sĩ Thanh La Tông bốn phía trong chớp mắt liền bùng nổ, kinh thiên động địa.

Tu sĩ nơi đây, ít nhiều gì cũng hiểu một chút đan đạo, lúc này đây há lại không biết rõ, một màn này đại biểu cho cái gì….

- Phương Mộc đại sư!!!

- Khô Mộc mười hoa, ngàn vạn phối hợp!!!!

Toàn bộ quảng trường một mảnh xôn xao. Lúc này Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đem Khô Mộc này thu vào trong túi trữ vật, không chút nào đề cập tới việc trả lại.

- Còn cần phải so trên phương diện thảo mộc nữa sao?

Mạnh Hạo nhìn Trần Gia Hỉ lúc này đang mặt xám tro, thân thể run run.

- So!

Trần Gia Hỉ mạnh mẽ ngẩng đầu, tóc tai bù xù, trong mắt lộ ra điên cuồng. Y chết ngắc nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trong vẻ mặt cũng có ý ghen tị mãnh liệt, ghen tị này đã trở thành hận.

Y hận đối phương tuổi còn trẻ lại có tạo nghệ thảo mộc cao như thế, hận đối phương vì cái gì có thể dùng thủ xảo trở thành Chủ Lô Đan Đông, hận đối phương cho dù là ăn nói hay là đan đạo, đều khiến bản thân á khẩu không trả lời được. Y càng hận đối phương vì sao không cho mình thắng lợi, vì soa không để cho mình dẫm nát dưới chân để thanh danh quật khởi.

Lúc này, y đã là hận thấu xương, cả người như nhập ma.

- Ta và ngươi so tài nghe đan biết phương!

Trần Gia Hỉ khàn giọng lên tiếng, Lý Nhất Minh phía dưới vốn định ngăn cản, nhưng nhìn ánh mắt như dã thú của Trần Gia Hỉ thì chỉ có thể thầm thở dài một tiếng.

- Nếu ngươi muốn so, vậy thì so.

Mạnh Hạo lạnh nhạt mở miệng, nhìn thoáng qua Trần Gia Hỉ lúc này giống như nhập ma, rồi bỗng nhiên nói thêm.

- Nhưng kiểu so tài này, Phương mỗ không có hứng thú, chi bằng chúng ta cá cược, nếu đan dược nào bị đối phương nhận ra thì sẽ thuộc về đối phương.

Mạnh Hạo vừa dứt lời, Chu Đức Khôn nghe xong liền hít sâu một hơi, thầm hô “đúng là độc địa”, đây là muốn đuổi tận giết tuyệt.

Lý Nhất Minh sắc mặt đại biến. Trần Gia Hỉ lúc này cũng đã khôi phục được chút lý trí, nhưng thù hận cùng không cam lòng trong nội tâm y đã nháy mắt áp chế cả lý trí.

- So!!!! So đến cùng.

Lời y vang khắp quảng trường, khiến tu sĩ Thanh La Tông bốn phía đều hít sâu một hơi, Lý Nhất Minh và Chu Đức Khôn cũng hết hồn.

So đến cùng có nghĩa là chỉ cần một bên sành đan dược, thì cá cược sẽ không thể chấm dứt, một khi có người muốn chấm dứt, thì sẽ là thất bại hoàn toàn.

Lý Nhất Minh lo lắng trong lòng, nhưng Trần Gia Hỉ lúc này đã đỏ mắt, vỗ mạnh túi trữ vật, lấy ra một viên thuốc, ném thẳng về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo bắt lấy, thoáng liếc nhìn.

- Trần Huyễn Đan, Thiên Húc Dịch, Bách Phần Thổ, An Trì Diệp, Nhâm Thân Thảo...”

Nói xong, Mạnh Hạo đem đan dược bỏ vào túi trữ vật, nhìn về phía Trần Gia Hỉ.

Trần Gia Hỉ gắt gao nhìn Mạnh Hạo, cố tình phủ nhận, nhưng đôi bên đều là đan sư, nếu y như thế, so với thất bại còn mất thể diện hơn, đả kích đối với bản thân sẽ gần như ngập đầu.

Y lại nâng tay phải ném một viên đan dược về phía Mạnh Hạo.

- Hàn Lôi Đan, đan dược này rất hiếm gặp, dùng rễ Lý Hoa Thảo lấy vào mùa đông, Kim Thiết Dịch, Lôi Hỏa Thảo...

Mạnh Hạo thản nhiên nói, một mạch kể ra hơn mười loại dược thảo.

- Viên đan dược này ...khá thú vị. Phương mỗ không biết tên đan dược nhưng đây là đan dược dùng để luyện thể, giúp gia tăng sức lực cánh tay. Trong này có Cương Sơn Hoa, Hàm Lưu Mộc...

- Đây là…đây là một viên pháp đan, gặp máu liền tan ra, hóa thành lực kích phát, bên trong có Toái Thanh Băng, Thần Thiên Du…

- Đan dược của Trần đạo hữu quả thực đều độc đáo, không tệ không tệ. Viên đan dược này tại hạ cũng không biết tên, nhưng đây là một viên độc đan, bên trong có...

Thời gian chậm rãi trôi qua, Chu Đức Khôn ngẩn người, lão kinh ngạc nhìn Trần Gia Hỉ phía đối diện mặt xám như tro, thân thể lung lay sắp ngã đang tỉ thí với Mạnh Hạo. Nhưng đây hoàn toàn không phải là tỉ thí, đây rõ ràng là tặng đan dược...

Bây giờ thời gian mới qua được nửa nén hương, nhưng Trần Gia Hỉ đã đưa cho Mạnh Hạo gần trăm loại đan dược khác nhau...

Sau thời gian nửa nén hương, gần trăm loại đan dược được "đưa" ra, Trần Gia Hỉ sắc mặt xám như tro tàn, thân thể run rẩy, sự điên cuồng của y sau khi đạt đến cực hạn lại bộc phát lần nữa, đầu óc ong ong, đan dược y đưa ra đối phương không nói sai một cái nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 377: Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan.

Thậm chí trình độ thành thạo kia, khiến cho Trần Gia Hỉ tuyệt vọng, làm cho y không dám phủ nhận, bởi vì một khi phủ nhận, chỉ cần đối phương tự mình thử luyện chế, như vậy thanh danh của y coi như mất sạch.

Giờ phút này, Lý Nhất Minh đau khổ, y ngây ngốc nhìn Trần Gia Hỉ lấy đan dược ra, nhìn Mạnh Hạo liên tục không ngừng mà đem từng viên đan dược bỏ vào túi trữ vật, da đầu y tê dại, đối với Mạnh Hạo này, y đã sinh ra cảm giác sợ hãi khó có thể hình dung.

Đám đệ tử Thanh La Tông xung quanh cũng đang kinh hãi nhìn một cảnh này. Trong mắt họ lúc này, Trần Gia Hỉ không phải đang cược với Phương Mộc kia, mà là đang tặng đan cho hắn….

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo đã làm tất cả đệ tử Thanh La Tông chấn động. Tạo nghệ thảo mộc khó có thể hình dung, giảng giải đan đạo không gì sánh kịp, nghe đan biết phương khủng bố đến cực điểm, tất cả những thứ này khiến cho trên người Mạnh Hạo giống như xuất hiện một tầng hào quang thần bí, khiến cho mọi người khi nhìn về phía hắn đều lộ ra vẻ khiếp sợ không thôi.

Từ đầu dến cuối, Mạnh Hạo chưa từng lấy ra viên đan dược nào, bởi vì hắn chưa nói sai đan phương lần nào, hắn liên tục đem đan dược đút túi đến nỗi bản thân cũng thấy phát ngại.

Thống khổ nhất lúc này chính là Trần Gia Hỉ, tim của y nhỏ máu, hai mắt như muốn nứt ra, thân thể run rẩy, thế giới của y như biến thành màu đen.

Y không thể không lấy đan dược ra, không thể không đem viên đan dược mà mình chắc thắng nhất lấy ra, rồi tận mắt nhìn thấy đối phương thu nó vào túi trữ vật.

Nhưng y không thể dừng lại, bởi y từng nói sẽ so đến cùng, khi chưa có bên nào hết đan dược thì không thể dừng lại.

Cho đến khi Trần Gia Hỉ lấy ra viên đan dược thứ một trăm hai mươi tư, thì y mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, ánh mắt hiện lên vẻ điên cuồng nồng đậm. Y cất viên đan dược vốn định lấy ra, thay đổi thành một cái hộp ngọc.

Trên hộp ngọc này của y có rất nhiều đốm đen, giống như đã chôn dưới đất nhiều năm. Vật này Trần Gia Hỉ vốn không muốn lấy ra vào lúc này, bởi vì đây có thể nói là bảo vật trân quý nhất mà y từng có.

Thậm chí đối với y, có lẽ là cả đời này vẫn là vật trân quý nhất. Mà nguyên nhân là vật đặc thù đang nằm bên trong hộp ngọc, cho dù y có so đến cùng, thì cũng không lấy vật đó ra.

Nhưng trước mắt y muốn thắng, dù chỉ thắng một lần, nhưng nhất định phải thắng. Mà chỉ có dùng tới vật ấy, y mới có hy vọng thắng lợi, cho nên sau một hồi đấu tranh tư tưởng, y cũng lấy vật đó ra.

Lúc này ai cũng chăm chú nhìn hộp ngọc kia, ai cũng hiểu rằng, đây chính là viên đan dược quyết định thắng bại.

Đặc biệt là khi nhìn những đốm đen trên hộp ngọc khiến người ta có cảm giác cực kỳ cổ xưa mục nát, có thể cảm nhận được trên đó có một luồng hơi thở chết chóc.

Ba người Tử La Lão Tổ tập trung hai mắt, ngưng trọng nhìn về phía hộp ngọc.

- Nếu các hạ có thể nói ra đan phương của viên đan dược này, thì Trần mỗ sẽ hoàn toàn nhận thua, sau này hễ là gặp các hạ sẽ quỳ xuống hành lễ.

Trần Gia Hỉ nghiến răng nghiến lợi nói từng chữ.

- Nếu ngươi không thể nói ra đan phương thì Trần mỗ cũng không làm khó ngươi, chỉ cần ngươi đem toàn bộ số đan dược lúc nãy ngươi lấy trả cho ta là được, chuyện ngày hôm nay chấm dứt.

Chu Đức Khôn hai mắt co rút lại, không đợi Mạnh Hạo trả lời liền bước tới mắng:

- Trần Gia Hỉ, ngươi thân là đan sư hồng bào của Đan Giới nhất mạch đó, còn muốn thể diện nữa không? Ngươi thế nhưng lại lấy ra một viên đan dược thượng cổ, đan phương của đan dược này đã sớm thất truyền từ lâu, đan sư hiện nay há có thể nhận ra được.

Lão sợ Mạnh Hạo hiếu thắng mà đồng ý nên vội nói.

- Đan dược thượng cổ.

Đệ tử Thanh La Tông xung quanh lại lập tức xôn xao lên. Đan dược thượng cổ quả thật rất hiếm gặp, bất kì một viên nào xuất hiện cũng khiến người ta chấn động. Mặt khác đa số đan dược thượng cổ đều đã thất truyền đan phương, cho dù là tam đại đan sư, cũng chỉ là nhận ra một hai, cho nên bất kỳ một viên đan dược thượng cổ nào đều có thể nói là tuyệt đan.

- Vị Trần đại sư này làm sao có được viên đan dược thượng cổ này. Vật này căn bản là cực ít xuất hiện, cho dù đem ra đấu giá cũng là giá trên trời khó có thể tưởng tượng.

- Không lẽ là vật Sơn Cửu đại sư sưu tầm được, ban cho vị Trần đại sư

này?

Tại trong tiếng bàn tán xôn xao xung quanh, thì Lý Nhất Minh cũng là hít sâu một hơi, hiện nhiên cho dù là y cũng không ngờ tới, Trần Gia Hỉ lại có một viên đan dược thượng cổ như vậy.

- Ngươi dám hay không?

Trần Gia Hỉ nói to, gắt gao nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn thoáng hộp ngọc với ánh mắt ngưng trọng. Hắn từng nhìn thấy một viên đan dược thượng cổ, đó là ngày mà Sơn Cửu đại sư đi tới Tử Vận Tông, còn hắn thì ở rất xa nhìn thấy viên Xuất Thần Đan kia.

Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, hai mắt chợt lóe lên vẻ quyết đoán, tay phải nâng lên bắt về phía hư không, hộp ngọc trong lòng bàn tay Trần Gia Hỉ lập tức bay thẳng về phía Mạnh Hạo.

Thấy Mạnh Hạo đồng ý, Chu Đức Khôn thầm lo lắng, Lý Nhất Minh lại thấy tinh thần phấn chấn, Trần Gia Hỉ còn là thở phào một hơi. Y âm thầm cười lạnh, biết được từ một khắc khi đồng ý, đối phương nhất định thua!

Viên đan dược thượng cổ này là do y năm đó, gần như tang gia bại sản, thậm chí không quản thân phận, hầu hạ đối phương luyện đan ba năm như một nô tài, rồi mới đổi được bảo đan thượng cổ này từ tay một vị họa sĩ già tính cách cổ quái.

Y không dám nuốt viên đan dược này, tính đợi đến lúc thọ nguyên bản thân khô kiệt thì sẽ nuốt vào, hoặc dùng nó để đổi lấy chí bảo. Lúc này y lấy ra cũng không phải là không có ý hấp dẫn Thanh La Tông trao đổi.

Mạnh Hạo bắt được hộp ngọc, vẻ mặt ngưng trọng mở ra. Lúc hộp ngọc

vừa mở, lập tức ánh sáng đỏ chiếu rọi khắp nơi, tại trong ánh sáng đỏ lại có từng khúc tiên âm lượn lờ, trong lúc mơ hồ lại như có con ngươi ảo ảnh chơi đùa bên trong hào quang.

Một màn này xuất hiện, lập tức khiến cho ba người Tử La Lão Tổ hít vào một hơi, mỹ phụ trung niên kia còn trực tiếp đứng lên.

Đệ tử Thanh La Tông bốn phía chấn động tâm thần, dĩ nhiên lần này là chấn động nhất, tiếng xôn xao quanh quẩn, sắc mặt Chu Đức Khôn trực tiếp tái nhợt.

- Đan dược thượng cổ có thể huyễn hóa ra vạn vật, viên đan dược này… không ngờ lại phát ra tiên âm…đây là đan dược gì?

Lý Nhất Minh cũng ngẩn người, ngơ ngác nhìn luồng ánh sáng đỏ trong tay Mạnh Hạo.

Chỉ có Trần Gia Hỉ lúc này là như vừa sống lại, tinh thần chấn hưng, y cười lạnh nhìn Mạnh Hạo, thấy Mạnh Hạo tỏ vẻ cực kỳ ngưng trọng, y liền hếch mặt lên.

- Lấy tạo nghệ đan đạo của Phương đại sư lẽ nào không nhận ra đan dược này? Thôi, Trần mỗ liền giải thích nghi hoặc, nói cho ngươi biết đây là đan gì!

- Tên viên đan dược này, thân là đan sư thì đều biết, chính là Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan tiếng tăm lừng lẫy, một trong tam đại đan dược của đạn đạo thượng cổ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 378: Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan. (2)

Dứt lời, tu sĩ Thanh La Tông đối với cái tên này thì rất xa lạ, nhưng Lý Nhất Minh thì lại đứng bật dây, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, hai mắt hiện lên tinh quang ngập trời.

- Hỗn Nguyên …Bổ Thiên Đan….

Chu Đức Khôn hô hấp dồn dập, thân thể của lão cũng run rẩy, mạnh mẽ tiến lên vài bước, đứng thở hổn hển, nhìn chằm chằm đan dược trong tay Mạnh Hạo.

- Ánh sáng đỏ, đồng tử bay múa, cảnh tượng thần tiên…đây …đây đúng là một trong tam đại danh đan thượng cổ, Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan!!!

- Nghe nói nếu uống viên đan dược này, như đoạt được tạo hóa thiên địa, có thể tăng thọ nguyên thêm một nghìn năm.

Lời Chu Đức Khôn lập tức gây oanh động toàn bộ tu sĩ bên trong quảng trường Thanh La Tông. Phải biết rằng đan dược gia tăng thọ nguyên cực kì hiếm có, cho dù chỉ tăng được một giáp tuổi thọ thì cũng cực kỳ hiếm thấy, giá lại càng trên trời.

Lại càng không cần phải nói, đây là một viên tuyệt thế đan dược có thể tăng một ngàn năm thọ nguyên.

Trong mắt Tử La Lão Tổ lộ ra tinh quang trước nay chưa từng có, tinh quang lúc này chỉ xuất hiện, lúc lão cướp đoạt Cực Yểm trước đây, mà bây giờ là vì thọ nguyên của lão sớm đã không còn nhiều.

Hai mắt lão già mặt đỏ bên cạnh lúc này cũng lộ ra vẻ thâm thúy, nhìn hộp ngọc trầm ngâm không nói gì.

- Hỗn Nguyên Bổ Thiên đan, hai chữ Hỗn Nguyên bao hàm vạn biến của thảo mộc, còn hai chữ Bổ Thiên đúng như Chu đại sư nói, chính là có thể tăng nghìn năm thọ nguyên.

Trần Gia Hỉ hếch mặt lên, ánh mắt lộ ra vẻ đắc ý. Lúc này khi nhìn Mạnh Hạo y đã không còn vẻ điên cuồng như trước, mà đã hoàn toàn lấy lại bình tĩnh. Mặc dù lúc trước thất bại, có viên đan dược này, thì Trần Gia Hỉ y vẫn chưa hoàn toàn thua.

- Phương đại sư, bây giờ đến phiên ngươi nói cho Trần mỗ đan phương của Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan này, xem ngươi có thể nhận ra không!

Hai mắt Trần Gia Hỉ làm vẻ kinh sợ nhìn Mạnh Hạo chằm chằm, chậm rãi nói.

Bốn phía một trận yên tĩnh, mọi ánh mắt đều tập trung vào viên đan dược màu đỏ đang tản ra ánh sáng đỏ trong hộp ngọc trên tay Mạnh Hạo.

Lý Nhất Minh lúc này đã khôi phục mấy phần thần trí, hít sâu một hơi, hai mắt lập tức sáng lên. Y biết, lần này Phương Mộc, chính là không có khả năng có biện pháp thắng lợi.

Chu Đức Khôn thầm hô không hay. Một viên đan dược thượng cổ như thế này, hơn nữa còn là một trong tam đại kỳ đan, thanh danh hiển hách, tuyệt không phải là thứ đan sư hiện nay có thể biết được đan phương.

- Trần Gia Hỉ ngươi thân là đan sư hồng bào của Đan Giới nhất mạch, việc này ngươi quá đê tiện rồi. Một viên Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan này, chớ nói chúng ta, cho dù là Sơn Cửu đại sư, sư tôn của ngươi, sợ cũng không thể nói ra đan phương.

- Vả lại cá cược lúc trước ngươi nói là dùng đan dược của bản thân, Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan này do ngươi luyện chế sao? Chính ngươi cũng không biết đan phương của viên đan dược này, còn lấy ra đố người khác.

Chu Đức Khôn đi lên trước tức giận nhìn Trần Gia Hỉ.

- Đây là do Phương đại sư đã đồng ý trước, không tính là Trần mỗ phạm quy.

Trần Gia Hỉ cười lạnh nói, không để ý tới Chu Đức Khôn mà nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Phương đại sư, lúc này không chỉ Trần mỗ đang đợi đáp án của ngươi, mà cả mấy vạn tu sĩ cũng đang chờ ngươi nói ra đan phương. Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan này ngươi nhìn đủ rồi chứ.

Trần Gia Hỉ bước tới, quát khẽ một tiếng, trong lòng hưng phấn. Y nhìn Mạnh Hạo đang nhíu mày, dường như tất cả buồn bực trước đó đều đã được phát tiết ra ngoài.

- Nếu nhận không ra cũng không sao, chỉ cần đem toàn bộ số đan dược lúc trước ngươi lấy được ở chỗ Trần mỗ ra là được.

- Phương Mộc, ngươi có nói được đan phương không!

Trần Gia Hỉ lớn tiếng nói, thanh âm rầm rầm truyền khắp bốn phía, thì Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt đã di chuyển từ đan dược lên tới mặt Trần Gia Hỉ.

- Đan dược này…

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, nhìn không ra hắn đang suy nghĩ cái gì, như hồ nước sâu không lường được, chậm rãi mở miệng, nhưng hắn vừa mở miệng lập tức thu hút ánh mắt tất cả mọi người xung quanh.

Gần như tất cả mọi người nơi đây bao gồm cả Chu Đức Khôn đều cho là Mạnh Hạo thua, cho là hắn không có khả năng thắng lợi. Đừng nói là Chủ Lô, dù là Tử Lô cũng tuyệt đối không thể nhận ra được đan phương của đan dược thượng cổ này.

- Đan dược này làm sao, Phương Mộc, ngươi nói dông dài quá, thua thì nhận thua đi, còn giãy giụa làm gì?

Trần Gia Hỉ cười lạnh, cắt ngang lời Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo bình tĩnh liếc nhìn Trần Gia Hỉ một cái.

- Lớp ngoài của viên đan dược này ít nhất đã tồn tại một ngàn năm, do bị chôn sâu dưới lòng đất, tử khí lắng đọng, khiến hộp ngọc bị tràn nhưng không làm tổn hại đến đan dược.

Mạnh Hạo không nhanh không chậm nói.

- Nhưng kì quái là, lớp giữa của đan dược này lại không phải như thế, cảm giác chỉ mới hình thành được bảy trăm năm. Hơn nữa một số biến hóa của thảo mộc nhìn thì như không phải dùng phương pháp dung luyện thượng cổ để luyện chế, nhưng thực tế lại ít nhiều lộ ra dấu vết hòa tan bằng nhiệt.

Lời Mạnh Hạo khiến xung quanh yên tĩnh lại, khóe miệng Trần Gia Hỉ càng thêm cười lạnh.

- Mà lớp trong cùng lại càng kì quái hơn, trong đó chỉ có mười bảy loại biến hóa của thảo mộc, hơn nữa lớp này lại mới hình thành trong vòng hai trăm năm nay.

- Cho nên Phương mỗ mới quan sát lâu một chút, bởi vì không biết được, cái gọi là Bổ Thiên Đan gia tăng thọ nguyên này, vì sao lại trong ngoài

bất nhất như vậy!

Mạnh Hạo vừa dứt lời, bốn phía lập tức xôn xao.

- Đây là ý gì? Chẳng lẽ đan dược này là giả?

- Sao có thể là giả được, mới vừa rồi còn có tiên âm lượn lờ, cùng hư ảnh đồng tử bay múa, những thứ đó không có khả năng là giả được.

- Chẳng lẽ Phương Mộc này là đang hồ ngôn loạn ngữ?

Trong lúc tu sĩ Thanh La Tông đang bàn tán thì Trần Gia Hỉ ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười âm lãnh vang vọng.

- Phương Mộc, nếu ngươi trực tiếp nhận thua, thì Trần mỗ còn kính ngươi là Chủ Lô của Đan Đông nhất mạch. Nhưng ngươi lại đê tiện đến trình độ muốn lừa dối, hơn thế còn vũ nhục đan dược thượng cổ, cho rằng đây là thuốc giả! Trần mỗ so với ngươi quả thực là tự hạ thấp thân phận, căn bản không đáng giá!

Trần Gia Hỉ phất tay áo, ngạo nghễ mở miệng, trong mắt đầy vẻ trào phúng nói.

- Đan Đông nhất mạch không ngờ lại có loại đan sư như ngươi, thật là mất mặt. Chẳng trách ngươi dùng thủ đoạn để trở thành Chủ Lô. Việc này Trần mỗ xem như đã hoàn toàn hiểu được.

Không chỉ là y, mà Lý Nhất Minh cũng đang lộ vẻ mặt giễu cợt. Chu Đức Khôn cũng cảm thấy có chút đỏ mặt, dù có thua thì thân là đan sư cũng phải tôn trọng đan đạo.

Chu Đức Không thầm than một tiếng, đang định mở miệng giảng hòa thì Mạnh Hạo vẫn không nhanh không chậm nói:

- Phương mỗ nói đây là đồ dỏm lúc nào?

Mạnh Hạo vẫn thản nhiên, giống như không thấy ánh mắt mọi người xung quanh, cũng như vẻ đắc ý của Trần Gia Hỉ.

- Hạng người tiểu nhân chỉ giỏi miệng lưỡi kia! Ngươi còn muốn nói thêm gì nữa, những lời người nói vừa rồi không phải đều có ý chỉ thuốc này là giả? Còn muốn giải thích, Phương Mộc ngươi còn cần thể diện nữa không!

Trần Gia Hỉ được nước không lấn tới, lúc này liền cao giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 379: Đất bằng dậy sóng.

Ngay cả đệ tử Thanh La Tông bốn phía cũng đang nhìn Mạnh Hạo với vẻ cổ quái, ba người bọn Tử La Lão Tổ cũng hơi nhíu mày, nhưng không nói gì.

- Ồn ào quá!

Mạnh Hạo hai mắt lóe sáng như tia chớp trong đêm, đột nhiên ngẩng đầu quát như sấm, át cả tiếng Trần Gia Hỉ, khiến y kinh hãi lùi lại mấy bước, hai tai ong ong.

- Hồ ngôn loạn ngữ, lật ngược phải trái. Ngươi lý giải đan đạo không bằng ta, tạo nghệ thảo mộc không bằng ta, nghe đan dược biết phương ngươi càng không bằng ta, vậy mà còn dám giễu võ giương oai trước mặt Phương mỗ sao.

Mạnh Hạo nói năng không chút khách khí, bước tới một bước.

- Phương mỗ nói ba câu không hề nhắc tới hai chữ “đồ giả”, đó là do ngươi suy nghĩ trong lòng, tự suy diễn thôi. Là ngươi đòi tỷ thí trước, liên tục thất bại liền lộ ra mặt tiểu nhân. Ngươi hỏi Phương mỗ có thấy mất mặt hay không, Phương mỗ ngược lại muốn hỏi, ai cho ngươi mặt mũi?

Lời Mạnh Hạo liên tiếp, thanh âm cao lên, như kiếm đâm vào tim Trần Gia Hỉ khiến hai mắt y nổi lên lửa giận, nhưng thấy Mạnh Hạo bước tới y lại sợ hãi, theo bản năng mà lùi sau mấy bước.

- Đừng nói ngươi chỉ là một hồng bào đan sư, cho dù là đan sư cao cấp hơn trong Đan Giới nhất mạch cũng không đủ tư cách nói Phương mỗ ta là mưu lợi mà trở thành Chủ Lô. Bởi vì Phương mỗ sở dĩ có thể trở thành

Chủ Lô là do đan dược của ta được Sơn Cửu đại sư công nhận. Ngươi không công nhận ta chính là không công nhận đánh giá của Sơn Cửu đại sư, chính là chống đối Đan Giới nhất mạch.

Mạnh Hạo lại bước tới một bước, tiếng nói vang vọng.

- Mà ngươi thân là đan sư của Đan Giới nhất mạch, hành vi như thế, lời nói như vậy chính là phản bội tông môn.

Thanh âm Mạnh Hạo mãnh liệt, khiến Trần Gia Hỉ trong đầu ong ong, mắt đầy tơ máu.

- Ngươi…

Thân thể Trần Gia Hỉ run rẩy, chỉ Mạnh Hạo, nhưng kẻ vốn giỏi miệng lưỡi như y trong đầu lúc này lại toàn tương hồ, căn bản không thể nói ra lời nào.

- Một kẻ vì nổi danh mà không ngại phản bác Sơn Cửu đại sư, không tiếc phản bội tông môn như ngươi thật đúng là không bằng heo chó. Ngươi lấy tư cách gì kiêu ngạo trước mặt Phương mỗ, ai cho ngươi dũng khí lên đài cao này trong khi Phương mỗ đang giảng đan.

Mạnh Hạo phất tay áo, tiếng nói như sấm vang vọng khắp nơi. Rơi vào trong tai Trần Gia Hỉ lại chấn động khiến thân thể y run rẩy, tức giận xông thẳng lên đầu.

- Phương Mộc!!!

Trần Gia Hỉ gào lên.

- Hơn nữa viên đan dược này của ngươi, lớp ngoài thì đã hình thành một ngàn năm, lớp giữa bảy trăm năm, lớp trong cùng lại chỉ khoảng ba trăm năm. Loại đan dược này cũng không phải đồ giả gì, bởi vì dù là đồ giả

thì cũng chỉ không có tác dụng gia tăng thọ nguyên mà thôi, nhưng viên đan dược này rõ ràng là một viên độc đan.

- Lấy lớp ngoài ngụy tạo, lấy biến hóa thảo mộc lớp giữa để che dấu các loại thảo dược bên trong, ngưng tụ thành độc tính.

- Ngươi là một tên đan sư tâm địa ác độc, lấy ra viên đan dược này là có ý gì, không lẽ là định bán cho các vị tiền bối Thanh La Tông? Đan dược này một khi uống vào thì kinh mạch nghịch chuyển, khí huyết chảy ngược, trong vòng ba hơi thở thất khiếu chảy máu, trong vòng mười hơi thở thì máu nhuộm toàn thân, đau đớn không muốn sống, sau thời gian một nén hương mới có thể hết máu mà chết!

Mạnh Hạo vung tay phải, viên đan dược màu đỏ trong hộp ngọc bay ra, rơi xuống trước mặt Trần Gia Hỉ lúc này đang đầu tóc bù xù, thân thể run run.

- Đây chính là đáp án của Phương mỗ, ngươi lấy ra một viên thuốc giả Phương mỗ cũng có thể nói ra đan phương, nhưng ngươi lại lấy ra một viên độc đan, ý đồ ác độc như vậy, thì Phương mỗ cũng không cần đấu với ngươi nữa.

Mạnh Hạo lạnh lùng nói, giọng nói như chém đinh chặt sắt.

- Đây không phải độc đan.

Trần Gia Hỉ tâm thần như bị xé nứt, lúc này rống giận ngập trời, điên cuồng rống to.

- Có phải độc đan hay không ngươi tự mình nuốt vào là biết.

Mạnh Hạo ánh mắt sáng quắc, lời nói sắc bén như đao.

- Ngươi!!

Trần Gia Hỉ điên rồi, đây là viên đan dược y thiên tân vạn khổ mới có được, vốn định bán cho người của Thanh La Tông, kiếm một món hời, không ngờ Mạnh Hạo lại nói như thế khiến cho không chỉ ba người Tử La Lão Tổ chần chờ, mà đám đệ tử Thanh La Tông xung quanh cũng đang lộ vẻ bất thiện.

- Ngươi nuốt viên đan dược này, xem ngươi chết hay là không chết! Nếu ngươi không chết thì xem như Phương mỗ thua tâm phục khẩu phục.

Mạnh Hạo lại nói.

Lý Nhất Minh tim đập thình thịch, mọi chuyện diễn biến quá nhanh, lúc trước còn là Trần Gia Hỉ chiếm ưu thế, không ngờ giờ lại nghịch chuyển như thế, khiến y đầu óc ong ong.

Không chỉ là y mà Chu Đức Khôn cũng đang thấy mờ mịt. Lão rõ ràng xác định đan dược này là thật, nếu không cũng không có dị tượng lúc trước, nhưng lời Mạnh Hạo cũng rất có lý.

- Ngươi…ngươi…

Trần Gia Hỉ đầu óc ong ong, lúc này y không thể giải thích, đã bị Mạnh Hạo dồn đến đường cùng, nếu không uống viên đan dược này ắt sẽ bị hoài nghi.

- Phương Mộc!!!

Trần Gia Hỉ gầm lên một tiếng, nhưng lại mạnh mẽ ném viên viên đan dược vào trong miệng, hai mắt đã tràn đầy tơ máu, mặt nổi đầy gân xanh, cả người giống như hung thần ác sát. Lúc y nuốt đan dược, Tử La Lão Tổ cũng có vẻ do dự một chút, nhưng cuối cùng cũng không đứng dậy.

Lão giả mặt đỏ kia hơi tiếc nhưng cũng không ngăn cản.

- Ta nuốt rồi, Phương Mộc, ta nuốt Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan rồi.

Trần Gia Hỉ gào lên, gắt gao nhìn Mạnh Hạo.

- Một, hai, ba…

Mạnh Hạo thản nhiên đếm, lúc hắn đếm đến tiếng thứ ba, cũng là ba hơi thở trôi qua thì Trần Gia Hỉ vẻ mặt đại biến, thân thể run rẩy mãnh liệt, khuôn mặt vặn vẹo, hét thảm một tiếng rồi thất khiếu đều chảy máu.

Một màn này trong nháy mắt liền chấn động toàn bộ năm mươi bảy tu sĩ ở đây, còn có không ít người trực tiếp đứng lên, vẻ mặt khiếp sợ.

Lý Nhất Minh trước mắt tối sầm, suýt nữa té xỉu, đầu óc y ong ong như bị sét đánh.

Chu Đức Khôn cũng hít sâu một hơi, mang theo vẻ không thể tin nổi, nhìn Trần Gia Hỉ ở đó kêu thảm thiết, thất khiếu cháy máu, một màn thê lương.

Tử La Lão Tổ hai mắt co rút, lộ ra chút tức giận, lão giả mặt đỏ bên cạnh cũng nhíu mày, ánh mắt lộ vẻ bất thiện.

Mạnh Hạo đứng trên đài cao vẫn tiếp tục thản nhiên đếm.

- Bốn, năm, sáu…

Theo tiếng đếm của hắn, Trần Gia Hỉ té trên mặt đất, kêu thảm thiết thê lượng đến cực điểm, thân thể quay cuồng, máu của y chảy ngược, kinh mạch của y nghịch chuyển, thân thể lại còn nổ ầm ầm, trực tiếp phun ra sương mái, khiến cho một thân hồng bào lúc này càng trở nên tiên diễm hơn, đã trở thành một bộ y phục đẫm máu.

Tất cả lại đều đúng như Mạnh Hạo nói lúc trước, chuẩn bị đếm tới mười, mắt thấy Trần Gia Hỉ sắp tử vong, nhưng Mạnh Hạo chỉ đếm tới tiếng thứ chín thì đột nhiên bước tới, tay phải mạnh mẽ nâng lên, ấn lên trán Trần Gia Hỉ đang suy yếu.

Sau một cái vỗ, Trần Gia Hỉ lập tức ngừng kêu la, tuy thân thể run rẩy, hơi thở suy yếu, nhưng giống như đã dừng chân trước bờ vực tử vong. Có điều nhìn bộ dạng của y có lẽ cũng chỉ có thể kéo dài một chút, dùng không được bao lâu, vẫn là khó thoát khỏi kiếp tử.

- Nể mặt Sơn Cửu đại sư, hôm nay Phương mỗ cứu ngươi một mạng.

Mạnh Hạo nhàn nhạt nói, tuy trông hắn có vẻ bình tĩnh nhưng không ai biết trong lòng hắn đã là sóng gió ngập trời, kích động khó có thể hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 380: Nàng ở tại nơi phiêu diêu trong gió.

Mạnh Hạo vừa nói xong, tay phải vỗ lên túi trữ vật, một cái đỉnh lò luyện đan nhỏ bay ra. Địa hỏa tinh theo đó mà ra, Mạnh Hạo không ngừng ném ra đủ loại dược thảo, hắn thật sự luyện đan ngay trước mắt mọi người.

Lần luyện đan này cực kỳ nhanh, trong quá trình luyện đan này, người ngoài nhìn thấy, vị Phương Mộc đại sư này vì muốn cứu vị Trần Gia Hỉ, vì đảm bảo thành công, hắn còn lấy từ trên mi tâm Trần Gia Hỉ một giọt máu tươi.

Giọt máu này vừa dung nhập vào trong lò đan, hiển nhiên là vì đan dược này càng có khả năng thành công loại trừ độc của đối phương.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn về phía Mạnh Hạo. Lần luyện đan này, có thể là lần luyện đan với tốc độ nhanh nhất của Mạnh Hạo. Chỉ qua khoảng nửa khắc, từng đợt hương thuốc khuếch tán ra.

Theo cánh tay phải của Mạnh Hạo vung lên, trong lò đan bay ra một viên đan dược màu hồng nhạt, viên thuốc bắn ra nhanh như chớp, trực tiếp bay vào trong miệng Trần Gia Hỉ đã sắp tèo rồi.

Ánh mắt mấy vạn người tập trung lên người Trần Gia Hỉ, bọn họ tận mắt nhìn thấy, sau khi Trần Gia Hỉ nuốt đan dược thì thân hình chấn động một cái, một màn làm người ta hoảng sợ liền xuất hiện.

Tóc của y nhanh chóng thay đổi, trong nháy mắt thì từ màu đen chuyển thành trắng, mà da trên thân lại càng như khô quắt hơn, giống như mất đi tất cả sức sống. Chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi đã già đi mấy trăm

năm.

Nguyên bản có bộ dạng trung niên, nay lại trực tiếp già nua như là lão già mới từ trong mộ bò ra. Khuôn mặt tràn ngập nếp nhăn, hơi thở tang thương, thậm chí tu vi Trúc Cơ hậu kỳ cũng vì thân hình già cả mà nhanh chóng tiêu tán.

Tất cả quá trình chỉ khoảng hơn mười hơi thở, cho đến khi Trần Gia Hỉ hoàn toàn thay đổi bộ dáng, trở thành lão già suy yếu, tu vi của y hoàn toàn tiêu tán, nhưng tuy vậy, thân thể tràn ngập tử khí của y lại chậm rãi xuất hiện sinh cơ.

Trong chớp mắt, y mờ mịt mở mắt, vừa mở mắt, yết hầu y cựa quậy, nhanh chóng phun ra lượng lớn máu tươi. Trong máu này còn có một viên đan dược đã tiêu tán hơn phân nửa, chỉ còn lớn bằng móng tay.

Đan dược này không phải Mạnh Hạo luyện chế, mà là độc đan được cho là Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan kia!

Sau khi phun ra viên đan dược này, Mạnh Hạo vung tay áo, thu nó vào trong chai thuốc. Nhưng không đợi chai thuốc rơi vào túi trữ vật của hắn thì Tử La Lão Tổ đột ngột phất tay, chai thuốc trong tay Mạnh Hạo lập tức bay đi, bắn thẳng về phía Tử La Lão Tổ.

Mạnh Hạo cũng không để ý chút nào, mà chỉ nhìn Trần Gia Hỉ còn đang mờ mịt run rẩy ở kia.

- Tại ngay khi độc trên người ngươi bộc phát, ta đã giúp ngươi ngăn chặn độc đan hòa tan. Độc trên viên thuốc này không khó giải, chỉ là với tạo nghệ của Phương mỗ, trong thời gian ngắn không thể tìm được thảo dược phối hợp chế ra đan dược giải độc thích hợp.

- Cho nên, ta chỉ có thể dùng phương pháp đơn giản nhất, cũng là phương pháp trực tiếp nhất, kích phát sinh cơ của ngươi, toái diệt tu vi

của ngươi, để bức độc tố này ra ngoài. Như vậy ngươi mới có thể sống lại, về phần tu vi của ngươi, sau khi tu dưỡng thì có thể chậm rãi khôi phục.

Trần Gia Hỉ trầm mặc, lúc này Lý Nhất Minh kia cũng nhanh chóng vọt tới, nâng y lên. Trần Gia Hỉ ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, cười thảm một tiếng.

- Sơn Cửu đại sư từng nói, đan đấu như pháp, giết người nhất niệm, chuyện hôm nay… Trần mỗ phục rồi!

Y nói xong, ôm quyền cúi đầu, chỉ là thân hình run run kia, trong lúc cúi đầu, hai mắt che dấu oán độc đã lộ ra nội tâm của y.

Sau khi vái một cái, Lý Nhất Minh cáo từ ba người Tử La Lão Tổ. Bọn họ đã không thể tiếp tục lưu lại nơi này, vì vậy y vội vàng mang Trần Gia Hỉ vọt lên trời cao, nhanh chóng bay đi.

Tất cả tu sĩ Thanh La Tông đều đứng dậy đưa tiễn, nhìn thân ảnh Trần Gia Hỉ rời đi, với lịch duyệt của Mạnh Hạo thì sao có thể không nhìn ra sự oán độc của đối phương..

Vốn Mạnh Hạo tự thấy chiếm tiện nghi lớn như thế, chuẩn bị giúp đối phương khôi phục tu vi. Nhưng bây giờ, Mạnh Hạo đã quyết định không làm nữa, trong lòng hắn, từ khi mang lên thân phận Phương Mộc này, hắn đã sớm học được phải lạnh lùng với địch nhân.

Mạnh Hạo quay đầu nhìn về phía Tử La Lão Tổ, lúc này lão cầm đan dược mà Trần Gia Hỉ phun ra, lộ vẻ trầm tư.

- Tử La tiền bối, viên thuốc này là Phương mỗ đánh cuộc mà đạt được, nếu ngài muốn, không biết dùng thứ gì để đổi?

Mạnh Hạo cười, khách khí nói.

Tử La Lão Tổ cười ha hả, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo. Lão vung tay, đan dược cùng bình thuốc bay thẳng về phía Mạnh Hạo. Lão vừa mới dùng thần thức dò xét viên thuốc này một phen, dù không hiểu đan đạo, nhưng lão cũng là tu sĩ Nguyên Anh, tuổi thọ rất dài, ít nhiều cũng hiểu được vài phần. Nhất là với đan dược thượng cổ, lão cũng đã từng cố ý tìm hiểu.

Nhưng mà vô luận thế nào, lão đều không thể nhìn ra đan dược này có chỗ nào đặc biệt, ngược lại, khi cầm trong tay thì từng đợt hôi tanh phun vào mặt. Thậm chí lão cũng dùng thần thức trao đổi cùng hai người lão già mặt đỏ bên cạnh, cuối cùng mới xác định đan dược này là độc đan.

Đến lúc Mạnh Hạo mở miệng, lão liền trực tiếp trả đan dược lại cho Mạnh Hạo. Hôm nay Mạnh Hạo đã dùng đủ loại hành động, có liên quan rất lớn, khiến cho người Thanh La Tông, dù là mấy người Tử La Lão Tổ cũng đã thay đổi cách nhìn đối với Mạnh Hạo. Tuy lúc trước hắn không được coi trọng, nhưng đến bây giờ, bọn họ sao có thể không nhận ra, Phương Mộc này… vượt xa Chu Đức Khôn nhiều lắm.

Nhất là hành động tàn nhẫn cuối cùng kia, làm cho Tử La Lão Tổ càng thêm coi trọng Mạnh Hạo hơn.

Mạnh Hạo cười cười nhận lấy, giống như không thèm quan tâm mà ném vào túi trữ vật.

Lần giảng đan thứ nhất này đến đây liền kết thúc, Mạnh Hạo cự tuyệt lời mời của Chu Đức Khôn, không tham gia yến hội của Thanh La Tông. Hắn mang theo vẻ mặt mệt mỏi, về Thanh Nghênh Phong.

Trong lầu, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, khôi phục tinh lực, thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến khi ánh trăng buông xuống, Mạnh Hạo bỗng nhiên mở mắt, tay phải nâng lên, lò luyện đan cùng địa hỏa tinh đồng thời lộ ra, hắn cũng phóng ra phòng hộ che dấu của lệnh bài Chủ

Lô.

Mang theo vẻ kích động không thể che dấu trong ánh mắt, hắn đưa tay vỗ lên túi trữ vật, lấy ra bình thuốc kia. Sau khi đổ ra viên độc đan, Mạnh Hạo hít sâu một cái, lại lấy từ trong túi trữ vật ra cái hộp ngọc lúc trước đã chứa viên đan dược này!

Đan dược này, đích thực là một trong ba đan dược thượng cổ - Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan!

Chỉ là viên đan dược này chỉ là bán thành phẩm, cho nên, theo năm tháng mà dược hiệu tiêu tán, nhưng cũng không biến mất!

Tại thời kỳ thượng cổ, cũng không phải là dùng lửa để luyện đan, cần đến thì đều là lực lượng thiên địa, như hộp ngọc này, chính là một bước cuối cùng của quá trình luyện đan. Sau khi phong ấn, có thể chậm rãi làm cho dan được trở nên hoàn chỉnh.

Việc này rất bình thường, những đan dược thượng cổ được phát hiện cho tới nay, phần lớn đều là như vậy. Nhưng vì năm tháng quá dài, khiến cho tất cả đan dược thượng cổ, theo thời gian trôi qua, gần như là bị phong hóa mà trở thành phế phẩm. Nhưng, tuy nói là phế phẩm, trong đó vẫn còn có dược hiệu nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 381: Nàng ở tại nơi phiêu diêu trong gió. (2)

Mạnh Hạo không biết Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan này được bảo tồn thế nào, nhưng nó lại không bị năm tháng phong hóa, chẳng những có được dược hiệu đầy đủ, hơn nữa, càng không biết tại sao mà trong đan dược này còn tồn tại Tuế Nguyệt chi lực.

Nếu không phải Mạnh Hạo nắm giữ Tuế Nguyệt chi luyện, càng có hiểu biết đối với Tử Ý quyết, thậm chí còn tự mình luyện một chút Xuân Thu Mộc. Vậy thì hắn khó mà phát hiện được sự đặc biệt của viên đan dược này, ba thứ kia, thiếu một thứ cũng không được, không thể nhìn ra manh mối.

Dù sao, năm tháng có thể nhìn ra, có thể chạm đến, nhưng cũng đồng dạng không cách nào nhìn đến, không thể chạm được. Sau khi đan dược thượng cổ bị phong hóa, nhìn như tang thương, nhưng trên thực tế chỉ là trôi qua trong năm tháng mà thôi. Nhưng viên thuốc này lại không phải như vậy, mà nó lại hấp thu năm tháng vào trong đan dược, khiến cho lực Tuế Nguyệt hư vô mờ mịt này lại tồn tại trong đan dược. Trở thành một kiện… Tuế Nguyệt chi bảo!

Như vậy, một khi nuốt viên đan dược này, lập tức liền bị lực Tuế Nguyệt trong đó làm cho huyết mạch nghịch chuyển, đảo loạn kinh mạch. Tiếp đó là thân thể lập tức rủ mục tang thương. Nếu có thể gắng gượng vượt qua cửa ải này, chờ đợi đan dược này hòa tan, thì lúc đó Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan mới bùng nổ!

Trần Gia Hỉ, chính là như vậy!

Viên đan dược mà Mạnh Hạo luyện chế kia chỉ là lừa dối mà thôi. Trên

thực tế, tác dụng chân chính, làm ô uế Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan trong cơ thể Trần Gia Hỉ!

Mục đích chính là lừa gạt đám người Tử La Lão Tổ, không để bọn họ nhìn ra manh mối gì, mà ra tay cướp đoạt.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trước tiên lấy ra một giọt máu tươi trong lò đan, đổ vào trong một cái bình ngọc. Sau đó, hắn lại bỏ viên Hỗn Nguyên Bổ Thiên đan vào lò đan, tẩy luyện đi dơ bẩn ngoài mặt đan dược. Cuối cùng, hắn lại cẩn thận đặt viên thuốc này vào trong hộp ngọc nguyên bản kia, cầm trong tay quan sát một phen.

- Viên thuốc này, đối với ta mà nói, trân quý không phải là dược hiệu, mà là làm thế nào để ẩn chứa lực Tuế Nguyệt. Mặt khác, lực Tuế Nguyệt ẩn chứa trong nó cũng là ví dụ để ta quan sát luyện chế Tuế Nguyệt chi bảo!

- Có viên thuốc này, ta có thể nắm chắc thêm mấy phần luyện chế ra Tuế Nguyệt chi bảo!

Mạnh Hạo kích động thì thào, hắn có thể tưởng tượng ra, một khi mình luyện chế ra Tuế Nguyệt chi bảo, uy lực của nó nhất định kinh người. Một màn kia, giống như Trần Gia Hỉ!

- Về phần Trần Gia Hỉ… Tiếc là y không nói đạt được đan dược này như thế nào… Nhưng, sẽ rất nhanh, ta cũng có thể biết được!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, tay phải xuất ra một cái bình ngọc, trong đó có một giọt máu tươi của Trần Gia Hỉ!

- Chỉ cần Huyết Thân của ta đạt tới tiểu thành, lấy lực Huyết Thân dung hợp máu này, có thể nhìn ra được một ít trí nhớ của người này!

Mạnh Hạo phấn chấn nghĩ. Về chuyện Trần Gia Hỉ, y đánh cuộc cùng Mạnh Hạo, hơn nữa tu vi không phải là không thể khôi phục, lại còn ở

trong Thanh La Tông, Mạnh Hạo luôn hành động đường đường chính chính, có lẽ không tạo ra phong ba quá lớn.

Thời gian thoáng cái đã đi qua mấy ngày, người Đan Giới nhất mạch rời đi, khiến cho lần lịch lãm Thanh La Tông này chỉ còn Mạnh Hạo cùng Chu Đức Khôn!

Sau lần đó, Tử La Lão Tổ của Thanh La Tông tự mình mời, hi vọng Mạnh Hạo ra sức luyện một lò Hồn Đan cho Thanh La Tông. Đan dược này có thể bồi bổ tâm hồn, Mạnh Hạo trầm ngâm một lúc mới lắc đầu khéo léo từ chối. Hắn không muốn tiếp xúc nhiều cùng Thanh La Tông, Chu Đức Không thì càng vui với việc này, mấy ngày ở Thanh La Tông này, giảng đan không ít, rất là thoải mái.

Mạnh Hạo thì thường xuyên dùng danh nghĩa tham quan Thanh La Tông mà đi rất nhiều nơi, cũng bái phỏng nhiều đệ tử hạch tâm, âm thầm tìm hiểu tung tích của Hứa sư tỷ.

Nhưng qua năm ngày, Mạnh Hạo cũng không nhìn thấy thân ảnh của Hứa sư tỷ, điều này làm cho hắn thầm lo lắng. Sự quỷ dị của Thanh La Tông, một màn kia của Chu Kiệt, Mạnh Hạo vẫn nhớ rõ ràng.

Cho đến hoàng hôn một ngày, Mạnh Hạo cau mày chậm rãi đi bên chân núi, tự mình tìm kiếm. Đột nhiên hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy trên sườn núi không xa, một thân ảnh áo xanh đang đứng trên thạch đài nhô ra. Người này đứng trong gió, áo quần phấp phới, tóc đen phiêu diêu, lộ ra gương mặt làm cho Mạnh Hạo vừa nhìn liền chấn động tâm thần.

Đó là một nữ tử xinh đẹp, lạnh nhạt trong sáng…

Đúng là “chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, tha tại phong trung phiêu diêu xử”!

(Tìm người trăm ngàn độ, bỗng nhiên quay đầu, nàng phiêu diêu trong gió)

Lúc này, vẻ mặt nàng mờ mịt, đứng trên mõm đá, như muốn theo gió mà đi..

Nàng là… Hứa Thanh!

Vẻ mờ mịt kia, giống như mất hồn, thương thần.

Màu da tái nhợt, như không còn chút máu, như là thi hài bất hủ nằm trong quan tài bằng băng ngàn năm. Lúc này, nàng đứng trên chỗ nhô ra của thạch đài, gió có thổi thế nào cũng không thể thổi tan giấc mộng mờ mịt trên người nàng.

Quần áo nàng, có từng điểm máu tươi loang lổ, dường như đã tồn tại thật lâu rồi, đã khô cứng, nhưng lại dính chặt, không thể xóa đi.

Trên trán Hứa Thanh còn có một vết thương, vết thương kia chẳng biết xuất hiện từ khi nào…. Là một vết kiếm, vẫn còn chưa khép lại.

Thậm chí, trên cánh tay lộ ra khỏi ống tay áo cũng có một vết kiếm thứ hai.

Hứa Thanh gầy đi rồi!

Bộ dáng gầy gò, nhưng lại càng thêm lạnh lùng trong trẻo, như là đến từ trong tuyết lạnh, một thân váy dài xanh, tóc xõa vai, da thịt vô cùng mịn màng, dung nhan xinh đẹp. Hết thảy tất cả, khiến cho Mạnh Hạo vừa nhìn liền như không muốn nháy mắt.

Hắn sợ, sợ khi vừa chớp mắt thì thế giới màu đen sẽ che kín quang minh trước mắt, che kín thân ảnh mỹ nhân trước mắt.

Mạnh Hạo thấy được vết thương trên người Hứa Thanh, thấy vẻ mờ mịt của nàng, cũng nhìn thấy tâm mạch của nàng bị thương… Giờ khắc này, thế giới của hắn như biến mất, chỉ còn lại thân ảnh nữ tử trong gió núi kia.

Trong lòng Mạnh Hạo, giờ phút này, có chút đau đớn.

Hắn có thể không quan tâm tới bí mật của Hàn Bối, có thể không để ý tới việc quỷ dị của Chu Kiệt, dù cho thanh âm của Cổ Ngọc Phong Yêu có xuất hiện lần hai, nhưng Mạnh Hạo vẫn luôn cảm thấy, Hàn Bối cũng vậy, Chu Kiệt cũng thế, những người này không liên quan gì tới mình. Sống chết của bọn họ, kỳ dị của bọn họ, Mạnh Hạo không muốn tham dự vào.

Bởi vì, mọi thứ này tạo thành đều do Thanh La Tông!

Mạnh Hạo thuở nhỏ là thư sinh, lại càng rất thông tuệ, hắn há có thể không rõ hàm nghĩa trong lời của Cổ Ngọc Phong Yêu, kết hợp với một trận chiến năm đó cùng Chu Kiệt. Lúc cuối cùng đối phương triển khai một loại thần thông kia, Mạnh Hạo nhìn qua tàn hồn đó. Hắn sao lại không hiểu được… Hàn Bối cùng Chu Kiệt có chuyện gì xảy ra, làm sao lại không biết được đạo uẩn của Thanh La Tông này kinh khủng cỡ nào!

Hắn biết, hắn hiểu, thậm chí hắn còn rõ ràng hơn, còn sâu sắc nhiều người Thanh La Tông trong này.

- Tàn hồn đoạt thể, tàn hồn này chính là tu sĩ đạo vẫn đã chết đi từng hiển lộ trong thần thông của Chu Kiệt năm đó. Mà trong toàn bộ Thanh La Tông, trong thập vạn đại sơn này, cất dấu chính là vô số tàn hồn…

Có thể nói, Thanh La Tông này, mà không nói nơi này là minh tông!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 382: Điểm mấu chốt.

Vãng sinh trở về, muốn một lần nữa trở lại nhân gian, chiếm lấy thân thể tu sĩ, tồn tại như là ký sinh. Chu Kiệt là đang ở trạng thái này. Nguyên bản một khi bị đoạt thì y không cách nào khôi phục thần thức, sẽ không thể xuất hiện một màn muốn chết kia, nhưng nhất định là sau khi đoạt thể đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Chuyện ngoài ý muốn này, làm cho tàn hồn bị thương nặng, cho nên bản hồn của thân thể này thức tỉnh, khiến cho bọn họ mờ mịt, điên cuồng giãy dụa.

Mà Hàn Bối, nàng ta rõ ràng không có việc gì, cũng không nguyện làm cho người ngoài biết được, để cho người ngoài nghĩ nàng ta đã bị tàn hồn đoạt thể, bởi vì trong thân thể của nàng… tồn tại không chỉ là hai tàn hồn, mà là ba tàn hồn! Một là bổn hồn, hai là tàn hồn Thanh La Tông, mà ba… chính là hồn của Lão Tổ Hàn gia, khi ở trong Thanh La phúc địa, từ trong pho tượng mà dung nhập vào trong thân thể nàng ta.

Mạnh Hạo trầm mặc, những thứ này, hắn há có thể không rõ!

Nhưng chính vì hiểu được, cho nên hắn mới không muốn dính dáng tới. Nhưng theo thời gian trôi qua, Hứa sư tỷ vẫn mãi không xuất hiện, trong lòng Mạnh Hạo đã mơ hồ sinh ra lo âu. Cho đến lúc này, trong nháy mắt nhìn thấy Hứa Thanh…

Mạnh Hạo hiểu được, việc này… hắn không thể lựa chọn không liên quan, bởi vì tàn hồn đoạt thể này đã xúc phạm tới điểm mấu chốt của hắn.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thân hình vọt tới, đi thẳng lên trên ngọn núi kia. Hắn hóa thành một đạo cầu vồng, xuất hiện ở giữa núi, đứng sau

lưng Hứa Thanh!

Đứng đó, Mạnh Hạo nhìn bóng lưng Hứa Thanh, gần như khi hắn vừa tới thì Hứa Thanh chợt xoay người. Khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng kia, không còn là vẻ mờ mịt, mà một mảnh lãnh ý nháy mắt xuất hiện.

Cùng lúc đó, cảm giác nguy cơ từ trong đáy lòng Mạnh Hạo dâng lên. Lúc này, Hứa Thanh trong mắt Mạnh Hạo, đã không giống như Trúc Cơ, mà là trở nên mơ hồ bất định.

Thần sắc Mạnh Hạo không chút biến hóa, nhìn thẳng vào Hứa Thanh, cùng lúc đó, hắn đưa tay bấm quyết niệm chú, trong đầu hiện lên Yêu Phong đệ bát cấm. Cấm này theo ấn quyết trên tay phải Mạnh Hạo mà biến hóa, chỉ là mơ hồ vờn quanh trong đầu hắn, lại không hề tán ra ngoài.

Gần như ngay khi Yêu Phong đệ bát cấm xuất hiện trong đầu Mạnh Hạo, hai mắt Mạnh Hạo nhìn như rất bình thường, nhưng khi hắn nhìn ra thì thế giới này như đã biến hóa lớn.

Ngọn núi vẫn là núi non xanh biếc, mặt đất vẫn là mặt đất, thập vạn đại sơn, trong một màu xanh lại ẩn chứa một luồng hắc khí.. Hắc khí từ trên mỗi chóp núi dâng lên, lượn lờ trong thiên địa, giống như toàn bộ Thanh La Tông này đã trở thành Minh giới trong mắt Mạnh Hạo!

Bên ngoài thân thể Hứa Thanh cũng có hắc khí lượn lờ, tại trên ngực nàng thì có một đoàn hắc vụ, lúc sáng lúc tối. Sâu trong đoàn hắc vụ, Mạnh Hạo mơ hồ thấy được linh hồn của Hứa Thanh, đang ngủ say trong đó, như bị phong ấn.

Theo hắc khí không ngừng tràn ra, một thân ảnh nữ tử mơ hồ ngưng tụ sau lưng Hứa Thanh!

Thân ảnh này lộ ra âm trầm vô tận, tồn tại rồi lại biến hóa quỷ dị, cũng

có tử khí nồng đậm khuếch ra, nó cũng giống như Hứa Thanh, đang nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi là ai?!

Thanh âm của Hứa Thanh chậm rãi truyền ra, nhưng theo Mạnh Hạo thấy thì thanh âm này căn bản không phải là Hứa Thanh, mà là tàn hồn âm trầm sau lưng nàng.

Hơn nữa, khi lời này vừa vang lên, Mạnh Hạo rõ ràng cảm nhận được, hắc khí tồn tại trong thiên địa này nhất tề cuốn về phía này, lượn lờ xung quanh Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh! Trong những hắc khí này, hiện lên từng gương mặt, đều lộ vẻ lạnh lẽo, nhe răng cười nhìn Mạnh Hạo.

Chúng nó không biết, Mạnh Hạo có thể nhìn thấy sự tồn tại của chúng, lúc này, khi vờn quanh thì còn có một số tàn hồn còn xuyên qua xuyên lại quanh Mạnh Hạo.

- Tại hạ Phương Mộc của Tử Vận Tông. Vị sư muội này là đệ tử hạch tâm của Thanh La Tông? Phương mỗ đến đây nhiều ngày rồi, còn chưa bao giờ thấy qua!

Mạnh Hạo mỉm cười, thu lại Yêu Phong đệ bát cấm, thế giới trước mắt liền khôi phục như thường, hắn ôm quyền chào hỏi.

- Thì ra là Phương đại sư, nơi này là cấm địa, kính mong rời đi cho!

Hứa Thanh thản nhiên nói, nàng liền xoay người, không để ý tới Mạnh Hạo mà nhìn về phía xa, trong mắt lại lộ vẻ mờ mịt.

Mạnh Hạo vẫn như thường, ôm quyền xoay người, sau đó hóa thành cầu vồng rời khỏi ngọn núi này. Hắn một đường đều xem xét, cho đến khi trăng sáng nổi lên mới trở về Thanh Nghênh Phong.

Vừa vào lầu, hắn liền phóng ra lệnh bài Chủ Lô che lại thần thức, Mạnh Hạo lập tức trầm mặt. Một đường đi về này, hắn cực kỳ cẩn thận, không lộ ra chút sơ hở nào, nhưng mà những tàn hồn kia vẫn lượn lờ bên người hắn, cho đến khi về tới ngọn núi này thì chúng mới tiêu tán.

- Muốn cứu Hứa Thanh thì phải tiếp cận thật gần, hơn nữa còn không thể để người ngoài phát hiện. Nhưng Thanh La Tông này rõ ràng là một Minh tông, nơi nào cũng có tàn hồn…

Mạnh Hạo trầm mặc, nếu vừa rồi hắn mạnh mẽ ra tay, sợ rằng chẳng những không thể cứu được Hứa Thanh, mà càng có thể bại lộ thân phận.

Trong lúc trầm ngâm, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe sáng, đắn đo một lúc, hắn mới lại nhắm mắt.

Cho đến sáng sớm ngày hôm sau, Mạnh Hạo bỗng nhiên mở mắt, trong tay xuất hiện một cái ngọc giản, sau khi khắc ấn xong thì liền ném nó ra ngoài!

- Có việc liên quan tới đan dược, Phương mỗ muốn bàn bạc lại với Tử La tiền bối!

Mạnh Hạo thản nhiên nói to, ngọc giản của hắn vừa ném ra không trung liền đột nhiên khựng lại, trong hư vô xuất hiện một tu sĩ, không nhìn rõ tu vi, một thân hắc bào, chụp lấy ngọc giản rồi xoay người đi xa.

Mạnh Hạo thầm cười lạnh, trên thực tế, sau khi đấu đan với Trần Gia Hỉ kết thúc, hắn liền phát hiện rồi, tại ngoài Thanh Nghênh Phong có tồn tại khí tức, như đang giám thị.

Một lát sau, tiếng cười dài truyền đến, thân ảnh Tử La Lão Tổ xuất hiện trên đỉnh Thanh Nghênh Phong. Lão tự mình tới, khi vào trong lầu thì lão cười to, ôm quyền chào Mạnh Hạo.

- Phương đại sư chớ để ý, an bài đệ tử bên ngoài cũng chỉ vì muốn bảo đảm an toàn cho đại sư. Dù sao, trong tông môn mạch lạc phức tạp, rất nhiều chuyện dù là lão phu cũng không cách nào chu toàn!

Tử La Lão Tổ cười nói.

- Trong ngọc giản Phương đại sư đã có nói là có thể luyện một lò Hồn Đan, việc này…

Tử La Lão Tổ nhìn Mạnh Hạo nói.

- Tử La tiền bối, Phương mỗ chưa từng nghe nói tới đan phương của Hồn Đan, là một loại đan dược xa lạ. Hơn nữa, dựa vào tên thì nó giống như liên quan tới hồn, loại đan dược này luyện chế cực kỳ khó khăn, còn biến hóa rất nhiều, hao phí tâm thần rất lớn, cho nên lúc trước vãn bối còn chần chờ!

Mạnh Hạo thở dài, khó xử nói.

Tử La Lão Tổ không nói gì, mà chỉ nhìn Mạnh Hạo, chờ đợi hắn nói tiếp.

- Nếu là đan dược tầm thường khác thì thôi, nhưng loại đan dược xa lạ này, tại hạ tuy có tâm đi luyện, nhưng không đủ lòng hao phí, càng không có lò luyện đan thích hợp!

Mạnh Hạo cười gượng, giống như rất khó xử!

- Mặt khác, loại đan dược này, phỏng chừng sẽ luyện chế thất bại nhiều lần, mà dược thảo đều là vật trân quý….

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 383: Luyện hồn.

- Đương nhiên, Phương mỗ cũng rất vui lòng tương trợ tiền bối, hao phí tinh lực cũng không sao, nhưng còn hao phí thời gian…

- Còn có, Phương mỗ luyện đan, không muốn người khác quấy rầy, mà luyện đan dược này cần phải đắm chìm toàn bộ tâm thần…

Mạnh Hạo vẫn còn rất khó xử.

Tử La Lão Tổ nhíu mày, đột nhiên cười to.

- Phương đại sư, lão phu hiểu rồi. Dược thảo của loại đan dược này, ngươi tùy ý sử dụng, dù cuối cùng không luyện ra được thì cũng không sao. Ngoài ra, lão phu sẽ làm chủ tặng cho Phương đại sư một khoản linh thạch, coi như tạ ơn!

- Về phần lò luyện đan.. trong bảo khố Thanh La Tông ta có một cái Vạn Luyện lô, bảo lô tặng đại sư! Mặt khác, lúc ngươi luyện đan, lão phu cam đoan sẽ không có chút quấy nhiễu nào, giống như bên Thanh Nghênh Phong này bị phong ấn!

Tử La Lão Tổ chậm rãi nói.

- Vãn bối đến Thanh La Tông, vốn là do tông môn sai phái, sao dám lấy vật của quý tông…

Mạnh Hạo sáng mắt lên, nhưng trên mặt lại có chút ngại ngùng, giống như cảm thấy rất không có ý tứ.

Vẻ mặt này rơi vào trong mắt Tử La Lão Tổ, lão cười xua tay.

- Nếu tiền bối coi trọng vãn bối như thế, Phương mỗ sẽ dùng hết sở học của mình, luyện ra Hồn Đan cho quý tông!

- Với ân tình của tiền bối, Phương mỗ sẽ ghi khắc trong lòng. Như vậy đi, lần luyện đan đầu tiên, tại hạ cũng không có đủ khả năng luyện ra số lượng lớn, bởi vì phàm là đan liên quan tới hồn, luyện chế số lượng lớn, đối với ta mà nói chỉ là bớt việc, nhưng dược hiệu cũng sẽ bình thường, thực tế không có tác dụng lớn. Bởi vì linh hồn mỗi người đều có khác biệt rất nhỏ, cho nên phải căn cứ từng người mà luyện chế ra đan dược phù hợp, như vậy mới có thể phát huy ra hiệu quả lớn nhất!

Mạnh Hạo chần chờ một chút, như là hạ quyết tâm rồi mới kiên định mở miệng.

Tử La Lão Tổ nhìn Mạnh Hạo một cái, suy nghĩ một chút, từ khi Mạnh Hạo bước vào Thanh La Tông tới giờ, Tử La Lão Tổ cũng không tìm ra chút nào không đúng trên người Mạnh Hạo.

Vô luận là lai lịch, thân phận, hay là tạo nghệ đan đạo, lão không hoài nghi, tuy nói viên Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan kia làm cho lão có chút chần chờ, nhưng càng nghĩ, thì lão cũng không tìm ra manh mối gì.

Nhất là luyện đan lần này, luyện ra Hồn Đan rất là trọng yếu đối với Thanh La Tông, nhưng mà muốn luyện ra loại đan dược này, không giống với đan dược khác, đan tu Thanh La Tông có thể tự mình luyện ra được.

Những thứ có liên quan tới Hồn, chỉ có Đan Đông nhất mạch cùng Đan Giới nhất mạch mới có thể làm được. Chỉ là người Đan Giới nhất mạch đã đi rồi, mà Phương Mộc này lộ ra xuất chúng, cho nên sau khi trầm tư một chút thì Tử La Lão Tổ liền chậm rãi gật đầu.

- Thanh La Tông ta có mười ba đệ tử hạch tâm, bởi vì tu luyện một môn thần thông đặc thù, bị thương thần hồn, khi điên cuồng sẽ xuất hiện ảo

giác, như là Chu Kiệt mà ngươi gặp ngày đó!

Tử La Lão Tổ thở dài, ngưng trọng nhìn Mạnh Hạo.

- Chuyện đan dược, tất cả nhờ vào Phương đại sư, mười ba tên đệ tử hạch tâm kia, ta sẽ an bài đưa bọn họ tới, để Phương đại sư thay chúng luyện chế!

Tử La Lão Tổ nói xong, ôm quyền chào Mạnh Hạo rồi mới xoay người rời đi.

Không lâu sau liền có người đưa tới một cái túi trữ vật, bên trong túi trữ vật có lượng lớn linh thạch, có chừng vài chục vạn, làm cho Mạnh Hạo vừa xem, tim liền đập rộn lên.

Ngoài ra còn có lượng lớn dược thảo, cùng với đan phương luyện Hồn Đan.

Cuối cùng, Mạnh Hạo nhìn vào một lò luyện đan trong túi trữ vật. Sau khi cầm vào tay, Mạnh Hạo nhìn vài lần, hai mắt liền sáng ngời.

Lò luyện đan này toàn thân màu trắng, như ngọc mà không phải ngọc, không có điêu khắc gì, ngay cả tạo hình cũng cực kỳ tầm thường, không có mùi thơm đan dược gì tràn ra. Nhưng Mạnh Hạo vừa nhìn, liền như thấy được từng luồng khí tức màu trắng vẫn mãi vờn quanh bên trong, không có tràn ra bên ngoài.

- Vạn Luyện lô!

Mạnh Hạo thì thào nói, tim đập thình thịch. Hắn đã từ trên ngọc giản trong Đan Đông nhất mạch mà biết được không dưới một ngàn loại đan lô, trong đó cũng có vài loại đan lô hiếm thấy. Sau khi trải qua vạn lần luyện đan, vì được đan khí tẩm bổ, mà lột xác, giống như trở thành lò luyện đan có linh tính.

Lò luyện đan này, nguyên bản chất liệu càng cao thì sau khi luyện vạn lần càng thêm kỳ dị. Loại này tồn tại không nhiều lắm, bởi vì lò luyện đan là tiêu hao phẩm, có thể nói, luyện qua trăm lần thì đa phần lò luyện sẽ nổ tung.

Lò luyện đan có thể dùng vạn lần mà không nổ, đối với Mạnh Hạo mà nói, có giá trị thật lớn. Ngoài ra, loại lò này cũng còn gọi là Vạn Luyện, một loại đan dược cũng tốt, vô số loại đan dược cũng thế, chỉ cần có thể duy trì qua vạn lần luyện thì đã đủ thể hiện ra giá trị của nó rồi.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tay phải khẽ cuốn lò luyện đan lên, cuốn một luồng khí tức từ trong ra, sau khi thoáng cảm thụ, trong lòng có chút tiếc nuối, đây là lò đan vạn luyện hình thành từ luyện chế một loại đan dược.

Tuy nói là lò luyện như thế vẫn kém hơn lò luyện đan vạn luyện, lại luyện qua vô số loại đan dược, nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, cái lò này đã hoàn toàn vượt qua Huyết Hạc Lô của hắn rất nhiều.

Thu hồi Vạn Luyện lô này, Mạnh Hạo đứng trên lầu nhìn ra bên ngoài, nhìn xuống dưới Thanh Nghênh Phong, bên dưới có vài chục tu sĩ Thanh La Tông đứng quanh, trên thân bọn họ tràn ngập thanh quang, lượn lờ cùng một chỗ, trong lúc mơ hồ như hóa thành từng quầng sáng. Hiển nhiên, chỉ cần Mạnh Hạo bắt đầu luyện đan thì quầng sáng kia sẽ lập tức hoàn toàn lộ ra, phong ấn lại nơi này, ngăn cản mọi thứ quấy rầy.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, vì phòng ngừa vạn nhất, hắn lấy ra lệnh bài Chủ Lô, truyền thần thức vào trong, lệnh bài lập tức lóe lên vài cái. Một lát sau, bên ngoài Thanh Nghênh Phong, Chu Đưc Khôn hóa thành cầu vồng mà tới.

Lão nhận được lệnh bài truyền âm của Mạnh Hạo, liền kết thúc giảng đan, bay về Thanh Nghênh Phong. Vừa tới lão liền nhận thấy bên ngoài núi này có hơn mười tu sĩ Thanh La Tông ngồi đó, trong lòng có chút

kinh ngạc.

Mạnh Hạo ra ngoài nghênh đón, sau khi nói rõ mọi chuyện, lại nhờ Chu Đức Khôn làm trợ thủ đồng thời hộ pháp.

Nếu là trước kia thì Chu Đức Khôn nhất định cự tuyệt, nhưng lúc này, thái độ đối với Mạnh Hạo đã nghịch chuyển rồi. Nghe được chuyện này, lão liền ngưng trọng gật đầu, lấy ra lệnh bài của mình. Lúc này Mạnh Hạo mới hoàn toàn yên tâm, đưa túi trữ vật chứa thảo dược của Thanh La Tông đưa cho Chu Đức Khôn.

Có hai cái lệnh bài Chủ Lô, Mạnh Hạo tin tưởng, dù Thanh La Tông quan sát thế nào, trong khoảng thời gian ngắn thì thần thức cũng không cách nào xuyên qua được.

Về phần tàn hồn kia, Mạnh Hạo cũng có thủ đoạn để làm chúng nó không thể xem xét vào trong này. Chuyện trọng yếu nhất là, Mạnh Hạo cũng không có ý định làm quá mức rõ ràng, tất cả đều lấy cẩn thận là trên hết.

Không lâu sau, phía xa có hai tu sĩ dìu dắt một thanh niên áo lam, nhanh chóng tiến tới.

Khi đến gần, Mạnh Hạo ngưng thần nhìn lại, mà Chu Đức Khôn bên cạnh cũng đưa mắt nhìn, rất nhanh lão liền nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 384: Luyện hồn. (2)

Thanh niên này có sắc mặt tái nhợt, như không còn chút máu, hai mắt vô thần, lộ vẻ mờ mịt, nhất là thần hình gầy guộc, như da bọc xương. Trên làn da kia còn lộ ra gân mạch ảm đạm, trên người không có dao động tu vi, như là một phàm nhân.

- Đây là đệ tử hạch tâm của Thanh La Tông, Hoàng Trung Tích, tu hành bị bí pháp phản phệ, hồn thể suy yếu, nếu không phải có trưởng lão trong tông dùng pháp lực duy trì thì đã sớm hồn phi phách tán rồi!

Người dìu tên thanh niên kia tới là một nam tử trung niên, y thở dài, ôm quyền cúi đầu thật sâu vái Mạnh Hạo một cái.

- Cơ thể suy yếu trống rỗng, hồn thể bị thương nặng, người này…

Chu Đức Khôn nhẹ giọng nói.

Mạnh Hạo lộ vẻ ngưng trọng nhìn thanh niên thất thần kia, sau một lúc lâu hắn mới đứng lên, tới bên người thanh niên, khẽ đưa tay chạm vào mạch trên cổ.

Hai mắt lộ vẻ trầm ngâm, một lát sau Mạnh Hạo thu hồi tay mình, đưa tay nắm lấy tay thanh niên, cẩn thận quan sát gân mạch ảm đạm trên làn da.

- Trước luyện một viên Dung Thần đan đã, xem thử thần hồn người này bị thương bao nhiêu, Chu sư huynh cảm thấy thế nào?

Mạnh Hạo liếc nhìn Chu Đức Khôn một cái, Chu Đức Khôn gật đầu.

- Tam Hoàng thảo, Thất Hồn hương, Bách Linh hoa…

Mạnh Hạo chậm rãi nói, liên tục kể ra hơn mười loại dược thảo. Sau khi Chu Đức Khôn nghe xong, trong lòng biết những dược thảo này đều là thứ cực kỳ hiếm thấy, đều là loại có liên quan tới dưỡng thần. Gã lập tức lấy từ trong túi trữ vật ra những thứ này, dựa theo yêu cầu của Mạnh Hạo mà thôi hóa thanh lý.

Mạnh Hạo nâng tay phải lên, lấy ra Vạn Luyện lô. Vừa thấy lò luyện đan này, Chu Đức Khôn liền trợn tròn mắt, nhưng lão cũng biết lúc này không phải là lúc hỏi chuyện. Lão cũng hiểu ra, vì sao lúc này Mạnh Hạo lại coi trọng lần luyện đan này như thế…

Ném dược thảo vào lò đan, Mạnh Hạo đưa tay bấm quyết niệm chú, thôi hóa đan dược, tay phải nâng lên, trực tiếp chỉ lên trán thanh niên kia, vạch ra một vết thương, thu lấy một giọt máu tươi.

Giọt máu kia lơ lửng trước mặt Mạnh Hạo, bị Mạnh Hạo ném vào trong lò luyện đan.

Sau một lát, một viên đan dược màu đen được luyện chế ra, Mạnh Hạo vung tay, viên đan dược liền trực tiếp bay vào trong miệng thanh niên. Sau khi nuốt vào, cũng chỉ khoảng mười hơi thở, thân hình thanh niên bỗng nhiên kịch liệt run rẩy, phát ra tiếng gào thét thê lương, làm cho hai tên tu sĩ bên cạnh đều biến hóa sắc mặt.

Mạnh Hạo thì vẫn bình tĩnh như thường.

Tiếng gào thét thảm thiết kéo dài nửa canh giờ, trên đỉnh đầu thanh niên liền phun ra một luồng hắc khí, trong hắc khí còn một mảnh sương trắng. Lúc này, khí tức đen trắng như là dung hợp, nhưng dung hợp không phải là tụ lại mà dần tiêu tán.

Giống như là lần dung hợp này bị lực lượng nào đó thay đổi, làm cho không thể chia lìa, nhưng càng dung hợp thì càng tiêu tán. Nếu không có

thủ đoạn của hắn áp chế thì e là dung hợp không được bao lâu sẽ hoàn toàn tiêu tán.

- Người này không biết tu hành công pháp gì, làm cho tử khí nhập thể, cắn nuốt sinh cơ, dù bị áp chế nhưng vĩnh hằng không thể mở ra, nhiều nhất chỉ là ba tháng, nếu không có phương pháp chữa trị thì hắn chết chắc.

- Phương mỗ có thể thử một lần, chỉ nắm chắc năm phần, nhưng thân thể huyết mạch người này đã hư hỏng, cần huyết mạch ba đời, luyện ra Huyết Mạch đan, dùng để cải tạo máu huyết đã hỏng này, vừa có thể để người này sinh ra tân phách. Mà Hồn từ Phách mà có, từ trong máu sinh ra, sau đó mới có thể luyện chế Luyện Hồn Đan, vậy mới thành công!

Mạnh Hạo thản nhiên nói.

Hai tu sĩ trung niên bên người thanh niên nghe vậy liền lập tức xoay người. Ước chừng qua hai nén hương thời gian, hai người mới trở lại, đưa cho Mạnh Hạo ba bình ngọc.

Bên trong đúng là huyết mạch ba đời cho thanh niên này, có thể trở thành đệ tử hạch tâm, ngoài tư chất thì cần phải có tổ tiên có địa vị cao trong tông môn, cho nên muốn huyết mạch ba đời cũng không khó.

Ra hiệu tu sĩ Thanh La Tông mang thanh niên kia vào trong lầu, Mạnh Hạo liền đuổi hai người này ra ngoài. Sau đó hắn lấy ra lệnh bài Chủ Lô, Chu Đức Khôn bên cạnh cũng thế, theo vầng sáng xuất hiện, phong tỏa cả lầu các, bên ngoài Thanh Nghênh Phong cũng có quầng sáng xuất hiện, như là phong ấn.

Lúc này, trong lầu chỉ còn Mạnh Hạo cùng Chu Đức Khôn, thêm cả thanh niên thất thần tái nhợt kia.

Mạnh Hạo vẫn rất bình tĩnh, nhìn thanh niên kia, hai mắt lộ vẻ suy tư.

- Đoạt xá người này, là tàn hồn tránh né luân hồi thiên địa …. Lấy tàn hồn đoạt xá, bởi vì tự thân không có sinh cơ, cho nên sau khi đoạt xá, chẳng khác gì hoạt tử nhân, thân thể không thể duy trì, tối đa vài ngày liền bắt đầu hư thối.

- Cho nên, mới không thể cắn nuốt linh hồn chủ nhân thân thể này, mà hóa đoạt xá thành ký sinh, như thế liền có thể khống chế hoàn mỹ thân hình này!

- Đây vốn là một loại cân bằng, nhưng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đánh vỡ cân bằng, nên mới có một màn hôm nay.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên.

- Tàn hồn đã bị thương, cần đơn giản âm cực hóa dương… phủ cực thái lai! Như lời của Phong Yêu Cổ Ngọc, “phong tắc bất khả kiến thất nguyệt chi dương, trợ tắc phong yêu sư huyết dung niệm”!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra chút lãnh mang, luyện Hồn Đan có hữu hiệu hay không, hắn không biết được, nhưng Mạnh Hạo hiểu được, sau khi lấy máu tươi của mình hòa tan, đối với thanh niên này mà nói, vô luận là bây giờ hay sau này, sinh tử nằm trong một ý niệm của Mạnh Hạo.

- Ba phiến Thiên Châu Diệp, chín cái Trần Phong Căn, Lưu Thần Dịch một giáp…

Mạnh Hạo chậm rãi nói, liên tục nói ra chừng trăm loại dược thảo, Chu Đức Khôn bên cạnh theo đó lấy dược thảo từ trong túi trữ vật ra.

Lực của địa hỏa tinh mạnh mẽ bạo phát, lò luyện đan lơ lửng lập tức đỏ lên, cũng là lúc Vạn Luyện lô phát ra mùi thơm ngào ngạt. Mạnh Hạo phối hợp dược thảo, theo thứ tự mà ném vào trong đó, cuối cùng sau khi ném hết thì hắn cắt tay, một giọt máu tươi rơi vào trong lò đan.

Lần luyện đan này, Mạnh Hạo cố ý khống chế, kéo dài tới ba ngày.

Ba ngày sau, khi đan dược luyện ra liền lộ ra một màu đỏ sậm, Mạnh Hạo thu lấy, không chút chần chờ ném vào trong miệng thanh niên kia.

Đan dược vào miệng, thanh niên kia liền run rẩy, nhưng lại không có kêu gào gì. Trong lúc run rẩy, hai mắt y lộ vẻ mờ mịt, cũng có giãy dụa. Sau khi kéo dài qua một nén nhang thời gian, tên thanh niên kia bỗng nhiên chấn động mạnh một cái, sau đó liền an tĩnh.

Y cúi đầu, không chút nhúc nhích, qua thêm mười hơi thở, một khí tức âm trầm từ trên người thanh niên khuếch tán mà ra. Y chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt không còn mờ mịt giãy dụa, mà lộ ra một mảnh âm lãnh.

- Đa tạ đại sư!

Thanh niên thản nhiên mở miệng, tuy mở miệng cảm ơn nhưng trên người lại lộ vẻ cao ngạo, cao cao tại thượng. Một chữ tạ giống như bố thí, trong lúc nói, người này đứng lên, không nhìn Mạnh Hạo một cái mà xoay người, trực tiếp rời khỏi phòng.

Chu Đức Khôn nhíu mày, lộ vẻ không vui.

Mạnh Hạo thì vẫn bình tĩnh như thường, trong lòng lại cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 385: Phượng Tổ đại nhân.

Tàn hồn trong cơ thể thanh niên này, nhìn thì giống như đạt được cân bằng, nhưng vì có một giọt máu tươi kia của Mạnh Hạo, chỉ cần hắn muốn, có thể trong nháy mắt đánh rớt người này xuống đất, thậm chí có thể làm cho tàn hồn trực tiếp tan biến.

Phong Yêu Sư Huyết, một giọt có thể đủ làm cho tàn hồn tan biến một cách triệt để!

Thanh niên kia nhanh chóng rời đi, bên ngoài Thanh Nghênh Phong, Tử La Lão Tổ, mỹ phụ trung niên, còn có lão già mặt đỏ kia đều chờ đợi dưới núi. Khi bọn họ nhìn thấy người thanh niên kia, ba người đều thở ra một hơi, tiến lên ôm quyền cúi đầu.

- Chúc mừng tiểu tổ khôi phục!

Một màn này, tự nhiên sẽ không để người ngoài nhìn thấy, bốn phía đã sớm được ba lão già này che đậy.

- Thi nhân không thuộc về thế giới này, cực kỳ khó chơi, Vương lại ngủ say nữa rồi. Lần này chúng ta hành tẩu nhân gian, lại không thể hoàn thành nhiệm vụ mà Vương giao cho…. Nhưng mà các ngươi làm tốt lắm, tìm được người không tệ, cuối cùng có thể giúp ta khôi phục lại, như vậy liền còn có cơ hội!

Thanh niên kia thản nhiên nói, liếc nhìn ba vị tu sĩ Nguyên Anh một cái.

- Sắp xếp tàn tổ khác đi qua đi, về phần… Phượng Tổ đại nhân, nàng không thể gặp chuyện ngoài ý muốn, nếu như những người tiếp theo

thành công thì mới dẫn nàng tới…

Thanh niên nói xong liền nhoáng lên một cái, trong phút chốc đã hóa thành một luồng khói đen, trực tiếp biến mất. Đây không phải là thuấn di, mà là dung nhập vào thiên địa.

Ba người Tử La Lão Tổ cung kính cúi đầu, vừa đứng dậy thì ba người nhìn nhau một cái, đều lộ vẻ chua xót thầm than, rời đi. Sắp xếp mười hai người khác, tất cả đều đưa tới chỗ Mạnh Hạo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Mạnh Hạo ở trong Thanh La Tông, hắn lần lượt trị liệu cho những người được gọi là tiểu tổ. Vì hắn mà Thanh Nghênh Phong này đã trở thành nơi cực kỳ trọng yếu của Thanh La Tông.

Mọi yêu cầu của hắn, chỉ cần đưa ra thì không cái nào là không được thỏa mãn. Mạnh Hạo há có thể không chớp cơ hội này mà nói ra rất nhiều loại đan dược. Hắn đã dần dần góp đủ dược thảo luyện chế Kim Đan Hoàn Mỹ. Thấy hắn liên tục thu lấy đủ loại thảo dược, Chu Đức Khôn thèm đỏ mắt, cũng đưa ra vài loại thảo dược.

Vì thế, trong lúc hai người tại đây luyện đan thì đều cùng nhau ăn bớt.

Mà huyết mạch ba đời thì Mạnh Hạo cũng lấy được không ít, thứ này không có liên quan gì tới luyện đan, nhưng lại rất cần thiết cho Mạnh Hạo luyện chế Huyết Thân, vì vậy hắn tự nhiên không bỏ qua.

Về phần những người không có tổ huyết, Mạnh Hạo cũng không quá ép buộc, chỉ là kéo dài thời gian luyện đan lên mấy ngày.

Cho đến một ngày, Chu Kiệt mang sắc mặt tái nhợt tiến vào trong phòng Mạnh Hạo. Tại trong Thanh La Tông này, từ lần gặp trước, đến bây giờ Mạnh Hạo mới gặp lại Chu Kiệt. Chu Kiệt vừa khoanh chân ngồi xuống, Mạnh Hạo liền trầm ngâm một lúc rồi mới bắt đầu luyện đan.

Sau Chu Kiệt, còn lại là Hàn Bối, cô gái này rất cẩn thận, khi xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, Mạnh Hạo vừa nhìn thấy nàng liền bỗng nhiên cười.

- Phương đại sư…

Hàn Bối nhìn thấy Mạnh Hạo cười thì trong lòng nhất thời khẩn trương. Mà lúc này, trong đầu nàng cũng vang lên giọng nói của Lão Tổ Hàn gia.

- Cẩn thận kẻ này, hắn không đơn giản, chắc là đã nhận ra lão phu!

Đây không phải lần đầu tiên Lão Tổ Hàn gia mở miệng, ngày trước ở ngoài Thanh La Tông, Hàn Bối khẩn trương cũng chính vì lời của Lão Tổ Hàn gia.

Mạnh Hạo vẫn bình thản như thường, sau khi cười xong thì bắt đầu luyện đan. Sau khi luyện ra đan dược, Mạnh Hạo lại nhìn về Hàn Bối, lúc này, vẻ mặt của Hàn Bối vẫn như thường, nhưng trong lòng đã hoàn toàn chấn động, mà giọng nói của Lão Tổ Hàn gia cũng trở nên run run rồi.

- Đan dược này… không thể nuốt!!! Người này, người này….

- Phương đại sư, đan dược này, sau khi trở về rồi tiểu muội sẽ uống…

Hàn Bối bình tĩnh đứng dậy, không lộ ra chút khác biệt gì, còn khẽ cười nói.

- Chu sư huynh, tại hạ có chút việc tư muốn nói chuyện cùng vị Hàn đạo hữu!

Mạnh Hạo không nhìn Hàn Bối, mà quay lại nhìn Chu Đức Khôn, ôm quyền nói.

Chu Đức Khôn cười ha hả, lão đã sớm phát hiện có điều không thích hợp, nhưng mấy ngày này có được thu hoạch không tệ, vì vậy lão nghe thế cũng không nói gì, xoay người ra khỏi phòng.

- Phương đại sư…

Thấy Chu Đức Khôn rời đi, Hàn Bối âm thầm trở nên khẩn trương, nhưng vẻ mặt vẫn giữ vững như thường, nét cười như hoa, đang chuẩn bị muốn nói gì đó.

- Ngươi có thể không nuốt viên thuốc này, nhưng Phương mỗ muốn một cái nhân tình! Ngày sau nếu ta cần đến, ngươi phải hoàn thành!

Mạnh Hạo nhìn Hàn Bối, hai mắt thâm thúy, như nhìn xuyên thấu vào hai mắt Hàn Bối.

Hàn Bối cắn răng nhìn Mạnh Hạo, dù nàng có tâm cơ rất nặng, nhưng hôm này cũng không suy nghĩ được gì, chỉ có thể lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

- Lời của Phương đại sư, tiểu muội có chút không hiểu, nhưng đại sư yên tâm, một cái nhân tình này, tiểu muội đáp ứng!

- Cho Phương mỗ cái nhân tình này, không phải là ngươi, mà là cái hồn thứ ba trong cơ thể ngươi!

Mạnh Hạo lạnh nhạt nói, những lời này rơi vào trong tai Hàn Bối, giống như là tiếng sấm nổ, làm cho sắc mặt nàng hoàn toàn đại biến.

Nàng đang muốn nói gì, nhưng trong thiên linh của nàng đột nhiên có một luồng hơi thở màu lam tràn ra, nó chậm rãi ngưng tụ, hóa thành một hư ảnh một nam tử trung niên, y ngước mắt nhìn Mạnh Hạo, sau hồi lâu mới gật đầu một cái.

- Hàn gia, thiếu ngươi một cái nhân tình!

Thân ảnh này truyền ra thanh âm tang thương.

Mạnh Hạo ôm quyền vái một cái, thân ảnh kia mới biến mất. Hàn Bối hít sâu một cái, kinh hãi nhìn Mạnh Hạo. Sau một lúc nàng mới nhanh chóng xoay người rời đi. Vừa ra khỏi lầu, nàng lập tức khôi phục tâm thần, trong mắt liền lộ vẻ âm lãnh bước đi về phía xa, người ngoài không phát hiện ra dị thường.

Luyện đan liên tục hơn một tháng, cho đến hôm nay, Thanh La Tông đưa tới người cuối cùng, người này… chính là Hứa Thanh!

Được đưa tới cuối cùng, với lịch duyệt của Mạnh Hạo tự nhiên nhìn ra không ít manh mối. Hiển nhiên thân phận của Hứa Thanh bây giờ ở Thanh La Tông đã không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Tàn hồn trong cơ thể nàng cũng có thân phận cực kỳ tôn quý.

Điều này làm cho Mạnh Hạo càng thêm giữ vững phán đoán của mình. Tại khi Hứa Thanh được đưa tới, toàn bộ Thanh Nghênh Phong đã không còn giống như những ngày trước. Quầng sáng bên ngoài chẳng những mạnh mẽ hơn mấy lần, Mạnh Hạo thậm chí còn cảm nhận được, khoảng trời bên ngoài kia cũng có vô số tàn hồn, những tàn hồn này tràn ngập bốn phía, đều ngóng nhìn vè trong này.

Những phát hiện này làm cho đáy lòng Mạnh Hạo trầm xuống, nhưng vẻ mặt không lộ ra chút gì khác lạ. Hứa Thanh vừa tiến vào lầu liền khoanh chân ngồi đó, rất bình tĩnh, mà vẻ mờ mịt trong hai mắt cũng đã giảm đi rất nhiều.

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh một cái, nhất là liếc nhìn lên trán nàng. Hắn mở ra quầng sáng Chủ Lô, ngồi bên trong luyện chế đan dược. Lúc luyện chế, tuy rất bình tĩnh, nhưng máu mà hắn nhỏ vào lại không phải là máu bình thường, mà là tâm huyết tu vi của hắn.

Giọt máu này, là tinh hoa tính mạng của hắn, ẩn chứa Cửu Đại Phong Yêu cường đại, chấp niệm của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 386: Ta muốn nhìn ngươi đi xa.

Khi dung nhập vào trong đan dược, sau khi lấy đủ loại thảo dược phối hợp, hắn còn mượn lực của miếng mỡ đông, làm cho nó không lộ ra sơ hở gì. Mà khi Mạnh Hạo vừa luyện ra đan dược, Hứa Thanh liền vươn ra ngọc thủ nhận lấy, nhưng lại không nuốt vào.

- Đan dược này, khiến cho những người khác khôi phục bình thường!?

Hứa Thanh thản nhiên nhìn Mạnh Hạo nói, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng. Không chờ Mạnh Hạo trả lời, nàng đã đứng dậy, cất bước ra khỏi lầu.

Mạnh Hạo nhìn bóng lưng Hứa Thanh, trầm mặc không nói. Nhưng hắn có thể xác định, mặc dù lúc này đối phương không nuốt, nhưng rất nhanh nàng sẽ nuốt viên đan dược này.

Bởi vì nhìn nàng như là đã khôi phục chính mình, nhưng trên thực tế chỉ là một biểu hiện giả dối mà thôi. Trình độ bị thương hồn của nàng đã vượt xa người khác không chỉ mấy lần, thậm chí có thể nói là nghiêm trọng nhất. Bởi vì Mạnh Hạo đã nhìn thấy, miệng vết thương trên trán nàng càng thêm nghiêm trọng hơn.

Ngày hôm sau, lúc hoàng hôn, tại trong núi thứ bảy của Thanh La Tông, Hứa Thanh khoanh chân ngồi trong động phủ, sắc mặt nàng tái nhợt, đôi mắt mờ mịt cùng giãy dụa, thân hình run run.

Bộ dáng này kéo dài tới mấy canh giờ, tay phải nàng nâng lên, chậm rãi lấy ra viên đan dược mà Mạnh Hạo luyện từ trong túi trữ vật. Nhưng quá trình đưa nó lên miệng cũng bị kéo dài hơn mười hơi thở.

Nếu Mạnh Hạo ở chỗ này, nhất định có thể nhìn thấy, bên ngoài thân hình Hứa Thanh đã có vô số tàn hồn, những tàn hồn này đều khẩn trương nhìn Hứa Thanh, không ngừng lượn lờ xung quanh.

Thậm chí, bên ngoài động phủ này, tất cả đệ tử Thanh La Tông được chữa trị, kể cả Chu Kiệt, Hàn Bối đều cung kính quỳ lạy, giống như đang chờ triệu kiến.

Hứa Thanh cầm đan dược, sau hồi lâu, vẻ âm lãnh áp chế được mờ mịt cùng giãy dụa. Nàng thầm than một tiếng, nàng hiểu được, dựa vào linh hồn bị thương của mình, cuối cùng vẫn không cách nào làm cho thân thể này khôi phục cân bằng. Thậm chí, theo mình trở nên ảm đạm, linh hồn nguyên bản của thân thể này gần như sắp tiêu tán, khiến cho thân thể này gần như chặt đứt sinh cơ, vết thương trên trán nàng đã lâu rồi không thể khép lại. Nàng còn cảm nhận được, nếu cứ kéo dài như vậy, thân hình này sẽ bắt đầu hư thối.

Nàng vốn không tin thế gian này có đan dược nào có thể làm tàn hồn khôi phục, tất cả đều do Thanh La Tông tự chủ trương. Nhưng khi những người khác khôi phục như cũ, đã kiến cho nàng chần chừ, nàng cũng đã nghiên cứu viên đan dược này một lần rồi, vốn không định nuốt, nhưng cuối cùng vẫn thả vào trong miệng.

Đan dược vừa vào miệng, chớp mắt liền hòa tan, máu tươi của Mạnh Hạo liền hóa thành quang mang đỏ sậm. Ngay lập tức, linh hồn Phượng Tổ trong thân thể Hứa Thanh chấn động kịch liệt, một cảm giác nguy cơ sinh tử đột ngột trào lên. Nhưng không đợi nàng làm ra hành động gì, khí tức làm cho nàng gần như hồn phi phách tán trực tiếp bao phủ lấy, ngăn cản nàng cảnh báo ra bên ngoài.

Cùng lúc đó, linh hồn Hứa Thanh giống ngủ say lại được quang mang đỏ sậm này vờn quanh tẩm bổ. Cùng lúc được sự tương trợ này mà khôi phục, làm cho linh hồn Hứa Thanh theo bản năng dẫn động, vậy mà lại

tiến hành cắn nuốt tu vi của Phượng Tổ đã suy yếu tới cực điểm, còn bị Phong Yêu Huyết trấn áp kia. Vì vậy, trong thân thể gần như trở thành tử thi này, xuất hiện một màn cắn nuốt tu vi!

Đây là cắn nuốt của hồn, mục đích của Mạnh Hạo, muốn nàng giống như Hàn Bối, dung nạp tàn hồn để làm thành tựu cho bản thân. Dung hợp như vậy, đã chẳng phân biệt được lẫn nhau, dù là người Thanh La Tông, dù là tàn hồn này cũng không thể phân biệt rõ, chủ nhân của thân thể này, rốt cuộc là ai!?

Trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, tuyệt địa trùng sinh!

Ngay khi Hứa Thanh vừa nuốt viên đan dược này, Mạnh Hạo khoanh chân trong lầu cũng mở mắt. Trong mắt lộ ra tinh quang, có tâm huyết của hắn, vì vậy hắn tự nhiên có thể cảm ứng được.

- Lực biến hóa của miếng mỡ đông, quả nhiên khó làm người phát hiện…

Mạnh Hạo đưa tay sờ mặt, sau hồi lâu, khi nhấc tay lên thì trong tay đã có một cái bình ngọc.

Trong bình ngọc này có một viên đan dược, đây là viên đan dược hắn tự thân luyện chế ra khi quyết định tới Thanh La Tông. Bình thuốc được che kín bằng sáp, rất hoàn chỉnh, chưa từng bị mở ra.

Vốn là muốn tặng cho Hứa Thanh, nhưng vẫn mãi không thể tặng được.

Nhìn bình thuốc, Mạnh Hạo nhắm mắt.

Sáng ngày thứ hai, Mạnh Hạo đi ra khỏi lầu, đám đệ tử Thanh La Tông canh giữ ở nơi này đều ôm quyền cúi đầu chào Mạnh Hạo.

- Đưa bình thuốc này cho Hứa Thanh đạo hữu. Đây là đan dược mà ngày

đó nàng yêu cầu ta luyện chế!

Mạnh Hạo đưa bình thuốc cho tu sĩ Thanh La Tông, hắn biết, bởi vì Hứa Thanh có thân phận đặc thù trong Thanh La Tông, vì vậy e là rất ít người dám mở bình thuốc này.

Hơn nữa, dù là mở ra thì hắn cũng không ngại.

Lại qua mấy ngày, Chu Đức Khôn đã thúc dục hai lần. Đến ngày thứ bảy, Mạnh Hạo không thể tiếp tục chờ nữa, hắn xuống núi, mà giữa không trung là Chu Đức Khôn đã chờ hắn mấy ngày.

Hắn đã hẹn với Chu Đức Khôn rồi, hôm nay là lúc rời đi, lần giảng đan này đã kết thúc, luyện đan cũng chấm dứt. Hai người đã vượt quá thời gian yêu cầu khi được đưa tới Thanh La Tông.

Thật sự không còn lý do gì để tiếp tục ở lại. Cho nên khi Chu Đức Khôn nói ra ý kiến thì Mạnh Hạo liền gật đầu đồng ý.

Lúc này, mọi người trong Thanh La Tông đều vui vẻ đưa tiễn, Mạnh Hạo cùng Chu Đức Khôn bước ra phía cổng Thanh La Tông. Tử La Lão Tổ tự mình đưa tiễn, trên đường nói chuyện rất hòa hợp.

Nói về bình thuốc kia, xác thực là không có người dám tự tiện mở ra, ngày đó khi được đưa tới nơi Hứa Thanh bế quan, viên thuốc rơi vào trong tay một thiếu nữ có thần sắc âm lãnh. Sau khi nhận lấy bình thuốc, nàng dùng thần thức đảo qua, phát hiện trong đó chỉ có một viên thuốc thì liền không để ý tới nữa. Hơn nữa, nàng cũng không dám tự tiện mở ra. Nàng quá hiểu rõ tính cách của Phượng Tổ đại nhân, một khi mình phạm vào kiêng kỵ này, dù là vãng sinh trở về thì sinh tử đã nằm trong một ý niệm của đối phương.

Hơn nữa, chỉ là một viên thuốc, cũng không phải là vật hung hiểm gì, thiếu nữ lại càng không để ý tới.

Cho đến hôm nay, cửa động phủ của Hứa Thanh chậm rãi mở ra, ánh mặt trời chiếu vào, cô gái kia lập tức cúi đầu bước vào, hướng về Hứa Thanh không rõ vẻ mặt, khoanh chân quay lưng ngồi đó, nàng liền nhanh chóng quỳ xuống.

- Chúc mừng Phượng Tổ khôi phục thần hồn!

Hứa Thanh trầm mặc không nói, cô gái kia cũng không dám ngẩng đầu, cũng không nhìn thấy vẻ mờ mịt nhanh chóng tiêu tán trong mắt Hứa Thanh, thay vào đó là quang mang kỳ dị.

Sau một lát, Hứa Thanh chậm rãi đứng lên, một thân váy dài màu xanh, dung nhan trong trẻo lạnh lùng, vừa bước ra khỏi động thì thanh âm của nàng cũng nhẹ nhàng vang lên.

- Đứng lên đi!

Thiếu nữ hít sâu một hơi, nhanh chóng đứng dậy, cẩn thận hầu hạ sau lưng Hứa Thanh, cùng nàng rời khỏi động.

Hứa Thanh nhìn bầu trời bao la xanh thẳm, đón lấy ánh nắng trời cao, quang mang kỳ dị trong mắt nàng cũng dần tán đi, còn lại cảm khái âm lãnh sâu trong bên trong, chỉ có nàng mới biết rõ.

- Triệu hồi mười hai hồn Thanh tộc lại!

Sau hồi lâu, Hứa Thanh thản nhiên mở miệng.

Cô gái kia vội vàng gật đầu, đang muốn rời đi thì như là nhớ ra chuyện gì, nàng chần chờ ngừng lại.

- Nói!

Hứa Thanh chợt lóe ra quang mang âm lãnh, nhìn cô gái kia nói.

- Phượng Tổ đại nhân, mấy ngày trước vị Phương đại sư kia đưa tới một viên đan dược, nói là đan dược ngài yêu cầu hắn luyện!

Thiếu nữ run rẩy, gấp giọng trả lời. Trong lòng nàng cảm thấy, Phượng Tổ đại nhân bây giờ so với trước kia còn lạnh lùng hơn.

Nói xong, nàng lấy bình thuốc từ trong túi trữ vật ra.

Hứa Thanh bình tĩnh liếc nhìn bình thuốc một cái, bỗng nhiên trong lòng nàng chấn động, hô hấp cũng có chút dồn dập. Nàng vươn tay chụp vào hư không, bình thuốc kia liền rơi vào trong tay nàng, nàng bóc sáp, đổ ra viên đan dược kia.

Đây là một viên đan dược rất tầm thường, tầm thường tới mức có thể nói là giá trị cực kém. Nhưng vì đan dược không có giá trị gì, nhưng trong lòng Hứa Thanh lại nhấc lên sóng lớn ngập trời mà người ngoài không thể phát hiện.

Đây là một viên… Dưỡng Nhan đan!

Hứa Thanh cầm đan dược, giật mình đứng đó.

- Hắn ở núi nào?

Hứa Thanh nhắm nghiền hai mắt, khi mở ra thì giọng nói hóa thành âm lãnh, lúc này nàng còn chưa dung hồn hoàn toàn triệt để, trong đầu, phần đông trí nhớ vẫn rất đa dạng, có chút hỗn loạn.

- Ở Thanh Nghênh Phong…

Thiếu nữ kia mới nói xong, Hứa Thanh đã đạp hư không, lập tức biến mất.

Ngoài cửa Thanh La Tông, Mạnh Hạo cùng Chu Đức Khôn mỉm cười ôm quyền với Tử La Lão Tổ, cự tuyệt Thanh La Tông đưa tiễn, hai người chuẩn bị rời khỏi sơn môn.

Nhưng vào lúc này, một đạo cầu vồng với tốc độ khó có thể hình dung, trong phút chốc đã từ Bách Sơn của Thanh La Tông gào thét mà tới. Tốc độ này cực nhanh, tạo nên từng đợt sóng khí, tạo ra uy hiếp khó có thể hình dung, làm cho Tử La Lão Tổ biến sắc. Vừa xoay người, khi thấy thân ảnh trong cầu vồng kia, lão liền khiếp vía.

Những thứ này chỉ trong chớp mắt, một thân ảnh áo lam, lạnh lùng trong trẻo xuất hiện giữa không trung. Nàng đứng trên đó, ánh mắt âm lãnh đảo qua mọi người, cuối cùng, khi rơi lên người thư sinh Mạnh Hạo, lòng nàng liền run lên.

Trong mắt nàng, thế giới như biến mất, chỉ còn ánh mắt mông lung trong ánh trăng, ngước nhìn về phía xa.

Cái nhìn này… có lẽ tại trong đám người kia chỉ giống như liếc nhìn ngươi nhiều hơn một cái.

Cái nhìn này…. có lẽ tại trong sinh mạng này đã quấn quanh một thân ảnh của ngươi.

Cái nhìn này… có lẽ tại trong thiên địa này, nói cho ngươi biết, ta… vẫn mãi nhìn ngươi.

Mạnh Hạo cười, nụ cười dễ coi, nhìn Hứa Thanh, nhìn khuôn mặt dù âm lãnh kia, nhưng hắn có thể cảm nhận được nét quen thuộc, nụ cười mang theo vui vẻ, cũng ẩn chứa một chút nhu hòa.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Mạnh Hạo cười, Hứa Sư tỷ lạnh như băng, nhưng chỉ có hai người biết được, khi hai người vừa nhìn vào mắt nhau,

hắn biết nàng đã hiểu được, mà nàng cũng hiểu được, người trước mắt này, chính là Mạnh Hạo.

Giống như năm đó, một lần nhìn nhau kia tại trong phúc địa Thanh La, như lúc mỉm cười dưới trăng lúc ở trong Kháo Sơn Tông… Cũng như lúc Mạnh Hạo quay đầu nhìn thân ảnh không thể quên được khi ở Đại Thanh Sơn.

Không cần nói gì, chỉ có cảm khái cửu biệt trùng phùng…. Chỉ nằm sâu trong mắt, bởi vì đây không phải là địa điểm thích hợp, hai người chỉ có thể dùng ánh mắt để biểu lộ vui mừng trong lòng…

- Ta tiễn ngươi!

Hứa Thanh thản nhiên nói.

- Đa tạ Hứa đạo hữu!

Mạnh Hạo mỉm cười, ôm quyền gật đầu.

Chu Đức Khôn sửng sốt một chút, mấy người Tử La Lão Tổ cũng ngẩn ngơ… nhưng tất cả đều không dám nói gì. Bọn họ biết rõ, Hứa Thanh này là ai, càng hiểu được, địa vị của của Hứa Thanh vượt xa bọn họ rất nhiều.

Hứa Thanh không liếc người xung quanh một cái, trong mắt nàng chỉ có Mạnh Hạo.

Ba người đi xa…

Ngoài Thanh La Tông, tại trên một ngọn núi, Chu Đức Khôn rất hiểu phong tình đứng phía xa chờ đợi, Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh đứng trên đỉnh, đưa mắt nhìn nhau.

- Cảm ơn....

Hứa Thanh nhẹ giọng nói.

Mạnh Hạo lắc đầu, đưa mắt nhìn về phía Thanh La Tông. Hứa Thanh vung tay nâng lên, vẻ âm lãnh trong mắt lại lộ ra, lúc xoay người, giọng nói thản nhiên của nàng vang vọng.

- Trong vạn trượng này, kẻ nào bước vào, diệt hồn vẫn thần!

Lời này vừa ra, một hơi thở âm lãnh liền bập bùng lên, Mạnh Hạo cảm nhận được, vô số tàn hồn vẫn luôn đi theo kia đều run rẩy, gấp gáp rút lui. Trong thời gian ngắn, nơi này đã không còn tàn hồn nào.

Thời gian trôi qua, hai người đứng trên đỉnh núi, tại trong nắng sớm, nói chuyện đơn giản, một người cười, một người yên tĩnh nghe… Thời gian trôi qua mang theo lưu luyến không rời.

Nhớ lại tình nghĩa sư môn, rồi lại qua Thanh La phúc địa… hôm nay gặp lại tại trong tông môn này, một màn này đọng lại trong đáy lòng Mạnh Hạo, cũng khắc ghi trong lòng Hứa Thanh.

Nàng vẫn lộ vẻ băng lạnh, nhưng trong lòng rất vui sướng… trong ánh mắt âm lãnh ẩn chứa một tia sáng nhu hòa, nàng đứng nhìn sư đệ Mạnh Hạo, tuy bộ dáng thay đổi những vẫn chính là sư đệ Mạnh Hạo của mình.

Ngay tại khi biết hắn là Phương Mộc, nhịp tim của nàng đột nhiên tăng tốc, nàng như có nhiều lời muốn nói, nhưng khi vừa đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều như không cần nói gì nữa.

Nàng biết, hắn không có rời khỏi Nam Vực, thế nhưng lại trở thành Chủ Lô đan sư của Tử Vận Tông, vậy là đủ rồi. Bởi vì trong chớp mắt khi nhìn thấy viên Dưỡng Nhan Đan kia, nàng đã hoàn toàn hiểu được, ở trong lòng mình thì ra, không biết từ lúc nào, bóng dáng thiếu niên lúc

trước đã ăn sâu bén rễ, giống như hòa tan vào cùng lòng của nàng.

Nếu năm tháng có thể xóa đi hết thảy, vậy, tất cả khi quay đầu chỉ hóa thành nụ cười thản nhiên… Nhưng nếu năm tháng không thể xóa nhòa, ngược lại càng thêm lắng đọng, vậy, không cần quay đầu, chỉ cần chạy tới… Có lẽ, trong tương lai, một ngày nào đó… hai người có thể tự nhiên mà cùng nhau bước trong gió tuyết.

Cho đến khi ánh trăng lên cao, bầu trời tràn ngập ánh sao, trong đêm trăng, gió núi vờn quanh, thổi bay mái tóc dài che đi dung nhan của Hứa Thanh, lộ ra nụ cười, lưu lại chút nhu hòa cho Mạnh Hạo.

Nụ cười kia, lộ ở trên mặt, nhưng lại khắc tại trong tim.

Thản nhiên như nước, nhưng tại trong sinh mạng này lại không thể thiếu.

- Đi thôi, ta muốn nhìn ngươi đi xa!

Hứa Thanh nhẹ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 387: Năm năm chưa đấu pháp

Mạnh Hạo đi xa, dưới ánh trăng hắn quay đầu nhìn lại một lần, hắn nhìn về phía thân ảnh đứng trên ngọn núi ở phía xa, trong lòng hiện lên từng cảnh từng cảnh cùng với Hứa Thanh ngày xưa.

Năm đó ở trong Kháo Sơn Tông, lần đầu tiên tống xuất đan dược, bên ngoài động phủ Kháo Sơn Tông, lấy ra Dưỡng Nhan Đan, dưới ánh trăng còn có giọng nói của Hứa sư tỷ, cho đến Thanh La phúc địa, cho tới tận bây giờ.

Bất tri bất giác, giống như đã có rất nhiều chuyện phát sinh.

Đây có phải là tình yêu nam nữ hay không? Mạnh Hạo cũng không nhận rõ, bởi vì loại cảm giác này hắn chưa bao giờ có được, cũng chưa bao giờ trải qua, nhưng hắn chỉ biết được rằng, mỗi khi hắn nhìn thấy Hứa sư tỷ thì hắn đều hết sức vui vẻ, giống như tìm lại được một câu chuyện cũ bị vùi sâu trong ký ức.

Loại cảm giác này rất tốt đẹp.

Mà năm năm này hắn ở Tử Vận Tông, người Mạnh Hạo nhớ lại nhiều nhất cũng là Hứa Sư tỷ lạnh lạnh thanh thanh trước mắt này, ở bên dưới ánh trăng, mái tóc đen phiêu diêu.

- Nếu Kháo Sơn Tông còn đó, nếu năm đó Thanh La Tông không mang Hứa sư tỷ đi, nếu mà nay chúng ta còn ở tại Kháo Sơn Tông… không biết sẽ là bộ dáng gì?

Mạnh Hạo quay đầu xoay lưng về hướng ánh trăng, hắn đi về hướng xa

xa, trong lòng hỏi một vấn đề mà chính mình cũng không có hồi đáp.

Càng đi, càng xa

….

Hai ngày sau, trên đường đi thẳng hướng truyền tống trận của Hoang Lĩnh, trên bầu trời có hai đạo cầu vồng đang gào thét mà đi, trong cầu vồng này chính là Mạnh Hạo cùng với Chu Đức Khôn, hai người này đã hoàn thành nhiệm vụ tông môn giao cho bây giờ đang trên đường quay trở về Tử Vận Tông.

Chu Đức Khôn đã xin miễn Thanh La Tông đưa tiễn, sau khi rời đi lão mang theo Mạnh Hạo đến một gia tộc tu chân ở một vùng phụ cận Thanh La Tông, ở nơi đó bọn họ cư trú hai ngày, Mạnh Hạo cùng với Chu Đức Không đã nhận được sự chiêu đãi long trọng.

Nghĩ đến bộ dáng tôn cao của Chu Đức Khôn trong gia tộc tu chân kia, trên mặt Mạnh Hạo lộ ra một nụ cười.

- Khụ khụ, đợi về sau này ngươi ra ngoài nhiều thêm vài lần, ngươi cũng sẽ cùng với các gia tộc tu chân kết làm giao tình rất tốt. Nơi này thẳng đường đi tới, phải trải qua truyền tống trận của Hoang Lĩnh để trung chuyển, trên đường ta sẽ cho ngươi được kiến thức thêm một chút.

Chu Đức Khôn ho khan vài tiếng, từ đáy lòng không khỏi đắc ý mở miệng nói.

- Chủ Lô đan sư chúng ta, tuy nói rằng ngày thường có tông môn cung phụng, nhưng mà luyện đan hao phí quá lớn, chỉ là bởi vì trong tông môn cũng chỉ có chút ít, còn chưa đủ để chống đỡ, cho nên… Phương Mộc a, về sau mỗi lần có việc ra ngoài, không nên gấp gáp quay về tông môn ngay, nên tranh thủ kết giao với nhiều gia tộc tu chân, bọn họ lắm của nhiều tiền, là đồng bọn tốt nhất của đan sư chúng ta.

Chu Đức Khôn cất tiếng nói với bộ dạng cảm khái.

Mạnh Hạo vội vàng gật đầu, lộ ra bộ dạng chấp nhận sâu sắc, sau khi trải qua chuyện tình ở Thanh La Tông, hắn cùng với Chu Đức Khôn đã sớm giải quyết khúc mắc trước kia, đến nay quan hệ đã có chút hòa hợp.

Cứ như vậy, trong nửa tháng kế tiếp, Chu Đức Khôn mang theo Mạnh Hạo liên tục đi đến bốn gia tộc tu chân, còn có một tông môn trình độ trung đẳng. Một đường đi tới, tôn cao tràn đầy hơn nữa những nơi họ đi qua, những thứ cần cũng không đáp ứng đầy đủ được, thậm chí mỗi lần đều bán đi được một ít đan dược, linh thạch không ngừng rơi vào túi trữ vật, nhìn hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, nửa tháng này hắn cũng bán được không ít đan dược.

Trong đó tuyệt đại đa số đều là đan dược của Trần Gia Hỉ.

Cho đến nửa tháng sau, Mạnh Hạo cùng với Chu Đức Khôn mới đi gần tới khu vực truyền tống trận của Hoang Lĩnh.

Hoang Lĩnh là một vùng đất thấp ở Nam Vực, tiếp giáp với vị trí trung tâm khu vực, có thể xem như một nơi các tông môn Nam Vực đều cùng xuất hiện, rồi tồn tại truyền tống trận từ đây đi thông qua các tông môn, khiến nó trở thành điểm trung chuyển của tu sĩ Nam Vực.

Giờ phút này ở phía đông Hoang Lĩnh, một chỗ bên trong sơn cốc đáng lẽ là một nơi chợ búa lui tới náo nhiệt, nay đã trở thành một khu vực âm trầm.

Hơi thở huyết tinh còn chưa tiêu tán, trên mặt đất còn có thể nhìn thấy mấy thi thể, ở đó đang có đến vài chục tu sĩ mặc áo màu đen, mang mặt nạ màu trắng, tìm tòi mọi túi trữ vật từ mọi chỗ trên thi thể. Nếu có một cái thi thể nào còn một chút hơi thở, thì cho thêm một kiếm mất mạng.

Ở phía sau đám người áo đen này, có một cái lồng thú bằng sắt màu đen rộng khoảng vài trượng, cái lồng thú này giống như là một pháp bảo, tán phát ra những mũi nhọn màu đen trôi nổi mà đi, giờ phút này ở trong cái lồng này có nhốt hai người tu sĩ.

Hai người này sắc mặt tái nhợt, đôi mắt hôn mê nhắm lại, trên người loang lổ vết máu, hiển nhiên là đã bị trọng thương nhưng vẫn chưa bị giết chết, hơn nữa là trên thân thể của hai người này có từng đợt hơi thở đan dược. Đây là hai đan sư, một người trong đó mặc trường bào màu xanh lục, trên cổ tay áo có ấn ký của lò luyện đan, đúng là đan sư của Đan Giới nhất mạch.

Hơn nữa là ở trên bầu trời xa xăm, đang có ba người, thuật pháp nổ vang, dâng lên một làn sóng quanh quẩn, mặc dù nói không có thần thông của tu sĩ Nguyên Anh, khả năng hình thành khí thế như thế này, tự nhiên không phải là Trúc Cơ đấu pháp, mà là Kết Đan.

Ba tu sĩ Kết Đan, trong đó hai người mặc áo bào màu đen, đeo mặt nạ màu xanh ra tay cực kỳ tàn nhẫn, cho dù chỉ là Kết Đan sơ kỳ cũng vẫn không tầm thường.

Dưới vây công, tiếng nổ vang khuếch tán ra.

- Các người là ai, lão phu Kim Hàn Tông…

Trên bầu trời có tiếng tức giận truyền ra, người nói chính là tu sĩ Kết Đan bị vây đánh, trong miệng lão phun ra một ngụm máu tươi, thân mình lui về phía sau lớn tiếng mở miệng nói.

Không có người nào trả lời vấn đề của lão, hai tu sĩ mang theo mặt nạ màu xanh kia, môt người thì gầy một người thì béo, bước tới gần ra tay càng thêm độc ác.

Đúng lúc này, bỗng nhiên, bên trong sơn cốc, một trong ba cái truyền

tống trận giờ phút này phát ra hào quang. Gần như trong nháy mắt khi xuất hiện hào quang, ở nơi kia, hơn mười tu sĩ mặc áo màu đen mang mặt nạ màu trắng, đều nhìn về phía truyền tống trận, từng người từng người lại càng không chút do dự, lao thẳng đến truyền tống trận.

Hào quang trận pháp giằng có ước chừng thời gian mấy hơi thở, rồi chậm rãi ảm đạm. Trên trận pháp xuất hiện hai thân ảnh, đó chính là Mạnh Hạo cùng với Chu Đức Khôn.

Chu Đức Khôn đang quay đầu lại cười nói chuyện cùng với Mạnh Hạo.

- Tại nơi Hoang Lĩnh này lão phu cũng có giao hảo với mầy gia tộc tu chân, một hồi nữa ta mang ngươi...

Mạnh Hạo mỉm cười, nhưng trong phút chốc vẻ mặt hắn bỗng nhiên biến hóa, giờ phút này truyền tống trận đang đang trong thời gian kết thúc, hắn cùng với Chu Đức Khôn không rõ tình hình ở ngoại giới, nhưng tại đây trong chớp mắt Mạnh Hạo đã cảm thấy nguy cơ nổi lên.

Lời của Mạnh Hạo còn chưa kịp nói ra, cảm giác nguy cơ kia đã ngập trời mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 388: Năm năm chưa đấu pháp. (2)

Mạnh Hạo biến sắc, ống tay áo tay trái vung lên, lập tức hóa thành một trận cuồng phong nổ vang, hình thành lên làn sóng gợn công kích đánh sâu vào, phụ giúp cho Chu Đức Khôn rút lui sang một bên, lại mượn thế công kích đánh sâu vào, thân thể Mạnh Hạo giống như tơ liễu nương theo phương hướng khác, mạnh mẽ né tránh qua một bên khác.

Mạnh Hạo cùng với Chu Đức Khôn hóa thành hai phương hướng, trong khoảnh khắc rời khỏi truyền tống trận. Gần như là trong một cái chớp mắt khi hai người rời đi, tiếng nổ vang kinh thiên động địa quanh quẩn, tập hợp thuật pháp của hơn mười tu sĩ nhất tề đã rơi vào trên truyền tống trận.

Tiếng động nổ vang không ngừng quanh quẩn, thân hình Mạnh Hạo rất nhanh rút lui, hai tay nâng lên niệm thần chú, không ngừng liên tục vung vẩy phía trước thân mình, khiến cho tiếng động bang bang khuếch tán ra, cho đến khi hắn thối lui được ba trượng, lúc này mới đem xung kích do thuật pháp hơn mười người phía trước đánh cho tiêu tán.

Nơi đó sắc mặt Chu Đức Khôn cũng đã đại biến, được Mạnh Hạo cuốn ra khỏi trận pháp trong một cái chớp mắt, lão bấm tay phải niệm thần chú, lập tức hướng về phía mặt đất nhấn một cái, nhất thời bên ngoài thân thể của lão xuất hiện một quầng sáng cản trở xung kích của những thuật pháp kia. Mặc dù là lão đã có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng cũng vẫn phải phun ra một ngụm máu tươi lớn, trong lúc hoảng sợ mang theo phẫn nộ nhìn về phía những người tập kích.

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn quang, thực ra hắn đã thật lâu rồi không đấu pháp cùng với người khác. Ở trong Tử Vận Tông năm năm, hắn

chưa bao giờ ra tay, nhưng bản lĩnh giết người và bản năng chiến đấu không hề giảm bớt, mà ngược lại bởi vì những năm tháng ngủ đông này lại càng lắng đọng lại mạnh mẽ hơn.

Hơn nữa là bởi vì nhất niệm đan đạo, độc đạo, năm năm nay Mạnh Hạo đã sớm luyện chế được một lượng độc dược lớn, giờ phút này trong nháy mắt sát cơ chợt lóe lên, hắn nhìn thấy hơn mười người mặc áo đen mang mặt nạ màu trắng.

Trong chớp mắt khi nhìn thấy những người này, Mạnh Hạo liền lập tức đoán được rõ ràng, trên người những người này sát khí vô cùng nồng đậm, hắn lại cũng thấy được đám thi thể trên mặt đất, cùng với cái lồng tù tăm tối giam giữ hai người kia, còn có đấu pháp nổ vang giữa không trung xa xôi kia nữa.

Không hề chần chờ, tay phải Mạnh Hạo vỗ vào túi trữ vật một cái, lập tức kiếm gỗ bay ra, hai thanh kiếm gỗ tản ra kiếm quang, hai thanh kiếm này yên lặng đã lâu, giờ phút này xuất hiện thì một luồng sát cơ trong nháy mắt bùng lên, nhưng lại làm cho hơn mười người mặc hắc y kia, cũng có không ít người mạnh mẽ, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Các ngươi thật to gan, lão phu là Chủ Lô đan sư Đan Đông nhất mạch, các ngươi…

Chu Đức Khôn tức giận cất tiếng, lão cũng đã lâu không tự mình đấu pháp với người khác. Từ sau khi trở thành đan sư, lão đi tới chỗ nào cũng đều là khách khí cung kính chào đón, nhưng hôm nay ở chỗ này, không đợi ra khỏi truyền tống trận thì đã bị người tập kích.

Lời nói Chu Đức Khôn vừa thốt ra, Mạnh Hạo thầm nghĩ không hay rồi. Trong nháy hắn liền nhìn thấy hơn mười người mặc áo bào đen kia, cặp mắt sáng lên nhất tề nhìn về phía Chu Đức Khôn, hai mắt Mạnh Hạo mạnh mẽ lóe lên, tại đây trong nháy mắt hắn không chút do dự, thân mình mạnh mẽ từng bước từng bước, bước về phía trước.

Tốc độ cực nhanh, thẳng tiến về phía trước, hai thanh kiếm gỗ lại càng vang lên tiếng động kinh thiên động địa, hai mũi kiếm bén nhọn hóa thành hai con rồng kiếm trực tiếp quét ngang, thẳng đến phía hai người mặc áo màu đen ở phía trước nhất, tốc độ cực nhanh, không đợi cho hai người kia kịp lui về phía sau, hai thanh kiếm gỗ này trong nháy mắt xuyên thấu mi tâm của bọn họ, lôi ra một vật đỏ trắng, gào thét đi qua.

Hơn nữa, trước khi đến nơi thì tay phải Mạnh Hạo nâng lên, hắn bấm tay về phía trước, niệm chú vỗ một cái, chưởng ấn lần lượt xuất hiện, trong khoảnh khắc xuất hiện ngay tại trước mặt Mạnh Hạo, mấy chưởng ấn rầm rầm đi ra. Những chưởng ấn này không đợi tiếp cận với những người mặc áo bào đen, liền tự nổ tung hủy diệt, hóa thành một mảng xung kích lớn đánh sâu vào, khiến cho một đám những người mặc áo bào đen này cũng không thể không thối lui.

- Chu lão, áo bào, đi mau.

Giọng nói của Mạnh Hạo vừa truyền ra, lập tức hơn mười người kia chia làm hai tốp, thẳng đến phía Mạnh Hạo và Chu Đức Khôn.

Lúc này đây chuyện tình xuất hiện quá nhanh, Chu Đức Khôn giờ phút này cảm thấy lo lắng, gần như trong một cái chớp mắt Mạnh Hạo nhắc nhở, lão giậm chân một cái, những tia sáng chợt lóe trên áo bào Chủ Lô trên người, những tia sáng chợt lóe lên, mang theo thân thể lão biến mất trong nháy mắt.

Chiếc áo bào Chủ Lô này, có thể cho Chủ Lô đan sư có ba cơ hội thuấn di, mắt thấy Chu Đức Khôn vừa biến mất, một tiếng hừ lạnh từ giữa không trung bỗng nhiên truyền đến, chính là cái gã khá béo trong hai tên tu sĩ Kết Đan, thân mình gã nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng về phía xa.

- Lại có đan sư Đan Đông nhất mạch đưa tới cửa, Dương huynh, ta đi bắt

giữ tên đan sư đào tẩu kia.

Giọng nói khàn khàn của tên tu sĩ khá béo kia truyền ra, tốc độ trong nháy mắt tăng vọt, trong khoảnh khắc đã bay đi rất xa.

Nhìn thấy tu sĩ Kết Đan kia đuổi theo, xa xa giữa không trung người mặt xanh thân thể gầy yếu không nói một tiếng nào, đang cùng cường giả Kết Đan của Kim Hàn Tông bị thương nặng giao chiến, xem bộ dáng giống như dùng không được bao lâu, liền chém chết tu sĩ Kim Hàn Tông này.

Trên mặt đất, hơn mười người mặc áo bào đen kia không hề để ý đến người đào tẩu là Chu Đức Khôn, mà đi thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không lập tức bỏ chạy, ánh mắt hắn lộ ra một chút sát cơ, khóe miệng thì nở một nụ cười lạnh lùng, hắn đã thật lâu không xuất thủ, những hắc y nhân trước mắt này, chỉ có tu vi Trúc Cơ, trong con mắt Mạnh Hạo thì đó đã là những người chết rồi.

- Năm năm nay không giết người, có tụi bay đến phá giới.

Tu vi của Mạnh Hạo sau năm năm, lần đầu tiên ầm ầm vận chuyển, hoàn toàn bùng nổ.

Trốn, đó không phải là lựa chọn đầu tiên.

Mà cho dù là có trốn, cũng phải làm cho đối phương phải trả giá thật nhiều.

Tính cách của Mạnh Hạo chính là như vậy, như lúc này đây rõ ràng là đang nhìn thấy xa xa có tu sĩ Kết Đan đang đại chiến, nhưng lựa chọn của hắn vẫn là…Giết.

Gần như chỉ trong một cái chớp mắt, khi những người mặc áo đen kia đã tới gần, vẻ mặt Mạnh Hạo lộ ra một chút hàn ý, tay phải hắn nâng lên

vung mạnh về phía trước, ở dưới cái vung lên này không hề có thuật pháp xuất hiện, chỉ có một cơn gió nhẹ thổi qua.

Nhưng làn gió này cũng làm cho hơn mười người áo đen đang vọt tới kia bị nhấc bổng lên, ở giữa không trung bọn họ chạm vào một nơi hình thành một cỗ lực đối lưu, cỗ lực tự nhiên này xuất hiện ở ngay một cái chớp mắt. Cùng lúc đó thi thể của hai người tu sĩ bị hai thanh kiếm gỗ của Mạnh Hạo xuyên thấu trán lúc trước, trong nháy mặt lại bành trướng ra một cách kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 389: Sát tâm vẫn còn.

Tốc độ bành trướng này là cực nhanh, cũng chỉ là trong chớp mắt liền có tiếng động nổ vang, tiếng nổ kinh thiên động địa quanh quẩn.

Rầm rầm!

Theo thanh âm xuất hiện, hai cỗ thi thể kia đồng thời nổ bung hủy diệt, máu tươi của bọn họ đã trở thành màu đen, mang theo một luồng khí tanh hôi, theo tiếng nổ bung, máu tươi văng ra khắp nơi.

Hơn nữa tại trong chớp mắt khi máu tươi văng ra, trong khoảnh khắc có tiếng kêu thê lương truyền ra, bảy tám người mặc áo màu đen ở gần thi thể nổ bung nhất, trên người bọn họ lây dính nhiều chất màu đen, tiếng kêu thảm thiết kia chính là từ trong miệng bọn họ truyền ra.

Máu tươi này ẩn chứa kịch độc.

Mạnh Hạo thân là Chủ Lô đan sư, lại dốc lòng nghiên cứu độc dược, hai thanh kiếm gỗ kia sớm đã được hắn tiêm nhiễm điều phối chất độc vào trong khi ở Tử Vận Tông.

Loại độc này ngấm vào máu, hấp thu tử khí chuyển hóa thành độc hơn, gặp dòng khí đụng vào sẽ sôi trào, khiến cho thi thể hủy diệt.

Cảnh tượng này xuất hiện làm cho những người mặc áo màu đen khác tâm thần chấn động, nhưng ngay sau đó mặt đất khẽ rung lên, một bụi dây leo thế nhưng lại xé rách mặt đất mà mọc lên. Bụi dây tím đen gào thét mọc lên, bụi dây lay động phân ra hơn mười cành, nhằm về phía mọi người.

Những điều này đều là phát sinh trong nháy mắt, giờ phút này tiếng kêu

thảm thiết vẫn quanh quẩn, mặt đất đã trở thành một mảnh giết chóc loạn xạ. Trong mắt Mạnh Hạo sát cơ tràn ngập, tại đây thân mình trong một cái chớp mắt liền tiến về phía trước một bước.

Ngón cái tay phải vạch một đường trên ngón trỏ, máu tươi tràn ra, Huyết Chỉ thật lâu thật lâu chưa từng xuất hiện, một lần nữa giáng lâm xuống Nam Vực. Trong cơ thể Mạnh Hạo, sáu tòa đạo đài hoàn mỹ phát ra những mũi nhọn màu tím, trong khi nó ầm ầm vận chuyển, thì tòa đạo đài thứ bảy của hắn cũng đã dần dần mở ra tới hơn tám phần.

Lực Trúc Cơ vô địch, trong khoảnh khắc ở trên người Mạnh Hạo tản ra. Một cỗ nghiền ép điên cuồng buông xuống tám phương. Những người áo đen này cho dù là Trúc Cơ đại viên mãn, nhưng ở trong một cái chớp mắt này, đạo đài của bọn họ run lên, tinh thần của bọn họ hoảng sợ, sắc mặt bọn họ bỗng nhiên đại biến, sự khủng bố của Mạnh Hạo đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Vô luận như thế nào bọn họ cũng không thể ngờ được, một người xa lạ trong lúc vô ý xâm nhập vào ván cục mà bọn họ thiết lập, nhìn thì như một thư sinh yếu đuối, nhưng trên thực tế thì lại là một sát thần.

Đã năm năm Mạnh Hạo không ra tay, đã ra tay là phải giết người, ngón trỏ của hắn như tia chớp dừng ở trên mặt nạ của một người áo đen, trực tiếp xuyên thấu một điểm ở trên trán. Lực lượng Trúc Cơ Hoàn Mỹ bùng nổ, hóa thành một cỗ lực khủng bố phá hủy tất cả, dũng mãnh xâm nhập vào trong cơ thể người áo đen kia, trực tiếp hủy diệt đạo đài thức hải, phá hủy ý chí, khí tuyệt bỏ mình.

Trảo giơ lên trước mặt thi thể người mặc áo màu đen, khuôn mặt Mạnh Hạo lạnh như băng, vẫn như trước bước đi từng bước. Trong khoảnh khắc hắn xuất hiện trước mặt một người áo đen khác, hắn ném thi thể về phía trước nhấn một cái, một tiếng nổ vang truyền ra, thi thể hủy diệt, máu đen khuếch tán, khiến cho người mặc áo đen kia sắc mặt biến hóa nhưng cũng không thể né tránh kịp nữa, máu đen trong nháy mắt đã bao

phủ gã, chỉ để lại tiếng kêu thảm thiết thê lương. Tiếng kêu thảm thiết thê lương còn đang quanh quẩn vang vọng tám phương, thì Mạnh Hạo đã đi đến một người mặc áo đen khác.

Mạnh Hạo giống như một thân ảnh hư vô quỷ mị tới gần, người mặc áo bào màu đen trước mặt hắn, vẻ mặt dưới chiếc mặt nạ đại biến, không chút do dự tự cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi. Ngụm máu tươi này hóa thành huyết vụ, triển khai bí pháp bao phủ toàn thân, ý đồ ngăn cản Mạnh Hạo một lát, bởi vì ở bốn phía Mạnh Hạo, giờ phút này còn có ba người mặc áo đen đang mang theo pháp bảo mà đến.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tiếng hừ lạnh này lập tức như một tiếng sấm sét nổ vang ở trên đầu bốn người, khiến cho cước bộ ba người đang vọt tới dừng lại một chút, khiến cho người áo đen đang được bao bọc bởi đám huyết vụ kia đầu óc ong ong.

Ở trong một cái chớp mắt này Mạnh Hạo tới gần, đầu gối đùi phải của hắn nâng lên, hung hăng đánh vào trên đám huyết vụ, đám huyết vụ này trực tiếp tan ra hủy diệt. Đầu gối của hắn xuyên thấu, theo thân thể nhảy lên trực tiếp đánh vào ngực của người mặc áo đen kia, tiếng xương vỡ răng rắc truyền ra, lúc đó tay phải của Mạnh Hạo đã nắm vào trên cổ người mặc áo màu đen kia, ngắt một cái.

Khi xoay người hắn há mồm thở nhẹ, lôi vụ mù ầm ầm khuếch tán ra xung quanh, tiếng kêu thảm thiết truyền ra. Sau một vài hơi thở, khi Mạnh Hạo từ trong đám lôi vụ đi ra, ba người vây công hắn đã trở thành thi thể, hai mắt mở to hoảng sợ, dường như bọn họ cho đến lúc chết cũng đều không rõ, vì sao, sát khí của đan sư này so với bọn họ lại còn cường liệt hơn.

Hai mươi bày người mặc áo đen trong một thời gian thật ngắn chỉ còn lại có mười một người. Mười một người này một đám tâm thần khiếp sợ, giờ phút này vội vàng lui về phía sau, giống như trước mặt bọn họ không phải là một mình tu sĩ Mạnh Hạo, mà là thiên quân vạn mã.

Mạnh Hạo tóc không gió mà bay, chung quanh hắn hơn mười sợi đằng điều lay động vô cùng quỷ dị. Hắn đứng ở nơi đó, trong đan hương phát ra có ẩn chứa hương vị của máu, dung nhan lạnh như băng, mang theo hai mắt cay nghiệt lạnh lùng, tại trong một cái chớp mắt này, lay động tâm thần tất cả bọn người áo đen.

- Ngươi là ai?

Trong đám người mặc áo màu đen có người run giọng mở miệng, hỏi ra câu hỏi vốn là Mạnh Hạo nên hỏi.

Mạnh Hạo không nói gì, quần áo của hắn giờ phút này phiêu động, đó là bởi vì gió đang thổi tới. Giờ phút này gió là từ phương bắc gào thét thổi qua, dường như muốn thổi đi huyết tinh ở nơi đây, gần như trong một cái chớp mắt tại đây, khi gió bắc thổi tới, tay phải Mạnh Hạo nâng lên, ở trong lòng bàn tay của hắn xuất hiện một mảng bột phấn màu đỏ.

Những thứ bột phấn này theo gió bay lên, khi nó tứ tán ra thì những người áo đen kia sắc mặt đại biến, bọn họ đều nghĩ tới kịch độc ở trước tiên.

Không hề chần chờ, mười một người áo đen nhất tề lui về phía sau, nhưng ngay trong khoảnh khắc bọn họ lui về phía sau, tay phải Mạnh Hạo bấm vào niệm thần chú chỉ về phía trước, một quả cầu lửa nho nhỏ bay ra, khi rơi vào trong hư không thì màu sắc của quả cầu lửa này trong nháy mắt trở thành màu xanh lục, hơn nữa trong nháy mắt màu sắc thay đổi quả cầu lửa này ầm ầm khuếch tán.

Hư vô thiêu đốt toàn bộ tám phương, nhưng ở ngay tại đây trong nhảy mắt lại bốc lên môt biển lửa ngập trời, ngọn lửa này có màu xanh nước biển kinh người, sức nóng trong đó lại càng khó có thể hình dung được, theo gió bành chướng ra trong đó bột phấn dường như đã trở thành nguồn dẫn động những quả cầu lửa này trở thành biển lửa.

Trong nháy mắt, trước mắt Mạnh Hạo trong phạm vi nghìn trượng là một biển lửa ngập trời, ngay cả sơn cốc bốn phía giống như cũng không có cách nào thừa nhận một độ nóng cao như vậy, đang xuất hiện tan chảy vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 390: Sát tâm vẫn còn. (2)

Mười một người áo đen kia dù tốc độ có nhanh đi nữa, nhưng cũng không có cách nào nhanh hơn để vượt qua tấm biển lửa giống như lửa của quỷ này đang cắn nuốt.

Cũng chính lúc này, ở phía xa xa một tiếng nổ vang quanh quẩn, tu sĩ mặt xanh chém một kiếm kinh thiên tới phía tu sĩ Kim Hàn Tông đang đối đầu với gã, khi xoay người thì sắc mặt gã trở thành âm trầm, nhìn về phía biển lửa, nơi thân ảnh Mạnh Hạo như ẩn như hiện.

Cách một cái biển lửa, Mạnh Hạo cũng nhìn tu sĩ mặt xanh kia, tu sĩ này cũng đang ngóng nhìn Mạnh Hạo, giữa hai người là biển lửa ngập trời, bốn phía đều có những người áo đen, trước khi chết tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

- Bằng chừng ấy tuổi mà là Chủ Lô của Đan Đông nhất mạch, duy chỉ có môt người…Ngươi là Phương Mộc.

Tu sĩ mặt xanh nhìn thoáng qua Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng nói, giọng nói khàn khàn có chút mơ hồ, nhưng nghe thấy thì thấy lạnh cả người.

- Tu sĩ có sát khí như thế ở trong người, toàn bộ Nam Vực chỉ có Mặc Thổ.

Mạnh Hạo thản nhiên cất tiếng nói, trên thực tế vừa mới rồi khi lần đầu tiên nhìn thấy những người mặc áo màu đen kia, Mạnh Hạo đã cảm thấy có chút quen thuộc. Loại cảm giác quen thuộc này đến từ cái vị tu sĩ đến từ Mặc Thổ trong phúc địa Thanh La Tông năm đó đã cho Mạnh Hạo biết tác dụng của Lôi Đình Diệp.

Nội tâm tu sĩ mặt xanh Mạnh Hạo nhìn không đến, nhưng cách biển lửa, hắn nhìn thấy tu sĩ mặt xanh này như thong thả bước ra từng bước, nhưng trên thực tế tốc độ lại cực nhanh, chỉ trong một cái chớp mắt như đã muốn xuyên qua biển lửa, nhấc lên làn gió tái khởi bốn phía, dường như mở ra một con đường từ trong biển lửa ngùn ngụt.

Gần như trong khoảnh khắc khi tu sĩ mặt xanh này vọt tới, áo bào Chủ Lô trên người Mạnh Hạo chớp động, trong chớp mắt khi đối phương xuyên qua biển lửa xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo đã nhanh chóng hóa thành tàn ảnh.

Tu sĩ mặt xanh này không biết từ lúc nào đã triển khai phi kiếm xuyên thấu theo tàn ảnh của Mạnh Hạo.

- Phương Mộc, là đan sư mấy năm nay tương đối được chú ý, quật khởi ở Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông, hơn nữa lại làm cho đan đạo trong Thanh La Tông cùng Đan Giới nhất mạch tranh giành, nổi danh bát phương…..

Tu sĩ mặt xanh thản nhiên mở miệng, có vẻ như không nóng này truy kích, nhưng trong khi nói tay phải gã nâng lên trước mặt bấm tay niệm thần chú.

- Ngươi là vị đan sư thứ chín trên danh sách, nếu ngươi đã bị Dương mỗ gặp được, ngươi trốn không thoát đâu.

Hai mắt tu sĩ mặt xanh chợt lóe lên, lời vừa nói xong, thì ấn quyết ngón trỏ tạm dừng trong khoảnh khắc.

- Thì ra là phương hướng này.

Thân mình tu sĩ mặt xanh bỗng nhiên lóe lên một cái, cả người giống như sấm sét gào thét mà đi, tốc độ vượt qua Trúc Cơ rất nhiều, căn bản vốn không phải là cùng một cấp bậc. Càng kinh người hơn là đan khí của

bản thân mỗi tu sĩ Kết Đan, đều bởi vì công pháp bất đồng mà ngưng tụ ra đan khí màu sắc cũng bất đồng, khiến cho đan khí cũng vì thể mà có biến đổi, có mạnh có yếu.

Nhưng dù là đan khí yếu nhất cũng đủ để nghiền ép Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, cho dù là nhiều người Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng khi đối mặt với tu sĩ Kết Đan cũng không có một chút lực hoàn thủ nào.

Đan khí khiến cho thuật pháp của tu sĩ Kết Đan thuộc về thuật pháp ở tầng cao nhất, sau khi tới Nguyên Anh, thuật pháp triển khai ra đã là nửa bước thần thông.

Giờ phút này trên người tu sĩ mặt xanh kia đan khí có màu vàng nhạt, điều này biểu hiện gã kết là Chanh Đan, vả lại cũng chỉ là Kêt Đan sơ kỳ. Giờ phút này đan khí khuếch tán ra lại còn ẩn ẩn màu vàng nhạt, tại đây bên trong màu vàng nhạt, hiển lộ ra hình ảnh chim đại bàng mờ mờ.

Đan khí thiên biến vạn hóa tùy theo tâm niệm của tu sĩ mà động, giống như chim đại bàng này, chính là giờ phút này đầu óc tu sĩ mặt xanh hiện lên, tùy theo sau khi biến ảo khiến cho tốc độ kia tăng mạnh.

Cũng bởi vì đặc tính này, nó mới khiến cho thuật pháp của tu sĩ Kết Đan có thể phát huy ra trình độ uy lực tối đa.

Cũng chỉ là trong thời gian hơn mười hơi thở, ở giữa không trung đang bay nhanh đi xa, sắc mặt của Mạnh Hạo trầm xuống, hắn đã nhận ra phía sau có một cỗ hơi thở cường đại đang gào thét mà đến.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Mạnh Hạo đối mặt với tu sĩ Kết Đan, từ trong đáy lòng của hắn càng không có gì kinh sợ gì. Năm đó ở Triệu Quốc hắn đã giết chết mấy người tu sĩ Kết Đan.

Gần như trong chớp mắt khi nhận thấy tu sĩ Kết Đan này đến gần, áo bào Chủ Lô của Mạnh Hạo lại một lần nữa chớp lên một cái, thân thể hắn

trong nháy mắt lại biến thành tàn ảnh, khi xuất hiện trở lại thì hắn đã ở ngoài tám mươi dặm.

Vừa hiện thân, Mạnh Hạo không hề chần chờ đi thẳng về phía trước, trong lòng bàn tay của hắn đã sớm lấy ra Như Ý Ấn. Năm năm chưa dùng qua, giờ phút này Như Ý Ấn đang lòe lòe sáng lên, khoảng cách tới thời gian mở ra đang từ từ giảm bớt.

- Nay tòa đạo đài thứ bảy của ta sắp mở ra, đáng tiếc chỉ là như vậy vẫn còn không phải là đối thủ của tu sĩ Kết Đan. Chẳng qua hiện nay linh thạch của ta cũng đủ, dược thảo cũng đủ, đan dược cũng đủ….

- Lúc này đây nhất định phải một tiếng trống làm cho tinh thần hăng hái thêm, đánh sâu vào Trúc Cơ đại viên mãn.

Trong ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ quyết đoán, năm năm chỉ tu đan đạo, giờ phút này sắp hậu tích bạc phát.

Một tiếng kinh thiên động địa, thậm chí làm cho khí tức trong hư vô xung quanh trong nháy mắt cũng trở nên băng hàn, trong khoảnh khắc từ đằng xa, lấy một tốc độ khó có thể hình dung được, mạnh mẽ lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Đây là sau khi Mạnh Hạo đã lấy áo bào Chủ Lô thuấn di lần thứ hai đã qua đi đến hai mươi hơi thở.

Tu sĩ mặt xanh kia không đợi hắn bay đi quá xa, đã lại cấp tốc đuổi theo, lúc này đây tu sĩ mặt xanh này rõ ràng còn đang ở phía xa, nhưng trên đỉnh đầu của gã đã tản ra một quầng sáng màu vàng nhạt, trong đó lại có một bóng kiếm ảnh mơ hồ tồn tại.

Kiếm này nhìn thì như là hư ảo, nhưng đó Mạnh Hạo chỉ từ xa xa liếc nhìn lại, lập tức tâm thần oanh động, một cỗ nguy cơ mãnh liệt trong khoảnh khắc hiện lên ngay ở trong lòng hắn.

- Đây là một loại đan khí, do tu sĩ Kết Đan tu xuất ra.

Trong đáy lòng Mạnh Hạo trầm xuống, đến nay hắn đã không phải là người mới vào Tu Chân giới, trình độ hiểu biết, lịch lãm cũng không ít, hắn đã sớm biết được chỗ khủng bố nhất của Kết Đan là có thể tán xuất ra đan khí, cực kỳ kinh người.

Năm đó, một số tu sĩ Kết Đan của Triệu quốc trừ bỏ bà lão kia ra, những người khác đều không thể nào làm cho đan khí phát tán ra. Điểm này cũng chỉ là sau khi Mạnh Hạo tiến vào Đan Đông nhất mạch mới đoán ra được một chút từ trên những điển tịch.

- Đan khí thiên biến vạn hóa, nhưng có một điểm trọng yếu không thay đổi, không biết đan khí căn bản của người này là gì?

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, những thứ suy nghĩ này chỉ là trong một cái chớp mắt, từ trong đầu của hắn rất nhanh hiện lên một ý niệm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 391: Trận chiến Kết Đan bắt đầu.

Cùng lúc đó hắn cũng không chần chờ, một lần thuấn di cuối cùng của áo bào Chủ Lô trong khoảnh khắc được hắn triển khai, cùng với thân thể của hắn trong khoảnh khắc biến mất, bóng kiếm lay động thiên địa kia, dâng lên băng hàn vô tận, như có thể đóng băng cả tám phương, trong một khoảnh khắc xuyên thấu qua thân thể hư ảo của Mạnh Hạo.

- Hay cho, một tên đan sư nhanh nhẹn giảo hoạt, nhưng mà áo bào này cũng chỉ có thể thuấn di được ba lượt, không xa hơn trăm dặm, ta xem ngươi tiếp theo… sẽ trốn đi như thế nào?

Tu sĩ mặt xanh kia thản nhiên cất tiếng nói, hai mắt khép lại, bên ngoài thân thể đan khí màu vàng nhạt khuếch tán ra, kiếm ảnh lấp loáng, mũi kiếm hướng về bốn phía xoay tròn, sau ba hơi thở bóng kiếm hư ảo này mạnh mẽ réo lên vù vù, mũi kiếm chỉ về hướng đông.

Hai mắt tu sĩ mặt xanh bỗng nhiên mở to, nhoáng lên một cái thẳng về hướng đông mà đi.

Ngoài tám mươi dặm, thân ảnh Mạnh Hạo mới hiển lộ ra, vừa mới xuất hiện khóe miệng của hắn đã tràn ra máu tươi, trên ngực một vết kiếm xuyên qua lộ ra máu thịt. Nếu Mạnh Hạo lúc trước thuấn di chậm hơn một chút thôi, một kiếm mới vừa rồi kia có thể khiến cho thân thể của hắn đứt thành hai nửa.

Mạnh Hạo không kịp lau đi máu tươi trên khóe miệng, thân hình hắn lại tiếp tục bay nhanh, tựa như tia chớp, hướng về phía trước gào thét mà đi.

- Kiếm ảnh, hay là bản mệnh đan khí của người này căn bản là kiếm

ảnh?

Sắc mặt Mạnh Hạo âm trầm, nếu không phải là tu sĩ Kết Đan tu ra đan khí, Mạnh Hạo kiên quyết sẽ không thể bị chật vật như thế này, đan khí là thủ đoạn mạnh nhất của tu sĩ Kết Đan. Từ Kết Đan sơ kỳ đã có thể tu ra đan khí, trong lòng Mạnh Hạo biết, tu sĩ mặt xanh kia đích thị là một hạng người có tư chất cực cao.

Đối với Kết Đan cảnh, sau khi Mạnh Hạo đã trở thành Chủ Lô ở Đan Đông nhất mạch, tra tìm điển tịch của rất nhiểu tông môn hắn đã hiểu rất rõ. Tỷ như là đan khí này, nói như vậy phần lớn đều là Kết Đan hậu kỳ mới có thể tu ra đan khí, cũng có một số ít trung kỳ đạt được, nhưng chỉ có một số rất ít hạng người thiên kiêu mới có thể ở Kết Đan sơ kỳ mà đã đạt được đan khí.

Mà số này trên thực tế cũng không phải là quá hiếm thấy, trong một cái chớp mắt khi bước vào cảnh giới Kết Đan, nó giống như là trời sinh ra từ trước vậy, trong khoảnh khắc liền có được đan khí của bản thân.

Biểu hiện bên ngoài của đan khí là thiên biến vạn hóa, trên thực tế luôn tồn tại một cái ảnh căn bản bất biến, đây chính là vật bản mệnh của mỗi một tu sĩ Kết Đan. Ảnh bản mệnh của mỗi tu sĩ Kết Đan đều không giống nhau, do đó biến hóa của đan khí bản mệnh cũng không giống nhau.

Sắc mặt Mạnh Hạo âm trầm, trong khi thân hình đang bay nhanh, hắn nâng tay phải lên lấy ra một viên đan dược ném vào miệng, đan dược vào trong miệng hòa tan, khiến cho toàn thân Mạnh Hạo ấm áp hơn, tốc độ cũng tăng nhanh hơn.

- Còn có ba mươi hơi thở….

Như Ý Ấn ở trong tay Mạnh Hạo, từ lúc hắn giao thủ cùng với những người áo đen kia đã mở ra, cho tới bây giờ chỉ còn lại có thời gian ba

mươi hơi thở cuối cùng.

Một khi có thể gắng gượng qua được, Mạnh Hạo có thể lấy Như Ý Ấn truyền tống rời đi, đến lúc đó tu sĩ mặt xanh sẽ không thể có biện pháp truy kích hắn.

Nhưng chỉ mới qua được mười tám hơi thở thì ở phía sau Mạnh Hạo, mũi nhọn màu vàng nhạt đan khí ngập trời dựng lên, hơi thở băng hàn trong khoảnh khắc xuất hiện, tu sĩ mặt xanh kia ở giữa không trung với thân hình gầy yếu, giống như điên cuồng rối loạn tám phương, đang từng bước một đi tới.

Gần như trong một chớp mắt khi phát hiện đối phương tiến đến, Mạnh Hạo lập tức lấy trong túi trữ vật ra một miếng ngọc bội, gắt gao cầm ở trong tay.

- Dương mỗ đã nói rồi, ngươi trốn không thoát đâu. Nhưng mà chỉ là một tên Trúc Cơ hèn mọn, có thể xoay sở đến lúc này, ngươi cũng đủ kiêu ngạo rồi.

Tu sĩ mặt xanh thản nhiên mở miệng nói, trong một cái chớp mắt đan khí kiếm ảnh mơ hồ trên đỉnh đầu gã, trong khoảnh khắc phát ra tiếng kiếm kêu chói tai, mang theo hơi thở băng hàn khó có thể hình dung nổi, trong nháy mắt phóng thẳng về phía Mạnh Hạo.

Tốc độ của nó cực nhanh, một cái liếc mắt trước nó còn ở phía xa, cái liếc mắt tiếp sau nó đã… cận kề.

Mắt thấy kiếm ảnh này lao thẳng đến mi tâm Mạnh Hạo, chỉ trong khoảnh khắc sẽ xuyên thấu, mà lúc này thì Mạnh Hạo không thể né tránh kịp nữa rồi, ở giữa hai người có sai biệt tu vi thật lớn, khiến cho tất cả giống như sinh tử đã giáng xuống.

Nhưng ngay trong một cái nháy mắt này, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên

chợt lóe lên, trong lòng bàn tay hắn bỗng nhiên có một vệt ánh sáng xanh bay ra. Vệt ánh sáng xanh này trong nháy mắt như nước chảy, bao trùm toàn thân Mạnh Hạo, khuếch trương ra phía ngoài hình thành lên một quầng sáng màu xanh, trong khoảnh khắc liền đụng chạm với bóng kiếm đan khí kia.

Gần như trong nháy mắt khi quầng sáng màu xanh xuất hiện, dưới cái mặt nạ kia, gương mặt tu sĩ mặt xanh đại biến, hai mắt gã càng co rút lại, vẻ mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi, gã đang muốn triệu hồi đan khí kiếm ảnh, nhưng vẫn bị chậm đi một bước.

Đan khí kiếm ảnh vô thanh vô tức kia nhìn như kinh người, sắc bén đến cực điểm, nhưng trong chớp mắt khi đụng đến quầng sáng màu xanh này lại giống như là yếu ớt không chịu nổi một kích, từng khúc từng khúc hủy diệt vỡ vụn, trong khoảnh khắc đã dập nát toàn bộ.

Đan khí kiếm ảnh này dập nát, lập tức khiến cho tu sĩ mặt xanh kia thét lớn lên một tiếng, bên dưới mặt nạ, khóe miệng của gã tràn ra máu tươi, trong mắt gã lộ ra những tia sáng tức giận. Gã thân là tu sĩ Kết Đan, hơn nữa lại tu ra đan khí của tu sĩ Kết Đan, nhưng khi gặp một tên Trúc Cơ nho nhỏ đang bị gã trêu chọc thì đan khí lại bị hủy diệt, phản lại làm cho tự thân gã bị thương.

- Tu huyết Nguyên Anh … Để xem ngươi có thể thi triển mấy lần.

Sát cơ trong mắt tu sĩ mặt xanh càng đậm, thân mình gã nhoáng lên một cái, bay thẳng đến phía Mạnh Hạo, tay phải nhấc lên, gã bấm tay niệm thần chú, lực thuật pháp ầm ầm bùng nổ, hóa thành mười long mười phượng vờn quanh rít gào, lao thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó quầng sáng màu xanh tiêu tán đi, một lần nữa lại trở về trong lòng bàn tay Mạnh Hạo hóa thành một miếng ngọc bội. Miếng ngọc bội kia chính là ẩn chứa huyết tu vi của Chu Ngôn Vân, sư tôn của Trần Phàm, mà năm đó Mạnh Hạo ở trong Nhất Kiếm Tông thắng được

của Chu Sơn Nhạc. Đó là vật bảo mệnh có thể chống cự một kích của tu sĩ Nguyên Anh.

Vật ấy nếu gặp phải một kích của Nguyên Anh chỉ có thể chống cự một lần, nhưng nay đối mặt chỉ là tu sĩ Kết Đan, cho nên hào quang chỉ là ảm đạm một chút , nhưng lại còn có thể sử dụng lại được.

Bên dưới mặt nạ, khóe miệng tu sĩ mặt xanh tràn ra máu tươi, bị đánh trả, bị thương thậm chí đan khí trên đỉnh đầu của gã cũng đã xuất hiện dấu hiệu không còn ổn định nữa. Nhưng gã vẫn cất bước đi về phía Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc mười long mười phượng gào thét tới gần, trong ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra sát cơ mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 392: Trận chiến Kết Đan bắt đầu. (2)

Hắn không đào tẩu nữa mà nâng tay phải lên, trong khoảnh khắc một ngón tay chỉ về phía tu sĩ mặt xanh.

- Yêu Phong đệ bát cấm.

Hai mắt Mạnh Hạo tràn ngập những tia máu, một chỉ này là động ở thiên địa, là động ở thân thể của hắn, là động ở toàn bộ tám phương, mười long mười phượng cũng đang chấn động, từng cảnh từng cảnh trùng trùng điệp điệp, ảo ảnh trong khoảnh khắc hiện lên, hướng về phía tu sĩ mặt xanh ầm ầm ép đến.

Trong thời gian ngắn, dưới chiếc mặt nạ vẻ mặt tu sĩ mặt xanh biến đổi, mười long mười phượng ở phía trước gã cũng đều chấn động, ở bên trong như bị trấn áp, giống như toàn bộ thế giới nghịch chuyển, bốn phương tám hướng đều bị phong ấn.

Lực của cỗ phong ấn này, tu sĩ mặt xanh cảm thụ, thậm chí có thể ngang ngửa với tu vi của chính mình.

- Đây là thuật pháp gì?

Nội tâm tu sĩ mặt xanh chấn động.

Cùng lúc đó trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập những tia máu, trong khóe miệng tràn ra máu tươi. Cấm phong một tu sĩ Kết Đan, việc này đối với hắn mà nói là một việc thật quá lớn. Giờ phút này máu toàn thân hắn như muốn đóng băng, Mạnh Hạo sát cơ ngập trời, tay áo vung lên, lập tức một mảng bột phấn màu đỏ bay ra vờn quanh xung quanh hắn, khi cùng

ma sát với không khí thì trực tiếp hóa thành sương mù màu đỏ, sương mù này quay cuồng theo bước chân Mạnh Hạo bay thẳng về phía tu sĩ mặt xanh.

Hơn nữa trước khi đi về phía trước, Mạnh Hạo lại đem ngọc bội bảo mệnh kia đặt vào trong lòng, tay trái nâng lên, cắt ngang qua ngón tay thứ nhất, ngón thứ hai, ngón thứ ba… cho đến ngón tay thứ năm chảy đầy máu, thì lực lượng của năm Huyết Chỉ đã ngưng tụ thành Huyết Ấn.

Khi Huyết Ấn này xuât hiện, trong một chớp mắt đám mây mù màu đỏ bốn phía Mạnh Hạo trực tiếp quay cuồng, nó giống như đã trở thành một đám huyết vụ, ăn mòn hư vô bốn phía, trong đó có ẩn chứa kịch độc, khiến cho uy lực một kích này của Mạnh Hạo tăng thêm ba phần nữa.

Hết thảy những việc này nói ra thì lâu, nhưng trên thực tế chỉ là phát sinh trong thời gian nháy mắt. Gần như trong khoảnh khắc sát chiêu của Mạnh Hạo tới gần tu sĩ mặt xanh, hai mắt tu sĩ mặt xanh này bỗng nhiên chợt lóe lên, cả người gã trực tiếp khôi phục hành động, dù sao gã cũng là tu sĩ Kết Đan, đệ bát cấm của Mạnh Hạo tuy nói là bất phàm, nhưng cũng không có cách nào phong ấn vượt qua hai hơi thở.

- Chút tài mọn, vỡ cho lão phu.

Tu sĩ mặt xanh gầm nhẹ lên một tiếng, tay phải nâng lên, bấm tay niệm thần chú hướng về phía trước nhấn mạnh một cái, dưới một cái nhấn này, thiên địa nhất thời nổ vang, một con rồng hư ảo mười đầu dữ tợn huyễn hóa xuất ra, phóng thẳng về phía thuật pháp của Mạnh Hạo, tiếng nổ vang chấn động kinh thiên động địa.

Đám huyết vụ đỏ bị hủy diệt, Huyết Ấn tan rã, Mạnh Hạo há miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân mình như diều đứt dây tung bay lên. Tu sĩ mặt xanh kia đang muốn đuổi theo nhưng sắc mặt lại đột nhiên đại biến. Thân thể Mạnh Hạo trong khi bật tung nhưng lại liều mạng ác hóa thương thế, từ trong túi trữ vật lấy ra một lượng bột phấn lớn vãi ra,

khiến cho xung quanh hắn khói độc khuếch tán ra, mặc dù loãng nhưng cũng đủ làm cho cước bộ tu sĩ mặt xanh này giảm đi một chút.

Lúc trước hắn đã phòng ngừa chính mình hít phải đám huyết vụ này, nhưng vẫn cảm nhận được sự khủng bố của đám huyết vụ kia. Bởi vì giờ phút này, ngón út tay phải của hắn chỉ vì lây dính có một chút, vậy mà giờ phút này đã truyền lại cái đau đớn như khoan vào tim.

Hơn nữa là ở trong một cái chớp mắt này, khi Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể của hắn rút lui thì trong con ngươi của hắn lại xuất hiện màu tím, trên da dẻ của hắn, các kinh mạch cũng đều là màu tím, khiến cho trên toàn thân Mạnh Hạo tràn ngập tím ý.

Chính là Tử Đồng Biến.

Tại bên trong Tử Đồng Biến này, thương thế bên trong cơ thể Mạnh Hạo cấp tốc khôi phục, hắn từ bên trong một lượng khói độc lớn gắt gao nhìn chằm chằm vào tu sĩ mặt xanh kia, hắn thấy được đan khí trên đỉnh đầu của gã giờ phút này đã rất nhanh vững vàng lại, chỉ sợ là nhiều nhất sau hơn mười hơi thở nữa là lại có thể phóng thích ra đan khí.

Mạnh Hạo lại không chần chờ, Như Ý Ấn trong lòng bàn tay đã có thể mở ra truyền tống, trong một cái chớp mắt bị hắn mạnh mẽ nắm chặt lại.

Trong phút chốc xung quanh hắn xuất hiện một cái động tối đen, như một cái miệng mở lớn trực tiếp nuốt Mạnh Hạo vào bên trong, cảnh tượng này ngoài dự kiến của tu sĩ mặt xanh, khiến mặt gã biến sắc mạnh mẽ lao ra, nhưng vẫn chậm một bước.

Bên dưới cái mặt nạ, tu sĩ mặt xanh vẻ mặt âm trầm, ở chỗ sâu trong hai mắt gã lộ ra những tia sáng lạnh lùng, ở sâu trong hàn mang lại là nỗi tức giận khôn nguôi. Từ khi gã đột phá tu vi bước vào Kết Đan, vả lại từ sau khi tu xuất đan khí, gã đã tự hỏi, cho dù là ở bên trong cảnh giới Kết Đan, đối mặt với những tu sĩ ngang hàng nhưng không có tu ra đan khí,

gã cũng có thể quét ngang.

Nhưng mà hôm nay lại ở trong tay một tu sĩ chỉ có cảnh giới Trúc Cơ, vậy mà đan khí chi ảnh căn bản của gã lại bị phá hủy, hơn nữa lại còn bị phản phệ, mặc dù rất nhanh gã đã trấn áp xuống, nhưng vẫn cảm thấy tràn ngập lửa giận.

Càng làm cho nội tâm của gã phẫn nộ hơn, đó là tên này lại nhìn gã như một con kiến yếu ớt, ở trước mặt gã giết hết tất cả những người mặc áo đen mang mặt nạ trắng. Loại khiêu khích này làm cho nội tâm của gã nổi lên sát cơ, thế nhưng…. ở dưới sát cơ của gã, đối phương vẫn ung dung chạy thoát.

Việc này làm cho hàn quang trong mắt của gã càng bạo liệt, thậm chí gã có thể tưởng tượng đến cảnh tượng, nếu là người đồng tông mà biết được việc này, chắc hẳn bọn họ sẽ châm biếm gã. Điều mỉa mai hơn là đào thoát trong tay gã không phải là một tu sĩ thuật pháp gì, mà chỉ là một đan sư.

Điều này lại càng làm cho gã không thể chấp nhận được, thậm chí còn khó có thể biện giải được, nhưng tình huống này là chân thực, cho dù là một số tu sĩ thuật pháp bên cạnh gã, cũng không nhìn thấy có mấy người có thể so sánh được cùng với đan sư này.

Vô luận là quyết đoán, sát phạt hay là thủ đoạn gian xảo, tất cả tất cả, làm cho gã cảm giác tên đào tẩu này không phải là một đan sư, mà là một tên tu sĩ ngoan độc tàn nhẫn đến từ Mặc Thổ.

- Tại sao có thể có đan sư như vậy.

Tu sĩ mặt xanh âm trầm, gã nhìn vào chỗ mà Mạnh Hạo đã biến mất, giờ phút này đan khí cùa gã đã khôi phục, nhưng mặc cho gã làm như thế nào để cảm ứng, gã cũng không phát hiện được một chút tung tích nào của đối phương.

Gã cũng đã nghĩ tới đối phương lúc này đã truyền tống, chỉ sợ là khoảng cách đã rất xa, đã vượt ra khỏi phạm vi tra xét truy tìm của gã.

- Bị hàn lực mười con thuồng luồng của ta, ngươi cho dù có đào tẩu cũng khó có thể thoát khỏi cái chết. Nếu như ngươi không trốn đi… nể mặt thân phận Chủ Lô, ta còn thực không thể giết ngươi, nhưng nếu ngươi muốn chết… tu sĩ Trúc Cơ, không có người nào có thể dính hàn lực mười con thuồng luồng của ta mà có thể sống sót được qua mười ngày.

Hồi lâu sau tu sĩ mặt xanh này hừ lạnh một tiếng, gã dứt khoát không suy tư đến việc có lập tức đem đối phương giết chết ngay không, gã xoay người nhoáng lên một cái rời đi đến một nơi xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 393: Cái giếng Thượng cổ.

Mặt đất Nam Vực, khu vực Tây bộ, nơi đây hàng năm đều có sương mù loãng lượn lờ, mặt đất cũng không có nhiều núi, phần lớn là mấy hồ nước. Mà Thượng Cổ Đạo Hồ một trong tam đại hiểm địa tiếng tăm lừng lẫy ở Nam Vực chính là ở Tây Bộ Nam Vực.

Phóng mắt nhìn ra, toàn bộ mặt đất Tây Bộ giống như tồn tại từng mặt, từng mặt gương, những cái gương này rơi trên mặt đất, đã hình thành một cái hồ nước.

Giờ phút này ở không trung bên trên một cái hồ nước, hư vô vốn đang yên tĩnh đột nhiên xuất hiện vẻ vặn vẽo, ngay sau đó một cái động tối đen thật lớn trong khoảnh khắc hiển lộ ra, thân ảnh Mạnh Hạo từ trong đó lảo đảo cất bước đi ra.

Vừa mới xuất hiện, hắn liền phun ra một ngụm máu tươi lớn, máu tươi này màu đen xì, khi văng ra giữa không trung thì phát tán ra hàn khí, đến khi hòa tan vào hồ nước ở phía dưới, thì hồ nước này lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong nháy mắt kết lên một tầng băng mỏng.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, hắn ngẩng đầu, mắt nhìn về bốn phía, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng cấp tốc đi về phía xa.

Vài ngày sau, trong số không nhiều lắm những ngọn núi ở Tây Bộ Nam Vực, trong đó có một ngọn núi vừa bị đào ra một động phủ, Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi ở trong đó, miệng nuốt đan dược vận chuyển tu vi chữa thương.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mới đảo mắt đã qua một tháng, một tháng

này Mạnh Hạo không có ra khỏi động phủ này nửa bước, cũng không biết chuyện tình ở ngoại giới ra sao, toàn tâm đắm chìm trong viêc chữa thương. Vả lại ngọn núi chỗ động phủ của hắn vốn hẻo lánh, hơn nữa ở vùng Tây Bộ Nam Vực này vốn cũng thưa người lại có sương mù che phủ, giới hạn tầm mắt, cũng làm cho Mạnh Hạo ở nơi này rất là yên tĩnh.

Cho đến một ngày, hai mắt của hắn từ từ mở ra, sắc mặt không hề tái nhợt nữa, thương thế trên thân thể đã khôi phục được bảy tám phần.

- Tu sĩ mặt xanh.

Trong ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra những tia sáng lạnh lẽo, trong năm năm nay đây là lần đầu tiên hắn bị thương, hơn nữa thương thế lại cực kỳ nghiêm trọng, nếu không có thuật Tử Đồng Biến làm cho lực khôi phục trong thời gian này tăng mạnh, chỉ sợ là Mạnh Hạo còn không kiên trì được đến lúc đào cái động phủ để dung thân này.

Hơn nữa nếu như Mạnh Hạo không phải là đan sư, không chuẩn bị đủ đan dược, lúc này đây muốn một tháng khôi phục được như thế này, căn bản là không có khả năng.

Dù sao, đả thương hắn cũng là một cường giả Kết Đan sơ kỳ tu xuất ra đan khí.

Nếu đối mặt với cường giả Kết Đan này không phải là Mạnh Hạo mà là một tu sĩ Trúc Cơ khác, sợ là ngay cả đến chạy trốn cũng không có tư cách, chắc chắn sẽ phải thất bại.

Mạnh Hạo hít sâu vào một cái, sát cơ trong mắt lại càng mãnh liệt hơn, trong khi trầm mặc ánh mắt của hắn lộ ra một chút quyết đoán, tay phải nâng lên vỗ vào túi trữ vật hắn lấy ra một cái lò luyện đan.

Cầm lò luyện đan trong tay, Mạnh Hạo trầm tư.

- Ta muốn luyện một lò đan dược có thể cho ta một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, luyện ra đan dược mở đạo đài đến cực hạn, hiệu quả này phải vượt qua Trúc Cơ Thiên, như thế mới có thể nâng tu vi của ta lên được.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra suy tư, những đan phương mà hắn biết không ngừng hiện lên trong đầu, cuối cùng tập trung ở trên một đan phương tên gọi là Xung Cảnh Đan.

- Viên thuốc này nếu là ở Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, dùng thêm ba phàm đan phụ trợ phối hợp, khiến cho ba phàm đan có thể giúp tu sĩ đột phá Trúc Cơ cảnh, bước vào Kết Đan cảnh.

Mạnh Hạo trầm ngâm, rất nhanh, trong mắt lộ ra quyết đoán, từ trong túi trữ vật hắn lấy ra một lượng dược thảo lớn và bắt đầu luyện chế viên Xung Cảnh Đan này. Để luyện chế viên thuốc này, Mạnh Hạo đã tập trung toàn bộ tâm thần, hao phí mất mấy ngày, hơn nữa lại dùng bí quyết Đan Đạo Tái Sinh, thậm chí sau khi thất bại mấy lần, cho đến ngày thứ mười bảy hắn mới luyện chế được viên thuốc này.

Khi đan dược xuất hiện thì mùi thuốc bay ra ngoài tràn ngập toàn bộ động phủ, nếu không phải là Mạnh Hạo sớm đã có bố trí cẩn thận bốn phía, sợ là một khi dược hương tràn ra ngoài động phủ, sẽ rước tới phiền toái không cần thiết.

Cầm viên đan dược trong tay, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, hắn lấy gương đồng ra cũng lấy ra đầy đủ linh thạch bắt đầu phục chế.

Một viên, lại một viên Xung Cảnh Đan, sau khi phục chế xong Mạnh Hạo để vào trong bình thuốc, đến khi trước mặt hắn bày ra hơn mười bình thuốc thì Mạnh Hạo lập tức mở miệng phun ra lôi vụ, đồng thời kiếm gỗ cũng bay ra, lệnh bài Chủ Lô cũng theo đó triển khai, sau khi làm tốt tất cả mọi việc phòng hộ, hắn hít sâu vào một hơi, cầm lấy một viên Xung Cảnh Đan mạnh mẽ nuốt vào.

Trong cơ thể của hắn tòa đạo đài thứ bảy nay đã khai mở được hơn tám phần, giờ phút này đan được nuốt vào miệng hóa thành linh dược, nhất thời làm cho toàn thân Mạnh Hạo chấn động. Trong cơ thể tòa đạo đài thứ bảy phát ra tử quang, trong khoảnh khắc đã chân thật thêm vài phần.

- Một tiếng trống làm cho tinh thần hăng hái thêm.

Trong ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra quyết đoán, hắn nhắm mắt ngồi xuống.

Thời gian từ từ trôi qua, một tháng sau thân thể Mạnh Hạo run lên mạnh mẽ, khi thân thể đang nhanh chóng héo rũ thì hắn bình tĩnh lấy ra một lượng lớn đan dược, tùy theo nhu cầu của cái cơ thể đang héo rũ kia, nuốt vào từng viên một.

Lại bảy ngày trôi qua, trong cơ thể Mạnh Hạo truyền ra tiếng nổ vang kinh thiên động địa, trong tiếng nổ vang, tử quang ngập trời trong thân thể hắn chiếu rọi toàn bộ động phủ, tòa đạo đài thứ bảy trong cơ thể hắn chợt xuất hiện.

Trong một cái chớp mắt, khi tòa đạo đài thứ bảy xuất hiện, tu vi của Mạnh Hạo mãnh liệt kéo lên, linh thức của hắn càng ngày càng mạnh, chiến lực của hắn càng ngày càng tăng, khí thế cả người của hắn giống như một thanh kiếm sắc vừa rút ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén.

Mạnh Hạo hít sâu vào một cái, tại trong động phủ này vẻ mặt âm trầm, hồi lâu sau, hắn xuất ra lò luyện đan, lấy ra dược thảo bắt đầu luyện đan, thương thế của hắn vẫn còn thiếu một chút mới có thể khôi phục hoàn toàn, mà điểm thiếu này chính loại trừ hàn khí trong cơ thể.

Giờ phút này Mạnh Hạo muốn luyện chế đan dược, chính là căn cứ vào nhu cầu tự bản thân mình cần đến, để luyện chế ra một viên đan chữa thương.

Lại trôi qua mấy ngày, Mạnh Hạo nuốt vào viên thuốc chữa thương do tự mình luyện chế, đến ngày thứ ba, trong lúc khoanh chân ngồi hắn mạnh mẽ mở to hai mắt, trong miệng hắn hộc ra một ngụm hàn khí cuối cùng. Hàn khí này khuếch trương tản ra, nó lại khiến cho chỗ động phủ của Mạnh Hạo giống như sinh ra một làn sương lạnh, trong nháy mắt cả nơi này biến thành một vùng lạnh lẽo.

Thật lâu sau mới từ từ khôi phục lại.

Giờ phút này nếu như tu sĩ mặt xanh ở chỗ này, nhìn thấy cảnh tượng này chắc chắn sẽ rất hoảng sợ, khó có thể tin được, bởi vì đối với hàn lực mười con thuồng luồng của mình, gã cực kỳ tự tin, gã kết luận tu sĩ Trúc Cơ không có người nào có thể sống sót. Nhưng trêu ngươi một cái là… Mạnh Hạo lại ở nơi này khôi phục hoàn toàn thương thế.

Giờ khắc này, hắn không còn là Trúc Cơ trung kỳ đỉnh cao nữa, mà đã trở thành Trúc Cơ hậu kỳ

Cho dù là Vô Hạ Trúc Cơ ở trước mặt hắn, cũng đều bị trấn áp đến không có thể dâng lên một chút lực dãy dụa nào, giờ phút này Mạnh Hạo đã hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất nhân trong Trúc Cơ.

Nhưng Mạnh Hạo cũng thấy chưa đủ, vô địch Trúc Cơ đối với hắn mà nói đã không có gì phải chờ mong, nếu như hắn muốn chiến đấu với tu sĩ mặt xanh kia, thì tu vi như hiện tại của hắn vẫn còn chưa đủ.

Trong mắt Mạnh Hạo phát ra những tia sáng kiên định lóng lánh, hắn hít sâu vào một cái, đem tất cả linh thạch trong túi trữ vật ra để phục chế đan dược. Những linh thạch này là khi hắn buôn bán đan dược ở Đan Đông nhất mạch đã đạt được, là do Thanh La Tông đưa tặng cho hắn, là trên đường cùng với Chu Đức Khôn tống tiền đổi lấy, số lượng rất nhiều, mỗi lần Mạnh Hạo nhìn lại đều cảm thấy rất thỏa mãn.

Nhưng hôm nay, vì một tiếng trống làm cho tinh thần hăng hái thêm, đau

lòng liều mạng, Mạnh Hạo cũng không chút do dự đem một lượng lớn linh thạch phục chế đan dược, bắt đầu một hồi tu hành điên cuồng mà ở toàn bộ Tu Chân Giới Nam Vực không người nào có thể so với hắn.

Cho dù là Đạo Tử, cũng không thể tiêu xài đan dược giống như Mạnh Hạo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một tháng, hai tháng, ba tháng…

Mạnh Hạo ở trong động phủ này đã quên mất thời gian, tất cả toàn bộ tâm thần của hắn đều chìm đắm bên trong việc tu hành, tòa đạo đài thứ tám của hắn cũng ở trong lần tu hành này đã mở ra một chút.

Một thành, hai thành, ba thành, cho đến nửa năm sau tòa đạo đài thứ tám của Mạnh Hạo đã mở ra hơn tám phần, thì lúc này mặt đất Nam Vực này đã nổi lên một trận phong ba.

Cơn gió lốc này chính là đến từ Mặc Thổ.

Tu sĩ Mặc Thổ xâm nhập Nam Vực.

Có tới hơn bảy mươi vị đan sư mất tích, một cách thần bí.

Hai sự kiện oanh động toàn bộ Nam Vực, đan sư mất tích, phần lớn là người của Đan Đông và Đan Giới nhất mạch, chỉ có một số ít là đan sư ở các chỗ khác. Loại biến cố này dẫn lên lửa giận ngút trời của Tử Vận Tông cùng với Kim Hàn Tông.

Kim Hàn Tông, Tử Vận Tông đều lần lượt xuất động, Lão Tổ thần bí trong hai đại tông môn này cũng chạy thẳng tới Mặc Thổ, mà ngay cả Đan Quỷ cùng Sơn Cửu trong truyền thuyết cũng âm thầm đi tới Mặc Thổ.

Nhưng Mặc Thổ tồn tại đã nhiều năm, Nam Vực luôn không có cách nào

làm gì được nó, đương nhiên nó có điểm mạnh riêng, lúc này đây đụng chạm, chi tiết cuối cùng như thế nào không có người nào biết được. Chỉ biết rằng Kim Hàn Tông không hề mang về được người nào, cho dù chỉ là một đan sư, Tử Vận Tông thì ngược lại trừ bỏ một vị Chủ Lô đan sư tên là Chu Đức Khôn không mang về được, các đan sư khác đều đã đều được mang về tông môn, vả lại hai đại tông môn này cũng không đề cập một chút nào đến Mặc Thổ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 394: Tiếng quát sấm sét.

Mà Mặc Thổ thì lại lặng lẽ rút quân, giống như trong vòng một đêm lại khôi phục hài hòa cùng với Nam Vực như ngày xưa. Không còn có đan sư mất tích nữa, rốt cục ở Mặc Thổ đã xảy ra chuyện gì thì có rất ít người biết được.

Hơn nữa, khi Mặc Thổ không kiêu ngạo giống như nửa năm trước đây, tại phía Tây Bộ Nam Vực rộng lớn, bên ngoài Thượng Cổ Đạo Hồ, một tam đại tuyệt địa, tự nhiên xuất hiện một cái giếng.

Miệng giếng phun trào lên một màn nước, trong đó rõ ràng chiếu xạ ra một hình ảnh hư ảo. Đó là một lúc thượng cổ, một người tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn, đột phá Trúc Cơ đánh sâu vào Kết Đan.

Sự xuất hiện của cái giếng này lập tức chấn động các đại tông môn, các gia tộc trong Nam Vực. Chỉ sau khi có một số lão gia hỏa tới đây quan sát một chút, đều rời đi, rồi lại phái các đệ tử thiên kiêu Trúc Cơ cảnh trong tông môn của mình, thậm chí là còn có cả Đạo Tử Trúc Cơ, tiến đến nơi đây để quan sát cái giếng này.

Từng có một vị Lão Tổ Nguyên Anh hậu kỳ Nhất Kiếm Tông, lưu lại một câu:

- Cái giếng này ẩn chứa cảm ngộ Kết Đan, nếu có thể ngộ, người sắp bước vào Kết Đan có thể thấy được, không thích hợp với chúng ta, nhưng thích hợp với tất cả các tu sĩ Trúc Cơ.

Những lời này của lão làm chấn động tất cả các thiên kiêu Trúc Cơ cảnh ở Nam Vực, bọn họ từ bốn phương tám hướng thẳng đến Tây Bộ Nam vực mà đi. Một tháng sau Đạo Tử Chu Kiệt của Thanh La Tông đột phá tu vi ở bên cạnh giếng bước vào Kết Đan cảnh, sau đó thành công ngưng

tụ Thanh Đan của Thanh La Tông cho bản thân, khiến cho trên đời khiếp sợ.

Từ khi Đạo tử Thanh La Tông Chu Kiệt ở bên cạnh miệng giếng đột phá thành công Kết Đan cảnh, nhất thời làm cho bên trong tu sĩ Trúc Cơ cảnh ở Nam Vực, lập tức nổi lên một hồi gió lốc kéo dài không tiêu tan.

Cơn gió lốc này dữ dội quét ngang qua các đại gia tộc và các đại tông môn, khiến cho trong một khoảng thời gian ngắn, tất cả trong các đại tông môn trong các đại gia tộc, phàm là đệ tử có cảnh giới Trúc Cơ đều đi thẳng tới Tây Bộ Nam Vực.

Điều này khiến cho Tây Bộ vốn đang vắng hơi người, chỉ ngắn ngủn trong vòng mấy tháng thiên kiêu tụ tập, thường xuyên xuất hiện va chạm. Liên tục mấy tháng liến, nhiều lần có người đấu pháp, mỗi một lần đấu pháp, đều khiến cho người thắng lợi, danh dương tám phương.

Ở Nam Vực này có rất ít sự kiện như vậy, có rất ít khi có thể tập hợp toàn bộ hạng người thiên kiêu ở Nam Vực, tất cả đều ở trong cùng một khu vực tranh hùng.

Mà đến nay, từ khi xuất hiện cái giếng thượng cổ, nó đã làm được điều này.

Ở bốn phía xung quanh cái giếng, cứ mỗi một tháng lại có một lần có quầng sáng xuất hiện, hơn nữa vì vị trí quan sát xa gần, lại một lần nữa dẫn đến việc đấu pháp tranh phong.

Cái giếng thượng cổ này xuất hiện trên thế gian đến tháng thứ hai, đệ tử hạch tâm Hứa Thanh của Thanh La Tông đánh bại Đạo tử Lý gia Lý Đạo Nhất, đã chấn động toàn bộ Tây Bộ.

Trước đây có ít người biết đến tên Hứa Thanh, nhưng sau sự kiện này, tên tuổi của nàng đã được truyền khắp tám phương.

Tháng thứ tư, Đạo tử Vương gia, nghe đồn năm đó đã chết, Vương Lịch Hải cùng một trong Thất Tử của Nhất Kiếm Tông, Hàn Sơn Đạo, cũng đã cảm ngộ thành công ở cái giếng cổ này, mặc dù là không nói rõ có trực tiếp đột phá tu vi hay không, nhưng mà cũng đã đem lại thu hoạch không nhỏ, nghe đồn hai người bọn họ đã ngộ được một thuật pháp.

Tháng thứ năm, Đạo tử Tống gia, Tống Vân Thư đến bên giếng, cùng với một trong Thất Tử của Nhất Kiếm Tông là Trần Phàm. Hai người thế nhưng lại ngang sức ngang tài, Trần Phàm một trận chiến quật khởi.

Cùng tháng này, Đạo tử Huyết Yêu Tông Lý Thi Kỳ đại chiến cùng với nữ tu Sơn Linh của Nhất Kiếm Tông, ở chỗ hai người chiến đấu, bốn phương nổ vang, nhưng trận chiến này lại không phân thắng bại, tuy vậy sau trận chiến cả hai người đồng thời đều có điều cảm ngộ bên cạnh giếng này.

Tháng thứ sáu, Đạo tử Kim Hàn Tông cùng với thiên kiêu Vương Hữu Tài của Huyết Yêu Tông va chạm, hai người huyết chiến Đạo tử Kim Hàn Tông bị chém đứt một cánh tay, dẫn đến sóng to gió lớn.

Cũng cùng tháng này, thiên kiêu Vương gia Vương Đằng Phi là đệ đệ của Vương Lệ Hải, từ ở bên ngoài cái giếng cổ này cảm ngộ thành công, tu vi đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, oanh động mọi người.

Quan sát cái giếng thượng cổ này, hấp thụ được lực cảm ngộ trong hình ảnh của nó, có thể từ vô sinh hữu, không cần đến đan dược cũng có thể ngộ được như thường, làm cho tu vi bản thân bỗng nhiên nâng cao, đây là một lần đại tạo hóa với tất cả tu sĩ có cảnh giới tương ứng ở Nam Vực.

May mắn cái miệng giếng cổ này, chỉ là giúp Trúc Cơ đột phá trở thành Kết Đan, nhưng nếu đề cao thêm một chút, đổi thành đột phá Kết Đan trở thành Nguyên Anh, chắc chắn sẽ gây nên một cuộc tranh phong của các đại tông môn trong Nam Vực.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Tây Bộ Nam Vực gió thổi mây phun, nhưng duy chỉ có Tử Vận Tông lại không phái ra một người nào tiến đến, việc này rất nhiều người đoán là có liên quan đến việc trước đây Tử Vận Tông đi Mặc Thổ.

Tại đây khi toàn bộ Tây Bộ Nam Vực đã trở thành nơi mà toàn bộ thiên hạ chú ý dõi theo, đồng dạng tại Tây Bộ, gần chỗ cái giếng cổ có một ngọn núi đứng riêng lẻ một mình, Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi.

Thân thể hắn giờ phút này thoạt nhìn héo rũ giống như một cái thây khô, nhưng tại trong cái thây khô héo này lại vẫn luôn ẩn chứa sinh cơ tràn đầy, theo tiếng đập của trái tim, đang có một luồng sóng quật khởi.

Giờ phút này, trong cơ thể Mạnh Hạo tòa đạo đài thứ tám đã mở ra hơn chín thành, đang đứng ở giờ khắc mấu chốt cuối cùng, đan dược của hắn đã hao phí hết bảy tám phần, giờ phút này ở trong động phủ, có khoảng trên một trăm cái bình thuốc trống trơn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đã lại trôi qua nửa tháng, một ngày này ngoài động phủ mây đen dầy đặc, mưa rơi lác đác. Toàn bộ thế giới giống như một màn mưa mênh mông, vốn là một mảnh yên tĩnh, giờ chỉ có tiếng mưa rơi ào ào. Đột nhiên, từ đằng xa có hai đạo cầu vồng ở giữa không trung đấu pháp với nhau, đang gào thét tiến đến.

Ở bên trong hai cái cầu vồng này là hai thanh niên tu sĩ, một người đến từ Nhất Kiếm Tông, một người đến từ Huyết Yêu Tông, ở giữa không trung pháp thuật ngập trời, tiếng nổ vang không ngừng truyền ra. Hai người này, bất kỳ một người nào đi ra ngoại giới đều có danh khí không nhỏ, đều là hạng người thiên kiêu của hai đại tông môn, nay ở tại Tây Bộ này gặp được nhau, lập tức ra tay chém giết.

Sấm sét nổ vang, thuật pháp kinh thiên động địa, hai người một bên bay nhanh, một bên ra tay rầm rầm, thẳng một đường cũng bất tri bất giác đã

đến gần ngọn cô sơn nơi Mạnh Hạo đang ngồi, chỉ trong chớp mắt lại thấy thuật pháp của hai người bọn họ như sắp sửa khuếch tán lan đến chỗ cô sơn này.

Một tiếng sấm sét kinh thiên nổ vang, Mạnh Hạo khoanh chân như một cái thây khô ngồi trong động phủ, trong khoảnh khắc khi bên ngoài truyền đến tiếng sấm sét, hai mắt của hắn bỗng nhiên mở to.

Trong một khoảnh khắc, lúc mắt hắn mở ra, trong mắt Mạnh Hạo bắn ra những tia sáng ngập trời, những tia sáng này sắc bén đến cực điểm, kinh thiên động địa, giống như trong một cái chớp mắt này, cả cái ngọn núi này đều run lên, màn mưa ở bên ngoài cũng vì thế mà dừng lại một chút.

Hai tu sĩ đang đấu pháp kia, nguyên bản là trong mắt chỉ có đối thủ ở trước mặt, nhưng ở trong một cái chớp mắt này, giống như là bản năng, tóc gáy bọn họ dựng cả lên, một cỗ nguy cơ khó có thể hình dung được trong khoảnh khắc làm cho sắc mặt hai người đại biến. Tu vi của hắn lại càng giống như một kích tất sát, làm cho bon họ trong một chớp mắt này bị áp chế hết hồn, da đầu run lên, cảm giác này giống như là cảm giác bị tử vong, làm cho tâm thần hai người này mãnh liệt nổ vang.

- Cút.

Đôi môi khô quắt của Mạnh Hạo nhẹ xuất ra một âm thanh, giống như một tiếng sấm rền. Thanh âm này lúc bắt đầu thì vẫn là mỏng manh, nhưng sau khi truyền ra thì nó điên cuồng mạnh lên, khi ra đến bên ngoài động phủ thì nó giống như là một tiếng sấm sét, khi rơi vào trong tai của hai đấu sĩ đang đấu pháp kia thì nó đã vượt qua cả tiếng sấm sét trong thiên địa, nó trở thành thế giới của bọn họ, giờ phút này cái tồn tại duy nhất, là tiếng nổ thiên uy vô cùng to lớn kia.

- Cút!

- Cút!

- Cút!

Dư âm ầm ầm truyền khắp tám phương, lại từ tám phương cuồn cuồn truyền lại, lấy cái ngọn núi cô độc này làm trung tâm khuếch tán ra phạm vi mười dặm, khiến cho trong phạm vi mười dặm, trên mặt đất này giống như đã trở thành một cấm địa.

Đầu óc hai tu sĩ kia nổ vang, sắc mặt đại biến, nhất tề phun ra một ngụm máu tươi. Hai người này đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, nhưng giờ phút này, dưới thanh âm này cũng yếu ớt không chịu nổi một kích, sắc mặt không còn một chút máu. Cả hai người da đầu run lên, vẻ mặt hoảng sợ, không chút do dự cấp tốc rút lui, giống như dùng toàn lực liều lĩnh chạy ra bên ngoài trăm dặm, lúc này mới mang theo nỗi hoảng sợ vô cùng, quay đầu nhìn lại phía sau.

Bốn phía vẫn còn mưa, nhưng hai con người lúc trước rõ ràng còn muốn phân rõ sinh tử, nhưng nay đã không còn chút chiến ý nào nữa, bọn họ nhìn nhau, đều thấy được trong mắt nhau cảm giác sống sót sau tai nạn.

- Cái đó là ... ai?

- Nay Tây Bộ Nam Vực quần hùng đã đến, phần đông đều là Đạo tử thiên kiêu. Người này không biết là ai, nhưng mà cho ta cảm giác, cho dù là đại sư tỷ Sơn Linh, hay là đại sư huynh Hàn Sơn Đạo của Nhất Kiếm Tông của ta, cũng không thể kinh khủng đến như vậy.

- Ta cũng có cảm giác giống như vậy, cho dù là có đối mặt với Lý sư tỷ ta cũng không thấy như vậy, giống như bầu trời sập xuống, giống như đã trở thành phàm nhân…

Hai người hít vào một hơi, đôi bên cùng mở miệng, họ đều đã nhận ra vẻ chấn động của đối phương, trong trầm mặc, hai người lập tức xoay người hóa thành hai phương hướng bất đồng, cấp tốc rời đi khỏi nơi này.

Ngày thứ ba sau khi hai người rời đi, chỗ động phủ của Mạnh Hạo đúng lúc giữa trưa đột nhiên phát tán ra tử quang mãnh liệt, tia sáng này cũng không vượt ra khỏi ngọn núi truyền đến bầu trời, mà bị phong tỏa ở trong động phủ. Giờ phút này động phủ tràn ngập ánh sáng tím, cả thế giới đều đã trở thành màu tím.

Tia sáng này giằng co vài canh giờ mới từ từ tiêu tán đi, để lộ ra hình ảnh một người. Đó là Mạnh Hạo, hắn khoanh chân ngồi ở chỗ đó đã hơn nửa năm trời.

Giờ khắc này Mạnh Hạo không còn khô héo gầy yếu nữa mà thân thể đã khôi phục như thường, hắn vẫn như trước nhắm chặt hai mắt, nhưng trên người của hắn lại giống như vẫn luôn ẩn chứa một cảm giác bão táp.

Nhìn thì như bất động, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác, một khi đã động thì sẽ kinh thiên động địa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 395: Xuất quan!

Hồi lâu, khí tức sắc bén trên người Mạnh Hạo mới chậm rãi tiêu tán, cho đến khi hoàn toàn biến mất thì hắn mở mắt ra. Hai mắt hắn nhìn như bình thường, nhưng ẩn sâu trong đó như có thâm thúy đủ chấn nhiếp người khác, như là mặt hồ sâu thẳm, như là trời cao vời vợi.

Mạnh Hạo thở ra một hơi dài, lúc này, trong cơ thể hắn có tám tòa đạo đài phát ra tử quang, nhất tề vận chuyển, khiến cho linh lực vượt xa lúc trước truyền khắp toàn thân hắn.

- Vẫn không đủ, tiếc là hiện nay nhiều nhất cũng chỉ có thể mở ra tòa đạo đài thứ tám, một tòa cuối cùng kia… vẫn còn kém một bước mấu chốt!

Mạnh Hạo trầm mặc, toà đạo đài thứ chín, không phải hắn không đủ đan dược, mà hắn có một loại cảm giác kỳ dị, tòa đạo đài cuối cùng này không quan hệ tới đan dược.

Đây giống như một cái bình cảnh, cần một cơ hội một khi cơ hội đến rồi thì hắn không cần bất kỳ đan dược, chỉ cần dựa vào lực lượng của tám tòa đạo đài trong cơ thể hắn là đủ để mở ra tòa đạo đài thứ chín, đủ làm cho tu vi của hắn trực tiếp thành Trúc Cơ đại viên mãn.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ra ngoài động phủ. Bên ngoài kia vẫn còn mưa tí tách, từng hạt rơi trên mặt đất, làm cho không gian trở nên mông lung, cảm giác ẩm ướt tràn ngập bốn phía.

Lần bế quan này rất dài, Mạnh Hạo không biết nửa năm này, bên ngoài kia đã xảy ra những chuyện gì, cũng không biết Chu Đức Khôn có thể tránh khỏi đuổi giết hay không!

Trong lúc trầm ngâm, Mạnh Hạo không tính ra ngoài, hai mắt lộ ra tinh

quang, cúi đầu lấy Xuân Thu Mộc trong túi trữ vật ra.

Bế quan tại nơi này nửa năm, Mạnh Hạo cũng không để ý tới ngồi lâu thêm một chút, hắn muốn là, mình không ra thì thôi, một khi đã bước ra, nếu gặp phải tu sĩ mặt xanh kia, hắn phải thay đổi thất bại lần trước, dùng giết chóc để sửa lại.

Mạnh Hạo (lại) hít sâu một hơi (GD: hít như hít thuốc phiện ấy, hít hoài!), hắn đưa tay cầm Xuân Thu Mộc trong tay, nhất thời, trong tay hắn phóng ra quang mang chói mắt. Lực thôi hóa theo tu vi của Mạnh Hạo toàn lực vận chuyển, lấy lực lượng của tám tòa đạo đài hoàn mỹ, điên cuồng triển khai.

Tử quang càng lúc càng mãnh liệt, sau khi Xuân Thu Mộc trong tay Mạnh Hạo hấp thu toàn bộ tử quang, trên mặt dần xuất hiện cái mầm thứ hai. Cùng lúc đó, Mạnh Hạo đưa tay trái nâng lên, thay đổi ấn quyết, Tỏa Tuế Thuật từng chút một mà khắc lên trên Xuân Thu Mộc.

- Tính cả lần thí nghiệm lần trước ở Thanh La Tông, lúc này trên Xuân Thu Mộc đã có thể khóa được hai mươi năm tuế nguyệt.

Mạnh Hạo trầm ngâm tính toán, hắn lại lấy từ trong túi trữ vật ra hộp ngọc kia, lấy ra viên Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan, cẩn thận nhìn, lại so sánh với Xuân Thu Mộc.

- Năm tháng như độc, dùng này luyện độc bảo, hòa tan sinh cơ của người…

Mạnh Hạo nhớ lại một màn khi Trần Gia Hỉ nuốt Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan, hắn “lại” hít sâu một hơi, cầm Xuân Thu Mộc, thôi hóa tuế nguyệt bên trong.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã qua mười ngày, lúc này, Mạnh Hạo lộ vẻ ngưng trọng, màu của gốc Xuân Thu Mộc trong tay hắn đã trở

thành nửa màu xám rồi. Tuế nguyệt trên đó đã có tới năm mươi năm. Càng về sau, tu vi của Mạnh Hạo bỏ ra càng nhiều thì tốc độ thôi hóa càng lúc càng chậm.

Lúc này hắn đang tiến hành thôi hóa mười năm cuối của một giáp đầu, một khi thôi hóa chấm dứt thì Xuân Thu Mộc đã hoàn toàn bất đồng so với lúc trước.

Lúc hoàng hôn, bên ngoài vẫn mưa tí tách, Mạnh Hạo vẫn tập trung toàn bộ tinh thần đắm chìm trong Xuân Thu Mộc, không ngừng thôi hóa, nhưng lúc này, hắn đột nhiên biến sắc, Xuân Thu Mộc trong tay chấn động mạnh, đột nhiên nó bắt đầu mục nát với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Dường như tuế nguyệt năm mươi năm trên đó, trong nháy mắt đã không thể khống chế, toàn bộ bị phóng ra ngoài. Mặc cho đoạn Xuân Thu Mộc này có chỗ nào thần kỳ, thì lúc này đều mục nát, dần trở thành tro bụi, rơi vào trong tay Mạnh Hạo.

Sắc mặt Mạnh Hạo thật khó coi, hắn cúi đầu nhìn đống tro tàn, lại nhìn lên tay phải của mình. Lúc này cánh tay của hắn cũng bị già đi một chút, tuy nói không phải năm mươi năm, nhưng lần thất bại này cũng tạo ra phản phệ nhất định.

Mạnh Hạo trầm mặc, không để ý tới cánh tay mà chỉ nhíu mày trầm tư.

- Khó trách bảo vật này hiếm thấy ở thế gian, bởi vì luyện ra chí bảo Tuế Nguyệt này quá phức tạp, hơn nữa, chỉ cần thất bại một lần thì coi như kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Dù là đến cuối cùng, bỏ ra cái giá thật lớn, nhưng chỉ cần sai lầm một chút thì tất cả đã thành hư ảo. Không những thế, mỗi lần thất bại đều còn phải thừa nhận tuế nguyệt phản phệ…

Mạnh Hạo đương nhiên cảm nhận được, lần phản phệ này đã làm sinh cơ

trên cánh tay của hắn vô hình tiêu tán một chút.

- Nhưng mà, nếu nói ai có thể luyện chế ra vật này, vậy người đó… nhất định là ta…

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh quang, thì thào nói nhỏ. Hắn đưa tay vỗ lên túi trữ vật, lại lấy ra một đoạn Xuân Thu Mộc, tiếp túc thôi hóa.

Thời gian trôi qua, đến đêm thì Xuân Thu Mộc trong tay Mạnh Hạo đã ẩn chứa mười năm tuế nguyệt. Cho đến khi qua thêm mười ngày, Xuân Thu Mộc trong tay hắn đã khóa được năm mươi năm tuế nguyệt ở bên trong.

Hắn hít sâu một hơi, nuốt mấy viên đan dược khôi phục tinh thần, sau một lúc lâu mới mở mắt ra. Mạnh Hạo không lập tức tiếp túc thôi hóa mười năm còn lại của một giáp mà lấy ra gương đồng. Lại lấy từ trong Túi trữ vật ra đống tinh thạch còn dư lại sau khi phục chế đan dược. Hắn phục chế đoạn Xuân Thu Mộc đã có năm mươi năm tuế nguyệt này ra một phần nữa.

Cũng may Xuân Thu Mộc một giáp tuế nguyệt là một cái ranh giới, còn chưa vượt qua thì không phải là pháp khí, phục chế cũng không tốn quá nhiều tinh thạch. Nhưng Mạnh Hạo mơ hồ cảm thấy được, một khi khóa được một giáp tuế nguyệt thì muốn phục chế sẽ tổn hao cực lớn.

Một lát sau, bịch một tiếng, Mạnh Hạo lộ vẻ mặt khó coi, cánh tay của hắn càng thêm già cả. Sau khi Xuân Thu Mộc lại thất bại thì linh thạch của Mạnh Hạo đã không còn thừa nhiều nữa, nhưng hắn cũng nhịn đau, gần như hao phí toàn bộ, hắn lại phục chế ra một đoạn, tiếp tục thôi hóa.

Lần thôi hóa này kéo dài liên tục hai ngày. Cho đến qua hai ngày, Xuân Thu Mộc trong tay Mạnh Hạo đã hoàn toàn thành màu xám. Theo lạc ấn của Tỏa Tuế Thuật, trên Xuân Thu Mộc này phát tán ra một cảm giác tang thương của năm tháng.

Xuân Thu Mộc ẩn chứa một giáp tuế nguyệt, thành công xuất hiện!

Mạnh Hạo thở dồn dập, nhìn chằm chằm vào Xuân Thu Mộc trong tay, hai mắt dần lộ ra tinh quang. Trên Xuân Thu Mộc này, hắn cảm nhận được cảm giác năm tháng như Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan, chỉ là yếu hơn rất nhiều, nhưng thật sự có.

- Tiếc là linh thạch không đủ, trong tương lai, bảo vật này nhất định cực kỳ tiêu hao linh thạch. Chỉ luyện chế ra Tuế Nguyệt chi bảo với một giáp tuế nguyệt, nếu uy lực có chút khả quan thì cũng đủ vui rồi!

Mạnh Hạo chớp mắt thầm nghĩ, nhìn Xuân Thu Mộc trong tay, sau một lúc suy ngẫm, tay trái liên tục gọt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 396: Người không mặt áo xanh!

Một lát sau, một cái kiếm gỗ đơn giản xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo. Kiếm gỗ này thoạt nhìn rất thô ráp, nhưng tại trong mắt Mạnh Hạo thì kiếm gỗ thô ráp này chính là kiện pháp bảo đầu tiên mà hắn tạo nên.

Mạnh Hạo cẩn thận nhìn kiếm gỗ tuế nguyệt trong tay, sau khi bỏ vào túi trữ vật, hắn lại lấy ra mấy bình ngọc, trong đó đều chứa đầy máu tươi. Đây là tam đại tổ huyết hắn thu hoạch được khi lấy danh nghĩa luyện đan trong Thanh La Tông.

- Thanh La Tông mười ba người luyện chế, có tất cả năm người có tam đại tổ huyết… lấy tam đại tổ huyết từ năm người này, có thể luyện Huyết Thân tiểu thành!

Mạnh Hạo nhớ lại truyền thừa của Huyết Tiên, miêu tả về Huyết THân.

- Huyết Thân như ảnh, dung nhập vào trong thân, tồn tại như phân thân, sinh tử do một ý niệm của bản thân, có được hai ba thành tu vi của bản thân. Nếu có thể thăng cấp lên Huyết Linh thì có thể có tu vi bằng với toàn bộ tu vi của bản tôn. Mà Cửu Đại Tổ Huyết cuối cùng, luyện chế thành Huyết Thần, có thể phản tổ nghịch thiên!

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, hai mắt lộ ra hàn mang, truyền thừa Huyết Tiên này cực kỳ độc ác, Mạnh Hạo đã từng rất do dự, nhưng sau khi bước vào Tu Chân Giới nhiều năm, thông qua đan đạo, hắn càng có hiểu biết hơn về độc đạo.

- Cũng giống như độc, thuật pháp ba ngàn, đại đạo vô tận, một đường tiến tới, đều dựa vào một ý niệm của bản thân!

Mạnh Hạo vung tay, theo phương pháp của Huyết Tiên truyền thừa mà bắt đầu luyện chế Huyết Thần.

Phương pháp luyện chế này, lấy máu bản thân làm Linh, lấy tam đại tổ huyết làm phụ trợ, càng cần vật phẩm như tế thân, dựa theo như lời của truyền thừa Huyết Tiên, vật này rất quan trọng, có thể là thiên địa vạn vật, có thể là cọng cây ngọn cỏ, cũng có thể là một nắm đất, cục đá. Thậm chí, năm đó Huyết Tiên còn lấy da người là vật tế thân.

Vật này không hủy thì Huyết Thân bất diệt, hơn nữa độ dung hợp càng cao, tu vi mà Huyết Thân biểu hiện ra cũng càng cao hơn.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, đối với vật tế thân này, hắn lựa chọn miếng mỡ đông!

Lần lột da trước của miếng mỡ đông đã để lại một lượng lớn phần thừa, tất cả đều bị Mạnh Hạo lấy đi. Lúc này, hắn lấy ra năm mảnh lớn bằng bàn tay, bắt đầu theo truyền thừa Huyết Tiên mà luyện hóa Huyết Thân.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ba tháng sau…

Cái miệng giếng ở Tây Bộ Nam Vực, từ một tháng phun một lần đã biến thành ba ngày phun một lần. Hơn nữa, theo thời gian trôi qua càng lúc càng giảm ngắn lại, hai ngày một lần, cho đến một ngày một lần… Cuối cùng thì vĩnh viễn phun trào!

Theo điển tịch được ghi lại trong các tông môn Nam Vực, miệng giếng phun trào sẽ kéo dài liên tục bảy ngày, sau đó mới hoàn toàn biến mất.

Theo thời gian rút ngắn, thiên kiêu các đại tông môn, đại gia tộc đều nắm chắc thời gian cảm ngộ, tranh thủ có thể ở thời điểm cuối cùng đạt được tạo hóa.

Cho đến một ngày, Đạo tử Lý Thi Kỳ của Huyết Yêu Tông, ngồi bên miệng giếng cảm ngộ mà đột phá, bước vào Kết Đan, thứ miệng giếng phun ra chỉ có một mình nàng hấp thu, là linh khí không tiêu tan trong thiên địa, không thể bị đoạt lấy.

Mà sau nàng, Đạo tử của Lý gia – Lý Đạo Nhất, sau khi thất bại trước Hứa Thanh cũng không bị xuống dốc, mà lại quật khởi, trở thành tu sĩ thứ ba bước vào Kết Đan của Nam Vực. Y cũng là người dựa vào linh khí mà cái giếng này phun ra, linh khí không thuộc về thiên địa này, cảm ngộ mà thành công đột phá.

Nam Vực oanh động!

Cũng chính lúc này, Mạnh Hạo từ trong bế quan rời khỏi động phủ. Một năm trôi qua, tóc hắn đã dài, mà cánh tay của hắn đã tràn ngập nếp nhăn, trên người đã không còn mặc trường bào Chủ Lô đan sư của Tử Vận Tông nữa, mà là một bộ trường bào màu xanh.

Tại trong màn mưa sáng sớm, Mạnh Hạo hóa thành một đạo cầu vồng, vọt về phía trời xa.

Hắn bình thản tự nhiên, nhưng trong mắt lại ẩn chứa tinh thần, thâm thúy không thể lường được.

Mặc dù tuvi của hắn vẫn là Trúc Cơ, nhưng bây giờ, chiến lực chân chính của hắn đã không thể dùng Trúc Cơ để cân nhắc, rốt cuộc là mạnh bao nhiêu…

Mạnh Hạo cũng muốn thử một chút!

Cho nên, hắn muốn chiến!

Lấy chiến để hiểu rõ thiên địa, lấy chiến để ngộ ra đạo đài thứ chín, lấy chiến… để kinh thiên hạ!

Cũng đi tìm một tia cơ hội đột phá tu vi….

Bảy ngày trôi qua, trong bảy ngày này, toàn bộ Tây Bộ Nam Vực nhấc lên một cơn bão táp, bão táp oanh động bát phương, làm cho toàn bộ tu sĩ Tây Bộ Nam Vực đều chấn động tâm thần.

Hết thảy, đều chỉ vì một cái tên!

Người không mặt áo xanh!

Theo lời đồn, đó là một người mặc trường bào màu xanh, nhưng gương mặt lại mơ hồ, không tu sĩ nào có thể nhìn rõ.

Trong lời đồn, người này chỉ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng chiến lực của y rất mạnh, rất hiếm thấy trong cùng cảnh giới.

Trong lời đồn, khi y ra tay thì chỉ nói một câu!

- Chiến!

Những lời đồn liên quan tới y, từ trận chiến bảy ngày trước mà bắt đầu. Trận chiến ấy, đối thủ của y là một thiên kiêu Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn của Kim Hàn Tông. Hai người gặp nhau giữa không trung, không có nhân quả, chỉ có một chữ “chiến” kinh thiên, đột ngột vang lên, vang vọng quanh quẩn…

Nháy mắt, thiên kiêu Kim Hàn Tông đại bại, thời gian cực nhanh, chỉ có một chớp mắt, bẻ gãy nghiền nát!

Một trận chiến này, xung quanh có không ít người nhìn thấy, tất cả đều hoảng sợ. Còn không đợi chuyện này truyền đi đã xuất hiện trận chiến thứ hai của Người không mặt áo xanh!

Đối thủ là thiên kiêu Huyết Yêu Tông, cũng là nháy mắt, thiên kiêu đại bại!

Không lấy đi tính mạng, nhưng đại bại như thế, đủ trở thành sóng lớn quét sạch tự tin, đủ làm người ta không gượng dậy nổi.

Liên tiếp mấy ngày, tất cả thiên kiêu đệ tử của Lý gia, Thanh La Tông, Tống gia, Nhất Kiếm Tông, Vương gia… đều gặp người áo xanh kia, gặp nhau trong trường hợp bất đồng, đánh xong một trận. Đứng trước mặt người áo xanh này, không ai có thể có được cơ hội xuất thủ lần hai, đại bại trong nháy mắt.

Toàn bộ Tây Bộ Nam Vực oanh động, vô số người đang suy đoán, người áo xanh không mặt này là ai, đủ loại suy đoán…

Ngày thứ tám, tại bên ngoài miệng giếng Nam Bộ ba ngàn dặm, đó là nơi tụ tập của đệ tử Nhất Kiếm Tông. Tại trong không trung, một người mặc áo xanh lạnh nhạt lơ lửng, trước mặt y là một nam tử trung niên. Lúc này, vẻ mặt nam tử trung niên rất là đặc sắc, trong mắt lộ ra tinh quang, nhìn chằm chằm vào người không mặt áo xanh.

- Ngươi rốt cuộc là ai!?

Người áo xanh này, đương nhiên chính là Mạnh Hạo.!

Mấy ngày liên tục, hắn không ngừng chiến đấu với người khác, vì muốn dựa vào chiến đấu để cảm ngộ ra đạo đài thứ chín, cũng vì vậy mà hắn biết tới miệng giếng này, lại còn nghe nói có người Kết Đan ở cạnh miệng giếng này.

Nhưng hắn không lập tức tới miệng giếng, mà tiếp tục khiêu chiến quần hùng Nam Vực. Nhưng những đối thủ mà hắn gặp trong mấy ngày này đều không đủ sức đánh một trận, cho nên hắn đặt mục tiêu lên trên người những Đạo tử của các tông.

Lúc này, nam tử trung niên trước mặt hắn chính là Đệ Nhất Tử trong Thất Tử của Nhất Kiếm Tông, Trúc Cơ đại viên mãn, nửa bước Kết Đan – Hàn Sơn Đạo!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 397: Người không mặt áo xanh! (2)

- Chiến, hay không!

Mạnh Hạo thản nhiên nói.

Trong mắt Hàn Sơn Đạo lập lòe tinh mang, ngẩng đầu cười lớn. Y nhấc tay, một thanh đại kiếm lập tức gào thét mà ra, kiếm quang ngập trời, đâm thẳng về phía Mạnh Hạo. Mạnh Hạo nhếch miệng cười, thân hình tiến tới trước một bước.

Tiếng nổ đột ngột bùng lên, cũng là nháy mắt…

Hàn Sơn Đạo phun ra một ngụm máu tươi, thân hình không ngừng lui về sau, vẻ mặt hoảng sợ, đại kiếm của y gãy nát từng khúc. Bên trong đại kiếm này có kiếm hoàn ẩn chứa lực lượng Kết Đan, vậy mà cũng chỉ trong nháy mắt lại rung bần bật, lộ ra từng vết nứt, cuốn theo thân thể y.

Một chớp mắt, một chiêu, đại bại!

Một vết kiếm có thể nhìn thấy xương trắng, cắt từ vai phải xuống tận dưới nách Hàn Sơn Đạo, máu tươi ọc ọc phun ra. Sắc mặt y tái nhợt, được đám đệ tử Nhất Kiếm Tông phía sau run rẩy đỡ lấy.

- Các hạ đã có lĩnh ngộ đối với Sát Chiến Quyết thượng cổ ẩn chứa trong miệng giếng kia, Hàn mỗ cam bái hạ phong…

Hàn Sơn Đạo hít sâu một hơi, miễn cưỡng đứng vững, nhìn Mạnh Hạo gằn từng chữ.

Mạnh Hạo không nói một lời, hắn xoay người rời đi. Tám ngày đi qua, hắn chiến với rất nhiều người, trong đó có không ít người nhắc tới miệng giếng kia, cũng nhắc tới Sát Chiến Quyết thượng cổ!

Lúc rời đi, khuôn mặt của Mạnh Hạo dần thay đổi, sau một lát đã hóa thành Phương Mộc, vẫn là một thân áo xanh. Sau nửa canh giờ, Mạnh Hạo đã nhìn thấy phía trước có một cái hồ thật lớn.

Nói là hồ nước, nhưng trên thực tế đó là một cái giếng, là miệng giếng!

Xung quanh miệng giếng này có không ít tu sĩ, số lượng hơn vạn, tất cả đều khoanh chân ngồi, giống như là nhập định đả tọa.

Mạnh Hạo đến, không làm cho bất kỳ người nào chú ý!

Nhìn thoáng qua mọi người, Mạnh Hạo lựa chọn một chỗ trống ít người, hắn cũng khoanh chân ngồi xuống, nhìn miệng giếng rộng lớn, trầm mặc không nói.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ngày hôm sau, Mạnh Hạo lập tức phát hiện người xung quanh miệng giếng này càng nhiều hơn, đã không còn là hơn vạn, mà là có không ngừng tu sĩ từ bốn phương tám hướng đến, khi tới trưa thì đã có mấy vạn người rồi.

Cho đến hoàng hôn, người đã chi chít rồi, nhân số đã gần như mười vạn!

Nhưng vào lúc này, tại một nơi trống trải trước miệng giếng, đột nhiên xuất hiện hào quang, những hào quang này lần lượt thay đổi, từ giữa không trung mà hóa thành quầng sáng. Trong mơ hồ có thấy một thân ảnh khoanh chân ngồi trong đó, hai tay người này vô thức bấm tay niệm chú, giống như đang đả tọa.

- Xuất hiện rồi!

- Rốt cuộc thì miệng giếng này ẩn chứa cảm ngộ gì, con vợ nó, lão tử ở đây gần một năm rồi, tu vi lại không chút tiến triển!

Bốn phía lập tức vang lên tiếng thấp giọng bàn tán, Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn quầng sáng phía trên. Thân ảnh bên trong dần trở nên rõ ràng hơn, cho đến khi thủ ấn kia cũng rõ ràng hơn thì hắn mạnh mẽ cảm thấy được, trên bóng dáng hư ảo của người này như có một luồng sát khí!

Sát khí rất nhạt, nhưng Mạnh Hạo tin tưởng, mình chắc chắn không phải là người đầu tiên phát hiện.

Trong lúc trầm ngâm, Mạnh Hạo lại trở lại bình thường, để mình vững vàng trong trạng thái bình tĩnh, yên lặng nhìn thân ảnh bên trong quầng sáng kia… Dần dần hắn như quên đi tất cả xung quanh, quá trình này kéo dài qua một đêm. Cho đến khi sáng sớm hôm sau vừa đến thì Mạnh Hạo nhíu mày, hắn không hề thu hoạch được gì!

- Ê, đạo hữu, chỗ này, chỗ này này…

Trong lúc Mạnh Hạo trầm tư thì bên tai hắn vang lên một giọng nói chờ mong, đó là một nam tử trung niên, thân gầy, nhưng hai mắt sáng ngời, cả người lộ ra bộ dáng khôn khéo.

Mạnh Hạo đã sớm chú ý tới người này, qua một đêm này, nam tử trung niên chạy quanh miệng giếng, gặp được người nào liền lấy sách trong túi trữ vật ra bán. Quả thật có không ít người mua, nhưng càng nhiều là lộ vẻ chán ghét!

Người này cũng rất thức thời, phàm là gặp người lộ vẻ phiền chán thì gã lập tức cười làm lành rời đi.

Lúc này, khi tới gần bên cạnh Mạnh Hạo thì gã lộ vẻ mặt chờ mong, mang theo nụ cười nghề nghiệp, khom người nhìn Mạnh Hạo, vội vàng nói.

- Đạo hữu, có phải là đang vì không cảm ngộ được gì từ miệng giếng mà phát sầu?!

- Đạo hữu, có phải vì gặp được bảo sơn lại không thể xuống tay nên hoang mang?!

Nam tử trung niên nói rất có sức cuốn hút, liên tục nói hai câu, làm cho Mạnh Hạo sửng sốt, hắn liếc mắt nhìn trung niên trước mắt vài lần.

- Không cần lo lắng!

Nam tử trung niên quyết đoán mở miệng, hai mắt càng thêm sáng hơn.

- Miệng giếng thượng cổ thái thượng vô thượng cảm ngộ thiên, sắp mạnh mẽ xuất hiện trước mặt đạo hữu rồi!

Nam tử trung niên lập tức vỗ tay lên túi trữ vật, trong tay xuất hiện một cuốn sách nhỏ ố vàng.

- Miệng giếng thượng cổ thái thượng vô thượng cảm ngộ thiên này, tại hạ ngưng tụ cảm ngộ của vạn đạo hữu, tập hợp lại mà thành. Thậm chí tại hạ còn không tiếc giá lớn, chuyên môn bái phỏng Hứa Thanh tiên tử của Thanh La Tông, Lý Thi Kỳ tiên tử của Huyết Yêu Tông, còn có Đạo tử Lý gia Lý Đạo Nhất, tổng hợp cảm ngộ của bọn họ vào đây!

- Sau đó, tại hạ còn dựa vào một trăm vị thiên kiêu các tông, bỏ ra tâm huyết mà sáng tạo ra cuốn Miệng giếng thượng cổ thái thượng vô thượng cảm ngộ thiên!

Nam tử trung niên nói như chớp giật, hai mắt sáng ngời, vừa nói còn khua tay múa chân, làm cho Mạnh Hạo sững sờ mà nhìn.

- Có thể đạo hữu nhất định suy nghĩ, cuốn Miệng giếng thượng cổ thái

thượng vô thượng cảm ngộ thiên có giá trị không thể hình dung này tất nhiên phải có giá trị vô tận, phải không!?

Nam tử trung niên vung tay, vỗ xuống mặt đất ba tiếng, như là làm ra quyết tâm.

- Đạo hữu yên tâm, cuốn Miệng giếng thượng cổ thái thượng vô thượng cảm ngộ thiên này, hôm nay bán phá giá, không cần mười vạn linh thạch, không cần một ngàn linh thạch, chỉ cần chín mươi chín khối linh thạch. Cuốn này vốn tập hợp trên trăm thiên kiêu, Đạo tử, dốc hết tâm huyết ngưng tụ ra sẽ là của ngươi!

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, hắn đang muốn mở miệng…

- Đạo hữu, tận dụng thời cơ, mất đi là hết, ta nói nhỏ cho ngươi biết, gần đây ngươi có nghe nói qua người không mặt áo xanh chứ!?

Nam tử trung niên liền vội vàng nói tiếp, trong lúc mở miệng còn ngó dọc liếc ngang.

- Đây chính là nhân vật mới quật khởi gần đây nhất, đã chiến với phần đông thiên kiêu, nháy mắt đánh bại, ngươi không biết đâu, mấy ngày trước, Hàn Sơn Đạo Nhất Kiếm Tông cũng đại bại dưới tay người này rồi!

- Ta cho ngươi biết, đạo hữu, người không mặt áo xanh này, tại nửa tháng trước đã từng mua một cuốn Miệng giếng thượng cổ thái thượng vô thượng cảm ngộ thiên từ trong tay ta.

Mạnh Hạo nhíu mày, lại nhìn tên nam tử trung niên này!

- Mà thôi, mười viên linh thạch, thế nào!? Mười viên linh thạch, ta liền cho ngươi một cuốn. Hôm nay ta còn chưa khai trương, đạo hữu coi như là kết giao bằng hữu, tại hạ Hứa Lưu Sơn, đệ tử Huyết Yêu Tông!

Nam tử trung niên lại nhanh chóng nói.

- Ta chỉ còn ba viên linh thạch!

Mạnh Hạo chần chừ một chút, trong túi tiền của hắn lúc này thực sự là chỉ còn ba viên linh thạch.

- Thành giao!

Nam tử trung niên lại không chút do dự, lập tức đặt cuốn Miệng giếng thượng cổ thái thượng vô thượng cảm ngộ thiên vào trong tay Mạnh Hạo, giống như là sợ Mạnh Hạo đổi ý.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 398: Người không mặt áo xanh! (3)

Mạnh Hạo cười gượng, nhìn cuốn sách nhỏ trong tay. Một cơn gió nhẹ thổi tới, lật cuốn sách ra, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên co lại, lấy ba viên linh thạch ra đưa cho Hứu Lưu Sơn.

Hứa Lưu Sơn vội vàng đứng dậy rời đi, trong lòng thở dài thầm nghĩ, buôn bán càng lúc càng không tốt, cuốn sách nhỏ này, thực tế chính là tự gã làm ra. Gã đã ở bên cạnh miệng giếng thượng cổ này rất lâu rồi, mỗi lần nhìn thấy quầng sáng thì liền vẽ ra một phần, thời gian trôi qua, gã lại lấy ra bán kiếm tiền.

Mạnh Hạo cũng không để ý tới Hứa Lưu Sơn kia, mà nhìn sách nhỏ trong tay, lật từng tờ từng tờ, nhìn từng hình dường như giống nhau như đúc, nhưng dần dần, hai mắt hắn lộ ra quang mang kỳ dị, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn về thân ảnh trong quầng sáng.

- Thân ảnh vẽ trong sách này nhìn thì như giống nhau, nhưng trên thực tế lại có điểm bất đồng rất nhỏ…

Mạnh Hạo nhìn quầng sáng trên miệng giếng, cho đến trưa thì quầng sáng kia mới dần tiêu tán. Tại trong nháy mắt khi nó biến mất, thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên chấn động, hắn thấy được chỗ không giống, hắn thấy được thân ảnh trong quầng sáng kia, trong cơ thể kia như tồn tại … một luồng khí!

Luồng khí này không phải lúc nào cũng di động, cho nên mới làm cho những tranh vẽ trên sách này nhìn thì như giống nhau, nhưng trên thực tế lại có điểm bất đồng nhỏ, ngay cả người vẽ là Hứa Lưu Sơn kia cũng không thể phát hiện.

Sau một lát, khi quầng sáng trên miệng giếng hoàn toàn biến mất thì tu sĩ bốn phía dần rời đi, Mạnh Hạo vẫn khoanh chân ngồi đó, nhìn trời cao, lâm vào trầm tư.

Lần quầng sáng của miệng giếng xuất hiện tiếp theo là hai ngày sau, Mạnh Hạo chờ lúc hoàng hôn, thân hình nhoáng lên, hắn rời khỏi nơi này.

Đạo tử, thiên kiêu của Vương gia, phàm là người chảy xuôi dòng máu của Vương gia thì đều tập trung tại Tây Bộ, ở trên một tòa núi cao, cách miệng giếng không xa.

Một đêm này, nhất định không bình tĩnh.

Lúc trăng sáng treo cao, bóng người Mạnh Hạo xuất hiện bên ngoài núi này, nhìn thoáng qua lá cờ của Vương gia phất phơ trong gió, hắn vụt tiến tới, lao thẳng lên đỉnh núi.

- Kẻ nào, dám xông vào chỗ của Vương gia!

- Nơi này có cắm cờ Vương gia ta, các hạ nhanh chóng dừng lại!

Từng tiếng quát lập tức vang lên, có bảy tám bóng người cấp tốc bay ra, bay về phía Mạnh Hạo. Người còn chưa tới, kiếm khí đã rít gào, hóa thành bảy tám đạo cầu vồng, ép thẳng về phía hắn.

Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh, hắn vung tay phải, lực lượng tám tòa đạo đài nhất thời ầm ầm bộc phát. Nhìn thì giống như một cái phất tay, nhưng tu vi nghiền ép khuếch trương mà ra, tạo thành cuồng phong quét ngang.

Tiếng nổ chấn động quanh quẩn, bảy tám luồng kiếm quang kia lập tức vỡ vụn, mà những tên tu sĩ này đều biến sắc, đều phun ra máu tươi, thân hình lùi sau.

Vậy mà không thể ngăn cản được nửa bước tiến tới của Mạnh Hạo, tùy tiện để hắn lướt qua bên người, xông thẳng lên đỉnh núi. Nhưng vào lúc này, từ trên đỉnh núi có mấy chục đạo cầu vồng gào thét mà xuống. Mà sau hơn mười người này còn có gần trăm bóng người đồng loạt bay ra, tổ hợp rất rầm rộ, vọt thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Dám xông vào chỗ của Vương gia, mặc kệ ngươi đến từ tông môn nào, hôm nay đều phải lưu lại đây!

- Lải nhải với kẻ này làm gì, giết đi!

Thấy những người này vọt tới, từng tia sáng đạo pháp cuốn đầy trời, dù là khoảng cách rất xa, nhưng tại trong đêm khuya này lộ ra mũi nhọn kinh thiên.

Mạnh Hạo bình tĩnh vung tay, sau khi đâm phá đầu ngón tay, lấy lực lượng tám tòa đạo đài thúc dục Huyết chỉ. Một chỉ vừa ra, thế giới như thành màu máu, giữa tiếng nổ vang chấn động thiên địa như trống rỗng xuất hiện một con huyết long. Nơi huyết long xông qua chính là đám tu sĩ Vương gia, làm cho tất cả đều biến sắc, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân hình như không bị khống chế mà lùi ra sau.

Bọn họ vừa bị đẩy ra, lộ ra một con đường đi thẳng lên đỉnh núi. Tại trên con đường này, huyết long mở đường, Mạnh Hạo đi phía sau, chỉ qua hơn mười giây, từng tiếng nổ vàng không ngừng vang lên, Mạnh Hạo đã đạp lên đỉnh núi.

Sau hắn, đám thiêu kiêu Vương gia đều phun máu tươi, hoảng sợ nhìn kẻ đạp bước tiến lên, không ai có thể ngăn cản.

- Người không mặt áo xanh!

Từng tiếng hít sâu từ trong đám người Vương gia truyền ra. Giờ phút

này, tộc nhân của Vương gia đã xuất hiện không ít hơn trăm người, tất cả đều ngưng mắt nhìn Mạnh Hạo.

Trước mặt Mạnh Hạo là một tu sĩ áo đen với vẻ mặt âm trầm, tu sĩ này nhìn khoảng ba mươi, hai mắt thâm thúy mà bén nhọn nhìn Mạnh Hạo. Y chính là Đạo tử của Vương gia – Vương Lệ Hải.

Tu vi nửa bước Kết Đan, làm cho y đứng đó giống như ngọn núi này lại sinh ra thêm một đỉnh núi.

- Tại hạ tới đây, muốn cùng Đạo tử Vương gia chiến một trận!

Mạnh Hạo đạm mạc nói, thanh âm quanh quẩn, như chém đinh chặt sắt.

- Ngươi muốn chiến, vậy thì chiến!

Vương Lệ Hải lộ ra tinh quang, thân hình vọt về trước một bước. Trong lúc tiến tới, y vung tay, trước mặt y liền xuất hiện một mảnh ảo ảnh, như có dòng ngân hà, hóa thành ba chỉ, từng chỉ đâm thẳng về phía Mạnh Hạo.

Chỉ thứ nhất, như chuyển hóa sinh cơ, tử vong tới gần. Chỉ thứ hai, như hoàng tuyền hiển thế, sát cơ ngập trời… Mà chỉ thứ ba, tịch diệt vô vi, như mặt đất mênh mông.

Ba chỉ này, chính là thuật pháp của Vương gia, Chu Tước Tam Chỉ!

Trong lòng Vương Lệ Hải biết người áo xanh trước mặt này sâu không lường được, vì vậy vừa ra tay y đã không có chút khinh thường nào, mà trực tiếp dùng thuật pháp mạnh nhất của y.

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn mang, cũng bước tới nửa bước, đồng thời nâng tay phải vung lên, dùng Huyết chỉ, một trong tam thuật Huyết Tiên, một chỉ đâm tới.

Tiếng nổ chấn động thiên địa, đánh mạnh khuếch tán ra xung quanh, trong thời gian ngắn như có gió giật quét qua, thân hình Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, đâm thẳng lên trời cao.

Trên đỉnh núi, mọi người đều đưa mắt nhìn về người Vương Lệ Hải còn đứng đó. Vương Lệ Hải vẫn bình thường như trước, chỉ ngẩng đầu nhìn về bóng người Mạnh Hạo đi xa, sau một lúc y mới phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lảo đảo lùi sau vài bước, mà ngón tay phải của y cũng run rẩy, không thể co lại.

- Ta thua rồi!

Thanh âm thì thào của y truyền ra, lập tức làm cho người Vương gia đều như bị tiếng sấm nổ vang trong đầu.

Một đêm này, bại không chỉ có Vương Lệ Hải, còn có Đạo tử Tống gia Tống Vân Thư, còn có Đạo tử Kim Hàn Tông!

Trên thiên chu của Tống gia, lúc Mạnh Hạo vừa rời đi, Tống Vân Thư chống tay dựa vào tường, từng giọt máu tươi nhỏ xuống, sắc mặt tái nhợt. Gã gắt gao nhìn bóng lưng phía xa, sau hồn lâu mới thu hồi ánh mắt, trên mặt lộ vẻ không cam lòng.

Ngoài sơn cốc Kim Hàn Tông, tiếng nổ kinh thiên trước bình minh, chỉ kéo dài trong chớp mắt liền chấm dứt. Nhưng sau khi chấm dứt, Đạo tử Kim Hàn Tông cũng lập tức bế quan, chỉ có ít người ngẫu nhiên nhìn thấy một trận chiến này mà lâm vào chấn động.

Thanh danh của Người không mặt áo xanh, qua ngày thứ hai liền như cơn lốc dữ cuốn ngang qua Tây Bộ Nam Vực, gần như không ai không biết, không ai không hiểu. Liên tiếp đánh bại thiên kiêu các tông, Đạo tử Nhất Kiếm Tông – bại, Đạo tử Vương gia – bại, Đạo tử Tống gia – bại, Đạo tử Kim Hàn Tông, cũng bại!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 399: Tu sĩ Mặc Thổ.

Mấy ngày ngắn ngủi, Người không mặt áo xanh đã hoàn toàn quật khởi tại Tây Bộ Nam Vực!

Đã có người đặt người này ngang với những người đột phá tu vi như Chu Kiệt, Lý Thi Kỳ, Lý Đạo Nhất.

Rất nhiều người đều cho rằng, Người áo xanh thần bí này sẽ còn tiếp tục khiêu chiến Đạo tử của các tông môn, cho đến khi khiêu chiến nhóm người Lý Thi Kỳ. Nhưng làm người ta cảm thấy kỳ dị lạ, người này lại im lặng biệt tích liên tục mấy ngày liền.

Lúc này, kẻ áo xanh thần bí có thanh danh hiển hách kia lại khoan chân ngồi bên ngoài miệng giếng, nhìn bóng người xuất hiện trong quầng sáng, lâm vào suy tư.

Mạnh Hạo cảm nhận được “khí” trong bóng dáng trong quầng sáng kia, vì vậy mới có ba trận chiến đêm trước. Tiếc là những người này có chiến lực không cao, làm cho Mạnh Hạo không có được thu hoạch gì. Nếu hiểu được khí trong thể nội của bóng dáng kia, vậy thì tòa đạo đài thứ chín của hắn sẽ được mở ra.

Khí này là cái gì, Mạnh Hạo cũng không biết, nhưng hắn cảm nhận được, tại trong chớp mắt quầng sáng cuối cùng biến mất thì trong cơ thể của hắn dường như cũng có một luồng khí như vậy.

Luồng khí này, Mạnh Hạo dựa vào quan sát bóng dáng trong quầng sáng kia mà đưa tới kết luận, vận chuyển trong cơ thể một lần. Cho đến hoàng hôn hắn mới đứng dậy rời đi.

Liên tục hai ngày, Mạnh Hạo không tìm được đối thủ thích hợp, Lý Đạo

Nhất cũng tốt, Chu Kiệt cũng thế, hoặc là cả Lý Thi Kỳ, cả ba đều giống như biến mất khỏi Nam Vực, Mạnh Hạo không thể tìm được.

Hắn chỉ có thể trở lại bên cạnh miệng giếng, nhìn quầng sáng xuất hiện lại lần nữa, sau hồi lâu hắn nhắm mắt, trong đầu hiện lên một đám thiên kiêu, Đạo tử ở Tây Bộ này thua trong tay hắn.

Dần dần, trong đầu Mạnh Hạo, bóng người của đám thiên kiêu, Đạo tử này trở nên rõ ràng hơn, đồng thời, Mạnh Hạo cảm nhận được, trên người bọn họ cũng có một luồng khí, có đậm, có nhạt, nhưng đều thật sự có.

Cho đến sáng ngày hôm sau, Mạnh Hạo mở mắt ra, nhìn mấy vạn người bên miệng giếng, nhìn tất cả… Mạnh Hạo cũng chậm rãi nhận ra, mấy vạn người này, trong cơ thể rõ ràng có luồng khí thần bí kia.

Dường như là người xem qua quầng sáng của miệng giếng đều sẽ xuất hiện luồng khí thần bí này.

Mạnh Hạo trầm mặt nhíu mày, cho đến khi quầng sáng kia hoàn toàn tiêu tán, Mạnh Hạo đã hạ một quyết tâm, hắn đứng dậy rời đi.

Từ nay về sau, liên tục nửa tháng, toàn bộ Tây Bộ Nam Vực, thanh danh của người áo xanh không ngừng tăng lên, truyền khắp bát phương, cơ hồ làm người ta biến sắc. Bởi vì người áo xanh này như là điên, chỉ cần gặp phải tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, mặc kệ người đó là ai, mặc kệ là đến từ tông môn nào, hắn đều ra tay.

Tuy nói từ đầu tới cuối đều không có người tử vong, nhưng cũng không có kẻ nào có thể trụ được tới chiêu thứ hai… tất cả đều bị thương đại bại.

Tất cả thiên kiêu của Nhất Kiếm Tông tới nơi này đều bị bại, nhóm thiên kiêu Kim Hàn Tông, chỉ cần thấy người áo xanh thì đều biến sắc. Vương gia cũng thế, Lý gia cũng vậy, còn có Tống gia… chỉ cần là người có mặt

tại Tây Bộ, trong nửa tháng này, tất cả đều đại bại dưới tay người áo xanh.

Toàn bộ Tây Bộ Nam Vực, giống như cuốn lên một cơn lốc lớn màu xanh, quét ngang bát phương.

Cho đến nửa tháng sau, khi quầng sáng trên miệng giếng kia đã đến giai đoạn cuối cùng, bắt đầu kéo dài không tiêu tán. Dựa theo điển tịch ghi lại, nếu xuất hiện hiện tượng này thì miệng giếng sẽ khô cạn, sau bảy ngày, đạo ảnh tiêu tán.

Càng ngày càng có nhiều tu sĩ, nhưng lại không rời khỏi miệng giếng, mà là ngồi tại chỗ thời gian dài, nhìn quầng sáng. Cũng chính là lúc này, Người áo bào xanh kia mới ngừng khiêu chiến.

Mạnh Hạo lần nữa khoanh chân ngồi bên ngoài miệng giếng, nhìn bóng người trong quầng sáng. Hào quang trong mắt hắn càng thêm sáng rõ, nửa tháng này, mỗi lần hắn đều thắng lợi, mà mỗi lần như thế thì luồng khí trong cơ thể hắn dường như cũng nhiều hơn một chút.

Đến giờ phút này, luồng khí này vận chuyển trong cơ thể Mạnh Hạo đã có thể giữ vững tần suất giống như bóng người trong quầng sáng kia, theo đó mà không ngừng vận chuyển.

Hắn càng thấy được, tại bóng người trong quầng sáng kia, tốc độ vận chuyển của luồng khí càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng thì giống như hóa thành một lực xung kích mà bùng nổ trong cơ thể.

Một màn này, Mạnh Hạo nhìn thật lâu, cho đến vài ngày sau, tâm thần hắn bỗng nhiên chấn động.

- Đây là một luồng chiến khí, được luyện ra sau khi chiến đấu thắng lợi liên tục. Tác dụng của khí này, chỉ dùng để xung kích bình cảnh, đột phát tu vi, cũng chính là Sát Chiến quyết thượng cổ!

Mạnh Hạo hít sâu một cái, lập tức vận chuyển luồng khí này trong cơ thể, đánh sâu vào đạo đài thứ chín, nhưng vẫn kém một chút, không thể nào xông lên.

Thời gian trôi qua, tại trong bảy ngày bùng nổ cuối cùng của miệng giếng, vào hoàng hôn thứ năm, đột nhiên, trên bầu trời xa xăm, có vài đạo cầu vồng gào thét mà đến.

Bóng người trong những đạo cầu vồng này đều mặc hắc y, trên mặt mang mặt nạ, trong đó có ba người mang mặt nạ màu xanh, còn có bảy tám người lại mang mặt nạ màu trắng.

Chỉ có hai người đi trước, một nam một nữ, lại mang mặt nạ màu vàng!

Nhóm này hơn mười người, tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc đã đến miệng giếng, cuốn lên từng cơn gió mạnh, làm cho mấy vạn tu sĩ đưa mắt nhìn lại.

- Tu sĩ Mặc Thổ!

Lập tức liền có người nhận ra lai lịch của những người mặc hắc y đeo mặt nạ kia.

Mạnh Hạo cũng ngẩng đầu nhìn lên, liếc mắt nhìn vào ba cái mặt nạ màu xanh kia, trong đó là một bóng người gầy yếu, đứng bên phải.

Vừa nhìn, hai mắt Mạnh Hạo chợt lộ tinh quang.

Tu sĩ mặt nạ xanh kia, chính là cường giả Kết Đan đuổi giết Mạnh Hạo lúc trước!

- Nơi này đã không tìm ra người có thể chiến, vậy…. y chính là đối thủ của ta!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh quang, nhưng hắn cũng chậm rãi bình tĩnh lại, hít sâu một hơi, nhắm mắt khoanh chân ngồi vận chuyển tu vi, muốn làm cho trạng thái thân thể đạt tới đỉnh phong.

Vừa quyết định muốn chiến, hắn ngược lại càng trở nên bình tĩnh.

Một trận này, mặc kệ thắng bại, hắn đều phải xuất thủ. Dùng trận chiến này mà mở ra cảm ngộ, bước qua một bước cuối cùng.

Ngay khi Mạnh Hạo vừa nhắm mắt, hơn mười người đến từ Mặc Thổ kia đã vọt tới gần, sự xuất hiện của bọn họ làm cho phần lớn tu sĩ nơi này chú ý.

Tại trong mấy vạn tu sĩ này, ngoài ba người thành công Kết Đan đã không thấy bóng dáng khác, còn những Đạo tử khác như Vương Lệ Hải, Hàn Sơn Đạo, cùng với những thiên kiêu Đạo tử các tông môn đều có mặt.

- Bọn họ là… hai người mang mặt nạ màu vàng kim kia, chính là Đạo tử quật khởi mấy năm nay của Mặc Thổ!

- Đạo tử Mặc Thổ, La Xung, Từ Phỉ!

- Chắc chắn là hai người bọn họ rồi, chỉ có bọn họ mới mang mặt nạ vàng!

Trong mấy vạn tu sĩ bên cạnh miệng giếng cũng có người nhận ra thân phận hai tu sĩ mang mặt nạ màu vàng kia.

Theo tiếng bàn tán dần truyền ra, làm cho người nơi đây đều nhìn lên hai Đạo tử Mặc Thổ. Một năm nay, những chuyện về Mặc Thổ được truyền khắp Nam Vực, cũng có chuyện về hai Đạo tử này, là người quật khởi được nhiều người quan tâm, có tu vi nửa bước Kết Đan, nghe nói tùy

thời đều có thể bước vào Kết Đan

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 400: Trời cao đất rộng.

- Ba người mang mặt nạ màu xanh phía sau bọn họ, chính là Mặc Thổ Tam Thanh, ba người đều có tu vi Kết Đan, càng kinh người hơn, cả ba đều tu ra đan khí… Nghe nói, lúc trước có không ít đan sư bị ba người này bắt đi!

- Tu sĩ Kết Đan tu ra đan khí, không nên tùy tiện trêu chọc…

Theo tiếng bàn tán truyền ra, Vương Lệ Hải nhíu mày, nhìn thoáng qua đám tu sĩ Mặc Thổ trên không trung. Hàn Sơn Đạo của Nhất Kiếm Tông cách đó không xa cũng lộ vẻ không vui, nhìn đám người Mặc Thổ, nhất là nhìn hai Đạo tử Mặc Thổ thêm vài lần.

Tống Vân Thư cũng ở nơi này, sắc mặt âm trầm, không nói một lời.

- Mặc Thổ - La Hướng! Muốn khiêu chiến quần hùng Đạo tử Nam Vực!

Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của mấy vạn người bên dưới, đám tu sĩ áo đen mặt nạ trắng đều lui lại phía sau, dàn rộng ra xung quanh.

Ba tên tu sĩ mặt nạ xanh không chút thay đổi, khoanh chân ngồi giữa không trung, không để ý tới chuyện xung quanh. Chỉ có hai tên Đạo tử mặt nạ vàng kia cúi đầu nhìn mọi người bên dưới. Một người trong đó mở miệng, thanh âm từ nhỏ dần to lên, sau cùng thì như lôi đình, truyền khắp bốn phương.

- Từ Phỉ Mặc Thổ, khiêu chiến quần hùng Đạo tử Nam Vực. Trận chiến hôm nay, Từ Phỉ không đại biểu cho Mặc Thổ, chỉ tìm kiếm chiến đạo trong tu sĩ cùng cảnh giới. Bọn ngươi… có dám chiến không!?

Từ Phỉ, Đạo tử Mặc Thổ thản nhiên mở miệng, thanh âm không giống

như La Xung nổ như lôi đình, mà hơi có chút âm nhu, nhưng cũng truyền khắp bát phương, truyền vào trong tai mọi người, làm cho người ta không tự chủ mà cảm thấy rét lạnh.

Mấy vạn người Nam Vực xung quanh miệng giếng đều trầm mặc không nói, không ai mở miệng, kẻ nào cũng mang tâm tư riêng, đứng nhìn đám người Từ Phỉ trên không trung.

- Nơi đây có mấy vạn tu sĩ Nam Vực, lại không có người dám giao thủ cùng hai người chúng ta sao?

La Xung hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói. Thanh âm truyền khắp bốn phía, một luồng khí phách như có như không hiển lộ trên người, ý muốn khiêu chiến quần hùng nơi này của y cực kỳ mạnh mẽ.

Ngay tại khi y mới mở miệng, tiếng hừ lạnh từ dưới mặt đất vang lên. Một đạo cầu vồng vụt lên, bên trong đó không phải là người năm tông ba tộc, mà là tu sĩ của tông môn khác, có tu vi Trúc Cơ đại viên mãn, người này vọt thẳng về phía La Xung.

Gương mặt dưới lớp mặt nạ của Đạo tử Mặc Thổ La Xung lộ ra vẻ ngạo nghễ, thân hình chớp nhoáng, vọt thẳng về phía tu sĩ kia. Vừa tới gần, La Xung bỗng nhiên vươn tay, vung ra ngoài, thân hình y lập tức xuất hiện từng chồng ảo ảnh, một cái đại đỉnh rõ ràng từ trong đám bóng dáng ảo ảnh này biến ảo mà ra, bắn thẳng về phía đối phương.

Một tiếng bùm quanh quẩn, tên tu sĩ Nam Vực lộ ra vẻ mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lảo đảo lui về sau. La Xung vung tay áo, nháy mắt liền đuổi theo, hai người giằng co giữa không trung chừng hơi thở, cho đến khi một tiếng thét thê lương truyền ra. Trên cổ vị tu sĩ Nam Vực kia trực tiếp phụt ra máu tươi, đầu cùng thân chỉ còn chút da dính liền, từ trên không rơi xuống.

La Xung chậm rãi nâng bàn tay đầy máu, bôi lên trên mặt nạ vàng, nhìn

về nhóm người Nam Vực. Mặt nạ dính đầy máu tươi của y như tạo thành một luồng uy hiếp.

- Vương Lệ Hải đạo hữu, thân là Đạo tử Vương gia, có dám chiến một trận với ta không!?

La Xung bỗng nhiên mở miệng, đôi mắt sau mặt nạ lộ ra hào quang, nhìn về phía chỗ đám người Vương gia dưới mặt đất, tập trung thẳng vào Vương Lệ Hải!

Vương Lệ Hải ngẩng đầu nhìn La Xung, hai mắt lộ ra tinh quang, chậm rãi đứng dậy.

Gần như ngay khi gã vừa đứng dậy, Hàn Sơn Đạo của Nhất Kiếm Tông cũng đứng dậy, vọt lên không trung, nhìn về Đạo tử Mặc Thổ Từ Phỉ.

Hai người xuất hiện làm cho tu sĩ Nam Vực chấn động, nhìn chằm chằm không nháy mắt. Một trận chiến này, là trận chiến giữa bốn Đạo tử, nếu không có gì ngoài ý muốn, bất luận ai thắng ai bại đều nhất định danh chấn bốn phương.

Đạo tử Mặc Thổ La Xung cùng Từ Phỉ đều lộ vẻ ngưng trọng, một người nhìn Hàn Sơn Đạo, một người nhìn Vương Lệ Hải, bốn người nhìn nhau, không ai động thủ trước.

Theo suy nghĩ của La Xung và Từ Phỉ, một trận chiến này là trận chiến cao nhất dưới Kết Đan, không kẻ nào ở Trúc Cơ đại viên mãn có thể làm ra một trận chiến vượt qua trận này.

Cho nên hai người lộ vẻ ngưng trọng, lại dần hóa thành chiến ý mãnh liệt, lúc này, ánh mắt hai người như muốn thiêu đốt.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, dưới vô số ánh mắt tập trung lên người bốn Đạo tử này, nhìn một trận chiến đỉnh phong này.

Nhưng khi bốn người đang còn gườm gườm nhìn nhau, dường như chuẩn bị muốn ra tay thì, một người đang khoanh chân ngồi ở trong mấy vạn tu sĩ dưới mặt đất kia chậm rãi đứng lên.

Hắn mặc một trường bào văn sĩ màu xanh, vừa đứng dậy liền vọt thẳng lên không trung, người này… chính là Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vừa lao tên, mấy vạn tu sĩ bên dưới liền kinh ngạc nhìn lại. Không chỉ có như thế, bốn tên Đạo tử đang còn gườm nhau giữa hư không cũng sửng sốt nhìn hắn.

Ánh mắt của Vương Lệ Hải tập trung lên cái áo bào xanh trên người Mạnh Hạo, bộ áo bào xanh này làm cho hai mắt y lập tức co rút lại, đầu óc hiện lên một thân ảnh.

Cách đó không xa, Hàn Sơn Đạo cũng thế, trong khoảnh khắc vẻ mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào áo bào của Mạnh Hạo.

- Có ý tứ, vị đạo hữu này tới chậm một chút, nhưng nhìn bộ dáng của hắn thì hình như rất kiên định. Vương đạo hữu, Hàn đạo hữu, có thể cho phép tại hạ chém người này trước không!?

La Xung mỉm cười, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái liền không để ý nữa. Toàn bộ Đạo tử thiên kiêu nổi tiếng của Nam Vực, y đã nhìn qua tranh vẽ rồi, y không có ấn tượng gì với Mạnh Hạo, vì vậy mới kết luận người này không đáng chú ý.

Tu sĩ như vậy, La Xung y muốn giết, chỉ cần một ý niệm!

Không đợi hai người Vương, Hàn mở miệng, La Xung vung tay, xoay người vọt về phía Mạnh Hạo.

- La mỗ ra tay, chỉ có người chết, không đả thương người. Đạo hữu có

dũng khí đáng khen, ta sẽ lưu toàn thây cho ngươi!

La Xung mỉm cười, trong lúc đi về phía Mạnh Hạo, y còn mở miệng nói. Mà đám tu sĩ quanh miệng giếng phía dưới thì đều nhíu mày nhìn Mạnh Hạo.

Tại trong mắt bọn họ, Mạnh Hạo hành động quá mức lỗ mãng, làm cho một trận chiến mà bọn họ vốn đang chờ mong phải dừng lại một lúc.

- Người này là ai!? Dám tham dự vào trận chiến của Đạo tử!?

- Dự là hạng người tự cho mình có tu vi không tệ, muốn mượn trận chiến này để nổi danh…

Nhưng ngay khi đám tu sĩ bên dưới thấp giọng bàn tán, Đạo tử Mặc Thổ - La Xung vọt tới trước mặt Mạnh Hạo, Mạnh Hạo thản nhiên đứng trên không trung, chậm rãi mở miệng.

- Ngươi không phải đối thủ của ta, người ta muốn chiến, là ngươi!

Thanh âm của Mạnh Hạo vừa truyền ra, lập tức hóa thành tiếng sấm cuồn cuộn, người thứ nhất trong câu của hắn chính là La Xung, mà người thứ hai thì là người ở xa xa mà hắn vừa đưa tay chỉ.

Người này, chính là tu sĩ mặt nạ xanh ốm yếu ở giữa ba người, đang khoanh chân ngồi giữa không trung.

Khi Mạnh Hạo vừa nói ra, tên tu sĩ mặt nạ xanh gầy yếu kia liền mở mắt, lộ ra tinh quang. Y vừa nhìn Mạnh Hạo thì hai mắt hơi co lại, y đã nhận ra Mạnh Hạo.

Mà lời của Mạnh Hạo cũng làm cho đám tu sĩ bên dưới ồ lên, trong mấy vạn người còn có không ít còn trực tiếp đứng bật dậy, lộ vẻ mặt khó tin.

- Kẻ này bị điên à!? Hắn lại muốn chiến tu sĩ Mặc Thổ mặt nạ xanh!

- Đó là tu sĩ Kết Đan, lại còn tu ra đan khí. Tên tu sĩ như thư sinh kia là ai, lại dám khiêu chiến Kết Đan!

- Lấy tu vi Trúc Cơ hậu kỳ chiến Kết Đan, ha ha… Việc này đúng là hiếm thấy trong Tu Chân giới, vì nổi danh, tên tu sĩ này đã không muốn sống rồi!

Trong tiếng bàn tán chê cười bên dưới, ánh mắt Vương Lệ Hải mạnh mẽ co lại, vừa rồi y còn chần chờ chưa thể nhận định thân phận của Mạnh Hạo. Lúc này y đã không còn hoài nghi gì nữa, người trước mắt này, chính là người không mặt áo xanh!

Bởi vì, chỉ có người áo xanh thần bí kia, mới có tư cách không để ý tới Trúc Cơ, tiến hành khiêu chiến Kết Đan, là người hiếm thấy nhất từ trước tới nay của Tu Chân giới!

Hàn Sơn Đạo hít sâu một hơi, trong đầu y cũng sinh ra một ý niệm, cũng giống như Vương Lệ Hải!

- Tu sĩ Nam Vực rất có ý tứ, vậy mà lại có hạng người không biết trời cao đất dày. Chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, ngay cả đại viên mãn cũng chưa đạt tới, vậy mà lại dám mở miệng khiêu chiến tiền bối mặt nạ xanh của Mặc Thổ ta!

La Xung cười ha ha, khuôn mặt bên dưới mặt nạ lộ ra vẻ chê cười. Trong lúc nói, y vung tay chỉ về phía Mạnh Hạo.

- Ta vẫn để ngươi được toàn thây, nhưng trước khi chết, ta cho ngươi biết được trời cao bao nhiêu, đất rộng bao nhiêu!

La Xung cười lạnh, nhưng trong lòng thì không giống như vẻ mặt khinh miệt, ngược lại, nội tâm sinh ra một chút ngưng trọng. Y không bao giờ

tin, người trước mắt này lại có tư cách khiêu chiến Kết Đan, tại trong mắt y, người này có chút thủ đoạn gì đó mà thôi. Trong lúc nói chuyện, La Xung vung tay, một luồng cầu vồng từ trong tay áo nháy mắt bay ra, bắn thẳng về phía Mạnh Hạo. Mà sau lưng y, hư ảnh đại đỉnh lại lần nữa xuất hiện, cũng cuốn về phía Mạnh Hạo.

- Ồn ào!

Mạnh Hạo thờ ơ nói, hắn không chút để ý tới luồng cầu vồng cùng hư ảnh đại đỉnh đang cấp tốc bắn tới phía mình. Chỉ nâng lên tay phải vỗ túi trữ vật, trong tay hắn lập tức xuất hiện một cây kiếm gỗ nhìn thì rất là đơn giản.

Cầm kiếm gỗ trong tay, hắn chém một kiếm về phía đại đỉnh cùng cầu vồng kia!

Kiếm gỗ vừa chém ra, trực tiếp chém ra một luồng sáng như sợi tơ, ánh sáng ngập trời, vụt đi như chớp, gợn sóng cuộn trào. Môt kiếm như tùy tiện, nhưng bên trong đó lại ẩn chứa một loại đại đạo, làm cho gợn sóng không gian vặn vẹo, như có ngọn gió tuế nguyệt quét qua.

Vừa đụng vào cầu vồng, cắt qua một cái rìu bên trong đó, một giáp năm tháng hóa thành mưa gió quét qua cái rìu kia. Cái rìu lập tức rỉ rét, vết tích loang lổ, hơn nữa còn nhanh chóng lan ra. Mà linh lực trên đó như bị hủ hóa, dựa vào mắt thường có thể thấy được, dấu hiệu tử vong từ trong hủ hóa kia trực tiếp rơi xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 401: Hắn là người không mặt áo xanh!

Nhưng ngọn gió kia vẫn còn tồn tại, thổi qua hư ảnh đại đỉnh, làm cho đỉnh kia vặn vẹo, giống như trôi qua năm tháng. Cái đỉnh này vốn là hư ảo, không có khả năng tồn tại lâu dài qua một giáp thời gian. Vì vậy cái đỉnh như có uy lực vô cùng chỉ trong giây lát liền tiêu tán.

Cho đến khi ngọn gió này quét qua người Đạo tử Mặc Thổ - La Xung, mềm mại thổi qua, mang đi sức sống trên làn da của y, làm cho hai tay lộ ra bên ngoài của y xuất hiện nếp nhăn, khiến cho khuôn mặt dưới mặt nạ càng trở nên già nua, làm cho sinh cơ của y, tại trong chớp mắt như bị mạnh mẽ rút đi một giáp. Một cảm giác suy yếu khó mà hình dung trực tiếp sinh ra trong lòng La Xung. Làm cho y kịch liệt biến sắc, thân hình không ngừng run rẩy, miệng phun ra một ngụm máu tươi, lảo đảo lui sau, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng không thể tin nổi.

- Ngươi…..

Thân hình y run rẩy, sắc mặt tái nhợt, làn da khô héo, thân thể cũng lập tức ốm đi một vòng, mặt nạ trên mặt liền bị bóc ra, lộ ra đầu tóc nửa bạc, lộ ra khuôn mặt già nua… Trên khuôn mặt kia còn sót lại một chút anh khí chưa tiêu tán. Chỉ là vẻ mặt hoảng sợ, ánh mắt khủng hoảng làm cho bốn phía nháy mắt lâm vào tĩnh mịch như chết.

Ba tu sĩ mặt nạ xanh kia mạnh mẽ đứng lên, vẻ mặt ngưng trọng, mà đám tu sĩ bên dưới kia, sau một lúc trầm mặc thì lập tức bộc phát một trận kinh hoảng hút khí.

Mà Đạo tử còn lại Từ Phỉ thì sắc mặt đại biến, thân hình vô ý thức lùi ra sau, sợ hãi, nhìn Mạnh Hạo như nhìn mãnh thú.

Vương Lệ Hải, Hàn Sơn Đạo đều hít sâu một hơi khí lạnh, hai người trợn mắt há mồm, tâm thần ầm ầm nổ vang.

Thần thông như thế đủ để chấn động thiên hạ, từ đầu tới cuối, Mạnh Hạo chỉ chém ra một kiếm!

Một kiếm làm Phủ bảo rủ mục, tiêu tán huyễn đỉnh, lấy đi một giáp năm tháng của La Xung… Hết thảy, làm cho nơi này tràn ngập hoảng sợ cùng tiếng bàn tán.

- Đây là… đây là thuật pháp gì!?

- Là thanh kiếm kia, chắc là thần thông kinh người từ thanh kiếm kia!

- Khó trách hắn dám khiêu chiến Kết Đan, hắn là ai vậy? Hắn mặc áo bào xanh, hay là…

Tại trong tiếng ồn ào bàn tán, La Xung run rẩy hoảng sợ, vẻ mặt mờ mịt hỗn loạn, sắc mặt tái nhợt một mảnh. Mà lúc này Mạnh Hạo cũng vung tay, thản nhiên mở miệng.

- Lấy một giáp năm tháng của ngươi, cho ngươi biết thế nào là trời cao đất rộng!

Mạnh Hạo nói xong, cũng không nhìn tên Đạo tử Mặc Thổ kia, mà đưa mắt nhìn về phía Vương Lệ Hải cùng Hàn Sơn Đạo.

- Gương mặt hôm nay của các hạ chính là dung mạo thật sự sao!? Thất bại ngày đó, Vương mỗ tâm phục khẩu phục, nhưng tương lai, ta và ngươi còn có tái chiến!

Vương Lệ Hải nhìn Mạnh Hạo, bỗng nhiên nói.

- Người không mặt áo xanh… Tại hạ lúc trước đã lĩnh giáo!

Hàn Sơn Đạo của Nhất Kiếm Tông cũng chậm rãi nói, ôm quyền chào.

Lời hai người vừa ra, lập tức làm cho mấy vạn người dưới miếng giếng trở nên yên lặng, nhưng thời gian yên tĩnh kéo dài không được bao nhiêu liền trở nên ồn ào.

- Cái gì! Hắn là người không mặt áo xanh!

- Ngươi không mặt áo xanh, là người vừa quật khởi trong mấy ngày này sao, quét ngang thiên kiêu, lực áp Đạo tử, thì ra là hắn!

- Khó trách hắn muốn khiêu chiến Kết Đan, bởi vì hắn là người không mặt áo xanh!

- Không biết người không mặt áo xanh này, rốt cuộc là tu sĩ của tông môn nào, tư chất bực này, vô luận là ở tông môn nào, đều thành Đạo tử!

Tại trong tiếng bàn tán liên miên, từng ánh mắt tràn ngập lửa nóng đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo. Mấy ngày nay, thanh danh của người không mặt áo xanh quá lớn, lại thêm thần bí, khiến cho tu sĩ Tây Bộ Nam Vực gần như không ai không biết, không ai không hiểu!

La Xung hít một hơi dài, thân hình gấp rút lùi sau vài bước. Trước khi tới nơi này y đã từng nghe qua chiến tích của người không mặt áo xanh, trong lòng đã coi người này là kình địch. Nhưng y chưa từng nghĩ tới, người trước mặt này lại là người không mặt áo xanh kia, càng làm cho nội tâm y chua xót là mình lại đại bại như thế.

Lần bại này, bị toàn bộ mấy vạn tu sĩ nơi đây nhìn thấy, e là không qua bao lâu, ai cũng đều biết được, Đạo tử Mặc Thổ La Xung bị một người một kiếm rút đi một giáp thọ nguyên.

- Thanh diện tam lão, giết người này!

Hai mắt La Xung lộ ra lệ mang, thân hình lùi sau, y gầm lên nói với ba người mặt nạ xanh, thanh âm bén nhọn, mang theo mối hận sâu tận xương tủy. Lúc y vừa nói ra, ánh mắt của hai người còn lại trong ba người mặt nạ xanh đều lóe ra sát cơ.

Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như thường, không chút biến hóa. Khi quyết định ra tay thì hắn đã dự liệu được một màn này, La Xung vừa nói xong, hắn cũng mở miệng.

Lúc này, hắn nói với mấy vạn tu sĩ Nam Vực phía dưới.

- Chư vị đạo hữu Nam Vực, tại hạ là Chủ Lô đan sư của Tử Vận Tông, Phương Mộc. Một năm trước, tại hoang lĩnh, tại hạ bị tu sĩ Mặc Thổ phục kích, Chủ Lô đan sư đồng hành cùng Phương mỗ là Chu Đức Khôn sống chết không rõ. Phương mỗ may mắn chạy thoát, tới miệng giếng này cảm ngộ đề thăng tu vi. Trận chiến hôm nay, là chiến vì trận chiến lúc trước, kính xin chư vị đạo hữu Nam Vực chứng kiến!

Thanh âm của Mạnh Hạo như sấm rền, truyền khắp bốn phía, ầm ầm nổ vang trong tai mọi người.

- Chủ Lô đan sư… hắn… hắn còn là Chủ Lô của Đan Đông nhất mạch!

- Phương Mộc, ta nhớ rồi, một năm trước Đan Đông nhất mạch thật sự xuất hiện một Chủ Lô đan sư tên là Phương Mộc.

- Hắn là Phương Mộc, hắn là Chủ Lô đan sư!

Mấy vạn tu sĩ phía dưới lại ồ lên, một đám đều đồng loạt nhìn về Mạnh Hạo, tâm thần cuộn trào. Thân phận của người không mặt áo xanh đã làm cho bọn họ chấn động rồi, nhưng lúc này, bọn họ càng chấn động hơn, bởi vì bốn chữ Chủ Lô đan sư!

Điều này vượt khỏi tưởng tượng của bọn họ, vô luận thế nào bọn họ cũng không thể nghĩ tới, một người có thể áp Đạo tử dưới chân, lại có thể mang một thân phận có thanh danh hiển hách, được người tôn trọng – Chủ Lô đan sư!

Giờ khắc này, từng ánh mắt đều sáng như đèn pha nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, một mình Mạnh Hạo, được vạn người chú mục!

- Khó trách hắn khiêu chiến quần hùng, lại từ đầu tới cuối chưa từng giết một người!

- Phương Mộc đại sư vì cảm ngộ, cho nên mới chiến đấu cùng người, nhưng thân là đan sư, lại không có thù oán với người khác, cho nên mới không có sát cơ, chỉ vì cần chiến đấu. Đây mới là đan sư của Nam Vực ta, đây mới là tu sĩ thiên kiêu của Nam Vực ta!

Tại trong tiếng trầm trồ của người xem, La Xung đã hoàn toàn biến sắc, y ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, trong đầu ầm ầm nổ vang, thân phận Mạnh Hạo, không chỉ có làm mọi người chấn động, cũng làm cho y chấn động tâm thần.

Mà Từ Phỉ bên cạnh cũng hô hấp dồn dập, mang theo vẻ mặt khó tin nhìn Mạnh Hạo.

Mà ba tên tu sĩ mặt xanh kia thì ầm trầm cực điểm, trừ tên tu sĩ gầy yếu thì hai người còn lại đều nhíu mày.

- Trận chiến hôm nay, Phương mỗ chiến đấu cùng người này, nếu người ngoài nhúng tay, nếu tu sĩ Mặc Thổ tham dự, kính mong đạo hữu Nam Vực ngăn cản!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe ra sát cơ mãnh liệt, nhìn về tên tu sĩ mặt nạ xanh gầy yếu kia.

- Vương gia Nam Vực, chứng kiến trận chiến này, nếu người Mặc Thổ dám động, vậy, Mặc Thổ cùng Vương gia ta là địch!

Vương Lệ Hải hai mắt sáng lên, bỗng nhiên mở miệng.

- Nhất Kiếm Tông Nam Vực, chứng kiến trận chiến này, nếu có tu sĩ Mặc Thổ thứ hai dám ra tay, vậy chính là kẻ địch của Nhất Kiếm Tông ta!

- Kim Hàn Tông Nam Vực, chứng kiến trận chiến này, tu sĩ Mặc Thổ, nếu dám vây công, Kim Hàn Tông nhất định truy cứu!

- Huyết Yêu Tông Nam Vực, chứng kiến trận chiến này!

- Thanh La Tông Nam Vực, chứng kiến trận chiến này!

- Tống gia Nam Vực, chứng kiến trận chiến này!

- Nam Vực …

Từng giọng nói từ bốn phương tám hướng không ngừng truyền ra, cả vùng đất, mấy vạn tu sĩ Nam Vực đã không còn người nào khoanh chân ngồi, tất cả đều đứng lên, mang theo vẻ bất thiện nhìn đám tu sĩ Mặc Thổ trên không trung.

Từng gia tộc, từng tông môn đều nói ra quyết định của mình, thanh âm kia dung hợp cùng một chỗ, tạo thành sóng âm kinh thiên động địa, rung động trời cao, âm vọng như sấm, quanh quẩn thật lâu không tiêu tán.

Tu sĩ nơi đây, dù chỉ là Trúc Cơ, nhưng đều là người nổi bật trong vô số tông môn gia tộc của Nam Vực. Bọn họ có lẽ không thể đại biểu cho lựa chọn của tông môn gia tộc mình, nhưng cũng có thể ảnh hưởng tới thái độ của tông môn. Nhất là giờ phút này, khi tất cả đều nói ra lời như vậy,

không thể nghi ngờ đã bức đám tu sĩ Mặc Thổ vào tuyệt cảnh.

Chỉ cần làm không tốt, thậm chí có thể dẫn tới đại chiến giữa Nam Vực cùng Mặc Thổ!

Sắc mặt La Xung đã hoàn toàn tái đi, thân hình run rẩy, mà Từ Phỉ bên cạnh thì hô hấp dồn dập, đám hắc y bốn phía đều trở nên cực kỳ khẩn trương, vận chuyển tu vi.

Mà ba tên tu sĩ mặt nạ xanh kia, sắc mặt cũng đã hoàn toàn thay đổi.

- Việc này là ân oán riêng của Dương mỗ và thằng nhóc này, không có quan hệ tới người bên ngoài, cũng không quan hệ tới Mặc Thổ. Phương Mộc chó con kia, ngươi đã muốn chết, lão phu thành toàn cho ngươi!

Tu sĩ gầy yếu mang theo khuôn mặt âm trầm, trong lúc nói y cất bước tiến tới, thanh âm quanh quẩn. Đám người Mặc Thổ còn lại đều lui ra sau, để lại không gian cho hai người Mạnh Hạo cùng y.

Nơi này, đã trở thành chiến trường của hai người bọn họ!

- Ngươi đã trăm phương ngàn kế sáng tạo ra phần mộ này, nếu Dương mỗ không thành toàn cho ngươi, trong lòng cũng có băn khoăn!

Tên tu sĩ mặt nạ xanh mở miệng nói, ánh mắt lóe ra sát cơ, tay phải nhấc lên, thân hình y cũng lộ ra khỉ tức màu vàng, chính là đan khí của y.

Khí tức quay cuồng thay đổi, mơ hồ huyễn hóa thành một thanh kiếm.

Mạnh Hạo lộ vẻ ngưng trọng, một trận chiến này, đối với hắn mà nói, cực kỳ trọng yếu. Lúc này hắn chẳng những vận chuyển toàn bộ tu vi trong cơ thể, thân hắn cũng xuất hiện một luồng khí vô hình, theo vận động, theo khát vọng ra tay của Mạnh Hạo mà dần lớn mạnh lên. Cho đến khi nó hóa thành hơi thở tu vi, dùng nó để đột phá tu vi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 402: Chiến Kết Đan!

Tu sĩ mặt nạ xanh họ Dương lạnh lùng liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, y có ấn tượng rất sâu sắc với Mạnh Hạo. Lúc trước y cũng rất giật mình khi thấy đối phương chẳng những không chết ngược lại còn đột phá tu vi, hơn nữa bây giờ còn khiến y có cảm giác nguy cơ rất không thoải mái.

Đối với y mà nói đây là một loại ô nhục, đối diện với một tu sĩ Trúc Cơ hậu kì mà bản thân cư nhiên lại có cảm giác nguy cơ, chuyện này khiến cho khuôn mặt bên dưới lớp mặt nạ của tu sĩ mặt xanh càng thêm âm trầm, lời nói vừa xuất ra, thân hình y đã lập tức tiến về phía trước một bước.

Cước bộ hạ xuống, hư vô xung quanh chợt có những đợt sóng gợn lan tỏa, dường như có tiếng nổ vô hình vang lên, cứ thế vang vọng trong tâm trí của hàng vạn tu sĩ ở đây. Vào thời khắc này, trên không trung chỉ có y và Mạnh Hạo, cho nên một bước này của y nhìn như truyền khắp bốn phía, nhưng trên thực tế cũng là trực tiếp đánh vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, dường như tiếng oong oong trong nội thể chẳng hề có chút tác dụng nhỏ nhoi nào đối với ý chí của hắn cả, tám đạo đài hoàn mỹ vận chuyển, công pháp Tử Khí Đông Lai triển khai, càng khiến cho thân thể Mạnh Hạo như đang phát tán tử quang, quang mang này xuyên thấu qua thân thể hắn, hiện ra bên ngoài khiến cho trường bào màu xanh của Mạnh Hạo giờ phút này như biến thành màu tím.

Hư vô xung quanh hắn cũng có tử mang hiển lộ, khiến cho Mạnh Hạo tại thời khắc này trong mắt hàng vạn tu sĩ bốn phương lập tức trở nên bất phàm.

- Tử Khí Đông Lai! Đó là Tử Khí Đông Lai của Tử Vận Tông!

- Chỉ có Chủ Lô của Đan Đông nhất mạch mới có thể tu hành, hắn thực sự là Phương Mộc!

Hàng vạn tu sĩ xung quanh ai nấy ngưng thần nhìn qua, lúc trước có một số người đối với Mạnh Hạo vẫn còn có chút nghi ngờ, mặc dù theo hùa số đông mà lên tiếng ủng hộ Mạnh Hạo tuy nhiên tự đáy lòng vẫn là có nghi ngờ, nhưng nay sau khi nhìn thấy tử quang thì tất cả nghi ngờ lập tức biến mất, xác định thân phận của Mạnh Hạo.

- Lần trước để ngươi chạy thoát, lần này là ngươi tự tìm chết!

Tu sĩ mặt xanh hừ lạnh một tiếng, trong chớp mắt ngay khi cước bộ hạ xuống thì tay phải của y của nhấc lên, bấm tay niệm thần chú chỉ về phía trước. Nhìn như tùy ý nhưng trên thực tế thì đây không phải là lần đầu tiên tu sĩ mặt xanh đối mặt với Mạnh Hạo, trận chiến một năm trước đã để lại cho y ấn tượng sâu sắc, đặc biệt là cảm giác nguy cơ như ẩn như hiện nơi đáy lòng khiến y vô cùng không thoải mái, vì thế nên khi đã ra tay chính là xuất toàn lực.

Từng tiếng gào thét truyền ra. Từng tiếng phượng minh quanh quẩn, trong chớp mắt liền có mười con cự long từ không trung xuất hiện trước người tu sĩ mặt xanh, sau mười cự long đó là mười con phượng được huyễn hóa ra. Thập long thập phụng xuất hiện lập tức gây chấn động bát phương, mang theo một cỗ hàn khí ngập trời như muốn đóng băng không trung, theo một chỉ của tu sĩ mặt xanh, trực tiếp đánh thẳng về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tu vi trong thể nội toàn bộ vận chuyển, đạo đài Hoàn Mỹ Trúc Cơ tại một khắc này ầm ầm vận chuyển trong người Mạnh Hạo. Từng luồng tu vi lực tràn đầy bộc phát ra, lưu chuyển toàn thân thì tử quang trên thân thể Mạnh Hạo càng nồng đậm, trong mắt hắn hiện ra chiến ý mãnh liệt.

Một trận này đối với hắn mà nói cực kì quan trọng.

Một trận này với hắn mà nói chính là một lần cơ hội để trở thành Hoàn Mỹ Trúc Cơ đại viên mãn.

Một trận này Mạnh Hạo đã đợi suốt một năm, thất bại của một năm trước, hôm nay phải nghịch chuyển tang thương ..... chiến Kết Đan!

Tay phải Mạnh Hạo đột nhiên nâng lên, ngón tay cái nhanh chóng xẹt qua bốn ngón tay còn lại, khi máu tươi chảy ra, tay phải Mạnh Hạo nâng lên ấn về phía trước một cái.

Ngón thứ nhất, ngón thứ hai, ... cũng chỉ trong cái chớp mắt, năm ngón huyễn hóa, huyết quang trong chớp mắt lan tràn trong thế giới trước mắt Mạnh Hạo, ngũ chỉ quy nhất, biến thành Huyết ấn, oong oong xuất ra.

Chỉ thấy một cái thủ ấn cực đại màu máu, chính là trong khoảnh khắc khi tay phải Mạnh Hạo ấn ra thì trực tiếp xuất hiện, mang theo tiên huyết đỏ tươi, mang theo sát khí kinh người, càng là mang theo sức mạnh của tám đạo đài hoàn mỹ của Mạnh Hạo. Bên trong huyết thủ ấn này dường như còn ẩn chứa tử quang, lấy tốc độ khó có thể hình dung mà trực tiếp gào thét lao về phía trước.

Bầu trời dường như có thiên lôi cuồn cuộn, khi thủ ấn này xuất hiện thì Mạnh Hạo cắn nát đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi của hắn đuổi theo huyết ấn, dung nhập vào bên trong.

- Huyết ấn khai!

Mạnh Hạo quát khẽ một tiếng, tay trái theo đó nâng lên, vẫy một cái, lại một đạo huyết ấn cực đại nữa được triển khai, đây là huyết ấn tay trái của hắn, bây giờ sau khi xuất hiện thì trực tiếp bắn thẳng đến phía trước.

Hai đạo huyết ấn, ở giữa là tu vi chi huyết của Mạnh Hạo, ngưng kết dung hợp lại với nhau, kinh thiên động địa, chớp mắt liền va chạm với thập long thập phụng của tu sĩ mặt xanh ở trên không trung.

Tiếng nổ rầm vang, trong khoảnh khắc ầm ầm vang vọng, thanh âm kinh người như sấm sét rền vang, thập long thập phụng gào thét, bên trong ẩn chứa tu vi lực thuộc về Kết Đan cảnh, dường như vô kiên bất tồi, tại cái va chạm này, huyết ấn đầu tiên của Mạnh Hạo trực tiếp nát vụn.

Theo sự vỡ nát đó, tu vi chi huyết của hắn thiêu đốt, trong khoảnh khắc khuếch tán xuống, thủ ấn thứ hai theo đó mà đến, nổ vang ngập trời, thập long lập tức bị chặt sáu đầu, thập phụng cũng bị chém chết bảy!

Tứ long tam phụng còn lại gào thét lao tới gần Mạnh Hạo, trực tiếp đem thân ảnh Mạnh Hạo nhấn chìm trong tiếng nổ vang, nhưng rất nhanh tiếng nổ vang cũng tiêu thất, gợn sóng trong hư vô không còn vặn vẹo nữa mà khôi phục lại bình tĩnh, toàn thân Mạnh Hạo tán phát ra tử quang ngập trời, từng bước đi ra.

Khóe miệng hắn vẫn còn vương vết máu tươi, nhưng đôi mắt kia lại là màu tím, toàn thân lại hiện lên gân xanh màu tím, cùng với khí tức cường hãn mà thân thể tán phát ra lúc này, tất cả những điều này nói lên một điều, hắn hoàn toàn lấy thực lực bản thân chống cự lại một lần thuật pháp của tu sĩ Kết Đan.

Tử Đồng Thuật trong cơ thể Mạnh Hạo cấp tốc vận chuyển, nhanh chóng hồi phục thương thế trong cơ thể Mạnh Hạo, nhưng ... những điều này, Mạnh Hạo không quan tâm, chiến ý trong mắt hắn càng thêm mãnh liệt, từ xa xa nhìn về phía tu sĩ mặt xanh.

Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của tu sĩ mặt xanh càng thêm khó coi, mặc dù y biết đối phương không đơn giản, cũng nhìn ra được tu vi có phần nâng cao. Nhưng cho dù thế nào đi nữa thì y cũng không thể dự liệu

được rằng, sự đề cao của đối phương lại có thể kinh người như thế.

Đây là kích đầu tiên của hai người, chỉ một kích, lập tức khiến cho hàng vạn tu sĩ Nam Vực ở phía dưới phải sợ hãi, chấn kinh cả Vương Lệ Hải, Hàn Sơn Đạo cùng với những kẻ thiên kiêu chi tử khác.

- Trúc Cơ chiến Kết Đan! !

- Phương Mộc này lấy tu vi Trúc Cơ hậu kì, hơn nữa chỉ dùng đến thần thông thuật pháp, ấy thế mà chỉ kém cường giả Kết Đan chưa phóng xuất ra đan khí một bậc!! Nhưng ... suy cho cùng thì Mặc Thổ mặt xanh này, y cũng chưa hề thực chiến đan khí .....

Mấy vạn người lên tiếng, phút chốc liền ầm ĩ lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 403: Chiến Kết Đan! (2)

Trước đây, mặc dù bọn họ lên tiếng ủng hộ Mạnh Hạo, nhưng gần như tất cả mọi người đều cho rằng Mạnh Hạo sở dĩ dám khiêu chiến Kết Đan, là vì có bảo vật gì đó.

Nhưng một màn mới xuất hiện trước mắt đã lập tức khiến bọn họ rung động không thôi, không có lấy ra bảo vật gì cả, chỉ là một kích thuật pháp!

Tuy rằng Mạnh Hạo nơi đó rõ ràng là còn ở thế hạ phong, nhưng có thể trực tiếp cường ngạnh với thuật pháp của tu sĩ Kết Đan, mặc dù đối phương chưa triển khai đan khí, nhưng bản thân điều này cũng đã đủ để chứng tỏ Mạnh Hạo thực sự có tư cách khiêu chiến Kết Đan!

Gần như ngay khi Mạnh Hạo bước ra, tay phải của hắn trực tiếp nâng lên, lúc này toàn thân Mạnh Hạo ngập tràn tử quang, theo cái nhấc tay phải, tử quang toàn thân hắn như hóa thành dòng nước, trực tiếp lao về phía tay phải của hắn, trong chớp mắt đó, tay phải của Mạnh Hạp như biến thành mặt trời màu tím, chói mắt cực điểm.

- Tử Khí Trảm!

Đôi mắt Mạnh Hào lóe hàn mang, lấy lực lượng của tám đạo đài Hoàn Mỹ Trúc Cơ của bản thân, thôi động công pháp Tử Khí Đông Lai, đồng thời khi Tử Đồng Thuật phục hồi thương thế, Mạnh Hạo cũng trực tiếp đem một thức thuật pháp sở học cường hãn nhất trong Tử Khí Đông Lai triển khai ra.

Tử khí như trảm, thoáng cái tay phải của Mạnh Hạo hóa thành một trường đao màu tím, vào thời điểm buông xuống, một làn khói hình cung màu tím từ trong tay phải của Mạnh Hạo bay ra. Khi làn khói hình cung

màu tím này xông ra giống như hút cạn tất cả quang mang màu tím trên toàn thân Mạnh Hạo, hóa thành một làn khói hình cung chỉ lớn khoảng vài trượng, lấy tốc độ khó có thể hình dung, trực tiếp lao về phía tu sĩ mặt xanh.

- Chút tài mọn, không biết tự lượng sức mình.

Tu sĩ mặt xanh hừ lạnh một tiếng, bị một tu sĩ Trúc Cơ quấn lấy, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ này quả thực có chỗ bất phàm đi chăng nữa, thì đối với tu sĩ mặt xanh mà nói, một trận chiến này, kể từ giây phút y xuất thủ thì đã là một nỗi ô nhục.

Sát ý của y với Mạnh Hạo cực kì mãnh liệt. Lúc này, đôi mắt nhỏ thoáng lóe lên không thể phát giác, ngay sau đó trên đỉnh đầu của y tán khai ra đan khí, khi đan khí màu vàng nhạt quay cuồng thì bên trong có một kiếm ảnh mơ hồ như ẩn như hiện, tán phát ra kiếm mang lăng lệ kinh thiên, cũng có thêm hàn khí trong nháy mắt khuếch trương tản ra bốn phía.

Tử Khí Trảm của Mạnh Hạo khi sắp chạm đến tu sĩ mặt xanh thì đan khí trên đỉnh đầu y đột nhiên nổ vang, kiếm ảnh bên trong chớp mắt bay ra, hóa thành một đạo kiếm mang trường hồng kinh diễm, trực tiếp lao về phía Mạnh Hạo.

Tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền va chạm với làn khói hình cung do Tử Khí Trảm hình thành, song phương vừa va chạm tiếng nổ vang lập tức vang vọng khắp nơi, làn khói màu tím run run, từ giữa trực tiếp vỡ nứt ra, khiến cho kiếm mang nọ xuyên qua, một kiếm đâm thẳng về phía mi tâm của Mạnh Hạo.

Trong điện quang hỏa thạch, hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, một cỗ nguy cơ sinh tử mãnh liệt hiện lên, gần như ngay khi kiếm mang đan khí nọ lao đến, trên thân thể Mạnh Hạo lập tức tán phát ra quầng sáng màu xanh, chính là miếng ngọc bội phòng hộ nọ.

Ầm một tiếng, Mạnh Hạo giật mạnh ngẩng đầu, kiếm đan khí của tu sĩ mặt xanh ầm ầm vỡ nát. Nhưng ngay khi thanh kiếm nọ vỡ ra, tu sĩ mặt xanh khẽ quát một tiếng, tay phải vỗ lên túi trữ vật, lập tức trong tay y xuất hiện một phi kiếm màu đen, y trực tiếp ném phi kiếm này ra, để nó dung hợp với đan khí bản thân. Trong khoảnh khắc liền giúp cho đan khí có phần tan rã do phản phệ của y trực tiếp nghịch chuyển, bình ổn trở lại.

- Cùng một chiêu thức, Dương mỗ há có thể thất bại hai lần!

Trong mắt tu sĩ mặt xanh lộ ra vẻ châm chọc, tay phải vung lên, lập tức trong đan khí trên đỉnh đầu y một lần nữa hiện ra hắc kiếm mới, lại gào thét lao về phía Mạnh Hạo lần nữa.

- Lần này, Dương mỗ ngược lại muốn xem thử, tu huyết Nguyên Anh này của ngươi có thể chống cự đươc bao lâu!

Trong khi y lên tiếng, kiếm mang màu đen rít lên từng hồi chói tai, ầm ầm lao về phía Mạnh Hạo.

Trong khoảnh khắc tiếng nổ vang ngập trời, thân thể Mạnh Hạo không ngừng lùi lại, nhưng vẻ mặt của hắn không có quá nhiều biến hóa, ngược lại là chiến ý càng nồng đậm hơn. Mạnh Hạo rõ ràng cảm nhận được, một cỗ khí đột phá tu vi trong cơ thể, lúc này đang cực kì sinh động, ở bên trong cơ thể hắn không ngừng vận chuyển, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, khiến hắn mơ hồ có thể cảm giác được, tòa đạo đài thứ chín đã như ẩn như hiện!

- Còn kém một chút, chiến khí còn chưa đủ!

Ánh mắt Mạnh Hạo hiện ra quang mang chấp nhất, để mặc cho kiếm mang nọ trùng kích đến, để mặc cho quầng sáng bên ngoài thân thể xuất hiện từng vết lại từng vết nứt vỡ. Còn thân thể hắn thì đang không ngừng lui lại, từ trong túi trữ vật trực tiếp lấy ra không ít bình bình lọ lọ.

Đôi mắt tu sĩ mặt xanh hiện vẻ âm trầm, lại lấy ra một phi kiếm màu đen nữa, y vì muốn kích vỡ quầng sáng màu xanh của Mạnh Hạo mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã tiêu hao mất mấy thanh kiếm bản mệnh được luyện chế đặc thù.

- Một lát nữa, khi ngươi không còn sự phòng hộ của tu huyết Nguyên Anh nữa, Dương mỗ giết ngươi, chỉ cần một kiếm đan khí!

Tu sĩ mặt xanh âm lãnh nói, trong thanh âm mang theo sát cơ mãnh liệt.

Tiếng nổ vang trong phút chốc quanh quẩn bát phương, truyền khắp trăm dặm xung quanh, mấy vạn tu sĩ Nam Vực bốn phía ai nấy tâm thần chấn động, đến ngay cả quầng sáng do miệng giếng kia huyễn hóa ra giờ phút này cũng có phần vặn vẹo.

Kèm theo tiếng động kinh nhân này lại chính là tiếng ken két do tan vỡ, thanh âm này đến từ quầng sáng bên ngoài thân thể Mạnh Hạo, quầng sáng này không ngừng vỡ vụn, theo từng hồi âm thanh vang vọng, quầng sáng trực tiếp dập nát, hóa thành vô số mảnh nhỏ quét ngang bốn phía.

Cùng lúc đó, khóe miệng dưới mặt nạ của tu sĩ mặt xanh cũng tràn ra máu tươi, y đã bị vỡ nát sáu chuôi kiếm bản mạng, lúc này mới triệt để xé rách được lớp phòng hộ tu huyết Nguyên Anh của Mạnh Hạo, nhưng cái giá phải trả lớn hơn là trong vòng nửa nén hương, đan khí của y không cách nào ngưng tụ lại được.

Nhưng tu sĩ mặt xanh cũng không thèm để ý tới, với y mà nói, chỉ cần Phương Mộc không còn tu huyết Nguyên Anh nữa, như vậy bản thân chém chết đối phương, là dễ dàng.

Vả lại trọng yếu nhất là, y chỉ cần thời gian nửa nén hương, là nắm chắc đan khí xuất hiện lần nữa, dù sao đan khí là y tự tu hành ra, thuộc loại vật tự thân của y, thu phát tùy tâm, theo y thấy, nếu không phải vì

Phương Mộc này có tu huyết Nguyên Anh, thì một năm trước đối phương đã bị bắt rồi.

- Không còn tu huyết nữa, lão phu xem ngươi chống cự như thế nào!

Tu sĩ mặt xanh cười lạnh, tay phải nhấc lên vỗ vào túi trữ vật, nhất thời từ trong túi trữ vật của y bay ra một đám giống lông nhìn như tóc, ở trong tay vung lên.

- Luyện sát!

Theo thanh âm trầm thấp truyền ra, đám lông này mạnh mẽ căng phồng lên, trong phút chốc hóa thành khoảng trăm trượng, đã trở thành một tấm lưới thật lớn, lưới này màu đen, mới vừa xuất hiện còn có sát khí mãnh liệt ngập trời, trong miệng lưới còn ẩn ẩn từng luồng hồn ảnh có thể thấy được. Những hồn ảnh này phần lớn là sắc mặt thống khổ, đang không tiếng động gào thét thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 404: Xuất hồn nhất kiếm, trảm thiên sát.

- Mặc Thổ Luyện Sát Võng! Đây là một trong tam đại bảo vật của tu sĩ Mặc Thổ, bất cứ một tu sĩ Mặc Thổ nào cũng có thể tự hành luyện chế, nhưng do mỗi người có tu vi bất đồng, tâm cảnh bất đồng, thế nên uy lực của bảo vật cũng có khác biệt cực lớn!

- Thực sự là Mặc Thổ Luyện Sát Võng. Thoạt nhìn là dùng sinh hồn luyện chế, đây là đem sống người sờ sờ luyện thành hồn, sau đó khóa nhốt ở trong đám tóc, dùng cái này bện thành võng, uy lực kinh người, làm dơ bẩn được tất cả pháp bảo, hơn nữa còn tản ra thiên hạ chi độc. Bởi vậy, võng này vốn là âm độc đến cực điểm.

- Tu sĩ Mặc Thổ, quả nhiên cả đám đều tâm ngoan thủ lạt, lưới này sinh hồn không ít hơn một ngàn ...

Mấy vạn tu sĩ Nam Vực ở bốn phía nhất thời nhốn nháo cả lên, trong đó có không ít người nhận ra bảo vật mà tu sĩ mặt xanh mới xuất ra.

Hai mắt Mạnh Hạo hơi hơi co rụt lại, trong Luyệt Sát võng này sát khí ngập trời, sinh hồn gào thét, truyền khắp bốn phía, thậm chí chỉ nhìn một cái, Mạnh Hạo cũng đã có loại cảm giác như hồn phách bản thân muốn li thể vậy.

- Người này là nhằm vào độc đạo của ta nên mới triển khai bảo vật này!

Tay phải Mạnh Hạo vung lên, phất về phía trước một cái, nhất thời trước người hắn bay ra mấy bình thuốc, sau khi đến giữa không trung thì trực tiếp nổ tung, tản ra một lượng lớn sương mù. Theo sương mù khuếch tán, đủ mọi màu sắc, làm cho người ta chỉ cần vừa nhìn thấy sẽ kinh hãi, có

cảm giác là loại kịch độc.

Sương mù quay cuồng, Luyện Sát võng kia gào thét mà đến, khoảnh khắc liền đụng chạm cùng những độc vụ này, những độc vụ kia nhưng lại phát ra tiếng động rền vang, mắt thường có thể thấy được là bị những sinh hồn trên Luyện Hồn võng cắn nuốt.

Cùng lúc đó, Luyện Hồn võng quét ngang xuống, ở bốn phía xung quanh Mạnh Hạo hóa thành hình tròn, bao vây hắn vào bên trong rồi mạnh mẽ co rút lại.

Hai tay tu sĩ mặt xanh không ngừng bấm tay niệm thần chú, thỉnh thoảng lại điểm ra một chỉ. Trên Luyện Hồn võng, sinh hồn đều đã kêu thảm thiết thê lương, liều lĩnh cắn nuốt độc khí, co rút lại nhằm về phía Mạnh Hạo, giống như một khi tới gần, thì phải cắn nuốt Mạnh Hạo.

Ánh mắt tu sĩ mặt xanh sĩ lộ ra vẻ âm lãnh, y có hơn mười loại thuật pháp có thể ra tay, nhưng cố tình lựa chọn Luyện Hồn võng, ngoại trừ mục đích là kiêng kị khói độc của Mạnh Hạo ra, thì trọng yếu hơn là y muốn cho Mạnh Hạo chết thật thê thảm, càng thê thảm, càng thê lương, thì càng có thể giải thoát một ngụm khí trong lòng y.

Mắt thấy sương mù càng ngày càng ít, Luyện Hồn võng không ngừng mà co rút lại, khoảng cách đến chỗ Mạnh Hạo đã không đến trăm trượng, hai mắt Mạnh Hạo chớp động, hắn cảm nhận được khí tức đột phá tu vi trong cơ thể, từ khi bản thân đi khiêu chiến Kết Đan, đi chiến đấu, giờ phút này càng ngày càng nhiều, tốc độ vận chuyển nhanh hơn, mà trong cơ thể hắn, tòa đạo đài thứ chín kia dường như cũng tùy thời có thể mở ra.

- Vẫn còn kém một chút!

Hai mắt Mạnh Hạo thoáng chớp lên hàn mang, tay phải bỗng nhiên nâng lên, lấy ra một trong nhiều loại độc đan mà hắn đã luyện chế ở Đan Đông

nhất mạch sau khi trở thành Chủ Lô đan sư ...

Độc Hỏa Đan, viên thuốc này vừa ra, lập tức bị Mạnh Hạo bóp chặt lấy, chớp mắt một mảnh biển lửa lục sắc bùng lên ngập trời, vờn quanh bốn phía Mạnh Hạo, rồi bỗng hướng ra phía ngoài điên cuồng thiêu đốt.

Cùng lúc đó, tay trái Mạnh Hạo lại vung, nhất thời lại có vài viên đan dược bay ra, vừa đụng đến hỏa diễm lục sắc kia, mấy viên thuốc này tức khắc hòa tan, trong chớp mắt, liền đã hình thành một màn nước màu lam, đây là Đan Thủy Vô Căn mà Mạnh Hạo luyện chế!

Nước lửa vốn bất dung, nhưng hôm nay ở bốn phía Mạnh Hạo, màn nước cùng biển lửa lại tan vào nhau mà xuất hiện, ầm ầm khuếch tán ra bốn phía, lao thẳng đến Luyện Hồn võng.

- Nước không rễ di động âm hồn!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, khoảnh khắc khi đan độc của hắn đụng chạm cùng Luyện Hồn võng, Đan Thủy Vô Căn kia nhu hòa mà qua, xuyên thấu qua miệng võng, lại bao trùm lên những sinh hồn trong đó, như thể dính chắc lấy rồi mang đi, làm cho những sinh hồn đó chỉ trong chớp mắt liền chia lìa.

Trong khoảnh khắc chia lìa, độc hỏa lục sắc rầm rầm mà qua, ý thiêu đốt chấn động bát phương.

Hết thảy điều này nói thì dài dòng, nhưng lại làm cho tu sĩ mặt xanh hai mắt co rút lại, y không chút do dự nâng tay phải lên bấm tay niệm thần chú chỉ về phía trước, nhưng ngay khi chỉ của y hạ xuống, Mạnh Hạo từ trong túi trữ vật lấy ra hơn mười viên đan dược màu đen.

Những đan dược này, không hề có đan hương, ngược lại, ở trên đó còn tồn tại một cỗ cảm giác khiến lòng người chấn kinh, đây không phải là do Mạnh Hạo luyện chế, mà là hắn thắng được từ chỗ Trần Gia Hỉ, là

pháp đan mà trong Đan Giới nhất mạch, chỉ có kim bào đan sư ở trên hồng bào đan sư mới có thể luyện chế, Lôi Pháp Minh!

Vật ấy Trần Gia Hỉ cũng chỉ có một viên, nó là do sư tôn tặng cho gã để cảm ngộ, Mạnh Hạo sau khi thắng được, nhìn ra viên thuốc này không tầm thường, thế nên mới phục chế một ít.

Trong mắt Mạnh Hạo mang theo hàn mang, tay phải nâng lên mạnh mẽ ném về bốn phía, hơn mười viên Lôi Pháp Minh kia nháy mắt bay ra.

- Lôi bạo!

Mạnh Hạo bỗng nhiên mở miệng, trong nháy mắt khi thanh âm của hắn truyền ra, hơn mười viên Lôi Pháp Minh kia ầm ầm hỏng mất, mạnh mẽ nổ bung, thanh âm nổ vang ngập trời, hóa thành sóng trùng kích kinh người, quét ngang bốn phía, khiến cho Luyện Hồn võng run run, sinh hồn bên trong phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Lôi pháp, là khắc tinh của tất cả âm hồn, Lôi Pháp Minh này đối với tu sĩ tác dụng không lớn, nhưng đối với âm hồn thì mức thương tổn cũng là cực kỳ mãnh liệt.

- Phương Mộc, ngươi dám!!

Tu sĩ mặt xanh trong lòng nhỏ máu, Luyện Hồn võng này là y mất nhiều năm mới luyện chế ra được, chỉ thiếu chút nữa liền có thể hóa võng thành phiên, đến lúc đó uy lực sẽ lớn hơn nữa, vả lại lưới này đã có thiên hồn, cho dù là gặp phải Lôi Pháp Minh cũng sẽ không bị hao tổn. Nhưng cố tình ... Mạnh Hạo lại tung ra khói độc ở phía trước, độc thủy ở phía sau, độc hỏa tiếp theo đó mà đến, cuối cùng lôi pháp vừa ra, đủ loại nguyên nhân, liền khiến cho Luyện Hồn võng này xuất hiện hiện tượng sinh hồn diệt vong.

- Âm mã khai đạo!

Hai mắt tu sĩ mặt xanh xuất hiện tơ máu, lộ ra quang mang dữ tợn, thân thể nửa ngồi, hai tay nâng lên hướng về phía dưới xa xa nhấn một cái, đầu nâng lên, lời vừa xuất, hai tay giống như không bắt lấy cái gì trong hư, thân thể một lần nữa đứng thẳng lên, hướng về phía trước mạnh mẽ giật lên.

Bát phương tối sầm lại, tiếng hít vào trong khoảnh khắc truyền ra từ miệng hàng vạn người, chỉ thấy ở trước người tu sĩ mặt xanh, theo này hai tay giật lên từ hư không, thế nhưng lại xuất hiện chín con hắc mã phát ra hơi thở tử vong.

Chín con ngựa đó toàn thân hư thối, mặc áo giáp, ngay khi xuất hiện thì khí tức âm hàn khuếch trương tản ra, chín con ngựa này ngửa mặt lên trời hí vang, mạnh mẽ lao ra, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 405: Xuất hồn nhất kiếm, trảm thiên sát. (2)

Rõ ràng chính là chín con ngựa, nhưng trong một cái chớp mắt, lại làm cho người ta có cảm giác vạn mã bôn đằng, ở đây dường như bị âm khí bao trùm, mà trên thân ngựa còn có hồn phách vô hình đang cưỡi, trong khoảng thời gian ngắn âm phong gào thét, trùng kích về phía Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, giờ phút này Luyện Hồn võng xung quanh đang bị tan ra, hắn nheo hai mắt lại, nội tâm lại hiện lên cảm giác nguy cơ, đồng thời xuất hiện với cảm giác nguy cơ này, Mạnh Hạo rõ ràng cảm nhận được trong cơ thể mình cái luồng khí tức có thể khiến tu vi đột phá kia, giờ phút này càng thêm sinh động, ở trong người cấp tốc vận chuyển, một loại cảm giác tu vi sắp đột phá trong phút chốc hiện lên ở trong lòng Mạnh Hạo.

Dường như, cách đột phá tu vi, chỉ kém nửa bước nữa thôi vậy!

Làm thế nào để bước ra nửa bước này đây, trong lòng Mạnh Hạo biết rõ, chỉ có ..... chiến!

Hắn không chút do dự, thân mình bước ra từng bước về phía trước, trong nháy mắt khi chín con âm mã kia rầm rầm mà đến, tay phải Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, năm ngón tay chỉ về phía trước, xa xa nhấn một cái, đồng thời, trong hai mắt của hắn hàn mang hiện ra!

- Yêu phong đệ bát cấm!

Toàn bộ thế giới trong nháy mắt này đã trở nên bất đồng trong mắt Mạnh Hạo, thân thể hắn trọng điệp, tất cả ở bốn phía đều trọng điệp, giống như toàn bộ thế giới đều ở trong một cái chớp mắt này đã trọng điệp thành ảo

ảnh, mà thế giới ảo ảnh này, đang áp về phía chín đầu âm mã đang tiến đến kia.

Chín đầu âm mã toàn thân mạnh mẽ run run, hai mắt đỏ đậm của chúng nó nguyên bản vô thần, nhưng giờ phút này lại xuất hiện tia hoảng sợ, thân thể nháy mắt tạm dừng, đồng thời, cư nhiên trong từng chập run rẩy mà xuất hiện dấu hiệu tan rã.

Một màn này xuất hiện, làm cho tu sĩ mặt xanh chấn động.

- Tiểu oa nhi Trúc Cơ chết tiệt, trận chiến hôm nay đã đến lúc kết thúc!

Tu sĩ mặt xanh thẹn quá thành giận, lần này ra tay lâu như vậy rồi mà vẫn không thể chém chết đối phương, ở đây đang có mấy vạn tu sĩ quan sát, khiến cho chính y cảm giác cực kỳ khó coi, giờ phút này sát cơ mãnh liệt, tay phải bỗng nhiên nâng lên, trực tiếp đặt tại mi tâm, một cái chớp mắt, hai mắt trực tiếp đỏ đậm.

- Đan xuất hồn sát!

Tu sĩ mặt xanh bỗng nhiên mở miệng, lập tức từ trong thiên linh của y, nháy mắt có một chanh đan mơ hồ ẩn ẩn xuất hiện.

- Xuất hồn nhất kiếm, trảm Thiên Sát!

Thân thể tu sĩ mặt xanh chấn động, hai mắt trực tiếp khép kín, nhưng trong nháy mắt khi hai mắt nhắm lại, chanh đan trên đỉnh đầu y đột nhiên nứt ra một khe hở, từ trong khe hở kia trực tiếp bay ra một luồng chanh mang, hóa thành một thanh tiểu kiếm, chớp mắt lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Trên tiểu kiếm nọ vẫn còn tồn tại một tia linh hồn nhàn nhạt, linh hồn kia chính là tu sĩ mặt xanh.

Kiếm này, bỏ qua tất cả phòng hộ, coi thường tất cả thuật pháp, dựa vào cỗ sát cơ kinh thiên, xuất kiếm phải giết người!

Một kiếm này, kinh thiên động địa!

Một kiếm này, rung động mấy vạn tu sĩ nơi đây!

Một kiếm này, là một kích hàm nộ của tu sĩ mặt xanh, tâm muốn giết Mạnh Hạo đã đến mức tận cùng!

Trong tâm thần Mạnh Hạo, cảm giác nguy cơ từ lúc khai chiến đến giờ chưa từng có, nhưng cố tình trong nháy mắt khi nguy cơ xuất hiện, luồng khí tức trong cơ thể hắn lấy tốc độ cực nhanh, nhanh hơn trước đây rất nhiều, rất nhiều, thậm chí đã bắt đầu dấu hiệu trùng kích tu vi.

Giờ khắc này Mạnh Hạo, có loại cảm giác mãnh liệt, một kích này ... Nếu mình có thể chống cự lại, nếu mình có thể phản kích, như vậy tu vi của hắn, sẽ nháy mắt đột phá, trực tiếp lấy lấy cỗ sát chiến khí thượng cổ này ngưng tụ ra tòa đạo đài hoàn mỹ thứ chín, từ đó khiến cho bản thân, trở thành tu sĩ Hoàn Mỹ Trúc Cơ đại viên mãn đầu tiên trong bao nhiêu năm qua!

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra chấp nhất, khi hồn kiếm kia bay ra, trên đường như rạch nát hư vô, trong chớp mắt khi nó xuất hiện trước mặt, hai tay Mạnh Hạo bỗng nhiên vươn ra, cách không nhấn một cái về phía trước.

- Ngũ thân huyết lâm!

Hai mắt Mạnh Hạo đỏ đậm, lập tức ở chung quanh hắn, rõ ràng xuất hiện năm đạo huyết sắc thân ảnh, chính là năm cỗ Huyết Thân mà Mạnh Hạo luyện chế!

Năm cỗ Huyết thân mới vừa xuất hiện, liền từng đạo trọng điệp đứng ở trước người Mạnh Hạo, cấp tốc ngưng tụ lại, hóa thành vật bổn mạng

của bọn chúng, lớp da của miếng mỡ đông!

Gần như ngay tại khi chúng nó hóa thành lớp da của miếng mỡ đông, sát cơ linh hồn kiếm của tu sĩ mặt xanh cũng lao đến, đụng thẳng vào mi tâm Mạnh Hạo, chạm vào lớp da cản trở phía trước!

Trong chớp mắt khi chúng va chạm lần đầu tiên, tiếng nổ vang kinh thiên quanh quẩn, năm miếng da đông lạnh kia nhất thời cong lại, nhưng không có bị hao tổn chút nào, chỉ là không cách nào thừa nhận lực lớn truyền đến, đánh vào trong người Mạnh Hạo khiến cho Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân mình như như diều đứt dây lui về phía sau.

Hồn kiếm kia vù vù, màu sắc ảm đạm hơn một chút, hiển nhiên là đã bị da đông lạnh ngăn cản. Đối với nó mà nói, cũng là một hồi lay động, nhưng cũng chỉ là dừng lại một chút, hồn kiếm này liền lại lao ra, thẳng hướng Mạnh Hạo mà đến.

Mạnh Hạo nhìn như phun ra máu tươi, nhưng tất cả đều nằm trong dự liệu. Trong chớp mắt khi thân thể quay ngược lại, hắn không kịp đi lau máu tươi, tay phải vỗ lên trên túi trữ vật, trực tiếp lấy ra Tuế Nguyệt mộc kiếm.

Trên mặt lộ ra một chút dữ tợn, Mạnh Hạo giờ phút này nội tâm tràn ngập sát cơ, cùng tu sĩ Kết Đan này chiến một trận, hắn nhìn như cùng gã thế lực ngang nhau, duy chỉ có chính hắn biết được, chính mình hơi một chút sai lầm, cũng sẽ bị chém chết ngay lập tức.

Có thể kiên trì đến bây giờ. Toàn bộ dựa vào một chữ kỳ, thế này mới khiến cho hắn có thể cùng đối phương chiến một trận, vả lại mấu chốt nhất là Mạnh Hạo cùng ngọc bội của bản thân đã đổi lấy đan khí mạnh nhất của đối phương!

Cho dù chỉ là áp chế trong thời gian ngắn, nhưng đó chính là hình thức suy yếu. Đối với Mạnh Hạo mà nói, là mấu chốt để hắn có thể tiếp tục

kiên trì.

Chỉ có bên trong cuộc chiến sinh tử này, khí tức đột phá tu vi trong cơ thể hắn mới có thể lớn mạnh, chỉ riêng những thứ xuất thủ vừa rồi, luồng khí tức trong cơ thể hắn đã vượt xa hơn mấy lần so với lần khiêu chiến Đạo tử Trúc Cơ lúc trước.

Cho nên, một trận chiến này, Mạnh Hạo tuyệt sẽ không lùi bước!

Tuế Nguyệt kiếm buông xuống Nam Vực, bảo vật này rốt cuộc có bao nhiêu uy năng, trong lòng Mạnh Hạo không có cân nhắc cụ thể. Tuy rằng có thể tước đoạt thọ nguyên của La Xung, nhưng La Xung dù sao dù sao cũng chỉ là Trúc Cơ, vả lại Mạnh Hạo chính là đơn giản triển khai, không có thôi phát toàn bộ uy lực, mà nay đối mặt là Kết Đan... Giờ phút này, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra kiên định, chỉ có dùng bảo vật này đến chiến một trận!

Ngay khi Tuế Nguyệt mộc kiếm được nâng lên, Mạnh Hạo trong chớp mắt quên hết tất cả xung quanh, toàn bộ tâm thần đều đắm chìm trong Tuế Nguyệt kiếm kia, giống như giờ khắc này, hắn chính là kiếm này, kiếm này là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 406: Tu vi đại đột phá!

Không biết là người theo kiếm mà đi, hay là kiếm tùy tâm mà đến, Mạnh Hạo chỉ là trong một cái chớp mắt này, đối với Tuế Nguyệt chi kiếm này có một cỗ tin tưởng mãnh liệt, hắn tin tưởng thanh kiếm này, có thể nghịch chuyển sát cơ!

Loại tin tưởng này, nói ra cũng kỳ diệu, nhưng lại chính là sau khi Mạnh Hạo đem toàn bộ tâm thần dung nhập vào kiếm gỗ, tự nhiên mà cảm ngộ ra được, giống như tu hành vậy ... Tu chính là một hồi tự tin!

Kiếm gỗ không có hào quang biến hóa kinh người gì, cũng không có cái gì thông thiên sóng gợn vặn vẹo, nhưng cố tình vào lúc Mạnh Hạo nâng lên, chém về phía linh hồn kiếm kia, thì linh hồn kiếm của tu sĩ mặt xanh thế nhưng lại mạnh mẽ run lên.

Giao chiến đến nay, tu sĩ mặt xanh lần đầu tiên cảm thấy nguy cơ mãnh liệt, trong chớp mắt hiện lên trong thần hồn y, y nghĩ tới một màn của Đạo tử La Xung lúc trước.

Nhưng y cũng là không có đường lui, bởi vì y không muốn lui, nếu không chém chết Phương Mộc trước mắt này, kiếm này khó về, hồn kiếm gào thét, cấp tốc mà đi, khoảnh khắc liền cùng Tuế Nguyệt kiếm mà Mạnh Hạo chém xuống va chạm vào nhau.

Không có nổ vang, không có cự hưởng, nhưng có một nháy mắt năm tháng tang thương, vào giờ khắc này, tại đây bát phương kinh thiên dựng lên, đó là gió năm tháng, đó là tiếng ca của thời gian, đó là một hồi sinh mệnh hào quang như mộng huyễn.

Khi tức tang thương tràn ngập trong hư vô, hòa tan trong thiên địa, trong chớp mắt khi mộc kiếm chạm vào hồn kiếm, linh hồn của tu sĩ mặt xanh

phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương không tiếng động, tiếng kêu thảm thiết này người ngoài không thể nghe thấy nhưng tu sĩ mặt xanh lại có thể tự thân cảm thụ, một kiếm này rõ ràng không có thương tổn đến y chút nào, nhưng cố tình lại khiến y đau nhức đến không thể hình dung, giống như ..... tổn thương sinh cơ của y, hút đi sinh mệnh của y, khiến cho y ngay tại thời khắc này suy yếu cùng cực.

Loại suy yếu này khiến y có một loại sợ hãi trước nay chưa từng có, trong nháy mắt y liền nhận thấy được, chỉ một kiếm, chính mình nhưng lại tổn thất một giáp thọ nguyên! !

Cũng may kiếm này chỉ là một chém, không đợi chém cái thứ hai, linh hồn tu sĩ mặt xanh đã phát ra tiếng gào thét tàn nhẫn, hồn kiếm nháy mắt lao ra, thẳng đến Mạnh Hạo mà đi, trực tiếp xuyên thấu qua lồng ngực Mạnh Hạo, mang theo một mảng máu tươi, rồi mới biến mất vô ảnh.

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, giờ phút này thân ảnh hóa thành một đạo cầu vồng hình cung, hướng về quầng sáng do miệng giếng tạo thành mà rơi xuống.

Theo hồn kiếm biến mất, thân thể tu sĩ mặt xanh run lên bần bật, ngay khi mở mắt ra, y phun ra máu tươi, thân thể lập tức già cả, mãnh liệt lui ra phía sau vài bước, lại phun ra máu tươi, mặt nạ màu xanh trên mặt lại cũng rơi xuống, lộ ra một gương mặt tái nhợt.

Khuôn mặt này thoạt nhìn là một lão giả, mặt không có chút máu.

Mạnh Hạo là người khó giết chết nhất là lão giả này gặp phải sau khi trở thành cường giả Kết Đan cảnh, giờ phút này lão hô hấp dồn dập, sắc mặt tái nhợt, nội tâm lại không hề có thả lỏng, thân mình nhoáng lên một cái lao ra, bởi vì... lão biết rõ, phía trước một kiếm kia, cũng không có xuyên thấu qua trái tim Mạnh Hạo, mà đã bị hắn tránh được nơi yếu hại.

Nhưng ngay khi đó, lão bỗng nhiên sắc mặt đại biến, mạnh mẽ nhìn lại.

Mấy vạn tu sĩ nơi đây dĩ nhiên bị một trận chiến này chấn động tâm thần. Bọn họ thấy được tất cả quá trình, thấy được Mạnh Hạo bị hồn kiếm xuyên thấu, nhưng hôm nay, tất cả mọi người đều đang mở to mắt. Lộ ra vẻ không thể tin.

Mấy vạn ánh mắt nơi đây nhất tề ngưng tụ trên người Mạnh Hạo đang ở giữa không trung!

Mạnh Hạo thân thể vốn đang rơi xuống, nhưng không đợi rơi xuống mặt đất, đột nhiên đình trệ lại, sau đó cả người cứ thế trôi nổi. Mở hai mắt ra, trong hai mắt của hắn lộ ra một chút băng hàn quang mang, thương thế của hắn rất nặng, cho dù là vận chuyển Tử Đồng Thuật, cũng không cách nào khôi phục trong thời gian ngắn.

Nhưng những điều này không phải là nguyên nhân khiến cho tu sĩ mặt xanh và hàng vạn tu sĩ ở đây phải khiếp sợ, mà là tại vị trí mà Mạnh Hạo trôi nổi lúc này thế nhưng lại ..... trùng điệp vào với thân ảnh vẫn khoanh chân đả tọa bên trong quầng sáng trên miệng giếng cổ kia!

Lại càng ở một khắc này, Mạnh Hạo tâm thần mãnh liệt chấn động, hắn rõ ràng cảm nhận được, luồng khí tức trong cơ thể mình kia, tại trong nháy mắt này ầm ầm bùng nổ, theo sự bùng nổ đó, một cỗ khí tức tu vi đột phá nháy mắt ở trên người Mạnh Hạo kinh thiên truyền ra.

Khí này tức, mới là nguyên nhân làm cho mọi người nơi đây, làm cho tu sĩ mặt xanh, làm cho Vương Lệ Hải, làm cho đám người Đạo tử Mặc Thổ toàn bộ khiếp sợ!

Trong chiến đấu, tu vi đột phá!

Trong nháy mắt khi tất cả mọi người ở đây đang bị chấn động thì Mạnh Hạo hít sâu một cái. Hắn đợi một khắc này, đã đợi thật lâu, vì giờ khắc tu vi đột phá này, hắn không tiếc đi chiến Kết Đan, nay rốt cục khiến cho

khí tức thượng cổ sát chiến kia trong cơ thể thành công bùng nổ, tại đây, trong nháy mắt, Mạnh Hạo rõ ràng cảm nhận được tòa đạo đài thứ chín trong cơ thể, lấy tốc độ khó có thể hình dung, xuất hiện hình dáng!

Một thành, hai thành, ba thành...

Tòa đạo đài thứ chín này rất nhanh ngưng tụ, không cần thiên địa tán thành, nhưng lại vẫn cần đủ linh khí, trong một cái chớp mắt, tám tòa đạo đài trong cơ thể Mạnh Hạo, toàn bộ phóng xuất ra linh lực kinh người, đồng loạt dũng mãnh truyền vào tòa đạo đài thứ chín.

Bốn thành, năm thành, sáu thành...

Khí tức của Mạnh Hạo càng thêm cường đại, toàn thân hắn phát ra tử quang chói mắt, tia sáng này ngập trời, khuếch tán bát phương, hơn nữa ở trên người hắn còn xuất hiện một cỗ uy áp. Uy áp này vừa hiển lộ, vậy mà khiến cho mấy vạn Trúc Cơ tu sĩ nơi đây cảm thấy tâm thần chấn động, tu vi trong cơ thể không xong, ngay cả đạo đài cũng đều run run, giống như không thể khống chế, đối với Mạnh Hạo, sinh ra một cỗ ý tứ muốn cúng bái.

Giống như giờ phút này Mạnh Hạo là quân vương trong Trúc Cơ, hình thành uy hiếp, có thể khiến cho tất cả Trúc Cơ ở trước mặt hắn trở thành phàm nhân.

Hơi thở của hắn càng ngày càng mạnh, lay động tâm thần của mọi người nơi đây, càng làm cho tu sĩ mặt xanh đã mất mặt nạ kia, trong nội tâm bộc phát ra nguy cơ mãnh liệt.

- Không thể để cho hắn tiếp tục cường đại nữa. Chết tiệt, người này nhưng lại ở một khắc này, cảm ngộ miệng giếng thành công!!

Sắc mặt tu sĩ mặt xanh đại biến, thân mình không chút do dự bỗng nhiên bay ra, triển khai toàn bộ tốc độ, bay thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khi lão tới gần, đột nhiên, miệng giếng phía dưới mặt đất kia trong nháy mắt truyền ra tiếng nổ vang, bộc phát ra làm cho mấy vạn tu sĩ nơi đây, một đám tâm thần nổ vang linh khí mênh mông!

Linh khí cực nhiều này là từ trong miệng giếng phun trào, vị trí của Mạnh Hạo, chính là trung tâm linh khí phun trào, giờ phút này theo linh khí khuếch tán, linh khí nồng đậm này làm cho tu sĩ mặt xanh kia cũng không thể không dừng thân, không dám tiến gần phía trước, trơ mắt nhìn thân ảnh Mạnh Hạo trong khoảnh khắc được linh khí trong miệng giếng bao phủ, biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 407: Đạo đài thứ mười, mở!

- Phương Mộc này lại cảm ngộ thành công, chỉ có cảm ngộ thành công, giếng linh mới có thể phóng xuất ra linh khí! !

- Nhưng... Nhưng lúc này đây phóng thích linh khí, cũng quá nhiều ...

- Ngày đó Lý Thi Kỳ bước vào Kết Đan, cũng chỉ là bằng ba thành những linh khí này mà thôi, Lý Đạo Nhất cũng là như thế, nhưng Phương Mộc này ... Hắn rốt cuộc muốn đột phá cảnh giới gì vậy chứ, lại có linh khí kinh người như thế được phóng thích ra! !

Mấy vạn tu sĩ nơi đây một đám xôn xao bàn tán thì linh khí bốn phía Mạnh Hạo trong chớp mắt này lại lao thẳng về phía Mạnh Hạo, theo toàn thân của hắn mà cấp tốc chui vào, tan ra tiến vào trong tòa đạo đài thứ chín.

Như thể vào giờ khắc này, những linh khí này không phải là thuộc về thiên địa mà là thuộc về Mạnh Hạo vậy!

Bảy thành, tám phần, chín thành...

Cho đến... Mười thành! !

Nhưng ngay khi tòa đạo đài thứ chín kia xuất hiện trong cơ thể Mạnh Hạo, Mạnh Hạo vốn tưởng rằng tất cả đã muốn chấm dứt, hắn lại cảm nhận được một cỗ cường đại trước nay chưa có, nhưng vào lúc này...

Trong thần sắc Mạnh Hạo lộ ra không thể tin, cũng là không thể tưởng tượng nổi, hắn bỗng nhiên phát hiện, ở trong cơ thể của mình, giờ phút

này linh khí mạnh mẽ xuất hiện mà đến, nhưng lại muốn mở ra...

Tòa đạo đài thứ mười!

Chín là cực hạn của thiên địa, mười thì hoàn mỹ!

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, hắn chưa từng thấy qua tòa đạo đài Trúc Cơ thứ mười trên bất cứ điển tịch nào, dường như cho dù là tại thời điểm thượng cổ, đạo đài của tu sĩ Trúc Cơ, cũng chỉ là chín tòa mà thôi.

Cho dù là Ngưng Khí cảnh đường tu luyện đứt gãy nửa chừng, bởi vì thiên địa thay đổi, khiến cho Ngưng Khí mười tầng biến mất, nhưng việc này dù sao ở trên điển tịch vẫn còn có dấu vết mà lần theo, nhưng... tòa đạo đài thứ mười, cũng là chưa bao giờ nghe thấy!

Nhất là Mạnh Hạo thân là Chủ Lô đan sư của Đan Đông nhất mạch, thân phận của hắn quyết định hắn phải có hiểu biết đầy đủ đối với lịch sử, như vậy mới có lợi cho việc đi tìm dấu vết để lại của đan đạo thượng cổ được ghi chép lại trong điển tịch, cho nên từ sau khi trở thành Chủ Lô đan sư, Mạnh Hạo đã lật xem lượng lớn điển tịch của Tử Vận Tông.

Nhưng cho dù là như thế, hắn cũng vẫn là chưa từng nghe nói qua, đạo đài của tu sĩ Trúc Cơ, có tòa thứ mười.

Nhưng nay biến hóa trong cơ thể, cũng là rành mạch nói cho Mạnh Hạo... đạo đài Trúc Cơ, tòa thứ mười, mở!

Tòa đạo đài thứ mười xuất hiện, chỉ có bản thân Mạnh Hạo có thể phát hiện, người ngoài không thể nhìn ra chút gì, cũng giống như tu huyết Nguyên Anh lúc trước vậy, người ngoài nhìn không ra rốt cuộc là máu của tu sĩ Nguyên Anh nào, hơn nữa Mạnh Hạo che dấu, đương nhiên càng nhìn không ra manh mối.

Thứ có thể nhìn thấy chính là theo linh khí phun trào ra từ miệng giếng

càng ngày càng tràn đầy, giống như sẽ không tiêu tán, đem bóng dáng Mạnh Hạo bao phủ ở bên trong, tức thì được toàn thân Mạnh Hạo không ngừng mà hấp thu.

Theo hấp thu, tòa đạo đài thứ mười trong cơ thể Mạnh Hạo dần dần xuất hiện hình dáng.

Một thành, hai thành, ba thành...

Đạo đài lực ở trong cơ thể Mạnh Hạo kinh thiên nổ vang, một cỗ cường đại chưa từng tháy ở trên người Mạnh trong chớp mắt như xông lên trời cao, ở trong cơ thể Mạnh Hạo kinh thiên động địa!

Cường đại, cường đại trước nay chưa từng có!

Linh thức của hắn tăng trưởng gấp mấy lần, theo phía trước tản ra bao trùm phạm vi nghìn trượng, giờ phút này vẫn đang cấp tốc khuếch trương ra, hai ngàn trượng, ba ngàn trượng...

Đầu óc hắn một mảnh thanh minh, linh khí không ngừng tràn vào. Khai thác lãnh thổ bát phương! Toàn bộ thiên địa, dường như trong một cái chớp mắt này cùng với những gì Mạnh Hạo từng nhận thức được trở nên bất đồng, dường như càng sáng ngời hơn, dường như tinh tế hơn, loại cảm giác này, cho dù là Mạnh Hạo trong nháy mắt trở thành Hoàn Mỹ Trúc Cơ kia cũng không có rõ ràng cùng mãnh liệt như vậy.

- Này... Mới là Hoàn Mỹ Trúc Cơ chân chính sao?

Mạnh Hạo trong nội tâm thì thào, hắn ở trong lốc xoáy linh khí, nhìn bằng mắt thường không thấy được ngoại giới, nhưng linh thức của hắn, cũng là trong cái chớp mắt này, rõ ràng cảm nhận được tất cả mọi thứ ở bên ngoài.

Nhịp tim của Mạnh Hào ngày càng nhanh hơn, một cỗ ý thức chấp nhất

cùng kích động hiện lên từ tận đáy lòng hắn, hắn hít sâu một cái, theo linh khí nồng đậm dung nhập toàn thân, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ theo đuổi cùng kiên định đối với cường đại.

Hắn chậm rãi nâng lên tay phải, cúi đầu nhìn lại, từ từ nắm tay lại thành quyền. Ngay tại thời khắc tay nắm lại đó, Mạnh Hạo cảm nhận được lực lượng!

Lực lượng trước nay chưa từng có!

Thân thể hắn trong cái chớp mắt này dường như huyết nhục một lần nữa ngưng tụ, như luyện thể, từ từ nảy sinh ra lực lượng làm cho tâm thần Mạnh Hạo mãnh liệt chấn động.

Lực lượng kinh người này, dường như Mạnh Hạo có thể dựa vào một đôi tay, xé mở pháp bảo, giống như thân thể hắn khi trải qua Ngưng Khí cảnh tầng thứ mười - luyện thể vậy, vào một khắc đó, một lần nữa tiếp nhận rồi lễ rửa tội, lấy lực lượng tòa đạo đài thứ mười của Hoàn Mỹ Trúc Cơ, đem thân thể của hắn, triệt triệt để để thay đổi, khiến cho nó càng thích hợp với tu hành hơn. Khiến thân thể của hắn, như được luyện thành bảo thân!

Thậm chí Mạnh Hạo có loại cảm giác mãnh liệt, giờ phút này chính mình, không cần bất kỳ linh lực thuật pháp nào. Chỉ cần là thân thể của chính mình, là có thể trực tiếp nghiền ép tất cả tu sĩ Trúc Cơ, chẳng sợ đối phương là Đạo tử hay là Trúc Cơ đại viên mãn.

Mạnh Hạo hô hấp có chút dồn dập, từ khi hắn bước vào con đường tu chân tới nay, khát vọng cường đại, kỳ vọng có một ngày đứng ở đỉnh cao nhất, theo từng sự kiện đã biến thành cực kỳ mãnh liệt, cho đến giờ phút này, trong nháy mắt Mạnh Hạo nắm chặt nắm tay, hắn biết, chính mình ... đã chạm đến con đường này rồi!

Con đường kế tiếp, chính là con đường cường giả, đường này không thể

quay đầu, phải chấp nhất kiên định chạy tiếp!

Miệng giếng phun ra linh khí ngày càng nhiều, những linh khí này toàn bộ truyền vào trong cơ thể Mạnh Hạo, tẩm bổ linh thức của hắn, tẩm bổ thân thể hắn, tẩm bổ tu vi của hắn.

Phạm vi linh thức của hắn lại càng lớn hơn nữa, cường độ thân thể càng thêm dẻo dai, khi tu vi của hắn đang tăng lên, tòa đạo đài thứ mười trong cơ thể ầm ầm ngưng thực!

Bốn thành, năm thành, sáu thành...

Mấy vạn tu sĩ Nam Vực ở bốn phía giờ phút này cả đám trợn mắt há mồm, hô hấp dồn dập, kinh ngạc nhìn một màn này, linh khí nồng đậm khó có thể hình dung kia, từ trong miệng giếng mạnh mẽ xuất hiện, đã vượt qua tất cả những ai đã từng cảm ngộ thành công ở bên cạnh miệng giếng này.

Đặc biệt là lúc này cũng phải vượt qua đến mấy chục lần, nhưng linh khí từ trong miệng giếng nọ không những là không giảm bớt, ngược lại càng phun càng nhiều, như muốn đem lực của giếng linh này trong ngày hôm nay bộc phát ra toàn bộ.

Hai Đạo tử Mặc Thổ La Xung, Từ Phỉ vẻ mặt biến hóa, giờ phút này hô hấp dồn dập, đám người Vương Lệ Hải cũng vậy, mang theo vẻ không thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 408: Đạo đài thứ mười, mở! (2)

- Hắn... Chẳng lẽ là muốn ở chỗ này Kết Đan?

- Không giống như là Kết Đan, nhưng ... tất cả linh khí nồng đậm này, sợ là tu sĩ Kết Đan bình thường cũng đều không thể bằng được!

Tiếng bàn tán xôn xao trong khoảnh khắc theo bốn phương tám hướng không ngừng mà mạnh mẽ xuất hiện, mà giờ khắc này sắc mặt khó coi nhất, chính là tu sĩ mặt xanh đã mất đi mặt nạ kia. Sắc mặt lão cực kỳ khó coi, giờ phút này dung nhan già cả, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng Mạnh Hạo bên trong linh khí nồng đậm.

Cảm giác nguy cơ, ở trong tâm càng thêm mãnh liệt, khi lão nhìn lại, giờ phút này bóng dáng trong linh khí, đang trưởng thành rất nhanh là tính mạng của mình trong ác mộng.

- Quyết không thể để cho hắn tiếp tục nữa!

Tu sĩ mặt xanh cắn răng một cái, ánh mắt lộ ra một chút dữ tợn cùng quyết đoán, tay phải nâng lên hung hăng vỗ trán một cái, oanh một tiếng, ở phía sau lão, đan khí tan rã lúc trước nháy mắt như thiêu đốt ầm ầm xuất hiện, trong lúc mở ra thì bên trong đan khí huyễn hóa ra một bóng kiếm. Tại đây, tu sĩ mặt xanh hai tay bấm tay niệm thần chú chỉ xuống, kiếm ảnh trong đan khí này khoảnh khắc gào thét mà ra, lao thẳng về phía luồng linh khí bao phủ Mạnh Hạo.

Kiếm ảnh này tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã đụng phải linh khí nồng đậm đến mức đã trở thành lốc xoáy kia, phát ra tiếng nổ kinh thiên, nhưng cũng chẳng xông vào được bao nhiêu! !

Mặc dù tu sĩ mặt xanh này là tu sĩ Kết Đan, nhưng ở trước linh khí nồng đậm đến cực điểm này, trước lực phun trào của miệng giếng, kiếm ảnh của lão, căn bản là không thể nhảy vào trong đó.

Giờ phút này kẹt tại trong lốc xoáy linh khí, bóng kiếm rung động, giống như tùy thời có thể bị lốc xoáy cuốn đi.

Cũng chính lúc này, tòa đạo đài thứ mười trong cơ thể Mạnh Hạo đã xuất ra đến bảy thành!

Tu sĩ mặt xanh sắc mặt khó coi, tay phải bấm tay niệm thần chú mạnh mẽ điểm tại mi tâm, mở miệng phun ra máu tươi, máu tươi này nháy mắt ngưng tụ bên người, khoảnh khắc liền hóa thành một thanh huyết kiếm.

- Đan xuất hồn sát!

Tu sĩ mặt xanh quát khẽ một tiếng, hai mắt lộ ra tinh mang, tay trái bấm tay niệm thần chú vung về phía trước, lập tức hai mắt lão đột nhiên trợn lên, thân thể run run, từ trên khuôn mặt của lão có một mảnh ảo ảnh xuất hiện trọng điệp, ảo ảnh kia, chính là linh hồn của tu sĩ mặt xanh này.

Linh hồn này như thoát khỏi thân thể, nháy mắt bay ra liền trực tiếp dung hợp cùng máu tươi trước người tu sĩ mặt xanh, xích mang trên tiên huyết này chợt lóe, khoảnh khắc liền biến thành một thanh huyết kiếm.

Kiếm này ông một tiếng, mang theo một cỗ khí thế như muốn hủy diệt tất cả, thẳng đến phía trước, khoảnh khắc liền cùng kiếm ảnh đan khí kia trọng điệp, sau khi hòa tan với nhau, cư nhiên ... hóa thành một thanh kiếm thực sự!

Lấy máu làm phôi kiếm, lấy hồn làm linh kiếm, lấy đan khí làm mũi kiếm, đã hình thành một thanh ... tuyệt kiếm bản mạng của tu sĩ mặt xanh, nhấc lên gào thét kinh người, trực tiếp xuyên thấu lốc xoáy linh

khí, thẳng hướng Mạnh Hạo mà đến.

Càng là tới gần Mạnh Hạo, tốc độ kiếm này lại càng chậm, nhưng vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, giống như không chém chết Mạnh Hạo, quyết không bỏ qua, mắt thấy kiếm này đang từ từ tới gần Mạnh Hạo, ba mươi trượng, hai mươi trượng, mười trượng, năm trượng...

Mạnh Hạo nhắm mắt vẫn không nhúc nhích, lơ lửng ở bên trong lốc xoáy linh khí, nhưng tòa đạo đài thứ mười trong cơ thể hắn giờ phút này đã mở ra tám thành!

Tu sĩ mặt xanh thân thể run run, sắc mặt tái nhợt, sinh cơ cả người như bị áp chế, một cỗ tử khí theo đó xuất hiện, nhưng lão vẫn là dùng toàn lực, lấy hồn đi thúc dục tuyệt kiếm bản mạng của mình, hướng về Mạnh Hạo ngày càng gần.

Trên thân kiếm của tu sĩ mặt xanh, linh hồn của lão phát ra một tiếng gầm nhẹ, mắt thấy khoảng cách với Mạnh Hạo chỉ còn ba trượng, lão thậm chí thấy rõ ràng Mạnh Hạo nhắm hai mắt, cảm nhận được trong cơ thể Mạnh Hạo, dường như có một pho tượng mãnh thú viễn cổ đang trong lúc ngủ say rất nhanh sẽ thức tỉnh.

Đấu pháp giữa hai người, người ngoài không thể can dự vào, cho dù là giờ phút này Mạnh Hạo bị vây ở thời điểm mấu chốt đột phá tu vi, cho dù là hành vi của tu sĩ mặt xanh này gần như là đang đánh lén, nhưng đây vẫn là chiến trường thuộc về hai người bọn họ.

Hai tu sĩ mặt xanh khác bên phía Mặc Thổ cũng không thể tương trợ, đồng dạng, tu sĩ Nam Vực ở đây cũng không thể ngăn cản.

Mắt thấy thanh kiếm kia khoảng cách với Mạnh Hạo chỉ còn một trượng, kiếm quang phong hàn, chỉ thẳng mi tâm Mạnh Hạo ...

Tòa đạo đài thứ mười trong cơ thể Mạnh Hạo đang nhanh chóng ngưng

thực, đã mở ra chín thành!

- Chết cho ta!

Linh hồn của tu sĩ mặt xanh phát ra tiếng rống bén nhọn, thanh tuyệt kiếm bản mệnh của lão giờ phút này ầm ầm lao ra, một trượng, nửa trượng, một thước .....

Cho đến khi khoảng cách với mi tâm của Mạnh Hạo chỉ còn một tấc!!

Đúng lúc này, trong cơ thể Mạnh Hạo nổ vang kinh thiên động địa, cuồn cuộn dựng lên, tòa đạo đài thứ mười của hắn trong cái chớp mắt này mở ra mười thành, hoàn toàn ngưng tụ ra.

Trong thời khắc này, Mạnh Hạo tay phải nâng lên, hai ngón tay bắt lấy tuyệt kiếm bản mệnh của tu sĩ mặt xanh ở trước trán chỉ còn cách mi tâm hắn nửa tấc!

- Đây mới là Hoàn Mỹ Trúc Cơ chân chính!

Mạnh Hạo yên lặng nói nhỏ, hai mắt của hắn thoáng chốc mở bừng, lộ ra hàn mang rét lạnh cùng với sát cơ kinh thiên trong mắt.

Trong ánh mắt này, có quang mang lãnh khốc.

Trong ánh mắt này, có quang mang kinh thiên bức người.

Trong ánh mắt này, lại càng có một cỗ bá đạo khó nói thành lời, nháy mắt bùng nổ.

Chính trong thời khắc này, Mạnh Hạo rõ ràng nhận thấy được, trong túi trữ vật hình như có vật phẩm nào đó, ở một khắc này, hướng về Mạnh Hạo truyền đến một cỗ triệu hồi khát vọng.

Triệu hồi này, đến từ mặt nạ huyết sắc trong túi trữ vật, đến từ .... tam vĩ phiên ở bên trong mặt nạ, tam vĩ phiên Mạnh Hạo trước đây vẫn luôn không thể vận dụng được chút xíu nào!

Chính trong chớp mắt bùng nổ đó lốc xoáy linh khí vờn xung quanh Mạnh Hạo cứ thế xông thẳng vào trong cơ thể Mạnh Hạo, từ các vị trí trên toàn thân hắn cấp tốc chui vào, linh khí rất nhanh tiêu tán, cũng chỉ là thời gian mấy cái hô hấp, xung quanh Mạnh Hạo chẳng còn chút linh khí nào nữa.

Miệng giếng phía dưới giờ phút này cũng không hề phun trào, mà lại xuất hiện dấu hiệu khô kiệt, đạo ảnh trong quầng sáng giữa không trung, giờ phút này đang dần dần ảm đạm, cho đến sau khi hoàn toàn biến mất thì miệng giếng kia cũng .... hoàn toàn héo rũ.

Ở bốn phía, mấy vạn người nháy mắt trong trầm mặc, bọn họ tận mắt thấy, miệng giếng chấn động Nam Vực một năm nay khô kiệt, đã trở thành tro bụi, biến mất ở trong thiên địa, không còn tồn tại.

Giống như nó đã ở trên người Mạnh Hạo hao phí toàn bộ linh khí, lại cũng không cách nào khiến người khác cảm ngộ được nữa, chỉ có thể tiêu tán.

Trong chớp mắt, bốn phía một mảnh tĩnh mịch, mấy vạn tu sĩ nơi đây ngơ ngác nhìn một màn này... Rất nhanh, tiếng ồ lên kinh thiên truyền ra.

- Giếng linh ..... không còn nữa?

- Lẽ ra phải còn mấy ngày nữa mới đúng, nhưng hôm nay .... lại khô kiệt tiêu tán!

- Phương Mộc này, hắn rốt cục là cảm ngộ đột phá tu vi gì a, ta xem hắn rõ ràng còn không phải Kết Đan, nhưng lại làm cho miệng giếng này ... cứ thế ... cứ thế khô kiệt trước thời hạn! !

Hai Đạo tử Mặc Thổ là La Xung cùng Từ Phỉ cũng hô hấp dồn dập, lần này đây tiến đến Tây Bộ Nam Vực, đối với hai người bọn hắn mà nói, thấy được rất nhiều rung động, mà ngọn nguồn của hết thảy rung động này, đều là từ một tu sĩ!

Một tu sĩ thân là Chủ Lô đan sư của Đan Đông nhất mạch Tử Vận Tông!

Hai cường giả mặt xanh khác của Mặc Thổ ở đây, vẻ mặt giờ phút này nhìn như bình thường, nhưng nội tâm của bọn họ, cũng đã sớm nhấc lên sóng lớn ngập trời. Không phải bởi vì miệng giếng khô kiệt, mà là bởi vì một màn ra tay của Mạnh Hạo lúc trước.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy, tu sĩ Trúc Cơ chiến Kết Đan, vả lại... tuy nói đang ở hạ phong, nhưng lại rõ ràng không có bại, càng làm cho bọn họ kinh hãi, là Mạnh Hạo ở trong chiến đấu đột phá, việc này vốn là hiếm thấy. Nhưng càng hiếm thấy hơn là, lần này đây đột phá, hai người bọn họ tận mắt thấy, Mạnh Hạo thế nhưng lại đang nắm giữ tuyệt kiếm bản mạng!

- Đây không phải là kiếm mà Trúc Cơ tu sĩ có thể đụng chạm vào! Hắn... Hắn thật là một đan sư sao?

Đây là nghi vấn chấn động nội tâm hiện lên trong đầu hai cường giả mặt xanh của Mặc Thổ.

Theo tiếng động ồ lên truyền ra, ánh mắt của mấy vạn tu sĩ Nam Vực nơi đây rất nhanh liền tập trung toàn bộ đến trên người Mạnh Hạo đang ở giữa không trung, những ánh mắt kia mang theo các loại biểu tình phức tạp.

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, cho dù là lúc này đang ở cảnh vạn chúng chú mục, nhưng vẻ mặt hắn vẫn như trước, không hề có biến hóa.

Mười tòa đạo đài mạnh cỡ nào, Mạnh Hạo không biết được. Nhưng giờ phút này đáy lòng hắn cảm thụ được, dường như ... lúc trước cho dù là cẩn thận, mình cũng vẫn không phải là đối thủ của Kết Đan sơ kỳ, nhưng nay nhìn lại, dường như ..... có điều thay đổi.

Không biết đối mặt với một Kết Đan không bị thương thọ nguyên, tổn hại thần hồn, bản thân liệu có thể thắng lợi hay không. Nhưng với tu sĩ mặt xanh đã thương tổn trầm trọng trước mắt này, Mạnh Hạo cảm thấy, có lẽ... chính mình giết lão, đã không phải là việc gì khó khăn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 409: Phiên phiêu diêu, tam sinh diệt!

Trong mắt của hắn lộ ra một chút hàn mang, hai ngón tay nắm chặt phi kiếm trước mi tâm, dùng sức run lên, theo lực thân thể, còn có mười tòa đạo đài trong cơ thể Mạnh Hạo đồng thời vận chuyển, một cỗ uy lực trước nay chưa từng có ở trên người Mạnh Hạo tuôn vào cánh tay, lan tràn đến hai ngón!

Thanh kiếm giữa hai ngón tay hắn lập tức truyền ra tiếng ken két, dùng mắt thường cũng có thể thấy được khe nứt xuất hiện, cũng chỉ là thời gian mấy cái hô hấp, liền ầm ầm vỡ nát, chia năm xẻ bảy.

Hồn ảnh trên kiếm lại càng phát ra gào thét thê lương, không tiếng động, tiêu thất

Theo hồn ảnh biến mất, theo thân kiếm hỏng mất, tu sĩ mặt xanh cách đó không xa, hai mắt lão lập tức chảy xuống huyết lệ, thất khiếu chớp mắt tràn ra máu tươi, thân mình lảo đảo lui về phía sau, mở miệng phun ra một ngụm lớn máu tươi, khuôn mặt dữ tợn mạnh mẽ ngẩng đầu, gương mặt tái nhợt, giờ phút này khiến cho cả người lão thoạt nhìn như đã điên cuồng.

Tay phải lão nâng lên vỗ vào túi trữ vật, lấy ra một pho tượng màu đen, hình dạng bên ngoài của pho tượng, là một thứ giống như long mà không phải long, giống như mãng không phải mãng, đó là một con giao long (DG: cũng chính là thuồng luồng đới)!

Đầu mọc một sừng, bụng sinh hai móng, toàn thân xanh đen, vừa mới được tu sĩ mặt xanh xuất ra, lập tức liền có một cỗ khí tức hung thần phóng lên cao, khiến cho bầu trời vốn dĩ xanh trong gió nhẹ thế nhưng

trong nháy mắt lại xuất hiện một mảnh mây đen.

Trong lúc mơ hồ, dường như còn có một tiếng gào thét từ trong năm tháng truyền ra, tại đây, trong nháy mắt vang vọng mặt đất, truyền vào trong tâm thần mỗi người của mấy vạn tu sĩ nơi đây.

Cùng lúc với tiếng gào thét vang vọng, tòa đạo đài thứ nhất của Mạnh Hạo đã dung nhập vào trong yêu đan của Thượng Cổ Ứng Long, lúc này như tỉnh dậy từ giấc ngủ say vậy, hơi động một chút.

Bỗng nhiên, ở phía sau Mạnh Hạo, hư vô vặn vẹo, một ảo ảnh Thượng Cổ Ứng Long thật lớn, nhưng lại rõ ràng xuất hiện, ngóng nhìn pho tượng giao long, giống nhau đang ngóng nhìn ... đồ ăn!

Thượng cổ Ứng Long, coi giao long là thức ăn!

Ứng Long chi ảnh biến ảo, người bốn phía nhìn không tới, chỉ có pho tượng mang hình dáng giao long kia, dường như ở trong thiên địa, thanh âm gào thét nhưng lại theo đó mà chững lại một chút.

- Đan khí hóa giao tổ, tu huyết khai thiên đạo, lấy thân tự long tử, lấy hồn dưỡng sát tang!

Tu sĩ mặt xanh gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, từng chữ từng chữ đọc ra, sau đó lập tức liền cắn chót lưỡi phun ra máu tươi, máu tươi rơi ở trên pho tượng.

- Lấy lực của ta, thỉnh giao tổ hàng lâm!

Tu sĩ mặt xanh chấn động toàn thân, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, bỗng nhiên pho tượng giao long trước mặt lão, nháy mắt xuất hiện khe nứt, tiếng ken két quanh quẩn, dưới ánh mắt chăm chú của mấy vạn tu sĩ ở bốn phía, pho tượng kia oanh một tiếng rồi vỡ tung.

Chia năm xẻ bảy, vô số mảnh vỡ màu xanh đen chưa kịp tản ra tứ phía thì có một làn gió thổi qua, vòng quanh những mảnh vỡ màu xanh đen này, ở giữa không trung vặn vẹo hóa thành một đạo giao ảnh.

Giao ảnh này chớp mắt nhìn như thật, ngay khi xuất hiện trong thiên địa liền mang theo một cỗ hàn khí khó thể hình dung, chớp mắt khuếch tán ra tứ phía, tu sĩ mặt xanh vẻ mặt dữ tợn, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Thỉnh giao tổ, giết người này!

Tu sĩ mặt xanh vừa dứt lời, giao ảnh kia lập tức xoay người, bên trong cái đầu mơ hồ khoảnh khắc rõ ràng xuất hiện hai điểm hàn mang, nhìn như song nhãn, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hình như có chút chần chờ, nhưng cũng có vẻ nóng lòng muốn thử, giao ảnh bỗng nhiên chợt động, thẳng hướng Mạnh Hạo gào thét mà đi.

Còn chưa có tới gần, hàn khí đã ngập trời, hư vô dường như muốn bị băng phong.

Đảo mắt, liền cách Mạnh Hạo đã không đến trăm trượng!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh mang, cũng không lui lại, không có né tránh, mà là hít sâu một cái, tay phải nâng lên cắt qua đầu ngón tay, năm ngón tay toàn bộ tràn ra máu tươi, hai mắt hắn nhắm nghiền, tay phải nâng lên hướng về phía dưới. Xoay người nhấn một cái!

- Huyết Sát giới!

Thanh âm của Mạnh Hạo mang theo một cỗ ý huyết tinh, trong khoảnh khắc truyền ra, hai mắt của hắn đột nhiên mở bừng, lộ ra hai mắt huyết sắc.

Chính trong thời khắc này, một đạo hồng mang chớp mắt từ trên tay phải Mạnh Hạo khuếch trương tản ra, thoáng cái liền bao trùm chu vi ngàn

trượng, khiến cho giữa không trung trong ngàn trượng này đã trực tiếp trở thành màu đỏ!

Ngay cả giao long kia cũng bị bao phủ trong thế giới màu đỏ ấy.

Như một thế giới tồn tại độc lập vậy, đây chính Huyết Sát giới, loại thuật pháp trước đây hắn chưa thể thi triển trong ba loại thuật pháp có thể triển khai, là trong Huyết Tiên truyền thừa của Mạnh Hạo.

Ngay khi Huyết Sát giới xuất hiện, phía sau Mạnh Hạo rõ ràng xuất hiện năm đạo huyết ảnh, chính là năm cỗ huyết thân của hắn, bên trong Huyết Sát giới, bọn nó ... bất tử bất diệt

Tiếng động nổ tung vang lên, kinh thiên động địa, mấy vạn tu sĩ trên mặt đất tâm thần rung động, tu sĩ mặt xanh kia sắc mặt tái nhợt. Không thể nói rõ sự rung động mà Huyết Sát giới xuất hiện cho bọn họ.

Nhất là khi giao long nhìn như kinh người phía trước kia, giờ phút này ở trong Huyết Sát giới, thế nhưng lại phát ra gào thét thê lương, thân thể giãy dụa. Giống như bị lực lượng nào đó nhìn không tới quấn quanh, khó có thể giãy ra.

Theo tiếng gào thét truyền ra, Mạnh Hạo ở trong Huyết Sát giới chậm rãi đứng lên, tay phải theo đó nhấc lên, mạnh mẽ nắm chặt.

Ngay khi bàn tay này nắm lại, nghìn trượng phạm vi Huyết Sát giới nháy mắt co rút lại, giống như hóa thành lòng bàn tay Mạnh Hạo, theo sự cầm nắm của hắn, tức khắc ngưng tụ.

Huyết Sát giới không ngừng co rút lại, chớp mắt đã đụng phải giao long đang kêu thảm thiết trong đó, thân hình giao long cũng theo đó mà từ từ co rút lại, cũng chỉ là trong nháy mắt công phu, toàn bộ Huyết Sát giới biến mất không thấy gì nữa. Duy chỉ có trong tay phải Mạnh Hạo đang nắm chặt, theo khe hở giữa các ngón tay có huyết quang nhàn nhạt tràn

ra.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, buông lỏng ngón tay ra, vung lên, đem mảnh vỡ màu xanh đen chẳng biết lúc nào xuất hiện trong lòng bàn tay, tiêu tán ở giữa không trung.

Từng trận tiếng hít vào bỗng nhiên vang lên, lập tức liền có người nhận ra, mảnh vỡ này ... chính là những mảnh vỡ của pho tượng lúc trước tạo thành giao long!

- Cuộc chiến hôm nay, ngươi nhất định vong, Kết Đan cảnh... Không phải cấp bậc mà Trúc Cơ ngươi có thể khiêu chiến!

Tu sĩ mặt xanh nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, mắt lộ ra một chút điên cuồng, tay trái nâng lên, trực tiếp ở trên khuôn mặt liên tục vẽ ba đạo huyết ấn, hình thành một hình tam giác.

Mỗi một đạo huyết ấn đều chảy ra máu tươi, sâu thấy cả xương trắng, thoạt nhìn đã thấy ghê người, nhưng tu sĩ mặt xanh này như là không còn biết thống khổ là gì nữa vậy, ngược lại là vẻ mặt lại càng thêm dữ tợn, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Đây là...

Tu sĩ phía dưới lập tức có người thất thanh mở miệng.

- Đây là cấm thuật Mặc Thổ, Hoàng Tuyền Tam Sinh ấn!

Khi bốn phía đang truyền đến thanh âm bàn luận, âm thanh âm trầm của tu sĩ mặt xanh cũng theo đó truyền đến.

- Hoàng Tuyền khắc tam sinh, tam sinh đốt nhất thế, Hoàng Tuyền ..... Tam Sinh ấn!

Hai mắt tu sĩ mặt xanh lộ ra quang mang kì dị, đây là thuật pháp cường đại nhất của lão, lúc này triển khai ra, đối với lão mà nói là cái giá cực lớn, nhưng bây giờ lão đã không thèm để ý, trong khi nói, ba đạo huyết ấn trên mặt lão như bị thiêu đốt, giống như biến thành ba vết sẹo cực sâu, khiến cho quang mang trong mắt lão càng phát ra điên cuồng.

Lời nói ra miệng thì lão nâng tay phải lên, hướng về phía Mạnh Hạo bỗng nhiên rơi xuống, như chém xuống hư vô, nhìn như không có gì, nhưng cố tình trong nháy mắt đó, tâm thần Mạnh Hạo bỗng nhiên chấn động.

Ánh mắt Mạnh Hạo như điện, nhìn tu sĩ mặt xanh, chân mày hơi nhíu lại, giao long kia hắn có thể giết chết, là vì ở trong Huyết Sát giới, giao long bị Thượng Cổ Ứng Long uy hiếp, cho nên mới theo Huyết Sát giới mà tiêu tán.

- Cũng nên kết thúc rồi.

Chân mày Mạnh Hạo buông lỏng, nhàn nhạt mở miệng, tay phải nâng lên vỗ vào túi trữ vật, không có lấy ra cái gì cả mà là đưa linh thức vào trong đó, chớp mắt dung nhập vào trong mặt nạ huyết sắc bên trong túi trữ vật, quấn quanh bảo vật mà lúc trước Mạnh Hạo không thể sử dụng, Tam Vĩ phiên!

Tam vĩ phiên là chí bảo mà Mạnh Hạo đạt được ở trong Huyết Tiên truyền thừa.

Giờ phút này linh thức Mạnh Hạo quấn quanh trên một đuôi của chiếc Tam Vĩ tàn phiên này, khoảnh khắc phiêu diêu, nháy mắt kéo dài vô hạn, theo linh thức Mạnh Hạo, trực tiếp truyền vào bên trong thân thể của hắn, ở trong tâm Mạnh Hạo như có điều ngộ ra, tay phải nâng lên vung lên về phía trước.

Phía sau hắn, chung quanh hắn .....

Rõ ràng xuất hiện một đuôi cờ như che đậy thương thiên, bao trùm mặt đất, nhìn như tàn phá, nhưng lại lộ ra một cỗ uy lực như thiên! !

Lá cờ rách này màu xám, phiêu diêu vô tận.

Nơi nó đi qua ..... hoàng tuyền khô, tam sinh diệt, bán thân lạc!

Mạnh Hạo đứng tại giữa không trung, hai mắt nhắm nghiền, tơ máu che kín mắt cùng với tâm thần rung động không thôi. Cho dù là hắn, cũng thật không ngờ, dẫn động cái Tam Vĩ Phiên này, lại có lực lượng kinh thiên động địa như thế.

Mà cái này... chỉ là đuôi thứ nhất, hơn nữa căn bản còn không phải là bản thể của Tam Vĩ Phiên này xuất hiện, mà chỉ là linh thức Mạnh Hạo dung hợp cùng bảo vật này, mượn bản thân, dẫn động một hồi lực lượng hình chiếu của pháp bảo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 410: Mạnh Hạo khác Phương Mộc!

Chỉ là một hình chiếu như vậy, đã hóa thành một lá cờ rách, che trời, phủ đất, cản trở ánh mắt của mấy vạn tu sĩ nơi đây, khiến cho toàn bộ trời đất, tối sầm lại.

Giống như giờ khắc này, trời cùng đất bị tách ra làm hai nửa, trời vẫn là trời, nhưng đất lại là cờ, cờ thành thiên hạ, đã trở thành cả một vùng đất, mà tại vùng đất phía dưới, cờ đã trở thành trời!

Tối đi chính là thế giới, giảm đi chính là tâm thần, ảm đảm, thì là cả Càn Khôn.

Một cỗ áp lực khó có thể hình dung, một cỗ cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có, tại một cái chớp mắt này, hiển hiện ở trong nội tâm từng tu sĩ nơi đây, không cách nào tiêu tán, như một tảng đá lớn đè nặng trên người.

Khiến cho bát phương xung quanh, tại một cái chớp mắt này, lâm vào tĩnh mịch.

Trên thân mỗi người, đều tản mát ra một luồng khí tức màu xám, khí tức này lượn lờ xung quanh, giống như tạo thành sương mù, chỉ có thể nhìn đến ở bên ngoài sương mù màu xám, lá cờ rách phiêu diêu giữa không trung, như vặn vẹo cùng trời đất, giống như mấy trăm dặm xung quanh đây, tại trong tích tắc, thay trời đổi đất...

Dường như cái lá cờ rách này, một mặt, nó hóa thành trời, mặt khác, thì đã trở thành mặt đất.

Không biết trải qua bao lâu, có lẽ là một nháy mắt, màu sắc bầu trời cũng khôi phục, vật che phủ mặt đất biến mất, sương mù màu xám cũng đã tản ra, cái lá cờ rách gây ra khiếp sợ lúc trước... giờ phút này cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Chỉ có Mạnh Hạo vẫn ở giữa không trung, ở trên toàn bộ bầu trời, trừ hắn ra, không có người thứ hai còn sống. Tu sĩ Mặc Thổ cũng vậy, mà tu sĩ Nam Vực cũng thế, đều ở trước lá cờ rách vừa rồi, thân thể run rẩy trong không tự chủ được, rơi xuống mặt đất.

Ngoại trừ Mạnh Hạo, còn có chính là một cái thi thể không đầu, giống như bị ngừng lại giữa không trung, cho đến giờ phút này mới rơi xuống mặt đất, thi thể kia, chính là lão giả mặt xanh!

Hết thảy, tại một cái chớp mắt này, chấm dứt.

Thanh âm hút khí vang lên, ý niệm hoảng sợ dâng lên từ đáy lòng, tại trong tích tắc từng ánh mắt đều tập trung lại trên người Mạnh Hạo, tiếng bàn tán lập tức bộc phát ra.

- Mặc Thổ Thanh Diện... Bỏ mình...

- Dùng tu vi Trúc Cơ, diệt tu sĩ Kết Đan, việc này... việc này...

- Tên Phương Mộc này sao lại có chiến lực như vậy, miệng giếng bởi vì hắn mà khô kiệt, hắn rốt cục đã lấy được cái tạo hóa gì ở bên trong miệng giếng kia vậy!!

- Hắn lại còn là một đan sư, là Chủ Lô đan sư của Đan Đông nhất mạch, thế nhưng thực lực lại vượt qua Đạo Tử tất cả tông. Người này... tương lai chắc chắn sẽ là đệ nhất nhân thế hệ này của Nam Vực!

- Cái khiến ta chú ý nhất chính là, người này vừa rồi là thi triển cái thuật pháp gì? Thuật ấy thế nhưng lại trảm được cả Kết Đan!

Tiếng nghị luận xôn xao lập tức lan truyền ra, gương mặt dưới mặt nạ của hai Đạo tử Mặc Thổ La Xung và Từ Phỉ tái nhợt, bọn hắn kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo giữa không trung, tại trước một trận chiến này, bọn hắn đều cho là mình là thiên chi kiêu tử, Nam Vực hiện giờ trong cùng thế hệ cùng cảnh giới ít có người có thể vượt qua bọn hắn, tối đa cũng chỉ là đứng cùng một độ cao với bọn hắn mà thôi.

Nhưng đánh xong một trận này,bọn hắn trong giây lát phát hiện, mình cũng vậy, mà thiên kiêu Đạo tử Nam Vực cũng thế, giờ khắc này toàn bộ tu sĩ ở đây, toàn bộ đều đã trở thành lá xanh làm nền phụ trợ tên Phương Mộc trước mắt này.

So sánh với Phương Mộc này, nhóm người mình, dù là tư chất cao, dù là riêng bản thân mình ở trong tông môn cũng là vạn chúng chú mục, nhưng nếu so sánh với người này... chỉ có thể coi là thế hệ tầm thường!

Như Phương Mộc này, là mặt trời không nắng gắt, bởi vì quá sáng ngời, quá chói mắt, khiến cho những ngôi sao bên cạnh hắn, không cam lòng cũng vậy, không phục cũng thế, vô luận loại tâm tư, cũng đều chỉ có thể lựa chọn ảm đạm...

Bên trong nhóm người cùng thế hệ, xuất hiện một tên yêu nghiệt Trúc Cơ có thể diệt Kết Đan như vậy, đối với toàn bộ người cùng thế hệ mà nói, vô luận là thân thể vẫn là tâm thần đây cũng là song trọng áp lực.

Vương Lệ Hải sắc mặt tái nhợt, trầm mặc không nói, Hàn Sơn Đạo cười khổ lắc đầu, thầm than trong lòng, Đạo tử Kim Hàn Tông, Tống Vân Thư của Tống gia, còn có những tu sĩ của các tông môn khác tự nhận là đã đứng tại Trúc Cơ đỉnh phong, giờ phút này cũng là nguyên một đám nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra kính sợ thật sâu.

Bọn họ kính sợ chính là tu vi Mạnh Hạo, kính sợ chính là người có tu vi như vậy, mà bản thân còn là Chủ Lô Đan Đông, tất cả những chuyện này,

đều làm cho bọn họ hiểu rõ, tương lai Nam Vực, cái tên Phương Mộc, sẽ trở thành không người không biết, không người không hiểu, sẽ trở thành một bộ phận của Nam Vực!

Một trận chiến, thành danh!

Ánh mắt mọi người, đều ngóng nhìn cái người giờ phút này đang nhắm hai mắt giữa không trung - Mạnh Hạo, theo tiếng nghị luận xôn xao dần dần tiêu tán, bốn phía nơi đây lại lần nữa lâm vào tĩnh mịch.

An tĩnh như vậy, trầm lặng như thế, tại nhiều lúc là đại biểu cho đáng sợ...

Trong ánh mắt của những người nơi đây, có phức tạp, có rung động, có kính sợ, có hâm mộ, cũng có ghen ghét...

Từng loại ánh mắt bất đồng này, tựa hồ có thể hóa thành từng thanh lợi kiếm vô hình, vờn quanh bốn phía Mạnh Hạo, dường như chỉ cần Mạnh Hạo ở chỗ này lộ ra một chút suy yếu nào đó, những lợi kiếm này sẽ không chút do dự, một lần đồng loạt diệt sát.

Mạnh Hạo mạnh mẽ hôm nay, đã mang đến rung động cho mọi người, đã đến trình độ bị đố kị, đây cũng là lý do vì sao lúc trước, hắn luôn muốn cải biến bộ dáng, không muốn lộ ra chân thân.

Nếu không phải một trận chiến này đối với việc Mạnh Hạo đột phá là rất quan trọng, hắn sẽ không tại lúc chính mình cánh chim còn chưa cứng cáp mà hiển lộ bản thân.

Lão giả mặt xanh tử vong, sẽ không có người bên ngoài truy cứu, Đạo tử Mặc Thổ cũng vậy, hai lão tu sĩ mặt xanh khác cũng thế, bọn hắn vốn sẽ không tại thời khắc này, tại thời điểm khí thế Mạnh Hạo mạnh nhất, chúng tu Nam Vực tâm thần chấn động, mà đi truy cứu việc này.

Có thể... trạng thái hiện tại có chút quỷ dị, cảm giác quỷ dị này đến từ ánh mắt chúng tu sĩ, khiến cho hai mắt của hai lão già tu sĩ mặt xanh khác của Mặc Thổ, có chút lóe lên.

Bọn hắn đều đang ngóng nhìn Mạnh Hạo, Đạo tử Vương Gia - Vương Lệ Hải, trong lúc ngóng nhìn, tay phải của y nhìn như tùy ý để ở một bên, duy chỉ có chính y biết được, Vương Gia Chu Tước Tam chỉ, đã sẵn sang ở trong tay y.

Nhất Kiếm Tông - Hàn Sơn Đạo nheo hai mắt lại, cái gương mặt vốn hào sảng kia, hôm nay cũng có thêm một tầng âm trầm.

Đạo tử Kim Hàn Tông, còn có những thiên kiêu của các tông môn khác, phàm là những người trong mấy ngày này bị thua ở trong tay Mạnh Hạo, giờ phút này đều nguyên một đám ánh mắt lập loè, toàn bộ đều đang nhìn về phía Mạnh Hạo.

Bọn họ còn không dám ra tay... Nếu như Mạnh Hạo chỉ là Mạnh Hạo, bọn họ sẽ không băn khoăn quá nhiều, Mặc Thổ cũng sẽ không có quá nhiều cố kỵ, trực tiếp ra tay là được. Nhưng cố tình Mạnh Hạo... hắn là Phương Mộc!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 411: Mạnh Hạo khác Phương Mộc!(2)

Chủ Lô đan sư của Đan Đông nhất mạch - Tử Vận Tông!

Con người khi còn sống, sẽ ở thời điểm phát triển thành lập từng tầng bảo hộ, muốn không có bất kỳ phiền toái nào khi đi giết một người, đầu tiên phải phá bỏ tầng bảo hộ của hắn. Như thế, mới có thể tránh lo âu về sau, bằng không mà nói, sát nhân cùng tự sát, không có khác nhau.

Nếu là trước kia, Mạnh Hạo chỉ là Mạnh Hạo, hắn không có loại bảo hộ này, cho nên mỗi người có ý niệm diệt sát hắn, cũng đều dám hạ thủ.

Nhưng hiện tại, thân phận Đan Đông nhất mạch, chính là một tầng bảo hộ cường đại nhất bên ngoài thân thể của Mạnh Hạo giờ phút này.

Vấn đề này, năm đó, khi Mạnh Hạo bái nhập Kháo Sơn Tông, hắn cũng đã hiểu ra, chỗ dựa, trên thực tế chính là một tầng bảo hộ trong đời.

Vương Lệ Hải không có động, nhưng một vị thiên kiêu của Vương Gia, ở trong một cái chớp mắt này, lại hướng về phía Mạnh Hạo giữa không trung, bước ra một bước.

Một bước này rơi xuống, như đạp vào trong lòng của mọi tu sĩ nơi đây, quá chấn động rồi!

Cái hai lão già Mặc Thổ Thanh Diện kia, cũng tại thời khắc này, bước ra một bước...

Tại trong áp lực của tĩnh mịch ở nơi đây, mọi thứ nhìn như bình tĩnh, nhưng trên thực tế ngay sau đó lại là hung hiểm ngập trời. Giữa không

trung, Mạnh Hạo hắn vốn đang nhắm hai mắt, tại trong tích tắc này, bỗng nhiên mở ra.

Tại một khắc khi hai mắt hắn mở ra, vị thiên kiêu của Vương Gia kia, bước chân run lên, ngừng lại. Thân thể La Xung cũng là dừng lại, nhìn về phía Mạnh Hạo, hai lão già tu sĩ mặt xanh kia, cũng ngừng bước chân.

Giờ phút này tất cả mọi người, dùng ánh mắt so với trước còn muốn sáng hơn mấy lần, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sắc mặt như thường, vẫn là lạnh lùng, hàn quang trong mắt chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng đậm thêm một chút, ẩn ẩn ở chỗ sâu trong ánh mắt đó, còn có một tia trào phúng.

Tại trên người của hắn, nhìn không tới chút thương thế nào tồn tại, giống như lúc trước hắn có thể diệt sát Kết Đan, bây giờ vẫn có thể diệt sát Kết Đan thứ hai!

- Cái cảm ngộ ở bên trong miệng giếng này, ẩn chứa một thức thần thông, Phương mỗ thân là Chủ Lô đan sư Đan Đông nhất mạch, không am hiểu cùng người đấu pháp, cho nên hiểu ra không sâu, không thể làm đến mức thu phát tùy tâm, đạo hữu Mặc Thổ, thứ lỗi.

Mạnh Hạo nhàn nhạt mở miệng, tay phải nâng lên vung ra, lập tức áo bào xanh trên người biến mất, mà chuyển biến thành đan bào Chủ Lô của Tử Vận Tông, trường bào màu đen, ẩn ẩn sắc tím, khiến cho Mạnh Hạo giờ khắc này, lại lập tức làm cho tất cả mọi người, tâm thần chấn động.

Hắn bình tĩnh đứng tại giữa không trung, nhàn nhạt nhìn qua mọi người.

Thời gian giống như dừng lại, một lát sau, hai lão già tu sĩ mặt xanh liếc nhìn Mạnh Hạo thật sâu, quay người hóa thành cầu vồng, hướng về xa xa rời đi. Thân phận Mạnh Hạo, là băn khoăn lớn nhất của bọn hắn, mỗi người ở Nam Vực đều biết Đan Quỷ bao che khuyết điểm, ai động đan

sư của lão, lão sẽ đi đào tông thổ đối phương!

Đạo tử Mặc Thổ La Xung, Từ Phỉ, hai người cũng là trầm mặc nhìn thoáng qua Mạnh Hạo, quay người rời đi.

Theo tu sĩ Mặc Thổ rời đi, những tu sĩ Nam Vực này nháy mắt từ trong yên tĩnh đáng sợ lúc trước khôi phục lại, hào khí dường như bao phủ bốn phía, thoáng cái không hề còn áp lực, mà là xuất hiện sinh động. Thời điểm nguyên một đám đang muốn tiến lên bắt chuyện cùng Mạnh Hạo, thì Mạnh Hạo lại ở giữa không trung, hướng mọi người ở dưới mặt đất, ôm quyền cúi đầu.

- Đa tạ chư vị đạo hữu lúc trước tương trợ, trận chiến này Phương mỗ còn cảm giác rất lớn, một thức thần thông vừa cảm ngộ kia cũng cần cẩn thận nhận thức. Mặt khác mấy ngày trước, tông môn có phong mệnh truyền đến, muốn Phương mỗ lập tức hồi tông, ngày khác chư vị đi Tử Vận Tông, Phương mỗ nhất định dung thịnh yến đối đãi.

Sau khi Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu, tu sĩ nơi đây đều tự hiểu rõ, dù sao chiến diệt Kết Đan, đối với bất kỳ một tu sĩ Trúc Cơ nào mà nói, đều là một lần đại sự, nhất là cái thần thông bất ngờ xuất hiện kia, không có người nào nhìn ra nó là pháp bảo. Dù sao thì thứ Mạnh Hạo thi triển chỉ là lực lượng hình chiếu, người ở bên ngoài nhìn lại, thì chỉ là một loại thuật pháp thần thông thần bí.

Mà tu sĩ tu tâm, đã có chiến tích như vậy, ngày sau sẽ luôn có tự tin, vô luận sau này là tu hành hay là thuật pháp, đều sẽ có chỗ tốt rất lớn.

Giờ phút này lúc mọi người ồn ào thông cảm, thì Mạnh Hạo lại hướng về tất cả Đạo tử của các tông môn gia tộc Nam Vực ôm quyền, cảm tạ họ lúc trước tương trợ, sau đó không có dừng lại đây thêm, quay người hóa thành cầu vồng, gào thét mà đi.

Cho đến khi Mạnh Hạo bay rất xa, đám người Vương Lệ Hải cau mày,

không thể không thu hồi ánh mắt, bọn họ cho đến giờ phút này vẫn còn không đoán được Mạnh Hạo sâu cạn bao nhiêu, bởi vì Tử Vận Tông tồn tại, bọn họ không dám tùy tiện ra tay, chỉ có thể thở dài ở đáy lòng.

Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, bay suốt một ngày, sắc mặt hắn nhanh chóng tái nhợt, một ngụm máu tươi mãnh liệt phun ra, khí tức cả người nháy mắt suy yếu đến tột cùng, nhưng hắn lại cắn răng bay vào phía dưới một ngọn núi, tại đây... chính là động phủ hắn bế quan lúc trước.

Sau khi bước vào động phủ, Mạnh Hạo lần nữa phun ra máu tươi, ngay sau đó khoanh chân ngồi xuống, lập tức lấy ra đan dược nuốt vào, tay phải vung lên, tức thì lại có lượng lớn Độc Đan bay ra, hóa thành sương mù bao phủ bốn phía.

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, khoanh chân ngồi trong động phủ, vài ngày sau, khi hắn mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ tinh mang, nhưng chân mày gắt gao nhíu lại, hồi lâu mới chậm rãi buông ra.

- Đả thương hồn...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được một cỗ âm lãnh, một mảnh băng hàn từ trong tới ngoài, tu hành Trúc Cơ, một thân tu vi đến từ đạo đài, ra đời linh thức, từ đó xuất hiện thức hải để tu hồn.

Hồn này, là căn cơ của Nguyên Anh trong tương lai.

Nhưng hôm nay, Mạnh Hạo mơ hồ phát hiện, tu hồn của mình, như bị rút đi một chút, đây là trả giá cho việc Tam Vĩ phiên xuất hiện! Thương thế này cực kỳ khó khỏi hẳn, không giống vết thương trên thân thể, điều dưỡng có thể khôi phục như thường, đây là hồn thương, không phải đan dược là có thể cứu.

Chiến Kết Đan, nhìn như dễ dàng, nhưng trên thực tế đối với Mạnh Hạo mà nói, hắn muốn chân chính diệt sát một người Kết Đan, khó khăn to

lớn, cho dù là hắn đã mở ra tòa đạo đài thứ mười, cũng vẫn cực kỳ khó khăn.

Dù sao tu sĩ Kết Đan, nhất là tu sĩ Kết Đan đã tu ra đan khí, đối với Trúc Cơ là chênh lệch to lớn, như trời với đất vậy, nếu không phải Mạnh Hạo là Hoàn Mỹ Trúc Cơ, hắn căn bản ngay cả tư cách chiến Kết Đan cũng không có.

Cứ coi như là Hoàn Mỹ Trúc Cơ, nhưng lấy lực lượng tám tòa đạo đài, khi Mạnh Hạo cùng thanh diện tu sĩ đánh một trận, cũng cực kỳ khó khăn, cơ hồ vận dụng tất cả các thủ đoạn, thì mới miễn cưỡng chu toàn. Nhìn như không có thất bại, nhưng trên thực tế đã đang trên đà bại vong, sợ là không được bao lâu, sẽ tan rã như núi băng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 412: Trước đừng đùa.

Chẳng qua là, tòa đạo đài thứ chín của hắn mở ra, khiến cho hết thảy sát na xuất hiện chuyển cơ, đây cũng chính là việc Mạnh Hạo lúc ấy cần có, chỉ có dưới uy áp sinh tử mãnh liệt, mới có thể để cho khí trong cơ thể mình càng ngày càng mạnh, cho đến khi đánh sâu vào bình cảnh, đột phá tu vi!

Chính là bởi vì đánh một trận là cần thiết, cho nên Mạnh Hạo nhất định phải xuất thủ!

Nhưng nếu không có tòa đạo đài thứ mười, cho dù Mạnh Hạo là Hoàn Mỹ Trúc Cơ đại viên mãn, cũng vẫn là không cách nào giết chết tu sĩ Kết Đan, nhiều nhất là khiến cho cục diện có chút chuyển biến tốt đẹp mà thôi.

Cho đến khi, trong cơ thể Mạnh Hạo xuất hiện tòa đạo đài thứ mười. Tòa đạo đài thứ mười xuất hiện, đưa chênh lệch vốn là trời với đất giữa hắn cùng cường giả Kết Đan cảnh, trực tiếp kéo gần lại hơn một nửa.

Khiến cho chiến lực tu vi Mạnh Hạo nhảy lên, hoàn toàn vượt xa Trúc Cơ, xấp xỉ bước vào hàng ngũ Kết Đan.

Có thể nói, tòa đạo đài thứ mười của Mạnh Hạo, đã coi như là nửa bước bước vào trong Kết Đan cảnh. Cũng có thể nói là, hắn tối đa cũng chỉ có thể cùng tu sĩ Kết Đan đánh một trận, nhưng không cách nào giết chết, đồng dạng, đối phương mặc dù chiếm cứ một chút ưu thế, nhưng cũng rất khó đem ưu thế này hóa thành sát cơ.

Mà hết thảy chuyển cơ còn lại, là do chí bảo Tam Vĩ phiên bên trong mặt nạ huyết sắc!

Bảo vật này có thể được lưu truyền ở trong Huyết Tiên truyền thừa, một đuôi trong đó lại còn phong một cái chữ Quý, có thể thấy được uy lực kinh thiên động địa của nó. Thậm chí khát vọng của Thái Ách nhất tộc - Huyết Tiên đời thứ nhất chính là muốn dùng Tam Vĩ phiên, đi uống máu họ Quý!

Còn có miếng mỡ đông ban đầu ở lần đầu tiên thấy Tam Vĩ phiên , cũng lộ ra vẻ giật mình, tất cả những chuyện này, Mạnh Hạo đều nhìn ở trong mắt, hắn há có thể không biết, Tam Vĩ phiên này kinh thiên.

Bảo vật này, lấy tu vi của hắn căn bản là không cách nào rung chuyển, chứ đừng nói tới vận chuyển, nhưng tại lúc tòa đạo đài thứ mười của hắn mở ra, Mạnh Hạo lại là cảm nhận được, Tam Vĩ phiên truyền đến một cỗ khát vọng triệu hồi.

Giờ phút này nhớ lại, khát vọng đó, rõ ràng là khát vọng giết hết!

Nói rằng Mạnh Hạo vận chuyển Tam Vĩ phiên, không bằng nói là cờ này ở dưới tình huống đơn giản lấy một chút tư cách Mạnh Hạo, tự chủ tiếp xúc, mượn tay Mạnh Hạo, tái hiện bên trong thiên địa.

Nói rằng Mạnh Hạo giết chết tu sĩ Kết Đan, không bằng nói là Tam Vĩ phiên, tự mình chém chết Thanh Diện Kết Đan!

Chỉ là, lần này mới có hình chiếu của một đuôi trong Tam Vĩ phiên đó hiện ra, đã làm cho tu vi toàn thân Mạnh Hạo giống như khô kiệt, sát na mất tám chín phần, thậm chí còn đả thương hồn. Ngày đó ở giữa không trung, đối mặt với tu sĩ Mặc Thổ, đối mặt với mọi người trong Nam Vực, Mạnh Hạo nhìn như như thường, nhưng trên thực tế, hắn khi đó đã cực kỳ suy yếu.

Nhưng lực biến hóa của miếng mỡ đông, ở trong một chớp mắt đó, lại mạnh mẽ duy trì Mạnh Hạo, làm cho người ta cảm giác được khí tức vẫn còn, khiến cho người ngoài không thể nhìn ra đầu mối, hơn nữa còn có

chỗ cố kỵ, không dám ra tay.

Bởi vì Tam Vĩ phiên cũng không có chân chính xuất hiện, hết thảy cũng chỉ là hình chiếu hư ảo như thần thông, cho nên làm cho người ta cảm giác, đây không phải pháp bảo, mà là một loại thuật pháp. Mà Mạnh Hạo lại thi triển Tam Vĩ phiên sau khi miệng giếng khô kiệt, nên khó tránh khỏi làm cho mọi người sinh ra liên tưởng.

Cho đến giờ phút này, Mạnh Hạo từ trong nhập định tỉnh lại, sau khi phun ra một ngụm trọc khí, trong mắt hắn chớp động tinh mang. Tu vi của hắn đã khôi phục bảy tám phần, mà cứ tiếp tụp duy trì như vậy, không bao lâu sau, là có thể khôi phục hoàn toàn, chẳng qua là hồn thương, thủy chung không cách nào khôi phục, chỉ có thể duy trì không trở nên nghiêm trọng hơn.

- Đả thương hồn, giống như gieo nhân xuống, ngày sau nếu có thể đánh sâu vào Nguyên Anh, cái quả này sẽ đánh xuống.

Mạnh Hạo trầm mặc trong chốc lát, hít sâu một cái, chậm rãi đứng lên, đi ra ngoài động phủ. Giờ phút này, trời cao vẫn đang còn mưa nhỏ, nước mưa tí tách rơi, mang theo cái lạnh của mùa thu, Mạnh Hạo nhìn phía xa, một thân trường bào màu xanh phất phơ ở trong mưa gió.

- Kết Đan...

Trong mắt Mạnh Hạo hiện lên hàn mang, không hề đi suy tư chuyện Nguyên Anh tương lai khó khăn nữa, hắn nghĩ tới hộ đạo giả bên người Vương Đằng Phi, tu sĩ Kết Đan Vương Tích Phạm.

Người này là người năm đó, chỉ nhìn Mạnh Hạo một cái, liền cơ hồ khiến Mạnh Hạo suýt nữa diệt vong, nhưng hôm nay, giờ phút này Mạnh Hạo có đầy đủ lòng tin, nếu như gặp lại người này, bản thân chắc chắn làm cho đối phương thất kinh.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo nghĩ tới Âu Dương trưởng lão, nghĩ tới Chưởng môn Kháo Sơn Tông Hà Lạc Hoa, nghĩ tới một vài tu sĩ Kết Đan ở Triệu quốc, dần dần, tia sáng trong mắt Mạnh Hạo càng thêm sáng ngời.

- Mười tòa đạo đài, Hoàn Mỹ Trúc Cơ, có thể làm cho ta cùng với Kết Đan đánh một trận...Mặc dù cảnh giới Hoàn Mỹ cấm ta hút đi linh lực thiên địa, nhưng lại cấp cho ta, lực lượng mạnh nhất trong cùng cảnh giới!Con đường này... Ta muốn kiên định đi tiếp, đã làm được Hoàn Mỹ Trúc Cơ, như vậy thì ta nhất định phải làm được...Hoàn Mỹ Kim Đan! Về phần hồn thương, chỉ có tạm gác lại sau này.

Hô hấp Mạnh Hạo có chút dồn dập, hắn hôm nay đã không phải thiếu niên vừa mới tu hành năm đó, giờ phút hắn này đối với con đường tu hành hiểu thêm rất nhiều thứ. Tỷ như Kết Đan, trong Tu Chân giới ở Nam Vực, chia làm ba cấp độ, trong đó lấy tím là thượng, chanh đỏ thanh là trung, tạp sắc là hạ.

Căn cứ công pháp khác nhau, tư chất khác nhau, có thể kết xuất đan khác nhau. Tỷ như Tử Vận Tông có Tử Khí Đông Lai, liền có thể làm cho người ta kết xuất Tử Đan, về phần những tông môn gia tộc khác, đương nhiên cũng có mật pháp, có thể làm cho một số đệ tử thiên kiêu, ở lúc Kết Đan phần trăm xuất hiện Tử Đan sẽ lớn hơn.

Đan khác nhau, có thể sinh ra đan khí khác nhau, càng là Kết Đan cảnh cao tầng, khả năng tu ra đan khí lại càng lớn, thời điểm xuất hiện cũng là càng sớm, uy lực cũng tự nhiên càng mạnh.

Nói như vậy, người kết ra Tử Đan, cơ hồ là có chín thành có thể ở Kết Đan sơ kỳ liền tu ra đan khí, mà Chanh Đan, Xích Đan, Thanh Đan, mặc dù cũng là đan sắc, nhưng phần lớn cũng phải cần Kết Đan trung kỳ, mới tu ra đan khí. Về phần Tam Thanh Mặc Thổ, hiển nhiên là hạng người thiên kiêu trong đó, kiên cường, cưỡng ép dựa vào Chanh Đan, đạt được ưu thế thuộc về Tử Đan.

Về phần tạp đan, phần lớn là nhiều màu sắc hỗn tạp, thuộc về hàng ngũ mạt lưu.

Nhưng Mạnh Hạo biết được, cảnh giới Hoàn Mỹ Kết Đan, là Kim Đan!

Giống như khi hắn Trúc Cơ, thì cần Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan, một khắc khi Kết Đan cảnh, Mạnh Hạo cần phải có Hoàn Mỹ Kim Đan, trên cơ sở tu ra Tử Đan, nuốt Hoàn Mỹ Kim Đan vào, liền có khả năng nhất định có thể, từ Tử Đan thành Kim Đan.

Ngay sau đó, Mạnh Hạo biết thứ mình cần đối mặt, chính là lôi kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 413: Trước đừng đùa. (2)

Vốn là những chuyện này còn cách Mạnh Hạo khá xa, nhưng hôm nay, sau khi Mạnh Hạo đã là Hoàn Mỹ Trúc Cơ đại viên mãn với mười tòa đạo đài, giờ phút này Kết Đan đã bày ra ngay trước mặt của hắn.

Mạnh Hạo trầm mặc trong chốc lát, nhìn trời đất mưa gió phía xa, tay áo vung lên, khói độc lượn lờ trong động phủ phía sau hắn cấp tốc co rút lại, cuối cùng ở trong tay Mạnh Hạo hóa thành một đoàn, bị hắn thu vào bên trong túi trữ vật, thân thể thoáng một cái, chạy thẳng tới phía trước.

- Ác bá, ba tên ác bá, Mạnh Hạo ngươi lừa gạt ta, ngươi lừa tình cảm của ta, ngươi lừa lực lượng của ta...

Vài ngày sau, giữa không trung Mạnh Hạo sắc mặt khó coi, cau mày, trên đỉnh đầu của hắn, miếng mỡ đông biến thành một cái mũ quan, đang lải nhải mở miệng.

Miếng mỡ đông là hai ngày trước xuất hiện, đuổi theo Mạnh Hạo đòi ba tên ác bá, nhưng ở Tây Bộ Nam Vực này, sau khi miệng giếng biến mất, tu sĩ cũng đã sớm tản đi, Mạnh Hạo căn bản tìm không được ác bá.

Cho nên... miếng mỡ đông nổi giận.

- Ngươi làm như vậy là không đạo đức, ngươi làm như vậy là không đúng, ngươi làm như vậy là không có lương tâm... ác bá của ta, ba tên ác bá của ta! !

Miếng mỡ đông càng nói càng ủy khuất.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, mặc dù sắc mặt khó coi, nhưng mấy năm qua, nhất là thời điểm ở Tử Vận Tông, miếng mỡ đông cũng thường

xuyên nhảy ra ngoài quấy rầy một phen, Mạnh Hạo sớm đã thành thói quen, giờ phút này cũng tùy ý miếng mỡ đông lải nhải.

Cho đến ba ngày sau, miếng mỡ đông càm ràm liên tiếp mấy ngày, có chút dừng lại, Mạnh Hạo vội ho một tiếng, mở miệng.

- Trước kia ngươi đã nói, sau khi ta Kết Đan, con chim anh vũ kia là có thể từ trong gương đồng đi ra ngoài?

Những lời này của Mạnh Hạo, đã đặt ở đáy lòng đợi ba ngày, giờ phút này vừa mở miệng, miếng mỡ đông nhất thời hét lên một tiếng.

- Không sai, sau khi ngươi Kết Đan, chết tiệt... cái tên tà ác vô sỉ hạ lưu hèn hạ, sắp xuất hiện rồi, ta chờ đợi ngày này đã thật lâu, ta đời này nhất định phải độ hóa nó! !

Miếng mỡ đông nổi điên, lại bắt đầu lải nhải, tiếp tục nói nhưng chủ đề không phải ác bá, mà là biến thành anh vũ thần bí.

Trong lòng Mạnh Hạo thở phào nhẹ nhỏm, hắn đã tìm được phương pháp đối phó với miếng mỡ đông rồi, chính là không ngừng tìm đề tài cho nó nói, nói hai ba cái đề tài như vậy, nó chắc chắn sẽ sớm quên đi chuyện tình gần nhất, dẫn chuyển đề tài, liền dễ dàng đối phó rồi.

Thân thể Mạnh Hạo dừng lại một chút ở giữa không trung, miếng mỡ đông biến thành mũ quan không ngừng mà càm ràm, có tiếng ong ong quanh quẩn. Cho đến bảy ngày sau, miếng mỡ đông lúc này mới có dấu hiệu ngừng lảm nhảm, tựa như muốn nghỉ ngơi một chút lại tiếp tục.

- Ngươi nói là ngươi lợi hại, hay là anh vũ kia lợi hại?

Mạnh Hạo cả kinh vội vàng mở miệng.

- Đương nhiên là ta, đương nhiên là vĩ đại, anh tuấn, bất phàm, thông

minh ta đây rồi! ! Tên vô sỉ kia là cái loại chim nhỏ, nó chỉ là một con chim, ta muốn độ hóa nó, ta muốn giết chết nó!

Miếng mỡ đông lần nữa nổi điên, giống như những lời này của Mạnh Hạo chạm đến vảy ngược của nó, giờ phút này điên cuồng, giống như lửa giận ngút trời.

- Lão Tổ Lý gia bên trong mặt nạ gần đây có nghe lời không?

Mạnh Hạo vội vàng mở miệng.

- Tức chết ta, tức chết ta, Lão Tổ Lý gia? Không sai, người nầy gần đây không hề nghe lời, lão không đạo đức, lão vô cùng tà ác, ta muốn đi dạy dỗ lão!

Miếng mỡ đông sửng sốt một chút, như đầy ngập lửa giận rồi đột nhiên tìm được chỗ phát tiết, thân thể phịch một tiếng biến mất, hóa thành một luồng khói trắng chạy thẳng tới túi trữ vật của Mạnh Hạo, nhanh chóng xông vào bên trong mặt nạ, biến mất không thấy đâu nữa.

Cho đến giờ phút này, Mạnh Hạo mới thở ra một hơi thật dài.

- Cuối cùng đã có thể yên tĩnh yên tĩnh một chút ...

Mạnh Hạo nhìn bốn phía xung quanh, hắn không có ý định sớm trở về Tử Vận Tông, mà là quyết định đi một thành trì có tu sĩ tụ tập, tìm kiếm một phòng đấu giá, bán đan dược đổi lấy chút linh thạch.

Nhưng đang đánh giá bốn phía, trầm ngâm đi về một phương hướng, bỗng nhiên vẻ mặt Mạnh Hạo khẽ động, cúi đầu vỗ túi trữ vật, lệnh bài Chủ Lô của hắn lập tức từ trong túi trữ vật tự bay ra. Trên lệnh bài kia có tử quang chớp động, trong nháy mắt khi Mạnh Hạo tiếp được lệnh bài kia, trong đầu của hắn, đột nhiên quanh quẩn một thanh âm tang thương uy nghiêm.

- Tiểu tử, chơi đủ chưa? Trước đừng đùa, trong vòng bốn ngày lập tức trở về cho lão phu, bốn ngày sau mở tiên thổ, thí luyện tấn chức Tử Lô! Cái thí luyện này cách bao nhiêu năm tổ chức một lần còn phải xem tâm tình lão phu, sắp tới sẽ mở ra, người tham dự có cơ duyên trở thành Tử Lô, ngươi nếu như không về được, coi như ngươi bỏ cuộc đó.

Mạnh Hạo mở to mắt, ngơ ngác nhìn lệnh bài Chủ Lô trong tay, thanh âm trong đầu giờ phút này đã dần dần tiêu tán, còn lưu lại một chút ngữ điệu giống như rất quen thuộc với chính mình.

Nhất là cái kia ngôn từ trêu chọc ở bên trong, lại càng làm cho Mạnh Hạo thêm kinh ngạc.

Mà thanh âm này Mạnh Hạo rõ ràng rất lạ lẫm, ở trong trí nhớ tựa hồ chưa bao giờ nghe qua.

Mạnh Hạo cau mày, thân thể hóa thành cầu vồng bay về phía trước, cũng không chờ bay ra quá lâu, thân thể hắn bỗng nhiên mạnh mẽ ngừng lại, cúi đầu lập tức nhìn về phía lệnh bài Chủ Lô trong tay, hai mắt co rút lại, sau đó lộ ra tinh mang, hơn nữa ở sâu trong tinh mang kia, còn mơ hồ mang theo một cỗ tức giận.

- Ta biết thanh âm này thuộc về ai rồi, có tư cách nói cái gì mà, thời gian thí luyện Tử Lô mở ra phải xem tâm tình lão. . . Mà lại là dung lệnh bài Chủ Lô, cách xa như vậy truyền âm đến ta, ngoại trừ Tử Lô có thể miễn cưỡng làm được ra, còn có một người. . .

- Lão quái Đan Quỷ! !

Mạnh Hạo nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không thể làm gì.

- Nhập Ma Đan của ta, hai tỷ linh thạch của ta. . .

Mạnh Hạo nghĩ đến hai tỷ linh thạch kia, hắn đã cảm thấy ngực quặn đau, như có người ở trước mặt mình, từ trong túi tiền của mình, mạnh mẽ lấy đi bảo bối, còn chính mình lại không cách nào đi phản kháng.

Trong Tử Vận Tông, có khả năng nhất biết được thân phận Đan Đỉnh của Mạnh Hạo, ngoại trừ Tử Lô địa vị tôn quý ra, cũng chỉ có Đan Quỷ kia thôi. Cái viên Nhập Ma Đan có thể lừa đảo những người khác, nhưng tất nhiên không cách nào lừa đảo Đan Quỷ.

Mà lấy địa vị của Đan Quỷ, có thể nói trong Tử Vận Tông, nếu như lão muốn biết một mấy thứ gì đó, kiên quyết không có khả năng có người có thể che dấu được rồi.

Mà Mạnh Hạo cũng chưa từng có tận lực đi che dấu cái gì, chỉ là sẽ không chủ động đi nói ra thân phận mà thôi. Dù sao ngày đó hắn tham dự Đan Phách, vốn cũng có ý định nhân cơ hội liền dương danh nho nhỏ một hồi. Nhưng lại không ngờ rằng, Nhập Ma Đan gây ra oanh động, khiến cho Mạnh Hạo cảnh giác, bởi vì sau chuyện này toàn bộ Nam Vực đều suy đoán Đan Đỉnh là ai.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 414: Đông Lai Sơn.

Hôm nay, Mạnh Hạo nhìn lệnh bài Chủ Lô trong tay. Hồi tưởng thanh âm trong đó lúc trước, truyền vào trong đầu, thở dài, hắn đã hiểu rõ, Đan Quỷ tự nhiên đã sớm biết thân phận của mình.

- Đã biết ta chính là Đan Đỉnh đại sư danh chấn Nam Vực, có được thanh danh hiển hách, vô luận một cái tông môn nào đó thấy được ta, đều khát vọng muốn ta trở thành khách vinh dự, vì cái gì còn không trả linh thạch cho ta Linh Thạch!

Mạnh Hạo nghĩ tới đây, vừa tức vừa bi phẫn.

Vẫn là không thể làm được gì, Đan Quỷ là nhân vật cấp Lão Tổ của Đan Đông nhất mạch. Nếu là lão chơi xấu, Mạnh Hạo cảm giác mình đích đích xác xác không có cách nào đi yêu cầu, đòi lại linh thạch.

- Trước kia ở trong huyện Vân Kiệt, có mấy tên tiền viên ngoại cũng đặc biệt keo kiệt, việc này cơ hồ tất cả mọi người trong huyện đều biết được, đó là đi ra ngoài nếu như không chiếm tiện nghi, chẳng khác nào là gia hỏa ném tiền! Hôm nay tại Tu Chân giới, cũng là đạo lý này, càng nhiều linh thạch, lại càng là keo kiệt!

Mạnh Hạo thở dài, cất bước hóa thành cầu vồng, hướng về xa xa gào thét mà đi.

- Thiếu nợ ta hai tỷ linh thạch, hôm nay trong túi áo ta, một khối linh thạch cũng không có. . . Mạnh Hạo vẻ mặt đau khổ nhăn mày, vừa nghĩ tới trong túi mình trống trơn, nghĩ tới hai tỷ linh thạch kia, hắn liền không cách nào bình tĩnh.

- Trong vòng bốn ngày trở về tông môn, nơi đây cách Tử Vận Tông

không chỉ bốn ngày lộ trình. . .

Mạnh Hạo tốc độ càng lúc càng nhanh.

- Thí luyện tấn chức Tử Lô. . . Cái này lão quái Đan Quỷ cầm linh thạch của ta, chẳng lẽ là trong lòng có chút áy náy, muốn cho ta một cơ hội, trở thành Tử Lô?

Hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe lên. Tim đập thình thịch, hắn hiểu cực rõ, trở thành Tử Lô đan sư đủ loại chỗ tốt.

Nhất là hôm nay ở Đan Đông nhất mạch - Tử Vận Tông, trong vòng một ngàn năm nay chỉ có tám vị Tử Lô đan sư, thủy chung không có người thứ chín. . .

Hô hấp Mạnh Hạo có chút dồn dập, tốc độ trong chốc lát càng trở nên nhanh chóng.

- Bốn ngày. . . nói cái gì cũng phải trở lại tông môn trong vòng bốn ngày!

Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, nháy mắt đi xa, một đường bay nhanh. Hắn không phải là không có cân nhắc, việc này có chút đột ngột, dù sao cũng vừa đúng lúc hắn quật khởi ở Tây Bộ Nam Vực, tu vi kéo lên, sau đó tông môn lại bảo mình trở về, việc này thấy thế nào, đều tựa hồ có chút mùi vị âm mưu.

Mạnh Hạo lại hơi trầm ngâm, bỏ đi một ít băn khoăn, tu vi của hắn không giống với lúc hắn rời khỏi tông môn, hoàn toàn có thể đổ cho việc cảm ngộ bên cạnh miệng giếng. Về phần nói tông môn có âm mưu đối với hắn, việc này dưới sự phân tích của Mạnh Hạo, hắn cảm thấy khả năng rất nhỏ.

Dù sao Tử Vận Tông thân là đại tông Nam Vực, nếu thật là có chút ác ý đối với chính mình, còn khinh thường đi dùng những loại thủ đoạn này,

có quá nhiều phương pháp để xử lý, có thể vô thanh vô tức bắt cóc hắn chẳng hạn.

Mà ở tại Đan Đông nhất mạch đã hơn năm năm, Mạnh Hạo đối với tông môn cũng có nhiều hiểu biết, hắn biết được đặc thù của Đan Đông nhất mạch là bao che khuyết điểm.

Bất quá tuy nói như thế, băn khoăn trong lòng cũng đã vơi đi rất nhiều, nhưng cẩn thận nên có thì Mạnh Hạo cũng chưa từng biến mất, mà là dấu ở đáy lòng, thông qua một chỗ lại một chỗ truyền tống trận, bay nhanh về phương hướng Tử Vận Tông.

Chỗ có truyền tống trận, là thuộc sở hữu của một số tông môn hoặc là gia tộc, mỗi khi đến nơi, Mạnh Hạo đều lấy ra lệnh bài Chủ Lô đan sư của Đan Đông nhất mạch, một đường không có bất kỳ tông môn cùng gia tộc ngăn cản, đối với việc có Chủ Lô đan sư mượn truyền tống trận, bọn họ là cực kỳ cam tâm tình nguyện.

Thời gian bốn ngày, rất nhanh liền trôi qua, tại đêm khuya ngày thứ ba, lúc trời vừa hửng sáng ngày thứ tư, Mạnh Hạo một đường phong trần, đã trải qua hai mươi truyền tống trận, không sai biệt lắm là vượt qua non nửa cái Nam Vực, mới từ Tây Bộ Nam Vực, ở trong vòng bốn ngày, về tới phạm vi của Tử Vận Tông.

- Cái này lão quái Đan Quỷ, đã có lòng như vậy, lão đã tính toán nói chuyện thí luyện Tử Lô, vì cái gì hết lần này tới lần khác lại chỉ có bốn ngày!

Khi trở về, Mạnh Hạo tinh thần không phấn chấn, có chút uể oải, nếu đổi lại là người khác, trong bốn ngày ngắn ngủn, liên tục truyền tống hai mươi lần, cũng đều cực kỳ mỏi mệt khủng khiếp. Cũng may, sau khi tu vi của Mạnh Hạo đạt tới mười tòa đạo đài, linh thức so với trước, cường đại hơn rất nhiều, bằng không, dựa vào tu vi lúc trước của hắn, ở trong thời gian ngắn như vậy, truyền tống nhiều lần như thế, chắc chắn càng

thêm mỏi mệt khó chịu.

Thậm chí trong bốn ngày này, Mạnh Hạo ngay cả thời gian ngồi xuống nghỉ ngơi cũng không có, không phải chạy đi thì là truyền tống. Tuy nói là như thế, nhưng cũng không phải là không có chỗ tốt, tối thiểu là sau khi trải qua bốn ngày liên tục vận chuyển tu vi, mười tòa đạo đài của Mạnh Hạo đã hoàn toàn vững chắc, thậm chí có thể tùy thời đi trùng kích Kết Đan cảnh.

Thở hổn hển, Mạnh Hạo ở trong phạm vi của Tử Vận Tông gào thét bay nhanh, giờ phút này tại giữa không trung, lúc đi về phía trước, bầu trời đã tảng sáng, một đường có thể gặp phải một ít tu sĩ ra ngoài. Những người này phàm là thấy được áo bào trên người Mạnh Hạo, sắc mặt đều đồng loạt biến hóa, cung kính hướng ôm quyền cúi đầu Mạnh Hạo.

Nơi này là phạm vi của Tử Vận Tông, toàn bộ tông môn gia tộc nơi đây, đều là phụ thuộc vào Tử Vận Tông, mà áo bào trên người Mạnh Hạo đại biểu cho thân phận của hắn, đương nhiên sẽ đạt được tôn trọng như thế.

Ở phía xa xa, đã nhìn thấy cái pho tượng Tử Đông Chân Nhân cực lớn của Tử Vận Tông, giờ phút này đã là sáng sớm, Mạnh Hạo cả người mỏi mệt, càng có oán khí, gào thét bay thẳng đến Tử Vận Tông, nháy mắt liền tới gần. Vừa mới tới gần tông môn, lập tức vốn là hư vô vô hình, đột nhiên xuất hiện một tầng gợn sóng.

Nhưng Mạnh Hạo làm nhìn như không thấy, thân thể lập tức đụng phải cái gợn sóng vô hình kia, trực tiếp bước vào, cái này gợn sóng nhấc lên từng trận rung động, vô thanh vô tức lại biến mất.

Nếu là đổi lại là một người không phải của Tử Vận Tông tiến đến, tầng gợn sóng vô hình này, đủ để diệt sát tất cả tu sĩ dưới Nguyên Anh.

Mạnh Hạo lại ở trong tông môn gào thét mà đi, một đường gặp không ít đệ tử của Tử Khí nhất mạch. Nguyên một đám sau khi nhìn thấy Mạnh

Hạo, đều là lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Biểu tình của những người này, Mạnh Hạo nhìn ở trong mắt, nội tâm ẩn ẩn có chút không ổn. Đúng lúc này, bỗng nhiên một tên đệ tử thiên kiêu của Tử Khí nhất mạch, cùng Mạnh Hạo có chút quen thuộc, lúc nhìn thấy Mạnh Hạo, lập tức lên tiếng gọi hỏi.

- Phương đại sư tại sao trở về?

Mạnh Hạo bước chân dừng lại, quay đầu nhìn về phía tu sĩ vừa nói chuyện.

- Nguyên lai là Tống huynh. . . Phương mỗ lúc trước là đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện, hôm nay lịch lãm rèn luyện chấm dứt. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 415: Người thứ mười.

- Đại sư là đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện vừa trở về? Nhanh đi Đông Lai Sơn, lúc sáng sớm, toàn bộ Chủ Lô cùng với đan sư của Đan Đông nhất mạch, đều đã tập trung đi nơi đó, nghe nói là muốn tiến hành thí luyện Tử Lô!

Tu sĩ họ Tống lập tức mở miệng.

- Đông Lai Sơn?

Trong đầu Mạnh Hạo lập tức hiện lên một ngọn núi, núi này tồn tại ở phía đông Đông Lai Quốc, cách Tử Vận Tông không tính quá xa, cũng không tính rất gần.

- Đúng vậy a, lần này thí luyện tấn chức Tử Lô, oanh động mấy đại tông môn, sớm đã có tiền bối các tông tiến đến xem lễ, đại sư. . .

Tu sĩ họ Tống gấp giọng mở miệng, Mạnh Hạo thở sâu, sau khi ôm quyền thì không kịp nói thêm cái gì, hóa thành cầu vồng lập tức gào thét đi xa.

Hắn còn đem linh thức nháy mắt khuếch tán, thấy được trong Đan Đông nhất mạch, quả thật không còn một mống đan sư nào nữa, quay người, vận tốc độ cực nhanh, lập tức đi xa.

- Lão quái Đan Quỷ, ngươi nói chuyện không rõ ràng!!!

Mạnh Hạo cắn răng, dù là mỏi mệt cũng triển khai tốc độ cao nhất.

Đông Lai Sơn, ngọn núi cao nhất trong Đông Lai Quốc, núi này cao vút trong mây, từ ở giữa sườn núi đã bắt đầu có mây trắng như sương mù

bao phủ quanh năm, như tiên vân lượn lờ, sử sách có không ít truyền thuyết, truyền lưu trong Đông Lai Quốc.

Đỉnh núi của núi này băng tuyết bao trùm, phàm nhân căn bản không có khả năng leo lên, nhất là ở bên ngoài Đông Lai Sơn này, quanh năm có tu sĩ Tử Vận Tông tu sĩ, khiến cho nơi đây như là một cấm địa.

Coi như là đệ tử Tử Vận Tông, nếu không có lệnh bài đặc thù, cũng không cho phép trèo lên núi này, lại càng không cần phải nói người ngoại tông rồi, trừ phi là một số sự tình cực kỳ long trọng đối với Tử Vận Tông, mới có thể bước lên Đông Lai Sơn này.

Còn nghe đồn, tại vạn năm trước, Tử Vận Tông thực sự không phải là ở vị trí địa phương như hôm nay, mà là ở tại Đông Lai Sơn, về sau xảy ra chuyện gì đó, mới khiến cho Tử Vận Tông không thể không rời đi.

Tuy nói như thế, nhưng Đông Lai Sơn này, lại thủy chung bị Tử Vận Tông nghiêm khắc thủ hộ, nói nó là cấm địa, không bằng nói là Thánh Địa!

Giờ phút này ở đỉnh núi Đông Lai Sơn, có một lò đan cực lớn, cái lò bên trên đan này tồn tại vô số phù văn lồi lõm, một cỗ cảm giác tang thương, từ trên lò đan này khuếch tán ra, giống như nó tồn tại tuế nguyệt, chừng cả vạn năm.

Nếu như Mạnh Hạo ở đây lúc này, nhất định liếc nhận ra, cái lò đan này. . . chính là lò đan hư ảnh cực lớn giữa không trung mà mỗi lần Đan Đông nhất mạch mở Tử Vận Tiên Thổ ra, thì tất cả mọi người đều thấy được!

Mà lò đan ở đỉnh núi kia, hiển nhiên mới chính là bản thể của nó!

Tại bên ngoài lò đan, giờ phút này ngàn vị Đan sư, trăm vị Chủ Lô, còn có cái kia tám vị Tử Lô đan sư của Đan Đông nhất mạch - Tử Vận Tông,

như biển rộng mênh mông, cánh rừng bao la bạt ngàn toàn người là người, tất cả toàn bộ đều có mặt!

Thậm chí ở bên ngoài, toàn bộ Nam Vực ngũ tông tam tộc, còn có một số tông môn khác lấy luyện đan làm chủ, cũng có vài lão nhân của riêng mình, khoanh chân ngồi ở xung quanh đỉnh núi.

Mỗi lần Đan Đông nhất mạch thí luyện tấn chức Tử Lô, chẳng những là việc trọng đại của Tử Vận Tông, mà còn là đại sự của cả Nam Vực, bởi vì ngoại trừ nguyên nhân Tử Lô đan sư là đan sư dưới đỉnh phong ra, thì nguyên nhân trọng yếu hơn là. . .

Cái thí luyện gọi là tấn chức Tử Lô này, trên thực tế, chính là một hồi Đan Quỷ thu đồ đệ!

Hiện nay ở Tử Vận Tông, tám vị Tử Lô đan sư, đều là đệ tử ký danh của Đan Quỷ đại sư, trở thành Tử Lô, đây là một phương pháp chính thức bái Đan Quỷ làm thầy!

Trừ lần đó ra, trường hợp như Sở Ngọc Yên cùng Đinh Tín năm đó, đều là bởi vì được Đan Quỷ đại sư coi trọng tư chất luyện đan, mới thu vào làm đồ đệ. Bất quá thân phận như vậy, trên thực tế cũng không được đan sư của Đan Đông nhất mạch quá tán thành, bọn họ duy chỉ có tán thành là dựa vào cố gắng của mình, từ dược đồng bắt đầu từng bước một đi lên đan sư, Chủ Lô, cho đến một bước cuối cùng vào Tử Lô, sau đó bái Đan Quỷ làm thầy.

Bất quá Sở Ngọc Yên còn đỡ một chút, thân phận của nàng trong tong môn khá cao, quan trọng hơn là bản thân nàng trên phương diện luyện đan tại Đan Đông nhất mạch danh khí không nhỏ, cộng thêm dung nhan xinh đẹp, những điều này đều là những nguyên nhân mà làm cho mọi người có thể tiếp nhận nàng.

Nhưng cho dù là thế, tấn chức Tử Lô đối với nàng mà nói, cũng là rất

quan trọng. Giờ phút này Sở Ngọc Yên cũng đứng trong đám người, hai mắt nàng lộ ra tia sáng chấp nhất, đối với cái cơ hội tấn chức Tử Lô lần này, nàng nhất định phải nắm được.

Ánh mắt của nàng lúc này rơi vào bóng lưng của một nam tử trung niên cách đó không xa, cũng là một người tham dự thí luyện tấn chức Tử Lô đan sư. Người này mặt trắng không râu, tướng mạo tuấn lãng, vẻ mặt còn có khí tức không giận tự uy, một thân trường bào, có từng trận đan hương tràn ra, nhìn qua thì có chút bất phàm.

Hơn nữa ở trên nét mặt y, lại lộ ra một tầng cô độc ngạo nghễ, giống như có khác biệt rõ rang với mọi người. Loại vẻ mặt này, loại bộ dáng này, loại cảm giác này, cơ hồ giống như đúc Đan Đỉnh đại sư trong suy nghĩ của Sở Ngọc Yên.

- Y chính là đối thủ trong lần tấn chức Tử Lô này của ta. . .

Sở Ngọc Yên than nhẹ trong lòng, nhìn qua người nam tử trung niên cao ngạo kia, người này là một trong những thiên kiêu trong số Chủ Lô đan sư, kỳ danh Diệp Phi Mục.

Trong số những Chủ Lô đan sư, Diệp Phi Mục này được công nhận, tạo nghệ đan đạo cao, tư chất mạnh, ngàn năm hiếm thấy, thậm chí được vinh dự có khả năng trở thành Tử Lô Đan sư nhất. Nhiều năm trước, khi y vừa vào tông môn, liền lập tức kinh động đến Đan Đông nhất mạch, hơn nữa còn có Tử Lô Đan sư Diệp Vân Thiên, bởi vì đôi bên đều là họ Diệp, còn kinh diễm với tư chất người này, đối với y cũng có nhiều chiếu cố.

Một đường thẳng tiến, đã trở thành đệ nhất nhân trong số dược đồng năm đó, sau lại đã trở thành đệ nhất nhân trong các đan sư, dùng thân phận như vậy bước vào Chủ Lô, yên lặng nhiều năm. Tạo nghệ đan đạo của y được người đồn đại, là đã sớm trở thành Chủ Lô đỉnh phong, có thể liệt vào hàng nửa bước Tử Lô.

Càng làm cho người kinh diễm hơn, là người này chẳng những tư chất đan đạo cực cao, tu hành cũng là kinh người, nhiều năm trước đã Kết Đan, tuy rằng còn chưa có tu ra đan khí. Nhưng rất nhiều người đều suy đoán, nếu như không phải người này đắm chìm trong luyện đan, hôm nay chắc chắn đã là Kết Đan trung kỳ hoặc hơn.

Lần thí luyện tấn chức Tử Lô này, Diệp Phi Mục, là người được xem trọng nhất, tiếp theo mới là Sở Ngọc Yên, mặc dù là lần này cũng có vài người khác tham dự, nhưng có thể nói, lần thí luyện này, là trấn đấu thuộc về y cùng với Sở Ngọc Yên.

Ưu thế duy nhất của Sở Ngọc Yên trong lần này, là nàng đã là đệ tử của Đan Quỷ. Mà Diệp Phi Mục, ưu thế của y rất mạnh, cho dù là Sở Ngọc Yên cũng hiểu được áp lực thật lớn, y gần như được hơn 90% Chủ Lô đan sư tán thành, có năm vị Tử Lô đan sư coi trọng, thậm chí Đan Quỷ đã từng không chỉ một lần tán thưởng. Tất cả những việc này, đều là điểm đáng để Diệp Phi Mục ngạo nghễ.

Trọng yếu hơn. . . là thiên kiêu Diệp Phi Mục này, ở trong một năm qua, được ngoại giới cùng với trong tông môn đồn đại một thân phận, càng ngày càng có nhiều người, bắt đầu đồn đại y. . .chính là Đan Đỉnh đại sư!

Mà từ đầu đến cuối, cái người Diệp Phi Mục này đều không có lên tiếng giải thích qua đối với chuyện bàn luận này. Hành động này càng khiến cho việc này được lưu truyền càng ngày càng lớn, dần dần đã có không ít người chắc chắn khẳng định, Đan Đỉnh, chính là Diệp Phi Mục này.

Mà sở dĩ dùng đỉnh làm ấn, là bởi vậy danh tự của người này là, Phi Mục!

Phi Mục là đỉnh!

Càng ngày càng có nhiều Chủ Lô đồng ý với việc này, thậm chí trong số

các Tử Lô Đan sư cũng có mấy người đồng quan điểm.

Đối với việc của Đan Đỉnh, Sở Ngọc Yên chú ý cực cao, nàng thậm chí còn tự mình đi tìm Diệp Phi Mục hỏi thăm, mặc dù đối phương không có trực tiếp thừa nhận, nhưng này loại lặng yên ngầm thừa nhận này, Sở Ngọc Yên lại há có thể nhìn không ra.

Chỉ là, sau khi biết được đáp án, Sở Ngọc Yên lại có chút mất mát, loại cảm giác này rất khó hình dung, giống như là tỉnh lại từ một giấc mộng đẹp, phiền muộn phát hiện, sự thật cùng mộng cảnh, nhìn như đồng dạng, nhưng lại ẩn chứa bất đồng mơ hồ.

- Cho dù y là Đan Đỉnh đại sư, nhưng lần thí luyện tấn chức Tử Lô này, ta cũng muốn cùng y thoải mái tranh giành một lần!

Sở Ngọc Yên thở sâu, nội tâm kiên định, nàng chẳng biết tại sao, trong một chớp mắt khi kiên định, trong đầu đột nhiên hiện lên một bóng người khác, đó là Phương Mộc.

- Làm sao lại nghĩ đến hắn. . .

Sở Ngọc Yên khẽ lắc đầu, xua tan bóng dáng Phương Mộc trong đầu.

Sáng sớm Đông Lai Sơn, mặt trời không tới đỉnh, đỉnh núi là một vùng thế giới băng tuyết, cái lò đan cực lớn kia càng tràn ra khí tức tuế nguyệt tang thương, bốn phía rất yên tĩnh.

Tám vị Tử Lô đan sư của Đan Đông nhất mạch, lần lượt khoanh chân ngồi ở bốn phía, ở phía sau bọn họ, Chủ Lô, Đan sư, hơn một ngàn người, toàn bộ ở chỗ này khoanh chân ngồi xuống.

Ở bên ngoài thì lại đông nghẹt người của những tong môn khác đến xem lễ, nếu có người tấn chức Tử Lô thành công, bọn họ sẽ chứng kiến chứng nhận một màn này, tuyên cáo Nam Vực, Tử Vận Tông xuất hiện vị Tử

Lô thứ chín, Đan Quỷ đại sư lại thu thêm một vị đệ tử.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 416: Người thứ mười. (2)

- Thời cơ đã đến!

Người có tư cách lâu năm nhất trong Tử Lô Đan sư - Lâm Hải Long, bỗng nhiên mở mắt ra, trầm giọng mở miệng.

Trong chớp mắt khi lời nói của lão truyền ra, từng trận tiếng chuông từ đỉnh núi nơi này tự mình vang lên, quanh quẩn bốn phía, tầng mây trên trời cao lập tức cuồn cuộn, thậm chí còn có từng cái gương mặt tang thương lần lượt hiển hiện ở bên trong tầng mây, như bao quát toàn bộ mặt đất.

Cùng lúc đó, cái kia lò đan cực lớn, tản mát ra quang mang nhu hòa, thậm chí còn có ánh sáng bảy sắc phóng lên trời, khiến cho toàn bộ thế giới tại thời khắc này, toàn bộ giống như bị hào quang lượn lờ.

Từ xa nhìn lại, toàn bộ bên ngoài Đông Lai Sơn, tựa như có một cái lò đan hư ảnh cực lớn mơ hồ tồn tại, bao phủ bát phương.

Một bóng người mặc trường bào màu trắng, chậm rãi từ trong hư vô gợn sóng đi ra, đứng ở trên lò đan, lão giả này tướng mạo bình thường, nhưng hết lần này tới lần khác, ở trong cái vẻ bình thường kia, lại làm cho người một loại cảm giác thoát tục.

Chung quanh lão, hư không vặn vẹo, giống như sự xuất hiện của lão, là cứng rắn xâm nhập vào bên trong phiến thế giới nơi này, nhìn như không cân đối, nhưng hết lần này tới lần khác, lúc nhìn lại, thì lại có cảm giác như lão vốn là ở ngay chỗ này.

Trên ống tay áo của lão thêu ấn ký lò đan, một thân đơn giản trường bào, một đầu tóc trắng, ánh mắt ôn hòa, nhìn về phía tuế nguyệt tang thương

bốn phía, trên mặt lộ ra mỉm cười.

- Đa tạ chư vị đạo hữu Nam Vực, tới đây xem đại điển lão phu thu đồ đệ. Chân thân của lão phu không tiện ra ngoài, chỉ có thể dùng thần niệm ngưng thân tới đây, mong chư vị đạo hữu thứ lỗi.

Lão giả này, chính là đỉnh phong đan đạo được toàn bộ Nam Vực chú mục, Đan Quỷ đại sư!

Lời nói của lão truyền ra, lúc quanh quẩn toàn bộ đỉnh núi, toàn bộ người Đan Đông nhất mạch, từ Đan sư, đến Chủ Lô, Tử Lô cũng thế, đều ngay ngắn cúi đầu, vẻ mặt cực kỳ cung kính, Đan Quỷ, là Lão Tổ của cả Đan Đông nhất mạch.

- Đan Quỷ đại sư khách khí, đại sư thu đồ đệ, tấn chức Tử Lô, đây là việc trọng đại của Nam Vực, Tiêu mỗ đương nhiên muốn đến xem lễ.

Sơn Cửu đại sư của Kim Hàn Tông chưa có tới, người đến chính là đương kim Đại trưởng lão của Kim Hàn Tông, tu vi là Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn - Tiêu Tịch Phong, giờ phút này cười mở miệng, thanh âm nhàn nhạt, nhưng lại truyền khắp bốn phía.

Y ở trong Kim Hàn Tông đức cao vọng trọng, địa vị tôn cao, gần hơn chín trăm tuổi thọ nguyên, khiến cho y trở thành nửa bước Lão Tổ Kim Hàn Tông, đáng tiếc tuổi không quá ngàn, thì nghịch không được thiên, nếu như y trong vòng trăm năm tới có thể đột phá Nguyên Anh trở thành Trảm Linh, thì hoàn toàn trở thành Lão Tổ.

Nếu không thể, chỉ có đạo vẫn mà tọa hóa.

Tại bên cạnh của y, đi theo hơn mười người tu sĩ Kim Hàn Tông, tên mập cũng có mặt trong đó, bất quá lúc này đây gã, thế nhưng lại cực kỳ khẩn trương, trên người lại không có chút càn quấy nào, ngược lại là vẻ nhu thuận trước nay chưa từng có.

Toàn bộ Kim Hàn Tông, người gã sợ nhất, chính là vị bên cạnh này - Tiêu Đại trưởng lão.

- Tử mỗ nghe nói Đan Quỷ đại sư thu đồ đệ, là liền tức khắc chạy đến, cũng may không có muộn.

Người Thanh La Tông đến, là Tử La Lão Tổ, y khoanh chân ngồi ở một bên khác, cười mở miệng. Trong hàng đệ tử mang theo bên người, thế nhưng cũng có Chu Kiệt, thậm chí Hàn Bối cũng xuất hiện ở trong đó, đang ngó nghiêng khắp nơi, giống như đang tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Loại đại sự như vậy ở Nam Vực đã thật lâu không có xuất hiện, lần thí luyện tấn chức Tử Lô này, toàn bộ mấy cái đại tông trong Nam Vực đương nhiên đều nhao nhao đến. Nhất Kiếm Tông Tam Tôn Kiếm Đạo, trong đó đệ nhị Tôn giả - Không Thánh đạo giả, cũng khoanh chân ngồi ở một chỗ, trong hàng ngũ đệ tử Nhất Kiếm Tông xung quanh, Trần Phàm cũng ở trong đó, còn có một nữ tử, chính là Sơn Linh - Nhất Kiếm Tông.

- Đan Quỷ đại sư quá khách khí, đại sư thu đồ đệ, bất cứ một người đệ tử nào đều sẽ là truyền thừa đan đạo của Nam Vực, việc này bần đạo đương nhiên muốn tới xem lễ, chứng nhận.

Không Thánh đạo giả mỉm cười nói, thanh âm bằng phẳng, cho dù y là Tôn giả của Nhất Kiếm Tông, có thể bao quát vạn tông, nhưng ở trước mặt Đan Quỷ đại sư, y giống như thu liễm hết tất cả tôn cao, hóa thành tôn kính.

Người đại diện Huyết Yêu Tông đến, là một lão giả toàn thân gầy còm, mặc đạo bào màu đỏ, trên đầu còn có một chút ít tóc bạo. Lão giả này làn da khô quắt, tử khí nồng đậm, hai mắt không có đồng tử, mà là một mảnh trắng đục.

Giờ phút này nghe thấy thanh âm Đan Quỷ, lão giả này khẽ gật đầu, không nói gì.

Lão là một người mù lòa, nhưng lại có thể có được thanh danh hiển hách ở Nam Vực, chính là Đệ Tam Yêu của Huyết Yêu Tông - Thi Yêu Đồ La! Lần này đi tới Đông Lai Sơn, người của Huyết Yêu Tông, ngoại trừ lão ra, chỉ có Lý Thi Kỳ.

Còn có người của tam đại gia tộc, người đại diện cho gia tộc mình đến đều là thế hệ Nguyên Anh đại viên mãn, giờ phút này cũng đều thay phiên lên tiếng.

- Lần này, tu sĩ tham dự thí luyện tấn chức Tử Lô, tổng cộng mười người, các ngươi đều xuất hiện đi.

Trên lò đan, Đan Quỷ đại sư mỉm cười mở miệng, thanh âm bình tĩnh, nhưng lại ẩn chứa một cỗ uy nghiêm, khiến cho hư vô bốn phía xuất hiện chấn động mà vặn vẹo. Lúc âm thanh khuếch tán, Sở Ngọc Yên, Diệp Phi Mục, còn có bảy vị Chủ Lô đan sư khác, từng người từ trong đám người đi ra, đứng ở vị trí gần lò đan nhất.

Nhưng tính cả Sở Ngọc Yên cùng với Diệp Phi Mục vào, thì hiện giờ đứng ở xung quanh lò đan, chỉ có tổng cộng chín người, không phải mười người như lời Đan Quỷ đại sư đã nói, hiện tượng này lập tức dẫn tới sự chú ý của tu sĩ Đan Đông nhất mạch, cũng làm cho những người xem lễ của các tông môn khác ở xung quanh, nhao nhao nhìn lại.

Mà ngay cả chín người Sở Ngọc Yên có tư cách tham dự thí luyện tấn chức Tử Lô, cũng đều nhìn nhau một cái, đáy lòng đồng loạt suy đoán, người thứ mười là ai.

Nhưng không đợi có người mở miệng, một đạo cầu vồng từ bầu trời phía xa xa dùng tốc độ cực nhanh gào thét mà đến, nháy mắt tới gần, trực tiếp

xông lên đỉnh núi, lập tức liền đi tới nơi đây, hóa thành bóng dáng Mạnh Hạo. Hắn thở hổn hển, hắn đến lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, nhưng Mạnh Hạo này lại không thèm để ý, lúc tới gần hắn đảo mắt nhìn mọi người xung quanh, nhất là lúc ánh mắt nhìn thấy bóng dáng chín người Sở Ngọc Yên thì sáng lên, thấy được Đan Quỷ đại sư ở trên lò đan.

Nhưng ở trong mắt Mạnh Hạo nhìn lại, người này chỉ là một lão đầu lạ lẫm.

- Người thứ mười đã đến, Phương Mộc ngươi còn không qua đây!

Đan Quỷ đại sư vẻ mặt vẫn như thường, nhàn nhạt mở miệng.

Nghe đến đó, Mạnh Hạo không chút do dự cất bước, từ trong đám người đi ra, đứng ở phía sau chín người này, ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo tập hợp bất đắc dĩ cùng tức giận hóa thành u oán, nhìn thoáng qua Đan Quỷ đại sư ——

Vừa rồi, khi lão đầu lạ lẫm trong mắt Mạnh Hạo vừa mới mở miệng, hắn liền lập tức nghe ra chính là thanh âm bản thân nghe thấy trong lệnh bài Chủ Lô bốn ngày trước, lại nhìn vẻ mặt mọi người bốn phía, Mạnh Hạo há có thể đoán không ra ... Người này, chính là Đan Quỷ đại sư tiếng tăm lừng lẫy.

Nhưng trên thực tế ở trong mắt Mạnh Hạo, lão đầu Đan Quỷ đại sư này rất bình thường, không có cái gì gọi là khí chất tiên phong đạo cốt, cũng không có làm cho người ta liếc cái đã cảm thấy bá đạo lăng lệ ác liệt, ngược lại chỉ là một cái lão đầu bình thường.

Nhất là khi... Mạnh Hạo nghĩ đến đối phương thiếu nợ chính mình hai tỷ linh thạch, thì nội tâm càng thêm khó chịu rồi, thế nhưng lại không cách nào mở miệng đi nói cái gì đó. Hơn nữa còn nghĩ đến đối phương nói trong vòng bốn ngày trở lại, nhưng lại cố ý không nói rõ địa phương, làm

hại chính mình vội vàng đi tông môn, sau lại phải tranh thủ thời gian đến nơi này, giày vò đến tinh bì lực tẫn.

Loại cảm giác khó chịu này sau khi lắng đọng, liền hóa thành tức giận cùng bất đắc dĩ trên mặt Mạnh Hạo giờ phút này.

Sở Ngọc Yên liếc nhìn Mạnh Hạo, khẽ hừ một tiếng, thu hồi ánh mắt, quay đầu không tiếp tục để ý tới, bên cạnh hắn là Diệp Phi Mục, từ đầu đến cuối cũng không nhìn Mạnh Hạo, mà là cao ngạo đứng ở nơi đó, một lời không nói.

Về phần bảy người khác, cũng phần lớn là liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, rồi không hề chú ý nữa, về phần ý tứ cạnh tranh trong lòng đối với lần tấn chức Tử Lô này, sẽ không dễ dàng hiển lộ ra.

Lúc An Tại Hải nhìn thấy Mạnh Hạo, khóe miệng lộ ra một vòng cung tươi cười không thể thấy, y biết được thân phận Mạnh Hạo, cũng hiểu được thái độ của sư tôn đối với tiểu gia hỏa này. Đó là bỏ mặc cái tên Phương Mộc này ở trong tông môn vui sướng chơi đùa, về phần cái gọi là thân phận Đan Đỉnh, nếu như tên Phương Mộc này nguyện ý nói ra thì nói ra, không muốn, thì cũng là chuyện riêng của Phương Mộc này.

Về phần những người của các tông môn khác, Tử La Lão Tổ của Thanh La Tông sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, thì thiện ý gật nhẹ đầu. Chu Kiệt mặt không biểu tình. Hàn Bối thì là ngóng nhìn Mạnh Hạo, nét mặt tươi cười như hoa, cái biểu tình này bị rất nhiều người nhìn thấy, Sở Ngọc Yên sau khi nhìn lướt qua chỗ đó, đôi mi thanh tú liền nhăn lại, đáy lòng chẳng biết tại sao, cảm giác không quá thoải mái.

Tên mập thì lại mở to mắt, nhìn nhìn Sở Ngọc Yên, lại nhìn Mạnh Hạo một chút, cuối cùng là lé mắt liếc nhìn Hàn Bối một cái, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ bội phục, về phần nội tâm gã là suy nghĩ cái quái gì, thì chỉ có chính gã mới biết được thôi.

- Nguyên lai vị này chính là Phương Mộc đan sư mấy ngày thanh danh nổi lên bốn phía ở Tây Bộ Nam Vực.

Người đại diện bên Vương gia, là một bà lão, bà lão này mặt mũi tràn đầy nếp nhăn, giờ phút này khoanh chân ngồi ở một chỗ, trong đám người Vương gia đi theo bên người, Vương Đằng Phi cũng có mặt ở bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 417: Lò đan mở.

Chỉ bất quá sắc mặt gã âm trầm, từ đầu đến cuối không nhìn tới Sở Ngọc Yên chút nào, giống như là nhìn như không thấy. Mà Sở Ngọc Yên chỗ đó, thì luôn luôn bình tĩnh, cho dù là nhìn lại, cũng đều không có gì vẻ gì âm trầm, đã không còn đem sự tình năm đó để ở trong lòng.

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.

Tiếng cười từ bên phía người của Tống gia truyền tới, nói chuyện chính là Tống lão quái của Tống gia, lão ngồi ở cách đó không xa, lúc cười mở miệng, thì ánh mắt lại ở trên người Mạnh Hạo đánh giá một phen.

Ngồi ở bên cạnh lão, người của Tống gia có hơn mười vị, Tống Vân Thư lại không có mặt, nhưng vị hôn thê trên danh nghĩa của Mạnh Hạo ... Tống Giai, thế nhưng lại ngồi ở bên cạnh Tống lão quái. Nhiều năm không gặp, Tống Giai trổ mã đến duyên dáng yêu kiều, giờ phút này nàng ngồi ở chỗ kia, vẻ mặt trang nhã, tướng mạo xinh đẹp, giống như một đóa lan hoa nở rộ.

Chỉ là cặp lông mày kia nhíu lại giống như buồn phiền lắng đọng nhiều năm, khiến cho nàng cả người thoạt nhìn tựa như u lan.

- Tử Vận Tông, dưỡng ra một đệ tử không tệ, chúc mừng Đan Quỷ đại sư rồi.

Người đại diện Lý gia trong tam đại gia tộc chính là tộc lão của gia tộc, Lý Quốc Bang, gần kề hơn năm trăm tuổi thọ nguyên, tu vi cũng chuẩn bị bước vào Nguyên Anh hậu kỳ, khiến cho Lý Quốc Bang này ở trong Lý gia có quyền thế thật lớn.

Giờ phút này nhàn nhạt mở miệng, thanh âm truyền ra, bên cạnh của lão,

trong hàng ngũ đệ tử của Lý gia, có Lý Đạo Nhất ở bên trong, y chính là hơi khẽ cau mày, ngóng nhìn Mạnh Hạo.

Đan Quỷ đại sư mỉm cười, không có mở miệng, mà là ánh mắt lại đảo qua trên thân mười người Mạnh Hạo.

- Hải Long, ngươi tới nói một chút quy tắc.

Đan Quỷ thu hồi ánh mắt, cất bước đi về một bên, sau khi khoanh chân ngồi xuống, thì không mở miệng nữa.

Có tư cách lâu năm nhất trong Tử Lô đan sư, Lâm Hải Long, vội vàng đứng lên, hướng về phía Đan Quỷ đại sư cung kính cúi đầu, lúc này mới nhìn về phía nhóm người Mạnh Hạo.

- Tấn chức Tử Lô đan sư, nếu nói nó là thí luyện, không bằng nói là một hồi khảo thí tổng hợp bao gồm thảo mộc, luyện đan, biết phương, thậm chí kể cả tu vi cùng với đan đạo! Trận thí luyện này, lão phu đã trải qua, các vị Tử Lô Đan sư khác mà các ngươi thấy bên cạnh ta, cũng đều là ở niên đại của chính mình, trong thí luyện Tử Lô trổ hết tài năng, lấy được Tử Lô!

- Nhưng... từ xưa đến nay, Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông ta, tổng cộng mở ra bảy mươi chín lần khảo thí Tử Lô, nhưng cho đến nay, mới chỉ có mười bảy lần có người tấn chức Tử Lô thành công, về phần sáu mươi hai lần còn lại, người tham dự toàn bộ thất bại, không người nào có thể làm cho lò đan trở thành tử sắc.

- Cho nên, cho dù các ngươi đã lấy được tư cách tham dự lần này thí luyện, nhưng là có bảy thành khả năng là chắc chắn thất bại.

Lâm Hải Long vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lần lượt nhìn về phía nhóm người Mạnh Hạo, chậm rãi đảo qua trên thân từng người một.

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, giờ phút này hắn còn đang mỏi mệt toàn thân, bất quá có chuyện có liên quan đến Tử Lô của Tử Vận Tông, Mạnh Hạo đã từng gặp qua trên một ít điển tịch. Ví dụ như Tử Lô đan sư chính thức của Tử Vận Tông, từ xưa đến nay, tổng cộng có được mười bảy người, trong đó có hai người mưu phản tông môn, một là Sơn Cửu, một thì là họ Liễu.

Mà còn lại mười lăm người, tại ngàn năm trước, có năm người vẫn lạc, có hai người trong lúc ra ngoài lịch lãm rèn luyện, thì mất tích vô ảnh, cho dù là Đan Quỷ đại sư đích thân đi tìm kiếm, cũng tìm không thấy quá nhiều dấu vết để lại, duy có thể xác định chính là, hai người này không có tử vong, nhưng chẳng biết tại sao, lại biến mất khỏi Nam Vực.

- Bất quá coi như là thất bại đi nữa, thì các ngươi cũng có thể đạt được một ít tạo hóa trong đó. Lần thí luyện tấn chức Tử Lô này, các ngươi không có nguy hiểm về tính mạng, một gã đan sư cả đời… có thể, chỉ có một cơ hội tham dự thí luyện.

Một lần thất bại, cả đời không có lần thứ hai!

Cho nên từ xưa đến nay, tại trong khu vực thí luyện này, có không ít đan sư để lại sáng tạo hoặc là đan phương đặc thù của chính mình, còn có lý giải cùng với kinh nghiệm của bọn họ đối với đan đạo, đem những thứ này lưu lại cho hậu nhân, lưu lại cho những người có tư cách tham dự thí luyện những năm tháng sau này.

- Lão phu còn nhớ rõ năm đó, ta ở trong khu vực thí luyện, đã để lại lý giải đặc biệt cùng suy đoán của ta đối với Tam Phàm Đan...

Lâm Hải Long chậm rãi lên tiếng, trong mắt hiện lên một tầng hồi ức.

- Thí Luyện Chi Địa, là một tòa núi tiên thổ, dưới núi có một lò đan mẹ, cái lò đan mẹ này, chính là tạo hóa đầu tiên của mười người các ngươi, từ trong đó đạt được lò đan bản mệnh thuộc về mình. Chuẩn xác mà nói,

tại trong lúc các ngươi lựa chọn lò đan, cũng là lúc lò đan đang lựa chọn các ngươi!

- Sau đó lại để cho là đan bản mệnh của các ngươi, ở trên ngọn núi này, trở thành tử sắc, thì xem như hoàn thành thí luyện thứ nhất, cuối cùng người đầu tiên leo lên đỉnh núi, thì sẽ lấy được tư cách trở thành Tử Lô!

- Nhưng này tư cách này, nếu chỉ có một người đạt được, thì người này chính là Tử Lô đan sư, còn nếu có nhiều người đạt được, thì quyền lựa chọn cuối cùng, thuộc ở những Chủ Lô đan sư và Tử Lô đan sư đang ngồi ở nơi này. Sự tán thành của bọn họ mới là trọng điểm để trở thành Tử Lô!

Lâm Hải Long thâm ý sâu sắc nhìn thoáng qua mười người Mạnh Hạo, sau khi ánh mắt đã nhìn đủ mười người thì nói ra một câu trầm trọng.

- Lò đan sau lưng các ngươi, là chí bảo vạn năm trước Tử Đông Chân Nhân lưu lại, trong đó có một mảnh Tiên Thổ, còn có tiên sơn, trên đó có mười con đường, tồn tại ở xung quanh, phân ra những thí luyện khác nhau, không có cùng khảo nghiệm, tất cả đều phải dựa vào đan đạo của từng người các ngươi mà xông qua. Mỗi khi xông qua một cửa, dựa theo thành tích khác nhau, màu sắc lò đan của các ngươi cũng sẽ biến đổi khác nhau. Lão phu nhắc nhở các ngươi, tất cả biểu hiện của các ngươi ở trong thí luyện, người nơi đây cũng có thể thấy rất rõ ràng... các ngươi tự giải quyết cho tốt. Lão phu kỳ vọng, sau lần thí luyện này, một trong số các ngươi có thể xuất hiện... cửu sư đệ … của Đan Đông nhất mạch ta!

Lâm Hải Long nói xong, quay đầu lại nhìn thoáng qua Đan Quỷ, sau khi thấy Đan Quỷ khẽ gật đầu, lập tức quay người hất tay áo lên.

- Đan kinh lên, mở lò đan!

Lúc thanh âm của Lâm Hải Long quanh quẩn, thì toàn bộ đan sư nơi đây, vô luận là Chủ Lô hay là Tử Lô, nguyên một đám đều nhắm nghiền hai

mắt, đôi môi khẽ nhúc nhích, từng trận thanh âm mơ hồ truyền khắp bốn phía. Thanh âm này ngoại nhân nghe không rõ một từ nào, cũng không cách nào lý giải, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh, cũng khó có thể hiểu ra.

Duy có người nào thân là đan sư của Đan Đông nhất mạch, mới có thể trong lờ mờ cảm thụ ra, cái gọi là đan kinh này, chính là Đan Đạo Tái Sinh quyết!

Theo thanh âm mơ hồ xuất hiện, toàn bộ Đông Lai Sơn ầm ầm chấn động, hào quang bảy màu tỏa sáng vạn trượng, khiến cho tầng mây trên bầu trời đều hóa thành quang mang bảy màu, vô số gương mặt ẩn trong mây mù kia, giờ phút này cũng đều là vẻ mặt trang nghiêm, trong miệng rõ ràng cũng lẩm nhẩm kinh văn mơ hồ. Trong lúc thanh âm quanh quẩn trong không gian, thì toàn bộ bầu trời, tại trong một cái chớp mắt, đã trở thành bảy màu.

Mặt đất vẫn yên lặng, nhưng trong khoảnh khắc lại nổi lên sương mù. Làn sương mù này lấy Đông Lai Sơn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra phía ngoài, đảo mắt liền bao trùm toàn bộ Đông Lai Quốc, quốc thổ vô tận, vô số sinh linh, tại thời khắc này, toàn bộ đều bị sương mù bao phủ.

Đương nhiên sẽ có tu sĩ Tử Khí nhất mạch của Tử Vận Tông, ở trong lúc sương mù bao phủ Đông Lai Quốc, tản ra bát phương, mà thủ hộ mọi người bình an.

Giờ phút này bầu trời, là quang mang bảy màu lượn lờ, mặt đất là mây mù thành biển, mà Đông Lai Sơn này, dường như đã trở thành núi trên biển, hóa thành một đỉnh núi sừng sững ở trên biển mây này. Cũng chính là ở thời điểm này, xa xa có thể thấy được, ở phương hướng Tử Vận Tông, cái pho tượng Tử Đông Chân Nhân cực lớn kia, không hề giống như núi nữa, mà là hóa thành một cự nhân đạp trên biển mây, từ phía xa nhìn lại nơi đây.

- Lò đan đã mở, các ngươi còn không bước vào!

Thanh âm Lâm Hải Long nổ vang.

Lò đan trên đỉnh núi, truyền ra từng thanh âm vù vù, dung mắt thường có thể thấy được, vách thành lò đan dần dần trở nên hư ảo, dần dần trong suốt, giống như đã trở thành màn nước. Diệp Phi Mục thở sâu, là người đầu tiên cất bước, trực tiếp bước vào trong lò đan, bóng dáng biến mất tại trong màn nước. Sở Ngọc Yên nhìn theo, trong mắt lộ ra vẻ kiên định chấp nhất, cũng đi vào trong đó.

Mạnh Hạo quay đầu lại, nhìn thoáng qua Đan Quỷ đại sư đang nhắm mắt, khoanh chân ngồi ở phía xa, không nói tiếng nào, quay người không chút do dự, bước vào màn nước trong lò đan, toàn thân một hồi lạnh buốt, bóng dáng Mạnh Hạo xuyên thấu màn nước, biến mất trong mắt mọi người ở ngoại giới.

Còn lại bảy người, cũng đều lần lượt bước vào trong đó, không thấy bóng dáng. Bảy người này nhìn như tên không nổi danh, nhưng trên thực tế, có thể có được tư cách tham dự thí luyện tấn chức, thì từng người đều không phải bình thường, đương nhiên sẽ có tư cách của bản thân. Về phần thanh danh, thì có quan hệ đến tính cách của mỗi cá nhân, thực sự không phải là danh khí càng lớn, thì đan đạo lại càng mạnh, ngược lại cũng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 418: Đan lô bản mạng?

Tử Vận tiên thổ, nhất tông thánh địa.

Về mảnh tiên thổ này thì có rất nhiều truyền thuyết, nhưng truyền thuyết nào thì cuối cùng cũng đều có liên quan tới người khai sáng Tử Vận Tông vài ngàn năm trước, đại năng Tử Đông Chân Nhân.

Từ đó về sau tấm tiên thổ này dần dần đã trở thành dược viện của Đan Đông nhất mạch - Tử Vận Tông, số lượng dược thảo trồng trong đó đủ để vượt qua toàn bộ Nam Vực.

Nơi này chính là nơi ẩn chứa đạo uẩn của Đan Đông nhất mạch Tử Vận Tông Đan, ở nơi Tử Vận tiên thổ này, cuối ruộng thuốc vô biên vô hạn tồn tại một tòa núi cao ngất như không có đỉnh!

Độ cao của ngọn núi này cho dù là khoảng cách rất xa cũng có thể thấy rõ ràng, trong tiên thổ, ngọn núi này tên là Tử Đông Sơn!

Nghe đồn, Tử Đông Chân Nhân lúc tuổi già đến, thì đã một mình một người ngồi ở trên đỉnh ngọn núi này cho đến lúc tọa hóa. Do đó đã khiến cho ngọn núi này trở thành ngọn núi hành hương.

Dưới chân núi có một lò luyện đan cực lớn, lò luyện đan này phát ra tia sáng bảy màu, bộ dáng thoạt nhìn giống như đúc cái đan lô trên Đông Lai Sơn, tỏa ra khi tức tang thương, thoạt nhìn chân thực hơn rất nhiều.

Giờ khắc này, tại Tử Đông Sơn, có một vùng không gian gợn sóng giống như quầng sáng vặn vẹo, từ đó dần dần đi ra từng bóng người, khi đợt gợn sóng tiêu tán thì hơn mười người Mạnh Hạo, Sở Ngọc Yên, Diệp Phi Mục, toàn bộ xuất hiện ở nơi này.

Trước mặt bọn hắn chính là cự sơn kinh thiên kia, dưới chân núi có những con đường nhỏ, tổng cộng có mười cái, giống như đều uốn lượn lên thẳng đến đỉnh núi. Mỗi một con đường khởi điểm đều ở chỗ này, chung điểm cuối cùng chính là đỉnh núi, nhưng quá trình lại hoàn toàn bất đồng.

Lựa chọn như thế nào thì phải xem cảm giác của mỗi người, nhưng có thể đoán được sự khó khăn của mười con đường này cũng không chênh lệch quá lớn.

Trừ mười con đường này ra, còn một thứ chính là lò luyện đan cực lớn kia!

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn ngọn núi hùng vĩ trước mắt, ánh mắt khát vọng, nơi đó chỉ là một mảnh mơ hồ, nhìn không tới đỉnh cao nhất, cũng không cách nào phán đoán được rốt cục núi này cao bao nhiêu.

Không chỉ có Mạnh Hạo nhìn ngắm ngọn núi này, chung quanh hắn, chín người khác, bao gồm Sở Ngọc Yên, Diệp Phi Mục đều ngóng nhìn ngọn núi.

Hồi lâu sau, hai mắt Diệp Phi Mục chợt lóe, lộ ra sự quyết đoán, nghiêng đầu đưa mắt nhìn chín người khác ở bốn phía, nhất nhất đảo qua từng người, không hề dừng lại. Giống như y chắc chắn là người trở thành Tử Lô, trước khi đi dùng mắt từ trên cao quan sát xuống, liếc mắt nhìn tất cả người tham dự, mà không phải là nhìn đối thủ.

Dường như, niềm kiêu ngạo của y cực kỳ lớn, khiến cho y có mười phần nắm chắc. Lúc này đây, Tử Lô không phải của y thì không ai được!

Cất bước, thân mình Diệp Phi Mục nhoáng lên một cái, lập tức hướng thẳng đến lò luyện đan mà đi. Y lựa chọn hướng chính đông, khoanh chân ngồi xuống.

Ánh mắt Sở Ngọc Yên ngóng nhìn theo Diệp Phi Mục, nàng hít sâu một hơi, trong mắt giống nhau lộ ra tia sáng kiên định.

- Cho dù ngươi là Đan Đỉnh đại sư mà ta kính nể, nhưng lúc này đây, ta cũng phải tranh với ngươi...

Hai mắt Sở Ngọc Yên nhắm nghiền, rồi đột ngột mở ra, nàng lao thẳng đến lò luyện đan, ngồi ở bên cạnh lò luyện đan.

Ngay sau đó, những người khác cũng lần lượt đi trước, Mạnh Hạo cũng ở trong số đó, tám người rất nhanh tiếp cận lò luyện đan, sau khi tự lựa chọn vị trí đều khoanh chân ngồi xuống. Bắt đầu từ lúc này, chính là bước đầu tiên thí nghiệm để đoạt được lò luyện đan bản mạng!

Phải làm như thế nào mới thu được lò luyện đan, Mạnh Hạo không biết rõ, nhưng khi toàn bộ mười người bọn hắn đã khoanh chân ngồi xuống, trong chớp mắt, lò luyện đan lập tức tỏa ra hào quang bảy màu lóng lánh, cùng lúc đó một luồng liên hệ kỳ dị trong phút chốc tiếp cận với mười người bọn hắn.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, rõ ràng hắn cảm giác được ở bên cạnh mình có từng đợt tiếng triệu hồi lúc gần lúc xa, mơ hồ thì thào, dần dần dung nhập vào trong tinh thần của mình, sau khi tiếp xúc với linh thức, trong đầu như có tiếng nổ vang lên, dường như đã mất đi sự cảm ứng đối với thân thể.

Trước mắt cũng đã không còn thấy ngọn núi, tiên thổ, mà chỉ còn lại một thế giới kỳ lạ.

Thế giới này trải rộng mênh mang, có sương mù vờn quanh, tồn tại phong mang sáu màu, duy chỉ khuyết thiếu màu tím, phong mang sáu màu xuyên thấu sương mù khuếch tán ra bốn phía, Mạnh Hạo giật mình một cái, hắn không còn cảm giác được thân thể của chính mình nữa mà giờ phút này dường như cả người hóa thành một mảnh hư vô, tâm niệm

vừa động, hắn lập tức phát hiện chính mình cũng vừa di động.

Rõ ràng không có thân thể mà chỉ là một cỗ ý thức, nhưng thế giới đang thấy trước mặt cũng đang trôi qua rất nhanh, hắn xuyên qua từng mảng sương mù, chạy trong quang mang, một đạo lại một đạo.

Nơi đây không có điểm cuối, càng thêm mơ hồ…

Tiên thổ, dưới ngọn núi, cạnh lò luyện đan, thân thể Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi ở đó, vẻ mặt của hắn không ngừng biến ảo, giống như đang đắm chìm trong mộng, không chỉ có mình hắn mà những người khác cũng đều như thế, biểu cảm khi thì trầm tư khi thì kinh dị khi thì mờ mịt.

Lúc này ở bên ngoài Tử Vận tiên thổ, trên Đông Lai sơn, trong lò luyện đan đột nhiên tách ra mười luồng quang mang, sắc thái sặc sỡ, dần dần biến hóa, mỗi một luồng hào quang đều dần hình thành hình ảnh, hiển lộ rõ thân ảnh của những người tham dự thí luyện lần này.

Lúc này vẻ mặt biểu cảm của đám người Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi đều được tất cả đan sư của Đan Đông nhất mạch trên đỉnh núi, cùng với những người thuộc tông môn đến xem nhìn thấy toàn bộ.

Bọn họ có thể thấy rõ ràng nhất cử nhất động của mỗi một người trong số mười người này.

Đỉnh núi rất yên tĩnh, nơi đây ánh mắt của mọi người giống như cũng chia làm mười phần, chia ra theo dõi mỗi một luồng quầng sáng.

- Mỗi một lần tấn thăng thí luyện Tử Lô đều cần trải qua tứ đại khu vực, bốn loại khảo nghiệm, dưới tình huống này, trước những loại khảo nghiệm này thì việc đạt được cho mình lò luyện đan bản mạng mới là trọng điểm. Có thể lấy được loại lò luyện đan nào thì phải xem vận mệnh của các ngươi.

Lâm Hải Long nhìn mười luồng quầng sáng, trong nội tâm thầm nói.

Mạnh Hạo quên mất thời gian, du hành trong không gian mênh mang hư vô, hắn có thể nhìn qua, ngoại trừ sương mù thì chỉ có lục sắc lượn lờ, trừ điều này ra thì không còn phát hiện được điều gì khác nữa.

Cho đến lúc không biết đã qua bao lâu thời gian, khi Mạnh Hạo dần dần cảm nhận được sự mỏi mệt, thì bỗng nhiên phía trước hắn, trong sương mù, có một luồng tử quang chợt lóe lên. Trong nháy mắt, Mạnh Hạo ngẩng mạnh đầu, tại thế giới không có màu tím này lại có tử quang đột nhiên xuất hiện, trong khoảnh khắc liền thu hút sự chú ý của Mạnh Hạo, khi hắn ngẩng đầu lên thì hắn lập tức nhìn thấy bên trong đám sương mù kia đã tồn tại một luồng tử quang.

Tia tử quang này vẫn không nhúc nhích, hào quang lưu chuyển, ở bên trong nó rõ ràng tồn tại một lò luyện đan lớn bằng nắm tay trẻ em.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 419: Đan lô bản mạng? (2)

Quanh lò luyện đan có ký hiệu rậm rạp vờn quanh, đều phát ra màu tím.

Nhưng ngay khi ý thức của Mạnh Hạo vừa muốn xông về phía trước, đụng chạm vào mảnh tử quang này, thì trong khoảnh khắc tử quang bỗng nhiên mạnh mẽ rút lui, ký hiệu trên lò luyện đan ở trong nháy mắt đó còn khuếch tán ra phía ngoài, tốc độ cực nhanh, không đợi Mạnh Hạo tới gần, đã đi xa.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, tiếp tục đi tới trước, không lâu sau, khi hắn lại thấy một mảnh tử quang nữa, cũng nhìn thấy một lò luyện đan có kích thước tương tự như cái vừa rồi ở bên trong tử quang. Ma ở đây là một lò luyện đan ba chân, nhưng ngay khi Mạnh Hạo muốn tiếp cận, thì lò luyện đan này cũng trong nháy mắt liền rút lui, lập tức đi xa.

- Cũng như ta lựa chọn lò luyện đan, lò luyện đan cũng đang lựa chọn ta…

Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, liền không hề đi tới trước nữa, mà cả người bình tĩnh trở lại, ý thức cũng không hề khuếch tán ra.

- Lấy đan đạo của bản thân câu thông với thế giới do lò luyện đan chi mẫu biến ảo thành, để đi tìm lò luyện đan bản mệnh thuộc về ta trong chốn hư vô này.

Mạnh Hạo trầm tâm xuống, giống như ngộ ra điều gì, dần dần nhắm lại ánh mắt linh hồn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất lâu sau đó, Mạnh Hạo dần dần bình tĩnh

trở lại, mơ hồ ở trong tinh thần của hắn, hắn thấy được chín luồng ý thức giống như mình, chín đoàn ý thức này chính là chín người tham dự thí luyện khác.

Hắn cảm nhận được bọn họ, mà bọn họ cũng cảm nhận được Mạnh Hạo.

Loại cảm giác này rất kỳ dị, nhìn không thấy nhau, nhưng lại có thể cảm ứng được sự tồn tại của đối phương, bao gồm Mạnh Hạo, mười người giờ phút này đều đang dùng đan đạo của bản thân, tự mình cảm ứng, thử liên hệ với phiến thế giới này, câu thông với đan lô bản mệnh của chính mình trong cõi mơ hồ.

Dần dần, Mạnh Hạo nhìn thấy rõ ràng, ở bốn phía quanh chín người kia có từng đạo quang mang chậm rãi xuất hiện, giống như bị sự cảm ứng của bọn họ hấp dẫn mà đến, trong đó ở quanh Sở Ngọc Yên tồn tại bảy tám lò luyện đan, có đầy đủ các loại màu sắc.

Mà ở bên người Diệp Phi Mục, ước chừng có hơn mười lò luyện đan vờn quanh bốn phía, giống như đang khát vọng được y lựa chọn.

Về phần những người khác, ít nhất cũng đều có hai ba cái.

Duy chỉ có xung quanh Mạnh Hạo, sau thời gian như vậy mà lại không có một lò luyện đan nào xuất hiện, điều này làm cho lòng Mạnh Hạo trầm xuống, nhưng rất nhanh hắn liền bình tĩnh trở lại.

- Đan đạo của ta dùng bản thân làm lô, dùng tâm làm đan phương, cho nên lò luyện đan phù hợp rất hiếm thấy, cho nên ở nơi này vẫn không thể cảm ứng được lò luyện đan bản mạng thích hợp.

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ.

- Đan lô trong mảnh thế giới này, người theo ta, đạt đến đỉnh phong cuộc đời này, người theo ta, đến tận kiếp sau bất hủ.

Mạnh Hạo thì thào, ý thức của hắn khuếch tán ra bát phương, đem những lời này truyền ra toàn bộ thế giới.

Trong nháy mắt, vô số quang mang tồn tại trong toàn bộ thế giới hư vô này, có hơn mười vạn đạo quang mang hơi khẽ chấn động, trong những hào quang này đều là lò luyện đan, tồn tại ở các nơi hẻo lánh của mảnh thế giới này. Giờ phút này, chúng như đang chấn động, giống như cảm ứng được thanh âm của Mạnh Hạo.

- Đan đạo của ta, lấy thân làm lô, tâm làm đan phương, luyện thiên địa vạn vật, luyện nhật nguyệt tang điền, những thứ này cần đan lô, là đan lô bản mệnh của ta, theo ta cả đời biến hóa.

Mạnh Hạo lại dùng ý thức kích thích, lúc này đây phạm vi kích thích đã lớn hơn, mãnh liệt hơn, trong nháy mắt đã có hơn mười vạn lò luyện đan cảm ứng được thanh âm của Mạnh Hạo. Trong đó có một nửa run rẩy mãnh liệt, nhưng không động, giống như còn đang chần chờ.

- Ta hứa, người theo ta, nếu ta bất diệt thì lò luyện đan không vỡ!

Ý thức Mạnh Hạo tiếp tục quanh quẩn, càng phát ra mãnh liệt, thì trong năm vạn lò luyện đan rung động dữ dội, có một vạn truyền ra tiếng động vù vù.

- Ta hứa, người theo ta, chắc chắn sẽ luyện tinh thần làm đan, từ nay về sau trở thành đan linh quật khởi, ta sẽ tự mình làm ngươi phong quang!

Ý thức của Mạnh Hạo như sôi trào, lập tức trong một vạn lò luyện đan có một ngàn lò trở nên lóng lánh hào quang, vù vù rung động.

- Ta hứa, người trở thành lò luyện đan của ta, ngày sau nếu ta thành đạo, sẽ phụ trợ ngươi biến hóa!

Ý thức của Mạnh Hạo như lôi đình nổ vang, nháy mắt trong một ngàn lò luyện đan có một lò luyện đan màu tím bay ra, từ hư vô xa xôi, trong nháy mắt xuất hiện trước người Mạnh Hạo.

Hai mắt vô hình của Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, nhìn thấy một đan lô màu tím chín chân, đang phiêu phù ở trước mặt!

Tử quang lóng lánh, đan lô này đang chậm rãi chuyển động, ký hiệu trên mặt của nó chớp động không ngừng, khiến cho nó thoạt nhìn có vẻ cực kỳ bất phàm.

- Đây chính là lò luyện đan bản mạng thuộc về ta trong hư vô…

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra ánh sao, tay phải nâng lên đang muốn cầm lấy lò này, nhưng vào lúc này, đột nhiên, một tiếng kêu to kinh thiên động địa làm chấn động cả phiến thế giới, trong nháy mắt từ đàng xa truyền đến.

Lò luyện đan trước người Mạnh Hạo lập tức run lên, lò luyện đan ở bốn phía xung quanh chín người khác, giờ phút này cũng đều run rẩy giống như lộ ra vẻ hoảng sợ.

Kịch biến, hù dọa!

Chỉ thấy một luồng hắc quang trong khoảnh khắc từ hư vô ở nơi xa gào thét lao đến, tốc độ cực nhanh khó có thể hình dung, thẳng đến chỗ ý thức của Sở Ngọc Yên, nháy mắt vòng quanh ngay bên cạnh nàng, đụng phải bảy tám lò luyện đan vờn quanh nàng, nhưng phàm là lò luyện đan nào đụng chạm với nó đều lập tức dập nát tan vỡ, bị hắc quang một ngụm nuốt sạch.

Những lò luyện đan kia là Sở Ngọc Yên phải thiên tân vạn khổ câu thông mười vạn lò luyện đan, mới tìm được lò luyện đan có cảm ứng phù hợp. Giờ phút này trơ mắt nhìn những lò luyện đan kia giống như không dám

né tránh, không dám chạy trốn, để tùy ý cho hắc quang tiến đến đụng nát thân lò, để mặc bản thân bị hắc quang cắn nuốt, giống như vua muốn thần chết, thần không thể sống!

Một màn này làm cho ý thức của Sở Ngọc Yên chấn động.

Cũng may thực sự không phải là vỡ vụn toàn bộ, mà vẫn còn sót lại hai ba cái, giống như hắc quang không cần nên được buông tha.

Tiếp theo trong nháy mắt, hắc quang nhằm phía Diệp Phi Mục, khẽ đảo vòng quanh, hơn mười lò luyện đan trong mười vạn lò luyện đan lúc trước được Diệp Phi Mục dùng đan đạo hấp dẫn mà đến, chỉ trong nháy mắt đã vỡ vụn hơn phân nửa, bị hắc mang cắn nuốt. Sau đó hắc quang quét ngang nơi này, lò luyện đan ở bên cạnh những người khác cũng chịu kết quả tương tự.

Những việc này nói thì thong thả nhưng trên thực tế, từ khi hắc quang xuất hiện cho đến hiện tại cũng chỉ là một thoáng thời gian, giờ phút này hắc quang đang lao thẳng đến chỗ Mạnh Hạo. Mạnh Hạo căn bản không kịp thu lấy lò luyện đan màu tím ở trước mặt, đành trơ mắt nhìn hắc quang đụng vào lò luyện đan màu tím của mình, lò luyện đan liền trực tiếp vỡ vụn, cũng bị hắc quang cắn nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 420: Thà chết chứ không chịu khuất phục!

Lửa giận từ đáy lòng Mạnh Hạo trong nháy mắt bạo phát ngập trời. Hắn không giống như những người khác, sau khi câu thông với mười vạn lò luyện đan thì có thể hấp dẫn được rất nhiều lò luyện đan, bị hủy diệt vài cái cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, còn có lò luyện đan khác để lựa chọn.

Nhưng Mạnh Hạo cực vất vả mới có thể hấp dẫn được một lò luyện đan màu tím đến đây, vả lại chỉ có một cái này, nay lại bị hắc quang trực tiếp làm dập nát, khiến cho hắn nhất thời trở lại hai bàn tay trắng, sự phẫn nộ này sao có thể nhỏ được.

Nhất là hắc quang kia sau khi làm tan nát lò luyện đan của Mạnh Hạo, rõ ràng mang theo một cỗ khí thế ngạo nghễ, hướng phương xa bay nhanh đi, giống như là quân vương tuần tra một vòng lãnh thổ, giết chết vài tên thần tử không vừa mắt sau đó liền muốn rời đi.

Mạnh Hạo thấy rõ ràng trong hắc quang tồn tại một lò luyện đan, lò luyện đan này cả hình thể toàn một màu đen, không hề có ký hiệu gì, vả lại màu sắc cũng không nằm trong bảy màu của thế giới này, giống như không hợp, nhưng đồng thời cũng như bao trùm lên tất cả lò luyện đan ở đây.

- Làm hỏng lò luyện đan của ta vậy thì ngươi phải trở thành lò luyện đan mới của ta!

Mạnh Hạo trong đáy lòng lửa giận ngập trời, ý thức trong khoảnh khắc chấn động, đuổi theo lò luyện đan màu đen kia.

Giờ khắc này Mạnh Hạo sớm đã đem cái gọi là “tự nhiên tùy tâm, bên trong cõi mơ hồ sớm đã có định luận, cảm ứng lò luyện đan bản mạng của mình” ném sang một bên, đó không phải là tính cách của hắn.

Ngươi hủy diệt lò luyện đan thuộc về ta. Như vậy mặc kệ ngươi nguyện ý hay là không muốn, ngươi đều phải thay thế!

Đây mới là tính cách của Mạnh Hạo, giờ phút này hắn tràn ngập tức giận, ý thức của hắn trong khoảnh khắc lao ra, lao thẳng tới hắc quang ở phía xa xa, một đuổi một chạy.

Nhưng càng quá đáng là lò luyện đan màu đen kia giống như không thèm để ý tới Mạnh Hạo chút nào, ngạo nghễ đến cực điểm. Cho dù là đang bị truy đuổi phía sau, vậy mà vẫn thỉnh thoảng hung hăng đánh vào lò luyện đan gặp trên đường, sau khi đụng nát còn cắn nuốt.

Giống như lò luyện đan này có linh tính, đối với Mạnh Hạo tỏ vẻ khiêu khích khinh miệt.

Giờ phút này ở bên ngoài Tử Đông Sơn, ở bốn phía lò luyện đan chi mẫu, Sở Ngọc Yên mở mắt ra, Diệp Phi Mục cùng với bảy người khác cũng đều mở hai mắt ra, khi hai mắt của bọn hắn chớp động một cái lập tức trong tay liền xuất hiện hào quang, hóa thành lò luyện đan.

Không quản lúc trước trong thế giới hư ảo bọn họ đạt được loại lò luyện đan có màu sắc gì, sau khi hào quang xuất hiện, những lò luyện đan này đều biến thành màu trắng.

Sau khi mọi người thức tỉnh hết thì duy chỉ có Mạnh Hạo là còn đang nhắm mắt ngồi lại. Hắn đang cau mày, nghiến răng nghiến lợi, mà ở bên ngoài tiên thổ, trên Đông Lai Sơn, tất cả mọi người bao gồm cả Tử Lô đan sư, bọn họ đều không thể nhìn thấy thế giới trong lò luyện đan chi mẫu, chỉ có thể nhìn qua vẻ mặt của đám người Mạnh Hạo, nay thấy Mạnh Hạo còn chưa thành công, nên đều tập trung nhìn về phía hắn.

Sở Ngọc Yên liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái nhưng không nói gì, mà thu lấy lò luyện đan trong tay rồi hướng Tử Đông Sơn cách đó không xa đi tới, thân mình Diệp Phi Mục nháy mắt đã lao ra, thẳng đến con đường vào núi đầu tiên.

Bảy người khác cũng đều trầm mặc, rất nhanh nhằm phía Tử Đông Sơn, tùy theo bọn hắn mỗi người lựa chọn một con đường, sau khi bước vào trong đó, con đường này liền biến mất, rất nhanh, con đường vào núi cũng chỉ còn lại có một cái, lưu lại cho người còn đang ngồi dưới chân núi, Mạnh Hạo.

Trong thế giới lò luyện đan hư ảo kia, Mạnh Hạo đang điên cuồng truy kích hắc quang, hắc quang này mang theo Mạnh Hạo chạy khắp trong thế giới này, ý tứ khinh miệt càng thêm mãnh liệt.

- Yêu Phong, đệ bát cấm!

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, mất đi kiên nhẫn, hắn dần dần nhận thấy thế giới này hoàn toàn phong bế, người bên ngoài không thể cảm nhận được việc xảy ra bên trong, hơn nữa hắn không có biện pháp nào khác, đơn giản trực tiếp triển khai thủ đoạn. Thân thể vô hình khuếch tán, lập tức một đạo linh hồn sóng gợn lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, trong phút chốc xuất hiện chung quanh hắn, sóng gợn quanh quẩn, hóa thành từng sợi tơ nhỏ, lao thẳng đến lò luyện đan màu đen, trong nháy mắt đã quấn quanh lấy nó.

Lò luyện đan màu đen dường như sửng sốt, từ khi nó có trí nhớ tới nay đã gặp không ít người như muốn bắt lấy nó, nhưng trong thế giới lò luyện đan này, nó giống như quân vương, không người nào có thể bắt nó. Nhưng hôm nay tại đây, nó thấy thuật pháp kỳ dị chưa bao giờ được gặp qua, nó không thể khống chế bản thân, thân lò khoảnh khắc liền chấn động một cái rồi dừng lại, nhưng cũng chỉ là trong thời gian hai hơi thở, nó liền mạnh mẽ giãy dụa, muốn cấp tốc bỏ chạy.

Một bàn tay hư ảo trực tiếp xuất hiện, gắt gao bắt lấy nó, thân thể Mạnh Hạo vốn là vô hình nhưng hôm nay dùng thuật pháp Yêu Phong đệ bát cấm đã có thể khống chế hư ảnh.

- Ngươi chạy đi nơi nào!

Mạnh Hạo gắt gao nắm lấy lò luyện đan, mặc kệ cho lò luyện đan màu đen mãnh liệt giãy dụa, từng trận lực lượng kinh người truyền lại, thậm chí trong lò luyện đan còn có một gương mặt biến ảo ra.

Khuôn mặt này như là một thiếu niên, vẻ mặt tràn đầy lệ khí, tràn ngập oán độc, sau khi xuất hiện trên lò luyện đan liền gắt gao nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, phát ra tiếng gầm nhẹ đầy uy hiếp.

Trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe hàn quang, tay trái nâng lên vỗ một chưởng về phía khuôn mặt thiếu niên kia, dùng ý thức đánh về phía linh thức của lò luyện đan. Oanh một tiếng, linh thức của lò đan hóa thành thiếu niên, đầu nhô hẳn ra phía ngoài, giống như bị đánh trúng, sau đó mạnh mẽ quay đầu hướng về phía Mạnh Hạo rít gào.

Tiếng gầm kinh thiên như có một cỗ khí thế ẩn chứa ở bên trong, đập thẳng vào mặt Mạnh Hạo, lay động ý thức của Mạnh Hạo, nhưng hắn vẫn cầm chắc lò luyện đan không hề buông, ngược lại còn hừ lạnh một tiếng.

- Không phục? Không phục cũng vô dụng!

Mạnh Hạo lại nâng tay trái lên. Yêu Phong đệ bát cấm triển khai, điểm một chỉ trên gương mặt thiếu niên kia.

- Ngươi nuốt lò luyện đan của những người khác thì ta không quản, nhưng ngươi dám nuốt lò luyện đan vốn nên thuộc về ta, chính là đã kết nhân với ta, giờ phút này ngươi phải trả lại quả!

Tay trái Mạnh Hạo bấm niệm thần chú. Lại triển khai Yêu Phong đệ bát cấm, từng chỉ từng chỉ khắc trên lò luyện đan, giống như muốn phong ấn trấn áp.

Linh hồn của lò luyện đan hóa thành gương mặt thiếu niên càng giãy dụa mãnh liệt hơn nữa, sự oán độc lại càng lớn đến mức trước đây chưa từng có, điên cuồng mở miệng, phát ra một tiếng gào thét bén nhọn.

Thanh âm này trực tiếp truyền khắp toàn bộ thế giới hư ảo, truyền vào mỗi một cái góc nhỏ của thế giới này. Rơi vào từng cái lò đan, khiến cho toàn bộ lò luyện đan trong thế giới này, tại trong nháy mắt nhất tề run run, mạnh mẽ lao ra.

Nhất thời ở bốn phía xung quanh Mạnh Hạo, dùng mắt thường có thể thấy được từng luồng hào quang trong khoảnh khắc xuất hiện, một ngàn, năm ngàn, một vạn, năm vạn, mười vạn…

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 421: Thà chết chứ không chịu khuất phục! (2)

Hơn mười vạn quang mang trong khoảnh khắc vờn quanh bốn phía Mạnh Hạo. Hào quang vạn trượng tỏa lên ngập trời, khiến cho bát phương sáng rực rỡ. Hơn thế những hào quang này còn trong nháy mắt hóa thành mười vạn lò luyện đan vây quanh Mạnh Hạo, cấp tốc xoay tròn, giống như nhằm vào Mạnh Hạo, nếu Mạnh Hạo không buông lò luyện đan màu đen kia ra thì chúng nó sẽ đánh thẳng vào.

Lò luyện đan màu đen hóa thành thiếu niên giờ phút này lộ ra một tia đắc ý, cũng có sự kiêu ngạo, khiêu khích nhìn Mạnh Hạo, nhưng vào lúc này, Mạnh Hạo nâng tay trái lên, lại quạt thêm một cái bạt tai.

Lò luyện đan màu đen hóa thành gương mặt thiếu niên, lộ ra vẻ phẫn nộ, mạnh mẽ hét lên một tiếng, lập tức mười vạn lò luyện đan ở bốn phía ầm ầm đánh thẳng tới, gào thét lao thẳng đến chỗ Mạnh Hạo. Bốn phương sóng gợn quanh quẩn, hào quang ngập trời, đúng lúc này, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ nhắm nghiền hai mắt.

- Đi!

Theo ý thức của hắn đột khởi trong nháy mắt, ý thức hóa thành bóng dáng của hắn liền tiêu tán, tính cả cái lò luyện đan bị hắn nắm trong tay, trong tiếng thét chói tai cũng dần tiêu tán, mặc cho hơn mười vạn lò luyện đan đánh tới, nhưng vẫn không chạm được vào Mạnh Hạo.

Tiên thổ, bên ngoài thế giới đan lô hư ảo, Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi, bỗng nhiên mở to hai mắt, khi hai mắt chớp động thì trong tay hắn xuất hiện hắc quang ngập trời, lò luyện đan huyễn hóa ra, nhưng cho dù là đến nơi này thì lò luyện đan kia như vẫn còn đang giãy dụa.

Nhưng hiện giờ ý thức của Mạnh Hạo đã về tới thân thể, há có thể để cho lò luyện đan này đào tẩu, sau khi nắm chặt lấy thì ánh mắt hắn liền lộ ra hàn mang sắc bén.

- Ngươi muốn chết phải không!

Lò luyện đan vẫn còn đang giãy dụa như trước, cũng có một cỗ ý thức truyền vào tâm thần Mạnh Hạo, đó chính là … thà chết chứ không chịu khuất phục!

Mạnh Hạo bỗng nhiên nở nụ cười, chỉ là nụ cười này cực kỳ rét lạnh.

- Thà chết chứ không chịu khuất phục?!! Vậy ta hết lần này tới lần khác cũng không tiêu diệt ngươi, từ nay về sau, mặc kệ ngươi nguyện ý hay là không muốn, ngươi chính là lò luyện đan của ta, không phải do ngươi phản kháng mà được!

Mạnh Hạo trực tiếp đứng lên, hướng về Tử Đông Sơn, giờ phút này chỉ còn duy nhất một con đường tồn tại.

Cùng lúc, ở bên ngoài tiên thổ, trên Đông Lai Sơn, giờ phút này người bên ngoài còn không cảm giác được sự khác thường nào, nhưng tám Tử Lô đan sư, lại là sắc mặt nhất tề biến hóa.

- Cái đó là...

- Là lò luyện đan màu đen đã sinh ra ý thức kia!

- Ta năm đó cũng nhìn thấy lò luyện đan này, từng động tâm muốn đoạt lấy, nhưng lại thất bại, Phương Mộc này lại có thể sinh ra cảm ứng với nó...

- Lò luyện đan này năm đó trong thế giới hư ảo đã cực kỳ hiếm thấy, ý

thức của tu sĩ đi vào, không phải là đối thủ của nó, không thể đoạt được nó, mấy năm nay qua đi, chỉ sợ nó sớm đã trở thành vua của các lò luyện đan trong thế giới hư ảo.

- Phương Mộc này rốt cuộc chấp thuận điều hứa hẹn gì với nó mà lại khiến cái lò luyện đan màu đen này lựa chọn hắn. Nhưng ta thấy vẻ mặt của Phương Mộc dường như có vấn đề với lò luyện đan này!

Khi tám Tử Lô đan sư đang chấn động thì bốn phía xung quanh, những người khác cũng dần dần nhìn ra sự bất thường của lò luyện đan trong tay Mạnh Hạo.

- Kỳ quái, vì sao lò luyện đan mà Phương Mộc đạt được là màu đen mà lò luyện đan của những người khác lại là màu trắng…

Khi những người xung quanh đang kinh ngạc thì Đan Quỷ đại sư khoanh chân ngồi một bên, trong hai mắt lão có quang mang kỳ dị hiện lên.

- Tiểu gia hỏa này lại có thể bắt được nó...

Khóe miệng Đan Quỷ lộ ra nụ cười khó đoán.

Đúng lúc này, bỗng nhiên, trong mảnh tiên thổ, lò luyện đan ở dưới Tử Đông Sơn đột nhiên mạnh mẽ chấn động, phía trên nó có quang mang bảy sắc ngập trời, cũng có tiếng nổ vang truyền ra. Dường như … trong lò luyện đan đang có mười vạn vật phẩm điên cuồng công phá, muốn phá vỡ lò luyện đan lao ra đuổi giết.

Sự biến hóa này nhất thời làm cho những người ở bên ngoài mở to mắt, tất cả đều ngưng thần nhìn lại.

Đan Đông nhất mạch có không ít đan sư trên mặt lộ ra vẻ khó tin, bởi vì thế giới đan lô trong tiên thổ giờ phút này phát ra tiếng nổ vang càng ngày càng kinh người, thậm chí còn khiến cho cả lò luyện đan khổng lồ

kia cũng phải lay động.

Mạnh Hạo ở cách đó không xa, mạnh mẽ quay đầu, nhìn lại lò luyện đan cực lớn kia. Người ngoài không biết vì sao xuất hiện cảnh này, nhưng trong lòng Mạnh Hạo lại biết rõ, đây là mười vạn lò luyện đan ở bên trong đang muốn lao tới đuổi giết chính mình.

Ánh mắt Mạnh Hạo chớp động, thân mình rất nhanh lui về phía sau, đi thẳng đến con đường duy nhất lên Tử Đông Sơn lúc này, tốc độ cực nhanh, không quản hắn đang rất mỏi mệt, cũng có thể dùng toàn lực, chỉ qua thời gian mấy hơi thở liền trực tiếp đi lên sơn đạo, từ đó tiến tới, sơn đạo lập tức biến mất.

Tiếng gầm rú trong lò luyện đan càng ngày càng mãnh liệt hơn, tiếng động quanh quẩn vang lên không dứt, nhưng Mạnh Hạo đã an tâm, không nhìn lại phía sau, dọc theo sơn đạo đi thẳng về phía trước.

Mà ở thế giới bên ngoài, mọi người nhìn thấy lò đan kia đã bắt đầu lay động dữ dội, giống như tùy thời có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

- Thằng nhóc láu cá!

Trên mặt Đan Quỷ lộ ra ý cười như có như không, tay phải nâng lên, hướng về tiên thổ điểm một chỉ. Dưới tác động của một chỉ này, lập tức trong thế giới của tiên thổ, trên bầu trời nhất thời xuất hiện tiếng nổ vang, bên trong tiếng nổ vang, bỗng nhiên có một ngón tay huyễn hóa ra, ngón tay này dường như thay thế bầu trời, che đậy cả thế giới, đã trở thành màn trời duy nhất trong tiên thổ.

Ngón tay thô ráp không tinh tế, có thể thấy rõ từng đường vân trên ngón tay, nhưng ngón tay thô ráp khổng lồ này giống như thiên ý, làm rung động tiên thổ, khiến tất cả những người là nửa bước Lão Tổ của các tông môn khác ở bên ngoài phải hoảng sợ.

Bọn họ ngơ ngác nhìn hình ảnh trong thế giới tiên thổ, ngón tay kia đánh ra pháp tắc kinh thiên động địa, tản ra sóng gợn vô cùng vô tận, như mang theo ý chí nào đó, hướng về lò luyện đan dưới chân Tử Đông Sơn, chậm rãi nhấn một cái.

Dưới cái nhấn này, toàn bộ tiên thổ đều rung động, ngay sau đó trong khoảnh khắc liền yên lặng bất động, lò luyện đan run rẩy cũng không cách thể nhúc nhích chút nào, để cho ngón tay tùy ý hạ xuống, đặt lên lò luyện đan.

Toàn bộ quá trình cũng chỉ trong thời gian mấy lượt hô hấp, sau đó ngón tay khổng lồ kia biến mất, lò luyện đan một lần nữa lại an tĩnh lại.

Trên Đông Lai Sơn lập tức sa vào cảnh tĩnh mịch, Tử La Lão Tổ hô hấp dồn dập, tim đập gia tốc mãnh liệt, nhìn người giờ phút này mặt không chút thay đổi, Đan Quỷ đại sư, trong đáy lòng dâng lên hoảng sợ.

- Nghe đồn người mạnh nhất Tử Vận Tông xuất hiện ở bên ngoài, không phải là Lão Tổ của Tử Khí nhất mạch mà là vị Đan Quỷ đại sư trong truyền thuyết này. Tu vi của Đan Quỷ đại sư ở nhiều năm trước đã đạt đến Trảm Linh, nếu không, sao lão có thể tồn tại đến tận ngàn năm chưa chết.

Tử La Lão Tổ hít sâu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 422: Vào khu vực thí luyện thứ nhất.

Những người nửa bước Lão Tổ của các tông môn khác ở bốn phía cũng đều có tâm tư tương tự. Nhị Tôn giả của Nhất Kiếm Tông hơi hơi cúi đầu, lão cũng là một trong số ít những người biết được tu vi khủng bố của Đan Quỷ đại sư.

Nếu không phải là Đan Quỷ luôn luôn không muốn phô trương, thì đồ đệ của lão tuyệt đối không thua kém những nửa bước Lão Tổ này, thậm chí còn có thể sánh ngang với những Lão Tổ chân chính của các gia tộc tại Nam Vực.

Hai mắt của Thi Yêu Đồ La một chút huyết quang, hô hấp có chút dồn dập, nhưng rất nhanh liền trầm mặc xuống, hóa thành cung kính. Đối với vị Đan Quỷ đại sư này, Huyết Yêu Tông bọn họ cũng cực kỳ kiêng kị, những tin đồn có liên quan tới người này, đều được Huyết Yêu Tông chính đốn lại, sau đó dường như bọn họ hình như đã phát hiện ra một bí mật kinh thiên.

Đáng tiếc, bí mật này nhất định sẽ không được để cho quá nhiều người biết.

Chu Kiệt - Thanh La Tông, hai mắt của y trong thoáng chốc lộ ra vẻ âm lãnh, nhưng trong sự âm lãnh lại mang theo sự ngưng trọng trước nay chưa từng có.

- Có chút quen thuộc, khí tức của cố nhân…

Hai mắt Chu Kiệt chợt lóe, nhìn về phía Đan Quỷ.

Khi thế giới bên ngoài đang bị một chỉ của Đan Quỷ đại sư làm cho rung động thì Mạnh Hạo đang đi lên Tử Đông Sơn, nhìn về phía trước chỉ có thể thấy mây mù mà không thấy được đỉnh núi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong Tử Đông Sơn, Mạnh Hạo bước từng bước một đi lên bậc thang, núi này cao đến nỗi khiến cho hắn càng đi càng cảm thấy kinh hãi. Nay đã qua năm ngày, Mạnh Hạo cúi đầu nhìn lại thì sớm đã không còn nhìn thấy mặt đất, chung quanh hắn cũng phủ đầy mây mù, che đậy ánh mắt, không thể nhìn rõ được thế giới xung quanh.

Nhưng độ cao như vậy đối với ngọn sơn phong này mà nói, theo Mạnh Hạo cảm nhận thì dường như chỉ là chân núi mà thôi.

Càng đi về phía trước, hơi thở lại càng loãng, mặc dù nói là không tồn tại lực lượng áp chế tu vi, nhưng càng hướng về phía trước, dường như mỗi bước đều phải tiêu hao khí lực gấp đôi lúc bình thường.

Mạnh Hạo vốn là một đường bôn ba mà đến, cả người mỏi mệt, lại cùng lò luyện đan màu đen kia dây dưa làm hao tổn tâm thần, giờ phút này hắn thật sự cũng không sốt ruột đi nhanh, mà là đi từng bước một, thỉnh thoảng dừng lại nhìn bốn phía xung quanh. Xung quanh núi là một màu xanh lá mạ, lại có một số dược thảo gieo trồng, phân tán ở chung quanh, Mạnh Hạo thường thường nhìn thấy liền hái xuống.

Nhưng theo như người ngoài nhận thấy thì giờ phút này Mạnh Hạo đã tụt hậu rất nhiều, tất cả những người tham gia khác đều đã ở phía trước hắn.

Nhất là Diệp Phi Mục, y là người đầu tiên đi tới khu vực tầng bốn của núi này, ở trước mặt đan sư trấn thủ khu vực này có một khối núi đá thật lớn, bên trên viết một loạt chữ viết rậm rạp. Diệp Phi Mục ngắm nhìn một hồi lâu, không lập tức vòng qua núi đá mà khoanh chân ngồi ở trước tảng đá đó, lấy lò luyện đan vừa đạt được, bắt đầu luyện đan.

Một ngày sau, khi đan dược được luyện ra, y cầm lấy đan dược, đi về phía sơn đạo sau tảng đá lớn.

Theo sau đó là Sở Ngọc Yên, nàng cũng luyện chế xong đan dược mới đi thẳng về phía trước, những đan sư vượt qua Mạnh Hạo khác cũng đều làm giống như thế.

- Diệp Phi Mục không hổ là Chủ Lô đỉnh phong, tu vi lại càng không tầm thường, là người đầu tiên bước vào khu vực này, vả lại phán đoán đan dược cùng với quá trình luyện chế cũng không dài dòng, ta xem trọng y.

Trong những đan sư của Đan Đông nhất mạch bắt đầu nổi lên những tiếng bàn tán.

- Sở Ngọc Yên cũng không tồi, lần thí luyện thăng chức này, hắn là lựa chọn từ một trong hai người đó. Đáng tiếc, lúc trước ta còn tưởng rằng Phương Mộc Chủ Lô kia cũng có cơ hội, lại không nghĩ tới, thời gian hắn dùng để tìm được lò luyện đan lại chậm như vậy.

- Đúng vậy, chậm một bước sẽ càng ngày càng chậm...

Tiếng bàn tán thấp giọng truyền ra, phần lớn là đến từ những đan sư tầm thường, về phần Chủ Lô cùng với Tử Lô, giờ phút này đều đang trầm mặc nhìn quầng sáng, không một ai mở miệng nói chuyện.

Vài ngày sau, Mạnh Hạo rốt cục đi tới khu vực kia, hắn nhìn tảng đá cực lớn trước mắt, nhìn chữ viết khắc trên đó, cẩn thận nhìn một lần, sau đó Mạnh Hạo nghiêng đầu nhìn bậc thang phía sau tảng đá.

- Nơi này chính là khu vực thí luyện rồi, từ nơi này cho đến khu vực thứ hai, ở giữa có khí độc cực kỳ bá đạo. Cần luyện chế giải độc đan mới có thể thuận lợi đi qua, nhưng chỗ khó là phải căn cứ loại khí độc khác nhau mà luyện chế đan dược cũng khác nhau, ít nhất phải luyện chế mấy lần

mới được.

Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, đầu tiên là lấy ra lò luyện đan màu đen, sau khi đưa mắt nhìn, nhận thấy lò luyện đan này vẫn không phục, vì thế tiếp tục đem trấn áp để ở trong túi trữ vật, lấy ra Vạn Luyện lô, để vào đó mấy cây dược thảo sau đó bắt đầu luyện chế.

Dùng thời gian một canh giờ luyện ra một viên thuốc sau đó ném vào trong miệng, Mạnh Hạo vẫn nhìn phong cảnh bốn phía, vòng qua tảng đá lớn, hướng về phía trước mà đi. Vừa bước một bước vào nơi này, nhất thời thân ảnh của hắn đã bị một mảnh sương mù nhàn nhạt bao phủ.

- Phương Mộc Chủ Lô này thật là có chút tự đại rồi, hắn chỉ dùng một canh giờ để luyện đan, mọi người trước hắn, dùng thời gian ngắn nhất là Diệp Chủ Lô cũng dùng tới hai canh giờ, dài nhất thậm chí dùng cả một ngày.

- Hắn sao có thể so với Diệp Chủ Lô, Diệp Chủ Lô là Đan Đỉnh đại sư, ngươi xem giờ phút này y đang là người dẫn đầu, vả khu vực thứ nhất này cũng đã đi được gần như hơn phân nửa rồi.

Đan sư ở bốn phía đều thấp giọng thảo luận, bọn họ từ bên ngoài nhìn vào quầng sáng, cho nên thấy vô cùng rõ ràng, biết được tiến trình cụ thể, dần dần, ngay cả Chủ Lô đan sư cũng có một số người nhìn nhau, đều cảm thấy hành động của Mạnh Hạo hơi có vẻ qua loa.

Việc này Mạnh Hạo không biết, cũng không có hứng biết, giờ phút này hắn đi vào trong chướng khí, không ngừng đi về phía trước, chướng khí nơi này càng ngày càng đậm, màu sắc cũng dần dần thay đổi, đã trở thành màu xám đen.

Vả lại hoa cỏ ở bốn phía cũng không biết đã héo rũ bao nhiêu năm, khiến cho nơi đây dần dần hình thành nên sự âm hàn, nhất là khi Mạnh Hạo đi tới, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những con rết dài bằng cánh tay từ bên

trong cỏ khô hai bên đường chạy ra, men theo bậc thang chạy đi rất nhanh.

Nhưng cho dù thế nào, những độc chất, độc trùng này khi Mạnh Hạo đi tới, thì cho dù là vừa mới gặp được cũng đều chần chừ một chút sau đó như không dám đến gần, để mặc cho Mạnh Hạo tùy ý đi qua.

Thời gian chậm rãi trôi qua, dọc theo con đường này, Mạnh Hạo thỉnh thoảng dừng lại, lấy cỏ khô trong sương mù, thậm chí còn lấy một ít độc trùng để luyện chế đan dược, tổng cộng luyện chế ba lần.

Độc trùng trên bậc thang bắt đầu xuất hiện càng ngày càng nhiều, nhưng khi Mạnh Hạo đi qua thì chúng nó cũng đều run rẩy, hoặc là không dám nhúc nhích, hoặc là phân tán ra bốn phía. Thậm chí càng đi về phía trước, chướng khí ở nơi này bắt đầu tự động quay cuồng, dường như vì hắn mà chủ động tách ra một con đường.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 423: Lười biếng.

Cảnh tượng này khiến cho những người ở bên ngoài nhìn thấy đều dần dần trợn mắt há hốc mồm, từ từ càng ngày càng có nhiều ánh mắt ngưng tụ đến chỗ của Mạnh Hạo trên quầng sáng, chẳng những là người của Đan Đông nhất mạch, ngay cả người của tông môn khác cũng ngưng thần nhìn đến.

- Lấy độc trùng làm thuốc, Phương Mộc này là đang luyện chế đan dược gì vậy?

- Loại đan dược có trình độ nào mà có thể có hiệu quả kinh người đến như thế.

Tu sĩ trên đỉnh núi trong khi giật mình thì ánh mắt cũng vẫn nhìn về những người khác. Trong đó Diệp Phi Mục cùng Sở Ngọc Yên giờ phút này đều lần lượt, nhanh chóng thoát khỏi khu vực thí luyện, bọn họ thẳng đường đi tới, tổng cộng luyện chế mấy lần đan dược, cũng khiến cho độc trùng tránh xa, nhưng xét về hiệu quả thị giác thì còn xa mới bằng được Mạnh Hạo.

Bởi vì độc trùng trên đường mà đám người Diệp Phi Mục đi qua dường như miễn cưỡng, mới lựa chọn tránh né, còn trên con đường của Mạnh Hạo lại là tranh nhau hoảng sợ không muốn tới gần.

Nếu nơi này không phải thí luyện ở Tử Vận Tông mà đổi lại là một nơi khác, cảnh tượng này định sẽ khiến cho người ta liên tưởng đến rất nhiều thứ. Nhưng hôm nay là thí luyện thăng chức Tử Lô, thứ duy nhất có thể nghĩ đến chỉ có một mà thôi.

Đó là đan dược do Mạnh Hạo luyện chế ra tuyệt đối không phải đan dược tầm thường!

Trên thực tế, cho dù Mạnh Hạo không luyện chế đan dược thì màn chướng khí này cũng không hề nguy hại đối với hắn. Bỉ Ngạn hoa tuy rằng bị áp chế, nhưng thiên phú vẫn còn tồn tại, bản lĩnh vốn có của loại độc này là khu trừ vạn độc trong thiên hạ cũng vẫn còn tồn tại.

Độc, Mạnh Hạo không sợ.

Chẳng qua là cảnh tượng trong Huyết Tiên truyền thừa năm đó, bị rất nhiều tu sĩ Nam Vực nhìn thấy, cho dù đã cách nhiều năm, nhưng trên thực tế nếu sinh ra liên tưởng, thì vẫn có thể tìm ra chỗ tương đồng.

Cho nên Mạnh Hạo cần luyện đan để che dấu, vả lại luyện chế đan dược này nhìn như để trừ độc, nhưng trên thực tế tác dụng lại là áp chế khí tức của hắn, giảm ảnh hưởng đối với độc trùng, chướng khí.

Việc này tất nhiên khác biệt hoàn toàn so với những người tham dự khác.

Trong quá trình áp chế cũng làm cho Mạnh Hạo rất bất đắc dĩ, nếu không phải hắn luyện chế đan dược có được mấy phần tác dụng, thì chỉ sợ, ngay khi hắn bước vào trong màn chướng khí này, sẽ lập tức khiến cho chướng khí đột nhiên quay cuồng bùng nổ, tránh né tản ra, làm cho xung quanh Mạnh Hạo không tồn tại chút chướng khí nào nữa.

Cho dù là đã áp chế như vậy, nhưng vẫn khiến cho chướng khí ở phía trước hắn tự tản ra, Mạnh Hạo thật sự không có cách nào làm cho mình có thể giống với những người khác, đi vào chướng khí, mà chướng khí vẫn trầm ổn bất động.

Vả lại những độc chất, độc trùng kia nếu không phải nhờ vào ảnh hưởng của đan dược mà Mạnh Hạo tạo ra, thì căn bản là không có bất kỳ một thứ nào dám tồn tại trước mặt Mạnh Hạo. Thậm chí Mạnh Hạo lo lắng, một khi khí thế của mình không áp chế nổi nữa, sẽ khiến những độc trùng kia cho dù không tiến tới gần, cũng tự động tử vong. Loại chuyện

này nếu xuất hiện, nhất định sẽ khiến cho thế giới bên ngoài nổi trận sóng to gió lớn.

Cho nên hắn chỉ có thể dùng đan dược cẩn thận khống chế, thật cẩn thận, rất cẩn thận để cho chướng khí ở đây không tiêu tan, làm cho độc trùng thoạt nhìn có vẻ bình thường. Nhưng cho dù là như thế cũng vẫn khiến cho mọi người ở bên ngoài rung động.

Nhưng chỉ là rung động mà thôi, vẫn không ai liên tưởng đến một màn trong Huyết Tiên truyền thừa.

Vài ngày sau, người đầu tiên đi vào khu vực thí luyện thứ hai vẫn là Diệp Phi Mục, sau đó cũng vẫn là Sở Ngọc Yên, Mạnh Hạo đã vượt qua những người còn lại trở thành người thứ ba.

Trừ ba người bọn họ ra, còn lại bảy người. Trong đó có hai người, cũng lần lượt xuất hiện ở khu vực thí luyện thứ hai, về phần năm người khác, thì vẫn đang ở chỗ chướng khí kia, vừa luyện đan, vừa tiến về phía trước.

Nhưng phàm là người đi vào khu vực thí luyện thứ hai, thì trong chớp mắt khi đụng chạm vào núi đá, căn cứ biểu hiện lúc trước của bọn họ sẽ có hoặc nhiều hoặc ít mây tím nhè nhẹ tràn ra. Sau khi lấy ra lò luyện đan, những mây tím này sẽ dung nhập vào lò luyện đan của bọn họ, làm thay đổi màu sắc của lò luyện đan.

Mạnh Hạo cũng như thế, nhưng lò luyện đan màu đen kia lại cực kỳ chống đối, không cho mây tím dung nhập, nhưng dưới sự trấn áp của Mạnh Hạo, cho nên cũng không phải do nó phản kháng mà được.

- Chỉ là khu vực thứ nhất mà đã kéo giãn khoảng cách như vậy.

- Xem ra người cuối cùng có thể thăng chức, chắc là chọn lựa ở trong năm người dẫn đầu, nhưng ta xem trọng Diệp Chủ Lô hơn.

Khi mọi người đang thấp giọng bàn tán thì bỗng nhiên thanh âm của Tử Lô đan sư An Tại Hải truyền khắp bát phương.

- Thí luyện thăng chức Tử Lô là khảo nghiệm tổng thể tạo nghệ của một đan sư đối với đan đạo, nhất thời tụt lại không tính là gì. Năm đó sau khi trải qua hai khu vực đầu tiên, lão phu đều xếp cuối cùng, nhưng sau đó, ở khu vực thứ ba lại thành công vượt qua. Các ngươi có thời gian ở chỗ này thảo luận, còn không bằng quan sát thủ đoạn luyện đan của mười vị thiên kiêu đan đạo kia đi.

Thanh âm của An Tại Hải quanh quẩn, lập tức đè sự bàn tán của đan sư ở bốn phía xuống, tất cả đều trầm mặc, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, tập trung nhìn mười người.

Vừa nhìn thì bọn họ lập tức phát hiện năm vị đan sư bị tụt lại kia, mặc dù đã rơi xuống cuối, nhưng mỗi người đều rất bình tĩnh, thủ đoạn luyện đan cũng khác nhau, không một ai xuất hiện tâm lý thất bại.

Thời gian trôi qua, ở khu vực núi đá thứ hai, cho dù là Mạnh Hạo cũng phải ngắm nhìn vài canh giờ, trầm mặc không nói gì. Không chỉ có hắn, ở trên những con đường khác, Diệp Phi Mục, Sở Ngọc Yên, cũng đều cau mày, ngắm nhìn núi đá.

Núi đá này cản trở cả con đường đi, chỉ có dựa theo yêu cầu viết trên đó, sau khi hoàn thành núi đá mới xuất hiện vết nứt để cho người đi qua.

- Luyện chế bốn loại đan dược của bốn đại cảnh giới, Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, mỗi một viên đều cần dược lực hơn tám phần… hơn nữa trong đan dược cần ít nhất năm loại dược thảo, trong đó ẩn chứa tạo nghệ thảo mộc trên trăm ngàn biến hóa.

- Nếu có thể tự nghĩ ra đan dược thì là hoàn mỹ nhất…

Mạnh Hạo trầm mặc, khoanh chân ngồi ở trước núi đá, mắt lộ vẻ suy tư.

Thí luyện Tử Lô này bao gồm bốn khu vực, là khảo nghiệm tạo nghệ đan đạo chân thật của đan sư. Khu vực thứ nhất khảo nghiệm năng lực tùy cơ ứng biến khi luyện đan, căn cứ những tình huống khác nhau mà luyện chế ra những loại đan dược khác nhau, nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế vẫn có những Chủ Lô không làm được.

Khu vực thứ hai lại gian nan hơn nữa, khảo nghiệm bản lĩnh luyện đan, là đan dược bốn đại cảnh giới, là dược lực ổn định, hơn nữa còn phải nắm giữ trăm ngàn biến hóa của thảo mộc.

Đây là một thí luyện tổng hợp, khu vực thứ hai này gần như không phải Chủ Lô đỉnh phong thì không thể vượt qua được, cho dù là Chủ Lô đỉnh phong, muốn thông qua cũng không dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 424: Lười biếng. (2)

Mạnh Hạo đang trầm tư, Sở Ngọc Yên, Diệp Phi Mục, cũng đang trầm tư, rồi những người tham gia thí luyện khác đã lục tục kéo đến nơi đây, cũng đều đứng trước núi đá của khu vực thứ hai, trầm mặc không nói.

Đặc tính của dược thảo không cố định tất cả đều tùy tâm sở dục, nhưng phàm là người có thể nắm giữ sự biến hóa của thảo mộc, thì có thể vòng qua núi đá này, dùng lực lượng của tiên thổ biến ảo thành, luyện chế đan dược hư ảo.

Mặc dù cũng đều là hư ảo, nhưng lại cực kỳ chân thật.

- Cửa ải này cho người ta hai sự lựa chọn, một cái là tuân theo quy củ, luyện chế đan dược có sẵn, trọng điểm là dược lực cùng với ẩn chứa trăm ngàn biến hóa của thảo mộc.

- Nhưng một con đường khác thì gian nan hơn, đó là chính mình tự sáng tạo đan dược, tất cả chưa từng có. Hai con đường này, nếu đi tới cực hạn, đều có thể vượt qua cửa ải, nhưng rõ ràng con đường thứ hai mới là con đường của Tử Lô!

Hai mắt Sở Ngọc Yên lộ ra vẻ kiên định, nàng là đệ tử của Đan Quỷ đại sư, nàng nhất định phải trở thành Tử Lô để chứng minh chính mình.

Tâm tư giống như vậy còn có Diệp Phi Mục, y ngắm nhìn núi đá, trong mắt dần dần lộ ra tinh mang, một cỗ chí khí ngạo nghễ hiện lên trong lòng.

- Muốn luyện, thì phải luyện đan dược mà người bên ngoài không có, luyện ra đan dược thuộc về chính mình, như thế mới có thể chứng nhận ý chí Tử Lô của ta!

Sở Ngọc Yên cùng Diệp Phi Mục gần như đồng thời có quyết định, đều lựa chọn con đường thứ hai, giờ phút này khoanh chân ngồi xuống, hai người đều suy nghĩ, tự tìm cơ hội sáng tạo đan dược.

Về phần những người khác, phần lớn là lựa chọn tuân theo quy củ, ngẫu nhiên cũng có trộn lẫn sự sáng tạo, căn cứ tạo nghệ đan đạo khác nhau để tiến hành lựa chọn.

Mạnh Hạo yên lặng nhìn núi đá, thở dài, xoa xoa mi tâm, lúc trước hắn chạy liên tục bốn ngày. Lại đấu thần niệm với lò luyện đan màu đen cho nên cả người mỏi mệt, giờ phút này nhìn yêu cầu trên núi đá, vừa nghĩ tới con đường tự sáng tạo ra đan dược thì lại thấy càng mỏi mệt.

- So với việc lựa chọn sáng tạo đan dược mới, không bằng luyện chế đan dược đã có sẵn, bởi vì sáng tạo đan dược cần cơ duyên, cần đan ngộ, nếu tâm thần tồn tại chấp niệm ngược lại còn sẽ trở thành tầm thường. Ừm, đúng vậy, chính là như vậy, ta phân tích cực kỳ chính xác. Tuyệt đối không thể trở thành tầm thường.

Mạnh Hạo thầm nói vài câu, càng cảm giác thấy suy nghĩ của chính mình rất có lý. Vì thế yên tâm thoải mái không đi con đường tự nghĩ ra đan dược, mà là nâng tay phải lên nhấn vào núi đá, bề mặt núi đá vốn bình lặng lập tức xuất hiện gợn sóng, dần dần dựa theo thảo dược hiện lên trong đầu Mạnh Hạo chậm rãi tái hiện lại hư ảnh của thảo dược.

- Đan dược Ngưng Khí cảnh ta sẽ luyện chế Ngưng Khí Đan đơn giản nhất.

Mạnh Hạo vung tay áo, từ trên núi đá lập tức huyễn hóa ra một lò luyện đan hư ảo, từng gốc dược thảo rơi vào trong lò luyện đan, Mạnh Hạo trầm tư một lát, tay phải vẽ trên núi đá, bắt đầu luyện chế.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều đắm chìm vào trong quá trình luyện

chế đan dược. Sở Ngọc Yên mở mắt ra, cánh tay trắng nõn nà vung lên, lò luyện đan biến ảo ra, theo quang mang trong ánh mắt chớp động, nàng bắt đầu sáng tạo đan dược.

Diệp Phi Mục sau nửa nén hương cũng mở mắt ra, mang theo vẻ tự tin, bắt đầu luyện đan.

Giờ phút này mọi người trên Đông Lai Sơn đều ngưng thần quan sát, ánh mắt chia ra theo dõi mười lò luyện đan của mười người Mạnh Hạo trong quầng sáng.

Trong đó thu hút nhiều ánh mắt nhất chính là Diệp Phi Mục cùng với Sở Ngọc Yên, dù sao biểu hiện của hai người này ở khu vực thứ nhất đều cực kỳ chói mắt. Cũng có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, ở trong khu vực thứ nhất Mạnh Hạo cũng rất kinh diễm, được rất nhiều đan sư và đệ tử ngoại tông chú ý.

Chỉ là Mạnh Hạo luyện đan theo quy củ, luyện chế Ngưng Khí Đan, đan dược này không chỉ có một mình hắn luyện chế, trong mười người tham gia thí luyện thì có tổng cộng bảy người luyện chế Ngưng Khí Đan.

- Phương Mộc kia, vậy mà cũng luyện Ngưng Khí Đan… xem ra tại khu vực thí luyện thứ hai này, hắn đã bị kéo giãn khoảng cách, không thể đuổi kịp Sở Ngọc Yên và Diệp Phi Mục.

- Đã sớm nghe nói Chủ Lô Diệp Phi Mục của Đan Đông nhất mạch, người này có tạo nghệ đan đạo cực cao, nay nhìn cử động của y, không phải là luyện chế đan dược tầm thường, chẳng lẽ là tự nghĩ ra hay sao?

Mọi người trên đỉnh núi thấp giọng bàn tán, bọn họ có thể nhìn thấy chữ viết trên núi đá ở khu vực thứ hai, cũng dần dần hiểu được cửa ải này là khảo nghiệm cái gì.

- Sở Ngọc Yên chắc cũng tự nghĩ ra đan dược, có thể có tự tin tự nghĩ ra

đan dược, bản thân việc làm này đã đáng để tán dương.

Lâm Hải Long mỉm cười, nói với An Tại Hải ở bên cạnh.

An Tại Hải khẽ gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt đảo qua mười hình ảnh, nhìn thoáng qua Mạnh Hạo, nhìn Mạnh Hạo luyện chế Ngưng Khí Đan, An Tại Hải có chút buồn cười. Theo y thấy thì Mạnh Hạo rõ ràng là cảm thấy tự nghĩ ra đan dược quá khó khăn, nếu chỉ để quá quan thì lựa chọn biện pháp đơn giản nhất là được.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã ba ngày trôi qua, Mạnh Hạo đã luyện ra Ngưng Khí Đan có tám phần dược lực, lại luyện ra Trúc Cơ Thiên có dược lực giống như thế, giờ phút này đang luyện chế Hóa Linh Đan của Kết Đan cảnh.

Nếu đổi lại là lúc trước, dựa vào tu vi của Mạnh Hạo thì khó có thể chống đỡ được việc luyện chế Hóa Linh Đan này, nhưng hôm nay hắn có mười tòa đạo đài Trúc Cơ đại viên mãn, luyện chế đan dược thông thường của Kết Đan cảnh, Hóa Linh Đan này, tuy nói cần rất nhiều tinh lực, nhưng cũng không phải quá gian nan.

Giờ phút này một mặt hắn vừa luyện đan, một mặt vừa nghỉ ngơi, trải qua mấy ngày ở Tử Đông Sơn này hắn đã dần dần khôi phục tinh lực, không còn mỏi mệt quá nữa, tốc độ luyện chế đan dược cũng càng ngày càng nhanh.

Khi hắn luyện chế ra Hóa Linh Đan thì cũng là lúc Sở Ngọc Yên luyện chế thành công một viên đan dược Ngưng Khí cảnh tự nghĩ ra. Khi đan dược này xuất hiện, liền có đan quang hai màu uốn lượn, khiến cho đan dược này vừa thấy đã biết không phải vật phàm, dẫn tới sự chú ý của mọi người bên ngoài.

Cùng lúc đó, đan dược của Diệp Phi Mục cũng được y sáng tạo ra, mới vừa xuất hiện liền có vầng sáng bốn màu lượn lờ, so với Sở Ngọc Yên

thì mạnh hơn một bậc, nhất thời dẫn tới tiếng kinh hô.

Ngược lại, Mạnh Hạo tại khu vực thí luyện thứ hai này không có chút thần kỳ nào, giống như người khác lựa chọn luyện chế đan dược quen thuộc, hơn nữa thái độ hình như có chút lười biếng, so với Sở Ngọc Yên và Diệp Phi Mục thì có sự khác biệt rất rõ ràng.

Sự đối lập rõ ràng như vậy… càng làm cho sự tồn tại của Mạnh Hạo ở chỗ này, trong mắt mọi người càng trở nên tầm thường.

Chỉ có Đan Quỷ đại sư đang khoanh chân ngồi ở trên đỉnh Đông Lai Sơn sau khi tùy ý nhìn lướt qua Mạnh Hạo, thì khóe miệng lại lộ ra một nụ cười như có như không.

Khi Sở Ngọc Yên và Diệp Phi Mục tự nghĩ được ra đan dược Trúc Cơ cảnh thì Mạnh Hạo đã luyện được ra Hóa Linh Đan, bắt đầu luyện chế đan dược Nguyên Anh cảnh có độ khó cực kỳ cao đối với hắn.

Đan dược gia tăng tu vi của Nguyên Anh cảnh cũng thuộc loại khó. Dược thảo mà loại đan dược này cần, đương thời cực kỳ hiếm thấy, cực kì thưa thớt, đan dược thành phẩm trong toàn bộ Nam Vực cũng không nhiều, thường thường một tông môn có thể có năm ba người đạt được đã là cực hạn.

Vả lại căn bản không thể nào sản xuất hàng loạt, bình thường một lò chỉ xuất được ba đến năm viên, cho nên xét theo trình độ kỳ trân đắt tiền, cho dù là Tử Vận Tông cũng không có nhiều.

Hơn nữa tu sĩ Nguyên Anh cảnh, phun ra nuốt vào đều là linh khí thiên địa, nếu toàn lực triển khai, một lần hô hấp thông thường sẽ hấp thu toàn bộ linh khí trong phạm vi hơn nghìn trượng, cho nên đan dược đối với tu sĩ Nguyên Anh cảnh mà nói, có thì phải là tốt nhất, còn không thì miễn cưỡng cũng không cần.

Nhưng đan dược đề cao tu vi Nguyên Anh cảnh, còn chưa được tính là khó luyện chế nhất, chân chính khó luyện chế, và được tu sĩ Nguyên Anh cực kỳ khát vọng có được, đó là đan dược làm gia tăng thọ nguyên!

Giá trị của loại đan dược này mới là cao nhất, bởi vì tuổi quá một ngàn sẽ không thể nghịch thiên, không trảm được linh, thọ nguyên ngàn tuổi, khô kiệt mà chết.

Về phần đan dược đơn giản nhất trong Nguyên Anh cảnh là đan dược chữa thương, loại đan dược này tương đối dễ luyện chế hơn những cái kia.

Tuy nói công hiệu bình thường, nhưng bất luận như thế nào, cũng có thể miễn cưỡng xem như là đan dược mà cảnh giới Nguyên Anh cảnh cần. Mạnh Hạo lựa chọn một loại đan dược đơn giản nhất của Nguyên Anh cảnh, sau khi hắn cân nhắc lợi hại liền cảm thấy bản thân thật khôn ngoan. Nếu có phương pháp đơn giản để quá quan, hắn đương nhiên không muốn hao hết tâm tư trên một phương diện luyện đan này.

Vì thế vài ngày sau khi đan dược chữa thương tầm thường nhất trong Nguyên Anh cảnh được luyện chế ra, thì đan dược của bốn đại cảnh giới đều đã được Mạnh Hạo hoàn thành. Sau khi đặt trên núi đá, từ trên đó lập tức truyền ra tiếng động rầm rầm, ở trước mặt Mạnh Hạo, từ vị trí trung tâm vỡ ra, xuất hiện một khe hở chỉ hơn nửa thước.

Dường như, ngay cả núi đá này cũng đều bất mãn với toan tính của Mạnh Hạo, nhưng dù sao Mạnh Hạo xem như là đã hoàn thành yêu cầu, vả lại mỗi một loại đan dược đích thực đều có năm loại dược thảo, có trăm ngàn biến hóa, chẳng qua tuyệt đại đa số những dược thảo này Mạnh Hạo chỉ dùng để trộn vào cho đủ vốn.

Nhìn khe hở trước mắt, Mạnh Hạo vội ho một tiếng, hắn biết mọi người ở bên ngoài có thể nhìn thấy biểu hiện của bản thân trong đây, giờ phút này hơi có chút xấu hổ, cúi đầu ngượng ngùng đi tới khe hở, nghiêng

người chậm rãi xâm nhập đi vào, rất gian nan mới có thể xuyên qua khe hở này. Sau khi xuyên qua, hắn bỗng nghiêm sắc mặt, tràn ngập trang nghiêm, không hề còn lại chút xấu hổ nào, hướng về khu vực thứ ba đi tới.

Cảnh tượng này mọi người ở trên đỉnh núi bên ngoài đều nhìn thấy, một đám đan sư của Đan Đông nhất mạch liên tục cười khổ, mấy người thường ngày có quan hệ không tệ lắm với Mạnh Hạo, phần lớn đều cảm thấy có chút xấu hổ. Loại phương pháp này của Mạnh Hạo thật sự đã vượt qua kiểm tra, nhưng cũng thật sự không vừa mắt một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 425: Đan đạo khác biệt giữa ba người.

Nhất là khi nhìn thấy Sở Ngọc Yên và Diệp Phi Mục còn đang thật sự chấp nhất, thì thái độ của Mạnh Hạo lập tức làm cho những Chủ Lô vốn không có cảm tình gì với hắn lại càng thêm khinh bỉ, ngay cả tám vị Tử Lô cũng có vài vị đang nhíu mày.

Nhưng bất luận như thế nào đi nữa, thì Mạnh Hạo vẫn là người thứ nhất đi ra khỏi khu vực thứ hai, giờ phút này hắn đang chắp tay sau lưng, rất nhàn nhã tiêu sái tiến vào khu vực thứ ba, giống như vừa xem phong cảnh, vừa du ngoạn.

- Phương Mộc này quá dở hơi, tâm tính không đủ, không thích hợp trở thành Tử Lô.

Một trung niên nam tử trong số các Tử Lô đan sư - Diệp Vân Thiên, giờ phút này thản nhiên mở miệng, một câu như khẳng định.

- Ta thấy chưa chắc, dùng phương pháp đơn giản nhất, xông qua cửa ải này, cũng chưa hẳn là lựa chọn tồi.

An Tại Hải cười ha ha.

- An sư huynh nói cũng rất có lý, nhưng Diệp mỗ muốn xem ở khu vực thí luyện thứ ba, người này sẽ lựa chọn như thế nào.

Diệp Vân Thiên cười cười, thản nhiên nói.

Từ đó về sau liên tục có người từ khu vực thứ hai đi ra, cuối cùng trừ Sở Ngọc Yên và Diệp Phi Mục ra, sau Mạnh Hạo có tổng cộng năm người

đi ra, về phần hai vị khác vì không thể luyện ra toàn bộ đan dược có dược lực hơn tám phần, cho nên đã thất bại ở khu vực thứ hai.

Hình ảnh trên lò luyện đan ở bên ngoài từ mười hình nay chỉ còn lại tám.

Khi Mạnh Hạo đi tới trước núi đá của khu vực thứ ba thì mây tím tràn ra, nhưng chỉ có một tia, có thể thấy được việc quá quan lúc trước của hắn, không nhận được nhiều sự đồng tình của thế giới tiên thổ.

Sau khi dung nhập một tia mây tím vào lò luyện đan, Mạnh Hạo hướng mắt nhìn về phía núi đá, khoanh chân ngồi xuống, loại trừ sự mệt mỏi còn sót lại trong cơ thể, vẻ uể oải cũng tan biến, làm cho thân thể trở nên sung mãn.

Sở Ngọc Yên cuối cùng cũng luyện chế hoàn thành tất cả đan dược, sắc mặt nàng ta có chút tái nhợt. Luyện chế bốn viên đan dược này đối với nàng mà nói, khó khăn cực lớn, nàng chỉ có thể kiên trì sáng tạo ra đan dược thuộc Trúc Cơ cảnh, về phần Kết Đan và Nguyên Anh thì nàng không thể sáng tạo ra được, cho nên chỉ có thể lựa chọn đan dược đã có sẵn, khó luyện nhất trong số đó để luyện chế.

Giờ phút này nàng xoa xoa mồ hôi trán, nhìn núi đá trước mặt nổ vang, mở ra một khe hở lớn hơn một trượng, lộ ra nụ cười tự tin, cất bước đi ra.

Phía sau nàng, Diệp Phi Mục cũng đã luyện đủ đan dược, y cũng giống như Sở Ngọc Yên, không thể kiên trì sáng tạo ra cả bốn viên đan dược, y chỉ có thể tự nghĩ ra một viên đan dược ở Kết Đan cảnh, nhưng đến Nguyên Anh cảnh lại không thể không dừng lại, rơi vào đường cùng mới lựa chọn đan dược đề cao tu vi cho Nguyên Anh cảnh. Khó khăn to lớn, y luyện chế ít nhất hơn mười lô mới có thể miễn cưỡng thành công.

Bởi vì đây là đang ở trong tiên thổ, tất cả tốc độ đều được tăng nhanh, nếu không y muốn luyện chế xong bốn viên đan dược này cần ít nhất

một năm trở lên.

Núi đá trước mặt y nổ vang, mở ra khe hở lớn hơn hai trượng, hiển lộ hoàn toàn con đường phía sau, y hít sâu một cái, trong mắt mang theo sự ngạo nghễ, cất bước đi ra.

Trình độ chênh lệch cao thấp giữa tám người còn lại tham gia thí luyện, người ngoài liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra, giờ phút này tất cả đều đang đàm luận về cái khe hở kinh người do Diệp Phi Mục tạo ra.

Theo nhóm người Sở Ngọc Yên lần lượt đi tới trước núi đá của khu vực thứ ba, sau khi bọn họ đụng chạm vào núi đá, mây tím nồng đậm lập tức hiện ra trước mặt. Mây tím của Sở Ngọc Yên rất nhiều, giằng co thời gian một nén nhang mới tiêu tán, kinh người nhất là Diệp Phi Mục, mây tím của y tràn ra, giằng co hai nén hương, khiến cho lò luyện đan của y giờ phút này cũng đã trở thành màu tím nhạt!

Giờ phút này ở trên những con đường khác nhau, mấy người khác cũng đều đang hấp thu mây tím, sau đó mới ngắm nhìn núi đá, rồi đều nhíu mày. Khu vực thí luyện thứ ba này so với hai nơi trước lại càng khó khăn hơn.

Mạnh Hạo cũng ngồi xuống, mở mắt ra, trong mắt lộ ra một chút tinh mang. Tinh lực của hắn đã hoàn toàn khôi phục, giờ phút này hai mắt chợt lóe, nhìn về phía chữ viết trên núi đá, như đang suy nghĩ gì đó.

Ở sau núi đá này không có thềm đá, giống như con đường đến nơi này đã bị gián đoạn. Từ núi đá nhìn lên chỉ có thể nhìn thấy một đám mây hư vô, không thấy bất kỳ con đường nào.

- Cửu Bảo Châu Liêm hoa...

Hai mắt Mạnh Hạo hơi co rút lại, nhìn chữ viết khắc trên núi đá, phía trên đó là một gốc cây dược thảo, có chín đóa hoa, màu sắc bất đồng.

- Hoa này tam bảo là thông thường, lục bảo là hiếm thấy, về phần cửu bảo thì là… chưa bao giờ được thấy! Mỗi một đóa hoa đều ẩn chứa dược hiệu khác nhau. Chín đóa hoa phối hợp với nhau, thì gần như chỉ cần một gốc dược thảo này, đã có thể tạo ra hơn ngàn loại đan phương khác nhau.

- Mỗi một loại đan phương luyện chế ra đan dược, căn cứ phẩm cấp khác nhau sẽ hóa thành số lượng bậc thang khác nhau.

Mạnh Hạo trầm mặc, hai mắt nhắm nghiền, ở những con đường khác những người khác cũng đối mặt với khảo nghiệm như thế.

Sở Ngọc Yên là người đầu tiên nâng tay phải lên, đặt trên núi đá, trước người của nàng lập tức chợt lóe quang mang, hư ảnh Cửu Bảo Châu Liêm hoa huyễn hóa hiện ra trước mặt nàng.

Giờ phút này các tu sĩ ở trên ngọn núi bên ngoài kể cả tu sĩ ngoại tông, cũng đều ngưng thần quan sát, đều đã nhìn ra chỗ kinh người của khu vực thí luyện thứ ba.

- Khu vực thứ ba một mặt là khảo nghiệm luyện đan, mặt còn lại là lựa chọn, trọng điểm nhất là có thể luyện chế đúng đan dược, huyễn hóa ra bậc thang hoàn mỹ nhất.

Tử Lô đan sư - Diệp Vân Thiên thản nhiên mở miệng, ánh mắt của y từ đầu tới cuối đều dừng lại trên hình ảnh của Diệp Phi Mục.

Lời y vừa nói khiến cho không ít đan sư ở bốn phía lộ ra vẻ giật mình, đều ngưng thần nhìn lại.

Sở Ngọc Yên ngắm nhìn đóa hoa trước mặt, trầm mặc, mắt phượng chợt lóe.

- Đan đạo như tu hành đại đạo, cỏ cây sinh trưởng trong trời đất, luyện đan giống như luyện hóa thiên địa, tìm kiếm một đường sinh cơ trong đó, dùng sinh cơ luyện thành đan. Cho nên luyện đan là một con đường cầu sinh, tìm kiếm một con đường đã bị xóa đi trong thiên địa!

- Chín là cực, nếu ta luyện chế đan dược này, chỉ luyện chín viên, mỗi một viên chỉ lấy tám đóa hoa, mà dược lực trong đan dược được luyện chế ra chính là dược lực của đóa hoa còn thiếu kia!

- Dùng chín viên đan này tạo thành vòng tuần hoàn, mở ra con đường thông thiên!

Hai mắt Sở Ngọc Yên lộ ra sự quyết đoán, đây là lựa chọn của nàng, tay phải nâng lên, bắt đầu luyện đan.

Diệp Phi Mục hít sâu một hơi, trải qua vài canh giờ suy tư, vẻ mặt của y cũng trở nên ngưng trọng, giờ phút này hai mắt nheo lại, tay áo vung lên, sau khi đã huyễn hóa ra Cửu Bảo Châu Liêm hoa, liền ngưng thần luyện chế đan dược.

- Muốn luyện, chỉ luyện một viên đan! Một viên tập hợp đủ dược lực của chín đóa hoa, nhưng lại sinh ra một dược lực khác! Ta muốn luyện, không phải chín, mà là mười!

- Một viên muốn luyện này, bản thân Cửu Bảo Châu Liêm hoa không thay đổi, thêm vào dược lực thứ mười, trước nay chưa từng có mới phù hợp thân phận của ta!

Giờ khắc này sự cao ngạo của Diệp Phi Mục, giống như hóa thành sự chấp nhất đối với đan đạo, hóa thành sự tự tin đối với bản thân mình.

Rất khó nói giữa y và Sở Ngọc Yên, tư tưởng đan đạo của ai đúng đắn hơn, trong hai người, một người dùng đan đạo luyện sinh cơ, luyện đến mức tận cùng, mà người còn lại thì ngưng tụ tất cả biến hóa phức tạp lại

cùng một chỗ để, luyện ra cái duy nhất, trước nay chưa từng có.

Tạo nghệ đan đạo của hai người ở một khắc này hiển lộ rõ trong mắt những người ở trên đỉnh núi, khiến cho bọn họ rung động, dẫn dắt cảm ngộ sâu xa, càng khiến cho những người ngoài tông trong lòng xuất hiện tâm tư riêng.

Cho dù là tám vị Tử Lô đan sư giờ phút này sau khi thấy sự lựa chọn của Sở Ngọc Yên và Diệp Phi Mục đều lộ ra ý tán thưởng.

Chỉ có Đan Quỷ đại sư vẻ mặt vẫn như thường, làm cho mọi người đoán không ra ánh mắt của lão đang nhìn về phía người nào trong số những hình ảnh kia.

Cũng chính là trong một khắc này, Mạnh Hạo mở mắt ra, trong mắt lộ ra phong mang kỳ dị, tay phải nâng lên đặt trên núi đá, Cửu Bảo Châu Liêm hoa xuất hiện, lò luyện đan biến ảo theo ra, Mạnh Hạo không lập tức luyện chế, mà ngắm nhìn đóa hoa hư ảo ở trước mặt, trong mắt hắn lộ ra tinh mang.

Trong đầu hắn hiện lên lượng lớn đan phương, tạo nghệ trên phương diện thảo mộc của hắn được triển khai toàn diện, quay chung quanh gốc dược thảo hư ảo kia, dùng những đóa hoa với những dược lực khác nhau này phối hợp lại, chậm rãi tổ hợp trong đầu hắn.

Nhưng rất nhanh, những suy nghĩ này đều bị Mạnh Hạo loại bỏ khỏi đầu óc, hắn nhìn dược thảo, trong mắt dần dần lộ ra tinh mang, vẻ mặt biểu hiện ra cực kỳ hứng thú. Giờ khắc này hắn không còn là con người lười biếng như ở khu vực thứ hai nữa, mà là đang rất hưng phấn.

- Ta muốn luyện mười viên đan dược, chín viên phó đan, một viên chủ đan!

- Chín là cực hạn, một là kiên định, lấy thân làm lò luyện đan, lấy tâm

làm đan phương, luyện thiên, luyện địa, luyện nhật nguyệt tang thương, luyện một viên phản phác quy chân!

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra phong mang thâm thúy, nếu đổi thành một nơi khác, hắn sẽ không chấp nhất việc luyện đan như vậy, nhưng hôm nay tại nơi thí luyện này, tại Tử Vận Tông, Mạnh Hạo thấy cực kỳ hứng thú, cũng không che dấu cái gì nữa, hắn muốn bày ra toàn bộ tạo nghệ đan đạo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 426: Ai là người mạnh nhất..

Giờ phút này hắn hít sâu vào một hơi, tay phải bỗng nhiên nâng lên, trực tiếp lấy xuống một đóa hoa, dung nhập vào trong lò đan.

Lựa chọn của Mạnh Hạo, người ở đỉnh núi có thể nhìn ra chỉ có Tử Lô đan sư. Nhưng tám vị Tử Lô đan sư này cũng là vẻ mặt khác nhau, có người thì nhíu mày, có người thì trầm tư, như đang suy nghĩ điều gì.

- Lựa chọn này của Phương Mộc… cũng có chút ý tứ… Nhưng mà việc này cũng không phải là hắn có thể làm được.

- Tuy nói là như thế, nhưng có được tư tưởng đan đạo như vậy, cũng là đáng quý, chỉ là tuổi trẻ khí thịnh có chút khinh cuồng, lấy đạo tạo nghệ đan của hắn, xác thực vẫn còn làm không được. Ta lại càng xem trọng Diệp Phi Mục, đan đạo của người này mang theo một vẻ cố chấp, cái chấp nhất này mới là trọng điểm của đan tu chúng ta.

Lúc này vài vị đan sư cũng nhìn lẫn nhau, truyền âm trao đổi.

Duy chỉ có An Tại Hải, sau khi ngẩn ra một chút, trong khoảnh khắc, hai mắt lộ ra ánh sao.

- Hắn muốn luyện chế đó là…

Hơi thở của An Tại Hải có chút dồn dập, ông ta không ủng hộ những ý tưởng của người khác, theo bản năng ông ta quay đầu nhìn về phía sư tôn Đan Quỷ, lập tức nhìn thấy Đan Quỷ đại sư đang khoanh chân ngồi ở chỗ kia, giờ phút này trong mắt lại có một chút ánh sáng kỳ dị, trong giây lát thì biến mất.

Thời gian trôi qua, ba ngày sau, Sở Ngọc Yên là người thứ nhất luyện chế được một viên đan dược, sau khi viên thuốc này xuất hiện, bậc thang phía trước mặt nàng lập tức mở ra một ngàn một trăm mười một bậc.

Hơn một ngàn bậc thang hoàn chỉnh, nhất thời làm cho tiếng ồn ào của mọi người trên đỉnh núi truyền ra.

Tiếp theo sau là Diệp Phi Mục, y cũng luyện chế được một viên đan dược, viên đan dược này vừa mới xuất hiện, trong phút chốc bậc thang lập tức xuất hiện hơn hai ngàn bậc. Điều này lập tức làm cho đám đan sư trên đỉnh núi, đem theo vẻ khó tin, mạnh mẽ đứng cả lên.

Nhưng rất nhanh, tất cả mọi người lại bị chấn động một trận, bởi vì Diệp Phi Mục lại cau mày bóp nát viên đan dược kia, khiến cho hơn hai nghìn bậc thang trong nháy mắt tiêu tan hết.

Chỉ có hơn hai nghìn bậc thang, hiển nhiên là y… không hài lòng.

Cùng nhau luyện đan, ngoại trừ Sở Ngọc Diệp và Diệp Phi Mục cùng với Mạnh Hạo ra, còn có hai người khác, lựa chọn của hai người này cũng có chỗ không đồng nhất, nhưng ở trước mặt hai người Sở, Diệp bọn họ lại ảm đạm thất sắc. Bọn họ đều luyện chế được ba viên đan dược, nhưng tổng cộng chỉ mở ra được bảy trăm bậc thang.

Bọn họ cũng không có dũng khí bóp nát đan dược, lựa chọn của bọn họ là bất kể như thế nào cũng kiếm cho đủ số đan dược, để mở ra tất cả các bậc thang.

Một số đan sư lúc trước tụt lại phía sau, cũng đã đến được nơi này, sau khi cảm nhận được cái khó khăn của lần khảo nghiệm thứ hai, cũng tiếp bước, chìm trong trầm mặc, bắt đầu luyện đan.

Chỉ là trong số đó đã không còn có những lựa chọn mang đến kinh diễm

như hai người Sở, Diệp. Phần lớn bọn họ đều lựa chọn tuân theo quy củ. Điều này không thể nói lựa chọn của bọn họ là sai, chỉ có thể nói ở bên trong lựa chọn của bọn họ, không đó đưa vào một chút gì gọi là thuộc về đan đạo của bản thân bọn họ.

Khi thời gian đã trôi qua khoảng một tuần nhang, Mạnh Hạo luyện chế ra một viên phó đan, từ trong lò đan, trong khoảnh khắc luyện chế thành công.

Khi viên đan dược này được luyện chế ra, thì đây là một viên đan dược có màu xanh, giống như khi luyện chế nó, Mạnh Hạo đã lựa chọn đóa hoa màu xanh trong chín đóa Cửu Bảo Châu Liêm hoa.

Lò luyện đan này là hư ảo, Cửu Bảo Châu Liên hoa cũng là hư ảo, cho nên luyện chế ra viên đan dược này cũng không phải là viên đan dược thật. Có thể nói rằng viên đan dược này là không thật, nhưng lại vẫn có thể cầm được nó trong tay, lại cũng có thể bóp nát được.

Điểm huyền diệu này, chính là một đặc điểm kỳ lạ của mảnh tiên thổ này, nó giống như là bịa đặt, lại cũng giống như là thuật pháp của tiên gia.

Mạnh Hạo nhìn viên đan dược màu xanh ở trong tay mình, khi hắn ngẩng đầu lên thì nhìn thấy phía trước mặt truyền đến tiếng động rầm rầm. Chỉ nhìn thấy trong hư không, con đường bị đứt đoạn vốn đang trống rỗng, giờ phút này xuất hiện đúng một cái bậc thang.

Chỉ có một bậc thang!

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn bình thường, không hề có một chút biến hóa nào, giống như hắn đã sớm đoán trước được điều này. Cúi đầu, hắn tiếp tục hái xuống đóa hoa màu đỏ của Cửu Bảo Châu Liêm hoa, lại bắt đầu luyện chế viên đan dược thứ hai.

Nhưng cảnh tượng này hiện ra ở trước mắt mọi người trên đỉnh núi, cũng là lúc nổi lên tiếng ồn ào. Tử Lô đan sư đương nhiên sẽ không tham dự vào trong sự ồn ào đó, các tu sĩ cấp Lão Tổ ở các tông môn khác, khi thấy được cảnh tượng này thì có suy nghĩ gì? Định lực của bọn họ, tuổi tác của bọn họ, cả cuộc đời từng trải của bọn họ, khiến cho ái ố hỉ nộ của những lão quái này cũng sẽ không dễ dàng thể hiện ra.

Nhưng đi cùng với bọn họ đến đây xem lễ là các đệ tử của của tông môn gia tộc, lại hiển nhiên không làm được điều này. Nay nhìn thấy một cảnh tượng rõ ràng như vậy, bọn họ đều kinh ngạc thấp giọng, cùng nhau thảo luận.

- Phương Mộc đan sư này, chỉ mở được có một bậc thang… Đây cũng quá ít rồi đi... Vậy mà người này cũng là Chủ Lô à?

- Những người khác, một viên thuốc ít nhất cũng có thể mở ra được mấy trăm bậc thang, nhiều nhất như Diệp Chủ Lô, cũng là mở ra hơn hai nghìn bậc thang, vậy mà vẫn còn không vừa lòng. Thế mà Phương Mộc này… Cứ nhìn ánh mắt của hắn mà xem, giống như là hắn cũng không có chút xấu hổ nào?

- Có lẽ là người này có ý định khác…

Việc mọi người bàn tán là điều không thể tránh được, thật sự là đan dược của Mạnh Hạo mở ra số bậc thang có tính xung kích quá mạnh. Hơn nữa, hình ảnh trong tám quầng sáng mọi người đều có thể dễ dàng nhìn thấy, tự nhiên cũng sinh ra sự so sánh. Kể từ đó, cao thấp rõ ràng cũng có thể thấy được.

Đôi mi thanh tú của Hàn Bối nhăn lại, nàng mới không tin tạo nghệ đan đạo của Mạnh Hạo chỉ là những thứ đang nhìn thấy ở đây. Thông qua tiếp xúc ở Thanh La Tông, nay nàng nhìn lại, thì Phương Mộc này cực kỳ giảo hoạt, sử xuất khác thường, nhất định có quỷ quái gì đó ở bên trong.

Vẻ mặt Chu Kiệt vẫn như thường, không dậy lên một gợn sóng nào, giống như bất cứ chuyện gì cũng không thể làm thay đổi đến suy nghĩ của y.

Tên mập ở nơi đó âm thầm nắm chặt hai tay, gã đã biết thân phận Mạnh Hạo, giờ phút này nội tâm gã có chút khẩn trương, chỉ tiếc rằng không thể nhảy vào trong tấm hình để nhắc nhở Mạnh Hạo.

Hai tròng mắt Lý Thi Kỳ hơi hơi chớp động, mắt nhìn Mạnh Hạo trong tấm hình, lại nhìn nhìn Diệp Phi Mục, cuối cùng nhíu mày một cái, nàng cũng có chút không hiểu rõ biến hóa của cái cảnh tượng này.

Những xôn xao bàn luận của ngoại giới, Mạnh Hạo không nghe được, cũng không rảnh đi chú ý. Giờ phút này toàn bộ tâm thần của hắn đều đắm chìm trong việc luyện chế viên đan dược thứ hai, trạng thái trong giờ phút này so với vẻ lười biếng tùy ý ở khu vực thí luyện thứ hai hoàn toàn bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 427: Ai là người mạnh nhất. (2)

Nhưng hắn càng thật tình nỗ lực, người ở bên ngoài nhìn vào lại càng thêm trào phúng hắn.

Cho đến một ngày sau, Sở Ngọc Yên luyện chế ra viên đan dược thứ hai, không nhiều không ít lại mở ra một ngàn một trăm mười một bậc thang. Lần luyện đan thứ hai của Diệp Phi Mục cũng đã chấm dứt, lúc này đây theo viên đan dược của y luyện ra, một tiếng nổ vang kinh thiên động địa truyền ra.

- Bốn ngàn bậc thang! Đây …Đây đúng là không hổ là Diệp Chủ Lô, lần tấn thăng Tử Lô này, chắc chắn không có ai khác ngoài y.

Trong đám Tử Lô đan sư, Diệp Vân Thiên giờ phút này mỉm cười nhìn Diệp Phi Mục, vẻ tán thưởng trên mặt cực kỳ nồng đậm. Mặt khác cũng có mấy Tử Lô đều cực kỳ xem trọng Diệp Phi Mục, giờ phút này tất cả đều mỉm cười gật đầu.

Nhất là khi bọn họ nhìn thấy Diệp Phi Mục lại một lần nữa bóp nát viên đan dược, sau khi hơn bốn nghìn bậc thang tiêu tan đi, ý tán thưởng trong mắt mọi người lại càng rõ ràng.

- Cực kỳ nghiêm khắc, cầu sự hoàn mỹ, đây không phải là khuyết điểm của Phi Mục, mà đây chính là ưu điểm nổi bật của y.

Diệp Vân Thiên cười, lên tiếng.

- Đứa nhỏ này thật chấp nhất, chấp nhất này không thấy nhiều ở trên những người khác. Hy vọng lần này sau khi nó trở thành Tử Lô đan sư,

nếu có thể tiếp tục kiên định với đức tính chấp nhất này, có lẽ nó có thể đi đến cảnh giới mà chúng ta không thể đi tới.

Tại đây khi mọi người còn đang thảo luận, thì An Tại Hải lại không nói một tiếng nào, ánh mắt của ông không nhìn vào những người khác, mà chỉ nhìn Mạnh Hạo, dần dần sự rung động trong mắt càng ngày càng mãnh liệt.

Còn tên mập ở nơi đó thì lại âm thầm thở dài lắc đầu, nhìn Mạnh Hạo trong quầng sáng, gã âm thầm nói:

- Bây giờ thì không có cách nào so sánh được nữa rồi. Mạnh Hạo a Mạnh Hạo!! Ngươi nói xem, làm sao ngươi lại gặp phải một cái yêu nghiệt như thế này, làm sao ngươi có thể so với cái tên họ Diệp kia nữa chứ….

Tại trong lúc ngoại giới còn đang bàn tán, thì cũng là lúc các đan sư khác trên Tử Đông Sơn, đều đã lần lượt luyện chế ra đan dược của chính mình, Mạnh Hạo ở nơi này cũng như thế. Theo viên đan dược thứ hai của hắn xuất hiện, một tiếng nổ vang vọng lại, cái bậc thang thứ hai cũng theo đó xuất hiện. Lập tức có mấy tu sĩ ngoại giới cất tiếng cười nhẹ, giống như cái biểu cảm nỗ lực chân thật của Mạnh Hạo, rồi cái con đường chỉ mở ra hai bậc thang, làm cho bọn họ thấy buồn cười.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh, hắn lập tức bắt đầu luyện chế viên phó đan thứ ba.

Thời gian từ từ trôi qua, dần dần Mạnh Hạo đã hoàn toàn bị tụt lại phía sau. Giờ phút này ở trong khu vực thứ ba, xếp hạng thứ nhất là Sở Ngọc Yến, nàng đã luyện chế được tám viên đan dược, đang luyện chế viên thứ chín.

Ở núi đá phía trước mặt nàng, đã có tám ngàn tám trăm tám mươi tám bậc thang, rõ ràng hiện ra. Xét dưới cái nhìn của những người ngoại giới tham gia xem lễ, thì lần này, nàng cùng với Diệp Phi Mục là hai người có

khả năng lớn nhất tấn thăng Tử Lô.

Nhất là đan sư Đan Đông nhất mạch, lại càng có không ít người yêu quý Sở Ngọc Yên, giờ phút này bọn họ đang mang theo ánh mắt nóng bỏng, cũng mang theo vẻ chờ mong, cầu chúc.

Tiếp theo sau, trừ Mạnh Hạo cùng với Diệp Phi Mục thì còn mấy người khác, trong mấy người này còn có một lão già. Lão luyện ra hơn ba mươi viên đan dược, mạnh mẽ đem số bậc thang mở ra đến hơn tám ngàn ba trăm bậc. Nguyên bản cũng không có chút thần kỳ nào, nhưng cũng dần dần dẫn đến sự chú ý của những người ở ngoại giới.

Đan dược của lão tuy nhiều, nhưng những thứ này cũng chưa hẳn thuộc về đan đạo của lão.

Về phần những người khác, bọn họ đều từ hơn năm nghìn đến hơn bảy nghìn … vậy mà Mạnh Hạo ở đây lại chỉ có … tám bậc.

Hắn luyện chế được tám viên phó đan, mỗi một viên đan dược hắn luyện chế ra tăng thêm được một bậc thang, nhưng Mạnh Hạo cũng còn chưa phải là người xếp hạng cuối cùng. Người xếp hạng cuối cùng là Diệp Phi Mục.

Nhưng lại không ai cho Diệp Phi Mục là xếp cuối cùng, mặc dù hiện nay Diệp Phi Mục đang ở lần luyện chế đan dược lần thứ chín, nhưng lần trước, ở lần luyện thứ tám, trong một cái chớp mắt khi đan dược của y được luyện thành, trực tiếp mở ra hơn chín nghìn ba trăm bậc thang. Một khắc này đã oanh động tất cả mọi người ở ngoại giới trên đỉnh núi, ngay cả mấy Lão Tổ ngoại tông cũng đều kinh ngạc, ghé mắt nhìn.

Mọi người ngoại giới trên đỉnh núi dần dần an tĩnh lại, định khí ngưng thần nhìn về tám con đường trong tám quầng sáng trước mặt. Bởi vì bọn họ dĩ nhiên nhìn được ra, ở khu vực thi luyện thứ ba này, đã đến thời khắc quan trọng nhất, tức là sẽ xuất hiện người thông qua.

Sau khi tàn hai nén hương, là khoảnh khắc đan dược của Sở Ngọc Yên được luyện chế ra, đó là viên đan dược thứ chín. Ở trong một chớp mắt, khi viên đan dược này xuất hiện, lò luyện đan trước mặt nàng lại lập tức có một đám mây đen bằng lòng bàn tay biến ảo ra, từng trận rất nhỏ điện quang chạy ở phía trên lò luyện đan. Cho đến sau khi lò luyện đan ầm ầm mở ra, viên đan dược thứ chín bay ra, thì số bậc thang phía trước mặt Sở Ngọc Yên ầm ầm tăng lên.

Từ tám ngàn tám trăm tám mươi tám bậc thang, trực tiếp đạt đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang.

Số bậc thang cực hạn trong khu vực thứ ba này là một vạn. Sở Ngọc Yên ở nơi này đã mở ra một cực hạn, thành tích như vậy, nếu đặt vào bất kỳ một lần thí luyện thăng chức Tử Lô nào, cũng đều có thể gọi là nhân tài kiệt xuất, tất nhiên sẽ là tấn thăng Tử Lô.

- Lại có đan vân biến ảo, duy chỉ có loại đan dược cực kỳ khó luyện chế, khi nó xuất hiện mới biến ảo ra loại đan vân này. Sở Ngọc Yên thật không hổ là đệ tử của Đan Quỷ đại sư, đây là nàng muốn hướng về mọi người để chứng minh, nàng hoàn toàn có tư cách trở thành Tử Lô.

- Chín nghìn chín trăm chín mươi chín bậc thang, tạo nghệ đan đạo của Sở Ngọc Yên thật là kinh người.

Tiếng ồn ào bàn tán ở ngoại giới lập tức vang lên, mọi ánh mắt đều dừng cả ở trên người Sở Ngọc Yên. Đan sư cũng vậy, Chủ Lô cũng thế, lại còn có cả Tử Lô, còn có các Lão Tổ của các tông môn ở bốn phía, tất cả đều ngóng nhìn về phía Sở Ngọc Yên.

Sở Ngọc Yên hít sâu vào một hơi, cất bước rất nhanh tiến về phía trước, nàng bước đi trên các bậc thang mà chính nàng vừa khai mở ra, đi thẳng về phía trước.

Những người khác hiện vẫn còn đang luyện chế đan dược, ở nơi đó xếp hạng thứ hai chính là lão già, giờ phút này lão già cũng đã mở ra được hơn chín nghìn bậc thang, nếu không có gì ngoài ý muốn, thì lão chính là người thứ hai, thông qua khu vực thí luyện thứ ba này.

Nhưng vào lúc này…

Một tiếng sấm sét kinh người ầm ầm từ trong thế giới Tiên Thổ truyền ra, theo tiếng sấm xuất hiện chỉ thấy ở trên lò luyện đan phía trước người Diệp Phi Mục xuất hiện kiếp vân lớn chừng trăm trượng. Kiếp vân này quay cuồng, rất nhanh ngưng tụ lại ở giữa không trung, khi nó xuất hiện thì sấm sét nổ vang xung quanh, giống như đối với thứ sắp xuất hiện, nếu là đan dược, thì sẽ phải phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 428: Mạnh nhất.

Sấm sét này là ở trong thế giới Tiên Thổ, nên ở chỗ mọi người trên Đông Lai sơn, trong thiên địa vẫn là một mảnh trời nắng ấm gió mát, nhưng ánh mắt mọi người cũng đang mang theo ngưng trọng nhìn Diệp Phi Mục, nhìn kiếp vân trong tấm hình đến từ Tiên Thổ.

- Kiếp vân như thế này không phải là đan dược do đứa nhỏ này luyện chế…Đã hình thành đan kiếp chứ.

Ý tán thưởng trong mắt Tử Lô Diệp Vân Thiên lên đến cực hạn, nhẹ giọng thì thào.

Mắt nhìn thấy kiếp vân sắp đánh xuống, tay phải Đan Quỷ bỗng nhiên nâng lên hướng về hình ảnh nhẹ nhàng bắn ra. Nhất thời kiếp vân phía trên Diệp Phi Mục chấn động mạnh tiêu tan đi, khiến cho sấm sét trong đó cũng tan rã.

Đúng lúc này, một tiếng nổ bùng lên, đan dược của Diệp Phi Mục trực tiếp từ trong lò đan bay ra. Đây là một viên đan có chín màu, nó có đủ màu sắc của chín đóa hoa trong Cửu Bảo Châu Liêm hoa, nhưng nó lại không có đủ dược hiệu của chúng, mà là sinh ra loại dược hiệu thứ mười.

Gần như trong khoảnh khắc đan dược này xuất hiện, bậc thang trước người Diệp Phi Mục trong phút chốc là tiếng nổ vang ngập trời. Chỗ bậc thang trong nháy mắt xuất hiện mười bậc, trăm bậc, ngàn bậc… Cho đến một vạn bậc thang.

So với số bậc thang của Sở Ngọc Yên còn nhiều hơn một bậc, đây hoàn toàn là vượt qua cực hạn.

Trong một khoảnh khắc Diệp Phi Mục trực tiếp từ vị trí cuối cùng, đã trở

thành thứ nhất.

Theo ống tay áo y vung lên, lò luyện đan biến mất, theo bước chân y đi lên bậc thang, bóng dáng y ở một khắc này đã trở thành mục tiêu chú ý của vạn chúng.

- Thiên kiêu đan đạo như thế…Một vạn bậc thang.

- Tử Lô ngoại trừ y ra, còn có thể là ai?

- Xem ra y…Xác thực, xác thực chính là Đan Đỉnh đại sư.

Cũng chính trong giờ phút này, viên phó đan thứ chín của Mạnh Hạo cũng đã luyện chế ra, mở thêm một bậc thang, nâng tổng số bậc lên đến chín. Nhưng chín cái bậc thang này so sánh cùng với một vạn bậc thang, có vẻ là thật sự bé nhỏ không đáng kể.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, hắn không biết được việc ở ngoại giới, cũng không biết việc Sở Ngọc Yên cùng với Diệp Phi Mục đã dẫn đến một hồi oanh động. Giờ phút này hắn vẫn như cũ, rất nghiêm túc đem chín viên phó đan đã luyện chế thành, toàn bộ đặt vào trong lò luyện đan. Hắn hít sâu vào một hơi, trong mắt lộ ra một tia sáng chấp nhất, hắn muốn luyện chế ra một viên đan dược phù hợp với đan đạo của chính mình, phù hợp với tạo nghệ luyện đan của chính mình - Phản Phác Quy Chân.

Khi chín viên đan dược được để vào trong lò luyện đan, hai mắt Mạnh Hạo chậm rãi khép kín, hai tay nâng lên hư không, nhấn một cái bắt đầu luyện chế.

Hành động của Mạnh Hạo trong tấm hình, bị chìm ngập trong rung động của mọi người đối với Diệp Phi Mục, không chút nào thu hút được sự chú ý của mọi người. Người chú ý, nhìn lại hắn chỉ có tên mập, chỉ có Hàn Bối, chỉ có An Tại Hải.

Thiên kiêu Diệp Phi Mục đang đi ở trên bậc thang, bước đi từng bước một, hình ảnh lúc này của y đã trở thành hình ảnh duy nhất trong mắt mọi người, người có thể so sánh với y bây giờ chỉ có Sở Ngọc Yên.

Về phần những người khác có vẻ như đã bị bỏ lại ở phía sau khá xa, cho đến một nén nhang sau, lão già lúc trước xếp hạng thứ hai cũng đã luyện chế đủ đan dược, khiến cho những bậc thang này tăng lên đến con số chín nghìn một trăm ba mươi bảy bậc thì lò luyện đan trước mặt lão nổ tung, Cửu Bảo Châu Liêm hoa liền biến mất, điều này chứng tỏ lão đã đến cực hạn.

Hít sâu vào một hơi, lão già cất bước đi ra ngoài.

Ở phía sau lão, theo thời gian trôi qua, mấy người khác cũng lần lượt hoàn thành, có thể tham dự lần thí luyện thăng chức này, tuyệt đối không phải loại đan sư tầm thường, bọn họ mặc dù chậm mấy đi chăng nữa, ít nhất cũng có được hơn chín nghìn sáu trăm bậc thang, giờ phút này sau khi lò luyện đan nổ tung, bọn họ đều đã đi tới phía trước.

Chỉ là, kém mấy trăm bậc thang, đặt trong cuộc thí luyện ở Tử Đông sơn lần này, đã chẳng khác gì là thất bại. Trong mấy người, trừ bỏ một người nam tử trung niên thành công, những người khác đều đang ở giai đoạn cuối, ảm đạm thất sắc, tuyên bố thất bại.

Đến lúc này, tám người thí luyện chỉ còn lại có năm người, trong đó bốn vị đã luyện đan dược thành công, duy chỉ còn có một mình Mạnh Hạo, đang luyện chế lò đan dược cuối cùng.

Trừ bỏ nhóm người tên mập, đã không còn có người nào chú ý đến Mạnh Hạo nữa, ánh mắt bọn họ đều đã tập trung vào bóng dáng hai người đang được chú ý nhất là Diệp Phi Mục, cùng với Sở Ngọc Yên.

Cho đến sau khi tàn nửa nén hương, một tiếng sấm rất nhỏ quanh quẩn

mới lại đem sự chú ý của mọi người kéo lại. Rất nhanh âm thanh của tiếng sấm sét này lại truyền ra vang dội hơn, khiến cho càng có nhiều người sửng sốt, sau đó liền tìm kiếm hình ảnh - nơi tiếng sấm truyền ra.

Khi bọn họ thấy được hình ảnh của Mạnh Hạo thì đúng là lúc tiếng sấm sét thứ ba rầm rầm truyền đến. Tiếng sấm sét thứ ba này vang lên kinh thiên động địa, nổ vang ngập trời, từ trong tấm hình thế giới Tiên Thổ mà truyền ra tám phương, khiến cho ánh mắt mọi người bắt đầu từ trên người của hai người Sở, Diệp dịch chuyển, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Khi vừa nhìn thấy, bọn họ đều ngẩn ra.

Bởi vì giờ phút này, vẻ mặt Mạnh Hạo hiện lên vẻ ngưng trọng trước tới nay chưa từng có, lò luyện đan trước người hắn rung lên, ở trên người hắn có mây đen lớn đến hàng trăm trượng quay cuồng. Cảnh tượng này giống như đúc với đan kiếp của Diệp Phi Mục lúc trước.

- Phương Mộc này…

- Chẳng lẽ hắn cũng luyện chế ra được đan dược kinh thiên?

Khi mọi người ở bốn phía đỉnh núi này đều đang kinh ngạc, thì hô hấp của An Tại Hải đã dồn dập lên, hai mắt lão lộ ra hào quang trước nay chưa bao giờ có, biểu hiện dị thường của lão đã khiến cho các Tử Lô khác phải chú ý.

Ngay trong một khắc này, tiếng sấm sét thứ tư đột nhiên nổ vang lên, khi tiếng sấm sét này truyền khắp mặt đất thì âm thanh của nó trở nên mãnh liệt, trong nháy mắt âm thanh của nó đã vượt qua tiếng thứ ba đến hơn mười lần. Trước mặt Mạnh Hạo, lò luyện đan run lên dữ dội, kiếp vân phía trước người hắn trong khoảnh khắc cũng căng phồng lên, không phải trăm trượng nữa mà là đến nghìn trượng.

Cảnh tượng này làm cho mọi người ở ngoại giới tâm thần chấn động,

nhưng ngay sau đó là âm thanh tiếng sấm sét thứ năm, âm thanh tiếng sấm sét thứ sáu, âm thanh tiếng sấm sét thứ bảy, liên tiếp vang lên, kinh thiên động địa.

Sấm sét chấn động trong Tiên Thổ, thậm chí những hình ảnh kia cũng bắt đầu vặn vẹo gẫy khúc, giống như gặp phải chấn động gây nhiễu. Dưới sự chấn động, kiếp vân đã bành trướng, lan tràn ra đến mấy vạn trượng, cảnh tượng rung động này, nhất thời làm nổ vang tâm thần tu sĩ ngoại giới.

- Này…Đây là cái gì?

- Hắn luyện chế đan dược gì? Làm sao có thể như thế? Diệp Chủ Lô luyện đan cũng không có tiếng sấm sét kinh thiên và kiếp vân kinh người như vậy.

Mọi người bốn phía đều ồ lên, sau một phút trầm mặc ngắn ngủi đột nhiên trào dâng cuồn cuộn. Bọn họ không thể không khiếp sợ, bọn họ vốn tưởng rằng Diệp Phi Mục lúc trước đã là rung động cực hạn rồi, nhưng bây giờ bọn họ mới hoảng sợ phát hiện ra. Đây…Mới thực sự là rung động.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 429: Từ không sinh có.

Cho đến khi tiếng sấm sét thứ tám truyền ra, hơn phân nửa thế giới Tiên Thổ tràn ngập trong tiếng sấm sét ngập trời. Chẳng những là hình ảnh ở chỗ Mạnh Hạo bắt đầu vặn vẹo, mà giờ phút này hình ảnh của mấy người khác, cũng chỉ trong một cái chớp mắt liền bắt đầu vặn vẹo, giống như là sắp bị xé nứt, sắp bị sụp đổ.

Điều càng kinh người hơn đó là, mọi người trên đỉnh núi rõ ràng nhìn thấy mấy người trong mấy tấm hình khác, giờ phút này đều dừng lại bước chân, trong nháy mắt vẻ mặt tất cả đều biến hóa, cả đám đều mang theo biểu tình khó tin.

Hiển nhiên là mấy người kia cũng đã nghe được tiếng sấm sét, bọn họ đã thấy được kiếp vân, đều bị cảnh tượng này làm cho rung động. Phải biết rằng cho dù là Diệp Phi Mục luyện đan lúc trước, dẫn đến dị tượng, cũng gần như chỉ có bản thân y có thể nhìn thấy mà thôi. Những người khác cho dù đều là ở Tiên Thổ, nhưng là con đường của mỗi người khác nhau, như đạo bất đồng, cho dù là đối phương có động tác lớn hơn nữa, cũng đều không thể nhìn thấy, không thể nhận ra.

Nhưng lúc này, cảnh tượng quỷ dị kinh người này, đã nói rõ, sấm sét do đan dược mà Mạnh Hạo luyện chế ra dẫn đến, lại có thể đập nát bức tường cản trở, làm cho tất cả những người tham dự đều có thể nhìn thấy.

- Làm sao có thể như thế?

- Chủ Lô Phương Mộc này, hắn…Hắn đang làm cái gi?

Tên mập trợn mắt há hốc mồm, hơi thở dồn dập, rất nhanh trong hai mắt hiện ra những tia sáng kích động hưng phấn, thân thể của gã run lên, nội tâm hò hét. Mạnh Hạo quật khởi ở trong Tiên Thổ, nhưng gã ở ngoài này

còn muốn hưng phấn hơn hẳn.

Hai mắt Hàn Bối chợt lóe lên, vẻ mặt lại khôi phục như thường, nàng nghĩ, đây có lẽ mới là Phương Mộc đan sư mà nàng quen biết.

An Tại Hải đang khoanh chân ngồi ở chỗ kia, hào quang trong hai mắt cực kỳ mãnh liệt, giờ phút này vẻ mặt các Tử Lô khác ở xung quanh cũng đều là biểu tình ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Đúng lúc này, tiếng sấm sét thứ chín cuồn cuộn vang lên.

Tiếng sấm sét này xuất hiện, oanh động toàn bộ thế giới Tiên Thổ, lay động Sở Ngọc Yên, Diệp Phi Mục trên Tử Đông Sơn, chấn kinh toàn bộ nhóm người.

Ở trong mắt đám người Sở Ngọc Yên, bọn họ thấy được toàn bộ bầu trời, giờ phút này đều bị kiếp vân vô biên vô hạn bao trùm, kiếp vân này to lớn không nhìn thấy điểm cuối, một mảnh dày đặc. Theo tiếng sấm sét nổ vang, vô số tia chớp chạy trong tầng mây, khí thế kinh người.

- Là ai...?

Sắc mặt Sở Ngọc Yên tái nhợt như thất thần, thì thảo nói nhỏ. Giờ phút này nàng không thể nhìn thấy ai đã làm ra một cảnh tượng kinh người như vậy. Trong đầu óc nàng người thứ nhất hiện lên chính là Diệp Phi Mục, nhưng chính nàng cũng không biết tại sao, trong nháy mắt đó, bóng dáng của Diệp Phi Mục lại bị một người đáng ghét khác thay thế.

Sắc mặt Diệp Phi Mục cũng tái nhợt, y ngơ ngác nhìn lên bầu trời, vẻ mặt liên tục biến hóa, y thật sự không dám tin, với vẻ mặt phức tạp đem theo đủ loại khó tin, làm cho đầu óc y đến nay vẫn là một mảnh trống rỗng.

Nhưng theo tiếng sấm sét thứ chín truyền ra, rung động trước nhất cũng

không phải là hai người Sở, Diệp, mà là đám đông mọi người ở trên đỉnh núi. Bởi vì trong khoảnh khắc tiếng sấm sét thứ chín truyền ra, vậy mà lại có ảnh hưởng tới ngoại giới. Chuyện này trước nay chưa từng xảy ra, khiến cho giờ phút này, trên bầu trời Đông Lai Sơn cũng bắt đầu có mây đen cuồn cuộn xuất hiện, những tia chớp lần lượt thay đổi, tiếng sấm rền vang ngập trời.

Cảnh tượng này xuất hiện làm cho An Tại Hải mạnh mẽ đứng lên, các Tử Lô khác ở xung quanh, cũng đều chấn động tâm thần, Đan Quỷ trong trầm mặc, tay phải nháy mắt nâng lên, bắn về phía trước.

Lúc trước, một chỉ này có thể làm cho kiếp vân của Diệp Phi Mục tiêu tán đi. Còn bây giờ, một chỉ này, chỉ có thể làm cho sấm sét không tìm thấy lực ứng kiếp mà biến mất đi, nhưng kiếp vân trong Tiên Thổ vẫn tồn tại như cũ.

Mắt nhìn thấy kiếp vân đã đến thời khắc mấu chốt, trên trán Mạnh Hạo tràn đầy mồ hôi, đôi mắt lộ ra vẻ chấp nhất, sau mấy hơi thở sâu, hắn khẽ quát lên một tiếng, hai tay hướng về phía lò luyện đan trong hư không, nhấn một cái.

Dưới một cái nhấn này, tiếng nổ vang kinh thiên động địa, quanh quẩn truyền khắp bốn phía, lò luyện đan của hắn lại xuất hiện một cái khe, sau những tiếng ken két thì trong nháy mắt nổ bung. Trong một khắc sau khi nổ bung, một viên đan dược không có màu sắc, một viên đan dược nửa trong suốt ở trong khối khí đục ngầu, trong một cái chớp mắt bay ra. Đúng lúc này kiếp vân mạnh mẽ co rút lại, một tia chớp cỡ một con người, trong khoảnh khắc hạ xuống.

Đan Quỷ hai mắt chợt lóe miệng thốt ra một tiếng:

- Tán!

Một tiếng vang lên, trên thế giới Tiên thổ giống như có thêm một pháp

tắc vô hình, pháp tắc này có thể ảnh hưởng tất cả, bóp méo bầu trời, cải biến tia chớp, che đậy kiếp vân. Làm cho trên thế giới tràn đầy kiếp vân tại đây, trong một nháy mắt này, trời như bị thay đổi, nháy mắt biến mất.

Mà tay Mạnh Hạo thì vươn ra, hắn trực tiếp cầm lấy viên đan dược nửa trong suốt vào trong tay.

Ngoại giới hoàn toàn yên tĩnh, mọi ánh mắt đều ngưng tụ vào chỗ tay phải của Mạnh Hạo trong tấm hình, tay phải của hắn đã là nơi tập trung ánh mắt của tất cả đan sư, Chủ Lô, còn có cả Tử Lô, còn có cả toàn bộ đệ tử của các tông môn khác, cùng với những người có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, thêm mấy người có tu vi nửa bước Lão Tổ.

Họ đều ngóng nhìn không chuyển mắt.

Bọn họ muốn biết, đan dược dẫn đến cảnh tượng kinh thiên động địa như vậy, thậm chí ảnh hưởng còn vượt ra khỏi thế giới Tiên Thổ, lan tràn ra thế giới bên ngoài kia, có thể mở ra...

Bao nhiêu bậc thang!

Chờ trong giây lát, số bậc thang vẫn là chín bậc, không nhiều hơn một bậc cũng không ít hơn một bậc.

Mặc dù là như vậy, nhưng giờ đây cũng không có ai bàn tán gì cả, bởi vì chỉ trong một cái chớp mắt, khi Mạnh Hạo buông lỏng bàn tay ra, viên đan dược nửa trong suốt kia từ trong lòng bàn tay hắn bay ra, trôi nổi giữa không trung, thế nhưng lại… Tách ra chín tia sáng chín màu. Ở bên trong những tia sáng này, viên đan dược này vẫn chậm rãi chuyển động, dần dần trong đó hình như có hư ảnh của Cửu Bảo Châu Liêm hoa rõ ràng xuất hiện.

Cửu Bảo Châu Liêm hoa này trông rất sống động, trong nháy mắt khi nó xuất hiện, nó hấp dẫn ánh mắt mọi người ở ngoại giới. Những ánh mắt

này mang theo đủ loại suy nghĩ, khiếp sợ có, kinh hoàng có, không thể tin được cũng có, còn có những tiếng nổ vang bên trong đầu óc hóa thành mờ mịt.

- Đây là…từ không sinh có.

Tại đây, ở bên trong không khí yên tĩnh này, giọng nói của An Tại Hải bỗng nhiên truyền ra, hơi thở dồn dập, ông ta mạnh mẽ đứng dậy, mặc dù trong lòng cũng có đoán trước, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy thì đầu óc vẫn nổ vang, tâm thần chấn động.

Nguyên bản ông ta không phải như vậy, nhưng ông ta là đan sư, đan đạo là thứ ông ta chấp nhất theo đuổi. Cho nên ở trên phương diện đan đạo, ông đã không còn là một lão quái không còn màu sắc hỉ nộ ái ố, mà là thật sự chí tình chí nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 430: Từ không sinh có. (2)

- Đan chi đại đạo, trở lại nguyên trạng, từ không sinh có.

Khi giọng nói của An Tại Hải truyền ra thì trong tấm hình Mạnh Hạo giơ chân lên đi thẳng về phía trước. Từng bước một, từng bước một, hắn đi qua chín chỗ bậc thang, khi hắn đi đến chỗ hư không thì dưới chân của hắn rõ ràng đã xuất hiện bậc thang thứ mười. Theo bước chân Mạnh Hạo đi đến, những bậc thang không ngừng xuất hiện, tựa hồ như chỉ cần hắn đạp đến đâu là bậc thang ở đó sẽ xuất hiện.

Những bậc thang đã vượt qua số lượng hạn chế, đây là một loại cảnh giới hoàn toàn vượt ra ngoài cảnh giới của Diệp Phi Mục. Có quá nhiều người không hiểu. Nhưng tám vị Tử Lô kia, thì bọn họ biết.

- Này …Đây là …Phương Mộc luyện chế không phải đan dược, hắn luyện chế một hạt giống, một hạt giống của Cửu Bảo Châu Liêm hoa.

Tâm thần Lâm Hải Long chấn động mạnh mẽ, ông là người thứ hai đứng lên nhìn Mạnh Hạo trong tấm hình, hít vào một hơi, trong mắt lộ ra rung động.

- Điều đó không có khả năng…Hắn lại có thể tạo ra pháp tắc đan đạo trên núi đá hư ảo đó, luyện chế ra đan dược, đem Cửu Bảo Châu Liêm hoa hư ảo, luyện thành hạt giống thực chất.

- Gieo loại hạt này xuống, khả năng năm sau có Cửu Bảo Châu Liêm hoa thực chất nở ra chắc chắc rất lớn. Nhưng…nhưng cuộc thí luyện này rõ ràng đều là hư ảo, là không chân thật, nhưng hắn lại… đúng là từ không sinh có.

Những Tử Lô đan sư này giống như An Tại Hải khiếp sợ đồng loạt lên tiếng. Chỉ trong một cái chớp mắt, bốn phía đều yên tĩnh, tất cả đan sư đều ngơ ngẩn ở nơi đó, tất cả các Chủ Lô hơi thở đều dồn dập, tất cả những người trước đây châm biếm Mạnh Hạo, giờ phút này đầu óc đều đang ong ong lên, giống như bị một cái tát vô hình, bị một bàn tay vô hình tát một cái vào mặt bọn họ, cực kỳ vang dội, khiến cho tâm thần bọn họ giờ phút này đang chấn động rầm rầm.

Thời gian yên lặng chỉ là mấy hơi thở, tiếng ồn ào nổi lên ngập trời, trong khoảnh khắc kinh thiên truyền ra.

- Từ không sinh có, Phương Mộc này đem nguyên bản không tồn tại, luyên chế ra tồn tại? Đây là cái loại tạo nghệ đan đạo gì, đây…

- Rốt cuộc là Diệp Phi Mục mạnh nhất, hay là Phương Mộc này lại thắng hơn một cấp…

Bên trong tiếng ồ lên, có lẽ người ngoại tông ở nơi đây nhìn không ra manh mối, nhưng bọn họ có thể nhìn thấy mấy Tử Lô đan sư, giờ phút này đang rung động.

Duy chỉ có Tử Lô Diệp Vân Thiên, giờ phút này sắc mặt cực kỳ âm trầm, gã cau mày nhìn thoáng qua Mạnh Hạo trong tấm hình.

Một viên đan kinh động.

Đệ tử ngoại tông sững sờ trên bốn phía đỉnh núi, bọn họ bị cảnh tượng này làm cho rung động. Có thể nói từ khi thí luyện bắt đầu đến bây giờ, giờ khắc này rung động mới là kinh người nhất, có thể nói trận thí luyện này đến giờ mới ngừng lại, một hồi kinh diễm tuyệt luân.

Từ không sinh có, Tiên Thổ luyện đan, luyện ra pháp tắc, đem Cửu Bảo Châu Liêm hoa hư ảo luyện ra một hạt giống thực chất, tất cả những

chuyện này làm cho tâm thần của bọn họ chấn động.

Ở một khắc này, bọn họ đã quên mất Sở Ngọc Yên, cũng không chú ý gì đến Diệp Phi Mục, mọi ánh mắt đều ngưng tụ ở trên người Mạnh Hạo. Giờ khắc này Mạnh Hạo đã trở thành người được cả thế giới chú mục.

Hơi thở của tên mập cũng trở nên dồn dập, hai mắt Hàn Bối cũng lộ ra những tia sáng kỳ dị nhìn về phía Mạnh Hạo, vẻ mặt Lý Thi Kỳ cũng lộ ra biểu tình hứng thú, ngay cả nàng cũng không nghĩ tới đan sư Phương Mộc này lại luyện chế một loại đan dược như thế.

Trần Phàm vốn không có hứng thú đối với việc luyện đan này, nhưng hôm nay y cũng trợn mắt há hốc mồm, từ trong đáy lòng sinh ra một sự kính nể đối với Mạnh Hạo.

- Sau ngày hôm nay, tên Phương Mộc đan sư sợ là trên đất Nam Vực này không có người nào không biết.

Tử La Lão Tổ của Thanh La tông mở rộng miệng ha hả cười.

Những người tu vi nửa bước Lão Tổ của các tông môn khác giờ phút này cũng đều cười lên tiếng, giọng nói của bọn họ truyền vào trong tai Tử Lô Diệp Vân Thiên, làm cho sắc mặt Diệp Vân Thiên càng khó coi hơn. Theo bản năng gã nhìn về phía Đan Quỷ, sau khi gã phát hiện nét mặt Đan Quỷ không có gì thay đổi, Diệp Vân Thiên mới nhẹ nhàng thở ra.

- Chỉ cần phía sư tôn không lựa chọn, tất cả đều có cơ hội thay đổi, mặc dù là trên phương diện luyện đan Phương Mộc có chỗ độc đáo của nó, nhưng… lần này Phi Mục trở thành Tử Lô, là chuyện tất yếu.

Diệp Vân Thiên quay đầu nhìn về phía vài Tử Lô khác, khi thấy được ánh mắt giao hảo của mấy người truyền tới, nội tâm của gã đã ổn định lại rất nhiều. Lúc gã nhìn về phía Mạnh Hạo trong tấm hình thì vẻ mặt vẫn như thường, nhưng từ trong đáy lòng gã đã dâng lên sự chán ghét cùng

cười lạnh.

Tất cả ngoại giới Mạnh Hạo đều không chú ý, từ lúc đầu quyết định luyện đan, hắn đã quyết định phải đàng hoàng một phen. Giờ phút này đang đi ở trên con đường núi, phía trước mặt của hắn là hư vô, nhưng theo bước chân hắn hạ xuống, một chỗ trống rỗng lại có một bậc thang xuất hiện, nâng thân thể của hắn lên, thẳng bước đi về phía trước.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tiếng ồn ào của ngoại giới vẫn còn đó thì Mạnh Hạo đã đi hết tất cả các bậc thang ở khu vực thứ ba, Mạnh Hạo không biết, nếu hắn muốn, vượt qua một vạn bậc thang cũng chỉ cần một ý niệm.

Số lượng cụ thể đã không phải là thứ mà Mạnh Hạo theo đuổi, cũng không còn là điều trọng yếu.

- Người này là ai…?

Hơi thở của Sở Ngọc Yên dồn dập, cho đến giờ phút này nàng vẫn không biết được, người đã sáng tạo ra cảnh tượng kinh người này rốt cuộc là ai? Đôi bên đạo bất đồng, đường đi cũng bất đồng, trừ phi là khi lên đến đỉnh núi, nếu không rất khó nhìn được mặt nhau. Nay phản ứng đầu tiên trong đầu óc nàng chính là Diệp Phi Mục.

Nhưng rất nhanh nàng liền chần chờ, có một chút không chắc chắn, bởi vì trực giác của nàng mách bảo với nàng rằng, dường như khả năng Diệp Phi Mục là không lớn. Nhưng nàng xem đi nhìn lại toàn bộ trong số mười người, trừ bỏ Diệp Phi Mục thì không có người nào có thể làm được điều này.

Trong trầm mặc, trong mắt Sở Ngọc Yên lộ ra sự kiên định, nàng xoay người tiếp tục đi đến.

Phức tạp nhất cũng chính là Diệp Phi Mục, y ngơ ngác đứng ở bậc thang

trên núi đá trầm mặc thật lâu, thật lâu.

- Người này là ai? Luyện chế loại đan gì? ... Lựa chọn một viên đan dược của ta đã là cực hạn, ta không tin còn có người có thể ở chỗ này, lựa chọn đan đạo vượt qua ta. Khu vực thí luyện thứ ba này, vốn là dựa vào số lượng đan dược ít nhất, mở ra nhiều bậc thang nhất!.

- Ta chỉ có một viên thuốc, người này không có khả năng vượt qua ta được.

Diệp Phi Mục kiêu ngạo, làm cho nội tâm gã giờ phút này đau đớn, nhưng đau đớn này chỉ trong nháy mắt liền biến mất.

- Ta nhất định vẫn là thứ nhất.

Hai mắt Diệp Phi Mục chợt lóe lên, gã cất bước mau chóng đuổi theo, gã muốn đi đến điểm tận cùng của khu vực thí luyện thứ ba này. Trước khi tham gia thí luyện lần này, Tử Lô Diệp Vân Thiên đã làm trái với ước định của tông môn, âm thầm đem kinh nghiệm thí luyện năm đó mình đã trải qua, kể lại cho Diệp Phi Mục

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 431: Bái sư.

Trong đó có một điểm, từ khi bắt đầu khu vực thí luyện thứ ba, mỗi khi đến được điểm tận cùng đều sẽ có một lần cơ hội, có thể nhìn thấy tên của những người tham gia khu vực thí luyện đó, tùy theo phương pháp mỗi người vượt qua khu vực thí luyện, thế giới Tiên Thổ sẽ phán định người đứng vị trí thứ nhất.

Trong mắt mang theo sự chấp nhất, Diệp Phi Mục với tốc độ cực nhanh, gào thét mà đi.

Trừ bỏ ba người Sở, Diệp và Mạnh Hạo ra, còn có một vị lão già cùng với nam tử trung niên kia, giờ phút này cũng lần lượt khôi phục lại, đang trầm mặc bay nhanh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, người thứ nhất đi đến điểm cuối của khu vực thứ ba là Sở Ngọc Yên, khi nàng phóng qua cái bậc thang thiếu khuyết kia thì thân thể của nàng chấn động mạnh. Bởi vì nàng nhìn thấy ở trên núi đá phía trước khu vực thứ bốn, giờ phút này hiện lên, trước hết không phải yêu cầu luyện chế đan dược, mà là một hàng chữ viết.

Trong đó xếp hạng thứ ba chính là tên nàng Sở Ngọc Yên, ở sau tên nàng có viết, chín nghìn chín trăm chín mươi chín.

Sở Ngọc Yên hít sâu vào một hơi, nàng ngẩng đầu nhìn về vị trí thứ hai, tên là Diệp Phi Mục, số bậc thang là một vạn nguyên.

- Một vạn...Gã không hổ là Đan Đỉnh đại sư, số bậc thang một vạn này đã là con số hoàn mỹ ở khu vực thứ ba này, nhưng … tại sao gã lại chỉ xếp ở hạng thứ hai…

Sở Ngọc Yên ngẩn ra, tim đập thình thịch gấp gáp, nàng từ từ giương

mắt lên, nhìn vào vị trí thứ nhất. Khoảnh khắc khi nàng nhìn đến cái tên đứng thứ nhất, đầu óc nàng trong nháy mắt nổ vang lên, hai mắt lộ ra vẻ không thể tin.

- Như thế nào lại là hắn….

Sở Ngọc Yên thất thần một trận, cho dù là trên núi đá giờ phút này đang tràn đầy mây tía trước nay chưa hề có, nàng cũng không chú ý, nàng chỉ kinh ngạc chú ý đến bảng bài danh trên núi đá.

- Phương Mộc!

Diệp Phi Mục thì thào, thân thể run lên, trong mắt mang theo vẻ khó tin, cũng có cả một cảm giác nhục nhã xấu hổ. Dường như nếu Sở Ngọc Yên thắng gã, gã còn có thể miễn cưỡng tán thành, nhưng cố tình thắng gã lại là một người mà lúc trước gã xem là một tiểu nhân vật thấp kém nhất, mà lại ở trong khu vực thí luyện thứ ba, vượt qua chính bản thân gã.

Việc này đối với gã mà nói là một loại sỉ nhục, trên thực tế từ khi Mạnh Hạo bắt đầu trở thành Chủ Lô, liền đã khiến cho rất nhiều Chủ Lô phản cảm, nhất là Diệp Phi Mục. Đối với phương pháp trở thành Chủ Lô của Mạnh Hạo, gã lại càng khinh miệt.

Thân thể Diệp Phi Mục run lên, cũng có một nỗi tức giận tràn ngập, bởi vì sau khi gã nhìn thấy, sau hai chữ Phương Mộc xếp ở vị trí thứ nhất, con số bậc thang hiện lên lại chỉ là con số mười.

- Mười cái bậc thang, mười cái bậc thang... Ta mở ra một vạn bậc thang hoàn mỹ, lại không sánh bằng mười bậc thang của người này. Phương Mộc hắn luyện chế là đan dược gì?

Diệp Phi Mục không hoài nghi sự công bằng trong thí luyện, nhưng tự trong đáy lòng gã, sự không phục cũng là cực kỳ mãnh liệt.

Cho dù hiện tại gã cũng đã sớm liên tưởng đến, đan kiếp khủng bố kinh thiên động địa vừa rồi, thuộc về ai?

Đối với mây tía tràn ngập trên núi đá giờ phút này, Diệp Phi Mục chỉ cảm thấy đó là một châm chọc thật lớn đối với gã, trong mắt của gã dần dần hiện lên một tia sáng lạnh lùng.

Mạnh Hạo đang đứng ở bên cạnh núi đá khu vực thứ bốn, mắt nhìn bảng bài danh, tay phải nâng lên vung lên một cái, sau khi làm cho bảng thứ hạng này tiêu tán, một lượng lớn mây tía ầm ầm xuất hiện, nồng đậm đến cực điểm. Nhất là bên trong ánh mắt người ngoại giới, sau khi so sánh, bọn họ liền lập tức nhìn ra, trình độ mênh mông tràn đầy của mây tía bên phía Mạnh Hạo, vượt qua Sở Ngọc Yên, vượt qua Diệp Phi Mục.

Vả lại thời gian duy trì lại ước chừng vài canh giờ, một điểm này lại càng làm cho mọi người phải liếc qua liếc lại.

Nhìn mây tía bị lò luyện màu đen của Mạnh Hạo hấp thu, bên trong lò luyện đan này cũng run lên, nó cũng dần dần sắp sửa biến sắc, không còn là hoàn toàn tối đen nữa, mà là lộ ra màu tím, thậm chí chỉ liếc mắt nhìn lần đầu tiên cũng không biết đó là màu đen hay màu tím. Nhưng đến tận lúc này, lò luyện đan vẫn còn giãy dụa, lại luôn luôn không có ngừng lại, vẫn không cam lòng.

Vài canh giờ sau, khi mây tía tiêu tán đi thì trên núi đá dần dần hiện lên một hàng chữ hiển lộ yêu cầu phải làm ở khu vực cuối cùng này.

Bái sư!

Khi trong chớp mắt nhìn thấy hai chữ trước mắt này, cảnh vật trước mặt Mạnh Hạo bỗng nhiên vặn vẹo, núi cũng không còn là núi trước mắt, trời … cũng không còn là trời trước mắt nữa.

Núi biến mất không thấy gì nữa, xa xa chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ, ở

một nơi rất xa có tồn tại một mảnh núi non.

Trời cũng không còn là màu xanh lam nữa, mà mang theo một màu lửa hồng, bởi vì bây giờ là hoàng hôn.

Hoàng hôn, mang theo ánh chiều tà tịch dương rơi trên mặt đất, nó giống như dòng nước chảy bao trùm một chỗ thị trấn. Những bức tường thành thị trấn này giống như đã sừng sững nhiều năm, đồng thời lộ ra một chút tang thương, cũng có thể làm cho người ta nhìn thấy, trên những bức tường thành rơi ra nhiều dấu vết loang lổ, đó là những dấu vết của năm tháng.

Trên tường thành, có vài binh sĩ lười biếng đang dựa vào một bên, khi thì thấp giọng đàm tiếu với với những người trong thành, trong viện phường. Mấy ngày nay lại có vài cô nương mới tới, tiếng cười truyền ra, mang theo nhiều kỳ vọng đối với một cuộc sống tốt đẹp.

Dưới cửa thành, một đoàn xe đang sắp xếp thành một hàng dài, tiếng những con ngựa hý lên cùng với tiếng roi vung, trong đó còn kèm theo thanh âm khiển trách, chầm chậm dịch chuyển hướng về phía bên trong thành.

Mặc dù là đã về chiều, nhưng cảm giác về cái nóng ban ngày vẫn còn đang tràn ngập, thế giới giống như biến thành một cái lồng hấp, mặt đất cũng giống như bị thiêu đốt, không có gió, không có mưa.

Có, chỉ là khô nóng.

Thành trì không lớn, đó chỉ là một thị trấn, ở ngã tư đám người tụ tập thành tốp năm, tốp ba, cầm những cây quạt không ngừng phe phẩy, đôi khi còn truyền ra những tiếng mắng mỏ thời tiết.

Náo nhiệt nhất phải kể đến là các quán trà, một chén trà lạnh uống vào giống như có thể làm tiêu tan cái nóng bức. Tại đây trong cái nóng bức

của hoàng hôn mùa hạ, nói rằng Trương Gia Lý đoản đã trở thành lý tiết này, tất cả mọi người say sưa nói chuyện.

Ngoại trừ quán trà, còn có viện phường bên trong huyện thành. Nơi đó là chỗ của những người có tiền, nó làm cho rất nhiều hán tử khi đi ngang qua đều không thể nào nhịn được, thường thường phải ngẩng đầu nhìn vào vài lần. Nếu có thể nhìn thấy người đứng dựa vào cửa gỗ, đó là một cô nương trang điểm xinh đẹp, chắc chắn trong lòng sẽ nóng lên, càng cảm thấy thời tiết nóng lên làm cho người ta khó chấp nhận.

Nếu là bên người còn có phụ nữ, lúc này phụ nữ đích thị là tỏ ra đanh đá phụ thânnh chua, họ lôi kéo hán tử của mình đi nhanh lên, nếu là người đáo để, nói không chừng còn có thể hướng về phía cô nương dựa ở cửa gỗ đang cười duyên kia, mắng mỏ vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 432: Tiểu Đào Hồng.

Trong truyền thuyết, ở trong thị trấn các cô nương ở viện phường cả đám đều yêu nghiệt như hoa như ngọc. Trong viện phường mỗi một gian phòng đều có những khối băng đá lớn, có tiểu nha hoàn nhu thuận cầm cây quạt, vì có tiền nên các đại gia được quạt gió mát.

Ở trong truyền thuyết, trong viện phường cũng không thiếu các loại rượu quý và thức ăn ngon. Đó là chỗ mà mỗi một nam nhân đều hướng tới, nơi họ hướng tới là các cô nương, hoặc là rượu ngon, hoặc là khối băng đá mát mẻ.

- Tóm lại, đây là một nơi tốt.

Mạnh Hạo hung hăng nắm tay, hắn khẽ nói với hai người hai bên đều cùng tầm tuổi với hắn, ước chừng đều là thiếu niên mười hai, mười ba tuổi, hắn rất chân thành cất tiếng nói.

- Cũng là hai người các ngươi đầy nghĩa khí.

Mạnh Hạo vỗ vỗ vào hai thiếu niên ở hai bên, một người gầy còn một người thì mập mạp, giờ phút này vẻ mặt hai thiếu niên này đều có vẻ kích động, nhưng lại giống như còn có chút ngại ngùng.

- Ngày mai thiếu gia ta phải đi tư thục rồi, về sau này, danh hiệu ác bá ở thị trấn Đông Lai này ta truyền lại cho hai ngươi. Các ngươi nhớ rõ, không thể để mất danh hiệu của thiếu gia ta.

Mạnh Hạo phi thường chăm chú nhìn hai người, giống như Lão Tổ tông môn đang an bài truyền thừa, úp úp mở mở còn mang theo vẻ thần thánh.

Nếu...Vị trí của bọn họ cũng có vẻ thần thánh lời nói, như vậy những lời

này hình thành khí thế sẽ tốt hơn. Đáng tiếc giờ phút này, ba người lại đang ghé vào một chỗ đầu tường, thỉnh thoảng lại nhìn vào bên trong.

Đầu tường, đó là phía sau tường của viện phường trong thị trấn, bên trong tường có một cái sân, cách đó không xa có một gian lầu các hai tầng, cùng tiền viện kiến trúc tương liên. Ghé vào đầu tường có thể nhìn thấy rõ ràng, tại tầng hai trong lầu các, đang có thân ảnh nam nữ, tiếng cười tiếng nói văng vẳng truyền ra ngoài.

- Phương thiếu gia, ngươi yên tâm, danh hiệu đệ nhất ác bá huyện Đông Lai vĩnh viễn là của ngươi. Hai người chúng ta là ác bá thứ hai và thứ ba, nhất định giúp ngươi bảo vệ vị trí hàng đầu.

Thiếu niên mập mạp vẻ mặt đầy tàn nhang, giờ phút này đang kích động mở miệng, bên cạnh gã tên thiếu niên gầy cũng kích động gật đầu.

- Tốt, ta có thể tin tưởng các ngươi, nhưng cái công danh trạng vẫn còn cần có. Hôm nay chính là thời điểm khảo nghiệm của các ngươi đó. Xem cho rõ, lát nữa sẽ có người đi ra, các ngươi phải ném gạch thật mạnh cho tiểu gia ta.

Mạnh Hạo nghiêm túc liếc mắt một cái nhìn hai người.

Ở trong tay ba người bọn họ, đều cầm những cục gạch thật to.

- Tên đáng chết này, dám tìm Tiểu Đào Hồng mà ta thích nhất, ta muốn tận mắt nhìn một cái, rốt cuộc ngươi là ai mà dám tìm Tiểu Đào Hồng của ta.

Mạnh Hạo nghiến răng nghiến lợi, gắt gao nhìn chằm chằm vào trong tầng hai của lầu các trong viện phường.

- Tiểu Đào Hồng đã đáp ứng ta, chờ ta trưởng thành, ta cũng có thể đến nơi của nàng để ngủ. Vậy mà không biết cái tên chết tiệt kia là ai, mà lại

dám khi dễ Tiểu Đào Hồng.

Hơi thở Mạnh Hạo dồn dập, trong lòng giận dữ cuồn cuộn, bộ dáng bức người của hắn, rơi vào trong mắt hai người thiếu niên nhất thời hóa thành sự kính nể mãnh liệt.

- Không hổ là đại ca của chúng ta, đệ nhất ác bá huyện Đông Lai, cư nhiên đã có người tình thân mật. Bản sự này, trong toàn bộ huyện thành có thiếu niên mười hai tuổi nào có thể có được.

Hai người nhìn nhau một cái, nội tâm thầm nghĩ, vẻ mặt lại càng thêm cuồng nhiệt. Dường như trong cách nhìn của bọn họ, có thể đi vào trong viện phường truyền thuyết này, có thể có một người tình thân mật ở bên trong, đây là một thiên đại bản lĩnh, nói ra đều cảm thấy đặc biệt kiêu ngạo, cùng với tự hào.

Rất nhanh đã qua một tuần nhang, hoàng hôn từ từ tan đi, ánh trăng bắt đầu nhô lên. Trong viện phường, cánh cửa tiểu lâu tầng hai bị mở ra, một cô nương trang điểm xinh đẹp đang dìu đỡ một nam tử trung niên có chút men say, mang theo tiếng cười ôn nhu cùng đi ra.

Ánh trăng không sáng lắm, sắc trời hơi tối, nhìn không rõ bộ dáng cụ thể, nhưng mắt Mạnh Hạo đầu tiên liền nhận ra Tiểu Đào Hồng, lập tức ánh mắt đỏ lên nhất thời thét lớn lên một tiếng.

- Lão vương bát đản, thiếu gia ta đánh chết ngươi, dám tìm Tiểu Đào Hồng nhà ta.

Mạnh Hạo rống lên, lập tức đem vật cầm trong tay hung hăng ném tới, hai thiếu niên bên cạnh hắn cũng trở nên dữ tợn, đều quay đầu lại ném tới tấp.

- Tiểu gia ta...A?

Mạnh Hạo đang muốn tiến lên, đột nhiên thân mình run lên một cái, đã thấy trong sân có một nam tử trung niên vốn có chút men say, sau khi tránh được ba cục gạch ném tới, thì quay đầu lại, tức giận ngẩng đầu lên. Sau khi gã liếc nhìn thấy Mạnh Hạo, chỉ hơi sững sờ trong một giây lát, rất nhanh sau đó lửa giận liền ngùn ngụt bốc lên.

- Tiểu vương bát đản, ngươi muốn tạo phản.

Khi nam tử trung niên này mới cất tiếng, Mạnh Hạo nhất thời có run lên một chút.

- Phụ thân...

Lửa giận ngập trời trong khoảnh khắc vụt tắt đi, toàn thân hắn như bị ngâm vào nước lạnh, giờ phút này lập tức nhảy xuống đầu tường, chạy rất nhanh rất xa. Hai tên đồng bọn kia giờ phút này bắp chân giống như cứng lại, sắc mặt sợ hãi tái nhợt, cũng chạy trốn theo rất nhanh.

- Xong rồi, xong rồi, gã là phụ thân của Mạnh Hạo, là đệ nhất ác bá tiền nhiệm bên trong huyện thành, thân là bộ đầu giết người không chớp mắt.

Hai người thiếu niên này sắc mặt trắng bệch, cũng đang vội vàng chạy trốn.

Cho đến khi không còn trông thấy hình ảnh cả ba người, nam tử trung niên trong viện lại bị bực tức làm nở một nụ cười. Cảnh tượng con bắt được phụ thân này, làm cho gã vừa tức giận vừa buồn cười.

- Tiểu vương bát đản này, không học vấn, không nghề nghiệp, đưa hắn đi tư thục đọc sách là được rồi.

Đêm khuya, Mạnh Hạo dùng dằng mãi, hắn liên tục thở dài nhưng rồi vẫn về đến cửa nhà, nhìn đèn đuốc sáng trưng trong cả tòa nhà, Mạnh Hạo nét mặt thật u sầu.

- Thế nào lại là phụ thân ta... Nương ơi, nương đi sớm, nếu không há có thể như vậy, con cũng là vì người mà kêu oan.

Con mắt Mạnh Hạo chuyển động, hắn vừa mới đẩy cánh cửa lớn bước vào sân liền lập tức gào khóc.

- Nương ơi, con nhớ người!

- Nương ơi! Tối hôm qua người báo mộng cho con, bảo con đi tới chỗ của Tiểu Đào Hồng kia….

- Nương ơi...

- Câm miệng!

Một giọng nói mang theo sự tức giận từ phòng bên cạnh truyền ra, cửa phòng lập tức bị đẩy ra, phụ thân Mạnh Hạo - vị nam tử trung niên kia, giờ phút này cau mày bất đắc dĩ nhìn Mạnh Hạo.

- Đừng có giả bộ, còn không đi ngủ, sáng mai ta dẫn ngươi đến trường tư thục bái tiên sinh.

Nam tử trung niên liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái.

- Con không đi, con không đi học bài, người đồng đạo trong thành đều chê cười con.

Mạnh Hạo lui về phía sau vài bước, lớn tiếng nói.

- Tiểu vương bát đản nhà ngươi, ngươi được bao nhiêu tuổi mà còn có đồng đạo...

Nam tử trung niên nhíu mày, bước mau vài bước liến túm được Mạnh

Hạo đang muốn chạy trốn, sau khi nắm chặt được Mạnh Hạo, gã liền giơ tay đánh vào mông hắn.

Tiếng bành bạch truyền ra, nghe ra thì có vẻ vang dội, nhưng trên thực tế khi hạ xuống thì Mạnh Hạo cũng không thấy đau lắm. Từ nhỏ đến lớn đều như thế, phụ thân con hai người sống nương tựa vào nhau, mỗi lần hắn phạm sai lầm, phụ thân hắn nhìn thì như có vẻ nghiêm khắc, nhưng lại không nỡ tay đánh đau hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 433: Lựa chọn con đường nào.

- Học bài có cái gì không tốt, học một ít tôn sư trọng đạo, học một ít việc nhân luân, ngươi có đi hay không?

- Con không đi.

Mạnh Hạo lớn tiếng mở miệng, con mắt cũng đang chuyển động rất nhanh.

- Ngươi...

Tay phải nam tử trung niên giơ lên cao.

- Từ nay về sau phụ thân không đi tìm Tiểu Đào Hồng thì con mới đi...Phụ thân tìm ai cũng được, nhưng tìm Tiều Đào Hồng thì không được.

Mạnh Hạo vội vã cất tiếng nói, hắn sợ phụ thân hắn trong lúc tức giận sẽ đánh đòn nặng hơn.

Nam tử trung niên dở khóc dở cười, tay phải nâng lên rồi lại buông xuống, dừng ở trên đầu Mạnh Hạo, không dùng lực, mà là xoa xoa đầu Mạnh Hạo.

- Được, ngươi tiểu tử này, tuy tuổi thì không lớn, nhưng tâm địa thì lại gian giảo. Phụ thân về sau không đi tìm Tiểu Đào Hồng nữa, giữ lại cho ngươi, về sau ngươi trưởng thành, ngươi lấy nàng làm tiểu thiếp.

- Thật không?

Hai mắt Mạnh Hạo sáng ngời.

- Còn không đi ngủ đi.

Nam tử trung niên trừng mắt buông Mạnh Hạo ra, Mạnh Hạo mặt mày hớn hở, chạy nhanh về phòng ngủ, cởi quần áo ra nằm xuống ôm một giấc mộng đẹp.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi trời vừa mờ mờ sáng, Mạnh Hạo còn đang chìm bên trong mơ hồ, thì đã bị phụ thân bắt mặc quần áo, lau mặt. Nhìn đứa con rõ ràng còn chưa ngủ đủ, trên gương mặt uy nghiêm của nam tử trung niên, lộ ra vẻ từ ái mà ngày thường Mạnh Hạo không nhìn thấy.

Gã đơn giản trực tiếp ôm lấy Mạnh Hạo giống như trước đây, làm cho Mạnh Hạo còn đang ngái ngủ, dựa đầu vào trên vai của gã, tay cầm lễ trọng bước ra cửa.

Dọc theo con đường đi, bóng dáng nam tử trung niên có chút tập tễnh, bế một tên tiểu tử to như vậy, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Sau nửa canh giờ, đã đến một khu vực rất nổi danh ở thành Đông, đây là một nhà lão tiên sinh rất có danh khí, lúc này gã mới buông Mạnh Hạo xuống, sau khi gọi hắn thức dậy liền gõ cửa chính nhà lão tiên sinh.

Ngáp dài một cái, Mạnh Hạo bị nhốt trong sân, nhìn không thấy ở trong khu nhà, phụ thân đang trong bộ dạng vòng tay kính cẩn khẩn cầu.

Không bao lâu thì phụ thân đi ra, khi cùng đi ra còn có một lão già trên đầu đầy tóc bạc. Lão già này dung nhan thật tang thương, nhưng tinh thần thì rất tốt, khiến cho người ta khi thoạt nhìn còn thấy có cảm giác đức cao vọng trọng, không giống với người bình thường.

Nhất là ánh mắt của lão, tràn ngập thâm thúy như ẩn chứa tinh thần, làm

cho khi mọi người nhìn vào thì giống như đắm chìm vào trong đó, lão liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái.

Cái nhìn này giống như ngắm nhìn kiếp trước, thấy được kiếp sau

Cái nhìn này giống như nhìn xuyên thấu trần ai, thấy rõ tam sinh.

Cái nhìn này, giống như cả đời này, cả một thế giới rộng lớn như vậy, chỉ vì chờ một thiếu niên trước mắt này, đến nơi này của mình, ba lễ bái sư.

Sau một hồi lâu, lão giả khẽ gật đầu.

- Sư tôn như phụ thân, Phương Mộc ta muốn ngươi tôn trọng sư phụ của ngươi, so với tôn trọng ta còn phải nặng hơn, nếu cuộc đời này ngươi không làm được như vậy, ngươi không phải là nhi tử của ta.

Phụ thân Mạnh Hạo nhìn hắn thật sâu, liếc mắt một cái, rồi đi ra khỏi phòng.

Mạnh Hạo sửng sốt, hắn đã không nhớ rõ chính mình đã có bao nhiêu năm tháng không nhìn thấy phụ thân như vậy, phụ thân không hề có bất kỳ một chút nghiêm khắc nào, nhưng lại trầm trọng làm cho hắn hoàn toàn tỉnh ngủ để nói chuyện.

- Tôn sư như cha...

Mạnh Hạo nhìn theo bóng lưng phụ thân rời đi, rõ ràng là chỉ có một chiếc áo dài đơn giản, nhưng giờ phút này chẳng biết tại sao, ở trong mắt Mạnh Hạo, bốn phía phụ thân dường như nổi lên một trận gió màu tím.

Cơn gió này làm cho trong đầu của hắn giống như có một khu vực bị vỡ vụn ra, giống như ở trước mặt hắn xuất hiện một bức tranh, trong bức tranh kia, bộ dạng của phụ thân hắn vô cùng mơ hồ, ngắm nhìn bản thân, khẽ thở dài một tiếng.

Trong tấm hình kia còn có mẫu thân hắn, ánh mắt nhu hòa đang nhìn hắn, dường như trong đó còn có cả nước mắt đang từ từ chảy xuống.

Dường như còn có cả tòa Đường lâu… còn có rất nhiều ký ức pha tạp trong trí nhớ, sau một lúc lâu trầm mặc Mạnh Hạo dùng sức lắc lắc đầu. Khi hắn xoay người lại thì nhìn thấy một tòa tháp cao trong huyện thành, đó.. chính là Đường lâu.

- Lúc trước giống như không có… Mà lại giống như là vẫn có.

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra một chút mờ mịt.

- Chỗ này của ta không phải tư thục.

Ở bên tai của Mạnh hạo truyền đến thanh âm tiếng nói của một người già, Mạnh Hạo vội vàng xoay người lại, phía sau hắn, phụ thân đã đi xa, giờ phút này trong viện tử này chỉ còn lại hai người, là hắn cùng với lão phu tử già.

- Trước khi ngươi đến đây, lão phu từng có mười bảy đệ tử, trong đó có mấy người đã vẫn lạc, có mấy người đi theo con đường của mình, cũng có mấy người còn đang đắm chìm trong việc truy tìm của mình.

- Tính đi tính lại, có người có lẽ đã không thể xem như là đệ tử của lão phu, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử thứ mười tám của lão phu, nhưng ta sẽ gọi ngươi là Tiểu Cửu.

Lão già nhìn Mạnh Hạo chậm rãi cất tiếng nói, trong giọng nói mang theo vẻ tang thương, nhưng từ khi lời nói truyền đến, Mạnh Hạo dần dần không còn nghe thấy tiếng hỗn tạp xung quanh nữa, phía trước mắt chỉ còn lại có một mình lão giả.

- Ngươi còn có một sư muội, mặc dù bái sư có sớm hơn ngươi nhưng

không phải chính thống, cho nên bài danh ở phía sau ngươi, nàng họ Sở.

Không biết tại sao, trong đáy lòng Mạnh Hạo lúc này có chút khẩn trương, giờ phút này hắn không biết là nên quỳ lạy hay là khom người xuống ôm quyền, nên có chút mất tự nhiên.

- Tên lão phu đã thật lâu rồi không còn dùng đến, cái mà người ngoài thường hay gọi là đan hào của ta, mà người quen thì gọi ta là Đông tiên sinh.

- Lão phu cả đời này không lập gia đình, cho nên không có con nối dòng, vì vậy đệ tử của ta chính là con nối dòng của ta, các ngươi truyền thừa học thức của ta, kéo dài dấu vết của ta ở cái thế giới này. Đối với ta mà nói, các ngươi là những người thân nhất của ta trong cuộc đời này.

Lão già nhìn Mạnh Hạo vẻ mặt thì mang theo sự uy nghiêm, nhưng ánh mắt lại nhu hòa ẩn chứa từ ái, giống như lão đã nhìn Mạnh Hạo như vậy nhiều năm rồi, đã khảo nghiệm thật lâu.

- Từ hôm nay trở đi, ta sẽ là sư tôn của ngươi.

- Tôn sư trọng đạo, sư tôn như cha, con...

Mạnh Hạo theo bản năng cất tiếng nói.

- Những lời này không cần phải nói ra, để trong lòng là được. Tiểu Cửu, quỳ xuống.

Hai mắt lão già lập tức lộ ra tia sáng lợi hại, cả người trong nháy mắt giống như đã trở thành bậc chí cao vô thượng trong phiến thiên địa này.

Cảm giác cụ thể Mạnh Hạo không có cách nào hình dung được, hắn chẳng qua chỉ là cảm thấy, trong một cái chớp mắt này lão giả trước mắt giống như đã trở thành trời, nhưng lại không có vẻ xa cách, ngược lại lại

có một loại hiền lành cùng với nhu hòa thật sâu, như một ngọn núi có thể ở trước người của mình để chống đỡ với mưa gió.

Mạnh Hạo cúi đầu, quỳ xuống.

Cái quỳ này, hắn không nhìn thấy bầu trời ở đây trong nháy mắt yên lặng bất động, tầng mây yên tĩnh, chim bay trên không trung cũng mất đi linh động, mặt đất không còn run rẩy, toàn bộ thành trì này, cũng tại trong một cái chớp mắt này giống như đều hoàn toàn yên tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 434: Lựa chọn con đường nào. (2)

- Trở thành đệ tử của ta, cả đời này, chỉ lễ bái có ý nghĩa chân chính hai lần.

- Lần thứ nhất là lễ bái sư, cái khấu đầu này cùng ta kết ân, bởi vì từ nay về sau, ta và ngươi vận mệnh liên lụy, ta không ngừng, ngươi không ngừng.

- Về phần lần thứ hai, đợi khi nào ngươi tỉnh ngộ, thì đến trước mặt ta, ta sẽ nói cho ngươi biết.

- Khấu đầu bái sư, phân ra ba khấu theo thứ tự là trẻ con, đi xa, mộ vọng, nay cái khấu đầu ngươi là cái khấu đầu của trẻ con.

Lão giả nhìn Mạnh Hạo nhẹ giọng cất tiếng nói.

Mạnh Hạo chỗ thì hiểu chỗ thì không, hai tay hắn chạm xuống mặt đất hướng về phía lão giả, khấu đầu thật sâu xuống nền đất.

Cái khấu đầu này động tới trời xanh, động tới mây gió, động tới cánh chim đang bay ở phía xa.

Cái khấu đầu này mặt đất rung lên, chúng sinh mơ mộng, những việc cũ hiện lên.

Cái khấu đầu này nhân tiền kiếp, quả hậu thế, cuộc đời này ngươi không ngừng, ta không ngừng.

Tiếng cười của lão giả mang theo cảm giác thoải mái vang vọng bốn

phía, trong tiếng cười kia có cảm khái, có thỏa mãn, có hiền lành, cũng có trách nhiệm.

Từ đó về sau, thiếu niên trước mắt này trở thành đệ tử của lão, từ đó về sau nhất cử nhất động của thiếu niên này đều có khắc dấu ấn của mình, từ đó về sau sinh mệnh của thiếu niên này chính là mình, vì mình … là sư tôn của hắn.

Đây là nhân quả, không phải là thiên định mà là nhân định, là một hồi nguyên nhân không phải thiên duyên, không phải chủ định trong tối tăm, mà là do hai người lựa chọn.

Một người thì lựa chọn sư tôn, một người thì lựa chọn đệ tử, kết trường … này đó là nhân quả.

- Ngươi còn cần trải qua cái khấu đầu đi xa, cái khấu đầu mộ vọng. Ở trong quá trình này, nhân sinh của ngươi có rất nhiều con đường để đi, còn đi như thế nào… thì dựa vào lựa chọn của ngươi.

- Nếu cuối cùng ngươi giữ lại cái khấu đầu mộ vọng, thì danh thầy trò giữa ta và ngươi không ai có thể làm đứt đoạn, lễ bái sư của ngươi, ta cũng không thu, bởi vì ta đã thu qua một lần.

Lão giả nhẹ giọng cất tiếng nói, giơ tay sờ sờ đầu Mạnh Hạo, hiền lành mỉm cười đỡ hắn đứng dậy.

Mạnh Hạo chỗ thì hiểu chỗ thì không, hắn đứng lên nhìn sư tôn đứng trước mắt, hắn có thể cảm nhận được đối phương hiền lành, mà dưới ánh mắt của sư tôn, trong lòng hắn càng cảm thấy ấm áp hơn.

Hắn gật đầu thật mạnh.

Xuân đi thu đến, một năm rồi lại một năm, Mạnh Hạo đã mười chín tuổi. Trong thời gian bảy năm này, đại đa số thời gian hắn ở tại nơi này, bên

cạnh sư tôn, hắn đọc sách nhìn mây trắng gió mát, ngắm trăng nhìn sao.

Tất cả mọi thứ trong sách, làm cho hắn biết được tôn sư trọng đạo, tất cả mọi thứ trong sách làm cho hắn hiểu được, thế giới rất lớn.

Thời gian bảy năm, phụ thân hắn đã già hơn rất nhiều, sư tôn hắn cũng đã già đi nhiều, Tiểu Đào Hồng cũng không còn là một hồng nhan ở viện phường nữa. Một năm trước đây nàng đã bán thân làm thiếp cho một tài chủ ở huyện ngoài.

Trước khi đi, nàng còn đến tìm Mạnh Hạo, giống như xem Mạnh Hạo là một đứa em trai, ôn hòa nói chuyện với Mạnh Hạo, cuối cùng thì dưới nụ cười của Mạnh Hạo, đi lên cỗ kiệu, rời xa huyện Đông Lai.

Năm đó, hai người đồng bạn của Mạnh Hạo, từng theo hứa hẹn và nhận sự truyền thừa của Mạnh Hạo, hiện nay đã xác thực trở thành ác bá trong huyện thành.

Mạnh Hạo không còn là ác bá tự xưng năm đó nữa, hắn bỏ xuống áo bào xinh đẹp, mặc chiếc áo dài thư sinh đơn sắc.

Áo dài màu xanh, giống như những năm tháng đang tuổi ngây thơ của hắn, theo xuân thu luân phiên thay đổi, trên mặt của hắn đã bớt đi một chút lỗ mãng, nhiều thêm một ít trầm ổn. Hắn thích tự hỏi, hắn thích nhìn bầu trời, không biết đang nhìn cái gì.

Hắn thích khi mưa gió đứng ở bên trong đình, nhìn những tia sấm chớp ở xa xa, nhìn mưa rơi trên mặt đất hắn, nghĩ tới những điều bên trong sách vở, hắn nhìn vào từng mảnh đời tang thương.

Như một giấc mộng, bảy năm giống như một cơn gió, Mạnh Hạo không có cảm giác là mình đã thay đổi cái gì, nhưng người ngoài nhìn lại thì thấy hắn thay đổi nhiều lắm.

Hắn cũng thường thường nhìn tòa Đường lâu, trong đầu hắn thỉnh thoảng sẽ hiện ra những ký ức dường như là từ kiếp trước rất pha tạp và không liên tục, nhưng bảy năm qua những ký ức này hiện ra càng ngày càng nhiều.

Mạnh Hạo nhìn sư tôn đã càng già thêm, hắn muốn nói ra ý muốn đi xa, hắn muốn đi qua những ngọn núi, đi qua những vùng đất, đi xem thế giới bên ngoài.

Nhưng cuối cùng, hắn nhìn thị trấn, nhìn sư tôn, nhìn phụ thân, hắn không mở miệng được, hắn trầm mặc.

Một năm rồi một năm, khi cái bảy năm thứ hai đến, lúc đó là mùa thu, lá thu rơi đầy rải rác trên mặt đất, quay cuồng ở trong gió trời, thì phụ thân hắn bệnh nặng, ở trong một làn gió đêm màu tím thổi qua, phụ thân hắn qua đời.

Trước mộ phần phụ thân, trong mắt Mạnh Hạo hiện lên sự hoảng hốt, mơ hồ giống như mười bốn năm về trước, phụ thân bế chính mình đi đến cửa sư tôn, trong nháy mắt mười bốn năm đã qua đi, trong trầm mặc Mạnh Hạo uống hết một bầu rượu.

Khi xoay người rời đi, thì hắn hướng về phía sư tôn nói lên ý tưởng muốn đi xa, đây là một mơ ước của hắn, nó đã ở trong lòng của hắn thật lâu.

Trước khi đi xa, Mạnh Hạo ở trước mặt sư tôn khấu đầu vái cái thứ hai, đây là bái lúc đi xa.

Khi sư tôn ngóng nhìn hắn, Mạnh Hạo lưng cõng hòm sách, trong một buổi sáng sớm, đạp trên ánh nắng ban mai, càng đi càng xa.

Lần đầu tiên hắn quay đầu thì không còn trông thấy sư tôn nữa, đến lần thứ hai quay đầu thì đến ngay cả tòa Đường lâu cũng đã biến mất.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn giống như hiểu rõ được điều gì, hắn xoay người, lại tiếp tục càng đi càng xa, hắn chưa quay đầu lại lần thứ ba.

Trên một con sông lớn, Mạnh Hạo có gặp một người lái đò, nói rằng con sông này có liên quan đến truyền thuyết về một dòng sông dài. Trong truyền thuyết có con sông giống như con sông này, ở đó có tiên nhân ở lại.

Tiên nhân, đó là do Mạnh Hạo đã đọc qua cuốn sách ấy, ngẫu nhiên tìm thấy một cách xưng hô làm cho hắn cảm thấy rất hứng thú. Ở trên con sông này hắn cư ngụ lại ba năm, đáng tiếc là hắn không nhìn thấy tiên nhân mà là nhìn thấy bóng ngược của con sông này, giống như hắn nhìn thấy lại được chính mình.

Bay tại bầu trời, tu ở trong núi, luyện ở một người tên là Đan Đông Nhất Mạch Tử Vận Tông.

Giống như chính mình nhảy xuống là có thể biến thành một cái khác chính mình, kết thúc cả cuộc đời này.

Ba năm sau, Mạnh Hạo hai mươi chín tuổi, mà đúng một năm cuối cùng, hắn không nhảy xuống giữa dòng sông mà là đứng lên rời đi khỏi dòng sông này, hắn đi đến chỗ càng xa hơn.

Một năm sau, ở một nơi giống như một khu rừng tối tăm không có đoạn cuối, một đêm tối trong một tháng ít gió, Mạnh Hạo nhìn thấy một thân ảnh nữ tử mơ hồ, cùng với mồ mả tổ tiên hoang phế, trước mộ phần không có hương khói. Cảnh rừng núi tối đen u ám, làm Mạnh Hạo có chút sợ hãi, khi bốn xung quanh hắn vờn quanh vô số thân ảnh thì trong trí nhớ Mạnh Hạo nghĩ tới một ngón tay hắn bày ra một ấn quyết.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 435: Một đời.

Khi hắn bày ra thủ ấn này, chỉ trong nháy mắt, tất cả bốn phía xung quanh đều biến mất.

Từ nay về sau, hắn lại nổi lên hiếu kỳ đối với cái đám rừng u ám này, hắn cứ lò mò đi ở bên trong cánh rừng tối đen hoang dã này, hắn thấy được nhiều cảnh tượng ánh sáng ly kỳ, hắn thấy được những con dã thú hung mãnh kỳ dị

Ở trong cánh rừng này, hắn đi trong ba năm mới có thể xuyên qua. Khi hắn rời đi, thì có quay đầu lại nhìn thoáng qua mảnh rừng núi này, trên mặt hắn lộ ra vẻ hoảng hốt. Hắn có một loại cảm giác, nếu chính mình nguyện ý, dường như phiến rừng núi này có thể sẽ thuộc về mình.

Ở chỗ này, một người cùng với thiên địa tự nhiên, theo đuổi nhân sinh siêu thoát phàm tục.

Khi ngóng nhìn, Mạnh Hạo nghĩ tới sư tôn hai mươi mốt năm trước, lời nói của sư tôn, con người khi còn sống có nhiều con đường, lựa chọn con đường nào là do chính mình.

- Nơi này cũng không phải là nơi ta muốn lựa chọn.

Mạnh Hạo như có suy nghĩ gì, xoay người tiếp tục đi xa.

Hai năm sau, Mạnh Hạo ba mươi lăm tuổi, hắn rời khỏi quê hương đã chín năm, nhưng chín năm này, hắn chỉ đi hai nơi, một con sông, một mảnh núi rừng.

Cho đến một năm này, hắn gặp một tên cường đạo.

Cường đạo giết người, cũng không có giết hắn, có lẽ là nhìn thấy hắn đến từng này tuổi rồi còn mặc áo dài thư sinh, cõng một hòm sách rách nát, có chút nghèo túng, thất hồn lạc phách, vì thế trùm thổ phỉ yêu diễm xinh đẹp hỏi hắn một câu.

- Biết tính sổ sách không?

Mạnh Hạo lắc đầu, nhưng vẫn bị mang đi, đưa vào trong sơn trại, đây là một sơn trại rất lớn, chừng hơn một ngàn người sinh sống, phần lớn là gia quyến của cường đạo, cũng có không ít hài đồng.

Mạnh Hạo ở chỗ này, được an bài đã trở thành tiên sinh, dạy những hài đồng này biết chữ, không cần nhiều lắm, tối thiểu là phải nhận được ngân phiếu, nếu có thể thì biết thêm một chút thư từ, đây là những tri thức mà thân làm một cường đạo ưu tú cần phải nắm giữ.

Đây là yêu cầu của trùm thổ phỉ xinh đẹp kia đối với tất cả cường đạo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Mạnh Hạo cũng đã thích ứng trong mọi tình cảnh, dạy chữ, nhìn bầu trời, dường như cũng giống như khi ở huyện Đông Lai, chính là ngẫu nhiên sẽ nghĩ tới sư tôn, nhớ tới trước mộ phần phụ thân, chính mình đã thật lâu chưa có trở về dọn dẹp.

Trong sơn trại hàng tháng đều có người chết, trong ba năm, lại đã di chuyển hai lần, cho đến năm thứ tư thì quan binh đến đây, toàn bộ sơn trại đối mặt với chênh lệch thực lực quá lớn, vào lúc sinh tử tồn vong thì Mạnh Hạo chần chờ một chút, đề nghị có thể dùng độc.

Một khắc này đang thổi bắc phong mà quan binh thì ở phía nam.

Mạnh Hạo cũng không biết mình là như thế nào nghĩ ra, chỉ là trong óc của hắn, ở những năm gần đây, đã tồn tại rất nhiều tri thức, độc dược... Là Mạnh Hạo luyện chế.

Khi độc phấn này theo gió thổi về hướng nam thì Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt. Rất lâu sau đó, hắn nghe được tiếng gào thét mang theo hưng phấn, đó là một hồi giết chóc.

Sơn trại thắng, đêm hôm đó, Mạnh Hạo ba mươi chín tuổi, vào lúc canh ba, trong chăn của hắn có một thân thể nóng như lửa chui vào. Đó là trùm thổ phỉ, một nữ tử xinh đẹp như yêu tinh nhưng ngày thường cũng là một nữ tử vô cùng bảo thủ.

Một đêm này, nhân sinh Mạnh Hạo có điều thay đổi, từ đó về sau, hắn không còn là tiên sinh dạy học nữa, mà trở thành cái gọi là quân sư, cuộc sống như thế hắn chưa từng trải qua, rất kích thích, rất mới mẻ. Mặc dù hắn đã là bốn mươi tuổi, đã qua năm tháng nhiệt huyết sôi trào, vẫn như trước cảm thấy... có chút trầm mê.

Giết người, cướp bóc. Trong ba năm sau đó, hai tay Mạnh Hạo không có lây dính một tia máu tươi. Nhưng dưới sự giúp đỡ của hắn, số sinh mệnh chết trong tay những cường đạo này, cũng là vượt ra khỏi dĩ vãng mấy chục lần.

Cho đến mùa đông năm đó, Mạnh Hạo chán ghét rồi, cuộc sống như thế, không phải lựa chọn của hắn, hắn muốn rời khỏi, nhưng sơn trại lúc này đã bành trướng cực kỳ khổng lồ, ý nguyện rời đi của hắn bị cô gái xinh đẹp kia cự tuyệt.

Sau đó ..... dưới sự lựa chọn kiên trì của Mạnh Hạo, tại một khắc khi hắn bước chân ra khỏi trại, hắn đã phải trải qua một cuộc truy sát.

Trận truy sát này giằng co suốt một năm, một năm sau, khi trận truy sát chấm dứt thì Mạnh Hạo không có chết, mang theo mỏi mệt đầy người, hắn quay đầu nhìn thoáng qua hơn mấy trăm bước phía sau, một nữ tử ngồi trên lưng ngựa, tay kéo một đại cung màu đen, đang ngóng nhìn chính mình. Nàng cũng đã già đi, chính là phần xinh đẹp kia vẫn còn, trong mắt mang theo phức tạp.

Gió từ bên hai người thổi qua, Mạnh Hạo xoay người, mang theo cái hòm mà năm đó khi hắn rời nhà đi mang theo, lựa chọn đi xa.

Mũi tên, thủy chung không có bắn ra.

Một năm này, Mạnh Hạo bốn mươi ba tuổi, ở trên một ngọn núi, hắn thấy được một tòa đạo quan.

Đây là mùa thu, lá rụng ở trên bản đá xanh, phân tán ở bốn phía, bị gió thổi phát ra thanh âm sàn sạt, bầu trời có chút âm u, khi lại có lôi đình rầu rĩ mà qua, trời muốn mưa.

Mạnh Hạo ở lại trong đạo quan, hắn nhìn tu hành của những đạo gia này, xem bọn họ bắt đầu cuộc sống hàng ngày, cảm nhận được một cỗ yên tĩnh trước nay chưa từng có.

Hắn thấy được hai tay của mình đã dính đầy huyết tinh, rửa thế nào cũng không sạch, mà ở chỗ này lại dường như có thể hóa giải.

Hai năm sau, Mạnh Hạo bốn mươi lăm tuổi thì hắn than nhẹ một tiếng.

- Nếu như không còn cách nào để hóa giải, thì ta liền không hóa giải nữa.

Mạnh Hạo lắc đầu, từ biệt đạo quan, chạy về hướng một thế giới càng xa.

Cho đến hắn đi tới kinh thành, sau khi ở kinh thành cư ngụ một năm, quốc gia mà hắn sinh sống, cùng nước láng giềng bạo phát một hồi chi chiến diệt quốc. Ở trong trận chiến tranh này, Mạnh Hạo dù đã ở cái tuổi này rồi, cũng như trước bị cường trưng nhập ngũ, gia nhập quân đội, bắt đầu một hồi hai nước chiến tranh.

Năm thứ hai từ khi bắt đầu trận chiến tranh này, Mạnh Hạo dùng độc

dược hắn luyện chế, một phen chấn kinh, hủy diệt chiến trường của hai đại quốc gia, làm cho Mạnh Hạo quật khởi, không còn là binh lính bình thường nữa, mà đã trở thành Độc sư.

Năm thứ năm, Mạnh Hạo đã trở thành chủ soái trong trận chiến tranh này, mang theo hơn mười vạn binh lính, còn có mấy trăm Độc sư được hắn đơn giản bồi dưỡng ra, công thành lược trì.

Năm thứ tám, địch quốc thối lui ra khỏi chiến trường, chỉ có thể bị động phòng thủ, Mạnh Hạo đã hơn năm mươi tuổi, thanh danh oanh động cả nước. Hắn giết vào địch quốc, triển khai một hồi giết chóc diệt quốc.

Năm thứ mười..... Mạnh Hạo năm mươi sáu tuổi, năm thứ ba mươi hắn rời nhà đi, địch quốc diệt, khi hắn quay về tới quốc gia của mình thì nhận được sự nghênh đón cực kỳ long trọng.

Hắn, đã trở thành một cái truyền kỳ, được sắc phong làm Quốc sư.

Như một giấc mộng, làm cho Mạnh Hạo có chút không thích ứng, sau khi đã trở thành Quốc sư, có lẽ là bởi vì sự tồn tại của hắn, có lẽ là bởi vì thực lực của một nước thịnh vượng, quốc gia hắn ở đã trở thành một quốc gia xâm lược, lại nâng lên một vòng chiến tranh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 436: Một đời. (2)

Một năm, một năm, khi Mạnh Hạo sáu mươi tuổi thì hắn chán ghét tất cả, rời khỏi quân đội, trên đường hắn đi qua nơi đã từng trải qua chiến hỏa, gặp ôn dịch nơi đây, sau khi cứu một số người, từ nay về sau đã không còn Quốc sư, trên đời nhiều thêm một đan y.

Hắn đi càng ngày càng nhiều chỗ, tuần hoàn theo giấc mộng thuở thiếu niên, đi qua từng ngọn núi, bước qua từng mảnh đất, hắn giết bao nhiêu người, hắn liền muốn cứu bao nhiêu người.

Đi lần này, chính là hai mươi năm.

Trong hai mươi năm, Mạnh Hạo đi qua không biết bao nhiêu quốc gia, vượt qua không biết bao nhiêu ngọn núi, hắn cứu rất nhiều người, dần dần, danh xưng Đan Y Thánh Thủ, chậm rãi truyền khắp mọi nơi.

Cho đến năm tám mươi tuổi, Mạnh Hạo yên lặng ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên khuôn mặt tang thương mang theo hồi ức một đời.

- Nhân sinh của ta, đã trải qua rất nhiều đạo lý, vậy lựa chọn của ta... là cái gì...

- Ta không lựa chọn trở thành hình ảnh ngược của mình trong nước sông, không lựa chọn trở thành cư sĩ nhàn vân trong sơn lâm, càng không có lựa chọn trở thành bỉ dực song phi với cường đạo, đồng dạng cũng không lựa chọn trở thành đạo sĩ ..... độc sư cũng được, quốc sư cũng thế, công thành lược trì, ta từ bỏ ... Ta vốn cho rằng, lựa chọn cuối cùng của ta là trở thành Đan y, nhưng hôm nay quay đầu nhìn lại, đây ..... đồng dạng cũng không phải lựa chọn của ta.

- Ta cả đời này, rốt cuộc đang theo đuổi cái gì?

Mạnh Hạo trầm mặc, nhìn tinh không, hắn không có đáp án, có chính là càng ngày càng nhiều mờ mịt, lại có là mỏi mệt thật sâu.

Hắn nhớ nhà, mùa thu năm nay, dưới trời sao, Mạnh Hạo nhìn bầu trời, không có đi nhìn lá cây dưới chân. Hắn không nhìn thấy vô số lá cây bị gió thổi rơi xuống lại ngưng tụ lại từng lá từng lá một dưới thân cây, lá rụng về cội, nhưng hắn giờ phút này, dường như cũng đã trở thành một mảnh lá rụng, sau khi rời khỏi quê hương gần một giáp, hắn muốn về.

Mạnh Hạo đi rồi, lúc trước hắn từ trong nhà đi đến nơi đây, dùng gần năm mươi bốn năm, nay hắn về, chỉ dùng sáu năm.

Huyện Đông Lai vẫn còn, chỉ là so với năm đó lại càng phồn hoa hơn mấy phần, Mạnh Hạo một đầu tóc bạc trắng, đi ở trong huyện thành, hắn thấp thoáng hi vọng có thể tìm được dấu vết của những năm tháng đã qua.

Viện phường đã muốn mất, cái chỗ đầu tường năm đó, cũng sớm đã bị người xô đổ, giờ phút này đã trở thành một tòa nhà lớn.

Nhà Mạnh Hạo cũng đã biến mất theo năm tháng thời gian, thì ra vị trí, nay đã trở thành một khách sạn, đứng bên cạnh khách sạn kia ngóng nhìn, Mạnh Hạo đứng yên thật lâu thật lâu, trên mặt trừ bỏ năm tháng tang thương ra, còn có phức tạp, xoay người rời đi.

Hắn đi tới trước cửa sư tôn, phòng ốc vẫn còn như trước tồn tại, nhưng người mở cửa, cũng đã xa lạ, sau khi hỏi thăm, Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn hướng về phía Đông Sơn cách đó không xa.

Nơi đó hơn năm mươi năm trước, chôn cất phụ thân, hơn hai mươi năm trước, chôn cất sư tôn.

Mạnh Hạo than nhẹ, yên lặng mang theo một bầu rượu, lên núi, đi tới

trước mộ phần phụ thân, nhìn nấm mồ tràn đầy cỏ dại, Mạnh Hạo trầm mặc.

- Mặc dù nơi này chỉ là một tràng ảo cảnh, mặc dù ngươi không phải phụ thân chân chính của ta, nhưng... ngươi để cho ta cảm nhận được tình thương của cha mà ta khuyết thiếu, cho dù chỉ là một cái ôm ấp giản đơn, chỉ là vì cho ta ngủ lâu thêm một chút .....

Hồi lâu, Mạnh Hạo nhẹ giọng mở miệng, hắn từ ba mươi năm trước, trong một khắc đi ra đạo quan, hắn liền đã hiểu tất cả, thế giới của mình, chỉ là một tràng hư ảo, một hồi khảo nghiệm bái sư.

Mà bản thể chân chính của mình, giờ phút này còn đang ở trong thế giới của Tử Vận Tiên Thổ, trên tòa Tử Đông sơn này.

Mạnh Hạo nhắm mắt, sau một lúc lâu rời đi, đi tới mộ phần sư tôn, yên lặng nhìn.

- Bái sư có tam khấu, khấu thứ nhất là khi còn là trẻ con, khấu thứ nhì là khi đi xa, khấu thứ ba là khi canh mộ ..... Ngươi cho ta một đời để lựa chọn có bái ngươi làm thầy hay không, tất cả bên trong ảo cảnh này, không phải là ngươi huyễn hóa ra hết, ngươi chỉ làm ra một điểm, còn lại là do mỗi người thí luyện tự mình đi sáng tạo ra một thế giới.

- Ở trên cái thế giới này, buông ra nội tâm của mình, mà ta... Đã trải qua hết thảy, cuối cùng về tới đây, ta tìm không thấy chính mình truy tìm là cái gì...

- Đan đạo? Rõ ràng không phải.

Mạnh Hạo thì thào, cầm lấy bầu rượu, đặt ở bên miệng uống xong một ngụm lớn.

- Trường sinh? Ta còn chưa đủ tư cách.

Mạnh Hạo nhẹ giọng mở miệng, cho đến khi mặt trời chiều ngã về tây, cho đến khi một bình rượu lâu năm đều uống xong, hắn không có tiến hành đệ tam khấu, mà là xoay người, chạy về hướng huyện Đông Lai.

Mạnh Hạo biết, sau khi đệ tam khấu trừ kết thúc, hắn sẽ rời khỏi thế giới hư ảo này, nhưng hắn còn chưa có tìm được đáp án, hắn không có lựa chọn rời đi, mà là ở lại.

Từ nay về sau, trong huyện Đông Lai có một lão giả cư ngụ.

Ở bên ngoài thế giới hư ảo này, trong Tử Vận Tiên Thổ, trên Tử Đông sơn, hai mắt Sở Ngọc Yên ngập nước mắt, nàng mở to mắt, nhưng trong mắt quả thật bi thống, dường như đang đắm chìm ở trong thế giới của nàng, quên mất chân thật.

Cho đến thật lâu, thân thể Sở Ngọc Yên run lên bần bật, hai mắt chậm rãi khép kín, khi mở ra lại thì mờ mịt vẫn còn, nhưng rất nhanh liền thanh tỉnh, trong vẻ mặt mang theo phiền muộn. Hồi lâu sau, nàng mới ngẩng đầu, thấy được giờ phút này ở trên đỉnh núi Đông Lai sơn, có hai người đứng ở nơi đó.

Một người là Phương Mộc, một người là Diệp Phi Mục, hai người đều từ từ nhắm hai mắt, một người trầm mặc, một người mờ mịt, người trước là Mạnh Hạo, người sau là Diệp Phi Mục.

Mà nàng, thì lại đang ở một nơi còn cách đỉnh núi khoảng vài chục bước, ở phía sau của nàng, hai người tham dự thí luyện khác khoảng cách lại càng xa hơn.

Đúng lúc này, thân thể Diệp Phi Mục chấn động mạnh, y, cũng thức tỉnh.

Đáy lòng Sở Ngọc Yên hiện lên chua xót, nàng nghĩ đến từng màn của chính mình ở trong huyễn cảnh, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, trong số tất

cả những người thí luyện bọn họ, giờ phút này chỉ có hai người kia là ở đỉnh phong.

Một người là Phương Mộc, làm cho nàng cảm thấy bất ngờ, nhưng không biết tại sao, lại ẩn ẩn cảm thấy đó là trong dự liệu.

Người còn lại là Diệp Phi Mục, kiêu tử đan đạo, y nếu không có đứng ở nơi đó, ngược lại sẽ khiến người ta giật mình.

- Ta thua rồi...

Sở Ngọc Yên than nhẹ, xoay người bước từng bước về phía dưới chân núi, núi này có thể không lên, nhưng mỗi một bước đi xuống, sẽ rời khỏi Tiên Thổ, tuyên cáo thất bại.

Theo cước bộ Sở Ngọc Yên hạ xuống, nàng thấy hoa mắt, khi tất cả đều rõ ràng lại thì nàng đã về tới đỉnh núi Đông Lai, thấy được đan sư của Đan Đông nhất mạch, cũng nhìn thấy tất cả tu sĩ của tông môn ở bốn phía. Sau khi ánh mắt đảo qua, Sở Ngọc Yên đã hiểu được, những người này, bọn họ không thấy được tất cả những gì mình gặp ở trong huyễn cảnh.

Nếu nàng giờ phút này quay đầu, nhìn qua hình ảnh của lò luyện đan, thì chỉ nhìn thấy bộ dáng Mạnh Hạo trầm mặc, chứ nhìn không ra thế giới của Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 437: Thiên đan thành đỉnh! !

- Quay về đi.

Đan Quỷ mỉm cười, chậm rãi mở miệng.

Sở Ngọc Yên bỗng nhiên muốn khóc, sự chân thực của ảo cảnh kia, cho đến tận cuối cùng khi nàng về tới hiện thực, cũng còn có chút nhận không rõ, giờ phút này đi tới bên người Đan Quỷ, trầm mặc không nói.

Ở phía sau Sở Ngọc Yên, lão giả cùng nam tử trung niên kia cũng đều thất bại, cũng đều lần lượt xuất hiện ở bên cạnh lò luyện đan, mang theo mờ mịt, chạy về hướng đám người, khoanh chân ngồi xuống thì giống như mất hồn, vẫn còn đang ngẩn người.

- Khảo nghiệm ảo cảnh ở cửa ải cuối cùng này, bọn họ rốt cuộc đã ở trong đó trải qua cái gì, vì sao mỗi người sau khi đi ra, đều là mờ mịt?

Bốn phía truyền đến từng trận âm thanh bàn tán nho nhỏ, ngay cả đan sư của Đan Đông nhất mạch, cũng đều là nghi hoặc, đều có các loại dự đoán.

- Ảo cảnh của Tiên Thổ Tử Vận Tông, lấy tâm loại huyễn, thuật ấy đừng nói là bọn họ, cho dù là tu vi Nguyên Anh, cũng khó mà phân rõ thật giả, không thể ở trong ảo cảnh thức tỉnh, đó tự nhiên là một hồi nhân sinh.

- Thật là như vậy, kiếp trước cũng tốt, kiếp sau cũng thế, cũng chỉ là một giấc mộng. Đáng tiếc sự thật cùng mộng, ở giữa kiếp trước cùng kiếp sau, người có thể tự mình thức tỉnh, đương thời hiếm thấy.

- Khi thức tỉnh cũng chính là lúc một khắc huyễn cảnh vỡ vụn, cũng là khoảnh khắc bọn họ thanh tỉnh, cho nên mới có biểu tình mờ mịt như vậy.

Mấy người nửa bước Lão Tổ của các tông môn khác ở bốn phía, nhìn thấy đệ tử tông môn mình đối với lần thí nghiệm này có vẻ nghi hoặc, cũng cùng nhau mở miệng, nhìn như nói chuyện với nhau, nhưng trên thực tế cũng là điểm hóa cho đệ tử tông môn của mình, nương theo trường thí luyện này của Đan Đông nhất mạch, khiến cho bọn họ phân rõ sự thật cùng mộng ảo.

Dù sao một lần trải nghiệm như vậy, cũng ít khi thấy, nếu có điều lĩnh ngộ, cũng là một hồi tạo hóa.

- Một khắc khi thức tỉnh, chính là lúc huyễn cảnh vỡ vụn … Như vậy nếu có người sau khi hiểu rõ tất cả, ảo cảnh lại không có vỡ vụ, đây chẳng phải là có thể đạt được càng nhiều cảm ngộ sao?

Lý Thi Kỳ trầm ngâm ít lâu, nhẹ giọng hỏi.

- Trước không nói đến cảm ngộ như vậy có giá trị hay không, có thể sau khi thanh tỉnh khiến cho ảo cảnh này bất diệt, thì bản thân cần phải có linh thức cực kì cường đại, càng trọng yếu hơn nữa là, phải có được ngộ đạo!

- Cho nên việc này, có thể ngộ nhưng không thể cầu, cả đời lão phu, cũng chỉ gặp qua một người có thể làm được mà thôi.

Đồ La đứng bên người Lý Thi Kỳ thản nhiên mở miệng.

- Hơn nữa, loại chuyện này cũng cực kỳ nguy hiểm, nếu thủy chung không ra, như vậy thời gian dài, một khi bị lạc ở trong thức tỉnh, thì vĩnh viễn cũng không cách nào đi ra.

Nhị Tôn giả của Nhất Kiếm Tông ở bên cạnh tiếp lời, bình tĩnh nói.

Mọi người đang nói chuyện với nhau thì bỗng nhiên truyền đến từng trận thanh âm ồ lên, giờ phút này Diệp Phi Mục đã thức tỉnh, bị mọi người phát hiện. Bọn họ nhìn thấy trong tấm hình, Diệp Phi Mục nghiêng người nhìn Mạnh Hạo liếc mắt một cái, vẻ mặt có chút âm trầm, nhưng cuối cùng vẫn là lựa chọn lùi sau một bước, rời khỏi thế giới Tiên Thổ, về lại đỉnh núi Đông Lai.

Tại khoảnh khắc khi Diệp Phi Mục trở về, từng trận hoan hô từ phía các đan sư có giao hảo với y truyền ra.

- Chúc mừng Diệp Chủ Lô thành công vấn đỉnh, lần này giành được Tử Lô, chính là thịnh thế của Đan Đông nhất mạch ta, danh phù kỳ thực!

- Diệp Chủ Lô, ngươi chính là Đan Đỉnh đại sư lúc trước, nay đã vấn đỉnh, trực tiếp thẳng thắn thừa nhận việc này đi thôi, có lẽ các phương tông môn đến đây, đối với việc lần này cũng đều rất là tò mò.

- Chúc mừng Diệp Chủ Lô...

Thanh âm liên tiếp, truyền khắp vang lên, vẻ mặt Diệp Phi Mục không hề cao ngạo, mà là mỉm cười hướng về mọi người ôm quyền, đối với danh xưng Đan Đỉnh, y chần chờ một chút, dù không thấy đồng ý, cũng tự nhiên sẽ không đi giải thích, rất có cảm giác ngầm thừa nhận.

Khi tất cả mục quang ở bốn phía đều đang ngóng nhìn Diệp Phi Mục thì Tử Lô đan sư Diệp Vân Thiên sang sảng nở nụ cười, lại trực tiếp đứng lên, tán thưởng nhìn Diệp Phi Mục.

- Phi Mục, còn không lấy đan lô của ngươi ra để chứng minh ngươi đã lấy được tư cách Tử Lô!

Lời Diệp Vân Thiên nói vừa ra, ánh mắt đan sư bốn phía đều lập tức lộ

ra tinh mang.

An Tại Hải mặt mày nhăn một chút, không nói gì.

Diệp Phi Mục hít sâu một cái, trên mặt một lần nữa hiện lên vẻ cao ngạo, tay phải nâng lên vỗ túi trữ vật, lập tức bay ra một cái lò luyện đan, đúng là vật y ở trong thế giới lò luyện đan đạt được. Giờ phút này lò luyện đan nguyên bản là màu trắng, đã muốn hoàn toàn đã trở thành màu tím, phát ra tử quang, khiến cho ánh mắt tất cả mọi người đều dừng lại ở trên lò luyện đan, con ngươi trong mắt đều có ảnh ngược của tử lô.

Diệp Vân Thiên nhìn tử lô trước mặt Diệp Phi Mục, lập tức cười ha hả, xoay người hướng về Đan Quỷ ôm quyền cúi đầu.

- Chúc mừng sư tôn, lần này cuối cùng cũng có người thăng chức Tử Lô, sư tôn có thêm một đệ tử, chúng ta từ nay về sau cũng nhiều thêm một vị sư đệ, Phi Mục, còn không qua đây bái sư!

Diệp Vân Thiên nội tâm rất là kích động, khi mở miệng thì ánh mắt của Diệp Phi cũng đồng thời lộ ra quang mang kích động, hít sâu một cái, đang muốn tiến lên thì thanh âm của An Tại Hải thản nhiên truyền ra.

- Diệp sư đệ, có chút không phù hợp quy củ.

Hai người hai câu này, lập tức làm cho vẻ mặt của sáu Tử Lô khác ở bốn phía hơi động, nhưng không có biểu lộ cái gì, nhưng những Chủ Lô này thì vẻ mặt ai nấy đều biến hóa, tự nhiên là nhìn ra một chút manh mối.

Dù sao mục đích của Diệp Vân Thiên thật sự quá rõ ràng, tuy nói như thế, nhưng những Chủ Lô đan sư này vốn là xem Mạnh Hạo không vừa mắt, đối với Diệp Phi Mục hảo cảm nhiều hơn, giờ phút này mỗi người cũng đều mang theo tâm tư riêng nhìn lại.

Về phần những đan sư bình thường khác thì đối với điều này hiểu biết

không nhiều lắm, nhưng cũng nhìn ra vài manh mối, đều trầm mặc không nói. Bọn họ còn có thể cảm thấy bất thường, huống chi là mấy người nửa bước Lão Tổ của các tông môn khác, mỗi một người đều là hạng người đa mưu túc trí, há có thể nhìn không ra.

Thậm chí bọn họ từ rất sớm cũng đã nhìn ra manh mối, đối với việc này, thái độ của bọn họ tự nhiên là vui vẻ khi được thấy một màn như vậy xuất hiện.

Tên mập ở nơi đó trừng tròng mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Phi Mục, đáy lòng sớm đã bắt đầu mở miệng mắng.

Ngược lại là Đan Quỷ, thủy chung không nói, như không có nghe được, không nhìn thấy.

- À? Lời này của An sư huynh sư đệ có phần khó hiểu, mong rằng An sư huynh giải thích nghi hoặc.

Khi ánh mắt của mọi người bốn phía đều tập trung về nơi này thì Diệp Vân Thiên mỉm cười, mang theo một tia kinh ngạc mở miệng.

- Diệp Phi Mục không phải một người duy nhất đạp lên đỉnh núi.

An Tại Hải bình tĩnh nói.

- Thì ra An sư huynh nói là cái quy củ này, việc này sư đệ tự nhiên sẽ không xem nhẹ, nhưng mà...

Diệp Vân Thiên ha ha cười, lời nói mới được một nửa, không đợi lão nói xong, đột nhiên, một tiếng nổ vang từ trong thế giới Tiên Thổ bỗng nhiên truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 438: Thiên đan thành đỉnh! ! (2)

Theo tiếng động nổ vang xuất hiện, chỉ thấy trong thế giới Tiên Thổ, thế nhưng lại chấn động lên, trung tâm của chấn động này, chính là tòa Tử Đông Sơn, một màn này lập tức đưa tới chú ý của mọi người bốn phía, ai nấy đều ngưng thần nhìn lại.

Ngay cả lời nói của Diệp Vân Thiên, cũng bị tiếng nổ vang này trực tiếp đánh gãy.

Hai mắt Đan Quỷ tại nơi không ai phát hiện chớp mắt một cái, trong giây lát lộ ra hào quang trước nay chưa từng có, khóe miệng chậm rãi xuất hiện mỉm cười, nụ cười kia mang theo thỏa mãn, mang theo cảm khái, cũng có thoải mái.

Giờ này khắc này, trong ảo cảnh của Mạnh Hạo, hắn ở tại huyện Đông Lai, lại trôi qua mười ba năm. Một năm này, Mạnh Hạo chín mươi chín tuổi, hắn lại về tới trước mộ phần sư tôn, nhìn mộ bia, trên mặt lộ ra một chút cảm khái.

- Phu thiên địa giả, vạn vật chi nghịch lữ, quang âm giả, bách đại chi quá khách.

Trên mặt Mạnh Hạo lộ ra tươi cười, nhân sinh chính là một hồi lữ hành, ở từng cái chỗ rẽ đều có phong cảnh mới, ở trên con đường này, có dấu chân của hắn, dấu chân này sâu cũng tốt, mỏng cũng thế, đây chính là lựa chọn của hắn.

- Có lẽ, còn chưa tới.

Mạnh Hạo lắc đầu, có lẽ tương lai của hắn, sẽ có một ngày gặp được mục tiêu nhân sinh, nhưng trước mắt, hắn còn chưa có, nếu đã chưa có, cần gì phải cưỡng cầu, đi trong hành trình lịch lãm, bởi vì tương lai không thể nắm lấy, cho nên mới phấn khích.

Mạnh Hạo tiêu sái cười, ở trong nụ cười này, mái tóc bạc của hắn lại trở thành màu đen, thân thể lại trở nên thẳng tắp, dung nhan không còn là tang thương, mà trở lại thành thanh niên.

Hắn hít sâu một cái, hướng về mộ bia, khấu đầu cái thứ ba!

Khấu đầu canh mộ!

Một cái khấu đầu này, kết thành nhân quả, sáng lập tình thầy trò, từ nay về sau ngươi không ngừng, ta không ngừng...

Một cái khấu đầu này, huyện Đông Lai phía sau Mạnh Hạo đã trở thành hư ảo, biến mất không thấy gì nữa.

Một cái khấu đầu này, toàn bộ thế giới chung quanh hắn, phá thành mảnh nhỏ, chỉ còn lại có hắn cùng với mộ phần trước mặt.

Một cái khấu đầu này, trời cùng đất, truyền ra một tiếng nổ vang, trong tiếng nổ này, toàn bộ thiên địa đều nứt vỡ, Mạnh Hạo... mở mắt ra, thế giới tiêu thất, hắn một lần nữa thấy được bầu trời, một lần nữa thấy được thế giới Tiên Thổ, mà hắn, vẫn đang đứng ở đỉnh của Tử Đông sơn trong thế giới Tiên Thổ.

Nhìn thoáng qua phía xa xa, Mạnh Hạo tiến về phía trước bước một bước, phía trước của hắn xuất hiện gợn gợn sóng nước, hòa tan thân thể của hắn, khi xuất hiện thì Mạnh Hạo cũng rời khỏi thế giới Tiên Thổ, đứng ở bên ngoài đan lô, đỉnh Đông Lai sơn.

Sự xuất hiện của hắn, trong khoảnh khắc liền hấp dẫn mọi ánh mắt nơi

đây, bao gồm Diệp Phi Mục sắc mặt âm trầm, bao gồm Diệp Vân Thiên khóe miệng đang lộ ra một chút cười lạnh!

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh thì thanh âm của Diệp Vân Thiên, thản nhiên truyền ra.

- Mới vừa rồi Diệp mỗ vẫn chưa nói xong, An sư huynh, đạp lên đỉnh núi xác thực có hai người, nhưng mà việc này vừa xuất hiện, quyền lợi lựa chọn đã không còn là của hai người bọn hắn nữa, mà là của ta và ngươi, là của tất cả Tử Lô, là của tất cả Chủ Lô.

- Chúng ta, mới là người quyết định ai trở thành Tử Lô, không biết câu trả lời này của sư đệ, An sư huynh có vừa lòng hay không?

Diệp Vân Thiên mỉm cười, không đợi An Tại Hải mở miệng, lão đã phất tay áo.

- Dựa theo quy củ tông môn, xuất hiện hai người đạp lên đỉnh núi, thì đến lượt chúng ta tuyển ra, người nào nhận được nhiều ủng hộ, chính là Tử Lô! Lão phu Tử Lô Diệp Vân Thiên, thỉnh các vị đồng tông đạo hữu chứng kiến, thỉnh chư vị ngoại tông đạo hữu chứng kiến, ta cho rằng Diệp Phi Mục so với Phương Mộc càng có tư cách trở thành Tử Lô hơn, cho nên lựa chọn Diệp Phi Mục!

- Tử Lô Trần Húc Dương, lựa chọn Diệp Phi Mục!

- Tử Lô Thân Long, lựa chọn Diệp Phi Mục!

- Tử Lô Viên Đạo Minh, lựa chọn Diệp Phi Mục!

- Tử Lô Mã Phi Phong, lựa chọn Diệp Phi Mục!

Trong phút chốc, tám Tử Lô đan sư, rõ ràng đã có năm người lựa chọn Diệp Phi Mục, một màn này xuất hiện, làm cho vẻ mặt Diệp Phi Mục

kích động, mang theo tâm trạng phấn chấn.

Lâm Hải Long chần chờ một chút, trong trầm mặc nhìn thoáng qua Mạnh Hạo, không có tức khắc lựa chọn, một Tử Lô đan sư khác bên cạnh ông, là một nữ tử trung niên, người này vẻ mặt lạnh nhạt, giờ phút này cũng không nói gì.

Đệ tử của các tông môn khác ở xung quanh, cả đám đều nhìn một màn này, đám nửa bước Lão Tổ thì lại tựa tiếu phi tiếu, không nói một lời.

- Chủ lô Hà Tiến, lựa chọn Diệp Phi Mục!

- Chủ lô Tôn Trạch Hiên, lựa chọn Diệp Phi Mục!

Ngay sau Tử Lô, Chủ Lô đan sư bốn phía đều mở miệng, trong khoảng thời gian ngắn thanh âm liên tiếp, đúng là gần như hơn phân nửa người, đều lựa chọn Diệp Phi Mục.

An Tại Hải sắc mặt cực kỳ khó coi, đang muốn mở miệng nói cái gì đó thì thanh âm của Mạnh Hạo, mang theo bình tĩnh, chậm rãi truyền ra.

- Hỏi Diệp Tử Lô một câu, vì sao nói Phương mỗ ở trên tư cách, không bằng Diệp Chủ Lô, tư cách này thể hiện ở phương diện nào?

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, vẻ mặt xem ra không có bao nhiêu biến hóa, vẫn như thường.

- Thể hiện trên tạo nghệ đan đạo của ngươi, càng thể hiện ở trên danh tiếng của ngươi. Vô luận là đan đạo, thanh danh, còn có đan dược tự sáng tạo, hết thảy, tất cả những điều này chính là cơ sở để lão phu phán đoán, ngươi thiếu tư cách so với Diệp Phi Mục! Trọng yếu hơn là, Diệp Phi Mục mười năm trước danh khí đã oanh động Nam Vực, nửa năm trước lại còn luyện ra một viên đan dược đã vô hạn tiếp cận cửu tuyệt, nhất định là Tử Lô, mà ngươi, chính là khuyết thiếu loại tư cách này!

Diệp Vân Thiên nhìn Mạnh Hạo, không khách khí mở miệng, gần như răn dạy, trên thực tế lấy thân phận của lão, cũng xác thực có thể như vậy đi răn dạy Chủ Lô.

- Tư cách?

Mạnh Hạo ngẩng đầu liếc mắt nhìn Diệp Vân Thiên một cái, cười cười, tay phải vỗ túi trữ vật, mạnh mẽ hướng ra phía ngoài vung lên, một viên, mười viên, trăm viên, ngàn viên...

Hơn một ngàn viên thuốc, tại một cái chớp mắt, theo cái vung tay của Mạnh Hạo, trực tiếp cuồn cuộn nổi lên, trên mỗi một viên thuốc đều rõ ràng khắc họa một tôn đỉnh. Bộ dạng của cái đỉnh kia, cùng ấn ký của Nhập Ma Đan, giống nhau như đúc!

Theo hơn một ngàn viên đan dược xuất hiện, một mùi thuốc nồng đậm trước nay chưa từng có, tại một cái chớp mắt này, kinh thiên động địa, khuếch trương tản ra. Mỗi một viên đan dược, đều ẩn chứa chín thành dược hiệu, đều là cửu tuyệt đan!

Những đan dược này là sau khi Mạnh Hạo thấy Nhập Ma Đan có được giá trị thị trường cao như vậy, cho nên mới cố tình thường xuyên luyện chế, mục đích là ngày sau tìm một cơ hội bán dần, hôm nay toàn bộ tung ra, kinh thiên động địa!

Giờ phút này đan dược còn phiêu tán ở giữa không trung, đỉnh ấn trên mỗi một viên thuốc nháy mắt làm rung động tất cả đan sư nơi đây, hóa thành hoảng sợ cùng chấn vang trong đầu óc mỗi người, làm cho Sở Ngọc Yên mạnh mẽ đứng lên, trên mặt lộ ra biểu tình không thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 439: Đan Đỉnh Phương Mộc!

Còn có đệ tử ngoại tông, cả đám đều khiếp sợ, đầu óc ầm ầm, cho dù là đám nửa bước Lão Tổ cũng đều đồng loạt mở to mắt, mạnh mẽ đứng lên, lộ ra một chút rung động.

Đan dược phô thiên cái địa, mùi thuốc thành sương, cuồn cuộn khuếch tán, khiến cho đỉnh núi Đông Lai sơn trong khoảng thời gian ngắn tràn ngập ở bên trong đan hương khó có thể hình dung, cỏ xanh trên mặt đất điên cuồng giãy dụa, thậm chí bầu trời còn xuất hiện mây đen cuồn cuộn, lôi đình nổ vang truyền khắp toàn bộ mặt đất Đông Lai quốc.

Cũng chính trong cái chớp mắt này, những đan dược bị Mạnh Hạo ném ra, ở giữa không trung rõ ràng ngưng tụ cùng một chỗ, hợp thành một cái cự đại đỉnh, sừng sững ở giữa không trung, hào quang vạn trượng!

- Thế thêm vào thân phận của Đan Đỉnh đại sư, thì có đủ tư cách hay không?

Ở một khắc này, thanh âm của Mạnh Hạo, mang theo lạnh nhạt, truyền khắp bát phương!

Hơn một ngàn đan dược ngưng tụ thành đỉnh, đan hương khuếch tán bốn phương tám hướng, mọi người nơi đây, tại một cái chớp mắt này, toàn bộ đều hô hấp dồn dập, bị Đan Đỉnh thật lớn kia kinh sợ, một mảnh yên tĩnh.

Lâm Hải Long mạnh mẽ đứng dậy, nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra hào quang trước nay chưa từng có.

An Tại Hải ở bên cạnh, ông ta biết được thân phận của Mạnh Hạo, nhưng vẫn bị hơn một ngàn đan dược hình thành Đan Đỉnh này, cùng với nhiều cửu tuyệt đan như vậy, chấn động đến lặng người ở nơi đó.

Những Tử Lô đan sư khác, cũng đều một đám chấn động, số lượng cửu tuyệt đan này, đỉnh ấn trên những đan dược này, cả kinh hoàn toàn thuyết minh thân phận của Mạnh Hạo, không ai sẽ ngu xuẩn, ở phía sau, còn đi hoài nghi Mạnh Hạo này không phải Đan Đỉnh!

Nếu hắn không phải Đan Đỉnh, hắn làm sao có thể có nhiều cửu tuyệt đan như vậy!

Nếu hắn không phải Đan Đỉnh, hắn lại há có thể có được đan đạo từ không sinh có, kinh thiên động địa, ở khu vực thí luyện thứ ba kia chứ!

Hồi tưởng từng màn lúc trước, nhìn lại Đan Đỉnh giữa không trung, vô luận là ai, đều rõ ràng hiểu được, Đan Đỉnh đại sư trong truyền thuyết kia, chính là Phương Mộc trước mắt này!

Diệp Vân Thiên sắc mặt tái nhợt, thân mình từng bước từng bước lui ra phía sau, hô hấp dồn dập, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi. Lão mặc dù biết được Diệp Phi Mục không phải Đan Đỉnh, nhưng vô luận như thế nào, cũng không có dự liệu được, Phương Mộc trước mắt này dĩ nhiên lại là Đan Đỉnh đại sư thần bí kia. Nguyên bản ở trong lòng lão, đối với Đan Đỉnh đại sư nọ, đã phán đoán là người khác, vả lại rất là nhận định, nhưng hôm nay một màn nghịch chuyển này, nhất thời làm cho đầu óc Diệp Vân Thiên choáng váng!

Danh hiệu Đan Đỉnh đại sư, trình độ vang dội ở Nam Vực hiện nay, đã cực kỳ tôn cao, được vinh dự là đệ nhất nhân dưới ba vị đại sư, thậm chí đã có không ít người cho rằng, Đan Đỉnh đại sư, sẽ là vị đại sư thứ tư của Nam Vực.

Thân phận như vậy, nội tình như vậy như một chưởng kinh thiên, trong

phút chốc tát thẳng lên trên mặt Diệp Vân Thiên, làm cho gương mặt lão nóng rát, giờ phút này đầu óc cũng trống rỗng.

Lão nghĩ đến những lời mình nói lúc trước, khi nãy Phương Mộc này hỏi lão, vì sao hắn không đủ tư cách, những lời mà lão đã nói ra ..... Nghĩ đến đây càng khiến cho Diệp Vân Thiên cảm thấy trên mặt nóng rát, dường như vô cùng xấu hổ.

Nếu Đan Đỉnh đại sư còn không có đủ tư cách trở thành Tử Lô, như vậy thiên hạ này, ai còn có tư cách trở thành Tử Lô, tám Tử Lô đan sư bọn họ, cũng thật là hoàn toàn có được tư cách này sao ...

Thân thể Diệp Phi Mục run run, trên mặt đã không có chút huyết sắc, giống như tro tàn, y ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, kinh ngạc nhìn Đan Đỉnh thật lớn trên bầu trời. Trong đầu trống rỗng, giống như mất đi năng lực tự hỏi.

Y từ đầu tới cuối đều biết mình không phải vị Đan Đỉnh thần bí kia, nhưng khi càng ngày càng có nhiều người cho rằng người đó là y, thì dù y có ý đi nói ra chân tướng, nhưng cuối cùng lại giữ im lặng.

Bởi vì cần cái thân phận này, vì thân phận này sẽ trợ lực rất lớn cho y trở thành Tử Lô. Cho nên, cho dù là Sở Ngọc Yên tới hỏi thăm, y vẫn giữ im lặng, như đã ngầm thừa nhận.

Nhưng trên thực tế ở nội tâm của y, đối với vị Đan Đỉnh đại sư kia, y cực kỳ kính nể, cho nên ý rối rắm thủy chung tồn tại.

Giờ phút này, khi y rung động phát hiện, thì ra Phương Mộc trước mắt này chính là Đan Đỉnh đại sư thần bí, y liền lâm vào mờ mịt .

Thân mình Sở Ngọc Yên run run, đầu óc nàng vù vù, một màn biến hóa này khiến nàng có chút không thể tiếp nhận. Bộ dạng Phương Mộc cùng bộ dáng Đan Đỉnh đại sư trong cảm nhận của nàng, cho tới bây giờ vốn

chưa từng có liên quan, thậm chí nàng từng hơn một lần cho rằng Diệp Phi Mục là Đan Đỉnh.

Nhưng hôm nay, nhìn thấy những đan dược kia tạo thành Đan Đỉnh. Nhìn thấy Mạnh Hạo lạnh nhạt, bên tai còn quanh quẩn lời nói của Mạnh Hạo thì trên mặt của nàng cũng hiện lên vẻ mờ mịt, còn có khó có thể tin nổi.

Điều này làm cho nàng chẳng biết làm thế nào, một Phương Mộc từ nhiều năm trước, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy thì đã cảm thấy phiền chán lại chính Đan Đỉnh là mà nàng âm thầm quý mến. Một màn này biến hóa, làm cho Sở Ngọc Yên trong khoảng thời gian ngắn không thể tiếp nhận, sững người tại chỗ.

Trong thoáng chốc, tất cả Chủ Lô đan sư ủng hộ Diệp Phi Mục khi nãy, cả đám đều sắc mặt ầm ầm đại biến, lộ ra vẻ khó tin, lộ ra biểu tình khiếp sợ, không thể tin. Sở dĩ bọn họ ủng hộ Diệp Phi Mục, trừ bỏ quan hệ lúc bình thường ra, quan trọng nhất chính là thân phận Đan Đỉnh đại sư của y.

Nếu nói bọn họ ủng hộ Diệp Phi Mục, không bằng nói bọn họ là đang ủng hộ Đan Đỉnh đại sư, ở trong nội tâm của đan sư Đan Đông nhất mạch, Đan Đỉnh đại sư trong truyền thuyết kia, đã trở thành sự sùng bái thứ hai trong lòng bọn sau Đan Quỷ rồi.

Cho nên bọn họ ủng hộ Diệp Phi Mục. Nhưng trong nháy mắt, tình thế nghịch chuyển, thân phận Phương Mộc hiển lộ, lời nói còn quanh quẩn, đã trở thành từng tia sấm sét, ầm ầm nổ vang trong đầu các Chủ Lô nơi đây.

Làm cho bọn họ một đám ngơ ngẩn tại chỗ, những đan sư bình thường ở xung quanh thì một đám thay phiên hít vào một hơi sâu, lộ ra rung động mãnh liệt.

- Thì ra, Phương Mộc Chủ Lô mới là Đan Đỉnh đại sư chân chính ...

- Nhiều cửu tuyệt đan như vậy, cũng chỉ có Đan Đỉnh đại sư mới có thể luyện chế ra được, Phương Mộc... Hắn đúng là Đan Đỉnh đại sư! !

Không có người nói chuyện, nhưng nơi đây, nội tâm ai nấy đều oanh động, sự rung động cứ thế quanh quất bên trong tâm thần mỗi người.

Trừ bỏ người của Đan Đông nhất mạch ra, giờ phút này tu sĩ của các tông môn khác ở xung quanh, trên mặt của từng người cũng đều mang theo vẻ khó tin, sắc mặt nhất tề biến hóa.

Tử La Lão Tổ của Thanh La Tông, sững sờ tại chỗ, lão liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, trong giây lát nghĩ tới lúc đối phương tại trong tông môn của mình luyện chế đan dược, bỗng nhiên hiểu được nguyên nhân vì sao đan dược hữu hiệu như thế rồi. Bởi vì người trước mắt, không phải Chủ Lô tầm thường, mà chính là... Đan Đỉnh đại sư!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 440: Đệ tử truyền thừa!

Hàn Bối cũng mở ra miệng nhỏ, cũng không có hô hấp, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, cái danh hào của Đan Đỉnh đại sư quá lớn, như sấm bên tai nàng, nhưng hôm nay lại hoảng sợ phát hiện, thì ra, chính là Phương Mộc!

Tên mập cũng hô hấp dồn dập, vẻ kính nể trên mặt cũng mãnh liệt đến cực hạn.

Còn có Trần Phàm, còn có Lý Đạo Nhất, còn có Lý Thi Kỳ, tất cả đệ tử của các tông môn ở đây đều trong thoáng chốc, bị thân phận Mạnh Hạo oanh động tâm thần.

Cho dù là những người nửa bước Lão Tổ, cũng đều là một vùng trầm mặc, đang nhìn về hướng Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra quang mang kỳ dị. Bọn họ có thể tưởng tượng được, qua hôm nay, dùng không được bao lâu, thân phận Đan Đỉnh đại sư, sẽ hoàn toàn truyền khắp Nam Vực.

Đến khi đó Phương Mộc, này... sẽ ở bên trong đan đạo của Nam Vực, không thể nói là như mặt trời ban trưa, nhưng cũng là thanh danh hiển hách!

- Diệp Tử Lô, không biết cái thân phận này của Phương mỗ, có đủ không?

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, nhìn về phía Diệp Vân Thiên đang sắc mặt tái nhợt.

Diệp Vân Thiên muốn mở miệng nói cái gì đó, thậm chí muốn đi nói đối phương mạo danh Đan Đỉnh, nhưng lời nói ở trong cổ, lại không có cách nào, cũng không có thể diện nào mà nói ra.

- Ta ủng hộ Phương Mộc Chủ Lô!

An Tại Hải tại ngay thời khắc này, bỗng nhiên mở miệng, sau ông, Lâm Hải Long không chút do dự theo đó lên tiếng ủng hộ, sau đó là nữ tử trung niên kia. Ngay sau đó, mấy Tử Lô đan sư nói ủng hộ Diệp Phi Mục lúc nãy đều là đáy lòng thầm than một tiếng, truyền ra lời ủng hộ.

Ngay sau đó, còn lại là Chủ Lô đan sư, theo một đám Chủ Lô đan sư mang theo thanh âm kích động truyền ra, gần trăm Chủ Lô, trong nháy mắt, nhưng lại vượt qua chín thành đều nói ra lời ủng hộ.

- Ta ủng hộ Đan Đỉnh đại sư!

- Ta ủng hộ Phương Mộc Chủ Lô!

Thanh âm của bọn họ quanh quẩn, tầng tầng điệp lên, dần dần đã trở thành thanh âm duy nhất của nơi đây, truyền khắp bát phương.

Diệp Phi Mục cười thảm, nhìn Mạnh Hạo, đáy lòng mất mát đã đạt tới cực hạn, y khát vọng đã trở thành Tử Lô, vì trở thành Tử Lô, y bỏ qua tư chất tu hành của mình, dùng tất cả thời gian, đắm chìm vào trong chấp nhất đối với đan đạo.

Y vẫn cho rằng chấp nhất của mình, tạo nghệ đan đạo của mình, đích thị là Tử Lô, điểm này Diệp Vân Thiên cũng cho y khẳng định, thậm chí vài Tử Lô khác, cũng đều đối với y rất là tán thành.

- Vì sao... hắn lại xuất hiện... Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông, có Diệp Phi Mục ta, vì sao, còn muốn có Phương Mộc hắn...

Diệp Phi Mục trong tiếng cười thảm, thân mình lảo đảo lui ra phía sau vài bước, phun ra một ngụm tiên huyết.

Y không có không phục, trong chớp mắt khi biết Mạnh Hạo là Đan Đỉnh, y đã chịu phục rồi, cũng không có không cam lòng, tài nghệ không bằng người, chẳng trách người khác, y chỉ là có chút muốn cười, cho dù là cười thảm.

Nhưng niềm kiêu ngạo của y tự nói với mình, chẳng sợ đối phương xác thực so với chính mình cường đại hơn, chẳng sợ đối phương là Đan Đỉnh đại sư, nhưng là Diệp Phi Mục y, là Chủ Lô đỉnh phong của Đan Đông, trừ lần này ra, đặt ở bất kì một tràng thí luyện thăng chức Tử Lô nào lúc trước, đều nhất định sẽ trở thành đệ nhất nhân!

Nhưng hôm nay, y vẫn bại, thậm chí y có thể tưởng tượng ra, từ nay về sau, ánh mắt của người trong tông môn nhìn y, chắc chắn mang theo khinh miệt, không phải khinh miệt đan đạo của y, mà là khinh miệt y từng ngầm thừa nhận cái thân phận Đan Đỉnh này.

Cho nên y, chỉ có thể cười thảm, như mất hết can đảm.

- Đan đạo của ta, không thể bại... Thất bại một lần, ta có thể thừa nhận, thất bại hai lần, ta cũng vẫn có thể thừa nhận, nhưng nếu vẫn thất bại... đan đạo của ta, từ nay về sau sẽ đóng băng.

Khóe miệng Diệp Phi Mục lại tràn ra máu tươi.

- Bại là cá nhân ta, không phải đan đạo của ta!

Diệp Phi Mục lau đi máu tươi nơi khóe miệng, hai mắt lộ ra chấp nhất mãnh liệt.

- Đan đạo của ta, vĩnh viễn không thua, trước đó chưa từng có, độc nhất vô nhị, khai thiên địa tiên hà, đây là ngô đan đại đạo!

Diệp Phi Mục hô hấp dồn dập, nhìn Mạnh Hạo.

Sở Ngọc Yên trầm mặc, đầu óc nàng rung động, giờ phút này mới chậm rãi bị ép xuống, nàng ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, đáy lòng nổi lên chua xót trước nay chưa từng có. Nàng đã sớm thất bại, từ một khắc bước ra khỏi thế giới tiên thổ, nàng liền hiểu được, chính mình... Thất bại.

Nếu không có Phương Mộc, nếu không có Diệp Phi Mục, như vậy nàng nhất định có thể trở thành Tử Lô, nhưng hôm nay, nàng muốn chứng minh chính mình, lại cũng không có cơ hội nữa.

Thí luyện thăng chức Tử Lô, đan sư cả đời chỉ có một lần cơ hội.

Bỏ lỡ lúc này đây, cho dù là hạng người kinh diễm đến đâu đi nữa, cũng chỉ có thể tiếc nuối cả đời, không còn lần thí luyện thứ hai nào xuất hiện nữa cả.

- Nếu đan đạo tìm kiếm một đường sinh cơ của ta đã bị mất đi, thì nay, đối với ta mà nói, một đường sinh cơ này đã hoàn toàn tiêu thất, rốt cuộc tìm không được nữa. Đan đạo của ta ..... từ nay về sau không thê tiến thêm một bước nào nữa.

Sở Ngọc Yên bên trong chua xót, khóe miệng tràn ra máu tươi, đó là đả thương trong lòng, là đau thương đối với đan đạo.

Mọi người xung quanh trầm mặc, Diệp Vân Thiên chua xót, lão không thể nói thêm gì nữa rồi, tim của lão đang đau đớn, lão chỉ có thể trơ mắt nhìn con đường của Diệp Phi Mục ngưng hẳn ở tại nơi này, có lẽ ở nhiều năm sau, trở thành cát bụi.

Tu sĩ bát phương đều đang nhìn một màn này, đáy lòng hiện lên đủ loại suy nghĩ. Con đường đan đạo này, bởi vì lý niệm bất đồng, bởi vì chấp nhất khác biệt, mà đường đi của mỗi người đều bất đồng.

Giữa mỗi người không thể dễ dàng so sánh, một khi so sánh, bên thất bại, bại không chỉ là cá nhân mà còn bại chính con đường đan đạo của

người đó, bởi vì không thể lại kiên định, cho nên hỏng mất đã là sớm hay muộn.

Ngay khi khắp nơi đều đang tĩnh lặng, theo một tiếng thở dài trong thiên địa từ xa xa truyền tới, Đan Quỷ đại sư chậm rãi đứng lên, ánh mắt của lão đảo qua tất cả đan sư, từng người khi đối mắt với lão đều một đám cúi đầu, vẻ mặt cung kính.

Cho đến khi ánh mắt Đan Quỷ rơi trên người Diệp Phi Mục.

- Bất bại đan đạo, thứ chân chính bất bại, là tâm của đan tu, mặc dù là đánh bại một vạn lần, nhược tâm có thể vĩnh hằng, thì đan đạo sẽ luôn tồn tại. Ngươi rất tốt, từ ngày nhập tông môn, vẫn chấp nhất bước đi trên con đường này.

- Con đường này nhiều kích thích, một đường khúc chiết, chỉ có lấy tâm vĩnh hằng, dũng cảm đi đối mặt thất bại, mới có thể chân chính tiêu sái đi đến cuối cùng, đi ra một bước, bước lên con đường bất bại thuộc về ngươi.

- Bại, không đáng sợ, đáng sợ là từ bỏ.

Thân thể Diệp Phi Mục run lên, ngơ ngác nhìn Đan Quỷ, trong trầm mặc ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

- Đa tạ Lão Tổ điểm ngộ.

- Ngươi, có thể trở thành Tử Lô, từ nay về sau, là đệ tử ký danh của ta.

Đan Quỷ thản nhiên mở miệng, thân thể Diệp Phi Mục run run, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 441: Đệ tử truyền thừa! (2)

Đây là giấc mộng của y, giờ phút này được thực hiện, mặc dù quá trình khúc chiết, nhưng trở thành Tử Lô, đây là theo đuổi cao nhất trên con đường nhân sinh của y lúc trước.

Đan sư của Đan Đông nhất mạch ở bốn phía xung quanh đều chấn động tâm thần, nhưng lại không nói thêm gì, bởi vì ánh mắt Đan Quỷ, đã đã rơi vào trên người Sở Ngọc Yên.

- Đan đạo tìm kiếm sinh cơ, giống như nhân sinh vậy, khát vọng đi tìm con đường đan đạo đã bị mất đi kia, như vậy đã định sẵn là rất khó đi đến đỉnh phong, con đường này có lẽ cũng không khúc chiết, nhưng lại khó ở chọn lựa.

- Có chút thời điểm, có lẽ sinh cơ không phải một đường, đến khi đó, ngươi lại nên lựa chọn như thế nào? Con đường đan đạo của ngươi, không nặng ở luyện đan, mà nặng ở luyện tâm.

- Ngươi vốn đã là đệ tử của ta, không giống với bọn họ, là đệ tử thân truyền của ta, ngươi... cũng có thể trở thành Tử Lô.

Thanh âm Đan Quỷ truyền khắp bốn phía, trong mắt Sở Ngọc Yên ẩn ẩn có chút nước mắt, hướng về Đan Quỷ hạ thấp người cúi đầu.

Đan sư của Đan Đông nhất mạch cả đám đều trầm mặc không nói, duy chỉ có tám Tử Lô kia, giống như muốn nói lại thôi.

- Sư tôn, mỗi lần thí luyện thăng chức Tử Lô, dựa theo quy củ, là chỉ lấy một người...

Lâm Hải Long chần chờ một chút, ông là người có tư cách lâu đời nhất trong các Tử Lô, giờ phút này kiên trì mở miệng.

- Sau khi Sơn Cửu rời đi, con đường đan đạo của ngươi không còn tiến lên nữa, vẫn dừng lại ở thời điểm năm đó, ngươi có biết là vì sao không?

Đan Quỷ bình tĩnh nhìn Lâm Hải Long.

- Ta mấy năm nay không nhắc nhở ngươi, là muốn cho chính ngươi hiểu ra, nhưng hôm nay ngươi vẫn là không hiểu, quy củ... thật sự trọng yếu như vậy sao?

- Nhưng... những quy củ này cũng đều là sư tôn ngài định.

Lâm Hải Long cười gượng, đáy lòng cũng có chút không phục nói một câu.

- Quy củ là ta định, ta tự nhiên cũng có thể đi thay đổi, vậy là được rồi!

Đan Quỷ vừa trừng mắt, tay áo vung lên, không hề để ý tới Lâm Hải Long, mà là nhìn về phía Mạnh Hạo.

Lâm Hải Long đáy lòng nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng lui ra phía sau vài bước, trên thực tế nếu không phải là nơi đây có người ngoài, ông mới sẽ không đi mở miệng, mà dù sao có người ngoài xem lễ, vô luận như thế nào, ông thân là đại đệ tử Tử Lô, như thế nào cũng phải mở miệng cho có lệ một phen.

- Lấy thân làm lô, tâm làm đan phương, luyện nhật nguyệt thương khung, luyện tinh không tang thương, đan đạo như thế...

Đan Quỷ nhìn Mạnh Hạo, lời nói thoáng dừng lại.

- Ngay cả vi sư cũng đều rất chờ mong, con đường tương lai của ngươi, sẽ đi đến phương nào.

Đan Quỷ nói xong, trên mặt lộ ra mỉm cười.

Lời lão vừa xuất, mọi người ở xung quanh đã nhận ra chỗ bất đồng, bởi vì Đan Quỷ tự xưng, là vi sư!

- Trở thành Tử Lô, lại trở thành đệ tử ký danh của lão phu, chỉ cần một cái khấu đầu là được, nhưng ngươi đã là Đan Đỉnh, có thể đặc biệt trở thành thân truyền của lão phu, cần tiến hành hai cái khấu đầu.

- Nhưng... ta dù sao cũng đã cầm không ít phí bái sư của ngươi, đành phải thu ngươi làm đệ tử truyền thừa thứ hai của lão phu từ trước tới nay, cho nên, ngươi cần khấu đầu ba cái!

Đan Quỷ mỉm cười, nhìn Mạnh Hạo, sự hiền từ trong mắt thoáng cái trọng điệp cùng với hình ảnh sư tôn trong huyễn cảnh của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo biểu cảm cổ quái, ba chữ phí bái sư kia, làm cho hắn nghĩ tới hai tỷ linh thạch của mình...

Nhưng không đợi Mạnh Hạo nói gì nữa, tay phải Đan Quỷ nâng lên tay áo, lập tức một mảnh hư vô sóng gợn khuếch tán, khoảnh khắc liền vòng quanh Mạnh Hạo, cùng với thân ảnh của lão, biến mất vô ảnh.

- Hải Long, thay vi sư chiêu đãi chư vị đạo hữu tông môn, tuyên cáo Nam Vực, lão phu thu Phương Mộc, trở thành đệ tử truyền thừa!

Theo thanh âm Đan Quỷ truyền đến, tất cả mọi người bốn phía đều đứng lên, hướng lên thiên không cúi đầu, Lâm Hải Long nghe nói bốn chữ đệ tử truyền thừa này, lập tức chấn động tâm thần, ngưng thần liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, những Tử Lô khác, cũng đều như thế, bởi vì bọn họ hiểu được, cái gì gọi là đệ tử truyền thừa!

Ánh mắt Hàn Bối lộ ra hâm mộ, nàng hiểu được, từ hôm nay trở đi, địa vị Phương Mộc ở Nam Vực, sẽ không còn giống người thường!

Tên mập trong lòng cảm khái, thầm nghĩ vẫn là lão đại lợi hại, hiện tại nháo thành đệ tử truyền thừa của Đan Quỷ, phải biết rằng đệ tử, chia làm ba cấp độ, ký danh, thân truyền, truyền thừa!

Ký danh, chỉ là đơn giản chỉ giáo, nhưng cho phép hỏi han, mà thân truyền, là theo ở bên người sư tôn, lời nói và việc làm đều mẫu mực, truyền thụ tạo nghệ bản thân, có điều kiện truyền thụ mấy bí pháp thuật.

Duy chỉ có đệ tử truyền thừa, đó là truyền thừa y bát cả đời của người thầy, là đệ tử quan trọng nhất, là tương lai cùng kéo dài truyền thừa của bản thân sau này. Đối với hình thức đệ tử này chính là không hề giữ lại chút nào mà truyền dạy, bởi vì dạng đệ tử này, so với con nối dòng của chính mình còn quan trọng hơn!

Trong Tử Vận Tông, Đan Đông nhất mạch, chỗ sâu nhất có một tòa núi thấp, bốn phía xung quanh bất kỳ ngọn núi nào thoạt nhìn cũng đều cao lớn hơn, nhưng cố tình lại vây xung quanh ngọn núi thấp, ẩn chứa một cỗ thận trọng bảo bọc, sự tồn tại của nó, như chúng sơn chi tôn vậy.

Núi này chính là chủ phong trong tất cả các núi của Đan Đông nhất mạch

Trên sơn phong này, có một khu cư xá, hình dạng của cư xá này, sau khi Mạnh Hạo được Đan Quỷ đại sư dẫn vào nơi đây, vừa nhìn thoáng qua liền sửng sốt, bởi vì căn cư xá này cùng với nhà của sư tôn trong huyễn cảnh của hắn, giống nhau như đúc.

- Đã trải qua cái khấu đầu khi là trẻ nhỏ, khấu đầu khi đi xa, cuối cùng lựa chọn khấu đầu canh mộ, , ngươi đã bái lão phu làm sư.

Đan Quỷ đại sư đẩy ra cửa cư xá, đi vào trong, đưa lưng về phía Mạnh

Hạo, vừa đi vừa thản nhiên mở miệng.

Mạnh Hạo đi theo ở phía sau, nhìn bóng dáng lão giả trước mắt, hắn chợt phát hiện, chính mình cư nhiên không có cảm giác xa lạ nào, một đời trong huyễn cảnh kia giống như trọng điệp cùng kiếp này, trong trầm mặc, Mạnh Hạo ôm quyền, hướng về Đan Quỷ thật sâu cúi đầu.

- Đệ tử bái kiến sư tôn.

- Trong tiên thổ, vi sư nói với ngươi, cả đời ngươi sẽ có hai lần lễ bái, lần đầu tiên là bái sư ba lạy, cùng vi sư kết làm nhân quả, từ nay về sau ngươi không ngừng, vi sư không ngừng!

- Về phần lần thứ hai, ta lúc ấy không có nói cùng ngươi.

- Giờ phút này, ngươi hẳn là biết được, lần thứ hai lễ bái, là nếu có một ngày vi sư quy khư, ngươi cần lễ bái, kết thúc trận nhân quả này, từ nay về sau vận mệnh không hề liên lụy, ta cho ngươi một đời sư ân, ngươi giúp ta lâm chung mỉm cười, không uổng công cuộc đời này, có thể xem ngô đạo truyền thừa.

- Nếu ở trong quá trình này, ngươi nếu như giống với đệ tử truyền thừa thứ nhất của lão phu năm đó Liễu Như Phong, lựa chọn rời đi, cũng sẽ không có lần thứ hai lễ bái.

- Chân ở trên thân của ngươi, đường ở dưới chân của ngươi, trong những năm tháng từ nay về sau, lựa chọn như thế nào, là xem chính ngươi.

Đan Quỷ xoay người, ngóng nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi mở miệng.

- Chính là, nếu ta cho ngươi biết, độc Bỉ Ngạn Hoa trên người ngươi, vi sư giải không được, ngươi còn nguyện ý bái lão phu làm sư hay không?

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn sư tôn trước mắt, trầm mặc một lát sau, nhẹ

giọng mở miệng:

- Mới tới là vì giải độc, sau khi nhập tông là vì đan đạo!

Đan Quỷ nhìn Mạnh Hạo một lát, trên mặt lộ ra ý vui mừng, nở nụ cười.

- Kể từ ngày đầu tiên ngươi bắt đầu nhập tông, vi sư liền cảm nhận được hơi thở của Bỉ Ngạn Hoa, cho đến sau này lại thấy được ngươi, cũng hiểu ra trạng thái của ngươi.

- Trúng loại độc này, trên đời có ba phương pháp giải. Thứ nhất là nó hòa tan ngươi, từ nay về sau ngươi không phải ngươi. Thứ hai là ngươi cắn nuốt nó, từ nay về sau nó không phải nó!

- Về phần thứ ba... lấy đan đạo của bản thân, đến giải độc của bản thân, giữa trời đất này, có nhân quả tồn tại, Bỉ Ngạn Hoa ở trên người ngươi, đây là nhân, trừ chính ngươi, kẻ bên cạnh đối với độc này, không thể giải! Bởi vì bọn họ không phải ngươi, chỉ là những người đứng xem, chỉ có chính ngươi, mới có thể cởi bỏ độc của mình, đây là quả.

- Đường, người trước bị động, người sau chủ động, người cuối cùng càng chủ động, lấy tạo nghệ đan đạo của ngươi, nói vậy trong lòng ngươi chắc cũng đã rõ ràng.

Đan Quỷ nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi nói.

Mạnh Hạo trầm mặc, loại độc này từ khi hắn ở Triệu quốc đã tồn tại, dây dưa đến nay, vẫn còn không thể cởi bỏ. Khi vừa mới bái nhập Tử Vận Tông thì hắn đối với đan đạo không hiểu, nhưng theo tu hành không ngừng, nội tâm đã có mấy phần hiểu ra đối với độc này, nhưng vẫn là có một tia kỳ vọng. Nhưng hôm nay nghe sư tôn nói, thì đáy lòng Mạnh Hạo thở dài.

- Loại độc này không coi vào đâu, lấy tạo nghệ đan đạo của ngươi, sớm

muộn gì cũng có thể đem nó cởi bỏ, mà vi sư cũng nhìn ra, độc Bỉ Ngạn Hoa trên người ngươi, đã bị một cỗ lực kỳ dị áp chế, làm cho nó ngủ say.

- Chính là cái lực áp chế này hình như đang dần dần tiêu tán...

Đan Quỷ nhìn Mạnh Hạo.

- Sư tôn, loại độc này nếu muốn cởi bỏ, cần tự thân cởi, lấy lịch duyệt của sư tôn, trước ngày hôm nay, đã có người nào thành công cởi bỏ được chưa?

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, bình tĩnh mở miệng.

- Có một người, ở tại Thiên Hà hải, kỳ danh Ngân Đăng Thượng Nhân, tu vi sâu không lường được, y ở hơn bảy trăm năm trước tìm được vi sư, cầu phương pháp giải độc. Vi sư cũng là nói ra những lời giống như đã nói với ngươi, ba trăm năm trước người này quay lại báo ân thì độc này đã giải.

Đan Quỷ chậm rãi mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 442: Truyền thừa đầy đủ.

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, mỉm cười.

- Người này có thể cởi bỏ, như vậy đệ tử cũng nhất định có thể dựa vào đan đạo của bản thân, cởi bỏ độc này.

- Loại độc này nếu vi sư mạnh mẽ giúp ngươi cởi bỏ, liền hỏng mất nhân quả, đối với ngươi không có lợi. Nhưng mà trong môn hạ của ta, lấy đan đạo của ngươi, sớm muộn gì cũng có thể giải được!

- Độc Bỉ Ngạn Hoa này ban cho ngươi lực lượng thiên phú, nếu ngày sau ngươi có thể đem nó cởi bỏ, cũng có được năng lực dung hợp của nó. Đến khi đó, cái chí cực chi độc trong thiên hạ này liền có thể hóa thành chí bảo thiên hạ hiếm thấy!

- Dùng bảo vật này, mở ra con đường thông thiên của ngươi, việc này nhìn như kiếp nạn, nhưng một mặt khác của kiếp nạn, lẽ nào không phải tạo hóa sao!

Đan Quỷ ngóng nhìn Mạnh Hạo, thanh âm trầm thấp, biểu cảm có chút nghiêm túc.

- Sau ba cái khấu đầu, đã trở thành đệ tử truyền thừa của lão phu, vi sư cho ngươi ba vật phẩm!

Đan Quỷ nâng tay phải lên, tay áo vung xuống, lập tức thiên địa bốn phía nhất thời vặn vẹo hóa thành một mảnh năm màu rực rỡ.

- Vật thứ nhất, vi sư cho ngươi một lò Thiên Phương Đan, đan dược này hút lấy thiên phương dạ đàm chi ý, đến nay ở Nam Vực chưa bao giờ xuất hiện, là lão phu đây trong một lần đan ngộ ở ba năm trước sáng tạo

ra.

- Viên thuốc này một lò ba viên, mỗi một viên có thể làm cho độc Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể ngươi ngủ say trăm năm, mà thọ nguyên của ngươi cũng tùy theo đó mà gia tăng trăm năm, tu vi càng theo đó mà tinh tiến. Nếu có chút bức chướng, viên thuốc này có thể … phá!

- Ba viên thuốc, có thể bảo vệ đệ tử lão phu Nguyên Anh không ngại!

- Đồng dạng cũng cho ngươi thời gian ba trăm năm, cởi bỏ độc trên thân, nếu ba trăm năm sau ngươi còn không thể thành công, vi sư sẽ lại khai lô, vì ngươi luyện chế đan dược khác, cho đến khi bản thân ngươi có thể tự mình giải độc.

Đan Quỷ nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi mở miệng.

Mạnh Hạo nghe vào trong tai, lạc vào đáy lòng, hắn nhìn sư tôn ở trước mặt, có thể cảm nhận được chân thành của sư tôn, có thể cảm nhận được ý tứ từ ái của sư tôn đối với chính mình.

Đan Quỷ đại sư đan ngộ sáng tạo, từ ba năm trước, đã đặc biệt vì chính mình mà luyện chế, hết thảy điều này, làm cho Mạnh Hạo trầm mặc ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

- Đa tạ sư tôn!

- Phần lễ vật thứ hai vi sư cho ngươi, là công pháp truyền thừa của Đan Đông nhất mạch, kỳ danh Luyện Linh Vô Sinh bí quyết! Công pháp này cực hạn là lục luyện thành đan, nhưng trên thực tế nếu có đầy đủ tư chất cùng tu vi, có lẽ có thể đột phá lục luyện!

- Thuật ấy là truyền thừa của Đan Đông nhất mạch, tính đến nay, lão phu chỉ truyền cho hai người, một người là ngươi, một người đã từng là đại sư huynh của ngươi Liễu Như Phong.

Đan Quỷ nói xong, tay phải nâng lên chạm vào mi tâm Mạnh Hạo.

Trong phút chốc, thân thể Mạnh Hạo chấn động, một cỗ hàn ý như băng dung nhập thân thể, trong đầu huyễn hóa ra một đoạn văn tự lớn, thoạt nhìn thâm ảo, nhưng trên thực tế sau khi Mạnh Hạo đảo qua, lại phát hiện dường như đã hoàn toàn hiểu ra.

- Phương pháp truyền thừa, không phải đệ tử truyền thừa thì không truyền, thuật ấy không cần quá trình ngươi tự thân tìm hiểu, cần là ngươi ở trên cơ sở này, đem thuật ấy hoàn thiện, theo đó mà truyền thừa xuống hết đời này đến đời khác.

Trong mắt Đan Quỷ lộ ra thâm ý.

- Cuối cùng là phần lễ vật thứ ba, cũng là vật trân quý nhất của Đan Đông nhất mạch, Đan Đông Bất Diệt hỏa!

Đan Quỷ vung tay phải lên, lập tức khu vực ngọn núi chỗ bọn họ, mặt đất vỡ ra, tiếng động nổ vang quanh quẩn, một cái khe hở thật lớn trực tiếp xuất hiện.

Trong khe hở có một bậc thang như thông đến nơi sâu nhất trong lòng đất, Đan Quỷ đại sư đi ở phía trước, Mạnh Hạo đi theo ở phía sau, hai người theo bậc thang đi thẳng xuống phía dưới, đi thật lâu thật lâu.

Cho đến khi hai người đã hoàn toàn tiến vào khu vực sâu thẳm ở dưới lòng đất, bên dưới cửa vào Tử Vận Tông thì Mạnh Hạo chấn động tâm thần, thấy được tại phía dưới, rõ ràng tồn tại một hang động đá vôi cực kỳ lớn.

Trong động đá vôi này có ba cây hương màu đen đã đốt hết một nửa, đang tản phát ra làn khói màu đen, cuồn cuộn phiêu thăng ra bốn phía, còn lại là ngọn lửa màu xanh.

Phía trên ngọn lửa cùng làn khói này, lơ lửng một lò luyện đan màu đen lớn cỡ một trượng, như bị làn khói nâng lên, bị lửa xanh thiêu đốt.

Đan Quỷ ngóng nhìn lò luyện đan, trong mắt lộ ra một chút quang mang hồi ức, cũng mang theo vẻ phức tạp, rất nhanh vẻ mặt này liền tán đi, hóa thành một tiếng than nhẹ.

- Nhang này không phải vật của bản giới, khói không tiêu tan, hương khói bất diệt, tạo thành Đan Đông nhất mạch - Bất Diệt hỏa! Đã đốt hơn hai vạn năm... Hỏa này truyền thừa không tắt, ngươi ở chỗ này bế quan, cảm ngộ hỏa ý của hỏa này, đem súc tích dưới đáy lòng, hóa thành một luồng đan hỏa!

- Chờ ngươi Kết Đan xong, dùng hỏa này dung nhập vào trong Tử Đan, để cho nó thiêu đốt, từ đó về sau ngươi luyện chế đan dược, không cần phải có địa hỏa nữa, đan hỏa của bản thân có thể luyện thiên địa vạn vật.

- Toàn bộ Đan Đông nhất mạch, trừ bỏ lão phu, chỉ có ngươi, có tư cách truyền thừa hỏa này.

- Hỏa bất diệt, lão phu cũng bất diệt.

Câu nói sau cùng Đan Quỷ là nhẹ giọng thì thào, Mạnh Hạo không có nghe tiếng, Đan Quỷ là đang ngóng nhìn hương hỏa nơi đây mà thì thầm, không phải nói với Mạnh Hạo.

- Ở chỗ này bế quan, chờ ngươi ở trong lòng uẩn hóa ra được hỏa ý của hỏa này, ngươi có thể tự mình rời đi.

Đan Quỷ liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, xoay người đi ra ngoài. Từng bước một đi lên bậc thang, biến mất không thấy gì nữa.

Mạnh Hạo trầm mặc, hồi lâu sau khoanh chân ngồi xuống, cúi đầu nhìn

bình thuốc trong tay, trong đó chứa, chính là Thiên Phương Đan mà sư tôn luyện chế, trình độ trân quý của viên thuốc này, Mạnh Hạo có thể tưởng tượng ra được.

Đem bình thuốc để vào trong túi trữ vật, Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt. Trong đầu óc hiện lên là Luyện Linh Vô Sinh bí quyết, trong đó tồn tại phương pháp tam luyện, tứ luyện cho đến lục luyện, cho dù là một viên đan dược tầm thường đến mấy, trải qua luyện tạo như vậy, cũng đủ để trở thành tuyệt đan.

Sự cường hãn của thuật này làm cho Mạnh Hạo chấn động tâm thần. Đây là thần thông của đan đạo, có thể so với tu hành trong Thái Linh Kinh!

Có thể nói, hiểu rõ loại thuật luyện đan pháp này, Mạnh Hạo mới chính thức tính là đại sư của lĩnh vực nào đó trong giới luyện đan! Bởi thuật này, không phải là ai cũng có thể tu hành, bắt đầu từ đệ tứ luyện, trừ bỏ Bất Diệt hỏa của Đan Đông nhất mạch, hỏa diễm khác đã không đủ để luyện đan dược lần thứ tư.

Toàn bộ Đan Đông nhất mạch, chỉ có Đan Quỷ, chỉ có Mạnh Hạo, mới có thể dùng Bất Diệt hỏa này, đi triển khai lần luyện thứ tư. Cũng chỉ có bọn họ, có được tư cách luyện lần thứ tư.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, mở mắt ra. Hắn cũng hiểu được vì sao sư tôn muốn cho hắn ở chỗ này, đi đem Đan Đông Bất Diệt hỏa này súc tích dưới đáy lòng.

- Đây là truyền thừa đầy đủ, hỏa cùng công pháp, hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một không thể thành đỉnh phong .....

Mạnh Hạo ngẩng đầu, hai mắt ngóng nhìn nén nhang, ngóng nhìn làn khói, ngóng nhìn Bất Diệt hỏa màu xanh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã trôi qua ba tháng, ba tháng qua,

Mạnh Hạo không có rời khỏi huyệt động, nhưng ngoại giới, lại bởi vì Tử Vận Tông thăng chức ba vị Tử Lô đan sư, mà đưa tới oanh động mãnh liệt.

Đan Đông nhất mạch, thăng chức Tử Lô trước nay chưa từng có, thậm chí có rất nhiều người đem một lần thí luyện thăng chức Tử Lô này thành một lần mạnh nhất trong số mấy chục lần thí luyện của Đan Đông nhất mạch!

Đan đạo của Sở Ngọc Yên, tạo nghệ đối với luyện đan, cũng ở trong một lần thí luyện này thông qua các tông môn khác truyền ra, lập tức quật khởi ở Nam Vực, hoàn toàn xứng đáng, trở thành Tử Lô.

Cùng với việc thanh danh của nàng không ngừng tăng lên, Tử Lô Sở Ngọc Yên năm chữ này, truyền khắp các đại tông môn.

Ở nàng phía trên, so với Sở Ngọc Yên còn muốn oanh động hơn, chính là Diệp Phi Mục, người này kinh diễm tuyệt luân, đan đạo bất bại bá đạo đến cực điểm, luyện một viên đan, mở vạn giai sơn, việc này tất cả những người chú ý ở Nam Vực đã là không ai không biết.

Hơn nữa Diệp Phi Mục đã sớm có thanh danh hiển hách này, nay trở thành Tử Lô, lập tức hoàn toàn quật khởi, nghiễm nhiên đã trở thành một lá cờ đầu của Tử Vận Tông.

Nhưng kinh người nhất, vẫn là Phương Mộc!

Tên tuổi Đan Đỉnh đại sư, thân phận đệ tử truyền thừa của Đan Quỷ, quật khởi ở Tây Bộ Nam Vực, chiến tích chém giết tu sĩ Kết Đan của Mặc Thổ, đây hết thảy những chuyện này, trong nháy mắt khiến cho Phương Mộc, dĩ nhiên trở thành một trong những người được chú mục nhất Nam Vực.

Càng ngày càng nhiều người, bắt đầu đem Phương Mộc xem thành vị đại

sư thứ tư của Nam Vực!

Việc này càng truyền càng quảng, nhất là lúc trước Mạnh Hạo ở trên Đông Lai sơn, tung ra hơn một ngàn viên đan dược, hình thành hình ảnh đan đỉnh, được truyền miệng miêu tả không ngừng, khiến người nghe được, không ai không cảm thấy máu huyết sôi trào.

Tử Vận Đan Đông, đệ nhất nhân dưới Đan Quỷ đại sư, tôn giả Phương Mộc, việc này cho dù là tu sĩ của Đan Đông nhất mạch, cũng đều công nhận.

Thậm chí có càng nhiều người đã xem Mạnh Hạo là Đạo Tử của Đan Đông nhất mạch, đánh đồng hắn cùng với Đạo Tử của các đại tông môn khác, ẩn ẩn, giống như Mạnh Hạo nơi này, về phương diện thanh danh, càng thêm vượt qua một cấp.

Cũng chính là lúc này, toàn bộ Nam Vực, cỗ thi thể nhiều năm trước rơi xuống từ thiên không kia, trên làn da hiện lên lượng lớn phù văn, những phù văn này khuếch tán chiết xạ ra, bị người nhận ra, là Đạo Thần Kinh, một trong tam đại kinh văn ...!

Thái Linh Kinh, Đạo Thần Kinh, Trảm Thiên Kinh, tam đại kinh văn, mỗi một bộ đều dẫn đến sóng to gió lớn, thậm chí Tây Mạc, thậm chí Đông Thổ, đều có người triển khai thủ đoạn kinh thiên, lấy đại pháp lực truyền tống mà đến.

Đồng thời với lúc kinh văn hiện lên, bức tường cản trở mọi người tiếp cận thi thể trong phút chốc biến mất, khiến cho thi thể khổng lồ như núi này biến thành nơi bất luận kẻ nào cũng có thể tới gần mà đến.

Nhất Kiếm Tông trả một cái giá không nhỏ, thu hoạch được một sợi tóc của cỗ thi thể này, dùng sợi tóc này, nghe đồn luyện ra một kiện chí bảo, uy lực kinh thiên động địa!

Sơn Cửu đại sư của Kim Hàn Tông, huy động thế lực toàn tông, thu hoạch được một tia tiên huyết của thi thể, dùng tia tiên huyết này, nghe nói luyện chế được một viên xấp xỉ tiên đan!

Theo từng kiện sự tình truyền ra, toàn bộ Nam Vực hoàn toàn oanh động, càng ngày càng nhiều tông môn gia tộc, bắt đầu phái người thẳng tiến đến cỗ thi thể tiên nhân hư hư thực thực kia.

Đồng thời vào lúc này, trong Vãng Sinh động, dần dần càng ngày càng có nhiều tiếng gào thét thê lương, bắt đầu duy trì rít gào, thậm chí còn có một chút hắc phong, chốc chốc lại từ Vãng Sinh động thổi ra, quét ngang bốn phía thi thể.

Trong Vãng Sinh động, vô số năm qua, có rất nhiều người trước khi chết nhảy vào bên trong, khát vọng vãng sinh, những người này rốt cuộc sống hay chết, người ngoài không rõ lắm, nhưng theo một loạt truyền thuyết, Vãng Sinh động, dần dần đã trở thành một nơi giống như Thái Ách cổ miếu, tam đại hung hiểm chi địa!

Sinh mệnh kì dị trong động, sau hơn mười năm quan sát cỗ thi thể, cuối cùng xuất động, lộ ra ý tham lam.

Trong khoảng thời gian ngắn, Nam Vực gió nổi mây phun!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 443: Ấn ký màu xanh!

Trong Tử Vận Tông, cái thi thể tiên nhân bên ngoài Vãng Sinh động kia chuyển đến đủ loại tin đồn, dần dần cũng dẫn đến một sự coi trọng nhất định. Bên đầu tiên xuất động là Tử Khí nhất mạch cùng với trưởng bối tông môn, và hàng loạt gia tộc khác, thời gian trước sau cách nhau cũng không lâu, liền thẳng tiến đến phía cái thi thể tiên nhân kia.

Cùng lúc đó, càng ngày càng nhiều các tu sĩ Nam Vực đi đến khu vực phụ cận Vãng Sinh động, kia với ý đồ liều lĩnh, đạt được một cái tạo hóa.

Loại đại sự chấn động toàn bộ Nam Vực này, dĩ nhiên cũng làm cho Tây Mạc chú ý. Trên thực tế từ nhiều năm trước, khi thi thể tiên nhân này vừa mới hạ xuống, thì Tây Mạc còn có tu sĩ tiến đến để quan sát, giờ phút này khi lời đồn về thi thể tiên nhân lại bị nhấc lên, thì những tu sĩ Tây Mạc này lại xuất hiện một lượng lớn.

Thậm chí Đông Thổ cũng có tu sĩ tiến đến, việc này càng làm cho Nam Vực coi trọng thật lớn.

Nhưng dần dần, hầu hết tu sĩ đến ngoài Vãng Sinh động, bên cạnh thi thể tiên nhân đều phát hiện, có một điểm kỳ lạ. Đó là khi tu sĩ Nguyên Anh tiếp cận thi thể tiên nhân, tu vi của họ sẽ bị áp chế nghiêm trọng, nếu như họ mạnh mẽ tiến đến thì cuối cùng tu vi sẽ bị áp chế xuống cảnh giới Kết Đan.

Mà nếu bản thân là cảnh giới Kết Đan thì lại không hề có trở ngại gì.

Quỷ dị hơn nữa là, cái thi thể to lớn như một ngọn núi này, bất kỳ một tu sĩ nào trong nháy mắt đụng chạm vào đều như bị truyền tống, giống như biến mất trong khoảnh khắc, trong đó có không ít người sau một thời gian ngắn sẽ từ bốn phương tám hướng đột nhiên được truyền tống đi ra.

Từng người bị truyền tống, sau khi được trả lại đều miêu tả không giống nhau.

Có người nói thấy được một vùng sông núi, có người nói thấy được một tòa lầu các điện phủ, có người thì lại nói là được tiến vào tiên cảnh, có người nói là họ thấy được chí bảo nhưng lại không có cách nào đoạt được, có người thì lại thấy được tiên đan, thậm chí còn có những đan phương khắc ở trên tường đá. Càng khoa trương hơn, có người nói là thấy được một mảnh chiến trường, ở chỗ sâu trong đó có một cái quan tài.

Đủ loại lời nói, nhưng không một người nào nói giống nhau.

Điều này cũng khiến cho thi thể tiên nhân lại càng kỳ dị hơn, hấp dẫn càng nhiều người đi đến.

Tử Vận Tông trong vòng có mấy tháng ngắn ngủn đã phái ra đợt người thứ năm, thậm chí từ khi bắt đầu đợt thứ tư, thì đã không chỉ có Tử Khí nhất mạch, mà đan sư của Đan Đông nhất mạch cũng đi theo tiến đến.

Bởi vì lúc trước tu sĩ thấy được tiên đan, đan phương chính là đệ tử của Tử Khí nhất mạch, người này sau khi trở về lập tức bị dẫn vào Đan Đông nhất mạch, sau đó mấy ngày, trong số người của đợt thứ tư thì bắt đầu có đan sư Đan Đông nhất mạch đi theo.

Người dẫn đội này chính là Diệp Phi Mục, còn có An Tại Hải và Diệp Vân Thiên.

Tam đại Tử Lô cùng đi ra ngoài, Tử Khí nhất mạch cũng theo đó mang phái ra cường giả bảo hộ, trở thành đội ngũ thứ tư tiến đến thi thể tiên nhân.

Lại một tháng nữa trôi qua, theo đó càng ngày càng có nhiều việc kỳ lạ

xảy ra, các tông môn gia tộc phái người ra càng ngày càng nhiều, thậm chí đã xuất hiện cả lão quái chính là cấp bậc Lão Tổ.

Cũng chính vào lúc này, Tử Vận Tông tập hợp đợt người thứ năm, chuẩn bị đi vào Vãng Sinh động.

Đến thời khắc này, Mạnh Hạo bế quan đã gần được nửa năm, sau khi Sở Ngọc Yên và Lâm Hải Long làm người dẫn đầu đợt thứ năm rời đi đến ngày thứ ba, thì Mạnh Hạo xuất quan.

Mạnh Hạo đi ra khỏi nền đất rộng rãi của hang động, thân thể của hắn gầy yếu đi nhiều, nhưng hai mắt lại thêm phần thâm thúy. Ở trên người hắn nhìn không thấy dấu vết nào của Đan Đông Bất Diệt hỏa, nhưng nếu cố tình nhìn vào mắt hắn, sẽ không thể tự chủ được gặp một loại cảm giác, toàn thân bị một ngọn lửa đốt cháy.

Đan Đông Bất Diệt hỏa đã được Mạnh Hạo làm tan ra ở bên trong tâm thần của mình, chỉ chờ sau khi hắn đột phá Trúc Cơ, ngưng kết Tử Đan là sẽ hóa thành căn bản, làm cho Bất Diệt hỏa này sẽ trường kỳ đốt cháy.

Sau khi xuất quan, Mạnh Hạo liền lập tức cảm nhận được vẻ sóng gió nổi lên trong tông, sau khi điều tra hắn đã biết rõ, nửa năm này mọi chuyện đều có liên quan đến cái thi thể tiên nhân kia.

Đối với cái thi thể tiên nhân này, trình độ hiểu biết của Mạnh Hạo tuyệt đối vượt xa mọi người rất nhiều. Hắn không chỉ một lần cảm giác được cái thi thể này năm đó, từ trên Đường Lâu hạ xuống thế giới này, dường như … chính là vì tìm hắn mà đến.

Điều dự đoán này làm cho Mạnh Hạo theo bản năng, đối với cái thi thể tiên nhân này có chút chần chờ, không muốn tới gần.

Nay nghe nói đủ loại sự tình liên quan đến cái thi thể này, sau khi trầm mặc, Mạnh Hạo đi đến bái kiến sư tôn trước tiên, sau đó lại một lần nữa

chọn bế quan. Hắn muốn luyện chế Tam Phàm Đan đánh sâu vào Kết Đan cảnh.

Giờ phút này Trúc Cơ đã hoàn toàn đại viên mãn, Kết Đan là con đường mà trước mắt Mạnh Hạo phải qua, một khi đã Kết Đan, từ nay về sau hắn sẽ không còn là tu sĩ Trúc Cơ, mà trở thành Kết Đan cường giả.

Sau khi tu ra đan khí của bản thân thì lập tức quật khởi, toàn bộ Nam Vực, nếu là tu sĩ Kết Đan chỉ cần cẩn thận một chút, là có thể chống đỡ, có thể đi đến nhiều nơi xa xôi.

Có thể nói, người Kết Đan mới cho thể xem như đã trở thành tu sĩ chân chính.

Cả đời tu sĩ, luyện khí là vì thích ứng với con đường này, xem như tiếp xúc ban đầu, mà Trúc cơ thì lại là cơ sở đặt nền móng, trụ cột càng dày thì bùng nổ lại càng mạnh, về phần Kết Đan... Là lần bùng nổ đầu tiên trên con đường tu hành.

Tu sĩ Kết Đan có thể đem thuật pháp lợi dụng đan khí, thôi diễn phát huy đến trình độ tận cùng, nếu tiến thêm một bước nữa sẽ ảo hóa nhuần nhuyễn mà hóa thành thần thông. Mà thần thông thì chỉ có những tu sĩ Nguyên Anh mới có thể nắm giữ thuật pháp kinh thiên.

- Đánh sâu vào Kết Đan.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trong động phủ của hắn, hai mắt lộ ra những tia sáng chấp nhất, tay phải hắn vung lên, lò luyện đan màu đen biến ảo ra. Lò luyện đan này vừa mới xuất hiện, bên trên nó lập tức lộ ra một khuôn mặt thiếu niên, oán hận nhìn Mạnh Hạo chằm chằm, không tiếng động mở miệng phát ra tiếng rống, trong mắt cũng lộ ra vẻ oán độc.

Giống như đối với việc Mạnh Hạo đem nó từ trong thế giới lò luyện đan ra, đã tạo ra tức giận ngập trời.

Mạnh Hạo nhìn chằm chằm vào gương mặt thiếu niên biến ảo trên lò luyện đan màu đen, hừ lạnh một tiếng. Cái linh của lò luyện đan này không biết tốt xấu, mấy ngày này Mạnh Hạo thường xuyên luyện hóa, cái linh của lò này lại luôn luôn tràn ngập oán khí.

- Nếu ngươi muốn tìm cái chết, ta sẽ cho ngươi biết như thế nào gọi là sống không bằng chết, chỉ cần không bao lâu ngươi sẽ phải đến cầu xin ta.

Tay phải Mạnh Hạo nâng lên một cái liền nắm ngay được lò luyện đan màu đen, hắn không thèm để ý một chút nào đến việc cái lò này giãy dụa, cùng với thiếu niên không tiếng động gào thét, trực tiếp ném nó vào mặt nạ huyết sắc trong túi trữ vật.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 444: Ấn ký màu xanh! (2)

- Cực Yếm tiền bối, cái linh này chính là ác bá lúc trước ta đã nói muốn vào tông môn bắt, mong rằng tiền bối không ngại vất vả độ hóa nó.

Thanh âm của Mạnh Hạo truyền vào trong mặt nạ huyết sắc. Miệng mỡ đông trên đỉnh đầu Lão Tổ Lý gia đang nặn ra vẻ mặt lấy lòng, hé ra nét mặt uể oải khi nghe thấy lời nói của Mạnh Hạo, thân mình run lên một cái, hai mắt toát ra những tia sáng mãnh liệt, mang theo vẻ kích động, nhìn vào cái lò luyện đan màu đen bị đưa đến trước mặt mình.

- Không phải sợ, ngươi tuy rằng không có đạo đức, ngươi tuy rằng không đúng, nhưng ngươi yên tâm, Cực Yếm vĩ đại, anh tuấn, lương thiện ta sẽ giúp ngươi trở về từ con đường tà ác.

Miếng mỡ đông cười tủm tỉm mở miệng, nhảy lại nhảy, đến gần cái lò luyện đan màu đen….

Mạnh Hạo thu hồi linh thức, không hề để ý tới lô linh, hắn lấy ra Vạn Luyện lô, lấy ra dược thảo, sau khi trầm tư bắt đầu toàn tâm đắm chìm vào trong việc luyện đan.

Hắn luyện chế là Tam Phàm Đan, đó là đan dược cần thiết để đột phá tu vi Trúc Cơ bước vào Kết Đan.

Đây là tự thân đột phá, luyện chế đan, trình độ dụng tâm, tỉ mỉ của Mạnh Hạo thì thực sự không cần nói, hắn dùng ước chừng thời gian nửa tháng để luyện chế. Dưới điều kiện tiên quyết là không có đan ngộ, thì thời gian như vậy đi luyện chế một viên thuốc, đối với hắn mà nói là không nhiều.

Nửa tháng sau, nhìn thấy Tam Phàm Đan ở trong tay, Mạnh Hạo hít sâu

vào một cái rồi bắt đầu phục chế, cho đến sáng sớm ngày thứ hai, Mạnh Hạo bình tĩnh tâm thần, hắn không một chút do dự nuốt vào một viên Tam Phàm Đan, vận chuyển Tử Khí Đông Lai, ý đồ kết xuất Tử Đan.

Thời gian từng ngày, từng ngày trôi qua, Mạnh Hạo đã quên mất rốt cuộc là mình đã nuốt vào bao nhiêu viên Tam Phàm Đan, hắn cũng không nghĩ tới, mười tòa đạo đài hoàn mỹ Trúc Cơ đi kết một cái Tử Đan, vậy mà lại có thể khó khăn đến trình độ như vậy.

Một tháng, Mạnh Hạo hoàn toàn đắm chìm vào bên trong Tam Phàm Đan để Kết Đan, nhưng một tháng thử nghiệm cũng không có một lần thành công, thậm chí nếu chỉ kém một chút thì cũng không nói làm gì, vô luận Mạnh Hạo thử nghiệm như thế nào, tối đa cũng chỉ là làm cho trong cơ thể xuất hiện mây tía, nhưng mỗi lần sắp thành đan thì đều thất bại.

Một lần lại một lần thất bại làm cho Mạnh Hạo trơ mắt nhìn bản thân sau khi trở thành Tử Lô, đã chịu nợ tông môn một lượng lớn linh thạch, như nước chảy đi xa. Hắn cực kỳ đau lòng, nhưng lại không có cách nào.

- Dựa theo loại tỷ lệ này, sợ là lấy mười tòa đạo đài của ta để Kết Đan, một nghìn lần mới có thể thành công một lần.

Mạnh Hạo hít sâu vào một cái, chính hắn ngẫm lại thì càng cảm thấy lo sợ, nếu như hắn không có gương đồng, tu vi của hắn trên cơ bản chỉ dừng lại ở cảnh giới Trúc Cơ.

Trong lòng trầm mặc, Mạnh Hạo nhíu mày, hắn nghĩ tới đám người Lý Đạo Nhất đột phá ở bên cạnh miệng giếng.

- Đích thị là có liên quan đến mười tòa đạo đài của ta rồi.

Mạnh Hạo thầm than, nhưng hắn cũng không buông tha, cho dù là đúng như hắn phỏng đoán, một nghìn lần chỉ có thể thành công một lần, nhưng dù sao thì vẫn còn có hy vọng thành công.

- Chỉ có trở thành Tử Đan trước, sau đó mới có thể luyện chế Hoàn Mỹ Kim Đan, rồi nuốt vào trở thành Kim Đan.

- Vả lại cảnh giới Kết Đan đối với ta mà nói, chính là một lần thực lực bay vọt quan trọng. Một khi Kết Đan ta có thể mang theo mặt nạ huyết sắc, có thể triển khai thần thông huyết tiên trong đó.

- Mặt khác dựa theo lời nói của miếng mỡ đông, sau khi Kết Đan, con Anh Vũ kia sẽ xuất hiện….

Mạnh Hạo chìm trong trầm ngâm, hai mắt hắn đã kiên định hơn.

- Nhất định phải kết xuất Tử Đan.

Tay áo Mạnh Hạo vung lên, hắn đang muốn đứng dậy đi vay thêm một ít linh thạch, thì bỗng nhiên cả người hắn chấn động mạnh một cái.

Chấn động không chỉ có hắn, còn có toàn bộ mặt đất, còn có hơn phân nửa Nam Vực này. Trung tâm chấn động này đến từ nơi, mà lúc này tập trung vài chục vạn tu sĩ ở bên cạnh Vãng Sinh động, đó chính là cái thi thể tiên nhân kia.

Cái chấn động này đến từ ngực của cái thi thể này, nó giống như tiếng tim đập truyền khắp tám phương, chấn động mặt đất, nhấc lên gợn sóng trên bầu trời, khuếch tán ra thì bao trùm mọi chỗ các ngọn núi, xẹt qua một đám tông môn.

Tử Vận Tông khoảng cách không tính là quá xa cũng bị bao trùm ở bên trong, làm cho không ít người nghe được đều đã không nhịn được, tâm thần nổ vang. Ở nơi này cước bộ của Mạnh Hạo tạm dừng, tay phải hắn nâng lên đặt vào ngực.

Hắn cảm nhận được chấn động đến từ thiên địa, nhưng ngay trong một

cái chớp mắt này, bỗng nhiên sắc mặt của hắn đại biến, bởi vì trong khoảnh khắc đó hắn rõ ràng cảm nhận được, ở bên trong chấn động của thiên địa này, có truyền đến một lệnh triệu hồi.

Triệu hồi này, trong nháy mắt Mạnh Hạo liền đoán được, chính là đang đến từ cái thi thể tiên nhân mà hắn muốn tránh đi kia.

- Ngươi, muốn biết huyết mạch của ngươi đến từ phương nào ….

- Ngươi, muốn biết vì sao năm đó ngươi có thể nhìn thấy ta đến trong thế giới này….

- Ngươi, muốn biết đó là một vùng nào của thế giới…

- Ta vì ngươi mà đến, ta đã đợi thật lâu, tới chỗ của ta, hãy đến nơi này của ta … ngươi sẽ biết được tất cả chân tướng.

Trong lệnh triệu hồi tràn ngập thanh âm tang thương, bùng lên trong đầu óc Mạnh Hạo, giống như từ trong vô tận năm tháng phiêu diêu mà đến, mang theo hơi thở từ xa xưa, lại càng quanh quẩn trong tâm thần của Mạnh Hạo, dẫn động huyết mạch của Mạnh Hạo, khiến cho máu tươi toàn thân hắn, lập tức cấp tốc lưu chuyển, ở trên mu bàn tay phải của hắn, rõ ràng xuất hiện một cái ấn ký màu xanh.

Ấn ký này giống như một cái ký hiệu, nó không phải tồn tại ở trên mặt da mà là ở trong huyết nhục, Mạnh Hạo không xa lạ gì, năm đó trong nháy mắt khi hắn Trúc Cơ đã tận mắt nhìn thấy qua ấn ký này.

Lần này là lần thứ hai nó xuất hiện.

Nhìn ấn ký trên mu bàn tay, tâm thần Mạnh Hạo nổ đùng đoàng.

Phải qua một hồi lâu, cơn chấn động trong thiên địa mới biến mất. Cảnh tượng kỳ lạ này tràn ngập hơn phân nửa Nam Vực, lập tức khiến cho cái

thi thể tiên nhân kia lại càng được mọi người chú ý hơn.

Mạnh Hạo đứng trong động phủ, sau một hồi lâu hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra những tia sáng sắc bén.

- Lão... rốt cuộc là ai, vì sao năm đó ta có thể nhìn thấy lão, vả lại người này rơi xuống Nam Vực, nhưng tại vì sao lại có thể dẫn động máu của ta lưu chuyển, xuất hiện cái ấn ký này trên mu bàn tay ta….

- Cái ấn này là năm đó sau khi ta thấy đối phương, bị đối phương vô hình khắc vào, hay là vốn đã thuộc về ta, nó ở bên trong thân thể ta, ở bên trong huyết mạch của ta vốn đã có nó.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn nghĩ tới cái ngày đêm mà cha mẹ hắn mất tích, bên ngoài có vẻ có gió màu tím.

Làn gió kia giống như xuất hiện từ trong trí nhớ của Mạnh Hạo, quay về bên cạnh hắn, giờ phút này hắn nhớ lại, làn gió đó hiển nhiên không phải tầm thường mà là ẩn chứa pháp lực to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 445: Lại thấy...Quý!

Mạnh Hạo trầm mặc thật lâu, cho đến khi trời bên ngoài đã lộ ra một mảng tối đen, thì trong hai mắt của hắn trong khoảnh khắc lộ ra ánh sao, cũng mang theo một chút quyết đoán.

- Mặc kệ người này nói thật hay giả, nơi đó... Ta đi.

Đôi mắt Mạnh Hạo kiên định, cầu phú quý trong hiểm nguy, tu sĩ khả dĩ có thể tu hành, đơn giản vì một lòng tự tin, vừa đã có quyết đoán, sẽ kiên định đi lên không thể để cho tin niệm dao động.

Hắn nâng tay phải lên, ống tay áo vung lên, trực tiếp đi ra khỏi động phủ.

Vài ngày sau, tu sĩ đợt thứ sáu của Tử Vận Tông, tổng cộng tất cả hơn ba mươi người, bọn họ hóa thành hơn ba mươi đạo cầu vồng, gào thét bay thẳng đến phía bầu trời xa xa, người đi đầu hơn ba mươi người này chính là Mạnh Hạo .

Một thân trường bào Tử Lô, Mạnh Hạo tóc dài phiêu diêu đi trước, phía sau hắn, mọi người vô luận là Tử Khí nhất mạch hay là Đan Đông nhất mạch, trên mặt đều mang theo vẻ cung kính.

Tốc độ của đoàn người cực nhanh, trong khoảnh khắc đã đi rất xa.

Trên đường đi Mạnh Hạo trầm mặc không nói một lời nào, trong đầu óc hắn còn đang hiện lên thanh âm triệu hồi đến từ thi thể tiên nhân kia.

Tu sĩ đợt thứ sáu của Tử Vận Tông này đã trải qua ba lượt truyền tống, cho đến nửa tháng sau xuất hiện ở bên ngoài phạm vi Vãng Sinh động, thiên địa lại một lần nữa chấn động, tiếng vang ầm ầm truyền ra.

Ở bên trong chấn động, tất cả mọi người đều đồng loạt hạ xuống mặt đất, bọn họ khoanh chân ngồi xuống, duy chỉ có một mình Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung, ngóng về nơi xa xăm thì hắn lại cảm nhận được ý triệu hồi.

- Đến nơi này với ta... Ta ở chỗ này...Chờ ngươi.

- Tất cả chân tướng, tất cả đáp án….

Đầu óc Mạnh Hạo ong ong, thanh âm ẩn chứa ý triệu hồi, bên cạnh Vãng Sinh động này có vài chục vạn tu sĩ, nhưng chỉ có mình hắn có thể nghe được tiếng nói, giờ phút này hắn trầm mặc, hai mắt sắc bén hơn cả ánh sao.

Nam Vực có ba đại hiểm địa, đó là Thượng cổ Đạo Hồ, Thái Ách cổ miếu, chỗ còn lại chính là chỗ Vãng Sinh động này. Phóng mắt nhìn rộng ra, đây là một cái hố rộng lớn, xung quanh có nhiều miệng núi lửa, nhìn về phía xa xa núi lửa nhất thời không thể đếm hết được, giống như nơi này không có điểm cuối cùng.

Chỉ có thể nhìn đến chỗ rất xa, bầu trời là màu đen, đó là mây mù đen nồng đậm che kín tám phương.

Nơi này chính là phạm vi của Vãng Sinh động.

Trong truyền thuyết, người sắp chết bước vào trong Vãng Sinh động tìm kiếm cơ hội tái sinh, nếu có thể thành công thì có thể tái sinh sống thêm cả đời.

Mặc kệ việc này là có thật hay không, nhưng từ xưa đến nay có vô cùng nhiều các tu sĩ, không cam lòng trước cái chết, bọn họ bước vào Vãng Sinh động, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, tổng cộng chỉ có ba người thành công, tiêu sái bước ra khỏi động Vãng Sinh động này.

Nhưng không ngoài dự đoán, ba người này sau khi rời khỏi Vãng Sinh động, bọn họ không hề đề cập tới chuyện trong động họ đã trải qua, cho đến khi bọn họ biến mất trên phiến thiên địa này, trước sau cũng không hề nói đến một nửa câu.

Nhưng càng như vậy, cái thần bí của Vãng Sinh động lại càng bị truyền bá khoa trương hơn, nhưng vô luận như thế nào, có thể được truyền bá ra hơn mấy vạn năm, cũng đủ để thuyết minh rằng, cái động này là một nơi kinh người như thế nào.

Mạnh Hạo hiểu được, từ vùng đất này về phía trước là thuộc về phạm vi của Vãng Sinh động, một khi bước vào là cực kỳ nguy hiểm.

Mà cái thi thể tiên nhân kia lại rơi xuống ở phía trước, cách cái chủ động của Vãng Sinh động cự ly không đến một trăm dặm.

Một lát sau, khi thiên địa chấn động dần dần tiêu tan thì từng đạo thân ảnh từ dưới mặt đất bay lên.

Giờ phút này ở nơi đây, vờn quanh phạm vi ngoài trăm dặm bên ngoài Vãng Sinh động, tập hợp toàn bộ mấy chục vạn tu sĩ Nam Vực. Những tu sĩ này dựa theo tông môn bất đồng, thiết lập ở bốn phía không ít những cứ điểm lâm thời.

Ở mỗi một cứ điểm, đều có tồn tại những nhân vật thuộc lớp người già trong tông môn, gần như mỗi ngày đều có những người không cùng tông môn nhảy vào bên trong vạn dặm, mạo hiểm tiến đến bên cạnh cái thi thể tiên nhân kia, bọn họ đi tìm tạo hóa, có người đã trở lại, cũng có người có đi nhưng không còn có trở về.

Hơn nữa là vì nơi này tập hợp tới vài chục vạn tu sĩ, có những người có những thù oán nhỏ, cũng ở chỗ này thường xuyên đấu pháp, gần như mỗi ngày đều có không ít người tử vong.

Cũng may, các đại tông môn đều có trưởng bối ở cùng, cũng khiến cho nơi này mặc dù có chút hỗn loạn, nhưng vẫn ở trong phạm vi có thể khống chế được.

Giờ phút này theo tiếng vang của chấn động đã biến mất, Mạnh Hạo đi như bay về phía trước, phía sau hắn hơn mười người Tử Vận Tông hóa thành từng đạo cầu vồng đi theo, mọi người thẳng hướng đi trên đường, đem đến không ít người từ bốn phía chú ý nhìn lại.

Khi ánh mắt dừng lại ở trên người Mạnh Hạo, lập tức có người nhận ra áo bào Tử Lô, mà sau khi họ nhìn thấy Mạnh Hạo liền nhất thời truyền ra tiếng bàn tán rì rào.

- Đó là Tử Vận Tông Phương Mộc.

- Đạo Tử Đan Đông nhất mạch Phương Mộc.

Những tiếng bàn tán này có chút rơi vào trong tai Mạnh Hạo, vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, hắn vẫn như trước, đi đầu mang theo mọi người phía sau, trong khoảnh khắc đã tiến vào trong Vãng Sinh động trong vòng vạn dặm.

Trên đường bọn họ gào thét mà đi, linh thức Mạnh Hạo tản ra, lập tức nhìn thấy trong vòng vạn dặm Vãng Sinh động, tồn tại không ít tu sĩ, mặc dù không có nhiều bằng bên ngoài, nhưng cũng có đến vạn người.

Nơi đây nếu so sánh với ngoại giới, có vẻ có nhiều sương mù hơn, những thứ mây mù đen này càng đi sâu vào bên trong lại càng nồng đậm, vả lại đối với linh thức mà nói, hình như có áp chế, khiến cho người ta tai mắt không còn rõ ràng.

Không bao lâu, Mạnh Hạo mờ mờ nhìn thấy ở phía xa xa có một cái thung lũng thật lớn, ở giữa không trung, bên trên thung lũng đó lại là một mảng mây mù màu đen ngập trời.

Cái thung lũng ở bên dưới đám sương mù đen này chu vi cũng chừng ngàn dặm, vô cùng to lớn, nơi đó chính là Vãng Sinh chủ động thần bí của Nam Vực.

Nơi đây đã tiếp cận gần với trung tâm Vãng Sinh động, vờn quanh bốn phía cái thung lũng trung tâm này, có hơn mười cột ánh sáng phóng lên cao, lâu dài tồn tại sừng sững ở tám phương, mỗi một cột ánh sáng này đều có dao động lực kinh người khuếch tán, khiến cho người ở ngoài khoảng cách rất xa cũng có thể nhìn thấy chúng.

Hơn nữa nó lại ẩn chứa từng trận uy hiếp, cũng chính là bởi vì có sự tồn tại hơn mười cái cột ánh sáng này, mới khiến cho trong phạm vi ngàn dặm Vãng Sinh động ở những ngày thường đã tràn ngập nguy hiểm, biến thành không còn là từng bước nguy cơ.

Rất nhiều sinh mệnh kỳ dị trong phạm vi Vãng Sinh động cũng đều che dấu, nó sẽ không tùy tiện ra ngoài đả thương người.

Có thể nhìn thấy, hơn mười cái cột ánh sáng kia, mỗi một cột ánh sáng đều là một trú điểm, trong đó có không ít tu sĩ khoanh chân ngồi, có thể tới gần chỗ trung tâm Vãng Sinh động để mở ra cứ điểm như vậy, ở Nam Vực chỉ có ngũ tông, tam tộc mới có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 446: Lại thấy...Quý! (2)

Mạnh Hạo đi tới gần, hắn liếc mắt liền nhìn thấy được, trong những cột ánh sáng này có một cột ánh sáng màu tím, phát ra khí thế ép người, tràn ngập uy áp khuếch tán ra bốn phía, khiến cho chỗ khu vực cột sáng màu tím không hề có mây mù màu đen tồn tại, cả mặt đất cũng trở thành màu tím.

Ngô Đinh Thu rõ ràng là ở bên trong, còn có Diệp Phi Mục, Sở Ngọc Yên cùng với An Tại Hải, Lâm Hải Long, lại còn có tu sĩ Tử Khí nhất mạch, ước chừng tới hơn trăm người đang khoanh chân ngồi ở chỗ cột ánh sáng, họ đang nhắm mắt ngồi ở đó.

Trong số những người này có hai lão già ngồi ngay ở trung tâm cột ánh sáng, hai lão già này mặc trường bào màu trắng, dung nhan tang thương, nhưng trên người bọn họ Mạnh Hạo lại cảm nhận được một loại áp lực kinh khủng.

Ngay cả Ngô Đinh Thu, nếu so với hai lão già này đều có vẻ không bằng, giống như kém một cái cảnh giới.

- Trảm Linh….

Mạnh Hạo hít sâu vào một cái, sau đó ánh mắt dời đi nhìn về phía mấy cột ánh sáng khác, hắn nhìn thấy Nhất Kiếm Tông, Thanh La Tông, Kim Hàn Tông, Huyết Yêu Tông, còn có tu sĩ tam đại gia tộc, trong đó đám người Hàn Bối, Trần Phàm, Chu Kiệt, Vương Lệ Hải, Lý Đạo Nhất đều bị Mạnh Hạo nhìn đến một cái, cho đến khi ánh mắt của hắn đã rơi đến chỗ Thanh La Tông, nhìn đến một người nữ tử mặc quần áo màu trắng.

Hứa Thanh.

Mạnh Hạo ngóng nhìn một lát, sau đó thu hồi ánh mắt lại nhìn về phía khác, hắn lại nhìn về phía các cột ánh sáng khác, trong đó có một cột ánh sáng màu da cam, ở đó tràn ngập một luồng khí tức bá đạo uy nghiêm, nơi đó có hơn mười tu sĩ khoanh chân ngồi, trên làn da từng người lộ ra đều có một hình vẽ, bọn họ thân thể cao lớn, vừa mới nhìn thấy cũng đã biết là không phải người Nam Vực.

- Tu sĩ Tây Mạc.

Hai mắt Mạnh Hạo nheo lại, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tu sĩ Tây Mạc, năm đó lần đầu tiên hắn bước vào trung tâm Nam Vực thì liền gặp những tu sĩ cao lớn kỳ dị này.

Mạnh Hạo cũng biết, Tây Mạc trên thực tế tên là Tây Man, đây là do năm đó hắn nhìn thấy viết trên bản đồ, chẳng qua là người Tây Mạc muốn làm thấp đi ý chữ Man, cho nên tự xưng là Tây Mạc, để cùng đối ứng với Bắc Mạc, nhưng mà cũng có người lại gọi bọn họ là Tây Ma.

Nhìn tiếp về phía trước, ánh mắt Mạnh Hạo cuối cùng đã rơi vào trên hai cái cột ánh sáng, một trong số hai cột ánh sáng đó tràn ngập nhan sắc màu lam, giống như màu của bầu trời, hơn nữa như ở một nơi nào đó có một lá cờ bị cắm xuống mặt đất, cờ phướn phất phới, mặt trên rõ ràng có viết chữ màu vàng.

Quý!

Trong khoảnh khắc đang nhìn đến cái chữ này, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên co rút lại, hơi thở có chút dồn dập, tại trong cái cột ánh sáng đó có hơn mười tu sĩ đang khoanh chân ngồi, một người trong số đó là một thanh niên, đôi môi hơi mỏng, vẻ mặt ngạo nghễ, trên mặt mang theo một vẻ không kiên nhẫn. Giống như nhận thấy ánh mắt Mạnh Hạo tại nơi này, gã quay đầu liếc mắt nhìn lại, hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt hiện ra vẻ khinh miệt.

Tiếng hừ lạnh này trong khoảnh khắc liền dừng ngay ở tâm thần Mạnh Hạo, làm cho cước bộ Mạnh Hạo dừng lại một chút, nhưng trong cơ thể tu vi vận chuyển, đem những điều không thích nghi tiêu tán đi.

- Kết Đan cảnh.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, hắn thu hồi ánh mắt, hai mắt thanh niên kia chợt lóe lên, cẩn thận liếc mắt một cái nhìn Mạnh Hạo sau đó không để ý gì nữa.

Ánh mắt Mạnh Hạo cuối cùng đã rơi vào trên một cột ánh sáng màu xanh, không giống với Thanh La Tông, màu xanh của cột ánh sáng này là xanh đen thẫm, sừng sững đứng ở đó uy hiếp bốn phía.

Dưới cột ánh sáng xanh đen đó có ba người ngồi khoanh chân, một người nữ trung niên, một lão già và còn có một thiếu nữ đang tuổi thanh xuân. Cô gái này mặc một áo dài màu xanh, một mái tóc dài và chiếc áo choàng, tướng mạo có chút xinh đẹp, nhưng lại mờ mờ làm cho người ta có cảm giác lãnh đạm và cao ngạo, có vẻ như tiếp xúc không tốt, tính tình không nhỏ

Ánh mắt đảo qua bốn phía, Mạnh Hạo bất động thanh sắc mang theo mọi người phía sau thẳng đến chỗ Tử Vận Tông, chỗ cột ánh sáng màu tím mà đến, vừa mới tới gần, liền có không ít người hai mắt bỗng nhiên mở to cảnh giác nhìn, nhưng sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, liền lập tức lộ ra ý cung kính.

Trên mặt Sở Ngọc Yên thì có chút phức tạp, xa xa Diệp Phi Mục cúi đầu không nói gì.

Ngô Đinh Thu khoanh chân ngồi ở đó, hai mắt bỗng nhiên mở ra, sau khi liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, trên mặt lộ ra một nụ cười gật gật đầu. Nếu lấy tu vi của ông, với thân phận của ông ở Tử Khí nhất mạch, đối với một người Trúc Cơ mà có thái độ như thế, đủ để nhìn ra địa vị của

Mạnh Hạo ở Tử Vận Tông này.

Thậm chí có thể nói, địa vị của Mạnh Hạo đã muốn vượt qua Ngô Đinh Thu, nếu không phải là vì hắn tu vi không đủ, giờ phút này e rằng Ngô Đình Thu đã phải đứng dậy rồi.

Mạnh Hạo bước vào Tu Chân giới đã được một số năm, trong lòng hắn biết là làm người không thể kiêu căng, hắn liền hướng về phía Ngô Đình Thu vòng tay cúi đầu, cảnh tượng này lập tức làm cho Ngô Đinh Thu càng tươi cười nhiều hơn.

- Phương đại sư, lão phu dẫn ngươi đến gặp hai vị Lão Tổ.

Cái gọi là có qua có lại, Mạnh Hạo tu vi mặc dù yếu, nhưng thân phận lại được tôn cao, vả lại hắn làm việc không một chút ngang ngược, làm cho cảm tình của Ngô Đinh Thu đối với hắn lại càng tăng lên, giờ phút này mở miệng cười, Mạnh Hạo cũng tươi cười đi đến bên người Ngô Đinh Thu.

Được Ngô Đinh Thu dẫn tiến, Mạnh Hạo hướng về nơi hai lão già tang thương ngồi ở trong cột ánh sáng màu tím, vòng tay cúi đầu thật thấp.

- Vãn bối Đan Đông nhất mạch - Phương Mộc bái kiến hai vị Lão Tổ.

Theo cái cúi đầu của Mạnh Hạo, vẻ mặt đầy nếp nhăn của hai lão giả đang tĩnh tọa trong cột ánh sáng màu tím kia hình thành nên một vẻ uy hiếp mãnh liệt, hai người chậm rãi mở mắt ra ngóng nhìn Mạnh Hạo, hai mắt thâm thúy dường như muốn đem hơi thở của Mạnh Hạo nhớ thật kỹ.

- Ngươi tu vi không đủ, cố gắng không nên đi ra ngoài, lưu lại ở đây là được rồi.

Một trong hai lão già thản nhiên cất tiếng nói, hai mắt nhắm nghiền, người còn lại thì hướng về phía Mạnh Hạo mỉm cười, trong mắt mang

theo một chút ý tán thưởng.

Sự hòa thiện của hai người này, trong lòng Mạnh Hạo biết rõ, đều là vì sư tôn của mình.

Sau khi bái kiến hai vị Lão Tổ, Ngô Đinh Thu dẫn theo Mạnh Hạo lại cùng gặp gỡ với không ít tu sĩ Tử Khí nhất mạch, những người này khi nhìn thấy Mạnh Hạo thì đều cực kỳ khách khí, vô luận là lời nói hay là thần thái đều mang theo vẻ tôn kính.

Cho dù là tu sĩ Kết Đan, khi đối diện với Mạnh Hạo thì cũng đều rất tôn trọng.

Sau khi giới thiệu tu sĩ của Tử Khí nhất mạch với Mạnh Hạo, về phần Đan Đông nhất mạch ở nơi này thì không cần Ngô Đinh Thu giới thiệu, mà đệ tử Đan Đông nhất mạch đều đi đến bên cạnh Mạnh Hạo để bái kiến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 447: Còn có một chút đắc ý.

Sau một hồi khách sáo, Mạnh Hạo đi về hướng đám người Lâm Hải Long, An Tại Hải thì giờ đây cứ điểm của Tử Vận Tông đã sớm bị các tông môn các thế lực khác nhìn đến, hoặc xa hoặc gần, từng ánh mắt nhìn lại phần lớn là dừng lại ở trên người Mạnh Hạo. Tùy theo chủ nhân của những ánh mắt này, trên vẻ mặt lộ ra sự giật mình, hiển nhiên là bọn họ đều đoán được thân phận của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vòng tay cùng Lâm Hải Long, An Tại Hải và đám người chào hỏi, lại hướng về phía Sở Ngọc Yên mỉm cười gật đầu, mắt nhìn về phía Diệp Phi Mục sau đó liền khoanh chân ngồi xuống một bên.

Hắn mặc dù cũng chỉ là Tử Lô đan sư, nhưng lại là đệ tử truyền thừa của Đan Quỷ đại sư, địa vị rất cao, dựa theo quy củ tông môn là vượt qua các Tử Lô khác.

Nhưng Mạnh Hạo trong lòng biết là mình tu vi không cao nên cũng không muốn khoa trương, bởi vậy hắn chỉ ngồi ở bên người An Tại Hải, nhẹ nhàng đẩy Lâm Hải Long vào vị trí trung tâm. Lão già thành tinh Lâm Hải Long há lại có thể nhìn không ra, nhưng lão cũng chỉ mỉm cười lắc đầu, không có mở miệng vạch trần.

An Tại Hải mỉm cười nhìn Mạnh Hạo, thấp giọng cất tiếng:

- Lâm sư huynh và các Tử Lô khác, đều chỉ coi trọng đan đạo….

An Tại Hải chưa nói hết câu, ngừng lại một cái ngóng nhìn Mạnh Hạo, lão cảm thấy bằng vào sự thông minh của Mạnh Hạo, hắn có thể biết được hàm nghĩa trong những ngôn từ của mình.

- An sư huynh yên tâm, ta có thể hiểu được.

Mạnh Hạo đương nhiên nghe ra được, đây là ẩn ý nói Mạnh Hạo không cần để tâm đối với chuyện ngày đó. Giờ phút này mỉm cười nói xong, Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn về bốn phía, ánh mắt lại đã rơi vào chữ Quý trên lá cờ kia.

Không có ai biết, vừa mới rồi Mạnh Hạo lần đầu tiên nhìn thấy lá cờ này thì trong nội tâm hắn đã rung động như sóng biển, nhưng hắn che dấu vô cùng tốt, nên không để lộ ra một chút tơ hào nào.

Nhưng ở trong đáy lòng của hắn, cái chữ Quý này tồn tại rất nhiều những thần bí khó lường.

Trên Tam Vĩ phiên, có một đuôi phong ấn một cái họ Quý.

Thái Ách Huyết Tiên, tâm nguyện lớn nhất cả đời là lấy máu tươi của Quý gia luyện Huyết Sát.

Còn có trong phúc địa thượng cổ của Thanh La Tông, nơi trời tròn đất vuông, tấm hình mà Mạnh Hạo nhìn thấy trong cái đỉnh vuông nghịch chuyển càn khôn, cuộc đời này không đội trời chung cùng với họ Quý.

Trong truyền thuyết còn có Kiến Mộc từ viễn cổ, tự sụp ở tinh không.

Hết thảy toàn bộ những điều này đều có quan hệ khó có thể hình dung với họ Quý này, mối liên hệ chằng chịt không thể tách rời. Mạnh Hạo không thể không rung động, nhất là hiện nay, hắn lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy lá cờ khắc họ này.

- Đó là Quý gia ở Đông Thổ.

An Tại Hải đã nhận ra ánh mắt của Mạnh Hạo, lão trầm mặc một lát thấp

giọng cất tiếng nói, giống như lo lắng sợ bị người ngoài nghe được cho nên tiếng nói của lão càng nhỏ hơn.

Giống như nói lên cái tên này, cho dù là An Tại Hải cũng phải hết hồn, rất là sợ hãi, như là con kiến đang đàm luận chuyện của con voi.

Hai mắt Mạnh Hạo rất nhanh chợt lóe tia sáng không thể thấy, hắn nghe ra ý sợ hãi khi An Tại Hải nói một câu này, nghiêng đầu về phía An Tại Hải.

- Ta đối với gia tộc này hiểu biết cũng không nhiểu, chỉ là được nghe lại từ chỗ sư tôn một số điều. Quý gia - Đông Thổ là đệ nhất gia tộc ở vùng đất Nam Thiệm… cư trú ở Đông Thổ, nội tình rốt cuộc thâm sâu như thế nào, không có người nào biết được.

- Nhưng ngươi hãy nhớ cho kỹ, đối với gia tộc này hàng nghìn lần hàng vạn lần, không nên trêu chọc một chút nào!

An Tại Hải thấp giọng nói, thanh âm lão nói chỉ có lão và Mạnh Hạo có thể nghe được mà thôi.

- Gia tộc này cũng không ít người, bất kỳ một người nào cũng không nên trêu chọc, nhất là …. những người trong danh sách Quý Tử chuẩn, mỗi một người đều tôn cao vô cùng. Ngươi hãy nhìn xem cái vị ở phía trước kia….

- Nếu ta đoán không sai đó là một vị Quý Tử trong danh sách chuẩn của Quý gia, bằng không thì không có khả năng, tuổi mới có như vậy mà đã là Kết Đan sơ kỳ.

- Người trong Quý gia, hơn nữa lại là tiến vào trong vòng danh sách chuẩn đều là thiên kiêu, sau mỗi một đời đều phải trải qua một loạt tôi luyện, đi tranh đoạt hàng trăm danh ngạch, để trở thành tộc nhân chính thức trong danh sách của gia tộc.

- Ta cũng chỉ biết đến những thứ này, là do một lần trong lúc sư tôn vô ý nói lên.

An Tại Hải khe khẽ cất tiếng nói, Mạnh Hạo trầm mặc, trong lòng đối với cái Quý gia này cũng có một cái nhận thức đơn giản. Nhất là khi nghĩ đến những điều đã trải qua ít nhiều đều liên quan đến Quý gia, Mạnh Hạo dĩ nhiên biết rằng gia tộc này, chỉ sợ rằng đạo uẩn sâu xa, còn muốn vượt qua thế nhân vô số lần.

- Còn có ba người ở bên kia cũng không nên trêu chọc, bọn họ cũng giống như Quý gia, đều là những gia tộc ở đỉnh của vùng đất Nam Thiệm, những gia tộc khủng bố nhất.

An Tại Hải thấp giọng nói, vẻ mặt Mạnh Hạo không thay đổi, ánh mắt hắn giống như tùy ý đảo qua, nhìn về phía ba người khoanh chân ngồi bên trong cột ánh sáng màu xanh đen kia.

- Ngươi đến chậm nên không biết được cụ thể, lúc trước ta tận mắt thấy tu sĩ Quý gia xưng hô, người phụ nữ kia là Phương gia, vả lại bộ dạng hình như còn có một chút kiêng kị.

- Ngươi nghĩ có thể làm cho Quý gia kiêng kị, cơ sở nền tảng của ba người này chắc phải rất sâu đậm, bọn họ hiển nhiên cũng là đến từ Đông Thổ.

Theo như An Tại Hải giới thiệu, Mạnh Hạo đại khái có hiểu biết đối với thế lực ở nơi này, ánh mắt đảo qua, hai mắt Mạnh Hạo ngưng tụ, cùng với ánh mắt Hứa Thanh trong Thanh La Tông đọng lại đều đưa đến một nơi

Hai người đều không nói gì, tất cả đều ở trong ánh mắt, mặc dù rất nhanh bọn họ liền tránh đi, nhưng hai người cũng đều hiểu được ý của nhau.

Hàn Bối, Vương Hữu Tài, Lý Thi Kỳ, Lý Đạo Nhất, Chu Kiệt, Vương Lệ Hải, Hàn Sơn Đạo, Trần Phàm, còn có Tống Vân Thư của Tống gia, xinh đẹp lại mang theo một hình ảnh giai nhân cô độc u oán, Tống Giai. Những người này Mạnh Hạo đều quen thuộc, ở đây bốn phía, các tông môn, các gia tộc Mạnh Hạo đều nhất nhất đảo qua, không nhìn thấy tên mập.

Thời gian từ từ trôi qua, Mạnh Hạo cũng không biết tất cả mọi người đang chờ đợi cái gì, hắn trước sau không thấy bất luận kẻ nào đi ra khỏi cột ánh sáng, tựa hồ như tất cả đều chờ đợi.

Cho đến khi bầu trời bao la bên ngoài vùng mây mù màu đen cũng đều đã xuất hiện vẻ âm u, thì Sở Ngọc Yên đi đến bên cạnh Mạnh Hạo, ngồi ở chỗ đó chăm chú nhìn Mạnh Hạo.

Đối với Sở Ngọc Yên này, Mạnh Hạo vẫn cảm thấy trực giác của nàng quá mức kinh người, giờ phút này nàng vẫn giữ vững được vẻ mặt như thường, cũng nhìn sang phía Mạnh Hạo.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, nhưng Sở Ngọc Yên lại không hề có ý né tránh.

- Năm đó khi ngươi đến Đan Đông nhất mạch, mỗi lần ta gặp lại ngươi thì đều cảm thấy phiền chán, việc này ta tìm không ra nguyên nhân, nhưng nghĩ đến...Có lẽ chúng ta đã từng gặp nhau ở một địa phương nào rồi.

Sở Ngọc Yên nhẹ nhàng cất tiêng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 448: Còn có một chút đắc ý. (2)

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, nhưng trong lòng thì lại lo sợ hết hồn, lại càng cảm khái Sở Ngọc Yên này có trực giác thật khủng bố.

- Chúng ta đã gặp nhau ở địa phương nào?

Sở Ngọc Yên bỗng nhiên mở miệng hỏi như vậy, sau khi lời nói này nói ra, nàng nhìn Mạnh Hạo chằm chằm như muốn tìm ra manh mối.

Nhưng nàng đợi hồi lâu, vẫn không thấy Mạnh Hạo trả lời.

- Đan Đỉnh cũng tốt mà Phương Mộc thì cũng vậy, ngươi nhất định còn có một thân phận khác, ngươi không muốn nói thì ta cũng không hỏi, nhưng sớm muộn gì ta cũng sẽ biết ngươi...Là ai.

Sở Ngọc Yên nhìn Mạnh Hạo trân trân, chậm rãi nói ra từng lời từng lời, trong mắt của nàng lộ ra vẻ chấp nhất, chính là ở bên trong cái chấp nhất còn có một chút tia sáng kỳ dị, mặc dù rất nhạt, nhưng Mạnh Hạo lại có thể nhìn ra, đó là tia sáng mà lúc trước, mỗi khi Sở Ngọc Yên nói tới Đan Đỉnh đại sư thì mới lộ ra.

- Không thể nào….

Từ trong đáy lòng Mạnh Hạo run lên một chút, hắn nay đã không còn là những năm tháng còn ngây thơ, đối với chuyện nam nữ mặc dù không có lĩnh hội thực sự, nhưng ít nhiều thì vẫn có thể nhận ra một chút.

Những tia sáng kỳ dị trong ánh mắt của Sở Ngọc Yên lúc này, cũng có chút tương tự với Hứa sư tỷ cùng mình ly biệt ở bên ngoài Thanh La

Tông lúc trước.

Tuy nói là có chút chột dạ, nhưng trong lòng Mạnh Hạo vẫn lờ mờ cảm thấy có một chút tự hào, dù sao cùng với Sở Ngọc Yên này dây dưa cũng đã nhiều năm rồi, nàng nguyên bản vốn là vợ chưa cưới của Vương Đằng Phi, nay biến thành bộ dáng này, toàn bộ quá trình làm cho khi hắn nhớ lại còn có một chút đắc ý.

Giờ phút này ho vội một tiếng, vì để xác định có đúng thật như mình dự đoán hay không, tay phải hắn trực tiếp nâng lên, dưới sự sửng sốt của Sở Ngọc Yên, tay phải Mạnh Hạo đã sắp đụng phải khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Sở Ngọc Yên trực tiếp đỏ rực lên, nàng giật mình, hiển nhiên là như thế nào nàng cũng không thể nghĩ tới, Phương Mộc trước mắt lại có thể đường đột như thế.

Ngón tay cũng không có đụng chạm đến, Mạnh Hạo thu tay trở về nhìn Sở Ngọc Yên, thở dài.

Một tiếng thở dài phát ra, làm cho khuôn mặt Sở Ngọc Yên lại càng đỏ hơn, đôi mắt phượng giận dữ trừng trừng nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, giống như thẹn quá mà hóa thành giận.

Đúng lúc này bỗng nhiên một tiếng nổ vang, tiếng nổ kinh thiên từ trong thung lũng truyền ra, theo thanh âm xuất hiện, hai vị Lão Tổ của Tử Vận Tông bỗng nhiên mở to hai mắt, trong các cột sáng bốn phía khác, các nhân vật cấp Lão Tổ đều mở to hai mắt.

Trong phút chốc, những người này liền lập tức bay ra, gần hai mươi người lao ra thẳng tới chỗ thung lũng, cùng lúc đó hai mắt Ngô Đinh Thu cũng lộ ra những tia sáng kỳ dị, giọng nói của lão rơi vào trong tai mọi người trong Tử Vận Tông.

- Lại bắt đầu rồi, mỗi một lần Lão Tổ, trưởng bối các tông liên hợp áp chế Vãng Sinh động, thời gian khoảng chừng một nén nhang, mọi người phải nhanh một chút. Hãy nhớ kỹ Tử Khí nhất mạch cần phối hợp với Đan Đông nhất mạch, máu thu hoạch được ở trong thi thể này cũng không nhiều lắm.

- Đan Đông nhất mạch không thể đụng chạm bất kỳ một bộ phận nào của cơ thể tiên nhân, Tử Khí nhất mạch đi theo lão phu, lúc này tranh thủ trong thời gian một nén nhang, có thể lấy được tiên huyết.

Hai mắt Ngô Đinh Thu chợt lóe lên, thân hình trong khoảnh khắc nhảy dựng lên, đi thẳng về phía xa.

Ở phía sau lão, tu sĩ Tử Khí nhất mạch cũng đồng thời lao ra, tu sĩ Đan Đông nhất mạch bốn phía cũng đều triển khai tốc độ, bám sát tiến lên.

Sở Ngọc Yên hung hăng liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, cái hông mảnh mai uốn éo, hai chân thon dài rất tròn có vẻ như tràn ngập co dãn, khi xoay người quần áo dán vào cái mông nhô cao lên, khiến cho hai mắt Mạnh Hạo không tự chủ được phải ngắm nhìn. Hắn nhìn thấy đám người Sở Ngọc Yên cùng với Lâm Hải Long và không ít đan tu đang lao thẳng đến phía trước, chỗ thung lũng của Vãng Sinh động.

Ở trong khu vực thung lũng kia là thi thể tiên nhân.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, không hề suy tư đến chuyện tình Sở Ngọc Yên mà là nghiêm túc ngưng thần, theo đó hắn nhảy dựng lên một cái, bên cạnh hắn giờ phút này còn có một người cùng hắn đồng thời bay ra, chính là Diệp Phi Mục.

- Cái thi thể kia mặc dù không tồn tại một bức tường cản trở nào, nhưng phàm là người nào đụng chạm đến, trong nháy mắt đều bị hút vào trong một không gian kỳ dị, có thể trở về, nhưng cũng có thể không trở lại nữa.

- Mà mỗi ngày, chỉ có một chút thời gian trước mắt lúc này, cái lực hút quỷ dị của cỗ thi thể này mới có thể tiêu tán hơn phân nửa, khiến người ta có thể chống cự vượt qua, cho nên mỗi khi vào lúc như thế này, sinh mệnh trong Vãng Sinh động cũng có thể xuất ra ngoài.

- Sở dĩ cần các Lão Tổ của các tông môn tiến đến nơi đây trấn thủ, là để cho các đệ tử của các tông môn tranh thủ thời gian.

Diệp Phi Mục trầm mặc, trong thời gian mấy hơi thở, thấp giọng hướng về phía Mạnh Hạo cất tiếng, giải thích nguyên nhân cảnh tượng biến hóa này.

- Không giống như các tông môn khác, chúng ta cần chính là máu của cái thi thể này, về phần Tử Khí nhất mạch có lẽ còn có mục đích khác, nhưng họ lại phải phối hợp với chúng ta, trước tiên là giành được máu, sau đó bọn họ mới có thể hoàn thành mục đích khác.

- Sở dĩ có nhiều Tử Lô cùng với đan sư tiến đến như vậy là vì máu của thi thể tiên nhân này, nó vốn là vô hình, có thể sẽ tan ra sau khi rời khỏi thi thể, tiêu tán trong thiên địa. Chỉ có chúng ta, những tu sĩ có đầy đủ đan đạo mới có thể trong một cái chớp mắt, lấy phương pháp luyện chế đan dược đi luyện hư vô, mới có thể đem tiên huyết tản ra luyện ra.

Diệp Phi Mục giải thích vô cùng tỉ mỉ, sau khi nói xong y cúi đầu tăng tốc độ, trong nháy mắt đi thẳng về phía trước, dường như lúc trước, sở dĩ y cùng đi với Mạnh Hạo là muốn đem những điều này nói ra.

Ý tứ làm dịu đi quan hệ Mạnh Hạo có cảm nhận được, nhưng ở trong đó cũng tồn tại một ý khiêu chiến, y là đang nhắc nhở Mạnh Hạo, nhìn xem ai có thể là người đầu tiên luyện ra máu của cái thi thể tiên nhân kia.

Nhưng hôm nay Mạnh Hạo đến nơi đây không phải là vì máu tiên nhân gì cả, mà là vì cái thanh âm triệu hồi kia, vả lại người ngoài thì không biết được cái thi thể này, nhưng Mạnh Hạo thì lại rất rõ ràng, người

này...Căn bản là không chết!

Trong đầu hắn lưu chuyển đủ loại ý niệm, Mạnh Hạo hóa thành một chiếc cầu vồng bay thẳng về phía trước, dư quang đảo qua, hắn lập tức nhìn thấy đám người Lý Đạo Nhất, Chu Kiệt, Hứa Thanh, giờ phút này cũng đều từ bốn phía, bay thẳng đến thung lũng.

Điều làm cho Mạnh Hạo chú ý nhất là cái người thanh niên họ Quý kia, người thanh niên này có tu vi là Kết Đan sơ kỳ đỉnh cao, bên người gã có bảy tám lão già bảo vệ, một thân ngạo nghễ cất bước đi không quan tâm đến tất cả tu sĩ Nam Vực bốn phía, tốc độ của gã cực nhanh, trong khoảnh khắc đã đi rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 449: Tiên thi, động!

Cùng lúc đó còn có nữ tử Phương gia kia, vẻ mặt lạnh lùng, khi đi về phía trước thì toàn thân tràn ngập ánh sáng bạc chói mắt, những tia sáng như những mũi nhọn tán phát ra, khiến cho tất cả những người nhìn tới đều có một cảm giác đau đớn.

Người thanh niên họ Quý cùng với người nữ tử họ Phương, hai người đều kinh diễm tuyệt luân, hai người bất kể là cố ý hay là vô tình đều trở thành người được chú ý nhiều nhất ở nơi đây. Khi ở trước mặt hai người bọn họ, cái gì là thiên kiêu, cái gì là Đạo Tử, tất cả đều chỉ là con kiến, chênh lệch thật lớn trên phương diện thân phận, khiến cho những thiên kiêu Đạo Tử Nam Vực kia mặc dù không phục, nhưng nhớ đến lời dặn dò của tông môn, nghĩ đến thế lực của đối phương, cũng đều chỉ có thể trầm mặc.

Lại còn có các tu sĩ Tây Mạc, những người này thân thể cao lớn, trên làn da vẽ đầy những hình xăm, giờ phút này, khi đi về phía trước thì những hình xăm trên người bọn họ lập tức đều tán ra từng đợt hào quang cực kỳ không tầm thường, đi thẳng đến phía thung lũng.

Trong thời gian một nén nhang ngắn ngủn là cơ hội của tất cả các tu sĩ ở nơi đây đi đến bên cạnh thi thể, mặc kệ các tông môn có những mục đích bất đồng gì, gần như tất cả các đệ tử đều đồng loạt lao cả ra.

Thậm chí ở tại phía sau mọi người, còn một số các đệ tử tông môn ở phía bên ngoài, bọn họ cũng đều nắm chắc thời gian, chen chúc mà hướng về vị trí trung tâm, cấp tốc tiến lên.

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, tăng tốc độ nhanh hơn, ước chừng sau mười hơi thở, hắn bỗng nhiên cảm nhận được một luồng gió từ phía trước thổi tới, làn gió này mang theo hơi thở mục nát, khi làn gió thổi qua thì Mạnh

Hạo cảm thấy thân thể như là dính hồ, giống như là ra một thân mồ hôi.

Thậm chí làn gió mục nát này cực kỳ kỳ lạ, nó thế nhưng lại như thẩm thấu đến bên trong cơ thể, giống như xuyên thấu, cũng giống như thổi đi, cảnh tượng này làm cho Mạnh Hạo biến sắc, hắn lập tức nhận thấy được bốn phía, không chỉ có một mình hắn mà là tất cả mọi người đều cảm thấy như thế.

Cũng vào lúc đó, một số tu sĩ Nguyên Anh của các tông phái, hơi thở của bọn họ trong phút chốc đều yếu đi không ít, giống như bị cường hành áp chế, điều này làm cho Mạnh Hạo nghĩ tới, trước khi đến đây hắn có nghe được chuyện tình có liên quan đến nơi này.

Tỷ như, tu sĩ Nguyên Anh càng tới gần thi thể, tu vi lại càng bị áp chế, chỉ có tu sĩ Kết Đan mới có thể bình thường ở chỗ này.

Không bao lâu sau, tu vi của Ngô Đinh Thu đã bị áp chế đến trỉnh độ Kết Đan đại viên mãn, sắc mặt lão có chút tái nhợt đi, dẫn theo mọi người trong một khắc này, xuyên thấu qua lớp sương mù màu đen, trực tiếp đến gần cái thi thể to lớn như ngọn núi kia.

Mạnh Hạo cũng trong một cái chớp mắt, tận mắt nhìn thấy cái thi thể kia. Nó lớn như một ngọn núi, trên làn da màu xám có vô số dấu vết. Những lạc ấn này như những ký hiệu, mấp máy một cách quỷ dị, khi động thì phát tán ra từng trận hào quang.

Những thứ quầng sáng này đủ mọi màu sắc, lần lượt thay đổi ở giữa không trung, đáng tiếc là nó bị lớp mây mù đen che đi, cho nên ở bên ngoài nhìn không rõ, nhưng ở chỗ này lại có thể thấy được rõ ràng, những phù văn nảy rõ ràng là lần lượt hợp thành văn tự.

- Đạo Thần Kinh.

Các tu sĩ các tông môn khác từ bốn phía tiến đến, giờ phút này cũng đều

đã thấy được những phù văn này, nhất thời có người cất tiếng nói, càng ngày càng có nhiều tu sĩ của các tông môn đã đến, dần dần hơn phân nửa những người đến nơi này đều khoanh chân ngồi xuống, ngóng nhìn kinh văn.

Hiển nhiên, sở dĩ bọn họ tới đây, mục đich đúng là muốn ở chỗ này mỗi ngày, trong thời gian một nén nhang, không ngừng đi mà tìm hiểu Đạo Thần Kinh này.

Tử Vận Tông cũng có một số đệ tử ngừng lại, khoanh chân ngồi ở bốn phía mà ngóng nhìn những phù văn kia, Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn thoáng qua, hai mắt hơi hơi co rút lại. Trong thời gian ngắn ngủn một thoáng nhìn qua, hắn liền nhận thức được linh thức của mình vậy mà lại xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn.

Mạnh Hạo lập tức thu hồi ánh mắt, cúi đầu đi thẳng đến cái thi thể ở phía trước, giờ phút này hiển nhiên những đệ tử các tông môn có hứng thú với thi thể này, cũng dần dần đến gần thi thể rồi.

Từ từ tới gần, thi thể này bàng bạc, ánh xạ vào trong ánh mắt Mạnh Hạo, ngay tại chỗ Ngô Đinh Thu mang theo đệ tử Tử Khí nhất mạch, liều mạng không sợ bị hiện tượng kỳ lạ truyền tống đi, bọn họ cũng phải đi phá vỡ làn da của thi thể này để lấy máu, thì bỗng nhiên, cái cảm giác triệu hồi kia lại bỗng nhiên xuất hiện, trực tiếp hiện lên ở đáy lòng Mạnh Hạo.

- Đến...Đến nơi này của ta...

- Ta đã đợi ngươi thật lâu...

- Tất cả chân tướng, tất cả đáp án, kẻ truyền thừa của ta... Nếu ngươi muốn biết...

Ý triệu hồi tràn ngập toàn thân Mạnh Hạo, làm cho thân thể Mạnh Hạo

chấn động, hắn lập tức nhìn về những người khác ở bốn phía, hắn lại phát hiện, ở nơi đây, tất cả mọi người đều giống nhau, không nghe được tiếng triệu hồi ở gần ngay bên tai.

Ngay trong nháy mắt khi Mạnh Hạo nhìn về bốn phía, đột nhiên một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, trong phút chốc từ chỗ thi thể tiên nhân truyền khắp tám phương, cùng lúc đó mặt đất ầm ầm chấn động, toàn bộ thung lũng Vãng Sinh động cũng đều trong một cái chớp mắt này, giống như đất rung núi chuyển.

Tiếng nổ vang ầm ầm trong nháy mắt khuếch tán ra bốn phía, khiến cho vẻ mặt tất cả tu sĩ nơi này trong nháy mắt đều đại biến.

- Động rồi! Ta vừa nhìn thấy tay phải thi thể này cử động.

- Điều đó là không có khả năng, đây là một cái thi thể đã chết không biết đã bao nhiêu năm tháng, làm sao còn có thể động?

- Ta cũng vậy, ta vừa nhìn thấy, mới vừa rồi tay phải cái thi thể này vừa cử động, chẳng lẽ lại là ảo giác.

Nơi đây, tu sĩ các tông môn có người cất tiếng nói thất thanh.

Hơi thở Mạnh Hạo dồn dập, hắn cũng tận mắt nhìn thấy cái thi thể nguyên bản bất động tĩnh mịch kia, trong một nháy mắt vừa rồi, tay phải đã cử động.

Cảnh tượng này Mạnh Hạo xác định chính mình tuyệt đối không nhìn nhầm, vả lại hắn đã sớm biết được, thi thể này vốn cũng căn bản không phải là người chết, đối phương vẫn...Còn sống.

Gần như trong lúc bốn phía náo động xôn xao, trong khoảnh khắc còn có tiếng nổ vang khuếch tán, đột nhiên ánh mắt mọi người nhìn về phía thi thể này. Trong nháy mắt cái thi thể này lại chậm rãi giơ cánh tay phải

khổng lồ lên, cánh tay phải này nâng lên, nó cho người ta có cảm giác là rất chậm, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, giống như muốn che đậy đỉnh đầu của mình, tiếp đó nó bỗng nhiên hạ xuống, tay phải của thi thể trực tiếp đập xuống mặt đất.

Cảnh tượng này làm cho tất cả đám người ở nơi đây đồng thời trợn mắt há hốc mồm, trong nháy mắt da đầu bọn họ run lên, một đám không chút do dự đều muốn lui về phía sau, nhưng không đợi cho họ rời khỏi, tay phải của thi thể đã đập xuống đất.

Rầm

Rầm

Rầm

Tiếng nổ kinh thiên khó có thể hình dung, theo mặt đất chấn động lên, mây mù đen quay cuồng, trong khoành khắc trời xanh mất đi màu sắc của mình, lập tức trời cao quật khởi, mặt đất như đã trở thành sóng ba đào mãnh liệt trên mặt biển cả, nó nhấc lên giống như từng gợn sóng, những vòng tròn sóng gợn hướng về bốn phía, hóa thành những ngọn sóng xung kích quét ngang ra xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 450: Mê cung giết đồ đằng.

Trong một khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu thê lương thảm thiết liên tiếp phát ra, thiên địa thất sắc, biến thành một mảnh hỗn loạn.

Một tiếng nổ vang mãnh liệt kinh thiên, mặt đất chấn động, ở phía xa, đang cùng xung kích với những sinh mệnh của Vãng Sinh động, nhóm các Lão Tổ trưởng bối bỗng nhiên sắc mặt đại biến, cùng lúc đó phiêu phù ở giữa không trung, cái đám mây mù màu đen kia bắt đầu quay cuồng dữ dội, trong một chớp mắt liền trầm xuống mặt đất.

Ngay sau đó, một luồng lực hút khó có thể hình dung được, trong giây lát từ trên thi thể này mãnh liệt mở ra, lực hút này trong nháy mắt phân tán ra bốn phía, tất cả tu sĩ ở chỗ này căn bản là không kịp có một chút giãy dụa nào, trong một cái chớp mắt bị lực hút này mạnh mẽ túm chặt, những người đụng chạm với thi thể đều lập tức biến mất.

Lý Thi Kỳ, Vương Hữu Tài, Lý Đạo Nhất, Vương Lệ Hải, Chu Kiệt, Trần Phàm tất cả toàn bộ tu sĩ ở bốn phía, trong nháy mắt này đều bị lực hút điên cuồng cuồn cuộn nổi lên, trong nháy mắt biến mất như bị truyền tống kỳ lạ đi không biết đến nơi nào.

Bên người Mạnh Hạo, Sở Ngọc Yên cùng Diệp Phi Mục, còn có các tu sĩ Đan Đông nhất mạch, Tử Khí nhất mạch, cũng không có cách nào bỏ chạy được, toàn bộ đều bị cuốn vào thi thể, biến mất vô ảnh vô hình.

Thân thể Mạnh Hạo giống như bị một bàn tay to vô hình nắm lấy, không bị khống chế mà lại đi thẳng đến thi thể, nhưng vẻ mặt của hắn trong nháy mắt trấn tĩnh lại, hắn có thể cảm nhận được đối phương không có ác ý, nếu không nghe lời, lấy thần thông của đối phương mà nói, chỉ sợ

khoảng cách của mình dù rất xa, cũng sẽ không thể có an toàn thực sự.

- Ngươi đã năm lần bảy lượt kêu gọi ta tiến đến, vậy thì Mạnh mỗ tiến đến, thì có làm sao?

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra chút tia sáng, từ khi hắn nghe được ý triệu hồi trong thanh âm kia, sau khi nghe được ba câu hỏi kia, hắn hiểu được chính mình, nhất định phải tới.

Thiên địa to lớn, cha mẹ lớn nhất.

Việc có liên quan đến cha mẹ, trước sau ở trong lòng Mạnh Hạo, hắn có một cảm giác mãnh liệt, ở chỗ này, chính mình có lẽ có thể tìm được đáp án.

Trong một cái chớp mắt, khi đụng tới thi thể tiên nhân, trong khoảnh khắc khi thân ảnh biến mất, Mạnh Hạo thấy được người thanh niên họ Quý kia cùng với nữ tử họ Phương, bọn họ cũng biến mất ngay ở trên cái thi thể này.

Ngay sau đó, trước mắt Mạnh Hạo lập tức tối đen….

Nhưng cũng chỉ trong phút chốc, thế giới trước mắt Mạnh Hạo không còn tối đen nữa mà khôi phục lại sáng sủa bình thường, vừa mới rồi hắn rõ ràng cảm nhận được, ở trong một khoảnh khắc đó, bên ngoài thân thể của hắn xuất hiện lực lượng một truyền tống trận.

Chính là cỗ truyền tống trận này khiến cho hắn giống như bị chuyển hướng, không biết là bị đưa đi đến nơi nào.

Trong khoảnh khắc tất cả trước mắt Mạnh Hạo trở nên rõ ràng, khi hắn nhìn về bốn phía, thứ mà hắn nhìn thấy làm cho đôi mày của hắn nhất thời nhíu lại.

Đó là một bức tường thành cổ xưa, mặt trên loang lổ vết máu không biết đã khô từ bao nhiêu năm tháng, ngẩng đầu nhìn lên, chiều cao tường thành giống như cao đến trời, nó giống như không có điểm cuối cùng.

Hơn nữa ở chỗ này, cũng không phải là chỉ một bên có tường thành như vậy, mà là ở cả hai bên đều có tường thành, nghiễm nhiên nó đã hình thành một cái lối đi. Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, trong nháy mắt thân hình bay lên, nhưng không phải là bay về phía trước mà là bay thẳng lên trời cao.

Mạnh Hạo lao thẳng lên trời, hắn đã lên cực cao trên không trung, nhưng cho dù là hắn ngưng tụ tu vi trong đôi mắt, thì hắn vẫn không thể nhìn thấy điểm cuối cùng của tường thành ở đâu cả.

- Không có điểm cuối….

Mạnh Hạo trầm mặc, thân mình từ từ hạ xuống, hắn cũng không hạ hắn xuống mặt đất, mà là trôi nổi giữa không trung.

Nơi đây làm cho người ta có cảm giác bị đè nén, tựa hồ như chỉ có duy nhất hai con đường, nếu không đi về phía trước thì chính là quay về phía sau.

Mạnh Hạo nghĩ tới những chuyện mà các tu sĩ sau khi đụng phải thì bị thi thể tiên nhân truyền tống lúc về kể lại, gần như từng người có thể trở về đều miêu tả không giống nhau, có khi thì nói là có núi có sông, lúc thì là lầu các, còn có tiên cảnh, có nơi lại là chiến trường.

Trong khi trầm ngâm, tay phải Mạnh Hạo nâng lên hướng về phía hư vô, liên tục đánh ra bảy tám lần, lập tức tiếng nổ vang ầm ầm quanh quẩn. Phía trước Mạnh Hạo nhất thời xuất hiện một cái chưởng ấn màu xanh cực lớn. Cái chưởng ấn này như sương mù ngưng tụ lại cùng một chỗ quay cuồng, tay phải Mạnh Hạo vung lên, đẩy cái chưởng ấn này đi về một bên tường thành.

Tốc độ này cực nhanh, trong nháy mắt chưởng ấn đụng phải vách tường thành, nhưng tường thành lại không hề truyền ra một chút thanh âm nào, giống như cái chưởng ấn này đã bị vách tường thành hấp thu, toàn bộ vách tường thành chưa hề lay động một chút nào.

Cảnh tượng này làm cho sắc mặt Mạnh Hạo trầm xuống.

Rõ ràng một kích lúc trước của hắn, mặc dù nói là chỉ dùng năm thành công lực, nhưng cho dù là Trúc Cơ đại viên mãn, nó cũng có thể trực tiếp đập nát, nhưng cái vách tường này lại không hề có chút chấn động nào.

Trầm mặc một lát, Mạnh Hạo ngẩng đầu lên thì trong mắt ánh lên một tia chớp, thân thể gào thét phóng thẳng về phía trước, nếu cao quá không thể vượt qua, nếu vách tường kiên cố không thể phá được, như vậy đơn giản chỉ có tiến về phía trước.

Trong gào thét, tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh thẳng về phía trước, không biết đã qua bao lâu, hai bên tường thành kéo dài hướng ra phía ngoài, khiến cho phạm vi con đường phía trước càng lúc càng lớn hơn. Lúc này, chính giữa ở phía trước mặt hắn xuất hiện một bức tường thành dựng lên, trực tiếp làm cho con đường này phân nhánh, biến thành hai con đường.

Đang nhìn đến lối vào của một trong hai phân nhánh, trong một cái chớp mắt, trong mắt Mạnh Hạo lộ vẻ hiểu rõ.

- Mê cung…

Cùng lúc đó, trong mê cung sắc mặt Lý Đạo Nhất âm trầm, đang gấp rút nhanh chóng đi về phía trước, còn có đám người Chu Kiệt, Vương Lệ Hải, Hứa Thanh, Hàn Bối rõ ràng cũng đều đang ở trong mê cung này.

Lại có cả thanh niên của Quý gia cùng nữ tử của Phương gia kia nữa, hai người họ cũng giống như vậy, phân biệt đứng ở hai góc khác nhau của

cái mê cung này.

Cho tới bây giờ, cũng chưa có người nào đụng chạm mặt nhau, điều này khiến cho những người ở nơi đây, mỗi người đều ít nhiều cho, rằng nơi đây chỉ có một mình mình tồn tại.

Bởi vì trước khi đến đây, tất cả những người đụng chạm đến thi thể tiên nhân, sau khi biến mất trở về được, theo lời mỗi người kể lại, chỗ bị truyền tống đi đều không giống nhau, cũng không có lặp lại.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, mặc dù là gặp không ít chỗ rẽ, nhưng hắn lại không chút do dự lựa chọn một đường tiến về phía trước, giống như không có quá nhiều suy ngẫm.

- Nếu là ngươi đã bảo ta đến đây, như vậy không cần ta đi tìm, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ xuất hiện trước mặt ta.

Mạnh Hạo bình tĩnh, liên tục bay, vài ngày sau, cho đến một ngày kia, trước mặt hắn xuất hiện năm chỗ rẽ, ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua, hắn đang muốn đi về hướng chính giữa thì bỗng nhiên, vẻ mặt hắn khẽ động, thân mình trong nháy mắt lui về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 451: Mê cung giết đồ đằng. (2)

Cùng lúc đó tay phải hắn nâng lên, lấy tốc độ cực nhanh cắt qua ngón trỏ, trong một chớp mắt khi lui ra phía sau, hắn hướng về phía trước ở lối rẽ chính giữa, điểm ra một chỉ.

Gần như trong khoảnh khắc hắn lui ra phía sau, một tia hắc tuyến tốc độ nhanh như tia chớp, trực tiếp xuyên thấu qua chỗ Mạnh Hạo đứng lúc trước, nếu không phải là Mạnh Hạo rất nhanh phát hiện được, thì giờ phút này tất nhiên là đã bị trọng thương rồi.

Nhưng một chỉ lúc trước của Mạnh Hạo, cũng là trong nháy mắt bộc phát ra hơi thở huyết sát ngập trời, cùng cái tia hắc tuyến kia đan xen, lao thẳng vào trong một cái ngã ba ở phía trước.

Một tiếng nổ vang trong nháy mắt truyền ra, thì sắc mặt Mạnh Hạo trở nên âm trầm, trong mắt chớp động sát cơ, thân mình chỉ lui về phía sau ba bước, sau đó liền mạnh mẽ dừng lại không lùi nữa mà tiến tới. Tay phải nâng lên, trong nháy mắt toàn thân Mạnh Hạo mây tía lượn lờ, những thứ mây tía này trong khoảnh khắc bay thẳng đến tay phải Mạnh Hạo, vờn quanh ở bên trong, biến ảo trở thành một thanh trường đao màu tím.

Mạnh Hạo tiến về phía trước, hắn không chút nào do dự, nâng tay phải lên chém thẳng về phía trước.

Một tiếng nổ vang, một luồng ánh sáng màu tím hình cung ngay lập tức từ tay phải Mạnh Hạo phóng ra, khi phóng ra phía trước nó hóa thành một hình cung thật lớn, ước chừng dài hơn một trượng, cũng có mây tía nhè nhẹ từ trên thân thể Mạnh Hạo tràn ra, không ngừng dung nhập vào

trong hình cung màu tím này.

- Chính là...Tử Khí Trảm.

Lấy mười tòa đạo đài Trúc Cơ hoàn mỹ vận chuyển Tử Khí Đông Lai, triển khai thuật pháp nhất kích sát chiêu.

Tử Khí Trảm như một vầng trăng cô độc, trong một chớp mắt bay ra, lao thẳng đến chỗ rẽ chính giữa, khi nó đến gần trong một cái chớp mắt trực tiếp bóp méo hư vô, lượng lớn dao động tràn ra, khiến cho ở khu vực đó thoạt nhìn không có một bóng người. Theo hư vô vặn vẹo, giống như một cái khăn che mặt bị nhấc lên, để lộ ra trong đó một cái thân ảnh cao lớn.

Đó là một người trung niên nam tử, thân thể cao lớn, ước chừng cao hơn Mạnh Hạo hơn ba cái đầu, thoạt nhìn có vẻ cực kỳ cường tráng, mặc quần áo đơn giản, lộ ra trên làn da có xăm đồ đằng ba con giao long.

Chính là tu sĩ Tây Mạc

Giờ phút này, sau khi gã bị buộc phải hiện thân, tay phải gã bỗng nâng lên, trong miệng truyền ra một tiếng gầm nhẹ. Trong nháy mắt mi tâm của gã lập tức nổi lên những mũi nhọn màu đen, toàn bộ đồ đằng trên thân lại còn tỏa ra hắc quang long lánh, trong phút chốc trước người của gã liền xuất hiện hư ảnh một giao long ba đầu có sừng. Con giao long này cực kỳ chân thật, ba cái đầu gào thét hướng về phía Tử Khí Trảm mà cắn xé.

Tiếng nổ vang động trong nháy mắt tại đây kinh thiên động địa, truyền khắp tám phương, Mạnh Hạo lập tức nhìn thấy, Tử Khí Trảm của hắn bị chém hủy vỡ vụn, hóa thành mây tía nhè nhẹ tản ra. Đồng thời ba cái đầu giao long kia cũng bị cắt đôi bổ ra, sắc mặt tu sĩ Tây Mạc kia còn khó coi hơn, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, thì trong mắt mang theo vẻ khiếp sợ mơ hồ.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên trực tiếp hướng về phía mặt đất nhấn một cái.

- Tử Khí giảo sát.

Tay phải Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, tại trong một cái chớp mắt này, những mây tím kia lập tức phân tán ra bốn phía, dầy thêm lên một chút, đan xen vào nhau, chỉ một cái chớp mắt kéo dài, đã hóa thành từng sợi tơ rõ ràng, trong khoảnh khắc vờn quanh tu sĩ Tây Mạc. Trong khi cấp tốc vòng quanh, đồng thời truyền ra tiếng thét bén nhọn, Mạnh Hạo mạnh mẽ nắm chặt tay phải, những thứ sợi tơ mây tía này trong khoảnh khắc co rút lại.

Thuật ấy là Mạnh Hạo sau khi trở thành Tử Lô, ngoài đạt được đạt được thức thuật pháp thứ hai của Tử Khí Trảm trong Tử Khí nhất mạch ra, còn có thức thứ ba, Tử Lâm Nguyệt.

Vị tu sĩ Tây Mạc kia có chút âm trầm, mắt nhìn những sợi tơ mây tím quẩn quanh co rút lại, gã bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, tay phải bỗng nhiên nâng lên, trên mu bàn tay phải của gã lập tức lộ ra một cái đồ đằng.

Cái đồ đằng này rất đơn giản, là một cái nắm tay màu đỏ, cái nắm tay này cũng không lớn, giống như một cái nắm tay trẻ con nắm lại, nhưng lại cố tình trong một cái chớp mắt này, một cỗ khí thế ầm ầm từ trên người tu sĩ Tây Mạc bộc phát ra.

Tay phải gã nâng lên, hung hăng hạ xuống phía trước một quyền.

Một quyền này đánh vào hư vô, nhưng nó lại nhấc lên tầng tầng sóng gợn, mờ mờ có tiếng khóc chói tai của trẻ con truyền ra, tiếng nổ vang động trong khoảnh khắc truyền khắp bốn phía, quẩn quanh, tại trong một cái chớp mắt này những sợi tơ mây tím, đụng chạm cùng với làn sóng

gợn, trực tiếp nổ bung, hủy diệt.

Nét mặt tu sĩ Tây Mạc này cũng tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi nhìn về phía Mạnh Hạo, trong ánh mắt lộ ra một chút kiêng kị.

- Đan sư Tử Vận Tông Nam Vực, không nghĩ tới cũng có được tu vi như thế, hôm nay là tại hạ lỗ mãng rồi, cáo từ.

Gã nói xong thân mình lui về phía sau, trên tay trái xuất hiện cái đồ đằng thứ ba, cái đồ đằng này chỉ là một nửa, hình như nó không trọn vẹn, nó không cũng hoàn toàn ngưng tụ ra. Nhưng dù chỉ là một nửa, nó cũng làm cho thân thể tu sĩ Tây Mạc này mơ hồ, như sắp dung nhập vào hư vô.

- Một câu lỗ mãng?

Trong mắt Mạnh Hạo sát cơ chợt lóe lên, mới rồi nếu không phải hắn né tránh nhanh thì giờ phút này đầu và chân đã ở hai nơi khác biệt, giờ phút này trong lúc lời nói thân mình đã tiến thẳng về phía trước.

- Tu sĩ Nam Vực các ngươi chính là cố chấp cắn không nhả, ta và ngươi rõ ràng đều là cảnh giới Giả Đan, mới rồi ngươi cũng đã dùng toàn lực, lực lượng của ta và ngươi cũng chỉ là ngang nhau mà thôi.

Vị tu sĩ Tây Mạc kia hừ lạnh một tiếng, nhưng khi gã vừa mới nói xong, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Việc làm cho sắc mặt gã biến đổi đó là, trong chớp mắt đó Mạnh Hạo cất một bước đi ra, dưới sự vận chuyển tu vi của hắn, khí thế ầm ầm bùng nổ, khí thế kia trực tiếp vượt qua những lần trước, chấn động bát phương.

Cùng lúc đó tay phải Mạnh Hạo nâng lên, ba ngón tay hướng về phía trước.

Tam chỉ Huyết Ấn trong một chớp mắt kinh thiên xuất ra, hóa thành ba đạo Huyết Sát khí tức kinh người, đi thẳng đến tu sĩ Tây Mạc.

- Nếu tiếp được tam chỉ của Phương mỗ mà không chết, ngươi có thể rời đi.

Sắc mặt tu sĩ Tây Mạc đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, ban đầu thân thể gã đã có chút mơ hồ, giờ phút này trong khoảnh khắc lại trở về chân thật, căn bản là không thể giống như hư vô. Tay phải gã nâng lên vỗ vào chỗ mi tâm, lập tức đồ đằng ba con giao long hiện ra, lại có thêm đồ đằng nắm tay huyết sắc cũng xuất hiện, biến ảo thành vật tương ứng, đẩy thẳng về phía trước.

Cùng với Tam chỉ Huyết Ấn của Mạnh Hạo, trong nháy mắt chạm cùng một chỗ.

Tiếng nổ vang động lại ầm vang bát phương, dưới tiếng nổ khuếch tán vang ầm ầm, một tiếng hét thảm thiết từ trong miệng tu sĩ Tây Mạc truyền ra, thân mình gã run lên, đồ đằng nắm tay trẻ con trực tiếp bị hủy diệt, khi trong miệng gã phun ra một ngụm tiên huyết, thì ba con giao long cũng theo đó mà dập nát. Tu sĩ Tây Mạc này lùi lại mấy bước, sắc mặt hoảng sợ tái nhợt, không kịp mở miệng nói điều gì, một đạo Huyết Chỉ Ấn trong nháy mắt phóng đến, trực tiếp xuyên thấu qua mi tâm của gã.

Chấn động toàn thân, tu sĩ Tây Mạc này trực tiếp ngã xuống đất, khí tuyệt thân vong.

Mạnh Hạo đi tới, cúi đầu nhìn thoáng qua tu sĩ Tây Mạc đã tử vong, đối với tên của đối phương hắn cũng không biết, giờ phút này hắn ngồi xổm người xuống, từ trên người tu sĩ lục ra một cái túi trữ vật, sau khi cất xong, trong mắt hắn lộ ra một chút trầm tư.

- Xem ra nơi đây không phải chỉ có một mình ta….

- Tu sĩ Tây Mạc công pháp kỳ lạ, hoàn toàn không giống với tu sĩ Nam Vực, nếu không chỉ là tu sĩ Giả Đan tầm thường, một chỉ Huyết Ấn của ta cũng đã có thể giết chết.

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn thoáng qua tu sĩ Tây Mạc này, hắn phát hiện ra trên người tu sĩ này đồ đằng trên hai tay giờ phút này giống như là đã hòa tan, đã trở thành nước màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 452: Tinh không viễn cổ!

- Tây Mạc...

Mạnh Hạo nhíu mày, hai bên Thiên Hà hải, Nam Vực cùng Tây Mạc tương liên, trung gian còn lại là Mặc Thổ, Mặc Thổ không lớn, chỉ là một mảnh đất mà thôi.

Nhưng nó lại là thông đạo duy nhất giữa Tây Mạc cùng Nam Vực, ngoài ra, những địa phương khác đã bị tu sĩ cấp Lão Tổ của song phương, ở rất nhiều năm trước liền phong ấn, khiến mặt đất xuất hiện lĩnh vực.

Dù sao ở trong lịch sử, giữa Tây Mạc cùng Nam Vực phát sinh qua hai lần đại lục chi chiến kinh thiên động địa, ở trong hai lần đại chiến đó, tất cả tông môn của Tây Mạc cùng Nam Vực đều bị vây trong chiến tranh, đây không phải là chiến tranh của một tông môn, một gia tộc, mà là chiến tranh kinh thiên của hai đại khu vực.

Vả lại bên phát động chiến tranh, đều là Tây Mạc!

Bởi vì Tây Mạc tài nguyên tu hành cằn cỗi, cộng thêm khí hậu ác liệt, linh khí rất thưa thớt, nhưng càng như vậy, ngược lại càng là sản sinh ra không ít hạng người kinh diễm tuyệt luân, khiến cho lực lượng Tây Mạc, tại bên trong tình huống gian nan kia, càng thêm quật khởi.

Ở Tây Mạc, tu hành không phải trọng điểm, trọng điểm là sinh tồn, sự tàn khốc cá lớn nuốt cá bé này, so với Nam Vực còn nghiêm trọng hơn không chỉ vài lần, cho nên dưới tình huống như thế, phàm là tu sĩ vượt qua được để trưởng thành đều so với tu sĩ cùng trình độ của Nam Vực cường đại hơn nhiều lần.

Bọn họ hâm mộ Nam Vực dồi dào, cho nên muốn chiến!

Hai chiến hai bại, cũng đã hình thành phong ấn khổng lồ ở giữa phân cách tây cùng nam.

Mạnh Hạo nâng tay phải lên, một biển lửa tản ra, đem thân thể tu sĩ Tây Mạc kia đốt thành tro, sau đó hai mắt chợt lóe, ý cảnh giác càng nhiều, hóa thành cầu vồng hướng về phía trước gào thét mà đi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ở khu vực khác trong mê cung này không chỉ là Tây Mạc, còn có tu sĩ Nam Vực bản thổ, sau khi chạm mặt đối phương hoặc là tương trợ, hoặc là ra tay, một mảnh hỗn loạn.

Mà ngoại giới, giờ phút này Lão Tổ các tông cũng đều đã quay lại quang trụ của mình, nhưng trên mặt khó tránh khỏi biểu tình lo âu, bởi vì đã trôi qua một tháng, nhưng lại không có một ai trở về.

Hiện tượng này chưa bao giờ xuất hiện qua, lúc trước phàm là người đụng chạm vào thi thể đều bị truyền tống đi, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là nửa tháng, đã bị truyền tống đi ra. Trừ phi là... Toàn bộ tử vong!

Vả lại theo một màn xuất hiện một tháng trước, ở bốn phía thi thể kia rõ ràng xuất hiện một tầng quầng sáng, quầng sáng này ngăn cách tất cả người ngoài tiến đến, cho dù là Lão Tổ Trảm Linh, cũng đều là dừng bước trước quầng sáng không thể tiến vào.

Nhưng bọn họ có thể cảm nhận được, quầng sáng này chính là lấy hơi thở nào đó của thi thể tiên nhân kia tản ra hình thành nên, khí tức này rất tốt… đoán chừng ... Đó là sinh cơ!

Cái gọi là tiên nhân này, y còn chưa chết, còn có một tia khẩu khí!

Nam Vực bị chấn động, tiến đến càng nhiều là Lão Tổ, vẫn như trước thúc thủ vô sách. Trừ phi là vận dụng chí bảo các tông, nếu không trong khoảng thời gian ngắn không thể đem quầng sáng này đánh mở, nhưng...

Bọn họ cũng đều nhìn ra. Cho dù là không sử dụng chí bảo, qua một tháng nữa, tấm quầng sáng này cũng sẽ tự động tản ra.

Nhất là các tông đã phát hiện, phàm là đệ tử biến mất, mệnh giản của bọn hắn hầu hết đêu vẫn còn, số bị vỡ vụn không nhiều lắm, hiển nhiên tuyệt đại đa số còn không có nguy hiểm đến tánh mạng, vì thế liền trầm mặc ở bên ngoài đợi.

Bởi vì, bọn họ mặc dù cũng không nói đến, nhưng thân là Lão Tổ, lại há có thể nhìn không ra, quầng sáng này tồn tại, so với nói là ngăn cách, không bằng nói là bảo vệ, lúc này đây mọi người biến mất, cùng với nói là nguy cơ, không bằng nói là một hồi tạo hóa.

Đây là... Một lần truyền thừa!

Trong mê cung, thiên kiêu đạo tử của các tông đang dùng đủ loại phương pháp, đi tìm cửa ra của vùng đất này, nhưng không có bất luận kẻ nào có thể làm được, nhưng mà... thật ra có không ít người, ở chỗ này đã lấy được một ít tạo hóa.

Tỷ như Sở Ngọc Yên, nàng giờ phút này hô hấp dồn dập, sau khi đi tới cuối đường một cái ngã ba, xuất hiện ở trước mặt nàng, rõ ràng là một vách đá dựng đứng, tại trên tuyệt bích kia, có khắc lượng lớn đan phương, từng cái đều làm cho nàng tâm thần chấn động.

Lý Thi Kỳ, đi lại trong từng tòa lầu các, kinh ngạc nhìn tất cả bốn phía, ẩn ẩn có thể phát hiện vô số thân ảnh ở bên người nàng đi tới đi lui, nhưng lại là hư ảo.

Giống như nàng đi đến một thế giới lạ lẫm, đã trở thành một người đứng xem.

Vị tu sĩ thanh niên trong danh sách chuẩn của Quý gia kia mang theo ngạo nghễ, chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn về một mảnh chiến trường

phía trước, chung quanh y vô số hài cốt, nhưng vẻ mặt y lại bất động, lững thững đi đến, ở phía trước của hắn rõ ràng tồn tại rồi một cái quan tài.

Còn có cái người nữ tử Phương gia đến từ Đông Thổ, giờ phút này vẻ mặt lạnh lùng, đi trong một khu tiên cảnh, trên trời tiên hạc bay múa, một mảnh mỹ hoán tuyệt luân.

Lý Đạo Nhất, Vương Hữu Tài, Hàn Sơn Đạo, Trần Phàm, còn có Hứa Thanh, Hàn Bối, bọn họ cũng ở trong mê cung này, đều thấy được những trường hợp bất đồng, nếu như có thể đi ra ngoài mà kể lại, người ngoài nhất định sẽ phát hiện, từng màn mà bọn họ trải qua cùng với tràng diện mà những người từng trở về miêu tả lại giống nhau như đúc!

Mạnh Hạo cũng là sau khi đi về phía trước, không biết bao nhiêu ngày đi tới một cái cuối đường, thấy được thế giới tồn tại ở nơi đó.

Chuẩn xác mà nói, đó là một mảnh tinh không mênh mông!

Vô số tinh thần, phát ra tinh quang rực, bốn phía một mảnh yên tĩnh, không có bất kỳ tiếng vang nào tồn tại, Mạnh Hạo đi ở trong tinh không, nhìn bốn phía, trong lúc mơ hồ, dựa vào lực lượng tuế nguyệt của hắn để cảm giác, hắn đã nhận ra nơi này tồn tại dấu vết tang thương cổ lão.

Cái loại tang thương này là sự hủ mục đã vượt qua mười vạn năm, cái loại cổ lão này là một loại mỏi mệt đến cực hạn, như tìm không thấy ý nghĩa sống sót mà thở dài.

Mà tấm tinh không này, Mạnh Hạo cảm thấy rất là xa lạ, cùng tinh không mà mỗi đêm hắn ngẩng đầu nhìn trời nhìn thấy khác nhau, hoặc cũng có thể nói là ..... hoàn toàn bất đồng!

Không có một viên tinh thần nào là giống nhau, tinh thần nơi này giống như tràn ngập tang thương viễn cổ, làm cho người ta sau khi nhìn thấy

đều cảm giác không phải là bầu trời đêm ngẩng đầu là thấy ở Nam Vực. Tự thân liền có cảm giác nhỏ bé, ở chỗ này, dường như có một loại cảm giác chính mình muốn cùng tấm tinh không này tan ra cùng một chỗ, thậm chí khi cỗ cảm giác này xuất hiện thì nội tâm sẽ hiện lên một cỗ tự tin cùng khát vọng mãnh liệt.

Cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn cũng không rõ, tất cả những người được truyền tống trở về từ thi thể này, thứ mà mỗi người gặp được, nhìn thấy đều không giống nhau, những tràng diện khác nhau này đến nay tất cả mọi người đang ở trong mê cung này đều đã và đang gặp được một trong số đó, nhưng duy chỉ có tinh không mà Mạnh Hạo gặp được ...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 453: Tinh không viễn cổ! (2)

Từ đầu tới cuối, bao gồm những người tử vong, bao gồm cả những người trở về, đều không có bất kỳ một người nào từng gặp qua cảnh như vậy.

Mạnh Hạo, là duy nhất!

Trong trầm mặc, bỗng nhiên Mạnh Hạo mạnh mẽ cúi đầu, hắn đã nhận ra ở phía dưới, trên một viên tinh thần, tràn ra từng trận lực lượng triệu hồi, trong chớp mắt khi cảm nhận được lực triệu hồi này, thân thể Mạnh Hạo nháy mắt như bị hút đi, trong phút chốc liền bay thẳng đến tinh thần kia.

Tốc độ cực nhanh, khó có thể hình dung, Mạnh Hạo nhìn thấy viên tinh thần này càng lúc càng lớn, cho đến cuối cùng thay thế tất cả mọi thứ trong ánh mắt, hắn thấy được tầng mây, thấy được hải dương, thấy được mặt đất.

Mặt đất mở rộng, lan tràn vô hạn, cho đến khi Mạnh Hạo thấy được ngọn núi, thấy được con sông, tiếp theo, trong nháy mắt, hắn xuất hiện ở trên một đỉnh núi, giờ phút này là đêm tối, bầu trời hiển lộ tinh thần, Mạnh Hạo theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, thì hắn có được sự so sánh trực tiếp nhất với Nam Vực, tâm thần chấn động.

Xác thực hiểu rõ, là hoàn toàn bất đồng!

Tấm tinh không này, càng thêm sáng rõ, như không có chút che đậy nào, hiển lộ trong mắt, tang thương cũng tốt, cổ lão cũng thế, chúng nó đều tồn tại ở trong tinh không, không biết tồn tại bao nhiêu năm rồi.

Mỗi một viên tinh thần, đều là xa lạ, cùng bầu trời đêm Nam Vực, không

có bất kỳ nửa điểm giống nhau.

- Đây là tinh không của viễn cổ trong trí nhớ của ta.

Một thanh âm bình tĩnh từ phía sau Mạnh Hạo truyền tới, Mạnh Hạo chậm rãi xoay người, thấy được một trung niên nam tử không biết từ khi nào thì đã ngồi ở trên một sơn thạch phía sau hắn, cách đó không xa.

Nam tử này mặc một thân trường bào thanh lịch, một đầu tóc đen tùy ý tán ở sau người, tướng mạo tuấn lãng, trên mặt cũng có một cỗ cảm giác tà dị, cùng lão giả mà Mạnh Hạo nhìn thấy ở trong thế giới Đường lâu có chút khác nhau, nhưng nếu cẩn thận nhìn lại, bọn họ rõ ràng chính là một người.

Ở trước mặt của y, rõ ràng có một đống lửa, hỏa diễm thiêu đốt, đang quay một sinh vật ..... dường như là rắn.

- Ngồi xuống.

Trung niên nam tử thản nhiên mở miệng.

Mạnh Hạo trầm mặc, đi tới phụ cận, sau khi ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía con rắn đang được quay trên đống lửa kia, nhưng càng xem, hắn càng thấy được có chút kỳ quái, con rắn này có vuốt, mặc dù giờ phút này cũng đã khét rồi, nhưng con rắn này ấy thế mà lại còn chưa có chết, đang giãy dụa.

Càng làm cho Mạnh Hạo chấn động tâm thần, là con rắn này thế mà lại còn có sừng nữa, giống như sừng hươu vậy, Mạnh Hạo ngưng thần nhìn kỹ, sau khi từ trên thân thể nhìn có vẻ như đã cháy xem này cẩn thận tìm kiếm manh mối, hắn bỗng nhiên hít vào một hơi khẩu khí.

- Đây là...

- Một con bạch long mà thôi, có được tu vi vô hạn tiếp cận tầng thứ nhất của tiên cảnh, bị ta gặp được ở ngọn núi thứ tám, nó đói bụng rồi, muốn tới ăn ta, nhưng ta cũng đói bụng.

Trung niên nam tử nhẹ nhàng bâng quơ mở miệng, nhưng những lời y nói, Mạnh Hạo tuy nói là nghe không ra tiên cảnh tầng một là cường đại cỡ nào, cũng không biết núi thứ tám là cái gì, nhưng ẩn ẩn có thể cảm nhận được, bạch long này, nhất định là cường đại đến mức làm cho người ta rung động.

- Ngươi ăn hay không?

Trung niên nam tử ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, tay phải nâng lên chém một nhát lên thân thể bạch long dài tầm một cánh tay kia, lập tức đem nó chém thành hai nửa.

- Ngươi thích ăn đầu, hay là ăn cái đuôi?

Trung niên nam tử hỏi.

- Ách... Ăn đầu đi.

Mạnh Hạo chần chờ một chút, trung niên nam tử cười mắng một câu.

- Tiểu tử ngươi cũng biết ăn đấy.

Nói xong, trung niên nam tử đem nửa người trên của bạch long kia, đưa cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sau khi nhận lấy, có chút kinh hãi đảm chiến, ngẩng đầu nhìn đối phương một ngụm cắn lên đuôi bạch long, trực tiếp từng miếng từng miếng cắn ăn luôn, hắn hít sâu một cái, mắt nhìn nửa người trên của bạch long trong tay, tự nói với mình nơi này là cảnh tượng huyền ảo mà thôi, vì thế cho lên miệng.

Chóp chép, ực, từng miếng từng miếng cắn, đầu rồng này rất là thanh thúy, hương vị đặc biệt ngon, Mạnh Hạo ăn một miếng, nhất thời trong miệng thơm nức, hai mắt sáng ngời, vội vàng bắt đầu miếng lớn mà ăn, không bao lâu sau đã đem nửa người trên của bạch long ăn vào trong bụng.

- Ăn ngon chứ? Ta trước kia hàng năm đều phải ăn một con.

Trung niên nam tử nhìn Mạnh Hạo, cười mở miệng.

- Hương vị cũng không tệ lắm.

Trên mặt Mạnh Hạo lộ ra vẻ ngại ngùng.

- Kì thật hương vị càng ngon hơn không phải là bạch long mà Ứng Long trong thân thể ngươi kìa, bắt nó hầm thành canh, hương vị càng ngon, đáng tiếc Ứng Long hiếm thấy, từng con sau khi đại thành đều là khó chơi đến cực điểm. Vận khí của ta xem như ngon lành rồi, liều mạng bị đuổi giết ba vạn năm, rốt cục cũng uống qua được một lần.

Trung niên nam tử liếm liếm môi, nhìn thoáng qua vị trí đan điền của Mạnh Hạo.

Cái nhìn này, làm cho Mạnh Hạo hít sâu một cái, hắn lập tức phát hiện, nội đan Ứng Long trong tòa đạo đài thứ nhất giờ phút này thế nhưng lại run rẩy lên, giống như sợ hãi đến cực hạn.

- Tiền bối đem vãn bối triệu hoán đến đây, không phải chỉ vì cho vãn bối ăn một lần bạch long mà thôi chứ.

Mạnh Hạo nhanh chóng nói sang chuyện khác, mới vừa rồi bị trung niên nam tử này cứ như vậy đảo mắt qua, ánh mắt như đang nhìn đồ ăn làm cho da đầu Mạnh Hạo run lên.

Trung niên nam tử lúc này mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, giống như hành động lần này, phải dùng định lực rất lớn, ngẩng đầu lên, mắt nhìn tinh không.

- Tấm tinh không này là ký ức viễn cổ của ta ... Đáng tiếc ta ngủ say lâu lắm lâu lắm rồi, vừa tỉnh lại liền đi tới nơi đây, không biết tinh không ngoại giới có còn như cũ hay không, hay là đã nhiều hơn hoặc ít đi một số tinh thần.

Trung niên nam tử nhẹ giọng mở miệng, thanh âm có chút phiền muộn.

- Nghe kỹ, tiểu tử kia, lão phu họ Sửu Môn, sinh ra ở Hổ Lao tinh bên ngoài núi thứ bảy, Sửu Môn Đài, chính là tục danh của lão phu!

Ánh mắt trung niên nam tử từ trên trời sao thu hồi, nhìn về phía Mạnh Hạo, trên mặt lộ ra biểu tình nghiêm túc.

- Vì chuyện cũ của một cố nhân ở núi thứ tám, nên tham dự đạo chiến giữa núi thứ tám và núi thứ chín, trọng thương trong trận đấu đó, vốn là phải vẫn lạc rồi, nhưng một hơi thở cuối cùng vẫn không tiêu tan, còn sót lại đến nay.

- Lão phu chết thì cũng được đi, nhưng truyền thừa thì không thể bị đứt đoạn ở đời ta được ..... mà ngươi, năm đó có thể nhìn thấy được ta, cũng chính là đã cho ta một cái tinh tiêu, làm ta một hơi thức tỉnh, rơi xuống nơi đây.

- Huyết mạch của ngươi đặc thù, nếu cơ duyên xảo hợp, có thể đi ra khỏi Nam Thiên Tinh nho nhỏ này, đi đến gia hương của lão phu, đem truyền thừa đưa trở về...

- Đây là việc lão phu hy vọng ngươi làm, mặc kệ ngươi có thể làm được hay không thể làm được, ta cũng không có tiếc nuối!

Trung niên nam tử ngóng nhìn Mạnh Hạo.

- Để báo đáp lại ta sẽ tặng ngươi mấy phần đại lễ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 454: Tiên Nhân Chỉ Đường.

- Phần đại lễ thứ nhất, là một phần ấn ký mà lão phu sau khi thành tiên cảm ngộ, luyện hóa ngưng tụ ra được, ấn này tên là Tiên Nhân Chỉ Đường, chỉ có người tự thân thành tiên trong Cửu Sơn Hải, không tiếc tu vi ngã xuống, mới có thể luyện chế ra được, là bảo vật vì hậu bối tử tôn mà sáng tạo ra!

- Bảo vật này có thể giúp ngươi vấn đạo đại viên mãn, bước ra bước đầu tiên tiến về đỉnh phong, khi đạp nhập thăng tiên có người chỉ đường, có thể giúp ngươi tăng thêm ba thành nắm chắc có thể thành tiên!

- Vả lại một khi thành tiên, tiếp dẫn không còn là lực của viên tinh thần này nữa mà là trực tiếp tác động tinh không hàng lâm!

Trung niên nam tử nói xong, tay phải bỗng nhiên nâng lên, một phen đặt tại mi tâm, khi nhấc lên, trực tiếp từ mi tâm kéo ra một đoàn quang mang rực rỡ.

Một cỗ khí tức không thuộc về thế giới này từ trong quầng sáng này phát tán ra, khí tức này Mạnh Hạo chỉ mới cảm nhận một tia, tâm thần liền lập tức nổ vang, hắn có loại cảm giác mãnh liệt, trong hào quang này ẩn chứa lực lượng khủng bố, nếu là nổ tung, có thể đem trọn cái Nam Vực này trong nháy mắt hóa thành tro.

- Này...

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, kinh ngạc nhìn quang mang trong lòng bàn tay trung niên nam tử, cùng lúc đó Mạnh Hạo lại còn cảm nhận thấy được, sau khi lấy ra tia sáng này, khí tức của trung niên nam tử lập tức

yếu đi một nửa, tinh không cùng mặt đất xung quanh có vẻ không ổn, xuất hiện dấu hiệu mơ hồ.

- Thành tiên khó... Có thể có Tiên Nhân Chỉ Đường này, khó khăn của ngươi sẽ giảm ít hơn nhiều, chỉ cần ngươi có thể trưởng thành đến một khắc thành tiên, ngươi liền có khả năng rất lớn bước ra được một bước kia!

- Vật ấy là phần đại lễ thứ nhất ta đưa cho ngươi!

Trung niên nam tử sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng có chút tan rã, nhưng vẫn sang sảng cười, không chút ngập ngừng, đem Tiên Nhân Chỉ Đường hoàn toàn có đủ sức để dẫn đến vô số cường giả tranh đoạt này, trực tiếp đặt tại mi tâm Mạnh Hạo, quang mang kia nháy mắt dung nhập vào thân thể Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo chấn động toàn thân, hai mắt nhắm nghiền, hồi lâu mở ra thì hắn lập tức phát hiện chính mình dường như cùng lúc trước có khác biệt rất lớn, nhưng lại phân không rõ rốt cuộc có cái gì bất đồng, chẳng qua là cảm thấy, dường như ý nghĩ rõ ràng hơn không ít.

- Phần đại lễ thứ hai ta đưa cho ngươi, ta nghĩ ngươi ắt hẳn cũng đã nghe qua, một trong tam đại kinh văn, Đạo Thần Kinh! Thái Linh, Đạo Thần, Trảm Thiên, ba bộ kinh văn, không chỉ là truyền lưu ở tinh thần mà ngươi đang sống, trong Cửu Sơn Hải, cũng đều truyền lưu tam đại kinh văn này!

- Đáng tiếc, thứ thế nhân vốn có, đều là tàn thiên, đến nay mà nói mới chỉ có hai người tập hợp được đầy đủ, đã lấy được xưng hô đạo cảnh, một trong số đó, là Đạo Thần núi thứ nhất!

- Thứ hai chính là Thái Linh của núi thứ chín các ngươi!

- Chỉ có hai cường giả này, góp nhặt đầy đủ Thái Linh Kinh cùng Đạo

Thần Kinh, những người khác có được, chỉ là tàn quyển mà thôi, về phần Trảm Thiên Kinh thần bí nhất kia, đến nay đã qua vô số năm tháng, thủy chung không có ai thu thập đủ toàn bộ, cũng không tu luyện được đến cảnh giới đại viên mãn, không giành được danh hiệu Trảm Thiên.

- Mà Đạo Thần kinh này của lão phu, chỉ có một quyển, nhưng một quyển này, trình độ trân quý vượt qua mấy cuốn khác nhiều lắm, cuốn này là cuốn thần thức! Lão phu sở dĩ đạo chiến mà không chết, có liên hệ rất lớn với việc tu hành cuốn này.

- Bởi vì thần trí của ta cao gấp ba lần so với tu sĩ cùng cảnh giới, đây ..... chính là ưu thế khi tu hành cuốn Đạo Thần này, gấp ba là cực hạn, nhưng nếu ngươi có thể lại đạt được các Đạo Thần tàn cuốn khác, còn có thể đề cao hơn!

- Thuật này, lão phu truyền cho ngươi!

Trung niên nam tử lại nâng tay phải lên, trong khoảnh khắc đặt tại trán Mạnh Hạo, ở trong đầu Mạnh Hạo, hiện lên một mảnh kinh văn, từng cái kinh văn đều phát ra hắc quang, đồng thời với việc in dấu ấn thật sâu trong đầu óc Mạnh Hạo, thân thể hắn ầm ầm chấn động, linh thức trong nháy mắt, điên cuồng bạo tăng.

Thời gian ngắn ngủn mấy cái hô hấp, linh thức của hắn liền gia tăng gần như gấp đôi, nếu lúc này tản ra ngoài đủ để tràn ngập bát phương.

Linh thức càng mạnh, thì đan khí sinh ra lại càng thêm nồng đậm, lấy đan khí thi triển thuật pháp, lại càng là kinh người, cực hạn khi thôi diễn chiêu thức thuật pháp, đồng dạng cũng vượt xa người khác.

Mà giờ khắc này, chỉ là khắc ấn mà thôi, Mạnh Hạo liền đã lấy được linh thức gấp đôi, có thể tưởng tượng, nếu hắn tu hành lâu dài, nhất định có thể không ngừng gia tăng!

Lúc này đây, đối với Mạnh Hạo mà nói, là một lần tạo hóa kinh người, gia thân của lần tạo hóa này, làm cho Mạnh Hạo hô hấp dồn dập.

- Thế nào, ngươi sở dĩ có thể trong một khắc liền gia tăng gấp đôi linh thức, là vì nửa con rồng kia, bạch long lực chủ về thần thức, lấy tu vi của ngươi, còn chưa đủ để hoàn toàn tiêu hóa, cần chậm rãi dung hòa có thể làm cho thần trí của ngươi, gia tăng ổn định!

Trung niên nam tử cười nói.

- Bạch long... Đây không phải là hư ảo sao?

Mạnh Hạo cảm thụ được linh thức trong cơ thể gia tăng, hắn giờ phút này nắm chắc đối với Kết Đan trong nháy mắt bạo tăng, giờ phút này nghe lời trung niên nam tử nói, Mạnh Hạo theo bản năng mở miệng.

- Tuy nói là hư ảo !

Trung niên nam tử ánh mắt bỗng nhiên trừng lớn, tay phải nâng lên vỗ lên đầu Mạnh Hạo một cái.

- Tiểu tử tham ăn ngươi à, đó là con bạch long khô duy nhất còn lại của ta mấy năm nay rồi, tuy nói hiệu quả kém rất nhiều, nhưng vốn định là trước khi chết có thể ăn cho thỏa mãn một phen, đáng tiếc đáng tiếc, ngươi thế mà ăn mất một nửa.

- Thôi thôi, ta lúc trước còn chưa nói hết, phần lễ vật thứ nhất cùng thứ hai đã cho ngươi rồi, hiện tại cho ngươi một phần đại lễ cuối cùng ... Tiểu tử kia, ngươi phải nhớ kỹ cho ta, nếu ngươi không thể mang theo truyền thừa của ta trở lại Hổ Lao tinh, lão phu cho dù chết rồi, cũng đều đi theo nguyền rủa ngươi!

Trung niên nam tử dường như có chút không cam lòng, giống như đối với tạo hóa nơi này của Mạnh Hạo, bộ dạng có chút ghen tị, thở dài, tay

phải bỗng nhiên nâng lên, một phen xâm nhập bộ ngực mình, rồi mạnh mẽ kéo xuống, trực tiếp từ bên trong thân thể của mình, túm ra một đoàn bạch sắc quang mang.

Tia sáng này, mang theo mùi thơm ngát nhàn nhạt, khi tràn ra làm cho Mạnh Hạo sửng sốt, hắn có thể thấy rõ ràng, tại trong bạch sắc quang mang kia, ẩn chứa một miếng lăng phiến màu trắng.

- Đây là...

- Đây là do một ngụm tiên linh khí của lão phu biến thành, trong đó ẩn chứa truyền thừa thuộc về lão phu có thể dẫn ngươi đến Hổ Lao tinh. Truyền thừa này chỉ có sau khi ngươi đem ngụm khí tức tiên linh này hòa tan được hết, mới có thể nhìn đến.

- Đến lúc đó ngươi nếu muốn học, cũng có thể học, tóm lại đưa đến Hổ Lao tinh cho lão phu là có thể!

- Nhưng mà dựa theo tính toán của ta, ngươi không có mấy trăm năm, rất khó hấp thu hoàn toàn.

Trung niên nam tử nói thầm một câu, chịu đựng đau lòng, đem lăng phiến màu trắng này, trực tiếp đặt tại bụng Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 455: Nguy cơ!.

Mạnh Hạo toàn thân chấn động mạnh một cái, lăng phiến màu trắng này rõ ràng xuất hiện ở trên mười tòa đạo đài trong cơ thể hắn, phát ra bạch sắc quang mang, nháy mắt liền cùng mười tòa đạo đài liên hệ lại với nhau.

Cùng lúc đó, một cỗ tu vi tràn đầy ầm ầm ở trong cơ thể Mạnh Hạo bộc phát ra, mười tòa đạo đài chấn động, trực tiếp tràn ra lượng lớn mây tía, những mây tía này quấn quanh ở trên lăng phiến màu trắng. Mạnh Hạo chấn động tâm thần, hắn lập tức phát hiện một màn này, cùng hắn lúc trước khi muốn Kết Đan mà nuốt vào Tam Phàm Đan có chút tương tự.

- Đây là... muốn Kết Đan!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập.

- Ngươi cũng đến thời điểm Kết Đan rồi, ngụm khí tức tiên linh này, chỉ cần tràn ra một chút, liền giúp đỡ ngươi Kết Đan ... tự giải quyết cho tốt, tất cả hy vọng của lão phu, đều đặt ở trên người ngươi.

- Cẩn thận Thanh La Tông.

- Cẩn thận một cỗ lực lượng cổ xưa đến từ phương Đông trên viên tinh thần này, nếu lão phu không có nhìn lầm, chủ nhân của cỗ lực lượng kia, đã trở thành đỉnh của tinh cầu này.

- Ngươi huyết mạch đặc thù, những suy đoán của ta về lai lịch của ngươi, đều ở trong ngụm khí tức tiên linh kia, nhiều năm sau, chờ ngươi dung hợp toàn bộ xong, ngươi liền sẽ thấy.

- Nhưng mà, lão phu cũng không bảo đảm tất cả là thật...

Trung niên nam tử cấp tốc mở miệng, thân thể y chậm rãi mơ hồ, thế giới bốn phía bắt đầu vỡ vụn.

- Ta cuối cùng muốn đánh cuộc một lần, tiến vào trong Vãng Sinh động trên viên tinh thần này của các ngươi, động này thần bí, dựa theo phân tích của ta, ứng cùng đạo hải dưới núi thứ chín có chút liên hệ.

- Tự mình ..... bảo trọng ..... thế giới ý thức của ta rất nhanh sẽ hỏng mất, sau khi hỏng mất... tất cả những người bên trong đều sẽ bị truyền tống ra ngoài...

Thanh âm đứt quãng, khoảnh khắc sau khi biến mất, bốn phía Mạnh Hạo lập tức nổ vang ngập trời, một cái chớp mắt... Toàn bộ biến mất.

Bốn phía như trước vẫn là tường thành, nhưng tường thành này đã xuất hiện khe nứt.

Tiếng động ken két khuếch tán, Mạnh Hạo nhìn bốn phía, hắn hít sâu một cái, một màn lúc trước quá nhanh, làm cho hắn giờ phút này hồi tưởng lại, giống như nằm mơ vậy, nhưng Đạo Thần kinh trong đầu, miếng linh phiến do khí tức tiên linh tạo thành trong cơ thể kia, lại là tồn tại chân thật.

Nhất là giờ phút này trong cơ thể hắn mười tòa đạo đài đang rất nhanh hòa tan, phóng xuất ra tử khí nồng đậm trước nay chưa từng có, quấn quanh bên ngoài lăng phiến, ẩn ẩn như muốn thành đan.

Mạnh Hạo trong lòng biết, chính mình đã bắt đầu Kết Đan, một quá trình này nguyên bản cần thời gian rất dài, nhưng dưới sự trợ giúp của tiên linh khí được thúc đẩy nhanh hơn vô hạn, nhưng lúc này, lại là vào thời khắc mấu chốt!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, một tiếng nổ vang lên, nháy mắt từ trên

vách tường trải dài truyền ra, ngay sau đó, vách tường kia trực tiếp nổ bung hỏng mất, một cỗ hơi thở bá đạo, nháy mắt vọt tới.

- Rốt cuộc tìm được rồi, nơi này chính là chỗ mà Lão Tổ nói là chỗ tiên nhân kia ngủ say... Hả?

Theo thanh âm mà đến, chính là thanh niên họ Quý một thân trường bào màu xanh, vẻ mặt ngạo nghễ!

Hai mắt của gã chớp một cái, liền rơi xuống trên người Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra u mang, vẻ mặt hờ hững biến đổi, lộ ra âm trầm.

- Bị ngươi đoạt rồi?

Thanh niên họ Quý vẻ mặt ngạo nghễ, lời nói cao cao tại thượng, giống như căn bản cũng không có đem Mạnh Hạo để vào mắt, giống như đang chất vấn hạ nhân trong gia tộc vậy.

Mạnh Hạo nhíu mày, nhưng nghĩ đến sự khủng bố của gia tộc đối phương, nghĩ đến thái độ kiêng kị của An Tại Hải, nghĩ đến từng màn hắn đã trải qua, đối với truyền thuyết về chữ Quý này, Mạnh Hạo đè xuống nội tâm không vui.

Vả lại hắn giờ phút này không thích hợp ra tay, tu vi trong cơ thể đang đứng ở thời khắc mấu chốt, trọng yếu như thời kì lột xác, lúc này ra tay, Mạnh Hạo không biết có thể tạo thành ảnh hưởng đối với sự tăng lên của chính mình hay không.

Mặt khác thanh niên họ Quý trước mắt này tu vi đã là Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong, thậm chí so với tu sĩ mặt xanh Mặc Thổ lúc trước còn cao hơn mấy lần.

- Ý các hạ, Phương mỗ không rõ, Phương mỗ cũng là tới đây chưa lâu, không thu hoạch được gì, hay là nơi này còn có bảo vật gì?

Mạnh Hạo kinh ngạc mở miệng, khi nói đến cuối cùng hai mắt lộ ra quang mang tham lam.

Hai mắt thanh niên họ Quý chợt lóe, sau khi liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, trên mặt lộ ra vẻ khinh miệt chán ghét, lại nhìn chung quanh, đáy lòng nổi lên nghi hoặc.

- Người này tu vi chỉ là Trúc Cơ, không có khả năng mở ra tiên thức của tiên nhân kia, mặc dù là tiên nhân này đã suy yếu đến cực hạn, vả lại bị vây trong ngủ say... cho dù là ta, nếu không có vật Lão Tổ cho cũng không thể mở ra tiên thức!

- Như vậy, là người khác đã đến đây trước rồi?

Trong đầu thanh niên họ Quý chớp mắt hiện lên một bóng dáng, chính là nữ tử họ Phương kia.

- Trước khi ngươi đến, có nhìn thấy có người nào khác từng ở chỗ này không? Thấy cái gì, còn không mau kể ra, nếu có một chữ giả dối, ngươi cùng với tông môn gia tộc của ngươi, toàn bộ đều sẽ bị hủy diệt!

Thanh niên họ Quý liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, không che dấu vẻ chán ghét, cao cao tại thượng giống như chất vấn.

- Những người khác? Thật là thấy được một vị, mặc quần áo màu xanh, nhưng ta không thấy rõ bộ dáng... Vị đạo hữu này. Nơi đây...

Mạnh Hạo chần chờ một chút, thấp giọng hỏi, nhưng không đợi hắn nói xong, nội tâm thanh niên họ Quý kia đã có xác định, tay phải vung lên, trên mặt lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

- Cút!

Trong hai mắt Mạnh Hạo khoảnh khắc lướt qua một tia hàn mang không thể nhận ra, nhưng vẻ mặt cũng là lộ ra ý yếu đuối. Liên tục lui ra phía sau, xoay người muốn ly khai.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, vách tường bên người Mạnh Hạo ầm ầm nổ bung hỏng mất, theo vách tường nổ bung, một bóng dáng màu xanh trong khoảnh khắc đi đến.

Theo bóng dáng này tiến đến, là một cỗ hơi thở cực kỳ bá đạo, khí tức này mạnh mẽ khuếch tán ra bốn phía, trực tiếp liền bao phủ bát phương. Trong khí tức này, chẳng những tồn tại sự bá đạo, còn có một cỗ khí chất duy ngã độc tôn.

Theo hơi thở tràn ra, bóng dáng màu xanh từng bước một đi tới, đây là một nữ tử. Chính là nữ tử họ Phương đồng dạng đến từ Đông Thổ, nàng mới vừa xuất hiện, hai tròng mắt liền chiếu thẳng lên người thanh niên họ Quý.

Về phần Mạnh Hạo ở một bên bị nàng trực tiếp xem nhẹ, một cỗ cảm giác kiêu ngạo ở trên người cô gái này hiển lộ cực kỳ rõ ràng.

- Quý Hồng Đông, đưa tiên tàng cho ta!

Nữ tử thanh y họ Phương tướng mạo xinh đẹp, trong kiêu ngạo mang theo hàn băng, thản nhiên mở miệng.

Trong chớp mắt khi thấy cô gái này xuất hiện, nội tâm Mạnh Hạo liền lộp bộp một tiếng, lui ra phía sau vài bước, nhưng không đợi hắn rời khỏi quá xa. Hai mắt thanh niên họ Quý kia bỗng nhiên co rút lại.

- Phương Du, ngươi đã đem tiên táng lấy đi, còn .....

Quý Hồng Đông lời mới nói một nửa, nội tâm bỗng nhiên vừa động, mạnh mẽ nhìn về phía Mạnh Hạo thì mắt phải liên tục nháy nháy bảy

lần.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 456: Nguy cơ!(2)

Mắt phải của y vừa chớp động liền xuất hiện song đồng, như mang theo lực lượng nào đó thu lấy tâm thần, liếc mắt một cái nhìn về phía Mạnh Hạo thì lập tức liền thấy được bên trong đan điền Mạnh Hạo, một tấm lăng phiến màu trắng!

Trừ bỏ lăng phiến thì là một mảnh mơ hồ, nhưng chỉ cần là lăng phiến này cũng đủ để làm cho sát cơ trong hai mắt Quý Hồng Đông nháy mắt lộ ra, nhưng lại lấy tốc độ cực nhanh biến mất.

Toàn bộ biến hóa này cực nhanh, nếu không cẩn thận nhìn, căn bản là phát hiện không ra chút manh mối nào.

- Không nói đạo lý!

Quý Hồng Đông cười lạnh một tiếng, không hề nhìn Mạnh Hạo, mà là thân mình nhoáng lên một cái, lao thẳng về phía Phương Du, khi tới gần thì tay phải nâng lên vung về phía trước, lập tức một mảnh tinh không khoảnh khắc xuất hiện ở phía sau y. Phương Du hừ lạnh một tiếng, tiến về phía trước một bước, tay phải nâng lên, một quyền đánh vào hư không, lập tức đã hình thành tiếng nổ vang, khuếch tán bát phương.

Thân hình Mạnh Hạo trong chớp mắt này lập tức lui lại, không chút do dự theo một phương hướng lao thẳng đi.

Hắn sắc mặt âm trầm, giờ phút này hắn đã nhận ra, vị Quý Hồng Đông kia đã nhìn ra manh mối, sở dĩ không có vạch trần cùng đuổi theo, hiển nhiên là bởi vì có nữ tử họ Phương ở bên, y không muốn nói ra, mà là tính sau đó một mình tìm đến hắn.

Lúc này vách tường bốn phía bắt đầu không ngừng vỡ vụn đổ xuống,

nhưng Mạnh Hạo không nắm chắc còn cần bao lâu nữa thì nơi này mới có thể hoàn toàn mở tung, hắn vỗ túi trữ vật, trực tiếp lấy ra Như Ý Ấn, sờ một cái, sắc mặt nhất thời khó coi.

Đây là hắn lần đầu tiên phát hiện, Như Ý Ấn không thể truyền tống.

- Không thể đem toàn bộ hy vọng đều đặt trên việc vùng đất này kịp thời vỡ tan .....

Mạnh Hạo trong lòng biết nếu trước khi nơi đây hỏng mất, hắn còn có biện pháp chạy trốn, nhưng nếu sau khi nơi đây hỏng mất, một khi bị Quý Hồng Đông đuổi theo, chính mình sẽ không ổn.

Thân phận của đối phương đến từ Quý gia khủng bố dẫn đến việc người này một khi bị giết, chẳng khác gì là đại họa sấm hạ ngập trời, Mạnh Hạo không biết được lấy đạo uẩn của Tử Vận Tông, có thể chống cự hay không, nhưng nghĩ đến, song phương căn bản không phải cùng một cái cấp bậc.

Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, đi về phía trước cũng chỉ là thời gian không đến nửa nén hương mà thôi, hắn bỗng nhiên cắn răng một cái, thân mình lập tức tạm dừng, khoanh chân ngồi xuống trên mặt đất, không để ý tới vách tường bốn phía đang sụp đổ, mà là ngồi xuống, vận chuyển tu vi, thôi động tăng tốc quá trình Kết Đan.

- Bất kể như thế nào, chỉ có Kết Đan rồi mới có thể chiếm cứ chủ động!

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh mang, giờ phút này là thời điểm nguy cơ, không cho hắn thời gian nghĩ nhiều, hai mắt khép kín, hắn phun ra một ngụm sương mù, lập tức hóa thành lôi vụ bao phủ bốn phía, cùng lúc đó, một tầng quầng sáng huyết sắc tản ra ở dưới thân Mạnh Hạo, mấy Huyết Thân cũng theo đó mà xuất hiện, ẩn núp ở bốn phía, hộ pháp cho Mạnh Hạo.

Mười tọa đạo đài trong cơ thể Mạnh Hạo giờ phút này truyền ra tiếng gầm rú chỉ có mình hắn có thể nghe thấy, theo lượng lớn tử khí tràn ra, mười tòa đạo đài này bắt đầu hòa tan.

Sau khi mười tòa đạo đài hòa tan toàn bộ là thời điểm Mạnh Hạo Kết Đan, có một ngụm khí tức tiên linh kia tồn tại, quá trình này được giảm bớt đến cực hạn, khiến cho Mạnh Hạo đã trở thành người có tốc độ Kết Đan nhanh nhất từ xưa đến nay.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Mạnh Hạo không biết Quý Hồng Đông lúc nào sẽ đuổi theo, nhưng việc này tất nhiên là cực nhanh, Quý Hồng Đông đã nhìn ra manh mối của bản thân, chắc chắn sẽ mau chóng bỏ qua nữ tử họ Phương, đến truy đuổi chính mình.

- Tất cả phải nhanh! !

Mạnh Hạo toàn lực vận chuyển tu vi trong cơ thể, không bao lâu sau, một tiếng nổ vang kinh thiên ở trong đầu óc Mạnh Hạo nháy mắt truyền ra, tòa đạo đài thứ mười của hắn trong nháy mắt đó hòa tan.

Cùng với sự hòa tan của tòa đạo đài thứ mười, lượng lớn tử khí lập tức tản ra, nhất tề lao về phía đám sương màu tím bên ngoài ngụm khí tức tiên linh, quấn quanh trên đó, khiến cho đám sương màu tím này cấp tốc chuyển động, ẩn ẩn tràn ra vô số sợi tơ màu tím, lan tràn toàn thân Mạnh Hạo.

Một cỗ khí tức cường hãn trực tiếp ở trên người Mạnh Hạo hiển lộ đi ra, nhục thân của hắn càng thêm cứng cáp dẻo dai, linh thức của hắn càng khuếch tán hơn một chút, rõ ràng nhất, là những Huyết Thân trong Huyết Sát giới kia, một đám khí tức nhất thời cường đại thêm không ít.

Bản tôn mạnh, thì bọn họ cũng theo đó mà mạnh lên!

Nhưng chỉ là như vậy, với Mạnh Hạo cũng chưa đủ, tốc độ vẫn còn quá

chậm, trên mặt hắn gân xanh nổi lên, liều lĩnh vận chuyển tu vi, nổ vang, tòa đạo đài thứ chín trực tiếp hòa tan, tử khí càng nhiều, đoàn tử vụ quay vòng nhanh hơn, ẩn ẩn như muốn ngưng tụ thành đan.

Ngay sau đó, tòa đạo đài thứ tám, thứ bảy nhất tề hòa tan, tiếng nổ vang quanh quẩn, hai tòa đạo đài này hòa tan, phóng xuất ra linh khí vượt xa lúc trước, khiến cho tốc độ tử vụ nhanh hơn, không ngừng mà hấp thu những tử khí này, thân thể Mạnh Hạo cũng ở một khắc này, tràn ngập quang mang màu tím.

Đoàn tử vụ tại đây cấp tốc xoay tròn, dấu hiệu trở thành Tử Đan càng thêm mãnh liệt, một màn này dù là Mạnh Hạo nuốt vào lượng lớn Tam Phàm Đan cũng không thể đạt tới. Giờ phút này, hắn mãnh liệt cảm nhận được, chính mình đã tiếp cận ... khoảng cách Kết Đan vô cùng gần!

- Nhanh nữa một chút!

Mạnh Hạo nội tâm gầm nhẹ, nổ vang, tòa đạo đài thứ tư, thứ năm, thứ sáu của hắn trong khoảnh khắc nhất tề hòa tan, cùng lúc với ba tòa đạo đài hòa tan, Mạnh Hạo lập tức nhận thấy được, xa xa có âm thanh thuật pháp va chạm truyền đến.

- Không phải Quý Hồng Đông...

Mạnh Hạo mặc dù đang vận chuyển tu vi, nhưng linh thức đã sớm tản ra, liếc mắt liền thấy được một bóng người, đang rất nhanh gào thét lao về phía bản thân.

Mạnh Hạo thầm than một tiếng, mở mắt ra, nhìn Lý Đạo Nhất từ nơi không xa mang theo nghiền ngẫm tươi cười, đi tới.

- Ta còn tưởng rằng là ai, đáng giá để cho Quý đạo hữu để ý như thế, cố ý để cho ta đuổi theo giữ lại, thì ra là Phương Mộc đại sư.

Lý Đạo Nhất mỉm cười, liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, chậm rãi đi tới.

- Khí tức Kết Đan? Ngươi thế nhưng lại lựa chọn ở chỗ này Kết Đan?

Lý Đạo Nhất sau khi tới gần, sửng sốt một chút, theo sau cười ha hả, trong tươi cười mang theo trào phúng.

- Không hổ là Phương Mộc đại sư, lại có quyết đoán như thế, nhưng mà ngươi không nên lấy thứ gì đó của Quý đạo hữu, lại càng không nên đụng phải ta, ta chỉ cần vừa nhìn thấy ngươi, sẽ bất tri bất giác dâng lên sát ý.

- Ngươi ra tay với ta, là muốn khơi lên đại chiến giữa Lý gia ngươi cùng Tử Vận Tông ta.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, vẻ mặt bình tĩnh, vì chính mình tranh thủ thời gian, trong cơ thể hắn tu vi còn đang vận chuyển, tòa đạo đài thứ ba đã sắp hoàn toàn bị hòa tan

- Lý mỗ tự nhiên sẽ không xuất thủ, chính là muốn quấy nhiễu một chút mà thôi, sau đó đem ngươi lưu lại, lấy mạng ngươi không phải ta, mà là đạo hữu Quý gia, việc này nghĩ đến Lão Tổ gia tộc nhất định là rất vui vẻ nhìn thấy.

Lý Đạo Nhất ngoài cười nhưng trong không cười, vừa nói tay phải vừa nâng lên, ấn thẳng đến mi tâm Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 457: Huyết mạch Quý gia!

Mạnh Hạo thầm than, hắn biết mình không thể tiếp tục đột phá, trong mắt sát cơ chợt lóe, đang muốn ra tay thì bỗng nhiên, vẻ mặt hắn khẽ động.

Cùng lúc đó, Lý Đạo Nhất cũng là biến sắc, mạnh mẽ nghịch chuyển, thân mình rất nhanh tránh sang một bên.

Ngay khi gã tránh ra, một tiếng hừ lạnh thanh thúy bỗng nhiên từ bốn phía truyền đến, cùng lúc đó, một luồng bạch mang, khoảnh khắc xuyên thấu đến vị trí của Lý Đạo Nhất lúc nãy, đuổi theo Lý Đạo Nhất.

Hứa Thanh một thân bạch y, dung nhan lạnh như băng, hóa thành cầu vồng cấp tốc mà đến, xuất hiện ở trước người Mạnh Hạo, mắt lạnh nhìn về phía Lý Đạo Nhất sắc mặt khó coi.

- Ngươi đột phá, ta đến đối phó gã.

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, lời nói mặc dù lạnh như băng, nhưng dừng ở đáy lòng Mạnh Hạo, cũng là hóa thành ý lo lắng.

- Hứa Thanh!

Ánh mắt Lý Đạo Nhất lộ ra tinh mang, đối với Hứa Thanh này, gã không xa lạ gì, năm đó ở ngoài miệng giếng Tây Bộ Nam Vực, gã cũng từng cùng chiến Hứa Thanh một trận.

Trận chiến ấy, gã đại bại!

Tuy nói từ đó về sau gã ngược lại là có đột phá, bước vào Kết Đan cảnh, mà một bại ngày đó, đối với gã mà nói là kích thích thật lớn, giờ phút này lại nhìn thấy Hứa Thanh, ánh mắt Lý Đạo Nhất lộ ra hàn mang, sát cơ chợt lóe, khi tay phải nhấc lên thì tu vi Kết Đan lập tức tràn ra.

Vẻ mặt Hứa Thanh vẫn thủy chung lạnh như băng, hai mắt chợt lóe, nhất thời có khí tức màu trắng từ trên người Hứa Thanh tản ra, hóa thành từng sợi tơ mảnh, lao thẳng về hướng Lý Đạo Nhất.

Tiếng nổ vang lập tức vang lên, Mạnh Hạo nhắm mắt, toàn tâm đắm chìm trong việc vận chuyển tu vi, tòa đạo đài thứ ba nháy mắt hòa tan, tử khí mênh mông tràn ngập trong cơ thể hắn, thẩm thấu đi ra, khiến cho thân thể Mạnh Hạo giờ phút này trở thành một mảnh tử quang.

Đấu pháp giữa Hứa Thanh cùng Lý Đạo Nhất rõ ràng Hứa Thanh chiếm thượng phong, trên thực tế nếu bàn về tu vi chân chính, Hứa Thanh dung hợp Phượng Tổ tuyệt đối không phải là đối tượng mà hạng người như Lý Đạo Nhất có thể so sánh, đó là của cấp bậc Lão Tổ các tông.

Chính là, ý thức của Hứa Thanh là ý thức chủ động, nàng còn không thể trong thời gian ngắn hoàn toàn dung hợp, phát huy toàn bộ, giờ phút này thực lực có thể phát huy ra, ngay cả một phần trăm trong đó cũng chưa tới, tuy nói như thế, nhưng vẫn là đứng trên Lý Đạo Nhất.

Mặc cho Lý Đạo Nhất giương ra thủ đoạn gì, vẻ mặt Hứa Thanh đều vẫn như thường, nếu không phải là nàng thủy chung không rời xa bên người Mạnh Hạo, đuổi giết ra ngoài, thì thuật pháp có thể triển khai càng nhiều, vả lại không có quá nhiều băn khoăn, Lý Đạo Nhất đã sớm không địch lại.

Nhưng Hứa Thanh không muốn đánh cuộc, nàng lo lắng mình mà đi ra ngoài đấu pháp ... thì Lý Đạo Nhất sẽ có không ít thủ đoạn, ảnh hưởng tới Mạnh Hạo tu hành.

Khi hai người đang giao thủ thì tòa đạo đài thứ hai trong cơ thể Mạnh Hạo trực tiếp hòa tan, cùng với sự hòa tan của tòa đạo đài thứ hai thì tòa đạo đài thứ nhất sau vài chục hơi thở cũng theo đó mà hòa tan khiến cho viên nội đan của Ứng Long đang hiển lộ trong đan hải của Mạnh Hạo mạnh mẽ xung động, trực tiếp nhảy vào trong tử vụ.

Yêu đan này đã nhỏ đi rất nhiều, giờ phút này sau khi dung nhập vào trong tử vụ, đoàn tử vụ này lập tức chuyển động với tốc độ nhanh hơn, ẩn ẩn có thể thấy được trên đó bắt đầu xuất hiện ý ngưng kết.

Cùng lúc đó, ở cách cách nơi này một chỗ không phải rất xa, Quý Hồng Đông đang cực tốc bay đi, từ từ nhắm hai mắt, giống như men theo hơi thở nào đó lao thẳng đến phía trước.

Sắc mặt của y có chút tái nhợt, hiển nhiên cùng nữ tử họ Phương chiến một trận, đối với y mà nói, cũng có thương tổn, nhưng cuối cùng vẫn là dứt ra được, giờ phút này trong đôi mắt đang nhắm lại của y quang mang cường liệt lấp lánh.

- Không biết tên tu sĩ thô tục kia làm thế nào nào mở ra tiên thức, lấy được tiên linh khí mà Lão Tổ nói, nhưng mà không sao. Lấy tu vi của hắn, căn bản là không thể nhanh chóng hấp thu, chỉ cần đem hắn giết chết, liền có thể đem tiên linh khí này luyện hóa đi ra.

- Một khi ta lấy được tiên linh khí này, như vậy ta sẽ có nắm chắc rất lớn việc có thể thăng chức từ thứ tự chuẩn, bước vào trong thứ tự chính thức của gia tộc!

Quý Hồng Đông nghĩ đến đây, mạnh mẽ mở mắt ra, lộ ra một chút chờ mong mãnh liệt.

- Tìm được rồi!

Y bỗng nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm một cái phương hướng, trong

khoảnh khắc liền bay đi.

Giờ phút này trong cơ thể Mạnh Hạo truyền ra từng trận tiếng động ken két, đoàn tử vụ trong đan hải của hắn đang không ngừng co rút lại, theo co rút lại, đan càng thêm chân thật, phát ra tử quang chói mắt, đang đang dần dần xuất hiện.

Một khi hoàn toàn ngưng kết, trở thành Tử Đan, tu vi Mạnh Hạo sẽ khoảnh khắc tăng lên, từ Trúc Cơ bước vào Kết Đan, bước vào hàng ngũ cường giả!

Một thành, hai thành, ba thành... đoàn sương mù màu tím trong cơ thể hắn tốc độ xoay tròn dần dần chậm lại, đan hiện ra càng chân thật, càng thu nhỏ lại hơn, giờ phút này chỉ còn nhỏ lại cỡ nắm tay.

Không bao lâu sau, Tử Đan sẽ xuất hiện, giờ phút này, Mạnh Hạo đã cảm nhận được một cỗ lực lượng cường đại làm cho hắn chấn động, trong khi Tử Đan này ngưng tụ, cỗ lực lượng này vượt xa lực lượng của hắn lúc trước rất nhiều rất nhiều.

Bởi vì đây không phải Tử Đan tầm thường, đây là đan do mười tòa đạo đài Hoàn Mỹ Trúc Cơ sau khi hòa tan hình thành, chỉ riêng điều này đã khiến cho cái Tử Đan này của Mạnh Hạo một khi xuất hiện, sẽ trở thành Tử Đan mạnh nhất từ trước đến nay trong vài vạn năm nay của cả Tử Vận Tông!

Trên cơ sở mạnh nhất này, còn có yêu đan của Thượng Cổ Ứng Long của Mạnh Hạo cùng dung hợp khiến cho sự cường hãn của Tử Đan này lại tăng lên, đạt đến một độ cao mới.

Độ cao này, Tử Vận Tông chưa từng có ai đụng chạm tới, kể cả vị Tử Đông chân nhân kia khi còn ở cảnh giới như Mạnh Hạo lúc này, thì cũng tuyệt đối không có kinh người như vậy.

Lại càng không cần phải nói... Tử Đan mà Mạnh Hạo sắp kết thành này, còn có một ngụm khí tức tiên linh ở bên trong, cái này khiến cho viên đan này... chớ nói toàn bộ Tử Vận Tông, cho dù là toàn bộ Nam Vực, toàn bộ Tây Mạc, toàn bộ Bắc Mạc, toàn bộ Đông Thổ, sợ đều là trước đó chưa từng có!

Bốn thành, năm thành, sáu thành... Mạnh Hạo cảm giác được rõ ràng, hơi thở của tử vụ trong cơ thể càng ngày càng cường đại lên, nhịp tim đập của hắn gia tốc, thân thể của hắn cứng cỏi hơn, linh thức của hắn khuếch tán trên phạm vi lớn, hắn có thể cảm nhận được, chính mình thời thời khắc khắc đều đang trở nên mạnh mẽ.

Đúng lúc này, đột nhiên, ở trong linh thức của Mạnh Hạo, hắn liếc mắt liền thấy được thân ảnh Quý Hồng Đông, tốc độ của thân ảnh này cực nhanh, trước một hơi còn ở phía xa, tiếp theo trong nháy mắt liền trực tiếp xuất hiện trong khu vực chỗ Mạnh Hạo.

Theo sự xuất hiện của Quý Hồng Đông, một tiếng nổ vang nháy mắt truyền khắp bốn phía, Lý Đạo Nhất phun ra máu tươi, thân mình lảo đảo lui ra phía sau vài bước, đứng ở phía sau Quý Hồng Đông, lạnh lùng nhìn Hứa Thanh, trong mắt lộ ra sát cơ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 458: Huyết mạch Quý gia! (2)

Hứa Thanh sắc mặt có chút tái nhợt, biểu tình lạnh lùng, nhìn chằm chằm Quý Hồng Đông chậm rãi thu hồi tay phải.

- Lý Đạo Nhất, ngươi rất không tồi, việc này ta sẽ thông báo cho gia tộc, nói cho Lý gia ngươi biết, ngươi đã lập công.

Quý Hồng Đông thản nhiên mở miệng.

- Quý thiếu khách khí, có thể vì Quý thiếu ra tay, là vinh hạnh của Lý mỗ, Quý thiếu, nữ tử này lát nữa có thể để ta mang đi không, nàng đối với ta ra tay hai lần, lần này, ta muốn khiến nàng ta sống không bằng chết!

Ánh mắt Lý Đạo Nhất đảo qua Hứa Thanh, ở chỗ sâu trong mắt lộ ra một chút dâm tà, gã chính là thích nữ tử lạnh như băng như vậy.

- Tùy ý ngươi.

Quý Hồng Đông thản nhiên mở miệng, ánh mắt đảo qua Hứa Thanh, liền rơi lên người Mạnh Hạo đang nhắm mắt đả tọa bên cạnh.

Lấy tu vi của y, đương nhiên nhìn ra Mạnh Hạo đang Kết Đan, trong mắt lộ ra khinh miệt ý.

- Nếu không có Phương Du xuất hiện, thật đúng là suýt chút nữa đã bị ngươi lừa gạt, nếu tiên linh khí ở trên người ngươi, vậy cũng chỉ có thể đem ngươi chém giết, từ trên thi thể luyện lấy ra.

Quý Hồng Đông dứt lời, thân mình tiến về phía trước một bước, trên thân thể của y cũng có một cỗ khí thế ầm ầm tản ra, ẩn ẩn ở sau người, huyễn hóa ra núi sông mặt đất, sau khi hiển lộ ra một màn kỳ dị này, dường như y đã trở thành quân vương, nơi y đạp đến đều là vương thổ!

Khi y cất bước, tử vụ trong cơ thể Mạnh Hạo đã ngưng tụ được tám phần, đang rất nhanh ngưng kết đến tầng thứ chín, hơi thở cường hãn kia ở trong cơ thể hắn, không hề tán ra ngoài, ẩn ẩn giống như hóa thành dòng khí, lưu chuyển toàn thân Mạnh Hạo.

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ, thân mình đi về phía trước bước ra từng bước, đứng phía trước Mạnh Hạo, ngăn cản Quý Hồng Đông.

- Không biết lượng sức!

Quý Hồng Đông hừ lạnh, cước bộ không có ngừng lại, khi hạ xuống thì núi sông mặt đất phía sau, nháy mắt khuếch tán, ép thẳng về phía Hứa Thanh mà đến.

Đây là đan khí huyễn hóa của Quý Hồng Đông ngưng tụ thành khung cảnh núi sông mặt đất, hoàn thành sẽ đạt được khí tức chủ quyền như quân vương, một cái chớp mắt liền áp chế. Sắc mặt Hứa Thanh khẽ biến, hai mắt lập tức xuất hiện hắc mang, sau khi tròng trắng hoàn toàn thay thế, con ngươi của nàng dường như phóng đại, chiếm cứ toàn bộ vị trí hai mắt, khiến người ta nhìn lại thì chỉ có màu đen.

Cùng lúc đó, trên người Hứa Thanh tràn ra không còn là bạch khí, mà là hắc khí, từng luồng hắc khí này sau khi tràn ra lại hóa thành từng cái quỷ diện dữ tợn, mà những hắc khí quỷ diện này ở trên đỉnh đầu Hứa Thanh ngưng tụ lại với nhau, rõ ràng đã hình thành một ... phượng hoàng màu đen!

Xông về phía núi sông mặt đất tràn ngập khí tức quân vương đang đến gần.

Quý Hồng Đông hai mắt co rút lại, một màn biến hóa này cũng làm cho y lắp bắp kinh hãi, ngay khi tiếng nổ vang kinh thiên động địa vang lên thì Hứa Thanh phun ra một ngụm tiên huyết, thân mình lảo đảo lui về phía sau, một phen kẹp lấy Mạnh Hạo, như năm đó ở trên Đại Thanh sơn nàng mang theo Mạnh Hạo, lao thẳng về phía xa xa.

Sắc mặt nàng tái nhợt, khóe miệng còn tràn đầy máu tươi, mới vừa rồi nàng vận dụng lực lượng của Phượng Tổ, lực lượng này còn chưa thuộc về nàng, một khi vận dụng, thương tổn đối với bản thân nàng cũng rất lớn.

Vả lại cho dù là liều mạng thương tổn, trên thực tế cũng không cách nào phát huy ra nhiều lắm, chỉ là một tia mà thôi.

Cùng với lúc Hứa Thanh mang theo Mạnh Hạo bay đi, Quý Hồng Đông cũng là sắc mặt tái nhợt, cúi đầu vỗ ngực, lấy ra một miếng ngọc bội đã muốn tổn hại.

Sắc mặt y cực khó coi, ánh mắt lộ ra sát cơ, đồng thời, cũng có một chút quang mang kỳ dị.

- Trong một nháy mắt kia, có thể bộc phát ra tu vi ngang với Nguyên Anh, trực tiếp chấn nát ngọc bài hộ thân của ta .... nhưng mà khí tức trên thân nữ tử này .... có ý tứ.

- Chính là lực lượng tàn hồn, ta muốn xem thử, tất cả tàn hồn của Nam Thiên Tinh này, kẻ nào dám biến hình trước mặt người Quý gia ta, kẻ nào lại dám ra tay với huyết mạch Quý gia!

Khóe miệng Quý Hồng Đông lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, thân mình nhoáng lên một cái, lao thẳng về phía trước, đuổi theo.

Lý Đạo Nhất đi theo ở phía sau, âm thầm kinh hãi, gã thế mới biết, mới

vừa rồi Hứa Thanh, căn bản cũng không có xuất toàn lực, nếu không thì bản thân gã hắn đã phải chết không thể nghi ngờ.

- Nhưng mà hiển nhiên nàng sở dĩ không có toàn lực ra tay, là vì thuật ấy phải trả giá quá lớn .....

Mạnh Hạo nhìn bằng mắt thường không thấy được một màn bên ngoài, nhưng linh thức của hắn lại rõ ràng cảm nhận được tất cả biến hóa của ngoại giới, so với mắt thường nhìn thấy còn muốn rõ ràng hơn, hắn thấy được máu tươi của Hứa Thanh, thấy được Hứa Thanh liều mạng.

Mạnh Hạo trong lòng đau đớn, tinh thần của hắn nhấc lên lửa giận ngập trời, khi Hứa Thanh phun ra ngụm máu tươi thứ ba, tử vụ trong cơ thể Mạnh Hạo chớp mắt hoàn thành chín thành, hướng về tầng thứ mười, cấp tốc kéo lên.

- Sư tỷ, thả ta xuống đi.

Mạnh Hạo mở mắt ra.

Hứa Thanh không nói gì, cũng không có nghe, mà là tốc độ nhanh hơn.

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, ánh mắt lộ ra nhu hòa.

Đúng lúc này, tiếng thét nháy mắt truyền đến, thân ảnh Quý Hồng Đông chớp mắt mà đến, giờ này khắc này, vách tường bốn phía đã muốn vỡ vụn hơn phân nửa, dường như không bao lâu nữa, sẽ hoàn toàn hỏng mất.

Gần như ngay khi Quý Hồng Đông xuất hiện, ánh mắt Hứa Thanh lộ ra một chút quyết đoán, tay trái vung về phía sau, thân thể nàng lập tức run run, lượng lớn hắc khí lại ngập trời dựng lên, đã hình thành phượng hoàng màu đen, vô số tàn hồn vòng quanh, ở trong từng tiếng thê lương gào thét lao thẳng về hướng Quý Hồng Đông.

- Các ngươi mù rồi, huyết mạch Quý gia mà các ngươi cũng dám mạo phạm!

Quý Hồng Đông cười lạnh, cước bộ không hề dừng lại, chỉ là thản nhiên mở miệng.

Ngay khi Quý Hồng Đông nói ra những lời này thì phượng hoàng do hắc khí tạo thành đang được vây quanh bởi vô số tàn hồn kia đã tiến đến vị trí cách Quý Hồng Đông chừng bảy, tám trượng, mạnh mẽ run run.

Bốn phía nhấc lên vô số tàn hồn, một đám vẻ mặt nguyên bản vốn dữ tợn, đột nhiên biến thành hoảng sợ cùng sợ hãi, giống như gặp phải nhân vật khiến chúng thấy khủng bố.

Phát ra từng trận thét vang chói tai thê lương, phượng hoàng màu đen kia lại càng run run, giống như không dám tiến gần lại phía trước dù chỉ một chút, đầu hơi hơi cúi thấp, giống như đang hướng về Quý Hồng Đông mà cúng bái.

Một màn này xuất hiện, làm cho sắc mặt Hứa Thanh đại biến, thân mình nàng run run, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin, nàng như thế nào cũng không cách nào dự liệu được, những tàn hồn như mặt trời ban trưa ở trong Thanh La Tông này, thế nhưng lại ở trước mặt một tu sĩ Kết Đan mà cúng bái.

- Huyết mạch của y...

Hứa Thanh nội tâm lộp bộp một tiếng, nàng trong giây lát nghĩ tới lời nói của Quý Hồng Đông lúc nãy.

Đúng lúc này, Quý Hồng Đông hừ lạnh, lại truyền ra.

- Tất cả tàn hồn trên thế gian ở trước mặt huyết mạch Quý gia, ngay cả

tư cách làm chó đất cũng đều không có, chỉ là con kiến mà thôi, bởi vì bọn họ thời sinh tiền, chính là chết ở thiên hạ của Quý gia ta!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 459: Kết Đan! !

Quý Hồng Đông thản nhiên mở miệng, vẻ mặt ngạo nghễ, cước bộ của y từ đầu tới cuối đều không có dừng lại, khi y bước về phía trước thì tàn hồn lập tức kêu thảm thiết, đều lui ra phía sau, một đám như đang cúng bái, trên mặt lộ ra biểu tình cầu xin.

Phượng hoàng màu đen kia toàn thân run run mãnh liệt hơn, ở khoảnh khắc Quý Hồng Đông đi tới, bỗng nhiên, trên mặt hắc phượng, đột nhiên lộ ra một gương mặt.

Gương mặt này là một nữ tử, không thuộc về Hứa Thanh, mà là Phượng Tổ chân chính bị áp chế phong ấn dung hợp kia!

Bà ta từ từ nhắm hai mắt, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi, cũng có cầu xin, như muốn đi giải thích, nhưng lại giống như mất đi năng lực mở miệng cùng mở mắt, trong lúc mơ hồ, ở trên khuôn mặt của bà ta có một đạo ấn ký màu đỏ, như đang phong ấn bà ta.

Ngay khi Quý Hồng Đông nhìn thấy khuôn mặt này, mắt phải bỗng nhiên chớp liên tục. Nháy mắt lộ ra quang mang kỳ dị, sau khi liếc mắt nhìn kỹ một cái, y lại lộ ra vẻ mặt cổ quái, sau đó nở nụ cười.

- Có ý tứ, chỉ nghe nói có tàn hồn đoạt thể, cho tới bây giờ chưa có nghe nói tàn hồn đảo ngược bị kí chủ chiếm đoạt. Nàng tên gọi là gì, thuộc tông môn nào?

Quý Hồng Đông khóe miệng lộ ra vẻ ý vị thâm trường tươi cười, hỏi Lý Đạo Nhất ở bên người.

- Thanh La Tông, Hứa Thanh!

Lý Đạo Nhất nhanh chóng mở miệng.

- Hứa Thanh. Có ý tứ. Không biết ngươi là dùng biện pháp gì, giấu diếm được Thanh La Tông, lại giấu diếm được tàn hồn khác, khiến người ta tưởng rằng ngươi chính là tàn hồn này.

- Ngươi nói, nếu chuyện này truyền ra ngoài. Ngươi sẽ có cái kết cục gì đây chứ?

Trên mặt Quý Hồng Đông mang theo một cỗ tươi cười tà ác, cất bước đi về phía trước, cười ha hả, tay phải tùy ý vung lên, lập tức tất cả tàn hồn toàn bộ đều rút lui, một đám run run, phượng hoàng màu đen do Phượng Tổ hóa thành kia, cũng đều cấp tốc lui về phía sau, giống như không dám tới gần dù chỉ một chút.

Bọn họ không phải sợ hãi thanh niên này, mà là sợ hãi huyết mạch Quý tộc trong cơ thể thanh niên này!

Sắc mặt Hứa Thanh lại biến hóa. Nháy mắt tái nhợt hơn, nàng hiểu được, một khi việc này bị truyền ra ngoài, mình coi như trốn ra khỏi nơi này, cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Bởi vì thứ nàng phải đối mặt, trừ bỏ việc Thanh La Tông đuổi giết ra, còn có những tàn hồn khủng bố này cắn nuốt.

Toàn bộ Thanh La Tông, vô luận là tu sĩ trên mặt đất hay linh hồn dưới lòng đất, sẽ không có một ai bỏ qua nàng, toàn bộ Nam Vực, sẽ không còn chốn nào cho nàng dung thân, thậm chí tất cả căn cơ của nàng ở trong tông môn, đều sẽ bị tẩy trừ. Nam Vực, nàng không thể dung thân, vả lại nàng căn bản là không thể chạy thoát được bao lâu, bởi vì dung hợp Phượng Tổ, nhất định phải ở trong Thanh La Tông tiến hành.

Chỉ có ở nơi đó, mới có thể duy trì được dung hợp, cho đến khi hoàn toàn cắn nuốt xong, một khi rời đi, qua thời gian dài, chẳng những không thể dung hợp, tu vi của nàng còn có thể tụt xuống, việc này đối với nàng

mà nói, không thể nghi ngờ là một lần tai hoạ ngập đầu.

- Còn có ấn ký này...

Quý Hồng Đông nhìn đến sắc mặt biến hóa của Hứa Thanh, nở nụ cười, mang trên mặt vẻ trào phúng, y thích nhất là nhìn thấy bộ dáng như vậy của người khác, như thế sẽ khiến cho y có loại cảm giác trở thành chúa tể, nắm trong tay hết thảy.

- Ấn kí này càng có ý tứ rồi, cư nhiên có thể trợ giúp ngươi đi chiếm tàn hồn, thứ này Lão Tổ trong tộc, bọn họ nhất định sẽ cảm thấy rất có hứng thú.

Quý Hồng Đông cười to, khi cất bước đi về hướng Hứa Thanh, trên mặt đã tràn ngập vẻ trào phúng, giống như tất cả đều do y nắm giữ trong tay.

Hứa Thanh sắc mặt tái nhợt, giờ phút này nàng tạm thời mất đi khống chế đối với tàn hồn, không có lực lượng của Phượng Tổ, nàng chẳng qua chỉ là một tu sĩ bình thường mà thôi, ngay cả Kết Đan cũng khó mà phát huy.

Vả lại nàng căn bản là không thể lui về phía sau, bởi vì tại thời khắc này, nàng cảm nhận được bốn phía xung quanh đây tồn tại một cỗ trói buộc, đem toàn bộ thân thể nàng, như phong ấn, chặt chẽ chấn định ngay tại chỗ.

- Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi.

Thanh âm của Quý Hồng Đông truyền đến, ngay khi tới gần, tay phải y nâng lên, hướng về phía Mạnh Hạo chộp đến.

Nhưng ngay trước khi tay phải y nâng lên một cái chớp mắt, Mạnh Hạo mở bừng hai mắt, một cỗ tu vi lực kinh khủng, ầm ầm cuồng bạo từ trên người hắn bộc phát ra.

Sự bùng nổ tu vi này nháy mắt đã hình thành một cỗ gió xoáy, ầm ầm quét ngang bốn phương tám hướng, Quý Hồng Đông sắc mặt đột nhiên biến đổi, thân mình không chút do dự đột nhiên lui về phía sau, sau khi liên tục thối lui ra khỏi hơn mười trượng, sắc mặt của y nháy mắt âm trầm, hai mắt cũng có co rút lại.

Lý Đạo Nhất ở một bên cũng là vẻ mặt hoảng sợ, mang theo biểu tình không thể tin nổi, giờ phút này lui ra phía sau, lộ ra ý cảnh giác, nhưng rất nhanh, gã liền há to miệng, tất cả đều là mạnh mẽ chấn động, gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh Mạnh Hạo trong gió lốc, hai mắt chớp một cái, lộ ra sự oán độc mãnh liệt cùng không thể tin.

- Ngươi... Ngươi... Ngươi không phải Phương Mộc, ngươi là Mạnh Hạo! !

Thanh âm bén nhọn của Lý Đạo Nhất trong phút chốc truyền ra, gã hô hấp dồn dập, như thế nào gã cũng không nghĩ đến, Mạnh Hạo mà gã âm thầm tìm kiếm nhiều năm, cư nhiên, xuất hiện ở trước mặt! !

Theo lời gã truyền ra, bốn phía Mạnh Hạo nổ vang quanh quẩn, gió lốc khuếch tán bát phương, trong gió lốc, thân ảnh Mạnh Hạo như sừng sững ở giữa trời đất, đã trở thành trung tâm của gió lốc, mà gió lốc khủng bố, cũng chính là từ trên người hắn khuếch trương tán đi ra.

Gương mặt Mạnh Hạo dĩ nhiên thay đổi, không còn là bộ dạng Phương Mộc, mà là biến thành bộ dạng nguyên bản của hắn, một cỗ hơi thở cường đại khủng bố ở trên người hắn vào giờ khắc này, kinh thiên quật khởi!

Lý Đạo Nhất sắc mặt tái nhợt, gã giờ phút này đầu óc vẫn đang nổ vang như trước, mang theo không thể tin, mang theo vẻ khó tin, gã lúc này há còn có thể không rõ, Phương Mộc, chính là Mạnh Hạo, Mạnh Hạo, chính là Phương Mộc!

- Đệ tử truyền thừa của Tử Vận Tông, Đan Đỉnh đại sư, Phương Mộc, Mạnh Hạo...

Thân mình Lý Đạo Nhất lui ra phía sau, y đột nhiên thấy tay phải của mình rất đau, mặc dù cánh tay này đã sớm khôi phục như thường, nhưng thù hận Huyết Tiên truyền thừa năm đó, gã vẫn cảm thấy là sỉ nhục lớn nhất cuộc đời này.

Mạnh Hạo ngập trong tử quang, hai mắt của hắn một mảnh thâm thúy, ngoại trừ chính hắn, những người khác đều đoán không được, nguyên nhân hắn biến hóa ra bộ dáng nguyên bản...

Trong mắt của hắn lộ ra hàn mang mãnh liệt, trong cơ thể hắn, một Tử Đan nhỏ cỡ nắm tay trẻ sơ sinh, rõ ràng thay thế vị trí đan hải, phiêu phù ở nơi đó, chậm rãi chuyển động, mỗi khi nó chuyển động một vòng, đều có lượng lớn tử khí tựa như tia chóp khuếch tán, dung nhập mỗi một vị trí trong cơ thể Mạnh Hạo.

Những tia màu tím này tồn tại như kinh mạch vậy, chợt lóe chợt lóe, phát ra tu vi tràn đầy vượt xa Trúc Cơ, đó là khí tức Kết Đan. Đó là tu vi Kết Đan!

Thậm chí, loại khí tức Kết Đan này căn bản là không giống tu vi của người mới bước vài cảnh giới này, mà là trực tiếp liền bộc phát ra lực lượng Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong.

Tử phong gào thét, chuyển động bát phương, mái tóc dài của Mạnh Hạo cũng đã trở thành màu tím, không gió mà bay, phiêu diêu thì ở bên cạnh hắn, Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra, nhưng rất nhanh dường như lại nhớ ra cái gì đó, biến sắc, vừa muốn mở miệng.

- Tất cả đã có ta.

Mạnh Hạo nhẹ nhàng nói, khi xoay người thì trong đôi mắt màu tím liền hiện ra ảnh ngược của thân ảnh Quý Hồng Đông.

- Phương Mộc? Mạnh Hạo? Xem ra thân phận của ngươi cũng không ít, nhưng mà nhanh như vậy liền bước vào Kết Đan cảnh, xem ra ngụm khí tức tiên linh này xác thực giá trị thật lớn, ta liền càng cảm thấy hứng thú.

Quý Hồng Đông khôi phục vẻ mặt bình thường, lộ ra tươi cười. Nháy mắt khi nụ cười này hiện lên, tay phải y bỗng nhiên nâng lên, vung xuống, nhất thời phía sau y xuất hiện một mảnh tinh không.

Tinh không này cực kì to lớn, một cái chớp mắt đã bao trùm bát phương, trong giây lát thẳng hướng Mạnh Hạo mà ầm ầm ép đến, tinh không này, chính là bầu trời đêm của vùng đất Nam Thiệm, bao hàm cả Tây Mạc, Bắc Mạc, bao hàm cả Đông Thổ, Nam Vực, cực kỳ mênh mông cuồn cuộn.

Khi phủ xuống, dường như đem tất cả nơi đây đều bao phủ ở bên trong, khiến người ta không còn chỗ nào để trốn.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, vẻ mặt có chút mờ mịt, giống như đang trầm mặc, giống như không nhìn thấy tinh không đang buông xuống, mắt thấy tấm tinh không kia sẽ hạ xuống thì mờ mịt trên mặt Mạnh Hạo biến mất, thay vào đó, chỉ còn là kiên định cùng quyết đoán trong trầm mặc.

Hắn, đã hạ một cái quyết tâm!

Tay phải nâng lên, nắm chặt, khi mạnh mẽ mở ra thì một mảnh quang mang màu đỏ nháy mắt ở trên người Mạnh Hạo tản ra, chính là Huyết Sát giới, quang mang huyết sắc này chớp mắt liền cùng đụng chạm tinh không.

Tiếng động nổ vang khoảnh khắc truyền ra, thân thể Mạnh Hạo giống như diều đứt dây, trong tiếng nổ vang bị cuốn sang một bên.

- Ngu xuẩn...

Quý Hồng Đông cười lạnh, vẻ mặt khinh miệt, nhưng lời còn chưa nói hết, y bỗng nhiên biến sắc, đã thấy thân thể Mạnh Hạo đang bị cuốn ra thì bỗng nhiên thay đổi phương hướng, lấy tốc độ khó có thể hình dung, không đợi y kịp phản ứng, đến cả Lý Đạo Nhất thủy chung vẫn luôn cảnh giác, nhưng vẫn là không kịp né tránh nữa. Mạnh Hạo, thế nhưng lại xuất hiện ở trước người Lý Đạo Nhất.

Từ đầu tới cuối, mục tiêu đầu tiên của Mạnh Hạo đều là Lý Đạo Nhất này, bởi vì người này dễ dàng diệt sát nhất, khó chính là khó ở sự cảnh giác của người này.

Lý Đạo Nhất co rút hai mắt lại, đang muốn lui ra phía sau thì tay phải Mạnh Hạo đã nâng lên, một chỉ đặt trên mi tâm Lý Đạo Nhất, oanh một tiếng, một cỗ lực lượng hủy diệt nháy mắt nhảy vào thân thể Lý Đạo Nhất, trực tiếp chạy toàn thân gã, gã cư nhiên vỡ bung, huyết nhục mơ hồ, trực tiếp tử vong.

- Nhớ kĩ bộ dạng của người giết ngươi rồi chứ.

Mạnh Hạo nhìn thi thể huyết nhục mơ hồ của Lý Đạo Nhất, nhẹ giọng mở miệng, sau đó hắn xoay người, nhìn về phía Quý Hồng Đông.

Mạnh Hạo than nhẹ một tiếng, tay phải nâng lên vỗ túi trữ vật, lấy ra lệnh bài Tử Lô của Đan Đông nhất mạch, cúi đầu nhìn thật sâu một cái, cái nhìn này, mang theo phức tạp, mang theo phiền muộn, cũng có một chút quyết đoán, sau đó... Bóp chặt lấy.

Ngay khi cái lệnh bài kia vỡ vụn, trường bào Tử Lô đan sư của Mạnh Hạo cũng theo đó nứt vỡ, một thân thanh sam bao phủ trên người.

Từ giờ khắc này, hắn không còn là Phương Mộc - đệ tử truyền thừa của

Đan Đông nhất mạch Tử Vận Tông nữa, hắn là... Mạnh Hạo của Đại Thanh sơn - Triệu quốc!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 460: Ngươi dám giết sao!

Trong nháy mắt lệnh bài Tử Lô bị Mạnh Hạo bóp nát, trường bào Tử Lô bị mở tung ra, Đông Lai quốc, Tử Vận Tông, trên ngọn núi thấp mà Đan Quỷ ở tại Đan Đông nhất mạch.

Trong một gian phòng, có treo ba hàng ngọc giản.

Hàng thứ ba, có chín tấm ngọc giản, trên mỗi tấm đều có khắc tên, nhìn cẩn thận, chính là chín Tử Lô đan sư hiện tại của Tử Vận Tông như An Tại Hải, Diệp Phi Mục, bọn họ đều là đệ tử ký danh của Đan Quỷ.

Hàng thứ hai, chỉ treo một tấm ngọc giản, trên đó có viết Sở Ngọc Yên, nàng là đệ tử thân truyền.

Mà hàng thứ nhất, cũng treo một tấm ngọc giản, trên đó viết rõ ràng hai chữ, Phương Mộc!

Địa vị cao quý, đệ tử truyền thừa, đây đại biểu cho thân phận của Mạnh Hạo và tầm quan trọng của hắn đối với Đan Đông nhất mạch của Tử Vận Tông. Nhưng vào lúc này, đột nhiên, ngọc giản của Phương Mộc rung động mạnh, tiếng răng rắc truyền ra, lại trực tiếp nứt vỡ, trong chớp mắt đã phát nổ, tan thành tro bụi.

Trong chớp mắt khi ngọc giả tan vỡ, trên ngọn núi, Đan Quỷ ngồi trên đỉnh núi, nhìn về phương xa, mặc một bộ đồ trắng toát, đột nhiên run lên, lặng lẽ quay đầu, nhìn về phía gian phòng để ngọc giản. Lão nhìn rất lâu, khuôn mặt vốn đầy dấu vết của năm tháng, lúc này lại như già thêm mấy phần, lại thêm vài nếp nhăn.

Cũng đồng thời, ở trung tâm Nam Vực, trong khu vực Lý gia cư trú, một nơi giống như tiên cảnh, đột nhiên, có một tiếng gầm kinh thiên động

địa, cùng với tiếng gầm đó, một bóng người xuất hiện với cơn giận ngập trời.

Bóng người này vừa lao ra, sau lưng y cũng bay ra bảy tám bóng dáng khác, trong đó một người cầm trong tay một tấm ngọc giản tan vỡ, ngọc giản này còn phát ra ánh sáng dìu dịu, trong ánh sáng xuất hiện một khuôn mặt, khuôn mặt này... Chính là Mạnh Hạo!

Trước khi Lý Đạo Nhất chết, hình ảnh còn lưu trong võng mạc của gã, chính là khuôn mặt của Mạnh Hạo.

- Đạo Nhất!

Lão giả ngẩng đầu lên trời gào lên, vẻ mặt vô cùng thê lương. Một Đạo Tử trong gia tộc bị giết, chuyện này năm đó ở Vương gia chỉ là đồn thổi, đã làm chấn động Nam Vực. Mà hiện giờ, chuyện xảy ra ở Lý gia, hiển nhiên không phải giả tạo, mà là Đạo tử thực sự tử vong!

- Giết người Lý gia ta, cho dù người này là ai, cho dù hắn là tu sĩ tông môn nào, đều phải chết!

Lúc tiếng gào thét điên cuồng truyền ra, bảy tám bóng người trong nháy mắt nhảy lên, lao thẳng về phía xa. Sau lưng bọn họ, còn có càng nhiều tu sĩ Lý gia, cũng bay theo cùng, một đoàn mấy chục người, hóa thành cầu vồng, như muốn xé rách bầu trời, vội vã chạy về phía Vãng Sinh động.

Cũng đúng vào thời khắc này, Vương gia - Nam Vực, trong một mảnh sơn mạch liên tiếp, năm đó vị tổ thứ mười của Vương gia ở trong động dung nham, nắp cỗ quan tài, đột nhiên vỡ vụn, Lão Tổ thứ mười của Vương gia, chậm rãi đứng dậy từ trong quan tài.

Đi vào trong dung nham, theo bước chân lão bước đi, dung nham lập tức nguội lạnh, từng đợt ánh sáng và bóng tối luân phiên thay đổi.

- Lão Tổ trong truyền thuyết của Vương gia ta từng nói, chúng sinh có nhân, vì vậy có quả, có sinh, cho nên có tử... Vậy hôm nay ta giúp ngươi một phen, coi như kết nhân, ngày sau ta nuốt ngươi, coi như là ngươi trả lại quả.

- Hôm nay ngươi không chết, thì đại biểu cho tương lai, ngươi sẽ thành toàn cho ta.

Lão Tổ thứ mười Vương gia khan khàn cười, toàn thân lập tức phát tán ánh đỏ, bao bọc toàn thân.

- Lâu lắm không ra ngoài rồi...

Lão thì thào lẩm bẩm, trong nháy mắt biến mất.

Bên ngoài Vãng Sinh động, trong thế giới ý thức của thi thể tiên nhân, trong mê cung, bên cạnh thi thể Lý Đạo Nhất, Mạnh Hạo đứng đó, hít sâu.

Trong khoảnh khắc lộ ra diện mạo, Mạnh Hạo đã nghĩ rất nhiều, Lý Đạo Nhất nhất định phải chết, gã nghe được lời nói của Quý Hồng Đông, đã định rằng, gã nhất định phải chết!

Chỉ có người chết, mới có thể đảm bảo bí mật!

Đây là bí mật của Hứa Thanh, cũng là bí mật của Mạnh Hạo, một khi bị truyền ra, Hứa Thanh sẽ phải đối mặt với nguy cơ sống chết khó có thể hình dung... Cơ bản là phải chết không thể nghi ngờ.

Cho nên, Lý Đạo Nhất, tất phải chết!

Nhưng chết trong tay Mạnh Hạo, hay chết trong tay Phương Mộc, lại hoàn toàn khác nhau.

Mạnh Hạo không phải là thiếu niên ngây ngô vừa bước vào Tu Chân giới nữa, hắn ở Tử Vận Tông bao nhiêu năm, sớm đã cực kỳ hiểu chuyện tu hành, há có thể không biết, bất cứ đệ tử một tông môn nào, một khi bị giết, trong khoảnh khắc tông môn đó sẽ biết ngay lập tức.

Thậm chí còn một số thủ đoạn, có thể biết được diện mạo và khí tức của kẻ giết người, thậm chí xác định vị trí của người đó cũng là chuyện đơn giản. Có lẽ miếng mỡ đông có thể lừa gạt Lý gia, nhưng Quý gia... Mạnh Hạo không nắm chắc, cũng không thể đánh cuộc.

Việc này, Mạnh Hạo rõ ràng, cho nên... hắn không thể dùng thân phận Phương Mộc để giết người!

Cho dù là... thân phận này, Mạnh Hạo đã lựa chọn bỏ đi.

Quý Hồng Đông trước mắt, người có tên trong danh sách chuẩn của đệ nhất gia tộc vùng đất Nam Thiệm, một khi chết đi, Mạnh Hạo có thể tưởng tượng được thái độ của Quý gia. Bất cứ một gia tộc mạnh mẽ nào, đều sẽ cực kỳ nghiêm túc xử lý việc người trong tộc bị giết, đây là thủ đoạn tất yếu để duy trì uy nghiêm của gia tộc và uy hiếp bên ngoài.

Giết Quý Hồng Đông, bằng với giết hoàng tử của một đế quốc, cho dù hoàng tử của đế quốc đó rất nhiều, nhưng chuyện này, nhất định sẽ dẫn đến tai họa ngập trời và phiền toái vô tận.

Lý gia, Tử Vận Tông có lẽ có thể đối kháng, nhưng Quý gia này... qua lời nói của An Tại Hải, qua lý giải của bản thân Mạnh Hạo, hắn sớm đã hiểu, Tử Vận Tông ở Nam Vực, là đại tông, nhưng so với Quý gia, lại chỉ như phù du.

Nếu đệ tử Tử Vận Tông, giết người của gia tộc họ Quý, vậy chết, nhất định không phải mình - kẻ giết người, mà rất có thể, sẽ là cả tông môn đều bị hủy diệt.

Trong khoảnh khắc Mạnh Hạo bóp nát lệnh bài Tử Lô, hắn nghĩ tới sư tôn, nghĩ tới những Tử Lô đan sư kia, nghĩ đến non xanh nước biếc của Đan Đông nhất mạch, nghĩ đến từng cảnh ngộ trong những năm này.

Nhưng... Quý Hồng Đông tất phải chết!

Nếu người này không chết, nguy cơ của Hứa Thanh sẽ luôn thường trực, hơn nữa một khi sự tồn tại của Phong Yêu Sư bị Quý gia biết được, Mạnh Hạo rõ ràng cảm thấy bị nguy cơ mạnh mẽ đe dọa.

Cho nên, Quý Hồng Đông, nhất định phải chết, chỉ có y chết, Hứa Thanh mới an toàn, có thể như thường ngày, ở lại Thanh La Tông, cho đế khi hoàn toàn dung hợp Phượng Tổ, sẽ không ai nghi ngờ nàng chút nào.

Cho nên Mạnh Hạo bóp nát lệnh bài Tử Lô, cũng đại biểu cho tất cả những gì hắn làm, đã rũ bỏ quan hệ với Tử Vận Tông, không còn chút liên can nào, vì hắn vốn là Mạnh Hạo, Phương Mộc chỉ là tên giả mà thôi, chuyện này một ngày tra ra, Tử Vận Tông cũng có thể trả lời được rồi.

Quan trọng nhất là, bóp vỡ lệnh bài, hoặc là đại biểu cho phản bội tông môn, cũng có thể là đại biểu cho Phương Mộc đã chết.

Phiền toái duy nhất chính là từ đây về sau, Mạnh Hạo sẽ sống trong cảnh bị Quý gia truy sát, trời đất rộng lớn, nhưng hắn lại không thể ở lại Nam Vực, hắn nhất định phải rời đi, hoàn toàn biến mất khỏi Nam Vực.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 461: Giết Quý!

Mà trước khi biến mất, hắn phải làm một loạt chuẩn bị tốt, một loạt chuyện điên cuồng giáng xuống.

Những điều này, trước đó Quý Hồng Đông nhìn ra thân phận của Hứa Thanh, sau khi nhìn ra đáp án, Mạnh Hạo cho dù tu vi có đột phá, nhưng hắn đã nghe được tất cả, trong lúc hỗn loạn, hắn đã có quyết định.

- Sư tôn, đệ tử bất hiếu... Coi như Phương Mộc... đã chết!

Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Tử Vận Tông, hai mắt lóe lên, lúc quay đầu nhìn về Quý Hồng Đông, trong mắt lần đầu tiên lộ ra sát cơ mãnh liệt. Tất cả suy nghĩ trước đó, nói ra thì dài, trên thực tế chỉ là một ý niệm lóe lên trong đầu Mạnh Hạo, liền hóa thành sát khí nồng đậm đến cực điểm trong mắt hắn.

Loại sát cơ này, khiến Quý Hồng Đông run rẩy, y lần đầu tiên nhìn thấy sát cơ như vậy trong mắt người ngoài, trước đây cho dù y đi tới nơi nào, cho dù là đối với ai, đối phương cho dù có ra tay, nhưng cũng chưa từng có sát cơ như vậy.

Vì y họ Quý, vì trong cơ thể y có chảy huyết mạch của Quý gia, trên Nam Thiên Tinh này, trên vùng đất Nam Thiệm này, không có mấy người dám chọc vào Quý gia!

- Muốn giết ta? Ngươi dám sao!

Trong mắt Quý Hồng Đông lóe lên hàn quang, tay phải đột nhiên giơ lên bắt quyết, chỉ về phía trước, lập tức đan khí trên đầu y đột nhiên khuếch tán, một lần nữa hóa thành tinh không, trong tinh không lần này, đầy những ngôi sao, rõ ràng còn mênh mông hơn lúc trước, sau khi xuất

hiện, bao trùm phía trên, tràn khắp đại địa, giáng thẳng xuống chỗ Mạnh Hạo.

Đồng thời, trong tinh không do đan khí biến đổi thành này, còn có vô số ngôi sao lấp lánh, như bị kéo xuống, hóa thành tinh quang, xuyên thẳng về phía Mạnh Hạo.

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo vẫn như cũ, trong nháy mắt tinh quang và cả mảnh tinh không giáng xuống, tay phải giơ lên, ấn mạnh xuống mặt đất, một ấn này, năm ngón tay hắn tóe máu, mặt đất đột nhiên chấn động, mặt đất quanh chân Mạnh Hạo, đột nhiên xuất hiện một huyết thủ ấn to lớn.

Thủ ấn này không ngừng mở rộng, tự hình thành Huyết Sát Giới, trong Huyết Sát Giới này, Huyết Thân của Mạnh Hạo lần lượt xuất hiện, hướng về bốn phía, trực tiếp đối kháng với tinh quang bắn tới, tinh không giáng xuống.

Huyết thủ ấn này bay lên, giống như bàn tay người khổng lồ, quật khởi từ mặt đất, đánh lên tinh không.

Tiếng ầm ầm truyền ra bốn phía, thân thể Mạnh Hạo run mạnh, khóe miệng trào máu tươi, tinh không bên ngoài tan vỡ, tinh quang hoàn toàn biến mất, nhưng Huyết Sát Giới của Mạnh Hạo, cũng vào giờ khắc này, hoàn toàn tan biến.

Mạnh Hạo lúc này còn chưa tu ra đan khí, nhưng cho dù như vậy, đối mặt với tu sĩ thanh diện Mặc Thổ năm đó tu ra đan khí còn mạnh hơn cả Quý Hồng Đông trước mắt, hắn vẫn không bỏ chạy, mà thế lực vẫn ngang nhau.

Quý Hồng Đông biến sắc, khóe miệng tràn máu tươi, thân thể lui lại mấy bước, trên mặt lộ ra lệ khí, tay phải vung lên.

- Trừ bà điên yêu nghiệt bạo lực đáng chết của Phương gia kia, ngươi là

người đầu tiên dám làm ta bị thương, ngươi đáng chết! Tù thiên chi lao, hóa thân chi ngục!

Trong lời nói, tay phải Quý Hồng Đông bắt quyết, chỉ về phía trên Mạnh Hạo, lập tức một luồng lam quang bay ra, nháy mắt đã bao phủ bầu trời, trực tiếp trở thành lam sắc, trong đó có mây trắng, có trời xanh, lại hóa thành một mảnh trời!

Quỷ dị là, mảnh trời này, chỉ bao phủ Mạnh Hạo, mà những nơi khác, lại hoàn toàn bình thường.

- Đông linh vang lên, cửu trùng diệt, dùng thiên ý diệt thân, dùng thương khung chi mục phạt thần, dùng huyết mạch Quý gia ta, giáng xuống người này thiên kiếp trách phạt!

Đôi mắt Quý Hồng Đông lộ ra tơ máu, tay phải bắt quyết liên tục chỉ tới, lập tức bầu trời xanh trên đầu Mạnh Hạo, trong nháy mắt mây đen cuồn cuộn, lại có tiếng sấm đì đùng truyền tới, còn có tia chớp kinh người chạy qua chạy lại.

- Muốn giết ta? Ngươi cũng xứng!

Tay trái Quý Hồng Đông vỗ túi trữ vật, trong tay y lập tức xuất hiện một cái chuông màu bạc, tay vung lên, tiếng chuông tức thời truyền đi bốn phía.

- Dùng huyết mạch Quý tộc, dùng Đông Linh làm dẫn, khiến tên Mạnh Hạo này, thẩm phán thiên ý bất dung!

- Chết cho ta!

Vẻ mặt Quý Hồng Đông biến dạng, gào lên.

Lời Quý Hồng Đông vừa thốt ra, bầu trời trên đầu Mạnh Hạo lập tức,

sấm chớp đùng đùng, một tia chớp to như cánh tay, đánh thẳng xuống dưới, tốc độ cực nhanh, bắn về phía Mạnh Hạo.

Tử Đan trong cơ thể Mạnh Hạo nhanh chóng vận chuyển, bắn ra lực lượng tu vi dồi dào, khuếch tán ra toàn thân Mạnh Hạo. Tay phải Mạnh Hạo giơ lên, giữa không trung, rất nhiều mây tía đột nhiên xuất hiện, hình thành một vòng phòng ngự hình cung.

Trong tiếng nổ, tia chớp giáng xuống, vòng phòng ngự lập tức vỡ tan, nhưng tiếp đó là vòng thứ hai, thứ ba, thứ tư... nhiều không đếm xuể, ùn ùn xuất hiện, đối kháng với tia chớp, cho đến khi tia chớp chỉ còn bằng ngón tay, Mạnh Hạo há mồm phun ra một hơi, lôi vụ lập tức xuất hiện, trực tiếp cắn nuốt tia chớp kia vào bên trong.

- Nên kết thúc rồi!

Quý Hồng Đông cười lạnh, chiếc chuông trong tay lại rung lên, tiếng chuông vừa truyền ra, trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, mây đen lập tức cuồn cuộn, có ba tia chớp giao nhau, như sắp đánh xuống.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra một tia tinh mang, hắn đã đoán được chiến lực chân chính của bản thân vào lúc này, cho dù không có đan khí, cũng đủ để đấu với Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong có đan khí một trận.

Chỉ là không thể chiến thắng, chỉ có thể hai bên ngang nhau, suy xét đến huyết mạch cường đại của Quý Hồng Đông, nếu đổi lại là Kết Đan đỉnh phong khác, Mạnh Hạo cảm thấy bản thân hắn là chiếm được thượng phong.

Hiện giờ nếu gặp lại tu sĩ thanh diện của Mặc Thổ lúc trước, Mạnh Hạo thắng lợi, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Nếu ta tu ra đan khí, hoặc là Hoàn Mỹ Kim Đan... Vậy diệt sát Kết Đan sơ kỳ, dễ như trở bàn tay!

Trong lòng Mạnh Hạo hiểu ra.

- Quả thực là nên kết thúc rồi.

Mạnh Hạo bình tĩnh mở miệng, nhìn chằm chằm Quý Hồng Đông, tay phải vỗ lên túi trữ vật, mặt nạ huyết sắc lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Mặt nạ Huyết Tiên truyền thừa, tiêu chuẩn thấp nhất để đeo, là tu vi Kết Đan!

Khi ba tia chớp ngưng tụ trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, trong nháy mắt giáng xuống, Mạnh Hạo đã đeo chiếc mặt nạ này lên mặt, trong nháy mắt khi khuôn mặt tiếp xúc với mặt nạ, toàn thân Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt.

Một cơn đau khó có thể hình dung ở trên mặt, giống như mặt nạ này dính vào da mặt vậy, đồng thời, thế giới trước mắt Mạnh Hạo cũng trực tiếp hóa thành màu đỏ.

Lệ khí, nháy mắt tràn đầy ý thức Mạnh Hạo, nhanh chóng thay thế lý trí của hắn, phát tán sát khí ngập trời, giống như nhập ma vậy.

- Giết... Giết... Giết...

Trong đầu Mạnh Hạo, chỉ có một chữ này không ngừng vang vọng. Tiếng nói đến từ vô số người, có nam có nữ, có già có trẻ, thậm chí còn cả dã thú thực vật, giống như tất cả chúng sinh đều đang gào thét bên tai hắn, cùng gào lên một chữ này.

Thế giới trước mắt hắn, càng thêm đỏ hồng, cũng trong nháy mắt này, đã hoàn toàn trở thành một màu đỏ.

Trong thế giời màu đỏ này, tu vi của hắn, đột nhiên bạo phát, cho dù vẫn

là Kết Đan sơ kỳ, nhưng vào giờ khắc này, lại hình thành một cỗ đan khí màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 462: Giết Quý! (2)

Đan khí này cực kỳ nồng đậm, trong nháy mắt đã tràn ngập đỉnh đầu Mạnh Hạo, nếu nhìn kỹ, có thể nhìn thấy rõ, đan khí này không thuộc về Mạnh Hạo, mà đến từ mặt nạ của Huyết Tiên truyền thừa!

Mạnh Hạo lúc này, đeo mặt nạ, nhìn có vẻ cực kỳ quỷ dị, lại có một cảm giác lành lạnh yêu dị, Quý Hồng Đông nhìn vào, không thấy mặt mũi, chỉ để lại vị trí hai mắt, lúc này vị trí đó lại là hai con mắt đỏ ngầu của Mạnh Hạo.

Màu đỏ trong đôi mắt đó, giống y hệt màu đan khí trên đỉnh đầu Mạnh Hạo.

Bộ trường bào màu xanh, giờ phút này đã bị nhuộm đỏ, tung bay phất phới trên người, giống như huyết ma!

- Đây là pháp bảo gì!

Quý Hồng Đông biến sắc, một cảm giác nguy cơ rất mạnh, sau khi Mạnh Hạo đeo mặt nạ lên, liền xuất hiện trong lòng Quý Hồng Đông. Loại cảm giác này, y không trải nghiệm nhiều, lúc này toàn thân chấn động, chiếc chuông trong tay lập tức rung lên, tức thời ba tia chớp trên đầu Mạnh Hạo, lập tức giáng thẳng xuống.

Mạnh Hạo cười, mặt nạ che đi nụ cười của hắn, nhưng tiếng cười khàn khàn của hắn, lại truyền ra ngoài. Tay phải hắn đột nhiên đưa lên, đấm thẳng về phía ba tia chớp đang tới, đồng thời, đan khí màu đỏ trên đầu Mạnh Hạo, dường như sôi trào, đột nhiên hóa thành một nắm đấm màu máu to lớn, theo nắm đấm của Mạnh Hạo, bay về phía ba tia chớp kia.

Tiếng sấm nổ vang kinh thiên động địa, ba tia chớp lập tức tan vỡ, ngay

cả bầu trời kia, vào thời khắc này cũng bị chấn động.

Quý Hồng Đông hoàn toàn tái mặt, trong mắt y xuất hiện rất nhiều tơ máu, chiếc chuông trong tay chợt lay động, bản thân lại phun ra rất nhiều máu tươi, vẻ mặt dữ tợn, gào lên thê lương.

- Thiên ý giáng, thẩm phán kiếp!

Tiếng nói của y vừa truyền ra, bầu trời trên đầu Mạnh Hạo lập tức, mây mù chồng chất, trong một mảnh đen nhánh, có chín tia chớp trong nháy mắt biến hóa, dường như ngưng tụ thiên ý, mạnh mẽ giáng xuống.

Khí tức hủy diệt thế gian vạn vật khuếch tán ra, khiến cho Hứa Thanh ở phía xa cũng tái mặt.

Nhưng vào lúc này, Mạnh Hạo mở miệng.

Vẫn giọng nói khàn khàn đó, lúc truyền ra, lại mang theo ý vị kỳ lạ.

- Vô Diện...

Mạnh Hạo chỉ nói hai chữ, thần thông của Huyết Tiên truyền thừa, một lời Vô Diện nối liền phong hỏa, mây tàn mưa máu biển ngập trời, sai khiến quỷ thần cầm lấy ma tháp, dùng huyết mạch chúng linh luyện ra Cửu Sát!

Trong đó bao hàm chín loại Huyết Tiên thần thông, chỉ có đeo mặt nạ vào, mới có thể thi triển được, lúc này... trong tay Mạnh Hạo, thuật pháp kinh thiên của Thái Ách tộc năm đó, sau mấy vạn năm biến mất, một lần nữa xuất hiện.

Gần như đúng lúc Mạnh Hạo mở miệng, một lượng lớn đan khí trên đỉnh đầu hắn, trong nháy mắt khuếch tán, đột nhiên hóa thành một khuôn mặt khổng lồ. Khuôn mặt này trừ đôi mắt ra thì không còn gì cả, chỉ là một

mảnh đỏ hồng!

Đặc biệt là mắt trái, lại có vẻ chấn nhiếp tâm thần, còn vị trí mắt phải thì … được Mạnh Hạo thay thế!

Khuôn mặt khổng lồ, đột nhiên xuất hiện, lúc này trực tiếp đánh về phía chín tia chớp từ trên trời giáng xuống!

Không gian chấn động, nơi này mặc dù không phải mặt đất thực sự, nhưng cũng nổi lên cuồng phong mạnh mẽ, chín tia chớp, tan vỡ hoàn toàn, mây đen trên trời, trong chớp mắt tan vỡ, bầu trời này, cũng bị mặt nạ kia đâm vào, tứ phân ngũ liệt, hoàn toàn tan vỡ.

Vô Diện thuật pháp, hóa thành khuôn mặt khổng lồ, mắt trái thâm thúy, mắt phải có Mạnh Hạo ở trong, không hề có mũi mồm, nhưng trong nháy mắt này, lại khiến Quý Hồng Đông sợ hãi, một cảm giác tử vong mãnh liệt trong nháy mắt bao phủ thân thể y.

- Ngươi...

Quý Hồng Đông đang định mở miệng, nhưng lời nói lại nghẹn lại ở yết hầu, vì trong nháy mắt này, khuôn mặt khổng lồ do Vô Diện thuật pháp hóa thành, đã xuất hiện trước mặt y, mà Mạnh Hạo ở vị trí mắt phải, đã giơ tay phải lên, túm chặt cổ Quý Hồng Đông.

Nắm chặt cổ họng, cắt đứt lời nói của Quý Hồng Đông, khiến Quý Hồng Đông tái mặt, đang muốn né tránh, lại kinh hãi phát hiện, tu vi bản thân như bị áp chế, không thể phản kháng một chút nào.

Trong mắt y lộ vẻ sợ hãi, sợ hãi vô cùng, y cảm nhận được sát ý của Mạnh Hạo, sát ý mạnh mẽ, vô cùng chân thực, nhưng y... vẫn không tin rằng, trong vùng đất Nam Thiện này, lại có người dám giết huyết mạch Quý tộc.

Suy nghĩ này, thâm căn cố đế trong lòng y, là ý chí xuất hiện từ lúc nhỏ, lúc này cho dù đối mặt nguy cơ, nhưng cơn sợ hãi của y nhanh chóng biến mất, thay vào đó, là cái nhìn âm trầm về phía Mạnh Hạo, khóe miệng còn lộ nụ cười châm chọc.

- Ngươi dám giết sao?

Y không nói, nhưng ánh mắt y, lại mang ý nghĩa này, rõ ràng truyền vào trong lòng Mạnh Hạo.

Y không cầu xin tha thứ, không nói một lời mềm mỏng, cho dù lúc này đối mặt với sinh tử, y vẫn nhớ đến bản thân là huyết mạch Quý gia tôn nghiêm, cao quý, thậm chí còn hất hàm, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo.

- Ta thực sự... Không muốn giết ngươi...

Mạnh Hạo im lặng chốc lát, tiếng nói khàn khàn truyền ra, lúc tiếng nói này truyền ra, màu đỏ trong mắt dần tan đi, lộ ra ánh mắt thuộc về Mạnh Hạo.

Khi câu này được nói ra, khóe miệng Quý Hồng Đông lộ ra nụ cười lạnh, tay phải Mạnh Hạo lập tức dùng lực siết mạnh, rắc một cái, Quý Hồng Đông trợn tròn mắt, cổ y hoàn toàn vỡ nát, đồng thời, lực lượng Huyết Tiên từ trong tay Mạnh Hạo, lập tức hòa vào cơ thể Quý Hồng Đông. Thân thể y lập tức run rẩy, tốc độ khô héo dùng mắt thường có thể nhìn thấy, tất cả máu tươi trong nháy mắt ngưng tụ ở mi tâm của y, một vệt máu tự động xuất hiện, một giọt máu tươi ngưng tụ huyết mạch Quý gia bay ra ngoài!

Giọt máu tươi này, dung nhập vào mi tâm của mặt nạ Mạnh Hạo đang đeo, mặt nạ nhanh chóng nhúc nhích, như đang kích động hoan hô, Mạnh Hạo buông lỏng tay, thi thể Quý Hồng Đông ngã xuống, đã sớm tuyệt khí bỏ mình.

Mạnh Hạo nắm mắt, tay phải đưa lên lấy mặt nạ xuống, lúc mặt nạ được lấy ra, thì khuôn mặt trắng bệch của Mạnh Hạo lộ ra. Mặt nạ này tràn đầy lực lượng kinh nhân, nếu không phải linh thức Mạnh Hạo đủ mạnh, hắn không thể bảo trì một tia thần trí tồn tại.

Chỉ chút ít thời gian, hắn đã phát hiện, bản thân đã tốn đi gần nửa giáp tuổi thọ.

Đeo chiếc mặt nạ này, cái giá quá lớn.

- Hiện giờ an toàn rồi, không ai có thể biết được, bí mật của sư tỷ.

Mạnh Hạo quay người, nhìn về phía Hứa Thanh khuôn mặt trắng bệch, đang cắn chặt môi, nhẹ nhàng cười.

Hứa Thanh kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo, nước mắt lưng tròng, nàng cho dù đơn thuần hơn nữa, cũng hiểu được, để bảo vệ bí mật này, Mạnh Hạo đã phải trả cái giá như thế nào.

Giết người của Quý gia, chọc vào đại họa ngập trời, để không liên lụy đến sư môn, trước khi giết đã phản lại sư môn... Từ đây, chỉ có thể lưu lạc chân trời, không thể quay lại Nam Vực, càng phải tránh né sự truy sát vô tận từ Quý gia.

Mà hắn, chỉ là một tu sĩ Kết Đan...

Hứa Thanh cắn môi, nước mắt không kìm được, chảy thành dòng, nhưng chưa rơi xuống đất, đã được Mạnh Hạo nhẹ nhàng đưa tay gạt đi.

- Đừng khóc, đường còn dài, không chừng lúc nào đó, chúng ta còn có thể gặp lại.

Mạnh Hạo cười nói, vẻ mặt trắng bệch, khiến nụ cười này, đột nhiên in sâu vào lòng Hứa Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 463: Phương Mộc chính là Mạnh Hạo!

- Ta đi rồi, nơi này sẽ lập tức tan vỡ.

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, hắn hiểu rằng, sau khi quay đi, có lẽ từ đây, sinh tử mong manh, cho dù còn sống, cũng không biết bao nhiêu năm nữa, mới có thể quay trở lại.

Không biết lúc trở về, hồng nhan trước mắt, có còn như trước hay không.

Nhưng Mạnh Hạo không hối hận, Quý Hồng Đông, tất phải giết, cho dù là vì Hứa Thanh, hay là vì bản thân, không phải Quý Hồng Đông chết, thì là hai người họ chết.

Dù là đã đem mặt nạ huyết sắc thu vào bên trong, nhưng Quý gia mạnh mẽ, Mạnh Hạo biết rõ chuyện này không có khả năng thành công, thậm chí kết quả có thể còn ác liệt hơn.

Có lẽ còn có con đường thứ ba, nhưng sự việc xảy ra quá nhanh, Mạnh Hạo nghĩ không ra con đường đó ở đâu. Về phần bản thân cho rằng có thể dùng thân phận Mạnh Hạo giết người, thân phận Phương Mộc vẫn bình thường, thì lại hoàn toàn không hiểu sự đáng sợ của Quý gia. Đối với Quý gia, những gì Mạnh Hạo đã trải qua, tất có phán đoán.

Nếu hắn làm như vậy, vậy đến chín phần, sẽ kéo cả Tử Vận Tông lâm vào hủy diệt, hắn không thể lựa chọn như vậy.

Mạnh Hạo quay người, trong nháy mắt hắn vừa quay đi, một thân thể mềm mại, ôm lấy hắn từ sau lưng.

- Muội đợi huynh.

Lời nói của Hứa Thanh, mang theo chấp nhất, hẹn ước ba đời, nhẹ nhàng vang vọng.

Ngay khi Quý Hồng Đông vừa tử vong, ở ven Thiên Hà Hải, vùng đất Đông Thổ, khu vực ngay sát biên giới, có một ngọn núi màu trắng, ngọn núi này không có tuyết, đá núi toàn một màu trắng, như không nhiễm bụi trần.

Nơi này ở Đông Thổ, được gọi là Bạch Sơn.

Lúc này trên Bạch Sơn, có một đầm nước sâu, có lời đồn rằng nước trong đó, sâu bằng ngọn núi này.

Bên đầm nước, một lão giả ngồi đó, lão giả gầy gò, mặt không cảm xúc, cầm một cần câu, dây câu thò vào trong đầm, không hề lay động.

Rất nhanh, dây câu giật mạnh, lão giả vẻ mặt không đổi, chỉ đưa tay lên kéo một cái, tức thời một tiếng hét thảm truyền ra từ trong hư không, sợi dây câu bay lên, trên móc câu, lại có một đoàn quang mang.

Đoàn quang mang này nếu nhìn kỹ, rõ ràng là vô số sợi tơ quấn quanh tạo thành, trong mơ hồ ở trên mỗi sợi tơ, dường như đều tồn tại vô số khuôn mặt, ở chính trung tâm quang mang, lại có một nam tử trung niên, vẻ mặt kinh khủng, đang quỳ xuống cầu xin tha thứ.

- Được lão phu kéo ra khỏi nhân quả chúng sinh là phúc phận của ngươi, vì sao còn muốn cầu xin tha thứ?

Lão giả dửng dưng nói, tay phải đưa lên chộp lấy, lập tức quang đoàn rơi vào trong tay lão, trong giây phút bị túm lấy, nam tử trung niên trong đó dường như phát ra tiếng gào thét không cam lòng trước khi chết, cuối cùng lại bộc phát ra khí tức Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn.

Nhưng lão giả mặc kệ khí tức này tràn ra, chộp lấy quang đoàn, ném vào trong mồm, răng rắc mấy tiếng, trực tiếp nuốt xuống, khóe miệng lão, đột nhiên chảy ra máu tươi, rất nhanh đã bị lão liếm đi ngay, trong mắt dần lộ ra chút mờ mịt.

- Mùi vị nhân quả...

Rất lâu, lão giả lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên quỳ trên mặt đất, lại khấu bái bầu trời.

Sau chín vái, lão giả đứng dậy, nhìn về đầm nước, một lúc sau đột nhiên cau mày, đưa tay chộp vào hư không, lập tức trong tay lão xuất hiện một tấm ngọc giản vỡ nát.

- Hử?

Đột nhiên đôi mắt lão giả phát ra tinh mang.

- Có Quý Tử tử vong... Là Quý Tử của mạch ta, chết ở Nam Vực...

Lão giả bóp nát ngọc giản đã vỡ trong tay, trong chớp mắt, trong đầu lão hiện lên một khuôn mặt.

Khuôn mặt, chính là Mạnh Hạo!

Đồng thời, còn có một tiếng nói, bén nhọn, vang vọng trong đầu lão giả.

- Lão Tổ, kẻ giết con là Phương Mộc, Phương Mộc của Tử Vận Tông, còn gọi là Mạnh Hạo!

Giọng nói này, chính là của Quý Hồng Đông, trước khi y chết, chấp niệm duy nhất, thanh âm thê lương này, mang theo oán khí mạnh mẽ đến cực điểm.

Chuyện này Mạnh Hạo không hề ngờ tới, người của Quý gia lại có biện pháp ngưng tụ âm thanh rồi truyền ra, theo hiểu biết của Mạnh Hạo, chỉ có thể truyền hình ảnh mà thôi.

May mà lúc cuối cùng hắn rút tộc huyết khiến Quý Hồng Đông trước khi chết vô cùng đau đớn, làm ý thức y hỗn loạn, ý niệm duy nhất trong đầu, là truyền ra cái tên của Mạnh Hạo, mà đã sớm quên mất chuyện của Hứa Thanh.

- Đồ vô dụng, chẳng qua cho dù có vô dụng, thì y cũng là chảy trong người huyết mạch của Quý gia, há có thể để phàm nhân có thể giết được! Nhưng mà Tử Vận Tông...

Lão giả hơi nhíu mày, trong lời nói, lại coi tu sĩ cũng là người phàm.

Lão vung tay áo, ném ngọc giản đã thành bụi phấn trong tay đi, rồi nhảy lên một cái, trực tiếp bước vào hư vô, trong nháy mắt biến mất không thấy.

- Nam Vực, cũng nhiều năm không tới rồi.

Chỉ còn giọng nói lạnh lùng của lão, vang vọng trong không trung.

Ngoài Vãng Sinh Động, dưới cờ xí Quý gia, có tám lão giả đang khoanh chân tĩnh tọa, lúc này đồng loạt mở mắt, vẻ mặt khiếp sợ, còn có biểu tình không thể tin tưởng, đứng bật dậy.

Đôi mắt họ xuất hiện tơ máu, một cỗ sát cơ cường đại đến cực điểm, ngay lúc này xông thẳng lên trời, chấn động bốn phương, khiến cho tu sĩ các tông môn xung quanh đều kinh hãi, ai nấy nhìn lại, lập tức cảm nhận được trên người tám lão giả đó, vào lúc này phát tán ra sát khí và điên

cuồng khó có thể hình dung.

Tám lão giả này, đều là lão quái Nguyên Anh, tu vi không tầm thường, lúc này phát tán ra toàn bộ sát khí, lập tức kinh thiên động địa, phong vân biến sắc.

- Quý Tử ngã xuống...

Tám người nhìn nhau một cái, bên trong sát khí tràn ngập quanh thân, bọn họ đều nhìn ra được sự kinh sợ và trái tim đang run rẩy của nhau.

Theo cách làm của Quý gia lâu nay, bọn họ có thể tưởng tượng được, Quý Hồng Đông chết đi, nếu tám người bọn họ không tìm ra hung thủ, thì sẽ chôn cùng, thậm chí tất cả thân thích của họ trong Quý gia cũng bị hủy diệt trong khoảnh khắc.

Đây là cái đại giới!

Trừ khi bọn họ có thể tìm ra hung thủ, giải về Đông Thổ!

Một trong tám người, đưa tay vỗ lên túi trữ vật, lập tức xuất hiện bảy tám mảnh vỡ ngọc giản, những người khác cũng lần lượt lấy ra, những mảnh vỡ này để cùng một chỗ, trong nháy mắt phát ra ánh sáng nhu hòa.

Ánh sáng này chiếu thẳng lên trời, tám người sắc mặt âm trầm, ngưng thần nhìn lại, không chỉ có bọn họ, lúc này tu sĩ các tông môn xung quanh cũng mang đầy nghi hoặc toàn bộ đều dõi mắt nhìn tới.

Trong quang mang, dần hiện ra một thân ảnh, thân ảnh này đeo mặt nạ, nhìn không rõ dáng dấp, nhưng mặt nạ quỷ dị và sát khí ngập trời kia, lại khiến cho mọi người xung quanh chấn động tâm thần.

- Đây là...

- Mặt nạ của Huyết Tiên truyền thừa, đây là mặt nạ Huyết Tiên của Thái Ách tộc!

- Chính là mặt nạ này, lần trước lúc Huyết Tiên truyền thừa mở ra, lão phu tận mắt nhìn thấy... Nhưng cuối cùng tấm mặt nạ này, Lý gia không phải đã nói có chuyện ngoài ý muốn, rơi mất trong thế giới Huyết Tiên rồi sao, dù chuyện này các đại tông môn không tin, đều đi thăm dò thử, cuối cùng xác định truyền thừa không bị Lý gia mang đi...

Những lời này truyền ra, lập tức khiến đôi mắt tám lão giả sáng lên, sát khí nồng đậm, đều nhìn về phía quang trụ của Lý gia ở đây, khiến những tu sĩ của Lý gia ở nơi này, ai nấy đều tái mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 464: Phương Mộc chính là Mạnh Hạo! (2)

Nhưng không đợi bọn họ giải thích, đột nhiên, từ phía xa, có bảy tám chiếc cầu vồng nhanh chóng bay tới, bảy tám người này cực nhanh, ngay khi tới gần, chính là những lão giả tới từ Lý gia.

- Đệ tử Lý Đạo Nhất của Lý gia, ngã xuống ở đây, chư vị đạo hữu, có ai biết người này không?

Lão giả Lý gia vừa tới, lập tức vung tay, một màn ánh sáng hiện ra, trên đó là hình ảnh của Mạnh Hạo.

Đồng thời, thân ảnh mang mặt nạ trên mảnh vỡ ngọc giản bên người tám lão giả Quý gia, cũng uốn khúc, hóa thành một người khác, người này... chính là Mạnh Hạo!

Ngay lúc này, ánh mắt mọi người xung quanh, đều rơi trên hai màn ánh sáng, hai sự việc cùng trên thân một người, càng khiến tâm thần chấn động.

Vì lão giả Lý gia nói rằng, Đạo Tử Lý gia ngã xuống!

Vì, người của các tông môn gia tộc ở Nam Vực này, đột nhiên liên tưởng đến, nguyên nhân Quý gia lấy ra mảnh vỡ ngọc giản, xuất hiện thân ảnh giống với của Lý gia.

- Quý Tử của Quý gia... Lẽ nào...

Một vị Lão Tổ của Kim Hàn Tông, hít sâu một hơi.

- Nếu thực như vậy, thì người này đã chạm vào đại họa ngập trời, Quý gia Đông Thổ... Há có thể bỏ qua!

- Kẻ giết người, là đệ tử của tông môn nào…

Bốn phía tĩnh lặng, đột nhiên một tu sĩ, ở phía xa ngập ngừng hỏi.

- Hắn... Hắn hình như là Mạnh Hạo đã biến mất ở Nam Vực nhiều năm trước...

- Mạnh Hạo? Thái Linh Kinh, ta nghĩ ra rồi, người này là Mạnh Hạo!

- Mạnh Hạo...

Ngoài trung tâm thung lũng, đột nhiên ồ lên, trong tiếng ồn, tám lão giả Quý gia sát cơ ngập trời, những lão giả của Lý gia, cũng đều xuất hiện sát khí trong đáy mắt.

- Tên Mạnh Hạo này, lúc này vẫn ở trong ảo cảnh, chúng ta phong ấn xung quanh nơi này, nghiêm cấm tất cả truyền tống, vậy thì tiểu tặc dù có chút bảo vật, cũng không thể chạy thoát!

Lão giả Lý gia nghiến răng mở miệng, lập tức bốn vị lão giả Nguyên Anh sau lưng lão ta, nhanh chóng di chuyển đến bốn phương đông tây nam bắc, trong nháy mắt đi xa

Hiển nhiên là muốn triển khai phong ấn, nghiêm cấm người ở nơi này truyền tống.

- Quý Tử của Quý gia ta ngã xuống ở nơi này, chư vị Nam Vực đạo hữu, hãy cứ ở lại nơi này, đợi tra ra tất cả manh mối, chư vị mới có thể rời đi.

Tám lão giả của Quý gia, lúc này cũng có bốn người tản ra, hiển nhiên là không yên tâm thủ đoạn của Lý gia, muốn tự mình đi bố trí phong ấn.

- Về phần người này có biết Huyễn Hóa thuật hay không, thì không có vấn đề, giết người của Quý tộc, thì đã dính lấy thiên địa nhân quả, chỉ cần người này truyền tống ra, chỉ cần người này còn trong khu vực này, Quý gia lập tức có thể cảm nhận được.

Trong tám lão giả của Quý gia, có một lão giả, lúc này hừ lạnh một tiếng, âm trầm mở miệng.

Chính vào lúc này, đột nhiên, một đạo khí tức kinh thiên đột nhiên từ phía thi thể tiên nhân bộc phát ra, khí tức này mang theo ý chí bá đạo, phát tán uy hiếp Trảm Linh, dần dần, một bóng người cao lớn đi ra từ trong thung lũng.

Bóng người này mặc trường bào màu cam, là một nam tử trung niên, theo y đi ra, tu sĩ các tông môn xung quanh, đều tập trung nhìn tới, bọn họ tự nhiên biết người này là ai, y là cường giả mạnh nhất của Quý gia lần này tới đây.

Một thân tu vi Trảm Linh, trong thời điểm mà Lão Tổ các tông môn khác đều lui khỏi thung lũng trung tâm Vãng Sinh Động, thì y lại nỗ lực đi vào, phải biết rằng chủ động, với Trảm Linh mà nói, cũng là một nơi vô cùng đáng sợ, không đến mức bất đắc dĩ, không ai tiến vào, Lão Tổ các tông môn ở đây, cũng chỉ dám ở bên ngoài mà thôi, không dám thực sự tiến vào.

Tuy nói cuối cùng y vẫn do dự, nhưng ở lại ngoài động, giao chiến với không ít sinh mệnh kỳ dị, lúc này đi tới, sắc mặt nam tử trung niên này hơi âm trầm, đi đến trước mặt mấy lão giả Quý gia, mấy lão giả này lập tức cung kính vái chào.

Nam tử trung niên xòe tay ra, trong lòng bàn tay y có bột phấn do bóp nát ngọc giản chảy xuống.

- Kẻ giết người, là Tử Vận Tông Phương Mộc, còn gọi là Mạnh Hạo! Đây là thanh âm Quý Hồng Đông trước khi chết truyền ra, chuyện này đã kinh động đến Quý Phương Lão Tổ, người đang từ Đông Thổ tới đây.

Trung niên nam tử dửng dưng nói, giọng nói bình tĩnh, nhưng lại mang theo uy áp mạnh mẽ, càng khiến các tông môn xung quanh chấn động:

- Phương Mộc... Mạnh Hạo...

- Chuyện này làm sao có thể, đệ tử Phương Mộc của Tử Vận Tông Đan Đông nhất mạch, lại là Mạnh Hạo năm đó bị Nam Vực truy sát!

- Chuyện này... Khó trách năm đó không ai có thể tìm ra Mạnh Hạo, thì ra hắn ẩn trốn trong Tử Vận Tông, trở thành đệ tử truyền thừa, người này...

Bốn phía ồ lên, đều nhìn về phía quang trụ của Tử Vận Tông, nhìn những tu sĩ Tử Vận Tông đang tái mặt kia.

Sắc mặt An Tại Hải biến đổi, Lâm Hải Long bên cạnh cũng hít một hơi, đứng bật dậy, Ngô Đinh Thu ngây ra, nhưng lập tức sắc mặt âm trầm, một cỗ nguy cơ trong nháy mắt đã xuất hiện trên người tất cả tu sĩ của Tử Vận Tông.

Cũng đúng lúc này, trong quang trụ của Tử Vận Tông, hai vị Lão Tổ Trảm Linh, chậm rãi mở mắt.

- Hôm trước ta đã thu được tông chủ lệnh, Đan Đông nhất mạch Tử Lô Phương Mộc, đã phản bội Tử Vận Tông, sinh tử không rõ. Người này sống, không liên quan đến Tử Vận Tông ta, người này chết, cũng không liên quan.

Im lặng một hồi, một trong hai vị Lão Tổ Trảm Linh của Tử Vận Tông chậm rãi lên tiếng.

Lời nói từ tốn, cặp mắt lấp lánh tinh mang, những lời này, nói ra từ miệng ông, khiến ông cảm thấy cực kỳ khuất nhục, lại cảm thấy một tia bi thương.

Mà Lão Tổ Trảm Linh bên cạnh, im lặng không nói, nhưng lại hơi cau mày, trong mắt lại có một chút phẫn nộ sắp không kiềm chế được, cũng lộ ra rõ ràng, bọn họ đang nhịn Quý gia.

Bọn họ ở đây, là người duy nhất biết chuyện của Phương Mộc, cũng thực sự là hôm trước đã thu được lệnh khẩn cấp của Tử Vận Tông. Lời nói trong lệnh đơn giản, không nhắc đến việc người của Quý tộc bị chết, nhưng lại nói sẽ xảy ra đại biến, nói rằng Mạnh Hạo tự mình phản bội sư môn, để hai người bọn họ sau khi xảy ra biến cố, sẽ nói như vậy.

Hai người bọn họ lúc đó đã cảm thấy có chuyện lớn rồi, hiện giờ lại càng thấy có vấn đề, bọn họ đã sống mấy nghìn năm, tự nhiên đã ngay lập tức hiểu ra những chỗ mấu chốt trong đó.

Phương Mộc cũng được, Mạnh Hạo cũng xong, người này nhất định có lý do không thể không ra tay, giết tộc nhân Quý gia, nhưng để không liên lụy đến tông môn, đã tự mình bóp nát lệnh bài Tử Lô, lựa chọn chặt đứt liên hệ với tông môn.

Cách làm này, khiến cho hai vị Lão Tổ Trảm Linh đau lòng, đó là đệ tử tông môn của họ, đó là đệ tử truyền thừa của Đan Đông nhất mạch, là một đệ tử sau khi gặp phải loại nguy cơ này, vẫn còn nghĩ đến không muốn liên lụy tông môn.

Nhưng... Bọn họ không thể bảo vệ, cả Tử Vận Tông cũng không thể bảo vệ được hắn, thậm chí hai người ở nơi này, trước mặt tu sĩ cả Nam Vực, lại nói ra những lời lạnh lẽo vô tình đến như vậy.

Sống cũng được, chết cũng xong, không hề liên quan đến Tử Vận Tông.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 465: Ta là sư tôn của hắn!

Câu nói này, khi truyền ra, xung quanh hoàn toàn yên lặng, không ít tu sĩ tông môn ở Nam Vực lộ ra vẻ mặt phức tạp, nghe ra được sự bất đắc dĩ trong lời nói. Một loại cảm giác đồng cảm lây lan, đối lập với sự bá đạo của Quý gia ở một bên, lại càng phát ra mạnh mẽ.

Nam tử trung niên có tu vi Trảm Linh của Quý gia, lạnh lùng nhìn đám người Tử Vận Tông, hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Bốn phía tĩnh lặng, không ai nói gì, mọi người đều đang chờ đợi, đợi những đệ tử các tông đang biến mất quay lại.

Khắp xung quanh, từng đạo cấm chế đã được mở ra, nơi này trở thành một nơi không thể có bất cứ ai hay thứ truyền tống gì. Nhưng đúng vào lúc này, Thanh La Tông - Tử La Lão Tổ đột nhiên hai mắt lóe sáng, từ từ mở miệng.

- Chư vị đạo hữu, tiền bối của Quý gia, tôi có biết trên người Mạnh Hạo này, có một chiếc Như Ý Ấn của Như Ý Tông thượng cổ, sợ là cấm chế của các vị...

Tử La Lão Tổ mỉm cười, không nói hết lời.

Nhưng câu nói này của lão vừa ra, lập tức khiến đôi mắt của mấy vị lão giả Quý gia lóe sáng, sau khi nhìn lẫn nhau một chút, nam tử trung niên có tu vi Trảm Linh, vung tay lên, ném ra một miếng ngọc bội.

- Đặt trong cấm chế, có thể cản lại Như Ý Ấn.

Trong Tử Vận Tông, hai vị Lão Tổ Trảm Linh ánh mắt âm trầm, nhìn chằm chằm Tử La Lão Tổ của Thanh La Tông, trong mắt có vẻ bất thiện.

Đệ tử tông môn xung quanh, ai nấy đều như ve sầu mùa đông, trong lòng xuất hiện đủ loại suy tư, một bên là Phương Mộc, một bên là Mạnh Hạo, vẻ mặt biến hóa đến như vậy, hiển nhiên vẫn còn khiến người ta kinh ngạc.

Dù sao thân phận Phương Mộc cũng cực kỳ nổi tiếng ở Nam Vực, ở trong cùng thế hệ, tuy không nói là như mặt trời ban trưa, nhưng cũng không khác biệt lắm. Đệ tử truyền thừa của Đan Quỷ đại sư, Đạo tử của Đan Đông nhất mạch, vị đại sư thứ tư của Nam Vực - Đan Đỉnh...

Mà cái tên Mạnh Hạo, lúc này cũng xuất hiện cùng với mặt nạ của Huyết Tiên, trong lòng mọi người, cũng vang động không kém.

Người thu được Thái Linh Kinh, con rể nhà họ Tống, lúc này còn thêm một thứ nữa, người thu được truyền thừa của Huyết Tiên!

Trong lúc mọi người yên lặng, trong quang trụ của nhà họ Tống, những người trong đó đều có vẻ mặt có phần khó coi, Tống lão quái cũng không ngoại lệ, đang mặt ủ mày chau, thầm thở dài một tiếng.

Các tu sĩ lúc này, kể cả các Lão Tổ Trảm Linh, cũng không một ai phát hiện ra, trong số các tu sĩ xung quanh, không biết có thêm một lão giả từ lúc nào. Lão giả này thân thể gầy gò, tướng mạo xấu xí, nhưng lão đứng ở đó, lại giống như không một ai nhìn thấy, cứ như lão giả này đang ở một thế giới khác hẳn mọi người vậy.

- Tiểu tử kia bước vào cảnh giới Hoàn Mỹ, thế gian có nhân quả, lão phu ngày sau sẽ đoạt lấy Hoàn Mỹ của ngươi, chính là quả, mà hôm nay giúp ngươi một tay, thì là nhân đó.

Lão giả mỉm cười, nhẹ giọng lên tiếng, nhưng không ai nghe thấy, lão, chính là vị Lão Tổ thứ mười của Vương gia.

Trong lúc mọi người đều im lặng, thì ở biên giới Nam Vực, nơi khá gần Triệu quốc, có một vùng biển rộng lớn nằm sau một ngọn núi hùng vĩ.

Vùng biển này, chính là Thiên Hà Hải chia cách khu vực tây nam và đông bắc.

Lúc này trên bầu trời Thiên Hà Hải gần Nam Vực, không gian đột nhiên gấp khúc, một bóng người mơ hồ trong chớp mắt cất bước đi ra. Người này không phải chân thân, mà là một thân thể hư ảo, thân thể này trong nháy mắt ngưng tụ thành thực thể giữa hư không, là một lão giả.

Chính là Quý Phương Lão Tổ của Quý gia ở đỉnh Bạch Sơn Đông Thổ, câu lấy nhân quả để ăn.

Lão đứng giữa trời, phía dưới là Thiên Hà Hải mênh mông, sau khi nhìn Nam Vực một cái, thân thể thoáng động, hướng thẳng tới Nam Vực, nhưng ngay khi lão tới gần biên giới Nam Vực, đang chuẩn bị đi vào, đột nhiên, lão cau mày, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo về phía trước.

Ầm một tiếng, sấm nổ truyền khắp bốn phương, khiến nước biển phía dưới đột nhiên cuộn trào, khiến cho mặt đất ở biên giới Nam Vực, cũng hơi chấn động, một ít núi đá trực tiếp tan vỡ.

Trong lúc mặt đất tan vỡ, nước biển cuộn trào, phía trước Quý Phương, có một lão giả mặc trường bào màu xám, trên tay áo có ấn ký đan lô đi ra từ trong hư không.

Lão giả này mái tóc bạc trắng, bộ dạng gầy guộc, trên người có một ít bớt đen, nhưng vẻ mặt lại không nộ mà uy, đặc biệt là quang mang trong đôi mắt, trong nháy mắt này, như có thể ngưng tụ cả bầu trời.

Một mùi đan dược nồng đậm, trong nháy mắt tràn ra, tỏa khắp bốn phương.

- Ta nên gọi ngươi là Tử Đông, hay là Đan Quỷ!

Quý Phương lạnh lùng nhìn lão giả đối diện, dửng dưng nói.

Lão giả này, chính là sư tôn của Mạnh Hạo, Đan Quỷ!

- Tử Đông đã chết, lão phu Đan Quỷ!

Đan Quỷ im lặng trong giây lát, chậm rãi mở miệng, nhìn về phía Quý Phương.

- Mặc kệ ngươi là Đan Quỷ hay là Tử Đông, nếu không muốn Tử Vận Tông bị diệt, thì tránh đường, kẻ giết người Quý tộc ta, tất phải chết.

Quý Phương hơi ngẩng đầu, lạnh lùng nói.

- Ta là sư tôn của nó, nó đã vái ta ba vái, ta cũng nên làm chút gì đó cho nó.

Đan Quỷ lắc đầu, cánh tay vung lên, lập tức một đan lô màu thanh đồng, đột nhiên xuất hiện trong tay ông, đan lô này vừa ra, lập tức tản ra khí tức tang thương cổ lão, khí tức này trong nháy mắt truyền khắp không gian. Mà trên đan lô, lại phát tán từng đợt sương khói màu xanh, chỗ sương khói này lượn lờ khắp nơi, trong nhất thời, khiến cho không gian như là một thế giới toàn sương khói.

- Nếu ngươi thực sự là Tử Đông, lão phu còn e ngại một chút, còn về ngươi... Chỉ là muốn chết!

Quý Phương hừ lạnh, giơ tay lên, sương khói trong nháy mắt lập tức ngưng tụ, chớp mắt đã trực tiếp bao phủ lấy thân ảnh của lão và Đan

Quỷ.

Không nhìn thấy thân ảnh của hai người, nhưng có thể nghe thấy tiếng ầm ầm truyền ra từ trong làn sương khói. Thiên Hà Hải phía dưới cuộn trào, mặt đất bên bờ Nam Vực rung động. Bản thân hai người này đã ra tay, bất cứ một ai, cũng có năng lực lay động đất trời.

- Vì một tên đệ tử, Đan Quỷ ngươi làm như vậy, đáng sao, ngươi có thể ngăn ta một lần, nhưng người có thể ngăn cản Quý gia ta?

Trong làn sương, truyền ra tiếng nói trầm thấp của Quý Phương.

- Nó lựa chọn làm đệ tử của ta, ta lựa chọn làm sư tôn của nó, không phải một việc phản bội sư môn là có thể xóa đi. Ta cho rằng đáng, thì tất cả đều đáng!

- Ta không ngăn được Quý gia, nhưng lại có thể ngăn ngươi được một lúc, vậy là đủ rồi!

Trong tiếng nổ vang, kinh thiên động địa. Trận chiến này, được triển khai ở nơi tiếp giáp giữa Thiên Hà Hải và biên giới Nam Vực không một bóng người.

Sương khói cuồn cuộn, sấm vang chớp giật, sấm chớp đùng đùng, trận chiến này như muốn lật ngược trời đất.

Trong thế giới do ý thức của Sửu Môn Đài biến ra, lúc này vách tường bốn phía bắt đầu tan vỡ trên diện rộng. Hứa Thanh nhìn bóng dáng Mạnh Hạo biến mất trong mắt, cắn chặt môi, nhắm nghiền hai mắt.

Mạnh Hạo đi rồi, không còn dùng bộ dạng Phương Mộc, mà khôi phục lại tướng mạo khi năm đó rời khỏi Triệu quốc, với tu vi Kết Đan, hóa thành một đạo cầu vồng, bay về phía xa.

Không phải muốn rời khỏi mê cung này, mà là muốn rời xa Hứa Thanh.

Không hề quay đầu.

Trên mu bàn tay phải của Mạnh Hạo, lúc này có một ấn ký màu xanh, đang lấp lóe. Ấn ký này, là ngày trước sau khi Tử Đan của Mạnh Hạo ngưng tụ, theo lần tuần hoàn đầu tiên của dòng máu trong cơ thể, xuất hiện trên mu bàn tay.

Ấn ký này như phù văn, Mạnh Hạo cũng không hề xa lạ với nó, cho dù là năm đó Trúc Cơ, hay là lúc ở Tử Vận Tông được Sửu Môn Đài triệu hoán hắn đều nhìn thấy ấn ký này.

Lúc này đi thẳng tới phía trước, vách tường bốn phía tan vỡ ngày càng nhiều, thậm chí tường mê cung sập xuống, dần dần rất nhiều tu sĩ bị vây khốn ở nơi này, có không ít người đã nhìn thấy nhau, đều tụ tập lại theo tông môn của mình.

Chỉ là nếu giữa hai bên có bất hòa, cũng sẽ ra tay vào lúc này, khiến nơi này có phần hỗn loạn.

Mạnh Hạo lao thẳng một đường, tốc độ rất nhanh, không ai nhìn rõ mặt mũi của hắn, chỉ có thể thấy thân ảnh lóe lên, rồi biến mất.

Tiếng ầm ầm càng lúc càng lớn, từng bức tường đổ xuống, bước chân Mạnh Hạo dừng lại, nhìn bốn phía xung quanh, hắn biết, nơi này sắp tan vỡ hoàn toàn.

- Lúc này ở bên ngoài, sợ là vì Lý Đạo Nhất và Quý Hồng Đông chết đi, đã có một cuộc phong tỏa, Như Ý Ấn của ta... sợ là không hữu hiệu.

Mạnh Hạo im lặng, trong mắt lộ ra hàn quang, trong khoảnh khắc đánh chết Quý Hồng Đông, hắn đã suy nghĩ rất rất nhiều.

- Sinh cơ duy nhất, chính là... Vãng Sinh Chủ Động ở ngoài trăm dặm!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đột nhiên, vẻ mặt của hắn thay đổi, thân thể lập tức bốc lên sương khói, quay người trực tiếp tránh đi một hướng khác.

Không quá lâu, phía trước Mạnh Hạo, hắn thấy được Sở Ngọc Yên, Diệp Phi Mục, còn cả những đệ tử khác của Tử Vận Tông, đang bị bốn tên tu sĩ Tây Mạc vây lại, chuẩn bị ra tay.

- Đạo hữu Tử Vận Tông, giao ra Thạch Bích Thác ấn các ngươi vừa có được, chúng ta lập tức rời đi, nếu không, cho dù các ngươi là đại tông ở Nam Vực, nhưng tu sĩ Tây Mạc chúng ta, cũng sẽ giết hết!

Giọng nói lạnh lùng truyền ra, vang vọng xung quanh, đồ đằng của bốn tu sĩ Tây Mạc bay lượn, Sở Ngọc Yên, Diệp Phi Mục, còn mấy đệ tử của Tử Khí nhất mạch đều đang khổ cực chống đỡ.

Diệp Phi Mục đã trọng thương, sắc mặt tái nhợt, nhưng y vẫn chấp nhất, khóe miệng Sở Ngọc Yên có máu chảy ra, tay phải còn có máu theo cánh tay chảy xuống, mặt mày đã không còn chút máu nào, nhưng vẫn cắn chặt răng.

Những người khác, cũng đều mang thương thế, đang toàn lực liều mạng.

Bên cạnh bọn họ, còn có hai đệ tử Tử Khí nhất mạch, nằm trên mặt đất, sinh tử không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 466: Sóng gió lại tới.

- Nơi này lúc nào cũng có thể tan vỡ, một khi tan vỡ, chúng ta sẽ được truyền tống ra ngoài!

Giọng Diệp Phi Mục yếu ớt, không phải nói với tu sĩ Tây Mạc, mà là nhắc nhở những người Tử Vận Tông của phe mình.

Mặt y trắng bệch, nhưng trong sắc trắng, lại có lúc có màu đen lóe lên, đó không phải độc, ngược lại lại như một loại trùng ký sinh trong cơ thể, đây chính là một loại pháp thuật quỷ dị đến từ Tây Mạc, một khi bị hạ, không chết cũng bị thương, hơn nữa tu vi cũng sụt giảm nghiêm trọng.

Nếu không như thế, với tu vi của Diệp Phi Mục, cũng không có tràng diện như hiện giờ.

Sở Ngọc Yên cắn răng, vỗ lên túi trữ vật, lấy ra đan dược nuốt xuống, mọi người đều có vẻ kiên định, chỉ là trừ Sở Ngọc Yên ra, trên mặt ai nấy đều có hắc tuyến di động, mọi người đều trúng phải trùng ký sinh.

Mấy tên tu sĩ Tây Mạc có tu vi không cao hơn đám Sở Ngọc Yên nhiều, trừ một người trong đó khá mạnh, còn lại đều là Kết Đan sơ kỳ, hơn nữa không một ai đạt đến đỉnh phong. Lúc này bọn chúng còn chần chừ một chút, nguyên bản không định lập tức hạ sát thủ, là vì không muốn chọc vào quá nhiều phiền phức ở Nam Vực, nhưng Thạch Bích kia, trong lòng bọn chúng đã xác định là bảo vật, lúc này nhìn thấy vẻ kiên quyết của mấy người Tử Vận Tông, liền nhìn nhau một cái, trong mắt lộ ra sát cơ.

- Giết bọn họ, đoạt lấy trước khi chỗ này tan vỡ!

Ánh mắt mấy tên đó lóe lên, lại ra tay, lực lượng đồ đằng đột nhiên ầm ầm biến hóa, trở thành bốn con hung thú to lớn, lao thẳng về phía đám

người Sở Ngọc Yên.

Chính vào thời khắc nguy cơ này, sương khói trên người Mạnh Hạo che phủ thân mình, trong chớp mắt lao đến, ngay khi bốn tu sĩ Tây Mạc còn chưa nhìn rõ, đã trực tiếp xuất hiện trước mặt đám Sở Ngọc Yên, đưa tay ra, vung về phía trước. Tức thời một mảnh ánh sáng màu tím phát tán từ trên người Mạnh Hạo, hóa thành một vầng trăng to lớn.

Vầng trăng màu tím, hóa thành một trảm, va chạm với bốn con hung thú, tạo thành một tiếng nổ vang, bốn tu sĩ Tây Mạc đều biến sắc, lui lại phía sau. Nhưng trong đó có hai người, đồ đằng toàn thân trực tiếp tan vỡ, không thể chống đỡ, trong nháy mắt liền bị chém đứt thân thể, trực tiếp chết đi.

Còn lại hai người, một người phun một ngụm máu, may mắn né được, còn một người là kẻ mạnh nhất trong số tu sĩ Tây Mạc, cũng là kẻ áp chế Diệp Phi Mục, tu vi Kết Đan trung kỳ.

Mạnh Hạo xuất hiện, lập tức khiến đám Sở Ngọc Yên ngây ra, tiếp đó sau khi nhìn thấy Tử Khí Trảm, ai nấy đều kinh hãi.

Thuật này, chỉ có Tử Vận Tông mới có, người ngoài không thể nắm giữ.

- Cút!

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn hai người còn lại, dửng dưng mở miệng.

Lời này truyền ra, mang theo uy áp, khiến cho tu sĩ may mắn né được Tử Nguyệt Trảm không chút chậm trễ quay người chạy đi. Tu sĩ Tây Mạc bọn họ, sinh sống cực kỳ gian khổ, căn bản không có cái gọi là vinh quang, sinh tồn mới là lựa chọn tốt nhất, vì vậy giờ phút này nhìn thấy người không địch lại, thì lập tức không do dự lựa chọn tránh đi.

Trước khi đi, còn chắp tay vái Mạnh Hạo một cái. Đối với cường giả,

cho dù không phải đồng bạn của mình, họ cũng rất tôn trọng.

Còn về tu sĩ Tây Mạc kia, nam tử Kết Đan trung kỳ, lúc này hơi chần chừ, nhìn Mạnh Hạo một chút, lại nhìn đám người Diệp Phi Mục, đang muốn quay người rời đi.

- Để thuốc giải lại!

Mạnh Hạo lạnh lùng nói, nam tử kia thầm than, vung tay ném ra một cái bình màu đen, rồi lập tức chạy đi. Mạnh Hạo không lo kẻ này có mưu đồ, vì nơi này sắp tan vỡ, một khi vỡ tan, mọi người đều ra ngoài, đến lúc đó, tất cả mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

- Nơi này sắp tan vỡ rồi, các ngươi... Tự lo cho mình đi.

Mạnh Hạo quay đầu, qua màn sương mờ, nhìn đám Sở Ngọc Yên một cái, vẻ mặt có chút phức tạp, rồi quay người đi về phía xa.

- Ngươi là ai?

Sở Ngọc Yên bống thốt lên.

Mạnh Hạo không trả lời, im lặng rời đi, nhưng đúng lúc này, đột nhiên, Diệp Phi Mục nhìn vào bóng lưng của Mạnh Hạo, mở miệng:

- Phương Mộc, có chuyện gì xảy ra!

Câu này vừa nói, Sở Ngọc Yên kinh hãi, những đệ tử Tử Khí nhất mạch bên cạnh, cũng đều nhìn về Mạnh Hạo phía xa.

- Từ giờ trở đi, Tử Vận Tông không còn Phương Mộc...

Bước chân Mạnh Hạo dừng lại, nhẹ thở dài, không nói tiếp nữa, mà tiếp tục đi xa.

Sở Ngọc Yên và Diệp Phi Mục ngây ra, vẻ mặt mờ mịt, nhưng rất nhanh, ánh mắt Sở Ngọc Yên ngưng lại.

- Giọng nói vừa rồi...

Nàng thở gấp, ngẩng đầu nhìn tới, thế nhưng phía trước đã không còn bóng dáng Mạnh Hạo.

Tiếng nổ vang vọng, vách tường xung quanh liên tục tan vỡ, thậm chí có nơi còn trực tiếp sập xuống, xuất hiện hư không, cuốn lấy một số tu sĩ rơi vào hư vô, biến mất không thấy.

Đôi mắt Mạnh Hạo ngưng trọng, lại kèm cẩn thận, hắn không biết lúc này bên ngoài thế nào, nhưng có thể tưởng tượng được nhất định có nguy hiểm. Hắn cũng không lập tức hành động thiếu suy nghĩ, mà quan sát hư vô vừa xuất hiện kia.

Không lâu lắm, tiếng nổ ngày càng lớn, nơi này càng sụp đổ nhiều hơn, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, đang muốn bước chân tiến vào hư vô, đột nhiên sắc mặt hắn biến hóa, giơ tay lên, vung về một bên, trong nháy mắt rất nhiều khói tím tràn ra, lại lấy ra hai thanh mộc kiếm dường như không thể phá hủy từ trong túi trữ vật ngăn cản bên mình.

Đúng lúc này, tiếng nổ vang truyền ra, nắm đấm của một cô gái, dường như xuất hiện từ hư vô, trực tiếp đánh tới bên người Mạnh Hạo, một quyền này đánh lên làn sương nồng đậm, khiến sương khói tan rã, nắm đấm không hề trì hoãn, giáng thẳng lên thân hai thanh mộc kiếm của Mạnh Hạo.

Một tiếng nổ vang trời.

Hai thanh kiếm mộc kiếm rung động, bật lại đập vào lồng ngực Mạnh Hạo, với thân thể và tu vi hiện giờ của Mạnh Hạo, chỉ cảm thấy đầu óc

nổ vang, đau nhức toàn thân, thân thể giống như diều đứt dây, trực tiếp bay ra, còn phun ra một ngụm máu lớn.

Hai mắt nhìn lại, hắn thấy chủ nhân của nắm đấm đó, là một cô gái, chính là cô gái họ Phương, nàng mặc một bộ trường bào màu xanh, trong thanh lịch có chút cao ngạo, bước từng bước từ trong hư vô ra.

Cô gái xinh đẹp như vậy, nhưng lại có cú đấm khiến Mạnh Hạo kinh hãi, lực lượng của cú đấm vừa rồi, đã vượt xa Kết Đan sơ kỳ, lực lượng thân thể mạnh mẽ đến mức này, khiến Mạnh Hạo cảm thấy đáng sợ.

Khói tím quanh người Mạnh Hạo trong chớp mắt liền cuộn trào lên, đôi mắt hắn lập tức chuyển thành màu tím, thương thế trong cơ thể cũng nhanh chóng khôi phục, chỉ mấy lần hô hấp, gần như đã khôi phục bình thường, chỉ là sắc mặt có phần tái nhợt.

Mạnh Hạo lau đi vệt máu ở khóe miệng, ngẩng đầu nhìn về phía cô gái họ Phương, vẻ mặt âm trầm.

- Rất mạnh... Phi thường mạnh! Vượt xa Quý Hồng Đông rất nhiều, thậm chí chỉ một quyền vừa rồi, đã có thể đánh chết tươi một Kết Đan sơ kỳ bình thường!

Đồng tử Mạnh Hạo co rút.

- Chạy rất nhanh, nể ngươi giết chết tên Quý Hồng Đông khiến người ta chán ghét, ta có thể không giết ngươi, đem thứ giấu trên người ngươi ra đây, đó không phải thứ ngươi có thể có được.

Cô gái họ Phương dửng dưng nói, trên người cô không có loại ý vị cao cao tại thượng như Quý Hồng Đông, nhưng loại cao ngạo này, còn mạnh hơn cả Quý Hồng Đông.

Còn có cả một cỗ khí thế bá đạo cường liệt, duy ngã độc tôn.

- Không đồng ý? Vậy ngươi có thể chết rồi!

Cô gái nhìn Mạnh Hạo một cái, chỉ đợi hai nhịp thở, liền nói tiếp, thân thể đi về phía trước, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, cũng đưa tay tới, nắm đấm giáng xuống.

Mạnh Hạo hai tay bắt quyết, Huyết Ấn ngũ chỉ trong nháy mắt bộc phát, ánh sáng Huyết Sát giới dưới chân nhanh chóng khuếch tán, Huyết Thân trùng điệp, như dung hợp lại với bản thân, trong khoảnh khắc nắm đấm của cô gái tới nơi, một chưởng được đánh ra.

Ầm một tiếng, kinh thiên động địa, một cỗ lực lượng to lớn quật tung mặt đất giữa hai người, khiến vách tường bốn phía trong nháy mắt tan vỡ, bắt đầu xuất hiện dòng xoáy hư vô.

Mạnh Hạo phun máu tươi, thân thể loạng choạng lui lại, mây tía trùm kín toàn thân, đôi mắt lộ ra tử quang chói mắt, thương thế trên người lại lập tức hồi phục, nhưng vẻ mặt lại càng trắng nhợt.

Mỗi lần khôi phục, Mạnh Hạo đều tiêu hao sinh cơ của bản thân, mà sinh cơ thì đại biểu cho tuổi thọ, lúc này lui lại, trong mắt hắn lộ ra hàn quang, đưa tay vỗ lên túi trữ vật, mặt nạ huyết sắc đã nằm trong tay.

Cô gái kia lui lại hai bước, nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ vẻ sắc bén.

- Ở Kết Đan sơ kỳ, đã có thể khiến ta lui lại, ngươi là kẻ đầu tiên!

Cô ta kiêu ngạo mở miệng.

- Ta còn có thể khiến ngươi đổ máu.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn ý, tay phải đưa lên, đang muốn đeo mặt nạ, chính vào lúc này, cô gái họ Phương hừ lạnh một tiếng, sát cơ trong

mắt càng thêm cường liệt, thân thể trong nháy mắt xông lên, lao thẳng về phía Mạnh Hạo, cánh tay lại đưa lên, một quyền lại tới.

- Phương!

Miệng nàng ta nhẹ nhàng thốt ra một chữ, nắm đấm của nàng ta trong chính thời khắc này, hóa thành màu xanh, có vô số tia chớp màu xanh chạy quanh, phát tán một cỗ khí tức khiến Mạnh Hạo kinh hãi.

Nhất là tốc độ của nàng cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần, khiến trong lòng Mạnh Hạo dâng lên nguy cơ cường liệt, nguy cơ này, cho dù là khi hắn gặp Quý Hồng Đông cũng không hề cảm thấy, thậm chí có thể nói, hắn đã rất lâu không bị một kẻ cùng lứa, áp chế toàn diện như vậy.

- Chết!

Giọng cô gái họ Phương vang vọng, cánh tay giáng xuống, đánh thẳng về phía Mạnh Hạo.

Vào khoảnh khắc này, tay phải Mạnh Hạo đưa lên, mặt nạ đã đặt lên mặt, một cỗ sát khí màu máu trong nháy mắt bộc phát.

Cũng chính lúc này, tay phải Mạnh Hạo, vì cầm mặt nạ đeo lên mặt, cho nên mu tay đưa về phía cô gái họ Phương, mà chính lúc này, trên mu tay Mạnh Hạo, ấn ký màu xanh tạo thành lúc Kết Đan, vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, mà chậm rãi chớp động, lúc này... chính là chớp lên.

Ấn ký màu xanh, giống như phù văn, đồng thời, chiếu vào trong mắt cô gái họ Phương. Nàng vừa nhìn thấy ấn ký này, đột nhiên mở to đôi mắt, lộ vẻ không thể tin tưởng cùng không thể tưởng tượng được.

Nhìn thấy nắm đấm cách Mạnh Hạo càng lúc càng gần, cô gái họ Phương đột nhiên tức giận hét lên, liều chịu cắn trả, cánh tay thay đổi phương hướng, thuận theo bên cạnh Mạnh Hạo, giáng thẳng lên mặt đất.

Ầm một tiếng, mặt đất hoàn toàn tan vỡ, hóa thành hư vô, thậm chí ngay cả hư vô, cũng rung động, như bị một quyền này đánh đến khiến suýt nữa tan vỡ.

Nàng phun ra một ngụm máu, mái tóc rối tung, quay đầu nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lại lộ vẻ tức giận và rầu rĩ.

Cảnh này, khiến Mạnh Hạo ngây ra, hắn có phần không rõ vì sao vừa rồi vào thời khắc quyết định, nàng lại chuyển hướng nắm đấm, phải biết vào lúc đó, làm như vậy, bị thương nhất định là bản thân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 467: Vẫn chói mắt rực rỡ!

- Chết tiệt!

Cô gái này mạnh mẽ ngẩng đầu, rống một tiếng, bộ dáng của nàng ta rất đẹp, trước khi động thủ, làm cho người ta có cảm giác mềm mại, nhưng sau khi động thủ rồi thì giống y như bạo long.

Nhất là giờ phút này, một tiếng rống này, lại càng tràn ngập bá đạo, cái loại cảm giác duy ngã độc tôn này cực kỳ mãnh liệt, Mạnh Hạo xem mà da đầu run lên, đây là lần đầu tiên hắn gặp được nữ tử như vậy.

- Chết tiệt! !

Nữ tử rống to, sau đó tay phải nắm chặt lại, một quyền hào hùng đã đánh xuống mặt đất. Mặt đất nơi đây vốn là không còn được bao nhiêu nữa, giờ phút này một quyền đánh xuống, lập tức nổ bung hỏng mất.

- Vì sao không phải màu đen!

Rầm!

- Vì sao không phải màu đỏ!

Oanh!

- Vì sao không phải màu tím!

Cô gái này cứ nói một câu, là lại giống như phát cuồng hạ xuống một quyền, đánh vào bốn phía Mạnh Hạo, khiến cho tất cả mặt đất xung

quanh Mạnh Hạo đều hoàn toàn hỏng mất, duy chỉ còn lại có một khối đáng thương dưới chân của hắn.

Thậm chí ngay cả hư vô bốn phía này, cũng đều ở trong từng quyền này như muốn vỡ vụn hỏng mất...

Da đầu Mạnh Hạo càng thêm run lên, hắn cảm thấy cô gái này là một người điên... Loại quái lực thân thể này đã vượt ra khỏi tưởng tượng của Mạnh Hạo, hắn thậm chí cảm thấy, mình cho dù là có đeo thêm mặt nạ, phỏng chừng cũng không phải đối thủ của người điên này.

Giờ phút này Mạnh Hạo lập tức nghĩ tới hình dung của Quý Hồng Đông đối với cô gái này trước mắt, nhất thời hoàn toàn tán thành.

Mắt thấy nữ nhân này đang điên lên đánh vào hư vô, thân mình Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, khoảnh khắc nhảy vào trong một chỗ hư vô khác, nháy mắt thân thể liền bị cuốn đi, hắn nghe được nàng kia gầm lên một tiếng trước nay chưa có.

- Tại sao là màu xanh! !

Rầm!

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, khi bị truyền tống ra ngoài từ trong hư vô, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua mu bàn tay của mình, ấn ký bên trên đang dần dần tiêu tán hoàn toàn.

- Chẳng lẽ là bởi vì nó...

Mạnh Hạo chần chờ một chút, nhưng tưởng tượng đến nữ nhân điên đáng sợ kia, thân thể của hắn run run một chút, từ nhỏ đến lớn, từ đọc sách đến tu hành, đây là lần đầu tiên hắn đối với một nữ tử có cảm giác khủng bố như thế.

Rất nhanh, Mạnh Hạo thấy hoa mắt, khi tất cả đều rõ ràng thì hắn thấy được trên hắc vụ trên bầu trời, cảm nhận được hơi thở quen thuộc bốn phía, nơi này... chính là phụ cận Vãng Sinh động.

Cùng lúc đó, thi thể tiên nhân kia, giờ phút này đang rất nhanh thu nhỏ lại, xem bộ dáng này, có vẻ rất nhanh sẽ hoàn toàn khôi phục kích cỡ bình thường.

Mà lúc này, bốn phía xung quanh giống như có người truyền tống vậy, lần lượt xuất hiện ở các vị trí. Ngay khi Mạnh Hạo xuất hiện, hắn không chút do dự lấy ra Như Ý Ấn, thử một lần, Mạnh Hạo nhíu mày, Như Ý Ấn quả nhiên như hắn sở liệu, mất đi hiệu lực.

Thu hồi Như Ý Ấn, thân mình Mạnh Hạo mạnh mẽ lao ra, không phải là hướng ra phía ngoài, mà là hướng về phương hướng Vãng Sinh động, mau chóng chạy đi. Trước khi đi ra hắn cũng đã suy nghĩ cẩn thận rồi, chính mình bị vây ở chỗ này, có thể nói là thập tử vô sinh, căn bản không có khả năng chạy ra khỏi khu vực này.

Mà sinh cơ duy nhất, chính là vị trí nhìn như tử lộ... Vãng Sinh chủ động kia!

Tử lộ này, so sánh ra thì mới chính là sinh cơ!

Mạnh Hạo không có lựa chọn khác, đây là một loại đánh cuộc. Hắn đã nghĩ kỹ tất cả, giờ phút này nháy mắt lao ra, thẳng đến phía trước mà đi, nhưng ngay khi Mạnh Hạo bị truyền tống ra ngoài, bỗng nhiên, bốn phía bên ngoài sương mù, trong hơn mười đạo quang trụ kia, chỗ của Quý gia, vị nam tử trung niên kia bỗng nhiên mở bừng hai mắt.

- Xuất hiện!

Tay phải y vung lên, trước mặt lập tức xuất hiện một bức tranh, trong tranh, rõ ràng chính là Mạnh Hạo giờ phút này đang bay nhanh.

- Hướng chính bắc!

Nam tử trung niên thản nhiên mở miệng, thân mình nhoáng lên một cái, nháy mắt mà đi, những lão giả Nguyên Anh của Quý gia ở bên cạnh, cũng đeo sắc mặt âm trầm, mang theo sát cơ, cấp tốc đi theo, nhảy vào bên trong thung lũng, bước vào trong hắc vụ.

Còn có những tu sĩ kia của Lý gia, cũng là một đám mang theo sát khí, đều bay vào, vì một người Mạnh Hạo, giờ phút này đều cùng nhảy đi vào, chừng hơn mười người.

Những người này, bất kỳ một ai, chỉ cần một ngón tay là có thể đem Mạnh Hạo đâm chết, nhưng hôm nay lại toàn bộ tiến vào, hiển nhiên không phải lo lắng Mạnh Hạo đào tẩu, mà là việc này, bọn họ nhất định phải tham dự.

Nháy mắt khi những người này nhảy vào trong sương mù, vị Lão Tổ thứ mười của Vương gia đang ở đây mà không ai phát giác ra kia, bỗng mỉm cười, thân mình lao thẳng về phía trước, rõ ràng đi ở trước mắt phần đông tu sĩ, nhưng vẫn không có ai nhìn thấy lão, trực tiếp bước vào bên trong sương mù.

Những tu sĩ Nguyên Anh của Quý gia cùng Lý gia kia, khi bọn họ hành tẩu trong hắc vụ thì tu vi dần dần bị áp chế, rất nhanh liền trở thành cảnh giới Kết Đan, nhưng lại là trình độ đại viên mãn.

Tuy nói như thế, nhưng là bất kỳ một ai cũng vẫn có thể trực tiếp đưa Mạnh Hạo vào chỗ chết.

Bọn họ cấp tốc bay đi, vị nam tử trung niên Trảm Linh của Quý gia mặc dù tu vi bị áp chế, nhưng vẫn có thể chống cự một lát, chỉ cần thời gian không phải quá dài, y vẫn có thể bảo trì tu vi của mình ở Nguyên Anh.

Tốc độ nhanh nhất, đương nhiên cũng là nam tử trung niên này, nhưng ngay khi y ở trong làn sương mù này gào thét lao như bay, đột nhiên, một tiếng ho khan thương lão ở bên cạnh y truyền ra.

Tiếng ho khan này đến quá mức đột nhiên, khiến cho sắc mặt nam tử trung niên nháy mắt biến đổi, cước bộ khoảnh khắc dừng lại.

- Ai!

Trên mặt y kinh nghi bất định, mặc dù nơi đây tu vi bị áp chế, nhưng y dù sao cũng là cường giả Trảm Linh, bản thân đối với nguy cơ tự nhiên có cảm ứng. Mới vừa rồi một nháy kia, tiếng ho khan này khiến y cảm thấy như hóa thành tiếng nổ vang trong đầu, dường như nếu người này muốn giết chết chính mình, một ý niệm liền có thể làm được.

- Vị tiền bối nào đang ở đây, tại hạ Quý gia .....

Nam tử trung niên trong lòng run lên, y nghĩ tới Vãng Sinh động, loại cảm giác nguy cơ lúc này làm cho y hô hấp cũng có chút dồn dập.

- Quý Thập Nhất, hắn có khỏe không.

Thanh âm già nua, mang theo một tia cảm khái, từ từ mà đến.

- Thập Nhất Thánh Tổ ....

Nam tử trung niên lập tức miệng đắng lưỡi khô, trái tim bang bang nhảy lên, Quý Thập Nhất mà đối phương vừa nhắc đến là một cái tên mà ngoại nhân rất khó biết được, tên này đại biểu cho một nhóm người cổ lão nhất của Quý gia.

Bất kì một ai cũng đều là tổ tiên mà toàn bộ Quý tộc phải cúng bái.

- Vãn bối... Vãn bối chưa được gặp qua Thập Nhất Thánh Tổ...

Nam tử trung niên thân mình run run, cái loại áp lực như có như không đến từ đối phương này, làm cho y cảm thấy thế giới như đang muốn hỏng mất.

- Được rồi, lão phu cũng không làm khó tiểu bối ngươi, ở chỗ này ngồi xuống một nén nhang, ngươi có thể rời đi.

Bốn phía xung quanh nam tử trung niên truyền đến thanh âm mơ hồ, thanh âm này lộ ra vẻ âm trầm, làm cho nam tử trung niên này sau khi nghe, sắc mặt liên tục biến hóa, chần chờ một chút, vẫn là lựa chọn khoanh chân ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 468: Vẫn chói mắt rực rỡ! (2)

Ở trước mặt nam tử trung niên này, vị Lão Tổ thứ mười của Vương gia kia, nhìn xa xa vào chỗ sâu trong hắc vụ, lão đứng ở chỗ này, nhưng nam tử trung niên kia, lại là căn bản nhìn không thấy.

- Tiểu oa nhi, lão phu đã giúp ngươi lưu lại người này. Giải quyết vấn đề lớn nhất của ngươi, người còn lại đều đã bị áp chế ở Kết Đan, nếu như vậy mà ngươi còn không có biện pháp đào tẩu, thì nói rõ cho dù là ta giúp ngươi đào tẩu, ngươi cũng sẽ chết ở bên ngoài.

- Như vậy lão phu chỉ có thể đem Hoàn Mỹ hiện tại của ngươi cướp đi.

- Đáng tiếc, từ xưa đến nay, trạng thái Hoàn Mỹ là không thể bị người bồi dưỡng, không biết là lực lượng gì đang làm nhiễu... nếu không thì ngược lại có thể đem ngươi bắt lại, chăn nuôi, chờ ngươi đến Nguyên Anh rồi lại đi đoạt lấy.

- Cho nên, ngươi tốt nhất là đừng để cho ta thất vọng, phải cường đại nhanh lên một chút a.

Lão giả nhẹ giọng mở miệng, trong mắt lộ ra quang mang âm trầm, giờ khắc này lão thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

- Còn có một trăm hai mươi dặm...

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh mang, vị trí hắn bị truyền tống ra ngoài, cách Vãng Sinh chủ động không gần, nếu là lúc bình thường thường, những khoảng cách này đối với hắn mà nói, không coi vào đâu.

Nhưng hôm nay đây là khu vực nguy cơ tứ phía, hơn một trăm dặm này đối với Mạnh Hạo mà nói, đại biểu sinh tử.

Hắn đã triển khai toàn bộ tốc độ, khoảnh khắc đi xa.

Một trăm mười lăm dặm, một trăm dặm, một trăm lẻ năm dặm... Mạnh Hạo đã thấy rõ ràng thi thể tiên nhân đang không ngừng nhỏ đi kia, đang lúc muốn nhảy qua, bỗng nhiên sắc mặt Mạnh Hạo đại biến.

Một tiếng nổ vang trong phút chốc từ bốn phía mạnh mẽ truyền ra, từng thân ảnh lấy một tốc độ kinh người, nhất tề mà đến, những thân ảnh này tốc độ cực nhanh, trực tiếp khuấy động sương mù nơi đây, khiến cho những tu sĩ của các tông môn khác mới truyền tống ra ngoài đều một đám sắc mặt biến hóa, nhìn về phía thân ảnh của những lão giả đang bay rất nhanh kia.

Trong đám người, có Trần Phàm, có Hàn Bối, có Sở Ngọc Yên, có Vương Hữu Tài, Lý Thi Kỳ, còn có... Hứa Thanh.

Bọn họ đều thấy được một màn này, thậm chí đều thấy được, ở phía xa, mục tiêu mà thân ảnh những lão giả này đang lao đến ... Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo lúc này do sương mù vây quay bị tản ra, thân ảnh liền hiển lộ, bị người nhìn thấy, vả lại hắn cũng chẳng còn tâm tư mà đi che giấu, cứ như vậy trực tiếp hiển lộ trong ánh mắt của mọi người hoặc gần hoặc xa.

- Mạnh... Mạnh Hạo! !

Trần Phàm hoàn toàn ngẩn người, đầu óc vù vù, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, gã tìm Mạnh Hạo đã nhiều năm, nhưng từ năm đó sau khi đối phương mất tích, liền thủy chung không có xuất hiện qua, gã làm thế nào cũng không cách nào dự liệu được, cư nhiên ở chỗ này, có thể thấy được Mạnh Hạo.

Sở Ngọc Yên sắc mặt tái nhợt, thân mình run run, nàng kinh ngạc nhìn quần áo Mạnh Hạo, trên mặt mang theo vẻ chua xót, giờ phút này, nàng dĩ nhiên hiểu được, Phương Mộc... Chính là Mạnh Hạo!

Chính là tu sĩ Triệu quốc năm đó ở bên trong sơn cốc, cùng mình cư ngụ hơn nửa năm, việc này đối với Sở Ngọc Yên mà nói, giống như sét đánh ngang tai, tiếng sét này trên thực tế trước đây trong thế giới ý thức, đã muốn tồn tại, nay tuy nói nàng có chuẩn bị, nhưng vẫn không thể đi áp chế, nội tâm nhấc lên từng trận ý nghĩ phức tạp.

Trong sinh mệnh của nàng có hai nam nhân khó quên nhất, một người là Mạnh Hạo, khó quên này, bởi vì dây dưa năm đó, bởi vì một hồi oán hận không thể nói rõ.

Người thứ hai, chính là Phương Mộc, từ khi biết được đối phương là Đan Đỉnh, nàng cũng không biết tại sao, lúc nào cũng nghĩ tới đối phương, thậm chí khi hiện lên thân ảnh hắn thì hoặc là hừ nhẹ, hoặc là mỉm cười, hoặc là có chút đỏ mặt.

- Phương Mộc... Mạnh Hạo...

Trong đầu Sở Ngọc Yên, hình tượng hai người này, thủy chung không thể trọng điệp, cuối cùng còn lại, chỉ có chua xót thật sâu cùng phức tạp.

Vương Hữu Tài trầm mặc, gã nhìn thân ảnh Mạnh Hạo, trong lòng ngược lại là bình tĩnh nhất, trong lúc mơ hồ, gã giống như thấy được năm đó trong hang động trên Đại Thanh sơn, khi chính mình ngẩng đầu, nhìn về phía trên, thì nhìn thấy thư sinh Mạnh Hạo.

Lý Thi Kỳ ngóng nhìn Mạnh Hạo, trầm mặc không nói, nàng nghĩ tới một trận chiến của hai người năm đó.

Hàn Bối hít sâu một cái, với thông tuệ của nàng, từ trên vẻ mặt của Sở Ngọc Yên nàng lập tức nhìn ra mấy manh mối, nhưng thủy chung nghĩ

không ra cụ thể, bất quá đối với Mạnh Hạo, nàng có ấn tượng rất mãnh liệt, giờ phút này mắt phượng chợt lóe, ngưng trọng nhìn qua.

Mạnh Hạo... cái tên này, cái thân ảnh này, xa cách Nam Vực nhiều năm, nhưng hôm nay vừa xuất hiện, vẫn chói mắt rực rỡ như trước!

Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, ngay khi nhìn thấy sương mù bốn phía quay cuồng, hắn liền lập tức cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm tiên huyết. Sau khi ngụm tiên huyết này phun ra trước mặt hắn thì đã trở thành huyết vụ, trong giây lát quấn quanh ở dưới chân Mạnh Hạo.

Khiến cho tốc độ của hắn, trong chớp mắt, bạo tăng mấy lần, gần như thuấn di, trực tiếp xuất hiện ở ngoài năm dặm, trên cái thi thể tiên nhân đang không ngừng thu nhỏ lại kia.

Ngay khi xuất hiện trên thi thể, Mạnh Hạo phun ra một ngụm lớn máu tươi, mái tóc màu đen, giờ phút này có một vài sợi đã trực tiếp trở thành màu trắng. Lúc trước hắn dùng thuật pháp, là một trong những cấm thuật pha tạp của Huyết Tiên truyền thừa, thuật ấy tu sĩ Kết Đan có thể triển khai, trong chớp mắt, đổi lấy tốc độ vượt xa cực hạn của bản thân.

Tuy nói không phải thuấn di, nhưng ở cự ly ngắn, so với thuấn di cũng sai biệt không nhiều lắm, mà thuấn di vốn là thần thông chỉ tu sĩ Nguyên Anh mới có thể có được, tu sĩ Kết Đan triển khai bí thuật này, cả đời, không thể sử dụng vượt qua ba lượt.

Gần như tại thời điểm thân thể Mạnh Hạo biến mất, ở vị trí lúc trước của hắn, hư không nháy mắt sụp xuống, loại sụp xuống này, trực tiếp giống như dập nát một mảnh hư vô. Nếu không phải là Mạnh Hạo quyết đoán triển khai cấm thuật, như vậy dựa vào bản lãnh của hắn, cho dù là nhanh hơn nữa, thì cũng không thể tránh khỏi.

Hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Mà nơi đây cấm truyền tống, cấm chế tất cả truyền tống, nhưng cấm thuật của Mạnh Hạo, lại không phải thuấn di, mà là bạo phát tốc độ cực hạn, giờ phút này phun ra máu tươi, đã đại biểu ngũ tạng lục phủ của hắn đã bị thương, thậm chí hai chân của hắn, cũng ở một khắc này phát ra tiếng động ken két.

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, nhưng hắn vẫn không có nửa điểm chần chờ, đồng tử trong mắt tràn ngập tử quang, lấy sinh cơ thọ nguyên, để đổi lại sự khôi phục của thương thế

Có thể nói, từ khi bắt đầu Kết Đan, thọ nguyên của Mạnh Hạo cũng theo đó mà gia tăng, dựa theo bình thường mà nói, hắn là có thể sống khoảng bốn trăm tuổi, nhưng nay đã hao phí một ít.

Cái giá cực lớn này khiến cho Mạnh Hạo giờ phút này tuy nói thoạt nhìn vẫn là thanh niên, nhưng sắc mặt tái nhợt, ảm đạm đến mức ngay cả Tử Đồng Thuật cũng không cách nào khôi phục.

- Cuối cùng vẫn là tới rồi.

Xung quanh Mạnh Hạo, hơn mười tu sĩ Nguyên Anh của hai nhà Quý, Lý, hiện giờ đều đang bị áp chế ở Kết Đan đại viên mãn đang hướng về phía Mạnh Hạo gào thét mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 469: Đây mới là tu sĩ!

Mới vừa rồi Mạnh Hạo tránh thoát, làm cho những lão giả này, một đám hai mắt chớp động, lấy tu vi của Mạnh Hạo, có thể tránh thoát cục diện hắn phải chết vừa rồi, cho dù là bọn họ, cũng đều có chút kinh ngạc.

Về phần đám người Hàn Bối, Sở Ngọc Yên, sau khi ở phía xa thấy một màn như vậy cũng đều là chấn động tâm thần.

Mà Hứa Thanh thì gắt gao nắm chặt hai tay, cắn môi dưới, sắc mặt tái nhợt nhìn Mạnh Hạo, có ý muốn đồng thời ra tay, nhưng Mạnh Hạo khi đang thở dốc ánh mắt nhìn như tùy ý liếc qua, cũng là mang theo nghiêm khắc ngăn lại.

- Đừng để một phen tâm huyết của ta hoàn toàn uổng phí.

Đây là lời Mạnh Hạo sẽ nói với Hứa Thanh. Hứa Thanh có thể nhìn ra ở trong ánh mắt này, thân thể của nàng run run, trong mắt mang theo ánh lệ.

- Bọn ta thật là đã xem thường tên tiểu bối ngươi rồi, khó trách có thể giết được Đạo tử của Lý gia ta, có điều, hôm nay tiểu bối ngươi trốn không thoát đâu, giết người thì phải đền mạng!

Một vị lão giả của Lý gia nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, cười lạnh mở miệng.

- Lời thừa quá nhiều rồi đấy!

Tay phải Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, mặt nạ huyết sắc trực tiếp xuất hiện, hắn không chút do dự, đem mặt nạ huyết sắc trực tiếp mang ở trên mặt. Ngay khi mặt nạ huyết sắc dung hợp cùng gương mặt hắn, theo hơi thở

huyết sát tản ra, tất cả những ai nhìn thấy đều là chấn động tâm thần.

Đám người Trần Phàm còn đỡ, tuy nói rung động, tuy nói bị hơi thở huyết sát này bao phủ, nhưng cũng chỉ là sắc mặt tái nhợt lui ra phía sau mấy bước mà thôi, nhưng mấy lão giả hai nhà Quý-Lý này thì sắc mặt ai nấy đều nhất tề biến đổi.

Giờ phút này Mạnh Hạo, một thân áo bào xanh bị huyết quang ánh thành huyết sắc, giống như mặc huyết bào trên người, ngoại trừ đôi mắt thì chính là mặt nạ màu trắng không hề có ngũ quan nào cả, cùng tròng mắt đỏ đậm kia gợi lên một hình ảnh mà tất cả các tu sĩ Nguyễn Anh tại đây, đều đã từng được nhìn thấy trong điển tịch của gia tộc mình.

Bộ tộc Thái Ách, Huyết Tiên năm đó!

Ở trên bộ dáng, giống nhau như đúc!

Sát cơ mãnh liệt, sát khí ngập trời, tất cả đã hình thành nên lượng lớn đan khí màu đỏ phun ra khí tức nồng đậm trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, đan khí quay cuồng, hướng về bốn phía khuếch tán, dưới chân Mạnh Hạo thi thể tiên nhân đã thu nhỏ lại chỉ còn lại khoảng hơn mười trượng.

- Không biết lượng sức!

Trong phút chốc, bốn phía hơn mười lão giả của hai nhà Quý-Lý đã cấp tốc mà đến, có một người tốc độ nhanh nhất, chính là một trong tám lão giả của Quý gia. Trong mắt của lão đã hiện lên sát cơ mãnh liệt, quyết định, muốn tự tay giết chết Mạnh Hạo, dùng cái này đến bảo vệ tính mạng của bản thân, giờ phút này không hề bởi vì Mạnh Hạo là tiểu bối mà lo lắng thanh danh có điểm đen là ỷ lớn hiếp nhỏ, sát cơ ngập trời, nháy mắt liền vượt ra khỏi mọi người, thẳng hướng Mạnh Hạo mà đến.

- Chết cho lão phu!

Lão giả Quý gia này thanh âm âm lãnh, khi truyền ra thì tay phải cũng nâng lên, tốc độ của lão cực nhanh, nếu là lúc bình thường, Mạnh Hạo ắt hẳn nhìn không rõ thân ảnh, nhưng hôm nay trong mắt hắn tuy nói vẫn là mơ hồ, nhưng lại có thể ẩn ẩn nhìn được dấu vết.

Càng ngày càng gần!

- Vô Diện!

Ánh mắt Mạnh Hạo đỏ bừng, tay phải vung lên, mái tóc dài giờ phút này đã có một bộ phận trở thành màu trắng, nhưng màu trắng này ở trong huyết quang kia, thoạt nhìn lại chính là màu đỏ!

Đan khí phía sau hắn lại càng mãnh liệt quay cuồng, trực tiếp liền đã hình thành một gương mặt thật lớn, con mắt trái yêu dị, mà Mạnh Hạo thì tồn tại ở trong mắt phải, từ gương mặt khổng lồ này, trực tiếp bay lên, hướng về phía lão giả Quý gia đang lao đến kia trực tiếp đánh tới.

Liều mạng mà chiến, đưa kẻ địch vào chỗ chết, tất cả chỉ vì tranh thủ một đường sinh cơ.

Tiếng động nổ vang, chớp mắt kinh thiên động địa, chấn động bát phương, truyền khắp bốn phía phạm vi xung quanh hắc vụ, ngay cả bên ngoài thung lũng ở một khắc này, cũng nghe được rất rõ ràng.

Tử La Lão Tổ của Thanh La Tông, hai mắt chợt lóe, phía sau lão là Lão Tổ Trảm Linh của Thanh La Tông, ánh mắt cũng chớp động, hai người nháy mắt bay lên, nhằm phía hắc vụ. Nhưng đột nhiên, hai vị Lão Tổ Trảm Linh kia của Tử Vận Tông, thân thể khoảnh khắc biến mất, xuất hiện thì đã ở phía trước mặt hai người Thanh La Tông.

- Tiến thêm một bước, đừng trách lão phu giết người!

Lão Tổ Trảm Linh của Tử Vận Tông, âm trầm mở miệng, ánh mắt lộ ra

sát cơ cùng phẫn nộ mãnh liệt.

Lúc này trong hắc vụ, cùng tiếng nổ vang truyền ra, gương mặt khổng lồ hình thành bên ngoài thân thể Mạnh Hạo trực tiếp vỡ vụn, hắn phun ra máu tươi, toàn thân xương cốt nháy mắt vỡ vụn hơn phân nửa. Hơn nữa còn có vô số miệng vết thương xé mở, máu tươi tràn ra, khiến cho quần áo của hắn, không còn là bị huyết quang ánh thành màu đỏ, mà là trực tiếp bị máu tươi của hắn nhuộm thành màu đỏ, đã trở thành huyết bào chân chính!

Thân thể hắn bay ngược ra, trực tiếp rơi lên trên thi thể tiên nhân, thân hình run lên, Mạnh Hạo cắn răng đứng vững, hắn lúc này, cũng giống như năm đó ở trong Kháo Sơn Tông, khi đối mặt với Vương Đằng Phi, chấp nhất của hắn, tuyệt cường của hắn, tâm cường giả của hắn, trong nháy mắt này, chẳng sợ thân thể hỏng mất, tâm này vĩnh viễn bất diệt!

Trong mắt hắn hồng mang ảm đạm, máu tươi từ trên mặt nạ chảy xuống, dưới chân hắn thi thể tiên nhân giờ phút này đã thu nhỏ lại chỉ còn khoảng năm trượng.

Về phần lão giả Quý gia kia thì chấn động toàn thân, sắc mặt biến hóa một chút, nhưng không có bị thương, ánh mắt nhìn hướng Mạnh Hạo cũng xuất hiện ngưng trọng. Một kích mới vừa rồi, cho dù là lực lượng bị áp chế ở Kết Đan đại viên mãn, nhưng lão là tu sĩ Nguyên Anh, một kích kia đủ để giết chết bất kỳ một Kết Đan đại viên mãn nào, nhưng Mạnh Hạo nơi này... thế nhưng lại không chết!

Nháy mắt, trong mắt lão giả này sát cơ mãnh liệt, đồng thời lại nổi lên tham lam.

Lão biết rõ, tu vi Mạnh Hạo chỉ là Kết Đan sơ kỳ, nhưng một cái Kết Đan sơ kỳ có thể làm ra được khí thế mới vừa rồi, tất cả... đều là vì mặt nạ huyết sắc kia!

Không chỉ có lão là hiểu ra việc này, những người khác bên cạnh lão, cũng là một đám ánh mắt chớp động, nhất tề nhằm phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trúng một kích kia, bản thân đã trọng thương, nhưng với tu vi của hắn, có thể thoát chết trong tay một tu sĩ Nguyên Anh có tu vi bị áp chế ở Kết Đan hậu kì, tự thân việc này đã nói rõ sự cường hãn của mặt nạ huyết sắc này.

Có thể nói, thực lực của Mạnh Hạo khi mang mặt nạ và khi không mang mặt nạ là hoàn toàn bất đồng.

Nhưng... cho dù là như vậy, Mạnh Hạo vẫn không thể địch lại, giờ phút này thân thể lung lay sắp đổ, giống như dầu hết đèn tắt, gương mặt dưới mặt nạ người ngoài nhìn không tới, đã muốn tái nhợt, bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, nhưng hai mắt của hắn, lại là mang theo một chút điên cuồng, phát ra quang mang màu đỏ pha chút tím.

Hắn lại không tiếc tiêu hao thọ nguyên, khôi phục thương thế.

Mắt thấy hơn mười tu sĩ ở bốn phía tiến đến, Mạnh Hạo bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, nụ cười kia mang theo vẻ ngạo nghễ, mang theo một cỗ ý chí quật cường vĩnh viễn không cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 470: Vì người này, cuồng!!

Hắn là Đan Đỉnh đại sư, hắn là truyền nhân đời thứ chín của Phong Yêu, hắn là Phương Mộc, hắn là... Mạnh Hạo!

Hắn vốn là thư sinh, đi tới hôm nay, lấy tu vi Kết Đan sơ kỳ, đối kháng hơn mười người vốn là cường giả tu vi Nguyên Anh, cho dù bị địa thế đặc thù áp chế, dù là bởi vì sự yêu nghiệt của mặt nạ huyết sắc, nhưng phóng nhãn toàn bộ Nam Vực, phóng nhãn trong mấy ngàn năm của Nam Vực, có thể làm được điểm này, chỉ có một mình hắn!

Cho nên, Mạnh Hạo cười to, nụ cười kia mang theo vô hối, mang theo một cỗ hào hùng, càng mang theo một cỗ chấp nhất ngập trời!

Thương thế của hắn đang lấy sinh cơ đến khôi phục, gương mặt dưới mặt nạ, đang rất nhanh trở nên già cả, tóc của hắn, đã hoàn toàn trở thành màu trắng, nhưng ở trong mắt người ngoài nhìn lại, ở bên trong huyết quang, đó không phải là một mái đầu bạc, mà đã trở thành tóc đỏ!

Bóng dáng trong cảnh tượng kia đã hình thành ấn tượng mãnh liệt, trực tiếp khắc trong mắt thiên chi kiêu tử của các tông môn Nam Vực ở bốn phía. Những thiên kiêu được truyền tống về từ thế giới đổ nát, trong giây phút này, trong đầu óc bọn họ, hình ảnh của Mạnh Hạo dường như đã trở thành vĩnh hằng, trăm năm, ngàn năm, dù là cả đời này, bọn họ đều không thể nào quên được.

Bởi vì thân ảnh này đã chân chính trở thành mặt trời ban trưa trong thế hệ bọn họ, một thế hệ này sẽ không còn có bất kì một ai có thể vượt qua được Mạnh Hạo ở trước mắt, đây là nhận thức chung của tất cả bọn họ.

Gì mà thiên chi kiêu tử, gì mà Đạo tử nọ kia, tất cả so sánh với Mạnh Hạo đeo mặt nạ ngày hôm nay, một mái tóc đỏ, đối mặt với hơn mười tu sĩ Nguyên Anh vẫn ngửa mặt lên trời cười to, bọn họ ..... giống như kiến hôi!

- Này... mới là tu sĩ!

Không biết là ai thì thào mở miệng, những lời này trong phút chốc, đã trở thành tiếng lòng chung của tất cả thiên chi kiêu tử nơi đây!

Trong tiếng cười, tóc đỏ bay lên, Mạnh Hạo nâng tay phải lên, ở trong tay hắn, rõ ràng xuất hiện một viên đan dược màu tím! Đan dược này, như ẩn chứa ma tính, ngay khi xuất hiện, thiên địa nổ vang.

Một cỗ khí tức khó thể hình dung, trong phút chốc theo đan dược quay cuồng lan ra tứ phía, khiến mọi người biến sắc, Mạnh Hạo đem đan dược này, không chút do dự nào, ném vào trong miệng.

Đan dược màu tím lấy tốc độ khủng khiếp, trực tiếp hòa tan, đã trở thành chất lỏng màu tím, khoảnh khắc đã tràn ra như mực, nhuộm đẫm ngũ tạng, tràn ngập lục phủ ở trong cơ thể Mạnh Hạo.

Rống!

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét kinh người, mặt mày hắn dưới mặt nạ méo mó, trong hai mắt đỏ đậm của hắn lộ ra điên cuồng, lộ ra sát khí ngập trời. Cỗ hơi thở này giống như phù hợp với mặt nạ huyết sắc, khiến cho bên ngoài thân thể của hắn, đan khí phóng thích càng nhiều hơn, mãnh liệt hơn!

Đau!

Đau nhức khó có thể hình dung!

Kinh mạch toàn thân như bị thiên đao vạn quả, dưới một đao như bị lăng trì này, phóng ra toàn bộ tiềm lực cùng tu vi, giống như mở ra bảo tàng của thân thể, nhất là cơn đau nhức lúc cuối cùng, cứ như là có người xé mở lồng ngực của mình, khiến trái tim đang đập liên hồi của bản thân hiển lộ trong hư không!

Loạn!

Loạn nghiêng trời lệch đất!

Tất cả trí nhớ trong đầu như bị một cỗ lực lượng không thể nào hình dung trực tiếp chấn nát, tiếp theo đó ý thức của hắn, tinh thần của hắn, toàn bộ đều đã trở thành hỗn loạn, mà ở trong hỗn loạn này lại ngưng tụ ra từng đạo sát cơ mãnh liệt vô cùng!

Một đạo, trăm đạo, nghìn đạo, vạn đạo, mười vạn đạo... Cho đến thiên vạn đạo sát cơ! !

Những sát cơ này hỗn loạn đầu óc Mạnh Hạo, trực tiếp kích nát Kết Đan của hắn, điên cuồng linh hồn hắn, khiến cho linh hồn này cũng lây nhiễm sự điên cuồng khủng bố đến cực điểm nọ!

Điên cuồng này, hóa thành sát lực kinh thiên động địa, đảo điên tâm trí hắn, tinh thần của hắn nháy mắt tan ra, dùng loại ý chí phong ma này hóa thành một cỗ tuyệt mệnh chi tâm, dùng tâm này làm cho tu vi bản thân nháy mắt kéo lên!

Kết Đan trung kỳ, Kết Đan hậu kỳ, Kết Đan đại viên mãn... tiếng gào thét của Mạnh Hạo quanh quẩn bát phương. Làm cho mọi người bốn phía một đám toàn bộ hoảng sợ.

Mạnh Hạo giờ phút này, không giống như đốt hồn nhưng lại hơn cả đốt hồn, bởi đan này... kỳ danh Nhập Ma Đan, bởi vì ý này, duy ma!

Bởi người này, duy cuồng! !

Thiêu đốt tu vi, phóng ra linh hồn, điên cuồng ý chí, tuyệt mệnh kiếp này, đã trở thành phong ma của giờ phút này, đã trở thành Mạnh Hạo của lúc này!

Mạnh Hạo hai mắt đỏ bừng, mang theo tia máu, mang theo ma, mang theo một cỗ dữ tợn người ngoài nhìn không tới, khuôn mặt hắn dưới mặt nạ đang lấy tốc độ cực nhanh mà già đi, mái tóc dài ánh đỏ của hắn giờ phút này không gió phiêu diêu.

Mạnh Hạo của lúc này, hình tượng của hắn, hình dạng của hắn, trong phút chốc khắc ở bên trong mọi ánh mắt.

Cũng chính là giờ phút này, hơn mười tu sĩ Nguyên Anh tu vi bị áp chế ở Kết Đan kia đã đến gần kề Mạnh Hạo, nhân số của bọn họ chiếm phần đông, tu vi của bọn họ vượt qua Mạnh Hạo nhiều lắm, nhưng vào thời khắc này, lại nhất tề ra tay.

Giống như sợ, nếu không có tự tay giết chết Mạnh Hạo, sẽ dẫn đến phiền toái phiền toái cho chính mình khi quay về gia tộc vậy.

Sát cơ ngập trời gào thét mà đến, không một ai có thể trợ giúp Mạnh Hạo, trong chớp mắt này, chỉ có chính hắn, mới có thể đi giúp chính mình. Bản thân, mới là kẻ chống lưng lớn nhất cho mình!

Tiếng cười của Mạnh Hạo quanh quẩn vẫn điên cuồng liều lĩnh như vậy, hắn bỗng nhiên nâng tay phải lên, trực tiếp vung lên về phía trước.

- Vô Diện!

Thiên địa nổ vang, gương mặt huyết sắc khổng lồ lần nữa xuất hiện ở bốn phía Mạnh Hạo, khuôn mặt này so với lúc vừa rồi còn to lớn hơn, thoạt nhìn chân thật hơn, giống như không phải hư ảo, mà là tồn tại chân

chính.

Khuôn mặt khổng lồ này quật khởi trời cao, lại thêm thất khiếu chảy máu, một màn này thoạt nhìn thì thấy ghê người, giống như phong ma, kích thẳng về phía hơn mười lão giả đang lao đến kia.

Trong mắt người ngoài, Mạnh Hạo lúc này như thiêu thân lao vào lửa đỏ, tỏa sáng ra phương hoa của sinh mệnh, nhưng cũng lại cực kì lay động nhân tâm.

Thiêu thân lao đầu vào lửa, tựa hồ như thiêu thân yêu thích lửa đỏ, muốn ở trong lửa sống lại, trong mắt người ngoài xem ra hắn là phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng ai có thể biết, có lẽ thiêu thân lao đầu vào lửa, cũng không phải là vì thích lửa, mà là muốn dùng tánh mạng của mình, đem hỏa diễm dập tắt!

Tiếng động nổ vang trong phút chốc truyền khắp thiên địa, khuếch tán bát phương, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, gương mặt thật lớn bên ngoài thân thể nháy mắt vỡ nát. Tu vi của hắn cho dù là được Nhập Ma Đan mạnh mẽ tăng lên, nhưng đối mặt với hơn mười người công kích, Mạnh Hạo vẫn là không thể địch lại.

Máu tươi của hắn phun ra, toàn thân thì trọng thương, hai mắt vô thần, cười thảm, thân thể như diều đứt dây bay ngược lại. Mà hơn mười người kia, sắc mặt đều chỉ là có chút biến hóa, rất nhanh lại lao ra, sát cơ mãnh liệt, hóa thành từng mũi tên nhọn, muốn xuyên thấu Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 471: Vì người này, cuồng!! (2)

Nhưng ngay khi những người này đánh tới, trong một cái chớp mắt, hai mắt vô thần của Mạnh Hạo lộ ra một chút điên cuồng hơn.

- Nhất Ngôn!

Thanh âm Mạnh Hạo khàn khàn, rõ ràng là dựa vào lực lượng khủng bố của Nhập Ma Đan, mạnh mẽ xuất ra thần thông của Huyết Tiên truyền thừa.

Lời nói vừa ra, lập tức khuôn mặt đang vỡ ra ở bốn phía Mạnh Hạo dừng lại quá trình nứt vỡ, mà sau một hồi lâu nứt vỡ, trên đó hình thành hàng loạt những khe đứt gãy, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn, từ trên những khe đứt gãy kia, trực tiếp phóng xuất ra lượng lớn hồng vụ.

Sương mù này mạnh mẽ khuếch tán ở trước người Mạnh Hạo, khiến cho khuôn mặt khổng lồ này như xuất hiện thời gian đảo lưu, mạnh mẽ co rút lại, khe đứt gãy biến mất, vỡ vụn tiêu tán, làm cho gương mặt này lại đầy đủ nguyên vẹn trở lại, nhưng ... tại vị trí vốn không hề có đôi môi lại rõ ràng xuất hiện một cái miệng mở lớn.

Cái miệng lớn ấy mở ra, như phát ra một thanh âm, nhưng cái thanh âm này lại không ai có thể nghe được, chỉ là... ngay khi cái thanh âm không tiếng động đó xuất hiện, thì hơn mười lão giả kia, trong nháy mắt ai nấy đều là tâm thần chấn động mạnh, từng vết máu trực tiếp phun ra từ trên người bọn họ, như muốn xé rách bọn họ trong khoảnh khắc.

Sau đó, Mạnh Hạo nói ra câu thứ ba.

- Phong Hỏa Liên!

Vô Diện, Nhất Ngôn, Phong Hỏa Liên!

Đây là ba thần thông của Huyết Tiên truyền thừa lúc trước, lúc này bị Mạnh Hạo cưỡng chế thực hiện, chung quanh hắn, lập tức nổi lên khói mù, xuất hiện phong hỏa. Những thứ khói mù phong hỏa này, khoảnh khắc cuốn động, khiến cho bốn phía Mạnh Hạo, nháy mắt quật khởi một cột gió xoáy cự đại, trong tiếng nổ vang phóng lên cao.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, vết đứt gãy trên xương cốt Mạnh Hạo càng nhiều, máu tươi bắn ra, thân thể trực tiếp bị cuốn ra, trên mặt nạ cũng xuất hiện lực phản phệ cường đại, trực tiếp rời khỏi khuôn mặt của hắn, rơi xuống.

Dung nhan của Mạnh Hạo dưới lớp mặt nạ tràn ngập vẻ già lão, sắc mặt tái nhợt, lúc này nằm trên mặt đất, trong mắt vẫn còn chớp động phong ma.

Trong cơ thể hắn tu vi đã muốn tan vỡ, thân thể của hắn đã gần như đi đến hủy diệt, thọ nguyên của hắn đã mất đi rất nhiều, nhưng trái tim của hắn, lại vẫn chưa từ bỏ, chiến ý còn đang thiêu đốt.

Bên trong tiếng nổ vang, cột xoáy lốc kia tiêu tán, thân ảnh của hơn mười lão giả nọ chậm rãi hiện ra, trong đó rõ ràng là có ba người khóe miệng ấy thế mà lại tràn ra máu tươi.

Có thể thấy được sự cường đại cùng kinh người của thần thông này của Mạnh Hạo.

- Hay cho một cái Huyết Tiên truyền thừa...

Hơn mười lão giả này, một đám vẻ mặt âm trầm, nhất là ba người bị thương kia, mặc dù thương thế không nặng, nhưng bọn họ những người

này, vây công một tu sĩ Kết Đan, lại vẫn bị thương, điều này đối với bọn họ mà nói, là không thể chấp nhận được.

- Kết thúc đi.

Hơn mười lão giả mắt nhìn Mạnh Hạo giờ phút này đã mất đi tất cả lực chống cự, toàn thân trọng thương, đã nằm trong trạng thái dầu hết đèn tắt, đồng loạt từng bước lại gần, ngay khi bọn họ đến được chỗ Mạnh Hạo chính là lúc kết thúc mọi chuyện lần này.

Hứa Thanh thân thể run run, đang muốn lao ra thì bỗng nhiên Hàn Bối ở một bên kéo lại tay nàng, khí lực thật lớn.

Ngay tại khoảnh khắc Hứa Thanh xoay người nhìn về phía Hàn Bối, bỗng nhiên, Mạnh Hạo nở nụ cười.

Màu da tái nhợt, dung nhan có phần già nua, mặc dù không còn vẻ trẻ tuổi của lúc trước, nhưng trên khuôn mặt già nua này lại vẫn có thể nhìn thấy bộ dáng thanh niên trẻ trung nhiệt huyết của Mạnh Hạo

Tiếng cười lúc này mang theo một cỗ quỷ dị, càng mang theo một cỗ dữ tợn, lộ ra sát cơ mãnh liệt!

- Thức tỉnh thôi, ngao khuyển của ta!

Mạnh Hạo gian nan nâng tay phải lên, khẽ vuốt ở trên mặt nạ huyết sắc, trong mắt lộ ra một chút nhu hòa, càng có vẻ mong đợi.

Ngao khuyển, ngay tại thời điểm Mạnh Hạo Kết Đan, hắn cảm nhận được đối phương mặc dù vẫn còn tiếp tục ngủ say, nhưng dường như có thể ở trong lúc ngủ say, ngẫu nhiên thức tỉnh một lần.

Điều này cần hắn triệu hồi, cần hắn không ngừng gọi tỉnh, mà... điều này mới là sát cơ chân chính của hắn, tất cả thủ đoạn lúc trước, đều là Mạnh

Hạo đang tranh thủ thời gian cho Ngao Khuyển thức tỉnh, hắn đã âm thầm gọi tỉnh nó rất nhiều lần.

Bắt đầu từ trong thế giới ý thức cho đến lúc này, cho đến trận chém giết vừa qua, sâu trong lòng hắn vẫn không ngừng kêu gọi triệu hồi Ngao Khuyển, mãi cho đến một khắc vừa rồi, khi Mạnh Hạo mất đi tất cả sức chống cự, chỗ Ngao Khuyển cuối cùng cũng truyền đến một ..... dấu vết rung động.

Dấu vết kia lộ ra lo lắng, lại mang theo một cỗ điên cuồng rất giống Mạnh Hạo, giống như Ngao Khuyển đang dùng toàn bộ khí lực, giãy dụa mở mắt ra, cố gắng thức tỉnh, để có thể giống như trong Huyết Tiên truyền thừa, đi bảo hộ chủ nhân của nó.

Ngay thời khắc hơn mười lão giả kia vọt tới, tay phải Mạnh Hạo vuốt ve mặt nạ huyết sắc, cùng lúc với thanh âm của Mạnh Hạo truyền ra, mặt nạ huyết sắc mạnh mẽ run run, tự mình bay ra, tốc độ cực nhanh, trực tiếp xuất hiện giữa không trung, xuất hiện ở trước người Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, một quầng sáng màu máu lớn chừng trăm trượng bỗng nhiên từ trên mặt nạ huyết sắc này tràn ra, dựng thẳng lên, sừng sững ở giữa trời đất.

Quầng sáng màu máu này giống như một tấm gương màu máu cự đại, khi xuất hiện, trên mặt gương nổi lên vô số sóng gợn, trong lúc mơ hồ có từng tiếng gầm nhẹ từ trong quầng sáng truyền ra.

Thanh âm gầm nhẹ kia kinh thiên động địa, vừa truyền ra thì lập tức làm cho hơn mười lão giả đang tiến đến kia, toàn bộ biến sắc, tiếng gầm này, giống như là uy hiếp của loài khuyển phát ra khi gặp địch nhân, giờ phút này quanh quẩn bát phương, thậm chí vượt ra khỏi hắc vụ, truyền ra đến bên ngoài thung lũng.

Trung niên nam tử Trảm Linh của Quý gia bị Lão Tổ Vương gia vây

khốn kia giờ phút này mạnh mẽ mở bừng hai mắt, đồng tử trực tiếp co rút lại, ngay cả Lão Tổ Vương gia ở trước người y, cũng phải nhẹ ồ lên một tiếng.

Rống!

Một tiếng rít gào kinh thiên bỗng nhiên từ trong quầng sáng huyết sắc điên cuồng truyền ra, đó là mãnh thú nào đó gào thét, mang theo một cỗ điên cuồng, mang theo sát khí ngập trời. Khi thanh âm này truyền ra thì hơn mười lão giả ở trước người Mạnh Hạo kia, sắc mặt đại biến, một cỗ cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt trước nay chưa có, nháy mắt hiện lên ở trong lòng bọn họ.

Đúng lúc này, quầng sáng huyết sắc thật lớn kia, mạnh mẽ vặn vẹo, cũng có gồ lên, giống như... bên trong đó có vật thể nào đó như đang phát điên mà lao ra!

Cỗ cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt này khiến hơn mười lão giả đến từ hai nhà Quý-Lý toàn bộ chấn động tâm thần, trong mắt càng lộ hoảng sợ.

Lấy tu vi của bọn họ, lấy tuổi tác của bọn hắn, lấy lịch duyệt của bọn họ, có thể làm cho bọn họ hoảng sợ, trừ bỏ uy hiếp đến từ gia tộc của bản thân ra, nguyên nhân đến từ bên ngoài dĩ nhiên rất ít.

Mà lúc này hiện lên đồng thời cùng với cảm giác hoảng sợ, ở đáy lòng của bọn họ, nguy cơ sinh tử lại càng mãnh liệt, dường như hơi chút không cẩn thận một cái, trong nháy mắt tiếp theo, bọn họ sẽ xuất hiện nguy cơ ngã xuống!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 472: Nàng là... Tiên! !

Loại nguy hiểm này đối với bất kỳ một cái tu sĩ Nguyên Anh nào mà nói, đều là một loại khủng bố rất lớn!

Tu đến Nguyên Anh, đối với tu sĩ mà nói cực kỳ gian nan, con đường này, có thể đi đến trình độ Nguyên Anh, đã là đào thải rất nhiều người, mà bọn họ có thể đi đến nơi đây, không ai là không có cơ duyên, đã trải qua tạo hóa, có được tư chất. Nhưng hôm nay, nguy cơ sinh tử này, mãnh liệt ảnh hưởng đến tinh thần của bọn họ.

Khiến cho hơn mười lão giả này, lần đầu tiên đột nhiên dâng lên một tia hối hận...

Nhưng không đợi hơn mười lão giả kia kịp lui lại, đột nhiên, một tiếng nổ vang kinh thiên, trực tiếp từ trong quầng sáng huyết sắc lớn chừng trăm trượng kia nháy mắt truyền ra, thanh âm này giống như bức tường cản trở nào đó vỡ vụn.

Khi thanh âm này truyền ra, tất cả những người nghe được, phần lớn là tâm thần rầm rầm, mấy người tu vi yếu ớt thì trực tiếp phun ra máu tươi, ngay sau đó, trong rung động của hơn mười lão giả kia, bọn họ tận mắt thấy, quầng sáng huyết sắc lớn khoảng trăm trượng kia, giờ phút này trực tiếp bị xé nứt mở ra.

Từ trong quầng sáng tán phát ra hồng quang ngập trời, trong hồng quang... Có một ... cái ….

Móng vuốt thật lớn, bỗng nhiên vươn ra!

Chỉ có một cái móng vuốt, một cái móng vuốt của một mãnh thú khổng lồ nào đó, trên đó có móng tay sắc bén, lông bờm màu đỏ, còn mang theo

một cỗ khó hơi thở hung thần khó có thể hình dung. Chỉ một cái móng vuốt, đã to chừng hơn mười trượng, trực tiếp đi ra từ trong huyết sắc quầng sáng, giống như không chịu sự áp chế tu vi ở đây, như tia chớp lao ra.

Ngay khi cái móng vuốt nọ xuất hiện, một cỗ hơi thở khủng bố, rõ ràng mãnh liệt trực tiếp bộc phát ra, truyền khắp bốn phía, khiến cho hơn mười lão giả kia, toàn bộ sắc mặt hoàn toàn đại biến, hai mắt co rút lại, một đám như phát điên cấp tốc rút lui, đầu óc vù vù.

- Đây là...

- Hơi thở Trảm Linh! !

- Chết tiệt, bên người tên Mạnh Hạo này tại sao có thể có hơi thở Trảm Linh chứ! !

Hơn mười lão giả kia da đầu run lên, cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt đến cực hạn. Nhưng ngay khi bọn họ muốn phân tán ra bốn phía để bỏ chạy, thì cái móng vuốt thật lớn vươn ra từ trong quầng sáng huyết sắc, từ giữa không trung, mạnh mẽ, hung hăng vỗ về phía bọn họ.

Đây là móng vuốt của Huyết Ngao. Huyết Ngao ngủ say, mười mấy năm qua, nó thực sự là không thể chân chính thức tỉnh, nhưng sau khi Mạnh Hạo bước vào Kết Đan, giữa bọn hắn xuất hiện cảm ứng. Dưới sự cảm ứng này, khi Mạnh Hạo không ngừng mà triệu hồi, khi chủ nhân của nó đến thời điểm nguy cơ sinh tử, kích thích mãnh liệt này, rốt cục khiến cho Huyết Ngao thức tỉnh trong chớp mắt.

Chớp mắt này nó chỉ có thể nâng lên móng phải, vươn ra thế giới bên ngoài hung hăng vỗ xuống phía dưới.

Tiếng nổ vang kinh thiên động địa, Quý gia có ba lão giả, bọn họ vẻ mặt điên cuồng, tu vi toàn thân bùng nổ, mắt thấy không thể né tránh, đang

muốn đi liều mạng chống cự thì móng vuốt của Ngao Khuyển đã tiến hóa đến trình độ Trảm Linh gào thét mà đến.

Vào thời khắc va chạm với ba lão giả này, ba lão liền phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, phun ra máu tươi, thân thể trực tiếp vỡ nát, Nguyên Anh xuất khiếu, nhưng không chờ ba lão chạy quá xa, liền trực tiếp bị móng vuốt kia đánh ra dập nát.

Mấy lão giả của Lý gia thì có bốn người cũng chạy chậm một chút, chỉ là một chút này, đối với bọn họ mà nói, chính là tử vong đến.

Trong tiếng nổ vang, móng vuốt khổng lồ của Huyết Ngao trực tiếp hạ xuống, hoàn toàn bao trùm bốn người này ở bên trong, hóa thành nổ vang, thân thể của bọn họ đã trở thành thịt nát, dù bọn họ Nguyên Anh cũng đều không thể bỏ chạy, trực tiếp hỏng mất dập nát!

Một màn này, ngoài ý nghĩ của quá nhiều người, gần như là trong chớp mắt, hơn mười tu sĩ Nguyên Anh, trực tiếp chết bảy người! !

Bảy người này dưới móng vuốt của Huyết Ngao, yếu ớt không chịu nổi một kích, bị triệt để hủy diệt, loại chuyện này, hù đến những lão giả còn lại kia. Bọn họ sắc mặt tái nhợt, tim đập rộn lên, da đầu run lên, giờ phút này ý niệm duy nhất trong đầu bọn họ, chính là nhanh chóng tản ra.

Nghịch chuyển chớp mắt này hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ, bọn họ vô luận như thế nào cũng đều không có dự liệu được, Mạnh Hạo này, chỉ là một cái tu sĩ Kết Đan, nhưng lại... khó giết như thế!

Bởi vì bọn họ căn bản cũng không biết, đối với Mạnh Hạo mà nói, Kết Đan chỉ là khởi điểm của hắn mà thôi, sau Kết Đan, rất nhiều thuật pháp, rất nhiều thủ đoạn của hắn mới có thể triển khai ra được.

Có thể nói, đây là sự bộc phát của Mạnh Hạo sau khi tích lũy cực sâu

dày!

Tiếng nổ vang còn đang quanh quẩn, móng vuốt của Ngao Khuyển dần dần tiêu tán, quầng sáng huyết sắc thật lớn kia, cũng đã biến mất vô ảnh, mặt nạ rơi xuống được Mạnh Hạo một phát bắt được.

Giờ phút này, đám người Hàn Bối ở bốn phía, nguyên đám giống nhau, không còn hô hấp, bọn họ ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo đã dầu hết đèn tắt, bọn họ như thế nào cũng đều không thể nghĩ đến, sẽ xuất hiện nghịch chuyển như vậy.

- Huyết Thần, đó là Huyết Thần!!

Lý Thi Kỳ bỗng nhiên mở miệng, thân thể có chút run run, nàng vừa nói, những người khác lập tức liền nghĩ đến, Ngao Khuyển huyết sắc trong truyền thừa Huyết Tiên năm đó kia.

Ngao Khuyển này năm đó bọn họ không biết thuộc về ai, lúc này, thậm chí phải nói là từ lúc trước, bọn họ đã có phản ứng lại, nhưng lại không kịp liên tưởng quá nhiều, cho đến lúc này tận mắt thấy, đầu óc lập tức vù vù.

Mạnh Hạo cất đi mặt nạ huyết sắc, lấy ra đan dược một ngụm nuốt vào, sau đó cắn răng đứng lên, ánh mắt đảo qua mọi người, ở trên người Hứa Thanh có chút dừng lại, cuối cùng vẫn xoay người, hướng về phương hướng Vãng Sinh chủ động, dùng tốc độ cực hạn mà giờ phút này mình có thể triển khai, mạnh mẽ phóng đi.

- Phương Mộc...

Sở Ngọc Yên tại cái chớp mắt này hô lên, nàng có loại cảm giác mãnh liệt, dường như cái xoay người này đem ngày gặp lại kéo dài ra đến không có kỳ hạn, nếu không hô lên một câu này, có lẽ chính là vĩnh biệt.

Thân mình Mạnh Hạo có chút dừng lại, nhưng ngay sau đó đã lập tức tiếp tục đi xa.

Trong lòng Mạnh Hạo biết rõ, những lão quái Nguyên Anh này chính là mới vừa rồi bị Huyết Ngao đột nhiên xuất hiện, trực tiếp giết hết bảy người tạm thời kinh sợ, e là không được bao lâu sau, bọn họ cũng sẽ nhìn ra manh mối, có chút nghi ngờ, rồi thì khó tránh khỏi sẽ đoán được Mạnh Hạo nơi này chẳng qua là miệng cọp gan thỏ mà thôi. E rằng chẳng cần bao nhiêu thời gian, những người này sẽ lại tiến đến.

Mà Huyết Ngao sau khi xuất thủ xong lại ngủ say, lúc này đây vô luận Mạnh Hạo triệu hồi như thế nào, cũng đều không thể thức tỉnh.

- Đường bên ngoài đã bị phong kín, chỉ còn ..... Vãng Sinh động!

Mạnh Hạo cắn răng một cái, gào thét đi trước.

Đúng lúc này, mấy lão giả tránh thoát được tử kiếp mới vừa rồi kia, giờ phút này trước sau đều dừng lại cước bộ, một đám lộ ra vẻ mặt chần chờ. Giống như đang suy tư chuyện vừa xảy ra lúc trước, lấy tuổi tác của bọn họ, chỉ cần thời gian hơn mười cái hô hấp, liền suy nghĩ cẩn thận tất cả, nhất thời sắc mặt khó coi, lập tức xoay người thẳng đến phía sau mà đi

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 473: Nàng là... Tiên! ! (2)

Không bao lâu, không sai biệt lắm tất cả những lão quái Nguyên Anh vừa đào tẩu, đều suy nghĩ cẩn thận tất cả, gào thét trở về, thẳng hướng Mạnh Hạo mà đuổi theo.

Ngay khi Mạnh Hạo chỉ còn cách Vãng Sinh chủ động một khoảng cách hơn năm mươi dặm, bỗng nhiên, trong Vãng Sinh động, truyền đến một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài này là thanh âm của nữ tử, thanh âm này đột ngột, nhưng cố tình xuất hiện ở ngay lúc đó, trực tiếp làm cho mấy lão giả Nguyên Anh kia sắc mặt đại biến, nhưng lại nhất tề phun ra máu tươi, toàn bộ rút lui, thân thể run run, vẻ mặt hoảng sợ, giống như so với gặp phải Huyết Ngao khi nãy còn cường liệt hơn vô số lần.

Trong cơ thể run run của bọn họ, ngay cả Nguyên Anh cũng đều run run, sợ hãi đến cực hạn.

Không chỉ là bọn họ, giờ phút này bên ngoài thung lũng, tất cả tu sĩ, toàn bộ mọi người khi nghe thấy tiếng thở dài này đều là tâm thần kịch chấn, phun ra máu tươi, về phần Lão Tổ Trảm Linh của các tông thì sắc mặt đều xuất hiện đại biến trước nay chưa từng có.

- Đây là...

Ngay khi sắc mặt bọn họ đại biến thì cư nhiên cũng đều phun ra máu tươi, giống như đều bị thương nặng!

Trong thung lũng, trong sương mù, nam tử trung niên tu vi Trảm Linh của Quý gia cũng phun ra máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ đến cực hạn, y đã hiểu, thanh âm này, chính là từ trong Vãng Sinh động truyền ra.

Đây không phải là thanh âm của sinh mệnh kỳ dị, đây hoàn toàn là tiếng thở dài của một nữ tử!

- Là ai... Nàng là... Tiên! !

Trong sương mù, Lão Tổ Vương gia mà người ngoài nhìn không tới, chấn động toàn thân, thân thể mạnh mẽ như gió bão sắp nổi, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng, ánh mắt mang theo tinh quang, càng có một tia kiêng kị cùng rung động mãnh liệt, nhìn về phía Vãng Sinh động.

Đúng lúc này, một thanh âm của nữ tử truyền khắp vạn dặm Vãng Sinh động.

- Năm đó ngươi trong lúc vô ý nới lỏng phong ấn của ta, xem như một hồi nhân quả... Nay ngươi, vẫn không thể đi vào động này, đi thôi, ta giúp ngươi lúc này rời đi thôi, cũng coi như chấm dứt nhân quả.

Theo tiếng nữ tử thở dài, đồng thời truyền ra thanh âm trầm thấp dịu dàng của nàng, thanh âm này quanh quẩn bát phương, ngay khi truyền ra, một luồng bạch quang nháy mắt từ trong Vãng Sinh động bay ra

Đó là một cái lân phiến!

Ngư lân.

Nhưng tiếp theo trong nháy mắt nhìn lại, giống như lại đã trở thành lông chim.

Lông chim của Côn Bằng.

Vật nhìn như lông vũ lại như lân phiến này chớp mắt bay ra, tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc liền xuất hiện ở trước người Mạnh Hạo, trực tiếp khắc ở trên mi tâm của hắn, Mạnh Hạo chấn động toàn thân. Một cỗ lực

lượng nhu hòa, trong nháy mắt từ trên vật như vũ như lân này đảo mắt lưu chuyển toàn thân Mạnh Hạo.

Ấy thế mà lại khiến tu vi của hắn trực tiếp củng cố, không còn là thiêu đốt tan vỡ nữa, mà là khôi phục lại như trước, vẫn là Kết Đan sơ kỳ, nhưng thương thế ấy vậy mà trong phút chốc đã phục hồi được một, hai tầng rồi.

Thậm chí đến cả thọ nguyên cũng đều trong một cái chớp mắt này nhiều hơn một chút, khiến cho gương mặt Mạnh Hạo không còn là thương lão, mà là khôi phục lại vẻ thanh niên lúc trước, nhưng sắc mặt tái nhợt lại không cách nào thay đổi.

Một đầu đầu bạc, cũng khó mà khôi phục.

- Cho ngươi lực lượng của Côn Bằng, đi thôi, lúc này rời đi thôi...

Thanh âm còn đang quanh quẩn, thân thể Mạnh Hạo, khoảnh khắc liền cảm nhận được một cỗ lực đẩy rất lớn vòng quanh thân thể của hắn, như hóa thành một con Côn Bằng, một cái chớp mắt, rút lui, gào thét mà đi.

Mấy lão giả Nguyên Anh kia ngay tại cái chớp mắt này, ấy vậy mà lại không hề nâng lên được chút ý ngăn trở nào, nữ tử đến từ Vãng Sinh động, dù rằng chỉ là thanh âm cũng đủ để uy chấn bát phương nơi đây.

Tốc độ cực nhanh, Mạnh Hạo nơi này cũng không kịp suy tư, trong nháy mắt đã chạy ra khỏi mảnh thung lũng này, xuất hiện ở ngoại giới, trong mắt tu sĩ của tất cả các tông môn gia tộc Nam Vực.

Bọn họ nhìn qua, là một đạo lưu tinh, là Mạnh Hạo một thân trường bào huyết sắc, một mái đầu bạc bên trong lưu tinh!

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ mờ mịt, nhưng mờ mịt này chỉ là khoảnh khắc, hắn lập tức đã hiểu ra được, đối phương là ai.

- Côn Bằng... Nàng chính là Côn Bằng mà năm đó bay lượn bên trên Vãng Sinh động đó sao ... Nhưng, nàng vì sao phải cứu ta, nhân quả cùng ta, lại là kết từ khi nào chứ ...

- Phong Yêu nhất mạch, đều là người vô tình... Hy vọng tự giải quyết cho tốt.

Nàng kia thở dài, chớp mắt đó chỉ quanh quẩn ở bên tai Mạnh Hạo, làm cho hai mắt hắn mạnh mẽ trợn to.

Nhiều năm sau, tu sĩ các tông ở bên ngoài Vãng Sinh động vẫn không thể quên được một màn năm đó.

Ở trong trí nhớ của bọn họ, một đạo lưu tinh từ sương mù trong thung lũng lao ra, lưu tinh này giống như thiêu đốt, phóng xuất ra hỏa diễm kinh thiên, phát ra quang mang có thể khiến cho người ta cả đời khó quên.

Bên trong hào quang hỏa diễm kia, chính là Mạnh Hạo

Đệ tử truyền thừa của Tử Vận tông, vị đại sư thứ tư của Nam Vực - Đan Đỉnh, kẻ có được Thái Linh Kinh, người được truyền thừa Huyết Tiên, những thứ trên nếu ở trên người bất kì một tu sĩ nào, cũng đều đã là thanh danh hiển hách rồi.

Còn nếu là toàn bộ đều thuộc về một người, thì người này... có thể trở thành một hồi truyền kỳ ở Nam Vực.

Mà Mạnh Hạo, không thể nghi ngờ, đã trở thành truyền kỳ, mặc dù tu vi của hắn không cao, mặc dù hắn ở Nam Vực không lâu, nhưng bất kể thế nào đều không thể ngăn cản quang mang của hắn, bắt đầu từ ngày hôm nay, như mặt trời ban trưa!

Không ai có thể quên, bên ngoài đạo lưu tinh kia trong hư vô kia, được một hư ảnh Côn Bằng thật lớn bao bọc, cự thú Côn Bằng này như đã đem Mạnh Hạo thành hạch tâm của nó, từ thung lũng xông ra ngoài, tất cả các tu sĩ của các tông môn ở phía dưới đều chỉ có thể ngước nhìn.

Bọn họ nhìn Mạnh Hạo chạy ra khỏi thung lũng, chạy thoát khỏi sự phong tỏa của hơn mười tu sĩ Nguyên Anh hai nhà Quý-Lý, trực tiếp phá mở phong ấn vờn quanh bốn phía, khiến cho phong ấn kia trở thành mảnh nhỏ, tầng tầng hỏng mất, sau đó, lưu tinh này, Côn Bằng này lao ra thiên địa!

Biến mất ở bên ngoài vạn dặm, biến mất ở ngoài phạm vi Vãng Sinh động, biến mất ở tại chân trời.

Sau đó, truyền tống vào bên trong một chỗ lốc xoáy trong hư không, hoàn toàn không thấy.

Tu sĩ Tử Vận tông, bao gồm cả hai Lão Tổ Trảm Linh kia, đều ngóng nhìn chân trời, ngóng nhìn Mạnh Hạo biến mất, một khắc khi tận mắt thấy Mạnh Hạo an toàn rời đi, đáy lòng của bọn họ cũng nhẹ nhàng thở ra.

Ngô Đinh Thu ở bên, vẻ mặt có chút phức tạp, đáy lòng có chút cảm khái. Ônh nghĩ tới Mạnh Hạo năm đó ở Triệu quốc, nghĩ tới một màn lúc trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy đối phương tay cầm thiết thương kia.

Giống như một giấc mộng, Ngô Đinh Thu giờ phút này hồi tưởng còn cảm thấy có chút không thể tin tưởng được.

Tống lão quái cũng nhìn bầu trời, vẻ mặt cũng giống như Ngô Đinh Thu, cảm khái.

Về phần Tống Giai, sớm đã trở về, nàng trầm mặc, nhìn bầu trời, trong lòng u oán, giống như thủy chung không thể hóa mở, nhìn phu quân trên

danh nghĩa của nàng, trên thực tế, hai người từ đầu tới cuối đều không có nói với nhau qua một câu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 474: Phong Chính thuật.

Tử La Lão Tổ trầm mặc, lão cười gượng lắc đầu, Thanh La Tông đối với Mạnh Hạo rất quen thuộc, từng màn trong phúc địa thượng cổ, Cực Yếm nhận chủ, tất cả những điều này khiến cho Thanh La Tông cùng Mạnh Hạo đã trở thành tử cục.

Nhưng lão vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, Mạnh Hạo sau khi hóa thân Phương Mộc, lại dám nghênh ngang tiêu sái vào Thanh La Tông, vả lại ở trong đan đạo Thanh La Tông chiến đan sư, thậm chí còn vì bọn họ luyện đan.

Tất cả những điều này, giờ phút này hồi tưởng lại, cực không chân thật, đồng thời, ngay cả lão đáy lòng cũng có bội phục.

Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, còn có người Vương gia, giờ phút này ai nấy đều là vẻ mặt bất đồng, cũng may Vương Đằng Phi không ở đây. Nếu không thì sự phức tạp của y sẽ như thủy triều bao phủ bản thân.

Ngũ tông tam tộc của Nam Vực, ở những năm gần đây, trong lúc bất tri bất giác, hoặc là cùng Phương Mộc, hoặc là cùng Mạnh Hạo, đã sớm quen thuộc.

Hàn Bối than nhẹ, Mạnh Hạo cùng Phương Mộc trong đầu nàng, dần dần trọng điệp lại một chỗ, hóa thành một hình tượng khắc sâu trong trí nhớ nàng, hình tượng này là một thân ảnh cao ngạo, thân khoác hồng bào, mang theo mặt nạ, ngửa mặt lên trời cười to.

Vương Hữu Tài trầm mặc, gã nghĩ tới Đại Thanh Sơn, nghĩ tới huyện Vân Kiệt.

Sở Ngọc Yên cắn môi, nàng phân không rõ mình đang suy nghĩ cái gì,

giờ phút này có đau đớn, lại có phiền muộn, càng có mất mát, giống như vừa mới mất đi cái gì đó, bắt không được.

Diệp Phi Mục cúi đầu, không tiếp tục nhìn lên thiên không nữa, nhưng trong mắt của y lại lộ ra quang mang chấp nhất, y tin tưởng Mạnh Hạo ở những địa phương khác, cũng tất nhiên sẽ quật khởi, mà chính mình nơi này, không thể có chút lơi lỏng, nhất định phải ở một ngày nào đó trong tương lai, khi hai người gặp nhau lần nữa thì trên phương diện đan đạo phải hoàn toàn thắng được đối phương.

Trần Phàm, giờ phút này thở dài, y đã nhìn không thấu tiểu sư đệ năm đó nữa rồi, con đường của hai người, trên thực tế từ lần chia lìa ở Kháo Sơn Tông năm đó thì đã phân ra hai cái phương hướng bất đồng rồi.

Dưới đáy lòng, y bỗng nhiên rất là hâm mộ Mạnh Hạo, không phải hâm mộ thân phận của đối phương, mà là hâm mộ nhân sinh của đối phương, so với chính mình... phấn khích hơn rất nhiều.

- Có lẽ, đây mới là tu sĩ...

Trần Phàm thì thào.

Trong mắt Lý Thi Kỳ nở rộ quang mang kỳ dị, nàng nghĩ tới những lời mà vị Lão Tổ thần bí nhất kia trong tông môn nói với mình, trước chuyến đi này.

- Còn có thể gặp nhau sao?

Lý Thi Kỳ mỉm cười.

- Nhất định sẽ gặp nhau lần nữa.

Hứa Thanh nhìn xa xa, dưới đáy lòng kiên định thì thào, tính cách của nàng đơn giản, bộ dáng của nàng lãnh lãnh thanh thanh, nàng không

thông minh, nhưng chấp nhất của nàng, nếu là so với người bên ngoài, nồng đậm hơn rất nhiều.

Phần chấp nhất này, đã trở thành một cái hứa hẹn.

- Muội chờ huynh...

Hứa Thanh dưới đáy lòng, nhẹ nói.

Thiên Hà Hải phân cắt vùng đất Nam Thiệm ra thành hai phần đông bắc cùng tây nam.

Đông Thổ Đại Đường, Bắc Mạc Khương Địch, Nam Vực quần hùng, Tây Mạc đồ đằng.

So với Đông Thổ Đại Đường cường thế, Bắc Mạc Khương Địch hào dã, Nam Vực quần hùng tịnh khởi, như vậy Tây Mạc, khu vực có rất nhiều danh xưng các loại như Tây Man, Tây Ma, trên thực tế chỉ là danh từ thay thế cho cuồng loạn

Loạn, chính là thế cục duy nhất của Tây Mạc, ở Tây Mạc, không có tông môn, có chỉ là từng khu từng khu bộ lạc, lấy bộ lạc làm liên minh, hợp thành một đám thế lực lớn.

Bởi vì cằn cỗi, bởi vì tài nguyên rất thưa thớt, bởi vì hoàn cảnh tàn khốc cùng thiên địa ác liệt, khiến cho tu sĩ Tây Mạc giết chóc tàn nhẫn, tu lực lượng đồ đằng, khát vọng có một ngày, có thể nhập chủ Nam Vực.

Hai lần cùng Nam Vực đại chiến, khiến cho hai đại khu vực, tồn tại phong ấn cường đại, chặn đứt con đường lui tới, duy chỉ có tại khu vực không thể bị phong ấn kia, đã hình thành Mặc Thổ, trở thành thông đạo duy nhất nối liền tây nam.

Mặc Thổ hình thành bởi đủ loại cơ hội, không thuộc về Nam Vực, cũng không thuộc về Tây Mạc, nơi này càng tự do, cũng đồng dạng tàn khốc hơn hẳn.

Mặc Thổ cằn cỗi, cũng có bộ phận khu vực dồi dào, khiến cho hai cực nơi này phân hoá cực kỳ nghiêm trọng, động cái là giết chóc, càng làm cho phiến đại địa này tựa hồ cũng ẩn chứa hương vị huyết tinh.

Giờ này khắc này, ở một nơi cách nơi giao giữa Nam Vực cùng Mặc Thổ tầm lộ trình một ngày đường, bên một bụi cỏ dại trên bình nguyên, đột nhiên, xuất hiện một cái lốc xoáy giữa hư không.

Lốc xoáy này như một đại khẩu màu đen, vô thanh vô tức xuất hiện giữa không trung, bây giờ là thời gian buổi trưa, bốn phía thổi lên từng làn gió thê lương, khiến cho cỏ dại lắc lư, phát ra thanh âm sàn sạt.

Lốc xoáy đột nhiên xuất hiện này tự nhiên cũng sẽ không khiến cho người nào tới chú ý, bốn phía tám phương tại đây, trong khu vực rất lớn này, lại có rất ít tu sĩ Nam Vực.

Rất nhanh, ở trong lốc xoáy màu đen kia, đi ra một thân ảnh, thân ảnh ấy sau khi đi ra, giống như lảo đảo vài bước, quay đầu thì một mái tóc bạc theo gió bay lên.

Trên mi tâm, có một ấn ký hình thoi, giống như lân, giống như vũ.

Hắn, chính là Mạnh Hạo.

Sau khi nương theo lực lượng của Côn Bằng lao ra khỏi thung lũng, Mạnh Hạo triển khai Như Ý Ấn, từ trong phạm vi Vãng Sinh động truyền tống đi, khi xuất hiện thì đã ở tại nơi này.

Mạnh Hạo yên lặng đứng ở giữa không trung, nhìn lốc xoáy biến mất,

trên mặt của hắn mang theo một chút mờ mịt, bốn phía rất yên tĩnh, trừ bỏ tiếng gió, không có gì khác.

Hồi lâu, Mạnh Hạo cúi đầu, sau khi lấy ra ngọc giản ngưng thần nhìn, xác định phương vị của mình, than nhẹ một tiếng, hướng về phương hướng Tử Vận Tông cúi đầu thật sâu.

Cái cúi đầu này sau một hồi lâu Mạnh Hạo mới ngẩng đầu lên, khi ngẩng đàu thì mờ mịt trong mắt hắn đã biến mất, thay vào đó, là kiên định.

- Ở Tử Vận Tông an nhàn gần mười năm, cũng đã sắp quên mất cuộc sống tán tu một mình bên ngoài mất rồi.

Mạnh Hạo bình tĩnh thì thào, tay phải vung lên, một hạt giống màu tím bay ra, sau khi rơi trên mặt đất, mặt đất ầm ầm chấn động, một cây dây leo thô to, nháy mắt bay lên, vờn quanh ở bốn phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên một nhánh dây leo, hai mắt chợt lóe, sau khi truyền xuống ý niệm, dây leo đột nhiên từ trên mặt đất bay lên, mang theo Mạnh Hạo, đi thẳng về phía Mặc Thổ phía trước.

Mạnh Hạo hai mắt nhắm nghiền, hắn muốn nhanh chóng ly khai Nam Vực, không thể có chút chậm trễ nào, chỉ là hiện nay, tu vi của hắn mặc dù có củng cố, nhưng thương thế cũng rất nặng, sinh cơ thọ nguyên mặc dù được vật giống như lân giống như vũ kia khôi phục lại nhưng cũng chỉ còn lại không đến một giáp mà thôi.

Không phải đến vạn bất đắc dĩ, có thể không hao tổn, Mạnh Hạo thật sự không muốn tiêu hao.

- Cần phải nhanh chóng tiến vào Mặc Thổ, ở đấy tìm kiếm một khu vực chữa thương... Không biết người Quý gia qua bao lâu nữa sẽ đuổi giết lại đây.

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, khoanh chân ngồi trên dây leo, tùy ý dây leo triển khai toàn lực bay nhanh, tiện cho Mạnh Hạo chữa thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 475: Phong Chính thuật. (2)

Hắn vỗ túi trữ vật, lấy ra một tấm gương đồng, sau khi nhìn kỹ thì đem cất đi.

- Lúc trước khi Kết Đan thành công, ta ẩn ẩn có loại cảm giác, chỉ cần lúc ấy tĩnh hạ tâm lai, dung nhập vào trong gương này, liền có thể thức tỉnh khí linh của kính này ... Đáng tiếc lúc ấy tình huống nguy cơ.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn không biết khí linh xuất hiện sẽ có cái gì ngoài ý muốn, giờ phút này cũng không phải là lúc tĩnh tâm câu thông khí linh, cần toàn tâm chữa thương.

Trên đường hắn đem túi trữ vật của Quý Hồng Đông lấy ra, nhìn thoáng qua, mặt trên có một đạo ký hiệu phong ấn, Mạnh Hạo không dễ dàng thử mở ra, mà là suy nghĩ một chút, lại đem nó cất đi, lật tay thì trong tay xuất hiện một cái chuông.

Chính là pháp bảo Quý Hồng Đông ngày đó xuất ra, nghiên cứu một chút, Mạnh Hạo nhắm mắt lại, tiếp tục chữa thương.

Hoàng hôn ngày hôm sau vô kinh vô hiểm, dây leo của Mạnh Hạo mang theo hắn bước vào khu vực Mặc Thổ, khu vực này rất dễ phân biệt, mặt đất là màu đen, thực vật sinh trưởng, cũng đều là màu đen chiếm đa số.

Cho nên, nơi này có tên là Mặc.

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo bước vào Mặc Thổ, đột nhiên, trong đầu của hắn, hiện lên thanh âm tang thương cổ lão kia của Phong Yêu Cổ Ngọc.

- Cửu sơn chi tiên, nhất bút chi điên, chúng sinh chi phù, băng diệt thương thiên... Thử lực dung thổ, hóa liễu diệt tử, nạp liễu yêu sinh, thử địa... Khả tu... Phong Chính thuật!

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, mạnh mẽ mở mắt ra.

Thời điểm mở mắt, hắn lấy Cổ Ngọc Phong Yêu ra, nháy mắt chạm vào ngọc này, một cỗ hơi thở lạnh như băng theo ngón tay của hắn, dung nhập đầu óc, hóa thành một đoạn khẩu quyết, đã hình thành một thức, , thần thông thuật pháp độc hữu của Phong Yêu nhất mạch!

Phong Chính thuật, phong vạn vật thành yêu!

Hoàng hôn của vùng đất Mặc Thổ, thương ma tại thiên, mặt đất tối đen, một mảnh hiu quạnh.

Không thể thấy được một phàm nhân nào cả, bởi vì với hoàn cảnh của vùng đất này, phàm nhân rất khó ở lại, cho nên người nơi đây, phần lớn là tu sĩ chiếm đa số, cho dù ngẫu nhiên có một ít phàm nhân, cũng đều là thân thể cường tráng, khí huyết cường thịnh, là hậu duệ được tạo thành từ các gia tộc Tu Chân nơi đây nhiều năm qua.

Ngay khi Mạnh Hạo bước chân vào mảnh đất Mặc Thổ này, hắn quay đầu lại, trên mặt lộ ra một chút hồ nghi, hắn ẩn ẩn cảm thấy, sau khi bước vào đây, giống như trên người có một sợi tơ vô hình, bị che đậy .

Lại cố tình là ở khi chưa có bước vào nơi đây, sợi tơ vô hình này Mạnh Hạo căn bản cũng không có phát hiện chút nào, chỉ có ở một khắc bị che đậy này, Mạnh Hạo mới phát hiện sự tồn tại của nó.

Trầm ngâm một lát, Mạnh Hạo như có chút suy nghĩ, dây leo nâng thân thể hắn, tại trên vùng đất này gào thét mà đi, một lát sau, Mạnh Hạo thu hồi tâm tư, hai mắt chớp động, tản ra linh thức.

Linh thức của hắn tản ra, phương viên trăm dặm nơi đây, khoảnh khắc liền hiện lên trong đầu óc hắn.

- Phải tìm một nơi, yên tĩnh chữa thương ...

- Ngoài ra Chu Đức Khôn lúc trước chính là bị bắt vào Mặc Thổ ..... hơn nữa ở chỗ này, có tin tức của Vô Mộc Tằm, nếu có thể, có lẽ có thể đem Vô Mộc Tằm luyện chế thành.

Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, lại lấy ra túi trữ vật của Quý Hồng Đông, trên đó có ký hiệu của y, giờ phút này thế mà lại mỏng manh đi một chút, như bị áp chế, chính là sau khi Mạnh Hạo làm thử, vẫn chưa thể mở ra, nhưng hắn cũng nhìn ra, loại áp chế này thời gian dài một chút, chính mình hắn là có thể mở túi trữ vật này ra.

Sau một lúc lâu, Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, tùy ý dây leo cấp tốc đi trước, không hề có nghỉ ngơi, liên tục tiến về phía trước hơn một tháng.

Trên đường gặp mấy tu sĩ Mặc Thổ, những tu sĩ này một đám thân thể gầy gò, hơi thở hung thần cực kỳ mãnh liệt, vả lại rất ít tốp năm tốp ba, phần lớn là một mình một người, cho Mạnh Hạo cảm giác, giống như cô lang.

Một điểm này, có bất đồng mãnh liệt với Nam Vực.

Dường như người nơi này, đã trải qua quá nhiều trong sống chết. Nhưng phàm là người có thể còn sống sót, gần như đều là dính không ít máu tươi.

Nhưng những... người này cho dù là hung hãn hơn nữa, khi thấy Mạnh Hạo thì toàn bộ cũng đều co rút hai mắt lại. Mạnh Hạo một mái đầu bạc, quá mức nổi bật, mái tóc bạc này phiêu diêu, phối hợp với gương mặt tái nhợt, lập tức liền khiến cho người ta có một loại ý vị âm trầm.

Hơn nữa dây leo dữ tợn kia, vừa thấy chính là vật hung ác, phát ra hơi thở Trúc Cơ, ẩn ẩn còn mang theo hương vị máu tươi, khiến người nhìn thấy đều mơ hồ trực giác phán đoán. Người này không thể trêu chọc.

Cho dù là mấy hạng người tu vi không tầm thường, nhưng sau khi nhận thấy được hơi thở tu vi của Mạnh Hạo, cũng đều có chỗ chần chờ, đều tránh đi, không có ngăn trở.

Ở Mặc Thổ, giết người là việc quá mức bình thường, người chết cũng là thường xuyên có thể thấy được.

Trên đường Mạnh Hạo đi đến, thấy được mấy chục lần tu sĩ đấu pháp chém giết, thấy được không ít một màn tử vong, dần dần đối với Mặc Thổ, có được hiểu biết trực quan hơn.

Bất quá khiến Mạnh Hạo cảm thấy kỳ dị, là một tháng đi qua. Hắn thời thời khắc khắc cảnh giác, nhưng mà lại không thấy người Quý gia đuổi theo, việc này làm cho Mạnh Hạo không khỏi nghĩ tới một tháng trước, khi bước vào Mặc Thổ thì bị sợi tơ vô hình kia che đậy.

- Chẳng lẽ sợi tơ này là sau khi ta giết Quý Hồng Đông mới xuất hiện? Là vật mà Quý gia dùng để tìm kiếm ta? Nếu là như vậy, vì sao vùng đất Mặc Thổ này lại có thể tạo được tác dụng che đậy chứ.

Mạnh Hạo chần chờ một chút, cũng không xác định.

Thời gian lại trôi qua, rất nhanh lại thêm một tháng nữa trôi qua, so sánh với Nam Vực, Mặc Thổ không lớn, nhưng Mạnh Hạo đi ở chỗ này, phóng mắt nhìn quanh, nơi này thành trì không nhiều lắm, khiến cho người ta một loại cảm giác rộng lớn xa xôi.

Vả lại phần lớn là một mảnh hoang vắng, mặt đất tối đen, lộ ra một cỗ tĩnh mịch nặng nề, những nơi có linh khí lại càng thưa thớt, cũng may

Mạnh Hạo đối với linh khí không có yêu cầu gì, một ngày này, Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi ở trên dây leo, bỗng nhiên song nhãn mở bừng ra, nhìn về phía xa xa.

Trong linh thức của hắn, ở bên ngoài hơn tám mươi dặm, có một ngọn núi thấp, tồn tại một động phủ đơn giản, động phủ này không phải là ở trong núi, mà là dưới chân núi, giống như địa động vậy, bên cạnh địa động này có một đầm nước do sơn tuyền tụ tập mà thành.

Nước này không sạch sẽ, xung quanh còn có phân chim thú các loại, cỏ dại không ít, thoạt nhìn hình như có chút hoang phế, nếu không phải Mạnh Hạo cố ý đi tìm nơi chữa thương, sẽ rất dễ dàng bỏ qua nơi này.

- Ngược lại là một nơi không tệ.

Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, truyền ra ý thức, dây leo lập tức thay đổi phương hướng, đi thẳng về phía ngọn núi thấp kia.

Không bao lâu sau, liền đi tới khu vực này, Mạnh Hạo đứng dậy bước đi từng bước, dây leo thì chìm vào mặt đất, che dấu.

Mạnh Hạo đi qua tấm cỏ dại này, khi đi ngang qua thủy đàm thì vừa khéo có một con thú con màu đen, đang ở bờ đàm uống nước, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, lộ ra vẻ hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 476: Động phủ của Hoàng đại tiên.

Mạnh Hạo không có chú ý thú con này, bay lên vòng quanh núi này xem một hồi, trên mặt lộ ra vẻ vừa lòng, nhoáng lên một cái, bay thẳng về phía một khe nứt gãy trong núi.

Cái khe này uốn lượn, nối liền với phía dưới, rất nhanh ở ngay trước mặt Mạnh Hạo, xuất hiện đại môn một động phủ, Mạnh Hạo vung tay phải lên, đại môn này lập tức run run, từ từ mở ra.

Động phủ không lớn, bốn phía còn có một chút tro bụi, hình như có một đoạn thời gian không có người ở lại, lưu lại mấy hơi thở, là bộ dạng Ngưng Khí tầng năm tầng sáu, có thể thấy được nguyên chủ nhân của động phủ này, tu vi không cao.

Mọi nơi nhìn nhìn, Mạnh Hạo vung tay áo lên, nơi đây lập tức như nổi gió, tất cả tro bụi toàn bộ tiêu tán, hơi ẩm cũng trong nháy mắt biến mất.

Mạnh Hạo lúc này mới khoanh chân ngồi xuống, thở phào một hơi, trong mắt lộ ra trầm tư, một lát sau, tay phải hắn bấm tay niệm thần chú hướng đại môn động phủ chỉ một cái, đại môn này lập tức đóng lại, phía trên còn xuất hiện vài cái ký hiệu, phong ấn động phủ lại.

- Thương thế lúc này đã khôi phục năm thành, lần này bị thương thực quá nặng...

Mạnh Hạo lấy ra đan dược nuốt vào, nhắm mắt ngồi xuống, tranh thủ thời gian để khôi phục thương thế của mình.

Bản thân hắn chính là đại sư đan đạo, đối với đan dược chữa thương, thì

cứ dựa vào thương thế của mình mà đi luyện chế, cho nên hiệu quả tự nhiên tốt nhất.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nơi này rất yên tĩnh, ở bên trong yên tĩnh nơi đây, trong động phủ một mảnh tối đen, Mạnh Hạo một mình một người khoanh chân ngồi xuống. Khi từ trong nhập định thức tỉnh, mở mắt ra thì thấy một mảnh tối đen, đầu óc không khỏi sẽ hiện lên từng màn ở Tử Vận Tông.

- Quý gia...

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra một chút hàn mang, một lần nữa nhắm mắt.

Ba tháng bất tri bất giác dần dần đi qua, thương thế của Mạnh Hạo cũng khôi phục hơn phân nửa, giờ phút này đã hồi phục tám phần, dựa theo dự tính của hắn, thêm mấy tháng nữa là có thể hoàn toàn khôi phục như thường, đạt tới trạng thái cao nhất, thậm chí còn tinh tiến thêm.

Bất quá khiến Mạnh Hạo cảm thấy kỳ dị là ba tháng đã trôi qua, nhưng lại vẫn chưa có một người nào của Quý gia đuổi theo, việc này khiến cho Mạnh Hạo không khỏi có rất nhiều liên tưởng.

- Chẳng lẽ là sư tôn...

Mạnh Hạo bỗng nhiên nghĩ tới khả năng này, trầm mặc xuống.

Hồi lâu, Mạnh Hạo than nhẹ một tiếng, đang muốn nhắm mắt tiếp tục chữa thương thì bỗng nhiên vẻ mặt khẽ động, nhìn về phía ngoài động phủ.

Lúc này cách ngọn núi thấp chừng trăm dặm đang có một trung niên tầm ba mươi tuổi, thân hình gầy gò cẩn thận nhìn bốn phía, rất nhanh đi về phía trước.

Y tu vi không cao, bộ dạng chỉ khoảng Ngưng Khí tầng sáu, trong ánh mắt có quang mang hung tàn, nếu là ở Nam Vực, gặp phải tu sĩ trình độ ngang nhau, người này hơn phân nửa là sẽ thủ thắng.

- Lần này thật là xui xẻo, cái chỗ rách nát kia, cư nhiên mệt nhọc lão tử hai năm!

Nam tử trung niên nghiến răng nghiến lợi, cảnh giác nhìn bốn phía, rất nhanh đi về phía trước, phương hướng đến chính là ngọn núi thấp.

Giống như ngựa quen đường cũ, nam tử trung niên này sau khi tới gần núi thấp, đầu tiên là nhìn nhìn bốn phía, xác định không gặp nguy hiểm, cũng không có người đi theo, lúc này mới nhảy vào trong cái khe, từ cái khe đi xuống phía dưới.

- Về sau tuyệt không thể lại đi địa phương quỷ quái kia nữa, cũng may lúc này tuy nói bị nhốt hai năm, nhưng nhưng không có lo lắng tính mạng, không giống như một số người khác, đều chết gần hết rồi.

Nam tử trung niên thở dài, từ sau khi bước trên con đường tu chân này, y đã trải qua không ít chuyện, thấy được không ít sinh tử, giờ phút này không nói chết lặng, nhưng cũng có chút tập mãi thành thói quen.

- Nói trắng ra là, còn không có đan dịch.

Nam tử trung niên thầm thì nói vài câu, đi tới ngoài cửa lớn động phủ, tay phải vung lên, ném ra một miếng lệnh bài.

- Nhưng mà có thể có được động phủ của mình, ta coi như là người có cơ duyên tạo hóa.

Nam tử trung niên có chút đắc ý, cả người trầm tĩnh lại, tính quay về động phủ nghỉ ngơi.

Nhưng rất nhanh y liền mở to hai mắt, nhìn lệnh bài mình ném ra chợt lóe chợt lóe, nhưng đại môn động phủ này lại không có mở ra.

- Hỏng rồi?

Nam tử sửng sốt, tiến lên gỡ lệnh bài xuống, nhìn kỹ một chút, đang muốn thử lại, bỗng nhiên dư quang thấy được dấu vết bụi đất đại môn động phủ từng bị mở ra trên mặt đất, so sánh với tro bụi bốn phía, dấu vết rất rõ ràng.

Vừa nhìn thấy cái này, trong mắt của y lập tức lộ ra tức giận, há có thể không rõ, động phủ này của chính mình, là bị người ta đoạt mất rồi!

- Tên đui mù nào, dám đoạt động phủ của Hoàng gia gia ngươi, còn không lăn ra đây cho lão tử!!

Nam tử họ Hoàng này lập tức tức giận mở miệng, y có phán đoán của mình, chỗ động phủ này linh khí đã sớm khô kiệt, tu sĩ Ngưng Khí đẳng cấp cao có thể xem trọng nó rất ít, lại càng không cần phải nói tu sĩ cường đại khác.

Vả lại động phủ này bị y chiếm cứ những năm nay, tuy nói cũng có người nhân cơ hội đến đây đến cướp đi, đều là người cùng cảnh giới với y, không hơn là bao, đều là từng người một bị y giết hết, thế nên cuối cùng y mới trở thành chủ nhân của động phủ nho nhỏ này.

Vì thế lần này y lập tức liền đoán được, đích thị là chính mình hai năm không trở về, vì thế động phủ lại bị người đoạt đi.

- Mở cửa, con bà nó chứ, nơi này là địa bàn của Hoàng gia gia ngươi, là động phủ của Hoàng gia gia ngươi, phụ cận bát phương, người nào không biết Bát Tí Long Vương Hoàng đại tiên ta!

Trong động phủ, Mạnh Hạo nhíu mày, động phủ này phía trước thoạt

nhìn hoang phế, thật không nghĩ đến lại còn thực sự có chủ...

- Ta xem ngươi là ăn gan hùm mật gấu rồi, ngay cả động phủ của Hoàng gia gia ngươi cũng dám đoạt!

Hoàng đại tiên rống lên vài câu, mắt thấy trong động phủ không có thanh tức gì, hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên bấm tay niệm thần chú, ấn mạnh về phía trước một chỉ. Một chỉ này, y mặt đỏ tai hồng, nhưng lại có một luồng hỏa diễm nháy mắt phun ra, hóa thành một cái hỏa đoàn cao hơn người, phóng thẳng về phía đại môn động phủ.

Một tiếng nổ vang quanh quẩn tại cái chỗ chật hẹp này, thanh âm của Hoàng đại tiên lại truyền ra.

- Còn không mở cửa, ngươi đây nên...

Không đợi y nói xong, bỗng nhiên, đại môn động phủ vô thanh vô tức mở ra, lộ ra khe hở, Hoàng đại tiên hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ xem ra thuật pháp của bản thân đã uy hiếp được đối phương. Giờ phút này y mang theo tức giận, nhưng cũng không có lập tức bước vào, mà là trong mắt lộ ra cảnh giác.

Cho đến khi đại môn động phủ hoàn toàn mở ra, bụi đất nơi đây không hề bay lên thì Hoàng đại tiên lập tức liếc mắt liền thấy được trong động phủ, Mạnh Hạo giờ phút này vẻ mặt bình tĩnh.

- Bà nội ngươi .....

Hoàng đại tiên vừa thấy Mạnh Hạo chỉ có một người, nhất thời nội tâm nắm chắc, đang muốn gầm lên thì thình lình thấy được hai mắt Mạnh Hạo, ánh mắt kia thâm thúy, giống như mang theo uy nghiêm lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 477: Ưu điểm của Mạnh Hạo.

Mái tóc bạc trắng kia lại càng lộ ra một cỗ khủng bố khiến lòng người kinh hãi, còn có màu da tái nhợt, dường như cần phải có đủ máu tươi, mới có thể làm cho đối phương hồi phục một chút màu da bình thường.

Tất cả những điều này nhất thời làm cho Hoàng đại tiên như bị một chậu nước lạnh trút từ đỉnh đầu xuống, thân mình trực tiếp run run một chút.

- Đạo ..... Vị đạo hữu này...

- Vị đạo .... đạo hữu này ....

Hoàng đại tiên cố nén run run trong lòng, sắc mặt tái nhợt, giờ phút này trong run run nặn ra tươi cười tràn đầy thiện ý, thân mình thì theo bản năng muốn lui về phía sau.

- Ha ha, gặp nhau ... Cái kia gặp nhau chính là có duyên, đạo hữu ở nơi này được rồi, không có việc gì... không có việc gì.

Hoàng đại tiên thân mình run run, sau khi mở miệng thân mình rất nhanh liền muốn rời đi.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt Mạnh Hạo mang theo bình tĩnh quét lại đây, khi rơi vào trên chân Hoàng đại tiên thì Hoàng đại tiên bỗng nhiên chấn động toàn thân, không dám nhúc nhích chút nào, trán chảy xuống mồ hôi lạnh, sắc mặt nháy mắt tái nhợt, giống như bị ánh mắt đối phương đảo qua, hai chân đã không thuộc về mình nữa.

Theo ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua, cuối cùng dừng ở trong mắt Hoàng đại

tiên thì đầu óc Hoàng đại tiên lập tức oanh một tiếng, cả người như mất hồn, một cỗ sợ hãi mãnh liệt trong khoảnh khắc liền giống như thủy triều bao phủ y.

- Trúc Cơ... người này nhất định là Trúc Cơ...

Người mạnh nhất Hoàng đại tiên đời này gặp qua, chỉ là Trúc Cơ, giờ phút này Mạnh Hạo làm cho y cảm thấy hoảng sợ, đồng thời, cái loại cảm giác sâu không lường được này, khiến cho trong đầu y lập tức liền hiện lên người mạnh nhất mình gặp qua đời này.

Không đợi Mạnh Hạo nói chuyện, Hoàng đại tiên phù phù một tiếng, trực tiếp quỳ xuống, sắc mặt trắng bệch.

- Tiền bối tha mạng, tiểu nhân miệng tiện, mới vừa nói sai rồi, tiền bối đại nhân đại lượng, tha mạng...

Hoàng đại tiên nội tâm run rẩy, giờ phút này một bộ cầu xin tha thứ, sau lưng quần áo đều đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Mạnh Hạo chần chờ một chút, cũng không phải muốn làm khó tu sĩ Ngưng Khí nho nhỏ này, mà là cảm thấy nơi đây là động phủ có chủ, bản thân ở nơi này thật có chút giống như cướp đoạt .

Nhưng một chút chần chờ của hắn, dừng ở trong mắt Hoàng đại tiên, lập tức hóa thành sợ hãi mãnh liệt dưới đáy lòng.

- Hắn muốn giết ta! !

- Xong rồi xong rồi, ta nghe nói qua, những tu sĩ Trúc Cơ này, bọn họ giết người như ngóe. Thậm chí có một vài ham mê đặc thù, nghe nói còn có người ăn thịt người sống...

Nghĩ đến đây, Hoàng đại tiên chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu

đen, một cỗ bi phẫn ở trong lòng hiện lên, y cảm giác còn không bằng mình tiếp tục bị nhốt ở chỗ lúc trước, tối thiểu không có nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng hôm nay...

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên Hoàng đại tiên giật mình một cái. Y không muốn chết, đầu óc của y lập tức hiện lên vô số ý niệm trong đầu, ngay tại khi Mạnh Hạo ngẩng đầu, dường như muốn mở miệng, Hoàng đại tiên lập tức quát to lên.

- Ồ? Động phủ này còn là động phủ của ta sao? Kỳ quái, ta như thế nào cảm thấy cái động phủ này, linh khí nồng đậm nhiều hơn vậy, hơn nữa nhìn bốn phía trong suốt trong sáng, giống như tồn tại một cỗ hơi thở tiên gia!

- Tiền bối quả nhiên là cao nhân, ngươi xem động phủ này nguyên bản là bình thường nhất, không bắt mắt nhất, tiền bối vừa mới ở lại nhất thời liền vẻ vang cho kẻ hèn này, giống như tiên cảnh a!

Hoàng đại tiên gấp giọng mở miệng, lời nói vừa ra, Mạnh Hạo sửng sốt.

Hắn vừa sửng sốt, lập tức làm cho Hoàng đại tiên tinh thần run run, cảm giác mình bắt được một đường sinh cơ, càng thêm vội vàng ra sức.

- Xem hết cái động phủ này, tâm tình của ta đúng là thật lâu không thể bình phục, ta hiện tại rốt cục hiểu được ta khuyết thiếu cái gì rồi, chính là sự chấp nhất theo đuổi tu hành của tiền bối, cùng với cái loại khí chất ưu việt hơn tất cả này của tiền bối.

Hoàng đại tiên ngóng nhìn động phủ, tại trong động phủ tầm thường này, y dường như đã phát hiện kỳ tích nào đó, ánh mắt lộ ra cuồng nhiệt, cũng có sùng kính.

- Cái loại hơi thở tiên phong đạo cốt này của tiền bối khiến ta nhịn không được liên tục cúng bái trong nội tâm, mỗi một lần cúng bái, loại tình cảm

kích động liền không thể khống chế, ta cảm thấy, ngay cả tu vi của ta giờ phút này cũng đều đang nhảy nhót !

Hoàng đại tiên càng nói càng là kích động, giờ phút này nước miếng bay lên, vì lấy lòng Mạnh Hạo, gần như là không tiếc sức lực.

Mạnh Hạo nghe được trợn mắt há hốc mồm, chần chờ một chút, chung quy là cảm thấy có chút đỏ mặt.

- Ta suy nghĩ, này có phải là ... thiên ý hay không, là thiên ý làm cho tiền bối xuất hiện ở nơi này, vãn bối không còn sở cầu, chỉ cầu có thể bên người ở tiền bối, lây dính chút tiên khí, kính xin tiền bối thành toàn a.

Hoàng đại tiên càng nói lại càng nhập vai, giờ phút này nói xong, vẻ mặt lệ quang, chân thành nhìn Mạnh Hạo, ý chờ mong cực kỳ mãnh liệt.

Mạnh Hạo nghe mà da đầu run lên, hắn cho là mình ở Kháo Sơn Tông, cũng học không ít công phu vỗ mông ngựa, thậm chí đối mặt Kháo Sơn Lão Tổ, cũng vẫn có thể dùng thành thạo. Nhưng giờ phút này hắn mới đột nhiên phát hiện, quả nhiên thiên hạ năng nhân bối xuất.

Trong Mặc Thổ này lại có người tài ba như vậy... Chỉ là những lời này đối với Mạnh Hạo là vô dụng, giờ phút này liếc mắt nhìn tu sĩ trước mắt này một cái, vẻ mặt Mạnh Hạo có chút nghiêm túc.

Hắn vừa bày vẻ nghiêm túc, lập tức làm cho nội tâm Hoàng đại tiên lại run lên một cái, kiên trì vội vã mở miệng.

- Tiền bối còn có một ưu điểm lớn nhất, đó là có thể ở thời khắc mấu chốt không vì được nịnh hót mà thay đổi, tất những lời nịnh nọt như gió thổi qua tai, nói trở mặt liền trở mặt, gọn gàng, làm việc quyết đoán, đây mới là đại anh hùng, đại hào kiệt a.

Mạnh Hạo nghe đến đó, rốt cục chịu đựng không nổi, bật cười, nụ cười

này cũng khiến nội tâm đang chịu áp lực do một loạt sự tình ở Vãng Sinh động phát sinh gây ra cũng được thả lỏng không ít.

- Được rồi, ta đã quen một người yên tĩnh, động phủ nơi đây là của ngươi, ta cũng sẽ không chiếm cứ không công, ngươi xem một chút chính mình cần gì, xem như là cho ta thuê nó.

Mạnh Hạo cắt đứt những lời nịnh nọt Hoàng đại tiên đang chuẩn bị nói tiếp.

Hoàng đại tiên một đầu mồ hôi, đáy lòng lúc này mới xem như hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ cái mạng nhỏ của mình bảo vệ được rồi, vì cái mạng nhỏ này, y cảm giác mình mới vừa rồi gần như dùng ra toàn bộ cân não cùng khí lực, giờ phút này nghe lời Mạnh Hạo nói, sao dám đưa ra yêu cầu gì.

- Tiền bối xem trọng tòa động phủ này, vãn bối có thể nào lại đòi hỏi gì đó được chứ, không cần không cần, tiền bối cứ ở tự nhiên.

Mạnh Hạo liếc mắt nhìn Hoàng đại tiên một cái, suy nghĩ một chút, hắn giờ phút này khuyết thiếu nhất chính là linh thạch, vì thế vỗ túi trữ vật, lấy ra một viên Ngưng Khí Đan không có khắc đỉnh ấn.

Ngưng Khí đan này là hắn luyện chế lúc đầu, dược hiệu tầm thường, trong số đan dược hắn luyện chế thuộc về loại tầm thường nhất, nay trong túi trữ vật cũng không có nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 478: Ta là tiên điểu thượng cổ..

Sau khi lấy ra một viên cầm trong tay, Mạnh Hạo cảm thấy hình như có hơi ít, đang muốn thu hồi đổi một viên khác thì bỗng nhiên, hắn nghe được tiếng thở dốc dày đặc.

Hoàng đại tiên mở to mắt, hô hấp dồn dập, gắt gao nhìn chằm chằm đan dược trong tay phải Mạnh Hạo, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin cùng kích động mãnh liệt, thân thể y cũng đang run run, lúc này đây không phải là bị dọa, mà là kích động.

Đan dược kia y vừa nhìn thì thấy trong suốt lấp lánh, mượt mà đến cực điểm, thậm chí vừa mới xuất ra, trong động phủ không lớn này, lập tức tràn ngập một cỗ linh khí mà theo như y cảm nhận là cực kỳ nồng đậm.

Linh khí này bao phủ trong động phủ, khiến cho y cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều giãn ra, tốc độ vận chuyển tu vi trong cơ thể cũng tăng nhanh mấy lần, làm cho Hoàng đại tiên giờ phút này đầu óc nổ vang.

- Đan... Đây là đan dược! !

Hoàng đại tiên miệng đắng lưỡi khô, nếu không phải là còn có một tia lý trí, sợ là giờ phút này đã sớm đánh lên, đem đan dược cướp đi.

Y đời này, chỉ có may mắn ăn qua một lần đan dược, mà viên đan dược đó còn là vào thời điểm mới bắt đầu đi theo sư tôn, khi sư tôn y trọng thương dẫn theo y đào tẩu, trước khi chết giao lại cho y, một viên đan dược đen thui, méo mó.

Viên thuốc đó sư tôn y cũng cực kỳ coi trọng, đem cho Hoàng đại tiên,

đó là lần đầu tiên y được ăn đan dược, cũng là một lần duy nhất trong trí nhớ từ trước đến nay.

So sánh cùng viên thuốc trước mắt này, viên thuốc mà y nuốt trước kia căn bản không cùng một đẳng cấp, cách biệt như trời với đất.

Vùng đất Mặc Thổ cằn cỗi, tu sĩ gian khổ, nơi này dược thảo rất khó gieo trồng, càng không có đan sư, đan dược liền cực kỳ thưa thớt. Trọng yếu hơn là, tu sĩ hai cực nơi đây phân hoá nghiêm trọng, như thể vùng đất Mặc Thổ một nửa thuộc về Nam Vực, một nửa thuộc về Tây Mạc vậy, tu sĩ nơi này, hoặc là đan dược không thiếu, hoặc chính là như Hoàng đại tiên vậy, tu hành đến nay, cũng chỉ gặp qua bộ dạng đan dược một hai lần.

Về phần tu hành thường ngày dùng đến, đại đa số đều là đan dịch, đan dịch này trên thực tế chính là sau khi đem đan dược không ngừng pha loãng ra vô số lần, hóa thành chất lỏng, tác dụng mặc dù rất nhỏ, nhưng đã trở thành vật không thể thiếu khi tu hành của tu sĩ Mặc Thổ.

- Tiền bối, này... đan dược này là cho ta sao?

Hoàng đại tiên run giọng mở miệng, hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm đan dược.

Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe, hắn đi vào Mặc Thổ cũng đã mấy tháng, mặc dù nói không có tiếp xúc cùng ngoại giới, nhưng dọc theo đường đi cũng nhìn thấy không ít, giờ phút này hiểu ra, phán đoán của chính mình đối với giá hàng lúc trước, trong lúc vô ý, đã dựa theo tư duy của Nam Vực mà suy nghĩ, xử lý.

Giờ phút này sau khi hiểu ra, hắn vung tay phải lên, đan dược lập tức bay vào trong tay Hoàng đại tiên.

- Một viên đan dược này thuê động phủ của ngươi chút thời gian.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng.

Hoàng đại tiên kích động đem đan dược cực kỳ trân trọng thu hồi, nhìn về phía Mạnh Hạo thì đã mang theo cung kính so với trước còn cường liệt hơn, sau khi cúi đầu thật sâu, nhớ tới Mạnh Hạo nói thích yên tĩnh, lại lo lắng Mạnh Hạo hối hận, vì thế nhanh như chớp cáo từ, vội vàng rời khỏi động phủ trong núi thấp, sau đó y hít sâu một cái, ánh mắt lộ ra kích động cũng không cách nào áp chế.

- Phát tài rồi, viên thuốc này... Đây là một viên Mai Linh Đan!

Hoàng đại tiên mang theo kích động, nhanh chóng rời đi, y không nỡ uống, chuẩn bị đi hóa thành đan dịch, để có thể sử dụng dài lâu.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong động phủ, trong mắt lộ ra suy tư, thông qua tu sĩ Ngưng Khí kia, hắn đã có được nhận thức sâu hơn đối với sự cỗi cùng với khuyết thiếu tài nguyên tu hành của Mặc Thổ.

- Trong túi trữ vật của ta cũng không có thiếu đan dược, tuy nói đều khắc đỉnh ấn, nhưng cũng có thể xóa đi, có thể bù lại sự khuyết thiếu linh thạch khi khẩn cấp. Chính là cho dù có cẩn thận mấy đi nữa thì Mặc Thổ cũng vẫn là không có đan sư, nếu đột nhiên xuất hiện lượng lớn đan dược, sẽ bị người hoài nghi.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, hắn ở trên người tu sĩ Ngưng Khí kia để lại một đạo linh thức, một khi đối phương có mưu đồ gì đó, linh thức này lập tức phát tác, y là phải chết không thể nghi ngờ.

Trầm ngâm qua đi, Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, tiếp tục chữa thương, về phần thọ nguyên, Mạnh Hạo không lo lắng, vô luận là Thiên Phương Đan hay là một trong ba loại đan dược thượng cổ - Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan kia, đều có thể giải quyết vấn đề sinh cơ.

Thời gian trôi qua, một ngày này, sau khi thương thế Mạnh Hạo hoàn toàn khôi phục, hắn mở mắt ra, ánh mắt chợt lóe, từ trong túi trữ vật, lấy ra gương đồng.

- Lúc Kết Đan chính là một khắc khí linh của gương đồng này thức tỉnh.

Mạnh Hạo nhìn gương đồng trong tay, đây là bảo vật hắn lấy được ở Kháo Sơn Tông năm đó, nó đã cùng đi với hắn tới ngày hôm nay.

Giờ phút này, hắn phải khiến cho khí linh trong đó, thức tỉnh xuất hiện!

Có thể nói, không có bảo vật này, Mạnh Hạo không có khả năng có được tu vi như ngày hôm nay, phỏng chừng cũng không có cách nào đến Nam Vực, tự nhiên cũng không thể tiến vào được Tử Vận Tông, nay hắn là vẫn còn ở Triệu quốc, theo lão ô quy Kháo Sơn Lão Tổ kia, không biết phiêu ở nơi nào.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra hồi ức, trong đầu hiện lên rất nhiều trí nhớ, từ việc gương đồng thích phun ra hơi thở vô hình, chuyên khi dễ mãnh thú có lông dày, cho đến công năng phục chế nghịch thiên của gương này.

Còn có căn bệnh thâm căn cố đế của miếng mỡ đông đối với gương đồng này, còn có những năm gần đây, con anh vũ suốt ngày liên miên cằn nhằn, nói đến thì nghiến răng nghiến lợi.

Mạnh Hạo nghĩ tới năm đó sau khi rời khỏi Huyết Tiên truyền thừa, lần đầu tiên chạm vào mặt nạ huyết sắc thì chính mình bị Lão Tổ Lý gia tính kế, xém chút nữa thì bị nhiếp thần, lúc ấy trong gương đồng này còn có một tiếng chim hót truyền ra, giúp mình né qua được một kiếp.

Còn có chính là bên trong phúc địa thượng cổ kia, nếu không phải là lực lượng của gương đồng này, chính mình không có khả năng bước vào cái đỉnh vuông, bởi vì hắn không phải là huyết mạch thượng cổ.

Lại có là trước kia khi Mạnh Hạo Kết Đan, cảm nhận được trong gương đồng có một cỗ hơi thở thức tỉnh.

- Anh vũ .....

Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe, Tử Đan trong cơ thể bỗng nhiên chuyển động, bộc phát ra lực lượng tu vi mạnh mẽ, khi vận chuyển toàn thân Mạnh Hạo thì theo ý thức của hắn, khoảnh khắc từ tay phải trực tiếp dũng mãnh nhập vào trong gương đồng.

Gương này dần dần tràn ra u quang, hào quang càng thêm mãnh liệt, thì bỗng nhiên, trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, miếng mỡ đông trong mặt nạ huyết sắc hóa thành một đạo cầu vồng trong khoảnh khắc bay ra, trôi nổi ở giữa không trung, khi hóa thành bộ dạng miếng mỡ đông thì hiện ra gương mặt già nua.

Giờ phút này trong mắt nó mang theo chấp nhất, mang theo một cỗ kiên định cùng nghiêm túc, như lâm đại địch, thậm chí trong lúc mơ hồ còn có biểu tình thần thánh, giống như muốn đi tiến hành một hồi đại chiến cùng sứ mệnh có thể quyết định vận mệnh toàn bộ tinh không.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 479: Ta là tiên điểu thượng cổ. (2)

- Kẻ địch tà ác muôn kiếp, ngươi rốt cục xuất hiện rồi, lão phu đợi ngươi thật lâu thật lâu, lúc này đây, ngươi vừa tỉnh lại liền có thể nhìn thấy lão phu, lão phu nhất định phải độ hóa ngươi. Đem ngươi mang ra khỏi con đường tà ác.

Miếng mỡ đông mang theo vẻ mặt thần thánh, trầm trọng mở miệng, giờ khắc này nó giống như bớt đi sự dông dài, thay vào đó hơi thở cổ giả càng thêm nồng đậm.

Không thèm để ý tới miếng mỡ đông, Mạnh Hạo vẻ mặt ngưng trọng. Hắn cảm nhận được tu vi của chính mình, giờ phút này đang không ngừng mà dũng mãnh nhập vào trong gương đồng. Gương này giống như là một cái động không đáy, thời gian trôi qua, rất nhanh Mạnh Hạo đã xuất ra gần sáu thành tu vi.

Đúng lúc này, gương đồng phát ra quang mang mạnh mẽ lóng lánh. Trong lúc mơ hồ, giống như có một ảo ảnh được bao bọc trong đó hiện lên, nhìn như hình chiếu từ trên mặt kính nổi lên ngay lúc đó.

Nhưng vẫn là mơ hồ.

- Xuất hiện đi, kẻ địch tà ác muôn kiếp của ta! Xuất hiện đi, vận mệnh đã sắp xếp cho ngươi và ta nhất định phải tiến hành một trận chiến này! Xuất hiện đi… Ách... Mạnh Hạo ngươi dùng thêm chút sức lực đi, nó muốn đi ra rồi!

Miếng mỡ đông nghiêm túc mở miệng, nghe vào trong tai Mạnh Hạo, không khỏi sinh ra mấy loại liên tưởng, vội ho một tiếng. Trên thực tế

mục đích thực sự của việc hắn gọi khí linh của gương đồng này ra, chính là vì đối phó miếng mỡ đông này. Mạnh Hạo kỳ vọng khí linh này xuất hiện, có thể áp chế miếng mỡ đông dông dài.

Giờ phút này hắn hít sâu một cái. Lại tống xuất tu vi, bảy thành, tám phần, chín thành...

Hình chiếu trên mặt kính giờ phút này dần dần rõ ràng, chậm rãi hình thành bộ dạng một con chim, một thân tạp mao, màu sắc rực rỡ, từ từ nhắm lại hai mắt, còn có móng vuốt sắc bén, nhưng không có chút ý đáng khinh nào như biến hóa của miếng mỡ đông năm đó, ngược lại là có một cỗ hơi thở cuồng vọng mãnh liệt, giống như cho dù nó đang ngủ say, cũng đều đập vào mặt.

- Hơi thở thật tà ác, chính là nó, đây là khí tức của nó, ngay cả bộ dáng cũng đều chính xác. Nó chính là kẻ địch muôn kiếp của ta, sứ mệnh cả đời này của ta, chính là phải độ hóa nó!

Thân mình miếng mỡ đông run run, hơi thở thần thánh cũng nồng đậm hơn rất nhiều, ngưng thần nhìn anh vũ.

Một cỗ cảm giác suy yếu hiện lên trên người Mạnh Hạo, hắn âm thầm kinh hãi, cảm giác mình quyết định sau khi thương thế khôi phục lại mới triệu hồi khí linh là lựa chọn chính xác. Nếu giờ phút này hắn còn mang theo thương tích, e rằng căn bản là không đủ để chống đỡ sự đòi hỏi của gương đồng, vả lại còn có thể làm cho thương thế càng thêm xấu đi.

Thời gian trôi qua, khi tu vi Mạnh Hạo gần như toàn bộ đều chảy vào gương đồng, đột nhiên, một tiếng kêu bén nhọn như mang theo ý ngạo nghễ, giống như duy ngã độc tôn trên thiên địa, bỗng nhiên từ trong gương đồng này truyền ra.

Thanh âm này quanh quẩn, giống như tất cả sinh linh nghe được đều nhịn không được mà đi cúng bái.

Theo thanh âm xuất hiện, thân ảnh của anh vũ ngưng tụ ra trên gương kia, trong giây lát mở mắt, đồng thời với việc tràn ra tinh mãng, cũng có một cỗ hơi thở tiên linh nháy mắt khuếch trương tản ra, tràn ngập toàn bộ động phủ.

Ánh mắt nó mang theo vẻ mờ mịt, trong mơ hồ hình như còn có một chút tang thương, nhưng rất nhanh liền lộ ra vẻ cuồng ngạo. Rõ ràng chính là thân chim nhỏ bé yếu ớt, nhưng cố tình tại một cái chớp mắt này, lại làm cho người cảm thấy như nó có thể khai thiên tích địa.

Ngay cả hư vô bốn phía, cũng đều ở một cái chớp mắt này dường như đọng lại.

- Kẻ địch tà ác muôn kiếp của ta, ngươi nhìn một chút xem lão phu là ai!!

Miếng mỡ đông hét lớn một tiếng, cũng không biết là kích động hay là phẫn nộ, giờ phút này thân mình mạnh mẽ xuất hiện ở trước mặt con anh vũ, nghiêm túc nhìn nó.

Anh vũ thản nhiên nhìn miếng mỡ đông một cái, trong mắt lộ ra một chút khinh miệt, biểu cảm này cuồng ngạo đến cực điểm, nó hất cằm lên, ánh mắt nháy mắt đã rơi đến trên người Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo bất động thanh sắc, lui ra phía sau vài bước, ở một bên vừa khôi phục tu vi, vừa quan sát anh vũ cùng miếng mỡ đông. Dựa theo kinh nghiệm của hắn lúc trước, khi mới tiếp xúc cùng miếng mỡ đông, thì hắn cảm giác mình hắn là nên quan sát triệt để trước đã.

Miếng mỡ đông nổi giận gầm lên một tiếng, thân mình nhoáng lên một cái, cản trở ánh mắt của anh vũ.

- Kẻ địch muôn kiếp mà vận mệnh an bài, là trời cao mở mắt rồi nên mới

cho ta và ngươi gặp nhau lần nữa. Ngươi là đồ tà ác, đồ vô đạo đức, ngươi không nhớ lão phu sao!

Miếng mỡ đông lạnh lẽo nhìn chằm chằm anh vũ, dường như thù hận trước đây lập tức đã xông lên đầu rồi, ngay cả nhan sắc của thân thể cũng đều có chút thay đổi, đục ngầu.

- Nói chuyện với ngươi, ngươi vì sao không nói lời nào!

- Ngươi là con chim tà ác, đồ chim biến thái, ngươi tại sao không nói chuyện!

Miếng mỡ đông lớn tiếng mở miệng, nó đợi nhiều năm như vậy, giờ phút này lại nhìn thấy được con chim anh vũ này, lại phát hiện đối phương thế nhưng không nói lời nào.

- Em gái ngươi, ngươi có bệnh a!

Con chim anh vũ lộ ra biểu cảm không kiên nhẫn, lần đầu tiên mở miệng, thanh âm bén nhọn, vừa xuất khẩu, lập tức làm cho miếng mỡ đông sáng ngời hai mắt, dường như cái dạng này của đối phương, mới phù hợp với hình tượng tà ác trong trí nhớ của nó.

- Mắng chửi người là không đúng, ngươi lại thêm một cái tội ác!

Miếng mỡ đông nghiêm túc nói.

- Con bà nó chứ! Cô nội ngươi! Bà ngoại ngươi! Cậu ngươi! Tôn tử ngươi! Muội muội ngươi!

Con chim anh vũ cứ thế chậm rãi một câu lại một câu, không hề để ý tới miếng mỡ đông đã run rẩy cả người, cánh đập đập mấy cái, thân mình lập tức bay lên, sau khi bay vài vòng trong động phủ thì trực tiếp đáp lên trên vai Mạnh Hạo, hất cằm lên, mang theo vẻ điên cuồng ngạo nghễ.

- Ngươi chính là chủ nhân một đời này của ta?

- Nhớ kĩ danh hào của Ngũ gia, ta là tiên điểu thượng cổ, từ sau khi xuất thế, ta là chí tôn, trời cao cúi đầu. Trước ta, chúng sinh không mặc quần áo, sau khi ta sinh, ai dám không mặc quần áo?

- Trước ta, chúng linh đều không lông, sau khi ta sinh, phát ra đại chí nguyện, thiên địa cần có thú có lông tóc, cho nên chúng giới chi thú, ai dám không mọc lông!

- Về sau xuất môn ra ngoài, ta cho phép ngươi báo ra danh hào Ngũ gia, danh hiệu của ta vừa xuất, chúng sinh nghe tin đã sợ mất mật, sẽ không ai dám trêu chọc ngươi, ở giữa trời đất, trong ngoài thương khung, ai dám chọc ta, ta liền giết chết nó!

Con chim anh vũ cuồng vọng ngạo nghễ mở miệng, khí phách vang dội, bát phương nổ vang, chính là... biểu cảm Mạnh Hạo có chút cổ quái, hắn luôn cảm giác mình là đang nhìn thấy một con tạp điểu khoác lác khắp nơi.

- Thổi phồng là không có đạo đức, ngươi lại nhiều thêm cái một cái tội ác, ta muốn độ hóa ngươi!

Miếng mỡ đông ở một bên, còn thật sự nghiêm túc nói, vẻ mặt chính khí, mạnh mẽ lao về phía chim anh vũ. Nhưng không đợi nó tới gần, anh vũ nâng lên vẻ mặt khinh miệt, cuồng ngạo càng tăng lên, giống như nó mới là lão đại thật sự, trời chỉ là lão nhị vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 480: Tin Ngũ gia, được cả đời!

- Pho tượng trên Hỏa Diệm sơn năm đó là do vô số đại năng vì ta luyện hóa mà thành, ngươi có muốn biết bọn họ vì sao làm như thế hay không? Đã từng một thời, mỗi đêm khuya nơi thâm khu của Tinh Hải, là ta ép ba vạn cô nàng của Thái Bình đạo cô không thể không tắm rửa trước mặt ta, ngươi có muốn biết các nàng vì sao lại như thế không?

- Vô số năm qua, ai là ác bá lớn nhất của tinh không này chứ? Còn có tên mập đánh lén ngươi năm đó, từng đối với ta cúng bái mười vạn năm, ngươi có muốn biết gã nay ở đâu hay không? Một hai ba, sau đó đến số mấy, ngươi có muốn học hay không hả?

Lời nói của chim anh vũ thong thả, mỗi một câu nói đều làm tốc độ của miếng mỡ đông chậm lại một chút. Chờ sau khi chim anh vũ nói xong toàn bộ, miếng mỡ đông cũng đứng ngẩn ra, vẻ mặt rối rắm, nhưng lại áp chế không nổi tò mò.

- Muốn biết liền thành thật một chút cho Ngũ gia ta, muội ngươi, bao nhiêu năm không gặp, ngươi vẫn là nhược trí như vậy!

Chim anh vũ trừng mắt nhìn miếng mỡ đông một cái, cuồng ngạo đến cực điểm.

Mạnh Hạo nhìn đến đây, bỗng nhiên hiểu ra phương pháp chim anh vũ dùng để đối phó với miếng mỡ đông. Miếng mỡ đông tò mò, nhưng tò mò này, cũng chính là nhược điểm trí mạng nó.

Chính là, hắn vẫn cảm thấy tính cách của chim anh vũ này cùng với con anh vũ mà miếng mỡ đông từng biến hóa ra có điểm khác biệt, ở trên

người nó nhìn không thấy vẻ đáng khinh, nhìn qua chỉ là cuồng vọng không có giới hạn.

Đúng lúc này, bỗng nhiên con anh vũ khẽ động, lộ ra biểu cảm hồ nghi, nhìn khắp mọi nơi, thân mình lại còn bay lên, vòng quanh động phủ bay tầm vài vòng.

- Ồ, không đúng, đây là mùi gì vậy?

Chim anh vũ vừa bay lên, vừa kinh ngạc mở miệng.

Một màn này lại lập tức gợi lên tâm hiếu kỳ của miếng mỡ đông, nó không phục cũng xem xét mọi nơi, nhất là khi nhìn thấy chim anh vũ dùng miệng để ngửi cái gì đó thì thân mình miếng mỡ đông phịch một tiếng, biến thành một con chó trắng lớn, trên mặt đất, ở bốn phía, ngoắt ngoắt cái đuôi, cái mũi không ngừng hít lấy hít để, ngửi tới ngửi lui.

- Trò gì đây, đâu có mùi gì đâu a, ngươi đang ngửi cái gì chứ?

Miếng mỡ đông ngửi tới ngửi lui cả nửa ngày, mà chẳng ngửi thấy quái gì cả liền ngẩng đầu tò mò nhìn về phía chim anh vũ.

- Ngươi biết cái gì, cho dù ngươi biến thành cẩu, cũng không ngửi thấy được, ta là tiên điểu thượng cổ, độc tôn trời cao! Mảnh đất màu đen này tồn tại hơi thở rất kỳ dị a, ta đã nghĩ đến là gì đó rồi, lợi hại, thật lợi hại, thì ra là có chuyện như vậy.

Chim anh vũ vẻ mặt khinh miệt, lộ ra vẻ cuồng ngạo như thể toàn bộ thiên địa chỉ có mỗi mình nó biết vậy.

Miếng mỡ đông mặt mày méo mó, nội tâm tò mò, ngứa ngày khiến nó càng ngày càng sốt ruột, nhưng bất luận là nó biến thành cái gì, cũng không phát hiện ra được cái hơi thở mà đối phương nói là gì.

Mạnh Hạo vốn ở một bên xem náo nhiệt, giờ phút này nghe chúng nó đối thoại, bỗng nhiên nội tâm khẽ động, hắn nghĩ tới lúc vừa bước vào Mặc Thổ thì có thanh âm của Cổ Ngọc Phong Yêu truyền ra.

- Phiến đại địa này có chỗ nào kì dị?

Mạnh Hạo hỏi một câu.

Chim anh vũ ngạo nghễ mắt nhìn Mạnh Hạo, một bộ ta là tiên điểu thượng cổ, một bộ ta khinh thường nói chuyện cùng ngươi, mang theo một chút cao ngạo giống như thiên địa thật tịch mịch, bay tới bay lui.

- Mạnh miệng ai chẳng biết nói, ngươi nếu không biết thì sau này cũng đừng có ra vẻ, cố lộng huyền hư như thế.

Mạnh Hạo nhíu mày, thản nhiên mở miệng, giờ phút này hắn đã Kết Đan, bước vào hàng ngũ cường giả, lại trải qua sinh tử ở Vãng Sinh động, cho nên lời nói thì nhìn như bình thản, nhưng lại ẩn ẩn có ý không giận tự uy.

Một câu này xuất khẩu, chim anh vũ kia ở giữa không trung đột nhiên đình trệ, tạp mao toàn thân dựng thẳng lên, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trên mặt lộ ra thần thái như bị nhục nhã.

- Ta không biết? Ta là tiên điểu thượng cổ, trên biết tiên nhân, dưới biết phàm trần, có chuyện gì mà Ngũ gia ta không biết chứ? Ta cái gì cũng biết!

- Ngươi đừng có chém gió nữa đi.

Mạnh Hạo nội tâm khẽ động, mắt lộ ra kỳ quang, rất nhanh lại nói một câu.

- Ngũ gia biết!

- Ngươi không biết!

- A a a, phải cho ngươi biết sự lợi hại tiên điểu thượng cổ!

Ánh mắt chim anh vũ cũng tái đi rồi, tôn nghiêm bị khiêu khích, the thé mở miệng, đôi cánh bỗng nhiên quạt một cái, nhất thời trên người xuất hiện một mảnh tạp quang, khoảnh khắc liền khuếch trương tản đi ra, ngay lập tức dung nhập toàn bộ núi thấp.

Tiếp theo trong nháy mắt, khi những thứ hào quang này co rút lại thì dường như mang về một ít đồ vật từ trong núi thấp, ngưng tụ lại một chỗ thì rõ ràng biến thành một nắm đất màu xanh đen to cỡ nắm tay.

- Thấy không, đây là bí mật của phiến đại địa màu đen này, đây mới chỉ là ở bên trong ngọn núi này, được Ngũ gia ta luyện chế ra!

Chim anh vũ vẻ mặt cuồng vọng, the thé mở miệng.

Miếng mỡ đông ở một bên, trợn mắt há hốc mồm, cực kỳ yên tĩnh, dường như giờ phút này nó bị thể hồ quán đính vậy, dần dần bừng tỉnh đại ngộ, nhưng rất nhanh lại có hiếu kỳ mới.

- Đây là cái trò gì vậy?

Nhãn châu của miếng mỡ đông chuyển động, nghĩ tới lời nói lúc trước của Mạnh Hạo, nghĩ tới bộ dạng phát cuồng của chim anh vũ, nội tâm lập tức có chút kích động.

- Cái thứ rách nát này là do con gà già ngươi lừa người ta đi, ngươi căn bản chính là cái gì cũng không biết!

Miếng mỡ đông vội vàng mở miệng.

Chim anh vũ khinh miệt nhìn miếng mỡ đông một cái, lúc này ấy thế mà lại không hề có phản ứng như vừa rồi, khiến cho miếng mỡ đông sửng sốt một chút.

Mạnh Hạo hai mắt hơi hơi lóe lóe lên, ngắm nhìn nắm bùn đất màu xanh đen nọ, ở phía trên đó, hắn không có cảm nhận được chút kỳ dị nào, dường như rất là tầm thường.

- Chẳng biết là từ chỗ vớ vẩn nào lấy được một nắm bùn đất, cũng dám nói mình không gì không biết?

Mạnh Hạo thản nhiên nói, hắn đã phát hiện, con chim anh vũ này, dường như... có chút sợ bị người kích.

Tuy rằng vừa rồi miếng mỡ đông dùng phương pháp này cũng không có hiệu quả, nhưng Mạnh Hạo vẫn là quyết định thử lại một lần.

Lời của hắn gần như vừa mới nói xong, tạp mao của chim anh vũ lập tức toàn bộ dựng thẳng lên, trong mắt toát ra lục quang, đỉnh đầu dường như còn có xuất hiện bạch khí, giống như cảm thấy tôn nghiêm của bản thân bị khinh thường một cách nghiêm trọng, làm cho kiêu ngạo nó, không thể thừa nhận.

Dường như nó có thể không thèm để ý đến lời miếng mỡ đông nói, nhưng chỉ duy có với Mạnh Hạo này, chỉ cần hơi hơi khiêu khích một tẹo thôi, nó liền chịu không được.

- Ngươi dám xem thường Ngũ gia, Ngũ gia là tiên điểu thượng cổ, không có chuyện gì mà ta không biết cả, sơn hải thương khung, có người nào không biết “ Tin Ngũ gia, được cả đời” chứ! Ngươi nghe kỹ cho Ngũ gia, đây là tiên thức thổ!

- Đây là do rất nhiều năm trước, một vị đại năng ở trong tinh không vẽ ra một tấm phù, đem nó ném xuống, vốn là muốn phong ấn viên tinh thần

này, nhưng cuối cùng bị người trở ngại, phù văn nọ sau khi tiến vào tinh thần này thì bị thiêu đốt thành bụi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 481: Tin Ngũ gia, được cả đời! (2)

- Nhưng đại năng nọ tu vi thông thiên, cho nên trong phù văn có ẩn chứa thần thông của y, cho dù là hóa thành tro bụi thì vẫn tồn tại lực lượng tiên gia. Bụi này rơi xuống mặt đất, chính là đã rơi xuống nơi đây.

- Vì thế mà phiến đại địa này mới trở thành màu đen, đấy là do thổ địa nơi đây có ẩn chứa dấu vết bị thiêu đốt của phù văn kia!

- Mà tiên điểu thượng cổ ta đây năm đó tận mắt thấy một màn này, há có thể nhận nhầm!

Chim anh vũ giận dữ, lập tức bén nhọn mở miệng, Mạnh Hạo nghe lời này của nó thì hai mắt mạnh mẽ co rút lại, nội tâm chấn động.

Có thể ở trong tinh không vẽ ra một tấm phù văn, có lực lượng phong ấn một viên tinh thần, loại tu sĩ này, nếu là đổi lại nếu là trước khi xảy ra chuyện ở Vãng Sinh động, Mạnh Hạo tuyệt sẽ không dễ dàng tin tưởng. Nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy Sửu Môn Đài thì Mạnh Hạo đối với dạng đại năng này đã có một chút hiểu biết.

Giờ phút này hắn hít sâu một cái, nhìn bộ dạng tức giận của chim anh vũ, đáy lòng đã được xác định bảy tám phần.

- Đại năng có thể vẽ ra phù văn phong ấn một viên tinh thần đã là kinh người, nhưng phù văn này cuối cùng lại bị người quấy nhiễu, không những chẳng thể phong ấn, mà ngược lại còn bị thiêu đốt thành mặc thổ .... như vậy, người quấy nhiễu này, là ai?

Mạnh Hạo trầm mặc, trong đầu hắn nháy mắt xuất hiện một chữ: Quý.

- Hư ảo mờ mịt, chuyện xưa này kể thì cũng hay đấy, nhưng ai biết là thật hay là giả.

Mạnh Hạo đáy lòng đã xác định không ít, nhưng trên mặt không có thay đổi gì, vẫn như trước thản nhiên mở miệng.

Chim anh vũ phẫn nộ, ở bên trong động phủ phát cuồng bay vài vòng, mạnh mẽ nhìn về phía Mạnh Hạo, đột nhiên mở miệng, hộc ra một luồng lục mang, bắn thẳng về hướng Mạnh Hạo.

Tốc độ cực nhanh, không đợi Mạnh Hạo kịp né tránh, lục mang này liền dung nhập vào mi tâm của hắn, hóa thành một đạo tin tức, khắc ở trong đầu.

Tin tức này ước chừng mấy trăm chữ, rất là phức tạp, nhưng Mạnh Hạo vừa thấy thì lập tức liền giống như đã hiểu rõ vậy, đây là một loại Đồng thuật.

- Dùng thuật này, ngươi lại nhìn một lần! Đây là khắc ấn tiên thuật, khắc ấn tiên thuật mà không cần cảm ngộ mà vẫn có thể học được!

Chim anh vũ nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, dường như nếu không thể làm cho Mạnh Hạo thừa nhận mình nói đúng, liền tuyệt sẽ không bỏ qua.

Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, một lát sau khi hai mắt bừng mở thì đồng tử trong mắt phải của hắn lập tức co rút lại một chút, chỉ hơi hơi co rụt lại, Mạnh Hạo nhất thời cảm giác tu vi trong cơ thể bị mắt phải cấp tốc thu đi.

Cứ như ngay lúc này tu vi toàn thân bị héo rũ vậy, nội tâm Mạnh Hạo cả kinh, đột nhiên, hắn tiên linh khí trong cơ thể, nhưng lại tại một cái chớp mắt này phân ra một tia, thẳng đến mắt phải của Mạnh Hạo, nháy mắt dung nhập.

Mắt phải của Mạnh Hạo trực tiếp đau đớn, có nước mắt tràn ra, trước mắt ẩn ẩn mơ hồ, khi tất cả đều rõ ràng thì hắn trong giây lát phát hiện, thế giới trong mắt bên phải, dường như không giống với lúc trước nữa, nhưng cụ thể lại hình dung không được.

Khi ánh mắt này trực tiếp rơi lên nắm bùn đất màu tím xanh kia.

Vừa nhìn một cái, tâm thần Mạnh Hạo lập tức mạnh mẽ chấn động, hắn ẩn ẩn nhìn thấy, trong nắm đất bùn này thế nhưng lại có một tia khí tức màu vàng bay lên, ở giữa không trung lần lượt ngưng tụ ra phù văn mỏng manh không trọn vẹn. Những phù văn này đều là màu vàng, tràn ra một cỗ uy áp mãnh liệt, chỉ có giờ phút này Mạnh Hạo mới có thể cảm nhận được.

Trong uy áp này, những phù văn nọ như hóa thân thành một cái lại một cái tiểu nhân màu vàng, đang hướng về hư vô nâng lên tay phải vẽ cái gì đấy.

Uy áp này chỉ có một tia, nhưng chỉ là một tia này lại làm cho Hạo tâm thần Mạnh nổ vang, linh thức trong khoảnh khắc không xong, hắn mạnh mẽ nhắm mắt lại, chặn đi ánh mắt, tán đi Đồng thuật, cho dù là như thế, sắc mặt hắn vẫn là tái nhợt, hồi lâu mới khôi phục lại, mở mắt ra thì mắt phải của hắn đã một mảnh tơ máu.

- Cảm nhận được rồi nhá, Ngũ gia cái gì cũng biết hết, đây mới chỉ là nắm đất bùn ẩn chứa chút xíu ý chí của phù văn mà thôi. Nếu ngươi mà thực sự gặp được tro bụi thực sự do tiên phù năm đó hóa thành á hả, thì cũng không phải chỉ đơn giản là tâm hồn hoảng hốt như vậy thôi đâu, mà là chết chắc rồi.

- Hơn nữa bùn đất thế này ở toàn bộ phiến đại địa màu đen, mặc dù nói là không phải nhiều lắm nhưng cũng không ít.

- Phóng nhãn khắp thiên hạ, người có thể cảm thụ ra bùn đất này không tầm thường cũng không nhiều lắm, trong những người đó, có thể tận mắt thấy ý chí tiên phù như ngươi vậy, lại càng vô cùng hiếm có, trừ phi là nơi đây có ách tiên, nếu không cũng sẽ không bảo tồn đến nay.

- Những thứ bùn đất này một khi rời khỏi đây sẽ trở thành đất chết, mặt khác ta nói cho ngươi biết một bí mật, nếu ngươi có được cơ duyên lớn, đại tạo hóa, có thể sưu tập nhiều hơn mấy nắm bùn đất như thế này, nói không chừng có thể cảm ngộ ra được thần thông phù văn của vị đại năng kia. Hiện tại ngươi có thể hô to: tin Ngũ gia, được cả đời, Ngũ gia nhất xuất, ai dám tranh phong!

- Những lời này rất nhiều năm trước, vô số người nói qua!

Chim anh vũ ngạo nghễ mở miệng, nhìn bộ dạng Mạnh Hạo giờ phút này sắc mặt tái nhợt lại càng cảm giác mình lợi hại, càng cuồng vọng hơn.

- Khí thế thật cường đại .... chẳng qua là một nắm bùn đất bé tí teo mà thôi, lại có được lực lượng kinh người như thế, mà phóng nhãn khắp toàn bộ Mặc Thổ, không biết là bùn đất như thế này tồn tại bao nhiêu ....

Mạnh Hạo không để ý đến chim anh vũ, lúc này hít sâu vào một hơi, song nhãn lộ ra tinh mang.

Hắn nghĩ tới thanh âm của Cổ Ngọc Phong Yêu.

- Cửu sơn chi tiên, nhất bút chi điên, chúng sinh chi phù, băng diệt thương thiên... Dung hòa lực lượng đất này, hóa liễu diệt tử, nạp liễu yêu sinh, đất này ... có thể tu ra... Phong Chính thuật!

Mạnh Hạo ánh mắt chớp động. Phong Chính thuật, thuật ấy tu hành như thế nào, đã tồn tại ở trong đầu của hắn, lúc trước vẫn thủy chung chữa thương, không rảnh đi tìm hiểu, giờ phút này nhìn một nắm bùn đất kia, Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ.

Thời gian trôi qua, lại trôi qua nửa tháng, chim anh vũ cùng miếng mỡ đông không biết đã đi nơi nào, không có ở trong động phủ này. Mấy ngày này, một đôi oan gia kia thường xuyên ra ngoài, gần như mỗi ngày miếng mỡ đông đều phải nhằm vào chim anh vũ, nhưng thường thì chỉ cần chim anh vũ nói hai ba câu, miếng mỡ đông liền lập tức quắt lại.

Mạnh Hạo một lòng nghiên cứu Phong Chính thuật, ngẫu nhiên lấy Đồng thuật nhìn nắm bùn đất kia, mỗi lần đều có một chút lĩnh ngộ không trọn vẹn, đắm chìm bên trong nghiên cứu của hắn. Có chút thời điểm, còn có thể lấy ra túi trữ vật của Quý Hồng Đông, ấn kí phù văn bên trên vẫn còn, nhưng đã mỏng manh hơn nhiều, Mạnh Hạo thử vài lần, ẩn ẩn cảm thấy, có lẽ không bao lâu nữa là hắn có thể mở ra được.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 482: Lệ thanh ở loạn thạch.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, trừ bỏ nghiên cứu mấy thứ này, Mạnh Hạo sau khi trầm ngâm thật lâu, cũng không có đi nuốt Phương Thiên Đan mà sư tôn cho hắn, đan dược này có thể tăng lên thọ nguyên, nhưng chủ yếu là áp chế Bỉ Ngạn hoa cùng phá chướng.

Cả đời chỉ có thể uống ba viên, bây giờ mà uống vào thì quá là lãng phí.

Về phần Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan, cũng để tăng thọ nguyên, nhưng Mạnh Hạo chỉ có một, bây giờ lại không có linh thạch đi phục chế, trầm ngâm một chút, quyết định chờ đợi, dù sao thương thế của hắn nay đã khỏi hẳn, chỉ là thọ nguyên không nhiều lắm mà thôi, nhưng cũng chưa khẩn cấp.

Trừ bỏ những thứ này, hắn còn đang suy nghĩ thiên kiếp của Hoàn Mỹ Kim Đan, giờ phút này trong túi trữ vật của hắn, dược thảo để luyện chế Hoàn Mỹ Kim Đan, chỉ thiếu một gốc cây, đã hoàn toàn đầy đủ.

Gốc cây còn thiếu này cũng không phải vật hiếm thấy, cho dù nơi này là Mặc Thổ nhưng Mạnh Hạo phán đoán, hắn là vẫn là có thể tìm thấy được.

Chính là thiên kiếp của Hoàn Mỹ Kim Đan, Mạnh Hạo suy nghĩ thật lâu, ngoại trừ dùng miếng mỡ đông để đối kháng ra, cũng không còn biện pháp giải quyết nào khác nữa.

Một ngày này, Mạnh Hạo đang cảm ngộ tiên thổ thì bỗng nhiên tâm thần khẽ động, linh thức mạnh mẽ tản ra trăm dặm, thấy được ở một nơi ngoài động phủ của hắn trăm dặm, vị Hoàng đại tiên kia, đang thật cẩn thận

mang theo bốn tu sĩ Trúc Cơ vẻ mặt âm trầm đầy lệ khí, đi thẳng về phía động phủ của mình.

- Bốn vị tiền bối, phía trước chính là nơi mà tên đó ở.

Hoàng đại tiên thấp giọng mở miệng, giờ phút này mặt mũi y đã bầm dập, ngay cả răng nanh đều rớt mấy cái, thần sắc uể oải.

- Ít nói nhảm, đi trước dẫn đường!

Một người trong số bốn tu sĩ Trúc Cơ nọ hừ lạnh một tiếng.

- Bản thân ta muốn xem thử người này có phải là ba đầu sáu tay hay không, cư nhiên lại có được đan dược bậc này!

Trong mắt bốn người hiện lên một chút tham lam, trong bốn tu sĩ Trúc Cơ này có một người là Trúc Cơ đại viên mãn, ba người khác cũng đều là Trúc Cơ trung kỳ, bốn người ở cùng một chỗ, thường ngày hung tàn bá đạo, thanh danh không nhỏ. Trên người bọn họ, đều có hoặc nhiều hoặc ít mấy ấn ký đồ đằng, tương tự với tu sĩ Tây Mạc, nhưng lại có bất đồng.

- Lát nữa cũng phải cẩn thận một chút, người này có loại đan dược này, sợ cũng không phải phàm phu, đừng để cuối cùng trước khi chết bị hủy túi trữ vật, chúng ta liền được không bù nổi mất.

- Đúng vậy, lát nữa chúng ta chớp mắt liền ra tay, lập tức đem tên đó giết chết, không cho hắn có cơ hội phá huỷ túi trữ vật!

Bốn người nhìn nhau một cái, thấp giọng lên tiếng.

Hoàng đại tiên giận mà không dám nói gì, vội vàng thấp giọng thưa dạ.

Mạnh Hạo thu hồi linh thức, trên thân Hoàng đại tiên này có khắc linh

thức của hắn, Mạnh Hạo biết được tất cả hành động của đối phương, bao gồm cả chuyện lúc này đây, đan dược của đối phương dẫn đến mầm tai vạ, bị người bắt.

Việc này Mạnh Hạo vốn có thể trực tiếp giết chết, nhưng nghĩ đến tiên thổ có ẩn chứa tiên phù kia, hắn cải biến chủ ý, tùy ý để Hoàng đại tiên dẫn người đến.

- Ta cần phải có đủ tiên thổ, càng nhiều tiên thổ càng có thể cảm ngộ được toàn diện.

Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt.

Khoảng cách hơn một trăm dặm, đối với Trúc Cơ mà nói cũng không cần nhiều thời gian lắm.

Trong lúc chờ đợi, Mạnh Hạo nhắm mắt ngồi xuống, Phong Chính thuật hắn đã có tâm đắc nho nhỏ, về phần cảm ngộ với tiên thổ kia, không thể sốt ruột, cần thong thả tiến hành, chậm rãi gia tăng thời gian có thể nhìn thẳng nó. Vả lại tiên thổ này còn cần nhiều thêm một chút, chỉ có như vậy, mới có thể bổ sung chút đỉnh cho phù văn không trọn vẹn kia.

Lúc này Mạnh Hạo đả tọa ngắm nhìn Tử Đan trong cơ thể, đan này chậm rãi chuyển động nhưng gần như chỉ cần thời gian một cái chớp mắt, nó sẽ tràn ra lượng lớn sợi tơ tràn ngập toàn thân, sau một sát na lại lập tức thu hồi.

Tựa như tia chớp, tản ra rồi thu lại, thành một chu thiên, cũng chính là vì vậy, mới phát ra lực lượng tu vi cường đại hoàn toàn bất đồng với Trúc Cơ.

- Sư tôn lúc trước từng nói, sau khi Kết Đan, liền có thể đem Bất Diệt hỏa dung nhập vào bên trong Kết Đan, đốt lên đan hỏa của bản thân...

Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe, việc này đồng dạng cũng cần tỉ mỉ bế quan mới có thể.

Thời gian Mạnh Hạo đi vào Mặc Thổ chưa đến một năm, khi bế quan chữa thương, nỗi lòng cũng không phải là đều hoàn toàn đắm chìm. Vô luận là tiên thổ, Phong Chính hay là đốt lên đan hỏa, hoặc là túi trữ vật của Quý Hồng Đông, những điều này đều là những việc mà sau khi Kết Đan, Mạnh Hạo cần phải dành thời gian đi tiến hành.

Chẳng qua bởi vì lo lắng bị người Quý gia đuổi giết, cho nên Mạnh Hạo thời thời khắc khắc cảnh giác, nay cũng không có lơi lỏng, nhưng hắn ít nhiều cũng đoán được lí do người Quý gia không tìm ra manh mối.

- Xem ra còn cần bế quan một thời gian, đợi sau khi tất cả đều chuẩn bị xong rồi mới có thể ra ngoài, đi tìm dược thảo cuối cùng của Hoàn Mỹ Kết Đan.

Mạnh Hạo âm thầm quyết định.

Đang trầm tư thì Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra một chút hàn mang, khóe miệng lộ ra một chút mỉm cười ý vị thâm trường, chỉ là nụ cười này có chút yêu dị, thoạt nhìn đã tràn ngập rét lạnh.

Lúc này bên ngoài động phủ của hắn, bốn tu sĩ Trúc Cơ đang mang theo Hoàng đại tiên gào thét mà đến, bốn người này vừa mới tới gần, không hề chần chờ, nháy mắt thẳng đến khe hở trên núi, từ đường khe đó phóng nhanh xuống phía dưới.

- Chính .... chính là ở dưới .....

Hoàng đại tiên sắc mặt tái nhợt, giờ phút này đáy lòng sợ hãi, nhưng y có tâm tư của mình, giờ phút này cắn răng run giọng mở miệng, trong mắt một tu sĩ Trúc Cơ mang theo y bên cạnh chợt lóe sát cơ.

- Ngậm miệng!

Lời nói vừa ra, bốn người lập tức đã đi tới đáy khe, liếc mắt liền thấy được động phủ của Mạnh Hạo, nhưng ngay khoảnh khắc khi nhìn thấy động này phủ, bốn người này cũng là biến sắc, hai mắt lộ ra ý cảnh giác.

Bởi vì động phủ của Mạnh Hạo không đóng cửa, mà là đại môn rộng mở. Khiến cho mấy người bọn họ liếc mắt liền thấy được Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi trong động phủ, giờ phút này chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

Một thân áo bào xanh, thoạt nhìn như thường, nhưng mà một mái tóc dài màu trắng, cùng áo bào xanh tương xứng, nhất thời đã hình thành một cỗ uy áp cực kỳ mãnh liệt, có thể kinh sợ tâm thần.

Còn có gương mặt không chút huyết sắc nhìn hệt như người chết kia, phối hợp với ánh mắt lạnh như băng, trong phút chốc, giống như nhiệt độ bốn phía lúc này lập tức đã trở nên rét đậm, một mảnh âm hàn.

Bốn tu sĩ Trúc Cơ nọ hít sâu vào một hơi, cái bộ dạng này của Mạnh Hạo, lập tức liền khiến cho bọn họ có một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Loại cảm giác nguy cơ này, giống như giờ phút này khoanh chân ngồi ở chỗ kia không phải tu sĩ, mà là một pho tượng mãnh thú viễn cổ, chỉ một đạo mục quang, dường như là có thể đem người cắn nuốt.

Mồ hôi lạnh trực tiếp chảy dài trên trán, bốn người miệng đắng lưỡi khô. Tâm thần nhưng lại hoàn toàn bị chấn nhiếp, đứng ở nơi đó, cư nhiên một cử động cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 483: Lệ thanh ở loạn thạch. (2)

Mạnh Hạo không nói gì, vì thế lúc này ở nơi đây, một mảnh tĩnh mịch, ngay cả tiếng hít thở, cũng đều như có như không.

Dần dần hóa thành áp lực mãnh liệt, như ngọn núi vô hình ép ở trong lòng mọi người, cái loại cảm giác này, giống như thời khắc bị vây trong sinh tử, ánh mắt Mạnh Hạo làm cho bọn họ có loại cảm giác mãnh liệt, chỉ cần vừa động, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng cuối cùng một nam tử trung niên có tu vi thấp nhất trong bốn người, dưới loại áp lực này lại thừa nhận thêm một lát, thật sự không thể tiếp tục, mạnh mẽ hét lớn một tiếng, thân mình nhoáng lên một cái, hướng về miệng khe mà bỏ chạy.

Nhưng ngay trong chớp mắt khi thân hình gã bay lên, tay phải Mạnh Hạo nâng lên chỉ một cái.

- Ồn ào.

Hai chữ, một câu, một tiếng hét thảm, một cỗ thi thể chợt hạ xuống, ngã xuống trước mặt ba tu sĩ Trúc Cơ khác, khiến cho sắc mặt bọn họ nháy mắt tái nhợt hơn, thân thể run run.

Thi thể ngã xuống, trên mi tâm có một lỗ máu, đang ồ ồ ứa ra huyết thủy, mở to hai mắt, lưu lại sợ hãi cùng tuyệt vọng trước khi chết.

Một màn này hình thành uy hiếp, trực tiếp kinh sợ hoàn toàn ba tu sĩ Trúc Cơ khác, mấy người bọn họ tuy nói cũng là giết không ít người, nhưng loại diệt sát một tu sĩ Trúc Cơ nhẹ nhàng bâng quơ đến trình độ

này, cũng là làm cho ba người bọn họ, thân thể càng thêm run rẩy mãnh liệt

- Kết Đan... Người này nhất định là Kết Đan!

- Chết tiệt, như thế nào lại trêu chọc phải một cái cường giả Kết Đan chứ!

Ba người nhìn nhau một cái, đều nhìn ra chua sót cùng tuyệt vọng trong mắt đôi bên.

Hoàng đại tiên giờ phút này lại càng run run, vẻ mặt khẩn trương, mặc dù y cũng đoán được Mạnh Hạo cường đại, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới, hắn lại đã cường đại đến có thể nháy mắt diệt sát một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ.

Thời gian trôi qua ba tu sĩ Trúc Cơ kia trong khẩn trương cùng hoảng sợ cao độ, tâm thần bắt đầu xuất hiện dấu hiệu hỏng mất, việc bị vây trong uy hiếp tử vong thời gian dài kiểu này tuyệt không phải là việc người thường có thể thừa nhận.

Một trong ba người này có một người rốt cục không chịu nổi, mắt thấy Mạnh Hạo sớm nhắm mắt lại, cắn răng, thân thể nháy mắt bay lên, thậm chí còn trực tiếp bóp nát mấy ngọc giản hóa thành sương mù bao phủ thân thể, khiến cho tốc độ nháy mắt bạo tăng. Đang muốn chạy ra thì Mạnh Hạo vẫn nhắm mắt như trước, cũng không hề có chút cử động nào, tu sĩ bay lên kia ánh mắt lộ ra vẻ kích động, hai người khác phía dưới cũng chần chờ một chút, đang chần chừ không biết có nên đi theo hay không.

Bỗng nhiên sơn thạch hai bên khe núi như hóa thành đất bùn vậy, mềm nhũn, một dây leo màu đỏ tím mang theo một cỗ hung tàn ngập trời, nháy mắt từ trong núi đá xông ra. Dây leo xuất ra thủ đoạn mạnh mẽ, hình thành một miệng to như chậu máu, bên trong tiếng thét chói tai

hoảng sợ của tu sĩ Trúc Cơ trung kì kia, một ngụm nuốt xuống toàn bộ thân mình người nọ, giống như mãng xà vậy. Sau khi từng ngụm từng ngụm nuốt hết xong, còn chảy xuống lượng lớn dịch nhờn, cùng lúc đó, một cây dây leo khác cũng từ trong núi đá chui ra.

Chừng mấy chục cây dây leo chi chít trực tiếp đem cửa ra của khe núi phong bế kín mít, thân mình lay động, cả đám đều chỉ về hướng Hoàng đại tiên cùng hai tu sĩ Trúc Cơ kia.

Hoàng đại tiên sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ ra sợ hãi, mờ mịt đến cực hạn.

Mà hai tu sĩ Trúc Cơ kia thì hô hấp dồn dập, một màn mới vừa rồi, còn hiện rõ mồn một trong óc của bọn họ, giờ này khắc này, nơi này trong cảm thụ của bọn họ giống như là địa ngục.

- Tiền .... tiền bối tha mạng ....

Tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn kia tái nhợt nghiêm mặt, trực tiếp quỳ lạy xuống, hướng về Mạnh Hạo, run giọng mở miệng.

- Vãn bối biết sai rồi, tiền bối tha mạng.

Một tu sĩ Trúc Cơ khác cũng là phù phù một tiếng quỳ lạy, đau khổ cầu xin, hai người bọn họ đã bị dọa phá tâm thần triệt để.

Mạnh Hạo chậm rãi mở mắt ra, thản nhiên nhìn hai người này cùng với Hoàng đại tiên, lúc trước hắn đã chú ý tới đồ đằng trên thân những người này. Tuy nói không giống với tu sĩ Tây Mạc lắm, nhưng ít nhiều gì cũng có thể tràn ra một chút dao động.

- Các ngươi tới là để cầu đan.

Mạnh Hạo nâng tay phải lên, ở trong tay hắn, lập tức xuất hiện hai viên

đan dược. Toàn bộ viên đan là màu xanh đen không hề có đan hương, thậm chí khi được Mạnh Hạo lấy ra, thì ẩn ẩn có thể nhìn thấy bên trên có thân ảnh con rết vặn vẹo dữ tợn.

Vừa thấy, chính là độc đan.

Không đợi hai tu sĩ Trúc Cơ kia mở miệng, Mạnh Hạo vung tay phải lên, hai viên thuốc này trong khoảnh khắc tựa như tia chớp xuất hiện ở bên miệng hai người, tốc độ cực nhanh. Không đợi bọn họ kịp phản ứng thì mạnh mẽ đập vỡ hàm răng của bọn họ, trực tiếp nhảy vào trong cổ, trong nháy mắt hòa tan.

Hai người sắc mặt đại biến, nhưng không có phản kháng, mà là nội tâm nhẹ nhàng thở ra, hiểu được tối thiểu tính mạng tạm thời không ngại.

- Viên thuốc này là trừng phạt, hai người các ngươi, mang theo Hoàng đại tiên ra ngoài tìm kiếm loại bùn đất này, tìm được càng nhiều, độc trên người các liền giải càng nhanh. Thậm chí ta còn có thể cho các ngươi mấy viên đan dược chân chính.

Mạnh Hạo bình tĩnh nói, ánh mắt đảo qua ở trên người Hoàng đại tiên.

Hoàng đại tiên lập tức tinh thần rung lên, vội vàng lớn tiếng cam đoan.

Mạnh Hạo vung tay áo lên, một nắm bùn đất màu tím xanh bay ra. Sau khi dừng ở trước mặt ba người thì đại môn động phủ vang ầm ầm khép kín, dây leo trong cái khe núi kia cũng đều nhất nhất lùi về, tất cả khôi phục như thường, hai tu sĩ Trúc Cơ kia, cười gượng thở dài, tuy rằng không biết bùn đất mà cường giả trong động phủ này yêu cầu có chỗ nào không tầm thường, nhưng sau khi nghĩ một lần này có lẽ là một tạo hóa cơ duyên nào đó, thì hai mắt cũng lộ ra hào quang. Hai người nhìn nhìn, đối với Hoàng đại tiên cũng rất là khách khí, ba người nhoáng lên một cái, đi thẳng ra phía bên ngoài khe núi.

Dựa theo yêu cầu của Mạnh Hạo, đi tìm loại bùn đất này.

Thời gian trôi qua, rất nhanh lại trôi qua nửa tháng, Mạnh Hạo trong nửa tháng này, đã quen thuộc hơn với Phong Chính thuật, thuật ấy uy lực khó lường, như điểm vạn vật thành yêu, nhưng trên câu chữ lại không phải điểm, mà là phong!

Phong vạn vật thành yêu cho mình dùng, một chữ Chính, tương phản với tà, nhưng lại hiển lộ một cỗ bá đạo, dường như... chiếm được phong chính của phong yêu sư, thì yêu đó như đã được tán thành!

Mỗi lần vận chuyển thì có thể cảm nhận được ở giữa trời đất này, tồn tại một cỗ khí tức như có như không, khí tức này ... tựa hồ chỉ cần hắn nguyện ý, là có thể đem phong chính hóa yêu.

Chẳng qua yêu này không có linh, chỉ là một đoàn hơi thở vô ý thức, nhưng bị Mạnh Hạo sở dụng. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, giống như Mạnh Hạo ở trong điển tịch Tử Vận Tông thấy được cõi thần tiên vậy.

- Thế gian vạn vật, đều có thể thành yêu...

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra u mang, tay phải nâng lên, nhìn ngón tay, sau khi trầm mặc một lát, bỗng nhiên một chỉ ấn xuống mặt đất của động phủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 484: Đốt đan hỏa.

- Phong Chính!

Lời nói vừa ra, trước mắt Mạnh Hạo động phủ nháy mắt xuất hiện trọng điệp, ẩn ẩn có một cỗ hơi thở, nháy mắt từ trong động phủ này, từ trong núi thấp này phóng thích đi ra.

Khí tức này, quỷ dị đa biến, trong cảm thụ của Mạnh Hạo không phân rõ được là cái gì nhưng hắn ẩn ẩn có điều minh ngộ, đây là .... yêu khí vạn vật!

Hai mắt hắn chợt lóe, linh thức khoảnh khắc dung nhập vào trong khí tức này, đầu óc trực tiếp oanh một tiếng, trong giây lát, tầm nhìn của hắn mở rộng ra vô hạn, giống như thấy được mấy trăm dặm bốn phía núi thấp này vậy.

Đắm chìm trong linh thức dung hợp cùng yêu khí, thấy được tất cả mọi thứ trong phạm vi phụ cận ba bốn trăm dặm, đang muốn thu hồi thì bỗng nhiên, hắn mạnh mẽ nhìn về một nơi cách bốn trăm dặm về hướng tây bắc. Tại một chốn loạn thạch rất tầm thường, một âm thanh mà ngày thường Mạnh Hạo phát hiện không được, duy chỉ có trong hình thức, trạng thái đặc thù này mới có thể phát hiện, từ trong tấm loạn thạch truyền ra.

- Quý Thương không chết, lão phu không nhắm mắt được .... Quý Thương .... ngươi cho dù lại trấn áp lão phu ba vạn năm, lão phu cũng tuyệt không đạp lên Tiên Đài!

Thanh âm tang thương, mang theo thê lương, quanh quẩn trong cửu thiên.

- Là ai!

Thanh âm này vừa mới quanh quẩn, đột nhiên, truyền ra thanh âm ai đó mạnh mẽ mở miệng, trong cảm giác của Mạnh Hạo, như có một đạo ánh mắt như thiên uy nháy mắt nhìn về phía chính mình.

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, mạnh mẽ mở mắt ra, hai ngón tay phải lập tức từ trên mặt đất nâng lên, cả người như bị một cỗ đại lực, bị cường chế đẩy ra từ trong trạng thái kỳ dị khi nãy.

Mạnh Hạo chớp chớp hai mắt, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía mảnh loạn thạch, ánh mắt như có thể xuyên qua động phủ nhìn đến ngoại giới.

- Lại là một người hận thù Quý gia nữa, nhưng người này không giống như đỉnh vuông trong phúc địa thượng cổ, y có thể phát hiện ra ta đã nói rõ, người này còn có ý thức!

Mạnh Hạo trầm mặc, sau khi hơi suy nghĩ một chút, thân mình chớp mắt đi ra khỏi động phủ, khoảnh khắc liền từ trong khe núi thấp đi ra.

Ngoại giới lúc này là buổi trưa, thái dương gay gắt như muốn thiêu đốt mặt đất, Mạnh Hạo rời khỏi núi thấp, nhìn về hướng loạn thạch, sau một phen suy tư, vung vẩy ống tay áo, thân mình nháy mắt lao ra.

Không bao lâu sau, hắn ngay tại giữa không trung xa xa thấy được khu vực tấm loạn thạch phía dưới kia, nơi đây phạm vi không lớn, bộ dạng ước chừng hơn mười dặm, trên mặt đất có lượng lớn đá tảng hình thù kỳ quái, có một nửa chôn ở trong đất bùn, còn lại toàn bộ đều là lộ ở bên ngoài.

Làm cho người ta một loại cảm giác thê lương, dường như mỗi một khối đá này đều đã tồn tại nhiều năm tháng lắm rồi.

Mạnh Hạo không có tiếp cận, mà ở giữa không trung nhìn thật lâu,

nhưng không có phát hiện chút manh mối nào, dường như nơi này tất cả đều cực kỳ tầm thường, trong nội tâm hắn trầm mặc cảnh giác, linh thức tản ra, nhìn lại thì cũng như cũ, không thu hoạch được gì.

- Đúng vậy, nơi đây vốn nên là như thế, người ngoài rất khó nhìn ra manh mối, cho dù là ta, cũng phải ở trong trạng thái đặc thù mới cảm nhận được kỳ dị của nơi này.

Mạnh Hạo không có lỗ mãng đi trước, mà là xoay người rời đi.

Đến khi hắn rời đi, nơi này cũng vẫn là không hề có biến hóa.

Một lần nữa về tới trong động phủ, trong đầu Mạnh Hạo nhớ lại thanh âm tang thương thê lương nghe được lúc trước, trong thanh âm này lộ ra chính là thù hận khắc cốt ghi tâm đối với Quý gia.

- Quý Thương .....

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, sau khi đã trải qua đủ loại sự tình, lòng hiếu kỳ của Mạnh Hạo đã bị áp chế nhiều lắm rồi. Hắn hiểu được con đường tu chân, từng bước nguy cơ, hơi không cẩn thận chính là vạn kiếp bất phục.

Cho nên đối với thanh âm tang thương thê lương kia, Mạnh Hạo trầm mặc bỏ qua, lựa chọn không nhìn, trừ phi là hắn có lực tu vi cường hữu, nếu không thì hắn không cho rằng, lấy trình độ Kết Đan sơ kỳ của mình, có thể đi mạo hiểm như thế. Dù sao đối phương tuy nói là cũng cừu hận Quý gia, nhưng điều này không có nghĩa là, vô hại đối với Mạnh Hạo.

- Mượn dùng cổ yêu khí này, linh thức của ta có thể mở rộng thêm mấy lần... Không biết, nếu Phong Chính thuật này tu luyện đến đại thành, ý thức của ta có có thể cùng những hơi thở này dung hợp hay không. Hóa thành một cái hóa thân của mình?

Sau khi không suy nghĩ gì về thanh âm kia nữa, Mạnh Hạo đem tâm tư đặt trên Phong Chính thuật, lúc trước lần đầu thử nghiệm, khiến cho hắn cảm nhận được sự bất phàm của Phong Chính thuật này.

- Có lẽ có liên quan đến việc ta tu hành Đạo Thần kinh, khiến linh thức của ta vượt qua các tu sĩ cùng giai.

Mạnh Hạo tỉnh táo phân tích, cho đến khi ngoại giới sắc trời dần tối, Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt. Trong đầu tiếp tục minh ngộ Phong Chính thuật, hắn ẩn ẩn cảm thấy, tồn tại của thuật ấy, đối với chính mình mà nói là cực kỳ trọng yếu.

Một tháng sau, khi Mạnh Hạo lại mở hai mắt ra lần nữa thì hắn cảm nhận được ở ngoài động phủ, có khoảng hơn mười tu sĩ.

Những tu sĩ này là một đám vẻ mặt cung kính, đang quỳ lạy ở đó. Trước mặt mỗi người đều bày ra mấy nắm bùn đất màu tím xanh, hai tu sĩ Trúc Cơ lúc trước cũng ở trong đó.

Một tháng này, bọn họ đã trở về mấy lần, độc trên người đã được Mạnh Hạo giải hơn phân nửa, lại còn ban cho đan dược, khiến cho hai người này đã sớm quên mất việc đạo hữu bên người bị giết ngày đó. Để đạt được nhiều đan dược hơn, đơn giản là triệu tập tu sĩ quen thuộc, dần dần ở chung quanh đây hình thành một cỗ thế lực nhỏ như vậy.

Trong đó cũng có mấy lần có người mang tâm bất chính. Nhưng sau khi từ trong mặt đất chấn động, một cây dây leo dữ tợn lao ra trực tiếp đem người xé rách cắn nuốt, kinh sợ đến người bên ngoài, thì mọi người dần dần đều thu lại tâm tư.

Hơn nữa chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, Mạnh Hạo nơi này liền ban cho đan dược, thứ này đối với bọn họ mà nói, là đan dược chân chính hiếm thấy, đủ để cho những người này, đối với nắm bùn đất này sản sinh cuồng nhiệt.

Đương nhiên, chuyện này cũng có liên quan rất lớn với việc bọn họ cảm thấy tu vi của Mạnh Hạo sâu không lường được.

Hoàng đại tiên mặc dù tu vi không cao, nhưng ở trong thế lực này, địa vị lại có chút đặc thù, giờ phút này đang đứng ở ngoài động phủ, trên đầu có miếng mỡ đông đang nằm úp sấp, trên vai có chim anh vũ tạp mao đứng, đang đắc ý nhìn mọi người.

- Truyền khẩu dụ của Lão Tổ, các ngươi làm không tệ, đây là ban cho các ngươi.

Nói xong, y lấy ra một cái bình nhỏ, phát ra cho mỗi người một viên đan dược, những tu sĩ đạt được đan dược đều mang theo vẻ mặt kích động, lập tức ăn vào ngay tại chỗ.

Loại đan dược dược hiệu bình thường này trong túi trữ vật của Mạnh Hạo vốn không nhiều lắm, một tháng này trong khi bế quan, sau khi hắn quan sát khá nhiều người ở đây rồi, thì đã đem một viên đan dược bình thường luyện chế, hóa thành hơn mười viên.

Nhưng cho dù là như thế, đối với những tu sĩ bên ngoài kia mà nói thì cũng là trân bảo đối với bọn họ rồi, đối với những kẻ mà thường ngày chỉ có thể uống đan dịch như bọn họ mà nói, đãi ngộ này khác biệt như trời với đất vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 485: Đốt đan hỏa. (2)

Cũng không khó lý giải, vì sao ngoài động phủ của Mạnh Hạo, chỉ ngắn ngủn một tháng, thì đã có hơn mười tu sĩ cam tâm tình nguyện ở chỗ này, thậm chí đã ẩn ẩn hình thành thế lực rồi, thậm chí đến cả chỗ ở cũng đều là ở bốn phía xung quanh đây.

Từng tòa ốc xá đơn giản được những tu sĩ này dựng lên, vây quanh núi thấp nơi động phủ của Mạnh Hạo, nghiễm nhiên đem núi thấp này biến thành thánh địa .....

Chuyện này lúc trước Mạnh Hạo hoàn toàn không hề dự liệu được, nhưng mà một thế lực nhỏ như vậy đem đến cho hắn càng ngày càng nhiều bùn đất mà hắn cần.

Nể mặt số bùn đất kia, Mạnh Hạo cũng chẳng thèm để ý đến chuyện bên ngoài nữa, bằng vào lịch duyệt của hắn, tự nhiên nhận ra được, những tu sĩ này ở đây, trừ bỏ khát vọng đối với đan dược ra, còn có một nguyên nhân, chính là muốn tìm kiếm bảo hộ.

Sự cường đại của Mạnh Hạo, những người này chưa thấy được bao nhiêu, nhưng những dây leo hung tàn này thì khác, những người này ít nhiều gì thì cũng được chứng kiến qua, liên tưởng một chút, tự nhiên có thể tưởng tượng ra, chủ nhân có thể nuôi nhốt loại dây leo này phải kinh khủng đến cỡ nào.

Cho nên ở chỗ này, bọn họ cảm thấy an toàn.

Mà ở Mặc Thổ, an toàn, là một loại chí bảo vô giá.

Nhất là, trong một tháng này, có một lần một thế lực nhỏ tầm hơn mười người đến từ phụ cận, sau khi nghe nói việc nơi đây, nhất tề mà đến,

muốn động thủ giết chết Mạnh Hạo, cướp đoạt đan dược thì… Một tiếng hừ lạnh đến từ Mạnh Hạo trong động phủ, nháy mắt như sấm sét oanh động thiên địa, trực tiếp đem hơn mười tu sĩ kia đánh chết một nửa.

Còn lại một nửa, cũng đều phun ra máu tươi, trọng thương, trong đó tu vi cao nhất là một cường giả cảnh giới Giả Đan, hoảng sợ đến cực điểm, liên tục lui ra ngoài mười dặm, nhưng vẫn là thân bất do kỷ, toàn thân bị một cỗ hơi thở vô hình trói buộc, sau đó liền bị bắt trở về, thì mọi người nơi đây, lập tức thần phục.

Mà vị tu sĩ Giả Đan nọ trong hoảng sợ đã lựa chọn quy thuận, trở thành một bộ phận trong thế lực động phủ này của Mạnh Hạo.

Một ngày này, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong động phủ, hai mắt lộ ra quang mang kỳ dị, ẩn ẩn trong mắt, có một cụm hỏa diễm thiêu đốt, ngọn lửa này, là Đan Đông Bất Diệt hỏa mà hắn được truyền thừa ở Đan Đông nhất mạch.

- Lấy đan nuôi dưỡng, đốt lên Bất Diệt hỏa của chính mình, dùng hỏa này có thể luyện chế Vô Sinh quyết, mở ra đại lộ đan đạo.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, dần dần nhắm nghiền hai mắt, ngay khi hắn nhắm mắt, trên Tử Đan trong cơ thể hắn, lập tức xuất hiện một tia mầm lửa.

Mầm lửa này thoạt nhìn rất mỏng manh, nhưng không có tắt, mà là lay động, như chậm chậm tràn đầy.

Khi Mạnh Hạo đốt lên đan hỏa của bản thân thì trong Đan Đông nhất mạch ở Tử Vận Tông xa xôi, trong động đá vôi có Đan Đông Bất Diệt hỏa, Đan Quỷ ngồi đả tọa bên cạnh Bất Diệt hỏa, sắc mặt có chút tái nhợt.

- Đốt lên Đan Đông Bất Diệt hỏa này rồi sao .... tốt, hỏa này được truyền

thừa, vi sư cho dù sau này trở về với cát bụi, cũng có thể mỉm cười trên đường xuống cửu tuyền rồi.

Đan Quỷ nở nụ cười, trong tươi cười mang theo hiền lành, càng mang theo một cỗ mỏi mệt, hiển nhiên cùng Quý Phương chiến một trận, đến tận bây giờ vẫn còn ảnh hưởng đối với ông.

- Hỏa trước mắt bất diệt thì ta bất diệt!

Đan Quỷ ngẩng đầu, ngắm nhìn Đan Đông Bất Diệt hỏa trước mặt, trong mắt lộ ra hồi ức.

Thời gian trôi qua, lại thêm ba tháng, trong động phủ dưới núi thấp ở Mặc Thổ, Mạnh Hạo toàn tâm đắm chìm trong việc đốt lên đan hỏa, giờ phút này trên người hắn không có hỏa, nhưng có một cỗ chích nhiệt tràn ra, ngoài da của hắn vẫn còn tái nhợt, nhưng trên Tử Đan ở trong người thì lại có một đoàn hỏa, đang chậm rãi thiêu đốt.

Hỏa này chính là đan hỏa của Mạnh Hạo!

Lại trôi qua ba ngày, khi Mạnh Hạo mở hai mắt ra thì trong mắt của hắn có hỏa diễm chợt lóe, nhưng rất nhanh liền biến mất, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía hướng Nam Vực.

- Ba tháng, giống như một giấc mộng, mơ thấy dung nhan hiền lành tán thưởng của sư tôn.

Mạnh Hạo trầm mặc, ba tháng qua, cùng việc đan hỏa thiêu đốt, hắn có thể cảm nhận được tu vi cũng có tinh tiến, đã hoàn toàn củng cố ở Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong.

Hồi lâu, linh thức của hắn tản ra, sau khi trực tiếp quét ngang bốn phía, hắn sửng sốt một chút.

Trong linh thức của hắn, lúc này bên ngoài động phủ rõ ràng có nhiều hơn mười người, trong những tu sĩ này có hơn phân nửa là tu sĩ Ngưng Khí, Trúc Cơ chỉ có sáu bảy người!

Đây cũng không còn là thế lực nhỏ gì nữa, nghiễm nhiên là đã trở thành một thế lực cỡ trung ở chỗ này rồi, nhất là xung quanh núi thấp, từng dãy ốc xá được tu kiến dựng lên, phóng nhãn nhìn đi, cũng thật là náo nhiệt quá đi mà.

Hoàng đại tiên tu vi cũng đã tinh tiến đến Ngưng Khí tầng chín, khoảng cách với Trúc Cơ cũng không sai biệt nhiều, chỉ là không có Trúc Cơ Đan, bọn họ muốn Trúc Cơ, cũng là khó khăn quá lớn.

Điều này cần cơ duyên tạo hóa, hoặc là mượn dùng lực lượng đồ đằng, ở Mặc Thổ, lực lượng đồ đằng rất thông dụng, như trước đây Mạnh Hạo có chú ý tới, trên người rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ đều có đồ đằng.

Giờ phút này Mạnh Hạo cũng có phần hiểu ra, tu sĩ nơi đây muốn bước vào Trúc Cơ ở tình huống không có Trúc Cơ Đan, điều kiện tiên quyết là cần phải nhờ đến đồ đằng để gia tăng tỷ lệ Trúc Cơ.

Những điều có liên quan đến tu hành đồ đằng, Mạnh Hạo cũng từng có quan sát qua, thậm chí lúc trước cũng có hỏi thăm một chút, thuật ấy nhập môn không khó, chỉ cần tự mình giết chết mãnh thú, lấy tâm huyết của thú, ở trên người vẽ thành một cái ấn ký, liền có được một chút đồ đằng lực.

Nhưng Mạnh Hạo cảm giác, phương pháp này hình như có chút vấn đề, nhưng hắn đối với đồ đằng thuật cũng không hiểu lắm, khó có thể phân tích.

Lúc này ở bên ngoài, chim anh vũ đang bay lượn trên không, không ngừng truyền ra tiếng kêu bén nhọn.

- Các ngươi nghe cho kỹ, Ngũ gia là tiên điểu, tiên điểu thượng cổ, trên biết trời cao dưới biết Cửu U, không có gì mà Ngũ gia không biết. Nếu Ngũ gia cao hứng, nói không chừng có thể truyền thụ cho các ngươi một ít tiên pháp, tiên pháp có biết không, đến, đến, cùng ta cùng nhau hô to, tin Ngũ gia, được cả đời, Ngũ gia vừa xuất, ai dám tranh phong!

Đang nói, chim anh vũ đã đáp lên đỉnh đầu Hoàng đại tiên, vẻ mặt ngạo nghễ, mang theo biểu tình cao cao tại thượng.

- Ngươi là một con chim, lại còn là một con chim lông tạp, cho dù có tự xưng là tiên điểu đi chăng nữa thì rốt cục vẫn cũng chỉ là chim mà thôi, còn Ngũ gia nữa mới ghê, ngũ là mấy? Ngươi nhiều nhất cũng chỉ là nhất gia mà thôi!

Thanh âm của miếng mỡ đông cũng theo đó mà truyền ra, nó ghé vào đỉnh đầu của một tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn, rất là nghiêm túc, còn về phần những tu sĩ phía dưới thì ai nấy sắc mặt tái nhợt, cười gượng không nói.

- Dạy ngươi cũng dạy mấy đời rồi, vẫn chỉ có thể đếm đến ba, nhóc con ngươi có tư cách cùng Ngũ gia ta nói chuyện sao!

Chim anh vũ ở giữa không trung khinh miệt nhìn miếng mỡ đông.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 486: Trên đầu chữ Lý thêm chữ Thiên!

- Ngươi có thể đếm tới mấy!

Miếng mỡ đông cảm thấy bị nhục nhã rồi, tức giận nói.

- Ta có thể đếm tới chín!

Chim anh vũ trừng mắt, cuồng ngạo mở miệng, một câu nói ra, miếng mỡ đông tại chỗ ngẩn người một lát, dường như trong lòng đang cân nhắc chín là bao nhiêu vậy, cố tình phản bác, nhưng nhìn thấy bộ dạng cuồng ngạo của chim anh vũ, đột nhiên cảm thấy chín chắc chắn là một con số phi thường phi thường lớn, trong khoảng thời gian ngắn, đáy lòng lại có chút tự ti.

Các tu sĩ khác ở bốn phía đều là một đám vẻ mặt cổ quái, nhưng cũng không ai dám mở miệng nói ra, một đoạn hội thoại kia lại khiến cho bọn họ cảm thấy da đầu có chút run lên. Mấy ngày này, bọn họ đã được kiến thức sự khủng bố của hai sinh vật này.

Miếng mỡ đông kia căn bản chính là đánh không chết, hai tháng trước, có thế lực khác ở phụ cận ôm tham vọng mà đến, nhưng miếng mỡ đông này trực tiếp hóa thành một miếng bọt khí cự đại, đem những người đó bao phủ ở bên trong, tùy ý hơn mười cái tu sĩ kia oanh kích bằng mọi cách, vẫn là không chút sứt mẻ.

Những người ở bốn phía nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, cho đến khi những tu sĩ kia cả đám đều tuyệt vọng rồi thì miếng mỡ đông mới buông ra, khiêu khích nhìn chim anh vũ.

Nhưng ngay sau đó, lại có một thế lực khác ở phụ cận chạy đến, lúc này mới chính thức thấy được, cái gì gọi là điên cuồng, cái gì gọi là thê thảm.

Cũng bởi vì trong những tu sĩ này có người mắng chim anh vũ một câu, vì thế con chim anh vũ tạp mao thoạt nhìn chẳng ra gì kia, cư nhiên thấy động liền chui qua ... Tốc độ cực nhanh, chưa kịp nháy mắt thì tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, những tu sĩ mới đến kia, gần như hơn phân nửa đều là toàn thân thủng lỗ chỗ, máu phun ra, bị chim anh vũ này trực tiếp xuyên thấu mà qua.

Có kẻ xui xẻo thậm chí còn bị bay xuyên qua mắt, thanh âm thê lương đó đến nay vẫn còn in đậm trong lòng mỗi người.

Về phần cái tên mắng chửi nó kia, chim anh vũ kia lại còn đi uy hiếp miếng mỡ đông, ép miếng mỡ đông đem tên xấu số kia biến thành một con khỉ lông lá đầy người.

Màn tiếp theo ..... mới là khiến cho chúng nhân có cảm giác khủng bố như mơ thấy ác mộng.

Chim anh vũ gào thét, như tia chớp lao thẳng về phía mông của tu sĩ bị miếng mỡ đông biến thành khỉ kia .....

Tu sĩ nọ kêu thét thê lương thảm thiết, xen lẫn là tiếng cười gian ác mà hưng phấn lại tràn đầy kích động của chim anh vũ, nháy mắt bốn phía hoàn toàn yên tĩnh...

Hai trận chiến liên tục này trực tiếp xác định, cỗ thế lực ở chỗ núi thấp này chính là mạnh nhất phụ cận, không còn ai dám trêu chọc nữa.

Nhất là con chim anh vũ ngạo nghễ, thích mắng chửi người, lại còn lòng dạ hẹp hòi, phi thường thù dai, thì ai nấy cũng đều biết rất rõ.

Về phần Hoàng đại tiên thì mỗi lần nhìn thấy miếng mỡ đông và chim

anh vũ thì đều hết lời nịnh nọt, dần dần những người khác cũng đều học được, vì thế nơi đây đã hoàn toàn trở thành địa bàn của chim anh vũ với cả miếng mỡ đông luôn rồi.

Từ đó trở đi, hầu như là ngày nào những tu sĩ này cũng gào to:

- Tin Ngũ gia, được cả đời. Ngũ gia vừa ra, ai dám tranh phong!

Nhân số gia tăng, phạm vi thế lực mở rộng, cũng khiến cho số tiên thổ thu thập được càng ngày càng nhiều.

Mạnh Hạo thu hồi linh thức, nhìn nhìn túi trữ vật, có chút đau đầu. Người ở đây nhiều quá, vả lại Mạnh Hạo cảm thấy có vẻ như sẽ càng ngày càng nhiều, cứ tiếp tục tiến hành như vậy, đan dược của hắn cho dù có nhiều hơn nữa, cũng sẽ đến lúc không đủ dùng.

Trầm ngâm một lát, Mạnh Hạo đứng dậy, bế quan mấy tháng, lần đầu đi ra động phủ, khi hắn tiêu sái đi ra, miếng mỡ đông lập tức bay trở về, chim anh vũ tuy nói không tình nguyện cho lắm, nhưng vẫn bay lượn vòng quanh đỉnh đầu Mạnh Hạo, còn có dây leo này, cũng giống như hoan hô, từ dưới nền đất xuất hiện, lay động. Cũng có mấy tu sĩ lúc trước đã tận mắt chứng kiến sự cường hãn của Mạnh Hạo đều tiến đến bái kiến.

Cũng khiến cho nơi đây có chút hỗn loạn, tuyệt đại đa số người còn chưa thấy qua Mạnh Hạo nhưng lại nghe nói qua, đều nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo mắt nhìn mọi người nơi đây, nhíu mày, trầm tư, khi đi tới con suối bên cạnh động phủ, sau khi nhìn dòng suối, nội tâm khẽ động, tay phải nâng lên vỗ túi trữ vật, từ trong túi trữ vật lập tức bay ra ba viên đan dược.

Không đợi mọi người nhìn rõ đan dược, Mạnh Hạo đã vung tay lên, ba viên đan dược bay thẳng về phía con suối, sau đó tay phải Mạnh Hạo

bấm tay niệm thần chú chỉ vào nước suối. Suối này trong khoảnh khắc như sôi trào, tràn ra nhiệt độ cao như có ngọn lửa vô hình thiêu đốt.

Cũng chỉ là một lát thời gian, một cỗ linh khí nồng đậm, nháy mắt từ trong nước suối tản ra, bao phủ bốn phía, khiến cho những tu sĩ bốn phía kia một đám sắc mặt biến hóa, lộ ra khiếp sợ, đồng thời, cũng có kích động.

Sự nồng đậm của linh khí này sợ rằng chỉ cần uống một ngụm nước suối kia cũng có thể so sánh với đan dịch rồi.

- Đan tuyền nơi đây, mỗi người mỗi ngày chỉ có thể uống một ngụm!

Mạnh Hạo mắt nhìn Hoàng đại tiên, lại nhìn về hướng mấy tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn. Những người này, từng tên khi bị ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua thì đều là đáy lòng run run, đạo đài Trúc Cơ không xong, mãnh liệt cảm nhận được sự khủng bố cùng đáng sợ của Mạnh Hạo.

Sau khi gật gật đầu, Mạnh Hạo xoay người, lấy đi tiên thổ sưu tập được mấy ngày nay, một lần nữa quay lại động phủ, bắt đầu cảm ngộ đối với số tiên thổ này.

Thẳng đến khi lại trôi qua một tháng nữa, Mạnh Hạo đã có thể duy trì thời gian nửa nén hương, để quan sát tiểu nhân họa phù văn màu vàng hiện lên từ những khí tức trong tiên thổ này..

Chỉ là dựa theo Mạnh Hạo phán đoán, những bút họa không trọn vẹn này, chỉ có được một trong mấy trăm của phù văn đầy đủ, muốn cảm ngộ được càng nhiều, số lượng tiên thổ cần có cũng sẽ càng nhiều.

Cùng lúc đó, hắn cũng đang áp chế khả năng sản sinh ra đan khí của bản thân, bởi vì một khi đan khí xuất hiện thì Kết Đan sẽ hoàn toàn ngưng cố, con đường Hoàn Mỹ Kim Đan sẽ bị gián đoạn.

Đối với vật nguyên bản của đan khí, Mạnh Hạo có ý nghĩ của chính mình, chỉ là điều này cần sau khi Hoàn Mỹ Kim Đan rồi mới có thể triển khai, hắn tin tưởng, sau Hoàn Mỹ Kết Đan, chiến lực của mình sẽ một lần nữa đột phá tăng mạnh.

Một ngày này, sau khi Mạnh Hạo kết thúc cảm ngộ, nghỉ ngơi một lát, lại lần nữa sử dụng Phong Chính thuật. Mấy ngày nay, hắn đều là luân phiên tu hành hai thần thông này, chẳng qua mỗi lần triển khai Phong Chính thuật, thì sẽ không đi tới gần khu vực tấm loạn thạch kia nữa.

Thuật ấy triển khai càng nhiều, Mạnh Hạo lý giải càng sâu, đối với chi tiết càng thêm nắm chắc. Đã có thể đơn giản làm được ý thức dung hợp yêu khí, ngưng tụ ra một cái hóa thân.

Khi tay phải Mạnh Hạo phóng lên mặt đất, cảm giác bốn phía trọng điệp lại xuất hiện lần nữa. Linh thức Mạnh Hạo nháy mắt dung hợp lại cùng khí tức mà bát phương tuôn ra, mạnh mẽ tản ra. Nay hắn đã có thể tản ra được linh thức bao trùm phạm vi trong sáu trăm dặm, loại trình độ linh thức này đã là trình độ của Kết Đan hậu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 487: Trên đầu chữ Lý thêm chữ Thiên! (2)

Vượt qua ngàn dặm, chỉ có lão quái Nguyên Anh.

Linh khí của Mạnh Hạo dung hợp cùng yêu khí, khi tản ra bên ngoài động phủ thì hắn có thể cảm nhận được chính mình dường như có một khối thân thể vô hình. Thân thể này trong vòng sáu trăm dặm, chỉ cần một ý thức liền có thể xuất hiện ở bất kỳ địa phương nào.

Hắn thấy được số tu sĩ bên ngoài động phủ đã gia tăng đến bảy tám chục người, những người này đều đang tự tu hành, nhiệm vụ mỗi ngày chính là ra ngoài mặc kệ dùng phương pháp gì thu hồi tiên thổ tím xanh, tích lũy lại để gia tăng số lượng đan tuyền đạt được.

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua, cũng không để ý tới nữa, mà là đắm chìm ở trong loại trạng thái này, đi ở trong thiên địa, thể hội sự tồn tại cùng cách vận dụng của cái loại hơi thở yêu dị này.

Bất tri bất giác, đã qua nửa canh giờ. Dựa theo kinh nghiệm của Mạnh Hạo, hóa thân do Phong Chính thuật hình thành này chỉ có thể tồn tại hơn nửa canh giờ một chút mà thôi. Giờ phút này mang theo tâm đắc, đang muốn tan đi thuật ấy thì bỗng nhiên, khối hóa thân này của Mạnh Hạo mạnh mẽ quay đầu, nhìn về phía xa xa, hai mắt bỗng nhiên co rút lại, nhưng vẻ mặt không có kinh hoảng, mà là bình tĩnh.

Nơi mà ánh mắt Mạnh Hạo soi đến chính là chỗ loạn thạch nọ, giờ phút này ở đó rõ ràng có một cỗ sương mù màu đen tản ra, ngưng tụ thành thân ảnh khổng lồ của một lão giả.

So sánh với Mạnh Hạo thì lão giả kia cứ như người khổng lồ ấy, đang

nhìn về phía Mạnh Hạo.

Nửa người dưới của lão giả này hoàn toàn là hắc vụ, nửa người trên khoác hắc bào, một mái tóc bạc phiêu diêu, hai mắt như điện, vẻ mặt tang thương, nhưng mi tâm lại có một rãnh nứt, trong đó có một con rắn nhỏ mảnh dài hẹp màu đen thỉnh thoảng lại lay động chớp lên, khi thì phát ra thanh âm nhè nhẹ.

- Vãn bối tham kiến tiền bối.

Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu.

- Lão phu đã quan sát ngươi mấy lần, trả lời ta, trên người ngươi tại sao lại có nhân quả tuyến của Quý gia!

Lão giả nhìn Mạnh Hạo thật lâu, lúc này mới không khách khí mở miệng.

- Việc này không liên quan gì đến tiền bối cả.

Mạnh Hạo nhíu mày, thản nhiên nói.

- Hử?

Hai mắt của lão giả trong khoảnh khắc trở nên bén nhọn, hơi thở nháy mắt nổ vang, cả người trong một cái chớp mắt, giống như thiên uy, hắc vụ quay cuồng dựng lên, như muốn ngập trời, con rắn nhỏ màu đen lấp lóe trên mi tâm lão mạnh mẽ hướng về phía Mạnh Hạo, phun ra cái lưỡi nhỏ, đồng thời, phát ra tiếng rít hung tàn.

Cũng chính trong cái chớp mắt này, trước người lão giả xuất hiện hơn trăm ảo ảnh mãng xà màu đen cực lớn, như là hình chiếu của tiểu xà nọ, sau khi xuất hiện thì khuếch tán về bốn phương tám hướng, thoạt nhìn, khí thế kinh thiên động địa.

Một màn này người ngoài tự nhiên chẳng nhìn thấy được gì cả, Mạnh Hạo vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước.

- Là ngươi lần trước tới đây nhìn ra được lão phu đang bị phong ấn trấn áp, cho nên mới không sợ hãi gì cả sao ....

Lão giả nhìn Mạnh Hạo, thanh âm chậm rãi truyền ra, thanh âm của lão quanh quẩn bát phương, tựa như sấm rền, khiến cho khắp trời đất đều trở nên âm trầm.

- Đúng vậy.

Mạnh Hạo thản nhiên nói.

Lão giả nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, sau một lúc lâu, chợt cười to.

- Hay cho một câu “đúng vậy”, trên người ngươi có nhân quả tuyến của Quý gia, chú định cuộc đời này khó mà thoát khỏi nhân quả của Quý tộc. Chỉ cần cảm ngộ ra được căn nguyên tu hành của sơn hải thứ chín, thì đều là vật mà Quý gia cướp được.

- Ngươi tuổi tác không lớn lại có thể cảm ngộ được căn nguyên của sơn hải thứ chín, xem ra là truyền thừa hữu đạo, nhưng mà con đường này .... nhất định là phải tranh giành với Quý tộc, lão phu thấy ngươi có thể đi được rất xa.

Tiếng cười của lão giả còn đang quanh quẩn, thì lão liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, khi xoay người thì hắc vụ cũng nhanh chóng tiêu tán.

Mạnh Hạo nghe lão giả nói những lời này, có chút khó hiểu, mắt nhìn đối phương muốn biến mất, bỗng nhiên tâm linh giống như được khai sáng, mạnh mẽ mở miệng.

- Bản nguyên của sơn hải thứ chín là gì? Quý gia sao lại phải cướp lấy?

- Thương mang có chín núi, mỗi núi có bốn tinh thần, nhật nguyệt quay xung quanh sơn hải, một núi một biển một bản nguyên. Người có được bản nguyên của sơn hải, sẽ là chủ nhân của sơn hải .... Chủ của sơn hải thứ chín họ Lý, đã ngã xuống trong một kiếp duyên trước, sơn hải này vô chủ, quần tiên tranh đoạt!

- Dưới trướng Lý chủ có hai chiến tiên, người bên trái mạnh nhất, đổi họ, trên đầu chữ Lý thêm chữ Thiên, tự xưng là Quý, từ đó trở đi Quý tổ chiếm thiên cung, liệp sát tang thương, hoán đổi lại bầu trời của bốn tinh thần, phong vạn tiên thành đài .....

- Sơn hải kiếp, tinh thần chiến, tiên đạo vẫn, thương mang khóc, chúng sinh ngẩng đầu, những gì nhìn thấy đã không còn là tinh không nữa rồi, mà là Quý thiên!

Thanh âm lão giả thê lương, như cười như điên, dần dần tán đi.

Mạnh Hạo cả người giật mình ở giữa không trung, đầu óc nổ vang, quanh quẩn đều là thanh âm thê lương như ca như cuồng của đối phương.

Hồi lâu sau, hóa thân của Mạnh Hạo dần dần tiêu tán, hóa thành một đoàn hơi thở, hòa tan ở trong hư vô.

Trong động phủ, hai mắt của hắn chậm rãi mở ra, lộ ra một chút mờ mịt, đồng thời, cũng có một cỗ kinh hãi khôn kể.

Hô hấp của hắn có chút dồn dập, theo lời lão giả mới vừa rồi nói, mỗi một chữ, mỗi một câu, đều đang quanh quẩn ở trong đầu Mạnh Hạo, giống như tiếng sấm.

- Thương mang có chín núi, kết hợp với những câu nói của Sửu Môn Đài, y đến từ Hổ Lao Tinh ở núi thứ tám, tham gia đại chiến của núi thứ chín .... Trận chiến này, chắc có lẽ chính là trận tinh thần chiến kia!

- Còn có những điều mà bát đại Phong Yêu năm đó nói, y từng nói là gặp được truyền thừa của bảy đời Phong Yêu ở trong núi thứ sáu, từ đó trở đi bước vào Phong Yêu nhất mạch, hơn nữa còn luyện được một nửa sơn hải của núi thứ sáu, ngưng tụ được Cổ Ngọc Phong Yêu của bản thân y!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên tinh mang, trong đầu lần lượt hiện lên các loại kí ức.

Những manh mối đứt gãy thường hiện lên trong đầu, giờ phút này nhờ lời nói của lão giả kia mà ngưng tụ lại với nhau, dần dần hiện lên một thế giới quan thật rõ ràng trong đầu Mạnh Hạo.

- Trong thương mang bên ngoài kia có tồn tại chín tòa núi và biển không thể hình dung độ lớn nhỏ, mỗi một ngọn núi đều có nhật nguyệt riêng của mình .... mỗi một ngọn núi đều có bốn viên tinh thần!

- Mà nơi ta ở, Sửu Môn Đài đã từng nói qua, là Nam Thiên Tinh của núi thứ chín, chắc là một trong tứ tinh của núi thứ chín!

Trong nháy mắt này, Mạnh Hảo cảm thấy thế giới trước mắt mình thoáng cái như bị xé rách, thoáng cái to lớn ra vô số lần, trong đầu của hắn, trực tiếp hình thành thương khung mà duy chỉ có ..... tiên mới có thể biết được.

- Sự cường đại của Quý gia thì ra không chỉ nằm ở Nam Thiên Tinh này, mà e rằng ở cả tam tinh còn lại cũng là như thế. Bởi vì Quý tổ của Quý gia khi tranh đoạt bản nguyên sơn hải của núi thứ chín thì đã trở thành người mạnh nhất, lão đã thay cả trời của núi thứ chín!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 488: Túi trữ vật của Quý gia.

- Trên đầu chữ Lý thêm chữ Thiên, Quý tổ này thật có khí phách!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cảm thấy áp lực thật lớn, hắn chẳng thể nghĩ tới, sự cường hãn của Quý gia đã kinh khủng đến loại trình độ không thể tưởng tượng này.

Mà những gì hắn phải đối mặt, chẳng qua chỉ là một phân chi của toàn Quý tộc, một nhánh gia tộc trú lưu ở Nam Thiên Tinh này mà thôi.

- Nhân quả tuyến ..... đây chắc là sợi tơ mà sau khi ta giết Quý Hồng Đông thì bị quấn lên người đi. Có sợi tơ này, toàn bộ sơn hải của núi thứ chín đều không có chốn cho ta dung thân.

Mạnh Hạo trầm mặc.

- Thế thì Phương gia kia lại là ở địa vị như thế nào chứ?

Mạnh Hạo nhíu mày, không có đáp án.

- Bản nguyên sơn hải của núi thứ chín ..... lẽ nào là yêu khí mà ta dùng Phong Chính thuật cảm nhận được gần như là đâu đâu cũng có kia? Bản nguyên của sơn hải núi thứ chín, là yêu?

Mạnh Hạo nhíu mày, lấy tu vi của hắn, bằng vào lịch duyệt của hắn, giờ phút này có chút không thể lý giải.

- Sửu Môn Đài đến từ núi thứ tám, bát đại Phong Yêu đến từ núi thứ sáu, thất đại Phong Yêu lưu lại truyền thừa ở núi thứ sáu .... mà ta vốn là

Phong Yêu đời thứ chín, lại ở Kháo Sơn Tông?

Mạnh Hạo cảm giác mình đầu óc hỗn loạn, như thể có một quyển trục thần bí mênh mông ở trước mặt hắn chậm rãi mở ra một góc. Hắn muốn nhìn thấy nhiều hơn, lại phát hiện vô lực mở quyển trục ra.

- Còn có nữ tử Sơn Linh của Nhất Kiếm Tông nữa, Cổ Ngọc Phong Yêu từng nói nàng ta là đá của núi thứ chín rơi xuống thành linh .....

Mạnh Hạo nhu nhu mi tâm, càng nghĩ càng cảm thấy loạn thành một đoàn.

- Tám đời Phong Yêu trước đều là những người như thế nào, tu thuật pháp của bọn họ có thể cảm nhận được bản nguyên của sơn hải thứ chín này, thế thì bọn họ phải cường đại cỡ nào chứ?

- Mà Quý tổ, vì sao lại không buông tha cho Phong Yêu nhất mạch đây .....

Mạnh Hạo cau mày, hắn thích suy tư, nhưng hôm nay vô luận suy tư như thế nào, đều không rõ ràng, hắn khuyết thiếu quá nhiều tư liệu.

Nếu nhìn sự việc từ những điểm nhỏ thì tất nhiên sẽ thấy mờ mịt.

- Phong Yêu, Phong Yêu .... nếu khí tức bản nguyên của sơn hải thứ chín là yêu khí, thế thì lẽ nào Phong Yêu nhất mạch còn áp đảo hơn sơn hải thứ chín sao? Nếu thật là như thế, như vậy ta ....

Tâm thần Mạnh Hạo nổ vang, trong giây lát một ý niệm như vậy trong đầu xuất hiện, nhưng cũng rất nhanh hắn liền bỏ qua điều huyễn tưởng này.

- Không có khả năng, nếu thật như thế, bát đại Phong Yêu trước kia lại làm sao có thể ngã xuống, để đến lượt ta đây là Phong Yêu đời thứ chín

mà lại nghèo túng như thế, đến cả hộ đạo giả duy nhất là lão ô quy, cũng đã sớm bỏ chạy mất tiêu rồi.

Mạnh Hạo cười gượng, chỉ là ý nghĩ này ở trong lòng hắn, bất kể là bỏ qua như thế nào thì cũng đã mọc rễ rồi.

- Bát đại Phong Yêu từng nói qua, hắn phải trải qua đạo kiếp của chín sơn hải .... cửu sơn ở đây không phải là núi thứ chín, mà là toàn bộ cả chín tòa sơn hải ....

Mạnh Hạo trầm mặc, hồi lâu mới đem ý niệm trong đầu lúc trước áp chế xuống, than nhẹ một tiếng, hắn biết giờ phút này nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, chính mình chỉ là một tu sĩ Kết Đan mà thôi.

- Có khi cả cuộc đời này đều không có khả năng rời khỏi Nam Thiên Tinh cũng nên, muốn đi, chỉ có thành tiên.

Mạnh Hạo lắc đầu, khoanh chân ngồi xuống tản đi tất cả suy tư.

Thành tiên quá mức mờ ảo, suy nghĩ của Mạnh Hạo giờ phút này, là con đường Hoàn Mỹ Kim Đan của mình.

Từ đó đến mấy tháng sau, Mạnh Hạo mỗi lần triển khai Phong Chính thuật, đều không cảm nhận được thân ảnh lão giả ở loạn thạch nữa. Nhưng hắn lại ẩn ẩn có loại cảm giác, dường như nơi đó luôn có một đôi mắt, đang ngóng nhìn chính mình.

Cũng chính trong mấy tháng này, bên ngoài động phủ của Mạnh Hạo, nhân số của tu sĩ ngoại giới đã vượt qua một trăm, trở thành cỗ thế lực duy nhất ở phụ cận.

Hơn một trăm người, vây quanh núi thấp, mà đan tuyền kia đã trở thành thánh địa, chỉ kém mỗi động phủ của Mạnh Hạo mà thôi.

Người đông thế mạnh, khẩu hiệu kêu lên lại càng như lôi đình nổ vang, câu “tin Ngũ gia, được cả đời” kia, gần như đã trở thành câu nói mà mỗi ngày mọi người nhất định phải rống lên.

Bất quá đối với Mạnh Hạo mà nói, nhiều người cũng có chỗ tốt, hắn vô luận cần cái gì, một câu truyền ra, lập tức sẽ có lượng lớn tu sĩ đi xử lý. Vả lại chim anh vũ cùng miếng mỡ đông tựa hồ vô cùng có hứng thú đối với việc thống lĩnh những tu sĩ này, vì vậy Mạnh Hạo cũng không có để ý tới quá nhiều nữa, tùy ý chúng nó đi hành hạ, giày vò họ.

Cho đến một ngày này, Mạnh Hạo đang ngồi đả tọa thì bỗng mở mắt ra, hắn cảm thấy phù văn trên túi trữ vật của Quý Hồng Đông đã hoàn toàn biến mất.

- Túi trữ vật của người trong Quý gia, sẽ có cái gì đây .... Có điều Quý Hồng Đông chẳng qua chỉ là một tiểu bối mà thôi, chuyện này cũng khó nói.

Bởi vì đã có hiểu biết đối với thế lực khủng bố của Quý gia, cho nên Mạnh Hạo càng thêm chờ mong, hắn lấy túi trữ vật ra, linh thức đảo qua.

Sắc mặt Mạnh Hạo dần dần biến hóa, một lát sau, hắn hít vào một hơi.

- Không hổ là Quý gia... Kiếm lớn rồi!

Mạnh Hạo thì thào nói nhỏ, hắn mặc dù sớm đã đoán trước, vật phẩm trong túi trữ vật này tuyệt đối sẽ không làm cho mình thất vọng. Chỉ là cho dù gia tộc nội tình thâm sâu, thế lực lại khổng lồ, nhưng Quý Hồng Đông chẳng qua là một cái tộc nhân tiểu bối, tuy nói sẽ không để cho chính mình thất vọng, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Có điều hắn phát hiện mình vẫn là đánh giá thấp nội tình của con em thuộc danh sách chuẩn của Quý gia .....

- Cực phẩm linh thạch...

Bên tay phải Mạnh Hạo quang mang chợt lóe, xuất hiện một miếng linh thạch lớn, bên trong linh thạch này có chút đục ngầu, cũng không phải là trong vắt, thoạt nhìn rất tầm thường. Vật ấy người bên ngoài nếu chưa thấy qua, lần đầu tiên nhìn thấy sẽ rất xa lạ, nhưng Mạnh Hạo lại quen thuộc.

Đây chính là cực phẩm linh thạch mà năm đó hắn dùng để phục chế mộc kiếm!

Loại linh thạch này, tác dụng quá lớn, hiện nay trong túi trữ vật của Mạnh Hạo sớm đã không còn, thường xuyên nhớ tới cách tiêu xài hoang phí năm đó, đều cảm thấy đau lòng. Nhất là kiếm gỗ kia, hắn cũng không cho rằng nó có được đại uy lực gì cho cam, chỉ là có thể hấp thu linh khí mà thôi.

Cái này làm cho hắn càng thêm đau lòng sự thiếu hiểu biết của năm đó, tu hành đến nay, hắn đã sớm hiểu được, giá trị của loại cực phẩm linh thạch này, có thể nói toàn bộ Nam Vực, thượng phẩm linh thạch có thể ngẫu nhiên nhìn thấy, mà cực phẩm linh thạch, lại là cực kỳ hiếm thấy.

Giờ phút này cực phẩm linh thạch kia ở trong tay Mạnh Hạo, tu vi trong cơ thể hắn mạnh mẽ truyền sang, linh thạch này liền lập tức phát ra quang mang rực rỡ, cùng lúc đó, một cỗ linh khí khổng lồ nháy mắt khuếch tán, khoảnh khắc liền tràn ngập toàn bộ động phủ.

Thậm chí còn thẩm thấu đi ra ngoài, khiến cho khu vực ngoài động phủ này, trong phút chốc đã có linh khí nồng đậm xuất hiện. Một chớp mắt này làm cho mấy trăm tu sĩ, một đám mạnh mẽ mở to mắt, toàn bộ cảm nhận được cỗ linh khí này, đều rung động.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 489: Túi trữ vật của Quý gia. (2)

- Năm mươi khối cực phẩm linh thạch!

Mạnh Hạo mắt nhìn túi trữ vật, ngăn chặn nội tâm hưng phấn, loại cực phẩm linh thạch này với hắn mà nói, tác dụng lớn nhất chính là dùng cho mấy pháp bảo cùng với trung tâm trận pháp.

Mặt khác, hắn có thể đi thử phục chế Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan, để làm cho thọ nguyên sinh cơ của mình khôi phục, kể từ đó, hắn lại có thể mang theo mặt nạ Huyết Tiên, phát huy ra chiến lực kinh người.

- Linh thạch thì cũng thôi, còn có... Hử?

Mạnh Hạo lập tức đem cực phẩm linh thạch này lấy đi, nhưng ngay trong một cái chớp mắt này, thân thể hắn bỗng nhiên mạnh mẽ chấn động, lại còn trực tiếp đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi.

- Đây ... đây ...

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, trong mắt mang theo khó tin, ở mới vừa rồi trong tích tắc đấy, hắn nhưng lại cảm nhận được... linh khí đã lâu không gặp, nhập vào cơ thể!

Nơi này không phải thánh địa của Huyết Tiên truyền thừa, cũng không phải Tống gia, nhưng ở một khắc vừa rồi, linh khí xung quanh trong lúc Mạnh Hạo đang hô hấp, một cái chớp mắt thẳng hướng thân thể của hắn mà đến, khoảnh khắc theo lỗ chân lông toàn thân đồng loạt tuôn vào trong cơ thể.

Loại cảm giác có thể một lần nữa hấp thu linh khí thiên địa này khiến cho Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, từ sau khi hắn Hoàn Mỹ Trúc Cơ xong, trừ bỏ vùng đất nơi Huyết Tiên truyền thừa cùng với Tống gia ra, thì hắn đã không còn cái cảm giác được linh khí dung nhập cơ thể này nữa rồi.

Một lát sau, khi Mạnh Hạo mở mắt ra thì trong mắt hắn lộ ra tinh mang mãnh liệt, linh khí bốn phía, còn có linh khí ở bên ngoài, giờ phút này đều bị hắn hấp thu hoàn toàn.

Một màn này, thậm chí vượt ra khỏi ảnh hưởng của túi trữ vật đối với hắn, đầu của hắn trong một cái chớp mắt này đều vang động. Sự vang động này mặc dù không sánh được với khi nghe những lời mà lão giả ở chỗ loạn thạch nói, nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, cũng là cực kỳ mãnh liệt.

- Cực phẩm linh thạch...

Mạnh Hạo một lần nữa lấy ra khối cực phẩm linh thạch kia, nắm trong tay, theo tu vi vận chuyển, linh khí tràn đầy trong khoảnh khắc tan vào trong cơ thể, tất cả những điều này đủ để chứng minh lúc nãy không phải ảo giác!

- Chắc là có liên quan đến tu vi, chỉ là không biết có phải là nguyên nhân của việc chưa kết Hoàn Mỹ Kim Đan hay không nữa, hay cho dù là Hoàn Mỹ Kim Đan đi chăng nữa, ta cũng vẫn có thể hấp thu linh khí của cực phẩm linh thạch.

- Dù sao thì khi Trúc Cơ ta cũng không hấp thu được linh khí của cực phẩm linh thạch. Có những linh thạch này, nếu ta bị thương sẽ không cần lúc nào cũng phải dùng đan dược cùng với Tử Đồng thuật nữa.

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn túi trữ vật, năm mươi khối cực phẩm linh thạch bên trong, đối với Mạnh Hạo mà nói, độ trọng yếu của nó lại càng cao

thêm.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, hồi lâu tay phải hắn chợt lóe quang mang, sau khi lấy đi cực phẩm linh thạch, ở trong tay hắn xuất hiện một tấm phù văn màu bạc. Phù văn này phát ra ngân quang, Mạnh Hạo nhìn lại thì có thể ẩn ẩn nhìn thấy có một tia hơi thở tràn ra. Hơi thở này ở giữa không trung, rõ ràng hóa thành một đám phù văn, loại cảm giác này, rất tương tự với cảnh Mạnh Hạo cảm ngộ tiên thổ lúc trước.

Trên phù văn này cũng có một cỗ ba động khủng bố tràn ra, khiến cho Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được nguy hiểm, sau khi nhìn kỹ thì hắn cẩn thận thu hồi lại.

- Đúng như sở liệu của ta lúc trước, giết con cháu của Quý tộc không thể đánh lâu, phải sử dụng lực lượng hủy diệt lôi đình. Không thể cho bọn họ có thời gian sử dụng pháp bảo ..... nếu khi đó không quyết đoán sử dụng mặt nạ huyết sắc thì sợ là .....

Mạnh Hạo âm thầm kinh hãi, giờ phút này hồi tưởng lại, lúc ấy nếu có chút chần chờ, sợ là chiến quả khó nói.

Dù sao Quý gia có thể khủng bố như thế, tộc nhân nếu không có mấy thủ đoạn, thì Mạnh Hạo không tin. Hắn thắng lợi, nguyên nhân lớn nhất chính là một kích cuối cùng, ra tay như sét đánh, không cho đối phương có chút cơ hội phản ứng.

Nhưng mà Mạnh Hạo cũng nhìn ra loại phù văn màu bạc này, muốn triển khai cũng cần một ít thời gian chuẩn bị.

- Vật này có được uy lực tối thiếu là vượt qua tu vi của ta, chỉ là không biết cụ thể như thế nào.

Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, tay phải lại chợt lóe, lúc này đây xuất hiện ở trong tay hắn, là một bình thuốc trong suốt.

Có thế thấy bên trong có một viên đan dược to cỡ quả nhãn, trên đan dược có một thủ ấn, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, sau khi mở bình thuốc ra ngửi một cái thì lập tức động dung.

- Đây không phải đan dược bình thường, đây là .... thập tuyệt đan!

Mạnh Hạo hít sâu một cái, cẩn thận phân biệt dược hiệu, sau một lúc lâu, trên mặt của hắn ý khiếp sợ lại hiện lên.

- Nhất Sắc Nạp Anh Đan! Chính là Nhất Sắc Nạp Anh Đan, một trong tam đại đan dược thượng cổ!

Mạnh Hạo hít vào một hơi, vừa cẩn thận phân biệt một chút, sau khi xác định không sai, vẻ mặt của hắn cực kỳ phấn khích.

Tam đại đan dược thượng cổ, Mạnh Hạo đã có một viên Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan, cho nên đối với việc thọ nguyên bị tiêu hao, hắn đã có biện pháp bổ sung. Vả lại sư tôn hắn cũng từng cho hắn ba viên Thiên Phương Đan có thể áp chế Bỉ Ngạn hoa, có thể phá vỡ bình chướng, cũng có thể gia tăng thọ nguyên.

- Tu sĩ Nguyên Anh, Nguyên Anh phân ngũ hành, giống như ngũ sắc. Trong đó có tứ hành đã là cực hạn, giống như Vô Hạ Trúc Cơ, Tử Đan Kết Đan, nhưng viên Nhất Sắc Nạp Anh Đan này, nghe nói là có thể lại gia tăng một màu!

- Nếu bản thân là tứ, sử dụng viên thuốc này sẽ có thể đạt tới ngũ hành, mà nếu bản thân là ngũ hành nếu... Không biết có thể hay không trở thành lục sắc? Đáng tiếc viên thuốc này vô luận nuốt vào bao nhiêu, đều chỉ hữu hiệu một lần.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, cầm Nhất Sắc Nạp Anh Đan. Hai mắt chớp động, trân trọng đem nó cất đi.

Hắn có loại cảm giác mãnh liệt, viên Nhất Sắc Nạp Anh Đan này sẽ trở thành đan dược trọng yếu nhất của mình sau này!

Cúi đầu lại nhìn túi trữ vật thì Mạnh Hạo lấy ra một chiếc cần câu.

Cần câu cá này dài nhỏ, toàn thể màu xanh biếc, Mạnh Hạo cầm trong tay, có chút không lý giải được tác dụng của vật ấy, chỉ là dây câu kia trong suốt sáng lấp lánh, bộ dạng thoạt nhìn giống như cực kỳ sắc bén, nhất là lưỡi câu, lại còn phát ra hàn mang.

- Vật này .....

Mạnh Hạo trầm ngâm một chút, cầm lấy cần câu vung lên, vô thanh vô tức, ở trước mặt của hắn lập tức xuất hiện một thủy đàm hư ảo, khoảnh khắc lưỡi câu phi vào thủy đàm, Mạnh Hạo đang cầm cần câu bỗng nhiên thân thể chấn động mạnh một cái. Hắn nghe được tiếng khóc của trẻ con, nghe được tiếng thở dốc trước khi chết của lão nhân, nghe được tiếng cười của tráng niên nam nữ, nghe được lời thề chấp nhất của thiếu niên. Nghe được thanh âm của chúng sinh.

Những âm thanh này trong nháy mắt dũng mãnh nhập vào đầu óc Mạnh Hạo, làm cho tâm thần Mạnh Hạo oanh một tiếng, gần như muốn bị xé nứt, cũng may hắn lập tức mở tay ra, cần câu rơi xuống đất, tất cả biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 490: Đóa Lan tiên tử.

Nhưng chỉ là trong nháy mắt này, Mạnh Hạo liền mồ hôi ướt đẫm cả người, hô hấp nặng nề.

- Đây là cái gì?

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn về phía cần câu kia, vật thoạt nhìn rất tầm thường này, ở một khắc này, trong mắt Mạnh Hạo, đã tràn ngập thần bí.

Nhất là sau khi nghĩ đến sự khủng bố của Quý gia, thì Mạnh Hạo càng cảm thấy cần câu này cũng không thể nào là vật bình thường được.

Hồi lâu, Mạnh Hạo lại đem cần câu cất đi, nhìn vào trong túi trữ vật, trừ bỏ một số tạp vật cùng một ít linh thạch bình thường ra, một cái cuối cùng làm cho Mạnh Hạo cảm thấy không tầm thường.

Chính là một cái hộp.

Hộp hình vuông, như ngọc mà không phải ngọc, tối đen một mảnh, trên góc phải có thể nhìn thấy một ấn ký, trên đó viết một chữ.

Phương.

Hòm rất là cổ xưa, lộ ra một cỗ hơi thở tang thương, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, từ từ đem hòm này mở ra, lộ ra vật bên trong. Đó là một chiếc bao tay, mềm mại như cánh ve, cầm trong tay, mềm nhẹ như không có gì.

Linh thức Mạnh Hạo tản ra, sau khi cẩn thận xem xét một lát, đem cái bao tay này đeo lên trên tay phải, ngay khoảnh khắc khi bao tay được mang lên, Mạnh Hạo bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ lực lượng khó có thể hình dung, tại một cái chớp mắt này, từ trong bao tay bùng nổ,

dung hợp cùng tay phải của hắn.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, nhìn tay phải của mình, căn bản là nhìn không ra đang mang bao tay, nhưng hắn hơi hơi nắm tay thì lại nghe được tiếng động ken két, giống như đem hư vô xé ra vậy. Tất cả vật phẩm trong động phủ, cũng đều run run, mạnh mẽ bay lên, ngưng tụ về phía tay phải của Mạnh Hạo, thậm chí không khí trong động phủ này, trong một cái chớp mắt đó, cũng giảm bớt hơn phân nửa, bị tay phải Mạnh Hạo hấp thu.

- Loại lực lượng này...

Trong đầu Mạnh Hạo khoảnh khắc liền hiện ra nắm tay khủng bố của nữ tử Phương gia lúc trước kia.

- Phương... Là có liên quan đến Phương gia, nếu thật có quan hệ, vật ấy tại sao lại ở trong túi trữ vật của Quý Hồng Đông? Vả lại vì sao gã không tự mình sử dụng?

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn trăm mối vẫn không có cách giải, vật phẩm khác còn dễ nói, vô luận là cần câu hay là cực phẩm linh thạch, cho dù là phù văn màu bạc kia, cũng đều cần có thời gian mới có thể triển khai, Quý Hồng Đông không kịp sử dụng, có thể giải thích.

Nhưng cái bao tay này, hiển nhiên cũng không như thế, nếu Quý Hồng Đông lúc ấy đeo vào, Mạnh Hạo muốn giết hắn cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Đáng tiếc Quý Hồng Đông đã chết, việc này cũng sẽ không có đáp án.

- Máu của gã ở chỗ của ta, chờ ta có thể luyện ra Huyết Linh thì sẽ cùng bản tôn ta gắn liền thành một thức, ta có thể dò xét một chút trí nhớ của gã, có lẽ có thể biết nguyên nhân.

Mạnh Hạo cảm thụ được lực lượng của tay phải, sau khi chậm rãi buông tay ra, mắt nhìn túi trữ vật, trong đó đều là tạp vật, về phần linh thạch bình thường, cũng chỉ khoảng hai ba vạn, không đủ dùng để phục chế đan dược mà Mạnh Hạo cần đến.

Sau khi đem túi trữ vật này thu hồi, trong mắt Mạnh Hạo hiện lên một chút tinh mang.

Có những vật phẩm này, hắn ở trong thiên địa bên ngoài Nam Vực lại có thêm càng nhiều tiền vốn để quật khởi, những vật phẩm này, cũng sẽ là vật lập thân khi hắn một mình lưu lạc thiên nhai.

- Đáng tiếc không có công pháp.

Mạnh Hạo lắc lắc đầu, lại lấy ra cái chuông của Quý Hồng Đông, mở ra phun ra một ngụm đan khí, đem luyện vào trong người, từng chút một phân tích cách sử dụng của bảo vật này. Về phần vật phẩm khác, hắn cũng định dùng phương pháp này, đi nghiên cứu tác dụng.

- Những thứ này không vội, nay thương thế ta đã sớm khỏi hẳn, cũng đến thời điểm đi ra ngoài rồi. Nhưng mà trước đó, phải phục chế một viên Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan đã!

Mạnh Hạo vốn có chút chần chờ, bởi vì hắn biết được Nhất Sắc Nạp Anh Đan chỉ có một lần hữu hiệu, nhưng lại không cách nào phân tích ra Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan, có phải cũng là như vậy hay không, chỉ có thể sử dụng thử một lần.

Nếu là như thế .... thì phục chế sẽ rất lãng phí, nhưng nếu ngược lại, Mạnh Hạo cảm thấy tổn thất sẽ rất lớn.

Tính cách hắn vốn quyết đoán, giờ phút này hai mắt chợt lóe, lấy ra gương đồng, lại lấy ra Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan, sau khi hít sâu một cái, liền lấy cực phẩm linh thạch bắt đầu phục chế.

Tam đại đan dược thượng cổ, đương thời hiếm thấy, phục chế viên thuốc này, bởi vì không biết được có thể dùng nhiều lần hay không, cho nên cũng có đau lòng. Tổng cộng tiêu hao năm viên cực phẩm linh thạch mới phục chế được một viên.

Mạnh Hạo cầm lấy viên Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan này, một ngụm nuốt vào.

Thời gian trôi qua, vài ngày sau, tóc Mạnh Hạo dần dần thay đổi, không còn là bạc trắng, mà đã trở lại màu đen, khuôn mặt của hắn cũng không còn là không chút huyết sắc nữa, mà dần dần hồng nhuận, cả người tinh thần toả sáng, ngay cả tu vi cũng đều tinh tiến một chút, giống như chỉ gần thêm chút nữa, liền có thể đột phá trở thành Kết Đan trung kỳ.

Nhưng bị Mạnh Hạo ngăn chặn, mục tiêu của hắn là Hoàn Mỹ Kim Đan, một khi xuất hiện đan khí hoặc là bước vào Kết Đan trung kỳ, thì tất cả đều không thể quay đầu.

Lại đi qua mấy ngày, Mạnh Hạo mở mắt ra, trong mắt lộ ra một chút quang mang hữu thần, sáng ngời, thọ nguyên của hắn hoàn toàn khôi phục, giờ phút này linh thức tản ra, ngoại giới đã là sáng sớm. Bình mình, chim anh vũ bay trên trời khiêu vũ, thỉnh thoảng truyền ra thanh âm, chỉ đạo hơn một trăm người phía dưới, trong buổi sáng sớm chạy vòng quanh bốn phía.

- Ngũ gia dạy các ngươi, chính là tiên trận, tiên trận lấy người làm gốc, cam đoan sau khi các ngươi học được, tuyệt đối vô địch, đến, cùng ta cùng nhau kêu!

- Tin Ngũ gia, được cả đời, Ngũ gia vừa ra, ai dám tranh phong!

Hơn một trăm tu sĩ, tiếng hô như sấm...

Miếng mỡ đông ở một bên vẻ mặt khinh thường, nhưng lại che không được các loại hâm mộ ghen tị trong nội tâm.

Một màn này Mạnh Hạo từ mấy ngày đầu đã thấy được nhiều lần, cười gượng không để ý đến, đang muốn thu hồi thì bỗng nhiên hắn nhướng mày. Tay phải nâng lên, hai ngón chỉ mặt đất, Phong Chính thuật khoảnh khắc triển khai, khí tức vùng đất này nháy mắt ngưng tụ vào thân thể Mạnh Hạo, dũng mãnh nhập vào hai mắt hắn, khiến cho ánh mắt của hắn dung hợp cùng linh thức, trực tiếp đảo qua bên dưới, thấy được ngoài mấy trăm dặm, giờ phút này đang có một hàng tu sĩ, gào thét mà đến.

Dẫn đầu phía trước, là một nam một nữ, nam mang theo mặt nạ màu vàng, từ trên hơi thở, Mạnh Hạo lập tức nhận ra, chính là một trong hai Đạo tử của Mặc Thổ, La Xung!

Nữ tử bên cạnh thì mang một chiếc khăn che mặt bằng sa mỏng, nhưng chỉ cần liếc qua tấm sa che mặt liền thấy một dung nhan tuyệt mỹ, trông mờ mờ ảo ảo, như tất cả những gì đẹp đẽ của thiên địa đều tập trung trên một người.

Đôi chân dài săn chắc, bờ mông tròn lẳn cao vút, quần áo phóng khoáng, khiến cô gái này phát ra hấp dẫn trí mạng.

Vòng eo thon nhỏ chỉ bằng bàn tay, nhấc lên đường cong tuyệt mỹ ở giữa khoảng cách với bờ mông, trên mi tâm có một đồ đằng hình con bướm, khiến cô gái này lại càng thêm động lòng người.

Trên hai cánh tay như ngọc đồng dạng cũng có đồ đằng lấp lánh, ở phía sau hai người có bốn người theo chân, trong đó có hai người là tu sĩ mặt xanh của Mặc Thổ, tu vi Kết Đan trung kỳ.

Hai người khác thì thân thể cao lớn, vừa thấy chính là cường giả Tây Mạc, bốn người này, hiển nhiên là lấy La Xung cùng nàng kia cầm đầu.

- Nơi này coi như là thuộc Mặc Thổ ta, nhưng cũng là khu vực cằn cỗi nhất, cư trú đều là mấy tán tu thô tục, không lên được mặt bàn. Đóa Lan tiên tử tới chơi, vì sao phải tới nơi này?

La Xung đeo mặt nạ, nhưng qua tiếng cười nhu hòa cùng với ý ái mộ trong mắt khi nhìn về hướng cô gái kia, thì có thể thấy được rất mãnh liệt.

Nữ tử tao nhã cười, như bách hợp nở rộ, trời sinh dung mạo xinh đẹp, hiển lộ không thể nghi ngờ, làm cho La Xung nhìn mà hô hấp cũng dồn dập hơn mấy phần. Nàng đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên mắt phượng chợt lóe, đồ đằng con bướm trên mi tâm khoảnh khắc linh động, như từ trên trán bay ra.

- Ai!

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong động phủ, tay phải chỉ vào mặt đất, hai mắt khép kín, giờ phút này linh thức của hắn dung hợp cùng với yêu khí núi này, khiến cho phạm vi linh thức lớn hơn nữa, đồng thời, mơ hồ còn có cảm giác dường như muốn ngưng tụ ra hóa thân, càng thêm mãnh liệt.

Trước mặt Đạo tử Mặc Thổ - La Xung cùng nữ tử Tây Mạc, trong thế giới mà Mạnh Hạo thấy được, một mảnh vặn vẹo, hư vô xung quanh cũng vậy, mặt đất cũng thế, còn có không khí kia, toàn bộ đều là mơ hồ, như không bị vây cùng một mảnh thiên địa.

Cho dù là La Xung cùng với bốn người phía sau, trong thế giới này, cũng là những bóng dáng vặn vẹo mơ hồ, nhưng trong một cái chớp mắt đó, duy chỉ có nữ tử tuyệt mỹ kia, cùng với đồ đằng con bướm trên trán bay múa, trong phút chốc, dung nhan của nàng đã trở thành thứ rõ ràng duy nhất ở nơi này.

Mạnh Hạo ngắm nhìn cô gái này, nàng kia cũng ở trong nháy mắt đó,

thấy được Mạnh Hạo.

Chẳng qua Mạnh Hạo ở trong mắt cô gái này, không phải hình người mà là một tòa núi mơ hồ!

Núi này mặc dù không cao, nhưng tản ra một vẻ nguy nga, cũng có cảm giác hùng hậu, sừng sững ở trong thiên địa, tán ra từng trận uy áp làm cho sắc mặt cô gái này đại biến.

- Yêu...

Nữ tử chớp động ánh mắt, đồng tử co rút lại một chút.

- Tại hạ Đóa Lan, đến từ Tây Mạc, vô tình mạo phạm đến Yêu chủ...

Nữ tử nhẹ nhàng mở miệng, bộ dạng giống như rất là kiêng kị.

Mạnh Hạo không nói gì, chỉ là cẩn thận nhìn thoáng qua cô gái này, nhất là sau khi nhìn thoáng qua đồ đằng trên mi tâm đối phương, thì hình dạng núi dần dần biến mất, cho đến khi vô tung vô ảnh.

Theo hắn rời đi, thân thể Đóa Lan chấn động, hai mắt chớp chớp lộ ra tinh mang, cả người hô hấp đều trở nên dồn dập, khiến cho bộ ngực phập phồng, làm cho La Xung đang kinh ngạc ở một bên, cũng nhịn không được mà quét mắt nhìn qua.

- Đóa Lan tiên tử, phía trước đã xảy ra chuyện gì?

La Xung thấy sắc mặt đối phương có chút tái nhợt, vội vã mở miệng, trên thực tế đừng nói là y, cho dù là bốn người phía sau y, cũng đều không hề có phát hiện được gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 491: Phong mang Mặc Thổ!

- Không có gì.

Đóa Lan mỉm cười, sắc mặt khôi phục, chỉ có ở chỗ sâu trong hai mắt lộ ra một tia kiêng kị đối với mảnh đất này.

Lúc này, trong động phủ ở núi thấp, Mạnh Hạo mở mắt ra, hai mắt lóe lên kì mang, chậm rãi giơ lên hai ngón tay phải.

- Cũng thật là lần đầu tiên dưới tình huống này lại nhìn ra ... cái gọi là đồ đằng lực, hóa ra lại có liên quan đến Yêu!

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ trầm tư, lúc trước hắn nghiên cứu qua biến hóa của mấy cái đồ đằng, nhưng lại không bắt được trọng điểm. Nhưng ở một cái chớp mắt mới vừa rồi, khi nàng kia triển khai đồ đằng lực, nhận thấy được tồn tại của chính mình, thì Mạnh Hạo cũng từ trên đồ đằng của cô gái này, cảm nhận được yêu khí.

- Thú vị!

Mạnh Hạo một lần nữa nhắm nghiền hai mắt.

Không lâu sau, ở một nơi thuộc về thế lực của Mạnh Hạo ở bên ngoài, La Xung cùng Đóa Lan còn có bốn vị tu sĩ Kết Đan kia, đang gào thét tiếp cận.

Theo đoàn người tiếp cận, cả đám tu sĩ nơi đây đều ngẩng đầu, khi bọn họ thấy được mặt nạ màu vàng kim trên mặt La Xung, thấy được hai tu sĩ mặt nạ xanh phía sau y, cùng với hai tu sĩ Tây Mạc khác thì đều biến sắc,

lộ ra vẻ kính sợ.

Ở Mặc Thổ, có hai thế lực lớn, tồn tại như đế vương, thứ nhất chính là Mặc Thổ cung, thứ hai chính là Cửu Minh.

Mà so với Cửu Minh do gia tộc của chín tòa thành trì ở Mặc Thổ liên thủ mà thành, thì Mặc Thổ cung là đáng sợ nhất. Tất cả tu sĩ trong đó đều đeo mặt nạ, căn cứ vào màu sắc bất đồng của mặt nạ, mà đại biểu cho thân phận cùng tu vi bất đồng.

Mặt xanh đại biểu cho Kết Đan, ngân diện là Nguyên Anh, mà kim diện là đại biểu của Đạo tử.

Mặc Thổ cung này ở trong Mặc Thổ cực kì bá đạo, có thể nói là thế lực đệ nhất tại đây, đã được chứng thật, ở sau lưng nó có lực lượng lớn của Tây Mạc nâng đỡ. Cũng chính là bởi vậy, đừng nói là Mặc Thổ, cho dù là các tông môn Nam Vực, đối với Mặc Thổ cung này, cũng có phần kiêng kị.

Giờ phút này nhìn Đạo tử của Mặc Thổ cung tiến đến, thân phận của Đạo tử này trong mắt mọi người chính là thiên chi kiêu tử, một lời của y liền quyết định sinh tử của bọn họ, y là thiên, mà bọn họ, là con kiến.

Chim anh vũ hất cằm lên, khinh miệt nhìn đoàn người trên bầu trời, miếng mỡ đông ở một bên, vẻ mặt nghiêm túc, thì thào nói nhỏ.

- Những người này không có đạo đức, những người này quá tà ác...

Giữa không trung, ánh mắt La Xung quét về phía mặt đất, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng.

Một tiếng hừ lạnh này truyền ra, rơi vào trong tai mọi người, giống như quân vương chi nộ, khiến cho mọi người ai nấy trầm mặc, đều cúi đầu quỳ lạy.

Thấy được một màn này, trong mắt La Xung mới hiện lên một tia đắc ý, nhìn về phía tuyệt mỹ nữ tử - Đóa Lan ở một bên.

- Đóa Lan tiên tử, nàng cần phải tìm cái gì, vừa vặn nơi đây có những hạ nhân tán tu thô tục này, để bọn họ đi giúp nàng tìm kiếm được không?

La Xung lập tức cười mở miệng, trong lời nói, căn bản là không đem những người phía dưới xem như tu sĩ, mà chỉ là những con kiến hôi mà thôi.

Đôi mi thanh tú của Đóa Lan hơi hơi nhíu lại, chần chờ một chút, nghĩ đến nơi mà nàng phải tìm được, xác thực cần người quen thuộc nơi đây, đang muốn gật đầu thì bỗng nhiên, hai mắt nàng mạnh mẽ co rút lại, thấy được ngọn núi thấp ở vị trí trung tâm của đám tu sĩ phía dưới.

Núi này khi nàng nhìn lần đầu tiên cũng không cảm thấy có gì thần kì, nhưng nhìn lại lần nữa lại có loại cảm giác sâu không lường được, trong phút chốc nhớ tới Yêu mà lúc nãy có nhìn thoáng qua .....

Cũng chính là tại lúc này, La Xung cũng theo ánh mắt Đóa Lan nhìn lại, đảo qua liền bỏ qua núi thấp kia, tầm mắt liền rơi vào trong đan đàm kia, vừa thấy xong, hai mắt y mạnh mẽ co rút lại, gương mặt dưới mặt nạ biến hóa, thân mình nhoáng lên một cái, chớp mắt xuyên qua mọi người bên dưới, trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh bờ đầm.

Cúi đầu, tay phải vươn ra, sau khi cảm thụ thì hai mắt mạnh mẽ sáng ngời.

- Cư nhiên lại là một đan dịch đầm xuất hiện tự nhiên, hơn nữa chất lượng có thể nói là thuộc hàng cao cấp!

La Xung cười ha ha, không để ý tu sĩ bốn phía một đám vẻ mặt phẫn nộ, tay phải vung lên, trong tay lập tức xuất hiện một cái bình ngọc, đang

muốn đem đan tuyền nơi đây toàn bộ hấp thu vào.

- Lại lấy đan Thạch nơi đây, đem đan đầm này dịch chuyển đi, đặt ở trong cung của ta!

La Xung nghĩ đến đây, lại càng đắc ý, y cảm thấy mình vận khí không tệ, lúc này đây cùng mỹ nhân đi ra ngoài, lại có loại thu hoạch này.

Mắt thấy bình thuốc phiêu ở giữa không trung, nước suối ồ ồ dựng lên, thẳng đến bình thuốc mà đi, hơn một trăm tu sĩ bốn phía, một đám càng thêm căm phẫn giận dữ, không biết ai là người đầu tiên đứng lên, rất nhanh, nơi đây hơn một trăm người toàn bộ đứng lên, ánh mắt lộ ra quang mang hung ác. Bản thân tu sĩ Mặc Thổ đều là hạng người hung tàn, không phục quản giáo, mặc dù là có chút kính sợ đối với Mặc Thổ cung, nhưng hôm nay đối mặt với việc căn cứ tu hành bị cướp đoạt này, bọn họ cho dù có kính sợ hơn nữa, cũng muốn điên cuồng.

Nhưng ngay khi những người này toàn bộ đứng lên, một tu sĩ mặt xanh Kết Đan trung kỳ giữa không trung hừ lạnh một tiếng, chỉ là một tiếng hừ lạnh, liền lập tức hóa thành thiên lôi cuồn cuộn, khoảnh khắc quét ngang mặt đất, khiến cho hơn một trăm tu sĩ này, toàn bộ sắc mặt tái nhợt, trong đó có không ít người trực tiếp phun ra máu tươi.

- Thật to gan, bản Đạo tử nhìn trúng đan đầm này vốn là vận mệnh của nó, càng là vận mệnh của các ngươi, nếu không phải là còn cần các ngươi đi giúp Đóa Lan tiên tử, chỉ bằng hành động của các ngươi lúc trước, dựa theo tính tình vốn có của bản Đạo tử thì toàn bộ đều đã bị tiêu diệt hết rồi!

La Xung cười lạnh, ngạo nghễ mở miệng.

- Thật là to gan quá đi mà, nhưng ta cảm thấy, còn chưa có to bằng tính tình của ngươi.

Ngay khi La Xung vừa dứt lời thì từ trong núi thấp bên cạnh y, đột nhiên có một thanh âm bình thản, chậm rãi truyền ra.

Thanh âm này xuất hiện đột ngột, trong nháy mắt truyền ra, lập tức làm cho La Xung chợt xoay người, hai mắt lộ ra một chút ngưng trọng, hai tu sĩ mặt xanh của Mặc Thổ giữa không trung kia chớp mắt liền xuất hiện ở hai bên La Xung, trong mắt hiện lên tinh mang. Lúc trước bọn họ cũng đã quét linh thức xem xét ngọn núi thấp này rồi, nhưng không hề phát hiện một thân ảnh nào, nay thanh âm này đột nhiên xuất hiện, ngay cả bọn họ cũng đều kinh hãi.

Theo thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, trong động phủ, hắn nâng tay phải lên, một chỉ hạ xuống mặt đất, lập tức mặt đất này vô thanh vô tức chấn động một cái. Ngay sau đó, lượng lớn yêu khí nháy mắt tràn ra ngập trời, yêu khí này cực kì nồng đậm, một tia từ trong mặt đất xuyên qua núi thấp mà chui ra, trực tiếp ngưng tụ lại trên đỉnh núi.

Khí tức này, người ngoài nhìn không thấy, đám người La Xung cũng nhìn không thấy, nhưng bọn họ lại ẩn ẩn cảm nhận được một cỗ uy áp cùng nguy hiểm. Duy chỉ có hai tu sĩ đến từ Tây Mạc kia, sắc mặt bọn họ giờ phút này bỗng nhiên đại biến, còn có chính là Đóa Lan, nàng nhìn thấy rõ ràng nhất, trong mắt của nàng, từ trên đỉnh núi thấp này có một lượng lớn khí tức ngưng tụ ra một thân ảnh mơ hồ.

Thân ảnh ấy, như khoác một thân hắc bào, nhìn không thấy dung nhan, nhưng hắn đứng ở trên đỉnh núi thấp này, tựa như cùng núi này hòa thành một thể, dường như núi chính là hắn, hắn chính là núi.

Loại cảm giác này, cùng với Yêu mà mới vừa rồi nàng cảm nhận được, giống nhau như đúc.

Giờ phút này Đóa Lan lại nhìn về bốn phía, phát hiện hơn một trăm tu sĩ ở đây, vẻ mặt cả đám đều lộ ra cung kính, mặc dù không có hướng núi thấp quỳ lạy, nhưng một màn này, làm cho Đóa Lan nghĩ tới từng bộ lạc

ở Tây Mạc.

Tộc nhân trong những bộ lạc kia, đúng là ngày đêm đều cúng bái cường giả đồ đằng của bộ lạc mình, do đó đã lấy được đồ đằng lực... Mà nơi đây, hiển nhiên là xuất hiện mô hình thu nhỏ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên, thân ảnh hắc sắc hình thành trên núi thấp, mạnh mẽ nhoáng lên một cái, mang theo yêu khí ngập trời, khoảnh khắc lao thẳng về hướng ba người La Xung. Ba người này tuy nói nhìn không thấy thân ảnh ấy, nhưng lại có thể cảm nhận được nguy cơ, giờ phút này bỗng nhiên lui về phía sau.

Nhưng bọn hắn lui ra phía sau, lại rõ ràng không nhanh bằng tốc độ của thân ảnh màu đen, chớp mắt liền va chạm với nhau, chính tại thời khắc này, sắc mặt Đóa Lan biến hóa, nàng không thể tùy ý để cho Đạo tử của Mặc Thổ cung tử vong ở trước mặt mình được, nếu như vậy, đối với uy tín của mình có chút ảnh hưởng. Nâng tay phải lên, chỉ xuống phía dưới, lập tức con bướm trên mi tâm nàng bay ra, bay thẳng về hướng ba người La Xung.

Cùng lúc đó, hai tu sĩ Tây Mạc kia cũng là gầm nhẹ một tiếng, một cái đồ đằng hóa thành cự hùng, rít gào tới gần, một cái hóa thành cự tượng, đánh sâu vào mà đến.

Trong nháy mắt, ảo ảnh do Mạnh Hạo dùng Phong Chính thuật hóa thành, chẳng khác gì là cùng sáu người này đồng thời nhất kích.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, thân ảnh yêu khí của Mạnh Hạo chấn động tán đi, La Xung phun ra máu tươi, còn hai tu sĩ mặt xanh kia thì sắc mặt nháy mắt tái nhợt, nhanh chóng kéo La Xung rút lui. Hai tu sĩ Tây Mạc nọ cũng gầm nhẹ, bị chấn lui mấy bước, về phần Đóa Lan thì sắc mắt thoáng đỏ bừng lên một chốc, rất nhanh liền khôi phục.

- Yêu chủ các hạ, hôm nay chúng ta...

Nàng hít sâu một cái, nội tâm hơi có yên tâm, đang muốn mở miệng giảng hòa thì bỗng nhiên, một tiếng hừ lạnh từ trong núi thấp truyền ra.

- Hóa thân này thật là có chút yếu đi.

Trong động phủ Mạnh Hạo nhẹ giọng mở miệng, trong khoảnh khắc hắc khí khuếch tán toàn thân, bao phủ thân thể, thân mình một cái chớp mắt hóa thành một đạo khói đen, trực tiếp chạy ra khỏi động phủ

Trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước người tu sĩ Tây Mạc có đồ đằng cự hùng, nâng lên tay phải có đeo bao tay mỏng như cánh ve, một quyền hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 492: Kỳ vật độ kiếp!

- Rầm!!!

Một quyền đánh xuống cái đồ đằng của tu sĩ Tây Mạc biến thành cự hùng kia, làm gã biến sắc. Đồ đằng của gã đầu tiên là kịch liệt chớp động, rồi trong nháy mắt liền vỡ tan, chia năm xẻ bảy. Khi tiếng nổ vang lên thì thân thể gã cũng thủng một lỗ, phun ra từng vòi máu lớn. Thân hình gã bị đẩy bay ra xa mấy trăm trượng, liên tục phun ra bảy tám ngụm máu tươi. Sau khi khó khăn lắm mới giữ được thân thể, gã lại phun thêm một ngụm máu lớn, sắc mặt trở nên tiều tụy, giống như máu toàn thân đã chảy hết vậy.

Mà dung nhan của gã cũng nhanh chóng trở nên già cả, vừa dừng lại thì gã cũng đã lộ ra bộ dáng từ trung niên thành lão già tang thương, một đầu tóc bạc, làn da tràn đầy nếp nhăn, hai mắt vô thần.

Khủng bố nhất là, ba cái đồ đằng trên người gã, ở trong một sát này đã bị mờ đi một cái, dần dần tiêu tán.

Mà trên cánh tay phải của Mạnh Hạo thì cũng xuất hiện một cái ảo ảnh cự hùng đang gào thét, thu nhỏ lại rất nhiều, giống như quấn quanh tay hắn vậy. Một màn này làm cho bốn phía chấn động.

Nhưng vẫn còn chưa kết thúc, hơi thở tiếp theo, Mạnh Hạo tiếp tục bước tới, liên tục đánh ra ba quyền.

Quyền thứ nhất, là đánh về tu sĩ Tây Mạc có đồ đằng hình cự tượng, làm cho y phun máu tươi, thân hình lập tức bị đánh lui ra xa, thân thể như muốn nổ tung. Y rên rỉ thở dốc, trực tiếp lùi lại hơn trăm trượng, mà cơ năng cũng già đi, sinh cơ giảm bớt, đồ đằng cũng tiêu thất mất một cái.

Mà quanh cánh tay phải của Mạnh Hạo, hư ảnh cự tượng cùng cự hùng vờn quanh, hóa thành quyền thứ hai, đánh lên ngực của tu sĩ mặt xanh. Trong nháy mắt, tiếng răng rắc truyền ra, tu sĩ mặt xanh này kêu lên thảm thiết, mặt nạ trên mặt cũng bị đánh nát, y phun máu vọt ra xa, thân hình già cả, tu vi gần như sụp đổ.

Quyền thứ ba thì đánh lên người tu sĩ mặt xanh cuối cùng, người này có tu vi hơi yếu một chút, chỉ mới bước vào Kết Đan trung kỳ mà thôi, Kết Đan trong cơ thể còn chưa ổn định. Một quyền của Mạnh Hạo đánh bay y ra ngoài hơn bảy trăm trượng, lực lượng khủng bố làm cho y cảm thấy da đầu tê dại không ngừng cuộn trào trong cơ thể, phá hủy tất cả. Hơn nữa phá hủy Kết Đan của y, thân thể y trực tiếp nổ tung, huyết nhục mơ hồ.

Những chuyện này xảy ra cực nhanh, phát sinh chỉ trong nháy mắt, hơi thở tiếp theo, Mạnh Hạo đã xuất hiện trước mặt La Xung, tay phải mang bao tay cánh ve, bóp cổ La Xung, nhấc gã lên cao.

La Xung dưới mặt nạ hoàng kim lộ ra ánh mắt hoảng sợ, thân hình run rẩy, hô hấp dồn dập. Nhưng gã cũng không dám giãy dụa, gã mãnh liệt cảm nhận được, người trước mắt này lộ ra sát cơ càng thêm nồng đậm, làm cho tâm thần y chấn động.

- Yêu chủ đại nhân nghe ta một lời!

Đóa Lan mang theo vẻ mặt trắng bệch, thấy sát cơ ngập trời của Mạnh Hạo, nàng lập tức gấp gáp mở miệng.

- Chúng ta không có ác ý, trước kia chỉ là hiểu lầm, mong Yêu chủ đại nhân tha thứ cho sự lỗ mãng của chúng ta. Không biết đây là lĩnh vực của ngài, mong Yêu chủ đại nhân hạ thủ lưu tình….

- Chúng ta nguyện ý vì hành vi lúc trước trả đại giá!

Đóa Lan yếu ớt nhìn Mạnh Hạo nói.

- Yêu chủ đại nhân, việc này… việc này chỉ là hiểu lầm, thật sự chỉ là hiểu lầm…

La Xung cũng gấp gáp nói, cảm giác đạp một chân vào bờ sinh tử này, gã đã từng cảm nhận được một lần khi gặp Phương Mộc ở Nam Vực, làm cho gã dù đã về cũng luôn gặp ác mộng.

Lúc này, là lần thứ hai!

Cảm giác lúc này, thậm chí còn mãnh liệt hơn lần trước, khiến cho tất cả cao ngạo của gã tan rã trong nháy mắt.

- Hiểu lầm?

Mạnh Hạo nói với giọng khàn khàn, như là cát đá mài vào nhau, tay trái hắn lấy từ trong ngực ra một viên đan dược, ném vào trong miệng La Xung. Sau đó hắn lại lấy thêm một viên nữa, bắn tới trước mặt Đóa Lan.

- Nuốt viên đan dược này, chuyện này có thể coi như là hiểu lầm!

Mạnh Hạo thản nhiên nói, ánh mắt La Xung lộ vẻ cảnh giác đặc biệt, tuy không biết đan dược kia là gì, nhưng gã cũng có thể tưởng tượng ra tác dụng của nó. Nhưng trong lòng gã cũng không phải là hoàn toàn không có biện pháp gì, gã nghĩ, chỉ cần về tới trong cung, tự nhiên sẽ có người có biện pháp hóa giải.

Đóa Lan lộ vẻ phân vân, có chút chần chừ, nàng có thể không để ý tới sống chết của La Xung, nhưng mà lúc này mà mình không nuốt đan dược này, e là lần mạo phạm này không thể trở nên hòa hoãn.

Nàng cắn răng cầm lấy đan dược, mạnh mẽ ném vào trong miệng, sau đó nàng nhìn về Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thả lỏng tay phải ra, vung tay áo, không để ý tới mấy người mà đi về phía núi thấp.

- Cút khỏi nơi đây, trong vòng ngàn dặm, kẻ nào bước vào, độc phát thân vong! Yêu đan mà lão phu luyện chế, đan tu trong thiên hạ không người nào có thể giải!

Mạnh Hạo giả trang bộ dạng một ông cụ, đi vào trong động phủ.

Đám người La Xung, Đóa Lan lộ ra sắc mặt khó xử, chần chừ một chút rồi cũng lùi ra sau, nhanh chóng rời đi.

Cho đến khi bay xa hơn hai trăm trượng, mọi người mới chậm rãi dừng lại, nhìn về phía động phủ của Mạnh Hạo.

- Đáng chết… Chờ ta trở lại cung, lập tức phái người tới giết hết!

La Xung sắc mặt khó coi, oán hận mắng.

- Việc này cứ để lão phu đi làm, ta cũng muốn nhìn, kẻ này có bao nhiêu cân lượng, lão phu….

Người nói chuyện là tu sĩ mặt nạ xanh già cả kia, lão nghiến răng nghiến lợi gằn từng tiếng. Nhưng khi lão vừa nói được từng đó chữ thì hư không bốn phía có một giọng nói như có như không truyền lại.

- Phong!

Một chữ, ngay khi vừa vang lên, lão tu sĩ mặt nạ xanh liền chấn động thân hình, đám người La Xung hoảng sợ nhìn lại, liền thấy thất khiếu của lão ta tràn ngập ra từng luồng hắc khí, thân hình lão cũng trào ra lượng lớn hắc khí. Nhất là ở trong mắt Đóa Lan, ở trên đỉnh đầu lão già này còn hiện ra một thân ảnh mơ hồ, chính là yêu thân do Mạnh Hạo dùng Phong

Chính thuật biến ảo ra.

Yêu thân mơ hồ, giờ phút này từ thiên linh của lão tu sĩ mặt nạ xanh trực tiếp chui vào trong cơ thể. Từng tiếng gào thét thê lương từ trong miệng lão phun ra, cùng lúc đó, lão giãy dụa, nhấc tay phải lên. Dưới ánh mắt hoảng sợ, chấn động của La Xung, gã tận mắt thấy, hai mắt của lão tu sĩ mặt xanh này lộ ra vẻ giãy dụa, nhưng tay phải thì vẫn đưa lên, rồi mạnh mẽ tự mình chụp xuống trán mình.

Bùm một tiếng, đầu lão nổ tung, cả người ngã nhoài xuống đất, tuyệt khí bỏ mình.

- Các ngươi tự giải quyết cho tốt!

Thanh âm của Mạnh Hạo lạnh nhạt truyền tới, dần dần biến mất, không gian tĩnh mịch một mảnh.

La Xung run rẩy không ngừng, trong nháy mắt cũng đã gạt bỏ mọi ý niệm trong đầu. Giờ phút này, suy nghĩ duy nhất của gã chính là, đời này tuyệt không bao giờ bước vào trong vòng ngàn dặm quanh đây.

Đóa Lan cũng thở dồn dập không ngừng, mắt phượng nhíu lại, nàng cũng đã từng gặp cái gọi là Yêu Chủ tại Tây Mạc mấy lần, nhưng nàng chưa từng gặp yêu nào quỷ dị như thế.

- Nếu nó hóa thành đồ đằng…

Đóa Lan đột ngột cực kỳ động tâm.

Bốn người trầm mặc, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 493: Kỳ vật độ kiếp! (2)

Ngoài động phủ, khi đám người La Xung rời đi, trong mắt hơn một trăm người nơi này liền lộ vẻ cuồng nhiệt. Tu hành gian nan như thế, tu sĩ rất sùng bái cường giả, Mạnh Hạo cường đại làm cho đám tu sĩ này chấn động tâm thần.

- Thấy được chưa, đây chính là tiên pháp Ngũ gia truyền lại, về sau các ngươi nên thành thật mà tu hành, dựa theo lời ta mà luyện tập. Không qua bao lâu, cũng sẽ lợi hại như vậy!

Chim anh vũ chớp mắt, lập tức bay lên, mở miệng nói.

Trong động phủ, Mạnh Hạo cúi đầu nhìn về tay phải của mình, trong mắt lộ ra chút u quang.

- Lực lượng của tay phải, phối hợp với tu vi của ta, lại thêm yêu khí phụ trợ, có thể tùy tiện giết Kết Đan trung kỳ. Nhưng nếu gặp phải Kết Đan hậu kỳ, chỉ có đội mặt nạ Huyết Tiên!

- Nhưng vô luận thế nào, ta với Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong đã ít có địch thủ trong Kết Đan cảnh. Một khi Hoàn Mỹ Kim Đan thành công, bước vào Kết Đan trung kỳ, lúc đó, tu sĩ có thể tranh cao thấp cùng ta đã cực ít!

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra tự tin mãnh liệt.

Đối với hắn mà nói, giữa Trúc Cơ cùng Kết Đan, chiến lực bản thân có chênh lệch rất lớn.

- Chỉ là tìm kiếm thảo dược cuối cùng thì không khó, nhưng thiên kiếp của Hoàn Mỹ Kim Đan lại là vấn đề lớn!

Mạnh Hạo nhíu mày, đây mới là điểm băn khoăn nhất của hắn. Thiên kiếp Trúc Cơ năm đó đã khủng bố như vậy rồi, nếu không có truyền thừa Huyết Tiên thế chỗ chống cự cho, Mạnh Hạo không có khả năng Hoàn Mỹ Trúc Cơ.

Trong lúc trầm ngâm, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên chớp lóe, linh thức tản ra, truyền ra một đạo ý niệm. Một lát sau, thanh âm vỗ cánh truyền tới, chim anh vũ với một thân tạp mao, lộ vẻ không kiên nhẫn từ bên ngoài bay vào.

- Ngươi muốn làm gì? Không biết Ngũ gia đang huấn luyện những tu sĩ bên ngoài kia sao? Không biết thời gian của Ngũ gia trân quý thế nào sao?

Chim anh vũ trừng mắt nhìn Mạnh Hạo.

- Làm thế nào để độ thiên kiếp!?

Mạnh Hạo trực tiếp hỏi.

- Thiên kiếp!?

Chim anh vũ sửng sốt, bay quanh Mạnh Hạo một vòng, nhìn tất cả vị trí trên thân thể hắn một vòng, chậc chậc vài tiếng, nó lắc đầu.

- Ai cũng không độ được, ngươi nhất định phải chết! Xem ra tiên điểu thượng cổ Ngũ gia lão nhân gia ta đây, hắn là nên tính toán tìm chủ nhân mới rầu!

Chim anh vũ cảm khái một câu, nó đang định xoay người bay đi, thì Mạnh Hạo vẻ mặt vẫn bình tĩnh, thản nhiên nói một câu.

- Ngay cả độ kiếp thế nào cũng không biết, rứa mà còn tự xưng là tiên

điểu thượng cổ!!!

Mạnh Hạo lộ ra biểu tình trào phúng nói.

Vẻ mặt trào phúng của hắn rơi vào trong mắt chim anh vũ, lập tức làm cho lông lá toàn thân nó dựng thẳng lên, nó điên cuồng nhìn chòng chọc vào Mạnh Hạo.

- Ta không biết!? Ngươi dám nói ta không biết!? Ta… ta mới không mắc mưu!

Chim anh vũ thở hồng hộc, đang muốn mở miệng thì nó lại lập tức thay đổi lời nói, cúi đầu làm ra bộ dáng nhẹ nhàng đắc thắng, đứng rỉa lông trên mình.

- Ta thấy ngươi chỉ là một chim anh vũ trụi lông mà thôi….

Mạnh Hạo thản nhiên đáp trả, trong lời nói càng thêm châm chọc hơn, hai mắt nhắm chặt, làm ra bộ dáng ta khinh thường nói chuyện cùng ngươi!

Chim anh vũ nhất thời nổi giận, trợn mắt hung hăng mổ mấy cái lông của mình, rống lớn.

- Ai nói ta không biết, thiên kiếp đó, người thường có thể vượt qua sao!? Ta biết một phương pháp có thể trì hoãn, áp chế thiên kiếp buông xuống. Nhưng đây là tiên thuật, ta cũng không biết!

- Té ra ngươi vẫn là không biết!

Mạnh Hạo lơ đãng nói.

- Thiên kiếp là cái rắm, năm đó lão tử dùng một hơi liền vượt qua rồi. Dù là hiện tại, đối kháng với thiên kiếp, ta cũng có hơn một vạn… không, là

hơn một trăm vạn loại phương pháp. Ta cho ngươi biết một loại phương pháp, đó là rễ của tử mẫu kỳ vật, rễ bất diệt thì lá không khô, lá không khô thì rễ bất diệt.

- Như vậy, chỉ cần ngươi bảo vệ cho rễ, dùng lá đối kháng thiên kiếp, vậy là có thể độ thiên kiếp!

- Nhưng loại kỳ vật này, đã ít nay lại càng ít, ít đến nỗi gần như đã diệt sạch rồi. Phải là người có cơ duyên lớn, đại tạo hóa, mới có thể gặp được. Nhìn tướng mạo của ngươi, ta liền biết ngươi tèo rồi, ngươi không phải là loại người này, ngươi nhất định phải chết!

Chim anh vũ tức giận nói.

Mạnh Hạo nghe tới đây, hai mắt chợt lóe, cẩn thận nhẩm lại lời của chim anh vũ, cảm thấy rất có đạo lý. Đồng thời, trong đầu hắn liên tục xoay chuyển, cố nhớ lại một kỳ vật trong Mặc Thổ này, hoàn toàn tương tự với lời của chim anh vũ!

- Rễ bất diệt, thì lá không khô, lá không khô thì rễ bất diệt…

Mạnh Hạo trầm tư, loại kỳ vật có quan hệ này, giống như mẫu tử, thiên địa hiếm thấy, cực kỳ thưa thớt.

Nhưng lúc này, trong đầu Mạnh Hạo hiện lên một câu nói khác, nghe được năm đó.

- Tằm bất tử thì tơ không không đứt, tơ không đứt thì tằm bất diệt!

Những lời này, chính là hình dung cách dùng Tất La Lôi Tang Đình diệp nuôi nấng, có thể có chút xác suất làm cho Tuyết Hàn lột xác thành thiên hạ kỳ trùng – Vô Mộc tằm!

- Ngoài loại tằm này ra, còn có một loại phương pháp, chỉ là đến nay vẫn

chưa thành thục..

Hai mắt Mạnh Hạo chớp lóe lên kỳ quang, hắn nghĩ tới Huyết Thân của mình.

Loại Huyết Thân này, tuy không nói bản tôn bất diệt thì bọn họ bất tử, nhưng bởi vì hạch tâm của bọn nó là miếng mỡ đông, cho nên, miếng mỡ đông kia không vỡ, vậy thì bọn nó cho dù có bị hủy diệt cũng có thể tái sinh. Nếu nói tái sinh vô hạn thì hơi khoa trương, nhưng muốn chân chính tử vong cũng không dễ dàng.

Chỉ là tu vi Huyết Thân còn kém nhiều so với bản tôn của Mạnh Hạo, dù khó bị phá hủy, nhưng nếu đối mặt với thiên kiếp, Mạnh Hạo không cần nghĩ cũng biết, Huyết Thân tất bại.

- Ngoài luyện chín đại huyết, nghịch chuyển dung nhập vào chính mình, tạo thành một hệ mạnh mẽ hơn cả chín đời kia, Huyết Linh như thế, mới có thể làm được “Ta bất diệt thì linh không tiêu tan!”.

Trong lúc Mạnh Hạo trầm tư thì chim anh vũ lộ vẻ mặt ngạo nghễ, khôi phục lại biểu tình khinh thường, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, cao ngạo nói.

- Đừng nghĩ nhiều, loại kỳ vật này, chỉ có người có đại tạo hóa, đại khí vận, đại cơ duyên mới có thể lấy được. Giống như Ngũ gia ta năm đó, mà cũng chỉ có ta như vậy mới đạt được thôi!

Mạnh Hạo không để ý tới chim anh vũ mà cúi đầu trầm tư. Trong đầu không ngừng suy nghĩ, theo cách nói về kỳ vật của chim anh vũ, như mở ra tất cả suy nghĩ cùng trí nhớ của Mạnh Hạo. Mấy ngày nay hắn suy nghĩ làm thế nào để độ kiếp, dù sao, nơi này không có truyền thừa Huyết Tiên, có thể nói lúc này chính là Mạnh Hạo tự mình đối mặt khảo nghiệm.

Bởi vì đã suy tư việc này từ lâu lắm rồi, cho nên khi chim anh vũ vừa nói ra lời, cũng giống như đốt lên suy nghĩ của Mạnh Hạo, toàn bộ ý niệm trong đầu đều bùng nổ về một phương hướng.

- Loại kỳ vật này, ta còn có một phương pháp, chính là mượn yêu khí trong thiên địa này, ngưng tụ ra yêu thân hư ảo. Loại hóa thân này cũng ẩn chứa ý thức của ta sau khi giết người, như vậy dùng nó để đối kháng thiên kiếp…

- Tiếc là hóa thân này vẫn còn quá yếu, nhưng đây cũng là một phương hướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 494: Này chưa thử qua!

Hai mắt Mạnh Hạo càng thêm sáng hơn, hắn chợt phát hiện, vậy mà mình lại có ba loại kỳ vật.

- Hơn nữa, ta còn có miếng mỡ đông!

Mạnh Hạo âm thầm liếc nhìn miếng mỡ đông một cái, miếng mỡ đông là thủ đoạn cuối cùng của hắn khi độ kiếp, hắn đã sớm chú ý tới chuyện nó có thể cắn nuốt lôi điện.

- Mà thôi, mà thôi!

Chim anh vũ liếc mắt nhìn Mạnh Hạo, lộ vẻ ta đây không gì không biết, thở dài.

- Phương pháp vừa rồi quả thật có chút khó khăn, phỏng chừng cả thiên hạ này cũng chỉ có Ngũ gia ta mới có thể làm được. Đối với người khác, đây chỉ là một giấc mộng dài…

- Ngũ gia ta tri thức uyên bác, là tiên điểu thượng cổ, không gì không biết… Ta liền nói cho ngươi biết một phương pháp nữa, phương pháp này không khó, đặc biệt đơn giản, nhưng cũng cần người có cơ duyên và tạo hóa nhất định mới có thể đoạt được.

- Phương pháp này rất đơn giản, ngươi cần một lôi hồn bên người, có lôi hồn, độ kiếp sẽ thoải mái hơn nhiều… Nhưng lôi hồn này cần phải tự mình bồi dưỡng, đầu tiên ngươi phải có một linh hồn của tu sĩ có tu vi cao thâm, sau đó chậm rãi dùng lôi đình thay đổi linh hồn thể của nó. Dần dần, lôi đình càng ngày càng nhiều, kéo dài như vậy, nếu hồn này bất diệt, vậy thì có thể miễn cưỡng dùng làm lôi hồn!

Chim anh vũ nói một hơi dài, sau đó nó nhoáng lên, nháy mắt liền bay ra khỏi động phủ, ra bên ngoài, tiếp tục truyền thụ “tiên thuật” cho đám tu sĩ ngoài kia, làm cho bọn họ chạy vòng xung quanh khu vực.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong động phủ, trong đầu hiện lên những lời của chim anh vũ về lôi hồn. Dần dần, vẻ mặt hắn có chút cổ quái, hắn cúi đầu vỗ lên túi trữ vật, mặt nạ màu máu liền xuất hiện trong tay. Hắn đưa linh thức dung nhập vào bên trong, liền thấy được Lão Tổ Lý gia, bởi vì sau khi chim anh vũ xuất hiện, đã bị miếng mỡ đông bỏ quên.

Lúc này, Lão Tổ Lý gia không còn vẻ uể oải, nhưng vẫn còn run run rẩy rẩy. Khi thấy Mạnh Hạo xuất hiện, thân hình lão lại càng run hơn, hiển nhiên lão đã sợ hãi cực điểm đối với miếng mỡ đông.

Mạnh Hạo nhìn Lão Tổ Lý gia một vòng, ánh mắt quét tới quét lui trên hồn thể này, hai mắt càng lúc càng sáng.

Ánh mắt sáng ngời này, làm cho Lão Tổ Lý gia run như cầy sấy.

- Ngươi… ngươi muốn làm gì!?

Lão Tổ Lý gia cảnh giác mở miệng, lão có dự cảm xấu, giống như chuyện gì rất thê thảm sắp xảy ra trên hồn thể đáng thương của mình. Lúc này lão đã sớm không còn cao ngạo từng có, bị miếng mỡ đông tra tấn, muốn chết cũng không được.

Mạnh Hạo không nói gì, lại liếc nhìn Lão Tổ Lý gia một vòng. Sau đó, linh thức của hắn vừa động, trong mặt nạ máu máu kia liền xuất hiện một tia điện, ầm ầm lao thẳng về phía Lão Tổ Lý gia, đánh thẳng lên hồn thể của Lão Tổ Lý gia.

- Khốn kiếp, ngươi muốn làm gì!

Lão Tổ Lý gia run rẩy toàn thân, hồn thể suýt bị tan mất.

Mạnh Hạo gật đầu, linh thức tản đi, không bao lâu, một đạo thiểm điện lại ầm ầm hạ xuống. Tiếng kêu thảm thiết của Lão Tổ Lý gia không ngừng vang lên.

Quá trình này kéo dài khoảng một canh giờ, khi thấy hồn thể của Lão Tổ Lý gia hơi mờ đi thì hắn mới rời đi.

- Đồ điên, kẻ này là đồ điên, còn cái miếng mỡ đông kia, đó là một ác mộng, một ngày nào đó, lão phu muốn báo thù!

Lão Tổ Lý gia nghiến răng mắng to, nói đi nói lại, lại cảm giác bản thân đúng là thật sự quá đáng thương, vừa nghĩ lão không khỏi thở dài.

Trong động phủ, Mạnh Hạo mở mắt.

- Lão Tổ Lý gia có tu vi không tầm thường, phù hợp trở thành lôi hồn. Vậy tiếp theo, phải dùng mọi phương pháp để lão chậm rãi thích ứng với lôi điện.

- Còn phải cần Vô Mộc tằm, nhưng mà trước tiên ta phải ra ngoài một chuyến, kiếm được loại dược thảo cuối cùng cho Hoàn Mỹ Kim Đan!

Sau khi hạ quyết tâm, Mạnh Hạo phóng linh thức ra ngoài, tìm kiếm Hoàng đại tiên, khắc ấn bộ dáng gốc thảo dược mà mình cần vào trong đầu Hoàng đại tiên.

Hoàng đại tiên đang đắc ý liếc nhìn chim anh vũ lượn vòng bên trên, bắt một đám người chạy nhanh bốn phía, bỗng nhiên thân hình y run lên, trong đầu vang lên thanh âm của Mạnh Hạo.

Sau nửa tháng, gốc thảo dược mà Mạnh Hạo cần kia đã được hơn một trăm tu sĩ nơi này tản ra lần lượt tìm hiểu, đã có được manh mối rồi. Khi manh mối kia được khắc vào trong ngọc giản, đưa tới trong tay Mạnh

Hạo, Mạnh Hạo cũng từ trong động phủ đứng dậy.

- Đông Lạc Thành, một trong chín thành của liên minh!

Ánh mắt Mạnh Hạo thu hồi khỏi ngọc giản, sau đó lấy ra bản đồ một nửa Mặc Thổ. Trong đó thành Đông Lạc kia cũng cách nơi này không xa.

Lúc này, đối với thực lực của Mặc Thổ, Mạnh Hạo đã từ miệng của trăm người bên ngoài kia mà biết được, ngoài Mặc Thổ cung, Cửu Minh thì còn lại đều là tán tu, lượng lớn tán tu này theo nhau tạo thành từng thế lực nhỏ, có mạnh có yếu, chia ra năm bè bảy mảng.

Trong đó, Cửu Minh là thành trì do chín gia tộc tu chân mạnh nhất Mặc Thổ diễn biến mà thành trì tu sĩ, là thế lực hình thành để cùng nhau đối phó với với Mặc Thổ cung. Chín đại gia tộc, cùng nhau đồng minh.

Mạnh Hạo cần chính là Linh Lan diệp, là một loại thảo dược cũng không phải hiếm có gì, tuy nói là không hiếm nhưng trong thế lực tán tu lại không có, chỉ có trong chín thành kia mới có thể kiếm được.

Mà thành Đông Lạc có tin tức truyền ra, mấy ngày nữa sẽ tổ chức đại hội đấu giá. Tại trong hội đấu giá này, sẽ có không ít bảo vật được bán ra, thậm chí còn có chút đan dược. Về phần dược thảo, Linh Lan diệp kia có thể trực tiếp ăn sống, không cần luyện hóa, dùng để chữa thương, vì vậy cũng có mua bán.

Mạnh Hạo vung tay áo, sau thời gian đắm chìm hơn một năm dài, bây giờ hắn mới ra khỏi động phủ, cả người hóa thành một cầu vồng, gầm thét mà đi.

Tóc của hắn nhờ nuốt Hỗn Nguyên Bổ Thiên Đan mà đã khôi phục màu đen, hai mắt thâm thúy, một thân áo bào xanh, khuôn mặt tuấn lãng, nhất là ở chỗ mi tâm có một ấn ký như lân phi lân, như vũ phi vũ kia, làm cho hắn thoạt nhìn liền biết không tầm thường rồi.

Mạnh Hạo ra ngoài, miếng mỡ đông cùng chim anh vũ tự nhiên cũng đi theo, đồng thời rời đi.

Giữa không trung, Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, gào thét mà đi, sau mấy ngày chim anh vũ cùng miếng mỡ đông đã cãi nhau không ngừng, thậm chí còn oánh nhau chí chóe, cuối cùng chim anh vũ mới ra đòn sát thủ, một câu “ngươi có muốn biết không!?” làm cho miếng mỡ đông không cam lòng, cũng phải biến thành cái chuông, buộc trên chân chim anh vũ.

Mà chim anh vũ thì đứng trên vai Mạnh Hạo, theo Mạnh Hạo đi về phía trước. Trên mặt nó dần dần lộ ra bộ dáng ngạo nghễ, duy ngã độc tôn của tiên điểu thượng cổ.

Mặt đất là một mảnh tối đen, trong bùn đất màu đen kia có một vài thực vật sinh trưởng, nhìn qua có loại cảm giác âm trầm. Trên đường đi, Mạnh Hạo không chút ngừng lại, dựa theo bản đồ trong tay mà bay về phía thành Đông Lạc.

Vài ngày sau, ở giờ khắc hoàng hôn, một tòa thành trì màu xanh xuất hiện trước tầm mắt của Mạnh Hạo. Tòa thành kia cũng không hùng tráng, cũng không có hình vuông như bình thường, mà nó giống như là một mảnh lá cây thả trên một mặt đất đen.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 495: Này chưa thử qua! (2)

Tường thành bốn phía là do thực vật sinh trưởng đan vào nhau mà thành, lộ ra một màu xanh biếc, làm cho tòa thành rất nổi bật trên mặt đất đen.

Trong thành cũng không thiếu đại thụ, mỗi một gốc đều tỏa ra lượng lớn cành lá, quấn thành một chỗ, hình thành một cái bình đài, làm cho tòa thành này như có hai tầng, một tầng tất nhiên là mặt đất, một tầng là giữa không trung.

Thậm chí còn có tầng thứ ba, đó chính là một gốc đại thụ ngay trung tâm thành, bện lại coi như tạo thành nội thành, thành trì tu sĩ kỳ dị này làm cho hai mắt Mạnh Hạo tỏa sáng.

Khi tiến tới gần, ngoài trừ ở cửa thành do bảy tám tấm lá cây thật lớn tạo thành có tu sĩ ra ra vào vào, trong thành cũng không thiếu tu sĩ.

Giữa không trung còn có một con phượng hoàng lớn vài chục trượng, toàn thân là bộ lông đỏ sậm, đang nằm sấp trên tán cây chính giữa nội thành, thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng cẩn thận nhìn lại, thì đó cũng không phải là phượng hoàng, chỉ là có bộ dáng tương tự, là một con khổng tước thuần sắc.

Nó thi thoảng lại ngẩng đầu, cao ngạo nhìn ra phía ngoài thành trì, dù không dao động tu vi tràn ra, nhưng Mạnh Hạo vừa nhìn thì hai mắt liền co rút lại. Hắn cảm nhận được, khí tức trên thân con khổng tước này có uy hiếp đối với mình.

Trong mắt khổng tước như không có người nào có thể lọt vào mắt nó, chỉ

khẽ liếc nhìn qua, mang theo vẻ mặt ngạo nghễ, cùng một chút khinh miệt.

- Em gái ngươi đó, dám trưng bộ mặt này trước mặt Ngũ gia ta!

Lúc này, chim anh vũ trên đầu vai Mạnh Hạo thì thầm mắng một câu.

Con khổng tước màu đỏ này, Mạnh Hạo đã biết được giới thiệu ở trong ngọc giản, là thánh thú của gia tộc trong thành Đông Lạc, nghe nói nó có điều kỳ dị mà người ngoài không biết, trong ngày thường ngày thể ngẫu nhiên bay ra, bay múa ở trong thành, người nào nhìn thấy đều gọi tuyệt mỹ.

Khi sắp tới cửa thành, Mạnh Hạo nhìn con khổng tước xinh đẹp kia ở xa xa kia, vốn chuẩn bị vào thành, nhưng nháy mắt, hắn liền nghe được tiếng thở dốc ồ ồ của chim anh vũ bên tai.

- Ồ!? Tới gần nhìn, vậy mà cũng rất phong tao.. thật giống chim tước màu đỏ, đúng là chưa từng thử qua a…

Mạnh Hạo còn chưa kịp phản ứng tới, còn chưa hiểu được hàm nghĩa của mấy câu này, chim anh vũ kia đã tiêu thất. Mạnh Hạo tận mắt thấy, giữa không trung sóng gợn quanh quẩn, một luồng tạp quang lao vào hư không, bay về phía khổng tước.

Một màn này quá đột ngột, Mạnh Hạo còn đang giật mình đứng tại chỗ, không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy giữa không trung xuất hiện một luồng tạp quang, dùng tốc độ cực nhanh, như một viên sao băng, bắn thẳng về phía khổng tước màu đỏ cao ngạo xinh đẹp kia.

Trong chùm tạp quang kia chính là chim anh vũ, thân hình nó như một cây tiêu thương, ngửa đầu, mắt tràn ngập hàn mang, thân hình co lại, như một mũi thương!

Hơn nữa, cũng không biết là Mạnh Hạo bị ảo giác hay không, nhưng hắn nhìn thấy sự kích động hưng phấn trong mắt nó, còn có chút chấp nhất cùng dâm đãng…

Tốc độ của nó cực nhanh, một hơi trước còn ở phía xa, nhưng chỉ một hơi sau đã xuất hiện bên người con khổng tước đỏ kia rồi.

Toàn bộ lông trên thân khổng tước đỏ kia đã mạnh mẽ dựng thẳng lên, cái đầu xinh đẹp cũng ngoảnh lại, lộ ra một cỗ uy nghiêm không thể xâm phạm. Đột nhiên, Mạnh Hạo mở to mắt, đầu ông lên một tiếng, hắn có dự cảm không ổn, trong chớp mắt, hắn nhìn thấy luồng tạp quang do chim anh vũ hóa thành, nháy mắt phóng thẳng tới mông con khổng tước màu đỏ kia…

Éc…

Tiếng chim kêu thê lương từ trong miệng con khổng tước đỏ luôn luôn tao nhã kia mãnh liệt truyền ra, thanh âm thê thảm, giống như là bị đau đớn khó có thể hình dung nổi bao trùm cả tâm hồn lẫn thân thể.

Toàn bộ lông trên thân đã dựng ngược lên, ánh mắt của nó vặn vẹo, vẻ cao ngạo kia đã hoàn toàn biến mất, mà sự xinh đẹp kia cũng bị thống khổ run rẩy mà mất đi. Thân thể khổng tước cũng run rẩy mãnh liệt, tiếng kêu thê lương thảm thiết của nó truyền khắp cả thành Đông Lạc, khiến cho rất nhiều tu sĩ Mặc Thổ ở nơi đây, đều kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía nó.

Bọn họ thấy, con khổng tước từ trước tới nay luôn tao nhã cao ngạo kia, lúc này thân thể lại không ngừng run rẩy, phát ra tiếng kêu thét thê lương. Thậm chí thân hình còn bay ra, ở giữa không trung dốc sức vặn vẹo vung vẩy, đôi cánh đập mạnh, như muốn hất đi vật gì trên thân.

Nhưng tất cả đều không hiệu quả, trong tiếng kêu thảm thiết, ánh mắt của khổng tước kia đều đỏ lên, toàn thân trong nháy mắt liền xuất hiện

biển lửa ngập trời. Trong biển lửa đó, tiếng kêu của nó càng thêm thê lương hơn, lông trên thân nổ tung, giống như lâm vào điên cuồng.

Trong thành trì, tất cả tu sĩ đều trợn mắt há mồm, không biết con khổng tước kia đã xảy ra chuyện gì. Nhưng bọn họ cảm nhận được, dường như nó đang phải chịu đựng một thống khổ nào đó, không cách nào hình dung nổi.

Gia tộc tu chân sau lưng thành Đông Lạc kia càng lo lắng hơn, rất nhiều tu sĩ Đông Lạc gia gấp gáp, mang theo lo lắng, từ trong thành bay ra, thẳng về phía khổng tước mà đi. Trong đám người này còn có một nữ tử trẻ tuổi, mang một thân váy dài màu xanh, dung nhan xinh đẹp, rung động lòng người. Lúc này, mắt phượng lo lắng, vẻ mặt không biết làm sao, còn có đau lòng, gấp gáp muốn tới gần khổng tước.

- Xích Tước, ngươi sao thế…

Thanh âm của nàng rất là êm tai, như là tiếng chuông ngân.

- Là Đông Lạc Linh tiên tử của Đông Lạc gia…

- Chính là tiên tử của Đông Lạc gia, nghe nói trong số các nữ tu của các gia tộc tu chân ở Mặc Thổ, dung mạo vị này đủ để xếp vào top ba - Đông Lạc Linh!

Tu sĩ trong thành, phàm là người thấy một màn như vậy, đều thấp giọng bàn luận. Mạnh Hạo thì đã sớm cúi đầu, nhanh chóng lẩn vào trong thành. Lúc này hắn đã kinh hãi không thôi, mang theo khuôn mặt tái mét, lẩn trong đám người, nhìn khổng tước bị bao trùm trong biển lửa giữa không trung, phát ra tiếng kêu thê lương.

- Con vẹt chết tiệt!

Mạnh Hạo cắn răng, nhưng trong lòng lại dâng lên cảm giác vô lực, hắn

đã sớm nên nghĩ đến đam mê của đối phương, trước kia ở trong gương đồng, không thể đi ra, còn phải nhờ Mạnh Hạo chủ động lôi ra. Nhưng hôm nay chim anh vũ đã thoát ly khỏi gương đồng, thấy được lông chim khổng tước xinh đẹp như thế, há có thể nhịn được.

- Ngàn vạn đừng để người khác biết ngươi là do ta mang tới…

Mạnh Hạo cau mày, đúng lúc này, con khổng tước trên kia bỗng nhiên lại kêu lên thảm thiết. Lúc này đây, mọi người đã thấy rõ một chùm tạp quang từ sau mông khổng tước nhanh chóng bay ra, không đợi mọi người nhìn thấy vật bên trong chùm tạp quang là gì, thì chùm tạp quang kia giống như dốc thêm mấy phần lực, lại bắn về phía khổng tước.

Vô luận khổng tước kia tránh né thế nào đều không thể tránh khỏi sự xâm nhập chùm tạp quang. Một màn này làm cho đám người xem trợn mắt há mồm, không gian hóa thành một mảnh tịch mịch.

Bọn họ rốt cục đã hiểu được, vì sao con khổng tước màu đỏ luôn luôn tao nhã kia, lại phát ra tiếng kêu thê thảm như vậy…

- Đây là…

- Đây là cái quái gì thế, lại dám… không thể hiểu nổi…

- Chùm tạp quang kia chui vào…. Trời ạ! Còn có loại pháp bảo này nữa sao!!! Đây là pháp bảo gì vậy, quá ác độc, quá ác độc rồi, thật quá sắc bén…

Mọi người bốn phía lập tức ồ lên, lộ vẻ không thể tin nổi, cũng có hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 496: Đông Lạc Linh phẫn nộ!

Trong đám người, Mạnh Hạo nghiến răng nghiến lợi, cảm giác mặt mình đã đỏ bừng bừng, lúc này hắn sợ người ta biết mình là kẻ mang cái thứ kia tới.

Tu sĩ gia tộc trong thành Đông Lạc đều tập trung trên không trung, muốn hỗ trợ khổng tước, còn có Đông Lạc Linh cũng mang theo lo lắng, nhưng sau khi bọn họ thấy được chùm tạp quang kia, thì tất cả đều ngơ ngẩn.

Khổng tước đỏ kia kêu rên, ánh mắt lộ vẻ ủy khuất, cũng có thống khổ, trực tiếp cắm đầu rơi xuống mặt đất, toàn thân run rẩy. Lúc này tu sĩ Đông Lạc gia mới kịp phản ứng, cả đám điên cuồng phóng tới, nhưng sau khi tới gần khổng tước thì lại không thấy gì. Chùm tạp quang thần bí kia đã sớm biến mất, chỉ lưu lại khổng tước mệt mỏi hấp hối trên mặt đất.

Đám tu sĩ Đông Lạc gia tộc đều lộ vẻ mặt cực kỳ khó coi, Đông Lạc Linh thì càng như muốn giết người. Ngay sau đó, toàn bộ thành trì liền bị phong tỏa giới nghiêm, lượng lớn tu sĩ Đông Lạc gia tộc như lang như hổ lao ra, mang theo sát khí cùng phẫn nộ, bắt đầu tìm kiếm chùm tạp quang kia.

Có thể tưởng tượng được, nếu bọn họ tìm được chùm tạp quang thần bí kia, tất sẽ dùng thủ đoạn, cực hình thảm thiết mà trừng phạt…

Về phần khổng tước màu đỏ kia thì đã được người trong gia tộc dùng tốc độ nhanh nhất mang đi chữa thương…

Mạnh Hạo mang theo vẻ mặt tức giận, theo đám người mà tản đi. Hắn

không biết chim anh vũ đã đi đâu, mà lúc này hắn cũng không có tâm tình để ý. Lúc này hắn càng sợ chim anh vũ kia đột nhiên xuất hiện trên vai mình, nếu vậy, Mạnh Hạo nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất mà trốn khỏi nơi này.

Hắn đột nhiên cảm giác được, vẫn là miếng mỡ đông biết điều hơn một chút….

Toàn bộ thành Đông Lạc, theo màn đêm buông xuống, không ngừng có tu sĩ tản ra, dần dần, trong thành đã không còn người nào không biết việc này. Nhất là trong đêm khuya, tu sĩ Đông Lạc gia không ngừng gào thét lui tới trong thành, không cần nói cũng biết, chuyện hôm nay đã cuốn lên lửa giận cỡ nào của gia tộc này rồi.

Trong phủ đệ gia tộc Đông Lạc gia, Đông Lạc Linh mang theo đôi mắt đẫm nước, trấn an khổng tước trong lúc ngủ vẫn còn run rẩy. Mỗi lần nhìn thấy bộ dạng như vậy của Xích Tước, sát cơ trong mắt Đông Lạc Linh càng thêm mãnh liệt hơn.

- Tìm được chùm tạp quang kia chưa, tìm được vật đó, ta muốn đem nó thiên đao vạn quả!

Đông Lạc Linh nghiến răng nghiến lợi nói.

Đêm khuya, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong phòng một tửu lâu, sắc mặt khó coi, lâu lâu lại thở dài thườn thượt. Hắn đang định nhắm mắt thì đột ngột mở bừng ra, hắn thấy chim anh vũ đột ngột xuất hiện trong phòng.

Vẫn là một thân tạp mao, cái chuông do miếng mỡ đông biến thành vẫn còn trên chân nó. Trong mắt nó, vẻ cuồng ngạo lộ ra, ẩn sâu trong đó còn có chút thỏa mãn cùng đắc ý.

- Khụ khụ, Ngũ gia ta về rồi!

Chim anh vũ nghênh ngang đứng trên bàn, hất cằm nhìn Mạnh Hạo.

- Thoải mái không?

Mạnh Hạo không lộ chút biểu cảm gì, thản nhiên nói.

- Rất thoải mái!

Chim anh vũ nghe vậy, lập tức hít sâu một cái, vẻ cuồng ngạo trong mắt tan đi, thay vào đó là vẻ mặt hồi tưởng.

- Loại chim tước thuần sắc này, Ngũ gia ta đã thử qua rất nhiều màu, dù là lão tổ của phượng hoàng đều bị lão tử năm đó thử qua rồi. Nhưng chỉ có màu đỏ là vẫn còn chưa được thử, quả thật không tệ, không tệ mà!

Chim anh vũ cảm khái than.

- Ngươi có biết không, một khi bị phát hiện, chúng ta phiền toái lớn rồi!

Mạnh Hạo thản nhiên nói tiếp.

- Sợ cái gì, tin Ngũ gia, được bất tử. Ngũ gia vừa ra, ai dám tranh phong. Nếu bọn chúng dám chọc ta, ta liền giết sạch! Cũng đối phó với bọn chúng như con chim tước kia vậy!

Chim anh vũ ngạo nghễ ngẩng đầu, khí thế duy ngã độc tôn lại lộ ra.

- Không phải ta nói ngươi làm sai, làm chim phải có khí thế, làm người cũng phải có khí thế! Khí thế kia rất là quan trọng, ta có nghĩa vụ giúp ngươi, đến đây, cùng ta hô lớn…

- Ngươi không có đạo đức, ngươi quá tà ác, độ hóa ngươi cùng con chim vô cùng tà ác này, là sứ mệnh cả đời của ta!

Cái chuông trên chân chim anh vũ, lộ ra gương mặt của miếng mỡ đông, nghiêm túc nói.

- Ngươi câm mồm, em gái ngươi đó, lần sau có chuyện tốt như vậy sẽ không mang theo ngươi nữa! Năm đó, con Tinh Không Viên Hầu kia, mang người theo không!? Còn có con hỏa phượng hoàng kia, có mang theo ngươi không!?

- Còn có con cá bự lông dài trong Tinh Hải kia, còn con hổ bự trên núi thứ tám, còn có đại kim long kia, ngươi quên hết rồi à!

Chim anh vũ cúi đầu, nhìn miếng mỡ đông khinh thường mắng.

- Éc… Lão phu là bị ép!

Miếng mỡ đông chần chừ một chút, rồi cắn răng nói.

Mạnh Hạo trầm mặc ở một bên, hắn vốn còn muốn nói chút gì về chuyện hôm nay. Nhưng lúc này nghe được “chiến tích” năm đó của chim anh vũ kia, hắn bỗng nhiên không còn lời nào để nói rồi. Thở dài, hắn lắc đầu, không quan tâm nữa, chỉ nhắm mắt đả tọa.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, gia tộc Đông Lạc dùng toàn bộ lực lượng, còn vận dụng thêm cả chí bảo trong tộc, triển khai thần thức tìm kiếm mỗi một góc trong thành, nhưng vẫn mãi không thu hoạch được gì. Đợt điều tra này, kéo dài tới ba ngày mới dần tiêu tán.

Trong ba ngày này, Mạnh Hạo ra ngoài hai lần, mỗi lần đều có chim anh vũ đứng trên vai hắn, còn cao ngạo ngẩng đầu theo Mạnh Hạo quan sát toàn thành. Thậm chí còn có mấy lần đi qua đám tộc nhân của Đông Lạc gia, nhưng tất cả đều không ai hoài nghi tới chim anh vũ nhìn có chút xấu xí này.

- Không cần lo lắng, loại chuyện này, Ngũ gia ta đã làm nhiều rồi, cho tới bây giờ đều chưa bị bắt lần nào. Hôm nay, trên giang hồ tràn ngập truyền thuyết về Ngũ gia, nhưng không ai biết được bộ dạng chân chính của Ngũ gia ta!

Chim anh vũ ngạo nghễ mở miệng.

Mạnh Hạo trầm mặc.

Hai lần ra ngoài, Mạnh Hạo tìm hiểu được, lần đấu giá này quả thật sẽ xuất hiện mấy loại dược thảo, trong đó có mười gốc Linh Lan diệp.

Về phần giá đấu giá, hắn cũng hỏi thăm rồi, thảo dược này, cách một vài năm lại có bán ra, ước chừng khoảng trên vạn linh thạch!

Trên người Mạnh Hạo không có nhiều linh thạch như thế, nhưng trong túi trữ vật Quý Hồng Đông, ngoài linh thạch cực phẩm thì còn chút linh thạch rải rác, số lượng khoảng hai vạn, dùng để phục chế đan dược thì không đủ, nhưng mua Linh Lan Diệp thì vẫn dư.

Cho đến hoàng hôn ngày thứ tư, Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi đả tọa mở mắt ra, hắn thở dài môt hơi, biết phiền toái tìm tới rồi. Việc lúc trước hắn cũng đã thấy được sơ hở, lúc này, hắn ngẩng đầu nhìn ra cửa phòng.

Không bao lâu, cửa phòng của hắn nổ tung, trực tiếp bị người bên ngoài đạp nát, hóa thành vô số mảnh vỡ cuốn thẳng vào trong.

Cửa phòng vừa bị đập nát, con vẹt chớp mắt, ồ một tiếng rồi biến mất tung mất tích, không biết tới nơi nào. Sắc mặt Mạnh Hạo rất là khó chịu, rõ ràng nó gây ra phiền toái, vậy mà lại bắt mình đi chùi đít. Việc này làm cho tâm tình Mạnh Hạo rất là ác cmn liệt.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn mang, hắn đương nhiên biết nơi này là

nơi cá lớn nuốt cá bé cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí nhiều người coi mấy chữ này là phép tắc sinh tồn tại Mặc Thổ này. Yếu đuối cùng lùi bước, sẽ đại biểu cho đối phương càng thêm mạnh mẽ ép tới, cuối cùng sẽ nghiền nát chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 497: Lập uy!

Tại Mặc Thổ, không có đạo lý, chỉ có mạnh yếu!

Cường giả, thậm chí có thể đoạt lấy một thành trì, nô dịch một gia tộc. Có thể làm bất kỳ chuyện gì mình muốn tại trong Mặc Thổ này, bởi vì nơi này sẽ không ai ra tay, trừ phi là xâm phạm vào lợi ích của bản thân bọn họ. Nếu không, dù là giết hại tu sĩ thì cũng không có người để ý tới.

Như là chín gia tộc tạo thành Cửu Minh, sống tại đây đã nhiều năm, không biết đã thay đổi nhiêu lần, một cái quật khởi, thì sẽ có một cái sụp đổ, cứ vậy cho đến bây giờ.

Cho nên, sau khi cửa phòng bị phá, hai thân ảnh liền như chớp bắn vào, hàn quang chớp lóe. Thẳng đến khi hai người đó sắp tới gần mình, Mạnh Hạo tuy hơi đuối lý, nhưng hắn hừ lạnh một cái, vẫn khoanh chân bất động, trong mắt đã lộ ra sát cơ. Hắn nâng tay phải, điểm ra một chỉ vào hư không!

Trong phút chốc, tiếng hét thảm vang lên, một thi thể bị cuốn ra, trực tiếp rơi rụng ngoài phòng. Cùng lúc đó, bốn ngón còn lại của tay phải Mạnh Hạo cũng chụp tới, trực tiếp bóp lấy cổ một tên tu sĩ áo đen.

Mặc cho tên tu sĩ này giãy dụa như thế nào, cũng không hề có tác dụng, tu vi của gã trong chớp mắt đó, đã bị linh lực của Mạnh Hạo, theo tay phải tràn vào trong cơ thể, trực tiếp phong tỏa, trấn áp.

Quyết đoán ra tay, không chút chần chừ, không thể lộ ra yếu đuối, đây chính là cơ sở sinh tồn tại Mặc Thổ.

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh ngẩng đầu, lãnh mắt nhìn bảy tám tên tu sĩ áo đen ở bên ngoài phòng. Lúc này, những người này đều lộ vẻ ngưng

trọng, không dám bước vào trong phòng nửa bước, cảnh giác nhìn Mạnh Hạo.

- Đông Lạc Linh, đây là đạo đãi khách của Đông Lạc gia tộc sao!? Nếu không cho ta một lời giả thích, ta liền bắt ngươi làm lô đỉnh!

Mạnh Hạo nhàn nhạt nói.

Ngoài cửa phòng, bảy tám tên tu sĩ trầm mặc, đúng lúc này, một nữ tử từ sau những người này bước tới. Cô gái mặc váy xanh, dung nhan xinh đẹp, làn da vô cùng mịn màng. Người này chính là Đông Lạc Linh, nàng nhíu đôi mi thanh tú, sau khi đi ra thì nhìn về phía Mạnh Hạo ở trong phòng.

- Nếu đã biết ta là ai, vậy thì lập tức thả người của ta ra, rồi mới nói tới chuyện hôm nay!

Đông Lạc Linh thản nhiên đáp trả, thanh âm dễ nghe, nhưng tràn ngập hàn ý. Tu vi của nàng không tầm thường, là Kết Đan sơ kỳ.

Mạnh Hạo nhếch miệng cười, dù nhìn như thư sinh nhưng nụ cười này của hắn làm cho người nơi này thấy có chút dữ tợn. Tay phải hắn niết mạnh, một tiếng nổ vang lên, tên tu sĩ bị hắn bóp cổ run rẩy, cổ của gã hoàn toàn bị bóp nát, tuyệt khí bỏ mình. Sau đó, Mạnh Hạo đứng lên, hóa thành tàn ảnh, bắn ra phía cửa.

Đông Lạc Linh cười châm chọc, đứng nguyên tại chỗ không hề động, ánh mắt nàng như nhìn một người chết. Bảy tám người bên cạnh nàng không chút do dự bước tới trước ngăn cản. Mà sau bảy tám người này còn có hai lão già tóc bạc, ánh mắt như điện, thân hình cao lớn, trên cánh tay còn lộ ra đồ đằng. Nhưng thoạt nhìn thì hai người này không giống tu sĩ Tây Mạc, cả hai đều không tầm thường, đều có tu vi Kết Đan trung kỳ. Cả hai đột ngột nhoáng lên, chặn trước người Đông Lạc Linh.

Tốc độ hai người cực nhanh, nhưng Mạnh Hạo còn nhanh hơn. Trong nháy mắt, Mạnh Hạo đã tới trước cửa phòng, không chút để ý tới bảy tám tên tu sĩ cản phía trước, hắn vung tay, một luồng cuồng phong từ trên người hắn phun trào, gió giật tạo thành cơn lốc, cuốn thẳng ra ngoài. Thân hình bảy tám tên tu sĩ kia liền chấn động mạnh, nhất tề phun máu tươi, cả đám gấp rút lui lại, lộ vẻ hoảng sợ nhìn hắn.

Một màn này làm cho Đông Lạc Linh biến sắc, hai mắt mạnh mẽ co lại. Hai tên lão già trước mặt nàng cũng lộ ra sắc mặt ngưng trọng.

Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như thường, đi từng bước tới trước mặt Đông Lạc Linh. Ánh mắt hai lão già lóe lên, nhất tề tiến tới, cả hai bấm tay niệm chú, tu vi liền bạo phát, còn có thuật pháp cuộn trào.

- Không có đan khí, chỉ là con kiến mà thôi!

Mạnh Hạo ngạo nghễ nói, đây là hắn cố ý làm thế, trong lúc mở miệng, hắn đồng thời đấm tới một quyền.

Rầm!!!

Một trong hai lão già biến sắc, thuật pháp huyễn hóa ra liền hỏng mất, thân hình bị một lực lượng cực lớn đánh trúng, lão phun ra máu tươi, đạp bộp bộp liên tục lui lại mấy bước.

Lão già còn lại cũng thay đổi sắc mặt, hai mắt co rút, gầm nhẹ một tiếng, đang muốn ra tay. Nhưng tốc độ tay trái của Mạnh Hạo cũng cực nhanh, nháy mắt đã điểm lên mi tâm người này. Một chỉ nhẹ nhàng này vừa đụng tới, yêu khí thiên địa bốn phía mà người ngoài không nhìn được, liền nhanh chóng ngưng tụ mà tới, chui vào trong cơ thể lão già này, khiến cho toàn bộ gân xanh của lão phồng lên, hai mắt lộ vẻ mờ mịt.

Hành động phát sinh đều chỉ trong nháy mắt, lúc này Mạnh Hạo đã thong dong đi tới trước mặt Đông Lạc Linh còn đang kinh hãi.

- Tại trong thành trì của gia tộc ta, nếu ngươi dám mạo phạm tới ta, ngươi chết chắc!

Đông Lạc Linh biết hôm nay mình đã làm chuyện lỗ mãng rồi, lúc này nàng mới biết chênh lệch hai bên quá lớn, chỉ có thể lớn tiếng đe dọa.

Mạnh Hạo ánh mắt lạnh lẽo nhìn Đông Lạc Linh, tay phải nâng lên, hắn đang định chụp tới thì đột nhiên chân mày hơi nhíu lại. Hắn đảo tay, ấn thẳng xuống mặt đất, toàn bộ tửu lâu chấn động nổ ùng ùng, từng luồng hơi thở vô hình nháy mắt bao trùm lấy Mạnh Hạo, cản trở một cây trường thương màu đen, từ hư không nơi xa gào thét mà tới.

Cây trường thương này lớn chừng cánh tay trẻ con, trên đó tràn ngập hoa văn phức tạp, lúc này đang mạnh mẽ đâm tới, như có thể đâm rách hư không, trực tiếp đụng phải lốc xoáy yêu khí bên ngoài thân Mạnh Hạo. Tiếng nổ vang quanh quẩn, trường thương chấn động vỡ nát, hóa thành đan khí màu xanh, phân tán bốn phía, nhưng mũi thương không tan đi, mà lại đâm thẳng vào trong lốc xoáy. Mạnh Hạo nâng tay, điểm một chỉ lên mũi thương.

Chớp mắt chạm nhau, mũi thương run rẩy, nổ bụp một tiếng, hóa thành đan khí mà tiêu tán.

Đông Lạc Linh thừa cơ hội này, thân mình nhanh chóng lui sau, trực tiếp thối lui ra khỏi bảy tám trượng, mắt thấy sắp lao ra ngoài rồi, Mạnh Hạo vọt lên, thản nhiên nói.

- Quay lại!

Một câu, hai chữ vừa ra thì Đông Lạc Linh lập tức biến sắc, khuôn mặt trắng bệch, nàng hoảng sợ phát hiện, thân hình mình lại không có cách nào nhúc nhích. Mà sau lưng nàng, lão già bị Mạnh Hạo điểm vào mi tâm lúc trước vẫn còn lộ vẻ mờ mịt, thất thần, giống như bị khống chế

hành vi, lão trói buộc lấy Đông Lạc Linh, nhanh chóng ôm nàng bay về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn về phía xa, lúc này là hoàng hôn, bốn phía không có bất kỳ tu sĩ nào, tửu lâu cũng như trống rỗng. Chỉ có một trung niên nam tử đứng trên một đỉnh phòng cách đó không xa, người này hơi gầy, có chút còng lưng, nhưng gã đứng đó, trong hai mắt ngưng trọng lộ ra tinh quang, cũng nhìn về Mạnh Hạo.

Ánh mắt hai người đụng chạm giữa không trung, linh thức vô hình cùng nhau phóng ra, triển khai áp chế linh thức, không có tiếng nổ vang quanh quẩn, thân thể Mạnh Hạo vẫn bất động, nhưng trung niên kia thì biến sắc, thân mình thối lui mấy bước, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 498: Lập uy! (2)

- Kết Đan trung kỳ tu ra đan khí, quả nhiên mạnh hơn hai con kiến kia một chút!

Mạnh Hạo hờ hững nói.

- Các hạ là ai!? Vì sao lại đối địch cùng Đông Lạc gia ta!

Nam tử trung niên hơi còng lưng kia càng thêm ngưng trọng, gã có chút không nhìn thấu tu vi của Mạnh Hạo, vì vậy mới trầm giọng hỏi.

- Việc này tại hạ cũng đang muốn hỏi đây, ta và Đông Lạc gia ngươi không thù không oán, vì sao lại tiến hành vây giết đối với ta!?

Mạnh Hạo bình tĩnh nói.

- Ngày đó, sau khi Xích Tước bị thương, người tiến vào thành chỉ có mười ba người, mười hai người khác đều đã kiểm tra kỹ rồi, chỉ còn một mình ngươi, cũng là người có hiềm nghi nhất!

Lúc này, Đông Lạc Linh bị bắt lại cắn chặt hai hàm răng ngà, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo nói. Ánh mắt nàng lộ ra hận ý, nhất là khi nghĩ tới Xích Tước hiện giờ còn không thể phi hành, luôn run rẩy trong mộng, nàng càng thêm hận ý đối với Mạnh Hạo.

- Vớ vẩn tột cùng, cố tình gây sự!

Mạnh Hạo trầm mặt, lạnh giọng nói. Hắn căn bản không giải thích gì, chỉ nói tám chữ, làm người ta cảm giác như rất đường đường chính chính.

Trung niên nam tử chần chừ một chút, trên mặt lộ ra nụ cười gượng gạo,

gã ôm quyền vái Mạnh Hạo.

- Chuyện này chỉ là hiểu lầm, là xá muội tự tiện điều tra, mong đạo hữu tha lỗi cho. Xích Tước kia là vật yêu thương nhất của xá muội, nó chịu đại biến như thế, chúng ta cũng rất tức giận, cho nên mới đắc tội ngài!

- Tại hạ Đông Lạc Hàn, mong đạo hữu cho tại hạ chút thể diện, được chứ!?

Trung niên nam tử thở dài, gượng gạo nói.

Mạnh Hạo lộ vẻ chần chờ, tay phải nâng lên, thân thể lão già đang trói buộc Đông Lạc Linh liền chấn động mạnh, thần sắc đã không còn mờ mịt, mà khôi phục vẻ thanh tỉnh. Nhưng rất nhanh, lão lại run rẩy, nhìn Mạnh Hạo nhìn như nhìn một con quỷ vậy.

Đông Lạc Linh liền nhoáng lên, hóa thành cầu vồng mà xuất hiện bên cạnh nam tử trung niên, hung tợn nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Tạ đạo hữu, vật này là lệnh bài của Đông Lạc gia ta, đạo hữu cầm lệnh bài này, trong lúc làm việc sẽ thuận tiện hơn!

Đông Lạc Hàn nâng tay, lấy ra một cái lệnh bài màu đen, vừa ném ra thì lơ lửng trước mặt Mạnh Hạo. Mạnh Hạo tiếp lấy, nhìn thoáng qua một chút. Mấy ngày nay hắn cũng đã hiểu đôi chút về nơi này, trong thành Đông Lạc có năm loại lệnh bài, màu đỏ là cao nhất, tiếp theo là màu đen, ba màu cuối là vàng, lam và trắng. Dựa theo màu sắc khác nhau của lệnh bài mà được hưởng thụ những đặc quyền khác nhau ở trong thành.

Tỷ như đấu giá hội mấy ngày sau, trong đó đã có quy định, phải có lệnh bài màu lam trở lên mới có thể tham dự.

Thấy Mạnh Hạo nhận lệnh bài, Đông Lạc Hàn ôm quyền, kéo Đông Lạc Linh còn đang cố chấp, mang theo đám tu sĩ còn lại rời di. Cho đến khi

rời khỏi nơi này, khuôn mặt xinh đẹp Đông Lạc Linh mới lộ vẻ tức giận.

- Tam ca, vì sao lại phải thỏa hiệp với người này, chúng ta đã tra xét mấy ngày rồi, trong mười ba người này, hắn là khả nghi nhất, huynh có nhìn bên cạnh hắn có con vẹt tạp mao kia không!

Đông Lạc Hàn còn chưa trả lời, một thanh âm uy nghiêm bỗng nhiên từ trong hư vô truyền lại.

- Là lão phu ra lệnh!

Ngay sau đó, từ trong hư vô xuất hiện một nam tử uy nghiêm, nam tử này thoạt nhìn giống như một trung niên, nhưng lại có cảm giác tang thương. Người này vừa bước ra, Đông Lạc Hàn cùng Đông Lạc Linh liền cúi đầu vái một cái.

- Bái kiến tộc trưởng!

- Mặc Thổ đại loạn bắt đầu nổi lên rồi, Cửu Minh tràn đầy nguy cơ, lúc này không nên trêu chọc cường địch thêm cho gia tộc. Người này nhìn như là Kết Đan sơ kỳ, nhưng vừa xuất thủ lại vô cùng tàn nhẫn, chém giết Kết Đan trung kỳ rất dễ dàng, giống tán tu mà lại không giống. Nếu là lúc bình thường thì không sao, nhưng lúc này phải cẩn thận.

- Mặc Thổ đại loạn!?

Đông Lạc Hàn sửng sốt, ngẩng đầu nhìn tộc trưởng.

Đông Lạc Linh cũng giật mình, trong trí nhớ của nàng, Mặc Thổ tuy là nơi cá lớn nuốt cá bé, nhìn như là không có quy tắc, nhưng trên thực tế, giữa Cửu Minh cùng Mặc Thổ cung đã tồn tại một chút cân bằng. Tại trong sự cần bằng này, nhìn bề ngoài thì Mặc Thổ chính là loạn, nhưng lực lượng căn bản lại không hỗn loạn như bên ngoài đồn đại.

- Bốn ngày trước, Thổ Mưu tiền bối, bị Sát Linh Lão Tổ Tây Mạc giết chết trong thành Thổ Tinh…

Tộc trưởng Đông Lạc gia trầm mặc nhìn ánh sao trên bầu trời, chậm rãi nói.

Lời của lão làm cho Đông Lạc Linh cùng Đông Lạc Hàn đều biến sắc, ngay cả đám tu sĩ bốn phía cũng lộ vẻ hoảng sợ cùng không thể tin tưởng.

- Thổ Mưu tiền bối là đại năng Trảm Linh… Lão nhân gia ông ta…

Đông Lạc Hàn thở mạnh, y biết rất rõ, chín gia tộc tạo thành Cửu Minh, dù thứ tự bên trong có thay đổi, cũng có nhà bị thay thế, nhưng có thể đối kháng được với Mặc Thổ cung, nguyên nhân chủ yếu chính là Cửu Minh có được bốn tòa núi lớn.

Bốn tòa núi lớn này, là bốn Lão Tổ Trảm Linh, gia tộc của bốn người này đương nhiên cũng đã trở thành minh chủ Cửu Minh. Có bốn vị Lão Tổ này, Cửu Minh mới có thể đối kháng với Mặc Thổ cung tới nay.

- Thổ Mưu tiền bối ngã xuống, Thổ Tinh tộc của ngài cũng bị Mặc Thổ cung xâm nhập, toàn bộ đều bị chém giết, sau đó đã đổi thành chủ!

Tộc trưởng Đông Lạc gia, vị trung niên nam tử kia chậm rãi nói tiếp.

- Mặc Thổ cung.. Tây Mạc..

Đông Lạc Hàn hít sâu một hơi, trầm mặc không nói, lúc này tâm thần y đã bị chấn động mãnh liệt, đã sớm quên đi chuyện Xích Tước bị thương rồi.

- Việc này phải giấu kín…

Đông Lạc Linh bỗng nhiên nói, ánh mắt quét về phía đám tu sĩ bốn phía.

- Việc đó thì không cần, không được bao lâu chuyện này sẽ truyền khắp Mặc Thổ rồi, dù Cửu Minh phong tỏa thì Mặc Thổ cung cũng sẽ truyền ra.

Tộc trưởng Đông Lạc gia lắc đầu, mở miệng nói, vẻ mặt mỏi mệt, cũng có sầu lo.

Đông Lạc Linh đang muốn nói gì, nhưng Xích Tước ở giữa tầng không trung của Đông Lạc gia kia, bỗng nhiên phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, tiếng kêu cực kỳ đau đớn, giống như nó đang phải thừa nhận thống khổ cực lớn, không cách nào hình dung.

Đông Lạc Linh biến sắc, mà Đông Lạc Hàn bên cạnh cũng sững sờ, đám tu sĩ gia tộc bốn phía mạnh mẽ ngẩng đầu.

Lúc này, Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi tại trong một gian phòng khác. Khi đám người Đông Lạc gia rời đi, người trong tửu điếm này cũng lục tục trở lại, tất cả đều lộ vẻ kiêng kỵ mà nhìn về phía phòng của Mạnh Hạo. Ông chủ của tửu lâu lại cẩn thận hầu hạ, thay đổi cho Mạnh Hạo một gian phòng mới, còn đưa thêm một khoản linh thạch, xong xuôi mới dám cáo lui.

- Vốn tưởng sẽ đánh một trận lớn rồi rời đi, thay đổi một thân phận mới rồi quay lại, không nghĩ tới Đông Lạc gia lại lui binh!

Mạnh Hạo cúi đầu, lộ vẻ nghi hoặc nhìn lệnh bài màu đen trong tay.

- Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì mà ta không biết?

Mạnh Hạo trầm ngâm, chợt hắn nghe tiếng kêu thê lương từ bên ngoài truyền vào. Hắn đứng dậy, trực tiếp đi tới cửa sổ, sau khi mở ra, nhìn về phía bầu trời, trên mặt hắn lập tức lộ ra biểu tình cổ quái.

Lúc này, lại thêm một tiếng kêu thê lương vang dội truyền ra, tiếng kêu này so với tiếng kêu lúc trước, thì không phải cùng một con xích tước. Trong khi sắc mặt mọi người còn đang kinh hoảng, tiếng kêu thảm thiết thứ ba lại truyền khắp bát phương.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 499: Ngũ gia phát uy!

Cùng lúc đó, ba thân ảnh như lửa, trong nháy mắt từ trong tầng thứ hai của Đông Lạc gia bay ra. Đó là ba con xích tước, lớn thì khoảng hơn mười trượng, nhỏ nhất cũng là mười trượng tròn. Lúc này, chúng nó đều cất tiếng kêu thê lương, làm cho người nghe cũng cảm giác được sự thống khổ mà chúng phải chịu.

Sau một lúc, một tiếng nổ vang lên, trên tầng thứ hai của một gốc đại thụ, không biết nguyên nhân gì mà như có một lực lượng lớn xuyên qua, hơn nữa không phải chỉ xuyên qua một lần, mà là liên tục cắt qua mấy mươi lần, nhanh chóng tạo thành một chữ.

- Ngũ!!!

Giữa không trung, bộp một tiếng, một luồng tạp quang lóe lên, hiển lộ ra một thân ảnh cao lớn, thân ảnh này có khuôn mặt mơ hồ, không thể thấy rõ. Nhưng lại có một cỗ hơi thở duy ngã độc tôn khuếch tán ra, thân ảnh này đứng giữa không trung, ngạo nghễ nhìn xuống mặt đất.

Xung quanh thân ảnh này, ba con xích tước kia run rẩy, tại dưới chân, chữ NGŨ trên gốc cây cực kỳ rõ ràng.

- Các ngươi nghe kỹ cho Ngũ gia, Ngũ gia sinh là đã là thiên địa chí tôn, ta làm cho chúng sinh có quần áo, thì chúng sinh có quần áo, ta cho muông thú có lông thì có loại nào dám không có lông.

Thanh âm truyền ra, đám người Đông Lạc Linh phẫn nộ tới cực điểm, đúng lúc này, tiếng gầm giận dữ từ trong Đông Lạc gia truyền ra, một lão già nửa đầu tóc hồng đột ngột lao ra. Khí thế Nguyên Anh bắn thẳng về phía thân ảnh do chim anh vũ cùng miếng mỡ đông hóa thành kia.

- Dám hủy tổ ốc của Đông Lạc gia ta, đứng lại cho ta!

- Lão bất tử, Ngũ gia giết chết ngươi!

Đại hán do chim anh vũ hóa thành cất tiếng, thân hình nhoáng lên, mạnh mẽ bắn về phía lão già. Trên người nó còn thật sự lộ ra một cỗ hung tàn bá đạo, giống như cảm tử quân vậy, khí thế như là duy ngã độc tôn trong trời đất.

Khí thế kia ở trên người nó nồng đậm cực kỳ, giống như thiên hạ không có động nào mà Ngũ gia ta không thể chui qua được!

Khí thế ngập trời, chim anh vũ biến thành đại hán nháy mắt đã xuất hiện bên người lão già Nguyên Anh, tốc độ cực nhanh, làm cho lão tu sĩ Nguyên Anh kia sửng sốt, cả hai liền đụng vào nhau rồi.

Tiếng nổ ùng ùng truyền ra, lão già Nguyên Anh biến sắc, trán chảy đầy mồ hôi lạnh, nháy mắt vừa rồi, đối phương đấm thẳng về phía dưới rốn của lão, nếu không phải lão né nhanh thì giờ này, sợ là …

Vừa nghĩ tới đó, lão già Nguyên Anh cảm giác toàn thân lạnh lẽo…

Đại hán do chim anh vũ biến thành đã ở một phương khác, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào bén nhọn.

- Ngươi thật là tà ác, làm vậy thật sự là không đạo đức a, thật sự là không có đạo đức, ngươi không nên…

- Em gái ngươi, câm miệng cho Ngũ gia, ta muốn giết lão…

Đại hán tức giận tái mặt, chợt xoay người, nhìn chằm chằm vào lão già Nguyên Anh, phát cuồng hét lớn một tiếng, mạnh mẽ lao tới.

Lão già Nguyên Anh kia cảm giác da đầu run lên, lần đầu tiên xuất hiện

sự kiêng kỵ. Thấy tên đại hán quỷ dị kia mạnh mẽ vọt tới, đúng lúc này, tiếng hừ lạnh từ trong Đông Lạc gia truyền ra, ba đạo cầu vồng gào thét mà tới, cả ba đều có tu vi Nguyên Anh, trong đó còn có một người là Nguyên Anh hậu kỳ.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, đại hán do chim anh vũ biến thành rút lui, ánh mắt nó cũng đã tái thêm rồi, cả người run run, rống giận.

- Ta muốn chơi chết các ngươi! Muốn chơi chết các ngươi….

- Đừng kích động, đừng manh động…

Thanh âm của miếng mỡ đông nhanh chóng truyền ra.

- Tu La Hỏa!

Thân thể đại hán do chim anh vũ biến thành bắn thẳng lên trời cao, tiếng nói vừa ra, xung quanh nó lập tức có hỏa diễm màu đen bốc lên.

- Thiên Hành Sát!

Nó lại mở miệng, hỏa diễm nhất thời bùng lên ngập trời, sắc lửa lan tràn, đại hán mạnh mẽ cúi đầu, thân hình run run, tay phải nâng lên, cũng không biết lấy từ đâu ra một miếng vải đen, buộc lên đầu mình, bịt kín một mắt. Sau khi tạo hình thành bộ dáng đặc biệt này, nó như phát cuồng mà đâm thẳng xuống mặt đất.

Tốc độ của nó cực nhanh, toàn thân lại có lượng lớn hắc vụ khuếch tán ra, ngoài hắc vụ là lửa, mơ hồ có thể thấy được, trong đó có con quạ đen một mắt lớn chừng trăm trượng, nháy mắt lộ ra ảo ảnh, mang theo khí thế kinh thiên động địa, điên cuồng phóng thẳng về phía bốn tu sĩ Nguyên Anh kia.

Một màn này làm cho toàn bộ người xem đều hoảng sợ, mà Mạnh Hạo

cũng trợn to mắt.

Bốn lão già Nguyên Anh kia lại càng biến sắc, cùng nhau bấm tay niệm chú, nhất tề chỉ lên trời cao. Tiếng nổ vang kinh thiên động địa, hỏa diễm kia mạnh mẽ rơi xuống đất, tại trong tiếng nổ, bốn tu sĩ Nguyên Anh thay đổi sắc mặt liên tục, cả bốn đều thối lui, mặt đất chấn động, tiếng nổ vang trời, một cái hố cực sâu trực tiếp xuất hiện trên mặt đất.

Cái hố này nằm tại trung tâm thành trì, làm cho thành trì được tạo thành từ lượng lớn thực vật như lung lay sắp đổ, toàn bộ tầng thứ hai bị phá hủy nghiêm trọng, mặt đất chấn động không ngừng. Tu sĩ trong thành đều bay lên, một đám sợ hãi đến tái mặt.

Trong hố sâu, không có vật gì, con quạ màu đen kia đã sớm biến mất tăm mất tích.

Chỉ có một tràng thanh âm kiêu ngạo vẫn quanh quẩn trong thiên địa yên tĩnh.

- Tin Ngũ gia được bất tử, Ngũ gia vừa ra, ai dám tranh phong!

Bốn phía tĩnh mịch, chỉ có thanh âm đó quanh quẩn, Đông Lạc Linh lộ vẻ hoảng sợ, Đông Lạc Hàn bên cạnh thì co quắp, tộc trưởng Đông Lạc gia ngưng trọng, thân hình nhoáng lên, bay thẳng về phía hố sâu. Trước khi đi, gã nghiêm túc nói.

- Nhớ kỹ, vị tu sĩ kia, các ngươi không được trêu chọc, nhân vật như vậy, người giúp đỡ bên cạnh tất nhiên không ít, lúc này là giai đoạn mấu chốt, chỉ có thể kết giao, không thể đối địch….

Mặt đất chấn động thật lâu mới biến mất, Mạnh Hạo đứng trong phòng, vẻ mặt cổ quái. Sau khi thấy một màn này, hắn đột nhiên cảm giác được, chim anh vũ kia đáng yêu thôi rồi.

Đúng lúc này, ở trong phòng hắn đột ngột lóe lên một chùm tạp quang, chim anh vũ vẻ mặt uể oải xuất hiện, gục trên bàn, mắt liếc thấy Mạnh Hạo, mặc dù thở hồng hộc nhưng nó vẫn lộ vẻ cuồng ngạo như trước, không chút thảy đổi.

- Em gái nó chứ, nếu không phải Ngũ gia vừa thức tỉnh, thực lực còn chưa đủ, đêm nay ta trực tiếp chơi cả thành luôn rồi, để chúng biết sự lợi hại của Ngũ gia ta!

- Về phần tiểu tử ngươi, có thể tận tình mà sùng bái Ngũ gia, đến đến đến… Cùng hô… Tin…

Mạnh Hạo xoay người, không để ý tới chim anh vũ mà nhìn ra bên ngoài phòng, ánh mắt lộ ra vẻ cảnh giác. Tay phải nâng lên, Như Ý Ấn ở trong tay hắn đã có thể tùy thời sử dụng.

- Tiếc là vẫn mãi không thể câu thông với lực của Côn Bằng, nếu không, dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng không có tốc độ nhanh bằng Côn Bằng!

Mạnh Hạo vẫn luôn chú ý tới phương hướng Đông Lạc gia.

Nhưng theo thời gian trôi qua, chuyện này lại quỷ dị trở lại bình thường, không có người nào tới gây phiền toái. Đông Lạc gia cũng không biểu hiện tức giận kinh thiên gì, tất cả đều phong khinh vân đạm.

Nhưng càng như vậy, Mạnh Hạo càng thêm bất an, hắn không phải bất an vì Đông Lạc gia, mà hắn đoán được, chắc chắn đã xảy ra đại sự kinh thiên gì rồi.

Nếu không, Đông Lạc gia sẽ không như vậy.

Việc này, sau ba ngày hắn cũng biết được. Một thành trong Cửu Minh đổi chủ, Lão Tổ Trảm Linh ngã xuống, Tây Mạc nhập chủ Mặc Thổ cung, ra sức cắn nuốt toàn bộ Mặc Thổ.

Tin tức này, sau mấy ngày đã nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Mặc Thổ, gần như không người không biết, không người không hiểu…

Cho đến ngày mở ra đấu giá hội, Mạnh Hạo bước ra khỏi phòng, bên ngoài đã bốc lên gió lạnh, bầu trời một mảnh mây đen, giông tố tầm tã.

- Mặc Thổ sắp đại loạn rồi.

Mạnh Hạo nhẹ giọng tự nói, tóc bị gió cuốn lên, nhìn cảnh tượng ở ngã tư đường, tu sĩ vội vàng lui tới, trong trầm mặc, tất cả đều tập trung về phòng đấu giá.

Chim anh vũ đứng trên vai Mạnh Hạo, ngạo nghễ nhìn bốn phía, bộ dạng như là sớm muộn gì ta cũng chơi hết toàn bộ nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 500: Gả cho ai cũng không lấy ngươi!

Hố sâu ở trung tâm Đông Lạc thành sớm đã bị lượng lớn thực vật lấp đầy, ngay cả tầng thứ hai vốn bị hủy nay cũng đã khôi phục như thường. Duy chỉ có chữ NGŨ trên gốc đại thụ kia, mặc cho gia tộc Đông Lạc dùng phương pháp gì cũng không thể che dấu, chỉ có thể mặc nó hiện hiển rõ ở nơi đó.

Mà phòng đấu giá này, cách gốc cây đại thụ kia không xa, giờ phút này Mạnh Hạo đến gần phòng đấu giá, thì chỉ cần liếc mắt, cũng nhìn thấy được gốc cây đại thụ ấy. Chim anh vũ ở trên vai Mạnh Hạo, sau khi hé mắt nhìn gốc cây đại thụ, thì hiện lên biểu tình cực kỳ cuồng vọng, hất hàm lên, vẻ mặt khinh thường.

Phòng đấu giá không lớn, không thể bằng Tử Vận Tông, chứa được mấy vạn người năm đó. Người tham dự đấu giá hội nơi đây cũng chỉ hơn một trăm, phân tán ở bốn phía xung quanh, đang châu đầu ghé tai vào với nhau, chừa lại một đài cao, ở giữa trung tâm phòng đấu giá.

Người có thể đi vào phòng đấu giá này, đều là những tu sĩ nhận được lệnh bài của gia tộc Đông Lạc. Sau khi Mạnh Hạo lấy ra lệnh bài màu đen của mình, lập tức làm cho tất cả mọi người trong phòng đấu giá này cực kỳ coi trọng hắn, tách ra một vị trí rộng rãi phía trước cho hắn.

Nếu không phải phòng đấu giá này không có gian phòng riêng, e là dùng lệnh bài màu đen, Mạnh Hạo nhất định chiếm được một gian.

Giờ phút này hắn ngồi tại vị trí đầu, vẻ mặt bình tĩnh, nhắm mắt dưỡng thần, chung quanh hắn không có quá nhiều người, thậm chí có thể nói, toàn bộ phòng đấu giá này cũng không có quá nhiều người. Điều này

trong đấu giá hội ở Đông Lạc thành, thực sự rất bất thường.

Hiển nhiên là những tin tức lưu truyền những ngày gần đây trong Mặc Thổ, đã khiến nhân tâm hoảng loạn, làm cho không ít tu sĩ rời khỏi thành trì. Lúc này, độ an toàn trong thành trì của Cửu Minh, chắc chắn chẳng bằng được động phủ ở bên ngoài.

Dù sao địch nhân của Mặc Thổ cung, không phải là tất cả tu sĩ Mặc Thổ, mà chỉ là mấy gia tộc trong Cửu Minh.

Mà dưới hoàn cảnh như vậy, còn có người lựa chọn tới phòng đấu giá này, Mạnh Hạo có thể khẳng định, phàm là người đã đến đây, đều rất tự tin vào bản thân. Hơn nữa một khi chiến loạn xảy ra, sợ là trong thời gian ngắn, không có khả năng tổ chức một hội đấu giá như thế này nữa. Cho nên lần này, phỏng chừng là một lần đấu giá hội cuối cùng, trước khi chiến tranh ở Đông Lạc thành chấm dứt.

- Hắn là đã tới….

Mạnh Hạo nhắm mắt thầm nghĩ trong lòng, giờ phút này còn cách thời gian bán đấu giá bắt đầu, khoảng một nén hương. Từ bốn phía dần dần không ngừng có người tiến tới, bên người Mạnh Hạo, cũng đi tới hai người tu sĩ, một nam một nữ.

Khi hai người này tới gần, thì cũng là lúc Mạnh Hạo mở mắt ra, hắn nhìn thấy Đông Lạc Hàn cùng với cô gái xinh đẹp Đông Lạc Linh kia. Đông Lạc Hàn mỉm cười, nhưng Đông Lạc Linh lại mang sắc mặt khó coi, bộ dạng có vẻ rất không cam lòng.

- Vậy mà có thể gặp được đạo hữu ở chỗ này, ngày đó từ biệt, còn không biết tục danh của đạo hữu. Chẳng hay có thể cho ta biết được hay không?

Đông Lạc Hàn mỉm cười, đi tới ngồi xuống bên cạnh Mạnh Hạo.

Đông Lạc Linh chần chờ một chút, rồi cũng ngồi xuống một bên khác cạnh Mạnh Hạo.

- Tại hạ họ Mạnh, chỉ là tán tu mà thôi.

Mạnh Hạo cười như không cười, liếc nhìn Đông Lạc Hàn một cái, thản nhiên mở miệng nói. Hắn kết luận nếu đối phương không tìm đến gây phiền toái cho mình, như vậy thì nhất định là có chuyện khác cần giúp đỡ, mà đưa thời gian cuối cùng đưa ra yêu cầu, có lẽ chính là trước hoặc sau đấu giá hội này.

Cho nên giờ phút này khi Đông Lạc Hàn xuất hiện, Mạnh Hạo không cảm thấy ngoài ý muốn, tất cả đã nằm trong sự dự liệu của hắn.

- Mạnh huynh làm gì phải khiêm tốn như vậy, dựa vào thực lực của Mạnh huynh, thì tán tu làm sao có thể so sánh được.

Đông Lạc Hàn khách khí cười một tiếng, ánh mắt giống như tùy ý nhìn lướt qua chim anh vũ tạp mao trên vai Mạnh Hạo, nét mặt hiện lên sự kiêng kỵ khó phát hiện.

Về phần Đông Lạc Linh, sau khi ngồi xuống, liền hung tợn nhìn chằm chằm vào chim anh vũ trên vai Mạnh Hạo, không chuyển mắt. Nếu ánh mắt có thể giết chết chim, như vậy nàng sớm đã giết chết chim anh vũ không biết bao nhiêu lần.

Mạnh Hạo cười cười, không nói gì, đối phương nếu đã không đề cập tới ý đồ đến đây, vậy thì hắn cũng vui vẻ mà giả vờ hồ đồ. Chỉ là Như Ý Ấn trong lòng bàn tay, mấy ngày nay, Mạnh Hạo thủy chung không có cất vào túi trữ vật, mà là cầm trong tay ngắm nghía.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, chim anh vũ trên vai Mạnh Hạo truyền ra một câu nói không kiên nhẫn.

- Em gái ngươi, ngươi có bệnh à, nhìn chằm chằm Ngũ gia ta làm gì thế?

Câu này vừa ra khỏi miệng nó, liền khiến cho Đông Lạc Linh trợn to mắt, trên mặt nhất thời nổi lên gân xanh, dung nhan xinh đẹp trong nháy mắt liền tím lại, trong khoảnh khắc liền bạo nộ, đứng bật dậy, bị chọc tức tới mức thân hình run rẩy.

Nàng lớn như vậy, nhưng từ trước tới nay, chưa bao giờ thấy một con chim anh vũ nào khiến cho người ta hận không thể nuốt sống được như vậy. Ngay sau đó, sự chán ghét của nàng đối với Mạnh Hạo càng tăng.

Đông Lạc Hàn cũng sửng sốt một chút, cười gượng đang muốn mở miệng nói cái gì đó, thì bỗng nhiên chim anh vũ hí mắt một cái, lại mở miệng nói.

- Cổ không có lông, Ngũ gia không thích, trên lưng cũng không có lông, Ngũ gia càng không thích, bộ ngực và mông có vẻ lớn, nhưng thoạt nhìn cũng không còn lông. Loại như ngươi, có cho không Ngũ gia, Ngũ gia cũng lười tiếp nhận.

Chim anh vũ ngạo nghễ mở miệng, bộ dạng như thể, cho dù ngươi có nhìn ta như thế nào, ta cũng sẽ không thích bộ dáng của ngươi.

Mạnh Hạo có chút nhức đầu, vội ho một tiếng.

Lời nói này, nhất thời làm cho Đông Lạc Linh có cảm giác đầu óc ong ong, ánh mắt lộ ra sự căm giận ngút trời, lại cũng không có cách nào nhịn xuống được, đang lúc muốn bộc phát, thì sắc mặt của Đông Lạc Hàn sa sầm xuống.

- Ngũ muội, ngồi xuống!

Đông Lạc Linh mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Đông Lạc Hàn, cắn chặt răng, tưởng tượng đến an nguy của gia tộc, lại nhìn vẻ mặt nghiêm

túc của Đông Lạc Hàn, nàng chỉ có thể mang theo sự ấm ức, mang theo sự phẫn nộ, lựa chọn ngồi xuống. Nàng đã hạ quyết tâm, nếu còn có lần nữa, bất luận là ai bảo mình đi theo đến gặp con chim anh vũ cùng với con người ghê tởm kia, nàng tuyệt đối sẽ không đồng ý.

- Làm cho Mạnh huynh chê cười rồi, tiểu muội tính cách bốc đồng, mong rằng Mạnh huynh bỏ qua cho, hôm nay mang nàng tới nơi này, vậy mà lại sinh chuyện, xin tạ lỗi với Mạnh huynh.

- Đông Lạc Thành đạo hữu khách khí rồi, chuyện ngày đó cũng là hiểu lầm, cũng đừng nhắc lại.

Mạnh Hạo mỉm cười, nhưng trong lòng lại cảnh giác. Lúc trước hắn đoán được gia tộc này sẽ tìm đến mình, đoán chừng là muốn trong đại loạn tập hợp tất cả lực lượng, mà dựa vào thực lực của mình, còn có biểu hiện của chim anh vũ, tất cả đều phù hợp với tư cách chiêu dụ của gia tộc này.

Nhưng nay Đông Lạc Hàn này lại mở miệng nói như vậy, khiến Mạnh Hạo lập tức phát hiện, tựa hồ toan tính của đối phương còn lớn hơn hắn dự liệu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 501

Nguồn không có chương này mời các bạn đọc chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 502: Đoạt!

Người chủ trì bán đấu giá thầm than một tiếng, trong dĩ vãng, những lần đấu giá hội ở Đông Lạc thành chưa bao giờ xảy ra loại chuyện này, cũng chỉ vì hiện nay đại loạn đột khởi, Cửu Minh muốn mời chào những thế lực khác ở Mặc Thổ cho nên với lần đấu giá hội này cũng không đặc biệt chú ý. Tất nhiên cũng vì lần đấu giá hội này không có vật gì đặc biệt quý trọng được bán ra.

Giờ phút này người phụ trách đang muốn giải quyết dứt khoát thì Mạnh Hạo thản nhiên truyền âm ra.

- Một vạn năm ngàn linh thạch.

Mạnh Hạo bình tĩnh mở miệng, thanh âm của hắn vừa dứt thì trong nháy mắt, bên trong phòng đấu giá lâm vào trạng thái yên tĩnh, từng ánh mắt nhìn thẳng vào Mạnh Hạo. Nhất là ba nhóm tu sĩ kia, ước chừng có hơn mười người, trong đó có ba vị là Kết Đan cảnh, còn lại cũng đều là Trúc Cơ cảnh, cả đám đều nhìn Mạnh Hạo với ánh mắt không tốt.

- Lấy ra một vạn năm ngàn linh thạch, ngươi có thể rời đi, việc này chúng ta sẽ không truy cứu ngươi.

Trong ba tu sĩ Kết Đan có một nam tử trung niên tu vi tương đương với Mạnh Hạo lãnh đạm mở miệng. Lúc trước gã đã thấy người Đông Lạc gia tộc nói chuyện với Mạnh Hạo, nếu không phải vì như thế, gã tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Mạnh Hạo như vậy, kết cục của người dám tranh đoạt với bọn họ cho tới bây giờ đều là tử vong.

Mạnh Hạo sau khi nghe được lời này, ngược lại là nở nụ cười.

- Một vạn sáu ngàn linh thạch.

Hắn lại nói một câu.

Một câu này vừa dứt, tu sĩ tham dự đấu giá ở bốn phía đều hít sâu một hơi, trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo đã mang theo sự ngạc nhiên. Nam tử trung niên vừa mở miệng lúc trước sắc mặt sa sầm xuống, trong mắt hiện lên một tia sát cơ.

- Không biết xấu hổ, hai vạn linh thạch!

- Hai vạn một ngàn linh thạch!

Mạnh Hạo không có nhiều linh thạch hơn nữa, đây đã là cực hạn của hắn, mua xong Lan Linh diệp, giờ phút này hắn chỉ còn có từng đó.

- Có ý tứ, tại Đông Lạc thành, ngoài Đông Lạc gia tộc ra lại còn có người dám tranh đoạt với tam đại tông bọn ta. Cán phiên này, lão phu ra giá năm vạn linh thạch.

Người nói chuyện là một lão giả ở bên cạnh nam tử trung niên, cũng là một trong ba tu sĩ Kết Đan cảnh, nhưng tu vi của lão là Kết Đan trung kỳ, tương tự với Đông Lạc Hàn.

Giờ phút này lão lạnh lẽo mở miệng, mang theo ánh mắt như nhìn người chết nhìn Mạnh Hạo.

- Năm vạn linh thạch!

Mạnh Hạo trầm mặc mấy hơi, lại ra giá, bốn phía trở nên cực kỳ yên tĩnh. Ngay cả người phụ trách phòng đấu giá cũng đều có chút hết hồn. Theo gã nhận thấy thì cán phiên này tối đa cũng chỉ có giá bốn vạn là cùng, năm vạn đã là giá trên trời.

Có lẽ ở Nam Vực có thể bán ra với giá cao hơn, nhưng nơi này là Mặc

Thổ, vả lại tác dụng của cán phiên này cũng không hoàn toàn giống như gã giới thiệu, trong đó tất nhiên đã khuyếch đại lên không ít.

Ánh mắt lão giả Kết Đan trung kỳ nhìn về phía Mạnh Hạo giờ phút này đã tràn ngập hàn ý, lúc này đừng nói là lão, cho dù là những người khác ở bốn phía, cũng đều cho rằng đây là có người đặc biệt nhắm vào Hán Thủy Tông - một trong tam đại thế lực phụ cận Đông Lạc thành.

- Có thể ra giá như vậy thì cần đem linh thạch xuất ra, nếu không, ngồi một chỗ nói lung tung thì lão phu cũng làm được.

Ánh mắt lão giả chợt lóe, hướng mắt nhìn người phụ trách phòng đấu giá. Người phụ trách chần chờ một chút rồi nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Vị đạo hữu này, dựa theo quy củ của phòng đấu giá, nếu người đấu giá trực tiếp tham dự cạnh tranh với ngươi có hoài nghi, thì cần ngươi xuất ra linh thạch để chứng minh ngươi thật sự có đủ khả năng. Kính xin không nên làm khó ta.

- Lệnh bài này có thể chiết khấu bao nhiêu linh thạch?

Mạnh Hạo nâng tay phải lên, lấy ra lệnh bài màu đen kia.

- Có thể chiết khấu mười vạn linh thạch.

Người phụ trách bán đấu giá vội mở miệng, nói xong lại nhìn về phía lão giả Kết Đan cảnh kia.

- Cán phiên này lão phu ra giá mười lăm vạn.

Lão giả Kết Đan cảnh thản nhiên nói, nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra nụ cười lạnh. Dựa vào thực lực của tam đại tông, nay lại được Đông Lạc gia tộc mời chào, hơn mười vạn linh thạch, lão chỉ cần nói một câu là có thể làm cho Đông Lạc gia xóa bỏ, tất nhiên sẽ không để ý. Ngược lại, đối

với người trước mặt mọi người, không nể mặt tu sĩ tam đại tông này, lão đã có sát tâm.

Mạnh Hạo trầm mặc, trong đáy lòng thở dài, hắn chỉ muốn mua cán phiên kia mà thôi, không làm bộ dạng muốn nhằm vào ai cả. Giờ phút này nhìn thấy người phụ trách bán đấu giá nhìn về phía mình, như muốn mở miệng quyết định quyền sở hữu của cán phiên.

- Cán phiên này thật sự rất trọng yếu?

Mạnh Hạo truyền âm cho chim anh vũ.

- Cực kỳ trọng yếu, nếu Ngũ gia không nhìn lầm, đây là cái phiên gì chứ, tên nào đem vật ấy luyện chế thành phiên thật sự là một tên ngu ngốc, bạc đãi trân bảo!

- Ngươi còn nhớ lúc trước ta từng nói với ngươi rằng bên ngoài tinh không có người vẽ ra một tấm phù văn, phù văn bị người quấy nhiễu thiêu đốt thành bụi rơi xuống Mặc Thổ này. Nhưng phù văn không hoàn toàn thành bụi, còn một số mảnh không bị thiêu đốt hoàn toàn, rơi xuống mặt đất.

- Trước mắt ngươi, cán phiên kia chính là một mảnh phù văn không bị thiêu đốt hoàn toàn như thế, sau khi ngươi có được, sẽ trợ giúp cho ngươi tìm hiểu phù văn tiên gia. Có thể nói có được vật ấy, chẳng khác nào ngươi tư cách tu thành phù văn!

- Không có tiền thì phải đoạt, ngươi còn do dự cái gì, không cần sợ, tin Ngũ gia, được bất tử, đoạt đi. Năm đó Ngũ gia chính là như vậy, đoạt, về phần phòng hộ trên bình đài kia Ngũ gia sẽ giúp ngươi phá vỡ!

Chim anh vũ càng nói càng kích động, giống như có thể xúi giục Mạnh Hạo chém giết tranh đoạt đối với nó mà nói là một việc cực kỳ hưng phấn.

- Cướp bóc là không có đạo đức, là tà ác, là không đúng, các ngươi làm như vậy cực kỳ cực kỳ không tốt, lão phu...

Miếng mỡ đông hóa thành cái chuông trên chân chim anh vũ, giờ phút này cực kỳ nghiêm túc gia nhập, truyền âm vào trong đầu Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nghe lời nói của chim anh vũ trong đầu, trong khoảnh khắc hai mắt chợt lóe, lộ ra sự quyết đoán. Nơi đây là phòng đấu giá của Đông Lạc thành, Mạnh Hạo cho dù quyết định gia nhập Đông Lạc thành, nhưng hắn dù sao cũng chỉ có một người, so với hơn mười tu sĩ kia thì hiển nhiên không bằng.

Cứ như vậy, Đông Lạc thành lựa chọn như thế nào là một vấn đề, cho nên Mạnh Hạo không thể nghĩ đến phương pháp khác. Khi người phụ trách bán đấu giá đang muốn mở miệng quyết định quyền sở hữu, thì hắn đứng lên.

Hắn đứng dậy làm cho người phụ trách phòng đấu giá sửng sốt, bỗng nhiên, thân hình Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, khi tu sĩ bốn phía còn đang trợn mắt há hốc mồm, lao thẳng đến bình đài ở trung tâm phòng đấu giá.

Tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc mọi người ở đây mới phản ứng nhưng đã không kịp nữa, chim anh vũ trên vai Mạnh Hạo mang theo sự kích động cùng hưng phấn, mạnh mẽ hét lên một tiếng, lập tức một cỗ lực lượng xung kích từ miệng của nó khuếch tán ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 503: Đoạt! (2)

Lực lượng xung kích trong nháy mắt đụng phải trung tâm bình đài, gây ra tiếng nổ kinh thiên động địa, trong khi người phụ trách bán đấu giá trợn mắt há hốc mồm, màn phòng hộ vô hình của bình đài hiển lộ ra, trực tiếp bị dập nát, hóa thành vô số mảnh nhỏ. Thân ảnh của Mạnh Hạo xông lên bình đài, không để ý chút nào đến người phụ trách phòng đấu giá còn đang ngơ ngẩn, cầm lấy cán phiên kia, xoay người mạnh mẽ lao ra.

Cho đến giờ phút này, những tu sĩ tham dự bán đấu giá, có không ít người vẫn còn không kịp phản ứng, khi Mạnh Hạo trong nháy mắt lao ra, có hai tiếng rống giận truyền ra. Ở trung tâm phòng đấu giá lập tức có hai lão giả, không biết từ chỗ nào vọt tới, lao thẳng đến Mạnh Hạo.

- Dám đoạt đồ của phòng đấu giá Đông Lạc gia, ngươi muốn chết!

- Lưu lại cho ta!

Tu vi của hai lão ầm ầm bùng nổ, rõ ràng đều là Kết Đan hậu kỳ. Nhưng ngay khi bọn họ vừa tới gần, trong nháy mắt, chim anh vũ mang theo sự hưng phấn, lại phát ra một tiếng thét chói tai. Theo tiếng thét chói tai truyền ra, một cỗ lực lượng xung kích bỗng nhiên từ trên người Mạnh Hạo bộc phát, khuếch tán ra, khiến cho hai lão gải Kết Đan hậu kỳ chấn động toàn thân, nhất thời không thể tiến tới gần.

Chỉ một thoáng trì hoãn như vậy, thân ảnh Mạnh Hạo giống như lưu tinh, trong chớp mắt đã lướt qua đỉnh đầu của những người tham dự đấu giá bên dưới, tạo nên cuồng phong thổi dạt mọi người, vừa nhìn lại thì Mạnh Hạo đã hóa thành cầu vồng bay lên thiên không.

Toàn bộ quá trình cũng chỉ mất mấy hơi thở, từ lúc Mạnh Hạo ra tay cướp đoạt cho đến lúc hắn rời đi, tốc độ cực nhanh, thủ pháp thuần thục,

động tác lưu loát như mây bay nước chảy, làm cho đầu óc toàn bộ tu sĩ trong phòng đấu giá trở nên trống rỗng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy thật sự có người dám cướp đoạt ở bên trong phòng đấu giá, loại chuyện này cho dù ở Mặc Thổ cũng rất hiếm thấy. Dù sao thế lực tổ chức đấu giá hội cũng là đại gia tộc, nay được tận mắt nhìn thấy, những tu sĩ này lập tức liền hiện lên vẻ mặt cổ quái.

Người của tam đại tông cũng đều sửng sốt, còn lão giả vừa mới ra giá kia, giờ phút này cũng trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn ngẩn người. Lão như thế nào cũng không dự liệu được, đối phương lại … không tuân theo quy củ như vậy.

Không có tiền thì cướp, chuyện này tam đại tông bọn họ tuy cũng thường xuyên làm, nhưng đều là âm thầm ra tay, còn ở ngoài sáng thì làm thế nào cũng không xuống tay được.

Thậm chí lão cảm thấy, tất cả lời nói của chính mình vừa rồi như một truyện cười, rất nhanh sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Nhưng thần sắc càng khó coi hơn, chính là hai lão giả Kết Đan hậu kỳ của phòng đấu giá mới vừa ra tay ngăn trở Mạnh Hạo, trong con mắt của bọn họ có lửa giận thiêu đốt, trán nổi gân xanh, hiển nhiên là phẫn nộ đến cực hạn.

- Người nọ là ai? Lại kiêu ngạo đến như thế, hắn cư nhiên lại cướp đoạt!

- Người này thật có gan lớn, không có linh thạch liền cướp, ta cảm thấy so với hắn, chúng ta không giống tu sĩ Mặc Thổ, mà hắn mới là tu sĩ Mặc Thổ chân chính!

- Cách làm như thế, khiến cho ta thật ngưỡng mộ!

Bên trong phòng đấu giá, mọi người lập tức bàn luận xôn xao.

Sát phòng đấu giá này, sau một vách tường không ai chú ý tới, là một gian phòng. Giờ phút này trong đó Đông Lạc Hàn đã sớm đứng dậy, ngơ ngác nhìn ra bên ngoài, mặt tường này từ trong nhìn ra ngoài là trong suốt, y có thể ở đây mà thấy rõ ràng chuyện xảy ra bên ngoài.

Vốn lúc trước y đã chú ý tới Mạnh Hạo giống như có vẻ thiếu linh thạch, nhất thời có chút khó xử. Dù sao cạnh tranh với Mạnh Hạo là Hán Thủy Tông – một trong tam đại tông, vả lại đã bước đầu đạt được một số nhận thức chung với Đông Lạc gia tộc bọn họ. Đang lo lắng một khi Mạnh Hạo mở miệng, thì chính mình phải đưa đẩy như thế nào cho khéo, nhưng y có nghĩ như thế nào cũng không đoán ra được, Mạnh Hạo sẽ ra tay cướp đoạt!

- Người này thật cương mãnh.

Bên cạnh Đông Lạc Hàn còn có một nam tử, nam tử trông tao nhã lịch sự, giờ phút này cũng hít sâu một cái, mở miệng tán thưởng.

Đông Lạc Hàn chỉ có thể cười gượng.

Đúng lúc này.

- Dám cướp đoạt trong đấu giá hội của Đông Lạc gia, lại còn là vật mà lão phu muốn, tam đại tông ta sẽ không buông tha cho người này!

Vị lão giả Kết Đan kia gầm nhẹ một tiếng, thân mình nhoáng lên một cái, trong nháy mắt bay đi. Phía sau lão hơn mười người kia cũng đều cấp tốc đi theo, một hàng hơn mười người hóa thành hơn mười đạo cầu vồng, lao thẳng lên bầu trời.

Hai ba tu sĩ của hai đại tông khác, sau khi nhìn nhau một cái, cũng đều bay ra, nhưng tốc độ không nhanh, chỉ đi theo mà thôi.

Đến nỗi, các tu sĩ khác cũng đã mất đi tâm tư tiếp tục ở lại bán đấu giá,

đều bay lên đi theo.

Mạnh Hạo mau chóng chạy đi giữa không trung, trên vai hắn, chim anh vũ giờ phút này mang vẻ mặt cuồng ngạo, hai cái móng vuốt gắt gao bám lấy quần áo Mạnh Hạo, cánh vẫy vẫy, mang theo vẻ đắc ý, mở miệng.

- Cướp cướp cướp, thế này là được rồi, cướp tất cả những thứ nhìn thấy, làm tất cả những điều mình thích, đây mới là nhân sinh, tin Ngũ gia, được bất tử, Ngũ gia vừa ra, ai dám tranh phong!

Mạnh Hạo không để ý tới chim anh vũ, chỉ cảm thấy đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên hắn cướp đoạt trắng trợn như thế, làm cho hắn cảm thấy có chút không thích ứng kịp, nếu đổi lại khi vẫn còn là thư sinh năm đó, thì hắn tuyệt đối không có khả năng nảy sinh ý tưởng cướp đoạt ở ngoài sáng này.

Trên thực tế nếu không có chim anh vũ ở bên cạnh giật dây, Mạnh Hạo cũng tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Mặc dù là có chim anh vũ giật dây, nhưng Mạnh Hạo vẫn chần chờ một chút, cho đến cuối cùng thật sự là không đủ linh thạch, trừ phi bán ra đan dược, nhưng tại phòng đấu giá bán đan dược rất là không thích hợp.

Cho nên, nhất thời hắn cũng không biết làm như thế nào, lại chợt nghe được lời nói của chim anh vũ … nên mới trắng trợn cướp đoạt ngay trong phòng đấu giá….

Đây là lần đầu hắn cướp đoạt trắng trợn như vậy, nhưng trong đáy lòng hắn ngoại trừ sự khẩn trương ra, lại đồng thời có một tia hưng phấn.

Mạnh Hạo dùng sức lắc đầu, cười gượng, tăng tốc độ bay đi, hắn cảm thấy từ sau khi chim anh vũ tỉnh dậy, chính mình bất tri bất giác, giống như đã bị nó ảnh hưởng.

- Con chim chết tiệt!

Mạnh Hạo mắng thầm trong lòng, đúng lúc này, phía sau hắn bỗng nhiên có tiếng thét truyền đến, trong tiếng thét, còn có tiếng gầm nhẹ tức giận truyền khắp bốn phía.

- Tiểu tạp chủng, dám cướp đồ của lão phu, ngươi muốn chết!

Thanh âm như sấm, cuồn cuộn mà đến, linh thức của Mạnh Hạo tản ra đảo qua, lập tức liền nhìn thấy hơn mười tu sĩ phía sau đang gào thét đuổi theo. Những tu sĩ này không biết dùng thủ đoạn gì, thân thể tràn đầy hồng mang, như liên kết hơn mười người kia lại với nhau, khiến cho tốc độ của bọn họ cực nhanh, lao thẳng đến nơi này.

- Lần sau không nên cướp như vậy, loại hành vi này rất không thích hợp. Ừm! Lần sau nếu vẫn cướp, thì nên chờ cho đến khi lão gia hỏa kia đã lấy được đến tay, rồi mới cướp lại từ trong tay lão, như vậy có lẽ sẽ không tạo ra chấn động quá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 504: Hố to.

Mạnh Hạo giỏi về phương diện tổng kết vấn đề, giờ phút này như đang cân nhắc, linh thức đảo qua phía sau. Trong nhóm người này có ba tu sĩ Kết Đan cảnh, trừ lão giả mặt rỗ là Kết Đan hậu kỳ ra, những kẻ còn lại Mạnh Hạo không để vào mắt.

Nhưng lão giả mặt rỗ kia từ đầu tới cuối đều không nói chuyện, chỉ từ trong đám người dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình. Chỉ là ánh mắt ấy, đã khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy có chút áp lực.

Trừ phi là dùng mặt nạ Huyết Tiên, nếu không Mạnh Hạo không có biện pháp nào khác để thủ thắng.

- Đều là ngươi gây họa!

Mạnh Hạo quay đầu liếc nhìn chim anh vũ một cái.

- Sợ cái gì, giết chết bọn chúng!

Chim anh vũ trừng mắt, lộ ra chiến ý mãnh liệt, móng vuốt nâng lên lướt qua trên mắt phải, lập tức liền đeo lên một miếng vải đen, che mắt phải lại, sau đó nó mạnh mẽ bay ra.

Sau một tiếng rống giận, toàn thân chim anh vũ lập tức phát ra hỏa diễm màu đen, thân thể nó trong nháy mắt biến thành khổng lồ, đảo mắt liền biến lớn hơn mười trượng. Cúi đầu, miệng hướng về phía trước, bộ dạng như cảm tử quân, kêu gào một tiếng, phóng thẳng đến phía những người kia.

Mạnh Hạo mở to mắt, chỉ thấy chim anh vũ kia dũng cảm tiến tới, trong nháy mắt đụng phải hơn mười tu sĩ. Tiếng nổ vang động ngập trời, quang

mang hồng sắc liên kết hơn mười tu sĩ trong khoảnh khắc bị đánh tan mất, thậm chí còn có một vài người phun ra máu tươi, ba tu sĩ Kết Đan kia cũng nhất tề tản ra.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, không chút do dự đạp mạnh về phía trước một bước, tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc đã đến gần nam tử trung niên Kết Đan sơ kỳ kia, tay phải nâng lên, đánh mạnh ra một quyền.

Nam tử trung niên biến sắc, xoay người, khóe miệng nhếch lên nhe răng cười, hai tay bấm niệm pháp quyết đẩy ra phía trước, lập tức liền có một đạo gió xoáy xuất hiện trong tay gã. Gió xoáy màu đen trong đó có kèm theo tia chớp xẹt qua, cũng có từng tiếng gào thét quanh quẩn làm chấn động tâm thần, lần lượt hóa thành từng mặt quỷ dữ tợn, lao đến cắn nuốt Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải không hề dừng, một quyền rơi vào gió xoáy, trong khoảnh khắc tiếng nổ vang lên quanh quẩn, mặt quỷ lập tức vặn vẹo, phát ra tiếng thét chói tai, toàn bộ bị xé rách. Những thiểm điện kia cũng nhất tề hỏng mất, về phần gió xoáy lại bị chia năm xẻ bảy, tất cả thuật pháp nhưng lại không thể ngăn cản được một quyền của Mạnh Hạo. Khi nam tử trung niên kia còn đang hoảng sợ trong lòng, không kịp phòng bị, thì nắm tay của Mạnh Hạo đã xuyên thấu qua lồng ngực gã.

Rầm!

Nam tử trung niên thân thể mạnh mẽ thụt lùi, trong miệng phun ra máu tươi, sau lưng cũng tuôn ra máu tươi, thân thể run rẩy. Chỗ lồng ngực của gã rõ ràng xuất hiện một lỗ thủng cực lớn, gã chỉ kịp cúi đầu đi nhìn thoáng qua, sau đó cả người chia năm xẻ bảy, tan nát.

Thân thể Mạnh Hạo không dừng lại chút nào, tay trái bấm niệm pháp quyết chỉ về một hướng.

- Yêu Phong đệ bát cấm!

Một chỉ này chỉ về hướng của lão giả Kết Đan trung kỳ kia, mang theo sát cơ mãnh liệt. Lão giả vung ống tay áo, bên ngoài thân thể xuất hiện chín tòa bảo tháp, trên thân tháp có từng pho tượng dị thú. Theo cánh tay lão vung lên, bên ngoài chín tòa bảo tháp rõ ràng xuất hiện vô số ảo ảnh mãnh thú, phô thiên cái địa lao thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Nhưng khi vừa tới gần trong khoảnh khắc, đệ bát cấm của Mạnh Hạo đã triển khai. Trong nháy mắt, bốn phía xuất hiện trọng điệp, thiên địa động, vạn vật cùng động, ảo ảnh trọng điệp nhất tề lay động, như toàn bộ thế giới xuất hiện tầng hư vô thứ hai, bao phủ trên người lão giả Kết Đan trung kỳ, làm cho sắc mặt lão đại biến. Tu vi trong cơ thể lập tức như bị giam cầm, giống như chỉ trong chớp mắt, đã bị toàn bộ thế giới bài xích, muốn cứng rắn bài trừ ra khỏi thiên địa.

- Đây là thuật pháp gì...

Trong lúc đầu óc của lão ong ong, Mạnh Hạo đã lướt tới gần, vẻ mặt lạnh lùng, tay phải nâng lên tung ra một quyền, hai quyền, ba quyền!

Ba quyền đánh xuống, chín tòa bảo tháp bên ngoài thân thể lão giả bùng nổ, toàn bộ vỡ vụn, một quyền tiếp theo của Mạnh Hạo sắp đánh tới mi tâm của lão giả.

Đột nhiên một cỗ dự cảm nguy cơ sinh tử mãnh liệt hiện ra trong tâm thần Mạnh Hạo, hắn không chút do dự, xoay người, đổi quyền thành trảo, bắt lấy lão gả Kết Đan trung kỳ, kéo về phía sau mình, đẩy ra phía ngoài, khiến cho thân thể lão giả không thể tự động điều khiển, mà phải bay ra, còn Mạnh Hạo thì lập tức rút lui.

Giờ phút này hắn ngẩng đầu lên, thì lập tức nhìn thấy một luồng hoàng quang, rõ ràng là từ trên gương mặt lão giả mặt rỗ Kết Đan hậu kỳ tràn ra, từ giữa không trung, vốn là hướng đến chính mình, nhưng lại bị thân

thể của lão giả Kết Đan trung kỳ kia ngăn cản, cho nên hơi dừng lại.

Lợi dụng khoảnh khắc này, Mạnh Hạo đã tránh khỏi nguy cơ, giờ phút này có cơ hội để thở dốc.

Mạnh Hạo cười lạnh, thân hình lui về phía sau rất nhanh, chim anh vũ giờ phút này cũng như tia chớp lao trở về, một người một chim, cấp tốc chạy đi.

- Lão phu là Lão Tổ của Hán Thủy Tông trong tam đại tông, ta xem ngươi có thể trốn đi đâu!

Lão giả mặt rỗ âm trầm mở miệng, thì tu sĩ Kết Đan trung kỳ kia cũng đã khôi phục tu vi, sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo đã có thêm một tia kiêng kị, nhưng sát cơ vẫn mãnh liệt như trước.

Đoàn người lại đi về phía trước, lúc này đây lão giả mặt rỗ triển khai tốc độ, mọi người trong nháy mắt đuổi theo, truy đuổi Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh. Hắn trước sau vẫn cầm Như Ý Ấn trong lòng bàn tay, tuy rằng đã tràn đầy vết nứt, không biết còn có thể dùng được mấy lần là sẽ vỡ vụn, vả lại vật ấy Mạnh Hạo đã thử phục chế nhưng không được, nhưng lúc nên sử dụng thì hắn tuyệt đối sẽ không do dự.

- Đợi một chút, đừng có dùng đồ chơi này, ta biết đây là vật gì, nhưng cơ hội tốt như hôm nay không thể lãng phí.

Chim anh vũ bỗng nhiên mở miệng.

Thân hình Mạnh Hạo cấp tốc lao đi, mắt nhìn chằm chằm vào chim anh vũ đang bám lấy chéo áo mình.

- Có ý gì?

- Ngươi có muốn phát tài, có muốn đạt được càng nhiều bảo vật, có muốn trở thành người giàu có nhất trong thiên hạ không?

Hai mắt chim anh vũ sáng lên, giống như mê hoặc, mở miệng.

Mí mắt Mạnh Hạo run lên vài cái, hắn từ nhỏ đã có nguyện vọng trở thành kẻ có tiền, nhưng nghe chim anh vũ nói như vậy, vẫn luôn tạo cho hắn có cảm giác không thật.

Linh thức Mạnh Hạo tản ra, nhìn đám người đang tiếp tục truy kích phía sau, tốc độ bản thân có nhanh hơn nữa, nhưng phỏng chừng không duy trì được bao lâu, vẫn là sẽ bị tu sĩ Hán Thủy Tông phía sau đuổi kịp.

- Tiền tài vật chất Ngũ gia không yêu thích, Ngũ gia chỉ yêu thích bộ lông. Như vậy đi, những thứ cướp được toàn bộ về phần ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng Ngũ gia, về sau phải mang về cho Ngũ gia càng nhiều mỹ thú hơn nữa, tỷ như xích tước vậy.

Chim anh vũ nhanh chóng mở miệng, nói xong cũng không đợi Mạnh Hạo đồng ý, mà lập tức nâng một móng vuốt lên, mạnh mẽ vung ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 505: Hố to. (2)

- Cực Yểm, còn không lăn ra đây cho Ngũ gia.

Dưới cái vung của nó, chuông nhỏ trên móng vuốt lập tức lộ ra gương mặt miếng mỡ đông, giờ phút này vẻ mặt miếng mỡ đông cực kỳ phẫn nộ.

- Lão phu biết ngươi muốn làm gì, lúc này tuyệt đối không được, lão phu có nguyên tắc, việc này tuyệt đối không làm, tuyệt đối không, tuyệt đối không!

- Ta sẽ cho ngươi biết tên mập mạp năm đó đánh lén ngươi đang ở đâu.

Chim anh vũ lười biếng mở miệng, trên mặt mang theo vẻ khinh thường, giống như đã kết luận chắc chắn, miếng mỡ đông nhất định sẽ đồng ý.

Quả nhiên, miếng mỡ đông nghe xong những lời này, mặt mày lập tức méo mó, tràn đầy rối rắm.

- Mập mạp chết tiệt, lão phu hận chết gã, lão phu có hảo ý độ hóa gã một vạn năm, nhưng gã lại lấy oán trả ơn, Ta... Ta... Tốt, vì tiếp tục độ hóa gã, ta đáp ứng với ngươi một lần, chỉ một lần này mà thôi, đây là một lần cuối cùng... Này...

Miếng mỡ đông còn đang nói, nhưng chim anh vũ vẻ mặt không kiên nhẫn lại vung móng vuốt lên, trực tiếp ném cái chuông do miếng mỡ đông hóa thành ra.

- Em gái ngươi, càng ngày càng lẩm cẩm! Biến thành linh thạch cho Ngũ gia, biến thành trăm vạn linh thạch.

Chim anh vũ vừa nói xong, miếng mỡ đông lập tức gầm nhẹ một tiếng, dưới sự sửng sốt của Mạnh Hạo, miếng mỡ đông bịch một tiếng, lập tức nổ bung giữa không trung.

Tiếng vang nổ bung nhất thời làm cho tu sĩ Hán Thủy Tông truy kích phía sau Mạnh Hạo cảnh giác, cho dù là lão giả mặt rỗ kia cũng dừng cước bộ một chút.

Nhưng ngay sau đó, theo tiếng nổ vang quanh quẩn, miếng mỡ đông sau khi nổ bung, vậy mà lại xuất hiện lượng lớn gần như vô số linh thạch lóng lánh. Những linh thạch này như mưa, trong khoảnh khắc rơi vung vãi khắp nơi.

Dưới ánh mặt trời, những linh thạch này trong suốt lấp lánh, cũng có linh khí nồng đậm khuếch trương tản ra, kinh thiên động địa, đủ để khiến cho tu sĩ nơi đây sau khi nhìn thấy, ánh mắt toàn bộ đều bị chiết xạ, cũng lấp lánh hào quang, hô hấp trong nháy mắt trở nên dồn dập.

Trăm vạn linh thạch, vả lại một đám đều có phẩm chất bất phàm, cũng không phải hạ phẩm linh thạch, từ giữa không trung phân tán ra bốn phía, đối với tu sĩ Mặc Thổ mà nói, cảnh tượng này cực kỳ chấn động.

Cho dù là lão giả mặt rỗ trong một khắc này, hai mắt cũng cấp tốc co rút lại, trăm vạn linh thạch đối với bọn họ mà nói là một khoản tài phú cực lớn. Phía sau lão, đệ tử của hai đại tông còn lại và mấy trăm người đi theo xem náo nhiệt, đồng dạng cũng bị cảnh tưởng này làm chấn động, ánh mắt trợn trừng!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, tốc độ nhanh hơn nữa, hóa thành cầu vồng mau chóng lao về phía trước, từ xa nhìn lại giống như lưu tinh, mà trăm vạn linh thạch phía sau hắn làm cho người ta cảm giác giống như tán tài.

Giờ khắc này, có nhiều người mất đi lý trí, chợt tự hỏi vì sao Mạnh Hạo có những linh thạch này, lại còn gây ra chuyện cướp đoạt ở phòng đấu

giá. Trên thực tế Mạnh Hạo giờ phút này trong nội tâm cũng rối rắm, hắn cân nhắc chính mình tại sao không nghĩ tới cách cho miếng mỡ đông biến thành linh thạch.

- Hắc hắc, cướp đi, cướp càng nhiều càng tốt. Ngũ gia ta năm đó chính là uy hiếp Cực Yếm dùng phương pháp này, đoạt lấy tài phú nửa đời của bát đại lão tổ Thái Bình đạo!

Chim anh vũ vẻ mặt cười gian, cũng có sự ngạo nghễ.

Trăm vạn linh thạch xuất hiện, chiết xạ ra vô tận hào quang, rực rỡ trong thiên địa, tại trong buổi chiều trên vùng đất Mặc Thổ này, nhất thời khiến cho mấy trăm tu sĩ trở nên điên cuồng.

Nhất là những tu sĩ đi theo xem náo nhiệt kia, một đám ánh mắt đều đỏ lên, đều tự thi triển thủ đoạn, tốc độ lập tức bạo tăng, lại phân tán ra, lao thẳng đến những linh thạch này.

Người của Hán Thủy Tông cách gần nhất, giờ phút này lão giả mặt rỗ chần chờ một chút, có chút cảm thấy không thích hợp. Dù sao lão nhớ rõ, đối phương lúc còn ở phòng đấu giá thì có vẻ như linh thạch không có nhiều lắm, nhưng lại không thể phân rõ là hư hay là thực. Nhìn thấy cả đám đệ tử bên người hô hấp trở nên dồn dập, cắn răng vung tay áo, không đuổi bắt Mạnh Hạo nữa, mà cũng lao thẳng đến những linh thạch kia, tay áo bay múa, có thể thu được bao nhiêu thì thu lấy bấy nhiêu.

Đệ tử Hán Thủy Tông ở bên cạnh lão đều giống như phát cuồng lao ra, về phần đệ tử và Lão Tổ của hai đại tông còn lại, càng đoạt trước một bước. Trong khoảng thời gian ngắn, mấy trăm tu sĩ hướng về trăm vạn linh thạch phân tán bốn phía, triển khai một trận cướp đoạt kịch liệt.

- Chết tiệt, đây là linh thạch của ta!

- Đây là linh thạch bảo mệnh do tên tu sĩ cướp đoạt phòng đấu giá kia, vì

mạng sống mà ném ra. Đây là vật vô chủ, ai lấy được thì là của người đó!

Tiếng nổ vang quanh quẩn, trăm vạn linh thạch nhìn như rất nhiều, nhưng mấy trăm người tản ra điên cuồng cướp đoạt, rất nhanh đã bị phân chia sạch. Cả đám không chút do dự, lập tức cất những linh thạch kiếm được vào trong túi trữ vật.

Hưng phấn, đắc ý, kích động, những suy nghĩ biến hóa liên tục nhất thời hiện lên trong lòng hơn trăm người ở đây. Lúc này bọn họ mới nhìn về phía Mạnh Hạo đã đi xa, trong mắt cả đám lộ ra sự tham lam.

Theo bọn họ thấy, thì người có thể lấy ra trăm vạn linh thạch ném đi, để đổi lấy thời gian chạy trốn, trên người nhất định còn có càng nhiều linh thạch hơn nữa.

Ánh mắt đám người Hán Thủy Tông cũng lộ ra kỳ quang, bọn họ thu hoạch được nhiều linh thạch nhất, ước chừng có hơn hai mươi vạn. Trên mặt lão giả mặt rỗ giờ phút này lộ ra vẻ ham muốn nồng đậm, linh thạch không có vấn đề, lúc trước lão cướp đoạt đã xem xét vô cùng cẩn thận. Lão cười ha ha, mang theo những người bên cạnh tiếp tục đuổi theo Mạnh Hạo.

Những tu sĩ khác tuyệt đại đa số đều như thế, nhưng cũng có mấy người còn chần chờ, thầm nghĩ không thể ham nhiều, lo sẽ xảy ra việc ngoài ý, đã có ý rời đi. Dù sao bọn họ mỗi người đều đã cầm được không ít linh thạch, việc này cũng coi như có đại thu hoạch, trong đó có không ít người đang âm thầm xem xét trong túi trữ vật, xem chính mình thu hoạch được bao nhiêu linh thạch.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thanh âm kinh ngạc bỗng nhiên truyền ra.

- A? Linh thạch đâu? Mới vừa rồi ta cướp được ước chừng hơn một vạn

linh thạch, sao bây giờ lại không thấy?

- Của ta cũng không còn nữa, sao lại thế này...

Thanh âm liên tục truyền ra, phàm là ai nghe được, đều lập tức cúi đầu thăm dò túi trữ vật của bản thân, rất nhanh, sắc mặt cả đám đều đại biến.

- Linh thạch của ta cũng không còn nữa, không đúng. Lúc trước rõ ràng ta đoạt được hơn tám nghìn khối!

- Việc này không hợp lý...

Tiếng động vù vù liên tục truyền ra thì bỗng nhiên một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, ngay sau đó tất cả tu sĩ vừa xem xét túi trữ vật, cả đám sắc mặt hoàn toàn đại biến, trắng bệch. Thậm chí có không ít người thân hình run rẩy, trên mặt có gân xanh nổi lên, hai mắt lộ ra sự căm giận điên cuồng ngút trời.

- Pháp bảo của ta không còn!

- Chết tiệt, đan dịch của ta. Tất cả đan dịch của ta ở trong túi trữ vật cũng bị mất!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 506: Một đường tu hành, một đường lừa gạt.

- A a a, túi trữ vật của ta trống trơn, tại sao có thể như vậy, sao lại trống trơn được, pháp bảo ta vừa mua được ở đấu giá hội cũng không còn nữa!

Theo thanh âm xuất hiện, tiếng gào thét thê lương càng ngày càng nhiều thì lão giả mặt rỗ của Hán Thủy Tông biến sắc, cúi đầu xem xét túi trữ vật. Sau đó nhất thời khuôn mặt xám như tro tàn, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống giận thê lương đến cực điểm.

Thân thể lão run rẩy, đỉnh đầu dường như bốc lên một làn khói nhẹ, hai mắt của lão tràn đầy tơ máu, lộ ra vẻ dữ tợn và điên cuồng. Lão không thể không điên cuồng, bởi vì một khắc này, nội tâm của lão như rỉ máu, như có người xé nát tim của lão.

Trong túi trữ vật của lão vốn tồn trữ vài chục vạn linh thạch, nay đã không cánh mà bay, tất cả đan dịch, pháp bảo, còn có một số đan dược không nhiều lắm, tất cả vật phẩm, thậm chí bao gồm mấy đồ vật linh tinh đều không được buông tha, toàn bộ đều biến mất.

Giờ phút này túi trữ vật … rất là sạch sẽ, hai bàn tay trắng...

Mấy năm tích tụ, một nửa tài sản của Hán Thủy Tông, tất cả đều ở trên người lão, nhưng hôm nay đã bị mất hết.

Khi Lão Tổ mặt rỗ gào thét thì, phía sau lão, hai Lão Tổ của hai đại tông khác cũng toàn thân run rẩy, hai mắt lộ ra sát cơ ngập trời, phát cuồng gào thét, túi trữ vật của bọn họ giờ phút này cũng giống như vậy, rất sạch sẽ.

Mấy trăm người ở nơi đây, đồ đạc trong túi trữ vật của bọn họ toàn bộ biến mất, bị người lấy đi một cách quỷ dị, vô thanh vô tức.

- Ác tặc trời đánh, lão phu không giết chết ngươi thì quyết không bỏ qua!

Lão Tổ mặt rỗ không kìm được, phát ra một lời nguyền rủa, phía sau lão có một cỗ gió lốc gào thét mà đến, trong gió là một lão giả tóc đỏ. Lão giả này toàn thân run rẩy, điên cuồng trong mắt đã muốn vượt qua lão giả mặt rỗ, chính là một trong hai Lão Tổ của hai đại tông khác.

Mà lão phát cuồng như vậy là vì trong túi trữ vật của lão, trước khi đấu giá hội diễn ra, đã để vào đó một trăm vạn linh thạch, đó là chỗ dựa để lão đàm phán điều kiện với gia tộc Đông Lạc.

Trừ những linh thạch ra, còn có một bộ thuật pháp của gia tộc Đông Lạc, đây là thứ lão cực độ khát vọng có được, nhưng nay đã bị mất toàn bộ, lão sao có thể không điên cuồng được.

Mà tu sĩ Mặc Thổ đều không phải là hạng ngu dốt, giờ phút này nếu còn không đoán ra được là Mạnh Hạo ra tay, thì bọn họ đã uổng công tu hành đến tận bây giờ rồi, hiển nhiên tất cả vấn đề đều do những linh thạch kia.

Mấy trăm người bừng bừng lửa giận, trong một khắc này trở nên điên cuồng, cả đám đỏ mắt, đều tự triển khai toàn bộ tốc độ, lao thẳng đến phía trước, dùng hết mọi lực lượng, truy kích Mạnh Hạo.

Thậm chí vì báo thù, mắt thấy Mạnh Hạo đã không còn bóng dáng, lo lắng đối phương có thể hoàn toàn đào tẩu, mấy trăm người này không hẹn mà cùng tự triển khai thủ đoạn hô gọi bằng hữu.

Vì muốn tìm người ở phía trước ngăn cản Mạnh Hạo, khi truy kích đi ngang qua các thế lực hoặc tông môn, thì hoặc là mời người xuất thủ tương trợ, hoặc là mượn ngọc giản linh thạch.

Bọn họ cũng không hiểu rằng, gài bẫy bọn họ trên thực tế không phải Mạnh Hạo, mà là con chim chim anh vũ kia. Nhưng vô luận là chim chim anh vũ hay là Mạnh Hạo, thì hiển nhiên loại chuyện gài bẫy người khác này đều đã làm rất thành thục.

Mạnh Hạo cũng có chiến tích xuất sắc nổi trội trong việc gài bẫy người khác, nhìn lại con đường tu hành của hắn, thì có thể nói một đường tu hành, một đường lừa gạt.

Đến nay ở Thanh La Tông còn một đám tiểu tổ, chỉ cần Mạnh Hạo nguyện ý, thì có thể trong nháy mắt, làm cho toàn bộ bọn họ thành tàn hồn thê lương.

Giờ phút này Mạnh Hạo đang ở giữa không trung, gào thét đi tới trước, trên đỉnh đầu của hắn, miếng mỡ đông đang lười biếng gục xuống, bộ dạng rất kiêu ngạo.

- Làm như vậy là không đúng.

Miếng mỡ đông phun ra hơn mười kiện pháp bảo.

- Làm như vậy là không có đạo đức.

Nó ợ một cái, lại phun ra lượng lớn linh thạch.

- Làm như vậy thật là tà ác.

Ánh mắt miếng mỡ đông dừng một chút, phun ra từng bình từng bình đan dịch, lại nhả ra trên trăm cái ngọc giản.

- Lão phu bị các ngươi làm hư hỏng rồi.

Miếng mỡ đông thở dài, lại nhổ một bãi, phun ra toàn bộ những vật phẩm linh tinh lộn xộn.

Vật phẩm trong túi trữ vật của mấy trăm người, ở một khắc này toàn bộ đều bị Mạnh Hạo nhất nhất thu vào trong túi Càn Khôn của mình, bởi vì túi trữ vật chứa không nổi, chỉ có túi Càn Khôn mới có thể cất chứa đủ.

Nhìn những vật phẩm này, Mạnh Hạo miệng lưỡi hơi khô khốc, nhất là hơn một trăm vạn linh thạch làm cho ánh mắt Mạnh Hạo đều tỏa sáng. Còn có lượng lớn ngọc giản, bên trong bao hàm vạn tượng, cũng có những pháp bảo kia, mặc dù trong mắt Mạnh Hạo cũng không có vật gì đặc biệt trân quý, nhưng cầm ra đi bán, cũng có thể thu được một lượng lớn linh thạch.

Về phần những vật phẩm lẫn lộn linh tinh, càng nhiều hơn nữa, trong đó có một dạng vật phẩm làm cho Mạnh Hạo phải nhìn nhiều hơn mấy lần. Đó là một quyển tập, giống như vàng mà không phải vàng, bên trên có ba bức họa đồ.

Bức họa đồ thứ nhất là mười chuôi kiếm, mũi kiếm hướng ra phía ngoài, vờn quanh thành một đài hoa sen.

Bức họa đồ thứ hai là một trăm thanh kiếm hợp thành mười đóa hoa sen, mà mười đóa hoa sen lại vờn quanh cùng một chỗ, hình thành một vòng tròn cực lớn.

Mà họa đồ thứ ba là một ngàn thanh kiếm, trăm đóa hoa sen, đã trở thành một đại trận, vờn quanh lẫn nhau, cũng có mười tầng, tầng tầng chuyển động với phương hướng bất đồng, lần đầu nhìn thấy sẽ có cảm giác hoa mắt.

- Kiếm trận?

Mạnh Hạo nhìn mấy lần, sau đó cẩn thận cất vào rồi bay về phía trước, trái tim đập nhanh dồn dập. Lúc này đây, hắn xem như đã phát tài, đoạt được của cải của mấy trăm người.

- Đáng tiếc…

Mạnh Hạo đang nói thầm trong lòng, thì chim chim anh vũ ở một bên thở dài một tiếng, nói ra một điều trùng hợp với tâm tư của Mạnh Hạo.

- Đáng tiếc có quá ít người, nếu nhiều hơn một chút, thì chuyến mua bán này mới xem như kiếm lớn.

- Ngươi đừng mơ tưởng có thể khiến lão phu ra tay một lần nữa!

Miếng mỡ đông tức giận rống lên một câu, nhắm mắt lại, bộ dạng như ta không để ý tới ngươi, thân thể phịch một tiếng biến thành chuông nhỏ, lại treo trên mắt cá chân chim anh vũ.

Mạnh Hạo nhìn về phía chim anh vũ, chim anh vũ cũng theo bản năng nhìn Mạnh Hạo, một người một chim, trong một chớp mắt này, bỗng nhiên có cảm giác như tìm được tri âm, bởi vì bọn họ đều thấy được quang mang trong mắt đối phương.

- Về sau ngươi chính là chủ nhân của Ngũ gia!

Chim anh vũ thành thật mở miệng.

- Về sau ta sẽ vì ngươi mà tìm nhiều mỹ thú.

Mạnh Hạo gật đầu nói.

Một người một chim nói xong, đồng thời đem ánh mắt đầy thâm ý sâu sắc, nhìn về phía miếng mỡ đông giờ này đã biến thành chuông nhỏ. Miếng mỡ đông hơi run một chút, nhanh chóng mở mắt ra, vừa rồi trong khoảnh khắc nó bỗng cảm thấy lạnh gáy, nhưng sau khi mở mắt ra, nó chỉ thấy Mạnh Hạo đang nhìn bầu trời, còn chim anh vũ đang nhìn mặt đất.

- Các ngươi đều là người xấu….

Miếng mỡ đông lớn tiếng mở miệng.

- Hôm nay khí trời thật tốt.

Mạnh Hạo nhìn mây trắng, giống như từ trước tới nay chưa từng phát hiện, mây trắng lại mỹ lệ đến như thế, dường như ngắm nhìn đến mức si mê.

- Ồ, đóa hoa nhỏ trên mặt đất này thật xinh đẹp, toàn thân đều là lông mao.

Chim anh vũ cúi đầu nhìn mặt đất, vẻ mặt say mê.

Thời gian nhoáng một cái đã qua ba ngày, trong ba ngày qua Mạnh Hạo cấp tốc tiến về phía trước, ở phía sau hắn, mấy trăm tu sĩ căn cứ theo tu vi bất đồng mà có tốc độ khác nhau, đã tách thành từng tốp, kéo thành một chuỗi dài.

Trong ánh mắt những tu sĩ này đều lộ ra sát cơ mãnh liệt, thù hận đối với Mạnh Hạo không nói đến mức bất cộng đái thiên, nhưng cũng chênh lệch không quá lớn.

Bởi vì tu sĩ Mặc Thổ thường xuyên bị vây trong nguy cơ, cho nên túi trữ vật của bản thân thường thường chính là mang theo đầy đủ tài phú, nhất là trước đó bọn họ còn vừa rời khỏi phòng đấu giá.

Có thể nói túi trữ vật trên người bọn họ vốn đang trong thời điểm căng, mà sau đó lại bị Mạnh Hạo cướp hết, đối với bọn họ mà nói, thù này thật quá lớn.

Nhất là vị Lão Tổ tóc đỏ của tam đại tông kia lại càng như phát cuồng,

giờ phút này lão là người đi đầu trong đám người, sau đó mới là lão giả mặt rỗ. Trong mắt bọn họ lộ ra sự oán độc cùng sát cơ ngập trời, gắt gao nhìn chằm chằm phương hướng Mạnh Hạo, hận không thể xé rách, cắn nuốt Mạnh Hạo.

- Tiểu tạp chủng, dù cho đến chân trời góc biển, lão phu cũng phải tiêu diệt ngươi!

Lão giả tóc đỏ nghiến răng nghiến lợi, thanh âm truyền khắp bát phương, nghĩ đến linh thạch của mình, mà cảm thấy trong lòng đang chảy máu.

- Lão già kia, trước đây là do tự ngươi truy kích mà đến, giờ phút này lại dám mở miệng nói như thế sao.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe hàn quang, vừa bay nhanh về trước vừa nghiêng đầu nhìn thoáng qua lão giả tóc đỏ đang gào thét ở phía sau.

- Cường đoạt vật phẩm trong phòng đấu giá vốn là tội lớn, lại dùng thủ đoạn ti tiện giành lấy tài sản của chúng ta, càng ti tiện đến cực điểm. Tán tu như ngươi là nỗi sỉ nhục của tu sĩ Mặc Thổ, mỗi người đều có thể giết ngươi!

Lão giả tóc đỏ hừ lạnh một tiếng, tốc độ càng nhanh hơn, phía sau lão, lão giả mặt rỗ cũng mang ánh mắt âm trầm, cả đám tu sĩ phía sau, từng người đều nhìn về phía Mạnh Hạo với ánh mắt mang sát cơ mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 507: Tiên trận.

- Dùng tu vi Kết Đan hậu kỳ, mà ba ngày còn không đuổi kịp được một Kết Đan sơ kỳ nho nhỏ là ta đây. Ngươi vẫn còn mặt mũi để kêu gào sao.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, tốc độ lại tăng nhanh hơn.

- Đồ ba hoa, không bao lâu nữa lão phu sẽ cho ngươi sống không bằng chết!

Vừa nói, không biết lão giả tóc đỏ dùng thủ đoạn gì, gương mặt trong nháy mắt hiện lên một mảnh tử hắc, nhưng tốc độ quả thật trong chớp mắt bạo tăng lên mấy lần, đảo mắt đã tiến gần đến Mạnh Hạo, tốc độ cực nhanh, chỉ trong thời gian mấy lượt hô hấp nữa sẽ tới gần.

- Tham lam thành tính, tu vi như thế, mặt mũi cũng không cần nữa rồi!

Mạnh Hạo vẫn lạnh nhạt như trước, còn chim anh vũ lại cuồng ngạo hé miệng, phun ra phía ngoài. Lập tức một cỗ cuồng phong mạnh mẽ thổi ra, hư vô nổ vang, lực xung kích kinh thiên.

Tốc độ của Mạnh Hạo trong khoảnh khắc bạo tăng, lão giả tóc đỏ đón gió, lại tiến lên trước mấy trăm trượng, mắt thấy không thể đuổi theo được Mạnh Hạo thì nổi giận gầm lên một tiếng, tốc độ không thể không chậm lại.

Trên người bọn họ giờ phút này không có pháp bảo, mấy ngày nay vô luận là dùng bí thuật đột nhiên kéo gần khoảng cách, hoặc dùng đan khí lao đến gần Mạnh Hạo, cũng sẽ bị chim anh vũ dùng một hơi thở làm gia tăng khoảng cách giữa hai bên một lần nữa, khiến cho bọn họ, rõ ràng tốc độ nhanh hơn nữa, nhưng lại vẫn không thể đuổi theo.

Ba ngày khiến cho lửa giận vốn đã ngập trời, lại càng cường liệt hơn không chỉ vài lần.

Giờ phút này, mắt thấy khoảng cách lại bị kéo giãn ra, sát ý tràn đầy trong lòng lão giả tóc đỏ đã lan tới ngoài thân thể. Lão giả mặt rỗ cũng như thế, mấy trăm tu sĩ phía sau bọn họ cũng như vậy.

Mạnh Hạo bay nhanh ở phía trước, ba ngày nay, hắn dùng tốc độ cực nhanh đã xẹt qua không ít khu vực trên mặt đất, khoảng cách đến động phủ của hắn đã không còn xa.

- Chọc giận bọn họ như vậy, phương pháp ngươi nói thật sự có thể dùng được?

Mạnh Hạo nhíu mày, mắt nhìn chim anh vũ, rất nhanh mở miệng nói.

- Đương nhiên dùng được, nghe Ngũ gia là không sai, có những người này ở đây, chỉ cần đem bọn họ dẫn đến hang ổ của chúng ta, thì ngươi có thể an tâm tu hành. Tất cả giao cho Ngũ gia!

Chim anh vũ cuồng ngôn nói.

- Yên tâm nhất là càng nhiều người, khí tức lại càng loạn, thì càng tiện để cho ta dạy ngươi phương pháp kéo dài thiên kiếp.

Chim anh vũ vỗ ngực, ngạo nghễ nói.

Mạnh Hạo vẫn cau mày, trong ba ngày này, hắn đã nói chuyện với chim anh vũ, hỏi về phương pháp kéo dài thiên kiếp. Biết được loại phương pháp kéo dài thiên kiếp này chủ yếu là ẩn dấu, dùng khí tức pha tạp làm hỗn loạn thiên địa, như che trước lôi điện thiên kiếp một tầng đất bùn.

Mấy trăm người đuổi giết mà đến, ở trong mắt Mạnh Hạo và chim anh vũ lại có tác dụng khác. Nhưng phương pháp kia rốt cuộc có thành công

hay không, vả lại chim anh vũ thật sự có thể chấn trụ những người này hay không, những việc này Mạnh Hạo không thể nắm chắc.

Ngay khi Mạnh Hạo đang trầm mặc, thì đột nhiên hai mắt của hắn chợt lóe, mạnh mẽ nhìn về tiền phương, đồng tử hơi co rụt lại. Hắn nhìn thấy ở tiền phương có vài chục đạo cầu vồng đang gào thét mà đến, đã hình thành vòng phong tỏa đối với chính mình.

Trước có phong tỏa, phía sau có truy binh, mà hiển nhiên những người ở phía trước chỉ cần ngăn cản hắn một ít thời gian, truy binh phía sau liền sẽ lập tức tiến đến, hình thành thiên la địa võng.

Phía sau hắn, đám người lão giả tóc đỏ giờ phút này tinh thần rung lên, hiển nhiên những người này chính là cứu binh mà ba ngày trước bọn họ dùng thủ đoạn đặc thù mời đến viện trợ, muốn ngăn cản tại phía trước Mạnh Hạo, chặn đường.

Mắt thấy những người này sắp tới gần, người dẫn đầu là một nam tử trung niên, tu vi Kết Đan trung kỳ, đỉnh đầu có đan khí, nhưng đan khí rất pha tạp, vừa thấy liền biết là vừa mới xuất hiện không lâu, vả lại Kết Đan thuộc loại tạp sắc.

Vẻ mặt gã âm lãnh, ánh mắt đảo qua trên người Mạnh Hạo, bấm tay niệm pháp quyết, đan khí trên đỉnh đầu lập tức có biến hóa, ngưng tụ ra một đầu mãnh thú gào thét xông ra.

Vẻ mặt Mạnh Hạo như thường, tay trái nâng lên, mạnh mẽ điểm một chỉ xuống mặt đất.

- Phong Chính!

Theo kỳ quang trong ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, mặt đất ở trong mắt hắn lập tức xuất hiện ảo ảnh trọng điệp, bốn phía tám hướng trở thành hư vô, từng trận yêu khí xuất hiện hóa thành từng luồng khí tức người ngoài

nhìn không thấy, chạy đến tay trái của Mạnh Hạo, quấn quanh ở thân thể của hắn. Tay phải Mạnh Hạo bỗng nhiên hướng về đám tu sĩ kia, điểm một chỉ.

Dưới một chỉ này, những khí tức quanh thân Mạnh Hạo mà người ngoài không nhìn thấy được đang lập tức cấp tốc ngưng tụ, hóa thành một đoàn ảo ảnh ở trước người Mạnh Hạo. Ảo ảnh này mơ hồ, nhưng sau khi hình thành liền trực tiếp xuất hiện khí tức giống Mạnh Hạo.

Theo một chỉ này của Mạnh Hạo, ảo ảnh lao thẳng đến đám tu sĩ kia.

- Vỡ!

Thời gian cấp bách, Mạnh Hạo không muốn phân tâm khống chế, đơn giản trực tiếp khiến cho ảo ảnh ấy tới gần đám tu sĩ kia rồi tự bạo.

Trong phút chốc tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, người ở bên ngoài nhìn lại chỉ thấy, một chỉ của Mạnh Hạo lập tức khiến cho đám tu sĩ ngăn cản trước mặt hắn, miệng phun máu tươi, cũng có bảy tám người thân thể trực tiếp nổ bung tan vỡ. Tu sĩ Kết Đan kia sắc mặt đại biến, liên tục thối lui ra bảy tám bước, nhưng vẫn không thể chống cự, như có một cỗ cuồng phong vô hình quét ngang, trực tiếp đem gã cùng với những người đi theo cuốn bay phân tán ra bốn phía.

Nam tử Kết Đan trung kỳ hoảng sợ, giờ phút này thân thể không tự chủ được bị cuồng phong cuốn lui, lại phun ra mấy ngụm máu tươi. Gã vốn cho rằng đối phương cho dù không tầm thường, nhưng bọn gã có hơn mười người, chỉ đến ngăn trở mà thôi, hoàn toàn có thể làm được.

Nhưng cho đến giờ phút này, gã cũng không biết đối phương dùng thuật pháp gì, mà có thể dùng một chỉ đã hình thành uy lực kinh người như thế, làm cho tu sĩ này đáy lòng phát lạnh. Mắt thấy Mạnh Hạo tiến đến, vội vàng không dám tiếp tục ngăn cản, mà thuận thế lui về phía sau.

Thân hình Mạnh Hạo tiến về phía trước bước đi, trong khoảnh khắc đã thong dong vượt qua những tu sĩ bị phân tán trước mặt.

Một màn này cũng làm cho mấy trăm tu sĩ truy kích phía sau âm thầm kinh hãi, cả đám đều có chút chần chờ. Nhưng bọn họ người đông thế mạnh, lại nghĩ tới túi trữ vật trống trơn, không khỏi nổi lên sát cơ, gào thét, không có ai lùi bước, mấy trăm người chia thành từng tốp, như một mũi tên nhọn gắt gao truy kích Mạnh Hạo.

Không lâu sau, khi chim anh vũ lại thổi ra ba bốn ngụm không khí, Mạnh Hạo đã thấy ngọn núi thấp có động phủ của mình ở xa xa, lại càng thấy bốn phía xung quanh núi, hơn một trăm tu sĩ dựa vào hắn ở nơi đây.

Những người này cũng đều chú ý tới cảnh tượng trên bầu trời, giờ phút này đều mang vẻ mặt cảnh giác, càng có một chút bất an.

- Chúng tiểu nhân, khách đến, lập trận cho Ngũ gia!

Khi hơn một trăm người tu sĩ đang bất an, thanh âm bén nhọn của chim anh vũ liền mạnh mẽ truyền ra. Cùng lúc đó cả người Mạnh Hạo hóa thành một đạo cầu vồng, trong khoảnh khắc từ bầu trời hạ xuống, tốc độ không ngừng, lao thẳng đến vết nứt trong núi.

Khi thân ảnh của hắn nhập vào trong đó, chim anh vũ đồng thời buông lỏng móng vuốt vốn bám lấy vai áo Mạnh Hạo ra, bay lên giữa không trung, miếng mỡ đông biến thành chuông nhỏ bị lay động, phát ra tiếng keng keng.

Hơn một trăm tu sĩ bản địa sau khi nghe được lời nói của chim anh vũ lập tức cả đám thân thể chấn động, cắn răng mạnh mẽ đứng lên, nhưng lại dựa theo trình độ bất đồng, bắt đầu di động, vòng quanh toàn bộ ngọn núi.

Cảnh này sau khi Mạnh Hạo vừa bước vào động phủ thì dùng linh thức

nhìn thấy, trên khuôn mặt liền hiện lên thần sắc cổ quái. Hắn nghĩ tới trước đây chim anh vũ luôn lấy danh nghĩa tiên trận, để huấn luyện những người này chạy bộ, chần chờ một chút, Mạnh Hạo cắn răng, trực tiếp bước vào trong động phủ khoanh chân ngồi xuống, lấy ra dược thảo luyện chế Hoàn Mỹ Kim Đan, bắt đầu phục chế.

Hắn phải ở chỗ này luyện chế được Hoàn Mỹ Kim Đan, một khi Kim Đan được luyện chế thành công, sau khi nuốt vào, hắn muốn đi đem Tử Đan trong cơ thể hóa thành Kim Đan, lại càng muốn một đường đánh thẳng, từ Kết Đan sơ kỳ đột phá, bước vào cảnh giới Hoàn Mỹ Kim Đan trung kỳ!

- Sau khi đột phá Hoàn Mỹ Kim Đan trung kỳ, ta sẽ kéo dài thiên kiếp, tu ra đan khí, nếu như tất cả đều thuận lợi, thì sau khi đi ra động phủ này…

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra một chút hàn mang.

- Ta sẽ làm cho các ngươi biết, cái gì mới là đuổi giết!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, xuất ra gương đồng, bắt đầu bắt tay vào phục chế dược thảo luyện chế Hoàn Mỹ Kim Đan.

Nếu là trước kia hắn còn phải cẩn thận, dù sao linh thạch không nhiều lắm, nếu dùng cực phẩm linh thạch sẽ rất đau lòng. Nhưng hôm nay trong túi trữ vật của hắn, đã có hơn một trăm vạn linh thạch, sử dụng cũng không cần keo kiệt đối với chính mình.

Huống hồ hiện nay tạo nghệ trên phương diện đan đạo của Mạnh Hạo đã vượt xa Sở Ngọc Yên năm đó rất nhiều, dùng bí pháp truyền thừa của Đan Đông nhất mạch, dùng đan hỏa để luyện chế Hoàn Mỹ Kim Đan này, Mạnh Hạo nắm chắc hơn bảy thành.

Ngoài động phủ, giữa không trung, đám người lão giả tóc đỏ và lão giả

mặt rỗ vẻ mặt đầy sát cơ gấp rút lao đến. Giờ phút này liếc mắt liền thấy Mạnh Hạo biến mất vào trong núi thấp, chỉ thấy vật làm cho bọn họ cảm thấy chán ghét đến cực điểm - chim anh vũ kia, đang la hét giữa không trung, lại thấy hơn một trăm tu sĩ phía dưới, đang nhanh chóng chạy bộ vòng quanh.

Cảnh tượng này đầu tiên làm cho bọn họ sửng sốt, sau đó rất nhanh liền cười ha hả. Phía sau bọn họ không ngừng có người tiến đến, những người này sau khi thấy hơn một trăm tu sĩ chạy bộ, đều đồng loạt phát ra tiếng cười cực kỳ mãnh liệt.

- Những người này đang làm gì vậy, chẳng lẽ là mất trí, điên lên rồi phải không!

- Thật sự là đang chạy bộ?

- Như thế này mà còn gọi là tu sĩ gì, thật sự là làm mất thể diện tu sĩ Mặc Thổ!

Khi những người đuổi giết mà đến đang cười nhạo châm chọc, thì hơn một trăm tu sĩ trên mặt đất sắc mặt trở nên khó coi, nhưng lại không dám không chạy. Thời gian này tiên pháp duy nhất chim anh vũ dạy bọn họ chính là cái loại này, cái gọi là lấy người làm gốc, chạy bộ.

Dựa theo thuyết pháp của chim anh vũ kia, thuật ấy kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, thiên thượng địa hạ, duy trận độc tôn.

- Đến đến, cùng kêu lên với ta….

Chim anh vũ ở giữa không trung, mở miệng gào thét.

Hơn một trăm tu sĩ bản địa chần chờ một chút, nhưng gần như theo bản năng, chỉ cần có người đầu tiên hô lên, những người khác liền không hẹn mà cùng nhất tề rống to.

- Tin Ngũ gia, được bất tử, Ngũ gia vừa ra, ai dám tranh phong!

Vù vù rầm rầm, thanh âm của hơn một trăm người ngưng tụ thành sóng âm, trong chớp mắt quật khởi, bốn phía trong một khắc này cũng đều nổi gió. Chỉ không biết gió này là bị bọn họ chạy bộ làm nổi lên, hay là từ thanh âm tạo ra.

Trong cơn gió này, phương viên trăm dặm ngoài động phủ đều biến thành cảnh tượng mơ hồ, sự mơ hồ này rất nhạt, nhạt đến nỗi những người đuổi giết đến đây, mặc dù là lão giả tóc đỏ tu vi Kết Đan hậu kỳ, cũng đều không thể phát hiện được.

- Giết những người đó, một ngọn cỏ cũng không tha!

Lão giả mặt rỗ lạnh nhạt mở miệng, lời nói nhẹ nhàng, nhưng sát cơ lại cực kỳ kinh người, theo lời nói truyền ra, đệ tử Hán Thủy Tông phía sau lão cùng với không ít tu sĩ đi theo, hóa thành mấy trăm đạo cầu vồng gào thét, lao thẳng xuống mặt đất. Cả đám mang theo vẻ mặt dữ tợn, sát cơ mãnh liệt, cũng có sự trào phúng, như muốn đem tất cả oán độc đối với Mạnh Hạo, phát tiết lên trên người những tu sĩ này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 508: Cường hãn!

Khi tiếng cười trào phúng truyền ra thì người Hán Thủy Tông, cùng không ít tu sĩ truy sát mà đến trực tiếp lao thẳng về phía mặt đất, hướng về phía hơn một trăm người đang chạy bộ kia, lộ ra ánh mắt dữ tợn.

- Chúng tiểu nhân không cần để ý, đừng nhìn bọn họ, đến đến đến, cùng hô to lên với Ngũ gia nào .....

Chin anh vũ ở trên thiên không bay qua bay lại, trên nền tiếng chuông truyền khắp bốn phía, lúc này không ngừng gào lên bén nhọn.

Theo tiếng hô của hơn một trăm tu sĩ kia lại truyền ra, cũng chính là lúc tu sĩ của Đông Lạc thành trên thiên không đuổi tới gần. Những tu sĩ đến từ Đông Lạc thành này là vì truy sát Mạnh Hạo mà đến, khi đến gần hơn một trăm người đang chạy bộ trên mặt đất, bỗng nhiên một đám sắc mặt đại biến, bọn họ cảm nhận được một cơn gió.

Ngọn gió này đập vào mặt, thổi bay quần áo của bọn họ, thổi bay tóc của bọn họ, lại càng thổi bay thân thể của bọn họ, khiến cho thân ảnh những tu sĩ này đang vọt tới, vậy mà lại đều không thể không dừng lại ở giữa không trung. Quần áo tung bay, tóc tai rối loạn, sắc mặt cũng có kịch biến.

Cỗ gió này là gió xoáy mềm mại, bỗng nhiên từ trên hơn một trăm người đang chạy bộ này tản ra, cỗ gió này hướng ra ngoài, ngăn lại tu sĩ của Đông Lạc thành đã muốn đuổi tới nơi ở bên ngoài. Ngay tại khi ngăn cản bọn họ lại, ngọn gió này dường như nháy mắt biến hóa, không còn là mềm mại nữa mà biến thành cuồng phong gào thét, cũng có tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Trong thanh âm này xen lẫn tiếng hô của hơn một trăm người, ầm ầm rền

vang, cuồng phong như xé rách thương khung, khiến cho chúng tu sĩ Đông Lạc thành ở xung quanh hoảng sợ không thôi, cấp tốc rút lui. Nhưng vẫn có không ít kẻ chậm chân, bị cuồng phong này đảo qua, thân thể nổ vang, trực tiếp phun ra tiên huyết, thậm chí ngay cả mảnh vỡ nội tạng cũng theo đó mà bị phun ra luôn.

Còn có hơn mười người, tu vi thấp kém, lúc này ở trong cuồng phong phát ra tiếng gào thê lương thảm thiết, tiếng kêu thảm thương của bọn họ khuếch tán cùng cùng ngọn gió, truyền vào trong tai mọi người, mà hình ảnh của bọn họ lại càng đập thẳng vào mắt những người ở đây. Mọi người kinh hãi nhìn thấy, hơn mười tên đồng bạn của bọn họ, chỉ trong sát na, trong tiếng gào thét thảm thiết, quần áo chớp mắt rách nát, tóc tai khoảnh khắc thành tro, da thịt trực tiếp như bị lăng trì, từng tảng từng tảng rách ra, huyết nhục ở trong gió nhanh chóng nói lời vĩnh biệt với thân mình, tất cả chỉ trong chớp mắt .....

Hơn mười người này, chỉ cần dùng mắt thường liền có thể thấy được tất cả huyết nhục toàn thân mất đi, trở thành một khung xương khô, tiếng vỡ vụn liên tiếp truyền đến trong gió, biến thành từng mảnh vỡ, hòa vào trong gió, biến mất không thấy gì nữa.

Một màn này, khiến những tu sĩ đuổi giết đến đây nhìn mà run cả da đầu, sắc mặt ai nấy đều hiện lên vẻ hoảng sợ mãnh liệt cùng không thể tin. Bọn họ hô hấp dồn dập, gấp rút lui lại phía sau, trong thời gian ngắn, không một ai dám tiến lên nửa bước, tất cả lặng ngắt như tờ, trừ bỏ ..... ngọn gió rú rít cuồn cuộn xung quanh, trừ bỏ ..... hơn một trăm thân ảnh như ẩn như hiện trong gió của tu sĩ bản địa đang chạy không ngừng, phát ra từng chặp âm thanh như gần như xa.

- Tin Ngũ gia .... được bất tử .....

Ngay vào thời điểm tương đối yên tĩnh này, lão giả tóc đỏ hừ lạnh một tiếng, từ phía sau lão lập tức có một tu sĩ Kết Đan trung kì bước ra, lão giả mặt rỗ đứng bên cạnh tu sĩ Kết Đan trung kì nọ cũng cắn răng lao ra.

Còn có một vị còn lại là một nam tử trung niên đi theo Lão Tổ của một tông sau cùng trong tam đại tông đến đây, cũng là tu vi Kết Đan trung kì, thân hình cao lớn khôi ngô, hiện giờ bước ra, ba người này hóa thành cầu vồng, lao thẳng về phía mặt đất.

Như muốn xuyên qua phong vụ của mặt đất này, đi diệt sát hơn một trăm người bên trong.

Nhưng ngay khi thân thể bọn họ vừa tiếp cận, thì ba người này liền lập tức biến sắc, đồng thời gầm nhẹ một tiếng, trên đỉnh đầu ba người lập tức tràn ra lượng lớn đan khí, sau khi huyễn hóa ra vật căn bản của mình, thì mạnh mẽ lao về hướng phong vụ.

Mắt thấy đã xông đến được hơn phân nửa, khoảng cách với hơn một trăm người đang chạy không ngừng kia cũng chỉ còn không đến mười trượng, thì đột nhiên, trong phiến phong vụ này có một thân ảnh cự đại do gió hình thành, đột ngột xuất hiện!

Thân ảnh nọ cao chừng mười trượng, gương mặt mơ hồ không rõ, chỉ có thể nhìn thấy trên thân thể khôi ngô khổng lồ có quần áo hư ảo đang bay phấp phới. Không những thế, thân ảnh này còn đang duy trì bộ dáng đang chạy, sau khi xuất hiện thì trong miệng gào lên những âm thanh không rõ, như không nhìn thấy ba người nọ đang tiến tới vậy, trực tiếp lao đến chỗ bọn họ.

Trong mắt ba người chợt lóe sát cơ, ai nấy bấm tay niệm thần chú, đan khí trên đỉnh đầu bọn họ lập tức bạo phát, hóa thành một mảnh hoàng thổ, còn có vô số phi kiếm. Có một người đan khí thế mà lại huyễn hóa ra một bức sơn hà đồ, bao phủ bốn phía, trực tiếp lao thẳng về phía thân ảnh khổng lồ đang chạy không ngừng nọ.

- Vỡ cho ta!

Một trong ba người quát lạnh.

Nhưng ngay sau đó, vô thanh vô tức, đan khí pháp bảo của bọn họ trực tiếp xuyên thấu qua thân ảnh khổng lồ đang chạy kia, như thể thân ảnh nọ là trong suốt hư ảo vậy, trực tiếp xuyên thấu qua luôn.

Một màn này làm cho ba người sửng sốt, nhưng ngay sau đó, thân ảnh khổng lồ kia liền thẳng hướng bọn họ mà đến, trong khoảnh khắc gào thét mà qua.

Sự va chạm vốn là vô hình này, ấy thế mà lại làm cho thân thể ba người này đều nổ vang, sắc mặt cấp tốc tái nhợt, toàn bộ đều phun ra máu tươi, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, đang muốn lui về phía sau thì bọn họ thấy được cái thứ hai, cái thứ ba, cái thứ tư... Cho đến hơn mười đạo thân ảnh khổng lồ, đều nhất nhất biến ảo ở tại trong gió, chạy nhanh mà đến, mắt thấy sẽ đánh vào trên thân ba người, ba người sắc mặt đại biến, không chút do dự cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng tu sĩ Kết Đan của Hán Thủy Tông kia tốc độ chậm một chút, không đợi rời khỏi vài bước, đã bị một thân ảnh trực tiếp đánh tới. Ánh mắt y lộ ra tàn nhẫn, cắn chót lưỡi phun ra một ngụm tiên huyết, hai tay ở trên máu tươi liên tục điểm ra, kết xuất một cái ấn ký huyết sắc, hướng ra phía ngoài đẩy đi.

Vết máu kia lập tức giống như thiêu đốt, trực tiếp hóa thành một cái đầu lâu huyết sắc cự đại, rít gào nhằm phía thân ảnh tiến đến, nhưng một cái chớp mắt khi chúng va chạm, vẫn là trực tiếp xuyên thấu mà qua, cho đến khi xuyên thấu thân ảnh thứ tám thì đầu lâu huyết sắc tiêu tán đi.

Ánh mắt tu sĩ Kết Đan của Hán Thủy Tông lộ ra vẻ tuyệt vọng, cùng một thân ảnh ầm ầm va chạm mà đến, y phun ra máu tươi, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

- Lão Tổ cứu ta...

Thanh âm y mang theo lo lắng, mang theo khẩn trương, càng mang theo sự hoảng sợ mãnh liệt, lão giả mặt rỗ biến sắc. Lúc trước lão đã lao ra, giờ phút này đang muốn tới gần đi cứu, nhưng lão rất nhanh liền co rút hai mắt lại, tâm thần chấn động không dám đi cứu nữa, mà là chính mình cấp tốc rút lui.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 509: Cường hãn! (2)

Bởi vì lão nhìn thấy, ở cách đó không xa, giờ phút này rõ ràng lại xuất hiện hơn mười cái thân ảnh, tốc độ cực nhanh, gào thét mà đến. Khoảnh khắc khi tới gần, mặt đất chấn động, như có cự nhân đang giẫm đạp mặt đất, gào thét đi qua, có tiếng kêu thảm thiết biến mất, vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ của Hán Thủy Tông kia, dĩ nhiên toàn thân bị giẫm đạp thành thịt nát, đã sớm khí tuyệt bỏ mình.

Một màn này, khiến những tu sĩ vì đuổi giết mà đến, tâm thần toàn bộ đều lộp bộp một tiếng, mặc kệ tu vi gì, đều ở một khắc này tái nhợt mặt. Lại nhìn hướng phong vụ càng thêm mơ hồ kia, thì vẻ mặt của bọn họ đã không còn chút trào phúng nào nữa rồi, thay vào đó chính là khủng bố.

Giờ phút này đã có người dâng lên ý niệm lùi bước trong đầu, nhưng ngay khi những tu sĩ này muốn lui ra phía sau thì chợt phát hiện, ở phía sau bọn họ, chẳng biết lúc nào, sớm xuất hiện một mảnh phong vụ, tràn ngập bốn phía, giống như thiên la địa võng, đưa bọn họ hoàn toàn bao phủ ở bên trong.

Một màn này xuất hiện, lập tức làm cho mấy trăm người lúc trước còn đang hung hung đuổi giết tới này, đáy lòng cả đám đều dâng lên hàn khí.

Nhất là bọn họ có thể nhìn thấy trong phong vụ cả trước lẫn sau này, chốc chốc lại có vài chục cái thân ảnh khổng lồ sắp xếp cùng một chỗ, chạy nhanh mà qua, mặt đất cũng chấn động rung lên. Có thể tưởng tượng nếu bị bọn chúng va chạm phải, không chết cũng phải trọng thương.

Huống chi, những thân ảnh này lúc trước còn đem một vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ sống sờ sờ giẫm đạp chết tươi! Cái này càng khiến bọn họ cảm thấy kinh hãi khủng bố.

Những thân ảnh chạy bộ trong phong vụ dần dần rõ ràng, bọn họ lập tức nhận ra, chính là hơn một trăm tu sĩ bản địa nơi đây, bị bọn họ chế nhạo lúc trước.

Những người này vòng quanh bốn phía chạy bộ, thanh âm mơ hồ trong miệng của bọn họ giờ phút này theo nhân số dần dần gia tăng, chậm rãi rõ ràng.

- Tin Ngũ gia, được bất tử, Ngũ gia vừa ra, ai dám tranh phong!

Thanh âm vù vù, kinh thiên động địa, chấn cho mặt đất run run, chấn cho những tu sĩ này sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

- Đây là trận pháp gì chứ!

Lão giả tóc đỏ hết hồn, nhìn phong vụ càng ngày càng mơ hồ kia, lão giả mặt rỗ bên cạnh sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng hơn nữa là khó coi, không nói gì.

Nói chuyện, là một tu sĩ khác, người này thấp bé, duy chỉ có cái đầu cực to, ở trong đám người vốn hẳn nên rất nổi bật, nhưng lại bởi vì luôn ở phía sau người khác, cho nên ngay cả Mạnh Hạo lúc trước cũng đều không có chú ý tới.

Giờ phút này, tu sĩ đầu to này chậm rãi đi ra, theo y tiêu sái đi ra, có không ít người đều là cung kính lui ra phía sau. Trừ bỏ lão giả mặt rỗ của Hán Thủy Tông, lão giả tóc đỏ của Vân Tiêu Tông ra, người này, chính là Lão Tổ của một tông cuối cùng kia trong tam đại tông, Kỳ Vật Tông.

Một thân tu vi Kết Đan hậu kỳ, thủ đoạn tàn nhẫn, khiến cho y ở trong thành Đông Lạc, ít có người nguyện ý trêu chọc, nhất là người này đối với phương diện trận pháp có tạo nghệ không tồi. Giờ phút này đi ra, thì y liếc mắt nhìn phong vụ, tay phải nâng lên vỗ túi trữ vật, lấy ra một cái

thủ trạc (vòng tay).

Lão giả tóc đỏ cùng lão giả mặt rỗ lập tức nhìn về phía túi trữ vật của tu sĩ đầu to, trầm mặc cười gượng, không có hỏi. Hiển nhiên trận cướp đoạt linh thạch phía lúc trước, người trước mắt, là không có tham dự, cho nên túi trữ vật của y vẫn được bảo tồn đầy đủ.

- Hay cho một cái Nhân Tiên trận, đây là trận pháp truyền thuyết trong thời kỳ viễn cổ, sớm đã thất truyền, nơi đây lại có người đem bố trí đi ra!

Tu sĩ đầu to nhìn chằm chặp vòng ngọc trong tay, khi thấy trên vòng tay ngọc này xuất hiện đục ngầu, trong đó cũng có hơn một trăm cái điểm trắng đang chạy, thì vừa cẩn thận nhìn hồi lâu, liền hít vào một hơi thật sâu, lộ ra khiếp sợ, tâm thần nổi lên sóng to.

- Nhân Tiên trận, lấy tu sĩ viễn cổ tu luyện thân thể lực làm mắt trận, lấy người làm gốc, nhân số càng nhiều trận pháp uy lực càng lớn... Trận này có được diệt tiên phong, thân ảnh hư ảo này, bọn chúng là nhân tiên! !

Tu sĩ đầu to cảm thấy da đầu run lên, mạnh mẽ quay đầu, cẩn thận nhìn một chút phong vụ phía sau, song nhãn đột nhiên chớp lên tinh mang.

- Nhưng mà trận này chỉ có hơn một trăm người, vả lại những người này dù sao cũng không phải là tu sĩ viễn cổ, tu vi của bọn họ lại còn pha tạp yếu ớt, như vậy trận này... Có lẽ có thể PHÁ...!

- Liền xem các ngươi lựa chọn như thế nào, là trước khi phá giết hết những người này, hay là đợi sau khi phá trận rồi mới tính tiếp những cái khác.

Hai mắt tu sĩ đầu to chợt lóe u mang, ngẩng đầu nhìn về phía lão giả mặt rỗ cùng lão giả tóc đỏ.

Ba người sau khi nhìn nhau, đều thấy được quyết đoán trong mắt đối

phương.

- Ta không muốn nhiều lắm, chỉ cần con chim anh vũ kia.

Tu sĩ đầu to mỉm cười, trong mắt hiện lên một chút tham lam nhỏ không thể thấy.

- Đồ của người này, ngoại trừ đồ của ta, những cái khác ta muốn một nửa!

Mặt rỗ âm trầm mở miệng.

- Một nửa khác lão phu muốn, ta còn muốn mạng người này!

Trong mắt lão giả tóc đỏ chợt lóe sát cơ.

Trong mắt ba người chớp động hung mang, tu sĩ đầu to ha ha cười, tay phải nâng lên vỗ túi trữ vật, từ trong túi trữ vật lập tức lấy ra một nắm gạo bình thường.

Hạt gạo no tròn màu sắc trắng noãn, khiến người vừa nhìn thấy sẽ nhịn không được dâng lên cảm giác muốn ăn.

- Vật này ....

Lão giả tóc đỏ cùng tu sĩ mặt rỗ hơi hơi co rụt hai mắt lại.

- Vật này là lấy được từ trong miệng hoàng thú, lưu truyền từ thượng cổ tới nay. Sau khi được lão phu nghiên cứu rồi một lần nữa luyện hóa, có thể phá thiên địa chi trận.

Tu sĩ đầu to lạnh nhạt nói, tay phải vung lên, lượng lớn hạt gạo trong tay y lập tức bay múa, biến thành một mảnh rơi về phía phong vụ màu đen phía trước.

Những hạt gạo trắng này lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng biến thành màu đen, chỉ với thời gian mấy lần hô hấp, thì toàn bộ đã lập tức trở thành màu đen. Khoảnh khắc khi những hạt gạo kia trở thành màu đen, tu sĩ đầu to hít sâu một cái, trong mắt lập tức lộ ra quang mang kỳ dị, toàn thân run run, cả người nháy mắt như héo rũ vậy, cấp tốc co rút lại.

- Hai vị đạo hữu, lão phu cần lượng lớn tu vi lực!

Ánh mắt tu sĩ đầu to trực tiếp lộ ra tơ máu, tay phải chậm rãi nhấc lên, tu vi lão giả tóc đỏ cùng lão giả mặt rỗ mạnh mẽ tràn ra, không chút do dự vận chuyển tu vi, khoảnh khắc khi chạm vào tu sĩ đầu to, lập tức đã bị tu sĩ đầu to nháy mắt hấp thu.

Cùng lúc đó, mấy trăm tu sĩ xung quanh ba người bọn họ, giờ phút này cũng cũng nghe được lời nói của tu sĩ đầu to, đang chần chờ thì ánh mắt lão giả mặt rỗ đảo qua, những đệ tử còn lại của Hán Thủy Tông, cũng đều nhìn lại.

Rất nhanh, giờ phút này các tu sĩ đều đạt thành nhận thức chung, tu vi của mấy trăm người tràn ra, thân thể của tu sĩ đầu to kia giống như đã trở thành một cái hắc động, một cái chớp mắt liền hấp thu tu vi của đám đông, hai mắt trực tiếp biến thành một mảnh đỏ ngầu, tay phải hướng lên thiên không chỉ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 510: Âm Phủ nhất mạch!

- Mễ lạp chi quang .....

Thanh âm của y khàn khàn, nhưng chỉ một cái chớp mắt sau khi xuất ra, nắm gạo đã trở thành màu đen kia lập tức tán phát ra quang mang chói mắt. Những hào quang này khuếch trương tản đi ra, luyện thành một mảnh, nhưng bởi vì phong vụ bốn phía vốn là màu đen. Cho nên nếu không nhìn kỹ, cũng không thấy được có gì thần kỳ.

- Huyễn hóa thiên binh!

Tu sĩ đầu to cắn chót lưỡi, trực tiếp phun ra một ngụm tiên huyết, lực lượng tu vi mà y từ bốn phương tám hướng mượn tới trong nháy mắt toàn bộ theo ngụm máu tươi này phun ra, huyết quang chợt lóe, trực tiếp rơi vào trong sương mù, dung nhập vào trong mễ lạp chi quang.

Ngay sau đó, tiếng động nổ vang kinh thiên quanh quẩn, mấy trăm tu sĩ nơi đây lập tức liền nhìn thấy một đám thân ảnh gầy yếu, rõ ràng xuất hiện trong sương mù. Những thân ảnh này chỉ lớn cỡ nửa người thường, không giống thiên binh, ngược lại giống như là ác quỷ từ trong địa ngục leo ra. Mỗi một hạt gạo màu đen đều đản sinh ra một cái ác quỷ như vậy.

Trong nháy mắt, chính là mấy trăm!

Những ác quỷ này thân thể mơ hồ, giống như không thể hoàn toàn ngưng tụ đi ra, nhưng cho dù là như vậy một cỗ khí tức hung tàn thị huyết tà ác, ở trên người bọn họ vẫn mãnh liệt khuếch tán ra.

- Thỉnh thiên binh phá trận, hơn một trăm người bên trong là tại hạ tế hiến cho chư vị thiên binh!

Tu sĩ đầu to sắc mặt tái nhợt, lui ra phía sau vài bước, ôm quyền mở miệng, mấy trăm cái ác quỷ kia ngửa mặt lên trời, phát ra từng tiếng gào thét thê lương, mạnh mẽ xông về trước đi. Nơi chúng đi qua, sương mù quay cuồng, trận pháp được hình thành do thân ảnh khổng lồ chạy bộ vừa cùng những ác quỷ này đụng chạm, liền nổ vang kinh thiên động địa.

Chim anh vũ ở bên trong trận pháp, giờ phút này mở to mắt, lộ ra một chút kiêng kị cùng căm tức.

- Chết tiệt, một thức thần thông “Tát đậu thành binh” đường đường chính chính của tiên gia, như thế nào lại bị người tu thành âm hồn ác quỷ. Loại thay đổi này không phải Kết Đan tu sĩ có thể làm được, đây không phải thủ đoạn của núi thứ chín, đây là ... Âm Phủ nhất mạch của núi thứ tư!

- Người này là chiếm được một ít truyền thừa không trọn vẹn... Nhưng chết tiệt, những ác quỷ âm hồn này, người bên ngoài còn có thể không đi để ý, nhưng thân thể của ta mà đụng phải thì sẽ rất là phiền toái.

Trong mắt chim anh vũ lần đầu tiên lộ ra khẩn trương.

- Phiền toái lớn...

Chim anh vũ hít sâu một cái.

Giờ này khắc này, trong động phủ núi thấp, trước mặt Mạnh Hạo lộ ra quang mang kỳ dị, trong tay phải nâng lên một cái lò luyện đan màu đen, bên trên lò luyện đan huyễn hóa ra một khuôn mặt thiếu niên, vẻ mặt mang theo ý tuyệt không cúi đầu, nhìn Mạnh Hạo.

Lò luyện đan này chính là cái lò mà Mạnh Hạo thu hoạch được trong lần thí luyện Tử Lô nọ, nhưng từ đầu đến cuối nó đều không thèm cúi đầu để ý đến Mạnh Hạo. Giờ phút này chân mày Mạnh Hạo hơi nhíu lại, hừ lạnh một tiếng tay phải bấm tay niệm thần chú, chỉ một cái về phía

khuôn mặt thiếu niên trên lò luyện đan. Khuôn mặt thiếu niên này lập tức vặn vẹo, lộ ra vẻ thống khổ.

Ở bốn phía Mạnh Hạo, người ngoài nhìn không tới, chỉ có hắn có thể nhìn thấy một tia hơi thở, đang từ bốn phía ngưng tụ mà đến, xâm nhập thẳng vào khí linh của lò luyện đan này.

- Ngươi có thể tiếp tục không cam lòng, không có quan hệ, cho dù lò luyện đan có khí linh dễ dùng đến mấy, nhưng ta quen vật không có khí linh hơn.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, tay phải mạnh mẽ đâm một cái, nhất thời yêu khí từ bốn phía khoảnh khắc mà đến, một cái chớp mắt đã hình thành nhà giam, bao phủ thân ảnh thiếu niên kia, như hóa thành lưới lớn, áp chế thiếu niên ở bên trong.

Tiếng thiếu niên gào thét truyền ra, còn mang theo khẩn trương, nhưng lại càng ngày càng yếu.

- Ta cho ngươi sống, ngươi mới có thể tồn tại, ta muốn ngươi chết, cũng chỉ cần một ý niệm mà thôi.

Thanh âm Mạnh Hạo lạnh lùng truyền ra, một cái chớp mắt rơi vào trong ý thức thiếu niên, lưới lớn đột nhiên co rút lại, đem thiếu niên hoàn toàn trấn áp. Màu đen mang theo sắc tím trong lò luyện đan, chớp mắt liền ảm đạm đi một chút, rõ ràng là màu đen giảm bớt, nhưng màu tím lại theo đó mà tăng lên.

Mắt nhìn lò luyện đan, tay trái Mạnh Hạo vung lên, lượng lớn dược thảo lập tức bay ra, tay trái hắn hóa thành tàn ảnh, hoặc là thôi hóa, hoặc là lấy dịch, hoặc là điều hòa, nhất nhất đưa vào trong lò đan. Mà tay phải hắn lại chợt lóe ánh lửa, hỏa này không phải hồng, mà là mang theo sắc tím, khiến cho tay phải Mạnh Hạo thiêu đốt tử hỏa.

Lửa này, chính là dung hợp Đan Đông Bất Diệt ý, lấy Tử Đan của Mạnh Hạo đốt lên đan hỏa truyền thừa, lấy đan hỏa ẩn chứa bất diệt ý này mới có thể tiến hành Vô Sinh bí quyết.

Đang lúc muốn luyện chế, bỗng nhiên trong đầu Mạnh Hạo truyền đến thanh âm lo lắng của chim anh vũ, linh thức Mạnh Hạo lập tức tản ra, khoảnh khắc liền thấy được sương mù bên ngoài, cùng mấy trăm lệ quỷ đang gào thét thê lương trong sương mù kia.

Mạnh Hạo trầm mặc, mắt nhìn lò luyện đan trong tay, trong mắt lộ ra một chút quyết đoán cùng hàn mang.

- Bất kể phải trả giá lớn cỡ nào, tranh thủ cho ta thời gian ba ngày!

Mạnh Hạo quả quyết truyền ra ý thức, liền trực tiếp chặt đứt liên hệ cùng ngoại giới, bắt đầu luyện đan.

- Ba ngày...

Ánh mắt chim anh cũ lộ ra quang mang sắc bén, mắt cá chân nhoáng lên một cái, miếng mỡ đông bay ra.

- Em gái ngươi, nghe kỹ cho Ngũ gia, lần này có chút phiền phức rồi, không nghĩ tới có người của Âm Phủ truyền thừa tồn tại, mặc dù chỉ là truyền thừa không nhiều lắm, nhưng... Vừa vặn khắc chế đối với Ngũ gia!

- Ba ngày, ngươi phải phối hợp ta, nếu gắng gượng qua ba ngày mà Mạnh Hạo kia không được, chúng ta liền chạy nhanh thôi!

Chim anh vũ nghiêm túc rất nhanh mở miệng.

Miếng mỡ đông hiếm thấy không có dong dài, một cái chớp mắt khi nghe thấy Âm Phủ truyền thừa, ánh mắt nó mạnh mẽ trợn to.

- Âm Phủ nhất mạch của núi thứ tư .... bọn họ làm sao có thể xuất hiện ở nơi này!

Miếng mỡ đông không biết nhớ ra cái gì đó, thân mình run run, vội vàng gật đầu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng vẻ mặt Mạnh Hạo lại thủy chung bình tĩnh, ngoài động phủ đã bắt đầu truyền đến tiếng gầm rú, mặc dù dựa theo thuyết pháp của chim anh vũ, nhưng vẫn có phiền toái không dự kiến đến xuất hiện.

Nhưng mà tính cách Mạnh Hạo sẽ không quá mức thầm oán người bên cạnh. Dẫn mọi người tới nơi này, cho dù là ý của chim anh vũ đưa ra, nhưng Mạnh Hạo cũng đã đồng ý, vả lại cho dù là lúc này, chim anh vũ nói ngoại giới xảy ra vấn đề, nhưng đáy lòng Mạnh Hạo, vẫn có nắm chắc, nó có thể đem tất cả vấn đề giải quyết.

Đây là tự tin, là một khẩu khí mà tu sĩ sở tu.

- Chỉ cần không có tu sĩ Nguyên Anh, một khi ta đội mặt nạ huyết sắc, tất cả đều sẽ giải quyết được, cũng mượn cơ hội này, cho chim anh vũ một cái giáo huấn.

Mạnh Hạo vung tay trái lên, theo lượng lớn dược thảo đều dung nhập vào trong lò đan, hắn mở miệng phun ra một luồng hơi thở màu tím. Đây là hơi thở Tử Đan của hắn, khí tức này không phải là thuật pháp thần thông biến ảo của đan khí, mà là một ngụm hơi thở tu vi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 511: Hoàn Mỹ Kim Đan!

Như lúc trước luyện hóa khí tức của linh đang vậy, có thể khiến đan hỏa của Mạnh Hạo nháy mắt đại vượng, vẻ mặt hắn ngưng trọng, đầu óc loại bỏ tất cả tạp niệm, bắt đầu luyện chế Hoàn Mỹ Kim Đan.

Đan này nếu luyện chế bằng thủ pháp bình thường thì cần phải có thời gian không ngắn, nhưng Mạnh Hạo nay đã là đại sư đan đạo, hơn nữa có được đan hỏa truyền thừa cùng Vô Sinh bí quyết, hắn có nắm chắc, có thể đem thời gian luyện chế rút ngắn lại rất nhiều.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ba ngày sau, ngoài động phủ, tiếng chim anh vũ thét chói tai truyền khắp phong vụ, tiếng động nổ vang càng phát ra kinh thiên, sương mù đã tiêu tán gần như hơn phân nửa, tu sĩ tam đại tông, sát cơ ngập trời. Mấy ngày bị nhốt, bọn họ liên tục không ngừng tống xuất tu vi, giờ phút này mặc dù đều là mỏi mệt, nhưng càng là như thế, hận ý đối với Mạnh Hạo nơi này lại càng phát ra mãnh liệt.

Mấy trăm cái ác quỷ, giờ phút này chỉ còn lại có một nửa, nhưng hơn một trăm người tu sĩ chạy bộ, đã có không ít người phun ra máu tươi, thân mình ngã lệch, không có lo lắng đến tính mạng, nhưng lại đã hôn mê.

Theo càng ngày càng nhiều người ngã xuống, tu sĩ tam đại tông không ngừng mà tới gần, tu sĩ đầu to kia lại lấy ra một nắm hạt gạo, lại chém ra. Bốn phía từng trận âm phong, bầu trời đều một mảnh âm u, không có mây đen, mà là trong âm u này, hình như có một cái ảo ảnh sông lớn đục ngầu, biến ảo trên bầu trời.

- Hoàng tuyền đã xuất... có thể xác định là Âm Phủ nhất mạch...

Chim anh vũ vẻ mặt cười gượng, trong sương mù quang mang chợt lóe,

miếng mỡ đông đầy tro bụi, giờ phút này cũng là uể oải, nếu không phải là hai người bọn họ dùng không ít biện pháp phòng hộ đặc thù, ba ngày cũng đều không thể kiên trì.

- Chết tiệt, nếu cho ta thời gian một năm, hoặc là số lượng tu sĩ nơi đây vượt qua năm trăm, như vậy truyền thừa lực không trọn vẹn này tuyệt không thể phá vỡ được tiên trận của Ngũ gia!

Chim anh vũ đang oán hận mở miệng thì đột nhiên, trong động phủ, trong giây lát truyền ra một tiếng nổ vang.

Mạnh Hạo hai mắt tràn ngập tơ máu, lúc này đây luyện chế Hoàn Mỹ Kim Đan, hắn dùng toàn bộ tinh lực, giờ phút này luyện chế đến thời khắc mấu chốt, trước mặt hắn lò luyện đan chấn động, một tia kim quang theo lò luyện đan thẩm thấu đi ra, khiến cho toàn bộ động phủ đều đã trở thành màu vàng.

Hai mắt Mạnh Hạo mang theo tơ máu, tóc tai bù xù, sắc mặt uể oải, nhưng hai mắt cũng là trong máu mang theo quang mang chấp nhất, đan hỏa thiêu đốt, đi tiến hành luyện hóa, khiến dược hiệu của viên thuốc này, so với luyện chế bình thường, lại cao hơn một chút.

Cũng chính là ở phía sau, bầu trời bao la nguyên bản là âm u dày đặc, đột nhiên xuất hiện lượng lớn mây đen, những mây đen này quay cuồng, bao phủ phương viên trăm dặm, che đậy ảo ảnh hoàng tuyền, xua tan đi âm trầm ở nơi đây, lại khiến cho mặt đất tối đen hơn. Thậm chí còn có từng trận ầm ầm nổ vang quanh quẩn, có vô số bạc xà giống như tia chớp ở giữa không trung điên cuồng chớp lóe.

Đây không phải thiên kiếp của Hoàn Mỹ, đây là đan kiếp của đan dược!

Nhưng nếu đan dược luyện chế thành công, Mạnh Hạo sau khi nuốt vào, như vậy kiếp nạn này lập tức sẽ thay đổi, sau vô số lần vô hình bạo tăng, hóa thành thiên kiếp hủy diệt khủng bố đến cực điểm!

Đan kiếp vừa ra, trong động phủ, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh quang, nhìn chằm chằm lò luyện đan trước người. Giờ phút này lò luyện đan thẩm thấu ra kim quang chói mắt, khiến cho động phủ đều đã trở thành màu vàng.

Bên trong màu vàng này, Mạnh Hạo cảm nhận được một cỗ tiếng động bang bang.

Âm thanh này đến từ trong lò đan, hắn dường như có thể cảm nhận được, trong lò đan có một đoàn chất lỏng màu vàng, đang rất nhanh ngưng tụ, cấp tốc co rút lại, mỗi một lần co rút lại, đều phát ra một tiếng phịch, giống như áp súc.

Thậm chí càng về sau, Mạnh Hạo cũng cảm nhận được trên bầu trời, xuất hiện đan kiếp, kiếp nạn này không thể tránh né, Mạnh Hạo hít sâu một cái, nhìn không chuyển mắt.

Giờ phút này ở ngoại giới, trên bầu trời kiếp vân tràn ngập, tia chớp du tẩu, nổ vang ngập trời, trong động phủ của Mạnh Hạo, trên đỉnh núi thấp thậm chí còn dâng lên từng luồng bạch khí. Những bạch khí này ở giữa không trung huyễn hóa thành bộ dạng một cái lò luyện đan, giống như muốn thăng thiên.

Loại dị tượng này, lập tức khiến cho ba vị Lão Tổ Kết Đan hậu kỳ của tam đại tông sửng sốt, nhưng rất nhanh, ba người toàn bộ liền biến sắc, ngay sau đó trong mắt liền lộ ra hoảng sợ.

- Đây là... Đan kiếp! !

- Chính là đan kiếp trong truyền thuyết, ta đã từng đọc được ở trên một số điển tịch, nghe nói có một số thiên tài địa bảo hoặc giả là đan dược xuất thế thì thương thiên sẽ nổi giận, hàng kiếp diệt sát!

- Chết tiệt ... tu sĩ nọ đang luyện đan, hắn cư nhiên biết luyện đan? Lại còn luyện ra được loại đan dược có thể khiến đan kiếp hàng lâm này!

Trong khoảnh khắc, vẻ mặt hoảng sợ của ba người liền hóa thành vẻ tham lam trước nay chưa có.

Mấy trăm tu sĩ phía sau bọn họ, hiển nhiên cũng không hiểu một màn này đại biểu cho cái gì, giờ phút này mắt lộ ra mờ mịt, thấy bầu trời xuất hiện tiếng nổ vang quanh quẩn, lại càng lộ ra vẻ sợ hãi.

Cũng chính là vào lúc này, mặt đất chấn động mạnh, mấy người cuối cùng trong số hơn một trăm người tạo thành trận pháp nơi đây, cũng đều phun ra máu tươi, thân mình uể oải đã hôn mê, theo sự ngã xuống của bọn họ, sương mù nháy mắt tiêu tán.

Núi thấp lộ ra rõ ràng, chim anh vũ cùng miếng mỡ đông cũng hiển lộ ở giữa không trung. Hai người bọn nó giờ phút này cũng đều là ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong vẻ mặt có chút cổ quái.

Mà mấy trăm ác quỷ ở bốn phía kia, vào thời khắc trận pháp bị phá vỡ, vụ khí tiêu tán, trong một cái chớp mắt khi bại lộ ra bên ngoài, bỗng nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết. Giống như lôi đình trên bầu trời, khiến chúng nó cảm thấy khủng bố.

Ở trong nháy mắt này, trong giây lát, một đạo lôi đình thô to vang ầm ầm từ phía trên không hạ thẳng xuống đến mặt đất. Trong quá trình buông xuống, có hơn mấy trăm ngàn tia chớp thật nhỏ ngưng tụ, khiến cho một đạo thiên kiếp này to đến cỡ nửa trượng, đánh thẳng xuống núi thấp.

Một màn này, làm cho Lão Tổ của ba đại tông môn cùng với mấy trăm tu sĩ kia, đều trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng ngay sau đó, khi tất cả mọi người cho rằng thiên kiếp này sẽ nổ nát núi thấp, thì đạo tia chớp thô to này, nhưng chẳng biết tại sao lại ở

giữa không trung, mạnh mẽ phân tán ra, cư nhiên phân ra mấy trăm đạo, hướng về ác quỷ đang run run bốn phía này, gào thét mà đi.

Dường như những ác quỷ này xuất hiện, có thể hấp dẫn thiên kiếp, làm cho thiên kiếp này cho dù phân hoá cũng muốn đến giết chết.

Đây cũng chính là nguyên nhân, khiến cho chim anh vũ cùng miếng mỡ đông lộ ra vẻ mặt cổ quái lúc nãy. Trên thực tế, vừa rồi, trận pháp sụp đổ tự nhiên cũng là do bọn nó nhìn thấy đan kiếp mà cố ý gây ra.

Tiếng động nổ vang quanh quẩn, mặt đất mãnh liệt chấn động, mấy trăm lệ quỷ kia gào thét thê lương, trong đó có một nửa trực tiếp dập nát. Còn có một nửa thì đang trong tình trạng tiêu tán, giống như muốn rời khỏi đây vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 512: Hoàn Mỹ Kim Đan! (2)

Trong động phủ, lò luyện đan của Mạnh Hạo ấy thế mà lại không hề có tia chớp nào tiến đến, tất cả đều bị những ác quỷ kia hút đi. Giờ phút này lò luyện đan tản ra kim quang ngập trời, hào quang hướng ra phía ngoài, cấp tốc khuếch tán xuyên thấu động phủ, xuyên thấu mặt đất, xuyên thấu núi thấp.

Ở bên ngoài nhìn lại, giờ phút này núi thấp đột nhiên bộc phát ra kim quang chói mắt, còn có từ trong mặt đất cũng có từng luồng kim quang tại chỉ nháy mắt đã trực tiếp lao ra.

Những ác quỷ đang trong quá trình tiêu tán, gắng gượng lắm mới vượt qua được thiên kiếp, nhưng khi mặt đất không ngừng có kim quang lao ra, thì tất cả đều tiêu tán luôn trong tiếng kêu thảm thiết.

Kim quang vạn trượng!

Lấy núi thấp làm trung tâm, dưới chân núi này giống như có chôn một cái mặt trời vậy!

Mà mặt trời này, hiện giờ như muốn xông ra khỏi mặt đất Cửu U, xông lên bầu trời, cùng trời cao chiến một trận!

Miếng mỡ đông cùng chim anh vũ đã sớm bay đi, nhưng mà chim anh vũ đau lòng những tu sĩ tạo thành trận pháp này, mặc dù bay đi, nhưng vẫn cùng miếng mỡ đông đem những người đã hôn mê nọ mang theo, giờ phút này núp ở phía xa.

Phóng mắt nhìn đi, đã muốn nhìn không tới gì, nhìn không thấy tất cả

những gì xảy ra trong phiến đại địa kia, có thể nhìn thấy được cũng chỉ có quang mang vô cùng vô tận.

Quang mang này từng đạo từng đạo xông nhập tầng mây trên không trung, khiến cho tầng mây quay cuồng dữ dội hơn, tia chớp ngoằn ngoèo, đạo lôi đình thứ hai ầm ầm ngưng tụ, hướng về kim quang trên mặt đất, như có một người vô hình đang vung tia chớp, thẳng đến trung tâm kim quang, là toàn núi thấp đã bị chìm ngập trong quang mang mà đi.

Tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc liền buông xuống.

Nhưng trong nháy mắt, ngay khi đạo lôi điện này buông xuống...

Trong động phủ, phịch một tiếng, nắp lò luyện đan mạnh mẽ bật lên, một đạo kim quang cường liệt nhất trước đó chưa từng có, vượt xa tất cả hào quang, giống như thái dương từ bên trong lò mạnh mẽ bay ra. Kim quang này phát ra lửa nóng kinh người, cư nhiên trong nháy mắt, bốn phía trong động phủ của Mạnh Hạo như bị thiêu đốt, núi thấp cũng theo đó mà bị thiêu đốt lên!

Động phủ trong khoảnh khắc hoàn toàn hòa tan, tất cả nham thạch, tất cả cấm chế, tất cả vật phẩm, đều ở trong chớp mắt trở thành tro bụi, sau đó là vị trí của núi thấp này. Trong nháy mắt núi này bộc phát ra kim quang kinh thiên, đồng thời với quá trình hòa tan, lại cũng không cách nào che đậy kim mang thái dương, khiến cho hào quang ngập trời, va chạm cùng lôi điện đang tiến đến.

Quang cùng lôi đụng chạm, tiếng động nổ vang chấn động thiên địa bát hoang, trong lúc mặt đất chấn động, núi thấp không còn nữa, động phủ không còn nữa, chỉ có thân ảnh Mạnh Hạo khoanh chân ngồi dưới đất, hiển lộ trong hào quang. Mặt đất dưới người hắn giờ phút này cũng đều bị hòa tan, bùn đất màu đen này nay biến thành chất lỏng màu vàng, tấm chất lỏng này khuếch tán, mặt đất giống như sũng nước, đã trở thành hồ nước!

Hồ nước màu vàng!

Ở trung tâm hồ nước chính là Mạnh Hạo, tóc của hắn bay lên, bên cạnh hắn là lò luyện đan màu tím trôi nổi, hình thoi yêu dị trên mi tâm của hắn chớp động, quần áo của hắn phiêu động, hai mắt của hắn lộ ra quang mang chấp nhất.

Mà ở trong tay phải của hắn... Rõ ràng cầm một viên đan dược màu vàng!

Nếu nói đây là đan dược, không bằng nói đây là một viên thái dương màu vàng!

Đây là kim đan, Hoàn Mỹ Kim Đan!

Lão Tổ tam đại tông, còn có mấy trăm tu sĩ kia ở xung quanh, giờ phút này tâm thần nổ vang. Trong nháy mắt khi nhìn thấy đan dược này, đạo đài của tu sĩ Trúc Cơ run run, lộ ra khát vọng, hình như có một cỗ ý thức nói cho bọn họ biết, nuốt vào viên thuốc này, từ nay về sau bọn họ sẽ không giống người thường!

Mà tu sĩ Kết Đan, nhất là Lão Tổ của tam đại tông, thân thể lại càng run run, cảm thụ của bọn họ là cường liệt nhất. Bọn họ rõ ràng nhận thấy được, Kết Đan trong cơ thể mình giờ phút này truyền ra khát vọng trước nay chưa từng có, giống như đang khát vọng dung hợp với viên đan dược màu vàng này. Trong ý thức của ba người, trong nháy mắt, cũng đồng dạng có một cỗ ý thức trống rỗng xuất hiện, khiến cho bọn họ hiểu được, bọn họ chỉ cần có thể nuốt vào viên thuốc này, như vậy bọn họ từ nay về sau... sẽ đi lên một con đường tu hành trước nay chưa từng có!

Mấy trăm tu sĩ phát cuồng, trong nháy mắt này, trừ bỏ ba Lão Tổ Kết Đan kia còn có thể áp chế dục vọng ra, những người khác có hơn một trăm tu sĩ, ánh mắt đỏ bừng, liều lĩnh điên cuồng lao ra, thẳng hướng

Mạnh Hạo mà đến, muốn cướp đoạt Hoàn Mỹ Kim Đan.

Nhưng ngay khi bọn họ tiến đến, lôi đình nổ vang trên bầu trời, khoảnh khắc đã ngưng tụ đạo lôi điện thứ ba. Tóc Mạnh Hạo bay lên, tay phải hắn cầm Hoàn Mỹ Kim Đan, giống như dùng toàn bộ khí lực, đem đan dược này mạnh mẽ nuốt vào trong miệng!

Từ nay về sau, Kim Đan đại đạo!

- Không! !

Một màn này, kích thích tất cả tu sĩ nơi đây, ngay cả Lão Tổ của tam đại tông kia, đầu óc cũng đều oanh một tiếng, như không thể khống chế chính mình vậy, dữ tợn, điên cuồng nhằm phía Mạnh Hạo.

Ngay khoảnh khắc đan dược vào trong miệng, Mạnh Hạo vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng trong mắt của hắn đã có tinh mang chói lọi. Tóc của hắn bay lên ở bên trong thiên kiếp, thân ảnh của hắn sừng sững ở trong hồ nước màu vàng, thân thể của hắn cao ngất, ở một khắc này, giống như có được thần vận nào đó.

Đan dược vào miệng không có tan ra, mà trực tiếp rơi xuống bụng, trong chớp mắt này, thiên không đang muốn hạ lôi đình bỗng dừng phắt lại, nổ bung ở giữa không trung. Vô số tia chớp du tẩu, dường như trong chớp mắt nào đó, cùng với không trung tạo thành một gương mặt tang thương.

Khuôn mặt khổng lồ này từ từ nhắm hai mắt, nhưng lại giống như có thể nhìn đến tất cả những gì lão muốn nhìn trong thiên địa, như đang ngưng trọng nhìn Mạnh Hạo.

Theo gương mặt tiêu tán, bầu trời kiếp vân ầm ầm quay cuồng, kiếp vân dữ dội trước nay chưa có, nguyên bản là trăm dặm, tại trong một cái chớp mắt này trực tiếp bạo tăng, năm trăm dặm, một nghìn dặm, ba nghìn dặm... Trong phút chốc, liền bao trùm thiên địa trong vòng ngàn

dặm.

Bầu trời trong vạn dặm, tất cả đều là mây đen, tiếng sấm vang rền, tia chớp nhấp nhoáng, vạn dặm trời cao, điện quang giống như phân cách trời cùng đất!

Mấy trăm dặm bên ngoài Mạnh Hạo, trong mảnh loạn thạch kia, giờ phút này có tiếng hô hấp ồ ồ truyền ra, vị lão giả bị phong ấn ở nơi này kia, giờ phút này huyễn hóa ra hắc khí, hiển lộ ở bên ngoài, chỉ là người ngoài nhìn không thấy. Lão ngẩng đầu nhìn thương thiên, nhìn lôi đình, chợt cười to, tiếng cười trào dâng, mang theo hưng phấn, mang theo khuây khoả, cũng có kích động.

- Hoàn mỹ tiên thân, thì ra là hoàn mỹ tiên thân một trong tam đại tiên thân, kẻ này có hi vọng có ngày thành tiên!

Lão giả cười to.

Mà Mạnh Hạo giờ khắc này, theo Hoàn Mỹ Kim Đan tiến vào trong bụng, thân thể hắn lập tức run rẩy dữ dội, vẻ mặt của hắn dữ tợn, trên mặt của hắn gân xanh nổi lên, một cảm giác thân thể như bị xé rách trước nay chưa từng có, mạnh mẽ xuất hiện trong ý thức của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 513: Hoàn mỹ tiên thân!

Cái loại đau này, không cách nào hình dung. Ánh mắt của hắn, đồng tử nguyên bản do kết thành Tử Đan mà hóa thành màu tím, nhưng hôm nay màu tím đang rất nhanh tiêu tán, thay vào đó lại là màu vàng.

Trong cơ thể hắn, Tử Đan run run, trong tiếng ken két xuất hiện một vết lại một vết đứt vỡ, bắt đầu vỡ vụn!

Cũng chính lúc này, mấy trăm tu sĩ ở bốn phía cũng nhất tề gào thét mà đến, ánh mắt bọn họ đỏ bừng, bọn họ như đã mất đi ý thức, giờ phút này chỉ còn lại có điên cuồng cùng tham lam nào đó thình lình xuất hiện, cho dù là Mạnh Hạo đã nuốt Kim Đan, bọn họ cũng phải đi nuốt Mạnh Hạo.

Cứ như chỉ cần là ăn một miếng thịt của Mạnh Hạo, cũng có thể khiến cho bọn họ chấp nhất vô cùng. (như Đường Tăng =)))

Nhưng ngay khoảnh khắc khi những người này tiến đến, Mạnh Hạo mạnh mẽ ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời rống lên. Trong tiếng rống này, những tu sĩ đang tiến đến như bị một cỗ sóng khí oanh kích, phun ra máu tươi, toàn bộ rút lui trở ra.

Ngay cả Lão Tổ của tam đại tông kia, cũng đều toàn thân chấn động, tràn ra máu tươi rút lui trở ra.

Trong một cái chớp mắt khi bọn họ bị đẩy lui, Tử Đan trong cơ thể Mạnh Hạo hoàn toàn vỡ vụn, cái loại thống khổ do Kết Đan vỡ nát này làm cho Mạnh Hạo gào thét càng kinh người hơn. Trong con ngươi của hắn, giờ phút này hơn nửa đã trở thành màu vàng, trong thân thể của hắn, nay cũng có quang mang màu vàng thẩm thấu đi ra.

Ở trong cơ thể hắn, tại chỗ vốn là Tử Đan tồn tại, giờ phút này theo Tử

Đan vỡ vụn, Kim Đan rõ ràng xuất hiện. Khoảnh khắc khi Kim Đan xuất hiện, tất cả mảnh vỡ vụn của Tử Đan mạnh mẽ quay cuồng, chớp mắt liền bị Kim Đan cắn nuốt.

Cùng lúc đó, lượng lớn kim quang từ trên Kim Đan mạnh mẽ khuếch trương tản ra, nối liền với kinh mạch toàn thân Mạnh Hạo, trong nháy mắt, ánh mắt Mạnh Hạo đã hoàn toàn trở thành màu vàng.

Cảm giác sảng khoái sau cơn đau chớp mắt xuất hiện trong thân thể hắn, tóc của hắn bay lên, hắn cảm nhận được sự cường đại chưa bao giờ có, trái tim đập càng thêm hữu lực, mỗi một lần vận chuyển tu vi, dường như đều bật phát ra tiếng nổ vang, chấn động bát phương.

Ngoài da của hắn có chút tái nhợt, dung nhan của hắn thậm chí còn xuất hiện một chút biến hóa yêu dị, dường như tuấn mỹ hơn, thân thể càng thêm cao ngất, toàn thân của hắn tràn ngập kim quang.

Cường đại, cho dù là trong Vãng Sinh động, cái loại cảm thụ được sự chênh lệch nổi bật khi vừa bước vào Kết Đan so với Trúc Cơ, cũng thua xa, không thể khắc vào lòng Mạnh Hạo như bây giờ.

Linh thức hắn khuếch trương, thân thể hắn càng thêm cứng cỏi, cốt cách hắn cường ngạnh hơn, thậm chí ý thức của hắn, so với bình thường cũng phải nhanh hơn mấy lần. Cái cảm giác toàn thân trên dưới, tất cả các phương diện đều trở nên mạnh mẽ hơn này, khiến cho Mạnh Hạo như trải qua lột xác.

Trong quá trình lột xác này, hắn đã bước lên một đại đạo!

Đó là Kim Đan đại đạo!

Hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, khoảnh khắc khi hai mắt hắn mở ra, kim mang loá mắt lập tức tỏa ra từ trong mắt hắn. Giờ phút này, hắn một thân áo bào xanh, kim quang ở phía sau, cả người thoạt nhìn, như

một pho tượng chiến tiên!

Chim anh vũ cùng miếng mỡ đông ở xa xa nhìn hướng Mạnh Hạo nơi đó, chim anh vũ mở to mắt, lộ ra một bộ dáng khiếp sợ. Tuy rằng nó đi theo Mạnh Hạo nhiều năm, nhưng đều là ở trong gương đồng, trên thực tế, đối với bí mật của Mạnh Hạo cũng không hiểu được nhiều.

Mà miếng mỡ đông cũng căn bản cũng không biết Trúc Cơ của Mạnh Hạo, trước kia chỉ là cảm thấy có chút cường hãn mà thôi, cũng không có nghĩ nhiều. Giờ phút này hai người bọn nó mới xem như thấy được đầy đủ sự lột xác Mạnh Hạo.

- Biến thái, lại là hoàn mỹ tiên thân, ta trước kia sao lại không chú ý tới chứ!

Miếng mỡ đông lẩm bẩm.

- Yêu nghiệt, loại này cần cơ duyên lớn, đại khí vận, chỉ có Thái Linh tôn giả mới có thể lấy được hoàn mỹ tiên thân, hắn cư nhiên có được, loại hoàn mỹ tiên thân này, hắn phải là loại đại nhân vật như Ngũ gia đây mới có thể có được mới đúng!

- Tam bộ thương khung kinh, Thái Linh, Đạo Thần, Trảm Thiên, trong mỗi một bộ kinh văn đều ẩn chứa bí mật của sơn hải thương khung, cũng có thể tu thành tam đại tiên thân. Nhưng từ xưa đến nay, Thái Linh xuất tôn giả, Đạo Thần cũng xuất tôn giả, chỉ có Trảm Thiên là đến nay vẫn chưa có tôn giả xuất hiện.

- Tiểu tử này vận khí nghịch thiên, loại hoàn mỹ tiên thân này ... A a a, có được thân này, hắn nếu có thể thành tiên, liền trực tiếp bái nhập môn hạ của Thái Linh tôn giả, trở thành đệ tử truyền thừa của Thái Linh tôn giả!

- Tôn giả a, là cường giả quật khởi từ trong cửu đại sơn hải, là tu sĩ có

thể đối kháng cùng chủ nhân của cửu đại sơn hải! Tuy nói Ngũ gia cũng không để vào mắt, nhưng... Nhưng em gái hắn, Ngũ gia hiện tại rất là suy yếu, thật đúng là phải dựa vào bọn họ đến hỗ trợ.

- Còn có truyền thuyết chết tiệt nọ… chính là truyền thuyết này làm hại ta như thế... Trong truyền thuyết này, nếu có người có thể tu thành toàn bộ cả tam đại kinh văn, thì có thể hóa thành một quyển Sơn Hải Kinh!

- Kinh này ....

Chim anh vũ càng nói càng thêm phát điên, nhất là nghĩ đến Sơn Hải Kinh khủng bố trong truyền thuyết trong trí nhớ của nó, nó lại càng trở nên phát điên.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, cảm thụ được tu vi trong cơ thể theo Kim Đan chuyển động, lần lượt tràn đầy rồi khuếch tán. Cái loại cảm giác cường đại này, làm cho hắn chấp nhất.

- Đây là lực lượng của Hoàn Mỹ Kim Đan sao ...

Mạnh Hạo thì thào, trong mắt của hắn kim mang nháy mắt rực rỡ, cả người như ngưng tụ uy nghiêm, tay phải vung lên, tu vi toàn bộ bộc phát ra.

Theo tu vi bùng nổ, một cỗ gió xoáy màu vàng kim trong khoảnh khắc xuất hiện ngay tại hư vô bốn phía Mạnh Hạo, vòng quanh bầu trời bát phương, rầm rầm khuếch tán hướng về bốn phía.

Hơn mấy trăm tu sĩ kia, giờ phút này đều hoảng sợ, mặc dù trong vẻ mặt vẫn tồn tại sự điên cuồng, nhưng cũng đã khôi phục mấy phần thanh tỉnh. Thân thể của bọn họ giờ phút này không khống chế được mà rút lui, bị gió xoáy màu kim hình thành bên ngoài thân thể Mạnh Hạo, mạnh mẽ đẩy mạnh.

Phóng mắt nhìn đi, gió màu vàng kim ở bốn phía quanh Mạnh Hạo đã hình thành một cơn lốc, gào thét kinh thiên động địa, ẩn ẩn trong cơn lốc này huyễn hóa ra gương mặt Mạnh Hạo.

- Bây giờ ta đã không cần phải cố ý đi áp chế tu vi nữa rồi, Hoàn Mỹ Kim Đan trung kỳ, mở!

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, Kim Đan trong cơ thể bỗng nhiên chuyển động với tốc độ nhanh hơn. Tu vi lực ở trên người hắn ầm ầm quật khởi, càng ngày càng mạnh, đồng thời, cơn lốc chuyển động càng lúc càng nhanh, nổ vang khuếch tán ra bốn phía, mấy trăm tu sĩ kia phun ra máu tươi, toàn bộ quay cuồng, rơi xuống.

Bọn họ vẻ mặt hoảng sợ, nhất là Lão Tổ của tam đại tông kia lại càng lộ ra ánh mắt không thể tin, Mạnh Hạo của giờ khắc này khiến cho bọn họ có cảm giác như bị nghiền ép, Kết Đan bên trong cơ thể của bọn họ lại có dấu hiệu không xong.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 514: Hoàn mỹ tiên thân! (2)

- Hắn... Hắn vừa rồi nuốt vào, là đan gì vậy!

Đây là suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu mọi người vào giờ phút này.

Đúng lúc này, tu vi Mạnh Hạo như kéo lên đến cực hạn, sau khi có chút dừng lại, đầu óc hắn oanh một tiếng, giống như tu vi phá vỡ bình cảnh nào đó, chớp mắt lại bùng nổ, lúc này đây, càng mạnh!

Phương viên trăm dặm, tất cả đều là gió lốc màu kim, trong gió lốc Mạnh Hạo cảm thụ được tu vi của chính mình, trong chớp mắt này trực tiếp đột phá Kim Đan sơ kì, bước vào Kim Đan trung kỳ!

Hắn cảm nhận được thân thể càng thêm cường hãn, linh thức càng cường đại hơn, thân thể cùng Hoàn Mỹ Kim Đan dung hợp cùng một chỗ, giống như thành một cái linh hồn khác của mình vậy.

Trong Kim Đan kia, có trí nhớ của mình, có hồn của mình, có cuộc đời của mình, giống như sinh cơ cùng sinh mệnh, đều ở trong Kim Đan này, nhưng cảm giác nhiều nhất, dường như đây là một hạt giống!

Một cái hạt giống đại đạo!

Trong chớp mắt khi trở thành Kim Đan trung kỳ, toàn thân Mạnh Hạo tản ra kim quang, trên đỉnh đầu của hắn dường như xuất hiện một vầng thái dương, phát ra quang mang, khiến cho phạm vi mấy trăm dặm, đều là một mảnh thiên địa màu vàng.

- Cũng đến lúc rồi, thời điểm nên hình thành đan khí của chính mình, vật

căn bản đan khí của ta ...

Trong gió lốc màu vàng, Mạnh Hạo, hai mắt nhắm nghiền, trong chớp mắt, trong đầu của hắn hiện lên từng màn trí nhớ, từ nhỏ đến lớn, Đường Lâu, huyện Vân Kiếp, Đại Thanh Sơn, Kháo Sơn Tông, Triệu quốc, Nam Vực, Tử Vận Tông... Cho đến cuối cùng như ngừng lại tại một màn ở Vãng Sinh động.

- Vật căn bản của đan khí, có thể hư, có thể thực ....

Mạnh Hạo trầm mặc, trong đầu hắn chợt phát hiện một màn kí ức, đó là khi ở trong Vãng Sinh động, nhìn thấy được phiến tinh không nọ trước khi gặp Sửu Môn Đài.

Phiến nọ .... hắn ở trong mảnh đất này, ngẩng đầu, tinh không nhìn không tới được, tinh không của viễn cổ.

Mạnh Hạo nhớ rõ, đan khí của Quý Hồng Đông biến thành, chính là tinh không, chẳng qua đó là tinh không của Quý gia.

- Viễn cổ tinh không, chính là vật căn bản đan khí của ta.

Mạnh Hạo mở mắt ra, khoảnh khắc khi hai mắt hắn mở bừng ra, thái dương màu vàng trên đỉnh đầu hắn, ầm ầm nổ tung, theo nổ tung, lượng lớn đan khí màu vàng ầm ầm khuếch tán. Cùng lúc đó, gió lốc màu vàng chung quanh hắn, cũng trong nháy mắt cấp tốc co rút lại, trong chớp mắt liền hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho tất cả quang mang kim sắc ở tứ phương tám hướng, đều biến mất không thấy gì nữa.

Duy chỉ có... trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, đan khí màu vàng quay cuồng, chậm rãi xuất hiện một mảnh tinh không!

Đây không phải là tinh không màu vàng, mà là màu đen, nhưng trong

tinh không màu đen này, cũng là tồn tại vô số viên tinh thần màu vàng. Tinh thần này, chính là bầu trời viễn cổ mà rất ít người trên phiến thiên địa này có thể nhìn thấy!

Giờ phút này hiện lên ở trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, lập tức liền tán phát ra uy áp kinh thiên trước nay chưa từng có. Trong uy áp, phiến tinh không này hiện lên hào quang chói mắt, rung động mấy trăm tu sĩ nơi đây, càng làm cho Lão Tổ của tam đại tông kia, sau khi nhìn thấy thì hít vào môt hơi, vẻ mặt hoàn toàn hoảng sợ.

- Vật căn bản của .... đan khí mà hắn sinh ra, đan khí này hóa thành ..... lại chính là tinh không!!

- Vật căn bản của đan khí, lấy to lớn làm nhất, còn có vật căn bản nào có thể vượt qua được tinh không chứ?

- Từ xưa đến nay, trong số đan khí biến ảo thành tinh không, tất cả đều là thiên kiêu đại địa, người này ....

Ba người hô hấp dồn dập, giờ phút này sắc mặt biến hóa, chậm rãi lui về phía sau.

Đúng lúc này, đột nhiên, vạn dặm bầu trời mây đen quay cuồng, tiếng động nổ vang kinh thiên động địa, từng đạo tia chớp bỗng nhiên lóe lên, một cỗ khí tức kinh khủng đến cực điểm từ phía trên không chợt xuất hiện. Khí tức này, giống như muốn hủy diệt tất cả sự sống, khí tức này, dường như muốn giết hết tất cả người trong thiên hạ, không tha một ai.

Cho dù là hủy diệt vạn dặm nơi đây, cũng phải tru diệt!

Mạnh Hạo mạnh mẽ ngẩng đầu, thấy được kiếp vân cuồn cuộn vô biên vô hạn trên thiên không, dường như cho dù hắn có mạnh hơn nữa, thì thương khung này cũng muốn dùng kiếp lôi hủy diệt!

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra kim quang mãnh liệt, sau khi trở thành Hoàn Mỹ Kim Đan, hắn so với khi còn là Hoàn Mỹ Trúc Cơ lại có bất đồng, hắn cảm nhận được biến hóa của thân thể, cảm nhận được một đại đạo ở trước mắt mình.

Nhưng tất cả những điều này, trước tiên cần phải vượt qua được trận thiên kiếp diệt sát này trước đã!

- Chết tiệt, Ngũ gia liều mạng, chủ tử này bây giờ không giống người thường, cũng không thể gài bẫy giống như trước kia được nữa rồi. Cơ duyên tạo hóa của người này, tuy nói so với Ngũ gia thì ít đến không đáng nhắc tới, nhưng ta đợi nhiều năm như vậy, cũng không tìm được ai có tiềm lực như hắn!

- Chính là hắn, chết tiệt, em gái ngươi, chính là ngươi rồi! !

- Ngũ gia cho dù liều mạng, cũng phải giúp ngươi kéo dài thiên kiếp!

Chim anh vũ phát cuồng rống lên, khi ngẩng đầu lên thì ánh mắt cũng đều đã đỏ bừng, nhìn bầu trời đầy mây đen, thân mình mạnh mẽ nhoáng lên một cái, trong khoảnh khắc liền lao ra. Móng vuốt nâng lên một chút, sau khi biến ra một miếng vải đen, che lại mắt phải của chính mình xong, liền xông ra ngoài.

Trong chớp mắt khi chim anh vũ bay ra, lôi đình trên bầu trời bỗng nhiên ngưng tụ lại, một đạo thiên lôi còn kinh khủng hơn đan kiếp vừa rồi rất nhiều, gần như là thành tia chớp lôi kiếp màu đỏ, ầm ầm buông xuống.

Tóc Mạnh Hạo bay lên, toàn thân chấn động, hồ nước dưới chân sôi trào, nhất tề dựng lên, hóa thành vô số bọt nước màu vàng, hai mắt của hắn như muốn xé rách, nháy mắt đỏ bừng.

- Anh vũ!

Mạnh Hạo gầm nhẹ, cùng lúc đó trong đầu hắn hiện lên phương pháp thu lại ý thức mà trước kia chim anh vũ truyền cho hắn. Sau khi vận chuyển, kim quang trong mắt phút chốc biến mất, tất cả khí tức bên ngoài toàn bộ đều tiêu tán, cả người hắn giống như héo rũ, hai mắt vô thần.

Chim anh vũ chớp mắt bay lên không. ở giữa không trung thì nó giống như phát cuồng, hét lớn một tiếng.

- Man thiên!

Theo tiếng hô của chim anh vũ, toàn thân nó lập tức bộc phát ra vô số tạp quang, khoảnh khắc tản ra, mấy trăm người tu sĩ ở xung quanh, ai nấy đều là một thân run rẩy. Trên đỉnh đầu của bọn họ đột nhiên dâng lên một tia khí tức, khí tức này trực tiếp bay lên không, ở giữa không trung ngưng tụ cùng một chỗ, biến thành một cái lưới lớn.

Khi tia chớp màu đỏ kia hạ xuống, trong tích tắc lại thoáng cái chần chờ, dường như không thể tìm được khí tức của Mạnh Hạo vậy.

- Em gái ngươi, Cực Yếm còn không giúp ta!

Chim anh vũ rống to.

Miếng mỡ đông suy đi nghĩ lại, thân mình phịch một tiếng, nháy mắt hóa thành trăm ngàn thân ảnh. Những thân ảnh này mỗi một người đều là hư ảo, lao thẳng đến bầu trời, đã hình thành tấm lưới lớn thứ hai.

Ở một khắc này, kiếp vân trên bầu trời quay cuồng, từng đạo tia chớp chạy quanh, tràn ngập bát phương, giống như đang tìm khí tức của Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 515: Có thù tất báo!

- Cũng may bản thể của Quý Thiên này đang ngủ say, chỉ là tồn tại một luồng ý thức. Không lừa được bản thể của ngươi, lẽ nào đến cả ý thức của ngươi cũng không lừa được chắc? Ngũ gia không gì không biết, chỉ cần gắng gượng qua ba ngày, liền có thể hoàn thành một lần kéo dài!

Chim anh vũ vẻ mặt ngạo nghễ, vừa nói xong, bỗng nhiên, đạo tia chớp màu đỏ lúc trước bỗng mạnh mẽ hạ xuống, nhưng lại không hề tìm kiếm khí tức của Mạnh Hạo nữa, mà là lao thẳng về hướng tấm lưới lớn mà đi.

Nổ vang, lưới lớn hư ảo này lập tức dập nát. Mấy trăm tu sĩ bốn phía Mạnh Hạo, nhất tề phun ra máu tươi, trong nháy mắt mấy trăm người này, trừ bỏ ba vị Lão Tổ của tam đại tông ra, mọi người... Trong khoảnh khắc thân thể trực tiếp hỏng mất.

Cho dù là ba lão giả kia, cũng đều là há miệng phun ra máu tươi, thân thể nháy mắt uể oải, Kết Đan trong cơ thể xuất hiện cái khe, như muốn vỡ vụn hỏng mất. Giờ phút này trong mắt bọn họ đã khôi phục thanh minh, vẻ mặt kinh hoảng, sợ hãi đến cực điểm, không chút do dự cấp tốc rút lui, da đầu bọn họ run lên. Lúc này ý niệm duy nhất trong đầu bọn họ chính là trốn!

- Em gái ngươi, như thế nào, không tìm thấy ý thức chánh chủ, lại ở chỗ này đánh loạn chứ, ngươi ngươi ngươi... Xấu lắm a, Ngũ gia cũng biết đấy! Ta làm chết ngươi, kiếp vân thì sao chứ, Ngũ gia làm chết ngươi! Em gái ngươi, Cực Yếm kia mau giúp ta, bắt nó biến thành tiểu bạch bạch mà ta thích nhất đi!

Chim anh vũ nổi giận, nó thấy tôn nghiêm của mình lại bị khiêu khích nghiêm trọng, gầm nhẹ, một ngụm cắn ra một cây lông tạp mao trên người, mạnh mẽ vứt ra sau, trong mắt lộ ra điên cuồng, thân thể chớp

mắt biến thành khổng lồ, lao thẳng về phía bầu trời.

Tốc độ nó cực nhanh, một cái chớp mắt liền trực tiếp nhảy vào trong kiếp vân.

Gần như ngay cái chớp mắt khi chim anh vũ nhảy vào trong kiếp vân, một tia sáng từ trong tấm lưới lớn mà miếng mỡ đông biến thành như không tình nguyện bay ra, rơi vào bên trong kiếp vân. Trong phút chốc, một mảnh kiếp vân tràn ngập trong vòng ngàn dặm này vặn vẹo, khiến Mạnh Hạo phải trợn mắt há hốc mồm, hắn hoảng sợ nhìn lại, bộ dáng của tấm kiếp vân này thế nhưng lại có biến hóa.

Biến thành ..... một vật cực to, tròn vo, toàn thân là một bộ lông dài màu trắng.

Độ dày của bộ lông đã khó có thể dùng từ ngữ để hình dung rồi, thậm chí còn chạy xệ xuống, chiếm cứ vạn dặm bầu trời, gần như nhìn không tới giới hạn...

Mà chim anh vũ thì mang theo hưng phấn gào thét, không ngừng mà nhảy vào trong mảng lông này. Sau khi lần lượt bị bắn ra, thì vẫn không tức giận chút nào, mà là càng phát ra hưng phấn, từ các vị trí khác lại nhảy vào.

Mạnh Hạo cảm giác đầu óc mình có chút trống rỗng, hắn chưa bao giờ nghĩ tới, cư nhiên có thể đem kiếp vân biến thành cái dạng này...

Một sự việc vốn dĩ vô cùng nghiêm trọng, ở một khắc này, nhưng lại cực kỳ buồn cười...

Mạnh Hạo dùng sức lắc đầu, nhưng vào lúc này, đột nhiên, kiếp vân bị biến thành đám lông nọ, trong giây lát truyền ra tiếng nổ vang. Trong tiếng nổ vang này là vô cùng vô tận tia chớp điên cuồng khuếch trương tản ra, ẩn ẩn có thể thấy được trong đó là chim anh vũ toàn thân tối đen,

vẫn đang chấp nhất tiến lên.

- Tiểu bạch bạch, ta chơi chết ngươi, em gái ngươi, đời này chính là vì chơi chết ngươi!

Chim anh vũ hưng phấn kích động, không ngừng mà phóng đi.

Những thiểm điện ở xung quanh sau khi nổ tứ tung thì mạnh mẽ trầm xuống ở giữa không trung, thẳng hướng Mạnh Hạo rầm rầm mà đến, vô số tia chớp, phải nhiều đến mấy vạn. Nhìn một màn này mà da đầu Mạnh Hạo run lên, khi hắn Hoàn Mỹ Trúc Cơ cũng đã từng gặp thiên kiếp, nhưng loại thiên kiếp đó khiến người ta cảm thấy nghiêm túc, ngưng trọng, là tồn tại cao cao tại thượng có thể hủy diệt hết thảy.

Nhưng hôm nay... vô số tia chớp này lại khiến Mạnh Hạo ẩn ẩn cảm thấy, hình như đến cả khí tức cũng có chút không thích hợp, giống như thể thiên kiếp danh cho Hoàn Mỹ Kim Đan của mình, bị chim anh vũ quấy nhiễu, có chút biến dị.

Ngay khi những thiểm điện này lao đến chỗ Mạnh Hạo, thì miếng mỡ đông không tình nguyện rống một tiếng, đang hóa thành lưới lớn thì co rụt lại, đem Mạnh Hạo bao phủ ở bên trong. Tiếng động nổ vang ngập trời dựng lên, mặt đất chấn động, những thiểm điện này nhất tề dừng ở trên người miếng mỡ đông, Mạnh Hạo xem mà hết hồn.

Trước mắt một mảnh lôi quang chói mắt, nhìn không thấy ngoại giới, cho đến khi qua đi thật là lâu, khi lôi đình này dần dần không còn nữa, thì Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn hướng lên bầu trời, nhìn nhìn thấy đám lông khổng lồ kia đang từ từ tiêu tán.

Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, hít sâu một cái, một màn này nhìn như thoải mái, nhưng trong lòng Mạnh Hạo biết kiếp vân rất cường đại, giờ phút này mặc dù biến mất, nhưng Mạnh Hạo có thể cảm giác được, cái loại nguy cơ đến từ thiên kiếp ở bốn phía tám phương này vẫn như trước,

cũng không có giảm bớt, mà là thủy chung tồn tại.

Chim anh vũ ở giữa không trung, toàn thân tối đen, phù phù một tiếng rồi mới trực tiếp hạ xuống, té thẳng trên mặt đất, rồi mới lại bò dậy, dùng sức vỗ ngực, trình độ dùng sức, đến nỗi muốn đem thân thể đánh ra vết rạn.

- Ngũ gia lợi hại không, lúc này rốt cục cũng giúp ngươi trì hoãn được thiên kiếp. Ngươi phải cảm tạ Ngũ gia, nếu không cho dù có Cực Yếm đi chăng nữa, nhưng nếu muốn dùng nó đến độ kiếp, chính là không đầu không cuối, thiên kiếp vĩnh viễn không để yên, không đem nó đánh chết còn chưa xong!

Chim anh vũ thở hổn hển, vẻ mặt có chút ảm đạm, hơi thở cực kỳ suy yếu, nhưng vẫn là ở đấy cuồng ngạo mở miệng.

- Nhưng mà ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm, lúc này Ngũ gia liều mạng mới kéo dài được, có thể kéo dài bao lâu cũng không biết. Ngươi phải nhanh một chút tìm được vật độ kiếp, được rồi, Ngũ gia muốn đi nghỉ ngơi rồi, ngươi cũng không cần phải quá cảm động. Nhớ rõ về sau tìm nhiều đồ có lông một chút cho Ngũ gia là được.

Chim anh vũ nói xong, một đầu ngã sấp xuống, thân thể trực tiếp hóa thành tro bụi tiêu tán, nhưng lại có một đạo tro bụi tạp quang, rơi vào trong túi trữ vật của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, lập tức cúi đầu xem xét gương đồng trong túi trữ vật. Chim anh vũ tuy nói là thích thổi phồng, mặc dù có chút không tin cậy dựa dẫm gì được, nhưng sự tương trợ lúc này, Mạnh Hạo tuyệt sẽ không quên chút nào.

Mặc dù kiếp vân tiêu tán nhìn như đơn giản, nhưng Mạnh Hạo hiểu được, chim anh vũ vì thế mà đã phải trả cái giá cực lớn.

- Không cần nhìn nữa, nó mới không chết được đâu, nghỉ ngơi vài ngày là không sao rồi. Đáng thương cho lão phu, cứ mãi bị sét đánh, cho dù là thích ăn, nhưng cũng có thời điểm ăn no chứ.

Miếng mỡ đông toàn thân rách tung toé, có chút uể oải. Giờ phút này sau khi lười biếng mở miệng, phịch một tiếng, biến thành một cái mũ rách nát, rơi luôn trên đầu Mạnh Hạo.

- Nhưng mà ngươi phải cẩn thận đấy, lão phu cùng con tạp chim tà ác kia năm đó cũng giúp một tiểu cô nương kéo dài thiên kiếp như vậy. Nhưng tiểu cô nương kia sau đó lại phẫn nộ truy sát ta cùng chim chết bầm kia rất nhiều, rất nhiều năm. Lấy oán trả ơn, lão phu hận nhất người như thế.

Miếng mỡ đông có chút suy yếu, sau khi lại thầm thì dong dài vài câu, thì thấy tắt tiếng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 516: Có thù tất báo! (2)

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, nhìn chung quanh, bỗng nhiên tay phải vung lên, hơn một trăm viên đan dược lập tức bay lên, ở giữa không trung vỡ vụn hóa thành mảnh vỡ, thẳng đến chỗ hơn một trăm tu sĩ đang hôn mê ở xa xa, được chim anh vũ cùng miếng mỡ đông bảo hộ lúc trước kia, thẩm thấu, tan ra trên thân thể của những tu sĩ đang hôn mê kia. Hơn một trăm tu sĩ này toàn thân chấn động, đều chậm rãi mở hai mắt ra.

Bọn họ sau khi tỉnh dậy, cả đám đều có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh liền thanh tỉnh lại, nhìn về bốn phía.

Xung quanh không còn núi, không còn đan tuyền, đến cả những ốc xá mà bọn họ tu kiến cũng đều không còn. Ngay cả hồ nước kia, giờ phút này cũng đã sớm biến mất, chỉ có một cái hố sâu tồn tại.

Hơn một trăm người này trầm mặc, đáy lòng chua xót, bọn họ thật vất vả mới ở chỗ này tìm được sự an toàn, có thể thuận lợi tu hành, nhưng hôm nay tất cả đều mất hết rồi.

- Không còn động phủ, ta có thể đi cướp một cái động phủ khác cho các ngươi!

Mạnh Hạo chậm rãi mở miệng, hơn một trăm người này toàn bộ ngẩng đầu, nhìn Mạnh Hạo.

- Không còn đan tuyền, ta có thể tạo nên một đan tuyền mới cho các ngươi!

Mạnh Hạo nói ra câu nói thứ hai, hơn một trăm người này, một đám ánh mắt lộ ra hào quang, trong hào quang này đốt lên một tia chấp nhất.

- Các ngươi nếu nguyện ý, có thù tất báo thì theo ta đi giết người!

Mạnh Hạo vung tay áo lên, thanh âm như lôi đình rầm rầm truyền ra, thân mình hắn nhoáng một cái bay lên, ở phía sau hắn, trong mắt hơn một trăm tu sĩ này sát cơ nhất thời mãnh liệt, nhất nhất bay lên, theo Mạnh Hạo lao thẳng đến phía trước. Bọn họ là tu sĩ Mặc Thổ, bọn họ có thù tất báo!

Linh thức Mạnh Hạo chớp mắt tản ra, bắt giữ thân ảnh đang tháo chạy của Lão Tổ tam đại tông.

Mạnh Hạo ở phía trước, hơn một trăm tu sĩ kia theo sau, gào thét mà đi, ở trên bầu trời kết thành tấm, khí thế kinh người.

Trong linh thức của Mạnh Hạo, hắn rõ ràng thấy được Lão Tổ của tam đại tông đang lựa chọn các phương hướng tháo chạy khác nhau. Hơn nữa ai nấy tốc độ đều cực nhanh, hiển nhiên đều dùng thủ đoạn bí thuật.

- Ba phương hướng...

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên chỉ một cái vào mặt đất, mặt đất lập tức vù vù. Người ngoài nhìn lại thì như thường, nhưng ở trong mắt Mạnh Hạo, thì lại là xuất hiện ảo ảnh trọng điệp, ngay sau đó lượng lớn yêu khí gào thét mà đến, tràn ngập ở trước người Mạnh Hạo, rất nhanh ngưng tụ lại.

Trong nháy mắt, liền hóa thành hai cỗ thân hình mơ hồ, nhìn không rõ bộ dáng. Một đoàn mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy khí tức tán ra ngoài, nhưng trong mắt những người khác, lại vẫn là một mảnh trống trơn.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, tay phải vung lên, lập tức hai cỗ Huyết Thân hóa thành hồng quang xuất hiện, khi hiện ra trước mặt Mạnh Hạo thì đã trở thành hai đạo thân ảnh, sau khi cùng thân ảnh yêu khí kia dung hợp,

lập tức phát ra khí thế kinh người.

Đây là phương pháp mà Mạnh Hạo nghĩ đến, có thể để yêu khí cùng Huyết Thân dung hợp, như vậy, chẳng khác gì là thân ngoại hóa thân của hắn, chẳng những có thể bị ý thức của hắn khống chế, mà còn có thể thu phát tùy tâm.

Tuy nói ở trên phương diện chiến lực thì không bằng bản tôn, nhưng loại dung hợp giữa Huyết Thân cùng yêu khí này có thể ở trong khoảng thời gian ngắn, bộc phát ra cường thế nhất định. Nếu lúc này là thời kỳ toàn thịnh của Lão Tổ tam đại tông, đương nhiên không thể địch lại được.

Nhưng hôm nay Mạnh Hạo đã sớm nhìn ra, ba người này trừ bỏ tu sĩ đầu to kia ra, thì hai người còn lại đều đã thương tích trầm trọng, mệt mỏi vô cùng, tu vi bị hao tổn nghiêm trọng, lại thêm tâm thần bị chấn động, bây giờ chính là lúc tu vi bị vây ở thời kì yếu ớt nhất.

Lúc này, Mạnh Hạo có nắm chắc, hóa thân của mình, có thể đem đối phương giết chết!

Vả lại lấy linh thức hiện nay của Mạnh Hạo, có thể khống chế hai cỗ hóa thân như vậy, nếu có phát sinh điều gì ngoài ý muốn, cũng có biện pháp bù đắp lại. Giờ phút này ý thức truyền ra, hai cỗ hóa thân do Huyết Thân cùng yêu khí dung hợp mà thành này, nháy mắt theo hai phương hướng, gào thét mà đi.

Dưới sự sắp xếp của Mạnh Hạo, hơn một trăm tu sĩ theo sau hắn cũng lần lượt phân tán ra, hóa thành ba nhóm, hai nhóm nhanh chóng lao theo hai cỗ hóa thân kia.

Còn Mạnh Hạo thì ngẩng đầu, linh thức tập vào tu sĩ đầu to, người duy nhất trong số ba Lão Tổ của tam đại tông vẫn còn túi trữ vật kia, bước đi, mang theo hơn năm mươi người, lao thẳng đến phía trước.

- Đuổi giết Mạnh mỗ mấy ngày, lại cường ép trận pháp bên ngoài động phủ của ta, há có thể cho các ngươi đào tẩu như thế!

Trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe sát cơ, những người này nếu đã muốn tìm chết, thì Mạnh Hạo cũng sẽ không mềm lòng.

Huống hồ trọng yếu nhất là, bọn họ nhìn thấy một màn không nên thấy. Mà thấy một màn như vậy rồi thì kết cục chỉ có tử vong!

Mang theo sát cơ, Mạnh Hạo nhanh như chớp bay đi.

Giờ phút này ở một phương hướng khác, lão giả tóc đỏ sắc mặt tái nhợt, bay nhanh bỏ chạy. Từng màn lúc trước đang tái hiện trong đầu lão, từ đuổi giết cho đến phá trận, rồi đến thiên kiếp, rồi sau đó mấy trăm người trong khoảnh khắc tử vong, hầu như không còn.

Kết Đan của bản thân xuất hiện nhiều vết nứt, nay mười thành tu vi chỉ còn phát huy được bốn, năm đã là nhiều. Hơn nữa, quan trọng nhất là túi trữ vật trống trơn, không có đan dược, không có pháp bảo, không có bất cứ thứ gì dùng để khôi phục.

Một cảm giác bi thương khó nén hiện lên trong lòng lão giả tóc đỏ, hóa thành hối hận mãnh liệt phát ra tự đáy lòng. Lão hối hận hành động đuổi giết lúc trước, trước đây cho dù có nghĩ bể đầu, lão cũng không bao giờ tưởng tượng ra được, lại có tình huống nghịch chuyển như thế phát sinh.

- Phải đào tẩu nhanh một chút, bế quan tu hành, đợi ngày sau tu vi khôi phục, rồi lại triệu tập những đạo hữu khác cùng đến giết chết người này!

Ánh mắt lão giả tóc đỏ lộ ra ý tàn nhẫn, lão tin tưởng chỉ cần mình đem chuyện tình đối phương luyện chế được đan dược màu vàng nói ra, toàn bộ Mặc Thổ sẽ có cực kì nhiều tu sĩ đuổi giết tới.

Hơn nữa vô cùng có khả năng đưa tới mấy lão quái Nguyên Anh, đến khi

đó, đối phương cho dù có ba đầu sáu tay, cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ánh mắt lão giả tóc đỏ chợt lóe tia máu, đang cấp tốc gào thét lao về phía trước, bỗng đột nhiên tâm thần khẽ động, một cỗ cảm giác nguy cơ tràn ngập tâm thần lão. Thân thể đang lao về phía trước của lão không chút do dự, lập tức chuyển sang hướng bên cạnh.

Gần như trong nháy mắt khi lão di động nghịch chuyển thân thể, thì có một đạo huyết quang từ bên người lão lao qua, tốc độ cực nhanh, nhấc lên sóng gợn, khiến cho lão giả tóc đỏ biến sắc, trái tim bang bang nhảy lên. Chớp mắt vừa rồi kia, chỉ cần lão tránh đi hơi chậm một chút thôi, giờ phút này sợ là đầu đã nát bét rồi!

- Vỡ!

Mắt thấy đạo hồng mang nọ xuyên thấu qua bên người lão giả tóc đỏ, tan vào hư vô, thì một cái tiếng động âm lãnh truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 517: Đuổi giết đầu to!

Khoảnh khắc khi thanh âm này hạ xuống, thì hồng mang đã tan vào hư vô đột nhiên ầm ầm vỡ nát, hóa thành một cỗ sóng trùng kích, mãnh liệt điên cuồng bộc phát ra bốn phía. Trong tiếng nổ vang ầm ầm quanh quẩn, thân thể lão giả tóc đỏ đứng mũi chịu sào, đang rút lui thì bỗng nhiên há miệng phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt hơn, chợt xoay người.

Lão liếc mắt liền thấy được một cái thân ảnh toàn thân huyết sắc, tóc huyết sắc, trường bào huyết sắc, làn da huyết sắc, đang từ đằng xa chậm rãi đi tới. Trên thân ảnh huyết sắc này còn có một khí tức mãnh liệt mà lão giả tóc đỏ không thể nhìn thấy, nhưng lại có thể cảm nhận được, khí tức này quỷ dị đa biến, nhưng khi phát ra lại hình thành trực giác khiến cho lão sợ hãi.

Tu vi nhìn không thấu!

Trong đôi mắt của thân ảnh huyết sắc này, nhìn như vô thần, nhưng cẩn thận nhìn lại thì thấy như có linh động, rất là kỳ dị. Khiến cho lão giả tóc đỏ trong khoảng thời gian ngắn, không cách nào phân biệt được, thân ảnh huyết sắc trước mắt này, rốt cuộc là tu sĩ tu hành tà công nào đó, hay chỉ là một cái khôi lỗi mà thôi.

- Các hạ là ai!

Trong lòng lão giả tóc đỏ có chút uất ức, nếu là ở thời kỳ toàn thịnh cũng không cần để ý như thế, nhưng hôm nay bị thương quá nặng, túi trữ vật cũng trống trơn, tất cả đối với lão đều cực kỳ bất lợi.

- Nhanh như vậy liền đã quên Mạnh mỗ? Không phải chân trời góc biển, cũng phải đuổi giết tới chết sao.

Hai mắt Huyết Thân dao động, lộ ra quang mang thanh tỉnh, ánh mắt kia, đúng là thuộc về Mạnh Hạo.

Khoảnh khắc khi lời nói này truyền ra, sắc mặt lão giả tóc đỏ rốt cục đại biến, thân mình lão không chút do dự cấp tốc rút lui, nội tâm đã có hoảng sợ.

- Là hắn, nhưng... Nhưng hắn làm sao có thể có được khôi lỗi như vậy, đây là khôi lỗi sao, đây là... đây không phải là... thân ngoại hóa thân chứ?

Nghĩ đến bốn chữ này, đầu óc lão giả tóc đỏ vù vù một tiếng, trên mặt đã không còn chút máu. Thân ngoại hóa thân, đây không phải là thuật pháp mà tu sĩ Kết Đan có thể nắm giữ, đây là thần thông, là thần thông chỉ có tu sĩ Nguyên Anh mới có thể có được!

Ngay tại khi lão giả tóc đỏ chạy trốn, thì bỗng nhiên có từng trận tiếng động chạy bộ bỗng nhiên truyền ra, tầng tầng hắc vụ quay cuồng. Xung quanh lão rõ ràng là đã bị hơn năm mươi người tu sĩ đi theo kia, dùng trận pháp do chim anh vũ truyền cho, bao phủ lão.

- Ta rốt cuộc là đã chọc phải một tên như thế nào đây chứ .....

Da đầu lão giả tóc đỏ run lên, ánh mắt lộ ra tuyệt vọng, đồng thời, cũng có điên cuồng.

Cùng một thời gian, một phương hướng khác ở khu vực này, Lão Tổ của Hán Thủy Tông, lão giả mặt rỗ kia giờ phút này vẻ mặt cũng đầy chua xót, dưới đáy lòng hiện lên câu hỏi tương tự với lão giả tóc đỏ.

Chung quanh lão bị một mảnh hồng vụ lượn lờ, ở bên ngoài hồng vụ là phong vụ do hơn năm mươi người tu sĩ chạy bộ mà hình thành. Mà đối diện với lão, lại là một thân ảnh mặc trường bào, nhìn không rõ gương mặt, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt huyết sắc.

Trong đôi mắt này không hề có cảm xúc, chỉ có lạnh lùng cùng vô tình.

Sắc mặt lão giả mặt rỗ tái nhợt, tu vi của lão trong ba người vốn là thấp nhất, mặc dù là Kết Đan hậu kì, nhưng bây giờ thân còn mang trọng thương, Kết Đan trong cơ thể đầy vết nứt, tu vi mà lão có thể phát huy ra được chỉ còn tầm ba thành mà thôi.

- Việc này là một hiểu lầm, tại hạ...

Lão giả mặt rỗ chần chờ một chút, đang muốn mở miệng thì tiếng động nổ vang quanh quẩn. Sương mù nháy mắt đem bốn phía bao phủ.

Một phương hướng khác, Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, ở giữa không trung thân ảnh như cầu vồng, ở phía trước hắn, tu sĩ đầu to da đầu run lên, đang liều hết tất cả mà cấp tốc lao đi, chốc chốc lại phun ra máu tươi.

Cũng chẳng biết tu sĩ đầu to này triển khai cái bí pháp gì, chỉ thấy tốc độ càng lúc càng nhanh, Mạnh Hạo ở phía sau truy kích thấy thế thì nhíu mày. Hắn phát hiện cho dù mình triển khai toàn lực, vẫn không cách nào đuổi kịp đối phương, chỉ có thể giữ vững khoảng cách nhất định.

- Người này dùng thuật pháp gì mà lại đạt được tốc độ như thế này chứ!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, tay phải bỗng nhiên nâng lên chỉ về phía trước.

- Yêu Phong, đệ bát cấm!

Khoảnh khắc ngón tay Mạnh Hạo hạ xuống, thiên địa xung quanh hắn lập tức xuất hiện trọng điệp, một cỗ lực lượng kì dị bỗng nhiên tản ra, thẳng hướng tu sĩ đầu to kia mà lao đến.

Chớp mắt khi lực lượng này buông xuống trên người tu sĩ đầu to, thì sắc mặt lão bỗng nhiên đại biến, nhưng ngay sau đó, làm cho Mạnh Hạo có chút giật mình là, tu sĩ đầu to này lại phun ra một ngụm máu tươi, không biết dùng thủ đoạn gì, thân thể bị giam cầm chỉ giằng co một cái chớp mắt, đã bị lão giãy thoát ra.

Một màn này, làm cho Mạnh Hạo có chút động dung.

- Chết tiệt, tu vi người này vừa mới đột phá trở thành Kết Đan trung kỳ, tuy nói tu ra đan khí, nhưng làm sao có thể biến thái như thế chứ! ! Vừa rồi đây là thuật pháp gì, lại có thể ép ta dùng cấm thuật truyền thừa!

Đáy lòng tu sĩ đầu to phát run, một màn mới vừa rồi kia, nhìn lão như thoải mái, nhưng trên thực tế cấm thuật truyền thừa này đối với lão mà nói, thương tổn rất lớn, giờ phút này thương thế nghiêm trọng chuyển biến xấu.

- Không thể cứ tiếp tục như thế này, tiếp tục như vậy, căn bản là không cần người này ra tay, sớm muộn gì ta cũng bị thương thế bùng nổ mà chết!

Tu sĩ đầu to cắn răng một cái, mạnh mẽ dừng lại, tay phải vỗ lên túi trữ vật, lập tức lấy ra hơn phân nửa số hạt gạo trắng noãn, vung ra phía ngoài.

Hai tay bấm tay niệm thần chú, liên tục chỉ đi.

- Mễ lạp chi quang, huyễn hóa thiên binh!

Khi lời nói của lão truyền ra, lập tức có tiếng động nổ vang quanh quẩn, đám hạt gạo này chớp mắt liền nối liền tại một chỗ, như hóa thành một con sông lớn, màu sắc cấp tốc thay đổi, trực tiếp đã trở thành màu đen, tiếng động bang bang, nhất thời có hơn một trăm ác quỷ huyễn hóa đi ra.

Cổ của tu sĩ đầu to tím đỏ lên, trên cái đầu to ướt đẫm mồ hồi, hô hấp dồn dập. Thi triển thuật pháp này khiến thương thế của lão càng nặng thêm, lại phun ra máu tươi, ánh mắt lộ ra dữ tợn.

Lão không cầu có thể giết chết đối phương, chỉ hy vọng có thể ngăn trở.

Nhưng ngay khi hơn một trăm ác quỷ này xuất hiện, gào thét đánh về phía Mạnh Hạo, thì Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng.

- Chút tài mọn.

Hắn vừa dứt lời thì đan khí trên đỉnh đầu bạo phát, đan khí màu vàng chớp mắt hóa thành tinh không, tinh thần màu vàng lóng lánh, từng đạo kim quang cấp tốc tràn ra phía ngoài, thẳng hướng hơn một trăm ác quỷ kia mà đi.

Tiếng động nổ vang quanh quẩn, hơn một trăm ác quỷ không thể ngăn cản được Mạnh Hạo dù chỉ một chút, toàn bộ đều kêu lên thảm thiết thê lương rồi tiêu tán. Một màn này khiến sắc mặt tu sĩ đầu to trắng bệch, lúc này mới mạnh mẽ rút lui, nhưng tay phải Mạnh Hạo đã nâng lên, mắt thấy sẽ hạ xuống.

Trong mắt tu sĩ đầu to lộ vẻ điên cuồng, có vẻ như muốn liều mạng luôn rồi, tay trái bấm tay niệm thần chú, tay phải rất nhanh từ trong túi trữ vật lấy ra pháp bảo. Trong lòng của lão chua sót, nhưng hôm nay nhất định phải liều chết chiến một trận, mới có thể liều ra được một tia sinh cơ, biết đâu còn cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 518: Đuổi giết đầu to! (2)

Nhưng... nháy mắt khi tu sĩ đầu to muốn liều hết tất cả thì bỗng nhiên, kiếp vân vốn đã tiêu tán, trời trong nắng ấm bao la thì lại có một đạo tia chớp đột nhiên xuất hiện, ầm ầm thẳng hướng Mạnh Hạo mà đến.

Tốc độ cực nhanh, trực tiếp liền đã rơi lên trên mũ Mạnh Hạo, phát ra tiếng nổ vang đinh tai nhức óc.

Mạnh Hạo lông tóc không tổn hao gì, nhưng trên mũ đã có một làn khói nhẹ bay lên. Một màn này làm cho Mạnh Hạo sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn hướng lên bầu trời, nhưng toàn bộ màn trời lại vẫn như trước, trời trong nắng ấm, cứ như thể một đạo thiểm điện này chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

- Đây là khí tức của thiên kiếp ....

Mạnh Hạo nhíu mày, tia chớp này không có tạo thành thương tổn đối với hắn, đã bị miếng mỡ đông hóa thành mũ hấp thu.

Bị một màn này làm cho sửng sốt còn có tu sĩ đầu to, lão cũng theo bản năng ngẩng đầu, nhưng rất nhanh liền kịp phản ứng lại, nhanh chóng lui về phía sau, dùng toàn lực bay đi, tranh thủ kéo dài khoảng cách.

Mạnh Hạo cau mày, hắn ẩn ẩn có loại dự cảm không ổn, đạo thiểm điện mới vừa rồi kia, thật sự là quá đột ngột, trước đó không hề có chút dấu hiệu nào. Bầu trời rất xanh, xanh đến vạn dặm, nhưng lại trong chính bầu trời xanh bao la này, cư nhiên có một đạo thiên lôi đánh xuống.

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, thật sự không thể nghĩ ra được nguyên nhân, sau khi tản ra linh thức, thời thời khắc khắc cảnh giác bầu trời, thì ánh mắt lại rơi về phía thân ảnh của tu sĩ đầu to ở xa xa, lúc này đã sắp

mất hút.

Hừ lạnh một tiếng, Mạnh Hạo lại cất bước đuổi theo.

Tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc biến mất vô ảnh.

Sắc mặt tu sĩ đầu to lại càng thêm tái nhợt, không ngừng bỏ chạy, lúc này đã chạy được một ngày, tất cả đan dược chữa thương trong túi trữ vật của lão đều đã hết sạch, thương thế trong cơ thể càng thêm nghiêm trọng, giờ phút này tu vi có thể phát huy ra chỉ còn không đến bốn thành.

- Chết tiệt, chết tiệt...

Hai mắt lão tràn ngập tơ máu, nghiến răng nghiến lợi, ở phía sau lão, thân ảnh Mạnh Hạo không ngừng đuổi theo, như đã nhập vào tận xương tủy.

Chốc chốc lại có một đạo đan khí gào thét mà đến, mỗi lần lại làm cho tu sĩ đầu to kinh hãi mà run rẩy không thôi. Lão ngoài trừ dốc toàn bộ sức lực để bỏ trốn ra, thì cũng chẳng còn nghĩ được biện pháp gì khác nữa cả.

- Hắn rốt cuộc muốn đuổi tới khi nào chứ! !

Tu sĩ đầu to cảm giác mình sắp chạy đến hỏng luôn rồi, lão có thể cảm nhận thấy được tóc đỏ cùng mặt rỗ đã là dữ nhiều lành ít, chuyến này đi có mấy trăm người, bây giờ cũng chỉ còn lại một mình lão mà thôi, lão hối hận không chỉ một lần. Đối với người không ngừng đuổi theo phía sau này, ép lão chật vật như thế này, đã sinh ra sợ hãi mãnh liệt.

Lúc này mắt thấy đan khí của đối phương lại gào thét mà tới, tu sĩ đầu to phun ra một ngụm tiên huyết, hai chân chớp mắt hóa thành hư vô, như có quỷ ảnh quấn quanh, khiến cho tốc độ của lão lập tức bạo tăng, lại kéo dài khoảng cách.

Mạnh Hạo hai mắt lộ ra quang mang kỳ dị, một ngày này có vài lần hắn đã sắp đuổi kịp đối phương, nhưng mỗi lần tu sĩ đầu to này đều xuất ra thủ đoạn tương tự ác quỷ, trong khoảnh khắc liền kéo dài khoảng cách.

Loại tình huống này Mạnh Hạo gặp phải không nhiều lắm, giờ phút này truy kích theo ở phía sau hắn, hơn một trăm tu sĩ kia cũng đã gấp rút, nhanh chóng đuổi theo tới nơi. Trên phương diện tốc độ, bọn họ không thể so sánh với Mạnh Hạo, nhưng bốn phía bọn họ lại tồn tại Huyết Thân của Mạnh Hạo mang bọn họ đi theo, cho nên mới có thể miễn cưỡng theo kịp được Mạnh Hạo.

Lúc này đã là hoàng hôn, có thể mơ hồ nhìn thấy mặt đất ở phía trước, tồn tại một mảnh bình nguyên, bên trên bình nguyên này có không ít chỗ ở vờn quanh, giống như hợp thành một trang trại.

Trong trại có ước chừng hơn một trăm người tu sĩ, nguyên bản đang khoanh chân đả tọa, nhưng lúc này một đám toàn bộ mở mắt ra. Cũng có ba lão giả mạnh mẽ bay ra, nhìn về phía tu sĩ đầu to giữa không trung giờ phút này đang nhanh chóng mà đến.

- Là Lão Tổ Kỳ Vật Tông của Đông Lạc thành, Âu Dương tiền bối!

- Thật đúng là Âu Dương tiền bối, nhưng sao y lại đang chạy trốn chứ?

Ba người này biến sắc, đang chần chờ thì tu sĩ đầu to đã ở giữa không trung gào thét mà đến, liếc mắt liền thấy được bọn họ, trong mắt lập tức chợt lóe lên quang mang kinh hỉ.

- Ba vị đạo hữu, mau giúp ta ngăn cản ác đồ phía sau. Người này thừa dịp lão phu bế quan, đê tiện đánh lén, làm hại lão phu giờ phút này tu vi ngã xuống. Đạo hữu chỉ cần giúp lão phu ngăn cản một lát là tốt rồi, lão phu chỉ cần thời gian nửa nén hương thì tu vi liền có thể khôi phục, đến lúc đó lại chém giết người này. Sau đó đối với chư vị đạo hữu nhất định

có đại báo, tương trợ ba vị Kết Đan thành công!

Tu sĩ đầu to cấp tốc mở miệng, trong thanh âm không có lo lắng, mà là lộ ra trầm ổn, làm cho người ta có cảm giác tín nhiệm.

Sau khi nói xong thì tu sĩ đầu to cũng không hề có chút tạm dừng nào mà vẫn lao thẳng về phía xa xa. Còn về việc những người ở đây có nghe theo hay không, thì cũng không nằm trong phạm vi lão cần suy nghĩ, tốt nhất là nghe theo, còn không thì cũng chẳng có cách nào cả.

Ba người này đều là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, sau khi nghe được lời nói của tu sĩ đầu to thì trái tim lập tức nhảy lên bang bang. Tương trợ Kết Đan, một câu này đối với ba người bọn họ mà nói, có thể so với truy cầu vô thượng.

Giờ phút này sau khi chần chờ một chút, biết rõ có thể đánh lén Lão Tổ một tông, thì cũng không thể nào là kẻ yếu, đích thị là Kết Đan. Nhưng mê hoặc kia thật là kinh người, bọn họ nhìn nhau một cái, thì Mạnh Hạo đã cất bước truy kích mà đến, ở phía sau hắn, là hơn một trăm người gào thét.

Khiến cho tu sĩ ở đây lập tức khẩn trương, ba người tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ kia càng thêm chần chờ, nhưng một người trong đó cũng đã cắn răng một cái, cất bước bay ra, hướng về phía Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu.

- Tiền bối dừng bước, tại hạ...

- Cút!

Mạnh Hạo vẻ mặt lãnh đạm, chậm rãi mở miệng, rồi định vượt qua.

Tu sĩ Trúc Cơ ôm quyền kia sắc mặt biến hóa, da đầu run lên, bị ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua như vậy, lập tức khiến gã có loại cảm giác sợ hết hồn. Nhưng nhớ đến lời hứa tương trợ Kết Đan của tu sĩ đầu to, thì đáy lòng

gã lại chần chờ.

Hai người còn lại thì lập tức giữ chặt lấy gã, hướng về Mạnh Hạo ôm quyền, đáy lòng chấn động, không dám đi ngăn cản chút nào. Mặc dù bọn họ cũng có lòng tham đối với hứa hẹn của tu sĩ đầu to, nhưng mới vừa rồi khi Mạnh Hạo cất lời, trong mắt hiện lên lãnh mang, cũng khiến cho người ta sau khi nhìn thấy thì đầu óc vù vù, đạo đài trong cơ thể run rẩy.

Mạnh Hạo không có dừng lại, thân mình gào thét mà qua, ở phía sau hắn hơn một trăm người được Huyết Thân tương trợ cũng đã bay tới, ai nấy cười lạnh nhìn tu sĩ nơi đây, một đám ở giữa không trung như lưu tinh mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 519: Đuổi giết đầu to! (3)

Cho đến khi bọn họ đã đi qua thật lâu rồi, ba tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ này, mới hít sâu vào một hơi, sắc mặt có chút tái nhợt. Bọn họ đều hiểu được, một nháy mắt vừa rồi kia, bọn họ đã bước nửa bước vào tử vong vì lòng tham của chính mình.

- Người này là ai, lại có thể làm cho Âu Dương tiền bối chạy trối chết như thế...

Ba người nhìn nhau một cái, đều trầm mặc không nói.

Giữa không trung, tay phải Mạnh Hạo nâng lên vung về phía trước, bốn phía lập tức vặn vẹo, một đạo kim sắc hình cung nháy mắt bay múa, thẳng đến tu sĩ đầu to mà đi. Nhưng không đợi nó tiếp cận, tu sĩ đầu to này đã lại phun ra máu tươi, hai chân lập tức mơ hồ, nháy mắt tốc độ lại bạo tăng, sau khi tránh được thuật pháp của Mạnh Hạo, liền xuất hiện ở ngoài nghìn trượng, thẳng đến xa xa mà bay đi.

- Chạy cũng thật là nhanh!

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, cấp tốc mà đi, đoạn đường đuổi giết này, tốc độ của đối phương, phá lệ khiến Mạnh Hạo chú ý. Giờ phút này đáy lòng đã có không ít ý niệm trong đầu, cũng đã nổi lên hứng thú đối với thuật pháp truyền thừa của tu sĩ đầu to này.

Sắc mặt tu sĩ đầu to trắng bệch ra, lúc này cắn răng lao đi, nhịp đập trái tim lão đang không ngừng gia tốc, cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt hiện lên, ý niệm duy nhất trong đầu lão lúc này, đó là dùng tất cả mọi biện pháp có thể để chạy thoát khỏi cuộc truy sát này.

Đáy lòng lão càng thêm chua xót, sau khi Kết Đan chỉ có lão truy sát

người khác, tình cảnh bị người đuổi giết như chó nhà có tang thế này, vẫn là lần đầu.

- Nếu hôm nay ta có thể đào thoát, tất cả khuất nhục, nhất định sẽ hoàn trả gấp trăm lần!

Ánh mắt tu sĩ đầu to lộ ra điên cuồng, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đi xa nghìn trượng.

Nửa ngày sau, dưới tốc độ có thể nói là cực hạn của Kết Đan cảnh, tu sĩ đầu to đã thấy được một tòa thành ở phía xa xa, mặc dù không được phồn hoa như thành trì của Cửu Minh, nhưng trong thổ thành này vẫn có một phương thế lực tồn tại.

- Trần đạo hữu!

Không đợi tới gần thổ thành, đầu to liền lập tức gấp giọng mở miệng, lời nói truyền ra thì lập tức trong thổ thành này nhất thời có một đạo cầu vồng gào thét dựng lên. Trong cầu vồng là một đại hán, ở trần, một đầu tóc đen phất phới, tu vi Kết Đan trung kỳ, giờ phút này sau khi nhìn thấy tu sĩ đầu to, thì đại hán này sửng sốt.

- Âu Dương lão ca, ngươi đây là...

- Trần đạo hữu giúp ta ngăn cản ác đồ phía sau, tu vi của hắn cùng với ngươi giống nhau, thừa dịp ta bế quan đến thời khắc mấu chốt thì đánh lén. Ta trúng độc, cần một thời gian nén nhang áp chế, ơn này của Trần đạo hữu, lão phu chắc chắn đại báo!

Đầu to sốt ruột vội mở miệng, nói xong lập tức từ bên người đại hán này gào thét mà qua.

Hai mắt đại hán chợt lóe, đúng lúc này, thân ảnh Mạnh Hạo gào thét mà đến, hắn liếc mắt liền thấy được tòa thổ thành này, thấy được vị đại hán

giữa không trung mà đầu to lướt qua bên người kia.

- Lại là một người không biết sống chết.

Thân mình Mạnh Hạo khoảnh khắc đuổi theo.

- Đạo hữu dừng bước, trong thành của Trần mỗ, không thể phi hành!

Đại hán họ Trần vốn đang chần chờ, sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, nhận ra tu vi Mạnh Hạo quả nhiên là Kết Đan trung kỳ, lúc này mới có chút yên lòng. Nhưng mà kim quang trên người Mạnh Hạo cùng với cái loại cảm giác nguy hiểm này lại làm cho đại hán này rất là cẩn thận.

Khi lời nói của y truyền ra thì từ trong thổ thành có hơn hai trăm tu sĩ, nhất tề bay ra, khí thế tản ra, đã hình thành phong tỏa, cả đám đều dùng ánh mắt hung tàn, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Những người này tu vi không đồng đều, không có Kết Đan, phần lớn là Trúc Cơ cùng Ngưng Khí, nhưng trên thân mỗi cá nhân đều có sát khí nồng đậm, hiển nhiên đã từng giết không ít người.

Đối với cái loại người tìm chết này, Mạnh Hạo không để ý đến, thân mình nhoáng lên một cái gào thét mà đi, đại hán biến sắc, tay phải nâng lên đang muốn bấm tay niệm thần chú thì bỗng nhiên, y thấy được ánh mắt Mạnh Hạo.

Đó là một ánh mắt trong lạnh lùng mang theo sát khí, bị ánh mắt này đảo qua, đáy lòng đại hán lập tức nổ vang, Kết Đan trong cơ thể kêu lên ken két, thế nhưng lại trực tiếp xuất hiện dấu hiện vỡ nát. Y hoảng sợ chưa kịp lui lại thì Mạnh Hạo đã đến gần, tay phải nâng lên nện một quyền lên ngực đại hán, thân thể gào thét lao nhanh. Sau khi hắn rời xa thổ thành này rồi, đại hán kia mới phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể oanh một tiếng vỡ bung ra, chia năm xẻ bảy.

Cái chết của y, lập tức làm cho những tu sĩ khác trong thổ thành, ai nấy sắc mặt đại biến, đều hoảng sợ.

- Người nơi đây, thuận ta thì sống, không thuận khỏi cần lưu lại!

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, hắn biết ở Mặc Thổ, không thể mềm lòng, chỉ có tàn nhẫn, mới có thể lập uy, mới có thể làm cho người ta kính sợ. Giờ phút này thanh âm truyền ra, thì hơn một trăm tu sĩ theo Huyết Thân mà đến đã ở phía sau hắn, sát cơ lập tức ngập trời, lao thẳng về phía những tu sĩ của thổ thành. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng động giết chóc kinh thiên, tiếng kêu thảm thiết thê lương không ngừng truyền ra.

- Bản thân ta muốn xem thử, đoạn đường này, ngươi có thể hại chết bao nhiêu người!

Mạnh Hạo nhìn đầu to đang cấp tốc bỏ chạy, trong mắt sát cơ lóng lánh, mạnh mẽ đuổi theo.

Nhưng tu sĩ đầu to này tốc độ cực kỳ quỷ dị, đoạn đường này nếu không phải Mạnh Hạo triển khai toàn lực thì xém tí nữa đã không đuổi kịp rồi. Hơn nữa tu sĩ này khiến cho người ta có cảm giác như cá chạch vậy, rất khó bắt được.

Nhất là bí thuật nháy mắt bạo tăng tốc độ kia, đã nhiều lần kéo dài được khoảng cách với Mạnh Hạo, càng khiến cho Mạnh Hạo phải ngạc nhiên đó là, tu sĩ đầu to này có trực giác cực kì mẫn cảm với nguy hiểm, cứ mỗi lần Mạnh Hạo định ra tay là y như rằng đối phương đều phát hiện được trước mà tránh thoát.

- Phế vật chết tiệt, một chút xíu thời gian cũng không ngăn cản được!!

Đầu to nghiến răng nghiến lợi, tóc tai bù xù, cực kì chật vật, giờ phút này thở hồng hộc, đã mỏi mệt đến cực hạn, nhưng vừa thấy Mạnh Hạo lại

đuổi theo, lão liền hét lớn một tiếng lại bay nhanh.

Hai ngày sau, bên trong một sơn cốc, có một đạo thân ảnh màu đen gào thét bay lên, cũng có thanh âm mang theo ngạo nghễ, mạnh mẽ truyền ra.

- Âu Dương lão ca yên tâm, loại người ti tiện này, lão phu sẽ giúp ngươi giải quyết, đợi lão phu xách được đầu lâu của hắn, ta và ngươi uống rượu!

Lời nói vừa dứt, thân ảnh kia lao thẳng đến giữa không trung, hướng về một mảnh kim quang đang tiến đến mà đi.

Trên thân ảnh nọ, có đan khí biến ảo thành sơn phong cự đại, thậm chí phía sau sơn phong này còn có một đồ đằng biến ảo ra viên hầu cự đại, rít gào lên như đang nâng cả sơn phong đập về phía Mạnh Hạo.

Đầu to ở cách đó không xa, nhìn một màn này, vẻ mặt lộ ra cảm động, lão rốt cuộc tìm được một hảo hữu ngày xưa nguyện ý vì mình ra tay.

Lúc này cảm động thì cảm động chứ đầu to cũng lập tức xoay người, không chút do dự, dùng tốc độ cực nhanh khoảnh khắc đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 520: Kim Quang Lão Tổ!

Nhưng cũng chỉ khoảng chừng thời gian hơn mười hơi thở sau, phía sau lão liền truyền ra tiếng nổ vang, cũng có tiếng kêu thảm thiết mãnh liệt đầy hoảng sợ truyền ra, rất nhanh thì tiêu thất.

Lão tâm thần chấn động, quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức liền nhìn thấy viên hầu cự đại kia đã vỡ bung, đại sơn phong cũng vỡ vụn. Về phần vị tu sĩ cản trở Mạnh Hạo kia, thì toàn thân trực tiếp chia năm xẻ bảy, mà tạo thành hết thảy những điều này, đều đến từ một quyền tay phải của chính Mạnh Hạo.

Nhìn nắm tay phải của Mạnh Hạo, đầu to cảm thấy da đầu lại run lên, hoảng sợ phun ra máu tươi, liều lĩnh đào tẩu.

- Aaaaaaaaa, Mặc Thổ từ khi nào thì xuất hiện một yêu nghiệt như vậy chứ!!!!!! Ta sao lại chọc phải người kia chứ .....

Đáy lòng đầu to càng vạn phần chua sót, cúi đầu dùng sức bay nhanh.

Hoàng hôn ngày thứ tư .....

- Âu Dương huynh yên tâm, Mặc Sơn Cửu Thánh chúng ta, có lẽ trên phương diện tu vi không bằng Âu Dương huynh. Nhưng nếu luận trận pháp, dưới Nguyên Anh, đều có thể vây khốn ít nhất ba ngày!

Trên một bình nguyên, một tu sĩ đầu trọc, bưng chén rượu lên, mỉm cười mở miệng.

Đầu to mặt sắc tái nhợt, miễn cưỡng cầm lấy chén rượu, nhưng cũng không ngừng nhìn về phía xa xa, ánh mắt nhìn thấy được cũng là một mảnh kim quang ngập trời, còn có tám đạo thân ảnh, đang trực tiếp

hướng về kim quang mà đi.

- Âu Dương huynh yên tâm đi, ngươi đáp ứng đưa chúng ta mảnh lưu kim tích đồ đằng kia, nhớ rõ là đừng có nuốt lời đấy.

Tu sĩ đầu bóng lưỡng cười ha ha, trong mắt hơi lộ ra một chút khinh miệt không thể nhìn ra.

Y mấy ngày nay cũng có nghe thấy mọi người nói qua vị Âu Dương của tam đại tông Đông Lạc thành này, đắc tội một tiểu bối Kết Đan trung kỳ, bị người đánh lén đả thương, rồi truy sát hơn phân nửa Tây Bộ Mặc Thổ.

Lúc này nhìn thấy bộ dạng đối phương có vẻ như có phần hoảng sợ, đáy lòng y chỉ thấy xem thường, cho rằng trước kia đối phương chỉ có hư danh mà thôi.

- Chẳng qua là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ mà thôi, lại còn có người gọi hắn là cái gì Kim Quang Lão Tổ? Buồn cười chết đi được, Mực Sơn Cửu ta... hả?

Gã đại hán đầu trọc một ngụm uống hết rượu trong chén, lạnh nhạt mở miệng. Nhưng lời còn chưa nói dứt thì đột nhiên một tiếng nổ vang kinh thiên xuất hiện, mặt đất như bị chấn động một cái, rõ ràng là buổi trưa, nhưng ở chiến trường phía xa kia, lại xuất hiện một mảnh tinh không!

Ngay khi gã đại hán đầu trọc kinh ngạc, thì đầu óc lão Âu Dương ông một tiếng, trên mặt lộ ra bi thương. Lão không chút do dự ném chén rượu, tay phải hung hăng điểm xuống bộ ngực mình, bức ra một ngụm máu tươi, triển khai bí pháp, nháy mắt đi xa, trốn cực nhanh, động tác lại càng thuần thục, khiến cho tu sĩ đầu bóng lưỡng kia nhìn mà sửng sốt.

Đầu bóng lưỡng này trên mặt theo bản năng lộ ra vẻ trào phúng, nhưng biểu cảm trào phúng này không kịp tiêu tán, bỗng nhiên, tóc gáy toàn thân y mạnh mẽ dựng thẳng lên, một cỗ nguy cơ mãnh liệt khoảnh khắc

xuất hiện. Y mạnh mẽ xoay người, toàn thân như bị lôi đình oanh kích, ngơ ngác nhìn một thanh niên bộ dáng nho nhã, toàn thân kim quang tràn ngập, chẳng biết lúc nào xuất hiện ở bên cạnh mình, đang cầm lấy bầu rượu, đặt ở bên miệng uống một ngụm.

- Ngươi...

Da đầu nam tử trung niên nhói lên một cái, dư quang nhìn xa xa, nhìn thấy tám người đồng bọn của y giờ phút này đã trở thành thi thể, đang rớt xuống từ giữa không trung.

Y hít vào một hơi, thân mình mạnh lui về phía sau, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thế giới của y tối đen .

- Ta nguyện quy thuận Kim Quang Lão Tổ! !

Khoảnh khắc vào trong thế giới tối đen, tu sĩ đầu bóng lưỡng này không chút do dự mở miệng, giây tiếp theo, thế giới của y lại khôi phục hào quang.

Đuổi giết vẫn tiếp tục, ngày thứ bảy!

Tu sĩ đầu to không lựa chọn chạy về tông môn của lão, bởi vì lão thân là Lão Tổ một tông, lần này ra ngoài mang theo đều là trưởng lão trong tông môn, nay tu sĩ trong tông môn chỉ có Trúc Cơ, không có Kết Đan.

Cho dù là đại trận của tông môn, dựa vào trạng thái của lão lúc này, cũng không thể duy trì vận chuyển, nếu dẫn người trở về tông môn, dừng lại một chỗ, lão cảm giác mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thế nên lão chỉ có thể chạy, chạy về hướng những thế lực có người quen, nhưng những người này đa số đều có tu vi ngang bằng với lão, không có Nguyên Anh.

Dù sao ở Mặc Thổ, Nguyên Anh đã là cường giả mạnh nhất nhìn thấy được hàng ngày, nến đổi thành lúc khác, có lẽ còn có thể đi cầu vài vị tán tu Nguyên Anh. Nhưng hôm nay... Mặc Thổ đại loạn sắp tới, vô luận là liên minh Cửu Thành hay là Mặc Thổ cung, đối với tu sĩ Nguyên Anh đều cực kỳ để ý, toàn lực lung lạc mời chào, khiến cho đầu to căn bản là không có tư cách đi cầu.

Lúc này chỉ có thể chạy rồi lại chạy không ngừng, đau khổ giãy dụa, lão cũng nghĩ tới đi Đông Lạc thành, nhưng trong lòng lão biết rõ sự tàn khốc của tu sĩ Mặc Thổ. Cái dạng này của chính mình, đối với Đông Lạc thành mà nói đã không còn giá trị, sẽ không vì mình ra mặt, nếu là mình lúc trước đáp ứng gia nhập gia tộc Đông Lạc thì cũng còn dễ nói, gia tộc Đông Lạc nhất định phải ra mặt.

Nhưng khổ nỗi chính mình lúc trước vì muốn làm cao, chỉ nói là suy nghĩ, không có đồng ý, thế nên rất khó có chuyện nhận được sự tương trợ của gia tộc Đông Lạc.

- Chết tiệt, Mặc Thổ từ khi nào thì lòi ra một yêu nghiệt như thế chứ!

Trong lòng tu sĩ đầu to hò hét nguyền rủa, bỗng nhiên dư quang của lão nhìn thấy phía sau có kim quang lấp lánh, nhất thời giật mình một cái, lại phun ra máu tươi, thân mình gào thét mà đi. Khoảng thời gian này lão cảm giác, mình gần như là đã phun ra máu tươi cả đời rồi, giờ phút này mặt sắc trắng bệch, thương thế ngược lại trở thành chuyện thứ yếu, bởi vì máu tươi trong cơ thể lão đang ngày càng ít đi.

Nhưng lão không còn biện pháp nào khác, đánh không lại, chỉ có thể trốn.

Phía sau tu sĩ đầu to lúc này, kim quang ngập trời, bên trong kim quang là thân ảnh Mạnh Hạo gào thét lao về phía trước, đi theo phía sau hắn, ở rất xa còn có khoảng hơn bốn trăm tu sĩ, đều là người thuộc những thế lực dọc theo con đường truy sát này, bị đầu to lừa gạt, sau khi đối mặt

với nguy cơ sinh tử thì lựa chọn quy thuận.

Trong những người này cũng có cả tu sĩ đầu bóng lưỡng tu vi Kết Đan trung kì đến từ Mặc Sơn Cửu Thánh kia. Lúc này hơn bốn trăm người gào thét mà đi, ở xa xa nhìn kim quang bên ngoài thân thể Mạnh Hạo ở phía trước.

Người đông thế mạnh, bảy ngày, đám người bọn họ trong khu vực phía Tây của Mặc Thổ đã có danh khí, những nơi đi qua, phô thiên cái địa, nhất là Mạnh Hạo toàn thân kim quang, khi hắn cố ý tản ra, đã tràn ngập kinh sợ.

Danh xưng Kim Quang Lão Tổ không biết bị ai truyền ra đầu tiên, dần dần khuếch trương tản ra, khiến cho thế lực lớn ở phụ cận đều biết được bốn chữ này.

Một ngày sau, đầu to đã mỏi mệt đến cực hạn, nhưng lại cắn răng đi trước, thẳng đến một ngọn cao sơn ở phía trước. Núi này hiểm ác, dưới chân núi có hắc thủy, đỉnh núi có dăm ba con kên kên thật lớn đang lượn vòng vòng, chốc chốc lại phát ra tiếng kêu khó nghe.

Trên đỉnh núi này có ba lão giả đang ngồi đả tọa, ngoài lão giả mặc trường bào thất sắc ngồi giữa là Kết Đan hậu kỳ ra, hai người còn lại đều là Kết Đan trung kỳ.

Ba lão giả này hiện giờ ai nấy sắc mặt đều rất khó coi, mặc dù đang đả tọa, nhưng tu vi rõ ràng là đang vận chuyển, trên mặt mang theo vẻ cung kính, nhìn chằm chằm tu sĩ đầu to đang từ bên ngoài nhanh chóng lao đến, cùng với hào quang màu kim ngập trời phía sau lão.

- Chết tiệt, là Kim Quang Lão Tổ!

- Việc Kim Quang Lão Tổ này đuổi giết Âu Dương mấy ngày nay đã truyền khắp bát phương. Phàm là người tương trợ Âu Dương, cuối cùng

đều bị Kim Quang Lão Tổ tàn nhẫn giết chết!

- Nghe nói tu sĩ Kết Đan chết trong tay Kim Quang Lão Tổ đã hơn mười người, trong đó yếu nhất là Kết Đan trung kỳ, còn có hai người là Kết Đan hậu kỳ!

- Các ngươi quên mất Lão Tổ của hai đại tông khác trong tam đại tông của Đông Lạc thành rồi sao, Âu Dương bị truy sát thế này mà đến giờ bọn họ còn chưa có xuất hiện, xem ra cũng là dữ nhiều lành ít. Nếu tính cả bọn họ, Kết Đan hậu kỳ chết trong tay của Kim Quang Lão Tổ hung tàn này, ước chừng phải đến bốn người!

Ba người đều là mặt sắc cực kì khó coi, bọn họ cùng đầu to có chút giao tình, nhưng hình thức giao tình này còn chưa đủ để bọn họ đi chống cự Kim Quang Lão Tổ, nhưng xem bộ dạng của đầu to này, rõ ràng là muốn tới nơi này tị nạn.

- Ba vị đạo hữu cứu mạng! !

Đầu to sốt ruột vội mở miệng, thanh âm mang theo cầu xin, lấy thân phận cùng tu vi của lão, có thể hô lên như vậy, có thể thấy được sự thê thảm của lão trong những ngày này. Thanh âm đó truyền lên đỉnh núi, rơi vào trong tai ba lão, không khỏi làm cho bọn họ cũng đều vô cùng đồng tình.

- Ba người các ngươi, cũng muốn tham dự vào chuyện này sao.

Mạnh Hạo gào thét mà đến, toàn thân kim quang vạn trượng, khiến cho thân ảnh của hắn nhìn thoáng qua đều là sắc vàng. Giờ phút này thản nhiên mở miệng, thanh âm cũng như lôi đình rầm rầm truyền khắp bốn phía.

Ba lão giả sắc mặt biến đổi, nhất là hai lão giả tu vi hơi thấp kia, đầu óc lại càng vù vù, sắc mặt trực tiếp tái nhợt, Kết Đan trong cơ thể chấn

động. Một màn này, nhất thời làm cho ba người bọn họ hít vào một hơi.

Không khỏi nhớ tới tin đồn có liên quan đến Kim Quang Lão Tổ này ở bên ngoài mấy ngày nay.

Nuốt sống tu sĩ Kết Đan, ra tay không có người sống, giết chóc ngập trời, thủ đoạn hung tàn!

Đây đúng là miêu tả có liên quan Mạnh Hạo không biết như thế nào truyền ra, trên thực tế những ngày này, người hắn giết chết không nhiều lắm, tuyệt đại đa số đều là vài trăm người phía sau kia ra tay.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo vừa dứt lời, trong ba lão trên đỉnh núi, tu sĩ mặc trường bào thất sắc có tu vi cao nhất kia mạnh mẽ đứng dậy, trên mặt lộ ra mỉm cười, ôm quyền cúi đầu.

- Bái kiến Kim Quang Lão Tổ, việc của hai vị, chúng ta tuyệt không tham dự vào.

Nói xong, lão dậm chân một cái, lập tức một đạo quầng sáng nháy mắt xuất hiện, đem sơn phong bao phủ, không cho đầu to có chút khả năng đi vào nào.

Đầu to bi thiết kêu một tiếng, phun ra máu tươi, triển khai bí thuật, lại bỏ chạy. Giờ phút này lão chỉ còn lại da bọc xương, thân thể cực kỳ gầy yếu, cũng khiến cho cái đầu cực to kia lại càng thêm rõ ràng. Lúc này bay giữa không trung, thân thể giống như tùy thời sẽ mất đi lực lượng chống đỡ cái đầu vậy, bất cứ lúc nào cái đầu cũng có thể trực tiếp lôi thân thể lão ngã sấp xuống.

Vẻ mặt bi phẫn, đầu to mau chóng chạy đi.

Lại trôi qua hai ngày, đầu to bi ai phát hiện, phàm là nơi lão đi qua, tất cả hảo hữu năm đó, toàn bộ đều đều bắt đầu lập trận pháp ngăn cản bản

thân lão tiến vào, giống như lão đã trở thành ôn thần rồi vậy.

Thậm chí còn có một chỗ thế lực, chậm chân mở trận pháp, sau khi bị lão xâm nhập vào cầu cứu, đối phương thế nhưng lại lập tức trở mặt, ra tay với lão, giống như sợ Kim Quang Lão Tổ ở phía sau truy kích mà đến, hiểu lầm vậy.

Đoạn đường này, đầu to đã hoàn toàn tuyệt vọng, giờ phút này ở giữa không trung, ngơ ngác nhìn bốn phía hoang vắng, đưa mắt cảm giác không quen, làm cho lão mất đi tất cả lực lượng tiếp tục chạy trốn, sắc mặt trắng bệch xoay người, nhìn Mạnh Hạo gào thét mà đến.

- Không trốn nữa sao?

Hơn mười hô hấp sau, Mạnh Hạo xuất hiện ở trước mặt đầu to, thản nhiên mở miệng.

Đầu to nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, đáy lòng nổi lên từng trận cảm giác vô lực, bỏ chạy mấy ngày liên tục, không ngừng mà bị đuổi giết, một lần lại một lần cầu cứu rồi tuyệt vọng, đã khiến cho tâm thần đầu to mỏi mệt không chịu nổi. Hơn nữa bởi vì nhiều lần triển khai cấm thuật, thương thế của lão lúc trước thủy chung không thể phục hồi như cũ, càng trở nên nghiêm trọng hơn. Giờ phút này tu vi có thể triển khai, chỉ có khoảng hai ba tầng so với thời kỳ toàn thịnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 521: Thiên lôi đánh xuống!

Nổ vang qua đi, Lão Tổ Lý gia toàn thân gần như hư ảo, nhưng không đợi lão lấy hơi, đạo tia chớp thứ năm đã ầm ầm hạ xuống, khiến lão kêu lên thảm thiết thê lương. Một màn này khiến đầu to xem mà trợn mắt há hốc mồm.

Trong mắt của lão lần đầu tiên ở trước mặt Mạnh Hạo, lộ ra kiêng kị, đối với hồn thể kia, lão cực kỳ đồng tình, theo lão thấy, Mạnh Hạo trước mắt này thật sự là tu sĩ hung tàn nhất trong thiên địa, gần như không chuyện ác nào không làm, nhân thần cộng phẫn.

- Hồn thể này cũng đã như vậy rồi mà hắn lại còn tra tấn như vậy nữa, giữa bọn hắn rốt cuộc có bao nhiêu thâm cừu đại hận chứ. Xem bộ dạng hồn thể này, phỏng chừng trước mắt khó thoát khỏi cảnh hồn phi phách tán.

Đầu to âm thầm cảm khái, trong đầu đối với việc Mạnh Hạo là kẻ tà ác đã trở thành loại suy nghĩ thâm căn cố đế.

- Người này đích thị là rất sợ chết, không có quyết đoán, cho nên mới bị tu sĩ hung tàn này nhiếp hồn, mà lão phu ý chí kiên định, tuyệt không quan tâm việc này. Cho dù là bị nhiếp hồn, cũng chỉ là thừa nhận tra tấn ngắn ngủi cuối cùng trước khi hồn phi phách tán mà thôi.

Đầu to nội tâm kiêu ngạo nói, đang muốn đánh lên mi tâm, nhưng ngay sau đó, thân thể của lão mạnh mẽ run run, ý tưởng lúc trước lập tức hỏng mất.

Lão mở to mắt, mang theo không thể tin, cũng có sợ hãi mãnh liệt, bởi vì

lão nhìn thấy hồn thể kia ở trong lôi điện như muốn hoàn toàn tán loạn thì bỗng nhiên. Mạnh Hạo nơi đó hai mắt chợt lóe tử quang, khi mở miệng hộc ra một ngụm hơi thở màu vàng, khí tức này ẩn chứa sinh cơ bản mạng của Mạnh Hạo, tuy nói không nhiều lắm, nhưng sau khi dung nhập hồn thể của Lão Tổ Lý gia thì lại khiến cho thương thế của đối phương khôi phục mấy phần.

Nhưng gần như vừa mới khôi phục, đạo tia chớp thứ sáu đã nổ vang mà đến, lại ở bên trong sấm sét, truyền ra tiếng kêu thảm thiết, ánh mắt Lão Tổ Lý gia lộ ra bi ai, mang theo tuyệt vọng, đó là tuyệt vọng muốn sống không được muốn chết chẳng xong.

Nhìn một màn này mà da đầu của đầu to run lên, giờ phút này sắc mặt tái nhợt, thân mình ẩn ẩn phát run, nguyên bản muốn mở miệng nói ra vài lời hào hùng, giờ phút này đều theo nước miếng nuốt xuống bụng. Còn có tay phải đang nâng lên muốn vỗ xuống kia, lúc này cũng đều theo bản năng mà buông thỏng, trong đôi mắt, ngạo nghễ đã bị tuyệt vọng thay thế.

Bởi vì lão bỗng nhiên nghĩ tới chính mình cho dù là tự bạo mà chết, nhưng thân là tu sĩ, chỉ cần thời gian ngắn ngủi trước khi chết, có nhiều phương pháp có thể luyện ra hồn lắm.

Cho dù là tự bạo thì với sự thành thạo của Mạnh Hạo khi tra tấn hồn thể, đầu to cảm giác mình lựa chọn tử vong, có lẽ cũng không phải là một giải thoát chân chính.

Lão có lẽ không sợ chết, nhưng lão sợ là sống không bằng chết.

Mạnh Hạo căn bản là không để ý tới đầu to trước mắt, trực tiếp xem nhẹ, hắn lúc này để ý là lôi đình trên bầu trời này, ánh mắt lại càng tập trung quan sát linh hồn của Lão Tổ Lý gia.

Hắn phát hiện, khi hồn thể của Lão Tổ Lý gia sắp hỏng mất thì có không

ít lôi đình tản ra, dần dần dung nhập hồn này, cho nên mới có một ngụm sinh cơ làm cho lão khôi phục lúc trước của Mạnh Hạo. Một lần khôi phục này, theo như Mạnh Hạo thấy thì trong hồn thể của Lão Tổ Lý gia, lôi đình lại càng nhiều thêm.

- Luyện lôi hồn này... Xem ra lôi hồn này, thật là cần phải tế luyện!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, tiếp tục chờ đợi lôi đình, cho đến khi lại trôi qua nửa nén hương, cuối cùng sau khi lại có một đạo thiểm điện nữa tiến đến, bị Lão Tổ Lý gia hấp thu xong, thế này mới hấp hối, hướng Mạnh Hạo điên cuồng nguyền rủa, Lão Tổ Lý gia lại bị thu vào trong mặt nạ huyết sắc.

Lúc này hắn mới như nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu nhìn về phía đầu to, tay phải nâng lên, đang muốn trực tiếp giết chết người này, để cho dây leo cắn nuốt, sau đó tinh luyện công pháp này.

Dù sao với thái độ kiên quyết vừa rồi của tu sĩ đầu to thì đều đã cho thấy lão đã ôm tâm niệm phải chết, Mạnh Hạo cân nhắc, chắc hẳn là lão không thể nào tự nói với mình chi tiết của công pháp truyền thừa mà mình cần đến.

Nhưng ngay khoảnh khắc khi tay phải Mạnh Hạo nâng lên, thân thể đầu to mạnh mẽ run run một chút, trên mặt trong khoảnh khắc thế nhưng lại lộ ra khẩn trương cùng sợ hãi mãnh liệt.

- Đạo hữu... Đạo hữu nghe ta một lời, ta biết nơi đặt Tàng Bảo các của tam đại tông, trong đó có không ít tài nguyên tồn tại!

- Tất cả đồ của Kỳ Vật tông bên trong, đều nguyện dâng tặng cho đạo hữu.

- Ngay cả ta, đạo hữu phàm là cần đến, cho dù là núi đao biển lửa, đầu to ta đều tuyệt không mặt nhăn nhíu mày!

Tu sĩ đầu to nhanh chóng mở miệng, lão giờ phút này thật sự là đã hoàn toàn sợ rồi, nghĩ đến thủ đoạn của Mạnh Hạo mới vừa rồi, lão đã cảm thấy cả người run run, lão cũng không muốn sau khi chết, mà hồn phách còn bị tra tấn như thế.

Mạnh Hạo ngẩn ra, liếc mắt nhìn tu sĩ đầu to một cái, cái nhìn này, lập tức làm cho tu sĩ đầu to hô hấp dồn dập, càng trở nên khẩn trương, phù phù một tiếng quỳ xuống, vẻ mặt kiên quyết,vậy mà còn phát ra thề độc. Lại còn cắn răng một cái, từ trong mi tâm bức ra một luồng hồn huyết tống xuất qua, một khi Mạnh Hạo thu hồn huyết, liền có thể quyết định sống chết của lão.

Đầu to tin tưởng, chỉ có chính mình quyết đoán như vậy, mới có thể chân chính tránh được kiếp nạn này.

Mạnh Hạo hơi suy nghĩ một chút, sau khi nghĩ tới nguyên nhân, tựa tiếu phi tiếu nhìn đầu to, trầm ngâm một lát sau, tay phải nâng lên một phen bắt được hồn huyết.

- Đem cái truyền thừa quỷ dị kia của ngươi thuật lại chi tiết tỉ mỉ cho ta.

Mạnh Hạo thản nhiên nói.

Trong lòng đầu to đắng chát, nhưng hôm nay vì mạng sống của mình, trên mặt chỉ có thể biểu hiện ra vẻ cam tâm tình nguyện, ngoan ngoãn từ trong túi trữ vật lấy ra một cái bình nhỏ.

Cái bình nhỏ này chỉ cỡ nắm tay, trên thân còn có vài cái lỗ nhỏ. Sau khi đầu to lấy nó ra, được gió thổi qua, thì từ trong những lỗ nhỏ này lập tức truyền ra thanh âm u u u, như tiếng khóc. Những âm thanh này nghe thì cũng không nghe ra cái gì đặc biệt, thậm chí ở trong mắt Mạnh Hạo, cái bình nhỏ này cũng cực kỳ bình thường, dùng linh thức cũng không nhìn ra điểm gì kỳ dị.

Nếu là tên tu sĩ đầu to này bị Mạnh Hạo giết chết, rồi lấy mất túi trữ vật, thì dù Mạnh Hạo cầm trong tay cái bình nhỏ này, cũng có khả năng rất lớn xem nó thành một loại nhạc khí vớ vẩn nào đó, rồi không quá để ý mà xem nhẹ.

Giống như sợ bình nhỏ khiến Mạnh Hạo hiểu lầm, tu sĩ đầu to tranh thủ thời gian, cắn nát ngón trỏ tay trái, rất nhanh, dựa theo một trình tự nhất định, bôi lên chín cái lỗ trong số mấy chục cái lỗ trên thân bình nhỏ này.

Như là một cái khóa nào đó mà Mạnh Hạo không biết, giờ phút này được đầu to mở ra, cái bình nhỏ này lập tức bộc phát hào quang màu đen. Xung quanh lúc này rõ ràng là không gió, nhưng trong cái bình nhỏ này lại vẫn truyền ra thanh âm nức nở nghẹn ngào, một cách kỳ dị.

Cùng lúc đó, còn có từng dấu hiệu phù văn, trong chốc lát hiện lên trên thân bình nhỏ, chạy vờn quanh bốn phía. Một cỗ khí tức âm lãnh lập tức khuếch tán ra từ trên thân bình nhỏ này.

Mạnh Hạo hít sâu, nhìn qua cái bình nhỏ, tay phải nâng lên một ngón, cái bình màu đen này lập tức bay về phía Mạnh Hạo, rơi vào trong tay hắn, bị hắn cẩn thận nhìn ngắm.

Thời gian dần trôi quan, Mạnh Hạo có chút động dung. Hắn phát hiện, lúc này những phù văn trên thân bình nhỏ kia, dường như đang lần lượt biến thành những linh hồn gào rú thê lương. Mà sau khi cẩn thận ngắm nhìn, lại có loại cảm giác truyền thừa mơ hồ hiện lên trong tinh thần của hắn.

- Đây là bảo vật lúc trước ta trong lúc vô tình tìm được trong một di tích. Bảo vật này lúc trước là ở trên thân một yêu tu đã có thân thể con người, đỉnh đầu có hai cái sừng. Ở đó còn có một miếng ngọc giản nứt vỡ, ta chỉ nhìn một lần, ngọc giản liền tự động nát vụn.

- Trong ngọc giản đó ghi lại phương pháp này tên là Âm Phong Quán, nói rõ đó là truyền thừa do bản thân gã yêu tu đến từ cái núi thứ tư gì đó, trước khi chết lưu lại.

Tu sĩ đầu to cẩn thận chú ý mở miệng, không dám che dấu một chút nào, cũng sợ Mạnh Hạo không tin lão.

Nếu như tên tu sĩ đầu to này không nói gì đến núi thứ tư, Mạnh Hạo thật sự là có chút chần chờ. Nhưng sau khi nghe được ba chữ núi thứ tư kia, hai mắt hắn lóe lên tia sáng nhỏ không ai thấy.

Sự việc sơn hải thứ chín không phải việc tu sĩ bình thường có thể biết được. Theo phân tích của Mạnh Hạo, hiện giờ, trên cả vùng đất này, người có thể biết chuyện của sơn hải thứ chín, tuyệt đối cực kỳ thưa thớt.

Hắn vẻ mặt không đổi, sau khi thu hồi cái bình nhỏ này, thì đưa mắt nhìn tu sĩ đầu to.

Tu sĩ đầu to lập tức khẩn trương, vội vàng thấp giọng mở miệng.

- Đạo hữu, Tàng Bảo Các của tam đại tông, nếu dây dưa thêm, Kỳ Vật Tông có mặt ta còn dễ nói, còn hai cái tông môn khác, nếu biết được Lão Tổ tử vong, sợ là đệ tử môn hạ sẽ chia cắt Bảo các. Ngài xem chúng ta có phải nên nhanh chóng đi qua hay không?

Đầu to nói xong, mang theo tâm thần bất định nhìn về phía Mạnh Hạo.

Giờ phút này ở sau lưng hai người, mấy trăm đạo cầu vồng gào thét mà đến, xa xa cũng có thể nhận ra khí thế kinh người, càng tới gần, càng khiến cho đầu to khẩn trương hơn.

Đối với Mạnh Hạo, lão xem như triệt để sợ hãi, sợ hãi đến cực hạn. Giờ phút này tâm thần bất định, cung kính phát ra từ đáy lòng. Thậm chí nếu có cơ hội lựa chọn, lúc trước lão tuyệt đối sẽ không đi trêu chọc cái tên

sát tinh trước mắt này.

Cho dù là chọc phải, lão cũng nhất định không phá vỡ trận pháp của đối phương, thậm chí nói không chừng vì bảo vệ tính mạng, còn sẽ lập tức đào ngũ trước mặt Lão Tổ hai đại tông khác.

Loại này loại tâm tư, giờ phút này Mạnh Hạo chỉ nhìn thoáng qua, liền lập tức cảm thụ rõ ràng, sau khi suy nghĩ một chút, Mạnh Hạo nhẹ gật đầu.

Đầu to lúc này mới nhẹ nhàng thở ra từ tận đáy lòng, nhưng rất nhanh liền bối rối. Lúc này đây, lão thật sự lo lắng Bảo các đã sớm bị hai đại tông khác chia cắt. Không bao lâu sau, hai người hóa thành cầu vồng, bay thẳng về phía thành Đông Lạc.

Mấy ngày về sau, ngoài thành Đông Lạc, một ngọn tuyết sơn trắng xóa, tản ra hào quang màu vàng. Quầng sáng này bao phủ toàn bộ đỉnh núi, từ xa nhìn lại, trong núi tuyết, ngoài kim quang, khiến cho hai màu trắng vàng giao thoa, chợt nhìn thì rất mỹ diệu, nhưng sau khi nhìn kỹ, lại có cảm giác không quá cân đối.

Mạnh Hạo đứng ở ngoài núi này, căn bản không có ra tay, ra tay chính là đầu to cùng với gã đại hán đầu trọc, một trong Mặc Sơn Cửu Thánh, quy thuận Mạnh Hạo. Ngoài hai người bọn họ, thì chính là mấy trăm tu sĩ một đường đi theo Mạnh Hạo, phô thiên cái địa, thanh âm nổ vang kinh động bát phương.

Đầu to cực kỳ ra sức, con mắt cũng đỏ lên, hận không thể lập tức phá vỡ cái màn sáng này. Bên cạnh lão, gã đại hán đầu trọc cũng vậy, sợ hãi đối với Mạnh Hạo, hóa thành ý niệm muốn lập công trong đáy lòng của gã. Hai người ở phương hướng bất đồng, như muốn cạnh tranh, không ngừng mà triển khai các loại thủ đoạn.

Chỉ là một cái đại tông, dưới sự ra sức của hai người này, cùng sự vây

công của mấy trăm tu sĩ, chỉ giữ vững được ước chừng một nén nhang, liền ầm ầm sụp đổ. Màn sáng đã trở thành những mảnh vỡ màu vàng, trong chốc lát vụn thành mảnh nhỏ, lộ ra tuyết sơn trắng xóa trong đó.

Căn bản là không cần phải giết chóc nữa, tại nháy mắt màn sáng bị nghiền nát, ước chừng gần trăm tu sĩ trong đó của Hán Thủy Tông - một trong tam đại tông, toàn bộ lựa chọn quy thuận.

Sau khi cung kính đưa ra tích góp cùng bảo các của tông môn, đội ngũ Mạnh Hạo đã phát triển đến gần 600 người, lại đi cái tông môn khác.

Lúc này đây tốc độ phá vỡ nhanh hơn, nhưng lại gặp phải phản kháng. Đó là một nam tử trung niên, trên người có ba cái đồ đằng, nam tử này thân thể cao lớn hơn một chút, lúc ra tay bên ngoài thân thể có sơn hà biến ảo ra, còn có Độc Giao trở mình gào rú. Tại lúc những người khác lựa chọn quy thuận, gã đột nhiên hung bạo ra tay, diệt sát mấy đệ tử dẫn đầu đưa ra ý kiến quy thuận, sau đó có ý đồ chạy trốn.

Nhưng ngay khi gã chạy ra khỏi phong tỏa, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn mang, thân thể bước một bước, liền trực tiếp xuất hiện ở trước mặt nam tử trung niên này, tay phải nâng lên, một quyền nhẹ nhàng.

Thanh âm nổ vang kinh thiên, nam tử trung niên kia phun ra một ngụm máu tươi lớn, ánh mắt lộ ra vẻ oán độc. Nhưng không đợi gã tiếp tục triển khai thuật pháp gì, tay phải Mạnh Hạo lần nữa đánh ra một quyền, không có đánh người nát bấy, mà là khống chế tu vi, đánh ngất gã.

Mà cuối cùng là Kỳ Vật Tông, thuận lợi nhất. Có đầu to ở đây, Kỳ Vật Tông này căn bản còn không mở phòng hộ, mà là hơn một trăm người trong tông, đồng loạt ra đón, cung nghênh Mạnh Hạo đến.

Sơn môn Kỳ Vật Tông, tu kiến tại trong một thung lũng, bốn phía có núi rừng bao quanh, rất là u nhã, tự thành hệ thống, Mạnh Hạo nhìn, sau đó liền tạm thời ở lại đây.

Mấy ngày về sau, chim anh vũ cùng miếng mỡ đông đều lục tục thức tỉnh, khi nhìn thấy ở đây thoáng cái đã có bảy tám trăm người, chim anh vũ lập tức hưng phấn, đập cánh. Trong tiếng gào rú bén nhọn, nó đã bắt đầu huấn luyện bảy tám trăm tu sĩ này ở trong thung lũng này.

Về phần miếng mỡ đông, thì là lười biếng, tùy ý nằm sấp tại bất kỳ một cái đỉnh đầu nào mà nó xem thuận mắt, thỉnh thoảng khinh miệt, liên tục mỉa mai.

Mạnh Hạo cũng hỏi qua hai đứa bọn nó về chuyện trời quang mà lại có sét, nhưng mỗi lần hắn vừa mới mở miệng, chim anh vũ cùng miếng mỡ đông đều chú ý trái chú ý phải, dùng tốc độ nhanh nhất tránh xa Mạnh Hạo.

Cho đến khi Mạnh Hạo phát một kích với chim anh vũ, khiến nó cảm thấy tôn nghiêm bị khiêu chiến nghiêm trọng, lúc này mới lỡ lời nói ra, lại làm cho sắc mặt Mạnh Hạo vô cùng khó coi.

- Cái này tính là cái gì, Ngũ Gia trì hoãn thiên kiếp, nhưng chung quy vẫn có chút rò rỉ, dù sao cũng đánh không chết, nhiều lắm là thỉnh thoảng có tia chớp rơi xuống mà thôi.

Nói xong, chin anh vũ liền vỗ cánh, cố hết sức, tranh thủ thời gian nhanh chóng chạy xa.

Chỉ để lại Mạnh Hạo đang bế quan trong mật thất vốn thuộc về đầu to trong Kỳ Vật Tông nhíu mày.

Thời gian nhoáng một cái, nửa tháng trôi qua. Nửa tháng này, danh hào Kim Quang Lão Tổ triệt để quật khởi tại trong khu vực Mặc Thổ, mặc dù còn chưa truyền ra quá xa, nhưng tu sĩ bát phương xung quanh, cơ hồ mỗi người đều biết đến danh xưng Kim Quang Lão Tổ này.

Trong truyền thuyết, Kim Quang Lão Tổ thích giết tu sĩ, dùng đạo đài nhắm rượu, nuốt sống Kết Đan, việc ác bất tận, hung tàn đến cực điểm. Loại truyền thuyết này, càng truyền lại càng khoa trương, đến cuối cùng, cơ hồ là khiến cho người xung quanh, mỗi khi nói đến đều biến sắc.

Một đời hung tu của Kim Quang Lão Tổ, trực tiếp xác định địa vị kiên cố tại bát phương phụ cận, khiến cho mỗi người đều cảm thấy bất an.

Nhất là mười ngày trước, khi liên minh chín thành chỉ còn lại tám gia tộc tu chân, lại có một gia tộc, bị Mặc Thổ Cung đột nhiên phát động tập kích, diệt sát triệt để, toàn bộ thành trì trong vòng một đêm đổi chủ.

Sau đó Mặc Thổ Cung hướng toàn bộ Mặc Thổ, phát ra thông lệnh, tuyên cáo với người Mặc Thổ, từ nay về sau, Mặc Thổ Cung là thế lực duy nhất, cũng hướng bảy gia tộc khác trong Cửu Minh, phát động ý tuyệt sát.

Đại chiến, chính thức mở ra!

Theo đại loạn xuất hiện, cũng là lúc mọi người cảm thấy bất an, thì thế lực của Mạnh Hạo tại chỗ này, đã lập tức trở thành một cái cảng tránh gió, hấp dẫn càng ngày càng nhiều tu sĩ bốn phía gia nhập, trong đó Kết Đan cảnh cũng có một ít.

Những chuyện này, đều phát sinh trong nửa tháng, mà trong thành Đông Lạc, cơ hồ cũng sắp trống không rồi, ánh mắt gia tộc Đông Lạc, cũng dần dần chuyển tới gần ngàn người chỗ Mạnh Hạo, nhìn chằm chằm.

Lại qua mấy ngày, cái danh xưng Kim Quang Giáo này, cũng theo đó mà truyền ra, đã trở thành thế lực cường đại nhất gần thành Đông Lạc, ngoại trừ gia tộc Đông Lạc!

Ở trong trận chiến này, thế lực của Mạnh Hạo đã phát triển đến gần ngàn người, càng ngày càng khổng lồ, đồng thời xem như hoàn toàn đứng

vững gót chân tại Mặc Thổ!

Mà những chuyện này, Mạnh Hạo biết không nhiều lắm, cơ hồ đều là chim anh vũ cùng miếng mỡ đông chủ trương. Hai đứa chúng nó tựa hồ có hứng thú rất lớn đối với việc mời chào tu sĩ. Miếng mỡ đông là cảm thấy chỉ một lần độ hóa một ngàn người, đối với bản thân nó mà nói, chính là một lần kinh nghiệm nhân sinh trước nay chưa từng có, đủ để cho nó kiếp sau, kiếp sau sau nữa nhớ lại mà tự hào.

Về phần chim anh vũ, hiển nhiên là nghe được thanh âm một ngàn người đồng thời hô to “tin Ngũ Gia, được vĩnh sinh”, sẽ làm cho tạp mao toàn thân nó đều giãn ra, cực kỳ hưởng thụ.

Chúng nó đã sớm quên, nửa tháng này, cơ hồ cứ cách vài ngày lại có tia sét đột nhiên bổ xuống chỗ Mạnh Hạo bế quan.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 522: Liên Hoa Kiếm Trận.

Ầm!

Sáng sớm hôm đó, một tia chớp đột nhiên xuất hiện tại nơi thung lũng u nhã này, đánh xuống một tòa lầu các.

Cái đỉnh lầu các này cũng đã sớm hoàn toàn biến mất, giống như bị hỏa thiêu vậy, có thể thấy rất nhiều tro đen, bốn phía xung quanh, hiện giờ có gần nghìn tu sĩ, nhưng cho dù bọn họ đang làm cái gì, đều có vẻ đã quen với tia chớp như vậy.

Chim anh vũ bay lượn giữa bầu trời, thi thoảng lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong thở dài hình như có ý thương hại, nhưng lại cảm giác việc mình làm là có ý tốt. Vì vậy, lại lần nữa, không tim không phổi, đi huấn luyện những tu sĩ kia tập tiên trận của nó.

- Trận này lấy người làm gốc, số người trên trăm, thì có thể làm Kết Đan cũng rung động, số người trên nghìn, thì có thể vây khốn Nguyên Anh, số người trên vạn, Trảm Linh chỉ là muỗi, nếu vượt qua trăm vạn, có thể lay động cả nhân tiên!

- Nhớ năm đó Ngũ Gia tung hoành cửu đại sơn hải, vượt qua nghìn vạn tín đồ, đi đến nơi nào, ai dám không bái!

Trong mắt chim anh vũ có chút hồi ức, như rất cảm khái, dường như muốn khôi phục sự huy hoàng trong ký ức, vì vậy càng ra sức huấn luyện những tu sĩ này.

Trong lầu các, vẻ mặt Mạnh Hạo khó coi, nhưng sắc mặt còn khó coi

hơn cả hắn, thì chính là Lão Tổ Lý gia đang kéo dài hơi tàn.

- Tổ tông, ngươi là tổ tông của ta được chưa, tha cho ta đi...

- Ta sắp không chịu được nữa rồi, ngươi để lôi đình trực tiếp đánh chết ta đi...

Lão Tổ Lý gia rên rỉ, hồn thể run rẩy, mấy ngày nay lão sắp điên rồi.

Mạnh Hạo không nói nửa lời, sau khi thu lấy hồn thể của Lão Tổ Lý gia, thì ngay cả hứng thú ngẩng đầu nhìn trời cũng bị mất, thậm chí hắn cũng không phải hoàn toàn làm ngơ với tia chớp đột ngột xuất hiện, nhưng cũng đã quen rồi.

Hắn đã luyện việc triệu hoán Lão Tổ Lý gia đến mức cực kỳ thành thạo, gần như trở thành bản năng, chỉ cần tia chớp xuất hiện, lập tức triệu hoán Lão Tổ Lý gia.

Chỉ là phần thành thạo này, Mạnh Hạo vẫn chưa thể làm đến mức trăm lần như một, cũng có lúc bị chậm một nhịp, nhưng mỗi lần bị đánh trúng, bài học nặng nề kia đều sẽ khiến Mạnh Hạo không thể không khiến bản thân nhanh chóng đạt đến một trạng thái gần như hoàn mỹ.

Trong mơ hồ, ở vào hoàn cảnh như vậy, Mạnh Hạo đã từ từ hình thành một loại trực giác với lôi điện. Loại trực giác này một khi thực sự hình thành, thì lại có thể trở thành một loại bản năng.

Mạnh Hạo lúc này vẫn chưa thể khiến sắc mặt trở nên lạnh nhạt, bộ dạng vẫn mơ hồ có vẻ khó coi, nhưng nếu so với Lão Tổ Lý gia bị thu giữ thì tốt hơn nhiều. Hắn đang chăm chú cúi đầu, nhìn về một tu sĩ trung niên trước người, hiện giờ toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch, còn thê thảm hơn cả Lão Tổ Lý gia, giống như mất đi tất cả động lực.

Tu sĩ này không phải người Mặc Thổ, mà là người Tây Mạc, chính là kẻ

trên người có ba đồ đằng bị Mạnh Hạo làm hôn mê hôm đó, sau khi bị Mạnh Hạo đưa vào chỗ này, liền phong trụ thân thể, bắt đầu nghiên cứu.

Mạnh Hạo thích nghiên cứu, cho dù là năm đó lúc còn thư sinh thì sẽ nghiên cứu sách vở, đào sâu tìm hiểu một số cuốn sách, hay là sau khi bước vào Tu Chân giới, bắt đầu nghiên cứu thuật pháp, mài giũa luyện đan.

Gần như bất kỳ lúc nào, chỉ cần có thời gian, hắn đều phải đi nghiên cứu một chút sở học của bản thân, mỗi lần đều cho hắn không ít sở ngộ.

Nhưng, nghiên cứu người, thì vẫn là lần đầu tiên.

Tu sĩ trung niên này, Mạnh Hạo đã nghiên cứu ba ngày rồi, từ trong ra ngoài, một khi có chỗ không hiểu, hắn sẽ cẩn thận hơn, xé xuống một ít, tìm hiểu ngay trước mặt đối phương, nhất định phải làm cho rõ ràng mới chịu bỏ qua.

Ba ngày nay, với Mạnh Hạo mà nói, nghiên cứu có thu hoạch, cũng có vui mừng trong đó. Nhưng với nam tử trung niên kia mà nói, lại giống như là ác mộng, dường như bản thân đang sống trong địa ngục, loại cảm giác này, rất khó hình dung, gã từ lạnh lùng, trở thành thê lương, trở thành điên cuồng nguyền rủa, rồi rên rỉ, đến cuối cùng với Mạnh Hạo, gã cảm thấy đối phương là người đáng sợ nhất cả Tu Chân giới.

Lúc này Mạnh Hạo đang nghiên cứu máu của tu sĩ trung niên, cánh tay đưa lên cánh tay đầy những vảy vết thương trên người nam tử trung niên, thậm chí còn có chỗ mấy đi mấy miếng thịt vạch một đường, thu lấy không ít máu tươi.

Đưa chỗ máu tươi này vào trong một lò luyện đan, rồi bắt đầu luyện hóa.

Sắc mặt nam tử trung niên trắng bệch, ánh mắt có chút dại ra, còn có cả tuyệt vọng, gã không biết còn phải chịu đựng cuộc sống thế này trong

bao nhiêu lâu. Tâm thần của gã đã tan vỡ lâu rồi, thậm chí ngày hôm qua, lúc Mạnh Hạo đột nhiên muốn nghiên cứu đầu óc gã một chút, thì gã bị dọa đến chảy cả nước mắt.

Cũng may lúc đó Mạnh Hạo hơi chần chừ, rồi cuối cùng bỏ qua.

Mạnh Hạo luôn có hứng thú mãnh liệt với đồ đằng của Tây Mạc, loại đồ đằng này có nhiều lúc dưới sự nghiên cứu Mạnh Hạo phát hiện ra, nó giống như lực lượng của đan dược, đều là ngoại lực.

Ví dụ như Ngưng Khí vẽ đồ đằng để đột phát, Trúc Cơ dùng lực lượng đồ đằng để Kết Đan, loại chuyện này, cho Mạnh Hạo một cái gợi ý rất lớn.

Sau khi đạt đến cảnh giới Hoàn Mỹ Kim Đan trung kỳ, Mạnh Hạo có loại dự cảm, bản thân sớm muộn cũng có thể đột phá, trở thành Kim Đan hậu kỳ. Thậm chí loại cảm giác này rất mạnh mẽ, khiến hắn trong lúc mơ hồ còn có chút cảm ngộ, có lẽ khi thiên kiếp một lần nữa hoàn chỉnh giáng xuống, được bản thân vượt qua, trải qua thiên kiếp tẩy rửa, hắn liền có thể trở thành Kết Đan hậu kỳ.

Chỉ là, cho dù là thành Kết Đan hậu kỳ, nhưng Mạnh Hạo vẫn không hề nắm chắc thành công với Nguyên Anh. Nguyên Anh là một nấc thang to lớn của phần lớn tu sĩ, người có thể vượt qua không nhiều.

Bao nhiêu năm nay, Kết Đan hậu kỳ không ít, nhưng đột phá thành Nguyên Anh, tuy nói cũng có vẻ không ít, nhưng đó là vì tu sĩ Nguyên Anh kỳ tuổi thọ lâu dài, số lượng tích lũy tăng lên. Trên thực tế mỗi thế hệ, số người có thể trở thành Nguyên Anh, trước giờ đều không nhiều.

Huống hồ quan trọng nhất là, Mạnh Hạo thiếu đi công pháp liên quan đến Kim Đan Quyển của Thái Linh Kinh, không có công pháp này, thì rất khó đạt được Hoàn Mỹ Nguyên Anh.

Mà muốn thu được công pháp, cũng không thực tế, Mạnh Hạo cũng không biết Kim Đan Quyển trong Thái Linh Kinh rốt cuộc nằm ở nơi nào. Cho đến khi thấy đồ đằng của tu sĩ Tây Mạc, khiến Mạnh Hạo có cảm giác, bản thân có thể đi trên con đường này để đạt đến Hoàn Mỹ Nguyên Anh.

- Thú vị, trong máu không có khí tức của đồ đằng.

Mạnh Hạo nhìn đan lô trước mặt, nhìn máu trong đan lô từ từ hóa thành sương mù, dần dần tiêu tán, đôi mắt hắn phát ra tinh quang.

- Da thịt, cốt cách, huyết dịch, đều như nhau, rất là bình thường!

Mạnh Hạo có chút suy tư, cúi đầu nhìn về phía nam tử trung niên, trong lòng nam tử này lập tức run sợ, vừa định mở miệng cầu xin, bàn tay Mạnh Hạo nháy mắt đã hạ xuống, đặt trên đồ đằng trên tay gã.

- Chỉ có đồ đằng này, là có yêu khí nhàn nhạt, cũng chính là cái gọi là bản nguyên của sơn hải thứ chín.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 523: Liên Hoa Kiếm Trận. (2)

Khi tay phải Mạnh Hạo nhấc lên, nam tử trung niên gào lên thảm thiết, mảng da thịt kia của gã cứ thế bị lột khỏi cánh tay, trở thành một miếng da, trôi lơ lửng ở trong tay của Mạnh Hạo. Dùng mắt thường cũng có thể thấy nó đang nhanh chóng khô héo, rồi nhanh chóng biến mất.

- Một khi rời khỏi thân thể tu sĩ, đồ đằng liền biến mất.

Mạnh Hạo vung tay phải lên, cau mày.

- Đồ đằng rốt cuộc là cái gì? Đại yêu thiên địa hiển hóa?

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời. Lúc này đã là hoàng hôn, hắn nhìn lên mây trời, trong đầu đầy những suy nghĩ, nhưng không có đáp án.

Rất lâu sau, Mạnh Hạo vung tay, nam tử trung niên kia lập tức khôi phục tu vi, gã run run đứng dậy, quỳ trước mặt Mạnh Hạo, thân thể run cầm cập.

- Ngươi có thể đi rồi.

Mạnh Hạo dửng dưng nói.

Lời này đối với nam tử trung niên mà nói, giống như tiên âm, lúc này cảm động đến mức lại suýt chảy nước mắt, vội vàng rời đi, vội vã bay đi, hận không thể lập tức rời khỏi nơi ác mộng này.

Rất lâu, Mạnh Hạo một lần nữa cúi đầu, rồi cười.

- Là ta quá mức khát vọng rồi, chuyện như đồ đằng, cho dù bản thân ta có thể phong chính yêu khí, nhưng muốn hoàn toàn hiểu rõ, vậy còn cần rất nhiều thời gian, không phải chỉ trong thời gian ngắn là có thể lĩnh ngộ toàn bộ.

Mạnh Hạo lẩm bẩm, sâu trong mắt lóe lên một tia kiên định, nếu hắn muốn hoàn toàn lĩnh ngộ đồ đằng, vậy tuyệt đối sẽ không bỏ dở.

Bàn tay vỗ lên túi trữ vật, trong tay Mạnh Hạo lập tức xuất hiện một miếng vải màu vàng đất, lớn cỡ bàn tay, rất mềm mại, lại giống như một loại giấy đặc thù vậy.

Thứ này bên mép nham nhở không đều, chính là nguyên nhân Mạnh Hạo trở thành Kim Quang Lão Tổ. Chim anh vũ sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên chính là giúp Mạnh Hạo luyện hóa cái phiên đã đoạt được, bây giờ chỉ còn lại một mảnh vải nhỏ này.

- Giấy bùa tiên nhân sử dụng, đối với việc ta cảm ngộ phù văn trong mặt đất Mặc Thổ thì rất có lợi.

Tay trái Mạnh Hạo nhẹ nhàng vuốt phẳng tấm vải. Mấy hôm nay sau khi hắn thành Kim Quang Lão Tổ, phạm vi tìm kiếm tiên thổ càng lớn, nhân thủ càng nhiều, thu hoạch cũng vượt xa trước kia.

Rất nhiều tiên thổ được đưa đến đây, đặt ở trước mặt. So với lúc trước, thì Mạnh Hạo cần phải cảm ngộ, nhưng hiện giờ những tiên thổ này chỉ cần vừa chạm vào tấm giấy bùa này, liền lập tức bị hấp thu sạch khí tức, khiến tiên thổ không còn loại lực lượng phi phàm kia nữa.

Phù văn không ngừng hấp thu, cuối cùng cũng dần hiện ra một chút ấn ký nhàn nhạt.

Mạnh Hạo tin tưởng, theo thời gian trôi qua, chỉ cần đủ tiên thổ, sớm

muộn gì trên giấy bùa này, cũng sẽ một lần nữa xuất hiện phù văn. Mà theo bản thân không ngừng lĩnh ngộ, một khi hắn nắm giữ phù văn này, cho dù chỉ năm giữ một phần nhỏ, cũng đã là thần thông kinh người rồi.

Đây là một loại tiên pháp khác với mọi người, mà Mạnh Hạo tự chuẩn bị cho mình ngày sau khi bước vào Nguyên Anh.

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Hạo thu lại lá bùa, cầm ra Tuế Nguyệt Mộc Kiếm của hắn, bắt đầu tế luyện một lần nữa. Từ sau khi đến Mặc Thổ, Mạnh Hạo luôn luyện hóa bảo vật Tuế Nguyệt, lúc này thanh mộc kiếm của hắn, đã có được trọn ba giáp Tuế Nguyệt Chi Lực.

Trừ cái đó ra, những Xuân Thu Mộc hai giáp, một giáp, Mạnh Hạo cất trong túi trữ vật cũng không ít.

- Một giáp Tuế Nguyệt Chi Lực, luyện ra cũng không quá khó, tốn một cái giá nhất định là có thể luyện được. Nhưng đến hai giáp, thì chỉ có ba phần khả năng thành công, một khi thất bại, tất cả đều tan biến.

- Cái này cũng chưa tính là gì, đáng sợ chính là Tuế Nguyệt Chi Bảo ba giáp, khả năng thành công không đến nửa thành... Nếu không phải ta có được gương đồng, sợ rằng cho dù mất cả đời, cũng khó mà luyện ra được một kiện.

Mạnh Hạo nhìn mộc kiếm tỏa ra ánh lam trong tay, trên thanh mộc kiếm này như có dòng nước chảy quanh, phát tán ra ánh sáng chói mắt, hơi vung lên, cũng có thể tạo ra sóng gợn, sóng gợn đi tới đâu, kiến trúc xung quanh bắt đầu mục ruỗng.

Đúng lúc đang muốn thu lại, đột nhiên Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa, chợt nhíu mày.

- Đông Lạc gia tộc, không nhịn được nữa rồi.

Mạnh Hạo trầm ngâm, linh thức tỏa ra tìm chim anh vũ, sau khi truyền âm, thân thể hắn như mờ đi, thân ảnh như xuất hiện trọng điệp, rất nhanh, liền hóa thành hai Mạnh Hạo, trong đó có một khoanh chân, một thì đứng dậy hòa vào mặt đất rồi biến mất.

Hắn giơ tay lên, lập tức nền đất dưới chỗ hắn xếp bằng, đột nhiên bay ra chín thanh mộc kiếm là tước ra từ Xuân Thu Mộc, sau khi bay ra, liền vòng quanh bốn phía.

Những thanh mộc kiếm này đều có lực lượng một giáp, trong đó có ba thanh hai giáp, lúc này đang bay lượn, quấn lấy thanh mộc kiếm ba giáp duy nhất, đột nhiên giữa không trung, hình thành một đóa hoa sen.

Mũi kiếm ở ngoài, sóng gợn mà mắt thường có thể thấy được giống như xoáy ngước, xoay chuyển xung quanh hình hoa sen, nhanh chóng chuyển động theo hình liên hoa kiếm. Lầu các Mạnh Hạo đang ở, nhanh chóng nứt nẻ, chớp mắt đã hóa thành tro bụi tiêu tán, khí tức bốn phía thung lũng, cũng đều phát ra vẻ tang thương mục ruỗng trong nháy mắt này. Hơn một nghìn tu sĩ nơi đây, đều chấn động tâm thần, toàn bộ lao ra tản ra, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo xếp bằng ở phía xa, đỉnh đầu có hoa sen quay tròn, mà cả thung lũng, thì đang mục ruỗng.

Lúc này mặt trăng mọc lên, ánh trăng rơi trên mười thanh kiếm, khúc xạ ra ánh sáng màu bạc, giống như một bông hoa sen nở rộ, yêu dị, tuyệt mỹ... Trở thành một hình ảnh mà những người ở đây cả đời không thể lãng quên.

Trong hình ảnh đó, hoa sen nở rộ, Lão Tổ dưới hoa ngẩng đầu lạnh nhạt, còn có tiếng Lão Tổ nho nhỏ, quanh quẩn đâu đây:

- Đây, chính là kiếm trận, Tuế Nguyệt Kiếm Trận của ta!

Mạnh Hạo nhìn Liên Hoa Kiếm Trận, trận này vốn ở trong ba trang sách, là thứ trước đây Mạnh Hạo thu được trong túi trữ vật khi gài bẫy mấy

trăm kẻ truy sát, cụ thể là của ai, bản thân hắn cũng không biết được.

Nhưng ba trang sách đó, lại khiến Mạnh Hạo sáng tỏ giống như được tẩy lễ vậy, kiếm... Có thể thành trận!

Mấy ngày này hắn nghiên cứu, trừ đồ đằng và truyền thừa đệ tứ sơn ra, còn có kiếm trận này. Ba trang sách, không có bất cứ văn tự gì, chỉ có đồ hình, hiểu thì hiểu, không hiểu thì vĩnh viễn không hiểu.

Mạnh Hạo hiểu không nhiều, mặc dù có ngộ ra, nhưng hiện giờ chỉ có thể bày ra hoa sen như vậy, nhưng cho dù như thế, cũng khiến kiếm trận này bạo phát ra lực lượng kinh người rồi.

Dùng hoa sen làm trận, giải phóng ra sát cơ tuế nguyệt!

Hắn không để ý đến hơn nghìn tu sĩ xung quanh, nhưng hơn nghìn tu sĩ này lại không thể không chú ý đến Mạnh Hạo. Mạnh Hạo là Lão Tổ của bọn họ, là hồn của Kim Quang Giáo, bốn chữ Kim Quang Lão Tổ, sớm đã thanh danh hiển hách truyền khắp bốn phương.

Lúc này ai nấy đều chấn động tâm thần, ngây ngốc nhìn Mạnh Hạo, nhìn hoa sen chuyển động, nhìn tất cả kiến trúc trong thung lũng nhanh chóng mục nát. Sắc mặt đầu to trắng bệch, hít sâu một hơi, trong mắt lộ vẻ kiêng kỵ mãnh liệt, lão vốn cho rằng lúc xưa Mạnh Hạo truy sát bản thân đã dùng toàn lực, nhưng hiện giờ xem ra, kiếm trận này chỉ là một hình, lại khiến lão cảm thấy tim đập chân run.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 524: Ngươi là cái thá gì!

- Nếu trận này triển khai, trong Kết Đan cảnh, ai là đối thủ?

Trong đầu tu sĩ đầu to, không nhịn được nổi lên suy nghĩ này.

Liên hoa chuyển, tuế nguyệt vũ, thiên địa kinh, bát phương hủ, Mạnh Hạo giờ phút này, không thể không khiến người ta để ý.

Chim anh vũ lơ lửng giữa không trung cũng ngây ra, trong giây lát, trong đôi mắt nó lộ ra tinh mang cực kỳ hiếm thấy, nhìn thẳng vào Liên Hoa Kiếm Trận, hít thở cũng gấp hơn, miếng mỡ đông bên cạnh cũng trợn trừng mắt.

Hai người chúng nó lúc trước không chú ý đến ba trang sách kia, những ngày này lại bận việc huấn luyện hơn một nghìn tu sĩ, không lưu ý đến nghiên cứu của Mạnh Hạo với kiếm trận. Lúc này nhìn thấy, hai kẻ chúng nó theo bản năng nhìn nhau, đều thấy vẻ chấn động trong mắt nhau.

- Chưa từng nghe nói có loại Liên Hoa Kiếm Trận này, vậy mà... Lúc ta nhìn thấy hoa sen, lại cảm thấy toàn thân lạnh buốt...

Chim anh vũ trợn mắt, hít sâu một hơi.

- Quá tà ác đi. Đây là tà kiếm, quá bá đạo, kiếm trận này ẩn hàm một loại khí tức kỳ dị, phải bị tiêu diệt, không thể tồn tại!

Miếng mỡ đông vẻ mặt nghiêm túc.

- Ngũ Gia cảm thấy, có chút nhìn không thấu chủ nhân lần này rồi...

Chim anh vũ lẩm bẩm.

Đồng thời, ngoài thung lũng, cũng có mấy chục tu sĩ, đang ở sát biên giới, nhìn lên không trung giữa thung lũng. Liên Hoa Kiếm Trận, trong mấy chục tu sĩ này, có một lão giả, vẻ mặt ngưng trọng, trong mắt lộ ra một tia tinh mang.

Người này, chính là một trong ba Lão Tổ Nguyên Anh của Đông Lạc gia ngày đó khiến chim anh vũ giận dữ. Sau lưng lão, đi theo Đông Lạc Linh còn có Đông Lạc Hàn, tất cả mọi người đều là tu sĩ của Đông Lạc gia tộc.

Bọn họ hoàn toàn yên lặng, từ Nguyên Anh trở xuống, toàn bộ đều bị gợn sóng hình thành lúc kiếm trận quay tròn giữa không trung làm chấn động, những gợn sóng đó mang theo lực lượng ăn mòn tất cả, khiến cho núi cũng già đi, đất cũng héo mòn.

Đúng lúc này, đột nhiên, Mạnh Hạo trong thung lũng hai mắt lóe lên, tay phải vung lên, lập tức Liên Hoa Kiếm Trận giữa không trung, trong nháy mắt xuyên qua hư không, hóa thành một vết mờ, bắn thẳng về phía Đông Lạc gia tộc đang đứng.

Nháy mắt, trong mấy người lơ lửng giữa không trung, thì lão giả Nguyên Anh kia lập tức vung tay, một màn ánh sáng xuất hiện sau lưng lão, che phủ phía trên những tộc nhân kia, đối kháng với gợn sóng kiếm trận truyền ra.

Vẻ mặt Mạnh Hạo không đổi, tay phải bắt quyết biến đổi, chỉ về kiếm trận phía xa, ong một tiếng, liên hoa không chuyển, mười thanh Tuế Nguyệt Chi Kiếm bỗng nhiên dừng lại, hóa thành mười chiếc cầu vồng phóng thẳng về phía lão giả Nguyên Anh.

Đôi mắt tu sĩ Nguyên Anh này lóe lên, tay phải giơ lên nắm lại, lúc đưa về phía hư không, chợt thả lỏng bàn tay, dửng dưng nói:

- Vực!

Một chữ vừa ra, hư vô như sụp xuống, tiếng nổ vang vọng, mặt đất chấn động mạnh, mười thanh Tuế Nguyệt Chi Kiếm đều dừng lại giữa không trung, không thể tiến thêm chút xíu nào, nhưng lão giả Nguyên Anh kia, cũng tái mặt lại.

Màn sáng sau lưng lão, lúc này lung lay như muốn đổ, dường như trải qua năm tháng quá lâu, bắt đầu tan rã, mà lão ở chỗ này, khuôn mặt giờ phút này, cũng xuất hiện một chút dấu hiệu già nua.

Dường như trong thời gian ngắn, tuổi thọ của lão đã bị mất đi, gần như đồng thời với vẻ mặt lão biến hóa, Mạnh Hạo vung tay, mười thanh kiếm lập tức bay về, biến mất tại bên người hắn.

- Khi Mạnh mỗ luyện pháp, thu phát không như ý, xin tiền bối lượng thứ.

Mạnh Hạo đứng dậy, mái tóc phất phơ, một bộ đồ xanh nho nhã, vẻ mặt tuấn lãng, mang theo vẻ thư sinh, lại có chút cao vút của tu sĩ, hững hờ nói.

Cho đến lúc này, hơn nghìn người xung quanh, mới phát hiện ra trên ngọn núi phía xa, xuất hiện mấy chục tu sĩ của gia tộc Đông Lạc, mắt ai nấy đều lóe sáng, khí thế của hơn nghìn người ngưng lại một chỗ, lập tức hình thành uy áp, tràn ngập bốn phía.

Nơi này là sơn môn của bọn họ, bất cứ kẻ nào từ ngoài tới, đều không thể tự tiện xâm nhập, mà phải ở nơi xa hơn, gõ chuông xin gặp. Hiện giờ gia tộc Đông Lạc này đã không mời mà tới, lại còn đến vị trí gần như thế.

Đây đã là có ý bất thiện, đặc biệt là... lão giả cầm đầu mấy chục người, hiển nhiên là một tu sĩ Nguyên Anh.

- Không sao, tiểu hữu không cần tự trách.

Lão giả Nguyên Anh của gia tộc Đông Lạc cười ha ha, vừa nói vừa bước tới, dẫn mấy chục người sau lưng, đi về phía thung lũng, càng tới gần hơn. Vẻ mặt lão nhìn thì bình thường, nhưng trong lòng lại hơi kinh hãi, hơn một nghìn tu sĩ nơi này, trong mắt lão vốn là tu vi cao thấp không đều, nhưng giờ phút này, lão lại có cảm giác như hơn nghìn người này chính là một thể.

Loại cảm giác này, khiến trong lòng lão kinh hãi, còn cả kiến trúc xung quanh mục nát, cũng khiến lão có chút chần chừ với Mạnh Hạo.

Chút chần chừ này, không phải là e ngại tu vi của Mạnh Hạo, mà là e ngại kiếm trận vừa rồi Mạnh Hạo thể hiện.

- Trận này lại có thể hấp thu thọ nguyên...

Đây mới là chỗ làm lão cảm thấy kinh dị, bất cứ tu sĩ Nguyên Anh nào, trừ tính mệnh ra, thì thứ để ý nhất chính là tuổi thọ.

Bọn họ sống rất lâu, nhưng chính vì sống rất lâu, nên đối với việc giảm tuổi thọ, bọn họ lại càng để ý.

Dựa theo tính toán ban đầu của lão, là đến nơi này mạnh mẽ ép đám người Mạnh Hạo gia nhập gia tộc Đông Lạc, nếu không muốn, gia tộc Đông Lạc của lão sẽ áp dụng thủ đoạn nhất định.

Dù sao Mạnh Hạo hiện giờ thế lực lớn mạnh, gia tộc Đông Lạc cũng cực kỳ coi trọng, vì vậy mới có chuyến đi hôm nay.

Nhưng lúc này, lão đột nhiên chần chừ, vừa mới tiếp xúc Liên Hoa Kiếm Trận của Mạnh Hạo trong giây lát, lão lập tức phát giác bản thân đã mất đi ít nhất là mấy tháng tuổi thọ.

Ngay sau đó, lão nhìn thấy chim anh vũ giữa không trung, ngay khi nhìn thấy chim anh vũ, lão giả Nguyên Anh này lại một lần nữa thở dài. Hiện giờ lão đã xác định được thân phận của đại hán ngày đó, hắn chính là chim anh vũ này không biết dùng thủ đoạn gì huyễn hóa thành.

Nhưng như thế, chỉ khiến lão chần chừ, vẫn không thể khiến lão thay đổi quyết định cả gia tộc đã đưa ra. Lúc này chậm rãi bước tới, sau khi đến cách Mạnh Hạo khoảng mười mấy trượng, lão mới dừng lại, đôi mắt đột nhiên lộ ra ý gây hấn, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Nhưng mà, cử chỉ vô tâm của tiểu hữu, tuy nói không cần tự trách, nhưng nếu không có biểu hiện gì, mà truyền ra ngoài, với thanh danh của lão phu cũng không tốt lắm.

Lão giả nói năng thong thả, chắp tay sau lưng, nhìn về Mạnh Hạo, trong mắt đầy thâm ý.

- Lão phu tới đây, tiểu hữu nên hiểu là có mục đích gì, lão chỉ hỏi tiểu hữu một câu thôi, nói đi, nơi này kết quả thế nào, hoàn toàn nằm trong một lời của tiểu hữu.

Lúc lão giả nói đến đây, một cỗ khí chất cao quý, dần dần lộ ra, mấy chục tộc nhân gia tộc Đông Lạc sau lưng lão, cũng đều kiêu ngạo nhìn bốn phía.

Chỉ có Đông Lạc Hàn, biểu lộ áy náy với Mạnh Hạo, về phần Đông Lạc Linh bên cạnh y, thì lại vẻ mặt ngạo nghễ, có phần khinh miệt, nàng đợi nhìn thời khắc kẻ khiến nàng chán ghét trước mắt cúi đầu.

Thậm chí sau khi lão giả nói xong, gần như có thể thấy trên đỉnh núi xung quanh thung lũng, lần lượt xuất hiện từng bóng người một. Những người này đứng ở nơi đó, không đi xuống thung lũng, nhưng đủ loại uy áp cũng từ chỗ đó, lại dần dần phát tán, vô hình va chạm với hơn nhìn

người ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 525: Vụ pháp thành hải!

Chim anh vũ giữa trời ngạo nghễ nhìn bốn phía, có phần khinh miệt, miếng mỡ đông thì nằm úp sấp trên đỉnh đầu Hoàng đại tiên hiện đang run rẩy, vẻ mặt nghiêm túc, dường như rất nghiêm túc ước lượng số lượng những kẻ bên ngoài.

Nhưng đếm đi đếm lại, vẫn là ba...

Còn về hơn nghìn tu sĩ xung quanh, thì phần lớn vẻ mặt khẩn trương, chỉ có đầu to trong đám người, vênh mặt lên, vẻ mặt cảm khái, trong lòng thầm nhủ.

- Những kẻ của Đông Lạc Thành này chọc ai không chọc, lại đến chọc vào sát tinh này...

Mạnh Hạo hững hờ nhìn lão giả Nguyên Anh trước mắt, người này có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, đứng ở đó như một ngọn núi, phát tán ra uy áp vô hình, giống như lão ở đó, thì là chủ nhân của nơi này, nghìn người xung quanh, kể cả bản thân trong đó, sống chết đều nằm trong một suy nghĩ của đối phương.

- Gia nhập gia tộc Đông Lạc, có chỗ gì tốt?

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình thường, cứ như không nhìn thấy những bóng người trên đỉnh núi xung quanh.

- Thành thế lực ngoại tông của gia tộc Đông Lạc ta, các ngươi có thể thu được quyền ở lại nơi này, còn có thể có được trợ giúp tài nguyên từ gia tộc Đông Lạc. Nhưng phải uống vào thuốc dẫn của gia tộc, đợi đến thời gian thích đáng, mới dùng công lao để giải thuốc.

Lão giả Nguyên Anh bình tĩnh nói, lão tin rằng đối phương nhất định sẽ đồng ý, vì chỉ có một con đường, đối phương không có tư cách lựa chọn.

Trên thực tế cái kế hoạch này, gia tộc Đông Lạc cũng vì gặp phải nguy cơ, mới không thể không làm như thế, hiện giờ đang lúc đại loạn, rất ít người muốn tham dự vào, những ngày này bọn họ chiêu mộ được rất ít. Mà nơi này có hơn nghìn người của Mạnh Hạo, trong mắt bọn họ giống như dê non, mặt khác quan trọng hơn là, tu vi của Mạnh Hạo bọn họ không để ý, cho dù chiến lực không tệ, nhưng bọn họ cho rằng tiêu diệt, quả thực là dễ dàng.

- Lão phu cho ngươi thời gian ba lần hô hấp để suy nghĩ, ngươi là người thông minh, nên biết ngươi không có lựa chọn, đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý!

Lão giả phất tay áo, dửng dưng nói.

- Ngươi là cái thá gì, gia tộc Đông Lạc, muốn có một chủ tử sao?

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn bình thường, hững hờ mở miệng.

Câu này nói ra, như sấm động trời cao, ầm ầm giáng xuống.

Truyền vào trong tai mọi người xung quanh, đừng nói là lão giả Nguyên Anh sửng sốt, ngay cả hơn nghìn tu sĩ xung quanh, cũng đều ngẩn ra.

Đầu to ở cách đó không xa vốn đang nhìn có chút hả hê, nhưng lúc này cũng bất giác hít vào một hơi, lời nói của Mạnh Hạo, trong mắt lão thực hơi quá rồi.

Đông Lạc Linh mở to mắt, nàng không thể nào ngờ được một người lại có thể cuồng vọng đến mức đó, Đông Lạc Hàn cũng ngây ra tại chỗ, tất cả tộc nhân của gia tộc Đông Lạc xung quanh họ, ai nấy đều nhìn về Mạnh Hạo với vẻ không thể tưởng tượng.

Lão giả Nguyên Anh nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, nhưng sắc mặt lại càng lúc càng âm trầm, trong mắt đã nổi lên sát cơ.

- Hay cho một tiểu tử không biết trời cao đất dày, ngươi đã muốn chết, lão phu sẽ giúp ngươi!

Lão giả nói rồi, bước về phía Mạnh Hạo, tốc độ rất nhanh.

Đồng thời, những người của gia tộc Đông Lạc trên các đỉnh núi xung quanh thung lũng, cũng hóa thành những đạo cầu vồng, trực tiếp lao tới.

Nhưng ngay khi những người này vừa động, chim anh vũ giữa trời, đột nhiên phát ra một tiếng gào thét sắc bén.

- Bày trận!

Lời nói vừa ra, thanh âm sắc bén đến cực điểm, ngay khi truyền ra, hơn nghìn người xung quanh, lập tức có hơn một trăm tu sĩ theo Mạnh Hạo sớm nhất, bọn họ gần như chạy tới theo bản năng, bọn họ vừa chạy, lập tức kéo theo người xung quanh. Mấy ngày nay chim anh vũ ở đây, gần như không có lúc nào không rèn luyện những tu sĩ này, nếu là đi từ không đến có, sẽ xuất hiện khó khăn, nhưng nếu bản thân đã có một số người quen với trận pháp, thì những người khác phối hợp theo, sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Cùng lúc với những tu sĩ này chạy tới, lão giả Nguyên Anh đã tới gần Mạnh Hạo, tay phải nhấc lên thành chưởng, chợt nắm chặt, lập tức hư vô xung quanh Mạnh Hạo đột nhiên sụp đổ, cấp tốc co rút, như muốn trực tiếp nghiền ép Mạnh Hạo.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên lệ mang, gần như ngay khi lão giả tới gần, Liên Hoa Kiếm Trận đột nhiên xuất hiện, đẩy mạnh về phía trước, tiếng nổ vang phát ra. Trong tiếng nổ, cánh tay phải của Mạnh Hạo mang theo

lực lượng kinh người, mạnh mẽ đánh ra.

- Phá Diệt.

Lão giả hơi cau mày, không hề dừng bước, nhưng thân thể lại đột nhiên biến mất, trực tiếp tránh khỏi kiếm trận của Mạnh Hạo, thuấn di xuất hiện sau lưng Mạnh Hạo, tay trái từ từ nắm lại với vẻ trào phúng.

Tiếng nổ lại vang vọng, hư vô xung quanh Mạnh Hạo hoàn toàn tan nát, ngay cả thân thể hắn vào giờ khắc này cũng trực tiếp tan vỡ.

- Đây chính là chênh lệch giữa Nguyên Anh và Kết Đan, cho dù là kiếm trận của ngươi bất phàm, cho dù tay phải của ngươi có quái lực, nhưng... Hả?

Lão giả đang hững hờ nói, đột nhiên ngây ra, sắc mặt cũng theo đó mà biến đổi.

Vì lão nhìn thấy thân thể Mạnh Hạo, khi phá diệt tiêu tan không phải là huyết nhục, mà là một mảnh khí tức.

- Là phân thân! Hắn là tu sĩ Kết Đan, làm sao có thể có được phân thân!

Sắc mặt lão giả Nguyên Anh biến hóa, mạnh mẽ quay người, nhưng ngay khi lão quay người, lão lại nhìn thấy sương mù vô cùng vô tận. Trong làn sương này, tồn tại rất nhiều thân ảnh, những thân ảnh này ai nấy đều cao đến mười mấy trượng, hư ảo lộ ra giữa không trung, đang chạy nhanh trong sương mù khắp nơi.

Mà mấy chục tộc nhân lão dẫn theo, giờ phút này cũng không nhìn thấy đâu.

- Đây là...

Lão giả Nguyên Anh sắc mặt khó coi. Lúc này nếu lão còn không biết bản thân đã rơi vào bẫy, lão cũng không xứng trở thành tu sĩ Nguyên Anh.

- Chỉ một trận pháp, còn chưa đủ để vây khốn lão phu.

Lão giả Nguyên Anh hừ lạnh một tiếng, thân thể lao về phía trước, lập tức thuấn di biến mất không thấy. Nhưng lúc lão xuất hiện lại, vẻ mặt cuối cùng cũng hoàn toàn thay đổi, lão phát hiện, xung quanh mình, vẫn tràn ngập sương mù vô tận.

- Thuấn di lại không có tác dụng...

Tay phải lão giả vỗ lên túi trữ vật, trong tay lão lập tức xuất hiện một cây gậy trúc, dưới sự ma sát, cây gậy nhất thời bốc cháy, có tiếng gào thét truyền ra từ trong sương khói, hòa thành từng hình ảnh mãnh thú dữ tợn, lập tức gào thét chạy về bốn phía.

- Phá cho ta!

Tiếng nổ vang vọng, lúc này trong sương khói, đám người Đông Lạc Linh bị phân tán ra, bản thân mỗi người cũng mang theo kinh hoàng nhìn bốn phía, thỉnh thoảng còn có tiếng hét thê lương truyền tới.

Ở bên ngoài, những tộc nhân gia tộc Đông Lạc lao xuống từ đỉnh núi, ai nấy đều biến sắc, chỉ cần xông vào trong màn sương, đều lập tức mất phương hướng. Về phần những tu sĩ chưa tiến vào, thì hít một hơi, thung lũng trong mắt bọn họ, đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một hồ sương mù.

Một cái hồ do sương mù tích tụ!

Sương khói cuồn cuộn, như nước hồ cuộn trào, bên trong cái khí thế đó, mơ hồ có thể nhìn thấy những thân ảnh cao to chạy nhanh qua, đặc biệt

là những âm thanh mà những thân ảnh này truyền ra, còn chấn động cả mặt đất, khiến cho bầu trời biến sắc, phong vân vần vũ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 526: Đánh Đông Lạc thành.

Những người của gia tộc Đông Lạc chưa bị cuốn vào màn sương, đang muốn rút lui, lại kinh hãi phát hiện, sau lưng bọn họ, không biết từ lúc nào, cũng đã xuất hiện sương mù, giống như vây khốn, lại giống như tuyệt sát!

Lúc trước biết trận pháp này của Mạnh Hạo, chỉ có mấy trăm người truy sát hắn. Nhưng những người này, gần như đều chết thảm toàn bộ. Những kẻ không chết, cũng trở thành một bộ phận thế lực của Mạnh Hạo, có độc đan khống chế, những người này căn bản không thể truyền tin tức ra ngoài.

Đây cũng là đòn sát thủ lợi hại nhất của Mạnh Hạo, người ngoài không biết, lúc này uy lực của trận pháp nghìn người bạo phát, cho dù là Mạnh Hạo cũng có phần kinh hãi.

Lúc này Mạnh Hạo xếp bằng trong mật thất dưới lòng đất, nơi này mới là nơi hắn bế quan thực sự, lúc này ngẩng đầu lên, đôi mắt hắn như có thể xuyên thấu mặt đất, nhìn thấy tất cả bên ngoài.

Hắn nhìn thấy gia tộc Đông Lạc tử vong, nhìn thấy những tu sĩ kia thê thảm, cũng nhìn thấy lão giả Nguyên Anh điên cuồng thử phá trận. Nhưng trận pháp này, hiện giờ chỉ là vừa mới triển khai, rất nhanh sẽ hoàn toàn phóng thích, đến lúc đó, Nguyên Anh cũng không thể phá.

- Gia tộc Đông Lạc đã không có ý tốt, vậy thì đừng trách Mạnh mỗ tàn nhẫn.

Mạnh Hạo giơ tay chỉ lên mặt đất, ngay sau đó yêu khí xung quanh

ngưng tụ, lập tức hóa thành một thân thể hư ảo, trong nháy mắt đã trở thành một thân thể trông giống như Mạnh Hạo, xuyên qua mặt đất, lao thẳng lên trên.

Ngay sau đó, hắn đứng dậy, cũng theo thân thể do yêu khí hóa thành kia, rời khỏi mật thất này, xuất hiện trong sương mù. Tạp quang lóe lên, bóng dáng chim anh vũ đã xuất hiện trên vai Mạnh Hạo, mang theo vẻ khinh miệt, đắc ý, cuồng ngạo nhìn xung quanh.

- Mạnh Hạo, đoạt thành kia đi, đoạt cái gia tộc điểu gì đó kia đi, đoạt của bọn họ, có trận pháp của Ngũ Gia, những tên nhãi này Ngũ Gia sẽ làm gỏi, sau đó lại đi làm mấy con tiểu tước tước. Ha ha, vẫn là Ngũ Gia lợi hại, mông tiểu tước tước, đợi Ngũ Gia đi! Ngũ Gia đã quyết định rồi, từ giờ trở đi, Đông Lạc thành sẽ đổi tên thành Can Tước thành!

Mạnh Hạo không để ý đến chim anh vũ, thân thể chuyển động, lao thẳng về phía trước, có chim anh vũ hỗ trợ, trong mắt hắn, màn sương này hoàn toàn không cản trở tầm mắt, đi trong trận pháp này, như đi trên đất bằng.

- Trận pháp của ngươi, thực sự có thể vây khốn tu sĩ Nguyên Anh?

Mạnh Hạo đi trong màn sương, hững hờ nói.

- Không thành vấn đề, Nhân Tiên Trận của Ngũ Gia, trong chín sơn hải có một không hai. Trận pháp lấy người làm gốc, số lượng hơn nghìn, tuy giết không chết được Nguyên Anh, nhưng vây khốn ở trong đó, thì lại dễ dàng.

Chim anh vũ dùng đôi cánh đập lên ngực, ngạo nghễ nói, bộ dạng như Ngũ Gia ra tay là đỉnh nhất vậy.

- Trận pháp có thể di động không?

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, bước chân dừng lại, ánh mắt dừng lại trong màn sương cách không xa, nhìn về phía một tu sĩ của gia tộc Đông Lạc trong đó. Tu sĩ này có tu vi Kết Đan sơ kỳ, lúc này đang điên cuồng công kích xung quanh, trên mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ và tuyệt vọng.

Gã không nhìn thấy Mạnh Hạo, nhưng Mạnh Hạo lại nhìn rõ gã, cất bước đi tới, vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh người này, tay phải nhẹ đưa lên, sương khói xung quanh lập tức nhanh chóng ngưng tụ, trực tiếp bao lấy thân thể tu sĩ của gia tộc Đông Lạc này. Khi sương mù tiêu tán, Mạnh Hạo đi xa, mà tu sĩ của gia tộc Đông Lạc kia, thì đã hôn mê nằm đó.

- Đương nhiên có thể di động, trận pháp của Ngũ gia, chỉ cần để người của chúng ta chạy đi, thì có thể đưa những người bị vây trong trận pháp đi theo.

Chim anh vũ hất cằm, vẻ mặt ngạo nghễ xen lẫn tự hào.

Mạnh Hạo gật đầu, tiếp tục đi tới, thời gian không dài, hắn nhìn thấy Đông Lạc Hàn. Đông Lạc Hàn sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt cảnh giác, nhìn sương khói xung quanh, bên người có đan khí biến hóa, lúc nào cũng lưu ý tất cả biến hóa quanh mình.

Mạnh Hạo nhìn y, im lặng một chút, liền đi tới, sương khói liền chuyển động, vẻ mặt Đông Lạc Hàn biến đổi, nhưng y chưa kịp có bất cứ hành động nào, trong màn sương sau lưng y, đã mọc ra một cánh tay, đặt lên trên lưng y.

Một cỗ lực lượng lớn tràn vào, trực tiếp phong ấn tu vi của Đông Lạc Hàn. Đông Lạc Hàn ngay cả sức lực quay đầu cũng không còn, trực tiếp hôn mê ngã xuống.

Trong sương mù, Mạnh Hạo đi ra, cúi đầu nhìn Đông Lạc Hàn. Hắn không giết người, chỉ là làm những người này hôn mê mà thôi.

Lúc này quay người, tiếp tục đi tới. Theo bước đi của Mạnh Hạo, phàm là tu sĩ của gia tộc Đông Lạc bị hắn gặp phải, ai nấy đều mất đi sức chống cự, hôn mê trong trận pháp.

Còn có một số, vào lúc vận chuyển trận pháp, vừa vặn gặp thân ảnh đang chạy phía trước, theo trận pháp triển khai, ngã xuống trong một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Khoảng tàn một nén hương, Mạnh Hạo đi trong trận pháp, nhìn thấy Đông Lạc Linh. Lúc này Đông Lạc Linh tóc tai rũ rượi, dung mạo mỹ lệ bây giờ đã có phần tuyệt vọng, còn cả khẩn trương. Nàng ta không thể không tuyệt vọng, bị vây ở nơi này, nàng ta đã dùng tất cả biện pháp có thể nghĩ ra, nhưng làm sao cũng không thoát ra được.

Không nhìn thấy tộc nhân, dường như cả thế giới này trừ sương mù, thì chỉ còn lại bản thân mình, đặc biệt là lúc bóng dáng to cao gào thét chạy qua, theo bước chạy của họ, dẫn tới uy áp, khiến nàng ta kinh hãi.

Nàng ta không thể nào ngờ được, người khiến nàng ta cảm thấy chán ghét, lại có trận pháp đáng sợ đến vậy. Nàng ta không dám tới gần những bóng người đang chạy kia, vì nàng ta tận mắt nhìn thấy, trong tộc nhân có không ít người, vào lúc thử giao chiến với những bóng người đang chạy kia, thì bị đạp chết tươi.

Thậm chí lúc này nàng ta vẫn còn có thể ngửi được, mùi máu tanh tràn ngập không gian.

Mạnh Hạo nhìn Đông Lạc Linh, ánh mắt lạnh lùng, cánh tay giơ lên, sương mù xung quanh lập tức cuộn trào, trực tiếp tràn về phía Đông Lạc Linh, trong nháy mắt bao bọc lấy nàng ta. Khi Mạnh Hạo đi xa, sương mù bên ngoài thân thể Đông Lạc Linh dần dần tản ra, để lại nàng ta đã hôn mê, không hề nhúc nhích.

Trong cả trận pháp sương mù, trừ lão giả Nguyên Anh của gia tộc Đông Lạc ra, những tộc nhân khác có khoảng bảy mươi mấy người, nhưng hiện giờ, sau khi Mạnh Hạo xử lý, đã có quá nửa mất đi sức chống cự.

Lại tàn thêm nửa nén hương nữa, tay phải Mạnh Hạo lại chậm rãi giơ lên, đặt lên lưng một tu sĩ khác của gia tộc Đông Lạc không hề phát giác bản thân phía trước, tu vi tràn ra, người này lập tức phun máu tươi, ngã xuống hôn mê.

- Đây là người cuối cùng rồi.

Mạnh Hạo quay đầu nhìn về phía sương mù dày đặc, ánh mắt hắn như có thể xuyên thấu sương mù, nhìn về phía xa. Lão giả Nguyên Anh của gia tộc Đông Lạc đang bị vây khốn, lúc này đang thi triển thần thông, không ngừng đánh phá xung quanh, lúc thì thuấn di, có lẽ trong phán đoán của lão giả, đường đi của lão là đường thẳng, nhưng từ phía Mạnh Hạo nhìn lại, thì thấy lão đang đi lòng vòng.

Không ngừng lòng vòng, không chạy ra khỏi màn sương được.

- Di động trận pháp, nếu gia tộc Đông Lạc đã không có ý tốt, vậy thì phải cho bọn chúng một bài học.

Mạnh Hạo mở miệng, chim anh vũ trên vai hắn lập tức ngẩng đầu lên trời, hét lên một tiếng sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 527: Đánh Đông Lạc thành. (2)

Trong tiếng gào thét, sương mù xung quanh nhất thời cuộn trào, trong đó một nghìn người đang chạy, không còn chạy vòng quanh nữa. Mà ai nấy đều nhắm mắt, giống như là dung hợp ý thức với chim anh vũ vậy, theo ý niệm của chim anh vũ, thay đổi phương hướng, tiến thẳng tới Đông Lạc thành.

Bên ngoài sương mù, có thể thấy rõ ràng biển sương tràn ngập thung lũng, lúc này đang sôi trào cuồn cuộn, chậm rãi di động, dần dần đi ra khỏi thung lũng, tiến về nơi xa.

Biển sương rất lớn, rộng đến cả vạn trượng, nơi nó đi qua, giống như một con thú bằng sương mù giữa trời đất, cắn nuốt tất cả mặt đất.

Theo biển sương đi tới, theo những bóng người chạy trong đó, ở trong màn sương có thể mơ hồ thấy được những bóng dáng cao lớn chạy nhanh, còn cả tiếng gầm mơ hồ không ngừng lan ra.

- Tin Ngũ Gia, được bất tử...

Thanh âm cuồn cuộn, càng lúc càng vang dội, đến cuối cùng, gần như kinh thiên động địa, dẫn tới sự chú ý của tán tu xung quanh Đông Lạc thành bên ngoài màn sương, dần dần có người trợn tròn mắt, lộ ra vẻ không thể tin nổi, nhìn thẳng vào màn sương cuồn cuộn tiến tới.

Càng ngày càng nhiều người, bắt đầu chú ý đến đoàn sương mù nhìn như di động chậm rãi, mà thực tế lại cực kỳ nhanh này, những người này bay trên trời, hô hấp dồn dập, ngây ngốc nhìn tất cả những gì xảy ra trước mắt.

Trên mặt đất, cách Đông Lạc thành nghìn dặm, màn sương vạn trượng di chuyển tới, đang không ngừng đến gần Đông Lạc thành. Lúc này người ở bên ngoài, đa phần đều không biết màn sương này là cái gì, nhưng thanh âm từ trong đó truyền ra, mơ hồ truyền khắp bốn phương, lại khiến người ta sau khi nghe được, cảm thấy kinh hãi.

- Đây là thứ đồ chơi gì?

- Sương mù thật rộng lớn, trong màn sương này có người, ta nhìn thấy có người đang di chuyển...

- Không đúng, trong đó tuy nói là có người, nhưng ai nấy đều vô cùng to lớn, cao đến mười mấy trượng, màn sương mù này, rốt cuộc là thứ gì?

Lúc này giữa không trung đã có mấy trăm tu sĩ lơ lửng, bọn họ đều là tán tu xung quanh không gia nhập bất cứ thế lực nào, hiện giờ ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt, kinh hãi lui lại, sợ bị màn sương mù kia bao bọc.

Theo màn sương di động, dần dần Đông Lạc thành cách ngày càng gần, nghìn dặm, tám trăm dặm, năm trăm dặm, ba trăm dặm...

Sương mù ngập trời, lúc di động thì phát ra tiếng nổ vang, còn có mặt đất chấn động, khiến cho cát bụi mù mịt, một cỗ uy áp khổng lồ, khuếch tán ra ngoài, khiến cho mấy trăm tu sĩ giữa trời, một lần nữa vội vàng lui về phía sau.

Lúc này Đông Lạc thành, đã rơi vào kinh hoàng, trong thành trì trừ bản thân gia tộc Đông Lạc ra, những tán tu khác vốn không nhiều, hiện giờ sau khi phát giác hiện tượng này, ai nấy đều kinh hãi.

Bọn họ không biết màn sương này là gì, nhưng ai nấy đều nhìn ra, vị trí Đông Lạc thành chính là nằm trên con đường mà màn sương sẽ đi qua, dựa theo tốc dộ di động của màn sương, sợ rằng không đến thời gian một

nén hương, màn sương sẽ trực tiếp đi vào Đông Lạc thành.

- Xảy ra chuyện gì, là người của Mặc Thổ cung tới sao!

- Khốn kiếp, làm sao lại nhanh thế này, nhưng đây là thủ đoạn gì của Mặc Thổ cung, màn sương mù lớn như vậy, nhìn đã thấy đáng sợ...

Trong Đông Lạc thành, màn sương càng tới gần, càng nhiều người hoảng loạn, bắt đầu có người âm thầm lui ra phía sau, muốn rời khỏi thành trì.

Mà trong khu vực tầng thứ hai của Đông Lạc thành, tộc nhân của gia tộc Đông Lạc gần như đều ở chỗ này, có khoảng hơn năm trăm người, vẻ mặt ai nấy đều khó coi, trước mặt bọn họ, có hai lão giả sắc mặt âm trầm.

Hai người này, chính là hai người trong số ba Lão Tổ Nguyên Anh của gia tộc Đông Lạc, bên cạnh bọn họ, chính là tộc trưởng hiện tại của gia tộc Đông Lạc, lúc này đang cau mày, trong mắt lộ vẻ lo nghĩ.

Bầu trời trên đầu gia tộc Đông Lạc, ba con Xích Tước bất an bay lượn, thi thoảng lại phát ra tiếng kêu thê lương, nhìn về phía màn sương càng lúc càng gần.

Một bầu không khí áp lực, bao bọc lấy toàn bộ Đông Lạc thành.

- Đã điều tra rõ rồi, tất cả mọi người tam trưởng lão dẫn theo, đều biến mất trong Kim Quang Giáo... Sau khi bọn họ biến mất, Kim Quang Giáo trống không... Mà mảnh sương mù quỷ dị này, chính là xuất hiện từ trong Kim Quang Giáo, mục tiêu tiến tới rất rõ ràng, chính là Đông Lạc thành của chúng ta!

Bên cạnh hai lão giả Nguyên Anh và tộc trưởng gia tộc Đông Lạc, có một nam tử trung niên, đang nói nhỏ.

- Trên đường màn sương quỷ dị đó tới đây, ta đã sắp xếp bảy đợt người tiếp cận từ các phía, nỗ lực tìm hiểu, nhưng...

Nam tử trung niên dừng lại, có phần khó khăn, có chút kiêng kỵ, còn có cả chút e sợ tiếp tục mở miệng.

- Cho dù có tu vi gì, ngay khi tiếp xúc với màn sương, đều sẽ bị cắn nuốt, trực tiếp bị hãm trong màn sương, sau đó hoàn toàn không có tin tức gì.

Tộc trưởng của gia tộc Đông Lạc, lúc này thầm than một tiếng, y tuy là tộc trưởng, nhưng nếu ý kiến khác với trưởng lão, thì chỉ có thể nghe theo. Ví dụ như thái độ với Kim Quang Giáo, dựa theo suy nghĩ kiên trì trước đây của y, thì là dĩ hòa vi quý, kết minh với nhau.

Nhưng ba vị trưởng lão lại cho rằng, Kim Quang Giáo chỉ là một đám tán tu, giáo chủ Kim Quang Lão Tổ chỉ là tu sĩ Kết Đan, không có tư cách kết minh với gia tộc Đông Lạc, nên phải bắt quy thuận, phải nô dịch họ, chỉ có con đường lựa chọn như vậy thôi.

Cho nên mới có chuyến đi của tam trưởng lão lúc trước.

Nhưng hiện giờ, hiển nhiên thủ đoạn phản kích của Kim Quang Giáo, vượt xa tưởng tượng của gia tộc Đông Lạc, hiện giờ Mặc Thổ cung còn chưa tới, nhưng bọn họ đã phải đối mặt với nguy cơ.

- Ánh sáng đom đóm, cũng đòi đua chen với trăng rằm! Mở ra đại trận của gia tộc, Kim Quang Giáo này đã dùng sương mù để tấn công, vậy gia tộc Đông Lạc ta, cũng sẽ dùng trận pháp để phá!

Một trong hai lão giả Nguyên Anh, lúc này hững hờ nói.

Lời nói truyền ra, không bao lâu, vào lúc màn sương cách Đông Lạc thành chừng năm mươi dặm, từng đợt quang mang lục sắc chiếu ra từ

trong Đông Lạc thành, hóa thành từng mảng lá cây xanh biếc, trong nháy mắt đã bao bọc lấy cả Đông Lạc thành.

Trong màn sương, Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua màn sương nhìn về phía Đông Lạc thành, trong mắt lộ ra hàn quang. Đỉnh đầu hắn, Liên Hoa Kiếm Trận tung bay, xung quanh hắn, lúc này có hơn bảy mươi tu sĩ của gia tộc Đông Lạc hôn mê lúc trước, hiện giờ ai nấy đều đã tỉnh, nhưng trong mắt lại có vẻ mê man, như mất đi thần trí, nhưng thân thể của bọn họ, lại không chịu khống chế nào.

Đã bị Mạnh Hạo dùng yêu khí phong ấn điều khiển.

- Phong Yêu sư, rất ít trực tiếp ra tay với người khác, lúc ra tay, đều là phong ấn.

Mạnh Hạo thì thầm, vung tay về phía trước một cái.

Mấy trăm tán tu giữa không trung đều tản ra, nhưng không hề rời đi, mà nhìn xuống trận chiến này.

Bọn họ lúc này đều đã nhìn ra, màn sương mù này không phải Mặc Thổ cung. Dù sao những người này đều đã ở đây rất lâu, tự có tìm hiểu tin tức, lúc này cũng đều đoán ra, màn sương mù này đến từ Kim Quang Giáo mới quật khởi gần đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 528: Tuế Nguyệt Độc Sát.

Lúc này ai nấy đều chăm chú quan sát, rất nhanh, sương mù trên mặt đất nhanh chóng lan tràn, ngày càng gần với vách phòng hộ mà Đông Lạc thành đã khởi động.

Ba mươi dặm, hai mươi dặm, mười dặm, năm dặm...

Cho đến khi một tiếng nổ rung động mặt đất, vang vọng bầu trời vang lên, màn sương mù va chạm vào Đông Lạc thành. Trong nháy mắt, trời đất biến sắc, cả Đông Lạc thành rung động, những mảnh màu xanh lá cây kia đều rung động, sương mù cuộn trào, phát ra chấn động mạnh mẽ.

Ngay sau đó, trong ánh mắt chăm chú của mọi người xung quanh, bọn họ nhìn thấy sương mù từ từ bao phủ vách phòng hộ màu xanh, dần dần tràn ra, cho đến khi bao phủ cả Đông Lạc thành vào trong màn sương.

Phóng mắt ra xa, đã không thể nhìn thấy Đông Lạc thành, cái nhìn thấy chỉ có một mảng sương mù dày đặc, như bị bao vây.

Nhưng người sáng suốt vẫn nhìn ra được, cho dù là màn sương mù quỷ dị này, cũng không thể phá tan trận pháp phòng hộ của Đông Lạc thành trong thời gian ngắn. Đây không còn là chiến đấu giữa tu sĩ nữa, mà là đối kháng giữa trận pháp với trận pháp.

Tiếng nổ vang liên tục phát ra, mấy trăm người giữa không trung, ai nấy đều hít sâu một hơi, bọn họ nhìn thấy trong màn sương, lúc này đột nhiên xuất hiện gần nghìn bóng người. Những bóng người này ai nấy đều cao đến mười mấy trượng, đang chạy ra từ trong màn sương, toàn thân tỏa ra khói đen, chạy quanh màn sương, đang nhanh chóng di chuyển.

Theo bước chân của họ, màn sương mù càng lúc càng dày, mà khi bọn họ chạy nhanh, thì tiếng nổ vang cũng không ngừng truyền ra.

Mà phía trên màn sương mù đang cuồn cuộn lúc này, lại có một người chậm rãi bay lên. Người này mặc áo dài màu xanh, mái tóc màu đen tung bay, toàn thân phát tán kim quang, chính là Mạnh Hạo.

- Kim Quang Lão Tổ!

- Màn sương này quả nhiên là thủ đoạn của Kim Quang Giáo. Nhưng Kim Quang Lão Tổ chẳng lẽ phát điên rồi, với tu vi Kết Đan, lại dám khiêu chiến gia tộc Đông Lạc!

- Cho dù trận pháp của hắn sắc bén, cho dù gia tộc Đông Lạc không có Lão Tổ Trảm Linh, nhưng có ba vị trưởng lão Nguyên Anh, đủ để đặt chân vững vàng. Khắp nơi quanh đây, làm gì có thế lực nào dám chọc vào gia tộc Đông Lạc!

Đồng thời, Đông Lạc thành trong màn sương, sừng sững không đổ, vô số mảng màu lá xanh bao bọc phòng thủ cho thành trì, hiện giờ số tán tu còn lại chỉ có hơn trăm người, bọn họ cuối cùng cũng lựa chọn đứng về phía những tu sĩ của gia tộc Đông Lạc. Lúc này tuy vẫn còn khẩn trương, nhưng nhìn thấy phòng hộ của Đông Lạc thành không sao, cũng đều thấy yên tâm.

Trong tầng hai, tộc nhân của gia tộc Đông Lạc, cũng đều thở phào một hơi. Hai vị trưởng lão Nguyên Anh thì mắt lộ hàn mang, hừ lạnh một tiếng.

Trận pháp của thành trì có thể chống đối màn sương quỷ dị của đối phương, điều này khiến Đông Lạc thành đứng vào vị trí bất bại, ngay cả tộc trưởng gia tộc Đông Lạc, bây giờ cũng thả lỏng tâm thần.

- Lão phu muốn xem xem, trận pháp của kẻ này có chỗ nào kỳ lạ.

Một trong hai trưởng lão Nguyên Anh, tay phải lấy ra một miếng ngọc giản, đột nhiên bóp nát ngọc giản hóa thành khí tức màu lục, nhanh chóng khuếch tán, hóa thành một mảng lục quang, trực tiếp dung nhập vào màn phòng hộ lá cây phía bên ngoài.

Ngay lập tức, trận pháp phòng hộ của Đông Lạc thành, đột nhiên thay đổi, truyền ra từng tiếng nổ vang, cũng hóa ra mấy trăm con ong độc, mỗi con đều rất sắc bén, bay ra từ trong trận pháp. Nhưng ngay khi bọn chúng lao ra, bảy mươi mấy tộc nhân của gia tộc Đông Lạc bị Mạnh Hạo điều khiển trong màn sương, ánh mắt lập tức phát ra u mang, xông thẳng tới chỗ những con ong này.

- Chết tiệt!

Vị trưởng lão Nguyên Anh của gia tộc Đông Lạc biến sắc, hiển nhiên đã nhìn thấy tình hình bên ngoài thông qua lũ ong độc kia. Tay phải lão bắt quyết, những con ong này lập tức phân tán, né tránh tộc nhân của mình, đi tìm những tu sĩ của Kim Quang Giáo ở trong màn sương.

Trong màn sương, chim anh vũ kêu lên một tiếng, lập tức những bóng người đang chạy khắp nơi, tức thời chạy ngược lại, sau khi thay đổi phương hướng, khiến màn sương này chuyển thành dòng xoáy, từng trận điện quang chạy quanh. Chim anh vũ dựng hết đống tạp mao trên thân lên, trong mắt lộ vẻ cuồng nhiệt, toàn lực thôi động trận pháp, muốn tấn công phòng hộ của thành trì.

- Ngũ Gia lúc xưa từng thề rằng, muốn làm cái thành này, các ngươi đợi Ngũ Gia, Ngũ Gia đến rồi !

Chim anh vũ kêu lên, trận pháp chuyển động nhanh chóng, bóng dáng cả nghìn người đang chạy, lần lượt xông thẳng đến Đông Lạc thành, khiến cho thành trì chấn động, mảng phòng hộ lá cây cũng rung động không ngừng.

Trong lúc màn sương đối kháng với trận pháp của gia tộc Đông Lạc, Mạnh Hạo giữa không trung đang cúi đầu nhìn Đông Lạc thành trong màn sương.

Tay hắn đưa lên, bắt quyết chỉ xuống mặt đất, hững hờ mở miệng.

- Phong Chính!

Lời nói vừa ra, trời đất trước mắt Mạnh Hạo lập tức trùng điệp, đồng thời từng tia khí tức từ bốn phương tám hướng chạy tới, nhanh chóng ngưng tụ xung quanh Mạnh Hạo. Theo cánh tay Mạnh Hạo vung lên, chỉ vào màn sương, những yêu khí này lập tức tụ lại một chỗ, trở thành một thanh trường thương, phóng vào màn sương, xuyên qua nó, đánh thẳng lên trận pháp của Đông Lạc thành.

Tiếng nổ vang vọng, mặt đất rung động, tay phải Mạnh Hạo liên tục bắt quyết, không ngừng có yêu khí tụ tập, không ngừng dung nhập vào màn sương đánh lên trận pháp.

Một màn này, rơi vào trong mắt những tán tu xung quanh khiến ai nấy đều run lẩy bẩy, bọn họ đột nhiên cảm thấy, tuyệt đối không thể xem thường Kim Quang Lão Tổ này một chút nào.

- Kim Quang Giáo nho nhỏ, một tiểu bối chỉ mới Kết Đan, chỉ là ỷ vào trận pháp sương mù kỳ dị, cũng dám vây gia tộc Đông Lạc ta!

Một tiếng hừ lạnh, mang theo cả ngạo khí, lại có cả khinh miệt, truyền ra từ trong Đông Lạc thành, chấn động không gian, truyền ra ngoài màn sương, vang vọng khắp nơi.

- Tiểu bối không biết trời cao đất dày!

Lại một tiếng nói già nua truyền ra, đột nhiên, phòng hộ của Đông Lạc

thành, bộc phát quang mang màu lục kinh thiên động địa. Trong màn quang mang này, có từng phiến lá xanh biến ảo ra, xoay chuyển xung quanh, tiếng nổ vang vọng, trận pháp sương mù chấn động, những bóng dáng chạy nhanh trong đó, cũng lần lượt có dấu hiệu bị nghiền nát.

Chim anh vũ kêu lên một tiếng, lập tức trận pháp lại cuộn trào, tiếng nổ vang truyền ra, lại va chạm với phòng hộ của Đông Lạc thành.

- Trận pháp của Đông Lạc thành ta, đứng vững nhiều năm, chưa từng bị phá, Mặc Thổ cung muốn phá cũng phải trả một cái giá rất lớn, đừng nói chỉ một Kim Quang Giáo nho nhỏ của ngươi.

- Trận pháp của ngươi tuy kỳ diệu, nhưng có thể kiên trì được bao lâu? Đợi đến khi các ngươi không thể tiếp tục kiên trì, lão phu sẽ tự tay xé rách da thịt ngươi, treo ngoài cửa phòng, để làm kỷ niệm.

Tiếng nói kiêu ngạo truyền ra, vang vọng không gian, mấy trăm tu sĩ ngoài màn sương, tâm thần chấn động.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn quang, lần này sở dĩ hắn quyết định dùng trận pháp vây lấy Đông Lạc thành, trực tiếp khai chiến với gia tộc Đông Lạc, chính là vì hắn hiểu rõ, hiện giờ là lúc Mặc Thổ chiến loạn, gia tộc Đông Lạc này không gượng được lâu.

Mục đích của hắn là cảnh cáo, muốn nói với gia tộc Đông Lạc, đừng đến trêu chọc bản thân, ngươi là ngươi, ta là ta, cho nên trước đó hắn rất ít ra tay làm người khác bị thương, dù sao thì không phải tất cả mọi chuyện đều phải giải quyết bằng chém giết.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 529: Tuế Nguyệt Độc Sát. (2)

Nhưng hiện giờ xem ra, gia tộc Đông Lạc này vẫn còn rất kiêu ngạo, không chỉ không lùi bước, ngược lại còn cứng đầu, khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra nụ cười lạnh.

- Nếu đã như vậy, Mạnh mỗ hiểu rồi.

Mạnh Hạo mở miệng, bàn tay lấy ra một viên đan dược màu đen từ trong túi trữ vật.

Viên đan dược này vừa xuất hiện, liền phát tán u mang, khiến người ta cảm thấy tâm thần bị thu hút.

Đây là độc đan của Mạnh Hạo, là một loại có uy lực rất mạnh trong số những độc đan hắn luyện ra. Lúc này hắn vung tay, độc đan vỡ thành vụn bột, dung nhập vào trong màn sương, theo vòng xoáy của màn sương mà chuyển động, hoàn toàn dung nhập vào trong đó, tất cả rơi xuống màn phòng hộ của Đông Lạc thành.

Theo bột phấn rơi xuống, mắt thường cũng có thể nhìn ra, những chiếc lá kia nhanh chóng co lại, dường như còn xuất hiện dấu vết bị ăn mòn, phát ra những tiếng xèo xèo.

Đồng thời, Mạnh Hạo lại lấy ra một viên đan dược nữa, sau khi bóp thành bột phấn, lại vung lên, lập tức một biển lửa xuất hiện. Ngọn lửa này tối đen, nhìn rất quỷ dị, xuyên qua màn sương, trực tiếp rơi lên Đông Lạc thành.

Tiếp đó, Mạnh Hạo lại lấy ra viên đan dược thứ ba, thứ tư và thứ năm,

lần lượt bóp nát rồi thả xuống, hóa thành ba loại kịch độc khác nhau, sau khi dung hợp với độc hỏa và ăn mòn lúc trước, trở thành kịch độc năm màu, rơi xuống mặt đất.

Kịch độc này, là lúc trước Mạnh Hạo tự tay luyện chế, với tạo nghệ đan đạo của hắn, luyện ra độc đan, tuy không biết Nguyên Anh có phải kiêng dè hay không. Nhưng dưới Nguyên Anh, một khi dính vào thì trừ Mạnh Hạo ra, không ai có thể giải được.

Sương, đã trở thành sương độc rồi.

Một loạt thanh âm xèo xèo truyền ra, sương độc cuộn trào, khiến cho trong Đông Lạc thành, trong nháy mắt hoàn toàn yên lặng, tất cả mọi người đều ngẩng đầu, nhìn lên màn phòng hộ lá xanh trên đầu, ai nấy đều biến sắc.

Tộc nhân của gia tộc Đông Lạc, càng có vẻ khó coi, cho dù là hai trưởng lão Nguyên Anh, lúc này cũng cảm thấy kinh hãi.

- Người này lại am hiểu dùng độc!

- Chết tiệt, tin tức quan trọng như vậy, sao lúc trước không có ai điều tra ra!

- Tu sĩ dùng độc, lúc chỉ đấu pháp đơn độc thì rất bình thường, nhưng nếu là trong đại chiến, thì lại có thể có tác dụng quyết định thắng bại.

So với rung động của gia tộc Đông Lạc, mấy trăm tán tu bên ngoài, cũng phải hít sâu một hơi, lúc nhìn về phía Mạnh Hạo, đều lộ ra vẻ vô cùng kiêng kỵ.

- Độc, chỉ là đầu tiên.

Hàn quang trong mắt Mạnh Hạo càng thêm sắc bén, tay phải vung lên,

Liên Hoa Kiếm Trận lập tức bay ra, phóng thẳng vào trong màn sương, trong khi màn sương nhanh chóng xoay chuyển, thì phát tán từng đợt gợn sóng Tuế Nguyệt.

Những gợn sóng này khuếch tán ra ngoài, có một ít tràn ra khỏi màn sương, bao bọc bốn phía, mỗi một gợn sóng đều ẩn hàm lực lượng Tuế Nguyệt, mười thanh kiếm cùng ở một chỗ, tương đương với lực lượng tuế nguyệt mười mấy giáp, trong khoảnh khắc, mạnh mẽ tràn ra.

Nếu trước là độc, là một trận phá hoại kịch liệt, thì Tuế Nguyệt Chi Lực hiện giờ, lại là một lần tẩy rửa còn đáng sợ hơn. Sau khi gợn sóng tràn ra, uy lực của trận pháp càng khó mà hình dung, nó đã có kịch độc, Tuế Nguyệt, lại còn phong chính, còn cả uy áp nữa. Tất cả những thứ này, khiến cho trận pháp này, trong giây phút này, uy lực vô cùng.

Theo gợn sóng Tuế Nguyệt khuếch tán, trong những tu sĩ bên ngoài, có hai ba người ở tương đối gần, bọn họ sau khi tận mắt nhìn thấy những gợn sóng đó khuếch tán, phàm là mặt đất tiếp xúc với gợn sóng, tất cả cỏ dại đều khô héo chết đi, ngay cả bùn đất cũng xuất hiện dấu hiệu mục nát, thậm chí hư vô cũng xuất hiện uốn khúc.

Mà hai ba tán tu không kịp lui lại, gần như ngay lập tức bị gợn sóng chạm đến, thì sắc mặt ai nấy đều lập tức đại biến, bất chấp tất cả triển khai đòn sát thủ bỏ chạy. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, bọn họ đã từ trung niên biến thành lão giả, còn có một người, mơ hồ xuất hiện tử khí.

Một màn này, tức thời khiến mọi người hít sâu một hơi, lộ vẻ kinh hãi chưa từng có, ai nấy không hề chậm trễ lui về phía sau, sợ bị tiếp xúc với gợn sóng đó.

- Đây là pháp thuật gì????

- Tuế Nguyệt, đó là Tuế Nguyệt, là lực lượng thời gian, là thần thông đáng sợ có thể khiến một người trong nháy mắt từ thanh niên biến thành

lão giả!

- Kim Quang Lão Tổ, hắn lại mạnh đến mức này... Khó trách hắn dám chọc vào gia tộc Đông Lạc!

Tuế Nguyệt là gì...

Rất nhiều năm sau, Đông Lạc Hàn vẫn không thể quên đi cảnh tượng y nhìn thấy khi đó. Y đứng trên một mảng lá cây xanh biếc, rõ ràng là mờ mịt, nhưng trong lòng lại cực kỳ thanh tỉnh. Y nhìn thấy bản thân mình nhanh chóng già đi, nhìn thấy lá cây xanh biếc xung quanh mình nhanh chóng khô héo, nhìn đến cả trời đất, dường như chỉ trong thời khắc này, cũng già đi.

Liên Hoa Kiếm Trận chuyển động, lực lượng Tuế Nguyệt khuếch tán trên phạm vi lớn, Mạnh Hạo đứng ở bên ngoài màn sương, nhìn vào trong màn sương. Hắn nhìn thấy lực lượng của Tuế Nguyệt, lần đầu tiên hoàn toàn bộc lộ trước mặt bản thân.

Đó là một loại nhu đến cực điểm trong trời đất, đồng thời cũng là một loại cương đến cực điểm trong trời đất!

Bất cứ một người nào, bất cứ một sinh mệnh nào, bất cứ vật chất nào, có thể chống lại Tuế Nguyệt nhu hòa xâm nhập, trận pháp cũng tốt, thần thông cũng hay, hữu hình cũng được, vô hình cũng xong, trước mặt Tuế Nguyệt, đều bị một loại cương đến cực điểm tiến tới, đập nát hoàn toàn.

Mà đây, mới chỉ là một Liên Hoa Kiếm Trận, Tuế Nguyệt chi kiếm kết thành trận pháp này, chỉ có một thanh ba giáp, còn lại thì cao thấp không đều. Nếu đều là ba giáp Tuế Nguyệt, vậy thì ba mươi giáp vừa ra, lực lượng Tuế Nguyệt là một nghìn tám trăm năm giáng xuống, kinh thiên động địa, chấn động đất trời.

Đây, chính là Tuế Nguyệt!

Thời khắc này, tán tu bốn phía, đều mất đi cả sức hít thở, ngây ra nhìn thế giới trước mắt, lại hơi bàng hoàng, giống như một bức tranh cổ xưa, dần dần mục nát, hóa thành tro tàn.

Trong màn sương, những tộc nhân của gia tộc Đông Lạc bị khống chế thân thể, cũng khôi phục lại thần trí trong Tuế Nguyệt, nhưng chính vào lúc này, bọn họ thà rằng không khôi phục. Vì ngay khoảnh khắc khôi phục, bọn họ lại nhìn thấy, bản thân nhanh chóng già đi.

Đông Lạc Linh kinh hãi nhìn hai tay mình, nhìn những nếp nhăn, nhìn thân thể héo tàn, nàng chỉ biết mờ mịt.

Phòng hộ lá cây của Đông Lạc thành, lúc này cũng đang mục nát, dần dần xuất hiện những vết nứt vỡ. Thậm chí còn có nơi đã không có cách nào che phủ, khiến cho trong thành trì, xuất hiện sương mù, xuất hiện Tuế Nguyệt, xuất hiện kịch độc.

Tất cả những thứ này, khiến cho trong thành trì khủng hoảng, dẫn tới tất cả mọi người của gia tộc Đông Lạc chấn động tâm thần.

Nhưng không đợi bọn họ làm bất cứ xử lý gì, thì đột nhiên, màn sương cuộn trào, thân thể chim anh vũ lao thẳng ra khỏi màn sương, xông thẳng lên trời, phát ra một tiếng gào thét bén nhọn.

Trong tiếng gào thét, màn sương phía dưới lập tức hòa thành từng luồng khói đen, cuốn thẳng đến chim anh vũ. Trong chớp mắt, màn sương rộng vạn trượng, toàn bộ phân tán ra, hóa thành mấy trăm sợi khói đen, lao thẳng đến giữa không trung, quấn quanh bốn phía chim anh vũ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 530: Cương của Tuế Nguyệt!

Trong số sương mù này, còn có hơn một nghìn tu sĩ của Kim Quang Giáo, bọn họ nhắm mắt, lúc này toàn thân đều có khói đen bao bọc, dường như bản thân đã trở thành một bộ phận trận pháp.

Cảnh tượng này khiến cho tất cả mọi người chấn động, bọn họ tận mắt thấy, màn sương đen vô cùng này, không ngừng ngưng tụ giữa không trung, đột nhiên hóa thành một con quạ đen khổng lồ!

Con quạ này toàn thân phát tán khói đen, phát ra một tiếng kêu kinh thiên, tiếng kêu này, dường như có thể khiến người ta nhắm mắt, kẻ chết lại mở mắt ra. Tiếng kêu vang vọng trời đất, nó đột nhiên lao xuống mặt đất, như sao băng bắn tới Đông Lạc thành.

Cảnh tượng này, không ít người đã từng nhìn thấy, đó là một đêm muộn trong Đông Lạc thành, lúc này một lần nữa xuất hiện, nhưng khí thế và cảm giác, lại vượt xa lúc xưa rất rất nhiều.

Bọn họ toàn bộ tận mắt nhìn thấy, vào lúc này, con quạ đen đủi kia, gào thét như muốn xuyên qua hư vô, trực tiếp đập vào vòng phòng hộ lá xanh trên Đông Lạc thành.

Tiếng nổ vang lên, đinh tai nhức óc, kinh thiên động địa, phòng hộ lá cây sau khi trải qua đủ loại ăn mòn, lúc này chỉ có thể rung lên, rồi không cách nào chống đỡ, oanh một tiếng, nổ tan.

Cùng lúc khi nó tan vỡ, còn có rất nhiều đại thụ trong Đông Lạc thành, thân gỗ tan vỡ, lá cây nát vụn, phòng hộ của Đông Lạc thành, trong khoảnh khắc này... hoàn toàn biến mất!

Cùng lúc đó, thân thể con quạ đen kia cũng theo đó giải thể, nhưng lại hóa thành rất nhiều sương mù, một lần nữa hoàn toàn bao vây Đông Lạc thành đã mất đi bảo hộ.

Từng tiếng gào thảm truyền ra, tiếng nổ vang vọng, kịch độc và lực lượng Tuế Nguyệt, ngay trong chớp mắt, tràn ngập cả Đông Lạc thành. Ngoài màn sương, hoàn toàn yên lặng, không ai nói gì, mấy trăm tu sĩ ở đây, đều ngây ngốc nhìn cảnh tượng này, trong đầu vẫn ong ong. Cảnh tượng trước mắt, giống như lạc ấn vậy, không thể xóa nhòa.

Trong Đông Lạc thành, hai vị trưởng lão Nguyên Anh sắc mặt trắng bệch, xung quanh bọn họ là sương mù vô tận, bọn họ không nhìn thấy tộc nhân của mình, nhưng lại có thể nghe được từng tiếng gào thảm thiết truyền tới.

Bọn họ là tu sĩ Nguyên Anh, bọn họ cường đại, về thực lực cá nhân, bọn họ mạnh nhất nơi này. Nhưng trong trận pháp này, cho dù bọn họ có thuấn di, cũng không thể rời khỏi trận pháp, triển khai tất cả thần thông, cũng vẫn không thể phá mở màn sương.

Tâm trạng tức giận, nảy sinh trong lòng bọn họ, nhưng đối mặt với trận pháp quỷ dị này, có tức giận cũng vô dụng.

Ngày đầu tiên, thì bọn họ còn có thể nghĩ hết biện pháp phá trận, ngày thứ hai cũng như vậy. Nhưng sau năm ngày, khi xung quanh bọn họ không còn nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của tộc nhân nữa, thì bọn họ tuyệt vọng, biểu tình điên cuồng đã thay thế tất cả.

Vẻ mặt bọn họ già nua, thời gian năm ngày, lực lượng Tuế Nguyệt xâm nhập, cho dù bọn họ là tu sĩ Nguyên Anh, nhưng trong Tuế Nguyệt thế này, cuối cùng cũng không thể chống lại sự thay đổi của năm tháng.

Khi đến ngày thứ sáu, đột nhiên, màn sương bao bọc Đông Lạc thành,

cuồn cuộn khuếch tán ra ngoài, rất nhanh, từ tràn ngập trong thành đã trở thành vờn quanh, trong thành trì đã không còn chút sương mù nào.

Nhưng khi nhìn thấy rõ ràng, Đông Lạc thành lúc này, toàn bộ mục nát, cây cối, lá cây, tất cả sự sống đều như đã trải qua mấy trăm năm vậy, tàn mục.

Trong thành trì, có ba người, chính là ba vị trưởng lão tu vi cao nhất gia tộc Đông Lạc, trong đó tam trưởng lão sắc mặt trắng bệch, lão bị vây khốn thời gian dài nhất. Lúc này màn sương vừa tán, lão ngây ra một chút, nhìn bốn phía xung quanh, hô hấp lập tức gấp lên, trong mắt còn có vẻ hoảng sợ.

Từ đầu tới cuối, lão luôn cảm giác bản thân đang ở trong thung lũng của Kim Quang Giáo, nhưng lại không biết, chiến trường sớm đã chuyển đến nơi này.

Đồng thời, lão cũng nhìn thấy hai vị trưởng lão khác của gia tộc, ba người nhìn thấy cảnh này, đều im lặng ngẩng đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo đi ra từ trong màn sương.

Khoảnh khắc nhìn thấy Mạnh Hạo, thân thể ba người có chút mờ đi, nhưng lại cắn răng chịu đựng không thuấn di, hiển nhiên Mạnh Hạo đã dám đi ra, tuyệt không thể không có chuẩn bị.

Mạnh Hạo nhìn ba người, cánh tay vung lên, trong màn sương vây quanh bốn phía, lập tức lơ lửng mấy trăm bóng người, đều là tộc nhân của gia tộc Đông Lạc, lúc này ai nấy đều hôn mê, bị sương mù quấn lấy kéo ra.

Những tộc nhân này xuất hiện, khiến ba người hoàn toàn mất đi suy nghĩ thuấn di, đó đều là tộc nhân của bọn họ, bọn họ không thể mạo hiểm.

Mọi người đều im lặng.

- Được rồi, cái sai là ở các ngươi, nếu ta không ra tay, tất sẽ bị các ngươi nuốt gọn, trên thực tế nuốt gọn cũng không sao, nhưng các ngươi lại không có thành ý.

Mạnh Hạo từ từ mở miệng, nhìn ba người.

- Tộc nhân của gia tộc Đông Lạc, ta không giết quá nhiều, hiện đều ở đây. Dùng tòa thành nát này để trao đổi đi.

Mạnh Hạo nói rồi, không lên tiếng nữa, chờ đợi câu trả lời của ba người.

Ba lão giả Nguyên Anh của gia tộc Đông Lạc trong lòng đau khổ, sau khi nhìn nhau, nhị trưởng lão nghiến răng, gật đầu nói.

- Chuyện đã đến nước này, tất cả những gì ngươi nói đều có thể đồng ý, chỉ là...

Lão vẫn chưa nói hết, nhìn thấy ánh mắt Mạnh Hạo nhìn tới, như đang nghe ngóng. Chính vào lúc này, tam trưởng lão đột nhiên biến mất, thuấn di xuất hiện ở sát màn sương, nhìn theo bộ dạng đó, như muốn chạy trốn.

Nhưng trong khoảnh khắc ánh mắt Mạnh Hạo nhìn tới, đại trưởng lão từ đầu tới cuối không hề nói năng, lại lóe lên sát cơ trong đáy mắt, thân thể nhòe đi, lúc rõ ràng lại, đã ở sau lưng Mạnh Hạo. Cánh tay lão giơ lên, mang theo một cỗ oán độc đánh lên người Mạnh Hạo.

Tiếng nổ vang vọng, Mạnh Hạo trước người đại trưởng lão, lập tức vỡ tan, nhưng lại hóa thành lượng lớn sương mù, tiêu tán.

Ngay sau đó, bên phía tam trưởng lão, thân thể vừa tới sát màn sương, không phải muốn bỏ chạy, mà là đưa tay bắt quyết, thân thể lão lập tức chấn động, sau lưng xuất hiện một bàn tay lớn, tiến thẳng vào màn sương, lúc thu lại, trong bàn tay đã có thêm một người.

Lại cũng chính là Mạnh Hạo!

- Chết cho ta!

Tam trưởng lão gầm lên, ầm một tiếng, Mạnh Hạo bị bàn tay nắm giữ, thân thể tan nát, hóa thành sương mù.

Sắc mặt tam trưởng lão biến đổi, cả đại trưởng lão và nhị trưởng lão vừa nói xong nửa câu kia cũng vậy, tâm ba người lúc này đều lộp bộp một tiếng.

Trước đó bọn họ đã trao đổi qua ánh mắt, xác định một kế hoạch, nhưng hiện giờ vẫn thất bại. Mà trong khoảnh khắc này, sương mù bốn phía, đột nhiên đi ra mười mấy người, mười mấy người này, đều là Mạnh Hạo!

Giống nhau như đúc, lúc đi ra, đều lạnh lùng nhìn ba người.

- Lão Tổ Kim Quang Giáo, trừ trận pháp ra, ngươi có dám đấu với bất cứ một ai trong chúng ta không!

Tam trưởng lão của gia tộc Đông Lạc, lúc này thẹn quá hóa giận, ấm ức mấy ngày liền, hoàn toàn bộc phát vào lúc này, với tu vi Nguyên Anh của bản thân, nói ra lời này, đã thể hiện bản thân tức giận tới cực điểm.

- Không dám...

Mười mấy Mạnh Hạo ở đây, có một người ho khan một tiếng, hơi xấu hổ mở miệng.

Lời hắn vừa nói, nhị trưởng lão lập tức xuất hiện, đánh tới, thân ảnh phá tan thành sương khói, nhưng ngay sau đó … trong sương mù lại đi ra mười mấy Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 531: Can Tước thành!

Cảm giác vô lực, lúc này ba lão càng cảm thụ sâu hơn.

- Ba vị tiền bối, các vị cứ như vậy không tốt đâu, vãn bối thành tâm muốn thương lượng cách giải quyết vấn đề với các vị.

- Danh tiếng của gia tộc Đông Lạc ở Mặc Thổ không nhỏ, cho dù trong Cửu Minh chỉ xếp cuối, nhưng nếu trong một đêm toàn bộ tộc nhân đều chết, chuyện này truyền ra cũng không tốt.

- Xin ba vị tiền bối cho phép, giao thành trì này cho vãn bối đi thôi.

Lời nói này, là một trong mấy chục Mạnh Hạo, có vẻ ngại ngùng, hơi ngượng ngập mở miệng.

Nhưng lúc nói lời này, mấy trăm tu sĩ gia tộc Đông Lạc bị sương mù quấn quanh, thân thể lại run rẩy một cái, có sương mù quấn lên trên cổ bọn họ.

Ba vị trưởng lão Nguyên Anh của Đông Lạc thành, lúc này nghiến chặt răng, nhưng lại chỉ có thể im lặng. Bên ngoài màn sương này, mấy trăm tán tu mấy ngày liền chưa từng rời đi, lúc này nhìn thấy cảnh tượng này, ai nấy đều có vẻ mặt cổ quái, nhưng đều không hẹn mà cùng cảm thấy e sợ Mạnh Hạo hơn nữa.

- Thành này cho ngươi, thả tất cả mọi người của gia tộc Đông Lạc ta ra đi!

Rất lâu sau, đại trưởng lão của gia tộc Đông Lạc, thở dài một hơi, chậm rãi lên tiếng.

Mấy chục Mạnh Hạo ở đây, đồng thời mỉm cười, không hề nói gì, cũng không hề thả người, chỉ nhìn ba vị trưởng lão Nguyên Anh.

Trong mắt hắn, không hề có chút tôn kính nào với tu sĩ Nguyên Anh, Mạnh Hạo cũng không cần thiết phải tôn kính tu sĩ Nguyên Anh. Năm đó bên ngoài Vãng Sinh động, sau khi Mạnh Hạo chiến đấu với mười mấy người kia, Nguyên Anh đã không còn cảm giác thần bí gì với hắn.

Quan trọng nhất là, Mạnh Hạo có nắm chắc nhất định, sau khi đeo mặt nạ huyết sắc, bản thân tuy vẫn còn chênh lệch với Nguyên Anh, nhưng chênh lệch này, không lớn đến mức không có sức phản kháng trước mặt tu sĩ Nguyên Anh.

Đại trưởng lão im lặng một lúc, cất tiếng cười thảm, đưa tay đánh thẳng vào ngực mình, thân hình chấn động, liên tục phun ra ba ngụm máu tươi. Mỗi khi phun ra một ngụm, khí tức của lão sẽ yếu đi một chút, sau khi phun ra ba ngụm máu tươi, một thân tu vi chỉ còn lại non nửa.

Tuy vẫn còn là Nguyên Anh, nhưng sức chiến đấu trên thực tế, cũng không chênh lệch với Kết Đan đại viên mãn là mấy, thương thế cỡ này, cần mấy tháng thời gian mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Nhị trưởng lão im lặng, thầm than thở, lão biết hiện giờ chỉ có thể làm như thế, không còn bất cứ lựa chọn nào khác, lúc này cũng vung tay phải đánh vào bản thân, phun ra mấy ngụm máu tươi, vẻ mặt có phần mệt mỏi.

Tam trưởng lão nhìn về phía Mạnh Hạo một cái, hít sâu một hơi, cũng tự đả thương bản thân, máu tươi phun ra, tu vi cũng hạ xuống.

- Như vậy, ngươi có thể yên tâm rồi chứ

Đại trưởng lão lau đi máu tươi vương ở khóe miệng, lạnh lùng nói.

Một người trong mấy chục Mạnh Hạo đứng đó, lúc này lại hiện lên nụ cười ngượng ngùng, trong lúc gật đầu thì tay đã vỗ lên túi trữ vật. Ngay lúc này, đôi mắt đại trưởng lão lộ ra tinh mang, mở to miệng, phun ra một chùm sáng.

Đây là Nguyên Anh Chi Quang, cũng giống như đan khí, nhưng về trình độ, lại một trời một vực. Ngay khi Nguyên Anh Chi Quang xuất hiện, ánh sáng màu đỏ này, lại vượt xa bất cứ ánh đỏ nào xuất hiện tự nhiên, không dày đặc, nhưng đi theo vẻ sáng bóng, trong khoảnh khắc xuất hiện đã ở trước người Mạnh Hạo. Lúc nó phát tán, một màn sáng đỏ bao trùm tất cả nơi này.

Ánh sáng chỉ lóe lên trong chớp mắt rồi tan biến, biến mất theo nó, là Mạnh Hạo trước đó đang vỗ túi trữ vật, còn có tất cả phân thân xung quanh hắn.

Những bóng người này hoàn toàn biến mất, tất cả phá diệt, chỉ đáng tiếc tan nát không phải máu thịt, mà vẫn chỉ là sương mù.

Cảnh tượng này, lập tức khiến sắc mặt ba vị trưởng lão lại càng thêm khó coi, bọn họ đã dùng tất cả các biện pháp có thể nghĩ tới, nhưng Kim Quang Lão Tổ này quá xảo quyệt, quá cẩn thận, khiến cho bọn họ liên tục thất bại.

- Có thể vỗ túi trữ vật, nhất định không phải là người thật, vì phân thân của ta, trong mắt ba vị tiền bối, là hư ảo. Cho nên vừa rồi phân thân kia khiến tiền bối nhầm tưởng là chân thân của vãn bối, là lỗi của vãn bối.

Tiếng nói của Mạnh Hạo truyền ra từ trong màn sương, sương khói cuồn cuộn, bóng dáng hắn cũng cất bước đi ra.

Phất tay lên, mấy trăm giọt nước thuốc bay ra, phát tán u mang, bay thẳng về phía mấy trăm người của gia tộc Đông Lạc xung quanh, rơi trên mi tâm của họ, thẩm thấu vào thân thể bọn họ.

- Độc này không đáng gì, không tổn hại đến tính mệnh, cũng không ảnh hưởng tu vi, chỉ là tại hạ đề phòng mà thôi.

Mạnh Hạo mỉm cười, lách người sang một bên, sương mù bên cạnh hắn lập tức cuộn trào, xuất hiện một thông đạo, thông ra bên ngoài. Đồng thời, mấy trăm tu sĩ của gia tộc Đông Lạc cũng được màn sương thả ra, theo thông đạo ra ngoài.

Ba vị trưởng lão Nguyên Anh của gia tộc Đông Lạc, lúc này sắc mặt khó coi, nhìn về phía Mạnh Hạo duy nhất bước ra lần này, nhưng lại không nhìn ra đó rốt cuộc là chân thân hay là phân thân.

Im lặng, ba người cất bước, lúc đi qua bên cạnh Mạnh Hạo, Mạnh Hạo vẫn mỉm cười như cũ. Đại trưởng lão dừng bước, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Ngươi hãy yên tâm, thành này đã nói giao cho ngươi, gia tộc Đông Lạc ta sẽ không cần nữa. Hiện giờ là lúc chiến loạn, gia tộc Đông Lạc ta vốn cũng tính toán nếu thực sự không thể chống lại, sẽ lựa chọn quy ẩn.

- Nhưng nếu tộc nhân của ta, bị độc của ngươi gây ra ảnh hưởng gì, ba người lão phu, cho dù có chết, đời này cũng phải giết bằng được ngươi!

Đại trưởng lão nghiêm túc nói, nói rồi phất tay áo, quay người rời đi.

Mạnh Hạo vẫn mỉm cười như trước, sau khi thấy mọi người rời đi, hắn đột nhiên đưa tay lên, trong tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện Lão Tổ Lý gia. Gần như ngay lúc Lão Tổ Lý gia xuất hiện, trên bầu trời đang quang đãng, một đạo thiểm điện đột nhiên xuất hiện, đánh thẳng lên linh hồn Lão Tổ Lý gia.

- Lão phu nguyền rủa ngươi bị nghìn đao chém chết...

Lão Tổ Lý gia gào thảm thiết, tiếng chửi bới phẫn nộ đến cực điểm truyền ra, còn chưa nói xong, đã bị Mạnh Hạo thu lại.

Một loạt động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, vô cùng thuần thục.

Còn ba vị trưởng lão Nguyên Anh lúc này đã đi ra khỏi màn sương, lại quay ngoắt lại, bọn họ phát giác vừa rồi đột nhiên có sét đánh xuống, cũng nhìn thấy động tác của Mạnh Hạo, lúc này sắc mặt lại thêm âm trầm, nhưng tận đáy lòng, lại chỉ thở dài.

Hiện giờ bọn họ đã hiểu, lúc này đi ra, mới là chân thân của đối phương.

Gia tộc Đông Lạc di chuyển rồi, cả gia tộc, mấy trăm tộc nhân, toàn bộ di chuyển, triệt để rời khỏi nơi từng là Đông Lạc thành này.

Không biết họ đi đâu, chỉ biết rằng mấy ngày sau, gia tộc Đông Lạc tuyên bố khắp Mặc Thổ, bọn bọ rút khỏi Cửu Minh.

Chuyện này trong thời gian ngắn, giống như một cơn bão quét qua cả Mặc Thổ, danh hiệu Kim Quang Lão Tổ, cũng nổi lên từ trận chiến này.

Thay thế cho gia tộc Đông Lạc, Đông Lạc thành đổi tên thành Can Tước thành, chuyện này chấn động cả Mặc Thổ, lần lượt có người đến tìm hiểu quá trình chi tiết. Nhưng cho dù thế nào, thì Kim Quang Giáo, sau trận chiến này, đã hoàn toàn đứng vững.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 532: Can Tước thành! (2)

Tán tu khắp nơi ngày càng nhiều người gia nhập Can Tước thành, dần dần, thế lực Kim Quang Giáo, đã phát triển đến hơn một nghìn năm trăm người, so với gia tộc Đông Lạc lúc xưa, thì chỉ thiếu đi Lão Tổ Nguyên Anh, còn trên những phương diện khác còn mạnh hơn một chút.

Thành trì cũng được xây sửa lại một lượt, phong cách khác hẳn Đông Lạc thành lúc trước, Can Tước thành được xây dựng lại, tràn ngập nét đặc sắc của chim anh vũ, đó chính là tạp!

Các loại hỗn loạn, thành trì cũng thế, trận pháp hộ thành cũng vậy, tất cả mọi thứ, sau khi Mạnh Hạo giao tất cả mọi thứ cho chim anh vũ giải quyết để bế quan, liền bắt đầu xuất hiện hỗn tạp.

Về phần đám dây leo kia, cũng được Mạnh Hạo trồng ở nơi này, trở thành một bộ phận phòng hộ thường ngày của tòa thành, phàm là tu sĩ gia nhập Kim Quang Giáo, đều có tư cách ở trong thành trì.

Trên thực tế, nơi này tuy nói là thành trì, nhưng vì Kim Quang Giáo không phải gia tộc, cho nên nơi này dần dần cũng không còn là thành trì, mà trở thành sơn môn của Kim Quang Giáo.

Một con suối, được Mạnh Hạo dẫn từ dòng sông gần đó tới, trở thành một đầm nước, dưới đầm nước có đan dược, có thể lấy nước suối thành đan dịch, trở thành gốc rễ của giáo phái.

Trận pháp lá xanh, lúc trước khiến chim anh vũ gặp chút rắc rối, sau khi trở thành chủ nhân của thành trì, nó lại không hề phá hủy, mà tìm cách chữa trị, khiến cho trận pháp này vẫn có thể phát huy uy lực.

Chỉ là màu sắc... Đã trở nên hỗn tạp.

Còn trong thành trì, vẫn còn giữ được phong cách ban đầu, chia làm ba tầng, lúc này trong tầng thứ ba, chỉ có một gian nhà nhỏ. Mạnh Hạo ngồi trong đó, trước mặt hắn, có để một vật màu đen, chính là vật truyền thừa của Âm Phủ nhất mạch núi thứ tư, lấy được từ chỗ đầu to.

Mấy ngày nay, Mạnh Hạo luôn nghiên cứu vật này, hắn muốn có được tốc độ như của đầu to, càng có hứng thú với loại kỹ xảo rải đậu thành binh này.

- Huyết Băng Thiểm...

Mạnh Hạo thì thầm, tay phải vuốt lên vật kia, trong đầu lại suy tư về một thần thông ghi lại trong nó.

- Dùng lực lượng Huyết Băng, triển khai tốc độ đỉnh cao.

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, đưa tay trái lên sờ sờ chỗ mi tâm. Nơi đó có lân phiến của Côn Bằng, nhưng miếng vảy này, Mạnh Hạo vẫn không có cách nào triển khai lực lượng thêm lần nào nữa.

Mấy ngày sau, khi đầu to cẩn thận dâng lên một miếng ngọc giản, thì Mạnh Hạo đã kết thúc tu luyện Huyết Băng Thiểm. Cầm lấy ngọc giản, sau khi dùng linh thức dò xét, hai mắt hắn sáng lên.

- Thánh Tuyết thành…

Mạnh Hạo thì thầm, nhìn ngọc giản trong tay, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt.

Mấy ngày này hắn bảo đầu to đi tìm hiểu, toàn bộ Mặc Thổ, có nơi nào có Tuyết Hàn tằm, tằm này cho dù hiếm thấy, nhưng lại không phải vật trong truyền thuyết, vì vậy sau khi đầu to tìm hiểu thì đã tìm ra đáp án.

- Tuyết Hàn tằm, ở cả Mặc Thổ, chỉ có một nơi có, đó chính là Thánh Tuyết thành trong Cửu Thành liên minh!

Thành này thuộc về gia tộc Hàn Tuyết, thực lực của gia tộc này, còn mạnh hơn gia tộc Đông Lạc rất nhiều, có Lão Tổ Trảm Linh, hơn nữa nhiều năm trước, gia tộc này từng là thủ lĩnh Cửu Minh, có ba vị Lão Tổ Trảm Linh!

Chỉ là hiện giờ đã xuống dốc, chỉ còn lại một Lão Tổ Trảm Linh, nghe nói là đang kéo dài hơi tàn, không dễ xuất hiện, trở thành đạo uẩn của gia tộc Hàn Tuyết.

Mà Tuyết Hàn tằm, lại chỉ có truyền nhân trực hệ của gia tộc, mới được truyền thụ phương pháp tế luyện. Mà quan trọng nhất là, bất cứ con Tuyết Hàn tằm nào, chỉ có ngay khoảnh khắc được tế luyện ra, mới có thể nhận chủ, mà một khi đã nhận chủ, thì không thể thay đổi, chủ chết tằm tiêu.

Mạnh Hạo buông ngọc giản ra, Tuyết Hàn tằm có liên quan đến việc hắn độ kiếp, bắt buộc phải có, trầm ngâm giây lát, Mạnh Hạo đứng dậy, đi ra khỏi gian phòng, nhìn cả thành trì đầy những màu sắc, hoàn toàn hỗn loạn, cảm thấy có hơi hoa mắt.

Chim anh vũ giữa không trung, đang hưng phấn vỗ cánh, sau lưng nó có ba con xích tước uể oải, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng hô hào khắp bốn phía. Tiếng hô đương nhiên là tin Ngũ Gia, được bất tử.

Về phần miếng mỡ đông, thì bắt đầu giáo dục tư tưởng với hơn một nghìn người trong giáo phái mà nó chờ đợi đã lâu. Lúc này nó đang nghiêm túc nhìn một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, không để ý đến thân thể run rẩy và vẻ mặt tuyệt vọng của đối phương, mà có vẻ đầy nhiệt tình, kể cho đối phương nghe về một lần hoàng hôn tươi đẹp của rất nhiều năm trước.

Mạnh Hạo nhìn một lát, thở dài, hắn cảm thấy tu sĩ trong thành, đã bị

chim anh vũ và miếng mỡ đông thay đổi hoàn toàn rồi, trầm ngâm chốc lát, thân hình hắn lay động, hóa thành cầu vồng, trong nháy mắt rời khỏi nơi này.

Chim anh vũ nhìn lén một chút, phát hiện Mạnh Hạo đã rời đi, tức thời phấn chấn tinh thần.

- Cuối cùng cũng đi rồi, ha ha, bắt đầu từ giờ, Ngũ Gia sẽ triển khai kế hoạch đại sự đã lâu. Nào nào nào, các ngươi lại đây, Ngũ Gia dạy các ngươi tiên trận thứ hai, Tru Tiên Trận!

- Trận pháp này kinh thiên động địa, là Ngũ Gia tự mình sáng tạo, lúc triển khai, không hề có nguy hiểm, tuyệt đối không ảnh hưởng đến bản thân. Ngũ Gia tuyệt đối không bị trận pháp của mình làm chết quá chín lần, cho nên các ngươi cứ yên tâm!

Chim anh vũ vỗ ngực, kích động gào lên.

Trên bầu trời Mặc Thổ lúc này đã là hoàng hôn, bóng hình Mạnh Hạo ở giữa không trung nhanh chóng bay qua, tốc độ cực nhanh, hóa thành một ngôi sao băng màu xanh, hướng về phía xa.

Đã bảy ngày từ khi hắn rời khỏi Đông Lạc thành, theo địa đồ trên ngọc giản, Mạnh Hạo không hề dừng lại, chạy thẳng một mạch, dù sao Mặc Thổ rất ít có loại truyền tống trận phạm vi lớn, cho nên muốn đi tới nơi nào, cũng phải tự mình di chuyển.

Trong bảy ngày, thi thoảng lại có tia chớp giáng xuống, trong tiếng kêu thảm thiết thê lương của Lão Tổ Lý gia, thì Mạnh Hạo lại không hề tổn hao chút lông tóc nào. Lúc này, bên dưới hắn là một mảnh đất hoang, mảnh đất này từng là của một tiểu thế lực ở Mặc Thổ, hiện giờ đã bị hỏa diễm thiêu rụi. Trên không trung, Mạnh Hạo vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy trong ngọn lửa có không ít xác người.

Đây là nơi thứ năm Mạnh Hạo nhìn thấy trong bảy ngày nay, im lặng, hắn vừa muốn bay vọt qua nơi này, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lộ hàn mang, tay phải vung lên. Tức thời trên mặt đất đột nhiên bay ra một thanh phi kiếm, trong nháy mắt đã dừng lại cách thân thể Mạnh Hạo mười trượng.

- Ra tay!

Trong mảnh đất hoang, lập tức có người lạnh lùng ra lệnh, sau đó liền có bảy tám đạo cầu vồng, lao về phía Mạnh Hạo giữa không trung. Những người này, có một Kết Đan hậu kỳ, hai Kết Đan trung kỳ, còn lại là Kết Đan sơ kỳ, đội ngũ tám người thế này, đặt ở bất cứ nơi nào, cũng không thể coi thường, lúc này toàn bộ bay lên, lập tức tản ra khí thế kinh thiên.

Chỉ là, trừ vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia ra, những người khác đều là ánh mắt vô thần, tu vi tuy mạnh, nhưng hành động lại có phần thô cứng, giống như con rối vậy.

Ngay khoảnh khắc bọn họ tới gần Mạnh Hạo, tám người đồng thời ra tay, pháp bảo và pháp thuật biến ra đủ loại màu sắc, còn có cả phi kiếm, bảo bình bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 533: Mặc Thổ hỗn loạn!

Ngay khi chúng sắp tới gần Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cau mày, Huyết Băng Thiểm thuật lập tức vận chuyển ở đáy lòng, thân ảnh trong chớp mắt như biến mất, lúc xuất hiện, đã ở bên ngoài đám người.

Đây không phải là thuấn di, mà là tốc độ cực nhanh trong thời gian cực ngắn với cự ly ngắn.

Tiếng nổ vang vọng, ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo biến mất, nơi hắn vừa đứng, đã bị tám người phối hợp công kích, còn có một cột sáng từ mặt đất chiếu thẳng lên đó.

Sắc mặt Mạnh Hạo trầm xuống, những người này vừa ra tay là sát chiêu, mà bản thân rất rõ ràng, trước ngày hôm nay, chưa từng gặp những người này.

- Mặc Thổ, đã hỗn loạn đến mức này rồi sao.

Mạnh Hạo cau mày, lúc này, tám người cũng phát hiện ra Mạnh Hạo biến mất, vội vã quay người, đều nhìn về phía Mạnh Hạo. Vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ vẻ dữ tợn.

- Chỉ là một Kết Đan trung kỳ, thuật pháp cũng không ít, nhưng đã gặp phải ta, ngươi hãy ngoan ngoãn làm con rối của ta đi. Có thêm con rối như ngươi, năng lực tự vệ của ta ở Mặc Thổ này, sẽ tăng thêm một chút.

Tu sĩ Kết Đan hậu kỳ này vung tay, tức thời bảy người xung quanh gã, đều mang theo vẻ mất hồn, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Mắt phải Mạnh Hạo chớp liên tục mấy cái, tu vi trong cơ thể phân ra một chút dung nhập vào mắt phải. Trong nháy mắt thế giới trước mắt hắn

biến đổi, với Tiên Đồng thuật này, Mạnh Hạo lập tức nhìn ra, trên cơ thể bảy tu sĩ Kết Đan đang xông tới này có quấn rất nhiều sợi tơ, mà những sợi tơ này đều nằm trong tay tu sĩ Kết Đan hậu kỳ ở phía sau.

Dường như những người khác đều trở thành con rối, bị gã khống chế vậy.

Mắt thấy những người này nhanh chóng lao tới, cánh tay Mạnh Hạo giơ lên, rạch đầu ngón tay, lúc máu chảy ra, có chút lạnh lẽo, chỉ về phía trước. Một chỉ này, thế giới lập tức trở thành huyết sắc, ầm một tiếng kinh thiên, một cỗ huyết khí nồng đậm lập tức lan ra, hoá thành xung kích, lao thẳng về phía bảy tu sĩ đang lao tới gần.

Trong tiếng nổ âm vang, huyết khí như rồng, chấn động hư vô, bảy tu sĩ kia đều phun ra máu tươi, thân thể run rẩy lui lại. Ngay khi tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia tái mặt, Mạnh Hạo đã bước ra một bước, Huyết Băng Thiểm xuất hiện, vừa lóe lên, xuất hiện lại đã ở bên cạnh tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia. Không hề chần chừ hay thương tiếc, huyết chỉ tay phải Mạnh Hạo, đặt ngay trên mi tâm tu sĩ này.

Chỉ này vừa ra, huyết khí lập tức dung nhập vào trong cơ thể tu sĩ, khiến toàn thân gã run rẩy, gân xanh nổi lên, đôi mắt đầy tơ máu, thân thể run lên mấy lượt, sau đó oanh một tiếng nổ tung.

Mạnh Hạo vung tay áo, không chút máu thịt nào vấy bẩn người hắn, tiêu diệt một Kết Đan hậu kỳ, vô cùng trơn tru, dứt khoát sạch sẽ. Sau khi vị tu sĩ kia tử vong, thân thể bảy người kia cũng run lên, ai nấy thất khiếu chảy máu, lần lượt tuyệt khí.

Mạnh Hạo cau mày, thu lấy túi trữ vật của những người này, trận chiến này có phần khó hiểu.

- Xem ra Mặc Thổ lúc này, ai nấy đều bất an. Nếu có người đi đơn độc, lại cảm giác bản thân đủ mạnh, vậy không cần bất cứ lý do gì, chỉ cần

đối phương chết đi, liền có thể trở thành chất dinh dưỡng cho bản thân lớn mạnh.

Mạnh Hạo chuyển mình, rời khỏi nơi này, đi về phía Thánh Tuyết thành.

- Hy vọng gia tộc Hàn Tuyết ở Thánh Tuyết thành không xuất hiện biến hóa quá lớn, nếu không, kế hoạch của ta sẽ thất bại mất, vì chỉ có bọn họ mới có thể luyện ra Tuyết Hàn tằm.

Mạnh Hạo cảm nhận được rõ ràng Mặc Thổ đang hỗn loạn, tốc độ di chuyển càng nhanh hơn.

Mấy ngày sau, tại một dãy núi, tiếng nổ vang vọng, đôi mắt Mạnh Hạo lộ ra sát cơ. Xung quanh hắn có mười mấy tu sĩ đang lao tới, nơi nào Mạnh Hạo đi qua, đầu người tung bay, một đường giết tới, khoảng chừng một nén hương sau, lúc Mạnh Hạo rời đi, tu sĩ ở nơi này, đã tử vong toàn bộ.

Giết những người này, là vì mấy ngày trước, lúc Mạnh Hạo lấy ra đan dược để uống, khôi phục tu vi hao tổn khi đi đường, liền bị một tu sĩ nhìn thấy, liền dẫn đến lòng tham của những tu sĩ gần đó.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã qua hơn nửa tháng, Mạnh Hạo một mình đi tới trước, gặp phải không ít nguy cơ, đến cuối cùng, hắn đơn giản dùng thủ đoạn quyết đoán. Phàm là gặp phải kẻ chọc vào bản thân, sau khi giết chết liền thu lấy đầu lâu, dùng pháp thuật khiến nó bay theo sau lưng, một đường giết tới, toàn là đầu người.

Cuối cùng, số lượng đầu người càng lúc càng nhiều, sau lưng hắn, đã có mấy chục đầu lâu. Những cái đầu lâu này, có cái đã héo khô, có cái còn một ít máu tươi nhỏ giọt.

Cách làm này, cuối cùng cũng đe dọa được không ít những kẻ cường đạo, mới khiến cho Mạnh Hạo thảnh thơi được một chút, gần như không còn ai đến chọc nữa.

Cho dù là tu sĩ có ý đồ, sau khi nhìn thấy những đầu lâu kia, cũng đều bỏ đi ý đồ xấu.

Lại thêm mấy ngày nữa, Mạnh Hạo rời khỏi Đông Lạc thành đã được một tháng, hắn gần như xuyên qua cả Mặc Thổ. Trên đường đi nhìn thấy Mặc Thổ đại loạn, nào là tu sĩ điên cuồng hỗn loạn, nào là đại quân của Mặc Thổ cung liên tiếp khai chiến với Cửu Minh, chiến hỏa phóng ra khắp nơi.

Hỗn loạn thế này, khiến cho cảnh tượng mạnh được yếu thua càng thêm trần trụi, không cần che giấu, không cần e dè, chỉ có cường giả mới có thể sinh tồn, kẻ yếu thì phải phục vụ kẻ mạnh.

Chín thành của Cửu Minh, trong một tháng này, chỉ còn lại bốn thành, những thành khác có cái bị diệt, có cái quy thuận Mặc Thổ cung, có cái thì lại lựa chọn di chuyển tránh nạn. Đối mặt với Mặc Thổ cung có tu sĩ Tây Mạc trợ giúp, Cửu Minh rất khó đối kháng.

Ngay hôm qua, Mạnh Hạo lại còn nghe nói Mặc Thổ cung vây Thánh Tuyết thành, điều này khiến lòng Mạnh Hạo nặng trĩu.

- Hy vọng Thánh Tuyết thành không sao.

Mạnh Hạo lắc đầu, lại tăng tốc, dựa theo phán đoán của hắn, với tốc độ của mình, khoảng hai ngày nữa, là có thể tới được phạm vi của Thánh Tuyết thành.

Trên đường đi, thời gian dần chuyển sang hoàng hôn, mặt đất không còn hoàn toàn đen xì, mà xuất hiện màu trắng nhàn nhạt, đó không phải làm máu trắng của bùn đất, mà là tuyết.

Nhiệt độ bốn phía cũng thấp xuống rất nhiều, xuất hiện hàn khí, khi thở ra một hơi, cũng có thể nhìn thấy một làn khói trắng rõ ràng. Thậm chí

gió thổi tới cũng dần dần mang theo hàn ý lạnh tới xương. Nhất là vào buổi hoàng hôn này, Mạnh Hạo còn thấy cả tuyết.

Rất lâu rồi hắn không nhìn thấy tuyết, lần gần nhất hắn nhớ, dường như là ở nước Triệu năm đó, trong gió tuyết, trong xe ngựa, đàm đạo với một văn sinh.

Hoa tuyết lả tả, Mạnh Hạo đi lại giữa trời, không hề ngăn cản hoa tuyết rơi trên người, mặc cho hoa tuyết hòa tan trên mặt, cảm nhận sự băng hàn, lạnh lẽo trong tuyết.

Không quá lâu, đột nhiên hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, nhìn xuống mặt đất, trên lớp tuyết trắng, có một rừng cây, trong rừng không có lá cây, trên những cành cây khô, hiện giờ phủ đầy những tuyết.

Mạnh Hạo thu lại ánh mắt, đang định rời đi, đột nhiên sắc mặt thay đổi, hạ xuống mặt đất, không tiếp tục bay nữa, mà mặc nguyên bộ đồ xanh, đi trong màn tuyết, tiến vào trong cánh rừng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 534: Đại Tư Long!

Sâu trong cánh rừng, lúc này có hai tu sĩ, toàn thân đầy máu, sắc mặt tái nhợt, bảo hộ một cô gái sau lưng bọn họ. Cô gái này thoạt nhìn còn trẻ, vô cùng xinh đẹp, nhưng hiện giờ có hơi nhếch nhác, sắc mặt trắng bệch, có phần thê thảm. Trong bàn tay nàng, có một con tằm giống như băng tinh, đang nhả tơ, tơ hóa thành ánh sáng, bao bọc lấy ba người, nhưng nhìn bộ dạng của nó, có vẻ uể oải, cứ như sắp chết đến nơi.

Xung quanh bọn họ, có hơn trăm con sói quanh mình đầy khí đen, những con sói này có đôi mắt đỏ ngầu, sau lưng chúng, có một tu sĩ Tây Mạc trên người có đồ đằng, đang nhìn cô gái áo trắng với vẻ tham lam.

- Tên ti tiện đến từ Tây Mạc kia, các ngươi không sợ Lão Tổ Trảm Linh của gia tộc Hàn Tuyết ta sao!

Một nam tử trong số hai tu sĩ một nam một nữ bảo vệ cô gái áo trắng lớn tiếng nói.

- Chưa nói Lão Tổ Trảm Linh của gia tộc Hàn Tuyết các ngươi có còn sống hay không, hiện giờ Thánh Tuyết thành mới là chiến trường quan trọng. Còn ở nơi này... chẳng qua chỉ là một tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết mà thôi, sống hay chết, ai sẽ để ý chứ.

Tu sĩ Tây mạc dửng dưng nói, giọng nói có hơi khàn khàn.

Trong lúc nói, tay gã vung lên, hơn trăm còn sói đen lập tức lao tới, xông thẳng về phía màn ánh sáng từ tơ tằm kia. Tiếng nổ vang liên tục truyền ra, trong mắt tu sĩ Tây Mạc này lộ ra vẻ tham lam.

- Gia tộc Hàn Tuyết, các ngươi đã đổi huyết thành tuyết, lẽ nào thực cho rằng, Tây Mạc sẽ quên các ngươi sao?

Tu sĩ Tây Mạc này cười nói, đôi mắt nhìn chằm chằm cô gái áo trắng.

- Năm đó Tây Mạc từng nuôi đệ nhất dị yêu, gia tộc Hàn Huyết đời đời xuất hiện Đại Tư Long, lúc tại hạ còn rất nhỏ, đã từng nghe qua truyền thuyết về gia tộc các ngươi.

Tu sĩ Tây Mạc nhìn về cô gái áo trắng, trong nụ cười có vẻ dữ tợn, còn có chút tham lam, từ tốn nói.

- Có thể trở thành Đại Tư Long, đều là những kẻ mạnh mẽ hơn cả tu sĩ đồ đằng, đó mới là đỉnh phong của Tây Mạc. Mà ta... hiện giờ chỉ là Tư Long tam giai mà thôi, nhưng nếu có thể thu được truyền thừa của Hàn Huyết Gia các ngươi... Trở thành Đại Tư Long, cũng không phải không có khả năng!

- Hàn Tuyết San, ngươi thấy dị yêu ta nuôi dưỡng thế nào?

Tu sĩ Tây Mạc này cười to, sói đen quanh gã, con nào con nấy lập tức tru lên, lao tới càng mạnh mẽ hơn.

Màn sáng ngoài thân thể cô gái bắt đầu có vết nứt, sắc mặt nàng trắng bệch, khóe miệng đã có vết máu, trong mắt ngoài chút tuyệt vọng ra, còn có cả kiên định.

- Lát nữa các ngươi không cần lo cho ta, cứ đi trước!

Nàng nghiến răng, thì thào, hai tu sĩ bên cạnh nàng, lập tức lo lắng, đang muốn nói gì, lại bị ánh mắt nghiêm túc của nàng ngăn cản.

Ngay lúc này, những con sói đen này cùng gào thét, thân thể mỗi con đều phình to ra một chút, lao lên công kích, màn ánh sáng bị nổ tung, tan vỡ quá nửa, nhìn bộ dạng đó, có vẻ chỉ thêm một lần công kích nữa, sẽ hoàn toàn tan vỡ.

Nhưng ngay khoảnh khắc những con sói đen này muốn công kích tới, trong mắt tu sĩ Tây Mạc lóe lên tia sáng, đột nhiên, trong cánh rừng, truyền ra tiếng bước đi trên tuyết.

Tiếng động này không rõ ràng, nhưng nơi này không có người thường, gần như ngay khi tiếng bước chân truyền tới, bọn họ lập tức phát giác, cô gái áo trắng và hai tu sĩ bên cạnh, ngẩng đầu lên nhìn, vị tu sĩ Tây Mạc kia, cũng cau mày nhìn sang.

Bọn họ lập tức nhìn thấy, Mạnh Hạo mặc bộ đồ xanh, mái tóc đen nhánh, tướng mạo tuấn lãng, có khí tức nho nhã, giống như thư sinh, từ từ đi tới.

Nhìn bộ dạng, giống như đi trong vườn hoa trong nhà, dường như đang ngắm tuyết trong đêm, lững thững đi tới. Nếu trong tay có thêm một quyển sách, thì cảm giác thư sinh, sẽ càng thêm nồng đậm.

Đôi mắt tu sĩ Tây Mạc hơi co lại, có phần không nhìn thấu nông sâu của Mạnh Hạo, tay phải vung lên, lập tức chia ra bảy tám con sói, mang theo đôi mắt đỏ ngầu, tru lên một tiếng nho nhỏ, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Cô gái áo trắng nhìn thấy cảnh này, trong mắt lộ vẻ không đành lòng. Nhưng lúc này nàng đang dốc sức điều khiển Tuyết Hàn Tằm, không còn sức trợ giúp, chỉ có thể im lặng.

- Bộ lông rất đẹp, nếu chim anh vũ ở đây, hắn sẽ rất thích.

Mạnh Hạo nhìn những con sói đang lao tới, thì thầm, hắn nhìn ra những con sói này không phải là pháp thuật hư ảo, mà là mãnh thú có đủ huyết nhục.

Chỉ là có một chút khác biệt, dường như có một ít lực lượng đồ đằng. Mạnh Hạo là lần đầu tiên nhìn thấy loại mãnh thú như vậy, hơn nữa số lượng còn đặc biệt nhiều, đến hơn trăm con, mỗi con đều có thực lực đủ

so với Trúc Cơ hậu kỳ.

Có thể nói đám sói này, nếu đặt ở Nam Vực, cũng là một thế lực không nhỏ.

- Thú vị.

Mạnh Hạo đi tới trước, vỗ tay lên túi trữ vật, lấy ra một viên đan dược màu đỏ, nhẹ nhàng bóp nát thành vụn bột, được hắn rải ra, chỗ bột phấn này lập tức tung bay.

Lúc này có gió thổi tới, bột phấn khuếch tán, bảy tám con sói lao về phía Mạnh Hạo, gần như vừa chạm vào bột phấn, lập tức tru lên thảm thiết, huyết nhục trên thân thể lập tức mơ hồ, rồi nổ mạnh, máu tươi chuyển thành màu đen, bắn ra xung quanh.

Theo vụn phấn khuếch tán, càng ngày càng nhiều sói đen bị hư thối gào thảm, thân thể nổ tung, máu đen bắn ra, tuyết trên mặt đất, nhiễm phải máu tươi, trực tiếp tản ra mùi vị thối rữa. Những con sói khác, chạm phải dịch đen ngòm này, lập tức tru lên thê lương, thân thể run rẩy, chỉ sau mấy nhịp thở, cũng đã nổ tung.

Giống như phản ứng dây chuyền, Mạnh Hạo đi về phía trước, nơi nào đi qua, tất cả sói đen đều tru lên thảm thiết, tất cả tan vỡ diệt vong. Máu đen tràn ra bốn phía, không ngừng tán loạn, trở thành màn sương đen.

Sương mù bay lên, bao lấy không trung, hơn trăm con sói trên mặt đất, lúc này chỉ còn lại non nửa, con nào cũng cụp đuôi, run rẩy lui lại, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo, mang theo vẻ kinh khủng chưa từng có.

Cảnh tượng này, khiến cô gái áo trắng ngây ra, hai tu sĩ bên cạnh nàng sửng sốt, tu sĩ Tây Mạc kia, cũng ngu luôn.

- Đây... Ngươi...

Tu sĩ Tây Mạc toàn thân run rẩy, hai mắt như rách ra, phát ra tiếng gào tức giận đến cực điểm, gân xanh trên mặt nổi lên, đôi mắt gã hiện lên một mảnh đỏ ngầu hung tàn.

- Ngươi muốn chết!

Gã gào lên, tay phải vung lên, trong tay xuất hiện một viên đá màu đen, sau khi bóp nát viên đá, vung về phía trước, một làn khói đen lập tức xuất hiện, hóa thành một vòng xoáy.

- Nhị giai dị yêu Tích Long Thú, đi ra cho ta!

Trong lúc nói, từng tiếng gào truyền ra từ trong vòng xoáy, ngay sau đó, từng con thằn lằn màu đỏ lớn cỡ một trượng, chui ra từ trong vòng xoáy, một con, mười con, ba mươi con!

Tổng cộng ba mươi con thằn lằn lần lượt xuất hiện, phát tán ra khí thế kinh nhân, tiếng gào thét từ phía chúng, vào lúc này kinh thiên động địa.

Đôi mắt Mạnh Hạo lộ vẻ kỳ dị, hắn sớm đã nhận ra vị tu sĩ Tây Mạc này không giống bình thường, không như những kẻ bản thân đã gặp lúc trước. Trên người gã có hai đồ đằng, một là sói đen, một là thằn lằn, hai đồ đằng này nhìn tuy không khác gì những đồ đằng của các tu sĩ Tây Mạc khác, nhưng trong cảm giác của Mạnh Hạo lại có cảm giác khó mà nói rõ.

- Tiền bối, gã là Tư Long của Tây Mạc, tu vi bản thân Tư Long không cao, nhưng sở trường nuôi dưỡng dị yêu, sợ nhất là chặt đầu. Ngài không cần để ý đến những dị yêu kia, chỉ cần giết chết gã, dị yêu liền sẽ tiêu tán!

Cô gái áo trắng trong lòng khẩn trương, nàng phát hiện Mạnh Hạo dường như có phần bỡ ngỡ với những hung thú này, vội vã mở miệng.

- Tiện nhân, đợi ta giết chết kẻ này, sẽ xử lý ngươi sau!

Tu sĩ Tây Mạc dữ tợn nói, tay phải chỉ về phía Mạnh Hạo, ba mươi con thằn lằn, lập tức như phát cuồng xông về phía Mạnh Hạo, cái mồm mở to, mùi vị tanh hôi ập vào mặt.

Mạnh Hạo nhìn mấy con thằn lằn thêm một chút, rồi lắc đầu, đưa tay chỉ lên mây đen trên trời, mây đen lập tức nổ vang, đồng thời có những giọt mưa đen rơi xuống. Nước mưa rải khắp bốn phương, lúc rơi trên người mấy con thằn lằn, khiến chúng run rẩy gào lên thảm thiết, thân thể nhanh chóng thối rữa. Chỉ mấy nhịp hô hấp, dưới đám mây đen trăm trượng, trong phạm vi trăm trượng này, tất cả thằn lằn trên mặt đất, đều hóa thành những bộ xương.

Mà Mạnh Hạo, vẫn một bộ áo xanh, mái tóc đen dài, dửng dưng đứng trong màn mưa, nước mưa không hề rơi trên người hắn. Cảnh tượng này, vô cùng chấn động, khiến cho tu sĩ Tây Mạc hít sâu một hơi, lộ ra vẻ kinh hãi không thể tin tưởng.

- Ngươi... Ngươi là Đại Tư Long!

- Đại Tư Long là gì?

Mạnh Hạo hoàn toàn lạ lẫm khi nghe cách gọi này, lúc mở miệng, thì đã đi đến trước mặt vị tu sĩ Tây Mạc kia. Người này thân thể run rẩy, nhìn Mạnh Hạo với vẻ kính nể và sợ hãi.

- Đại Tư Long là cách gọi cường giả mạnh nhất của Tư Long nhất mạch ở Tây Mạc, giống như Đồ Đằng Thiên, là hai danh hiệu cường giả mạnh nhất.

- Một người là tế tự dị thú vượt xa địa yêu, một người là nắm giữ năm đồ đằng trở lên. Mà chiến lực thực sự, thì Đại Tư Long là Trảm Linh, còn

Đồ Đăng Thiên thì gần tới Trảm Linh.

Người trả lời Mạnh Hạo, không phải tu sĩ Tây Mạc lúc này đang run rẩy, mà là cô gái áo trắng Hàn Tuyết San.

Vầng sáng ngoài thân thể nàng đã triệt tiêu, mà con tằm mệt mỏi kia, cũng đã được nàng thu lại.

Lúc Mạnh Hạo quay đầu nhìn về phía nàng, nàng liền cúi người vái chào.

- Gia tộc Hàn Tuyết, Hàn Tuyết San, đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối.

Hai tu sĩ bên cạnh nàng người đầy vết thương, cũng đều cảm kích nhìn Mạnh Hạo, nhưng vẫn luôn âm thầm cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 535: Hàn Tuyết San!

Dù sao biểu hiện vừa rồi của Mạnh Hạo không chỉ dọa sợ được tu sĩ Tây Mạc kia, mà cũng khiến bọn họ hoàn toàn kinh sợ.

Chỉ phất tay, hơn trăm con sói đen chết đi hóa thành máu đen, máu chảy lại hóa thành sương mù, chỉ chớp mắt, sương mây thành mưa, rơi xuống phạm vi trăm trượng, thì không còn một ngọn cỏ, loại bỏ tất cả sinh cơ.

Thủ pháp này, khiến bọn họ kinh hãi, hơn nữa còn không nhìn thấu tu vi của Mạnh Hạo, dường như trên người Mạnh Hạo, có bọc một tầng thần bí, khiến người ta không thể không kính sợ.

- Ta không phải Đại Tư Long, nhưng ngươi quả thật cần cảm ơn ta.

Mạnh Hạo lắc đầu, đưa tay chỉ mặt đất, lúc đưa lên, thì chỉ vào mi tâm của tu sĩ Tây Mạc kia.

Một chỉ này tới nơi, thân thể tu sĩ Tây Mạc run rẩy, trong mắt lộ vẻ mờ mịt, như người mất hồn.

- Chỉ có tu vi Kết Đan sơ kỳ, lại có thể điều khiển nhiều hung thú cường đại đến thế, đây chính là Tư Long của Tây Mạc sao?

Trong lòng Mạnh Hạo như ngộ ra, lại càng thêm tò mò về Tây Mạc, quay đầu nhìn về phía cô gái áo trắng.

- Ta cứu người không phải là làm không công.

Mạnh Hạo nói câu này, lập tức khiến hai tu sĩ bên cạnh cô gái áo trắng mắt lóe sáng, càng thêm cảnh giác, đặc biệt là loại phương pháp chỉ vào trán người ta lại khiến người ta mê man, càng khiến cho hai tu sĩ này

kinh hãi. Vì thế lúc bọn họ nghe được lời nói của Mạnh Hạo, không thể không khẩn trương.

- Tiền bối cần gì, xin cứ mở miệng.

Cô gái áo trắng Hàn Tuyết San, nhẹ nhàng nói.

- Ta cần một con Tuyết Hàn tằm.

Mạnh Hạo nói thẳng.

Hắn vừa nói xong, nữ tu trong hai tu sĩ bên cạnh cô gái áo trắng lập tức cau mày, nhưng lại cẩn thận giấu đi vẻ chán ghét trong mắt với Mạnh Hạo.

Hàn Tuyết San chần chừ một chút, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Tiền bối, Tuyết Hàn tằm chỉ có ấu thể mới có thể nhận chủ. Mà hiện giờ trong gia tộc, theo tin tức mà ta nắm được, thì không còn ấu thể nữa. Nhưng cũng có thể tin tức của tôi không toàn diện, hay là tiền bối theo tôi về Thánh Tuyết thành. Đến lúc đó tôi sẽ bảo gia tộc tìm kiếm cẩn thận, để báo đáp ơn cứu mạng của tiền bối.

Đôi mắt Hàn Tuyết San nhìn Mạnh Hạo không hề lộ chút tình cảm nào. Nàng tuy cực kỳ cảm kích ơn cứu mạng của Mạnh Hạo, nhưng cũng vô cùng e ngại hắn, cảnh tượng vừa rồi, khiến nàng cứ nhớ lại vẫn còn cảm thấy kinh sợ.

Hiện giờ nàng là đang cố gắng mở miệng trả lời. Nàng hơi có cảm giác, nếu trả lời sai một câu thôi, vậy đối phương rất có thể trực tiếp từ ân nhân trở thành kẻ thù.

Hơn nữa nàng không cách nào xác định, người trước mặt nàng, có phải thực sự trùng hợp xuất hiện ở nơi này, hay là đã có chuẩn bị từ trước.

Nhưng cho dù thế nào, với nàng mà nói, đối phương đã xuất hiện, sinh mệnh của bản thân sẽ không còn gì phải lo nữa, mà về đến Thánh Tuyết thành, thì tất cả sẽ biến chuyển theo suy nghĩ của bản thân.

Mạnh Hạo nghĩ một lát, nhìn nàng một cái, trong mắt có thâm ý, mỉm cười gật đầu đồng ý.

Cô gái áo trắng không hề buông lỏng tâm sự, cố gắng cười kéo giãn khoảng cách với Mạnh Hạo một chút. Hai tu sĩ bên cạnh nàng, lại vô cùng cảnh giác nhìn Mạnh Hạo, cả nhóm đi ra khỏi khu rừng.

Về vị Tư Long của Tây Mạc kia, lại mê man đi theo sau lưng Mạnh Hạo, cứ như mất đi chính mình, cảnh tượng này, càng khiến đám người Hàn Tuyết San kinh hãi.

Thánh Tuyết thành, ở phía bắc vùng đất Mặc Thổ, tuy còn cách Tây Mạc một khoảng, nhưng cũng không quá xa. Nơi này băng tuyết quanh năm, là một nơi xuất hiện màu trắng hiếm thấy, trên bề mặt đất đen.

Khoảng cách đến Đông Lạc thành mà Mạnh Hạo chiếm giữ không hề gần, giữa hai bên tuy nói là chín thành liên minh, nhưng rất ít qua lại. Dù sao gia tộc Đông Lạc cũng chỉ là hàng chót của Cửu Minh, mà gia tộc Hàn Tuyết, lại từng là thủ lĩnh Cửu Minh, hiện giờ tuy đã xuống dốc, nhưng vẫn còn kiêu ngạo.

Hơn nữa, vị Lão Tổ Trảm Linh quanh năm bế quan trong lời đồn kia, cho dù đã mấy trăm năm không xuất hiện, nhưng không ai biết được, vị Lão Tổ đó rốt cuộc sống hay chết.

Nhưng chỉ cần có một chút khả năng còn sống, địa vị của Thánh Tuyết thành tuyệt sẽ không xuống dốc.

Điều này cũng khiến cho Thánh Tuyết thành, cho dù nay không bằng xưa, nhưng vinh quang thì vẫn còn đó, dư quang huy hoàng vẫn như cũ

che phủ Thánh Tuyết thành.

Nhưng hiện giờ, trong Thánh Tuyết thành lại là một mảnh nặng nề, tự hình thành áp lực, hóa thành mây đen trên trời, áp thẳng xuống mặt đất. Trên tường thành cấu tạo từ băng tinh, gia tộc Hàn Tuyết và tu sĩ trong thành, ai nấy chăm chú nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài, mặt đất chấn động, từng con giao long có cánh toàn thân đen kịt, đang bay lượn trên trời, đôi mắt đỏ ngầu, lộ ra vẻ hung tàn, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng gầm thét, có thể chấn nhiếp tâm thần tu sĩ.

Đưa mắt nhìn lại, số lượng giao long, có đến năm mươi con, vờn xung quanh thánh thành, còn trên mặt đất lại có bảy tám chục con sư tử hung mãnh màu lam, hình thể to lớn, cao đến bảy tám trượng. Chúng nó đi qua nơi nào, nơi đó liền xuất hiện băng sương màu lam.

Trừ những hung thú ra, còn có khoảng hơn một nghìn tu sĩ, xuất hiện sau những hung thú này, đứng ở phía xa xa, ngẩng đầu nhìn về Thánh Tuyết thành. Bọn họ mặc đồ đen, ai nấy đều đeo mặt nạ, trong đó đa phần là mặt nạ màu trắng có tu vi Trúc Cơ, chỉ có hơn ba mươi người trong cả nghìn người, là đeo mặt nạ xanh.

Đứng trước nhất, là một lão giả mái tóc bạc trắng, đeo mặt nạ màu bạc, tu vi lão giả thể hiện ra, là khí tức của tu sĩ Nguyên Anh.

Ở xa hơn, trên một ngọn núi tuyết, có mấy trăm thân thể cao lớn, những người này mặt không biểu tình, trên người có đồ đằng, số lượng không đều, khí tức của bọn họ không lớn mạnh như tu sĩ, mà có nhiều thêm một chút cuồng dã, một chút yêu dị.

Bọn họ là tu sĩ Tây Mạc.

Giữa Thánh Tuyết thành và đại quân Mặc Thổ cung, là một màn gió tuyết, bao bọc bốn phương tám hướng, chia cách hai bên.

Ở xa hơn nữa, có mấy nghìn đệ tử đến từ Mặc Thổ cung, lần lượt phân tán, kết lại thành một vòng vây hình tròn, bao vây Thánh Tuyết thành vào trong đó.

Dường như chiến tranh, chỉ cần chút xúc tác.

Cũng đúng lúc này, nhóm người Mạnh Hạo, xuất hiện ở ranh giới Thánh Tuyết thành, bọn họ nhìn cảnh tượng phía trước, trừ Mạnh Hạo vẻ mặt bình thường ra, Hàn Tuyết San và hai người khác, sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Hơn một ngày cùng đi, Mạnh Hạo không hề hỏi đối phương vì sao lại rời khỏi thành vào lúc này, về chuyện này, Hàn Tuyết San cũng không chủ động nói tới.

Nhưng mơ hồ, Mạnh Hạo đã qua một vài câu nói của hai người còn lại, nghe ra được, nửa tháng trước, lúc bọn họ ra ngoài, có đến hơn ba mươi người đi, nhưng hiện giờ chỉ còn lại hai người bọn họ thủ hộ cô gái áo trắng.

- Xem ra không thể vào thành rồi.

Mạnh Hạo dửng dưng nói, trận thế của Mặc Thổ cung thế này, là muốn vây chết Thánh Tuyết thành, lúc này sở dĩ chưa toàn lực phát động công kích, hẳn là có nguyên nhân người ngoài không biết. Chỉ là cường giả mạnh nhất ra mặt mới là Nguyên Anh, cũng có thể nhìn ra trận chiến này, có lẽ không phải là quyết chiến, mà phần nhiều là dò xét.

Hàn Tuyết San đang định nói, nhưng đúng lúc này, hàng loạt tiếng tù và vang lên, đột nhiên trên mặt đất truyền ra, đồng thời, những con giao long trên bầu trời, cũng gào thét lao về phía Thánh Tuyết thành, thân thể những con sư tử trên mặt đất lóe lên quang mang lam nhạt, cũng lao tới, như từng mũi tên màu lam to lớn, nhanh chóng lao về phía Thánh Tuyết

thành.

Ngay sau đó, những tu sĩ Mặc Thổ cung kia, cũng ngay lúc tiếng tù và vang lên, bay lên khỏi mặt đất. Sau lưng bọn họ, mặt đất chấn động, đột nhiên có hai người khổng lồ cao đến hơn ba mươi trượng, không biết ở đâu ra, bước những bước lớn, ầm ầm đi tới. Trên vai bọn họ, còn có thể nhìn thấy một thanh kiếm lớn đến cả trăm trượng.

Kiếm rất cũ nát, như trải qua biết bao năm tháng, nhưng khí thế thì kinh người.

Nếu chỉ có như vậy thì cũng tạm, trên mặt đất, được tù và thúc dục, một mảng biển đen xuất hiện, đó là mấy vạn con sói đen, xuất hiện từ bốn phương tám hướng, lao thẳng về phía Thánh Tuyết thành.

Màn ánh sáng của Thánh Tuyết Thành lóe lên, trong thành có gần nghìn tu sĩ bay ra, ở trong màn sáng, tự triển khai phép thuật, còn có ánh sáng pháp bảo lóe lên, xuyên qua màn sáng, bắt đầu chém giết hung thú và tu sĩ ở bên ngoài.

Trong thành trì, lúc này có ánh sáng trắng lấp lánh, một quầng sáng hình sao năm cánh lớn xuất hiện, lơ lửng xoay tròn giữa không trung, mỗi lần xoay chuyển, đều phát tán ra ánh sáng hình cung, quét về phía ngoài thành.

Tiếng nổ vang kinh thiên động địa, mặt đất chấn động, một trận chiến đấu giữa các tu sĩ mà Mạnh Hạo chưa từng gặp, đã bắt đầu diễn ra trước mặt hắn.

Cùng lúc với chiến tranh bắt đầu, Mạnh Hạo lập tức nhìn đến phía xa trong thành, có một đoàn khoảng mấy chục người, nhất tề xông khỏi màn sáng. Ngay lúc bước lên màn sáng, một ngôi sao bay tới, lơ lửng trên đầu bọn họ, nhanh chóng xoay chuyển, phát ra từng đợt ánh sáng hình cung. Nơi nào ánh sáng đi qua, hung thú gào thét né tránh, ngay cả giao long

trên trời, cũng phải tránh né, không thể tới gần.

Đội ngũ như vậy, không phải chỉ có một, mà là mười mấy nhóm, chạy ra từ trong thành trì, triển khai đại chiến với Mặc Thổ cung bên ngoài. Nhất thời, tiếng nổ vang vọng, tiếng thét thê lương liên tục truyền ra, chém giết rất mãnh liệt.

Mạnh Hạo không phải lần đầu thấy tu sĩ đại chiến, nhưng đại chiến tầm cỡ như trước mắt, thì là lần đầu tiên. Lúc tận mắt nhìn thấy, trái tim hắn cũng theo đó đập nhanh hơn, nhưng dù sao hắn cũng không phải người vừa gia nhập Tu Chân giới, rất nhanh đã bình phục lại.

Ánh mắt hắn chủ yếu, đặt trên hai người không lồ trên chiến trường, động tác của bọn họ chậm rãi, nhưng mỗi một bước chân, đều khiến mặt đất rung động, đại kiếm trong tay vung lên, liền có kiếm khí tràn ra, cực kỳ kinh người.

Cũng đúng lúc này, trong mười mấy đội ngũ kia, có một đội, xông về phía đám người Mạnh Hạo, cũng có thể nói là trùng hợp, nhưng lúc Mạnh Hạo nhìn thấy trong mắt Hàn Tuyết San lóe lên một tia vui mừng, hắn liền hiểu ra, đây là người đến đón nàng về thành.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 536: Ứng Long tại thiên!

- Xem ra cho dù ta có cứu nàng đi chăng nữa, cũng khó lòng khiến cho kẻ khác tin tưởng a.

Mạnh Hạo chớp chớp mắt, nhìn thanh niên tuấn lãng dẫn đầu đội tu sĩ đang xông đến kia. Trong mắt thanh niên này mang theo lo lắng, tu vi không tầm thường, hẳn là Kết Đan hậu kỳ.

Vả lại tu sĩ y mang theo có hơn mười người, yếu nhất cũng đều là Kết Đan sơ kỳ, trong đó cùng là Kết Đan hậu kỳ như y, ước chừng có ba người.

Lúc này khi xông ra thì ngôi sao năm cánh trên đỉnh đầu bọn họ xoay tròn, giúp bọn họ trong khoảng thời gian ngắn bôn tẩu như gió, gào thét bay thẳng về hướng này.

Cũng chính tại lúc này, Hàn Tuyết San chợt lao ra, tốc độ cực nhanh, cho dù là Mạnh Hạo cũng phải ngạc nhiên lé mắt, hiển nhiên là nàng này lúc trước vẫn luôn che dấu tốc độ của bản thân. Giờ phút này lao ra thì dưới chân nàng có băng tuyết bay múa, về phần hai người tu sĩ bên cạnh kia, cũng là đi theo lao ra, nhưng khi đang lao ra thì phóng thích thuật pháp, lấy ra pháp bảo, đồng loạt nở rộ.

Vả lại xem bộ dáng của bọn họ, rõ ràng là lo lắng Mạnh Hạo ngăn cản, cho nên tiên phát chế nhân, ra tay trước. Nhưng những thuật pháp cùng pháp bảo này cũng đã định sẵn là vô dụng mà thôi, bởi vì Mạnh Hạo chỉ là nhìn thoáng qua, trên mặt tựa tiếu phi tiếu, nhưng không hề bước chân ra ngăn cản chút nào, tùy ý ba người từ bên cạnh mình rất nhanh đi xa.

Một màn này, làm cho hai người tu sĩ kia sửng sốt, nhưng giờ phút này bọn họ không kịp nghĩ nhiều, vẫn cảnh giác như trước, cùng Hàn Tuyết

San hướng vào chiến trường, liều chết bảo hộ. Mà trên người Hàn Tuyết San thì chốc chốc lại có một đạo ngân quang bay ra, ngân quang này mỗi lần xuất hiện đều khiến cho thân thể mãnh thú bốn phía trong phút chốc tạm dừng, cũng chính là bởi vậy, ba người bọn họ mới có thể thuận lợi lao ra rất xa.

Cho đến khi dưới ánh mắt Mạnh Hạo, thấy được phía ngoài mấy trăm trượng, ba người Hàn Tuyết San, rốt cục hội họp cùng đám người thanh niên kia. Đôi bên đều có vẻ kích động, nhưng hiển nhiên biết được nơi này, hiện giờ không phải là lúc nói chuyện với nhau, thanh niên kia mang theo tu sĩ lập tức phòng hộ, bảo hộ Hàn Tuyết San, thối lui về phía thành trì.

Hàn Tuyết San giờ phút này mới coi như là nhẹ nhàng thở ra. Khi nàng ta quay đầu thì trên dung nhan xinh đẹp lộ ra một chút giảo hoạt, cũng có đắc ý, nhìn lướt qua Mạnh Hạo ở xa xa.

Nhưng ngay khi đoàn người bọn họ muốn lui về thì mãnh thú bốn phía, giao long trên bầu trời, còn có tu sĩ Mặc Thổ cung cùng với lượng lớn sói đen, cũng đồng thời tiến đến đánh sâu vào. Thậm chí ở xa xa hơn, tu sĩ Tây Mạc cũng đã bay ra bảy tám người, lao thẳng về phía nơi đây. Mặc dù chiến trường hỗn loạn, nhưng một màn này bị Mạnh Hạo ở xa xa nhìn thấy cực kì rõ ràng.

- Ân cứu mạng, cũng không thể cứ như vậy quên đi.

Mạnh Hạo nhẹ giọng thì thào, hắn giờ phút này đã nhìn ra, chiến trường lúc này, xác thực không phải là trận quyết chiến cuối cùng, mà là một thăm dò. Giống như song phương đều có điều cố kỵ, đều đang khắc chế lẫn nhau.

Người mạnh nhất được xuất động cũng chỉ là Nguyên Anh mà thôi, hơn nữa cái vị tu sĩ Nguyên Anh của Mặc Thổ cung, giờ phút này cũng không có ra tay. Mà người nghênh đón Hàn Tuyết Sann, cũng chỉ là Kết

Đan hậu kỳ. Tu sĩ Nguyên Anh của Thánh Tuyết thành, thủy chung không có xuất hiện.

- Bọn họ đều đang khắc chế, không muốn vào lúc này lại đã lộ ra lực lượng bí mật. Như vậy mà nói, trận này là trận chiến thăm dò đầu tiên, người có thể uy hiếp được ta. Rất ít.

Sau khi Mạnh Hạo đảo mắt qua chiến trường, liền mỉm cười, cất bước đi thẳng về phía trước, phía sau hắn vị tu sĩ Tây Mạc kia mang theo vẻ mờ mịt, cũng đi theo.

Giờ phút này trên chiến trường, trong Thánh Tuyết thành bỗng nhiên có một đạo tàn ảnh, khoảnh khắc từ trong thành đi ra. Đó là một lão thái bà, lão thái bà này một đầu tóc bạc trắng, nhưng ngay khi bà ta xuất hiện, trong nháy mắt, hai mắt của vị tu sĩ Nguyên Anh mang mặt nạ bạc của Mặc Thổ cung kia mạnh mẽ bắn ra tinh mang. Lão bước chân ra, chỉ trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước người lão thái bà, hai người không nói lời nào, ra tay chính là thần thông.

Tiếng động nổ vang quanh quẩn, thiên địa chính là chiến trường, thuật pháp thần thông của hai người này, lập tức làm cho bầu trời thất sắc.

Mà dưới mặt đất, chém giết cũng không kém phần kịch liệt, ngày càng nhiều tu sĩ từ trong Thánh Tuyết thành lao ra, gia nhập vào trong chiến tràng.

Về phần Hàn Tuyết San kia, giờ phút này cũng lo lắng, bên người nàng mặc dù có người thủ hộ đến từ Hàn Tuyết tộc, nhưng khoảng cách đến thành trì còn có một đoạn không ngắn chút nào. Bốn phía đều là sói đen cùng sư tử hung hãn, trên một góc của bầu trời còn có tu sĩ Mặc Thổ cung cùng tu sĩ Tây Mạc, khiến cho bọn họ di động rất là gian nan. Chỉ là một lát thời gian như vậy thôi, mà trong hơn mười người đã có ba người, chết thảm bỏ mình.

Mặc dù ngôi sao năm cánh trên đỉnh đầu bọn họ vẫn sáng lấp lánh, nhưng từng đạo bạch quang xuất hiện, đã không có cách nào giảm bớt nguy cơ của bọn họ. Vả lại trọng yếu nhất là, cách đó không xa còn có một cự nhân khổng lồ, đang vung đại kiếm gào thét mà đến. Hơn nữa còn có hơn mười con giao long, nhắm thẳng hướng sao năm cánh mà đi, như muốn phá hủy nó.

Một khi pháp khí Ngũ Tinh này hỏng mất thì nguy hiểm của bọn họ sẽ còn lớn hơn nữa.

Theo một tiếng nổ vang kinh thiên quanh quẩn, hơn mười con giao long kia gào thét, toàn thân quang mang chớp chói, hóa thành thân ảnh hư ảo lao thẳng về hướng Ngũ Tinh. Trong tiếng nổ vang, Ngũ Tinh bắt đầu xuất hiện vết nứt, vết nứt này càng lúc càng lớn, một lát sau, trực tiếp vỡ bung ra.

Cùng lúc với khi Ngũ Tinh bị hủy, tu sĩ ở xung quanh Hàn Tuyết San lại có thêm bốn người rên lên thảm thiết mà chết. Tiếng gào thê lương của bọn họ trước lúc tử vong cứ quanh quẩn trong tai Hàn Tuyết San, khiến sắc mặt nàng tái nhợt. Đồng thời, nàng còn thấy được một tu sĩ trong số đó, trước khi chết lựa chọn tự bạo, nổ bung, tạo ra xung kích, vì bọn họ mà tranh thủ được một khoảng thời gian nhất định.

Thanh niên Kết Đan hậu kỳ kia lúc này đỏ mắt, kéo theo Hàn Tuyết San, mạnh mẽ lao ra, hướng về thành trì, không ngừng bay nhanh, một khi bốn phía có mãnh thú hoặc là tu sĩ đuổi theo, đều sẽ có người không tiếc thân mình, tự bạo.

Từng màn này, khiến cho sự đắc ý của Hàn Tuyết San khi ở chỗ Mạnh Hạo lúc nãy, đã sớm tiêu tán không thấy bóng dáng, nội tâm bi ai thay thế tất cả, chỉ có thể cắn môi, theo sát bên người thanh niên, không ngừng mà đi về phía trước.

Cũng chính là tại lúc này, Mạnh Hạo đi vào chiến trường, không đợi hắn

đi thật xa, bốn phía lập tức có một số sói đen, mang theo khí tức hung tàn cùng điên cuồng, đánh thẳng tới hướng Mạnh Hạo.

Tay phải Mạnh Hạo nâng lên túm lấy một con trong đó, tay trái lấy ra một viên thuốc ném vào trong miệng sói đen này, lắc một cái. Lập tức bộ lông toàn thân sói đen này khoảnh khắc rụng xuống, thân thể mạnh mẽ bành trướng, cũng chỉ là thời gian mấy cái hô hấp, trong khi những sói đen khác đánh tới, thì Mạnh Hạo buông lỏng tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 537: Ứng Long tại thiên! (2)

Một tiếng ầm trầm nặng truyền ra, con sói đen bị lột lông kia phát ra tiếng gào thê thương, thân thể trực tiếp nổ bung, không có huyết nhục, chỉ có một mảnh sương đen khuếch tán ra bốn phía, lao ra đánh tới những sói đen khác. Vừa mới đụng tới sương mù này, toàn thân những con sói đen liền lập tức héo rũ, trong tiếng kêu thảm thiết, thân thể đã trở thành sương mù, khiến cho sương đen ở bốn phía Mạnh Hạo, càng ngày càng nhiều.

Hắn lững thững trên đường đi thẳng về phía trước, vẻ mặt vẫn như thường, rất là bình tĩnh. Nhưng một màn này rơi vào trong mắt người ngoài, cũng là nhìn đến ghê người, hóa thành hoảng sợ.

Theo hắn đi về phía trước thì sương mù cũng quay cuồng đi theo, nhưng phàm là mãnh thú đụng phải sương mù, toàn bộ đều thê lương tử vong, dần dần sương mù ở bốn phía Mạnh Hạo, đã muốn khuếch tán ra phạm vi ước chừng hơn mười trượng, khiến cho không ít người trên mảnh chiến trường này, đều không thể không chú ý tới.

Hàn Tuyết San cũng nhìn thấy một màn này, đúng lúc này, một con hung sư màu lam to cỡ bảy tám trượng, rít gào lao về phía Mạnh Hạo. Nhưng ngay khi nó tới gần thì tay phải Mạnh Hạo tựa như tia chớp, trực tiếp vươn ra, nhéo lên cổ của hung sư này một cái, tay trái cầm đan dược, trực tiếp ném vào trong miệng nó.

Mọi người xung quanh còn đang trợn mắt há mồm mà hoảng sợ, thì bọn họ lại nhìn thấy bộ lông trên toàn thân hung sư khổng lồ kia bị tróc ra, thân thể oanh một tiếng nổ bung. Không có huyết nhục, chỉ còn lại một mảnh sương mù màu lam.

Mảnh sương mù này lộ ra hàn khí, nhanh chóng cùng sương đen ở bốn phía Mạnh Hạo dung hợp lại với nhau, phạm vi càng lớn thêm mấy phần. Vả lại sau đó, khi gặp phải hung sư màu lam giống vậy, căn bản là không cần Mạnh Hạo tiếp tục ra tay, tiếng kêu thê lương thảm thiết liền truyền khắp chiến trường.

- Hắn là ai vậy!

- Đây là... Độc? Người này am hiểu dụng độc!

- Đây cũng không phải độc tầm thường, có thể làm cho dị yêu của Tây Mạc biến thành như thế, loại độc này... Loại độc này...

Bốn phía lập tức truyền ra từng trận tiếng hít sâu, tu sĩ Mặc Thổ nhất tề lui về phía sau, sắc mặt dưới mặt nạ sớm đã đại biến. Loại độc mà ngay cả yêu thú Tây Mạc đều không thể tránh khỏi, bọn họ không cho là mình có thể ở trong sương mù mà không ngại.

Chấn động nhất, kỳ thật không phải là bọn họ, mà là tu sĩ Tây Mạc ở nơi đây. Tất cả tu sĩ Tây Mạc, ở một khắc này đều hoảng sợ, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, đã mang theo vẻ hoảng sợ trước nay chưa từng có.

- Tư Long, người này cũng là Tư Long...

- Chỉ có Tư Long mới có thể hiểu dị yêu như thế, mới có thể diệt sạch dị yêu...

Trong số những tu sĩ Tây Mạc ở đây, có ba người, thân thể rõ ràng không cao lớn bằng những người khác, nhưng vẫn là tu sĩ có đầy đủ đồ đằng. Bọn họ cũng là đến từ Tây Mạc, lại không phải chiến sĩ đồ đằng, mà là Tư Long Tây Mạc, là Tư Long lấy khống chế dị yêu làm chính.

Tất cả giao long, sói đen, còn có hung sư nơi đây đều là do bọn họ khống

chế, nhưng hôm nay, mức độ khiếp sợ của bọn họ trong số những người ở đây, cũng là kinh khủng nhất. Bọn họ hô hấp dồn dập, ngơ ngác nhìn sương mù ở bốn phía Mạnh Hạo, tâm thần đã tràn ngập hoảng sợ.

Mạnh Hạo đi thẳng về phía trước, trên bầu trời có tiếng gào thét thê lương truyền đến, ba con giao long gào thét, mạnh mẽ vọt thẳng tới phía Mạnh Hạo, tốc độ cực nhanh, đảo mắt liền tới gần. Mạnh Hạo ngẩng đầu, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, lúc này đây, hắn thế nhưng lại không dụng độc, mà là mở miệng, hướng lên bầu trời, chợt khẽ hút vào.

Chỉ một lần hút này, trong Kim Đan trong cơ thể Mạnh Hạo, nội đan của Ứng Long thượng cổ đột nhiên chấn động. Cùng lúc đó ở phía sau Mạnh Hạo, rõ ràng cũng xuất hiện một hư ảo của Ứng Long thượng cổ.

Thân thể cao lớn, ước chừng mấy trăm trượng, khí thế duy ngã độc tôn, quân chủ bầu trời, trong một cái chớp mắt này, hoàn toàn bộc phát ra. Theo cái hút khẽ của Mạnh Hạo, Ứng Long hư ảo mạnh mẽ mở cái miệng rộng, mang theo vẻ đói khát, như đói bụng đến mấy ngàn năm rồi vậy, mạnh bạo hướng về ba con giao long kia mà nuốt vào.

Ba con giao long nọ phát ra tiếng kêu tuyệt vọng thảm thiết, ngay khi Ứng Long xuất hiện bên ngoài thân thể Mạnh Hạo, thì chúng đã run run, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ trước nay chưa từng có, muốn lui về phía sau, nhưng lại chậm.

Ứng Long vừa nuốt, ba con giao long lập tức bị nuốt sạch hoàn toàn. Một màn này, lập tức oanh động chiến trường, làm cho tu sĩ Tây Mạc suýt nữa đem tròng mắt đều trừng đến rớt ra ngoài, hô hấp dồn dập, vẻ mặt hoảng sợ.

- Hắn... Hắn ăn dị yêu! !

- Đại Tư Long, hắn nhất định là Đại Tư Long! !

- Cái long ảnh kia, đó là Thiên yêu của hắn, nó nhất định là Thiên yêu, Thiên yêu của Đại Tư Long! !

Tu sĩ Mặc Thổ cung cùng tu sĩ của Thánh Tuyết thành ở trong cái nháy mắt này, ai nấy đều ngẩn ngơ tại chỗ, đầu óc vù vù. Bởi vì bọn họ nhìn thấy, long ảnh phía sau Mạnh Hạo kia, giờ phút này nhưng lại ngửa mặt lên trời không tiếng động gào thét, trực tiếp từ trên thân thể Mạnh Hạo bay ra, bay thẳng về phía những con giao long khác trên không trung.

Ứng Long thượng cổ, lấy giao long làm thức ăn, cắn nuốt đến vui mừng hỉ hả!

Lúc này, cái ảo ảnh Ứng Long thượng cổ bên ngoài thân thể Mạnh Hạo tự mình hiển hóa bay ra, khi đến giữa không trung thì thân thể khổng lồ kia mặc dù là hư ảo, nhưng lại nhấc lên một hồi rung động!

Hơn mười con giao long, ở giữa không trung phát ra tiếng gào thét thê lương, trong tiếng gào thét này mang theo sợ hãi, mang theo run run, đang muốn lập tức oanh tán, thì hư ảo Ứng Long truyền ra rít gào không tiếng động. Ở bên trong tiếng rít gào này, tất cả hắc lang trên mặt đất run run, đồng loạt nằm sấp xuống, hung sư màu lam to đến bảy tám trượng, một đám run run không thể không cúi đầu, phát ra tiếng động thần phục.

Toàn bộ giao long trên bầu trời đều tuyệt vọng, nhưng cũng không dám di động chút nào, tùy ý ảo ảnh Ứng Long của Mạnh Hạo chạy tới gần, một miếng lại một miếng, cắn nuốt từng con một.

Bốn phía đều an tĩnh, chiến trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn giữa không trung, nhìn hư ảo Ứng Long kia, tao nhã cắn nuốt một con lại một con giao long.

Cho đến sau khi tất cả giao long đều bị cắn nuốt, ảo ảnh Ứng Long này mới một lần nữa về tới bên người Mạnh Hạo, dần dần biến mất.

Nhưng bốn phía, vẫn tĩnh mịch như trước.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, giờ phút này, hắn đã đi tới gần chỗ Hàn Tuyết San, nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Tuyết San, thì hắn thấy được vẻ mặt ngơ ngác của đối phương, cùng với biểu tình không thể tin nổi xen lẫn sợ hãi của thanh niên bên cạnh kia.

- Ta là ân nhân cứu mạng của ngươi, ngươi còn không có báo đáp ta, cứ như vậy chạy trốn, như vậy mà coi được sao.

Trên mặt Mạnh Hạo có chút ngại ngùng, giống như cảm thấy nói chuyện như vậy với một nữ tử, có chút không tốt lắm.

Thân mình Hàn Tuyết San run run một chút, hai con mắt xinh đẹp giờ phút này toàn bộ đều là vẻ sợ hãi, khẩn trương, không biết nên nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 538: Đây là ngoài ý muốn...

Nhưng vào lúc này, hai mắt nàng bỗng nhiên mạnh mẽ trợn to, không chỉ có nàng, giờ phút này, trên chiến trường này, tất cả mọi người đều chú ý tới Mạnh Hạo, ai nấy đều hô hấp dồn dập.

Một tiếng gầm giận dữ bỗng nhiên truyền ra từ phía sau Mạnh Hạo, cự nhân cao hơn ba mươi trượng kia, lúc này đang vung đại kiếm, nhấc lên tiếng gào thét kinh thiên, mạnh mẽ chém về phía Mạnh Hạo.

Đại kiếm giống như cắt qua hư vô, nhấc lên âm thanh bén nhọn, gió được hình thành không còn là khuếch tán nữa, mà là ngưng tụ, khiến cho sương mù ở bốn phía Mạnh Hạo, nhất thời quay cuồng hỗn loạn.

Tất cả những điều này miêu tả thì chậm chạp, nhưng trong thực tế thì chỉ diễn ra trong chớp mắt, gần như đồng thời với khi Mạnh Hạo cất tiếng nói, đại kiếm đã cách đỉnh đầu hắn không đến mười trượng!

Thanh kiếm này, ước chừng trăm trượng, người sử dụng kiếm là cự nhân cao ba mươi trượng, lực lượng to lớn này, cho dù là không có tu vi, vẫn đủ để chấn động mọi người.

Chớp mắt, thanh đại kiếm này liền thẳng đến đỉnh đầu Mạnh Hạo. Gào thét mà đánh sâu xuống, khiến cho sương mù ở bốn phía Mạnh Hạo quay cuồng, cuộn trào tản ra xung quanh, khiến cho thân ảnh của hắn, ở cả vùng đất đó, phá lệ trở nên nổi bật.

Nhưng ngay khi thanh đại kiếm này chém xuống, Mạnh Hạo chưa có quay đầu lại. Tay phải bỗng nhiên nâng lên, mạnh mẽ trảo về phía đỉnh đầu. Oanh một tiếng cự hưởng, tay phải Mạnh Hạo trực tiếp bắt được

mũi kiếm.

Một cỗ đại lực mạnh mẽ truyền ra từ thân kiếm, khiến cho xương cốt toàn thân Mạnh Hạo kêu lên ken két, mặt đất thì chấn động nứt toác ra, hai chân hắn thậm chí còn bị lực lượng khổng lồ này trực tiếp đè lún xuống mặt đất bảy tám tấc.

Nhưng vẻ mặt Mạnh Hạo lại không hề có biến hóa, mà là xoay người, lạnh lẽo nhìn lại cự nhân khổng lồ ở phía sau.

- Tuế Nguyệt!

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, từ trong túi trữ vật của hắn, trong phút chốc lập tức bay ra mười chuôi kiếm gỗ Tuế Nguyệt, ở giữa không trung trực tiếp hình thành Liên Hoa kiếm trận, cấp tốc xoay tròn, vờn quanh cự nhân khổng lồ kia.

Cự nhân này gào thét, muốn rút đại kiếm về, nhưng sau khi mạnh mẽ dùng sức lại hoảng sợ phát hiện, đại kiếm bị Mạnh Hạo bắt lấy, như bị cố định ở đó luôn, không có cách nào rút về được.

Hai mắt của gã lộ ra lục mang, hét lớn một tiếng, buông lỏng ra đại kiếm, sau đó nắm tay rầm rầm đập thẳng đến phía Mạnh Hạo.

- Thú vị, giết đi thì không khỏi có chút đáng tiếc.

Mạnh Hạo cười cười, đem đại kiếm ném ra sau, tùy ý thu lại Tuế Nguyệt Liên Hoa, mà khoảnh khắc khi nắm tay thật lớn kia đập tới, Huyết Băng Thiểm ngay lập tức xuất hiện, liền chợt lóe lên, trực tiếp hiện thân ở đỉnh đầu cự nhân này, tay trái nâng lên, một chỉ chỉ lên thiên linh của cự nhân này.

- Phong Chính!

Phong Chính xuất khẩu, bất kể là bốn phía xung quanh chiến trường hay là cả thiên địa đều ở một khắc này, xuất hiện trọng điệp ở trong mắt Mạnh Hạo. Ở bên trong trọng điệp này, một tia khí tức người ngoài nhìn không tới gào thét mà đến, theo tay trái Mạnh Hạo, trực tiếp dung nhập vào trong đầu cự nhân này.

Cự nhân gào thét, hai tay nâng lên đánh về phía Mạnh Hạo, nhưng Huyết Băng Thiểm của Mạnh Hạo lóe lên, mỗi lần chỉ cần chợt lóe, liền hoàn toàn tránh được, thậm chí thân thể của hắn thoạt nhìn dường như cũng không có nhúc nhích, tiếp tục Phong Chính. Một màn này rơi vào trong mắt người bốn phía, lại càng thêm rung động.

- Được ta Phong Chính, là tạo hóa của ngươi, nếu tiếp tục cự tuyệt...

Tay trái Mạnh Hạo đặt tại đỉnh đầu cự nhân này, ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị. Hắn có thể cảm nhận được ý chí phản kháng của cự nhân này, nhưng trong đó lại có khát vọng mơ hồ đối với yêu khí mà chính mình đưa tới, bên trong rối rắm cùng chần chờ, nó do dự.

Mạnh Hạo cũng nhìn ra, cái loại gọi là cự nhân này, thực sự không phải là người, mà là một loại sinh linh khác, có được thân thể khổng lồ, nhưng lại không thể nói, linh trí cũng cực kỳ đơn giản, không thể tu hành.

Nhưng một thân khí huyết lực này, một kích mới vừa rồi, có thể so với Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn tự bạo. Vả lại loại lực lượng huyết nhục đơn thuần này, nhiều khi nếu so với tu vi thì càng thêm kinh người.

Cho nên Mạnh Hạo mới động tâm, cũng muốn dùng cái này để thử nghiểm Phong Chính thuật của mình, có hiệu quả như hắn đoán hay không... đó chính là, vì thiên địa sinh linh Phong Chính, lấy thân phận Phong Yêu sư, tán thành nó, giúp nó thành yêu!

Khi lời nói của Mạnh Hạo truyền ra thì toàn thân cự nhân khổng lồ kia

mạnh mẽ chấn động, lục quang trong mắt biến mất hoàn toàn, giống như phúc linh tâm chí, biểu tình không còn dữ tợn nữa, mà là lộ ra vẻ thuần phục, tùy ý Mạnh Hạo đem yêu khí bốn phía, không ngừng mà dung nhập vào trong cơ thể của nó.

Sự hoảng sợ mà một màn này hình thành, đối với tu sĩ Mặc Thổ không biết được cụ thể mà nói, đương nhiên cảm thấy không có rung động như Ứng Long xuất hiện lúc trước. Nhưng đối với tu sĩ Tây Mạc nơi đây mà nói, trong đầu của bọn họ giờ khắc này đã hoàn toàn nổ vang.

Nhất là ba Tư Long kia, sắc mặt lại càng đại biến trước nay chưa từng có, lộ ra vẻ không thể tin nổi, giống như đảo điên tinh thần của bọn họ, làm cho trong đầu của bọn họ trở nên quay cuồng, đồng thời, lại càng thêm trống rỗng.

- Man cự nhân, thế nhưng lại bị hàng phục... Điều đó không có khả năng, man cự nhân là không thể nào bị hàng phục, cho dù Đại Tư Mã cũng làm không được. Cho dù là bộ lạc Thiên Man chúng ta, cũng là bởi vì năm đó cùng bộ tộc Man Cự có ước định, mới có thể có được, ngoại trừ chúng ta ra, toàn bộ Tây Mạc, không ai có khả năng hàng phục man cự nhân!

- Điều này không có quan hệ với tu vi, đây là quy tắc, là tôn nghiêm của man cự nhân, là huyết mạch không cho phép, nhưng... Nhưng một màn trước mắt này là xảy ra chuyện gì...

Khi mấy Tư Long của Tây Mạc đang còn mải rung động, thì Mạnh Hạo đứng trên đỉnh đầu cự nhân, đã không thèm nhìn đến chiến trường, bởi sự xuất hiện của hắn mà trở nên hỗn loạn, cũng chẳng thèm để ý sự hoảng sợ của những người ở đây đối với mình. Còn với sương mù bốn phía thì lại càng là không nhìn đến, độc dược hình thành sương mù đã thăng không, hóa thành đám mây độc.

Mà là cúi đầu, nhìn về phía Hàn Tuyết San lúc này sắc mặt đã tái nhợt.

- Ta cứu ngươi hai lần, phải nghĩ cho tốt phương pháp báo đáp đó nha. Đến, đến bên cạnh ta, ta đưa ngươi về nhà.

Mạnh Hạo mỉm cười mở miệng, cự nhân dưới người hắn nâng lên tay phải trực tiếp đặt ở trên mặt đất, đặt ở trước mặt Hàn Tuyết San.

Giờ khắc này, theo ánh mắt của người bốn phía, Hàn Tuyết San hô hấp dồn dập, hoàn toàn sững sờ tại chỗ, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo. Chính nàng cũng không biết làm sao bây giờ, đành nhấc chân lên, đạp lên trên bàn tay cự nhân, tùy ý cự nhân này đem nàng nâng lên, đặt ở đỉnh đầu, đứng ở bên người Mạnh Hạo. Sau đó thì cự nhân này một tiếng gào thét, nện bước đi nhanh, đi thẳng đến Thánh Tuyết thành.

Giờ phút này trên bầu trời bao la, đến cả hai tu sĩ Nguyên Anh chém giết kịch liệt lúc trước, cũng đều ngơ ngác nhìn một màn này. Bọn họ thấy được toàn bộ quá trình, đối với Mạnh Hạo nơi đó, đã có sự coi trọng nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 539: Đây là ngoài ý muốn... (2)

Man cự nhân chạy nhanh, mặt đất chấn động, nơi nó đi qua như có cuồng phong gào thét, trực tiếp liền xuất hiện ở bên ngoài quầng sáng của Thánh Tuyết thành. Tu sĩ trong thành, đều tinh tường thấy được từng màn lúc trước, giờ phút này đều không biết làm sao, không biết là nên mở ra quang màn, hay là nên giữ vững nguyên dạng.

Cũng chính lúc này, từng trận thanh âm của kèn truyền ra, tu sĩ Mặc Thổ cung cùng với Tây Mạc bên ngoài thành trì đều lui ra phía sau, bao gồm mọi người bên ngoài, còn có dị yêu mãnh thú trên mặt đất, toàn bộ đều chậm rãi lui ra phía sau. Sau một nén nhang, bên ngoài Thánh Tuyết thành, đã không còn thấy bóng dáng của một tu sĩ Mặc Thổ cung nào nữa cả.

Trận này là lần đầu song phương tiếp xúc, đôi bên đều có tâm tư thăm dò, khắc chế ở dưới Nguyên Anh. Nhưng Mạnh Hạo xuất hiện, cũng đã làm rối loạn lần thăm dò này, nhất là sĩ khí đã đứt, Mặc Thổ cung liền rút đi, không chút do dự.

Mặc Thổ cung lui bước, trong Thánh Tuyết thành nhấc lên từng trận hoan hô, nhưng rất nhiều người đều hiểu được, chiến tranh cùng Mặc Thổ cung, đây chỉ là vừa mới bắt đầu.

Vị lão thái bà tu vi Nguyên Anh kia, giờ phút này từ giữa không trung đi tới, đứng ở trước người Mạnh Hạo, ngắm nhìn Mạnh Hạo. Bốn phía dần dần yên tĩnh, quầng sáng ngoài thành trì không có tiêu tán, mọi ánh mắt đều nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Ngươi cần gì.

Lão thái bà chậm chạp nói.

- Hàn Tuyết tằm.

Mạnh Hạo mỉm cười mở miệng.

- Ngươi có sở trường về cái gì?

Lão thái bà chậm rãi nói.

- Ta cứu nàng.

Mạnh Hạo chỉ chỉ Hàn Tuyết San bên cạnh.

- Không đủ.

Lão thái bà lắc đầu.

- Ta cứu nàng hai lần!

Mạnh Hạo thật thà nói.

- Vẫn là không đủ.

Lão thái bà vẻ mặt bình tĩnh, nhìn Mạnh Hạo.

- Ta nghĩ về sau có lẽ ta sẽ cứu nàng lần thứ ba.

Mạnh Hạo chần chờ một chút.

- Ngươi cho dù là cưới nàng, cũng không đủ, ấu thể Hàn Tuyết tằm, luyện hóa cần một năm, vả lại hiện nay trong gia tộc, chỉ còn lại có hai kén!

Lão thái bà thản nhiên nói.

- Ta sẽ dùng độc.

Mạnh Hạo nghĩ nghĩ, nhìn lão thái bà.

- Luyện độc một năm cho gia tộc Hàn Tuyết ta, lão thân có thể làm chủ, cho ngươi một con Hàn Tuyết tằm. Nhưng mà nếu bị ta phát hiện ngươi còn có tâm tư khác, như vậy ngươi có thể tiến vào thành, nhưng sẽ không có cơ hội để đi ra ngoài nữa.

Lão thái bà liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, tay phải vung lên, thân thể Hàn Tuyết San bay ra, bị lão thái bà mang theo, xoay người đi về phía quầng sáng.

Trước khi bước vào quầng sáng, Hàn Tuyết San bỗng nhiên quay đầu, chăm chú nhìn Mạnh Hạo.

- Tổ nãi nãi đã đáp ứng ngươi rồi, nếu ngươi có lòng xấu xa, ngày sau sẽ bị thiên lôi diệt hồn, Tuyết tằm phản phệ, tự giải quyết cho tốt!

Mạnh Hạo mỉm cười, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên biến sắc, tay phải không chút do dự bỗng nhiên nâng lên, trong tay đã lôi ra linh hồn của Lão Tổ Lý gia. Một tiếng lôi đình nổ vang, một đạo thiểm điện từ bầu trời gào thét mà đến, trực tiếp bổ vào trên hồn thể của Lão Tổ Lý gia, tiếng kêu thê lương thảm thiết cùng nguyền rủa của lão còn chưa kịp xuất ra, thì đã bị Mạnh Hạo lập tức thu lại.

Nhưng giờ phút này, hắn lại phát hiện, người xung quanh đều lấy vẻ mặt cổ quái nhìn mình, ngay cả lão thái bà kia cũng đều sửng sốt một chút, quay đầu nhìn lại.

- Ngoài ý muốn, khụ khụ... Đây là ngoài ý muốn.

Mạnh Hạo có chút xấu hổ, vội vàng mở miệng.

Thánh Tuyết thành to hơn Đông Lạc thành nhiều, trong thành chia ra làm nội ngoại, nội là gia tộc Hàn Tuyết, ngoại là tu sĩ trong thành.

Bởi vì ở chỗ thiên về rét lạnh, thường tồn tại gió tuyết, cũng chính là nhiều khi trong thành đều là tuyết trắng phau phau, có một mảnh phong cảnh mà ở miền nam nhìn không tới.

Ngoại thành phía đông, có một dãy nhà, mỗi một chỗ đều có một dòng linh tuyền, mặc dù linh khí không nhiều lắm, nhưng ở Mặc Thổ mà nói, này đã là biểu hiện của cực kỳ xa xỉ.

Những tòa nhà này đều là đơn độc, đều tồn tại trận pháp, khiến cho nơi này nếu không được chủ nhân đồng ý thì rất khó xâm nhập đi vào. Trọng yếu nhất là trận pháp của mỗi một tòa nhà đều liên kết cùng chủ trận của Thánh Tuyết thành, cho nên uy lực rất mạnh.

Có thể ở trong nơi này, đối với Thánh Tuyết thành mà nói đều là tân khách cực kỳ trọng yếu, mà chỗ ở của Mạnh Hạo, cũng chính là được an bài ở tại nơi này.

Nhà của hắn không lớn, nhưng đình viện lại không nhỏ, man cự nhân đang ngồi dưới đất, giống như một tòa núi nhỏ, ngủ gà ngủ gật, chốc chốc tỉnh dậy sẽ nắm lên đống thịt lúc nào cũng chồng chất bên người để ăn, mồm to nuốt vào. Một khi thức tỉnh mà không có thịt, man cự nhân này sẽ trừng tròng mắt, rống to.

- Thịt... Thịt...

Mỗi khi nó kêu như vậy, Mạnh Hạo sẽ mang theo bất đắc dĩ, nhanh chóng đem thịt dâng lên, thời gian càng dài, Mạnh Hạo càng có cảm giác mình đang nuôi một cái tổ tông...

Trong đình viện của tòa nhà này, ngoại trừ man cự nhân rất thích ăn thịt ra, thì còn có một nam tử trung niên. Vô luận là khi nào, thì trên mặt của gã đều là mang theo chua sót, giống như mướp đắng vậy. Mạnh Hạo sau hai lần hầu hạ man cự nhân, thì liền đem công tác thần thánh này giao cho vị nam tử trung niên nọ.

Người này, chính là cái vị Tư Long Tây Mạc bị Mạnh Hạo đi kia bắt, nay tuy nói là đã được Mạnh Hạo giải phong ấn, nhưng lại có độc đan nhập vào cơ thể, khiến cho gã không dám có nửa điểm tâm tư gì khác, chỉ có thể thở dài nhận mệnh.

Lại chính là trong ngôi nhà này, theo Mạnh Hạo yêu cầu, Hàn Tuyết San suy nghĩ không ít biện pháp, rốt cục làm ra rất nhiều mầm móng hoa sen, sau khi được Mạnh Hạo thôi hóa thì đem trồng tại trong sân viện.

Khắp nơi đều là hoa sen, chẳng qua đóa hoa có thể sinh trưởng ở chỗ này cũng không phải sen thường, mà là tuyết liên.

Tuyết liên hoa khắp nơi, đóa hoa nở ra rất đẹp, bao trùm toàn bộ sân, Mạnh Hạo thường xuyên ngắm nhìn hoa sen này, vừa ngắm chính là một ngày.

Xem hình dạng của hoa, cảm cái thần của hoa, minh ngộ ý của hoa, dung nhập vào Liên Hoa kiếm trận của bản thân.

Nguyên bản đối với vị Tư Long của Tây Mạc kia mà nói, cuộc sống như kia thế, cũng không phải không thể nhận. Chính là... từ khi Mạnh Hạo hỏi thăm xưng hô của Tư Long này xong, từ sau khi Mạnh Hạo hiểu được cái gì là dị yêu xong, thì vị nam tử trung niên có tên là Cổ Lạp này, liền cảm giác được đáy lòng phát lạnh, cũng có chút bi thảm.

Bởi vì Mạnh Hạo thích nghiên cứu, nghiên cứu máu, nghiên cứu xương, nghiên cứu thân thể, nghiên cứu đồ đằng, mỗi một lần nghiên cứu, đối

với Cổ Lạp mà nói đều là một hồi ác mộng.

- Tư Long phân ra từ một đến chín giai, chín giai xưng là Đại Tư Long. Dị yêu cũng chia làm chín giai giống như vậy, ở toàn bộ vùng đất Tây Mạc tồn tại đủ loại mãnh thú kỳ dị, chúng được gọi chung là dị yêu!

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trước một đóa hoa sen, nhìn hoa sen, trong đầu lại hiện lên hiểu biết đối với Tư Long Tây Mạc.

- Dị yêu là từ một đến chín giai, địa yêu mười giai, thiên yêu mười một giai, mười hai giai thì lại là .... đồ đằng!

Trong mắt Mạnh Hạo khoảnh khắc hiện lên tinh mang, thông qua hiểu biết đối với dị yêu, hắn đối với đồ đằng Tây Mạc đã không còn xa lạ như trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 540: Chu tiên sinh ngạo nghễ.

Dựa theo cách nói của Tây Mạc thì đồ đằng của từng bộ lạc đều đến từ việc bộ lạc này nhiều năm trước, xuất hiện dị yêu mười hai giai, cũng chính là thiên yêu. Bởi vì chỉ có dị yêu cấp bậc này mới có thể trở thành đồ đằng, mà đồ đằng này có thể được tộc nhân dùng máu hậu đại của dị yêu đó để vẽ thành lạc ấn trên thân thể, trở thành đồ đằng của bộ lạc tiếp tục truyền xuống.

Một bộ lạc cường đại, có thể có nhiều đồ đằng, mà bộ lạc yếu nhược, có lẽ chỉ có một.

Đây chính là lai lịch của đồ đằng, có thể nói từng đồ đằng khác nhau đều đại biểu cho từng dị yêu thập nhị giai đã xuất hiện trong vô vàn năm tháng qua.

- Dị yêu thập nhị giai rất mạnh?

Mạnh Hạo chần chờ một chút, hắn không thể phán đoán, Cổ Lạp cũng không nói được cụ thể, chỉ nói là rất mạnh, nhưng cụ thể rất mạnh như thế nào thì có rất ít người biết được.

Ở Tây Mạc, phàm là tu sĩ đồ đằng, đều có thể khống chế dị yêu, chỉ là người có thể khống chế lượng lớn dị yêu, thì chỉ có Tư Long!

Ngoại trừ nghiên cứu đồ đằng ra thì Mạnh Hạo cũng không có buông tha cho việc cảm ngộ phù văn của tiên thổ. Đây cơ hồ đã trở thành một loại bản năng của hắn, không nói là thời thời khắc khắc nghiên cứu, nhưng chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, mỗi ngày hắn đều đặc biệt chuyên dùng một ít thời gian để đi cảm ngộ.

Chính là vào Thánh Tuyết thành này đã được mấy ngày rồi, nhưng gia tộc Hàn Tuyết này, lại thủy chung không nhắc lại chuyện Hàn Tuyết tằm nữa, thậm chí ngay cả ước định luyện đan cũng không hề nhắc đến. Mấy ngày nay, chỗ của Mạnh Hạo cũng chẳng có khách nào đến thăm cả, chỉ có một mình hắn, giống như bị quên béng mất rồi.

Mạnh Hạo không có sốt ruột, hắn ở trong trận chiến mấy ngày trước hiển lộ ra thực lực nhất định, hắn tin tưởng, vô luận gia tộc Hàn Tuyết này có tính toán gì đi chăng nữa, nhưng chỉ cần dùng đến chính mình, như vậy liền nhất định sẽ tới bái phỏng.

Vả lại nếu trận chiến tranh này cứ tiếp tục duy trì, Mạnh Hạo càng tin tưởng độc của chính mình sẽ đem đến tác dụng càng lớn. Vị trí giữa chủ và khách, tuy không nói là sẽ điên đảo, nhưng nếu khách mà mạnh, thì chủ cũng chỉ có thể cúi đầu thôi.

Cho nên Mạnh Hạo an tâm ngắm hoa, nghiên cứu đồ đằng, minh ngộ tiên thổ.

Cùng lúc đó, ở bên trong nội thành Thánh Tuyết thành, trong điện chính của gia tộc Hàn Tuyết, tính cả lão thái bà kia thì có bốn người đang khoanh chân đả tọa trong đó, trước mặt là một chén đèn dầu, theo gió lạnh bên ngoài lay động, khiến cho đèn đuốc trong đại điện cũng lúc sáng lúc tối.

Bốn người bọn họ, là tứ đại trưởng lão của gia tộc Hàn Tuyết, đều có tu vi Nguyên Anh, trong ngày thường tọa trấn Thánh thành, kinh sợ bát phương.

- Ta vẫn không đồng ý với đề nghị của tam trưởng lão, việc liên quan đến Hàn Tuyết tằm quá quan trọng. Trong tộc hiện nay chỉ có hai ấu thể có thể bồi dưỡng được, sao có thể dễ dàng đem tặng cho người ta chứ!

Trong bốn người, một lão giả tóc bạc trắng, nơi mi tâm có một ấn ký hình nguyệt nha, giờ phút này ấn ký này chớp động, lão ngẩng đầu trầm giọng mở miệng.

Bốn người này, đối với chuyện tình của Mạnh Hạo, đã tham thảo thật lâu, vẫn không thể thống nhất.

- Ta đồng ý thuyết pháp của nhị trưởng lão, tu sĩ am hiểu dụng độc kia đầu tiên không rõ lai lịch, tiếp theo chỉ có tu vi Kết Đan, nhưng lại dám lớn tiếng không biết ngượng, yêu cầu Hàn Tuyết tằm!

- Người này đích thị là nhìn thấy Thánh thành bây giờ lung lay sắp đổ, cho nên đi lên muốn vơ vét một khoản tài sản. Người như vậy, theo ý tưởng của lão phu, trực tiếp đi giết chết cho rồi, còn có tác dụng răn đe!

Nói chuyện là một người nam tử trung niên trong bốn người, nam tử này vẻ mặt âm trầm, khi mở miệng thanh âm lộ ra hàn khí.

- Việc này chúng ta cũng bàn bạc đã lâu, người này bất kể là có mục đích gì, nhưng có thể đến vào lúc này, bản thân đã nói rõ vấn đề. Vả lại trận chiến mấy ngày trước, hắn đã thể hiện ra chiến lực khiến lão thân coi trọng.

- Viện thủ như vậy, nếu bị chúng ta cự tuyệt thì còn ai dám đến nữa? Tứ trưởng lão nói hắn lai lịch không rõ, tu sĩ Mặc Thổ đều là tán tu, làm thế nào mới có thể đi chứng minh lai lịch chứ?

- Việc này lão thân đã hứa hẹn với hắn, tuyệt sẽ không thay đổi. Độc của hắn, nếu thật không thể phát ra nổi tác dụng thì cũng thôi, một khi quyết định thắng bại, Hàn Tuyết tằm chính là của hắn!

Lão thái bà bình tĩnh mở miệng, thanh âm trầm thấp.

Trong đại điện lại trầm mặc, hồi lâu, vị đại trưởng lão duy nhất không có

mở miệng kia, một thân đầu bạc, dung nhan thương lão, vừa vặn thể hình cũng rất thấp bé, giống như lão giả chu nho, hai mắt đang nhắm bỗng nhiên mở ra.

Chớp mắt khi lão mở bừng đôi mắt, thì có tinh quang chợt hiện, khiến cho đại điện như bừng sáng, ngọn đèn cũng như bị áp chế mà muốn phụt tắt.

- Được rồi, ba người các ngươi tranh luận đã lâu ngày, tất cả chờ sau khi Chu tiên sinh phân biệt độc huyết, lại đưa ra quyết định!

Vị đại trưởng lão này vừa xuất ngôn thì cả ba người, bao gồm lão thái bà kia, đều cúi đầu không nói.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ước chừng sau khi trôi qua hai canh giờ, một trận tiếng bước chân từ bên ngoài đại điện truyền tới. Bốn người đều ngẩng đầu, liền thấy một lão giả mặc trường bào màu đen, mang theo vẻ mặt ngạo nghễ, cất bước đi tới. Theo sau lão là hai nữ tử còn trẻ, cẩn thận đi theo, trên mặt còn lộ ra vẻ cuồng nhiệt cùng tôn kính, giống như chỉ cần một câu của lão giả này, là các nàng có thể trả giá tất cả.

Theo lão giả đi vào đại điện, bốn người trong điện, trừ bỏ vị đại trưởng lão kia ra, thì ba người khác đều đứng dậy, trên mặt lộ ra mỉm cười.

- Chu tiên sinh.

Mấy người mỉm cười mở miệng.

- Chu mỗ tham kiến chư vị đạo hữu.

Lão giả họ Chu thản nhiên mở miệng, vẻ mặt vẫn ngạo nghễ như trước, dung nhan của lão cũng không phải là rất già cả, mặt tràn hồng quang, hơi thở ngạo nghễ cực kỳ rõ ràng. Hiển nhiên là do thân ở vị trí cao lâu ngày, cũng hoặc là được người nịnh hót mà dưỡng thành.

Giờ phút này nếu là Mạnh Hạo ở chỗ này, chắc chắn chấn động, bởi vì lão giả này hắn nhận thức, chính là Chủ Lô đan sư Chu Đức Khôn năm đó bị bắt vào Mặc Thổ của Đan Đông nhất mạch!

Chu lão nhi này năm đó có quan hệ khá hòa hoãn với Mạnh Hạo, hai người trên đường thậm chí còn có giao tình không nhạt, lão cũng mang theo Mạnh Hạo đi đến không ít gia tộc tu chân, thu rất nhiều cung phụng. Bộ dáng lúc đó, cùng bộ dạng hiện nay, đều là một khuôn mẫu.

Sau khi lão bị bắt đi, Mạnh Hạo còn âm thầm lo lắng, thậm chí lúc này đây đi vào Mặc Thổ, đã từng cho người đi tìm hiểu, nhưng lại không có tin tức gì. Hắn vẫn cảm thấy, đối phương chắc có lẽ là ở một địa phương nào đó của Mặc Thổ, chịu đựng cực khổ...

Nhưng Chu Đức Khôn vào giờ phút này, bộ dạng còn đắc ý hơn cả năm đó nữa, vẻ già cả nguyên bản năm đó, giờ phút này đã được hồng quang bao trùm, nhất là vẻ sùng kính cùng ngượng ngùng trong mắt hai nữ tử ở phía sau kia khi nhìn về phía lão, có thể thấy được, Chu lão nhi ở chỗ này, đích thị là cây già nở hoa, cứ nở lại nở ...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 541: Chu tiên sinh ngạo nghễ. (2)

- Chu tiên sinh, không biết độc huyết kia nghiên cứu như thế nào?

Trong bốn người, đại trưởng lão mặc dù vẫn khoanh chân đả tọa, nhưng lại tươi cười mở miệng, vẻ mặt rất là khách khí, cư xử như đồng bối với nhau, không có một chút khinh thường nào đối với Chu Đức Khôn, chỉ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

- Đan đạo của lão phu, thiên hạ hiện nay chỉ có hai người vượt qua được ta. Một người là sư tôn của lão phu, các ngươi cũng biết là ai, Đan Quỷ đại sư!

- Một cái khác, thì là sư đệ của ta Phương Mộc, trừ hai người bọn họ ra, lão phu dám nói là thiên hạ đệ nhất.

Chu Đức Khôn ngạo nghễ mở miệng, tay phải vung lên, ném ra một cái bình ngọc!

- Độc huyết trong này xác thực không tầm thường, cho dù là lão phu cũng phải dùng mấy ngày mới hoàn toàn nghiên cứu ra được. Nếu ở địa phương khác, người này coi như là kiêu tử rồi, nhưng ở trong mắt lão phu, người này cũng chỉ là một tên có thể so với đan sư thôi.

- Một hơi của lão phu cũng đủ để hủy độc đạo của hắn! Khiến cho kẻ này hiểu được, độc đạo, há có thể là dễ dàng như vậy, nếu nói là đỉnh cao của độc đạo trong thiên hạ ngày nay, lão phu chỉ bội phục một người, chính là sư đệ Phương Mộc của ta. Nhập Ma đan vừa ra, danh hiệu Đan Đỉnh đại sư, bất kỳ độc gì ở trước mặt hắn, hắn đều là Lão Tổ!

Chu Đức Khôn một bộ sư đệ chính mình lợi hại như thế nào, thì ngươi cũng có thể tưởng tượng bộ dạng ta cũng lợi hại như thế ấy, hất cằm lên, ngạo nghễ mở miệng.

Trước người lão, trừ đại trưởng lão ra, cả ba người còn lại ai nấy đều là vẻ mặt ngưng trọng, lại càng khách khí hơn. Về phần hai nữ tử trẻ tuổi phía sau Chu Đức Khôn thì giữa mi tâm lại càng tràn đầy sùng bái.

- Đan Đỉnh đại sư đan đạo hiển hách, lão phu cũng rất là say mê. Đáng tiếc chưa bao giờ đi qua Nam Vực, cũng vô duyên tiếp kiến.

Lão giả có ấn kí nguyệt nha trên mi tâm giờ phút này tươi cười mở miệng, vẻ mặt đều là chân thành. Hiển nhiên mặc dù lão có nghe nói qua về Mạnh Hạo, nhưng vẫn chưa biết đến sự việc có liên quan ở Vãng Sinh động.

- Chu tiên sinh thân là cao túc của Đan Quỷ đại sư, sư huynh của Đan Đỉnh đại sư, một thân đan đạo kinh thiên động địa, lão hủ bội phục, bội phục! Có đại sư ở đây, Thánh Tuyết thành ta nhất định không thể phá!

Tứ trưởng lão cũng là cười nói, trong lời nói rất là khách khí.

Chu Đức Khôn ha ha cười, đáy lòng có chút cảm khái, chính mình ban đầu khi ở Nam Vực cũng không phải là cuồng ngạo như vậy. Nhưng nơi này là Mặc Thổ chim không ỉa phân, muốn sinh tồn, muốn làm cho người tôn kính, bản thân tuyệt đối không thể khiêm tốn. Một điểm này, lão từng được giáo huấn sâu sắc, giờ phút này ngạo nghễ gật đầu, một bộ ngươi nói rất đúng.

Đáy lòng lão cũng đầy cảm khái, nghĩ đến sự tuyệt vọng của chính mình lúc trước khi bị bắt vào Mặc Thổ, nghĩ đến đời này vĩnh viễn không thể quay lại tông môn, nghĩ đến nơi đây không có người hầu hạ, không có sự cung phụng của những gia tộc tu chân kia. Lúc đó lão cảm thấy nhân sinh một màu xám xịt!!

Nhưng lại không nghĩ đến, khổ tận cam lai, chính mình sau nhiều thăng trầm thì cứ như biến thành bảo vật vậy, bị cướp đến đây, cũng chỉ là tùy ý luyện chế mấy viên đan dược, lập tức khiến cho mọi người thán phục. Từ đó về sau ăn ngon uống ngọt, muốn gì được nấy, lại còn được an bài cho hai tiểu nữ tử làm bạn, ngày tháng trôi qua cực kỳ dễ chịu, thế mà so với ở Đan Đông nhất mạch còn muốn thoải mái hơn.

Hồi tưởng cả đời này của chính mình, đáy lòng Chu Đức Khôn càng phát ra cảm thán, lão cảm giác mình sợ là cả đời này cũng không thể gặp lại được đồng tông năm đó nữa rồi, nhưng mà như vậy cũng tốt...

Nghĩ đến đây, lão vội ho một tiếng, tiếp tục giữ vững ngạo nghễ.

- Chỉ là tiểu độc mà thôi, không tính là cái gì, chờ lão phu luyện chế một ít, bảo đảm tu sĩ Tây Mạc này, một đám không thể không phục!

Chu Đức Khôn tiếp tục chém gió, làm ra vẻ ta đây.

- Nếu loại độc này Chu đại sư có thể giải cũng có thể điều chế, như vậy có thể mời vị tu sĩ kia ra khỏi bổn thành được rồi.

Đại trưởng lão trầm ngâm một chút, chậm rãi mở miệng.

Lão vừa dứt lời, nhị trưởng lão cùng tứ trưởng lão lập tức gật đầu, đang muốn đồng ý. Lão thái bà nhíu mày, thản nhiên nói.

- Ta không đồng ý, Chu tiên sinh thật sự là đại sư đan đạo, nhưng độc của vị tu sĩ kia, có thể khiến Chu tiên sinh phải nghiên cứu mấy ngày, cũng có thể thấy được hiệu quả của nó. Hơn nữa trọng yếu nhất là, lão thân tận mắt thấy qua độc của người này!

- Để phòng ngừa vạn nhất, nếu thật phải mời người này ra khỏi Thánh Tuyết thành, còn cần phải xác định độc của người này rốt cuộc có hiệu

quả như thế nào. Nếu Chu tiên sinh thân là đại sư đan đạo, không bằng cùng người này tỷ thí một hồi, cũng để ngài này tự mình vạch trần bộ mặt của người này, giúp cho đám chúng ta cũng rõ ràng sáng tỏ.

Lão thái bà vừa dứt lời, thì lại nhìn về phía đại trưởng lão.

Đại trưởng lão chần chờ một chút, nâng tay ngăn trở hành động của nhị trưởng lão cùng tứ trưởng lão đang muốn mở miệng, mà nhìn về phía Chu Đức Khôn.

- Chu đại sư, ý của ngài như thế nào?

Chu Đức Khôn cười ngạo nghễ.

- Cũng tốt, lão phu cũng muốn đi xem vị tiểu tử hậu bối này, chỉ đạo một chút, để hắn biết được đan đạo Nam Vực mênh mông, cũng cho hắn hiểu được địa vị cao nhất của đan sư đến từ Nam Vực.

Chu Đức Khôn vừa nói xong, đại trưởng lão mỉm cười gật đầu, vị Chu đại sư trước mắt này, đại trưởng lão rất là bội phục, cũng đã tự mình khảo nghiệm đan dược của đối phương. Đây tuyệt đối là đệ nhất nhân của toàn bộ Mặc Thổ.

Giờ phút này lão ha ha cười, đứng dậy ôm quyền, ba người trưởng lão bên cạnh lão cũng đều hơi hơi như thế. Bên trong không khí tường hòa này, lão thái bà thầm than một tiếng, thầm nghĩ việc mình có thể làm chỉ có đến đây mà thôi. Bản thân đã cực lực tranh thủ, cũng coi như báo đáp ân tình đối phương hai lần cứu Hàn Tuyết San.

Đương nhiên có tộc nhân tiến đến nơi của Mạnh Hạo thông tri, trận chỉ đạo đan đạo này, cuối cùng được định tại ba ngày sau.

Việc này như gió truyền khắp toàn bộ Thánh Tuyết thành, vô luận là tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết, hay là tu sĩ ngoại thành, sau khi nghe được

tin tức này, đều chấn động tinh thần. Bọn họ biết được danh hào của Chu Đức Khôn, mấy năm qua, ba chữ Chu đại sư này, ở trong toàn bộ Thánh Tuyết thành như mặt trời ban trưa.

Thậm chí cũng chính là bởi vì có Chu đại sư, mới khiến cho Thánh Tuyết thành hấp dẫn càng nhiều tán tu, bọn họ tập trung ở chỗ này, không tiếc bất cứ giá nào, với mong muốn đổi lấy đan dược.

Vô luận là trong lòng hay là ở mặt ngoài, đều đã đem Chu Đức Khôn, trở thành đan sư đệ nhất của Mặc Thổ, thậm chí còn có không ít tu sĩ, sau khi uống đan dược của Chu Đức Khôn thì lập tức chấn động, cho rằng cho dù là toàn bộ Nam Vực, Chu Đức Khôn cũng nhất định là đại sư cao nhất.

Kể từ đó, thanh danh của Chu Đức Khôn, ở trong Thánh Tuyết thành càng lúc càng lớn, chính là bởi vì Đông Lạc thành cách nơi này quá xa, cho nên Mạnh Hạo mới không có điều tra ra

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 542: Uy danh Đan Đỉnh.

Giờ phút này nghe nói Chu Đức Khôn muốn chỉ đạo đan đạo, toàn bộ tu sĩ trong thành trì đều oanh động, toàn bộ đều tính tự mình đi quan sát. Một mặt là trợ uy cho Chu đại sư, một mặt còn lại là khát vọng đi xem, rốt cuộc luyện đan là như thế nào.

Việc này vốn đã oanh động Thánh Tuyết thành, nhưng ngay sau đó, còn có một tin tức được truyền ra từ trong đại điện của Chu Đức Khôn rằng, ngày chỉ đạo luyện đan, Chu đại sư quyết định dựa chiến công, tuyển ra mười người, tự mình luyện đan cho mười người này. Tin tức này vừa ra, lập tức lại đã hình thành oanh động.

Trong thành trì thì sôi trào, còn Mạnh Hạo thì vẫn khoanh chân đả tọa trong viện, bên người từng đóa liên hoa đua nở, trong tay hắn cầm một tờ thiệp mời, biểu cảm cổ quái, tựa tiếu phi tiếu, khiến cho Hàn Tuyết San ở một bên, có chút nhìn không ra tâm tư của Mạnh Hạo.

- Này, ngươi đây là cái biểu cảm gì a?

Hàn Tuyết San áp chế nội tâm lo lắng, nàng cũng không biết làm sao vậy. Kể từ ngày đó, khi Mạnh Hạo ở trên đỉnh đầu man cự nhân mỉm cười với bản thân, nói ra những lời kia, hơn nữa chính mình chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đi tới, thì liền bất tri bất giác, sẽ vì đối phương mà lo lắng.

Nhất là nay nghe được việc của Chu đại sư, liền chạy tới nơi này trước tiên, nhanh chóng nói cho Mạnh Hạo.

- Không có gì, chỉ là cảm thấy Chu Đức Khôn này có chút thú vị.

Mạnh Hạo mỉm cười, thản nhiên mở miệng.

- Ngươi!

Hàn Tuyết San lo lắng dậm chân.

- Chu đại sư là đỉnh phong đan đạo, đệ nhất nhân của đan đạo Mặc Thổ, cho dù là ở Nam Vực, cũng đều là thanh danh hiển hách, là đệ tử thân truyền của Đan Quỷ đại sư! Hơn nữa còn là sư huynh của Đan Đỉnh đại sư, ngươi có biết Đan Quỷ đại sư không, nghe nói qua Đan Đỉnh đại sư chứ hả?

- Nhân vật thuộc dạng thiên kiêu như vậy, mà ngươi cư nhiên còn không thèm để ý? Ngươi chẳng qua là luyện được tí tẹo độc đan thôi, thế mà còn không thèm lo lắng gì nữa!

Hàn Tuyết San nhìn Mạnh Hạo, một bộ rất tức giận.

Nàng vốn là xinh đẹp, một bộ biểu cảm như vậy, thoạt nhìn cũng có một phen xinh đẹp, như cùng với hoa sen bốn phía tranh nhau phát sáng vậy. Mạnh Hạo lắc đầu cười, nhưng hai mắt lại có một tia sáng chợt lóe, nhỏ không thể thấy, đáy lòng âm thầm cân nhắc hàm nghĩa trong giọng nói của Hàn Tuyết San.

- Đan Quỷ đại sư tại hạ đương nhiên nghe nói qua, cũng rất là tôn kính. Nhưng ngươi nói Đan Đỉnh đại sư là?

Mạnh Hạo trên mặt lộ ra một chút nghi hoặc, hỏi.

- Ngươi thế nhưng không biết Đan Đỉnh đại sư?

Hàn Tuyết San mở to mắt, một bộ khó tin.

- Cũng khó trách, ngươi là tán tu, không có tiếp xúc với Nam Vực, càng không cách nào tiếp xúc với người đi qua Nam Vực, không biết Đan

Đỉnh đại sư cũng là chuyện có thể tha thứ.

Trong lời nói của Hàn Tuyết San hơi có chút đắc ý nho nhỏ.

- Nói cho ngươi biết nhé, Đan Đỉnh đại sư là đệ nhất thiên kiêu của Tử Vận Tông Nam Vực, kỳ danh Phương Mộc, là đệ tử truyền thừa của Đan Quỷ đại sư, đan đạo chấn động thiên hạ, ngày sau nhất định cũng là một đại nhân vật truyền khắp bát phương.

- Hắn am hiểu luyện chế độc đan, đối với đan đạo lại càng có giải thích độc đáo, Cửu Minh Mặc Thổ không ai không biết. Cuộc đời này của ta có một nguyện vọng, hy vọng một ngày kia, có thể đi Nam Vực bái phỏng Đan Đỉnh đại sư, có thể khẩn cầu hắn luyện chế cho ta một viên thuốc.

Khi Hàn Tuyết San nói thì ánh mắt lộ ra vẻ sùng bái.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng.

- Cũng không có khoa trương như vậy chứ.

Hắn theo bản năng mở miệng, nhưng lời nói vừa ra, ánh mắt Hàn Tuyết San liền có chút không tốt .

- Ngươi không tin? Không phục?

Hàn Tuyết San trừng mắt lên, từ sau khi Mạnh Hạo cứu nàng hai lần, nàng phát hiện mình ở trước mặt đối phương, không còn sự gò bó lúc trước nữa, nhiều thêm một phần tùy ý.

- Ngươi có thể không tin người khác, có thể không phục kẻ bên cạnh, nhưng ngươi không thể không tôn trọng Đan Đỉnh đại sư. Đan Đỉnh đại sư Phương Mộc, mười bảy tuổi bái nhập Tử Vận Tông, trở thành dược đồng, vừa mới vào tông môn đã dẫn đến một màn kinh thiên, vận chuyển

công pháp của Đan Đông nhất mạch - Tử Vận Tông, hiển lộ tư chất trước nay chưa có, khiến cho mọi người đều khiếp sợ.

- Thậm chí một vị trưởng lão của Đan Đông nhất mạch còn tự mình ban cho hắn tư cách tham gia thí luyện thăng chức đan sư, trở thành người đầu tiên nhập môn không đến một năm, liền tham dự thí luyện. Trong đó thí luyện thảo mộc, trở thành đệ nhất nhân trước nay chưa từng có, từ xưa đến nay, hiếm thấy cực kì!

- Rồi sau đó, lấy ưu thế áp đảo, trực tiếp thăng chức đan sư, tự nghĩ ra Nhập Ma Đan, làm cho Nam Vực oanh động kinh thiên, lại còn cùng Sơn Cửu đại sư cá cược, luyện chế ra Vạn Cương Đan, sau này được gọi là vạn pháp không thể toái diệt, trở thành Chủ Lô!

- Tiếp sau đó lại đấu đan với Thanh La Tông, kỳ đạo kinh thiên. Ngay sau đó tại miệng giếng thượng cổ minh ngộ, chém giết thanh diện Kết Đan, kinh sợ Đạo tử Mặc Thổ cung, danh chấn thiên hạ. Tiếp đến là thí luyện Tử Lô ở Tử Vận Tông, lấy thành tích đệ nhất nhân trước đó chưa từng có, lực áp thiên kiêu, trở thành Tử Lô, trở thành đệ tử truyền thừa của Đan Đông nhất mạch!

- Mà những điều này cũng chỉ trong mấy năm mà thôi, nhân vật như vậy, ngươi không phục? Ngươi không tin phục?

Hàn Tuyết San giống như giận thật à, lời nói rất nhanh, xuất khẩu không ngừng, Mạnh Hạo nghe thấy mà cũng sửng sốt một chút, trên mặt ửng đỏ, có chút ý tứ ngại chết đi được.

Dù sao thì được người ta khích lệ, khen ngợi ngay trước mặt như vậy, hắn vẫn chưa quen cho lắm. Chỉ là đối với việc Hàn Tuyết San biết rõ chuyện của mình như thế, Mạnh Hạo cảm thấy có chút khó tin.

- Chẳng lẽ là nàng này cố ý tìm hiểu qua chuyện của ta?

Mạnh Hạo lại ho khan một tiếng, đáy lòng có chút đắc ý, mắt nhìn cái loại biểu cảm nếu ai không tôn trọng Đan Đỉnh đại sư, nàng sẽ liều mạng này của Hàn Tuyết San, Mạnh Hạo tựa tiếu phi tiếu.

- Nếu vị Đan Đỉnh đại sư này biết ở Mặc Thổ, cũng có giai nhân sùng kính như thế, thì nói không chừng sẽ vui muốn chết luôn ấy chứ.

Mạnh Hạo ha ha cười, trêu ghẹo nói.

- Hừ, ngươi không cần trào phúng, bản cô nương chính là thích Đan Đỉnh đại sư, thế thì sao chứ? Ta liền thích hắn, hắn chính là tình lữ trong mộng của ta đấy!

Hàn Tuyết San khẽ hừ một tiếng.

Mạnh Hạo cười cười, đáy lòng giờ phút này cũng đã hiểu được, chuyện tình có liên quan đến Vãng Sinh động cũng không biết là vì nguyên nhân gì, người Mặc Thổ cũng không biết. Có lẽ là tin tức bế tắc, cũng có lẽ là... chuyện chính mình chạy khỏi Vãng Sinh động, rời khỏi Tử Vận Tông chạy nạn bị người áp chế!

Gặp bộ dạng biểu cảm này của Mạnh Hạo, Hàn Tuyết San đang muốn mở miệng, nhưng giống như nghĩ tới điều gì, ánh mắt hóa thành thương hại.

- Nét tươi cười của hắn, nhìn như như thường, nhưng trên thực tế hiển nhiên là tính che dấu nội tâm hâm mộ đối với Đan Đỉnh đại sư, mới cố ý ra vẻ như thế đây mà.

Hàn Tuyết San thầm nghĩ trong lòng, nghĩ đến người trước mắt này cũng coi như cứu mình hai lần, vả lại cũng không có làm cho người ta chán ghét. Hơn nữa mấy ngày này, trong đầu nàng luôn xuất hiện một màn trên chiến trường ngày đó.

Hàn Tuyết San đáy lòng mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 543: Chu Đức Khôn cùng Mạnh Hạo.

- Ngươi cũng không cần quá mức mất mát, người ưu tú như Đan Đỉnh đại sư đương thời hiếm thấy. Aizz, ngươi ngàn vạn lần đừng nổi giận a, ta tin tưởng, tương lai của ngươi cũng không tầm thường.

Hàn Tuyết San nghĩ đến lời nói cùng sắc mặt của Mạnh Hạo trước đây, càng cảm thấy đối phương có chút không qua được tự tôn của chính mình, nên mới có phản ứng như vừa rồi, liền vội vàng an ủi.

Mạnh Hạo dở khóc dở cười, hắn tự nhiên không thể nói cho đối phương biết, người trước mắt ngươi, chính là Đan Đỉnh đại sư được ngươi sùng bái, khát vọng có thể trở thành tình lữ, đệ tử truyền thừa chân chính của Đan Quỷ đại sư, Bất Diệt hỏa trong cơ thể có bí quyết Đan Đạo Tái Sinh, danh chấn Nam Vực.

- Làm sao bây giờ a, nếu ngươi thua Chu đại sư thì sẽ không còn biện pháp nào để đạt được Hàn Tuyết tằm nữa rồi. Việc này tổ nãi nãi cũng không thể quyết định cuối cùng!

Hàn Tuyết San vội vàng nói sang chuyện khác, tự nhiên liền nghĩ đến vấn đề này, nhíu lại đôi mi thanh tú mở miệng.

- Hơn nữa trong gia tộc chỉ còn có hai ấu thể có thể tế luyện ra, vả lại còn cần một năm, nếu không bản thân ta cũng có thể giúp ngươi lấy ra, nhưng ta không biết tế luyện...

Hàn Tuyết San đưa mắt nhìn Mạnh Hạo, đang muốn tiếp tục mở miệng, nhưng liếc mắt liền thấy Mạnh Hạo kia biểu cảm giống như dở khóc dở cười, không cho là đúng.

Biểu cảm này rơi vào trong mắt nàng, càng khiến nàng cảm thấy giận dữ, bộ dạng hắn giống như không có tim không có phổi, vì thế tức tối dậm chân.

- Mặc kệ ngươi, chính ngươi còn không sốt ruột, ta việc quái gì phải sốt ruột thay ngươi chứ.

Bộ dạng này làm cho Mạnh Hạo cảm thấy có chút mới lạ, vô luận là Hứa Thanh hay là Sở Ngọc Yên, đều chưa từng ở trước mặt Mạnh Hạo có hành động như vậy, khiến cho Mạnh Hạo không khỏi nhìn Hàn Tuyết San thêm vài lần.

- Nhìn cái gì?

Hàn Tuyết San trừng mắt liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, trái tim cũng không khỏi gia tốc nhảy lên vài cái, theo bản năng nghiêm mặt, một bộ rất hung ác.

- Nhìn ngươi rất xinh đẹp chứ sao.

Mạnh Hạo cười nói. Chớp chớp mắt.

- Ngươi...

Mặt Hàn Tuyết San nháy mắt liền đỏ, có chút thất kinh, lại còn lui ra phía sau vài bước, nín nửa ngày, rốt cục nói ra một câu.

- Ngươi đùa giỡn ta!

Hàn Tuyết San nghiêm túc nói.

Mạnh Hạo gãi gãi đầu, ý cười trên mặt càng đậm, hắn đột nhiên cảm giác được đi khiêu khích một tiểu nha đầu như vậy, là một chuyện tình rất vui

vẻ, vì thế vội ho khan một tiếng, đang muốn nói chuyện. Bỗng nhiên, thanh âm nghiêm túc của Hàn Tuyết San lại truyền đến.

- Tổ nãi nãi đã từng nói qua, trong gia tộc có tộc quy, nếu có ai dám đùa giỡn nữ tử của gia tộc Hàn Tuyết ta, sẽ bị làm tượng băng. Nếu không làm thành tượng băng, ngươi sẽ nợ ta một cái hứa hẹn!

Mạnh Hạo sửng sốt, loại quy định không giảng đạo lý này, hắn vẫn là lần đầu nghe nói đến.

- Ngươi nhớ cho kỹ, ngươi nợ ta một cái hứa hẹn!

Trong mắt Hàn Tuyết San hiện lên một tia giảo hoạt, đắc ý nói, nói xong liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái rồi che miệng cười, thân hình thoáng động, xoay người rời đi, hai chân tròn lẳn, bờ mông no đủ vun cao, còn có vòng eo thon thả, ở một khắc này, cùng thanh xuân của nàng phát ra mị lực kinh tâm động phách. Người thì đã đi xa, mị lực này vẫn còn như trước.

Mạnh Hạo nhìn đối phương đi xa, yên lặng cười. Ánh mắt rơi ở trên thiệp mời trong tay, nhìn ba chữ Chu đại sư rồng bay phượng múa ở bên trên, tươi cười càng thêm sáng lạn.

- Cũng tốt, ba ngày sau, liền đi xem vị Chu đại sư này, ở Mặc Thổ mấy năm này, đan đạo có tinh tiến hay không.

Mạnh Hạo mỉm cười, thu hồi thiệp mời, hai mắt nhắm nghiền, khoanh chân ở bên trong hoa sen, cảm ngộ hình dạng hoa sen, minh ngộ liên hoa chi ý.

Tiếng ngáy quanh quẩn, đó là thanh âm của man cự nhân đang ngủ say, còn có Cổ Lạp đáng thương, cho dù là man cự nhân đã ngủ, gã cũng phải ở bên cạnh không ngừng mà giết súc vật, chuẩn bị cái ăn cho man cự nhân sau khi tỉnh dậy.

Cái loại cảm giác bi ai này, luôn thường trực trên mặt gã, khiến gã vô cùng hoài niệm cuộc sống ở Tây Mạc. Cùng lúc đó trong nội tâm của gã, mới vừa nghe thấy lời nói của Hàn Tuyết San cùng Mạnh Hạo xong, gã bỗng nhiên đối với vị Đan Đỉnh đại sư cường đại, thần bí kia cũng có chờ mong thật sâu.

- Cho dù là bị người nô dịch, cũng phải là nô dịch trong tay của vị đan đạo thiên kiêu của Nam Vực kia mới không tính là mai một Cổ Lạp ưu tú ta, đáng tiếc, đáng tiếc...

Đáy lòng Cổ Lạp lại càng thêm bi ai.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ba ngày qua đi rất nhanh. Trong ba ngày này, Hàn Tuyết San đến đây hai lần, mỗi lần nhìn thấy Mạnh Hạo, đều là một bộ biểu cảm không thèm để ý thì sẽ tức giận, lần cuối cùng tiến đến, thì là ba ngày đã qua, ngày tỷ thí đã đến. Mặt nàng trực tiếp đen lên, sau khi đưa tới một miếng ngọc giản thì xoay người rời đi .

Trên ngọc giản có mấy cái đan phương, đều rất đơn giản, trên đan phương này, Mạnh Hạo nhìn ra dấu vết thuộc về đan đạo của Chu Đức Khôn. Hiển nhiên đây là do Hàn Tuyết San không biết dùng phương pháp gì mà lấy được, muốn cho Mạnh Hạo học tập, như vậy thì khi tỷ thí có lẽ sẽ không thua quá thảm.

- Ngược lại lại là một tiểu nha đầu nhiệt tâm.

Mạnh Hạo cười cười, nghiêm túc nhìn ngọc giản một chút rồi phất tay, ngọc giản thành bụi, khi đứng dậy thì nhoáng lên một cái, đã ở trên đỉnh đầu của man cự nhân.

- Đi thôi, nói không chừng, lần này thực sự là phải chỉ điểm Chu Đức Khôn một chút rồi, tạo nghệ đan đạo của lão không ngờ lại thụt lùi nhiều như vậy.

Mạnh Hạo lắc đầu, man cự nhân mạnh mẽ mở ra đôi mắt to, mang theo mấy phần bất mãn, nhưng vẫn là đứng lên, thân hình cao hơn ba mươi trượng, giống như một tòa núi nhỏ, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, tay phải chộp mạnh lên trên mặt đất, nhấc lên một miếng thịt lớn nhét vào trong miệng.

- Thịt... Thịt...

Mơ hồ gầm nhẹ, man cự nhân nện bước đi nhanh, trực tiếp chạy ra khỏi sân.

Bên ngoài sân, khu vực Thánh Tuyết thành có từng trận tiếng chuông quanh quẩn, phàm là tu sĩ nghe được tiếng chuông, đều lập tức nghĩ tới truyền lưu có liên quan đến việc Chu Đức Khôn đại sư luyện đan mấy ngày nay, thì nhất thời cũng đều phấn chấn.

Phải biết rằng Thánh Tuyết thành lúc này, vì chống cự lại đột kích của Mặc Thổ cung đã lấy ra lượng lớn pháp bảo cùng những thứ cần cho tu hành.

Những vật phẩm này, căn cứ vào chiến công bất đồng, có thể đạt được từ gia tộc Hàn Tuyết, cũng chỉ có gia tộc Hàn Tuyết, một đại tộc từng đứng đầu Cửu Minh, mới có thể có được nội tình như thế.

Lần này mấy ngày trước Chu Đức Khôn có nói, sẽ luyện đan cho mười chiến sĩ có công trạng lớn nhất đã sớm dẫn tới oanh động cực lớn. Lúc này cùng với tiếng chuông quanh quẩn, thì không ít tu sĩ chạy tới quảng trường Thánh Tuyết ở phía đông thành trì.

Man cự nhân dưới thân Mạnh Hạo xuất hiện, đạp trên mặt đất, vang lên tiếng trầm đục, ở trong thành trì này phá lệ nổi bật, cho dù là khoảng cách rất xa cũng cũng có thể mơ hồ nhìn thấy thân hình làm cho lòng người kinh hãi của man cự nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 544: Chu Đức Khôn cùng Mạnh Hạo. (2)

Tiếng động trầm đục khuếch trương tản ra, man cự nhân nện bước đi nhanh, cấp tốc chạy về phía trước. Căn bản là không cần phi hành, trực tiếp nhảy một cái thì cũng đã gần trăm trượng.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở đỉnh đầu man cự nhân, bên tai có gió gào thét mà qua. Trong gió lạnh này, ẩn ẩn còn có bông tuyết bay xuống, hắn không nhìn tới đám người chung quanh, chỉ là hướng man cự nhân truyền âm, liền nhắm hai mắt lại.

Cũng chính là thời gian hơn mười cái hô hấp, khi Mạnh Hạo mở mắt ra thì đúng lúc man cự nhân vừa nhảy một cái, nhưng lại trực tiếp lướt qua một con sông đã kết băng trong thành, trực tiếp xuất hiện ở ngoài quảng trường Thánh Tuyết.

Lúc này trên quảng trường đã tụ tập mấy trăm cư sĩ đến sớm, những người này tấp nập vây xung quanh, khi nhìn thấy man cự nhân thì đều tản ra nhường đường. Cho dù là ai thì khi nhìn thấy một man cự nhân cao hơn ba mươi trượng, đang chạy nhảy như núi đổ ấy, thì đều theo bản năng mà lựa chọn né tránh.

Tại trung tâm quảng trường lúc này không một bóng người, với thân phận của Chu Đức Khôn ở Thánh Tuyết thành hiện nay, thì tự nhiên sẽ không đời nào mà đến đợi từ trước được rồi.

Ngay khi man cự nhân chạy đến quảng trường thì Mạnh Hảo mở bừng mắt ra, thân hình nhoáng lên, trực tiếp bay về phía trước, không thèm để ý đến ánh mắt của tu sĩ bốn phía đang tập trung về phía mình, vẻ mặt lạnh nhạt, chậm rãi bước tới, đứng giữa quảng trường.

Lúc này đã sắp đến trưa, nhưng hàn phong vẫn gào thét xung quanh, từng bông tuyết rơi xuống, có không ít đọng lại trên người, trên tóc Mạnh Hạo, hắn vẫn không sốt ruột, yên tĩnh đứng trong quảng trường, chờ đợi người tới.

- Hắn chính là người có ước định cùng gia tộc Hàn Tuyết, lấy luyện chế độc đan đổi lấy Hàn Tuyết tằm.

- Người này nếu là ở thành trì khác, có lẽ thực sự là đến lúc hiển lộ tài năng, nhưng không khéo là, ở Thánh Tuyết thành chúng ta có Chu Đức Khôn đại sư.

- Trên chiến trường hôm đó, nếu không phải là do Chu Đức Khôn đại sư có một lô đan dược đã đến thời khắc mấu chốt, không thể phân thân thì cũng chẳng đến lượt độc của người này hiển lộ uy lực.

Mọi người xung quanh không ngừng bàn tán, không lâu sau đó, bốn vị đạo trưởng hóa thành cầu vồng mà đến, xuất hiện trên quảng trường. Sau bốn người này là mấy chục tộc nhân của Hàn Tuyết gia, cũng lần lượt tiến đến.

Hàn Tuyết San cũng ở trong số đó, khi ánh mắt đảo qua Mạnh Hạo thì thoáng lộ vẻ thân thiết.

Về phần bốn người kia, chính là tứ đại trưởng lão hiện nay của gia tộc Hàn Tuyết. Đại trưởng lão thân như chu nho, nhưng một thân tu vi dù không cố ý tản ra, cũng làm cho tu sĩ bốn phía đều cảm giác tu vi vận chuyển bị bế tắc, vẻ mặt đều lộ ra sự cung kính đối với cường giả.

Nhị trưởng lão, tứ trưởng lão, còn có vị lão thái bà kia đều là thân phận tu sĩ Nguyên Anh, khiến cho bọn họ mới vừa xuất hiện, bốn phía lập tức an tĩnh lại.

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, khoảng năm hơi thở, sau khi tứ đại trưởng lão của gia tộc Hàn Tuyết xuất hiện, thì thân ảnh của Chu Đức Khôn dưới sự bao vây của mấy nữ tử trẻ măng cũng xuất hiện ngạo nghễ trên đường, dần dần đi tới.

Khi tất cả tu sĩ nhìn thấy lão, đều đồng loạt cung kính, lộ ra mỉm cười, ôm quyền bái kiến.

- Bái kiến Chu đại sư!

- Đa tạ đan dịch của Chu đại sư lần trước, tu vi của tại hạ có chút đột phá, Chu đại sư có điều cần, tại hạ nhất định báo đáp!

- Ha ha, mấy ngày không gặp, phong thái Chu đại sư lại càng hơn trước.

Các loại thanh âm cứ thế liên tiếp truyền ra, Chu Đức Khôn chốc chốc lại mỉm cười, giữ vững ngạo nghễ, sau khi đi lên quảng trường thì chào hỏi với tứ đại trưởng lão của gia tộc Hàn Tuyết, sau đó mới mang theo ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Tên gì?

Chu Đức Khôn làm ra một bộ tiền bối đan đạo, thản nhiên mở miệng.

- Phương Mộc.

Mạnh Hạo vội ho khan một tiếng, nhìn bộ dạng này của Chu Đức Khôn, đáy lòng có chút cảm khái, thầm nghĩ, chính mình lúc trước còn lo lắng cho đối phương, hiện tại vừa thấy, Chu lão nhi này sống thoải mái không biết bao nhiêu mà nói.

Chu Đức Khôn nghe được cái tên Phương Mộc này, nhất thời sửng sốt.

Không chỉ có lão sửng sốt, ánh mắt Hàn Tuyết San cũng là trợn trừng

lên, giống như rất tức giận, liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái.

Tu sĩ xung quanh đây ở trong một khắc này, cũng theo bản năng trầm mặc, nhưng sau đó lại có tiếng cười truyền ra.

- Phương Mộc? Chẳng lẽ là vị Đan Đỉnh đại sư thanh danh hiển hách Nam Vực kia sao.

- Có ý tứ, đây là một loại nhục nhã đối với Chu đại sư a.

- Có thể có gan mở miệng như thế, xem ra người này có lẽ thật sự có chút bản lĩnh. Đáng tiếc, gặp Chu đại sư, vẫn là bị ép xuống một cái đầu.

Khi tiếng cười nói truyền ra từ bốn phía thì Chu Đức Khôn nhíu mày, liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, hừ lạnh một tiếng.

- Tiểu bối vô tri, cái tên Phương Mộc này há lại có thể để ngươi tùy tiện nói ra. Đó là sư đệ của lão phu, là Đan Đỉnh đại sư!

Chu Đức Khôn vung tay áo, vẻ mặt ngạo nghễ, giống như cảm giác mình thân là sư huynh của Đan Đỉnh đại sư, cực có thân phận.

- Vốn chỉ tính toán chỉ đạo một hai cho ngươi trên phương diện đan đạo, nhưng tiếu bối ngươi lại to gan như thế thì để lão phu nói cho ngươi biết, đan đạo to lớn, không phải là công phu trên miệng.

Lời nói vừa dứt thì tay phải Chu Đức Khôn nâng lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái bình nhỏ.

- Đây là độc huyết do độc của ngươi hóa thành ngày đó, lão phu đã giải khai nó. Loại độc này nhìn như bá đạo, nhưng trên thực tế nguyên lý cực kỳ đơn giản.

Chu Đức Khôn ngạo nghễ mở miệng, đem bình thuốc này quăng ra, ném

đến trước người Mạnh Hạo.

- Đây là giáo huấn đầu tiên của lão phu đối với ngươi, chính là độc dịch trong bình này, ngươi .....

Còn chưa đợi cho Chu Đức Khôn nói xong, thì lão đã trợn trừng hai mắt.

Lúc này tu sĩ xung quanh cũng đều là một mảnh tĩnh lặng, mọi ánh mắt đều tập trung trên người Mạnh Hạo, đến cả tứ đại trưởng lão kia cũng đều nhìn sang.

Bởi vì nháy mắt khi Mạnh Hạo tiếp được chai thuốc kia, bình thuốc này trực tiếp vỡ vụn. Chất lỏng màu đen cùng sương mù mang theo mùi tanh hôi phiêu phù trong lòng bàn tay Mạnh Hạo.

Cũng chính lúc này, trong lòng bàn tay Mạnh Hạo dường như có một ngọn lửa vô hình thiêu đốt, khiến cho hắc vụ kia co rút lại rồi tiêu tán, khiến cho hắc dịch kia không ngừng quay cuồng. Cũng chỉ là thời gian mấy hơi thở, nhưng dưới sự tận mắt chứng kiến của mọi người ở bốn phía, hắc dịch kia hóa thành một đan dược!

Một đan dược màu đen, cũng lúc này, khí tức màu đỏ nhè nhẹ tràn ra, màu sắc của đan dược đã trở thành màu tím, không còn mùi tanh hôi nữa, mà lại có mùi thơm ngát thản nhiên khuếch trương ra, khiến cho người ngửi thấy tinh thần rung lên.

- Ngưng dịch thành đan!

Trong lòng Chu Đức Khôn lộp bộp một tiếng.

- Nhất định là có kĩ xảo, việc này tuyệt không khả năng, người này mới bao nhiêu tuổi chứ. Loại thủ đoạn ngưng dịch thành đan này, chỉ có Tử Lô mới có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 545: Bảo đan của Chu Đức Khôn.

Chu Đức Khôn đầu tiên là cả kinh. Nhưng rất nhanh đáy lòng lại bắt đầu phủ định.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, có chút ngại ngùng. Hắn tự nhiên sẽ không làm Chu Đức Khôn khó xử, có thể ở chỗ này gặp được Chu Đức Khôn, đáy lòng Mạnh Hạo đã sớm bị vui sướng chiếm cứ. Loại phương pháp ngưng dịch thành đan này, sau khi hắn trở thành Tử Lô thì mới biết được, cũng không có trở thành hành động kinh người cỡ nào, giờ phút này chỉ là chào hỏi giữa đan sư với nhau mà thôi. Nhưng mà với nguy hiểm tiềm tàng đến từ Quý gia, Mạnh Hạo dưới tình huống không hoàn toàn nắm rõ, sẽ không nhận Chu Đức Khôn.

- Thân là đan sư, loại thủ đoạn nho nhỏ này của ngươi, lão phu thấy thật trơ trẽn. Độc dịch này khi lão phu nghiên cứu đã sáp nhập vào không ít dược thảo, không nghĩ tới lại bị ngươi mưu lợi, mượn nó mà luyện hóa thành đan. Không nói trước đan đạo của ngươi như thế nào, loại thủ đoạn này là không được.

Chu Đức Khôn một bộ dáng vẻ đại sư, trong nghiêm túc mang theo răn dạy mở miệng. Lời nói vừa ra, trong lòng người bốn phía đều có chút ngộ ra, đến cả tứ đại trưởng lão cũng như có suy nghĩ gì, khiếp sợ dưới đáy lòng cũng vơi đi rất nhiều. Dù sao trong ý thức chủ quan của bọn họ, vẫn tin tưởng Chu Đức Khôn hơn.

Nói thì nói thế nhưng đáy lòng Chu Đức Khôn lại là cực kỳ ngưng trọng, nhưng nghĩ đến đây là Mặc Thổ, chính mình lại là Chủ Lô của Đan Đông nhất mạch, thì lão nhanh chóng lấy lại tự tin, càng thêm nhận định chắc chắn đối phương dùng tiểu xảo.

- Đến, trước mặt lão phu, ngươi luyện chế ra một viên đan dược, xuất ra toàn bộ bản lĩnh của ngươi để lão phu xxem thử.

Chu Đức Khôn hất cằm lên, ngạo nghễ mở miệng, nhưng đáy lòng đã hạ quyết tâm, muốn mượn cơ hội này xem thử, đối phương rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.

Mạnh Hạo mỉm cười, liếc mắt nhìn Chu Đức Khôn một cái, lắc đầu, vỗ về phía túi trữ vật, lấy ra một cái lò luyện đan tầm thường, lại lấy ra một chút dược thảo ném vào trong lò đan, chỉ dùng thời gian nửa khắc đồng hồ, liền luyện ra một lò đan dược. Mùi thuốc không đậm, đan dược thành màu xanh, nhưng đan dược Mạnh Hạo tự mình luyện chế, cho dù là đan dược tầm thường, cũng đủ để oanh động bát phương.

Chính là ngay sau khi đan dược này của hắn xuất hiện, thì người xung quanh lại không hề có biểu cảm gì, ngược lại còn có tiếng cười trào phúng vang lên, đến cả tứ đại trưởng lão cũng đều nhíu mày, lão thái bà nọ thì thở dài, lắc đầu không nói.

Còn có Hàn Tuyết San cũng là nhăn đôi mi thanh tú lại, từ ánh mắt nhìn Mạnh Hạo có thể thấy được, giống như sợ Mạnh Hạo mất mát, lúc này mới lộ ra ý cổ vũ.

Mạnh Hạo sửng sốt, hắn cảm thấy có cái gì đó không đúng. Đan dược màu xanh trước mắt này nhìn như đơn giản, nhưng từ trong tay hắn luyện ra, mùi thuốc đọng lại mà không tán, dược thảo giữ được tám phần dược hiệu, là một viên đan cảnh giới Trúc Cơ.

- Đây là đan dược ngươi luyện? Thôi, lão phu cũng không quá làm khó dễ ngươi, để ngươi tâm phục khẩu phục, để ngươi biết, cái gì mới là đan dược!

Đáy lòng Chu Đức Khôn nhẹ nhàng thở ra. Đan đạo của Mạnh Hạo trong

vô hình đã sớm vượt qua Chu Đức Khôn nhiều lắm, luyện chế đan dược đã làm đến hoàn toàn nội liễm, trừ phi cầm trong tay, còn không thì với cảnh giới của Chu Đức Khôn lúc này, không thể nhìn ra được. Giờ phút này Chu Đức Khôn vẻ mặt lạnh nhạt, vẫn một bộ dạng cao nhân như trước, nói xong thì tay phải nâng lên vỗ túi trữ vật, lập tức lấy ra một cái lò luyện đan.

Lò luyện đan này là dùng ngọc thạch đúc thành, vừa xuất hiện thì lập tức tản ra linh khí nồng đậm, Mạnh Hạo nhìn thấy cũng phải sửng sốt. Với hiểu biết của hắn đối với lò luyện đan thì có thể nhìn ra, đây là lò luyện đan bát phẩm.

Nhất là trên lò luyện đan còn điêu khắc mấy con thụy thú, đây không phải là hoa văn tầm thường, mà tương tự đồ đằng, có tồn tại hiệu quả đặc thù.

Cảm giác được ánh mắt của Mạnh Hạo, Chu Đức Khôn âm thầm đắc ý. Lò luyện đan này là gia tộc Hàn Tuyết tặng cho lão, khi vừa mới đạt được, thì lão từng hưng phấn thật lâu. Đan đạo của lão tuy nói thường thường, nhưng lại thắng ở ổn định, lại có thêm lò luyện đan này, có thể luyện ra được đan dược có trình độ nhất định, trong mười lần luyện thì thành chín lần.

Lò luyện đan vừa ra, tay phải Chu Đức Khôn xuất hiện một khối tảng đá màu đỏ, sau khi nâng lò luyện đan lên, lập tức có hỏa diễm từ trên tảng đá kia khuếch trương tản ra. Ngay sau đó tay trái lão không ngừng lấy dược thảo ra, thôi hóa thành số năm bất đồng theo nhu cầu, ném từng thứ vào trong lò đan, mạnh mẽ ấn ở phía trên.

Lò luyện đan lập tức chớp lóe quang mang, thân ảnh của Chu Đức Khôn ở bên trong tia sáng này, lập tức giống như có tiên quang, hiển lộ ra vẻ cực kỳ cao lớn, như thể thần thánh, làm cho người thấy, nhịn không được từ đáy lòng xuất hiện cảm giác tin phục.

Lão lúc này cho dù có dùng từ tiên phong đạo cốt để hình dùng thì cũng thích hợp.

- Không hổ là Chu đại sư, vừa thấy đã biết là đại sư đan đạo!

- Đây là ta lần thứ hai nhìn thấy Chu đại sư luyện đan, mỗi lần đều tâm thần chấn động, tất cả đều là bội phục.

Tu sĩ xung quanh thấp giọng bàn tán, ý tôn kính trong mắt vô cùng rõ ràng, ngay cả tứ đại trưởng lão kia, giờ phút này cũng đều là mang theo mỉm cười, gật đầu lộ ra vẻ tôn kính đối với Chu Đức Khôn.

Vẻ mặt Mạnh Hạo có chút cổ quái, người ngoài nhìn không ra, nhưng hắn vừa liếc qua đã thấy, Chu Đức Khôn luyện chế đan dược không tệ, nhưng lại càng không tệ là lão lúc này đang vận chuyển một loại công pháp. Công pháp này giống như có thể khiến cho bản thân tản ra hào quang vạn trượng, khiến người tin phục.

- Khó trách lão ở chỗ này phong sinh thủy khởi, công pháp này đích thị là tạo ra tác dụng thật lớn. Nhưng năm đó thì lão không biết mới đúng, chẳng lẽ là sau khi đi vào Mặc Thổ thì đạt được?

Mạnh Hạo nghĩ.

Một lát sau, có tiếng nổ vang từ trong đan lô truyền ra, hai mắt Chu Đức Khôn lóe tinh quang, tay trái vỗ lên đan lô, quang mang chói mắt lập tức tràn ra. Một viên đan dược màu trắng, từ từ bay lên từ trong đan lô.

Ngay khi đan dược này xuất hiện, đan hương nồng đậm lập tức mạnh mẽ tràn ra, thế mà lại trực tiếp tản ra trong phạm vi hơn mười trượng, khiến cho người xung quanh ngửi thấy đều nuốt nước miếng. Ai nấy đều phấn chấn tinh thần, tu vi trong cơ thể cũng động đậy.

- Đây mới là đan dược, không đợi nuốt vào, đã có thể làm cho tu vi của

người ta hoạt động, viên thuốc này không tầm thường!

- Xác thực không tầm thường, thậm chí so với đan dược lần trước Chu đại sư luyện ra còn cường đại hơn. Ha ha, đan đạo của Chu đại sư, xem ra lại có tinh tiến a.

Bốn phía không ngừng có thanh âm truyền ra, tứ đại trưởng lão kia, trừ bỏ lão thái bà ra, ba người khác đều mỉm cười gật đầu.

Mạnh Hạo mở to mắt, ngơ ngác nhìn Chu Đức Khôn giờ phút này đang đắc ý, sau một lúc lâu thì cười gượng. Hắn rốt cuộc hiểu rõ lúc nãy vì sao người xung quanh trào phúng mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 546: Bảo đan của Chu Đức Khôn. (2)

Đan dược này của Chu Đức Khôn nguyên bản cũng không tệ lắm, dù sao cũng là Chủ Lô luyện ra.

Nhưng cuối cùng Chu Đức Khôn cố tình vỗ một cái, hiển nhiên là cố ý, lập tức khiến cho dược hiệu ngưng kết trong đan khuếch tán ra, làm cho viên đan dược này sau khi xuất hiện, vốn đã là loại kém cỏi, lúc này dược hiệu cũng chỉ còn non nửa, còn già nửa còn lại thì đã khuếch tán ra bốn phía.

Đan hương nồng đậm khiến cho tâm thần người ngửi được phấn chấn, có cảm giác tu vi hoạt động, hiển nhiên sẽ khiến cho những tu sĩ Mặc Thổ vốn chẳng hiểu gì về đan đạo, lập tức phán đoán đan này là hảo đan chân chính.

Mạnh Hạo ngộ ra, trước mặt kẻ không hiểu gì về đan đạo thì phải biết biến báo. Lại thêm việc đan đạo của hắn trong lúc bất tri bất giác hiển nhiên là đã có tinh tiến, đã không còn khoa trương như trước nữa mà bắt đầu nội liễm. Cảnh giới này đã vượt khỏi tầm nhìn của đan sư bình thường, chứ đừng nói chi đến những người ở đây lại chẳng hiểu quái gì về đan đạo cả.

Trực tiếp thu thanh đan trước mặt về, nhìn Chu Đức Khôn một bộ tiên phong đạo cốt, lại nghe những tiếng động phấn chấn xung quanh, không khỏi lại nở nụ cười.

Cũng chính lúc này thanh âm của nhị trưởng lão gia tộc Hàn Tuyết truyền ra.

- Chu đại sư cũng không cần phải chỉ đạo gì cho người này nữa rồi. Tiểu bối tu sĩ tự xưng là Phương Mộc này, bất kể lúc trước có ước định gì thì cũng đều đã trở thành phế thải. Gia tộc Hàn Tuyết ta không truy cứu tội lừa gạt của ngươi, xem như trả ơn ngươi cứu Tuyết San.

Nhị trưởng lão thản nhiên mở miệng, nhưng lời nói của lão gần như vừa mới nói ra, không đợi Chu Đức Khôn mở miệng, ở trong Thánh Tuyết thành này, lập tức có tiếng động cười dài, quanh quẩn toàn bộ thành trì.

- Vị này chính là đan sư của gia tộc Hàn Tuyết các ngươi? Hay cho một cái Chu đại sư, đan đạo như thế, mất hết thể diện của Đan Quỷ đã đành, lại còn trở thành trò cười cho thiên hạ.

Tiếng cười chói tai, truyền khắp thiên địa.

Đồng thời lúc này, có ba đạo cầu vồng nháy mắt phá không mà đến, bầu trời sóng gợn quanh quẩn, cầu vồng hóa thành thân ảnh, đã trở thành ba người.

Ba người này mới vừa xuất hiện, trận pháp phòng hộ của Thánh Tuyết thành lập tức giống như bị xúc phát, tự động mở ra. Ngay sau đó tứ đại trưởng lão Thánh Tuyết thành sau khi nhìn rõ ba người này, thì sắc mặt mạnh mẽ đại biến.

Gần như cùng lúc với khi thanh âm này truyền ra, Chu Đức Khôn cất ngay đan lô trước người, khi ba đạo thân ảnh kia gào thét mà đến thì đã không còn thấy đan lô ở đây nữa, càng không nhìn thấy đan dược của Mạnh Hạo cùng Chu Đức Khôn.

Cùng với sự xuất hiện của ba người, thì sắc mặt tứ đại trưởng lão của gia tộc Hàn Tuyết ai nấy đều biến đổi.

Trong ba người, có một người là một nam tử trung niên. Nam tử này mặc trường bào màu trắng, mặt trắng như ngọc, mặc dù là trung niên, dáng

người vẫn cao ngất, tuấn lãng phi phàm. Trên mặt mang theo nụ cười như có như không, tươi cười nhìn như hiền hoà, nhưng nếu nhìn kĩ, sẽ ẩn ẩn cảm giác ra, sự lạnh lùng bên trong vẻ tươi cười hiền hoà đó.

Trên người nam tử trung niên này không có khí tức đồ đằng, mà là có dược hương nhàn nhạt tràn ra.

Lời nói lúc nãy chính là do y lên tiếng. Lúc này, khi âm vang còn chưa dứt, thì y đã đứng trên mảnh quảng trường này, đứng giữa Mạnh Hạo cùng Chu Đức Khôn.

Một thân ngạo nghễ, trên trường bào màu trắng có ấn kí đan lô lấp lóe, vẻ mặt là mang theo sự khinh thường.

- Trình độ đan đạo Nam Vực, chỉ có như vậy? Thật sự là làm cho người ta thất vọng, Nghiêm mỗ cảm thấy lần này từ Đông Thổ đến đây, chỉ có nước mất hứng mà về rồi.

Nam tử trung niên lắc đầu, y không nhìn thấy Chu Đức Khôn cùng Mạnh Hạo luyện đan, chỉ là ngửi được dược hương nồng đậm lúc sau khuếch tán, lại thấy hành động thu hồi đan lô của Chu Đức Khôn, thì đáy lòng lập tức hóa thành thất vọng.

Sắc mặt Chu Đức Khôn có chút khó coi, nhìn ba người tiến đến. Ba người này ngoại trừ vị nam tử trung niên kia ra, còn có một lão giả, một thân mặc trường bào lục sắc, hai mắt như điện, vẻ mặt lạnh lùng, trên vẻ mặt mang theo kiệt ngạo, tu vi tản ra, đúng là Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn.

Loại tu vi này, dù là đại trưởng lão của gia tộc Hàn Tuyết, tu vi cũng có vẻ không bằng.

Nhưng trên thân người này, lại có một cỗ hơi thở hoàn toàn bất đồng với các tu sĩ khác. Khí tức này đậm mà không tản, khiến cho khi lão tới nơi

thì cực kì rõ ràng, hệt như lửa đỏ trong đêm đen vậy.

Có thể thấy được, trên mu bàn tay của lão giả này có một đồ đằng, về phần đồ đằng trên các bộ phận khác trên người thì đã bị giấu trong áo bào, người ngoài nhìn không ra.

Bên cạnh còn có một người. Người này là một thanh niên, nhìn tuổi thì hình như không lớn, nhưng ở trên người thanh niên này, cố tình lại ẩn ẩn có một cỗ cảm giác tang thương. Giờ phút này, gã lững thững đi tới, thỉnh thoảng lại nhìn ra bốn phía, trong vẻ mặt giống như mang theo hồi ức, cũng có một chút cảm khái. Ở trên người gã, vừa có khí tức tu sĩ dao động, lại cũng có hơi thở đồ đằng dung hợp cùng một chỗ.

Ở Mặc Thổ, tu sĩ giống thanh niên này, thân là tu sĩ nhưng lại tu hành đồ đằng, cũng không ít, vốn cũng chẳng có gì thần kì cả. Nhưng trên người thanh niên này làm cho người ta có cảm giác độc đáo, lại cũng chẳng thể nào nói rõ được cụ thể là độc đáo như thế nào cả.

Tứ đại trưởng lão của Hàn Tuyết thành lúc này đều đem ánh mắt đặt lên người thanh niên nọ, cũng chính là vì người này xuất hiện, mới khiến cho sắc mặt mấy người bọn họ lúc nãy đại biến. Nhất là đại trưởng lão, lại càng mang theo vẻ kinh nghi bất định, giống như không thể tin.

Ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua ba người mới đến, rồi bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt.

- Ồ?

Vị nam tử trung niên tự xưng là đến từ Đông Thổ kia, vốn đang lắc đầu thất vọng muốn rời đi thì bỗng nhiên, cước bộ dừng lại một chút, mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt lập tức lộ ra tinh mang trước nay chưa từng có, vẻ mặt lại càng xuất hiện biến hóa mãnh liệt.

- Đây ..... đây là .....

Hô hấp của y hấp nháy mắt dồn dập, tay phải nâng lên hư không quơ một cái, bốn phía lập tức có khí tức nhè nhẹ mà đến, vô hình ngưng tụ xuống. Ở trong tay nam tử trung niên này, lập tức xuất hiện một đoàn khí hư huyễn.

Đoàn khí này màu xanh, thoáng nhìn thì giống một viên đan dược, nhưng thực tế thì chỉ là hư ảo. Đây là do nam tử trung niên này dùng thuật pháp làm ra.

Một màn này rơi vào trong mắt Mạnh Hạo, làm cho hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên co rút lại, chợt có tinh mang hiện lên.

- Ngưng khí hóa hư!

Mạnh Hạo nhìn vị nam tử trung niên kia, loại thủ pháp ngưng tụ khí tức đan dược ở bốn phía, sau đó hóa thành đan dược hư ảo trong tay này, cho dù là trong Tử Lô cũng có rất ít người có thể làm được.

Thậm chí có thể nói, so với ngưng dịch thành đan của Mạnh Hạo lúc trước, còn cao hơn một cấp bậc.

- Đan đạo của người này không đơn giản.

Trong mắt Mạnh Hạo hiện lên một chút ngưng trọng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 547: Yêu cầu nho nhỏ.

Còn Chu Đức Khôn thì mạnh mẽ trừng hai mắt lên, lộ ra một chút hoảng sợ, nhưng rất nhanh hoảng sợ này đã bị lão che dấu. Tuy nói thoạt nhìn vẫn là bộ dáng cao nhân, nhưng tận đáy lòng Chu Đức Khôn đã muốn có sóng to gió lớn nổi lên.

- Đây không phải tiểu xảo, đây xác thực là ngưng khí hóa hư, trong Mặc Thổ này sao lại có được đan sư trình độ này chứ. Người này .... người này tệ nhất cũng phải sánh ngang với Tử Lô, thậm chí nửa bước đại sư cũng là vô cũng có khả năng!

Chu Đức Khôn theo bản năng lui ra phía sau từng bước, trái tim bang bang nhảy lên, đang cân nhắc như thế nào hóa giải cục diện hôm nay, thì vị nam tử trung niên đến từ Đông Thổ kia đã mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

- Đan dược này ..... thiên hạ lại có được đan dược thế này, hơn nữa nhìn đan dược này thì thấy, nó được luyện chế ra vô cùng tùy ý. Nghiêm mỗ có thể tưởng tượng ra, khi luyện chế viên thuốc này thì trong lòng của đối phương căn bản cũng không có ý niệm đấu đan gì cả, chỉ là thoáng luyện chút chút, liền đã hình thành đan dược thiên địa tự nhiên này!

nam tử trung niên họ Nghiêm hít sâu một cái, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

- Đan dược này tuy nói chỉ là đan dược Trúc Cơ, nhưng lại không tầm thường chút nào. Trong đó ẩn chứa đan đạo chi ý, lại càng kinh người, đan dược trong suốt dịch thấu, đan hương không ngờ là lại làm được đọng mà không tán. Nếu không phải là Nghiêm mỗ có công pháp tông môn đặc thù, tuyệt không khả năng huyễn hóa ra hư ảo này.

- Càng khó tin, là dược hiệu của đan dược này lại đã là ngoài tám phần.

Nếu là người này nghiêm túc luyện chế, ra được tám phần dược hiệu không có gì là lạ, nhưng đan này rõ ràng là tùy ý mà làm, nhưng... Chỉ là tùy tính làm, liền luyện ra bát tuyệt đan, việc này... Việc này...

Tu sĩ họ Nghiêm vẻ mặt kích động, khao khát nhìn đan dược hư ảo trong tay. Giờ phút này hư đan này đã dần dần tán đi, cho đến sau khi hoàn toàn tán đi, thì tu sĩ họ Nghiêm thở dài một tiếng.

- Đây mới là đan dược, mới là thiên địa đại đan chân chính, người có thể luyện ra loại đan dược này, mới đáng được xưng tụng là đại sư! Cùng với loại đan dược mà đan hương tán mát bốn phía này, ngửi thì thấy cũng được, nhưng trên thực tế thô tục đến cực điểm, so sánh với đan dược này, đây là khinh nhờn! !

- Đây căn bản là không thể so sánh, giống như cứt chó vậy, làm sao mà so được chứ!

Nam tử trung niên họ Nghiêm nói tới chỗ này, rất là không vui chán ghét nhìn thoáng qua Mạnh Hạo. Trung niên họ Nghiêm này hiển nhiên là lấy cái nhìn chủ quan, trực tiếp cho rằng đan dược màu xanh này, là do Chu Đức Khôn luyện chế.

Dù sao trước khi tới nơi này, y cũng có nghe qua người Mặc Thổ nói về vị Chu Đức Khôn đại sư này.

Mạnh Hạo sửng sốt, lắc đầu cười gượng.

Lúc này không chỉ mình hắn ngây ngẩn cả người, mà tất cả tu sĩ xung quanh cũng đều là sửng sốt. Còn bốn vị trưởng lão thì quả thật là đã bị một màn đột nhiên này làm cho câm nín.

Bọn họ không hiểu gì về đan đạo, nhưng lại ẩn ẩn cảm thấy, dường như đan dược trong tay nam tử trung niên này mới rồi, cùng viên đan dược mà Mạnh Hạo luyện chế lúc nãy, có chút tương tự.

Nhất là câu nói kế tiếp, dường như cái viên đan dược bị nói là nói thô tục như cứt chó kia, hình như là do Chu Đức Khôn luyện chế ra.

- Việc này...

- Hình như có cái gì không đúng, hay là trong lò đan của Chu đại sư, luyện chế là hai viên đan dược?

- Bất kể như thế nào, Chu đại sư đức cao vọng trọng, đan đạo đỉnh phong, việc này tuyệt không sai được.

Ngay khi mọi người xung quanh vẻ mặt cổ quái, thì trung niên họ Nghiêm đã xoay người nhìn Chu Đức Khôn, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn, cũng có xấu hổ, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Mới vừa rồi Nghiêm mỗ lời nói bất kính, mong rằng Chu đại sư thứ lỗi, tại hạ đối với đan đạo si mê, không chịu được kẻ khinh nhờn đan đạo. Nhưng lúc trước cũng là quá kích động, chính là bị vẻ ngoài che mắt, Chu đại sư không hổ là đệ nhất đan sư Mặc Thổ, Đan Đông nhất mạch, càng làm cho tại hạ bội phục đến cực điểm.

- Chỉ là viên đan dược đó thôi cũng đủ để nhìn ra đan đạo tạo nghệ của Chu đại sư, dĩ nhiên đã là đăng phong tạo cực.

Trung niên họ Nghiêm thở dài một tiếng, vui lòng phục tùng, lại ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Chu Đức Khôn ngẩn người, theo bản năng ho khan vài tiếng, đầu óc ong ong. Một màn biến hóa này quá nhanh, làm cho lão có chút khó có thể chấp nhận, đáy lòng có chút chột dạ, ánh mắt lập tức nhìn về phía Mạnh Hạo.

Khi thấy ý cười trên mặt Mạnh Hạo như có như không, thì đáy lòng Chu

Đức Khôn lại càng trống rỗng .

Chu Đức Khôn bây giờ đâm lao phải theo lao, trong trường hợp này, lão tự nhiên không thể đi phủ nhận. Vì sau khi thế ho khan, chính là gật gật đầu, không dám nói thêm cái gì.

- Hàn Tuyết đạo hữu, hôm nay đã không cần phải so nữa rồi, có thể tận mắt nhìn thấy đại sư đan đạo như Chu đại sư vậy, Nghiêm mỗ tâm phục khẩu phục. Chỉ cần viên đan dược mới vừa rồi, tại hạ đã nhìn ra đan đạo Chu đại sư, tại hạ thực không dám so sánh.

Nam tử trung niên họ Nghiêm lại ôm quyền cúi đầu, khi ngẩng đầu thì nhìn về phía thanh niên có vẻ mặt tang thương trong ba người.

- Nghiêm đại sư cần gì tự coi nhẹ mình, đan đạo một đường, ta mặc dù không hiểu, nhưng cũng biết chỉ có đấu mới biết thắng bại. Huống hồ cũng lâu rồi ta chưa có trở về nơi đây rồi, đang định hồi tưởng một chút, Nghiêm đại sư sao không cùng vị Chu đại sư này đấu đan một lần?

Thanh niên mỉm cười, biểu tình không có che dấu vẻ tang thương cùng cảm khái, nhìn về bốn phía, sau đó ánh mắt rơi vào trên người tứ đại trưởng lão của gia tộc Hàn Tuyết.

Đảo qua từng người một, cuối cùng dừng lại trên người đại trưởng lão.

- Ngươi cũng đã lớn rồi.

Gã vừa nói xong những lời này thì tất cả mọi người ở quảng trường ai nấy vẻ mặt đầu biến hóa. Ba người này xuất hiện quá mức đột nhiên, nhất là lão giả kia vừa nhìn đã biết là tu sĩ Tây Mạc. Nhưng hôm nay Thánh Tuyết thành sớm đã tồn tại bức tường trận pháp vô hình cản trở, tu sĩ đồ đằng là không thể nào tiến vào.

Nhưng ba người này lại cứ thế ở trước mặt mấy trăm tu sĩ nơi đây, thoải

mái thong dong mà xuất hiện.

Hơn nữa vị trung niên họ Nghiêm kia vừa nói một tràng, khiến vẻ mặt tất cả mọi người ở đây đều cổ quái, làm cho ba người này trong mắt tất cả mọi người lập tức trở nên thần bí, khó lường.

Gần như ngay khi thanh niên kia mở miệng, thì tứ đại trưởng lão gia tộc Hàn Tuyết xuất hiện vẻ mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có. Nhất là đại trưởng lão, ngay từ khi đối phương vừa xuất hiện, thì sắc mặt lão đã đại biến, bây giờ thì hô hấp lại càng trở nên dồn dập, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

Ba trưởng lão bên cạnh thì lộ vẻ chần chừ, nhìn người thanh niên kia, ở trên người thanh niên này, bọn họ cảm nhận được hơi thở huyết mạch của đồng tộc.

- Ngươi...

Đại trưởng lão hô hấp dồn dập.

Lúc này trên quảng trưởng, trung niên nam tử họ Nghiêm lắc lắc đầu, hiển nhiên là không tiếp thu lời nói của người thanh niên kia, cũng không để ý đến người bốn phía bởi vì thân phận của thanh niên mà xuất hiện khiếp sợ. Mà là nhìn về phía Chu Đức Khôn, ôm quyền lại cúi đầu thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 548: Yêu cầu nho nhỏ. (2)

- Chu đại sư, Nghiêm mỗ cho rằng giữa ngài và ta đã không cần thiết đấu đan nữa. Nhưng tại hạ có một cái yêu cầu nho nhỏ, hy vọng Chu đại sư lấy viên đan dược lúc trước ra, để tại hạ có thể chân chính được thưởng thức một chút, như thế là đủ!

Trung niên họ Nghiêm vẻ mặt cực kỳ thành khẩn, lại ôm quyền cúi đầu.

Nhưng Chu Đức Khôn đứng kia, đáy lòng cũng là lộp bộp một tiếng, vẻ mặt giữ vững mỉm cười, nhưng thực ra thì nội tâm gần như muốn khóc lên.

- Ta .... ta lấy đâu ra viên đan dược đó chứ?

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, không nói gì.

- Chu đại sư, việc này Nghiêm mỗ biết là có chút lỗ mãng, còn thỉnh Chu đại sư xem trên tình cảm đều là đan đạo nhất mạch, mà thỏa mãn nguyện vọng này của Nghiêm mỗ. Tại hạ nguyện lấy một viên đan dược thượng phẩm bản thân luyện chế, trao đổi một lần được ngắm nhìn đan kia.

Trung niên họ Nghiêm đợi nửa buổi, không thấy Chu Đức Khôn gật đầu, vì thế vẻ mặt chân thành hơn, lại ôm quyền cúi đầu.

Y tu vi là Nguyên Anh, thế nhưng lại hướng Chu Đức Khôn ôm quyền, thái độ lại càng thành khẩn. Có thể thấy được người này đối với đan đạo chấp nhất cỡ nào.

Ngay cả mọi người ở xung quanh đều thấy, nếu Chu đại sư không lấy ra đan dược, thì không khỏi có chút quá mức cuồng vọng, dù sao đối phương không phải xin luôn, mà chỉ là vì thưởng thức. Thậm chí còn lấy

ra đan dược để trao đổi một cơ hội thưởng thức này.

Chu Đức Khôn sắc mặt ẩn ẩn có chút tái nhợt rồi, đang muốn mở miệng thì trung niên nam tử họ Nghiêm nhíu mày.

- Chu đại sư, Nghiêm mỗ chính là muốn thưởng thức một chút mà thôi, chút yêu cầu này, chẳng lẽ Chu đại sư vẫn không thể đồng ý? Chu đại sư có thể yên tâm, Nghiêm mỗ tuyệt sẽ không nói điêu, chỉ là thưởng thức!

Trung niên họ Nghiêm chân thành nói, nói xong, lại cúi đầu.

Mạnh Hạo chớp chớp mắt, không nói một lời, khóe miệng lộ ra ý cười như có như không, cũng có ngại ngùng.

Liên tục cúi đầu, nếu là người khác, định sẽ cảm thấy rất vinh hạnh, nhưng hôm nay, Chu Đức Khôn gần như mỗi lần nhìn thấy tu sĩ họ Nghiêm cúi đầu, là một lần hết hồn.

Lúc này, lão cắn răng một cái, không thèm đếm xỉa gì nữa, việc đến trình độ này, đã không còn nằm trong tầm khống chế của lão. Tay phải nâng lên vỗ túi trữ vật, lấy ra viên đan dược luyện chế lúc trước, ném cho tu sĩ họ Nghiêm.

Trung niên họ Nghiêm tinh thần rung lên, hai tay sau khi nhận lấy, cố đè xuống nội tâm kích động, mang theo chấp nhất đối với đan đạo, đầu tiên là hít sâu một cái, nhắm mắt ngưng thần định khí, để cho bản thân giữ vững trạng thái tốt nhất, sau đó mới như hành hương mà nhìn lại.

Ngay khi tu sĩ họ Nghiêm nghiêm túc thưởng đan, thì thanh niên khiến cho tứ đại trưởng lão của Hàn Tuyết gia tộc khẩn trương, lại mắt nhìn bốn phía, trên mặt mang theo vẻ hồi ức.

- Ta vẫn có thể cảm nhận được khí tức của phụ thân, xem ra ông ta xác thực còn chưa có chết. Nhưng mà khí này tức đã suy yếu đến cực hạn,

nghiêm khắc phụ thân của ta kia, thì ra vẫn còn đang ngủ say.

Thanh niên cười cười, nhưng bên trong nụ cười lại có vẻ tang thương nồng đậm.

Những lời này của gã vừa thốt xong thì sắc mặt ba vị trưởng lão khác, ngoài đại trưởng lão đều đại biến. Trong chớp mắt bọn họ liền nhớ tới một chuyện cấm kị đã phát sinh từ rất rất lâu trước đó trong gia tộc.

- Hàn Tuyết Tung!

Đại trưởng lão sắc mặt khó coi, gắt gao nhìn chằm chằm người thanh niên kia, từng chữ từng chữ mở miệng.

Lời lão còn quanh quẩn, khi rơi vào tai ba trưởng lão còn lại thì như sấm vang, còn nghe vào trong tai những tộc nhân khác thì cũng đồng dạng khiến bọn họ sửng sốt, như nhớ tới điều gì đó, vẻ mặt không thể tin nổi.

- Hàn Tuyết Tung? Người này... Ta nhớ ra rồi, bên trong tộc điển có ghi lại, ở ngàn năm trước, gia tộc Hàn Tuyết ta từng xuất hiện một vị thiên kiêu. Tên của gã chính là Hàn Tuyết Tung!

- Quả thật có người này, trong tộc điển từng miêu tả, người này tà ác khôn cùng, mất hết nhân tính, trong vòng trăm năm sau khi lên Nguyên Anh thì lại phát rồ, muốn hấp thu sinh cơ cùng tu vi của chính phụ thân mình, cũng là một trong hai đại Lão Tổ Trảm Linh của gia tộc Hàn Tuyết ta năm đó - Hàn Tuyết Thiên Nghiệp!

- Ta cũng nhớ ra rồi, nhưng chẳng phải tộc điển cũng nói, Hàn Tuyết Tung sau khi thất bại, thì đã bị Lão Tổ Hàn Tuyết Thiên Nghiệp tự tay giết chết rồi sao?

Tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết ở bốn phía nhất thời ồ lên.

Thanh âm của bọn họ truyền khắp bốn phía, phàm là tu sĩ nghe được, đều biến đổi vẻ mặt, hai mắt Mạnh Hạo hơi hơi chợt lóe, thầm nghĩ, nếu là người của gia tộc Hàn Tuyết nói là thật, thì tâm tính của thanh niên tràn ngập vẻ tang thương này, cực kỳ đáng sợ.

- Ta đi đã nhiều năm, không nghĩ tới còn có tộc nhân nhớ rõ ta.

Thanh niên cười cười, ánh mắt bỗng nhiên thoáng chớp tinh mang, rơi vào trên người Chu Đức Khôn.

Chu Đức Khôn sắc mặt khó coi, căn bản là không cần ánh mắt của thanh niên kia, thì tâm đã chết lặng, nội tâm liên tục thở dài. Bởi vì lão thấy được sắc mặt của trung niên tu sĩ họ Nghiêm giờ phút này, đang dần dần trở nên khó coi.

Loại sắc mặt biến hóa này, đầu tiên là cảm thấy khó tin, nhưng sau đó là kinh ngạc, cuối cùng thì không cách nào tin được, cho đến biến thành khó coi, thân thể còn đang run run.

- Xong rồi, xong rồi...

Chu Đức Khôn cười gượng, đáy lòng đã bắt đầu run run.

Đúng lúc này, tu sĩ họ Nghiêm hít sâu một cái, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Chu Đức Khôn.

- Đan này .....

Chu Đức Khôn đang muốn mở miệng, nhưng ngay sau đó lại nhìn thấy vị trung niên họ Nghiêm kia, lại lần nữa ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Tại hạ đan đạo xác thực không bằng Chu đại sư, nhưng đại sư cũng không cần phải lấy loại đan dược này ra để nhục nhã ta. Viên thuốc này căn bản cũng không phải là Chu đại sư ngươi tự mình luyện chế, đan

dược thô thiển thế này, Chu đại sư cần gì phải dùng cái này để nhục nhã Nghiêm mỗ!

Trung niên họ Nghiêm đáy lòng có phần tức giận, thản nhiên mở miệng.

- Ta...

Trong lòng Chu Đức Khôn càng thêm khẩn trương, đang muốn giải thích.

- Chu đại sư, Nghiêm mỗ chỉ là muốn nhìn đan dược một chút mà thôi. Nếu ngài không nguyện cho ta xem viên lúc nãy, như vậy chỉ cần cho Nghiêm mỗ nhìn một chút những đan dược khác do ngươi tự mình luyện chế, cũng có thể!

- Kính xin Chu đại sư thành toàn!

Trung niên họ Nghiêm hít sâu một cái, áp chế tức giận trong nội tâm, vì để tận mắt thấy được đan dược, lại ôm quyền cúi đầu.

Đáy lòng Chu Đức Khôn đã muốn mở miệng mắng người, trong lòng hiện lên tuyệt vọng. Lão rất muốn lớn tiếng nói cho đối phương biết, đan dược lúc trước ngươi nhìn thấy, chính là do lão tử luyện chế.

Nhưng nhìn ánh mắt mọi người ở đây hôm nay, thậm chí đến cả tứ đại trưởng lão cũng chú ý, quan trọng nhất là mấy tiểu nữ tử phía sau lão cũng đều như thế.

Mặt khác, tu sĩ bốn phía, cũng bắt đầu lên tiếng ủng hộ y.

- Chu đại sư, lấy đan dược ra cho đan tu từ bên ngoài đến này nhìn đi, cho y biết sự lợi hại của đan tu Mặc Thổ chúng ta!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 549: Vẫn là không tin.

- Đúng vậy a Chu đại sư, để cho người này tâm phục khẩu phục, như thế mới có thể hiển lộ rõ ràng thanh danh hiển hách của đại sư!

- Chu đại sư, ngài liền thỏa mãn nguyện vọng của vị tự xưng là đan sư đến từ Đông Thổ này đi, cũng làm cho người này biết được, uy danh của đại sư!

Xung quanh thanh âm liên tiếp vang lên, những lời này của bọn họ nếu là lúc bình thường thì quả thật là khiến cho Chu Đức Khôn rất là thoải mái đắc ý. Nhưng hôm nay thì lại làm cho Chu Đức Khôn trong lòng gần như khóc lên.

- Ta... Ta...

Nội tâm Chu Đức Khôn chửi ầm lên, nhưng ở mặt ngoài lại vẫn phải giữ vững mỉm cười, chính là nụ cười này so với khóc còn muốn khó coi hơn. Nhất là khi lão thấy được biểu cảm ngượng ngùng, cứ như đang ngại lắm ý của Mạnh Hạo, thì Chu Đức Khôn càng cảm thấy có chút không thể thừa nhận nổi. Chính là giờ phút này lão lại ẩn ẩn cảm thấy, ngại ngùng tươi cười này, như thế nào càng nhìn càng thấy quen mắt, nhưng nay chuyện quá khẩn cấp, lão không kịp nghĩ nhiều.

Cắn răng, Chu Đức Khôn lại vỗ túi trữ vật, lấy ra viên đan dược tốt nhất mà lão từng luyện chế được khi còn ở Nam Vực, ném cho trung niên họ Nghiêm.

Tu sĩ họ Nghiêm lập tức tiếp được đan dược, cẩn thận nhìn một hồi thì nhíu mày, tức giận không còn cách nào khống chế được nữa mà tràn ngập ở trên mặt, bên ngoài thân thể cũng có sóng gợn quanh quẩn.

- Chu đại sư sao lại phải liên tục nhục nhã Nghiêm mỗ như vậy, đan dược này của ngài tuy nói cũng không tệ lắm, vẫn thô thiển như trước, căn bản là không thể so sánh được với đan dược mà ngài vừa luyện chế được lúc nãy.

- Hay là đến loại trình độ này, ngài vẫn là không muốn xuất ra đan dược chân chính do bản thân luyện chế a!

- Hay là Nghiêm mỗ thật không có tư cách, liếc mắt nhìn đan dược của ngài?

- Chu đại sư, ngài bức người như thế, không khỏi khinh người quá đáng! ! Nghiêm mỗ... Chỉ là muốn chính mắt thưởng thức đan dược một chút, một yêu cầu nho nhỏ ấy, vì sao Chu đại sư không thể thỏa mãn?

Trong lòng tu sĩ họ Nghiêm cũng có uất ức, yêu cầu của y không cao, thật sự không cao...

- Kính xin Chu đại sư thành toàn, đây là lần yêu cầu cuối cùng của Nghiêm mỗ!

Trung niên họ Nghiêm lại áp chế lửa giận, tiếp tục ôm quyền cúi đầu.

Cái cúi đầu này như luồng cuồng phong cuối cùng đè chết Chu Đức Khôn, khiến cho tâm thần lão muốn hỏng mất, hô hấp dồn dập, giờ khắc này bỗng nhiên bùng nổ.

- Yêu cầu, yêu cầu, đều là yêu cầu của ngươi! !

- Đan dược lão phu đều cho ngươi rồi, thứ ngươi thấy được đều là lão phu tự mình luyện chế, trình độ đan đạo của ta chính là như vậy, dù thế nào thì ta cũng đã là như vậy rồi. Về phần đan dược ngươi nhìn thấy lúc trước, đó căn bản cũng không phải là lão phu luyện chế, là hắn, là hắn luyện! ! Ngươi tức giận, lão phu còn tức giận hơn đây!

Chu Đức Khôn nổi trận lôi đình, chỉ thẳng Mạnh Hạo, quát.

- Chính ngươi phân biệt sai lầm, còn tìm ta đòi đan dược, tìm hắn mà yêu cầu đi!

Chu Đức Khôn vung tay áo lên, vẻ mặt xanh mét, xoay người đi xuống dưới đài, Vẻ mặt phẫn nộ, nhưng đáy lòng lão cũng là đang gõ trống, nhanh chóng cân nhắc như thế nào hóa giải chuyện hôm nay.

Trung niên họ Nghiêm ngẩn người, chợt xoay người, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Giờ khắc này, không chỉ có y nhìn về phía Mạnh Hạo, tứ đại trưởng lão kia cũng đều thất kinh, nhất tề nhìn về phía Mạnh Hạo, còn có mấy trăm tu sĩ bốn phía, thậm chí thanh niên kia, tất cả người nơi đây, trong nháy mắt, đều tập trung ánh mắt lên trên người Mạnh Hạo.

Trong những ánh mắt này phần lớn là kinh nghi bất định, giống như đối với Mạnh Hạo này không thể thừa nhận.

- Viên thuốc đó là ngươi luyện chế cũng tốt, không phải ngươi luyện chế cũng thế. Nhưng mà chuyện hôm nay đã đến trình độ như vậy, chỉ có thể đấu đan để tìm ra vị đan sư mà Nghiêm mỗ bội phục.

Trung niên họ Nghiêm liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, tầm mắt dịch chuyển, đặt trên người Chu Đức Khôn.

- Chu đại sư, nếu Nghiêm mỗ thắng người này, mong rằng ngươi không cần lại nhục nhã ta, cho ta xem viên thuốc đó.

Trung niên họ Nghiêm nghiêm túc mở miệng, nói xong, nhìn cũng không nhìn Mạnh Hạo, tay phải vung lên, trực tiếp liền lấy lò luyện đan ra.

Chu Đức Khôn sắp muốn khóc, lão cảm giác mình đã làm đến như vậy, vì sao người này vẫn là không tin. Chẳng lẽ là chính mình lúc trước giả vờ thật quá tốt, cho nên đã nói đến nước đó rồi, mà đối phương còn cố ý cho là mình khinh thường.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, có chút ngại ngùng mở miệng.

- Ngượng ngùng, ta không phải đan sư nơi này, mới vừa rồi sau khi bại bởi Chu đại sư, đã bị yêu cầu rời khỏi thành, không thể cùng ngươi đấu đan được đâu.

Mạnh Hạo thở dài, giống như cảm thấy có chút đáng tiếc.

Lời này vừa ra, Chu Đức Khôn lập tức biến sắc, đáy lòng đã kêu rên.

- Tổ tông a, ngươi là tổ tông của, có thể đừng làm như vậy hay không...

Cùng lúc biến hóa sắc mặt là nhị trưởng lão mới rồi đã xuất ngôn đuổi Mạnh Hạo khỏi thành, lúc này sắc mặt nhị trưởng lão cực kì khó coi, đáy lòng thì không ngừng oán thầm Chu Đức Khôn, thầm nghĩ Chu đại sư, ngài cứ xuất đan dược ra không phải là xong rồi hay sao, việc quái gì mà lại trắc trở phiền toái như thế chứ.

Trong lòng Chu Đức Khôn đã sớm mắng mịa nó rồi, nhưng mắng đến mắng đi, cũng không biết nên đi mắng ai, đáy lòng tràn đầy lo lắng, cũng có bi ai.

Trung niên họ Nghiêm nhíu mày, y cảm thấy Thánh Tuyết thành này sao lại phiền toái như vậy. Bản thân chỉ là muốn liếc mắt nhìn viên thuốc đó mà thôi, nhưng đến giờ phút này, vẫn còn chưa nhìn được.

Lúc này sắc mặt đã trở nên âm trầm, trung niên họ Nghiêm quay đầu, nhìn về phía thanh niên đang tiến đến kia.

Vị thanh niên này vẫn luôn chú ý trận đan đạo này, mỉm cười, thân mình nhoáng lên một cái, chạy thẳng về phía Chu Đức Khôn.

Nhưng ngay khi cước bộ của gã bước ra, thì đại trưởng lão gia tôc Hàn Tuyết cũng bước ra, trong khoảnh khắc hạ xuống thì một cỗ sóng gợn tản ra, đứng ở trước mặt Chu Đức Khôn.

- Hàn Tuyết Tung, tuy nói không biết ngươi vì sao còn chưa có chết, nhưng...

- Nhưng cái gì? Ta không chết, là vì lão già kia mềm lòng. Nhưng lão mềm lòng, cũng không ảnh hưởng đến tu hành của ta, hôm nay ta đây, cũng xác thực không có quan hệ gì với gia tộc Hàn Tuyết. Ta là khách khanh của bộ lạc Ngũ Nguyệt Tây Mạc, cũng là người phụ trách diệt sạch Thánh Tuyết thành lần này!

Thanh niên cười cười, cắt đứt lời nói của đại trưởng lão, thản nhiên mở miệng.

- Mà ta tới nơi này, là đã sớm nghe nói về vị Chu đại sư này, tính tự mình sang đây xem xem, người này rốt cuộc có tạo nghệ thế nào trên phương diện đan đạo.

Tu sĩ xung quanh lập tức ồ lên, tiếng động xôn xao quanh quẩn, vẻ mặt bốn vị trưởng lão thì có chút khó coi. Nhưng lão giả bên người thanh niên này, lại phát ra khí tức của Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn, đã hình thành uy hiếp, khiến cho tất cả mọi người đều thấy có áp lực.

- Yên tâm, không ai hiểu rõ tòa Thánh Tuyết thành này hơn so với ta, cũng không có ai có thể hiểu rõ nội tình của gia tộc Thánh Tuyết hơn ta. Cho nên hôm nay, ta tới nơi đây, không phải là vì cùng các ngươi chiến một trận, mà là cùng vị Chu đại sư này, đấu đan!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 550: Ngũ Hành Luyện Đan

– Tiền đánh cuộc là một hồi tạo hóa, hoặc cũng có thể là sinh tử.

– Vô luận các ngươi thắng hay thua, ta cũng có thể hứa hẹn, trong vòng ba tháng, chúng tu của Tây Mạc ta, sẽ không tiến công thành này. Cho các ngươi đầy đủ thời gian chuẩn bị.

– Mà nếu các ngươi cự tuyệt, như vậy…

Thanh niên mỉm cười, nói tới đây thì lập tức ở ngoài Thánh Tuyết thành bỗng nhiên có từng trận gào thét quanh quẩn, ẩn ẩn có thể thấy được từng đạo cầu vồng lóng lánh. Cả vùng đất bên ngoài thành trì, một lần nữa xuất hiện thú hải vô biên vô hạn.

Còn trên trời cao thì có quang mang trận pháp chớp lóe, bao phủ bát phương, đã hình thành uy áp, giáng xuống mặt đất.

Một màn này, lập tức làm cho tu sĩ bốn phía biến sắc, càng làm cho người trong Thánh Tuyết thành giờ phút này, đồng loạt đều ngẩng đầu, tâm thần chấn động. Bốn vị trưởng lão, cũng đều là mặt mày xám ngoét, cực kì khó coi.

Hàn Tuyết Tung xuất hiện, khiến cho những chuẩn bị của bọn họ lúc trước xuất hiện vấn đề lớn, giờ phút này, nhất định phải có đầy đủ thời gian đi bù lại. Mặc dù không biết được đối phương vì sao cho ra ba tháng, nhưng đối với gia tộc Hàn Tuyết, cho dù biết rõ là cạm bẫy, cũng nhất định phải nhảy vào. Bởi vì bọn họ càng cần ba tháng này hơn.

– Chẳng qua hiện nay sự tình có chút biến hóa. Nếu Chu đại sư kiêu căng

không muốn xuất đan dược ra, vả lại Nghiêm tiên sinh cũng đồng ý. Như vậy trước hết, tiên sinh hãy tỷ thí cùng vị tiểu hữu này trước một chút đi đã, cũng để cho Chu đại sư nhìn xem, đan đạo của Nghiêm tiên sinh, có chỗ làm cho ngài coi trọng hay không.

Thanh niên cười cười, nhìn đại trưởng lão gia tộc Hàn Tuyết.

Sắc mặt đại trưởng lão cũng có chút khó coi, đáy lòng đối với Chu Đức Khôn, đã tồn tại rất nhiều thầm oán, cũng đã ý tưởng giống hệt với nhị trưởng lão. Đối với Chu Đức Khôn này, bọn họ vì cách nhìn chủ quan lúc trước, đã nhận định thân phận đại sư của lão. Nhưng hôm nay Chu đại sư này lại cố tình giấu diếm bản lĩnh, lại còn đẩy trách nhiệm cho người bên ngoài ra mặt.

Cái này làm cho bọn họ có chút khó coi.

– Tiểu hữu, kính xin ra tay luyện đan, về phần chuyện của Hàn Tuyết tằm thì đợi việc này qua đi, chúng ta lại thương nghị được không?

Đại trưởng lão cau mày, nhìn nhìn cục diện bên ngoài thành, thầm than một tiếng, nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cười nhạt một tiếng, so đấu với Chu Đức Khôn, hắn không muốn đánh nát mặt mũi đối phương. Nhưng nếu là người bên ngoài, Mạnh Hạo cũng không ngại ở trên đan đạo nghiền ép kẻ đó, nhất là vị đan sư tự xưng đến từ Đông Thổ này.

Nghe vậy, Mạnh Hạo gật gật đầu.

Bên này hắn vừa gật đầu một cái, trên mặt trung niên họ Nghiêm hiện lên một tia không kiên nhẫn. Theo y thấy, đây rõ ràng là vị Chu đại sư kia có hoài nghi đối với đan đạo của y, cho nên muốn dùng biện pháp này đến tra xét y một chút.

Giờ phút này, y hừ lạnh một tiếng, ánh mắt của trung niên họ Nghiêm đảo qua Mạnh Hạo, lại rơi lên Chu Đức Khôn đứng bên kia, ôm quyền thản nhiên mở miệng.

– Đan Sơn – Đông Thổ, Nghiêm Tung.

Đây chính là quy củ trước lúc đấu đan, nhưng Nghiêm Tung này nhìn như là đấu đan cùng Mạnh Hạo, nhưng lời nói hiển nhiên là nói với Chu Đức Khôn.

Chu Đức Khôn trong lòng cười gượng, cũng có khẩn trương không yên, lão phát hiện chuyện ngày hôm nay, tựa hồ là một hồi hiểu lầm, nhưng không cách nào giải thích rõ ràng.

Mạnh Hạo nghiêm sắc mặt, nếu đã là đấu đan chính thức, hắn hít sâu một cái, đang muốn dựa theo quy củ mở miệng, nhưng trung niên họ Nghiêm kia lại vung tay áo lên.

– Ngươi không cần mở miệng, lão phu đối với lai lịch cùng tên tuổi của ngươi không có hứng thú. Ngươi chỉ cần luyện chế ra một viên đan dược ngươi mãn ý nhất là được.

Loại trực tiếp coi khinh này, làm cho Mạnh Hạo nhíu mày.

Ngay sau đó, tay phải trung niên nam tử Nghiêm Tung vung lò luyện đan lên, lập tức một mảnh hỏa diễm từ trong lòng bàn tay y bỗng nhiên tản ra. Đây không phải là ngọn lửa tầm thường, đây là lửa của Nguyên Anh, là Anh Hỏa chỉ có tu sĩ Nguyên Anh mới có, vả lại phải là Nguyên Anh thuộc tính hỏa, mới có thể tản ra Anh Hỏa.

Hỏa diễm chanh hồng, khi thiêu đốt thì hư vô bốn phía nhấc lên sóng gợn, lò luyện đan phiêu phù ở trên lòng bàn tay Nghiêm Tung, nháy mắt biến thành một mảnh đỏ đậm. Cùng lúc đó, tay trái y ở trên túi trữ vật vỗ một cái, rõ ràng lần lượt lấy ra từng túi nhỏ màu trắng, trong từng cái túi

nhỏ đều có chứa bột phấn.

Đem những giống như bột phấn này dựa theo tỉ lệ đưa vào trong đan lô, tiếng nổ vang trong khoảnh khắc quanh quẩn. Một màn này làm hai mắt Mạnh Hạo hơi hơi nheo lại, còn Chu Đức Khôn thì hít sâu một cái.

– Không phải là dùng thảo mộc để luyện đan …..

– Đan Sơn – Đông Thổ ta luyện đan không dùng thảo mộc, mà lấy ngũ hành làm cơ sở, đem vật thuộc ngũ hành biến thành phấn, lấy lực ngũ hành để luyện đan. Đây với là đan đạo đại đồ chân chính trong thiên địa.

Nghiêm Tung thản nhiên mở miệng, tiếng động nổ vang trong lò luyện đan trong lòng bàn tay y càng thêm mãnh liệt. Cũng chính lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên mây đen u ám, từng cơn lôi đình chớp lóe.

Trái tim Chu Đức Khôn bang bang gia tốc nhảy lên, đáy lòng hoảng sợ. Lão đương nhiên có thể thấy được, trên thiên không lúc này chính là đan kiếp!

Tu sĩ xung quanh lại càng thêm khiếp sợ, bốn vị trưởng lão cũng là hô hấp dồn dập. Bọn họ mặc dù không hiểu biết gì đối với đan đạo, nhưng cũng có nghe qua chuyện đan kiếp. Giờ phút này lần đầu tiên gặp được, nhất thời tâm thần chấn động.

Nghiêm Tung vẻ mặt ngạo nghễ, cũng không thèm nhìn đến thiên kiếp.

– Đông Thổ ta luyện đan không quan tâm đan kiếp, ngược lại là muốn dẫn đan kiếp xuống, thêm vào lực lượng thiên lôi, thúc đẩy ngũ hành viên mãn!

Vừa dứt lời thì tiếng động nổ vang quanh quẩn, từng đạo tia chớp trong khoảnh khắc giáng thẳng xuống lò luyện đan, trong thời gian nháy mắt liền kết thành một mảnh.

Đúng lúc này, Nghiêm Tung gầm nhẹ một tiếng, tay trái ở trên lò luyện đan vỗ một cái, nắp lò lập tức bay lên, một viên đan dược lục sắc, khoảnh khắc bay ra, bị Nghiêm Tung bắt một cái nắm trong tay. Mây đen trên bầu trời cũng tiêu tán, nhưng vẫn còn một ít lôi điện gào thét giáng xuống, vờn quanh ở bốn phía đan dược, khiến cho Nghiêm Tung ở một khắc này, thoạt nhìn cực kỳ kinh người.

– Đáng tiếc thời gian ngắn ngủi, viên thuốc này Nghiêm mỗ miễn cưỡng vừa lòng thôi.

Nghiêm Tung nói lời này cũng không nhìn Mạnh Hạo, mà ánh mắt lại rơi trên người Chu Đức Khôn, mang theo ý tứ khiêu chiến.

Chu Đức Khôn giữ vững vẻ mặt cao nhân, nhưng trong lòng thì đã sớm run hết chỗ nói luôn rồi.

Mạnh Hạo hai mắt hơi hơi chớp động, như có suy nghĩ gì đó, tay phải vung lên, lò luyện đan xuất hiện.

Nhìn Mạnh Hạo lấy ra đan lô, vẻ mặt của Nghiêm Tung vẫn bình tĩnh như trước, trong mơ hồ còn ẩn hiện vẻ ngạo nghễ. Sự ngạo nghễ này y không hề hiển lộ ra khi đối mặt với Chu Đức Khôn, nay đứng trước Mạnh Hạo thì cứ thế hiện lộ ra một cách tự nhiên hết chỗ nói.

Chẳng qua khi thấy được lò luyện đan của Mạnh Hạo thì trên vẻ mặt của Nghiêm Tung lộ ra một chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền tán đi. Lò luyện đan mà Mạnh Hạo lấy ra, chính là Vạn Luyện lô mà ngày đó Thanh La Tông đưa cho hắn.

Ngay khi Chu Đức Khôn nhìn thấy đan lô này thì tâm thần đã mạnh mẽ chấn động một cái, lão đã từng thấy qua Vạn Luyện lô, cùng cái mà Mạnh Hạo lấy ra lúc này giống nhau như đúc. Nhưng vật như lò luyện đan, nhất là Vạn Luyện lô, giống nhau như đúc tuy nói không nhiều lắm,

nhưng cũng không phải là không có khả năng.

Chu Đức Khôn chần chờ một chút, áp chế nghi hoặc ở đáy lòng.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe, tay phải cầm lò luyện đan, Đan Đông Bất Diệt hỏa trong cơ thể vô hình thiêu đốt, nháy mắt tràn ngập cả bàn tay. Nhìn thì không thấy hỏa diễm, nhưng có thể nhìn ra được bốn phía xung quanh tay phải của Mạnh Hạo, hư vô giống như xuất hiện vặn vẹo.

Một màn này, làm cho hai mắt Nghiêm Tung lần đầu tiên co rút lại, trên vẻ mặt không tự chủ được, lần đầu xuất hiện vẻ nghiêm túc.

Từ thủ pháp luyện đan có thể mơ hồ phán đoán đan đạo của một người, Mạnh Hạo vừa ra tay, theo Nghiêm Tung thấy thì có chỗ không tầm thường, nhất là ngọn lửa vô hình trong tay Mạnh Hạo, càng làm cho y tâm thần cả kinh.

– Lửa này …..

Nghiêm Tung chần chờ một chút.

Chu Đức Khôn nơi đó tuy nói không phải là lần đầu tiên nhìn thấy vô hình hỏa trong tay Mạnh Hạo, nhưng lúc này đây cũng là một lần nghiêm túc nhất. Sau khi cẩn thận ngắm nhìn, đáy lòng lão dần dần có biến hóa, nhưng trên vẻ mặt vẫn là bộ dạng bí hiểm kia, khóe miệng lộ ra mỉm cười, trong mắt mang theo tán thưởng, giống như đang nhìn vãn bối luyện đan vậy. Đó là vui sướng phát từ nội tâm.

Bộ dạng này của lão lọt vào mắt mọi người xung quanh thì lại càng khiến họ nhận định, lúc trước Chu Đức Khôn cố ý như thế, chính là xem thường việc cho Nghiêm Tung nhìn đan dược.

Nội tâm Chu Đức Khôn tuy gượng cười bất an, nhưng ít nhiều cũng có

chút đắc ý, không chú ý tới thanh niên tên Hàn Tuyết Tung kia ở cách lão không xa, trong ánh mắt nhìn về phía lão, đã hiện lên ý thưởng thức cực kì nồng đậm.

Cùng lúc đó, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra trầm tư, tay trái ở trên túi trữ vật vỗ một cái, lập tức lấy ra một gốc cây dược thảo. Dược thảo này vừa mới xuất hiện, lập tức bị tay trái Mạnh Hạo mạnh mẽ bóp một cái, trực tiếp dập nát sau hóa thành mảnh vỡ, đưa vào trong lò đan.

Một gốc cây dược thảo như thế thì cũng thôi, nhưng ngay sau đó, phàm là dược thảo bị Mạnh Hạo lấy ra, đều là bị hắn cứ thế bóp nát thành bột phấn. Hành động như vậy, làm cho Nghiêm Tung nhíu mày, khóe miệng lộ ra ý cười lạnh.

– Muốn bắt chước ngũ hành luyện đan của ta, cũng không tránh khỏi quá không biết lượng sức. Cho dù thủ pháp luyện đan của ngươi không tệ, nhưng ngũ hành luyện đan pháp của ta, nếu không có tạo nghệ đan đạo siêu việt của ta, căn bản không khả năng bắt chước thành công!

Nghiêm Tung thản nhiên mở miệng, nhưng ánh mắt sau khi nhìn về phía Chu Đức Khôn, thì đáy lòng y bỗng nhiên lộp bộp một tiếng. Chu Đức Khôn kia vẻ mặt bình tĩnh, lại thêm cái bộ dạng bí hiểm đó, làm cho Nghiêm Tung trong lòng có chút không dám chắc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 551: Vị chủ dược cuối cùng!

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, đáy lòng vận chuyển Đan Đạo Tái Sinh quyết, nháy mắt hỏa diễm trong lòng bàn tay đã trở thành hai nhóm. Hơn nữa, ở trong lòng, đan dược trong lò đan không ngừng hiện lên đủ loại biến hóa, thi thoảng lại điều chỉnh, chậm rãi lò luyện đan đã trở thành màu đỏ đậm.

Đúng lúc này, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, tay trái bấm tay niệm thần chú không ngừng đặt tại trên lò luyện đan. Mỗi một lần đụng chạm, cũng làm cho lò luyện đan này vù vù một tiếng, trong đó truyền ra hàng loạt tiếng nổ bang bang, cũng có dược hương nhàn nhạt khuếch trương tản ra. Nhưng mà quỷ dị là, dược hương này tràn ra, mọi người bốn phía vừa muốn đi ngửi thử, lại đột nhiên phát hiện chẳng ngửi thấy cái quái gì cả!

Hương khí ở trước mặt, nhưng lại ngửi không thấy, loại hiện tượng quỷ dị này, làm cho sắc mặt tu sĩ bốn phía đồng loạt biến hóa, tứ đại trưởng lão kia cũng đều mở to mắt.

- Đây là vì sao? Người này luyện là đan dược gì, có thể cảm nhận được mùi thuốc, nhưng mà lại như không tồn tại!

- Viên thuốc này có quỷ dị, xem ra vị đan sư này tuy nói tuổi trẻ, nhưng cũng không thể coi thường a.

- Này không là gì đâu, chắc là xảo thuật linh tinh gì đấy thôi, ngươi xem biểu tình của Chu đại sư đi, hiển nhiên là biết được nguyên nhân.

Chu Đức Khôn đáy lòng hoảng sợ, nhưng ở mặt ngoài lại theo bản năng liền lộ ra mỉm cười, giống như tất cả đều được định liệu trước, ẩn ẩn còn

mang một chút tán thưởng đối với hậu bối.

Vẻ mặt này của lão đã sớm làm đến lô hỏa thuần thanh, không biết ngầm luyện tập bao nhiêu lần. Dĩ nhiên đã làm được đến mức núi thái sơn sụp đổ trước mặt, mà vẻ mặt chẳng những không thay đổi, thậm chí còn làm cho người ta nghĩ rằng, núi lở là do lão làm ra nữa ấy chứ.

Đây là chỗ dựa lớn nhất để lão quật khởi ở Mặc Thổ, giờ phút này theo bản năng lộ ra vẻ mặt như vậy, lập tức hù dọa hầu hết mọi người.

Vẻ mặt của Nghiêm Tung lúc này cực kỳ ngưng trọng, y nhìn chằm chằm lò luyện đan trước mặt Mạnh Hạo, trong mắt chậm rãi lộ ra vẻ khó tin.

- Đây là .... đan hương tự có! Bởi vì đan vẫn chưa thành, cho nên đan hương là hư ảo, tràn ra là để hấp thu linh khí thiên địa, thế nên người bên ngoài cảm nhận được, nhưng không cách nào ngửi được đan hương!

- Loại thủ pháp luyện đan này đã là trình độ trong truyền thuyết, người này .....

Nghiêm Tung càng nghĩ càng là khiếp sợ, theo bản năng nhìn về phía Chu Đức Khôn. Nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng sâu không lường được của Chu Đức Khôn, thì nhất thời đáy lòng lộp bộp một tiếng.

- Chu Đức Khôn này, tạo nghệ đan đạo của lão rốt cuộc sâu cỡ nào chứ?

Tất cả mọi người ở đây đều kinh hãi, tay trái Mạnh Hạo vung lên, lại lấy ra mấy gốc dược thảo, lần này cũng không phải bóp nát thành bụi phấn mà là hoặc lấy dịch, hoặc là lấy cành. Từng cái từng cái ném vào lò, khiến cho đan lô càng trở nên đỏ đậm, đan hương cũng càng thêm nồng đậm. Mãi nửa canh giờ sau, Mạnh Hạo mới giơ tay phải lên vỗ mạnh đan lô.

Oanh một tiếng, khi tất cả mọi người nghĩ là đan dược đã luyện thành thì trong giây lát, mặt đất giống như vô hình mà chấn động một cái, bốn phía có gió gào thét mà đến, nhưng ngay sau đó mọi người liền nhận thấy được, đây không phải gió!

Đây là linh khí!

Toàn bộ linh khí của Thánh Tuyết thành, trong nháy mắt này, từ bốn phương tám hướng điên cuồng mạnh mẽ xuất hiện rồi lao đến. Bởi vì linh khí cấp tốc ngưng tụ, cho nên đã hình thành cảm giác có gió, thậm chí còn xuất hiện một cái lốc xoáy linh khí.

Mà trung tâm của tất cả, chính là đan lô trong tay Mạnh Hạo!

- Cái này .....

Đại trưởng lão mạnh mẽ bước ra từng bước, hô hấp dồn dập, lão chưa từng nghe nói qua có người luyện đan mà lại có thể dẫn động linh khí như thế.

Nhị trưởng lão, tứ trưởng lão, còn có vị lão thái bà kia, cũng đều là trợn mắt há hốc mồm, chấn động, tộc nhân gia tộc Hàn Tuyết phía sau bọn họ, bao gồm Hàn Tuyết San ở bên trong, giờ phút này đều là biểu tình không cách nào tin được.

Bọn họ còn như thế, thì khỏi cần nhắc đến mấy trăm tu sĩ xung quanh nữa, bây giờ cả đám đều hô hấp dồn dập, tiếng động xôn xao ồ lên, nhất thời quanh quẩn.

- Luyện đan, cư nhiên có thể dẫn động linh khí bát phương, đây... Đây là đan dược sao?

- Rốt cuộc là đan dược gì, có thể làm được như thế này, không khỏi có chút quá là không cách nào khiến cho người ta tin được.

Bốn phía xôn xao bàn luận, thì Chu Đức Khôn vẫn là bộ dạng cao nhân như cũ, thậm chí còn nâng tay phải lên vuốt vuốt râu, một bộ dạng tán thưởng. Giống như chuyện tình kỳ dị như vậy, cũng như cũ là ở trong dự liệu của lão không bằng.

Nhưng trên thực tế, đáy lòng Chu Đức Khôn đã muốn run rẩy, thậm chí còn đang quát lên.

- Yêu nghiệt, biến thái, không nghĩ tới ngoại trừ Phương Mộc kia, lại còn có yêu nghiệt đan đạo như vậy. Hắn muốn làm gì, hắn rốt cuộc muốn luyện cái đan gì đây...

Chu Đức Khôn đáy lòng khẩn trương không yên, nhưng càng như vậy, vẻ mặt lão lại càng là tán thưởng, vẻ bí hiểm cực kỳ rõ ràng.

Vẻ mặt này rơi vào trong mắt mọi người, rơi vào trong mắt Nghiêm Tung thì lập tức trở nên càng cao lớn hơn.

- Không có đan kiếp, xem ra đan dược này chính là trong quá trình luyện chế thì kinh người, trên thực tế lại không phải là như thế.

Nghiêm Tung mang theo ngưng trọng, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, đáy lòng dần dần an định lại.

- Đan dược này chư vị còn cần chờ lâu đấy, bởi vì vẫn còn thiếu một vị chủ dược nữa.

Không bao lâu sau, Mạnh Hạo bình tĩnh mở miệng, hư vô xung quanh lò luyện đan màu đỏ trong lòng bàn tay vặn vẹo, lượng lớn linh khí từ bốn phương tám hướng dũng mãnh mà đến, không ngừng dung nhập vào trong lò đan, giống như trong tay hắn đang nâng một thái dương.

Giờ khắc này, thoạt nhìn Mạnh Hạo khí thế kinh người.

- Thiếu một vị chủ dược? Những lời này là có ý gì, nếu thiếu chủ dược, sao không thêm vào đi?

- Những lời này có chút vấn đề, chẳng lẽ là có người đang tới đưa thuốc cho hắn sao?

Tu sĩ bốn phía đều kinh ngạc, tứ đại trưởng lão kia cũng đều nhíu mày, lộ ra vẻ khó hiểu, vì thế đều nhìn về phía Chu Đức Khôn.

Không chỉ có là bọn họ nhìn về phía Chu Đức Khôn, ngay cả Nghiêm Tung sau khi trăm mối vẫn không có cách giải, cũng là nhìn về phía Chu Đức Khôn.

Đến cả thanh niên từ đầu đến cuối vẫn quan tâm trận đan đấu này, cùng với lão giả Nguyên Anh bên cạnh gã từ khi đến vẫn chưa hề nhấc bước chân lên, cũng đều hướng ánh mắt về phía Chu Đức Khôn.

Chu Đức Khôn cười nhạt một tiếng, tay phải nâng lên vuốt chòm râu, vẻ mặt bình tĩnh, bộ dạng bí hiểm, cứ như đã định liệu trước. Trên vẻ mặt kia còn có một chút tán thưởng đối với hậu bối, tất cả, khiến cho lão gần như hoàn mỹ.

Nhưng trên thực tế, đáy lòng của lão đã muốn mắng to thật lâu, mắng trời mắng đất, tất cả mọi người ở đây đều đã bị lão hỏi thăm tổ tông mấy đời ở trong lòng rồi. Bởi vì lão khẩn trương, nơi đây xuất hiện hai đan sư, một người so với một người lại càng thêm yêu nghiệt. Nhưng khốn nỗi, tất cả mọi người đều cho là mình đây mới là mạnh nhất.

Loại cảm giác này, rất cần tố chất tâm lý cường đại mới có thể không hỏng mất, Chu Đức Khôn giờ phút này vội ho khan một tiếng, gần như ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía lão, muốn tìm kiếm đáp án.

- Chu đại sư, kính xin giải thích nghi hoặc.

- Đúng vậy a Chu đại sư, người xem lần luyện đan này, vị chủ dược cuối cùng mà người đó nói là cái gì? Chẳng lẽ chờ một lát thì có?

Mọi người đều mở miệng, Nghiêm Tung cũng nghiêm túc hướng Chu Đức Khôn cúi đầu.

- Thỉnh Chu đại sư giải thích nghi hoặc.

- Giải mê hoặc cái muội ngươi ấy!!! Ta làm thế quái nào mà biết được vị chủ dược cuối cùng mà hắn nói là cái khỉ gì chứ!

Chu Đức Khôn lại mắng to trong lòng, nhưng ở mặt ngoài vẫn là bộ dạng cao nhân, cười nhẹ, ngẩng đầu nhìn hướng lên bầu trời.

- Theo lão phu thấy, lai lịch của chủ dược này không tầm thường, trong đơn giản lại mang theo thần bí, trong tầm thường lại có bất phàm. Dược mà đan đạo trình độ này cần đến, các ngươi biết chính là biết, không biết cũng đừng cưỡng cầu.

Chu Đức Khôn tiếp tục bí hiểm, lời này nói xong, rơi vào trong tai mọi người, nếu không có cách nhìn chủ quan ngay từ đầu, nhất định sẽ cảm thấy là nói bậy, hoàn toàn là ngôn từ lập lờ nước đôi.

Nhưng chính vì cách nhìn chủ quan lúc trước, nên những lời nói bí hiểm này cứ thế mà trở nên có ý nghĩa vô cùng thâm sâu, huyền ảo.

Mà Chu Đức Khôn ngẩng đầu nhìn trời là có nguyên nhân, lão cảm thấy, mặc kệ là chủ dược gì đi chăng nữa, nếu thiếu, cũng phải có người đưa tới, mà muốn đưa đến, đương nhiên là bay tới.

Huống hồ cho dù không phải bay tới đi chăng nữa, thì lão cũng có biện pháp đi giải thích. Dược thảo trong trời đất này, đều là vật trong thiên hạ,

cho nên lúc này ngẩng đầu nhìn trời, là tuyệt đối tuyệt đối không sai rồi.

Vẻ mặt của Chu Đức Khôn bị Mạnh Hạo nhìn thấy, thì trong lòng lại cảm thấy kỳ quái. Hắn phát hiện nếu so với khi ở Tử Vận Tông, thì Chu Đức Khôn sau khi vào Mặc Thổ thú vị hơn rất nhiều.

- Tới thành này cũng đã bảy tám ngày, tính toán thời gian, hẳn là cũng gần đến rồi, chính là không biết còn phải đợi bao lâu.

Mạnh Hạo đang trầm ngâm trong lòng thì bỗng nhiên hắn biến sắc, không chút do dự tay trái vỗ túi trữ vật, Lão Tổ Lý gia lập tức xuất hiện trong tay, mạnh mẽ giơ lên ném về phía trước.

Oanh một tiếng, trong giây lát trên tinh không vạn lí, một đạo thiểm điện lôi kiếp chợt buông xuống, tiếng nổ vang ầm ầm vượt qua cả đan kiếp, lao thẳng đến phía Lão Tổ Lý gia. Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, không đợi Lão Tổ Lý gia bắt đầu mắng, ngay sau khi uy lực của tia chớp yếu đi, thì Mạnh Hạo lập tức thu Lão Tổ Lý gia lại, lôi điện bị yếu đi, toàn bộ bị hút vào trong lò đan.

Lôi kiếp này chính là chủ dược cuối cùng mà Mạnh Hạo chờ đợi!

Đan lô nổ vang, tia chớp lóe lên, từng trận tiếng nổ kinh thiên quanh quẩn, lò luyện đan trong tay Mạnh Hạo mạnh mẽ chấn động, nắp lô tự động bay lên, một viên đan dược có tia chớp vờn quanh, trong phút chốc từ trong lò đan bay ra.

Ngay khi đan dược này xuất hiện thì mây đen lập tức dày đặc, đây không phải là kiếp vân, mà là của thiên địa tự nhiên hiện ra. Giống như đan dược này có thể dẫn động lôi đình, khiến cho ở giữa tầng mây, từng đạo tia chớp lóe lên, tiếng động nổ vang chấn động mặt đất.

Đan hương tràn ra bốn phía lúc trước giờ lại nhất tề quay ngược, lao thẳng về phía viên thuốc này, nháy mắt ngưng tụ vào trong, lập tức làm

cho đan dược trở nên trong suốt lấp lánh, lưu quang bốn phía, vừa thấy đã biết là bất phàm.

Cùng lúc đó, toàn bộ linh khí trong thành trì trong nháy mắt ầm ầm ngưng tụ, giống như thủy triều gào thét mà đến, giống như nhấc lên cơn gió lớn, trong gió, bên ngoài đan dược xuất hiện lốc xoáy, theo hấp thu, lôi đình trên bầu trời càng thêm nổ vang.

Mắt thấy hình như có lượng lớn tia chớp sắp bị hấp dẫn xuống, tay trái Mạnh Hạo nâng lên một cái, trực tiếp bắt được đan dược có tia chớp lóe lên này, đặt ở trước mặt, cẩn thận nhìn mấy lần, sau đó gật gật đầu.

Lần luyện đan này là một lần thử nghiệm của hắn, nhìn thấy ngũ hành luyện đan của Nghiêm Tung, làm cho Mạnh Hạo có một loại chỉ dẫn mới. Sau khi thử dung hợp, mặc dù không hoàn toàn thành công, nhưng lại mở ra một cái ý tưởng mới cho Mạnh Hạo.

- Luyện đan kiểu này hiệu quả rất tốt, với lại căn cứ theo thay đổi của ngũ hành, có thể luyện ra đan dược từ không mà có .....

Mạnh Hạo như có suy nghĩ gì, mắt lại nhìn đan dược trong tay, sau đó vẻ mặt chắc chắc nhìn về phía Nghiêm Tung.

Mọi người xung quanh hô hấp dồn dập, tứ đại trưởng lão hít vào một hơi sâu, nhìn chằm chằm viên đan dược có tia chớp chạy quanh kia. Mấy trăm tu sĩ ở quảng trường cũng đều là vẻ mặt rung động, nhìn đan dược xuất hiện.

Nghiêm Tung trợn mắt há hốc mồm, từ khi Mạnh Hạo bắt đầu luyện đan, y vốn là coi khinh, nhưng theo thủ pháp luyện đan bất đồng, y dần dần có coi trọng. Khi đan hương hư ảo tản ra, thì đáy lòng y có kinh ngạc, khiến linh khí thiên địa bốn phía cấp tốc mạnh mẽ xuất hiện, thì y đã khiếp sợ. Cho đến mới vừa rồi, khi tia chớp xuất hiện, y đã hoàn toàn rung động.

Nay hô hấp dồn dập, mở to mắt, y nhìn ra trên đan dược này thế mà lại tồn tại rõ ràng phương pháp luyện đan ngũ hành của mình, mà còn có phần vượt xa, thuộc về một loại kết hợp.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 552: Một cái hố to!

- Không có khả năng, sao có thể như vậy… Người này…

Nghiêm Tung theo bản năng nhìn Chu Đức Khôn, nếu không phải luôn nhận định Chu Đức Khôn là đại sư, thì lúc này y sẽ cảm thấy Mạnh Hạo mới là đại sư chân chính.

Tuy là như vậy, nhưng lúc này nhận định của y cũng đã dao động, y nghĩ tới lời Chu Đức Khôn đã nói lúc trước. Lúc này nhìn lại… dường như đúng là không phải cố ý gây ra, mà thật sự là thẹn quá hóa giận.

Không chỉ y nghĩ vậy, tu sĩ xung quanh, bốn đại trưởng lão, còn có từng tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết đều đã thầm dao động tín niệm đối với Chu Đức Khôn.

Nhưng khi ánh mắt của bọn họ rơi lên người Chu Đức Khôn, thấy nụ cười tươi rói của Chu Đức Khôn, rất là bình tĩnh, cũng có tán thưởng. Biểu hiện của lão giống như là yêu thương đối với vãn bối, làm cho người ở đây đều sửng sốt.

Nhất là bộ dạng bí hiểm kia, tràn đấy phong phạm đại sư, nhất thời làm cho không ít người lại nhận định, Chu Đức Khôn mới là đan đạo đỉnh cao.

Ngay cả Nghiêm Tung cũng chần chờ, biểu hiện của Chu Đức Khôn thật sự quá chân thật, biểu tình, thần thái chân thật này, dù là Mạnh Hạo cũng lắp bắp kinh hãi. Nếu không phải hắn rất hiểu Chu Đức Khôn, thì ngay cả hắn cũng bị mê hoặc.

Chu Đức Khôn cười nhạt một tiếng, nhưng trong lòng lại không thể bình tĩnh, tràn ngập hoảng sợ. Lão chưa từng nghĩ tới, thứ đối phương chờ đợi

lại là một đạo thiên lôi.

- Lấy thiên lôi làm chủ dược, luyện ra đan dược, người này đúng là yêu nghiệt biến thái, so với Phương Mộc còn yêu nghiệt hơn!

Trong lòng Chu Đức Khôn đã sớm run rẩy rồi, nhưng càng như vậy thì vẻ mặt lão lại càng không lộ ra chút gì. Loại bản lĩnh này, trong mấy năm tới Mặc Thổ, lão đã luyện tới đăng phong tạo cực rồi. Có đôi khi chính lão cũng cho là, dường như bản thân vốn đã lợi hại như vậy rồi.

Nhưng đại đa số thời điểm, lão vẫn còn thanh tĩnh, lúc này lão thầm kêu khổ, trực tiếp hoàn toàn phóng ra bản lĩnh về phương diện này. Lão ngẩng đầu nhìn trời, lộ ra bộ dạng bí hiểm kia, làm cho người bốn phía bừng tỉnh đại ngộ.

- Ta nói mà, lúc trước vì sao Chu đại sư ngẩng đầu nhìn trời… Thì ra người ta đã sớm nhìn ra thiên lôi chính là chủ dược!

- Đúng vậy, khi đó ta cũng tò mò với chuyện này, hiện tại xem ra, Chu đại sư quả nhiên là đại sư đan đạo!

Nghiêm Tung cũng hít sâu một hơi, sắc mặt kính nể, bốn đại trưởng lão thì không cần nói rồi. Mà thanh niên tang thương, mang huyết mạch gia tộc Hàn Tuyết kia thì không hiểu biết nhiều lắm đối với đan đạo, lúc này thấy Nghiêm Tung như thế, gã cũng mới coi trọng Chu Đức Khôn hơn một chút.

- Đây là đan gì?

Nghiêm Tung ngưng trọng mở miệng hỏi. Lúc này y không còn vẻ khinh thường nữa, đan dược của Mạnh Hạo đã hoàn toàn chứng minh đan đạo của hắn rồi. Đã đủ làm cho Nghiêm Tung chú ý, coi Mạnh Hạo gần bằng Chu Đức Khôn rồi.

- Một viên đan dược đơn giản mà thôi, hẳn là có thể phóng ra một mảnh lôi hải (biển sấm sét)!

Mạnh Hạo mỉm cười nói, đan dược này không phải thứ để uống, mà là thuộc về Pháp đan. Mạnh Hạo phát hiện được, phương pháp luyện đan ngũ hành dùng để luyện Pháp đan, thì hiệu quả càng tốt hơn một chút.

Nghiêm Tung trầm mặc, y không cần nhìn kỹ đan dược này, chỉ nhìn quá trình luyện chế, cùng cảm giác lúc nó biến hóa thành đan, y có thể hoàn toàn xác định được, Mạnh Hạo nói không sai chút nào.

Loại đan dược này, y luyện không được, trừ phi là vận khí vô cùng tốt, trong quá trình luyện chế, lấy thiên lôi làm chủ dược!

Mà lúc trước y làm cũng giống như nạp lôi thành đan, trên thực tế chỉ là một loại thủ xảo, chính là mượn lực lượng của lôi điện, làm cho ngũ hành đạt được viên mãn mà thôi. Không thể bằng được Mạnh Hạo lấy lôi điện làm chủ dược.

Giữa hai người, cao thấp đã phân.

- Không sai, loại phương pháp luyện chế đan dược này, có chút ý tứ. Sau này ngươi có thể suy nghĩ thêm, có lẽ có thể sáng tạo ra một đan đạo bất đồng.

- Trên con đường đan đạo, nhớ kỹ là không được tự mãn, “đan vô nhai, đạo vô tận”, chúng ta cần phải giữ vững một lòng cầu tiến, mới có thể chứng thành thiên địa đan đạo!

Chu Đức Khôn ho khan một tiếng, nghiêm túc nói. Lời lẽ lão khí thế hoành thu, rất có bộ dạng của cao nhân chỉ điểm.

Mạnh Hạo vẻ mặt cổ quái, cười như không cười, Nghiêm Tung thì hít sâu một hơi, ôm quyền vái Chu Đức Khôn một cái.

- Chu đại sư nói rất đúng, Nghiêm mỗ tâm phục khẩu phục. Đan dược kia là không nên nhìn, cũng biết vì sao Chu đại sư cho ta xem viên thuốc đó rồi. Đại sư thấy Nghiêm mỗ đan đạo không đủ, sợ làm rối loạn tinh thần của tại hạ.

- Ý tốt của Chu đại sư, Nghiêm mỗ suốt đời khó quên!

Nghiêm Tung vẻ mặt nghiêm túc, lại cúi đầu nói.

Chu Đức Khôn vẫn mang bộ dáng bí hiểm, cười nhẹ một cái, lão càng làm vậy, người xung quanh càng thêm kính nể. Lúc này bốn vị trưởng lão nhìn về phía Chu Đức Khôn cũng mang theo ý tôn kính chưa từng có.

Một màn này làm cho Mạnh Hạo ngẩn người, cúi đầu nhìn đan dược trong tay mình, lại nhìn Chu Đức Khôn một chút, trong lòng hắn cười không được mà khóc cũng không xong. Chính hắn cực khổ luyện đan, nhưng cuối cùng lại bị Chu Đức Khôn bâng quơ nhẹ nhàng nói mấy câu, thì đã làm người ta tin phục rồi.

- Chu Đức Khôn này, lại có thể học được bản lĩnh như vậy tại trong Mặc Thổ này!

Mạnh Hạo liếc nhìn Chu Đức Khôn một cái, cái nhìn này làm cho Chu Đức Khôn trong lòng run lên, ho khan một tiếng, đang muốn mở miệng tán thưởng Mạnh Hạo mấy câu.

Nhưng vào lúc này, vị thanh niên Hàn Tuyết Tung mang huyết mạch gia tộc Hàn Tuyết kia, cùng vị lão già Nguyên Anh phía sau lưng gã ánh mắt lập lòe, nhìn chằm chằm vào Chu Đức Khôn.

Bốn đại trưởng lão của gia tộc Hàn Tuyết đã sớm chú ý tới đối phương. Khi một màn này xảy ra, bốn người này mạnh mẽ tiến thẳng về phía Chu

Đức Khôn.

Trong phút chốc, bốn đại trưởng lão cùng lão già kia đụng chạm giữa không trung, tiếng nổ vang rền, chấn động tứ phía. Bốn vị trưởng lão đồng loạt phun máu, mà lão giả Tây Mạc kia cũng khựng lại thân hình. Nhưng, đột nhiên lão thay đổi phương hướng, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Bốn đại trưởng lão vừa lui ra phía sau, thì cũng bấm quyết niệm chú, đồng loạt chỉ ra một chỉ, một vòng quầng sáng từ mặt đất dâng lên, trực tiếp bao phủ lấy Chu Đức Khôn lúc này vẫn còn mang theo vẻ mặt rung động.

Chu Đức Khôn đáy lòng run rẩy, nhưng theo bản năng vẫn giữ vững vẻ mặt trấn định, cùng bộ dạng bí hiểm kia. Một màn này làm cho thanh niên Hàn Tuyết Tung kia nhìn thấy, y vui mừng, trực tiếp vọt tới.

Tốc độ cực nhanh, chớp mắt liền xuất hiện bên cạnh vầng sáng, tay phải nhẹ nhàng ấn một cái, vầng sáng liền trực tiếp vỡ vụn. Bốn vị trưởng lão kia gầm nhẹ một tiếng, đang muốn tiến tới, nhưng lại bị Hàn Tuyết Tung vung tay phải quét ngang, tay còn lại thì đã tóm được Chu Đức Khôn.

Chu Đức Khôn bị dọa cho run rẩy, muốn thét lên.

- Chu đại sư không nên kinh hoảng, tại hạ sẽ không đả thương ngài, chỉ là với tài năng của đại sư, lưu lại ở đây thì quá tệ đi, theo ta tới Tây Mạc, điều kiện sẽ không như thế. Nhưng nếu ngươi cự tuyệt, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết…

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 553: Một cái hố to! (2)

Chu Đức Khôn bị tóm chặt thân hình, lúc này lão đã không thể nào tiếp tục giả vờ nữa, sắc mặt trắng bệch, thân thể run run, nội tâm đã sợ hãi tới cực điểm.

- Hiểu lầm, chuyện này chỉ là hiểu lầm… Đan… đan đạo của ta không bằng hắn a… Muốn bắt thì các ngươi bắt hắn đi! Bắt ta thì lỗ nặng rồi!

Chu Đức Khôn run rẩy, gấp gáp nói, cánh tay cũng run run chỉ về phía Mạnh Hạo.

- Ngay cả chủ dược còn thiếu là thiên lôi mà Chu đại sư cũng có thể nhìn ra, bây giờ lại nói như vậy… Chu đại sư là khi dễ ta không biết sao!

Ánh mắt của Hàn Tuyết Tung lóe lên lãnh mang, không vui quát.

- Ta … ta thật sự không được a… Ta thề, lời ta đúng là sự thật, tuyệt không chút nói láo. Bắt hắn, hắn mới là đan sư lợi hại nhất, có thể so sánh với sư đệ Phương Mộc của ta… Hắn so với ta còn lợi hại hơn vô số lần a!

Chu Đức Khôn gấp gáp thét lên, trong lòng đã cực kỳ hối hận, sắc mặt trắng bệch.

Lúc này, hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, thấy lão già Nguyên Anh hậu kỳ kia đã tiến tới, hắn không chút do dự lấy Huyết Băng Thiểm ra. Trong khoảnh khắc đối phương tiến tới, thì hắn trực tiếp biến mất, xuất hiện ở bên ngoài hơn mười trượng.

Lão tu sĩ Tây Mạc kinh ngạc kêu lên một tiếng, đang muốn tiếp tục đuổi theo thì Hàn Tuyết Tung đã tóm Chu Đức Khôn còn run rẩy bay lên, thản

nhiên nói.

- Không cần làm khó người này nữa, chúng ta tới đây chỉ mời tu sĩ ưu tú nhất gia nhập. Có Chu đại sư rồi thì người khác có cũng được, mà không có cũng không sao!

- Ta không phải ưu tú nhất!!! Chết tiệt, ta thật sự không phải a!!! Hiểu lầm, đây là hiểu lầm, lúc trước là giả, đều là giả. Ta không phải đại sư, là chỉ là Chủ Lô nho nhỏ của Đan Đông nhất mạch. Hắn mới là đại sư, hắn nhất định là đại sư, bắt hắn a! Ta thật sự là giả!

Chu Đức Khôn run rẩy, khóc không ra nước mắt, lão phát hiện vẻ giả trang của mình đã không thể kiểm soát.

Lúc này lão run rẩy kêu lên.

- Chu đại sư hà tất phải làm thế, biểu hiện của ngài lúc trước, từ đầu tới cuối ta đều nhìn thấy. Không sai, tuyệt đối không sai! Ngài không cần dùng bất kỳ thủ pháp nào, chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra manh mối, thậm chí cả chủ dược cuối cùng cũng có thể nhìn ra trong nháy mắt. Bản lĩnh như thế, Hàn Tuyết Tung ta tuyệt không nhìn lầm!

- Ngài là đại sư đan đạo chân chính! Còn bộ dáng hiện tại của ngài, quả thật quá giả rồi!

Hàn Tuyết Tung cười nói, không cho là đúng.

- Đúng vậy, từ lúc Nghiêm mỗ bắt đầu, cho đến cuối cùng thì Chu đại sư vẫn luôn hiểu rõ, nắm giữ tiên cơ. Vô luận là có đan hương hay là thiên lôi chủ dược, vẻ mặt của Chu đại sư đều lộ ra tán thưởng đối với tiểu bối. Hiểu biết đối với đan đạo, không thể làm giả được. loại bản lĩnh này, ta không có! Mặt khác, vị đan sư kia cũng không có được, chỉ có Chu đại sư mới có.

- Cả đời này Nghiêm mỗ bội phục không nhiều người lắm, hôm nay đã có thêm Chu đại sư rồi.

Nghiêm Tung cực kỳ khách khí, ôm quyền nói.

Chu Đức Khôn thật sự muốn khóc, lão cảm giác như mình rơi xuống hố, hơn nữa còn là cái hố do mình tự đào… Lão nhìn mấy tiểu nữ tử thanh xuân dưới mặt đất, trong lòng lão không bỏ được, nghĩ tới Tây Mạc cằn cỗi, nghĩ tới sự đáng sợ của nơi đó, thân hình liền không nhịn được mà run rẩy hơn, không ngừng giải thích.

- Ta thật sự không phải đại sư, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi! Ta không nên giả làm đại sư, bắt hắn đi a, các ngươi bắt hắn đi, chết tiệt, hắn mới là đại sư chân chính…

Trong lòng Chu Đức Khôn lúc này hối hận không thôi, nhân sinh bi thảm rồi. Nhưng lúc này, mặc cho lão có giải thích thế nào thì cũng không có ai tin.

- Chu đại sư không cần giả trang nữa, dù hắn thật sự là đại sư thì Chu đại sư ngài vẫn là người chúng ta khát vọng nhất!

Hàn Tuyết Tung cười ha hả, nắm lấy Chu Đức Khôn bay lên.

Lão Nguyên Anh Tây Mạc kia nghe vậy, liền lạnh mắt nhìn Mạnh Hạo một cái. Lão cũng xoay người giữa không trung. Đúng lúc này, đột nhiên, một tiếng gầm từ dưới mặt đất Thánh Tuyết thành ầm ầm truyền ra.

- Cút!

Một chữ vừa ra, thiên địa biến sắc, mặt đất chấn động, trận pháp ngoài thành đồng loạt vỡ vụn, như có cuồng phong gió giật từ trong cuốn ra. Nếu từ trên bầu trời nhìn xuống, có thể thấy rõ ràng, một gợn sóng từ

mặt đất Thánh Tuyết thành truyền ra, khuếch tán ra ngoài thành trì, cuốn thành một lốc lớn. Nơi nó đi qua, tất cả hung thú, tất cả tu sĩ ngoài thành đều bị cơn lốc cuốn đi huyết nhục, trở thành một bộ xương khô. Trong chớp mắt, trong vòng ngàn dặm quanh Thánh Tuyết thành, ngoài thành trì thì tất cả sự sống đã tan thành mây khói.

Thiên địa chấn động, tất cả tu sĩ trong thành đều điếc óc ù tai, vẻ mặt hoảng sợ.

Hàn Tuyết Tung biến sắc, lão tu sĩ Nguyên Anh bên cạnh gã chấn động toàn thân, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt hoảng sợ, Nghiêm Tung cũng phun máu, cấp tốc lao về phía trước.

- Đi!

Hàn Tuyết Tung âm trầm nói, gã nắm lấy Chu Đức Khôn còn đang rơi lệ gào khóc, bốn người hóa thành cầu vồng, thân hình nhanh chóng mơ hồ, như muốn truyền tống rời đi.

- Đây mới là thật sự hiểu lầm a, lần này ta thật sự không giả, ta thật sự không phải đại sư, hắn mới phải, ta…

Giữa không trung, Chu Đức Khôn kêu lên thê lương thảm thiết, trăm tên tu sĩ trên mặt đất nơi đây ngơ ngác nhìn trời, vẻ mặt phẫn nộ.

- Chu đại sư!!!

- Chết tiệt, bọn chúng tới đây là vì Chu đại sư!

Bốn vị trưởng lão kia cũng lộ vẻ khó coi, nhưng cũng không cách nào ngăn cản, chỉ có thể nhìn đám người Hàn Tuyết Tung dần dần trở nên mơ hồ, biến mất.

Về phần tiếng kêu thảm thiết của Chu Đức Khôn, khi rơi vào trong tai

của mọi người thì chỉ đổi lấy cảm khái trong lòng mà thôi.

- Ta không nghĩ tới Chu đại sự tại trong thời điểm mấu chốt, lại lộ ra kỹ nghệ vừa nghe liền tin. Nếu không phải có chút hiểu biết đối với Chu đại sư, ta nhất định cảm thấy ngài ấy nói thật.

Mạnh Hạo mở to mắt, một màn này vượt quá ý liệu của hắn rồi.

- Lần này ta không muốn đào hố chơi người, tại sao có thể như vậy… Chẳng lẽ đào hố gài người nhiều quá, giờ theo bản năng mà chơi cả người nhà…

Mạnh Hạo chân thành kiểm điểm.

Mặt đất chậm rãi lặng yên trở lại, tiếng chấn động từ dưới nền đất dần biến mất, toàn bộ Thánh Tuyết thành một mảnh yên tĩnh.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn trời, nhìn nơi mấy người Chu đại sư biến mất, sau đó tất cả đều trầm mặc, cảm xúc không cao.

Chu đại sư là đan sư đệ nhất của Thánh Tuyết thành, thậm chí là của cả Mặc Thổ, vậy mà lại bị bắt đi như vậy.

Vĩnh viễn rời đi trong sự tưởng nhớ của Thánh Tuyết thành với ngài ấy, có lẽ tại trong một nơi mới, đại sư lại tiếp tục phát triển thanh danh hiển hách của mình…

Chuyện đột phát này làm nhiều người căn bản không nghĩ tới.

Mạnh Hạo nhìn bầu trời, trong mắt lộ vẻ trầm tư, hắn đang nghĩ, nếu lần đan đấu này mà mình thắng Chu Đức Khôn, hoặc nói là Chu Đức Khôn không bày ra bộ dáng bí hiểm kia, có lẽ giờ phút này Chu Đức Khôn vẫn còn ở chỗ này, mà người bị mang đi…

Chính là chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 554: Con đường năm màu.

Mạnh Hạo trầm mặc.

Mấy trăm tu sĩ bốn phía cũng trầm mặc, một ngày này xảy ra nhiều chuyện lắm, mỗi người đều cần có thời gian để thích ứng.

Tại trong yên lặng này, Mạnh Hạo lắc đầu, xoay người, đầu tiên là nhìn về phía Hàn Tuyết San đang còn mờ mịt, rồi lại cúi đầu ôm quyền với lão thái bà trong bốn vị trưởng lão, sau đó liền xoay người, chậm rãi đi về phía xa, giống như một vật chuyển động duy nhất trong thế giới yên lặng.

Hắn vừa đi, tu sĩ bốn phía liền khôi phục lại, nhất tề nhìn về phía Mạnh Hạo.

Bốn đại trưởng lão cũng nhìn về phía hắn, nhị trưởng lão như muốn nói lại thôi. Tứ trưởng lão thì tiến lên vài bước, nhưng cũng chần chờ, mà lão thái bà kia thì chỉ đứng đó, không nói được một lời.

Đại trưởng lão, vị chu nho kia trong nháy mắt lại mỉm cười, vội vàng tiến lên vài bước, cao giọng nói với Mạnh Hạo.

- Đại sư, lúc này đây là muốn đi nơi nào?

- Ta họ Mạnh!

Mạnh Hạo hơi ngừng lại, quay người nhìn đại trưởng lão.

- Lúc trước có người nói là thành này không chào đón ta! Cho nên Mạnh

mỗ tự nhiên phải rời khỏi Thành Tuyết Thành!

Mạnh Hạo thở dài một tiếng, lắc đầu nói, rồi hắn lại xoay người tiếp tục bước đi.

Mạnh Hạo vừa nói ra những lời này, đám tu sĩ xung quanh lập tức biến sắc. Tất cả mới phản ứng lại, nếu là trước kia khi còn Chu Đức Khôn, bọn họ còn chướng mắt tên Mạnh Hạo này, nhưng mà hiện tại Chu Đức Khôn đã thành lịch sử, cho nên địa vị của Mạnh Hạo trong nháy mắt đã tăng lên vô số lần.

Đã không còn Chu Đức Khôn, nếu lại không còn vị đại sư trước mắt này, vậy thì Thánh Tuyết thành này tổn thất quá lớn.

Đại trưởng lão quay đầu, hung tợn trợn mắt liếc Nhị trưởng lão một cái, rồi lại nhanh chóng tiến tới, ngăn cản trước người Mạnh Hạo, cười ha hà.

- Mạnh đại sư, trước kia chỉ là hiểu lầm, việc này không cần nhắc lại nữa đâu! Là gia tộc Hàn Tuyết đãi khách không được chu toàn, mong đại sư trăm ngàn lần không nên để trong lòng.

- Đúng vậy a, Mạnh đại sư là đan đạo đỉnh phong, làm gì chấp nhặt với chúng ta, nơi đây chính là nhà của Mạnh đại sư!

- Mạnh đại sư, lưu lại đi! Nếu ngài rời đi, tài hoa này sẽ mai một trong loạn thế, không bằng ở lại đây, nhất định sẽ lấy được thanh danh hiển hách a!

- Mạnh đại sư, chúng ta khẩn cầu ngài ở lại!

Tu sĩ bốn phía lúc này trăm miệng một lời, thanh âm chấn động. Mấy trăm người đồng thời hô lớn, tiếng nói quanh quẩn, truyền khắp bốn phía, lộ vẻ thành khẩn. Những lời này rơi vào trong tai Mạnh Hạo, hắn cũng cảm động, dừng lại bước chân, quay đầu ôm quyền cúi đầu thật sâu

đối với tu sĩ bốn phía.

- Được chư vị đạo hữu ưu ái, Mạnh Hạo vốn không nên cự tuyệt, nhưng… nơi đây thật sự là có người không thích tại hạ, không thể không rời đi a!

Mạnh Hạo vừa nói ra, vị Nhị trưởng lão kia biến sắc, khi phát hiện bốn phía có không ít người nhìn về phía mình, lão cắn răng, tiến tới ôm quyền, cúi đầu thật sâu với Mạnh Hạo.

- Mạnh đại sư thứ lỗi, lúc trước lão hủ nói sai rồi, mong đạo hữu bỏ qua cho. Trong lòng lão phu, đại sư chính là đan đạo đỉnh phong, hơn nữa, khi gia tộc Hàn Tuyết chúng ta gặp nạn, ngài không ngại cực khổ, không sợ nguy hiểm, tiến lên tương trợ. Ân tình này, lão phu suốt đời khó quên!

- Đại trưởng lão, ta đề nghị cho Mạnh đại sư một con Hàn Tuyết tằm, biểu đạt lòng cảm kích của gia tộc Hàn Tuyết chúng ta đối với Mạnh đại sư!

Nhị trưởng lão nghiêm túc nói.

- Một con chưa đủ!

Tứ trưởng lão, là vị nam tử trung niên luôn âm trầm kia lúc này đã lộ ra nụ cười chân thành, đi tới vài bước, ôm quyền cúi đầu với Mạnh Hạo.

- Một con tuyệt đối không đủ, trong gia tộc còn có hai ấu thể, toàn bộ đều cho Mạnh đại sư mới là tốt nhất. Mong đại trưởng lão đồng ý! Chỉ có như vậy mới có thể biểu đạt được lòng biết ơn của gia tộc Hàn Tuyết ta. Về phần ấu thể, chỉ cần gia tộc còn tồn tại, thời gian cũng sẽ có đủ, tự nhiên có thể tiếp tục bồi dưỡng ra được.

Đại trưởng lão có chút đau lòng, nhưng khi nhìn về Mạnh Hạo, nghĩ tới không còn Chu Đức Khôn, lúc này chỉ còn vị Mạnh đại sư này, vì thế lão

cắn răng.

- Phải nên như thế! Mạnh đại sư yên tâm, ấu thể Hàn Tuyết tằm, trong vòng một năm có thể đưa tới trong tay đại sư!

Mạnh Hạo thầm vui sướng, nhưng vẻ mặt lại là chần chờ, bổn sự này, chính là học được từ trên người Chu Đức Khôn.

Hắn chần chờ như vậy, mấy trăm tu sĩ xung quanh liền mở miệng giữ lại, lần đầu tiên thì Mạnh Hạo vẫn còn lắc đầu, nhưng đến lần thứ hai thì Mạnh Hạo liền lộ ra vẻ dao dộng.

- Không phải Mạnh mỗ không muốn ở lại đây, nơi đây thật sự rất nguy hiểm, tại hạ có tu vi yếu ớt, không có lực bảo vệ mình… Huống hồ, tại hạ cũng chỉ có thể ở tại đây khoảng nửa năm, thật sự không thể ở một năm!

Mạnh Hạo thở dài.

Mọi người nhìn nhau, lão thái bà kia rốt cục mở miệng, nhìn Mạnh Hạo với vẻ mặt cổ quái.

- Bốn người chúng ta tự mình ra tay luyện hóa, có thể tiết kiệm được một nửa thời gian, nửa năm có thể đưa ra một con Hàn Tuyết tằm.

- Sau khi lấy được Hàn Tuyết tằm, Mạnh đại sư có thể tùy thời rời đi, chúng ta tuyệt không ngăn cản!

Đại trưởng lão ở bên cạnh trầm giọng nói.

Bốn phía có không ít tu sĩ liên tục giữ lại, tại trong một màn mời mọc long trọng này, Mạnh Hạo cũng miễn cưỡng đồng ý. Hắn vừa đồng ý, bốn phía lập tức vang lên từng tiếng cung kính.

Cứ như vậy, Mạnh Hạo lưu lại Thánh Tuyết thành, trong khoảng thời gian ngắn, thanh danh của hắn đã truyền khắp thành, vô luận là tu sĩ ngoại tộc hay là tộc nhân gia tộc Hàn Tuyết, ba chữ Mạnh đại sư đều như sấm bên tai.

Nếu nơi đây vẫn còn Chu Đức Khôn như lúc trước, vậy thì Mạnh Hạo cũng không dễ được người ta chấp nhận như thế, chứ đừng nói là coi trọng cùng để ý.

Nhưng lúc trước Chu Đức Khôn đã tạo nên một trụ cột cực kỳ vững chắc, lão đã thành công làm cho người trong thành này có sự sùng kính đối với đan đạo, cuồng nhiệt đối với đan sư. Hơn nữa còn làm cho gia tộc Hàn Tuyết chấp nhận lão, thậm chí khách khí với lão.

Dưới tình huống như thế, sau khi Mạnh Hạo tiếp nhận, thuận lý thành chương, đã đem toàn bộ nền móng của Chu Đức Khôn thành vật của bản thân mình.

Nếu mà Chu Đức Khôn biết được chuyện này, chắc chắn sẽ tức giận phun máu, hối hận không thôi, thở dài than vãn, làm người vạn vạn không nên lúc nào cũng giả trang. Lão cực khổ hồi lâu, bỏ ra mấy năm tâm huyết, lúc này đều trở thành vật của Mạnh Hạo.

Nhưng Mạnh Hạo cũng không thấy ủy khuất gì, việc này cũng không phải do hắn gây nên, mà chỉ là dưới cơ duyên xảo hợp, rơi xuống trước mặt mình, dù cố ý cũng không tránh được, bị rơi rụng trúng người.

Vài ngày sau, tu sĩ trong thành đã gần như không còn đàm luận về Chu đại sư, mà chủ yếu là bàn về Mạnh đại sư. Nơi ở của Mạnh Hạo cũng có nhiều người gia tộc Hàn Tuyết thủ hộ, bảo vệ cho Mạnh Hạo vô cùng chắc chắn.

Mấy ngày nay còn có không ít cường giả tới bái phỏng, tất cả đều cực kỳ khách khí. Mạnh Hạo rất có tâm đắc để ứng phó những chuyện này,

không giống với bộ dáng thần thần bí bí của Chu Đức Khôn, Mạnh Hạo mỉm cười, thường xuyên nói mấy câu về tạo nghệ đan đạo chân chính, như vậy đã làm cho những tu sĩ này có chút hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 555: Con đường năm màu. (2)

Nửa tháng sau, Mạnh Hạo xem như đã vững chân tại trong Thánh Tuyết thành này rồi, thanh danh truyền khắp trong ngoài thành, tất nhiên rất hiển hách.

Man cự nhân hơn ba mươi trượng kia đương nhiên được xem là tọa kỵ của Mạnh Hạo, về phần Tư Long Tây Mạc kia, thì bị nhận định là tôi tớ của Mạnh Hạo.

Cũng có tu sĩ nghe tiếng tới cầu đan, nghe nói Mạnh Hạo thích sen, vì thế không tiếc giá lớn, cũng sưu tập hoa sen tới đây, làm cho sân nhà của Mạnh Hạo tràn ngập tuyết liên, mùi hương thơm nức.

Về phần Mặc Thổ xâm nhập, đúng như lời của Hàn Tuyết Tung, trong vòng ba tháng không xuất hiện lần tiến công nào nữa, điều này cũng tạo thành một thời gian giảm xóc cho gia tộc Hàn Tuyết. Theo thời gian chậm rãi trôi qua, ba tháng đi qua, gần như mỗi ngày đều có trận pháp bao phủ, toàn bộ tu sĩ trong thành đều được phát động, phối hợp với gia tộc Hàn Tuyết đi củng cố các khu vực.

Chỉ có Mạnh Hạo, hắn trở thành người thanh nhàn nhất, ngày ngày Mạnh Hạo nhìn sen đả tọa, khi thì lấy phù văn Tiên Thổ ra cảm ngộ, lúc thì gọi Cổ Lạp tới nghiên cứu đồ đằng.

Về phần thiên lôi cứ cách vài ngày xuất hiện một cái, thì Mạnh Hạo đã quen rồi, tạo ra trực giác đối với lôi đình khủng bố. Tuy nói mỗi ngày Lão Tổ Lý gia đều kêu thảm nguyền rủa, nhưng dần dần, linh hồn của Lão Tổ Lý gia đã xuất hiện khả năng đề kháng đối với lôi đình.

Theo phân tích của Mạnh Hạo, Lão Tổ Lý gia đã đang phát triển thành lôi hồn, chậm rãi chuyển biến.

Nhưng đối với những thứ này, Mạnh Hạo có thu hoạch lớn nhất là phù văn Tiên Thổ. Tiên phù của vùng đất Mặc Thổ này, khi vừa tới Mặc Thổ thì hắn vẫn nghiên cứu mỗi ngày, rốt cục lúc này đã nhìn ra một tia manh mối.

- Phù văn Tiên Thổ này có chút tương tự cực nhỏ với đồ đằng, ta nắm chắc tám phần, cái gọi là tiên phù này… chính là đồ đằng cổ xưa nhất!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, cầm tiên phù trong tay, hai mắt lộ tinh quang.

- Mà tất cả nghiên cứu, đến giờ phút này đều hướng về phía đồ đằng!

Mạnh Hạo nhắm mắt một lúc, sau đó mạnh mẽ mở ra.

- Sở dĩ ta có hứng thú với đồ đằng, là vì một khi thiên kiếp qua đi, thì nan đề khó nhất xuất hiện trước mặt ta chính là làm thế nào để trở thành Hoàn Mỹ Nguyên Anh!

- Nguyên Anh phân ra ngũ hành, có năm màu, bốn màu là Vô Hạ, năm màu chính là Hoàn Mỹ… Trừ phi ta có thể tìm được Kim Đan Thiên của Thái Linh kinh, tìm được phương pháp bước vào Nguyên Anh bốn màu. Khi đó chế tạo Hoàn Mỹ Nguyên Anh Đan, mới có thể thành công, nhưng Kim Đan Thiên đã sớm thất truyền..

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên tinh quang mãnh liệt.

- Cảnh giới Nguyên Anh không giống như các cấp bậc khác, muốn đạt tới bốn màu.. quá khó khăn, ta không có công pháp, nhưng mà đồ đằng Tây Mạc này, còn có phương pháp luyện đan ngũ hành của Nghiêm Tung Đông Thổ kia, lại cho ta một cái phương hướng.

- Phương hướng này có được hay không thì vẫn còn nghiên cứu nhiều, ta cần càng nhiều tu sĩ Tây Mạc, nghiên cứu đồ đằng của bọn họ, cuối cùng mới có thể xác định!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên hàn mang.

Ba tháng nhoáng một cái đã trôi qua, trong không khí chiến đấu khẩn cấp của Thánh Tuyết thành, Mặc Thổ cũng xảy ra vài đại sự, Cửu Minh hiện tại cũng chỉ còn Thánh Tuyết thành và Đại La thành.

Sở dĩ Đại La thành còn tồn tại là vì trong gia tộc còn có Lão Tổ Trảm Linh, hơn nữa còn chiếm được địa lợi, có được gần vạn tu sĩ. Cũng vì có Đại La thành cường đại nên hấp dẫn đại đa số lực lượng của Mặc Thổ, như vậy mới giúp Thánh Tuyết thành có thể kiên trì tới bây giờ.

Đương nhiên điều này cũng còn liên quan rất lớn tới vị trí địa lý của Thánh Tuyết thành, nơi này hẻo lánh, quanh năm ngập trong gió tuyết.

Cửu Minh từng hiển hách, hôm nay chỉ còn Thánh Tuyết thành cùng Đại La thành, những gia tộc thành trì khác, hoặc là diệt vong, hoặc là di chuyển. Toàn bộ Mặc Thổ đã có nửa phần trở thành vật của Mặc Thổ cung.

Nhưng còn có một khu vực trong Mặc Thổ này có thể làm cho Mặc Thổ cung dừng lại, nơi đó từng là Đông Lạc thành, nay là Kim Quang Giáo.

Uy danh của Kim Quang giáo, tại trong ba tháng này đã truyền khắp Mặc Thổ, năm ngàn giáo chúng, tạo thành trận pháp kinh người, thành công làm cho Mặc Thổ cung không thể không tạm tránh đi, tùy ý để Kim Quang giáo tồn tại.

Còn có Kim Quang Lão Tổ thần bí khó lường kia, người này càng danh chấn Mặc Thổ, có vô số lời đồn.

Tại trong thời khắc thế cục Mặc Thổ biến hóa vi diệu, bên ngoài Thánh Tuyết thành lại xuất hiện đại quân của Mặc Thổ Cung. Trong đó có không ít tu sĩ Tây Mạc, tạo thành quy mô mấy ngàn người, dẫn theo ba vạn hung thú, xuất hiện ở ngoài Thánh Tuyết thành.

Lúc này đã không phải là dò xét nữa, mà là chân chính khai chiến. Trên mặt đất, một cỗ chiến xa có phong cách cổ xưa, mang theo tiếng nổ ầm ầm tiến tới, trên chiến xa mang đầy gai chọn, phát ra u quang kỳ dị, giống như có thể bộc phát ra pháp thuật thần thông kinh người.

Hơn ba vạn hung thú gào thét trên mặt đất, trên bầu trời cũng ùn ùn kéo đến, phô thiên cái địa, bao quanh bát phương.

Trong đám người này, tu vi yếu nhất cũng là Trúc Cơ, trong mấy ngàn người này còn có hơn năm trăm tu sĩ Kết Đan.

Thế lực khổng lồ như vậy, đủ để làm kinh sợ toàn bộ Mặc Thổ. Hơn nữa trong đám người này còn xuất hiện Nguyên Anh, không chỉ một mà là bốn!

Hiển nhiên là những người này nhắm vào bốn đại trưởng lão của gia tộc Hàn Tuyết, bốn tu sĩ Nguyên Anh, hai người tới từ Mặc Thổ cung mang mặt nạ bạc, hai người còn lại thì là tu sĩ Tây Mạc.

Bên phía Thánh Tuyết thành, ánh sáng từ trận pháp đã sớm phóng ra, hình thành gió tuyết lượn lờ bốn phía, có mấy chục cái Ngũ Giác Tinh cực lớn bay lên, chậm rãi chuyển động, khuếch tán ra từng sợi tơ.

Trong thành, gồm cả gia tộc Hàn Tuyết thì chỉ có hơn ngàn tu sĩ, so với bên ngoài thì nhân số kém hơn nhiều lắm. Giờ phút này, toàn bộ được chia thành mấy phân nhóm, đóng tại bốn phía trên tường thành.

Trong Thánh Tuyết thành, đám tu sĩ đều khẩn trương, trong lòng thấp thỏm, nhưng bọn họ không có đường lui, bốn đại trưởng lão phân ra

đứng bốn hướng khác nhau, cả bốn đều lộ ra sắc mặt khó coi.

Mạnh Hạo cũng từ trong viện của hắn bước ra, xuất hiện tại một chỗ trên tường thành, nhìn đám đông nghìn nghịt bên dưới. Trước kia hắn đã từng đứng trong chiến trường, nhưng lúc này thì lần đầu tiên hắn đứng ở vị trí này, nhìn toàn bộ chiến trường.

Trong đại chiến tu sĩ như thế này, thực lực cá nhân tuy vẫn rất trọng yếu, nhưng trừ phi đạt tới Trảm Linh, nếu không thì rất khó mà tạo được tác dụng quyết định thắng bại trong chiến tranh.

Chiến tranh, hết sức căng thẳng.

Đúng lúc này, tiếng kèn lệnh vang lên, trong khoảnh khắc, âm thanh kia lại xuất hiện tại nơi khác. Khi thanh âm này xuất hiện, mãnh thú trên bầu trời bao la, cùng cả một vùng đất toàn dị yêu đều vùng lên, nhất tề gào thét, mạnh mẽ lao tới.

Còn có mấy ngàn tu sĩ, từng chiếc chiến xa đều hướng về Thánh Tuyết thành mà phóng ra công kích cường liệt nhất.

- Lôi Hải Đan!

Tiếng nổ chấn động thiên địa, mặt đất run rẩy, bầu trời biến sắc, gió lốc phòng hộ của Thánh Tuyết thành như sắp bị xé nát. Ngay lúc này, thanh âm của đại trưởng lão gia tộc Hàn Tuyết truyền khắp toàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 556: Mạnh tiểu nhi, ngươi có dám hay không chiến!

Lời này vừa ra, lập tức có bốn viên đan dược được người từ trong thành ném ra, trong đó có một quả còn ở giữa không trung, đã bị một con giao long há mồm nuốt vào. Thân hình con giao long liền run rẩy kịch liệt, nổ ùng một tiếng rồi vỡ tan, thân thể huyết nhục biến mất, từng đạo lôi đình từ trong thân nó khuếch tán ra ngoài.

Tại trong không trung, trực tiếp hình thành một mảnh lôi hải lớn khoảng trăm trượng!

Trong lôi hải, tất cả hung thú trên không đều kêu lên thảm thiết, thân thể liền bị thiểm điện xé rách!

Trên mặt đất, ba viên Lôi Hải Đan vừa rơi xuống liền nổ tung, tiếng vang chấn thiên, mặt đất chấn động. Trong nháy mắt liền xuất hiện ba mảnh lôi hải rộng trăm trượng, phàm là hung thú hay tu sĩ nằm trong phạm vi lôi hải đều kêu lên thảm thiết, thân thể bị lôi điện xé nát.

Mà phía sau, trên bầu trời còn đột ngột xuất hiện mây đen, từng tia chớp ầm ầm lóe lên mà đánh xuống mặt đất, như đốt lên chiến hỏa, làm cho thiên địa biến sắc.

Bốn viên Lôi Hải Đan lại có thể tạo ra hiệu quả bất ngờ như vậy, ngay cả Mạnh Hạo cũng không dự liệu được. Bốn viên đan dược này là hắn luyện ra được trong ba tháng này, giao cho gia tộc Hàn Tuyết.

Trong lòng Mạnh Hạo biết rõ, đan dược của mình có thể tạo thành lôi hải rộng khoảng mười trượng, còn trăm trượng thì không có khả năng. Nhưng hắn cũng nhanh chóng biết được nguyên nhân, nơi này đã nổi lên

gió tuyết mấy ngày liên tục, mặt đất có băng tuyết, thậm chí còn có gió lốc, hơn nữa trong Thánh Tuyết thành còn có trận pháp độc đáo, những thứ này như là tăng phúc, khiến cho Lôi Hải Đan của Mạnh Hạo có uy lực tăng lên mười lần.

- Loại tăng phúc này, chắc chắn là có giới hạn, nếu dùng nhiều thì trận pháp kia không cần người ta công phá cũng tự động hư hỏng mà vỡ tan!

Mạnh Hạo đã hiểu ra, mà trong thành thì truyền ra tiếng hoan hô động trời.

- Mạnh đại sư uy vũ!

- Đây là pháp đan do Mạnh đại sư luyện chế ra, uy lực trước nay chưa từng có, kinh thiên động địa!

- Mạnh đại sư!

Thanh âm quanh quẩn trong thành, lúc truyền ra bên ngoài thành thì từng thân ảnh tu sĩ cấp tốc bay ra. Bọn họ vừa xuất hiện, Ngũ Giác Tinh trên bầu trời cũng theo đó mà bay ra từng một cái, vờn quanh bốn phía, cùng người Mặc Thổ cung triển khai chém giết.

Mặt đất chấn động, chiến trường tràn ngập sát tràng, thỉnh thoảng vang lên tiếng nổ ùng ùng, cũng có tiếng gào thê lương thảm thiết, máu tươi nhuộm đỏ. Mạnh Hạo đứng trên tường thành, thấy một màn như vậy, trong lòng khó tránh khỏi chấn động.

Ở ngoài thành từng đạo u quang từ chiến xa phóng ra, thành trì như lung lay sắp đổ, băng tuyết trên mặt đất vỡ vụn, bầu trời như bị xé rách.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một tên tu sĩ Tây Mạc Kết Đan hậu kỳ, trên người có ba cái đồ đằng, có giao long, có sơn quỷ, cũng có giang hà. Người này bay lên, trôi nổi giữa không trung, tay phải còn túm lấy một

cái đầu lâu ngập máu, ngửa mặt cười to.

- Mạnh đại sư chó má trong Thánh Tuyết thành, ngươi có dám đánh một trận cùng ta!

Lời này giống như là tiếng gầm từ con giao long biến ảo sau lưng người này phát ra, mà tại bên cạnh giao long còn có sơn quỷ dữ tợn, nhìn chằm chằm vào trong thành. Ngay sau đó dưới chân đại hán giang hà xuất hiện, kinh thiên động địa.

- Tháp La, tu sĩ tam đồ của bộ lạc Kinh Thứ - Tây Mạc, khiêu chiến Mạnh đại sư Thánh Tuyết thành. Ngươi dám chiến hay không!? Hay ngoài luyện đan, ngươi không biết gì nữa!?

Thanh âm của đại hán Tây Mạc này truyền khắp chiến trường, ngay sau đó, toàn bộ tu sĩ thuộc Tây Mạc cùng Mặc Thổ cung đều lớn tiếng, kiêu ngạo kêu gào.

- Mạnh tiểu nhi, ngươi có dám chiến hay không?

- Đan sư cái quái gì chứ, ngoài âm thầm luyện đan, ngươi có thể tại nơi này đường đường chính chính đánh một trận hay không!

Đủ lởi châm chọc quanh quẩn, thì trong Thánh Tuyết thành, Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh nhìn đồ đằng trên người cái tên còn đang to mồm kêu gào.

- Đồ đằng sơn quỷ, giống núi mà giống quỷ, loại đồ đằng này tất có giá trị nghiên cứu!

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra quang mang hứng thú, ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt vừa động.

Nhưng bên cạnh hắn, lão thái bà trong bốn đại trưởng lão lại nhíu mày.

- Người này khiêu khích, tất có quỷ kế, Mạnh đại sư…

Bà ta còn chưa nói xong, Mạnh Hạo đã vọt lên, trực tiếp bay khỏi tường thành.

Lão thái bà biến sắc, cũng bay vọt theo, nhưng khi bà ta vừa bay lên, một tên tu sĩ Nguyên Anh mang mặt nạ bạc của Mặc Thổ cung cười khặc khặc, trong nháy mắt đã biến mất, khi xuất hiện thì đã chặn trước mặt lão thái bà, ngăn cản bước chân của bà ta.

Trên chiến trường, tên tu sĩ Tây Mạc nắm đầu lâu kia thấy Mạnh Hạo vọt tới thì cười ha hả, gã vung tay phải, đầu lâu trực tiếp nổ tung, trên người gã dính máu tươi, càng lộ vẻ dữ tợn, vọt thẳng về phía Mạnh Hạo.

Hai người càng ngày càng gần, tốc độ cực nhanh, làm cho người hai bên đều tập trung chú ý. Người Thánh Tuyết thành đều cực kỳ khẩn trương, ba trưởng lão còn lại đều lao ra, nhưng cũng bị tu sĩ Nguyên Anh Mặc Thổ cung và Tây Mạc ngăn cản.

- Mạnh tiểu nhi, ta sẽ cho ngươi biết tu sĩ Tây Mạc làm thế nào để giết ngươi!

Tên đại hán Tây Mạc tu vi toàn thân ầm ầm bùng nổ, phát ra khí thế có thể so với Kết Đan hậu kỳ. Sau lưng gã, giao long gào thét, sơn quỷ dữ tợn, giang hà cuồn cuộn, khí thế kinh người.

Gã có chút nắm chắc có thể đánh chết đối phương, hơn nữa, dù trong thời gian ngắn không thể thành công, nhưng chỉ cần đối phương bị mình cuốn lấy, thì cái tên được xưng là Mạnh đại sư này phải chết chắc rồi.

- Thời điểm hắn bước ra, hắn chắc chắn phải chết rồi!

Đại hán Tây Mạc nhe răng cười, thấy Mạnh Hạo chỉ còn cách mình hơn

mười trượng, nhưng Mạnh Hạo vẫn lộ vẻ mặt bình tĩnh, mà thân thể cũng tràn ngập huyết quang. Tại trong huyết quang, thân ảnh của hắn liền biến mất, một cái Huyết Băng Thiểm trực tiếp xuất hiện trước người tên đại hán còn đang nhe răng cười.

Mạnh Hạo đột ngột xuất hiện làm tên đại hán sửng sốt, theo bản năng muốn rút lui phía sau, nhưng Mạnh Hạo đã tóm được chéo áo của gã, trực tiếp cuốn về phía trước. Động tác này cực kỳ thuần thục, giống như Mạnh Hạo đã làm vô số lần rồi.

Động tác này cũng cực kỳ quái dị, làm người xem bốn phía sửng sốt.

Nhưng vào lúc này, Mạnh Hạo đã tóm tên đại hán còn đang sửng sốt giơ lên. Trên bầu trời, một tia chớp rõ ràng, khác với sấm sét bình thường nổ vang giáng xuống.

Tia chớp này không tầm thường, là lôi của thiên kiếp!

Người xung quanh thậm chí còn không có cơ hội phản ứng, thiên kiếp đã trực tiếp đánh lên thân tên tu sĩ Tây Mạc kia. Trong nháy mắt, giao long thê lương vỡ nát, ảo ảnh sơn quỷ cũng tan biến, giang hà nổ vang. Tên tu sĩ Tây Mạc thậm chí không kịp kêu tiếng nào đã bị thiên kiếp bổ xuống người, thân hình đã cháy đen một mảnh.

Tuyệt khí bỏ mình!

Dù sao gã cũng không phải Mạnh Hạo, thiên lôi với trình độ này, Mạnh Hạo vì có đủ nguyên nhân mới có thể chống cự. Nhưng tu sĩ Tây Mạc này, hiển nhiên không có thực lực như vậy, lúc này đã hồn phi phách tán.

- Tiếc cho đồ đằng sơn quỷ!

Mạnh Hạo lắc đầu, thả thi thể trong tay ra, người xung quanh đều bị một màn này làm chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 557: Bí pháp Tư Long.

Mạnh Hạo lại dùng một cái Huyết Băng Thiểm, nhanh chóng rút lui, tốc độ cực nhanh, trực tiếp về lại trên tường thành.

Dù đây là chiến trường, nhưng chỉ trong chớp mắt, nơi đây lại đột nhiên trở nên yên tĩnh hiếm có…

Không thể không yên tĩnh, nơi này có rất nhiều người, nhưng lần đầu tiên thấy được một tu sĩ bị thiên lôi đánh chết tươi. Tuy nói thiên lôi cường đại, nhưng bản thân tu sĩ cũng không kém, loại chuyện bị sấm sét đánh chết này, phần lớn chỉ xuất hiện trong chuyện cười, rất ít người được nhìn thấy tận mắt…

Cũng có rất ít người, thật sự bị sét đánh chết, trừ phi là thiên kiếp trong truyền thuyết kia.

Nhưng thiên kiếp, đối với mọi người mà nói, đó càng hiếm thấy hơn, chỉ có chút đan dược hoặc thiên tài địa bảo mới xuất hiện. Nhưng thiên kiếp kiểu đó lại không nhằm vào con người…

- Bị sét đánh chết…

- Tại sao lại thế, đây rốt cuộc là sấm sét gì? Sao lại khủng bố như vậy…

- Khủng bố không phải là sấm sét đó, mà cái tên Mạnh đại sư chết tiệt kia kìa, ngay cả thiên lôi cũng giúp hắn!? Hay là đó là pháp thuật của hắn?

Tu sĩ Mặc Thổ cung và Tây Mạc đều hoảng sợ, tâm thần chấn động mãnh liệt. Loại chuyện bị sét đánh chết này, đối với bọn họ chính là quá kinh khủng.

Dù sao, tu sĩ sống dưới trời, mà thiên lôi là vật của trời, hình như… không có chỗ trốn!

Ngay cả đám tu sĩ Nguyên Anh cũng lộ ra tinh quang, hành động vừa rồi của Mạnh Hạo đã vượt qua dự liệu của mọi người, thậm chí, nếu Mạnh Hạo xuất ra pháp thuật kinh người hơn thì bọn họ cũng không khiếp sợ như thế… Nhưng Mạnh Hạo lại trực tiếp túm người, rồi giơ người ta tung lên cao, nhất là một loạt động tác lại thuần thục như thế, làm người ta không thể không hoài nghi, hắn đã thường xuyên làm như vậy rồi.

So với người Mặc Thổ cung và Tây Mạc, người Thánh Tuyết Thành đều lộ ra vẻ mặt cổ quái. Trong thời gian này, bọn họ đã sớm biết rõ, vị Mạnh đại sư này, gần như mỗi ngày đều bị sét đánh.

Loại chuyện này, mỗi người đều biết rõ, thậm chí có vài lúc, có người đi cầu đan, vừa tới liền gặp một màn lôi đình đánh xuống.

Lúc này thấy tên tu sĩ Tây Mạc luôn kiêu ngạo lúc trước bị thiên lôi đánh chết tươi, người Thánh Tuyết Thành cũng có cảm giác phức tạp… mơ hồ đã càng thêm kính sợ đối với Mạnh Hạo.

- Mạnh đại sư rốt cuộc đã làm ra chuyện trời giận người oán nào, mà mấy tháng qua đều có lôi đình thường xuyên muốn đánh chết hắn?

- Tên tu sĩ Tây Mạc kia cũng thật xui xẻo, cố tình trêu chọc Mạnh đại sư… Phải biết rằng, mấy tháng này, ta đã tận mắt nhìn thấy nhiều lần về sự thê thảm của hồn thể bị Mạnh đại sư giơ lên kia.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, đứng trên tường thành, không để ý tới ánh mắt xung quanh, đối với chuyện liên quan tới sấm sét, hắn đã sớm quen rồi, thậm chí đã sớm dự đoán được.

Sau một lúc lâu, chiến trường nơi này mới khôi phục trở lại, tu sĩ song

phương lại triền khai chém giết. Nhưng trận chiến tranh này dần dần có biến hóa, tất cả tu sĩ đều sẽ thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trời. Có đôi khi, chỉ là tiếng nổ của thuật pháp bình thường cũng làm bọn họ tránh né theo bản năng, giống như sợ đột nhiên xuất hiện lôi đình, rồi đánh mình chết tươi.

Loại hiện tượng này kéo dài tới ba ngày sau, mới dần dần biến mất. Ba ngày qua, tu sĩ Mặc Thổ không ngừng phát động tiến công, tiếng nổ chấn động trời cao, cho đến đêm thứ ba, một tiếng nổ thật lớn quanh quẩn, trận pháp gió lốc ngoài Thánh Tuyết thành đã vỡ tan.

Khi trận pháp vừa sụp đổ, lượng lớn tu sĩ Mặc Thổ cùng hung thú, còn có tu sĩ Tây Mạc nhất tề vọt lên.

Tiếng nổ quanh quẩn, Ngũ Giác Tinh trên bầu trời không ngừng phóng ra quang mang, tuy đã là đêm tối nhưng trên chiến trường lại sáng rõ, đem ban đêm nơi đây chiếu sáng như ban ngày.

Dường như đã tới thời khắc mấu chốt, bốn đại trưởng lão sớm ra tay, cùng tu sĩ Nguyên Anh Tây Mạc và Mặc Thổ, đứng giữa không trung, kịch liệt chém giết.

Sắc mặt Mạnh Hạo có chút khó coi, đứng trên tường thành, tay phải phóng ra một chỉ, huyết quang lóng lánh, trực tiếp bắn thẳng vào một phi cầm giữa không trung, một chỉ xuyên qua thân thể, nổ tung tử vong.

- Mới ba tháng, nếu thành trì bị phá như thế này thì Hàn Tuyết tằm của ta cũng không thể luyện ra được!

Mạnh Hạo nhíu mày, Thánh Tuyết thành có bị phá hay không cũng không quan hệ tới hắn, nhưng trong vòng nửa năm tuyệt không thể phá.

Đúng lúc này, mặt đất nổ vang, phía xa xa có hai cự nhân đạp chân gào thét mà tới, phía sau lại còn có mấy ngàn tu sĩ Tây Mạc cùng Mặc Thổ

cung, một mảng đông nghìn nghịt, hơn nữa còn dắt theo cực nhiều hung thú dị yêu, gào thét mà đến.

- Vị Lão Tổ Trảm Linh kia sao còn chưa ra tay!?

Mạnh Hạo chần chờ một chút, ngày đó khi Chu Đức Khôn bị mang đi, Mạnh Hạo đã nghe tiếng gầm từ dưới lòng đất truyền lên. Một tiếng rống kia đã mạnh mẽ đánh chết vô số hung thú cùng tu sĩ bên ngoài thành.

Nhưng hôm nay, trận pháp gió lốc cũng đã bị phá, nhưng Lão Tổ Trảm Linh của gia tộc Hàn Tuyết lại còn chưa xuất hiện.

- Xem ra Hàn Tuyết Tung nói thật rồi, lời đồn bên ngoài cũng thật sự. Vị Lão Tổ Trảm Linh này đã là người sắp chết, nhưng Mặc Thổ cung quả thật cũng có kiêng kỵ. Lần tấn công này nhìn như mãnh liệt, nhưng trên thực tế, đối với tu vi Trảm Linh mà nói vẫn chỉ như dò xét mà thôi!

Mạnh Hạo trầm ngâm, bỗng nhiên dư quang liếc về phía xa, bên cạnh Hàn Tuyết San có hai tu sĩ Tây Mạc, đồ đằng biến ảo, bắn thẳng về phía Hàn Tuyêt San. Mà hai hộ vệ của Hàn Tuyết San bên cạnh đã toàn thân ngập máu, không thể chống cự.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thân hình phóng về trước, Huyết Băng Thiểm phóng ra, khoảnh khắc liền xuất hiện sau lưng Hàn Tuyết San, tay phải chỉ một chỉ. Yêu phong đệ bát cấm nháy mắt xuất hiện. Hai tên tu sĩ Tây Mạc liền khựng người một chút, như bị phong ấn tu vi, cấm chế sinh mệnh, tiếp theo, kiếm quang gào thét, phi kiếm từ trong túi trữ vật của Mạnh Hạo phóng ra, trực tiếp cắt lấy đầu hai tên đó. Làm xong chuyện thì nó vờn quanh trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, phát ra tiếng vù vù.

Sắc mặt Hàn Tuyết San tái nhợt, hơi mỉm cười nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi lại cứu ta lần nữa rồi!

Giờ phút này, bầu trời tràn đầy bông tuyết, bông tuyết như thổi ra táng ca (nhạc đám tang), âm thanh như nức nở quanh quẩn trong thiên địa, nhưng vẫn không thể lấn át được tiếng kêu thảm cùng tiếng nổ vang. Thành trì chấn động, Ngũ Giác Tinh trên không cũng đã vỡ tan, tu sĩ Tây Mạc cùng Mặc Thổ điên cuồng chém giết, khiến cho mặt tuyết này đã trở thành sông máu.

Mạnh Hạo không nói gì, chỉ nâng chân phải đạp xuống đất một cái, lập tức có vô số yêu khí không ai nhìn thấy ngưng tụ, tập trung sau lưng Mạnh Hạo, tạo thành một khối không khí mơ hồ, ngăn cản một luồng u quang, mà chiếc chiến xa ở phía trước đột nhiên bắn tới.

Tiếng nổ chấn động ù ù, yêu khí sau lưng Mạnh Hạo đã cản trở lấy luồng u quang này, nhưng lực trùng kích vẫn lan ra bốn phía. Mạnh Hạo ôm lấy Hàn Tuyết San tránh đi lực trùng kích, trong nháy mắt đã xuất hiện ở một chỗ khác trên tường thành.

- Ngươi đi đi, bọn chúng chỉ muốn tiêu diệt gia tộc Hàn Tuyết ta, không quan hệ tới ngươi, với tu vi của ngươi, có thể chạy thoát từ phía sau!

Hàn Tuyết San chua xót nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 558: Bí pháp Tư Long. (2)

Nàng thấy được Ngũ Giác Tinh trên bầu trời lại vỡ vụn thêm một ít, tường thành bốn phía cũng thêm xuất hiện nhiều tu sĩ Tây Mạc, hào quang pháp thuật tràn ngập hư không, không ngừng chớp lóe.

Thậm chí nàng còn chứng kiến lão thái bà ở chỗ kia đã phun máu giữa không trung, nhưng vẫn cắn răng tiếp tục chiến đấu.

- Vô dụng thôi, dù ta liều chết thu hồi Hàn Tuyết Kinh Thứ, nhưng Lão Tổ đã dầu hết đèn tắt, đa số là hôn mê, không cách nào dùng bí pháp Tư Long thúc dục Kinh Thứ!

Ánh mắt Hàn Tuyết San lộ vẻ tuyệt vọng, lúc này tiếng nổ tràn ngập thành trì, khu vực phía xa đã sụp đổ, một tên tu sĩ Tây Mạc dữ tợn lao ra.

- Cái gì là Kinh thứ..?

Mạnh Hạo cau mày, nhìn xung quanh hỏi.

- Đó là Hàn Tuyết Kinh Thứ, có thể giữ cho thành trì bất diệt trong một tháng! Là thánh vật mà lúc gia tộc Hàn Tuyết ta di chuyển khỏi Tây Mạc thì mang theo! Tiếc là trôi qua nhiều năm, nó đã héo rũ, trừ phi có bí pháp đặc thù, nếu không thì không thể thức tỉnh.

- Bí pháp đặc thù này chỉ có trưởng lão cùng huyết mạch ruột thịt nắm giữ, đã không còn ai có thể thôi hóa, chỉ có tu vi của Lão Tổ mới có thể làm được.

Hàn Tuyết San thấp giọng, mang theo chua xót, tay phải vỗ lên túi trữ

vật, lấy ra một hạt giống khô quắt.

- Chính là vật này, tất cả có tám hạt giống, mỗi trưởng lão có một cái, trong tay ta có một cái, một cái thì trong tay Lão Tổ, nhưng không người nào có thể thành công.

- Thôi hóa?

Hai mắt Mạnh Hạo chớt lóe, đang muốn mở miệng thì mặt đất đột ngột nổ vang, thành trì lung lay, Mạnh Hạo biến sắc, mang theo Hàn Tuyết San lui về sau. Hắn cũng thấy được từ phía xa, rõ ràng lại có thêm một đám tu sĩ Mặc Thổ tiến tới.

Tường thành sụp đổ, tiếng gào thét thê lương thảm thiết lại thỉnh thoảng vang lên, Mạnh Hạo mang theo Hàn Tuyết San lui về phía sau, rồi gấp gáp nói.

- Nói phương pháp thôi hóa cho ta nghe, ta là đan sư, bản thân cũng có phương pháp thôi hóa, có lẽ có thể dựa vào đó mà suy ra.

Hàn Tuyết San ngẩn người, nếu lúc bình thường thì nàng không có khả năng nói ra bí pháp của gia tộc, dù có người sưu hồn cũng không cách nào đạt được. Đây là phương pháp truyền thừa trong huyết mạch. Nhưng vào lúc này, nàng chỉ trầm ngâm một lúc, liền thở ra mấy hơi, nhẹ giọng nói bên tai Mạnh Hạo, nói ra bí pháp Tư Long của gia tộc Hàn Tuyết đã từng oai phong một cõi tại Tây Mạc, đời nào cũng có Đại Tư Long.

Bí pháp này không dài, chỉ ước chừng mấy ngàn chữ mà thôi, nhưng khi vào trong tai Mạnh Hạo, liền làm hắn chấn động. Trong một cái chớp mắt đó, chiến trường bốn phía như biến mất trong tầm mắt của hắn, chỉ còn lại bí pháp ngàn chữ này.

- ... Trầm tuế nhi xuất, lạc nguyệt triều tịch, thủ minh dương chi ý, vạn vật giai khả trường sinh niệm…

Hàn Tuyết San nhẹ giọng đọc lên bí pháp đủ làm cho Tây Mạc điên cuồng. Dù là Hàn Tuyết Tung phản bội gia tộc năm đó, tuy không bị cha gã giết chết, nhưng cũng đã bị xóa đi đoạn trí nhớ này rồi. Mà một trong những nguyên nhân mà kẻ này quay trở lại xâm chiếm, tiêu diệt gia tộc Hàn Tuyết, đa phần cũng vì đoạn bí pháp không cách nào đạt được này, chỉ có thể dựa vào tộc nhân tự mình nói ra.

Tâm thần Mạnh Hạo càng chấn động mãnh liệt hơn, một câu bí pháp kia quanh quẩn trong đầu hắn, làm cho hắn nghĩ tới Thôi Phát thuật của Tử Vận Tông, nghĩ tới đoạn Tuế Nguyệt chi pháp thứ hai mà hắn khám phá ra từ trên mảnh Tuế Nguyệt Ngọc.

Đó là hai đoạn khẩu quyết vốn có nguồn gốc giống nhau, bí pháp thôi phát là tầng thứ nhất, bí pháp tuế nguyệt là tầng thứ hai, mà… Trong đầu Mạnh Hạo đột nhiên chấn động, hắn có thể xác định, đoạn bí pháp của gia tộc Hàn Tuyết mà Hàn Tuyết San đang đọc cho hắn, chính là tầng thứ ba.

Bí pháp Tư Long!

Trong ba loại bí pháp, nếu có một cái thì chỉ đạt được tiểu thành, nhưng nếu có người đạt được toàn bộ, có thể suy ra được, chẳng những bí pháp rõ ràng, hơn nữa uy lực cũng hô ứng lẫn nhau, hơn hẳn một loại rất nhiều.

Học bí pháp thôi hóa, ngộ bí pháp Tuế Nguyệt, giờ phút này lại nghe được bí pháp Tư Long. Mạnh Hạo liền nhanh chóng học được, khắc sâu vào trong lòng.

- Đưa mầm Kinh Thứ (gai nhọn :v) cho ta!

Trong mắt hắn lộ ra quang mang kỳ dị, như có năm tháng đọng lại trong đó, dần hóa thành lực lượng không cách nào hình dung. Như là chỉ cần

hắn nhìn một cái, người khác liền vĩnh hằng chìm sâu trong lòng đó, tất cả thuật pháp đều khó mà xóa đi.

Tâm thần Hàn Tuyết San chấn động, ánh mắt như vậy, nàng từng nhìn thấy một lần, khi Lão Tổ Trảm Linh trong gia tộc thức tỉnh. Hai mắt Lão Tổ cũng thâm thúy như thế, như có năm tháng ẩn chứa bên trong, chi cần liếc nhìn một cái, liền có thể làm cho người ta như trôi qua trăm ngàn năm.

Trong lúc tâm thần chấn động, Hàn Tuyết San như mất đi sức phản kháng, theo bản năng đưa mầm Kinh Thứ mà gia tộc bọn họ coi là thánh vật kia cho Mạnh Hạo.

Mầm này vừa vào tay Mạnh Hạo, hắn liền hít sâu một hơi dài, tu vi trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, nháy mắt liền có kim quang phóng ra, bí pháp thôi hóa, bí pháp Tuế Nguyệt, cuối cùng còn có bí pháp Tư Long. Ba loại bí pháp cùng triển khai trong cơ thể Mạnh Hạo.

Thôi hóa tất cả cỏ cây, ngưng tụ lực tuế nguyệt, Tư Long vạn thú trong thiên hạ, ba đại bí thuật lại ngưng tụ trên một thân Mạnh Hạo. Theo tu vi của hắn vận chuyển, mầm Kinh Thứ trong tay hắn lập tức trở nên sung mãn, không còn khô quắt nữa. Chồi xanh lấy tốc độ cực nhanh mọc ra, trong nháy mắt đã vờn quanh tay phải Mạnh Hạo.

Giờ khắc này, toàn thân Mạnh Hạo không còn kim quang, chỉ có một cỗ khí tức cây cỏ nồng đậm, từ trên thân hắn phóng ra. Khí tức này làm cho đám tu sĩ Tây Mạc đang công kích chính diện liền chú ý tới, khi thấy Mạnh Hạo ở nơi đó, tuy không biết nguyên nhân gì, nhưng trực giác trong lòng làm cho bọn họ lập tức chấn động, tất cả đều vọt về phía Mạnh Hạo.

Bốn phía Mạnh Hạo chỉ có Hàn Tuyết San, người khác đã sớm tản ra. Lúc này thấy thành trì sắp bị phá, ngay cả bốn đại trưởng lão giữa không trung cũng lộ vẻ tuyệt vọng.

Bọn họ không nghĩ tới, sau ba tháng, đợt công kích chính thức thứ nhất của Mặc Thổ cung và Tây Mạc, đã đủ làm cho Thánh Tuyết thành không thể chống cự.

Hàn Tuyết San cười thảm, nàng vô lực chống cự rồi, lúc này có tới bảy tám tu sĩ Tây Mạc, thân ảnh hóa thành cầu vòng gào thét mà tới. Trong nháy mắt đã cách Mạnh Hạo không tới mười trượng.

Nhưng Mạnh Hạo vẫn khoanh chân ngồi đó, trong tay cầm mầm Kinh Thứ, lá cây màu xanh tràn ngập trên tay hắn, thậm chí còn không ngừng tràn xuống, bò lên thân thể hắn.

Mười trượng, tám trượng, năm trượng….

Ngay khi bảy tám tên tu sĩ Tây Mạc tới gần Mạnh Hạo năm trượng, hắn bỗng nhiên mở mắt ra. Hai mắt lộ ra tinh quang thâm thúy, đồng thời, hắn nâng tay phải lên, ấn xuống mặt đất một cái.

Một nhấn này, cỏ cây bên trên thân Mạnh Hạo liền chui xuống mặt đất. Nháy mắt, tiếng nổ kinh thiên vang lên, một gai sắc dài hơn một trượng, quỷ dị từ trên thân thể của Mạnh Hạo, xuyên qua tường thành mà đâm xuống mặt đất. Tốc độ cực nhanh, căn bản không cách nào hình dung, không để cho người ta có chút khả năng tránh né, trực tiếp đâm xuyên qua thân thể một tu sĩ Tây Mạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 559: Thiên địa của Kinh Thứ.

Ngay sau đó, từng cái gai sắc từ xung quanh Mạnh Hạo ầm ầm phóng ra, cũng chỉ trong nháy mắt, tiếng gào thét thê lương từ xung quanh Mạnh Hạo vang lên. Bảy tám tên tu sĩ lao tới Mạnh Hạo, đều bị gai sắc cách Mạnh Hạo năm trượng đâm qua thân thể, giơ lên cao.

Càng làm cho người ta kinh ngạc là, sau khi Kinh Thứ kia xuyên qua người tu sĩ, thì lại phập phồng một cách quỷ dị, như là đang hút tu vi cùng máu huyết của tu sĩ đó. Thân hình bảy tám tên tu sĩ này liền héo rút với tốc độ mắt thường có thể thấy được, từng tiếng gào thét khác nhau vang vọng trong không trung, làm cho tu sĩ bốn phía đều kinh hãi không thôi

- Đây là cái gì?

Đám người xung quanh liền hô hấp dồn dập, nhưng không đợi bọn họ phản ứng, đột nhiên, khi bảy tám tên tu sĩ kia vừa bị hút khô, thì lượng lớn gai nhọn đâm tóe ra.

Những gai nhọn này nổ tung, bắn ra bốn phía, có cái rơi trên mặt đất, sau khi trực tiếp biến mất, lại mạnh mẽ xuất hiện ở khu vực gần đó, đa số khi vừa xuất hiện liền đâm thẳng vào thân thể tu sĩ gần đó.

Còn có một ít bắn thẳng lên người tu sĩ, tiếng kêu thảm gần như không dứt, liên tiếp truyền ra. Thân hình những tên tu sĩ này lập tức khô héo, trong phút chốc lại bay ra vô số gai nhọn.

Lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, mặt đất xung quanh tường thành nổ vang, từng cái gai nhọn chớp lóe xuất hiện, không ngừng khuếch tán, tạo ra

oanh động khó có thể hình dung. Bất kể là tu sĩ Thánh Tuyết thành hay là người Mặc Thổ cung, những gai nhọn này đều chẳng phân biệt địch ta, đều đâm thẳng vào mà hấp thu huyết nhục tu vi, lại sinh trưởng trong nháy mắt. Chỉ trong chút thời gian ngắn, phạm vi nghìn trượng quanh Mạnh Hạo đã trở thành thế giới của Kinh Thứ.

Một màn nơi này trực tiếp ảnh hưởng tới cục diện chiến tranh, lượng lớn tu sĩ Mặc Thổ hoảng sợ lui về phía sau, nhưng dù bọn họ có lui nhanh đến mấy, thì những Kinh Thứ này vẫn tiếp tục đâm tới. Rất nhanh, toàn bộ thành trì đã trở thành thiên địa của Kinh Thứ, từng gốc Kinh Thứ tập hợp một chỗ, bộ dáng dữ tợn, màu sắc đỏ đậm, không ngừng lan tràn ra ngoài thành.

Giờ phút này, toàn bộ tu sĩ bên trong Thánh Tuyết thành đều tái nhợt, không dám cử động chút nào, nhìn vô số gai nhọn xung quanh, rồi lại nhìn bên ngoài thành trì. Đám tu sĩ Mặc Thổ cung và hung thú đều không ngừng kêu rên ngã xuống, từng gai nhọn mọc lên sau lưng đám người đang trốn chạy.

Dù là trên trời cao cũng không an toàn, những gai nhọn kia còn có thể bay lên rất cao, tất cả sinh mệnh đang bay múa trên bầu trời đều nằm trong vòng công kích của bọn nó.

Phóng mắt nhìn ra, toàn bộ mặt đất giống như đều bị những cái gai nhọn này bao trùm. Tu sĩ Mặc Thổ, Tây Mạc đều hoảng sợ, người có thể chạy thoát chỉ khoảng vài trăm. Mấy trăm người này vừa thoát ra ngoài, tất cả đều mang theo sắc mặt khủng hoảng cùng khó tin.

Ngay cả tu sĩ Nguyên Anh của Tây Mạc cùng Mặc Thổ cung và bốn đại trưởng lão cũng không thể tiếp tục chiến đấu, hai bên lần lượt tản ra, không ngừng ngăn cản từng cái gai nhọn bắn tới.

Toàn bộ chiến trường đã là thiên địa của Kinh Thứ. Ánh mắt mọi người đều tập trung về phía Mạnh Hạo, nơi đó, trước người Mạnh Hạo mọc lên

một gốc Kinh Thứ cực lớn, có bộ dáng dữ tợn, Kinh Thứ này phập phồng, phóng ra hơi thở máu tanh, trên thân còn mọc ra nhiều gai nhỏ, cực kỳ dữ tợn, càng thêm làm người ta chú ý.

Mà vị trí của Mạnh Hạo là nơi duy nhất không có Kinh Thứ, giống như là nơi bắt nguồn của tất cả Kinh Thứ kia. Hắn chậm rãi đứng lên, bốn phía truyền lại vô số tiếng hít thở.

Tay phải của Mạnh Hạo quấn quanh vô số cây cỏ, mỗi một lá cây đều tràn ngập gai nhọn, nếu nói những gai nhọn dưới mặt đất kia không phải là do hắn phóng ra thì không ai tin được.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, hắn cũng không nghĩ tới mầm Kinh Thứ này lại kinh người như thế, vậy mà lại chẳng phân biệt địch ta. Mạnh Hạo cũng không có biện pháp giải quyết, lúc nó sinh trưởng thì cần Mạnh Hạo thôi hóa, nhưng sau khi đã hấp thu sinh cơ huyết nhục của tu sĩ rồi, ngoài trừ còn chút liên hệ như có như không giữa nó và Mạnh Hạo, thì hắn đã không thể khống chế được nữa.

- Mạnh đại sư!

Cách đó không xa, một tên tu sĩ Thánh Tuyết thành bị một gai nhọn đâm trúng đùi, gã vừa mở miệng thì một gai nhọn khác liền đâm tới trong nháy mắt, cũng may là gã vừa thấy thế liền câm miệng, mà gai nhọn kia cũng đâm tới mi tâm liền dừng lại, lóe lên một cái như đầu rắn, sau đó mới lui trở về.

Bốn phía liền yên lặng, vô luận là Tây Mạc hay là Mặc Thổ, tất cả tu sĩ bị Kinh Thứ đâm trúng đều cố nhịn đau, không dám la lên một tiếng.

Ngay giữa không trung, đám tu sĩ Nguyên Anh kia cũng đứng yên, sắc mặt biến hóa, không dám phi hành. Bởi vì xung quanh bọn họ đã lơ lửng mấy vạn Kinh Thứ, giống như chỉ cần bọn họ hành động thì những Kinh Thứ này liền lập tức đâm tới.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hai mắt lộ vẻ mờ mịt.

Trên tường thành, ngoài thành kia đã không phân rõ bao nhiêu người cùng hung thú bị Kinh Thứ đâm trúng, tất cả đều mang theo sắc mặt tái nhợt, lộ vẻ sợ hãi chưa từng có mà nhìn Mạnh Hạo.

Mấy trăm người trốn được ra xa kia cũng im lặng như ve mùa đông, nhất tề nhìn Mạnh Hạo. Trận chiến này, đến bây giờ, tất cả mọi người đều có nhận định, lúc này đã do một người tới quyết định tất cả.

Người này, chính là Mạnh Hạo.

Nhưng Mạnh Hạo lại rất rõ ràng, không phải là mình có thể quyết định, bởi vì những Kinh Thứ này căn bản không nghe hắn chỉ huy.

Mạnh Hạo trầm mặc, bốn phía càng trầm mặc hơn, đám tu sĩ bị Kinh Thứ đâm trúng kia thì lòng run lẩy bẩy, mắt dần lộ tuyệt vọng…

Đúng lúc này, bên tai Mạnh Hạo đột nhiên vang lên giọng nói mà chỉ có hắn mới có thể nghe, người ngoài không thể nghe được. Thanh âm già nua, mang theo suy yếu vô cùng, giống như tùy thời đều có thể tiêu tán tử vong.

- Kinh Thứ Phá Diệt, có thể diệt tất cả tu sĩ dưới Trảm Linh, một khi mọc rễ thì không thể di động, chỉ sống qua một tháng… Mặc kệ người làm thế nào cho nó thức tỉnh, bây giờ ngươi hay thu lại tâm thần, lấy ra một giọt máu có ẩn chứa ý thức của ngươi, dung nhập vào trong Kinh Thứ chủ bên cạnh ngươi.

- Nhớ kỹ.. một giọt máu tươi ẩn chứa ý thức, có thể làm ngươi ra một mệnh lệnh cho nó!

Thanh âm suy yếu vang lên bên tai Mạnh Hạo, như là từ hư vô truyền

tới, nhưng Mạnh Hạo vừa nghe được liền biết đó là thanh âm truyền ra khi Chu Đức Khôn bị bắt vào ba tháng trước.

Giống nhau như đúc!

Trong trầm mặc, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, dựa theo phương pháp của đối phương mà làm, mi tâm hắn dần nứt ra, chảy ra một giọt máu tươi. Giọt máu này ẩn chứa tu vi của Mạnh Hạo, cũng có ý thức của hắn. Tại trong khi máu tươi bay ra, Mạnh Hạo liền cảm thấy bị suy yếu, hắn hiểu được, máu tươi như vậy, bản thân không thể lấy ra quá năm giọt.

Một khi vượt qua năm giọt, sẽ tạo thành tổn thất rất lớn cho bản thân.

Trong lúc trầm ngâm, Mạnh Hạo cắn răng một cái, máu này mặc dù trân quý, nhưng vì Hàn Tuyết tằm… Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên tinh quang, giọt máu kia liền bay ra, dung nhập vào trong Kinh Thứ chủ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 560: Trảm Linh Đan.

Không có bất kỳ trở ngại nào, trực tiếp dung nhập vào bên trong, cả vật thể Kinh Thứ chủ này lập tức chấn động.

Cùng lúc đó, phàm là tu sĩ Thánh Tuyết thành bị ngộ thương, miệng vết thương của bọn họ lập tức khép miệng, gai nhọn biến mất, giống như đã lưu lại trong cơ thể, trở thành chất dinh dưỡng giúp cho bọn họ khôi phục thương thế.

Mà đồng thời, khi gai ngọn trong này biến mất, bên ngoài thành trì, đám tu sĩ Mặc Thổ cung và Tây Mạc đều kêu lên thảm thiết. Thân hình của bọn họ nhanh chóng khô héo, cũng có tiếng nổ vang quanh quẩn, đó là tiếng tự bạo của những tu sĩ thấy mình hẳn phải chết.

Trong tiếng nổ tự bạo này, đầu óc Mạnh Hạo như bị cắt ra vô số phần, giống như chính hắn đã hóa thân, trở thành gốc Kinh Thứ chủ này, mỗi một gai nhọn đều ẩn chứa ý thức của hắn.

Một cái ý niệm, liền có giết hết mọi người.

Nhưng mà linh thức của hắn cũng hao tổn với tốc độ cực kỳ khủng khiếp, còn may là linh thức của Mạnh Hạo gần bằng với Nguyên Anh, vượt qua tu sĩ cùng cấp rất nhiều, nếu không trong nháy mắt, linh thức của hắn đã khô kiệt rồi.

Đúng lúc này, trong ý thức của Mạnh Hạo vang lên giọng nói rất nhỏ, đến từ chỗ bảy tám cái gai nhọn cắm xuống.

- Là Mạnh đại sư sao?

- Mạnh đại sư, ta là Nghiêm Tung. . .

Trong ý thức của Mạnh Hạo, từ một khu vực bên ngoài thành, truyền đến một thanh âm như vậy.

- Mạnh đạo hữu, sau ngày từ biệt đó, Nghiêm mỗ đã nhớ lại nhiều lần, càng cảm thấy lão Chu Đức Khôn này không đúng, ai. . . Hôm nay Chu Đức Khôn đã bị đưa đi Tây Mạc, Nghiêm mỗ cũng không có cơ hội đi xác minh.

- Mạnh đạo hữu, lần này Nghiêm mỗ tới đây, chính là để tìm ngươi. Bây giờ cỗ thân thể này, không phải chân thân của Nghiêm mỗ ngày đó, mà là một đám ý thức gửi lại.

- Đan đạo của đạo hữu, Nghiêm mỗ rất kính nể, giờ phút này không phải thời điểm luận đàm lâu dài, Nghiêm mỗ chỉ lại nói hai câu. Lấy tạo nghệ đan đạo của đạo hữu, có thể đã từng nghe nói đến Trảm Linh Đan!

- Nếu đạo hữu cảm thấy có hứng thú với viên thuốc này, ba ngày sau, thành Đông, buổi tối, Nghiêm mỗ nguyện cùng đạo hữu trường đàm.

Thanh âm nói tới chỗ này, bỗng nhiên biến mất, hai mắt Mạnh Hạo lóe lên. Giờ phút này, bên ngoài thành, tiếng kêu thê lương không ngừng truyền ra, rồi dần dần biến mất. Toàn bộ khu vực bên ngoài thành trì, chỉ còn một vài tu sĩ cuối cùng, dùng bí pháp, dốc sức liều mạng chạy thoát. Những sự sống khác, toàn bộ đã trở thành thây khô.

Cùng lúc đó, ý thức của Mạnh Hạo ở trong gốc Kinh Thứ chủ cũng tiêu tán, chỉ còn lại một tia liên hệ mờ nhạt. Mà những cái gai nhọn tràn ngập thành trì, cũng cũng dần dần co rút lại phía sau, phân bố ở xung quanh thành trì, còn cái gốc Kinh Thức chủ, thì lại cực kỳ nổi bật.

Giờ phút này có tiếng kèn lệnh vang lên, đợt xâm nhập chính thức đầu tiên của Mặc Thổ và Tây Mạc, cho đến giờ phút này, không thể không lui bước. Có thể trận chiến tranh này còn chưa chấm dứt, tu sĩ Mặc Thổ

cùng Tây Mạc, cho dù nhân số đã không còn nhiều lắm, nhưng rất xa có thể nhìn thấy, trong thiên địa có ngàn đạo cầu vồng đang gào thét đến.

Giờ phút này sắc trời đã không còn là đêm khuya, mà là sáng sớm, cảm giác mỏi mệt lan ra toàn bộ thành trì. Trong khoảng thời gian bình tĩnh khó có được này, Mạnh Hạo đứng lên, phía trước hắn, tứ đại trưởng lão cất bước đi tới.

Bốn người này đều có chút tiều tụy. Trong đó lão thái bà cùng Tứ trưởng lão còn mang theo thương thế. Sau khi bọn họ đi tới trước mặt Mạnh Hạo, thì lại phức tạp, nhìn Mạnh Hạo một cái.

- Kinh Thứ có thể tồn tại một tháng, một tháng này, hắn là sẽ an toàn. Bốn người chúng ta sẽ cố hết sức giúp ngươi luyện chế Hàn Tuyết tằm.

Đại trưởng lão trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng nói, liếc nhìn thật sâu Mạnh Hạo, rồi quay người rời đi.

Mấy người Nhị trưởng lão, cùng lão thái bà, cũng đều mang theo vẻ phức tạp nhìn qua Mạnh Hạo, không nói gì, lần lượt rời đi. Về phần Hàn Tuyết San, bị lão thái bà mang đi, trước khi đi nàng liên tiếp quay đầu lại nhìn về phía Mạnh Hạo, muốn nói lại thôi.

Tu sĩ cùng tộc nhân gia tộc Hàn Tuyết còn sống sót, chia nhau ra, người tu bổ thành trì, người sửa sang lại trận pháp. Cho dù trên lý luận, thời gian an toàn có tầm một tháng, nhưng thế sự vô thường, những chuẩn bị tất yếu nhất định phải có.

Tu sĩ toàn bộ thành, giờ phút này đều mỏi mệt rã rời, cho dù thương thế trên người đã khỏi, nhưng bại ý trong tâm rất khó tiêu tán. Nguyên một đám người trong trầm mặc ngồi xuống, khiến cho ở trong thành trì trở thành một mảnh yên tĩnh.

Xa xa, lại có một đám tu sĩ Tây Mạc nữa tiến đến, khiến cho nhân số đối

nghịch với Thánh Tuyết thành, lần nữa đạt đến mấy ngàn người. Nhưng bọn họ lại không có phát động tiến công, mà là phân tán ra, một mực vây khốn Thánh Tuyết thành.

Mạnh Hạo cũng mỏi mệt, đi xuống thành trì. Nhưng trên đường phàm là tu sĩ gặp phải hắn, đều đồng loạt lộ ra vẻ mặt kinh sợ, cúi đầu bái kiến, thậm chí còn có người không dám đối diện với ánh mắt của hắn.

Kinh Thứ xuất hiện, khiến cho Mạnh Hạo ở trong mắt mọi người, đã thành đại biểu cho khủng bố. Loại này khủng bố, cho dù thân phận đại sư, cũng không thể trung hoà.

Thậm chí tộc nhân gia tộc Hàn Tuyết, sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, cũng đồng loạt hiện lên dáng vẻ cực kỳ cung kính. Một trận chiến vừa rồi, có thể nói Mạnh Hạo là người quyết định thắng bại, nếu không có Mạnh Hạo xuất hiện, giờ phút này Thánh Tuyết thành, sớm đã trở thành hài cốt.

Vì chống cự sự xâm chiếm của Mặc Thổ cung, gia tộc Hàn Tuyết căn cứ chiến công bất đồng, lấy ra không ít bảo vật. Giờ phút này, trong thời kỳ hòa bình ngắn ngủi có được, ở trong một cung điện trong thành, có không ít tu sĩ chạy đến, dùng trang bị chuyên gia ghi chép chiến công trên chiến trường, đi đổi lấy vật cần thiết.

Mạnh Hạo mang theo mỏi mệt, đang trên đường chuẩn bị trở về sân nhỏ, thấy được chỗ cung điện này, suy nghĩ một chút, liền đổi phương hướng, đi tới.

Ở đây có không ít người, tu sĩ ra ra vào vào, ước chừng có hơn một trăm người, so sánh với khi vực trống trải xung quanh, cũng chỉ có nơi đây, mới có thể náo nhiệt như vậy.

- Mạnh đại sư. . .

- Bái kiến Mạnh đại sư!

Mạnh Hạo vừa mới đi tới, lập tức đã bị người nhìn thấy, toàn bộ tu sĩ nơi đây, trong chớp mắt khi nhìn thấy Mạnh Hạo đi đến, đều chấn động tâm thần, vô ý thức cúi đầu ôm quyền, trên mặt còn có vẻ kính sợ không che dấu được.

Mạnh Hạo nhẹ gật đầu, đi qua đám người, đi tới trước một cái cột sáng cực lớn, trong cái đại điện này. Trong cái cột sáng hư ảo này, có một loạt danh tự, đằng sau mỗi một cái tên đó, đều có một con số.

Đây là chiến công trong lần thủ thành này, căn cứ vào số lượng địch nhân giết được khác nhau, chiến công thu hoạch được cũng khác nhau.

Ở bên cạnh cột sáng, có hai tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết, sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, bọn họ lập tức đứng dậy, cung kính ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

Những người khác ở xung quanh, cũng trong nháy mắt an tĩnh lại.

Mạnh Hạo không nói gì, nhìn về phía cột sáng, ánh mắt nhìn về phía danh tự xếp hạng đầu tiên trên đó.

- Mạnh đại sư, chiến công chín vạn bảy ngàn năm trăm bốn mươi hai (97,542)!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 561: Trảm Linh Đan. (2)

Mà người xếp hạng thứ hai, chiến công lại không đến hai ngàn, trình độ chênh lệch như vậy, khiến cho Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, sau đó hắn lại xem xét những vật phẩm có thể dùng chiến công có thể đổi lấy.

Bên trong có công pháp, pháp bảo, đan dịch, còn có một vài đan dược hắn chỉ luyện cho gia tộc Hàn Tuyết cùng với một ít tài liệu luyện khí tài liệu. Sau khi Mạnh Hạo nhìn thấy mấy thứ này thì cũng có chút động tâm.

Hơn nữa quan trọng nhất là, chiến công để đổi lấy những ... vật phẩm này, so sánh với chiến công của hắn, giống như chín trâu mất một sợi lông.

Ngay tại lúc Mạnh Hạo trầm ngâm, cân nhắc muốn đổi toàn bộ, thì cột sáng bỗng nhiên lóe lên. Bên trên nó lúc này, tăng thêm bốn loại vật phẩm có thể dùng chiến công để đổi.

Bốn loại này vừa xuất hiện, bốn phía lập tức xôn xao, tu sĩ nơi đây xôn xao lên, đồng loạt nhìn lại.

- Hạt giống Kinh Thứ, mười vạn chiến công một hạt!

- Bí thuật Tư Long của gia tộc Hàn Tuyết, hai mươi vạn chiến công một bộ!

- Ngũ Tinh Tuyết Trận, năm vạn chiến công!

- Đan phương Tự Yêu Đan, mười vạn chiến công!

Ánh mắt Mạnh Hạo sáng lên, tu sĩ bốn phía cũng đều xôn xao, hô hấp

dồn dập. Bọn họ không biết được bí pháp Tư Long là cái gì, nhưng lại có thể biết được hạt giống Kinh Thứ là cái gì. Dù sao, một trận chiến vừa rồi, sự cường đại cùng khủng bố của Kinh Thứ, đã để lại cho bọn họ một ký ức không thể nào quên.

- Còn có Ngũ Tinh Tuyết Trận, đây là trận pháp chỉ gia tộc Hàn Tuyết mới có, có thể luyện chế thành Ngũ Tinh Pháp Quang. . .

Trong lúc tu sĩ bốn phía bàn tán, thì Mạnh Hạo như đang suy nghĩ. Hạt giống Kinh Thứ thuộc loại vật phẩm tiêu hao, có uy lực to lớn, khi đó, Mạnh Hạo cũng phải kinh hãi trước nó. Lúc trước hạt giống đó là do Hàn Tuyết San đưa cho hắn, về sau nếu Mạnh Hạo muốn lấy, thì cũng không khó.

Thứ khiến hắn coi trọng hơn, chính là cái Ngũ Tinh Tuyết Trận kia.

- Trận này hắn là mấy cái … Ngũ Tinh Giác trên không thành trì?

Mạnh Hạo trong trầm tư, lại nhìn về phía đan phương Tự Yêu Đan.

- Đây là đan gì?

Mạnh Hạo cười cười, hắn đương nhiên có thể nhìn ra. Mấy loại vật phẩm này, là gia tộc Hàn Tuyết tận lực xuất ra, mục đích đơn giản là làm cho mình chú ý.

- Xem ra một trận chiến vừa rồi, đã làm cho cái gia tộc Hàn Tuyết này càng thêm coi trọng mình.

Mạnh Hạo nghĩ tới đây, dứt khoát không đi đổi những tài liệu kia nữa, mà là nhìn về phía những tộc nhân Hàn Tuyết bên cạnh cột sáng.

- Không biết ở đây có cho ghi nợ chiến công không?

Mạnh Hạo mỉm cười mở miệng. Hắn vừa dứt lời, tu sĩ bốn phía đang xôn xao, lập tức sững sờ, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới, có thể trực tiếp ghi nợ như vậy.

Việc này dường như đã vượt qua điểm mấu chốt, nhất là giờ phút này Thánh Tuyết thành tràn đầy nguy cơ. Rất nhanh đấy, ánh mắt cả đám tu sĩ ở đây đều lộ ra kỳ quang.

Vị tộc nhân gia tộc Hàn Tuyết bị Mạnh Hạo đặt câu hỏi kia, là một nữ tử trung niên, nàng sửng sốt một chút, có chút không biết làm sao. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên cột sáng bên trên, con số chiến công ở sau tên Mạnh Hạo, trực tiếp nhiều ra mười vạn, biến thành hơn mười chín vạn.

Hai mắt Mạnh Hạo sáng ngời, tay phải nâng lên một ngón, điểm vào vật mình coi trọng ở trên cột sáng. Cái cột sáng này lập tức lóng lánh, một lát sau, từ trong đó bay ra hai miếng ngọc giản, một cái là thuật luyện chế Ngũ Tinh trận pháp, một cái thì là đan phương của Tự Yêu Đan.

Giờ phút này bên trên cột sáng, cái tên Mạnh Hạo, lập tức biến mất khỏi vị trí thứ nhất, xuất hiện ở cuối cùng, chiến công của hắn lúc này, thình lình đã trở thành số âm, thiếu gần năm vạn.

Cầm hai miếng ngọc giản, Mạnh Hạo ở trong sự hâm mộ của mọi người xung quanh, đi ra khỏi đại điện, đi qua thành trì trống trải, về tới trong sân viện thuộc về hắn.

Hắn khoanh chân ngồi bên cạnh hoa sen, cúi đầu nhìn về phía ngọc giản. Thời gian chậm rãi trôi qua, lúc hoàng hôn, Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, trong mắt có tinh mang lóe lên.

- Trận pháp này có chút kỳ diệu, đáng tiếc ta lại không biết gì về trận pháp. Nhưng nếu như gặp được người có tạo nghệ trên phương diện trận pháp, thì có thể bảo y trợ giúp bố trí.

- Khiến ta cảm thấy hứng thú nhất, chính là Tự Yêu Đan này. Viên thuốc này lại không phải dành cho tu sĩ, mà là cho dị yêu, hoặc hung thú dùng.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, thu hồi hai miếng ngọc giản, khoanh chân ngồi xuống, khôi phục tinh lực.

Mấy ngày về sau, trăng sáng sao thưa, đêm khuya một mảnh yên tĩnh, Kinh Thứ bên ngoài thành trì, đã trở thành phương pháp phòng ngự cuối cùng. Mấy ngày nay thường xuyên có tu sĩ Mặc Thổ cung đến thăm dò, nhưng toàn bộ đều bị ngăn cản ở bên ngoài, tử thương tuy không nhiều lắm, nhưng hiệu quả chấn nhiếp lại cực kỳ rõ ràng.

Trong sân, Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi thì mở mắt ra, tay phải nâng lên một ngón nhấn xuống mặt đất. Yêu khí xung quanh lập tức ngưng tụ đến, ở trước mặt Mạnh Hạo, hóa thành một bóng người mơ hồ. Bóng dáng ấy dần dần trở nên rõ ràng, sau khi đã trở thành Mạnh Hạo, thì nhoáng một cái, bay ra.

Tại phía Đông thành trì, trên một đầu đường vắng vẻ, bốn phía không có một bóng người, liền xuất hiện một hư ảnh, cái hư ảnh này chính là Mạnh Hạo.

Hắn đi ở trên đường, sau khi đi khoảng nửa nén hương, ở trong một góc hẻo lánh, Mạnh Hạo dừng bước chân, quay đầu nhìn về phía sau lưng.

- Ngươi đã theo rất lâu, còn muốn tới khi nào.

- Mạnh đạo hữu chẳng những là đại sư đan đạo, linh thức còn có thể nói là mạnh nhất trong số những tu sĩ Kết Đan mà Nghiêm mỗ từng gặp, có chút tương đương với Nghiêm mỗ.

Thanh âm khàn khàn truyền ra, ở phía sau lưng Mạnh Hạo, một bóng ma vặn vẹo, hiện ra bóng dáng Nghiêm Tung, y nhìn Mạnh Hạo, mỉm cười.

- Ngươi chỉ có cơ hội nói ba câu.

Mạnh Hạo nhàn nhạt mở miệng. Trong khi nói, ở trên mặt đất, liền đột ngột xuất hiện một mảnh Kinh Thứ.

- Nghiêm mỗ từng ngẫu nhiên đạt được một bản mật tịch. Trong đó ghi chép một loại đan đạo từ viễn cổ, phương pháp luyện chế Trảm Linh Đan. Viên thuốc này có thể giúp cho người lúc đột phá Trảm Linh, nắm chắc thành công.

- Loại này đan đạo truyền thừa này, theo Nghiêm mỗ điều tra nhiều, là ở một khu vực thuộc Tây Mạc. Nghiêm mỗ từng đi qua một lần, dùng lực lượng một mình ta, thì không cách nào đạt được.

- Ta cần tạo nghệ đan đạo của Mạnh đạo hữu. Nếu việc này thành công, toàn bộ đan phương này đều thuộc về Mạnh đạo hữu.

Nghiêm Tung không có dong dài, lập tức mở miệng.

- Lấy tu vi của Mạnh mỗ, không có hứng thú quá lớn đối với đan dược này.

Mạnh Hạo nhàn nhạt mở miệng, quay người, muốn rời đi.

- Việc này Mạnh đạo hữu có thể suy nghĩ thêm một chút, lấy tạo nghệ đan đạo của đạo hữu, đột phá Nguyên Anh cũng không phải là việc khó. Nếu không sớm chuẩn bị Trảm Linh, e rằng phải ngộ đạo, lúc đó liền khó mà tự trảm mình đao thứ nhất. Mà ở khu vực kia, chẳng những có đan phương, thậm chí còn có thành phẩm Trảm Linh Đan!

Nghiêm Tung nói xong, tay phải vung lên, một miếng gỗ bay ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 562: Luyện Anh như luyện đan!

- Vật này là một trong những mộc giản của mật tịch đó, Mạnh đạo hữu có thể xem xét, xác định lời ta nói là thật hay giả. Nếu như đạo hữu thay đổi ý kiến, cũng có thể tùy thời dùng vật ấy nói cho tại hạ. Cái khu vực kia ở Tây Mạc, kế bên mấy cái bộ lạc, không có trợ giúp của ta, ngươi không cách nào che dấu khí tức tu sĩ, vậy thì cũng không cách nào tiến vào Tây Mạc.

Nghiêm Tung liếc nhìn Mạnh Hạo, bóng dáng dần dần mơ hồ, rồi biến mất không thấy gì nữa.

Mạnh Hạo nhìn nơi Nghiêm Tung biến mất, hai mắt có chút lóe lên, nhận lấy mộc giản trôi nổi ở trước người, quay người rời đi .

Giống như hắn không tin đối phương, cho nên dùng phân thân yêu khí tới đây để gặp, thì trong nội tâm Nghiêm Tung đối với Mạnh Hạo cũng có kiêng kị. Nguyên nhân kiêng kị là bởi vì Kinh Thứ.

Cho nên y cũng dùng phương thức của mình mà đến, chứ không phải bản tôn.

- Đã không tin tưởng lẫn nhau, còn tới đây mời mọc làm quái gì. . . Mà ta cùng y cũng không có thâm cừu đại hận, cũng không đáng dùng thứ này đến lừa gạt ta đi. Hắn là lời nói lúc trước của y, quả thực có vài phần chân thật trong đó?

Mạnh Hạo thu hồi ngọc giản, đi trên đường phố vắng vẻ, trong lòng trầm tư.

Giờ phút này là đêm khuya, bốn phía rất yên tĩnh, nơi đây là phía đông thành, trước khi có chiến tranh, nơi đây là một mảnh phồn hoa, giờ phút này đã sớm trở thành phế tích.

Nhưng trong lúc Mạnh Hạo đi về phía trước không đến trăm trượng, bỗng nhiên bước chân hắn đột ngột dừng lại, không chút do dự lui về phía sau ba bước.

Cơ hồ ngay tại khi thân thể hắn lui ra phía sau, một mảnh màu xanh gợn sóng, nháy mắt quấn quanh xuất hiện tại vị trí của hắn lúc trước. Cùng lúc đó, một bóng dáng vặn vẹo, trực tiếp xuất hiện lập lòe ở trong gợn sóng này, bóng dáng thấy không rõ, chỉ có thể nhìn đến một vòng quang mang màu xanh, mang theo khí tức đồ đằng, nháy mắt lao thẳng đến phía trước mặt Mạnh Hạo.

- Tu sĩ Tây Mạc!

- Nơi đây Kinh Thứ không có phát hiện trước!

- Nghiêm Tung mời ta đi ra, quả có mục đích!

Trong đầu Mạnh Hạo lập tức xoay chuyển đủ loại ý nghĩ, hai mắt lộ ra hàn mang, thân thể không lùi mà tiến tới. Lúc kim quang toàn thân nháy mắt sáng lên, thì hắn nắm tay tay phải lại, trực tiếp đánh một quyền xuống vòng quang mang màu xanh đang tiến đến kia.

Xung quanh gió nổi, một quyền của Mạnh Hạo đánh vào hư vô, nhưng lại nhấc lên một đợt trùng kích quét ngang ra bốn phía. Vòng ánh sáng màu xanh kia đứng mũi chịu sào, nhưng lại không đợi va chạm, giống như đối với tay phải Mạnh Hạo vẫn luôn có cảnh giác. Ánh sáng màu xanh kia lập tức vặn vẹo đảo ngược lại, trong nháy mắt lại có thể tiêu tán, hóa thành vô số quang điểm màu xanh, rồi trực tiếp xuyên thấu hư vô. Khi xuất hiện lại ở bên cạnh Mạnh Hạo, thì cấp tốc ngưng tụ, hóa thành một đầu roi màu xanh, quất mạnh về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhẹ ồ lên một tiếng. Đây là lần đầu tiên, hắn gặp được một người khi đối mặt với quyền phải của mình, lại dùng loại phương thức này tránh đi phản kích. Tuy nói một quyền này là hư ảo, nhưng có thể tránh đi như thế, chứng tỏ người này không tầm thường.

- Người này không phải đi theo Nghiêm Tung đến, dựa vào Nghiêm Tung che dấu lúc trước, nhất định cũng có thể đoán được, ta không phải lấy bản thể đến đây. Nhưng tu sĩ đánh lén ta này, lại tận lực tránh đi tay phải của ta. . .

- Như thế có thể thấy, gã không biết quyền phải của ta chỉ là hư ảo. Không biết rằng ta chỉ là phân thân!

- Đã không biết ta không phải bản tôn, như vậy có thể phán đoán, ta ở chỗ này gặp được gã, chỉ là ngoài ý muốn. . . Mà thành trì to như vậy, không có khả năng tùy ý liền đụng phải. Như vậy xem ra, e rằng số lượng tu sĩ Tây Mạc như gã, không biết đã dùng phương pháp gì ẩn vào trong thành, tuyệt không phải chỉ có một người!

Ở trong nháy mắt khi roi màu xanh tiến đến, Mạnh Hạo hừ lạnh, tùy ý cái này roi cuốn ở trên người của mình.

Oanh một tiếng, thân thể Mạnh Hạo sụp đổ, hóa thành vô số khí tức tán loạn.

Một tiếng kinh ngạc từ trong hư vô truyền ra. Ngay sau đó cái roi màu xanh kia lập tức rút lui, giống như trong nội tâm tu sĩ Tây Mạc thần bí kia xuất hiện dự cảm không ổn.

Nhưng ngay khi người này muốn lui ra phía sau, thì thân thể Mạnh Hạo vốn đã sụp đổ tản ra khí tức, liền mãnh liệt dừng lại, nhanh chóng đi về phía trước, ngưng tụ lại. Sau khi đã hóa thành thân thể Mạnh Hạo, tay trái của hắn bắt lấy cái roi đang muốn rời đi kia, kéo mạnh về phía sau

một cái.

- Đi ra cho ta!

Thanh âm nổ vang quanh quẩn trong không gian, roi bị Mạnh Hạo bắt lấy kéo về phía sau, liền đứt đoạn, xa xa có gợn sóng nhanh chóng khuếch tán. Tuy nói nhìn không tới bóng người, nhưng lại có thể nhìn ra, có người đang dùng bí thuật bỏ chạy.

Đoạn roi màu xanh bị Mạnh Hạo nắm trong tay, giờ phút này rất nhanh héo rũ, đảo mắt liền hóa thành tro bụi.

- Có thể xác định đại khái, không có quan hệ với Nghiêm Tung.

Mạnh Hạo nhìn gợn sóng đi xa, ánh mắt hiện lên một tầng hàn ý.

- Nhưng mà, dám ra tay với Mạnh mỗ, ngươi trốn không thoát!

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, thân thể trực tiếp mơ hồ, rất nhanh, liền hóa thành hơn mười bóng dáng Mạnh Hạo. Những bóng người này nháy mắt tản ra, theo các phương hướng khác nhau mà truy đuổi.

Cùng lúc đó, ở trong sân của Mạnh Hạo, Mạnh Hạo thật, đang nhìn hoa sen trước mặt, vẻ mặt bình tĩnh, đối với sự tình xảy ra với chính yêu khí của mình ở bên ngoài, giống như không có quá nhiều quan tâm.

Cho đến nửa nén hương sau, Mạnh Hạo đứng lên, vẻ mặt vẫn như thường, đi ra khỏi sân nhỏ. Trong đêm khuya này, hắn đi ở trên đường, tốc độ không nhanh, nhưng thường thường vài bước phóng ra, lại được cả mấy trăm trượng.

Thời gian không dài, tại trong một góc hẻo lánh, bước chân Mạnh Hạo dừng lại, giống như đang chờ đợi cái gì đó. Chỉ qua thời gian mấy cái hô hấp, bỗng nhiên, ở phía trước Mạnh Hạo, có một mảnh gợn sóng vô hình

nhanh chóng khuếch tán, gào thét lao về phía hắn đang đứng. Cùng lúc đó, có thể nhìn thấy ở đằng sau mảnh gợn sóng kia, có hơn mười bóng dáng, giống Mạnh Hạo như đúc, sắc mặt nghiêm chỉnh, âm lãnh truy kích theo.

Ô Mộc kinh hãi lạnh mình, gã là tộc nhân bộ tộc Ô Đạt ở Tây Mạc, lần này là tham dự tương trợ Mặc Thổ cung đại chiến. Lúc trước ở trên chiến trường, là một trong mấy trăm tu sĩ may mắn đã tránh được Kinh Thứ, hơn nữa bởi vì có đồ đằng thuộc tính mộc, nên trong đêm hôm nay, bị phái vào thành này, tiến hành ám sát.

Cùng tham dự với gã lần này có hơn mười người nữa. Tu vi những người khác gã không hiểu rõ lắm, nhưng bản thân gã vốn là Kết Đan hậu kỳ, tu vi như vậy, lại phối hợp với bí pháp của bộ lạc, cộng thêm đồ đằng thuộc tính mộc che dấu, với gã mà nói, cho dù là Nguyên Anh muốn phát hiện gã, cũng cần phải ngưng thần một lát, mới có thể.

Nhưng gã như thế nào cũng không ngờ tới, bản thân vừa mới ẩn vào trong thành, người đầu tiên gặp được lại chính là vị Mạnh đại sư gọi ra Kinh Thứ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 563: Luyện Anh như luyện đan! (2)

Gã từng chần chờ một chút, nhưng có sự tự tin với đồ đằng thuộc tính mộc của mình, cảm giác mình sẽ không làm cho Kinh Thứ phát giác, cho nên gã quyết đoán lựa chọn ra tay.

Ở trong suy nghĩ của gã, nếu như có thể giết chết vị Mạnh đại sư thần bí này, mình sẽ lập được một cái công lớn, sau này trở lại bộ lạc, cũng sẽ cực kỳ được coi trọng. Với cả, cho dù không cách nào giết chết, thì gây tổn thương cũng được, quan trọng nhất là dù làm như thế nào, bản thân cũng nắm chắc có thể an toàn rời đi.

Nhưng gã cũng lại không bao giờ ngờ tới, đối phương thực ra không phải là bản tôn, mà là một cỗ phân thân hư ảo. Sau khi gã sững sờ, thì đáy lòng lập tức kinh hãi, tranh thủ thời gian lui lại, trong lòng thì đã thầm mắng đối phương, vì sao nửa đêm nửa hôm còn sai phân thân ra ngoài làm quái gì.

Nhưng ngay sau đó, thứ khiến gã càng thêm hoảng sợ, chính là phân thân của vị Mạnh đại sư này, trong nháy mắt lại xuất hiện hơn mười cái, không ngừng truy kích, vây khốn bản thân. Nếu không phải là mình có pháp thuật che dấu cùng bỏ chạy kỳ dị, phối hợp với đồ đằng thuộc tính mộc càng khiến người ta khó có thể phát hiện, thì e rằng đã sớm bị đối phương bắt rồi.

Giờ phút này, gã thật vất vả mới có thể thoát khỏi những cái … phân thân kia, lúc bản thân cắm đầu chạy, liếc mắt lại thấy Mạnh Hạo đứng phía trước.

- Chết tiệt, vị Mạnh đại sư này, chẳng những biết luyện đan, còn biết lôi

pháp, thậm chí cả thuật phân thân cũng tinh thông như vậy. Thế gian làm sao lại có người yêu nghiệt như thế chứ!

Ô Mộc âm thầm chửi bới, trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo hiển nhiên đang muốn ngăn trở mình ở phía trước, hiện lên một tầng khinh miệt.

- Nhưng mà, cho dù ngươi biết thuật pháp kỳ dị như thế, muốn bắt ta lại, thì vẫn không đủ tư cách!

Trong lòng Ô Mộc hừ lạnh một tiếng, thân thể lóe lên, gợn sóng nháy mắt tản ra, phân ra làm mấy phần. Gã là muốn dựa vào cái phương pháp đã dùng để chạy khỏi mấy cái phân thân đằng sau, để bỏ qua cái phân thân trước mắt.

- Đại đạo đồ đằng, quả nhiên có chỗ tham khảo.

Nhưng trong nháy mắt khi Ô Mộc tới gần, thì gã lại đột nhiên nghe được bóng dáng Mạnh Hạo ở phía trước, nói ra một câu như vậy.

Trong khoảnh khắc khi những lời nói này rơi xuống đáy lòng gã, Ô Mộc không kịp phản ứng, liền nhìn thấy Mạnh Hạo ở phía trước, nâng tay phải lên, nhẹ nhàng chỉ về phía mình.

Mặt đất chấn động ầm ầm, không gian xung quanh nhanh chóng đảo lộn, một loại cảm giác bị xé rách khó có thể hình dung, trong nháy mắt bao phủ lấy Ô Mộc, làm đáy lòng gã nổi lên cơn hoảng sợ, thân thể nhanh chóng muốn lui về phía sau. Nhưng vào lúc này, một luồng huyết quang nồng đậm lập tức bao phủ bát phương, xuyên thấu qua thân thể của gã, khiến cho thân thể của gã dung nhập vào trong hư vô, như bị trực tiếp xé mở ra, hiện rõ ở bên ngoài.

- Không phải phân thân! !

Trong đầu Ô Mộc ông lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, đang muốn triển khai thuật pháp, thì hai mắt Mạnh Hạo nhẹ nhàng nhìn qua. Chỉ một cái nhìn lại, lại như ẩn chứa Tuế Nguyệt, khiến cho đầu óc Ô Mộc nổ vang, giống như đã mất đi năng lực suy nghĩ, tất cả đều biến thành chậm chạp, như là thân thể bị thời gian ngừng lại, chậm chạp đi vô số lần.

Khi gã thanh tỉnh trở lại, thì vừa lúc thấy được tay phải Mạnh Hạo, như xé rách Tuế Nguyệt mà đến, đánh một cái ở trên cổ mình, trước mắt tối sầm, Ô Mộc đã trực tiếp hôn mê.

Mạnh Hạo mang theo Ô Mộc, vẻ mặt từ đầu đến cuối vẫn luôn bình tĩnh, chậm rãi đi tới đầu đường, phía sau hắn, những cái... phân thân yêu khí kia lần lượt tiêu tán, một miếng mộc giản bay tới, rơi vào trong tay Mạnh Hạo. Hắn nhìn thoáng qua, cất nó đi, tiếp tục vác theo Ô Mộc, đi về hướng xa xa.

Một đêm này, rất không an bình với Thánh Tuyết thành. Trong vòng một đêm, lại có hơn năm mươi người bị âm thầm diệt sát, thậm chí tộc nhân gia tộc Hàn Tuyết, cũng chết một số người.

Cho đến khi tứ đại trưởng lão tản ra tu vi, thỉnh thoảng lại có tiếng nổ vang truyền ra, sau khi hừng đông, tất cả mới dừng lại.

Hỗn loạn ở bên ngoài, lại không ảnh hướng đến chỗ sân nhỏ của Mạnh Hạo. Trong sân, Mạnh Hạo lấy đi một tí huyết dịch của Ô Mộc, hơn nữa còn cắt đồ đằng của gã ra, cẩn thận nghiên cứu.

Đối với đồ đằng, Mạnh Hạo có một loại chấp nhất, hắn có cảm giác mơ hồ, cái này sẽ là con đường để mình bước vào Hoàn Mỹ Nguyên Anh.

- Đồ đằng thuộc tính mộc à!!!! Có thể né tránh Kinh Thứ, xem ra cũng là liên quan đến cái thuộc tính mộc này rồi.

Mạnh Hạo nhìn nhìn bình huyết dịch trong lòng bàn tay, đang tràn ra một

chút sinh cơ. Sau khi cảm nhận được trong đó ẩn chứa lực lượng thuộc tính mộc, thì ánh mắt lại nhìn về phía đồ đằng màu xanh lá cây, trên cánh tay Ô Mộc đang hôn mê kia.

- Ngũ Hành có Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ Hành ngũ sắc, bạch thanh huyền xích hoàng (trắng, xanh, đen, đỏ, vàng), Hoàn Mỹ là có thể trở thành ngũ sắc Nguyên Anh. . . Trong đó Mộc Nguyên Anh là màu xanh. Nếu ta có thể đạt được năm loại đồ đằng thuộc tính khác nhau, mỗi một chủng đều tu đến mức tận cùng, phải chăng có thể giống như phương pháp luyện đan ngũ hành, có đủ ngũ sắc, luyện ra được ngũ sắc Nguyên Anh của bản thân!

Mạnh Hạo trầm mặc thật lâu, trong đầu dần dần hiện ra kết quả nghiên cứu đồ đằng mấy ngày này, khi tổng hợp cùng một chỗ, thì cho ra một cái ý niệm mơ hồ.

Ý nghĩ này, lúc trước hắn đã có, giờ phút này, sau khi trải qua các loại nghiên cứu, cuối cùng xác định.

- Cái này cũng phù hợp với đan đạo của ta, thân là lô, tâm là phương, luyện ra đại đan Thiên Địa, luyện ra ngũ sắc Nguyên Anh!

Ánh mắt Mạnh Hạo hiện ra ánh sáng mãnh liệt, trước hắn, cái con đường luyện Anh này, còn chưa có người nào đi qua.

Người khác là tu ra Nguyên Anh, mà con đường Mạnh Hạo lựa chọn, lại là phương pháp luyện đan, đi luyện ra Nguyên Anh!

- Chỉ có như vậy, ta mới có thể Hoàn Mỹ!

Trên mặt Mạnh Hạo hiện lên vẻ chờ mong.

Thời gian nửa tháng không dài, nhưng đối với Ô Mộc mà nói, nửa tháng này, là tra tấn mà cả đời gã chưa bao giờ trải qua. Đối mặt một tên tu sĩ

nghiên cứu đồ đằng gần như đã nhập ma mà nói, thân thể của gã, từ huyết dịch đến cốt tủy, từ đồ đằng tới công pháp, toàn bộ gần như đã bị Mạnh Hạo nắm giữ hết. Mạnh Hạo càng nghiên cứu sâu, lại càng có nhiều phần nắm chắc đối với việc luyện ra Nguyên Anh. Cho đến một tháng sau, khi mà không thể thu hoạch thêm gì nữa từ trên người Ô Mộc, Mạnh Hạo mới không làm khó gã nữa, lại để cho đan đạo và tu vi của mình kết hợp cùng người hữu duyên, hắn thả gã đi. Trước khi đi, Ô Mộc run rẩy nhìn Mạnh Hạo, gã thề cả đời này của gã cũng không muốn gặp lại đối phương, cơ hồ là dùng tốc độ nhanh nhất, trốn mất dạng.

- Còn cần thêm thật nhiều đồ đằng nữa để hoàn thiện ý niệm của ta.

Mạnh Hạo nhìn qua Ô Mộc đã rời đi, bên tai lại truyền đến tiếng nổ vang ở ngoài thành.

Trong vòng nửa tháng này, tu sĩ Mặc Thổ và Tây Mạc bên ngoài thành càng ngày càng nhiều, gần như là cứ cách vài ngày, sẽ có vài trăm người từ xa xa gào thét phóng tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 564: Ngươi đã quên?

Hiện giờ bên ngoài thành trì, đã có hơn năm ngàn tu sĩ, dĩ nhiên là hoàn toàn vây khốn Thánh Tuyết thành, lại thêm nhiều hung thú che trời lấp đất, từng chiếc chiến xa lóe lên tia sáng sắc lạnh, đánh tới Thánh Tuyết thành.

Những cái Kinh Thứ con kia còn có thể sống chừng một tháng, uy lực của nó vô cùng mạnh, cho dù là tiến công kiều gì, cũng không thể phá vỡ mà tiến vào thành. Chỉ là theo từng đợt tiến công của tu sĩ bên ngoài thành trì, tiếng nổ vang liên tiếp, vang lên ngập trời, Kinh Thứ bên trên thành trì cũng đã bắt đầu lần lượt vỡ vụn, dần dần lộ ra dấu hiệu không cách nào chống đỡ được lâu. Mấy ngày về sau, một đại quân có gần hai ngàn người Mặc Thổ, từ phía trên, bên cạnh gào thét tới, người dẫn đầu mang theo mặt nạ vàng, chính là Đạo tử Mặc Thổ, La Xung!

Ánh mắt gã lộ ra vẻ âm trầm, còn có một chút đục ngầu, cả người cũng có vẻ quỷ dị. Mấy năm này đối với gã mà nói, tâm tình cực kỳ ác liệt, năm đó sau khi gã bị hạ độc, về tới Mặc Thổ cung, nghĩ hết tất cả các biện pháp, cũng không thể giải được. Chuyện này khiến gã hãi hùng khiếp vía, đồng thời có một loại cảm giác mơ hồ, giống như sinh tử của bản thân chỉ là một ý niệm của đối phương. Gã không dám lộ ra, cũng không thể lộ ra, bởi vì tất cả các phương pháp giải độc mà gã có thể nghĩ đến, thì đều đã thử qua. Thậm chí, loại độc đáng sợ này, ngay cả sư tôn của gã sau khi phát hiện cũng phải biến sắc.

- Loại độc này, tu sĩ không thể giải, chỉ có thảo mộc mới có thể hóa giải.

Đây là lời mà một vị đan sư Đông Thổ, được sư tôn gã mời đến, sau khi nhìn gã, thì vẻ mặt ngưng trọng nói ra.

Trong lòng La Xung, vị Yêu chủ thần bí kia đã trở thành ác mộng của gã,

thậm chí mỗi lần nhớ tới đối phương, đáy lòng gã đều dâng lên hàn khí mãnh liệt. Gã nghiêm khắc tuân thủ ước định với đối phương, phàm là nơi đối phương ở, trong vòng trăm dặm, bản thân tuyệt đối không bước vào nửa bước.

Mà để phòng ngừa bản thân trong lúc vô tình phạm phải, gã đã trốn tránh ở trong Mặc Thổ cung rất lâu, lần này là lần ra ngoài đầu tiên sau khi trúng độc. Gã đã nghĩ, đi tới cái Thánh Tuyết thành vắng vẻ này, vô luận thế nào cũng tuyệt đối không gặp phải cái vị Yêu chủ đáng sợ kia đâu.

Vì vậy gã có ý định đem hậm hực tích ở đáy lòng, phát tiết một ít ra ở chỗ này.

- Nghe nói cái gia tộc Hàn Tuyết này có một mỹ nữ, tên là Hàn Tuyết San.

Hai mắt La Xung hiện lên một tầng dâm tà. Ở phía sau gã còn có một lão giả, mang mặt nạ bạc đi theo, toàn thân tản ra tu vi Nguyên Anh, kinh thiên động địa, đồng thời cũng góp vào trong quân số bên họ, tên tu sĩ Nguyên Anh thứ năm.

Tại trên chiến trường kiểu này, nhiều thêm một tên tu sĩ Nguyên Anh, có tác dụng to lớn khó có thể hình dung.

- Các đạo hữu gia tộc Hàn Tuyết, chư vị trong Thánh Tuyết thành, La mỗ - Đạo tử Mặc Thổ Cung, hôm nay tới đây, không tham dự vào việc công chiến sự tình, chỉ chọn chiến quần hùng thiên hạ!

Khi đám người La Xung tới gần, tu sĩ Mặc Thổ cung ở chỗ này, lập tức bay ra cả một đám, cung kính nghênh đón. Giữa không trung, La Xung mang theo mặt nạ vàng kim, dưới mặt nạ, vẻ mặt ngạo nghễ, nhìn về phía Thánh Tuyết thành, giờ phút này đang tràn ngập Kinh Thứ, nhiều chỗ đã sụp xuống, đổ vỡ.

- Chỉ cần không phải là người của gia tộc Hàn Tuyết, ai trong số các ngươi có thể chống cự được với tu sĩ bên cạnh La mỗ qua mười hơi thở. Bản Đạo tử có thể làm chủ, thả cho người đó an toàn rời đi!

La Xung cất bước đi về phía trước, đứng ở bên ngoài Thánh Tuyết thành, thanh âm vang dội, truyền vào trong thành. Đi theo bên cạnh gã có không ít tu sĩ Mặc Thổ, còn có một số tu sĩ Tây Mạc vây quanh, gã nghiễm nhiên trở thành người có thân phận cao nhất trong thế hệ nơi đây. Thậm chí ở chỗ xa hơn, có năm lão giả Nguyên Anh, đều đang nhìn chằm chằm vào chỗ này, nếu tu sĩ Nguyên Anh của Thánh Tuyết thành dám đi ra, năm người bọn họ nhất định sẽ ra tay.

- Thiên hạ đại thế, Mặc Thổ cung ta ở một phương, không đến nửa tháng, thành này tất sẽ bị phá. Ngày phá thành, tất cả các ngươi, đều sẽ bị chôn cùng người của gia tộc Hàn Tuyết!

La Trùng vênh mặt lên, trong mắt lộ ra vẻ ngạo nghễ, cao cao tại thượng, thanh âm tiếp tục truyền ra. Lời nói như vậy, cộng thêm thân phận của gã, lập tức tạp thành uy áp, bao phủ trong Thánh Tuyết thành.

- Hiện tại, nói cho bản Đạo tử biết, trong số các ngươi có ai dám ra tay, đường đường chính chính đánh một trận hay không?!

Những tu sĩ đi theo bên người La Xung, cũng truyền ra thanh âm trào phúng, ngôn từ khiêu khích cũng không ngừng vang lên. Giờ phút này, bên trên thành trì, mấy trăm tu sĩ không phải là người của gia tộc Hàn Tuyết, sắc mặt khó coi đến cực điểm, về phần trong lòng có chần chờ muốn thử hay không, thì người ngoài không thể biết được.

Tứ đại trưởng lão cùng tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết không có khả năng đi ngăn cản, một khi ngăn cản, có lẽ còn tạo ra phản ứng ngược to lớn hơn. Huống hồ đối phương lại là Đạo tử Mặc Thổ cung, thân phận cao quý, mặc dù tu vi không phải là Nguyên Anh, nhưng là Đạo tử thì chính là đại diện cho Mặc Thổ cung.

- Mà thôi, mỗi người đều có chí riêng, trong nguy cơ, không phải cùng đường thì không thể đi. Đạo hữu nào muốn đi, có ngăn cũng ngăn không được, bọn họ đối với gia tộc Hàn Tuyết chúng ta đã có đại ân.

Đại trưởng lão trầm mặc một lát, than nhẹ một tiếng, khàn khàn nói.

Mạnh Hạo cũng ở trong đám người, ánh mắt nhìn xuyên qua một mảnh Kinh Thứ, nhìn La Xung trên bầu trời ở bên ngoài thành, khóe miệng dâng lên một nụ cười nhẹ. Trên thân người này còn độc chưa có giải, độc đan mà Mạnh Hạo tự tay luyện chế, hắn có tự tin, người có thể giải được không nhiều.

Tại trong Thánh Tuyết thành là một mảnh yên tĩnh, bỗng nhiên có một bóng người mạnh mẽ xông ra. Đó là một nam tử trung niên, người này Mạnh Hạo có chút ấn tượng, vì gã đã từng tới chỗ mình cầu đan dược, tu vi Kết Đan trung kỳ, trong đám người cũng coi như là cường giả. Nếu ở một nơi khác bên ngoài, lấy tu vi của gã, cũng có thể xưng bá một phương.

Nam tử trung niên này sắc mặt tiều tụy, áp lực mấy ngày nay khiến cho gã gần như muốn sụp đổ, giờ phút này thân thể bỗng nhiên bay ra, xuyên thẳng qua đám Kinh Thứ, trong lòng mới trút được một hơi lớn.

- Ta đã hết lực, cũng coi như đã báo đáp ân tình của gia tộc Hàn Tuyết năm đó.

Trong lòng nam tử trung niên thầm nhủ, sau khi xông ra, liền hướng đám người La Xung ôm quyền.

- Tại hạ tuân theo ý của Đạo tử, dùng chiến đổi lấy sinh cơ.

Nam tử trung niên này vừa nói xong, lập tức thấy trong mắt La Xung lóe lên tia tàn nhẫn. Cùng lúc đó, bên người La Xung, lập tức có ba tên tu sĩ

chớp mắt liền bay ra, tốc độ cực nhanh, khiến cho sắc mặt của nam tử trung niên cả người mệt mỏi này đột biến.

Gã lập tức bấm quyết, ánh sáng thuật pháp lấp lánh, thanh âm nổ vang quanh quẩn, ba tên tu sĩ bên cạnh La Xung trở về, một người trong đó còn nắm theo một cái đầu lâu, cung kính nộp lên cho La Xung.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 565: Ngươi đã quên? (2)

- Đáng tiếc, không đến mười hơi thở.

La Xung cười cười, tay phải nâng lên, đặt trên đầu lâu, khiến nó nát vụn thành tro.

- Các ngươi, còn có ai muốn thử không? Nếu không có ai muốn thử cũng được, bản Đạo tử lại cho các người một lựa chọn khác. Ai có thể đem đệ nhất mỹ nhân - Hàn Tuyết San, của gia tộc Hàn Tuyết đến cho bản Đạo tử, bản Đạo tử chẳng những miễn đi tội chết của hắn, còn có ban thưởng hậu hĩnh!!!

La Xung cười ha hả, nhìn về phía Thánh Tuyết thành. Trong thành hoàn toàn yên tĩnh, toàn bộ tu sĩ đều lộ ra vẻ mặt âm trầm.

Nhất là người của gia tộc Hàn Tuyết, còn có Hàn Tuyết San ở trong đám người, mắt phượng lộ ra sát khí. Nàng lớn lên vốn đã xinh đẹp, giờ phút này vẻ mặt lại rõ ràng, trong nháy mắt liền bị La Xung chú ý tới, con mắt sáng ngời, nở nụ cười.

- Quả nhiên là sắc nước hương trời, lần này đến đây quả là không uổng phí.

La Xung cười đến sáng lạn.

- Thân là Đạo tử Mặc Thổ cung, vậy mà lại hèn hạ như thế!

- Đã nói là một trận chiến, quyết định sinh tử, thế mà lại hành động bỉ ổi như thế. Người của Mặc Thổ cung hẳn là đều như vậy!

Trong Thánh Tuyết thành, có tu sĩ nhịn không nổi, lên tiếng mỉa mai.

Lời nói của bọn họ truyền ra, sau khi La Xung nghe được chỉ cười ha hả, trong mắt mang theo vẻ ngạo nghễ, cao cao tại thượng. Gã căn bản là không thèm để ý đến sinh tử của những người này, lời nói lúc trước chẳng qua là nói chơi nói vui vậy thôi. Trước khi đám Kinh Thứ biến mất, người trong Thánh Tuyết thành này tuyệt đối sẽ không chủ động tấn công. Nếu đã như vậy, dứt khoát ở chỗ này trêu đùa một chút, gia tăng thêm cho cuộc sống một chút niềm vui thú.

- Mà thôi, bản Đạo tử cũng không làm khó đám người các ngươi. Như vậy đi, Tuyết San đạo hữu, chỉ cần ngươi đáp ứng tối nay đi với bản Đạo tử, thì bản Đạo tử lập tức mang hai ngàn tu sĩ ở đây đi, giảm một ít áp lực cho Thánh Tuyết thành của các ngươi, ngươi xem như thế nào?

La Xung cười lên tiếng, ánh mắt sáng ngời, nhìn qua tư thái ưu mỹ của Hàn Tuyết San, đáy lòng dần dần dâng lên một cỗ hỏa khí.

Thân thể Hàn Tuyết San tức đến phát run, nhìn chằm chằm vào La Xung, nhưng rất nhanh, đáy lòng nàng lại dâng lên một cơn bi ai. Bởi vì nàng nhìn thấy, tộc nhân trong gia tộc ở xung quanh nàng, trong thời khắc này lại có không ít người trầm mặc, không cần ngôn từ trực tiếp, chỉ cần nhìn ánh mắt của bọn họ, Hàn Tuyết San đã có thể biết được đáp án, lòng của nàng cũng vậy mà đau đớn.

Cười thảm trong lòng, ánh mắt Hàn Tuyết San vô ý thức nhìn về phía Mạnh Hạo, giống như trong thời khắc này, nàng càng thêm để ý đáp án của Mạnh Hạo hơn.

Hai mắt Mạnh Hạo nheo lại, tập trung nhìn một người trong số ba tên tu sĩ bên cạnh La Xung xông ra lúc trước. Đó là một tên tu sĩ Tây Mạc, chính là người đã chém chết vị nam tử trung niên kia, đồ đằng gã sử dụng, lại là một thanh kiếm!

Đồ đằng hóa kiếm, kiếm biến ảo, uy lực không tầm thường.

- Đây là thuộc tính Kim?

Mạnh Hạo giống như suy nghĩ gì đó, thân thể bỗng nhiên bước ra, lúc đáp xuống ở giữa không trung, thì ánh mắt đã nhìn thẳng về phía La Xung.

Sự xuất hiện của hắn, lập tức khiến cho người bốn phía chú ý, bên cạnh La Xung lập tức có tu sĩ tới gần, ghé vào tai gã, nói nhỏ thân phận của Mạnh Hạo. La Xung nghe xong, hai mắt liền sáng ngời, dưới mặt nạ, khóe miệng dâng lên, nhe răng cười.

- Lúc trước đã nghe nói, vị Mạnh đại sư này, trong mấy ngày qua, thanh danh liên tiếp nổi lên, trừ đi hắn, ngày thành này bị phá cũng gần hơn!

Trong mắt La Xung lóe lên sát cơ. Cùng lúc đó, ánh mắt của năm lão giả Nguyên Anh kia cũng đã tập trung hết lên người Mạnh Hạo, chỉ chờ hắn đi ra khỏi phạm vi của Kinh Thứ, bọn họ sẽ lập tức ra tay.

Nhưng Mạnh Hạo cố tình lại chỉ đi ra đến tường thành, vẫn còn trong phạm vi của Kinh Thứ, không bước ra tiếp, bước chân dừng lại, trôi nổi ở giữa không trung, trên mặt cười như không cười, nhìn về phía La Xung.

- La Xung, ta nhớ được, lần trước ngươi đã hứa với ta. Nơi có ta, trong vòng trăm dặm, ngươi sẽ không bước vào, chẳng lẽ ngươi đã quên?

Lời của Mạnh Hạo, người trong Thánh Tuyết thành không thể nghe hiểu, cũng không rõ nội tình, chỉ là mơ hồ cảm thấy, hình như Mạnh Hạo cùng vị Đạo tử Mặc Thổ này từng có một chút quan hệ sâu xa.

Nhưng những lời này rơi vào trong tai La Xung, cũng làm cho đầu gã ong lên một tiếng, vẻ mặt dưới mặt nạ bỗng nhiên đại biến, lộ ra vẻ không thể tin nổi. Đời này gã sợ nhất hai người, một là Phương Mộc ở

Nam Vực, một người khác chính là Yêu chủ Mặc Thổ.

Giờ phút này, đột nhiên nghe Mạnh Hạo nói vậy, một câu này người khác nghe không hiểu, nhưng gã làm sao lại không nghe ra. Trong nháy mắt đó, hai mắt gã mạnh mẽ co rút lại.

- Là hắn, lại là hắn!!!!

- Chỉ có hắn mới biết được chuyện này. Chết tiệt, làm sao lại là hắn chứ!!!!

La Xung hô hấp dồn dập, mở to mắt, từng chuyện cũ lập tức hiện lên trong đầu, hóa thành hoảng sợ trong lòng. Trong trí nhớ gã hiện lên ác mộng sau khi trúng độc, về tới Mặc Thổ cung, dùng hết tất cả các biện pháp đều không thể giải độc.

Còn có từng tháng đều có vài ngày như vậy, toàn thân đau đớn, làm cho gã khó có thể chịu được, chỉ có thể ngày đêm kêu rên sợ hãi, sư tôn của gã cũng vô năng vô lực, ngay cả vị đan sư đến từ Đông Thổ kia cũng thở dài. Từng chuyện, từng chuyện đó đều bùng nổ ở trong chớp mắt này, lập tức dìm La Xung xuống.

Trong đầu gã ong ong, trống rỗng, ánh mắt lộ ra một tầng hoảng sợ, rồi lại hoảng sợ. Gã vạn vạn lần không nghĩ tới, bản thân vì tránh né đối phương, đã rất lâu rồi không có hiện thân ra ngoài, nhưng ngay lần đầu tiên xuất hiện, tại địa phương hẻo lánh này, cư nhiên lại gặp người trong ác mộng.

Gã đứng ngốc tại chỗ, đáy lòng trong nháy mắt dâng lên một cỗ bi phẫn khó có thể hình dung. Gã muốn rống to là gã vô tội, gã thật sự không biết đối phương ở trong này. Nếu gã có thể sớm biết vị Yêu chủ đáng sợ này ở trong đó, có đánh chết gã, gã cũng không đến nhìn qua.

Nhất là khi nghĩ đến những lời mình nói lúc trước, nghĩ đến đối phương

từng nói, không thể bước vào trong vòng một trăm dặm, trong chớp mắt đó, thân thể La Xung run lên bần bật, sợ hãi không cách nào hình dung được tạo thành một cơn gió lốc trong lòng gã.

Gã nghĩ tới sự đáng sợ của đối phương, nghĩ tới cảm giác đau đớn, sinh tử của mình chỉ là một ý niệm của đối phương. Hết thảy những điều này liền giống như vô số ngọn núi, suy chút nữa là đè chết La Xung.

Cái gì mà Đạo tử Mặc Thổ cung, cái gì mà vinh quang, cái gì mà mặt mũi, toàn bộ những thứ đó, ở trong chớp mắt này đều bị La Xung quăng ra sau đầu. Mạng của gã mới là trọng yếu nhất, chính vì nguyên nhân như vậy, giờ khắc này, La Xung sợ hãi đến cực hạn.

- Chết tiệt, hắn làm sao lại ở nơi như thế này!!!!

Trong đầu La Xung vù vù ong ong, bị sợ hãi bao phủ.

Trong lúc gã đang còn đứng ngốc ở đó, tu sĩ bên người gã lại đều ngạc nhiên, nhưng mà những lời kia của Mạnh Hạo có chút bá đạo, quá phận, nên tu sĩ bảo vệ bên người La Xung sốt ruột, nóng lòng muốn biểu hiện sự trung tâm, nên lập tức có người đứng ra.

- Khẩu khí thật lớn, Đạo tử Mặc Thổ cung chúng ta, cho tới bây giờ, đều là người bên ngoài gặp thì tránh lui trăm dặm. Ngươi chỉ là một tên đan sư, vậy mà lại dám càn rỡ như thế!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 566: Làm sao lại là hắn ?

Một câu này giống như tia chớp, đánh vào trong lòng La Xung đang đứng dại ra ở bên cạnh, làm cho thân hình gã mạnh mẽ run lên, thần trí lập tức khôi phục. Nhưng vừa khôi phục thì lại lập tức hoảng sợ hơn, thậm chí có một cơn phẫn nộ khó có thể hình dung bùng lên. Nhưng phẫn nộ này còn chưa kịp phát tiết…

- Ngươi là ai, Đạo tử đại nhân của chúng ta thân phận cao quý, ngươi nói những lời như thế, đáng bị tru sát!

Bên người La Xung lại có một tu sĩ khác vội vàng muốn biểu hiện bản thân, thanh âm trào dâng, lại tiến thêm vài bước, một bộ dáng trung thành và tận tâm, giận đùng đùng mở miệng.

Những lời này, rơi vào trong tai La Xung, lại làm cho thân thể La Xung càng run rẩy kịch liệt hơn, phẫn nộ ngập trời cùng với một cỗ sợ hãi thật sâu mới sinh ra bao phủ lấy gã, bởi vì gã thấy được, trong hai mắt Mạnh Hạo, xuất hiện vẻ âm lãnh.

Trong đầu gã ong lên một tiếng.

- Ngươi….

Bên cạnh gã lại có thêm một tu sĩ, chuẩn bị muốn mở miệng, nhưng đúng lúc này, La Xung ngửa mặt lên trời, phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa.

- Câm miệng! Chết tiệt, ngươi muốn hại bản Đạo tử sao!!!!!!!!

Trong tiếng rống giận này, gã đột nhiên nhảy lên, tay phải không chút do dự, liền tát thẳng về phía tên tu sĩ đang chuẩn bị mở miệng kia.

Ầm một tiếng, tên tu sĩ này phun ra máu tươi, mang theo vẻ mặt mờ mịt, thân thể như diều đứt dây, trực tiếp bay ra xa. Ngay sau đó, gương mặt dưới mặt nạ của La Xung mang theo vẻ dữ tợn, mạnh mẽ xoay người, tay phải nâng lên bấm niệm quyết, một luồng tinh quang nháy mắt hạ xuống, trực tiếp bao phủ lấy thân thể một tên tu sĩ khác, vừa mở miệng nói lúc trước.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, người này giống như trở thành cừu nhân của La Xung, bị La Xung trực tiếp vọt tới, giống như liều mạng, đánh chết!

- Ngươi, đồ nô tài chết tiệt, vậy mà lại dám mưu hại bản Đạo tử như thế. Ta giết chết ngươi!

La Xung phát cuồng rống to, hai tay bấm niệm quyết, vung ra phía ngoài, tiếng nổ vang quanh quẩn trong không trung. Thân thể tên tu sĩ kia trong tiếng kêu thảm thiết thì nổ tung, bị La Xung giết chết.

- Bất kính với bản Đạo tử cũng thôi đi. Nhưng các ngươi là tội ác tày trời, vậy mà dám bất kính với Yêu chủ đại nhân. Các ngươi đều đáng chết! Trong thiên địa này, bất kính với ai cũng tuyệt đối không thể bất kính với Yêu chủ đại nhân!!!!

La Xung hét lớn một tiếng, đánh về phía tên tu sĩ lên tiếng đầu tiên. Tên tu sĩ đó hoàn toàn ngốc tại chỗ, giờ phút này sắc mặt gã tái nhợt, đang muốn giải thích. Nhưng La Xung há có thể nghe gã giải thích, lúc này đây, gã là hận không thể lập tức đập chết đối phương, sợ Mạnh Hạo bên kia có chút hiểu lầm nào đó.

Trong lòng gã cũng thật sự là hận ba người này thấu xương, thầm nghĩ trong lòng, đó là một Yêu chủ khủng bố, các ngươi nói như vậy, là làm cho ta rơi vào nguy hiểm, là muốn hại chết ta!

Tiếng nổ vang quanh quẩn, La Xung trước này chừng từng bộc phát ra toàn bộ tiềm lực, lấy tốc độ sét đánh, diệt sát tên tu sĩ đang muốn giải thích kia. Sau đó tóc tai bù xù, ánh mắt cũng đỏ, thân thể run run, nhìn Mạnh Hạo trực tiếp ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

- Vãn bối bái kiến Yêu chủ đại nhân, lúc trước có vài tên nô tài không thể cản miệng. Vãn bối đã diệt sát bọn chúng, thỉnh Yêu chủ… Yêu chủ thứ tội.

La Xung thân thể run run, lời nói tuy lưu loát, nhưng ngữ khí cầu xin cùng sợ hãi trong đó, mọi người xung quanh đều nghe rõ ràng.

Toàn bộ thành trì, từ trong ra ngoài, một mảnh im lặng.

Tứ đại trưởng lão sửng sốt, Hàn Tuyết San sửng sốt, toàn bộ tu sĩ trong thành cũng sửng sốt.

Ngoài thành, tu sĩ bốn phía xung quanh La Xung đứng ngốc tại chỗ, còn có toàn bộ tu sĩ của Mặc Thổ cung ở phía xa xa, toàn bộ đều lộ ra biểu tình cổ quái. Một màn nghịch chuyển này, làm cho bọn họ nhất thời không phản ứng kịp.

Năm lão giả Nguyên Anh kia cũng mở to mắt, biến hóa của La Xung thật sự quá mức đảo điên…

- Vãn bối thực sự không biết Yêu chủ đại nhân đang ở nơi này, thật sự là không biết. Ta… ta…

Trong lòng La Xung run rẩy, giờ phút này, gã cảm nhận được một cỗ nguy cơ sinh tử mãnh liệt. Nguy cơ sinh tử này, là bất luận kẻ nào cũng thể cứu được, sư tôn của gã không được, đan sư Đông Thổ cũng không được, năm lão giả Nguyên Anh nơi đây lại càng không được.

Trong nội tâm La Xung thật sự hối hận, gã cảm thấy, bản thân ngàn

không nên, vạn không nên đi ra khỏi Mặc Thổ cung….

Hàn Tuyết San mở to mắt, trong mắt phượng hiện lên một tầng dị sắc mãnh liệt. Sùng bái cường giả, cái này vốn là một phép tắc trong thiên địa, Mạnh Hạo ở trong lòng Hàn Tuyết San vốn đã có chút bóng dáng, sau khi trải qua một màn này, bóng dáng ấy đã cực kỳ khắc sâu.

Nhất là, trong suy nghĩ của nàng, dường như lần này Mạnh Hạo ra tay, là bởi vì mình.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Hàn Tuyết San ửng đỏ, lúc nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt rõ ràng đã có sự khác biệt so với lúc trước.

Tứ đại trưởng lão của gia tộc Hàn Tuyết giờ phút này thì thở ra một hơi dài. Bọn họ nhìn cái vị Đạo tử Mặc Thổ - La Xung, thân phận cao quý kia, bây giờ bộ dạng gần như là khẩn cầu, trong lòng lại càng cảm thấy Mạnh Hạo thâm tàng bất lộ.

Loại thâm tàng bất lộ này, so với cảm giác của bọn họ đối với Chu Đức Khôn thì hoàn toàn khác biệt, dường như… Mạnh Hạo này đáng sợ hơn!

Nhất là khi bọn họ tận mắt thấy được đan đạo của Mạnh Hạo, thấy được Mạnh Hạo thôi hóa, thức tỉnh Kinh Thứ. Giờ phút này, lại thấy được Đạo tử Mặc Thổ run rẩy cùng sợ hãi, khiến cho sự coi trọng của bọn họ đối với Mạnh Hạo đã cao đến trình độ trước nay chưa từng có.

- Không biết ta ở chỗ này, thì thôi đi. Nhưng chỉ một lần này, lần sau không thể dựa vào lý do này nữa.

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng. Lập tức thấy Đạo tử Mặc Thổ - La Xung, sau khi nghe xong câu nói đo, cả người giống như là trùng sinh lại từ trong tử vong, thân thể thoáng cái buông lỏng, nội tâm kích động, thân thể run rẩy, liên tục hướng Mạnh Hạo, vái vái.

Lúc ủy khuất trong lòng gã, có thể được Mạnh Hạo thông cảm, lý giải, thì nỗi ủy khuất này lập tức hóa thành cảm kích, nhưng đối phương lại chính là người hạ độc, bản thân vốn phải là hận mới đúng… Các loại cảm xúc đan xen, hóa thành phức tạp, khiến cho La Xung thầm thề trong lòng, cuộc đời này… tuyệt đối, tuyệt đối không cần gặp phải đối phương nữa.

Nếu như gã biết được, người trước mắt chính là Phương Mộc, như vậy, có thể khẳng định, giờ phút này, lời thề của gã sẽ nhiều ra thêm gấp đôi, gấp ba…

- Vị tu sĩ Tây Mạc kia bên cạnh ngươi không tệ, cho ta mượn nghiên cứu vài ngày, sau đó sẽ trả lại cho ngươi.

Mạnh Hạo tùy ý mở lời. Đây mới là mục đích chủ yếu của hắn khi đi ra, ánh mắt quét qua, đã rơi lên cái đồ đằng hình phi kiếm trên người tu sĩ Tây Mạc kia.

Tu sĩ Tây Mạc kia là một thanh niên, sau khi nghe vậy, sắc mặt liền biến đổi mãnh liệt, nhưng không đợi thân thể y lui ra phía sau, La Xung đã nhanh chóng quay đầu. Lời Mạnh Hạo nói, với gã chính là một ý chỉ, gã sẽ không chút do dự mà hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 567: Trảm Linh tới!

Vị tu sĩ Tây Mạc này là một thanh niên, nghe vậy sắc mặt mãnh liệt biến đổi, nhưng không đợi thân thể y lui ra phía sau, La Xung đã lập tức quay đầu. Lời Mạnh Hạo nói với gã chính là ý chỉ, gã sẽ không chút do dự mà hoàn thành nó.

- Bắt lấy y!

Lúc La Xung cắn răng lên tiếng, những tu sĩ khác ở xung quanh chỉ chần chờ một chút, sau đó lập tức ra tay, mặc cho vị tu sĩ Tây Mạc kia giãy dụa, gào rú như thế nào, thì cũng chỉ là trong thời gian mấy hơi thở, đã bị hơn mười người xung quanh trực tiếp bắt lấy.

Thân thể thanh niên này run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

- Yêu chủ đại nhân coi trọng ngươi là phúc khí của ngươi, còn dám giãy dụa!

Ánh mắt La Xung hiện lên vẻ tàn nhẫn, hung hăng nhìn qua cái vị tu sĩ Tây Mạc này. Gã là mặc kệ hành động của bản thân lúc này sẽ khiến những tu sĩ Tây Mạc kia ghi hận cùng phản cảm. Với gã mà nói, giờ phút này nịnh nọt được Mạnh Hạo mới là sự tình quan trọng nhất.

- Yêu chủ đại nhân, không cần nói mượn, người này coi như là bái lễ của tại hạ, mong đại nhân nhận lấy cho.

La Xung nói xong, liền ra ý bảo tu sĩ sau lưng, lập tức có mấy người trong chần chờ, mang theo vị thanh niên Tây Mạc kia, sau khi tiến tới gần Kinh Thứ, liền ném thanh niên vẻ mặt bi phẫn này ra, rồi tranh thủ thời gian quay trở lại.

Làm xong những chuyện này, sau khi La Xung thấy Mạnh Hạo lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, mang theo thanh niên đang bi phẫn tuyệt vọng kia quay người trở về thành, thì gã mới chính thức thở ra một hơi, rồi vội vàng ôm quyền, quay người, tranh thủ thời gian, dùng tốc độ nhanh nhất bay đi.

Hơn hai ngàn tu sĩ đi theo gã đến, lúc này cũng nhanh chóng bay lên, vây xung quanh gã, đám người di chuyển, còn mang theo lão giả Nguyên Anh mang mặt nạ bạc trực tiếp muốn đi xa. Giờ phút này gương mặt lão dưới mặt nạ đã cực kỳ khó coi.

- Mặc Thổ cung, phải cho Tây Mạc ta một lời giải thích thỏa đáng.

Khi một đoàn người đang chuẩn bị rời đi, một trong hai lão giả Nguyên Anh của Tây Mạc nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm không giận tự uy, truyền khắp bầu trời vùng đất này.

Nhưng khi lời nói của lão giả Nguyên Anh – Tây Mạc này vừa truyền ra, giữa không trung, nơi đám người La Xung đang muốn rời đi, đột nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh. Tiếng hừ lạnh này trong nháy mắt liền hóa thành gió lốc vù vù, kinh thiên động địa, khiến cho mặt đất chấn động ầm ầm, từng khe hở nháy mắt xuất hiện, thậm chí giữa không trung còn có một vết nứt không gian, bị cưỡng ép mở ra.

Cả mảnh thiên địa này giống như không cách nào có thể chống đỡ được với tiếng hừ lạnh này, cơ hồ muốn sụp đổ!

Trong khoảnh khắc tiếng hừ lạnh vang lên, sắc mặt lão giả Tây Mạc mở miệng lúc trước đại biến, thân thể lui vài bước về phía sau. Cùng lúc đó, đám người La Xung giữa không trung cũng nhao nhao lên, tâm thần chấn động, một đoàn người ngay ngắn dừng lại, hai mắt La Xung thì lại sáng lên, hô hấp dồn dập.

Dưới mặt đất, toàn bộ hung thú, giờ phút này đều run rẩy, phát ra tiếng kêu rên, nằm sấp trên mặt đất. Trên bầu trời, những hung thú đang bay

lượn cũng run rẩy thân mình, không dám nhúc nhích.

Mấy ngàn tu sĩ trên mặt đất, tâm thần chấn động nổ vang, trong đầu chỉ còn lại một tiếng hừ lạnh này, khiến cho tất cả mọi người trong một chớp mắt đó, dường như đã mất đi hết năng lực suy nghĩ.

Bầu trời biến sắc, mặt đất nổ vang!

Bên phía Thánh Tuyết thành, vô số Kinh Thứ ở thời điểm đó trực tiếp nổ tung vỡ nát, từng tiếng kêu bén nhọn thê lương truyền ra. Toàn bộ thành trì, giờ khắc đó giống như là đất rung núi chuyển, phát ra tiếng nổ vang ngập trời, từng mảng tường thành sụp xuống, một đám Ngũ Tinh Giác bay giữa không trung vỡ nát hoàn toàn.

Trận pháp phòng hộ của toàn bộ thành trì, tuy rằng từng bị phá vỡ một lần, nhưng cũng đã được chữa trị, miễn cưỡng có thể chắp vá. Thế mà, chỉ một tiếng hừ lạnh này, lại lần nữa vỡ nát, mà lần vỡ nát này là trực tiếp biến thành tro bụi.

Trong thành trì, vô số ốc xá bỗng nhiên sụp xuống, toàn bộ tu sĩ trên tường thành sắc mặt đại biến, trực tiếp phun ra máu tươi, thậm chí có hơn một trăm tu sĩ Trúc Cơ trong đó, ở thời khắc này, thân thể lại trực tiếp sụp đổ, nổ tung.

Nếu không phải là tứ đại trưởng lão phản ứng nhanh nhẹn, kịp thời thủ hộ tộc nhân gia tộc mình, e rằng gia tộc của bọn họ đã tử thương thêm vô số. Nhưng đại giá phải trả cho một lần ngăn cản này là, bốn vị tu sĩ Nguyên Anh đều phun ra máu tươi, nhất là vị lão thái bà kia, lúc trước đã có thương thế, giờ phút này gục xuống, tu vi tuột dốc, thân thể uể oải, thoáng qua đã già đi rất nhiều.

Mạnh Hạo sắc mặt đại biến, thân thể liên tục lui ra phía sau, nhưng vẫn phải phun ra bốn năm ngụm máu tươi. Lúc mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lại, thì hắn thấy được, giờ phút này ở trên bầu trời, lại xuất hiện thêm một cái

mặt trời!

Đó là một mặt trời màu đen, ở trong ánh nắng ban ngày, giống như từ một phương hướng khác mà đến. Nhưng mặt trời màu đen đó bỗng nhiên tới gần, khi cẩn thận nhìn lại, thì đó không phải là mặt trời, mà là một tu sĩ áo đen!

Y thoạt nhìn khoảng bốn mươi tuổi, nhưng cái loại cảm giác tang thương trên người y, lại hơn xa vẻ bề ngoài của y. Bao ngoài thân thể y là một tầng ánh sáng màu đen, hấp thu cắn nuốt tất cả hào quang xung quanh, cho nên, khi y đến, mới làm cho người ta có loại ảo giác, là một mặt trời màu đen.

Một cỗ uy áp cường đại theo y mà đến, giáng xuống mảnh đất này.

Tại sau lưng tu sĩ áo đen này, còn có một thanh niên đi theo. Thanh niên này mang vẻ mặt cung kinh, trong mắt còn có sự sùng bái cuồng nhiệt, chính là… Hàn Tuyết Tung!

- Trảm Linh!!!!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hai mắt bỗng nhiên co rút lại.

Không chỉ có hắn như vậy, giờ phút này, tất cả mọi người bên trên thành trì, trong một chớp mắt này, tâm thần đều nổ vang.

- Bái kiến Trảm Linh Lão Tổ!!!

La Xung vẻ mặt kích động, lập tức quỳ lạy ở giữa không trung, toàn bộ tu sĩ xung quanh gã, đều xôn xao, trong lúc tâm thần vẫn còn chấn động, thì cũng ngay ngắn quỳ xuống vái lạy.

Mấy ngàn tu sĩ Mặc Thổ cung có mặt ở mảnh đất này, cũng đều không chút do dự, ngay ngắn quỳ xuống vái lạy.

- Bái kiến Trảm Linh Lão Tổ!

Tu sĩ Tây Mạc thì lại biến sắc, nhưng cũng không quỳ xuống, chỉ cúi đầu mà thôi. Còn hai lão giả Nguyên Anh của Tây Mạc thì thở sâu, cũng hơi cúi đầu bái kiến.

Trong lòng Mạnh Hạo trầm xuống, hắn nhìn vị trung niên hắc y trên bầu trời kia, hiểu ra rằng, trận chiến tranh này, cuối cùng đã không còn là thăm dò nữa, đã xuất hiện tu sĩ Trảm Linh có thể quyết định tất cả.

- Còn có hơn hai tháng nữa, Hàn Tuyết tằm mới có thể tế luyện xong…

Mạnh Hạo nhíu mày, thầm than một tiếng, đã lấy sẵn Như Ý Ấn từ trong túi trữ vật ra.

- Đành vậy, nếu Hàn Tuyết tằm đã không có cách nào đạt được, vậy thì chỉ có thể tìm những biện pháp khác để độ kiếp thôi.

Mạnh Hạo tiếc nuối trong lòng, nơi đây đã có tu sĩ Trảm Linh đến, vậy thì tất cả đã được xác định rồi.

- Nếu Huyết Ngao thức tỉnh, nếu tu vi ta đã tới Nguyên Anh…

Tầm mắt Mạnh Hạo lại nhìn về phía tu sĩ áo đen trên bầu trời, trong lòng lại thở dài lần nữa. Hắn biết rõ, cho dù mình có đến Nguyên Anh, nhưng trước mặt Trảm Linh thì vẫn chỉ là con kiến mà thôi.

- Trảm Linh … hiểu rõ đạo, tự trảm mình ba đao….

Cảnh giới Trảm Linh, đó là một cảnh giới truyền kỳ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Toàn bộ đại lục có thể có nhiều Kết Đan, cũng có không ít Nguyên Anh, nhưng tu sĩ đến cảnh giới Trảm Linh, theo Mạnh Hạo biết, ở trong Nam Vực khổng lồ cũng cực kỳ hiếm thấy, thường thường

chính là người trấn giữ một đại tông môn.

Nghĩ đến Trảm Linh, Mạnh Hạo không cách nào tránh khỏi việc nghĩ tới Kháo Sơn Lão Tổ.

Nhìn tu sĩ áo đen từ giữa không trung hạ xuống, toàn bộ Thánh Tuyết thành là một mảnh tĩnh mịch, cảm xúc tuyệt vọng xuất hiện trong nội tâm của mỗi người. Gia tộc Hàn Tuyết cũng vậy, mà các tu sĩ khác cũng thế, tại thời khắc này, tất cả đều buông tha cho việc chống cự.

Ánh mắt Hàn Tuyết Tung hiện lên vẻ vui sướng khi người gặp họa, gã đi theo sau lưng tu sĩ áo đen, tầm mắt đảo qua những tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết trong thành trì, lộ ra vẻ âm lãnh vô tình.

Nhưng khi vị tu sĩ áo đen kia cách Thánh Tuyết thành chừng ngàn trượng, thì bước chân đột nhiên ngừng lại. Y đứng trên không, ánh mắt thâm thúy, mang theo một cỗ khí tức chí cao vô thượng, như là thiên đạo uy nghiêm, bao quát chúng sinh.

Y đứng ở nơi đó, giống như dung hợp với toàn bộ thiên địa, tuy hai mà một, lại giống như phân cách với thiên địa, ngưng tụ đạo thuộc về riêng y, thiên ý cũng khó mà xóa đi được.

Tất cả mọi người xung quanh, tại thời khắc này, giống như đều lấy ý chí của y làm trung tâm. Bởi vì y đã Trảm Linh, chém mình đao thứ nhất, còn chém tới cái gì, thì chỉ có người đã tới cảnh giới như y, mới có thể từ một ít dấu vết mà nhìn ra được.

- Hàn Tuyết đạo hữu, đã mấy trăm năm không gặp, ngươi vẫn còn kéo dài hơi tàn, chi bằng để lão phu tiễn ngươi một đoạn.

Ánh mắt tu sĩ áo đen đảo qua thành trì, không có bất kỳ tu sĩ nào lọt vào trong tầm mắt của y. Tầm mắt y là nhìn tới một bóng người toàn thân khô héo gần như là hài cốt, đang khoanh chân ngồi trên một cái tế đàn

hình ngũ giác, trong một tòa cung điện dưới mặt đất, ở trong lòng tòa thành trì này.

- Vẫn còn ngủ say sao? Uổng công ta nhiều lần thăm dò. Mà thôi, trò khôi hài này cũng nên kết thúc rồi.

Tu sĩ áo đen cười cười, rồi lắc đầu, nâng tay phải vung ra.

Toàn bộ mặt đất ầm sụp xuống, một vết nứt to xuất hiện trên mặt đất, dưới nền thành trì.

Đúng lúc này, bên tai Mạnh Hạo bỗng nhiên truyền đến thanh âm tang thương lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 568: Đại tạo hóa!!

Cả thành trì đột nhiên sụp đổ, mọi người đều đứng không vững, có người muốn bay lên, nhưng lại bất ngờ phát hiện, tu vi bản thân vào giờ phút này, giống như biến mất, không thể vận dụng được một chút nào.

Đồng thời, tay phải Mạnh Hạo cũng từ từ nắm chặt Như Ý Ấn, ấn này muốn khởi động cần mười mấy nhịp thở, lúc này đang phát tán quang mang. Nhưng đúng vào lúc này, bên tai Mạnh Hạo, lại có thanh âm già cả truyền tới.

- Thả lỏng tâm thần của ngươi, kết nối với Kinh Thứ của ngươi, lão phu sắp chết rồi, giờ sẽ tặng ngươi một phần đại tạo hóa, để cảm ơn ngươi mấy tháng nay đã bảo vệ huyết mạch tộc ta.

Thanh âm già cả yếu ớt này, chính là thanh âm của người lúc trước nói cho Mạnh Hạo cách làm sao khống chế Kinh Thứ. Người này là ai, trong lòng Mạnh Hạo vô cùng rõ ràng, nhưng lúc này hắn lại chần chừ.

Có Như Ý Ấn ở đây, Mạnh Hạo cảm thấy bản thân đảm bảo có thể an toàn rời khỏi nơi này, nhưng nếu nghe theo sắp xếp của tiếng nói này, đối mặt với một lão quái Trảm Linh, trong lòng Mạnh Hạo biết, bản thân dù có cẩn thận hơn nữa, cũng chỉ vô ích.

- Không còn thời gian nữa đâu, nếu lão phu thực muốn đoạt xá, cũng không cần đợi đến lúc này. Tiểu bối ngươi còn chần chừ gì nữa, lẽ nào thực sự cho rằng ấn tín của thượng cổ Như Ý Tông trong tay ngươi, có thể chạy trốn trước mặt tu sĩ Trảm Linh sao!

- Tiền bối muốn cho vãn bối tạo hóa gì?

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe sáng, truyền ra tâm thần. Lúc này thành trì sụp đổ

khắp nơi, một lực hút mạnh mẽ đột nhiên kéo xuống, tiếng gào thảm thiết xuất hiện khắp nơi. Mạnh Hạo không cần nhìn, cũng có thể cảm nhận được, thành trì lúc này, đang nhanh chóng rơi xuống rãnh trời bên dưới.

Lực lượng tu vi bị khống chế trên diện rộng, nhưng Hoàn Mỹ Kim Đan của Mạnh Hạo, lại không chịu ảnh hưởng, đây là chỗ dựa lớn nhất để hắn có thể trốn khỏi nơi này.

- Truyền cho ngươi cảm ngộ Trảm Linh của lão phu, mở ra một cánh cửa cho ngươi ngày sau Trảm Linh, cũng là lưu lại một đường sinh cơ cho tộc nhân của ta...

Mặt đất nổ vang, cắt đứt lời nói của lão giả, Thánh Tuyết thành đã nát vụn đến quá nửa, bị kẽ nứt phía dưới nuốt gọn. Thậm chí ở chỗ Mạnh Hạo, liếc mắt cũng có thể thấy ngay gần đó, chỗ thành trì đang sụp đổ, có một khe sâu đen kịt, từng đợt khí tức lạnh lẽo không ngừng truyền ra, hóa thành khí đen, quẩn quanh trời đất.

Cũng chính lúc này, thời gian chuẩn bị của Như Ý Ấn trong tay Mạnh Hạo cũng kết thúc, Mạnh Hạo không còn chần chừ nữa, bóp mạnh một cái, nhưng sắc mặt hắn lại lần nữa biến đổi.

Như Ý Ấn, không có tác dụng!

Ầm một tiếng, thành trì bên cạnh Mạnh Hạo tiếp tục tan vỡ, tiếng gào thét thảm thiết không ngừng vang lên. Thậm chí ngay chỗ Mạnh Hạo, cũng cảm thấy sức hút to lớn từ phía dưới, xung quanh hắn có vô số khí đen vờn quanh, như muốn kéo hắn vào khe sâu.

Ngay thời khắc nguy cơ này, trong mắt Mạnh Hạo lóe lên vẻ quyết đoán.

- Vãn bối đồng ý!

Lời nói của hắn vừa truyền ra, tâm thần liền thả lỏng, đồng thời linh thức khuếch tán, liên hệ với những Kinh Thứ chưa hoàn toàn tử vong trong thành trì.

Ngay khi Mạnh Hạo kết nối với Kinh Thứ, đột nhiên, phía dưới thành trì đang sụp đổ, trong địa cung mà sức hút của kẽ nứt cũng không thể lay động, bóng người gầy đét đang xếp bằng ngồi kia đột nhiên giơ tay, kết thành một ấn quyết.

Ngay khi ấn quyết này xuất hiện, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được, những Kinh Thứ còn tồn tại trong thành trì, đột nhiên điên cuồng tràn ra, cũng chỉ là trong chớp mắt đã lan tràn xuống dưới thành trì. Rồi ngay khi chúng tiến vào địa cung thì bắt đầu tan vỡ, hóa thành vô số mũi nhọn, lao về phía xác khô đã xếp bằng trong địa cung không biết bao nhiêu năm.

Ngay khi xuyên vào, đồng thời, Kinh Thứ dường như thành một cầu nối, khiến bọn họ rõ ràng là hai người, nhưng khoảnh khắc này, lại như trở thành một thể.

Một cỗ xung kích không thể hình dung, lập tức nổ mạnh trong đầu Mạnh Hạo.

Tiếng nổ vang vọng, thân thể Mạnh Hạo nổi đầy gân xanh, mặt mũi hắn biến dạng, trong mắt lộ ra vằn máu, thân thể hắn như bị xé rách, linh hồn hắn đau đớn, linh thức hắn trong khoảnh khắc này, như sắp vỡ tan.

Một cỗ khí tức cường đại, lập tức bộc phát trên người hắn.

Khí tức này, không phải Kết Đan, không phải Nguyên Anh, mà là...
Trảm Linh!

Ngay khi cỗ khí tức này bộc phát, trong đầu Mạnh Hạo không ngừng nổ vang, hắn nghe thấy một tiếng gầm thét.

- Lão phu, Lão Tổ Hàn Tuyết tộc, ngộ ra đạo trong ngày cơn lốc, lúc nghìn tuổi chém kiếp này đao đầu tiên!

Đây rõ ràng chỉ là một thanh âm, nhưng lúc vang vọng trong đầu Mạnh Hạo, lại hình thành một bức tranh, trong bức tranh, là một trận cơn lốc không thấy giới hạn, cơn lốc này nối liền trời đất, tràn đầy sấm chớp, kinh thiên động địa. Trong cơn lốc vô cùng vô tận dường như có thể bóp chết tu sĩ Nguyên Anh này, xuất hiện một bóng người đầy tang thương.

Bóng người này, là một nam tử trung niên, thân thể cao lớn, khoác trường bào, đang ngửa mặt gầm thét.

- Tộc nhân hậu bối, nhớ lấy tên của lão phu, Hàn Tuyết Bạo, Lão Tổ đời thứ sáu của gia tộc Hàn Tuyết, đao đầu tiên của ta, trảm xuống là thân tình, nhưng không phải tộc tình!

- Trảm diệt thân tình, để đổi lấy ngộ đạo, giúp lão phu thành Trảm Linh bán tiên, cơn lốc!

Ngay khi bức tranh kết thúc, tâm thần Mạnh Hạo chấn động, xung quanh hắn trong khoảnh khắc đó, trực tiếp xuất hiện gió. Gió này gào thét, lại truyền ra từ trong kẽ nứt, thành trì không còn sụp đổ, tu sĩ không còn gào thét, vòng xoáy trong kẽ nứt, cũng dường như bị dừng lại trong chớp mắt này, từng tầng gió giật mưa gào, như lấp đầy kẽ nứt, đưa thành trì đã tan vỡ quá nửa nổi lên trên kẽ nứt.

Khắp nơi cũng có gió, hóa thành một cơn lốc, quét ngang bốn phương, phát ra tiếng nổ kinh thiên, như xé rách vách ngăn nơi này, khiến trời đất biến sắc, mặt đất ầm vang.

Hung thú trên mặt đất, phát ra tiếng gào thét thảm thiết, con nào con nấy nằm rạp trên mặt đất, tất cả đều run rẩy. Kể cả tu sĩ Mặc Thổ cung, cũng đều phun ra máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ.

Tu sĩ Tây Mạc, cũng hoàn toàn biến sắc, Còn đám người La Xung, cũng biến sắc, hô hấp dồn dập, nhìn cơn lốc vô cùng vô tận giữa trời đất, lúc này đang quấn quanh Thánh Tuyết thành đã tan nát.

Giữa không trung, kẻ duy nhất còn cười, là tu sĩ áo đen cũng có tu vi Trảm Linh kia. Tiếng cười của y lan ra, đôi mắt lóe lên ánh sáng chưa từng có. Ánh sáng này màu đen, dường như ngay khoảnh khắc này, y thực sự đã hóa thành một mặt trời màu đen.

- Trảm Linh Ý! Hà Tuyết Lão Tổ, không ngờ khi ngươi sắp chết, lại can đảm như vậy. Dùng Trảm Linh Ý của bản thân hóa thành lạc ấn truyền thừa đời đời truyền thừa của Hàn Tuyết tộc, cấp cho một tu sĩ không phải người Hàn Tuyết tộc!

- Đây là một loại bi ai đó, đao đầu tiên ngươi ngươi trảm đi thân tình của bản thân, nhưng cuối cùng lúc ngươi sắp chết, lại động trắc ẩn, không giết hắn, mà đi ngược lại đạo của mình, phá đi linh thiên của ngươi!

- Tộc nhân của ngươi, lại không ai có thể truyền thừa Trảm Linh Ý của ngươi, chỉ có thể giao nó cho người ngoài, trở thành một tạo hóa to lớn của tên tiểu bối này!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 569: Đại tạo hóa!! (2)

- Nhưng tạo hóa này cuối cùng cũng không thuộc về hắn, ấn ký các đời Tư Long của Hàn Tuyết tộc ngưng tụ lại trước khi chết, sẽ thuộc về ta. Cũng chỉ có ta, mới có thực lực để có thể cảm nhận được ba đời trở lên, mà tiểu tử này, hắn nhiều nhất chỉ có thể truyền thừa một đời của ngươi, rồi sẽ tan vỡ mà chết!

- Đồ nhi, còn không bỏ đi huyết mạch, nhìn vi sư thay ngươi giết chết hết quan hệ huyết thống, hoàn thành đạo của ngươi, thành tựu Trảm Linh Thiên ngày sau của ngươi!

Tu sĩ áo đen cười lớn, vẻ mặt Hàn Tuyết Tung bên người y lại rất phức tạp, nhưng rất nhanh đã lạnh lùng cười, đưa tay đập vào ngực mình, phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi gã vừa phun ra, liền bị tu sĩ áo đen nắm lại, bóp mạnh, hóa thành một huyết ảnh, huyết ảnh này là một thiếu niên, một thiếu niên thoạt nhìn chỉ có mười mấy tuổi, có vẻ khủng hoảng, có cả một tia không cam lòng, xuất hiện giữa trời đất.

Nhìn bộ dạng nó, cực kỳ giống với Hàn Tuyết Tung.

Thiếu niên này vừa xuất hiện, ánh mắt liền lộ vẻ oán độc, thân thể tràn ngập huyết quang, lao thẳng về phía cơn lốc bên ngoài Thánh Tuyết thành.

Gần như ngay khi nó tới gần, Mạnh Hạo liền gầm lên một tiếng thống khổ, ý thức của hắn vẫn còn, vẫn thuộc về bản thân, nhưng ngay khi nhìn thấy thiếu niên này, trong lòng hắn lại đau đớn, loại đau đớn này, không thể hình dung, có cả bi ai, có cả tức giận, còn có cả điên cuồng.

Hắn có thể cảm nhận được cơn lốc xung quanh, trong một chớp mắt này bắt đầu tan vỡ, tất cả mọi thứ, đều đến từ thân ảnh thiếu niên huyết sắc kia!

- Tung Nhi...

Trong đầu Mạnh Hạo, có một tiếng nói già cả mà tang thương, đột nhiên vang vọng. Tiếng nói này chứa chan tình cảm, một tình cảm không thể thốt lên lời, giống như thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng chỉ có thể hóa thành hai chữ.

Trong cơn lốc quẩn quanh khắp nơi bắt đầu xuất hiện những hạt mưa, mưa đang rơi, nhưng Mạnh Hạo nhìn ra, đó không phải mưa, mà là nước mắt của Lão Tổ đời thứ sáu của gia tộc Hàn Tuyết.

- Hối hận ư... Không!

Cuối cùng, một thanh âm truyền ra, kinh thiên động địa, cơn lốc điên cuồng, bắt đầu tan vỡ, trong khi tan vỡ, cơn lốc bóp nát tất cả mọi thứ xung quanh, kể cả thiếu niên huyết sắc vừa tới.

Ngay khi thân ảnh thiếu niên này tan vỡ, trong đầu Mạnh Hạo chấn động lần nữa, lại xuất hiện một giọng nói.

- Lão phu là Lão Tổ đời thứ năm của Hàn Tuyết tộc, Đại Tư Long Hàn Tuyết Đỉnh, ở đỉnh Tuyết Sơn ngộ ra thiên ý, ở trong Vạn Long Đàm chém đao đầu tiên!

Giọng nói này rõ ràng khác với Hàn Tuyết Bạo, thiếu đi một chút bá đạo, nhưng lại có thêm chút uy nghiêm. Khi nó vang vọng trong đầu Mạnh Hạo, thì toàn thân Mạnh Hạo lại cảm thấy một cơn đau nhức trước giờ chưa từng có.

Linh hồn hắn dường như sắp tan vỡ, thân thể hắn như sắp vỡ vụn, nhưng

ngay trong giờ phút này, bên ngoài thân thể hắn, đất trời biến sắc, cả bầu trời đột nhiên biến mất, một đầm nước khổng lồ, đột nhiên lật ngược trên bầu trời.

Sóng nước rung động, khuếch tán khắp nơi, từng tiếng gào thét truyền ra, từng con rồng màu đen, lao ra từ trong đầm nước treo ngược này, rít gào lao ra bốn phía. Cảnh tượng này, lập tức khiến tất cả hung thú trên mặt đất, đồng loạt kêu gào, khiến những tu sĩ kia phun ra máu tươi, lộ vẻ sợ hãi.

Nhất là tu sĩ Tây Mạc, thì toàn bộ đều run rẩy, một trong hai lão giả Nguyên Anh của Tây Mạc, nhìn đầm nước giữa không trung, thất thanh hô.

- Vạn Long Đàm... Trong truyền thuyết, ba nghìn năm trước, đại bộ tộc Hàn Tuyết, sau khi thành Đại Tư Long, biến Vạn Long Đàm thành Trảm Linh Thiên, từ đó về sau, Vạn Long Đàm hoàn toàn biến mất khỏi Tây Mạc!

Tu sĩ áo đen giữa không trung, sắc mặt lần đầu tiên biến hóa.

- Kẻ này lại có thể chịu đựng được mở ra ấn ký truyền thừa thứ hai!!....

Vạn long gầm thét, lao ra từ trong đầm nước đen nhánh giữa trời, tản ra khắp nơi. Trong tiếng gào kinh thiên ấy, tất cả hung thú trên mặt đất, đều phun máu tươi, con nào con nấy mặt mũi đầy máu, bị ép chết tươi.

Còn những tu sĩ, ai nấy đều phun máu, vẻ mặt uể oải, khí huyết cuộn trào, tu vi như sắp tan vỡ.

Tu sĩ áo đen giữa không trung, sắc mặt biến hóa, lộ vẻ âm trầm, tay phải đưa ra trước, bắt quyết.

- Quả là vượt ngoài dự đoán của lão phu, có thể mở ra truyền thừa hai

đời, nhưng nếu chỉ có như vậy, thì vẫn chưa đủ!

- Một sinh một diệt, tam thế hoàng tuyền, một hoa một quả, tam giới khai nhãn!

Tay của tu sĩ áo đen gần như trở thành chuỗi tàn ảnh, từng đạo ấn quyết xuất hiện, đột nhiên trước người y, xuất hiện một khối cầu màu đen. Khối cầu này khuếch đại, như hấp thu tất cả ánh sáng xung quanh, trở thành một vầng mặt trời màu đen, đang thiêu đốt, lao thẳng về phía trước.

Vừa tới gần chỗ vạn long gầm thét, mặt trời màu đen liền nổ tung, xé rách hư vô, mở ra trời đất, trở thành một lỗ đen có thể cắn nuốt tất cả.

Ngay khoảnh khắc lỗ đen xuất hiện, vạn long xung quanh gào thét thảm thiết, trời đất chấn động, mặt đất rung chuyển, nhưng thân thể chúng, như mất đi khống chế, bị lỗ đen cắn nuốt từng con một.

- Nếu thực sự là bản thân Đại Tư Long đời thứ năm của Hàn Tuyết tộc, lão phu lập tức quay người rời đi. Nhưng hiện giờ chỉ là một cái ấn ký truyền thừa mà thôi, không ngăn cản nổi lão phu.

Tu sĩ áo đen dửng dưng nói, phất tay áo, lập tức kẽ nứt phía dưới thành trì lúc trước bị cơn lốc lấp đầy, lúc này một lần nữa nổ vang, giống như bắt đầu khởi động lại.

Xung quanh Mạnh Hạo, lúc này còn sót lại mấy trăm người trong thành trì, ai nấy sắc mặt trắng bệch, lộ vẻ tuyệt vọng. Chiến tranh ở cấp độ này, bọn họ không có khả năng tham dự, giống như những chiếc lá trong cơn bão vậy, không thể tự chủ.

Dưới Vạn Long Đàm, gân xanh nổi khắp người Mạnh Hạo, mặt hắn dữ tợn, cơn đau kịch liệt không thể hình dung như thủy triều từ từ bao phủ hắn, khiến hắn nhiều lần suýt chìm vào hôn mê. Nhưng hắn nghiến răng,

vẫn cố chịu đựng.

- Không thể hôn mê, tạo hóa của Hàn Tuyết tộc ta, thu được một đời là kiêu tử, thu được hai đời là nhân kiệt, thu được ba đời là thiên kiêu, thu được bốn đời trở lên, thế gian hiếm thấy!

- Mỗi một đời, đều lạc ấn huy hoàng nhất trong cuộc đời của cường giả mạnh nhất gia tộc Hàn Tuyết ta. Lạc ấn này sẽ theo truyền thừa dung nhập vào linh hồn ngươi, làm bạn với ngươi, lưu lại trong thế giới của ngươi.

- Ngươi thu hoạch thêm được một đời, dấu ấn sẽ thêm được một cái, ngay khoảnh khắc ngươi bước vào Trảm Linh, tất cả đều sẽ bộc phát, trợ giúp ngươi, đi qua một đời tu chân này, cái ngộ ra đầu tiên, chính là bước ngoặt đầu!

Trong đầu Mạnh Hạo, thanh âm già nua và yếu ớt của Hàn Tuyết Bạo, giống như là những lời di ngôn cuối cùng mà lão để lại gì còn để lại trước khi chết, để nói với Mạnh Hạo.

- Kiên trì, chỉ có kiên trì thu được ba đời truyền thừa, ngươi mới có thể tránh khỏi kiếp nạn ngày hôm nay! Lão phu chỉ có thể giúp ngươi được từng đó, hy vọng ngươi có thể thành công, có thể giúp tộc nhân của lão phu, để bọn họ thoát được một kiếp này!

Mạnh Hạo ngẩng đầu gào lên, trong tiếng gào, quần áo hắn rách toạc, mái tóc xõa tung, xung quanh hắn như sắp tan vỡ, giữa trời đất, chỉ còn lại tiếng gào thét này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 570: Ấn ký !!

Trong tiếng gào thét, cả vạn con rồng, cho dù có bị lỗ đen cắn nuốt hay không, đều ngẩng đầu lên trời, giống như soi sáng Mạnh Hạo, cùng phát ra tiếng gào thét.

Tu sĩ áo đen cau mày, tay phải bắt quyết, hóa chỉ thành chưởng, ấn về phía Mạnh Hạo.

- Trần quy trần, thổ quy thổ, cái gì mất thì để nó mất đi, cái gì còn thì để nó vĩnh hằng.

Lúc giọng nói của tu sĩ áo đen truyền ra, vạn con rồng đều gào thảm, từng con một tan nát, Vạn Long Đàm trên bầu trời, cũng sụp đổ.

Dường như tất cả đều như lời tu sĩ áo đen nói, đã đến lúc kết thúc rồi.

Nhưng ngay khoảnh khắc này, thân thể Mạnh Hạo run rẩy, đôi mắt hắn vốn màu đỏ tươi, giờ phút này lại chuyển thành trắng tinh.

Ngay khi đôi mắt hắn chuyển màu, sắc mặt tu sĩ áo đen một lần nữa biến đổi, lộ vẻ không thể tin nổi.

- Không thể nào!

Cùng lúc tâm thần tu sĩ áo đen chấn động, trong đầu Mạnh Hạo, truyền tới giọng nói của người thứ ba, vẫn già nua, vẫn cổ xưa, vang vọng trong thế giới tâm thần của Mạnh Hạo.

- Lão phu là Lão Tổ đời thứ tư của gia tộc Hàn Tuyết, Hoàng Tuyền Hàn Tuyết Thương..., Thức tỉnh ở vùng đất Thương Bạch, minh ngộ trong rừng sâu Hài Cốt, tự sáng tạo Sinh Linh tịch, bỏ đi nhục thân, trở thành

linh đạo, trảm ra đao đầu tiên!

- Ta là Hàn Tuyết Thương, Đại Tư Long đời thứ tư của gia tộc Hàn Tuyết!

Theo thanh âm truyền ra, trên mình Mạnh Hạo lập tức hiện lên tử khí trước giờ chưa từng có. Tử khí này nồng đậm, trong nháy mắt khuếch tán, tràn khắp bốn phương, khiến bầu trời, mặt đất và cả thế giới trong khoảnh khắc này trở nên xám xịt.

Ngay khoảnh khắc này, trên bầu trời màu xám, truyền tới vô số tiếng gào thét, những tiếng gào thét này hóa thành những bóng hồn. Những bóng hồn này có vẻ xa xưa, mang đầy oán hận và điên cuồng với kẻ còn sống, truyền khắp bầu trời.

Trên mặt đất, những hung thú lúc trước vừa chết, tất cả đều run rẩy đứng lên, trong mắt lóe lên ánh sáng màu xám, ngẩng đầu tru lên, mặt đất rung động, tất cả những hài cốt đều đứng dậy. Còn có cả những tu sĩ vừa chết đi, ánh mắt lúc này cũng tràn ngập màu xám, đứng dậy.

Bầu trời xa xa chấn động, một con cốt long to lớn, gầm thét xuất hiện, mặt đất rung chuyển, một con cốt xà khổng lồ, cũng chui lên từ lòng đất.

Cả thế giới, giống như trở thành một thế giới tử vong, mà vào lúc này, sau lưng Mạnh Hạo, dòng nước màu vàng cuộn trào chảy ra từ hư vô, trong đó có thể nhìn thấy vô số oan hồn … chính bọn chúng đã tạo nên dòng sông màu vàng này.

Đây không phải Hoàng Hà, mà là Hoàng Tuyền!

Hoàng Tuyền kinh thiên, chấn động muôn đời.

Trên dòng Hoàng Tuyền, có một tòa bảo tháp, tháp này cao 18 tầng, giống như 18 tầng địa ngục!

Mà Mạnh Hạo, toàn thân quấn đầy tử khí trắng xám, mặt mũi hắn cũng trắng bệch. Trong dòng tử khí nồng đậm trên người, hắn nhắm mắt, nhưng trong khoảnh khắc, lại đột ngột mở ra!

Khoảnh khắc mắt hắn mở ra, trời đất kinh lôi, tiếng nổ vang ngập trời, trong đôi mắt đó, tràn đầy màu xám.

- Hoàng Tuyền Đại Tư Long!

Trên mặt đất, tất cả tu sĩ cấp thấp sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt mờ mịt, như mất đi thần trí, thân thể bọn họ cứng đờ, sinh cơ của bọn họ đang bị bào mòn.

Những tu sĩ Tây Mạc, cũng như vậy, chỉ có hai lão giả Nguyên Anh của Tây Mạc, lúc này thân thể run rẩy, nhìn Mạnh Hạo quỷ dị giữa không trung, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ hoảng sợ còn hơn hắn khi nhìn thấy Vạn Long Đàm.

- Sáu nghìn năm trước, Hoàng Tuyền Đại Tư Long trong truyền thuyết, dùng sức một người, dẫn tới gió tanh mưa máu trên cả Tây Mạc, nô dịch trăm vạn hung thú tử vong, bồi dưỡng ra Hoàng Tuyền Đại Tư Long dị yêu cấp mười một!

- Trong truyền thuyết, người này cho đến trước khi ngã xuống, số sinh mệnh chết trong tay y, gần như vô hạn!

- Y dựng lên vùng đất hài cốt hiện này, lại sáng tạo ra sơn mạch Thương Bạch... Y...

Hai vị lão giả Nguyên Anh Tây Mạc, lúc này đầu óc chấn động, không thể tin tưởng.

- Chết tiệt!

Giữa không trung, ánh mắt tu sĩ áo đen lộ vẻ nghiêm túc, Hàn Tuyết Tung sau lưng y ánh mắt điên cuồng, trong lòng đầy đố kị. Ở trong lòng gã đang gầm thét, tất cả những điều này, trong mắt gã vốn thuộc về bản thân gã.

- Hắn lại có thể truyền thừa ấn ký của ba đời! Chỉ có tu vi Kết Đan, lại có tiềm lực như vậy, thế gian hiếm thấy... Nhưng, chỉ như thế, vẫn còn chưa đủ!

Vẻ mặt tu sĩ áo đen nghiêm túc, hai tay cùng bắt quyết, vung về phía bầu trời.

- Đạo của ta, lĩnh ngộ trong bóng đêm, nghịch chuyển càn khôn, chém xuống đao đầu tiên, chém đi ban ngày của bản thân!

Đôi mắt tu sĩ áo đen lóe lên u quang, tay phải đưa lên, chỉ lên bầu trời. Bầu trời màu xám đột nhiên xuất hiện một tia sấm sét, tiếng nổ vang truyền khắp bốn phương, sấm sét đánh thẳng lên cánh tay của tu sĩ áo đen.

Sét này, là sét màu đen!

Sấm sét ngay khi bị tu sĩ áo đen nắm giữ, hóa thành một lôi nhận gấp khúc, nối liền trời đất, trong khoảnh khắc này, theo cánh tay tu sĩ áo đen hướng tới, lôi nhận này, như muốn chẻ đôi bầu trời xám xịt, chém xuống phía dưới!

Tiếng nổ vang động, lôi nhận khổng lồ này, kèm theo tiếng nổ vang, vạch ra một lỗ thủng kinh người trên bầu trời, trực tiếp chém xuống, muốn chém tan tất cả mọi thứ có trong thế giới màu xám này.

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, đau nhức kịch liệt, khoảnh khắc lôi nhận giáng xuống, đôi tay hắn vô thức đưa lên đẩy lại. Một đẩy này, khiến tất

cả sinh mệnh tử vong xung quanh cùng bay lên, hình thành một quả cầu xương khổng lồ giữa không trung!

Tất cả khí tức màu xám xung quanh, trong khoảnh khắc này, lao thẳng về phía quả cầu xương. Trong nháy mắt, quả cầu chuyển thành màu tím, phát tán ra lực lượng đáng sợ, lao thẳng về phía lôi nhận.

Tiếng nổ vang động, trực tiếp khiến tất cả tu sĩ ở nơi này, trừ Nguyên Anh, choáng váng, có một số người, lập tức vỡ nát thân thể mà chết đi.

Tiếng nổ vang vọng, quả cầu xương rung động, không thể chống lại lôi nhận, liền bị chẻ ra, chia năm xẻ bảy, mảnh vụn khắp nơi.

Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, thân thể rơi thẳng xuống mặt đất, kẽ nứt phía dưới Thánh Tuyết thành, một lần nữa xuất hiện, thành trì tan vỡ, lại lần nữa bắt đầu nát vụn. Mạnh Hạo cười thảm, ba đời truyền thừa, đã là cực hạn của hắn, cho dù là như vậy, vẫn không thể chiến thắng một cường giả Trảm Linh đích thực.

Giữa không trung, tu sĩ áo đen hít sâu một hơi, khóe miệng cũng trào ra một dòng máu. Ngẩng đầu lên, y nhìn về phía Mạnh Hạo đang nằm đó, trong mắt lộ ra một tia sáng kỳ lạ.

- Không hổ là ấn ký truyền thừa sáu đời của gia tộc Hàn Tuyết, nếu ta có được vật này, nhất định có thể trảm được đao thứ ba... trở thành Trảm Linh hoàn toàn viên mãn.

Tu sĩ áo đen lộ vẻ chấp nhất, y đưa tay lên, đang định chộp lấy Mạnh Hạo đang nằm đó, nhưng đúng lúc này, y lại lần nữa biến sắc.

Kinh biến bất ngờ!

Thân thể Mạnh Hạo trong lúc rơi xuống mặt đất, trên mu bàn tay hắn đột nhiên xuất hiện một ấn ký!

Ấn ký này, Mạnh Hạo không hề xa lạ, lúc hắn Trúc Cơ, lúc hắn Kết Đan, thì đều thấy xuất hiện.

Ấn ký này, khiến nữ tử họ Phương kia khi nhìn thấy, thì biểu tình kinh ngạc, đang đấm về phía Mạnh Hạo, lại cố gắng sửa đổi phương hướng. Tất cả, đều trong khoảnh khắc, xuất hiện trong đầu Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 571: Kỳ Nam!

Lúc này... Ấn ký này,lại một lần nữa xuất hiện.

Một cảm giác nóng rực, đột ngột xuất hiện trên mu bàn tay, trở thành một cơn đau đớn, từ tay phải lan ra khắp toàn thân, khiến cho Mạnh Hạo trong lúc rơi xuống gào lên đau đớn.

Đồng thời, trong cơn đau này, lại có sinh cơ như vô tận tràn ra, nó vừa xuất hiện đã chữa trị toàn thân Mạnh Hạo, đồng thời, tựa như cho hắn một cơ hội, có thể mở ra truyền thừa thứ tư.

Đúng lúc này, trong đầu Mạnh Hạo chấn động, một thanh âm già cả, đột nhiên vang vọng. Giọng nói này vô cùng già nua, như đến từ vạn năm trước, lại không phải đến từ ấn ký trên tay Mạnh Hạo, mà là từ truyền thừa của gia tộc Hàn Tuyết!

- Đại Tư Long đời thứ ba của gia tộc Hàn Tuyết, lão phu Kỳ Nam Ninh... truyền thừa đời thừa hai của Long Đông Chi Hàn, lĩnh ngộ ở Kỳ Nam Sơn, trảm đạo ở bình nguyên Long Đông. Trước kia, tộc ta là Kỳ Nam, sau này đổi tên thành Hàn Tuyết ... tộc nhân của ta phải luôn ghi nhớ, thế có thể suy, nhưng không thể coi thường. Đất Tây Mạc, bỏ thì đáng tiếc.

Thanh âm già cả vang vọng, trong con ngươi của Mạnh Hạo, đột nhiên xuất hiện hai ngọn núi.

Hai ngọn núi giống nhau như đúc, núi tên Kỳ Nam, trong khoảnh khắc hình núi xuất hiện, ngoài thân thể Mạnh Hạo, trên bầu trời, khe hở bị lôi nhận chém ra chấn động, lập tức nát vụn, một ngọn núi to lớn, chiếm cứ một khoảng trời lớn, trong khoảnh khắc giáng xuống.

Núi này lớn đến khó hình dung, khí thế to lớn, kinh thiên động địa.

Có thể mơ hồ nhìn thấy, trên ngọn núi, có hai chữ Kỳ Nam, phát ra quang mang chói mắt, ngọn núi dần hạ xuống, mặt đất chấn động, nát vụn thành từng mảnh nhỏ, rồi đồng loạt trầm xuống.

Khe trời lập tức tan vỡ, lôi nhận hoàn toàn vỡ vụn, mặt đất như sụp đổ, trở thành một thung lũng. Hai lão giả Nguyên Anh mang mặt nạ bạc của Mặc Thổ, đồng thời phun máu, vẻ mặt kinh hãi, mặt nạ trên mặt nát vụn, lộ ra khuôn mặt già cả, hai người nhanh chóng lui lại.

Hai lão giả Nguyên Anh của Tây Mạc, lúc này cũng phun máu, thân thể lộn vòng. Bọn họ vô cùng chấn động, không thể dùng từ ngữ để hình dung nữa.

- Kỳ Nam Ninh... Vạn năm trước, là một trong ba cường giả mạnh nhất vùng đất Tây Mạc, y... y lại là người của bộ tộc Hàn Tuyết, làm sao có thể, vì sao không có bất cứ điển tịch nào ghi lại điều này!

- Kỳ Nam Ninh...

Tu sĩ áo đen giữa không trung, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, Hàn Tuyết Tung sau lưng y cũng ngây ra, phun ra một ngụm máu tươi, có vẻ không thể tin tưởng. Gã làm sao có thể ngờ rằng, Lão Tổ huyết mạch của mình, lại là gia tộc Kỳ Nam vạn năm trước danh chấn Tây Mạc!

- Vì sao phải sửa lại tên gia tộc?

Hàn Tuyết Tung không kịp suy nghĩ, tu sĩ áo đen trước mặt gã, đã đưa tay lên, trong mắt lóe lên sát cơ, vô cùng nghiêm túc, đang định ra tay, đột nhiên lại lần nữa biến sắc.

- Khốn kiếp, kẻ này rốt cuộc có tư chất thế nào, truyền thừa vẫn còn chưa kết thúc...

Đất trời nổ vang, lúc ngọn núi Kỳ Nam giáng xuống, thân thể Mạnh Hạo lơ lửng, đôi mắt hắn xuất hiện quang mang mạnh mẽ, lúc này Mạnh Hạo hoàn toàn rõ ràng, đây là một kỳ ngộ to lớn của bản thân.

Những lạc ấn Trảm Linh này, bây giờ đều lưu lại trong lòng mình, cho dù bỏ đi lạc ấn, lúc khác không thể triển khai, nhưng có những lạc ấn này, độ khó để Mạnh Hạo Trảm Linh, đã giảm đi rất nhiều.

Thậm chí sau khi hắn Trảm Linh, hắn có thể thể hiện ra lực lượng chưa từng ai có, bất cứ lạc ấn nào lưu lại trong đầu hắn, đều có thể thể hiện ra trong tay hắn.

Loại kỳ ngộ đến thế này, vốn hắn không thể có được, đây là thứ mà chỉ có tu sĩ đạt đến Trảm Linh mới có thể thu lấy.

Nhưng trùng hợp thay, kỳ ngộ này lại rơi xuống người mình, đã như vậy, bản thân sẽ dùng hết khả năng, thu thêm nhiều hơn nữa!

- Được truyền thừa đời thứ sáu, thứ năm, thứ bốn, thứ ba... Vẫn chưa đủ, ta muốn lấy được cả truyền thừa đời thứ hai. Kỳ ngộ này nếu ta đã dành được, vậy thì không thể lãng phí, phải để kỳ ngộ này thành uy thế vô thượng cho ngày sau Mạnh Hạo ta quật khởi!

- Lạc ấn trên mu tay ta cho dù có lai lịch thế nào, khoảnh khắc nó xuất hiện, đã cho ta hy vọng này, các loại điều kiện ta đều có đủ, vậy nhất định phải mở ra cực hạn của truyền thừa này!

- Đời thứ hai, gia tộc Hàn Tuyết cũng được, gia tộc Kỳ Nam cũng xong, truyền thừa đời thứ hai, xuất hiện đi!

Mạnh Hạo ngẩng đầu gào thét, trong mắt lộ ra ánh sáng kinh người, khoảnh khắc này, hắn ở giữa không trung, mái tóc xõa tung, khí thế kinh người, xuất hiện vẻ đẹp yêu dị khó mà nói rõ.

Trong đầu hắn, ngay lúc này, một lần nữa xuất hiện tiếng sấm. Thanh âm không ngừng duy trì, vượt qua cơn lốc của đời thứ sáu, quét ngang vạn long của đời thứ năm, áp chế Hoàng Tuyền của đời thứ tư, phá nát Kỳ Nam của đời thứ ba, trở thành một thanh âm đầy bá đạo, giống như khắp cả trời đất, chỉ có bản thân là cao quý nhất.

Thanh âm này, như đáp ứng khát vọng của Mạnh Hạo, lúc truyền ra, bá đạo đến cực điểm.

- Lão phu Kỳ Nam Thiên, Đại Tư Long đời thứ hai của gia tộc Kỳ Nam, lực lượng truyền thừa, nắm giữ lực lượng xuân hạ thu đông của thiên địa. Lão phu không phải tiên, nắm giữ bốn mùa, trầm tịch Tây Mạc, ta là... Tây Mạc Thiên!

Thanh âm đơn giản, nhưng trong đầu Mạnh Hạo, lại vô cùng bá đạo, ý chí bá đạo này, trực tiếp phát tán trên người Mạnh Hạo, thay đổi xung quanh, ảnh hưởng đến trời đất, khiến trên Kỳ Nam Sơn, xuất hiện một bầu trời quỷ dị.

Bầu trời này, có hoa xuân rực rỡ, lại có nắng hè chói chang, có cả gió thu lá rơi, còn có sương tuyết tung bay!

Một bầu trời, bốn mùa bốn phía, ảnh hưởng đến thế giới, thay đổi cả mặt đất, chấn động bốn phương, khiến hai lão giả Nguyên Anh của Mặc Thổ cung, lại phun ra máu tươi, thân thể trong nháy mắt héo rũ, hôn mê.

Hai lão giả Nguyên Anh Tây Mạc, vẻ mặt mờ mịt, bản thân không hề phát giác, thân thể bọn họ, đã không còn sinh cơ.

Thân thể Hàn Tuyết Tung run rẩy, đầu óc ong ong, phun ra máu tươi, thân thể già đi. Đôi mắt của tu sĩ áo đen trước mặt gã lần đầu co rút lại, lộ ra một chút kinh hãi.

Y hít thở gấp hơn, bất giác lùi về phía sau mấy bước, ngẩng đầu nhìn bầu

trời bốn mùa trên ngọn núi Kỳ Nam kia.

- Đây không phải lạc ấn Trảm Linh, đây là... Đây là lạc ấn Vấn Đạo! Khốn kiếp, gia tộc Hàn Tuyết này, lại xuất hiện cường giả Vấn Đạo. Làm sao có thể chứ, vùng đất Tây Mạc, cường giả Vấn Đạo... Kỳ Nam... Kỳ Nam...

Sắc mặt tu sĩ áo đen nhanh chóng biến hóa, lúc này y dĩ nhiên đã không còn nắm chắc có thể nhận được lạc ấn này.

- Nhưng nếu lúc này không đi giành lấy truyền thừa, vậy truyền thừa này sẽ vĩnh viễn không thuộc về ta, cho dù ngày sau có giết được tiểu bối này, cũng không thể có truyền thừa xuất hiện nữa!

- Khốn kiếp, tiểu bối này sao lại khó chơi như vậy chứ!

Tu sĩ áo đen lộ vẻ rầu rĩ, còn có một chút điên cuồng. Y đã chuẩn bị rất lâu, vì truyền thừa của gia tộc Hàn Tuyết, đây là mấu chốt để y chém ra đao thứ ba, cho dù đến lúc này, y cũng không cam lòng buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 572: Diệt linh!

- Năm đời, hắn lại có thể mở được ấn kỳ truyền thừa của năm đời. Chết tiệt! Tổng cộng có sáu đời truyền thừa, chẳng lẽ hắn muốn thu được toàn bộ. Kẻ này tham lam hiếm thấy, kẻ tham lam như thế, nhất định phải chết!

- Tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục đón nhận!

Trong lòng tu sĩ áo đen vang vọng, y không hề còn chút coi thường nào với Mạnh Hạo, thậm chí y còn cho rằng Mạnh Hạo nhất định có thể mở ra được toàn bộ truyền thừa. Cho dù trong lòng không thể tin tưởng, nhưng hiện giờ y không thể nghĩ thêm gì, trong mắt lóe lên sát cơ, thân thể di chuyển, dùng tu vi Trảm Linh, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Dù phải trả giá đắt, cũng phải ngăn cản!

Trong mắt tu sĩ áo đen lộ vẻ quyết đoán, tốc độ nhanh chóng, nháy mắt đã xông vào khu vực bốn mùa, tới gần núi Kỳ Nam.

Một áp lực không thể hình dung lập tức bao bọc lấy y, khiến y chấn động, thân thể lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà tiêu tán.

- Phá cho ta!

Y gầm lên, thân thể tiêu tán lập tức chậm lại, nhân cơ hội này, y nghiến răng xông tới, chỉ còn cách Mạnh Hạo trăm trượng!

Nhưng trăm trượng này với y mà nói cực kỳ gian nan, y biết rõ rằng lúc mở ra truyền thừa, tốt nhất là đợi đối phương không thể tiếp nhận mà tự bạo, đó là cách thuận lợi nhất, cho dù có quấy rối, tốt nhất cũng là tiến hành từ bên ngoài. Mà cách làm ngu ngốc nhất, chính là như bản thân

hiện giờ, tự mình tiến tới.

Nhưng y không còn cách nào khác, quấy nhiễu không có tác dụng, muốn đợi đối phương tự bạo, lại càng không thể. Vì kỳ ngộ này, chỉ có thể tự mình tiến tới.

Tiếng nổ vang vọng, Mạnh Hạo không hề nhìn tới tu sĩ áo đen, trong mắt hắn lộ ra vẻ chấp nhất mãnh liệt, hít thở cũng gấp hơn. Hắn cảm nhận được sự cường đại của năm đời truyền thừa này, nhưng bọn họ càng mạnh mẽ, thì Mạnh Hạo càng thêm mong chờ vào truyền thừa đời thứ nhất.

- Truyền thừa đời thứ nhất gia tộc Kỳ Nam!

Mạnh Hạo gào lên.

Giọng hắn vang vọng, rơi vào tai tu sĩ áo đen, khiến tâm trạng y căng thẳng, thầm nhủ không tốt, mắt nhìn Mạnh Hạo vẫn chấp nhất ở đó, y nghiến răng, đưa tay chỉ về phía Hàn Tuyết Tung đang mắt chữ o mồm chữ a ở sau lưng.

- Dung Huyết Hóa Ý!

Y chỉ tới, lập tức thân thể Hàn Tuyết Tung run rẩy, phát ra những tiếng gào thét thảm thiết, thân thể gã nhanh chóng khô lại, trong nháy mắt, đã thành một cái xác khô, tất cả máu tươi trong cơ thể, đã lao ra khỏi cơ thể, lao về phía tu sĩ áo đen, trong nháy mắt quấn quanh người y, tốc độ của y lập tức tăng mạnh.

Khoảng cách chỉ trăm trượng, lại có tốc độ nhanh chóng lao về phía Mạnh Hạo, nhưng với y mà nói, cho dù là vậy, dưới uy áp của năm đời ấn ký truyền thừa, y vẫn chịu áp lực rất lớn. Huyết dịch của gia tộc Hàn Tuyết bên ngoài cơ thể đang nhanh chóng tiêu tán, một khi hoàn toàn mất đi, vậy y cũng gặp phải nguy hiểm.

- Chết đi cho ta!

Tu sĩ áo đen cách Mạnh Hạo không đến mười trượng, tay phải giơ lên, lôi nhận đầy trời, chém về phía Mạnh Hạo.

- Kỳ Nam nhất mạch, đến từ Tây Mạc, đồ đằng Tây Mạc đến từ chúng yêu, mà ta... Thân là phong yêu đệ cửu, truyền thừa Kỳ Nam nhất tốc, cho ta bất khuất!

Trong đầu Mạnh Hạo, ngay khoảnh khắc này, truyền ra linh thức.

Gần như ngay khoảnh khắc câu nói này truyền ra, trong đầu hắn nổ vang, một thanh âm mơ hồ, như mang theo một loại ý niệm tang thương, không phải con người nổi lên.

- Ta là Kỳ Nam.

- Vốn là một trong chúng linh của biển thứ chín, rơi về trời nam, hạ xuống Tây Mạc... được điểm hóa, mở ra linh trí, được phong làm yêu, lưu lại huyết mạch ta ở trời nam, hóa thành bộ tộc, đời đời truyền thừa, kẻ có được huyết mạch của ta đã không nhiều lắm.

- Kỳ Nam hai đầu, thân là rồng, đuôi lại là phượng, cả đời không rơi lệ, rơi lệ thì hết đời.

- Ta đã đi, rời khỏi trời nam, rời khỏi quê hương... Trừ phong yêu nhất mạch, không phải hậu nhân của ta, không thể thu được truyền thừa của ta!

Giọng nói già cả vang vọng trong đầu Mạnh Hạo, ngoài thân thể hắn nghìn vạn hào quang, một thân thể dị thú to lớn đến cả nghìn trượng, có hai cái đầu, thân là rồng, đuôi lại là phượng, đột nhiên xuất hiện.

Kỳ Nam hai đầu, ngay khi xuất hiện, trời đất biến sắc, vạn vật chấn động, Mạnh Hạo rõ ràng cảm nhận được, một cỗ lực lượng kỳ dị khó nói rõ, từ trên mình Kỳ Nam truyền vào cơ thể của bản thân.

Đồng thời, lôi nhận tu sĩ áo đen chém xuống, từng tấc tan vỡ, sắc mặt y giờ phút này hoàn toàn biến sắc, lui nhanh về sau, đôi mắt lộ vẻ kinh hãi. Y rõ ràng cảm nhận được sự đáng sợ chưa từng có từ trên người dị thú hai đầu này.

- Chạy!

Y không hề chậm trễ lui về phía sau, lúc này phản ứng đầu tiên trong đầu chính là rời khỏi nơi này. Tuy y có tu vi Trảm Linh, nhưng tính cách cẩn thận, nếu không cũng sẽ không thăm dò nơi này nhiều lần như vậy.

Cũng chính vì tính cách cẩn thận này, lúc này y căn bản không để ý mình là Lão Tổ Trảm Linh, mà đối phương trên thực tế chỉ là một tiểu bối Kết Đan. Mối quan hệ này có liên quan đến vấn đề mặt mũi, y lại không để ý đến, lúc này y chỉ để ý đến, cảm giác nguy cơ mạnh mẽ xuất hiện trong đầu.

- Giết hắn!

Ngay khoảnh khắc tu sĩ áo đen chạy trốn, trong đầu Mạnh Hạo lập tức xuất hiện một thanh âm, thanh âm này rất quen thuộc, chính là của Hàn Tuyết Bạo đời thứ sáu!

- Giết hắn!

Tiếp đó, lại có một thanh âm xuất hiện, đó là Đại Tư Long đời thứ năm của gia tộc Hàn Tuyết!

- Giết hắn!

- Giết hắn!

Từng giọng nói già cả không ngừng vang vọng, từ đời thứ sáu cho đến Kỳ Nam Thiên đời thứ hai, đều lần lượt lên tiếng. Trong khoảnh khắc này, trong mắt Mạnh Hạo xuất hiện hàn mang, tay hắn từ từ đưa lên.

Đồng thời, thân ảnh Kỳ Nam hai đầu xung quanh hắn nhanh chóng mờ đi, hóa thành từng luồng ánh sáng, nhanh chóng chui vào các vị trí trên người Mạnh Hạo, như bị hắn hấp thu, biến mất trong cơ thể Mạnh Hạo!

- Phong bạo!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, từ từ mở miệng. Ngay khi hắn nói, một cơn lốc màu đen, đột nhiên xuất hiện xung quanh Mạnh Hạo, khuếch tán ra cả bầu trời, khiến cho cả thế giới dường như trở thành thế giới của phong bạo.

Trong cơn lốc, thân ảnh cao lớn của Hàn Tuyết Bạo đột nhiên xuất hiện, thân ảnh này có phần mơ hồ, nhưng như đội trời đạp đất, sau khi xuất hiện, ánh mắt liền đặt lên mình tu sĩ áo đen.

Da đầu tu sĩ áo đen tê dại, cảm giác tử vong càng lúc càng mạnh, mạnh đến mức y có cảm giác suýt muốn cười lớn. Y là Lão Tổ Trảm Linh, nhưng trước mặt Kết Đan, lại có cảm giác tử vong.

Điều này khiến y cảm thấy đáng sợ, đồng thời lại thấy buồn cười.

- Vạn long.

Mạnh Hạo một lần nữa mở miệng, cánh tay vung lên, Vạn Long Đàm một lần nữa xuất hiện trên bầu trời, lần này trong đầm nước, có vạn con hắc long gầm thét xông ra. Sau những hắc long này, lại có một thân ảnh già nua, mặc một bộ đồ đen, từ từ xuất hiện, lạnh lùng nhìn tu sĩ áo đen.

Chính là Lão Tổ đời thứ năm!

- Hoàng Tuyền!

Mạnh Hạo nói câu thứ ba, tiếng nổ vang trời, Hoàng Tuyền xuất hiện, mười tám tầng địa ngục xuất hiện, trong thế giới màu xám, tử khí nồng đậm, hóa thành một thân ảnh. Thân ảnh này tay phải cầm một cái đầu lâu, khí xám bốn phía vặn vẹo, huyễn hóa thành đủ loại hung thú kỳ dị.

Đó là Lão Tổ đời thứ tư!

- Long Đông!

Mạnh Hạo cảm nhận được lực lượng, lực lượng này đến từ bốn phía, đến từ ấn ký trong đầu Mạnh Hạo, đến từ sau khi lực lượng kỳ dị khi Kỳ Nam xuất hiện kia, tràn vào trong cơ thể!

Lão Tổ đời thứ ba xuất hiện trong gió tuyết, gió tuyết lạnh lẽo, băng phong mặt đất, tiếng răng rắc xuất hiện. Trên bầu trời, ngọn núi Kỳ Nam kia, lúc này xung quanh phủ đầy gió tuyết, gió vô biên, tuyết vô tận, trên đỉnh Kỳ Nam, như tồn tại một bóng hình già nua trong gió tuyết, đang bao quát mặt đất, nhìn chằm chằm vào tu sĩ áo đen.

Vẻ mặt tu sĩ áo đen trắng bệch, y phun ra máu tươi, tốc độ lập tức tăng mạnh. Trong lúc di chuyển đôi tay không ngừng muốn xé rách hư không, nhưng vẫn không thể nào làm được.

- Bốn mùa!

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra một tia sát cơ, ngay khoảnh khắc sát cơ xuất hiện, bốn mùa ở khắp nơi, bao phủ thế giới, giáng lâm nhân gian.

- Kỳ Nam!

Mạnh Hạo nói ra câu cuối cùng, cánh tay hạ xuống hoàn toàn, chỉ về phía tu sĩ áo đen lúc này đã chạy đi rất xa.

Một chỉ này, phong bạo màu đen ngưng tụ lại, hóa thành một đôi cánh to lớn!

Vạn long gào rít, long đàm giữa không trung, trực tiếp hóa thành một đầu rồng.

Hoàng Tuyền gấp khúc, níu giữ mười tám tầng địa ngục, hình thành một thân thể cao đến cả nghìn trượng, là thân thể của rồng!

Ngọn Kỳ Nam tan vỡ, đột nhiên trở thành đuôi phượng và lợi trảo của thân rồng!

Cuối cùng... Chính là bốn mùa, dung hợp với nhau, hình thành cái đầu thứ hai, hợp thành Kỳ Nam từng ở thời viễn cổ, quát tháo tang thương!

Cánh gió, đầu rồng, thân hoàng tuyền, đuôi núi, và bốn mùa!

Kỳ Nam xuất hiện, hống lên một tiếng kinh người, phá toang bầu trời, phá nát mặt đất, hình thành một mảnh hư vô hủy diệt toàn bộ, quét về phía trước. Tu sĩ áo đen gầm lên thảm thiết, khoảnh khắc này, y cảm nhận được nguy cơ trước nay chưa từng có, nguy cơ đó liên quan đến sống chết, là sự hủy diệt y không thể gánh chịu, là con Kỳ Nam to lớn kia đang lao tới với thế hủy diệt trời đất.

Tu sĩ áo đen co rút đôi mắt, đôi tay y nhanh chóng bắt quyết, từng pháp bảo được y lấy ra, cuối cùng cả người tràn ra ánh sáng đen, một lần nữa hóa thành một vầng mặt trời màu đen.

- Nếu bản tôn của bất cứ ai trong các ngươi xuất hiện, lão phu chết chắc. Nhưng hiện giờ cho dù có hợp thành hình ảnh Kỳ Nam, nhưng lão phu đã trảm đao thứ hai rồi, ngươi vẫn không thể diệt ta luân hồi, chỉ có thể

ngăn cản thân thể thứ nhất của ta!

- Luân hồi còn, lão phu sẽ còn, nhân quả bất diệt, trên phong thần đài của Quý Thiên có tên húy của lão phu, các ngươi không kéo được nhân quả của lão phu ra, lão phu sẽ có thể sống lại!

Tu sĩ áo đen ngẩng đầu gào lên, hóa thành mặt trời màu đen, va chạm thẳng với hình ảnh Kỳ Nam, tiếng nổ vang trời, trong khoảnh khắc phá nát mặt đất, tất cả tu sĩ trên mặt đất, toàn bộ tử vong.

Nhưng La Xung cũng khá may, lúc Mạnh Hạo được truyền thừa của Lão Tổ đời thứ năm gia tộc Hàn Tuyết, thì gã đã cảm thấy không ổn, vội vã chạy đi. Cũng chính vì cẩn thận như vậy, mấy trăm tu sĩ chạy trốn cùng gã, mới may mắn thoát nạn.

Tiếng nổ vang vọng, thân ảnh Kỳ Nam dần dần biến mất, vầng mặt trời màu đen kia, cũng dần dần mất đi ánh sáng, có thể mơ hồ nhìn được, trong mặt trời, bóng dáng tu sĩ áo đen đã tan thành tro bụi. Một tia ánh sáng xuyên suốt trời đất, khi ánh sáng tắt đi, Kỳ Nam không còn, mặt trời cũng không còn.

Tu sĩ áo đen, cũng không còn thấy bóng dáng.

Sống hay chết, Mạnh Hạo cũng không biết, lúc này cả trời đất khôi phục bình thường, hắn lại yếu ớt chưa từng có, mắt tối sầm lại, rơi vào hôn mê.

Nhưng trước khi hôn mê, hắn cắn mạnh đầu lưỡi, mượn một chút lực lượng không thuộc về hắn còn chưa tan hết, truyền một đạo thần niệm mà ngày thường tu vi của hắn không thể truyền đi được, về phía Đông Lạc thành xa xôi.

Đây là điều duy nhất Mạnh Hạo còn có thể làm, sau đó mắt mũi tối xầm, rơi thẳng xuống mặt đất.

Mặt đất lúc này, vẫn còn Thánh Tuyết thành, nhưng gần như đã sụp đổ toàn bộ, tu sĩ trong thành cũng chỉ còn không tới ba trăm người. Những người này sắc mặt trắng bệch, kể cả tứ đại trưởng lão trong đó, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo hiện giờ, cũng mang theo vẻ kính nể sâu sắc.

Mạnh Hạo không nhìn rõ bốn phía, hắn cảm thấy bản thân được người ôm lấy, mũi ngửi thấy một mùi hương nhẹ, thế giới của hắn chuyển thành màu đen, trong thế giới này, cũng có một thanh âm già nua, vào lúc này từ từ vang vọng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 573: Điều kiện!

- Người nhận được truyền thừa của ta, chỉ cần thầm đọc Kỳ Nam, ta có thể giáng hình chiếu xuống ba lần, miễn đi sống chết.

Vào lúc này, trên vùng đất Mặc Thổ cách Thánh Tuyết thành cực kỳ xa, ở vị trí của Đông Lạc thành, đang có năm nghìn tu sĩ, vừa chạy gấp, vừa gào to.

- Tin Ngũ gia, được bất tử, Ngũ gia vừa ra, ai dám tranh phong!

Hơn năm nghìn tu sĩ, chạy quanh thành trì, khí thế kinh người, mặt đất cũng phải chấn động theo bước chạy của họ, sương khói cuộn trào. Trong màn sương này, giống như có một đạo cường quang.

Cường quang này như kiếm, ngưng mà không phát, nhưng lại tỏa ra khí tức khiến người ta khiếp sợ. Bên ngoài cường quang, chim anh vũ đang căng thẳng, cẩn thận vỗ cánh, bay bên cạnh cường quang.

- Tru Tiên Trận, Tru Tiên Trận do Ngũ gia ta tự mình phát minh, chết tiệt, trận pháp này chưa từng khiến Ngũ gia chết quá chín lần, chưa từng!

Chim anh vũ nghiến răng nghiến lợi, lúc này dường như đã hạ quyết tâm, hét lên một tiếng lao về phía đạo cường quang. Nhưng chính lúc này, thần niệm trước khi Mạnh Hạo hôn mê, truyền tới.

Thân thể chim anh vũ đột nhiên dừng lại, sau khi ngây ra một chút, rồi lập tức gào to.

- Dọa chết người ta, suýt chút nữa làm ý chí Ngũ gia hỗn loạn. Ừm! Mạnh Hạo gặp nạn? Có cần cứu hắn không? Bỏ đi, bỏ đi, nể mặt hắn lúc trước tìm cho ta nhiều thú có lông như vậy, đi cứu hắn một lần cũng

được.

Chim anh vũ vỗ cánh, trực tiếp bay ra.

- Chúng tiểu nhân, Kim Quang Lão Tổ của các ngươi hiện giờ đang gặp nạn, chúng ta đi cứu người. Nào nào nào, chúng ta cùng đi, dùng Tru Tiên Trận Ngũ gia dạy các ngươi, trái ba vòng, phải ba vòng, mông phải vững... Tốc độ nhanh như vậy, chúng ta cùng hô...

Tiếng nổ vang vọng, mặt đất chấn động, những tán tu ở bốn phía được Kim Quang Giáo che chở, lúc này đều trợn tròn mắt nhìn bầu trời. Hơn năm nghìn tu sĩ xếp thành một hàng dài, chạy nhanh, dẫn tới sương mù ngập trời, cuồn cuộn như mây đen, đi về phía xa.

Lúc Mạnh Hạo tỉnh lại, chỉ nhìn thấy một cái lưng.

Đó là một bóng dáng xinh đẹp, đường cong gợi cảm từ vai đi xuống, thắt lại ở eo và rồi phình ra căng tròn.

Nàng mặc một bộ đồ màu da, khiến Mạnh Hạo vừa nhìn thấy, gần như đã bỏ qua bộ đồ kia.

Mái tóc dài phủ xuống, một khí chất trẻ trung, khiến Mạnh Hạo cảm thấy bầu trời xám xịt vào lúc này cũng trở nên đẹp đẽ.

Thân ảnh đẹp đẽ, cũng không phải Mạnh Hạo không thích ngắm, chỉ vì thân là tu sĩ, ngay khi mở mắt, điều đầu tiên hắn chú ý đến không phải là bóng lưng xinh đẹp đó, mà phát tán linh thức ra bốn phía, tất cả mọi thứ trên người hắn vẫn như trước khi hôn mê, không ai động đến.

Một mảnh phế tích xung quanh, có thể nhận ra nơi này vẫn là Thánh Tuyết thành, chỉ là không còn nhìn thấy thành trì đâu nữa, mà chỉ còn một chút mảnh vụn. Nhưng nơi này rất kỳ dị, trên mặt đất có ánh sáng bạc lấp lánh, tạo thành một trận pháp, chỉ là lúc này trận pháp vẫn đang

khởi động, còn chưa mở ra hoàn toàn.

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có lửa cháy bập bùng xung quanh, phát ra tiếng nổ lách tách.

Tứ đại trưởng lão của gia tộc Hàn Tuyết, chỉ có hai người ngồi xếp bằng ở không xa, xung quanh đó, chỉ còn hơn trăm tu sĩ, ai nấy đều có vẻ mệt mỏi tĩnh tọa.

Trong số họ, đa phần là người của gia tộc Hàn Tuyết, còn tu sĩ Mặc Thổ, thì chỉ có mười mấy người. Mạnh Hạo nhớ trước khi hôn mê nhìn thấy trên mặt đất, phải đến hơn ba trăm người mới đúng.

Ngoài ra hai trưởng lão của gia tộc Hàn Tuyết đang tập trung nhìn trận pháp, còn thì thầm gì đó, với vẻ mặt lo lắng, thỉnh thoảng lại nhìn lên bầu trời.

Ngay khi Mạnh Hạo tỉnh lại, bốn vị trưởng lão Nguyên Anh ở nơi này lập tức ngẩng đầu, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo, hành động của họ, lập tức làm tu sĩ xung quanh chú ý. Từng người mở mắt, đều nhìn về phía Mạnh Hạo, chủ nhân của bóng lưng sinh đẹp - Hàn Tuyết San cũng tỉnh lại từ trong nhập định, quay người, thì thấy được ánh mắt Mạnh Hạo.

Trong mắt Hàn Tuyết San, lộ vẻ vui mừng, lại có phần kỳ lạ. Đó là ánh mắt của thiếu nữ hoài xuân, là một loại sùng bái với cường giả.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, từ từ đứng dậy, Hàn Tuyết San nhanh chóng đi tới, đỡ lấy tay Mạnh Hạo. Cho dù Mạnh Hạo lúc này cảm thấy mình chỉ có chút thoát lực, nhưng nhìn thấy động tác của Hàn Tuyết San, hắn lại không đành lòng từ chối.

Hắn có thể nhìn ra vẻ tiều tụy của Hàn Tuyết San, nó bao gồm việc thành trì tan vỡ, gia tộc tuột dốc, còn có mờ mịt với tương lai, bất lực với cuộc

sống, còn có cả lo lắng cho bản thân mình.

Nếu không, không thể ngay khi Mạnh Hạo tỉnh lại, chỉ có lo lắng biến mất, mà những cái khác đều còn đó.

- Đa tạ Mạnh đại sư ra tay, ân này gia tộc Hàn Tuyết ta đời đời không quên!

Đại trưởng lão đứng dậy, đi tới trước mặt Mạnh Hạo, sau khi nhìn kỹ Mạnh Hạo, liền chắp tay vái.

Bên cạnh hắn, nhị trưởng lão, lão thái bà và tứ trưởng lão, đều đang bị thương, nhưng cũng chắp tay, vái Mạnh Hạo rất sâu.

Không chỉ có bọn họ, tất cả tu sĩ ở đây, vào lúc này, đều đứng dậy, hướng Mạnh Hạo vái một cái.

Cảnh tượng Mạnh Hạo trước khi hôn mê, đã khắc sâu vào trong lòng họ, không có Mạnh Hạo, bọn họ đã chết rồi, không có Mạnh Hạo, bọn họ đã thành biển máu từ lâu.

Một mình Mạnh Hạo, cứu cả gia tộc Hàn Tuyết, cứu tất cả tu sĩ bọn họ.

Một vái này, là bọn họ thật lòng!

Mạnh Hạo hơi gật đầu, hắn không nói gì, những người này vái hắn, hắn nên nhận lấy, nói thêm gì đó lại có vẻ kiêu căng, ánh mắt hắn quét qua mọi người, từ từ mở miệng.

- Ta hôn mê bao lâu rồi?

- Ngươi hôn mê bảy ngày rồi.

Không có tu sĩ nào ở nơi này trả lời hắn, mà là một giọng nói già cả từ

sau lưng hắn truyền tới. Ngay khi giọng nói này phát ra, vẻ mặt tu sĩ bốn phía càng thêm cung kính.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, quay người lại, nhìn thấy từ phế tích sau lưng, một lão giả dẫn theo mười mấy tộc nhân gia tộc Hàn Tuyết đi ra. Lão giả này gầy gò, giống như đi ra từ trong mộ, quần áo giản dị, tu vi không cao, nhưng khi lão đi tới, lại như tạo ra một trận gió lốc, quẩn quanh bốn phía.

- Tiền bối...

Mạnh Hạo vừa nhìn đã nhận ra, người này chính là Lão Tổ đời thứ sáu của gia tộc Hàn Tuyết, tu sĩ Trảm Linh - Hàn Tuyết Bạo. Trong lòng hắn kinh hãi, đối phương xuất hiện khiến hắn kinh ngạc, dựa theo đạo lý, lão phải ra đi rồi mới đúng.

- Ta tán công rồi, không còn cưỡng cầu đột phá, không còn duy trì Trảm Linh, lúc ngươi hấp thu truyền thừa, ta hút đi sinh cơ trong cơ thể Kinh Thứ, đổi lại tuổi thọ mười năm.

- Mười năm sau, ta sẽ chết.

Lão giả dửng dưng nói, như nhìn ra nghi hoặc của Mạnh Hạo, lão đi tới bên cạnh Mạnh Hạo, tộc nhân gia tộc Hàn Tuyết, đều giấu đi vẻ đau thương, rất cung kính.

- Ngươi rất giỏi.

Hàn Tuyết Bạo ngồi xuống trước mặt Mạnh Hạo, chăm chú nhìn hắn, trên khuôn mặt già nua xuất hiện nụ cười hòa nhã.

- Có thể ở trong Kết Đan cảnh hấp thu toàn bộ truyền thừa sáu đời của tộc ta, nhìn khắp trời nam, ngươi là kẻ duy nhất.

Trong lòng Mạnh Hạo cảm kích, hắn lúc này cũng đã hiểu, đối phương quả thực không có ý định đoạt xá, kỳ ngộ lúc trước, quả thực là một đại cơ duyên.

Đang lúc muốn nói, Hàn Tuyết Bạo lắc đầu, cắt đứt lời nói của Mạnh Hạo, nhìn kỹ vào mắt Mạnh Hạo, từ từ mở miệng.

- Gia nhập gia tộc Hàn Tuyết ta, lão phu làm chủ, hứa gả Tuyết San cho ngươi làm đạo lữ.

Mạnh Hạo ngây ra, vẻ mặt mỹ lệ của Hàn Tuyết San bên cạnh đột nhiên đỏ lên, cúi thấp đầu, tràn đầy vẻ ngượng ngùng.

- Nó chỉ là một trong các đạo lữ của ngươi, ngươi yên tâm, lão phu sẽ không quấy nhiễu cuộc sống tình cảm của ngươi, trở thành người của gia tộc Hàn Tuyết ta, ngươi chính là một đời Lão Tổ!

Hàn Tuyết Bạo trầm giọng nói, ánh mắt nghiêm túc.

- Không phải để ngươi tự dưng gia nhập, lão phu sẽ tặng ngươi ba kỳ ngộ!

- Lão phu tuy tán công rồi, không còn là Trảm Linh, nhưng cảm ngộ vẫn còn, có ta trợ giúp, trong vòng năm trăm năm, ta nắm chắc tám phần, giúp ngươi bước vào Trảm Linh! Đây là kỳ ngộ đầu tiên lão phu cho ngươi!

- Hàn Tuyết nhất mạch ta, có bí pháp Đại Tư Long, vượt xa những thuật pháp ngươi thu được trước kia, cũng truyền lại cho người. Từ sau vạn thú trong thiên hạ, không con nào không thuần phục trước mặt ngươi, đây là kỳ ngộ thứ hai!

- Ba, gia tộc Hàn Tuyết hiện giờ xuống dốc, nhưng đạo vận vẫn còn, hiện giờ nơi này không thể lưu lại, chúng ta sẽ đi Nam Vực. Lão phu là bạn

cũ của Đan Quỷ đại sư trong Tử Vận Tông của Nam Vực, di chuyển gia tộc, nhập vào một phong trong Tử Vận Tông.

- Ngươi theo lão phu từ Mặc Thổ đi Nam Vực, với thể diện của lão phu, nhất định có thể được Đan Quỷ đại sư dốc sức bồi dưỡng, trước đây ta nghe nói ngươi đan đạo không tệ, lão phu mở miệng, Đan Quỷ đạo hữu nhất định sẽ nể mặt ta, thu ngươi làm đệ tử.

Lời nói của Hàn Tuyết Bạo vang lên, rơi vào trong tai Mạnh Hạo, Mạnh Hạo im lặng, trong lòng cười khổ. Điều kiện đối phương đưa ra, trừ cảm ngộ Trảm Linh ra, những cái khác không có sức hấp dẫn. Bí pháp Tư Long cho dù có mạnh, cũng không bằng được tam đại bí thuật hiện giờ Mạnh Hạo đang nắm giữ, mà đệ tử Đan Quỷ đại sư, đối với Mạnh Hạo mà nói, không phải vấn đề sức hấp dẫn, mà là cho dù hiện giờ, Mạnh Hạo vẫn coi Đan Quỷ đại sư là sư tôn của bản thân.

Ân ba vái bái sư năm đó, một lần vái, chính là cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 574: Vô Mục tằm!

- Ngươi không đồng ý?

Hàn Tuyết Bạo nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt chờ mong dần dần biến thành tiếc nuối. Lấy tuổi tác lịch duyệt của lão, mặc dù vẻ mặt Mạnh Hạo nhìn vẫn như thường, nhưng một chút chần chờ trong mắt lại không cách nào chạy khỏi hai mắt của lão.

Đáy lòng thở dài, Hàn Tuyết Bạo cười lắc đầu.

- Tiền bối...

Đáy lòng Mạnh Hạo có chút áy náy, hắn có thể nhìn ra chân thành của đối phương, tuy nói là vì gia tộc lão, nhưng đích thực là cũng mở ra cho mình một đại lộ.

Chính là Nam Vực, Mạnh Hạo trong lòng biết, trong thời gian ngắn không thể trở về.

Hàn Tuyết San sắc mặt tái nhợt, ngẩng đầu miễn cưỡng cười cười, cảm thấy mất mát, đứng dậy hướng về Mạnh Hạo hạ thấp người cúi đầu, sau đó xoay người đi xa, giống như không muốn tiếp tục lưu lại nơi này. Nàng sợ hãi chính mình sẽ khổ sở mà rơi nước mắt.

- Thôi, là lão phu có chút ép buộc, ngươi có con đường của mình, không cần lão phu tới an bài, cũng tốt.

Hàn Tuyết Bạo không để Mạnh Hạo tiếp tục mở miệng, không nhắc lại chủ đề mới vừa rồi nữa, mà là đứng lên, mắt nhìn trận pháp trên mặt đất.

- Gia tộc Hàn Tuyết ta tổng cộng có bảy trưởng lão Nguyên Anh, ngươi

đã gặp được bốn người, còn ba người còn lại thì một năm trước đã đi tới Nam Vực, bố trí trận pháp ở nơi đó. Chỉ là trận pháp này cần xuyên thấu được phong tỏa của Mặc Thổ cung, muốn truyền tống đi tới Nam Vực cũng có chút khó khăn.

- Cho nên ở trên mặt thời gian, cho đến nay, mới xem như là bố trí xong, trước mắt còn có khoảng năm ngày nữa, là trận pháp này có thể mở ra, một khi nó mở ra, chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây.

Hàn Tuyết Bạo nâng tay phải lên vỗ túi trữ vật, lập tức bốn phía nhất thời xuất hiện hàn khí, thậm chí ẩn ẩn có bông tuyết bay xuống, làm cho Mạnh Hạo hai mắt tập trung, nhìn về phía lòng bàn tay của Hàn Tuyết Bạo.

Trong lòng bàn tay của lão có một con tằm màu lam, tằm này chỉ to cỡ ngón út, toàn thân như bông tuyết, chớp lóe quang mang màu lam, hàn khí ở nơi đây, chính là từ trên người nó tràn ra.

Một khắc khi nhìn thấy con tằm này thì hô hấp của Mạnh Hạo có chút dồn dập.

- Lúc trước đã đáp ứng cho ngươi Hàn Tuyết tằm, nhưng lấy tu vi của bọn họ thì phải mất nửa năm mới có thể luyện chế ra được, chỉ là bây giờ không còn thời gian nữa, nên lão phu cho ngươi con Hàn Tuyết tằm này!

- Đây là một Hàn Tuyết Tàm biến dị, sinh mệnh lực nếu so với tằm tầm thường thì mạnh hơn nhiều lắm. Gia tộc Hàn Tuyết ta bao nhiêu năm nay, tổng số tằm biến dị xuất ra được có sáu con, nó là con thứ bảy.

- Bởi vì biến dị, cho nên cả đời có thể có hai lần nhận chủ, ngươi lấy máu mình đút cho nó, liền có thể thu nó làm vật của mình.

Hàn Tuyết Bạo nhìn Mạnh Hạo, tay phải vung lên, lam quang thẳng hướng Mạnh Hạo mà đến, trôi nổi ở trước người Mạnh Hạo. Mạnh Hạo

nhìn Hàn Tuyết tằm màu lam trước mặt, hít sâu một cái, cắn nát đầu ngón tay phải, nhỏ máu tươi lên người Hàn Tuyết tằm này.

Ngay khi huyết dịch biến mất, Mạnh Hạo lập tức cảm ứng được dường như có một sợi dây liên hệ không thể nào đứt với Hàn Tuyết tằm. Thân mình con tằm này nhoáng lên một cái đã rơi vào trong lòng bàn tay, từng trận cảm giác lạnh như băng hiện lên, cầm tằm này như cầm hàn băng vậy.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, ôm quyền muốn cúi đầu bái Hàn Tuyết Bạo một bái thật sâu. Mục tiêu khiến hắn đi vào Thánh Tuyết thành, giờ phút này rốt cục hoàn thành, Mạnh Hạo trong lòng thật sự kích động, giờ phút này việc của hắn, chỉ là đem Hàn Tuyết tằm này lột xác trở thành Vô Mục.

Một khi trở thành Vô Mục tằm, thì tằm bất tử, tơ không ngừng, mà tơ không ngừng, thì tằm bất tử, loại thiên hạ kỳ trùng này, là thiên hạ kỳ bảo, có thể trở thành thủ đoạn có lực nhất giúp Mạnh Hạo đi đối kháng thiên kiếp.

- Tiền bối, vãn bối muốn đi bế quan.

Mạnh Hạo áp chế nội tâm kích động, lại cúi đầu, sau đó xoay người rời đi, không có đi quá xa, mà là ở ngay trong phế tích này, tìm một khu vực đã sụp xuống một nửa, chui thân đi vào.

Hàn Tuyết Bạo nhìn bóng dáng của Mạnh Hạo, đáy lòng thở dài, lão thật sự xem trọng đối phương, đáng tiếc người có chí riêng. Nghĩ đến đây, ánh mắt của lão nhìn về phía Hàn Tuyết San, lại thở dài.

Trong căn phòng đổ nát, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, hít sâu một cái, tay phải bấm tay niệm thần chú, chỉ vào mặt đất một cái. Yêu khí bốn phía lập tức vô thanh vô tức tiến đến, vờn quanh ở xung quanh hắn. Cho dù là gia tộc Hàn Tuyết cùng hắn kết mối giao tình, nhưng phòng bị

tất yếu vẫn phải có.

Nhất là vừa mới cự tuyệt yêu cầu của đối phương, sau khi lấy yêu khí che dấu, Mạnh Hạo lấy ra đan dược nuốt vào, nhắm mắt lại. Ước chừng trôi qua vài canh giờ, khi hai mắt hắn mở ra thì trong mắt hắn hiện lên tinh mang, thân thể suy yếu đã khôi phục, thậm chí linh thức cũng rất khổng lồ, đến cả tu vi trong cơ thể, đều tăng trưởng không ít.

Mạnh Hạo có nắm chắc, sau khi vượt qua thiên kiếp, tu vi của hắn chẳng những có thể trực tiếp đột phá bước vào trong Kim Đan trung kỳ, mà là có thể trực tiếp đánh tới trung kỳ đỉnh phong.

Sau khi sắp xếp chuẩn bị xong hết thảy, Mạnh Hạo cúi đầu, lấy Hàn Tuyết tằm ra, lại lấy Tang Đình Diệp, đặt ở trước mặt Hàn Tuyết tằm. Lá cây này mới vừa xuất hiện, thân thể Hàn Tuyết tằm bỗng nhiên chấn động, giống như này Tang Đình Diệp đối với nó mà nói, là một loại mê hoặc không thể chịu đựng được. Trong chớp mắt, nguyên cả tấm lá cây có tia chớp quấn quanh đã bị Hàn Tuyết tằm nuốt sạch sẽ.

Hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, lấy gương đồng ra, bắt đầu phục chế Tang Đình Diệp. Cũng may trong túi trữ vật của hắn hiện nay cũng không có thiếu linh thạch, giờ phút này phục chế tuy nói đau lòng, nhưng tưởng tượng đến khả năng của Vô Mục tằm, Mạnh Hạo lại không chần chờ.

Một lá, mười lá, trăm lá ..... Mạnh Hạo mở to mắt, hắn cảm thấy có chút khó tin. Một con Hàn Tuyết tằm nho nhỏ, có thể cắn nuốt nhiều Tang Đình Diệp như vậy sao, vả lại cứ như vĩnh viễn đều không có thời điểm đình chỉ vậy. Như thể nếu có một mảnh thiên địa là Tang Đình Diệp, nó cũng cũng có thể nuốt vào toàn bộ.

Điều này làm cho trong lòng Mạnh Hạo có chút không nắm chắc. Lai lịch của tằm này là khi hắn còn ở Nam Vực hỏi ra được từ vị tu sĩ Mặc Thổ kia, qua phân tích cho rằng là thực, nhưng hôm nay không khỏi có chút chần chờ.

Trầm ngâm chốc lát, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, dứt khoát dốc vốn, lấy hết toàn bộ tinh thạch trong túi trữ vật ra, luyện chế Tang Đình Diệp, không ngừng đút cho Hàn Tuyết tằm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã một ngày đi qua, đến buổi trưa ngày hôm sau thì ánh mắt Mạnh Hạo đều đỏ lên rồi, hắn không biết là chính mình đã đút cho Hàn Tuyết tằm này bao nhiêu lá Tang Đình Diệp rồi. Nếu để Mạnh Hạo tính ra, số Tang Đình Diệp mà nó đã ăn, để cùng một chỗ, đủ để hình thành một mảng núi rừng lớn.

Nhưng Hàn Tuyết Tàm này, cảm giác giống như còn chưa ăn no, nhưng mà cũng may là thân thể của nó có chút thay đổi, giờ phút này tuy nói vẫn là màu lam, nhưng lại nhiều thêm vài cái vòng màu trắng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 575: Vô Mục tằm! (2)

Vòng này như mắt khiến cho người nhìn thấy có cảm giác như tâm thần bị thu mất, trải qua Mạnh Hạo nuôi nấng một ngày, trên thân mình của Hàn Tuyết tằm lúc này đã có 5 vòng.

Mạnh Hạo mắt nhìn túi trữ vật, cực kỳ đau lòng, linh thạch của hắn là đạt được trong khoảng thời gian trở thành Kim Quang Lão Tổ, tuy rằng không ít, nhưng giờ phút này cũng đã dùng hơn phân nửa, Mạnh Hạo cắn răng một cái, lại nuôi nấng.

Một lá, một lá, lại một lá...

Sáng sớm ngày thứ ba, trong mắt Mạnh Hạo đã tràn ngập tơ máu, trong tay hắn Hàn Tuyết tằm đã xuất hiện được tám cái vòng, cái thứ chín như ẩn như hiện. Nhưng linh thạch trong túi trữ vật của Mạnh Hạo đã gần như tiêu hao hết sạch.

Còn thừa không nhiều lắm, Mạnh Hạo vẻ mặt bi ai, hai ngày trước, hắn có một lượng lớn linh thạch, cảm thấy đi bất kỳ địa phương nào tâm cũng không phải hoảng hốt, thích cái gì cũng có thể đi mua.

Nhưng hôm nay, túi trữ vật của hắn, làm cho hắn cảm thấy giống như đi đâu cũng không có bất kỳ ý tưởng mua vật phẩm nào.

- Nếu không thể luyện ra Vô Mục...

Mạnh Hạo nắm chặt tay lại, không tiếp tục nghĩ về việc này nữa, hắn như dân cờ bạc vậy, nếu đã đến loại trình độ này, liền đơn giản cược một cuộc.

Cho đến đêm khuya ngày thứ ba, trong túi trữ vật của Mạnh Hạo đã hoàn

toàn trống trơn, sau khi mảnh Tang Đình Diệp cuối cùng bị Hàn Tuyết tằm nuốt vào, Mạnh Hạo nhìn trên người tằm này xuất hiện vòng thứ chín, cả người ngây dại.

- Chết tiệt, ta hết sạch linh thạch rồi, nhưng tằm này như thế nào còn chẳng có thay đổi quái gì cả là sao? Không phải nói là sẽ lột xác sao?

Mạnh Hạo ngơ ngác nhìn Hàn Tuyết tằm, nhìn nó ở trong lòng bàn tay của mình vẫn không có nhúc nhích gì. Từ trong tâm thần lại truyền đến cảm xúc muốn ăn tiếp của nó, Mạnh Hạo cảm thấy mình muốn chết luôn cho rồi.

- Mấy trăm vạn linh thạch của ta .....

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn về phía túi trữ vật, giờ phút này bên trong chỉ còn lại có cực phẩm linh thạch, nhưng đây là tiền vốn cuối cùng của hắn, là vật bảo mệnh có thể hấp thu ở thời khắc mấu chốt.

Mạnh Hạo suy đi nghĩ lại đến gần một nén nhang, Hàn Tuyết tằm trong lòng bàn tay có vẻ như cảm thấy đã không còn đồ ăn nữa, dần dần không truyền tới cảm xúc muốn ăn nữa mà bắt đầu nhả tơ.

Mạnh Hạo nhìn con Hàn Tuyết tằm này không ngừng mà nhả tơ, tơ như tuyết hoa, nhưng cũng không phải là tơ của Vô Mục trong truyền thuyết. Rất nhanh, tơ mà Hàn Tuyết tằm này phun ra đã vây quanh toàn thân nó, cho đến khi nó hóa thành một cái kén nhỏ, bằng nắm tay trẻ sơ sinh.

Mạnh Hạo nhíu mày, cảm thấy có cái gì đó không đúng, sau khi tản ra linh thức cẩn thận xem xét, trái tim hắn bỗng nhiên bang bang gia tốc nhảy lên. Ổn định lại tâm thần đang run lên, sau khi lại cẩn thận nhìn một chút, hô hấp của hắn cũng dồn dập hơn một chút.

- Ta cảm nhận được một cỗ khí tức khác, không phải Hàn Tuyết tằm, mà là càng cường đại hơn nữa, cường đại hơn nhiều lắm... Giữa hai kẻ căn

bản là không thể so sánh!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh quang, rồi nhắm nghiền lại, yên lặng cảm thụ một lát, sau đó lại mở ra thì trên mặt Mạnh Hạo lộ ra nét cười.

- Chỉ cần hai ngày là có thể phá kén mà ra!

Mạnh Hạo đem cái kén nhỏ cầm trong tay trân quý thu hồi, lúc này mới tan đi yêu khí bốn phía. Giờ phút này bên ngoài là đêm khuya, ánh trăng chiếu rọi mặt đất, Mạnh Hạo hít sâu một cái, rời khỏi chỗ bế quan lâm thời này.

Khi hắn đi ra thì có tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết đang gác đêm, lập tức thấy được Mạnh Hạo, nhất thời vẻ mặt cung kính cúi đầu.

Mấy ngày nay đối với gia tộc Hàn Tuyết mà nói, là khoảng thời kỳ gian nan nhất. Bọn họ không biết có còn tu sĩ Mặc Thổ cung đánh đến nữa hay không, một khi lại xâm nhập, lấy thế lực của bọn họ hiện nay, rất khó chống cự, cho nên chỉ có thể ở trong lo lắng mà cẩn thận từng li từng tí, chờ đợi trận pháp mở ra.

Dưới ánh trăng, trên bầu trời bông tuyết bay bay, trận tuyết này đã rơi hai ngày. Trên mặt đất đã sớm bao trùm một tầng thật dày, làm nổi bật ánh trăng, khiến cho bốn phía cho dù là đêm tối, cũng đều đã trở thành màu bạc.

Mạnh Hạo hít vào hàn khí lạnh như băng, ánh mắt đảo qua bốn phía thì đột nhiên đình trệ, hắn thấy được ở phía xa, một bóng lưng quen thuộc.

Đó là Hàn Tuyết San, nàng ngồi trên một phế tích đổ nát, đang nhìn bầu trời bao la xa xôi, không biết là suy nghĩ cái gì.

Nhìn Hàn Tuyết San, đáy lòng Mạnh Hạo thở dài, hắn mấy ngày nay bởi vì chuyện tình Hàn Tuyết tắm mà quên khuấy đi sự mất mát của thiếu nữ

mấy ngày trước đã nghe thấy lời từ chối của mình này.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo nghĩ tới chính mình trước khi hôn mê được thân thể mềm mại ôm lấy, cùng với sau khi tỉnh dậy, lo lắng trong mắt đối phương được vui sướng thay thế. Vì thế hắn đón bông tuyết, đi về hướng Hàn Tuyết San, đến gần thì Hàn Tuyết San lập tức quay đầu. Dưới ánh trăng, trong gió tuyết, khuôn mặt của nàng cực kỳ xinh đẹp, khóe mắt còn mang theo một chút nước mắt, sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo đi đến, nàng cắn môi, quay đầu không nói lời nào.

Mạnh Hạo đứng ở bên người Hàn Tuyết San, ho khan một tiếng.

- Khụ, nghe nói ngươi rất sùng bái Đan Đỉnh đại sư? Có muốn ta giúp ngươi giới thiệu một chút hay không?

Mạnh Hạo ho khan rồi mở miệng nói.

- Khụ khụ, ta nghe nói Đan Đỉnh đại sư vẫn chưa có đạo lữ, nói không chừng cô vẫn còn có cơ hội a.

Mạnh Hạo mắt nhìn Hàn Tuyết San, trêu ghẹo nói.

Hàn Tuyết San vừa nghiêng đầu, cố ý không nhìn tới Mạnh Hạo, nhưng khóe miệng cũng đã lộ ra nét cười thiếu nữ, nhưng rất nhanh lại nhịn xuống.

- Ta cùng Đan Đỉnh đại sư rất quen thuộc, nói chuyện giúp ngươi, nhất định phi thường có tác dụng.

Mạnh Hạo ngồi xổm xuống bên người Hàn Tuyết San, cười nói, gió lạnh thổi tới trên mặt của hắn, đem tóc của hắn phiêu tán, lộ ra gương mặt góc cạnh rõ ràng. Tại đây, dưới ánh trăng, màu da hơi đen cũng cũng nhìn không ra, lộ ra vẻ tuấn lãng cùng với khí chất kỳ dị.

Hàn Tuyết San không thể tiếp tục phụng phịu, nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo thì đôi mắt đẹp lộ ra một chút ý thoải mái, che dấu đi mất mát mấy ngày này nơi đáy lòng nàng.

- Ngươi cũng không phải Đan Đỉnh đại sư!

Hàn Tuyết San nở nụ cười, sau đó lại cố ý phụng phịu, giống như chịu đựng rất vất vả.

- Huống hồ ngươi ngay cả Nam Vực cũng chưa đi qua, làm sao có thể quen thuộc với Đan Đỉnh đại sư được chứ.

Hàn Tuyết San không chút khách khí vạch trần thứ mà nàng cho là chân tướng.

Mạnh Hạo gãi gãi đầu, cười cười sau đó ngồi ở bên người Hàn Tuyết San. Hai người ngồi ở trên bàn đá vỡ nát, bốn phía là phế tích mênh mang, bầu trời tuyết bay lả tả, gió lạnh nức nở thổi qua mặt đất, thổi bay tóc hai người.

- Ngươi không hiểu đâu, tuy rằng ta chưa từng gặp qua Đan Đỉnh đại sư, nhưng đan đạo của đại sư giống như ta vậy, giữa chúng ta trên thực tế là bạn tri kỷ đã lâu.

Mạnh Hạo vội ho khan một tiếng, lộ ra cái bộ dáng bí hiểm học từ Chu Đức Khôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 576: Mỗi khi tuyết rơi, hãy nhớ tới ta!

- Chờ ngươi đến Tử Vận Tông, gặp được Đan Đỉnh đại sư, nhất định phải hỏi hắn một chút, còn nhớ rõ cái thân ảnh đã được y nhớ kỹ, trong gió tuyết năm đó hay không.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, bày ra bộ dạng rất thổn thức. Nếu như không có động tác chớp mắt cùng với ánh mắt len lén nhìn về phía Hàn Tuyết San, như vậy có lẽ sẽ càng thật hơn mấy phần.

Hàn Tuyết San che miệng cười, hai mắt long lanh, nhìn Mạnh Hạo, sau khi nhìn thấy biểu cảm của Mạnh Hạo, thì thật sự là nhịn không được mà cười ra tiếng. Thanh âm như chuông bạc quanh quẩn, giống như tiêu tán hết buồn bực dưới đáy lòng.

- Được, được, được, chờ ta đến Tử Vận Tông, gặp được Đan Đỉnh đại sư. Nhất định sẽ hỏi y như vậy.

Hàn Tuyết San cười mở miệng.

- Ta có phải là nên hỏi thêm một câu nữa rằng, năm đó trong gió tuyết, cái thân ảnh kia, từng nói qua một câu, “mỗi khi tuyết rơi thì phải nhớ tới ta” hay không?

Hàn Tuyết San chớp chớp ánh mắt xinh đẹp, mang theo ý đùa giỡn, nói tiếp một câu.

- Những lời này có chút ám muội... Nhưng mà không sao, quan hệ giữa ta cùng Đan Đỉnh đại sư, người bình thường khó có thể tưởng tượng.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, cười nói.

- Đây là miêu tả lời muốn nói của hai nhân tình trong thời điểm ly biệt, của Thánh Tuyết thành chúng ta.

Hàn Tuyết San lại nở nụ cười, sau một hồi lâu, nàng vỗ vỗ ngực, hất cằm lên.

- Được rồi, ta tha thứ cho ngươi.

Mạnh Hạo cười cười, ở bên người Hàn Tuyết San nhặt tuyết rơi trên mặt đất, nhìn tuyết ở trong tay hòa tan, trí nhớ giống như cũng theo tuyết, về tới năm đó ở Tử Vận Tông, trong đầu chậm rãi hiện lên từng bóng dáng quen thuộc.

- Không biết các ngươi bây giờ, tất cả có mạnh khỏe hay không ...

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn về phương hướng Nam Vực.

- Kỳ thật ta chỉ là sùng bái Đan Đỉnh đại sư mà thôi, những lời trước kia nói cùng ngươi, cũng không phải thật sự. Ta chỉ là muốn có được một viên đan dược do Đan Đỉnh đại sư tự tay luyện chế mà thôi.

Hàn Tuyết San nhìn động tác Mạnh Hạo nhặt tuyết lên, thấp giọng nói, giống như đang giải thích cái gì đó.

- Có thể có được một viên đan dược của Đan Đỉnh đại sư, ta liền thỏa mãn, thật không có mấy ý mà ngươi nói đâu.

Hàn Tuyết San nhìn thấy vẻ tươi cười của Mạnh Hạo, lập tức trừng mắt lên, nghiêm túc nói.

Mạnh Hạo lắc đầu cười, mắt nhìn Hàn Tuyết San còn mang theo nét thiếu nữ ngây thơ, suy nghĩ một chút, tay phải từ trong túi trữ vật lấy ra

một viên thuốc. Đây là một viên Trúc Cơ Thiên, là một viên thuốc coi như không tồi được Mạnh Hạo từng luyện chế qua, có được hơn tám phần dược hiệu.

- Ta cho ngươi một viên.

Mạnh Hạo cầm lấy đan dược, suy nghĩ một chút, móng tay ở trên nhẹ nhàng khắc xuống, viết ra một chữ Tuyết, sau đó đưa cho Hàn Tuyết San.

- Viên thuốc này, so với Đan Đỉnh đại sư luyện chế còn có giá trị hơn. Phần giá trị này không phải thể hiện ở trên bản thân đan dược, mà là thể hiện ở chỗ, nó là do ta luyện chế.

Mạnh Hạo mỉm cười mở miệng.

Hàn Tuyết San trầm mặc, tiếp nhận viên thuốc này, đặt ở trong lòng bàn tay, cúi đầu nhìn xuống, đang muốn nói cái gì đó thì Mạnh Hạo đã đứng lên.

- Ở Tử Vận Tông, nếu gặp vấn đề giải quyết không được, ngươi có thể cầm viên thuốc này, đi tìm Đan Quỷ đại sư. Lão nhân gia ông ấy sau khi nhìn thấy, sẽ giúp ngươi giải quyết tất cả.

Mạnh Hạo mỉm cười mở miệng, thanh âm mang theo một chút phiền muộn. Nhưng Hàn Tuyết San cũng là mở to mắt, lời nói này rơi vào trong tai nàng, khiến nàng theo bản năng đã cảm thấy, Mạnh Hạo lại đang cố làm ra vẻ huyền bí.

- Nếu lão nhân gia ông ấy hỏi ta...

Mạnh Hạo vừa nói tới đây, Hàn Tuyết San vội vàng ở bên nói một câu.

- Ta phải trả lời, mỗi khi tuyết rơi thì ngươi sẽ nhớ đến ta.

Mạnh Hạo sửng sốt, nghĩ đến biểu cảm của sư tôn sau khi nghe được câu này, thì lập tức nhịn không được ha ha cười. Tươi cười mang theo vui vẻ, càng có một loại tư vị nói không nên lời, tư vị này, ngoại trừ chính hắn, không ai có thể biết.

Trong tiếng cười, Mạnh Hạo xoay người đi xuống khỏi phiến đá, đi về phía xa xa.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi hắn đi ra bước thứ ba, bỗng nhiên Mạnh Hạo biến sắc, thậm chí bỗng nhiên lui lại, trực tiếp ôm lấy Hàn Tuyết San, một cái huyết băng thiểm, thân ảnh khoảnh khắc biến mất.

Gần như ở cùng một cái chớp mắt khi Mạnh Hạo biến mất, trong đêm tối phong tuyết, một luồng u quang vô thanh vô tức nháy mắt tiến đến, trực tiếp đã rơi vào vị trí lúc trước của Mạnh Hạo cùng Hàn Tuyết San. Tiếng động nổ vang kinh thiên quanh quẩn, mặt đất chấn động, chỗ phòng ốc đổ nát mà Mạnh Hạo cùng Hàn Tuyết San vừa ngồi lúc nãy, giờ phút này đã trực tiếp trở thành tro bụi.

Cách đó không xa, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn mang, nhìn từng đạo thâm ý trong gió tuyết giờ phút này từ đằng xa gào thét mà đến, ôm Hàn Tuyết San san rất nhanh lui về phía sau.

Lúc này người của gia tộc Hàn Tuyết cũng đều bừng tỉnh, tứ đại trưởng lão cùng với Hàn Tuyết Bạo, còn có hơn hai trăm tu sĩ, dùng tốc độ nhanh nhất đứng dậy.

- Đây là muốn đuổi tận giết tuyệt gia tộc Hàn Tuyết ta mà!

Ánh mắt Hàn Tuyết Bạo lộ ra vẻ tức giận, tuy lão nói tu vi rớt xuống, không còn là Trảm Linh, nhưng mà dù sao cũng từng là cường giả tuyệt đỉnh, giờ phút này có thể biểu hiện ra, cũng là thực lực của Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn. Lão vừa dứt lời thì chân phải nâng lên, hung hăng

đạp mạnh xuống mặt đất một cái.

Mặt đất vù vù, từng khe nứt lan ra xung quanh, Kinh Thứ dựng lên, hóa thành một mảnh quầng sáng Kinh Thứ. Những Kinh Thứ này xông lên tận trời, bao phủ bát phương, lập tức ngăn cản lại công kích của ngoại giới, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng động nổ vang ngập trời không ngừng vang lên.

Theo Kinh Thứ có thể nhìn thấy trong gió tuyết bên ngoài, có bóng dáng của hơn ngàn tu sĩ, trong đó có tám bóng người là lợi hại nhất. Bọn họ đứng giữa không trung, bốn phía không có một chút gió tuyết nào có thể lại gần, tất cả chỉ cần có chút tiếp cận liền như bị xé nát.

Đây là tám tu sĩ Nguyên Anh, trong đó có sáu người đến từ Tây Mạc. Chỉ có hai người thuộc Mặc Thổ cung mà thôi, trận diệt sát đối với gia tộc Hàn Tuyết này, hoàn toàn là do Tây Mạc khởi xướng.

Một vị tu sĩ Trảm Linh diệt vong có thể tạo được uy hiếp, cũng không chỉ có mấy ngày này mà thôi. Hiển nhiên, những người này sở dĩ dám đến, là vì biết được hư thực của gia tộc Hàn Tuyết.

Tiếng động nổ vang không ngừng truyền ra, đều đến từ pháp thuật thần thông của hơn một ngàn tu sĩ ở bốn phía, cùng với tám lão giả Nguyên Anh kia, không ngừng oanh kích, phá hủy Kinh Thứ xung quanh.

Mặt đất chấn động, sắc mặt tu sĩ của gia tộc Hàn Tuyết đồng loạt biến hóa, trầm mặc không nói.

- Khó trách nhanh như vậy liền đi tới, thì ra là có người của bộ lạc Tinh Tú ở Tây Mạc thôi diễn (giống như tạo ra ảo cảnh)!

Trong mắt Hàn Tuyết Bạo hiện lên hàn quang, ánh mắt dừng ở chỗ sâu trong phong tuyết, khu vực mà người bên ngoài nhìn không tới.

Mạnh Hạo che chở Hàn Tuyết San đi tới. Sau khi Hàn Tuyết San về lại bên người tộc nhân, thì Mạnh Hạo nghe được lời nói của Hàn Tuyết Bạo, nhìn về phía phong tuyết bên ngoài Kinh Thứ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 577: Vô Mục hữu thanh!!

Cũng chỉ là thời gian mấy cái hô hấp, mắt phải hắn liên tục chớp bảy lần, thế giới trước mắt bỗng nhiên biến đổi, dường như đã trở thành trắng đen. Cùng lúc đó, một thân ảnh ở trong gió tuyết, vừa rồi Mạnh Hạo không nhìn thấy được, giờ phút này cũng hiển lộ trong mắt của hắn.

Đó là một người mặc áo bào trắng, nhìn không rõ gương mặt. Chỉ có thể nhìn thấy đôi tay được nâng lên, chi chít nếp nhăn, cực kì khô héo. Trước mặt người này có một cái bát màu đen, trong bát đầy nước vẩn đục, giống như đang thi pháp.

Gần như cùng lúc với khi Mạnh Hạo nhìn qua, người mặc áo bào trắng đó như phát hiện ra cái gì, mạnh mẽ ngẩng đầu. Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, hắn thấy được một ánh mắt, một mắt có hai tròng.

Trong lòng cảnh báo một tiếng, Mạnh Hạo lập tức chặt đứt thuật pháp. Thế giới trước mắt khôi phục như thường.

- Ngươi cũng thấy rồi?

Hàn Tuyết Bạo quay đầu, nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ngưng trọng gật gật đầu.

- Đó là bộ lạc Tinh Túc, một trong tam đại bộ lạc của Tây Mạc, am hiểu thôi diễn, cho rằng toàn bộ tinh thần trên thiên không đều là yêu.

Hàn Tuyết Bạo thản nhiên nói.

Lão vừa dứt lời, lại một tiếng nổ vang nữa truyền đến, bên ngoài Kinh Thứ, có ba cự nhân đi tới trong gió tuyết. Mỗi người thân cao đều vào

khoảng năm mươi trượng, trong tay ba tên cự nhân này đều cầm cự bổng, mạnh mẽ vọt tới.

Trên bầu trời thê lương gào thét vọng tới, một con giao long dài hẹp lóe lên, lao thẳng đến mặt đất.

Nơi càng xa, từng chiếc chiến xa u quang lóng lánh, không ngừng mà oanh kích, còn có tám tu sĩ Nguyên Anh kia, bên người thuật pháp tràn ngập, pháp bảo kích động hư vô.

- Không cần để ý tới ngoại giới, các ngươi cứ chuyên tâm mở trận pháp đi!

Khi thanh âm của Hàn Tuyết Bạo còn đang quanh quẩn thì phía sau lão, tứ đại trưởng lão cùng với tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết, đều cúi đầu đồng ý, đều tự đi hoàn thiện trận pháp trên mặt đất, không ngừng thử mở ra.

Kinh Thứ chấn động, tầng tầng vỡ vụn, dưới công kích ở trình độ này, dường như Kinh Thứ cũng đều không thể kiên trì được bao lâu nữa, cùng lắm là một canh giờ, Kinh Thứ bốn phía sẽ lập tức hỏng mất mà mở ra.

Tiếng thở dài truyền ra từ miệng Hàn Tuyết Bạo, tay phải lão vung lên, lại một hạt giống Kinh Thứ nữa được thôi hóa, vờn quanh bốn phía, lại ngăn cản.

- Tiếc là có sự xuất hiện của người bộ lạc Tinh Túc, Kinh Thứ bị hắn áp chế quá nghiêm trọng.

Vẻ mặt Hàn Tuyết Bạo lộ ra vẻ lo âu, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trận pháp nơi đây tán phát ra quang mang mỏng manh.

- Mở rồi, Lão Tổ, trận pháp mở rồi! !

Tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết lập tức có người mang theo cảm giác mừng như điên hô lên.

Mạnh Hạo lập tức quay đầu, thấy được trận pháp trên mặt đất, đang dần dần sáng ngời, tràn ra ánh sáng truyền tống. Xem bộ dáng, phỏng chừng chờ thêm một lát nữa là có thể hoàn toàn mở ra.

Tất cả tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết đều lập tức phấn chấn, nhưng đột nhiên, mặt đất nổ vang, xa xa có một đạo ánh sáng kinh thiên, giống như tập hợp thuật pháp của mọi người, tập hợp tất cả pháp bảo, đã hình thành một luồng ánh sáng hủy diệt, hóa thành một viên tinh thần, lấy tốc độ khó có thể hình dung, thẳng đến nơi này mà đến. Nổ vang một tiếng, trực tiếp đập nát Kinh Thứ.

Hàn Tuyết Bạo gầm nhẹ, tay phải vung lên, Kinh Thứ lần nữa xuất hiện khắp nơi, thân thể lão cũng theo đó lao ra, bấm tay niệm thần chú, vung về phía trước. Lập tức có gió lốc gào thét mà đi, trong tiếng nổ vang, tinh thần do ánh sáng hủy diệt biến ảo ra lập tức hỏng mất, mà Hàn Tuyết Bạo cũng phun ra máu tươi, thân mình lảo đảo lui về phía sau, vẻ mặt lập tức uể oải.

- Lão Tổ!

Tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết đồng loạt tiến lên, trên mặt lộ ra vẻ bi phẫn. Hàn Tuyết San cắn môi dưới, sắc mặt tái nhợt, chỉ là đã trải qua quá nhiều rồi, nay nàng đã không còn sợ nữa.

Mạnh Hạo trầm mặc không nói, hắn nhìn bầu trời bao la buổi sáng sớm, nhìn tu sĩ Tây Mạc này, hai mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, nhìn về chỗ xa hơn.

- Tính toán thời gian, hắn là sắp tới rồi ...

Mạnh Hạo thì thào trong lòng, bỗng nhiên, hai mắt hắn mạnh mẽ nhíu lại. Ở chỗ bầu trời xa xa, hắn thấy được một mảnh sương mù quét ngang

thiên địa.

- Tin Ngũ gia, được bất tử, trái ba vòng, lại ba vòng, lắc lắc mông ....

Thanh âm mơ hồ truyền đến khiến cho trên mặt Mạnh Hạo lộ ra nụ cười cổ quái. Nụ cười này càng ngày càng đậm, đến cuối cùng, thì tiếng cười vui vẻ truyền khắp bốn phía.

- Tin Ngũ gia, được bất tử, Ngũ gia vừa xuất, ai dám tranh phong!

- Trái ba vòng, phải ba vòng, lắc lắc mông ..... xem Tru Tiên Đại Trận của ta đây!

Thanh âm như sấm nổ vang, có thể nhìn thấy sương mù quay cuồng, phô thiên cái địa, dần dần xuất hiện nơi chân trời. Trong sương mù, có mấy ngàn đại hán, đang lấy kỳ quái tư thế chạy nhanh tới, thanh âm quanh quẩn, bọn họ chạy bộ đã tràn ngập khí thế không cách nào hình dung, đủ để cho tất cả những ai nhìn thấy đều phải trợn mắt há hốc mồm.

Hơn năm ngàn người chạy tới, làm cho bầu trời này đều run lên, theo sương mù quay cuồng, giống như chấn động mặt đất, giống như trời sụp đất nứt. Hơn nữa ở phía trước hơn năm ngàn người này, còn có một con chim anh vũ lông tạp, diễu võ dương oai, mang theo cuồng ngạo, không ngừng gào lên.

- Đến đến đến, kêu to lên chút nữa cho Ngũ gia!

Một màn này, đầu tiên chấn cho hơn một ngàn tu sĩ Tây Mạc kia ngây người, ngay cả tám lão giả Nguyên Anh của Tây Mạc, cũng đều ngẩn người, ngơ ngác nhìn những kẻ kì quặc cùng con chim cũng kì quặc nốt trên bầu trời.

Thậm chí đến cả cái bát trước mặt người áo bào trắng của bộ lạc Tinh Túc kia cũng đều run lên một cái, nước đục bên trong xém tí nữa thì bị

hắt đi, lão ngẩn người, ngơ ngác nhìn bầu trời.

Còn có tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết ở bên trong Kinh Thứ nữa, mặc dù lúc này hào quang của trận pháp càng ngày càng sáng ngời, nhưng hơn hai trăm tu sĩ của gia tộc Hàn Tuyết nơi đây, cũng cũng không khỏi hô hấp dồn dập, ẩn ẩn cảm thấy da đầu run lên, đối với một màn đột nhiên xuất hiện này, hoàn toàn sửng sốt.

Tứ đại trưởng lão sửng sốt, Hàn Tuyết Bạo sửng sốt, Hàn Tuyết San cũng đều há miệng nhỏ, lộ ra vẻ khó tin.

- Đây là ..... Ngũ gia đại trận của Kim Quang giáo!

Bên ngoài Kinh Thứ, trong hơn một ngàn tu sĩ Tây Mạc, cũng có một số là người của Mặc Thổ cung, bọn họ lúc này thất thanh mở miệng.

Lời nói vừa ra, lập tức có nhiều người hơn nhận ra một màn buồn cười trên bầu trời này, là đại biểu cho cái gì.

- Kim Quang giáo! ! Kim Quang Lão Tổ!

Người của gia tộc Hàn Tuyết trong Kinh Thứ lúc này phần lớn là hô hấp dồn dập, theo thanh âm bên ngoài truyền đến, trong đám bọn họ lập tức có người kịp phản ứng, nhất thời có không ít tu sĩ thất thanh.

- Bọn họ chính là Kim Quang giáo?

Thanh danh của Kim Quang giáo mới nổi lên ở Mặc Thổ dạo gần đây, đặc biệt là Kim Quang Lão Tổ, bên trong truyền ngôn lại càng thấm đượm màu sắc thần bí. Những người ở đây nhìn thấy một màn đột nhiên xuất hiện trên bầu trời này, ai nấy đều là tâm thần chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 578: Vô Mục hữu thanh!! (2)

Khi mà hầu hết tất cả mọi người ở đây, đều chưa hiểu rõ mục đích cụ thể của việc Kim Quang giáo tiến đến, thì Mạnh Hạo đã ho khan một tiếng. Hắn không ngờ là danh khí của Kim Quang giáo lại lớn đên thế, lúc này ngẩng đầu nhìn hơn năm nghìn tu sĩ đang ngày càng lại gần, truyền ra thanh âm của hắn.

- Kim Quang giáo nghe lệnh, bao vây tất cả tu sĩ đối địch ở bên ngoài Kinh Thứ!

Ngay khoảnh khắc khi thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, trên người của hắn cũng nháy mắt bộc phát ra kim quang chói mắt. Đây là ánh sáng Kim Đan của hắn, vờn quanh bên ngoài thân thể, trong một cái chớp mắt, truyền khắp thiên địa, khiến người khoảng cách rất xa cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Nháy mắt khi thanh âm này truyền ra, kim quang phân tán tứ phía, tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết xung quanh Mạnh Hạo, ai nấy đều lập tức quay đầu nhìn lại.

Tứ đại trưởng lão lại càng mở to mắt, nhất tề nhìn về phía Mạnh Hạo, ngay cả Hàn Tuyết Bạo cũng thâm ý sâu sắc nhìn sang.

Gần như đồng thời với khi bọn họ quay sang nhìn Mạnh Hạo, thì trên bầu trời, hơn năm nghìn tu sĩ lúc này đã gào thét mà đến, cũng nghe được toàn bộ thanh âm của Mạnh Hạo, thấy được kim quang của Mạnh Hạo ở chỗ này. Thanh âm này trong khoảnh khắc khi lọt vào tai bọn họ, thì từ miệng bọn họ lại lập tức truyền ra thanh âm kinh thiên.

- Mệnh lệnh của Lão Tổ, thề sống chết vâng theo! !

Hơn năm ngàn người nhất tề gào thét, thanh âm trong nháy mắt quẩn quanh, sương mù trên bầu trời lập tức quay cuồng. Hơn năm nghìn đại hán này, nhất thời vờn quanh bốn phía, bắt đầu nhanh chóng tăng tốc. Theo bước chân của bọn họ, tiếng nổ quanh quẩn, bầu trời biến sắc, mặt đất chấn động, tầng tầng sương mù quay cuồng, có thể nhìn đến phần đông thân ảnh cao lớn hiển lộ, giống như chiến tiên.

Chỉ có điều .... cái tư thế kia cũng quá là quỷ dị đi, động tác lắc mông quái dị, nhưng lại khiến cho khí tức này, thêm một phần cổ quái không sao hình dung được .....

Một màn này, hoàn toàn lay động tu sĩ Tây Mạc ở ngoại giới, cũng rung động mọi người của gia tộc Hàn Tuyết. Bọn họ ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, đầu óc vù vù, giờ phút này nếu còn không hiểu thân phận của Mạnh Hạo, thì bọn họ liền sống uổng phí một hồi rồi.

- Ngươi... Ngươi là Kim Quang Lão Tổ!

Đại trưởng lão hít vào một hơi, trên mặt mang theo vẻ không thể tin nổi.

- Kim Quang... Lão Tổ? !

- Kim Quang Lão Tổ!

Toàn bộ người của gia tộc Hàn Tuyết đều hô hấp dồn dập, thất thanh mở miệng. Cũng khó trách bọn họ như thế, mấy ngày này, Mặc Thổ đại loạn, trong đại loạn này Kim Quang giáo quật khởi, chiếm cứ thành Đông Lạc, khiến cho Mặc Thổ cung cũng phải cảm thấy đau đầu. Nhất là vị Kim Quang Lão Tổ kia cực kỳ thần bí, giáo chúng năm ngàn, tạo thành trận pháp kinh thiên động địa.

Cái danh xưng Kim Quang Lão Tổ này, ở Mặc Thổ hiện nay đã là không

ai không biết, thanh danh hiển hách.

Giờ phút này bọn họ đột nhiên phát hiện, thì ra Mạnh đại sư chính là Kim Quang Lão Tổ, loại cảm giác mãnh liệt này, lập tức làm cho bọn họ cảm thấy khó tin.

Hàn Tuyết San mở to mắt, nàng chợt phát hiện ở trên người Mạnh Hạo, có rất nhiều điều thần bí mà chính mình không biết. Vô luận là biểu hiện đại sư đan đạo lúc trước, hay là thực lực có thể thôi hóa Kinh Thứ, lại hoặc là thân phận Kim Quang Lão Tổ hiện nay, tất cả những điều này, đối với nàng mà nói, đều đã tạo thành một lần, lại một lần khiếp sợ.

Hàn Tuyết Bạo trầm mặc, liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, ôm quyền, cúi đầu.

Cái cúi đầu này của lão, lập tức làm tứ đại trưởng lão, còn có tất cả người của gia tộc Hàn Tuyết ở xung quanh, lần lượt ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

- Tiền bối không cần như thế.

Mạnh Hạo hiểu được cái cúi đầu này của Hàn Tuyết Bạo có hàm nghĩa gì, đây là cảm tạ chính mình nhiều lần cứu gia tộc Hàn Tuyết.

Giờ phút này ngoại giới sương mù quay cuồng, tiếng động nổ vang không ngừng, trận pháp nơi đây càng phát ra hào quang sáng ngời, thậm chí còn có tiếng động rầm rầm truyền ra. Đây là dấu hiệu truyền tống trận sắp mở ra.

- Gia tộc Hàn Tuyết, từ nay về sau, ghi khắc đại ân của đạo hữu, ơn này từ đời lão phu bắt đầu, tất cả các thế hệ tộc nhân từ nay về sau, suốt đời không quên!

Hàn Tuyết Bạo hít sâu một cái, nhìn Mạnh Hạo, tay phải bỗng nhiên

nâng lên, một hạt giống Kinh Thứ bay ra, rơi tới trước người Mạnh Hạo.

- Lúc này gia tộc Hàn Tuyết chẳng có gì để báo đáp cả, mầm Kinh Thức này đối với chúng ta mà nói, không có tác dụng quá lớn trong Tử Vận Tông. Nhưng đối với ngươi mà nói, con đường tu chân hiểm ác, có thêm vật này cũng nhiều thêm được một tầng bảo hộ.

Hàn Tuyết Bạo trầm giọng mở miệng.

Mạnh Hạo không có cự tuyệt, mầm Kinh Thứ này hắn xác thực rất để ý, dựa theo ý nghĩ của hắn, nếu đằng điều được ăn thứ này, có lẽ sẽ có một ít lột xác đặc thù. Giờ phút này đem mầm Kinh Thứ thu hồi, Mạnh Hạo gật gật đầu.

- Tiền bối, chư vị đạo hữu gia tộc Hàn Tuyết, trận pháp đã mở, Mạnh mỗ ở chỗ này hộ tống cho mọi người. Chờ sau khi toàn bộ mọi người đã rời đi, ta sẽ phá huỷ trận pháp.

- Chúc các ngươi... Lên đường bình an!

Mạnh Hạo nghiêm túc mở miệng, thời gian ở chung với gia tộc Hàn Tuyệt cũng đã gần nửa năm, hắn đã trải qua không ít chuyện. Giờ phút này hết thảy mong muốn đều đã đạt thành, trước mắt, hắn là vì gia tộc Hàn Tuyết làm một việc cuối cùng.

Ngoại giới vẫn là tiếng nổ vang rền rĩ, trong sương mù có vô số thân ảnh, tu sĩ Tây Mạc kêu thê lương thảm thiết, hết thảy điều này đã trở thành bài ca đưa tiễn cho buổi li biệt này, quanh quẩn ở bát phương. Mạnh Hạo nhìn tộc nhân gia tộc Hàn Tuyết, sau khi trận pháp hoàn toàn mở ra, đều nhìn mình, từng tộc nhân trước khi bước vào trận pháp, đều đã hướng về phía mình, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Những người này. Mạnh Hạo cũng không xa lạ gì, hắn quen thuộc từng cái gương mặt. Mặc dù có không ít người gọi không ra tên, nhưng qua

non nửa năm thủ thành, Mạnh Hạo nhiều lần cứu trợ bọn họ, đã khiến cho giữa bọn họ có một loại tình nghĩa ở bên trong.

- Ân của Mạnh đại sư, vĩnh viễn không quên!

- Hy vọng một ngày kia, còn có thể gặp được Mạnh đại sư!

- Mạnh đại sư, bảo trọng!

Một đám tu sĩ gia tộc Hàn Tuyết bước vào trong trận pháp, biến mất không thấy gì nữa, cho đến lượt tứ đại trưởng lão nhìn Mạnh Hạo, sau đó ôm quyền cúi đầu thật sâu, vẻ mặt có chút cảm khái, xoay người đi vào trong trận.

Hàn Tuyết San, đứng ở trong trận pháp, nhìn Mạnh Hạo, nàng không có bái biệt, cũng không nói gì, cố nén nước mắt không chảy xuống, nhìn Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cũng nhìn nàng.

Hai người, cách màn sáng trận pháp, trong mắt hai người đối phương đều dần dần trở nên mơ hồ.

- Mỗi khi tuyết rơi ngươi phải nhớ đến ta.

Trong chớp mắt trước khi thế giới phía trước trở nên mơ hồ, Hàn Tuyết San giống như lấy hết dũng khí, hướng về phía Mạnh Hạo ở bên ngoài trận pháp, nói ra một câu này, thân ảnh liền tiêu thất.

Mạnh Hạo trên mặt lộ ra mỉm cười, gật gật đầu, nhưng hắn biết, một màn này, đối phương là nhìn không tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 579: Một hơi vĩnh hằng.

Tiếng thở dài truyền ra trong lòng Hàn Tuyết Bạo, lão lắc lắc đầu, nơi này trừ lão ra đã không còn tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết nữa, lão là tu sĩ cuối cùng bước vào trận pháp. Đứng trong trận pháp, lão nhìn phế tích xung quanh, nhìn sương mù quay cuồng, nghe tiếng rít gào thảm thiết trong sương vụ, tất cả những điều này khiến lão có cảm giác thật xa xôi.

- Thật sự quyết định không theo chúng ta cùng đi Nam Vực?

Trước khi truyền tống, Hàn Tuyết Bạo nhìn Mạnh Hạo, trầm giọng mở miệng.

- Không đi, đa tạ hảo ý của tiền bối! Chúc tiền bối lên đường bình an!

Mạnh Hạo lộ ra mỉm cười, ôm quyền, hướng về thân ảnh dần dần mơ hồ của Hàn Tuyết Bạo, cúi đầu.

Hàn Tuyết Bạo không nói gì, nhắm mắt lại, trận pháp nổ vang, từng luồng cường quang truyền tống gào thét, như muốn lao ra thẳng đến bầu trời, hóa thành một vòng tròn sóng gợn, nhanh chóng khuếch tán, lúc này mới biến mất.

Nhìn mọi người đi xa, Mạnh Hạo trầm mặc một lát, lắc đầu, nâng lên tay phải, hướng về trận pháp cách không nhấn một cái. Tiếng động nổ vang khuếch tán, mặt đất chấn động, trận pháp nơi đây vỡ vụn từng khúc, đã trở thành tro bụi, không còn cách nào khôi phục lại được nữa.

Mạnh Hạo xoay người qua, ngẩng đầu nhìn sương mù bốn phía, giờ phút này một luồng tạp quang bay tới, chim anh vũ đã đáp lên trên vai Mạnh Hạo, miếng mỡ đông theo sau cũng huyễn hóa, biến thành một chiếc mũ.

Mặt đất quay cuồng, một cây dây leo chui ra, lượn lờ ở bốn phía, thân ảnh Mạnh Hạo trong một cái chớp mắt này, đã tràn ngập yêu dị.

Hơn nữa, ở trong một khắc này, trong túi trữ vật Mạnh Hạo, truyền ra tiếng động ken két, khi hắn nâng tay phải lên, vỗ xuống, một cái kén đang trong quá trình thoát xác bay ra, rất nhanh vỡ vụn. Sau đó một con tằm tuyết trắng bỗng nhiên bay ra!

Tằm này toàn thân tuyết trắng, chỉ lớn cỡ ngón tay út, toàn thân trong suốt sáng bóng, không có hàn khí, nhưng lại có một cỗ cảm giác lợi hại không hình dung được, tại một cái chớp mắt này, kinh thiên động địa.

Vô Mục tằm!

Mắt của nó lạnh như băng, lộ ra một cỗ lạnh lùng đối với chúng sinh, ở một cái chớp mắt phá kén mà ra, từ trong miệng của nó, phát ra một tiếng tằm kêu, vang trời động địa! !

Tằm vô thanh, nhưng Vô Mục hữu thanh!

Âm thanh này một đời nó chỉ phát ra một lần!

Nháy mắt khi thanh âm của Vô Mục tằm truyền ra, một hồi kinh thiên động địa, lay động toàn bộ Mặc Thổ, toàn bộ Nam Vực, ngay cả Tây Mạc, thậm chí đến cả Đông Thổ cũng oanh động, bỗng nhiên kinh khởi!

Tằm là một loại sinh mệnh trong cơ thể không có cấu tạo cơ quan phát âm, nhưng trong cái chớp mắt này, tại khoảnh khắc khi nó lột xác thành Vô Mục tằm, nó sẽ có được lần phát ra thanh âm duy nhất trong cuộc đời này của nó.

Thanh âm này, là tằm kêu!

Ngay khi thanh âm đó truyền ra, hai lỗ tai Mạnh Hạo ù đi.

Toàn bộ thế giới, tại trong nháy mắt này, giống như dừng lại... Vô Mục tằm, cả đời chỉ một tiếng, một tiếng khiến thế giới yên lặng một hơi thở!

Trong một hơi thở này, tất cả tồn tại xung quanh Mạnh Hạo, bất kể là gió, người, bầu trời, mặt đất, tất cả mọi thứ, đều nháy mắt yên lặng...

Hơn năm nghìn tu sĩ đang chạy, bụi đất cuồn cuộn nổi lên, dao động do pháp thuật hình thành, cùng với tất cả những gì tồn tại bên trong khu vục này, lớn hơn nữa chính là bao trùm toàn bộ vùng đất Mặc Thổ.

Tràn ngập Tây Mạc, bao phủ Nam Vực, hoành tảo Thiên Hà Hải, truyền vào đến Đông Thổ, khiến cho thế giới Đông Thổ, Bắc Mạc Khương Địch, tại một hơi này ... toàn bộ yên lặng!

Đây là một loại tĩnh lặng tuyệt đối, Nguyên Anh cũng thế mà Trảm Linh cũng vậy, cho dù là cường giả Vấn Đạo cũng chẳng khác gì, đều ở trong thời khắc này … trong sự tĩnh lặng này, giống như bị tước đoạt đi một tức thời gian sinh mệnh!

Thậm chí loại tước đoạt này, bọn họ cũng rất khó phát hiện!

Đây là Vô Mục tằm sau khi xuất thế thể hiện ra sự điên cuồng, cùng bá đạo khó có thể hình dung của nó với thiên địa, Vô Mục vốn là không có sinh mệnh, vì vậy cần đoạt lấy, đoạt lấy thời gian một hơi thở trong thời gian của thiên địa … tất cả tồn tại, tất cả sinh mệnh, tất cả vật chất .. đều bị cướp lấy một hơi.

Cỏ cây, mãnh thú, phàm nhân, tu sĩ, chúng sinh, tất cả sở hữu, đều trong vô thanh vô tức, ở bên trong sự tĩnh lặng của thiên địa này, mất đi thời gian một hơi thở.

Một tức này rất ít, rất ít, nhưng nếu tập trung toàn bộ một tức của tất cả tồn tại trong trời đất lại với nhau, vậy thì một tức này đã trở thành vạn

năm!

Toàn bộ Nam Vực. Toàn bộ Tây Mạc. Toàn bộ Đông Thổ, toàn bộ Bắc Mạc, không có bất kỳ tồn tại nào có thể nhận ra, ở bên trong tính mạng của mình, bị lược đoạt mất một hơi này. Cho dù là Vấn Đạo đỉnh phong, cũng không có cách nào nhận thấy được sự biến mất của một tức này. Chỉ cảm nhận được thế giới, trong một hơi thở này đều lâm vào yên lặng.

Chỉ có tiên!

Trừ bỏ tiên, không một người nào có thể tra ra!

Nhưng cho dù là không phát hiện ra, nhưng trong sinh mệnh bỗng thiếu đi một hơi thở, khiến cho thời gian xảy ra sai sót, tu vi càng cao, thiếu một hơi thở này, bị thương càng lớn!

Một hơi này thuộc về Vô Mục tằm, thuộc về Mạnh Hạo!

Vùng đất Nam Vực, trong Vãng Sinh động, trong một tức thời gian tĩnh lặng này, có một cỗ giao động kinh thiên, chớp mắt liền phóng lên cao, mơ hồ hóa thành một thân ảnh. Thân ảnh ấy giống như từ vô số hơi thở tạo thành, giờ phút này ở trong trời đất, mạnh mẽ nhìn về phía Mặc Thổ.

- Vô Mục tiên tằm...

Vùng đất Tây Mạc, chỗ thần bí nhất của toàn bộ Tây Mạc, nơi này là một mảnh hài cốt, nhưng ở vô số năm trước, nơi đây có một cái tên kinh thiên động địa, nó tên là... Đạp Tiên cầu!

Nay, nơi này đã bị tàn phá, có thể coi là hoàn toàn hủy hoại, nhưng nó vẫn là nơi thần bí nhất Tây Mạc, không có nơi thứ hai.

Giờ phút này, ở bên trong phiến phế tích vô tận, có một tiếng thở dài

thương lão, mơ hồ truyền ra, như có như không.

- Tiên tằm xuất thế rồi sao .... nhưng lại không giống lắm, nó quá yếu đi .....

Đông Thổ, Bắc Mạc, Thiên Hà Hải trong một khắc này, cũng đồng dạng có hơi thở mỏng manh truyền ra, rồi dần dần biến mất.

Cùng lúc đó, trong một tức tĩnh lặng này, một gương mặt thật lớn bỗng nhiên lướt qua trên toàn bộ phiến thiên không, bao gồm cả Thiên Hà hải trong đó.

Trong một ngọn sơn lâm ở Tây Mạc, một lão giả đang ngồi trên núi, trước mặt là một bức tranh, đang vẽ sơn thủy nơi xa. Một khắc này, bàn tay cầm bút vẽ thoáng run, ngẩng đầu lên.

- Tiên tằm... Là hài tử kia... nếu hữu duyên với hắn, thì liền giúp một lần vậy.

Lão giả này lắc đầu, tay phải cầm bút họa, vung lên, một mảnh mực bay ra, vẩy khắp thiên địa.

Lão là, Thủy Đông Lưu.

Cho đến khi một tức thời gian kia thoáng chốc qua đi, trên Thiên Đầm Đông Thổ, lão giả của Quý gia đã từng chiến một trận với Đan Quỷ, đang thả cần câu cá, ba một tiếng sợi tơ đứt luôn.

Một ngụm máu tươi phun ra, lão giả này vẻ mặt hoảng sợ.

- Chuyện gì xảy ra...

Trên Thiên Hà hải, có một tòa đảo nổi nhỏ, đảo này hiện giờ không ngừng phập phồng theo sóng biển nhấp nhô, trên đảo có một quốc gia, có

núi, có Bắc Hải, có huyện Vân Kiệt, có tu sĩ, nơi này là Triệu quốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 580: Kim Đan kiếp của ta!

Nơi này là Kháo Sơn Lão Tổ!

Ở trong nháy mắt thế giới khôi phục, đảo nhỏ mạnh mẽ chấn động, bên ngoài đảo nhỏ, một cái đỉnh đầu khổng lồ, đột nhiên từ trong mai rùa vươn ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời, lộ ra vẻ mờ mịt.

Trên Nam Thiên Tinh, giờ khắc này, biến hóa như vậy, trong số ít khu vực, đồng thời xuất hiện.

Vùng đất Mặc Thổ, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, ngơ ngác nhìn Vô Mục tằm trong tay. Lúc trước, khi hắn nuôi nấng Hàn Tuyết tằm, trông thì bình thường, nhưng trên thực tế nội tâm cũng rất cẩn thận.

Dù sao ngày đó, phương thức hắn đạt được phương pháp này, là ép hỏi mà được, cho dù tin tức này là thực, nhưng nếu chín thật một giả, cũng thực làm cho người ta không thể thừa nhận.

Cho nên đáy lòng Mạnh Hạo, vẫn luôn luôn cẩn thận.

Có thể nói là, tu sĩ Mặc Thổ ngày đó nói cho hắn biết sự tình liên quan đến Vô Mục tằm, cũng không thể nghĩ đến, Vô Mục tằm xuất thế lại kinh người như vậy!

Trên thực tế một giả trong chín thật một giả của gã chính là sự xuất hiện của Vô Mục tằm, cần số lượng Tang Đình Diệp khó có thể tưởng tượng. Cho dù là gom toàn bộ Tang Đình Diệp của Nam Thiên Tinh lại cùng một chỗ, cũng không thể thỏa mãn được số lượng cần có.

Gã tuyệt đối không thể nghĩ tới, Mạnh Hạo lại có thể yêu nghiệt như vậy, cư nhiên thật sự khiến Vô Mục tằm thoát kén mà ra.

Đây vốn là nhiệm vụ bất khả thi!

Hơn nữa trọng điểm là, một khi Hàn Tuyết tằm đã nuốt xuống lá Tang Đình diệp đầu tiên, thì chỉ cần không thể nuôi nó đến một trình độ nhất định, trên người nó sẽ bộc phát ra một lực lượng hủy diệt kinh thiên, đủ để hủy diệt tất cả tồn tại trong chu vi trăm dặm xung quanh.

Đây cũng chính là dự tính của tu sĩ Mặc Thổ kia, gã nhìn trúng không phải là Vô Mục tằm trong truyền thuyết, mà là sự hủy diệt khủng bố đó. Cái này tương đương với một chí bảo kinh sợ lòng người.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, hắn dường như đã mơ hồ nhận ra hành động kinh người của Vô Mục tằm lúc trước. Giờ phút này Vô Mục tằm này ở trong lòng bàn tay của hắn, vẫn không nhúc nhích, nhưng lại có sinh cơ lực nồng đậm đến cực điểm, khi Mạnh Hạo cảm nhận được, sinh cơ này mạnh đến mức làm cho Mạnh Hạo nghĩ tới một hơi yên lặng kia.

Cỗ sinh cơ này vượt qua tất cả những sinh mệnh mà hắn đã từng gặp, thậm chí đến cả Huyết Ngao cũng không thể so được với Vô Mục tằm, dù là sinh cơ của cường giả Trảm Linh, dường như cũng không thể bằng được với Vô Mục tằm này.

Cỗ sinh cơ mãnh liệt này, người ngoài không cảm thụ được, chỉ có Mạnh Hạo mới cảm nhận rõ ràng được mà thôi, bởi vì giữa hắn cùng Vô Mục tằm này tồn tại một liên hệ không thể chặt đứt. Liên hệ này tiếp nối từ Hàn Tuyết tằm, theo sự lột xác của Hàn Tuyết tằm, dĩ nhiên đã trở thành thâm căn cố đế, khắc trên sinh mệnh của Vô Mục tằm này.

Chính là do khắc ấn đi kèm với sự lột xác, nên giống như là khắc lên hai lần ấn ký, trình độ chặt chẽ đã vượt ra khỏi tưởng tượng của người thường. Có thể nói, trong thiên hạ này, đã hiếm có thể có lực lượng gì,

đủ khả năng chém đứt mối dây liên hệ giữa Mạnh Hạo cùng Vô Mục tằm rồi. Loại cảm giác tằm này như một phần thân thể của chính mình, khiến Mạnh Hạo trong nháy mắt cảm giác được, từ trên người của tằm này tồn tại luồng sinh cơ nồng đậm đến mức khủng bố, truyền tới.

Cũng chỉ có sinh cơ như vậy, mới có thể sau khi lượng biến, mà lấy được loại thần thông kinh người chỉ thuộc về Vô Mục tằm!

Tằm bất diệt, tơ không ngừng, tơ không ngừng, tằm bất diệt!

Như một vòng tuần hoàn không thể giải … bên trong vòng tuần hoàn này, xuất hiện loại pháp tắc tương đối này, khiến cho Vô Mục tằm gần như bất tử bất diệt, càng khiến cho tơ của nó đạt đến một loại kỳ tích, không thể bị phá hủy.

- Vật này nghịch thiên ....

Mạnh Hạo sau khi cảm thụ những gì mà tâm thần quan sát Vô Mục tằm đạt được, thì ánh mắt lóe lên tinh quang, tim đập rộn lên.

Chim anh vũ cúi đầu ủ rũ, vẻ mặt ghen tị hâm mộ nhìn Mạnh Hạo, đáy lòng đã phát điên. Nó là một tồn tại đặc thù, một màn lúc trước cũng có chút cảm ứng, giờ phút này ánh mắt đã rơi vào trên Vô Mục tằm, sau một hồi lâu mới thở dài.

- Ngũ gia anh tuấn tiêu sái thế này, thiên địa độc tôn, soái chim độc nhất vô nhị, đời này cũng chưa có được quá loại kỳ vật nghịch thiên này. Vì sao hết lần này tới lần khác đều là cái tên nhà ngươi đạt được cơ chứ ... Không công bằng, trời cao a, ngươi chó má, không công bằng a.

Chim anh vũ liên tục thở dài.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn bầu trời.

- Chim anh vũ, đem lực lượng trốn tránh kéo dài thiên kiếp trên người ta xóa đi, ta muốn vượt Kim Đan kiếp!

Trong mắt Mạnh Hạo khoảnh khắc liền lộ ra hào quang trước nay chưa có, ở trong tia sáng này, có tự tin, còn có một tia bễ nghễ ở trên người hắn dần dần hiển lộ ra!

Chim anh vũ liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, cánh phất ra, một mảnh tạp quang trực tiếp từ trên thân thể nó tràn ra, nháy mắt bao trùm toàn thân Mạnh Hạo.

Theo tạp quang đảo qua, khí tức trên thân Mạnh Hạo trong một cái chớp mắt này mãnh liệt khuếch trương, tản ra. Khí tức này khuếch tán, không phải lực lượng tu vi, mà là một loại dao động Mạnh Hạo không biết, bị chim anh vũ che dấu, giấu diếm thiên kiếp.

Giờ phút này dao động này một lần nữa hiển lộ, toàn bộ bầu trời trong khoảnh khắc, lập tức truyền đến tiếng sấm kinh thiên. Tiếng sấm điếc tai nhức óc, quanh quẩn bát phương, bao trùm phạm vi mấy nghìn dặm, lay động mặt đất.

Ở bên trong sấm sét này, dường như mang theo tức giận, mang theo uy nghiêm vô thượng tìm kiếm Mạnh Hạo thật lâu, cho đến giờ phút này rốt cuộc tìm được, muốn hủy diệt hắn hoàn toàn.

Toàn bộ bầu trời, tiếng sấm còn đang quanh quẩn liền nháy mắt bị mây đen nồng đậm khó thể hình dung, khoảnh khắc bao trùm. Tầng mây tạo thành từng mảnh va chạm lẫn nhau, bộc phát ra tiếng sấm càng kinh người. Từng đạo tia chớp vặn vẹo, ở giữa tầng mây chạy loạn, thoạt nhìn khí thế kinh người.

Đến cả một số tu sĩ Tây Mặc bị nhốt trong trận pháp kia, giờ phút này cũng đều kinh hãi. Loại kinh hãi này, là kinh hãi đến từ tâm thần, đến từ linh hồn bọn họ, khiến cho mọi người trong một khắc này, thân thể đều

run rẩy.

Cho dù là tám tu sĩ Nguyên Anh kia cũng hiện lên sắc mặt hoảng sợ. Còn có lão nhân áo bào trắng của bộ lạc Tinh Túc ở xa xa, như bị sương mù bao phủ, giờ phút này gương mặt trong áo bào bỗng nhiên đại biến.

- Đây là .... thiên kiếp!

- Tu sĩ của Kim Quang giáo tản đi, rời khỏi phạm vi ba nghìn dặm trở lên!

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn kiếp vân giờ phút này dầy đặc trời cao, nhìn vô số tia chớp như ngân xà đang chạy kia. Bên tai nghe tiếng sét đánh, giống như liên tiếp đánh xuống cùng một chỗ, thản nhiên mở miệng.

- Còn có mấy tên các ngươi, cũng rời ra khỏi phạm vi ba nghìn dặm, kiếp nạn này ..... không cần các ngươi tương trợ nữa, đây là Kim Đan kiếp của ta!

Mạnh Hạo vung tay áo lên, chim anh vũ chần chờ một chút rồi lập tức bay lên, miếng mỡ đông ở một bên rất nghiêm túc nhìn Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 581: Kim Đan kiếp của ta! (2)

- Hy vọng đừng bị đánh chết... Nếu không, giữa trời đất này lại ít đi một tên tà ác. Nhưng mà ngươi yên tâm, nếu ngươi thực sự bị sét đánh chết rồi, không cần lo lắng lão phu sẽ thương tâm, lão phu...

Nó trầm giọng mở miệng. Một bộ dáng ông cụ non, mang theo vẻ vui sướng khi người gặp họa, đang muốn rời khỏi thì đột nhiên bị Mạnh Hạo túm lấy.

- Làm chi? Ngươi muốn làm gì! !

Miếng mỡ đông nổi giận, rống to.

- Ngươi không thể đi.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng. Chung quanh hắn dây leo dùng tốc độ cực nhanh trực tiếp độn thổ, chớp mắt liền không thấy bóng dáng. Chim anh vũ chớp chớp mắt, tốc độ cực nhanh, một cái chớp mắt chính là đã ở ngoài ngàn dặm.

Cùng lúc đó, những tu sĩ đang chạy bộ trong sương mù của Kim Quang giáo, giờ phút này theo lệnh truyền ra từ chim anh vũ, cũng đều tản đi, chạy thẳng ra phía ngoài mấy nghìn dặm, khiến cho xung quanh Mạnh Hạo, những tu sĩ đến từ Tây Mạc kia, ai nấy đều là tâm thần chấn động, được thả ra từ trong vụ khí.

Gần như cùng một chớp mắt, khi những tu sĩ Tây Mạc ở xung quanh nhìn thấy Mạnh Hạo, thì một tiếng nổ kinh thiên, bỗng nhiên truyền ra từ trên không trung. Tiếng nổ vang này cực kì cường hãn, chỉ mới là thanh

âm thôi, mà đã khiến cho Mặc Thổ suýt nữa thì hỏng mất, làm cho gần ba thành tu sĩ Tây Mạc ở đây phun ra máu tươi, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, hai lỗ tai trực tiếp bị chấn điếc.

Cùng lúc đó, một tia chớp màu đỏ từ trên thiên không, rầm rầm giáng thẳng xuống chỗ của Mạnh Hạo, như muốn đem hắn sống sờ sờ đánh chết. Hơn nữa trong quá trình nó giáng xuống, còn hấp dẫn thêm tia chớp ngưng tụ, đến khi hạ xuống thì đã to cỡ chừng bắp đùi, đánh về phía Mạnh Hạo.

Ngay khoảnh khắc khi tia chớp hạ xuống, tay phải Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, tốc độ cực nhanh, gần như cùng một lúc với tia chớp, giơ miếng mỡ đông lên cao.

Nổ vang, miếng mỡ đông phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể trực tiếp hóa đen, thân hình Mạnh Hạo cũng run run. Lượng lớn tia chớp màu đỏ từ tay phải của hắn lan tràn toàn thân, lại theo hai chân của hắn tản ra mặt đất, khiến cho phạm vi trong vòng trăm trượng chung quanh hắn, trực tiếp đã trở thành lôi trì màu đỏ!

- Đây là thiên kiếp... Lại đến!

Mạnh Hạo mạnh mẽ ngẩng đầu, phát ra tiếng cười dài, ở bên trong tiếng cười kia, tóc hắn tung bay, trên mặt đã tràn ngập vẻ bễ nghễ, nhìn trời cười to.

- Chết tiệt, hắn đang độ kiếp, hắn cư nhiên đang độ kiếp! !

Đám tu sĩ Tây Mạc ở gần chỗ Mạnh Hạo nhất, sắc mặt đồng loạt đại biến, giờ phút này không chút do dự cấp tốc lui về phía sau. Da đầu bọn họ run lên, giờ phút này ý niệm duy nhất trong đầu, chính là muốn rời khỏi đây.

Nhưng còn một số người thì trong mắt lại lóe sát cơ, ấy vậy mà lại lao

thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Giết ngươi, sẽ không có thiên kiếp nữa!

Những người này sau khi trong đầu hiện lên ý nghĩ đó thì tốc độ nhanh hơn, triển khai thuật pháp, oanh kích Mạnh Hạo.

- Ngây thơ!

Mạnh Hạo cười lạnh, cũng không thèm nhìn đến những người đang đánh tới, một cái chớp mắt khi những người này tới gần Mạnh Hạo, bỗng nhiên, bầu trời truyền ra tiếng nổ vang kinh người hơn, lại một tia sét nữa mạnh mẽ đánh xuống.

Lúc này, Mạnh Hạo thậm chí còn không giơ miếng mỡ đông lên, bởi vì tia thiên kiếp này ở phía trên Mạnh Hạo tầm trăm trượng, trực tiếp phân tán ra, hóa thành hơn mười đạo, giống như dông tố, buông xuống trên người tất cả những tu sĩ Tây Mạc ở gần Mạnh Hạo.

Nổ vang ngập trời!

- Là đang giúp ta gãi ngứa ngứa sao.

Mạnh Hạo cười nhạt một tiếng, thiên kiếp luôn luôn xuất hiện, Mạnh Hạo sớm đã bị sấm sét đánh đến da dày thịt béo. Một đạo thiên kiếp có thể đánh chết một tên tu sĩ Kết Đan của Tây Mạc, nhưng lại không thể đánh Mạnh Hạo bị thương được.

Đây là thói quen, sau khi đã trải qua thiên kiếp mà thường nhân không tưởng tượng nổi, thân thể Mạnh Hạo đối với lôi điện, đã có thích ứng rất mạnh.

Mà đạo thiên kiếp như hôm nay, sau khi bị phân tán thành đến hơn mười đạo thì đối với Mạnh Hạo mà nói, cũng như gãi ngứa mà thôi, kích lên

trên thân thể, thậm chí còn xuất hiện một cỗ cảm giác tê tê nữa.

Cảm giác này, rất thoải mái.

Nhưng hơn mười tên tu sĩ Tây Mạc ở chung quanh muốn giết chết Mạnh Hạo kia, thì thân thể mấy tên đó đều ở trong tiếng nổ vang mà trở thành cháy đen, tất cả thuật pháp, tất cả pháp bảo, đều ở dưới thiên kiếp này, bị bẻ gãy, nghiền nát.

Cùng với vô số cỗ thi thể cháy đen rơi xuống, lời nói của Mạnh Hạo còn quẩn quanh, những tu sĩ Tây Mạc khác ở bốn phía toàn bộ đều bị một màn này khiến cho hoàn toàn rung động, hít thở không thông.

Ngay cả tám tu sĩ Nguyên Anh kia cũng đều kịch liệt co rút hai mắt lại.

- Hắn còn là người sao?

- Chết tiệt, cư nhiên hưởng thụ trong thiên kiếp, người này là yêu nghiệt!

Tu sĩ ở bốn phía ồ lên, càng ngày càng nhiều người bắt đầu hướng ra phía ngoài cấp tốc bỏ chạy, muốn rời khỏi phạm vi của mảnh thiên kiếp này. Bọn họ nhìn ra được, chỉ cần rời khỏi được phạm vi mấy nghìn dặm này thì sẽ không hấp dẫn thiên kiếp nữa.

- Giáo chúng Kim Quang giáo, lập trận pháp xung quanh bên ngoài ba nghìn dặm, vây chết nơi này cho ta, không cho bất cứ ai bước ra ngoài nửa bước!

Thanh âm Mạnh Hạo bỗng nhiên quanh quẩn, trong thanh âm này lộ ra sự lạnh lùng, cũng có sát cơ băng hàn. Những người này, nếu đã đến rồi, thì Mạnh Hạo cũng không có ý định để bọn họ rời đi.

Kết Đan cũng tốt, Nguyên Anh cũng thế, còn có lão giả áo bào trắng thần bí của bộ lạc Tinh Túc nữa, bọn họ, là Mạnh Hạo chuẩn bị cho

chính mình, đối tượng chia sẻ tốt nhất trong khi độ kiếp!

- Tuân pháp chỉ của Lão Tổ!

Thanh âm của hơn năm nghìn người nhất tề truyền ra, hóa thành sóng âm, như muốn tranh quang cùng lôi điện trên thiên không, quanh quẩn bát phương. Bên ngoài ba nghìn dặm, hơn năm nghìn tu sĩ của Kim Quang giáo bắt đầu chạy bộ, theo bước chạy của bọn họ, sương mù ngập trời, vù vù quay vòng.

- Lúc trước vẫn thường có người hỏi ta, có dám chiến một trận hay không?! Hôm nay Mạnh mỗ cũng hỏi các ngươi, có ai ..... dám cùng Mạnh mỗ chiến một trận!

Mạnh Hạo vung tay áo, khi âm thanh truyền ra, thì thân hình đã lao mạnh về phía trước, lao thẳng đến chỗ đông người nhất.

Nháy mắt khi hắn lao ra, thiên không rền vang, nộ lôi như thiên uy đột nhiên truyền ra, một tia lôi điện màu đỏ cực kì thô to ầm vang đánh xuống. Nhưng cũng chính trong thời điểm nó hạ xuống, Mạnh Hạo đã đến gần một đám tu sĩ có khoảng hơn mười người.

Vẻ mặt một đám tu sĩ này đại biến, đáy lòng mắng ầm lên, nếu là có thời gian hô lên, bọn họ nhất định mắng đến ba ngày ba đêm. Tiếng động nổ vang chấn động mặt đất, đạo thiên kiếp này trực tiếp phân tán ra, rơi vào trên thân mỗi người, nổ vang qua đi, bốn phía Mạnh Hạo có nhiều thêm hơn mười cỗ thi thể, thân thể hắn chấn động, tia chớp hình cung theo hai chân lan tràn mặt đất, trong hơn mười trượng một lần nữa xuất hiện lôi hải, tiếng cười của Mạnh Hạo lại truyền ra.

- Các ngươi, ai dám cùng ta chiến một trận!

Mạnh Hạo lại lao ra.

- Chết tiệt, đó là một tai tinh! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 582: Lại đến!

- Ngươi đừng tới đây, a, ngươi đừng tới đây...

Tiếng nổ lại vang lên, nơi Mạnh Hạo đi qua, thiên lôi rầm rầm, trong vòng trăm trượng xung quanh hắn, tất cả đều trở thành những người bạn thân thiết, phẩm đức vô tư giúp Mạnh Hạo độ kiếp ....

Nhưng ngay khi một đạo thiên kiếp này buông xuống, tản ra thì hơn mười người xung quanh trực tiếp bị đánh chết tươi. Hai mắt của tám lão giả Nguyên Anh kia, bùng nổ sát cơ, từ bốn phương tám hướng khác nhau, bởi vì hơi thở hỗn loạn của thiên kiếp nên không thể thuấn di, bọn họ chỉ có thể triển khai tốc độ nhanh nhất của chính mình, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Mặc dù không thể thuấn di, nhưng tốc độ của bọn họ vẫn tựa như tia chóp, nháy mắt xuất hiện ở bốn phía Mạnh Hạo, tám người liên hợp ra tay, thẳng hướng Mạnh Hạo xuất ra một kích toàn lực.

- Chết đi!!

Tám người họ hận Mạnh Hạo thấu xương, đầu tiên là bị nhốt, giờ phút này lại bị sét đánh, hơn nữa tất cả những điều này, lại do đối phương chỉ có tu vi Kết Đan tạo thành. Giờ phút này bọn họ hận không thể lập tức xé nát Mạnh Hạo đang sống sờ sờ kia, để cho hắn hiểu được, dưới bất cứ tình huống nào, Kết Đan ở trước mặt Nguyên Anh, chỉ là con kiến.

- Không thể! !

Lão già áo bào trắng của bộ lạc Tinh Túc ở xa xa, thấy một màn như vậy, thì sắc mặt đại biến, lập tức vội vàng hét lên, nhưng là vẫn chậm.

Mạnh Hạo mỉm cười, vẻ mặt lạnh nhạt, không nhìn đến tám người ở bốn phía, mà là ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

- Thiên uy là cái gì...

Tiếng nổ vang trời, thần thông của tám lão giả Nguyên Anh đồng loạt rơi lên người Mạnh Hạo, tám người này vẻ mặt dữ tợn, sát niệm cực kỳ mãnh liệt.

Bọn họ thậm chí có thể tưởng tượng được, giây tiếp theo, thân thể Mạnh Hạo sẽ yếu ớt giống như đồ sứ mà trực tiếp dập nát, chia năm xẻ bảy. Mà ngay sau đó, trận thiên kiếp này cũng sẽ tiêu tán, trò khôi hài này cũng sẽ chấm dứt.

- Là không thể xúc phạm, không thể mạo phạm, không thể đứng trên nó, nó muốn hàng thiên kiếp diệt ta, các ngươi có thân phận gì, có tư cách gì, mà muốn nẫng tay trên của nó, tới giết ta?

Ánh mắt Mạnh Hạo từ phía trên không dịch chuyển, nhìn về phía tám người bốn phía, cười ngạo nghễ.

Dưới nụ cười này, sắc mặt tám tu sĩ Nguyên Anh bỗng nhiên đại biến, bọn họ hoảng sợ phát hiện, tất cả thần thông thuật pháp dừng ở trên người Mạnh Hạo, lại trong một cái chớp mắt này, như đá chìm biển khơi, không có chút phản ứng nào.

Cùng lúc đó, một cỗ nguy cơ mãnh liệt không cách nào hình dung, nháy mắt buông xuống, lôi đình trên bầu trời tại một cái chớp mắt này, mãnh liệt hơn hẳn mấy lần phía trước, nổ vang. Một đạo lôi đình thô hơn một trượng, như một đạo quang trụ, từ phía trên không trực tiếp oanh đến.

Chia làm chín phần, thẳng hướng mọi người mà đến.

Tay phải Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, khi miếng mỡ đông phát ra

tiếng kêu chói tai, thì da đầu tám tu sĩ Nguyên Anh kia cũng run lên. Tươi cười của Mạnh Hạo như đã trở thành ác mộng trong sinh mệnh của bọn họ, lúc này mới cấp tốc lui về sau, thì thiên kiếp đã ầm ầm lao đến.

Bất kể tám người này tránh né như thế nào thì trong giây phút này, vẫn bị lôi đình trực tiếp oanh kích. Trong tiếng nổ vang rền, tám người phun ra máu tươi, hoảng sợ lui lại, ánh mắt khi nhìn về phía Mạnh Hạo đã có thêm một tia sợ hãi trước nay chưa từng có. Loại ánh mắt này, khi tu sĩ Nguyên Anh nhìn tiểu bối Kết Đan thì cực kì hiếm khi xuất hiện.

- Cổ tịch có ghi lại, người độ kiếp là sinh mệnh không rõ ràng trong thiên địa, bên trong thiên kiếp, trong vòng vạn dặm, tất cả tan thành tro bụi. Tuy phạm vi ảnh hưởng của người này chỉ có mấy ngàn dặm, nhưng vẫn là sinh mệnh bất tường. Tới gần người này, kẻ bên cạnh đều phải chết!

- Mà người này lại không thể bị người giết chết, thiên uy khó dò, có tôn nghiêm cao nhất này. Người mà nó muốn tiêu diệt, há có thể cho phép người bên ngoài tương trợ, thời điểm này mà muốn giết người này, chẳng khác gì là cùng thiên uy làm địch!

- Cho dù chết ở trong lôi kiếp, thân thể của hắn trong chớp mắt cuối cùng khi bị đánh chết, sẽ xuất hiện lôi bạo... Dựa theo cổ tịch ghi lại, lôi bạo xuất hiện, trong phạm vi độ kiếp, tất cả trở thành hư vô.

Sắc mặt của lão giả áo trắng trong bộ lạc Tinh Túc cực kì khó coi, cau mày. Một cỗ nguy cơ sinh tử làm cho da đầu lão run lên.

- Sinh cơ duy nhất là khiến người này độ kiếp thành công, là trong quá trình hắn độ kiếp, không để cho lôi đình lây dính thân mình, bởi vì chỉ cần một đạo lôi đình lây dính thân mình, thì cho dù không bị đánh chết, cũng đã gợi lên một hồi nhân quả .....

- Nhân quả này chính là trong lôi kiếp không chết không ngừng! Tám tu sĩ Nguyên Anh kia, bọn họ chết chắc rồi!

Lão giả áo bào trắng sắc mặt âm trầm, thân mình cấp tốc lui về phía sau.

Thiên kiếp nổ vang, lại một đạo thiểm điện gào thét mà đến, dừng ở trên người Mạnh Hạo. Miếng mỡ đông bị Mạnh Hạo giơ lên ngăn cản, hơn nữa còn phân tán ra, lại khiến cho mấy tu sĩ chung quanh hắn, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Các loại thanh âm nguyền rủa mắng chửi, trong thời khắc này như muốn vượt qua thiên lôi.

Mạnh Hạo không thèm để ý. Điểm này là do hắn học được từ chỗ Kháo Sơn Lão Tổ năm đó, sau khi người khác bị gài, xuất khẩu phản kích thì chính mình phải giữ vững bình tĩnh, đây là một loại cảnh giới.

Nay Mạnh Hạo sau khi trải qua nhiều lần gài người, thì đã sớm đem bản lĩnh này luyện đến đăng phong tạo cực, giờ phút này tốc độ cực nhanh, mang theo lôi đình không ngừng hạ xuống, nhằm về phía tất cả tu sĩ trong khu vực ba ngàn dặm nơi đây.

Nơi hắn đi qua, lôi trì khuếch tán, tiếng mắng chửi thê thảm quẩn quanh, lưu lại chỉ có thi thể cháy đen.

Đối với ở tu sĩ nơi này mà nói, đây là một tràng giết chóc, một hồi giết chóc mà mọi người không hề có lực phản kích, đánh không thể đánh, còn chạy ... Bọn họ bi ai phát hiện, tốc độ người này, cho dù là đang bị sét đánh, nhưng vẫn có thể nhanh như vậy! !

Thời gian chậm rãi trôi qua, trận thiên kiếp này không ngừng đánh xuống, mà Mạnh Hạo đã gài bẫy gần như tất cả tu sĩ nơi đây, giờ phút này chỉ còn lại có gần trăm người, sớm phân tán ra. Một đám sắc mặt tái nhợt, chỉ cần nhìn thấy Mạnh Hạo có xu thế hướng lao về phía mình, liền lập tức không chút do dự liều mạng bỏ chạy, sợ Mạnh Hạo tới gần.

Nhưng ..... ở dưới lôi đình không ngừng này, vẫn luôn có người không thể tránh thoát, nhất là mấy tu sĩ lúc trước ra tay với Mạnh Hạo cũng bị

vây trong phạm vi thiên kiếp, cho dù Mạnh Hạo có không lại gần thì cũng đều sẽ có thiểm điện rền vang đón tiếp.

Ví dụ như tám tu sĩ Nguyên Anh kia, bọn họ thê thảm phát hiện, vô luận bọn họ tránh đi như thế nào chăng nữa, mỗi khi chỗ Mạnh Hạo có thiên kiếp hạ xuống, thì trên đỉnh đầu tám người bọn họ nhất định cũng sẽ có sét đánh tới.

Mỗi một đạo lôi, đều ẩn chứa lực lượng cường đại, cho dù bọn họ là tu sĩ Nguyên Anh, nhưng đây chính là lôi đình, một khi nhiều rồi, thì cũng không cách nào thừa nhận nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 583: Lại đến! (2)

- Chết tiệt, đáng chém ngàn đao, người này thật sự quá âm hiểm, chính hắn độ kiếp thì thôi đi, chúng ta vô tội biết bao ...

- Ta muốn giết hắn, muốn giết hắn! !

- Lần này nếu không chết, ta thề đời này hắn chính là kẻ thù lớn nhất của ta! !

Bốn phía gần trăm người gào thét không ngừng, lôi đình nổ vang, một đạo thiểm điện sấm sét đánh xuống Mạnh Hạo, thì gần trăm người bốn phía này, đồng dạng có tia chớp rầm rầm hạ xuống.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, buông miếng mỡ đông xuống. Miếng mỡ đông giờ phút này bụng to đùng, nó rống giận nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi không có đạo đức, ngươi quá tà ác...

Rầm!

- A a a, ngươi cái tên tà ác này ...

Rầm!

- Bỏ qua cho ta đi, chủ tử, ngươi là chủ tử tốt nhất khắp thiên hạ, tha cho tiểu nhân đi. Ta no rồi, thật sự no rồi, không thể ăn nữa ...

Nhìn biểu cảm đáng thương của miếng mỡ đông, sau khi Mạnh Hạo giơ nó lên, hứng thêm một đạo thiểm điện nữa thì ném xuống. Miếng mỡ đông trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng, liều mạng chạy thẳng về phía sương mù xa xa.

- Mạnh Hạo chết tiệt, ngươi chờ đó cho lão phu! Ngươi cái tên tà ác này, đồ không có đạo đức, lão phu đời này muốn độ hóa ngươi!

Miếng mỡ đông rống to, càng mắng càng cảm thấy ấm ức, đang mắng thì chỗ Mạnh Hạo lại truyền đến một câu.

- Nếu như không có gì ngoài ý muốn, ta nghĩ thời điểm Nguyên Anh, ta còn sẽ có lôi kiếp.

Thân mình miếng mỡ đông mạnh mẽ run run một chút, trên mặt nháy mắt lộ ra biểu cảm lấy lòng, không đề cập tới chuyện tình lúc trước nữa, chạy nhanh nhảy vào trong sương mù. Nó đối với Mạnh Hạo, xem như sợ rồi, hoàn toàn sợ rồi, nó lo lắng cho mình, nếu lại đối kháng, sớm muộn gì cũng sẽ bị ngược chết.

Lúc này trong phạm vi ba nghìn dặm, Mạnh Hạo phóng mắt nhìn quanh, đã nhìn không thấy những người khác nữa rồi, nay còn dư lại gần trăm người, sớm đã tản ra, đều tự mình trốn đi. Nhưng mà Mạnh Hạo tìm không thấy bọn họ, không có nghĩa là thiên kiếp tìm không thấy bọn họ.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, đến giờ phút này, trên vẻ mặt của hắn mới xuất hiện ngưng trọng, bắt đầu chân chính độ kiếp. Bởi vì thiên kiếp lúc này, đã không còn là màu đỏ nữa, mà lại nhiều thêm một loại màu sắc.

Kỳ danh là huyền, sắc này là đen!

Lôi đình đen tuyền!

Một đạo lôi, hai lần diệt, khi nó nổ vang đánh xuống, thì Mạnh Hạo thấy được trong cái vòng đỏ thẫm đó, đan xen vào một lực lượng hủy diệt. Tại khoảnh khắc lôi đình đánh xuống, tay phải của hắn bỗng nhiên giơ lên, Lão Tổ Lý gia bị Mạnh Hạo lôi ra.

Nổ vang quanh quẩn, tiếng kêu thảm thiết của Lão Tổ Lý gia truyền ra, hồn thể lại chỉ vặn vẹo, nhưng không có tiêu tán. Linh hồn lão bị Mạnh Hạo không ngừng lấy ra thích ứng với lôi đình, không thể nói đã hoàn toàn trở thành lôi hồn, nhưng có hơn phân nửa là đã thay đổi.

- Mạnh Hạo đáng chém ngàn đao kia, lão phu tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Lão Tổ Lý gia rống giận kinh thiên, cũng có bi ai, hơn nửa năm này đối với lão mà nói, là một loại tra tấn cùng thống khổ đời này chưa từng có. Lão xuất thân cao quý, về tới Lý gia chính là Lão Tổ, nhưng lại phải ở chỗ này của Mạnh Hạo, chịu đủ tra tấn.

Giờ phút này bi ai từ tâm đến, đang mắng thì thân thể lại bị giơ lên, lôi đình nổ vang, lão càng kêu thảm thiết thê lương hơn.

Thậm chí lão còn cảm thấy, đối mặt với miếng mỡ đông còn tốt hơn nhiều nếu so với việc đối mặt với Mạnh Hạo, trong đáy lòng lão miếng mỡ đông vốn là ác mộng lớn nhất thế gian. Nhưng hôm nay cái cảm giác này sớm đã thay đổi, miếng mỡ đông đều trở nên đáng yêu rồi, ác mộng lớn nhất, đã trở thành Mạnh Hạo.

Nổ vang không ngừng, từng đạo lôi đình thiên kiếp không ngừng mà hạ xuống, cho dù là có Lão Tổ Lý gia, cho dù là thân thể Mạnh Hạo đối với thiên kiếp có thích ứng, nhưng vẫn còn có chút không chịu nổi.

Thân thể hắn run run, mặt đất chung quanh hắn đã sớm hỏng mất, giờ phút này đều đã trở thành tinh thể, giống như thủy tinh, chỉ là màu sắc đỏ thẫm, thoạt nhìn có chút dữ tợn đáng sợ.

Trên mặt đất kiểu như vậy, lôi đình sau khi hạ xuống sẽ bật ngược trở lại, đối với Mạnh Hạo thương tổn càng nhiều, cho nên hắn phải không ngừng mà biến hóa vị trí. Chính hắn còn cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn, thì lại càng không cần phải nói đến gần trăm người trong ba ngàn

dặm này, bị lôi kéo độ kiếp cùng hắn.

Theo từng đạo lôi đình hạ xuống, chốc chốc lại sẽ có tiếng kêu thảm thiết truyền ra, ngoài ngàn dặm, một tu sĩ trung niên phun ra máu tươi, đồ đằng trên thân thể toàn bộ dập nát, bị một đạo lôi đình tươi sống đánh chết. Gã vẫn chịu đựng đến giờ phút này, rốt cục không thể tiếp tục giúp Mạnh Hạo được nữa, hoàn thành sứ mạng của mình, trực tiếp bị đánh chết .

Cùng cái chết của gã, uy lực của lôi kiếp mà thiên không hạ xuống lại càng thêm cường đại.

Bên ngoài năm trăm dặm, ba tu sĩ Tây Mạc cùng nhau đả tọa, cùng nhau triển khai toàn lực, trên đỉnh đầu của bọn họ là tầng tầng quang mang, cũng có hơn mười pháp bảo chống đỡ, còn có chín ảo ảnh đồ đằng tồn tại, chống cự một lần lại một lần thiên kiếp, vào lúc này .....

Cùng với ba đạo thiểm điện đỏ thẫm hạ xuống, quang mang phòng hộ của bọn họ đồng loạt vỡ vụn, hơn mười kiện pháp bảo toàn bộ dập nát, chín đồ đằng trực tiếp bị thiên kiếp xé rách. Ba người bọn họ, toàn thân chấn động, ngay cả máu tươi cũng không kịp phun ra, trực tiếp trở thành tro bụi.

Bên ngoài hai nghìn dặm có một tu sĩ Tây Mạc khác, gã trốn dưới nền đất, phía trên vờn quanh mấy ngàn cái đầu khô lâu, ý đồ muốn che dấu. Lúc trước gã thật sự là đã làm được, nhưng bây giờ, dưới từng đạo tia chớp đỏ thẫm, tất cả đầu khô lâu đều bị phá hủy, mặt đất trực tiếp đã trở thành bông tuyết, trong lòng đất, thân thể gã cũng đã trở thành một bộ phận của bông tuyết.

Sau một nén nhang, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, ngửa mặt lên trời cười to, hắn tóc tai bù xù, thân thể xuất hiện dấu hiệu nứt nẻ, tiếng cười bừa bãi lại vẫn như trước, không giảm chút nào.

Bốn phía gần trăm người cùng Mạnh Hạo cùng nhau độ kiếp , giờ phút này chỉ còn lại có không đến hai mươi người còn đang kiên trì, ngoài ra toàn bộ đều đã bị đánh chết.

Sau hai nén nhang, thân thể Mạnh Hạo oanh một tiếng, Lão Tổ Lý gia đã hấp hối, hoàn thành sứ mạng của lão, được Mạnh Hạo thu hồi. Một lần lôi kiếp này, sau khi Mạnh Hạo thừa nhận, toàn thân của hắn như muốn hỏng mất, nhưng ngay sau đó trong con ngươi, mây tím xuất hiện, thân thể hắn bắt đầu rất nhanh khôi phục lại.

- Lại đến! !

Mạnh Hạo ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, cất cao tiếng cười dài. Tiếng cười thê lương, mang theo một cỗ quyết tâm, càng mang theo một cỗ điên cuồng, tiếng cười kia truyền vào trong tai hơn năm nghìn tu sĩ Kim Quang giáo đang chạy bộ xung quanh, thì hóa thành thảm thiết.

Chim anh vũ ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo trong thiên kiếp, giờ phút này từ phương hướng của nó nhìn lại, trong phạm vi ba ngàn dặm này, mặt đất đầy bông tuyết, bầu trời mây đen trầm xuống, lôi đình như mưa, kinh thiên động địa.

Mạnh Hạo ở trong trung tâm của lôi đình này, ngửa mặt lên trời cười to thảm thiết, làm cho hô hấp của chim anh vũ cũng dồn dập hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 584: Ngũ sắc thiên, tu vi phá!

Nó dường như nghĩ tới một thân ảnh trong trí nhớ, cũng đang ở trong lôi kiếp như vậy, cũng là đang cười to, bất đồng là, Mạnh Hạo ở mặt đất, thân ảnh trong trí nhớ kia, là ở giữa không trung.

Giống như bị tiếng cười của Mạnh Hạo làm cho tức giận, bầu trời mây đen lại quay cuồng, xuất hiện loại màu sắc thứ ba ngoài đỏ cùng đen!

Màu xanh!

Thanh lôi kinh thiên, xen lẫn đỏ cùng đen, ba màu lôi đình đánh thẳng đến Mạnh Hạo, bốn phía cũng có gần hai mươi đạo lôi đình, chia nhau rơi xuống!

Tám lão giả Nguyên Anh kia đã không còn khí lực để mà mắng chửi nữa, giờ phút này đang liều mạng đi chống cự. Ở bên trong tiếng nổ rền vang, Mạnh Hạo còn đang cười to, bên ngoài thân thể hắn có một sợi tơ mỏng màu trắng bay múa, lôi đình cũng không cách nào đánh đứt sợi tơ này dù chỉ một chút.

Nhưng .... tu sĩ trong vòng ba nghìn dặm ở xung quanh, dưới một kích của lôi đình ba màu này, trừ tám lão giả Nguyên Anh ra thì cũng chỉ còn lại có lão giả áo bào trắng của bộ lạc Tinh Túc mà thôi.

Tu sĩ khác, kiên trì tới nay, toàn bộ tử vong.

Lão giả áo bào trắng đáy lòng hoảng sợ, lão đã thật cẩn thận rồi, nhưng cuối cùng vẫn là bị lây dính nhân quả, kéo vào bên trong độ kiếp, trong mắt của lão lộ ra vẻ oán độc, nhưng lại không hề có biện pháp.

- Chết tiệt, thế nào lại là thiên kiếp ba màu, người này rốt cuộc xúc phạm thương thiên như thế nào, lại có thể đánh xuống loại lôi kiếp trong truyền thuyết này!!

Nổ vang lại rền rĩ, lôi kiếp ba màu lại một lần nữa buông xuống, Mạnh Hạo chấn động toàn thân, chung quanh hắn tơ của Vô Mục tằm nhanh chóng quấn quanh. Vô Mục tằm, cả đời chỉ phun một tơ, tơ này không ngừng!

Sợi tơ này có thể dài cũng có thể ngắn, giờ phút này quấn quanh ở bốn phía Mạnh Hạo, một tầng lại một tầng bay múa, trực tiếp va chạm cùng với lôi đình trên thiên không kia. Nổ vang ngập trời, lôi đình ba màu này như bị tơ tằm phân cách, đánh không đứt được tơ tằm, nhưng toàn bộ lực ảnh hưởng vẫn rơi lên người Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo há miệng phun ra máu tươi, bên ngoài thân thể hắn vô số tia chớp chạy nhảy, rơi xuống mặt đất thì lại bắn ngược lại Mạnh Hạo, khiến cho hai chân Mạnh Hạo ken két, lộ ra xương cốt.

Trước mắt Mạnh Hạo có chút mờ mờ tối tối, trong miệng tràn đầy máu tươi, nhưng lại lần nữa nở nụ cười, trong tiếng cười, hai mắt chấp nhất của hắn lại hiện lên tử mang. Dùng Tử Đồng thuật, lấy thọ nguyên đổi lấy thân thể khôi phục, trong chớp mắt, liền khôi phục lại.

Trong phạm vi ba nghìn dặm, hắn đã tìm không ra nơi không kết tinh nữa rồi, trên địa hình như thế này, thương tổn mà hắn phải chịu đựng lại càng lớn hơn nữa.

Nếu như thế, đơn giản... Trực tiếp bay lên, ở giữa không trung!

Hành động như vậy, lập tức làm cho chim anh vũ mở to mắt, trong khoảng thời gian ngắn nó dường như có chút nhận không rõ sự khác nhau của người trước mắt, cùng thân ảnh khó quên kia trong trí nhớ nữa.

- Đây là Kim Đan kiếp của ta, ta muốn kiên trì đến cuối cùng. Không tiếp tục tránh né, không tiếp tục kính sợ, bởi vì trong lòng tu sĩ, một khi chứa ý kính sợ, thì ta còn tu đại đạo gì nữa, tu tự tin gì nữa!

- Trúc Cơ. Ta tránh được, Kết Đan thì ta chần chờ, giờ phút này... Ta quyết không lui về sau nữa!

Đáy lòng Mạnh Hạo có thanh âm đang gầm thét. Đây là thanh âm của hắn, đây là quyết tâm, khát vọng trở thành cường giả của hắn.

- Kiếp nạn này qua đi, ta càng mạnh!

Mạnh Hạo ngửa đầu lên trời gào to, thân thể ở giữa không trung, một đầu tóc đen bay múa, thân hình cao ngất, oai hùng vạn trượng, chung quanh hắn, tơ của Vô Mục tằm bay múa vờn quanh, tơ này thiên hạ không thể đứt.

Gần như cùng lúc với tiếng rống của Mạnh Hạo, lại một đạo tia chớp ba màu ầm ầm hạ xuống, lao thẳng về phía Mạnh Hạo. Mạnh Hạo cười to, ánh mắt lộ ra chấp nhất, tay phải nâng lên, nhưng lại trực tiếp đánh một quyền về phía thiên kiếp đang đến.

Đây là hắn lần đầu tiên phản kháng lại!

Loại phản kháng này, nhìn như đơn giản, nhưng ở trong thiên kiếp này, mọi người phần lớn là tìm cách vượt qua như thế nào, tránh né như thế nào. Người có thể dâng lên ý niệm phản kháng, quyết tâm muốn đi hủy diệt thiên kiếp, hiếm thấy.

Gần như ở khoảnh khắc một quyền này của Mạnh Hạo đánh ra, bên trong thân thể của hắn hình như có một tầng không hiểu rõ bị trực tiếp mở ra. Ý tùy tâm động, một thân tu vi trong giờ khắc này, khoảnh khắc khi Mạnh Hạo dâng lên ý niệm phản kích trong đầu, phó thác cho hành

động, tu vi của hắn, trực tiếp bùng nổ!

Không còn là Kim Đan trung kỳ nữa, mà là bỗng nhiên đột phá, bước chân vào Kim Đan hậu kỳ, mặc dù không phải đỉnh phong, chỉ là vừa mới bước vào Kim Đan hậu kỳ. Nhưng loại đột phá bởi vì đột nhiên hình thành ý thức này, cũng là trong một cái chớp mắt, lay động bát phương!

Toàn thân của hắn kim quang vạn trượng, hai mắt của hắn cũng lộ ra kim mang loá mắt, Mạnh Hạo không chút do dự lấy ra một khối cực phẩm linh thạch, lập tức nắm chặt trong tay. Linh khí trong linh thạch này trong chớp mắt đã bị Mạnh Hạo hấp thu toàn bộ, theo linh thạch tan rã thành tro, Mạnh Hạo lại ngửa mặt lên trời gào thét. Dựa vào tu vi đột phá, dựa vào lực lượng của cực phẩm linh thạch, dựa vào quái lực ở tay phải của chính mình, trong chớp mắt này, nhằm về phía thiên kiếp.

Nổ vang quanh quẩn, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể ở giữa không trung mạnh mẽ trầm xuống, thiên kiếp nổ vang, một đạo, hai đạo, ba đạo... Cho đến khi năm đạo lôi kiếp đồng loạt hạ xuống, đánh thẳng về phía Mạnh Hạo. Tơ tằm nhanh chóng vờn quanh, trong mắt Mạnh Hạo mây tía ngập trời, trong lôi kiếp thương tổn, không ngừng mà đi khôi phục thương thế trên thân thể. Nổ vang chống cự, trong phạm vi ba nghìn dặm, trong tám lão giả Nguyên Anh, lập tức có ba người, toàn thân chấn động, máu tươi cũng không thể phun ra, trực tiếp bị lôi đình đánh chết.

Bọn họ không có pháp bảo có thể chống cự thiên kiếp, không có kinh nghiệm để đối kháng với thiên kiếp, không có loại chấp nhất quyết tâm này, chỉ có một con đường chết!

Ngay cả Nguyên Anh, cũng đều không thể chạy ra, ở trong thiên kiếp này, trực tiếp dập nát.

Toàn thân Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt, gần như mỗi một tấc da thịt đều tuôn ra máu tươi, rơi thẳng xuống mặt đất, nhưng rất nhanh, Tử

Đồng thuật kết hợp với lượng lớn đan dược được nuốt vào, hắn như có được một thân bất tử, ở giữa không trung cách mặt đất khoảng ba trượng, hắn mạnh mẽ dừng lại, tiếng cười khàn khàn lại kinh thiên.

Đúng lúc này, bầu trời tối sầm lại, từng đạo tia chớp gào thét mà đến, tổng cộng mười đạo, đại biểu cho uy nghiêm vô thượng của thiên kiếp, trong khoảnh khắc rơi xuống, lao thẳng đến Mạnh Hạo. Vào lúc mười đạo thiểm điện hạ xuống thì toàn bộ bầu trời giống như đã trở thành mờ mịt, hóa thành một lốc xoáy lôi vân cự đại, rầm rầm chuyển động, một màn này, nếu thành hình ảnh, đủ để cho tất cả người nhìn thấy, ghi khắc cả đời.

- Tính cách Mạnh mỗ trước nay đều không phải là bị động chịu đòn!

Mạnh Hạo trong lúc cười to tay phải bỗng nhiên nâng lên, chỉ một cái lên bầu trời, yêu phong đệ bát cấm, tại đây trong nháy mắt, trực tiếp từ trên người Mạnh Hạo triển khai. Chớp mắt, thiên địa trọng điệp, lực lượng thuộc về đệ bát cấm lao thẳng đến phía trời cao.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 585: Ngũ sắc thiên, tu vi phá! (2)

- Yêu khí Phong Chính!

- Yêu phong đệ bát cấm!

Mặt đất chấn động, mặc dù mặt đất đã trở thành kết tinh, nhưng vẫn có từng luồng khí tức vô hình mà người ngoài nhìn không tới, từ bốn phương tám hướng gào thét mà đến. Những khí tức này lao thẳng đến chỗ Mạnh Hạo ở giữa không trung, trong phút chốc liền ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành sương mù vô hình quay cuồng.

Sương này là yêu, khí tức ngập trời, vờn quanh người Mạnh Hạo, mặt đất giống như bị Mạnh Hạo dẫn động lực lượng bản nguyên, trong nháy mắt ngưng tụ mà ra, theo tay phải của Mạnh Hạo, lao thẳng đến mười đạo thiên kiếp đang buông xuống từ thiên không.

Tiếng động nổ vang kinh thiên động địa, từng đạo lôi đình hạ xuống, rền vang kinh thiên, tầng tầng yêu khí quanh thân Mạnh Hạo vỡ vụn, lôi kiếp buông xuống cũng không ngừng tiêu tán.

Cũng chỉ trong cái chớp mắt, khi mười đạo lôi kiếp chỉ còn lại ba đạo thì toàn bộ yêu khí quanh thân Mạnh Hạo đều vỡ nát. Ba đạo lôi kiếp nổ vang, đánh xuống thân thể Mạnh Hạo, mặc dù đã được tơ của Vô Mục tằm ngăn lại một chút, nhưng vẫn phát tiết lên người Mạnh Hạo.

Toàn thân Mạnh Hạo chấn động, phun ra một ngụm lớn máu tươi, thân mình như sao băng, lao thẳng xuống mặt đất. Ầm một tiếng đã nện lên trên mặt đất, kết tinh dập nát, từng khe nứt nhanh chóng lan tràn, xuất hiện một cái hố sâu cực lớn.

Bầu trời kiếp vân cuồn cuộn, tia chớp chạy quanh, từng đạo lôi đình khoảnh khắc ngưng tụ cùng một chỗ, màu sắc biến hóa, cho đến sau khi hóa thành thiên kiếp bốn màu, tiếng sấm truyền khắp thiên địa.

Trong ba ngàn dặm, năm lão giả Nguyên Anh vẫn còn tồn tại kia, cũng đồng loạt phun ra máu tươi, có hai người, thân thể trực tiếp nổ bung, Nguyên Anh suy yếu đang muốn chạy trốn, nhưng lại bị lôi đình trực tiếp xóa bỏ.

Tiếng gầm thê lương trước khi chết, mang theo sự không cam tâm của bọn họ truyền khắp ba nghìn dặm. Ba lão giả còn lại giờ phút này thân thể run run, vẻ mặt lộ ra sự tuyệt vọng, trong tâm bọn họ dĩ nhiên có oán độc ngập trời đối với Mạnh Hạo, nhưng lại không hề có biện pháp.

Đúng lúc này, tầng mây quay cuồng, tia chớp bốn màu gào thét lao thẳng về phía mặt đất, nhằm về phía hố sâu trên mặt đất. Nhưng ngay khoảnh khắc khi tia chớp bốn màu này hạ xuống, một cánh tay bỗng nhiên từ trong hố sâu nâng lên, một quyền đánh về phía lôi kiếp bốn màu.

Nổ vang kinh thiên, mặt đất chấn động, toàn thân Mạnh Hạo gần như cháy đen, tràn đầy máu tươi, nhưng từ trong con mắt hắn tử quang lóng lánh, thương thế lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà khôi phục. Hắn nở nụ cười, tiếng cười khàn khàn, nhưng lại mang theo một cỗ hào khí, thân mình ngay lập tức bay lên, lao thẳng đến giữa không trung.

- Kim Đan kiếp, đã rơi xuống gần trăm lôi, ngươi còn có thể lại đến!

Thanh âm của Mạnh Hạo quanh quẩn, trong mắt của hắn lộ ra sự điên cuồng, thanh âm truyền khắp bát phương.

Bầu trời kiếp vân nhất thời quay cuồng, hình như có thiên uy tức giận nổ vang, toàn bộ màn trời tại trong nháy mắt này, trực tiếp đã trở thành màu đỏ, cùng lúc đó, từng đạo thiên kiếp màu đỏ như sấm mưa ầm ầm buông

xuống.

Lôi đình màu đỏ này dừng trên người Mạnh Hạo hóa thành vô số điện quang chạy nhảy, nhưng Mạnh Hạo vẫn đứng ở giữa không trung, ngẩng đầu, khí thế không ngừng mà kéo lên.

Cùng lúc đó, bầu trời đỏ rực, xuất hiện màu sắc thứ hai, màu đen!

Nửa đỏ, nửa đen, dông tố buông xuống, giờ phút này cũng đã trở thành hai màu, nổ vang quanh quẩn, chấn động thiên địa, ngay sau đó, xuất hiện loại màu sắc thứ ba, xanh!

Đỏ, đen, xanh, ba màu trên trời lần lượt giao nhau, khiến cho lôi đình bát phương đều thành ba màu!

Nhưng còn chưa hết, lúc này lại có thêm màu sắc thứ tư xuất hiện!

Đó là màu trắng!

Thiên không bốn màu, kiếp vân bốn màu đan xen cùng một chỗ, sau đó hóa thành bầu trời bốn màu, thiên lôi bốn màu chân chính, ầm ầm nổ vang, rầm rầm đánh thẳng xuống mặt đất.

Thân ảnh Mạnh Hạo ỏ bên trong thiên lôi bốn màu, bên ngoài thân thể hắn là tơ của Vô Mục tằm vờn quanh, tu vi vận chuyển, đối kháng thiên kiếp.

Đúng lúc này, thiên địa rầm một tiếng, như có thân ảnh vô hình đang gầm thét, bầu trời bốn màu ... Xuất hiện sắc thứ năm!

Màu vàng!

Đỏ, đen, xanh, trắng, vàng!

Bầu trời năm màu, lôi kiếp ngũ sắc, này... Chính là thiên kiếp cuối cùng trong Kim Đan kiếp của Mạnh Hạo. Hắn nhìn bầu trời năm màu, trong chớp mắt này, Mạnh Hạo có một loại trực giác mãnh liệt, nếu mình có thể vượt qua ngũ sắc lôi này, như vậy thiên kiếp của hắn, sắp kết thúc!

- Thiên kiếp cuối cùng!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra chấp nhất mãnh liệt!

- Thiên kiếp có ngũ sắc, ngũ hành cũng có ngũ sắc... Trong này hắn là có liên hệ gì đó.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, nhưng giờ phút này không phải là lúc hắn suy tư, nháy mắt khi ngũ sắc thiên thành hình, một đạo lôi kiếp ngũ sắc, ầm ầm hạ xuống.

Nháy mắt nó hạ xuống, đầu tiên thì Mạnh Hạo nhìn thấy thiên kiếp ngũ sắc này giống như một cọc gỗ thật lớn, đang từ bầu trời đánh xuống mặt đất. Nhưng khi nó tới gần hơn, lại biến thành một thanh lợi kiếm kim sắc, như muốn xuyên thấu tất cả hư vô, tiếp đó lại biến thành biển rộng, giống như vòng quanh bầu trời mà đến.

Nhưng ngay tức thì lại biến hóa, rồi trở thành biển lửa có thể đốt cháy tất cả sinh mệnh, tại đây trong biển lửa, cũng có một pho tượng nê điêu!

Năm loại biến hóa này chỉ thoáng cái liền biến mất nhưng lại rõ ràng in sâu trong lòng Mạnh Hạo, khiến tâm thần hắn chấn động, như ngộ ra điều gì.

Rầm!

Lôi kiếp ngũ sắc buông xuống, trực tiếp dừng ở trên người Mạnh Hạo, có tơ Vô Mục tằm phân tán, có Tử Đồng thuật của Mạnh Hạo không ngừng vận chuyển, có tu vi Hoàn Mỹ của hắn toàn lực bùng nổ, có tay

phải giống như thiên kiếp không thể diệt của hắn, tiếng động nổ vang gần như muốn chấn điếc năm ngàn người đang chạy bộ ở bên ngoài ba nghìn dặm kia, truyền khắp trời cao.

Trong lôi kiếp ngũ sắc này, ba lão giả Nguyên Anh còn sót lại trong phạm vi ba nghìn dặm, lại có một người toàn thân run run, trực tiếp trở thành huyết nhục, trong khoảnh khắc liền hóa thành tro bụi, Nguyên Anh diệt hết.

- Bầu trời năm màu, đây là ngũ sắc thiên trong truyền thuyết! !

Lão giả áo bào trắng của bộ lạc Tinh Túc giờ phút này áo bào đã muốn hỏng mất, lộ ra gương mặt tang thương, gương mặt này thoạt nhìn cực kỳ già cả. Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là người này ngũ quan vặn vẹo, đem một lỗ tai bao lấy, là một dị dạng!

Hai mắt lão lộ ra hồng mang, giờ phút này thân thể run run, nhìn bầu trời, lộ ra sự kính sợ trước nay chưa có.

Mạnh Hạo toàn thân run run, gắt gao cắn răng, toàn thân đắm chìm ở bên trong lôi kiếp ngũ sắc, có tia chớp ngũ sắc không ngừng mà chạy quanh, như muốn xé rách thân thể hắn, muốn xóa bỏ linh hồn hắn. Thậm chí xâm nhập đến bên trong máu thịt của hắn, muốn huyết mạch của hắn dập nát.

Nhưng trong lúc này tơ của Vô Mục tằm đã bộc phát ra sự cứng cỏi kinh người, tầng tầng vờn quanh. Tơ tằm này không thể bị chém đứt, như pháp bảo sắc bén nhất trong thiên địa, không ngừng xoay tròn phân cách thiên kiếp ngũ sắc.

Dưới sự trợ giúp của tơ tằm, lôi kiếp ngũ sắc chậm rãi tiêu tán, cho đến khi một đạo lôi kiếp này hoàn toàn biến mất, thì Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời rống một tiếng, trong mắt mây tía tràn ngập, toàn thân lập tức khôi phục, nhưng trên mặt của hắn, lại xuất hiện một tia dấu hiệu già đi rõ

ràng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 586: Phong Yêu đời thứ chín, phong thiên!

- Lôi kiếp ngũ sắc. Cũng không thể diệt ý của Mạnh Hạo ta!

Ngũ sắc thiên nổ vang, tất cả tầng mây trong nháy mắt, không ngừng quay cuồng mà ngưng tụ cùng nhau, theo tầng mây di động, giống như năm tháng đang chạy. Tiếng sấm kinh thiên, từng đạo tia chớp ngũ sắc ở trong tầng mây như đang cắn nuốt lẫn nhau, dần dần ngưng tụ.

Cùng lúc đó, một cỗ uy áp khó thể hình dung từ trên thiên không mạnh mẽ buông xuống, phóng mắt nhìn qua, kiếp vân từ bát phương ào ào đổ tới, không ngừng co rút lại, như muốn sinh ra một đạo lôi kiếp hủy diệt trước nay chưa từng có.

- Mạnh Hạo chịu đựng, đây là một đạo lôi cuối cùng!

Chim anh vũ ở trong trận pháp bên ngoài ba nghìn dặm, lúc này the thé kêu lên.

Thiên lôi nổ vang, một đạo lôi kiếp cuối cùng này ngưng tụ. Tốc độ cực nhanh, cũng chỉ là thời gian hơn mười hô hấp, trên bầu trời, đã nhìn không thấy bất kỳ kiếp vân nào, nhìn qua, chỉ có một mảnh quang mang ngũ sắc chói mắt!

Ánh sáng ngũ sắc này ..... đã không còn là lôi đình, mà hóa thành một bàn tay cực lớn, mỗi ngón tay là một màu, hợp thành một bàn tay năm màu, như thiên, như lôi. Nó hoàn toàn là do lôi kiếp ngũ sắc tạo thành, nhưng thoạt nhìn lại có cảm giác như bàn tay, vô cùng chân thực.

Khác biệt duy nhất, là bàn tay này không có vân tay!

Nổ vang, bàn tay ngũ sắc từ phía trên không, thẳng hướng mặt đất, một chưởng đè xuống.

Khi bàn tay năm màu này buông xuống, mặt đất nổ vang, mặt đất trong ba nghìn dặm, từng khúc vỡ vụn, toàn bộ hỏng mất. Hai vị tu sĩ Nguyên Anh nãy giờ còn đang cắn răng kiên trì, giờ phút này cũng không còn cách nào thừa nhận, trong tiếng gào thét thê lương không cam lòng, thân thể trực tiếp dập nát, cả Nguyên Anh, toàn bộ dấu vết sinh mệnh, đều ở một khắc này, bị trực tiếp dập nát, xóa bỏ.

Lão giả áo bào trắng của bộ lạc Tinh Túc lúc này cũng phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Không đợi bàn tay hạ xuống, Mạnh Hạo đã cảm nhận được một cỗ áp lực trước nay chưa có. Thân thể hắn nổ vang, sắc mặt tái nhợt, lại phun ra máu tươi, thân thể ở giữa không trung run run, dưới uy áp này, không ngừng mà trầm xuống.

Giống như bàn tay này đã hóa thành ngọn núi có thể nghiền ép tất cả, khiến cho Mạnh Hạo không thể thừa nhận, muốn đem hắn tươi sống trấn áp.

- Một đạo lôi cuối cùng này, nếu muốn diệt ta, ta liền phong ngươi!

Thân thể Mạnh Hạo đang không ngừng trầm xuống, mạnh mẽ ngẩng đầu, lộ ra vẻ dữ tợn, lộ ra vẻ điên cuồng, tay phải bỗng nhiên nâng lên, hướng về mặt đất xa xa chỉ một cái.

- Yêu khí Phong Chính!

Mặt đất trong ba nghìn dặm, yêu khí lại ngưng tụ mà đến, nhưng lúc này đây, Mạnh Hạo vẫn chưa thấy đủ, những yêu khí này, còn thiếu nhiều không đủ, thân thể hắn đã rơi xuống mặt đất, tay phải trực tiếp đặt trên

cả vùng đất bị tàn phá.

- Yêu khí, chưa đủ! !

Vẻ mặt Mạnh Hạo vặn vẹo, như đang gầm thét, hắn trực tiếp lấy ra Cổ Ngọc Phong Yêu, đem đặt trên mặt đất. Ầm một tiếng, toàn bộ mặt đất, vô hình chấn động một cái, cùng lúc đó, một cỗ sóng gợn từ trên Cổ Ngọc Phong Yêu trong tay Mạnh Hạo khuếch trương tản ra, ba nghìn dặm, năm nghìn dặm...

Mạnh Hạo sắc mặt dữ tợn, trong đầu hắn là truyền thừa Kỳ Nam của gia tộc Hàn Tuyết, chỉ dẫn đến từ thi thể tiên nhân ngoài Vãng Sinh động, tại một cái chớp mắt này, toàn bộ từ trong cơ thể hắn tràn ra, dung nhập vào Cổ Ngọc Phong Yêu.

Nhất thời đầu óc Mạnh Hạo vù vù, Cổ Ngọc Phong Yêu sóng gợn, lại khuếch tán, một vạn dặm, ba vạn dặm...

Tròn ba vạn dặm!

Trong ba vạn dặm, tất cả cỏ cây đều ở trong lòng Mạnh Hạo, tất cả sinh mệnh đều ở trong ý thức của hắn, tất cả biến hóa đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

- Yêu khí, Phong Chính!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn bàn tay ngũ sắc thật lớn đang rầm rầm tiến đến kia, theo thanh âm truyền ra, tất cả yêu khí trong ba vạn dặm, chớp mắt từ bốn phương tám hướng, phô thiên cái địa, điên cuồng mà đến, ngưng tụ ở bốn phía Mạnh Hạo.

Khiến cho bên người Mạnh Hạo xuất hiện một lốc xoáy yêu khí cực lớn, lốc xoáy này cấp tốc chuyển động, từ mười trượng biến thành trăm trượng, nghìn trượng, cho đến lúc hóa thành vạn trượng!

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên tinh mang cùng chấp nhất, tay phải từ trên mặt đất chậm rãi nâng lên, hướng về phía bàn tay đang từ thiên không tiến đến, cách không nhấn một cái.

Dưới cái ấn này, lốc xoáy yêu khí khổng lồ lập tức lao thẳng ra, ở giữa không trung hóa thành một cái bàn tay, ngoại trừ bản thân Mạnh Hạo, người ngoài nhìn không thấy!

Bày tay này như muốn đi phong ấn vạn vật trong thiên địa!

- Cửu đại phong yêu, ta muốn phong thiên!

Tay phải Mạnh Hạo hướng lên trời, trước khi bàn tay ngũ sắc giáng xuống, cách không nhấn một cái.

Một nhấn này, mang theo chấp nhất của hắn, mang theo giấc mộng cường giả của hắn trên con đường tu chân, thậm chí mang theo cả sinh mệnh của hắn!

Bởi vì một khi không thể độ kiếp, hắn chắc chắn phải chết!

Một nhấn này, còn mang theo chỉ dẫn của tiên nhân trong Mạnh Hạo, mang theo truyền thừa Kỳ Nam của gia tộc Hàn Tuyết cho hắn, còn có điên cuồng của hắn!

Không thể không điên cuồng, trận chiến này không phải đấu pháp, mà là phong thiên!

Một nhấn này, còn mang theo tôn nghiêm của hắn khi thân là phong yêu đời thứ chín, lấy lực lượng phong yêu, lấy yêu khí trong ba vạn dặm thiên địa, toàn lực bùng nổ!

Hơn nữa ở trong một khắc này, Lão Tổ Lý gia xuất hiện, miếng mỡ đông

cắn răng, gầm nhẹ rồi cũng lao tới trước, tất cả những thủ đoạn có thể chống cự thiên kiếp, toàn bộ đều triển khai!

Chim anh vũ hét lớn lao ra, ánh mắt cũng đỏ lên. Nó chờ chính là giờ khắc này, chỉ có ở bên trong một đạo thiên kiếp cuối cùng, nó mới có thể ra tay, mới có thể mang theo hơn năm ngàn người, đồng loạt ra tay, mà không bị lây dính nhân quả của thiên kiếp.

Hơn năm nghìn tu sĩ, toàn bộ cất bước, thẳng hướng chỗ Mạnh Hạo chạy đến, chạy nhanh vờn quanh bốn phía, nhấc lên lượng lớn sương mù, chống cự thiên kiếp cuối cùng này.

Tiếng nổ rền vang, vượt ra khỏi tất cả thanh âm lúc trước, áp đảo tiếng gầm nhẹ của hơn năm ngàn người, đã trở thành âm thanh duy nhất nơi đây .... tiếng nổ rền vang như vậy, tổng cộng truyền ra năm lần!

Đó là khi hai bàn tay cực lớn kia va chạm giữa không trung, thì truyền ra tiếng băng thiên liệt địa!

Tiếng thứ nhất, hơn năm nghìn tu sĩ đồng loạt phun ra máu tươi, thân thể của bọn họ mạnh mẽ bay ngược, bay tản ra bốn phía, sương mù vừa hình thành trong khoảnh khắc dập nát. Lão giả áo bào trắng của bộ lạc Tinh Túc thì cười thảm, thân thể trực tiếp dập nát, hình thần câu diệt.

Tiếng thứ hai, thiên địa nổ vang, mặt đất đã trở thành tro bụi, tất cả phế tích, tất cả kết tinh, toàn bộ đã trở thành một cái hố sâu cực lớn...

Tiếng thứ ba, miếng mỡ đông kêu rên, Lão Tổ Lý gia gần như bị hủy diệt.

Tiếng thứ tư, chim anh vũ kêu lên thê lương thảm thiết, tạp mao toàn thân đều bị cháy rụi, thiên địa đã trở thành thế giới ngũ sắc.

Tiếng thứ năm ..... Mạnh Hạo thấy được yêu chưởng phong thiên của

mình, cùng ngũ sắc thiên hoàn toàn va chạm, giống như một đạo phong ấn cực lớn, muốn che lại, phong ấn thiên kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 587: Phá kén mà ra!

Trong tiếng rền vang, hai bàn tay va chạm, một là ngũ sắc thiên, một là phong thiên yêu. Một cái mang theo khí tức hủy diệt, một cái muốn phong thiên, không thể hình dung được bên nào cường đại hơn. Chỉ biết vào thời khắc này, thiên không phải thiên, địa không là địa, yêu cũng chẳng phải yêu!

Dường như tất cả hư vô đều dập nát, trong tiếng động rền vang kia, toàn bộ thế giới ngũ sắc tiêu tán, trở thành màu đen ....

Trong màu đen này, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tự tin, hắn nhìn trời cao chỉ còn màu đen, nhẹ giọng mở miệng.

- Thì ra, có thể phong thiên!

Nói xong câu đó, suy yếu trước nay chưa có hiện lên trong lòng Mạnh Hạo, hắn cười mà nhắm nghiền hai mắt, phát động phương pháp thủ hộ cường đại nhất của Vô Mục tằm, theo tơ tằm không ngừng vờn quanh, hợp thành một cái kén cực lớn!

Thân thể hắn, bị bao phủ hoàn toàn ở bên trong kén.

Ngăn cách tất cả thanh âm, tiêu thất tất cả thiên kiếp, hóa thành một cái kén như tồn tại vĩnh hằng tại hố sâu trên mặt đất.

Hồi lâu, bầu trời dần dần khôi phục, bàn tay ngũ sắc tiêu tán, bàn tay yêu phong của Mạnh Hạo cũng đã trở thành tro bụi. Chỉ có trung tâm tạo thành bàn tay phong yêu, miếng Cổ Ngọc Phong Yêu kia, từ giữa không trung hạ xuống, bụp một tiếng, đã rơi vào bốn phía quanh cái kén mà Mạnh Hạo hình thành.

Uy áp đến từ thiên kiếp vào lúc này cũng đều hoàn toàn biến mất, trận kiếp này... Đến kinh thiên động địa, đi vô thanh vô tức, rốt cục vượt qua.

Chim anh vũ cùng miếng mỡ đông, còn có hơn năm nghìn tu sĩ ở xung quanh, ai nấy vẻ mặt uể oải, vây xung quanh phụ cận hố sâu có cái kén, hộ pháp cho Mạnh Hạo, chờ đợi Mạnh Hạo phá kén mà ra.

Theo thời gian trôi qua, một cỗ hơi thở lột xác từ trong kén này tản ra. Trong hơi thở này, Mạnh Hạo còn đang ngủ say, nhưng thân thể hắn lại đang chậm rãi bị thay đổi, dần dần thích hợp hơn với lôi đình, trong lúc mơ hồ, có một tia lại một tia thiểm điện chạy quanh, từ trên thân thể ngủ say của hắn khuếch tán ra, bao trùm kén, tản ra đến bên ngoài.

Giờ này khắc này, ở Tử Vận Tông Nam Vực, trên một tòa chóp núi, tộc nhân của gia tộc Hàn Tuyết sớm truyền tống đến nơi này, đã được Tử Vận Tông dàn xếp tốt, ngọn sơn phong này, đã trở thành nơi ở mới của gia tộc bọn họ.

Mà sự mĩ lệ của Hàn Tuyết San cũng khiến cho nàng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, lập tức được tu sĩ cùng đan sư của Tử Vận Tông chú ý đến. Cùng với việc gia nhập vào Tử Vận Tông, Hàn Tuyết San lựa chọn Đan Đông nhất mạch, dựa theo lý tưởng của nàng, trở thành một đan sư.

Đến sau này, nàng cũng rốt cuộc biết việc Đan Đỉnh đại sư phản bội sư môn, nói không nên lời cảm giác dưới đáy lòng là gì, giống như có thất lạc, cũng giống như cảm thấy rất bình tĩnh.

Nếu như lúc trước không có gặp được Mạnh Hạo, có lẽ mất mát này sẽ càng nhiều, nhưng nay, dường như có gặp được Đan Đỉnh đại sư hay không, đối với Hàn Tuyết San mà nói, đã không phải trọng điểm.

- Nghe tộc nhân của Tuyết San muội muội nói, các ngươi ở trong Thánh Tuyết thành Mặc Thổ gặp được một Mạnh đại sư?

Thanh âm êm tai truyền đến từ bên người Hàn Tuyết San, cắt đứt dòng suy nghĩ của Hàn Tuyết San đang đứng suy tư trên đỉnh núi.

Hàn Tuyết San vội vàng quay đầu, thấy được từ phía sau đi tới một nữ tử tuyệt mỹ. Cô gái này mặc một thân váy dài màu lam, khuôn mặt động lòng người, dung nhan dường như vô cùng mịn màng, như tụ tập sự xinh đẹp của thiên địa vào một thân, như người bước ra từ trong tranh, đi vào phàm trần.

- Tuyết San gặp qua Sở sư thúc.

Hàn Tuyết San lập tức cúi đầu, hạ thấp người cúi đầu. Sở Ngọc Yên trước mắt này, là nữ tử xinh đẹp nhất mà nàng gặp qua, sau khi đi vào Tử Vận Tông. Loại xinh đẹp này, có chút thời điểm nàng thấy cũng sẽ cảm giác có chút hoảng hốt.

Nàng cũng có nghe nói đến một số chuyện cũ có liên đoán vị Sở sư thúc này cùng Đan Đỉnh đại sư, đều là do mấy người trong tông môn truyền ra.

- Có lẽ cũng chỉ có nữ tử như vậy, mới có thể xứng đôi với Đan Đỉnh đại sư thôi.

Hàn Tuyết San nhìn thấy Sở Ngọc Yên, nghĩ tới Đan Đỉnh đại sư. Nàng bỗng nhiên liên tưởng đến mình cùng Mạnh Hạo, trong đầu hiện ra thân ảnh Mạnh Hạo.

- Tuyết San?

Sở Ngọc Yên đến gần. Nhẹ giọng mở miệng.

Hàn Tuyết San đỏ mặt lên, lập tức cúi đầu, trong lòng có chút ngượng ngùng, thầm nghĩ, lúc này tại sao mình lại nghĩ tới cái tên không hiểu phong tình kia chứ.

- Là có vị Mạnh đại sư, hắn luyện đan tốt lắm, nếu không phải nhờ hắn, gia tộc Hàn Tuyết chúng ta đã sớm diệt vong, cũng sẽ không đến nơi đây.

Hàn Tuyết San thấp giọng nói.

- Vị Mạnh đại sư này, là tu sĩ Mặc Thổ sao?

Sở Ngọc Yên nhìn Hàn Tuyết San, hỏi.

- Là tu sĩ Mặc Thổ bản địa, hắn là Kim Quang Lão Tổ, tu vi sâu không lường được, có thể thôi hóa Kinh Thứ, ngay cả Đạo tử của Mặc Thổ cung, nhìn thấy hắn cũng sợ hãi... Hắn luyện đan, ngay cả Chu đại sư cũng không sánh bằng. Sở sư thúc ngươi hỏi hắn, là có chuyện gì sao?

Hàn Tuyết San nói xong, trên mặt càng đỏ.

Sở Ngọc Yên che miệng cười, nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt này. Lấy lịch duyệt của nàng, tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra thiếu nữ này tâm hoài xuân ý, hiển nhiên là tâm hồn thiếu nữ đều tập trung hết vào người vị Mạnh đại sư Mặc Thổ này rồi.

- Không có gì, chỉ là ngẫu nhiên nghe thấy tộc nhân tộc ngươi nói đến, đối với đan đạo của người này có chút hứng thú, muốn nhìn một chút đan đạo của hắn đến cảnh giới nào. Đáng tiếc hắn không có theo tới, nếu không còn có thể tham thảo một chút.

Sở Ngọc Yên lắc lắc đầu, ôn nhu cười cười. Nàng có thể nhìn ra Hàn Tuyết San không có nói dối, nếu xác định đối phương là tu sĩ Mặc Thổ, cũng không phải là người mà nàng nghĩ đến, giờ phút này xoay người liền muốn rời đi.

- Như vậy a, hắn người này hình như rất không thích Nam Vực. Nhưng mà Sở sư thúc, chỗ này của ta có một viên đan dược hắn cho ta, có lẽ

ngươi có thể từ trên đan dược này, nhìn ra đan đạo của hắn là trình độ gì chăng?

Vẻ mặt Hàn Tuyết San lộ ra sự chờ mong, sau khi đến Tử Vận Tông, nhất là bái nhập Đan Đông nhất mạch, mấy ngày nay nàng đối với cấp bậc của đan sư có thêm rất nhiều hiểu biết, nội tâm phi thường tò mò, Mạnh Hạo rốt cuộc là đan sư trình độ nào.

- Được rồi, ta giúp ngươi nhìn xem, vị Mạnh đại sư mà ngươi thích kia, rốt cuộc đan đạo đến cảnh giới nào rồi.

Sở Ngọc Yên mỉm cười, lấy thân phận của nàng, vốn sẽ không đi làm chuyện như vậy, nhưng thấy được Hàn Tuyết San, nàng không khỏi nghĩ tới chính mình năm đó, nội tâm than nhẹ một tiếng, gật gật đầu.

Hàn Tuyết San nghe vậy càng ngượng ngùng, cúi đầu lập tức lấy ra đan dược Mạnh Hạo cho nàng, đưa cho Sở Ngọc Yên. Vừa mới lấy ra, nàng bỗng nhiên có chút hối hận.

- Hắn chắc là đang khoác lác, cứ như vậy liền vạch trần chân tướng, dường như không tốt lắm...

Hàn Tuyết San nghĩ tới lời Mạnh Hạo nói khi tặng đan dược, là lấy viên thuốc này ra thì có thể tìm Đan Quỷ đại sư.

Giờ phút này nàng, căn bản cũng không có chú ý tới, Sở Ngọc Yên sau khi nhìn thấy viên thuốc này, sắc mặt nháy mắt đại biến, cho đến khi biến hóa này đã trở thành hô hấp dồn dập, Hàn Tuyết San lúc này mới ngẩng đầu mang theo kinh ngạc, thấy được thân hình Sở Ngọc Yên lảo đảo, hình như có chút hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 588: Phá kén mà ra! (2)

- Sở sư thúc...

Sở Ngọc Yên nhắm nghiền hai mắt, hồi lâu sau mới chậm rãi mở ra, thấy trên đan dược trong tay có khắc một chữ Tuyết, lại nhìn Hàn Tuyết San một chút, đáy lòng chẳng biết tại sao, có một cảm giác khó chịu.

- Hắn tên gọi là gì?

Sở Ngọc Yên cắn răng.

- Mạnh... Mạnh Hạo...

Hàn Tuyết San có chút sợ hãi, thấp giọng nói.

- Chết tiệt Mạnh Hạo!

Sở Ngọc Yên không còn cách nào áp chế được nữa, cắn răng mở miệng, trong thanh âm mang theo phức tạp, có bất phẫn, càng có một tia vui mừng. Nàng biết, đối phương chẳng những an toàn, hơn nữa cuộc sống còn vô cùng dễ chịu.

Nghĩ đến đây, khó chịu nơi đáy lòng Sở Ngọc Yên, càng nhiều.

Hàn Tuyết San mạnh mẽ ngẩng đầu, mặc dù Sở sư thúc trước mắt này, vô luận là tu vi hay là thân phận đều cao hơn bản thân, nhưng trên mặt của Hàn Tuyết San vẫn là lộ ra tức giận.

- Ngươi còn thay hắn tức giận? Hắn chính là Đan Đỉnh đại sư, hắn chính là Phương Mộc!

Sở Ngọc Yên mắt nhìn Hàn Tuyết San, thở dài, nói xong lời này thì đem đan dược đưa cho Hàn Tuyết San, sau đó xoay người rời đi.

Hàn Tuyết San tâm thần như bị lôi đình oanh kích, hoàn toàn ngây người, đầu óc ong ong.

- Hắn chính là Đan Đỉnh đại sư...

Cùng lúc đó, ở trên vùng đất Tây Mạc, một chỗ trong sa mạc, nơi đây hàng năm bão cát tràn ngập, gió cát rít gào, vòng quanh thiên địa, khiến cho nơi này vô luận ban ngày hay là đêm tối, đều là một mảnh u ám.

Tất cả sinh mệnh bước vào nơi này, cũng như đi vào vùng cấm.

Giờ phút này, ở chỗ sâu trong sa mạc, có một tòa tế đàn bị dìm ngập ở trong đất cát. Trên tế đàn này, đặt một cái tráp to cỡ bàn tay, đúng lúc này, cái tráp tỏa ra hào quang chói mắt, nhanh chóng chớp động, gió trong sa mạc càng cường đại hơn, sau khi quét ngang toàn bộ sa mạc, gió này giống như hóa thành thái dương màu đen, đem tất cả hào quang hấp thu hết.

Tiếng gầm giận dữ, từ chỗ sâu trong sa mạc, bên dưới tế đàn, từ trong hộp kia đột nhiên truyền ra, ngay sau đó, cái tráp lập tức dập nát, trong đó bay ra một đoàn huyết nhục, lấy tốc độ cực nhanh nhúc nhích, vặn vẹo, dần dần hóa thành một thân thể người. Thân hình này thoạt nhìn rất suy yếu, chậm rãi xuất hiện ngũ quan.

Chính là tu sĩ Trảm Linh áo bào đen ngày đó bị Mạnh Hạo dùng truyền thừa Kỳ Nam của gia tộc Hàn Tuyết giết chết!

Y cũng chưa chết, chết đi chỉ là một thân thể, đạo của y vẫn còn, bản nguyên y bất diệt, thì sinh mệnh không tắt.

Thời gian trôi qua, rất nhanh, thân ảnh ấy sau khi hoàn toàn thành hình,

tay phải y vung lên, một bộ hắc bào đã rơi vào trên người, y chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một chút âm trầm cùng tức giận.

- Tu sĩ có thể truyền thừa ấn kí đầy đủ, cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, chờ lão phu thoát khốn khỏi đất này, ở bên ngoài .... sẽ có lúc gặp lại!

Nơi đã từng là Thánh Tuyết thành, nay đã là hố sâu trên mặt đất, bầu trời bay bay từng bông hoa tuyết, bao trùm mặt đất, rơi vào trong hố sâu, trên người hơn năm nghìn tu sĩ.

Trong trung tâm của những tu sĩ này có một cái kén cao hơn một trượng, trên thân kén hiển lộ từng trận khí tức tràn đầy, đã giằng co mấy ngày, càng ngày càng mãnh liệt.

Lúc này bỗng truyền ra tiếng động ken két, tu sĩ bốn phía đều quay đầu nhìn về phía cái kén to hơn một trượng này, thấy nó bắt đầu thu nhỏ lại, gió lại như nổi lên, tiếng gió âm u, truyền khắp bốn phía.

Cẩn thận nhìn lại, đây không phải là gió, mà là tơ tằm tạo thành kén, đang lướt nhẹ bắt đầu giảm bớt từ bên trong. Rất nhanh, tầng ngoài của kén này bắt đầu loãng ra, đến cuối cùng, tốc độ đã giảm bớt lập tức bạo tăng, khiến cho gió lớn hơn nữa, rồi trở thành gió xoáy vờn quanh kén này.

Cản trở ánh mắt của tu sĩ ở bốn phía, nhưng lại ngăn trở không nổi một cỗ hơi thở càng ngày càng mạnh, từ trong gió lốc này, giống như thức tỉnh, truyền khắp bát phương.

Tu sĩ xung quanh đều lui về phía sau, ngưng thần nhìn lại. Một nén nhang sau, trong gió lốc, chậm rãi đi ra một thân ảnh, theo thân ảnh xuất hiện, từng trận tia chớp ở chung quanh hắn chạy quanh, mặt đất đã trở thành Lôi Trì, dường như người từ trong gió lốc đi tới này có thể nắm lôi đình thiên địa trong tay, nắm giữ lôi ý.

Sau khi hắn hoàn toàn đi ra, khi khuôn mặt của hắn được tu sĩ bốn phía toàn bộ thấy rõ, bọn họ thấy được Kim Quang Lão Tổ, thấy được... Mạnh Hạo!

Một đầu tóc dài phiêu diêu, một thân trường bào màu xanh, dung nhan tuấn mỹ, phía sau hắn lôi đình nổ vang, dưới chân Lôi Trì khuếch tán, trên thân thể có vô số tia chớp hình cung chạy quanh, giống như bên ngoài trường bào màu xanh, có thêm một kiện áo choàng làm bằng sấm sét.

Trận thiên kiếp này, Mạnh Hạo đã hoàn toàn vượt qua, giờ phút này tu vi hắn ầm ầm vận chuyển, tu vi Kim Đan hậu kỳ trong nháy mắt đạt đến hậu kỳ đỉnh phong, khoảng cách với Nguyên Anh... Chỉ kém một bước cuối cùng!

Mạnh Hạo hít sâu một cái, tu vi của hắn cùng lúc trước hoàn toàn bất đồng, sau khi vượt qua thiên kiếp, Hoàn Mỹ Kim Đan của hắn càng thêm cô đọng. Giờ phút này tu vi tản ra, một cỗ tự tin vô địch trong Kết Đan cảnh, ở trong lòng Mạnh Hạo càng thêm mãnh liệt.

Càng kinh người hơn, là thân thể của hắn, đã trải qua luyện khí tầng thứ mười một luyện thể, đã trải qua rèn luyện khi Trúc Cơ, giờ phút này lại có thiên kiếp tẩy rửa, giờ phút này thân thể Mạnh Hạo, sớm vượt qua tu sĩ tầm thường, thậm chí thân thể của mấy tu sĩ Nguyên Anh, cũng thua xa, không cứng cỏi bằng thân hình hắn.

Những thứ này... Vẫn là chuyện nhỏ!

Chân chính làm cho Mạnh Hạo cảm thấy vừa lòng, là sau khi trải qua một lần thiên kiếp đầy đủ, khối thân thể này của hắn đối với việc chống cự lôi đình, đã đến một loại trình độ kinh người. Thậm chí ở trong người hắn, còn có lôi điện tồn tại, trong thuật pháp lại tồn tại hơi thở của thiên kiếp.

Đây là tạo hóa, trong thiên kiếp cất giấu tạo hóa, chẳng qua tạo hóa như vậy, không phải ai cũng có thể đạt được, cần bên trong thời điểm đối diện tử vong, dùng một đường sinh cơ đổi lấy.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, khi đi ra thì gió xoáy theo phía sau biến mất, Cổ Ngọc Phong Yêu bay lên, bị hắn thu vào trong túi trữ vật, Vô Mục tằm bay tới, hóa thành một chiếc nhẫn màu trắng trên ngón trỏ tay phải Mạnh Hạo.

Chạm đến chiếc nhẫn, Mạnh Hạo biết nếu không có Vô Mục tằm tồn tại, bản thân có lẽ không thể vượt qua kiếp nạn này.

- Từ nay về sau, trời cao biển rộng, toàn bộ thiên hạ, lấy tu vi của ta hiện nay, cẩn thận một chút, đâu cũng có thể đi.

Chớp mắt khi Mạnh Hạo từ trong gió lốc đi ra, một khắc khi hắn ngẩng đầu, hơn năm nghìn tu sĩ xung quanh, toàn bộ quỳ xuống, hô to.

- Cung nghênh Lão Tổ xuất quan!

Thanh âm nổ vang, hóa thành sóng âm, truyền khắp bát phương.

Vài ngay sau, tại nơi giáp giới giữa Mặc Thổ cùng Tây Mạc, Mạnh Hạo một thân áo bào màu xanh, khoanh chân ngồi trên thân một man cự nhân, theo tiếng gầm nhẹ của cự nhân, gào thét tiến về phía trước.

Trong tay cự nhân còn nắm theo một tu sĩ Tây Mạc vẻ mặt bi phẫn, người này chính là Cổ Lạp.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 589: Ước hẹn với Nghiêm Tung.

Ngày đó khi thành trì sụp xuống, thì gã cùng man cự nhân bị chôn ở trong cái hố to đen thui kia, mãi đến sau này khi thuật pháp của tu sĩ áo bào đen hỏng mất, tuy nói là hắc động biến mất, nhưng gã cùng với Man cự nhân vẫn bị chôn dưới nền đất.

Nếu không phải là Mạnh Hạo trước khi đi nhớ lại việc này, sợ là Cổ Lạp cùng Man cự nhân, sẽ suốt đời không nhìn tới ánh mặt trời...

Chim anh vũ đứng ở trên vai Mạnh Hạo, trên mắt cá chân là miếng mỡ đông đã biến thành chuông, vẻ mặt cuồng vọng, ngạo nghễ nhìn bầu trời, thỉnh thoảng phát ra chút cảm khái, giống như đang thở dài, lại như đang tiếc nuối.

Nó tiếc nuối, là hơn năm nghìn tu sĩ Kim Quang giáo, những người này cuối cùng bị Mạnh Hạo lưu lại Mặc Thổ, lưu lại trong Đông Lạc thành.

Man cự nhân chạy nhanh, trên người hắn có một cây dây leo, dây leo giờ phút này uể oải, trên người thỉnh thoảng có gai nhọn đâm xuyên ra, nhưng rất nhanh liền thu hồi lại. Mạnh Hạo đạt được hạt giống Kinh Thứ, dựa theo ý tưởng của hắn lúc trước, để cho dây leo cắn nuốt, nhưng dây leo trong thời gian ngắn không thể khống chế, giờ phút này đang hấp hối, cần một ít thời gian khôi phục, sau đó mới có thể có bản lĩnh hoàn toàn cắn nuốt Kinh Thứ.

- Mặc Thổ loạn rồi.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trên thân Man cự nhân, nhẹ giọng thì thào. Mấy ngày nay hắn đi lại trong Mặc Thổ, tìm hiểu không ít tin tức,

Mặc Thổ hiện nay, sau khi Thánh Tuyết thành hủy diệt, thì một thành trì cuối cùng trong Cửu Minh, cũng lựa chọn quy thuận, đã trở thành một bộ phận của Mặc Thổ cung.

Kể cả Kim Quang Giáo, mấy ngày trước Mạnh Hạo sau một hồi chần chờ, an bài xong xuôi, cũng để Kim Quang Giáo quy về Mặc Thổ cung, đại thế đã mất, muốn tử thân giãy dụa cũng chỉ là việc vô ích, chỉ có thể bị nghiền ép dập nát.

Mặc Thổ lúc này nhìn thì như thể do Mặc Thổ cung thống nhất, nhưng trên thực tế thì tính từ thời khắc này, đại loạn đã chân chính phủ xuống.

Tây Mạc có mười bảy bộ lạc chính thức bước vào Mặc Thổ, dường như muốn đem nơi này một lần nữa cải tạo vậy, nơi đi qua, một mảnh phế tích.

Mạnh Hạo trầm ngâm, bỗng nhiên vẻ mặt khẽ động, ngẩng đầu nhìn ra xa xa, lập tức truyền ra ý thức, nhất thời thân thể Man cự nhân đột ngột dừng lại. Dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được, thân thể này dần dần tràn ra hào quang màu vàng đất, cũng chỉ là thời gian mười mấy cái hô hấp, nó liền hóa thành một gò núi nhỏ.

Thuật biến hóa này là thiên phú bản năng của Man cự nhân, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh muốn nhận ra, cũng cần tiêu phí một ít thời gian.

Nửa nén hương sau, bầu trời xa xăm truyền đến từng trận tê minh, trên bầu trời có một mảng lớn mây đen gào thét mà qua. Trong mây đen là từng con kên kên, mắt chúng đỏ rực, toàn thân phát ra hơi thở hư thối, nhấc lên sương mù màu đen hôi thối, bay thẳng về phía xa xa.

Cả vùng đất, một mảnh thú hải quay cuồng, khiến cho mặt đất chấn động, thậm chí còn có mấy ngàn tu sĩ Tây Mạc, ở phía sau thú hải, rầm rầm mà qua.

Một cán cờ cự đại được giơ lên cao, trên lá cờ vẽ một cái đầu lâu, màu sắc tái nhợt, lộ ra khí tức tử vong. Đây là dấu hiệu của một bộ lạc, một bộ lạc Tây Mạc đã bước vào Mặc Thổ.

Sau khi bộ lạc này đã đi xa, Man cự nhân hóa thành đồi núi mới một lần nữa hòa tan, trong sóng gợn lộ ra thân ảnh của Man cự nhân cùng Mạnh Hạo, Mạnh Hạo nhìn bầu trời nơi xa, nhíu mày.

- Đây là bộ lạc thứ tư.

Mấy ngày gần đây, Mạnh Hạo đã tận mắt nhìn thấy bốn bộ lạc Tây Mạc tiến vào Mặc Thổ.

- Là vì Mặc Thổ đã thuộc về Tây Mạc, cho nên mới có những bộ lạc này tiến đến chiếm cứ sao?

Mạnh Hạo lại càng thêm nhíu mày, hắn cảm giác có cái gì đó không đúng. Những bộ lạc Tây Mạc này khi đi xa, thì trong đám người chốc chốc lại lộ ra cảm giác giống như thở phào nhẹ nhõm vậy, làm cho Mạnh Hạo cảm thấy có vấn đề.

- Mặc kệ những bộ lạc Tây Mạc này có vấn đề gì hay không, trước mắt Nam Vực ta không thể trở về, Mặc Thổ lại quá nhỏ, bị vây trong hỗn loạn, không thích hợp tu hành.

- Như vậy nơi duy nhất có thể đi trước mắt, chính là Tây Mạc.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía phương hướng Tây Mạc, trong mắt lộ ra một chút ánh sáng kỳ dị.

- Tây Mạc, cũng chính là nơi ta muốn đi!

Từ lúc cự tuyệt lời mời của gia tộc Hàn Tuyết thì Mạnh Hạo đã quyết định chủ ý, muốn đi Tây Mạc. Chỉ có đi Tây Mạc, mới có thể nghiên cứu

đồ đằng sâu thêm nữa, mới có thể hoàn thiện ý niệm ngũ hành của mình trong đầu, lấy phương pháp luyện đan ngũ hành, đi luyện chế ngũ sắc Nguyên Anh của mình.

Con đường này, chưa từng có người đi qua!

- Kim mộc thủy hỏa thổ, ta cần năm loại đồ đằng ngũ hành khác nhau, đây là trụ cột quan trọng nhất. Chỉ sau khi có chúng rồi thì mới giống như luyện đan có được tất cả dược thảo, có thể chân chính đi luyện!

- Chỉ là tu sĩ Tây Mạc cùng Nam Vực rõ ràng khác nhau, bọn họ vận dụng là lực lượng đồ đằng, làm cho trên phương diện khí tức, có chênh lệch rõ ràng, liếc mắt một cái là có thể bị người nhận ra.

Vẻ mặt Mạnh Hạo lộ ra trầm tư, muốn nghiên cứu đồ đằng, biện pháp tốt nhất chính là lấy thân phận người Tây Mạc lẫn vào Tây Mạc.

Nếu không thì tu sĩ Nam Vực ở Tây Mạc rất khó tiếp xúc đến mấy việc trung tâm.

Vả lại việc này hắn đã hỏi thăm miếng mỡ đông, nhưng miếng mỡ đông sau khi độ kiếp, vẫn luôn luôn uể oải, dựa theo cách nói của nó thì là cần nghỉ ngơi, không thể tiếp tục giúp tên tà ác, không đạo đức Mạnh Hạo biến hóa.

Thậm chí Mạnh Hạo cũng đã dùng đến đòn sát thủ, đưa ra ba tên ác bá để trao đổi, miếng mỡ đông rõ ràng run run, nhưng trong sự kích động lại lệ rơi đầy mặt, một bộ biểu cảm rõ ràng thấy được bảo vật, nhưng không cách nào nắm tới tay.

Mạnh Hạo trầm mặc, tùy ý Man cự nhân chạy nhanh về phía trước, một lát sau, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên chợt lóe, lộ ra một chút quyết đoán.

- Xem ra, thật sự phải hợp tác cùng Nghiêm Tung một lần. Lúc trước y từng nói có biện pháp giải quyết vấn đề hơi thở bất đồng, huống hồ nếu y thật sự đã chuẩn bị nhiều năm, việc này có thể tin.

Trong mắt Mạnh Hạo hiện lên một chút lạnh lùng.

- Lấy tu vi của ta hiện nay, lại thêm Huyết Băng Thiểm cùng Liên Hoa kiếm trận, tuy nói còn có chút chênh lệch với Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng mà lão quái Nguyên Anh sơ kỳ muốn giết chết ta, cũng không phải chuyện dễ. Nếu mang lên mặt nạ huyết sắc... thì Nguyên Anh sơ kỳ, cũng có thể chiến!

Mạnh Hạo lấy mộc giản Nghiêm Tung cho hắn, linh thức tan vào trong đó, một lát sau tay phải hắn vỗ cái đầu to của Man cự nhân, Man cự nhân gầm nhẹ một tiếng, thay đổi phương hướng, dựa theo phương vị Mạnh Hạo truyền ra, chạy nhanh tới.

Vài ngày sau, khu vực giáp giới của Mặc Thổ cùng Tây Mạc, tại nơi đứt gãy của một mảnh núi non liên miên không dứt, trong rừng rậm rạp, có một con sông nhỏ. Nước sông chảy xuôi, phát ra quang mang màu bạc người ngoài nhìn không tới, mỗi khi ban đêm đến thì tia sáng này sẽ càng rõ ràng, khiến cho bốn phía tám phương, người lấy phương pháp đặc thù vận chuyển tu vi, lại có thể thấy rõ ràng.

Giờ phút này, ở giữa sông nhỏ, Nghiêm Tung mặt mỉm cười, nhìn hai nam tử trung niên trước mặt.

Hai người này, rõ ràng đều có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, một người mặc trường bào màu lam, một người mặc áo dài màu đen, cùng Nghiêm Tung tạo thành ba phương hướng, khoanh chân ngồi xuống.

- Nghiêm đạo hữu, khi nào thì bắt đầu?

- Uông đạo hữu chớ để sốt ruột, còn có hai vị đạo hữu đang trên đường,

tính toán thời gian, hai ngày tới sẽ đến nơi. Chờ hai người bọn họ đến rồi, chúng ta có thể bắt đầu.

- Nghiêm đạo hữu cần phải nghĩ kỹ, nhiều người đến, tuy nói nhiều hơn một phần nắm chắc, nhưng cũng đại biểu thêm một người chia phần.

Nam tử trung niên mặc trường bào màu đen, thản nhiên mở miệng.

- Mạc Ly đạo hữu yên tâm, Nghiêm mỗ đã nghiên cứu nơi kia từ rất lâu, có thể kết luận, trong đó có đủ Trảm Linh Đan phân phối cho năm người.

Nghiêm Tung mỉm cười nói.

- Chỉ mong lời Nghiêm đạo hữu nói là thật.

Tu sĩ họ Uông mặc trường bào màu lam nghe vậy thì cười khằng khặc, ý uy hiếp không cần nói cũng biết.

- Uông đạo hữu tận mắt thấy mộc giản, có phán đoán của mình, nếu thật sự không tin tưởng chuyện lần này, cho dù Nghiêm mỗ có khuyên bảo như thế nào, giờ phút này ngươi cũng sẽ không ngồi ở chỗ này.

Nghiêm Tung cười cười, thản nhiên mở miệng.

Tu sĩ họ Uông hừ lạnh một tiếng, nhưng không có phản bác.

Rất nhanh ánh trăng buông xuống, bỗng nhiên ba người đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa, đã thấy một đạo cầu vồng trên màn trời tối đen gào thét mà đến, nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt ba người, hóa thành một lão giả.

Tu vi lão giả này cũng là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng là sơ kỳ đỉnh phong, rõ ràng vượt qua ba người Nghiêm Tung.

- Lão Tổ Huyền Pháp Lê Thiên!

Hai mắt tu sĩ họ Uông bỗng nhiên co rụt lại, mạnh mẽ nhìn về phía lão giả đang tiến đến, vẻ mặt lộ ra một chút ngưng trọng.

Vị tu sĩ họ Mạc bên cạnh kia cũng cùng lúc nheo lại hai mắt.

Lão giả Lê Thiên bình tĩnh liếc mắt nhìn hai người một cái, nhếch miệng cười. Nụ cười này có chút âm trầm, thoạt nhìn đã tràn ngập hàn ý.

- Uông đạo hữu cùng Mạc Ly đạo hữu đã đến rồi! Năm đó từ biệt, hai người các ngươi vẫn là gắn kết không rời, cảm tình càng ngày càng tốt rồi, không biết ngày nào Lê mỗ được ăn rượu mừng của hai vị đạo hữu đây?

Lê Thiên cất tiếng cười khàn khàn, thanh âm chói tai, trên mặt lộ ra một chút khinh miệt hèn mọn.

Sau khi hắn nói xong, hai người Uông, Mạc thế mà lại chẳng thay đổi vẻ mặt chút nào, có vẻ như đối với lời nói này đã tập mãi thành quen.

- Chuyện của hai người chúng ta dẫu sao cũng tốt hơn ham mê của Lê đạo hữu, tu hành đến nay, không biết đã hủy hoại thân mình bao nhiêu nữ đệ tử tông môn rồi. Đến nay không dám bước vào Nam Vực nửa bước, như chó nhà có tang, chỉ có thể không ngừng bỏ chạy. Cuộc sống như thế, có lẽ lê đạo hữu cũng rất thích thú.

Tu sĩ họ Uông thản nhiên mở miệng, mặc dù nội tâm có kiêng kị Lê Thiên, nhưng lời nói vẫn sắc bén như trước.

Trong mắt Lê Thiên chớp động hàn quang, khàn khàn cười, không lên tiếng nữa.

Mắt thấy ba người này ôn xong chuyện cũ rồi, Nghiêm Tung ho khan

một tiếng.

- Lê đạo hữu quả là tín nhân, lần này tiến vào Tây Mạc, còn cần đạo hữu tương trợ nhiều hơn.

Nghiêm Tung ha ha cười, đứng dậy ôm quyền.

- Đâu có.

Thanh âm của Lê Thiên như sắt đá ma sát với nhau, rất là chói tai.

Nghiêm Tung mỉm cười, đang muốn nói chuyện, nhưng đột nhiên, lão giả Lê Thiên biến sắc, mạnh mẽ quay đầu.

- Ai!

Gần như trong khoảnh khắc khi lời nói của lão truyền ra, một luồng huyết quang ở chỗ sâu trong rừng rậm bỗng nhiên chợt lóe, nháy mắt biến mất, khi xuất hiện lại thì rõ ràng đã ở cách ba người mấy trượng.

Thân ảnh ấy xuất hiện quá đột ngột, ba người Nghiêm Tung, Uông, Mạc, lúc trước không hề có phát hiện, cho đến sau khi Lê Thiên ra tiếng mới cảm giác được không thích hợp.

Gần như ở khoảnh khắc thân ảnh ấy xuất hiện, Lê Thiên lạnh hừ một tiếng, tay phải bỗng nhiên nâng lên, bấm tay niệm thần chú. Từng trận hơi thở màu đen quấn quanh, hóa thành từng con hạc màu đen, mang theo hạc lệ, lao thẳng về phía thân ảnh huyết sắc kia.

- Vô Diện.

Thân ảnh huyết sắc thản nhiên mở miệng, tay phải nâng lên vung về phía trước, ở chung quanh hắn lập tức xuất hiện một gương mặt cự đại. Gương mặt này mơ hồ, nhưng lộ ra một cỗ lực lượng làm cho mọi người

kinh hãi, sau khi cùng hắc hạc kia va chạm, đã hình thành kích động, phát ra tiếng nổ rền vang.

Trong tiếng nổ, sắc mặt Lê Thiên biến hóa, khi ngẩng đầu lên thì hai mắt đã bắn hàn mang, nhưng sâu trong hàn mang, lại chính là kiêng kị.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 590: Ô Thần ngũ bộ.

Về phần thân ảnh màu máu kia thì lùi sau vài bước, không chút dấu vết vung tay áo, lộ ra bộ dạng dưới ánh trăng, rơi vào trong mắt mọi người.

Đó là một cái mặt nạ, ngoài hai mắt thì không có những cái khác trong ngũ quan, dù là hai mắt cũng lộ ra màu đỏ, nhưng không có lộ vẻ điên cuồng, chỉ có lãnh khốc vô tình.

Một bộ áo dài màu xanh, đầu tóc dài đen nhánh, dưới ánh trăng sáng, trong uy phong ẩn chứa cảm giác yêu dị.

Đây chính là Mạnh Hạo đang mang mặt nạ huyết sắc!

- Các hạ là ai?!

Lê Thiên khàn khản mở miệng hỏi, hai người Uông, Mạc đứng bên cạnh thì hai mắt đều co rút lại nhìn Mạnh Hạo. Giờ phút này, trong lòng mọi người đều có ngưng trọng, bọn họ nhìn không ra sự quỷ dị của mặt nạ kia, nhưng tất cả đều có thể cảm nhận được tu vi Kết Đan của Mạnh Hạo, chỉ là một kích vừa rồi, nhìn như tùy tiện lại có uy thế có thể so với Nguyên Anh.

Điều này làm cho mấy người không thể phán đoán được tu vi của Mạnh Hạo.

Hai mắt Nghiêm Tung thì lóe lên, ngắm nhìn Mạnh Hạo. Trong lúc mơ hồn, y thấy chút quen thuộc trên thân Mạnh Hạo, cảm giác quen thuộc này làm cho lòng y chấn động.

- Nghiêm đạo hữu mời, Mạnh mỗ đã đến, đây chính là đạo đãi khách sao?!

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, rừng rậm sau lưng hắn, thân ảnh Man Cự nhân khổng lồ chậm rãi đi tới. Về phần Cổ Lạp thì đã bị Mạnh Hạo điểm một chỉ bất tỉnh trước khi đến đây, có một số việc, gã không thể nghe.

Man Cự nhân có hình thể rất lớn, nhưng không đủ để được ba tu sĩ Nguyên Anh ở đây coi trọng.

- Mạnh đạo hữu!

Hai mắt Nghiêm Tung co lại, lập tức nhận ra thanh âm của Mạnh Hạo. Y hít sâu, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác thần bí đối với Mạnh Hạo. Trong phán đoán của y, Mạnh Hạo chỉ là tu sĩ Kết Đan, là đại sư đan đạo, nhưng một màn vừa rồi làm cho y không thể không cẩn thận hơn.

- Ngươi rốt cuộc còn ẩn tàng bao nhiêu bí mất..

Nghiêm Tung thì thào, cảm giác không thể nhìn thấu Mạnh Hạo, lúc này y liền ôm quyền cười ha ha nói.

- Thì ra là Mạnh đạo hữu, hiểu lầm, đây chỉ là hiểu lầm. Lê đạo hữu, Uông đạo hữu, Mạc đạo hữu, Nghiêm mỗ giới thiệu một chút với các vị. Vị này là Mạnh đạo hữu, chính là người mà Nghiêm mỗ đang chờ. Đây cũng là đại sư đan đạo, trên phương diện đan đạo, Nghiêm mỗ cũng tự thấy không bằng.

- Có Mạnh đạo hữu ở đây, việc của chúng ta sẽ có thêm phần nắm chắc hơn!

Nghiêm Tung cười nói, lại giới thiệu Mạnh Hạo cho ba người Lê Thiên nghe. Ba người cùng gật đầu, địch ý mới tiêu tán đi một chút.

Đối với sự gia nhập của Mạnh Hạo, dù Mạnh Hạo thoạt nhìn chỉ có tu vi Kết Đan, nhưng phần lớn tu sĩ Nguyên Anh đều có tính cách cổ quái, bọn họ biết không ít đồng đạo chuyên môn thích che dấu tu vi, hơn nữa, dù bị người nhìn ra cũng không có phản cảm gì.

Nghiêm Tung cũng không giải thích gì thêm về chuyện này, mọi người đứng bên cạnh sông bạc, cùng thử ngưng tụ.

Mạnh Hạo bình tĩnh, sỡ dĩ hắn lựa chon mặt nạ làm tiêu hao sinh cơ để đến nơi này, vì hắn đã gặp những chuyện tương tự khi vào phúc địa thượng cổ ở Thanh La Tông - Nam Vực. Bởi vì tu vi của mình không đủ, có người chất vấn, ra tay, tuy sau đó đã giải quyết rồi nhưng từ đó làm cho đôi bên không hiểu nhau, luôn tồn tại ngăn cách, không tốt cho việc phát triển.

Cho nên lần này hắn trực tiếp mà đơn giản, dùng tư thế cường ngạnh để xuất hiện, thuận tiện cũng nghiệm chứng một chút, sau khi đội lên mặt nạ huyết sắc thì thực lực mình mạnh bao nhiêu.

- Nếu Mạnh đạo hữu cũng đã đến, vậy thì Nghiêm đạo hữu hẳn là nên cẩn thận nói về chuyện Trảm Linh Đan đi!

Người nói chuyện là trung niên họ Uông, gã nhìn Mạnh Hạo, lại nhìn về tu sĩ họ Mạc mặc trường bào màu đen kia một cái, lập tức lộ ra chán ghét cùng ẩn dấu sát cơ đối với Mạnh Hạo.

Ánh mắt này không chút che dấu, Lê Thiên sau khi thấy được liền cười hắc hắc, Nghiêm Tung cũng thấy được, nhưng chỉ cười gượng, không biết nên nói cái gì.

Mạnh Hạo sửng sốt, sát cơ của tu sĩ họ Uông này đến rất bất ngờ, làm cho hắn kinh ngạc. Mà khi hắn nhìn về tu sĩ họ Mạc thì lại thấy ánh mắt người này mang theo thưởng thức, cũng có tò mò. Tuy nói người này là trung niên, nhưng mặt trắng như ngọc, bộ dáng tuấn tú, trong lúc lơ đãng

lộ ra vẻ âm nhu.

Thấy ánh mắt này của tu sĩ họ Mạc, lại thấy nụ cười quái dị của Lê Thiên, Mạnh Hạo liền từ trong kinh ngạc cảm giác ra cái gì, toàn thân hắn liền nổi da gà, ho khan một tiếng mà rút lui về sau vài bước, tránh đi ánh mắt của tu sĩ họ Mạc.

Nghiêm Tung lắc đầu, chỉ có thể cười gượng, ho khan một tiếng mới mở miệng.

- Bốn vị đạo hữu, thấy bốn người các vị tín nhiệm Nghiêm mỗ mà tới nơi này. Lần này chúng ta đã đạt được ước định tiến nhập Tây Mạc, Nghiêm mỗ cũng không giấu diếm cái gì. Việc này có nguy hiểm!

Nói tới đây, Nghiêm Tung liếc mắt nhìn mọi người, thấy cả bốn không chút biến hóa mới tiếp tục nói.

- Đan đạo viễn cổ, vượt xa hiện tại rất nhiều, tiếc là thất truyền hết rồi. Đến bây giờ, đan dược chỉ tới Nguyên Anh, mà đan dược cảnh giới Trảm Linh thì đương thời rất hiếm thấy. Duy chỉ có một lần đạt được nửa điểm đan dược thượng cổ, thậm chí là viễn cổ, hậu nhân chỉ có thể điều hòa, luyện thành đan dược kém hơn một phần.

- Mà đan đạo viễn cổ cùng hiện tại đã phân ra một ngăn cách lớn, đó chính là Trảm Linh Đan. Viên đan dược này còn được gọi là Bỉ Ngạn Thiên. Sau khi tu sĩ nuốt vào liền đắm chìm trong một loại cảm ngộ thiên địa, thấy rõ mình, chém xuống đao thứ nhất.

- Trên mộc giả mà Nghiêm mỗ cho các vị xem, trên đó có ghi chép rõ ràng về những thứ này. Nhiều năm qua, Nghiêm mỗ đã đi rất nhiều nơi, rốt cục cũng xác định được đan đạo viễn cổ còn lưu giữ tại Tây Mạc.

- Ước chừng hơn nghìn năm trước, Tây Mạc có một bộ lạc tên là Ô Thần Tộc. Thời huy hoàng, tộc này là một trong năm đại bộ lạc của Tây Mạc.

Trên thánh địa của tộc này – Ô Thần Sơn, chính là nơi lưu lại đan đạo viễn cổ.

- Có lẽ Ô Thần Tộc quật khởi cũng liên quan tới điều này. Ta đã từng âm thầm tới núi này hai lần, đều không thể đi tới gần, chỉ có thể quan sát từ xa, đan đạo vẫn còn…!

Nghiêm Tung chậm rãi mở miệng, lời vừa ra, vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như thường, nhưng trong lòng thì phân tích lời đối phương có mấy phần thật giả.

- Bộ lạc Ô Thần này, hiện tại đã có chút phân liệt, hóa thành năm thế lực, đều phân thành các BỘ. Theo thứ tự là Ô Binh bộ, Ô Đấu bộ, Ô Đạt bộ, Ô Viêm bộ và Ô Ảm bộ!

Nghe tới đây, vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn không đổi, nhưng trong lòng đã chấn động. Hắn nghĩ tới Ô Mộc mà hắn bắt được, người này chính là đến từ Ô Đạt bộ.

- Nghiêm đạo hữu nói những thứ này là có dụng ý gì. Ngươi chỉ cần dẫn đường, chúng ta tiến vào Ô Thần Sơn gì đó là được rồi!

Tu sĩ họ Uông không chút thay đổi, lạnh lùng mở miệng.

- Uông đạo hữu, việc này không đơn giản như thế đâu, mặc dù bộ lạc Ô Thần Tộc đã phân liệt, nhưng trên Ô Thần Sơn còn tồn tại một vị Đồ Đằng Thiên của Ô Thần, đó cũng chính là Lão Tổ Trảm Linh.

- Có người này trên Ô Thần Sơn, ai trong chúng ta có thể vào được?

Nghiêm Tung lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 591: Ô Thần ngũ bộ. (2)

- Cho nên chúng ta phải thay đổi một phương thức khác, năm bộ phân liệt từ bộ tộc Ô Thần này, thường có một đoạn thời gian đều an bài tộc nhân tiến vào Thánh Sơn, bái tổ tiên, thu hoạch lực lượng đồ đằng!

- Đây là phương pháp duy nhất có thể quang minh chính đại tiến vào Ô Thần Sơn. Cho nên đầu tiên chúng ta phải chia nhau ra tiến vào một bộ lạc bất kỳ, hơn nữa cần phải lộ rõ tài hoa, lấy được tín nhiệm, sau đó lấy được thân phận khách khanh, mà tiến vào Ô Thần Sơn!

- Vào trong núi rồi, chúng ta có thể tụ tập một chỗ, cùng nhau tìm hiểu đan đan đạo thượng cổ!

Hai mắt Nghiêm Tung lộ ra tinh quang, hiển nhiên y đã nghiên cứu kế hoạch này lâu rồi, bảo đảm không có vấn đề.

Mạnh Hạo nheo mắt, Lê Thiên như có điều suy nghĩ, hai người Uông, Mạc thì nhìn nhau, tất cả đều tán thành đề nghị này.

- Về phần làm thế nào để bộc lộ tài hoa, làm sao để có được tín nhiệm, có lẽ chư vị đã có phương pháp rồi!

Nghiêm Tung cười lên ha hả, nhìn mọi người nói.

- Làm sao để giải quyết vấn đề khí tức?

Mạnh Hạo chậm rãi nói.

- Việc này phải phiền tới Lê đạo hữu rồi! Lê đạo hữu có thể ở lại Tây Mạc trăm năm, đến nay còn không ai biết ngươi rốt cuộc ở bộ lạc nào, là bộ dáng gì, có thể thấy được đạo hữu có đạo hạnh trên phương diện này!

Nghiêm Tung ôm quyền, vái Lê Thiên một cái.

- Chuyện này không có vấn đề, trước khi tới đây, lão phu đã dùng bí thuật luyện ra năm kiện bí bảo, có thể làm cho người thay đổi khí tức trong vòng ba năm, tu vi không hiện ra. Sau khi sử dụng có thể dùng vật phẩm hóa thành đồ đằng, dùng khí tức này tại Tây Mạc thì ngươi chính là tu sĩ Tây Mạc!

Lê Thiên thản nhiên nói.

- Nhưng mà vật này, lão phu cho không mà làm ra, Nghiêm đạo hữu là người bày ra chuyện này, lão phu có thể tặng ngươi một cái. Nhưng ba vị đạo hữu còn lại, các ngươi muốn lấy, vậy thì phải nói rõ cho ta, các ngươi có thể tạo ra được tác dụng gì trong chuyện tìm kiếm đan đạo viễn cổ này!

Hai mắt Lê Thiên lóe lên, chậm rãi nói. Lời này nói rất cẩn thận, nhưng với tâm tư mọi người thì đã không giữ lại mà nói thẳng ra rồi.

- Tất cả trận pháp trong Ô Thần sơn, hai người bọn ta cùng nhau phá giải, không cần chư vị ra tay!

Tu sĩ họ Uông hừ lạnh nói.

Lê Thiên cười ha hả, tay phải vung lên, ba luồng bạch quang liền lóe lên, rơi xuống trước mặt hai người họ Uông và họ Mạc, một cái còn lại thì lơ lửng trước mặt Nghiêm Tung.

- Mạnh đạo hữu, còn ngươi!?

Lê Thiên nhìn Mạnh Hạo, trong mấy người này, lão kiêng kỵ nhất chính là Mạnh Hạo. Lúc trước, hai người nhìn thì chỉ giống như là một kích đơn giản, nhưng lão cảm thấy được sự khủng bố trong pháp thuật của đối

phương.

- Tất cả đan đạo!

Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như thường, chỉ nói ra bốn chữ này. Hai mắt Lê Thiên co rút lại, mà hai người Uông, Mạc cũng thế.

Nghiêm Tung mỉm cười không nói, sau một lúc lâu, Lê Thiên vung tay, một luồng bạch quang bay về phía Mạnh Hạo.

- Cách dùng của vật này, thần thức của các vị có thể tra ra!

- Được rồi, nếu mọi người đã thống nhất ý kiến, vậy năm người chúng ta đi tới năm bộ lạc kia, ta chọn Ô Viêm bộ!

Nghiêm Tung cười nói.

- Uông mỗ liền chọn Ô Binh bộ là được!

Tu sĩ họ Uông mở miệng.

- Ô Đạt bộ!

Mạnh Hạo không chút cảm xúc, thản nhiên nói.

- Vậy thì Lê mỗ chọn Ô Đấu bộ!

Ô Ảm bộ cuối cùng tự nhiên thuộc về tu sĩ họ Mạc. Sau khi năm người phân phối xong xuôi, Nghiêm Tung lấy ra một cái la bàn hình bát giác, trực tiếp để xuống đất, trong phút chốc, ánh sáng truyền tống lóe lên.

- Sau khi tiến vào năm bộ lạc, chúng không nên tùy tiện liên lạc với nhau, chỉ chờ tụ tập tại trên Ô Thần Sơn. Chúng ta lấy mộc giản làm thư, trong này có giới thiệu tất cả mọi thứ liên quan đến năm bộ lạc. Mặt

khác, lúc này đúng là lúc năm bộ lạc đang mời chào khách khanh, muốn lẫn vào cũng không khó!

Nghiêm Tung nói xong, xuất ra bốn cái ngọc giản, sau đó y bước chân đạp vào trong trận pháp, thân hình liền biến mất.

Hai người Uông Mạc lần lượt bước vào, Mạnh Hạo đưa mắt nhìn, cẩn thận quan sát truyền tống trận một chút, sau khi chần chờ vài giây, hắn triệu hồi Man Cự nhân túm lấy Cổ Lạp tiến tới, hắn cũng bước vào trận pháp trước mắt Lê Thiên.

Trước mắt hoa lên, lực truyền tống ầm ầm vận chuyển, thân hình giống như bị kéo đi, giống như chìm trong sông dài năm tháng. Không biết trôi qua bao lâu, đầu Mạnh Hạo ông lên một tiếng, cảm giác cả người mình bị bị xé rách, nhưng rất nhanh đã khôi phục như thường. Hắn liền phát hiện mình xuất hiện tại trong một mảnh núi hoang xanh biếc.

Bốn phía không có người khác, một mảnh yên tĩnh, lúc này là đêm khuya. Thân hình Mạnh Hạo vừa xuất hiện liền nhoáng lên một cái rồi biến mất. Khi xuất hiện trở lại thì đã ở tại trên một gốc cây cách đó không xa, nhìn về bốn phía.

Man cự nhân cùng Cổ Lạp đã không thấy bóng dáng, điều này làm cho Mạnh Hạo nhíu mày.

Trầm ngâm, chim anh vũ từ trong lòng Mạnh Hạo đập cánh bay ra, cảm giác khí tức xung quanh, lộ ra vẻ mặt say mê.

- Đây là khí tức viễn cổ, a, Ngũ gia thích nơi này, Ngũ gia bỗng nhiên muốn ngâm thơ…

- Đồ con trim vô sỉ, tà ác không có đạo đức, ngươi còn ngâm thơ, ngâm cái rắm ấy!

Miếng mỡ đông biến thành cái chuông không buông tha cơ hội nào để đả kích chim anh vũ, lải nhải rùm beng.

Mạnh Hạo phóng linh thức đảo qua bốn phía, xác định không nguy hiểm xong mới lấy mặt nạ huyết sắc xuống. Hắn lấy ngọc giản ra, cẩn thận nhìn bên trong một chút, trong đó ghi chép một bản đồ, cũng có giới thiệu về Ô Thần ngũ bộ.

So sánh với bản đồ, Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn phía xa.

- Có chút khác biệt, nhưng mà không lớn, chắc là cố ý như thế. Xem ra Nghiêm Tung cũng không hoàn toàn tín nhiệm đối với những người khác.

Mạnh Hạo cười lạnh, trầm ngâm một lúc rồi lấy ra chùm sáng do Lê Thiên đưa tặng, hắn dùng các loại phương pháp khác nhau tỉ mỉ quan sát, thậm chí cắt đứt cãi nhau giữa chim anh vũ và miếng mỡ đông, để bọn nó cùng nhau giúp đỡ kiểm tra.

Từ trong đó cũng tìm được một chỗ có manh mối, chim anh vũ vỗ ngực, trực tiếp phun ra một chùm sáng hỗn tạp, diệt trừ điểm kia rồi nó ngạo nghễ mở miệng.

- Không thành vấn đề rồi, ngươi yên tâm đi. Ngũ gia ta đã ra tay, một người đủ chấp hai người!

- Ngươi có thể chấp hai? Ngươi vốn là biến thành hai mình, hừ hừ, nếu Tam gia ra tay liền có thể một chấp ba!

Miếng mỡ đông đắc ý mở miệng, thân hình phịch một cái rồi biến thành ba cái chuông, buộc lên mắt cá chân chim anh vũ.

Chim anh vũ liếc xéo khinh miệt.

- Ta nói ta là Ngũ gia, bởi vì có điển cố, bởi vì ta là anh vũ, là vũ ngươi biết không? Đọc giống Ngũ, cho nên tên là Ngũ gia, còn ngươi? Em gái ngươi!

Miếng mỡ đông giận dữ, nó cảm thấy mình bị kỳ thị, ba cái chuông do nó biến thành đồng thời phát ra tiếng rống giận.

- Ta gọi là Tam gia, cũng vì có điển cố. Bởi vì ta có thể đếm tới ba, cho nên ta là Tam gia! Như thế nào? Sao hả!?

Đối mặt với lời rống lớn rất hợp tình lý của miếng mỡ đông, chim anh vũ hiếm khi sửng sốt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 592: Mới vào Ô Đạt Bộ.

Mạnh Hạo vội ho khan một tiếng, không để ý tới hai thứ dở người này. Hắn nhìn chùm sáng trong tay, trầm tư một lúc. Vô Mục tằm biến thành chiếc nhẫn trên tay phải chợt lóe lên, sau khi biến thành tằm, dưới sự khống chế của Mạnh Hạo mà dung hợp với chùm sáng này.

Khi Vô Mục tằm dần biến mất, chùm sáng này cũng dần thay đổi màu sắc, cho đến sau một lúc đã rõ ràng biến hóa thành một bộ đồ đằng, mà vật trong đồ đằng chính là Vô Mục tằm.

Mạnh Hạo phóng linh thức kiểm tra, xác định Vô Mục tằm không sao mới đưa tay ấn lên đồ đằng. Trong nháy mắt, đồ đằng bao trùm lấy mu bàn tay Mạnh Hạo, lạc ấn vừa vào liền in sâu, trực tiếp tạo thành một cái đồ đằng trên mu bàn tay của hắn.

Khi đồ đằng xuất hiện, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được khí tức của mình đã nhanh chóng thay đổi, không còn là tu sĩ mà phát ra khí tức đồ đằng.

Giống như tu sĩ Tây Mạc, giống như đúc!

Mạnh Hạo nhìn ra một ít, trong mắt lộ vẻ hiểu được. Tu vi của hắn vẫn còn, chỉ là trên người có nhiều thêm một tầng bảo hộ, khi sử dụng thuật pháp sẽ lây dính khí tức đồ đằng. Từ đó, hắn thoạt nhìn không còn là tu sĩ Nam Vực mà là người bản thổ của Tây Mạc.

- Cái tên Lê Thiên này đúng là có chút bản lĩnh!

Mạnh Hạo càng cảm thụ càng cảm thấy thuật này không tầm thường.

Sau một lát, Mạnh Hạo hóa thành một đạo cầu vồng vụt về phía xa.

Chim anh vũ cùng miếng mỡ đông cũng nhanh chóng đuổi theo, trên đường đi chúng vẫn cãi nhau, có điều thắng lợi vẫn luôn là chim anh vũ.

Nhưng miếng mỡ đông vẫn mang tinh thần vĩnh viễn không chịu thua, giống như nó mãi không ngừng kêu gào phải độ hóa chim anh vũ, như vậy vĩnh viễn sẽ không cảm giác mình thất bại.

- Ô Đạt bộ, một trong năm bộ lạc phân ra từ Ô Thần, tuy không phải là yếu nhất nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu, xem như là đứng thứ hai từ dưới lên… Bộ lạc như vậy, cùng với những bộ lạc đồng tộc kia tất nhiên sẽ ẩn chứa mờ ám.

- Tất nhiên sẽ có bộ lạc cường đại có ý đồ khôi phục huy hoàng của Ô Thần Tộc, như vậy sẽ khó tránh khỏi nội đấu, có tâm tư cắn nuốt lẫn nhau. Nội đấu như vậy… có vài thời điểm còn tàn khốc, máu tanh hơn cả so với chiến đấu ngoài chiến trường.

Mạnh Hạo nhìn giới thiệu những điều liên quan tới Ô Đạt bộ, dù không có nhiều lắm, nhưng với lịch duyệt của hắn, vừa nhìn liền thấy được chút manh mối.

- Đồ đằng của bộ này lấy mộc làm chủ, giỏi về ẩn dấu.. Xem ra Ô Mộc quả nhiên là người bộ lạc này!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra chút chờ mong, hắn chọn Ô Đạt bộ cũng chỉ vì đồ đằng của Ô Mộc.

- Đồ đằng thuộc tính mộc, rất thích hợp đối với ta! Đầu tiên cứ ở lại nơi này, thu hoạch đồ đằng thuộc tính mộc, hoàn thành một bước đầu tiên cho Nguyên Anh năm màu mạnh nhất của ta!

Tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, trong khoảnh khắc đã đi rất xa. Tu vi của hắn không ngừng áp súc, đến cuối cùng thì chỉ còn lộ ra cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ.

Cảnh giới như vậy mới thích hợp gia nhập vào trong bộ lạc này, trở thành khách khanh. Nếu tu vi quá cao, ngược lại sẽ không tốt, mà thấp quá thì không được coi trọng, khó mà phát triển.

Tia sáng đầu tiên của ngày mới vừa ló lên, màn đêm bị xua tan, cái lạnh của đêm đen biến thành ánh mặt trời ấm áp, cỏ cây lay động, trong gió mang theo mùi hương thơm ngát.

Ô Đạt bộ tọa lạc tại một thung lũng dưới một ngọn núi, thung lũng này không lớn, khó khăn lắm mới có thể chứa được gần ngàn người Ô Đạt bộ. Sáng sớm, khói bếp cuồn cuộn, mấy đứa trẻ chơi đùa náo động, phá vỡ yên tĩnh sáng sớm, vang vọng bốn phía.

Nếu nói nơi này là một bộ lạc, không bằng là nói nó là một thôn trang, bốn phía không có tường thành, nhưng có một mảnh dây mây nối liền, nhìn như tầm thường, nhưng trong đó, dù là tu sĩ Kết Đan tiến vào thì cũng phải bị vây khốn vào trong.

Trung tâm bộ lạc có một pho tượng cực lớn, đó là một thân cây.

Lá cây vô số, từng lá đều có ký hiệu lấp lánh, còn có một ít lá được quấn dây đỏ, treo chuông, bình nhỏ… Ngọn gió thổi tới không thể lay động được thân cây, nhưng làm cho những chuông, bình này phát ra tiếng vanh thanh thúy.

Sau bộ lạc là một tòa núi lớn, trên núi có một con đường quanh co uốn lượn, còn có một khu vực ở phía sau đó cũng thuộc Ô Đạt bộ.

Trước cửa bộ lạc có một cột sáng phóng lên cao, từ khoảng cách rất xa cũng có thể nhìn thấy, dùng mắt thường có thể mơ hồ nhìn thấy trong cột sáng kia có vô số lá cây, trong lúc xoay tròn mà phóng ra từng đợt uy áp, khuếch tán bốn phía.

Dưới cột sáng, Ô Hải khoanh chân ngồi đó, hàng năm, đến mùa này sẽ có mười ngày là lúc bộ lạc mời chào khách khanh. Tán tu xung quanh, còn có người từ phương xa tới, bởi vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà lựa chọn gia nhập vào một bộ lạc.

Đối với khách khanh, lúc trước Ô Đạt bộ cũng không gấp lắm, nhưng ba năm gần nhất này, Ô Hải cũng không biết vì sao mà Tộc Công lại hạ lệnh là, không tiếc giá lớn để mời chào khách khanh.

- Thật sự là không cần thiết, trừ phi là thời kỳ chiến tranh, nếu không thì sao phải mời nhiều khách khanh như vậy chứ?

Ô Hải thở dài, y nghĩ tới mấy năm nay, trong bộ lạc tự nhiên nhiều hơn mười vị khách khanh kia, mỗi một lần nhìn tới y đều cảm thấy không thoải mái. Nhất là sau khi đám nữ tử trong bộ lạc, có không ít người nhìn như rất có hứng thú với đám khách khanh thì Ô Hải càng bất mãn hơn.

Trong lúc Ô Hải còn đang thầm bất mãn, y liền thấy được một đạo cầu vồng trong ánh trời đang từ xa gào thét mà đến. Trong cầu vồng kia là một thanh niên, tướng mạo tuấn tú, một thân thanh sam, mang theo mỉm cười.

- Vị đạo hữu này, nơi này là Ô Đạt bộ sao?

Ô Hải lật mắt liếc nhìn, thấy tên thanh niên mặt mày tuấn tú này, trong lòng có chút khinh thường. Tu sĩ Tây Mạc phần lớn đều có thân hình cao lớn, nhưng không phải toàn bộ, vẫn có không ít người không khác nhiều so với tu sĩ Nam Vực.

Nhưng với chính là với bộ dáng như thế, theo thẩm mỹ quan của Tây Mạc sẽ không được đám nữ tử hoan nghênh. Vì vậy, Mạnh Hạo tuy có được bộ dáng mi thanh mục tú, nhưng tại trong lòng Ô Hải thì hắn bị quy vào nhóm người không có uy hiếp.

Ô Hải thích nhất là khách khanh như vậy rồi, y phản cảm nhất chính là những người có thân hình cao lớn hơn mình.

Ô Hải đứng lên, lộ ra thân hình khôi ngô, trên người y có hai cái đồ đằng, theo thứ tự là lá cây và dây mây, toàn thân phát ra khí tức có thể so với Trúc Cơ hậu kỳ.

- Không sai, nơi này chính là Ô Đạt bộ. Vị đạo hữu này muốn trở thành khách khanh của Ô Đạt bộ ta sao? Ô Đạt bộ ta truyền thừa đã lâu, tổ tiên Ô Thần Tộc còn một trong bốn đại bộ lạc chí tôn của Tây Mạc.

- Không có bộ lạc nào có nội tình bằng với Ô Đạt bộ ta. Tuy là mấy bộ lạc đồng tộc là cùng phân hóa ra từ Ô Thần Tộc, nhưng vì am hiểu đồ đằng khác nhau nên cũng không bằng Ô Đạt bộ ta!

Ô Hải vỗ ngực, là một người của Ô Đạt bộ, y rất tự hào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 593: Ô Thần đại chiến?

Mạnh Hạo cười cười, ánh mắt liếc qua Ô Hải, nhìn về phía Ô Đạt bộ, khi ánh mắt rơi lên pho tượng bằng cây kia liền hơi co lại.

- Trở thành khách khanh của Ô Đạt bộ ta, đó chính là lựa chọn chính xác nhất của đạo hữu trong đời này. Sau khi trở thành khách khanh, ngươi lập tức có thể lấy được nửa khối linh tinh, sau nửa năm khảo hạch, một khi được tán thành, trở thành khách khanh chân chính, ngươi có thể lấy được đồ đằng và công pháp của Ô Đạt bộ ta.

- Thế nào? Nhiều chỗ tốt như vậy, ngươi động tâm không?

Ô Hải cười ha hả, lớn tiếng nói. Theo suy nghĩ của y, dù là y cũng phải động tâm, bởi vì bao nhiêu năm rồi, bộ lạc chưa từng bao giờ bỏ ra nhiều tâm tư và giá lớn như thế để chiêu mộ khách khanh. Nhưng không biết vì sao mà hai năm này, đám người Tộc Công luôn luôn keo kiệt lại trở nên rộng rãi như thế.

Mạnh Hạo có chút kinh ngạc, lúc hắn tới đã suy nghĩ rất cẩn thận, chuẩn bị một loạt lý do, sau khi xác định sẽ không sợ lòi đuôi mới dám đi đến Ô Đạt bộ.

Nhưng hôm nay xem ra, những lời hắn chuẩn bị căn bản không cần dùng, trở thành khách khanh của một bộ lạc lại đơn giản tới mức này, điều này làm cho Mạnh Hạo cảm thấy khó tin.

Dường như, lúc này chỉ cần hắn gật đầu, liền hợp tình hợp lý trở thành khách khanh. Điều này làm cho Mạnh Hạo cảm thấy quá mức huyễn huyền.

- Chẳng lẽ Ô Đạt bộ không sợ sẽ xuất hiện mấy kẻ mang lòng riêng?

Nửa năm khảo hạch kia… có lẽ là trọng điểm, tuy thế vẫn thật là khó tin!

Trong lúc này, Mạnh Hạo lại có chút chần chờ, cảm thấy việc này không khỏi quá đơn giản đi, đơn giản tới mức làm người ta có chút bất an.

Điều này hoàn toàn bất đồng đối với những gì hắn trải qua tại Nam Vực, dường như người ở nơi này có thiên tính đơn thuần hơn nhiều.

- Không đúng, không phải nói tu sĩ Tây Mạc đều làm tâm ngoan thủ lạt sao? Sinh hoạt cằn cỗi cho nên rất hỗn loạn sao?

Mạnh Hạo thật sự không nghĩ được nguyên nhân nào đó, trong lúc chần chờ, hắn chợt thấy từ phía xa có một luồng cầu vồng gào thét mà tới. Đó là một nam tử trung niên, người này rất kiêu căng, thân hình cao lớn, sau khi đến đã lập tức mở miệng nói ra ý tứ của mình, muốn trở thành khách khanh.

Ô Hải có chút không tình nguyện, nhưng vẫn giao cho người này một cái lệnh bài, còn có một người xuất hiện mang người này đi.

Một màn này phát sinh trước mắt Mạnh Hạo, làm cho Mạnh Hạo càng thêm khó hiểu.

- Đạo hữu còn cân nhắc nữa sao? Đến đây đi, gia nhập Ô Đạt bộ chúng ta, tương lai huy hoàng sẽ chờ ngươi!

Ô Hải nhìn Mạnh Hạo, thấy hắn còn chần chừ liền cười nói.

- Với tu vi của tại hạ, sau khi trở thành khách khanh của Ô Đạt bộ, không biết cần phải làm cái gì?

Mạnh Hạo vẻ mặt do dự hỏi một câu.

- Tu vi đạo hữu cũng không tệ lắm, khách khanh của Ô Đạt bộ ta, trong

lúc còn khảo hạch thì chỉ có hai lựa chọn. Một là trở thành chiến tu, gia nhập vào chiến đội khách khanh, trở thành một thành viên trong đó, mà tạo được bao nhiêu chiến công cho bộ lạc thì có thể theo đó mà giảm bớt thời gian khảo hạch.

- Còn một cái là nuôi dưỡng dị yêu cấp thấp, ta cảm thấy đạo hữu thích hợp chọn điều thứ hai. Thế nào? Nuôi dưỡng dị yêu không có bất kỳ nguy hiểm gì, hơn nữa, một khi nuôi dưỡng không tệ cũng có thể giảm bớt thời gian khảo hạch. Huống hồ, dị yêu là vật cần nhất của tộc nhân sau khi hoàn tất lễ thành niên, đến lúc đó sẽ không ít người cần phải tìm tới ngươi.

- Vị huynh đệ này, nghe Ô Hải ta đi, tuyệt đối không sai!

Ô Hải vỗ ngực, lớn tiếng nói.

Hai mắt Mạnh Hạo hơi lóe lên một cách bí ẩn, hai chữ dị yêu này làm cho trong đầu hắn hiện lên đám hung thú cùng Tư Long ngoài Thánh Tuyết thành. Sau một lúc trầm ngâm, Mạnh Hạo lại nghĩ tới trong bản giới thiệu về bộ lạc Tây Mạc có miêu tả một câu.

“Ở Tây Mạc, một bộ lạc có cường đại hay không, được quyết định ở ba phương diện. Thứ nhất là nhân khẩu, thứ hai là số lượng dị yêu, mà phương diện thứ ba chính là tu vi của cường giả. Độ mạnh yếu của ba phương diện này quyết định xem bộ lạc cường đại hay không!”

Có thể thấy được, dị yêu có tầm quan trọng thế nào đối với một bộ lạc Tây Mạc.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hạo thầm có quyết định, mặc kệ trở thành khách khanh Ô Đạt bộ này có đơn giản tới mức khó tin thế nào, trong đó có bí ẩn mình còn chưa biết hay không, nhưng nếu đã đến thì không có đạo lý rút lui.

Đang muốn gật đầu thì tâm thần Mạnh Hạo bỗng nhiên khẽ động, dư quang liếc lên bầu trời.

Đúng lúc này, bốn đạo cầu vồng gào thét mà tới, trong bốn đạo cầu vồng này là bốn tu sĩ Tây Mạc, lần lượt giữ khoảng cách với nhau, hơn nữa còn lạnh lùng liếc nhìn đối phương, nhưng lại đồng hành lao thẳng về phía Ô Đạt bộ.

Ô Hải cũng nhìn thấy bốn đạo cầu vồng này, y lập tức biến sắc, gấp giọng nói với Mạnh Hạo.

- Thế nào, huynh đệ nhanh đồng ý đi chứ, gia nhập Ô Đạt bộ…

Y còn chưa nói xong, bốn đạo cầu vồng trên bầu trời kia đã tới.

- Đạo hữu không nên nhanh chóng đáp ứng, Ô Binh bộ ta mới là lựa chọn tốt nhất của ngươi!

- Nói bậy, Ô Ảm bộ ta mới là mạnh nhất!

- Các ngươi đều câm mồm, Ô Đấu bộ ta mới là Ô Thần chính thống!

Bốn người từ trong bốn đạo cầu vồng kia, thoạt nhìn đều khoảng ba mươi, tu vi đều là Trúc Cơ, lần lượt mở miệng.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, mỉm cười không nói.

Ô Hải lớn tiếng rống giận, lộ vẻ bất thiện nhìn bốn người này.

- Như thế nào, hôm nay còn muốn triển khai Ô Thần đại chiến tại đây sao?!

Ô Hải bước lên từng bước, tu vi ầm ầm bộc phát, mà bốn người mới tới kia cũng cười ha hả, cả bốn cùng tiến lên.

- Không nên oán ta, là người của Ô Đấu bộ tới chỗ ta trước, vì vậy mà hai người chúng ta mới đi tới bộ lạc khác, cùng dạo qua một vòng, nếu không cũng sẽ không tới bộ lạc của các ngươi!

- Khốn kiếp, hàng năm đến lúc mời chào khách khanh, mấy cái bộ lạc đều dùng đủ loại thủ đoạn, tranh cướp lẫn nhau một cách gay gắt, cùng giành giật khách khanh!

Trong lòng Ô Hải rất phẫn nộ, nhưng y cũng không biết làm sao, việc này, mấy ngày qua y cũng đã làm nhiều lần rồi.

- Vị đạo hữu này đừng nghe bọn họ, Ô Viêm bộ ta mới là bộ lạc cường đại nhất, trở thành khách khanh của bộ lạc ta, ngươi có thể hưởng thụ nhiều đãi ngộ hơn, tuyệt đối tốt hơn nơi này nhiều!

Một trong bốn người vừa tới lại có người dụ hoặc.

Với lịch duyệt của Mạnh Hạo, tự nhiên vừa liếc đã nhìn ra vấn đề giữa các bộ lạc, hắn chỉ mỉm cười, đơn giản lui sau mấy bước, không tham dự vào trong đó.

- Tốt, chúng ta làm một trận đại chiến Ô Thần đi, để quyết định vị đạo hữu này sẽ trở thành khách khanh của bộ lạc nào!

Ô Hải cười lạnh, trong lúc bùng phát tu vi thì y cũng mở miệng.

Bốn người khác nhìn nhau, đều lộ vẻ ngưng trọng.

Giờ phút này, có không ít tộc nhân Ô Đạt bộ cũng nhìn thấy một màn này, đều tiến đến, nhiều người vây quanh bốn phía, nhưng không phải là muốn ra tay mà lộ vẻ hứng thú. Giống như bọn họ đã quen với chuyện này rồi, cũng trở thành niềm vui thú.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 594: Ô Thần đại chiến? (2)

- Đại chiến Ô Thần? Vừa lúc mượn cơ hội này quan sát chút bất đồng giữa năm bộ lạc!

Mạnh Hạo hơi suy nghĩ, lui lại sau vài bước. Chỉ là trong lòng hắn vẫn còn nghi hoặc, vì sao tộc nhân bốn phía lại lộ ra vẻ mặt nhẹ nhàng như thế.

- Lần này, Ô Binh bộ ta tới trước! Ô Binh bộ là bộ lạc đầu tiên phân hóa ra từ Ô Thần đại tộc, đồ đằng là yêu binh, truyền thừa trên toàn bộ đại địa Tây Mạc. Trong Tây Mạc, Ô Binh bộ ta độc tôn, toàn bộ Tây Mạc, ngoài ta thì không còn ai!

Tu sĩ Ô Binh bộ tiến lên một bước, ngạo nghễ nói.

- Ô Đấu bộ ta là dòng chính của Ô Thần đại tộc, đồ đằng là Đấu Yêu, trong tay phải nắm giữ mặt đất Tây Mạc, ai có thể tranh phong!

Người Ô Đấu bộ cũng mang theo biểu tình chấp nhất, có chút điên cuồng lớn tiếng nói.

- Vô sỉ!

- Quá vô sỉ rồi, lại dám hình dung bộ lạc mình như vậy!

Người bốn phía đều thầm mắng không thôi, Mạnh Hạo đứng một bên nhíu mày, hắn cảm thấy cái Ô Thần đại chiến này hoàn toàn khác với suy nghĩ của hắn.

- Hừ, chính thống cũng tốt, không chính thống cũng được. Ta chỉ biết là, trong khi bộ lạc Ô Thần còn chưa hình thành thì bộ lạc Ô Viêm ta đã tồn tại rồi. Viêm hỏa đốt cháy mặt đất, thiêu đốt cả Tây Mạc mười vạn năm, chính là tổ tiên bộ lạc Ô Viêm ta.

- Đám các ngươi tính là gì chứ, trời đất bao la, sở dĩ Tây Mạc có tên là Tây Mạc là vì sự tồn tại của Ô Ảm bộ ta, cho nên mới có tên Tây Mạc.

Mấy người thay nhau mở miệng, Mạnh Hạo càng lộ vẻ cổ quái, trong lòng thở dài liên tục, hắn coi như đã phát hiện, cái gọi là đại chiến Ô Thần, sở dĩ đám người xung quanh kia lại vui vẻ đứng xem là vì, đây chỉ là một hồi đại chiến chém gió!

So sánh không phải là thuật pháp, không phải là tu vi, mà là chém gió!

Trước mặt khách khanh, so sánh xem bộ lạc nào chém gió thành bão táp nhất…

Mạnh Hạo vội ho khan một tiếng, loại tỷ thí này, hắn chưa từng nghe thấy.

- Các ngươi thì tính là gì chứ, Ô Đạt bộ ta, truyền thừa Tây Mạc, nắm giữ càn khôn, đồ đằng là đại thụ, chống trời Tây Mạc!

Ô Hải lớn tiếng rống, nhưng vô luận là khí thế hay lời lẽ đều không bằng người ta. Lời vừa ra, lập tức nghênh đón bốn ánh mắt khinh miệt.

, rơi vào thế yếu, hắn vội ho một tiếng, ôm quyền với mấy người. Mạnh Hạo thầm lắc đầu, lời của Ô Hải vừa nghe đã đủ thấy không phù hợp với “nguyên lý chém gió”

- Đa tạ chư vị đạo hữu nâng đỡ, chỉ là tại hạ đã quyết định, lựa chọn Ô Đạt bộ!

Mạnh Hạo cười cười, ôm quyền vái một cái.

Tinh thần Ô Hải lập tức rung lên, mấy người còn lại thì lộ vẻ khó coi.

- Chẳng lẽ đạo hữu khinh thường Ô Viêm bộ ta!?

- Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi khinh thường chúng ta, nếu không có Ô Thần đại chiến thì thôi, mới vừa bắt đầu đại chiến thì ngươi đã lựa chọn một nhà rồi, phải nói rõ chút đạo lý mới được.

Bốn người lập tức không vui nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo có chút ngại ngùng, hắn cảm thấy cần phải cho mấy người này biết, cái gì mới là chém gió!

Chém gió, là một loại pháp tắc vĩnh hằng trong thiên địa, từ khi bắt đầu có sinh mệnh, nó đã tồn tại rồi, không có bất kỳ sinh mệnh nào có thể thoát khỏi ma trảo của nó. Không có bất kỳ tu sĩ nào mà không bị nó mê hoặc.

Nó không gì không biết, dù sao nó cũng trường tồn vĩnh hằng.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, trên mặt vẫn lộ vẻ ngại ngùng như trước, chỉ là bên ngoài vẻ ngượng ngùng còn phủ thêm một tầng thần thánh.

- Sở dĩ ta lựa chọn Ô Đạt bộ…

- Ô Đạt bộ, nó là trời của Tây Mạc, nó nắm giữ đồ đằng đại thụ, đại thụ này là cây xuân thu, là Kiến Mộc thượng cổ, là cầu của thiên địa viễn cổ!

- Toàn bộ Tây Mạc, trong mắt của nó chỉ là một lần chớp lóe trong sông dài năm tháng, toàn bộ đại địa ở trong lòng nó, cũng chỉ là một lần ngẫu nhiên mở mắt trong vô số lần thức tỉnh.

- Nắm giữ thời gian vĩnh hằng, nắm giữ bốn mùa của trời đất, đó mới là Ô Đạt bộ!

Thanh âm của Mạnh Hạo quanh quẩn, bốn tên tu sĩ Tây Mạc đến đây đều sửng sốt. Trong lòng giống như có lực lượng nào đó chấn động, khiến cho da đầu tê rần, vẻ mặt như gặp quỷ nhìn Mạnh Hạo.

- Vô sỉ!

- Quá cmn vô sỉ rồi…. Chưa thấy kẻ nào vô sỉ tới mức này, hắn cũng không phải tộc nhân của Ô Đạt bộ, vậy mà lại hình dung Ô Đạt bộ khoa trương như thế!

- Khốn kiếp, dựa theo thuật pháp của hắn, thì Ô Đạt bộ này còn cường đại hơn cả Ô Thần Tộc sao, còn sâu không lường được, cực kỳ vô sỉ!

Trong lúc bốn người điên cuồng thầm mắng, Ô Hải trợn to mắt, y đột nhiên cảm thấy mặt mình cũng đỏ lên, mà đám tộc nhân Ô Đạt bộ đều lộ ra ánh mắt khó tin, một mảnh yên tĩnh.

- Đại thụ của Ô Đạt bộ, nó sinh ra vô số sinh mệnh, Đông Thổ sở dĩ có Đại Đường, là vì đại thụ của Ô Đạt bộ rơi rớt một giọt nước sinh mệnh, Bắc Mạc Khương Địch hiu quạnh, là vì một lần nhíu mày ngóng nhìn của đại thụ Ô Đạt bộ.

- Mà Nam Vực sở dĩ trù phú, là vì đại thụ Ô Đạt bộ ban cho một chút bùn đất, về phần Tây Mạc… nơi này là cố hương của đại thụ Ô Đạt bộ, nơi này là nhà của Ô Đạt bộ!

- Ô Đạt bộ, nó vĩ đại, thần thánh, nó là trời Tây Mạc, nó là mây Nam Vực, nó là nơi cúng bái của Bắc Mạc, nó là thánh nhân của Đông Thổ!

Thanh âm của Mạnh Hạo ẩn chứa tình cảm phong phú, tiếng nói quanh quẩn làm cho mặt Ô Hải càng đỏ hơn, vẻ mặt có chút hoảng hốt, trong

đầu theo bản năng mà sinh ra một nghi vấn.

- Hắn nói, là Ô Đạt bộ!?

Không chỉ có Ô Hải có câu hỏi này, tộc nhân Ô Đạt bộ xung quanh cũng thế, một đám lộ vẻ cổ quái, nhưng lại không nhịn được mà trở nên kích động.

Lúc này, tại trên một ngọn núi trong Ô Đạt bộ, có hai lão già đang đứng, nhìn một màn xảy ra bên ngoài của bộ lạc. Hai người này đã có mái tóc hoa râm, khí thế không tầm thường, trên người có bốn đồ đằng, thậm chí trên mặt cũng mơ hồ lộ ra đường vân đồ đằng.

- Ha ha, không nghĩ tới lại có một người mới, không tệ, không tệ!

- Kẻ này ăn nói sắc bén, trở thành khách khanh của bộ lạc ta, sau này có thể đảm nhiệm chức vụ mời chào khách khanh cho tộc ta!

Hai lão già nhìn nhau cười một tiếng, đối với những lời của Mạnh Hạo, bọn họ không để trong lòng. Dù sao, hàng năm đến lúc mời chào khách khanh, đám tiểu bối làm ra cái gọi là Ô Thần đại chiến kia, các bộ lạc chỉ coi là một hồi náo nhiệt, mừng rỡ đi xem.

Có lúc, ngồi nghe đám tiểu bối chém gió với nhau, cũng là một loại lạc thú khó được.

Giờ phút này, trong Ô Đạt bộ.

- Quá vô sỉ rồi!

Tộc nhân Ô Viêm cũng không chịu nổi nữa, lớn tiếng mắng. Lời gã vừa ra, người bốn phía lập tức đưa mắt nhìn gã, nơi này đều là tộc nhân Ô Đạt bộ, một đám đều lộ ánh mắt bất thiện.

- Ngươi nói thiên địa chi mộc của Ô Đạt bộ, sinh ra Đông Thổ Bắc Mạc, Nam Vực Tây Mạc. Vậy ngươi cũng biết, Ô Viêm bộ ta là cửu thiên chi hỏa, đốt cháy tất cả, làm cho mặt đất biến thành hư vô, đốt chúng sinh thành tro bụi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 595: Con đường Tư Long.

- Ô Ảm bộ ta là trăng của trời đất, tia sáng bao phủ tất cả sinh mệnh, mà sở dĩ có hỏa diễm, có thái dương là do trăng của Ô Ảm bộ ta mà làm nổi bật tất cả hào quang!

Tộc nhân Ô Ảm bộ cũng không cam chịu yếu thế, lớn tiếng nói.

Bọn họ đương nhiên đã được lời của Mạnh Hạo giác ngộ, lúc này đã nói khác xa lúc trước rồi.

Ô Hải ở bên cạnh giận giữ, cảm thấy những người này đã vô sỉ tới cực điểm. Vậy mà lại chém gió như thế, y còn muốn mở miệng phản bác, nhưng không biết nói gì, chỉ có thể nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo mỉm cười, vẻ mặt lạnh nhạt.

- Tây Mạc cũng tốt, Đông Thổ cũng thế, đều là một lá cây biến ảo mà thành. Mà Đại thụ của Ô Đạt bộ ta có trăm ngàn lá cây, hỏa diễm ánh trăng mà các ngươi nói, đều là một mảnh lá cây mà thôi.

- Mà đại thụ Ô Đạt bộ ta là tiên của tất cả sinh mệnh, nó quản lý thiên địa, quản lý trăm ngàn lá cây, đại biểu thế giới.

- Trong bóng đêm, nó là ánh sáng của chúng ta.

- Lúc yếu đuối, nó là lực lượng của chúng ta.

- Trong bi thống, nó an ủi chúng ta.

- Trong hoang mang, nó là trí tuệ của ta!

- Trong tuyệt vọng, nó là hi vọng của chúng ta!

- Trước mặt tà ác, nó là tấm chắn cho chúng ta. Thời kỳ chiến tranh, nó chính là bình an của chúng ta!

Mạnh Hạo lộ ra biểu tình thần thánh, lời vừa ra làm xung quanh lập tức yên tĩnh, mọi người đều ngơ ngác nhìn hắn. Ô Hải cũng tốt, tộc nhân Ô Đạt bộ xung quanh cũng thế, mà bốn tên tu sĩ của bốn bộ lạc kia cũng vậy.

Thậm chí hai lão già trên đỉnh núi kia, cũng có chút ngây ngốc.

Tất cả mọi người đều là vẻ mặt cổ quái, bốn tên tu sĩ tới đây, đầu óc ù ù, nhất thời không nói nổi câu nào.

Trong lúc bình thường, bọn họ được xưng là cường giả trong Ô Thần đại chiến, nhưng hôm nay mới hoảng sợ phát hiện, thì ra, chém gió… lại còn có cảnh giới như thế, làm cho bọn họ á khẩu không trả lời được.

- Cho nên, ta muốn gia nhập Ô Đạt bộ, ta muốn bái tế tiên quản lý trăm ngàn lá cây, tiếp nhận ánh sáng của nó, mang ánh sáng chiếu khắp Tây Mạc.

- Ta nguyện thế nhân đều tôn nó làm Tiên!

- Nguyện cây của nó hàng lâm, nguyện ý chỉ của nó đi trên mặt đất cũng như bay trên trời!

Mạnh Hạo hít sâu một cái, thanh âm quanh quẩn, tại trong bộ lạc yên tĩnh, thật lâu không tiêu tán. Người bốn phía đã tràn ngập khó tin, Ô Hải run rẩy, y như tìm được phương hướng cho tương lai của mình, cảm thấy mình chỉ cần nhớ kỹ những lời này, như vậy… về sau khi tham dự Ô

Thần đại chiến, mình chính là vô địch, không có đối thủ, bễ nghễ Ô Thần!

- Nguyện thế nhân xưng nó là Tiên! Nguyện cây của nó hàng lâm, nguyện cho ý chí của nó đi trên mặt đất như bay trên trời!

Ô Hải thành kính lớn tiếng hô.

Bốn tên tu sĩ của bộ lạc khác đã cực kỳ khó coi, trầm mặc thở dài, hung tợn nhìn Mạnh Hạo cùng Ô Hải một cái, sau đó bốn người liền hóa thành cầu vồng rời đi.

Cho đến khi bốn người kia rời đi, đám tộc nhân Ô Đạt bộ mới cổ quái nhìn Mạnh Hạo, thật lâu rời mới tán đi. Ô Hải kéo tay Mạnh Hạo, vẻ mặt kích động, cả đời này y chưa từng kích động như ngày hôm nay.

- Hảo huynh đệ, ngươi nói quá đúng, ngươi trời sinh đã là người của Ô Đạt bộ ta rồi. Hảo huynh đệ, ngươi không cần nuôi dưỡng dị yêu nữa, ngươi cùng ta đi tới mấy bộ lạc kia, thay nhau phát động Ô Thần đại chiến. Ta tin tưởng, chúng ta sẽ mang ý chí của đại thụ, truyền khắp thiên hạ!

Hai mắt Ô Hải lộ ra tinh quang trước nay chưa từng có, trong hào quang mang theo thành kính, ẩn chứa chấp nhất không thể hình dung.

… Giống như điên cuồng!

Thấy vậy, Mạnh Hạo thầm cảm thấy cổ quái, thầm nghĩ người này không phải thật sự tin đấy chứ…

Tìm đủ cách giải thích, thậm chí đến cuối cùng, Mạnh Hạo nghiêm túc dùng lại lời nói đại thụ là tiên kia, hắn mới có thể trốn thoát từ trong chấp nhất của Ô Hải. Dưới ánh mắt tiếc nuối cùng lưu luyến của Ô Hải, Mạnh Hạo được một tộc nhân khác của Ô Đạt bộ kéo đi, hoàn thành thân

phận khách khanh, lấy được một cái thạch bài (lệnh bài bằng đá), sau đó hắn được đưa về sau núi.

Khu vực sau núi rất lớn, bị phân ra thành nhiều mảnh, ở giữa có phân cách, trừ phi có được lệnh bài thân phận, nếu không rất khó mà vào được.

Nơi nuôi dưỡng dị yêu cấp thấp là một khu vực sau núi, tương đối hẻo lánh. Mạnh Hạo bị người mang theo tới nơi này, vừa vào hắn liền ngửi thấy được một mùi lạ.

Đây là cái mùi hỗn hợp của phân cùng với mùi tanh tưởi, tạo thành một hương vị kỳ quái. Tên tộc nhân Ô Đạt bộ bên cạnh Mạnh Hạo bịt mũi, nhíu mày mang theo hắn đi vào. Nếu không phải có chút kính nể khi thấy Mạnh Hạo trong tràng Ô Thần đại chiến lúc trước, kẻ này tuyệt sẽ không tự mình mang Mạnh Hạo tới nơi này.

Phải biết rằng, để người đưa đón cùng tự mình đi tìm có ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Trên đường thỉnh thoảng còn nghe được tiếng gào thét truyền ra, dường như nơi này có không ít dị yêu được nuôi dưỡng.

Cho đến khi tới một chỗ sâu hơn, tại bên ngoài một cái sân đơn giản, hai người mới dừng lại. Người dẫn đường kêu một tiếng, cửa sân mở ra, một lão già áo gai, có chút bẩn đi ra, đưa mắt quan sát hai người. Vị tộc nhân Ô Đạt bộ kia đơn giản giới thiệu Mạnh Hạo một chút, lão già gật đầu, biết Mạnh Hạo được đưa tới đây, lão liếc nhìn Mạnh Hạo một cái.

Tên tộc nhân Ô Đạt bộ kia thật sự không chịu đựng được mùi vị nơi này, gã xoay người trốn nhanh.

- Sân này vốn do lão phu dùng để nuôi dưỡng dị yêu Mộc Lang, từ hôm nay trở đi, trong này còn có năm con Mộc lang cấp một, ngươi tới nuôi

chúng đi!

- Nửa năm sau, dựa vào tình huống chăn nuôi của ngươi mà đánh giá kỳ khảo hạch của ngươi có thể kết thúc hay không! Có thể trở thành khách khanh chân chính hay không!

Lão già thản nhiên nói, lại ném cho Mạnh Hạo một cái lệnh bài, xong xuôi lão liền chậm rãi đi về phía trước. Khi lướt qua bên người Mạnh Hạo, lão nghĩ tới Mạnh Hạo được người đưa tới, cảm thấy được hắn là người có được đãi ngộ như thế trong ít năm gần đây.

- Mặc kệ trước kia ngươi có chăn nuôi dị yêu hay chưa, nhớ kỹ, nếu Mộc Lang mà bị chết thì ngươi phải bồi thường. Mặt khác, năm con Mộc lang kia mới sinh ra không lâu, thịt mà chúng nó ăn phải là thịt hung thú ẩn chứa sinh cơ trên mười năm, nước mà chúng nó uống phải là tuyết thủy từ trên Tuyết Sơn ngoài núi.

- Còn nữa, trong đồ ăn của chúng phải pha thêm “Mộc Tự thảo”, là cỏ ngoài núi, cần bản thân ngươi tự mình đi hái. Cuối cùng, mỗi ngày đều phải xoa bóp thân thể cho năm con Mộc lang, giúp chúng nó trưởng thành, còn phải huấn luyện dã tính của chúng nó!

Tuy lời nói của lão già như là nhắc nhở, nhưng vẻ mặt có chút ngạo nghễ, sau khi nói xong liền không để ý tới Mạnh Hạo nữa mà xoay người đi xa.

Mạnh Hạo nhìn sân, tuy nơi này có mùi lạ, nhưng hắn cảm thấy không phải là không thể chịu được, hơn nữa nơi này rất hẻo lánh, trong ngày thường sẽ không có nhiều người lắm, điểm này làm cho Mạnh Hạo cảm thấy không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 596: Tự Yêu Đan dẫn đến điên cuồng!

Đẩy cửa sân, Mạnh Hạo vừa đi vào trong, liền nghe được tiếng kêu grừ grừ uy hiếp. Hắn vừa nhìn liền thấy trong sân có một nhà gỗ, trong đó có năm con sói con màu xanh lớn bằng bàn tay, đang hung tợn nhìn hắn.

Khi nhìn thấy những con sói con này, Mạnh Hạo chợt nở nụ cười, nụ cười của hắn mang theo ôn hòa. Những tiểu tử này làm cho hắn nhớ tới bộ dáng lúc nhỏ của Huyết Ngao còn đang ngủ say.

Lông mềm như nhung, vô cùng đáng yêu.

Trong lúc Mạnh Hạo vừa cười, năm đạo thanh quang chớp mắt lao ra, Mạnh Hạo cười to hơn, tay phải vung lên, năm đạo thanh quang kia lập tức tan biến, hóa thành năm con sói nhỏ, bị hắn nắm lấy nhúm da trên cổ, cứ như thế bị kiềm giữ thân thể, không thể cắn được Mạnh Hạo. Bọn chúng chỉ có thể kêu ô ô uy hiếp, nhưng chúng nhanh chóng chuyển thành cầu xin.

Ném năm con sói con vào trong nhà gỗ, Mạnh Hạo nhìn lại chung quanh, tuy rằng luôn có tiếng hung thú gào thét quanh quẩn, nhưng cũng tương đối yên tĩnh.

Trong sân, ngoài nhà gỗ nuôi dưỡng dị yêu thì còn một phòng nhỏ đơn giản. Hắn đẩy cửa tiến vào, bên trong có chút loạn, Mạnh Hạo vung tay, một luồng gió quét qua, sau một lát, nơi này liền trở nên chỉnh tề hơn một chút. Những thứ dư thừa, Mạnh Hạo không cần, một cái giường, vậy là đủ rồi.

- Dị yêu chỉ là một cách xưng hô, mơ hồ bao hàm toàn bộ hung thú Tây

Mạc, đối với tu sĩ Tây Mạc, dị yêu cực kỳ trọng yếu!

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên giường gỗ, lúc này là buổi trưa, ánh mặt trời dày đặc, nhưng vì chỗ này là thâm sơn, cây cối che khuất, cho nên làm cho ánh sáng bị cắt thành những mảnh nhỏ, khiến nơi này hơi có chút âm u.

Hoàn cảnh như vậy, Mạnh Hạo rất thích. Hắn lấy ngọc giản, trong đó có giới thiệu về Tây Mạc của Nghiêm Tung, bên trong có trọng điểm nói tới dị yêu, kết hợp với hiểu biết của Mạnh Hạo về Tây Mạc, sau một lúc lâu, khi hắn ngẩng đầu lên, trong lòng đã giảm đi vài phần bỡ ngỡ đối với dị yêu Tây Mạc.

- Là một bộ phận trọng yếu tạo thành bộ lạc Tây Mạc, số lượng dị yêu có thể quyết định sự phồn thịnh của một bộ lạc. Đối với tu sĩ Tây Mạc mà nói, dị yêu không những là đồng bạn chiến đấu, nó còn là công cụ di chuyển, vô luận là ký kết phong ấn, hay là đồ ăn, đều cần dị yêu.

Ánh mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ hiểu rõ.

Trong lúc cần thiết, dị yêu cấp thấp cũng có thể trở thành đồ ăn của bộ lạc, điểm này Mạnh Hạo có thể hiểu được.

- Tu sĩ đồ đằng bình thường, mỗi người đều có được số đồ đằng và số lượng dị yêu bằng nhau, không thể khống chế quá nhiều, trừ phi là Tư Long…

- Chỉ có Tư Long, mới có thể khống chế dị yêu số lượng lớn, dù là tu vi bản thân không đủ, nhưng chỉ cần có đầy đủ dị yêu, cũng có thể bù đắp. Hơn nữa, bản thân Tư Long, chẳng những có thể khống chế lượng lớn dị yêu, mà còn cần phải chăn nuôi, thậm chí còn phải dùng đủ loại phương thức bất đồng để thuần phục cùng diệt sát.

- Cho nên.. ngày đó ở ngoài Thánh Tuyết Thành, độc của ta bị ngộ nhận

là Tư Long, mà ảo ảnh Ứng Long, sở dĩ bị ngộ nhận là Thiên Yêu, đó là vì dị yêu cao giai!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, như có điều hiểu ra.

- Dị yêu này rất đặc biệt, chia làm chín cấp, ba cấp đầu tiên tương đương Ngưng Khí, ba cấp tiếp thep có thể so với Trúc Cơ, mà ba cấp sau cùng thì bằng Kết Đan… Một khi xuất hiện dị yêu có thể so với Nguyên Anh, đó là địa yêu!

Mạnh Hạo đọc lướt qua ngọc giản.

- Địa yêu không thấy nhiều, mà hiếm thấy hơn nữa là Thiên yêu, có thể so với tu sĩ Trảm Linh!

Mạnh Hạo nghĩ tới ảo ảnh Ứng Long của mình, từng bị người tưởng lầm là Thiên Yêu, hắn càng hiểu rõ hơn.

- Trên Thiên yêu còn có mười một cấp, thật sự là vô cùng hiếm có, dị yêu ở cấp độ này được gọi là Đồ đằng, có lực lượng Vấn Đạo đỉnh phong, thiếu chút nữa là có thể so với tiên!

- Đồ đằng chẳng lẽ là hình thành như vậy?

Mạnh Hạo nghĩ nghĩ, nhớ lại những đồ đằng mà mình đã từng nhìn thấy, đã từng nghiên cứu qua, lại nghĩ tới gốc đại thụ trong Ô Đạt bộ. Hắn càng hiểu ra, trong đầu cũng hiện lên đồ đằng cổ xưa cấu thành Tiên Thổ phù, hắn lắc lắc đầu.

- Có lẽ đồ đằng chính là hình thành như vậy, nhưng dù là đồ đằng thì cũng phân mạnh yếu!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, thu hồi lại ánh mắt từ trong ngọc giản, nhìn lại năm có sói con màu xanh đang run rẩy trong nhà gỗ.

- Mới sinh ra không bao lâu đã có được thực lực cấp một, Mộc lang này có tư chất khá cao rồi. Loại hung thú này không thường thấy ở Nam Vực, từ đó có thể thấy được, đất Tây Mạc này phù hợp cho Dị yêu sinh tồn hơn.

Mạnh Hạo nhắm mắt, yên lặng suy tư.

Tới lúc đêm khuya, Mạnh Hạo nghe được thanh âm nức nở như khóc, cũng giống như làm nũng, lúc đầu chỉ là lục tục, nhưng khi tới trời sáng thì đã vang lên không ngừng.

Thanh âm thê lương, trong lúc mơ hồ như là gặp phải chuyện bất công nhất trong trời đất, càng về sau càng thêm mãnh liệt, phát ra sự bất mãn cực điểm.

Mạnh Hạo cau mày mở mắt, lúc này sắc trời đã tờ mờ, hắn vừa liếc mắt liền thấy năm con sói còn màu xanh kia đang không ngừng dùng móng vuốt mà cào lên cửa gỗ, dùng răng nanh mà cắn lên cửa gỗ, bọn chúng đều tái mặt rồi, đó là… Đói!

Chúng nó không ngừng phát ra tiếng kêu rên thê lương, lúc này cả đám bọn chúng đều run rẩy, giống như không còn chút khí lực, càng khoa trương hơn là, cái cửa gỗ kia đã bị chúng gặm đi một khối lớn.

- Câm mồm!

Mạnh Hạo trừng mắt.

Năm con sói con liền co rụt thân hình, cả đám đều lùi ra sau, trơ mắt nhìn Mạnh Hạo. Trong đôi mắt to lóe lên vẻ ấm ức, cũng có bộ dáng đói khát. Từ khi sinh ra tới giờ, chúng chưa từng bị đói qua, cảm giác đói bụng này làm chúng sợ hãi.

Nhất là sự khiển trách của Mạnh Hạo làm chúng nó thật sự ấm ức.

Năm con sói con cùng một người, tại trong sắc trời mông lung, nhìn nhau!

Qua khoảng mười phút, năm con sói nhỏ lại tiêp tục kêu rên, chúng nó ấm ức, chúng nó đói a một ngày không được ăn cái gì, lúc này cũng không để ý tới khiển trách của Mạnh Hạo, càng phát ra tiếng nức nở chói tai. Nhất là sau khi Mạnh Hạo nhìn thấy thân hình run rẩy cùng với vụn gỗ trên khóe miệng chúng nó, thì đứng dậy, đi tới bên cạnh nhà gỗ. Khi hắn vừa tới gần, đám sói con liền nhào tới gần cửa, cả đám trơ mắt nhìn Mạnh Hạo, phát ra tiếng kêu càng mãnh liệt hơn.

Mạnh Hạo vươn tay túm lấy một con sói con, những con khác như là phát hiện có điều không ổn, nhanh chóng lui về sau, núp vào một góc.

Con Mộc lang con bị Mạnh Hạo bắt lấy, trên trán nó có một vệt trắng, cũng không quá rõ ràng, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể phát hiện.

Vừa túm con sói này lên, nó liền phát ra tiếng kêu rên thê lương, thân hình run rẩy, đôi mắt to lộ vẻ bất lực cùng sợ hãi.

- Kêu cái gì mà kêu? Vừa rồi ngươi chính là đứa kêu to nhất!

Mạnh Hạo trừng mắt, giáo huấn mắng.

Con sói con có vệt trắng này càng thêm ủy khuất, phát ra tiếng ô ô. Mạnh Hạo cũng nghe được tiếng bụng đói kêu gào của nó, hắn sờ sờ một chút, liền cảm giác được bụng sói con này đã sớm dính vào lưng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 597: Tự Yêu Đan dẫn đến điên cuồng! (2)

- Quên mất là chúng nó không phải là Huyết Ngao, cần phải ăn uống..

Mạnh Hạo xấu hổ ho khan một tiếng. Hắn thật sự quên mất chuyện này luôn rồi.

Dù sao Huyết Ngao không cần ăn cái gì, mà bản thân Mạnh Hạo thì tích cốc từ lâu. Lúc này con sói con kia dường như cảm nhận khí thế của Mạnh Hạo đã không còn mạnh như trước, nó lập tức phát ra tiếng kêu thảm thương hơn, đôi mắt to của nó càng trở nên ướt át hơn, làm cho Mạnh Hạo vừa nhìn liền lập tức áy náy.

- Được rồi, được rồi… Đừng kêu nữa, ta sai rồi, chờ một chút, ta đi lấy thức ăn cho các ngươi!

Mạnh Hạo vội vàng vuốt ve bộ lông của nó, lại thả nó vào trong nhà gỗ, xoay người chạy nhanh, trong đầu lại nhớ tới lời của lão già hôm qua, hắn vội vàng rời sân lên núi.

Cho đến trưa thì Mạnh Hạo mới trở lại, vẻ mặt ngượng ngùng, thấy năm con sói con đã đói gần như xụi lơ trên mặt đất, hắn vội vàng lay bọn chúng một chút. Thở dài một hơi, cầm lấy thùng gỗ, lấy đồ ăn từ trong túi trữ vật ra, nhanh chóng trộn đều rồi tiến hành nuôi dưỡng.

Năm con sói vừa ngửi thấy mùi thịt, giống như được kích phát toàn bộ tiềm lực, điên cuồng vọt tới, tranh đoạt mà nuốt xuống.

Mạnh Hạo đứng một bên nhìn, nghĩ bản thân từ sáng tới trưa gần như là không ngừng tìm kiếm, tìm khắp bốn phía mà mới thấy được chút thức

ăn như vậy, thật đúng là một vấn đề rất lớn.

- Những người chăn nuôi dị yêu khác, không biết bọn họ làm sao làm được, nhưng nếu ta cũng phải làm như vậy thì quá phiền phức rồi…

Mạnh Hạo nhíu mày, nhớ lại bộ dáng đói bụng ấm ức kêu rên của đám sói này lúc trước, hắn cảm thấy mình thật sự không thể để chúng nó đói chết.

Nhìn năm con sói con cắn nuốt từng ngụm lớn, sau khi nuốt hết đám thịt mà Mạnh Hạo tìm kiếm cả buổi sáng, bọn chúng lại bắt đầu kêu gào, Mạnh Hạo liền cảm thấy đau đầu không thôi.

- Các ngươi là một đám tiểu tổ tông…

Mạnh Hạo thở dài, vội vàng lấy nước cho chúng uống, sau khi xong xuôi, bọn chúng mới lộ vẻ thỏa mãn, không để ý tới Mạnh Hạo nữa mà cùng nhau chơi đùa.

Mạnh Hạo nhìn bầu trời bao la đã sau giữa trưa, khoanh chân trầm ngâm cạnh nhà gỗ. Sau một lát, hắn bỗng nhiên mở mắt, trong mắt lộ tinh quang.

- Mặc dù chúng nó là dị yêu, vậy cũng có chút tu vi, đã có tu vi, vậy… ở bất cứ tình huống nào, đan dược thích hợp đều hơn xa thức ăn!

- Mà tu sĩ Tây Mạc, sở dĩ không cần đan dược là vì nó quá quý giá, đương nhiên không bỏ được mà cho những dị yêu cấp thấp này sử dụng.

Mạnh Hạo thầm nghĩ, hắn nghĩ tới Tự Yêu Đan của gia tộc Hàn Tuyết.

Đan phương làm ra Tự Yêu Đan này rất quỷ dị, trong đó thảo mộc chỉ là một bộ phận mà thôi, hơn nữa còn cần phải có máu thịt của một vài dị yêu cao giai để luyện hóa, lúc trước Mạnh Hạo còn u mê lờ mờ, lúc này

hắn mới hiểu ra.

- Gia tộc Hàn Tuyết đã từng là một trong những gia tộc mạnh nhất Tây Mạc, mỗi đời đều sinh ra Đại Tư Long, chắc có liên quan tới Tư Long bí thuật, cũng liên quan tới mấy loại đan dược đặc biệt.

- Tự Yêu Đan, dựa theo máu thịt của dị yêu cho vào khác nhau, mà đan dược luyện ra cũng chia ra nhiều loại cấp bậc khác nhau!

Mạnh Hạo trầm ngâm, trực tiếp lấy thi thể giao long cực lớn từ trong túi trữ vật ra.

Trên chiến trường Thánh Tuyết thành, Mạnh Hạo từng sưu tập mấy loại thi thể dị yêu, chuẩn bị sử dụng nghiên cứu. Con giao long này có tu vi Kết Đan sơ kỳ, dựa theo cấp bậc thì khoảng cấp bảy.

- Luyện Tự Yêu Đan, thí nghiệm Tư Long bí thuật, mượn năm con sói con này thử nghiệm là được rồi!

Mạnh Hạo quay đầu nhìn vào trong nhà gỗ, lúc này năm con sói con còn đang chơi đùa, tấn công lẫn nhau.

Mạnh Hạo vung tay, thi thể giao long lập tức rút lại, một lát sau nó liền vỡ vụn, hóa thành một mảnh huyết vụ, hắn lại lấy lò luyện đan màu đen ra.

Trên lò luyện đan này, khuôn mặt thiếu niên kia đã lộ vẻ uể oải, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo lúc này đã không dám lộ ra oán hận, ngoan ngoãn biến mất, để lò luyện đan cho Mạnh Hạo sử dụng, không còn trở ngại.

Huyết vụ vào lò, trên người Mạnh Hạo cũng mang theo không ít dược thảo, dù không được hoàn toàn đầy đủ. Nếu là đan sư bình thường tất sẽ không nghĩ ra chủ ý nào, nhưng Mạnh Hạo thân là đại sư đan đạo, hắn có thể từ trong những loại thảo dược khác nhau, mà tinh luyện ra dược hiệu

bất đồng, tìm kiếm thứ phù hợp với yêu cầu của chính mình.

Bày ra dược thảo, Mạnh Hạo không ngừng tinh luyện, khi tới đêm khuya thì hắn nâng lò luyện đan lên, Bất Diệt hỏa trong cơ thể vô hình thiêu đốt, hắn chăm chú quan sát, chốc chốc lại điều chỉnh.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo luyện Tự Yêu Đan, thời gian chậm rãi trôi qua, đến sáng sớm ngày thứ hai thì năm con sói con lại lần nữa kêu gào. Mạnh Hạo trợn mắt, vỗ lên lò luyện đan, lò luyện lập tức oanh một tiếng, một viên đan dược màu đỏ nháy mắt bay ra.

Khi đan dược kia vừa bay ra, trong đó mơ hồ lộ ra hình ảnh một con giao long rống giận, muốn vờn quanh đan dược mà bay đi. Nhưng Mạnh Hạo chụp một trảo, viên đan dược này giãy dụa thế nào cũng không thể nghịch chuyển, chậm rãi bay vào trong lòng bàn tay Mạnh Hạo.

- Có được tám phần dược hiệu, còn có thể luyện lại!

Mạnh Hạo ném đan dược vào trong lò luyện đan, dùng Đan Đạo Tái Sinh quyết, tiếp tục luyện hóa. Sau một lúc lâu, không còn mùi thuốc phát ra, một viên đan dược màu đỏ thẫm xuất hiện trong tay Mạnh Hạo.

Khoảnh khắc viên đan dược này xuất hiện, một mùi hương mà tu sĩ không cách nào ngửi được, nhưng đối với dị yêu thì lại rất rõ ràng. Năm con sói con kia lập tức ngừng kêu, cả đám mạnh mẽ ngẩng đầu, ghé vào cửa gỗ, theo khe hở ván gỗ mà nhìn chằm chằm vào viên đan dược trong tay Mạnh Hạo. Chúng nó run rẩy, trong phút chốc dường như trở nên điên cuồng, liều lĩnh húc vào cửa gỗ, như không muốn sống mà lao ra, chém giết để đoạt viên thuốc đó.

Cũng trong lúc này, xung quanh chỗ của Mạnh Hạo, nơi chuyên chăn nuôi dị yêu của Ô Đạt bộ, có tổng cộng hơn một trăm sân nuôi, đồng loạt bạo phát. Trong những sân này, đám dị yêu từ cấp một tới cấp sáu đều trở nên điên cuồng, gào thét kinh thiên động địa, giống như viên thuốc

vừa xuất hiện này, chính là tạo hóa cùng điên cuồng khó có thể hình dung đối với chúng nó.

Mấy trăm dị yêu tại nơi này đều ầm ầm bạo phát, chấn động mãnh liệt này làm cho đám người nuôi đều biến sắc, tất cả đều sắc mặt đại biến, vẻ mặt mờ mịt lập tức mở trận pháp, ngơ ngác nhìn đám dị yêu mà mình chăn nuôi, trở nên điên cuồng chưa từng có.

Mà lão già từng ngạo nghễ đối với Mạnh Hạo thì há mồm trợn mắt, hô hấp dồn dập, kinh ngạc nhìn đám dị yêu mình nuôi trở nên điên cuồng. Lão hít sâu một hơi, trên mặt tràn ngập khiếp sợ.

- Đây là sao…

- Chuyện gì xảy ra?!

- Dị yêu bạo động?

Từng tiếng kinh hô không ngừng truyền ra.

Lúc âm thanh khắp nơi truyền tới, đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, phát giác những dị yêu được nuôi dưỡng ở đây có vẻ cuồng bạo, hắn nhìn đan dược trong tay, lại nhìn năm con tiểu Mộc lang điên cuồng, đưa tay ấn về phía mặt đất.

Một ấn này, một bức màn sáng vô hình xuất hiện, giống như một cái lồng lập tức bao lấy phạm vi mấy trượng bên ngoài thân thể Mạnh Hạo, cách biệt khí tức của loại đan dược mà tu sĩ không thể phát hiện, nhưng lại có thể khiến dị yêu điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 598: Làm lớn chuyện rồi...

Nhưng vẫn còn hơi chậm, gần như ngay khi Mạnh Hạo chụp cái lồng lên, trong hơn trăm sân ở bốn phía, có bảy tám nơi truyền ra tiếng nổ vang, có hơn hai mươi con dị thú đủ hình dạng, đột nhiên xông ra, tiếng gào thét vang vọng bốn phương, chạy khắp xung quanh. Mỗi con dị yêu đều là cấp sáu, tương đương với Trúc Cơ hậu kỳ, lúc này mắt đỏ ngầu, không ngừng điên cuồng chạy nhảy.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể tìm thấy khí tức bị Mạnh Hạo cắt đứt, lại thêm những tu sĩ Tây Mạc nuôi dưỡng dị yêu bay lên trấn an, qua hồi lâu, nơi này mới yên tĩnh lại.

Lúc này trời đã muộn, màn đêm buông xuống, khắp nơi tối đen, Mạnh Hạo nhìn cảnh yên tĩnh bên ngoài, lại nhìn vào trong căn nhà gỗ, mấy có tiểu Mộc lang màu xanh, con nào con nấy đôi mắt đỏ ngầu, nếu không phải ván gỗ đủ vững chắc, e rằng chúng đã lao ra từ lâu rồi.

Đan dược của Mạnh Hạo, với chúng mà nói, có sự hấp dẫn không thể hình dung.

- Thú vị, gia tộc Hàn Tuyết... Có lẽ nên gọi là gia tộc Kỳ Nam, sở dĩ đời đời đều có Đại Tư Long, trừ bí thuật Tư Long ra, một phần nhiều cũng là do đan dược này trợ giúp!

- Dị yêu... Ngày đó lúc ta ở Mặc Thổ, vì hấp thu yêu khí Phong Chính, bị nữ tử đến từ Tây Mạc nhận nhầm là yêu chủ, yêu khí và dị yêu, nhất định có một số liên hệ.

Mạnh Hạo như đang suy tư, sau khi phục chế lại một viên Tự Yêu Đan,

đột nhiên vung tay chỉ xuống mặt đất.

- Phong Chính!

Lời hắn vừa thốt, yêu khí vô hình xung quanh, lập tức ngưng tụ lại, Mạnh Hạo không thu hút quá nhiều, chỉ dẫn động yêu khí trong phạm vi trăm trượng mà thôi.

Sau khi chỗ khí tức vô hình này ngưng tụ lại, quấn trên đầu ngón tay của Mạnh Hạo, hắn quan sát biểu hiện của năm con sói nhỏ bên mình. Hắn phát hiện biểu hiện của chúng rất kỳ lại, dường như trong khoảnh khắc này, sức hấp dẫn của Tự Yêu Đan cũng giảm bớt không ít, ánh mắt chúng nhìn Mạnh Hạo, có vẻ nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh, vẻ nghi hoặc này đã trở thành thân thiết, hoàn toàn khác với trước kia, cứ như nhìn thấy người thân vậy.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, trầm ngâm chốc lát, liền thu đan dược lại, phát tán vòng phòng hộ vô hình ra xung quanh, đồng thời triển khai linh thức. Linh thức Kim Đan đỉnh phong lặng lẽ từ từ tràn ra khắp nơi, nơi này cho dù là dị yêu hay tu sĩ, căn bản không có kẻ nào có thể so với Mạnh Hạo, tự nhiên cũng không thể phát hiện linh thức của hắn.

Trong linh thức của Mạnh Hạo, hắn nhìn thấy mấy trăm con dị yêu ở nơi này, đều có những biến hóa ở mức độ khác nhau, nhưng không hề cuồng loạn như trước.

- Tình hình này...

Mạnh Hạo nghĩ một chút, đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý niệm to gan chưa từng có. Hắn một lần nữa mở vòng phòng hộ, lấy đan dược ra, ánh mắt lóe lên, đưa yêu khí quấn quanh tay trái, điểm lên trên đan dược.

Đồng thời, hắn không cần đan lô, tay phải Bất Diệt hỏa xuất hiện, dần

dần dung nhập yêu khí này vào trong đan dược một cách hoàn mỹ. Nhưng ngay khoảnh khắc yêu khí dung nhập vào đan dược, đột nhiên, cho dù có vòng phòng hộ ở đó, nhưng trong màn đêm yên tĩnh, hơn trăm sân nuôi dưỡng dị yêu xung quanh, lập tức một lần nữa xuất hiện cảnh dị yêu điên cuồng.

Mức độ điên cuồng, vượt xa những lần trước rất nhiều, tiếng nổ vang động, từng âm thanh gào thét khó mà hình dung, làm kinh thiên động địa.

Đó không phải là một hai con dị yêu gào lên, mà là tất cả dị yêu ở nơi này, trong khoảnh khắc, phát ra tiếng kêu kinh thiên, tiếng động này lập tức truyền khắp cả Ô Đạt bộ!

Tiếng động này, vượt xa bạo loạn khi đan dược lần đầu tiên xuất hiện, vang vọng khắp nơi.

Sóng ấm khuếch tán, trong đêm đen, tất cả tộc nhân của Ô Đạt bộ, lập tức đều bị đánh thức, ai nấy đều kinh hãi, nhìn về phía bầu trời.

Ô Hải cũng ở trong đoàn người, vẻ mặt mù mờ, có vẻ không biết phải làm sao. Không chỉ có y, lúc này trong bộ lạc gần như tất cả mọi người, đều không biết đã chuyện gì xảy ra, mà lại khiến dị yêu chấn động như thế.

- Đây là tiếng gầm của dị yêu, có chuyện gì xảy ra vậy?

- Nơi nuôi dưỡng dị yêu có chuyện gì xảy ra?

- Không thể nào, nhất định là xảy ra chuyện gì đó rồi, đây là... mấy trăm con dị yêu, đồng thời gầm thét!

Ô Đạt bộ, có mấy nghìn tộc nhân, lúc này sau khi giật mình tỉnh dậy, từng người đều lập tức kinh ngạc.

Nhưng ngay khoảnh khắc bọn họ kinh ngạc...

Ngọn núi nằm giữa Ô Đạt bộ và khu vực nuôi dị yêu lúc này chấn động mạnh mẽ, từng tiếng gầm thét còn mạnh mẽ hơn nữa, lúc này vang lên.

Tổng cộng năm tiếng, vang vọng khắp trời, truyền đi bốn phía, năm đạo cầu vồng bay ra. Đó là năm con dị yêu thân thể cỡ mấy chục trượng, lần lượt là ba con thanh lang, một con huyền quy, và một con mãnh hổ màu xanh.

Năm con dị yêu này khí thế phát tán, rõ ràng là dị yêu cấp chín có thể sánh với Kết Đan hậu kỳ! Bọn chúng phát ra tiếng gào thét, dung hợp với mấy tiếng gầm của mấy trăm con dị yêu, hóa thành sóng âm mạnh mẽ.

Nếu chỉ có thế thì cũng bình thường, nhưng ngay khi sóng âm này vọng lại, mấy nghìn tộc nhân của Ô Đạt bộ, có không ít người đột nhiên biến sắc. Đồ đằng trên người họ, đột nhiên nóng rực, không chịu sự khống chế của bọn họ, dị yêu dung nhập trong đồ đằng của họ, đã nhận họ làm chủ, trong khoảnh khắc này, lần lượt huyễn hóa ra, ngẩng mặt lên rời gầm thét, đồng loạt lao ra.

Cảnh tượng này, cực kỳ chấn động, có đến một nửa số người, thân thể phát ra ánh sáng đồ đằng, trong ánh sáng, từng con dị yêu xông ra, hóa thành tiếng nổ vang khắp nơi.

- Mộc lang của ta mất khống chế!

- Chết tiệt, phượng điểu của ta, cũng mất khống chế!

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, lẽ nào là dị yêu bạo động!

Tiếng nổ không ngừng vang vọng, tộc nhân của Ô Đạt bộ, ai nấy đều

biến sắc, tất cả tu sĩ không khống chế được dị yêu đã nhận chủ, không hề chần chừ bay lên.

Gần như ngay khi bọn họ bay lên, trên núi cũng có mấy chục bóng người khí tức cường đại, đột nhiên bay ra, lao về phía dị yêu.

- Là các trưởng lão, bọn họ cũng xuất hiện rồi!

- Các trưởng lão bình thường xử lý chuyện của bộ lạc, rất ít rời khỏi núi, hiện giờ cũng đi ra rồi!

Đối với Ô Đạt bộ, đêm nay, sẽ là một đêm nhớ cả đời, vì ngay khi bọn họ hô lên kinh hãi, trên đỉnh núi, có một tiếng gầm thét mà trong ký ức rất nhiều người, đã rất lâu rồi không nghe thấy, đột nhiên truyền ra.

Theo tiếng gầm vang lên, ngọn núi chấn động, mặt đất run rẩy, một cành cây khô héo, phát tán khí tức tang thương đột nhiên xuất hiện trên đỉnh núi. Cành cây này quét ngang, ngay khi xuất hiện, trên đó ánh xanh lấp lánh, đột nhiên hóa thành một thụ nhân thân thể khoảng ba trượng!

Thụ nhân này vẻ mặt già nua, thân thể là cành cây thô to, còn mọc rất nhiều lá khô, khí tức yếu nhược, nhưng đứng giữa bầu trời, ngẩng đầu gào thét.

Khoảnh khắc tiếng gào thét của lão truyền tới, tộc nhân của Ô Đạt bộ, ai nấy vẻ mặt kinh hãi, không thể tin tưởng, hít thở dồn dập, nhất tề quỳ xuống.

Từ trên ngọn núi, có ba người bay ra, ba người này đều có tu vi Nguyên Anh, còn có một người là Nguyên Anh trung kỳ, lao thẳng về phía thụ nhân. Ba người này, lập tức được tộc nhân trong bộ lạc nhận ra, đó là tộc công và hai tế tự của Ô Đạt bộ bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 599: Tự Yêu Đan chân chính!

Tế tự và tộc công, là quyền lợi đỉnh phong của một bộ lạc!

- Bái kiến Mộc tổ đại nhân!

Tộc trưởng Ô Đạt bộ, là một lão giả, hai tế tự kia thì mặc một bộ đồ màu xanh, nhìn không rõ hình dáng, nhưng lúc này khí tức của ba người có mạnh, cũng đều lộ vẻ lo lắng và khiếp sợ. Cho dù là bọn họ, cũng ít nhất một trăm hai mươi năm rồi, không nhìn thấy Mộc tổ, lúc này đều có vẻ kinh hãi, cúi mình trước thụ nhân.

- Yêu, ta cảm thụ được yêu...

Thụ nhân to lớn, ngẩng đầu gào lên, giọng nói lão vang vọng, khiến tất cả dị yêu của Ô Đạt bộ, đều gào lên theo.

Ngay lúc này, cũng giống như Ô Đạt bộ, trong sơn mạch bốn phía, đang thủ hộ cấm khu ở trung tâm năm tộc, như một ngón tay trong bàn tay năm ngón, là Ô Binh bộ, nơi từng là Ô Thần Đại Tộc phân chia ra năm bộ, tất cả dị yêu trong đó, cũng trong khoảnh khắc này, truyền ra tiếng gào thét kinh thiên.

Ô Binh bộ tính kim, dị yêu của bọn họ, đại đa số là loại kim thiết, có phi kiếm, có pháp bảo, có kim thiết cự thú, lúc này toàn bộ đều không nghe khống chế, gào thét bay lên, còn có dị yêu bọn họ đã hạ lạc ấn, cũng giống như Ô Đạt bộ, đều đồng loạt bay ra.

Đáng sợ hơn nữa, là trên đỉnh núi Ô Binh bộ, có một đạo kim quang chói lòa, hóa thành một cây tam xoa kích (đinh ba) to lớn, phát ra kim quang

chói mắt, có cả khí tức đáng sợ kinh người.

- Yêu khí... Ta cảm nhận được yêu khí!

Đồng thời, Ô Đấu bộ, Ô Viêm bộ và Ô Ảm bộ, hơi thở tức giận cũng ầm ầm bạo phát, dị yêu trong bộ lạc, đồng thời gào lên. Tiếp đó, từ trong Ô Đấu bộ, truyền ra dao động thổ tính, một mảnh bùn giống như dung nham trào ra, lơ lửng giữa bầu trời, hình thành một vũng bùn đến mấy trăm trượng.

Trong Ô Viêm bộ, biển lửa gào thét, một con ngựa ô hỏa diễm to lớn, đôi mắt đỏ quạch ở trong biển lửa, nhìn về phía Ô Đạt bộ.

Trong Ô Ảm bộ, một mảng sương mù phát tán, thành mây, rồi thành mưa!

Khoảnh khắc này, tất cả tộc nhân, trưởng lão, tế tự, tộc công của năm bộ lạc, đều kinh hãi chưa từng có. Còn có mấy lão quái Nguyên Anh của Mặc Thổ trà trộn vào trong các bộ lạc, cũng đều bị cảnh tượng này làm kinh hãi, dự đoán đủ kiểu.

Lúc năm bộ lạc cùng có dị biến, Mạnh Hạo đã đổi sắc mặt, hắn đương nhiên đã cảm nhận được khí tức kinh người ở xung quanh.

- Làm to chuyện rồi...

Mạnh Hạo đã bắt đầu thử phong ấn đan dược, nhưng không thể nào làm được, đưa vào trong túi trữ vật cũng không ăn thua, vòng phòng hộ xung quanh, giống như vô ích. Hắn có cảm giác rõ ràng, bản thân còn nhiều nhất là hai mươi nhịp thở, sau hai mươi nhịp thở, lập tức sẽ bị những kẻ đáng sợ ở bên ngoài, phát giác ra vị trí.

Ngay vào lúc này, kinh biến lớn hơn nữa, đột nhiên xuất hiện, chèn ép tất cả!

Grào!

Một tiếng gầm thét truyền ra từ trong rừng rậm bên ngoài dãy sơn mạch vô tận, từ khoảng cách rất xa, loại khí thế như có thể xé rách hư không, đột nhiên xuất hiện.

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng khuếch tán, giống như lôi đình liên tục đánh xuống, hóa thành tiếng gầm thét.

- Phương Thiên!

Giọng nói này như vô số người cùng gầm thét truyền tới, nhưng kỳ lạ thay, phàm là ai nghe thấy, đều không cho rằng đó là tu sĩ gào lên, giọng nói này... không giống tiếng người!

Tiếng gầm xuất hiện, liền lập tức vang vọng khắp nơi, khiến cho cả sơn mạch và rừng rậm, lập tức yên ắng.

Tộc nhân của năm bộ lạc, ai nấy tâm thần chấn động, sắc mặt trắng bệch, thân thể lắc lư. Màn sáng phòng hộ của mỗi bộ lạc đều tự động khởi động, đó là trận pháp của bộ lạc, mà khi gặp phải kẻ địch mạnh mẽ mới được mở ra.

Đồng thời, tộc công và tế tự của năm bộ lạc, trong khoảnh khắc đó đều tái mặt, lộ vẻ sợ hãi.

- Đây là...

- Là Phương Thiên thú, tiên hống Phương Thiên thú!

- Ở gần đây, lại có tiên hống Thiên Phương, đó là dị yêu mạnh mẽ khi mới sinh đã đạt đến cấp bảy, khi trưởng thành có thể đạt tới cấp mười một! Là lạc ấn của ai, hay còn là đại yêu?

Bị người ta hạ ấn ký, Tây Mạc sẽ gọi là dị yêu, mà nếu không bị hạ ấn ký, thì là đại yêu!

Năm bộ lạc bị chia ra từ Ô Thần Tộc, ai nấy đều choáng váng, dị yêu đỉnh phong của năm bộ lạc, lúc này tất cả chấn động, bị thanh âm này dẫn dắt, đồng thời gầm lên, giống như đánh dấu lãnh địa, như nói với Thiên Phương thú đi ngang qua nơi này rằng, nơi này thuộc về chúng nó!

Cũng chính lúc này, mặt đất đột nhiên chấn động, đất đai rung chuyển, dường như có người khổng lồ chạy giữa rừng núi, đang gào thét, năm bộ lạc đều chấn động. Ngay sau đó, có người dùng bí thuật, thấy được, ngoài núi non bốn phía năm bộ, trong mãng hoang vô tận, lúc này có một cơn thú hải, đang điên cuồng chạy về phía này.

Biển yêu thú này, đủ mọi đẳng cấp, đủ loại hình dạng, lúc này con nào con nấy mắt đỏ ngầu, điên cuồng lao đi, trên bầu trời, từng con chim kỳ dị, cũng đang gầm thét. Đưa mắt nhìn quanh, bên ngoài năm bộ lạc, đã bất ngờ hình thành thú triều.

Như cuốn trôi trời đất, muốn trực tiếp phá nát trung tâm của năm bộ lạc.

Đối với năm bộ lạc, đây là tai nạn trước giờ chưa từng có. Nó đến quá đột ngột, cho nên bọn họ căn bản không kịp phản ứng.

Một làn sóng quét qua bầu trời, tiếng gầm thét của Thiên Phương thú lại truyền tới, lần này tiếng gầm vang động, lấn át tất cả tiếng gầm khác, giống như đã tới gần thêm một chút.

Tất cả, chỉ mới mười lăm nhịp thở!

Mạnh Hạo cảm nhận được mặt đất chấn động, nghe được tiếng gầm thét của Thiên Phương thú, hắn nhìn đan dược phát tán yêu khí trong tay, lồng phòng hộ vô hình xung quanh, vì kịch biến bên ngoài, có thể cho

Mạnh Hạo thêm một chút thời gian.

- Không ngờ đến sau khi kết hợp đan dược với yêu khí, lại dẫn đến tình cảnh này. Đan dược này, xem ra có thể khiến con dị yêu nào cũng phát cuồng.

Mạnh Hạo lắc đầu cười khổ, nhìn năm con sói cạnh mình, lúc này đang điên cuồng công kích cánh cửa, cánh cửa kêu lên răng rắc, sắp hỏng tới nơi rồi.

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, đột nhiên vung tay, đan dược lập tức rơi vào trong phòng gỗ. Ngay khi viên thuốc rơi xuống, năm con sói gầm lên non nớt, lập tức xông tới, bọn nó bình thường chơi đùa với nhau, lúc này lại không có một chút tình cảm nào, mà lúc lao tới, lại còn ngoan miệng, cắn xé lẫn nhau.

Đúng lúc này, con sói trên trán có vết trắng lập tức thể hiện tiềm lực và độ hung hãn của nó, liên tiếp cắn xé những con khác, hóa thành một vệt sáng xanh, trực tiếp nuốt viên đan dược vào.

Ngay khi đan dược bị nuốt, yêu thú bên ngoài năm bộ lạc, lập tức gào thét thảm thiết, bầu trời mây đen cuồn cuộn, có thể nhìn thấy rõ ràng những yêu thú này như vậy, là bởi vì bọn chúng đang dùng tốc độ nhanh nhất mà tới.

Nhưng ngay sau đó, đám mây đen dừng lại giữa không trung, Thiên Phương thú lại gầm thét điên cuồng đến cực điểm, tiếng gầm vang khắp đất trời.

Tu sĩ của năm bộ lạc sắc mặt trắng bệch, nhưng đúng lúc này...

Khu vực trung tâm năm bộ lạc, nơi đã từng là thánh địa của bọn họ, nơi ở cũ của Ô Thần Đại Tộc, đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng giữa đêm đen.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 600: Tự Yêu Đan chân chính! (2)

Ánh sáng đó có năm màu, sau khi xuất hiện, liền bao trùm khu vực của năm bộ lạc, rồi từ trong ánh sáng, một con quạ đen bay ra.

Con quạ ngẩng đầu, kêu lên một tiếng, tiếng kêu như phong bạo, hóa thành sóng xung kích, như muốn phá tan hư vô, cuồn cuộn lan ra bốn phương.

Theo đó, từng gốc đại thụ bị nhổ lên, mặt đất chấn động, từng tảng đá lớn bị quét qua, tạo nên một trận đại phong bạo khó mà hình dung, xuất hiện ở xung quanh năm bộ lạc.

Hóa thành vòng xoáy, quét qua trời đất.

Mạnh Hạo thở gấp, ngẩng đầu nhìn về phía Ô Thần Đại Tộc khi xưa, trong mắt lấp lánh.

Lúc này hắn đã yên tâm rồi, viên đan dược dẫn tới bạo động kia, ngay khi bị tiểu Mộc lang nuốt đi, liền mất hết tất cả dấu vết, Mạnh Hạo tự mình kiểm tra, dù hắn mẫn cảm với yêu khí, cũng không tìm ra chút dấu vết nào.

Dường như yêu khí trong đan dược, đã bị con sói trên trán có vệt màu trắng hấp thu, mà sau khi nuốt đan dược, nó liền rơi vào hôn mê.

Sinh cơ không có vấn đề, hơn nữa còn cực kỳ mạnh mẽ.

Phong bạo bên ngoài, che phủ cả đất trời, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng năm màu bao bọc, ánh sáng năm màu này, khiến Mạnh Hạo nghĩ đến ngũ

sắc kiếp của bản thân.

Chim anh vũ và miếng mỡ đông, trước khi Mạnh Hạo đến Ô Đạt bộ hai ngày, thì không đi cùng, mà ở trong sơn mạch xung quanh đây, không biết là chơi đùa cái gì.

Lúc này Mạnh Hạo hơi chút lo lắng, nhưng nghĩ đến chim anh vũ cổ quái và miếng mỡ đông bất tử, chút lo lắng này lập tức tan biến.

- Cho dù nơi này bị hủy, chúng nó cũng sẽ làm cho loạn cả lên.

Riêng điểm này thì Mạnh Hạo vô cùng tin tưởng.

Trận phong bạo này, kéo dài một canh giờ, sau khi phong bạo kết thúc, rừng rậm xung quanh giảm đi rõ rệt, để lại rất nhiều thi thể dị yêu, còn con Thiên Phương thú kia, thì không có tung tích.

Quạ đen biến mất, ánh sáng năm màu cũng tan đi, Mạnh Hạo lần đầu tiên cảm thụ sự mạnh mẽ và thần bí của tu sĩ và đồ đằng ở bộ lạc Tây Mạc.

Tộc nhân năm bộ lúc này đều hành động, vận chuyển tất cả thi thể dị thú về. Mà nơi nuôi dưỡng dị yêu, cũng có từng luồng thần thức lần lượt quét qua kiểm tra, cuối cùng không phát hiện gì, mới không quan tâm nữa.

Nơi của Mạnh Hạo, cũng nằm trong phạm vi tra xét, nhưng vào lúc này, bí bảo của Hoan Pháp Lão Tổ - Lê Thiên, đã phát huy tác dụng cực lớn, cho dù Ô Đạt bộ làm gì, cũng không phát hiện ra bất cứ điều gì khác thường ở chỗ Mạnh Hạo.

Với năm bộ mà nói, sự việc suýt thành đại nạn này, hiển nhiên không thể kết thúc đơn giản như vậy, điều tra cẩn thận, kéo dài đến gần một tháng, Mạnh Hạo cũng bị dẫn vào trong núi mấy lần, để người ta kiểm tra.

Một tháng sau, vẫn không điều tra được gì, dần dần càng nhiều người cho rằng, vì nơi này xuất hiện vật hấp dẫn dị yêu, cho nên mới dẫn đến thú triều. Mà vật này rốt cuộc rơi vào tay ai, thì năm bộ lạc lại nghi ngờ lẫn nhau, không làm sao tìm ra được đáp án.

Một tháng trôi qua, Mạnh Hạo chăm sóc mấy con tiểu Mộc lang, có thể nói là vô cùng cẩn thận, trong thức ăn bỏ thêm Tự Yêu Đan, khiến mấy con tiểu Mộc lang, không ngừng mạnh lên. May mà Mạnh Hạo khống chế liều lượng, nên bọn chúng không trưởng thành quá nhanh.

Mà con sói con đã nuốt viên thuốc có dung hợp yêu khí, bề ngoài không có gì khác thường, nhưng dần dần hung tàn hơn, trong mắt thường có ánh sắc lạnh, dường như có vẻ khát máu. Mấy con sói nhỏ khác, rõ ràng kính sợ nó, bình thường chỉ cần nó gầm nhẹ một tiếng, những con khác đều run rẩy.

Hiện tượng này ngày một nhiều, Mạnh Hạo không thể không nghĩ cách áp chế nó. Dù sao với yêu khí, Mạnh Hạo thân là Phong Yêu đời thứ chín, không phải người nào cũng so sánh được.

Sau khi hết một tháng, cho dù là biểu hiện hay dò xét ngầm, đều đã kết thúc, Mạnh Hạo mới hoàn toàn bình tĩnh, hắn bắt đầu dùng phương pháp của bản thân, tự nuôi dị yêu.

Thời gian trôi nhanh, Mạnh Hạo tới Ô Đạt bộ, đã năm tháng rồi.

Mạnh Hạo ngồi trong sân, từng tiếng gào thét uy hiếp lọt vào tai, hắn yên lặng mở mắt, nhìn thấy trong sân nhà, một con Thanh Mộc lang có vẻ gầy yếu, đang gầm gừ uy hiếp bốn con khác, dọa những con Thanh Mộc lang kia run rẩy.

- Đại Mao.

Mạnh Hạo dửng dưng nói, lời nói vừa ra, con Thanh Mộc lang gầy yếu, lập tức quay đầu nhìn Mạnh Hạo, trên trán nó, có một vết trắng rõ ràng.

Lúc nhìn Mạnh Hạo, vẻ lạnh lùng trong mắt nó biến mất, biến thành ngoan ngoãn, nhanh như tia chớp, lao về phía Mạnh Hạo, tựa vào người Mạnh Hạo, thè lưỡi ra như Huyết Ngao năm xưa, liếm quần Mạnh Hạo.

- Nhị Mao, Tam Mao, Tứ Mao, Ngũ Mao, qua cả đây đi.

Mạnh Hạo cười, bốn con Thanh Mộc lang kia, lúc này mới cẩn thận chạy tới.

Thanh Mộc lang của Mạnh Hạo, đã không thể gọi là tiểu lang nữa, lúc này bọn nó đều dài đến hơn nửa trượng, vô cùng uy phong. Đôi mắt lạnh lùng hung tàn, bộ lông màu xanh, tốc độ nhanh như chớp, còn cả sự lãnh huyết ẩn giấu trong tính cách, tất cả đều làm cho những con Thanh Mộc lang này, rất là mạnh mẽ.

Không còn là cấp một, mà đã trở thành cấp hai. Nhưng cho dù là cấp hai, bọn nó cũng mạnh mẽ đủ để giết chết cấp ba, đối đầu cấp bốn.

Mà đáng sợ nhất là, chính là Đại Mao, tuy nó có vẻ gầy yếu, nhìn cũng chỉ như cấp hai bình thường, nhưng cho dù bốn con Thanh Mộc lang khác cùng lên, đối mặt với nó, vẫn chỉ có thua. Nếu không phải Mạnh Hạo ngăn cản, chắc nó đã giết hết rồi.

Năm tháng này trừ lúc bắt đầu không ổn định, sau đó Mạnh Hạo luôn rất thành thực, không tiếp xúc nhiều với người khác, cũng rất ít người đến gặp hắn, trừ Ô Hải.

Ô Hải cực kỳ kính nể Mạnh Hạo, thường xuyên tới thăm, với ý muốn thỉnh giáo, mỗi lần nói chuyện, y đều có ý dẫn dắt, quan hệ với Mạnh Hạo, cũng dần dần bền vững.

Với Thanh Mộc lang Mạnh Hạo tự nuôi, y không rõ cụ thể, nhưng có thể nhìn ra sự không tầm thường, bất giác, càng khẳng định về Mạnh Hạo.

Thông qua Ô Hải, Mạnh Hạo càng hiểu thêm về Ô Đạt bộ, biết trong bộ lạc, có một vị Tư Long cấp bảy, địa vị cao quý, cho dù là tộc công hay tế tự, cũng rất khách khí với y.

Ví dụ như, Ô Binh bộ có lần chiêu mộ một vị Tư Long cấp bảy, đặc biệt là bên cạnh Tư Long này, lại có một man cự nhân, lập tức khiến vị Tư Long này, được Ô Binh bộ coi như thượng khách, làm kinh động những bộ lạc khác.

Mạnh Hạo nghe nói đến đây, vẻ mặt có phần cổ quái, hắn nghĩ đến Cổ Lạp bị mất tích lúc truyền tống tới đây.

Thời gian nửa năm, cứ thế trôi qua, trong Ô Đạt bộ, Mạnh Hạo cảm thấy rất yên tĩnh, loại cảm giác yên tĩnh này, khiến hắn nhớ đến lúc mới vào Tử Vận Tông.

Cũng không ai đến quấy rầy, cũng không nổi bật, cũng có bí mật của bản thân, cũng có mưu đồ của chính mình.

Mạnh Hạo cười cười, cúi đầu nhìn năm con Thanh Mộc lang bên mình, thời gian nửa năm, Mạnh Hạo cảm thấy thu hoạch lớn nhất của bản thân, chính là càng hiểu biết sâu hơn về thân phận Phong Yêu sư.

Hiểu biết này đến từ cảm giác, đến từ phong ấn và Phong Chính!

Lúc này nếu hắn muốn, hắn có thể lập tức phong ấn Đại Mao, vì trong cơ thể nó có khí, khí này là yêu, ở trong vòng phong.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 601: Ô Trần.

Cũng tương tự, nếu hắn muốn, hắn có thể khiến mấy con Thanh Mộc lang khác, cũng trở nên giống như Đại Mao.

Cuối cùng chính là Phong Chính, nửa năm nay Mạnh Hạo nghĩ rất nhiều về nó, hắn có thể xác định, Phong Chính với tất cả dị yêu mà nói, là một lần kỳ ngộ và thừa nhận.

Giống như sắc phong!

Dị yêu đẳng cấp càng cao, thì khát vọng với Phong Chính, lại càng mạnh mẽ, phong yêu không Phong Chính, thì không phải là yêu!

Nửa năm nay, trừ hiểu biết thêm về Phong Yêu sư ra, trong sân nhà Mạnh Hạo, đã nở đầy hoa sen, giống như viện nhỏ của hắn ở Thánh Tuyết thành, hoa sen khắp nơi.

Người ngoài không hề để ý đến điều này, đây là tự do của tu sĩ, không ai có thể can thiệp, cũng sẽ không can thiệp. Không ai biết, ý nghĩa của số sen này đối với Mạnh Hạo.

Đó là điểm mấu chốt để hắn sử dụng và lĩnh ngộ Liên Hoa Kiếm Trận. Từ khi thu được kiếm trận cho đến giờ, hắn không ngừng nhìn ngắm sen nở sen tàn, trong đầu óc hắn, đã trồng một nhành sen rồi.

Loại cảm giác này rất khó hình dung, đó là khi nhắm mắt, trong lòng liền có thể cảm nhận được hoa sen nở rộ. Trong ý cảnh này, Mạnh Hạo chưa từng thi triển Liên Hoa Kiếm Trận, nhưng hắn tự tin rằng, khi bản thân thi triển, sẽ hơn xa trước kia.

Nghiên cứu đồ đằng, Mạnh Hạo cũng không tiếp tục, nhưng trong lòng,

đã thử nghiệm vô số lần, cảm giác đã sớm ăn sâu bén rễ.

Sắc trời tối dần, hắn nhìn bầu trời mông lung mây đen và màn đêm lẫn lộn, cảm nhận hơi nước tồn tại trong trời đất.

- Lại sắp mưa rồi.

Mạnh Hạo lẩm bẩm, mấy hôm nay, thường xuyên mưa, không quá lâu, từng giọt mưa san sát, rơi trên mặt đất, rơi vào khe nước, phát ra tiếng động như đất trời tranh chấp.

Có một số giọt mưa rơi trên mặt đất, vỡ tan ra, dường như muốn mượn lực lượng của mặt đất để bay lên, muốn trở lại bầu trời, nhưng trong quá trình, lại tan thành mây khói, trở thành hơi nước.

Nhưng cho dù hóa thành hơi nước, thì cũng vẫn cố chấp!

Mạnh Hạo nhìn, dần dần chìm đắm trong đó, hắn nhìn những giọt mưa vỡ tan đó, rõ ràng có thể cảm nhận được ý chí bất khuất trong đó, mưa hóa thành khí, muốn bay lên!

- An táng nơi mặt đất, lại muốn trở lại tái sinh trên trời cao...

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, nhìn mây đen dày đặc khắp trời, rất lâu, rất lâu sau, mới dần dần nhắm mắt.

- Có lẽ, đây cũng là một con đường của Phong Yêu sư.

Mạnh Hạo lẩm bẩm, tu vi tới cảnh giới của hắn, đã có thể mơ hồ cảm thụ được một chút đạo lý giữa trời đất, mỗi phần minh ngộ, đại biểu cho một lần khai thác tâm linh, hóa thành nhận thức, trở thành lực lượng ngày sau Trảm Linh.

- Chỉ là... là phong ấn thiên hạ chi yêu, hay là Phong Chính, làm sao để

lựa chọn, phải nhìn xem đường ở nơi nào.

Mạnh Hạo im lặng, năm con Thanh Mộc lang bên cạnh hắn nằm đó, rất yêu tĩnh, cùng nhìn trời mưa với Mạnh Hạo.

Mưa kéo dài đến sáng sớm, mới nhỏ dần lại, sáng sớm ở khu vực nuôi dưỡng dị yêu này, rất yên tĩnh, cho dù là dị yêu cũng rất ít phát ra âm thanh.

Lúc này, có một loạt tiếng bước chân, phá đi sự yên tĩnh nơi này, tiếng bước đạp lên vũng nước, còn cả khí tức xa lạ, khiến cho nơi này mất đi vẻ yên bình.

Đó là một thanh niên, hơn hai mươi tuổi, mặc một bộ trường bào màu xanh mà chỉ có tộc nhân cao quý trong bộ lạc mới được mặc, được ánh mặt trời chiếu rọi, khiến thanh niên này thoạt nhìn, tuy tu vi rất yếu, nhưng lại có vẻ bất tục.

Gã hiện giờ cau mày, cố chịu mùi vị khó ngửi, giương ô, nhanh chóng bước qua từng khoảng sân.

- Ô A Lý thật quá đáng, năm đó cha ta còn sống, nhất mạch bọn chúng, ai nấy nhìn thấy ta đều khách khí, cung kính, nhưng hiện giờ...

Thanh niên này nghiến răng, trong lòng tức giận, cất bước đi tới.

Gã là Ô Trần của Ô Đạt bộ, là một trong ba huyết mạch của Ô Đạt bộ, ba huyết mạch này, đều là do các đời tộc công truyền lại. Đến hiện giờ, mỗi đời tộc công nếu không có gì bất ngờ, đều phải lựa chọn từ trong hậu duệ của ba huyết mạch này.

Ô Trần, chính là một trong những hậu duệ của ba huyết mạch này, phụ thân gã, năm đó danh chấn năm bộ của Ô Thần, đáng tiếc mấy năm trước chết ở bên ngoài, việc này trở thành nghi án. Mà kéo theo đó, nhất mạch

của gã cũng mất đi thủ lĩnh mạnh nhất, khiến cho Ô Trần, cũng từ kẻ cao quý trước đây, biến thành kẻ có thân phận hư ảo hiện nay, tinh thần chán nản không giấu được.

Nhất mạch không có cường giả, trong Tu Chân giới cá lớn nuốt cá bé này, thân phận càng cao quý, thì sẽ dẫn đến càng nhiều rình mò từ bốn phía, điểm này cho dù là Ô Đạt bộ, thì cũng luôn luôn tồn tại.

Mấy năm nay, Ô Trần rơi xuống từ vị trí cao, tự tôn của gã khiến gã không thể thừa nhận, nhưng lại không còn cách nào. Chịu đựng đối thủ cạnh tranh chế nhạo, chịu đựng những tộc nhân bình thường trong tộc ngày càng không tôn trọng, gã không có phương pháp giải quyết, chỉ có thể làm theo yêu cầu của chị gã, cố sức ẩn nhẫn.

Nhưng gã không cam tâm, gã càng cảm thấy lựa chọn của chị gã là sai lầm. Lần này tu vi của gã cuối cùng cũng đột phá, sau khi trở thành Ngưng Khí tầng bảy, gã không tiếc mọi giá, thậm chí âm thầm mượn một lượng lớn linh tinh ở bộ lạc khác, quyết định đổi lấy một con dị yêu cấp ba.

- Có dị yêu cấp ba rồi, ta ở trong bộ lạc, trong đám đồng bối cũng được coi trọng. Những người khác đều là cấp ba, ta không thể thua kém chúng nó được!

Ô Trần nghiến răng, nhịn đau, không thèm nghĩ đến phải trả lại món nợ này thế nào, cúi đầu đi về phía trước.

Gã muốn tìm Thủy Mộc Tư Long cấp ba, chỉ có ở chỗ đó, bản thân mới có thể thu được dị yêu cấp ba rẻ nhất.

Thân là tộc nhân của Ô Đạt bộ, chỉ cần tu vi đạt đến trình độ nhất định, thì có thể dùng cống hiến với bộ lạc, thu lấy một con dị yêu cấp một. Mà tu vi càng mạnh, cống hiến với bộ lạc càng nhiều, đãi ngộ sẽ càng tốt hơn.

Hơn nữa tộc nhân của ba huyết mạch, thì còn đặc thù hơn một chút. Bọn họ có thể thu được dị yêu cấp một mà không cần điều kiện ràng buộc, cũng chính là, nếu tu vi đầy đủ, dị yêu luôn cung cấp miễn phí cho họ.

Chỉ cần bọn họ có thể mạnh mẽ lên, tất cả đều có khả năng, chỉ có một điểm duy nhất, nếu muốn vượt giai thu được dị yêu, thì phải bỏ ra cống hiến mới được.

Ví như Ô Trần vào lúc này, dị yêu cấp một, bộ lạc có thể cho gã miễn phí, nhưng nếu là cấp ba, thì gã phải bỏ linh tinh ra đổi.

Mà kể cả Mạnh Hạo, tất cả những dị yêu có người nuôi dưỡng ở đây, đều thuộc quyền sở hữu của Ô Đạt bộ. Mạnh Hạo và những người khác, đều chỉ nuôi dưỡng, mà không có quyền có được.

Trên nguyên tắc, chỉ cần có người mang đến đủ lệnh bài, thì có thể đem dị yêu đi, nhưng đây chỉ là nguyên tắc. Trên thực tế, có một quy định bất thành văn, vì tu sĩ nuôi dưỡng dị yêu, bản thân là thuộc Tư Long cấp thấp, dựa vào nuôi dưỡng ra dị yêu cao cấp nhất, để phân cấp địa vị bản thân.

Chính vì như thế, cho nên để tôn trọng và không đắc tội với Tư Long, tất cả bộ lạc ở Tây Mạc, đều không hẹn mà cùng cho Tư Long cấp thấp một quyền, có thể quyết định có giao dị yêu mình nuôi cho người ta không.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 602: Ô Trần. (2)

Đồng thời, đối với dị yêu bản thân nuôi dưỡng, Tư Long có quyền mua ưu tiên.

Lúc này là sáng sớm, Ô Trần mặt tối sầm, vội vã đi tới, đi thẳng đến cái sân gã muốn tới, mùi vị nơi này khiến gã cảm thấy rất không thoải mái. Chỉ là khi đi về phía trước, thì gã đã làm cho nơi này không còn yên tĩnh, từng con dị yêu gào thét từ trong các sân nhà truyền ra.

Ô Trần nghe thấy có phần buồn bực, bước nhanh hơn một chút, muốn đi qua khu vực dị yêu cấp một cấp hai, bước vào khu vực mấy dị yêu cấp ba, đi qua cổng sân của Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khi gã đi qua, trong sân của Mạnh Hạo, mấy con Thanh Mộc lang bên cạnh Mạnh Hạo, cũng kêu lên mấy tiếng, đua theo đám dị yêu xung quanh.

Tiếng kêu nghe như bình thường, nhưng rơi vào trong tai Ô Trần vừa đi qua cổng, lại khiến gã run rẩy, sắc mặt biến đổi. Tiếng kêu đó không cao, nhưng gã ở quá gần, nên khi tiếng kêu kia vang vọng trong đầu, khiến thân thể gã đột nhiên run rẩy, lại có cảm giác bị trấn áp.

Ô Trần hít sâu một hơi, nhìn về phía sân nhà của Mạnh Hạo. Gã từng nghe tiếng kêu của dị yêu cấp hai, nhưng chưa từng bị chấn nhiếp tinh thần như ngày hôm nay, lúc này gã không hề chần chừ, tiến tới đẩy cửa sân nhà. Ngay khi cánh cửa bị đẩy ra, Ô Trần nhìn thấy trong sân, một thanh niên gầy gò đang ngồi xếp bằng, như rất thấu triệt, đôi mắt như bầu trời đêm nhìn về phía bản thân.

Đồng thời, xung quanh thanh niên, có năm con Thanh Mộc lang, ánh mắt cũng ngay lập tức trở nên lạnh lẽo, có chút hung tàn, nhìn về phía bản

thân. Đặc biệt là con Thanh Mộc lang gầy còm, lúc nó nhìn gã, thân thể Ô Trần bất giác run rẩy, sắc mặt biến đổi, một trận uy áp mãnh liệt tràn tới, khiến gã hô hấp gấp gáp, tim đập nhanh hơn, giống như tử vong giáng lâm.

- Đạo hữu có chuyện gì.

Trong sân chỉ có mấy con Thanh Mộc lang đang chăm chú, lại trở thành uy áp mà Ô Trần không thể chịu đựng, lúc gã sắp muốn tan vỡ, Mạnh Hạo lại nhẹ nhàng mở miệng.

Hắn vừa nói, tuy có hời hợt, lại làm tất cả uy áp tiêu tán, khiến cho Ô Trần mềm nhũn người, suýt chút nữa ngã ra, sắc mặt trắng bệch, nhưng lại cao ngạo ngẩng đầu, trên mặt có vẻ cường ngạnh ngạo nghễ.

- Ta là Ô Trần, tộc nhân của một trong ba huyết mạch của bộ lạc, Thanh Mộc lang ngươi nuôi, con kia, sẽ thuộc về ta.

Ô Trần cố nén kích động và căng thẳng trong lòng, lúc này cũng không suy xét cấp ba cấp bốn gì nữa, mà thầm vui mừng trong lòng. Gã nhìn ra mấy con Thanh Mộc lang này bất phàm, tuy là theo cảm giác của gã, thì chưa đến cấp ba, nhưng trong cấp hai, cũng là cực phẩm.

Chỉ là Đại Mao lại quá gầy gò, nên gã chần chừ một chút, cảm thấy một con khác có vẻ thần vũ hơn, vì vậy chỉ tới.

Ô Trần chỉ vào Tứ Mao.

Thân thể Tứ Mao, rõ ràng lớn hơn những Thanh Mộc lang khác một chút, điểm này từ lúc bọn chúng còn nhỏ đã như vậy rồi. Về phần tên gọi, Mạnh Hạo phân chia năm con Thanh Mộc lang, là dựa theo thực lực, từ một đến năm.

Tứ Mao không phải là mạnh nhất, cũng không phải yếu nhất, lúc bị Ô

Trần chỉ trúng, trong mắt nó lộ ra hàn mang sắc bén, kêu lên một tiếng uy hiếp. Trong ý thức đơn giản của nó, chỉ có chủ nhân mới có thể chỉ vào bản thân như thế, còn những kẻ khác, không đủ tư cách.

- Tu vi của ngươi không đủ, không khống chế được, đi nơi khác chọn đi.

Mạnh Hạo dửng dưng nói, đưa tay vuốt lên đầu Tứ Mao, Tứ Mao lập tức cúi đầu, có vẻ ngoan ngoãn. Nếu không phải Mạnh Hạo ở đây, vừa rồi nó sớm đã xông ra, xé xác kẻ vừa tới.

- Ngươi!

Sắc mặt Ô Trần biến hóa, nhìn Mạnh Hạo một cái. Cho dù cảm thấy tu vi đối phương sâu không lường được, nhưng nghĩ đến bản thân là tộc nhân Ô Đạt bộ, hơn nữa là hậu duệ của tam đại huyết mạch, thân phận này, cho dù có suy sụp, cũng cao hơn đa số khách khanh.

- Ta đã là Ngưng Khí tầng bảy, trong số dị yêu cấp hai, Thanh Mộc lang sở trường tốc độ, không quen chém giết. Ngươi dựa vào đâu mà nói ta không khống chế được nó!

Ô Trần nghiến răng, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Gần như ngay khi gã nói xong, hàn mang trong mắt Tứ Mao lóe lên, trong khoảnh khắc, tốc độ nhanh đến chỉ có thể nhìn thấy một đạo thanh quang chớp lóe. Trong nháy mắt, Tứ Mao đã xuất hiện trước mặt Ô Trần, há mồm, gần như chạm vào chóp mũi Ô Trần, khiến Ô Trần hoàn toàn biến sắc, kinh hô, hốt hoảng lui về.

Mồ hôi lạnh toát ra toàn thân, sắc mặt gã trắng bệch, hô hấp dồn dập, con ngươi co rút, trong đầu quay mòng mòng. Khoảnh khắc vừa rồi, gã cảm thụ được cái chết ngay bên cạnh, loại cảm giác này gã chưa từng thấy, lúc này thân thể run rẩy, nỗi sợ lan khắp thân thể.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, Tứ Mao nghe thấy tiếng này, lập tức yên lặng, cúi đầu, không dám nhìn Mạnh Hạo.

Ô Trần hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra quang mang mạnh mẽ, nhìn chằm chằm Tứ Mao, hô hấp càng thêm gấp gáp. Gã nhìn thân thể dài quá nửa trượng, bộ lông màu xanh, còn cả bộ dạng thần vũ của Tứ Mao, tức thời trái tim đập nhanh hơn.

- Thanh Mộc lang cấp hai, ta từng thấy rất nhiều, cho dù là Thanh Mộc lang của của một số huyết mạch tộc nhân khác, cũng không có được tốc độ như vừa rồi. Đây là... đây là Thanh Mộc lang biến dị!

- Không sai, nhất định là biến dị, cũng chỉ có như vậy, mới có thể có được tốc độ gần như trong nháy mắt, diệt sát ta!

Nghĩ đến đây, Ô Trần ngẩng đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Dựa theo quy củ, con Thanh Mộc lang này, là sở hữu của Ô Đạt bộ ta, con sói này ta có quyền mang đi!

Lời gã có vẻ cứng rắn, nhưng thực tế trái tim lại đang run rẩy. Nếu không phải con sói này khiến gã kinh hãi, gã cũng không nói như vậy, lúc này chỉ có thể nghiến răng nhắm vào quy củ của bộ lạc.

Mạnh Hạo cười cười, lắc lắc đầu, với tu vi của hắn, đương nhiên sẽ không tính toán nhiều với một tiểu tu sĩ, mới chỉ sánh với Ngưng Khí tầng bảy.

- Ngươi có thể đem đi, thì đem đi đi.

Nói rồi, Mạnh Hạo nhắm mắt lại, không để ý đến nữa.

- Đây là ngươi nói đó!

Ô Trần mừng rỡ, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng không thể che dấu. Thân là hậu duệ của tam đại huyết mạch trong bộ lạc, có thể những mặt khác không quá xuất chúng, nhưng nhất mạch của Ô Trần, mạnh nhất chính là liên hệ lạc ấn với dị yêu, thậm chí từ nhỏ gã đã nắm giữ mấy chục loại lạc ấn khác nhau.

Gã rất tự tin, cho dù là dị yêu cấp ba, bản thân cũng có thể thành công, đừng nói là chỉ có cấp hai. Tuy nói là có biến dị, nhưng cho dù thế nào, cũng chỉ là cấp hai, Ô Trần kết luận bản thân tuyệt không có khả năng thất bại.

Lúc này gã cười ha ha, mang theo kích động nhìn Tứ Mao, từ từ tiếp cận, đáy lòng cực kỳ ẩn thận, tay phải chậm rãi bắt quyết, kết một ấn ký cổ quái, giống như một đầu sói.

Ấn ký này vừa hiện, ánh mắt Tứ Mao liền có vẻ mê man. Nhìn thấy biểu hiện này, Ô Trần càng thêm tin tưởng, ấn ký không ngừng thay đổi, cuối cùng hóa thành một tia sáng, bắn về phía Tứ Mao.

Trong khoảnh khắc chạm vào trán Tứ Mao!

- Thành rồi!

Ô Trần vui mừng, đây là bước đầu tiên, bước này mà thành, thì có thể thành lập liên hệ sơ bộ, còn phải tiếp tục một ít bước nữa, mới có thể hoàn thành lạc ấn thực sự, khiến cho dị yêu thành đồ đằng thú của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 603: Một nhánh Phong Yêu.

Mạnh Hạo vẫn luôn nhắm mắt, không thèm để ý, mặc kệ Ô Trần đi về phía Tứ Mao, đưa tay định vuốt ve. Nhưng ngay khi tay Ô Trần sắp chạm vào bộ lông, Tứ Mao lại ngẩng đầu, lộ vẻ dữ tợn, đôi mắt càng lạnh lẽo hơn, còn có một tia hung tàn.

Ánh mắt này, khiến Ô Trần biến sắc, trái tim đập nhanh hơn, thân thể không hề chậm trễ lùi lại, trong mắt lộ vẻ không thể tin tưởng.

- Không thể nào, làm sao lại không thành công...

Gã nghiến răng, lại đổi ấn ký, thời gian dần trôi qua, đến nửa canh giờ sau, Ô Trần đã đổi bảy tám loại ấn ký, nhưng cuối cùng vẫn không thể lạc ấn thành công.

Hung quang trong mắt Tứ Mao càng lúc càng đậm, đến cuối cùng, khi sắc mặt Ô Trần trắng bệch, thân thể yếu đuối, vẻ mặt không thể tin tưởng, Tứ Mao gầm lên một tiếng, tốc độ cực nhanh, lao về phía Ô Trần, còn há to mồm, cắn về phía cổ gã.

Sát cơ cường liệt, khí tức hung tàn lộ ra, tốc độ nhanh chóng, Ô Trần căn bản không kịp tránh né, liền bị ánh sáng xanh bao trùm, trước mắt tối đen, thậm chí cảm giác sinh tử cũng không kịp hiện ra.

- Tứ Mao, trở về!

Ngay giây phút mấu chốt, Mạnh Hạo mở mắt, dửng dưng nói.

Câu nói truyền ra, Tứ Mao kêu lên một tiếng, thân thể dừng lại, mồm đã

há ra, hàm răng sắc bén cũng đã sắp chạm vào cổ của Ô Trần.

Tứ Mao ngao ô một tiếng, thân thể lập tức lui về phía sau, lúc xuất hiện, thì đã ở dưới chân Mạnh Hạo, vẻ mặt ngoan ngoãn.

Nhưng khuôn mặt Ô Trần vẫn không có chút máu nào, thân thể run rẩy, đầu óc mơ hồ. Sau khi đến cái sân đáng sợ này, gã đã hai lần suýt nữa tử vong, trước đó đã trải qua sự thật khó có thể tin, là tất cả ấn ký đều không có hiệu quả. Lúc này gã ngây ngốc nhìn Mạnh Hạo, bóng dáng của Mạnh Hạo, in vào trong mắt gã, đã trở nên cao thâm chưa từng thấy.

Đặc biệt là hình ảnh Mạnh Hạo khoanh chân đả tọa, năm con Thanh Mộc lang vây xung quanh, tất cả những điều này, hóa thành một bức tranh, mà cả đời này Ô Trần cũng không thể quên được, khắc sâu vào trong đầu gã.

- Tiền bối... Tôi...

Ô Trần muốn nói gì đó, nhưng vừa nhìn thấy năm con Thanh Mộc lang bên cạnh Mạnh Hạo, tức thì run rẩy, vội chắp tay vái chào, nhanh chóng rời khỏi. Trước khi đi ra, gã còn đóng cửa lại, dập đầu mấy cái ở bên ngoài, rồi mới nhanh chóng rời đi đầy thấp thỏm và kinh hãi.

- Cao nhân, hắn nhất định là cao nhân, có thể nuôi ra dị yêu biến dị, hắn nhất định là Tư Long chân chính! Hắn ẩn mình ở đây, nhất định có nguyên nhân, có lẽ là để tránh né kẻ thù... Chuyện này ta không thể truyền ra, hơn nữa sau này, khi ta có gì phiền phức, có lẽ... Cõ lé có thể nhờ hắn giúp đỡ!

Ô Trần nghĩ tới đây, càng cảm thấy bản thân suy nghĩ chính xác, hít sâu một hơi, bước đi nhanh hơn.

Nhìn đối phương đi xa, vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, Thanh Mộc lang của hắn kỳ dị, là việc không thể ẩn dấu, mà Mạnh Hạo cũng không có ý ẩn dấu. Thân phận Tư Long này, hắn cảm thấy cũng được.

Mà phương pháp Mạnh Hạo khống chế dị yêu, nói cho chính xác, còn mạnh hơn Tư Long nhiều lắm, vì hắn căn bản không phải Tư Long, hắn là... Phong Yêu sư!

Phong Yêu Sư giả mạo Tư Long, giống như Đan Đỉnh đại sư giả mạo đan sư bình thường, chênh lệch giữa hai bên, thực sự quá lớn.

Về độ khó, có thể nói có hay không đều không ảnh hưởng, tất cả những gì Tư Long có được, Phong Yêu Sư càng am hiểu hơn, nhưng việc Phong Yêu Sư am hiểu, cho dù là Tư Long cũng không thể so sánh được.

- Ta luôn có cảm giác, Tư Long và Phong Yêu sư ở một số mặt có phần tương tự, nhưng cấp bậc của Tư Long lại thấp hơn rất nhiều.

Nửa năm nay, theo sự nghiên cứu và minh ngộ của Mạnh Hạo, cảm giác này càng lúc càng mạnh.

- Bí thuật Tư Long, có thể khiến dị yêu nhanh chóng trưởng thành, trải qua ấu thể, bước thẳng vào đại thành, điểm này trong mắt người khác, rất là thần kỳ. Nhưng cho dù thôi hóa thế nào, cũng đều giới hạn trong phạm vi dị thú có thể sinh trưởng, giống như một cái vòng, cho dù thôi hóa thế nào, cũng không thể vượt qua ngoài vòng.

- Chỉ là ở trong phạm vi cho phép, để hoàn thiện mà thôi.

- Mà yêu khí Phong Chính, thì cao hơn bí thuật Tư Long nhiều, nó phá vỡ phạm vi này, đột phá cái vòng này, khiến có dị yêu lột xác khỏi căn bản, nhảy vọt trên sinh mệnh.

Mạnh Hạo nghĩ tới đây, liền cười cười.

Hắn càng nghiên cứu, càng cảm thấy nhất mạch Tư Long, dường như không có đi vào con đường Phong Yêu sư đúng đắn, nhưng lại dùng rất

nhiều phương pháp mô phỏng Phong Yêu Sư chân chính.

- Chẳng lẽ trong tám đời Phong Yêu Sư trước ta, có người từng giảng đạo ở đây, hơn nữa còn lưu lại một ít nhánh truyền thừa, cho nên mới có Tư Long?

Trong đầu Mạnh Hạo xuất hiện một suy nghĩ, đáng tiếc tuy hắn là Phong Yêu đời thứ chín, nhưng lại bị đứt đoạn với tám đời trước, khuyết thiếu rất nhiều truyền thừa, so với những Phong Yêu sư trước đây, chỉ có hiểu biết phiến diện.

- Có lẽ ở Tây Mạc này, có thể tìm được một số Phong Yêu sư... Vừa hay nhân cơ hộ này, dẫn tới chú ý của Ô Đạt bộ, như vậy liền có thể dễ dàng thu được danh ngạch tiến vào thánh địa Ô Thần Đại Tộc.

Mạnh Hạo hơi trầm ngâm, vẻ mặt thản nhiên.

Cả Ô Đạt bộ, cho dù có ba tu sĩ Nguyên Anh, nhưng sau khi Mạnh Hạo đeo mặt nạ màu máu lên, thì chỉ còn thụ nhân thần bí trên đỉnh núi, mới có thể uy hiếp đến sinh tử của hắn.

Cho nên khi hắn hành sự, Mạnh Hạo tuy cẩn thận, nhưng cũng không quá mức giấu đầu hở đuôi.

- Trước kia, khi tiến vào một vài khu vực có liên quan đến Phong Yêu sư, đều dẫn tới phản ứng của Cổ Ngọc Phong Yêu. Bây giờ, ở Tây Mạc này, Cổ Ngọc Phong Yêu lại không hề xuất hiện biến hóa, chẳng lẽ... là tiếp xúc của ta ở Tây Mạc vẫn chưa đủ.

Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, lấy Cổ Ngọc Phong Yêu ra, cầm trong tay, cẩn thận nhìn.

Ngọc này ấm áp, lúc ở trong tay như hòa vào cùng thân thể, giúp cho tâm thần bình tĩnh, như đắm chìm tromg một trạng thái kỳ dị.

Rất lâu sau, Mạnh Hạo thu cổ ngọc lại, nhắm mắt đả tọa.

Mấy ngày sau, ở sườn núi Ô Đạt bộ, trên ngọn núi vờn quanh đây, có một loạt ốc xá xa hoa, được xây bằng gỗ. Nhưng loại gỗ này là linh mộc mấy trăm năm trong rừng, có được linh khí nhất định, dùng để xây nhà, có thể so với Tụ Linh Trận cỡ nhỏ, ngày thường nếu cư trú ở trong đó, thì sẽ có ích không nhỏ cho tu hành.

Có thể cư trú ở nơi này, chỉ có hậu duệ của tam đại huyết mạch của Ô Đạt bộ.

Ô Trần cũng ở nơi này, lúc này gã đang ở trong nhà mình, dốc sức dùng một vành khuyên đánh lên mặt đất, vành khuyên vỡ nát, hóa thành rất nhiều mảnh vỡ, Ô Trần tức giận đến cực điểm, gầm thét vang vọng trong căn nhà.

- Ô A Lý, ngươi bức người quá đáng!

Tóc Ô Trần xõa tung, trong mắt lộ vẻ oán độc và điên cuồng, thân thể run rẩy, đôi mắt lộ ra sát cơ, đấm lên tường gỗ, làm cả căn nhà rung động. Rồi xuất hiện sóng linh lực, hóa giải tu vi của Ô Trần, kèm đó là năng lực phản chấn nhất định, khiến cho tay phải Ô Trần, xuất hiện vết thương, máu tươi chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 604: Xin tiền bối cứu tôi.

- Dùng công lao mà cha ta năm đó cống hiến cho bộ lạc, đổi lấy một miếng đồ đằng lệnh, dựa vào đâu lại giao cho ngươi. Đó là của ta, là chiến công của cha ta năm đó đổi ra mà!

Ô Trần siết chặt nắm tay, không hề để ý đến vết thương đang máu chảy trên tay, nghiến răng, tựa như đang phát tiết.

Chỉ là phát tiết xong, trong lòng gã chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, trên mặt nở nụ cười thảm, ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài căn phòng, Ô Trần cảm thấy, toàn bộ thế giới bên ngoài kia, đều là một màu đen.

Đúng lúc này, cửa nhà bị đẩy ra, ánh mắt trời chiếu vào, đâm vào mắt Ô Trần. Gã nhìn thấy bóng dáng một cô gái, rất quen thuộc, khiến gã vừa nhìn đã nhận ra.

- Tỷ...

Ô Trần đau khổ nói.

- Tỷ đã sắp xếp cho đệ, đệ và Ô A Lý sẽ tiến hành một trận đối đầu dị yêu công bằng, kẻ thắng thì được đồ đằng lệnh.

Cô gái đó nói, thân thể gày gò, mái tóc đen nhánh, cho dù mặc quần áo mộc mạc, nhưng khó mà che đi vẻ đẹp tự nhiên. Chỉ là nàng thường cau mày, khiến cho dung mạo của nàng tuy đẹp, nhưng nhìn qua, lại thấy tâm sự nặng nề.

Nàng nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, lại nhìn Ô Trần, giọng nói cũng mềm mỏng hơn một chút.

- Dựa vào đâu!

Ô Trần hơi ngẩng đầu, trong mắt đầy tơ máu.

- Đó là chiến công của cha để lại!

Vẻ mặt Ô Trần dữ tợn, đối với Ô Đạt bộ, đáy lòng gã cực kỳ bất mãn, những năm nay gã luôn nghe chị hắn yêu cầu, nhẫn nhịn, nhưng hiện giờ, ngay cả đồ đằng lệnh cũng sắp mất. Đồ đằng lệnh này vô cùng quan trọng với gã, là dị bảo có thể làm đồ đằng ngưng tụ dễ dàng hơn, thậm chí nhận được một bộ phận lực lượng truyền thừa của tổ tiên.

- Chuyện này là tộc công bộ lạc sắp xếp, đệ nhất định phải nghe theo. Được rồi, ta đi cầu xin Tư Long cấp ba - Thủy Mộc đại sư, đổi lấy cho đệ một con dị yêu cấp hai, để hoàn thành lần yêu đấu công bằng này.

Cô gái nhìn chằm chằm Ô Trần, muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài một tiếng, trong mắt lộ vẻ thương yêu, nhẹ nhàng nói.

- Dị yêu của Ô A Lý là Phi Bức cấp hai, do Tư Long cấp năm tự mình nuôi dưỡng, dị yêu cấp hai tầm thường sao có thể thắng, yêu đấu... Hay cho một trận yêu đấu công bằng!

Ô Trần cực kỳ không cam lòng, gã trầm mặc giây lát, trong đầu đột nhiên như có một tia sáng lóe lên.

- Yêu đấu... Dị yêu... Thanh lang!

Ô Trần ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời, như người tuyệt vọng nhìn thấy ánh sáng của hy vọng vậy.

- Nếu ta có thể nhờ được vị tiền bối kia trợ giúp, đừng nói Ô A Lý chắc chắn thất bại, ta không những có thể cầm lại đồ đằng lệnh của ta, mà có thể một trận thành danh!

Ô Trần hô hấp gấp gáp, đôi mắt càng thêm sáng ngời, có khát vọng mạnh mẽ, lập tức đứng dậy, muốn đi ra ngoài tìm Mạnh Hạo, người được coi như cao nhân tiền bối thần bí khôn lường trong lòng gã.

Chị của Ô Trần, nhíu đôi mày thanh tú, nhìn Ô Trần một cái, không hề ngăn cản, nhưng lại đi theo phía sau Ô Trần.

Ô Trần hơi chần chừ, nhưng không để ý đến chị của gã đi phía sau, chạy nhanh về phía trước, xuống núi, đến khu vực nuôi dưỡng dị yêu ở hậu sơn. Nhìn thấy từng sân viện, ngửi mùi vị đặc thù của nơi này, trong lòng Ô Trần có chút lo lắng được mất, thấp thỏm bước đi.

Không quá lâu, đã đến ngoài sân viện của Mạnh Hạo, đứng ở đó, Ô Trần chần chừ một chút, chị gã, cô gái gầy gò xinh đẹp kia, đi theo Ô Trần tới đây, lúc này lại cau mày. Nàng có phần không hiểu, nhắc đến dị yêu, vì sao Ô Trần lại đến nơi này.

- Ô Trần...

Nàng nhẹ nhàng gọi.

Ô Trần không để ý đến chị gã, nhìn cánh cửa đang khép lại, gã nghiến răng, tiến tới, có vẻ cung kính, không đẩy cửa ra, mà chắp tay vái sâu một cái.

- Ô Trần bái kiến tiền bối.

Gã cao giọng nói, thanh âm vừa ra, cô gái bên cạnh lập tức ngây ra, nàng hiểu em trai mình, biết rằng oán khí trong bộ lạc thường ngày, đã hóa thành một chút ương ngạnh trong hành vi, trừ một vài người, gã sẽ không khách khí như vậy.

Bộ dạng cung kính như hiện giờ, trong ký ức của nàng, đã rất rồi lâu

không xuất hiện, đặc biệt là... nàng nhìn ra, đệ đệ hiện đang cung kính, tuyệt không phải giả tạo, mà là từ tận tâm can.

- Nơi này...

Cô gái ngẩng đầu, cẩn thận quan sát sân viện đang đóng cửa này.

- Vãn bối Ô Trần, bái kiến tiền bối, xin tiền bối cho phép vãn bối gặp mặt.

Ô Trần đợi một lát, nghiến răng, lại nói tiếp. Lần này giọng nói lớn hơn, truyền khắp xung quanh, dẫn tới sự chú ý của tu sĩ nuôi dưỡng dị yêu ở các sân viện xung quanh, có mấy người mở cửa viện nhìn ra.

Bọn họ vừa nhìn đã thấy Ô Trần và cô gái xinh đẹp bên cạnh, hơi chút suy tư, liền nhận ra thân phận của hai người.

Trong lòng chị của Ô Trần lúc này, đã có phần không vui, trong mắt nàng, bản thân và Ô Trần dù sao cũng là hậu duệ của tam đại huyết mạch, những khách khanh không phải tộc nhân này, tuy không cần phải quá cung kính với bản thân, nhưng cũng phải có sự tôn trọng nhất định. Thế nhưng chủ nhân của nơi này, lại không hề trả lời, dù Ô Trần đã lên tiếng hai lần. Điều này khiến nàng bất giác cau mày, hừ lạnh một tiếng, đang muốn đi tới đẩy cửa ra, xem xem tu sĩ khiến đệ đệ mình khách khí như vậy, rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Nhưng nàng vừa bước tới, Ô Trần lập tức ngăn lại, thậm chí trên mặt có vẻ cầu xin.

Cô gái thấy biểu hiện của Ô Trần thì mềm lòng, thầm than một tiếng, không đi tới nữa, nhưng bất mãn trong lòng với chủ nhân nơi này lại càng tăng thêm.

Trong các sân viện xung quanh, có không ít tu sĩ cũng đi ra nhìn, từng

câu bàn luận cũng bắt đầu nổi lên.

- Đây là hậu duệ của tam đại huyết mạch đó, ta đã từng nghe nói về hai chị em họ. Nhưng bọn họ đến nơi này, vì sao lại đi bái một tu sĩ nuôi yêu nho nhỏ?

- Coi như là bái, cũng nên đi bái Thủy Mộc đại sư mới đúng, tu sĩ họ Mạnh ở sân viện đó, không có chỗ nào xuất sắc cả.

- Sợ là Thủy Mộc đại sư biểu hiện khách khí, nhưng thực tế lại không nỡ bỏ dị yêu, cho nên bọn họ mới lui lại cầu thứ kém hơn? Cho dù có như vậy, cũng đâu nhất thiết phải lựa chọn một kẻ không có chút tiếng tăm nào như vậy.

Từng câu nói truyền vào tai Ô Trần và chị gã, nhưng tâm trạng gã không hề có chút biến hóa nào, vẫn như cũ có vẻ khẩn trương lo được lo mất. Thế nhưng sắc mặt chị gã thì đã sầm lại.

Ngay khi cô gái nhẫn nại đến cực hạn, cánh cửa đột nhiên mở ra, một tiếng nói ôn hòa dễ nghe truyền ra.

- Tiến vào đi.

Giọng nói vang lên, Ô Trần lập tức phấn chấn tinh thần, vẻ mặt kích động, hít sâu một hơi, chỉnh lại trang phục, một lần nữa chắp tay vái sâu một cái, mới cẩn thận đi vào trong sân. Mà cô gái sắc mặt âm trầm, cũng đi vào theo.

Ánh mắt đảo quanh, liền nhìn thấy Mạnh Hạo đang xếp bằng tại đó, bên cạnh Mạnh Hạo, còn có năm con Thanh Mộc lang đang nằm đó lim dim.

Ngay khi nhìn thấy năm con Thanh Mộc lang, đôi mắt cô gái co lại. Mấy con Thanh Mộc lang này, trừ một con hơi kém ra, những con khác đều có thể tính là thượng phẩm trong cấp hai, nàng đột nhiên hiểu ra vì sao

đệ đệ lại khách khí với người này như vậy.

- Nhưng tu sĩ ở Tây Mạc có sở trường nuôi dưỡng dị yêu không hề ít, Ô Trần thiếu trải nghiệm, ngộ nhận đối phương có thực lực nhất định, sợ rằng có liên quan đến người này đầu độc.

Đôi mắt cô gái lóe sáng, trong lòng hừ lạnh.

- Xin tiền bối cứu vãn bối...

Ô Trần vừa vào trong sân, liền quỳ ngay xuống.

Cảnh tượng này, khiến chị gã lại cau mày.

Mạnh Hạo mở mắt, ánh mắt quét qua Ô Trần và cô gái bên cạnh, vừa nhìn đã biết suy nghĩ trong lòng cô gái, nhưng không để ý, mà nhìn về phía Ô Trần.

- Mấy con Thanh Mộc lang này, ngươi quả thực không khống chế được.

Mạnh Hạo bình tĩnh nói.

- Vãn bối không mong khống chế chúng nó, chỉ xin tiền bối trợ giúp. Ô A Lý thật sự khinh người quá đáng, một trận đấu yêu, vãn bối không có dị yêu bên mình, cho dù có cũng không phải đối thủ của y.

- Tiền bối cứu vãn bối, chỉ cần có tiền bối ở bên, làm Tư Long tạm thời của vãn bối là được. Tất cả yêu cầu, chỉ cần vãn bối có thể làm được, nhất định thề chết hoàn thành!

Ô Trần quỳ ở đó, ngôn từ thành khẩn cầu xin.

- Ô Trần, đệ đứng lên!

Trong mắt cô gái lộ ra hàn mang, lớn tiếng nói.

Ô Trần không hề nhìn chị gã, chỉ nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, vẻ cầu xin trong mắt càng nồng đậm.

Mạnh Hạo im lặng, hồi lâu đôi mắt lóe lên ánh sáng.

- Ta cần phương pháp lạc ấn đồ đằng của Ô Đạt bộ.

Mạnh Hạo đột nhiên mở miệng.

- Không thể nào, ngươi thân là khách khanh, lại đưa ra yêu cầu như vậy, là có ý gì?

Chị của Ô Trần nghe được lời của Mạnh Hạo, thì ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, trên thân thể lập tức xuất hiện ánh sáng đồ đằng. Đó là hai đồ đằng, đại biểu cho tu vi của nàng, đã đến Trúc Cơ.

Mạnh Hạo không để ý đến cô gái, mà nhìn Ô Trần, chờ đợi đáp án của gã.

Ô Trần chần chừ một chút, phương pháp lạc ấn đồ đằng, là thuật pháp hạch tâm của một bộ lạc, khách khanh rất khó có được. Theo lý gã không thể đưa ra, người ngoài nếu muốn được, trừ khi bản thân cam tâm tình nguyện nói ra, nếu không cho dù sưu hồn cũng không thể có được. Lúc tộc nhân hạch tâm của mỗi bộ lạc được sinh ra, đều có đồ đằng bộ lạc chúc phúc, có thể miễn cho kí ức hồn phách bị kiểm tra.

Nhưng nghĩ đến mấy năm nay bộ lạc bất công với bản thân, Ô Trần nghiến răng, trên mặt lộ vẻ điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 605: Yêu đấu.

Ô Trần cắn răng một cái, kiên quyết mở miệng:

- Có thể!

Ô Trần không để ý tỷ tỷ của gã đang ở bên cạnh, tay phải của gã nâng lên vỗ vào trán một cái, mở miệng phun ra một ngụm máu. Ở giữa không trung, máu của gã hóa thành một cái lá cây màu đỏ có những hoa văn rất rõ nét, tỏa ra sự sắc bén kỳ dị cùng với một luồng hơi thở thuộc tính mộc như đập vào mặt người đối diện. Mạnh Hạo sau khi thấy cảnh này, hai mắt hắn chợt lóe một tia sáng khó thấy.

- Đúng là có liên quan đến huyết mạch… Không đúng! Không phải do huyết mạch, mà chỗ đặc biệt của vật này là cần dung hợp với thân thể?

Mạnh Hạo đang trong dòng suy nghĩ, thì Ô Trần vung thẳng cái lá cây đến chỗ Mạnh Hạo.

Nữ tử kia thấy vậy biến sắc, đang định ngăn cản.

- Tỷ! Đây là lựa chọn của đệ!

Ô Trần ngẩng đầu, nghiêm nghị nói. Nữ tử nghe được mới dừng chân lại, trên mặt đầy vẻ phức tạp. Nàng ta nhìn vẻ cố chấp trên mặt đệ đệ mình, rồi lại nghĩ tới những cay đắng của tỷ đệ bọn họ mấy năm nay, trong lòng thở dài, nhắm hai mắt lại.

Lá cây đã bay tới trước người Mạnh Hạo. Hắn đưa tay phải lên, nhẹ nhàng chạm vào chiếc lá, huyết sắc trên đó lập tức tiêu tán hóa thành một luồng hơi thở màu đỏ, dung nhập vào ngón tay Mạnh Hạo, ở trong đầu hắn hình thành một bức vẽ.

Trong bức vẽ, là một tấm công pháp đặc thù hình lá cây, ẩn trong cơ thể, rất đầy đủ, có thể gọi là bí thuật, không phải người của tam đại huyết mạch, thì không thể có được.

Sau một lúc lâu, trong hai mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ sáng ngời, hắn gật nhẹ đầu rồi đứng lên:

- Đi thôi!

Ô Trần hít sâu một cái, hướng về phía Mạnh Hạo, gã khom người cúi thấp đầu một lần nữa. Từ khi lấy ra bí pháp của bộ tộc, gã cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nếu như lúc này Mạnh Hạo không giúp, thì Ô Trần cũng không dám nghĩ đến bản thân mình sau này sẽ ra sao nữa.

Đối với Ô Trần một lần này là…đánh cược.

Lần đánh cược này, gã đã cho ra mọi thứ của mình!

- Tiền bối! Nàng ấy là tỷ tỷ của ta, Ô Linh.

Sau khi đứng dậy, Ô Trần không dám nhìn tỷ tỷ của gã, nhẹ giọng giới thiệu với Mạnh Hạo.

- Ô Trần đưa bí thuật cho ngươi, đã là trái với tộc quy. Nếu như ta biết ngươi lừa gạt hắn, Ô Linh ta lấy bản tộc ra thề, ta với ngươi không chết không thôi!

Ô Linh nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, mở miệng gằn từng chữ từng chữ. Cho tới bây giờ nàng ta vẫn cho rằng Ô Trần bị lừa, nên trong lòng nàng ta mới nổi lên sát cơ mãnh liệt với Mạnh Hạo.

Theo nàng ta, trước đó Mạnh Hạo yêu cầu lấy bí thuật thì đã bại lộ dã tâm, người như vậy không thể lưu. Giả sử, công pháp của hắn bị tra ra là

do lấy được từ chỗ Ô Trần, thì cho dù Ô Trần là hậu duệ của tam đại huyết mạch cũng không tránh khỏi trừng phạt.

Sở dĩ lúc nãy nàng ta không ngăn cản, là sợ tổn thương lòng tự tôn của Ô Trần. Nhưng nàng ta đã thầm tính, chờ việc này qua đi, sẽ nghĩ biện pháp giết Mạnh Hạo diệt khẩu.

- Muốn trách thì nên trách ngươi lòng tham vô đáy!

Ô Linh liếc Mạnh Hạo một cái thật sâu. Trong lòng nàng ta đã xem đối phương như người chết.

Mạnh Hạo khẽ cười, không nói gì mà chắp tay sau lưng, đi thẳng về phía trước. Năm con Thanh Mộc lang ngẩng đầu, mang vẻ biếng nhác đi theo phía sau Mạnh Hạo.

Ô Trần ở phía trước dẫn đường. Ô Linh đưa mắt thấy Mạnh Hạo không thèm để ý đến mình, trong lòng hừ lạnh một tiếng, sát cơ lập lòe trong mắt, cũng cất bước đi theo phía sau.

Lúc đi ngang qua Thủy Mộc viện của Tư Long cấp ba, Ô Linh gọi Ô Trần dừng lại, còn nàng ta thì đi vào trong viện, một lát sau nàng ta đi ra thì có một lão giả đi cùng.

Lão giả có vẻ mặt đầy ngạo mạn này, thì ra chính là người lúc trước quát mắng Mạnh Hạo, làm như thế nào nuôi dưỡng dị yêu. Viện của lão có tiếng tăm không nhỏ trong khu vực này, mà lão cũng phụ trách trông coi hết thảy việc nuôi dưỡng dị yêu, là khách khanh chính thức của Ô Đạt bộ – Tư Long cấp ba Thủy Mộc đại sư.

Ở trên bả vai của lão có một con rắn đang nằm úp sấp. Nó có màu xanh như một cành cây, nhìn có vẻ óng ánh, sáng long lanh; thỉnh thoảng lưỡi rắn khè ra, hai mắt nó lộ vẻ lạnh nhạt.

- Đa tạ Thủy Mộc đại sư! Ơn này, Ô Linh suốt đời khó quên!

Ô Linh vẻ mặt cung kính. Cho dù nàng là hậu duệ của tam đại huyết mạch cũng không dám đắc tội đối với Tư Long cấp ba này. Lần này vì Ô Trần, nàng phải bỏ ra cái giá cao mới mời được Thủy Mộc giúp đỡ.

- Ngươi đã lấy ra lệnh bài năm đó, lão phu là thiếu nợ nhân tình nên sẽ giúp ngươi việc này một phen. Nhưng chỉ một lần, không có lần sau. Hơn nữa, thành hay bại, lão phu không phụ trách.

Lão giả vừa đi ra, thản nhiên mở lời, rất rõ ràng, trên mặt lại có chút biểu tình ngạo nghễ.

Vừa đi ra khỏi viện, ánh mắt của lão giả Thủy Mộc đã đảo qua người Mạnh Hạo, sau đó lộ ra chút không vui. Tiếp đó lão lại nhìn mấy con Thanh Mộc lang phía sau Mạnh Hạo, hai mắt lóe lên. Lúc trước lão đã từng thấy Thanh Mộc lang của Mạnh Hạo, cũng nhìn ra mấy điểm không tầm thường, nhưng lão cũng không có để ở trong lòng.

- Thế nào lại có người ngoài ở đây?

Sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, lão nhìn sang Ô Linh, nhíu mày mở miệng.

Ô Linh hơi chần chờ nhẹ giọng giải thích:

- Đó là người do đệ đệ tiểu nữ mời tới! Thủy Mộc đại sư…

Thủy Mộc càng thêm tỏ vẻ không vui, hừ lạnh một tiếng.

- Các người đã mời người ngoài tới, vậy thì lão phu không tham dự nữa.

Sắc mặt Thủy Mộc trầm xuống, phất tay áo, xoay người trở vào viện. Lão cho rằng với thân phận của mình, làm sao có thể cùng tham gia vào việc này, với một tên ngay cả nuôi dưỡng cấp thấp dị yêu của Tư Long

còn không phải.

Mạnh Hạo nhìn lão già Thủy Mộc làm ra vẻ ta đây, hai mắt hắn hơi hơi lóe lên, cũng không nói gì mà chờ xem Ô Trần sẽ lựa chọn như thế nào.

Trong lòng Ô Linh quýnh lên, vì để mời được vị Thủy Mộc đại sư này giúp đỡ, nàng ta đã bỏ ra cái giá không nhỏ. Lúc này, nàng ta hung hăng trừng mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, sau đó vội vàng đuổi theo lão giả Thủy Mộc. Trên mặt nàng ta lộ ra vẻ khổ sở, nhẹ giọng cầu khẩn, thậm chí cắn răng đồng ý trả giá thêm nữa, mới khiến lão Thủy Mộc miễn cưỡng gật đầu. Lão xoay người lại, ngạo nghễ đứng ở phía trước không thèm nhìn Mạnh Hạo.

Trong lòng Ô Linh thở phào nhẹ nhõm nhưng sự chua sót lại càng đậm thêm. Nàng nhìn Ô Trần một cái thật sâu rồi lắc lắc đầu, trong mắt có chút thất vọng. Từ đầu nàng ta đã luôn cho rằng, Ô Trần không nghe theo lời mình là đã phạm sai lầm lớn.

Ô Linh khẽ than một tiếng, đi về phía trước cùng Thủy Mộc đại sư kiêu căng kia. Mạnh Hạo cười cười, vẻ mặt luôn lạnh nhạt cùng đi ở phía sau với Ô Trần đang có chút trầm mặc. Bọn họ đi xuyên qua khu nuôi dưỡng dị yêu cấp thấp này, bước lên một ngọn núi.

Trên đường đi, Mạnh Hạo nhìn ngắm chung quanh, còn Ô Trần vẫn luôn trầm mặc. Khi bọn họ đi lên núi được một đoạn, Ô Linh ở phía trước, lấy ra một cành cây rồi vung một luồng ánh sáng màu xanh lá lên bầu trời. Ở giữa không trung luồng ánh sáng này bỗng nổ tung, tạo ta từng trận tiếng nổ vang.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 606: Yêu đấu. (2)

Dường như tiếng nổ mạnh đã làm cho Ô Trần từ trong trầm mặc, quay về thực tại, gã hít sâu một hơi khôi phục ý thức. Trong tiếng nổ ầm vang, gã nhìn thấy từ trên đỉnh núi bay xuống hơn mười đường cầu vồng. Ở giữa lưng chừng núi, từ trong những phòng ốc cũng có hơn mười người đi ra; còn ở dưới chân núi có không ít tộc nhân của Ô Đạt bộ cũng đang tiến đến đây. Ánh mặt Ô Trần lộ vẻ quyết đoán cùng kiên định, gã xoay người, ôm quyền cúi đầu thật sâu với Mạnh Hạo:

- Hết thảy nhờ cậy vào tiền bối!

Mạnh Hạo cười cười, khẽ gật đầu. Ấn tượng của hắn với Ô Trần cũng không tệ lắm, mặc dù thiếu niên này có hơi xúc động, nhưng giải quyết sự việc cũng hết sức kiên trì với quyết đoán của bản thân.

Nơi đây có kiến tạo một quảng trường, đá núi được mài bằng làm nền. Lúc này, chỉ trong mấy hơi thở, từng bóng người đã đi đến, tới đầu tiên là hơn mười người từ đỉnh núi kia.

Trong đó có một lão giả, lão giả này mặt một bộ trường bào màu trắng, trên đầu tóc bạc phiêu diêu, trên làn da lộ rõ hình đồ đằng, thậm chí trên mặt lão cũng có biểu tượng đồ đằng là hình một cái cây.

Hơn mười người này nghiễm nhiên lấy lão giả là người đứng đầu, lúc này sau khi tiến đến, trên thân mỗi người đều có lực lượng đồ đằng nồng đậm tràn ra. Hiển nhiên tu vi không tầm thường, kém nhất cũng có thể so với Kết Đan sơ kỳ.

Còn về lão giả đứng đầu kia, lại càng có thể so với Nguyên Anh trung kỳ. Còn có một người đứng bên cạnh lão giả, là một nam tử trung niên có mái tóc xám trắng, vẻ mặt đang mỉm cười.

Người này trừ trên mặt ra, còn trên thân thể cũng dày đặc đồ đằng, khí thế rất mạnh. Trong hơn mười người này, thực lực của nam tử trung niên chỉ có hơi yếu một chút so với vị lão giả kia, có thể ngang bằng với Nguyên Anh sơ kỳ.

- Ô Linh! Hậu duệ tam đại huyết mạch. Bái kiến Đại tế tự. Vãn bối theo lệnh tộc công, trong ba ngày tiến hành yêu đấu giữa đệ đệ Ô Trần với Ô A Lý!

- Người thắng trận được sở hữu đồ đằng lệnh!

Ô Linh tiến lên, cúi đầu với lão giả.

Thủy Mộc ở bên cạnh nàng ta cũng là vẻ mặt trang nghiêm, ôm quyền ra mắt vị lão giả kia.

Trên mặt Ô Trần lộ vẻ khẩn trương, đi nhanh về trước vài bước, đứng cạnh Ô Linh, cúi đầu không nói.

Lão giả có thể so với Nguyên Anh trung kỳ này, chính là một trong hai Đại tế tự của Ô Đạt bộ, ngày thường xử lý sự vụ trong tộc. Lão liếc nhìn Ô Linh một cái rồi nhìn sang Ô Trần, thầm thở dài. Về mặt tình cảm, lão cũng đồng tình với tỷ đệ hai người, nhưng những sự tình trong bộ lạc đã được tộc công quyết định, nếu không phải việc đại sự, thì lão cũng sẽ không phản đối. Lúc này, lão khẽ gật đầu sau đó đưa mắt liếc qua Mạnh Hạo, hơi dừng lại một chút nhìn Thanh Mộc lang sau lưng hắn, vẻ mặt hơi động nhưng không nói gì rồi nhìn về phía Thủy Mộc.

- Làm phiền Thủy Mộc Tư Long rồi!

Thủy Mộc nghe câu này thì đáy lòng run lên, trên mặt có chút kích động, vội vàng ôm quyền làm lễ.

- Có thể giúp đỡ hậu duệ tam đại huyết mạch là vinh hạnh của lão hủ.

Nói đến đây, hơn mười người từ lưng chừng núi đi ra cũng đã tới nơi. Trong đó có một người thanh niên, mặc quần áo tương tự như Ô Trần, thân thể y cao lớn, tướng mạo tuấn mỹ, nhưng vẻ mặt có hơi cao ngạo. Lúc đám người đó đến gần hơn, Mạnh Hạo nhìn thấy tia sắc lạnh lóe ra từ trong mắt Ô Trần, nên cũng đã nhìn ra thân phận của người đó.

- Ô Trần! Đồ đằng lệnh nên thuộc về Ô A Lý ta đây! Nhưng Tộc công đã có yêu cầu, vậy ta sẽ cho ngươi thua tâm phục khẩu phục!

Thanh niên nọ hừ lạnh một tiếng, cất bước đi về phía Đại tế tự của Ô Đạt bộ khom người cúi đầu, theo đó cũng cúi đầu bái vị nam tử trung niên bên Đại tế tự.

Nam tử trung niên nở nụ cười tán thưởng, khẽ gật đầu. Vị này là Đại trưởng lão của Ô Đạt bộ, địa vị gần với Tế tự. Ở trong Ô Đạt bộ, nam tử trung niên này có quyền thế ngập trời, đồng thời cũng là người mạnh nhất của Ô A Lý nhất mạch, nhờ thế mà tên Ô A Lý càng thêm lớn lối, đối với Đồ đằng lệnh của Ô Trần càng mong muốn lấy được.

Ở dưới chân núi lúc bấy giờ cũng đang có nhiều tộc nhân của Ô Đạt bộ tiến đến. Nhân số không nhiều, chỉ có vài chục người, thêm bọn họ nữa thì ở chung quanh quảng trường đã tụ tập gần một trăm tộc nhân Ô Đạt bộ.

Trong lòng Ô Trần có chút khẩn trương, gã hít sâu một cái, nhìn chăm chăm vào Ô A Lý. Đúng lúc Ô Trần đang định mở miệng thì Ô A Lý cười lạnh, y vung tay phải lên, một luồng ánh sáng màu xanh lá lập tức bay ra không trung, tốc độ cực nhanh kèm theo từng tiếng rít chói tai vang vọng quanh quẩn.

Ô A Lý hất hàm, cuồng ngạo nói:

- Thanh Mộc Bức dị yêu cấp hai đó! Ô Trần! Lấy dị yêu của ngươi ra đi nếu như không có thì mời Tư Long giúp đỡ cũng được!

Lúc y nói thì luồng ánh sáng xanh kia cũng đã mạnh hơn một chút, hóa thành một con dơi lớn tầm lòng bàn tay, lộ ra răng nanh bén nhọn. Hai mắt nó lóe ra tia sắc lạnh, đầy vẻ dữ tợn, làm cho ánh mắt của không ít người ở bốn phía, sau khi nhìn thấy đều lộ ra hào quang.

- Thanh Mộc Bức! Thanh Mộc tam đằng! Không phải là mạnh nhất! Yêu đấu giữa tam đại huyết mạch là muốn xem khả năng liên hợp của tộc nhân với dị yêu. Bản thân ta rất coi trọng Ô A Lý, gã là người có tiềm lực nhất trong thế hệ này. Nghe nói con Thanh Mộc Bức này của gã là do Tư Long cấp năm - Mặc Phương đại sư tự mình nuôi dưỡng đấy!

- Ta cũng rất coi trọng Ô A Lý. Tộc nhân bình thường chỉ có thể lấy được Thanh Diệp đồ đằng, mà tộc nhân của tam đại huyết mạch lại có thể lấy được tất cả đồ đằng đặc biệt: Thanh Mộc Lang, Thanh Mộc Bức, Thanh Mộc Xà! Ta thấy nếu như tương lai Ô A Lý có thể trở thành Tộc công hay Tế tự, có thể hợp nhất ba loại đồ đằng thành lạc ấn đồ đằng Tổ Thụ thì gã đúng là con cưng của trời.

- Đừng có mơ tưởng thành Tế tự, các Tế tự từ trước đến giờ đều xuất hiện không có dấu hiệu báo trước. Chỉ từ sau đời Thanh Mộc Tổ thụ, Tế tự mới xuất hiện nhờ chuyển thế ý thức. Nhưng mà con Thanh Mộc Bức này quả thực là không tầm thường. Dị yêu được Mặc Phương đại nhân, Tư Long cấp năm nuôi dưỡng thì dù là cấp hai đã rất lợi hại rồi. Cũng không biết nếu phụ thân của Mặc Phương đại nhân, Tư Long mạnh nhất trong bộ lạc chúng ta, Mặc Tử đại sư cấp bảy tự mình nuôi dưỡng thì sẽ mạnh như thế nào nữa...

Xung quanh mọi người nhẹ giọng bàn tán rôm rả, những thanh âm đó quanh quẩn bên tai Ô Trần làm cho gã cảm thấy có một dòng nhiệt huyết đang xông lên não mình. Gã tiến lên một bước, đang định mở miệng thì Ô Linh đã nhanh chân cướp lời gã:

- Nhờ Thủy Mộc đại sư giúp đỡ!

Từ trước Ô Linh đã cho rằng Mạnh Hạo không thể thắng, để không mất mặt, nàng ta nhất định phải nói trước Ô Trần. Lời vừa nói ra, người ở bốn phía xung quanh lập tức đưa mắt nhìn về phía lão giả Thủy Mộc.

Thủy Mộc vội ho một tiếng. Đây là lần đầu tiên lão tham gia Yêu đấu giữa tam đại huyết mạch, tuy trước đó lão rất kiêu căng, nhưng căn bản cũng rất để ý cơ hội này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 607: Yêu đấu. (3)

Lần này, lão phải để cho danh tiếng của mình lớn hơn một chút, sau này mới càng thuận tiện đạt được thêm nhiều chỗ tốt hơn.

Lúc này, lão vung tay phải lên, con Thanh Mộc Xà trên lưng lão rít lên, bay ra giữa không trung hóa thành một luồng tia chớp màu xanh lá. Nó dừng lại, lơ lửng ở phía trước con Thanh Mộc Bức, khè khè lưỡi rắn, ánh mắt lộ vẻ rét lạnh.

Vẻ mặt Thanh Mộc Bức vẫn như trước, chỉ là trong mắt nó có thêm chút tia sáng lạnh như băng lóe lên.

- Lão phu là Thủy Mộc! Chắc các vị đều nhận ra, con Thanh Mộc Xà này là lão phu nuôi dưỡng suốt một năm. Sở dĩ tốn thời gian nhiều như thế, là do trước đó lão phu có một ý tưởng cải biến nó, rốt cục cũng thành công, làm cho con dị yêu này sinh ra một ít biến dị.

Lão già Thủy Mộc nói xong, rồi đưa một ngón tay chỉ vào con Thanh Mộc Xà. Thân mình con dị yêu này mãnh liệt run lên, trong chớp mắt, trên cái trán trơn nhẵn của nó xuất hiện một cái sừng nhỏ.

Cảnh này làm cho tu sĩ đang chú ý ở bốn phía xôn xao cả lên, ngay cả Đại tế tự của Ô Đạt bộ cũng chăm chú nhìn mấy lần.

Mạnh Hạo sau khi đưa mắt qua nhìn kỹ, hắn cười mỉa mai. Biến dị cái gì chứ! Rõ ràng là dùng một loại cấy ghép, không biết lấy sừng của một loài hung thú nào đó rồi cấy lên trên con rắn này cho sinh sôi tiếp mà thôi. Ở bốn phía, có vài người đã nhìn ra thủ đoạn của lão nên không thèm nhìn nữa, nhưng cũng nhiều người cảm thấy hứng thú chú ý.

Thủy Mộc nhìn những ánh mắt này, thì tinh thần lão càng thêm phấn

chấn. Lúc này, vị Đại tế tự kia ho khan một tiếng:

- Được rồi, bắt đầu đi!

Theo đó, Thủy Mộc đưa ngón tay phải ra, con Thanh Mộc Xà nhoáng một cái, bay thẳng đến chỗ Thanh Mộc Bức. Trong lòng Ô A Lý cũng có chút khẩn trương. Vốn y không có để vị Thủy Mộc đại sư này vào mắt, nhưng lão ta lại có thể tạo ra sừng cho con Thanh Mộc Xà, làm cho lòng y có chút bất an. Trong lòng y vừa động, hai mắt Thanh Mộc Bức lập tức lộ ra tia lạnh, nghe lệnh lao vào Thanh Mộc Xà.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai luồng ánh sáng ở giữa không trung lập lòe, đan xen vào nhau. Từng tiếng nổ vang lên, cùng với tiếng rít gào bén nhọn, tạo ra từng trận sóng gợn màu xanh dao động.

Ô Trần nhìn trận đấu giữa không trung, trên mặt gã không dấu được vẻ khẩn trương, bàn tay gắt gao nắm lại thành đấm. Mặc dù gã rất bất mãn vì tỷ tỷ cướp lời mình, nhưng hiện giờ gã cũng không cân nhắc được nhiều, đưa mắt chăm chú nhìn hai luồng ánh sáng màu xanh, đang ầm vang trên không trung.

Ô Linh ở một bên cũng cực kỳ khẩn trương. Tuy nàng ta khuyên nhủ đệ đệ nên nhẫn nhịn, vì an toàn của tỷ đệ hai người không thể không như thế, nhưng thực ra trong lòng nàng cũng có oán hận thật lớn. Để có lần Yêu đấu này nàng ta đã phải cố gắng tranh thủ rất nhiều. Nàng tập trung toàn bộ hy vọng vào trên người Thủy Mộc đại sư, khát vọng chiến thắng, giữ lại được Đồ đằng lệnh của nhất mạch bọn họ.

- Cũng có chút đáng xem!

Mạnh Hạo nhìn trận đấu giữa không trung, khẽ gật đầu. Cái sừng nhỏ của Thanh Mộc Xà phát ra tia sáng màu đỏ yếu ớt, cũng đủ đạt hiệu quả tăng tốc.

Đúng lúc này, một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ luồng ánh sáng màu xanh truyền ra. Ngay sau đó, luồng ánh sáng màu xanh kia vang lên một tiếng, bịch, đứt làm hai khúc, máu tuôn ra một mảng.

Luồng ánh sáng màu xanh này chính là con Thanh Mộc Xà. Khúc thân nó rơi xuống đất bị con Thanh Mộc Bức chộp lấy, dùng hàm răng sắc bén xé toạc ra, rồi con dơi mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn về phía con Thanh Mộc Xà đang lơ lửng trên không trung. Giờ phút này con rắn chỉ còn lại một nửa thân thể, trông rất suy yếu.

Đồng thời, Thanh Mộc Bức phát ra tiếng gào rú, thân nó thể nhoáng một cái, lao lên chỗ Thanh Mộc Xà. Con rắn đang muốn né tránh, cái sừng trên đầu nó phát ra ánh sáng đỏ giúp tăng tốc, nhưng cũng không thể tránh đi được. Chỉ một lát, Thanh Mộc Bức đã xuất hiện bên cạnh Thanh Mộc Xà. Con dơi cắn vào chỗ cách đầu rắn bảy tấc, trong thân thể Thanh Mộc Xà phát ra tiếng xì xì, thân nó nhanh chóng khô quắt lại, chỉ vài hơi thở đã trở thành xác khô. Tinh hoa toàn thân của con rắn đã bị Thanh Mộc Bức hút sạch.

Ô Trần tái mặt, cả người gã như bị một ngọn núi đè trúng, lui ra sau mấy bước, trên mặt lộ ra nụ cười thảm.

Ánh mắt Ô Linh lộ vẻ bi thương, yên lặng nhìn mọi thứ, vẻ mặt mang đầy sự đắng chát.

- Với khả năng Ô Trần mà đấu với Ô A Lý là đã định trước thất bại mà! Thực ra không nên có trận Yêu đấu này!

- Một bên là tên phế vật, còn một bên là con cưng của trời thì làm sao mà so sánh được!

- Hơn nữa, Ô A Lý tự mình điều khiển dị yêu càng thuận tiện hơn, chiếm yêu thế hơn bên kia nhờ vả Tư Long, cũng cho thấy Ô Trần kia không có tự tin điều khiển dị yêu.

Mọi người xung quanh nhẹ giọng bàn tán, từng câu nói của họ rơi đều vào trong tai Ô Trần và Ô Linh.

Trái lại, vẻ mặt của Thủy Mộc vẫn rất bình tĩnh, lão lắc đầu.

- Xem ra phần còn lại của con Thanh Mộc Xà này, cần lão phu xử lý này một chút. Nhưng mà các vị cũng đều thấy được là lão phu đã cải tiến Thanh Mộc Xà, làm cho tốc độ của nó nhanh hơn. Cho dù nó thua bởi Thanh Mộc Bức thì cũng là chuyện bình thường. Thanh Mộc Bức này được Mặc Phương đại nhân – Tư Long cấp năm nuôi dưỡng, thì làm sao Thanh Mộc Xà của ta có thể thắng được.

Lão giả Thủy Mộc nhàn nhạt mở miệng, trên mặt mỉm cười. Lúc trước lão đã thấy được ánh mắt hứng thú của người ở bốn phía, như vậy là lão đã đạt được mục đích. Lão có thể chắc chắn là không lâu nữa, sẽ có không ít người đi tìm gặp mình.

Ô Linh nhìn vẻ mặt đệ đệ mình đang xám như tro tàn, trong lòng nàng ta như bị cào xé, nhìn Thủy Mộc lạnh lùng mở miệng:

- Thủy Mộc đại sư! Không phải ông nói là có nắm chắc tám phần thắng sao? Nếu không phải thế ta cũng sẽ không cần khẩn cầu Tộc công cho tiến hành lần Yêu đấu này!

- Ngây thơ! Yêu đấu vốn có nhiều biến hóa. Cho dù lão phu nói có chín phần thắng thì cũng chỉ là phán đoán mà thôi! Ngươi tu hành nhiều năm chẳng lẽ còn không rõ?

Thủy Mộc phất tay áo, nhíu mày tỏ vẻ không vui.

- Ông!

Ô Linh phẫn nộ nhìn chằm chằm Thủy Mộc, nhưng sau đó cũng chỉ có

thể cười thảm. Đối phương là Tư Long cấp ba, là khách khanh chính thức. Với thân phận đó của lão, thì cho dù nàng ta là hậu duệ của tam đại huyết mạch, nhưng nhất mạch của nàng quá sa sút, cũng không có cách nào làm khó dễ đối phương. Cho dù giờ phút này biết mình bị người lợi dụng, nàng cũng chỉ có thể cười thảm.

- Đúng là có chút ngây thơ!

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, chậm rãi mở miệng.

Hắn vừa nói ra, lão giả Thủy Mộc hừ lạnh một tiếng. Vẻ mặt tái nhợt của Ô Trần đã có chút huyết sắc. Gã mạnh mẽ nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mặt lộ vẻ hy vọng, giống như người sắp chết đuối vớ được khúc gỗ nổi.

- Nhờ đại sư giúp đỡ!

Ô Trần thở gấp, tiến lên vài bước, hướng về phía Mạnh Hạo, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 608: Trong nháy mắt giết chết dị yêu cùng cấp.

Ô Linh cũng quay đầu, ánh mắt như phun ra lửa nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, gằn từng tiếng một:

- Ngươi nắm chắc mấy phần?

- Tám phần thôi!

Mạnh Hạo cười cười, quay đầu nhìn năm con Thanh Mộc Lang ở bên người mình, rồi đưa chỉ vào con sói Ngũ Mao.

Con Ngũ Mao mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong mắt nó lộ ra tia lạnh, thân thể nhoáng một cái lập tức lao ra, hóa thành một luồng ánh sánh màu xanh, nháy mắt bay thẳng đến chỗ Thanh Mộc Bức.

Ánh mắt Ô A Lý tỏ ra khinh miệt. Trong các đồ đằng của tam đại huyết mạch, Thanh Mộc Lang là có thân thể to lớn nhất, tuy cũng có sở trường về tốc độ, nhưng không thể so sánh với Thanh Mộc Bức. Đấu với Thanh Mộc Lang, y có mười phần nắm chắc, con Thanh Mộc Bức của mình có thể quét ngang tất cả đồ đằng cấp hai của tam đại huyết mạch. Lúc này, Ô A Lý khẽ dùng ý thức ra lệnh. Y dường như có thể thấy không lâu sau đó là thi thể khô héo của con Thanh Mộc Lang.

Khóe miệng y lộ ra nụ cười lạnh. Trước đó, Thủy Mộc đại sư còn làm y hơi chút khẩn trương, chứ tên xa lạ trước mắt này thì không đáng để y quan tâm.

Theo mệnh lệnh của y, con Thanh Mộc Bức phát ra tiếng kêu Xì…Xiiii, bay thẳng đến chỗ Thanh Mộc Lang.

Nhưng trong lúc Thanh Mộc Bức lao tới, tốc độ của con Ngũ Mao trong tích tắc tăng lên mãnh liệt, loại tăng tốc này không phải gấp đôi, mà là gấp mười lần!

Con sói như hóa thành một cái bóng mờ, tốc độ nhanh đến mức không có dị yêu cấp hai nào có khả năng đạt tới, tạo ra tiếng rít xé gió mà đi. Trong tiếng nổ vang như sét đánh, trong chớp mắt Ngũ Mao xuất hiện bên cạnh Thanh Mộc Bức đang không kịp phản ứng. Ánh mắt con sói vẫn lạnh như băng, nó dữ tợn há miệng cắn.

Tiếng kêu thảm thiết của Thanh Mộc Bức vang lên sau đó. Nhưng tiếng kêu chỉ truyền ra chừng một hơi là dừng lại, một tiếng Ực vang lên, con Thanh Mộc Bức bé bằng nắm tay, đã bị con Ngũ Mao một ngụm nuốt chửng.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, Ngũ Mao đã quay về bên người Mạnh Hạo. Thời gian từ lúc nó lao ra đến khi quay về...chỉ trong một hơi thở.

Trong chớp mắt giết chết dị yêu cùng cấp!

Phút chốc, bốn phía xung quanh im lặng như tờ, hai mắt của tất cả mọi người ở đây mở to hết sức, giống như ngừng thở. Trong đầu bọn họ như có một tiếng nổ ầm vang.

Ô Trần ngây dại tại chỗ, còn Ô Linh thì mở to miệng, vẻ mặt nàng ngớ ra, ngỡ ngàng, giống như là đang nằm mơ.

Ô A Lý sửng sốt, Thanh Mộc Bức chết quá nhanh làm y cũng không phản ứng kịp.

Ô Hải cũng có mặt trong đám người, lúc gã thấy Mạnh Hạo lựa chọn ra tay, gã còn rất lo lắng. Nhưng mà giờ phút này, trong đầu gã trống rỗng, ngơ ngác nhìn hết thảy sự việc vừa xảy ra.

Những tộc nhân trong Ô A Lý nhất mạch cũng choáng váng đầu óc, trợn mắt há hốc mồm, ngay cả rung động cũng không kịp tạo ra.

Còn vị Đại trưởng lão kia thì gắt gao nhìn chằm chằm vào Ngũ Mao, hai mắt ông ta lộ ra hào quang mãnh liệt trước nay chưa từng có. Duy nhất chỉ có vị Đại tế tự của Ô Đạt bộ hít sâu một cái, chăm chú nhìn vào Mạnh Hạo, trong mắt lão lộ ra ánh sáng rực rỡ, chói chang như mặt trời chiếu rọi.

Qua nửa ngày sau, từng hồi hít thở không khí mới chợt truyền ra.

- Giết chết... trong chớp mắt? Trong chớp mắt giết chết dị yêu cùng cấp!

- Đây là Thanh Mộc Lang biến dị! Trời ạ! Nó là dị yêu biến dị!

- Quá nhanh! Tốc độ của nó... hoàn toàn là tốc độ của dị yêu cấp ba! Cái này không phải là Yêu đấu nữa rồi! Đây là hoàn toàn nghiền ép a!

- Người có thể nuôi dưỡng được loại dị yêu này... nhất định là Tư Long cấp cao rồi!

Trong tích tắc, người ở bốn phía xung quanh đây mới kịp phản ứng, từng trận bàn tán xôn xao nổi lên khắp nơi. Đồng thời ánh mắt mọi người lập tức... đổ dồn về phía Mạnh Hạo.

Trong phút chốc, Ô Trần có cảm giác kích động muốn hét lên thật to. Mấy phút trước còn bị người ta cười nhạo, nhưng ngay sau đó, sự vùng lên mạnh mẽ của bên mình đã dẹp tan tất cả gièm pha. Lúc này, Ô Trần dường như không thể nói chuyện được nữa, nước mắt gã chảy xuống, gã cười ha hả, tiếng cười như muốn đem những áp lực, thống khổ của những năm qua phát tiết hết ra.

Giờ khắc này, ngay cả Đồ đằng lệnh đối với gã cũng không quan trọng.

Loại cảm giác vùng lên này, loại cảm giác có thể áp đảo ý chí của kẻ khác này... mới quan trọng.

Ánh mắt Ô Linh lộ ra vẻ không thể tin được, trong đầu nàng ta như có mười vạn tia chớp đang nổ vang. Cho đến lúc này, nàng ta vẫn cảm thấy hoàn toàn không có khả năng. Nàng ta ngơ ngác nhìn mọi việc đang diễn ra ở đây, rồi lại ngơ ngác nhìn qua Mạnh Hạo.

Trong đầu Ô Linh trống rỗng, điều duy nhất hiện lên là hình ảnh Ô Trần kiên trì cầu khẩn Mạnh Hạo giúp đỡ lúc trước.

Qua một lát, sắc mặt nàng chợt tái nhợt. Nàng ta nghĩ tới những lời nói của mình lúc trước, nghĩ tới những dòng suy nghĩ của mình, thậm chí mình còn tính âm thầm giết chết đối phương.

Hết thảy những điều đó, trong phút chốc làm cho Ô Linh có cảm giác phức tạp không nói nên lời, giống như việc nàng đang làm từ đầu tới cuối chỉ là một trò hề.

- Nhưng mà hơi kỳ quái! Có người giúp đỡ mạnh như thế mà tỷ đệ Ô Linh vẫn muốn nhờ Thủy Mộc đại sư giúp?

- Càng kỳ lạ là vừa rồi Thủy Mộc đại sư thất bại, trông tỷ đệ họ cũng rất tuyệt vọng...

Nghe tiếng bàn tán xì xào xung quanh của mọi người, mặt Ô Linh thoáng chốc đỏ lên. Đây không phải là nàng ngượng ngùng mà là nàng quá xấu hổ, muốn độn thổ cho xong.

Nàng không biết nên nói gì bây giờ. Đúng như lời Mạnh Hạo nói lúc trước, ngoại trừ từ ngây thơ, không còn từ nào thích hợp hơn để hình dung được hành động lúc trước của nàng.

Sắc mặt Ô A Lý trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi. Vì y có lạc ấn

của dị yêu, nên lúc con dị yêu chết đi thì y cũng bị thương, tu vi bất ổn có dấu hiệu muốn phản phệ.

Vị nam tử trung niên là Đại trưởng lão của Ô Đạt bộ hừ lạnh một tiếng, lập tức có tu sĩ trong nhất mạch bọn họ tiến lên, áp chế tu vi đang chấn động của Ô A Lý xuống. Tiếp đó nam tử trung niên ngẩng đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt ông ta đã tràn ngập ý muốn giết người.

Thủy Mộc đứng ở một bên thở dốc, lão cũng không có cách nào tin được vào mắt mình. Chuyện vừa xảy ra làm đầu lão quay quay không ngừng. Thêm vào nghe lời bàn tán của mọi người xung quanh, trong tim lão càng như có con rắn độc đang cắn xé. Mắt lão đỏ hằn lên.

Dị yêu của lão thua dị yêu do Tư Long cấp năm nuôi dưỡng thì không có gì khó chịu, ngược lại là càng vinh hạnh. Nhưng mà dị yêu của lão lại không bằng của Mạnh Hạo, điều này làm lão có cảm giác tức giận và ghen ghét mãnh liệt.

- Chỉ có một con dị yêu trong năm con ngươi nuôi mới vậy thôi! Năm đó khi con dị yêu này còn nhỏ, lão phu đã nhìn ra nó có một chút đặc biệt, tuy không có cách nào đoán chính xác nó là dị yêu biến dị, nhưng cũng nhìn ra là loại không tầm thường!

Thủy Mộc cắn răng mở miệng. Lời vừa ra, vẻ mặt của tộc nhân Ô Đạt bộ ở bốn phía đều có chút ít thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 609: Ngươi nhìn ra sao?

- Hay thật sự chỉ là trùng hợp nhỉ?

- Thế mới nói, vì sao trước đó người này không có nổi danh. Nhưng mà có được một con dị yêu biến dị thì vận khí người này quá tốt!

Lúc mọi người ở bốn phía đang bàn tán việc này, Ô A Lý chợt ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, giọng của y mang theo chút khàn đặc, hét lên:

- Ta không phục! Nếu ngươi có bản lãnh thực sự thì đổi một con dị yêu khác đi, chúng ta lại đấu tiếp!

Ô A Lý vừa nói vừa đưa tay phải lên vỗ vào thân mình một cái, lập tức có một miếng xương thú màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay. Y vung tay ném miếng xương thú này về phía trước. Giữa không trung, một tiếng nổ phịch vang lên, một đám bụi xương màu đen hiện ra, tản ra khắp bốn phía. Dường như có một luồng hơi thở đặc thù đang tản mát từ đó ra.

Luồng hơi thở này vừa xuất hiện, lập tức từ đỉnh ngọn núi nơi mọi người đang đứng, bỗng nhiên truyền ra một tiếng gầm nhẹ. Ngay sau đó, một luồng ánh sáng màu đen nháy mắt từ trên đỉnh núi gào thét bay đến, trong mấy hơi thở đã xuất hiện ở trên quảng trường. Ánh sáng màu đen tản đi, một con dơi màu đen xuất hiện.

Con dơi này toàn thân là một màu đen, có ẩn hoa văn màu xanh lá cây. Bên ngoài thân nó có một tia hắc khí lượn lờ, hai mắt nó đỏ thẫm lộ ra vẻ dữ tợn. Sau khi xuất hiện, lập tức có một luồng khí tức của dị yêu cấp ba từ trên người nó khuếch tán ra bốn phía.

- Thanh Mộc Bức cấp ba! Hơn nữa còn là loại biến dị. Nếu không thì nó

không thể nào có màu đen!

- Ta biết con dơi này! Nó chính là con Thanh Độc mà Mặc Phương đại nhân nuôi dưỡng! Nó không phải dị yêu cấp ba, nhưng do biến dị nên cho dù nó mới có cấp hai thôi cũng đã tản ra uy áp của dị yêu cấp ba!

- Nhớ năm đó, có người bằng lòng trả một cái giá cao để có con dơi này, nhưng Mặc Phương đại nhân trước sau đều không đồng ý...

Người ở bốn phía chấn động tâm thần, nhìn con dơi màu đen này, bàn tán xôn xao.

Con dơi đen vừa hiện thân, dừng lại giữa không trung. Hai mắt màu đỏ của nó nhìn qua một lượt rồi dừng lại chỗ năm con Thanh Mộc lang bên người Mạnh Hạo. Con dơi đen há miệng lộ ra hàm răng đen, phát ra tiếng rít gào, thân thể nó lóe lên bay thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Tốc độ của nó cực nhanh, không thua gì Thanh Mộc lang lúc trước, chớp mắt một cái đã gần đến nơi.

- Tứ Mao!

Mạnh Hạo nhàn nhạt mở miệng. Hắn vẫn đứng ở chỗ đó không nhúc nhích, như không nhìn thấy con dơi đen đang tới gần. Trước đó con sói Tứ Mao có vẻ lười nhác, nhưng trong nháy mắt khi lời Mạnh Hạo vừa truyền ra, con sói bỗng nhiên ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm.

Tiếng gầm này tạo ta một làn sóng âm dao động, trực tiếp bao phủ bốn phía, va đập vô hình với con dơi đen. Thân thể con dơi đen lập tức run rẩy một hồi, thế đang lao tới của nó cũng không khống chế được mà phải dừng lại.

Trong khoảnh khắc, Tứ Mao mạnh mẽ lao tới, tốc độ cực nhanh tạo ra tiếng nổ do ma sát mạnh với không khí, vượt gấp đôi tốc độ của Ngũ

Mao, trực tiếp xuất hiện bên cạnh con dơi đen. Tứ Mao đưa móng vuốt ra vồ xuống một cái.

Một tiếng “ầm!” vang lên, cùng với đó là tiếng kêu thảm thiết. Con dơi đen rất bất phàm lúc trước, còn là con dơi đen biến dị, trong chớp mắt thân thể vỡ tan nát. Nó đã bị Tứ Mao dùng một móng vuốt, vồ phát chết tươi.

Sự việc từ đầu đến cuối chỉ diễn ra trong vòng một hơi thở.

Vẫn như trước...là giết chết trong chớp mắt!

Cho đến khi ánh sáng màu xanh của Tứ Mao lóe lên, trở về bên người Mạnh Hạo, tộc nhân của Ô Đạt bộ ở bốn phía vẫn còn hít thở không thông, mắt mở to, ngơ ngác nhìn hết thảy. Sau vài giây yên tĩnh ngắn ngủi, trận trận ồn ào bàn tán trước này chưa từng có bộc phát ra.

- Đây cũng là biến dị mà!

- Hắn... Bên cạnh hắn có năm con Thanh Mộc Lang, chẳng lẽ đều là biến dị!

- Có bản lĩnh nuôi dưỡng dị yêu đến bực này... Người này rốt cuộc là Tư Long cấp mấy đây?

Theo sự xôn xao của bốn phía, Ô Trần và Ô Linh lại sửng sốt lần nữa. Ô A Lý thì sắc mặt tái nhợt đi, thân thể y vô ý thức lui ra sau vài bước. Hai trận Yêu đấu ngày hôm nay đã hoàn toàn vượt ra khỏi suy nghĩ của y, khiến cho đầu óc y lúc này trống rỗng.

Đại tế tự của Ô Đạt bộ lần nữa nhìn Mạnh Hạo thật sâu như có điều suy nghĩ. Vị Đại trưởng lão bên cạnh Đại tế tự thì nhíu mày, lúc ông ta nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt đã mang theo sự âm trầm.

Còn lão giả Thủy Mộc lúc này đã trợn mắt há hốc mồm, đầu óc lão quay cuồng, ngớ ngẩn nhìn mấy con Thanh Mộc Lang bên người Mạnh Hạo. Lão ta dồn sức gầm nhẹ một tiếng, lại lắc người một cái cho tỉnh táo.

- Thì ra không chỉ một con biến dị mà là hai con biến dị, nhưng mà lúc trước lão phu cũng nhìn ra hai con này...

Trong lòng Thủy Mộc thì nghiến răng mà bề ngoài lại tỏ vẻ ta đây thanh cao, ra vẻ bí hiểm.

- Ngươi lại nhìn ra?

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra một tia rét lạnh. Lúc trước lão Thủy Mộc kiêu căng như thế nào không nói, bây giờ lão ta lại mở miệng làm trong lòng Mạnh Hạo thấy phiền muốn chết.

- Tam Mao!

Mạnh Hạo vừa gọi, con Tam Mao đã ngẩng đầu ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm rú kinh thiên. Tiếng gầm truyền ra bốn phía làm gần trăm tộc nhân Ô Đạt bộ ở đây biến đổi sắc mặt. Trong bọn họ, những người có tu vi dưới Trúc Cơ đều có cảm giác khiếp sợ, tâm thần nổ vang.

Cho dù là những người có tu vi Trúc Cơ, cũng bị tiếng gầm rú của Tam Mao làm cho không thể tự chủ được, mà vận chuyển tu vi. Biểu tượng đồ đằng trên người bọn họ, giống như cảm nhận được sự uy hiếp mà tỏa ra hào quang.

Một tiếng gầm rú này đủ làm rung chuyển bốn phương tám hướng. Trong nháy mắt, trong lòng những người đang có mặt ở đây, nỗi khiếp sợ họ dành cho Tam Mao còn lớn hơn với Ngũ Mao cùng Tứ Mao trước đó, gấp mấy lần!

- Cái này... rõ ràng con này cũng biến dị!

- Ba con dị yêu biến dị! Người này có đến ba con Thanh Mộc lang biến dị!

- Con sau lại càng mạnh hơn con trước! Con Thanh Mộc lang này đã có thể so với dị yêu cấp ba đỉnh phong, thậm chí còn muốn hơn, khoảng chừng cấp bốn!

Lúc bốn phía xung quanh lại xôn xao bàn tán lần nữa, sắc mặt Thủy Mộc thay đổi liên tục. Trong lòng lão giống như bị người ta hung hăn dùng búa đập mấy cái. Thân thể lão loạng choạng lui ra sau vài bước, chưa kịp mở miệng thì lão đã nghe thấy tiếng Mạnh Hạo vang lên:

- Lúc này người cũng nhìn ra từ trước sao?

Mạnh Hạo lạnh lùng nói. Thủy Mộc chỉ cảm thấy đầu quay quay, lão cắn răng đang định nói phải thì bỗng nhiên, Mạnh Hạo đưa tay vỗ vào thân con Nhị Mao một cái.

Nhị Mao chậm rãi ngẩng đầu, nó không có bay ra, cũng không gầm thét. Nhưng toàn thân Nhị Mao trong nháy mắt sáng lấp lánh một màu xanh lá. Ánh sáng màu xanh này hóa thành một cột ánh sáng cực lớn, rồi phóng lên trời. Lúc ở giữa không trung, trong cột ánh sáng đó bỗng xuất hiện một hình dáng hư ảo đang ngửa mặt lên trời, gầm một tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 610: Ta có đan...

Một tiếng gầm này làm cho tất cả dị yêu cấp ba trong Ô Đạt bộ đều run rẩy cả mình. Đám bọn nó như không khống chế nổi mà cùng nhau phát ra tiếng gào rú, giống như kính sợ, như đang cùng nhau cúng bái.

Tiếng gầm vang vọng khắp nơi lại làm cho tâm thần mọi người càng thêm chấn động mãnh liệt. Trong chớp mắt bốn phía đã trở nên vô cùng yên tĩnh.

Một con dị yêu biến dị thì mọi người có thể chấp nhận được, hai con biến dị thì họ sẽ rất khiếp sợ, ba con biến dị... bọn họ cũng chỉ là không thể tin nổi. Nhưng nếu là bốn con biến dị... người của Ô Đạt bộ ở đây như mất đi năng lực suy nghĩ, họ ngơ ngác nhìn bên người Mạnh Hạo, ngoại trừ con Đại Mao chưa thể hiện gì, còn lại là bốn con Thanh Mộc lang kia đều là biến dị.

- Tư Long cấp ba - Thủy Mộc đại sư! Lúc này, ngươi cũng nhìn ra sao?

Mạnh Hạo lạnh lùng mở miệng. Lời vừa nói ra, ánh mắt của mọi người ở bốn phía đều đồng loạt nhìn về phía Thủy Mộc.

Sắc mặt lão Thủy Mộc thay đổi, lão phun ra một búng máu, nghiêng người một cái đã ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh. Lão không thể không hôn mê. Lời của Mạnh Hạo như thanh kiếm sắc bén đâm xuyên thân thể lão. Cho dù lão không biết xấu hổ, thì lão cũng không thể lại nói là, lúc trước mình đã nhìn ra bốn con Thanh Mộc Lang này, khi còn nhỏ đều không tầm thường.

Ngay lúc Thủy Mộc ngã bất tỉnh, đột nhiên từ trên đỉnh núi, nơi con dơi đen bay ra lúc trước, vang lên một giọng nói lạnh lẽo, mang ý tứ không cho phép người khác nghi ngờ, cùng khí chất của kẻ bề trên, quanh quẩn

khắp nơi.

- Bốn con Thanh Mộc Lang này! Mặc mỗ muốn!

Lời nói vẫn còn quanh quẩn, thì từ chỗ đỉnh núi có một bóng người đạp lên không trung, bước tới. Đó là một nam tử trung niên, mặc trường bào màu đen, tướng mạo anh tuấn nhưng lại có chút vẻ âm trầm. Trong chớp mắt, ông ta chắp tay sau lưng đi tới, đứng bên cạnh Ô A Lý.

- Mặc Phương đại sư!

Tộc nhân của Ô Đạt bộ ở bốn phía, lập tức nhận ra thân phận của nam tử trung niên mặc áo đen này.

Ô A Lý hít sâu, quay người hướng về phía người trung niên áo đen ôm quyền, cúi đầu thật sâu. Cùng lúc đó, tộc nhân của Ô Đạt bộ đều lộ ra vẻ tôn kính, lần lượt bái kiến ông ta.

Đại tế tự của Ô Đạt bộ mỉm cười, nhìn người trung niên áo đen, khẽ gật đầu một cái. Đại trưởng lão Ô Đạt bộ ở bên cạnh Đại tế tự, càng cười tươi hơn nữa.

Nam tử trung niên mặc áo đen nọ chính là Mặc Phương, Tư Long cấp năm của Ô Đạt bộ. Trong bộ lạc, địa vị của ông ta rất cao. Lúc này, ông ta đi tới, cũng không có nhìn Mạnh Hạo mà ôm quyền chào hỏi Đại tế tự cùng Đại trưởng lão.

- Bốn con Thanh Mộc Lang biến dị này không tệ! Trong đám dị yêu của Mặc mỗ còn thiếu một ít dị yêu có sở trường công kích. Nếu bồi dưỡng bốn con Thanh Mộc Lang này thêm một thời gian ngắn, thì có thể phù hợp với nhu cầu của Mặc mỗ. Kính xin Đại tế tự cùng Đại trưởng lão tác thành!

Từ đầu đến cuối, kể cả lời vừa rồi ông ta cũng không phải nói với Mạnh

Hạo, thái độ rất ngạo nghễ, cho thấy ông ta không để Mạnh Hạo vào mắt. Đó là sự coi khinh của Tư Long cấp cao với Tư Long cấp thấp.

Trong mắt ông ta, cho dù Mạnh Hạo nuôi dưỡng ra bốn con Thanh Mộc Lang biến dị, thì vẫn chỉ là con sâu cái kiến. Loại thái độ này, Mạnh Hạo đã từng thấy ở một ít người gặp lúc trước. Lúc này, hắn chỉ mỉm cười, Mặc Phương bỏ qua hắn, thì hắn cũng coi ông ta giống như Ô Linh khi trước.

Đại trưởng lão của Ô Đạt bộ mỉm cười không nói gì mà nhìn về phía Đại tế tự.

Đại tế tự trầm ngâm, dựa theo quy củ của bộ lạc, bất cứ một con dị yêu nào được nuôi dưỡng, trừ phi bị tộc nhân mang đi, nếu không thì từ đầu đến cuối đều do một người phụ trách nuôi dưỡng.

Yêu cầu của Mặc Phương làm lão có chút khó xử. Nếu là Tư Long khác yêu cầu, lão có thể uyển chuyển cự tuyệt việc này, nhưng Mặc Phương lại khác. Tuy nói thân phận Mặc Phương là Tư Long đại sư cấp năm, nhưng Mặc Phương có phụ thân là đệ nhất khách khanh của bộ lạc, là Tư Long cấp bảy Mặc Tử đại sư!

Thế nên cho dù lão là Đại tế tự, cũng không thể không thỏa hiệp chuyện này.

Nhưng mà sau khi Đại tế tự nhìn thoáng qua Mạnh Hạo, nhất là khi lão vô tình nhìn qua tay phải của Mạnh Hạo, thì trên mặt lão lộ ra vẻ mỉm cười.

- Việc này lão hủ cũng không làm chủ được! Bốn con dị yêu là của vị đại sư này nuôi dưỡng, nên cần phải xem hắn có bằng lòng không đã!

Đại tế tự vừa nói xong thì hai mắt vị Đại trưởng lão đứng bên cạnh chợt lóe lên vẻ khó dò, nhưng chỉ trong chốc lát rồi biến mất, nhìn về phía

Mạnh Hạo. Mặc Phương cũng có chút kinh ngạc, lần đầu tiên ông ta quay đầu nhìn về phía Mạnh Hạo.

Ngay cả các tu sĩ của bộ lạc đang đứng ở xung quanh, khi nghe thấy câu nói của Đại tế tự, trong lòng bọn họ đều nảy lên không ít suy nghĩ. Trong chớp mắt, toàn bộ ánh mắt đều tập trung trên người Mạnh Hạo.

- Mấy con Thanh Mộc Lang này, nếu ngươi có thể làm cho chúng lựa chọn đi theo ngươi, thì Mạnh mỗ tuyệt đối không ngăn cản. Nhưng nếu ngươi không làm được thì theo quy củ, Mạnh mỗ cũng muốn chọn lấy vài con trong đám dị yêu của ngươi!

Mạnh Hạo cười cười, lần này hắn muốn ở trong Ô Đạt bộ, bộc lộ ra tài năng của mình, nếu Mặc Phương đã xuất hiện để tự rước lấy nhục, thì Mạnh Hạo sẽ không từ chối.

- Ngươi sẽ không có cơ hội lựa chọn bầy yêu của lão phu đâu! Thân là Tư Long, lão phu sẽ cho ngươi biết một chút, thế nào là khống chế dị yêu!

Mặc Phương cao ngạo liếc Mạnh Hạo một cái, phất tay, đi tới chỗ Mạnh Hạo. Mạnh Hạo mỉm cười, lui ra sau vài bước, tránh một bên để lộ ra vị trí của năm con Thanh Mộc Lang.

Trong lòng Mặc Phương rất kiêu ngạo. Ông ta chính là một Tư Long cấp năm, có không ít thủ đoạn với hết thảy các loại dị yêu. Hơn nữa nhất mạch Tư Long của ông ta, từng xuất hiện một vị đại sư cấp chín, chỉ thiếu chút nữa đã thành Đại Tư Long. Tuy cuối cùng vị đại sư đó chết đi, nhưng một ít bí pháp của Tư Long vẫn được truyền thừa qua các đời.

Tuy những bí pháp này không thể sánh bằng với truyền thừa của toàn bộ Tư Long ở Tây Mạc, nhưng ở trong năm bộ lạc Ô Thần Đại Tộc này cũng thuộc hàng kiệt xuất.

- Thanh Mộc Lang! Còn nhỏ là cấp một, khi trưởng thành có thể đạt tới cấp bảy. Xếp thứ tám trăm chín mươi mốt trong bảng dị yêu Tây Mạc! Thuộc tính Mộc. Năm xưa tổ mạch của nó sản sinh ra Thanh Mộc viễn cổ nên được gọi là Thanh Mộc Lang!

- Tốc độ của nó nhanh như ánh sáng, tấn công mãnh liệt, ưa thích mùi hương của lá Thanh Lâm. Tam luyện Thanh Hương của Tư Long cấp năm, có thể làm cho mọi con Thanh Mộc Lang vô chủ ở dưới cấp năm nghe theo!

Mặc Phương kiêu ngạo nói. Lời vừa ra, không ít tu sĩ ở bốn phía đều lộ vẻ tôn kính.

Mạnh Hạo vẫn như trước cười nhạt một tiếng, không nói gì mà nhìn Mặc Phương lấy từ trong túi áo ra một đoạn hương màu xanh lá. Đoạn hương này giống như được tôi luyện từ cây cỏ mà ra, hương vừa được lấy ra ngoài, thì một mùi thơm nhàn nhạt từ đó đã tỏa ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 611: Ta có đan... (2)

Mùi thơm này cũng bay vào trong mũi năm con Thanh Mộc Lang, nhưng chúng chẳng có phản ứng gì, vẫn lười biếng gục đầu không để ý.

- Không tệ! Mấy con dị yêu này có thể chống cự lại Thanh Hương ở một trình độ nhất định, chính xác không phải dị yêu tầm thường! Nhưng mà nếu ta dùng bí pháp của Tư Long đốt hương thì sẽ có sự khác biệt. Các vị đạo hữu hãy nhìn xem!

Mặc Phương hất cằm lên, tay trái ông ta bấm niệm pháp quyết, biến hóa xảy ra. Lập tức từng làn thuật pháp xuất hiện, tạo thành từng vòng chấn động từ tay trái của ông ta tản ra, sau đó Mặc Phương trực tiếp đặt tay trái lên đoạn hương xanh.

Một tia lửa vô hình bỗng dưng xuất hiện, đốt cháy đoạn Thanh Hương. Mùi hương nồng đậm hơn mấy chục lần trước đó khuếch tán ra bốn phía. Trong gần trăm tu sĩ ở đây, nhất là những tộc nhân có đồ đằng Thanh Mộc Lang đều biến sắc. Bọn họ cảm nhận được trong đồ đằng Thanh Mộc Lang của mình đang truyền ra xao động. Các tộc nhân đó dồn dập lui ra phía sau, tránh xa khỏi vùng có mùi hương, mà họ cho là thần bí đáng sợ này.

Mà năm con Thanh Mộc Lang ở vị trí trung tâm tỏa ra mùi hương này vẫn gục đầu lười biếng như cũ. Chúng nó không có tí phản ứng nào với mùi hương này. Chỉ có con Ngũ Mao hơi ngẩng đầu, giống như đang há miệng ngáp một cái, trong mắt nó đầy vẻ lười nhác.

Bốn phía rất yên tĩnh. Tất cả mọi người lại nhìn Mặc Phương. Ông ta hơi đổi sắc mặt. Việc này cũng nằm ngoài dự liệu của ông ta. Mặc Phương hừ lạnh một tiếng, dùng tay phải đụng mạnh làm Thanh Hương lập tức nát vụn. Trong thoáng chốc, mùi hương càng nồng đậm hơn trước, nhanh

chóng khuếch tán ra bốn phía.

Nhưng... đám Đại Mao, Nhị Mao... vẫn cứ lười nhác như trước. Con Ngũ Mao còn đang gục đầu đùa giỡn với Tứ Mao, không để ý đến Mặc Phương chút nào.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, sở dĩ mùi hương này không có hiệu quả là do mấy con Thanh Mộc Lang đã sớm trải qua nhiều lần lột xác. Một ít khuyết điểm nhỏ nhặt do di truyền từ chủng loại, đã sớm biến mất trong quá trình chúng nó lột xác biến hóa.

- Khá lắm! Mấy con Thanh Mộc Lang này lại có sức kháng cự với Thanh Hương! Nhưng không có vấn đề gì! Đây chỉ là một loại phương pháp đơn giản nhất, trong các phương pháp của Mặc mỗ mà thôi!

Mặc Phương vội ho một tiếng, tay phải ông ta vung lên, một luồng ánh sáng màu đỏ lập tức bay ra, dừng ở trước người ông ta, đó là một miếng thịt cực lớn.

Miếng thịt vẫn còn nhỏ máu đầm đìa, mùi máu tanh tản ra khắp nơi. Ngũ Mao chợt ngẩng đầu, Tứ Mao với Tam Mao cũng đưa mắt nhìn sang. Những tộc nhân ở bốn phía có đồ đằng Thanh Mộc Lang cũng lập tức dồn dập biến sắc, mà lui ra phía sau một lần nữa. Bọn họ cảm nhận được Thanh Mộc Lang trong đồ đằng của họ đang vô cùng kích động, giống như mất đi khống chế muốn tự lao ra ngoài.

- Thịt của Tầm Mộc Lộc! Có sức hấp dẫn rất lớn đối với Thanh Mộc Lang. Hơn nữa, miếng thịt này đã được lão phu luyện hóa suốt mười tám tháng!

Mặc Phương cười nói. Ngũ Mao lộ ra vẻ kỳ dị, nó tiến lên ngửi ngửi vài cái rồi lại quay đầu về, tiếp tục chơi đùa với Tứ Mao. Tam Mao cũng tỉ mỉ nhìn miếng thịt một lúc, đến lúc nó cảm thấy không có gì thú vị mới quay đầu không thèm nhìn nữa.

Mạnh Hạo cười cười. Trong quá trình huấn luyện mấy con Thanh Mộc Lang này, trừ lần đầu ở bên ngoài, những lần sau Mạnh Hạo không có dùng thịt cho ăn. Cho dù là chúng nó muốn ăn thịt, Mạnh Hạo cũng sẽ âm thầm mang chúng nó ra ngoài, để cho chúng nó ở trong núi rừng tự tìm bắt thú sống xé thịt mà ăn. Điều đó đã tạo cho mấy con sói một thói quen là không thích ăn thịt thú chết. Lúc trước, Ngũ Mao tiến lên ngửi miếng thịt chẳng qua là vì nó hiếu kỳ mà thôi.

Mặc Phương trợn trừng mắt, nhưng do tộc nhân Ô Đạt bộ ở bốn phía đang nhìn vào mình, ông ta mới ho khan một tiếng, lộ vẻ tán thưởng:

- Xem ra lão phu cần sử dụng một ít lực rồi!

Mặc Phương cắn răng một cái, vung tay phải lên, một mảnh chất lỏng màu xanh lá lập tức xuất hiện, nhưng đám Đại Mao vẫn không có phản ứng nào.

Mặc Phương hơi nóng nảy, hai tay ông ta bấm niệm pháp quyết triển khai thuật pháp. Từng luồng ánh sáng lấp lánh xuất hiện, lần lượt chiếu vào năm con Thanh Mộc Lang. Nhưng chúng nó đến nhìn cũng không thèm nữa, đang bận rộn chơi đùa với nhau. Thậm chí con Đại Mao còn nhắm mắt lại vẻ buồn ngủ.

Tộc nhân Ô Đạt bộ ở bốn phía dần lộ ra vẻ mặt kỳ lạ. Bọn họ lần lượt nhìn Mặc Phương lấy hương, lấy thịt, lấy nước, rồi dùng pháp thuật, triển khai đủ loại thủ đoạn, trán Mặc Phương còn chảy cả mồ hôi, nhưng... năm con Thanh Mộc Lang không có phản ứng đặc biệt nào, cũng không có để ý đến ông ta.

Mấy người Ô Trần, Ô Linh cũng lộ ra vẻ cổ quái, ngay cả Đại trưởng lão cũng nhíu mày. Duy chỉ có Đại tế tự hơi lộ ra vẻ mỉm cười nơi khóe miệng, lão lại đưa mắt nhìn về chỗ tay phải của Mạnh Hạo một lần nữa.

- Có lẽ ta có thể xác định được thân phận của hắn rồi!

Đại tế tự thầm nghĩ mà vui sướng trong lòng.

Mặc Phương gắt gao nhìn vào năm con Thanh Mộc Lang, hai mắt ông ta có chút hằn đỏ. Một lát sau, Mặc Phương thầm cắn răng, đưa tay phải vỗ lên túi trữ vật một cái, từ đó bay ra một luồng huyết quang, lúc rơi vào tay ông ta đã hóa thành một viên đan dược màu máu.

Viên đan dược này vừa xuất hiện, sắc mặt tộc nhân Ô Đạt bộ ở bốn phía đại biến. Hào quang đồ đằng trên người bọn họ đồng loạt xuất hiện, từng con dị yêu dồn dập biến ảo ra, chúng ngửa mặt lên trời gào thét, rồi nhìn chằm chằm vào viên huyết đan của Mặc Phương. Nếu không có chủ nhân của chúng đang cực lực khống chế, chắc chắn chúng đã xông lên tranh cướp.

- Đây là...

Đại trưởng lão Ô Đạt bộ ngưng hai mắt nhìn kỹ.

Ngay cả Đại tế tự cũng chợt co rụt con ngươi lại.

- Viên đan dược này là lúc lão phu còn là Tư Long cấp một, dùng bí thuật không ngừng luyện hóa nó cho đến tận bây giờ, Tự Yêu Đan!

Mặc Phương cầm viên đan dược màu máu, kiêu ngạo mở miệng. Đây là đòn sát thủ của ông ta, thân là một Tư Long, giờ phút này cũng chỉ có thể lấy ra thủ đoạn cuối cùng này để đối phó dị yêu.

- Tự Yêu Đan!

- Là Tự Yêu Đan trong truyền thuyết! Nghe nói viên đan dược này đã sớm thất truyền, mà Mặc đại sư lại có thể luyện chế ra được nó!

Người ở bốn phía kinh hãi, xôn xao bàn tán.

- Viên đan dược này, tuy không phải là Tự Yêu Đan chính thức trong truyền thuyết. Cho dù là bộ lạc Hàn Tuyết được coi là nắm giữ đan phương luyện chế, thì bọn họ cũng chỉ có loại tàn phương mà thôi. Viên đan dược này là từ tổ tiên của Mặc mỗ truyền xuống phương pháp luyện đan. Tuy không dám so với gia tộc Hàn Tuyết, nhưng nhìn khắp toàn bộ Tây Mạc, uy năng của viên đan dược này đủ để cho hết thảy dị yêu dưới cấp năm, trong vòng trăm trượng phải điên cuồng!

Mặc Phương kiêu ngạo nói, lúc lấy viên đan dược này ra, ông ta đã không còn lo lắng nữa. Nếu không phải do sốt ruột, mọi người bốn phía đang nhìn vào, lại thêm trước kia mình thất bại liên tục, thì ông ta sẽ không lấy viên đan dược này ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 612: Thẹn quá hóa giận!

Dị yêu ở bốn phía gào rú, năm con Thanh Mộc Lang cũng nhao nhao ngẩng đầu lên nhìn, nhưng trông chúng nó lại có vẻ kỳ lạ.

Mặc Phương cầm Tự Yêu Đan, trên mặt đầy vẻ ta đây. Ông ta vừa lấy viên đan dược này ra, thì trong lòng không còn lo lắng nào nữa. Bởi ông ta chưa từng nghe qua có loại dị yêu nào, lại chống cự được sức hấp dẫn của Tự Yêu Đan.

Nhưng rất nhanh ông ta đã biến sắc, chẳng những ông ta như vậy, mà tộc nhân Ô Đạt bộ ở bốn phía cũng đều mở to hai mắt, ngơ ngác không thể hiểu nổi, nhìn năm con Thanh Mộc Lang.

Trong năm con Thanh Mộc Lang, trừ Đại Mao đang nhắm mắt ngủ gục, còn đám Nhị Mao lại lộ ra vẻ hiếu kỳ, chúng nó ngửi ngửi vài cái rồi cùng lộ ra vẻ khó hiểu, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Thấy Mạnh Hạo không nói gì, đám chúng nó lại quay lại chơi đùa với nhau, Đại Mao thì vẫn đang nhắm mắt. Năm con sói đều không có nhìn Mặc Phương lẫn Tự Yêu Đan lấy một lần nào nữa.

So sánh với sự điên cuồng của đám dị yêu biến ra từ trong đồ đằng của các tộc nhân ở xung quanh, mấy con Thanh Mộc Lang này thật bình tĩnh. Trong đầu Mặc Phương, sấm sét đang nổ đùng đùng.

Bốn phía trở nên yên tĩnh, gần trăm người ở đây dường như cùng ngừng thở.

- Không thể nào... Tại sao có thể như vậy! Đây là... là Tự Yêu Đan a! Tất cả dị yêu ở đây đều không thể chống cự nổi Tự Yêu Đan...

Mặt của Mặc Phương tái nhợt. Sự việc xảy ra đối với ông ta là một đả kích rất lớn. Ông ta thì thào, thân thể lảo đảo lui ra sau, nhìn nhìn viên đan nuôi dị yêu quý giá nhất trong tay mình, rồi lại nhìn thái độ thờ ơ của năm con Thanh Mộc Lang.

Ông ta cảm thấy đầu óc quay cuồng, ánh mắt mờ mịt, cũng bắt đầu hoài nghi bản thân mình.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, có chút đồng tình với cảm giác của Mặc Phương. Nếu ông ta lấy ra những vật khác, có lẽ sẽ làm đám Đại Mao có chút để ý. Tuy Tự Yêu Đan là vật báu của Mặc Phương, nhưng đối với đám Đại Mao mà nói, viên đan này còn không có tồn tại nửa điểm giá trị.

Từ nhỏ chúng nó đã ăn Tự Yêu Đan của gia tộc Hàn Tuyết mà lớn lên. Hơn nữa cho dù là gia tộc Hàn Tuyết, cũng không thể luyện chế ra được Tự Yêu Đan chính thức, có phẩm chất bất phàm. Trừ phi gia tộc bọn họ có đại sư đan đạo giống như Mạnh Hạo.

Có thể nói, mấy con Thanh Mộc Lang này từ nhỏ đã ngậm vàng bạc mà lớn, bây giờ có người lại cầm cục đồng, cục thiết đến đến dụ dỗ, thì làm sao chúng nó thèm để ý đến.

Hơn nữa con Đại Mao còn từng nuốt qua Tự Yêu Đan chính thức.

Gia tộc Hàn Tuyết nắm giữ đan phương cũng không phải là loại tàn phương, nhưng bọn họ dựa theo đan phương đó, cũng không thể luyện ra Tự Yêu Đan chính thức được. Bởi vì gia tộc bọn họ không phải là Phong Yêu sư!

Chỉ có Phong Yêu sư, mới có thể dẫn dắt yêu khí trong trời đất, dung nhập vào trong đan dược để luyện ra Tự Yêu Đan chính thức.

Đại Mao đã nuốt vào viên đan đó, nên nó đã có biến đổi nghiêng trời lệch đất, siêu phàm thoát tục.

- Nếu như Mặc Phương đại sư không có biện pháp nào nữa, thì đến lượt Mạnh mỗ lựa chọn dị yêu của Mặc đại sư rồi! Kính xin Tế tự tiền bối làm chứng cho việc này!

Mạnh Hạo nhìn Mặc Phương một cái rồi mỉm cười, nhìn về phía Đại tế tự của Ô Đạt bộ cách đó không xa, ôm quyền cúi đầu.

Trước đó, vị Đại tế tự này nhìn mu bàn tay phải của hắn mấy lần, hắn đều biết hết. Đây cũng là một điểm trong kế hoạch của hắn. Từ trước khi bước vào Ô Đạt bộ nửa năm về trước, Mạnh Hạo đã nghĩ ra thân phận mình sẽ để lộ trong tương lai.

Hậu duệ của gia tộc Hàn Tuyết!

Bởi vì trên mu bàn tay phải của Mạnh Hạo, có đồ đằng hình Vô Mục tằm. Hình đồ đằng này khá giống với con Hàn Tuyết tằm, người không biết thì sẽ khó phân biệt được rõ ràng. Tuy tại Tây Mạc, những bộ lạc dùng đồ đằng con tằm không ít, nhưng khi Mạnh Hạo biểu hiện ra thiên phú Tư Long, thì hắn tin tưởng nhất định sẽ làm cho người ta sinh ra một ít liên tưởng như hắn mong muốn.

Trước đó, trong đầu Đại tế tự đúng là đã xuất hiện liên tưởng như vậy.

Đại tế tự hơi suy nghĩ một chút lại nhìn về phía Mặc Phương. Lão không nói gì chỉ nhìn Mặc Phương, các tộc nhân của Ô Đạt bộ cũng dồn dập đưa mắt nhìn về phía Mặc Phương, làm cho ông ta cảm thấy đã đâm lao phải theo lao.

Mặc Phương ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo. Giờ phút này trong mắt ông ta, trình độ căm thù dành cho Mạnh Hạo đã lên đến một độ cao mới. Sau một lúc lâu, Mặc Phương cắn chặt răng, ông ta không thể ở trước mặt nhiều người, làm trái với quy củ của Tư Long, chính mình muốn đoạt lấy dị yêu của đối phương, thì phải làm tốt chuẩn bị đối

phương sẽ lựa chọn lại dị yêu của mình.

- Mấy con dị yêu của hắn quá mức quỷ dị, cho dù là ta cũng không có cách nào làm cho chúng nó đi theo mình. Nhưng nếu hắn muốn đạt được dị yêu của ta thì cũng tuyệt đối không làm được!

Mặc Phương hừ lạnh một tiếng, nghĩ đến bầy yêu cường đại của mình, trong lòng ông ta đã có không ít tin tưởng. Mặc Phương vung tay phải lên, một cái túi trữ vật chuyên biệt lập tức xuất hiện trong tay. Cái túi trữ vật này được làm từ da thú, nó run lên môt cái thì lập tức có từng luồng hào quang bay ra, cùng với từng tiếng gào thét, gầm hú vang lên.

Tổng cộng có hai mươi ba con Thanh Mộc Lang, mười chín con Thanh Mộc Xà, còn có mười ba con Thanh Mộc Bức gào thét bay ra, khí thế ngập trời tràn ra bốn phía. Tiếng gầm thét vang vọng khắp nơi, làm cho tộc nhân của Ô Đạt bộ đều lộ ra vẻ kính sợ.

Tthấy cảnh này, trong lòng Mặc Phương cũng nhạt đi một ít xấu hổ trước đó. Hai mắt ông ta lóe lên, lại lấy thêm một cái túi, vung lên một cái, từ trong túi vang lên ba tiếng gào thét điếc tai nhức óc, rồi bay ra ba con dị yêu lớn tầm trên dưới mười trượng. Đó là một con rắn lớn màu xanh tím có cái đầu vừa thô vừa to; một con sói màu xanh biếc, toàn thân nó có sấm sét vờn quanh.

Cuối cùng là một con dơi. Trong chớp mắt khi nó xuất hiện đã khiến cho bầy yêu nhao nhao chấn động lớn.

Trên thân con dơi này tản ra một luồng hơi thở tang thương, giống như nó đã sống lâu thật lâu. Lúc xuất hiện, nó lơ lửng trên không trung, hai cánh thu lại, thân thẳng tắp, trong hai mắt con dơi có một vòng đục ngầu, lộ ra cái nhìn lạnh lẽo. Lúc nó đưa mắt nhìn quanh bốn phía, những người chạm phải ánh mắt đó đều không nhịn được mà rung động tâm thần.

- Ba con dị yêu cấp năm! Kinh ngạc hơn nữa là ba con dị yêu đều biến dị. Nhất là con dơi đen này... có thể so với cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ!

- Cấp bốn cũng có hơn mười con. Cấp ba càng chiếm phần đông! Không có loại cấp hai!

Tộc nhân của Ô Đạt bộ ở bốn phía nhìn Mặc Phương càng thêm kinh sợ.

Tư Long cấp năm tại Tây Mạc đã xem như là cường giả. Như Mặc Phương này, tu vi chỉ có Trúc Cơ trung kỳ, nhưng chiến lực chính thức của ông ta thì tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ gặp phải cũng sẽ đau đầu.

- Đây chính là bầy yêu của Mặc mỗ! Nếu ngươi có bản lĩnh thì đem chúng nó đi đi!

Tiếng Mặc Phương vang vọng mang theo tự tin, trên mặt ông ta đầy vẻ kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 613: Thẹn quá hóa giận! (2)

Ông ta nắm chắc, cho dù đối phương có thể mang đi, thì cũng chỉ là mấy con dị yêu cấp ba yếu nhất mà thôi. Từ khi Mặc Phương đạt được những con dị yêu này, lão đều dùng toàn bộ tích góp của mình đi nuôi nấng chúng. Mà mỗi một con đều đi theo ông ta nhiều năm, nên ông ta có lòng tin chúng nó sẽ không bị người khác thu phục.

Mạnh Hạo mỉm cười, dùng tu vi cùng thân phận của hắn sẽ không đối chọi gay gắt, mà chỉ cho tên tu sĩ nho nhỏ này chút giáo huấn. Lúc này, ánh mắt hắn lướt qua bầy dị yêu kia.

- Có thể trở thành dị yêu của Mạnh mỗ là một lần cơ duyên cùng tạo hóa của các ngươi! Ta cho các ngươi thời gian ba hơi thở, nếu nguyện ý đi theo ta thì hãy đến bên cạnh ta!

Mạnh Hạo nhàn nhạt mở miệng, hắn đứng ở nơi đó, lời nói vang vọng, có một chút yêu khí hơi hơi tỏa ra.

Nhưng chỉ với chút yêu khí này, lập tức làm cho thân thể mấy chục con dị yêu chấn động mạnh, đồng loạt ngẩng đầu. Mà trong tích tắc đồ đằng dị yêu của tộc nhân Ô Đạt bộ ở bốn phía mãnh liệt gào rú, từng tiếng nổ vang lên trong không khí. Tuyệt đại đa số bọn chúng đều thoát ly chủ nhân của mình, bay lên không trung, thét gào đầy khát vọng.

Ngay cả vị Đại trưởng lão cũng phải biến sắc vì đồ đằng trên người ông ta lần đầu xuất hiện hào quang, một con Thanh Mộc Xà trong đó đang điên cuồng muốn lao ra.

Đại tế tự cũng biến sắc, lúc này hào quang cũng phát ra từ đồ đằng của

lão. Lão hít sâu, vung tay phải về phía trước, tu vi bộc phát, một vách tường vô hình bỗng nhiên xuất hiện bao phủ bốn phía, ngăn cản đồ đằng dị yêu của các tộc nhân muốn lao ra.

Mặc Phương hoàn toàn thay đổi sắc mặt, ông ta hít thở dồn dập, lộ ra vẻ không thể nào tin. Ông ta ngơ ngác nhìn bầy yêu mấy phút trước còn ngoan ngoãn ở bên cạnh mình, bây giờ chúng đang gào rú phát cuồng, lao thẳng đến chỗ Mạnh Hạo. Trong nháy mắt, chỉ còn lại ba con dị yêu cấp năm vẫn còn đang giãy dụa giữa không trung.

Nhưng chỉ được một hơi thở, con Thanh Mộc Lang với con Hắc Xà cũng gào thét bay tới chỗ Mạnh Hạo. Chỉ còn lại con dơi, hai mắt nó cẩn thận nhìn xoáy sâu vào Mạnh Hạo. Lúc này, con mắt đục ngầu của nó cũng lộ ra vẻ trấn tĩnh và rung động.

- Đến!

Mạnh Hạo nhìn lại về phía con dơi, hắn thấy có tổn thương ngầm tồn tại trong thân thể nó. Loại tổn thương này rất khó phát hiện. Cho dù là Mạnh Hạo cũng chỉ cảm nhận được trên thân con dơi tản ra một tia yêu khí rất nhạt.

Loại yêu khí rất giống với tồn tại trên người Đại Mao.

Thông qua sự hỗn loạn của tia yêu khí này, Mạnh Hạo mới nhìn ra vẻ kỳ dị của con dơi và tổn thương ngầm trên thân nó.

Mạnh Hạo vừa nói xong, hai mắt con dơi cực lớn này chớp chớp, lộ ra một tia cơ trí. Trong chớp mắt, thân mình con dơi lao ra, ngay sau đó đã xuất hiện bên người Mạnh Hạo.

- Điều này không thể xảy ra!

Mặc Phương phun ra một búng máu tươi, loạng choạng bước lui mấy

cái, cả người như điên cuồng, la lớn.

Ông ta không có cách nào thừa nhận hết thảy mọi việc mới đây. Lúc này, hai mắt ông ta đỏ bừng, tóc tai bù xù, la hét xong, ánh mắt ông ta đã lộ ra sát cơ mãnh liệt. Mặc Phương không thể chấp nhận việc mình ở trước sự chứng kiến của nhiều người, lại bị thua trong tay một tên Tư Long không tiếng tăm. Giờ phút này, trong mắt Mặc Phương đầy sát cơ lập lòe, ông ta bỗng nhiên nâng tay phải lên.

Trên cổ tay ông ta có đeo một cái vòng bằng xương màu đen. Sau khi Mặc Phương vung tay lên, cái vòng bằng xương lập tức vỡ vụn, một tiếng nổ ”Phịch” vang lên, một mảng tro cốt xuất hiện.

Trong nháy mắt, mảng tro cốt này ngưng tụ lại, tỏa ra hào quang chói mắt, hóa thành một cái truyền tống trận. Trong chốc lát, có một tiếng gầm thét vang trời từ trong truyền tống trận phát ra, cùng lúc đó, một bóng ảnh màu xám lập tức xuất hiện. Đó là một con vượn lớn màu xám có kích thước khoảng bảy tám trượng.

Hai mắt con vượn đỏ thẫm, thân nó đầy lông. Lúc xuất hiện, nó ngửa mặt lên trời rống to, một luồng hơi thở gần với cảnh giới Kết Đan trực tiếp khuếch tán ra bốn phía, làm cho không ít tộc nhân Ô Đạt bộ ở chung quanh phải biến sắc.

- Dị yêu cấp sáu!

- Đúng là dị yêu cấp sáu!

- Giết tất cả dị yêu của hắn, rồi giết luôn hắn đi!

Mặc Phương gằn giọng ra lệnh. Con vượn lớn này ngửa mặt lên trời gào thét, toàn bộ lông trên người nó dựng đứng cả lên, thân thể mạnh mẽ lao thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Vẻ mặt nó đầy hung tàn như muốn nghiền nát tất cả tính mạng đang ngăn trước mặt mình thành bụi.

Ánh mắt Mạnh Hạo lạnh lẽo.

- Đại Mao!

Hắn lạnh nhạt mở miệng.

Ngay lúc Mạnh Hạo vừa nói xong, con Đại Mao vốn rất lười nhác từ đầu đến cuối bỗng ngẩng đầu, trong chớp mắt thân thể gầy yếu của nó bộc phát ra khí thế kinh người, hai mắt lạnh lùng của nó tràn đầy vẻ hung tàn cùng điên cuồng đến cực điểm.

Sự hung tàn của nó vẫn luôn bị Mạnh Hạo áp chế lại, nếu không có mệnh lệnh của Mạnh Hạo thì nó sẽ không để lộ ra. Lúc này nó được cho phép, sự hung tàn đã lộ ra. Trong tiếng nổ vang, một luồng hơi thở nồng đậm mùi máu tanh từ thân con sói tràn ra, lúc này bộ lông vốn có màu xanh của nó...

Đã biến thành màu trắng!

Một bóng trắng nháy mắt bay ra, tốc độ nhanh đến khó có thể hình dung được, chớp mắt liền xuất hiện ở trước người Cự Viên. Một tiếng động nổ vang long trời lở đất, một luồng sóng quét ngang lan ra bốn phía, mang theo tro bụi trên mặt đất, nhấc lên một cơn lốc gào thét dữ dội.

Miệng Cự Viên truyền ra tiếng kêu rên cùng rít gào thảm thiết, thân thể khổng lồ của nó, giờ phút này giống như là đâm vào một ngọn núi. Bỗng nhiên nó lùi lại, mồm phun ra từng ngụm lớn máu tươi, tiếng nó kêu thảm thiết truyền khắp bốn phía. Ở trước lồng ngực của nó có một mảng lớn máu thịt lẫn lộn, là do có một miếng thịt lớn đã bị trực tiếp kéo xuống.

Bóng trắng lại lóe lên, Đại Mao xuất hiện ở một bên, trong miệng còn dính máu tươi, nó vươn đầu lưỡi đỏ ngầu liếm môi, cổ họng nuốt một cái, giống như nuốt xuống miếng thịt vừa kéo xuống lúc trước.

Trên mặt nó không có kiêu ngạo, chỉ có lạnh lùng cùng tàn nhẫn, liếc mắt nhìn Cự Viên một cái, nó liền ngửa mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng. Thân mình nháy mắt hóa thành bóng trắng, chỉ trong chớp mắt, ở bốn phía của nó xuất hiện một vùng ảo ảnh, bên trong ảo ảnh này là một cây đại thụ.

Cái cây vặn vẹo, cành cây quấn quanh cùng một chỗ, hóa thành một đầu sói, theo hướng nhìn của Đại Mao lao ra. Ánh mắt Cự Viên toát ra sự sợ hãi, nhưng nó vẫn rống to, thân thể tại chớp mắt lại phóng to mấy lần, nhắm thẳng đến Đại Mao mà lao tới.

Lại một tiếng nổ long trời lở đất, nhưng lần này còn xen lẫn tiếng kêu thảm thiết, thê lương đến cực điểm của Cự Viên. Thân ảnh Đại Mao xuất hiện tại bên người Cự Viên, nó há mồm to dày đặc răng nanh, trực tiếp cắn lấy cổ Cự Viên.

Tiếng kêu thảm thiết đang còn vang dội, bỗng một tiếng răng rắc vang lên…

Trong phút chốc, máu chảy đầm đìa, đầu Cự Viên bị Đại Mao một ngụm cắn đứt. Ngậm cái đầu tròn, thân mình Đại Mao nhoáng lên một cái, về tới bên người Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 614: Bạch lang!

Nó vừa liếm máu trên đầu, vừa ngẩng đầu, mang theo lạnh lùng cùng hung tàn, nhìn mọi người xung quanh, giống như chỉ cần Mạnh Hạo nói một câu, nó lại có thể lao ra.

Tất cả dị yêu xung quanh Đại Mao đều run run lui về phía sau, không dám tới gần. Cho dù là Nhị Mao, hay là Thanh Lang lôi đình cấp năm kia cũng là như vậy. Còn có đại xà kia, cũng chậm rãi lui về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác cùng kính sợ.

Duy nhất chỉ có con dơi màu đen cực lớn kia, vẫn lạnh lùng nhìn Đại Mao, Đại Mao cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác nhìn về phía con dơi.

Hai con dị yêu thăm dò nhìn về phía nhau, đều nhìn ra đối phương khó chơi.

Trên quảng trường, Mặc Phương đang đứng ở bên trong đám người, sắc mặt lão tái nhợt, thân thể run run.

Lúc này thi thể không đầu của con Cự Viên kia ngã xuống, máu tươi phun trào, mùi máu tanh lan ra bốn phía, tràn ngập toàn bộ quảng trường.

Cho đến một lúc lâu sau, từng đợt tiếng động hít vào bỗng nhiên truyền ra, trong nháy mắt, ánh mắt mọi người nơi đây đều tập trung lên trên người Đại Mao. Ánh mắt của bọn họ mang theo hoảng sợ, mang theo rung động, nhưng lại càng mang theo kích động.

- Bạch lang!

- Đúng là bạch lang rồi, bên trong điển tịch của Ô Đạt bộ chúng ta có ghi

chép lại về Ô Thần Bạch Lang! Đây chính là màu sắc trong truyền thuyết của tổ tiên Thanh Mộc Lang, chẳng lẽ là nó…phản tổ?

- Biến dị phản tổ, việc này là trăm năm khó gặp, trong mười ngàn con Thanh Mộc Lang, cũng chưa chắc có thể xuất hiện một con!! Ở Ô Đạt bộ của chúng ta đã lâu lắm rồi không có xuất hiện bạch lang!

Tộc nhân Ô Đạt bộ ở bốn phía hoàn toàn xôn xao, một đám đều khiếp sợ trong lòng. Đây là chuyện mang lại rung động lớn nhất cho bọn họ trong những chuyện đã phát sinh ngày hôm nay.

Ngay cả vị đại trưởng lão của Ô Đạt bộ cũng đều hít thở dồn dập, ánh mắt lão lóe lên tia sắc bén, có một sự tham lam không thể kiềm chế được trào ra.

Lúc này thân thể của tế tự mặt đất cũng chấn động, hai mắt lộ ra ánh sáng ngập trời, nhìn chằm chằm Đại Mao, nhìn lông trắng trên người Đại Mao, hô hấp của lão cũng dồn dập không kém. Một lát sau lão mới lấy lại được bình tĩnh.

- Những vấn đề có liên quan đến dị yêu Cự Viên này, kính xin tế tự mặt đất làm chứng, Mạnh mỗ cần một cái công đạo. Nếu không có gì giao ra thì đừng trách tại hạ tự mình giải quyết.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, tay phải vung lên, mấy con dị yêu lập tức lao ra, cắn lấy thi thể Cự Viên, lôi kéo thi thể chạy về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu, xoay người lại, trước mặt tất cả tu sĩ nơi này, đi xuống dưới chân núi. Phàm là những nơi hắn đi qua, tộc nhân bộ lạc đứng cản đường tại phía trước Mạnh Hạo đều lui sang hai bên, vẻ mặt kính sợ, càng có không ít người hướng Mạnh Hạo cúi đầu.

Trong Tu Chân giới, cường giả đều nên được tôn trọng, điểm này vô luận

là ở địa phương nào cũng là như nhau. Mà ở vùng đất Tây Mạc này, điểm này lại càng rõ ràng hơn.

Ngay cả lão giả Thủy Mộc kia, giờ phút này cũng nhắc nhở chính mình không nên u mê nữa, lão nhìn bóng lưng Mạnh Hạo rời đi, nhìn hơn mười con dị yêu đi theo phía sau Mạnh Hạo, ánh mắt lộ ra vẻ kính sợ. Giờ phút này lão lại không hề có ghen tị cùng hâm mộ nữa, bởi vì chênh lệch giữa hai người thật sự là quá lớn, lớn đến mức lão đã không có chút ghen tị nào, ngược lại là tràn đầy sợ hãi.

Mắt thấy Mạnh Hạo muốn mang theo phần đông dị yêu đi, vị nam tử trung niên là đại trưởng lão của Ô Đạt bộ kia, hai mắt lóe lên hàn quang sắc bén, thản nhiên mở miệng.

- Ngươi cứ như vậy mà đi sao?

Gã vừa nói xong thì từng trận uy áp tản ra bao phủ xung quanh Mạnh Hạo, đồng thời bóng người vị đại trưởng lão này cũng trong chớp mắt xuất hiện ở phía trước Mạnh Hạo, ngăn cản đường đi của hắn.

- Con bạch lang này là thánh vật của bộ tộc ta, ngươi phải để nó lưu lại thì ngươi mới có thể trở về.

Ánh mắt đại trưởng lão nhìn phía Đại Mao, trong lòng hưng phấn, nhưng không lộ dấu vết nào ra bên ngoài.

- Mạnh mỗ nghe không hiểu, ngài có thể lặp lại lần nữa không.

Lúc Mạnh Hạo vừa nói xong, trong mắt hắn nhìn như bình thường, nhưng lại có một tia lạnh lùng nháy mắt hiển lộ, tất cả dị yêu chung quanh hắn đều tràn ngập ý muốn giết chết hết thảy. Nhất là Đại Mao, ngay cả con ngươi của nó cũng xuất hiện màu trắng.

Còn có con dơi kia, giờ phút này hai mắt cũng đỏ đậm, lơ lửng ở giữa

không trung, nhưng từng trận sát cơ cũng hiện lên.

Nếu chỉ là như thế thì cũng không có gì, nhưng trên mu bàn tay phải của Mạnh Hạo, ánh sáng đồ đằng hơi hơi nhấp nháy, khí tức của Vô Mục tằm bỗng nhiên truyền ra. Đó là một loại khí tức đoạt lấy, Vô Mục tằm đoạt lấy một giây thời gian sống của tất cả vật có sự sống trên thế giới, sự tồn tại của nó là long trời lở đất. Giờ phút này khí tức của nó tản ra, ngay cả vị đại trưởng lão kia cũng phải biến sắc mặt.

Càng làm cho gã kinh hãi là ở trên người Mạnh Hạo, gã đã nhận ra hai luồng khí tức sâu đậm khác bị che dấu, khí tức này cho dù là gã cũng chỉ có thể mơ hồ cảm ứng. Một cái là ác ma giết chóc, huyết hải ngập trời, một cái lại giống như quân vương làm chủ bầu trời.

- Tư Long cao giai! Trên người của hắn ít nhất còn một con dị yêu cường đại đến khủng bố!

Sắc mặt đại trưởng lão lại biến đổi, gã có thể không cần Mạnh Hạo, nhưng lại không thể không cần thân phận Tư Long cao giai của đối phương.

Tu sĩ Tư Long, bản thân hắn sẽ không mạnh, cường đại chính là dị yêu!

Đại trưởng lão Ô Đạt bộ có chút chần chờ, đúng lúc này, tế tự mặt đất của Ô Đạt bộ lại ho khan một tiếng.

- Mạnh đại sư mời trở về, tất cả chuyện này đều là hiểu lầm, về phần chuyện yêu vượn lúc trước, lão phu sẽ cho đại sư một cái công đạo.

Tế tự mặt đất ăn nói rất là khách khí, nghe vào trong tai đại trưởng lão lại làm cho gã nheo mắt lại, theo mọi biểu hiện hôm nay của tế tự mặt đất, gã phát giác lão không thích hợp. Giờ phút này hai mắt lóe ra, gã không nói gì, mà là nhường đường.

Mạnh Hạo quay đầu nhìn về phía tế tự mặt đất, chắp tay cúi đầu, xoay người mang theo đàn dị yêu, dần dần xuống núi. Tại trên quảng trường của ngọn núi, người bốn phía lần lượt rời đi, Mặc Phương cũng lấy sắc mặt âm trầm rời khỏi. Rốt cuộc đại trưởng lão Ô Đạt bộ không chịu nổi nghi hoặc trong lòng, nhìn về phía tế tự mặt đất.

- Ô Hàn đạo hữu, tuy vừa rồi vị Tư Long họ Mạnh kia có chút kỳ dị, nhưng Mặc Phương dù sao cũng là con nối dòng của Mặc Tử đại sư. Cách làm lúc trước của chúng ta có chút không thích hợp thì phải?

- Tại sao lại không thích hợp, ngươi cũng thấy đồ đằng trên mu bàn tay của Tư Long họ Mạnh kia, hay là ngươi ngay cả liên tưởng cũng không có?

Tế tự mặt đất cười nhạt một tiếng, đưa mắt nhìn đại trưởng lão.

- Đồ đằng? Đó chỉ là một con tằm...

Hai mắt đại trưởng lão Ô Đạt bộ chợt lóe, lộ ra vẻ trầm tư, nhưng rất nhanh sắc mặt gã bỗng nhiên biến đổi, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía tế tự mặt đất, vẻ mặt lộ ra một chút không thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 615: Thanh kiếm gỗ thứ ba!

- Chẳng lẽ…

- Nếu lão phu không có đoán sai, người này chính hậu duệ của gia tộc Hàn Tuyết năm đó. Lúc trước lão phu lấy được tin tức là khi Thánh Tuyết thành ở Mặc Thổ sụp đổ, thì gia tộc Hàn Tuyết rời Mặc Thổ đi Nam Vực. Bất quá bây giờ xem ra, còn có một ít tộc nhân, lựa chọn trở về Tây Mạc.

Tế tự mặt đất mỉm cười.

- Cái này cũng giải thích, vì sao người này trở thành khách khanh của bộ tộc ta đã nửa năm, nhưng chúng ta lại không thể nhận được chút tin tức nào người này ở Tây Mạc. Bởi vì hắn là từ Mặc Thổ chạy tới, trên đường sợ là lo lắng bị đuổi giết nên không dám lộ dấu vết gì, lí do lựa chọn Ô Đạt bộ có lẽ phần lớn là vì tị nạn.

- Việc này...

Đại trưởng lão Ô Đạt bộ tim đập thình thịch, gã quá rõ ràng truyền thuyết của gia tộc Hàn Tuyết năm đó. Khi đó Tư Long Phương Mộc cường đại cùng khủng bố cỡ nào.

- Ta sẽ cùng với tộc công thương nghị về vấn đề này. Nhưng mà... Ô Đạt bộ tuy nhỏ, thì chúng ta vẫn có thể che chở được một hậu duệ gia tộc Hàn Tuyết!

- Điều duy nhất cần lo lắng là không phải hắn sẽ chạm phải địch nhân, mà là như thế nào làm cho hắn cam tâm tình nguyện trở thành khách

khanh của Ô Đạt bộ ta. Nếu người này là hậu duệ của gia tộc Hàn Tuyết, thì sẽ có thiên phú Tư Long, nếu có đầy đủ tài nguyên cùng cơ hội, hắn có thể trở thành Tư Long cấp chín cũng không phải là không có khả năng!

- Có lẽ, có thể cho hắn một cơ hội để cảm ngộ Tổ Thụ. Mặc Tử đại sư năm đó chính là tại lần đầu tiên cảm ngộ Tổ Thụ thì bước vào đến Tư Long cấp sáu.

Mắt tế tự mặt đất lộ ra vẻ suy tư, vung tay áo, xoay người hóa thành cầu vồng, đi thẳng lên đỉnh núi.

Khi hai người bọn họ nói chuyện với nhau về thân phận của Mạnh Hạo, thì Mạnh Hạo đã về tới phía sau núi, vào trong sân chỗ nuôi dưỡng dị yêu của hắn. Cùng đi với hắn là hơn mười con dị yêu phía sau, lập tức làm oanh động tất cả tu sĩ ở khu vực này. Cả đám đều hoảng sợ, ngơ ngác nhìn theo đàn dị yêu phía sau Mạnh Hạo.

Cho đến khi Mạnh Hạo bước chân vào trong sân, những ánh mắt này cũng vẫn mang theo rung động cùng khó tin, nhỏ giọng bàn tán cùng nhau. Rất nhanh, chuyện Mạnh Hạo chiến đấu cùng dị yêu của Tư Long cấp năm - Mặc Phương đại sư, lập tức truyền khắp cả bộ lạc. Mỗi người khi nghe được chuyện này, lại biết được Mạnh Hạo có năm con Thanh Mộc lang, mà toàn bộ năm con đều biến dị, đều hít vào một hơi, sắc mặt hoảng sợ đến cực điểm.

Sau khi về tới sân, Mạnh Hạo không để ý tới đàn dị yêu, mà là đưa mắt tập trung quan sát trên thân con dơi màu đen. Hai mắt hắn lóe lên, dường như có yêu khí ngưng tụ trong mắt, hắn cẩn thận nhìn lại.

Cái nhìn lại này làm Mạnh Hạo nghi hoặc, trên mặt dần dần lộ ra vẻ cổ quái. Lúc này hắn cũng thật sự nghiêm túc nhìn chăm chú, dần dần Mạnh Hạo nhìn thấy bên trong thân thể con dơi màu đen có một thanh kiếm gỗ!

Khoảnh khắc cảm nhận được kiếm gỗ, hai mắt Mạnh Hạo lấp lánh như sao, trong lòng lại nhấc lên khiếp sợ, hắn đang ngồi khoanh chân, trong chớp mắt liền đứng bật dậy.

Tại khoảnh khắc hắn đứng lên thì bầu trời dường như trở nên nhỏ bé hơn, toàn bộ thế giới bị thay thế bởi thân hình của Mạnh Hạo. Hắn đứng lên tạo nên một cơn gió lốc, hắn đứng lên tạo nên sấm chớp ngập trời.

Đầu óc Mạnh Hạo ù ù, chấn động đến từ sâu trong tâm hồn, làm cho khí thế trên người hắn khuếch tán ra ngoài, trong chốc lát, đã bao phủ toàn bộ sân, khiến cho đàn dị yêu toàn thân run run. Trong khoảnh khắc này, ánh mắt chúng nhìn về phía Mạnh Hạo mang theo sự sợ hãi trước đây chưa từng có. Tất cả đều nức nở nằm sấp xuống mặt đất, không dám nhúc nhích.

Ngay cả thân thể Đại Mao cũng chấn động, cúi đầu xuống, hướng về phía Mạnh Hạo, con dơi màu đen kia cũng lạnh run ở giữa không trung. Tuy rằng nó có chỗ bất phàm, nhưng khi đối mặt với uy áp ngưng tụ từ Hoàn Mỹ Kim Đan hậu kỳ cùng thân phận Phong Yêu sư của Mạnh Hạo, khiến nó có một loại ý nghĩ mãnh liệt. Tựa như chỉ cần một ý niệm của người tu sĩ trước mắt này, bản thân nó cũng có thể trở thành tro bụi trong nháy mắt.

Một điểm này so với chủ nhân trước đó của nó là Mặc Phương, thì hoàn toàn khác hẳn.

Tại giữa không trung bên trong sân, giờ phút này sấm sét vang dội, từng đợt tia chớp bỗng nhiên xẹt qua. Tất cả khí tức bên trong sân ngay tại lúc này bỗng cuồng loạn khắp nơi, dường như ngăn cách khu vực này ra khỏi trời đất, đã hình thành một thế giới thuộc về Mạnh Hạo.

Lúc này ở trên người Mạnh Hạo có ánh sáng khuyếch tán ra, giờ phút này đã không tìm thấy một chút khí chất thư sinh yếu đuối nào trên người hắn nữa, mà thay vào đó là một cỗ khí thế của kẻ mạnh, có thể

khởi động cả trời đất. Giây phút này Mạnh Hạo không phải là thư sinh nữa, mà trở thành Kim Đan hậu kỳ, nhưng sức chiến đấu lại bằng với kẻ đã là Nguyên Anh!

Nhưng mà tất cả chuyện này…Nếu theo góc nhìn của người bên ngoài thì vẫn là gió êm sóng lặng, không có chuyện gì xảy ra cả. Chỉ có tại bên trong sân mới có thể cảm nhận được, trên người Mạnh Hạo trong chớp mắt, đã phát ra ý chí của cường giả.

Mạnh Hạo nhìn về phía con dơi màu đen đang run rẩy thật lâu, sau đó hắn nhắm lại hai mắt, nhưng lại ngay lập tức mở mắt ra. Sấm sét biến mất, tia chớp không còn, cuồng bạo trong sân khoảnh khắc tan đi. Thân thể Mạnh Hạo trở lại bình thường, không còn là cường giả vĩ ngạn kia, mà lại hóa thân thành thư sinh yếu đuối tầm thường.

- Kiếm gỗ này…

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm. Tay phải nâng lên nắm một cái trong không trung, ngay lập tức con dơi màu đen đang run rẩy không thể giãy dụa, bị kéo về phía Mạnh Hạo, thân thể bị bắt trong tay Mạnh Hạo.

Sợ hãi mãnh liệt dâng lên trong lòng con dơi màu đen, hiển lộ trong đôi mắt của nó. Đối với nó thì Mạnh Hạo khủng bố giống như thiên uy, còn có yêu khí lượn lờ trên người Mạnh Hạo đã hình thành áp chế gần như cùng một cấp bậc đối với nó.

Mạnh Hạo nắm lấy con dơi màu đen, ánh mắt trầm tư, một lát sau hắn bỗng nhiên nâng lên tay trái đâm vào trong thân thể con dơi màu đen. Thống khổ khi bị xé rách làm cho con dơi màu đen run rẩy lợi hại hơn, mạng sống của nó đang trôi qua rất nhanh. Nhưng cùng lúc đó, tay trái Mạnh Hạo trào ra yêu khí, cuồn cuộn không ngừng tràn vào trong cơ thể của nó, bù lại phần sinh mệnh bị tổn thất.

Tay trái Mạnh Hạo xâm nhập dần dần cho đến khi, ở một mảnh máu thịt

bên trong cơ thể con dơi màu đen, Mạnh Hạo cầm phần đầu của một thanh kiếm gỗ, khoảnh khắc nắm được chuôi kiếm gỗ này thì hắn mạnh mẽ rút kiếm ra.

Máu tươi bắn tung tóe, con dơi màu đen kêu thảm thiết. Thân thể lui về phía sau, giãy dụa muốn bay lên nhưng lại phù phù rơi trên mặt đất. Nó giống như đang hấp hối, nhưng đôi mắt nó lại lộ ra vẻ kích động cùng cảm kích, mặc dù thân thể run run, nhưng sinh cơ của nó lại không ngừng được kéo lên.

Thanh kiếm kia đã rời khỏi thân thể của nó, thứ ngăn trở nó tu hành giờ phút này đã được Mạnh Hạo lấy ra, tu vi của nó lập tức khôi phục lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 616: Thanh kiếm gỗ thứ ba! (2)

Sinh cơ của nó cũng bùng nổ theo, lại dung hợp yêu khí mà Mạnh Hạo dùng tay trái truyền qua, khiến con dơi này giống như lấy được tân sinh, càng cường đại hơn trước.

Nhìn như suy yếu, nhưng vết thương trên người nó khôi phục nhanh chóng đến độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy được. Hơi thở trên người nó càng ngày càng mạnh mẽ, không ngừng chồng chất ngút trời.

Cặp mắt nó dần dần không còn là cảm kích nữa, mà biến thành âm u, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Vẻ mặt Mạnh Hạo thản nhiên, không liếc nhìn con dơi này một cái, dường như cho dù con dơi này cường đại cỡ nào đi nữa, thì cũng sẽ không làm cho hắn chú ý chút nào cả.

Lúc này Mạnh Hạo chăm chú nhìn kiếm gỗ lấy được từ trong cơ thể con dơi, vung vẩy một cái thì máu dính trên kiếm biến mất, kiếm gỗ trở về màu sắc cũ, rất bình thường, không có điểm nào thần kì cả. Nhưng xung quanh kiếm lại có linh khí bao quanh, trong chớp mắt này giống như tự ngưng tụ mà đến. Kiếm gỗ này giống như trở thành một cái lốc xoáy hấp thu linh khí, cắn nuốt hết thảy linh khí.

Vẻ mặt Mạnh Hạo có chút cổ quái khi nhìn kiếm gỗ, hắn dùng tay trái vỗ túi trữ vật một cái, lập tức từ trong túi trữ vật của hắn bỗng chốc có hai bóng đen bay ra, hóa thành hai thanh kiếm gỗ giống nhau như đúc.

Ba thanh kiếm gỗ lơ lửng ở trước người Mạnh Hạo, hai mắt Mạnh Hạo lộ ra quang mang kỳ dị

- Năm đó ở trong cơ thể Ứng Long đã phát hiện thanh kiếm gỗ này, hôm nay tại nơi này, lại đã phát hiện một thanh khác trong cơ thể con dơi màu đen! Kiếm gỗ này rốt cuộc có lai lịch gì...

Ánh mắt Mạnh Hạo nhìn lướt qua ba thanh kiếm gỗ, nếu không biết trước, thanh kiếm nào là do phục chế mà có, thì người ngoài nhất định không cách nào phân biệt ra.

- Đáng tiếc là phục chế kiếm gỗ cần bỏ ra quá nhiều linh thạch, nếu không thì lại phục chế thêm ba thanh kiếm gỗ nữa, vậy là có thể tạo thành đệ nhất Liên Hoa kiếm trận!

- Nếu hợp thành kiếm trận thì không biết uy lực sẽ lớn bao nhiêu...Có yếu hơn so với Tuế Nguyệt kiếm trận hay không? Dù sao dựa theo số lượng linh thạch cần để phục chế mộc kiếm, thì kiếm này...có thể nói là khủng bố!

Hai mắt Mạnh Hạo lấp lánh, tay phải vung lên, thu ba thanh kiếm gỗ này vào trong túi trữ vật, sau đó mới nhìn về phía con dơi màu đen.

Lúc này vết thương của con dơi màu đen đã khôi phục không ít, hơi thở của nó so với trước kia cường đại nhiều lắm. Bây giờ khí tức nó hiển lộ ra đã không còn là Trúc Cơ hậu kỳ nữa, mà là đạt đến Kết Đan sơ kỳ, vả lại rõ ràng theo thời gian trôi qua, còn không ngừng khôi phục, nó còn có thể càng mạnh hơn nữa.

- Con thú bị thanh kiếm gỗ này chém giết thì không thể là con thú tầm thường được, giống như Ứng Long thượng cổ... Như vậy cũng có thể đoán được đến, con dơi này... không biết là bị thanh kiếm gỗ này hành hạ bao nhiêu năm, do đó mới rơi xuống cảnh giới này. Bây giờ nó đang trong giai đoạn khôi phục, như vậy sau khi đạt tới đỉnh phong nó sẽ càng thêm cường đại...

Mạnh Hạo mỉm cười, hắn không cần biết con dơi này mạnh bao nhiêu, chỉ cần trên người nó còn tồn tại yêu khí, nó cũng sẽ bị Mạnh Hạo khắc chế.

Nhất là... Yêu khí này còn là do Mạnh Hạo vừa rồi cố ý truyền vào trong lúc nó suy yếu, yêu khí này chính là thủ đoạn sắc bén nhất để Mạnh Hạo khống chế nó.

Lúc Mạnh Hạo nhìn về phía con dơi màu đen này thì hai mắt con dơi chợt giật mình, cúi đầu, lộ ra ý muốn thần phục. Mặc kệ dáng vẻ này có bao nhiêu thật giả, không thể nghi ngờ rằng trong chớp mắt này, nó lựa chọn thần phục.

Vài ngày sau, Mạnh Hạo cùng Mặc Phương tiến hành một trận chiến giữa Tư Long, đã truyền khắp Ô Đạt bộ. Tên của Mạnh Hạo nháy mắt trở nên nổi tiếng, ở trong Ô Đạt bộ lập tức có được thanh danh hiển hách.

Thời điểm hoàng hôn một ngày kia, bên trong sân của Mạnh Hạo, tế tự mặt đất một mình đến, đưa tới một miếng lệnh bài, đại biểu Mạnh Hạo trở thành khách khanh chân chính của Ô Đạt bộ.

Ngoại trừ lệnh bài, lão còn cho Mạnh Hạo một cơ hội có thể cảm ngộ thánh thụ của Ô Đạt bộ, cây thánh thụ này, có tên là Thanh Mộc…

Cơ hội gần gũi, cảm thụ đối với loại đồ đằng có thể huyễn hóa ra sinh mệnh, để che chở bộ tộc này, Mạnh Hạo hơi suy nghĩ một chút. Trong đầu hắn hiện lên một thụ nhân khổng lồ, hắn cần đồ đằng có thuộc tính mộc, tuy nói bất kỳ một thuộc tính mộc nào cũng được cả. Nhưng … năm loại đồ đằng trong ngũ hành, bản thân mỗi loại càng mạnh, thì sau này, khi Mạnh Hạo luyện thành ngũ sắc Nguyên Anh sẽ càng mạnh!

Thời gian để cảm ngộ thánh thụ Thanh Mộc là vào bảy ngày sau.

Trong bảy ngày này, Ô Đạt bộ cử hành một hồi nghi thức long trọng. Nghi thức này thực sự không phải là vì Mạnh Hạo trở thành khách khanh, mà là để thờ cúng tổ tiên, mở ra lạc ấn Thanh Mộc. Chỉ có như vậy mới có thể cho Mạnh Hạo tiến vào trong đó, tiến hành cảm ngộ.

Cơ hội cảm ngộ này đối với bất kỳ một tộc nhân nào cũng đều cực kỳ trọng yếu, đó là một hồi sinh mệnh thăng hoa, mà mỗi một tộc nhân khi trưởng thành đều phải tiến hành, còn đối với khách khanh, cũng là một hồi tạo hóa.

Bảy ngày sau, sau khi cử hành một loạt nghi thức phức tạp, tại đỉnh ngọn núi của Ô Đạt bộ, mấy ngàn tộc nhân Ô Đạt bộ khoanh chân ngồi xuống tạo thành một vòng tròn, nhỏ giọng niệm chú ngữ kì dị. Thanh âm truyền khắp trời đất, khiến cho bầu trời trong xanh tại một khắc này quay cuồng đầy mây, giống như năm tháng đã trôi qua thật lâu, thì Mạnh Hạo mặc một thân trường bào màu xanh đi lên đỉnh núi, đứng ở chỗ bậc thang của tế đàn.

Trên tế đàn, tế tự mặt đất đứng ở nơi đó, bên cạnh lão còn có một lão thái bà. Lão thái bà này là tế tự bầu trời của Ô Đạt bộ, đang mỉm cười nhìn Mạnh Hạo.

- Ô Đạt bộ chúng ta tiếp đãi người ngoài, tất cả sự tình gì cũng phải có trả giá trước thì mới có thu hoạch. Mạnh đạo hữu cũng không là hạng người tầm thường, có thể cảm nhận được thành ý của Ô Đạt bộ chúng ta.

Tế tự mặt đất mỉm cười, chậm rãi nói.

- Đa tạ.

Mạnh Hạo ôm quyền.

- Xin mời!

Người nói chuyện là tế tự bầu trời, vị lão thái bà này vung tay phải lên, ở bên trong tế đàn lập tức nổ vang, nứt ra một đường khe hở. Khoảnh khắc khe hở này xuất hiện, một luồng ánh sáng nháy mắt phóng lên cao, tại bên trong ánh sáng này cũng có một luồng yêu khí nồng đậm, khoảnh khắc khuếch tán ra.

Luồng yêu khí này làm cho hai mắt Mạnh Hạo chợt nheo lại, hơn nữa, ở bên trong ánh sáng này, một thụ nhân khổng lồ từ từ hiện lên. Màu xanh, cao hơn mười mét, trên thân thể có lá cây đã héo rũ một nửa, trên mình nó lộ ra khí tức tang thương khó có thể hình dung...

Nó giống như tồn tại qua năm tháng, đã quá lâu rồi, lâu đến mức, trong cặp mắt của nó cũng như ẩn chứa dấu vết của thời gian. Lúc này, khi nó lơ lửng xuất hiện, thì trên người của nó lộ ra sinh cơ tràn đầy.

Sinh cơ này mạnh đến nỗi, nó dường như làm cho tất cả sinh mệnh thuộc tính mộc tại chớp mắt này sẽ cúng bái nó, gọi nó là tổ tiên, chính là... luồng sinh cơ tràn đầy này, ở trong cảm thụ của Mạnh Hạo lại tồn tại suy bại cùng thương lão, giống như sắp đi đến điểm cuối của sinh mệnh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 617: Phong Yêu đời thứ năm!

Hơn nữa ở trên người của nó còn tồn tại từng vết sẹo đã khép lại, một luồng hơi thở cường đại từ trên người nó khuếch tán ra, khiến cho trời đất biến sắc, gió mây biến đổi, khắp nơi núi rừng đồng thời gào thét.

Cặp mắt của nó mang theo trí tuệ, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Khi nó vừa xuất hiện thì thanh âm niệm chú của mấy ngàn tộc nhân xung quanh lập tức trào dâng, ào ào cúng bái.

Tế tự mặt đất cùng tế tự bầu trời đều hướng về thụ nhân, cúi đầu.

Mạnh Hạo không chớp mắt, nhìn thụ nhân khổng lồ, đầu óc hắn có chút rung động. Hắn hoàn toàn có thể khẳng định, thụ nhân này là đại yêu thiên địa, nó cũng giống như Bắc Hải, là một yêu chân chính!

- Người ngoại tộc... Ngươi đã lấy được sự đồng ý của tộc mà ngô che chở, thì ngô... sẽ đưa ngươi một cơ hội tạo hóa, mang ngươi cảm thụ trí nhớ đã qua trải qua ngàn vạn năm của ngô...

Thụ nhân khổng lồ ồ ồ nói, nó nhìn Mạnh Hạo, tay phải từ từ nâng lên, đặt ở trước người Mạnh Hạo.

Khi thụ nhân này để tay ở trước mặt Mạnh Hạo, chờ đợi Mạnh Hạo bước lên, thì trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, Cổ Ngọc Phong Yêu, từ sau khi Mạnh Hạo đi vào Tây Mạc, trong nháy mắt lần đầu tiên chấn động một cái.

Cùng lúc đó, giọng nói tang thương của Cổ Ngọc Phong Yêu vang lên

trong đầu Mạnh Hạo, quanh quẩn vang dội.

- Cổ đạo, chấp phong thiên chi niệm, muôn dân sơn hạ đại thiện, chín sơn hải cần đạo kiếp đến, mạng ngô vô lượng!

- Cổ đạo, niệm vạn biến của yêu, không đi theo tiên lộ, đạp kiếp chín sơn hải, đạo ngô vĩnh hằng, muôn dân sai mà đạo ngô thật, mạng ngô vô lượng!

Thanh âm tang thương ở trong đầu Mạnh Hạo như một chuỗi lôi đình nổ tung, rầm rầm quanh quẩn. Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, hít sâu một cái, nhìn bàn tay thụ nhân để ở trước mặt, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra một chút quyết đoán, cất bước, bước vào trong lòng bàn tay của thụ nhân này.

Khoảnh khắc khi hắn bước lên đó, thụ nhân ngẩng lên rống về phía bầu trời. Tiếng hô long trời lở đất, nhưng lại tách mở tầng mây đầy trời, vén ra bầu trời xanh thăm thẳm, hóa thành một cơn lốc xoáy khổng lồ. Tại bên trong lốc xoáy giống như tồn tại một thế giới khác.

Cùng lúc đó, thụ nhân này nắm bàn tay lại, nhưng lại không làm đau Mạnh Hạo chút nào. Thân mình đạp trên ánh sáng, đi thẳng lên trời cao, trong nháy mắt liền nhảy vào trong lốc xoáy kia, thân thể lập tức phóng to lên, Mạnh Hạo nhìn không chuyển mắt. Hắn thấy được thụ nhân khổng lồ này, sau khi thân thể không ngừng mà phóng to, trực tiếp hóa thành một đại thụ thiên địa.

Tại khoảnh khắc lúc thụ mộc này xuất hiện, đầu óc Mạnh Hạo nổ tung một tiếng, ý thức không ngừng kéo dài, giống như thời gian nghịch chuyển, trời cao vỡ vụn, sao trời buông xuống.

Ngẩng đầu thì thấy bầu trời không còn là trời, mà là một khoảng không đầy tinh thần, mặt đất một mảnh mênh mang, mơ hồ có thể nhìn ra vẫn là Tây Mạc, nhưng lại cùng Nam Vực tuy hai mà một. Thiên Hà hải xanh thẳm, bên kia biển là Đông Thổ với mặt đất chấn động, cùng Bắc Mạc

trong lúc đó hình như có một cơn gió lốc gào thét quét ngang.

Đây là vùng đất Nam Thiên không biết vào năm nào tháng nào.

Mặt đất này cũng không phải là một mảnh bằng phẳng, mà là một viên tinh thần.

- Đây là … Nam Thiên Tinh!

- Bên cạnh núi thứ chín, Nam Thiên, Đông Thắng, Bắc Lô, Tây Ngưu, bốn viên tinh thần vĩnh hằng, dựa theo ý chí viễn cổ, không có bắt đầu, không có kết thúc, vờn quanh núi thứ chín...

- Mà ta... Đến từ núi thứ chín. Trên biển có một đảo tên gọi là Quang Thanh, ta là Thanh Mộc chí tôn ở trên đảo Quang Thanh!

Thanh âm tang thương quanh quẩn, đó là thanh âm của thụ nhân, khuếch tán qua trời đất, truyền vào thần trí của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, theo thanh âm của thụ nhân, mặt đất trước mặt Mạnh Hạo dần dần thu nhỏ lại, trở thành một viên tinh thần. Cùng lúc đó, hắn thấy được tại trong tinh không này, rõ ràng có tồn tại …

Một ngọn núi vô cùng khổng lồ, núi dường như nhìn không tới cuối!!

Núi này to lớn hơn Nam Thiên Tinh nhiều lần, giống như cự nhân cùng con kiến, khiến cho trong nháy mắt khi Mạnh Hạo nhìn qua, đầu óc vù vù. Nhận thức của hắn tại trong nháy mắt này giống như bị xé nứt, tâm thần sụp đổ.

Mặc dù đối với núi thứ chín, đối với Nam Thiên Tinh, Mạnh Hạo cũng không phải là hoàn toàn không biết gì. Nhưng mãi cho đến lúc này, hắn mới chính thức thấy được ... Núi thứ chín hào hùng như thế nào!

Hắn thấy được núi thứ chín, thấy được bốn phía của núi thứ chín, tồn tại bốn viên tinh thần bao gồm cả Nam Thiên Tinh. Còn có hai bên núi thứ chín, hai mảnh … biển rộng nhìn không tới cuối, giống như tinh không, tựa như rộng không giới hạn ...!

Có lẽ kia không phải là nước biển thật sự, nhưng lúc này nhìn lại thì thấy sóng biển ngập trời, sóng to cuồn cuộn đánh tới, giống như muốn diệt trừ viên tinh thần.

Một màn này làm cho tâm trí Mạnh Hạo chấn động hơn bao giờ hết.

Cùng lúc đó, hắn nhìn thấy một luồng thanh quang từ trong biển cấp tốc tiến đến, có thể nhìn đến bên trong ánh sáng, đó là một đại thụ màu xanh giống như có thể tranh phong cùng trời cao.

Cây ấy lao ra biển rộng, lướt qua sông tinh không, thẳng hướng đến Nam Thiên Tinh. Nhưng trong chớp mắt khi cây ấy tiến đến, đầu óc Mạnh Hạo lập tức ông một tiếng, hắn nhìn đến ở trên Nam Thiên Tinh, rõ ràng hiện ra một gương mặt thật lớn.

Khuôn mặt khổng lồ này, có thể nhìn ra là một lão giả, lão giả từ từ nhắm hai mắt, giống như Nam Thiên Tinh là thân thể của lão, đầu của lão mờ ảo, trùng điệp với Nam Thiên Tinh, hơi hơi mở miệng hướng về phía thanh quang đang tiến đến, nói ra một âm tiết mà Mạnh Hạo nghe không rõ.

Khoảnh khắc lúc âm thanh nay xuất hiện, thanh mộc bên trong thanh quang trực tiếp ầm ầm sụp đổ, chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số mảnh nhỏ, rơi xuống Nam Thiên Tinh.

Trong đó phần lớn mảnh nhỏ trong quá trình rơi xuống bị thiêu đốt, trở thành tro bụi. Chỉ còn lại một ít mảnh, rơi thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, nháy mắt phá tan thân thể Mạnh Hạo, trực tiếp chui vào. Sau khi dung hợp cùng thân thể hắn xong, lại mang theo hắn rơi vào cả vùng đất Tây

Mạc, từ đó bắt đầu mọc rễ.

Mạnh Hạo có chút mờ mịt, hắn không cảm giác thấy đau đớn, nhưng hắn lại có loại cảm giác, giống như chính mình đã trở thành gốc đại thụ kia, trải qua thời gian vô tận, hóa thành một cây Thanh Mộc.

Nhiều năm qua đi, dưới tàng cây có một con bạch lang đi tới, một con hoa xà, một con dơi bé nhỏ sống ở dưới tàng cây. Không biết trôi qua bao lâu nữa, vào hoàng hôn của một ngày mưa, từ phía xa trong màn mưa có một người đi tới.

Kia là một người nam tử trung niên, cầm một cây dù, sau khi đi tới trước cây thì dừng lại ngắm nhìn vài lần.

- Lại là một thứ đã từng chứng đạo Nam Thiên, thân thể đã mất, hồn phách đã tàn, nhưng vẫn muốn lưu lại một tia hồn, muốn tiếp tục ở Nam Thiên để chứng minh...

- Cũng được, Nam Thiên Tây Mạc, là hậu duệ của ta, ta sẽ cho bọn ngươi lưu lại hóa thành tạo hóa đồ đằng, giống như yêu đạo chi đan của Nam Vực... Đường đến cổ đạo, mạng ngô vô lượng.

Nam tử trung niên than nhẹ một tiếng, nâng tay phải lên đặt trên Thanh Mộc, hồi lâu, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 618: Phong Yêu đời thứ năm! (2)

Khi y rời đi thì phía sau y có vô số sợi tơ vờn quanh, những sợi tơ này không xác định rõ tên. Mỗi một sợi đều nối liền với thân thể y, khuếch trương tản ra, giống như dung nhập hư vô, giống như một tuyến nhân quả dài hẹp trong đời.

- Nhất mạch hậu duệ của ta, truyền thừa từ đời thứ năm, ta là Phong Yêu tôn đời thứ năm, không cùng một đạo với núi thứ chín, không có mưu lược gì, bọn họ làm đúng cũng tốt, sai cũng không sao, đạo của ta vẫn vĩnh hằng trường tồn!

- Ta muốn chứng kiến đạo kiếp của núi thứ chín, trước khi đi... vừa vặn gặp được ngươi. Đó là nguyên nhân, nguyên nhân quyết định ta và ngươi vào một ngày nào đó trong tương lai, trở thành điểm ngộ cho hậu duệ của ta.

- Một mạch Phong Yêu không phải là không thể gãy đoạn, nếu hậu bối có thể ngộ thì mới được kéo dài, nếu không thể hiểu, cuối cùng có một ngày, đến lúc núi thứ chín gặp đạo kiếp, muôn dân sẽ nhớ lại, ý niệm Phong Yêu của ta.

Nam tử trung niên quay đầu nhìn thật sâu vào Thanh Mộc, nhưng ở trong cảm thụ Mạnh Hạo, cái nhìn này giống như thấy được chính mình, khiến cho đầu óc Mạnh Hạo tại trong nháy mắt này, lại vù vù.

Lần vù vù này, kéo dài thật lâu, cho đến khi nó biến mất, thì tất cả hình ảnh trước mắt Mạnh Hạo đang nhìn đều tiêu tán trong phút chốc.

Hắn... Đứng ở trong lòng bàn tay thụ nhân, bầu trời vẫn như trước tràn

ngập mây đen, xung quanh cũng vẫn quanh quẩn thanh âm niệm chú của mấy ngàn tộc nhân Ô Đạt bộ. Tất cả giống như chỉ phát sinh trong giây lát, nhưng ở trong trí nhớ, Mạnh Hạo lại giống như đã trải qua ngàn năm vậy.

Trong mắt của hắn lộ ra vẻ mờ mịt, trầm mặc quên mất tất cả xung quanh, sau khi đi xuống bàn tay thụ nhân, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trên tế đàn, hai mắt nhắm nghiền.

Trên thân thể của hắn, dần dần xuất hiện ánh sáng, bên trong ánh sáng này giống như từ từ dài ra một cành cây, xâm nhập vào trong nham thạch của tế đàn, khiến cho Mạnh Hạo, có chút giống như đã trở thành thụ nhân.

Nhưng phàm là tộc nhân Ô Đạt bộ thấy một màn như vậy, đầu óc đều đồng loạt nổ vang, ngơ ngác nhìn hết thảy chuyện này. Hai người tế tự mặt đất cùng tế tự bầu trời cũng hô hấp dồn dập, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin.

Hơn nữa vào lúc này, một đạo cầu vồng phá vỡ mà đến, như xé rách hư vô, trực tiếp dẫm chân tới gần, hóa thành một lão giả tóc trắng, khi tu vi khuếch tán, thì bộc lộ ra là Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn. Lúc xuất hiện, ánh mắt lão giả này nhìn chằm chằm vào trên người Mạnh Hạo, vẻ mặt biến hóa.

- Thanh Tổ ban thưởng đồ...

Hồi lâu, lão giả tóc trắng này mới chậm rãi mở miệng, bên cạnh lão, hai đại tế tự của Ô Đạt bộ đều hướng về phía lão giả, vẻ mặt ngưng trọng gật gật đầu.

- Người này đã được Thanh tộc ban thưởng đồ, thì những gì điều tra có liên quan hắn hủy bỏ toàn bộ. Mặc kệ hắn có lai lịch gì, thật cũng tốt, giả cũng thế, hắn chính là khách quý vĩnh hằng của Ô Đạt bộ chúng ta!

Thời gian chậm rãi trôi qua, khi Mạnh Hạo lại mở mắt ra thì đã trôi qua bảy ngày.

Khoảnh khắc lúc hắn mở mắt ra, tộc nhân Ô Đạt bộ xung quanh đã sớm rời đi, bầu trời là thời điểm hoàng hôn, chung quanh không hề có bóng người. Chỉ có chính hắn, khoanh chân ngồi ở chỗ cao nhất đỉnh núi này, trên tòa tế đàn này.

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ mờ mịt, cúi đầu nhìn nhìn thân thể của chính mình. Trên người của hắn tồn tại rất nhiều cành cây, dung hợp cùng thân thể, lan tràn bốn phía, giống như hắn đã trở thành cây.

Hồi lâu, Mạnh Hạo hít sâu một cái, những cành cây này dần dần co rút lại, cho đến khi hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể hắn, thì Mạnh Hạo chậm rãi đứng lên.

Vẻ mặt của hắn dần dần bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đáy lòng hoảng hốt có một chút cảm khái.

- Đại đạo có ba ngàn, đan đạo, yêu đạo, đồ đằng, công pháp, đủ loại phương thức, đều là một đường trong đại đạo.

- Đồ đằng cũng tốt, Phong Yêu cũng thế, còn có tiên phù Mặc Thổ... Cũng giống như ta lấy được ba cuốn bí thuật, Quyển 1: Thôi hóa, là dùng luyện đan; Quyển 2: Tuế Nguyệt, là dùng luyện bảo; Quyển 3: Tư Long, chính là hóa yêu, giữa chúng nó tồn tại mối liên hệ sâu sắc, nhìn như là ba loại, nhưng trên thực tế đều có căn nguyên giống nhau!

- Đều có liên quan đến Phong Yêu!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra quang mang kỳ dị, giây phút này, hắn hiểu rõ, giữa trời đất này, Nam Vực cũng tốt, Tây Mạc cũng thế, đơn giản là tiên cùng yêu!

Nếu coi Nam Thiên là đất của tiên, so sánh với Quý gia cao cao tại thượng kia, như vậy yêu … đại biểu chính là các mạch Phong Yêu thần bí khó lường!

- Chuyện có khác thường, còn yêu thì đa biến ... Cho nên ở vung đất Nam Thiên, với Nam Vực hóa thành đan đạo, với Mặc Thổ hóa thành phù, cùng với Tây Mạc trở thành đồ đằng, có lẽ ở Đông Thổ, ở Bắc Mạc hai khu vực lớn này, yêu cũng có biến hóa khác nhau.

- Nhưng xét đến cùng, đều là yêu!

- Khác với tiên, tiên càng cao quý, yêu càng đa dạng. Tiên là một, yêu là mười ngàn!

Đầu óc Mạnh Hạo nháy mắt như có tia chớp xẹt ngang qua, tại trong nháy mắt này, đầu óc của hắn đã hiểu ra những vấn đề trước nay chưa hiểu được.

Nghĩ đến đây, thân thể Mạnh Hạo rõ ràng đang ở tại ngọn núi của vùng Ô Đạt bộ này, nhưng trong một chớp mắt, ý thức của hắn dường như khuếch tán ra, quay về chín tầng trời, suy nghĩ hiểu ra từng đợt. Từ khi bước vào Mặc Thổ, đủ loại suy nghĩ rối rắm trong đầu hắn, tại lúc này đây, lại có một đáp án thống nhất.

- Tất cả, đều là bởi vì khí tức của núi thứ chín, khí tức này, gọi là là bản nguyên, mà nhất mạch Phong Yêu, lại gọi khí tức này là yêu khí! Như vậy... Có lẽ bản thân núi thứ chín này, chính là một đại yêu thiên không chí tôn, cường đại không cách nào hình dung được!

Hai mắt Mạnh Hạo càng thêm sáng ngời.

- Núi thứ chín là yêu, khí tức tràn ngập bốn viên tinh thần lớn bên trong núi thứ chín, Quý gia cũng tốt, những cường giả lúc trước cũng thế. Bọn

họ đều là tiên, muốn thu hoạch toàn bộ bản nguyên của núi thứ chín, để đứng đầu chín sơn hải.

- Giống như hai mặt chính và tà, Phong Yêu chính là một con đường tu hành khác. Con đường này, không phải là vì thu hoạch khí tức của núi thứ chín, mà là coi nó là yêu, nhưng bị phong ấn, mà sắc phong cũng chỉ dựa vào một ý niệm của bản thân!

- Có lẽ ở thật lâu thật lâu trước kia, đối với trời cao của chín sơn hải, đối với tinh không của toàn bộ thế giới này, mọi người đều không hiểu phương thức tồn tại của chúng nó. Vì thế có một nhóm người, cho rằng chín sơn hải là chất dinh dưỡng để bản thân trưởng thành, sau khi cắn nuốt nó thì có thể làm bản thân lớn mạnh không giới hạn, đột phá trình độ sinh mệnh của bản thân, giống như hòa cùng với sinh mệnh của núi, đó là tiên!

- Rất nhiều người cho rằng như vậy, gần như là toàn bộ. Nhưng vẫn còn có một phần nhỏ người, bọn họ cho rằng chín sơn hải là đại yêu thiên không, yêu này đang bị phong ấn, khi mở ra phong ấn của chúng nó, bản thân sẽ trở thành cường giả, lấy điều khiển bọn nó để hoàn thành ý muốn trở thành chúa tể của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 619: Đồ đằng Thanh Mộc!

- Một bộ phận người này, chính là những Phong Yêu sư…sớm nhất!

- Hai bộ phận người này, quan niệm bất đồng, phân ra hai con đường trở thành cường giả khác nhau, không có con đường đúng và sai, chỉ có chính là đạo bất đồng, bất tương vi mưu (không cùng đạo, không cùng mục đích)!

Mạnh Hạo hít sâu một cái, trong chớp mắt này hắn đã hiểu rõ.

Từ lúc đạt được Cổ Ngọc Phong Yêu, sau khi trở thành Phong Yêu đời thứ chín, Mạnh Hạo luôn cảm thấy mờ mịt, nhất là về Phong Yêu, theo từng bước một đi tới, hắn càng ngày càng khó hiểu, là thăm dò, giờ khắc này, hắn đã hiểu.

- Để đạt được ngũ sắc Nguyên Anh, ta đã đi vào Tây Mạc, vì dung hợp đồ đằng ngũ hành, dùng phương pháp luyện đan, lấy chính mình làm lô, lấy đồ đằng làm đan phương, luyện ra Hoàn Mỹ Nguyên Anh của bản thân!

- Đây là mục đích chủ yếu khi ta đến Tây Mạc!

- Cuộc đời của ta, đúng là có nhiều biến đổi, lấy ngàn biến đi theo con đường Phong Yêu! Cuối đường này, chính là đại yêu thiên không, phong hết tiên của thế gian!

- Cũng như vậy, nhưng sắc phong vạn vật thành yêu, sắc phong phàm nhân … thành tiên!

Đầu óc Mạnh Hạo nổ vang không dứt, lúc hắn hiểu ra, tu vi của hắn tại chớp mắt này cũng sôi trào theo, từ Kim Đan hậu kỳ trực tiếp tiến thêm một bước, đã trở thành Kim Đan đại viên mãn.

Khoảng cách tới Nguyên Anh kỳ gần hơn từng bước, nếu Mạnh Hạo không phải là vì Hoàn Mỹ ngũ sắc, giờ phút này hắn cũng có thể thử đi ngưng tụ Nguyên Anh. Chính là cửa ải này, đã từng khiến không ít tu sĩ phải dừng bước.

Ngưng tụ Nguyên Anh khó khăn cỡ nào, cho dù Mạnh Hạo không có trải qua, nhưng ở Tử Vận Tông đã nhìn qua mấy điển tịch, nên hắn hiểu rất rõ, khó khăn này cần có được vận may lớn, vả lại còn cần có tư chất nhất định, mới có thể như cá chép vượt long môn, từ nay về sau bước vào cảnh giới siêu phàm thoát tục.

Nguyên Anh... Đó là những người vượt xa Kết Đan, thậm chí thuật pháp thi triển trong tay Nguyên Anh đã không còn là thuật pháp tầm thường nữa, mà thêm vào đó những hiểu biết quy tắc của thiên địa. Thi triển ra đã là nửa thần thông.

Rõ ràng nhất, chính là phương pháp thuấn di, có thuật ấy, tu sĩ mới có thể được xưng là vĩnh hằng. Bởi vì một khi tu sĩ Nguyên Anh muốn bỏ chạy, trừ phi là bao phủ bằng trận pháp, nếu không thì rất khó để vây khốn, giết chết được họ.

Về phương diện khác, một khi trở thành Nguyên Anh, lại có thể triển khai một loại thuật thần thông gần như là bản năng... Đoạt xá!

Bởi vì một khi trở thành Nguyên Anh rồi thì thân thể đã là thứ yếu, tu luyện đều là một thân Nguyên Anh. Thân thể nếu chết, có thể bỏ qua, đoạt xá thân thể mới mà sống, khiến cho tu sĩ Nguyên Anh kỳ có trình độ khó chơi hơn hắn Kim Đan kỳ nhiều lần, nếu cùng trên một đạo một đường, sẽ có khả năng sống sót rất lớn.

Những thứ này, chỉ là một phần nhỏ trong số đủ loại thần thông, mà sau khi trở thành tu sĩ Nguyên Anh kỳ sẽ có thôi, như một góc của núi băng, giống như hạt gạo mà so với mặt trăng, đây là những thứ người bên ngoài nói đến. Chỉ có chân chính bước vào Nguyên Anh kỳ, mới thật sự hiểu được mức độ cường hãn của Nguyên Anh kỳ!

Hai mắt Mạnh Hạo sáng lấp lánh, ánh mắt lướt qua bốn phía, thân mình nhoáng lên một cái, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, trong khoảnh khắc đi xa, bay thẳng đến sân của hắn ở sau núi. Ngay lúc Mạnh Hạo gào thét mà đi, trên núi có vài luồng thần thức đảo qua, sau khi đã nhận ra Mạnh Hạo, vài luồng thần thức này có chút dừng lại, nhìn theo Mạnh Hạo rời đi.

- Xem ra lúc cảm ngộ cây tổ Thanh Mộc của tộc này, trên người của ta đã phát sinh những biến hóa khiến cho ta ở nơi này có địa vị đặc thù...

Lấy tâm trí của Mạnh Hạo, khi những thần thức này nhìn theo hắn rời đi, lập tức khiến cho hắn nghĩ đến rất nhiều điều, mặc dù không có đoán ra đáp án chân chính, nhưng cũng phân tích ra được bảy tám phần.

Sau khi về tới sân, đàn dị yêu của Mạnh Hạo lập tức nhảy nhót, nhất là Đại Mao còn trực tiếp nhào tới, vòng quanh Mạnh Hạo mà phát ra tiếng gào cao hứng không ngừng. Mạnh Hạo cười vỗ vỗ đầu Đại Mao, sau khi đàn yêu an tĩnh lại, hắn mới khoanh chân ngồi ở trong viện, hai mắt chớp động, lộ ra vẻ trầm tư, một lát sau bỗng nhiên hai mắt hắn chợt lóe.

- Trước khi ta thức tỉnh thì trong cơ thể mọc lan ra phần lớn là cành cây mang theo thuộc tính mộc...

Mạnh Hạo nhắm mắt suy nghĩ, vận chuyển lực lượng trong cơ thể, cũng chỉ là mấy nhịp hô hấp, thân thể của hắn lập tức chấn động, trên làn da nổi lên gân xanh, hơn nữa từ trên thân thể của hắn, chậm rãi chui ra từng cành cây. Những cành cây này lay động chui vào dưới nền đất, khuếch tán khắp nơi, khiến cho ngay lúc này, trên thân thể Mạnh Hạo phát ra hơi

thở của thuộc tính mộc nồng đậm đến cực điểm, toàn thân lóng lánh ánh sáng, giống như hóa thành một cây Thanh Mộc viễn cổ.

Trong sân, đàn yêu lập tức chấn động, đều ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, trên mặt đều lộ ra vẻ nghi hoặc. Đối với chúng nó, Mạnh Hạo giờ phút này so với trước kia thì thân thiết hơn, chúng đều lần lượt vờn quanh bên người Mạnh Hạo, vài con nằm úp sấp xuống, cũng có con chơi đùa, bộ dáng giống như rất vui vẻ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sáng sớm ngày thứ hai thì Mạnh Hạo mở mắt ra, giống như tỉnh dậy từ trong thiền định, ngay lúc mở mắt ra, trên thân thể của hắn bỗng nhiên lấp lánh thanh quang, hào quang rực rỡ.

- Dựa theo tin tức Ô Trần đưa cho ta về đồ đằng thuộc tính mộc để phán đoán, giờ phút này ta…rõ ràng đã hoàn thành bước mấu chốt nhất, cùng thuộc tính mộc hòa hợp, tuy hai mà một...

Mạnh Hạo nhìn thân thể giống như Thanh Mộc trên người hắn, trong đầu hiểu ra, điều này hiển nhiên là một lần tạo hóa do cây Thanh Mộc viễn cổ kia, hoá làm thụ nhân cho hắn.

Có thể nơi này từng có liên quan đến vị kia Lão Tổ Phong Yêu đời thứ năm, nhưng dù thế nào thì việc này đối với Mạnh Hạo mà nói là cực kỳ trọng yếu.

Hắn tới Ô Đạt bộ này chính là vì đồ đằng thuộc tính mộc, giờ phút này chẳng những đã đạt được, lại còn không phải là thuộc tính mộc bình thường, mà là Thanh Mộc viễn cổ. Đây đối với Mạnh Hạo, chẳng khác gì là bước được bước đầu tiên, trên con đường đi tới ngũ sắc Nguyên Anh!

Mạnh Hạo hít sâu một cái, hai mắt nhắm nghiền, dựa theo tin tức cùng phương thức Ô Trần cho hắn, chậm rãi vận chuyển lực lượng trong cơ thể, hoàn thành một bước cuối cùng của đồ đằng thuộc tính mộc... Khắc

đồ đằng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau nửa giờ, trên thân thể Mạnh Hạo lại xuất hiện thanh quang lấp lánh. Lúc này ở bên trong ánh sáng, hai tay của hắn nâng lên, rất nhanh bấm tay niệm thần chú, khi đẩy mạnh về phía trước thì hai mắt lại mở, lúc này đây, trong mắt hắn lộ ra tinh mang.

Ngay trước khi tay phải Mạnh Hạo đẩy về phía trước, thân thể của hắn lập tức nổ vang, ánh sáng chậm rãi từ bên trong thân thể của hắn bay ra, cũng dần dần ngưng tụ bên người hắn. Một cành cây lay động, cũng mọc ra, dường như ở trên người Mạnh Hạo, xuất hiện một cái ảo ảnh đại thụ trọng điệp. Mà giờ khắc này, điều Mạnh Hạo phải làm, chính là tách ảo ảnh đại thụ này ra khỏi cơ thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 620: Đồ đằng Thanh Mộc!(2)

Trước tiên phải tách ra, lại chia nhỏ, rồi sau đó khắc, phương thức của các bộ lạc không giống nhau, nhưng trên nguyên lý, ở cả vùng đất Tây Mạc này, khắc đồ đằng cũng không thay đổi phương pháp.

Theo ánh sáng chậm rãi từ trên người Mạnh Hạo tách ra, những cành cây này cũng đều tiêu tán, giống như theo ánh sáng rời đi. Cùng lúc đó, tại bên trong ánh sáng, một cái ảo ảnh đại thụ dần dần biến ảo, sau khi hiện ra càng ngày càng chân thật, thì hình thành một cây xanh cực lớn.

Cây ấy mặc dù hư ảo, nhưng lại phát ra khí tức thuộc tính mộc nồng đậm đến cực điểm, khuếch tán khắp nơi, quay cuồng trong trời đất, khiến xung quanh bên ngoài sân của Mạnh Hạo, tại lúc này, tất cả dị yêu đều an tĩnh lại. Nhưng cỏ xanh trên mặt đất, núi rừng chung quanh đều điên cuồng lay động sinh trưởng trong nháy mắt này. Một cỗ sinh cơ nồng đậm đến cực điểm, rất khó hình dung ở một khắc này tràn đầy, từ trong hư ảo đại thụ ở trước người Mạnh Hạo cuồn cuộn ngập trời.

Khí tức này kinh thiên động địa, đưa tới sự chú ý của không ít tu sĩ, bọn họ đều ngưng thần từ bốn phương tám hướng nhìn tới.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, giờ khắc này cho dù là chấn động lớn hơn nữa, hắn cũng sẽ không để tâm. Hắn chỉ quan tâm một chuyện duy nhất, chính là bước đầu tiên của ngũ sắc Nguyên Anh, khắc đồ đằng thuộc tính mộc.

- Ngưng!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, hai tay bấm tay niệm thần chú, chỉ về phía

cây xanh hư ảo. Dưới một chỉ này, cây ấy lập tức chấn động mạnh một cái, rồi dùng mắt thường có thể thấy được nó đang thu nhỏ lại.

Tốc độ thu nhỏ lại này rất thong thả, mỗi lần chỉ thu nhỏ lại một chút, lại nhấc lên biến hóa trong trời đất cùng với sinh cơ tràn đầy, rõ ràng hơn, truyền khắp bốn phía, khiến cho toàn bộ tộc nhân Ô Đạt bộ chấn động.

Bọn họ thấy rõ ràng, có một luồng thanh quang giống như muốn nối đến trời cao, từ khu vực sau núi phóng lên cao. Theo hào quang xuất hiện, có một ảo ảnh Thanh Mộc thật lớn hiện ra, sinh cơ nồng đậm, làm cho núi rừng bốn phía này điên cuồng sinh trưởng.

Đúng lúc này, có bốn cầu vồng từ bên trong ngọn núi gào thét mà ra, người dẫn đầu chính là tộc công Ô Đạt bộ, lão giả đầu bạc trắng. Vẻ mặt lão ngưng trọng, cấp tốc mà đến nhưng lại không có tới gần, mà là khoanh chân ngồi ở giữa không trung.

- Mạnh đạo hữu không nên hiểu lầm, lão phu là tộc công Ô Đạt bộ, đến đây hộ pháp cho ngươi!

Lời nói vừa truyền ra thì có hai đạo cầu vồng khác, lần lượt hóa thành tế tự đại địa cùng tế tự thiên không. Hai người cũng giống như tộc công khoanh chân ngồi ở giữa không trung, canh giữ bát phương, hộ pháp giúp Mạnh Hạo.

Người cuối cùng là vị đại trưởng lão kia, mặc dù trong lòng gã có chút không muốn, nhưng giờ phút này gã vẫn khoanh chân ngồi ở một phương hướng khác, vì Mạnh Hạo đang khắc đồ đằng hộ pháp.

Trên thực tế, ngay từ lúc Mạnh Hạo được Thanh Mộc ban thưởng, mấy người bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ Mạnh Hạo sau khi tỉnh dậy, khắc đồ đằng, hộ pháp cho Mạnh Hạo.

Đồ đằng Thanh Mộc không phải là mộc bình thường, như vậy khi khắc

đồ đằng sẽ khiến cho trời đất biến hóa, thậm chí có khả năng dẫ tới dị thú rình mò, cho nên nhất định phải có người hộ pháp, mới có thể bảo đảm không có gì xảy ra.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, thấy được xung quanh có chừng bốn tu sĩ Nguyên Anh của Ô Đạt bộ, hắn trầm mặc, sau một lúc lâu hắn thở dài một tiếng. Mặc kệ Ô Đạt bộ này có mục đích gì bên trong hay không, nhưng hành động mấy ngày này liên tiếp đều biểu lộ thành ý rất lớn, những thứ này Mạnh Hạo xem thấy được.

Mạnh Hạo hít sâu một cái, không hề nhìn về phía không trung nữa, mà phần lớn sức lực đều đặt trên việc khắc đồ đằng Thanh Mộc. Lực lượng vận chuyển, không ngừng mà bấm tay niệm thần chú, trước mặt hắn ảo ảnh Thanh Mộc cực lớn này chậm rãi thu nhỏ lại, hơi thở cũng càng ngày càng mạnh. Cho đến khi Thanh Mộc này hóa nhỏ còn khoảng bảy tám mét, thì sinh cơ tràn ra vậy mà lại mãnh liệt đến mức kinh thiên động địa, dẫn tới sự chú ý của những bộ tộc khác ở trong dải núi non này.

- Đồ đằng Thanh Mộcnày, là từ Ô Đạt bộ truyền ra, chẳng lẽ ... ở Ô Đạt bộ, có người đồ đằng hóa Nguyên Anh?

Trong Ô Viêm bộ, lập tức có vài luồng thần thức, ở giữa không trung ngưng tụ lại với nhau, đều nhìn về phía Ô Đạt bộ.

Một màn như vậy, cũng đồng loạt xảy ra ở trong các bộ lạc khác, đặc biệt là Ô Binh bộ, ở trong chớp mắt này, còn có năm đạo cầu vồng gào thét bắn lên, bay thẳng đến Ô Đạt bộ.

Mặc dù năm bộ lạc lớn này vốn là nhất mạch tương liên, nhưng ở trong cũng đều có mâu thuẫn không thể hóa giải, ví dụ như chán ghét Ô Đạt bộ nhất chính là Ô Binh bộ này.

Giờ phút này năm đạo cầu vồng Ô Binh bộ gào thét, lao thẳng đến Ô Đạt

bộ. Vừa mới tới gần, chưa kịp thấy rõ ràng, lập tức một đạo quầng sáng cực lớn, nháy mắt từ bên trong Ô Đạt bộ ầm ầm xuất hiện, bao phủ bốn phía, che đậy tất cả, ngăn cản người của Ô Binh bộ ở bên ngoài.

- Ô Đạt bộ chúng ta có chuyện quan trọng, không cho phép người không phải tộc nhân bộ lạc ta bước vào nửa bước. Một khi có người bước qua quầng sáng phòng hộ này … Ô Đạt bộ chúng ta cũng sẽ không niệm tình cảm nhất mạch!

Thanh âm lành lạnh của tộc công Ô Đạt bộ quanh quẩn, khiến cho mấy người Ô Binh bộ bên ngoài quầng sáng vẻ mặt biến đổi, nhìn nhau một cái, cười lạnh không nói, nhưng cũng không tiếp tục bước vào.

Một màn bên ngoài, Mạnh Hạo đã nhận ra, nhưng giờ phút này hắn đem phần lớn tinh lực đều đặt trên việc khắc đồ đằng. Trước mặt hắn Thanh Mộc càng ngày càng nhỏ, cho đến khi hóa nhỏ còn mười mét thì trời đất nổ vang, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện sấm sét ầm ầm gào thét. Mức độ sinh cơ nồng đậm khiến cho bên trong sân của Mạnh Hạo, đã bị một mảnh cỏ cây điên cuồng sinh trưởng bao trùm, thậm chí tại trong khu vực phía sau núi Ô Đạt bộ, tại một cái chớp mắt này cũng đều bị cỏ cây tràn ngập.

Ngay cả ngọn núi, rồi ngay cả nơi phía trước núi của Ô Đạt bộ, còn có núi rừng xung quanh đây cũng trong chớp mắt này, cỏ cây mọc điên cuồng. Một màn này, khiến cho bốn bộ lạc khác càng thêm khiếp sợ, thậm chí theo sinh cơ cường hãn này xuất hiện, bầu trời mây đen quay cuồng, có từng trận gào thét, từ trong núi rừng đằng xa quanh quẩn truyền tới. Thanh âm gào thét này là của dị thú sinh sống ở bốn phía, chúng nó cảm nhận được sinh cơ nơi này, nên sinh ra tham lam.

- Thiên Phương!

Đúng lúc này, một tiếng rít gào kinh thiên động địa, ầm ầm truyền ra, khoảnh khắc thanh âm này quanh quẩn, mấy người Ô Binh bộ bên ngoài

quầng sáng vẻ mặt biến đổi, không chút do dự cấp tốc rút lui. Lúc rời đi thì trong vẻ mặt lộ ra vui sướng khi người gặp họa.

Tại trong quầng sáng vẻ mặt Tộc công Ô Đạt bộ giờ phút này cũng biến đổi, hô hấp trở nên dồn dập. Lão chợt ngẩng đầu, thấy được ở trên bầu trời xa xăm, có một mảnh mây đen đang nhanh chóng lao đến.

- Chết tiệt, con Thiên Phương thú này nửa năm trước bị Ô Thần đả thương, nhưng lại không có rời đi, mà là trốn ở chỗ này!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 621: Này thật sự chưa thử qua!

- Trừ phi là liên hợp với bốn bộ tộc khác, đồng loạt triệu hồi tổ tiên Ô Thần, nếu không, chúng ta cũng không phó được con Thiên Phương thú này!

- Đồ đằng Thanh Mộc của vị Mạnh đại sư này lại cường đại đến trình độ như vậy, chẳng lẽ thứ Thanh Mộc tổ thụ ban thưởng cho hắn … là một luồng bản nguyên hay sao!!

Giữa không trung, bốn người mạnh nhất Ô Đạt bộ, giờ phút này đều chấn động trong lòng.

- Tộc công, Thiên Phương thú là vì tên khách khanh họ Mạnh này mà tới. Chúng ta không thể chống cự, không bằng tống xuất hắn đi, dùng cái này hóa giải, ta...

Vị đại trưởng lão của Ô Đạt bộ kia, nhìn tấm mây đen đang gào thét mà đến trên bầu trời kia, vẻ mặt biến hóa liên tục, lập tức mở miệng.

Nhưng lời nói của gã còn chưa kịp nói xong, lập tức đã bị Tộc công Ô Đạt bộ - vị lão giả đầu đầy tóc bạc kia, hừ lạnh một tiếng trực tiếp đánh gãy.

- Việc này đừng nhắc lại nữa, hắn là người mà Thanh Tổ lựa chọn, nếu chúng ta không bảo hộ nổi, còn có mặt mũi nào đi cúng bái Thanh Tổ. Huống hồ, Ô Đạt bộ chúng ta tuy rằng không phải là tộc lớn, nhưng vẫn luôn giữ lời hứa. Lúc trước lão phu đã mở miệng, trừ phi là xác định không thể chống cự, nếu không, tuyệt đối không thể thất hứa!

- Hộ Sơn trận, toàn lực mở ra!

Tộc công vừa nói xong, tay phải mạnh mẽ vung lên, từ trong ống tay áo của lão lập tức bay ra một luồng ánh sáng, dung nhập vào ngọn núi. Trong phút chốc, núi này nổ vang, tán phát ra từng trận ánh sáng màu xanh, sau khi dung hợp cùng với quầng sáng trận pháp xung quanh, thì lập tức vờn quanh toàn bộ Ô Đạt bộ, sau đó một cây xanh vô cùng lớn xuất hiện!

Cây ấy bao phủ Ô Đạt bộ ở bên trong, chống cự lại bên ngoài.

Vẻ mặt Mạnh Hạo tái nhợt, hắn cũng không ngờ tới khắc đồ đằng Thanh Mộc này lại gian nan như thế. Giờ phút này, trước mặt hắn Thanh Mộc chỉ còn năm mét, nhưng Mạnh Hạo đã vận chuyển toàn bộ lực lượng, cũng chỉ có thể khiến nó chậm rãi co rút lại mà thôi.

- Khắc ấn đồ đằng, tốt nhất nên lấy sau khi tròn 10cm …

Hiểu biết của Mạnh Hạo đối với đồ đằng mặc dù không nhiều lắm, nhưng tất cả chuyện trụ cột cũng biết được. Giờ phút này ánh mắt hắn lộ ra sự quyết đoán, kim quang trên thân thể ầm ầm bùng nổ, tay trái nâng lên chỉ xuống mặt đất. Phong Chính thuật bỗng nhiên triển khai, mặt đất chấn động vô hình, yêu khí nhè nhẹ gào thét mà đến, dung nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, đồng thời theo ấn ký của Mạnh Hạo, đều khắc lại ở trên Thanh Mộc kia.

Năm mét, còn năm mét nữa... Cho đến ba, hai mét... Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, cắn lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, ngụm máu tươi này ẩn chứa yêu khí, rơi vào trên Thanh Mộc này, thì cây ấy chợt chấn động, trực tiếp hóa thành một mét.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hai mắt lộ ra vẻ chấp nhất. Đúng lúc này, trận pháp Ô Đạt bộ chấn động nổ vang, như bị một lực lớn va chạm, tiếng động rung trời quanh quẩn, Mạnh Hạo lập tức ngẩng đầu. Hắn thấy được

bên ngoài quầng sáng trận pháp, giờ phút này có một tấm mây đen, đang va chạm với quầng sáng.

- Thiên Phương!

Tại bên trong mây đen, có tiếng rít gào kinh thiên rầm rầm vang lên, khiến cho mặt đất chấn động, bầu trời sóng gợn vặn vẹo, tiếng gào chợt xuất hiện thì đoàn mây đen trên bầu trời kia, lại va chạm đến.

Tộc công Ô Đạt bộ cùng đám người tế tự, sắc mặt đại biến, thân thể lần lượt chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi. Trận pháp là bọn họ chủ trì, cũng cần bọn họ gánh vác lực phản chấn.

Một cổ uy áp khủng bố thuộc Trảm Linh, ở một khắc này, chợt khuếch tán. Uy áp này đến từ tấm mây đen kia, đến từ Thiên Phương thú ở bên trong!

Nói thì chậm, tốc độ tấm mây đen kia cực nhanh, cái va chạm thứ hai trong phút chốc liền nổ vang trời, tiếng động ken két biến thành tiếng nổ hỏng mất. Trận pháp phòng hộ của Ô Đạt bộ, trận pháp cây xanh khổng lồ này, trong chớp mắt trực tiếp dập nát, chia năm xẻ bảy. Theo trận pháp tán loạn, bốn người tộc công đều phun ra máu tươi, thân mình cũng tự rút lui trở ra, vẻ mặt khó coi.

Giữa không trung, tấm mây đen kia gào thét mà đến, lao thẳng đến phía sau núi, chỗ Mạnh Hạo.

Trong quá trình trước khi tới, bên trong mây đen có thể nhìn đến một đôi ánh mắt màu đỏ, mang theo vẻ tham lam cùng điên cuồng. Hơn nữa, khi nó gào thét thì tầng mây bốn phía tiêu tán, lộ ra bộ lông rậm rạp, lộ ra bản thể chân chính của Thiên Phương thú.

Kia là một con thú có hình cầu, cực lớn, bộ lông dài bao phủ toàn thân, rậm rạp buông thõng. Khi nó lao về phía trước, những sợi lông này bị

gió thổi lên, thoạt nhìn giống như một cái đuôi, mà Thiên Phương thú, thì lại giống như một ngôi sao băng lông rậm.

Mắt thấy không người nào có thể ngăn cản phương hướng của nó, đám người Tộc công Ô Đạt bộ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thiên Phương thú gào thét mà qua. Cường giả của bốn bộ lạc khác cũng đều đang chú ý nơi đây, thấy như vậy một màn, đáy lòng đều có chút vui sướng khi người gặp họa.

Đúng lúc này, toàn thân Mạnh Hạo lấp lánh kinh quang, Thanh Mộc trước mặt hắn chỉ còn nửa mét. Tại nháy mắt khi Thiên Phương thú kia gào thét đến, Mạnh Hạo nhấc tay phải lên, yêu khí vô cùng vô tận từ bốn phía gào thét mà đến. Sau khi yêu khí ngưng tụ lại, Mạnh Hạo nhấn một cái về phía Thanh Mộc.

- Thu nhỏ cho ta!

Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, yêu khí ngưng tụ trên tay phải hắn, bộc phát ra uy áp kinh người. Ảo ảnh Thanh Mộc dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng thu nhỏ lại, trong chớp mắt, liền hóa nhỏ còn mười mấy cm. Trong lúc Thiên Phương thú phẫn nộ gào thét, ảo ảnh Thanh Mộc cũng bay thẳng đến mi tâm Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc khắc hóa thành một cái lạc ấn Thanh thuật.

Đồ đằng thuộc tính mộc! Màu sắc thứ nhất của ngũ hành, màu xanh của mộc!

Tại khoảnh khắc hình thành, tu vi Mạnh Hạo ầm ầm vận chuyển, lại tiến bộ một chút, giống như cách Nguyên Anh chỉ còn kém một tia ... sinh cơ của hắn tràn đầy đến trình độ khủng bố. Thậm chí lúc trước Mạnh Hạo bởi vì tiêu hao sinh cơ lưu lại nội thương, tại chớp mắt này khôi phục hoàn toàn. Càng kinh người hơn, là bộ dạng của Mạnh Hạo, tại dưới tác dụng kinh người của sinh cơ này, như bị đọng lại tại khoảnh khắc này, cho dù là ngày sau tang thương đi nữa, cũng vẫn có thể giữ vững bộ dạng

của ngày hôm nay.

Loại sinh cơ khủng bố này còn làm cho thuật pháp của Mạnh Hạo, trên phương diện uy lực, cũng mạnh mẽ thêm không ít.

- Điều này chứng minh, ta lựa chọn ngũ sắc đường là chính xác. Con đường này có thể cho ta dùng một loại phương thức khác, đi tới … Hoàn Mỹ ngũ sắc Nguyên Anh chỉ thuộc về Mạnh Hạo ta...!

Mạnh Hạo mãnh liệt xoay người, tay phải nâng lên, ánh sáng đồ đằng lóng lánh. Tơ của Vô Mục tằm bỗng nhiên xuất hiện, tầng tầng vờn quanh, rồi ở trước mặt Mạnh Hạo, trực tiếp hóa thành một mảnh lá chắn tơ tằm khoảng mấy trượng.

Tiếng động nổ vang long trời lở đất, Thiên Phương thú trực tiếp va chạm đến, tại trong tiếng nổ vang, thân thể Mạnh Hạo không ngừng lui về phía sau, phun ra một ngụm lớn máu tươi. Khi hắn ngẩng đầu, thì con Thiên Phương thú kia đang ở giữa không trung, mở to mắt, hình như có chút kinh ngạc, lực va chạm của nó lại không thể phá tan lá chắn bằng tơ tằm này.

Hai mắt con Thiên Phương thú chợt lóe hung quang, nó cảm nhận được trên người Mạnh Hạo, tồn tại hai cỗ dao động. Hai cỗ dao động này cho dù là nó, cũng đều cảm giác kiêng kị. Nhưng cùng lúc đó, tại bên trong ấn ký Thanh Mộc ở mi tâm Mạnh Hạo chất chứa sinh cơ, đối với nó là vật chữa thương tốt nhất, hấp dẫn sự tham lam của nó.

Còn có yêu khí nhàn nhạt trên người Mạnh Hạo, đối với nó mà nói, lại càng làm nó điên cuồng. Giờ phút này ánh mắt lập tức đỏ lên, Thiên Phương thú mạnh mẽ rống to, rầm rầm bay thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Thân mình Mạnh Hạo rất nhanh lui về phía sau, nhưng trong khoảnh khắc khi hắn thấy được bộ lông dày rậm trên người Thiên Phương thú, thì bỗng nhiên hai mắt của hắn sáng lên.

- Chim anh vũ, nơi này có một con thú có bộ lông mà ngươi tuyệt đối chưa từng thử qua!

Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu lên trời, lớn tiếng rống lên, thanh âm mạnh mẽ truyền ra, khuếch tán ra bát phương, cuồn cuộn mà đi, trực tiếp lan tràn khắp núi rừng chung quanh.

Gần như ngay tại trong nháy mắt thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, một tiếng bén nhọn tê minh mạnh mẽ từ đằng xa truyền ra. Thanh âm này bén nhọn tới mức làm cho thân hình Thiên Phương thú hơi lung lay, lộ ra vẻ cảnh giác. Đồng thời một luồng tạp quang, mang theo tốc độ kinh người, từ đằng xa mạnh mẽ gào thét mà đến.

Bên trong ánh sáng này, hai mắt chim anh vũ sáng lên, hưng phấn đến mức cả người phát run, hai mắt mang theo mờ ám sâu sắc, gắt gao nhìn chằm chằm bộ lông toàn thân Thiên Phương thú. Nó run run, đó là hưng phấn đến run rẩy!

- Thứ này ta chưa thử qua, thật sự chưa từng thử qua!!

- A a a, Ngũ gia thật là vui!!

Chim anh vũ phát cuồng rồi, tốc độ cực nhanh, giống như bộc phát ra tiềm lực trong sinh mạng của nó, lao thẳng đến phía Thiên Phương thú - giờ phút này vẫn đang cảnh giác, kinh hãi khó hiểu.

Mạnh Hạo vẻ mặt cổ quái, thân mình đã sớm lui ra phía sau, rời đi thật xa, hắn nhìn chim anh vũ bay tới, bỗng nhiên cảm khái trong lòng.

- Quả nhiên, nhiều lúc vì một cái ham mê đặc thù, có thể cho cá nhân bộc phát ra tiềm lực vượt xa sinh mệnh. Nó cư nhiên không quan tâm đến lực lượng của Thiên Phương thú có thể so với Trảm Linh...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 622: Tế tự mặt đất thuần phác.

Tộc nhân Ô Đạt bộ bao gồm cả tộc công, tế tự cùng với đại trưởng lão, bọn họ đều nhìn thấy được luồng tạp quang kia. Nó lấy một loại tốc độ kinh người, mang theo một sự điên cuồng cùng với chấp nhất, lao thẳng đến phía Thiên Phương thú cường đại.

- Dị yêu này, trung thành hộ chủ đến cỡ nào.

Tế tự mặt đất cất tiếng than nhẹ, có vẻ rất là cảm khái. Lão đã gặp qua rất nhiều dị yêu, nhưng cái loại vì an ủi chủ nhân mà chính mình phát cuồng, không để ý đến hậu quả, không quan tâm đến cả sống chết. Dị yêu như thế này thì lão gặp không nhiều.

Chim anh vũ kích động, thoạt nhìn quả thực rất chấp nhất, hưng phấn khi chim anh vũ nhìn thấy mãnh thú đầy lông mao chưa từng thử qua, thoạt nhìn là như là trung thành, chống đỡ cho chủ.

Không chỉ có tế tự mặt đất cho là như vậy, giờ phút này rất nhiều người của Ô Đạt bộ, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, đối với chim anh vũ trong luồng tạp quang kia, đều có một sự kính nể rất sâu sắc.

Bọn họ nhìn chim anh vũ hóa thành tạp quang, trong phút chốc lao thẳng về phía Thiên Phương thú. Trong một tiếng rít gào của Thiên Phương thú, chim anh vũ không để ý tới, cho dù là phải liều mạng, dường như nó cũng muốn đồng quy vu tận với Thiên Phương thú, gào thét xông lên, xoay một vòng, xông thẳng đến phía sau Thiên Phương thú.

- Dị yêu chim anh vũ này cũng không tầm thường, nó còn biết được nhược điểm của Thiên Phương thú chính là ở phía sau.

Tế tự mặt đất rất kinh ngạc, sự tán thưởng trong ánh mắt càng ngày càng nồng đậm.

Nhưng bên cạnh, vẻ mặt lão thái bà tế tự bầu trời lại có chút cổ quái, dường như bà ta còn đang chần chờ.

Đại trưởng lão Ô Đạt bộ mở to mắt, gã nhìn cảnh tượng trước mắt này, cảm giác kỳ lạ đến không nói được nên lời. Bên cạnh gã còn có Tộc công, giờ phút này nét mặt cũng đã biến sắc, ánh mắt trợn trừng, đầu tiên là nhìn nhìn tế tự mặt đất, sau đó lại nhìn chim anh vũ đang ở giữa không trung, lão cũng có vẻ chần chờ.

Mạnh Hạo ở phía xa nghe được lời nói của tế tự mặt đất, lập tức ho khan. Cẩn thận nhìn tế tự mặt đất, hắn phát hiện thấy người này là thật sự tán thưởng chim anh vũ từ trong đáy lòng, đồng thời cảm khái sự thuần phác của đối phương so với bản thân mình, mấy năm nay đã yên lặng thay đổi, cũng có chút cảm khái.

Đúng lúc này, chim anh vũ đã mang theo sự chấp nhất của nó, mang theo mộng tưởng của nó, giống như một quân cảm tử. Đôi mắt nó đỏ lên, mang theo hưng phấn run rẩy, muốn xông vào bên trong cơ thể của Thiên Phương thú. Nhưng đến thời khắc mấu chốt, thân mình Thiên Phương thú bỗng nhiên chợt lóe lên, biến mất không thấy gì nữa, sau khi xuất hiện lại thì đã ở một phương hướng khác.

Nó dường như đã nhận ra mục đích của chim anh vũ, đôi mắt lập tức lộ ra sự phẫn nộ, ngửa mặt lên trời rống to.

- Thiên Phương.

Theo tiếng gào thét của nó, chim anh vũ rất là chật vật, thân mình bị sóng xung kích đẩy lui ra rất khó tiếp cận. Hiển nhiên, khi đối mặt với con Thiên Phương thú này, nó cũng rất là khó khăn, nhưng chim anh vũ

tuyệt đối sẽ không bị khó khăn đánh gục. Nó ở giữa không trung, cũng gào lên một tiếng, biểu tình lại càng trở nên hưng phấn hơn, hai mắt sáng lên. Đó là sự kích động cùng tư thái sắc mị mị dung hợp cùng một chỗ, hình thành một loại xấu xa đáng khinh, nó tiếp tục hóa thành tạp quang, lại xông về phía Thiên Phương thú.

- Trung yêu, tuyệt đối là một dị yêu trung thành khó gặp được, các ngươi xem nó cũng đã bị thương, vậy mà vẫn chấp nhất, dũng cảm như trước, không sợ sống chết.

Tế tự mặt đất lộ ra biểu tình cảm động, lớn tiếng nói.

- Mạnh đại sư có thể có được một con trung yêu như thế này, thực sự là vận may của hắn.

- Đúng thế, con dị yêu này, tuy rằng bề ngoài có chút khó coi, nhưng phẩm đức của nó cũng đáng để cho mọi người tán dương.

Không ít người của Ô Đạt bộ cho là như vậy, bọn họ tâm hồn thuần phác, giờ phút này đang nhìn chim anh vũ. Thậm chí trong lòng đám người hâm mộ này còn đang âm thầm khát vọng, mong ước rằng mình cũng có thể có được một dị yêu trung thành và tận tụy như thế.

Nhưng khi người của Ô Đạt bộ, cùng với vị tế tự mặt đất còn đang cảm khái đối với hành động của chim anh vũ, thì đột nhiên...

- Đừng chạy, tiểu quai quai, để cho Ngũ gia đến chinh phục ngươi,

Chim anh vũ rống to, tốc độ càng nhanh hơn.

Tiếng rống to này của nó vang lên, quanh quẩn tám phương, rơi vào trong tai của đám người Ô Đạt bộ, làm cho họ sau khi nghe được, sắc mặt cả đám nhất thời trở nên cổ quái. Bọn họ đều trợn mắt há hốc mồm, hàm nghĩa lộ ra trong lời nói này của chim anh vũ, thật sự là làm cho

mọi người ở nơi đây không thể nào tin nổi.

- Nó lại còn biết dùng kế?

Tế tự mặt đất cũng sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh trên mặt lại hiện lên vẻ tán thưởng, đôi mắt lộ ra biểu tình minh ngộ, thở ra một hơi thở thật dài.

- Đây là tình cảm sâu đậm đến cỡ nào, nó mới có thể dùng phương pháp như vậy, để ngăn cản Thiên Phương thú làm thương tổn đến chủ nhân của nó.

Theo lời nói của tế tự mặt đất, mặc dù cũng có chút gượng ép, nhưng một số người trong Ô Đạt bộ vẫn nguyện ý tin tưởng. Chỉ có điều là, càng có nhiều người sắc mặt biến thành cổ quái hơn, tế tự bầu trời theo bản năng nhìn tế tự mặt đất cũng định có lời nhắc nhở, nhưng sau khi chần chờ một chút thì cũng chỉ có gượng cười.

Đại trưởng lão ngơ ngẩn ra một chút, giống như lần đầu tiên nhìn thấy tế tự mặt đất, gã nhìn đi nhìn lại lão nhiều lần.

Còn có tộc công Ô Đại bộ, biểu tình lại càng cổ quái hơn, nhưng cũng cố gượng cười.

Mạnh Hạo lại ho khan một tiếng, hắn càng cảm thấy sự thuần phác của tế tự mặt đất thật là hiếm thấy.

Giờ phút này chim anh vũ ở giữa không trung, trong tiếng rống khàn khàn giận dữ nhằm thẳng về phía Thiên Phương thú. Một đợt sóng xung kích từ thân thể Thiên Phương thú, bỗng nhiên khuếch trương tản ra hóa thành một đợt sóng vô cùng kinh khủng. Chim anh vũ đứng mũi chịu sào như bị cuồng phong quét ngang, bay lui về phía sau, tiếp cận không thành công, nhưng nó lại vẫn chấp nhất, cùng với hưng phấn, càng bị áp chế lại càng hăng, tín niệm muốn thử Thiên Phương thú này, càng trở

nên kiên định hơn.

- Ôi a, hãy còn dãy dụa à, cứ giãy dụa đi tiểu quai quai, ngươi càng giãy dụa Ngũ gia ta lại càng hưng phấn.

Chim anh vũ rống to, lại tiếp tục phóng tới.

Tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc khi tới gần Thiên Phương thú, thân thể chim anh vũ phịch một tiếng, vậy mà lại hóa thành mấy trăm thân ảnh từ bốn phương tám hướng, phóng thẳng đến thân thể Thiên Phương thú.

- Giãy dụa đi tiểu quai quai, khi Ngũ gia công kích hãy giãy dụa, cầu xin tha thứ đi chứ.

Chim anh vũ hưng phấn rống to lao thẳng đến Thiên Phương thú, tiếng rống giận trùng kích đánh tới Thiên Phương thú. Mặc dù thân ảnh chim anh vũ gần như vỡ vụn toàn bộ, nhưng vẫn còn có một nhánh thành công, từ phía sau trực tiếp xông thẳng vào đến bên trong cơ thể Thiên Phương thú.

Trong khoảnh khắc nó tiến vào, thân thể Thiên Phương thú run lên một cái, trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 623: Tế tự mặt đất thuần phác. (2)

Nhưng rất nhanh nó liền hóa thành giống như nhục nhã điên cuồng trước nay chưa từng có, tiếng gào thét kinh thiên động địa, vượt qua tất cả những tiếng nổ vang trước đây, quanh quẩn trong thiên đia, nổi lên một trận gió lốc kinh thiên.

- Gào thét đi, cho dù ngươi gào thét đến vỡ cả yết hầu, cũng không còn có người có thể tới cứu ngươi.

Chim anh vũ hạ xuống, trọng tâm xuất hiện tại giữa không trung, thân thể hưng phấn run lên, hai mắt toát ra hào quang.

Giờ khắc này, cả đám người của Ô Đạt bộ ở bốn phía, đều trợn mắt há hốc mồm. Rất nhiều người lúc trước còn cảm thấy chim anh vũ là hạng dị yêu trung dũng, giờ phút này sắc mặt bọn họ tái nhợt, giống như cả thế giới của bọn họ sụp xuống. Bọn họ ngơ ngác nhìn giữa không trung, chỉ có điều không thể dùng từ đáng khinh để hình dung chim anh vũ.

Tế tự mặt đất lại sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh hai mắt của lão lại lộ ra những tia sáng mãnh liệt. Đó là một loại thưởng thức, cũng là một loại lý giải.

- Vì giận cái con Thiên Phương thú kia, mà con dị yêu chim anh vũ này lại không ngại dùng lời nói để khiêu chiến. Điều này cần đến trí tuệ lớn đến cỡ nào, dũng khí của nó đáng tán dương đến nhường nào.

- Mạnh đạo hữu, ngươi có thể có được con dị yêu này, chính là đại khí vận của ngươi.

Tế tự mặt đất thờ dài một tiếng, lời nói vừa mới ra khỏi miệng, tộc công Ô Đạt bộ ở bên cạnh thật sự là nhịn không được, cố tình muốn nhắc nhở một câu. Nhưng sau khi nhìn đến sự chấp nhất cùng với ánh mắt tán thưởng của tế tự mặt đất, tộc công Ô Đạt bộ thở dài một tiếng, không lên tiếng nữa.

Đại trưởng lão ở nơi đó cũng mở to mắt, ngơ ngác nhìn tế tự mặt đất, bên cạnh gã là tế tự bầu trời sắc mặt lại càng trở nên cổ quái. Hai người nhìn nhau một cái, bọn họ đều nhìn ra nụ cười gượng gạo trong ánh mắt đối phương.

Ngay tại lúc lời nói của tế tự mặt đất truyền ra, đồng thời khi đó chim anh vũ cũng rống to lên một tiếng bén nhọn, lao thẳng về phía Thiên Phương thú, Thiên Phương thú rống giận. Lúc này một con thú, một con chim lập tức ở giữa không trung tiến hành một cuộc chiến đấu, tiến công cùng với phòng thủ. Chim anh vũ thì tiến công, Thiên Phương thú thì phòng thủ.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng gào hét liên tục phát ra, cho đến khi chim anh vũ quát to lên một tiếng, không biết nó đã xuất ra thủ đoạn gì, không tiếc liều mạng trọng thương, mạnh mẽ đột phá. Sau khi nó nhảy vào đến bên trong cơ thể của Thiên Phương thú, Thiên Phương thú phát ra một tiếng rống thê lương, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, ngay ở giữa không trung, thân mình nhoáng lên một cái, trong phút chốc không để ý đến Mạnh Hạo cùng với yêu khí ở nơi này, nó xoay người cấp tốc đi xa.

Thân thể chim anh vũ lại một lần nữa huyễn hóa đi theo, mang theo một chút run run cùng với sự hưng phấn, mang theo một niềm tự hào chinh phục mãnh thú chưa thử qua, lại thêm một tiếng rống bén nhọn, lao thẳng đến phía Thiên Phương thú.

- Tiểu quai quai đừng chạy! Hãy lại đây, chỗ Ngũ gia đây còn có thật nhiều tư thế chưa thử qua, ngươi đừng chạy.

Chim anh vũ kêu to, kích động hóa thành một đạo cầu vồng, hướng lên trời phóng theo hướng Thiên Phương thú bỏ chạy.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt những người của Ô Đạt bộ, đồng thời cũng có thần thức của một vài cường giả của các bộ tộc khác phát giác được, tâm thần mọi người đều chấn động, đồng thời khó có thể hình dung được sự cổ quái nổi lên trong lòng.

Loại kỳ thú Thiên Phương thú này, nó lại không đánh mà lại chạy, việc này vốn đã làm cho bọn họ khiếp sợ. Lại càng khiếp sợ hơn, cái con chim anh vũ hung hãn không sợ chết kia, lại có phương thức công kích kỳ lạ đến mức không thể tưởng tượng được như thế.

Nhìn thấy chim anh vũ đã đi xa, Mạnh Hạo nhẹ nhàng thở ra một cái, triệu hồi chim anh vũ xuất hiện, trong lòng hắn vốn là đã có sự chuẩn bị. Hãy nhìn xem nét mặt cổ quái của những người Ô Đạt bộ ở bốn phía đi, lại nhìn ánh mắt tán thưởng của tế tự mặt đất kia, Mạnh Hạo cảm giác về sau, nếu mình không phải là vạn bất đắc dĩ, thì không cần triệu hồi chim anh vũ xuất hiện.

Khi đám người tản đi, tộc công Ô Đạt bộ cười gượng liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, sau khi miễn cưỡng nói mấy câu chúc mừng Mạnh Hạo khắc ấn đồ đằng thành công, thì lắc đầu rời đi.

Ánh mắt đại trưởng lão nhìn về phía Mạnh Hạo, đã đem theo một tia ngưng trọng hiếm thấy, ôm quyền hướng về phía Mạnh Hạo, khi xoay người thì cũng là một bộ biểu tình phức tạp giống như tế tự bầu trời, đi về phía sau núi.

Duy chỉ có tế tự mặt đất hình như có tâm sự, muốn cùng Mạnh Hạo đàm luận một số về chim anh vũ. Nhưng nhìn đến Mạnh Hạo vẻ mặt thản nhiên, không hề lo lắng chút nào đến an nguy của chim anh vũ, trong đáy lòng lão lại vì chim anh vũ mà cảm thấy rất khó chịu. Ngay sau đó cũng có chút không vui đối với Mạnh Hạo, xoay người hóa thành một đạo cầu

vồng, vậy mà lại đuổi theo chim anh vũ.

Mạnh Hạo tắt đi nụ cười gượng gạo, không còn phải nói điều gì nữa, chỉ có thể nhìn theo tế tự mặt đất đi về phía xa.

- Không biết nếu có một ngày, vị tế tự mặt đất thuần phác này, biết được bản tính của chim anh vũ, lão còn có thể cảm thấy bầu trời không hề xanh thẳm nữa hay không, con người sinh ra vốn không hề tốt đẹp.

Mạnh Hạo huyễn tưởng suy nghĩ về cảnh tượng kia, trong đáy lòng đối với tế tự mặt đất cũng có một chút đồng tình, thân hình nhoáng lên một cái, hắn đã về tới trong sân của mình.

Thời gian nhoáng một cái đã trôi qua hai ngày, ngày hôm sau, lúc tế tự mặt đất trở về đã là hoàng hôn. Vẻ mặt lão có chút hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt giống như cả người đã bị đả kích nghiêm trọng, sau khi trở về lão trực tiếp lựa chọn bế quan.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo phát hiện ra, hai ngày nay, trong vài lần mình đi ra ngoài, tất cả những người bộ Ô Đạt bộ khi nhìn thấy hắn, trên mặt đều lộ ra vẻ kính sợ. Thậm chí còn có người ẩn ẩn mang theo sự sợ hãi không dám lại gần, giống như không dám đắc tội, chỉ cần vừa nhìn thấy hắn lập tức vã mồ hôi trán, ngay sau đó vội vàng tránh đi.

Lờ mờ, hình như việc tà ác của chim anh vũ có lan đến trên người Mạnh Hạo. Chuyện liên quan đến vị Mạnh đại sư có con dị yêu tà ác này, đã truyền khắp Ô Đạt bộ, thậm chí cả ở bốn bộ lạc khác, việc này cũng truyền ra rất nhanh.

Chim anh vũ trước sau cũng không hề thấy trở về, nhưng đối với nó, Mạnh Hạo cũng không hề có lo lắng gì. Con chim anh vũ này đã sống không biết bao nhiêu năm, vẫn luôn luôn có một bộ dạng tính cách điếc không sợ súng như thế. Nhưng cho đến nay vẫn không thấy nó chết một lần nào, đối với cái năng lực sinh tồn của con chim anh vũ này Mạnh

Hạo rất yên tâm.

Huống chi còn có miếng mỡ đông, đã hóa thành lục lạc đang cùng ở một chỗ với nó. Mạnh Hạo cảm thấy, nếu hắn phải lo lắng thì không phải là chim anh vũ, mà chỉ có thể là con Thiên Phương thú kia mà thôi.

Lại qua mấy ngày nữa, đa số thời gian Mạnh Hạo đều ở trong sân, quan sát đồ đằng mộc của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 624: Mặc Tử cấp bảy.

Khi đồ đằng Thanh Mộc kia ở mi tâm hắn chớp động, thì từng trận sinh cơ bàng bạc khuếch tán ra toàn thân Mạnh Hạo, khiến cho mỗi lần Mạnh Hạo nhắm mắt ngồi xuống, thì cho dù chỉ là trái tim đập thôi, cũng có thể dẫn động đến trình độ sóng gợn khắp bốn phía thiên địa.

- Đây chỉ mới là đồ đằng mộc, một đồ đằng trong ngũ hành mà thôi. Vậy mà nó đã làm cho tu vi của ta tiếp cận gần hơn với Nguyên Anh.

Hai mắt Mạnh Hạo nhắm vào rồi mở ra, có tỏa ra những tia sáng lấp lánh.

- Nếu ta có thể đạt được đồ đằng thứ hai trong ngũ hành, như vậy tu vi của ta tuy nói vẫn là Kim Đan đại viên mãn, nhưng trên thực tế, không cần đến mặt nạ huyết sắc, ta cũng có thể cùng với Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh cao chiến đấu một trận.

- Thậm chí... Hắn là ta có thể mượn dùng lực lượng đồ đằng, để triển khai mấy loại thần thông thuật pháp Nguyên Anh của mình.

Sau khi Mạnh Hạo cẩn thận thể hội một chút lực lượng của đồ đằng, trong lòng hắn như chợt hiểu ra.

Cùng lúc đó, trong mấy ngày này, đàn yêu mà Mạnh Hạo đạt được từ chỗ Mặc Phương, cũng được hắn dùng phương thức của mình – lấy Tự Yêu đan để nuôi nấng, khi thì thả ra để cho chúng tự đi kiếm ăn. Trong thời gian ngắn ngủn có mấy ngày, những dị yêu này đều tự có biến hóa, hơn nữa còn bộc lộ ra không ít hung hãn. Chẳng qua cũng vì nguyên nhân thời gian, thì vẫn có sự chênh lệch không nhỏ so với Đại Mao cùng với bốn con Thanh Mộc lang.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy, cho dù là chúng nó không bằng năm con Thanh Mộc lang, nhưng cũng sẽ từ từ lột xác, biến hóa, dần dần trở nên cường đại.

Cho đến một buổi trưa của một ngày, Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi, bỗng nhiên một tiếng rít gào lay động phía sau núi Ô Đạt bộ, từ đàng xa rầm rầm truyền đến. Theo tiếng gầm gừ quanh quẩn, một con Cự Mãng màu đen to chừng bảy tám trượng, ở giữa không trung hóa thành một đạo cầu vồng màu đen, lao thẳng đến nơi ở của Mạnh Hạo.

Con hắc xà này toàn thân tràn đầy hơi thở cường hãn, cũng có hiện lên ý hung tàn, cái lưỡi rắn thò ra thụt vào thì giống như những hơi thở rối loạn bốn phía. Hơn nữa ở xung quanh thân thể của nó, có cả một lượng lớn mây mù đen giống như đằng vân giá vụ quay cuồng.

Ở trên thân con hắc xà này có một lão già đứng, lão già này trên thân mặc một cái áo bào màu đen, vẻ mặt âm trầm, trong đôi mắt mang theo cao ngạo cùng với ý nhìn người ta bằng nửa con mắt. Lão theo hắc xà tới gần, khi trôi nổi ở giữa không trung, phía trên sân của Mạnh Hạo thì lão già này cúi đầu xuống, trong khoảnh khắc ánh mắt của lão đã rơi vào trên người Mạnh Hạo.

Tu vi của lão già này không cao, chỉ là Kết Đan sơ kỳ, nhưng hết lần này đến lần khác, trên người của lão lại có không ít đồ đằng chi chít. Những đồ đằng này có sẵn những dao động kinh người, bổ xung cho lão già, tán phát ra khí thế giống như khí thế Nguyên Anh.

- Ngươi chính là Mạnh Hạo?

Âm thanh cuồn cuộn vang lên quanh quẩn. Nó không giống tiếng người, mà giống như là tiếng vô số mãnh thú cùng nhau gào thét phát ra. Tiếng gào thét kinh thiên, thanh âm cùng nhau quay cuồng trong tám phương, khiến cho tâm thần các tu sĩ ở khu vực sau núi này đều bị chấn động, khiến cho gần như tất cả các dị yêu trong một khắc này, thân thể đều run

lên, hình như rất sợ hãi.

- Tư Long cấp bảy, Mặc Tử đại sư.

- Đúng là Mặc Tử đại sư, quả nhiên lão đến tìm Mạnh Hạo.

- Mạnh đại sư chiếm đàn yêu Mặc Phương, việc này cho dù đám người tộc công ra mặt, cũng không có quá nhiều tác dụng. Đây là cuộc cạnh tranh vị trí Tư Long đệ nhất trong Ô Đạt bộ, giữa Mặc Tử đại sư và Mạnh đại sư.

Trong khu vực phía sau núi, khi nhìn thấy thấy lão già cùng hắc xà giữa không trung, lập tức có người nhận ra thân phận của lão già mặc hắc y đó.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong sân, hắn từ từ mở mắt ra, vẻ mặt lạnh lùng, thản nhiên, ngẩng đầu nhìn thoáng qua lão già mặc hắc y cùng con hắc xà kia.

Đó chỉ là một ánh mắt nhìn bình thường, không có sự sắc bén kinh người, cũng không có lời nói kinh thiên động địa. Nhưng chỉ là ánh mắt này đảo qua, lập tức khiến con hắc xà vốn hung tàn cuồng ngạo kia, trong khoảnh khắc gặp ánh mắt Mạnh Hạo, cả thân mình mạnh mẽ run lên.

Đơn giản là trong tâm thần của nó, giờ phút này đang nổi lên một trận sóng to gió lớn. Cái liếc mắt nhìn thì như tùy ý của Mạnh Hạo, lão già mặc hắc y kia thì không nhìn ra nhiều manh mối, nhưng con hắc xà này, thân là dị yêu thì thân thể lại lập tức run lên. Ở bên trong nó, tâm thần nổ vang, từ thân thể đến linh hồn nhất tề xuất hiện nỗi sợ hãi và kính nể, trước nay chưa từng có.

Dường như là sự nghiền ép trên phương diện sinh mệnh, một loại kính sợ giống như đến từ nơi sâu thẳm trong linh hồn nó. Cho dù là huyết

mạch viễn cổ tang thương của tổ tiên nó, gặp phải người trước mắt cũng phải run lên sợ hãi. Giống như trên thân người này có một cỗ hơi thở không thể nào hình dung được, có thể làm cho nó phải kính nể như trời.

Một luồng mục quang, một tiếng gào thét bén nhọn thê lương, thân thể con hắc xà này trong khoảnh khắc liền thoái lui. Mặc cho vẻ mặt lão già mặc hắc y trên thân nó biến hóa, trấn an thế nào, đều không thể làm cho con hắc xà này bình phục trở lại được.

Cũng may Mạnh Hạo chỉ nhìn thoáng qua, liền thu hồi ánh mắt trở về, vì thế nên con hắc xà mới có thể miễn cưỡng chống đỡ. Nếu Mạnh Hạo nhìn nó thời gian dài hơn, con rắn này nhất định sẽ phải từ trên không trung rơi xuống.

Một màn này, người ngoài không nhìn ra cái gì, nhưng tâm thần Mặc Tử cũng chấn động mạnh một cái, suýt nữa thì cắn vào lưỡi, mở to mắt. Hôm nay lão vốn muốn hùng hổ trừng phạt Mạnh Hạo này, còn có cả ý niệm thu hồi đan yêu trong đầu cũng thay đổi trong nháy mắt.

- Chết tiệt, chả trách đám người tộc công cùng với đại trưởng lão thấy ta tới đây cũng không ngăn cản, thì ra bọn họ sớm đã nhìn ra người này chính là Tư Long cấp cao.

- Rốt cuộc hắn là Tư Long cấp mấy?

Sắc mặt Mặc Tử biến hóa, ở giữa không trung nhìn Mạnh Hạo chằm chằm, trong nháy mắt trong đầu lão hiện lên thật nhiều suy nghĩ.

- Ngươi có việc gì?

Mạnh Hạo thản nhiên cất tiếng hỏi, giọng nói bình tĩnh, hai mắt của hắn lạnh lùng nhìn về phía Tư Long cấp bảy - Mặc Tử đang ở giữa không trung. Đối với đám đồ đằng chi chít trên thân người này, Mạnh Hạo nổi lên rất nhiều hứng thú.

- Lão phu là Mặc Tử, Mạnh đạo hữu, khuyển tử học nghệ không tinh, đàn yêu tâm huyết sưu tầm nửa đời, bị ngươi đoạt mất. Việc này ngươi nói thế nào?

- Nhưng mà, nể mặt ta và ngươi đều là Tư Long, một thangs au, chính là ngày năm đại bộ lạc Ô Thần tế bái tổ tiên. Đến lúc đó, để lấy được danh ngạch thứ tự bước vào tổ địa, sẽ tiến hành một hồi tỷ thí giữa năm đại bộ lạc.

- Đến ngày tỷ thí, lão phu muốn biết một chút về bí thuật Tư Long của Mạnh đạo hữu.

Mặc Tử nhất thời đắn đo, không thể nắm bắt rõ được cấp bậc Tư Long của Mạnh Hạo, nhưng lão đã đến đây tự nhiên không thể vội vàng rời đi. Giờ phút này sau khi kiên trì nói ra những lời này, lão xoay người hóa thành một đạo cầu vồng, trong nháy mắt đã mang theo hắc xà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 625: Sư tôn ta là Cổ Lạp.

- Nhất định phải biết rõ người này là Tư Long cấp mấy, không thể làm việc lỗ mãng. Vừa lúc mượn cuộc tỷ thí của năm đại bộ lạc, để nhìn xem người này hư thật như thế nào.

Khi Mặc Tử rời đi thì hai mắt chợt lóe lên, trong lòng đã hạ quyết tâm, trong nháy mắt liền đi xa.

Đến nhanh, đi gấp, cảnh tượng này làm cho mọi người ở bốn phía đều sửng sốt.

Mạnh Hạo cũng giật mình một cái, hơi suy nghĩ một chút, liền hiểu được nguyên nhân vì sao vị Tư Long cấp bảy – Mặc Tử kia lại trước sau không đồng nhất như vậy. Mạnh Hạo cười nhạt một tiếng, nhưng hai mắt lại hơi hơi lóe sáng.

- Rốt cục chờ được đến ngày năm đại bộ lạc cúng bái tổ tiên rồi sao … Cúng bái tổ tiên cần tiến vào thánh địa Ô Thần, đó cũng chính là địa điểm ước định tụ họp cùng mấy người khác.

- Nhưng mà đồ đằng mộc của ta đã thu hoạch được, bây giờ có tiến vào thánh địa này hay không cũng không có liên quan gì nhiều. Vả lại Ô Đạt bộ này đối với ta cũng không tệ lắm.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, một lần nữa nhắm mắt lại, tiếp tục đi sâu vào trình tự nghiên cứu đồ đằng mộc trên người hắn.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời mới tờ mờ sáng Mạnh Hạo đã tỉnh dậy từ trong nhập định, hắn nhìn thoáng qua đàn yêu đang yên tĩnh. Hơn mười con dị yêu này giờ phút này đã chia làm ba bộ phận, một bộ phận lấy Đại Mao làm đầu, nhóm Thanh Mộc lang.

Một bộ phận khác là con dơi màu đen cùng đàn Thanh Mộc bức. Về mặt số lượng tuy đàn Thanh Mộc lang nhiều hơn chúng nó một ít, nhưng trong Thanh Mộc bức lại có nhiều con cấp bậc cao. Đôi bên không tính là thế lực ngang nhau, nhưng vẫn có giới hạn rõ ràng, không lai vãng, còn có chút địch ý.

Bộ phận thứ ba còn lại là Thanh Mộc xà, số lượng của chúng không nhiều lắm, ở vào khoảng giữa của Thanh Mộc lang và Thanh Mộc bức. Xét về phương diện thực lực cá thể thì thua xa hai nhóm kia, nên bọn này thuộc loại cuối cùng, trong ngày thường đối với Đại Mao cùng với Hắc Bức đều tràn đầy bộ dạng kính sợ.

Ngắm nhìn ba nhóm dị yêu này, sau một lát trầm ngâm, Mạnh Hạo đứng dậy, nhoáng lên một cái đi ra khỏi sân. Ở phía sau hắn, Đại Mao ngẩng đầu nhổm dậy đi theo, đàn Thanh Mộc lang đều theo sát ở phía sau. Hai mắt Hắc Bức chợt lóe lên, nó cũng đồng thời bay vọt lên, mang theo đàn Thanh Mộc bức trên không trung gào thét mà đi.

Cuối cùng mới đến Thanh Mộc xà, một đám dị yêu đi theo Mạnh Hạo, tất cả dần dần đi về phía sau núi. Dọc theo đường đi, những người của Ô Đạt bộ phàm là gặp Mạnh Hạo, sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, trên mặt đều lộ ra vẻ kính sợ, cúi đầu né tránh.

Sau khi ra khỏi Ô Đạt bộ, ở trong nơi bốn phía là núi rừng, Mạnh Hạo giống như lúc trước, cho bầy dị yêu này tản ra, để chúng nó tự mình kiếm ăn. Còn hắn lại khoanh chân ngồi dưới một cây đại thụ, đả tọa.

Đại Mao không rời đi mà ghé vào bên người Mạnh Hạo, nhìn thì có vẻ như lười nhác, nhưng trên thực tế trong mắt đã có một chút cảnh giác, lạnh lùng nhìn khắp bốn phía.

Trong hơn nửa năm Mạnh Hạo đi vào Ô Đạt bộ, hắn thường xuyên mang theo mấy con Thanh Mộc lang ra ngoài, những lần đó Đại Mao đều

không rời khỏi bên người Mạnh Hạo một bước, cho dù là kiếm ăn cũng là do mấy con Thanh Mộc lang khác mang về. Trừ khi Mạnh Hạo yêu cầu, nếu không thì nó rất ít khi rời đi.

Đến nay cho dù là đàn yêu đã lớn mạnh, nhưng Đại Mao vẫn như thế.

Mạnh Hạo vuốt ve cái đầu Đại Mao một chút, hắn nghĩ tới ngao khuyển, tâm thần chìm vào trong mặt nạ huyết sắc, cảm thụ được ngao khuyển ngủ say, Mạnh Hạo than nhẹ một tiếng.

- Không biết khi nào thì nó mới có thể thức tỉnh.

Mạnh Hạo thu hồi linh thức nhìn núi rừng chung quanh, giờ phút này đã có gió thổi tới, làm cho núi rừng phát ra thanh âm sàn sạt.

Phóng mắt nhìn đi, giống như là ở Nam Vực, nhưng trong cảm giác thì nơi này xa lạ, nơi này không phải là quê hương.

- Sau khi rời đi khỏi Mặc Thổ, có lẽ lực quấy nhiễu Quý gia tìm kiếm của tiên phù đã sớm biến mất. Kế tiếp … ta muốn chuẩn bị thật tốt, Quý gia có thể tùy thời mà đến.

- Nhưng mà cho dù không có lực lượng tiên phù của Mặc Thổ, thì ở bên cạnh ta cũng có đầy đủ lực lượng tiên phù, có thể gây nhiều một chút.

Mạnh Hạo đang nhìn bầu trời, trước khi rời khỏi Mặc Thổ trong đáy lòng hắn đã nghĩ đến mấy vấn đề này. Giờ phút này đã hơn nửa năm trôi qua, vẫn còn không nhìn thấy người của Quý gia, làm cho Mạnh Hạo lờ mờ đoán được, tờ giấy tiên phù và cảm ngộ tiên phù mà hắn đạt được, đã có tác dụng nhất định, ngăn cản các phương tiện tìm kiếm của Quý gia.

- Quý gia.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra những tia sáng lạnh lùng.

- Sớm muộn gì cũng có một ngày .... Ta sẽ cường đại, cho Quý gia các ngươi ngưỡng mộ.

Mạnh Hạo hít sâu vào một cái, trong mắt lộ ra vẻ chấp nhất.

Đúng lúc này, tâm thần của Mạnh Hạo bỗng nhiên kích động, hắn quay đầu nhìn về phía xa xa, bên tai hắn đang có môt thanh âm cao ngạo, lờ mờ từ phiến rừng này truyền ra phía ngoài.

- Ta bất kể cái con Thiết Ô Xà này có phải là các ngươi phát hiện trước hay không. Sư phụ ta là Tư Long cấp bảy - Cổ Lạp, các ngươi có dám cùng ta tranh đoạt không?

Chỗ núi rừng Mạnh Hạo đang ở đó cũng không gần Ô Đạt bộ lắm mà cũng hơi xa một chút. Nó bị vây ở bên trong núi non vô tận, nếu theo thói quen của Mạnh Hạo, hắn sẽ dẫn theo đàn yêu dần dần đi đến chỗ sâu ở bên trong, hôm nay vừa mới đến nơi, còn chưa kịp tiến lên phía trước đã nghe thấy những thanh âm này.

Nếu là những ngày thường, Mạnh Hạo rất ít gặp những người khác, đại đa số thời điểm đều là ở một mình. Giờ phút này nghe được những câu nói như thế linh thức Mạnh Hạo tản ra, nhìn sang.

Cùng với chỗ Mạnh Hạo đang đứng, cách một khu vực núi rừng không lớn lắm, có bảy tám người tộc Ô Đạt bộ vẻ mặt tức giận, đang đối diện với ba người vẻ mặt kiêu ngạo, nếu từ trên quần áo mà xem, thì đây là người của Ô Binh bộ.

Ba người của tộc Ô Binh bộ, trong đó có một thanh niên, bộ dạng tu vi ước chừng Trúc Cơ sơ kỳ, còn hai người kia tuổi hơi lớn hơn một chút. Giờ phút này, ba người đó đang lộ ra nụ cười lạnh lùng mang theo vẻ khinh miệt, nhìn về phía những người của Ô Đạt bộ.

Trong đám người Ô Đạt bộ này rõ ràng có Ô Trần cùng với Ô Linh, Ô Hải cũng ở trong đó, còn mấy người khác Mạnh Hạo cũng đều quen mặt. Bọn họ đều là đám người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi của Ô Đạt bộ.

Ở bên cạnh của bọn họ đều có dị yêu, giờ phút này những dị yêu này đều lộ ra những tia sáng hung dữ, gắt gao nhìn chằm chằm về phía ba người Ô Binh bộ.

Ở giữa đôi bên có một cái lưới lóe lên u quang, lúc này trong lưới có một con rắn nhỏ toàn thân màu đen thui. Con rắn này nằm trong lưới, vẫn hôn mê không nhúc nhích.

- Con Thiết Ô xà này là do chúng ta phát hiện ra, hơn nữa chúng ta đã bỏ ra một số đại giới mới có thể bắt được nó. Các ngươi dựa vào cái gì mà cướp đoạt!

Ô Linh cắn răng mở miệng, lớn tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 626: Sư tôn ta là Cổ Lạp. (2)

Người thanh niên tộc Ô Binh bộ kia cười lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn đến bảy tám người tộc Ô Đạt bộ, gã trực tiếp đi đến chỗ cái lưới đen, tay phải nâng lên một trảo, đang muốn cầm lấy cái lưới đen này thì thấy Ô Linh cắn răng một cái, tay phải nâng lên, bấm tay niệm thần chú. Một con Thanh Mộc lang bên người nàng lập tức mạnh mẽ lao ra, cùng lúc đó ở trên người Ô Linh, ánh sáng đồ đằng bỗng nhiên chớp động.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, trong ánh mắt người thanh niên Ô Binh bộ kia lộ ra vẻ khinh miệt, tay trái vung lên một cái, một cái thi thể sói toàn thân tối đen, còn có chút hư thối bỗng nhiên huyễn hóa đi ra. Nó vừa mới xuất hiện liền ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, lao thẳng đến chỗ Ô Linh.

Mọi người tộc Ô Đạt bộ đều biến sắc, tất cả mọi người đều nhất tề ra tay. Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, bảy tám người tộc Ô Đạt bộ tất cả đều đồng loạt phun ra máu tươi, rút lui về phía sau.

- Dị yêu cấp sáu.

Ô Hải chua sót cất tiếng nói.

Sắc mặt Ô Trần tái nhợt, ánh mắt Ô Linh lộ ra sự từng trải, nhưng mấy người bọn họ cũng chỉ có thể trầm mặc. Cái thi thể sói toàn thân hư thối kia giờ phút này, đang lạnh lùng âm hiểm nhìn bọn họ.

- Ô Binh bộ ta cùng với Ô Đạt bộ các ngươi vốn là đồng nguyên, nếu không có lý do đó, hôm nay các ngươi trêu chọc ta cũng không một ai có

thể sống sót mà rời đi.

Thanh niên kia ngạo nghễ cất tiếng nói, sau khi khinh miệt nhìn thoáng qua đám người Ô Linh, một tay cầm lấy lưới đen, xoay người đang muốn dẫn hai người kia rời đi. Bỗng nhiên gã quay mạnh đầu lại, liếc mắt nhìn thấy ở một bên, trong rừng sâu, Ngũ Mao giờ phút này gục ở đó, giống như đang xem náo nhiệt.

Tính cách Ngũ Mao rất náo nhiệt, đối với rất nhiều chuyện nó đều có được cái tâm hiếu kỳ rất sâu. Ví dụ như lúc này, khi nó đi qua chỗ này thì nó đã bị cái thi thể sói toàn thân hư thối kia hấp dẫn, không khỏi mở to mắt mà ngắm nhìn.

- Hả?

Người thanh niên kia ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Ngũ Mao, trong ánh mắt lập tức lộ ra ý kinh ngạc vui mừng.

- Đây là … một con sói không tầm thường. Vậy mà lại có thể nhìn thấy một con Thanh Mộc lang như vậy ở chỗ này. Nếu bắt được con Thanh Mộc lang này hiến cho sư tôn, sư tôn chắc chắn sẽ rất cao hứng.

Gã thanh niên cười ha hả. Giờ phút này, hai người bên cạnh gã sau khi thấy được Ngũ Mao, cũng đều lộ ra vẻ vui mừng

Hiển nhiên là thân hình không nhỏ, cùng với bộ dạng thần võ của Ngũ Mao, làm cho bọn họ liếc mắt liền nhìn thấy không tầm thường.

- Ngũ Mao.

Ô Trần giờ phút này sau một chút sửng sốt nhất thời cũng nhìn thấy và nhận ra Ngũ Mao, cùng lúc đó trong lòng gã cảm thấy mừng như điên, lập tức quay đầu nhìn khắp mọi nơi. Tuy không thu hoạch được gì, nhưng có thể nhìn thấy Ngũ Mao, trong lòng Ô Trần cũng lập tức bình

tĩnh trở lại.

Sắc mặt Ô Hải cũng vui vẻ, duy chỉ có Ô Linh thì lại có vẻ mặt cực kỳ phức tạp. Giờ phút này mấy người Ô Đạt bộ cũng đều đã nhìn thấy Ngũ Mao. Sau khi nhận ra, cả một đám đều cảm thấy kinh ngạc lẫn vui mừng.

Nghe bọn họ gọi đến tên của mình, Ngũ Mao kinh ngạc quay đầu nhìn bọn họ vài lần, sau đó nó lại thu hồi ánh mắt, tiếp tục mang theo vẻ tò mò, nhìn về phía cái thi thể sói cũng đang ngóng nhìn nó kia.

Trên mặt gã thanh niên lộ ra nụ cười đến hở cả răng, gã không thèm để ý chút nào đến vẻ mặt của người Ô Đạt bộ, khi nhận ra con Thanh Mộc lang này. Trong mắt gã, chỉ cần là vật bản thân nhìn trúng, hơn nữa còn là vật muốn hiến cho sư tôn, như vậy toàn bộ người Ô Binh bộ sẽ đồng ý. Thậm chí phóng mắt nhìn đến vài bộ lạc khác, người có thể tranh giành cùng với sư tôn, cũng chỉ có đến mấy người mà thôi.

- Bắt con sói này lại cho ta...Phải bắt sống.

Lời người thanh niên này vửa nói ra, hai người bên cạnh gã lập tức mạnh mẽ lao ra. Cùng lúc đó cái thi thể sói hư thối kia, trong nháy mắt cũng gào thét mà lao thẳng đến phía Ngũ Mao.

Hơn nữa khi hai người tu sĩ kia lao ra, thì ánh sáng đồ đằng trên toàn thân họ lập lánh, hóa thành một mảnh lưới lớn, bao phủ hướng về phía Ngũ Mao.

Hai mắt Ngũ Mao chớp động lên ánh sáng lạnh lẽo, thân mình trong khoảnh khắc nhoáng lên, tốc độ trực tiếp bùng nổ trong nháy mắt. Nó trực tiếp lao ra, hướng về phía thanh niên kia cắn một miếng, tốc độ của nó cực nhanh, khiến cho người thanh niên này căn bản là phản ứng không kịp nữa, trong phút chốc Ngũ Mao đã xuất hiện ở ngay trước mặt gã. Khi Ngũ Mao sắp sửa cắn xuống một miếng, thì trên người thanh niên này bỗng nhiên phát ra một luồng ánh sáng màu đen.

Luồng ánh sáng màu đen này mạnh mẽ khuếch tán ra, sau khi đụng chạm đến Ngũ Mao, thì Ngũ Mao kêu lên một tiếng thảm thiết, toàn thân lập tức toát ra khí đen, rất nhanh lui về phía sau. Nhưng khi nó lui về phía sau thì đồng thời cái thi thể sói thi hư thối kia, mang theo ánh mắt âm trầm, trong nháy mắt cũng đã tới gần, mở ra một cái mồm to dày đặc răng nanh, cắn thẳng về phía Ngũ Mao.

Đúng lúc này, một tiếng gầm nhẹ từ trong núi rừng truyền ra, một luồng ánh sáng xanh trong khoảnh khắc đã tới gần, trực tiếp đánh vào cái thi thể sói hư thối kia. Cái sói thi này toàn thân chấn động, giống như diều đứt dây lập tức bị bắn tung lên. Thân thể Tứ Mao trong nháy mắt xuất hiện ở bên cạnh Ngũ Mao, hướng về phía ba người Ô Binh bộ, lộ ra những chiếc răng nanh sắc bén, phát ra tiếng gầm nhẹ.

- Ha ha ha, lại có tận hai con, nếu đem bọn nó hiến cho sư tôn, chắc chắn sư tôn sẽ rất vui mừng.

Người thanh niên âm thầm kinh hãi mà cười. Trong nháy mắt vừa mới rồi kia, gã căn bản cũng không kịp phản ứng, nếu không phải là sư tôn cho gã đồ đằng hộ thân, sợ là trong một nháy mắt kia, bản thân gã đã phải đầu thân ở hai nơi rồi. Trong giọng nói của gã, trong mắt của gã, hàn quang chợt lóe lên, trong lòng càng thêm thèm muốn Ngũ Mao.

Tay phải gã vung ra phía trước, một cái thủ hoàn màu đen lập tức bay ra, , cái thủ hoàn này phịch một tiếng vỡ vụn ra ở giữa không trung, hóa thành một trận lốc xoáy. Trong vùng lốc xoáy, từng tiếng gào thét trầm thấp truyền ra, trong nháy mắt xuất hiện từng chùm ánh sáng màu đen, ngay sau đó ở xung quanh gã, đã xuất hiện đến hơn hai mươi cái thi thể sói toàn thân hư thối.

- Lên đi cho ta, mặc kệ là chết hay sống, chỉ có hai cái thi thể Thanh Mộc lang này, có nghiền nát cũng không có gì nhiều lắm.

Trong ánh mắt gã thanh niên lộ ra một vẻ tàn nhẫn.

Trong khoảnh khắc chúng nó xuất hiện, một luồng tanh tưởi hư thối trong nháy mắt khuếch trương tản ra, làm cho cả núi rừng, mặt đất trong nháy mắt cũng trở nên tối đen héo rũ. Bảy tám người Ô Đạt bộ sắc mặt đều đại biến.

- Tứ Mao, Ngũ Mao các ngươi chạy mau.

Ô Trần trong lòng lo lắng hơn, lập tức la lớn.

- Muốn chết.

Gã thanh niên cười lạnh, tay phải chỉ ra một ngón, lập tức có bốn con sói thi mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn chằm chằm đám người Ô Trần. Trong khoảnh khắc, chúng nó hóa thành những tia sáng đen, lao thẳng đến chỗ bảy tám người Ô Đạt bộ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 627: Thịt….

Đám sói thi còn lại thì lại đem theo vẻ hung tàn, điên cuồng lao về phía Tứ Mao và Ngũ Mao.

Mạnh Hạo nhíu mày nhìn cảnh tượng này, sau khi hừ lạnh một tiếng, Đại Mao bên dưới người hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm nhẹ. Tiếng tru đồng loạt vang lên, lập tức ầm vang, chấn động núi rừng. Cùng lúc đó, ở bốn phía xung quanh, Nhị Mao, Tam Mao, còn có cả đàn Thanh Mộc lang đều ở đây, trong nháy mắt đều mạnh mẽ lao ra, từ các phương hướng khác nhau, lao thẳng tới nơi Tứ Mao, Ngũ Mao.

Tốc độ cực nhanh, cảnh tượng đó ở trong mắt gã thanh niên kia cùng tộc nhân Ô Đạt bộ cũng chỉ là trong nháy mắt, chung quanh núi rừng từng luồng ánh sáng xanh trong nháy mắt lao ra, liền hóa thành hơn hai mươi con Thanh Mộc lang. Mỗi một con Thanh Mộc lang này đều cực kỳ bất phàm, có chút thần võ, nhất là hai con trong đó thân cao gần ba trượng, toàn thân ánh sáng xanh lóng lánh, hai mắt lộ ra vẻ hung tàn lạnh lẽo, trong khoảnh khắc đã bao vây khu vực này.

Điều khiến cho sắc mặt gã thanh niên này đại biến là, đám sói thi màu đen hư thối đang ở giữa không trung cũng đột nhiên dừng lại, cảm nhận được cảm giác nguy cơ nhìn quanh bốn phía.

- Nhị Mao, Tam Mao.

Ô Trần mừng rỡ, kích động cất tiếng gọi.

Người thanh niên Ô Binh bộ sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, hai tộc nhân bên cạnh gã vẻ mặt cũng đều biến hóa, bọn họ đều nhìn về phía những con Thanh Mộc lang đang tiến đến kia.

- Không nghĩ tới lần này lại có thể có vận khí tốt như thế này, ở đây có nhiều Thanh Mộc lang không tồi, nếu hiến cho sư tôn thì vị trí của ta ở trong lòng sư tôn nhất định sẽ vượt qua nhị sư huynh, cùng với đại sư huynh rồi.

Gã thanh niên kia sắc mặt biến hóa, sau đó lại cười ha hả.

Nhưng ngay sau khi tiếng cười của gã thanh niên này vừa truyền ra, đột nhiên một tiếng gào thét kinh thiên động địa mạnh mẽ từ trong núi rừng truyền ra, quanh quẩn ở tám phương trời cao. Chỉ là một tiếng gào thét này, còn mang theo một loại khí thế kiêu ngạo, cười nhạo núi rừng, khiến cho thân thể tất cả dị yêu ở nơi đây đều run lên, ngay cả tu sĩ Ô Đạt bộ và Ô Binh bộ, cũng đều chấn động tâm thần mãnh liệt.

Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng trắng trong một chớp mắt lao ra, tốc độ cực nhanh, chỉ có thể nhìn thấy một đường ánh sáng bạc lóng lánh. Trong chớp mắt khi luồng ánh sáng trắng này đi qua, có bảy tám con sói thi bị nó đụng chạm nổ vang, khi tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, thì mấy con sói thi nhất thời bị nổ tung hủy diệt. Trong một mảnh sương mù đen hư thối khuếch tán, luồng ánh sáng trắng kinh thiên động địa này ở giữa không trung, hóa thành một con sói màu trắng, mang theo một vẻ tư thái cao quý, từ trên cao nhìn xuống mặt đất.

Con sói màu trắng này cũng không phải là lớn lắm, thậm chí còn có một chút gầy yếu. Nhưng khi nó xuất hiện, tất cả các con Thanh Mộc lang bốn phía, toàn bộ đều nằm sấp xuông, lộ ra một vẻ thần phục.

Con sói trắng kia ngẩng mặt lên trời, phát ra một tiếng sói tru, theo tiếng huýt gió của nó, tất cả các con Thanh Mộc lang khác cũng đều cất lên tiếng sói tru. Trong một khoảng thời gian ngắn, tất cả tiếng huýt gió của cả bầy sói dung hợp cùng một chỗ, kinh thiên động địa, ầm ầm oanh động tám phương. Thậm chí làm cho cả vùng núi rừng đều run lên, đám sói thi này thân thể cũng đều run lên, trong ánh mắt vô thần, dường như

cũng lộ ra một chút kính sợ cùng thần phục.

- Bạch lang Vương.

Giờ phút này, toàn bộ tu sĩ chứng kiến cảnh này, đầu óc nháy mắt nổ tung, tất cả đều hiện lên một tên gọi.

Bạch lang Vương!

Sắc mặt gã thanh niên biến hóa, hơi thở dồn dập, thân thể gã lui lại vài bước nhìn con Bạch lang Vương giữa không trung. Trong mắt của gã liền lộ ra vẻ tham lam trước nay chưa từng có.

- Bạch lang Vương, nơi đây lại có cả Bạch lang Vương, nếu sư tôn biết được việc này chắc chắn sẽ vui sướng đến cực điểm. Mặc kệ Bạch lang Vương này trước đây thuộc về ai, từ giờ trở đi nó phải thuộc về ta.

Gã thanh niên ngửa mặt lên trời rống to, tay phải nhấc lên, trong tay gã xuất hiên một miếng ngọc giản, bị gã nắm chặt lấy, dùng tốc độ nhanh nhất, đem việc nơi đây thông tri tới sư tôn Cổ Lạp của gã.

Linh thức Mạnh Hạo thấy cảnh tượng như vậy, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp cất bước đi thẳng về phía trước.

Ở trong khoảnh khắc miếng ngọc giản bị gã thanh niên bóp nát, trong một mảnh sơn mạch cách khu vực này một chút, có hai ngọn núi dường như muốn xông thẳng lên trời, sừng sững cả vùng đất. Ở xa nhìn lại, giống như hai thanh pháp binh sắc bén, cảm giác chấn nhiếp đánh sâu vào cảm quan của mọi người.

Mỗi khi đến giữa trưa, khi dương khí nồng đậm nhất, thì hai ngọn núi này sẽ phát ra những tia sáng màu bạc. Những tia sáng này giống như thể khai thiên tích địa, vờn quanh bốn phía, tạo ra từng trận sóng gợn quanh quẩn.

Nơi này chính là Ô Binh bộ trong năm đại bộ lạc Ô Thần.

Giờ này khắc này, tại trong ngọn núi thứ hai của Ô Binh bộ, ở một vách núi có một tảng đá xanh, đang có bảy tám người Ô Binh bộ mỉm cười, mang theo vẻ cung kính nhìn về phía một nam tử trung niên đang đứng ở chính giữa, vui vẻ chuyện trò.

Người nam tử trung niên này toàn thân mặc hắc bào, tướng mạo cũng không tầm thường, trong hai mắt như có ẩn chứa tinh thần, nếu cẩn thận nhìn thì đều cảm nhận được sự sắc bén trong đôi mắt đó, khiến cho y giống như là nắng gắt, bất tri bất giác trở thành người được mọi người chú ý.

- … Phương pháp của Tư Long vốn là như thế, nếu muốn làm cho đạo Tư Long của bản thân có thể trường tồn, vả lại tất cả các phương diện đều tinh tiến, như vậy không có gì hơn là xuất phát từ huyết nhục bản thân, tìm kiếm đáp án trên cốt cách cùng với huyết mạch.

Cổ Lạp thản nhiên cất tiếng nói, nụ cười hiện lên ở trên nét mặt, nhưng lại không làm cho người ta có cảm giác xuân phong phơi phới, ngược lại nó lại có một loại kiêu ngạo cao cao tại thượng, Chỉ là ở sâu trong mắt của y, cất giấu một tia cảm khái.

Những tộc nhân Ô Binh bộ ở bốn phía, phần lớn đều là những người nổi bật trong bộ lạc, tu vi đều là Kết Đan, giờ phút này cả đám đều như đang tập trung suy nghĩ.

- Cổ đại sư không hổ là Tư Long cấp bảy, những lời nói này chúng ta đều là lần đầu tiên được nghe, nhưng cẩn thận ngẫm lại, thì cực kỳ có lý.

- Đúng vậy xem ra Cổ đại sư đã tìm ra đạo Tư Long chân chính của bản thân, tương lai liền trở thành bất khả hạn lượng. Khi đó phóng mắt khắp năm bộ của Ô Thần, có thể ở trên bí pháp Tư Long, cùng Cổ đại sư quyết

tranh hơn thua, chỉ sợ là vô cùng hiếm có.

Những lời này đều có ý tôn cao người nam tử trung niên đó, mà đây chính là Cổ Lạp sau khi bị truyền tống đưa đến khu vực này, đã mất đi liên hệ với Mạnh Hạo. Lúc trước khi Mạnh Hạo cùng với mấy lão quái Nguyên Anh khác thương nghị việc có liên quan đến năm bộ Ô Thần, thì Cổ Lạp bị Mạnh Hạo chụp hôn mê bất tỉnh, không biết việc đó. Việc duy nhất y còn biết đó chính lả, bản thân sau khi tỉnh dậy, vậy mà lại về tới Tây Mạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 628: Thịt…. (2)

Điểm quan trọng nhất là y phát hiện, bên người đã không có bóng dáng sát tinh làm cho y ban ngày sợ hãi, ban đêm trong cơn ác mộng, cũng hoảng sợ mơ thấy kia nữa. Phát hiện này làm cho Cổ Lạp lúc ấy cũng sửng sốt, nhưng rất nhanh liền không dám tin tưởng, cẩn thận tìm kiếm mọi nơi, lại chỉ tìm được man cự nhân đã hôn mê ngủ rất say.

Cho đến khi Cổ Lạp rốt cuộc đã xác thực được bốn phía không có bóng dáng Mạnh Hạo, thân thể của y run lên, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Y nghĩ đến đoạn ngày bản thân gặp phải sự tra tấn, ngược đãi phi nhân tính kia, nghĩ đến huyết nhục trên người không biết bị nghiên cứu bao nhiêu lần. Trong tiếng gào thét, nước mắt của Cổ Lạp chảy xuống.

Đó là nước mắt hạnh phúc vì sống sót sau tai nạn. Hơn nữa y còn phát hiện, đẳng cấp Tư Long của mình cũng trong lúc vô tình lên đến cấp bảy.

Y cho rằng, đó là trời cao cảm động vì những nỗ lực của y, khiến cho … sát tinh chết tiệt kia không biết vì sao lương tâm thức tỉnh, rốt cục thả mình đi. Vì thế y mang theo man cự nhân đi ra khỏi núi rừng, nhiều lần biến chuyển, nay y đã trở thành Tư Long thanh danh hiển hách tại Ô Binh bộ này.

Nhìn những tộc nhân Ô Binh bộ ở bốn phía lần lượt lên tiếng, Cổ Lạp cười ngạo nghễ, đang muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên vẻ mặt y khẽ động, tay phải nâng lên vỗ túi trữ vật. Ngay sau đó, trong tay y xuất hiện một miếng ngọc giản, khoảnh khắc khi ngọc giản được lấy ra, thì nằm trên tay y vang lên tiếng ken két. Ánh mắt mọi người xung quanh lập tức nhìn lại, đều thấy được ngọc giản vỡ vụn.

- Hả?

Trong mắt Cổ Lạp chợt lóe lên hào quang.

- Là ba đồ nhi của Cổ mỗ ở bên ngoài gặp phiền toái.

Cổ Lạp thản nhiên cất tiếng nói, tay phải nắm lấy ngọc giản bóp nát hoàn toàn, sau đó vung mạnh về phía trước. Những mảnh ngọc giản vỡ lập tức phát ra ánh sáng nhu hòa, đã hình thành một hình ảnh như ẩn như hiện. Trong tấm hình chính là khoảnh khắc Đại Mao lao ra, hiển lộ ra phong thái Bạch lang Vương.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy hình ảnh này, đám tộc nhân Ô Binh bộ ở bốn phía hai mắt mạnh mẽ sáng choang lên, Cổ Lạp cũng mở to đôi mắt nhìn chằm chằm vào Đại Mao trong tấm hình, sau đó thì phát ra tiếng cười ha hả.

- Ba đồ nhi của Cổ mỗ này, ngày thường là khôn khéo nhất, cũng là hạng người kiệt xuất trong Ô Binh bộ. Không tệ, không tệ, bọn chúng đã tìm cho Cổ mỗ một con Lang Vương.

Cổ Lạp cười ha hả, thân hình bỗng nhiên vọt lên không. Giờ phút này những tộc nhân Ô Binh bộ ở bốn phía, cũng lần lượt nhất tề bay lên trong tiếng cười.

- Chúc mừng Cổ đại sư có thể thu được một con dị yêu Lang Vương như thế này.

- Nhưng mà Lang Vương này là Thanh Mộc lang, có liên quan gì đến Ô Đạt bộ hay không?

- Coi như là có liên quan thì cũng có làm sao, vật mà Cổ đại sư coi trọng, cho dù là Mặc Tử của Ô Đạt bộ cũng chỉ có thể cúi đầu.

Tại bốn phía, trong tiếng người cười nói, Cổ Lạp cười ha hả ngẩng cao đầu, vẻ mặt rất là ngạo nghễ.

- Cổ mỗ cũng sẽ cũng sẽ không lấy không con thú này, nếu con Lang Vương này có chủ Cổ mỗ sẽ bồi thường, thậm chí nếu tư chất tốt, Cổ mỗ cũng có thể thu làm đệ tử.

Tay áo Cổ Lạp vung lên, đi về phía giữa không trung.

Đám người tộc nhân Ô Binh bộ ở bốn phía đều lộ ra ý tán thưởng, vây quanh Cổ Lạp cùng nhau bay lên, hướng về phía phía ngọc giản truyền đến, hóa thành mấy đạo cầu vồng gào thét mà đi.

Cùng lúc đó, ở trong khu rừng, Mạnh Hạo cất bước đi đến, sau khi Bạch lang Vương lấy tư thái kinh người xuất hiện, gã thanh niên Ô Binh bộ - tam đệ tử của Cổ Lạp đại sư kia liền bóp nát ngọc giản. Tiếp đó, gã tìm kiếm trong quần áo của mình, lấy ra một tảng đá màu đen ở trước ngực, kéo mạnh xuống, sau đó ném về phía trước.

- Thỉnh Yêu Tôn Giao Long.

Ánh mắt gã thanh niên lộ ra vẻ cuồng nhiệt, trong lúc nói, gã cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi lớn. cùng lúc đó, hai tộc nhân khác bên cạnh gã, cũng tự phun ra máu tươi. Máu của ba người ở giữa không trung, thì bị tảng đá kia hấp thu một cách quỷ dị.

- Phịch!!!

Một tiếng nổ bung, tảng đá kia hóa thành một mảnh sóng gợn khuếch tán, ngay sau đó, ở trong làn sóng gợn này, truyền ra một tiếng rít gào kinh thiên.

Ở bên trong tiếng rít gào này có một con giao long mạnh mẽ lao ra. Thân thể con giao long này lớn đến vài chục trượng, khi nó xuất hiện thì núi

rừng chấn động, kinh thiên động địa, một cỗ uy áp mênh mông trong phút chốc khuếch trương tản ra.

Con giao long này cũng không phải là hoàn chỉnh, trên người nhiều chỗ bị hư thối, thậm chí có chỗ còn có thể nhìn thấy cả xương cốt. Một cỗ hương vị mục nát, theo sự xuất hiện của nó tràn ngập tám phương.

- Thỉnh Yêu Tôn, diệt chúng sinh.

Hai mắt gã thanh niên kia phát ra ánh sáng càng cuồng nhiệt hơn. Đây là dị yêu bảo mệnh mà sư tôn ban cho gã, dị yêu này không phải là cấp sáu mà là cấp bảy, thực lực của nó rất mạnh. Trong suy nghĩ của gã, chỉ cần con yêu tôn này xuất hiện, bản thân gã cũng có thể chấm dứt trận chiến này, trước khi sư tôn đến đây.

- Đây là … cấp bảy.

- Trên người gã làm sao lại có thể có dị yêu cấp bảy!!! Điều đó là không có khả năng!!!!

Đám người tộc nhân Ô Đạt bộ giờ phút này sắc mặt hoàn toàn biến đối, lộ ra vẻ mặt không thể tin được. Cho dù là Mặc Phương trong bộ lạc, trên người cũng không thể có dị yêu cấp bảy, vì loại dị yêu trình độ này, người khác rất khó mà khống chế được.

- Sư tôn của ta là Cổ Lạp đại sư, ở trong mắt lão nhân gia, không có gì là không có khả năng!

Gã thanh niên cười to, phất tay một cái. Con giao long kia ngửa cổ lên trời rống lên một tiếng, lao thẳng về phía Đại Mao.

Mạnh Hạo đi ở trong rừng, linh thức của hắn tản ra, liền thấy được cảnh tượng này, trên mặt hắn lộ ra vẻ cồ quái. Từ khi con sói thi đầu tiên xuất hiện, thì Mạnh Hạo đã có chút kinh ngạc. Dị yêu của Cổ Lạp cũng có

chút không giống bình thường.

Cho đến lúc con giao long này xuất hiện, Mạnh Hạo lập tức nhận ra, đây rõ ràng là con giao long bị hắn chém chết lúc trước,rồi ném thi thể cho Cổ Lạp, để làm thức ăn nuôi nấng man cự nhân.

Khi linh thức Mạnh Hạo đảo qua thì Đại Mao gầm nhẹ lên một tiếng. Trong khoảnh khắc toàn thân bạch quang lóng lánh, thân mình nó nhoáng lên một cái, hóa thành một luồng ánh sáng trắng bay thẳng đến chỗ con giao long kia. Lúc này đàn Thanh Mộc lang bốn phía cùng với đám sói thi hư thối, cũng trong một cái chớp mắt, triển khai một hồi đấu dị yêu sinh tử.

Một tiếng động nổ vang quanh quẩn, tiếng rít gào gầm nhẹ quẩn quanh trong không gian. Cuộc chiến giữa những con Thanh Mộc lang cùng với đám sói thi có vẻ tầm thường, nhưng chiến trường bên Đại Mao và giao long, thì lại nổ vang không ngừng. Đại Mao hung tàn cùng với sinh mệnh vượt qua trình độ lực lượng của bản thân, cho dù giao long là dị yêu cấp bảy, nhưng nhất thời cũng không có cách nào lay động Đại Mao một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 629: Thịt…. (3)

Ngược lại nó còn không ngừng bị đánh phải lui lại, cho đến một lát sau, Đại Mao lộ ra vẻ không kiên nhẫn, sau một tiếng gầm nhẹ, thân thể nó lại chấn động mạnh một cái, dùng tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy bành trướng lên, trong phút chốc liền lớn hơn mười trượng, nhìn qua giống như một tòa núi trắng nhỏ, khí thế cũng theo đó mà không ngừng quật khởi, trong phút chốc trực tiếp ép về phía con giao long kia.

Trong nháy mắt, khí thế ở trên người Đại Mao kinh động tám phương, vừa xông ra giống như gây nên một trận gió lốc màu trắng trong thiên địa. Trong một tiếng rít gào chấn động thiên địa, từ trên trời cao nó trực tiếp xông về phía giao long, dưới lực va chạm mạnh mẽ, tiếng gào thét thê lương từ trong miệng giao long truyền ra. Thân thể nó vốn đã bị tàn phá giờ phút này ầm ầm tan rã, chia năm xẻ bảy, cái đầu giao long trực tiếp bị Đại Mao cắn một miếng. Thân hình Đại Mao nhoáng lên một cái, sau khi xuất hiện giữa không trung, cắn cái đầu giao long một miếng, rồi ngẩng cổ lên trời tru lên một tiếng.

Tiếng huýt gió kinh thiên động địa, tất cả Thanh Mộc lang ở bốn phía đều cất tiếng gầm nhẹ, không ngừng tiếp tục đánh tới. Cũng chỉ là thời gian mấy hơi thở, tất cả những con sói thi ở nơi đây, toàn bộ đều dập nát.

Đám người tộc nhân Ô Đạt bộ đều phấn chấn, Ô Trần thì nắm chặt tay, vẻ mặt rất kích động.

Trái lại, gã thanh niên tộc Ô Binh bộ cùng với hai người ở bên cạnh, giờ phút này sắc mặt đều trắng bệch, theo bản năng lui về phía sau, hơi thở dồn dập. Nhất là gã thanh niên - tam đệ tử của Cổ Lạp đại sư, ánh mắt lại càng lộ ra vẻ không thể tin nổi.

- Này… Đây là Lang Vương cấp tám.

Hơn nữa ở phía sau, từ bên trong một ngọn núi, một luồng ánh sáng đen trong nháy mắt lao đến. Phía sau luồng ánh sáng này cũng có một mảnh cầu vồng gào thét, trong khoảnh khắc tới gần thì hóa thành một con dơi màu đen, cũng kinh người giống như Đại Mao. Phía sau con dơi này lại còn theo đến không ít Thanh Mộc bức.

Thậm chí bầy Thanh Mộc xà, trong những tiếng xào xạc, cũng xuất hiện trong núi rừng xung quanh.

- Này... Đây là Bức Vương.

Sắc mặt gã thanh niên lại biến hóa, thân mình không ngừng lui về phía sau. Giờ phút này trong ánh mắt gã lộ ra vẻ hoảng sợ, gã không hề nghĩ tới, hôm nay lại trêu chọc vào một đàn yêu đáng sợ như thế.

- Cho dù là có hai Yêu Vương, hôm nay gặp phải ta, các ngươi cũng phải để mạng lại.

Gã thanh niên cắn răng một cái, ánh mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, tay phải gã bỗng nhiên nâng lên, từ trong túi trữ vật lấy ra một khối thịt màu đen.

Trong khoảnh khắc khi khối thịt này được lấy ra, phía xa xa, trong núi rừng có một tiếng rít gào kinh thiên động địa, tiếng vang ầm ầm như muốn xé toang trời cao, mạnh mẽ truyền ra.

- Thịt…..

Một tiếng gầm thét này truyền ra, lay động cả trời cao, khiến cho mặt đất khắp nơi đều run lên, núi rừng xung quanh cuồng loạn, như đang có một trận cuồng phong gào thét mà đến, như muốn đem tất cả sinh mệnh cuốn cho tan thành tro bụi.

Hơn nữa ở trong tiếng gào thét này còn tồn tại một cỗ uy áp, cho dù là tu

sĩ cũng có thể cảm nhận được nó. Uy áp này trực tiếp làm cho sắc mặt đám người tộc nhân Ô Đạt bộ đại biến, còn có mấy người phun ra máu tươi, hai lỗ tai ù ù.

Ở nơi đó trên thân Đại Mao, một thân lông trắng cũng dựng đứng lên, trên người lộ ra một cảm giác cảnh giác trước nay chưa từng có, hai mắt nó một mảnh băng hàn. Giờ phút này nó dường như đã không còn có một cảm xúc xao động nào nữa, thứ còn lại chỉ có một cỗ sát cơ.

Nó hơi hơi cúi đầu, phát ra từng trận thanh âm uy hiếp, thanh âm này cũng không lớn, đó là bản năng của nó.

Ở bên cạnh còn có con dơi màu đen, vẻ mặt con dơi này cũng ngưng trọng giống như thế, gắt gao nhìn chằm chằm về phía truyền đến tiếng rít gào xa xa. Trong hai mắt u quanh lóng lánh, cái mồm nó từ từ há ra, lộ ra những chiếc răng nanh sắc bén.

Dị yêu ở nơi đây chỉ có bọn chúng là có được bộ dáng như thế. Về phần những con dị yêu khác, đều lạnh run ở bên trong tiếng rít gào, cả một đám nằm sấp tren mặt đất, giống như bị trấn áp, không dám hoạt động một chút nào.

Cho dù là bọn Nhị Mao, giờ phút này chúng nó cũng chỉ miễn cưỡng ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, cùng giãy dụa, phát ra từng tiếng rít gào, gầm gừ nhè nhẹ.

Còn gã thanh niên kia cùng với hai người tộc Ô Binh bộ ở bên cạnh, sắc mặt cũng đều biến hóa, thân thể bị chấn động run lên. Tay gã thanh niên cầm khối thịt màu đen run rẩy, suýt nữa thì đem vật cầm trong tay trực tiếp ném đi.

- Các người chết chắc rồi, hiện tại ai cũng không thể cứu được nhóm các ngươi.

Tại trong tiếng rít gào của núi rừng phía xa, thì Mạnh Hạo đi ra khỏi khu rừng, thân ảnh của hắn hiển lộ ra trước mặt mọi người.

- Mạnh đại sư.

- Là Mạnh đại sư.

- Bái kiến Mạnh đại sư.

Đám người tộc nhân Ô Đạt bộ, trong nháy mắt nhìn thấy Mạnh Hạo, giống như là thấy được người thân của mình, lập tức kích động, đồng loạt bái kiến.

Nhất là Ô Trần, gã là người đầu tiên nhìn thấy Mạnh Hạo, giờ phút này vẻ mặt gã cực kỳ kích động. Đối với Mạnh Hạo, gã đã không còn là cung kính đơn thuần, mà là gần như cuồng nhiệt.

Trong lòng Ô Hải cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài, còn lại Ô Linh ở bên cạnh sắc mặt có chút phức tạp, nhưng cũng theo bản năng cúi đầu.

Mạnh Hạo mỉm cười hướng về phía mọi người gật gật đầu, ánh mắt đảo qua nhìn về phía núi rừng xa xa, cảm thụ được mặt đất chấn động, trên mặt hắn dần dần lộ ra một nụ cười. Không cần cho linh thức xem xét, hắn cũng có thể cảm nhận được, giờ phút này ở trong núi rừng phía xa, đang có một man cự nhân nện bước đi nhanh, có lẽ trong miệng còn đang chảy nước miếng, chạy nhanh về chỗ này.

Trong khoảnh khắc Mạnh Hạo xuất hiện, tất cả dị yêu ở nơi đây, chỉ sau một cái chớp mắt, dường như đã không còn có bất kỳ một uy áp gì, tất cả đều đứng lên trên mặt đất, khôi phục dáng vẻ thần võ. Vẻ mặt Nhị Mao lại càng lộ ra sự thân thiết, nó chạy nhanh về hướng Mạnh Hạo, trong nháy mắt toàn bộ đàn yêu đều xúm lại, vờn xung quanh Mạnh Hạo.

Thân hình Đại Mao cũng nhoáng lên một cái, phóng nhanh về tới bên

người Mạnh Hạo. Giờ phút này bộ dạng của nó không còn vẻ hung tàn như lúc trước, mà trở nên thành thật khéo léo biết điều.

Con dơi màu đen chần chờ một chút, sau một cái lóe lên, cũng bay lại bên người Mạnh Hạo. Đôi mắt âm lãnh của nó nhìn về phía núi rừng xa xa.

- Mạnh đại sư? Ô Đạt bộ các người có thêm một Mạnh đại sư từ khi nào?

Tam đệ tử của Cổ Lạp, người thanh niên đang cầm khối thịt màu đen trong tay, giờ phút này kiêu căng, ngạo mạn, khinh miệt cất tiếng hỏi.

- Nói như vậy đàn yêu này là của ngươi, sư tôn ta là Tư Long cấp bảy - Cổ Lạp đại sư của Ô Binh bộ. Nếu ngươi thông minh, lập tức đem đàn yêu này chắp tay đưa lên. Nếu không nghe lời, không cần phải nói tới sư tôn của ta đang trên đường, mà chỉ cần man cự nhân sắp đến kia, cũng có thể trong nháy mắt dẫm nát toàn bộ bọn các ngươi.

Gã thanh niên ngạo nghễ cất tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 630: Sư tôn cứu ta.

Trong khoảnh khắc khi lời nói của gã truyền ra, mặt đất oanh động lên một tiếng, tiếng gầm gừ từ trong núi rừng phía xa truyền về càng gần hơn.

- Thịt…Thịt.

Thanh âm kinh thiên, giống như lôi đình, lan ra bốn phía, làm cho sắc mặt nhóm người Ô Đạt bộ đại biến. Giờ phút này mặt đất lại tiếp tục chấn động, đàn yêu bên người Mạnh Hạo, ngoài Đại Mao và con dơi màu đen kia, những dị yêu khác đều phát ra tiếng gầm nhẹ, cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt.

- Đã nghe thấy chưa, đây là tiếng rít gào của man cự nhân đó. Nó là hộ pháp bên người sư tôn của ta, là dị yêu mà lão nhân gia năm đó tự mình thu phục được, dị yêu man cự nhân!

Gã thanh niên tinh thần rung lên, cuồng tiếu lớn giọng.

- Loại man cự nhân này, lấy dị yêu làm thức ăn, trong toàn bộ khu vực Tây Mạc cũng rất hiếm thấy. Trong truyền thuyết chúng rất ít nhận chủ, nhưng sư tôn của ta lại làm được điểm này, làm cho tên man cự nhân này, nghe theo hiệu lệnh của sư tôn.

Mặt đất lại chấn động, tiếng gào thét của man cự nhân càng gần hơn, nhóm người Ô Đạt bộ nhất tề lui về phía sau, đàn yêu cũng gào thét mãnh liệt hơn. Duy chỉ có một mình Mạnh Hạo vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn về núi rừng phía xa, trên mặt lộ ra vẻ nửa như cười nửa như không.

- Cổ Lạp này cũng là một nhân tài, để cho y nuôi nấng man cự nhân,

nhưng sau khi tách ra khỏi ta, y vậy mà lại có thể dùng đồ ăn, dụ dỗ man cự nhân này làm việc cho y.

- Sợ rồi sao, man cự nhân đến đây, các ngươi đều phải chết.

Gã thanh niên ngẩng mặt lên trời cười to, mặt đất lại càng chấn động mạnh hơn, xa xa đã có thể nhìn thấy, ở trong đám rừng núi có một thân ảnh cao đến hơn mười trượng, giống như là một ngọn núi, đang nện bước đi nhanh, vừa đi vừa gào thét.

Thân thể cao lớn, hơi thở dã man, tiếng gào thét kinh người, khí thế không có gì sánh kịp, tại trong một cái chớp mắt này, rõ ràng đến nỗi mọi người nơi đây đều phải nhìn thấy.

- Thịt... Thịt.

Lại là một tiếng gào thét kinh thiên động địa, thanh âm này với khoảng cách gần như vậy phản chấn lại, lập tức hóa thành lôi đình khuếch tán ra tám phương. Cùng lúc đó thân thể của man cự nhân kia mạnh mẽ nhảy dựng lên, từ trong rừng núi lao ra, gào thét phóng thẳng đến nơi này. Khi nó ở giữa không trung thì che cả ánh mặt trời, khiến cho mặt đất như xuất hiện một bóng ma, làm cho đám người tộc nhân Ô Đạt bộ ở nơi đây, một đám đều mở to mắt, vô cùng hoảng sợ. Bọn họ dường như không còn thở, ngơ ngác nhìn lên trên không trung, nhìn man cự nhân kinh thiên động địa kia.

Gã thanh niên tam đệ tử của Cổ Lạp đại sư kia nhìn thì có vẻ như trấn định, nhưng trong đáy lòng cũng rất khẩn trương. Nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, vả lại sư tôn của gã cũng sắp đến, thì gã tuyệt đối sẽ không triệu hồi man cự nhân này ra.

Đây chính là một dị yêu man cự nhân táo bạo, bất kể là ai ở trước mặt cũng chỉ là đồ ăn của nó mà thôi. Cho dù là lão nhân gia sư tôn, khi nhìn thấy man cự nhân này thì cũng đều rất khách khí, không ngừng cung cấp

cho man cự nhân này thịt để ăn, thậm chí lúc nó ngủ còn phải gãi ngứa cho nó.

- Man cự nhân tôn quý, bọn họ sẽ là đồ ăn của ngươi.

Gã thanh niên kia thân thể run run, học tư thái của sư phụ gã, hét lớn một tiếng, miếng thịt cầm trong tay trực tiếp ném về hướng Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó thân thể của gã cấp tốc lui về phía sau, sắc mặt hai người tộc Ô Binh bộ bên cạnh gã kia, cũng đều tái nhợt, thân thể run lên chạy nhanh ra phía sau.

Thế nhưng vẫn là chậm mất một chút, thân thể man cự nhân kia như một trận gió gào thét mà đến. Nó còn đang tại giữa không trung thì bàn tay to đã đập mạnh vào mặt đất, vươn tay trực tiếp nắm lấy một người Ô Binh bộ bên cạnh gã thanh niên. Trong tiếng kêu thảm thiết của người tộc Ô Binh bộ, man cự nhân ném ngay người kia vào miệng, răng rắc một vài tiếng nhai ngấu nghiến liền nuốt xuống.

- Thịt… Thịt.

Man cự nhân rất to lớn kia ngửa mặt lên trời rống to, trong ánh mắt của nó không có tu sĩ, không có dị yêu, chỉ có miếng thịt đen nho nhỏ kia. Thân mình nó gào thét lao ra, bàn tay to nâng lên muốn cầm lấy khối thịt vô cùng nhỏ bé với nó.

Mắt nhìn thấy người bên cạnh mình bị man cự nhân nuốt sống, trong lòng gã thanh niên cảm thấy hoảng sợ, nhưng giờ phút này chiếm đa số vẫn là một cỗ tàn nhẫn. Nhìn bàn tay to của man cự nhân vươn thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, gã thanh niên lập tức cười ha hả, trong tiếng cười kia mang theo một vẻ cuồng ngạo.

- Ta coi trọng dị...

Lời nói truyền ra trong tiếng cười của gã thanh niên này, nhưng không đợi cho gã nói xong, thì gã đột nhiên mở to mắt, lộ ra vẻ không thể tin nổi. Gã trợn mắt há hốc mồm, đầu tiên là mờ mịt, nhưng sau đó là hoảng sợ.

Bởi vì gã nghe được giọng nói của Mạnh Hạo.

- Cả ngày chỉ có biết ăn thịt thôi sao? Còn không qua đây.

Bởi vì gã đã thấy được hành động của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo bắt lấy khối thịt đen kia, bàn tay to lớn của man cự nhân kia cũng đã sắp tới gần. Nhưng khi lời nói của Mạnh Hạo thốt ra, trong nháy mắt đầu man cự nhân kia ngẩng lên, rồi cả cái thân thể khổng lồ của nó thế mà lại mạnh mẽ run lên.

Dường như giọng nói của Mạnh Hạo đối với nó mà nói giống như là thiên uy, cho dù nó có lại đói, cho dù nó cuồng bạo, nhưng một kiếp này, nó không thể nào quên được thanh âm của Mạnh Hạo.

Vào cái năm ấy, thanh âm của người đó đứng trên đỉnh đầu của nó, dẫn động yêu khí tám phương, hỏi nó có nguyện quy thuận hay không, giờ đây trong một cái chớp mắt, làm cho man cự nhân này phải mở to mắt.

Bàn tay to của nó đưa đến trước mặt Mạnh Hạo ba thước thì mạnh mẽ dừng lại, nó ngơ ngác liếc mắt một cái nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt luống cuống, nhưng chỉ trong nháy mắt lại biến mất, hóa thành vẻ sợ hãi cùng với uất ức, rống lớn lên một tiếng.

Đó là sự kinh ngạc lẫn vui mừng sau khi tìm được chủ nhân, ấm ức là vì nửa năm qua, nó thường xuyên ăn không đủ no, buồn bực vì tìm không thấy Mạnh Hạo. Giờ phút này toàn bộ tâm tình đều phát tiết ra theo một tiếng rống to.

- Câm miệng đi, lại đây!

Mạnh Hạo khiển trách nó.

Tiếng rống to của man cự nhân lập tức im bặt, nó lại nhu thuận giống như một con mèo nhỏ, chạy nhanh đến bên người Mạnh Hạo, thậm chí còn không dẫm lên đàn yêu bên người Mạnh Hạo, trực tiếp đứng ở bên người hắn.

Lúc này trên mặt nó còn mang theo vui sướng, biểu cảm này của nó, cùng với bộ dạng nghe lời của nó làm cho tất cả mọi người đứng bốn phía, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này thì đầu óc liền biến thành bùn nhão. Sự tương phản mãnh liệt trong một khoảng thời gian ngắn, làm cho đầu óc toàn bộ bọn họ đều cảm thấy trống rỗng.

Man cự nhân này lúc trước còn nóng nảy, giờ phút này nhìn lại rõ ràng là rất biết điều, làm sao còn chút vẻ hung tàn nào lúc trước. Bộ dạng này rõ ràng là dáng vẻ vui mừng sau khi thấy chủ nhân.

Thậm chí động tác ngồi cạnh kia, thoạt nhìn cũng cực kỳ thuần thục, giống như một đoạn thời gian dài trước đó, ở trước mặt Mạnh Hạo, nó đều là bộ dạng này.

Cảnh tượng này làm cho mọi người trong một khoảnh khắc đều yên tĩnh lại, Ô Trần thì ngơ ngẩn, Ô Hải thì hít vào một hơi thật dài, còn Ô Linh thì hoàn toàn sửng sốt.

Gã thanh niên tam đệ tử của Cổ Lạp đại sư kia, thì vô luận như thế nào cũng không thể, đem quái vật nóng nảy ăn thịt người, ngay đến cả sư tôn cũng phải cẩn thận hầu hạ trong trí nhớ, liên hệ với man cự nhân nhu thuận giống như một con chó lớn ở trước mắt. Đầu óc gã giờ này ầm ầm ù ù, gã bỗng nhiên có cảm giác tên man cự nhân này, không phải là của sư tôn gã, mà là của Mạnh đại sư mà gã chưa bao giờ thấy qua này.

- Man cự nhân này là ta nuôi thả ở xung quanh đây, người gọi nó tới, là muốn bảo nó ra tay với ta sao?

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua gã thanh niên, cười như không cười lên tiếng.

Gã thanh niên kia mở mồm, nhưng đầu óc gã trống rỗng, gã không biết nói cái gì, cảnh tượng này đã hoàn toàn điên đảo tinh thần của gã. Đúng lúc này, trên bầu trời xa xăm bỗng nhiên có bày tám đạo cầu vồng gào thét mà đến. Dẫn đầu đám người chính là vẻ mặt tôn cao của Cổ Lạp đại sư. Một tiếng nổ vang, làm cho gã thanh niên kia lập tức thanh tỉnh, khi gã ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời thì trên mặt lộ ra vẻ kích động.

- Sư tôn cứu ta!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 631: Cổ đại sư.

- Hoảng cái gì, có lão phu ở đây, ai có thể tổn thương đệ tử của ta!

Cổ Lạp mặc một bộ trường bào đẹp đẽ, mái tóc tung bay theo gió, hạ xuống từ giữa trời, vẻ mặt ngạo nghễ, đầy vẻ cao quý, giống như giữa trời đất này, chỉ y độc tôn.

Nhất là con giao long hai đầu dưới chân y, thân dài mười mấy trượng, vảy màu tím, đầu giao long dữ tợn cùng đôi mắt trắng toát, khiến giao long nhìn đầy tử khí, nhưng vẫn vô cùng thần vũ, cực kỳ bá đạo, đủ để khiến mọi người cảm thấy nặng nề sau khi nhìn thấy.

Giữa không trung, Cổ Lạp khí thế ngất trời, bảy tám tu sĩ Ô Binh bộ bên cạnh y, đều có tu vi Kết Đan, ai nấy rõ ràng đều không phải tộc nhân bình thường, đều là kẻ quyền quý trong bộ lạc.

Lúc này bọn họ vây quanh Cổ Lạp, tiền hô hậu ủng, Cổ Lạp vẻ mặt cao ngạo, dửng dưng nhìn mặt đất, thứ đầu tiên y nhìn thấy, đương nhiên là thân thể to lớn của man cự nhân.

Chỉ vì vấn đề góc độ, hắn không nhìn thấy Mạnh Hạo bị man cự nhân che khuất, chỉ là nhìn tư thế khéo léo của man cự nhân, đáy lòng có hơi so sánh.

Nhưng cho dù y nghĩ thế nào, cũng không thể liên hệ man cự nhân khéo léo với Mạnh Hạo, trong suy nghĩ của hắn, đây là Tây Mạc, không phải Mặc Thổ, sát tinh đó đã bỏ qua, sẽ không xuất hiện trước mặt mình nữa.

Suy nghĩ này vốn nửa năm trước còn có chút dao động, nhưng hiện giờ đã qua nửa năm rồi, Cổ Lạp vẫn luôn an toàn thoải mái, đối với cái ý nghĩ này đã hình thành một thói quen.

Chuyện thứ hai y nhìn thấy, chính là Đại Mao và con dơi màu đen, còn có đàn yêu xung quanh không bị thân thể to lớn của man cự nhân che khuất.

Về phần tộc nhân Ô Đạt bộ, hắn hoàn toàn bỏ qua.

- Hai con Yêu vương không tệ, lão phu tung hoành Tây Mạc nhiều năm, dị yêu thế này cũng không gặp nhiều.

Cổ Lạp hơi mỉm cười, không hề để ý đến đệ tử đang cầu cứu, mà chắp tay đứng giữa không trung, bao quát mặt đất, dửng dưng nói.

Lúc y mở miệng, Đại Mao trên mặt đất ngẩng đầu, trong mắt lộ sát cơ. Bộ lông trắng toát, lúc này cũng lộ ra sát ý lãnh như băng tuyết.

Con dơi đen cũng híp mắt lại, nó cảm nhận được uy hiếp từ trên người Cổ Lạp, lúc nhìn chằm chằm Cổ Lạp, mồm nó lộ ra hàm răng sắc bén.

Còn những dị yêu khác, lúc này đang run rẩy dưới uy áp của giao long hai đầu ở giữa không trung, giống như bị uy hiếp.

Đám người Ô Trần của Ô Đạt bộ, sắc mặt tái nhợt. Bọn họ nhìn đám người Ô Binh bộ giữa trời, lại nhìn con giao long đáng sợ, nhìn Cổ Lạp trên mình giao long, hô hấp trở nên gấp gáp.

- Là... Tư Long cấp bảy Cổ Lạp đại sư của Ô Binh bộ!

Ô Trần theo bản năng nhìn về phía Mạnh Hạo sau lưng man cự nhân, thấy sắc mặt Mạnh Hạo bình thường, đột nhiên cảm thấy yên tâm.

Lúc này giữa không trung, nghe được lời nói của Cổ Lạp, tộc nhân của Ô Binh bộ, lũ lượt cười theo.

- Quả là hai con dị yêu không tầm thường, chúc mừng Cổ đại sự, hôm nay thu được hai con Yêu vương, thực lực nhất định có thể tăng tiến không ít.

- Không sai, Cổ đại sư thật may mắn, những con dị yêu thế này, cực kỳ hiếm thấy!

Trong tiếng cười vẻ mặt mọi người đều vui mừng, như bọn họ nói, Yêu vương thế này, quả thực hiếm thấy. Cổ Lạp nghe được mọi người tán tụng, cũng có phần đắc ý và mừng rỡ, Đại Mao và dơi đen, của thực khiến y động tâm.

- Đệ tử bái kiến sư tôn!

Lúc này, gã thanh niên Ô Binh bộ trên mặt đất, nhìn thấy Cổ Lạp tới nơi, trong lòng lập tức buông lỏng, đồng thời khí thế khoa trương cũng lập tức xuất hiện trên người.

- Sư tôn, hai con Yêu vương này đệ tử vô tình phát hiện ở đây, liền muốn ra tay bắt bọn chóng về dâng sư tôn. Nhưng những người này đột nhiên xuất hiện, trước đó hắn còn ra tay với đệ tử, ý muốn cướp đoạt, xin sư tôn chủ trì công đạo!

Thanh niên này không hề chần chừ, lui lại mấy bước, lớn tiếng nói, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo, lộ ra vẻ âm độc, khóe miệng có nụ cười châm biếm.

- Cho dù ngươi ở Ô Đạt bộ có thân phận gì, chọc vào tiểu gia ta, lại có ý đồ với dị yêu sư tôn ta coi trọng, ngươi chết chắc rồi!

Thanh niên có vẻ đắc ý, cao ngạo, bộ dạng cho dù ta bôi nhọ ngươi, thì ngươi cũng có cách gì.

Ánh mắt Cổ Lạp quét qua man cự nhân, càng lúc càng kinh ngạc với vẻ khéo léo của nó, nhưng ánh mắt bị nó che đi, không nhìn thấy Mạnh Hạo

ở phía sau, nhưng nghĩ đến thân phận của bản thân ở Ô Binh bộ, y dửng dưng nói.

- Không thể như vậy, đã là đạo hữu Ô Đạt bộ, đồ nhi con sao có thể nói lời ác độc như vậy.

- Đệ tử biết sai, chỉ là người này thực quá ngông cuồng, nếu không phải sư tôn tới kịp thời, sợ rằng giờ này đồ nhi chỉ còn là thi thể.

Thanh niên vội vã cúi đầu, lộ vẻ ấm ức.

Mạnh Hạo nghe vậy chỉ cười, nhẹ nhàng đi tới trước một bước, bước ra khỏi nơi man cự nhân che khuất, để bản thân mình, lộ ra trong mắt đám người giữa không trung. Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía Cổ Lạp đang tràn đầy cao ngạo.

- Lão phu muốn nhìn xem, ai dám động đến đồ... Hả? A? Đó!

Gần như ngay khi Mạnh Hạo bước ra, cũng là lúc Cổ Lạp nghe được lời nói của đệ tử, vẻ mặt kiêu ngạo, nghếch cằm lên, đang nói chuyện.

Chỉ là câu nói này vẫn chưa nói xong, Cổ Lạp đã mở to mắt, nửa câu sau của y, dừng lại ở chữ “hả”, rồi sửng sốt.

A xong, thì hoảng sợ không thể tin tưởng.

Đó xong … liền hít một hơi thật sâu.

Giờ phút này, y gần như ngừng thở, sắc mặt nhanh chóng biến hóa, bộ dạng như còn sống sờ sờ mà lại nhìn thấy lệ quỷ hoàng tuyền vậy. Đầu óc choáng váng, như bị lôi đình đánh trúng, y ngây ra tại chỗ.

Đầu óc choáng váng, dường như có vạn con ngựa đang ầm ầm chạy qua, không ngừng dẫm đạp lên ý thức của y, đạp nát hoàn toàn. Y đột nhiên

hiểu ra man cự nhân vì sao lại tinh xảo đến vậy.

- Man cự nhân chết tiệt này, uổng cho ta thời gian này nuôi ngươi, ngươi ngươi ngươi... Ngươi đã gặp phải sát tinh này, vì sao vừa rồi không nhắc nhở ta một câu!

Trong lòng Cổ Lạp nhỏ lệ.

Đồng thời, tộc nhân Ô Binh bộ bên cạnh Cổ Lạp, cũng đồng thời nhìn thấy Mạnh Hạo, đều lần lượt cất giọng lạnh nhạt.

- Chuyện này vị đạo hữu này của Ô Đạt bộ có phần quá đáng. Yêu vương này nếu đã là đệ tử của Cổ Lạp đại sư phát hiện trước thì có nghĩa là có quyền bắt về. Ngươi cướp đoạt như vậy, khinh Ô Binh bộ ta quá lắm!

- Chỉ là Ô Đạt bộ nhỏ nhỏ, ai nấy đều là cặn bã, ta đoán rằng người này là khách khanh của Ô Đạt bộ. Chỉ một khách khanh nho nhỏ, lại dám khoa trương đến vậy, ta thật rất muốn nhìn xem, ngươi dám giết tộc nhân Ô Binh bộ trước mặt chúng ta không!

Tu sĩ bên cạnh Cổ Lạp, lần lượt mở miệng. Bọn họ không quen Mạnh Hạo, cũng không biết thân phận của Mạnh Hạo. Dù sao chuyện Mạnh Hạo gây ra trong Ô Đạt bộ lúc trước, có tộc công và tế tự của Ô Đạt bộ can thiệp, khiến cho Mạnh Hạo vẫn còn thần bí, người ngoài không biết được câu chuyện cụ thể.

Cho dù là trận chiến với Mặc Phương, Ô Đạt bộ cũng hạ mệnh lệnh nghiêm khắc, không được truyền ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 632: Hại thầy.

- Ha ha, hôm nay Cổ mỗ hơi mệt rồi, cáo từ, cáo từ.

Cổ Lạp hơi run, trong lúc nói chuyện đã lui lại phía sau, vừa được ba bước, liền quay người, đang muốn hóa thành cầu vồng chạy đi, thì lại bị tộc nhân Ô Binh bộ bên mình ngăn lại.

- Cổ đại sư, ngài làm sao vậy?

- Đúng vậy, Cổ đại sư, hai con Yêu vương thần vũ như thế, há có thể nhìn lầm, tuyệt đối không sai được, đây chính là hai con Yêu vương!

- Không sao không sao, ta chợt nhớ mình còn một đàn dị yêu cần nuôi dưỡng, vậy... Ta đi trước nhé...

Cổ Lạp run rẩy trong lòng, vội vã mở miệng, đẩy những kẻ đang kéo mình ra, không thèm quan tâm đến người khác, định một mình rời đi.

- Sư tôn, người này không chỉ lúc trước muốn ra tay với đệ tử, thậm chí lúc đệ tử nói danh hiệu của sư tôn xong, vẫn khoa trương bá đạo như cũ, mở miệng nhục mạ, sư tôn. Chuyện này sao có thể nhịn được!

Thanh niên thấy Cổ Lạp muốn rời đi, vội vã bay lên, tự mình ngăn cản trước mặt Cổ Lạp.

Mạnh Hạo như cười như không nhìn cảnh tượng này, vỗ vỗ lên man cự nhân bên cạnh, hắn cảm thấy Cổ Lạp bây giờ, thú vị hơn quá khứ nhiều.

Đám người Ô Trần, cũng ngây ra nhìn cảnh tưởng đảo ngược này, dần lộ ra chút nghi ngờ. Không hiểu Cổ Lạp đại sư này, lúc đến khí thế ngất trời, vì sao lúc này lại như vậy. Bất giác, bọn họ đều nhìn về phía Mạnh

Hạo.

Không chỉ bọn họ như vậy, tộc nhân Ô Binh bộ, cũng đều nhìn ra vẻ không ổn.

- Ngươi cút ra cho ta!

Cổ Lạp tức giận, đưa tay lên định hất đối phương ra, thì Mạnh Hạo ở dưới đất cười nói.

- Đã đến nơi rồi, sao vội rời đi.

Mạnh Hạo vừa nói, thân thể Cổ Lạp run run, miễn cưỡng nở một nụ cười còn xấu hơn cả khóc, quay người nhìn Mạnh Hạo. Nhưng thân thể y càng run mạnh hơn, trong lòng đau đớn, có ấm ức và tức giận quanh quẩn trong đầu.

- Sao lại như vậy... Nơi này là Tây Mạc... Không phải là Mặc Thổ... Hắn vì sao cũng ở chỗ này, ta ta ta ta ….

Đầu óc Cổ Lạp chấn động, thân thể y càng thêm run rẩy, từng chút ký ức hiện lên trong đầu. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Hạo, cho đến khi bị nghiên cứu thê thê thảm thảm. Khó khăn lắm mới có được mấy ngày tốt lành, nhưng hiện giờ trong khoảnh khắc này, ký ức đó như trở thành ác mộng không tan.

- Sao lại như vậy...

Cổ Lạp bi phẫn trong lòng, nhưng lúc quay người lại thì chớp chớp mắt, dường như là lần đầu tiên phát hiện ra Mạnh Hạo, trên mặt lộ vẻ vui mừng, trong lòng lại đang nhanh chóng suy nghĩ xem nên nói những gì.

Nhưng y chưa kịp nghĩ xong, tam đệ tử bên cạnh y, thanh niên kia, nhìn thấy sư tôn không định rời đi nữa, trong lòng thở phào, quay người, hung

dữ nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Ngươi chết chắc rồi, chọc vào một Tư Long cấp bảy, cho dù là Ô Đạt bộ, cũng không bảo vệ được ngươi!

Thanh niên càng nói càng khoa trương, lúc này gã đã bỏ qua một sự thực, bên người Mạnh Hạo có hai Yêu vương. Trong mắt gã, trong năm bộ Ô Thần, có rất ít người dám chọc giận sư tôn gã.

Sắc mặt Cổ Lạp đại biến, trong lòng căng thẳng.

Lời nói của thanh niên lọt vào tai Cổ Lạp, y liền mở to mắt, lập tức nghĩ đến kết cục thê thảm của những người đắc tội với Mạnh Hạo trong quá khứ.

Thân thể y run rẩy, nhìn chằm chằm vào tam đệ tử bên mình. Y đột nhiên cảm thấy nghi ngờ, kẻ này, là đệ tử hay là kẻ thù của y.

- Cổ Lạp, ngươi thấy thế nào?

Mạnh Hạo mỉm cười, nhìn Cổ Lạp giữa không trung. Thân thể Cổ Lạp không ngừng run rẩy, còn có mồ hôi lạnh đổ ra như mưa, đang định mở miệng giải thích.

- Thật to gan, dám gọi trực tiếp tên của sư tôn ta, ngươi có tư cách này sao!

Thanh niên hét lớn, một lần nữa cắt đứt lời giải thích của Cổ Lạp.

- Ngươi!

Cổ Lạp đỏ ngầu mắt, nhất là khi nhìn thấy Mạnh Hạo cau mày, giống như hàng vạn tia sét nổ vang trong đầu Cổ Lạp, khiến sắc mặt y hoàn toàn biến đổi, nhìn thấy đệ tử mình lại định mở miệng, y kinh hãi hét lên

một tiếng.

- Ngươi câm miệng lại cho ta!

Giọng y vang vọng, truyền khắp bốn phương, khiến cho tộc nhân Ô Binh bộ xung quanh đều biến sắc, theo bản năng lui lại, rồi đồng loạt nhìn về phía Cổ Lạp.

- Sư tôn, người làm sao vậy? Kẻ này quá kiêu ngạo, trước đó còn không ngừng châm chọc người, người...

Thanh niên nhìn Cổ Lạp một cái, ngây ra một chút, vội nói tiếp.

Cổ Lạp nổi cơn tam bành, có thể nhìn ra cơn giận dữ trong mắt y, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống thanh niên này vậy. Lần đầu tiên y phát hiện ra, bản thân thu tên đệ tử này, là ngu ngốc đến thế nào, đến cả vẻ mặt của mình cũng không nhìn ra, đã thế còn cứ nói trước mặt sát tinh như thế.

- Sư tôn cái rắm, lão phu là sư tôn của ngươi lúc nào. Thằng nhãi chết tiệt, ngươi không phải đệ tử của ta, ngươi là kẻ thù của ta!

Cổ Lạp tức giận ngút trời, một nguy cơ sinh tử mãnh liệt trong nháy mắt xuất hiện, thậm chí toàn thân y trong giây phút này đều đau nhức, trong đầu hiện lên cảnh năm đó bị cắt từng miếng thịt, tức thì giận dữ hét lớn, tay phải đưa lên đánh thẳng vào không trung.

Bốp một tiếng, thanh niên phun ra một ngụm máu tươi, kêu lên thảm thiết, thân thể văng đi, rơi xuống đằng xa, lập tức hôn mê.

Như còn chưa nguôi giận, thân thể Cổ Lạp lay động, lao về phía thanh niên đã hôn mê, hung hăng giẫm mạnh một cái.

Rắc một tiếng, thanh niên đang hôn mê đau đớn tỉnh lại, gào lên thảm

thiết, rồi lại lần nữa hôn mê.

Cảnh tượng này, lập tức khiến tất cả tộc nhân Ô Binh bộ hoàn toàn biến sắc, lũ lượt lui lại, ánh mắt nhìn Cổ Lạp lập tức trở nên sắc bén.

- Cổ đại sư, ngài có ý gì!

Nhưng Cổ Lạp ngoảnh mặt làm ngơ, thân thể nhảy lên, rồi quỳ sụp xuống trước mặt Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc nước mắt đầm đìa, bộ dạng như vô cùng kích động.

- Cuối cùng cũng tìm được thiếu chủ rồi, thiếu chủ... Lão nô tìm người đã nửa năm nay... Lão nô còn tưởng người không còn cần lão nô nữa. Lão nô...

Cổ Lạp vừa nói, lập tức khiến mọi người kinh hô. Cho dù là đám người Ô Trần, hay là đám người Ô Binh bộ giữa không trung, sau khi nghe được lời nói này, ai nấy sắc mặt biến đổi, tràn đầy vẻ hoảng sợ khó có thể hình dung.

Bọn họ ai nấy hô hấp gấp gáp, nhìn về phía Mạnh Hạo và Cổ Lạp.

- Bọn... họ có quan hệ thế nào?

- Mạnh đại sư lại là chủ nhân của Cổ đại sư... Hắn có thân phận như thế nào!

- Khó trách Mạnh đại sư nhiều bí pháp Tư Long đến vậy, còn có thể tự nuôi được Yêu vương, nô tài của ngài là cấp bảy, vậy ngài ấy là cấp mấy?

Đám người Ô Trần trợn tròn mắt, nhưng những kẻ quyền quý từ Ô Binh bộ đi theo Cổ Lạp tới đây còn kinh hãi hơn nhiều.

- Cổ đại sư lại gọi người này là thiếu chủ... Rốt... Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!

- Là thật ư... Người này lại là thiếu chủ của Cổ đại sư. Cổ đại sư đã mạnh mẽ đến thế rồi, vậy chủ nhân của ngài ấy...

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình thường, vẫn nhìn Cổ Lạp cười mà như không cười. Cổ Lạp nói những lời này, hiển nhiên là lo lắng sẽ bị mình trừng phạt, sám hối chuyện lúc trước, nhất là hiện giờ quỳ ở đó, chăm chăm nhìn bản thân, trên mặt lộ vẻ ấm ức và cầu cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 633: Ô Linh.

- Chăm man nhân cho tốt, đến lúc cần ta sẽ gọi ngươi.

Mạnh Hạo dửng dưng nói, quay đầu nhìn man nhân một cái, vỗ lên người nó, rồi mặc man nhân vẻ mặt không nỡ, Mạnh Hạo phất tay quay đi, bước về phía xa.

Đại Mao cùng con dơi đen, còn cả đàn dị yêu đông đúc, đi theo sau lưng Mạnh Hạo. Đám người Ô Trần, lúc này cũng hít thở gấp gáp, vội vã theo sát Mạnh Hạo rời đi.

Cổ Lạp cung kính vái Mạnh Hạo, nói to.

- Mệnh lệnh của thiếu chủ, lão nô thề chết tuân theo!

Cổ Lạp thở phào trong lòng, thân thể không còn run rẩy nữa. Trước đó, suýt chút nữa y bị dọa chết, lúc này thấy Mạnh Hạo đã đi xa, mới đứng dậy, vẻ kiêu ngạo cao cao tại thượng lại xuất hiện. Y chắp tay, quay người nhìn đám quý tộc Ô Binh bộ đang trợn tròn mắt, vẻ mặt nghi hoặc.

- Công tử nhà ta tuy còn trẻ, nhưng vẫn rất uy nghiêm, lai lịch của lão phu, là hộ đạo giả truyền thừa thần bí ở Tây Mạc, người thủ hộ chính là công tử nhà ta. Nửa năm trước, chúng ta bị tách rời lúc truyền tống tới đây.

Con mắt Cổ Lạp đảo quanh, giải thích một chút, vỗ vỗ man nhân, dẫn man nhân vẫn còn gầm ghè từng tiếng thịt .. thịt, đi về phía Ô Binh bộ. Giữa không trung, cho dù y nhìn như có vẻ đã hồi phục bình thường, nhưng trong lòng, cái cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn rất là mãnh liệt.

- Chết tiệt, nơi này không thể ở lại, ta phải đi suốt đêm, rời xa sát tinh này...

Trong đầu Cổ Lạp hiện lên rất nhiều suy nghĩ, nhưng nhanh chóng liền chần chừ. Y nghĩ đến câu nói của Mạnh Hạo trước khi đi, trong lòng dần dần xuất hiện ý giãy dụa, sau một lúc lâu, Cổ Lạp thở dài một tiếng.

Y cuối cùng vẫn là không có can đảm, âm thầm chạy trốn.

Trong sơn mạch, Mạnh Hạo đi phía trước, đàn dị yêu theo sau, đám người Ô Trần, vô cùng cẩn thân đi ở sau cùng. Ánh mắt nhìn bóng lưng của Mạnh Hạo, cho dù là Ô Linh cũng có vẻ tôn kính, đặc biệt là Ô Trần, còn có vẻ cuồng nhiệt.

Mọi người yên lặng, Mạnh Hạo không nói, bọn họ cũng không dám nói lời nào, mãi khi đi sâu vào trong núi, đã có thể nhìn thấy ngọn núi của Ô Đạt bộ ở xa xa.

- Mạnh... Mạnh đại sư...

Ô Trần chần chừ một chút, cuối cùng không nhịn được, bước nhanh lên, nhỏ giọng lên tiếng.

- Mạnh đại sư, rốt cuộc ngài có quan hệ thế nào với Cổ đại sư?

Ô Trần vừa hỏi, ánh mắt mọi người đều sáng lên. Câu hỏi này, cũng là thắc mắc lớn nhất trong lòng bọn họ suốt đoạn đường vừa rồi.

Mạnh Hạo đi phía trước, không dừng lại, nghe vậy cười.

- Năm đó Mạnh mỗ tới nơi đây, dẫn theo một man nhân, tên này ăn thịt, nuôi rất phiền phức, vừa hay bên ta có một tùy tùng, vì vậy liền để y chịu trách nhiệm nuôi dưỡng.

- Y chính là Cổ Lạp.

Mạnh Hạo nói đơn giản, vẫn tiếp tục đi.

Nhưng lời nói đơn giản đó, lọt vào tai đám người Ô Trần, lại như sấm chớp vang rền. Mấy người Ô Trần nghe được, hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo, càng thêm cuồng nhiệt.

Trong mắt bọn họ, có thể có được dị yêu như man nhân, vốn đã là cực kỳ kinh người. Nhưng Mạnh Hạo còn hơn thế, tùy tùng nuôi nâng dị yêu, cũng đã là Tư Long cấp bảy.

Tất cả tin tức này, lập tức hóa thành một vòng thần bí bao bọc lấy Mạnh Hạo.

- Chuyện này các ngươi biết là được rồi, không cần phải truyền ra.

Vừa bước vào địa phận Ô Đạt bộ, Mạnh Hạo quay lại nhìn đám người Ô Trần, mỉm cười nói, rồi hóa thành cầu vồng, dẫn theo dị yêu, đi về phía hậu sơn.

Đám người Ô Trần vội chắp tay vái một cái, ai nấy đều quyết định, chuyện ngày hôm nay, cho dù là Mạnh đại sư tùy ý nhắc nhở, nhưng bản thân mình tuyệt đối không truyền ra ngoài.

Cho đến khi Mạnh Hạo khuất khỏi tầm mắt, đám người Ô Trần nhìn nhau, đều thấy vẻ không thể tưởng tượng trong mắt nhau, dường như những gì trải qua hôm nay, đã vượt qua những gì họ trải nghiệm cả mấy năm trời.

Ai nấy mang theo cảm khái, chia ra đi các hướng khác nhau ở trong bộ lạc. Khác với Ô Trần cuồng nhiệt, lúc này Ô Linh yên lặng bước đi trong bộ lạc, như đang suy nghĩ điều gì, vẻ mặt u ám bất định, còn có phần chần chừ. Nhưng rất nhanh, nàng nhìn về phía Ô Trần, đôi mắt lập tức lộ

vẻ kiên định, vẻ mặt nàng lúc này, khiến nàng nhìn có vẻ đặc biệt xinh đẹp.

Đêm khuya, Ô Linh di chuyển nhanh chóng, đi về phía sân viện của Mạnh Hạo ở sau núi.

Không lâu lắm, nàng đã đến trước sân viện, đứng ở đó, ánh trăng rọi lên người, khiến nàng vào khoảnh khắc này, tim bỗng đập nhanh.

Nàng nghiến răng, trong mắt lộ vẻ quyết đoán, bước tới nhẹ nhàng nói.

- Ô Linh, cầu kiến Mạnh đại sư.

Mạnh Hạo ở bên trong từ từ mở mắt, nhìn ra ngoài sân viện, thấy Ô Linh, hơi cau mày, nhưng không từ chối, chỉ không nói một lời, vung tay lên, cửa viện lập tức mở ra.

Thân hình xinh đẹp của Ô Linh nhanh chóng bước vào.

- Đa tạ Mạnh đại sư cho Ô Linh vào.

Ô Linh đứng trong sân, cảm thấy căng thẳng, nhìn biểu hiện dửng dưng của Mạnh Hạo, Ô Linh vội lên tiếng.

Nói rồi, Mạnh Hạo vẫn không có biểu hiện gì.

- Lần trước Ô Trần đến nhờ Mạnh đại sư, Ô Linh không hiểu chuyện, nói nhiều điều bậy, xin Mạnh đại sư đừng để bụng...

Ô Linh càng căng thẳng, theo bản năng vân vê góc áo, cúi đầu nói.

Mạnh Hạo cau mày.

- … Chuyện ngày hôm nay, Mạnh đại sư yên tâm, ta đảm bảo bọn họ

tuyệt đối không truyền ra ngoài.

Ô Linh thở gấp, đầu óc có chút hỗn loạn, những ngôn từ chuẩn bị trước khi tới đây, giờ hoàn toàn không nói ra được.

- Ngươi có chuyện gì?

Mạnh Hạo dửng dưng nói, cắt đứt lời nói của Ô Linh.

Ô Linh đang căng thẳng, lại bị Mạnh Hạo ngắt lời, trong lòng run lên, nghiến răng ngẩng đầu.

Trong khi nói, tay nàng kéo một cái, xiêm y lập tức rơi xuống, lộ ra đồ lót màu da người, khiến cho đường cong thân thể dưới ánh trăng có vẻ vô cùng dụ hoặc.

Sắc mặt có phần hơi tái, nhưng trong mắt lại hiện ra vẻ chấp nhất, thân thể dưới ánh trăng, run lẩy bẩy, nhưng nàng nghiến răng, đứng ở nơi đó nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ngây ra, ánh mắt bất giác dừng lại trên người Ô Linh, lúc quét qua, Mạnh Hạo cũng không biết là có chuyện gì xảy ra, lại nghĩ đến Sở Ngọc Yên năm đó.

- Mạnh đại sư, vì đệ đệ mình, Ô Linh có thể bỏ ra tất cả.

Thân thể Ô Linh run rẩy, nhưng lại ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng sáng, khuôn mặt nàng vô cùng xinh đẹp, động lòng người.

Mạnh Hạo không nói một lời, mục đích của Ô Linh rất rõ ràng, là muốn hắn giúp đỡ Ô Trần, thu được địa vị và thân phận trong bộ lạc. Việc này với Mạnh Hạo không phải quá khó, cho dù là tu vi của bản thân Mạnh Hạo, hay là thân phận Tư Long, nếu quả thực ủng hộ một người trong tam đại huyết mạch, thì hoàn toàn có thể làm được.

- Hứng thú của ta với thân thể ngươi không lớn.

Rất lâu sau, Mạnh Hạo thu lại ánh mắt, dửng dưng nói. Tu vi tới mức của hắn, có thể bỏ qua biến hóa của năm tháng, vì thế đối với rất nhiều sự việc đều trở nên lãnh đãm. Cho dù hắn chưa từng trải qua giao hoan, nhưng với chuyện gió trăng này, cũng không nhìn vào mắt.

Nếu hắn gật đầu, sẽ có rất nhiều cô gái tu vi thấp, cam tâm tình nguyện hiến dâng thân thể, để thu được một viên Hoàn Mỹ Kim Đan đại viên mãn, còn được cường giả Nguyên Anh sơ kỳ che chở.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 634: Bỉ Ngạn hoa động trong nháy mắt!

Nhưng Mạnh Hạo không quan tâm đến gió trăng, chí của hắn là đi Đông Thổ - Đại Đường, là đạt tới cảnh giới tiên nhân, là vượt lên trên Quý gia, khiến cho thiên hạ không ai có thể làm lòng mình dao động, khiến cho trời cao vĩnh viễn không thể che đi đôi mắt của bản thân.

Đó là giấc mộng của hắn, từ khi bước vào Tu Chân giới, càng đi càng kiên định giấc mơ này.

Người sống một lần, không muốn làm con sâu cái kiến!

Vì giấc mộng này, hắn bước vào Nam Vực, vì giấc mộng này, hắn tới Mặc Thổ, vì giấc mộng này, hắn lại tới Tây Mạc tìm ra con đường ngũ sắc Nguyên Anh của bản thân mình.

Tất cả, theo thời gian trôi qua, đã thành một con đường không thể xóa nhòa trong lòng Mạnh Hạo.

Sắc mặt Ô Linh tái nhợt, cắn môi, nàng nhìn vẻ bình tĩnh của Mạnh Hạo, cảm nhận được ánh mắt đó không hề có vẻ động lòng với thân thể mình. Chỉ là quả thực như lời đối phương, hắn coi trọng không phải thân thể của bản thân.

Ánh trăng chiếu lên người Ô Linh, nàng nghiến răng, cay đắng ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, đang định cất lời, đột nhiên đôi mắt Mạnh Hạo co rút, ánh mắt ngay khoảnh khắc này dừng lại ở vị trí trái tim, chỗ lồng ngực Ô Linh.

Khoảnh khắc này, dưới ánh trăng sáng, Mạnh Hạo lần đầu tiên nhìn thấy

trên cổ Ô Linh, có một sợi dây chuyền.

Đó là một sợi dây chuyền màu bạc, dưới ánh trăng, phát ra ánh sáng dịu dàng, có hình những cánh hoa, bảy cánh hoa, kết thành một bông hoa màu bạc.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo nhìn thấy sợi dây, Bỉ Ngạn hoa đã được Thủy Đông Lưu phong ấn, rất lâu không phát tác trong cơ thể hắn, ngay lúc này, lại có dấu hiệu tỉnh dậy.

Dấu hiệu này vô cùng đột ngột, gần như ngay chớp mắt đó, cơn đau xuất hiện khắp toàn thân Mạnh Hạo, khiến sắc mặt hắn hoàn toàn thay đổi.

Cũng may tu vi Mạnh Hạo lúc này hơn xa năm đó, cho dù cơn đau như thủy triều, bao phủ khắp toàn thân, nhưng nhìn từ ngoài, Ô Linh chỉ thấy sắc mặt Mạnh Hạo thay đổi rồi lại trở về bình thường.

Tay phải Mạnh Hạo đột nhiên đưa lên, chộp lấy, dây chuyền trên cổ Ô Linh lập tức đứt ra, hóa thành một luồng ngân quang, bay thẳng vào tay Mạnh Hạo.

- Vật này ngươi làm sao có được.

Lúc này Mạnh Hạo đã đau nhức khắp người, khiến hắn tu vi chấn động, không ngừng xung kích Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể, Bỉ Ngạn Hoa thì muốn thoát khỏi phong ấn, tu vi của hắn thì toàn lực áp chế, nhưng từ bên ngoài, không ai phát hiện ra chút nào.

Ô Linh ngây ra, bất giác đưa tay lên cổ.

- Là mẫu thân ta cho ta...

- Ngươi có thể đi rồi, chuyện của Ô Trần, ta sẽ suy nghĩ.

Mạnh Hạo nói xong, nhắm mắt lại, không hề trả lại dây chuyền trong tay.

Ô Linh hơi chần chừ, cúi đầu mặc xiêm y lên, hướng Mạnh Hạo vái một cái, tâm trạng phức tạp phiền muộn, quay người rời đi.

Gần như ngay khi Ô Linh rời khỏi sân viện, Mạnh Hạo cũng không còn có thể áp chế cơn đau, sắc mặt trắng bệch, từng giọt mồ hôi rơi xuống, toàn thân đẫm mồ hôi. Tay trái hắn vung mạnh lên, đồ đằng Thanh Mộc trên trán lập tức biến hóa, Vô Mục tằm xuất hiện trên mu tay, dị yêu xung quanh đồng thời cảnh giác. Tiếp đó một màn ánh sáng nhu hòa lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, tràn ra xung quanh, bao bọc lấy cả sân viện, thân thể Mạnh Hạo chấn động, phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc phun ra máu tươi, không phải chỉ là màu đỏ, mà có bốn màu, giữa không trung, ngụm máu này hóa thành sương, ngưng kết thành một đóa Bỉ Ngạn Hoa, mang theo vẻ dữ tợn và không cam lòng, gào thét với Mạnh Hạo.

Trong mắt con ngươi Mạnh Hạo xuất hiện một tia tàn nhẫn, Kim Đan hoàn mỹ toàn lực vận chuyển. Hắn nhắm hai mắt lại, không ngừng trấn áp, khoảng chừng một tuần hương, thân thể hắn đột nhiên chấn động.

- Ngươi muốn ra sao, có thể!

Mạnh Hạo hừ lạnh, vỗ lên túi trữ vật, một cuộn tranh bay ra, lơ lửng trước mặt hắn, như có lực lượng vô hình giằng co, muốn mở cuốn tranh có chứa Bỉ Ngạn Hoa này ra.

Hai mắt Mạnh Hạo đột nhiên mở ra, lạnh lùng nhìn cuộn tranh, chỉ có Mạnh Hạo mới có thể nghe thấy tiếng gào thét từ trong đó truyền ra. Một người một tranh, trong sân viện này, trong muôn vàn phòng hộ, giằng co một canh giờ.

Cho đến khi cuộn tranh phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, dần

dần ảm đạm, rơi trên mặt đất, Mạnh Hạo mới thở dài một hơi, nhắm mắt lại. Đến khi hắn mở mắt lần nữa, cả người về cơ bản đã khôi phục bình thường, chỉ có vẻ mặt vẫn rất âm trầm.

- Nó đã sớm thức tỉnh rồi!

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên vẻ tàn nhẫn, vừa rồi Bỉ Ngạn Hoa giãy dụa quá mãnh liệt, mãnh liệt đến mức không thể nào giống như mới tỉnh lại, mà như đã tích lũy một thời gian, chuẩn bị một lần phá tan phong ấn.

- Ta vốn cho rằng nó luôn bị phong ấn, vẫn luôn ngủ say, nhưng xem ra, nó không biết đã thức dậy từ khi nào. Thế nhưng nó lại không hề có chút nhúc nhích, mà chuẩn bị đến thời khắc quan trọng, thừa dịp ta không phòng bị, toàn lực giãy dụa...

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn sợi dây chuyền trong tay.

- Nếu không phải thứ này dẫn tới một chút phản ứng bản năng của nó, bị ta phát hiện ra, sợ là nó sẽ vẫn ẩn nhẫn, cho đến khi một kích tuyệt sát!

Mạnh Hạo im lặng. Hắn biết rõ rằng, nếu không phải hôm nay ngẫu nhiên phát hiện chuyện này, nếu thực sự cho Bỉ Ngạn Hoa thêm thời gian, ẩn nấp trong cơ thể mình, vậy bản thân, rất có thể vào thời khắc quan trọng nhất, không chút phòng bị, cuối cùng thực sự bị nó giãy khỏi phong ấn, thậm chí còn bị nó chiếm giữ thân thể.

Nghĩ tới đây, với tu vi và định lực của Mạnh Hạo, cũng cảm thấy hơi sợ hãi.

- Thứ này là gì, lại khiến nó trong khi ẩn nấp sợ ta phát hiện, cũng không nhịn được xuất hiện biến hóa bản năng của Bỉ Ngạn Hoa.

Mạnh Hạo cúi đầu, cẩn thận quan sát sợi dây chuyền trong tay, đôi mắt lóe lên, linh thức cũng tản ra, nhưng lại không có thu hoạch gì.

Mạnh Hạo hơi suy tư, đột nhiên giơ tay, ấn lên mắt trái, có một tia tiên khí của tiên nhân chỉ lộ trong cơ thể bỗng vận chuyển, ngưng tụ trong mắt trái. Trong khoảnh khắc, mắt trái nháy nháy bảy tám lần, chiếu ra ánh sáng mạnh, nhìn về phía dây chuyền.

Chỉ vừa mới nhìn, sợi dây chuyền trong mắt Mạnh Hạo, đã hoàn toàn khác hẳn lúc trước. Nó căn bản không phải là sợi dây chuyền, mà cũng là một đóa Bỉ Ngạn Hoa.

Cho dù là bảy cánh hoa, nhưng lại chỉ có một màu, trên đó có tử khí mịt mù, mà hình như, còn có một tia sinh cơ yếu ớt.

Nếu trong một vài hoàn cảnh đặc thù, tia sinh cơ này có thể quật khởi, một lần nữa sống lại.

- Đây... Chẳng lẽ là... Hạt giống Bỉ Ngạn Hoa!

Trong đầu Mạnh Hạo, đột nhiên hiểu ra, mắt trái lóe lên, khôi phục như bình thường, sắc mặt hắn càng tái nhợt, nhưng tay phải lại nắm chặt sợi dây chuyền.

Hắn hít thở gấp gáp, một lúc lâu mới hồi phục bình thường.

- Khó trách Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể ta cực kỳ ẩn nhẫn cũng phải xuất hiện biến hóa bản năng... Nó muốn nuốt hạt giống Bỉ Ngạn Hoa này, để có thể làm bản thân càng thêm mạnh mẽ.

Mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn mang, tay phải dùng sức, muốn bóp nát hạt giống Bỉ Ngạn Hoa này, nhưng hắn đột nhiên nghĩ gì đó, trầm ngâm giây lát. Cầm hạt giống này trong tay, hắn cẩn thận quan sát một chút, đột nhiên lộ ra ánh sáng kỳ dị.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 635: Tạo Hóa trì!

- Bóp nát nó đi tuy xong hết mọi chuyện, nhưng lại có phần đáng tiếc. Thứ này là vật tốt nhất, để cho ta tham chiếu, quan sát, tìm ra nhược điểm của Bỉ Ngạn Hoa.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, cất hạt giống Bỉ Ngạn Hoa này đi.

- Nợ chị em Ô Trần một phần nhân tình rồi.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, đưa tay lên, thu lại phòng hộ xung quanh, bên ngoài đã là sáng sớm hôm sau.

- Đồ đằng ngũ hành của bộ lạc Ô Thần, lấy mộc kim làm chủ, những thứ khác chỉ là nhánh phụ mà thôi. Ta có được đồ đằng Thanh Mộc, vốn không định tham dự vào việc của Ô Đạt bộ, cũng không định tiến vào Ô Thần thánh địa gặp gỡ đám người Nghiêm Tung, mà tìm dịp rời đi. Hiện giờ xem ra... Cần phải ở lại thêm mấy ngày rồi. Cũng tốt, thuận tiện điều tra xem, mẫu thân của Ô Linh, có được hạt giống Bỉ Ngạn Hoa từ đâu.

- Còn cả đồ đằng thuộc tính kim, nếu có thể có được, cũng là một kỳ ngộ.

Mạnh Hạo hơi suy tư. Chuyện bộ lạc Ô Thần lấy mộc hỏa làm chủ, là do Mạnh Hạo quan sát nửa năm nay phát hiện ra. Quan trọng nhất là con Kim Ô bay ra từ Ô Thần thánh địa năm đó, cho Mạnh Hạo cảm giác, đó không phải là hỏa, mà là thuộc tính kim mạnh mẽ ngất trời.

Ý đã định, Mạnh Hạo nhắm mắt đả tọa, vận chuyển tu vi, cẩn thận dò xét trong cơ thể, cuối cùng cầm lấy cuốn tranh, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, thu nó lại.

Tuy nói không xác định được lần này Bỉ Ngạn Hoa có thực sự ngủ say không, hay là vẫn còn ẩn nhẫn, Nhưng chuyện này Mạnh Hạo đã có chuẩn bị, cho dù lần sau Bỉ Ngạn Hoa đột nhiên phát tác, Mạnh Hạo cũng có phần nắm chắc, có thể áp chế lần nữa.

- Áp chế cho đến mức, không phải nó dung hòa vào ta, mà là ta hoàn toàn dung hòa với nó mới thôi! Đến lúc đó, ta là Bỉ Ngạn Hoa, nhưng Bỉ Ngạn Hoa không phải là ta!

Trong mắt Mạnh Hạo lộ vẻ kiên định, thì thào nói nhỏ.

- Bỉ Ngạn Hoa nở trời bảy màu, hoa rụng thành tiên một nghìn năm..., nếu ta có thể hoàn toàn nắm giữ bí mật của Bỉ Ngạn Hoa, thì thành tiên... cũng không phải là quá xa vời...

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn bầu trời, khát vọng mạnh mẽ từ đáy lòng với cảnh giới thành tiên.

- Phong yêu cũng được, thành tiên cũng xong, không đến cảnh giới đó... đều là con sâu cái kiến.

Mạnh Hạo nhắm mắt, trong lòng nảy sinh hy vọng.

Thời gian thấm thoắt, hơn nửa tháng đã qua, ngày tế tổ của năm bộ Ô Thần đã đang đến gần.

Ngũ bộ tế tổ, đối với năm bộ lạc Ô Thần mà nói, là chuyện cực kỳ quan trọng, vì cái gọi là tế tổ, trừ nghi thức trên danh nghĩa ra, còn có xếp hạng thực lực giữa năm bộ lạc.

Mà sở dĩ có tế tổ, nguyên nhân chủ yếu là đồ đằng truyền thừa trong Ô Thần thánh địa, truyền thừa này không phải cái gì hư vô mờ ảo, mà là Tạo Hóa trì!

Đó là một đầm nước, cách một khoảng thời gian, trong đó sẽ xuất hiện một loại nước trong suốt, nước này cực kỳ kỳ dị, cho dù là tộc nhân của bộ lạc nào, chỉ cần bước vào trong đó, đả tọa hấp thu, sẽ có thể gia tăng lực lượng đồ đằng của bản thân trên diện rộng.

Nước này vốn không có hành (hành trong ngũ hành), nhưng dựa vào những người khác nhau bước vào, sẽ tự hóa thành một loại thuộc tính trong ngũ hành. Thậm chí trong lịch sử năm bộ Ô Thần, không ít người, ở trong Tạo Hóa trì, đột phá tu vi theo việc lực lượng đồ đằng tăng lên.

Tạo Hóa trì này, là thứ quan trọng nhất của năm bộ Ô Thần, cũng là nguyên nhân khách khanh bên ngoài bằng lòng lựa chọn năm bộ lạc này.

Nhưng... Nước của Tạo Hóa trì, không phải là vô hạn, mỗi lần tế tổ, thì sẽ mở đó ra, nước bên trong không nhiều. Hiển nhiên bộ lạc đầu tiên bước vào trong đó, sẽ thu được chỗ tốt lớn nhất, mà bộ lạc cuối cùng, thì hiệu quả đã không còn rõ ràng nữa rồi.

Vì thế, cái gọi là thi đấu tế tổ, thực tế chính là xếp hạng giữa năm bộ lạc, có thể coi như thứ tự tế tổ trước sau, đi giành lấy cơ duyên trong Tạo Hóa trì.

- Ô Đạt bộ ta, đã hơn ba trăm năm liên tục, đều là người cuối cùng tế tổ... Mà Ô Binh bộ, trong hơn ba trăm năm này, nhiều lần đứng thứ nhất...

Trên quảng trường đỉnh núi của Ô Đạt bộ, tộc công từ từ mở miệng, tiếng nói vang vọng.

Trong quảng trường, Mạnh Hạo cũng được mời tới, còn có vị Tư Long cấp bảy Mặc Tử và đứa con Mặc Phương của lão. Ở nơi này, còn có cả tế tự bầu trời, đại trưởng lão của Ô Đạt bộ.

Chỉ có vị tế tự mặt đất, sau lần trở về trước, thì vẫn luôn luôn bế quan, lần này cũng không xuất hiện.

Trừ bọn họ, còn có mấy người trang phục rõ ràng là tu sĩ Tây Mạc chứ không phải tộc nhân Ô Đạt bộ. Những người này ai nấy tu vi bất phàm, toàn thân sát khí, cũng là khách khanh như Mạnh Hạo, nhưng lại không phải Tư Long, mà là tu sĩ đồ đằng.

Tộc nhân của Ô Đạt bộ cũng khoảng mấy chục người, đám người Ô Trần, Ô Linh và Ô A Lý, cũng đứng trong đó, ai nấy vẻ mặt khẩn trương, lại có phần mong ngóng.

Trong đó Ô Linh, thỉnh thoảng lại nhìn Mạnh Hạo. Vẻ mặt hắn vẫn bình thường, như không nhìn thấy, đứng đó nhắm mắt im lặng.

- Lần thi đấu tế tổ này sắp bắt đầu, vì quy củ của tổ tiên, giữa năm bộ lạc đã có quy định từ lâu, thi đấu không được giết hại lẫn nhau, không được để máu của tộc nhân chảy ở thánh địa.

- Cho nên, cho tới bây giờ, các lần thi đấu tế tổ, đều là tiến hành giữa các khách khanh của bộ lạc. Mà các ngươi, cũng vì thế mà thu được tư cách bước vào Tạo Hóa trì sau tộc nhân bộ lạc ta.

- Tất cả, phải làm phiền mọi người rồi.

Tộc công Ô Đạt bộ, quét mắt nhìn các khách khanh của bộ tộc, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Bên cạnh ông ta, tế tự bầu trời và đại trưởng lão, cũng vẻ mặt nghiêm túc chắp tay.

Tộc nhân bộ lạc Ô Trần xung quanh, cũng cung kính cùng hành lễ.

- Tộc công yên tâm, có phụ thân ta ở đây, thi đấu Tư Long, không dám nói đứng nhất năm bộ lạc, nhưng tuyệt đối không phải vị trí cuối cùng.

Mặc Tử chưa mở miệng, Mặc Phương đã chen vào, trong lúc nói, Mặc Phương còn âm hiểm nhìn Mạnh Hạo một cái.

Còn Mặc Tử đại sư, thì chỉ đứng đó cười nhạt.

- Mặc mỗ tận lực là được.

Mặc Tử từ từ nói, giọng nói có phần hơi khàn, nhưng ẩn chứa tự tin, cũng vô cùng rõ ràng.

Mạnh Hạo mở mắt, vẻ mặt bình thường, gặp phải Mặc Phương khiêu khích, vẫn coi như không nhìn thấy, ánh mắt quét qua những khách khanh xung quanh, dừng lại một chút nhìn một nam tử trung niên. Người này tướng mạo tầm thường, tu vi thoạt nhìn cũng chỉ là Kết Đan, nhưng người này luôn cho Mạnh Hạo cảm giác, quanh mình như có một màn sương, nhìn không rõ ràng.

Khi ánh mắt Mạnh Hạo nhìn tới người này, y cũng nhìn lại Mạnh Hạo, ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, nhìn như tùy ý, nhanh chóng tản ra, nhưng đôi mắt Mạnh Hạo lại hơi co lại.

- Trên người người này, có khí tức dị yêu, khí tức này rất nhạt, nhưng lại không phải phát tán từ đồ đằng của y, mà giống như... tự bản thân y có sẵn!

Mạnh Hạo hơi suy tư.

Ngay chính lúc này, đột nhiên, từng hồi u u, giống như tiếng tù và, đột nhiên vang lên từ Ô Thần thánh địa trong sơn mạch, truyền khắp bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 636: Tạo Hóa trì! (2)

Theo âm thanh xuất hiện, từng đợt gợn sóng, khuếch tán giữa không trung, nơi nào nó đi qua, như cuồng phong quét tới, khiến cho bầu trời đổi sắc, mặt đất cũng hơi chấn động.

Nhất thời, bốn phương tám hướng, toàn bộ bị gợn sóng này quét qua, giống như phong ấn trong đó. Tiếp theo, một luồng quang mang vàng kim, đột nhiên xuất hiện từ trong Ô Thần thánh địa, khuếch tán trong bầu trời, phát tán từng trận uy áp mạnh mẽ.

- Chúng ta đi!

Tộc công Ô Đạt bộ hít sâu một hơi, nhìn luồng kim quang kia, có vẻ chấp nhất, phất tay áo, thân thể bay lên, hóa thành cầu vồng lao về phía cột sáng.

Những người khác cũng lần lượt bay lên, trong đó không ít người, ánh sáng đồ đằng ở trên thân sáng lên, lan ra khắp người. Mà Tư Long cấp bảy - Mặc Tử, thì phất tay áo, con giao long hai đầu lập tức xuất hiện từ trong hư không, ngẩng đầu gầm thét, Mặc Tử đứng trên mình nó, Mặc Phương cũng đi theo.

Giao long hai đầu uy vũ phi phàm vừa mới xuất hiện, lập tức khiến mọi người kinh hãi và khiếp sợ, càng có không ít người lập tức nhìn về phía Mạnh Hạo, muốn xem xem thú cưỡi của Mạnh Hạo là gì.

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình thản, vỗ lên cái túi màu xanh bên mình, lập tức từ trong đó bay ra một luồng ánh sáng trắng, hóa thành Đại Mao. Thân thể nó tuy gầy gò, nhưng lại lớn đến mấy trượng, sau khi để Mạnh Hạo ngồi lên người, thì nó ngẩng đầu tru lên.

Tiếng tru kinh thiên động địa, truyền khắp bốn phương, khiến tộc nhân Ô Đạt bộ ai nấy đều kinh hãi, ngay cả con giao long hai đầu kia, cũng hơi lui lại một chút.

Mặc Tử hừ lạnh, vỗ vào giao long, hóa thành một chiếc cầu vồng bay đi.

Mạnh Hạo ngồi trên mình Đại Mao, ánh mắt nhìn về cột sáng xa xa, hắn không quá hứng thú với Ô Thần thánh địa, nhưng đã tới đây rồi, có lý nào lại không đi xem.

Trong lúc bay về phía trước, cùng mấy chục người của Ô Đạt bộ, bay lên khỏi ngọn núi, ở giữa không trung, Mạnh Hạo nhìn những phương hướng khác, từ trong khu vực của bốn bộ lạc khác, cũng có tu sĩ từ các bộ lạc, đồng thời bay ra.

Trên bầu trời, mấy trăm người của năm bộ lạc, từ năm phương hướng khác nhau, lao thẳng tới cột sáng ở chính giữa, tốc độ không hề chậm.

Mạnh Hạo nhìn thấy Cổ Lạp trên người man cự nhân, vẻ mặt kiêu ngạo, tộc nhân Ô Binh bộ xung quanh, cũng đều có vẻ nhìn đời bằng nửa con mắt.

Còn Tư Long của mấy bộ lạc khác, trong đó trong mấy Tư Long của Ô Đấu bộ, nổi bật nhất là một lão bà. Lão bà này trên mặt lấm tấm những đốm xanh đen, mặc trường bào, cho dù có vẻ xấu xí, nhưng con độc nhãn cự thú dưới chân, lại giống như kinh kông, ý hung sát vô cùng rõ ràng.

Còn có cả Tư Long Ô Viêm bộ, có ba người, trong đó một người mặc áo trắng, là một lão giả. Người này tiên phong đạo cốt, bộ dạng bất tục, dị yêu dưới thân là một con hạc lớn màu trắng, rất đẹp đẽ, bay qua giữa trời, giống như tới từ tiên giới.

Cuối cùng là Ô Ảm bộ, bộ lạc này có hai Tư Long, trong đó một người đội nón rộng, nhìn không rõ vóc dáng, mặc một bộ áo tơi, khác hẳn

người bên cạnh, giống như một ngư ông, dưới chân gã, là một con giun lớn đến mấy chục trượng, dính một ít dịch nhờn khiến người ta kinh hãi. Khi con giun này đi tới, còn có mùi quái dị.

- Trong những Tư Long này, hắn là không có bốn người Nghiêm Tung, bốn người họ, chắc là khách khanh đồ đằng trong các bộ lạc.

Trong khi Mạnh Hạo quan sát mọi người, thì hắn và Mặc Tử cũng đồng thời bị tu sĩ các bộ lạc khác quan sát.

- Mạnh đại sư, lần thi đấu tế tổ này, ngài đứng khiến lão phu thất vọng.

Mắt thấy đã gần tới nơi, Tư Long cấp bảy - Mặc Tử bên cạnh Mạnh Hạo, lạnh lùng mở miệng, trong lúc nói, thân mình lóe lên, giao long xông ra, lao về phía kim quang.

Mạnh Hạo hơi cau mày, trong lòng thầm than. Từ khi đến Tây Mạc, hắn rất ít chủ động chọc người khác, nhưng thực lực dần dần lộ ra, lại tự nhiên trở thành cái gai trong mắt người khác. Loại phân tranh vì những thứ thế này, Mạnh Hạo không hề mong muốn.

- Chuyện này cũng nên kết thúc rồi.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ chút tàn nhẫn, tu vi tới trình độ của hắn, cực kỳ hiểu rõ Tu Chân giới mạnh được yếu thua, lúc cần quyết đoán, Mạnh Hạo sẽ không nương tay.

Càng tới gần, mọi người lại nhìn thấy trong kim quang, có một đài cao vàng kim trôi nổi. Đài này giống như một cái sân lớn, được kim quang bao bọc.

Không lâu sau, tộc nhân của năm bộ lạc lục tục xuất hiện, lơ lửng ở bốn phía kim quang. Tộc công và tế tự của mấy bộ lạc, hiển nhiên sẽ không nói quá nhiều, chỉ sau khi trừng mắt với nhau, thì không hề khách khí

chút nào, lập tức quyết định xuất chiến.

- Cuộc chiến này chỉ có hai trận, đều là hỗn chiến, một trận là đồ đằng tu, một trận là Tư Long chiến!

Tộc công Ô Đạt bộ quay đầu, nhìn về phía khách khanh bộ lạc mình, trầm giọng nói.

- Mỗi trận hỗn chiến, một bộ lạc đưa ra ba người, hai trận đều thắng, đương nhiên là số một, còn về số hai, thì là quyết định dựa vào số khách khanh của các bộ lạc ra trận còn lại mấy người.

- Hai trận chiến này, các lần đều có người chết, chư vị là khách khanh của bộ lạc ta, nếu không địch lại... có thể buông tay. Bộ lạc tuy coi trọng thắng bại, nhưng chư vị đã ra tay giúp đỡ, tình cảm còn quan trọng hơn.

- Trận đầu tiên, là đồ đằng tu!

Tộc công Ô Đạt bộ vừa nói, lập tức trong các khách khanh xung quanh, tức thời có ba người lao ra, chắp tay hành lễ với tộc công, lao thẳng về phía kim quang.

Một trong ba người này, chính là nam tử trung niên Mạnh Hạo thấy có điểm quái dị lúc trước, Mạnh Hạo nhìn người này lao vào trong kim quang, ánh mắt lóe lên, tiên khí của tiên nhân chỉ lộ trong cơ thể vận chuyển, tức thời mắt phải chớp chớp bảy tám cái, chăm chú quan sát.

Nhưng vừa nhìn, ánh mắt Mạnh Hạo đã co rút lại.

Trong mắt hắn, đột nhiên nhìn ra, vị nam tử trung niên này, cản bản không phải tu sĩ Tây Mạc gì. Trên người y, lại có một màn sương, mà bên trong sương này … chính là Thiên Phương thú ngày trước, bị chim anh vũ truy kích bỏ chạy!

Khiến Mạnh Hạo ngạc nhiên hơn nữa, là trên người Thiên Phương thú này, hắn lại nhìn thấy dấu vết biến hóa của miếng mỡ đông, thậm chí hiện giờ nhờ mắt tiên, hắn còn nhìn ra cả khí tức của chim anh vũ.

- Chim anh vũ này từ sau khi truy đuổi Thiên Phương thú lần trước, vẫn chưa hề trở lại. Hiện giờ xem ra, rõ ràng đã có chuyện gì đó với Thiên Phương thú này, hình như ... Thỏa hiệp lẫn nhau rồi?

Mạnh Hạo thu lại mắt tiên, cảm thấy quái dị, nhưng nghĩ đến tính cách của chim anh vũ, hắn cảm thấy tất cả đều có khả năng.

Lúc này hắn nhìn những người tiến vào đài cao của các bộ lạc khác, có phần thương cảm...

- Đám Nghiêm Tung, hắn là ở trong những người này...

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua, tiếc là đám Nghiêm Tung ai nấy đều giảo hoạt, đề phòng lẫn nhau, sẽ không để người ta dễ dàng nhìn ra thân phận. Cho dù là Mạnh Hạo, nhìn hồi lâu, cũng không tìm ra tung tích bọn họ, trong số mười hai khách khanh từ các bộ lạc khác.

Hỗn chiến, sau khi mười lăm tu sĩ đồ đằng của năm bộ lạc bước lên đài xong, không có ngôn từ hay khách sáo gì, lập tức nổ vang, trực tiếp triển khai đại chiến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 637: Thiên Thiên.

Mỗi bộ lạc ba người, giống như một đoàn thể, là quan hệ chiến hữu, hỗ trợ lẫn nhau, điểm này ở bốn bộ lạc khác rất rõ ràng, nhưng... ba người của Ô Đạt bộ, lại khác hẳn.

Nam tử trung niên do Thiên Phương thú biến thành, vừa bước lên đài, liền ngẩng đầu gầm thét, xông tới phía trước, không hề nhìn hai đồng bạn bên cạnh. Cảnh tượng này khiến hai khách khanh của Ô Đạt bộ kia ngây ra, có ý muốn cùng xông lên, nhưng nhìn nam tử trung niên hung hãn, lại tính một mình khiêu chiến tất cả, hai người bọn họ hơi run lên, lập tức lui lại.

Cảnh tượng này xuất hiện, khiến cho tu sĩ của năm bộ lạc đều trợn tròn mắt, không ít người nhìn về phía Ô Đạt bộ, cho rằng đó có lẽ là một kế hoạch của Ô Đạt bộ.

Nhưng nhìn tộc công và tế tự của Ô Đạt bộ, cũng có vẻ mặt kinh ngạc, tộc nhân bốn bộ lạc khác, lại nhất thời suy tư.

Tiếng nổ vang vọng, đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn không nhìn nam tử trung niên do Thiên Phương thú biến hóa nữa, mà nhìn những khách khanh ra trận của bộ lạc khác, cố gắng tìm ra đám người Nghiêm Tung.

- Đám người hỗn đản vô đạo đức các ngươi, ta muốn đại biểu Thiên Thiên, đại biểu Ngũ đệ, đến độ hóa các ngươi!

Nam tử trung niên vừa xông ra, lập tức gào lên, tiếng nói như sấm sét truyền ra. Y lao thẳng đến một đoàn đội ba người, tiếng nổ vang vọng, ánh sáng thuật pháp đồ đằng chớp sáng.

Đoàn ba người kia đến từ Ô Viêm bộ, lúc này lạnh lùng nhìn nam tử

trung niên xông tới, không hề chần chừ lập tức ra tay. Tức thời tiếng nổ vang lên, thuật pháp va chạm, sóng xung kích tràn ra xung quanh.

- Oa oa oa, một, hai, ba... Khốn kiếp, các ngươi làm vậy là sai. Các ngươi ba người, ba người đó! Ba người đánh một mình ta. Các ngươi vô đạo đức!

Tiếng gầm đầy ấm ức của nam tử trung niên truyền ra, vang vọng bốn phía. Tộc nhân của các bộ lạc xung quanh nghe được, ai nấy đều có vẻ mặt cổ quái.

Bọn họ nhìn thấy nam tử trung niên, lúc này lui về phía sau, vẻ mặt biến đổi, thể hiện ý đồ xấu xa khó nói.

- Mẹ nó chứ, mấy tên xấu xa các ngươi, chờ đó, chờ đó!

Giọng nói của nam tử trung niên thay đổi, không còn vẻ ấm ức trước đó, mà hóa thành kiêu ngạo cuồng vọng, thân hình lay động, lại lao về phía ba người của một bộ lạc khác.

- Ta đâm!

- Ta tránh!

- Ha ha, ta lại đâm!

Giọng nói nam tử trung niên sắc nhọn, còn thêm kiêu ngạo, tốc độ cực nhanh, không ngừng xuyên qua giữa mọi người. Bản thân y lại là da dày thịt béo, có đánh đập thế nào cũng không ảnh hưởng, khiến cho những khách khanh kia càng lúc càng phẫn nộ là, nam tử trung niên này ra tay cực kỳ vô sỉ hạ lưu, vô cùng xấu xa, thần thông thuật pháp toàn tập trung trên một ngón tay.

Mà ngón tay này... Chuyên chỉ vào mông của mọi người.

Hơn nữa chẳng phân bộ lạc, cứ thấy người là ra tay, thậm chí hai người của Ô Đạt bộ, cũng không tránh khỏi, bị người này đâm chọc, nổi cơn tam bành. Nếu không phải nể mặt đều là khách khanh một bộ lạc, thì cũng đã ra tay rồi.

Khiêu khích như thế, rất nhanh, cục diện hỗn chiến trên đài đã thay đổi, có vẻ không còn là hỗn chiến, mà là người của bốn bộ lạc khác, cùng vây công nam tử trung niên.

Cảnh tượng này, khiến sắc mặt mọi người của Ô Đạt bộ đều khó coi, ngay cả tộc công, tế tự và vị đại trưởng lão kia cũng đều sầm mặt lại.

Các lần thi đấu tế tổ, chưa từng xảy ra chuyện này, cảnh tượng lúc này, đâu có phải hỗn chiến, đây rõ ràng là một lần chèn ép.

Mạnh Hạo ho khan, hắn hơi chút áy náy. hắn hiểu rõ, nếu không phải là bản thân mang chim anh vũ tới đây, có lẽ lần thi đấu tế tổ này, sẽ không giống như hiện giờ.

- Miếng mỡ đông bất tử... Chim anh vũ ác thủ... Sợ rằng một lúc nữa, sẽ còn xuất hiện Thiên Phương thú hung tàn. Trận chiến này, khụ khụ... Nếu không có gì bất ngờ, hắn là Ô Đạt bộ thắng rồi.

Mạnh Hạo đang nghĩ như vậy, một tiếng gầm thét tức giận cực độ xuất hiện trên đài cao, truyền ra từ một khách khanh khác của Ô Đạt bộ.

Gã không thể tiếp tục nhẫn nhịn nữa. Đã ba lần bị đâm chọc, đó là một sự sỉ nhục cực lớn với gã, khiến gã giờ phút này, gầm thét xông về phía nam tử trung niên, không còn để ý cái gì khách khanh cùng bộ lạc, mà lại ra tay phản đội.

Khách khanh bên cạnh, đang muốn ngăn cản, thì nam tử trung niên xuất hiện sau lưng gã, đâm tới.

- Khốn kiếp, chúng ta là đồng bạn, ngươi ngươi ngươi... Ta liều với ngươi!

Vị khách khanh này liền tức giận, ánh mắt đỏ ngầu, quay người gầm thét.

Lúc này trên đài cao, chiến trường lại thay đổi, tất cả mọi người đều công kích nam tử trung niên kia. Thậm chí lúc này đừng nói là bọn họ, cho dù là tộc nhân của các bộ lạc ở bên ngoài, cũng không nhịn được có suy nghĩ muốn xông tới, vây công nam tử trung niên kia. Người này ra tay thực quá vô sỉ, xấu xa đến cực điểm.

Cả đời này bọn họ chưa từng thấy ai hạ lưu như vậy.

- Lần thi đấu tế tổ này, Ô Đạt bộ lại tìm tới một khách khanh như vậy. Chuyện này... Quá náo loạn rồi!

- Ô Đạt bộ lẽ nào không tìm được người khác, kẻ vô sỉ như vậy cũng xuất hiện!

Tộc nhân của các bộ lạc khác, lập tức châm chọc, trào phúng Ô Đạt bộ.

Tộc nhân của Ô Đạt bộ sắc mặt khó coi, lòng muốn phản bác, nhưng lại không nói lên lời, trong mắt tộc công hiện lên lửa giận, nhìn chằm chằm nam tử trung niên trên đài cao.

Mạnh Hạo thầm than trong lòng, càng cảm thấy áy náy, ánh mắt không ngừng di động trên người khách khanh bốn bộ lạc khác, tìm tung tích đám Nghiêm Tung.

Đột nhiên hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, nghìn về một khách khanh của Ô Ảm bộ trong chiến trường. Người này là một nam tử trung niên, thân thể khôi ngô, là một đại hán, vẻ mặt dữ tợn. Nhưng người này sau khi bị một

kích của nam tử do Thiên Phương thú hóa thành, trên mặt trong chớp mắt lộ ra biểu hiện không như những người khác, có hơi chần chừ và hoảng hốt.

Mặc dù rất nhanh biến mất, rồi hóa thành phẫn nộ, nhưng cảnh tượng này lại bị Mạnh Hạo phát hiện, hơn nữa lúc người này phẫn nộ, thì một lão giả khách khanh của Ô Binh bộ, còn phẫn nộ hơn, phát cuồng tự mình đuổi theo.

- Mạc Ly, Uông lão quái!

Đôi mắt Mạnh Hạo co rút, lập tức từ biến hóa rất nhỏ đó, nhận ra được thân phận của hai người.

Đại hán do Thiên Phương thú biến thành, lúc này bị vây công, phát ra từng tiếng gầm sắc nhọn.

- Thiên Thiên, thằng cháu nhà ngươi, đến ngươi rồi!

Đại hán cất lời, toàn thân chấn động, dừng lại giữa không trung, gần như khoảnh khắc y dừng lại, tất cả khách khanh xung quanh, toàn bộ ra tay, đánh tới.

Tiếng nổ kinh thiên động địa, trong mắt tất cả mọi người, kẻ này chết chắc rồi, chỉ có Mạnh Hạo thở dài một hơi. Hắn biết, Thiên Phương thú sắp ra rồi.

Trong tiếng nổ, một tiếng gầm thét kinh thiên truyền ra, tiếng gầm thét này mạnh mẽ, trong chớp mắt hóa thành sóng xung kích, khuếch tán ra bốn phương. Trong làn sóng này, tộc nhân của năm bộ lạc bên ngoài đều nín thở, trợn mắt, lộ vẻ kinh hãi không thể tin tưởng.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy, sóng xung kích lan ra, tất cả khách khanh vây công đại hán trung niên, toàn bộ đều phun máu tươi, ai nấy lảo đảo lui

lại, vẻ mặt khiếp sợ không thể tin tưởng.

Mà đại hán trung niên hẳn phải chết trong mắt mọi người, lúc này đầu tóc tung bay, vẻ mặt hung tàn, ngẩng mặt gầm thét, đôi mắt đỏ ngầu, lộ vẻ điên cuồng như dị yêu.

Thân thể loáng lên, trong khoảnh khắc liền xuất hiện trước mặt một khách khanh, có vẻ tàn nhẫn, đôi tay đưa lên, dùng một tư thế không thể hình dung, đối phương dường như không thể né tránh, lập tức bị bắt lấy, xé mạnh một cái.

Tiếng hét thảm truyền ra, thân thể tu sĩ này lập tức bị xé làm đôi, máu tươi tung bay, đại hán lại di chuyển.

Tiếng hét thảm không ngừng truyền ra, cảnh tượng máu tanh này, giống như sấm sét giáng mạnh vào tâm thần tộc nhân năm bộ lạc bên ngoài, khiến tất cả bọn họ đều thở gấp, trợn mắt.

Trong chớp mắt, có ba người chết đi, đại hán trung niên giống như chiến tiên, không đâu địch nổi, đi qua nơi nào, nơi đó tử vong.

- Ta bỏ quyền!

Một khách khanh Ô Viêm bộ, nhìn đại hán sắp tới gần, run rẩy vội vã mở miệng, lời nói truyền ra, thân thể gã lập tức biến mất, được kim quang bao bọc, kéo ra khỏi chiến trường.

- Bỏ quyền!

- Bỏ quyền!

Liên tục có người hô lên, từng người rời khỏi chiến trường, nhưng vẫn có người nói chậm, bị đại hán xông tới, điên cuồng giằng xé.

- Bỏ...

Một khách khanh Ô Binh bộ, vừa nói đến miệng, còn chưa nói xong, trung niên đại hán do Thiên Phương thú hóa thành đã xông tới, mở lớn mồm, trước mặt tất cả mọi người, cắn một miếng trên mặt vị khách khanh này, khiến giọng nói của gã hóa thành một tiếng kêu thảm.

Rất nhanh, trên đài trừ đại hán trung niên ra, không cón một ai, chỉ có một mình y đứng đó, ánh mắt hung tàn quét quanh, ngẩng đầu gào thét.

- Ô Đạt bộ, trận chiến này ta giúp các ngươi thắng lợi, ta muốn tiến vào Tạo Hóa trì!

Tộc nhân Ô Đạt bộ choáng váng, tế tự bầu trời hít sâu một hơi, đại trưởng lão mở to mắt, ánh mắt tộc công lóe lên, nhanh chóng cười lớn.

- Vốn nên như vậy, hôm nay Tạo Hóa trì, nhất định có chỗ cho đạo hữu!

Đại hán trung niên nhìn tộc công, gật đầu, bước tới một bước, ra khỏi kim quang. Y vừa mới xuất hiện, tộc nhân của mấy bộ lạc khác kinh hãi rút lui, nhường đường cho y về đến Ô Đạt bộ. Lúc trở lại, tộc nhân Ô Đạt bộ đều run sợ, tránh né, đại hán này kiêu ngạo bước đi, nhưng sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, ánh mắt bất giác có chút tránh né.

Bốn phía im lặng, khoảng chừng mười mấy nhịp thở sau, từ vị trí Ô Đấu bộ truyền ra giọng nói âm trầm.

- Trận thứ hai, Tư Long đấu!

Mạnh Hạo ngẩng đầu...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 638: Răng nanh gãy!

- Đáng tiếc! Ta chỉ nhìn ra Mạc Ly và Uông lão đầu, còn Nghiêm Tung và Lê Thiên thì không cách nào nhìn ra!

Mạnh Hạo suy nghĩ.

- Mạnh đại sư! Ngươi phải cẩn thận rồi! Đây là sinh tử đấu, hy vọng ngươi có đủ thời gian nói hai chữ bỏ quyền!

Tư Long cấp bảy Mặc Tử nhìn Mạnh Hạo đầy âm hiểm, lúc đi ngang qua Mạnh Hạo, lão ta lạnh lùng mở miệng.

Mặc Phương đi bên cạnh lão ta oán độc liếc Mạnh Hạo, ánh mắt như muốn giết người.

Hai cha con nhà này gào thét bước thẳng vào trong kim quang. Mạnh Hạo vẫn rất bình tĩnh, nhưng theo tính cách của hắn, càng bình tĩnh lại càng đại biểu cho sát cơ.

Nếu đối phương đã lộ ra răng nanh, vậy với tính cách của Mạnh Hạo, hắn sẽ hung hăng bẻ gãy cái răng nanh đó!

Ô Linh lo lắng nhìn về phía Mạnh Hạo, Ô Trần đứng cạnh nàng ta thì nhìn Mạnh Hạo đầy cuồng nhiệt. Gã có niềm tin mãnh liệt vào Mạnh Hạo, niềm tin này giống như sự mù quáng. Vì trong lòng gã, Mạnh Hạo đã cường đại đến không có ai sánh kịp.

Thân thể Mạnh Hạo loáng một cái, bạch lang dưới chân hắn hóa thành luồng ánh sánh trắng, mang theo hắn phóng nhanh tới chỗ kim quang. Vừa bước vào, hai mắt Mạnh Hạo lập tức sáng lên, kim quang như nước chảy tràn tới bên cạnh hắn, trong đó ẩn chứa lực lượng của thuộc tính

mộc. Trong cảm giác của Mạnh Hạo, có thể rõ ràng cảm nhận được, nếu hắn dùng đồ đằng Thanh Mộc chiếu vào kim quang, thì có thể dễ dàng điều khiển nó.

Cùng lúc đó, trong kim quang vẫn tồn tại lực lượng của thuộc tính kim, làm cho lòng Mạnh Hạo khẽ dao động.

Gần như cùng với lúc Mạnh Hạo bước vào đài cao, nhóm ba Tư Long của bốn bộ lạc còn lại đều vừa hô hét vừa tiến đến. Cổ Lạp, lão thái bà kia, còn có lão ngư ông và nhiều người nữa... Trong nháy mắt tất cả Tư Long tham chiến đều đứng ở trên đài cao...

Từng tiếng dị yêu thét gào kinh thiên động địa. Cùng với tiếng gầm rú của man cự nhân, Cổ Lạp vung tay phải lên, lập tức có gần trăm con dị yêu xuất hiện quanh y. Trong đó có hơn mười con Giao Long và rất nhiều Lang Thi khổng lồ. Tử khí ngập trời vờn quanh người y làm cho khí thế của Cổ Lạp tăng lên kinh người.

Nhất là tiếng rít gào của man cự nhân, làm cho ngay cả tộc nhân của năm đại bộ lạc ở bên ngoài, cũng phải kinh hãi không thôi.

Sau đó là lão thái bà kia, trong tiếng gào rú của Độc nhãn Cự Viên đang ở dưới chân, lão thái bà như mở ra một cánh cửa trong hư không, từ đó một bầy vượn gào rú bay ra. Mỗi con đều là yêu vượn một mắt, số lượng gần trăm con, lúc chúng xuất hiện thì khí thế của lão thái bà giống như dâng trào.

Còn lão giả tóc bạc như thần tiên đang cưỡi trên con hạc trắng thần võ kia, thì phất tay một cái, xung quanh lão liền có một mảng màu trắng dài, do rất nhiều con rắn nhỏ tạo thành xuất hiện, số lượng nhiều đến mấy trăm con, hơn xa người khác. Những con rắn nhỏ này khè khè lưỡi, trong chớp mắt sau khi chúng xuất hiện lần nữa, giống như có kịch độc đang lan ra.

Nhưng mà kinh người nhất là lão ngư ông kia. Dưới thân lão là một con giun cực lớn, sau khi làm ra vẻ rít gào không tiếng động, lấy lão làm trung tâm, một lượng lớn bùn đất biến ảo ra. Từ trong bùn đất đó, từng con giun dữ tợn chui ra, chúng nó ngọ nguậy làm cho không gian quanh đó mờ ảo đi.

Còn có Mặc Tử khi vừa xuất hiện, con Giao Long hai đầu liền gầm thét vang trời, hư vô xung quanh lão lập tức vặn vèo, một đàn yêu rít gào mà đến. Toàn bộ đều là Giao Long, thân thể chúng cũng không nhỏ. Sau khi xuất hiện cả bầy yêu cùng ngửa mặt lên trời gào thét.

Về phần Mạnh Hạo, khí thế hơi yếu, xung quanh hắn chỉ có vài chục con Thanh Mộc lang cùng với đàn dơi, không thể so sánh với hiệu quả thị giác ghê người, mà năm người kia tạo ra.

Lúc này, người của năm đại bộ lạc ở ngoài kim quang nhìn cảnh này, cũng đều trầm ngâm mà suy nghĩ, kể cả tế tự và tộc công của mỗi bộ lạc cũng suy tư. Tư Long chiến khác với đồ đằng tu, đồ đằng tu là sự cường đại của từng cá nhân, còn Tư Long thì có trình độ cao hơn, có thể thao túng một bộ lạc mạnh mẽ.

Cho nên dù xem xét trên phương diện nào, thì địa vị của Tư Long đều vượt xa tu sĩ đồ đằng.

Tựa như tế tổ, trên thực tế có thể xem nhẹ trận chiến đầu tiên, trận chiến thứ hai này mới quan trọng nhất!

Sắc mặt Ô Linh đầy lo lắng, trong mắt Ô Trần thì càng thêm cuồng nhiệt. Người của năm đại bộ lạc ở xung quanh đều đang khẩn trương ngóng nhìn...

Một hồi hỗn chiến nữa, lại bắt đầu!

Trước đó, Mạnh Hạo cũng không chủ động tham gia trận chiến này,

nhưng lần hỗn chiến này hắn lại chủ động ra tay. Đây là lần chủ động đầu tiên kể từ khi hắn vào Tây Mạc, đã ra tay... chính là sát cơ!

Hắn là người đầu tiên ra tay, nhưng người hắn tấn công không phải là Tư Long của bốn bộ lạc kia, mà là Mặc Tử.

Ngươi đã lộ răng nanh, như vậy là tự ngươi muốn chết!

Đây là tính cách của Mạnh Hạo, đã không ra tay thì thôi một khi ra tay thì chính là sát cơ.

Hắn vung tay phải lên, Đại Mao lập tức ngửa mặt lên trời rống to, thân thể nó tức thì biến lớn. Nó cùng với đàn sói bên cạnh và bầy dơi đen, hóa thành mấy luồng cầu vồng phóng thẳng đến chỗ bầy yêu của Mặc Tử.

Mạnh Hạo ra tay làm cho Mặc Tử chấn động. Lão ta vốn không nghĩ tới Mạnh Hạo sẽ là người ra tay đầu tiên, hơn nữa lại ra tay với mình. Lão nghĩ rằng Mạnh Hạo sẽ lợi dụng hỗn chiến mà đánh lén mình, như vậy mới không bị người dị nghị. Đây cũng là mưu tính của lão.

Nhưng lúc này Mạnh Hạo lại trực tiếp ra tay, làm cho lão không kịp trở tay.

- Ngươi muốn chết!

Mặc Tử giận dữ hét, bầy Giao Long của lão đồng loạt gào thét, bay đến chỗ bầy yêu của Mạnh Hạo. Còn Mặc Phương thấy vậy cũng lộ vẻ tức giận, trong mắt gã tràn đầy oán độc cùng sát cơ. Gã đứng ở sau cha mình, khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo mà cười lạnh lùng.

- Ngươi nhất định phải chết!

Lập tức có tiếng nổ, vang lên khắp trời, việc Mạnh Hạo ra tay làm cho

mấy Tư Long khách khanh của các bộ lạc khác phải sững sờ. Chẳng riêng gì bọn họ, mà ngay cả các tộc nhân của từng bộ lạc ở bên ngoài kim quang cũng đều chớp chớp mắt, sửng sốt.

- Ô Đạt bộ này xảy ra chuyện gì...

- Thế nhưng lại có thêm một người phản chiến? Chẳng lẽ người này lại giống như đại hán vừa rồi, có thực lực đủ để càn quét mọi người?

- Điều này là không thể! Thiên Khải Tư Long rất mạnh, người này không đủ sức vượt qua họ đâu!

Ở ngoài kim quang, các tộc nhân của từng bộ lạc sau khi kinh ngạc, đều xôn xao nhìn về phía Ô Đạt bộ. Nhưng lại thấy bản thân Ô Đạt bộ cũng giật mình, nhất là biểu tình của tế tự và tộc công cũng giống như trận chiến đầu tiên.

- Đáng chết! Đúng là có vấn đề! Sao bọn họ lại có biểu tình đó!

- Lần đầu còn hiểu được, lần thứ hai cũng vậy! Đây là quỷ kế của bọn họ!

- Có thể lắm! Nhưng mà quỷ kế gì lại tự giết lẫn nhau trước chớ?

Ngay lúc tộc nhân các bộ lạc ở ngoài kim quang đang thì thầm sôi nổi, thì ở trong kim quang Mặc Tử đang ngửa mặt lên trời, cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 639: Răng nanh gãy! (2)

- Mạnh tiểu nhi! Chính ngươi muốn chết nên không thể trách lão phu. Tuy ta và ngươi là khách khanh cùng một bộ lạc, nhưng ngươi lại ra tay với ta, nên ngươi là gian tế của bộ lạc khác. Đã thế... Lão phu giết ngươi! Cho dù ngươi có nói bỏ quyền cũng vô dụng!

Trong lúc Mặc Tử nói thì bầy Giao Long chung quanh lão đã lao tới được hơn một nửa. Con Giao Long hai đầu cũng đang lao tới.

Tiếng nổ vang trời! Đại Mao hóa thành luồng ánh sáng trắng trông vô cùng hung tợn. Mỗi một lần con dơi màu đen lóe lên, hàm răng sắc nhọn của nó chớp lóe xuất hiện là lại có một con Giao Long bị khô héo toàn thân, thê lương chết đi.

Mặc Tử thấy vậy liền biến sắc. Lão ta đã dự đoán là Mạnh Hạo rất mạnh, nhưng lại không ngờ rằng con sói trắng và con dơi đen kia lại mạnh kinh người đến vậy. Mà cái con dơi kia lại làm cho lão thêm uất ức, vì nó vốn là của lão. Tại vì lão cảm thấy tư chất của nó sau này, không bằng mấy con Giao Long nên mới đem cho con mình hộ thân.

Nhưng không ngờ rằng, con dơi đen này rơi vào tay Mạnh Hạo, lại thể hiện ra thực lực kinh người như thế.

- Lúc này chỉ mới bắt đầu mà thôi! Lão phu định sẽ dùng thủ đoạn này đối phó với đối thủ, nhưng giờ cho người biết một chút cũng hay!

Mặc Tử cười lạnh, lão đưa tay phải vỗ vào túi trữ vật, lập tức có tiếng gầm nhẹ truyền ra từ trong đó! Một đám Giao Long nháy mắt bay ra, tạo thành một đoàn dài, số lượng mấy trăm con. Trong đó có đến hơn mười con Giao Long hai đầu.

Những con Giao Long này vừa bay ra liền tạo nên khí thế ngập trời. Các Tư Long khác thấy thế đều cả kinh, càng không nói đến cảm xúc của những người đứng bên ngoài.

- Đây hoàn toàn không phải là bắt đầu, mà là kết thúc!

Mạnh Hạo nhìn những con Giao Long kia rồi lạnh nhạt nói. Tay phải của hắn bấm niệm pháp quyết, đưa tay nhấn vào đan điền một cái, Kim Đan trong cơ thể hắn lập tức chấn động mãnh liệt. Ở trong Kim Đan, yêu đan của Ứng Long thượng cổ, trong nháy mắt truyền ra một tiếng rít gào.

Trong tiếng gầm thét mãnh liệt, một hư ảnh Ứng Long hiện ra trên đỉnh đầu Mạnh Hạo. Hư ảnh con Ứng Long này có thân hình đến trăm trượng, cái đuôi rất dài, đôi cánh sắc bén, còn có đầu rồng, với hai mắt đỏ như máu. Lúc nó xuất hiện, khí thế bỗng dâng lên ngút trời.

Cả kim quang cũng phải vặn vẹo do chịu áp lực mạnh, các Tư Long khác ở quanh đấy đều mặt mày đại biến.

- Đây là...

- Dị yêu cấp mười một! Trời ạ! Đây là... Đây là hư thần mà chỉ có dị yêu cấp mười một mới có thể xuất hiện!

- Loại uy áp này... Người này... Chẳng lẽ người này là Đại Tư Long!

Tất cả Tư Long trên đài đều kinh hô. Bọn họ phát hiện ra, trong chớp mắt, cả đám dị yêu của mình đều đang run rẩy. Ánh mắt chúng nó vô cùng hoảng sợ mà nhìn lên Ứng Long trên trời.

Một luồng áp chế thuộc đẳng cấp bên trên, trong nhất thời xuất hiện ở khắp mọi nơi, không chỗ nào mà không có.

Một luồng uy áp khó có thể hình dung được, bao trùm trời đất giáng

xuống đài cao trong kim quang này. Trong chớp mắt khi Ứng Long xuất hiện, tất cả Giao Long ở xung quanh của Mặc Tử lập tức run rẩy. Chúng nó phát ra tiếng gào rú thê lương thể hiện sự hoảng sợ cùng cực, là sự sợ hãi mãnh liệt nhất trong đời chúng.

Toàn bộ dị yêu co rúm lại, cùng lui về phía sau. Trong đó có một số con dị yêu run rẩy quá độ, giống như chúng nó không thể thừa nhận được sự uy áp đáng sợ này nữa. Chúng nó kêu lên thảm thiết, thân mình lúc nào cũng sắp đổ sụp xuống.

Mạnh Hạo lạnh lùng vung tay phải lên, hư ảnh Ứng Long trên đầu hắn lập tức phát ra tiếng gầm thét kinh trời, kim quang vặn vẹo kịch liệt, trời đất ở bên ngoài biến đổi. Ứng Long thượng cổ là vua của bầu trời. Nó lộ ra tư thế ngạo nghễ đất trời, xông thẳng đến chỗ bầy Giao Long đang run lập cập kia.

Những nơi nó đi qua, mấy con Giao Long đang run rẩy kia đều không dám kêu rên tiếng nào, mà để cho Ứng Long tùy ý cắn nuốt. Con hai đầu hay con bình thường đều yếu ớt, không có chút sức phản kháng nào ở trước mặt Ứng Long. Chỉ trong mấy hơi thở, toàn bộ bầy Giao Long đã bị cắn nuốt hết.

Mặc Tử không thể tin được mà la lên một tiếng kinh hãi, sắc mặc lão tái nhợt đi, thân thể không ngừng lui ra sau. Hư ảnh Ứng Long đang gầm thét lao đến chỗ lão. Trong mắt Mặc Tử lộ vẻ điên cuồng, lão vươn một tay, chộp lấy Mặc Phương đang ở gần mình, ý muốn được sống sót của lão càng điên cuồng và mãnh liệt hơn.

- Mặc Tử ta đây đắm chìm trong con đường Tư Long nhiều năm, mong muốn của ta, tâm huyết suốt đời của ta là có thể nghiên cứu ra dị yêu mạnh nhất! Mạnh tiểu nhi! Ta không phục!

Trong lòng Mặc Tử gào lên, đồng thời tay trái của lão cũng bấm niệm pháp quyết. Trong lúc Ứng Long sắp đến gần, vẻ mặt của Mặc Phương

còn đang là vẻ khó có thể tin và mờ mịt, thì một tay Mặc Tử đặt trên đỉnh đầu Mặc Phương - con lão, vỗ một cái. Mặc Phương lập tức phun máu tươi, sau đó đầu của gã nứt toác, vỡ tan.

- Dùng thân thể con ta, chăn ấu yêu! Lấy hồn con ta nuôi dưỡng dị yêu mà nhất mạch Tư Long Mặc gia ta đời đời truyền thừa, Mặc Giao chín đầu!

Ở trong tiếng hô, thi thể Mặc Phương run rẩy mãnh liệt, một tiếng gào rú vang lên từ trong đầu lâu vỡ nát của gã, từ trong đó, một con Giao Long màu đen đột ngột bay ra.

Một đầu, hai đầu, ba đầu... Trong chốc lát, tổng cộng có bảy cái đầu sinh ra từ thân thể của Mặc Phương, sau đó phóng lên trời.

Thân thể Mặc Phương trực tiếp nát bấy, nhưng máu thịt của gã không tiêu tán, mà tụ lại một chỗ, trong chốc lát hình thành cái đầu Giao Long thứ tám. Một con Giao Long có tám cái đầu, thân hình tầm trăm trượng, lập tức xuất hiện trước mặt Mặc Tử.

Hai mắt Mặc Tử đỏ thẫm, lão ngửa mặt lên trời hét to, con Giao Long tám đầu ở phía trước lão cũng gào rú, bay thẳng đến chỗ Ứng Long thượng cổ.

- Giết cho ta!

Tinh thần Mặc Tử rơi vào trạng thái điên cuồng, hét lên.

Con Giao Long tám đầu này, có thực lực hơn xa những con Giao Long bình thường. Nó gầm thét, gắng gượng chống cự lại uy áp, mà bay đến trước mặt Ứng Long thượng cổ. Giao Long tám đầu và Ứng Long thượng cổ cùng lao vào, tấn công đối phương, tạo nên tiếng nổ ầm trời.

Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như thường, lạnh lùng nhìn cảnh này. Tất cả Tư

Long ở bốn phía đều thầm chấn động tâm thần, chăm chú nhìn xem diễn biến trận đấu. Còn người của năm đại bộ lạc ở ngoài kim quang cũng nín thở, nhìn chằm chằm vào trận chiến trong kim quang, giống như thế giới của họ chỉ còn lại một màn Long Giao chiến này!

Trong tiếng nổ ngập trời bỗng vang lên tiếng kêu thảm thiết. Con Giao Long tám đầu đã bị vỡ nát hết ba đầu, máu thịt lẫn lộn bị Ứng Long nuốt trực tiếp luôn. Còn năm cái đầu còn lại của Giao Long vẫn gào rú, vùng vẫy nhào vào cắn xé với Ứng Long. Ứng Long ngửa đầu rống to, giống như uy nghiêm của nó bị khiêu khích, thân hình nó mau chóng biến lớn đến tầm một trăm trượng, trực tiếp đụng vào thân con Giao Long kia.

Tiếng nổ khủng khiếp, vang vọng đất trời, con Giao Long còn năm đầu kêu lên thảm thiết. Nó run rẩy và sợ hãi muốn lui ra sau trốn chạy, nhưng còn chưa tránh được bao xa, thân mình nó bị Ứng Long đụng một cái, nát bấy thành một đống máu thịt. Ứng Long khẽ há miệng đã nuốt hết toàn bộ đống máu thịt kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 640: Răng nanh gãy! (3)

Mặc Tử hết cả hồn vía, đầu óc quay cuồng, lảo đảo lui người ra phía sau.

- Bỏ quyền!

Trong lòng lão tràn ngập sợ hãi, trước nguy cơ mất mạng đang tới gần, lão dồn sức thét lên. Theo tiếng lão vừa nói ra, kim quang bắt đầu vây quanh thân thể lão, chỉ chờ một lực kéo là lão sẽ bị lôi ra khỏi đài kim quang.

Con Ứng Long kia lập tức lại rít gào, thân mình trong nháy mắt giống như vị thiêu đốt, lửa lớn ngập trời, lao thẳng tới phía Mặc Tử. Trong khoảnh khắc thân thể Mặc Tử được kéo ra ngoài, nửa thân hình của Ứng Long, lại đánh thẳng lên kim quang, nhưng bị chắn lại.

- Mạnh mỗ muốn giết người! Ai cũng không thể ngăn!

Mạnh Hạo lạnh lùng nói, hắn đưa một ngón tay chạm vào kim quang, đồ đằng Thanh Mộc ở mi tâm của hắn lập tức có biến hóa. Sau đó, thân thể hắn xuất hiện hư ảnh Thanh Mộc. Một luồng hơi thở tràn ngập lực lượng của thuộc tính mộc lan ra, theo chỗ chạm ngón tay của Mạnh Hạo, mà dung nhập vào kim quang.

Kim quang này do thuộc tính mộc và kim tạo thành. Một khắc này, dưới tác dụng của lực lượng Thanh Mộc, kim quang thế nhưng lại vặn vẹo, làm cho Ứng Long lan tràn một cách quỷ dị ra ngoài. Vào lúc Mặc Tử cho rằng mình thoát chết rồi, chỉ vừa khẽ thở phào một cái, thì thế giới của lão đã biến thành màu đen.

Đó là đầu của Ứng Long đã há miệng, nuốt Mặc Tử một cái!

Một tiếng rắc vang lên, lại có tiếng Mặc Tử la lên thảm thiết, nhưng chỉ một tiếng là ngừng hẳn. Thân thể lão đã bị Ứng Long trực tiếp cắn đứt đoạn, hơn nửa thân thể lão ở ngoài và còn gần nửa thân thể của lão ở trong miệng Ứng Long đều ầm ầm nổ bung, tan tành.

Một màn này giống như cái răng nanh bị bẻ gãy!

Lúc này Ứng Long mới tiêu tan đi, nhưng một màn vừa rồi của nó đã gây ra oanh động. Ở bên ngoài kim quang, năm bộ lạc Ô Thần cùng xôn xao kinh hãi.

- Cái này... Đây là Đại Tư Long!

- Con rồng kia là rồng gì? Trước giờ chưa từng thấy loại dị yêu như vậy!

- Thậm chí ngay cả Tổ Quang cũng không thể ngăn cản. Mặc Tử còn bỏ quyền rồi mà vẫn bị giết chết!

Năm đại bộ lạc chấn động, gần như mọi ánh mắt của bốn bộ lạc kia đều tập trung nhìn về phía Ô Đạt bộ.

Tộc công của Ô Đạt bộ ngây người ra, hô hấp dồn dập, tế tự bầu trời ở cạnh đấy quay sang, nhìn tộc công. Hai người bọn họ nhìn nhau, đều thấy rõ vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

- Đại Tư Long!

Hai người nhìn vào mắt nhau đều thấy được cùng một ý nghĩ.

- Chắc hẳn trước kia hắn bị thương, nên con dị yêu Đại Tư Long của hắn cũng chỉ có thể Hóa hình, mà không thể hiện ra bản thể thật sự.

Cũng không riêng gì hai người bọn họ có cách nghĩ như vậy, mà những Tộc công và tế tự của các bộ lạc ở bốn phía, trong lúc này, đều có ý nghĩ

như vậy.

Vị Đại trưởng lão của Ô Đạt bộ lúc này cũng hít vào một ngụm khí, lão ta nhìn về phía Mạnh Hạo cũng không còn dám bày ra sự khinh thị hay địch ý, mà là cái nhìn xem trọng với những người ngang hàng mình.

Ô Linh thở dồn dập, sắc mặt nàng ta vì kích động mà đỏ lên, nắm chặt nắm đấm. Nàng ta hiểu rằng, Mạnh đại sư sẽ là chỗ dựa lớn nhất giúp tỷ đệ hai người họ, quật khởi trong bộ lạc.

Ô Trần thì nhìn Mạnh Hạo đầy cuồng nhiệt, lúc này trong mắt gã, Mạnh Hạo giống như thiên uy, là người mà gã tôn sùng nhất trong đời mình.

Còn có đại hán do Thiên Phương thú hóa thành cũng mở to mắt, lẩm bẩm vài câu không rõ.

Người ở bên ngoài phản ứng mạnh như thế, lại càng không cần phải nói tới tế tự của các bộ lạc đang ở trên đài cao. Cổ Lạp đứng ở đó hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt y hiện lên chút bi ai, nhưng gã cũng cam chịu số phận rồi. Nhân vật cường đại như vậy, bản thân gã không trêu chọc nổi, lúc này không có lựa chọn nào khác chỉ có thể chấp nhận số phận. Nhưng đồng thời gã cũng có chút vui mừng.

- Thiếu chủ cường đại rồi! Đi theo hắn đối với mình cũng là một lựa chọn không tệ!

Cổ Lạp đảo mắt suy nghĩ, gã bắt đầu cân nhắc mình nên lập công như thế nào, để thể hiện mình trong mắt thiếu chủ, để bản thân không còn là tên nuôi dưỡng dị yêu tầm thường nữa.

Nhưng ngay vào lúc mọi người vẫn còn đang chấn động với cảnh tượng vừa rồi, thì đột nhiên lão thái bà với lão già tóc bạc và lão Tư Long ăn mặc như lão đánh cá ở trên đài kim quang, không hẹn mà cùng ra tay một lúc. Đám dị yêu của bọn họ theo lệnh mà thét gào, bay thẳng đến

chỗ hư ảnh Ứng Long đang tan biến của Mạnh Hạo.

Ánh mắt ba người này lộ vẻ tham lam, bọn họ là Tư Long, có thể nhìn ra một ít mánh khóe. Nên bọn họ cho rằng, dị yêu hình rồng của Mạnh Hạo có vấn đề, nó không tồn tại được lâu nên mới phải biến mất, nếu giết chết Mạnh Hạo, thì bọn họ có thể tha hồ chia chác tất cả dị yêu mà Mạnh Hạo đang có.

- Đây là một Đại Tư Long bị thương, lực lượng Đại Tư Long chỉ còn lại ở một mức nhất định. Có thể... không giống như trong truyền thuyết, Đại Tư Long chân chính là không thể bị giết chết.

- Một Đại Tư Long bị thương, đối với chúng ta mà nói chính là một lần cơ duyên!

Đám người lão thái bà trong nháy mắt ra tay, hiển nhiên là đã đạt được nhận thức chung. Về phần Cổ Lạp, đối với các Tư Long khách khanh khác của năm đại bộ lạc Ô Thần mà nói, thì do thời gian y đến ngắn ngủi, còn chưa hiểu biết lẫn nhau, nên lần hành động này, ba người bọn họ không nói cho y biết.

Lúc ba người kia hành động thì Mạnh Hạo lập tức xoay người, ánh mắt hắn lộ ra sự lạnh lẽo đầy chết chóc. Mạnh Hạo nâng tay phải lên, đồ đằng Vô Mục tằm trên mu bàn tay, lập tức biến ảo ra tơ tằm, vờn quanh người Mạnh Hạo thành một vùng tơ tằm kín mít.

Tiếng nổ động trời vang lên, Mạnh Hạo vẫn đứng im không nhúc nhích, mặc cho dị yêu của ba Tư Long kia tấn công. Trong khoảng thời gian ngắn, máu tươi văng khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết mãnh liệt vang lên. Người ở bên ngoài nhìn vào, cũng chỉ có thể nhìn thấy một vùng máu me bao trùm.

- Vô sỉ!

Ô Linh vẻ mặt lo lắng, tức giận mắng. Các tộc nhân của Ô Đạt bộ cũng đều phẫn nộ. Tộc công, tế tự và cả Đại trưởng lão đều biến sắc. Ba người bọn họ cùng bay ra, muốn đi cứu viện, nhưng lại bị Tộc công và tế tự của những bộ lạc khác liên thủ ngăn cản.

Cùng lúc đó, Cổ Lạp trên đài cao thấy thế thì cũng biến sắc, y không do dự mà lệnh cho bầy dị yêu của mình, bay thẳng đến chỗ ba tên Tư Long kia.

Ở thời khắc mấu chốt, một tiếng nổ kinh trời vang lên, chỗ Mạnh Hạo đứng trước đó, trong tiếng nổ, bỗng nhiên cũng truyền ra âm thanh vù vù. Đó là do tơ tằm ở trên không trung đang xoay tròn với tốc độ cực nhanh tạo ta tiếng rít. Trong thanh âm này, tơ tằm mạnh mẽ vọt ra phía ngoài, tầng tầng lớp lớp quét ngang bốn phía, máu tươi phun ra, tiếng kêu thảm cũng vang lên, thân thể tất cả dị yêu ở gần Mạnh Hạo trong phạm vi tầm mười trượng, đều lập tức bị cắt đoạn.

Trong mùi máu tanh tràn ngập, Mạnh Hạo từng bước đi ra khỏi biển máu, tơ tằm vẫn vờn quanh thân thể hắn. Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn ba vị Tư Long kia đang tái cả mặt, mà không ngừng lui về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 641: Cái dây câu kia!

Trong mắt lão thái bà Tư Long kia lóe lên vẻ ác liệt, con Độc nhãn Cự viên trước đó chưa từng rời bà ta bước nào lập tức gào thét, bay thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

- Man cự nhân!

Mạnh Hạo lạnh lùng mở miệng, Man cự nhân lập tức ngửa mặt lên trời thét dài, nhào lên chỗ Cự viên kia, chỉ với một bàn tay đã bắt được nó. Man cự nhân hung tợn, há miệng cắn xé Cự viên, con Cự viên kêu la thảm thiết. Lão thái bà kia tái mặt, định lui ra sau nhưng có một luồng ánh sáng trắng lóe lên, Đại Mao không tiếng động đã xuất hiện phía sau bà ta. Ánh mắt nó lạnh lùng, nó hung tợn há miệng đớp một cái vào cổ bà ta.

Lão thái bà kia định vùng vẫy thoát ra, thì con dơi đen chợt xuất hiện bổ nhào vào bà ta. Tiếng kêu la thảm thiết vang lên làm lòng người sợ hãi. Lão thái bà kia thoáng chốc đã mất mạng, cả người đã bị hút thành cái xác khô.

Đúng lúc đó, con Tiên hạc của lão già tóc bạc giống như tiên ông kia kêu lên một tiếng, nó mang theo lão ta xông ra khỏi kim quang, trong chớp mắt đã bay xa khỏi đài cao. Lúc đã ở bên ngoài, sắc mặt lão già tóc bạc tái nhợt, lão ta vừa thở dốc vừa hoảng sợ nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Anh Vũ!

Ở trên đài trong kim quang, Mạnh Hạo cũng không thèm nhìn lão già tóc bạc mà nhìn về phía lão đánh cá, lạnh lùng nói.

Hắn vừa nói xong, ở ngoài kim quang, vị đại hán trung niên do Thiên

Phương thú hóa thành kia, đang đứng chỗ Ô Đạt bộ bỗng ngửa mặt lên trời rống to, sau đó lao thẳng đến chỗ lão già tóc bạc kia. Lão già tóc bạc sợ hãi la lên, nhưng đại hán trung niên đã đến gần. Tiếng kêu la thảm thiết vang lên, đại hán trung niên chộp một cái, thân thể lão già đã bị xé nát. Còn con Tiên hạc của lão sợ hãi càng kêu thảm thiết hơn.

Ở trên đài kim quang, những Tư Long thực lực yếu kém đã sớm bỏ quyền, không tính Mạnh Hạo và Cổ Lạp, thì lúc này chỉ có lão già như người đánh cá là còn ở lại.

Lão đánh cá này cũng tái cả mặt mày, hoảng sợ nhìn về phía Mạnh Hạo. Mạnh Hạo đi về phía lão, từng bước một như là đạp lên tinh thần của lão, làm cho lão cảm nhận được uy nghiêm ngày càng lớn mạnh. Lúc này lão ta biết mình không thể chạy thoát, lại càng hiểu rõ, cho dù đối phương là Đại Tư Long bị thương, thì cũng không phải là hạng mình có thể trêu chọc được.

Nhưng đứng trước nguy cơ sống chết, hai mắt lão lộ ra khao khát cầu sinh. Tay phải lão vỗ lên mặt đất, con giun lớn ở bên cạnh lão ta lập tức gào thét mãnh liệt, tất cả các con giun trong đất bùn được biến ảo ra trước đó đều tập trung hết tới chỗ con giun lớn. Chúng nó tụ tập lại rồi hình thành một sợi râu trên người con giun lớn, làm cho con giun này trông đầy hung tợn.

Lão đánh cá lại phun ra một ngụm máu tươi, vừa khẽ gầm vừa đưa hai tay bấm niệm pháp quyết.

- Bí pháp nhân quả!

Lão vừa nói xong thì bỗng nhiên con giun lớn kia cúi đầu, há to miệng. Ngoài dự đoán của mọi người ở bốn phía, con giun lớn đã há miệng nuốt lão đánh cá, sau đó trên đầu con giun này, đột nhiên mọc thêm một cái mụn, có hình dạng như gương mặt lão đánh cá kia.

- Đời này lão phu vô vọng thành Đại Tư Long rồi! Nhưng bí thuật nhân quả này lại giúp ta dung hợp với dị yêu thành một tính mạng mới! Cho dù ngươi là Đại Tư Long thì cũng đừng mơ đánh ngã được ta!

Lão già này ngửa mặt lên trời cười lớn, thân hình bây giờ của lão khiến người ta kinh hãi.

Mạnh Hạo biến sắc, không do dự mà lui thân về phía sau. Vẻ mặt hắn có sự nghiêm trọng trước nay chưa từng có, lúc này toàn bộ tu vi trong cơ thể hắn nhanh chóng vận chuyển, hai mắt hắn lóe lên ánh sắc bén, nhưng không phải là nhìn lão già kia, mà là nhìn về phía bầu trời.

Điều làm cho hắn để ý như thế không phải là do lão già kia có gì đặc biệt, mà là bí thuật mà lão ta mới thi triển ra... Bí thuật nhân quả!

Lúc bí thuật này hiện ra, Mạnh Hạo đã cảm nhận được hơi thở của Quý gia.

Trong chớp mắt, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một cái vòng xoáy khổng lồ. Trong vòng xoáy có một sợi tơ màu bạc, như dây cước dùng để câu cá hiện ra, tiến thẳng đến chỗ lão già đã hóa thành con giun kia.

Đúng lúc đó, thời gian ở xung quanh bỗng ngừng lại. Mạnh Hạo hoảng sợ phát hiện tất cả mọi người, bao gồm cả các Tộc công của năm bộ lạc đều đứng im bất động, giống như toàn bộ thế gian trong thời khắc này, đang bị trói buộc dừng lại.

Tất cả giống như con cá chờ đợi sợi tơ như dây câu trên bầu trời kia, tiến đến câu hết thảy bọn họ lên.

Chỉ còn có Mạnh Hạo và sợi tơ màu bạc kia, là vật có thể di động được trên thế giới này.

Thế giới bất động, thời gian dừng lại, cho dù là kim quang ở trên đài cao

cũng như sa vào cõi vĩnh hằng, mà ngay cả hào quang của nó cũng ngừng lấp lánh.

Còn tộc nhân của năm đại bộ lạc ở bốn phía cũng như biến thành tượng đất, cả đám đứng yên không nhúc nhích.

Kể cả lão già hóa thành con giun lớn, do thi triển bí thuật nhân quả cũng bất động giống như một pho tượng, lơ lửng giữa không trung. Trên mặt lão vẫn duy trì vẻ cười cuồng dại.

Chỉ có Mạnh Hạo có thể động đậy, và chỉ có sợi tơ màu bạc trên bầu trời có thể động đậy!

Một cảm giác nguy cơ mãnh liệt ập đến trong lòng Mạnh Hạo. Quý gia! Gia tộc mạnh mẽ ẩn nấp ở Nam Vực đã làm cho Mạnh Hạo phải ra đi, bây giờ hơi thở ấy lại xuất hiện trong mắt Mạnh Hạo, ngay trong trời đất vùng Tây Mạc này.

Sợi tơ hiện ra ánh sáng màu bạc, trong tiếng rít mà bay thẳng từ bầu trời đến mặt đất này. Ánh sáng bạc gợn sóng như có thể chia cắt hư không vô hình. Lúc nó tiến đến lại không nhắm vào Mạnh Hạo, mà giống như cái móc câu, trực tiếp câu thân thể lão già đã hóa con giun lớn kia lên, trong cảnh tượng mọi người ở xung quanh vẫn đang bất động thân hình.

Mạnh Hạo thở dốc, nhưng hắn cũng không dám động đậy, mà đứng im như những người khác, dừng lại tất cả các động tác, ngay cả suy nghĩ cũng dừng lại.

Hắn tận mắt thấy đầu sợi tơ bạc chợt hiện một cái móc câu. Cái móc dễ dàng móc xuyên qua thân hình con giun lớn, giống như con giun đó đã trở thành mồi câu cá...

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động mạnh, ý nghĩ trong đầu hắn xoay chuyển.

- Đây không phải sợi tơ gì cả, mà là sợi dây câu cá của một cái cần câu!

Mạnh Hạo vẫn không nhúc nhích thân thể, nhưng hai mắt hắn có thể thấy rõ ràng cảnh, lão già hóa thành con giun kia bị dây câu móc vào rồi bị lôi lên trời cao.

- Hiếm khi thấy có tu sĩ Tây Mạc lại tu luyện bí thuật nhân quả, hóa thân thành mồi câu, dùng miếng mồi này chắc có thể câu được một con cá Tây Mạc lớn đây!

Trên bầu trời, từ nơi cuối cùng của sợi dây câu, có giọng nói ung dung, đậm mùi tang thương truyền đến.

- Đã thành mồi câu thì không cần nhân quả nữa!

Trên bầu trời, âm thanh tang thương đó lại thì thào vang vọng. Mạnh Hạo hoảng sợ chứng kiến ngay lúc này, tại vùng trời này, ở phía trên mỗi người đều xuất hiện từng sợi tơ. Những sợi tơ như ẩn như hiện, chập chờn không ngừng, như là vận mệnh. Nếu nhìn kỹ thì trông chúng giống như dính liền vào cùng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 642: Diệt nhân quả!

Bất kể là dị yêu hay tu sĩ, đất đai hay sông núi. Trên thân tất cả những vật tồn tại nơi đây, đều có rất nhiều sợi tơ. Những sợi tơ này đan xen và kết dính lẫn nhau, dính vào với cả con giun khổng lồ bị lưỡi câu móc lên ở giữa không trung kia. Trong ngươi có ta, trong ta có ngươi giống như là một cái lưới chúng sinh thật lớn.

Chỉ cần đã từng gặp qua, hay có chút quen biết thì sẽ có những sợi tơ kết nối các đối tượng lại với nhau, giống như là nhân quả.

- Từ nay về sau diệt nhân quả!

Âm thanh tang thương trên bầu trời lại vang lên, sau đó Mạnh Hạo liền thấy, rất nhiều sợi tơ vận mệnh chập chờn trên thân con giun khổng lồ đang ở giữa trời kia, trong nháy mắt này bỗng tan biến!

Những sợi tơ vận mệnh này tan biến thì cũng lập tức tạo ra phản ứng dây chuyền, khiến cho những sợi tơ kết nối đất đai, sông núi, dị yêu và tu sĩ có liên quan với con giun kia rung rung theo.

Càng làm cho Mạnh Hạo hoảng sợ là trong chớp mắt, thân thể của tất cả các tu sĩ ở bốn phía chấn động mạnh, sắc mặt bọn họ tái nhợt. Những sợi tơ kết nối bọn họ với con giun kia, cũng đang bắt đầu tan biến. Trong sinh mệnh của mỗi người bọn họ, những trí nhớ có liên quan tới con giun hay lão già kia, đều theo đó mà biến mất.

Giống như sự cân bằng ở bên trong nhân quả đã bị phá vỡ, Nhân là cưỡng ép xóa đi một phần trí nhớ, dẫn đến Quả là toàn bộ thế giới cũng theo đó mà lung lay, sụp đổ.

Hơn nữa, vào lúc này, tâm thần Mạnh Hạo càng chấn động, hắn phát

hiện những sợi tơ quanh mình cũng rung rung, xuất hiện dấu hiệu tan biến. Cùng lúc đó, một luồng lực lượng khó có thể hình dung nổi đang tràn vào thế giới của hắn, muốn xóa đi trí nhớ của hắn với con giun và lão già kia.

Trong lúc tâm thần Mạnh Hạo nổ vang, thì đột nhiên Cổ Ngọc Phong Yêu trong túi trữ vật của hắn rung lên một cái, hóa thành một luồng lực lượng nhu hòa tràn ngập toàn thân Mạnh Hạo. Những sợi tơ nhìn như đã tan biến đi nhưng trên thực tế, luồng lực lượng kia chỉ khẽ quét qua người Mạnh Hạo, lại không thể xóa đi được trí nhớ về con giun và lão già kia trong sinh mệnh của Mạnh Hạo.

Cũng chính vào lúc này, con giun khổng lồ kia đã hóa thành một luồng cầu vồng bay thẳng lên bầu trời, trong chốc lát đã biến mất không thấy tăm hơi.

Trong nháy mắt, toàn bộ thế giới lại khôi phục lại dáng vẻ như trước khi bị bất động.

Lúc thời gian được khôi phục lại... Thân thể mỗi người đều giật mạnh một cái.

Kim quang lại tỏa sáng trên đài cao. Cổ Lạp đầu tiên là có chút mờ mịt, nhưng y nhanh chóng vui vẻ hô lên một tiếng bỏ quyền, thân thể y lập tức bị kim quang bao trùm rồi bị lôi ra khỏi đài cao.

Trong ký ức của y không có lão già như lão đánh cá kia, có chăng chỉ nhớ là Mạnh Hạo đã chiến thắng tất cả các Tư Long.

Ở ngoài kim quang, tộc nhân của năm đại bộ lạc Ô Thần cũng khôi phục lại như thường, vẻ mắt từng người không có gì lạ, bọn họ đều đưa mắt chăm chú nhìn Mạnh Hạo. Trong trí nhớ của bọn họ cũng không có xuất hiện qua lão đánh cá kia, thậm chí vẻ mặt tộc nhân bộ lạc của lão vẫn như thường, tựa hồ trong sinh mệnh của bọn họ từ trước tới giờ đều

không có tồn tại ký ức nào về lão đánh cá kia cả.

- Ô Đạt bộ lại mời được một vị Đại Tư Long!

- So với lần Tế Tổ trước đó, hắn Ô Đạt bộ đã phải bỏ ra một cái giá thật lớn, nếu không thì họ không có khả năng mời được Đại Tư Long đến trợ giúp.

Trong lúc tộc nhân của năm đại bộ lạc vẫn đang bàn tán xôn xao, thì Mạnh Hạo đứng trên đài cao, sắc mặt có chút tái nhợt. Hắn không thấy được vẻ kinh ngạc trên mặt bất cứ người nào ở xung quanh, như thể trong cảm giác của bọn họ, chưa từng có khoảng thời gian bị bất động kia.

Bọn họ cũng không có chút phản ứng nào với việc lão già hóa thành con giun kia đã biến mất, giống như là trong trí nhớ, thậm chí là trong sinh mạng của tất cả các tu sĩ, đều chưa từng tồn tại vị lão giả kia.

Còn có dị yêu, đất đai sông núi ở đây cũng đều như thế. Trong chớp mắt nhân quả của lão già hóa thành giun kia bị người ta chặt đứt, trong ý thức của chúng sinh trong trời đất này cũng mất đi tất cả dấu vết về sự tồn tại của lão già đó.

- Đây mới là tử vong... tử vong chân chính, xóa đi trí nhớ của tất cả những người lão đã tiếp xúc qua, giống như lão chưa từng xuất hiện trên thế giới này…

- Cái này là ... Nhân quả tuyến của Quý gia!

Mạnh Hạo thở gấp, sắc mặt hắn càng lúc càng tái hơn. Hắn nhìn bốn phía mà mơ hồ cảm nhận được, có một sự đáng sợ trước nay chưa từng có.

Trong giây lát, Mạnh Hạo nhớ tới trong túi trữ vật của mình, có cái cần

câu mà hắn lấy được khi giết chết Quý Tử. Mạnh Hạo bỗng nhiên hiểu được tác dụng của cái cần câu này.

Cũng trong nháy mắt, Mạnh Hạo liền nghĩ tới, nếu cái dây câu kia tiến về phía mình, móc mình lên, thì có lẽ ngay sau đó hết thảy dấu vết của hắn trên thế giới này, ở trong chốc lát đều bị xóa bỏ hoàn toàn.

- Quý gia…!

Sắc mặt Mạnh Hạo có chút tái nhợt, hắn nâng tay phải lên, thu hồi tất cả bầy yêu của mình, rồi bay từ trên đài cao ra bên ngoài. Man cự nhân gào thét, đi ở phía sau hắn, cả hai rời khỏi kim quang mà xuất hiện ở bên ngoài.

Mạnh Hạo không có quan tâm đến bất cứ ánh nhìn hay ngôn từ nào ở bốn phía, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, sắc mặt rất khó coi. Không có người nào ở đây, có thể hiểu được tâm tình của Mạnh Hạo giờ phút này. Ngay cả chim anh vũ cũng không nhận ra có sự tình gì khác thường.

Có lẽ cấp độ của chim anh vũ không đủ, cũng có thể là chim anh vũ không có nhiều trí nhớ, hay sự chú ý với lão già hóa thành giun kia, nên mới không nhận ra điều gì lạ thường hết.

Nhưng nếu có sự tình gì liên quan đến người quan trọng của bản thân nó, thì có lẽ nó sẽ nhận ra chỗ bất đồng.

Lúc Mạnh Hạo thôi không nhìn trời nữa, thì ở nơi đây, năm đại bộ lạc Ô Thần không thể không thừa nhận Ô Đạt bộ đã đạt được thắng lợi, cùng với tư cách là bộ lạc thứ nhất có thể bước vào Thánh địa Ô Thần.

Năm đại bộ lạc cùng kích phát huyết mạch, triển khai phương pháp đặc thù của riêng từng bộ lạc, làm cho toàn bộ Thánh địa Ô Thần từ từ mở ra trong tiếng chấn động ầm ầm.

Khi tộc nhân của Ô Đạt bộ vui mừng hò reo, thì Tộc công và Tế tự bộ lạc bọn họ rất là khách khí, ôm quyền cảm tạ với Mạnh Hạo. Người Ô Đạt bộ hóa thành những luồng cầu vồng bay thẳng đến chỗ kim quang. Mạnh Hạo mơ hồ thấy được kim quang trên đài cao tiêu tán, rồi hóa thành một cánh cửa lớn đang từ từ mở ra.

- Lần này phải đa tạ Mạnh đại sư và Thiên đạo hữu. Lão phu nhất định tuân thủ hứa hẹn, sau khi các tộc nhân tiến vào, thì các ngươi cũng có thể bước vào Tạo Hóa trì!

Tộc công Ô Đạt bộ tinh thần phấn chấn, ôm quyền nói chuyện với Mạnh Hạo và đại hán do Thiên Phương thú hóa thành.

Mạnh Hạo không có để tâm việc này cho lắm, ánh mắt hắn lơ đãng nhìn đại môn đang chậm rãi ở ra, miễn cưỡng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 643: Cơ duyên đi kèm.

- Nhân quả tuyến của Quý gia quá mạnh mẽ! Nhân quả bị Quý gia diệt, thì hết thảy dấu vết liên quan đều bị xóa đi. Việc này...

Trong lúc Mạnh Hạo đang suy tư, thì đại môn trong kim quang đã mở ra được hơn nửa. Bỗng nhiên, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái, trong giây lát mặt hắn biến sắc đến độ không thể nào che dấu được.

Bởi vì lúc này, trong đầu hắn bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ.

- Không đúng!

- Nhân quả tuyến, diệt Nhân quả, xóa đi tất cả nhân quả từng tồn tại, không cho phép trong trí nhớ của chúng sinh có bất cứ dấu vết nào, là một loại xóa bỏ toàn diện. Nhưng ... Nếu như có người còn giữ lại được trí nhớ, thì chẳng khác nào thuật này đã xuất hiện sơ hở, trở nên không hoàn mỹ. Thậm chí nói nghiêm trọng hơn, là thuật này đã không thành công...

- Không tốt!

Mạnh Hạo nghĩ tới đây, thì sắc mặt hắn lại đại biến thêm lần nữa. Hắn có thể tưởng tượng được, người thi triển thuật này cũng nhất định có thể phát hiện ra điều này. Hắn không kịp nghĩ thêm nhiều nữa mà nhoáng một cái, phi thân thẳng đến chỗ đại môn đã mở hơn một nửa trong kim quang kia.

Đồng thời với lúc Mạnh Hạo bay đi, toàn bộ thế giới lại bất động lần nữa. Cùng lúc đó, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện cái dây câu đã biến mất lúc trước, lần này nó … tiến thẳng đến chỗ Mạnh Hạo!

- Lại có một con cá như vậy lọt lưới, dám phá hỏng lúc lão phu diệt nhân quả! Cũng may không phải là không tìm được ngươi, ngươi còn chưa đủ tư cách để cho lão phu bị thuật pháp cắn trả. Nếu đã bị lão phu đã phát hiện ra, trời đất bao la, ngươi chạy đâu cho thoát?

Trên bầu trời, âm thanh tang thương kèm theo tiếng cười khẽ lại thong thả vang lên. Cả vùng đất này, mọi người ở bốn phía lại bất động một lần nữa!

Từ khi Mạnh Hạo tu hành đến nay, bắt đầu ở Đại Thanh Sơn cho đến giờ phút này, hắn tự hỏi kinh nghiệm sinh tử của mình trải qua không ít, lịch lãm rèn luyện cũng nhiều. Nhưng nguy cơ gặp phải ngày hôm nay, là lần nguy cơ sinh tử lớn nhất trên đường tu hành của hắn từ trước đến nay.

Cho dù biến hóa phát sinh sau khi giết Quý Tử, hay khi Ngao khuyển có dấu hiệu thức tỉnh, thì trong lòng Mạnh Hạo vẫn còn chút lòng tin có thể giải quyết được, nhưng việc trước mắt ...

Sau khi thấy được cái chết kỳ lạ của lão già hóa thành con giun kia, bản thân Mạnh Hạo căn bản cũng không có chút biện pháp nào, có thể chống cự lại loại bí pháp diệt Nhân Quả mà hắn chưa bao giờ nghe qua này.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, lúc này bốn phía lại bất động. Tộc nhân năm đại bộ lạc như vậy, bầy dị yêu cũng vậy, ngay cả mây trời trên không trung cũng hoàn toàn vĩnh hằng. Chỉ có cái dây câu kia, chỉ có Mạnh Hạo trong lúc này, là những tồn tại còn di động được ở thế giới này.

Tốc độ của Mạnh Hạo cực nhanh, nháy mắt đã bay đến chỗ kim quang, xông thẳng vào đại môn trong kim quang. Tu vi Kim Đan đại viên mãn của hắn được bộc phát ra toàn bộ, đẩy nhanh tốc độ, hắn nhanh chóng biến mất trong đại môn.

Nhưng ngay tức khắc khi Mạnh Hạo biến mất, thì cái dây câu kia cũng rít lên, tốc độ nhanh đến khó có thể hình dung, trong nháy mắt đuổi vào

đại môn màu kim.

Ở trong đại môn không phải là cửa truyền tống mà là một cái lối đi. Khi Mạnh Hạo gấp rút bay đến lối ra bên kia, cái hắn thấy ở đó, là một vùng núi non bao quanh bốn phía.

Vùng núi này có các dãy núi màu ám kim, một luồng uy áp như có như không vờn quanh nơi này. Từ xa nhìn lại có thể nhìn thấy, ở đỉnh cao nhất của dãy núi, hình như có một cái lỗ hổng, có từng đợt hơi nóng phun trào, khiến cho vùng núi này như là một vùng núi lửa!

Tổng cộng có bảy miệng núi lửa, hợp thành một vùng núi non khổng lồ. Mà ở trong đó... chính là Thánh địa của bộ lạc Ô Thần, cũng là chỗ nghỉ lại của con chim Ô Kim kia.

Mạnh Hạo bước vào, không hề ngừng lại đi thẳng tới phía trước. Nhưng vừa mới bay ra, hắn lập tức nhìn thấy hư vô ở bốn phía, tồn tại vô số cái khe rất nhỏ.

Loại khe hở hư vô này tản ra hơi thở khủng bố, giống như chỉ cần sơ sẩy đụng vào một cái thì thân thể sẽ lập tức bị xé nát bấy.

Càng tới gần vùng núi do bảy miệng núi lửa hình thành này, Mạnh Hạo càng cảm thấy được khí tức của dị yêu. Khí tức này hơi pha tạp, hỗn lộn như có rất nhiều dị yêu cùng tồn tại.

Lúc này Mạnh Hạo bay lên, hắn lập tức nhìn thấy ở phía xa xa có một đám gió đen, giống như nhận ra có người xâm nhập, đám gió lập tức rít gào bay tới chỗ Mạnh Hạo. Trong đám gió đen là một bầy Ô Nha màu đen giống hệt nhau. Có đến hơn một ngàn con Ô Nha cùng tụ lại một chỗ. Chúng nó ùn ùn kéo đến với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần, có thể thấy mỗi một con Ô Nha đều có hai mắt màu đỏ, lộ ra vẻ điên cuồng.

Thậm chí mỗi một con Ô Nha trong đám hơn ngàn con này, đều tản ra dao động tu vi đến cấp bảy, có thể so sánh với Kết Đan sơ kỳ. Nhất là mười con Ô Nha trong đó, có dao động tu vi có thể so với cấp chín!

Mạnh Hạo biến sắc, nhưng đúng vào lúc này ở phía sau hắn, cái dây câu màu bạc đã đuổi tới. Cái dây câu này ở trong Thánh địa Ô Thần, đột nhiên làm cho đất trời nơi đây nổ vang. Lực lượng làm cho thế giới bất động trong nháy mắt đã ảnh hưởng đến nơi đây, làm cho vùng Thánh địa Ô Thần này cũng lập tức... bất động.

Cỏ cây trên mặt đất ngừng đong đưa, khe hở hư vô bị cưỡng ép hiển hiện giữa không trung, như là vĩnh hằng. Còn đám Ô Nha màu đen kia cũng bị bất động giữa không trung, không nhúc nhích được nữa. Ngay cả miệng núi lửa ở các dãy núi bốn phía đều lập tức ngừng phun trào hơi nóng.

Chỉ có... Ở phía trước, trong bảy ngọn núi lửa có một đỉnh núi. Đó là vật thứ ba còn có thể tự do hoạt động bình thường, cho dù thế gian này đang đất động.

- Có đường sống!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn nhanh chóng lao thân, bay thẳng đến chỗ ngọn núi lửa còn bình thường đó.

Cái sợi tơ màu bạc vẫn cấp tốc đuổi theo phía sau hắn, mơ hồ có thể nhìn thấy được có một cái lưỡi câu hiện lên ở đầu sợi tơ!

Nói thì chậm, nhưng sự việc lại diễn ra rất nhanh, Mạnh Hạo bộc phát toàn bộ tu vi bản thân, càng không tiếc sử dụng của Huyết Thiểm Băng, chỉ cần một cái chớp nhoáng một cái là bay được hơn mấy trăm trượng. Trong nguy cơ sinh tử, hắn sử dụng toàn bộ tiềm lực, ào ào đi tới.

Trong chớp mắt, Mạnh Hạo đã xuất hiện bên cạnh đám Ô Nha màu đen

đang bất động, đang muốn cấp tốc bay qua, thì đột nhiên trong lòng Mạnh Hạo khẽ lay động một cái.

- Vì có cái dây câu kia làm cho bốn phía bất động, nên đám dị yêu này mới bị bất động một chỗ. Cơ hội này là ngàn năm khó gặp, sợ là từ khi Thánh địa Ô Thần tồn tại đến nay, còn chưa từng xuất hiện qua chuyện như vậy...

- Cứ buông tha như vậy thì quả là đáng tiếc... Dù mạo hiểm cũng phải tóm một cái!

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng mãnh liệt, rồi hóa thành quyết đoán. Hắn không chần chừ nữa mà vung tay phải lên, hướng về phía bầy dị yêu Ô Nha đang bất động. Những con Ô Nha kia lập tức thân bất do kỳ, hóa thành từng luồng ánh sáng màu đen, bị Mạnh Hạo thu vào túi càn khôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 644: Cơ duyên đi kèm. (2)

Làm xong việc này, hắn cũng không do dự nữa, mà tiếp tục bay nhanh về phía trước.

Sợi tơ màu bạc ở sau lưng hắn đuổi theo rất gần!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, sợi tơ bạc đã tiến gần sát, hắn cắn đầu lưỡi phun ra máu tươi, thân thể nhoáng một cái, Huyết Băng Thiểm lập tức vận chuyển đưa hắn xuất hiện ở chỗ xa hơn. Sắc mặt hắn tái nhợt nhưng cũng không dừng lại chút nào, mà vẫn bay tới trước. Trong bụi cỏ trên mặt đất gần ngay chỗ hắn, có tám con ong độc cũng bị bất động giữa không trung, sau mấy con ong này là một cái tổ ong lớn, bên ngoài tổ ong cũng có vài chục con ong độc.

Mạnh Hạo thấy vậy thì cắn răng, tới gần chỗ tổ ong hơn, hắn vung tay thu ong độc và tổ ong rồi lại thi triển Huyết Băng Thiểm nhanh chóng lao về phía trước.

- Cơ hội hiếm có, ngàn năm khó gặp. Nhất định phải nắm chắc!

Mạnh Hạo âm thầm hò hét, cũng càng thêm rối rắm. Đây là lần nguy cơ sinh tử trước nay chưa từng có, trên con đường tu hành của hắn. Nhưng... Hết lần này tới lần khác, ở trong nguy cơ tại Thánh địa Ô Thần này, lại cũng là lần tạo hóa trước nay chưa từng có!

Lần tạo hóa này khiến cho mọi thứ xung quanh đều bất động, tạo cơ hội cho Mạnh Hạo có thể dễ dàng, tùy ý thu lấy các loại dị yêu. Loại cơ duyên này, cho dù là Mạnh Hạo cũng phải động tâm không thôi.

Nhất là... khi hắn thấy được trong chỗ một miệng núi lửa bất động, hình như có một con thằn lằn lớn cỡ vài chục trượng. Một nửa thân nó thò ra khỏi miệng núi lửa, nhưng nó cũng bị bất động làm cho Mạnh Hạo càng xoắn xuýt rối rắm hơn nữa.

- Liều mạng!

Mạnh Hạo khẽ gầm, thân hình chớp lóe xuất hiện cạnh con thằn lằn kia, vung tay thu nó vào túi càn khôn, rồi phun máu tươi đẩy nhanh tốc độ. Một đường bay tới này, Mạnh Hạo không để ý tới sinh tử, mà cứ thấy dị yêu là hắn dùng tốc độ nhanh nhất bay tới thu lấy.

Từng bầy dị yêu hay chỉ một dị yêu mạnh mẽ ở Thánh địa Ô Thần này mấy năm qua, vẫn luôn không có người nào có thể lấy được, chúng đã sống rất lâu ở nơi đây. Cho dù là năm đại bộ lạc nhiều lần đến tế tổ cũng phải cẩn thận từng chút một, dùng thủ đoạn đặc thù để tránh đi bầy yêu. Vậy mà hôm nay... trong tình cảnh chúng nó bị bất động, đã giúp Mạnh Hạo chiếm được đại tiện nghi trước nay chưa từng có.

Một đám muỗi màu xanh lá khoảng hơn một ngàn con, bị bất động trong một miệng núi lửa, giống như chúng nó đang xông vào miệng núi, muốn đấu sinh tử với một con cá sấu cực lớn, có nửa thân chìm trong nham thạch.

Những con muỗi này có hai cọng xúc tu phát ra ánh sáng âm u, toàn thân mọc vô số lông như gai sắc dữ tợn, trông mà giật cả mình.

Còn con cá sấu kia có màu đỏ, hai mắt lại đen kịt, nửa thân nó chìm trong nham thạch nóng chảy, tản ra dao động tu vi kinh người.

- Nơi này ... rốt cuộc nơi này có bao nhiêu dị yêu!

Mạnh Hạo mở to mắt, trong lòng hắn đã xoắn xuýt đến cực độ, mà sợi tơ bạc rít gào bay tới càng lúc càng nhanh, bây giờ cách Mạnh Hạo đã

không đến năm mươi trượng.

- Chết tiệt!

Hai mắt Mạnh Hạo đỏ lên, lập tức thi triển một lần Huyết Băng Thiểm để xuất hiện bên ngoài miệng núi lửa, rồi hắn vung tay lên thu đám yêu muỗi và con cá sấu màu đỏ kinh người kia vào túi càn khôn.

Thân thể hắn nhoáng một cái đã bay thẳng đến nơi xa hơn, sợi tơ bạc đã cách Mạnh Hạo tầm ba mươi trượng. Nó vạch ra trên hư không một đường thẳng, tốc độ cực nhanh tiếp cận Mạnh Hạo.

Cảm giác được nguy cơ sinh tử ở một khắc này đã mãnh liệt hơn, hiển nhiên là đến cực hạn. Hai mắt Mạnh Hạo đỏ lên, không thể lại lo chuyện đi túm dị yêu ở bốn phía nữa, mà hắn lao thẳng tới chỗ ngọn núi lửa còn hoạt động bình thường kia.

Chỉ là... khi tới rất gần chỗ đó rồi, Mạnh Hạo lại liếc mắt thấy phía dưới mặt đất bỗng nhiên có một nấm mồ!

Nấm mồ này có nứt ra một cái khe hở, trong khe hở có thể thấy một cái quan tài, nằm trong quan tài là một bộ xương có một nửa trên là hình người, nửa dưới là hình thú, trông rất quỷ dị.

Điều làm cho Mạnh Hạo hô hấp dồn dập là phần bụng của bộ xương kia, có một thanh mộc kiếm!

Trong nháy mắt Mạnh Hạo nhìn thanh mộc kiếm, thì hắn chợt trợn trừng mắt. Hắn nhìn thấy bộ xương kia không phải vật chết, mà đang mở to mắt, tuy bị bất động, nhưng Mạnh Hạo có thể cảm nhận được có một luồng uy hiếp từ trên bộ xương này phát ra. Sự uy hiếp này gần như là uy áp của Trảm Linh.

- Thanh mộc kiếm thứ ba!

Mạnh Hạo thở gấp, đây là thanh mộc kiếm thứ ba hắn nhìn thấy, nếu lấy được thanh kiếm này, cộng thêm thanh kiếm phục chế kia nữa, thì hắn có tới bốn thanh!

Lai lịch kiếm này như thế nào Mạnh Hạo cũng không rõ lắm. Trong trực giác, hắn cảm thấy cần đến hai ngàn linh thạch cực phẩm, mới có thể phục chế thanh kiếm này, như vậy nó nhất định bất phàm. Sở dĩ hiện nay không có tiếng tăm gì, có lẽ là do số lượng đạt được còn chưa đủ.

Lúc này, Mạnh Hạo càng có trực giác mãnh liệt hơn là, nếu hắn bỏ lỡ biến hóa đặc thù ngày hôm nay, thì lúc sau hắn muốn lấy được thanh mộc kiếm từ chỗ bộ xương quỷ dị kia, sẽ cực kỳ khó khăn.

Đau xót và vui vẻ cùng tồn tại trong cảm thụ của Mạnh Hạo bây giờ. Hắn hung hăng cắn chặt răng, thân thể nháy mắt chuyển hướng, bay thẳng đến chỗ mặt đất kia. Trong nháy mắt sau khi tới gần, hắn đưa tay phải chen vào trong khe hở của nấm mồ kia, trực tiếp nắm lấy mộc kiếm ở trên bộ xương kia mà kéo mạnh ra phía ngoài một cái, nghe mơ hồ như có một tiếng gầm phẫn nộ vang lên từ chỗ bộ xương kia.

Mạnh Hạo cũng chẳng kịp nhìn kỹ lại nữa mà nhoáng thân thể một cái, bay thẳng vào giữa ngọn núi lửa còn hoạt động bình thường kia. Trong chớp mắt khi hắn tiến vào ngọn núi lửa này, thì sợi tơ bạc kia cũng đuổi tới nơi và theo hắn chui vào trong núi.

- Cho dù chạy tới chân trời góc biển, ngươi cũng trốn không thoát!

Âm thanh tang thương kia giống như truyền từ hư vô đến, rồi quanh quẩn chỗ miệng núi lửa này. Mạnh Hạo bay ở phía trước, sắc mặt tái nhợt, sợi tơ bạc ở phía sau chỉ còn cách hắn hơn ba trượng, đang rít gào đuổi sát.

Thật giống như lời người kia nói, Mạnh Hạo... trốn không thoát!

Trong miệng núi lửa này không có nham thạch nóng chảy, mà chỉ có một cái ao nước ở sâu phía trong miệng núi. Bốn phía là vách nham thạch vòng thành hình bậc thang, chạy thẳng tới chỗ dưới cùng là cái ao nước kia.

Mạnh Hạo tiến tới, gào thét xông thẳng xuống phía dưới. Trên đường đi xuống, trong miệng núi lửa này xuất hiện một lượng lớn cấm chế. Những cấm chế này, là để nghiêm cấm tất cả những người không phải tộc nhân Ô Thần Đại Tộc tiến vào. Trừ phi là có tộc nhân của Ô Thần tộc che chở, nếu không, tất cả người ngoài đi vào nơi này đều phải diệt vong.

Nhưng... cái dây câu đuổi theo ở sau lưng Mạnh Hạo đang rít gào bay tới, làm cho hết thảy cấm chế ở chỗ này bị bất động. Cho dù ngọn núi lửa này có điểm kỳ dị, thì vào lúc mà sợi tơ kia tiếp cận hết thảy cũng đều bị bất động.

Cấm chế bất động thì không còn trở ngại nào nữa, làm cho tốc độ của Mạnh Hạo càng nhanh hơn. Hắn đã trở thành người ngoài duy nhất bước vào nơi đây đầu tiên, kể từ xưa cho đến giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 645: Trảm Nhân quả của Mạnh Hạo!

Việc này là chưa từng có trước đó, Mạnh Hạo là người đầu tiên. Hắn tới gần làm cái Tạo Hóa trì kia nổi lên gợn sóng. Nhưng Mạnh Hạo không có vui sướng, mà ánh mắt hắn lộ ra vẻ tuyệt vọng. Hắn vốn cho rằng nơi đây có thể ngăn cản sợi tơ bạc, nên mới đi vào đây.

Nhưng giờ thì chỗ này chỉ có một cái ao nước, mà không có vật gì đặc biệt khác.

- Không có đường đi...

Ánh mắt Mạnh Hạo nhanh chóng đảo qua bốn phía, linh thức tản ra mới xác định, nơi đây chỉ có một cái Tạo Hóa trì kia thôi. Sắc mặt hắn càng tái nhợt hơn, hiện lên nụ cười thảm.

- Tạo Hóa trì ... nếu không còn đường đi nữa, nếu không có lựa chọn nào khác, nếu thực sự phải chết, vậy cũng phải liều chết đánh cược một lần, cược cái Tạo Hóa trì này!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra ý quyết đoán và tàn nhẫn, thân thể hắn nhoáng một cái, lập tức nhảy vào trong Tạo Hóa trì.

Đồng thời với lúc Mạnh Hạo nhảy vào Tạo Hóa trì, thì cái sợi tơ bạc kia cũng tới gần, nó trói vòng quanh người Mạnh Hạo rồi mãnh liệt thít chặt một cái!

Vào ngay lúc bị sợi tơ bạc đụng vào người mình, đầu óc Mạnh Hạo lập tức nổ vang như muốn hồn phi phách tán. Giống như thân thể và ý thức của hắn triệt để bị chia lìa trong thời khắc này. Một luồng cảm giác lạnh

lẽo hiển hiện trong linh hồn hắn. Nguy cơ sinh tử đã trực tiếp buông xuống người hắn.

- Lão phu đã từng nói ngươi còn không có mạnh đến mức lão phu không tìm ra được, cũng dám bắt chước người ta làm cho lão phu bị cắn trả... Câu ra Nhân Quả của ngươi, thì hết thảy đều viên mãn.

- Ồ! Trên người ngươi lại có dấu vết Nhân Quả của Quý gia, tuy rất nhạt lại sắp bị ngươi xóa đi, nhưng hôm nay vẫn còn. Lão phu phải nhìn xem thử ngươi là ai...

- Mạnh Hạo... Giết Quý Tử...Đã bị Quý gia ra thông cáo truy tung. Hóa ra là ngươi... Gặp phải lão phu là do vận mệnh của ngươi nó như thế, cũng coi như là chấm dứt Nhân Quả của ngươi cùng Quý gia ta.

- Lão phu là Quý Thập Cửu, ban cho ngươi... thuật mà Qúy gia độc chiếm trong thiên hạ này, Diệt Nhân Quả!

Trong âm thanh tang thương đang quanh quẩn, thân thể Mạnh Hạo run rẩy, ý thức của hắn chia lìa khỏi thân thể. Linh hồn hắn như bị một luồng lực lượng mạnh mẽ trói buộc, rồi bị túm ra khỏi thân thể hắn.

Ý thức của Mạnh Hạo mờ mịt, tu vi mất sạch, ngay cả lực lượng của Phong Yêu sư cũng mất đi, giống như hắn đã trở thành người phàm, thân thể hắn yếu ớt đến độ không có chút sức phản kháng nào.

Trong đầu hắn hiện giờ chỉ có câu nói của âm thanh tang thương kia.

- Diệt Nhân Quả...

Mạnh Hạo có thể mơ hồ nhìn thấy bên ngoài thân thể mình, xuất hiện rất nhiều sợi tơ như ẩn như hiện, không ngừng nhấp nháy. Những sợi tơ này chính là vận mệnh Nhân Quả của hắn, chúng đan xen lồng vào nhau, hơn nữa còn lan tràn ra dung nhập vào hư vô xung quanh, không thấy được

điểm cuối.

Mờ mờ ảo ảo, Mạnh Hạo như có thể nhìn thấy, những sợi tơ đó lấy thân thể hắn làm trung tâm mà khuếch tán ra bốn phía, những sợi tơ đã hàm chứa cuộc đời hắn.

- Trảm!

Thanh âm tang thương cất lên một chữ. Chữ này vừa nói ra, thế giới nổ vang, kinh thiên động địa như sấm sét đang giăng ngập trời.

Toàn thân Mạnh Hạo run rẩy, hắn thấy tất cả những sợi tơ bên ngoài thân thể mình, trong một nháy mắt đó đồng loạt đứt đoạn, như bị một lưỡi dao sắc bén vô hình cắt đứt. Những mối nối đồng loạt mở ra, dẫn tới phản ứng dây chuyện, khiến cho sự đứt đoạn này lan tràn đến lượng lớn sợi tơ đã dung nhập vào trong hư vô xung quanh. Những sơi tơ này không biết là liên kết với trí nhớ của những ai, đều trong một khắc này liên tiếp đứt đoạn.

Cho dù là cách hư vô, cự ly xa xôi vô tận, thì vào thời khắc này, những sợi tơ đứt đoạn biến mất cũng là trong phút chốc, bao phủ trên toàn bộ vùng đất Nam Thiên.

Tây Mạc, tại khu vực bất động ở ngoài kim quang, vào lúc này tất cả tộc nhân của năm đại bộ lạc Ô Thần cùng chấn động thân thể, ai nấy mặt mày tái nhợt, ánh mắt hiện lên sự mịt mờ. Trong trí nhớ của bọn họ những dấu vết liên quan tới Mạnh Hạo, trong chớp mắt như đã bị chém đứt, xóa sạch toàn bộ.

Ô Linh, Ô Trần, Ô Hải, tất cả tộc nhân năm đại bộ lạc, tại thời khắc này, từ đầu tới cuối, trong đầu bọn họ đều không có tồn tại hình bóng của Mạnh Hạo.

Còn có Mạc Ly và Uông lão đầu, cả tên Nghiêm Tung và lão quái Lê

Thiên còn ẩn nấp. Thân thể cả bốn người này cũng chấn động mạnh, những sợi tơ kết nối Nhân Quả có liên quan đến Mạnh Hạo bên ngoài thân thể bọn họ, cũng đứt đoạn tan biến.

Như có một thanh đao vô hình, trong thời khắc này chém đứt hết thảy Nhân Quả trí nhớ về Mạnh Hạo. Lúc thanh đao này chém đến chỗ đại hán do Thiên Phương thú hóa thành, thì có chút dừng lại, nó gặp phải một sự giãy dụa chống cự mãnh liệt. Sự giãy dụa này làm cho thân thể đại hán kia run rẩy dữ dội, nhưng cuối cùng... đao này vẫn chém xuống.

- Quý gia Tiên, Ngũ gia ta tuyệt đối sẽ không quên món nợ này!

Từ miệng đại hán này, mơ hồ truyền ra tiếng chim anh vũ gào thét thê lương.

Thanh đao này gào thét đi qua, chém tới người Cổ Lạp, xóa sạch tồn tại của Mạnh Hạo trong trí nhớ của y. Sau đó thanh đao khuếch trương, đi thẳng về phía Mặc Thổ. Vùng đất Mặc Thổ cũng không bất động, chỉ có một mảnh khu vực của Ô Thần đại tộc ở Tây Mạc kia là bất động. Giờ phút này, Đạo tử Mặc Thổ - La Xung đang khoanh chân đả tọa, bỗng nhiên thân thể chấn động mạnh, phun ra một ngụm máu tươi lớn, lúc gã ngẩng đầu thì lộ ra vẻ mờ mịt.

Còn có tất cả giáo chúng của Kim Quang Giáo ở Mặc Thổ, cũng trong chớp mắt đó, chấn động thân hình. Ai nấy đều phun ra máu tươi, vẻ mặt mê mang, như đã quên đi cái gì đó mà không thể nào nghĩ ra.

Thanh đao vô hình này, tung hoành khắp cả Mặc Thổ, sau khi xóa đi toàn bộ dấu vết của Mạnh Hạo ở nơi này, nó lan về phía Nam Vực.

Trong Nam Vực, tên mập đang đắc ý mài răng, bên người ôm một tiểu nữ tử, nhỏ giọng thì thào, thì đột nhiên thân thể gã run rẩy, sắc mặt đại biến, liên tục phun ra bảy tám ngụm máu tươi. Sắc mặt gã lập tức tái nhợt, ánh mắt mờ mịt mà nhìn ra bốn phía.

- Ngươi làm sao vậy?

Nàng kia vẻ mặt kinh hoảng, đỡ lấy tên mập, lo lắng hỏi.

- Không có gì! Giống như... giống như ta đã quên mất người nào đó... Kỳ quái!

Giờ khắc này không chỉ có tên mập như thế, mà cả Trần Phàm rồi tất cả những người ở địa phương khác tại Nam Vực, có tồn tại trí nhớ về Mạnh Hạo, đều lập tức phun ra máu tươi, ai nấy lộ ra vẻ mê mang.

Trong trí nhớ của bọn họ, vào giờ khắc này, những dấu vết có liên quan đến Mạnh Hạo đều bị chém đứt. Trong Nhân Quả tuyến của bọn họ, những mối nối có liên quan với Mạnh Hạo, toàn bộ vỡ nát.

Sinh mệnh của bọn họ, từ đầu đến cuối đã không còn có tu sĩ nào tên Mạnh Hạo, cũng không có Đan Quỷ đại sư nào hết.

- Chết tiệt! Danh khí người này ở Nam Vực quá lớn, lại có nhiều người có liên hệ Nhân Quả với hắn như thế!

Trong hư vô, thanh âm tang thương có chút khiếp sợ lên tiếng, trong đó còn mang theo một tia hổn hển, cùng không thể tin nổi. Thuật Diệt Nhân Quả này, chém đứt càng nhiều liên hệ, tiêu hao cũng càng lớn. Cho nên, tuy gọi là kỳ thuật trong thiên địa, nhưng khi sử dụng cũng phải cẩn thận hơn vài phần.

Hứa Thanh đang nhập định trong một động phủ tại Thanh La Tông, bầu trời bao la bên ngoài đã hoàng hôn. Nàng mở mắt ra, than nhẹ một tiếng ngừng nhập định, rồi lấy từ trong người ra một bình thuốc, bên trong bình là Dưỡng Nhan Đan.

Nhưng trong một chớp mắt này, thân thể nàng bỗng nhiên rung mạnh

một cái, phun ra một rồi bảy tám ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, thân thể nàng càng run rẩy dữ dội hơn.

Nàng có thể cảm giác được trong trí nhớ của mình, những ký ức liên quan đến Mạnh Hạo đang nhanh chóng tan biến đi, chính là đang bị người ta ép buộc xóa đi.

- Không!

Hứa Thanh kêu lên một tiếng thê lương, tóc tai bù xù, hai tay nàng bấm niệm pháp quyết mong chống cự lại, nhưng đại giới là lại phun ra thêm mấy ngụm máu tươi.

- Mạnh Hạo... Mạnh Hạo...

Hứa Thanh vận chuyển toàn bộ tu vi, không tiếc bất cứ giá nào, cố gắng chống cự lại một lần nữa.

- Mạnh Hạo... là ai?

Nhưng nàng vừa mới vận chuyển tu vi thì lại ngẩn người, vẻ mặt mờ mịt, giống như không nhớ nổi Mạnh Hạo là ai, lại càng không hiểu nổi tại sao mình lại vận chuyển tu vi. Nhưng nàng rõ ràng cảm nhận được tâm của mình như đang bị xé rách. Theo bản năng đưa tay lên vuốt khóe mắt, nàng chạm phải nước mắt của chính mình.

- Tại sao phải đau lòng, tại sao lại rơi lệ?

Hứa Thanh khẽ lẩm bẩm.

Toàn bộ Nam Vực dâng lên một hồi gió bão Nhân Quả vô hình. Trong cơn gió bão này, Tử Vận Tông bị ảnh hưởng lớn nhất, hầu như tất cả người trong tông môn trong chớp mắt này, đều phun ra một ngụm máu tươi.

Sở Ngọc Yên sắc mặt tái nhợt, nắm chặt năm đấm, nàng cười thảm mà nhận ra biến hóa trong trí nhớ của mình. Trong tích tắc trí nhớ về Mạnh Hạo trong đầu nàng bị xóa đi, nàng đưa tay lên, cắn nát đầu ngón tay rồi nhanh chóng muốn viết lên vách tường hai chữ, Mạnh Hạo.

Nhưng nàng chỉ viết được chữ Mạnh... Tay nàng đã dừng lại, vẻ mặt mê mang.

- Ta viết cái gì đây?

Đan Quỷ đang ngồi trên núi thấp của ông, mà nhìn về phía bầu trời xa xăm, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Cho dù là lúc thanh đao vô hình kia chém tới, thì ông vẫn ngồi yên một chỗ, chỉ khẽ thở dài một tiếng.

- Ngày này cuối cùng tới rồi sao...

Đan Qủy lắc đầu cay đắng, nhưng trong mắt ông lại lộ ra một tia cố chấp. Ông nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một viên đan dược. Viên đan dược này tản ra hơi thở đượm mùi tháng năm, giống như nó đã tồn tại không biết bao nhiêu năm rồi.

- Cho dù bị chém mất liên hệ Nhân Quả với đệ tử của ta, thì cuộc đời này của lão phu cũng kiên quyết không làm Quý gia Tiên!

Đan Quỷ trầm mặc, nhắm nghiền hai mắt, ông bi ai nhìn tất cả những trí nhớ của mình về Mạnh Hạo đang tan thành mây khói.

Đan dược trong tay ông tản ra khí tức kinh người, thế mà lại từ từ làm cho những trí nhớ đã tan thành tro bụi kia, dường như được đắp nặn lại một lần nữa, không bị ảnh hưởng chút nào.

- Đáng chết! Hắn có một sư tôn mạnh như vậy! Đáng tiếc tu vi của ta không đủ, nếu không thì... diệt hết toàn bộ!

Trong hư vô, thanh âm tang thương phẫn nộ, vang lên quanh quẩn.

Thanh đao vô hình quét qua toàn bộ Nam Vực, lúc tràn đến Vãng Sinh Động thì chợt có một giọng nói lạnh lùng của một nữ tử từ Vãng Sinh Động truyền ra.

- Quý gia Ngụy tiên mà cũng dám xóa đi trí nhớ của Bổn cung! Cút!

Một tiếng thét kinh hãi vang lên từ trong hư vô, thanh âm tang thương kia mang theo sự khó tin cùng hoảng sợ, thất thanh hét lên.

- Hắn lại có liên quan đến Vãng Sinh Động! Đáng chết! Đáng chết! Rốt cuộc tên này còn quen biết những ai, mà Nhân Quả lại càng lúc càng khó chém như thế!

Trên Thiên Hà hải, có một hòn đảo trôi nổi. Nếu như ở trên giữa không trung, cúi đầu xuống mà nhìn thì bộ dáng của nó giống như một con rùa. Cái đảo ấy ở trên Thiên Hà hải, những năm gần đây rất là thần bí, thường thường nó trôi nổi không chừng, luôn luôn bị sương mù che phủ.

Giờ phút này, cái đảo đang trôi nổi này, bỗng nhiên ngừng mạnh lại một chút. Từ trên đảo này, một tiếng gầm thét giận dữ kinh thiên động địa truyền ra.

- Cút cút cút! Ông nội nhà ngươi! Lão từ đã thật vất vả mới ngủ được một giấc, thì ngươi liền đến quấy rầy. Trí nhớ về tên Mạnh tiểu tử kia, ngươi nghĩ rằng ta muốn lắm sao. Chết tiệt, cút cút cút!

Thanh âm của Kháo Sơn Lão Tổ như tiếng sấm, ầm ầm vang động quanh quẩn, tạo ra cho Thiên Hà hải một trận sóng lớn ngập trời, khiến cho thanh âm tang thương ở trong hư vô kia, phải hô hấp dồn dập.

- Như thế nào mà còn tồn tại một cái như vậy? Cái này bảo ta phải chém

như thế nào? Chém như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 646: Không chém được!

Trong khi thanh âm tang thương kia thở hổn hển, hoàn toàn rung động đối với sự tồn tại của Mạnh Hạo, thì trong một tiểu đảo khác trên Thiên Hà hải, có một lão giả lưng còng, vẻ mặt mỉm cười đang đứng trước bàn vẽ. Trước mặt ông là bức tranh vẽ một đại hán uy vũ bất phàm.

Nhưng khi ông đang vẽ, bỗng nhiên ông nhíu mày, ngẩng đầu. Khi ánh mắt nhìn về phía bầu trời, thì hiện lên những tia sáng thâm thúy.

- Người được lão phu nhớ kỹ, Quý Thiên không thể chém nhân quả.

Lão giả thản nhiên cất tiếng nói, tay phải nâng lên, bút ở trong tay vung lên không trung, một vệt mực vẩy ra dung nhập vào trong bầu trời.

Tại trong nháy mắt khi nó dung nhập vào với bầu trời, toàn bộ bầu trời, lập tức tối đen.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết bỗng nhiên từ trong hư vô truyền ra. Chủ nhân của tiếng kêu thê lương thảm thiết đó, chính là thanh âm tang thương của Quý Gia – Quý Thập Cửu.

Trong tiếng kêu thảm thiết này, toàn bộ tu sĩ, phàm là người có sợi tơ bị chém đứt, thân thể đồng loạt chấn động mạnh. Nhân Quả tuyến tồn tại giữa bọn họ và Mạnh Hạo vốn bị chém vỡ nát, tại trong một chớp mắt này, như thời gian nghịch chuyển, từng cái từng cái một lần nữa ngưng tự lại từ trong vỡ nát. Chúng nó chẳng những hoàn hảo hơn lúc ban đầu, thậm chí bởi vì được hồi phục từ vỡ nát, còn cứng cỏi hơn.

Sắc mặt Sở Ngọc Yên tái nhợt, từ từ nhắm chặt hai mắt, nhưng khi hai mắt nàng mở ra, thì nhìn thấy một chữ Mạnh trên vách tường. Sau khi trầm mặc, nàng nâng tay phải lên, ở phía sau chữ Mạnh nàng viết thêm

một chữ Hạo.

Đan Quỷ thu hồi đan dược, ánh mắt đọng lại nhìn về phía nơi xa không nói gì, nhưng trong ánh mắt kiên định, cũng đã lộ ra quyết tâm của ông.

Tên mập đang xoa đầu, trong đầu đang mờ mịt suy tư chuyện cũ, thân thể của gã lại đột nhiên mạnh mẽ run lên. Gã hít vào một hơi sâu, trong trí nhớ giống như một lần nữa nhiều thêm mấy chuyện cũ, làm cho sau khi sắc mặt gã liên tục biến hóa, thì nghĩ tới Mạnh Hạo.

Trần Phàm cũng như thế, toàn bộ vùng đất Nam Vực, Mặc Thổ, còn có khu vực Tây Mạc, toàn bộ những tu sĩ có sợi tơ bị chém đứt lúc trước, ở trong một cái chớp mắt này, khôi phục lại toàn bộ.

Hứa Thanh cắn môi, trong trầm mặc nàng cúi đầu nhìn về phía bình thuốc trong tay, ánh mắt lộ ra một nỗi lo lắng sâu sắc. Cảnh tượng lúc trước, giờ phút này được nàng hồi tưởng lại, chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh. Nàng không thể tưởng tượng được, nếu trong trí nhớ của mình, cho tới bây giờ vốn là không có hình ảnh Mạnh Hạo, thì như vậy đối với nàng mà nói, nó sẽ là một loại hình thức cô đơn gì.

Trong trầm mặc, Hứa Thanh cắn răng một cái. Nàng hiểu được thực lực mới giải quyết được căn bản của vấn đề, giờ phút này nàng đã quyết định, dung hợp hoàn toàn cùng với trí nhớ của Phượng Tổ, để đề cao tu vi của chính mình.

Mặt đất Tây Mạc, trong thánh địa Ô Thần, bên trong chính giữa miệng núi lửa kia, trong Tạo Hóa trì, thân thể Mạnh Hạo đột nhiên chấn động. Hắn nghe được một tiếng kêu thảm thiết thê lương, trong tiếng kêu thảm thiết vang vọng, Mạnh Hạo mở mắt ra.

Trong khoảnh khắc khi hắn mở mắt ra, hắn thấy được ngoài thân thể của mình, ngoại trừ cái dây câu màu bạc, giờ phút này toàn bộ đã trở thành màu đen. Màu đen này nhanh chóng lan tràn ra, những nơi nó đi qua, dây

câu tan thành tro bụi, cho đến khi nó lan tràn đến bên trong hư vô, mới hóa thành tiếng kêu thảm thiết thê lương vừa rồi.

Ở bên trong tiếng kêu thảm thiết, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra những tia sáng lạnh lẽo. Những gì vừa trải qua hắn nhìn không thấy, nhưng hắn đã nhìn thấy cảnh tượng lão già hóa thành con giun bị trảm diệt nhân quả. Hắn có thể tưởng tượng ra, chính mình vừa rồi đã trải qua dạng sinh tử gì.

Giờ phút này trong mắt hiện lên sát cơ mãnh liệt, hắn thấy được một ảo ảnh mơ hồ xuất hiện cách đó không xa. Ảo ảnh này thoạt nhìn thì là một người tu sĩ, toàn thân có ngọn lửa màu đen lượn lờ, tiếng kêu thảm thiết phát ra càng mãnh liệt. Giờ phút này, y đang giãy dụa, muốn cố gắng chạy vào trong hư vô.

- Thủy Đông Lưu, là Thủy Đông Lưu.

Bên trong tiếng kêu thảm thiết mơ hồ, cái bóng dáng kia không ngừng kêu lên cái tên này. Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, tay phải hắn vung lên phía trước, sau khi đã đội lên mặt nạ huyết sắc, tu vi của hắn ầm ầm bùng nổ, theo tu vi điên cuồng dâng lên, cả người hắn tán phát ra huyết khí, xông ra.

Huyết Chỉ, Huyết Thủ Ấn, Huyết Sát Giới.

Giờ phút này, toàn bộ xuất hiện, tiếng nổ vang vọng, đồng loạt đánh lên trên bóng dáng hư ảo kia. Mạnh Hạo với sát cơ mãnh liệt, vung tay phải lên, trong nháy mắt Liên Hoa Kiếm Trận xuất hiện nhanh chóng xoay tròn, lực Tuế Nguyệt dao động ngập trời, xông thẳng đến cái ảo ảnh mơ hồ kia.

- Chết cho ta.

Mạnh Hạo cất tiếng nói âm hàn, lời nói giản đơn, hắn bấm tay niệm thần chú, đánh một chỉ về phía trước.

Tử Khí Trảm, Tử Khí Giảo Sát, Tử Lâm Nguyệt, ánh sáng tím ngập trời, gào thét nổ vang, vọng đi vọng lại.

- Vô Diện Nhất Ngôn - Phong Hỏa Liên.

Tay trái Mạnh Hạo nâng lên, nhấn vào mặt nạ huyết sắc một cái. Bên ngoài thân thể hắn lập tức xuất hiện một gương mặt ảo ảnh thật lớn, mở miệng, giống như khẽ cất lên một câu trong im lặng, bên trong tiếng nổ vang đi thẳng về phía ảo ảnh.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết lại vọng về, thân hình Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, như một tia chớp lao ra, tay phải nâng lên, sau khi đã đeo vào cái bao tay của Phương gia đánh ra một quyền. Một tiếng nổ lớn truyền ra, sát cơ của Mạnh Hạo khuếch tán, liên tục đánh ra hơn trăm quyền.

Mỗi một quyền đều ẩn chứa lực lượng to lớn, tiếng nổ vang không ngừng, mắt thấy thân ảnh hư ảo kia, giống như lung lay sắp đổ, giống như bị phong ấn tất cả lực đánh trả, ngay cả tu vi cũng yếu ớt vô cùng, nhưng nó lại vẫn kiên trì muốn đi vào hư vô, Mạnh Hạo bấm tay niệm thần chú, Phong Yêu đệ bát cấm bỗng nhiên xuất hiện.

Cùng lúc đó, bóng dáng đó dừng lại trong nháy mắt, vẻ mặt Mạnh Hạo tràn ngập sát khí. Hắn phát hiện, thuật pháp của mình, oanh kích như thế, nhưng lại không thể gây thương tổn quá lớn cho đối phương. Nhưng một khi để cho người này chạy thoát, Mạnh Hạo không cam lòng.

Nếu đã giết Quý Tử cũng không ngại giết thêm một Quý Thập Cửu, nhất là vào giờ phút này, phỏng chừng thời khắc suy yếu nhất trong cả đời của đối phương, giờ phút này nếu không giết chết, hậu hoạn vô cùng.

Mạnh Hạo cắn răng một cái, tay phải nâng lên nhấn một cái vào mặt nạ huyết sắc.

- Tam Vĩ Phiên!

Mạnh Hạo quát khẽ một tiếng, trực tiếp vận dụng pháp bảo mạnh nhất trong tất cả pháp bảo mà hắn có, Tam Vĩ phiên trong mặt nạ huyết sắc!

Lấy tu vi của Mạnh Hạo hiện nay, dĩ nhên có thể miễn cưỡng vận dụng một đuôi trong đó, hơn nữa nó không còn là hư ảo xuất hiện mà là bản thể xuất hiện. Lời nói của Mạnh Hạo vừa thốt ra, khí tức xung quanh hắn lập tức xoay tròn, ảo ảnh lá cờ huyết sắc trong khoảnh khắc xuất hiện. Khi tay phải của Mạnh Hạo vung lên, lá cờ động, thiên địa biến, vừa xông ra liền trực tiếp cuốn lên trên người ảo ảnh Quý gia Thập Cửu, mạnh mẽ kéo xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 647: Không chém được! (2)

Quý gia Thập Cửu phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, vô cùng sợ hãi và kinh khủng, trong âm thanh còn mang theo vẻ không thể tin.

- Đây là...Đây là...Sơn Hải Đế phiên.

Trong tiếng kinh hô của lão, thân thể lão nổ vang, vốn là một cái ảo ảnh mơ hồ như không cùng một thế giới với Mạnh Hạo. Nhưng giờ phút này lại đang bị cưỡng ép lôi ra, hiển lộ ra ở trước mặt Mạnh Hạo, hóa thành một lão già.

Lão già này cả người chật vật, trên mặt giống như bị một vệt mực màu đen thiêu đốt, khí tức toàn thân hỗn loạn, chỉ khoảng trên dưới Kết Đan, hiển nhiên là bị áp chế cường hành.

Vẻ mặt lão giống như không dám tin vào chính mình, thế nhưng lại bị túm vào bên trong phiến thế giới này.

- Điều đó là không có khả năng, không thể nào là Đế Phiên!! Trong truyền thuyết, Đế Phiên đã bị phá vỡ.

- Đế Phiên em gái ngươi.

Trên mặt Mạnh Hạo lộ ra vẻ tức giận, nghĩ đến màn sinh tử lúc trước. Hắn cũng nhớ đến lời nói của Thủy Đông Lưu lúc đó, phàm là người được ông nhớ kỹ, Quý Thiên không thể diệt nhân quả. Hắn cũng biết nếu không có Thủy Đông Lưu, bản thân hôm nay chỉ sợ là cửu tử nhất sinh.

Giờ phút này trong lúc tức giận, hắn vô tình nói ra câu cửa miệng của

chim anh vũ. Trong khi nói hắn tiến tới, tay phải nâng lên, một quyền hạ xuống, tiếng nổ vang lên, tiếng kêu thê lương thảm thiết của lão già truyền ra.

- Ngươi chỉ là một người phàm, vậy mà cũng dám đả thương lão phu, ngươi...

- Rầm!

- Ngươi dám giết ta!

- Rầm

Lực lượng tay phải của Mạnh Hạo cực kỳ cường đại, không ngừng oanh kích vào bên trong trước mặt Quý gia Thập Cửu. Thân thể lão già này không ngừng hủy diệt, nhưng tu vi của bản thân lão cường hãn, cho dù bị công kích như thế, nhưng khả năng khôi phục lại thân thể lại cực kỳ nhanh.

- Chỉ là người phàm, vậy mà cũng xứng đả thương lão phu sao? Ngươi dẫn lão phu từ Quý giới vào trong đây cũng tốt, đợi lão phu sau khi khôi phục, sẽ tự tay giết ngươi.

Trong mắt Mạnh Hạo hàn quang chớp lên, hắn chỉ đơn giản là thu tay phải về, ánh mắt lạnh lùng nhìn lão già trước mặt, trong ánh mắt lộ ra những tia sáng kỳ lạ. Những tia sáng này làm cho lão già sửng sốt, nhưng sau đó lại lạnh lùng cười rộ lên.

Nhưng trong khoảnh khắc, khi tiếng cười của lão truyền ra, Mạnh Hạo bấm tay niệm thần chú, một chỉ điểm vào ngay trên mi tâm lão già.

- Giết ngươi thật đáng tiếc, ta muốn dùng máu của ngươi, cộng thêm máu của tên Quý Tử năm đó để lại, để luyện Huyết linh của Mạnh mỗ.

- Tốc độ khôi phục của lão phu, còn nhanh hơn thương thế mà ngươi tạo ra.

Khi lão già dữ tợn cất tiếng nói, thì tay phải Mạnh Hạo vung lên, Liên Hoa kiếm trận bay múa, hóa thành lực Tuế Nguyệt, không ngừng giáng xuống trên người lão già này.

Ở trong Liên Hoa kiếm trận, lão già biến sắc nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng.

- Nếu có thể nhiều gấp đôi thì còn có chút ảnh hưởng tới lão phu. Nhưng những thứ lực Tuế Nguyệt như bây giờ, còn chưa đủ.

- Không đủ này.

Trong mắt Mạnh Hạo những tia sáng lạnh chớp động, hắn trực tiếp lấy ra bốn thanh kiếm gỗ, lần lượt đâm vào trong cơ thể của lão già này, ngăn cản sự khôi phục của lão.

Lão già kia vốn dĩ cương quyết mà kiêu ngạo, vậy mà sau khi nhìn thấy bốn thanh kiếm gỗ kia, nhất là khi bị bốn thanh kiếm gỗ này đâm vào bên trong cơ thể, thì lão phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

- Chết tiệt, chết tiệt, đây là Kiếm Giết Tiên. Ngươi, ngươi, ngươi, rốt cuộc ngươi là ai, mà có thể có Kiếm Giết Tiên này. Tuy nói phong ấn còn chưa được mở ra, nhưng đây là … Kiếm Giết Tiên.

Thương thế của lão trong nháy mắt chuyển biến thành xấu, tốc độ khôi phục lập tức chậm chạp đến cực điểm. Dưới mọi cách tra tấn của Mạnh Hạo, Quý gia Thập Cửu đã thê thảm đến cực điểm.

- Cái ta có, chính là thời gian để tra tấn ngươi.

Trong mắt Mạnh Hạo hàn quang chớp động.

Trong khi Mạnh Hạo đang tra tấn Quý gia Thập Cửu, thì ở nơi Đông Thổ - Đại Đường, trong một ngôi nhà cực kỳ xa hoa, nữ tử năm đó đã có duyên gặp mặt Mạnh Hạo một lần, một người con gái tính tình cuồng ngạo - Phương Du, nàng đang chậm rãi lau đi vết máu tươi trên khóe miệng. Làm cho Quý gia Thập Cửu cũng không có cách nào dự liệu được, đó là thuật Diệt Nhân Quả của lão cũng đã lan đến cả Đông Thổ Đại Đường, lan đến cả nơi ở của Phương Du.

Trên mặt Phương Du lộ ra vẻ tức giận, nàng mạnh mẽ đứng lên, vừa mới ra khỏi cửa, bỗng nhiên một âm thanh phẫn nộ đến cực điểm của nữ tử, từ trong hậu viện của cấm viện, vang lên kinh thiên động địa.

- Quý gia.

Nghe thấy âm thanh này, Phương Du biến sắc, nàng nhìn thấy một bóng người từ trong cấm địa hậu viện bay thẳng lên, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt mình, hóa thành một thiếu phụ trung niên áo quần đẹp đẽ quý giá. Trong lúc này, người phụ nữ xinh đẹp này sắc mặt âm trầm, khi xuất hiện thì thiên địa biến sắc, hư vô bốn phía run lên, toàn bộ mặt đất đều chấn động, ngay cả những tòa nhà bốn phía, cho dù có tồn tại vô số cấm chế, cũng đều xuất hiện dấu vết vỡ vụn.

- Mẫu thân...

Thân thể Phương Du run lên, nàng sợ nhất chính là mẫu thân của nàng.

- Theo ta đi.

Thiếu phụ trung niên này chính là người đã từng xuất hiện ở Tống gia – Nam Vực năm đó. Trong ánh mắt của nàng lộ ra sát cơ mãnh liệt, xoay người liền đi thẳng đến tổ trạch của Quý gia ở Đông Thổ - Đại Đường phía xa xa.

- Mẫu thân, ngàn vạn lần đừng xúc động, phụ thân đã từng nói….

- Đừng nói đến cha ngươi trước mặt ta, rốt cục ngươi có đi hay là không?

Trong đôi mắt phượng của mỹ nữ trung niên kia lộ ra sát khí.

Đông Thổ - Đại Đường, trong một tòa nhà cực kỳ xa hoa, một lát sau khi truyền ra một tiếng nổ kinh thiên. Toàn bộ tòa nhà đổ sụp xuống, chia năm xẻ bảy, có thể nhìn thấy rất nhiều bóng người rất là bình tĩnh, từ trong đó nhanh chóng đi ra. Thậm chí ở trên đường đi ra còn có người thấp giọng nói cười, cũng có người vẫn tiếp tục xem cuốn sách ở trong tay, hơn nữa lại còn có một lão già trong tay cầm một cái bàn tính, vừa đi vừa tính.

Mọi người vẫn bình tĩnh như thế này chỉ có một khả năng... Cái tòa nhà này chắc là thường xuyên bị những tiếng nổ vang mà sụp xuống như thế này.

Bên trong tòa nhà bị đổ sụp này có vị mỹ phụ trung niên cùng với Phương Du, thân ảnh hai người hóa thành cầu vồng trong nháy mắt bay ra ngoài, thẳng về phía tổ trạch Quý gia trên đất Đông Thổ Đại Đường ở xa xa.

Theo một tiếng thở dài, từ trong tòa nhà vừa sụp đổ, một nam tử trung niên mặc áo dài văn sĩ lắc đầu, ông lắc đầu từ bên trong đi ra, ngẩng đầu nhìn bóng dáng vợ con biến mất ở phía xa xa, ông thở dài nhưng cũng không đi ngăn cản.

Trên bầu trời, vẻ mặt trung niên mỹ phụ đấy sát khí, tốc độ cực nhanh, kinh thiên động địa. Bên người nàng, Phương Du vẻ mặt khẩn trương, nhưng trong lòng thì lại đang có một nỗi hưng phấn, trong nỗi hưng phấn mang theo kích động.

Một lát sau, đã thấy hai người ẩn ẩn hiện hiện ở gần một tòa thành trì.

Tòa thành trì này màu đen, hình vuông, trông nó giống như một pho tượng lớn trấn áp mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 648: Lần sau thì không được viện dẫn lẽ này nữa.

Ở bên trong thành trì này có hoàng cung, nhìn từ xa cũng thấy hoàng cung này cực kỳ đồ sộ và lộng lẫy, cung điện liên tiếp nối nhau. Nhất là chính giữa quảng trường, có mười tám pho tượng rồng rất lớn dựng đứng, phát ra khí thế kinh thiên.

Hoàng cung này chỉ có một cửa lớn, cửa này màu hoàng kim, mặt trên có ba ngàn chín trăm hai mươi bảy cái đinh. Từng cái đinh một đều không phải là vật bình thường, bất kỳ một cái đinh nào cũng đều có thể nói là bảo vật.

Hơn nữa, ở trên cửa này còn có điêu khắc mây bay thú nhảy, kim quang vô hạn, tỏa sáng giống như là cửa tiên.

Nơi này chính là một trong những tổ trạch của Quý gia ở Đông Thổ - Đại Đường. Một tổ trạch như vậy ở trên vùng đất Nam Thiên, tổng cộng tồn tại có đến hàng trăm cái. Từng cái đều giống như hoàng cung, nhưng lại không phải là hoàng cung, sừng sững ở trong trời đất quanh năm không thay đổi, nổi lên tác dụng môn hộ.

Hơn nữa xung quanh hoàng cung này, người nhà Quý gia còn tu kiến một tòa thành trì khổng lồ.

Vừa mới tới gần tòa thành trì này, bởi vì hai người đến tạo ra một đợt sóng gợn cùng với tiếng gào thét kinh thiên, lập tức khiến cho tu sĩ Quý gia trong tòa thành trì phát hiện.

- Người lập tức dừng bước.

- Nếu còn bước thêm nửa bước, giết không tha.

- Mẹ, mẹ đừng xúc động…

Phương Du chớp chớp mắt, vội vàng gấp giọng cản.

Khi lời nói của nàng còn chưa dứt, mỹ phụ trung niên nâng chân phải lên, trực tiếp đá một cước vào trên cánh cửa lớn của tòa thành.

- Oanh!

Một tiếng nổ vang kinh thiên, chấn động mặt đất, oanh động toàn bộ thành trì. Cái cửa lớn của tòa thành nhất thời vỡ tung, chia năm xẻ bảy sụp đổ xuống, hóa thành vô số mảnh nhỏ, bụi mù cuốn lên, bay về phía sau giống như bị cuồng phong thổi quét qua.

- Lớn mật, dám xông vào Quý gia.

- Các ngươi muốn chết.

Từ trên cánh cửa sụp đổ của tòa thành, lập tức truyền ra từng tiếng gầm nhẹ từ trong tòa thành, có thể nhìn thấy rất nhiều bóng người gào thét, bay thẳng đến phía cửa thành.

- Mẹ đừng xúc động, ngàn vạn lần mẹ đừng xúc động….

Phương Du vội vàng kêu to.

- Ngươi câm miệng.

Mỹ phụ trung niên trừng mắt, tay phải nâng lên, sau khi nắm chặt tay lại, một quyền trực tiếp đập vào mặt đất. Toàn bộ mặt đất trong nháy mắt giống như hóa thành biển rộng, đồng loạt phập phồng không ngừng nổ vang. Từng cái khe lớn trong khoảnh khắc mở ra, ầm ầm lan dần ra bốn

phương tám hướng.

Cùng lúc đó, mỹ phụ trung niên mang theo sát khí, thân mình phóng thẳng về phía trước, đi thẳng về phía đám tu sĩ đang tiến đến. Trong khoảnh khắc vừa tới gần, chỉ cần một quyền thì ngay lập tức có những tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, còn có rất nhiều bóng dáng như diều đứt dây, trực tiếp bị cuốn lên.

Mỹ phụ trung niên giống như một bạo long, nơi nàng đi qua, thiên địa nổ vang, nổi lên từng hồi gió xoáy, quét ngang hơn mấy trăm ngàn người tiến đến. Không có bất kỳ một người nào, có thể làm cho nàng tạm dừng lại chút.

Bên người nàng là Phương Du, một bên thì kêu to đừng xúc động, một bên thì lộ ra sát khí giống như mẹ của nàng. Thậm chí còn mang theo hưng phấn, gào thét tiến lên, phàm là những người bị mẹ nàng đánh ngã, nàng đều bồi thêm cho ngã hẳn xuống.

Cũng chỉ trong thời gian vài lần gào thét, thiên địa biến sắc, toàn bộ thành trì như đã bị xốc lên vô số những cái khe lớn, thành trì sụp xuống chính giữa mỹ phụ trung niên, cả người nàng hóa thành một luồng gió xoáy, dưới một cái quét ngang theo cửa thành trực tiếp xông về phía tòa nhà hoàng cung.

Khi sắp tới gần cái tòa hoàng cung phát ra kim quang vô tận, tới trước đại môn gắn hơn ba nghìn cái đinh, có chạm khắc mây bay thú nhảy. Đúng lúc này, tiếng gầm gừ giận dữ từ trong nội thành truyền ra, cùng lúc đó có vài chục bóng người, nổi lên dao động tu vi kinh thiên, lao thẳng đến nơi đây.

- Phương phu nhân, ngài là muốn đại biểu cho Phương gia, tuyên chiến với Quý gia ta hay sao.

Trong số những người đang tiến lại gần, có một lão già đầu bạc âm trầm

cất tiếng. Ở bên cạnh lão già này có một người đi theo, người này chính là Quý gia Thập Nhất. Giờ phút này vẻ mặt gã khiếp sợ, nhìn mẫu thân con hai người này tiến đến, gã chỉ biết trợn mắt há hốc mồm.

- Bản cung tới đây không lấy danh nghĩa Phương gia, mà chỉ lấy thân phận mẫu thân, chỉ đại biểu cho chính mình.

Mỹ phụ trung niên mạnh mẽ ngẩng đầu, sát khí trong đôi mắt phượng chợt lóe lên, tay phải nàng nâng lên hướng về không trung, đánh mạnh ra một quyền.

Một quyền đánh ra, thiên địa nổ vang, hư vô vỡ vụn, một luồng gió màu đen trong giây lát gào thét thổi tới, lan ra tám phương, ầm ầm khuếch tán. Ngay sau đó, ngọn gió quét ngang về phía hơn mười người đang tiến đến, khiến cho những người này sắc mặt đại biến.

Ngay trong khi vẻ mặt bọn họ biến hóa, lúc đó Phương Du cất tiếng.

- Mẫu thân, người đừng...

Nhưng đột nhiên lúc đó, thân mình mỹ phụ trung niên nhoáng lên một cái, trực tiếp tới gần cái cửa tiên của hoàng cung, tay phải nâng lên, không chút do dự, một quyền đánh thẳng vào cánh cửa lớn này.

Quyền đánh ra, một tiếng chấn động, gần một nửa Đông Thổ ngập trong tiếng nổ vang kinh thiên động địa. Cái tiên môn của hoàng cung Quý gia này đã sừng sững ở trên mặt đất bao nhiêu năm rồi, thì giờ đây trong một cái chớp mắt, lần đầu tiên nó phát ra tiếng động ken két, sau đó tiếng nổ phát ra, trực tiếp chia năm xẻ bảy, tầng tầng sụp đổ xuống hóa thành vô số những mảnh nhỏ, mang theo toàn bộ hơn ba nghìn cái đinh vàng đã bị chặt đứt bay thẳng vào trong hoàng cung. Cũng giờ phút này, trong hoàng cung đang cấp tốc làm sống lại mười tám pho tượng rồng lớn, đều chạm đến một nơi.

Tiếng nổ vang lên không ngừng, mười tám con rồng lớn không ngừng phát ra những tiếng gào thét thê lương, trong nháy mắt thân thể đã bị đánh vỡ tan, khiến cho một nửa hoàng cung trở thành một đống hỗn độn, toàn bộ đã bị đào tung lên.

- .. xúc động ….

Phương Du hít vào một hơi dài, ngơ ngác nhìn mẫu thân của mình, rồi lại nhìn cánh cửa màu vàng đã đổ sụp kia, hai chữ cuối cùng này, hóa thành tiếng thì thầm.

- Mạnh Lệ!!!! Ngươi điên rồi phải không!!!

Tiếng gào thét giận dữ từ bốn phía truyền ra, hơn mười lão già giờ phút này gào thét, ánh mắt lộ ra sát cơ cùng phẫn nộ, nhưng ẩn ẩn hiện hiện bên trong còn mang theo vẻ bất đắc dĩ, trong khoảnh khắc đã tiến đến.

- Dám đả thương con ta, ta liền hủy đi tổ trạch của các ngươi, chém Nam Thiên Môn của các ngươi. Người khác sợ Quý gia các ngươi, ta không sợ.

Trong mắt mỹ phụ trung niên lộ ra sát khí ngập trời. Nàng đã nhịn từ lâu, lúc này đây rốt cục không thể nào nhịn được nữa, giờ phút này cánh cửa lớn hoàng cung đã đổ sụp, thân mình nàng nhoáng lên một cái trực tiếp bước nhanh vào.

Phương Du chạy nhanh theo mẫu thân, hai mẹ con bọn họ vừa mới bước vào trong tiên môn này, thế giới ở trước mắt lập tức thay đổi.

Ở phía trước hai người, xuất hiện một dãy núi. Dãy núi này màu trắng, từ xa nhìn lại như được bao phủ bởi những bông tuyết trắng, nhưng cẩn thận nhìn lại, thì đây không phải là những bông tuyết, mà giống như ngọc thạch.

Toàn bộ núi non đều như thế, ở vùng đỉnh núi này còn có một ốc xá đơn giản. Nhưng bên ngoài ốc xá đó, lại là những cung điện cực kỳ xa hoa bao xung quanh. Nhất là ở trên sườn núi còn có một cái cửa cầu thật lớn, điêu lan ngọc thế, trên đó có viết ba chữ rồng bay phượng múa thật lớn.

“Nam Thiên Môn”.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 649: Lần sau thì không được viện dẫn lẽ này nữa. (2)

Tại dưới cái cửa cầu này có một dãy núi, ngọc thạch uốn lượn, cho đến chân núi thì hóa thành một hồ nước. Hơn nữa trong hồ nước này xuất hiện ảnh ngược của dãy núi cùng với cung điện này, nước trong hồ không có một gợn sóng, cho nên ảnh ngược này sinh động như thực, khiến cho người ta nhìn đến không nhận rõ được, hồ trong núi và hồ ngoài núi, cái nào là ảnh cái nào là thực, cái nào mới là cái tồn tại thực sự.

- Mẫu thân...

Vừa mới bước vào trong này, Phương Du ngày thường gan lớn, vậy mà giờ phút này cũng có chút kinh hãi, bị những cảnh tượng này chấn kinh tâm thần rồi, nàng ngơ ngác nhìn về phía mẫu thân của mình.

Mỹ phụ trung niên hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía ngọn núi bạch ngọc, ở chỗ sâu trong ánh mắt cũng có môt chút kiêng kị. Nhưng rất nhanh, chút kiêng kị này liền tiêu tán ngay, thay vào đó còn lại là phẫn nộ cùng với sát khí. Nàng hít sâu một cái, đồng thời khi hít sâu, trên người của nàng trong một cái chớp mắt, lại có một lực lượng kinh khủng điên cuồng dâng lên.

Tóc nàng bay tung lên, cặp mắt nàng lóe lên tia sắc bén, thiên địa biến sắc, một cỗ uy áp cường đại bỗng nhiên bộc lộ ra trên thân người của nàng, khiến cho bầu trời nhất thời mờ đi. Mỹ phụ trung niên nâng tay phải lên, trong tay nàng đã xuất hiện một thanh kiếm.

Đó là một thanh kiếm gỗ.

Kiếm này có chút không giống với bốn thanh kiếm mà Mạnh Hạo đoạt được, ở trên thanh kiếm này có khắc một văn tự phong cách cổ xưa.

Tuyệt.

Cầm kiếm này, tay phải mỹ phụ trung niên bỗng nhiên nâng lên, hướng về phía đỉnh núi trên Nam Thiên Môn, tại ở dưới chân núi mạnh mẽ chém xuống. Trong khoảnh khắc nhát chém này bổ xuống, bầu trời đã trở thành màu đen, mặt đất thì dường như đã trở thành hư vô, giống như toàn bộ tất cả lực lượng của cả thế giới đều ở đây, trong một cái chớp mắt đều đã ngưng tụ ở nơi này, dung nhập vào trên thanh kiếm này, hóa thành một luồng kiếm khí chảy ra, khí thế kinh thiên động địa, gào thét dựng lên, từ dãy núi này lao thẳng đến Nam Thiên Môn.

Cũng chính là vào lúc này, hơn mười lão già gào thét lao thẳng đến. Cả một đám vốn đang tức giận ngập trời, nhưng trong khoảnh khắc, khi nhìn thấy thanh kiếm kia, thì sắc mặt tất cả lại bỗng nhiên biến đổi.

- Chết tiệt, Tuyệt Tiên Kiếm.

- Ngươi, đồ điên họ Mạnh kia, ngươi, ngươi, ngươi... Ngươi thế nhưng lại ở tại Nam Thiên Môn này, thôi động, chém Tuyệt Tiên Kiếm.

Tốc độ kiếm khí cực nhanh, trong khoảnh khắc đã tới gần Nam Thiên Môn, khi sắp sửa đụng chạm tới Nam Thiên Môn thì đột nhiên, ở tại bên cạnh Nam Thiên Môn, chẳng biết tự khi nào, từ trong hư vô đi ra một thân ảnh thiếu niên. Thiếu niên này nhìn rõ ràng tuổi còn rất nhỏ, nhưng trên người y lại có một cỗ khí thế tang thương của năm tháng, không cách nào hình dung được.

Y nhìn thấy kiếm khí tiến đến, lại nhìn mỹ phụ trung niên một chút, lắc lắc đầu nhưng cũng không ngăn cản, tùy ý để kiếm khí này oanh một tiếng, chém vào trên Nam Thiên Môn. Toàn bộ Nam Thiên Môn run lên mạnh mẽ, trong tiếng nổ vang trực tiếp sụp đổ xuống, chia năm xẻ bảy.

Từ sau khi Quý gia đi tới Nam Thiên Tinh, tu kiến nên Nam Thiên Môn – đại biểu địa vị thống trị của Quý gia, thì đây là lần đầu tiên nó sụp đổ trong thiên địa này.

- Nể mặt cha ngươi là Mạnh lão tiền bối, lần này lão phu không làm khó dễ ngươi, để cho ngươi phát tiết uất hận chất chứa trong lòng … Nhưng lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa.

Thiếu niên cũng không nhìn Nam Thiên Môn sụp đổ, thản nhiên cất tiếng nói, tay phải vung lên, toàn bộ thế giới trong khoảnh khắc đều mờ đi, mọi người đều biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng trước khi biến mất không thấy gì nữa, giọng nói mang theo một sự kiên định cùng chấp nhất của mỹ phụ trung niên vẫn vang lên, quanh quẩn trong thế giới này.

- Hôm nay bản cung cũng cảnh cáo Quý gia các ngươi, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa.

- Thân tình cũng tốt, mà cảm xúc cũng thế, đều là nhân quả, sớm muộn gì thì sau khi chém hết, tất cả sẽ thành không.

Thiếu niên mỉm cười nhẹ nhàng cất tiếng nói, tay phải vung lên Nam Thiên Môn bị sụp đổ ở phía sau, lập tức giống như thời gian nghịch chuyển, những khối vụn bay lên, trong nháy mắt lại một lần nữa ngưng tụ lại, lại hóa thành Nam Thiên Môn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Chỉ là, thiếu niên này tự mình cũng hiểu được, y có thể làm cho Nam Thiên Môn hoàn hảo trở lại, nhưng sự sụp đổ lúc trước, đã làm cho tu vi toàn bộ mệnh hồn của tất cả các tu sĩ của Quý gia, ngưng tụ tại trên Nam Thiên Môn này rơi xuống, cái này thì không có cách nào trong một thời gian ngắn mà khôi phục được.

Đây mới là chỗ trọng yếu của Nam Thiên Môn, cái cửa này chính là để cho những tu sĩ của Quý gia, mượn lực lượng Quý Thiên để đột phá tu vi.

Trong giờ khắc này, ở mặt đất Tây Mạc, bên ngoài thánh địa Ô Thần, thế giới yên lặng sớm đã khôi phục lại. Trí nhớ có liên quan đến Mạnh Hạo của tộc nhân năm đại bộ lạc, bởi vì thuật Diệt Nhân Quả này cuối cùng thất bại, cũng không bị chém đứt, đương nhiên khôi phục như cũ.

Nhưng ở trong trí nhớ của bọn họ, không chỉ dừng lại ở một màn trước khi tĩnh lặng, mà trí nhớ lúc này còn cố tình dừng lại ở một khắc, Mạnh Hạo lao ra đầu tiên, tiến vào đại môn kim quang.

Tộc công Ô Đạt Bộ ha hả cười, lắc đầu cât tiếng nói:

- Mạnh đại sư có chút nóng vội. Việc này không sao, chúng ta đi lên gặp nhau là được mà.

Khi lão cất tiếng nói thì thân hình lão nhoáng lên một cái, lão bước vào trong kim quang của cửa lớn. Ở phía sau lão, tế tự Ô Đạt Bộ, đại trưởng lão cùng với những người khác đều lần lượt nhảy vào, bao gồm đại hán do Thiên Phương thú hóa thành. Gã đại hán này giờ đây sắc mặt âm trầm, trong mắt hiện lên một chút thẹn quá hóa giận.

Giờ phút này chủ đạo gã là chim anh vũ, đối với chim anh vũ mà nói, cảnh tượng lúc trước được nó bảo lưu trong trí nhớ, biết được chân tướng. Giờ phút này nó đang tức giận ngập trời nhưng cũng có chút lo lắng, thân hình nhoáng lên một cái, bước vào trong kim quang.

Về phần những bộ lạc khác, khi thấy tộc nhân Ô Đạt Bộ đều không thèm để ý đến việc, vị Mạnh đại sư xâm nhập trước tiên, thì họ cũng không tiện nói một điều gì. Trên thực tế đừng nói gì Ô Đạt Bộ, cho dù đổi lại là bọn họ, giờ phút này cũng sẽ cố gắng không để ý đến, dù sao … vị Mạnh đại sư kia đã hiển lộ ra thực lực Đại Tư Long. Một nhân vật như vậy, bất

kỳ một bộ lạc nào đều phải tôn sùng là thượng khách.

Khi người của Ô Đạt Bộ bước vào trong đại môn kim quang, xuất hiện trong thánh địa có bảy ngọn núi lửa tồn tại, thì giờ phút này Mạnh Hạo đang đem vị Quý Thập Cửu, tầng tầng buộc chặt lại, lấy bốn thanh kiếm gỗ để không ngừng làm suy yếu tu vi của lão, làm cho người này căn bản là không thể khôi phục tu vi được nữa.

Thậm chí vì lo lắng người này tu vi rất cao, hắn còn có thêm một ít thủ đoạn khác nữa. Mạnh Hạo lấy từ trong túi trữ vật ra một lượng lớn độc đan mà năm đó hắn đã luyện chế, cũng không quản hỗn hợp lẫn vào nhau, độc tính của nó sẽ khủng bố hơn lên như thế nào, thậm chí đến ngay cả hắn muốn giải cũng rất khó. Sau đó hắn liền trực tiếp đút cho Quý Thập Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 650: Thanh Mộc phản tổ.

Quý Thập Cửu mở to mắt, sau khi bị buộc nuốt vào từng bó lớn bó nhỏ độc đan, cả người lẫn mặt lão đều tím ngắt lại, thân thể liên tục run lên bảy lần. Mỗi lần run như vậy, thân thể đều lập tức héo rũ hẳn đi, thậm chí sau khi đến lần thứ bảy, hơi thở cả người lão giống như đều mang theo kịch độc, ánh mắt cũng tái đi, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Ngươi...Chết tiệt, ngươi có bao nhiêu độc đan?!! Mgươi đã bắt ta nuốt bao nhiêu độc đan?!!!

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng:

- Hôm nay tra tấn ngươi đến đây thôi đã, chờ cho độc đan trong cơ thể ngươi hoàn toàn dung hợp, ta sẽ vì ngươi mà luyện chế càng nhiều.

Tay phải Mạnh Hạo vung lên, trực tiếp thu hồi Quý Thập Cửu này vào trong mặt nạ huyết sắc, thúc giục Tam Vĩ Phiên buộc chặt lại.

Chỉ có Tam Vĩ Phiên buộc chặt, thì Mạnh Hạo mới có thể yên tâm một chút. Nếu không cẩn thận, một cường giả như vậy, để ở một vị trí khác, Mạnh Hạo có cảm giác không an toàn.

- Chờ sau khi người này suy yếu đến cực hạn, máu của lão có thể dùng để chế tác Huyết linh, linh hồn của gã có thể dùng để chế tác lôi hồn, cùng làm bạn với Lão Tổ Lý gia. Thân thể của lão, có thể dùng mấy phương pháp đặc biệt, để chế tác thành con rối.

- Một đại cao thủ như vậy, một thân là bảo vật, cũng không thể lãng phí. Chỉ đáng tiếc trên người lão không có túi trữ vật.

Mạnh Hạo cẩn thận suy nghĩ, sau khi cảm giác mình không có lãng phí

chỗ nào, lúc này mới vừa lòng gật gật đầu.

Cũng may là Quý Thập Cửu không nghe được, nếu như lão nghe được những lời này, chắc chắn sẽ phun ra một ngụm máu tươi, hận trước đây đã không thể bị Thủy Đông Lưu trực tiếp giết đi thì tốt hơn.

- Lần này cũng coi như nhân họa đắc phúc ...

Mạnh Hạo cúi đầu, mắt nhìn túi càn khôn, tim đập thình thịch. Lúc trước trên đường mượn lực lượng sợi tơ bạc kia, hắn đã thu về rất nhiều dị yêu hung mãnh. Thậm chí trong đó có không ít dị yêu, cho dù là Mạnh Hạo có gặp được, nhưng nếu nó còn hoạt động bình thường, thì muốn thu phục cũng khó khăn.

Nhất là có không ít là yêu đàn, đây đối với Mạnh Hạo mà nói là một thu hoạch rất lớn.

- Còn có thanh kiếm kia.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập. Giờ phút này hắn nghĩ tới thanh kiếm gỗ thứ tư ở trên người Quý Thập Cửu, hoặc cũng có thể nói đó là thanh thứ ba.

Kiếm như vậy Mạnh Hạo cảm giác trong đó ẩn chứa bí ẩn thật lớn, nếu mình có thể đoạt được nhiều một ít, hắn là có thể cởi bỏ bí mật này.

- Thí Tiên Kiếm sao? Còn có Tam Vĩ Phiên kia nữa, Quý Thập Cửu gọi nó là Sơn Hải Đến phiên, không giống như cái tên mà miếng mỡ đông đã nói.

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, tay phải nâng lên vỗ vào túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một cái cần câu màu xanh. Cầm cái cần câu ở trong tay, hai mắt Mạnh Hạo hiện lên tia sáng kỳ dị.

- Lần trước Quý Thập Cửu triển khai diệt nhân quả, dây câu lão tung ra

cùng với cần câu trong tay ta, chắc là một cặp.

Mạnh Hạo cúi đầu xem chiếc cần câu trong tay, trong lúc mơ hồ cái loại cảm giác giống như nghe được chúng sinh mơ hồ gào thét, trẻ con thì khóc lóc, các lão già thì thở dốc, cảnh tượng nam nữ khóc cười, năm đó lại hiện lên.

Mạnh Hạo đột ngột buông tay ra, hai mắt hắn chớp động trầm ngâm một lát, sau đó thu hồi cái cần câu này.

- Vật này sử dụng như thế nào, có lẽ ở trên người Quý Thập Cửu có thể nghĩ biện pháp, lấy được đáp án.

Ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua miệng núi lửa, nhìn thẳng vào Tạo Hóa trì.

Nội tâm vừa động, lúc trước một khắc khi hắn bước vào thì vừa đúng lúc bị Nhân Quả tuyến quấn quanh, cho nên cũng không có quá nhiều cảm giác. Giờ phút này tất cả mọi thứ đã trở lại bình thường, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, thân mình hắn ngay lập tức lao thẳng đến Tạo Hóa trì, nhanh chóng đi vào. Sau khi nhắm hai mắt lại, cảm thụ một lát, thì hắn mở mắt ra, trong mắt lộ ra chút kinh ngạc vui mừng.

- Vậy mà lại có tác dụng cho đồ đằng biến hóa lột xác. Nếu tu hành ở chỗ này, cũng có thể giúp đồ đằng Thanh Mộc của ta tinh tiến hơn, thậm chí nếu có đủ lực lượng để lột xác, thì đồ đằng Thanh Mộc của ta cũng có thể biến hóa!

- Thậm chí đối với Vô Mục tằm của ta cũng có lợi. Ở chỗ này, dường như có thể cho nó hóa thành đồ đằng chân chính, mà không phải dùng thuật pháp của Lê Thiên để che dấu.

Hai mắt Mạnh Hạo chớp động, đồ đằng Thanh Mộc của hắn vốn là truyền thừa từ Thánh Tổ Thanh Mộc của Ô Đạt Bộ. Tuy chỉ là ấu thể, còn cần phải không ngừng trưởng thành, nhưng nó đã là một đồ đằng

thuộc tính mộc rất mạnh. Mạnh Hạo không biết, nếu lại lột xác nữa nó sẽ biến thành cái gì.

Giờ đây suy nghĩ lại một chút, trong mắt hắn lộ ra vẻ quyết đoán, hắn khoanh chân ngồi ở trong nước hồ, sau một cái hít sâu, nhắm mắt thì đồ đằng Thanh Mộc ở mi tâm, đồ đằng Vô Mục tằm ở mu bàn tay, lập tức ảo hóa.

Nước trong ao này lập tức sôi trào, giống như quay cuồng hóa thành một cái lốc xoáy, lấy Mạnh Hạo làm trung tâm lan rộng ra bốn phía, không ngừng quay tròn.

Trong nước hồ có lực lượng đồ đằng nồng đậm, theo vòng quay lao thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc liền dung nhập vào trong cơ thể hắn, dung hợp cùng với đồ đằng Thanh Mộc và đồ đằng Vô Mục tằm trên mu bàn tay Mạnh Hạo.

Theo quá trình dung hợp, nước ao dùng tốc độ mắt thường có thể thấy mà giảm dần. Một lát sau, trong khi nước ao ở nơi đây quay cuồng, thì nổi lên sương mù. Sương mù này dần dần bao phủ thân ảnh của Mạnh Hạo, rồi lại từ từ bốc lên cao, khiến cho trong miệng núi lửa này đã tràn ngập sương mù.

Mạnh Hạo ở bên trong dung hợp, bên ngoài miệng núi lửa, tộc nhân của Ô Đạt Bộ trên đường thật cẩn thận, mang theo chút dè dặt, đi thẳng đến nơi đây.

- Kỳ quái, lấy trí nhớ của ta năm đó, nơi này hẳn là phải có một bầy dị yêu quạ đen mới đúng. Dùng phương pháp đặc thù, có chút tỷ lệ nhỏ, có thể thu hoạch được một con trong đó làm dị yêu.

- Đúng vậy a, còn ở chỗ đó, ta nhớ được là có một bầy dị yêu muỗi màu xanh, cực kỳ khủng bố. Năm đó khi ta mang người đến đây, đã từng nhìn thấy một người của Ô Đấu Bộ, không cẩn thận trêu chọc vào, trong nháy

mắt liền trở thành một cái thây khô.

- Kỳ quái, lần này chúng ta tiến vào nơi đây, cũng không khỏi quá mức yên tĩnh rồi…

Tộc công Ô Đạt Bộ cùng với tế tự bầu trời, còn có ba người nhóm đại trưởng lão đều mang theo sự hồ nghi. Trong ấn tượng của bọn họ, lần này tiến vào trong thánh địa là một lần đơn giản nhất.

Trên đường gần như không có gặp một con dị yêu nào, thậm chí cũng không cần vận dụng mấy thủ đoạn tổ truyền, bọn họ liền đi thẳng tới miệng núi lửa trung tâm của dãy bảy miệng núi lửa này.

Dựa theo những điều đã ghi lại, bảy ngọn núi lửa đều có Tạo Hóa trì của riêng mình, nhưng duy chỉ có ngọn núi trung tâm này là ao chủ. Nếu thiếu ao chủ thì các Tạo Hóa trì ở các núi lửa khác cũng sẽ giảm bớt.

Giờ phút này vừa tới gần miệng núi lửa, mọi người tộc Ô Đạt Bộ lập tức liền thấy được sương mù ở trong miệng núi lửa. Trong nháy mắt khi nhìn đến sương mù này, đột nhiên bọn họ nghe thấy một tiếng gầm nhẹ bỗng nhiên truyền ra từ bên trong miệng núi lửa này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 651: Thanh Mộc phản tổ. (2)

Tiếng gầm nhẹ này là thanh âm của Mạnh Hạo, nó giống như một tiếng thét dài, kèm theo đó có ảo ảnh một Thanh Mộc thật lớn ở trong sương mù huyễn hóa hiện lên.

Cùng lúc đó, sương mù trong miệng núi lửa nhanh chóng giảm bớt, giống như là bị cắn nuốt, rất nhanh, mọi người liền có thể nhìn vào bên trong miệng núi lửa này. Họ thấy có một cái thân ảnh khoanh chân ngồi ở trong một cái hồ, khi mở miệng ra thì đem tất cả sương mù nuốt vào trong miệng.

Cũng chính là ở trên cái thân ảnh này, xuất hiện cái ảo ảnh Thanh Mộc khổng lồ kia.

- Là Mạnh đại sư.

Mọi người tộc Ô Đạt Bộ lập tức nhận ra thân phận người đang khoanh chân ngồi ở trong hồ, khi bọn họ tâm thần chấn động, lại lập tức nhìn thấy ở nơi đó, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, mạnh mẽ hít vào một cái, nước ao bốn phía nhanh chóng giảm bớt, từng trận từng trận khí trắng không ngừng bị Mạnh Hạo hấp thu, dung nhập vào trong ảo ảnh Thanh Mộc, khiến cho hư ảnh này từ từ biến thành rất thật, giống như nó thật sự tồn tại.

Hơn nữa vào một khắc này, sáu cái núi lửa khác ở bốn phía đồng loạt nổ vang, tất cả đều có khí trắng bốc lên không, bay thẳng đến nơi đây, gào thét bay qua bên người những người tộc Ô Đạt Bộ, chui vào trong miệng núi lửa, tiến thẳng đến thân thể Mạnh Hạo.

Thanh Mộc trên thân thể Mạnh Hạo giờ phút này mạnh mẽ chấn động, dần dần xuất hiện vòng tuổi, những vòng tuổi này từng vòng từng vòng không ngừng dày đặc. Hơn nữa ở trên thân Thanh Mộc, còn xuất hiện lớp vỏ già cỗi, để lại dấu vết năm tháng, giống như từ một cái cây nhỏ, lớn lên thành một đại thụ che trời.

Thậm chí theo người bên ngoài nhìn vào, nó dường như không phải đang trưởng thành, bởi vì nó còn có những vết sẹo, giống như tự nhiên mà thành, xuất hiện ở trên Thanh Mộc, cảnh tượng này rõ ràng là...

- Phản tổ, đồ đằng Thanh Mộc của Mạnh đại sư vậy mà lại phản tổ.

*phản = trở về, quay ngược lại; tổ = già, lão hóa…

Tế tự bầu trời của Ô Đạt Bộ hít vào môt hơi, thất thanh cất tiếng.

- Thanh Mộc phản tổ.

Tộc Công Ô Đạt Bộ chấn động, hơi thở dồn dập, trợn mắt há hốc mồm.

Giờ phút này, Mạnh Hạo ỏ bên trong nước hồ, cũng chợt mở mắt ra. Ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, bản thân toàn lực hấp thu lực lượng đồ đằng trong Tạo Hóa trì, dung nhập vào bên trong đồ đằng Thanh Mộc, lai có thể khiến cho đồ đằng Thanh Mộc, tự mình xuất hiện lực phản tổ.

- Sẽ phản thành cái gì? Lão Thanh Mộc.

Mạnh Hạo kinh ngạc.

- Hoặc cũng có thể là, cái cây năm đó, từ sơn hải thứ chín, vượt qua tinh không, đi vào Nam Thiên Tinh … Vô Thượng Thanh Mộc kia!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, sau khi hít vào một hơi, sáu ngọn núi lửa ở ngoại giới nổ vang, sương trắng cuồn cuộn gào thét, ùn ùn kéo đến

nơi Mạnh Hạo.

Sau khi không ngừng dung nhập vào bên trong cơ thể của Mạnh Hạo, hai mắt Mạnh Hạo hiện lên tinh mang.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn cây Thanh Mộc thật lớn, ở giữa không trung phát ra những tia sáng màu xanh rực rỡ, hào quang đó trong nháy mắt tràn ngập bầu trời, bao trùm mặt đất. Hơn nữa chỉ trong nháy mắt, khí thế của Thanh Mộc dâng lên kinh thiên, toàn bộ thánh địa Ô Thần, tất cả cỏ cây đều đồng loạt chấn động.

Tộc nhân Ô Đạt Bộ hô hấp dồn dập, họ ngơ ngác nhìn cảnh tượng này. Cùng lúc đó ở bên ngoài ngoại giới, trong lãnh địa của Ô Đạt Bộ, bên trong dãy núi giờ phút này cũng có tia sáng xanh phóng lên cao. Thụ nhân khổng lồ kia từ từ bay lên không trung, nhìn về hướng thánh địa Ô Thần ở phía xa xa.

- Mộc...

Nó nhẹ giọng thì thào.

Ngay cả những người của bốn bộ lạc khác ở bên ngoài khu vực kim quang, cũng đều kinh hãi. Bọn họ mặc dù không nhìn thấy tất cả những điều đã diễn ra trong thánh địa Ô Thần, nhưng giờ phút này, một loại kinh hãi không biết từ đâu đến, cũng đã làm cho sắc mặt mọi người đại biến.

Hơn nữa, vào lúc này, đến từ trong núi của bốn bộ lạc khác, biến ảo sinh mệnh đồ đằng Thánh Tổ của từng bộ lạc, đều gào thét tự xuất hiện. Một nhóm đó cùng với thụ nhân đều đồng thời có mặt, giờ phút này đồng loạt nhìn về phía Thánh địa Ô Thần, từ trong miệng, ở một cái chớp mắt thế nhưng đều truyền ra một từ giống nhau.

- Mộc...!

Trong chớp mắt, cái chữ này xuất ra ở cửa miệng, bốn phương tám hướng, trong núi non vô tận, tất cả cỏ cây đều ở một khắc này, không gió mà bay, đồng loạt lay động, phát ra tiếng động sàn sạt. Giống như một thanh âm thần phục, như triều thần trong một triều đình đồng thanh bái phục, một quân vương thuộc tính Mộc mới sinh ra.

Cùng lúc đó, năm sinh mệnh kỳ dị đến từ những ngọn núi xung quanh năm đại bộ lạc, trong một cái chớp mắt này, thế nhưng cũng đồng loạt cúi đầu. Như là cùng cúi chào kỳ tích thiên địa xuất hiện trong Thánh địa Ô Thần.

Trong khoảnh khắc khi bọn họ cúi chào, trong thánh địa Ô Thần, những tộc nhân của Ô Đạt Bộ như muốn dừng hô hấp. Bọn họ thấy cái cây Thanh Mộc vô cùng khổng lồ, giờ phút này đang nhanh chóng thu nhỏ lại, nhưng khi nó càng thu nhỏ lại, thì ánh sáng xanh mà nó phát ra lại càng sáng ngời.

Đến cuối cùng, khi cây Thanh Mộc này chỉ lớn khoảng trăm trượng, thì nó giống như hóa thành một mặt trời màu xanh, nhuộm đẫm toàn bộ thiên địa tang thương. Mạnh Hạo hít sâu vào một cái, hắn nhìn cây Thanh Mộc thu nhỏ lại, từ trăm trượng, ba mươi trượng … cho đến mười trượng.

Năm trượng, ba trượng, một trượng … hai thước, một thước …. ba tấc, hai tấc …

Tốc độ thu nhỏ lại của nó cực nhanh, giống với tần suất giảm bớt của Tạo Hóa trì, theo lượng lớn sương mù bị Mạnh Hạo hấp thu, trong chớp mắt, cây Thanh Mộc kia liền thu nhỏ còn khoảng một tấc.

Giờ phút này, ánh sáng xanh của nó rất mạnh, hơn nữa còn xuyên thấu thánh địa Ô Thần, rồi xuất hiện ở ngoại giới, làm cho tất cả cỏ cây ở trong sơn mạch, núi non ngoại giới quỳ gối cúi chào, năm đại sinh mệnh

vinh danh kính chào. Hơn nữa lại làm cho tất cả tu sĩ có đồ đằng thuộc tính mộc trong khu vực này, từ trong đáy lòng sinh ra xúc động mà sùng bái.

Cùng lúc đó, ở trong thánh địa Ô Thần, trước mặt Mạnh Hạo, ánh sáng xanh của cây Thanh Mộc một tấc này chợt lóe lên, phóng thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc liền khắc vào ngay mi tâm của Mạnh Hạo. Một tiếng nổ vang, tiếng vang vọng ngập trời, trong khoảnh khắc ánh sáng xanh tiêu tán, mọi người ở bốn phía đều có thể tận mắt thấy được, trên mi tâm của Mạnh Hạo xuất hiện một dấu hiệu đồ đằng … từ trước đến nay bọn họ chưa từng gặp qua, từ trước đến nay chưa hề có.

Cái đồ đằng này là một văn tự cổ đại.

Mộc!

Không có cây xanh, không có hình ảnh, không có ánh sáng gì rực rỡ, giống như trơn nhẵn không có gì lạ, nó chỉ là một cổ văn, một chữ Mộc.

Nhưng chỉ là một chữ Mộc hình thức như thế, lại giống như đại biểu cho tất cả những gì mang thuộc tính mộc trong thiên hạ. Một chữ Mộc như vậy, giống như toàn bộ thương thiên đại địa, nó đã không cần dùng hình ảnh, dùng cây cỏ để diễn tả mình nữa, bởi vì nó … chính là Mộc.

Mộc trong toàn bộ thiên địa.

Thiên địa nổ vang, cỏ cây triều bái, sinh mệnh cúi chào.

- Mộc...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 652: Thiên ngoại Thiên.

Thân thể Mạnh Hạo từ trong Tạo Hóa trì nổi lên, trên mi tâm của hắn, đồ đằng chữ Mộc lóng lánh ánh sáng xanh. Một loại cảm giác giống như có thể liên hệ với cỏ cây, từ trong đáy lòng Mạnh Hạo hiện lên rất mãnh liệt, giống như là một ý thức của hắn, cũng có thể biến ảo thành Mộc của thiên địa.

Cũng ở trong một khắc này, hắn cảm nhận được một lệnh triệu hồi. Lệnh triệu hồi này đến từ phía dưới đáy Tạo Hóa trì. Nếu người ngoài nhìn vào thì ao này vẫn là ao như cũ, nhưng khi Mạnh Hạo cúi đầu nhìn xuống, thì hắn thấy được một con đường.

Tại cuối con đường kia là nơi truyền đến lệnh triệu hồi. Lệnh triệu hồi này làm cho Mạnh Hạo có cảm giác nói không ra lời, giống như tại cuối con đường này vẫn tồn tại một chữ Mộc trong thiên địa.

Trong trầm mặc, hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, thân mình hắn nhoáng lên một cái. Ở dưới hô hấp dồn dập của tộc nhân Ô Đạt Bộ đang chạy thẳng tới Tạo Hóa trì, trong nháy mắt hắn bước vào con đường kia, rồi cả người biến mất không thấy gì nữa.

Cho đến khi Mạnh Hạo biến mất, những người tộc Ô Đạt Bộ mới kịp phản ứng, vị đại hán do Thiên Phương thú hóa thành là người đầu tiên có phản ứng. Gã mở to mắt nhìn Tạo Hóa trì đã không còn nhiều nước lắm, rồi hét lớn lên một tiếng, thân hình trong nháy mắt phóng thẳng tới, đi vào trong vùng nước ao.

Tộc công Ô Đạt Bộ cũng biến sắc, lập tức phất tay mang theo tất cả những người trong tộc đi thẳng đến Tạo Hóa trì. Giờ đây nước trong ao đã không còn nhiều lắm, nhưng có thể hấp thu được bao nhiêu thì hấp thu bấy nhiêu, so với những người khác không hấp thu được thì mình

hấp thu được một chút cũng tốt hơn.

Gần như đồng thời, khi tộc nhân của Ô Đạt Bộ đi thẳng đến Tạo Hóa trì, ở ngoại giới, tộc nhân của bốn bộ lạc khác sắc mặt biến hóa. Nhất là khi bọn họ nhìn thấy, kim quang bên ngoài đại môn lúc này xuất hiện dấu hiệu nhạt đi, sắc mặt cả Tộc công cùng với tế tự của cả bốn bộ lạc, đều đại biến.

- Như thế nào lại nhanh như vậy, chết tiệt, nếu không có Tạo Hóa trì này.

- Kim quang đã ảm đạm, đại biểu cho tác dụng của Tạo Hóa trì đã giảm rất nhanh.

Tộc công cùng với tế tự của bốn bộ lạc, giờ phút này cũng bất chấp tuân thủ những ước định các bên, trong nháy mắt đều mang theo người của bộ tộc mình, gào thét trực tiếp đi thẳng vào trong khu vực kim quang. Cùng một lúc hơn một trăm người, hóa thành hơn một trăm cầu vồng, trong khoảnh khắc đã bước vào trong cửa lớn.

Trong thánh địa Ô Thần, những người của bốn đại bộ lạc này bắt đầu tản ra, đi thẳng đến phía bảy miệng núi lửa.

Khung cảnh nhất thời có chút hỗn loạn, nhưng ngay tại trong hỗn loạn, đã có bốn người, lấy phương pháp đặc thù câu thông lẫn nhau, gào thét đi thẳng về một phía, đó là miệng núi lửa thứ bảy.

Bốn người này chính là nhóm lão quái Nguyên Anh Lê Thiên cùng Nghiêm Tung, tốc độ bọn họ cực nhanh, dọc đường cẩn thẩn, dấu diếm dấu vết. Vừa bước vào miệng núi lửa, trong mắt bốn người này đều không hẹn mà cùng lóe lên sát cơ, vậy mà lại lập tức ra tay với tộc nhân đi theo bên người đến đây.

Lấy tu vi của bọn họ, hơn nữa những tộc nhân bên cạnh bọn họ không có phòng bị, bởi vậy chỉ trong thời gian mấy hơi thở, tất cả liền bị giết hết,

thậm chí ngay đến cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp truyền ra.

Bốn người bọn họ cũng không hề che dấu tung tích với nhau, đều tự hiện ra bộ dạng thật của bản thân.

Hơi thở huyết tinh vừa mới tản ra, tay phải Lê Thiên vung lên, những mùi huyết tinh này lập tức biến mất. Cùng lúc đó, Mạc Ly và Uông lão đầu, đồng thời bấm niệm thần chú, một trận pháp ảo thuật lập tức bao phủ bốn phía, che đậy tất cả, khiến cho trong cái miệng núi lửa này, giờ phút này chỉ có bốn người bọn họ tồn tại.

- Vị Mạnh đại sư kia, phỏng chừng chính là Mạnh đạo hữu.

Nghiêm Tung thản nhiên cất tiếng nói, mắt nhìn về phía ba người khác.

- Hắn là người đầu tiên nhảy vào, nhất định là có chút manh mối, chúng ta phải nhanh lên một chút.

- Dựa theo những điều mà Nghiêm mỗ nắm được, miệng núi lửa thứ bảy này có cấm chế kém nhất. Làm phiền chư vị đạo hữu rồi, một khi cấm chế bị phá vỡ, là chúng ta có thể tiến vào chỗ đan đạo viễn cổ.

Bốn người nhìn nhau một cái, đi thẳng đến đáy miệng núi lửa, Mạc - Uông hai người triển khai trận pháp, bắt đầu phá giải.

Trong khi bốn người này phá giải cấm chế, thì năm đại bộ lạc đều tự cướp đoạt Tạo Hóa trì còn thừa không nhiều lắm. Thiên Phương thú, chim anh vũ, miếng mỡ đông, ở một thể đại hán đồng thời hấp thu Tạo Hóa trì. Nhưng vào lúc này, ở trong một thế giới giống như thiên ngoại thiên, sơn ngoại sơn, thân ảnh Mạnh Hạo huyễn hóa hiện ra.

Trong nháy mắt khi Mạnh Hạo xuất hiện, trong khoảnh khắc thấy rõ bốn phía, hắn có một chút sửng sốt, hai mắt lập tức sáng lên.

Bốn phía này … rõ ràng vẫn là miệng núi lửa trước khi hắn rời đi, dưới chân là một cái ao, chính là Tạo Hóa trì, chẳng qua là lúc này nước ao vẩn đục, giống như không thể hấp thu được. Hơn nữa tất cả bốn phía đều là màu xám, giống như toàn bộ thế giới vào giờ phút này, chỉ còn lại có một màu sắc như vậy.

Hai mắt Mạnh Hạo chớp chớp, sau khi nhìn xung quanh, thân mình hắn nhoáng lên một cái, bay thẳng đến bên ngoài miệng núi lửa. Trong nháy mắt khi hắn bay ra, hắn thấy được ở bốn phía vẫn tồn tại bảy ngọn núi lửa như cũ, mặt đất cũng tốt mà núi rừng cũng thế, tất cả tất cả đều giống như Thánh địa Ô Thần hắn tiến vào lúc trước, ngoại trừ tại đây … tại chính trung tâm của bảy ngọn núi lửa, giờ đây đã tồn tại một gốc cây.

Một cây cổ thụ thật lớn, giống như chống đỡ trời cao, sừng sững đứng ở nơi đó cái, mà màu của cây này, là màu vàng.

Nếu cẩn thận mà nhìn, cái cây ấy giống như không phải là cây, mà giống như là kim loại đúc ra. Ở trên tán cây còn có một con quạ vàng đứng ở đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mạnh Hạo.

Dưới tán cây có một bộ hài cốt, dựa vào nơi đó, ở trước mặt có một lò luyện đan đã mục nát.

Bốn phía không có ai, ngoại trừ cái cây cùng với con quạ vàng, thì không có sinh mệnh nào khác nữa, không có sinh cơ … thậm chí cũng không có cả tử vong.

Rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi làm cho người ta cảm thấy khủng bố.

Mạnh Hạo ngắm nhìn cái cây này, ngắm nhìn con quạ vàng kia, cũng ngắm nhìn bộ hài cốt cùng cái lò luyện đan. Nếu không có bộ hài cốt và lò luyện đan này tồn tại, Mạnh Hạo sẽ cho rằng tất cả nơi này hoàn toàn không giống với những gì mà Nghiêm Tung đã hình dung.

Trong trầm mặc, thân hình Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, bay đến gần bên cái cây đại thụ màu vàng này.

Trong nháy mắt khi hắn tới gần, bỗng nhiên con quạ vàng trên cây đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra một tia kim quang.

Bước chân Mạnh Hạo dừng lại một chút, rồi hạ xuống. Hắn có thể cảm nhận được, lệnh triệu hồi của mình, là từ chỗ con quạ vàng và cái cây đại thụ màu vàng này.

Con quạ vàng cẩn thận, liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, rồi nhắm hai mắt lại, Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu đi đến bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 653: Kim Ô cùng với đại thụ.

Mạnh Hạo không đi quan sát gốc cây đại thụ kia trước, mà cúi đầu đi tới phía trước bộ hài cốt. Tại trong tay bộ hài cốt này, hắn nhìn thấy một miếng ngọc giản.

Cầm lấy miếng ngọc giản này, linh thức Mạnh Hạo đảo qua, trong đầu của hắn lập tức hiện ra ba chữ.

Trảm Linh Đan.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, hắn cúi đầu nhìn về phía lò luyện đan, nhưng trong khoảnh khắc nhìn kỹ, vẻ mặt hắn đột nhiên có chút cổ quái. Tại mặt lưng của lò luyện đan này, hắn rõ ràng thấy một cái lỗ thủng.

Trong lò đan, không có đan dược, nhưng từ dấu vết lưu lại, cho dù là năm tháng trôi qua, nhưng Mạnh Hạo thân là đại sư đan đạo, hắn vẫn có thể nhìn ra, cái lò luyện đan này, trước khi tan biến có tồn tại đan dược hay không.

- Quả thực là không thuộc về đan đạo thượng cổ, có lẽ là đến từ năm tháng viễn cổ, nhưng … đan đã đi đâu?

Mạnh Hạo nhìn cái lỗ thủng kia, hắn lờ mờ có một cảm giác, đan dược viễn cổ trong lò luyện chế, đã tự mình phá vỡ lò mà ra.

Đang trong lúc trầm ngâm, ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua bốn phía, linh thức của hắn cũng tản ra. Nhưng ở nơi này, ngoại trừ cây đại thụ màu vàng và con Kim Ô đậu ở trên tán cây ra, không có dấu hiệu tồn tại của một sinh linh nào nữa.

- Chẳng lẽ là trốn không thoát?

Mạnh Hạo thân là đại sư đan đạo, hắn đã luyện qua đầy đủ các chủng loại đan dược có linh tính. Cái loại này sẽ đem đến loại thiên kiếp hủy diệt cho đan dược, bởi vì bản thân nó chính là đoạt tạo hóa của thiên địa.

- Hắn đây là khô hóa thành tro rồi.

Mạnh Hạo như có suy nghĩ, một số những đan dược thượng cổ phát hiện được, gần như tuyệt đại đa số đều hóa thành khô phẩm, cùng với bụi thuốc, lại càng không thể nói, đan dược viễn cổ niên đại lâu dài này.

Mạnh Hạo không tưởng tượng được, cái viên đan dược phá lò mà ra này, tại đây đã trải qua nhiều năm tháng, có đạo lý nào mà còn có thể tồn tại được. Trong trầm mặc, Mạnh Hạo không hề đi suy tư về việc này nữa, mà lại quay đầu nhìn về phía gốc cây đại thụ kia.

Sau một lát trầm ngâm, tay phải hắn nâng lên, nhẹ nhàng đặt vào trên thân cây.

Trong khoảnh khắc khi tay hắn đụng chạm vào thân cây này, đồ đằng chữ Mộc trên mi tâm của hắn lập tức phát ra ánh sáng màu xanh, cây đại thụ này cũng mạnh mẽ chấn động, trong lúc mơ hồ phát ra ánh sáng màu vàng.

Không có câu thông, không có trao đổi, có chăng chỉ là một gốc cây cổ thụ tồn tại không biết từ bao nhiêu năm tháng trước. Trên gốc đại thụ này lưu lại một tia ly biệt, cho đến giờ phút này phóng thích ra, giống như nó đã tán thành đồng loại này, tiến hành một lần cáo biệt sinh mệnh cuối cùng.

Mạnh Hạo nhìn cái cây ấy, nó sớm đã không còn sinh cơ, đó chỉ là một luồng dấu vết của những năm tháng trước kia.

Hồi lâu, hắn than nhẹ một tiếng:

- Nơi này, chính là nơi mà đám người Nghiêm Tung cực lực muốn đến...

- Không có đan dược, chỉ có một bộ hài cốt, một cây đại thụ đã sắp về chốn yên nghỉ. Mặc dù là đan phương có trong ngọc giản, thì cũng chỉ là một phương thuốc của viễn cổ, thời đại này đã không thể tìm được thảo dược trong phương thuốc đó nữa rồi.

- Duy nhất chỉ còn lại có một con quạ vàng.

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, nhìn con quạ vàng đang đầu ở trên tán cây.

Hồi lâu Mạnh Hạo lắc đầu, đang muốn nhấc tay lên, bỗng nhiên thân thể của hắn chấn động mạnh một cái. Con quạ vàng chỉ nhắm mắt kia, trong một khắc này đột nhiên mở mắt ra, trong khoảnh khắc nó giương to đôi mắt, một luồng lực sinh cơ từ trên người nó tràn ra, trong nháy mắt dung nhập vào trong cây đại thụ, khiến cho cái cây này, trong tức thì đó, hình như có tản ra ánh sáng sự sống, thoạt nhìn...Giống như còn sống.

Tay Mạnh Hạo đang chạm vào thân cây đại thụ, bởi vậy một tia lực sinh cơ này hắn cũng đồng dạng cảm thụ được. Trong cái cảm nhận sinh ra trong nháy mắt này, Mạnh Hạo mở to mắt lộ ra vẻ không thể tin, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn con quạ vàng. Con Kim Ô này là một thánh vật của bộ lạc Ô Thần từ ngày xưa, thậm chí nếu ngược dòng truy nguyên, bởi vì nó đã từng có một bộ lạc cường đại sinh ra.

Mặc dù là đến nay, bộ lạc to lớn mạnh mẽ năm đó cũng không có tiêu tán, mà chỉ là phân liệt ra thành mấy phần mà thôi.

- Sinh cơ này...

Mạnh Hạo ngẩn người, hồi lâu sau hắn hít sâu một cái. Hắn thân là đại

sư đan đạo, đối với đan đạo Mạnh Hạo rất là quen thuộc, vừa rồi trong một nháy mắt kia, sinh cơ từ trên người Kim Ô này tràn ra, rõ ràng có ẩn chứa một số hơi thở thuộc về đan dược.

Đây không phải là sinh cơ, đó là lực đan dược.

- Là nó đã nuốt viên thuốc đó, hay là nó...Nó, chính là viên thuốc đó.

Điều sau mới là trọng điểm làm cho tâm thần Mạnh Hạo chấn động, hắn trước đây làm thế nào cũng không thể liên tưởng, con Kim Ô đã quật khởi một cái bộ lạc này ... vậy mà lại là một viên đan dược biến hóa ra.

Hắn là đại sư đan đạo, hắn có thể công nhận, hồ nước, núi cao, có thể hóa thành yêu, nhưng đối với đan dược, có lẽ là bởi vì hắn hiểu rất rõ nguyên cớ, vậy mà ngược lại, như bị che đậy hai mắt, nhìn không rõ ràng.

Hơi thở Mạnh Hạo dồn dập, hắn gần như có thể kết luận, tự mình nghĩ đến hai cách giải thích. Điều thứ nhất kia khả năng cực kỳ bé nhỏ, hơi thở đan dược một khi đã được nuốt vào, không có khả năng bảo tồn cho đến bây giờ.

Khả năng duy nhất là đan dược hóa thành yêu, cho nên trường tồn vĩnh hằng sinh trưởng.

Trong hô hấp dồn dập, Mạnh Hạo đưa mắt nhìn Kim Ô, lại nhìn gốc đại thụ kia, bỗng nhiên trong đầu hắn hiện lên một bức tranh. Trong bức tranh ấy có một đại sư đan đạo viễn cổ, tọa hóa dưới một gốc cây Thanh Mộc, trước khi chết, ông ấy luyện chế một viên đan dược, huy hoàng nhất trong suốt cuộc đời của mình.

Đáng tiếc viên thuốc này vừa luyện thành, ông đã trút hơi thở cuối cùng.

Bao nhiêu năm sau đó, viên thuốc này cũng có linh tính đến một trình độ

nhất định, hoặc có thể là có liên quan đến cây Thanh Mộc này, nó đã phá vỡ lò luyện đan, để xuất hiện ở trong trời đất. Từ đó về sau, ở trong thế giới của nó, chỉ có một cây Thanh Mộc này làm bạn.

Một năm, rồi lại một năm, sau vô tận năm tháng, nó quật khởi mà sáng lập ra bộ lạc Ô Thần, cho đến khi lại trôi qua rất nhiều năm, sinh mệnh cây Thanh Mộc này héo rũ, từ từ chết đi.

Nhưng nó lại không muốn nhhìn thấy cây đại thụ ngã xuống, nó dùng lực lượng của chính mình, biến gốc đại thụ này có màu sắc giống nó, rồi sau đó cứ cách một đoạn thời gian, nó lại đưa vào trong cây đại thụ một luồng sinh cơ.

Nhưng cái cây ấy...Vẫn chết, cho dù nó vẫn cố gắng làm đi làm lại nhiều lần như vậy, đổi lại, cũng chỉ là một hình mẫu giả dối trông rất sống động mà thôi.

Nhưng nó...Không phải là không hiểu điều đó, mà chỉ là vì nó không muốn từ bỏ.

Mạnh Hạo trầm mặc, sau một hồi lâu than nhẹ một tiếng. Hắn buông tay xuống, lui về phía sau vài bước, ôm quyền lại hướng về phía cái cây ấy, hướng về con Kim Ô kia, cúi đầu thật thấp.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 654: Chiến đấu với Nguyên Anh.

Hắn có thể nhìn ra, con Kim Ô này đang càng ngày càng suy nhược, sớm muộn gì sẽ có một ngày, sinh cơ của nó cạn sạch, hóa thành tro bụi. Còn cái cây đại thụ này cũng vì cái chết của nó, mà sẽ không còn cái sống động giả dối này nữa, mà cũng sẽ trở thành tro bụi.

Có lẽ điều nó chờ đợi, chính là cùng nhau trở thành một vết bụi, cùng nhau kết thành một khối, bay lên bầu trời.

Mạnh Hạo nhìn con Kim Ô lại nhìn cây đại thụ, hắn không biết vì sao, trong ánh mắt con Kim Ô này, hắn dường như thấy được chỗ tương tự với sư tôn Đan Quỷ. Nó đứng ở trên tán cây to, Đan Quỷ đứng ở trên đỉnh ngọn núi thấp, nó ngóng nhìn gốc cây đại thụ này, Đan Quỷ thì ngóng nhìn pho tượng Tử Đông.

Loại cảm giác này rất kỳ dị, làm cho Mạnh Hạo trầm mặc một lát, nhẹ giọng cất tiếng nói:

- Ta vừa mới đến nơi này, vậy để lại một chút lực lượng của ta ….

Tay phải hắn nâng lên bấm tay niệm thần chú, sau một hơi hít sâu, một ngón tay hắn hướng về cây đại thụ.

- Lấy mệnh Phong Yêu sư đời thứ chín của ta, ta Phong Chính cho ngươi.

Một chỉ này của Mạnh Hạo khiến cho thân thể của hắn đột nhiên run lên, một ngụm máu tươi trào ra rồi rơi vào trên cái cây kia. Hai mắt con Kim Ô kia bỗng nhiên lộ ra những tia sáng kỳ dị, nhìn Mạnh Hạo.

- Phong Chính đường của ngươi, một đường thành yêu!

- Phong Chính đạo của ngươi, từ nay về sau không đoạn!

- Phong Chính hồn của ngươi, dù luân hồi cũng thành yêu!

- Sự tán thành của ta, cũng đại biểu cho sự tán thành của nhất mạch Phong Yêu … Phong Chính này, cũng chính là chúc phúc.

Đây là là cách dùng chân chính của Phong Chính, sau khi Mạnh Hạo hiểu ra, hắn chưa bao giờ thực sự vì bất kỳ yêu nào, mà toàn lực Phong Chính, nhiều nhất chỉ là phong sơ sơ qua mà thôi.

Phong Chính là tán thành, là chiếm được sự tán thành Phong Yêu sư, trở thành yêu trong thiên địa, có thể hút được lực lượng bản nguyên của sơn hải thứ chín trong một hạn độ nhất định, cho dù là tử vong, hồn cũng có thể không tiêu tán.

Con Kim Ô này đối với hắn không có ân, nhưng loại cảm tình này, loại suy nghĩ này làm cho Mạnh Hạo xúc động. Loại xúc động này làm cho hắn cho rằng, chính mình … nên giúp cho nó Phong Chính.

Trong khoảnh khắc, khi Phong Chính hạ xuống, Mạnh Hạo hít sâu vào một cái, cuối cùng nhìn qua gốc cây đại thụ cùng với con Kim Ô, xoay người rời đi. Nhưng vào lúc này bỗng nhiên con Kim Ô phát ra một tiếng kêu, kể từ khi Mạnh Hạo đến đây, đây là lần đầu tiên nó phát ra tiếng kêu.

Tiếng kêu này, mang theo một loại âm hưởng ma sát của kim loại, trong một cái chớp mắt khi Mạnh Hạo quay đầu nhìn lại, thân thể con Kim Ô này run lên mạnh mẽ. Cả người nó giống như xuất hiện hư ảnh chồng lên nhau, có một luồng ánh sáng vàng trực tiếp bay ra, rơi vào trên ngực Mạnh Hạo, ở nơi đó đã khắc lên một cái dấu ấn màu vàng.

Đây là một cái đồ đằng, một cái đồ đằng Kim Ô, cũng giống như lần trước Mạnh Hạo đạt được đồ đằng Thanh Mộc, nó cũng là đồ đằng mạnh nhất nhưng là thuộc tính kim, nếu có thể có tạo hóa, còn có thể phản tổ, thì sẽ ... biến thành văn tự cổ chữ vàng .

Sau khi tống xuất đồ đằng này, con Kim Ô lập tức hư nhược đi hơn phân nửa, thân thể nó lung lay như sắp đổ, miễn cưỡng lắm nó mới đứng vững, ngóng nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đang muốn cất tiếng, nói một điều gì đó thì bỗng nhiên, tại trong cái thế giới màu xám này, từ bên trong cái miệng núi lửa thứ bảy kia, đột nhiên truyền ra một tiếng nổ vang kinh thiên động địa. Ngay sau đó có bốn bóng người bỗng nhiên từ trong đó gào thét nhảy ra.

- Ha ha, chính là ở chỗ này.

Trong tiếng thanh âm vang vọng, bốn bóng người kia lần lượt từ trong miệng núi lửa gào thét bay ra. Một người đi trước mặc một chiếc áo bào dài màu trắng, một mái tóc dài phiêu diêu, hai mắt sáng quắc như điện, trên mặt không thể áp chế nổi sự kích động, đó chính là Nghiêm Tung.

Theo sau Nghiêm Tung, hai mắt Lê Thiên sáng như hai ánh sao, mang theo sự cảnh giác cao độ. Trong tiếng gào thét, thân ảnh lão giống như một con rồng đen, nhất là khi lão bước về phía trước, trường bào màu đen rộng thùng thình bị gió thổi bay tung lên, ở sau người hình thành hình tượng giống như cánh rồng, thoạt nhìn khí thế thật không tầm thường.

Cuối cùng còn lại hai người, đó là Mạc Ly cùng với Uông lão quái.

Bốn người vừa xuất hiện, liền bị phiến thiên địa màu xám này hấp dẫn, ngay sau đó bọn họ liền nhìn thấy cây đại thụ màu vàng này, lại còn có Mạnh Hạo cùng với bộ hài cốt ở bên dưới gốc cây đại thụ.

Hơn nữa họ còn thấy bộ hài cốt kia, nằm bên cạnh môt lò luyện đan.

- Quả nhiên là ngươi ở chỗ này.

Hai mắt Nghiêm Tung co rút lại, lập tức lộ ra những tia sáng lạnh lẽo, bên cạnh y là Lê Thiên, cũng mang vẻ mặt âm hàn lạnh lẽo. Bọn họ đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Còn lại hai người Mạc, Uông thì ánh mắt lóe lên, ở giữa không trung nhìn bao quát ra bốn phía, sau khi họ phát hiện, nơi đây chỉ có một mình Mạnh Hạo, ánh mắt hai người lập tức lộ ra những tia sáng kỳ dị.

- Tốc độ của Mạnh đạo hữu thật nhanh, hôm nay ngươi không mang mặt nạ, nhưng mà tất cả mọi người đều là lão bằng hữu, cũng không cần dấu diếm làm gì. Ngươi đã đến chỗ này trước cũng tốt, dựa theo ước định của chúng ta khi trước, kính xin Mạnh đạo hữu lấy ra những vật đã thu hoạch đươc, để cho chúng ta cùng chia xẻ.

Lê Thiên ngoài cười nhưng trong không cười, thân mình lão đi thẳng về phía trước, Nghiêm Tung cùng với hai người Mạc, Uông đều tản ra, tạo thành vòng vây, cùng đi tới gần Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhíu mày nhìn bốn tên lão quái Nguyên Anh từ bốn phía tiến đến, sắc mặt lập tức âm trầm xuống. Hắn hừ lạnh một tiếng, chân phải bỗng nhiên nâng lên, trực tiếp đá một cước vào bên trên lò luyện đan, khiến cho cái lò luyện đan này bay vụt đi.

Gần như trong nháy mắt khi Mạnh Hạo nâng chân phải lên, Lê Thiên không chút do dự, bỗng nhiên nâng tay phải lên hướng về phía Mạnh Hạo, mạnh mẽ điểm ra một chỉ.

- Mạnh đạo hữu, ngươi muốn làm gì?

Trong lúc nói, một luồng chỉ phong hắc sắc trong nháy mắt từ tay Lê Thiên gào thét bay ra, ở giữa không trung trực tiếp hóa thành một đóa hoa màu đen. Đóa hoa nhanh chóng xoay tròn, trực tiếp hóa thành năm đóa hoa, trên từng cái cánh hoa đều có một gương mặt dữ tợn, phát ra một vẻ thê lương tĩnh lặng, bay thẳng về phía Mạnh Hạo.

Tay phải Mạnh Hạo vung lên, huyết quang ngập trời, hư vô phía trước người hắn lập tức trở thành màu đỏ máu. Một cái Huyết Thủ Ấn cực lớn bỗng nhiên xuất hiện, rầm rầm đi về phía trước, trong khoảnh khắc liền đụng chạm vào những cánh hoa màu đen kia, phát ra tiếng nổ vang rền.

Ở bên trong tiếng nổ vang, thân thể Mạnh Hạo lui về phía sau, khi ba người Nghiêm Tung đang tiếp cận đến gần, thì có tiếng nói của Mạnh Hạo truyền ra:

- Mạnh mỗ muốn hỏi Lê đạo hữu một chút, ngươi muốn làm gì?! Còn cái lò luyện đan này, các ngươi tự đi mà xem.

Tay áo Mạnh Hạo vung lên, sắc mặt âm trầm, ba người Nghiêm Tung nghe những lời này ánh mắt chớp động, bước chân tạm dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 655: Chiến đấu với Nguyên Anh. (2)

Giờ phút này hai mắt Lê Thiên co rút lại, ánh mắt dừng trên cái lò luyện đan vừa bay tới. Bốn người đồng loạt nhìn lại, bọn họ liền lập tức nhìn thấy, trên lò luyện đan này có một lỗ thủng.

Cái lỗ thủng này hiển nhiên là không phải vừa mới tạo thành, bốn người Nghiêm Tung đều là cáo già, liếc mắt liền thấy ngay cái lỗ hổng này thực sự là từ những năm tháng trước kia, từ bên trong phá ra mà tạo thành.

- Đây là...

Hơi thở cả bốn người bị kìm hãm, bọn họ đều nhíu mày.

- Mạnh mỗ đến nơi đây thời gian cũng chưa lâu, sau khi đến đây chỉ thấy cái cây này, bộ hài cốt này, còn có chính là cái lò luyện đan thủng một lỗ trước mắt.

Trên mặt Mạnh Hạo lộ ra vẻ bất mãn mãnh liệt, cũng có một cơn tức giận. Hắn đã sớm phát hiện ra con Kim Ô đã suy yếu kia, giờ đây đang nấp trong tán cây, nếu không chú ý nhìn thì cũng không thể phát hiện được.

- Nếu nói là không có phát hiện gì, chư vị nhất định sẽ không tin, sự thực là đã phát hiện ra một vật, đó là vật này.

Mạnh Hạo cười lạnh, tay phải vung lên, trong tay hắn lập tức xuất hiện một miếng ngọc giản. Trước mặt tất cả mọi người, hắn trực tiếp lấy ra một miếng ngọc giản rỗng không, sau khi đã khắc lại thông tin, liền ném miếng ngọc giản ra ngoài.

Miếng ngọc giản này lập tức bị Nghiêm Tung tiếp được, sau khi nhíu mày nhìn, thì y đưa cho đám người Lê Thiên lần lượt ngắm nhìn. Sau khi nhìn ngắm miếng ngọc giản, một đám đều nhíu mày.

Nội dung ngọc giản là thiệt hay là giả, bọn họ vừa nhìn là đã biết. Có thể coi là có thành tựu trong đan đạo, Nghiêm Tung đối với các phương thuốc dược thảo cổ truyền ở bên trong, cũng đều thấy tuyệt đại đa số đều rất xa lạ.

- Chỉ có một miếng ngọc giản như vậy, mà bốn vị đạo hữu cũng gây chiến, việc này làm cho trái tim Mạnh mỗ cảm thấy thật băng giá. Nếu như thế Mạnh mỗ xin cáo từ, từ nay về sau, Mạnh mỗ và mấy người các ngươi, đường ai nấy đi.

Sắc mặt Mạnh Hạo vẫn luôn âm hàn lạnh lẽo, cũng có che dấu sự tức giận. Nhất là trong lời nói sắc bén, đường đường chính chính, luân phiên chất vấn, làm cho bốn người Nghiêm Tung có chút nói không nên lời.

Trong khi nói, Mạnh Hạo hừ lạnh, thân mình nhoáng lên một cái hóa thành một đạo cầu vồng, bay thẳng đến phía xa xa.

Nhưng khi Mạnh Hạo bay còn chưa được bao xa, thân hình Lê Thiên trong nháy mắt cũng biến mất, khi xuất hiện thì lại ở ngay trước mặt Mạnh Hạo.

- Mạnh đạo hữu việc gì phải vội vã rời đi như thế, rốt cuộc có đoạt được vật phẩm gì khác hay không? Hoặc là từ đan dược biến mất trong lò luyện đan này, ngươi có tìm được gì hay không? Không phải một hai câu của đạo hữu mà, thì có thể làm cho người ta tin được.

Bước chân Mạnh Hạo dừng lại một chútvẻ mặt của hắn ngược lại không hề âm trầm, mà lại hóa thành bình tĩnh. Hắn lạnh lùng nhìn vào mặt Lê Thiên.

- Như vậy Lê đạo hữu có cao kiến gì?

- Cao kiến thì không dám nhận, Mạnh đạo hữu đến chỗ này trước tiên, khó tránh sẽ bị người ngoài hoài nghi, chỉ cần người đưa túi trữ vật ra để cho ta điều tra một chút là được.

Lê Thiên chăm chăm nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi cất tiếng nói.

Mạnh Hạo nhìn Lê Thiên, dần dần nở một nụ cười, tiếng cười càng lúc càng to hơn, đến cuối cùng gần như hóa thành một làn sóng gợn, chấn động tám phương, khiến cho sắc mắt Lê Thiên mơ hồ có chút biến hóa, vẻ mặt đám người Nghiêm Tung cũng trở nên ngưng trọng.

- Muốn khám túi trữ vật của Mạnh mỗ, Lê Thiên ngươi đến Trảm Linh chưa?

Trong mắt Mạnh Hạo sát cơ chợt lóe lên, trong khi nói tay phải bỗng nhiên nâng lên. Gần như trong một chớp mắt, khi tay phải của Mạnh Hạo nâng lên, hai tay Lê Thiên cũng đột nhiên bấm niệm thần chú, đẩy mạnh về phía Mạnh Hạo.

Dưới cái đẩy này, một đám mây mù màu đen nhất thời hiện ra tràn ngập bầu trời, hóa thành một thanh trường mâu màu đen khổng lồ, rầm rầm thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, tốc độ cực nhanh. Trong khoảnh khắc nó tiếp cận, thì đồ đằng chữ Mộc tự trên mi tâm của Mạnh Hạo lóng lánh, ngay lập tức trước mặt hắn liền xuất hiện một chữ Mộc cực lớn.

Cùng lúc đó, từng đợt hơi thở tràn đầy thuộc tính Mộc chợt bùng nổ, cùng tiến đến chiếc trường mâu màu đen kia, hai cái trực tiếp va chạm vào nhau.

Tiếng nổ vang ngập trời, thân mình Mạnh Hạo nhanh chóng lui về phía sau, tay trái hắn vỗ vào túi trữ vật, mộc kiếm Tuế Nguyệt lập tức bay ra,

sau khi hợp thành Liên Hoa kiếm trận, nó nhanh chóng xoay tròn, rồi hình thành một đóa hoa sen.

Đóa hoa sen này có đầy đủ hình thái, lại cũng có đầy đủ các dáng vẻ linh động của hoa sen. Đó là do Mạnh Hạo đã nhìn hoa sen trong mấy năm, trong đầu đã hình thành Liên Hoa chi ý hoàn chỉnh.

Hắn dùng kiếm gỗ Tuế Nguyệt thôi động, hoa sen lập tức tản ra hào quang ba trưởng, trong tiếng nổ vang, lao thẳng về phía Lê Thiên.

- Tuế Nguyệt.

Vẻ mặt Mạnh Hạo lạnh lẽo tàn khốc, hắn mở miệng thở nhẹ.

Nhất thời một lực Tuế Nguyệt kinh người, trong nháy mắt khuếch trương tản ra, đi thẳng đến chổ Lê Thiên. Trong nháy mắt theo đóa hoa sen đang quay tròn, sắc mặt Lê Thiên lần đầu đại biến, lão lập tức nhận thấy được thân thể của chính mình đang bắt đầu già đi. Giống như tại đây, trong phạm vi hoa sen, tất cả thời gian trôi qua đều phải nhanh hơn gấp mấy lần, chỉ trong thời gian mấy hơi thở mà một giáp đã trôi qua.

Loại thuật pháp này từ trước đến nay Lê Thiên chưa bao giờ gặp qua, giờ phút này khi sắc mặt đại biến thì lão bấm tay niệm thần chú, tay vung lên một cái, trên thân thể của lão lập tức tràn ngập ánh sáng màu đen. Ánh sáng màu đen này mạnh mẽ khuếch tán ra phía bên ngoài, cùng đối kháng với kiếm gỗ Tuế Nguyệt, còn lão thì thuấn di một cái, xuất hiện ngoài trăm trượng.

Nhưng gần như ngay khi lão vừa mới tránh đi thì ở nơi đó, trong ánh mắt của Mạnh Hạo sát cơ chớp động. Hắn tiến một bước về phía trước, Huyết Băng Thiểm triển khai, cự ly ngắn có thể so với thuấn di, chớp mắt đã xuất hiện ngay ở trước người của Lê Thiên, tay phải hắn nâng lên, đánh ra một quyền.

Tiếng nổ vang kinh thiên động địa vang vọng quanh quẩn, sắc mắt Lê Thiên lại biến hóa, lão trực tiếp phun ra một ngụm khí Nguyên Anh. Khí này mang theo đủ mọi màu sắc, ở giữa không trung hóa thành một tiểu nhân vật. Tiểu nhân vật này có bộ dáng giống Lê Thiên như đúc, sau khi xuất hiện thì phát ra tiếng kêu bén nhọn, phóng thẳng đến phía Mạnh Hạo.

Rầm

Thân mình Mạnh Hạo chấn động, liên tục lui về phía sau bảy tám bước, sắc mặt tái nhợt. Về phần Lê Thiên bên kia, sắc mặt cũng biến hóa rất lớn, liên tục dời về phía sau bốn bước, lão mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trên mặt tỏ ra vẻ dữ tợn, nhưng trong mắt đã chợt lóe lên những tia kiêng kị.

- Nghiêm đạo hữu, Mạc đạo hữu, còn Uông đạo hữu, ba người còn chờ gì nữa. Nếu ba người đồng ý để cho người này rời đi, Lê mỗ lập tức buông tay.

Theo tiếng nói của Lê Thiên truyền ra, không đợi cho ba người Nghiêm Tung kịp phản ứng, Mạnh Hạo cười lạnh, thân mình hắn một lần nữa tiến lại gần.

- Bây giờ buông tay, thì đã muộn rồi.

Mạnh Hạo bước chân ra, bên ngoài thân thể của hắn lập tức xuất hiện năm ảo ảnh, có bộ dáng tương tự như hắn. Đây chính là Huyết Thân của Mạnh Hạo, từng cái Huyết Thân này đều có đầy đủ lực lượng của Mạnh Hạo bản thể.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 656: Lễ tang mở màn.

Cùng lúc đó, toàn thân Mạnh Hạo chớp động kim quang, tu vi Kim Đan đại viên mãn bùng nổ toàn diện. Ở trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, đan khí biến ảo hiện ra, trực tiếp hình thành một mảnh tinh không viễn cổ. Hơn nữa tại trong mảnh tinh không này, còn có một cây đại thụ Thanh Mộc kinh thiên đang huyễn hóa mà ra.

Mặc dù tu vi của Mạnh Hạo là Kim Đan đại viên mãn, nhưng sau khi có đầy đủ thuộc tính Mộc, hắn đã có thể chiến đấu với Nguyên Anh sơ kỳ. Nhất là vừa rồi hắn còn chiếm được thuộc tính Kim, giúp cho Mạnh Hạo, ngoại trừ mấy thần thông không thể thi triển, thì cũng không chênh lệch bao nhiêu với Nguyên Anh sơ kỳ.

Giờ phút này trong khi cất bước tới gần, tay phải Mạnh Hạo nâng lên, điểm về phía trước một chỉ. Dưới một chỉ này, Huyết Chỉ, Huyết Ấn, Huyết Sát Giới, còn có đan khí tinh không của Mạnh Hạo, đồ đằng thuộc tính Mộc, cùng với tu vi của hắn đồng loạt dung nhập vào trong Liên Hoa kiếm trận, khiến cho kiếm trận này trong nháy mắt khổng lồ lên gấp nhiều lần.

Kiếm trận ong ong chuyển động, thì tiếng nói của Mạnh Hạo truyền ra.

- Tuế Nguyệt.

- Lại là thuật ấy.

Sắc mặt Lê Thiên đại biến, lão tự đánh giá, tu vi mình cao hơn Mạnh Hạo, thần thông cũng không thiếu, nhưng cố tình đối với cái thuật Tuế Nguyệt này lại không có biện pháp đối kháng, thậm chí ngay cả tới gần cũng không dám. Thọ nguyên của lão vốn đã không nhiều lắm, thuật ấy đối với lão mà nói cũng như là sinh tử, giờ phút này lão thở hổn hển,

nhưng lại chỉ có thể tiếp tục lui về phía sau.

Mắt thấy Liên Hoa kiếm trận nổ vang chuyển động sắp hạ xuống, đúng lúc này ba người Nghiêm Tung bắt đầu động. Thân thể ba người gào thét bay ra, trực tiếp xuất hiện ở hai bên phải trái của Lê Thiên. Uy áp của bốn tu sĩ Nguyên Anh, trong nháy mắt khuếch tán, bất ngờ bùng nổ giống như bão lũ.

- Lê đạo hữu, Mạnh đạo hữu, nhị vị nghe Nghiêm mỗ nói một lời có được không?

Nghiêm Tung ngóng nhìn Mạnh Hạo, từ từ cất tiến nói.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, nhẹ nhàng thở ra một hơi dài. Đối mặt với bốn tu sĩ Nguyên Anh, hắn tự biết, cho dù mình mang mặt nạ huyết sắc cũng không thể địch nổi. Nhưng cục diện hôm nay là rất khó thoát khỏi, phương pháp duy nhất chính là biểu lộ ra bản thân không dễ trêu chọc, khiến cho đối phương phải cố kỵ.

- Nghiêm đạo hữu cứ nói, đừng ngại.

Mạnh Hạo lãnh đạm nói.

- Nghiêm mỗ tin tưởng những lời nói vừa rồi của Mạnh đạo hữu là sự thật.

Những lời Nghiêm Tung vừa nói ra, lập tức làm cho Lê Thiên nhíu mày, còn hai người Uông, Mạc thì đều chớp chớp hai mắt.

- Bởi vì bảo vật thực sự còn đang ở nơi này, vẫn không tiêu tán.

Nghiêm Tung ngẩng đầu lên, khi lời nói của Nghiêm Tung thốt ra, thì nhóm ba người Lê Thiên đều lập tức quay đầu nhìn nhau.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, nhưng trong lòng đã nổi lên cảnh giác.

- Ngươi nói là viên Trảm Linh Đan kia sao. Viên thuốc đó giờ ở nơi nào?

Lê Thiên âm trầm cất tiếng hỏi.

- Chính nó sẽ tự ra.

Nghiêm Tung chợt xoay người lại, hai mắt lộ ra những tia sáng tham lam, nhìn chằm chằm vào cây đại thụ trên mặt đất. Tay phải y bỗng nhiên nâng lên, ở trong tay xuất hiện một cái bình ngọc, sau khi chụp vỡ cái bình, trong bình ngọc xuất hiện một bãi chất lỏng màu đen, một luồng hơi hư thối tanh hôi bất chợt khuếch tán ra.

Hơn nữa, trong cái đám chất lỏng màu đen này chỉ có môt con sâu lớn cỡ một ngón tay. Con côn trùng này như một con giòi, thân thể giống như những đốt tre, chậm rãi nhúc nhích. Vừa mới tiếp xúc cùng với ngoại giới, con côn trùng này mạnh mẽ ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng kêu bén nhọn, cả thân thể nó hóa thành một luồng ánh sáng màu đen, bay thẳng đến gốc cây đại thụ kia.

Khi nhìn thấy luồng ánh sáng ấy nhằm về phía gốc cây đại thụ màu vàng, ánh mắt Mạnh Hạo chợt tối lại.

Đúng lúc này, một tiếng kêu bén nhọn giống như kim loại ma sát, trong giây lát từ trên tán cây đại thụ truyền ra, ánh sáng vàng chói mắt trực tiếp bừng lên ngập trời. Khi con Kim Ô suy yếu kia bay ra, nó lập tức bay thẳng đến chỗ con côn trùng kia, nhằm ngăn cản con côn trùng này tới gần gốc cây đại thụ. Những tiếng nổ vang vọng quanh quẩn, khi tới gần, thì con Kim Ô kia chợt mở miệng ra, đem ánh sáng vàng vây quanh con côn trùng, trong khoảnh khắc con côn trùng này liền kêu lên một tiếng thê lương, tan thành tro bụi.

Cũng trong nửa khắc đó thân thể con Kim Ô nhoáng lên một cái, càng thêm suy yếu hơn, nhưng mà trong đôi mắt của nó vẫn lộ ra sự lợi hại cùng với tôn nghiêm, lạnh lùng nhìn mọi người. Ở phía sau nó là đại thụ, cho dù nó có phải trả giá tất cả, cũng muốn canh giữ đại thụ.

- Kim Ô Đan, truyền thuyết quả nhiên là có thật, bản thân viên thuốc năm đó vốn có linh, hóa thành một con Kim Ô. Nguyên bản nó có khả năng thành tiên, nhưng rồi cuối cùng nó lại cam nguyện suy yếu, lấy sinh cơ của bản thân mình, để canh giữ cho một cây đại thụ đã chết.

Tiếng cười của Nghiêm Tung truyền ra, trong mắt y lộ ra những tia sáng tham lam, nhìn chằm chằm vào cái con Kim Ô kia.

Hai mắt Lê Thiên chợt lóe lên, giờ phút này lão không hề nhìn về phía Mạnh Hạo nữa, mà hô hấp dồn dập nhìn con Kim Ô. Trong mắt lão, đây chính là viên Trảm Linh Đan, nếu đưa ra bên ngoài, có thể làm cho vô số tu sĩ điên cường, Trảm Linh Đan viễn cổ.

Trong mắt hai người Mạc, Uông, cũng lộ ra những ánh sao.

- Nhưng hiện nay lại suy yếu đến mức độ, chỉ có thể sánh với Nguyên Anh mà thôi. Chư vị đạo hữu, đây chính là tạo hóa của chúng ta, đến lúc đó phân phối như thế nào chúng ta sẽ bàn tính sau. Nhưng trước mắt, chúng ta không thể để cho viên thuốc này đào tẩu mất.

Lê Thiên cười ha hả, thân mình tiến về phía trước, lời nói ra miệng, ý vị sâu xa, tránh cho khi lão ra tay đoạt trước, lại dẫn đến địch ý của mấy người kia.

- Viên thuốc này cũng sẽ không chạy, có cây đại thụ ở đó, cho dù có chết nó cũng không chạy trốn.

Nghiêm Tung mỉm cười cũng theo đó mà đi lên, Mạc, Uông hai người cũng hóa thành cầu vồng. Bốn người bay thẳng đến phía Kim Ô.

Giờ phút này bọn họ sớm đã không để ý đến Mạnh Hạo nữa, mà Mạnh Hạo đứng ở phía xa, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp. Giờ phút này hắn có thể rời đi mà không có người ngăn cản, nhưng … Mạnh Hạo chần chờ.

Tiếng nổ vang vọng quanh quẩn, khi bốn người kia liên thủ, Kim Ô chỉ phát ra những tiếng động như kim loại ma sát, rồi hình thành một quầng sáng màu vàng, trực tiếp bao phủ bốn phía, bao phủ cả đại thụ cùng chính nó vào bên trong quầng sáng.

Tiếng nổ vang này là do bốn người đánh lên trên quầng sáng, hình thành nên thanh âm. Đây chỉ mới là một lần công kích mà thôi, đã khiến cho quầng sáng này co rút lại mấy lần, ánh mắt Kim Ô lộ ra vẻ mỏi mệt, ảm đạm. Trong lúc sinh cơ đã không còn nhiều lắm, nó quay đầu lại, nhìn thoáng qua cây đại thụ, hai mắt thâm thúy mang theo sự tưởng niệm.

Tiếng nổ vang động lại truyền ra, quầng sáng lại càng thêm co rút lại, mỗi một lần co rút, phạm vi lại càng giảm bớt, cũng khiến cho con Kim Ô phải lui về phía sau, lại càng làm cho gốc đại thụ kia xuất hiện vẻ suy tàn, sinh cơ giả dối tiêu tan, từ từ lộ ra thân cây héo rũ, cùng với những cành cây đã tử vong.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 657: Lễ tang mở màn. (2)

- Các người xem, nó chỉ biết canh giữ gốc cây đại thụ này, nhưng mà chư vị đạo hữu cũng phải cẩn thận. Con Kim Ô này dựa theo đạo lý mà nói, thì nó không thể suy yếu đến loại trình độ này. Điều này có chút kỳ quái …

Tiếng nói của Nghiêm Tung truyền ra, thanh âm công kích của bốn người lại nổ vang lên.

Chẳng qua bốn người này đều có tâm tư riêng, nhìn thì như là cùng công kích, nhưng bọn họ đều không xuất toàn lực, mà trọng điểm vẫn là phòng bị lẫn nhau. Mặt khác, đối với con Kim Ô kia bọn họ cũng có chút kiêng kị, linh kỳ dị như thế, trước khi chết tất có phản kích, mà mức độ hung hiểm của một kích đó, đủ để trong bọn họ có người ngã xuống.

Kim Ô nhìn đại thụ không ngừng héo rũ, nó giống như than nhẹ một tiếng, thân mình bay trở về, đậu ở trên tán cây, ý đồ lấy sinh cơ tự thân của nó, làm cho đại thụ khôi phục lại. Nhưng sinh cơ của nó vốn đã không còn nhiều lắm, bởi vậy quầng sáng lập tức yếu nhạt hẳn đi, ngay cả thân thể của chính nó cũng run run, kim quang mờ dần, tái nhợt.

Mạnh Hạo nắm chặt nắm tay, trong mắt của hắn lộ ra những tia máu.

- Nó bởi vì ta mà suy yếu, nếu không, đám người Nghiêm Tung sẽ không thể bức nó đến trình độ như vậy được …

- Ta rời đi ta sẽ an toàn, nhưng nếu ta cứ như vậy rời đi, Mạnh Hạo ta sẽ có lỗi với lòng mình!

Mạnh Hạo nhìn con Kim Ô kia, nhìn nó cho dù là sắp ngã xuống, nhìn nó cho dù sinh tử, ánh mắt cũng đều ngóng nhìn cây đại thụ. Nhìn đan

khí trên người con Kim Ô mờ nhạt dần, Mạnh Hạo lại nghĩ tới sư tôn.

Hắn không biết vì sao, hai lần đều nghĩ đến sư tôn, nhưng tại trong một cái chớp mắt đó, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra một sự quyết đoán.

- Có một số việc, rõ ràng lý trí biết là không nên làm như vậy, nhưng mà vẫn làm...

Mạnh Hạo mạnh mẽ ngẫng cao đầu, tay trái vỗ vào túi trữ vật, mặt nạ huyết sắc lập tức xuất hiện, sau khi được hắn mang lên trên mặt, thì một luồng hơi thở huyết tinh trong nháy mắt bùng lên ngập trời. Bốn phía Mạnh Hạo mây mù màu đỏ quay cuồng, tạo thành một mảnh biển đỏ, nước biển phập phồng, một luồng sát khí kinh người trực tiếp từ trên người Mạnh Hạo bộc phát ra.

- Vô diện nhất ngôn - Phong hỏa liên.

Mạnh Hạo bước một bước về phía trước, khi tay phải nhấc lên, phía sau hắn lập tức xuất hiện một gương mặt thật lớn. Gương mặt khổng lồ này chậm rãi nhắm hai mắt, rồi lại lập tức mạnh mẽ mở ra, hơn nữa còn hơi hơi mở miệng, giống như lặng lẽ hát một bài táng ca, đi thẳng đến phía bốn người Nghiêm Tung.

Gần như trong khoảnh khắc, khi chiếc mặt nạ này gào thét đi tới, thì bốn người Nghiêm Tung cũng mạnh mẽ quay đầu lại.

- Ngươi muốn chết?

Mắt thấy quầng sáng đang sắp sụp đổ, đối với việc Mạnh Hạo ra tay, sát cơ trong mắt Lê Thiên chợt lóe lên, Nghiêm Tung nhíu mày, trong mắt cũng hiện lên những tia sáng lạnh lẽo. Bốn người liếc nhìn lẫn nhau, trong nháy mắt đồng thời triển khai thần thông, đánh về phía Mạnh Hạo.

Gần như trong một cái chớp mắt, khi thần thông của bọn họ xuất hiện,

tiếng nổ vang ngập trời, gương mặt kia trực tiếp bị hủy diệt, không thể chống cự lại với bốn vị tu sĩ Nguyên Anh này. Nhưng vào lúc này, tay phải Mạnh Hạo vung lên, tạm thời buông lỏng sự vây khốn đối với Quý Thập Cửu, để cho Tam Vĩ Phiên được giải phóng ra. Theo bàn tay vung lên, ở phía sau hắn, Tam Vĩ Phiên màu đen lập tức xuất hiện một đuôi. Mặc dù đã bị tàn phá, nhưng cũng đã trở thành một màn trời màu đen, trong tiếng gào thét, quét ngang về phía trước.

Khí thế trong nháy mắt dựng lên ngập trời, khiến cho mặt Nghiêm Tung biến sắc, làm cho hai mắt Lê Thiên mạnh mẽ co rút lại, làm cho hai người Mạc, Uông hơi thở dồn dập chấn động. Ba người đồng thời cảm nhận được môt luồng nguy cơ sinh tử, cực kỳ mãnh liệt.

Bên trong tiếng nổ vang, lá cờ màu đen trực tiếp quét ngang mà đến, tại đây bên trong tiếng nổ vang kinh thiên vọng lại, miệng Nghiêm Tung phun ra một ngụm máu tươi, thân mình bỗng nhiên rút lui ra phía sau, sắc mặt hoảng sợ.

Cánh tay phải của Lê Thiên trực tiếp nát vụn, sắc mặt lão tái nhợt, phun ra máu tươi, rồi lui nhanh về phía sau, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin.

Hai người Mạc, Uông kêu lên thảm thiết, vùng giữa ngực huyết nhục lẫn lộn, mà khi thân thể hai người sau khi bị đụng chạm một chút, thì thương thế cũng lập tức khôi phục lại ngay, nhưng sắc mặt thì cực kỳ tái nhợt. Giờ phút này, bọn họ cũng không ngừng lui nhanh về phía sau, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, trong ánh mắt lộ ra vẻ chấn động.

Nhờ sự tăng phúc tu vi của mặt nạ huyết sắc, Mạnh Hạo có đầy đủ lực lượng thôi phát một đuôi của Tam Vĩ Phiên, một kích đánh lui bốn người. Tuy nói vẫn không đủ để giết chết, nhưng một kích này cũng đủ để kinh thiên động địa, kinh diễm tuyệt luân.

Nhưng đại giới phải trả là tóc của Mạnh Hạo lại trở thành màu trắng, cũng may có được sinh cơ tràn đầy của đồ đằng Mộc, giúp cho căn cơ

Mạnh Hạo không bị thương tổn. Thế nhưng giờ phút này, gương mặt bên dưới mặt nạ huyết sắc của hắn vẫn tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi. Sau khi hoành tảo bốn người, thân thể Mạnh Hạo đứng ở bên ngoài quầng sáng, quay lưng về phía cây đại thụ cùng Kim Ô trong quầng sáng, đối mặt với bốn người Nghiêm Tung.

- Mạnh đạo hữu dã tâm không nhỏ, lại muốn giết chết bốn người bọn ta, để một mình giữ lấy viên thuốc này.

Lê Thiên chịu đựng cánh tay đang đau nhức, lúc trước là lão muốn đối kháng trực diện, cho nên mới bị đả thương nặng như thế. Giờ phút này lão lau đi khóe miệng đầy máu tươi, âm trầm cất tiếng nói.

- Mạnh đạo hữu, ngươi không tuân thủ ước định.

Uông lão đầu hít sâu vào một hơi, trong mắt sát cơ nồng đậm, trầm giọng nói.

- Mạnh đạo hữu, vì sao?

Nghiêm Tung trầm mặc, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, sau một lúc lâu cất tiếng nói.

- Đan đã thành yêu, quyến luyến cái cây này, cho dù bọn ngươi có đem nó nuốt vào cũng không có hiệu quả đan dược nữa, bởi vì nó … đã không còn là đan.

Mạnh Hạo bình tĩnh cất tiếng nói.

- Đan chính là đan, tại sao lại nói thành yêu, cao lắm cũng chỉ là đan có linh. Mạnh đạo hữu, ngươi là đại sư đan đạo, đan dược luyện được không ít, mà đan dược nuốt vào lại càng nhiều, vậy mà ngay cả đến điểm này ngươi cũng không nhìn thấu sao! Đan, vĩnh viễn, cũng chỉ là đan!

Nghiêm Tung lớn tiếng nói.

Mạnh Hạo trầm mặc, lần thứ ba hắn nghĩ đến sư tôn Đan Quỷ, cảm giác con Kim Ô này mang đến cho hắn …. Càng ngày càng tương tự sư tôn Đan Quỷ.

- Có một số việc, trước đây ta chưa làm, ta chần chờ, sau có thể làm, ta không hối hận.

Mạnh Hạo cũng không tiếp tục giải thích, giọng nói của hắn từ bên dưới mặt nạ truyền ra, thanh âm có chút khàn khàn vang vọng bốn phía.

Mạnh Hạo không nhìn thấy ở phía sau hắn, từ trên cây đại thụ, con Kim Ô kia nhìn Mạnh Hạo bằng một ánh mắt rất kỳ dị. Ánh mắt kia chậm rãi nhu hòa, không còn là loại vô cảm lúc trước. Loại nhu hòa này, cho dù là khi Mạnh Hạo phong chính lúc trước, hay là khi nó trả ơn Mạnh Hạo bằng một cái đồ đằng thuộc tính kim, cũng đều không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 658: Chỉ vì gặp nhau.

Những thứ kia cũng chỉ là một sự trao đổi, nó không muốn trong trời đất này, ngoại trừ cây đại thụ, sẽ có liên quan nhân quả tới bất kỳ một sinh mệnh nào nữa. Nhưng giờ phút này, theo ánh mắt nhu hòa của nó, đã có sự thay đổi.

- Ta có thể cảm nhận được ở trên người của ngươi, có một hơi thở sinh mệnh giống ta ...

Tại trong một cái chớp mắt đó nó nói chuyện, thanh âm của một nữ tử mang theo tang thương, cũng có nhu hòa.

- Ngươi cùng ta đã thấy sinh mệnh bất đồng … Cám ơn ngươi đã Phong Chính cho Thanh Mộc, cám ơn ngươi có thể đứng ở phía trước ta cùng với Thanh Mộc.

- Lúc ta mới sinh ra, Thanh Mộc ở cùng với ta, khi ta khoái hoạt nó ở bên ta, khi ta mê mang nó ở bên, như vậy nó chết cũng tốt, luân hồi cũng thế, ta cũng vẫn sẽ luôn luôn ở bên cạnh nó. Kiếp này, kiếp sau, sinh, cùng một chỗ, tử … cũng cùng một chỗ.

- Đây là đạo của ta, ta không làm ngụy tiên cùng thọ với trời đất trong thiên hạ này, ta chỉ đi theo đạo của ta … chỉ làm chính mình...

- Nếu không có ngươi, một ngàn năm sau, tang lễ ta cùng với Thanh Mộc sẽ không có người đến xem. Bởi vì có ngươi, ta chẳng sợ ít đi một ngàn năm … có thể có những người này chôn cùng, có ngươi tới xem lễ tang ta cùng với Thanh Mộc, ta cảm tạ ngươi.

- Để báo đáp, ta biếu ngươi bản mệnh Kim Văn của ta.

Thanh âm của Kim Ô vọng lại, từ trên người của nó có những tia sáng mãnh liệt phát ra, làm cho cả thiên địa này, trong một cái chớp mắt giống như đã mất đi tất cả hào quang, giống như trong toàn bộ thế giới màu xám này chỉ tồn tại duy nhất những tia sáng màu vàng này.

Luồng ánh sáng rực rỡ này, trong nháy mắt đi thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, khi Mạnh Hạo nghe được thanh âm của Kim Ô, thì hắn quay đầu lại nhìn. Trong một khoảnh khắc, luồng kim quang này cùng với đồ đằng thuộc tính kim trên ngực của Mạnh Hạo, dung hợp lại với nhau.

Đồng thời với sự dung hợp này của kim quang, Mạnh Hạo thấy thân thể của hắn chấn động mạnh mẽ, không thể di động được, hắn vẫn giữ nguyên động tác quay đầu như vậy. Đầu óc cùng toàn thân hắn nổ vang, từng luồng ánh sáng tràn đầy thuộc tính kim khó có thể hình dung được, từ trong lồng ngực của hắn bộc phát ra.

Khiến cho đồ đằng thuộc tính kim vốn đang tồn tại trên ngực hắn, xuất hiện sự lột xác giống như đồ đằng thuộc tính mộc lúc trước.

- Đây, đó là bản mệnh Kim Văn của ta, có nó ngươi vĩnh viễn có được tất cả lực kim loại.

Thanh âm của Kim Ô êm dịu truyền ra.

Trong lúc Mạnh Hạo lột xác, sắc mặt bốn người Nghiêm Tung đều đại biến, bọn họ trong nháy mắt liền cảm giác được một mối nguy cơ trước nay chưa hề có, ở tại trong tâm thần vô tận bộc phát ra.

Hơi thở của Lê Thiên dồn dập, hai mắt của lão co rút lại, đại đa số thời gian cả đời của lão đều là chạy trốn, cho nên trực giác của lão cực kỳ linh mẫn. Không chút phân vân, thân mình lão bỗng nhiên nhoáng lên một cái, nhưng lại không phải là tiến về phía trước, mà là cấp tốc lui về phía sau, bay thẳng về phía miệng núi lửa thứ bảy.

Nghiêm Tung chần chờ một chút, hai người Mạc, Uông bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, trong nháy mắt đều lui về phía sau.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng thở dài từ trên cành cây to màu vàng kia, từ trong miệng con Kim Ô truyền ra. Cùng lúc đó, cây đại thụ màu vàng này, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được, lụi tắt kim quang, dường như tất cả ánh sáng vàng trong một khắc này đều co rút lại, từ vị trí rễ cây co dần lên, ngưng tụ về trên tán cây.

Theo kim quang tiêu tán đi, từ từ lộ ra màu sắc vốn có của cây đại thụ đã héo rũ, đó là màu xám màu, đại biểu cho sự chết chóc.

Rất nhanh, toàn bộ những tia sáng màu vàng này đều ngưng tụ ở một điểm, chính là trên thân Kim Ô. Sau khi toàn bộ kim quang bị Kim Ô lấy đi, toàn thân con Kim Ô này tràn ngập kim quang ngập trời.

Ở bên trong kim quang này, thân thể của nó thay đổi, hóa thành một người thiếu nữ mặc một chiếc váy dài màu vàng. Cô gái này thoạt nhìn tuổi cũng không lớn, nhưng ở trên người dấu vết năm tháng tang thương cũng cực kỳ rõ ràng. Nàng đứng ở trên cây to héo rũ, cúi đầu nhìn cây đại thụ, trong mắt mang theo một chút bi thương cùng tưởng niệm.

- Bụi về với bụi, đất về với đất….

Cô gái từ Kim Ô hóa thành nhẹ giọng cất tiếng nói, thân mình cất bước đi về phía trước. Nơi nàng đi qua, hư vô gợn sóng quanh quẩn, tất cả những khu vực được nàng bước qua, mặt đất rõ ràng thay đổi, hóa thành kim loại, ngay cả hư vô, ngay cả trời cao, cũng trong một cái chớp mắt này, đều như muốn cô đọng lại thành một cái thế giới kim loại.

Trong cái thế giới này, tất cả vật chất, tất cả sinh mệnh, tất cả tồn tại đều phải biến thành một phần kim loại

Bước chân của nàng không nhanh, nhưng mặc cho Lê Thiên có bay

nhanh như thế nào, cho dù là lão đã gần đến miệng núi lửa thứ bảy, nhưng sắc mặt lão vẫn đại biến, trong đó còn lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi cùng hoảng sợ. Bởi vì nữ từ do Kim Ô hóa thành kia, chẳng biết tự lúc nào đã xuất hiện trước mặt lão.

- Ngươi...

Hơi thở của Lê Thiên dồn dập, hai mắt lão co rút lại, một cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt đến cực hạn, trong nháy mắt giống như thủy triều, bao phủ lấy lão. Không chút do dự, lão đưa tay lên bấm tay niệm thần chú, từ trong túi trữ vật lấy ra một lượng lớn pháp bảo mạnh mẽ đẩy về phía trước, toàn lực liều mạng. Trong một khoảng thời gian ngắn, chung quanh lão mây mù đen ngập trời, phát tán ra từng trận sóng gợn khủng bố.

- Ngươi muốn chết thì chết, cũng đừng vội đem lão phu chôn cùng.

Lê Thiên gầm lên, nhưng ngay khi lão triển khai thần thông, khí tức kinh người trong nháy mắt tràn ra, một cái tay màu vàng giống như xuyên qua hư vô, xuyên thấu qua tất cả mây mù đen, bóp méo các gợn sóng, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Lê Thiên. Ngón tay nhẹ nhàng điểm vào trên trán Lê Thiên.

- Nhớ kỹ, đây là duyên thứ nhất trong bản mệnh Kim Văn của ta …. đồng hóa duyên phận. Phàm là sinh mệnh bị ta điểm tới, đều phải hóa thành kim loại.

Nữ tử nhẹ giọng cất tiếng nói, nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái.

Dưới cái điểm này, thân thể Lê Thiên chấn động mạnh mẽ, trên mi tâm của lão lập tức tràn ra một mảng kim quang. Ánh sáng này trong chớp mắt bao trùm toàn bộ thân thể Lê Thiên, trong khoảnh khắc trên mặt của lão lộ ra vẻ méo mó, rồi lại lộ ra vẻ sợ hãi. Cả người lão trong nháy mắt

liên trở thành một pho tượng bằng kim loại.

Ngay cả Nguyên Anh của lão cũng không kịp chạy ra ngoài, bị phong ấn ở trong cơ thể, cũng trong một cái chớp mắt này, bị tinh lực thuộc tính kim dung nhập hóa thành Kim Anh.

Tất cả, đều chỉ phát sinh trong một phút chốc, nhanh đến kinh người, nhanh đến nỗi làm cho người ta phản ứng không kịp nữa. Chỉ là trong nháy mắt công phu, đường đường một lão quái Nguyên Anh, ở ngoại giới dậm chân một cái có thể dẫn đến oanh động, có thể nói là cường giả một phương - Lê Thiên …

… Hơi thở tiêu tán, khí tuyệt bỏ mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 659: Chỉ vì gặp nhau. (2)

Phịch một tiếng, Lê Thiên hóa thành một pho tượng kim loại, rơi vào trong vùng đất, vẫn còn giữa nguyên động tác lúc còn sống, cùng biểu cảm hoảng sợ đọng lại, nhìn về phía đại thụ héo rũ ở phía xa.

Cảnh tượng này hóa thành tiếng sấm sét, nổ vang trong tâm thần Nghiêm Tung cùng hai người Mạc - Uông, làm cho sắc mặt của bọn họ đại biến. Trong đầu óc Nghiêm Tung ông lên một tiếng, thân mình không chút do dự cấp tốc lui về phía sau, tay phải vỗ vào túi trữ vật, trong tay lập tức có ngay một miếng lệnh bài, y trực tiếp nắm chặt lấy.

Về phần hai người Uông, Mạc, thân thể trong phút chốc tràn ngập hào quang trận pháp, tầng tầng xuất hiện chồng lên nhau, lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, giống như hóa thành một loại lực dẫn dắt nào đó, khiến cho thân thể của hai người, trong nháy mắt xuất hiện tầng tầng hư ảo trùng điệp, như muốn độn không mà đi.

Mạnh Hạo đứng ở trên mặt đất, trong cơ thể hắn thuộc tính kim không ngừng nổ vang, hơn nữa ở trên thân thể của hắn còn phát ra kim quang ngập trời. Ẩn ẩn ở trong kim quang có một con Kim Ô thật lớn, trông rất sống động.

Từ trong kim quang lóng lánh, theo lực thuộc tính kim bùng nổ, Mạnh Hạo cảm nhận được đồ đằng đang lột xác, lại càng cảm nhận được tu vi bản thân lại một lần nữa tinh tiến.

Hắn đã thấy được Lê Thiên tử vong, thấy được đám người Nghiêm Tung bỏ chạy, giờ phút này trong trầm mặc, Mạnh Hạo nhìn bầu trời.

Giữa không trung, nữ tử đi ra, thân ảnh của nàng hơi mơ hồ một chút, giống như có thể tiêu tán đi bất cứ lúc nào, những tia sáng màu vàng kia

cũng đều đã ảm đạm hơn nhiều. Nàng cũng không nhìn về phía ba người Nghiêm Tung đang muốn chạy trốn, mà là nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Kế tiếp là duyên thứ hai của bản mệnh Kim Văn, ta gọi nó là, Thiên La.

Nữ tử nói xong, tay phải nâng lên, rồi hạ xuống mặt đất. Sau khi nhấn một cái, mặt đất đã trở thành kim loại mạnh mẽ chấn động, từng cái khe trong khoảnh khắc xuất hiện, từ trong mặt đất vỡ vụn bay lên vô số các mảnh nhỏ. Những mảnh vụn này cũng đều là kim loại, giờ phút này khi vỡ vụn bay ra, thì lập tức trực tiếp hóa thành một trận mưa kim loại ở bên trong thế giới này, bay thẳng đến phía hai người Uông, Mạc.

Cùng lúc đó, toàn bộ thế giới này, toàn bộ thiên địa này, cả khu vực có bảy ngọn núi lửa tồn tại, ngoại trừ Mạnh Hạo và gốc cây đại thụ kia, tất cả mặt đất, tất cả núi non, tất cả cỏ cây, đều ở trong môt khắc này, sau khi đã trở thành kim loại, đều sụp đổ, hóa thành từng thanh kiếm sắc bất quy tắc, trở thành những mảnh vỡ màu vàng sắc nhọn tràn ngập khắp nơi. Chúng gào thét quét ngang, tạo ra một trận gió lốc ngập trời.

Trong cơn gió lốc này, sắc mặt hai người Mạc, Uông hoàn toàn đại biến, lộ ra vẻ tuyệt vọng. Bốn phía bọn họ toàn bộ đều là gió lốc kim loại, cả người như bị vây khốn ngay tại chỗ, tại trong cơn gió lốc này, giống như bất cứ lúc nào cũng có khả năng sụp xuống.

Hai người liều lĩnh triển khai trận pháp toàn thân, tiếng động nổ vang nhất thời vọng lại. Nhưng mặc cho hai người lấy trận pháp đối kháng như thế nào, triển khai tu vi lực như thế nào, cũng căn bản không thể chống cự được với một mảnh thiên địa đã hóa thành trận gió lốc kim loại này.

Trong nháy mắt bọn họ đã bị trận gió lốc kim loại trực tiếp quét ngang.

Cũng ở trong một khắc này, trận mưa kim loại này, trận gió lốc kim loại này đã trở thành thiên la địa võng, không thể nào đào thoát được. Khi nó

tiêu tán đi, thân thể hai người Uông, Mạc, đã trở thành hài cốt.

Cách đó không xa, khi thân thể bọn họ tiêu tán, thì còn có Nguyên Anh của họ chạy thoát trước đó, nhưng không đợi chúng chạy xa, thì đã bị chém chết ở trong gió lốc này.

Hóa thế giới thành kim loại, diệt thiên địa bằng gió lốc, dùng lực Thiên La này, diệt tất cả.

- Còn có duyên thứ ba tên là... Nhược Phi Đan.

Thân ảnh nữ từ giữa không trung mơ hồ ảm đạm hơn, giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào, nàng nhẹ giọng cất tiếng, nâng bàn tay ngọc ngà lên. Giờ phút này chỉ thấy thân thể nàng gần như trong suốt, từ trong tay lấy ra một ngọc giản, ném về phía Nghiêm Tung sắp chạy khỏi.

Ở bên trong tiếng kêu thê lương thảm thiết của Nghiêm Tung, thân thể của y đang dung nhập vào trong hư vô, trong khoảnh khắc như bị một bàn tay vô hình trực tiếp túm ra từ trong hư vô. Thân thể cũng nhanh chóng chuyển từ trong suốt thành rõ ràng, cũng chỉ là trong nháy mắt công phu, liền bị lôi quay trở lại tấm thế giới kim loại này.

Sắc mặt của y tái nhợt, trong ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

- Cho dù có chết, cũng phải do Nghiêm mỗ quyết định phải ngã xuống như thế nào.

Bên trong tiếng gầm nhẹ, thân thể Nghiêm Tung trong nháy mắt mạnh mẽ thiêu đốt, hơn nữa bên trong sự thiêu đốt, một cỗ lực lượng tự bạo ấm ầm bộc phát ra. Y đã lựa chọn tự bạo.

Tu sĩ Nguyên Anh tự bạo, uy lực của nó, mạnh mẽ khó có thể hình dung.

Nhưng trong khoảnh khắc y muốn triển khai tự bạo, nữ tử do Kim Ô hóa

thành nhẹ giọng cất tiếng nói.

- Nhược Phi Đan…

Lời vừa nói ra, tay phải nàng vung lên. Sau khi vung lên, gió lốc kim loại bốn phía lập tức gào thét, lao thẳng đến chỗ Nghiêm Tung. Bên ngoài thân thể y, thế nhưng lại …. Hình thành một cái lò luyện đan cực đại!

Bên ngoài là lò luyện đan, Nghiêm Tung ở bên trong, chẳng những đã ngăn cản đi lực tự bạo của y, hơn nữa lại còn xuất hiện dấu hiệu luyện hóa.

Cảnh tượng này làm cho hơi thở của Mạnh Hạo dồn dập, chấn động.

Hắn tận mắt thấy, tại bên trong cái lò luyện đang đang luyện hóa này, thân thể Nghiêm Tung sụp xuống, lực tự bạo trở thành lốc xoáy không ngừng xoay tròn ở bên trong lò luyện đan, cho đến khi … y hóa thành một viên đan dược, màu đỏ máu.

Luyện người thành đan, như tưởng nhớ bản thân, Nhược Phi Đan.

Lò luyện đan biến mất, viên đan dược bay trở về, rơi vào trong tay nữ tử. Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua, trực tiếp bóp nát, hóa thành tro bụi.

Giờ phút này thân thể của nàng cũng sắp tiêu tán, một lần cuối cùng, nàng cũng không nhìn Mạnh Hạo mà là xoay người nhìn cái cây đại thụ đã héo rũ, tử vong kia, đi tới đó.

Theo bước chân của nàng tới gần, thân thể của nàng từ từ biến thành trong suốt, sinh cơ của nàng đã từ từ cạn kiệt. Nàng đi một bước, tiêu tan đi một ít, mà gốc cây đại thụ kia, cũng ở một khắc này, bắt đầu mục nát hóa thành tro bụi.

- Sinh, cùng một chỗ. Tử, cùng một chỗ.

Nữ tử nhẹ giọng thì thào, thân thể mơ hồ, tiêu tán.

Cái cây này cũng ở trong quá trình mục nát, hoàn toàn trở thành tro bụi.

Bụi về với bụi, đất về với đất ...

Trong lúc mơ mơ màng màng, trước mắt Mạnh Hạo mờ đi, thân thể của hắn không còn bị giam cầm nữa, khôi phục hành động bình thường. Hắn dường như thấy được, ở phía trước trống rỗng, giờ phút này xuất hiện một nam tử mặc một bộ quần áo màu xanh, bên cạnh nam tử có một nữ tử mặc một bộ quần áo màu vàng. Hai người nhìn nhau cười, một nụ cười vạn năm, sau đó đạp vào không trung mà đi.

Ngươi là Đan ta là Mộc. Năm đó ngươi xuất hiện ở trước mặt ta … từ đó trong nhân sinh của ta không chỉ có màu xanh.

Ta là Đan, ngươi là Mộc. Năm đó ta mở mắt ra thấy được ngươi … từ đó về sau sinh mệnh không còn cô tịch

Có đôi khi, cả đời, chỉ vì một lần gặp nhau năm đó.

Trong lúc ngóng nhìn, Mạnh Hạo ôm quyền, hướng về phía hai người đang đạp vào không trung mà đi, cúi đầu thật thấp.

Ở bên trong cái cúi đầu này, chung quanh hắn kim quang trong nháy mắt co rút lại, toàn bộ cả thế giới kim loại trong một khắc này đều sụp đổ. Nhưng ở bên trong sự sụp đổ này, chỗ lồng ngực của Mạnh Hạo, nơi có đồ đằng thuộc tính Kim hóa thành một chữ.

Kim.

Lời của tác giả:

Người yêu cũng thế mà bằng hữu cũng vậy, nhiều khi sở dĩ cả đời chỉ vì một lần gặp nhau năm đó.

Nhĩ Căn rất may mắn, có thể trên con đường viết sách này gặp được mọi người.

Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, cảm ơn mọi người đã nguyện ý, cùng ta tương ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 660: Kẻ địch đến.

Đồ đằng thuộc tính Kim khi đã đến giới hạn cao nhất, biểu hiện ra chính là hóa thành một văn tự cổ màu vàng!

Giờ phút này, văn tự đó đã khắc ở trên ngực Mạnh Hạo, ở vị trí trái tim của hắn. Theo tiếng tim đập, ngực chậm rãi phập phồng, phát ra kim quang, cùng với Kim Đan trong cơ thể Mạnh Hạo chiếu rọi, khiến cho tu vi của Mạnh Hạo, trong một khắc này, ầm ầm bùng nổ. Loại bùng nổ này, tuy rằng vẫn là Kim Đan đại viên mãn, nhưng trên thực tế, chiến lực chân chính cũng đã kéo lên đến cảnh giới Nguyên Anh.

Lấy phương pháp luyện đan, con đường luyện ra ngũ sắc Nguyên Anh, nếu chia làm năm bước, thì giờ phút này Mạnh Hạo đang ở bước thứ hai.

Hắn hít sâu vào một cái, ngẩng đầu thì toàn bộ thế giới sụp đổ tiêu tán. Sau khi tất cả biến mất, hắn xuất hiện ở trong thánh địa Ô Thần nguyên bản, tất cả bốn phía khôi phục lại sắc thái ban đầu. Chỉ là ở ngay trong khu vực thánh địa Ô Thần này, ở một khắc này, cũng bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ.

Theo tiếng động nổ vang vọng lại, từ trên bảy ngọn núi lửa, đất đá vụn bị bóc ra, các dị yêu cường đại tồn tại ở nơi này đều gầm lên những tiếng trầm trầm. Từ trong tiếng kêu kinh hãi, những tộc nhân của ngũ đại bộ lạc triển khai toàn bộ tốc độ nhanh nhất, đi thẳng về phía xa.

Đối với sự xuất hiên đột nhiên của Mạnh Hạo ở nơi này, cũng không có người chú ý. Giờ phút này, tại trong thánh địa Ô Thần, toàn bộ tu sĩ Tây Mạc đều dùng tốc độ nhanh nhất, bay thẳng đến cửa ra.

Mạnh Hạo ở trong đám người, hai mắt chợt lóe, cũng lao về phía cửa ra. Tiếng nổ vang không ngừng truyền ra, mặt đất sụp đổ, ngọn núi sụp

xuống, từ trong miệng bảy ngọn núi lửa, lập tức có lượng lớn nham thạch nóng chảy phun ra, khiến cho bầu trời bao la nơi này, bị từng mảng sương đen lớn bao phủ, bốn phía trôi nổi vô số tro bụi. Mặt đất run run, dị yêu thê lương gào thét.

Tốc độ bay của Mạnh Hạo rất nhanh, trong tiếng gào thét của mọi người, trước khi mảnh thánh địa Ô Thần này sắp sụp đổ, hắn rốt cục bước ra đến đại môn kim quang. Thân thể thoáng mơ hồ, khi xuất hiện lại thì toàn thân đã chạy ra khỏi đại môn kim quang, trực tiếp đứng giữa trời đất.

Chung quanh hắn đều là tộc nhân của ngũ đại bộ tộc, ai nấy đều lộ vẻ mặt kinh hãi. Sau khi Tộc công Ô Đạt bộ nhìn thấy Mạnh Hạo, từ trong đáy lòng lão cũng nhẹ nhàng thở ra, trực tiếp bay tới bên cạnh.

Giờ phút này, trong cột sáng màu vàng truyền ra tiếng nổ vang. Đại môn kia vỡ vụn thành từng khúc, hoàn toàn sụp đổ, cùng lúc đó, luồng kim quang cũng nháy mắt ảm đạm, rồi rất nhanh liền biến mất vô ảnh.

Tiếng kêu kinh hãi từ bốn phía không ngừng vang lên, toàn bộ tộc nhân của ngũ đại bộ tộc, đều bị cảnh tượng này chấn động hoàn toàn. Mọi người sắc mặt tái nhợt đầy vẻ kinh hoàng.

- Thánh địa… Thánh địa làm sao lại sụp xuống rồi.

- Thánh địa không còn nữa rồi, thánh địa Ô Thần của chúng ta bị hủy diệt rồi. Hay đây là một điềm báo xấu?!

Sắc mặt của tộc công, tế tự của ngũ đại bộ lạc, giờ phút này đều cực kỳ âm trầm, trong đáy lòng cũng cảm thấy bất an. Tộc công Ô Đạt bộ cũng thay đổi phương hướng, không còn bay về phía Mạnh Hạo nữa, mà cùng mấy tộc công bộ lạc khác, tập trung vào một chỗ, để cùng nhau thương nghị.

Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung, trầm mặc nhìn kim quang đang từ từ biến mất, nhìn lên sơn mạch trong Ô Thần thánh địa. Hắn nghĩ tới Kim Ô cùng với đại thụ, hồi lâu hắn than nhẹ một tiếng.

Trong khi Mạnh Hạo thở dài, thì bên cạnh hắn truyền đến âm thanh của chim anh vũ.

- Chết tiệt, cái tên Quý gia kia vậy mà lại muốn xóa đi trí nhớ của ta. Việc này Ngũ Gia không thể nhịn được nữa!!! Ta phải xử Quý Thiên này, ta muốn làm trời.

Đại hán do Thiên Phương thú hóa thành đi tới bên người Mạnh Hạo, tiếng nói của chim anh vũ chính là từ trong miệng của gã truyền ra, kèm theo đó là biểu hiện chí lớn cả đời.

- Ngươi rốt cuộc là chim anh vũ, hay là miếng mỡ đông, hay là Thiên Phương thú?

Mạnh Hạo quay đầu nhìn đại hán này nhíu mày, cất tiếng hỏi.

- Đương nhiên là Ngũ gia rồi! Nhưng mà Mạnh Hạo, em gái ngươi, ta muốn nghiêm túc cảnh cáo ngươi, từ nay về sau hàng ngày ngươi không được gọi Thiên Phương thú nữa. Nàng đã là ái phi của Ngũ gia rồi, về sau nếu ngươi muốn gọi thì gọi là Ngũ nãi.

Vị đại hán hất cằm lên, lộ ra vẻ mặt cuồng vọng ngạo nghễ.

- Cút.

Mạnh Hạo nhìn đến biểu hiện của gã đại hán kia, hắn trừng mắt.

- Ngươi, ngươi, ngươi lại dám không tôn trọng Ngũ gia, lại còn không tôn trọng Ngũ nãi của ngươi, ái phi của Ngũ Gia…Hay là…Hay là ngươi muốn đoạt Ngũ nãi của Ngũ gia.

Không biết chim anh vũ làm sao lại liên tưởng đến chuyện này, nó lập tức tỏ ra phẫn nộ.

Ngay trong lúc chim anh vũ ở bên này rống giận, thì tộc công cùng với tế tự của ngũ đại bộ lạc, một đám mang tâm tình trầm trọng tản ra, đều tự về với bộ tộc của mình, mang theo người trong tộc nhanh chóng bay đi.

Tộc công Ô Đạt bộ cùng với tế tự bầu trời đi tới chỗ Mạnh Hạo, hai người cười gượng.

- Thánh địa Ô Thần sụp đổ, lực che chở của tổ tiên tiêu tán, việc này không thể dấu diếm. Sợ là cũng không bao lâu nữa, tất cả bộ lạc tám phương nơi đây đều sẽ phát hiện được.

- Trước đây có mấy bộ lạc cường đại, bị thánh địa chấn nhiếp, đối với chúng ta có chút kiêng dè, nhất định sẽ rục rịch. Đối với ngũ đại bộ lạc chúng ta mà nói, lần này là một hồi hạo kiếp, nếu không kiên trì nổi, có lẽ sẽ là họa diệt tộc.

Vẻ mặt tế tự thiên không âm trầm, sau đó Tộc công từ từ cất tiếng nói:

- Nhị vị là khách khanh mạnh nhất của Ô Đạt bộ, nay bộ lạc đang gặp nguy cơ, kính xin hai vị đạo hữu hết sức giúp đỡ, Ô Đạt bộ ta nhất định sẽ hậu báo.

Hai người nói xong, hướng về phía Mạnh Hạo cùng với vị đại hán ôm quyền cúi đầu.

Mạnh Hạo trầm ngâm không nói gì, hắn theo những người trong tộc Ô Đạt bộ hóa thành cầu vồng rời khỏi nơi đây, về tới viện của hắn trong bộ lạc ở phía sau núi.

Khi vừa mới bước vào trong sân, Mạnh Hạo vỗ vào túi càn khôn, Đại

Mao cùng với đàn yêu lập tức bay ra. Sau khi chúng tản ra bốn phía thì Mạnh Hạo cúi đầu nhìn vào túi càn khôn. Giờ phút này trong túi của hắn còn tồn tại rất nhiều dị yêu, cũng có không ít đàn yêu ở bên trong.

Quạ màu đen, còn có những con muỗi dữ tợn cùng với những con cá sấu màu đỏ, còn có những con thằn lằn khổng lồ. Đủ loại dị yêu đều là Mạnh Hạo đoạt được ở thánh địa Ô Thần.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, hắn nhìn thoáng qua túi trữ vật.

- Nếu có thể thu toàn bộ dị yêu này làm vật của mình, như vậy tại trên vùng đất Tây Mạc này, thân phận Đại Tư Long của ta mới xem như xứng đáng.

Mạnh Hạo nghĩ đến đây, hắn vỗ vào túi một cái, lập tức có quạ đen màu đen bay ra. Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, tay trái nâng lên mạnh mẽ điểm ra một chỉ.

Cùng lúc đó, yêu khí bốn phương tám hướng lập tức hướng về nơi Mạnh Hạo này mà ngưng tụ đến, hóa thành uy áp buông xuống phía trước mắt của con quạ đen này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 661: Kẻ địch đến. (2)

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau khi Mạnh Hạo trở về, cho đàn yêu phân tán ra ngoài, ngăn cản tất cả những người tới quấy rầy, bế quan ở bên trong, nửa tháng trôi qua.

Trong nửa tháng này, ngũ đại bộ lạc Ô Thần, mỗi ngày đều cảm thấy bất an, giữa các bên không còn tranh đấu gay gắt nữa, thậm chí các tộc công cùng với tế tự của các bộ lạc còn nhiều lần mật đàm, cuối cùng đạt được một đồng minh cùng nhau tiến thoái.

Cùng lúc đó, các khách khanh trong bộ tộc cũng đều lần lượt nhận ra, bởi vì thánh địa Ô Thần sụp đổ, do đó sẽ khiến cho một loạt phiền toái nảy sinh, dần dần bắt đầu có người tự động rời khỏi bộ lạc mà đi.

Bọn họ chính là khách khanh, họ cũng không phải là người trong bộ tộc, lúc tai vạ đến, người ta đương nhiên sẽ không lưu lại. Trong ngắn ngủn có nửa tháng, khách khanh của ngũ đại bộ lạc đã rời đi hơn phân nửa.

Nhưng mà mặc dù như thế, nhưng đồng minh ngũ đại bộ lạc mơ hồ khôi phục được một chút phong thái của Ô Thần bộ năm đó, cường giả có không ít, thực lực chỉnh thể lập tức được kéo lên. Tuy nói khách khanh rời đi rất nhiều, nhưng bao gồm cả tộc công của Ô Đạt bộ, thì nhóm thủ lĩnh ngũ đại bộ lạc lúc này chú ý nhất, chính là Mạnh Hạo.

Bởi vì thân phận của Mạnh Hạo là Đại Tư Long, điều đó đã sớm làm cho bọn họ khiếp sợ, mà Đại Tư Long thì cho dù thực lực cá thể không đủ, nhưng đối với một trận chiến mà nói có thể tạo ra được tác dụng rất lớn.

Đối với bọn họ mà nói, Mạnh Hạo tuy là một Đại Tư Long bị thương, tuy nói là bên người hắn dị yêu không nhiều lắm, nhưng chính điều này lại là hình thức tồn tại rất tốt để khống chế. Thậm chí lúc cần thiết, bọn

họ có thể trong nháy mắt làm cho Mạnh Hạo có một đàn yêu khổng lồ ở nơi này, để khống chế thắng thua của một hồi đại chiến.

Vì thế phía sau núi Ô Đạt bộ toàn bộ đã hóa thành khu vực của Mạnh Hạo, trong đó tất cả các tu sĩ, tộc nhân đều không được phép bước vào. Nó giống như một cấm địa, không chỉ là cấm địa của Ô Đạt bộ, mà nó là cấm địa của đồng minh ngũ đại bộ lạc.

Địa vị Mạnh Hạo không cần chính hắn đi tìm mới có, ngũ đại bộ lạc đã tự mình cấp cho hắn, hơn nữa còn có đầy đủ sự tôn trọng. Cổ Lạp cũng đã đến Ô Đạt bộ, cả ngày khoanh chân ngồi canh giữ ở phía sau núi, khu vực của Mạnh Hạo, giống như là một hộ pháp. Còn man cự nhân kia cũng ở chỗ này, mỗi khi rít gào lên một tiếng đều làm kinh thiên động địa.

Về phần chim anh vũ hóa thành đại hán, lúc bắt đầu còn có thể nán lại nơi này, nhưng sau một thời gian dài liền tản bộ đến khắp mọi nơi, thỉnh thoảng sẽ trở về. Có thời điểm bọn Đại Mao cũng đi ra ngoài, man cự nhân cũng không thể ở lâu dài ở một chỗ, đôi lúc cũng sẽ đi với bọn Đại Mao vào bốn phía núi non mà gào thét.

Cho đến khi lại nửa tháng nữa trôi qua, cái ngày này lúc Mạnh Hạo còn đang bế quan, nhưng ở bên ngoài núi non của đồng minh ngũ đại bộ lạc, trong thiên địa có một cầu vồng lớn gào thét mà đến

Bên trong chiếc cầu vồng lớn này có ba mươi hai con nhện thật lớn, thân thể mỗi con lớn khoảng chừng mấy trăm trượng, bộ dáng dữ tợn, thân thể màu sắc rực rỡ, giống như ẩn chứa kịch độc. Chúng nó nhìn thì như là bay tới, nhưng trên thực tế nơi chúng đi qua, bầu trời tràn ngập một tấm lưới thật lớn.

Lưới này phát ra ánh sáng màu tối đen, dưới ánh sáng trời xanh mây trắng trông cực kỳ rõ ràng. Tại trên lưng ba mươi hai con nhện thật lớn này, lần lượt đều có mấy người ngồi khoanh chân, những người này mặc

y phực giống như trường bào, trên thân thể có các đồ đằng.

Phía sau ba mươi hai con nhện này có một khối vẫn thạch hình tròn cực lớn. Trung tâm cự thạch này bị đào rỗng, lộ ra phần ruột là một mảnh tinh thể giống như mã não, tràn ngập màu tím, dường như có chất lỏng lưu chuyển ở bên trong.

Một gã trung niên đầu bạc, mặc một thân trường bào màu trắng đang đứng dựa vào nơi đó. Bên người gã có mấy nữ tử kiều mỵ đang được gã ôm lấy bả vai.

Gã trung niên nam tử này tướng mạo tuấn lãng, duy chỉ có trên mặt có một khối màu đen, khiến cho toàn bộ dáng mạo của gã bỗng nhiên bị thay đổi.

Ba mươi hai con nhện lớn dùng sợi tơ kéo viên đá khổng lồ này, gào thét bay qua trên bầu trời. Phía sau khối đá lớn này, là một mảnh rậm rạp, nhất thời không thể thấy rõ số lượng đàn yêu nhện, khí thế phô thiên cái địa.

- Tư Long đại nhân, phía trước chính là di chỉ Ô Thần, đó là chỗ ở của ngũ đại bộ lạc.

Giữa không trung, một thiếu niên ở trong số những người trên lưng con nhện đứng lên, ôm quyền cúi đầu về phía nam tử trung niên đầu bạc đứng trong mã não vẫn thạch, cao giọng giới thiệu.

- Đám lão già kia quá cẩn thận rồi. Chỉ là năm cái bộ lạc nhỏ, nếu có Ô Thần che chở, còn có thể có chút hơi tàn, nhưng nay tế tự trong tộc cũng đã tính ra Ô Thần sụp đổ, muốn tiêu diệt năm bộ lạc này, làm gì xuất động lớn thế! Lại con muốn ta tới làm tiên phong thăm dò nữa chứ!

- Thôi được, nếu đã đến đây tất cả dựa theo quy củ của ta mà làm. Trước khi bọn họ tử vong, hãy cho họ một lần hy vọng, sau đó đem hy vọng

bóp nát. Yêu nhện của ta thích nhất là cắn nuốt những thứ bao hàm cảm xúc huyết nhục như vậy.

- Nhện đồng, cấm lấy chiến thư màu đỏ.

Trung niên nam tử đầu bạc lười biếng cất tiếng nói, trên mặt có một ý cao ngạo lại càng không có một chút kiên nhẫn nào. Giống như gã cảm thấy, lấy thân phận của mình bị bộ lạc phái tới nơi đây, đối với chính mình là một loại sỉ nhục.

Thanh âm của gã vọng lại, tất cả tu sĩ Tây Mạc đứng trên ba mươi hai con nhện, sau khi nghe bốn chữ trên chiến thư màu đỏ, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ dữ tợn, cũng có cả vẻ thị huyết, khẽ liếm môi.

Thiếu niên lúc trước mở miệng, giờ phút này ánh mắt hiện lên những tia sáng màu đỏ, trên khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn. Chiến thư màu đỏ chỉ có một hàm nghĩa.

Đó là toàn bộ người trong bộ lạc, tộc nhân cũng tốt mà khách khanh cũng thế, sẽ có ba cơ hội khiêu chiến. Nếu cả ba lượt khiêu chiến đều thất bại, thì chó gà cũng không tha, toàn bộ đều giết hết.

Toàn bộ bầu trời trong nháy mắt biến thành một mảnh màu sắc rực rỡ, những tiếng gào thét thê lương từ trên bầu trời lan truyền đi khắp trên mặt đất. Tộc nhân trong ngũ đại bộ lạc, giờ phút này sắc mặt ai nấy đều biến hóa, đồng loạt ngẩng đầu nhìn trời.

Tộc công ngũ đại bộ tộc, tế tự, cùng với các đại trưởng lão, trong những người này cũng có không ít tu sĩ Nguyên Anh, chừng khoảng trên hai mươi người. Nếu số lượng này ở Nam Vực có thể tính là một tông môn trung đẳng, dù sao … không có Trảm Linh tồn tại, thì cũng không thể xưng là một tông môn lớn.

Ở Tây Mạc, liên minh ngũ bộ có thể coi là một thế lực không kém, nó có

thể so với một bộ lạc cỡ trung. Chỉ là … giờ phút này, tất cả cường giả của các bộ lạc, sau khi đã nhìn thấy đàn nhện khổng lồ trên bầu trời, sắc mặt trong nháy mắt đều âm trầm.

- Là... Ngũ Độc đại bộ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 662: Mở mắt. (2)

- Khống chế số lượng đàn nhện như thế, người này … chính là một trong những Tư Long cấp chín của Độc Chu nhất mạch trong Ngũ Độc đại bộ - Chu Diệp!

- Ta nghe nói qua, người này cuồng ngạo đến cực điểm, cho dù tu vi chỉ là Kết Đan trung kỳ, nhưng vừa hay lại là Tư Long cấp chín, bên người có số lượng dị yêu vô cùng to lớn, còn có ba mươi hai con có thể so với dị yêu Nguyên Anh cấp mười, có thể ngang với lực lượng của bản thân. Những năm gần đây, gã đã tiêu diệt không ít bộ lạc.

Gần như khi tộc nhân ngũ đại bộ lạc sắc mặt biến hóa, trong đáy lòng những lão giả Nguyên Anh này trong nháy mắt đều trầm xuống, trên bầu trời tiếng gào thét thê lương phát ra càng mãnh liệt. Có mấy vạn con nhện bỗng nhiên từ phía trên không trung, đi thẳng đến mặt đất, phiêu phù giữa không trung, đông nghìn nghịt. Một đám nhện dữ tợn, phát ra những hơi thở hung tàn bao phủ toàn bộ núi non.

Cùng lúc đó, ba mươi hai con dị yêu cấp mười lớn khoảng trăm trượng kia giáng lâm trong tiếng gào thét, khí thể bùng ra có thể so với tu vi Nguyên Anh, tại trong một cái chớp mắt đó, kinh thiên động địa, không ngừng khuếch tán bùng nổ ra.

Hơn nữa sau ba mươi hai con dị yêu cấp mười này, viên vẫn thạch khổng lồ kia cũng đang từ từ hạ xuống, trôi nổi giữa không trung, cách mặt đất khoảng trăm trượng. Bề ngoài tối đen, nhưng bên trong đã có ánh sáng tím khuếch tán ra, khiến cho trung niên nam tử đang đứng dựa ở bên trong đó, toàn thân đều trở thành màu tím.

Uy áp tràn ngập, tộc nhân ngũ đại bộ lạc một đám sắc mặt tái nhợt, bọn họ đồng loạt nhìn về phía giữa không trung. Đám người Ô Linh cùng với

Ô Trần, hơi thở lại càng dồn dập, lờ mờ lộ ra vẻ sợ hãi.

- Ta là Chu Diệp, Tư Long cấp chín của Độc Chu nhất mạch, trong Ngũ Độc đại bộ, muốn chiến đấu với tu sĩ trong thiên hạ. Ta cho các ngươi ba cuộc chiến sinh cơ, nếu bọn các ngươi ba cuộc chiến đều bại, ta sẽ huyết tẩy ngũ bộ.

Người nói là một thiếu niên, y đứng ở trên lưng một con nhện lớn tới hơn trăm trượng. Thiếu niên này vẻ mặt ngạo nghễ, giọng nói bén nhọn truyền ra khắp bốn phía, khi tay phải y vung lên thì một miếng ngọc giản màu đỏ trực tiếp hướng về phía mặt đất oanh một tiếng, hóa thành một đám mây mảu đỏ, ầm ầm lan tràn ra bốn phía, hóa thành một cái đài chiến đấu màu đỏ lớn tới hơn nghìn trượng.

- Cho các ngươi thời gian hai mươi hơi thở, nếu không có người đến khiêu chiến thì coi như là bỏ cuộc, khi đó huyết tẩy sẽ bắt đầu!

Thiếu niên kia liếm liếm môi, ánh mắt lộ ra vẻ khát máu, bốn phía, ba mươi hai con nhện to lớn tu vi có thể so với Nguyên Anh cũng đều lộ ra vẻ máu lạnh hung tàn, hơi thở tản ra có vẻ hết sức xúc động.

Ngũ bộ trầm mặc, hai mươi tu sĩ Nguyên Anh, bao gồm cả tộc công Ô Đạt bộ, nhìn nhau một cái.

Lấy thực lực liên minh ngũ bộ, chỉ là một Chu Diệp, cho dù là có ba mươi hai dị yêu cấp mười, có thể đoán được việc muốn tiêu diệt hoàn toàn ngũ đại bộ tôc, là không có khả năng. Vô luận là trận pháp phòng hộ, hay là Thánh tổ ở trong từng bộ, đều đủ để hóa giải đi nguy cơ lúc này.

Chỉ là … điều thực sự làm cho bọn họ để ý, chính là … đại biểu ở phía sau Chu Diệp, Ngũ Độc đại bộ

- Đây là thăm dò.

Bản thân có thể trở thành tộc công, có thể trở thành tế tự, cũng có thể tấn thăng làm đại trưởng lão, những Nguyên Anh lão quái này đều là hạng người cáo già, giờ phút này liền nhìn ra manh mối.

- Thánh địa Ô Thần vừa mới sụp đổ, Ngũ Độc đại bộ đã đến, nhưng hiển nhiên là bọn họ có chút chần chờ cho nên mới có lần thăm dò này.

- Đúng vậy, trận chiến này hoặc là chiến mà thắng được, phát ra được tác dụng uy hiếp. Nhưng nếu để cho ta thời gian chuẩn bị nhiểu hơn, nếu có thể thắng mà giết, là hoàn mỹ nhất.

- Hoặc là... đơn giản trực tiếp không đánh nữa, mở một trận pháp phòng hộ, tùy ý bọn họ công kích như thế nào. Nhưng phương pháp này không có lợi bằng phương pháp trực tiếp lúc trước

Những tu sĩ Nguyên Anh này trầm mặc, sau khi nhìn lẫn nhau, có không ít người đưa mắt tập trung ở trên người tộc công Ô Đạt bộ. Bởi vì Mạnh Hạo có thân phận là Đại Tư Long, giúp cho địa vị của Ô Đạt bộ ở trong liên minh rõ ràng được đề cao.

- Một mực tránh né, khiến cho kẻ địch nghĩ là mình yếu, Ngũ Độc đại bộ cũng không phải là ngu dốt, nhất định có thể nhìn thấy rõ thực hư, đến lúc đó, sẽ yếu đi thực sự... Cuộc chiến này nếu muốn chiến đấu thì phải giết người, dùng thủ đoạn lôi đình mà giết hết. Nếu có thể làm được như vậy sẽ tạo được sự uy hiếp.

Tộc công Ô Đạt bộ nói ra những kế hoạch của lão.

- Chiến.

Trong ánh mắt tộc công Ô Binh bộ lộ ra chút tia sáng tàn nhẫn.

Trong nháy mắt, khi liên minh ngũ bộ chuẩn bị ra tay thì đột nhiên, một

tiếng rít gào từ một nơi xa trong núi rừng truyền đến. Cùng lúc đó thân ảnh Đại Mao gào thét xuất hiện, trong miệng còn có ngậm một con thú nhỏ, nó chạy ngay vào khu vực để ngăn chặn ngàn vạn con yêu nhện này.

Ở phía sau Đại Mao còn có những con Thanh Mộc lang khác như Nhị Mao, Tam Mao, bọn chúng cũng đều khoan khoái chạy nhanh tới. Từ trong miệng những con dị yêu này đều có ngậm những con thú con, tốc độ của chúng rất nhanh. Chúng nó thường xuyên ra ngoài kiếm ăn, chơi đùa đủ rồi sẽ trở lại bên ngoài sân, nơi Mạnh Hạo bế quan. Giờ phút này đúng là thời gian mà chúng nó trở về.

Chúng nó đột nhiên xâm nhập vào, lập tức làm cho những con nhện này xôn xao hẳn lên, hơn nữa còn làm cho ba mươi hai con nhện to lớn đang ở giữa không trung kia, thân thể cũng đều co rút lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía chúng nó.

- Ồ!!!

Bên trong khối vẫn thạch kia, Chu Diệp sắc mặt ngạo nghễ nhanh chóng ngồi ngay dậy, hai mắt chợt lóe lên, lập tức tập trung lên người Đại Mao đang chạy ở vị trí đầu tiên.

- Đây là …. Lang Vương! Hơn nữa đã từng có biến dị không tệ, không tệ, không nghĩ tới ở chỗ này còn có thể nhìn thấy một dị yêu như thế. Mấy con chạy ở phía sau có vẻ kém một chút, nhưng mà cũng không tồi.

Chu Diệp đang thì thào thì bỗng nhiên mặt đất chấn động, một tiếng gào rít từ trong núi rừng truyền ra, thân ảnh một man cự nhân trong tiếng rầm rầm, cất bước đi ra.

Thân thể cao lớn, khí thế kinh người, ngay trong lúc nó xuất hiện, trong một khoảnh khắc lập tức làm cho những con nhện ở bốn phía kêu lên những tiếng kêu bén nhọn, đồng loạt tản ra. Ngay cả ba mươi hai con nhện khổng lồ kia cũng đều phát ra tiếng gào thét, lộ ra ánh mắt cảnh

giác cùng với uy hiếp.

- Đây là man cự nhân, nơi này làm sao lại có man cự nhân.

Chu Diệp mạnh mẽ mở to mắt, cả người gã lập tức đứng lên, lộ ra vẻ không thể tin. Mắt nhìn về phía man cự nhân kia nhất thời dấy lên lửa nóng, cũng lộ ra quang mang tham lam trước nay chưa từng có.

- Trong truyền thuyết, máu của man cự nhân này có thể cho bí thuật Tư Long gia tăng lực kỳ dị, hơn nữa điều phối ra một số huyết thực, đối với dị yêu tiến giai có chỗ tốt rất lớn.

- Càng kinh người hơn là, nếu có thể thu phục được một man cự nhân thì không chỉ thân phận hay là địa vị, từ nay về sau ta ở trong bộ lạc đều sẽ khác trước.

Chu Diệp cười ha hả, tiếng cười vọng đi vọng lại, hai mắt của gã sáng lên nhìn về phía man cự nhân.

- Giữ lại man cự nhân này cùng với Thanh Mộc Lang kia cho ta.

Gã giờ phút này đã sớm quên mất chuyện chiến thư màu đỏ, nhất thời những con nhện bốn phía đồng loạt hí lên những tiếng khàn khàn, nhằm thẳng về phía nhóm Đại Mao.

Ba mươi hai con nhện cũng đều tản ra khí thế mạnh mẽ, mạng nhện phun ra mang theo ý hung tàn, đi thẳng về phía man cự nhân. Ngay cả những tộc nhân của Ngũ Độc đại bộ trên lưng chúng nó cũng nhanh chóng bay ra.

Đến cả Chu Diệp vẫn ở trong khối vẫn thạch, cũng khống chế vẫn thạch nhanh chóng lao tới, đối với tộc nhân của liên minh ngũ bộ, gã đã không còn để ý đến một chút nào nữa.

Cảnh tượng này xuất hiện, làm cho những người trong liên minh ngũ tộc sửng sốt, đám người tộc công Ô Đạt bộ lập tức nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ kinh hỉ trong mắt của nhau.

- Chu Diệp này trêu chọc ai không trêu chọc, lại đi trêu chọc Mạnh đại sư.

- Hôm nay không cần chúng ta ra tay, Chu Diệp kia nhất định sẽ bị nhục.

Đại Mao gầm lên, nó nuốt ngay con thú nhỏ vào miệng, sau khi thân thể mạnh mẽ bành trướng lộ ra vẻ hung tàn, nó tiến về phía đàn nhện. Nhị Mao, Tam Mao cũng đều lần lượt gầm lên, man cự nhân kia lại càng trừng mắt, giận dữ rống to chuẩn bị ra tay.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng nổ vang ầm ầm, nhưng man cự nhân cũng vậy, mà Đại Mao thì cũng thế, trong vòng vây công của một đám nhện, nhất là ba mươi hai con nhện đáng sợ kia, cho chúng nó uy hiếp thật lớn.

Một tấm lưới như một tờ giấy lớn mở ra hạ xuống, bọn Nhị Mao không thể nào giãy dụa được, dần dần bị đè xuống dính chặt vào trên mặt đất, mặc cho chúng gầm thét dãy dụa như thế nào, cũng không thể giãy ra được.

Đại Mao ngửa mặt lên trời rống to lên, mắt nhìn thấy một mình man cự nhân hấp dẫn phần đông những con nhện cấp mười, toàn thân trên dưới bị bảo phủ bởi mấy trăm tấm lưới lớn, nó gầm rú dãy dụa, phát ra những tiếng gào thét thống khổ. Ánh mắt Đại Mao đỏ lên nhìn gắt gao Chu Diệp ở trong khối vẫn thạch kia, trong khoảnh khắc thân hình nó nhoáng lên một cái, sau khi tránh được một tấm lưới lớn chụp đến, cả người nó hóa thành một đạo ánh sáng trắng, trong nháy mắt phóng thẳng về phía Chu Diệp.

Chu Diệp đứng ở bên trong khối vẫn thạch cười cười, khi Đại Mao tới

gần, trong nháy mắt gã nâng tay lên hướng về phía trước nhấn một cái.

- Bí thuật Tư Long, Không Băng!

Lời nói của Chu Diệp vừa phát ra, trong hư vô phía trước người của gã lập tức truyền ra tiếng nổ vang, một ảo ảnh con nhện to lớn đột nhiên huyễn hóa ra, vọt tới phía Đại Mao.

Đại Mao phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, toàn thân lông trắng giống như lập tức bị thiêu đốt. Ngọn lửa kia không phải là màu đỏ mà là màu đen, giống như ẩn chứa kịch độc khiến cho thân thể Đại Mao run lên, nó phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức uể oải. Nó chợt xoay người, hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng về phía sau núi.

- Linh tính không nhỏ, nhưng đã trúng bí thuật Tư Long của Chu mỗ, ngươi có năng lực trốn ở đâu. Dựa theo tập tính dị yêu, chẳng lẽ là ngươi đi tìm chủ nhân của ngươi. Cũng tốt, ta sẽ giết chủ nhân của ngươi, lấy máu của chủ nhân ngươi liền hiểu được liên hệ giữa các ngươi.

Chu Diệp cười ha hả, thấy con sói trắng sắp sửa đào tẩu, tay áo vung lên, lập tức bên trong vô số con nhện bay ra, cùng gã đuổi thẳng về phía Đại Mao.

Khi thế kinh người, trên đường gào thét đuổi theo Đại Mao.

Vẻ mặt Đại Mao ảm đạm, trên người phát ra khí màu đen, nếu không phải thuở nhỏ nó đã nuốt qua Yêu Đan chân chính, thì giờ phút này nó đã hóa thành máu loãng mà tử vong rồi. Bây giờ thân thể nó run run, cất tiếng gầm nhẹ hóa thành một cái cầu vồng, vòng về phía sau núi, nơi hơn một tháng nay là một khu vực luôn bị sương mù bao phủ.

Cổ Lạp đang khoanh chân ngồi ở đó, giờ phút này hoảng hốt tỉnh dậy, sau khi thấy cảnh tượng này thì sắc mặt đại biến

Khi thấy đàn nhiên khổng lồ phía sau đã gần kề, trong mắt Đại Mao lộ ra vẻ bi ai, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng sói tru thê lương, thanh âm kinh thiên.

Trong một cái chớp mắt, khi tiếng sói tru truyền ra, ở một chỗ sâu nhất trong viện, được từng trận sương mù bao phủ, ở bên trong đám sương mù đen vô tận, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở đó, bỗng nhiên mở to hai mắt .

Trong khoảnh khắc hai mắt hắn mở ra, trong mảnh mây mù đen này, rõ ràng có mấy ngàn ánh mắt, đồng loạt đóng mở!

Trong đó cũng có hơn mười cặp mắt, khí thế ngập trời.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 663: Đại Mao cáo trạng.

- Đây là nơi chủ nhân ngươi cư ngụ?

Đứng trong vẫn thạch, Chu Diệp thoáng mỉm cười, vẻ mặt lạnh nhạt, đầy vẻ cao cao tại thượng, như thể tất cả sinh linh trong mắt gã đều chỉ là kiến hôi mà thôi, rất ít có người khiến gã phải chú ý.

Giờ phút này ánh mắt của gã đảo qua, nhìn về phía Cổ Lạp.

- Tư Long cấp bảy? Nói vậy chủ nhân của ngươi chính là y.

Trong khi mỉm cười, Chu Diệp đã tới gần Đại Mao, nhìn bạch lang đã suy yếu giống như sắp chết, Chu Diệp lắc đầu cười.

Ở chung quanh gã, hơn vạn con nhện vờn quanh, khí thế phô thiên cái địa, đến kinh người. Nhất là ba mươi hai con nhện cực đại kia, phát ra dao động tu vi có thể so với Nguyên Anh sơ kỳ, càng làm cho hơi thở bốn phía tám phương nơi này, biến hóa.

Cổ Lạp hô hấp dồn dập, ngơ ngác nhìn một màn này, khi nhìn về phía Chu Diệp thì y hít mạnh vào một hơi. Không cần quá mức phân biệt, có thể có được loại khí thế này, cho dù không phải Đại Tư Long, cũng nhất định là cấp chín.

- Đi theo một Tư Long cấp bảy, không bằng theo ta đi.

Ánh mắt Chu Diệp lộ ra một chút khinh miệt, tay phải vung lên, một con nhện cỡ trăm trượng bên người lập tức mạnh mẽ bay lên, trong khoảnh khắc lao thẳng đến hướng Cổ Lạp, sát cơ mãnh liệt, nháy mắt tới gần.

- Để ta hủy diệt chủ nhân của ngươi trước, sau đó lại dùng máu tươi của

chủ nhân ngươi để cởi bỏ liên hệ giữa các ngươi. Từ đó về sau, ngươi chỉ cần theo bên cạnh ta là được rồi.

Chu Diệp ngạo nghễ mở miệng.

Nhưng ngay khi lời nói của gã truyền ra, thời điểm con nhện trăm trượng kia tới gần Cổ Lạp, khoảnh khắc sát cơ buông xuống...

Một tiếng hừ lạnh bỗng từ trong sương mù ầm ầm truyền ra, lúc bắt đầu còn có vẻ mỏng manh, nhưng chỉ chớp mắt thì như hóa thành thiên lôi cuồn cuồn xông ra. Nó như đã trở thành âm ba vô hình, trực tiếp oanh kích lên thân con nhện trăm trượng đang đánh về phía Cổ Lạp.

Thân thể trăm trượng của con nhện có thể sánh ngang Nguyên Anh sơ kì này run rẩy, kêu lên thảm thiết. Nó nhanh chóng lui lại, nhưng chưa lui được mấy trượng đã trực tiếp vỡ nát, chia năm xẻ bảy.

Một thanh âm mà thôi, đã khiến cho con nhện cả trăm trượng vỡ ra, nhất thời khiến sắc mặt Chu Diệp hoàn toàn đại biến, ngẩng phắt đầu lên, lộ ra vẻ ngưng trọng, đồng thời cũng có chút hoảng sợ.

Cùng lúc đó, sương mù quay cuồng, thân ảnh Mạnh Hạo từ trong đó từng bước một đi ra. Cước bộ của hắn không nhanh, nhưng khi đi ra, sương mù ngập trời phía sau quay cuồng, làm cho người nhìn thấy có cảm giác như, sương mù này đã trở thành áo choàng của Mạnh Hạo, khiến cho khí thế của hắn, kinh thiên động địa.

Lấy tu vi của Mạnh Hạo, sau khi có thêm hai cái đồ đằng, tuy nói có thể đánh chết Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng tuyệt không khả năng hừ lạnh một tiếng đã đem Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ giết chết. Sở dĩ vừa mới rồi có thể làm được một điểm này, là vì con nhện trăm trượng kia cũng không phải là tu sĩ, mà là dị yêu!

Mà đối với dị yêu, Mạnh Hạo với thân phận Phong Yêu sư, có uy áp tự

nhiên. Loại thủ đoạn uy áp này, là trong một tháng này, sau khi thống lĩnh tất cả dị yêu trong túi trữ vật hắn minh ngộ ra..

Mạnh Hạo gọi nó là... Yêu Uy!

Yêu Uy vừa xuất, Mạnh Hạo danh phù kỳ thực, chính là Đại Tư Long!

Giờ phút này khi hắn chậm rãi đi ra, thì sắc mặt Chu Diệp lại biến hóa, thân thể vô ý thức lui về phía sau vài bước, hơn một vạn con nhện chung quanh gã giờ phút này đồng loạt run run. Dường như ở trong mắt chúng nó, Mạnh Hạo, chính là dị yêu cường đại nhất trong thiên địa, khiến chúng nó run rẩy. Thậm chí, còn có một số con nhịn không được phát ra tiếng rít thê lương.

- Đại Tư Long! !

Chu Diệp hô hấp dồn dập, gã liếc mắt liền thấy được sự khác thường của dị yêu bên người, đầu óc nhất thời ông một tiếng. Loại khác thường này, gã chỉ trải qua khi gặp Đại Tư Long được trong bộ lạc.

- Cho dù là Đại Tư Long thì như thế nào, bên cạnh ngươi chỉ có mấy cái dị yêu như vậy, ngươi...

Chu Diệp sắc mặt đại biến, mạnh mẽ mở miệng.

Nhưng chẳng đợi gã nói xong, phía sau Mạnh Hạo, trong hắc vụ đang quay cuồng, rõ ràng truyền ra tiếng vù vù. Tiếp đó là một đàn muỗi màu xanh lục ước chừng hơn ngàn con bay ra.

Mỗi con đều to cỡ một trượng, khí thế phô thiên cái địa, từ trong sương mù gào thét lao ra. Một đám đều có xúc tu sắc bén, lông toàn thân dựng thẳng, dữ tợn vô cùng.

- Muỗi yêu!!

Hô hấp của Chu Diệp như muốn ngừng lại, mắt trừng to. Trong các loại dị yêu của Tây Mạc, loại muỗi yêu này cũng hiếm thấy, đời này, gã mới gặp qua hơn mười con mà thôi. Chỗ khủng bố của những muỗi yêu này, ngoài việc có thể hút cạn máu huyết của sinh vật to hơn chính chúng gấp mấy lần ra, thì càng khiến cho người ta phải kiêng kị, chính là trong cơ thể loại muỗi này có hàm chứa kịch độc!

Loại chất độc này, thậm chí trên phương diện khác mà nói, không phải là độc, mà là một loại ôn dịch khủng bố!

Những muỗi yêu trước mắt này, mỗi con đều trông cực kỳ thần võ, số lượng lại còn đạt đến con số hơn ngàn khủng bố, nhất thời khiến Chu Diệp thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

Cùng lúc đó, hơn một vạn con nhện chung quanh gã, lập tức phát ra rít gào, có không ít con run run quỳ rạp trên mặt đất, không dám di động.

Kinh khủng hơn là, sau hơn ngàn con muỗi yêu này thì có một mảnh hắc quang lao ra. Trong hắc quang là từng con quạ đen thui đang gào thét, hai mắt đỏ như máu, lộ ra quang mang khiến lòng người kinh hãi.

- Đây ..... Quạ yêu!!

Đầu óc Chu Diệp lại tiếp tục ông ông lên. Loại quạ màu đen này, cũng đồng thời hiếm thấy ở Tây Mạc, khủng bố nhất là đám quạ yêu này có rất nhiều truyền thuyết. Trong những truyền thuyết này, không có cái nào là không liên quan đến người chết cả, nghe nói ..... tiếng kêu của Quạ yêu này có thể khiến người chết đứng lên!

Những con nhện bên cạnh gã lập tức lại có thêm một bộ phận run lên, không nghe theo chỉ huy của gã nữa, quỳ rạp trên mặt đất, không dám hoạt động lấy một chút.

Ngay sau đó, phía sau Mạnh Hạo, lại xuất hiện lượng lớn dị yêu, mỗi một con xuất hiện, cũng đều làm cho Chu Diệp sắc mặt không ngừng biến hóa. Khi con cá sấu màu đỏ kia xuất hiện, thì Chu Diệp hít sâu vào, lộ ra vẻ hoảng sợ trước nay chưa có.

- Thâm Viêm Yêu Ngạc, đây là... dị yêu thượng cổ Thâm Viêm Yêu Ngạc, sinh ra ở trong núi lửa, vừa sinh ra đã là cấp tám! !

Ngay sau đó, một con thằn lằn thật lớn cũng bò đi ra. Trong nháy mắt nó xuất hiện, con thằn lằn khổng lồ này ngửa đầu lên trời rống một tiếng, thanh âm nổ vang, tất cả hắc vụ bốn phía, nháy mắt ngưng tụ mà đến, thế mà lại bị nó trực tiếp hấp thu.

- Đây là... Đây là... dị yêu viễn cổ, Đồ Thiên Tích! !

Thân thể Chu Diệp run run, gã phát hiện tất cả nhện bên người mình, ở một khắc này, đều đã bị kinh sợ gắt gao. Cho dù là đám con nhện trăm trượng kia, cũng đều run run cúi đầu, quỳ rạp trên mặt đất không dám di động chút nào.

- Ta... Ta rốt cuộc trêu chọc cái dạng người gì rồi chứ ... Đại Tư Long có nhiều dị yêu khủng bố như vậy... Chết tiệt, cho dù là Đại Tư Long trong bộ lạc, ở phương diện dị yêu cũng không sánh bằng người này!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 664: Đại Mao cáo trạng. (2)

- Tại hạ...

Sắc mặt Chu Diệp đã hoàn toàn trắng bệch, đang muốn mở miệng, nhưng Mạnh Hạo mặt không chút thay đổi, thân mình bước đi tiến về phía trước một bước, tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền xuất hiện ở bên người Đại Mao.

Mạnh Hạo căn bản nhìn cũng không nhìn Chu Diệp, mà ngồi xổm người xuống, tay phải nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve Đại Mao. Theo tay phải của hắn vuốt ve, độc trên người Đại Mao dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà biến mất. Cũng chỉ là thời gian mấy cái hô hấp, Đại Mao đã hoàn toàn khôi phục, đứng lên, hướng về Mạnh Hạo phát ra tiếng kêu ư ử, cái đầu to không ngừng mà cọ Mạnh Hạo.

- Hiểu được.

Mạnh Hạo gật gật đầu. Tay phải nâng lên chỉ một cái, cách đó không xa, một con nhện trăm trượng run run, toàn thân lập tức vỡ nát nổ bung. Lại chỉ cái nữa, một con nhện trăm trượng khác hỏng mất.

Mạnh Hạo liên tục chỉ sáu lần, giết chết sáu con nhện trăm trượng. Sáu con này, đều là khiến Đại Mao bị thương lúc trước, giờ phút này đã tan thành tro bụi.

- Còn gã thì sao?

Mạnh Hạo cúi đầu liếc mắt nhìn Đại Mao một cái, Đại Mao lập tức phát ra thanh âm ư ử, gật đầu càng thêm nhiệt tình.

Thấy một màn như vậy, da đầu Chu Diệp run lên, gần như hồn phi phách tán.

- Ta là tộc nhân của Ngũ Độc đại bộ, ta...

Gần như khi gã vừa mới mở miệng, Mạnh Hạo đã ngẩng đầu lên. Hắn cất bước, ngay sau đó đã xuất hiện ở bên ngoài chỗ vẫn thạch mà Chu Diệp đứng, tay phải nâng lên, nhẹ nhàng vỗ một cái.

Dưới cái vỗ này, thiên địa nổ vang, viên vẫn thạch này bật lui, trên mình nó kêu lên ken két, thế mà lại xuất hiện từng khe đứt gãy thật lớn, dù chưa vỡ ra, nhưng trên mình nó đã có một dấu tay rất rõ ràng ấn sâu vào bên trong.

- Hử?

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe.

Tâm thần Chu Diệp nổ vang, phun ra máu tươi. Ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin cùng hoảng sợ triệt triệt để để. Trong lòng y biết rõ, vẫn thạch này của mình, là chí bảo của Tư Long trong tộc, bởi vì Tư Long của vùng đất Tây Mạc nhìn như cường đại, có thể khống chế lượng lớn dị yêu so với bản thân còn cường hãn hơn, nhưng trên thực tế cũng có nhược điểm trí mạng.

Đó chính là bản thân Tư Long, tu vi đều kém!

Loại yếu kém này rất dễ khiến người chém đầu, cho nên ở vùng đất Tây Mạc, gần như tất cả Tư Long, chú ý nhất chính là bảo hộ bản thân, mà vẫn thạch chính là một món đồ chí bảo như vậy. Nó có thể chịu được một kích của Nguyên Anh sơ kỳ, mà không chút ảnh hưởng nào.

Nhưng... vừa rồi một nháy mắt kia, Chu Diệp rõ ràng cảm nhận được,

kiện chí bảo này của mình, xuất hiện khe nứt. Điều này chỉ đại biểu một việc, Đại Tư Long trước mắt này, tu vi là Nguyên Anh!

- Đại Tư Long của bộ lạc cũng chỉ là Kết Đan đại viên mãn mà thôi, Đại Tư Long có tu vi đạt tới Nguyên Anh, đây .... đây đã gần như là vô địch!! Tây Mạc hiếm thấy, bởi vì hắn có thể dùng bí thuật Tư Long, triệu hồi dị yêu Trảm Linh! !

Chu Diệp bị dọa cho thân thể run run, giờ phút này hét lên một tiếng, không chút do dự thôi phát vẫn thạch, chính là muốn bỏ chạy

Lúc này tộc nhân của liên minh ngũ bộ cùng đám lão quái Nguyên Anh cũng đều đang kéo đến. Sau khi thấy một màn này, người nào người nấy như ngừng thở, bọn họ vốn tưởng rằng Mạnh Hạo đã rất cường đại, nhưng vẫn thấy dựa vào sự liên hợp của bản thân, còn có thể áp chế. Nhưng nay nhìn thấy cái đàn dị yêu phía sau Mạnh Hạo, thì sắc mặt bọn họ lập tức đại biến, một đám lại càng thầm hô không ổn trong lòng. Bởi vì đúng là chính vì lúc trước bọn họ mặc kệ, mới dẫn tới việc Bạch Lang vương cùng với Man cự nhân bị thương.

Lúc này không đợi bọn họ kịp nghĩ xem phải làm sao để đền bù lại, thì thân mình Mạnh Hạo đã nhảy lên, lao thẳng về hướng Chu Diệp, tay phải nâng lên, một quyền hạ xuống, tiếng nổ vang quanh quẩn, vết nứt gãy trên vẫn thạch càng nhiều.

- Tiền bối tha mạng, tại hạ vô tâm, đây là hiểu lầm...

Tiếng động lại nổ vang kinh thiên, Mạnh Hạo liên tục đánh ra ba quyền, cuối cùng vẫn thạch này phịch một tiếng, trực tiếp chia năm xẻ bảy mà tan tành. Sắc mặt Chu Diệp trắng bệch, căn bản là vô lực đào tẩu, nháy mắt đã bị Mạnh Hạo trực tiếp nắm được cổ.

- Là cái tay này sao?

Mạnh Hạo quay đầu nhìn về phía Đại Mao.

Đại Mao lập tức gật đầu, tiếng ư ử giống như kể ra ấm ức lúc trước.

Mạnh Hạo gật đầu, cầm lấy Chu Diệp đang run lên, Chu Diệp lập tức kêu thảm thiết, cả cánh tay, trực tiếp vỡ ra, đã trở thành huyết nhục. Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn luôn như thường, giờ phút này đứng ở giữa không trung, đang muốn buông Chu Diệp ra, bỗng nhiên ánh mắt của hắn đảo qua, thấy được trên mặt đất, Man cự nhân cùng với đám Nhị Mao bị một tấm lưới nhện cực to trói buộc, con nào con nấy đều có thương thế.

Nhìn đến đây, trong mắt Mạnh Hạo lạnh lùng, tay phải siết mạnh. Răng rắc một tiếng, cổ Chu Diệp trực tiếp dập nát, gã mở to mắt, khí tuyệt bỏ mình.

- Các ngươi được lắm.

Mạnh Hạo buông tay ra, xoay người nhìn về phía vài lão quái Nguyên Anh của liên minh ngũ bộ.

Dứt lời, Mạnh Hạo vung lên tay phải, một cỗ cuồng phong lập tức gào thét, quét ngang mặt đất, cuốn lên trên người đám Man cự nhân cùng với Nhị Mao. Trong chớp mắt công phu, mạng nhện quấn quanh ở trên người chúng, liền tan thành tro bụi, giúp cho Man cự nhân thoát khốn, ngửa mặt lên trời rít gào.

Tất cả yêu đàn thuộc về Mạnh Hạo trong Ô Đạt bộ, lúc này đồng loạt gầm nhẹ, còn có một số yêu nhện sau núi, một đám nằm sấp trên mặt đất, run run không dám ngẩng đầu.

Khí thế của Mạnh Hạo, trong một cái chớp mắt này, dựng lên kinh thiên địa, hắn đứng ở giữa không trung, ánh mắt băng lãnh nhìn đám người ngũ bộ.

Đối mặt với khí thế của Mạnh Hạo, nghe thanh âm của Mạnh Hạo, tộc công cùng với tế tự của ngũ bộ, còn có đại trưởng lão, trong tâm thần ai nấy đều chấn động. Bọn họ hô hấp có chút dồn dập, tại một nháy mới vừa rồi kia, bọn họ liền kịp phản ứng, sự cường đại của bản thân Mạnh đại sư trước mắt này, đã vượt ra khỏi dự liệu của bọn họ, lại càng chẳng biết lúc nào, cư nhiên có thêm nhiều dị yêu như vậy.

Nhất là trong số những dị yêu này có không ít con bọn họ thấy hơi quen mắt, cẩn thận suy nghĩ, lập tức hoảng sợ. Bọn họ nhớ tới lai lịch của đám dị yêu này, rõ ràng đều là dị yêu trong Thánh địa Ô Thần.

- Mạnh đại sư...

Tộc công Ô Đạt bộ cười gượng, lời nói vừa ra khỏi miệng, vẫn chưa nói xong, Mạnh Hạo ở giữa không trung đã nâng lên tay phải, chỉ một cái xuống mặt đất. Yêu khí vô hình nháy mắt từ bốn phương tám hướng gào thét mà đến.

Trong khi yêu khí đang tiến đến nơi này, yêu đàn bốn phía rít gào càng thêm dữ dội, nhất là hơn vạn yêu nhện kia, giờ phút này, trong phút chốc, toàn bộ không hề có uy áp bao phủ, một đám bị yêu khí ở chỗ Mạnh Hạo nơi này hấp dẫn. Dưới sự dẫn dắt của hơn hai mươi con nhện to trăm trượng, thẳng hướng Mạnh Hạo, khí thế phô thiên cái địa mà đến, khi chúng vờn quanh bốn phía thì trên vẻ mặt cả đám lại lộ ra ý thần phục.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 665: Thành ý.

Lúc này Mạnh Hạo đứng giữa không trung, xung quanh hắn là bầy yêu đông gần hai vạn con, chủng loại đa dạng, khí tức thao thiên, không ngừng thét gào, khiến Mạnh Hạo đứng giữa bầy yêu này không giận tự uy, một cỗ khí thế thuộc về Đại Tư Long bỗng nhiên quật khởi, kinh thiên động địa, chấn nhiếp bát phương.

Tộc công Ô Đạt bộ hô hấp dồn dập, lời của lão không thể nói tiếp. Giờ phút này tất cả tu sĩ Nguyên Anh của ngũ bộ bên cạnh lão, đều một đám sắc mặt biến hóa, ở trong mắt bọn họ, trình độ cường đại của Mạnh Hạo giờ khắc này, đã vượt xa Chu Diệp lúc trước!

- Chư vị đạo hữu, Mạnh mỗ đi vào bộ lạc các ngươi, tự thấy cũng coi như tuân thủ quy củ, không có đắc tội ai. Vì sao mắt thấy dị yêu của ta bị bắt, chẳng những không thấy chư vị ra tay chút nào, ngược lại còn thúc đẩy việc này... Thời gian ba ngày, cho ta một cái công đạo, nếu không Ô Thần ngũ bộ này, cùng Mạnh mỗ ân đoạn nghĩa tuyệt, Mạnh mỗ rời đi là được.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng. Thân mình cất bước mà đi về phía trước, ở bên trong bầy yêu mấy vạn con đang gào thét mà đi về tới khu vực phía sau núi. Toàn bộ phía sau núi, lập tức xuất hiện sương đen, sương mù này dựng lên ngập trời, hóa thành một cơn lốc, khoảng cách rất xa cũng cũng có thể nhìn thấy, giống như muốn nối liền trời cao.

Nhìn thấy Mạnh Hạo rời đi, uy áp bao phủ ở trong ngũ bộ chẳng những không có tiêu tán, ngược lại càng ngưng trọng hơn. Tộc trưởng, tế tự của năm bộ lạc này nhìn nhau một cái, cười gượng rồi nhanh chóng truyền lại thần niệm, thương nghị với nhau.

Mạnh Hạo này, bọn họ không muốn đắc tội, càng không thể để Mạnh

Hạo rời đi. Một Đại Tư Long có đến hai vạn dị yêu, mà trong đó phần đông lại đều là cao giai, thì đối với ngũ bộ bọn họ mà nói, trình độ trọng yếu đã không cách nào hình dung.

Thậm chí không chỉ là ngũ bộ bọn họ coi trọng như vậy, cho dù là những bộ lạc khác, đối với Đại Tư Long có loại trình độ này, cũng đều là cực kỳ để ý. Kể cả là đại bộ lạc, cũng là như thế.

Phải biết rằng, một cái bộ lạc có thể trở thành đại bộ hay không, ngoài yếu tố dân cư cùng dị yêu, nhưng còn có một điểm mấu chốt, chính là bộ này cần phải có Đại Tư Long.

Sau khi ngũ bộ thương nghị, vào sáng sớm ngày thứ hai, tất cả tu sĩ Nguyên Anh đều đi tới khu vực bên ngoài sương đen ở phía sau núi chỗ Mạnh Hạo, cung kính cúi đầu.

- Chúng ta cầu kiến Đại Tư Long, Mạnh đại sư.

Bọn họ đứng ở bên ngoài sương đen, sau khi lời nói truyền ra, sương mù quay cuồng, không bao lâu sau, Cổ Lạp hất cằm lên, mang theo tư thế ngạo nghễ, cũng có cao cao tại thượng, chắp tay sau lưng đi ra.

Ở phía sau gã, man cự nhân rít gào đi theo, đồng thời khi gã xuất hiện, còn lượng lớn yêu nhện bò chạy lổn nhổn trên mặt đất, rất nhanh trải rộng ra, quây đám người tộc tưởng tế tự ngũ bộ ở bên trong.

Trong sương mù, đám yêu nhên trăm trượng tu vi có thể so với Nguyên Anh, như ẩn như hiện, con cá sấu màu đỏ kia, mang theo ánh mắt hung tàn, chậm rãi leo ra. Ở nơi xa hơn, Quạ yêu gào thét, vù vù, Muỗi yêu màu xanh lá, một đám bay lòng vòng ở giữa không trung.

Một màn này làm cho vẻ mặt tộc tưởng tế tự ngũ bộ, đồng loạt ngưng trọng.

- Thiếu chủ đang tu hành, trước khi bế quan đã nói trước. Nếu ngũ bộ tiến đến, mà không có đủ thành ý muốn giải hòa, thì khi người xuất quan, chính là ngày rời đi.

- Một hồi cơ duyên cùng với ngũ bộ các ngươi, cũng chỉ đến đây mà thôi!

Cổ Lạp chắp tay sau lưng, nhìn những tu sĩ Nguyên Anh trước mắt này, nội tâm kích động, đắc ý mãnh liệt hiện lên dưới đáy lòng. Loại cảm giác này, lúc trước y dựa vào thực lực của chính mình, thành tựu đạt được không lớn, thua xa bộ dạng hiện nay.

Giờ phút này nội tâm đối với việc có thể đi theo Mạnh Hạo, rất là nguyện ý, Cổ Lạp hất càm lên, ngạo nghễ mở miệng.

Tộc công của Ô Đạt bộ cười gượng, nội tâm thầm than một tiếng. Lão biết việc hôm qua, cách làm của bọn họ thật là có chút ý bức bách Mạnh Hạo ra tay. Giờ phút này, mọi người sau khi nhìn nhau một cái, thì tộc công Ô Đạt bộ tiến lên từng bước.

- Chúng ta trước chúc mừng Mạnh đại sư khôi phục thực lực, uy thế Đại Tư Long, chém giết Chu Diệp, quật khởi ở Tây Mạc. Ngũ bộ chúng ta làm người chứng kiến, các bộ nguyện ra hai ngàn dị yêu từ cấp ba tới cấp bảy làm hạ lễ.

Tộc công Ô Đạt bộ mỉm cười mở miệng, lời nói của lão vừa ra, nội tâm Cổ Lạp lập tức kinh hoàng.

Hai ngàn dị yêu, đối với một cái đại bộ lạc mà nói, không coi vào đâu, nhưng đối với một cái tiểu bộ lạc mà nói, đây là thành ý thật lớn, nhất là đối với Tư Long mà nói, dị yêu là vật mấu chốt.

Tư Long tu hành không phải là cho bản thân cường đại, mà là lấy việc khống chế dị yêu để cường đại bản thân. Cho nên đối với Tư Long mà

nói, dị yêu chính là căn cơ, một bộ lạc tặng ra hai ngàn, năm bộ lạc, tổng cộng là 1 vạn dị yêu, số lượng này khiến hô hấp của Cổ Lạp đều trở nên gấp gáp.

- Cái này ....

Cổ Lạp chần chờ một chút.

- Mạnh đại sư thân là Đại Tư Long, lựa chọn liên minh ngũ bộ ta, là vinh hạnh rất lớn của chúng ta. Nhưng Đại Tư Long thân phận tôn quý, chúng ta nguyện ý từng bộ lạc, lấy ra ba mươi vạn linh thạch, làm cơ sở tu hành cho Mạnh đại sư tu luyện hằng ngày, vả lại đây chỉ là món đầu tiên!

- Từ nay về sau, cứ mỗi ba tháng, liên minh ngũ bộ đều sẽ xuất ra số lượng linh thạch như vậy, để đổi lấy sự tương trợ của Mạnh đại sư.

Tộc công Ô Đạt bộ, lại ôm quyền, thật sâu cúi đầu.

Bái này của lão đương nhiên không phải là với Cổ Lạp, mà là với sương đen đang quay cuồng.

Cổ Lạp mở to mắt, hô hấp lại cũng không cách nào khống chế, lập tức dồn dập lên, hai mắt lại càng sáng lên, đầu óc ong ong, cả đầu đều là linh thạch. Một cái bộ lạc, cứ ba tháng đưa ba mươi vạn linh thạch, năm bộ lạc chính là một trăm năm mươi vạn, nói cách khác, Mạnh Hạo chỉ cần ở liên minh ngũ bộ một tháng, hắn sẽ có năm mươi vạn linh thạch.

Con số khổng lồ này, Cổ Lạp thực không dám nghĩ đến, y cũng không biết rằng, trên thực tế nếu không phải là giờ phút này tình thế của liên minh ngũ bộ đang nguy cấp, thì bọn họ căn bản không có khả năng trả loại giá vượt qua tưởng tượng này.

- Việc này...

Cổ Lạp miệng đắng lưỡi khô, có chút nói không ra lời. Tuy rằng y đã làm tốt chuẩn bị cho việc chặt đẹp đối phương một phen, nhưng không có dự liệu được, chính mình bên này còn chưa kịp giả bộ, thì đối phương cư nhiên đã liên tiếp tặng ra lễ lớn như vậy rồi.

- Ngoài ra, Mạnh đại sư thân là Đại Tư Long, hơn nữa còn là khách khanh của Ô Đạt bộ ta, chúng ta nhất trí khẩn cầu Mạnh đại sư, đảm nhiệm chức đại trưởng lão của liên minh ngũ bộ, địa vị ngang bằng với các tộc công trong ngũ bộ bọn ta!

Tộc công Ô Đạt bộ, mở miệng lần nữa.

Cổ Lạp hô hấp lại dồn dập, tâm thần chấn động mãnh liệt, loại đề cao thân phận địa vị này, nhất là ngang bằng với tộc công ngũ bộ, ý nghĩa đại biểu quá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 666: Khư Kiều giới.

- Tài nguyên trong tất cả năm bộ, phàm là Mạnh đại sư cần đến, tất cả đều được đưa đến, cùng những bộ lạc khác khai chiến, tất cả thu hoạch, chia làm sáu phần, ngũ bộ chúng ta cùng Mạnh đại sư, mỗi bên được một phần!

Thanh âm tộc công Ô Đạt bộ, bỗng nhiên truyền ra, chỉ là một câu như vậy, lập tức đã hình thành tiếng nổ vang, trực tiếp nổ tung ở trong đầu óc Cổ Lạp.

Loại ưu việt này, nhìn như hư ảo, nhưng trên thực tế thì có ý nghĩa vô cùng chân thực, vượt xa tất cả những điều trước đó. Đây là thành ý lớn nhất của liên minh ngũ bộ, nguyện ý cùng Mạnh Hạo chia sẻ thu hoạch trong tương lai.

Nhưng đồng dạng, đây cũng là đem Mạnh Hạo cùng ngũ bộ bọn họ, nghiêm mật, buộc chặt cùng một chỗ.

- Mặt khác, nếu Mạnh đại sư đáp ứng đảm nhiệm chức đại trưởng lão, thì tất cả đồ ăn cần đến hằng ngày của ba vạn dị yêu của Mạnh đại sư, đều do ngũ bộ ta toàn lực gánh vác!

Tộc công Ô Đạt bộ, nói ra một cái đại giới cuối cùng của năm bộ bọn họ sau lần thương nghị này.

Cổ Lạp đã không biết nên nói gì nữa rồi, đồ ăn của ba vạn dị yêu, có thể trong mấy ngày ngắn ngủn, ăn sạch tất cả mãnh thú của một phiến sơn mạch. Đây cũng không phải là con số nhỏ, đối với bất kỳ một Tư Long nào mà nói, sau khi số lượng dị yêu gia tăng, là thực lực gia tăng, nhưng cũng lại là tiêu hao lượng lớn tài phú.

Cho nên thường thường, Đại Tư Long đều là phụ thuộc vào các đại bộ lạc, mỗi bên đều có được thứ mình cần.

Cổ Lạp theo bản năng quay đầu, đưa mắt nhìn sương đen phía sau, giờ phút này những tộc trưởng tế tự của ngũ bộ cũng đều ngóng nhìn sương đen, chờ đợi đáp án của Mạnh Hạo trong sương mù.

- Cuối cùng, để biểu thị thành ý, nếu Mạnh đại sư ra tay, giúp liên minh ngũ bộ ta có thể chống đỡ qua một năm, thì danh ngạch duy nhất lên tiên cầu, chúng ta nguyện ý đưa cho Mạnh đại sư!

Nói chuyện, không còn là tộc công Ô Đạt bộ nữa, mà là tộc công Ô Binh Bộ, là cường giả đệ nhất, người duy nhất trong năm bộ có tu vi đạt đến Nguyên Anh trung kỳ.

Lão vừa dứt lời, sương mù bỗng nhiên quay cuồng, nhanh chóng co rút lại, tất cả dị yêu bốn phía con nào con nấy đều nhanh chóng trở lại trong sương mù, co rút lại theo. Cũng chỉ là thời gian mấy hơi thở, tất cả sương mù nơi đây, toàn bộ tiêu tán, thậm chí ngay cả yêu đàn, cũng đều biến mất vô ảnh.

Duy chỉ có một thân ảnh cất bước đi tới, đã trở thành điểm ngưng tụ ánh mắt của mọi người nơi đây.

Đó là Mạnh Hạo, một thân trường bào màu đen, mái tóc dài phiêu diêu, hai mắt lạnh lùng Trên làn da bị lộ ra của hắn, có thể nhìn thấy vô số đồ đằng rậm rạp, thậm chí ở trên gương mặt Mạnh Hạo, cũng có tồn tại đồ đằng. Những đồ đằng này, đều là từng con dị yêu kia.

Hai vạn dị yêu, toàn bộ hóa thành đồ đằng, khắc ở trên người Mạnh Hạo, khiến cho hơi thở Mạnh Hạo đã tràn ngập sự quỷ dị, thậm chí còn có một cỗ khí tức hoang dã hung tàn, ở trên người hắn khuếch trương tản ra.

Giờ phút này nếu có một số người Nam Vực quen biết Mạnh Hạo đến

nơi đây, nhất định cũng rất khó nhận ra thân phận Mạnh Hạo. Bởi vì một khắc này Mạnh Hạo, vô luận là nhìn như thế nào, đều là cường giả Tây Mạc!

Loại cường đại này, không phải Nguyên Anh, nhưng lại có thể chém giết Nguyên Anh sơ kỳ!

- Mạnh mỗ năm đó chịu ân của Ô Đạt bộ, đạt được đồ đằng Thanh Mộc, đây là ân thứ nhất.

- Rồi sau đó trong Ô Thần đại bộ, được nước Tạo Hóa trì, giúp mộc thuộc tính viên mãn, đây là ân thứ hai!

- Trong thánh địa, ngẫu nhiên gặp Ô Thần, lấy được đồ đằng thuộc tính kim, đây là ân thứ ba.

- Mạnh mỗ làm việc, ân oán rõ ràng, các ngươi đối với ta, thử cũng tốt, khi đối địch thì mặc kệ cũng tốt, liên quan đến an nguy của bộ tộc, tình thế bất đắc dĩ, việc này Mạnh mỗ có thể lý giải.

- Linh thạch của các ngươi, ta không cần, dị yêu của các ngươi, ta sẽ khống chế. Số lượng quả thực có không ít, nhưng sau trận chiến này, nếu ngũ bộ còn tồn tại, những dị yêu này Mạnh mỗ trả lại cho các ngươi.

- Thân phận cũng tốt, cái khác cũng thế, trận chiến này... Mạnh mỗ, sẽ cùng chư vị đạo hữu sóng vai. Không vì cái gì khác, chỉ vì tam ân! Cho nên... không cần dò xét nữa, cũng đừng để sự việc hôm qua phát sinh thêm lần nữa. Nếu không thì thật sự đành phải ân đoạn nghĩa tuyệt.

Thanh âm Mạnh Hạo đã tràn ngập cảm giác kỳ dị, giống như có vô số mãnh thú mơ hồ, đang cùng nhau gầm nhẹ rít gào.

Nói xong, hắn hướng về nhóm người ngũ bộ, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Người ngũ bộ, một đám trầm mặc, kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo, dần dần trên mặt đều xuất hiện vẻ xấu hổ. Giờ phút này bọn họ sao có thể không rõ, hết thảy những chuyện này, đều là một cái cảnh cáo của Mạnh Hạo, thực sự không phải là muốn đại giới chân chính gì cả, cái hắn muốn, là một thái độ mà thôi.

Ta là báo ân, giúp các ngươi, các ngươi không cần trả giá thật nhiều, nhưng... phải tôn trọng ta!

Đây chính là cái Mạnh Hạo muốn, cho nên, lúc trước hắn không có ra mặt, mà là để cho Cổ Lạp ứng đối.

- Mặt khác, đối với Đạp Tiên kiều mà tộc trưởng Ô Binh bộ nói, Mạnh mỗ xin lắng tai nghe.

Đối mặt với Mạnh Hạo toàn thân đã tràn ngập đồ đằng, phát ra hơi thở cường giả, nghe lời nói rất là chân thành của Mạnh Hạo, tộc trưởng Ô Binh bộ chậm rãi mở miệng.

- Đạp Tiêu kiều là một mảnh phế tích, trong truyền thuyết. Thời viễn cổ, vùng đất Tây Mạc, có chín cây cầu, ai là người xây dựng nên, đã không thể biết được. Nghe đồn, dường như giữa thiên địa, có tinh không chi thổ tự mình ngưng tụ, tự nhiên dựng lên.

- Những cây cầu này là cầu thành tiên, bước lên ba cầu, có được tiên thân, bước lên sáu cầu, có được tiên hồn, bước lên cả chín cầu, lập tức thành tiên!

Tộc trưởng Ô Binh bộ nhìn Mạnh Hạo, thanh âm quanh quẩn.

- Nghe nói cầu kết nối với tinh không, một bên cầu tồn tại một ngọn núi, một phiến hải... Đáng tiếc, cầu này bị thiên địa đại kiếp nạn. Trời cao không vui, buông xuống lôi đình diệt thế, nổ vang chín trăm ba mươi bảy năm, cuối cùng đánh sập được cầu này, hóa thành một giới, giới ấy... hậu

thế gọi là, Khư Kiều giới!

- Trong Khư Kiều giới có hài cốt tiên kiều, cũng có tiên thổ tồn tại. Loại tiên thổ này ẩn chứa tiên khí, tiên khí này đối với tu sĩ chúng ta mà nói, là vật bổ hiếm có, nó vượt qua tất cả đan dược, trong thế gian chỉ có cực phẩm linh thạch, mới có thể so sánh với nó.

- Mặt khác, bên trong phế tích của Khư Kiều giới còn tồn tại rất nhiều tiên pháp thần thông, còn có một số vật từ thời viễn cổ đến nay đã bị diệt tuyệt. Có thể xưng là một trong hai đại bảo địa của Tây Mạc ta!

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn thế, không hề có biến hóa, bình tĩnh mà nghe.

- Khư Kiều giới, mỗi ngàn năm mở ra một lần, mỗi lần mở ra, toàn bộ Mặc Thổ, Nam Vực cũng tốt, Bắc Mạc cũng thế, cho dù là Đông Thổ, cũng đều không thể bước vào!

- Chỉ có tu sĩ Tây Mạc có được lực lượng đồ đằng, mới có thể đi vào giới ấy, thu hoạch tạo hóa!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 667: Khư Kiều giới. (2)

- Nhưng cũng không phải tu sĩ Tây Mạc nào cũng đều có thể vào. Căn cứ điển tịch ghi lại, qua các thời kỳ mở ra, chỉ có hai mươi ba danh ngạch. Bởi vì từ xưa đến nay, cả vùng đất Tây Mạc, chân chính được tán thành, tính cả huyết mạch đã xuống dốc nhưng còn không có hoàn toàn diệt tộc, tổng cộng chỉ có hai mươi ba đại bộ!

- Từng đại bộ sẽ ở thời điểm trước khi Khư Kiều giới mở ra, đều sẽ rơi xuống một khối Tiên Kiều thạch, cầm đá này liền có thể đi vào.

- Ô Thần đại bộ ta đã từng là một trong những đại bộ của Tây Mạc, đã được vùng đất Tây Mạc chấp nhận, cho nên các thời kỳ Khư Kiều giới mở ra, đều có danh ngạch đi vào.

- Chỉ cần huyết thống của bộ ta còn, danh ngạch này sẽ còn, đây cũng là lí do vì sao Thánh địa Ô Thần vừa vỡ nát, Ngũ Độc đại bộ liền rục rịch.

- Bọn họ muốn nô dịch Ô Thần ngũ bộ ta, nuốt đồ đằng của chúng ta, nuôi nhốt tộc nhân của chúng ta, cho đến khi ... đạt được danh ngạch của Ô Thần đại bộ này.

Tộc trưởng Ô Binh bộ, lúc này đây lại không hề có giấu diếm, đem bí ẩn chỉ có bọn họ mới biết chi tiết nói cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nghe lời nói của đối phương, hai mắt ẩn ẩn lộ ra một chút tinh mang, hắn có thể thấy được lời nói của đối phương, mười phần là thực, đối với tiên thổ kia, sinh ra chút hứng thú.

- Tính ra thì cách thời gian Khư Kiều giới mở ra còn 1 năm. Một năm sau, trước khi Khư Kiều giới mở ra mới có thể rơi xuống Tiên Kiều thạch, nếu Mạnh đại sư tương trợ, một năm sau, chúng ta sẽ tặng lại

thạch này!

Tộc trưởng Ô Binh bộ ôm quyền cúi đầu.

Mạnh Hạo trầm mặc, trong đầu của hắn, đang suy tư về cái gọi là tiên thổ kia. Ở trên người hắn, cũng có tiên thổ, đó là tiên phù chi thổ của Mặc Thổ.

- Ngũ hành đồ đằng của ta còn thiếu ba loại là thủy hỏa thổ, cũng phải để chúng đạt tới trình độ hóa thành cổ văn, như thế cuối cùng mới luyện hóa thành ngũ sắc Nguyên Anh.

- Tiên thổ của Khư Kiều giới này ..... có thể thỏa mãn một trong các loại đồ đằng của ta không?

Cùng lúc đó, một nơi cách sơn mạch của Ô Thần ngũ bộ, vượt qua sông Thiên Khuyết chừng thời gian một tháng, mới có thể tới. Nơi này tính ra vẫn thuộc phía bắc của vùng đất Tây Mạc, nhưng lại rất gần vị trí trung tâm rồi.

Nơi đây không có núi non, chỉ có một mảnh bình nguyên được gọi là Huyết Hoang, sở dĩ có tên này, là vì này bùn đất của mảnh bình nguyên này, là màu đỏ.

Trong bùn đất màu đỏ này, sinh trưởng hàng vạn chủng loại độc thảo bất đồng, mỗi khi mùa mưa thì trên bầu trời đều bốc lên lượng lớn khói độc, khiến cho nơi đây trở thành vùng cấm của tu sĩ.

Ở chỗ này, tồn tại số lượng dị yêu cực lớn, bản thân những dị yêu này đều mang theo kịch độc, cho nên mới có thể ở chỗ này sinh tồn sinh sản, toàn bộ bình nguyên, giống như một độc quật thật lớn.

Nơi đây tu sĩ rất khó sinh tồn, trừ bỏ... , một trong hai đại bộ lớn nhất phương bắc vùng đất Tây Mạc - Ngũ Độc đại bộ!

Bộ lạc này vô cùng khổng lồ, chiếm cứ khắp bình nguyên, trong bộ lạc chia làm năm mạch, cứ một ngũ độc trở thành nhất mạch, như một đóa màu đen năm cánh, nở rộ bên trên mảnh bình nguyên khủng bố này.

Bất kỳ một mạch nào đều tương đương với một bộ lạc cỡ trung, ngũ mạch kết hợp, chính là Ngũ Độc đại bộ danh chấn phương bắc Tây Mạc.

Khác với Ô Thần ngũ bộ, Ngũ Độc đại bộ này không phải là phân liệt, mà là bởi vì đồ đằng bất đồng, nên hình thành ngũ mạch. Tại trung tâm bình nguyên này, vẫn tồn tại Tự Nghị đoàn, do mười lăm vị đại tế tự tạo thành, quyết định mấy đại sự liên quan của Ngũ Độc đại bộ.

Mà trong ngũ mạch, không có tộc trưởng, chỉ có tế tự của các mạch, về phần tộc trưởng... Toàn bộ Ngũ Độc đại bộ, chỉ có một.

Phương bắc Tây Mạc trước kia từng có ba đại bộ, là Ô Thần, Ngũ Độc, Viêm Băng, chỉ là năm tháng trôi qua, Ngũ Độc cùng Viêm Băng vẫn còn, nhưng Ô Thần lại ngã xuống, sau khi phân liệt thành ngũ bộ, lại càng thêm suy yếu, biến thành đoạn kết của trào lưu.

Nếu không phải là Thánh địa Ô Thần mấy năm nay vẫn còn thì Ô Thần ngũ bộ đã sớm bị chia cắt, bị cướp đoạt đồ đằng lực, trở thành một bộ phận làm lớn mạnh chính mình của những bộ lạc khác rồi.

Nhưng hôm nay, cùng với việc Thánh địa Ô Thần vỡ mất. Việc này không cần truyền bá, giữa các loại đồ đằng Thánh Tổ đều có cảm ứng lẫn nhau, khiến cho trong thánh địa của Ngũ Độc đại bộ, Độc Tổ mà bọn họ vạn năm nay thủy chung cúng bái, lập tức truyền ra ý thức, báo cho bọn họ biết. Thánh địa Ô Thần diệt vong, Ô Thần... Tử vong!

Tuy nói là thế, nhưng Ngũ Độc đại bộ sở dĩ có thể tồn tại dài lâu, cùng sự cẩn thận của bộ này có liên quan rất lớn. Bọn họ không có lập tức phát phát động chiến tranh, mà là tiến hành thăm dò trước, thế nên mới

có chuyện Độc Chu nhất mạch, phái ra Tư Long cấp chín - Chu Diệp.

Chớp mắt khi Chu Diệp tử vong, ngọc giản mệnh hồn của gã vỡ vụn, lập tức, Độc Chu nhất mạch đã phát hiện ra ngay. Cùng với tiếng gào phẫn nộ truyền ra vang vọng bát phương, Ngũ Độc đại bộ lập tức triển khai một cuộc họp giữa các tế tự.

Mười lăm đại tế tự đến từ năm mạch, trong cuộc họp này, đã quyết định, phái ra Độc Chu nhất mạch đi khai chiến với Ô Thần ngũ bộ.

Ba ngày sau khi quyết định này được đưa ra, toàn bộ Độc Chu nhất mạch đều chuẩn bị chiến tranh. Ba ngày sau, hơn ba nghìn tu sĩ đồ đằng của Độc Chu nhất mạch, còn có ba Tư Long cấp chín, mang theo lượng lớn dị yêu, từ truyền tống trận trên bình nguyên Huyết Hoang, thẳng đến sơn mạch Ô Thần.

Lợi dụng truyền tống trận, có thể giảm bớt lượng lớn thời gian, giúp cho lộ trình một tháng, ngắn lại còn bảy ngày!

Chiến tranh, cứ vậy bắt đầu!

Chính lúc này, trận chiến này cũng khiến cho những bộ lạc khác ở phương bắc Tây Mạc chú ý, ánh mắt đều tập trung vào đấy. Đối với phương bắc Tây Mạc mà nói, chiến tranh giữa các bộ lạc diễn ra thường xuyên, nhưng... Ô Thần ngũ bộ dù sao cũng là đại bộ năm đó, do vậy, lực hấp dẫn của trận chiến này, cũng theo đó mà gia tăng không ít.

Nhất là một đại bộ khác, Viêm Băng đại bộ, đối với trận chiến này, lại càng chú ý. Nếu không phải là bọn họ khoảng cách quá xa, không có ưu thế như Ngũ Độc đại bộ, thì trận chiến này, bọn họ cũng sẽ tham dự. Dù sao người ngoài nhìn không thấu nguyên nhân thực sự, tưởng rằng vì lớn mạnh bản thân bộ lạc, nhưng Viêm Băng đại bộ biết được, Ngũ Độc đại bộ sở dĩ khai chiến, mục đích... chính là vì danh ngạch đi Khư Kiều giới.

Chiến tranh, ở bảy ngày sau, buông xuống sơn mạch của Ô Thần ngũ bộ.

Một ngày này, Mạnh Hạo đang đả tọa ở trong sân sau núi, trước mặt hắn có ba cái đồ đằng sáng tối bất định, một là Hỏa Điểu, một là Thủy Châu, một còn lại là Thạch Nhân.

Chủng loại của ba cái đồ đằng này đến từ ba bộ lạc Ô Viêm, Ô Đấu và Ô Ảm.

So sánh ra thì chúng thua xa, không thể so sánh được với Thanh Mộc mà Mạnh Hạo đã đạt được đầu tiên, cũng không bằng đồ đằng Kim mà Kim Ô cho lúc trước. Đây cũng là nguyên nhân mà Mạnh Hạo vẫn chần chờ, không biết có nên dung hợp hay không.

Căn cơ, quyết định khả năng phát triển đồ đằng khi lột xác, khiến cho Mạnh Hạo không thể không cẩn thận khi lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 668: Triệu U Lan.

Hồi lâu, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra một chút quyết đoán, thu hồi ba cái đồ đằng sơ kỳ này, nếu ngày sau vẫn không thể có đồ đằng tốt hơn, như vậy lại lựa chọn ba cái đồ đằng sơ kỳ này.

Gần như ngay tại khoảnh khắc Mạnh Hạo đem ba cái đồ đằng sơ kỳ này thu hồi, hai mắt hắn bỗng nhiên chợt lóe, mạnh mẽ ngẩng đầu. Ở trong ánh mắt của hắn, tinh không vạn dặm vốn là bầu trời bao la, đột nhiên, ở chân trời cực xa, xuất hiện một mảnh sương mù quay cuồng mà đến. Sương mù khổng lồ này, khí thế phô thiên cái địa, đang lấy tốc độ cực nhanh, lan tràn mà đến.

Ở rất xa nhìn lại thì thấy sương mù mênh mông này rõ ràng hợp thành bộ dạng một con nhện, dữ tợn vô cùng.

Cùng lúc đó, tiếng gầm rú dữ dội, cũng từ trên bầu trời, bỗng nhiên truyền đến, kinh thiên động địa, làm cho cả núi non đều run run. Mặt đất cỏ cây, phàm là bị hắc vụ này quét ngang qua, đều héo rũ tử vong trong nháy mắt.

- Đến nhanh thế!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn mang.

Gần như khoảnh khắc khi hắc vụ ở chân trời tới gần, năm luồng quang trụ màu sắc khác nhau, bỗng nhiên từ năm phương hướng bất đồng trong sơn mạch, phóng lên cao. Đó chính là đồ đằng Thánh Tổ trong chủ phong của từng bộ lạc trong ngũ bộ.

Cùng lúc đó, có năm luồng ánh sáng phòng hộ cũng từ trong năm luồng quang mang này tràn ra, bao phủ bát phương, bao phủ ngũ bộ ở bên

trong, như ngăn cách ngũ bộ với ngoại giới.

Ngay sau đó, tộc nhân ngũ bộ đều tự phát ra lực lượng đồ đằng, trong mắt mang theo tơ máu, hiện lên quyết tâm thề sống chết canh giữ bộ lạc. Còn có tộc tưởng, tế tự ngũ bộ cùng với đại trưởng lão, những tu sĩ Nguyên Anh này, giờ phút này trên thân thể từng người đều phát ra sát khí mãnh liệt, ai nấy sắc mặt âm trầm, ngẩng đầu nhìn hắc vụ cuồn cuộn mà đến trên bầu trời.

Đúng lúc này, sương mù gào thét mà đến, quét ngang quầng sáng phòng hộ của ngũ bộ, tiếng động nổ vang kinh thiên quanh quẩn, mặt đất run run. Vốn là một mảnh rừng rậm xanh tươi, trong chớp mắt toàn bộ héo rũ, đã trở thành màu đen.

Còn có mãnh thú trong núi rừng cũng ở một khắc này, đều kêu lên thê lương thảm thiết, một đám thân thể trực tiếp hư thối, đã trở thành hắc thủy.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ sơn mạch Ô Thần, tràn ngập tử khí.

- Ô Thần ngũ bộ, chúng ta là Độc Chu nhất mạch của Ngũ Độc đại bộ, các ngươi... Hoặc là quy hàng, hoặc là tử vong!

Một giọng nói âm lãnh, bỗng nhiên từ trong hắc vụ cuồn cuộn trên không mạnh mẽ truyền ra, bao phủ mặt đất, rền vang như lôi đình. Từ trong thanh âm này lộ ra một cỗ khí tức bá đạo, cũng thể hiện tu vi có thể so với Nguyên Anh trung kỳ. Khi thanh âm này vang vọng thì lập tức chấn động người của ngũ bộ, có không ít người sắc mặt tái nhợt, dù cho ánh sáng phòng hộ ngăn cản, cũng đều tràn ra máu tươi.

- Tử chiến!

Tế tự của Ô Ảm bộ là một nam tử trung niên. Trong mắt y lộ ra ánh sáng

cơ trí, giờ phút này bỗng nhiên mở miệng, truyền ra thanh âm. Trong thanh âm này lộ ra sự quyết đoán, đáp lại Ngũ Độc đại bộ, đã trở thành đáp án của liên minh ngũ bộ.

- Tử chiến! !

Cả vùng đất, tộc nhân ngũ bộ, mọi người đồng loạt gào thét vang lên.

- Tử chiến! !

Thanh âm kinh thiên, hóa thành âm lãnh, đã trở thành quyết tâm, xông lên tận trời, xuyên thấu hắc vụ, rơi vào trong sương mù, trong tai của tu sĩ Độc Chu nhất mạch của Ngũ Độc đại bộ.

Trong hơn ba nghìn tu sĩ của Độc Chu nhất mạch xuất động có hơn hai mươi trưởng lão, ba đại tế tự, trong đó bao gồm cả vị đại tế tự mặc lục bào, ánh mắt bọn họ đều nhìn vào trong đám người. Một nữ tử lạnh lùng trên mặt có vẽ đồ đằng màu xanh, được bảo hộ tầng tầng bởi hơn mười tu sĩ.

Nữ tử này thoạt nhìn tầm đôi mươi, tóc dài qua vai, mặc một bộ váy dài màu đỏ, bộ dáng thanh tú, trong váy dài ẩn ẩn có thể thấy được những đường cong xinh đẹp, có lồi có lõm. Vẻ đẹp của nàng là sự hấp dẫn gần như yêu dị, nhưng trong mắt nàng lại là một mảnh băng lãnh, như vô tình đến cực điểm, hoàn toàn đối lập với mị thái của chính nàng, trở thành một lực hấp dẫn mãnh liệt đối với người khác phái.

Ở trên mi tâm của nàng, có một đồ đằng chu văn. Giờ phút này đồ đằng đó lóng lánh, trong đó con nhện màu trắng, giống như đang chạy.

Người này, chính là một trong năm Thánh nữ của Ngũ Độc đại bộ, thuộc về Độc Chu nhất mạch, Triệu U Lan!

Con nhện màu trắng trên mi tâm của nàng tên là Tuệ Chu, không phải

người có tư chất Thánh nữ thì không thể đạt được.

- Thỉnh tế ti đại nhân ra tay, trước vào quang mạc, sau nhiễu ngũ phong, dẫn dụ đồ đằng Thánh Tổ của ngũ bộ xuất hiện.

Triệu U Lan nhẹ giọng mở miệng, như kỳ danh, thổ khí như lan, thanh âm rất là dễ nghe, nhưng ẩn chứa lạnh như băng.

Một trong ba đại tế tự dẫn đội lần này của Độc Chu nhất mạch, chính là lão giả mặc trường bào lục sắc nọ, trong tay cầm một cây mộc trượng màu đen, nghe vậy gật đầu, mộc trượng trong tay chỉ xuống phía dưới. Sương mù bốn phía nhất thời quay cuồng, trực tiếp hóa thành một con nhện khổng lồ, đánh thẳng đến luồng ánh sáng phòng hộ.

Nổ vang, quầng sáng vặn vẹo từng trận, nhưng không có vỡ ra, đại tế tự này nhướng mày, tay phải bấm tay niệm thần chú. Con nhện khổng lồ kia lập tức tiêu tán, hóa thành năm chuôi trường mâu tối đen, mỗi một cây trường mâu, đều lớn cỡ trăm trượng, theo mộc trượng trong tay lão vung lên, trường mâu lập tức gào thét mà đi, lao thẳng đến năm đỉnh núi mà quang trụ phóng lên.

- Thỉnh đồ đằng Thánh của ngũ bộ Tổ!

Đúng lúc này, vị tế tự kia của Ô Ảm bộ vung lên tay phải, trong tay xuất hiện một miếng ngọc giản, sau khi bóp chặt lấy, trong năm ngọn núi này có tiếng gầm nhẹ truyền ra. Mộc nhân của Ô Đạt Bộ, Hỏa hải của Ô Viêm bộ, còn có đồ đằng Thánh Tổ của ba bộ khác, lần lượt xuất hiện, nhưng trong nháy mắt ngay khi bọn họ xuất hiện...

Thánh nữ Triệu U Lan được Độc Chu nhất mạch bảo hộ tầng tầng chợt lóe mắt phượng, nhìn về phía tế tự của Ô Ảm bộ. Ánh mắt hai người cách quang mạc nhìn nhau, đều nhìn ra được thân phận của nhau, hiểu rõ một trận chiến này, chính là người chỉ huy của song phương.

- Thỉnh Chu Thánh hàng lâm!

Trời cao nổ vang, tầng mây đổ cuốn, hư vô vỡ vụn, ở bên trong lôi đình nổ vang, có năm cái chân nhện thật lớn, ước chừng dài mấy ngàn trượng, từ phía cái khe trong hư vô trên không trống rỗng xuất hiện, đâm thẳng vào trong ngũ đại sơn phong. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng nổ vang quanh quẩn, trận pháp vỡ vụn, đất rung núi chuyển.

Đúng lúc này, đồ đằng Thánh Tổ của ngũ bộ đồng loạt rít gào bay ra, lao thẳng đến bầu trời. Mắt thường cũng có thể thấy được, ở trên đỉnh thiên không, rõ ràng có một con nhện màu đỏ, cùng đồ đằng Thánh Tổ của ngũ bộ, giao chiến.

- Chiến tu bộ ta không cần kết trận, lấy yêu nhện đồ đằng bố võng, thiên la, phong kín nơi đây!

Triệu U Lan nhẹ giọng mở miệng.

- Tuân mệnh Thánh nữ!

Bốn phía, trong mắt hơn ba nghìn tu sĩ Độc Chu nhất mạch lập tức lộ ra quang mang hung tàn, một đám ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, toàn thân bộc phát ra quang mang đồ đằng, trên thân thể có ảo ảnh yêu nhện biến ảo, thậm chí còn có từng sợi, từng sợi tơ từ đó lan tràn ra. Nơi chúng đi qua, hư không phát ra tiếng xì xèo, giống như ẩn chứa kịch độc, cùng lao thẳng đến quầng sáng trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 669: Triệu U Lan. (2)

- Thỉnh các vị trưởng lão ra tay phá trận, dẫn tộc trưởng của ngũ bộ xuất hiện!

Triệu U Lan vuốt tóc, nhẹ nhàng cười.

- Tuân mệnh Thánh nữ!

Trong Độc Chu nhất mạch có hơn mười lão giả, nháy mắt lao ra, toàn thân phát ra ánh sáng đồ đằng, bộc phát ra dao động tu vi Nguyên Anh, cùng nhau hợp thành một hoa văn trận pháp kỳ dị, lao thẳng đến quầng sáng phòng hộ của Ô Thần ngũ bộ.

Khi bọn họ sắp hạ xuống, thì hai mắt tế tự của Ô Ảm bộ, vị nam tử trung niên kia chợt loe.

- Thỉnh tộc trưởng Ô Đạt bộ, tộc trưởng Ô Viêm bộ cùng tế tư đại trưởng lão tam bộ xuất thủ!

Y vừa dứt lời, tộc trưởng Ô Đạt bộ gầm nhẹ một tiếng, xông ra, phía sau lão cũng có hơn mười người là tế tự và đại trưởng lão của các bộ cùng lao ra. Mọi người lao thẳng đến chỗ những lão giả đang phát tán ra ánh sáng đồ đằng, ngăn cản bọn họ phá hủy quang mang phòng hộ, đôi bên đứng cùng một chỗ.

- Tộc nhân ngũ bộ, dựa theo phân chia trước trận chiến, năm người một tổ, năm tổ một đội, năm đội một quân! Quân thứ nhất, hướng Tây Bắc, quân thứ hai, hướng Đông Bắc, quân thứ ba, hướng chính Bắc, toàn lực diệt sát!

- Các ngươi không được ham chiến, một khi bị thương, lập tức trở về

trong quang mang.

- Quân thứ tư, quân thứ năm tùy thời thay phiên, quân thứ sáu, ở trong quầng sáng canh giữ! Trận chiến này rất khó chấm dứt trong thời gian ngắn, chư vị tộc hữu, vì Ô Thần!

Tế tự Ô Ảm bộ bỗng nhiên mở miệng, thì lập tức mấy ngàn tộc nhân ngũ bộ, mắt đỏ lên, gào thét lao ra khỏi quang mạc.

- Vì Ô Thần!

Thanh âm của bọn họ nổ vang kinh thiên, lập tức cùng tản ra, lao vào chiến đấu với hơn ba nghìn tu sĩ của Độc Chu nhất mạch.

Trong khoảng thời gian ngắn, chiến hỏa ngập trời, thuật pháp tràn ngập, toàn bộ thiên địa, hóa thành chiến trường. Trên bầu trời bao la, là đồ đằng Thánh Tổ của ngũ bộ, giao chiến cùng Chu Thánh của Độc Chu nhất mạch, đây là giao chiến vượt qua trình độ Nguyên Anh, nhấc lên một mảng sóng gợn vặn vẹo, người ngoài thấy không rõ chiến quả bên trong là như thế nào.

Phía dưới, là tu sĩ Nguyên Anh song phương, điên cuồng chém giết lẫn nhau, sương mù khuếch tán, người ngoài cũng rất khó nhìn thấy thân ảnh của bọn họ. Nhưng ở trong sương mù này, mỗi một cái nháy mắt, đều có thể xuất hiện một hồi sinh tử.

Xuống thêm chút nữa, bên ngoài quang mang phòng hộ, mấy ngàn tu sĩ của hai bên, triển khai một hồi tinh phong huyết vũ, ai nấy đều đỏ cả mắt. Đối với Độc Chu nhất mạch mà nói, bọn họ thân là kiêu ngạo của đại bộ, nhiều năm qua rong ruổi bát phương, bách chiến bách thắng, tôn nghiêm khiến cho bọn họ nhất định phải thắng!

Đối với tộc nhân ngũ bộ mà nói, nơi này là nhà của bọn họ, nơi này có tộc nhân của bọn họ, bọn họ không thể lui, bọn họ không thể thua, cho

dù là chết trận, cũng phải huyết chiến đến cùng. Bởi vì... Cha mẹ của bọn họ, huynh đệ tỷ muội của bọn họ, tất cả thân nhân của bọn họ, đều ở trong quầng sáng, đang mong ngóng, nhìn bóng lưng của bọn họ.

- Chiến! !

- Tử chiến! !

- Vì Ô Thần, càng là vì bộ lạc của chúng ta! !

Từng trận gào thét vang vọng, khiến cho một phương chiến trường bên dưới này là kịch liệt nhất, tiếng kêu thê lương thảm thiết chốc chốc lại truyền ra, máu tươi tràn ngập, giống như huyết vũ rơi xuống.

Trong quang mang, tộc nhân ngũ bộ ai nấy đều nắm chặt nắm tay, có tiếng con nít sợ hãi kêu gọi, có thanh âm khóc lóc của nữ tử nhu nhược, có thanh âm thê lương của mẫu thân, có nước mắt của phụ thân.

Ngoài quang mang, trong Độc Chu nhất mạch, Triệu U Lan than nhẹ một tiếng, trong mắt có chút không đành lòng, nhưng rất nhanh, không đành lòng này cũng đã theo tiếng than nhẹ mà tán đi. Không có đúng với sai, có chăng chỉ là lập trường song phương bất đồng.

- Mời ba vị Tư Long đại nhân, dẫn ra vị Tư Long thần bí đã giết chết Chu Diệp, mà theo tin tức bí mật bên ta đạt được là đang ở trong ngũ bộ kia!

Trong số các tu sĩ của Độc Chu nhất mạch xuất chinh lần này có ba Tư Long. Ba người này ở hậu phương, mặc hắc bào, thân thể tản ra trận hơi thở âm trầm, ở bên ngoài thân thể bọn họ đều có phòng hộ của riêng mình, có thể ngăn cản người khác chém đầu bọn họ.

Nghe được lời Triệu U Lan nói, ba người mỉm cười, đều tự vung tay áo. Nháy mắt dị yêu rống lên kinh thiên, ở bên người ba người này, từng

luồng hào quang khoảnh khắc cuồn cuộn, từng tiếng gào thét truyền khắp bát phương, bốn phía mỗi người này, đều ở trong nháy mắt, xuất hiện gần vạn yêu đàn!

- Thỉnh Mạnh đại sư tương trợ!

Nam tử trung niên – tế tự của Ô Ảm bộ, thấy một màn như vậy thì sắc mặt lập tức biến hóa. Y chần chờ một chút, ẩn ẩn cảm thấy tiết tấu một trận chiến này, có cái gì đó không đúng, nhưng giờ phút này không có lựa chọn khác, xoay người hướng về phía sau núi ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

Mạnh Hạo đang quan sát một trận chiến này, hắn khoanh chân ngồi tại trong sân của chính mình ở phía sau núi, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Nhìn mọi chuyện phát sinh trên bầu trời, nhìn tất cả tinh phong huyết vũ trong chiến trường, hắn nghĩ tới Thánh Tuyết thành ở Mặc Thổ, nghĩ tới trận chiến năm đó.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo nghĩ tới Kim Ô cùng đại thụ.

Hồi lâu, Mạnh Hạo than nhẹ.

- Ân của ngươi ..... ta sẽ cố hết sức để có thể kéo dài bộ lạc mà ngươi sáng tạo ra.

Mạnh Hạo nhẹ giọng thì thào, đứng lên, đi ra sân. Bên cạnh hắn, Man cự nhân đi theo, ngửa mặt lên trời rít gào, ánh mắt lộ ra ánh sáng thị huyết. Chiến tranh giống như vậy, mới là chiến trường mà Man cự nhân nên tồn tại!

Bên ngoài quang mang phòng hộ, cùng với sự ra tay của ba Tư Long cấp chín của Độc Chu nhất mạch, lập tức lượng lớn dị yêu tràn ngập thiên địa. Ba vị Tư Long cấp chín này, có một đặc điểm rõ ràng, dị yêu của bọn họ, đều là một chủng loại.

Một người trong đó là một mảnh hải âu màu xám, gào thét dữ tợn mà qua. Mỗi một con hải âu đều có ba cái móng sắc, thoạt nhìn cực quỷ dị, hơn nữa trên ngực của một số con hải âu còn có đồ án mặt người.

Một người khác, dị yêu bên người cư nhiên là từng con kiến khổng lồ. Những con kiến này to cỡ một hai trượng, nhỏ thì đếm không hết, hung tàn vô cùng, nơi đi qua, khí thế phô thiên cái địa.

Một người cuối cùng là một lão giả, vẻ mặt ngạo nghễ, ở bốn phía lão ta, có chín tổ ong trôi nổi lơ lửng, có một lượng lớn ong độc vờn quanh bát phương, truyền ra tiếng ong ong làm cho người nghe sau khi thấy đều cảm giác da đầu tê rần.

Yêu đàn đơn nhất, đây là một dấu hiệu của một Tư Long chính thống, bọn họ đều có truyền thừa của riêng mình. Thậm chí rất nhiều người, đều là đã trải qua mấy đời huyết mạch kéo dài, mỗi đời đều có Tư Long, cho nên mới có thể ngưng tụ ra yêu đàn đơn nhất khổng lồ.

Mà những Tư Long tán tu kia, thì phần lớn là yêu đàn pha tạp, phán theo thân phận, thì liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra.

Gần như đồng thời với khi ba Tư Long này xuất hiện, Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, đứng ở trên thân người Man cự nhân. Man cự nhân kia thân ảnh khổng lồ, trong tiếng rít gào từ sau núi mạnh mẽ lao ra, trong phút chốc liền xuất hiện trong mắt mọi người, đứng bên trong quang mang phòng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 670: Vực Ngoại Tâm Ma hoa!

Nháy mắt nhìn thấy Man cự nhân và Mạnh Hạo, trong quang mang phòng hộ, trong đám người vây quanh, hai mắt Triệu U Lan bỗng nhiên lóe lên, cẩn thận nhìn lại Mạnh Hạo, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại.

Cùng lúc đó, ba vị Tư Long cấp chín của Độc Chu nhất mạch, trong phút chốc cũng đều tập trung ánh mắt lên trên người Mạnh Hạo, khi hai bên nháy mắt thì đều tự bấm niệm thần chú, chỉ về phía trước. Dị yêu bên người họ lập tức tự phân ra mấy ngàn, lao thẳng đến quầng sáng.

Khi lao về phía trước, ba chủng loại dị yêu, tổng cộng gần vạn yêu đàn, rít gào kinh thiên. Mạnh Hạo nơi này hừ lạnh một tiếng, Man cự nhân dưới thân rít gào, trực tiếp nhảy ra khỏi quầng sáng, còn Mạnh Hạo thì bay lên. Hai mắt Man cự nhân lộ ra thị huyết, chạy thẳng đến phía yêu đàn.

Ở giữa không trung, Mạnh Hạo vung tay phải lên, lập tức tất cả đồ đằng trên cánh tay phải của hắn, trong giây lát phát ra hào quang mãnh liệt. Những quang mang này lấp lánh, một đàn quạ đen, nháy mắt xuất hiện.

Những con quạ đen này mới vừa xuất hiện, lập tức phát ra rít chói tai. Dưới thanh âm của bọn nó, những người đã chết trên chiến trường lúc nãy, thi thể của bọn họ lập tức tản ra từng trận hắc khí, trong nháy mắt liền bị bọn quạ đen này hấp thu. Hắc khí như tạo nên một tầng sương mù đen, vòng quanh đàn quạ đen này, cùng lao thẳng đến đám yêu đàn đang tiến đến.

Cùng lúc đó, ở bốn phía Mạnh Hạo, thanh quang lóng lánh, bọn Đại Mao cũng đều lần lượt xuất hiện, đàn Thanh Mộc Lang, còn có con dơi màu

đen, cũng đều xuất hiện trong nháy mắt, lao thẳng đến phía trước.

Nhất là con dơi đen kia, Mạnh Hạo nhìn như không thèm để ý đến nó, nhưng trên thực tế, ở trong lòng đối với con dơi kia cực kỳ coi trọng. Dù sao đây là một trong những cơ thể dị yêu có kiếm gỗ trấn áp, Mạnh Hạo tin tưởng nó cũng không phải chỉ có thực lực như đang biểu hiện ra lúc này. Nếu không phải là có ẩn tàng gì, thì chính là từng chịu thương thế quá nặng, cần không ít năm tháng mới có thể khôi phục.

Nếu là trường hợp sau, vậy thì lúc này sợ rằng chính là thời điểm suy yếu nhất của nó, nhưng dù cho có suy yếu đi chăng nữa, tu vi mà con dơi đen này biển hiện ra cũng đã đạt đến tầm cấp bảy rồi.

Tiếng nổ vang kinh thiên, một hồi chém giết giữa dị yêu, vừa mới tiếp xúc, liền lập tức trở nên thảm thiết.

Trận chiến chỗ Mạnh Hạo, cũng dẫn tới sự chú ý của rất nhiều người ở trên chiến trường này. Chiến tranh giữa các Tư Long, phạm vi rất lớn, khí thế mạnh nhất, trong khoảng thời gian ngắn, nghiễm nhiên đã trở thành chiến cuộc thứ tư ở nơi đây.

- Chỉ là Tư Long tán tu, có thể giết Chu Diệp cũng là may mắn thôi. Bọn tạp yêu này, mặc dù là trong đó có không ít dị yêu kỳ dị, nhưng nếu cùng ba người bọn ta chiến một trận, thì ngươi còn không phải là đối thủ!

Ba lão Tư Long của Độc Chu nhất mạch, giờ phút này cười lạnh. Địch nhân của bọn họ chỉ có Mạnh Hạo, nhiệm vụ của bọn họ, chính là chém chết vị Tư Long thần bí trong ngũ bộ kia.

Giờ phút này mắt thấy Mạnh Hạo đánh trả, ba người nhìn nhau một cái, không có quá nhiều kiên nhẫn, lập tức cùng nhau bấm tay niệm thần chú. Nhất thời dị yêu bên người bọn họ ngửa mặt lên trời gào thét, đồng loạt lao ra hết.

Kể từ đó, khí thế ngập trời, nổ vang quanh quẩn, khiến cho chiến cuộc ở khu vực này, lập tức dẫn tới sự chú ý của không ít người bốn phía.

Ba người cười ngạo nghễ, lại tiếp tục bấm tay niệm thần chú. Ở trên người của bọn họ, trong chớp mắt liền có ánh sáng đồ đằng lóng lánh, từ trong hư vô có gần trăm dị yêu nối tiếp nhau huyễn hóa ra, mỗi một con đều là cấp mười, lao thẳng đến phía Mạnh Hạo.

- Làm cho ngươi có biết, cái gì gọi là Tư Long nghiền ép!

Ba người dứt lời, yêu đàn của bọn họ rít gào. Yêu đàn gần ba vạn con, lao thẳng đến hướng Mạnh Hạo. Từ xa nhìn lại, yêu đàn của Mạnh Hạo, có vẻ rất khó chống cự, bộ dạng như muốn hoàn toàn bị cắn nuốt.

Mạnh Hạo vẻ mặt vẫn như thường, mắt lạnh nhìn những dị yêu đang tiến đến, thân mình chỉ nhoáng lên một cái. Sau một chớp nhoáng này, trên thân thể của hắn ánh sáng đồ đằng lập tức tản ra, ở bên trong tia sáng này, mấy ngàn Thanh Mộc Lang, rít gào mà ra, còn có Hỏa Điểu, còn có Thạch Nhân, còn có vô số dị yêu Thủy Châu, đều đồng loạt xuất hiện.

Một tiếng kinh thiên gầm nhẹ truyền ra, con cá sấu màu đỏ dữ tợn leo ra.

Trong tiếng gào thét, hắc vụ ngập trời, trong sương mù, một thân ảnh như leo ra từ trong hoàng tuyền, đó là thằn lằn màu đen. Thân thể cao lớn, ở trong một khắc khi nó xuất hiện, nhất thời cũng làm cho hư vô này quay cuồng.

Vù vù, muỗi yêu lục sắc dữ tợn đã từ hư vô xung quanh Mạnh Hạo xuất hiện!

Theo từng bầy dị yêu xuất hiện, ba vị Tư Long của Độc Chu nhất mạch, sắc mặt đều đại biến, hơn nữa, sau khi Mạnh Hạo cất bước về phía trước, hư vô chung quanh hắn lập tức vặn vẹo, hơn hai mươi con nhện, trăm trượng đồng loạt xuất hiện. Cùng lúc đó nhện đàn hơn vạn con, gào thét

hiện ra, tổng cộng yêu đàn gần ba vạn con, ở ngay khoảnh khắc xuất hiện, kinh thiên động địa, lao thẳng đến phía yêu đàn của ba lão Tư Long kia.

Vừa mới đụng chạm, lập tức liền có tiếng kêu thê lương thảm thiết bỗng nhiên truyền ra, yêu đàn của ba vị Tư Long bên Độc Chu nhất mạch này, thế nhưng lại không có biện pháp ngăn cản bầy yêu của Mạnh Hạo, nháy mắt chết thảm thiết. Tiếp theo liền lui về, rất nhanh, đã bị yêu đàn ba vạn con của Mạnh Hạo, tầng tầng vờn quanh, hoàn toàn vây khốn.

Ba vị Tư Long này sắc mặt đại biến, trong khoảnh khắc gần như tái nhợt, hai mắt Triệu U Lan mạnh mẽ trợn to, lộ ra một chút khó tin, đồng thời nhẹ giọng mở miệng.

- Thỉnh đại tế tự ra tay, ra vẻ muốn giết người này, kì thực là dẫn dụ tộc trưởng Ô Binh bộ mạnh nhất trong ngũ bộ. Chỉ cần ông ta cũng xuất hiện, U Lan liền có thể triển khai kế hoạch, nhất nhất diệt sạch ngũ bộ.

Đại tế tự của Độc Chu nhất mạch là lão giả mặc lục bào, nghe vậy cười cười, trong tay cầm mộc trượng, thân mình thuấn di về phía trước một cái, trong phút chốc liền xuất hiện ở trước người Mạnh Hạo. Nhưng gần như ngay tại khoảnh khắc lão đến nơi, hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, sớm có phát hiện, thân mình bỗng nhiên lui về phía sau, lạnh mặt nhìn sang.

Đúng lúc này, tế tự của Ô Ảm bộ trong quang mang phòng hộ càng cảm thấy trận chiến này không thích hợp, có loại cảm giác nói không ra lời. Nhưng vô luận y phân tích như thế nào, đều tìm không ra nguyên nhân.

- Thỉnh tộc trưởng Ô Binh bộ xuất thủ, ngăn cản đại tế tự của đối phương, tranh thủ thời gian cho Mạnh đại sư.

Tế tự của Ô Ảm bộ cắn răng mở miệng.

Tộc trưởng Ô Binh bộ bên cạnh y hai mắt chớp lóe hàn mang, thân mình

nháy mắt biến mất, trực tiếp xuất hiện ở phía trước đại tế tự của Độc Chu nhất mạch, cản trở lão tới gần Mạnh Hạo. Hai người nhìn nhau, không nói lời nao, xuất ra thần thông, trong tiếng nổ vang quanh quẩn, lao thẳng lên bầu trời, trở thành điểm chiến cuộc thứ năm ở nơi đây.

Giờ phút này ngay cả Mạnh Hạo, cũng đều cảm thấy không thích hợp. Hắn từng ở Mặc Thổ tham dự qua chiến tranh tu sĩ tương tự, dựa theo tình huống năm đó để xem, chiến tranh loại trình độ này rất khó xuất hiện kết quả trong thời gian ngắn, thường thường cần liên tục chiến đấu nhiều ngày sau, mới có thể xuất hiện cục diện nghiêng về một phía.

Trừ phi là lực lượng của một phương thật sự quá mạnh mẽ, đã hình thành nghiền ép, nếu không, đầu tiên chỉ có thể là tiêu hao lẫn nhau.

Độc Chu nhất mạch trước mắt còn lâu mới đủ tư cách nghiền áp ngũ bộ, nhưng ngay khi trận chiến mới bắt đầu chưa đến một ngày, lại lấy đủ các loại phương pháp, bức ngũ bộ gần như tung ra tất cả những con bài chưa lật.

Nhìn dáng vẻ của Độc Chu nhất mạch thì dường như cũng đang cực kỳ cố hết sức rồi, thắng bại chưa rõ đã liều lĩnh ra tay. Loại chuyện này nếu không phải là do người chỉ huy lỗ mãng, thì nhất định là có quỷ kế.

- Chắc chắn bên trong có che giấu sát cục, nếu ta là đối phương thì sẽ đặt sát cục ở đâu đây?

Mạnh Hạo vừa khống chế dị yêu vây công ba Tư Long, vừa đảo mắt nhìn bốn phía. Đầu tiên dừng mắt ở chỗ vặn vẹo trên cùng kia, nơi đó chỉ hạ xuống đồ đằng yêu nhện khủng bố giao chiến cùng đồ đằng Thánh Tổ của ngũ bộ.

- Nơi này khả năng không lớn .... đồ đằng của ngũ bộ đều không phải là tu sĩ, bản thân chúng là đồ đằng dị yêu cường đại tự huyễn hóa ra. Trận chiến của chúng đã vượt ra khỏi lí giải của ta.

Mạnh Hạo nhíu mày, lại nhìn mấy ngàn tu sĩ của song phương bên ngoài quang mang phòng hộ, rồi lại nhìn về phía quang mang phòng hộ, cuối cùng ánh mắt đảo qua trận quần chiến của tu sĩ Nguyên Anh song phương.

- Còn có chỗ của ta cũng xem như một nơi chiến cuộc, sát cục của đối phương phải dấy lên được tác dụng có tính quyết định mới đúng, như vậy xem ra.....

Mạnh Hạo nghĩ đến đây, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, hắn không chút do dự thân mình cấp tốc lui về phía sau, hai tay rất nhanh bấm tay niệm thần chú, tầng phòng hộ ngoài thân thể nháy mắt mở ra.

Gần như khoảnh khắc Mạnh Hạo lui lại, hai mắt Triệu U Lan bắn ra quang mang, nàng hít sâu một cái, tay phải chẳng biết lúc nào, cực kỳ cẩn thận lấy ra một cái hộp gỗ.

Nháy mắt khi mở ra hộp gỗ này, một mảnh hắc quang từ trong hộp đen bỗng tràn ra. Cùng lúc đó, thân hình Triệu U Lan run lên, cắn chặt hàm răng, thân thể nghiêng về phía trước, quỳ một chân, hai tay cầm hộp nâng lên.

Nháy mắt khi hộp gỗ được nâng lên, hắc quang trong hộp phút chốc bắn thẳng lên trời, mạnh mẽ khuếch tán ra phía ngoài, ánh sáng chói mắt trong khoảnh khắc như có thể cắn nuốt quang minh, thay thế tất cả hào quang

Tu sĩ Độc Chu nhất mạch trong chớp mắt này lập tức lấy ra một viên đan bùn đen thui nuốt vào, phút chốc, cặp mắt bọn họ liền biến thành tối đen.

Còn tu sĩ ngũ bộ trong nháy mắt này, toàn bộ lại đều cảm nhân được một cỗ triệu hồi, không tự chủ được nhìn sang.

Vừa nhìn lại ai nấy đều tâm thần chấn động.

- Vực Ngoại Tâm Ma hoa! !

Chúng nhân ngũ bộ trong quang mang phòng hộ ai nấy sắc mặt đại biến, bọn họ không chịu ảnh hưởng, dường như chỉ có ở bên ngoài quang mang phòng hộ, mới có thể bị quang mang màu đen này hấp dẫn tâm thần. Nhưng cũng chính là bởi vì một đặc tính này, khiến cho sắc mặt tế tự Ô Ảm bộ lập tức tái nhợt, thất thanh mở miệng.

Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, nhưng hắn sớm có phòng bị, bên ngoài thân thể huyết quang lóng lánh, trực tiếp triển khai Huyết Sát giới, dùng sát giới này để ngăn cản lực triệu hồi đến từ hắc quang.

Nhưng ngay lúc này, Mạnh Hạo biến sắc, Bỉ Ngạn hoa trong cơ thể hắn... trong nháy mắt này, giống như tìm được cơ hội, bỗng nhiên bùng nổ.

Trong nháy mắt Mạnh Hạo truyền ra ý thức cho toàn bộ yêu đàn, yêu đàn của hắn lập tức chạy thẳng về hướng Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 671: Thảm thiết!

- Vực Ngoại Tâm Ma hoa! !

- Ngũ Độc đại bộ, lại vì giết chết Ô Thần ngũ bộ ta mà xuất động Vực Ngoại Tâm Ma hoa!

- Hoa này không thể xem, không thể biết, chỉ nhìn qua, tâm ma sẽ nổi lên, ma niệm biến ảo, đốt cháy bản thân...

Trong quang mang phòng hộ, tế tự Ô Ảm bộ sắc mặt tái nhợt, thì thào mở miệng

Lúc này y làm sao có thể không nhận ra, từ lúc khai chiến bắt đầu, y đã bại rồi ..... bại trong tay đối phương. Chẳng qua là cảm thấy không thích hợp, nhưng lại không phân tích được cụ thể.

Vực Ngoại Tâm Ma hoa này đương thời hiếm thấy, nếu khi tu sĩ Trảm Linh, bên người có một đóa Vực Ngoại Tâm Ma hoa, thì bằng với tăng không ít nắm chắc, cho nên hoa này cực kỳ trân quý.

Vả lại Vực Ngoại Tâm Ma hoa này, lại cực kỳ cường hãn, dưới Trảm Linh, gần như không có bất kỳ sinh cơ nào tồn tại, sẽ bị ma niệm đốt cháy tử vong. Chỉ có một cái kết cục là hồn phi phách tán mà thôi.

Nhưng cố tình, hoa này lại cực kỳ suy yếu, tuy nói phòng hộ cá nhân rất khó chống cự lại, nhưng quang mang trận pháp phòng hộ của bộ lạc, lại đủ để đem nó ngăn cản ở bên ngoài. Như lúc này, chúng nhân ngũ bộ trong quang mang phòng hộ vốn không có bị ảnh hưởng.

Gần như ngay tại khoảnh khắc Vực Ngoại Tâm Ma hoa xuất hiện, bên ngoài quang mang phòng hộ, ngoại trừ đồ đằng Thánh Tổ ngũ bộ giữa

không trung cùng Chu Thánh vẫn còn duy trì chiến đấu ra, thì nhưng địa phương còn lại, tất cả chiến cuộc, toàn bộ đều trở nên yên lặng.

Tộc nhân Độc Chu nhất mạch, sau khi uống vào đan dược đặc thù có thể trong thời gian ngắn không bị ảnh hưởng, nhưng vẫn cần khoanh chân toàn lực ngồi xuống. Nhưng so với bọn họ, thì tộc nhân ngũ bộ đều phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Trước tiên, có hơn ba trăm tộc nhân của ngũ bộ, thân thể run run, thất khiếu chảy máu, ở trong cơ thể của bọn họ, như nổi lên ngọn lửa vô hình, khiến cho thân thể bọn họ nháy mắt héo rũ, trong khoảnh khắc sinh cơ liền diệt sạch, thân thể trở thành thây khô. Ở một nháy mắt tử vong đó, họ kêu lên thảm thiết, cực kỳ bi thảm.

Theo sau, càng nhiều tộc nhân kêu lên thảm thiết, từng người từng người tử vong. Loại tử vong này, giống như một hồi giết chóc, không ai ra tay, nhưng lại so với tất cả cùng ra tay còn tàn nhẫn hơn gấp trăm lần.

Tu sĩ ngũ bộ trong quang mang phòng hộ trơ mắt nhìn tộc nhân của mình tử vong, thân thể bọn họ run run, ánh mắt của bọn họ đỏ bừng, phát ra từng tiếng gầm nhẹ, nhưng bọn họ... Không thể lao ra.

Một khi lao ra, bọn họ cũng sẽ lần lượt tử vong, chẳng những cứu không được tộc nhân, bản thân cũng sẽ chết.

Thậm chí, càng về sau còn có tu sĩ Nguyên Anh tử vong!

Đó là đại trưởng lão Ô Đạt Bộ, thân thể lão run lên, phun ra máu tươi, lập tức héo rũ, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể bỏ chạy. Giống như ở trước mặt của lão, có một thân ảnh vô hình đang mỉm cười tàn nhẫn, đem tất cả sinh cơ của lão cắn nuốt toàn bộ.

Cùng với cái chết liên tục của đám người ngũ bộ, trong hòm đen mà Triệu U Lan hai tay giơ lên, hắc quang càng thêm chói mắt, dường như

đã cắn nuốt đủ máu, nó trở thành màu tím.

Đây chính là kế hoạch của Triệu U Lan, bất luận là chém giết hay muốn hủy diệt quang mang phòng hộ, cũng đều là vì có thể dẫn dụ ra cường giả của đối phương, sau đó .... mới dùng hoa này diệt sát toàn bộ.

Chính lúc này, Triệu U Lan sắc mặt tái nhợt, giơ cao Vực Ngoại Tâm Ma hoa bỗng phun ra một ngụm máu tươi, cặp mắt của nàng lộ ra tia kỳ dị. Ngụm máu tươi mới phun ra này, trong nháy mắt phân tán ra, hóa thành một tia huyết khí, mạnh mẽ tản ra, bay thẳng đến tất cả tộc nhân của Độc Chu nhất mạch đang ngồi đả tọa ở nơi đây.

Trừ bỏ tu sĩ Nguyên Anh ra, những tu sĩ khác của Độc Chu nhất mạch phàm là được máu của nàng dung nhập thân thể, thân thể ai nấy đều chấn động mạnh một cái, mở bừng mắt ra. Trong mắt họ lập tức hiện lên vẻ thanh tỉnh, nhưng cũng ngay tức khắc bị hung tàn thay thế, cùng nhau đứng lên, truyền ra tiếng rít gào, lao thẳng đến phía tộc nhân ngũ bộ, đã mất đi sức phản kháng ở bốn phía, mà chém giết.

- Tuy rằng không cách nào làm cho tiền bối Nguyên Anh được miễn Vực Ngoại Tâm Ma hoa, nhưng tu sĩ tầm thường, một ngụm tâm ma huyết của ta, vẫn có thể làm cho bọn họ ở trong thời gian nhất định, hành động tự nhiên.

Khi Triệu U Lan nhẹ giọng mở miệng thì một hồi giết hại chân chính, tại bên ngoài quầng sáng, bỗng nhiên triển khai.

- Không! !

- Ngũ Độc đại bộ, Ô Thần ngũ bộ ta cùng các ngươi thế bất lưỡng lập, bất cộng đái thiên! !

Từng tiếng gào thét thê lương đến cực điểm, từ trong quầng sáng bỗng nhiên truyền ra. Trong quầng sáng, những tu sĩ của còn sót lại ngũ bộ,

thân thể run run, phát ra tiếng gào thét, trong con mắt của bọn họ tràn ngập tơ máu, lòng của bọn họ đang bị xé rách. Bọn họ trơ mắt nhìn tộc nhân bên ngoài quầng sáng, từng người một bị giết chết, cái loại cảm giác bị xé nứt này, làm cho thanh âm của bọn họ mang theo sự thê lương khó có thể hình dung.

Trong nháy mắt, ít nhất cũng có đến cả trăm tộc nhân ngũ bộ, từng người từng người bị tu sĩ hung tàn của Độc Chu nhất mạch giết chết. Mà chỗ Mạnh Hạo, giờ phút này cũng dẫn tới không ít chú ý của tu sĩ của Độc Chu nhất mạch, chỉ là bên ngoài thân thể Mạnh Hạo có lượng lớn yêu đàn, khiến cho những tu sĩ của Độc Chu nhất mạch lập tức chần chờ.

Nhưng vào lúc này, ba vị Tư Long kia lần lượt thức tỉnh, khi nhìn thấy trạng thái của Mạnh Hạo giờ phút này thì lập tức mừng như điên, nhất thời liều lĩnh phát động yêu đàn của bọn họ, đi giết chết yêu đàn của Mạnh Hạo.

Kể từ đó, một đám tu sĩ của Độc Chu nhất mạch, cũng lập tức mang theo tàn nhẫn, bay thẳng đến hướng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thân thể run run, giờ phút này khoanh chân ngồi ở giữa không trung, hai mắt nhắm nghiền.

Trên chiến trường, ba vạn dị yêu của Mạnh Hạo, giờ phút này một đám rít gào, Vực Ngoại Tâm Ma hoa đối với chúng mà nói, gần như không có hiệu quả. Khi tu sĩ bốn phía cùng với lượng lớn dị yêu vọt tới thì yêu đàn của Mạnh Hạo, đồng loạt phản kích.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng nổ vang ngập trời, nhưng hết thảy những điều này, Mạnh Hạo không thể đi chú ý. Giờ phút này thân thể hắn càng trở nên run rẩy, trong cơ thể, Bỉ Ngạn hoa toàn lực bùng nổ, ý đồ đảo khách thành chủ, đang bị Mạnh Hạo toàn lực trấn áp.

Trong khi Mạnh Hạo đang trấn áp Bỉ Ngạn hoa trong cơ thể, thì tu sĩ ngũ

bộ ở ngoại giới, đã bị giết chết mười phần. Máu tươi đầy đất, thi thể khắp nơi, hơi thở huyết tinh ngập trời, khiến cho tộc nhân ngũ bộ trong quầng sáng đối với Ngũ Độc đại bộ, đã là thù hận khó có thể hình dung.

Chính vào lúc này, tộc trưởng của Ô Đạt bộ phun ra máu tươi, cười thảm rồi trực tiếp héo rũ. Đối mặt với Vực Ngoại Tâm Ma hoa này, nếu không có chuẩn bị trước, tu sĩ Nguyên Anh rất khó chống cự, ngay cả tự bạo cũng đều làm không được, chỉ có thể là bị Vực Ngoại Tâm Ma hoa này cắn nuốt.

Nhưng trước khi chết, tộc trưởng Ô Đạt bộ cắn nát đầu lưỡi, đồ đằng toàn thân ở một khắc này phát ra thanh quang, lấy bản thân hình thần câu diệt làm đại giá, đưa ra một luồng sinh cơ. Sinh cơ này lao thẳng đến trong cơ thể của tế tự Ô Đạt Bộ phía sau lão.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 672

- Chúng ta... Không thể toàn bộ vẫn lạc tại nơi này!

Tộc trưởng Ô Đạt Bộ cười thảm, thân thể nháy mắt héo rũ, tia sinh cơ nọ vẫn lao thẳng đến tộc nhân bộ lạc ở phía sau lão. Ngay sau đó, vị tu sĩ Nguyên Anh nhận được sinh cơ của tộc trưởng Ô Đạt Bộ cũng không cách nào giãy giụa được nữa, nhưng ở nháy mắt tử vong, y đem sinh cơ càng khổng lồ hơn tống xuất, một người đưa một người ...

Tộc trưởng, tế tự, đại trưởng lão của Ô Viêm bộ ở bên ngoài quang mang phòng hộ, hơn mười tu sĩ Nguyên Anh của ngũ bộ, toàn bộ từng người ngã xuống, tử vong hầu như không còn.

Theo một đám tu sĩ Nguyên Anh hình thần câu diệt, bọn họ mang theo cười thảm, mang theo một cỗ oán hận, khoảnh khắc đã trở thành thây khô. Một người cuối cùng, rốt cục ở thời điểm trước khi tử vong, tập hợp tất cả sinh cơ, đem tống xuất, khiến cho sinh cơ này lao thẳng đến người mạnh nhất ngũ bộ, tộc trưởng Ô Binh bộ.

Cỗ sinh cơ này nháy mắt dung nhập vào người tộc trưởng Ô Binh bộ đang chống cự Vực Ngoại Tâm Ma hoa. Trong cơ thể vị lão giả tóc hoa râm này, đây là lễ vật mà đồng tộc của lão, vào thời khắc cuối cùng trước khi tử vong di tặng. Trong sinh cơ này, ẩn chứa mối hận ngập trời của mọi người đối với Ngũ Độc đại bộ, ngưng tụ thành hai chữ.

- Báo thù! !

Tộc trưởng của Ô Binh bộ ngẩng đầu hống lên, hai mắt trong khoảnh khắc rơi xuống huyết lệ. Nhưng cũng trong một khắc này, thân thể lão cũng khôi phục hành động, nhanh chóng tránh được quang mang của Vực Ngoại Tâm Ma hoa. Lão phun ra máu tươi, thân thể không chút do

dự cấp tốc rút lui, ở thời điểm trước khi lực lượng Vực Ngoại Tâm Ma hoa lại bao phủ, thì cả người xông về trong quầng sáng, lập tức khoanh chân chữa thương. Vẻ mặt của lão dữ tợn, nội tâm của lão dĩ nhiên đã bị xé rách.

Giờ phút này trong u quang của Vực Ngoại Tâm Ma hoa, bên ngoài quầng sáng, ngoại trừ Mạnh Hạo, tất cả tộc nhân ngũ bộ, toàn bộ ngã xuống. Mức độ thảm thiết, làm cho tộc nhân ngũ bộ ở trong quầng sáng, cho dù là biển máu ngập trời, nhưng tuyệt vọng thật sâu cùng với bóng ma diệt tộc cũng đã bao phủ nơi đáy lòng, hóa thành tiếng khóc.

- Bại rồi ..... bại hoàn toàn rồi .....

Ngũ bộ lúc này, ở trong quầng sáng chỉ còn bảy tu sĩ Nguyên Anh, bảy người này canh giữ xung quanh tộc trưởng của Ô Binh bộ, cùng trầm mặc. Trong chua sót là hận ý ngập trời, tế tự của Ô Ảm bộ thì thào nói nhỏ, cười thảm.

Đúng lúc này, bên ngoài quầng sáng, Triệu U Lan mở mắt ra, nhìn về phía thi thể đầy đất cùng với huyết tinh nồng đậm, lại nhìn thoáng qua tộc trưởng Ô Binh bộ đã chạy thoát, nàng than nhẹ một tiếng, trong mắt cũng có một tia không đành lòng. Nhưng lập tức nàng lắc lắc đầu, mắt phượng đảo qua, nhìn về phía Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi giữa không trung.

- Tộc nhân Độc Chu nhất mạch, toàn bộ xuất thủ, phối hợp với ba vị Tư Long đại nhân, trảm sát vị Tư Long này của ngũ bộ!

Nàng vừa dứt lời, hơn ba nghìn tu sĩ của Độc Chu nhất mạch ở xung quanh lập tức xông thẳng về phía Mạnh Hạo. Về phần đám trưởng lão cùng đại tế tự của Độc Chu nhất mạch thì lúc này cũng đều mở mắt ra, với thân phận của bọn họ sẽ không thèm để ý đến Mạnh Hạo, hai mắt lóe lên, nhìn về quang mang phòng hộ của ngũ bộ.

- Thỉnh chư vị tiền bối, toàn lực đánh mở quang mang phòng hộ này, làm cho quang mang của Vực Ngoại Tâm Ma hoa rơi vào trong đó, trận chiến hôm nay liền có thể chấm dứt rồi. Độc Chu nhất mạch ta sẽ lấy tổn thất thấp nhất, toàn thắng trận chiến này, lần đầu thí luyện của U Lan, cũng kết thúc một giai đoạn.

Triệu U Lan nhẹ giọng mở miệng.

Tiếng nổ vang không ngừng quanh quẩn, cường giả của Độc Chu nhất mạch, bao gồm cả đại tế tự, lập tức tấn công quầng sáng. Cùng lúc đó, ở chỗ Mạnh Hạo, dị yêu của hắn điên cuồng ngăn cản ba gã Tư Long cùng với hơn ba nghìn tu sĩ Độc Chu nhất mạch vây công.

Trong thảm thiết, quang mang phòng hộ thì lung lay sắp đổ, còn chỗ Mạnh Hạo thì yêu đàn gào thét thê lương, bắt đầu tử vong. Đại Mao đã muốn hoàn toàn đỏ mắt rồi, không ngừng ngăn cản tất cả địch nhân tới gần, muỗi yêu, quạ yêu, còn có một số dị yêu cường hãn của Mạnh Hạo giờ phút này cũng đều là như phát cuồng mà rít gào, cùng Độc Chu nhất mạch chém giết.

Thương thế của chúng ngày càng nghiêm trọng, dần dần bắt đầu không địch lại nổi nữa. Mạnh Hạo không có thức tỉnh, không có yêu khí đến từ trên người Mạnh Hạo thêm vào, chiến lực của chúng nó cũng đều giảm bớt rất nhiều.

Trên quang mang phòng hộ của ngũ bộ, ầm một tiếng, xuất hiện dấu hiệu nứt vỡ, Đại Mao rên lên một tiếng, phun ra máu tươi.

Mắt thấy tất cả cục diện sẽ hoàn toàn hỏng mất, đúng lúc này, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên bừng mở. Ánh mắt của hắn lộ ra lượng lớn tơ máu, cặp mắt kia, lộ ra một sát khí ngập trời. Bỉ Ngạn hoa trong cơ thể hắn giờ phút này đang không ngừng giãy dụa, nhưng vẫn như trước, lại bị Mạnh Hạo trấn áp xuống.

Đồng thời với khi trấn áp Bỉ Ngạn hoa thì đóa Vực Ngoại Tâm Ma hoa kia, có lẽ là bởi vì nguyên nhân Bỉ Ngạn hoa, đối với Mạnh Hạo, đã không có ... chút ảnh hưởng nào nữa.

Khoảnh khắc khi Mạnh Hạo mở mắt ra, dị yêu chung quanh hắn đồng loạt kinh hỉ, rống gào lên. Hai mắt của ba Tư Long kia co rút lại, hơn ba nghìn tu sĩ vây công Mạnh Hạo cũng đều tâm thần chấn động, nhưng vẫn như trước, không ngừng xuất thủ.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn nhìn qua thi thể của mấy nghìn tộc nhân ngũ bộ bên ngoài quầng sáng trước, còn có những người đang đứng ở trong quầng sáng sắp hỏng mất kia. Sau đó, hắn nhìn bốn phía của mình, nguyên bản có ba vạn dị yêu, giờ phút này đã tử vong hơn một nửa.

Mặc dù đã từng chứng kiến thảm cảnh Thánh Huyết thành, nhưng khi Mạnh Hạo nhìn thấy một màn trước mắt này, cũng vẫn cảm nhận được một cỗ bi thương của ngũ bộ.

- Trận chiến này đến bây giờ, ta vốn nên lựa chọn rời đi... Nhưng nay, ta hoàn toàn không có ý rời đi!

Mạnh Hạo nhẹ giọng thì thào, tay phải nâng lên, hướng về phía dưới, mạnh mẽ nhấn một cái.

- Yêu khí, Phong Chính!

Khoảnh khắc khi tay phải của hắn hạ xuống, toàn bộ thiên địa, bốn phương tám hướng, lập tức có vô tận yêu khí rầm rầm mà đến. Những yêu khí này vô hình, khoảnh khắc khi tiến đến, bị Mạnh Hạo vung lên, toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể của hơn một vạn dị yêu ở bốn phía này.

Những dị yêu này một đám thân thể chấn động, muỗi yêu run lên, thân thể nhanh chóng bành trướng thêm mấy lần, khí thế kinh thiên. Chẳng

những thân thể trở nên khổng lồ, trên người của bọn nó, còn xuất hiện yêu khí, một loại hơi thở lột xác, dâng lên ở trên người chúng nó.

Dưới khí tức này, những muỗi yêu này mọc thêm một đôi cánh, thân thể của bọn nó biến dài, cái đuôi hơi hơi nâng lên, ở phần đuôi, rõ ràng dài ra một cây gai sắc lục sắc!

Thoạt nhìn, càng thêm dữ tợn!

Những con quạ đen cũng run rẩy, đồng loạt gào thét, ngoài thân thể hắc quang lóng lánh, hơi thở cường đại hơn không chỉ vài lần. Mặc dù kích cỡ thân thể không có biến hóa, nhưng trên người bầy quạ yêu này, đều tự xuất hiện ảo ảnh trọng điệp, nhoáng lên một cái ở phía sau của bọn nó, chia ra như một cái bóng đi theo chúng.

Đây là đồ nha, là một loại tiến hóa, khi chúng nó dung hợp với yêu khí, dẫn đến sự lột xác từ bên trong. Có ảo ảnh này, chúng nó như có được hai luồng sinh cơ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 673: Chém giết!

Đại Mao ngửa đầu lên trời rống một tiếng, thân thể trực tiếp to lên cỡ trăm trượng, trong cơ thể vốn đã có yêu khí, giờ phút này lại được yêu khí dung nhập thêm, chẳng những thân thể bành trướng, mà cả huyết mạch toàn thân cũng vậy. Thậm chí ở trên đỉnh đầu nó như có ảo ảnh mơ hồ của một vầng trăng sáng trôi nổi, khiến cho bộ lông màu trắng trên toàn thân Đại Mao, ở dưới ánh trăng, trực tiếp đã trở thành màu bạc. Hoàn toàn hóa thành Ngân lang!

Còn có những con nhện kia, cũng đồng loạt rít gào, đều tự cường đại lên, bộ dáng càng thêm dữ tợn. Trên lưng một đám, đều hiện ra mặt người, cũng có răng nanh sinh trưởng, mọc dài ra, giống như một đôi kìm!

Lân phiến toàn thân con cá sâu màu đỏ bạo tăng, đầu thay đổi, mơ hồ xuất hiện bộ dáng của rồng, nhất là trên lưng mọc ra một đôi nhục sí, phịch một tiếng, biến thành hai cánh thật lớn. Khi nó bay lên, thì đã không còn là cá sấu nữa, mà đã trở thành một con Ứng Long màu đỏ.

Tuy rằng không phải là rất giống. Nhưng hơi thở kia, cũng là cực kỳ tương tự.

Còn có con thằn lằn kia nữa, ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể khổng lồ giống như núi nhỏ, thậm chí trong miệng mơ hồ thở ra khói đen, giống như có hỏa diễm ở trong bụng nó vậy, có thể tùy thời phun ra ngoài.

Cùng với bộ dạng lúc trước đã hoàn toàn thay đổi, khí thế so với lúc trước cũng mạnh hơn không chỉ vài lần.

Về phần Man cự nhân thì vẫn rít gào, thân thể tráng kiện hơn, bàn tay to chụp một cái, bầu trời lại có lôi đình nổ vang, một tia thiểm điện bỗng nhiên hạ xuống, thế mà lại bị Man cự nhân một phát bắt được, vung vẩy,

hóa thành một cái roi tia chớp, kinh thiên động địa.

Tất cả dị yêu, cũng bắt đầu lột xác, loại lột xác này, từ xưa đến nay, ở vùng đất Tây Mạc chỉ rải rác ngẫu nhiên một hai lần. Nhưng giống một màn trước mắt, tập trung ở cùng nhau, toàn bộ trong nháy mắt lột xác, thì trước đó chưa từng có.

Một màn này lập tức khiến cho những dị yêu khác thuộc về ba Tư Long kia chấn động, một đám lộ ra vẻ mặt sợ hãi, không dám đi tới.

Còn có hơn ba nghìn tu sĩ của Độc Chu nhất mạch, đầu óc cũng đều ông một tiếng. Đối mặt với hơn một vạn dị yêu xuất hiện lột xác này, khi bọn họ nhìn lại thì như yêu đàn biến dị, bọn họ bản năng sinh ra sợ hãi.

Triệu U Lan mạnh mẽ mở to mắt, lộ ra ánh sáng mãnh liệt, Mạnh Hạo kia đột nhiên bùng nổ, hiển lộ ra cường đại khiến nàng chấn động.

Không chỉ có nàng mà cả đại tế tự và trưởng lão của Độc Chu nhất mạch giờ phút này đang tấn công quầng sáng, cũng đều mạnh mẽ quay đầu, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo. Khi thấy một màn dị yêu biến hóa này, thì bọn họ đều tâm thần chấn động.

Ba Tư Long của Độc Chu nhất mạch sắc mặt đại biến, hô hấp dồn dập, lộ ra vẻ không dám tin, cũng có hoảng sợ mãnh liệt đến cực hạn, hóa thành nổ vang trong đầu.

- Đại... Đại Tư Long!

- Hắn là Đại Tư Long, chỉ có Đại Tư Long, mới có thể có được bí thuật Tư Long khủng bố cỡ này! !

Ba vị Tư Long này thất thanh kinh hô, khi nhìn thấy ánh mắt Mạnh Hạo nháy mắt quét tới thì sắc mặt ba người trực tiếp tái nhợt, da đầu run lên, không chút do dự thân thể mạnh mẽ lui về phía sau.

Nhưng ngay khi bọn họ lui về phía sau, yêu đàn xung quanh Mạnh Hạo đã rít gào kinh thiên, trực tiếp phóng về phía dị yêu cùng tu sĩ đem chúng nó vây khốn ở xung quanh.

Tiếng nổ vang ngập trời, thân mình Mạnh Hạo cất bước đi về phía trước, tốc độ cực nhanh, một cái Huyết Băng Thiểm, cả người trực tiếp biến mất. Nhưng trong chớp mắt khi Mạnh Hạo biến mất đó, một đường khoảng cách từ phía trước một Tư Long của Độc Chu nhất mạch đến chỗ Mạnh Hạo biến mất, toàn bộ dị yêu cùng tu sĩ trên khoảng cách này, thân thể toàn bộ vô cùng quỷ dị mà nổ tung, trong phút chốc chia năm xẻ bảy. Khi tàn âm kêu la thảm thiết vang vọng thì thân hình Mạnh Hạo, trực tiếp xuất hiện trước người vị Tư Long kia.

Tốc độ cực nhanh, cực kỳ kinh người, đây không phải thuấn di, mà là di chuyện cự ly ngắn bộc phát ra, có thể so với tốc độ thuấn di. Mà những tu sĩ cùng dị yêu lúc nãy vừa chết đi, đều là ở dưới tốc độ cực hạn này, chết trong trùng kích của Mạnh Hạo.

- Ngươi...

Vị Tư Long này sắc mặt hoàn toàn đại biến, đầu óc ông một tiếng, đang muốn lui về phía sau. Nhưng tay phải Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, khiến thân hình Tư Long này vừa đi qua thì đã bóp lên cổ của gã, mặt không chút thay đổi răng rắc một tiếng, trực tiếp bóp nát.

Khi buông tay thì trên người Man cự nhân đột nhiên xuất hiện một cây dây leo, nháy mắt liền tới gần chỗ Mạnh Hạo, một ngụm nuốt chửng thi thể Tư Long kia. Trên thân dây leo này mọc đầy gai sắc, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn, lay động ở bốn phía Mạnh Hạo, chợt xoay tròn, trực tiếp hóa thành một cái cầu gai cự đại, quét ngang bát phương.

Chớp mắt giết một người, oanh động chiến trường, khiến hai trưởng lão Nguyên Anh của Độc Chu nhất mạch bên ngoài quang mang phòng hộ

giờ phút này sắc mặt biến hóa, không chút do dự thân mình nhoáng lên một cái, thuấn di xuất hiện ở xung quanh Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khoảnh khắc khi bọn họ xuất hiện, yêu muỗi gào thét mà đến, đảo mắt liền bao trùm thân thể Mạnh Hạo, mặc cho hai trưởng lão Nguyên Anh kia sau khi xuất hiện liên thủ tấn công liên tiếp, muỗi yêu tán loạn. Nhưng chỉ một chút ngăn cản như vậy, thân hình Mạnh Hạo lại xuất hiện huyết quang, sau một cái Huyết Băng Thiểm, thì thân mình xuất hiện bên cạnh tên Tư Long thứ hai, đang nhanh chóng chạy trốn. Hắn nâng tay phải lên, kim quang bay tới, người kia phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể gã dùng tốc độ mắt thường có thể thấy, bị màu vàng bao trùm. Cũng chỉ là trong thời gian một cái hô hấp, gã liền biến thành một kim nhân, rơi xuống mặt đất.

Một gã Tư Long cuối cùng, là một lão giả, lão giả đó giờ phút này hồn phi phách tán, đối với Mạnh Hạo sinh ra sợ hãi trước nay chưa từng có, giờ phút này nhìn thấy Mạnh Hạo trông lại, nhất thời run run một cái.

- Cứu ta! !

Lão phát ra tiếng gào thét thê lương, thân thể mạnh mẽ lao ra, liều lĩnh bay thẳng đến hướng Triệu U Lan.

- Lớn mật!

Hai trưởng lão Nguyên Anh đuổi giết Mạnh Hạo mắt thấy Mạnh Hạo trước mặt chính mình, thế nhưng lại giết chết một Tư Long cấp chín, nhất thời tức giận nổi lên, thân mình nhoáng lên một cái, lao thẳng đến hướng Mạnh Hạo, sát cơ khuếch tán, không đợi tới gần, đã có thần thông biến ảo.

- Mạnh mỗ lá gan không lớn...

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, khoảnh khắc khi hai trưởng lão

Nguyên Anh kia tiến đến, hắn nâng tay phải lên, hướng hai người chỉ một cái. Phong yêu đệ bát cấm, nháy mắt triển khai, nhất thời bốn phương tám hướng, yêu khí trong khoảnh khắc liền tiến đến, hóa thành sợi tơ vô hình, trực tiếp quấn quanh hai người kia.

Hai lão giả Nguyên Anh này biến sắc, tuy rằng rất nhanh liền bùng nổ toàn bộ tu vi gắng hết sức mở ra, nhưng trong khi bọn họ còn kinh hãi, thân thể Mạnh Hạo lại chớp động huyết quang. Huyết quang lóe lên, Mạnh Hạo lao thẳng đến đến phía lão giả Tư Long cuối cùng kia.

- Ngươi dám!

Đúng lúc này, lại một trưởng lão Nguyên Anh, từ chỗ quầng sáng phòng hộ thuấn di tới, xuất hiện ở bên người lão giả Tư Long kia, gầm nhẹ, tay phải nâng lên, bấm tay niệm thần chú. Sau đó một mảnh quang mang năm màu khuếch tán, bao phủ về phía Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 674: Một thân tung hoành ngang trời, vượt ba ngàn tu sĩ!

- Nhưng Mạnh mỗ muốn giết người, ngươi cứu không nổi.

Mạnh Hạo bình tĩnh mở miệng, vừa nói, tay phải nâng lên, không hề có ý lùi bước, hướng về lão giả Nguyên Anh đang tiến đến, đánh ra một quyền.

Tiếng nổ vang trời, thân thể Mạnh Hạo chấn động, lui ra phía sau ba bước, nhưng lão giả Nguyên Anh kia, sắc mặt cũng đại biến, phun ra máu tươi, thân thể liên tục lui về sau bảy tám bước, lấy một ánh mắt không thể tin, mạnh mẽ nhìn về phía Mạnh Hạo. Khi đó thì Mạnh Hạo đã đến gần lão giả Tư Long kia, tay phải nâng lên, căn bản là không cho phép lão giả này có chút giãy giụa nào, một phát bắt được cổ, trực tiếp bóp nát.

Dưới tầng tầng vây khốn, trong ngàn quân, diệt sát ba Tư Long, cho dù là ba trưởng lão Nguyên Anh cũng không thể ngăn cản, còn có một người ngay chính diện bị chấn động chết. Một màn này chẳng những khiếp sợ tất cả người của Độc Chu nhất mạch, mà còn khiến cho tộc nhân của ngũ bộ ở trong quang mang phòng hộ vốn đang tuyệt vọng như được đốt lên ngọn lửa nhiệt huyết, nhìn thấy được hi vọng!

- Mạnh đại sư! !

- Mạnh đại sư! ! !

Từng trận gào thét theo từ trong quầng sáng truyền ra, thanh âm này

mang theo hy vọng của tất cả những tộc nhân còn sót lại của ngũ bộ, mang theo kích động của bọn họ, quanh quẩn thiên địa.

Triệu U Lan hô hấp dồn dập, mạnh mẽ nhìn về phía Mạnh Hạo. Giờ phút này Mạnh Hạo, lại vượt ra khỏi phán đoán của nàng, trong lúc mơ hồ, đã trở thành tồn tại khiến nàng cực kỳ coi trọng.

- Đại Tư Long... chính diện có thể chấn tu sĩ Nguyên Anh... Người này không thể lưu!

Ngay tại nháy mắt khi nội tâm Triệu U Lan nổi lên sát cơ mãnh liệt, nàng bỗng nhiên tâm thần chấn động. Một cỗ cảm giác sinh tử bỗng nhiên hiện lên ở trong lòng, bởi vì nàng thấy được hai mắt Mạnh Hạo!

Bởi vì trong chớp mắt này, nàng cùng ánh mắt của Mạnh Hạo cách một chiến trường, cách một lòng chảo thiên địa tưởng chừng không thể vượt qua do hơn ba nghìn tu sĩ tạo thành, nhìn về phía nhau.

Bởi vì nàng thấy được, lạnh lùng trong mắt Mạnh Hạo, còn có ở chỗ sâu trong đôi mắt kia, một cỗ sát cơ đối với chính mình!

- Hắn muốn giết ta? Khoảng cách của hắn với ba Tư Long kia quá gần, giết thì giết. Nhưng khoảng cách giữa ta và hắn có hơn ba nghìn tu sĩ của tộc ta, bên cạnh ta cũng có hơn mười vị tộc nhân hộ pháp, cách đó không xa còn có đại tế tự cùng các trưởng lão, hắn ... làm sao mà giết được ta chứ!

- Không nói cái khác, chỉ riêng khoảng cách do hơn ba nghìn tu sĩ này hình thành thôi, không đợi hắn đến được đây, đã bị cuốn lấy. Trừ phi hắn thuấn di, nếu không, chỉ dựa vào huyết khí tăng tốc như khi nãy, sẽ không thể làm được việc vượt qua không gian như thuấn di!

- Cho dù là phi hành, cũng cần tốc độ cực hạn, mới có một tia khả năng phá mở ba ngàn tu sĩ này thôi. Mà tốc độ của hắn, theo như lúc trước ta

thấy, còn không có tư cách này.

Khoảnh khắc ý nghĩ này hiện lên, Triệu U Lan mạnh mẽ nhìn lại, thì Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài.

Trong tiếng hét dài, Man cự nhân rít gào lao đến, cơ bắp toàn thân mạnh mẽ bành trướng, thân thể to ra cỡ trăm trượng. Nhất là cánh tay phải của nó, lúc này cơ bắp giần giật, như muốn hấp thu hết huyết nhục toàn thân, như muốn đem toàn bộ huyết nhục tập trung lên cánh tay phải vậy, khiến tay phải của nó cực kì khoa trương, chiếm cứ đến hơn phân nửa cơ thể!

Cùng tỉ lệ thân thể nghiêm trọng mất cân đối, thì trên cánh tay phải này gân xanh cũng nổi lên cuồn cuộn, nhìn như muốn nổ tung, như thể có lực lượng khủng bố ẩn chứa bên trong, thoạt nhìn cực kì ghê người. Nó lao đến, một hơi nhấc Mạnh Hạo lên, hướng về phía Triệu U Lan, dùng toàn lực ném tới.

Nháy mắt, lực lương kinh khủng kia của Man cự nhân đã truyền hết lên người Mạnh Hạo, khiến thân ảnh Mạnh Hạo như tia chớp, trực tiếp quấy động tầng mây, nháy mắt lao ra xa. Nhờ lực lượng cường đại của Man cự nhân, dung hợp với tốc độ của bản thân, giúp thân mình hắn trong thời khắc này, ma sát hư vô ..... tựa như nắng gắt!

Chính vào lúc này, muỗi yêu rầm rầm lao đến vờn quanh Mạnh Hạo, hóa thành lốc xoáy, quạ yêu tới gần, trở thành sương mù, ngạc ngư màu đỏ khoảnh khắc mà đến, trở thành một bên cánh, con thằn lằn thật lớn kia gầm nhẹ tiến đến, hóa thành thân hình, dơi đen tới gần, đã trở thành bên cánh còn lại. Sau đó, tốc độ của Mạnh Hạo, nháy mắt lại bạo tăng, kia là do tất cả yêu đàn đẩy mạnh, đó là một loại rung động không cách nào hình dung.

Một chớp mắt này, tiếng thét kinh người truyền khắp thiên địa, bên người Mạnh Hạo vờn quanh lượng lớn yêu đàn. Hắn ở trên bầu trời lấy tốc độ cực nhanh bay đi, tốc độ như tia chớp, khoảnh khắc liền trực tiếp

lao qua trên đầu hơn ba nghìn tu sĩ kia. Bọn họ căn bản là phản ứng không kịp nữa, cả đám đều đầu óc nổ vang...

Mạnh Hạo cùng yêu đàn, đã hình thành một mũi tên nhọn, mà Mạnh Hạo chính là đầu mũi tên này, mang theo sát cơ cùng sát khí ngập trời, nương theo tốc độ tất cả dị yêu đang bộc phát ra, dường như muốn chọc thủng, đâm xuyên trời cao, lao thẳng về phía Triệu U Lan.

Giờ khắc này, tộc nhân ngũ bộ trong quầng sáng, giống như mất đi hô hấp, tộc trưởng Ô Binh bộ cũng không chữa thương nữa, mà mở ra hai mắt đỏ ngầu. Bảy tu sĩ Nguyên Anh bên cạnh cũng đều hô hấp dồn dập.

Giờ khắc này, hơn ba nghìn tu sĩ Độc Chu nhất mạch, phát cuồng chạy tới, một đám ánh mắt đỏ bừng, lộ ra sợ hãi kinh tâm.

Giờ khắc này, những trưởng lão Nguyên Anh, còn có đại tế tự của Độc Chu nhất mạch đang tấn công quang mang phòng hộ kia, đều nháy mắt biến sắc!

Mắt phượng Triệu U Lan co rút lại, hô hấp dồn dập, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Giờ khắc này, thân ảnh Mạnh Hạo hiện lên ảnh ngược ở trong mắt của nàng, khắc thật sâu ở trong tâm thần.

Một thân tung hoành ngang trời, vượt qua ba ngàn tu sĩ, một mũi tên tràn đầy yêu khí, chỉ thẳng Triệu U Lan!

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền từ cách đó mấy trăm trượng, đã vào trong khoảng cách không tới trăm trượng! Hơn mười tu sĩ trên mặt có đồ đằng màu xanh bên người Triệu U Lan giờ phút này một đám như lâm đại địch, ánh mắt lộ ra sát cơ.

Triệu U Lan giơ Vực Ngoại Tâm Ma hoa lên cao, mắt phượng ngóng nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, hai mắt lộ ra lãnh ý. Nàng giờ phút này không thể động, một khi động, liền sẽ khiến cho uy

lực của Vực Ngoại Tâm Ma hoa tiêu tán, mà một khi lực lượng của Vực Ngoại Tâm Ma hoa này tiêu thất, thì tu sĩ của ngũ bộ trong quang mang phòng hộ sẽ lập tức lao ra. Đến khi đó, lấy tộc trưởng Ô Binh bộ cầm đầu, tám tu sĩ Nguyên Anh tiến đến, chắc chắn sẽ cầm chân được trưởng lão của Độc Chu nhất mạch.

Một khi như vậy, thì bản thân mình bên này, mới thật là lâm vào trong vòng nguy cơ sinh tử.

- Ta cá là... Hắn không qua được!

Triệu U Lan nháy mắt, nội tâm có quyết đoán.

Đúng lúc này, các vị trưởng lão của Độc Chu nhất mạch đã bất chấp, không tấn công quang mạc đã sắp hỏng mất nữa rồi. So sánh với việc tiêu diệt ngũ bộ, bọn họ càng để ý Thánh nữ của nhất mạch bọn họ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 675: Kinh tâm động phách!

Giờ phút này tổng cộng chín trưởng lão, có ba người toàn thân khí thế nổ vang, thân ảnh thuấn di thẳng hướng Mạnh Hạo mà đến, khoảnh khắc liền xuất hiện bốn phía ở Mạnh Hạo. Còn lại sáu người, cũng đều không chút do dự, nháy mắt cất bước.

Thân ảnh Mạnh Hạo kinh thiên, ở bên cạnh, ba lão giả Nguyên Anh kia sau khi xuất hiện, liền lập tức bấm tay niệm thần chú, toàn thân ánh sáng đồ đằng lóng lánh, hóa thành ảo ảnh thật lớn, nghiền ép về phía Mạnh Hạo.

- Lui xuống!

Ba người gầm nhẹ, thanh âm như lôi đình nổ vang.

- Cút cho ta!

Mạnh Hạo ở trong yêu đàn, tùy theo một tiếng rít gào, giống như tất cả yêu đàn chung quanh hắn đều đồng loạt gầm nhẹ, thanh âm kinh thiên động địa, trực tiếp ép qua ba tu sĩ Nguyên Anh này. Hơn nữa ở một khắc này, đàn quạ yêu, đàn muỗi yêu, còn có ngạc ngư màu đỏ gào thét lên, lao về phía ba người kia.

Tiếng nổ vang, giống như thiên địa chấn động, thân ảnh Mạnh Hạo không hề tạm dừng, ở một cái chớp mắt khi yêu đàn vượt qua ba người ngăn cản, thân ảnh Mạnh Hạo lập tức vượt qua bên cạnh người bọn họ.

Khoảng cách với Triệu U Lan, còn có bảy mươi trượng!

Giờ phút này, tiếng rống giận quanh quẩn, ở bên người Mạnh Hạo, nháy mắt xuất hiện sáu tu sĩ Nguyên Anh. Sáu người này là tất cả trưởng lão Nguyên Anh đang tấn công quang mang phòng hộ, sau khi xuất hiện, một đám lập tức triển khai toàn bộ tu vi, thần thông đồ đằng biến ảo. Thiên địa nổ vang, lực lượng của sáu người hóa thành một cái chuông vàng thật lớn, mạnh mẽ đập tới phía Mạnh Hạo.

Nơi kim chung đi qua, hư vô giống như bị dồn ép, truyền ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, hai tay nâng lên vung mạnh về phía trước. Sau khi hắn vung tay, Đại Mao, còn có con thằn lằn khổng lồ kia, cùng với tất cả yêu đàn ở bên người Mạnh Hạo giờ phút này, đều lập tức từ bên ngoài thân thể của hắn gào thét, lao thẳng đến kim chung của sáu người.

Xa xa nhìn lại, yêu đàn bốn phía Mạnh Hạo hóa thành một mảnh hắc phong, nháy mắt rời đi thân thể hắn, khiến cho thân ảnh Mạnh Hạo hiển lộ rõ ràng ở giữa không trung.

Cũng chính trong cái chớp mắt này, Mạnh Hạo không chút do dự, khi tay phải nhấc lên, trong tay hắn xuất hiện một cái mặt nạ huyết sắc, mang lên trên mặt. Đầu óc hắn ông một tiếng, một cỗ huyết khí khó có thể hình dung, trực tiếp từ trên người hắn bộc phát ra, như muốn xông thủng trời cao, kinh động mọi người bốn phía.

Huyết khí ngập trời, hóa thành một cái lốc xoáy cực lớn màu đỏ, Mạnh Hạo ở trong lốc xoáy, tay phải bấm tay niệm thần chú chỉ một cái. Lập tức lốc xoáy này trong khi cấp tốc xoay tròn, thì trực tiếp hóa thành một gương mặt khổng lồ.

Giữa tiếng nổ vang, gương mặt này ở phía sau yêu đàn, lao thẳng đến kim chung của sáu người kia.

Tiếng nổ vang ở một khắc này, kinh thiên động địa, quanh quẩn bát phương, yêu đàn tán loạn, kim chung hỏng mất, sắc mặt sáu người đồng

loạt biến hóa, đều tái nhợt đi mấy phần, lui ra phía sau vài bước, vẻ mặt hoảng sợ.

Mạnh Hạo thì phun ra máu tươi, nhưng tốc độ lại nhanh hơn, một cái Huyết Băng Thiểm, liền trực tiếp vượt qua sáu người, xuất hiện ở cách Triệu U Lan ngoài ba mười trượng. Khoảng cách ba mươi trượng, hai người thậm chí cũng có thể nhìn rõ ràng bộ dạng đối phương, ngay cả sợi tóc tựa hồ cũng có thể nhìn rõ ràng.

Nhưng Triệu U Lan vẫn là vẻ mặt như thường, hai mắt lạnh lùng, phần tâm tình này, cho dù là Mạnh Hạo, cũng đều có chút bội phục. Nhưng sát cơ của hắn lại càng đậm, nhoáng lên một cái, lao thẳng đến Triệu U Lan.

Hơn mười tu sĩ đồ đằng màu xanh bên người Triệu U Lan giờ phút này lập tức tiềm hành cả đám, hóa thành từng luồng thanh quang, lao thẳng đến hướng Mạnh Hạo.

Thần thái trong hai mắt Triệu U Lan vẫn như cũ, giống như nước hồ, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo sốt ruột nhanh chóng mà đến, nhìn mặt nạ trên mặt đối phương, nhìn một thân thanh sam bay múa, tóc dài muối tiêu hỗn loạn phiêu diêu.

Trong thiên quân, một người đơn độc mà đến, chín đại trưởng lão Nguyên Anh cũng không có biện pháp ngăn cước bộ hắn lấy một chút. Nhân vật như vậy, ở một khắc này, so với trước càng thêm mạnh mẽ khắc sâu ở đáy lòng Triệu U Lan.

Có thể nói, song phương bộ lạc khai chiến lần này, Triệu U Lan tính đến gần như toàn bộ. Duy chỉ có... Nàng không có tính đến Mạnh Hạo.

Trong thời gian ngắn, thân ảnh Mạnh Hạo liền đụng chạm cùng hơn mười luồng thanh quang kia, tiếng động nổ vang nhất thời dựng lên ngập trời. Hơn mười thân ảnh trong thanh quang này, từng người đều có tu vi Kết Đan đại viên mãn, nhưng khi cùng Mạnh Hạo đụng chạm thì ở bên

trong nổ vang, trình diễn một trường giết chóc.

Mạnh Hạo nâng tay phải lên, một quyền đánh lên trên ngực một tu sĩ đồ đằng xanh, áp chế tu vi người này, làm cho thân thể người này không vỡ ra, trong quá trình lao về phía trước, trực tiếp đụng vào người tiếp theo sau, bỗng nhiên nổ bung, chia năm xẻ bảy, máu tươi tràn ngập.

Sau đó thân hình lóe lên, khi xuất hiện thì đã ở phía sau một người khác, không xuất thủ mà thân hình va mạnh về phía sau, trong tiếng va chạm là tiếng xương vỡ. Mạnh Hạo xoay người thì tay trái bấm tay niệm thần chú, hướng về phía bên cạnh chỉ một cái, lập tức một mảnh kim quang xuất hiện, nơi đi qua, ba người lập tức hóa thành Kim Thân, trở thành tượng điêu khắc vàng kim.

Tất cả những điều này nói thì lâu nhưng trên thực tế, chính là song phương vừa tiếp xúc, hơn mười người này liền có một nửa bị Mạnh Hạo trực tiếp chém giết, thét lên thảm thiết mà lìa đời.

Gọn gàng, không hề có dài dòng, sau khi trực tiếp giết hết, Mạnh Hạo hít sâu một cái, tốc độ nháy mắt bạo tăng, khoảnh khắc đã muốn xuyên qua bảy tám người còn lại, thẳng đến Triệu U Lan.

Nhưng vào lúc này, bảy tám tu sĩ đồ đằng màu xanh còn lại kia, đồng loạt gầm nhẹ, trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết quyết đoán, thế mà lại ... Lựa chọn tự bạo!

Tiếng nổ vang ngập trời, bảy tám tu sĩ Kết Đan đại viên mãn tự bạo, uy lực mạnh mẽ, cho dù là Mạnh Hạo gặp phải, cũng kinh hãi. Nhưng sắc mặt của hắn lại không thay đổi chút nào, nháy mắt khi lực lượng tự bạo quét ngang, ngoài thân thể Mạnh Hạo xuất hiện tầng tầng sợi tơ, đó là ... tơ của Vô Mục tằm!

Tơ này gào thét, quấn quanh Mạnh Hạo nhanh chóng xoay tròn, tơ không ngừng, thì Mạnh Hạo không bị thương. Thân ảnh hắn như tia

chớp, trực tiếp từ trong mảnh tự bạo này, mạnh mẽ xông ra, khoảng cách với Triệu U Lan, chỉ có mười trượng.

Một khắc này, bát phương khiếp sợ!

Nhưng vào lúc này, một thân ảnh cao lớn, nháy mắt xuất hiện ở phía trước của hắn, thiên địa như hóa thành lục sắc, hóa thành một cây mộc trượng màu đen, giống như từ trong hư vô xuất hiện, hướng về Mạnh Hạo nơi này, hung hăng nhất trận điểm tới.

- Quay lại cho lão phu!

Trong hư vô, thanh âm tang thương truyền ra, thân ảnh đại tế tự của Độc Chu nhất mạch xuất hiện, mắt lạnh nhìn về phía Mạnh Hạo, mộc trượng trong tay mang theo lực lượng phá núi, làm cho Mạnh Hạo căn bản là không thể né tránh, trực tiếp liền điểm vào trên tơ tằm bên ngoài thân thể Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, ở phía sau hắn, giờ phút này chín trưởng lão Nguyên Anh kia đang thoát khỏi yêu đàn, muốn giết đến nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 676: Kinh tâm động phách! (2)

Giờ phút này tổng cộng chín trưởng lão, có ba người toàn thân khí thế nổ vang, thân ảnh thuấn di thẳng hướng Mạnh Hạo mà đến, khoảnh khắc liền xuất hiện bốn phía ở Mạnh Hạo. Còn lại sáu người, cũng đều không chút do dự, nháy mắt cất bước.

Thân ảnh Mạnh Hạo kinh thiên, ở bên cạnh, ba lão giả Nguyên Anh kia sau khi xuất hiện, liền lập tức bấm tay niệm thần chú, toàn thân ánh sáng đồ đằng lóng lánh, hóa thành ảo ảnh thật lớn, nghiền ép về phía Mạnh Hạo.

- Lui xuống!

Ba người gầm nhẹ, thanh âm như lôi đình nổ vang.

- Cút cho ta!

Mạnh Hạo ở trong yêu đàn, tùy theo một tiếng rít gào, giống như tất cả yêu đàn chung quanh hắn đều đồng loạt gầm nhẹ, thanh âm kinh thiên động địa, trực tiếp ép qua ba tu sĩ Nguyên Anh này. Hơn nữa ở một khắc này, đàn quạ yêu, đàn muỗi yêu, còn có ngạc ngư màu đỏ gào thét lên, lao về phía ba người kia.

Tiếng nổ vang, giống như thiên địa chấn động, thân ảnh Mạnh Hạo không hề tạm dừng, ở một cái chớp mắt khi yêu đàn vượt qua ba người ngăn cản, thân ảnh Mạnh Hạo lập tức vượt qua bên cạnh người bọn họ.

Khoảng cách với Triệu U Lan, còn có bảy mươi trượng!

Giờ phút này, tiếng rống giận quanh quẩn, ở bên người Mạnh Hạo, nháy mắt xuất hiện sáu tu sĩ Nguyên Anh. Sáu người này là tất cả trưởng lão Nguyên Anh đang tấn công quang mang phòng hộ, sau khi xuất hiện, một đám lập tức triển khai toàn bộ tu vi, thần thông đồ đằng biến ảo. Thiên địa nổ vang, lực lượng của sáu người hóa thành một cái chuông vàng thật lớn, mạnh mẽ đập tới phía Mạnh Hạo.

Nơi kim chung đi qua, hư vô giống như bị dồn ép, truyền ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, hai tay nâng lên vung mạnh về phía trước. Sau khi hắn vung tay, Đại Mao, còn có con thằn lằn khổng lồ kia, cùng với tất cả yêu đàn ở bên người Mạnh Hạo giờ phút này, đều lập tức từ bên ngoài thân thể của hắn gào thét, lao thẳng đến kim chung của sáu người.

Xa xa nhìn lại, yêu đàn bốn phía Mạnh Hạo hóa thành một mảnh hắc phong, nháy mắt rời đi thân thể hắn, khiến cho thân ảnh Mạnh Hạo hiển lộ rõ ràng ở giữa không trung.

Cũng chính trong cái chớp mắt này, Mạnh Hạo không chút do dự, khi tay phải nhấc lên, trong tay hắn xuất hiện một cái mặt nạ huyết sắc, mang lên trên mặt. Đầu óc hắn ông một tiếng, một cỗ huyết khí khó có thể hình dung, trực tiếp từ trên người hắn bộc phát ra, như muốn xông thủng trời cao, kinh động mọi người bốn phía.

Huyết khí ngập trời, hóa thành một cái lốc xoáy cực lớn màu đỏ, Mạnh Hạo ở trong lốc xoáy, tay phải bấm tay niệm thần chú chỉ một cái. Lập tức lốc xoáy này trong khi cấp tốc xoay tròn, thì trực tiếp hóa thành một gương mặt khổng lồ.

Giữa tiếng nổ vang, gương mặt này ở phía sau yêu đàn, lao thẳng đến kim chung của sáu người kia.

Tiếng nổ vang ở một khắc này, kinh thiên động địa, quanh quẩn bát phương, yêu đàn tán loạn, kim chung hỏng mất, sắc mặt sáu người đồng

loạt biến hóa, đều tái nhợt đi mấy phần, lui ra phía sau vài bước, vẻ mặt hoảng sợ.

Mạnh Hạo thì phun ra máu tươi, nhưng tốc độ lại nhanh hơn, một cái Huyết Băng Thiểm, liền trực tiếp vượt qua sáu người, xuất hiện ở cách Triệu U Lan ngoài ba mười trượng. Khoảng cách ba mươi trượng, hai người thậm chí cũng có thể nhìn rõ ràng bộ dạng đối phương, ngay cả sợi tóc tựa hồ cũng có thể nhìn rõ ràng.

Nhưng Triệu U Lan vẫn là vẻ mặt như thường, hai mắt lạnh lùng, phần tâm tình này, cho dù là Mạnh Hạo, cũng đều có chút bội phục. Nhưng sát cơ của hắn lại càng đậm, nhoáng lên một cái, lao thẳng đến Triệu U Lan.

Hơn mười tu sĩ đồ đằng màu xanh bên người Triệu U Lan giờ phút này lập tức tiềm hành cả đám, hóa thành từng luồng thanh quang, lao thẳng đến hướng Mạnh Hạo.

Thần thái trong hai mắt Triệu U Lan vẫn như cũ, giống như nước hồ, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo sốt ruột nhanh chóng mà đến, nhìn mặt nạ trên mặt đối phương, nhìn một thân thanh sam bay múa, tóc dài muối tiêu hỗn loạn phiêu diêu.

Trong thiên quân, một người đơn độc mà đến, chín đại trưởng lão Nguyên Anh cũng không có biện pháp ngăn cước bộ hắn lấy một chút. Nhân vật như vậy, ở một khắc này, so với trước càng thêm mạnh mẽ khắc sâu ở đáy lòng Triệu U Lan.

Có thể nói, song phương bộ lạc khai chiến lần này, Triệu U Lan tính đến gần như toàn bộ. Duy chỉ có... Nàng không có tính đến Mạnh Hạo.

Trong thời gian ngắn, thân ảnh Mạnh Hạo liền đụng chạm cùng hơn mười luồng thanh quang kia, tiếng động nổ vang nhất thời dựng lên ngập trời. Hơn mười thân ảnh trong thanh quang này, từng người đều có tu vi Kết Đan đại viên mãn, nhưng khi cùng Mạnh Hạo đụng chạm thì ở bên

trong nổ vang, trình diễn một trường giết chóc.

Mạnh Hạo nâng tay phải lên, một quyền đánh lên trên ngực một tu sĩ đồ đằng xanh, áp chế tu vi người này, làm cho thân thể người này không vỡ ra, trong quá trình lao về phía trước, trực tiếp đụng vào người tiếp theo sau, bỗng nhiên nổ bung, chia năm xẻ bảy, máu tươi tràn ngập.

Sau đó thân hình lóe lên, khi xuất hiện thì đã ở phía sau một người khác, không xuất thủ mà thân hình va mạnh về phía sau, trong tiếng va chạm là tiếng xương vỡ. Mạnh Hạo xoay người thì tay trái bấm tay niệm thần chú, hướng về phía bên cạnh chỉ một cái, lập tức một mảnh kim quang xuất hiện, nơi đi qua, ba người lập tức hóa thành Kim Thân, trở thành tượng điêu khắc vàng kim.

Tất cả những điều này nói thì lâu nhưng trên thực tế, chính là song phương vừa tiếp xúc, hơn mười người này liền có một nửa bị Mạnh Hạo trực tiếp chém giết, thét lên thảm thiết mà lìa đời.

Gọn gàng, không hề có dài dòng, sau khi trực tiếp giết hết, Mạnh Hạo hít sâu một cái, tốc độ nháy mắt bạo tăng, khoảnh khắc đã muốn xuyên qua bảy tám người còn lại, thẳng đến Triệu U Lan.

Nhưng vào lúc này, bảy tám tu sĩ đồ đằng màu xanh còn lại kia, đồng loạt gầm nhẹ, trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết quyết đoán, thế mà lại ... Lựa chọn tự bạo!

Tiếng nổ vang ngập trời, bảy tám tu sĩ Kết Đan đại viên mãn tự bạo, uy lực mạnh mẽ, cho dù là Mạnh Hạo gặp phải, cũng kinh hãi. Nhưng sắc mặt của hắn lại không thay đổi chút nào, nháy mắt khi lực lượng tự bạo quét ngang, ngoài thân thể Mạnh Hạo xuất hiện tầng tầng sợi tơ, đó là ... tơ của Vô Mục tằm!

Tơ này gào thét, quấn quanh Mạnh Hạo nhanh chóng xoay tròn, tơ không ngừng, thì Mạnh Hạo không bị thương. Thân ảnh hắn như tia

chớp, trực tiếp từ trong mảnh tự bạo này, mạnh mẽ xông ra, khoảng cách với Triệu U Lan, chỉ có mười trượng.

Một khắc này, bát phương khiếp sợ!

Nhưng vào lúc này, một thân ảnh cao lớn, nháy mắt xuất hiện ở phía trước của hắn, thiên địa như hóa thành lục sắc, hóa thành một cây mộc trượng màu đen, giống như từ trong hư vô xuất hiện, hướng về Mạnh Hạo nơi này, hung hăng nhất trận điểm tới.

- Quay lại cho lão phu!

Trong hư vô, thanh âm tang thương truyền ra, thân ảnh đại tế tự của Độc Chu nhất mạch xuất hiện, mắt lạnh nhìn về phía Mạnh Hạo, mộc trượng trong tay mang theo lực lượng phá núi, làm cho Mạnh Hạo căn bản là không thể né tránh, trực tiếp liền điểm vào trên tơ tằm bên ngoài thân thể Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, ở phía sau hắn, giờ phút này chín trưởng lão Nguyên Anh kia đang thoát khỏi yêu đàn, muốn giết đến nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 677: Kinh tâm động phách! (2)

Triệu U Lan sau khi thấy đại tế tự xuất hiện thì đáy lòng nhẹ thở ra, khoảng cách mười trượng với nàng mà nói là nguy cơ trước nay chưa từng có.

Oanh một tiếng, thân thể Mạnh Hạo mạnh mẽ chấn động, tơ của Vô Mục tằm nhấc lên lực phản chấn mãnh liệt, không ngừng mà hóa giải lực lượng tu vi đến từ đại tế tự Nguyên Anh trung kỳ, khiến cho khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, thân thể không khỏi lui về phía sau vài bước.

Nhưng là chỉ là tràn ra máu tươi, chỉ là lui ra phía sau vài bước, liền chính diện đỡ được một kích toàn lực đến từ Nguyên Anh trung kỳ.

Hai mắt đại tế tự của Độc Chu nhất mạch tại thời khắc này mạnh mẽ co rút lại!

- Đây là pháp bảo gì chứ! Nhưng dù cho ngươi có pháp bảo cường đại hơn đi chăng nữa, cũng đừng mơ tưởng bước qua người lão phu!

- Nguyên Anh trung kỳ!

Hai mắt Mạnh Hạo hơi hơi co rụt lại, trong những tu hắn sĩ đã từng chiến qua, tu vi cao nhất là Lê Thiên lão quái. Nhưng mà dù là Lê Thiên, cũng chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong mà thôi, khoảng cách với Nguyên Anh trung kỳ, còn có chênh lệch rất lớn.

Tu sĩ Nguyên Anh, chênh lệch giữa các cảnh giới khác nhau là rất lớn, vượt qua khoảng cách giữa cảnh giới Trúc Cơ và Kết Đan. Cho dù là

Mạnh Hạo nay đã có hai cái đồ đằng, mang lên mặt nạ huyết sắc, có thể chém giết Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng đối mặt Nguyên Anh trung kỳ, hắn cũng khó có thể chiến thắng.

Nhưng Mạnh Hạo có thể lựa chọn đánh chết Triệu U Lan, há có thể không có phòng bị đối với đại tế tự của Độc Chu nhất mạch sao. Gần như tại một cái chớp mắt khi thân thể lui ra phía sau, hai tay Mạnh Hạo bấm niệm thần chú, chỉ về phía trước.

- Vô Mục tằm!

Hắn lạnh giọng mở miệng, lời nói, tơ của Vô Mục tằm bên ngoài thân thể lập tức mạnh mẽ tản ra. Vô Mục tằm trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, nhoáng lên một cái, bay thẳng về phía đại tế tự. Hơn nữa trong lúc lao ra, thì còn có vô số sợi tơ khoảnh khắc tản ra, lấy tốc độ cực nhanh, trực tiếp quấn quanh đại tế tự.

- Nguyên Anh trung kỳ, quả thực không phải người Mạnh mỗ có thể thắng được, nhưng Mạnh mỗ có thể vây khốn ngươi!

Khi Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng thì đại tế tự nhíu mày, nháy mắt cất bước. Mạnh Hạo tay phải nâng lên vung về phía trước.

- Yêu phong đệ bát cấm!

Dứt lời, yêu khí bốn phía phô thiên cái địa, rầm rầm mà đến, nháy mắt quấn quanh thân thể đại tế tự, làm cho Đại tế tự biến sắc. Mặc dù lão rất nhanh liền giãy thoát ra, nhưng chỉ trì hoãn một giây như vậy, tơ của Vô Mục tằm vậy mà đã quấn quanh mấy tầng, bao phủ đại tế tự ở bên trong.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, đại tế tự lập tức triển khai thần thông, khổ nỗi Vô Mục tằm là bảo vật cứng nhất thiên hạ, không thể diệt, ngược lại còn làm cho nó quấn quanh nhanh hơn, hoàn toàn vây quanh đại tế tự.

Mạnh Hạo phun ra một ngụm tiên huyết, đây là phản phệ của việc mạnh mẽ thi triển yêu phong cấm thứ tám đối với người có tu vi vượt qua chính mình. Nhưng mức độ phản phệ này, Mạnh Hạo không thèm để ý, nhoáng lên một cái, khoảnh khắc chín trưởng lão Nguyên Anh ở sau người kia đuổi theo, trực tiếp lướt thân thể qua đại tế tự, lao thẳng về phía Triệu U Lan.

Sắc mặt Triệu U Lan rốt cục đại biến, nàng hô hấp dồn dập, ở khoảnh khắc Mạnh Hạo tới gần, nàng không còn là đứng lại tại chỗ nữa, mà là thân thể nháy mắt lui về phía sau, nhưng vẫn giữ vững tay phải nâng lên, duy trì Tâm Msa hoa nở rộ.

Lòng nàng biết rõ, ánh sáng của hoa này không thế tán, nếu không thì chính mình thật sự chỉ còn một con đường chết mà thôi. Mà nay nhìn như nguy hiểm, nhưng trên thực tế chỉ cần gắng gượng qua thời gian vài hơi thở, đợi cho chín trưởng lão Nguyên Anh ở phía sau Mạnh Hạo đuổi tới nơi, thì tất cả nguy cơ liền có thể hóa giải.

Khi nàng lui lại thì mạnh mẽ há miệng, phát ra một tiếng chú ngữ kỳ dị.

Trong chú ngữ này, hư vô phía trước nàng vặn vẹo như hóa thành sóng gợn khuếch tán ra ngoài. Trong sóng gợn vặn vẹo này thân ảnh Triệu U Lan trong mắt Mạnh Hạo lại hóa thành hơn mười người, khó có thể phân ra thiệt giả.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thân mình không hề có tạm dừng, tay phải khi nhấc lên, đồ đằng thuộc tính kim trên ngực hắn phát ra quang mang màu vàng. Ngay sau đó tay phải Mạnh Hạo, nháy mắt đã trở thành màu vàng, một chỉ này hư vô phía trước vặn vẹo, một mảnh kim quang mạnh mẽ khuếch tán, trong nháy mắt đã đem sóng gợn, nhuộm thành màu vàng.

Cùng lúc đó, sau sóng gợn, hơn mười thân ảnh của Triệu U Lan đều tự lui ra phía sau, một đám rất nhanh cũng bị nhuộm đẫm kim quang, sau

khi tràn ngập toàn thân, thì đồng loạt vỡ ra.

Chỉ trong cái chớp mắt này, tất cả thân ảnh đều tiêu tán, mà mảnh sóng gợn vặn vẹo kia cũng như bọt khí mà vỡ vụn, lộ ra Triệu U Lan sắc mặt biến hóa, đang phun tiên huyết ở phía sau.

Thân mình Mạnh Hạo nháy mắt tới gần, khoảng cách với Triệu U Lan chỉ còn có ba trượng. Khoảng cách này, hình thành cảm giác uy áp cùng sinh tử, là hung hiểm mà Triệu U Lan cả đời này đều không có trải qua. Sắc mặt nàng tái nhợt thì đôi môi khẽ nhúc nhích, trên thân thể lập tức mạnh mẽ xuất hiện một mảnh bạch quang. Ánh sáng này trong khoảnh khắc đã hình thành một quầng sáng phòng hộ, đang muốn khuếch trương mở ra...

Mạnh Hạo hừ lạnh, tay phải nâng lên, một quyền trực tiếp đánh tới, tiếng nổ vang kinh thiên động địa, quầng sáng màu trắng này, tan ra vỡ vụn, rơi xuống. Có một chút mảnh nhỏ xẹt qua trên người Triệu U Lan, để lại từng vết máu.

Ngay thời điểm quầng sáng phòng hộ bị vỡ, thì Triệu U Lan lại phun máu tươi, thân mình lảo đảo lui về phía sau, nhưng cho dù đến lúc này, nàng vẫn không có tuyệt vọng, vẫn không có buông Vực Ngoại Tâm Ma hoa. Mắt thấy Mạnh Hạo lại tới gần, tay phải bấm tay niệm thần chú mang theo sát cơ mà đến, mắt phượng Triệu U Lan chợt lóe, đồ đằng con nhện màu trắng trên mi tâm, nháy mắt tràn ra bạch quang

Trong bạch quang, con nhện kia huyễn hóa lao ra, gào lên một tiếng. Chỉ một tiếng, nháy mắt liền như có cuồng phong quét ngang mặt đất, thân thể Mạnh Hạo chững lại, linh hồn của hắn dường như bị xé rách, tại trong cuồng phong này, dường như muốn bị thổi ra khỏi thân thể.

Nhưng cảm giác này chỉ là trong khoảnh khắc, đã bị Mạnh Hạo trực tiếp trấn áp. Hắn ngay cả Bỉ Ngạn hoa cũng có thể trấn áp, chỉ là Diệt Hồn Phong, nếu là hạng người tu vi cao thâm triển khai còn dễ nói, thậm chí

cho dù không phải hạng người tu vi cao thâm triển khai, nếu Mạnh Hạo chưa từng trải qua việc trấn áp Bỉ Ngạn hoa, như vậy giờ phút này cũng sẽ bị trực tiếp nhiếp hồn, xuất hiện hoảng hốt.

Nhưng dưới đủ loại nguyên nhân, thần thông đồ đằng mà chỉ có Thánh nữ của Độc Chu nhất mạch có thể lĩnh ngộ, căn bản là không thể lay động Mạnh Hạo chút nào.

Mạnh Hạo vung tay áo lên, trong cơ thể, đồ đằng thuộc tính mộc biến ảo, trở thành một mảnh thanh quang, phóng thẳng đến con nhện màu trắng kia. Một cái chớp mắt khi đụng chạm, con nhện phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, hóa thành bạch quang quay trở về mi tâm Triệu U Lan, khiến cho Triệu U Lan lại phun ra máu tươi, trong mắt lần đầu tiên, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 678: Táng ca.

- Những sợi tơ bên cạnh hắn có thể vây khốn đại tế tự có thể thấy được có điểm mạnh, như vậy người này đem hi vọng gửi lên sợi tơ, nhất định là đã có phán đoán!

Hắn, có lẽ sẽ không chết!

- Người này tu vi không tầm thường, tâm trí như hồ ly, ra tay quyết đoán, hơn nữa còn tâm tình kín đáo, làm việc tàn nhẫn, thân phận Đại Tư Long, nhân vật như vậy, bất kỳ một cái nào bộ lạc cũng đều tuyệt không nguyện trêu chọc...

Triệu U Lan đáy lòng thầm than một tiếng, nếu sớm biết vị Mạnh đại sư này của Ô Thần ngũ bộ cường hãn như thế, như vậy kế hoạch bọn họ nhằm vào ngũ bộ, cũng sẽ có điều thay đổi.

- Nhưng mà, vô luận hắn ở dưới một kích này của Chu Thánh sống hay chết, kết quả đã không trọng yếu nữa rồi. Lúc trước ta phun ra ngụm máu tươi kia, đại biểu thí luyện thất bại, như vậy kế tiếp, đại quân bộ lạc, có lẽ đã sắp tới rồi.

Nháy mắt khi Triệu U Lan còn đang suy tư, thì chân nhện trên trời cao đã đâm thẳng đến chỗ Mạnh Hạo. Bên ngoài thân thể Mạnh Hạo là tơ của Vô Mục tằm vờn quanh, đan thành một cái kén không một kẽ hở, trong nháy mắt liền va chạm với cái chân nhện này.

Xa xa nhìn lại, như có một thanh liêm đao màu đen, trực tiếp chém tại ba trượng bên ngoài thân thể Mạnh Hạo, bị tơ của Vô Mục tằm ngăn cản. Một cái nháy mắt, tiếng nổ vang ngập trời quanh quẩn, một cỗ chấn động mãnh liệt đánh sâu tới, trong khoảnh khắc liền ầm ầm quét ngang tản ra bốn phía, không ngừng mà cuốn động, nhấc lên gió xoáy. Khiến cho toàn

bộ tu sĩ bốn phía tám phương, như bị cuồng phong đập vào mặt, thân thể không tự chủ được, phải lui ra phía sau.

Mạnh Hạo chấn động toàn thân, khóe miệng tràn ra máu tươi, thanh liêm đao màu đen kia, từ vị trí ba trượng đè xuống dưới, đâm thẳng đến Mạnh Hạo. Nhưng tốc độ lại càng ngày càng chậm, tuy nói như thế, nhưng bên trên truyền tới lực lượng hủy diệt cùng uy áp, cũng là trong giây lát buông xuống trên người Mạnh Hạo.

Thân thể Mạnh Hạo lại chấn động, liêm đao đến hai trượng!

Một trượng rưỡi, một trượng, nửa trưởng, ba thước, hai thước...

Theo liêm đao tới gần. Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra hàn mang gay gắt. Hắn đứng tại nguyên chỗ, lãnh mắt nhìn liêm đao tiến đến, thân thể tuy rằng chấn động, nhưng những... uy áp này, so với thiên kiếp có vẻ thật sự là...

- Quá yếu!

Khi Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng thì thanh liêm đao kia, cách thiên linh của hắn chỉ có ba tấc!

Nhưng khoảng cách ba tấc này lại như trời với đất vậy, không thể bước qua, giữa ba tấc bên ngoài thân thể Mạnh Hạo, tơ của Vô Mục tằm quấn quanh, đã đến trình độ kinh người, tơ này trời cũng không thể diệt!

Mặc cho liêm đao này có muốn tiếp tục chém xuống như thế nào đi nữa, đều không thể làm được, rất nhanh liền run rẩy, trong chớp mắt, giống như hao phí tất cả lực lượng buông xuống, ở bên ngoài Mạnh Hạo ba tấc, tan thành tro bụi.

Tiếng gầm giận dữ truyền đến từ chân trời, thiên địa biến sắc, tầng mây quay cuồng, một con nhện khổng lồ, ở trên bầu trời biến ảo ra, vung

móng vuốt như liêm đao như muốn xé rách hư vô mà đến. Đúng lúc này, đồ đằng Thánh Tổ của ngũ bộ, cùng nhau rít gào gầm nhẹ, gắt gao cuốn lấy, không cho bản thể Chu Thánh kia buông xuống.

Cũng chính trong một khắc liêm đao màu đen này biến mất, tộc nhân của ngũ bộ trong quang mang phòng hộ, đồng loạt phát ra rít gào. Bảy tu sĩ Nguyên Anh, còn có gần như tất cả tộc nhân ngũ bộ còn sót lại, dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng Ô Binh bộ, người đã ngưng tụ lạc ấn báo thù của hơn mười tộc nhân Nguyên Anh sau khi tử vong hóa thành, lao ra khỏi quầng sáng.

- Báo thù!

Tộc trưởng Ô binh bộ đỏ mắt, ngửa đầu lên trời rống lớn.

- Báo thù! !

- Báo thù! ! !

Tất cả tộc nhân ngũ bộ lao ra khỏi quầng sáng, lần lượt phát ra tiếng gào thét gần như thê lương. Toàn bộ thế giới của bọn họ đã bị thù hận che đậy, trên người của bọn họ bộc phát ra sự điên cuồng, cho dù là tử vong, cũng muốn lôi kéo Độc Chu nhất mạch đồng quy vu tận, lao về phía hơn ba nghìn tu sĩ của Độc Chu nhất mạch ngoài quầng sáng kia.

Cũng chỉ là thời gian mấy cái hô hấp, tu sĩ song phương lập tức đánh giáp lá cà. Độc Chu nhất mạch, ba vị Tư Long bị trảm, đối với bọn họ mà nói, là một lần sĩ khí bị đả kích.

Sự cường hãn của Mạnh Hạo, đã để lại ấn tượng khắc sâu ở trong lòng bọn họ, rồi sau đó, Mạnh Hạo một người trong ngàn quân giết lên, vượt qua qua ba ngàn tu sĩ, chỉ truy sát Thánh nữ. Chín trưởng lão Nguyên Anh ra tay, cũng không thể ngăn cản Mạnh Hạo chút nào, ngay cả đại tế tự cũng bị vây khốn không ra ngoài được. Mọi người, chỉ có thể trơ mắt

nhìn, Thánh nữ cao cao tại thượng, vô cùng thần thánh trong cảm nhận của bọn họ, lộ ra vẻ tuyệt vọng, buộc phải trảm cánh tay, hốt hoảng mà chạy.

Đây đối với toàn bộ tu sĩ Độc Chu nhất mạch mà nói, là một đả kích mãnh liệt, lại càng khiến cho hình tượng Mạnh Hạo trong đầu bọn họ, không còn đơn thuần là khắc sâu nữa, mà là hóa thành gần như không thể xóa nhòa!

Nếu chỉ như thế cũng thì thôi, nhưng ngay sau đó, một kích đến từ Chu Thánh, thủ đoạn khủng bố có thể đánh chết tất cả tồn tại, ngập trời mà đến, thì bọn họ cho rằng Mạnh Hạo chắc chắn phải chết. Vậy mà bọn họ lại tận mắt thấy tất cả, cho dù là Chu Thánh cũng không thể giết chết Mạnh Hạo.

Kể từ đó, thân ảnh Mạnh Hạo, ở trong mắt bọn họ, đã trở thành ác mộng, không thể chiến thắng, ác mộng không thể xóa nhòa!

Giờ phút này chính là lúc sĩ khí cùng với tin tưởng của Độc Chu nhất mạch giảm đến thấp nhất, mà Ô Thần ngũ bộ, thì hoàn toàn tương phản. Sát cơ của bọn họ ngập trời, hận ý của bọn họ kinh người, lúc trước bọn họ trơ mắt nhìn tộc nhân của mình bị giết chết, trong những tộc nhân kia, có con của bọn họ, có cha mẹ của bọn họ, có thân nhân của bọn họ. Cho nên ánh mắt của bọn họ đỏ bừng, bọn họ gần như là chảy nước mắt, mắt đỏ, phát ra sinh mệnh điên cuồng, vì... Báo thù mà đến!

Song phương nháy mắt tiếp xúc, không có chỉ huy, không có âm mưu, có chỉ là một tràng chém giết lẫn nhau, tiếng nổ vang quanh quẩn. Một tộc nhân Ô Thần ngũ bộ, sau khi giết hết một đám người, bản thân trọng thương, nhưng lại điên cuồng cười to, lựa chọn tự bạo. Tại khoảnh khắc thân thể nổ vang hỏng mất, gã nhe răng cười, bởi vì nháy mắt trước tử vong, gã thấy được tự bạo của mình, giết chết ít nhất là ba người đối phương.

Tiếng nổ vang không ngừng truyền ra, gần như tất cả tộc nhân ngũ bộ, đều là đứng đến một khắc cuối cùng, đều lấy phương thức tự bạo, để nói cho Độc Chu nhất mạch, nói cho mọi người, quyết tâm báo thù của Ô Thần ngũ bộ!

Một gã tộc nhân ngũ bộ khác, mất đi hai chân, mất đi cánh tay, thậm chí đan điền hủy diệt, làm cho gã mất đi tư cách tự bạo, nhưng gã còn có răng nanh. Cho dù là tử vong, chẳng sợ thân thể rất nhanh bị chia năm xẻ bảy, nhưng hàm răng của gã, vẫn cắn chặt một cái yết hầu của địch nhân, liều lĩnh, đồng quy vu tận.

Thời gian ngắn ngủi, một lần tiếp xúc va chạm, Độc Chu nhất mạch lập tức xuất hiện hơn mấy trăm người tử vong, một màn thảm thiết, tiếng nổ vang điên cuồng. Còn có tộc nhân đến từ Ô Thần ngũ bộ, vì báo thù không sợ sinh tử, hoàn toàn chấn động tu sĩ Độc Chu nhất mạch.

Làm cho bọn họ kinh hãi đảm chiến, làm cho bọn họ cảm thấy hô hấp dồn dập, làm cho bọn họ ở một khắc này, đối mặt với ngũ bộ điên cuồng, xuất hiện khiếp đảm!

Bọn họ bắt đầu lùi bước, chín vị trưởng lão ở phía xa xa, giờ phút này cũng đều mở to mắt. Một màn này đối với bọn họ mà nói, cũng rất xúc động, nhưng không đợi bọn họ suy tư nhiều lắm, bảy tu sĩ Nguyên Anh đến từ ngũ bộ, đã lao thẳng đến phía bọn họ.

Về phần đại tế tự kia, tộc trưởng Ô Binh bộ, đã sớm đỏ mắt, gào thét tới gần, bây giờ... mới là song phương đại chiến chân chính, khác với lúc trước chỉ là đơn phương tử vong, này... Mới là một hồi chém giết sinh tử giữa hai bộ lạc.

Mạnh Hạo nhìn tất cả bốn phía, hắn thấy được Ô Thần ngũ bộ quật khởi, thấy được bọn họ quyết tâm báo thù, cũng chính là lúc này, thanh âm ô ô truyền đến. Đây không phải là tiếng kèn, đó là thanh âm đến từ trong quầng sáng của Ô Thần ngũ bộ, là thanh âm của không đến một ngàn tộc

nhân trong đó.

Gần ngàn người này, tuyệt đại đa số đều là hài tử, còn lại là trưởng giả già nua, đa số người trong bọn họ không có tu vi, chỉ là những tộc nhân bình thường mà thôi, nhưng bọn họ... trong mắt những người Ô Thần ngũ bộ đã hi sinh, chính là hy vọng của bộ lạc.

Giờ phút này, gần ngàn người này, bọn họ đang khóc. bọn họ vừa khóc, vừa ca múa, ca múa này, là táng ca trong bộ lạc, là mỗi khi có tộc nhân tử vong thì toàn bộ bộ lạc sẽ tập trung cùng một chỗ, cùng hát táng ca tiễn hồn tộc nhân đó về trời.

- Có lẽ các ngươi còn ở đây, có lẽ các ngươi đang nhìn người nhà, có lẽ các ngươi còn có thể trở về...

- Chúng ta hy vọng, trời không thể ngăn con đường của các ngươi, để cho mặt đất chỉ dẫn phương hướng của các ngươi, sinh mệnh trong kim quang Ô Thần, sẽ làm huyết mạch tộc nhân, trên thế gian lưu lại huy hoàng của các ngươi...

- Chúng ta cũng vẫn hy vọng, không cho năm tháng chôn cất các ngươi, không cho ma hồn mang các ngươi đi, không cho yêu ý quấy nhiễu các ngươi, không cho bất kỳ sinh mệnh nào đi quấy rầy các ngươi ngủ say...

- Các ngươi, là chiến sĩ Ô Thần, các ngươi, là kiêu ngạo của Ô Thần, các ngươi, sẽ ở trong quốc gia Ô Thần, hưởng thụ vĩnh hằng... Chúng ta... Chờ các ngươi trở về!

Thanh âm của ngàn người, mang theo tiếng hài đồng non nớt, mang theo tiếng khóc, hóa thành táng ca trầm bổng, quanh quẩn ở cả vùng đất. Mạnh Hạo nghe, mơ hồ giống như thấy được vô số linh hồn, xuất hiện ở trong trời đất, giống nhau đang ngóng nhìn gia viên, ngóng nhìn bộ lạc.

Trong táng ca, tất cả những tộc nhân ngũ bộ đang chém giết đều rơi nước

mắt, bọn họ điên cuồng cười, điên cuồng giết. Ở bên trong tiếng cười cùng nước mắt kia, địch nhân của bọn họ, tu sĩ Độc Chu nhất mạch, lộ ra vẻ mặt sợ hãi. Bọn họ từng giết chết rất nhiều bộ lạc, có lẽ chưa có một bộ lạc nào, như Ô Thần ngũ bộ trước mắt này, bộc phát ra quyết tâm cùng điên cuồng như vậy.

Bọn họ, sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 679: Một giọt mưa tím!

- Vì Ô Thần!

Kết thúc bài ca đưa tiễn, là tiếng đồng thanh của gần nghìn tộc nhân trong màn sáng, ngoài màn sáng là cảnh tộc nhân ngũ bộ cười điên dại, cùng gào thét có vẻ điên cuồng.

- Vì Ô Thần!

Mạnh Hạo thì thầm, tay phải vung lên, đôi mắt lộ ra hàn mang, nhìn về phía Triệu U Lan phía xa, đang được mấy trưởng lão Nguyên Anh bảo vệ nhanh chóng lui lại.

Cái nhìn này, làm sắc mặt Triệu U Lan càng thêm tái nhợt, mấy vị trưởng lão Nguyên Anh xung quanh nàng, lại lập tức cực kỳ cảnh giác.

Vẻ mặt Mạnh Hạo dửng dưng, sau khi nhìn một cái, liền nhanh chóng thu hồi, cô gái này hôm nay tránh được kiếp này. Hiện giờ bản thân không có được thiên thời, có muốn giết chết nàng cũng không làm được.

Thân thể lóe lên, Mạnh Hạo đi thẳng vào trong ba nghìn tu sĩ, với tu vi của hắn, lúc này xông vào trong đám người, Liên Hoa Kiếm Trận quanh người xoay tròn, từng đợt lực lượng tuế nguyệt khuếch tán, nơi nó đi qua, thời gian trôi nhanh hơn, tất cả tu sĩ Độc Chu nhất mạch trong phạm vi Liên Hoa Kiếm Trận, nhanh chóng già đi, ai nấy vẻ mặt tái nhợt, càng thêm hoảng sợ.

Như một hồi đồ sát, trong số đông tu sĩ Độc Chu nhất mạch, Mạnh Hạo đeo mặt nạ huyết sắc, tay phải vung lên, Liên Hoa Kiếm Trận lập tức chuyển động liên tục bên ngoài thân thể một Kết Đan tu sĩ bảy tám lần. Khi Liên Hoa Kiếm Trận tán đi, vị tu sĩ này đã trở nên già nua, đôi mắt

lờ mờ, một cơn gió thổi qua, liền ngã xuống.

Trong lúc phất tay, Huyết Chỉ mang theo quang mang kinh thiên, nơi nào Mạnh Hạo đi qua, phàm ai đụng phải Mạnh Hạo, đều lập tức máu toàn thân chảy ngược, bạo thể mà chết.

Lúc này hắn đi tới phía trước bảy bước, tay trái chỉ về phía sau lưng, lập tức xuyên qua trán một tu sĩ Độc Chu nhất mạch, mang theo sát cơ đang điên cuồng lao đến.

Sạch sẽ dứt khoát, Mạnh Hạo phất tay áo, tức thời hơn vạn dị yêu còn lại xung quanh, gầm rống xông tới, gia nhập hỗn chiến, cùng với tộc nhân ngũ bộ, quyết sống mái với Độc Chu nhất mạch trong tiếng táng ca vang vọng.

Con dơi màu đen kia, thân ảnh quỷ dị, nhiều lần biến mất, nhưng lúc này lại lộ ra ánh sáng lạnh lẽo trong đáy mắt, thân thể lập tức biến mất, lúc xuất hiện, thường ở sau lưng một tu sĩ Độc Chu nhất mạch. Đôi cánh to lớn phủ lên, tu sĩ kia đang khiếp hãi giãy dụa, đã bị hàm răng sắc bén cắn thẳng vào cổ, hút một hơi, thân thể dùng tốc độ mắt thường có thể nhận ra được mà héo rút.

Mỗi lần như vậy, đôi mắt của nó đều sẽ lộ ra huyết quang, khí tức bản thân, lại mạnh thêm một chút. Lúc bắt đầu, nó chỉ tìm tu sĩ yếu ớt, nhưng dần dần, nó bắt đầu tìm tới những tu sĩ Kết Đan sơ kỳ của Độc Chu nhất mạch.

Ánh mắt Mạnh Hạo thỉnh thoảng đảo qua, con dơi lập tức giảm bớt hành động, không lộ chút mánh khóe nào, nhưng Mạnh Hạo đã sớm cảnh giác với con dơi có mộc kiếm trong cơ thể này, đương nhiên đều thấy rõ.

- Trên thân nó, có bí mật lớn!

Mạnh Hạo hơi suy tư, nhưng lúc này không phải lúc để nghiên cứu, hắn

cảm nhận được lạc ấn của bản thân trong cơ thể con dơi kia vẫn còn, vì thế thân thể lóe lên, tiếp tục chém giết tu sĩ Độc Chu nhất mạch.

Trong hỗn chiến, bên cạnh con dơi đen, Đại Mao cũng có biểu hiện xuất sắc, bộ lông màu bạc, đi tới nơi đâu, như ánh trăng chiếu tới, còn cả đàn muỗi yêu, cũng tỏa ra, nhanh chóng hút máu.

Còn cả con cá sấu màu đỏ giống như ứng long kia, cộng thêm con thằn lằn khổng lồ nữa. Tất cả dị yêu của Mạnh Hạo, trong hỗn chiến, giống như được thử thách, tất cả có thể tồn tại đến lúc này, đều mạnh hơn lúc trước nhiều lắm.

Trận giết chóc này, diễn ra oanh liệt, tộc nhân ngũ bộ điên cuồng, theo sĩ khí của Độc Chu nhất mạch tuột dốc, đặc biệt là Mạnh Hạo ra tay, lập tức khiến trận chiến này, nghiêng về phía Ô Thần ngũ bộ!

Còn đám dị yêu xuất hiện, lập tức khiến Độc Chu nhất mạch gặp phải thảm biến chưa từng có. Rất nhanh, hơn ba nghìn người, chỉ còn lại không đến một nghìn, máu tươi rải đầy mặt đất, mùi máu tanh nồng nặc không tan.

Cho đến khi một tiếng gào thê lương truyền từ lại từ trên trời, Độc Chu nhất mạch trừ hai vị trưởng lão Nguyên Anh bảo vệ Triệu U Lan, luôn không tham chiến ra, còn lại bảy người, đang chiến đấu sống còn với bảy tu sĩ Nguyên Anh của ngũ bộ. Tiếng vừa rồi chính là một vị trưởng lão của Độc Chu nhất mạch gào lên.

Người này trung niên, vẻ mặt hiện giờ tái nhợt, đôi mắt co rút, nhanh chóng lui lại, trên ngực gã, có một vết thương rất lớn, có thể nhìn thấy cả quả tim đang đập, trước mặt gã, là đại trưởng lão của Ô Ảm bộ, mái tóc y xõa tung, cũng đang trọng thương, nhưng vẻ mặt điên cuồng, giống như dã thú, nhìn mà giật mình.

Tiếng nổ vang lên, sau khi biến mất, thân thể đại trưởng lão Ô Ảm bộ tan

vỡ, bị một trưởng lão Độc Chu nhất mạch khác thừa cơ giết chết. Nhưng trước khi tử vong, tay phải của y đã giơ lên đầu lâu của trung niên nam tử vừa gào thảm trước đó.

Độc Chu nhất mạch, trận chiến này chết mất một tu sĩ Nguyên Anh, vị trưởng lão này chết đi, Độc Chu nhất mạch chỉ còn lại khoảng nghìn tu sĩ, dường như hoàn toàn mất đi chiến ý. Ai nấy lập tức bỏ chạy, không quan tâm đến bất cứ thứ gì, giống như triều rút.

Vẻ mặt bọn họ kinh hãi, không còn thần thông công kích, mà toàn lực phòng hộ, dốc hết sức bình sinh, nhanh chóng lui lại. Thậm chí những trưởng lão Nguyên Anh còn lại giữa không trung, lúc này cũng đều không còn chiến ý, kinh hãi nhanh chóng chạy trốn.

Trận chiến, cho đến lúc này, ngũ bộ tuy chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng để có được ưu thế này, lại phải trả cái giá vượt xa Độc Chu nhất mạch.

Cho nên, sao có thể để Độc Chu nhất mạch bỏ chạy!

- Giết!

- Giết!

Tu sĩ ngũ bộ mắt đỏ ngầu, điên cuồng, chỉ mong phục thù, thậm chí có người nước mắt lưng tròng, giống như phát điên đuổi theo chém giết.

Không chỉ tu sĩ bình thường mới vậy, tu sĩ Nguyên Anh cũng không khác gì. Mạnh Hạo im lặng, hắn không thể cảm nhận được nỗi đau mất đi người thân của đối phương, nhưng trong bầu không khí này, hắn lại có thể cảm nhận được ý niệm báo thù, khiến hắn nghĩ tới Quý gia!

Một lát sau, Độc Chu nhất mạch lại có một tu sĩ Nguyên Anh tử vong, mà tộc nhân của Độc Chu nhất mạch đang chạy trốn, cũng bị đám dị yêu của Mạnh Hạo và tộc nhân của ngũ bộ chém giết, chỉ còn lại mấy trăm.

Binh bại như núi đổ, không thể ngăn cản!

Vào lúc này, một giọt nước mưa, rơi trúng Mạnh Hạo, phát ra tiếng kêu nho nhỏ, màu sắc của giọt mưa này có hơi đặc biệt, là màu tím, lúc rơi trên người Mạnh Hạo, lập tức xuyên qua tấm áo, chạm vào da thịt Mạnh Hạo.

Ngay khi bị nước mưa rơi trúng, thân thể Mạnh Hạo dừng lại, chỗ bị nước mưa rơi phải, có hơi lạnh lẽo. Khí tức lạnh lẽo này, dường như có thể diệt tuyệt sinh cơ, nhưng nếu chỉ có một giọt, thì không đáng là gì với Mạnh Hạo.

- Mưa màu tím?

Thân thể Mạnh Hạo dừng lại, cau mày, nhìn lên bầu trời, lúc này trên trời mây đen vần vũ, giọt mưa rơi xuống, rất rất ít, chỉ có vài giọt lẻ tẻ thôi.

- Lẽ nào là nơi này người chết quá nhiều, mùi máu tanh tưởi dung hợp với oán khí, không tiêu tan, mà hóa thành mây, cho nên mới có trận mưa màu tím này?

Mạnh Hạo hơi suy nghĩ, đè nén nghi hoặc trong lòng, hắn nhìn những giọt mưa rơi xuống, không phải chỉ rơi trên người mình, mà trên người những người khác, còn cả trên người tu sĩ Độc Chu nhất mạch, cũng có không ít.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 680: Đồ đằng ngã xuống!

Nhìn thì bình thường, nhưng Mạnh Hạo không biết vì sao, luôn cảm thấy lưu tâm với giọt mưa màu tím rơi trên người, lạnh lẽo đến mức như có thể diệt tuyệt sinh cơ, không thể tiêu tán này.

Triệu U Lan cũng phát giác ra những giọt mưa này, nàng vốn đang cắn môi, trơ mắt nhìn tộc nhân chết đi, nhưng lại không có cách gì, trận chiến này, đã không phải chỉ dựa vào nàng chỉ huy là có thể chiến thắng.

Trận chiến này, đã trở thành hỗn chiến, ngay khoảnh khắc táng ca của tộc nhân ngũ bộ truyền ra, Triệu U Lan đã hiểu, trận chiến này, Độc Chu nhất mạch họ, hoàn toàn thua rồi.

Lòng nàng chua xót, nhưng đau xót hơn, là trong trận chiến này, thân ảnh duy nhất in dấu trong đáy lòng nàng, thân ảnh này, lại khiến nàng chịu đả kích chưa từng có, khiến thí luyện của nàng thất bại, lại gần như suýt giết nàng, người này... dĩ nhiên chính là Mạnh Hạo.

Lúc này, một giọt mưa tím, rơi lên tóc nàng, theo đó chảy xuống, lướt qua gương mặt, cảm giác lạnh lẽo, khiến thân thể Triệu U Lan chấn động. Nàng bất giác đưa tay, lau đi giọt mưa, cúi đầu nhìn ngắm, đôi mày đang cau, lại càng nhíu chặt hơn.

- Mưa tím?

Triệu U Lan sửng sốt.

Mưa chỉ rơi vài hạt, rất nhanh đã bị người ta lãng quên, nhưng chỉ có Mạnh Hạo và Triệu U Lan, đều mơ hồ cảm thấy, giọt mưa này xuất hiện, dường như... có gì không đúng. Ánh mắt hai người, bỏ qua hỗn chiến, một lần nữa nhìn nhau, trong ánh mắt, còn có cảnh giác lẫn nhau.

- Không phải hắn.

- Không phải nàng.

Mạnh Hạo và Triệu U Lan ngay khoảnh khắc này, nhìn ra vẻ chần chừ của nhau, ánh mắt vừa tiếp xúc liền tách ra...

Đột nhiên, từng tiếng u u, truyền tới từ nơi xa xôi, lại vang động, tiếng động này không phải táng ca, mà là khẩu hiệu chiến tranh. Nó xuất hiện, lập tức khiến cho những tu sĩ Độc Chu nhất mạch đứng giữa sống chết này, phấn chấn tinh thần, chiến ý tiêu tán, ngay tại lúc này, một lần nữa quật khởi, ai nấy tinh thần kích động, ngẩng đầu gào thét.

Ngay cả trưởng lão Nguyên Anh của Độc Chu nhất mạch giữa không trung, lúc này cũng không nén được kích động, hai vị trưởng lão bên cạnh Triệu U Lan, như thở phào một hơi, chỉ có Triệu U Lan, im lặng ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Bầu trời xa xôi, lúc này lại có một mảng đen xì, như biển cả màu đen đang cuộn trào, dậy lên những cơn sóng lớn, ầm ì, phía trên đó, hình bóng một con bọ cạp màu đỏ to lớn như bước đi trên mặt nước, gầm thét.

- Độc Hạt nhất mạch!

Tộc công Ô Binh bộ đang giao chiến với đại tế tự, nhìn thấy cảnh tượng này, đôi mắt co rút, hít sâu một hơi, trên lộ chút vẻ bi thương. Nếu không có Vực Ngoại Tâm Ma hoa, với thực lực của ngũ bộ, cũng có thể miễn cưỡng duy trì trận chiến này, nhưng hiện giờ...

Giữa không trung, tất cả tộc nhân ngũ bộ, đều dừng truy kích, mà nhanh chóng tụ lại, ai nấy điên cuồng, nhìn lên con bọ cạp như lướt trên biển đi tới giữa không trung!

Con bọ cạp kia, lúc này đã tới gần, lập tức bị mọi người nhìn thấy, đó căn bản không phải biển cả màu đen, mà là khoảng năm nghìn tu sĩ mặc đồ đen kết hợp thành đại quân.

Bọn họ đến, che trời lấp đất, tiếng tù và truyền khắp nơi, ngay vào lúc này, hơn năm nghìn người đồng thanh gầm lên.

Tiếng gầm truyền khắp trời đất, hư ảnh bọ cạp to lớn phía trên bọn họ, ngẩng đầu, cũng phát ra một tiếng rít cao vút.

Trong tiếng rít gào, thân thể của nó tăng tốc, lao thẳng tới giữa trời, trong nháy mắt tiếp cận khu vực chiến trường giao chiến giữa Chu Thánh và đồ đằng Thánh Tổ của ngũ bộ, nơi không gian gấp khúc mà người bên ngoài không nhìn rõ.

Tiếng nổ kinh thiên động địa, bọ cạp cùng một cấp độ với Chu Thánh, có nó gia nhập, lập tức phá vỡ thế cân bằng giữa Chu Thánh và đồ đằng Thánh tổ ngũ bộ.

Trong xa xưa, Đồ Đằng của ngũ bộ vốn cùng một cảnh giới với bọ cạp và Chu Thánh, nhưng năm tháng trôi qua, Ô Thần ảm đạm, tộc nhân thưa thớt, khiến bọn chúng cũng yếu đi rất nhiều, vì vậy trước đó Chu Thánh mới có thể cùng lúc đấu với năm đồ đằng.

Hiện giờ, thế cục thay đổi!

Trận chiến giữa bọn chúng, người ngoài không thể nhìn thấy, cái nhìn thấy được, chỉ là sau khi bọ cạp xông vào trong không gian gấp khúc, cũng khoảng mười mấy nhịp thở, tu sĩ Độc Hạt nhất mạch còn chưa kịp tới gần, một tiếng thở dài trầm sâu, truyền khắp không trung. Đồng thời, một thạch nhân to lớn, lao ra từ trong không gian gấp khúc.

Thân thể nó đang nhanh chóng tan vỡ, trên người có vô số sợi tơ màu đen quấn quanh, đặc biệt là ở vị trí lồng ngực, còn có một lỗ hổng lớn.

Nó là Đồ Đằng Thánh Tổ của Ô Đấu bộ, nhưng hiện giờ... Tử khí nồng nặc đang bao phủ lấy người nó.

Trong tiếng thở dài, nó xông ra, nhưng còn chưa được bao xa, tộc nhân ngũ bộ cũng còn đang kinh hãi, lại tận mắt nhìn thấy một bóng đen, xông ra từ không gian gấp khúc, hóa thành đuôi bọ cạp, quấn lấy người thạch nhân, mũi kim đâm vào thân thể Thạch nhân. Ầm một tiếng, thân thể Thạch nhân lập tức tràn đầy vết nứt, trong khoảng khắc, bạo phát quang mang màu vàng đất. Trong quang mang này, có thể nhìn thấy một đồ đằng màu vàng đất mơ hồ xuất hiện, nhưng lại tràn đầy nứt nẻ, ầm một tiếng, liền tan vỡ!

- Đồ Đằng Thánh Tổ của Ô Đấu bộ!

- Người... ngã xuống rồi...

Cảnh tượng này, đả kích tộc nhân ngũ bộ không hề kém hơn việc tộc nhân tử vong dưới Vực Ngoại Tâm Ma hoa, vì đồ đằng, đặc biệt là đồ đằng Thánh Tổ này, là thủ hộ, là truyền thừa của một bộ lạc, mối liên hệ giữa hai cái, cực kỳ sâu!

Tộc nhân Ô Đấu bộ, lúc này ai nấy run rẩy, giống như lòng tin tan vỡ, toàn bộ phun máu tươi, trên người bọn họ, đồ đằng Thạch nhân đến từ Thánh tổ của bọn họ, lúc này lập tức tiêu biến.

Đồ đằng biến mất, tu vi của bọn họ, lập tức rơi xuống một cảnh giới, Nguyên Anh trở thành Kết Đan, Kết Đan thành Trúc Cơ, Trúc Cơ... lập tức trở thành Ngưng Khí.

Cả Ô Đấu bộ suy sụp, trên chiến trường, cũng lập tức ảnh hưởng tới cục diện!

Đúng lúc này, lại một tiếng gào thê lương truyền ra, sau đó là một tiếng nổ vang vọng, có thể nhìn thấy trong không gian gấp khúc, có một màn

hơi nước, khuếch tán ra xung quanh, biến mất giữa trời đất.

Đồng thời, tất cả tộc nhân Ô Ảm bộ, đồng loạt phun máu, thân thể suy sụp, đồ đằng thuộc tính thủy trên người lập tức biến mất, tu vi cũng theo đó lập tức rơi xuống một cảnh giới.

Vị tế tự của Ô Ảm bộ, lúc này sắc mặt tái nhợt, phun máu, nhanh chóng lui lại, y cười thảm, cảm nhận được Nguyên Anh của bản thân đang nhanh chóng tiên tán, cảm giác suy yếu khi tán công lan khắp người.

Tất cả tộc nhân ngũ bộ, ngay khi nhìn thấy cảnh này, bọn họ đều hiểu... đồ đằng Thánh Tổ của Ô Ảm bộ, cũng ngã xuống rồi!

Tất cả, nói thì dài dòng, nhưng trên thực tế lại chỉ mấy chục nhịp thở, nối tiếp nhau xuất hiện. Lúc này trên bầu trời, tộc nhân Độc Hạt nhất mạch, đang nhanh chóng xông tới, càng lúc càng gần, Mạnh Hạo liếc qua đã thấy, trong hơn năm nghìn tu sĩ của Độc Hạt nhất mạch, có một thanh niên mặc trường bào màu tím.

Trang phục và khí chất của thanh niên này, khiến người ta có cảm giác hoàn toàn khác với các tu sĩ xung quanh. Trên người y, Mạnh Hạo đột nhiên cảm nhận được cảm giác như Triệu U Lan.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 681: Đồ đằng mới!

- Thánh tử của Độc Hạt nhất mạch trong Ngũ Độc đại bộ?

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, trước đó hắn đã biết thân phận Thánh nữ của Triệu U Lan, lúc này lập tức đoán ra thân phận của thanh niên nam tử tuấn lãng bất phàm, chỉ có vẻ mặt là có phần âm độc này.

Độc Hạt nhất mạch nhanh chóng tới gần, tay phải Thánh tử vung lên, lập tức phân ra hơn bốn nghìn người, xông vào chiến trường, đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, dị yêu theo suy nghĩ của hắn, lập tức gào thét xông tới.

Tiếng nổ kinh thiên động địa, Thánh tử Độc Hạt nhất mạch, nở nụ cười, không thèm nhìn chiến trường chém giết, đi về phía Triệu U Lan.

- Lần đầu thí luyện, Thánh nữ Triệu U Lan được bộ lạc cho là có tư chất nhất, lại mất đi cánh tay, chuyện này không mất bao lâu, sẽ truyền khắp bộ lạc. Triệu U Lan, ta tiếc thay cho ngươi, sợ rằng lần này vị trí đi Khư Kiều giới, cho dù có thêm một Ô Thần ngũ bộ nho nhỏ, cũng không có phần của ngươi rồi.

Thánh tử tới gần, mỉm cười nói.

Vẻ mặt Triệu U Lan lạnh lùng, nhìn Thánh tử một cái.

- Bị ai chém đứt tay vậy? Ngươi đã cầu được Vực Ngoại Tâm Ma hoa tới, lại vẫn đại bại, đáng tiếc, đáng tiếc.

Thánh tử tiếp tục cười nói.

- Triệu Xuân Mộc, ngươi nói đủ chưa, ta có bại hay không, cũng không liên quan đến ngươi. Ô Thần ngũ bộ này, nếu ngươi có thể bắt lấy, U Lan

sẽ chúc mừng ngươi.

Triệu U Lan dửng dưng nói.

- Chúng ta quan điểm bất đồng, trận chiến này nếu Độc Hạt nhất mạch của Triệu mỗ dẫn đầu, thì đã thắng lợi từ lâu, căn bản không cần dùng đến Vực Ngoại Tâm Ma hoa quý giá, trực tiếp phá hủy đồ đằng, tất cả tự nhiên kết thúc!

- Đâu cần phiền phức như vậy, Triệu U Lan, mềm lòng, là khuyết điểm lớn nhất của ngươi!

Thánh tử Độc Hạt nhất mạch - Triệu Xuân Mộc, âm trầm cười nói.

Lúc này tiếng chém giết ngập trời, hơn bốn nghìn tu sĩ của Độc Hạt nhất mạch xông tới, lúc này ai nấy cười cợt, đôi mắt âm trầm, ánh sáng đồ đằng khuếch tán, ra tay hung ác tàn nhẫn còn hơn cả Độc Chu nhất mạch.

Nếu không có dị yêu của Mạnh Hạo ngăn cản, sợ rằng vừa mới va chạm, tộc nhân ngũ bộ đã tử thương nặng nề. Nhưng trong khi dị yêu ngăn cản, Mạnh Hạo phát hiện tộc nhân ngũ bộ xung quanh, vì hai đồ đằng Thánh tổ ngã xuống, không chỉ thực lực hai bộ tuột dốc, mà ba bộ còn lại, cũng vẻ mặt tái nhợt, lộ vẻ tuyệt vọng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, trận chiến này nhất định thất bại.

- Không cần vì Ô Thần nữa!

Mạnh Hạo đột nhiên mở miệng, tiếng nói như sấm chớp nổ vang, truyền khắp bốn phía, truyền vào trong tai tộc nhân ngũ bộ đang tuyệt vọng, khiến cho những tộc nhân này đều nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Các ngươi cúi xuống nhìn thi thể và máu tươi dưới mặt đất đi, ở đó có tộc nhân bằng hữu của các ngươi, hãy vì bọn họ!

- Các ngươi quay lại nhìn già trẻ trong quầng sáng phòng hộ đi, bọn họ là thân nhân và huyết mạch của ngươi, hãy vì bọn họ!

- Ngẩng đầu lên, nhìn về phía tu sĩ ngũ độc phía trước, vì bằng hữu, vì người nhà, các ngươi là bức tường phòng ngự cuối cùng, nếu các ngươi buông bỏ, vậy chờ đợi người nhà các ngươi, chính là diệt vong!

- Liều mạng đi, có lẽ không nhất định sẽ thắng, nhưng nếu không liều, vậy nhất định bại. Vì bọn họ ... các ngươi, có thể không chiến sao!

Mạnh Hạo ngẩng đầu gầm lên, giọng nói hắn lập tức vang vọng trong đầu tộc nhân ngũ bộ, khiến tâm thần bọn họ lập tức chấn động.

Ai nấy một lần nữa điên cuồng, tất cả cảm xúc tiêu cực của bọn họ, không hề biến mất, nhưng lại hóa thành ý niệm liều mạng. Tuyệt vọng càng lớn, thì bạo phát càng mạnh!

- Chiến!

- Giết!

Hơn hai nghìn người còn sót lại của ngũ bộ, gào thét, hoàn toàn điên cuồng, hoàn toàn không còn sợ hãi tử vong, xông về phía Độc Hạt nhất mạch.

Mạnh Hạo ở phía trước, dị yêu trợ giúp, xuất thủ đại đạo, trời đất nổ vang, sát khí kinh thiên động địa, có thể nói, nếu không có hắn, ngũ bộ đã bại từ lâu!

Nếu không có hắn, ngũ bộ sớm đã là gà chó không tha, có thể sống sót, chỉ có một khả năng là bị ngũ độc bộ bắt giữ.

Mạnh Hạo ở đó, lập tức bị Triệu Xuân Mộc nhìn ra, y nhìn Mạnh Hạo

một chút, bỗng nở nụ cười.

- Loại nhân vật này, lại có thân phận Tư Long, nếu đổi là ngươi, sẽ chần chừ có giết chết hay không, nếu không, hắn không thể sống đến giờ này. Nhưng phương pháp của ta chỉ có một, bất cứ giá nào, lôi đình nhất kích, trực tiếp giết chết!

Sát cơ trong mắt Triệu Xuân Mộc lóe lên, tay phải vung lên, xuyên qua chiến trường, chỉ thẳng Mạnh Hạo.

- Thập bát tiềm vệ, cho các ngươi trong vòng mười hơi thở, giết người này!

Vẻ mặt Triệu U Lan bình thường, nhưng lại lui lại một chút, như muốn cách xa Triệu Xuân Mộc, hai trưởng lão Nguyên Anh bên cạnh hơi chần chừ, nhưng nhìn Triệu U Lan, lại không nói gì.

Gần như ngay khi bị Triệu Xuân Mộc chỉ tới, Mạnh Hạo đã phát giác, lạnh lùng nhìn, tay phải vung lên, lập tức một mảng huyết khí khuếch tán, bao bọc hai tu sĩ Độc Hạt nhất mạch. Sương đỏ vừa tới, hai người lập tức gào thét thảm thiết, thân thể khô héo.

- Để Triệu U Lan tránh thoát một lần, ta không tin, Thánh tử vừa tới này, còn có thể né được!

Sát cơ lóe lên trong mắt Mạnh Hạo, trong đầu đang suy nghĩ phương pháp giết chết người này, đột nhiên đôi mắt Mạnh Hạo co rút, một Huyết Băng Thiểm, lập tức xuất hiện ngoài ba trượng.

Gần như ngay khoảnh khắc hắn xuất hiện lại, vị trí hắn đúng trước đó, giờ đây có mười sáu luồng hắc mang, như kim châm, ào ào xông tới. Nếu Mạnh Hạo còn ở chỗ cũ, thì lúc này, đã bị mười sáu luồng hắc mang này xuyên thủng thân thể rồi.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn quang, tay phải giơ lên, đấm vào hư vô bên phải. Nắm tay vừa ra, trong hư vô lập tức có một bóng người ẩn nấp đi tới, muốn giết Mạnh Hạo, bị ép hiện thân, gần như ngay khi người đó hiện thân, nắm đấm của Mạnh Hạo, đã rơi lên người thân ảnh đó. Đây là một cô gái, bộ dạng xinh đẹp, đôi mắt lúc này có vẻ kinh hãi, ầm một tiếng, thân thể lập tức chia năm xẻ bảy.

Vẻ mặt Mạnh Hạo không đổi, sau khi đánh chết một người, không tiến mà lui, ngay khi hắn lui lại, thì tránh được một hắc châm bay tới. Hắn hừ lạnh một tiếng, tay phải tràn ngập huyết quang, chộp vào hư vô trước mặt, một tiếng gào thê lương truyền ra. Một cô gái, bị Mạnh Hạo nắm được tóc, đồng thời, Mạnh Hạo đi tới trước, chân trái vung lên, đá thẳng vào đầu cô gái này.

Bụp một tiếng, lại giết một người.

- Tới ám sát ta?

Khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra một nụ cười lạnh.

Giết liền hai người, dứt khoát sạch sẽ, đôi mắt Triệu Xuân Mộc hơi lóe lên, nhưng vẻ mặt vẫn bình thường.

Nhưng đúng lúc này, Mạnh Hạo buông cái đầu ở tay trái ra, đôi mắt sáng lên, tay phải chợt đưa lên ấn xuống mặt đất. Vừa ấn xuống, thân thể Mạnh Hạo lập tức phát ra huyết quang chói mắt, huyết quang này khuếch tán, đảo mắt đã bao phủ phạm vi mấy chục trượng xung quanh. Trong Huyết Sát giới này, lập tức có mười lăm bóng người lần lượt bị bức ra.

Gần như ngay khi bọn họ xuất hiện, Mạnh Hạo đã cất bước, tay trái đưa lên, hai ngón Huyết Chỉ trực tiếp điểm tại mi tâm của một người, trong tiếng nổ vang, nắm tay phải của hắn cũng đánh tới một người khác trong hư không trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 682: Đồ đằng mới! (2)

Máu tươi tung bay, tiếng kêu thảm không ngừng truyền ra, hình bóng Mạnh Hạo dường như trở thành màu máu, trong lúc cất bước, tay phải vung lên, nắm lấy hư không, đánh lên người một cô gái, rồi kéo tới, tay trái lấy ra một vốc đan dược trong túi trữ vật. Trong lúc cô gái này còn đang kinh khủng, đã bị nhét đan dược vào miệng.

Chỉ mấy nhịp thở, thân thể cô gái này lập tức phình to, ầm một tiếng nổ tung, máu tươi vung vãi, bao trùm đến mười mấy trượng, rơi lên người mấy người khác, khiến cho mấy cô gái đó, phát ra tiếng gào thét thảm thiết, thân thể hóa thành nước máu.

- Độc tu!

Lúc này trong Huyết Sát giới, chỉ còn lại bốn người, bốn người này đều cao gầy, đã từng có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng hiện giờ đều mặt mày thất sắc. Thủ đoạn giết chóc của Mạnh Hạo, đã hoàn toàn dọa khiếp bọn họ.

Bốn người họ sắc mặt tái nhợt, lúc này lui lại, không còn định ám sát nữa, mà muốn chạy khỏi nơi đây, rời xa kẻ cực kỳ đáng sợ trong mắt bọn họ này.

- Muốn chạy?

Vẻ mặt Mạnh Hạo không chút tình cảm, mấy nữ tu này thân ảnh quỷ dị, nếu không phải hắn có Huyết Sát giới, lại có yêu khí nhàt nhạt trên người, tất cả khí tức lưu động đều sẽ bị phát giác sớm, sợ rằng lúc trước đã bị mấy người này tiếp cận rồi.

Trong khi nói, Mạnh Hạo tiến tới một bước, trong nháy mắt đã tới gần,

trong ánh mắt bốn cô gái này lộ vẻ tuyệt vọng, lập tức hóa thành tàn nhẫn, đang muốn trả đòn, Mạnh Hạo đã mỉm cười. Huyết Sát giới xung quanh hắn, ngay khoảnh khắc này nhanh chóng co rút, tốc độ cực nhanh, giống như một bàn tay cực lớn, giữ chặt bốn cô gái này lại, bóp mạnh.

Trong tiếng nổ vang, bốn người toàn bộ tử vong, Mạnh Hạo đứng giữa không trung, trong vòng mấy chục trượng quanh hắn, không còn bóng dáng một ai, tu sĩ Độc Hạt nhất mạch phía xa xa, lúc nhìn thấy Mạnh Hạo, đều có vẻ kinh hãi.

Mà tộc nhân ngũ bộ, thì lại vô cùng phấn chấn, nhất thời, lại tiến lên chém giết.

- Chưa kết...

Triệu Xuân Mộc mỉm cười, dửng dưng mở miệng, nhưng y còn chưa nói xong, đã biến sắc.

Điều khiến y biến sắc như vậy, là vì sau lưng Mạnh Hạo, một bóng người đen thui, không hề bắt mắt, cực kỳ quỷ dị, giống như u hồn, đang lao thẳng về phía Mạnh Hạo, tốc độ nhanh như thuấn di. Nhưng ngay khi tới gần Mạnh Hạo, thì lại phát ra một tiếng gào thét thảm thiết, nàng vươn tay muốn đâm vào sau lưng Mạnh Hạo, nhưng khi tới cách thân thể Mạnh Hạo một thước, lại như bị một tầng lưỡi dao nhanh chóng xoay tròn cắt đứt.

Mạnh Hạo đưa tay phải lên, chộp về phía sau, chụp lấy người cuối cùng đã trọng thương, đưa tới trước mặt, sau khi túm chặt, nhìn về phía Triệu Xuân Mộc, trong ánh mắt Mạnh Hạo, lộ ra sát cơ.

Sát cơ này lập tức rơi vào trong mắt Triệu Xuân Mộc, y chẳng biết vì sao, từ đáy lòng lại xuất hiện hàn ý mãnh liệt, thủ đoạn của Mạnh Hạo vừa rồi, không chỉ đánh chết mười tám tiềm vệ, mà còn chấn động của Triệu Xuân Mộc. Lúc này y không nhìn thấy, Triệu U Lan ở bên cạnh,

đang nhìn y đầy vẻ châm chọc.

Càng không hề phát hiện, Triệu U Lan đã lặng lẽ lui lại phía sau, tiếp tục kéo giãn khoảng cách với y.

- Cửu đại trưởng lão, tế tự bầu trời, bằng mọi giá, giết chết người này!

Ngay khi lời Triệu Xuân Mộc truyền ra, mười thân ảnh xung quanh y, thuấn di về phía Mạnh Hạo, chín Nguyên Anh sơ kỳ, một Nguyên Anh trung kỳ, mười người ra tay, kinh thiên động địa.

Ngay tại lúc này, trên bầu trời, một tiếng thở dài khổ sở, đột nhiên vang vọng.

- Bộ lạc được ta che chở, ta không thể tiếp tục làm bạn với các ngươi... Trước khi ra đi, thứ ta có thể tặng cho các ngươi, chỉ có một chút sinh cơ...

Trong tiếng nói, một tiếng nổ vang lên, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh. Hắn lập tức nhìn thấy, đồ đằng Thánh Tổ ngũ bộ trên bầu trời, sau thổ và thủy, thì thụ nhân của Ô Đạt bộ, thân thể cũng chia năm xẻ bảy, tan vỡ tử vong.

Đi cùng với cái chết của nó, là sinh cơ hóa thành khí tức giáng xuống, lao về phía ngũ bộ, dung nhập thân thể bọn họ, hóa thành sinh cơ chữa trị vết thương cho bọn họ.

Nhưng vẫn không thể nào ngăn cản việc, vì nó chết đi, đồ đằng của Ô Đạt bộ, cũng dần dần biến mất, kéo theo đó, tu vi của tất cả tộc nhân Ô Đạt bộ, lập tức có dấu hiệu tuột dốc.

Nhưng ngay khi đồ đằng trên người tất cả tộc nhân Ô Đạt bộ có dấu hiệu tiêu tán, thì trên trán Mạnh Hạo, đồ đằng chữ mộc kia, đột nhiên phát ra ánh sáng chói lòa. Trong ánh sáng, hư ảnh một đại thụ chọc trời, đột

nhiên huyễn hóa xuất hiện trên đỉnh đầu Mạnh Hạo.

Nhìn gần, đó là đại thụ, nhìn xa, đó lại là một chữ mộc khổng lồ!

Đồng thời, tộc nhân Ô Đạt bộ, đồ đằng của họ cũng không còn tiêu tán, mà xuất hiện biến đổi quỷ dị, cũng trong mấy nhịp thở này, toàn bộ tộc nhân Ô Đạt bộ, đồ đằng đã ổn định, nhưng xuất hiện trên đó, không còn là Thanh Mộc, mà là mộc của Mạnh Hạo!

Cảnh tượng này, ngay cả bản thân Mạnh Hạo cũng không ngờ tới, ngay khoảnh khắc đồ đằng mộc này hình thành, toàn thân Mạnh Hạo chấn động. Hắn cảm nhận được cuồng nhiệt của tất cả tộc nhân Ô Đạt bộ với bản thân, mà trong cơ thể của những tộc nhân cuồng nhiệt đó, giống như luôn luôn có từng dòng sinh cơ vô hình được truyền tới, dung nhập cơ thể bản thân, khiến Mạnh Hạo vào lúc này, khí tức tăng mạnh!

Đồ đằng thuộc tính mộc của hắn, phát ra quang mang vô tận, kinh thiên động địa, cảnh tượng này, không chỉ khiến ngũ bộ chấn kinh, mà ngay cả tu sĩ của Độc Hạt nhất mạch, cũng đều hoảng sợ, có vẻ không thể tin tưởng.

Triệu U Lan trợn tròn mắt, hơi thở dồn dập, Triệu Xuân Mộc ngây ra, lộ vẻ không dám tin tưởng.

Vì bọn họ thân là tu sĩ Tây Mạc, đều hiểu được một chuyện, đồ đằng... chỉ có thể là dị yêu cuối cùng biến hóa mà thành, tu sĩ... chỉ có thể dựa vào đó tu hành, bản thân không thể sinh ra đồ đằng!

Chuyện này vượt xa tưởng tượng của họ, vì cảnh tượng này, đại biểu cho Mạnh Hạo, đã trở thành đồ đằng Thánh Tổ của Ô Đạt bộ!

Vì đồ đằng của hắn, là đồ đằng của Ô Đạt bộ, vì khí tức trên người Mạnh Hạo tăng mạnh, điều này đại biểu cho hắn có thể như dị yêu có được khả năng biến hóa đồ đằng, hấp thu lực lượng từ sự cung phụng của bộ lạc!

Mà đây, là một điểm mấu chốt để dị yêu có thể biến hóa đồ đằng, khiến bản thân mạnh mẽ hơn.

Trên bầu trời, trong khu vực đồ đằng chiến đấu, lúc này truyền ra tiếng hít sâu và giọng nói không thể tin tưởng.

- Bản thân hắn vậy mà lại trở thành đồ đằng, đồ đằng của hắn, lại thành Thánh tổ của bộ lạc, hắn... lại có thể hấp thu lực lượng chúng sinh!

- Hắn lẽ nào không phải tu sĩ, mà là dị yêu trong thiên địa!

Cảnh tượng này chấn động cả chiến trường, hoàn toàn khiến tất cả mọi người kinh hãi, càng khiến cho Ô Đạt bộ, đi ra khỏi bóng ma khi đồ đằng Thánh Tổ - Thụ Nhân của bọn họ chết đi. Bọn họ phát hiện, tu vi của họ còn đó, tuy có yếu đi một chút, nhưng vẫn ở cảnh giới đó!

Bọn họ phát hiện, giữa bọn họ và Mạnh Hạo, giống như có một mối liên hệ khó có thể nói rõ, như lúc thấy Mạnh Hạo, thì trong lòng sẽ tràn đầy cuồng nhiệt và sùng kính.

- Thánh tổ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 683: Đan Đông Bất Diệt Hỏa!

- Tộc nhân Ô Đạt bộ, bái kiến Thánh tổ!

Tộc nhân Ô Đạt bộ, ai nấy lập tức gào thét, trong tiếng gào, bọn họ chém giết càng thêm điên cuồng.

Mạnh Hạo hít thở dồn dập, trong lòng chấn động, ngay vào lúc này, hắn cảm thấy tỉnh táo hơn, đôi mắt chớp sáng, dựa vào khí tức tăng mạnh này, tay phải đưa lên chỉ lên trời.

- Vô Diện!

Giữa trời đất, xung quanh Mạnh Hạo lập tức xuất hiện một khuôn mặt khổng lồ, khuôn mặt này từ từ nhắm mắt, ngay khi xuất hiện, huyết quang ngập trời, khuếch tán ra xung quanh, đột nhiên tan vỡ, hóa thành sóng xung kích, trực tiếp lan tới chín trưởng lão Nguyên Anh sơ kỳ đang thuấn di tới.

Khiến cho chín người này biến sắc, vừa thuấn di tới, đã không thể không lập tức lui lại.

- Nhất Ngôn!

Mạnh Hạo cảm nhận được trong cơ thể mình, vào giây phút này, ngưng tụ được lực lượng vượt xa tưởng tượng của hắn, nhưng lực lượng này không có nguồn gốc, Mạnh Hạo lập tức phát giác, bản thân không thể cất giữ nó trong cơ thể, để trở thành một bộ phận tu vi bản thân.

Hắn không thể làm được chuyện này, dường như đây là một loại quy tắc

không thể phá vỡ. Lực lượng này, chỉ có thể sử dụng, cũng có thể nói, chỉ có thể mượn dùng, nó đến từ tất cả tộc nhân Ô Đạt bộ, cho dù những tộc nhân này không nhiều, chỉ có mấy trăm, nhưng sự cuồng nhiệt của bọn họ, lại có thể khiến nồng độ lực lượng này đạt đến mức kinh người.

Lực lượng không có gốc gác này, có thể chống đỡ Mạnh Hạo thi triển thức thứ hai của Huyết Tiên, thần thông mà trước kia hắn cần phải trả bằng sinh cơ để triển khai!

Linh thức của Mạnh Hạo vào lúc này, cũng nhờ lực lượng tạm thời này mà tăng mạnh, lúc khuếch tán, tay phải đưa lên chỉ về một phía. Một chỉ này, khuôn mặt khổng lồ tan vỡ kia, đột nhiên nghịch chuyển, một lần nữa xuất hiện cạnh Mạnh Hạo, chỉ là đôi mắt nhắm chặt đã mở ra, mà cùng với đó, còn có cả cái miệng.

Như có một thanh âm truyền ra, thanh âm này cực kỳ quỷ dị, rơi vào trong tai mọi người, mỗi người đều nghe thấy khác nhau, mà nơi tay phải Mạnh Hạo chỉ tới, hư không gấp khúc, tế tự bầu trời - Nguyên Anh trung kỳ của Độc Hạt nhất mạch, có vẻ không thể tưởng tượng, lộ ra thân thể.

Ngay khi gã lộ mặt, thân thể chấn động mạnh, như bị thương tích vô hình, nhanh chóng lui lại, nhưng còn chưa lui được mấy bước, đã phun máu tươi, hô hấp gấp gáp, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, thất thanh mở miệng.

- Hương hỏa! Ngươi lại có thể thi triển lực lượng hương hỏa mà chỉ có đồ đằng dị yêu mới có thể sử dụng!

Không chỉ gã phun máu tươi, lúc này chín vị trưởng lão Nguyên Anh sơ kỳ của Độc Hạt nhất mạch xung quanh, cũng đều biến sắc, phun ra ba ngụm máu, ai nấy vẻ mặt hoảng sợ và kinh hãi.

Thân thể Mạnh Hạo lơ lửng, mái tóc tung bay, quần áo phất phới, đôi mắt lộ ra quang mang kỳ dị, mỗi lần hắn hít thở, đều có thể cảm nhận được lực lượng đến từ Ô Đạt bộ đang điên cuồng tràn vào.

- Hương hỏa sao...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, nhắm mắt lại, nhưng lập tức liền mở ra, lộ chút tàn nhẫn.

- Phong Hỏa Liên...

Vô Diện Nhất Ngôn Phong Hỏa Liên, ẩn hàm ba thức thần thông Huyết Tiên, vào lúc này, mượn thứ gọi là lực lượng hương hỏa kia, Mạnh Hạo... lần đầu tiên chân chính triển khai thức thứ ba, Phong Hỏa Liên!

Ngay khoảnh khắc thức thần thông thứ ba của Huyết Tiên được Mạnh Hạo thi triển, quanh người chín vị trưởng lão Nguyên Anh lập tức xuất hiện khói đen, cuồn cuộn bay lên, như không phải bọn họ có thể khống chế. Ngay khi khói đen xuất hiện, bọn họ lập tức biến sắc.

Giây phút này, chín người lập tức cảm nhận được, cái gọi là khói đen này, là sinh cơ của bản thân thiêu đốt mà thành, sinh cơ thiêu đốt là nguồn gốc hình thành khói đen!

Cảnh tượng này, lập tức khiến chín người kinh hãi, bọn họ đều thi triển thủ đoạn của bản thân, đủ loại thần thông xuất hiện, nhưng... không thể ngăn cản sinh cơ bị thiêu đốt, không thể khiến làn khói đen này tan đi.

Trong làn khói, có rất nhiều tử khí, tử khí nồng đậm, khiến cho làn khói đen kịt, nhìn từ xa, giống như lang yên* cuồn cuộn, kinh thiên động địa.

*khói báo động, khói cháy nhà…

Thậm chí trên người tế tự bầu trời, cũng đã xuất hiện làn khói đen này, cảnh tượng này, đã khiến mười người biến sắc lần nữa. Sau khi phát hiện không thể thoát khỏi thần thông kỳ dị này, trên mặt bọn họ đều hiện lên vẻ tàn nhẫn, tiếp đó xông tới, lao về phía Mạnh Hạo.

Mười người, mười phương hướng khác nhau, lao về phía Mạnh Hạo.

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn nhìn khói đen trên thân mười người, cảm thấy quen thuộc. Loại khói đen xuất hiện do thiêu đốt sinh cơ này, hắn từng trải qua ở Triệu quốc, đó là sau khi nhìn thấy thế giới phía trên Đường lâu, là tử khí nhiễm trên người vị tiên nhân cuối cùng rơi xuống ngoài Vãng Sinh động.

- Về lý thuyết, có phần giống nhau…

Ánh mắt Mạnh Hạo lấp lánh, hai tay bắt quyết, vung mạnh về phía trước, tức thời phong hỏa đầy trời. Lực lượng khổng lồ mà Mạnh Hạo hấp thu từ mấy trăm tộc nhân Ô Đạt bộ, lập tức tràn vào trong mặt nạ huyết sắc, cuồn cuộn chấn động, phong hỏa giống như bùng nổ, kinh thiên động địa.

Mười tu sĩ Nguyên Anh xung quanh hắn cùng phun máu tươi, bọn họ càng lao về phía Mạnh Hạo, sinh cơ trong cơ thể càng tiêu hao nhanh chóng.

Dường như Mạnh Hạo lúc này, trở thành một kẻ có thể cắn nuốt tất cả nguồn gốc sinh cơ, hủy diệt tất cả.

Nhưng bọn họ nhất định phải xông tới, lúc này không thể lui lại, phương pháp duy nhất giải quyết chuyện này, chính là giết chết Mạnh Hạo.

Gần như ngay khi bọn họ gầm thét xông tới, Mạnh Hạo cảm nhận được cái gọi là lực lượng hương hỏa mạnh mẽ trong cơ thể. Hắn nhắm mắt lại, ngay lúc đó, bên ngoài cơ thể hắn, khuôn mặt khổng lồ một lần nữa xuất hiện, chỉ là lần này lại có thay đổi, khuôn mặt xuất hiện, lại là mặt của Mạnh Hạo.

Hai mắt hắn mở ra, đôi mắt trên khuôn mặt kia cũng mở theo. Đôi môi

khẽ động, lại kéo theo phong hỏa, hóa thành một chữ.

- Băng*!

*tan vỡ

Ngay khi giọng nói Mạnh Hạo truyền ra, trời đất chấn động, làn khói đen quanh người mười tu sĩ Nguyên Anh đang xông tới, lúc này phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, lần lượt nổ tung. Đây là sinh cơ của bọn họ nổ tung, dùng lực lượng bản thân làm bị thương chính mình!

Trong tiếng nổ, chín vị trưởng lão Nguyên Anh đều phun ra máu tươi, thân thể như diều đứt dây, bay ngược ra, lại phun thêm máu tươi, bay ra đến hơn trăm trượng. Ai nấy có vẻ uể oải, già đi rất nhiều, sinh cơ của bọn họ suy giảm, đã tổn thất non nửa tuổi thọ.

Sau khi dừng lại, sắc mặt bọn họ đều khó coi, đã chấn động trong lòng, bắt đầu kiêng kỵ Mạnh Hạo, trong mắt bọn họ, người bọn họ giao thủ căn bản không phải là tu sĩ, mà là... đồ đằng Thánh Tổ của một bộ lạc!

Mà đối với bọn họ, lực lượng hương hỏa lại có tác dụng tương khắc, vì bản thân tu vi của bọn họ, cũng là nhờ đồ đằng của bộ lạc mình. Chính vì loại tương khắc này, mới khiến cho một mình Mạnh Hạo, dựa vào lực lượng hương hỏa và thần thông Huyết Tiên, lại thêm tu vi của bản thân, có thể chống lại mười người bọn họ.

Về phía tế tự bầu trời, cũng phun máu tươi, nhưng rõ ràng mạnh hơn chín người kia, chỉ phun ra một ngụm, tuy có bị thương, nhưng không quá nghiêm trọng.

Nhưng đáy lòng gã, lại vô cùng chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 684: Đan Đông Bất Diệt Hỏa! (2)

Mạnh Hạo thầm than đáng tiếc, một kích cuối cùng đó, hắn gần như dùng toàn bộ lực lượng hương hỏa, nhưng chỉ có thể khiến mấy người này bị thương, không thể lập tức giết chết bọn họ, dù sao đây là mười tu sĩ Nguyên Anh. Nếu bọn họ không tới mười người, mà chỉ có một hai người, Mạnh Hạo chắc chắn, dựa vào lực lượng hương hỏa, lập tức giết chết bọn họ.

Nhưng ngay khi bọn họ dừng lại, trong mắt mười người sát cơ càng đậm, thân thể lóe lên, lại thuấn di lao tới!

Gần như ngay khoảnh khắc mười người lao tới, đột nhiên, trên bầu trời, không gian gấp khúc nơi đồ đằng Thánh Tổ giao chiến, một mảng biển lửa bùng lên, đảo mắt đã bao phủ quá nửa bầu trời. Ngọn lửa thiêu đốt, chiếu sáng mặt đất, khiến tất cả mọi người nhìn thấy đều kinh hãi.

Phạm vi ngọn lửa này khuếch tán, lúc nhìn thấy, lại là một hình người, như nằm giữa không trung. Đúng lúc này, một đạo kim quang chiếu thẳng lên, nhìn không rõ những gì bên trong kim quang, nhưng có thể nhìn ra, trong biển lửa này, kim quang đang tiêu tán, dung hòa!

Kim quang đó, là đồ đằng Thánh Tổ thuộc tính kim của Ô Binh bộ, mà biển lửa kia, là đồ đằng Thánh Tổ thuộc tính hỏa của Ô Viêm bộ. Lúc này, cảnh tượng hình thành giữa bọn họ, lập tức khiến tất cả mọi người trên chiến trường bất giác ngẩng đầu nhìn.

- Tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ, ta không thể tiếp tục che chở các ngươi, nhưng ta và Viêm Đằng, sẽ giành lấy cục diện có lợi nhất cho các ngươi. Cho nên tán đi vạn năm nhân quả của chúng ta... Chúc các ngươi... Bình

an.

Giọng nói thương tang, ngay khi truyền xuống từ trên bầu trời, biển lửa đang khuếch tán khắp nơi kia liền co rút lại, lao về phía kim quang, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã bao bọc toàn bộ kim quang, hóa thành một mặt trời cực lớn!

Trong vầng mặt trời này, tử khí khuếch tán. Trên mặt đất, thân thể tộc nhân Ô Binh bộ run rẩy, tộc nhân Ô Viêm bộ cũng vậy, đồ đằng trên người bọn họ, đang nhanh chóng tiêu tán, cảm giác bi ai xuất hiện trong lòng mọi người.

- Thánh tổ!

- Thánh tổ!

Từng tiếng kêu bi thương thốt lên, truyền khắp bầu trời, nhưng lại không thể tới tai đồ đằng Thánh Tổ kim, hỏa trên trời cao.

Trong tiếng kêu bi ai của tộc nhân ngũ bộ, trên bầu trời, trong vầng mặt trời to lớn đang rực cháy kia, kim quang dung hợp với hỏa quang, chiếu rọi khắp mặt đất, nhưng có thể mơ hồ nhìn thấy, trong vầng mặt trời khổng lồ kia, đột nhiên xuất hiện một con Kim Ô!

Ngay khi con Kim Ô này xuất hiện, Mạnh Hạo đột nhiên mở mắt, hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc trên người Kim Ô, nhưng phần lớn là xa lạ.

- Không phải nó, chỉ là một chút ý thức của nó trong trời đất, vì kim hỏa tự vong mà ngưng tụ lại.

Mạnh Hạo thì thầm.

Đúng vào lúc này, con Kim Ô ngẩng đầu kêu lên, lao ra khỏi vầng mặt

trời, lao thẳng đến màn trời, ý muốn hủy diệt Chu Thánh và con bọ cạp kia.

Đây là chiến đấu giữa các đồ đằng, là trận chiến đẫm máu mà tu sĩ không thể can thiệp. Ngay khi bọn chúng va chạm với nhau, toàn thân Kim Ô bốc cháy, kim quang và hỏa quang khuếch tán, thân thể đột nhiên bành trướng, đảo mắt, đã lớn đến trăm trượng, nghìn trượng, vạn trượng, che phủ cả bầu trời, bao bọc mặt đất, phủ luôn cả Chu Thánh và con bọ cạp kia.

- Dùng lực lượng tàn dư của Tổ Ô Thần ta trong thiên địa, phong ấn đồ đằng các ngươi, theo gốc rễ đồ đằng các ngươi, phong tất cả đồ đằng chi yêu của Ngũ Độc đại bộ!

Âm thanh vang vọng, mang theo tang thương và yếu ớt, như dùng chút sức lực cuối cùng của cuộc đời, hóa thành câu nói này. Ngay khi truyền khắp trời đất, Kim Ô khổng lồ kia lập tức bao bọc lấy Chu Thánh và bọ cạp, hóa thành một màn sáng kim hỏa khổng lồ, giống như một cái bong bóng, trói chặt Chu Thánh và bọ cạp đang ở bên trong điên cuồng công kích muốn xông ra ngoài.

- Phong!

Bong bóng kim sắc khổng lồ, lấp lánh hỏa quang, giữa không trung, cuốn lấy Chu Thánh và bọ cạp, nhanh chóng rời đi. Trên mặt đất mọi người hít thở gấp gáp, ngay khi bọn chúng rời đi, biến mất trên bầu trời, đi tới nơi sâu thẳm trong sơn mạch này, nơi đó, phong ấn đồ đằng Thánh Tổ của hai mạch trong Ngũ Độc đại bộ!

Mà lực lượng còn sót lại, lại giáng xuống bình nguyên Ngũ Độc đại bộ, quấy nhiễu đồ đằng Thánh Tổ của ba mạch còn lại.

Đây là việc cuối cùng mà năm đồ đằng của Ô Thần ngũ bộ liều mạng tử vong làm ra để che chở tộc nhân ngũ bộ đã cung phụng bọn họ!

Phong ấn này, sẽ tồn tại nửa giáp, vì nửa giáp phong ấn này, bọn họ đã thiêu đốt sinh cơ của bản thân. Lúc này đã tử vong, nhưng bọn chúng dù chết, nhưng lực lượng to lớn phát ra lúc thiêu đốt sinh cơ, lại kết nối với tàn niệm của Kim Ô, khiến phong ấn có thể tồn tại đến nửa giáp!

Mà ba mạch đồ đằng còn lại của Ngũ Độc đại bộ, cũng bị quấy nhiễu, trì hoãn thời gian xuất hiện, khiến cho Ngũ Độc đại bộ cho dù có xuất hiện lại, nhưng trong thời gian ngắn cũng sẽ không xuất hiện những loại tồn tại cường đại như đồ đằng Thánh Tổ.

Triệu U Lan phun ra một ngụm máu tươi, không chỉ có nàng, tất cả tu sĩ còn lại của Độc Chu nhất mạch lúc này, đều phun máu tươi, tu vi cũng tự nhiên rớt xuống một cảnh giới.

Đồ đằng đã bị phong ấn, thì khí tức và truyền thừa cũng bị phong chết, khiến bọn họ không thể mượn lực lượng của đồ đằng Thánh Tổ, tu vi lập tức rớt xuống.

Triệu Xuân Mộc cũng phun ra máu tươi, tu sĩ Độc Hạt nhất mạch cũng như vậy, phun ra máu tươi, tất cả tộc nhân Độc Hạt nhất mạch tu vi đều tuột dốc, vẻ mặt vô cùng chấn động.

Mười tu sĩ Nguyên Anh lao về phía Mạnh Hạo, ai nấy sắc mặt đại biến, bọn họ hít thở gấp gáp, lúc này tu vi bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tuột dốc, không bao lâu nữa, bọn họ sẽ không còn là Nguyên Anh nữa.

Đây là đặc tính của tu sĩ Tây Mạc, bọn họ nhờ vào lực lượng đồ đằng, nhưng một khi đồ đằng vong, thì bản thân ít đi một đồ đằng, tu vi cũng sẽ rớt xuống. Mà tu sĩ Nam Vực, tất cả tu vi đều là bản thân tự tu hành mà có được, vì vậy độ khó tu hành cao hơn Tây Mạc.

Về Ô Thần ngũ bộ, cũng là như vậy, khi đồ đằng thuộc tính kim diệt vong, thuộc tính hỏa tiêu tán, đồ đằng của tộc nhân Ô Binh bộ, lập tức

biến mất. Nhưng ngay khi đồ đằng của bọn họ tiêu tán, trên người Mạnh Hạo, lại phát ra kim quang ngập trời.

Giống như thời đại trước tử vong, đổi lấy một thế giới mới sinh ra, khoảnh khắc này, kim quang trên người Mạnh Hạo, đến từ đồ đằng thuộc tính kim của hắn, đến từ cổ văn chữ kim trên ngực hắn!

Ngay khi kim quang xuất hiện, tất cả tộc nhân Ô Binh bộ, thân thể run rẩy. Nhưng phàm là ai nhìn thấy kim quang, đồ đằng kim thuộc tính đang tiêu tán trên người họ, đột nhiên xuất hiện một lần nữa, chỉ là không còn là đồ án ban đầu, mà giống như của Mạnh Hạo, xuất hiện một cổ văn chữ kim!

Khoảnh khắc này, lực lượng hương hỏa khổng lồ, lập tức xuất hiện trên người tộc nhân Ô Binh bộ, tràn tới phía Mạnh Hạo, lập tức bao phủ toàn thân Mạnh Hạo, khiến khí thế của Mạnh Hạo, một lần nữa kinh thiên động địa.

Mái tóc hắn không gió tung bay, quang mang hai màu thanh kim trên người hắn không ngừng phát tán, phía trên người hắn, hai chữ Mộc, Kim, phát tán khí thế kinh thiên động địa.

- Thánh tổ!

- Bái kiến thánh tổ!

Tộc nhân Ô Binh bộ, ai nấy kích động, đều hướng về phía Mạnh Hạo cúi đầu thật sâu, giọng nói âm vang.

Ngay tại khoảnh khắc này, bên cạnh Kim và Mộc huy hoàng, khiến Mạnh Hạo cảm nhận được lực lượng hương hỏa nồng đậm xung quanh, thì trong cơ thể hắn, đột nhiên xuất hiện … Hỏa.

Đây không phải hương hỏa, mà là … Đan Đông Bất Diệt Hỏa vẫn luôn

tồn tại trong cơ thể Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 685: Giết Nguyên Anh!

Đan Đông Bất Diệt Hỏa, luôn tồn tại trong cơ thể Mạnh Hạo, là lửa luyện đan do sư tôn Đan Quỷ của hắn, tặng cho hắn. Lửa này năm đó Mạnh Hạo nghiên cứu rất lâu, mới dung nhập lửa này vào trong lòng, lúc Kết Đan, mới thực sự đốt lên, trở thành Bất Diệt Hỏa của bản thân.

Cho đến khi hắn nghĩ thông con đường ngũ sắc Nguyên Anh, nhưng ngọn lửa này vẫn luôn không có dấu hiệu xuất hiện, Mạnh Hạo cũng không suy nghĩ nhiều. Hắn luôn cho rằng, ngũ sắc ngũ hành của bản thân, cần phải tìm các đồ đằng khác nhau mới được, nhưng... trong chớp mắt này, Bất Diệt Hỏa trong cơ thể bộc phát, lại khiến Mạnh Hạo chấn động.

Hắn đột nhiên phát hiện ra, bản thân đã sai rồi, con đường ngũ sắc, ngũ hành thuộc tính, không nhất định phải là đồ đằng mới được. Giữa trời đất, tất cả tạo hóa, đều có thể trở thành cơ duyên cho con đường ngũ sắc của bản thân.

Bất Diệt Hỏa này, dùng lực lượng hương hỏa làm dẫn, dùng hai đồ đằng kim mộc hoàn toàn đại thành của Mạnh Hạo là lý do, đột nhiên tản ra trong cơ thể hắn, thiêu đốt xung quanh, hòa vào hư vô, bao bọc quanh người Mạnh Hạo.

Cho đến khi ở Đan Điền của hắn, xuất hiện một lạc ấn chữ Hỏa mơ hồ. Ngay khi chữ Hỏa này xuất hiện, xung quanh Mạnh Hạo, hỏa diễm ngập trời, mà ngay khoảnh khắc này, Mạnh Hạo chợt ngộ nhớ ra, lấy đồ đằng sơ kỳ thuộc tính hỏa của Ô Thần ngũ bộ từ túi trữ vật. Đồ đằng sơ kỳ đó chính là Hỏa Điểu của Ô Viêm bộ, lúc này đã tiêu tan đến quá nửa, ngay khi toàn bộ chuẩn bị tán đi, Mạnh Hạo lập tức vận chuyển Bất Diệt Hỏa trong cơ thể, bao phủ lấy nó, hấp thu đồng hóa.

Ngay khi đồ đằng Hỏa Điểu đó bị Mạnh Hạo hấp thu, tất cả tộc nhân của Ô Viêm bộ nhìn thấy cảnh tượng này, đều run rẩy.

Đồ đằng thuộc tính hỏa vừa mới tiêu tan trên người bọn họ, một lần nữa xuất hiện, hình dạng của đồ đằng thay đổi, trở thành một chữ Hỏa giống như của Mạnh Hạo!

Mà ngay lúc này, lực lượng hương hỏa từ trên người bọn họ, tràn về phía Mạnh Hạo.

- Thánh tổ!

- Bái kiến Thánh tổ!

Tất cả tộc nhân Ô Viêm bộ lúc này thân thể run rẩy, mang theo kích động, phát ra tiếng rống kinh thiên, to lớn hơn cả Ô Binh bộ. Tất cả đều hướng Mạnh Hạo quỳ lạy

Ngay khoảnh khắc này, thân thể Mạnh Hạo chấn động, khí tức kinh thiên động địa. Thân thể hắn lơ lửng giữa không trung, lực lượng hương hỏa phát ra từ hơn một nghìn người của ba bộ lạc Ô Đạt, Ô Binh và Ô Viêm, lập tức ngưng tụ lại ngoài thân thể Mạnh Hạo, tràn vào đồ đằng thuộc tính hỏa của hắn, khiến cho cổ văn chữ Hỏa kia, càng thêm rõ ràng. Cũng chỉ mấy nhịp thở, đồ đằng đó đã trở nên vô cùng rõ ràng, phát ra biển lửa, bao bọc khắp nơi.

Khí thế của Mạnh Hạo, một lần nữa dâng trào, bên ngoài cơ thể, ba cổ văn Kim, Mộc, Hỏa quay tròn, phát ra ánh sáng chói mắt, mà ngay khi đồ đằng thuộc tính hỏa xuất hiện, tu vi của Mạnh Hạo cũng nâng cao.

Theo tu vi đề cao, thế giới trước mắt Mạnh Hạo, như đang mơ hồ, đảo mắt đã trở nên rõ ràng. Nhưng ngay khoảnh khắc rõ ràng đó, Mạnh Hạo đột nhiên phát hiện, thế giới trước mắt, như xuất hiện vô số đường cong, xuất hiện vô số quang điện, gần như mỗi một ý nguyện của bản thân, liền

có thể... xuất hiện ở bất cứ một vị trí nào trên những quang điểm đó!

- Thuấn di...

Mạnh Hạo chấn động tinh thần, đôi mắt sáng rực lên, lại càng kích động hưng phấn, nhưng hắn hít sâu một hơi, không lập tức làm thử. Thế nhưng cảm giác trong lòng và ý thức có thể dung nhập hư vô, khiến hắn hiểu rõ, bản thân... đã nắm giữ thần thông thuấn di mà chỉ có tu sĩ Nguyên Anh mới có thể nắm giữ.

Có được thần thông này, sức sống của hắn trào dâng mạnh mẽ, cho dù gặp phải kẻ địch cường đại, cũng có thể nhờ thuật này để chạy trốn!

- Con đường ngũ sắc luyện anh của ta là chính xác, đi theo con đường này, ta có thể tìm ra đạo thuộc về chính mình!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ánh mắt sáng ngời tự tin.

Cái tu sĩ tu được, chính là... sự tự tin này!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cảm nhận lực lượng của ba đồ đằng quanh người, đưa tay phải lên, vung tới trước, biển lửa lập tức khuếch tán. Trong biển lửa này, Mạnh Hạo đã dung nhập vào đó lực lượng thuộc tính mộc, lửa lập tức cháy ngập trời, kinh thiên động địa, đi tới nơi nào, tu sĩ Độc Hạt nhất mạch gào thét thảm thiết, ai nấy nhanh chóng lui lại, vẻ mặt sợ hãi.

Về phần mười tu sĩ Nguyên Anh kia, đã rút lui từ lâu, tu vi của họ không ổn định, căn bản không dám tới gần Mạnh Hạo đang như mặt trời giữa trưa.

Tay trái Mạnh Hạo bắt quyết, lần nữa chỉ tới, tức thời trong ngọn lửa xuất hiện lực lượng thuộc tính kim, ngưng tụ ở đó, giống như dung hòa. Một lượng lớn kim loại lỏng tràn ra, giống như cơn mưa màu vàng kim,

nơi nó đi qua, cả trời đất như toàn ý chí kim thiết.

Hai thần thông xuất hiện, lập tức đảo ngược cục diện chiến trường, cho dù là tu sĩ của Độc Hạt nhất mạch lúc này còn hơn ba nghìn người, nhưng ai nấy đều lâm vào hoảng sợ, giống hệt Độc Chu nhất mạch lúc trước, mất đi chiến ý.

- Chúng con bái kiến Thánh tổ!

Ô Thần ngũ bộ, vào lúc này, không chỉ ba bộ Ô Đạt, Ô Binh, Ô Viêm, mà tộc nhân của hai bộ còn lại, sau khi thấy tình hình của ba bộ khác, lại cảm nhận được năng lực của Mạnh Hạo trong trận chiến này, đều đã tán thành Mạnh Hạo, tất cả đồng loạt hướng về phía Mạnh Hạo cúi đầu thật sâu.

Tộc công Ô Binh bộ, và năm tu sĩ Nguyên Anh còn sót lại, lúc này nhìn về phía Mạnh Hạo, đều có vẻ tôn kính. Bọn họ không muốn suy nghĩ nhiều, lúc này tu vi của bọn họ, là miễn cưỡng bảo trì ở mức Nguyên Anh, nhưng trên thực tế, sau khi trận chiến này kết thúc, chỉ có ba người họ tu vi không rớt xuống, còn tu sĩ Nguyên Anh của Ô Ảm bộ và Ô Đấu bộ, đồ đằng của bọn họ không cách nào khôi phục, đã không còn là Nguyên Anh nữa.

- Thánh tổ...

Ánh mắt Triệu U Lan lóe lên, im lặng không nói, Triệu Xuân Mộc bên cạnh sắc mặt tái nhợt, lúc này tất cả tộc nhân Ngũ Độc đại bộ xung quanh đều đang bắt đầu rút lui.

Đồng thời, cảnh tượng nơi này, hóa thành một mặt gương to lớn, rời khỏi khoảng không nơi này, rơi vào trong mắt một lão giả trong đại quân gần hai vạn tu sĩ.

- Thánh tổ đổi chỗ, Tư Long thành tổ, chuyện này... Nếu có thể nghiên

cứu rõ ràng, biết được người này làm sao làm được, đối với Ngũ Độc đại bộ ta mà nói, là một đại sự trước nay chưa từng có!

- Truyền lệnh, bằng mọi giá mở ra truyền tống, lão phu muốn một nén hương sau nhìn thấy người này!

Lão giả dửng dưng nói, đôi mắt lộ ra quang mang kỳ dị, giọng nói lão vang vọng, lập tức có tộc nhân bên cạnh lão, nhanh chóng truyền ra cả bộ lạc. Âm thanh vang vọng, một mảng ánh sáng truyền tống xuất hiện, ngay khi tất cả bọn họ biến mất, một giọt mưa màu tím, rơi trên người lão giả.

- Mưa màu tím?

Lão giả ngây ra, sau khi nhìn một cái, thì cau mày, rồi cũng truyền tống đi.

Mưa màu tím, một lần nữa đổ xuống, lần này không phải chỉ trong khu vực nhỏ, mà là tất cả mọi nơi trong sơn mạch này, kể cả bình nguyên của Ngũ Độc đại bộ.

Giọt mưa lạnh lẽo đáng sợ, như muốn diệt tuyệt tất cả, cũng may mà mưa không nhiều, chỉ lưa thưa vài giọt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 686: Giết Nguyên Anh! (2)

Lúc này, mưa tím lại rơi trước người Mạnh Hạo, rơi trên mặt đất, hòa lẫn với máu, nhưng hiện giờ, rất ít người để ý đến giọt mưa màu tím này. Chỉ có Mạnh Hạo và một vài người, sau khi nhìn thấy mưa tím, mới có chút chần chừ, nhưng chiến trường hiện giờ, không cho phép Mạnh Hạo nghĩ nhiều. Hắn đứng giữa trời, quay người đôi mắt lóe lên hàn mang, xuyên qua đoàn người, nhìn về phía Triệu Xuân Mộc.

Ngay khi Mạnh Hạo nhìn về phía Triệu Xuân Mộc, đôi mắt Triệu U Lan co rút. Trước đây nàng đã từ từ rời xa Triệu Xuân Mộc, nhưng động tác không quá rõ ràng, lúc này nhìn thấy ánh mắt của Mạnh Hạo, vẻ mặt Triệu U Lan tái đi, lần này không còn e dè gì nữa, nhanh chóng lui lại, tách ra khỏi Triệu Xuân Mộc.

Triệu Xuân Mộc cũng nhìn thấy ánh mắt của Mạnh Hạo, tâm thần chấn động, đặc biệt là hành động Triệu U Lan rút lui, khiến y kinh hãi. Giờ phút này, y đột nhiên nghĩ đến người chặt đi cánh tay của Triệu U Lan... Có lẽ, chính là vị Thánh Tổ mới của Ô Thần ngũ bộ này.

- Hắn muốn giết ta!

Triệu Xuân Mộc ngây dại, cảnh tượng trước đó, đã khiến y vô cùng kinh hãi, mười tám tiềm vệ của bản thân không thể tiêu diệt đối phương, chín trưởng lão Nguyên Anh cũng không thể làm hắn lay động chút nào. Ngay cả tế tự bầu trời, cũng khó mà ngăn cản, tất cả, khiến cho Triệu Xuân Mộc thở gấp, nhanh chóng lui lại.

- Cửu đại trưởng lão, tế tự bầu trời, cứu ta!

Ngay khi Mạnh Hạo nhìn về phía Triệu Xuân Mộc, hắn liền bước tới, tốc độ rất nhanh, giống như một mũi tên nhọn, lao thẳng về phía trước. Lúc này chín vị trưởng lão và tế tự bầu trời của Độc Hạt nhất mạch, sắc mặt biến đổi, nhưng lại hơi chần chừ, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, rồi nghiến răng, xông về phía Mạnh Hạo.

Khóe miệng Mạnh Hạo lộ nụ cười lạnh, hắn sở dĩ không thực hiện thuấn di, chính là dụ những người này tới, về phần Triệu Xuân Mộc, chỉ là một con mồi mà thôi. Y cũng không phải Triệu U Lan, không quan trọng đến mức bản thân phải tự mình giết chết, kẻ Mạnh Hạo thực sự muốn giết... là chín vị Nguyên Anh sơ kỳ kia!

Gần như ngay khi mấy tu sĩ Nguyên Anh lao tới, đôi mắt Mạnh Hạo lấp lánh sát cơ, thực hiện thuấn di, thân thể biến mất không còn tung tích. Hắn biến mất lập tức khiến tất cả mọi người biến sắc, đặc biệt là mười tu sĩ Nguyên Anh, đôi mắt co rút, vì bọn họ phát hiện, đây không phải Huyết Băng Thiểm lúc trước của Mạnh Hạo, mà đây... là thuấn di thực sự.

- Không tốt!

Tế tự bầu trời tái mặt, quay nhìn chín người kia, ngay khoảnh khắc này, Mạnh Hạo xuất hiện sau lưng một vị trưởng lão Nguyên Anh, tay phải đưa lên, đánh ra một chiêu, đủ lực hủy diệt một tu sĩ Nguyên Anh.

Tu sĩ Nguyên Anh này biến sắc, thân thể lập tức mơ hồ, thuấn di chạy trốn, còn mở miệng phun ra, lập tức một luồng ánh sáng năm màu bay ra, hóa thành một lá bùa, bay về phía Mạnh Hạo. Nhưng nắm đấm của Mạnh Hạo, lại đánh tới với sức mạnh hủy diệt.

Tiếng nổ hòa vào tiếng gào thét thảm thiết đột nhiên truyền ra, lá bùa trước mặt tu sĩ tan vỡ, mà gã lại đã thuấn di rời đi. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, bước tới một bước, cũng thi triển thuấn di, bóng dáng hai người mơ hồ, đảo mắt, đã đuổi theo sau, Mạnh Hạo lại một lần nữa ra

tay.

Trong tiếng nổ, tu sĩ Nguyên Anh kia phun ra một hơi thở Nguyên Anh, trong đó có bảy tám pháp bảo, đồng loạt nổ tung, ngay cả bản thân gã cũng tự bạo, muốn dùng tất cả lực lượng đó tiêu diệt Mạnh Hạo. Mà Nguyên Anh của gã, thì lại cuốn lấy một cây phi kiếm, trước khi tự bạo nhanh chóng bỏ chạy, nhưng dù sao gã cũng đã suy yếu, tốc độ không nhanh.

Tiếng tự bạo ầm vang, nhưng có Vô Mục tằm của Mạnh Hạo, thì không hề có một chút tác dụng, tất cả đều vô dụng. Mạnh Hạo nhìn Nguyên Anh đang kinh hoàng bỏ chạy, đưa tay phải lên, tơ Vô Mục tằm bắn ra, lập tức vạch một đường trên Nguyên Anh, siết chặt. Nguyên Anh có vẻ tuyệt vọng, hai tay bắt quyết, lập tức thân thể được quang mang bao bọc, ý muốn chống cự, nhưng ngay khi chạm phải tơ của Vô Mục tằm, lập tức bị cắt ra, tơ Vô Mục tằm lập tức quấn lên Nguyên Anh, siết chặt.

Tiếng gào thét thảm thiết truyền ra, vị trưởng lão của Độc Hạt nhất mạch này, sau khi mất đi thân thể, chỉ còn Nguyên Anh lưu lại, không thể trốn khỏi vận mệnh tử vong, hoàn toàn biến mất.

Cái chết của gã, khiến cho tất cả mọi người kinh hãi, đặc biệt là thủ đoạn ra tay của Mạnh Hạo cực kỳ tàn nhẫn, xuất thủ lạnh lùng vô tình, ý định diệt tuyệt cực kỳ rõ ràng, thêm việc Mạnh Hạo thuấn di, đã nói lên hắn hoàn toàn có tư cách chiến đấu với Nguyên Anh. Mà những tu sĩ Nguyên Anh xung quanh hiện giờ, lại đều đã bị thương, tu vi lại bất ổn do bọ cạp bị phong ấn, đoạn tuyệt liên hệ với bên ngoài. Lúc này sắc mặt tế tự bầu trời liên tục thay đổi, trong mắt có vẻ oán độc, nhưng vẫn lui nhanh về phía sau, không hề chần chừ.

Tám tu sĩ Nguyên Anh khác, ai nấy kinh hãi run sợ, nếu lúc này tu vi bọn họ còn đỉnh phong, thì còn nắm chắc liên thủ chiến đấu. Nhưng lúc này cả đám bị thương, căn bản không dám tiếp tục tái chiến, ai nấy đều lui lại, kéo giãn khoảng cách với Mạnh Hạo, nhưng cũng cực kỳ cảnh giác.

Mạnh Hạo nhìn thấy vậy, thầm than một tiếng, nếu trước đó hắn tiêu diệt kẻ địch nhanh hơn một chút, có lẽ còn có thể giết thêm mấy người. Nhưng tu sĩ Nguyên Anh, mỗi người đều quật khởi trong số nghìn vạn người, tâm cơ rất sâu, rất khó giết chết.

Trước đó Mạnh Hạo cũng là có tính toán, mới thành công giết được một người. Lúc này mọi người không dám chiến đấu, muốn tiếp tục giết, quả có khó khăn.

- Đã không dám chiến, cũng được. Trong thâm tâm mấy người này đã có mầm mống rút lui, ngày sau nếu gặp lại bọn họ, ta càng dễ giết hơn.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, vẻ mặt tự tin, đây là ý nghĩ chân chính của hắn, khi một mình tiêu diệt một tu sĩ Nguyên Anh. Lúc này hắn mới thực sự tạm đứng vững trong Tu Chân giới.

Giết một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, khi thuộc tính hỏa chưa xuất hiện, Mạnh Hạo có thể làm được, nhưng sẽ không dễ dàng như vậy. Nhưng hiện giờ, sau khi đồ đằng thuộc tính hỏa xuất hiện, hắn có được ba đồ đằng, cho dù vẫn là Kim Đan đại viên mãn, nhưng sức chiến đấu trên thực tế, đã vượt qua khoảng cách giữa Kết Đan và Nguyên Anh, thứ mà vốn được nói là không thể vượt qua.

Lúc này Mạnh Hạo lại lần nữa biến mất, lúc xuất hiện, đã ở bên cạnh Triệu Xuân Mộc. Sắc mặt Triệu Xuân Mộc tái nhợt, rít lên một tiếng bén nhọn, vẻ mặt kinh khủng đến cực điểm.

- Nếu đã không bắt được cá lớn, vậy thì con cá nhỏ ngươi, cũng không còn cần phải giữ lại nữa.

Mạnh Hạo dửng dưng nói, đưa tay phải lên, mặc kệ Triệu Xuân Mộc giãy dụa thế nào, lập tức điểm lên mi tâm của y.

Chỉ chạm nhẹ, liền có tiếng nổ, đầu lâu Triệu Xuân Mộc vỡ tung, cơ thể run lên, rơi xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, trên chiến trường, cuộc chém giết giữa Ô Thần ngũ bộ và Độc Hạt nhất mạch, sau chiến tích Mạnh Hạo quật khởi, giết chết một tu sĩ Nguyên Anh, những trưởng lão Nguyên Anh khác không dám tới gần, rồi đến Thánh tử Độc Hạt nhất mạch bị giết, đã hoàn toàn đánh tan chiến ý của Độc Hạt nhất mạch, khiến cho bọn họ liên tục rút lui. Mà Ô Thần ngũ bộ, lại liên tục quật khởi, tràn lên chém giết, như quên đi mệt mỏi, cho dù lúc này chỉ còn lại một nghìn người, cũng điên cuồng xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 687: Mưa tím tầm tã!

Đàn dị yêu của Mạnh Hạo, trong trận chiến này, có tác dụng cực kỳ quan trọng. Nếu trong khoảnh khắc tử vong, không có sự tồn tại của đàn dị yêu lúc này chỉ còn lại gần bảy nghìn này, Ô Thần ngũ bộ, căn bản không thể chống đỡ đến giờ phút này.

Mạnh Hạo đứng giữa chiến trường, ánh mắt quét khắp bốn phương, một lần nữa quét qua Triệu U Lan. Cái nhìn này, khiến sắc mặt Triệu U Lan lập tức tái nhợt. Mấy trưởng lão Độc Chu nhất mạch bên cạnh nàng, kể cả đại tế tự đã lui về bảo vệ Triệu U Lan từ trước, cũng lập tức căng thẳng.

Sự mạnh mẽ của Mạnh Hạo, đã hoàn toàn khiến bọn họ kinh hãi.

Ngay lúc này, một tiếng sấm lớn, truyền tới từ không trung, sấm sét này có phần đặc thù, dường như là vô số người đang gào thét, thoạt nghe, khiến người ta tâm thần chấn động, linh hồn như cũng run rẩy.

Mà sau tiếng sấm, mưa liền rơi xuống, đó là cơn mưa màu tím, lúc này không còn là vài hạt lẻ tẻ, mà đã lớn hơn một chút, rơi xuống mặt đất.

Trong cơn mưa, khí tức lạnh lẽo hủy diệt, ẩn hàm ý diệt tuyệt tất cả sinh cơ, dần dần xuất hiện dấu hiệu trong làn mưa ngập tràn trời đất này.

Trong lòng Mạnh Hạo, ngay giờ khắc này, cảm giác nguy cơ không có lý do xuất hiện. Hắn ngẩng đầu, nhìn cơn mưa tím, một lần nữa cau mày.

- Cơn mưa này... rất không bình thường.

Gần như ngay khi mưa rơi, bầu trời xa xôi, ánh sáng truyền tống chói mắt xuất hiện, tiếp đó, từng bóng người đi ra từ hư vô, nhanh chóng rõ

ràng lên. Chính là tộc nhân của Ngũ Độc đại bộ.

Bọn họ xuất hiện, lập tức khiến cho những tộc nhân Độc Hạt nhất mạch đang tuyệt vọng trở nên kích động.

Đồng tử Mạnh Hạo co lại, lui lại một chút phất tay áo.

- Ô Thần ngũ bộ, rút lui vào trong quầng sáng phòng hộ!

Trong lúc hắn nói, tất cả tộc nhân Ô Thần ngũ bộ trên chiến trường, ai nấy đều nhìn thấy cảnh tượng trên bầu trời, họ im lặng, rồi lui lại, trên chiến trường lập tức trở nên trống trải.

Đúng lúc này, tiếng gầm thét truyền tới, hơn hai vạn tu sĩ Ngũ Độc đại bộ lao tới, số người đầy khắp mặt đất.

Mà trong bọn họ, có có không ít Tư Long cao giai, mỗi một Tư Long đều có mấy nghìn đến hơn vạn dị yêu, ở sau lưng hơn hai vạn tu sĩ này, như hóa thành một biển dị yêu khổng lồ, gào thét tràn tới.

Trong những tu sĩ này, trưởng lão Nguyên Anh tới hơn ba mươi người, còn có sáu tế tự, thậm chí trong số cường giả, còn có một lão giả mặc áo bào trắng, da nâu sậm, đôi mắt sáng quắc, tu vi rõ ràng là Nguyên Anh hậu kỳ.

Thận phận của lão là thủ lĩnh của đoàn tế tự trong Ngũ Độc đại bộ, đại tế tự chung của cả năm mạch trong Ngũ Độc đại bộ, địa vị của lão trong Ngũ Độc đại bộ chỉ xếp sau tộc công.

- Bái kiến đại tế tự!

- Bái kiến đại tế tự!

Cho dù là Độc Chu, hay là Độc Hạt, lúc này tất cả những người còn sót

lại trên chiến trường, đều hướng lên bái kiến lão giả trên bầu trời.

Triệu U Lan cũng là một trong số đó.

Trên bầu trời, lực lượng khổng lồ này, không phải thứ Ô Thần ngũ bộ có thể chống đỡ, đặc biệt là lúc này quầng sáng phòng hộ vì không có gốc rễ để dựa vào, đã trở nên mỏng manh, xem ra nhiều nhất là hai canh giờ nữa, sẽ tự động biến mất.

Bên ngoài quầng sáng, Mạnh Hạo đứng đó, bên cạnh hắn kể cả tộc công của Ô Binh bộ, lúc này ngũ bộ còn lại năm tu sĩ Nguyên Anh, vẻ mặt ai cũng khó coi.

Dưới sự điều khiển của Mạnh Hạo, hơn bảy nghìn dị yêu còn lại, bảo vệ bên ngoài quầng sáng, lúc này cũng đều yên tĩnh khiến cho chiến trường trở nên tĩnh lặng hiếm thấy, chỉ còn cơn mưa màu tím càng lúc càng lớn.

- Không chừa một ai!

Trong yên lặng, trên bầu trời, đại tế tự của Ngũ Độc đại bộ, lão giả mặt mày nâu sậm kia, dửng dưng nói. Giọng nói lão truyền ra, tất cả dị yêu, cùng hơn hai vạn tu sĩ đồng thời gầm lên, hóa thành cơn sóng dữ tràn về phía Mạnh Hạo.

Ngay khoảnh khắc bọn họ tới gần, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hàn quang xuất hiện trong mắt hắn, hắn không triệu hoán Kỳ Nam, vì Kỳ Nam chỉ có thể cứu bản thân hắn không bị chết, không có tác dụng trong chiến tranh.

Nhưng sở dĩ Mạnh Hạo từ đầu tới giờ vẫn luôn có lòng tin với trận chiến này, là vì Mạnh Hạo còn con bài chưa lật, hắn vẫn chưa từng lấy ra.

Lúc này, giọng nói của Mạnh Hạo, vang vọng khắp nơi.

- Đằng Điều, Kinh Thứ...

Ngay khi tiếng Mạnh Hạo truyền ra, trên người man nhân, lập tức truyền ra một tiếng hú, đó là đằng điều màu đỏ quấn trên người man nhân. Đằng điều này lao tới, mọc ra đầy gai nhọn, xâm nhập vào lòng đất.

Gần như ngay khi đằng điều xâm nhập mặt đất, trước mặt Mạnh Hạo, cũng là phía trước đại quân Ngũ Độc đại bộ lạc, mặt đất dậy sóng, từng cây gai nhọn xuyên đất đâm lên. Những cây gai này ngắn thì bảy tám trượng, dài thì cả trăm trượng, tầng tầng lớp lớp, bao bọc lấy cả Ô Thần ngũ bộ.

Quỷ dị hơn nữa là, trên mỗi một cây gai, đều có vô số gai nhọn, cứ thế lan ra, ngay khi đại quân Ngũ Độc đại bộ xông tới, một tầng phòng hộ do gai nhọn tạo nên, hoàn toàn bao bọc lấy Ô Thần ngũ bộ.

Những cây gai này, là thánh vật của gia tộc Hàn Tuyết, lúc Mạnh Hạo rời khỏi Thánh Tuyết thành, lão tổ gia tộc Hàn Tuyết tặng cho, sau đó được Mạnh Hạo dùng để nuôi dưỡng đằng điều. Lúc này sau nhiều năm, đằng điều đã hoàn toàn hấp thu, sinh ra biến dị.

Trong quá trình đó, bên ngoài lớp phòng hộ gai nhọn, dị yêu đã tới gần, va chạm với nhau, tiếng nổ vang trời, nhưng cũng chính đàn dị yêu lại gầm thét thê lương.

Dưới Trảm Linh, nơi gai nhọn mọc lên, không thể tiến vào nửa bước.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng, ngưng tụ một giọt huyết sinh mệnh, dung nhập vào trong gai nhọn, linh thức lập tức dung hợp với gai nhọn, dường như hóa thành gai nhọn, dùng cách thức này, giao chiến với Ngũ Độc đại bộ.

- Phá Diệt Kinh Thứ của gia tộc Hàn Tuyết!

Ngay khi Kinh Thứ xuất hiện, đại tế tự của Ngũ Độc đại bộ giữa không trung co rụt hai mắt lại.

- Kinh Thứ của gia tộc Hàn Tuyết hiệu xưng dưới Trảm Linh, không thể phá diệt... Lão phu muốn xem xem, lời đồn này là thật hay giả!

Đại tế tự hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên, tất cả tu sĩ, dị yêu xung quanh, lập tức lao thẳng về phía hàng rào gai nhọn.

Ngay sau đó, tiếng nổ vang trời, từng đợt ánh sáng pháp bảo, đồ đằng chiếu rọi, mặt đất chấn động, sơn mạch tan vỡ, Kinh Thứ không ngừng chấn động, liên tục vỡ vụn, nhưng vẫn kiên trì không tán loạn!

Đồng thời, không ngừng vươn lên, từng cây gai nhọn chọc trời, khiến cho Ngũ Độc đại bộ trong thời gian ngắn, dị yêu chết hàng loạt, hơn hai vạn tu sĩ, cũng có hơn ba nghìn người đau đớn kêu gào, bị gai nhọn xuyên thủng, hấp thu sinh mệnh, hóa thành xác khô.

Trận chiến này duy trì, như không có một bên bị diệt thì không kết thúc. Đột nhiên, trên bầu trời lại một lần nữa xuất hiện sấm sét giống như vô số người gào thét kia. Trong tiếng sấm, cơn mưa màu tím càng lớn hơn, rơi xuống đất, lại không có giọt nào ngấm vào lòng đất, mà đọng trên mặt đất, khiến cho mặt đất thấp trũng, xuất hiện từng vũng nước nhỏ.

Cảnh tượng này khiến Mạnh Hạo chú ý, cũng làm Triệu U Lan chú ý, mà tất cả tu sĩ Nguyên Anh của Ngũ Độc đại bộ cũng chú ý. Đặc biệt là vị đại tế tự kia, lão ngây ra một chút, cẩn thận nhìn cơn mưa này, đột nhiên... Vẻ mặt lão biến đổi!

Hoàn toàn biến sắc!

- Đây... Đây là...

Thân thể đại tế tự run rẩy, với tu vi của lão, với tâm trí của lão, cho dù

gặp phải đại sự liên quan đến tồn vong của bộ lạc, cũng rất ít khi không khống chế được mà xuất hiện vẻ mặt như vậy, trừ khi... Chuyện này, còn kinh thiên, còn đáng sợ hơn cả sống chết của bộ lạc!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 688: Tây Hải kiếp!!

Ở vùng đất Tây Mạc này, có một truyền thuyết, không ai biết lai lịch của truyền thuyết này, tóm lại, qua nhiều năm tháng, nó dần dần làm cho tất cả bộ lạc trong Tây Mạc đều ghi nhớ chặt chẽ, và được ghi lại trong điển tịch của từng bộ lạc, đời đời tương truyền.

Nhưng có lẽ thời gian trôi qua đã quá lâu, lâu đến nỗi rất nhiều người đã muốn quên mất truyền thuyết này, không phải là bọn họ không biết, mà là đã quên…

Trong truyền thuyết, tại thật lâu thật lâu trước kia, Tây Mạc không phải mặt đất, mà là một mảnh hải dương. Vùng biển này tồn tại ba mươi ngàn năm, lúc này nó mới biến mất, lộ ra mặt đất ở phía dưới, vào khoảng thời gian đó, Tây Mạc... Không gọi là Tây Mạc, tên của nó là Tây Hải.

Vùng biển này có màu sắc không giống với Thiên Hà Hải, màu sắc của nó là màu tím, diệt sạch tất cả sinh mệnh, ngăn cách tất cả linh khí, giống như vùng cấm của sinh mệnh.

Nó cùng Thiên Hà Hải cách nhau một khu vực, giống như cả hai vùng biển đều cố ý không dung hợp cùng một chỗ.

Tại trong truyền thuyết này, Tây Hải ở năm đó cũng không phải là không có mặt đất, có một khu vực như thế, đó là lục địa duy nhất nối liền một chỗ với Nam Vực, nơi đó... hiện nay chính là Mặc Thổ.

Mặc Thổ có địa thế rất cao, loại độ cao này, bình thường thì tu sĩ sẽ không chú ý đến, nhưng trên thực tế, địa thế Mặc Thổ là chỗ cao nhất của cả Tây Mạc, thậm chí là của cả Nam Vực. Cao đến nỗi có khi Tây Mạc trở thành biển, thì Mặc Thổ...vẫn tồn tại như cũ.

Trong truyền thuyết, thật lâu thật lâu trước kia, tại trước lúc tồn tại Tây Hải ba mươi ngàn năm, thì Tây Mạc, từng giống như mặt trời ban trưa, tồn tại tài nguyên phong phú, sở hữu linh khí nồng đậm. Nhưng khi đó, một cơn mưa hạ xuống nhiều năm liên tục, đó là cơn mưa màu tím, nước mưa không tan ra trên mặt đất, mỗi khi hạ xuống một giọt, chúng đều tồn tại ở trên mặt đất.

Dần dần, nước mưa tích góp lại tạo thành dòng suối, sau đó trở thành hồ nước, cho đến khi nó trở thành biển.

Cơn mưa màu tím này dừng ở trên người có sinh mệnh thì có thể làm tắt ngọn lửa sinh mệnh của người đó, có thể ngăn cách tất cả linh khí. Khiến cho tất cả trận pháp mất đi tác dụng, làm cho tu sĩ khó có thể sinh sống, làm cho trời đất lâm vào một mảnh hủy diệt.

Vô số thực vật bị chết. Vô số mãnh thú trở thành hài cốt, vô số sinh mệnh... chạy về phía cuối con đường của sự sống. Đây là kiếp nạn, đã từng xảy ra ở vùng đất Tây Mạc, đối với tất cả những bộ lạc có sinh mạng mà nói, đó là đại kiếp nạn của trời đất!

Chuyện này, chính là truyền thuyết tồn tại trong từng bộ lạc.

Giờ phút này, thân thể đại tế tự của Ngũ Độc đại bộ run run, vẻ mặt lão tái nhợt, chậm rãi giơ tay lên, tiếp được một giọt mưa màu tím, kinh ngạc nhìn nó. Lão rõ ràng cảm giác được, tu vi của lão, tại trong phạm vi một giọt mưa này, giống như biến mất.

Thân thể lão càng run run lợi hại hơn, trong mắt của lão lộ ra vẻ sợ hãi, lão cúi đầu, nhìn mưa trút xuống cả vùng đất. Rõ ràng trên mặt đất có máu, rõ ràng có chỗ tồn tại khe nứt, nhưng những giọt mưa này... lại như trống rỗng trôi nổi, không rơi vào trong đó, cũng không hòa tan cùng máu.

Sắc mặt của đại tế tự đã là trắng bệch. Lão hô hấp dồn dập.

- Chuyện này... không có khả năng...

Lúc lão thì thào thì cũng có một chút tu sĩ Nguyên Anh trong Ngũ Độc đại bộ kia, giây lát giống như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt đều biến đổi. Đồng loạt nhìn về phía màn mưa màu tím.

Giờ phút này, thân thể Triệu U Lan lảo đảo, lui ra phía sau vài bước, ngơ ngác nhìn mưa, nàng cũng đã nghĩ đến.

Trong cái chớp mắt này, trong ngũ bộ, tộc công Ô Binh bộ cũng kinh ngạc nhìn cơn mưa màu tím, dần dần vẻ mặt ông ta hoàn toàn biến đổi. Loại biến hóa này, vượt qua sự tuyệt vọng đối với sống chết của bộ lạc, vượt qua tất cả.

- Kiếp nạn.

- Tây Mạc đại kiếp nạn…

- Trong truyền thuyết, Tây Mạc một lần nữa biến thành Tây Hải, đại kiếp nạn có thể hủy diệt tất cả sinh mệnh đang tồn tại!!

Thân mình đại tế tự của Ngũ Độc đại bộ, lui ra phía sau vài bước, giờ khắc này, cái gì chiến tranh, cái gì danh ngạch, tất cả việc ích lợi, toàn bộ đều không còn quan trọng.

Lão không chút do dự phát động truyền tống, để nghiệm chứng trận mưa tím này là giả, nhưng lúc trước truyền tống trận còn có thể sử dụng, nhưng bây giờ... Mặc cho vận chuyển trận pháp này như thế nào, đều không thể phát ra chút lực để truyền tống, giống như nó bị ngăn cách, mất đi hiệu quả.

Một màn này, hóa thành tiếng nổ vang, quanh quẩn trong đầu óc của đại tế tự của Ngũ Độc đại bộ.

- Rời đi, bộ lạc phải rời khỏi khu vực bắc bộ của Tây Mạc, thoát khỏi vùng đất thấp nhất. Nơi này sẽ là nơi sớm nhất trở thành Tây Hải, bộ lạc phải rời đi, phải di chuyển xuống phía nam, đến chỗ... nối liền với Nam Vực - Mặc Thổ!!

Đại tế tự của Ngũ Độc đại bộ thì thào mở miệng, giờ phút này mưa càng lúc càng lớn, đã có tu sĩ nhận thấy được, linh khí trong trời đất đang lấy tốc độ cực nhanh, càng ngày càng loãng ra. Một màn này, lập tức làm cho toàn bộ tộc nhân Ngũ Độc đại bộ biến đổi vẻ mặt.

- Mặc Thổ... Mặc Thổ!! Ta đã hiểu ra!!

Thân thể đại tế tự Ngũ Độc đại bộ chấn động, mở to mắt, hô hấp dồn dập lên.

- Ta đã hiểu ra, nhiều năm trước kia, ở Tây Mạc có ba Lão Tổ Trảm Linh tồn tại ở ba bộ lạc siêu cấp lớn, bọn họ liên hợp cùng một chỗ, xâm nhập Mặc Thổ, lại ở trên Mặc Thổ thành lập không ít thế lực.

- Thậm chí không sợ va chạm Nam Vực, phát động chiến tranh, hơn nữa sau khi chiến tranh qua đi, bộ lạc của bọn họ, còn có rất bộ lạc phụ thuộc vào bộ lạc của bọn họ, đều di chuyển đến Mặc Thổ!

- Lúc ấy chúng ta đều cho rằng, bọn họ là muốn ở trong Mặc Thổ vòng ra một khu vực, để thuận tiện tiếp xúc cùng Nam Vực, có lẽ tồn tại rất nhiều mục đích chính là vì nguyên nhân này.

- Nhưng hiện nay, ta hiểu được!

Đại tế tự Ngũ Độc đại bộ thì thào, hô hấp của lão càng trở nên dồn dập.

Ba cái bộ lạc siêu cấp lớn này, thật ra là bọn họ đã sớm biết được kiếp nạn buông xuống, cho nên bọn họ đi trước chiếm cứ Mặc Thổ. Như vậy

hiện nay, vô luận là ai muốn đi Mặc Thổ, đều cần bọn họ đồng ý!!

- Không đánh mà thắng, trực tiếp khống chế tình hình của Tây Mạc, sử dụng kiếp nạn này, nắm giữ vận mệnh sinh tử của ngàn tộc Tây Mạc!

Ánh mắt đại tế tự của Ngũ Độc đại bộ lộ ra vẻ lo lắng.

- Mặc Thổ rất nhỏ, không thể tiếp nhận tất cả các bộ lạc trong Tây Mạc, nếu không vào được... Thì toàn tộc không thể nghi ngờ là hắn phải chết, Ngũ Độc đại bộ ở bắc bộ, cự ly này càng xa…

- Toàn bộ tộc nhân Ngũ Độc đại bộ nghe lệnh, lập tức rời khỏi nơi này, không tiếc bất cứ giá nào, triển khai tốc độ nhanh nhất, mau trở về bộ lạc!

Đại tế tự Ngũ Độc đại bộ mạnh mẽ mở miệng, giờ phút này là thời điểm cần tranh thủ thời gian, so với nó, chiến tranh cùng tàn quân Ô Thần này lập tức liền bé nhỏ không đáng kể. Thậm chí giờ phút này lão còn đang hối hận, vì sao phải khởi xướng trận chiến này!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 689: Tây Hải kiếp!! (2)

Thanh âm của lão quanh quẩn, truyền vào trong tai của tất cả tộc nhân Ngũ Độc đại bộ, làm cho mọi người sửng sốt. Nhưng những trưởng lão lúc trước có đoán ra vẻ mặt lại lập tức tái nhợt, nháy mắt bay lên, cùng nhau truyền ra mệnh lệnh.

Rất nhanh, toàn bộ Ngũ Độc đại bộ, dần dần không tiếp tục công kích, hơn hai mươi ngàn người, mấy chục ngàn dị yêu, ở bên trong tiếng nổ vang, toàn bộ đều bay về phía xa xa. Triệu U Lan đứng trong đám người, quay đầu nhìn thoáng qua Ô Thần ngũ bộ phía sau phòng hộ Kinh Thứ, trong mắt phượng lộ ra một tia bén nhọn.

- Mối thù bị cụt tay, ta sẽ hoàn trả gấp mười lần!

Triệu U Lan hít sâu một hơi, xoay người nhoáng lên một cái, theo Ngũ Độc đại bộ lạc, rất nhanh đi xa.

Cho đến khi Ngũ Độc đại bộ hoàn toàn rời đi, Kinh Thứ dần dần tiêu tán, Mạnh Hạo từ trong trạng thái khoanh chân đứng lên, nhìn chân trời đằng xa. Phía sau hắn, là hơn hai nghìn người giờ phút này còn sót lại trong bộ lạc, truyền ra hoan hô vì sống sót sau tai nạn.

Nhưng tiếng hoan hô này, không thể tiêu tán chuyện che lấp trong nội tâm Mạnh Hạo, tộc công Ô Binh bộ ở bên cạnh hắn, trên mặt lộ ra chua sót.

- Chuyện này.

Mạnh Hạo chậm rãi mở miệng.

- Ngũ Độc đại bộ lo lắng rời đi như thế, truyền thuyết hạo kiếp, thật sự

giáng xuống, trận pháp mất đi hiệu lực, linh khí thiên địa diệt sạch, tất cả sinh mệnh hủy diệt... sinh cơ duy nhất …

- Chính là di chuyển, đi tới phía nam, thẳng một đường hướng về phía nam, cho đến Mặc Thổ.

Tộc công Ô Binh bộ, trầm giọng mở miệng.

- Mặc Thổ...

Thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái, giống như đại tế tự của Ngũ Độc đại bộ, Mạnh Hạo cũng nghĩ đến đợt chiến tranh Mặc Thổ mà Tây Mạc tham dự, nghĩ tới chính mình trước khi rời đi, nhìn qua mấy bộ lạc Tây Mạc, hình ảnh cả tộc bước vào Mặc Thổ.

- Thì ra là nguyên nhân này!

Mạnh Hạo hít sâu một cái, hắn hiểu được chuyện mà hắn chưa hiểu ở Mặc Thổ.

Tại sao lại có chiến tranh dành Mặc Thổ, tại sao Tây Mạc lại toàn lực tham dự vào, và vì sao, Nam Vực mặc kệ việc này phát sinh, tùy ý Tây Mạc chiếm cứ Mặc Thổ. Bởi vì thiên địa đại kiếp nạn, nếu Nam Vực ngăn cản, chẳng khác nào là ép Tây Mạc toàn lực khai chiến, so sánh với chuyện này, Nam Vực càng hy vọng nhìn đến cục diện như thế.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn mưa màu tím càng lúc càng lớn, hai mắt của hắn cũng hiện lên những tia sáng kỳ dị.

- Ngăn cách linh khí từ trời đất, hủy diệt tất cả sinh mệnh, mặt đất trở thành biển rộng... Nhưng chuyện này đối với ta mà nói, cũng không đáng sợ như thế. Đồ đằng thuộc tính hỏa của ta là hình thành từ Đan Đông Bất Diệt Hỏa, như vậy... Đã nói lên vạn vật trong trời đất, tại trong ngũ hành đều là nơi mà ta có thể hiểu được cơ duyên.

- Như vậy còn có loại thủy nào vượt qua biển rộng, còn có biển rộng nào, có thể so với hạo kiếp ở Tây Mạc này!

- Mà ngăn cách linh khí từ trời đất... Trừ bỏ cực phẩm linh thạch ta vẫn lưu giữ để hấp thu, đã rất nhiều rất nhiều năm rồi, ta chưa từng hấp thu linh khí trời đất, cho nên ta phải cắn nuốt đan dược. Vì vậy ta cũng dưỡng thành thói quen, mỗi một lần ra tay, đều phải nghiêm khắc khống chế linh khí trong cơ thể, cũng gián tiếp làm ta càng am hiểu luyện đan, thậm chí có khuynh hướng Tư Long.

- Bởi vì là Tư Long, làm cho ta cường đại, đồng thời, cũng không hao phí quá nhiều linh lực của ta!

- Điều duy nhất ta lo lắng, là cơn mưa này sẽ diệt sạch sinh cơ... Nhưng dù sao đi nữa thì ta có thể nói rằng tại mặt đất Tây Mạc này, ta chính là người duy nhất, thích hợp nhất sinh tồn tại trong đại kiếp của Tây Mạc này!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, quay đầu lại, mắt nhìn người của ngũ bộ phía sau không biết được hạo kiếp buông xuống, vẫn đang hoan hô, còn có tất cả hài đồng đang khoái hoạt, thì Mạnh Hạo trầm mặc.

- Kim Ô, ta đã lấy được truyền thừa của ngươi, bộ lạc của ngươi cũng tôn kính gọi ta là Thánh Tổ, liên kết cùng với đồ đằng của ta. Đây chính là điều mà ngươi muốn ... để ta che chở cho bọn họ...

Mạnh Hạo trong trầm mặc, hai mắt nhắm nghiền.

Giờ này khắc này, tại khu vực bắc bộ Tây Mạc, toàn bộ mặt đất, toàn bộ bầu trời, đều phủ xuống màn mưa màu tím, bầu trời không còn là sáng sủa nữa, mà trở nên u ám, dạng u ám này duy trì thật lâu thật lâu…

Cả vùng đất, trong cơn mưa này không ngừng buông xuống, vũng nước

càng ngày càng nhiều…

Thậm chí không chỉ là phương bắc Tây Mạc, giờ phút này ngay cả phía đông, tây, còn có phía nam, cũng đồng thời chìm trong mưa tím. Bên trong màn mưa này, trong từng bộ lạc, lần lượt truyền ra tiếng kinh hô, chấn động tâm thần.

Tây Mạc đại kiếp nạn, buông xuống Tây Mạc.

Toàn bộ vùng đất Tây Mạc, tại trong khoảng thời gian ngắn này, đa số bộ lạc, đều chua sót làm ra một quyết định!

Nhưng quyết định này, nói thì có vẻ dễ dàng, có lẽ đối với đại bộ phận này mà nói, cũng thật là không khó, nhưng đối với Ô Thần ngũ bộ hiện giờ mà nói, di chuyển... Tương đương với diệt vong!

Toàn bộ truyền tống trận ở vùng đất Tây Mạc, trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, gần như toàn bộ đều mất đi hiệu lực, nhất là bắc bộ Tây Mạc. Bởi vì địa thế nơi đây trũng, nên đây cũng là nơi mà mưa màu tím ngưng tụ nhiều nhất, thậm chí có thể tưởng tượng được, khi giọt mưa tím trút xuống phía Tây, phía Nam, cả phía Đông, bởi vì địa thế của toàn bộ Tây Mạc, sau khi rơi xuống mặt đất sẽ dần dần chảy về hướng bắc bộ.

Nơi trở thành biển rộng đầu tiên, nhất định là bắc bộ Tây Mạc!

Nếu Ô Thần ngũ bộ không có trải qua cuộc chiến tranh với Ngũ Độc đại bộ, thì bọn họ còn có khả năng di chuyển. Nhưng hôm nay... Tính cả những hài đồng, người lớn tuổi, toàn bộ Ô Thần ngũ bộ, chỉ còn lại có hơn hai nghìn người.

So sánh với lúc trước hơn mười ngàn thì có vẻ lực lượng của toàn bộ bộ lạc đã giảm xuống nghiêm trọng, quy mô vào giờ phút này, chỉ tương đương với một cái bộ lạc nhỏ của Tây Mạc mà thôi.

Hơn nữa... Bởi vì truyền tống trận mất đi hiệu lực, bởi vì bộ lạc có gần như một nửa tộc nhân là người thường, không có tu vi, do đó không thể dùng phi hành để di chuyển, mà là cần đi bộ.

- Chúng ta đi không đến Mặc Thổ... Nơi đây cách Mặc Thổ quá mức xa xôi, cho dù là lấy tu vi Nguyên Anh phi hành, không ngủ không nghỉ, cũng cần ít nhất là mười năm.

- Nếu như là đi bộ... Cần hơn một ngàn năm, hơn một ngàn năm để di chuyển... Ô Thần ngũ bộ chúng ta, còn có thể tồn tại sao?

Tộc công Ô Binh bộ - vị lão giả tóc trắng kia, đứng ở bên người Mạnh Hạo, vẻ mặt mang theo mỏi mệt.

Bộ dáng của ông ta có vẻ già hơn trước, giờ phút này ông quay đầu nhìn tộc nhân đang xây dựng lều để che mưa, dần dần bình tĩnh trở lại, chua sót mở miệng.

- Cơn mưa tím sẽ dần dần ngăn cách linh khí, đến lúc đó, chúng ta đều sẽ trở thành người thường. Trong nước mưa lẫn vào ý diệt tuyệt, sẽ ăn mòn thân thể, khiến người dần dần suy yếu, cho đến khi chết.

- Lại càng không cần phải nói trẻ con cùng người thường trong bộ lạc, bọn họ... chính là nhóm đầu tiên sẽ bị chết. Sau đó... Sẽ chết càng ngày càng nhiều, cho đến khi tộc đàn diệt vong ở trên đường di chuyển.

Thanh âm tộc công dần trở nên chua sót, thì thào nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 690: Hy vọng.

- Mặt khác, đợt di chuyển này, là hành vi cộng đồng của tất cả bộ lạc ở Tây Mạc. Tại trên đường này, bởi vì khuyết thiếu đồ ăn, tài nguyên, bởi vì đủ loại sinh tồn cần thiết, sẽ dẫn phát chiến tranh hỗn loạn!

- Tại trong cuộc chiến tranh này, các bộ lạc tranh đoạt lẫn nhau, cũng là vì giúp cho bộ lạc của mình có thể tiếp tục tồn tại. Mà hiện nay Ô Thần ngũ bộ... Không có tư cách này.

- Còn có, mặc dù là chúng ta thành công đi qua hơn một ngàn năm. Cho dù là chúng ta may mắn không có bị cắn nuốt ở trên đường, nhưng... lúc tới gần Mặc Thổ, thì chúng ta... lấy tư cách gì để có thể bước vào khu vực hữu hạn của Mặc Thổ, nơi mà cất chứa bộ lạc cũng có hạn?

- Nhiều đại bộ lạc như vậy, nhiều bộ lạc trung đẳng như vậy, chúng ta... không có khả năng bộc lộ tài năng trong số bọn họ, khiến cho mấy đại cự đầu khống chế Mặc Thổ, chấp nhận chúng ta?

Tộc công Ô Binh bộ lắc đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn đã nhìn thấy có một vài đứa trẻ thân thể vốn suy yếu, sau khi bị mưa ướt người, xuất hiện dấu hiệu sinh mệnh suy yếu. Trận mưa tím này, sẽ diệt sạch tất cả tồn tại.

- Cho nên, Thánh Tổ đại nhân, ngài ... rời đi thôi!

Tộc công ngóng nhìn Mạnh Hạo, mở miệng như đinh đóng cột.

- Lúc này rời đi thôi. Rời khỏi Ô Thần ngũ bộ, lấy tu vi của Thánh Tổ đại nhân, lấy thân phận Đại Tư Long của ngài, bất kỳ bộ lạc nào cũng sẽ vui lòng chấp nhận ngài ...vào thời kì mấu chốt này, tiếp nhận ngài, mang

theo ngài cùng đi Mặc Thổ.

- Đây là cơ hội nắm lấy sinh cơ của Thánh Tổ đại nhân, về phần chúng ta...

Tộc công lại quay đầu, nhìn lướt qua tộc nhân trong bộ lạc đã tu kiến ra chỗ che mưa lâm thời, trong mắt của ông lộ ra một chút bi thương.

- Chúng ta sẽ không rời đi cố thổ, nếu kết quả là diệt tộc, chúng ta sẽ chết cùng một chỗ, chôn cất cùng một chỗ, cùng tổ tiên cùng tồn tại, cùng một chỗ … với những tộc nhân đã chết trận.

- Nói như vậy, có lẽ những hài tử kia còn có cơ hội lớn lên.

Thân thể tộc công giống như già cả hơn, giống như sinh cơ đang từ từ trôi qua.

Mạnh Hạo lại im lặng, hắn không biết nên nói cái gì, giờ phút này chỉ có thể quay đầu lại, yên lặng nhìn tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ. Hắn thấy được Ô Trần, thấy được Ô Linh, thấy được hài đồng đang ngủ gọi mẹ, thấy được lão giả khóc nức nở, tưởng niệm thân nhân, thấy được rất nhiều rất nhiều gương mặt quen thuộc.

Bày ra ở trước mặt của hắn, chỉ có hai lựa chọn, đi ... hoặc là ở lại!

Nếu quyết định đi ... với đặc thù của Mạnh Hạo, hắn chính là người có năng lực sinh tồn mạnh nhất dưới trận mưa màu tím trong vùng đất Tây Mạc này, mà không phải là ai khác.

Nhưng nếu hắn ở lại…

Mạnh Hạo thở dài một tiếng, không nói gì, mà xoay người đi về hướng bộ lạc, theo hắn đi lại gần, ánh mắt tộc nhân trong bộ lạc đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt. Mạnh Hạo mỉm cười đi thẳng về tới trong sân phía sau núi

của mình.

Nơi này, mưa rất lớn, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở dưới mái hiên, đàn dị yêu vờn quanh bên cạnh, Đại Mao ghé vào bên người Mạnh Hạo, phát ra thanh âm ô ô, trên người của nó có vết thương, nhưng cũng không chết được.

Đàn dị yêu của Mạnh Hạo, giờ phút này chỉ còn lại có hơn sáu nghìn con, đều mang theo vết thương, cũng đều đang tự khôi phục.

Cổ Lạp bị nước mưa xối ướt, đang bề bộn bận rộn ở trong đàn yêu, vì chuẩn bị đồ ăn cho chúng nó, vì chúng nó xử lý miệng vết thương đơn giản. Nơi bầu trời xa xăm, là một mảnh u ám, mưa ... càng lúc càng lớn.

Bầu trời bao la như vậy, lớn như vậy, dần dần đã trở thành áp lực, bao phủ trong lòng Mạnh Hạo, bao phủ đầu óc của toàn bộ tộc nhân Ô Thần.

- Phải rời đi nơi này... Có lẽ chờ sau khi chim anh vũ trở về, lúc đó rời đi thôi, đây là lựa chọn tốt nhất, nhưng...

Mạnh Hạo lại trầm mặc, từ khi đến Tây Mạc đến bây giờ, hắn liền sinh hoạt tại Ô Thần ngũ bộ, chiếm được tạo hóa mà hắn muốn, nhưng Ô Thần ngũ bộ cũng bởi vì vậy mà phải bỏ ra đại giới.

Mặc dù khách quan mà nói, hết thảy chuyện này cùng Mạnh Hạo không quan hệ, nhưng trên tình cảm, Mạnh Hạo không vượt qua được tư tưởng trong lòng.

Chính là, lời nói của tộc công Ô Binh bộ rất có lý, dưới tình huống bình thường, Ô Thần ngũ bộ, là không có tư cách di chuyển, cho dù có thể di chuyển, Mặc Thổ... Cũng tuyệt đối không chấp nhận bộ lạc tầm thường, có thể bước vào.

Mạnh Hạo nghĩ tới Mặc Thổ, nghĩ tới thân ảnh của tu sĩ Tây Mạc trong

trận đại chiến Mặc Thổ kia.

- Hay cho một hồi tính kế kinh thiên động địa, dùng đại kiếp nạn này, lấy Mặc Thổ làm mồi, tính thâu tóm toàn bộ Tây Mạc! Như vậy xem ra, hẳn là nhanh đến lúc khống chế phần lớn bộ phận Tây Mạc, là thời điểm lộ ra răng nanh.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã hai tháng trôi qua, trong hai tháng này, cơn mưa tím không ngừng nghỉ giây phút nào. Mưa càng lúc càng lớn, Mạnh Hạo không thể tiếp tục ở tại phía sau núi, bởi vì nơi đó ... đã trở thành một dòng suối ngập qua đầu gối.

Tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ đều dời đến đỉnh núi, tại trên đỉnh núi này xây dựng lều che mưa, ở trong lều này, hơn hai nghìn người đang lặng lẽ sinh tồn.

Đã bắt đầu có tộc nhân xuất hiện dấu hiệu suy yếu…

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở đỉnh núi, nhìn núi non phía xa, nguyên bản là màu xanh lá mạ, giờ phút này đã trở thành màu nâu đen của tử vong, tất cả thảm thực vật đều đã chết héo.

Mỗi ngày, đều có thể nhìn thấy dị yêu hoặc là chạy qua, hoặc là phi hành đi xa, chúng nó đều là dị yêu từng sinh sống ở sâu bên trong núi non. Ở trong trường hạo kiếp này, di chuyển không chỉ là tu sĩ, cũng có cả chúng nó.

Cả vùng đất, có nhiều khu vực đã trở thành màu tím, đó là vô số dòng suối hội tụ, đã trở thành sông lớn. Có thể tưởng tượng ra được, tiếp tục như vậy qua một thời gian nữa, sau khi dung hợp thành một con sông dài hẹp, sẽ trở thành hồ nước, lúc một cái tiếp một cái hồ cứ như vậy xuất hiện... Biển rộng, sẽ hình thành.

- Nếu không thể mang bọn ngươi đi, ta sẽ ở lại chỗ này, cùng một chỗ với các ngươi, chờ đợi tử vong đến. Không thể để cho cơn mưa tím chôn vùi các ngươi, mộ bia của Ô Thần ngũ bộ, nên có người vì bọn họ khắc lên tất cả tên.

Trong lòng Mạnh Hạo có chút phiền muộn, hắn không thể tìm được phương pháp khác, bởi vì, đối với Ô Thần ngũ bộ mà nói, phía trước không có hi vọng.

Mặc Thổ, có thể tính là một hy vọng, nhưng cái hy vọng này không thực tế, hy vọng này không thể thực hiện được. Bởi vì ở trên con đường này, sẽ có rất nhiều bộ lạc nhằm về phía Mặc Thổ, trong quá trình này, Ô Thần ngũ bộ, rất khó đoạt được vị trí trên người khác.

- Trừ khi, có một hy vọng!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn phía xa trong trời đất mưa màu tím, thì thào mở miệng.

Thời gian lại trôi qua, một tháng, một ngày này, đột nhiên, một hy vọng ... xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, xuất hiện ở trước mặt toàn bộ tộc nhân Ô Thần ngũ bộ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 691: Hy vọng. (2)

Đó là một thanh âm!

Một thanh âm quanh quẩn toàn bộ bắc bộ Tây Mạc, quanh quẩn cả phía đông, tây và nam bộ, không biết dùng thuật pháp gì, thần thông gì, không rõ tu vi thâm hậu cỡ nào, mà thanh âm đó truyền ra bao trùm toàn bộ vùng đất Tây Mạc.

- Xin chào tất cả bộ lạc và đồng bào, của vùng đất Tây Mạc ...

- Chúng ta là Thiên Tùng đại bộ, Man Viêm đại bộ, Yêu Điệp đại bộ đến từ Mặc Thổ, tạo thành liên minh Thiên Đình, lần đầu tiên hướng toàn bộ tu sĩ ở khắp cả vùng đất Tây Mạc, thông cáo…

Giờ khắc này, Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, tộc công Ô Binh bộ từ trong nhập định mở mắt ra, toàn bộ tộc nhân trong bộ lạc, đều đồng loạt nhìn hướng lên bầu trời.

Giờ khắc này, toàn bộ bắc bộ Tây Mạc, như Băng Viêm đại bộ đang trên đường di chuyển, hay toàn bộ tu sĩ trong Tây Mạc ở tại các khu vực khác, ở những vị trí khác nhau, hoặc là di chuyển, hoặc là nghỉ ngơi, hoặc là giống như Ô Thần ngũ bộ, lựa chọn ở lại cố hương, toàn bộ đều chấn động thân thể, hướng lên bầu trời.

Giờ khắc này, Ngũ Độc đại bộ cũng vậy, phía tây Tây Mạc, cùng phía đông, phía nam, tất cả các khu vực, tất cả các bộ lạc, toàn bộ ... đều ngẩng đầu lên.

- Cơn mưa tím buông xuống, Tây Hải hạo kiếp xuất hiện, cơn mưa này sẽ dần dần diệt sạch tất cả sinh cơ, dần dần ngăn cách tất cả linh khí. Hiện nay toàn bộ vùng đất Tây Mạc, gần như chín phần truyền tống trận,

đã mất đi tác dụng.

Thanh âm này mang theo vẻ tang thương, quanh quẩn trong trời đất.

- Trong trường hạo kiếp này, sinh cơ duy nhất dành cho Tây Mạc chính là Mặc Thổ. Là Mặc Thổ do liên minh Thiên Đình cải tạo ra từ nhiều năm trước, thích hợp cho các bộ lạc bên trong Tây Mạc sinh tồn!

- Nhưng mà, khu vực Mặc Thổ có hạn, không thể dung nạp tất cả bộ lạc trong Tây Mạc. Mà chúng ta cũng không cách nào quyết định, ai có tư cách bước vào Mặc Thổ. Cho nên ... Chúng ta cho các ngươi một cái cơ hội...

- Tìm kiếm yêu linh, dựa theo suy đoán của liên minh Thiên Đình chúng ta, dựa theo vô số điển tịch ghi lại, mỗi khi Tây Mạc biến thành biển thì trời đất biến hóa, yêu linh sinh ra, sẽ có không nhiều hơn mười con yêu linh, sinh ra ở vùng đất Tây Mạc.

- Như vậy phàm là bộ lạc nào cầm yêu linh xuất hiện ở bên ngoài Mặc Thổ, thì đạt được tư cách tiến vào Mặc Thổ. Chúng ta ... chỉ nhận yêu linh!

Thanh âm tiêu tán, nhưng dư âm vẫn còn quanh quẩn, truyền khắp toàn bộ vùng đất Tây Mạc, rơi vào trong tai vô số người, khơi dậy hô hấp ồ ồ của mọi người, đổi lấy vô số con ngươi đỏ đậm.

Hai mắt Mạnh Hạo sáng lấp lánh.

- Đây là hy vọng!

Mắt Mạnh Hạo chớp động ánh sao, hắn mặc kệ liên minh Thiên Đình chiếm cứ Mặc Thổ, bọn họ cần tác dụng của cái gọi là yêu linh này, hắn chỉ cần biết đây là tư cách tiến vào Mặc Thổ!

Ai lấy được tư cách này, là có thể ở trong trường hạo kiếp này khiến bộ lạc đạt được sinh cơ, tránh nguy cơ bị diệt tộc.

Có thể tưởng tượng, thời gian ngắn ngủi tới, đều quay chung quanh yêu linh, toàn bộ Tây Mạc sẽ xuất hiện chiến tranh động trời.

Mạnh Hạo đứng lên, quay đầu nhìn về phía tộc công Ô Binh bộ, lúc này hai mắt lão giả tóc trắng này, cũng lộ ra hào quang trước nay chưa có, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Ánh mắt hai người nhìn nhau thì tộc công Ô Binh bộ đứng lên, đi tới chỗ Mạnh Hạo, cùng Mạnh Hạo sóng vai đứng ở đỉnh núi.

- Lão phu không biết yêu linh sẽ xuất hiện ở nơi nào của vùng đất Tây Mạc này, thậm chí cũng không nghe nói qua tên gọi yêu linh này. Nhưng lại biết được, nếu lời nói của cái gọi là liên minh Thiên Đình này là thật, thì như vậy có một chỗ, có khả năng sinh ra yêu linh, vượt qua tám phần!

Tộc công Ô Binh bộ, hô hấp dồn dập, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Khư Kiều giới, ngàn năm mới mở một lần, lúc này đây cùng cơn mưa tím gần như là trước sau mà đến, khoảng cách không đến một năm. Việc này ... bất kể là không phải trùng hợp, cũng khiến cho khả năng trong đó có sinh ra yêu linh, đã chắc chắn trên tám phần!

- Khư Kiều giới...

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, trầm mặc một lát sau, gật gật đầu.

- Nhưng...

Tộc công Ô Binh bộ muốn nói lại thôi, lão nhìn ra ý nghĩ của Mạnh Hạo, nhưng trong lòng lão biết rõ, chuyện mà chính mình có thể đoán được, thì toàn bộ bộ lạc ở đất Tây Mạc này, lại há có thể không đoán được.

Nhưng như vậy, Khư Kiều giới lúc này đây, trình độ hung hiểm đã muốn không chỉ đến từ bản thân giới ấy nữa, mà càng nhiều là...đến từ những tu sĩ bước vào Khư Kiều giới.

- Ta đã quyết định, nếu không thể đạt được yêu linh, ta sẽ cùng Ô Thần ngũ bộ, đi đến cuối cùng con đường, khắc tên các ngươi lên bia mộ.

- Nhưng nếu có thể đạt được yêu linh, Mạnh Hạo ta... sẽ mang theo các ngươi … di chuyển. Vô luận di chuyển thành công hay thất bại, ta sẽ không rời bỏ, chúng ta đều không có tiếc nuối!

Mạnh Hạo nhìn lão giả trước mắt, chậm rãi mở miệng.

Tộc công Ô Binh bộ nghe xong lời nói của Mạnh Hạo, lặng yên nhìn Mạnh Hạo, trên mặt hiện lên biểu tình không biết nói gì. Cho đến khi lão vung vạt áo, lấy tu vi trung kỳ Nguyên Anh này, lấy niên kỉ vượt xa Mạnh Hạo này, hướng Mạnh Hạo, quỳ một gối xuống!

- Ô Thần ngũ bộ chúng ta, đời đời kiếp kiếp, sẽ không quên ân huệ của Thánh Tổ, đời đời kiếp kiếp, cung phụng tượng Thánh Tổ, nếu vi phạm lời này, Ô Thần ngũ bộ ta sẽ hoàn toàn diệt vong!

Giờ phút này, trong bộ lạc hai tu sĩ Nguyên Anh khác, còn có hai người sau khi tu vi rơi xuống, hóa thành Kết Đan đại viên mãn kia, cũng nghe được đối thoại giữa Mạnh Hạo và tộc công Ô Binh bộ.

Không chỉ là bọn họ, gần như tất cả tộc nhân, cũng đều thời thời khắc khắc chú ý Mạnh Hạo, cũng nghe được thanh âm của bọn họ.

Trong trầm mặc, không biết ai là người thứ nhất đứng lên, hướng Mạnh Hạo quỳ lạy, rất nhanh, mọi người lần lượt quỳ xuống, cho đến khi toàn bộ tộc nhân, đều hướng Mạnh Hạo quỳ lạy.

Nơi này, có tu sĩ Nguyên Anh, có tộc nhân Kết Đan, có toàn bộ tu sĩ Ô Thần ngũ bộ.

Không có người nói chuyện, chỉ là yên lặng cúi đầu. Bởi vì tất cả lời nói, đều không thể biểu đạt hết nội tâm cảm kích của bọn họ. Bọn họ chỉ có thể đi quỳ lạy, dùng hành động của chính mình, dùng lệ quang trong mắt chính mình, để biểu đạt cảm ơn trong nội tâm …đối với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn bọn họ, lúc này bầu trời có sấm sét nổ vang, cơn mưa tím không ngừng rơi ào ào.

- Tu sĩ khi tu hành, trừ bỏ tự tin, cũng có hiểu rõ ... Mạnh Hạo ta không dám nói là quang minh lỗi lạc, chính nhân quân tử, nhưng cả đời ta tuân thủ một việc. Có ân thì phải trả!

Mạnh Hạo đứng dậy, hướng về phía người của Ô Thần ngũ bộ tộc, ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lại trôi qua ba tháng, ba tháng này, dòng suối trên mặt đất đã bắt đầu hợp lại, xuất hiện một mảnh sông lớn dài hẹp. Đứng trên đỉnh núi nhìn xuống phía dưới, là có thể nhìn thấy con sông lớn như vậy, có bảy tám nhánh.

Nước sông cuồn cuộn, không có sinh cơ, có chỉ là tử khí nồng đậm.

Trong trời đất, linh khí đã loãng hơn, khí tức diệt tuyệt, cũng càng thêm rõ ràng, thế giới, giống như vắng vẻ, thê lương hơn…

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 692: Tiên cầu!

Ba tháng qua, hơn hai nghìn tộc nhân Ô Thần ngũ bộ, đã có hơn một trăm người, xuất hiện vẻ suy yếu nghiêm trọng, lúc này chỉ có thể nằm một chỗ, giống như ngay cả khí lực hít thở cũng sắp nhanh chóng mất đi.

Hai tỷ đệ Ô Trần cùng Ô Linh, bởi vì có quan hệ với Mạnh Hạo, lại dưới sự ngầm thừa nhận của Mạnh Hạo, trổ hết tài năng, đã trở thành một thế hệ mới chói mắt trong bộ lạc, chủ trì tất cả sự việc trong Ô Đạt bộ, thậm chí còn được hai cái tu sĩ Nguyên Anh còn lại trong bộ lạc, ngoại trừ tộc công Ô Binh bộ, thu làm đệ tử.

Về phần vòng cổ của Ô Linh, Mạnh Hạo cũng đã hỏi tộc công Ô Binh bộ, từ vị lão giả này biết được lai lịch vật ấy. Vật ấy không phải đến từ thánh địa Ô Thần, mà là do nhiều năm trước, lúc Ô Thần bộ lạc cường thịnh, trong một lần đi vào Khư Kiều giới thì thu hoạch được.

Sau khi biết được việc này, Khư Kiều giới, đối với Mạnh Hạo mà nói, càng tăng thêm vài phần thần bí. Mặt khác, theo như tộc công Ô Binh bộ nói, Mạnh Hạo biết được một chuyện rất kỳ quái. Từ xưa đến nay, phàm là người nào đi Khư Kiều giới, khi nhớ lại, trí nhớ về bên trong Khư Kiều giới rất đầy đủ, nhưng về việc đi vào Khư Kiều giới như thế nào, thậm chí như thế nào trở về, đều là cực kỳ mơ hồ, giống như đoạn ký ức này, đã bị quấy nhiễu, bị xóa đi.

- Có hạt giống Bỉ Ngạn hoa, có cái gọi là yêu linh, lại còn là Khư Kiều giới trong truyền thuyết viễn cổ... Hiện nay mặc dù đã trở thành phế tích, nhưng cũng đã từng được xây dựng thành Tiên kiều, mặc kệ cầu này có chỗ đặc thù hay không, nhưng bản thân kết cấu của nó, nếu quả thật là thổ trong ngũ hành, như vậy có lẽ ở nơi nào đó, ta sẽ có thể đạt được tạo hóa thuộc tính thổ.

Mạnh Hạo trầm mặc, hai mắt lộ ra ánh sao, đối với Khư Kiều giới này, kỳ vọng trong lòng của hắn, càng lúc càng lớn.

Mấy ngày này, chim anh vũ trở về, không vài ngày liền lại hưng trí bừng bừng ra ngoài, không biết đi trêu ghẹo những thứ gì, cơn mưa màu tím này đối với nó mà nói, dường như không có trở ngại gì.

Nửa tháng sau, vào một buổi trưa, một tiếng kinh thiên nổ vang quanh quẩn, trên bầu trời xuất hiện tia chớp màu bạc, từng tia chớp nổ vang, toàn bộ bầu trời giống như bị phân cắt, bên trong mặt đất chấn động. Tất cả tộc nhân đều bị chấn động tâm thần, nhìn lên bầu trời thì thấy cơn mưa tím đã giằng co mấy tháng qua, nhưng lại ở một khắc này... Ngừng!

Cơn mưa tím đã tạnh, lập tức làm cho mọi người rung động, hai mắt Mạnh Hạo chớp động, nhìn lên bầu trời, ngay sau đó, hắn thấy được một màn làm cho đầu óc bản thân hắn cũng nổ vang, hô hấp dồn dập.

Trên bầu trời, xuất hiện một cây cầu!

Một cây cầu giống như chiếm cứ toàn bộ bầu trời, nhìn không tới điểm cuối, hào quang vô tận, từ trên cầu kia tràn ra. Chính là những ánh quang này, làm xua tan mưa, khiến cho một ngày này, toàn bộ Tây Mạc, tại chớp mắt này, đã không có mưa.

Những tia chớp này rầm rầm nổ vang, nếu cẩn thận nhìn, toàn bộ tia chớp đều ở trong cây cầu, không hề xuất hiện ở cầu bên ngoài. Kể từ đó, nhìn lại thì những tia chớp này giống như từng cái khe, tràn ngập toàn bộ thân cầu lớn.

- Khư Kiều giới!

Mạnh Hạo ngóng nhìn cây cầu rộng lớn trong không trung này, hắn nhìn ra cầu này tuy nói là hư ảo, nhưng lại như tồn tại chân thật.

Vô số ký hiệu phức tạp, lóng lánh tại trên cầu, bên trong từng cái ký hiệu, dường như đều ẩn chứa dao động đủ để hủy diệt một cái tu sĩ Nguyên Anh, cũng có khí tức nồng đậm từ trên cầu kia khuếch tán ra. Khí tức này mang theo cảm giác tang thương của năm tháng, rõ ràng khác với linh khí, dường như nồng đậm hơn hẳn, giống như chỉ một khu vực nhỏ xíu trong đó, liền tương đương một mảnh phạm vi linh khí thiên địa rất lớn ở thế giới bên ngoài.

Nhất là lúc khí tức này tản ra thì Mạnh Hạo phát hiện, cái này vượt qua khí tức linh khí, tu sĩ có thể hấp thu, nhưng làm trong lòng hắn chấn động hơn nữa, chính là khí tức này... Hắn giống như cũng có thể hấp thu!

Một màn này, làm cho thần trí Mạnh Hạo chấn động cực kỳ mãnh liệt, hào quang của cầu này bắn ra ngàn mét, kinh thiên động địa, bầu trời ở một khắc này đều giống bị hào quang này che đậy, ẩn ẩn biến mất, giống như khi nhấc lên nắp chậu, lộ ra một mảnh... Tinh không!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, nhìn tấm tinh không kia, hắn có để xác định, tinh không này, chính là thế giới chân chính bên ngoài Nam Thiên Tinh.

Hơn nữa sau đó, có một thân ảnh, bỗng nhiên xuất hiện ở trên cái cây cầu lớn này, mặc áo dài, thấy không rõ dung nhan, trên người phát ra những tia sáng mãnh liệt, nhưng ẩn ẩn có thể nhìn ra, giống như một vị nữ tử.

Nàng cúi đầu, nhìn thoáng qua mặt đất, cánh tay ngọc nhấc lên, trong tay nàng xuất hiện một cái hòn đá dị thường. Hòn đá này nhìn qua thì rất bình thường, không có chỗ nào thần kỳ, khi tay cô gái kia nhẹ nhàng vung lên, thì trôi nổi ở trước người.

- Bước lên cây cầu này, nắm được Tiên Kiều thạch, sẽ truyền vào Khư Kiều giới, muốn trở về thì cũng dùng hòn đá này để mở ra!

Đứng ở bên người Mạnh Hạo, tộc công Ô Binh bộ nhanh chóng mở

miệng.

Những việc liên quan đến chuyện làm thế nào đi vào Khư Kiều giới, và như thế nào trở về, thì Mạnh Hạo đã biết được từ trong miệng tộc công Ô Binh bộ mấy tháng trước. Giờ phút này hai mắt hắn chợt lóe, mắt nhìn bầu trời, tay phải vung lên, lập tức xuất hiện Kinh Thứ Đằng Điều, vờn quanh Ô Thần ngũ bộ, đâm vào trong núi đá. Có nó ở đây, thì sẽ bảo hộ Ô Thần ngũ bộ trong mấy ngày Mạnh Hạo rời đi này, sẽ không bị bộ lạc khác di chuyển qua đây tập kích.

Mạnh Hạo lại càng hiểu được, tại Khư Kiều giới này, Tư Long bình thường tuyệt đối không được bước vào, bởi vì ở nơi đó, tất cả dị yêu ở ngoại giới đều không thể tồn tại.

Một điểm này, lúc trước Ô Thần ngũ bộ cũng không có nói, mà là sau đó, tộc công Ô Binh bộ, mang theo vẻ xin lỗi, nói cho Mạnh Hạo.

Giờ phút này, lúc Mạnh Hạo nhìn đến Khư Kiều giới này lần đầu tiên thì hắn cũng cảm nhận được tại ở bên trong đó, có một cổ khí tức bài xích dị yêu, giống như cầu này là cây cầu dành cho tu sĩ thành tiên, chứ không phải là yêu thành tiên. Tuy rằng bản thể của nó đã bị hủy diệt, nhưng quy tắc này vẫn còn tồn tại.

Cho nên đàn dị yêu bị Mạnh Hạo lưu tại Ô Thần ngũ bộ, hắn hít sâu một cái, thân mình nhoáng lên, bay thẳng đến bầu trời, tốc độ cực nhanh, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, dưới sự ngóng nhìn của hơn hai nghìn tu sĩ Ô Thần ngũ bộ phía dưới, tiến thẳng đến Khư Kiều giới.

Giờ này khắc này, tại trong đất Tây Mạc này, hơn mười người có đủ tư cách trong các bộ lạc, đều gào thét bay lên, bay thẳng đến chỗ bước vào tiên cầu. Trong Ngũ Độc đại bộ, người đi chính là... Triệu U Lan.

Cánh tay phải của nàng dĩ nhiên là đã khôi phục, giờ phút này nàng mặc một thân áo trắng, xinh đẹp vô song, bay lên Khư Kiều giới.

Cây cầu này, nhìn như chỉ có một tòa, nhưng trên thực tế, ở phía trên từng cái bộ lạc có được tư cách, hình ảnh nhìn thấy là giống nhau như đúc. Bọn họ cũng nhìn không thấy những người khác, khi nhìn qua, chỉ thấy một nữ tử đứng ở tiên trên cầu cùng với Tiên Kiều thạch trước mặt nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 693: Yêu nữ Chỉ Hương.

Ở những khu vực khác nhau, những con người khác nhau, giờ phút này đều đang gào thét tới gần. Thân ảnh Mạnh Hạo chợt lóe, trực tiếp xuất hiện ở bầu trời, xuất hiện ở trước mặt nàng kia, tay phải nâng lên, cầm lên Tiêu Kiều Thạch.

Ngay khoảnh khắc tay Mạnh Hạo bắt lấy Tiêu Kiều thạch, thân thể hắn ông một tiếng, giống như bắt được một vật thể đang bay nhanh với tốc độ cao, thân thể bị lôi kéo, nhanh chóng lao về phía trước.

Giờ khắc này, chẳng những là Mạnh Hạo như thế, mà toàn bộ những người từ các bộ lạc khác tiến đến, đều như vậy. Cây cầu kia, giống như trở thành một tàu con thoi, nàng kia như một con rối, không giống như là tu sĩ, đứng ở phía trước, mang theo bọn hắn xuyên qua hư vô.

Ở trên người cô gái này, Mạnh Hạo không có cảm nhận được chút sinh cơ nào, thậm chí theo hắn quan sát, động tác của cô ta, cũng hơi đông cứng, trong lòng hắn đoán rằng, cái này xác thực không phải người thật, mà là con rối. Hắn nghĩ đây có lẽ cũng là chỗ kỳ dị của Khư Kiều giới.

Lúc bay qua thì Mạnh Hạo thậm chí thấy được bốn phía tồn tại hơn mười cái thân ảnh.

Những thân ảnh này, đều là người có tư cách của các bộ lạc khác, nhưng bởi vì tốc độ quá nhanh, hắn thấy không rõ bộ dáng những người này.

Thế giới nhanh chóng lướt qua trong mắt, hư vô cũng tốt, tầng mây cũng thế, nháy mắt giống như nối liền lại với nhau, tốc độ cực nhanh, khiến Mạnh Hạo không thể hô hấp. Lại càng làm tâm thần hắn chấn động là, hắn thấy mặt đất được phía dưới, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng thu nhỏ lại, hắn thấy được Ô Thần ngũ bộ, đã trở

thành một điểm nhỏ của cả vùng đất.

Hắn thậm chí thấy được gần nửa vùng đất Tây Mạc!

Loại tốc độ mãnh liệt không cách nào hình dung này, làm cho Mạnh Hạo cảm nhận được nguy cơ sinh tử, hắn có dự cảm mãnh liệt, nếu chính mình không thể bắt lấy Tiên Kiều thạch, một khi buông tay, chờ đợi hắn, chính là tan xương nát thịt.

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên, Mạnh Hạo lập tức nhìn thấy bên người có một thân ảnh, trong giây lát đã rời khỏi Tiên Kiều thạch, thân thể khoảnh khắc liền đi xa, rồi trở thành một cái huyết hoa, thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết đều không kịp phát ra, ngay lập tức tử vong.

Một màn này, làm cho trong lòng Mạnh Hạo chấn động, hắn gắt gao bắt lấy của Tiên Kiều thạch của chính mình, trong mắt lộ ra ánh sao.

Bốn phía độ ấm đang giảm xuống nhanh chóng, trong nháy mắt liền có cảm giác lạnh lẽo đến xương, nếu những người này không là tu sĩ, thì giờ phút này thân thể sẽ cứng ngắc lại trong nháy mắt.

Lúc này, chẳng những là Mạnh Hạo đang nhìn phía dưới, mọi người cũng đều đang nhìn mặt đất phía dưới. Mạnh Hạo thấy được toàn bộ Tây Mạc, thấy được Mặc Thổ, thấy được Nam Vực, thậm chí còn thấy được cả Thiên Hà hải!

Trên Thiên Hà hải này, có rất nhiều đảo nhỏ. Nhưng ánh mắt Mạnh Hạo, cũng chỉ trong khoảnh khắc liền nhìn tới một hòn đảo. Mặc dù nhìn đi nhìn lại thì đảo nhỏ kia cũng chỉ là một điểm nhỏ, nhưng Mạnh Hạo dựa vào một loại liên hệ kì dị bên trong tâm thần, trong nháy mắt liền xác định, đảo này, chính là cái mai rùa của Kháo Sơn Lão Tổ!

Mạnh Hạo nhìn về phía Nam Vực, ánh mắt đã rơi về phương hướng Tử Vân Tông ở Nam Vực. Mặc dù nhìn không tới Tử Vận Tông, nhưng

Mạnh Hạo lại nhìn không chớp mắt.

Nam Vực càng ngày càng nhỏ, Mạnh Hạo thấy được toàn bộ Nam Vực cùng Tây Mạc, còn có bên kia Thiên Hà hải, lại là một dải đất!

Khoảnh khắc đang nhìn thấy dải đất này, thân thể Mạnh Hạo chấn động, nội tâm của hắn hiện lên suy nghĩ không thể nói rõ. Giờ khắc này, hắn giống như quên mất chính mình đang cầm lấy Tiên Kiều thạch, ở lúc bị lôi kéo bay lên không trung, hắn nhìn nơi đó, ngơ ngác.

Nơi đó là... Đông Thổ!

- Ta rốt cục... Thấy được Đông Thổ.

Mạnh Hạo thì thào trong lòng. Đây là giấc mộng từ bé của hắn. Đây là khát vọng của hắn, cho dù là đến bây giờ, đây vẫn là giấc mộng của hắn.

Đông Thổ - Đại Đường!

Hắn nhớ tới ngày mà cha mẹ mất tích, gió lộ vẻ màu tím, hắn nhớ tới lời mẫu thân đã nói với mình. Chuyện xưa có liên quan đến Đông Thổ, truyền thuyết có liên quan đến Đại Đường.

- Cha, mẹ... Hai người ở nơi này sao...

Mạnh Hạo nhìn Đông Thổ dần dần thu nhỏ lại, cho đến khi toàn bộ mặt đất, ở trong mắt hắn đã trở thành một cái hình cung. Sau đó thân thể hắn oanh một tiếng, giống như đụng vào một bức tường vô hình cản trở. Cú va chạm mãnh liệt này, làm cho Mạnh Hạo phun ra máu tươi, nhưng máu tươi này lại không thể phun ra, lại lần nữa nuốt xuống.

Trước mắt hoa lên, giống như xuất hiện sương mù, Mạnh Hạo thấy không rõ bốn phía, ngay cả linh thức cũng không thể tản ra, bị cường liệt áp chế. Điều duy nhất hắn có thể làm, chính là gắt gao bắt lấy Tiên Kiều

thạch, không buông lỏng ra chút nào.

Quá trình mờ mịt này, không biết giằng co bao lâu, cho đến khi lại có một tiếng nổ vang quanh quẩn, Mạnh Hạo phun ra máu tươi thì mới đột nhiên biến mất. Nhưng theo mờ mịt tiêu tán, theo Mạnh Hạo khôi phục thị giác, hắn sửng sốt.

Ngụm máu tươi kia bị hắn phun ra, đang trôi nổi ở trước mặt của hắn, cùng hắn bay nhanh với tốc độ cao.

Bốn phía tối đen, nhưng bên trong tối đen này, lại tồn tại vô số ánh sao, những thứ này ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi hư vô tối đen, khiến Mạnh Hạo có thể mơ hồ thấy được khoảng cách không xa.

Hắn thấy được... Một cây cầu!

Một cây cầu tàn!

Vô cùng khổng lồ, phát ra khí tức tang thương, dường như đã có vô tận năm tháng từng trôi qua trên nó. Cây cầu kia, là một cầu đá, kéo dài tới ở chỗ sâu trong tinh không tối đen này, không biết kết nối cùng chỗ nào, nhìn không tới cuối.

Cây cầu này, cũng không phải là hoàn chỉnh, mà là đã sớm vỡ vụn thành vô số khối. Nhưng những...mảnh vỡ này lại không khuếch tán, mà là trôi nổi ở cùng một chỗ, giữ vững hình dạng của cầu, khiến cho cây cầu kia, nhìn từ đằng xa, vẫn là đầy đủ.

Nhưng nếu nhìn gần lại, thì có thể nhìn đến khe hở ở giữa những khối vụn này, khe hở này nhìn như rất nhỏ, nhưng nếu gần thêm chút nữa, thì ở giữa khe hở giữa chúng nó, đã giống như là một tấm tinh không nhỏ.

Có vô số bụi bậm, lơ lửng ở giữa một khối lại một khối cầu đá, phát ra rực rỡ ánh sáng, vì vậy, cũng khiến cho cây cầu này, nhìn lướt qua có ánh

sáng lưu chuyển.

- Khư Kiều giới...

Mạnh Hạo thì thào trong lòng, hắn nhìn khoảng cách từ mình đến cây cầu này càng ngày càng gần, nhưng vào lúc này, một hồi kinh thiên kịch biến, bỗng nhiên xuất hiện.

Có tám bóng đen mơ hồ, tại trong nháy mắt này, xuất hiện rõ ràng ở phía trước nhóm người Mạnh Hạo, bao vây xung quanh nữ tu sĩ giống như con rối kia. Tám người này mới vừa xuất hiện, liền tán phát ra tu vi dao động kinh người, loại dao động của tu vi này, vượt qua tưởng tượng của Mạnh Hạo. Hắn ẩn ẩn ở trên người của tám người này, tìm được cảm giác giống như cảm giác từ trên người tiên nhân năm đó rơi xuống ngoài Vãng Sinh động.

Đây là tám vị tiên!!

Tám vị tiên này, xuất hiện ở trước mặt nhóm người Mạnh Hạo, chung quanh nữ tử kia, đồng loạt ra tay, tinh không chấn động, ánh sáng chói mắt, một cỗ lực lượng hủy diệt khó có thể hình dung, ầm ầm bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 694: Đạp thạch nhập hư.

Nữ tử mà Mạnh Hạo phán đoán không giống tu sĩ, giờ phút này bỗng nhiên lại không hề cứng ngắc, trên thân thể lập tức tán ra từng trận gợn sóng, mạnh mẽ khuếch tán, cùng pháp thuật của tám người này chạm vào nhau, ngay sau đó phát ra tiếng nổ vang kinh thiên. Ở trong tiếng nổ vang này, Mạnh Hạo cùng với toàn bộ tu sĩ bắt lấy tảng đá, toàn bộ đều phun ra máu tươi, nhóm người mặc dù nhìn không thấy đối phương, nhưng đều có thể cảm nhận được hoảng sợ cùng bị thương của đối phương.

- Nàng không phải con rối?

Trong lòng Mạnh Hạo chấn động, lại tại bên trong tiếng nổ vang này, dường như có cuồng phong quét ngang, khiến cho thân thể của hắn chênh vênh, giống như sắp bắt không được Tiên Kiều thạch, quầng sáng bốn phía lại càng xuất hiện lóe ra, dường như loãng hơn phân nửa.

- Chết tiệt, chết tiệt...

Mạnh Hạo cực kỳ căm tức, nhưng lại chỉ có thể rống to vài câu ở trong lòng, sau đó gắt gao bắt lấy Tiên Kiều thạch.

Tại bên trong tiếng nổ vang này, thân thể của tám người kia bị đánh văng ra, nháy mắt nàng kia mang theo đám người Mạnh Hạo, trực tiếp đi xa, nhưng cũng chính là một lát thời gian, tám người kia lại đuổi kịp. Lúc này đây, toàn thân của tám người kia tràn ngập tia sáng bén nhọn rực rỡ, giống như tám thái dương, lao thẳng đến nữ tử này.

Giờ khắc này, vẻ mặt cô gái này rốt cục biến hóa, thân thể nháy mắt biến mất, lúc xuất hiện thì đã ở phía xa trong tinh không, hóa thành một đạo cầu vồng, cấp tốc mà đi.

- Yêu nữ Chỉ Hương của Yêu Tiên Tông, ngươi lừa gạt vật báu của thiếu chủ, bị chúng ta đuổi giết một năm, giờ phút này ẩn thân ở chỗ này, nghĩ hóa thành con rối của Khư Kiều giới này, lấy giả để đánh tráo liền lừa bịp được chúng ta sao. Lần này, xem ngươi trốn như thế nào!

Một người trong tám người đó, cười lạnh mở miệng thì thân thể tám người này nhoáng lên một cái, cũng không liếc mắt nhìn đám người Mạnh Hạo một cái, đi thẳng về phía nàng kia.

- Nàng là tu sĩ, giả thành con rối để tránh né đuổi giết? Yêu Tiên Tông? Đây là cái tông môn ở đâu...

Mạnh Hạo nhìn tám người ở phía xa, tâm thần chấn động, Tiên Kiều thạch trong tay cũng không có bởi vậy mà tạm dừng, vẫn mang theo bọn hắn, bay về phía Khư Kiều giới, tốc độ cực nhanh, càng ngày càng gần. Loại tốc độ này, Mạnh Hạo không thể tưởng tượng được.

Đúng lúc này, bỗng nhiên, có tiếng gầm lên giận dữ từ đàng xa truyền đến, có thể nhìn thấy ở phía sau, có tám đạo cầu vồng, nhanh chóng lao đến, tốc độ cực nhanh, không được bao lâu, liền đuổi kịp.

- Đây là pháp thuật gì, tại sao có thể ở dùng tốc độ như thế tại trong tinh không...

Mạnh Hạo mạnh mẽ quay đầu, hai mắt nheo lại, cẩn thận ngắm nhìn thân ảnh tám người đuổi theo phía sau. Hắn nhìn thấy tám người này thường thường chính là bước ra từng bước, trong nháy mắt lại ở khoảng cách xa vô tận.

Giống như tinh không bị bọn họ đặt dưới chân, không ngừng mà thu nhỏ lại.

- Thu nhỏ lại... Thu nhỏ lại...

Mạnh Hạo thì thào trong lòng, hắn bỗng nhiên nhớ tới lúc rời đi Nam Thiên Tinh thì ở bầu trời nhìn thấy mặt đất thu nhỏ lại. Nếu như vị trí độ cao của bản thân lúc ấy cùng kích cỡ của bản thân, chính là nhìn bằng mắt thường, mặt đất khắp nơi bị thu nhỏ đến nỗi dường như chính mình chỉ cần từng bước bước đi, là có thể qua sông bình thường.

Khoảnh khắc khi tám người kia đuổi kịp, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, nổ vang, một cỗ lực hút khổng lồ từ Tiên Kiều thạch hắn đang cầm lấy tràn ra, lập tức hút Mạnh Hạo vào trong đó.

Những người khác cũng là như thế, toàn bộ tộc nhân của các bộ lạc trong Tây Mạc đến từ Nam Thiên Tinh, trong phút chốc, biến mất trong tinh không, chân chính tiến vào bên trong Khư Kiều giới.

Tám vị tiên kia, khoảnh khắc tiến đến, xuất hiện ở chỗ mọi người biến mất, gắt gao nhìn chằm chằm khu vực đá vụn kia, nhưng cũng không dám bước vào một chút.

- Lại để nàng chạy thoát, yêu nữ này giảo hoạt đa đoan, nhưng mà lần này nàng bỏ qua thân thể, bỏ ra đại giới vô cùng nghiêm trọng, không biết ẩn tại trên người nào trong mấy cái con kiến Nam Thiên kia.

- Khư Kiều giới, từ lúc ban sơ bị Quý tổ diệt, sau đó có sức mạnh to lớn buông xuống canh giữ, ngàn năm hiện lên một lần, tinh không không thể làm trái, Quý tiên không thể đi vào. Nơi này chúng ta không thể đi vào, nhưng mà nàng chung quy sẽ ra ngoài, chúng ta ở trong này chờ đợi là được!

Tám người lại nhìn về phía Khư Kiều giới, xoay người nhoáng lên một cái, biến mất vô ảnh.

Mạnh Hạo thấy hoa mắt, khi tất cả đều rõ ràng thì hắn lập tức tản ra linh thức, tâm thần trong khoảnh khắc cảnh giác lên, ngưng trọng nhìn bốn

phía.

- Nơi này, chính là Khư Kiều giới?

Mạnh Hạo chần chờ một chút, cúi đầu nhìn Tiên Kiều thạch trong tay phải, chính là vật này, mang hắn đến nơi đây.

Đây là một thế giới đổ nát, bầu trời phát ra các loại màu sắc, khi thì đỏ đậm, khi thì tối đen, có một đường tia chớp gào thét mà qua, nơi nó đi qua, giống như muốn xé rách tất cả.

Trên mặt đất có hài cốt, có thể nhìn ra hài cốt đã mục nát không biết bao nhiêu năm rồi, lại có chỗ là di tích đã trải qua năm tháng tang thương, giống như thật lâu lúc trước, nơi này đã từng là một thành trì.

Phóng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy một mảnh tử khí tràn ngập, toàn bộ thế giới này giống như một cái nhà giam, bị vây ở chỗ này, chỉ có thể chết cùng tử khí.

Lông mày Mạnh Hạo hơi hơi nhăn lại, đem Tiên Kiều thạch cất đi, cẩn thận hồi tưởng quá trình bước vào nơi này, sau một lúc lâu, hai mắt Mạnh Hạo chớp chớp. Hắn nghĩ tới chỗ mình đã thấy khi ở thế giới bên ngoài lúc trước, nơi tám vị tiên kia đến mà quay lại.

Trầm ngâm một lát, Mạnh Hạo cẩn thận đi về phía trước, nơi đây làm suy yếu linh thức, hắn rất khó để nhìn được quá xa, chỉ có thể phát hiện phạm vi năm trăm mét xung quanh. Về phần bầu trời, sau khi nhìn thấy những tia chớp kia, thì Mạnh Hạo đã bỏ qua ý niệm phi hành trong đầu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, dần dần trôi qua một tháng. Một tháng này, Mạnh Hạo đã đi hết nửa vùng này, hắn không phát hiện bất kỳ sinh mệnh nào, tu sĩ Tây Mạc cùng hắn đến chỗ này, cũng không gặp được một ai cả.

Mảnh thế giới này rất nhỏ, hình dạng không theo quy tắc nào cả, bốn phía xung quanh mảnh thế giới này, tồn tại hư vô như bị cắt xén. Giờ phút này Mạnh Hạo chính là đứng ở một cạnh của nơi này.

Trước mặt hắn là một mảnh tối đen, mảnh tối đen này dày đặc, giống như có thể cắn nuốt toàn bộ vật chất, vờn quanh mặt đất này. Mạnh Hạo trầm mặc, tay phải nâng lên bắt một cái trong hư không, một khối núi đá ở nơi này bay vào tay hắn, lao thẳng vào hư vô tối đen phía trước, chỉ đụng chạm trong khoảnh khắc, liền lập tức trở về, một lần nữa nằm ở Mạnh Hạo trong tay. Hắn nhìn mặt hòn đá đã đụng chạm với hư vô tối đen, như bị đao gọt, cực kỳ bằng phẳng.

Lông mày Mạnh Hạo nhíu lại càng chặt, chậm rãi lui về phía sau, tấm hư vô tối đen này, làm cho Mạnh Hạo cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt. Hắn có thể tưởng tượng được, nếu chính mình đụng vào đó, thân thể nhất định sẽ bị chém đứt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 695: Đạp thạch nhập hư. (2)

- Không thích hợp, nếu nơi này chính là Khư Kiều giới, như vậy vì sao chỉ có một mình ta, hơn nữa... Nơi này cũng quá nhỏ, cũng không có tiên thổ như lời tộc công Ô Binh bộ!

- Trừ bỏ phế tích của một tòa thành trì ra. Ta không thấy được bất kỳ hài cốt nào của tiên cầu!

Mạnh Hạo xoay người, lại hướng về bên trong tấm thế giới nhỏ này, cẩn thận thăm dò. Lại trôi qua một tháng, Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, đứng ở vị trí trung tâm của tấm thế giới này, trước mặt của hắn, là một tấm bia đá.

Tấm bia đá này có một chút vết nứt, nhưng lại không có nứt ra, bảo tồn coi như hoàn hảo, trên bia có khắc vài cái chữ to hơi mơ hồ.

- Âm Vận thành...

Mạnh Hạo nhẹ giọng mở miệng, hai mắt lộ ra vẻ suy tư, hắn nghĩ tới trên đường tiến đến, gặp được tám người kia, còn có vị kia nữ tử được gọi là yêu nữ Chỉ Hương.

- Yêu nữ Chỉ Hương của Yêu Tiên Tông, giả trang thành con rối, muốn tránh thoát đuổi giết...

Mạnh Hạo trầm mặc, khoanh chân ngồi ở một bên, như có điều gì suy nghĩ.

- Vị yêu nữ Chỉ Hương kia, hiển nhiên là đến từ một tông môn tên là

Yêu Tiên Tông, nàng lừa gạt vật báu từ thiếu chủ của tám người kia, vì tránh né đuổi giết, hóa thân thành con rối.

- Nhưng vì sao ở sau khi nàng đào tẩu, tám người kia lại đuổi theo trở về, vẻ mặt, bộ dạng giống như có chút hổn hển...

Mạnh Hạo nghĩ đến đây, bỗng nhiên hai mắt ngưng tụ.

- Nàng này lúc trước đó không có đào tẩu, mà là lấy phương thức khác mê hoặc tám người kia, đưa bọn họ dẫn đi mà thôi. Tám người này rất nhanh phát hiện không thích hợp, lúc này mới trở về. Như vậy có thể thấy, nàng này... Hoặc là không giống như ta phỏng đoán, hoặc là nàng đã tiến vào nơi đây sau đó lại rời đi, một mình tại bên trong Khư Kiều giới này. Mà một cái khả năng cuối cùng... Nàng ngay tại bên cạnh chúng ta, những người đến từ Tây Mạc!

Mạnh Hạo nghĩ đến đây, vẻ mặt không có biểu hiện gì, yêu nữ này có thể bị tám vị tiên kia đuổi giết, có thể thấy được tu vi của nàng tất nhiên cũng rất mạnh.

Nhân vật như vậy, Mạnh Hạo không muốn trêu chọc, giờ phút này hắn không có nhiều lời, nhưng âm thầm cảnh giác lưu ý. Bọn họ những tu sĩ đến từ Tây Mạc, ở chỗ này lại tách ra, Mạnh Hạo ẩn ẩn cảm thấy, trong ba cái phán đoán của hắn, thì cái cuối cùng có khả năng lớn nhất.

- Không biết nàng kia trốn ở bên người ai...

Mạnh Hạo đang trầm ngâm, bỗng nhiên ngẩng mạnh đầu, giờ phút này trên bầu trời bao la, có một bóng đen, lấy tốc độ cực nhanh mà đến. Bóng đen này không phải tu sĩ, mà là một tảng đá thật lớn!

Tảng đá kia ước chừng to khoảng nghìn mét, từ trên không gào thét tới gần, nơi đi qua, tia chớp hỏng mất, hư không sụp xuống, giống như phá vỡ đường đi, rầm rầm mà đến.

Tốc độ nó rất nhanh, đảo mắt liền tới gần tấm mặt đất này, hình thành uy áp, khiến cho mặt đất run run. Hai mắt Mạnh Hạo nheo lại, đang muốn lui ra phía sau, bỗng nhiên phát hiện cự thạch nghìn mét đó không phải thực sự là va chạm lại đây, mà lúc nó tới gần ở độ cao mấy ngàn mét, thì hóa thành một hình cung, thay đổi phương hướng, lao về phía bầu trời bao la bên kia.

Mạnh Hạo ngẩn ra, một lát sau, hắn hít vào một hơi, nhìn nhìn hòn đá nghìn mét này, trong khi nó lao về phía trước, trực tiếp đánh vào một chỗ bên cạnh của phiến thế giới này, lao vào trong hư vô tối đen.

Theo va chạm này, hư vô tối đen kia như bị xé nứt, lộ ra một lỗ hổng cự đại, để cho hòn đá này gào thét vọt đi vào, biến mất vô ảnh.

Đây hết thảy, đều chỉ phát sinh trong thời gian ngắn ngủn, làm cho Mạnh Hạo không kịp nghĩ nhiều. Giờ phút này hắn thấy hòn đá kia biến mất ở tại trong tối đen hư vô, hai mắt nheo lại, đầu óc khoảnh khắc như có tia chớp hiện lên. Hắn nghĩ tới tại thế giới bên ngoài, lúc tới gần Khư Kiều giới thì thấy được vô số đá vỡ vụn, lơ lửng.

- Cự thạch nghìn mét này, chính là một cái ta nhìn thấy lúc trước trong vô số đá vụn, chúng nó dùng tốc độ cực nhanh, chạy giữa vô số đá vụn của Khư Kiều giới!

- Như vậy đến xem, chỗ này, xác thực chính là Khư Kiều giới, bởi vì năm đó Tiên Kiều hỏng mất, cho nên bị phân chia làm vô số phần. Mà muốn rời đi chỗ này, phương pháp duy nhất... Chính là mượn dùng đống đá vụn này!

Đầu óc Mạnh Hạo nổ vang, sau khi nháy mắt hiểu ra, hắn hít sâu một cái, khoanh chân ngồi xuống, yên lặng chờ đợi.

Thời gian lại trôi qua, dựa theo Mạnh Hạo phán đoán, thời gian ở nơi

đây, có lẽ không trôi qua như bên ngoài, nếu không phải vậy, nếu thật là đã qua nửa năm, thậm chí qua mấy năm, trước kia những tu sĩ Tây Mạc bước vào nơi đây không có khả năng che dấu được điều này. Kể từ đó, tộc công Ô Binh bộ, cũng sẽ không nói cho hắn biết.

Ba tháng giây lát mà qua, ở trong ba tháng này, Mạnh Hạo thấy được sáu khối đá thật lớn tiến đến. Hắn không có hành động thiếu suy nghĩ, mà là cẩn thận quan sát biến hóa của những khối đá này sau khi va chạm với hư vô tối đen. Cho đến một ngày này, lại có một hòn đá thật lớn, từ phía trên không bỗng nhiên mà đến, ước chừng hơn bảy trăm mét.

Tại khoảnh khắc hòn đá này tiến đến, Mạnh Hạo hít sâu một cái, thân mình nháy mắt biến mất, khi xuất hiện thì đã ở giữa không trung, đạp tới trên hòn đá đó.

Vừa mới bước lên một bước, hắn bị một cỗ lực lớn mạnh đánh sâu vào, làm cho Mạnh Hạo có cảm giác thân thể bị cắt xé. Hắn nhanh chóng vận chuyển lực lượng, tránh khỏi những tia nhọn tràn ra, rồi mới miễn cưỡng đứng vững, ngay sau đó liền khoanh chân ngồi xuống, gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Tốc độ của hòn đá này cực nhanh, nháy mắt liền vòng quá mặt đất, tiến thẳng đến phía xa, cũng chỉ là hơn mười giây hô hấp, liền tới gần một mảnh hư vô tối đen, khiến trong lòng Mạnh Hạo khẩn trương. Việc này với hắn mà nói cũng là một lần đánh cuộc, nhưng mà lúc trước Mạnh Hạo đã quan sát nhiều hòn đá như vậy rồi, nên trong lòng hắn cũng có một chút nắm chắc.

Trong nháy mắt, hòn đá tới gần hư vô tối đen, mạnh mẽ đụng chạm, xé rách hư vô này, lộ ra chỗ hổng, thì hòn đá này gào thét, vọt đi vào. Mạnh Hạo tập trung nín thở, khoanh chân ngồi ở trên hòn đá, hữu kinh vô hiểm, cũng theo đó mà bước vào đến bên trong hư vô tối đen.

Trong chớp mắt tiến vào hư vô tối đen này, Mạnh Hạo cảm nhận được

rét lạnh, đây là rét lạnh cực hạn, giống như có thể đông cứng cả linh hồn. Mạnh Hạo lập tức vận chuyển tu vi, chống lại rét lạnh này.

Hai mắt của hắn mở to, nhìn về bốn phía, xung quanh vẫn là tối đen một mảnh, nhìn không tới quá xa, nhưng lại có thể nhìn đến từng đạo cầu vồng rực rỡ, chạy ở khắp nơi.

Mỗi một đạo cầu vồng, đều là một hòn đá thật lớn!

- Phương pháp của ta hẳn là đúng, Khư Kiều giới này, là phế tích của Khư Kiều giới, những người tiến đến chính là đi theo những khối đá này, tới lui trong những mảnh đá vụn của Tiêu Kiều!

Thân mình Mạnh Hạo run run một chút, nơi đây càng ngày càng rét lạnh, thậm chí cho dù hắn vận chuyển tu vi, cũng có chút không thể chống cự, dần dần thân thể có chút cứng ngắc. Hsai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, lập tức vận chuyển đồ đằng hỏa trong cơ thể, mới miễn cưỡng giữ vững thân thể không bị đông cứng. Nhưng tại mặt ngoài thân thể, cũng đã xuất hiện một tầng sương lạnh, thoạt nhìn, bộ dạng giống như đã trở thành băng khắc.

- Lấy loại phương pháp này, hắn là có thể kiên trì thời gian lâu một chút, cũng may ta có Bất Diệt Hỏa, nếu không, không có chuẩn bị trước pháp bảo chống lạnh, thì rất khó sinh tồn ở chỗ này.

Bốn phía rét lạnh càng thêm mãnh liệt, Mạnh Hạo vẫn không nhúc nhích, để cho nhiệt lượng bản thân không tán ra ngoài chút nào, giữ vững sinh cơ trong thân thể không bị dập tắt.

Thời gian trôi qua, hòn đá này mang theo Mạnh Hạo, bay trong thế giới tối đen này. Không biết trôi qua bao lâu, bỗng nhiên, một ngày này, ở phía xa có một hòn đá lớn khoảng ba trăm mét, gào thét mà đến. Nhìn bộ dáng, giống như sẽ chỉ gặp thoáng qua hòn đá của Mạnh Hạo, rồi đi về phương hướng bất đồng.

Ở khoảnh khắc hai hòn đá này càng ngày càng gần nhau, thì bỗng nhiên, một thanh âm kinh ngạc, truyền tới.

- Cư nhiên gặp được một người không có chuẩn bị pháp bảo chống lạnh! Vận khí không tệ, ha ha!

Đó là thanh âm của một nam tử, khoảnh khắc khi hòn đá của gã tới gần, Mạnh Hạo đã sớm phát hiện, chú ý tới trên hòn đá rộng hơn ba trăm mét này, có một người nam tử trung niên khoanh chân ngồi đó.

Tu vi của người này là Nguyên Anh sơ kỳ, trên người cũng có hào quang của đồ đằng, trên mi tâm, có một đồ đằng màu vàng, thoạt nhìn như một con sư tử. Chung quanh gã có năm tảng đá màu trắng, một màn ánh sáng màu trắng từ trên năm tảng đá này tràn ra, bao phủ nam tử trung niên này ở bên trong, giúp gã chống cự giá rét.

Nam tử trung niên này vừa nói, vừa liếm liếm môi, hai mắt hiện lên tia sáng bén nhọn. Khoảnh khắc khi hai hòn đá thật lớn này tới gần nhau, nam tử này mạnh mẽ đứng lên, từng bước bước đi, biến mất trong nháy mắt, lúc xuất hiện thì đã ở trên hòn đá của Mạnh Hạo. Gã nhấc lên tay phải, một con sư tử màu vàng ở trong tay gã biến ảo, rít gào lao thẳng đến Mạnh Hạo.

- Giết ngươi, cũng coi như kết thúc nỗi thống khổ của ngươi, cũng vì giúp Tiết mỗ ở chỗ này, nhiều thêm một luồng sinh cơ, mà ít đi một người cạnh tranh!

Khoảnh khắc khi sư tử vàng rít gào tới gần, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở bừng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 696: Liên Hoa biến dị!

Hắn đã nhắm mắt thật lâu, không muốn lãng phí một chút sức sống nào của thân thể, chỉ có như vậy, mới có thể dùng Bất Diệt Hỏa đối kháng cùng cái rét lạnh của hư vô này, mới có thể duy trì sinh cơ bất diệt.

Dù sao, hắn không có chuẩn bị pháp bảo chống cự rét lạnh, cho nên, sau khi nhìn thấy nam tử trung niên kia đến gần, cảm nhận được sát cơ của người này, Mạnh Hạo cũng vẫn không hề động.

Hắn đang đợi, chờ này người tới bên cạnh mình, ở ngay nơi của mình, dùng cái giá thấp nhất trực tiếp giết chết gã. Người này muốn đoạt sinh cơ của Mạnh Hạo, mà Mạnh Hạo sau khi phát hiện sát ý của người này, thì cũng chuẩn bị giết gã đoạt pháp bảo chống lạnh.

Gần như ở khoảnh khắc Mạnh Hạo mở mắt ra, hắn động, thân thể hắn nháy mắt biến mất, khi xuất hiện thì đã ở bên người nam tử trung niên kia. Ngay tại khoảnh khắc Mạnh Hạo xuất hiện, sắc mặt nam tử trung niên này bỗng nhiên biến đổi, tốc độ phản ứng của Mạnh Hạo đã trực tiếp nói lên gã phán đoán sai lầm.

- Người này không bị hư hàn đông lạnh hồn phách, băng sương bên ngoài thân thể hắn không phải giả, lúc này hàn khí tản ra cũng không làm giả được. Như vậy .... hắn quả thật không có pháp bảo chống lạnh, cũng không có pháp bảo ngự hàn lại vẫn có thể hoạt động tự nhiên!

Nam tử trung niên da đầu tê rần, thân mình không chút do dự mạnh mẽ lao ra, muốn cùng Mạnh Hạo kéo dãn khoảng cách.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thân thể bỗng nhiên run lên, dưới cái run lên này, vô số tầng băng ở trên người hắn ầm ầm vỡ vụn, Bất Diệt Hỏa trong cơ thể hắn ầm ầm bùng nổ. Dưới sự bùng nổ này, lượng lớn hàn

khí từ trên thân thể của hắn bị bức ra, cùng những vụn băng này hợp lại, hóa thành một mảnh phong bạo hàn băng, lao thẳng đến nam tử trung niên kia.

Trong khi nam tử trung niên đang biến hóa sắc mặt thì đã va chạm với sư tử vàng của gã, tiếng nổ rền vang. Trong tiếng nổ, khóe miệng nam tử trung niên tràn ra máu tươi, sắc mặt nháy mắt xanh lét, đó là do hàn khí nhập thể.

Thân thể gã cấp tốc lui lại, thuấn di một cái liền xuất hiện trên tảng đá của gã. Nhưng ngay khoảnh khắc khi gã xuất hiện, thì Mạnh Hạo cũng theo đó thuấn di mà đến, tay phải nhấc lên, Liên Hoa kiếm trận bỗng nhiên xuất hiện, quét ngang bát phương.

Lực lượng tuế nguyệt rầm rầm chuyển động, giáng xuống trên người nam tử trung niên này. Nam tử trung niên sắc mặt lại biến, tay phải vỗ túi trữ vật, một cái pho tượng lập tức bay ra. Pho tượng này màu đen, là một hầu tử nhắm mắt, sau khi xuất hiện, lập tức phát ra hắc quang, khi chú ngữ trong miệng nam tử trung niên này truyền ra thì pho tượng bỗng nhiên mở mắt ra, lộ ra quang mang thị huyết.

- Giết người này cho .... a?

Nam tử trung niên lộ ra vẻ mặt dữ tợn, mạnh mẽ mở miệng, nhưng lời còn chưa nói hết, sắc mặt gã lập tức hoàn toàn đại biến, thân thể run run. Tóc của gã lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà trở nên tái nhợt, làn da của gã trong phút chốc liền héo rũ, giống như có vô số năm tháng trong một cái chớp mắt ở trên người gã nhanh chóng trôi qua.

- Này...

Nam tử trung niên hô hấp dồn dập, thân thể lại lui ra phía sau, lại càng không tiếc phun ra một ngụm máu đầu tim, muốn chạy trốn ra khỏi phạm vi của Liên Hoa kiếm trận. Nhưng không cách nào làm được, mắt thấy

thân thể héo rũ, thời điểm nguy cơ, ánh mắt gã lộ ra tuyệt vọng, tay phải nâng lên vỗ trán một cái. Oanh một tiếng, Nguyên Anh của gã trực tiếp bị đánh ra, một cái thuấn di, cuối cùng là chạy ra khỏi phạm vi của Liên Hoa kiếm trận.

- Đây là pháp bảo gì!!

Thanh âm của gã bén nhọn, lúc này mang theo hoảng sợ chưa từng có, khi nói thì thân mình run run, trong hư vô tràn đầy hàn khí, thân thể Nguyên Anh của gã căn bản là không thể tồn tại lâu dài.

Thân thể của gã nháy mắt tử vong, đã trở thành tro bụi, bị năm tháng hoàn toàn gạt bỏ.

Một màn trên nói ra thì dài dòng, nhưng trên thực tế đều là phát sinh trong điện quang hỏa thạch. Uy lực của Liên Hoa kiếm trận ở chỗ này bạo tăng vô số lần, một điểm này, Mạnh Hạo cũng thật không ngờ, cũng sửng sốt một chút.

Nhưng đảo mắt Mạnh Hạo liền khôi phục lại, hừ lạnh một tiếng, thân mình tiến về phía trước bước đi một bước, một phát bắt được túi trữ vật của nam tử trung niên này. Lại đem pho tượng hầu tử mà lúc trước bị đối phương triển khai một nửa cũng lấy đi, sau đó là năm hòn đá màu trắng nhỏ trên tảng đá kia cũng bị Mạnh Hạo thu nốt. Cuối cùng hắn bấm tay trái niệm thần chú, Liên Hoa kiếm trận gào thét trở về.

Thân mình nhoáng lên một cái, Mạnh Hạo quay về tảng đá lớn bảy trăm trượng của mình, liếc mắt nhìn Nguyên Anh của nam tử trung niên kia một cái, sát cơ trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe, nhưng lại tắt.

- Đạo hữu cứu ta... Ta là thiếu tộc chủ của Kim Hống đại bộ Tây Mạc, lúc trước là hiểu lầm, ngươi...

Nguyên Anh của nam tử trung niên run run, răng rắc cứng lại, Nguyên

Anh của gã nháy mắt xuất hiện dấu hiệu bị đóng băng, dọa gã lập tức the thé mở miệng.

Thời gian hai khối đại thạch va chạm ngắn ngủi, lúc này đã lại tách ra, hướng về hai phương hướng gào thét bay nhanh, Mạnh Hạo tự hỏi, nếu giết người này, chỉ cần hơi chút trì hoãn, tảng đá lớn dưới thân sẽ đi xa.

Huống hồ người này chỉ còn lại có Nguyên Anh, đã không có pháp bảo ngự hàn, ở chỗ này hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Cho nên không tiếp tục ra tay, mà là khoanh chân ngồi ở trên tảng đá lớn, cầm lấy năm hòn đá nhỏ của đối phương. Sau khi nhìn kỹ, khi hắn đang muốn xóa đi lạc ấn trên đó, bỗng nhiên lạc ấn này tự động biến mất, Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn lại, thì mơ hồ nhìn thấy trong hư vô phía sau, Nguyên Anh của nam tử trung niên kia, bị trực tiếp đông chết.

- Hư vô nơi này, hàn băng kinh người.

Mạnh Hạo trầm mặc, rất nhanh lưu lại lạc ấn trên năm hòn đá nhỏ, đem chúng rải ra, màn hào quang lập tức xuất hiện, bao phủ ở bốn phía Mạnh Hạo, nhất thời hàn khí bị ngăn cách hơn phân nửa. Mạnh Hạo nhẹ nhàng thở ra, có màn hào quang này, hắn đối với việc dùng cự thạch đi tới bên kia có thêm một phần nắm chắc.

Khoanh chân ngồi xuống, Mạnh Hạo lấy túi trữ vật của nam tử trung niên ra, sau khi mở ra nhìn, bên trong linh thạch không ít, tạp vật cũng nhiều, về phần pháp bảo thì cũng có một chút. Nhưng những thứ này Mạnh Hạo chỉ là quét mắt một cái, liền không để ý nữa, mà trọng điểm là tìm kiếm ngọc giản.

Trong túi trữ vật, có bảy tám miếng ngọc giản, sau khi Mạnh Hạo lần lượt xem xét, thì cầm lấy này một cái trong đó, ngưng thần nhìn kỹ lại. Một lát sau, hắn ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra một chút tinh mang.

- Đại bộ lạc, quả nhiên có chuẩn bị đối với việc bước vào nơi đây, lại có một tấm bản đồ như vậy!

Mạnh Hạo cầm ngọc giản, ở bên trong, có một tấm bản đồ đơn giản, trên bản đồ này đánh dấu bốn vị trí có thể trở thành lục địa tiên cầu thạch. Một trong số bốn vị trí đó là Âm Vận thành, chính là chỗ mà Mạnh Hạo đã từng tiến đến.

- Xem phương hướng người này, là muốn đi Âm Vận thành, nhưng nơi đó ta kiểm tra rất nhiều lần rồi, không có chỗ nào thần kỳ cả.

Mạnh Hạo nhíu mày, ánh mắt đảo qua túi trữ vật, bỗng nhiên dừng trên một cái hộp ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 697: Nhất Trần Tử!

Hộp này phát ra quang mang nhu hòa, Mạnh Hạo không có lập tức mở ra, mà là cẩn thận quan sát một phen, xác định không có gì nguy hiểm, mới chậm rãi đem nó mở ra. Ở khoảnh khắc mở ra, một cỗ hơi thở nồng đậm, đập vào mặt, khí tức này có đan hương, có linh động, cũng có một cỗ cảm giác nói không ra lời, giống như cực phẩm linh thạch vậy, nhưng lại vượt xa nhiều lắm.

Chỉ là hô hấp một ngụm, tâm thần Mạnh Hạo liền rung lên, lỗ chân lông toàn thân nháy mắt mở rộng ra.

Trong hộp có một nắm sa thổ màu đen mịn, to cỡ móng tay, khí tức nồng đậm nọ chính là từ trên chỗ sa thổ này tràn ra, Mạnh Hạo vừa nhìn lập từ có một từ hiện lên trong đầu hắn.

- Tiên thổ!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, sau khi cẩn thận quan sát, hắn có thể xác định, đây đúng là thổ, thổ trong ngũ hành!

- Đáng tiếc quá ít, nếu số lượng mà đủ, có lẽ thật sự có thể từ trên nó, dùng phương pháp làm xuất hiện đồ đằng hỏa, ngưng tụ ra đồ đằng thổ thuộc về ta!

Mạnh Hạo tim đập thình thịch, sau khi che kín hộp này, liền trân trọng thu hồi.

- Muốn đạt được lượng lớn tiên thổ, tất nhiên cần chém giết cướp đoạt... Việc này, đoạt thôi!

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra quyết đoán, việc này liên quan đến đồ đằng

thổ của hắn có thể hình thành hay không, cũng là đại sự như việc hắn bước vào Khư Kiều giới để thu hoạch yêu linh vậy. Giờ phút này, khi ngẩng đầu thì Mạnh Hạo nhìn hư vô bốn phía, nghĩ tới uy lực kinh người lúc vừa rồi của Liên Hoa kiếm trận của mình.

- Đây tuyệt đối vượt xa lực lượng tuế nguyệt bình thường, có thể trong khoảnh khắc làm cho một tu sĩ Nguyên Anh không thể không buông tha cho thân thể. Như thế xem ra, ở bên trong năm tháng trôi qua, ngay cả thuấn di cũng không thể làm được, chỉ có Nguyên Anh xuất khiếu, mới có thể mạnh mẽ rời đi.

- Mới vừa rồi một nháy kia, năm tháng từ trên Liên Hoa kiếm trận tràn ra, nhất sát ngàn năm!

Mạnh Hạo hô hấp có chút dồn dập, hắn lấy ra kiếm gỗ tuế nguyệt, nhìn kỹ lại.

Nhưng vô luận là nhìn như thế nào thì cũng vẫn như thường, không có biến hóa gì mà Mạnh Hạo không phát hiện.

- Chẳng lẽ là có liên quan đến hư vô nơi đây? Hay hoặc giả là theo như ta đoán, có liên quan tới thời gian ở Khư Kiều giới này trôi qua không giống với vùng đất Tây Mạc?

Mạnh Hạo suy nghĩ sau một lúc lâu, cũng tìm không ra đáp án rõ ràng, nhưng mà trong mắt hắn đã có tia sáng chớp động, ẩn ẩn cảm thấy, nếu chính mình tìm được nguyên nhân chính xác, có lẽ liền tìm được một phương pháp làm cho Liên Hoa kiếm trận, vĩnh viễn có được uy lực cường đại.

- Bất luận ra sao, cho dù là ở bên trong hư vô này chăng nữa, Liên Hoa kiếm trận của ta bạo tăng uy lực, chuyện này đối với ta mà nói, có chỗ tốt quá lớn!

Mạnh Hạo thu hồi tuế nguyệt kiếm, đúng lúc này, bỗng nhiên hai mắt hắn ngưng tụ, ngẩng đầu nhìn hướng xa xa. Chỉ thấy ở bên trong hư vô tối đen ở phía xa, xuất hiện một mảnh đại địa, tảng đá của mình so với nó thì có vẻ cực kỳ nhỏ bé. Mảnh đại địa này trôi nổi ở trong hư vô, vẫn không nhúc nhích.

- Đến rồi!

Mạnh Hạo đứng lên, ở trong ngọc giản của nam tử trung niên, có miêu tả về khối đại địa này, cùng mảnh đất mà Mạnh Hạo rơi xuống đầu tiên kia giống nhau, chúng nó... Đều là đá vụn của Tiên Kiều.

Chẳng qua Tiên Kiều quá khổng lồ, cho nên cho dù chỉ là một mảnh đá vụn trong hàng vạn mảnh của nó đi chăng nữa, cũng đã giống như một mảnh đại địa.

Gào thét, tảng đá bảy trăm trượng dưới thân Mạnh Hạo lao thẳng đến mảnh đất kia, tốc độ cực nhanh, khi đến gần thì nhấc lên tiếng động bén nhọn chói tai. Mạnh Hạo lần nữa ngồi xuống, trực tiếp thu hồi pháp bảo ngự hàn, khi hàn khí bức đến thì Bất Diệt Hỏa trong cơ thể lại vận chuyển.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Oanh!~ Một tiếng nổ kinh thiên, Mạnh Hạo chỉ cảm thấy hòn đá dưới thân mạnh mẽ chấn động, bản thân cũng vì thế mà lay động theo, sau đó hòn đá này liền xé rách hư vô, vọt đi vào. Cùng lúc đó, trước mắt Mạnh Hạo cũng nháy mắt có ánh sáng.

Hắn lập tức tản ra linh thức, nhất thời phát hiện thế giới nơi đây, bầu trời lôi đình rất ít, khe nứt cũng không nhiều, nhìn qua, rất là yên ổn, nếu như so với thế giới mà Mạnh Hạo từng đến lúc trước, thì ổn định hơn không ít.

Mặt đất núi non phập phồng, còn có hồ nước con sông, kích thước phạm vi của nơi này, khi Mạnh Hạo ở giữa không trung nhìn vào, nếu so với thế giới lúc trước hắn đi qua thì lớn gấp mười lần hơn.

Hòn đá gào thét, bay thẳng đến phía trước, Mạnh Hạo không hề khoanh chân, mà là đứng lên, ngưng thần nhìn ra bốn phía, bỗng nhiên hai mắt hắn ngưng tụ, nhíu mày.

Hắn nhìn đến ở phía xa, có bảy đạo cầu vồng đang ở giữa không trung, chém giết lẫn nhau.

Trong bảy người này có hai ngươi tu vi cao nhất đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ, hai người giao thủ, tiếng nổ vang không ngừng, năm người khác, hiển nhiên đều thuộc về đồng minh của hai người này.

Hai người này đều là nam tử, một người mặc áo tím, một người mặc áo trắng, dung nhan tuấn lãng, khí chất không tầm thường, ra tay là thần thông tràn ngập. Hai người đều đang ngăn trở đối phương, cướp đoạt ..... một cái quang đoàn màu trắng trôi nổi ở cách đám người kia không xa!

Trong quang đoàn này, Mạnh Hạo liếc mắt liền thấy, có nắm tiên thổ to cỡ ngón tay.

Khi Mạnh Hạo nhìn thấy bọn họ, thì những người này cũng nhìn thấy được đại thạch bảy trăm trượng đang từ trên thiên không gào thét mà đến, cùng với Mạnh Hạo trên đại thạch mặt không biểu cảm, tóc dài tung bay.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lộ ra tinh quang, thân mình khoảnh khắc thuấn di một cái, trực tiếp từ trên hòn đá bảy trăm trượng biến mất, khi xuất hiện thì đã ở cách đám người kia hơn mười trượng.

Mạnh Hạo kinh ngạc hô nhẹ một tiếng. Hắn vốn là tính thuấn di đến bên cạnh đoàn hào quang có tiên thổ kia, nhưng lại xuất hiện ở nơi này, như

thể thuấn di bị vô hình quấy nhiễu.

Gần như ở khoảnh khắc thân ảnh Mạnh Hạo hiển lộ ra, một người trong bảy người này, là một lão giả tóc đỏ hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên. Ngay sau đó một mảnh hồng hải biến ảo ra, bay thẳng đến bầu trời, rồi hình thành trận mưa màu đỏ, nổi lên cuồng phong cuồn cuộn, nhằm về phía Mạnh Hạo.

- Nếu không thể thuấn di, như vậy...

Ngoài thân thể Mạnh Hạo khoảnh khắc liền xuất hiện huyết quang, trong huyết quang này, thân thể hắn chợt lóe rồi trực tiếp biến mất vô ảnh, khi xuất hiện lại thì rõ ràng đã ở trước người lão giả tóc đỏ, tốc độ cực nhanh. Sự xuất hiện đột nhiên của Mạnh Hạo, làm cho hai mắt lão giả tóc đỏ này co rút lại, thân thể lui ra phía sau, tay phải nâng lên một chút, Hồng Hải lại lập tức biến ảo ra, giống như biển máu, cuốn sang bốn phía.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, thân ảnh Mạnh Hạo gào thét mà ra, bên ngoài thân thể hắn tơ của Vô Mục tằm nhanh chóng quấn quanh, tràn ra quang mang màu bạc, ngăn cách toàn bộ Hồng Hải đánh đến ở bên ngoài.

Lão giả tóc đỏ biến sắc, lại muốn lui về phía sau, nhưng đã chậm. Mạnh Hạo nâng tay phải lên, một quyền trực tiếp hạ xuống, tiếng động nổ vang kinh thiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 698: Nhất Trần Tử! (2)

Một quyền này đánh vào hư vô, trực tiếp nhấc lên gió lốc, quét ngang bát phương, lão giả tóc đỏ kia liền đứng mũi chịu sào. Hai tay của lão nâng lên bấm niệm thần chú, trên thân thể có ánh sáng đồ đằng lóng lánh, ý đồ chống cự.

Phịch một tiếng, lão giả này phun ra máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ, thân thể mượn lực nháy mắt rút lui, không còn cách nào ngăn cản Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cũng không liếc mắt nhìn lão giả này, lao thẳng đến đám người, mục tiêu chính là nắm tiên thổ kia.

Giờ khắc này, mấy người khác cũng không thể coi khinh Mạnh Hạo được nữa, một màn vừa rồi phát sinh cực nhanh, khoảnh khắc đã đem một tu sĩ Nguyên Anh bức lui. Điều này đối với đám người bọn họ mà nói, quá kinh hãi.

Ngay cả hai nam tử Nguyên Anh trung kỳ kia, cũng đều nhíu mày. Nhưng bọn họ đang chiến đấu đến thời điểm mấu chốt, nắm tiên thổ kia lại ở ngay tại bên cạnh hai người, dù ai cũng không cách nào lướt qua đối phương để thu hoạch.

- Giết người này!

- Giết chết hắn!

Hai người gần như đồng thời mở miệng, lời còn chưa dứt, thần thông đôi bên cũng còn đang nổ vang, hai người bọn họ một người biến ảo ra một con cá sấu màu tím, người còn lại thì có một con đại bàng màu trắng bên ngoài thân thể, tiếp tục tranh đấu không ngừng.

Bốn người đang chém giết xung quanh bọn họ nghe vậy, thì không có nửa điểm chần chờ, mạnh mẽ thay đổi phương hướng, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Khoảnh khắc khi bốn người này tiến đến, mi tâm Mạnh Hạo lóe lên chữ mộc, chung quanh hắn lập tức biến ảo ra một cây đại thụ che trời. Cây ấy mới vừa xuất hiện, lập tức thiêu đốt trong vô hình, khiến cho hỏa diễm nháy mắt ngập trời.

- Tán!

Ở khoảnh khắc bốn người này tiến đến, hai tay Mạnh Hạo nâng lên, mạnh mẽ vung ra bên ngoài. Vung một cái, nhất thời biển lửa nổ vang, lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, cuồn cuộn trực tiếp lan tràn ra bốn phía. Trong khoảng thời gian ngắn, trên bầu trời biển lửa bao phủ, dưới mặt đất lửa cháy lan tràn, ở trong đồ đằng mộc - hỏa của Mạnh Hạo cũng có từng giọt nước mưa màu vàng xuất hiện. Theo biển lửa khuếch tán, nơi nó đi qua, lực lượng tam đại đồ đằng kim, mộc, hỏa, kinh thiên động địa.

Bốn người kia sắc mặt không khỏi đại biến, đều tự triển khai thủ đoạn. Một người trong đó biến ảo một con Huyền Vũ thật lớn, người còn lại thì vung lên tay phải, một con rết bự chảng xuất hiện, thân thể màu đỏ vặn vẹo, phát ra rít bén nhọn.

Hai người cuối cùng thì đồng thời huyễn hóa ra hai độc nhãn cự nhân, ngửa mặt lên trời rít gào, đối kháng biển lửa.

Biển lửa trong chớp mắt như cái mồm to của thiên địa, quét ngang trực tiếp cắn nuốt bốn người này, tiếng động nổ vang kinh thiên. Huyền Vũ kia đứng mũi chịu sào, bị biển lửa đảo qua, lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể khoảnh khắc chia năm xẻ bảy, hoàn toàn nổ tung, khiến cho vị tu sĩ Nguyên Anh phía sau nó kia, cả người phun ra máu tươi, thân thể lập tức bay về phía sau.

Sau đó là con rết bự chảng kia, con rết này giống như chịu được lửa, nhưng khi từng giọt nước mưa màu vàng tiến đến, con rết này trong phút chốc liền trở thành pho tượng màu vàng, sau đó bị biển lửa đảo qua, lập tức hòa tan. Ngay tiếp theo tu sĩ phía sau nó, ở bên trong tiếng kinh hô, cả cánh tay đã trở thành màu vàng, nếu không phải là người này lập tức áp chế, sợ là cả người, trong nháy mắt đã biến thành kim tượng.

Mà hai độc nhãn cự nhân kia thì còn thê thảm hơn nữa, thân thể chẳng những tan vỡ chia năm xẻ bảy, mà ngay cả khối vụn, cũng trực tiếp trở thành kim loại, bị hòa tan trở thành hư vô.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo triển khai toàn lực, thôi phát thuật pháp của tam đại đồ đằng cùng một lúc. Tiếng nổ vang ngập trời, bốn tu sĩ Nguyên Anh toàn bộ phun ra máu tươi, thân thể bị buộc đồng loạt lui về phía sau.

Thân ảnh Mạnh Hạo giống như một đạo cầu vồng, từ trong biển lửa này gào thét mà ra. Biển lửa ngập trời phía sau, giống như đã trở thành áo choàng rộng thùng thình của hắn, giọt nước mưa màu vàng kia, như là điểm xuyết cho áo choàng này, về phần cự mộc đang thiêu đốt kia, thì lại chính là hoa văn của áo choàng này.

Nếu đem hình ảnh giờ khắc này, hóa thành một bức tranh, như vậy, trong bức họa kia, Mạnh Hạo, khí thế kinh thiên!

Một màn này, chấn động này hai tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đang chém giết. Hai người bọn họ liếc nhau, không hẹn mà cùng ngừng ra tay, đều tự triển khai thần thông, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Hai người tu sĩ này không phải mấy người Nguyên Anh sơ kỳ vừa rồi có thể so sánh được. Giờ phút này đồng thời ra tay, thì vô luận là đồ đằng cá sấu kinh khủng kia, hay là con chim đại bàng màu trắng, đều trong nháy mắt lao tới Mạnh Hạo. Một cỗ khí thế hung tàn, xen lẫn uy áp thuộc về Nguyên Anh trung kỳ, cũng tới gần Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, lúc trước hắn ở trên đại thạch bảy trăm trượng, nhìn thấy mấy người kia cướp đoạt tiên thổ, chính mình quyết định tham dự vào, thì hắn đã nghĩ kỹ nên ra tay như thế nào. Lần này, hắn không phải là đến giết người, mà chỉ vì đoạt tiên thổ!

Gần như ở khoảnh khắc hai nam tử Nguyên Anh trung kỳ này tới gần, Mạnh Hạo nâng tay trái lên, vung lên về phía trước. Lập tức một mảnh sóng gợn quanh quẩn lan ra, sóng gợn này khoảnh khắc biến thành màu đen, hóa thành một đuôi trong Tam Vĩ phiên, tạm thời buông lỏng vây khốn đối với Quý Thập Cửu, trực tiếp lao về phía trước.

Tam Vĩ phiên, là pháp bảo uy lực lớn nhất trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, giờ phút này xuất hiện, thiên địa biến sắc, một cỗ trùng kích khổng lồ bỗng nhiên khuếch tán, khiến cho nam tử mặc áo tím kia, sắc mặt đại biến, thân thể lập tức lui về phía sau, nhưng vẫn là không thể tránh đi. Y chỉ có thể bấm tay niệm thần chú, triển khai đủ loại thần thông, lấy ra không ít pháp bảo, để chống cự một quét của mảnh sóng gợn màu đen kia.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, nam tử áo tím phun ra máu tươi, hai mắt lộ ra sát cơ mãnh liệt, cũng có rung động, thân thể không tự chủ được nhanh chóng rút lui, liên tục thối lui ra khỏi mấy trăm trượng, rồi mới miễn cưỡng dừng lại.

Cùng lúc đó, thân mình Mạnh Hạo không hề ngừng lại, bay nhanh về phía trước, tay phải nâng lên, đột nhiên chỉ về phía nam tử áo trắng phía trước.

- Yêu Phong, đệ bát cấm!

Yêu cấm vừa ra, sắc mặt nam tử áo trắng lập tức biến hóa, khi Mạnh Hạo nhìn lại, bốn phía nam tử áo trắng này nhất thời xuất hiện vô số sợi tơ, mà người ngoài nhìn không tới. Trong nháy mắt chúng quấn quanh

người này, khiến cho tu vi của nam tử áo trắng, ở một khắc này, trực tiếp bị phong ấn.

Nhưng phong ấn này không thể lâu dài, chỉ có một hơi, nhưng... thời gian một hơi, đối với Mạnh Hạo mà nói, cũng là đủ rồi.

Thân thể của hắn khoảnh khắc mà đi, đang muốn thẳng đến đoàn tiên thổ kia. Quanh đó, bảy tu sĩ Nguyên Anh, có người lộ ra sát cơ, cũng có người lo lắng.

Nhưng vào lúc này, hư vô cách đó không xa, vốn là trống trải, chợt đột nhiên xuất hiện sóng gợn vặn vẹo, một thân ảnh nháy mắt xuất hiện. Đây là một thiếu niên mặc trường bào màu đen, đầu của gã rất nhỏ, so sánh với thân thể rõ ràng mất cân đối, cả người thoạt nhìn giống như con chuột, vẻ mặt của gã âm trầm, trong mắt có tia sắc bén tàn nhẫn thị huyết. Lúc này, gã cười khặc khặc, tốc độ cực nhanh, thế mà lại vượt qua Mạnh Hạo không ít, bay thẳng về phía tiên thổ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 699: Nhất Trần Tử! (3)

Gã đã sớm dùng thủ đoạn đặc thù trốn ở xung quanh, không ai phát hiện, vốn định là chờ bảy người này đấu đến lưỡng bại câu thương, thì gã mới ra tay cướp đoạt, thuận tiện còn có thể giết hết mấy người kia.

Nhưng một màn Mạnh Hạo xuất hiện, quét ngang mọi người, làm cho gã có chút kinh hãi, sau khi nhìn thấy cơ hội, gã cũng chần chờ một chút, rồi quyết đoán ra tay.

- Đa tạ vị đạo hữu này, tiên thổ này, Nhất Trần Tử ta nếu từ chối thì bất kính rồi!

Tu sĩ đầu nhỏ này khoảnh khắc liền xuất hiện ở bên cạnh tiên thổ, xem chừng sắp bắt được thì trong mắt Mạnh Hạo sát cơ chợt lóe, tơ của Vô Mục tằm khoảnh khắc bay ra. Ngay khi Nhất Trần tử đụng tới tiên thổ, thì tơ của Vô Mục tằm cũng quấn quanh tiên thổ.

Oanh một tiếng, tiên thổ to cỡ ngón tay này trực tiếp chia làm hai phần. Một phần bị tơ của Vô Mục tằm của Mạnh Hạo túm quay về, một phần còn lại là bị Nhất Trần tử bắt lấy, rồi gã mạnh mẽ xoay người, mau chóng chạy đi.

Đúng lúc này, bảy tu sĩ Nguyên Anh khác ở nơi đây, cũng đều thấy được tu sĩ đầu nhỏ kia, vẻ mặt ai nấy đều biến hóa.

- Nhất Trần Tử!

- Nhất Trần Tử - kẻ phản bội Long Thứu bộ, diệt sát chính bộ lạc của mình!

- Chết tiệt, người này cực kỳ ngoan độc, nghe nói lấy việc tế sống đồng

tộc của mình để tu hành!

Bảy người này trong nháy mắt khi nhìn thấy Nhất Trần Tử, tâm thần đều chấn động.

Mạnh Hạo tiếp được nửa phần tiên thổ, không chút do dự vỗ lên túi trữ vật, mặt nạ huyết sắc lập tức nằm trong tay, trực tiếp đội lên, tu vi nháy mắt bùng nổ, huyết khí trực tiếp ngập trời. Khí tức phát ra lập tức khuếch tán bát phương, làm cho bảy tu sĩ kia đều kinh hãi, khiến cho hai nam tử Nguyên Anh trung kỳ kia, giờ phút này cũng phải mạnh mẽ co rụt hai mắt lại. Đối với tranh đoạt giữa Nhất Trần Tử cùng Mạnh Hạo, bọn họ lại không có dù là nửa điểm muốn tham dự.

- Tiên thổ vô chủ, ai cướp được liền thuộc về người đó. Ngươi nếu có bản lĩnh mang đi, vật ấy tự nhiên thuộc về ngươi!

Mạnh Hạo mở miệng thì thân thể nháy mắt bay nhanh, tốc độ cực nhanh, trực tiếp đã kéo gần khoảng cách, tay phải vung lên, gương mặt huyết sắc xuất hiện, mạnh mẽ tản ra phía ngoài, tiếng nổ vang ngập trời. Nhất Trần Tử bỏ chạy phía trước sắc mặt biến hóa, tay trái nâng lên, một miếng vảy xuất hiện ở trong tay gã, sau đó đón gió to lên, nháy mắt đã to ba trượng.

Oanh một tiếng, cản trở lực lượng gương mặt Huyết Tiên của Mạnh Hạo, bên trong tiếng nổ, Nhất Trần tử phun ra máu tươi, thân ảnh khoảnh khắc biến mất, xuất hiện lại đã ở ngoài nghìn trượng. Khi xoay người thì ánh mắt gã lộ ra vẻ tàn nhẫn.

- Thứu Long biến!

Theo lời nói truyền ra, miếng vảy kia lập tức nổ bung, hắc khí ngập trời, hóa thành một con kên kên thật lớn. Kên kên này mắt đỏ, bay thẳng về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo mặt không chút thay đổi, thản nhiên mở miệng.

- Nhất Ngôn.

Chung quanh hắn lập tức lại xuất hiện gương mặt, đôi môi khẽ nhúc nhích, sóng gợn vô hình nháy mắt khuếch tán. Con kên kên thoạt nhìn rất là khủng bố kia, thân thể mạnh mẽ run run, nháy mắt tan vỡ sụp đổ. Thân ảnh Mạnh Hạo, giống như tia chớp, từ trong cơ thể tan vỡ của kên kên này, khoảnh khắc lao ra.

Giờ khắc này, sắc mặt Nhất Trần Tử biến đổi, gã lập tức xoay người, tiếp tục bỏ chạy.

- Chết tiệt, người này như thế nào nhiều thần thông chưa thấy qua như vậy chứ!!! Hắn có ba cái đồ đằng kim hỏa mộc, còn mặt nạ vừa rồi kia lại là cái pháp bảo gì chứ?

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, khi thì thuấn di, thì lao thẳng về phía Nhất Trần Tử, truy kích.

Hai người một trước một sau, bay nhanh ở giữa không trung. Mạnh Hạo mang theo mặt nạ huyết sắc, trong mắt hiện lên hàn mang, ngoài thân thể tơ của Vô Mục tằm vờn quanh, phát ra tiếng động ong ong, chốc chốc lại thuấn di, đuổi theo Nhất Trần Tử phía trước.

Nhưng Nhất Trần Tử này tốc độ cũng không hề chậm, tu vi của gã là Nguyên Anh trung kì, một thân thần thông không tầm thường, tính cách lại còn tàn nhẫn, bản thân gã ở vùng đất Tây Mạc, cũng có thanh danh hiển hách.

Gã là tộc nhân của Long Thứu bộ, một lần cơ duyên tạo hóa, đã lấy được tà pháp nào đó. Vì tu luyện tà pháp đó, gã âm thầm tế sống tộc nhân tộc mình, dùng để nuôi nấng đồ đằng của bản thân, rồi lấy bí pháp kích phát. Sau khi việc này bại lộ, gã đầu tiên là tỏ ra cực kỳ áy náy, khi đạt được

sự tha thứ của tộc nhân, gã lại âm thầm lại dùng phương pháp ác độc khác, đánh lén tộc trưởng của Long Thứu bộ, cũng là cha ruột của gã!

Tiếp đó lại còn tàn nhẫn lãnh huyết, diệt sát mọi người trong bộ lạc mình, vô luận già trẻ, chém giết toàn bộ, tế sống toàn tộc, rốt cục khiến đồ đằng biến dị, đổi lấy tu vi Nguyên Anh kỳ.

Việc này phát sinh khoảng một giáp trước, lúc ấy đã oanh động hơn phân nửa Tây Mạc. Long Thứu bộ mặc dù chỉ là một bộ lạc nhỏ, nhưng loại việc nghịch tộc này, thật sự là nghe quá mức rợn người. Cũng bởi vậy, tiếng tăm Nhất Trần Tử, ở vùng đất Tây Mạc, lập tức nổi như cồn.

Từ đó, trong suốt thời gian một giáp về sau, gã đã xuất hiện ba lần ở vùng đất Tây Mạc, mỗi lần xuất hiện đều là giết hại một lượng lớn bộ lạc nhỏ. Cho đến một lần xuất hiện cuối cùng, giết chết một bộ lạc hạng trung, tu vi bước vào Nguyên Anh trung kỳ, sau đó thì biến mất vô ảnh.

- Chỉ có ở chỗ này đạt được đủ tiên thổ, ta mới có thể thông qua bí pháp, từ đó kích phát đồ đằng lực, sau đó triển khai mười vạn huyết tế, liền có cơ hội bước vào cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ!

Nhất Trần Tử gào thét bay ở phía trước, tốc độ cực nhanh, giống như một tia chớp. Hơn nữa ở mỗi lần Mạnh Hạo vừa mới thuấn di, gã cũng lập tức thuấn di đi.

Trong khoảng thời gian ngắn, nhưng lại cùng Mạnh Hạo giữ vững khoảng cách nhất định, khiến cho Mạnh Hạo không thể đuổi theo!

Ở bên ngoài thân thể Mạnh Hạo, gương mặt thật lớn bành trướng, khi truy kích lúc nào cũng nổ vang, tràn ra lực lượng trùng kích, khiến cho sắc mặt Nhất Trần Tử kinh hãi, nhưng tốc độ không hề có tạm dừng, ngược lại càng nhanh hơn lên.

- Chết tiệt! Tốc độ người này làm sao lại nhanh như vậy chứ!

Nhất Trần Tử vừa bỏ chạy, vừa gầm nhẹ trong lòng. Gã đã thật lâu rồi không có triển khai toàn tốc như bây giờ.

- Nhưng mà muốn đuổi kịp ta, hắn còn chưa có tư cách!

Nhất Trần Tử hừ lạnh, tốc độ là thần thông mà gã kiêu ngạo nhất.

Nhưng vào lúc này, Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng tay phải lên, Yêu Phong đệ bát cấm chớp mắt xuất hiện, khiến cho thân thể Nhất Trần Tử trong phút chốc thế nhưng lại tạm dừng ở giữa không trung. Tạm dừng này, lập tức làm cho gã hồn phi phách tán, mặc dù nháy mắt liền khôi phục, nhưng lực lượng Vô Diện - Nhất Ngôn đến từ Mạnh Hạo đã hóa thành âm ba, khoảnh khắc mà đến.

Nổ vang, Nhất Trần Tử phun ra máu tươi, ngoài thân thể của gã có bốn năm cái vảy nhanh chóng xoay tròn. Những miếng vảy này đồng loạt nổ bung tan vỡ, khiến cho tốc độ gã lại bạo tăng, chạy thoát đi ra ngoài.

- Chết tiệt, đây là cái thần thông gì! !

Nhất Trần Tử sắc mặt tái nhợt. Cúi đầu liều lĩnh bay nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 700: Thanh âm u u.

Thời gian trôi qua, đảo mắt chính là một ngày.

Mạnh Hạo nhíu mày, nhìn Nhất Trần Tử ở phía trước tốc độ càng lúc càng nhanh, trong mắt sát cơ dần dần nồng đậm. Nhất Trần Tử này có tốc độ cực nhanh, có thể nói là tu sĩ nhanh nhất trong số những người Mạnh Hạo từng gặp. Nhất là người này lại am hiểu một loại độn thuật, thuật ấy có thể tan ra ở trong hư không, phối hợp với thuấn di mà triển khai. Khiến cho lực lượng thuấn di tăng lên không ít.

Giờ phút này mắt thấy khoảng cách đôi bên lại đang bị kéo dài ra, bên ngoài thân thể Mạnh Hạo huyết quang chớp động. Một cái Huyết Băng Thiểm, tốc độ lập tức bạo tăng, gần như hình thành tàn ảnh, nhanh chóng đuổi theo rồi tiếp tục triển khai thuấn di, cứ như thế thay nhau mà đến, cấp tốc kéo gần cự li.

Nhưng ngay khi khoảng cách với Nhất Trần Tử được kéo lại gần hơn, thì thân thể Nhất Trần Tử lại mạnh mẽ biến mất. Không phải là vô hình, mà là hóa thành một luồng khói nhẹ, tốc độ thế mà lại nháy mắt bùng nổ hơn gấp trăm lần, vừa đi chính là vô hạn.

Cùng với việc bùng nổ tốc độ, gã còn triển khai thuấn di, dẫn theo lực lượng thuấn di cũng bạo tăng.

- Lại là thuật ấy!

Mạnh Hạo trơ mắt nhìn đối phương lấy loại phương pháp này, trong khoảnh khắc lại kéo dãn khoảng cách, âm thầm kinh hãi. Đồng thời, sát cơ lại càng mạnh, thân thể huyết quang chớp động, Huyết Băng Thiểm cùng thuấn di lại luân phiên, khiến cho khoảng cách với Nhất Trần Tử, lại được kéo gần đến còn hơn nghìn trượng.

Sau đó, khoảnh khắc khi đối phương vừa muốn triển khai phương pháp chạy trốn, Mạnh Hạo nâng tay phải lên vỗ túi trữ vật một cái. Lập tức từng kiện pháp bảo bay ra, những pháp bảo này đều là sau khi Mạnh Hạo đi vào vùng đất Tây Mạc, trong chém giết Ngũ Độc đại bộ xâm phạm mà thu hoạch được. Cũng có không ít đồ, là từ chỗ thiếu tộc chủ của Kim Hống bộ có được.

Giờ phút này sau khi bị vung ra ngoài, những pháp bảo này hóa thành từng đạo pháp quang, chớp mắt một cái gào thét lao về phía trước.

- Bạo!

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn mang, khẽ quát một tiếng. Nhất thời hơn mười kiện pháp bảo này, một đám run run, ầm ầm nổ bung ta vỡ. Hơn mười kiện pháp bảo, giá trị không nhỏ, Mạnh Hạo cũng đau lòng, nhưng giờ phút này không phải là lúc nghĩ nhiều. Theo hơn mười kiện pháp bảo nổ bung, tiếng nổ vang lập tức ngập trời, một cỗ sóng gợn mạnh mẽ tản ra, vang ầm ầm quay cuồng lan ra bốn phía xung quanh.

Ngay tại một cái chớp mắt những pháp bảo kia nổ bung, sóng gợn quét ngang, Mạnh Hạo lấy ra Liên Hoa kiếm trận. Trận này dùng toàn bộ là kiếm gỗ tuế nguyệt, hóa thành cầu vồng mà đi.

Trùng kích khi những pháp bảo kia bạo tạc, nếu đẩy mạnh Mạnh Hạo, có thể làm cho tốc độ của hắn nháy mắt nhanh hơn. Tuy nói chỉ là trong một cái nháy mắt, nhưng dự tính cũng có thể trực tiếp vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng.

Chỉ là, cho dù như thế, muốn lưu lại Nhất Trần Tử này, vẫn còn chưa thể. Cho nên Mạnh Hạo không có mượn lực trùng kích này đến đẩy mạnh thân thể, mà là đẩy mạnh... Liên Hoa kiếm trận của hắn.

Trong kiếm trận, tất cả kiếm gỗ tuế nguyệt vốn đã có tốc độ cực nhanh,

lúc này lại chịu thêm lực trùng kích lập tức bạo tăng, khoảng cách nghìn trượng, chỉ trong nháy mắt liền gào thét mà qua. Khi Nhất Trần Tử triển khai độn pháp, kiếm trận cũng đồng thời xuất hiện ở chung quanh gã, mạnh mẽ xoay tròn, lực lượng tuế nguyệt rầm rầm buông xuống.

Dưới lực lượng tuế nguyệt này, hư vô xuất hiện sóng gợn, nhưng làm cho Mạnh Hạo nhíu mày là, độn pháp của Nhất Trần Tử, lại cực kỳ quỷ dị, dù là tuế nguyệt kiếm trận, cũng không thể vây khốn gã. Gã hóa thành khói nhẹ, khoảnh khắc liền đi xa, nhưng ngay một cái chớp mắt khi đi xa, mộng ảo Yêu Phong đệ bát cấm, lại một lần nữa triển khai.

Khoảnh khắc bị tạm dừng, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, nhưng khói nhẹ kia vẫn bay nhanh như trước, khi xuất hiện ở xa xa thì một lần nữa hóa thành thân ảnh Nhất Trần Tử.

Ở trong nháy mắt xuất hiện, Nhất Trần Tử phun ra một ngụm lớn máu tươi, sắc mặt trực tiếp tái nhợt, thậm chí tóc trong khoảnh khắc đã trở thành màu trắng, thân thể rõ ràng đã già cả đi mấy lần. Trên mặt gã tràn đầy hoảng sợ, tâm thần mãnh liệt chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

- Lại là cái thần thông quỷ dị kia, còn có... đây lại là cái pháp bảo gì vậy hả! !

Da đầu gã run lên, một sát mới vừa rồi, gã liền tổn thất gần ba trăm năm thọ nguyên, chuyện này với gã mà nói, đã là khủng bố đến cực hạn. Giờ phút này, gã gần như hồn phi phách tán, lại phun ra máu tươi, mạnh mẽ đi về phía trước.

- Chết tiệt, chết tiệt, không phải là nửa phần tiên thổ thôi sao, có cần phải thế không, có cần phải thế không! !

Nhất Trần Tử cắn răng, gào thét mà đi.

Trong mắt Mạnh Hạo tia bén nhọn lãnh lệ chợt lóe, nhíu mày.

- Uy lực của Liên Hoa kiếm trận tuy cường đại hơn so với khi ở bên ngoài, nhưng lại không bằng so với lúc ở trong hư vô, kém hơn phải đến tầm bảy thành.

- Hay là chỉ có khi ở trong hư vô, kiếm trận tuế nguyệt này mới có thể đạt đến trình độ nhất sát ngàn năm khủng bố?

Mạnh Hạo giống như đang suy nghĩ, mắt nhìn thấy Nhất Trần Tử đang bay nhanh, lại đuổi theo.

Thời gian nhoáng lên một cái, lại là một ngày.

- Làm sao còn chưa tới, dựa theo tính toán của ta, phải là vào lúc này, ở địa điểm này mới đúng chứ!

Nhất Trần Tử có chút tiều tụy, nhất là sau khi gã phát hiện Mạnh Hạo đằng sau cư nhiên nuốt đan dược, thì lập tức có loại cảm giác cực kỳ phức tạp. Nhưng nguyên tắc của gã là cướp được vào tay rồi, thì cho dù chết cũng cũng sẽ không trả về. Giờ phút này gã cắn răng, thấy đối phương lại đuổi theo, lập tức lại triển khai độn pháp đi xa.

Đúng lúc này, trên bầu trời xa xăm có một đạo cầu vồng gào thét mà đến. Cầu vồng này không phải tu sĩ, mà là một khối đá lớn cỡ hơn ba trăm trượng, hòn đá này dựa theo quỹ tích nào đó, lấy tốc độ cực nhanh trong khoảnh khắc tới gần. Xem phương hướng, chắc là điểm tận cùng của mảnh đất ở phía xa xa này.

- Tới rồi!

Trong mắt Nhất Trần Tử lập tức lộ ra kinh hỉ, trong khi Mạnh Hạo còn hơi nghi hoặc, thân thể Nhất Trần Tử thế nhưng nhảy lên. Mạnh Hạo lập tức nhìn thấy tay phải Nhất Trần Tử bấm niệm thần chú, không biết triển khai thuật pháp gì đó, nhưng lại làm cho hòn đá kia ở phía xa gào thét

mà qua, mạnh mẽ một chút, cư nhiên thay đổi phương hướng, lao thẳng đến nơi đây.

- Gã có thể khống chế hòn đá nơi đây!

Hai mắt Mạnh Hạo co rụt lại, mắt thấy Nhất Trần Tử lao thẳng đến hòn đá, hai mắt Mạnh Hạo lập tức hiển lộ tia sáng, thời khắc mấu chốt, hắn không chút do dự tay phải nâng lên chỉ về phía trước. Khoảnh khắc khi Nhất Trần Tử sắp bước lên trên hòn đá, Yêu Phong đệ bát cấm, bỗng nhiên triển khai.

Gần như ở khoảnh khắc Mạnh Hạo triển khai cấm thứ tám, toàn thân Nhất Trần Tử lập tức hóa thành khói nhẹ, mạnh mẽ bay nhanh. Gã thầm nghĩ trong lòng, bản thân đã sớm đoán được đối phương sẽ triển khai thần thông quỷ dị này, giờ phút này hóa thành khói nhẹ, khoảnh khắc liền xuất hiện ở trên hòn đá.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 701: Thanh âm u u. (2)

- Vị đạo hữu này, sau này còn gặp lại!

Nhất Trần Tử cười ha hả, tiếng cười vừa lên, sắc mặt gã liền lập tức đại biến. Gã phát hiện, hòn đá dưới chân, trong nháy mắt này thế nhưng lại ... Dừng lại.

Cấm thứ tám của Mạnh Hạo, căn bản vốn cũng không phải là thi triển đối với Nhất Trần Tử, mục tiêu là hòn đá thật lớn kia.

Nháy mắt khi hòn đá dừng lại, tơ Vô Mục tằm của Mạnh Hạo vậy mà đã vây khốn hòn đá này, nháy mắt khi hòn đá này khôi phục tốc độ, mạnh mẽ vọt tới trước, thì kéo theo Mạnh Hạo, lấy tốc độ vượt qua tất cả phía trước, lao thẳng đến hòn đá.

Tốc độ này cực nhanh, sát na đã giúp cho Mạnh Hạo xuất hiện ở trên hòn đá, tay phải nâng lên, một quyền rầm rầm mà đi. Nhất Trần Tử sắc mặt đại biến, cắn răng, lập tức đối kháng.

Trong tiếng nổ rền vang, Nhất Trần Tử phun ra máu tươi, thân thể bay ra sau, bay khỏi hòn đá, tơ của Vô Mục tằm cũng theo đó buông ra. Mạnh Hạo thuấn di một cái, biến mất khỏi hòn đá, khi xuất hiện lại thì đã ở tại bên người Nhất Trần Tử, tay phải nâng lên, đang muốn trực tiếp giết chết người này.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, toàn bộ bầu trời, trong nháy mắt đã trở thành màu xám, mặt đất cũng trong khoảnh khắc này, bị một mảnh sương mù màu xám, trực tiếp bao trùm, giống như đã trở thành một biển sương.

Khối đá đang nhanh chóng bay đi kia, trong giây lát ngừng ở giữa không

trung, mà Mạnh Hạo cũng hoảng sợ phát hiện, thân thể của chính mình... thế nhưng lại dừng ở giữa không trung không thể di động chút nào, Nhất Trần Tử cũng giống như vậy.

Giống như trên thế giới này, tất cả mọi vật, ở một khắc này, đều phải yên lặng.

Cùng lúc đó, trong hải vụ này, có một hàng bóng dáng, mang theo mờ mịt, khiêng từng khối tiên kiều thạch hư ảo, đang bước từng bước một đi tới trong hải vụ.

- Tiên kiều hà kỳ trọng hiện thiên... Vấn quân hà nhật năng tương kiến... (Tiên kiều khi nào mới có thể lại lần nữa trùng hiện giữa trời. Hỏi quân ngày nào mới được gặp lại.)

Thanh âm u u, mang theo vẻ quỷ dị, quanh quẩn trong thế giới.

Những thân ảnh này ai nấy đều mơ hồ, tu vi không hiện, trong bọn họ trẻ có già có, nữ có nam có, một đám mang theo vẻ mờ mịt, khiêng từng khối Tiên Kiều thạch, từ hải vụ mà đến, giống như u linh.

Mạnh Hạo nhìn lại thì một cỗ nguy cơ mãnh liệt đột nhiên hiện lên. Loại nguy cơ này, như là gặp thiên địch vậy, hắn có loại dự cảm mãnh liệt, nếu là nhóm thân ảnh quỷ dị này đụng phải bản thân, như vậy chính mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Bọn họ là cái gì...

Mạnh Hạo mắt thấy những thân ảnh này tựa như u linh, có chừng trên trăm, từ trong hải vụ đi tới, đi qua bên cạnh mình. Theo cự li của bọn họ ngày càng gần, một cỗ băng hàn nháy mắt hiện lên trên thân thể Mạnh Hạo, giống như đưa thân vào bên trong hư vô rét lạnh.

Ngay sau đó, Mạnh Hạo nhìn thấy nhóm thân ảnh quỷ dị đó, phân ra một

người, thế nhưng lại đi tới bên cạnh khối đá trôi nổi ở giữa không trung kia. Khi thân ảnh ấy trực tiếp xuyên thấu qua hòn đá, thì trên người cũng nâng lên một tảng đá hư ảo lớn, giống như đúc với hòn đá kia.

Giống như khiêng linh hồn của hòn đá ra, dần dần đi xa.

Mà Tiên Kiều thạch hơn ba trăm trượng bị rút hồn, giờ phút này tuy rằng vẫn trôi nổi ở giữa không trung như trước, nhưng Mạnh Hạo lại cảm thấy nó giống như đã tử vong, giống như toàn bộ lực lượng đã chảy vào trong hư vô.

Cho đến khi những thân ảnh này đi xa, thanh âm của bọn họ vẫn còn u u, vang vọng quanh quẩn.

- Tiên kiều hà kỳ trọng hiện thiên... Vấn quân hà nhật năng tương kiến...

Thanh âm dần dần tiêu tán, biển sương trên mặt đất bỗng nhiên quay cuồng, nháy mắt liền hóa thành một cỗ gió lốc. Gió này dữ dội cuốn động bầu trời màu xám, xé rách màu xám này, rồi mạnh mẽ xoay tròn, đem Mạnh Hạo cùng Nhất Trần Tử, còn có Tiên Kiều thạch hơn ba trăm trượng kia, cuốn vào toàn bộ.

Ngay tiếp theo, không ít phế tích, hài cốt của cả vùng đất, tất cả tồn tại nơi đây, đều ở một cái chớp mắt này bị cuốn vào trong gió lốc.

Căn bản là không thể giãy dụa, khoảnh khắc liền bị cuốn vào trong đó. Trong nháy mắt tiếp theo, gió lốc dữ dội này nổ vang, trực tiếp nổ bung tan vỡ, tất cả tồn tại trong đó, nháy mắt đều bị bắn ra, quét ngang bốn phía.

Mạnh Hạo lại lần nữa có cảm giác bị cánh Côn Bằng quạt cho một phát vào năm đó, gió đang xé rách thân thể này, như muốn chia năm xẻ bảy cơ thể mình. Thân thể lấy tốc độ cực nhanh bị gió đẩy mạnh, bay thẳng đến xa xa.

Nếu đổi lại là một tu sĩ Kết Đan bình thường, thì ngay tại cái chớp mắt đó ắt phải chết không thể nghi ngờ, nhưng Mạnh Hạo dù sao cũng có ba đồ đằng thuộc ngũ hành, vượt qua ranh giới tồn tại với Nguyên Anh. Giờ phút này hắn cắn răng kiên trì, trong cơ thể tu vi vận chuyển, không ngừng mà hóa giải cuồng phong bên ngoài thân thể.

Cho đến một canh giờ trôi qua, Mạnh Hạo lúc này mới đem cuồng phong bên ngoài thân thể dần dần áp chế, sau đó một cái thuấn di, khoảnh khắc liền trốn ra khỏi phạm vi của mảnh cuồng phong xé rách vạn vật này.

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, sau khi lao ra khỏi phạm vi cuồng phong, phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể trực tiếp lao thẳng đến trong một sơn mạch trên mặt đất, đào ra một cái động phủ, ở bên trong khoanh chân ngồi xuống.

Cho đến vài ngày sau, bên ngoài gió đang dần dần tiêu tán, Mạnh Hạo lúc này mới đi ra khỏi động phủ. Đứng ở giữa không trung, hắn nhìn một mảnh hỗn độn trên mặt đất, có không ít ngọn núi đã bị thổi đứt. Trận gió này, hoành tảo tất cả các khu vực thuộc mảnh đại lục này.

- Những tồn tại tựa như u linh đó rốt cuộc là cái gì...

Mạnh Hạo nhíu mày, đối với sự thần bí của Khư Kiều giới, có quỷ dị cảm giác.

Giờ phút này hắn đã sớm không còn thấy tung tích của Nhất Trần Tử nữa rồi, vả lại lấy tu vi của người ấy, phỏng chừng cũng có biện pháp chạy trốn khỏi cuồng phong kia. Hơn nữa, lấy tốc độ khủng khiếp của gã cùng với sự kiêng kị đối với bản thân, khả năng rất lớn, là gã đã dùng tốc độ nhanh nhất, rời khỏi mảnh đại lục này rồi.

Đang trầm ngâm, bỗng nhiên Mạnh Hạo ngẩng phắt đầu lên, nhìn về phía bầu trời xa xăm, vẻ mặt ngẩn ra. Ở nơi mà tầm mắt của hắn hướng

tới, có một quầng sáng mỏng manh, trong quầng sáng này có mấy hạt đất cát, chính là tiên thổ.

Thân thể Mạnh Hạo nháy mắt đi qua, sau khi xuất hiện liền vươn tay lấy mấy hạt tiên thổ này về, nội tâm chấn động. Tâm khẽ động thì linh thức cũng mạnh mẽ tản ra, nhất thời liền phát hiện, trong phạm vi bốn phía chung quanh đây, thế nhưng lại có ba vị trí, giữa không trung có tiên thổ nổi lơ lửng như vậy, cực kỳ rõ ràng.

Mặc dù chỉ là mấy hạt, nhưng đây cũng là tiên thổ!

- Ta hiểu rồi, trận gió này đem tiên thổ vốn giấu trong mặt đất thổi lên ..... như vậy có thể tưởng tượng ra được, giờ phút này toàn bộ thiên không, tiên thổ như vậy đã có không ít!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra kinh hỉ, hắn không chút do dự, nháy mắt biến mất, dùng không bao nhiêu thời gian, đã lấy về ba nắm tiên thổ kia. Sau đó thân mình nhoáng lên một cái, mau chóng đuổi theo về hướng xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 702: Huyết Diện lão quái.

Linh thức mở ra toàn bộ, không ngừng tìm kiếm, ngắn ngủn thời gian nửa ngày, hô hấp Mạnh Hạo càng thêm dồn dập. Bởi vì nửa ngày này, tiên thổ hắn sưu tập gộp lại cùng một chỗ, đã được một nắm to chừng nắm tay trẻ con rồi.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo cũng nhìn thấy không ít thân ảnh tu sĩ, cũng giống hắn, đều là đang điên cuồng tìm kiếm tiên thổ bị gió thổi lên. Thậm chí giữa những người này, cũng có tranh đoạt, nhưng tranh đoạt này chỉ là ra tay trong nháy mắt, liền lập tức tự tản ra. Dù sao có thời gian đánh nhau, không bằng đi phương hướng khác tìm kiếm.

- Tiên thổ là mấu chốt để ta đạt được đồ đằng thổ!

Tròng mắt Mạnh Hạo đỏ lên, nơi đi qua, chỉ cần nhìn thấy tiên thổ liền lập tức lấy đi, nếu có người cùng hắn tranh đoạt, Mạnh Hạo sẽ không chút do dự ra tay, trực tiếp đánh tan.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, một lúc lâu sau, tay phải Mạnh Hạo hạ xuống, một quyền đánh về phía trước, trực tiếp đẩy lui một tu sĩ Tây Mạc Nguyên Anh sơ kỳ, sau đó một phát bắt được tiên thổ phía trước, xoay người rời đi.

Tu sĩ Nguyên Anh bị một kích đánh lui kia là một nam tử trung niên, gã nhìn thân ảnh Mạnh Hạo đi xa, trên mặt lộ ra sự kiêng kị. Mới vừa rồi một kích kia, lay động Nguyên Anh trong cơ thể gã, làm cho gã kinh hãi.

- Người này là ai...

Ba canh giờ sau, một chỗ giữa không trung, có ba thân ảnh đang chìm trong tiếng nổ vang, Mạnh Hạo ở trong đó, hai tay bấm niệm thần chú,

vung ra phía ngoài. Lập tức biển lửa ngập trời, trùng kích khuếch tán, làm cho hai người khác không thể không lui, Mạnh Hạo vung lên tay áo, cuốn lấy nắm tiên thổ kia, khoảnh khắc đi xa.

Hai người kia nghiến răng nghiến lợi, nhưng kiêng kị trong lòng, làm cho bọn họ không dám đuổi theo, giờ phút này chỉ có thể dậm chân, xoay người đi phương hướng khác tìm kiếm.

Thời gian trôi qua, một ngày sau, Mạnh Hạo dĩ nhiên hoàn toàn đỏ mắt, số lượng tiên thổ mà hắn cướp đoạt được giờ phút này to khoảng đầu trẻ con, toàn bộ được đặt ở trong túi trữ vật. Hắn ở trên thiên không của mảnh đại lục này, không ngừng tìm kiếm, nhưng đã hai canh giờ trôi qua, hắn không nhìn thấy chút tiên thổ nào, nghĩ đến chắc là đều bị người lấy đi rồi.

- Bị lấy đi cũng tốt!

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát cơ, trong Tu Chân giới, cá lớn nuốt cá bé, tài nguyên tu hành muốn có, đương nhiên phải cướp đoạt, việc này Mạnh Hạo đã sớm quen tay hay làm rồi. Lúc này sau khi xuất hiện sát cơ thì thân mình hắn lập tức nhoáng lên một cái, bắt đầu tìm kiếm tu sĩ.

Một ngày sau, tiếng nổ vang ngập trời, giữa không trung một gương mặt cự đại tan vỡ khuếch tán, bên trong đống vỡ vụn này, một nam tử trung niên phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, y không chút do dự từ trong túi trữ vật lấy ra một nắm tiên thổ ném ra, xoay người rời đi.

Trong vụ khí quay cuồng, Mạnh Hạo đi ra, sau khi bắt được tiên thổ thì lập tức thay đổi phương hướng, tiếp tục bay nhanh.

Hai ngày sau, một lão giả tóc đỏ cùng hai tu sĩ Nguyên Anh bên người, đang mang theo vẻ dữ tợn, trực tiếp giết chết một người cùng bọn họ tranh đoạt tiên thổ. Vừa mới đem tiên thổ từ trong túi trữ vật của người

này lấy đi, nội tâm đang sung sướng thì bỗng nhiên, ở bầu trời xa xăm, hồng vụ cuồn cuộn, một cái mặt nạ cự đại cuồn cuộn mà đến.

Khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt này, tâm thần lão giả tóc đỏ oanh lên một tiếng, da đầu run lên. Lão liếc mắt một cái liền nhận ra, gương mặt này chính là tu sĩ khủng bố ngày đó cùng nhóm người mình chiến một trận, gần như là nghiền ép bảy người mình.

- Huyết Diện lão quái!

Hai tu sĩ bên cạnh lão sau khi nhìn thấy mặt nạ trong hồng vụ cuồn cuộn trên thiên không, thì nhất thời thất thanh kinh hô. Hai người sắc mặt đại biến, xoay người bỏ chạy.

Mấy ngày này, xưng hô Huyết Diện lão quái cũng đã truyền ra khắp mảnh đại lục này rồi. Người có xưng hô thế này là một tu sĩ khủng bố, mang theo mặt nạ huyết sắc, tu vi kinh người, cướp đoạt tiên thổ. Mấy ngày này tu sĩ bị người này cướp đoạt, đã có không ít, làm cho rất nhiều người, không dám lại dừng lại ở mảnh đại lục này nữa, đều lần lượt rời đi.

Những người lưu lại ai nấy đều cực kì cẩn thận, nhìn thấy huyết diện, lập tức bỏ chạy.

Ba người này không chút do dự, nháy mắt chia làm ba phương hướng, nhanh chóng bỏ chạy. Một lát sau, hai người trong số đó, ở trong tiếng nổ vang phun ra máu tươi, từng người đều lập tức lấy ra tiên thổ ném đi. Trong lòng bọn họ biết rõ sở thích của Huyết Diện lão quái này, chỉ cần tiên thổ, ném tiên thổ ra không giết người, nếu phản kháng đến cùng, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- Chết tiệt... Sớm biết như vậy, lúc trước khi có chút thu hoạch liền rời đi rồi. Huyết Diện lão quái chết tiệt này!

Hai tu sĩ này bị cướp đoạt tiên thổ, liên tục thở dài, không có cam lòng, nhưng lại không có cách nào, giờ phút này lần lượt nổi lên ý tưởng rời khỏi mảnh đại lục này.

Vài ngày sau, mảnh đại lục chỗ Mạnh Hạo đã không có... bất kỳ tu sĩ nào nữa, chỉ còn lại có chính hắn. Mấy ngày này, hắn gần như đoạt lấy tiên thổ của hơn phân nửa tu sĩ ở chỗ này. Giờ phút này trong túi trữ vật, tiên thổ đã lớn chừng đầu người, có thể nói khủng bố.

Mạnh Hạo sau khi thử cảm ngộ thì có thu hoạch, nhưng rõ ràng còn chưa đủ!

Nhưng tu sĩ nơi đây đã sớm đào tẩu rồi, Mạnh Hạo lại tìm thêm mấy ngày, cũng đều không tìm được. Vì thế khi một tảng đá lớn trăm trượng gào thét mà đến, thì hắn thuấn di bước lên trên tảng đá này, khoanh chân ngồi xuống, theo tảng đá này, phá vỡ hư vô tối đen của mảnh đại lục này, rời khỏi nơi này, đi đại lục được hình thành từ Tiên Kiều thạch kế tiếp.

Hắn không biết, xưng hô Huyết Diện lão quái này, đã sớm theo những tu sĩ rời đi, truyền khắp toàn bộ khu vực chung quanh đây. Gần như toàn bộ tu sĩ Tây Mạc tiến đến đều biết đều hiểu, có một cái Huyết Diện lão quái như vậy tồn tại.

Theo hòn đá dung nhập hư vô, tất cả bốn phía lại trở thành tối đen thì Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trên hòn đá, hai mắt hơi hơi chớp động.

- Gặp không ít người, nhưng không có một ai bên người giống như có tồn tại vị yêu nữ Chỉ Hương kia... Nhưng mà ta chưa nhìn thấy Triệu U Lan, không biết người này ở nơi nào.

Mạnh Hạo trầm tư suy nghĩ, lấy ra ngọc giản bản đồ, nhìn nhìn một lát, xác định nơi tảng đá kia muốn đi, là một Tiên Kiều thạch lớn nhất gần đây trong ngọc giản bản đồ này.

- Khư Kiều giới rất lớn, mỗi Tiên Kiều thạch đều là một thế giới, xem chừng chắc phải có ít nhất mấy vạn giới tồn tại, mà tu sĩ Tây Mạc ở nơi này chỉ có thể thăm dò mười mấy thế giới mà thôi.

Vài ngày sau, hư vô càng trở nên băng hàn, cho dù có pháp bảo ngự hàn, Mạnh Hạo cũng vẫn phải không ngừng vận chuyển Bất Diệt Hỏa, mới có thể giữ vững thanh tỉnh. Hắn đang nhìn hư vô, nhìn mảnh màu đen mênh mông vô bờ kia, bỗng nhiên hai mắt Mạnh Hạo co rụt lại.

Hắn nhìn thấy trong hư vô tối đen phía trước có một nam tử trung niên mặc trường bào màu xanh, cõng một thanh kiếm, trong tay cầm một bầu rượu. Chỉ là thân thể này ở bên trong hư vô, cất bước mà đi, chốc chốc lại uống rượu trong bầu, vẻ mặt xuống dốc, mang theo phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 703: Hàn Sơn áo xanh.

Sự lạnh lẽo của hư vô ở xung quanh y dường như chỉ là luồng gió nhẹ mát mẻ thổi qua, thậm chí không thể thổi bay tóc y, không thể lay động cước bộ của y. Y đi ở nơi này như đi trên đất bằng, thậm chí chung quanh y, hư vô đều bị vặn vẹo, dường như hàn khí còn chưa đợi tới gần, đều đã tự động tránh đi.

Mạnh Hạo tâm thần chấn động mạnh, trên mặt mang theo một tia hoảng sợ.Mạnh Hạo nhìn thấy được y, y cũng nhìn thấy Mạnh Hạo.Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, trong mắt Mạnh Hạo đã mất đi thân ảnh của trung niên áo xanh này, nhưng ở ngay giây tiếp theo, nam tử này liền trực tiếp xuất hiện ở bên người Mạnh Hạo.Mạnh Hạo da đầu run lên, tu vi của người này hắn nhìn không thấu, liếc mắt nhìn lại, còn có loại cảm giác giống như biển rộng, sâu không lường được.- Vãn bối Mạnh Hạo, bái kiến tiền bối.Mạnh Hạo vội vàng đứng dậy, hướng về phía nam tử áo xanh ôm quyền cúi đầu.

- Ngươi muốn đi đại lục Toái Phong?Nam tử áo xanh liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, ngồi ở bên cạnh, uống xong một ngụm rượu, thần thái vẫn sa sút như trước, rất tùy ý mở miệng.- Đại lục Toái Phong?Mạnh Hạo sửng sốt, sau khi nghĩ tới miêu tả trên bản đồ ngọc giản đối với chỗ vùng đất, nơi mình muốn đi kia, thì gật gật đầu.

- Vừa vặn, tiện đường.Người trung niên khẽ gật đầu, không thèm nhắc lại, mà là dựa lên một khối đá gồ lên ở sau người, một bên uống rượu, một bên nhìn hư vô tối đen.Mạnh Hạo có chút chần chờ, nhìn nhìn nam tử áo xanh này, hơi hơi kéo ra một chút khoảng cách, khoanh chân ngồi xuống, nhưng hiển nhiên không thể nhập định, chỉ có thể yên lặng chờ đợi thời gian trôi qua.Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Đảo mắt, trôi qua nửa tháng.Nửa tháng này, nam tử trung niên áo xanh,

vẫn luôn nằm ở nơi đó, rượu trong bầu rượu giống như vĩnh viễn cũng uống không xong, từng ngụm từng ngụm mà uống, vẫn nhìn hư vô tối đen, thần thái cũng càng ngày càng sa sút, vẻ hiu quạnh, dần dần rõ ràng.Trên mặt của y đã có râu mọc ra, dường như đã lâu lắm rồi không có tâm tư đi sửa sang lại vậy, quần áo cũng nhăn nhúm, nhìn rõ là luộm thuộm hết sức.

Ấy thế nhưng, khí chất của y lại cố tình tồn tại một loại mị lực không thể hình dung, cảm giác y đem lại cho người khác, chính là cô đơn, mà không phải là bẩn thỉu luộm thuộm.Bầu rượu trong tay y là làm bằng gỗ, trên còn có mấy vân gỗ, bị y cầm ở trong tay, nửa tháng này, không biết uống hết bao nhiêu ngụm.Y không nói lời nào, Mạnh Hạo cũng không có mở miệng, dường như nam tử áo xanh này, xác thực chỉ là tiện đường, không muốn tự mình hành tẩu, mà là mượn tảng đá kia của Mạnh Hạo mà thôi.Hai người giữ vững trầm mặc, ở bên trong hư vô tương đối yên tĩnh này, lại một tháng hành trình trôi qua.

Mạnh Hạo dần dần đã có thể ngồi xuống nhập định, nhưng mà vẫn sẽ có chút ý thức chảy ra bên ngoài. Mặc dù hắn hiểu được, có hay không, cũng không tác dụng quá lớn, nhưng thói quen này, không phải thời gian ngắn có thể bỏ.Cho đến một ngày này, tảng đá trăm trượng vẫn ở bên trong hư vô này đi về phía trước, bỗng nhiên, nam tử áo xanh vẫn nằm ở nơi đó hơn một tháng, thủy chung không có ngồi dậy, trên mặt lộ ra một chút phiền muộn, chậm rãi ngồi dậy, hai mắt nhìn về phía xa xa.Cử động của y, lập tức làm cho Mạnh Hạo mở mắt ra. Cũng theo đó mà nhìn sang, nhưng nơi đó là một mảnh tối đen, không có gì cả. Thế nhưng trung niên áo xanh lại nhìn rất chân thành, trình độ chăm chú kia, giống như chuyên chú toàn bộ tinh thần vậy.Mạnh Hạo trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng cũng không lộ ra chút nào, mà là yên lặng nhìn theo.

Thời gian trôi qua, cho đến khi lại trôi qua ba ngày, nam tử áo xanh nhìn ba ngày, Mạnh Hạo cũng nhìn ba ngày.Cho đến một cái chớp mắt ở ba ngày sau này, bỗng nhiên, toàn bộ thế giới hư vô, trong phút chốc đã trở thành màu xám, cùng lúc đó, hòn đá trăm trượng này cũng là nháy mắt

tạm dừng. Trong lúc Mạnh Hạo tâm thần chấn động mạnh thì hư vô dâng lên sương mù nồng đậm. Sương mù này nhanh chóng khuếch tán, tràn ngập bát phương, khiến cho nơi đây giống như đã trở thành biển sương.

Da đầu Mạnh Hạo run lên, hắn há có thể không biết được điều này đại biểu cái gì, giờ phút này thân mình không thể hoạt động chút nào, nhìn vào trong biển sương phía xa, có một dàn thân ảnh, đang khiêng từng tảng đá lớn, từng bước một đi tới.Những thân ảnh này mang theo vẻ mờ mịt, yên lặng tiến đến, thanh âm u u, trong một cái chớp mắt này, quanh quẩn toàn bộ hư vô.

- Tiên kiều hà kỳ trọng hiện thiên... Vấn quân hà nhật năng tương kiến...Theo thanh âm quanh quẩn, những thân ảnh nam nữ già trẻ này, mang theo mê mang thật sâu, trôi nổi mà đến. Theo chúng nó tới gần, Mạnh Hạo lại cảm nhận được rét lạnh như muốn đóng băng linh hồn.Thân thể Mạnh Hạo dần dần băng hàn, giống như sinh cơ đang tắt đi, nhưng hắn lại thấy rõ ràng, những thân ảnh này, so với đám thân ảnh mà hắn gặp phải trên đại lục, đuổi giết Nhất Trần Tử lúc trước, không phải là một đám.Mà giờ khắc này, vị nam tử trung niên áo xanh kia, vẫn ngồi ở chỗ kia, vẫn thi thoảng lại nhấc bầu rượu lên, uống một ngụm.

Trong hai mắt của y, phiền muộn càng nhiều, khóe miệng hiện lên vẻ chua sót, ngóng nhìn đám thân ảnh kia.Y cẩn thận nhìn, giống như đang tìm kiếm cái gì, từ một đám thân ảnh nhìn lên, cho đến sau khi quét qua một thân ảnh cuối cùng, sự cô đơn trên người y, càng đậm, y lắc đầu, uống tiếp một ngụm rượu.Thân ảnh này đi thẳng tới chỗ hòn đá của Mạnh Hạo đang đứng, nhưng ngay khoảnh khắc khi chúng nó tới gần, bỗng nhiên những thân ảnh này đột ngột dừng lại một chút.

Một đám vốn là gương mặt mờ mịt, đột nhiên lộ ra vẻ dữ tợn, đồng loạt ngẩng đầu, toàn bộ nhìn về phía vị nam tử áo xanh trên hòn đá.Song phương bọn họ, chỉ nhìn thoáng qua, sau đó nam tử áo xanh vung tay trái lên. Ngay lập tức, những thân ảnh này người nào người nấy thân thể trôi nổi, nhưng lại vòng qua bên cạnh mà đi, đi xa xa thì lại khôi phục vẻ mờ

mịt, thanh âm u u lại quanh quẩn, chúng nó càng chạy càng xa.

- Tiên kiều hà kỳ trọng hiện thiên... Vấn quân hà nhật năng tương kiến...Thanh âm dần dần đi xa, biển sương biến mất, hư vô màu xám cũng tiêu tán, không có gió lốc khủng bố Mạnh Hạo từng gặp qua, cứ như vậy bình tĩnh tiêu tán .Tất cả khôi phục bình thường thì hòn đá trăm trượng chỗ Mạnh Hạo lại bay nhanh về phía trước.

- Bọn họ là...Mạnh Hạo thân thể chấn động, dần dần khôi phục lại, nội tâm của hắn chấn động. Đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy đám thân ảnh quỷ dị này, hắn theo bản năng nhìn về phía nam tử áo xanh, hỏi.Sau khi hỏi xong, Mạnh Hạo biết, lấy tu vi của đối phương cùng trầm mặc trong mấy ngày này, vấn đề này, có lẽ y sẽ không trả mình.

- Kiều nô.Nam tử áo xanh nhẹ giọng mở miệng.

- Đạp Tiên kiều sau khi bị Quý tổ băng diệt thì những ý chí còn sót lại của cầu này dung hợp lại đây, những người thèm muốn thời gian vĩnh hằng, khiến sinh mệnh có thể kéo dài, dung hợp niệm của bọn họ, hóa thành kiều nô.

- Bọn họ đã lấy được sinh mệnh vĩnh hằng, mà cái giá phải trả ... Là trở thành nô của cầu này, ngày ngày đêm đêm, ở trong sinh mệnh vĩnh hằng này, vĩnh viễn đi sửa chữa cây Đạp Tiên kiều đã không thể sửa được nữa này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 704: Hàn Sơn áo xanh. (2)

Mạnh Hạo nghe đến đó, tâm thần mạnh mẽ chấn động, hắn lập tức quay đầu, nhìn về phía đám kiều nô đã rời đi ở phía sau kia. Nhìn qua chỉ là một tấm hư vô, giống như có một tồn tại buông xuống một cái nắp, che đậy tất cả, thứ trong mắt nhìn thấy, chỉ có tối đen.

- Tất cả mọi thứ trên đời, đều có giá của nó ... đều có giá của nó .....Nam tử áo xanh chua sót, thấp giọng thì thào, tay cầm bầu rượu, gắt gao cầm chặt bầu rượu.Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo không có hỏi lại, nam tử trung niên áo xanh cũng không tiếp tục nói chuyện, y trầm mặc, lại nằm ở này đó, nhìn hư vô, mang theo cô đơn, thỉnh thoảng lại uống rượu.Mạnh Hạo cũng trầm mặc, kiều nô, một cái xưng hô rất chuẩn xác, chiếm được vĩnh hằng, bỏ ra đại giới. Chỉ là đại giới này quá lớn, lớn đến mức khiến Mạnh Hạo nghĩ tới thanh âm u u của những kiều nô đó.Cho đến khi hai tháng lại trôi qua, ở bên trong hư vô phía trước, dần dần xuất hiện một hòn đá khổng lồ, một tảng đá của Đạp Tiên kiều này khó có thể hình dung độ lớn nhỏ, gần như to hơn mấy chục lần chỗ đại lục mà Mạnh Hạo đến lúc trước.Một cỗ uy áp mênh mông từ trên đó tràn ra, bao phủ bốn phía, nó trôi nổi ở trong hư vô, bốn phía bất quy tắc, Mạnh Hạo nhìn lại, trong đầu của hắn, không khỏi hiện ra tàn cầu thật lớn kéo dài qua tinh không, mà hắn nhìn thấy trước khi tiến vào Khư Kiều giới. Giờ phút này, vị nam tử trung niên áo xanh kia, ngồi dậy, đứng lên.

- Uống rượu không?Y nghiêng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, hai mắt của y trong suốt, lại mang theo thâm thúy, giống như tinh không. Đây là lần thứ hai y chủ động mở miệng, lần đầu tiên là khi đến, giờ là lần thứ hai... Mạnh Hạo hiểu được, y là rời đi.Mạnh Hạo đứng dậy, sau khi ôm quyền cúi đầu, nhìn trung niên áo xanh, hai mắt sáng ngời, chần chờ một chút,

gật gật đầu.Nam tử áo xanh nở nụ cười, tay phải vung lên, hũ rượu kia bay thẳng đến tay Mạnh Hạo, Mạnh Hạo một phát bắt được, sau đó không chần chờ, uống một hớp lớn.Một hớp rượu thật lớn này uống xong, rượu trực tiếp rót vào yết hầu, một cỗ cảm giác nóng bỏng nháy mắt bùng nổ, dường như muốn thiêu đốt, làm cho tu vi toàn thân Mạnh Hạo ầm ầm vận chuyển

.- Tiểu tử thật tham lam, cũng đành, xem như lộ phí vậy.Nam tử áo xanh nâng tay phải lên chỉ một cái về phía Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo lập tức lại chấn động, một ngụm rượu lớn kia ở trong cơ thể hắn nháy mắt hóa thành một vật tương tự với kim đan, tán ra từng trận mùi rượu, cùng dung hợp với Hoàn Mỹ Kim Đan của Mạnh Hạo. Mặc dù nó không có làm cho tu vi Mạnh Hạo kéo lên, nhưng Mạnh Hạo cảm thấy, thân thể trong một cái chớp mắt, giống như có chút bất đồng.

- Tửu đan tại thể, có thể giúp ngươi sử dụng Đạp Ca Kiếm Khí của ta hai lần, dưới Tiên, một kiếm, chém chết.Trung niên áo xanh thu hồi tay phải thì bầu rượu trở về, bị y cầm ở trong tay, chuyển một cái, đi ra khỏi tảng đá lớn trăm trượng, đi về phía đại lục Tiên Kiều thạch khổng lồ kia.

- Ngươi hỏi ngày nào có thể gặp lại... Ta đã tìm ngươi ba ngàn năm...Nam tử áo xanh cất bước đi vào hư vô, tiếng động than nhẹ, từ trong miệng y truyền ra, khi còn quanh quẩn thì trong thanh âm kia có sự phiền muộn nói không nên lời, có sự cô đơn không cách nào diễn tả. Mạnh Hạo tâm thần chấn động, hắn cảm nhận được trong đầu, nhiều thêm một cái kiếm quyết. Kiếm quyết này là một lạc ấn, Mạnh Hạo không thể minh ngộ, nhưng có thể cảm nhận được, mình có thể vận chuyển, phóng xuất ra tửu khí trong kim đan, sau hai lần, ấn ký ấy sẽ tiêu tán.Nhìn nam tử đi xa, Mạnh Hạo lập tức lớn tiếng hô lên.

- Kính xin tiền bối báo cho biết tục danh!

- Hàn Sơn.Thanh âm từ từ quanh quẩn, kèm theo than nhẹ của trung niên áo xanh, rất xa rời đi, dần dần tiêu tán ở bên trong hư vô. Mạnh Hạo

đứng ở nơi đó, hướng về phía trung niên áo xanh biến mất, ôm quyền cúi đầu thật sâu.Hồi lâu, khi Mạnh Hạo đứng dậy thì dưới chân hắn tảng đá lớn trăm trượng, đã trực tiếp đánh vào bên cạnh đại địa to lớn do tiên cầu thạch hình thành này, nháy mắt xé rách bức tường cản trở, xuyên thấu vào, hiện ra ở trước mắt Mạnh Hạo, là một thế giới khổng lồ.Đây là khu vực lớn nhất trong tất cả thế giới do Tiên Kiều thạch hình thành ở gần đây, mà có trong bản đồ ngọc giản Mạnh Hạo đoạt được. Mạnh Hạo đứng trên tảng đá trăm trượng, ánh mắt nhìn về phía bốn phía.Nơi đây bầu trời rất là ổn định, cũng không có quá nhiều khe nứt hư vô, chúng chốc chốc lại xuất hiện, mặt đất núi non phập phồng, có thể nhìn thấy không ít di tích tồn tại, vờn quanh bát phương.Theo hòn đá gào thét đi trước, Mạnh Hạo cúi đầu nhìn mặt đất, nhìn nhìn, hai mắt hắn bỗng nhiên chợt lóe. Cả vùng đất này sơn mạch chập trùng, nhưng ở trong mắt Mạnh Hạo, những sơn mạch này dường như cũng không phải là tự nhiên hình thành, mà ở những điểm tiếp giáp giữa các sơn mạch này, giống như tồn tại một số quy luật.Đây không phải là lần đầu tiên Mạnh Hạo có loại cảm giác này, trên thực tế lúc ở trong thế giới lúc trước, hắn cũng có loại phát hiện này, chẳng qua thế giới trước so với nơi này nhỏ hơn rất nhiều, quan sát không quá rõ ràng.

Mà nay mảnh thế giới này vô cùng khổng lồ, Mạnh Hạo ở giữa không trung vừa thấy như vậy, càng cảm thấy sơn mạch nơi này kỳ dị.- Giống phù văn.Đây là cảm giác trực quan nhất của Mạnh Hạo. Hắn nhớ tới trước khi tiến vào Khư Kiều giới, nhìn thấy trên vô số đá vụn trong tiên kiều tang thương trong tinh không kia, có tồn tại ấn ký phù văn.Rất hiển nhiên, sơn mạch nơi này chính là những ấn ký phù văn kia biến thành, bởi vì mảnh thế giới này khổng lồ cùng đầy đủ, cho nên khi Mạnh Hạo nhìn lại, cảm giác rõ ràng hơn.

- Đạp Tiên kiều trước kia, ấn ký phù văn ở bên trên, mỗi cái phải đều là tiên phù mới đúng.Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, hơi thở tiên nhân chỉ đường trong cơ thể vận chuyển, mắt trái liên tục nháy nháy mấy cái, sau đó mạnh mẽ mở to mắt, triển khai pháp thuật Tiên Mục mà chim anh vũ truyền thụ cho hắn.Phương pháp này vừa mở ra, thân thể Mạnh Hạo lập

tức chấn động mạnh.

Trong mắt trái của hắn, nhìn qua mặt đất, không phải là từng ngọn sơn mạch, mà là từng con hắc long đang ngửa mặt lên trời thê lương gào thét.Những hắc long này thân mình đứt đoạn, có một số còn bảo trì tương đối hoàn chỉnh, tiếng ngâm của chúng, kinh thiên động địa.Mạnh Hạo toàn thân chấn động, hô hấp dồn dập, cả người như bị ngọn núi vô hình đánh lên trên người, pháp thuật Tiên Mục, bỗng nhiên bị trực tiếp đánh gãy.Nhưng ngay tại khoảnh khắc trước khi pháp thuật Tiên Mục bị bức ra,

Mạnh Hạo thấy được ở phía xa, cư nhiên tồn tại một con hồ điệp hắc sắc rõ ràng vượt xa hắn những con hắc long khác. Con bướm này thân ảnh mơ hồ, người ngoài căn bản là nhìn không thấy, nó ở vùng đất phía xa, mỗi một lần vỗ cánh, đều có rất nhiều hắc long bị hút đến, bị nó cắn nuốt.Hơn nữa, trong cơ thể hồ điệp này, thế mà lại tồn tại một khu vực không nhỏ, trong khu vực này ... tất cả đều là tiên thổ![/

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 705: Gặp Triệu U Lan!

Khi tất cả những hình ảnh này biến mất, trên trán Mạnh Hạo lưu lại đều là mồ hôi lạnh. Hắn không nghĩ tới chính mình lấy pháp thuật Tiên Mục nhìn qua, thế mà lại thấy được một màn kinh người như vậy.Giờ phút này hai mắt khôi phục bình thường, hắn nhìn về phía mặt đất, tất cả như thường. Sơn mạch vẫn là sơn mạch, không phải hắc long gào thét, mà xa xa, nơi mà Mạnh Hạo dùng Tiên Mục nhìn thấy hắc điệp, giờ phút này nhìn lại, chỉ là một mảnh sơn mạch rất bình thường mà thôi.Chỉ có một điểm đặc biệt duy nhất, khu vực đấy dường như là nơi giao hội của hầu hết sơn mạch.

- Kiều nô, hắc long, hồ điệp .... Khư Kiều giới này thần bí khó lường.Mạnh Hạo trầm mặc, thân mình từ trên hòn đá bay ra, đứng ở giữa không trung. Hắn nhìn hòn đá trăm trượng bay đi hướng khác, trầm ngâm, ngẩng đầu nhìn về hướng khu vực mà Tiên Mục thấy có hắc điệp ở phía xa xa.

- Ta lúc trước nhìn thấy, hình như là tiên thổ. Tuyệt đối không sai .... hàm lượng tiên thổ khổng lồ như thế, nếu ta lấy được toàn bộ, có lẽ sẽ ngưng tụ ra được đồ đằng thổ!Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung, có chút chần chờ. Một màn đã thấy trong Tiên Mục làm cho Mạnh Hạo có loại cảm giác kinh tâm động phách.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, muốn thành người trên người, thì trả giá một chút đại giới cũng là phải!Một lát sau, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ quyết đoán, thân mình hóa thành một đạo cầu vồng, bay về khu vực mà Tiên Mục đoán là có tồn tại hắc điệp, mau chóng đuổi theo.Mạnh Hạo âm thầm phân tích, từ vùng đất Tây Mạc đến nơi đây có hơn hai mươi người, không có khả năng có người đồng thời có được tiên nhân chỉ đường như của mình, có thể dùng pháp thuật Tiên Mục. Kể từ đó, có thể nhìn ra con bướm kia, có lẽ chỉ có chính mình.

- Một khi đã như vậy, khả năng những người khác tranh đoạt với mình sẽ rất nhỏ.Nếu đã như thế mà còn muốn buông tay thì Mạnh Hạo không cam lòng, giờ phút này nếu đã hạ quyết tâm, hắn cũng không do dự nữa, tốc độ cực nhanh, đi thẳng đến phía trước. Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã bảy ngày.

Bảy ngày này, Mạnh Hạo vẫn luôn đi về phía trước, trên đường hắn lại triển khai hai lần pháp thuật Tiên Mục, nhìn hắc điệp kia cắn nuốt hắc long ở bát phương, cảm thụ được khí thế bàng bạc của hắc điệp.

Cho đến ngày thứ tám thì Mạnh Hạo rốt cục tới khu vực nơi này.Đây là nơi giao hội của hơn mười ngọn sơn mạch, ở đây, Mạnh Hạo thấy được một thung lũng cực lớn. Trong thung lũng này từng trận sương trắng lượn lờ, ngăn cản linh thức lan tràn, khi thì quay cuồng như muốn cắn nuốt cả sơn hà.Mạnh Hạo bay vòng quanh thung lũng này một vòng, mày kiếm dần dần nhăn lại. Nhìn sương mù loãng kia, hai mắt hắn chợt lóe, tay phải khi nhấc lên một thanh phi kiếm xuất hiện, vung vẩy, phi kiếm này gào thét, lao thẳng về phía sương mù.Nháy mắt nhập vào trong đó, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở bên cạnh thung lũng, hai mắt khép kín, linh thức hóa thành một sợi dây nhỏ, kết nối với thanh phi kiếm kia, gào thét ở trong sương mù.Nơi đây sương mù đậm, lấy tốc độ phi kiếm, dùng một nén nhang mới xuyên qua được. Nhưng ngay khoảnh khắc khi phi kiếm xuyên thấu sương mù, xuất hiện ở phía dưới thung lũng,

Mạnh Hạo thấy được chính là một mảnh lòe lòe sáng lên, rõ ràng toàn bộ kiến trúc đều là dùng tiên thổ cấu tạo mà nên. Không đợi nhìn cẩn thận, lập tức một đạo thân ảnh nháy mắt xuất hiện ở trong linh thức của hắn, oanh một tiếng, phi kiếm trực tiếp dập nát, hơn nữa còn có một cỗ lực lượng hủy diệt, theo linh thức Mạnh Hạo tràn ra, chỉ thẳng hướng Mạnh Hạo.Mạnh Hạo biến sắc, nhưng hắn sớm có chuẩn bị, gần như ngay khoảnh khắc khi phi kiếm vỡ vụn, liền không chút do dự chặt đứt linh thức, cản trở lực hủy diệt kia lan tràn.Linh thức tự đoạn, làm cho sắc mặt Mạnh Hạo có chút tái nhợt.

- Toàn bộ kiến trúc đều là do tiên thổ tạo thành .... Nơi đây rốt cuộc là địa phương nào!Mạnh Hạo hô hấp có chút dồn dập, hai mắt chớp động. Tất cả những gì có sau đám sương mù này, mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng vẫn làm cho Mạnh Hạo kinh hãi không thôi.

- Đạp Tiên cầu sau khi băng toái thì hóa thành Khư Kiều giới, qua nhiều năm như vậy, không biết mở ra bao nhiêu lần, mỗi lần đều có một số Tây Mạc tu sĩ đến đây ...

- Ta không tin nhiều năm như vậy, không ai tìm được nơi này. Nhưng cố tình cho tới bây giờ, nơi đây vẫn còn nhiều tiên thổ như vậy, có phải đã thuyết minh, nơi đây cực kỳ nguy hiểm hay không!

- Người tới tất chết!Mạnh Hạo trầm tư, bỗng nhiên tâm thần vừa động, tay phải vung lên, thân thể lập tức biến mất.Không lâu sau khi Mạnh Hạo biến mất, nơi thiên không xa xa, có một đạo cầu vồng gào thét mà đến. Kia là một nữ tử, mặc váy dài màu trắng, tướng mạo xinh đẹp, da thịt như ngọc, chính là... Triệu U Lan!Nàng này đi tới trước thì rất là cẩn thận, sau khi đến nơi này thì giống như Mạnh Hạo, đầu tiên là bay vòng quanh mấy vòng, tìm một chỗ bên cạnh thung lũng ngồi xuống. Khi đang muốn triển khai mấy thủ đoạn tra xét sương mù, bỗng nhiên mắt phượng của nàng chợt lóe, ngọc thủ khi nhấc lên, một con nhện màu trắng, lập tức hóa thành một đạo bạch quang, khoảnh khắc thẳng đi vào sương mù.

Nhưng ngay một cái chớp mắt khi mắt thấy bạch quang này sẽ đụng tới sương mù, bỗng nhiên bạch quang này chuyển một cái, như rồng ngẩng đầu vậy chợt dựng lên, nhưng lại... trong nháy mắt lao thẳng đến chỗ Mạnh Hạo biến mất lúc trước.

- Trốn trốn tránh tránh, còn không ra!Triệu U Lan lãnh đạm mở miệng, lời chưa dứt, đạo bạch quang kia đã khoảnh khắc mà đi, khi đụng chạm với khu vực trống trải kia thì đột nhiên va chạm ra sóng gợn. Bên trong sóng gợn quanh quẩn này, một ngón tay từ trong hư vô vươn ra, trực tiếp

điểm một cái lên trên bạch quang này.Oanh một tiếng, khi bạch quang tiêu tán thì thân ảnh Mạnh Hạo từ trong trống rỗng xuất hiện, khi ngẩng đầu thì ánh mắt hiện lên vẻ lãnh lệ.

- Là ngươi!Mắt phượng của Triệu U Lan mạnh mẽ co rụt lại, lập tức lộ ra một chút hàn mang cùng sát cơ, cánh tay phải sớm đã khôi phục của nàng, giờ phút này tán ra trận trận đau đớn đến từ tâm thần.Mạnh Hạo nheo lại hai mắt, ở chỗ này nhìn thấy Triệu U Lan, đủ để thuyết minh rất nhiều vấn đề. Vả lại xem nàng này lúc trước cẩn thận như thế, rõ ràng là cũng biết được kỳ dị của nơi đây.Mặt khác, quan trọng nhất, là nàng này tu vi lúc trước đoán chừng cỡ Kết Đan đại viên mãn mà thôi, nhưng hôm nay... thế mà lại đạt đến trình độ Nguyên Anh trung kỳ.

Thậm chí xem tu vi dao động này, ẩn ẩn là bộ dạng trung kỳ đỉnh phong, giống như theo thời gian trôi qua, có thể trở thành Nguyên Anh hậu kỳ.Thời gian ngắn ngủn hơn nửa năm, tu vi đột nhiên tăng mạnh như thế, một điểm này, Mạnh Hạo tin tưởng phương pháp có thể làm được như vậy, thế gian hiếm thấy!

- Như vậy liền chỉ có một khả năng.Khi hai mắt Mạnh Hạo hơi hơi chớp động thì trong mắt Triệu U Lan chợt lóe sát cơ. Đối với Mạnh Hạo này, nàng có kính nể, nhưng càng nhiều hơn là sát cơ, giờ phút này nháy mắt khi nhận ra Mạnh Hạo, thân thể nàng bỗng nhiên nhảy lên, bên ngoài thân thể lập tức bùng lên quang mang trăm trượng, có con nhện màu trắng thật lớn biến ảo, lao thẳng đến Mạnh Hạo.Hiển nhiên, ảnh hưởng do đồ đằng Thánh Tổ của Độc Chu nhất mạch bị phong tạo thành ở trên người nàng, đã sớm khôi phục.

Ngay tại nháy mắt Triệu U Lan lao thẳng đến Mạnh Hạo, thì hắn mang lên mặt nạ huyết sắc, bên ngoài thân thể gương mặt khổng lồ biến ảo ra, nhấc lên dao động, ầm ầm khuếch trương tán ra bốn phía.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, thân ảnh Mạnh Hạo khoảnh khắc biến mất, khi xuất hiện thì đã ở bên người Triệu U Lan. Hắn nâng tay phải lên một

quyền hạ xuống, thì thân thể Triệu U Lan mơ hồ, nháy mắt không thấy tung tích, xuất hiện lại thì cũng là ở phía sau Mạnh Hạo. Lan Hoa Chỉ lên, mang theo sát cơ, điểm tới cái gáy Mạnh Hạo.Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, khi cúi đầu thì thân mình nhoáng lên một cái, một đạo huyết sắc sóng gợn từ dưới chân tản ra, bao phủ bát phương, nhấc lên huyết quang ngập trời, cũng có năm thân ảnh biến ảo ra.

Chính là năm Huyết Thân của Mạnh Hạo.Tiếng nổ vang quanh quẩn, Triệu U Lan biến sắc, thân thể lần nữa biến mất.Hai người ở giữa không trung, trong khoảng thời gian ngắn, nhưng lại cùng phương pháp thuấn di, đôi bên trong phút chốc liền triển khai đấu pháp, tiếng động nổ vang không ngừng mà truyền ra. Hai người ở giữa không trung nhanh chóng chạy nhanh, không ngừng triển khai các loại thần thông.Một lát sau, một tiếng vang thật lớn quanh quẩn, thân thể Triệu U Lan biến mất, xuất hiện ở ngoài trăm trượng, khi ngọc thủ nhấc lên, ở trong lòng bàn tay của nàng rõ ràng xuất hiện một giọt máu tươi.Giọt tiên huyết này bị nàng ném ra, sau đó một tiếng rít gào kinh thiên bén nhọn, bỗng nhiên truyền ra.

Giọt máu tươi kia mạnh mẽ bành trướng, trực tiếp hóa thành một con phượng hoàng màu đỏ, thân thể vung lên, lập tức nhấc lên biển lửa. Ở trong biển lửa này phượng hoàng hót dài, gào thét lao thẳng đến Mạnh Hạo.Nơi nó đi qua, một cỗ nhiệt cực nóng kinh thiên động địa, làm cho sắc mặt Mạnh Hạo trầm xuống, thân thể lui ra phía sau vài bước. Tơ của Vô Mục tằm lập tức vờn quanh, cùng lúc đó, hỏa phượng gào thét mà đến, trực tiếp bao phủ thân thể Mạnh Hạo ở bên trong.Ngay tại khoảnh khắc Mạnh Hạo bị dìm ngập, thanh âm băng hàn lãnh khốc của hắn, mang theo sát cơ, truyền khắp mỗi tấc mỗi góc ở bốn phía.

- Hỏa, Mạnh mỗ cũng có

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 706: Yêu nữ Chỉ Hương.

Khoảnh khắc khi lời nói của Mạnh Hạo truyền ra, trên thân thể đang bị hỏa phượng quay chung quanh của hắn, đồ đằng hỏa tức thì lóng lánh. Cùng lúc đó, một biển lửa thao thiên từ trên người Mạnh Hạo lập tức bùng lên kinh thiên.

Lấy hỏa khắc hỏa!

Trong nháy mắt hỏa này bùng lên, trực tiếp vây đánh hỏa phượng ở bên trong, khiến cho thân ảnh Mạnh Hạo, trong biển lửa, giống như ma thần. Hắn vung tay phải lên, bên ngoài thân thể lập tức biến ảo ra cự mộc che trời, dung nhập trong biển lửa, trực tiếp khiến cho biển lửa này trở nên mạnh mẽ mãnh liệt. Ở bên trong tay áo của Mạnh Hạo, tấm biển lửa này lao thẳng đến Triệu U Lan.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần, Triệu U Lan chớp động mắt phượng, đôi mi thanh tú hơi nhíu. Khi ngọc thủ nhấc lên, trước mặt của nàng lập tức xuất hiện một tấm lá chắn nhỏ màu trắng.

Lá chắn này đón gió to lên, nháy mắt mở rộng, đảo mắt đã vây Triệu U Lan ở bên trong, khiến cho trùng kích của biển lửa toàn bộ bị ngăn cản ở ngoài.

Trong mắt Mạnh Hạo chớp lóe hàn mang, hừ lạnh. Đồ đằng thuộc tính kim huyễn hóa ra, lập tức hòa tan trong biển lửa, rồi trở thành một mảnh nước mưa màu vàng, bay thẳng đến phía Triệu U Lan. Mặc dù vẫn bị ngăn cản chắn lại, nhưng ở khoảnh khắc bị ngăn cản, những nước mưa màu vàng này, lại nhanh chóng dung hợp với tấm lá chắn màu trắng của Triệu U Lan.

Trong nháy mắt, đã bao phủ toàn bộ tấm lá chắn màu trắng vây chung

quanh thân hình của Triệu U Lan. Khi Triệu U Lan phát hiện thì đã muộn mất một bước, từng giọt nước mưa vàng, hoàn toàn bao phủ Triệu U Lan ở bên trong, đã hình thành một quả cầu màu vàng.

- Ngươi...

Sắc mặt Triệu U Lan biến hóa, Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, nháy mắt xuyên qua biển lửa mà đến, xuất hiện ở bên dưới quả cầu màu vàng này. Tay phải hắn nâng lên trảo một cái về phía hư không, quả cầu này lập tức chấn động mạnh mẽ, đánh vào Triệu U Lan đang ở bên trong. Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, dùng khí lực toàn thân, mạnh mẽ đánh quả cầu màu vàng này về hướng thung lũng sương mù.

- Ngươi nếu thích được bảo hộ ở sau tấm chắn, như vậy thì lại tăng thêm một tầng bảo vệ nữa là được rồi!

Mạnh Hạo dứt lời, quả cầu màu vàng liền gào thét, lao thẳng vào trong sương mù.

Một màn trên nói thì dài, trên thực tế chỉ phát sinh trong giây lát, hai người giao thủ, dù ai cũng không cách nào chiếm cứ ưu thế, nhưng một cái chớp mắt này, Mạnh Hạo lấy tâm cơ thủ thắng. Mắt thấy quả cầu màu vàng này đã đụng phải sương mù, khiến cho sương mù quay cuồng dữ dội, nhưng vào lúc này, một cái thanh âm bén nhọn bỗng nhiên từ trong bóng vàng truyền ra.

Thanh âm này cực kỳ kinh người. Ở khoảnh khắc truyền ra, lập tức làm cho sương mù bốn phía nháy mắt quay cuồng bay ngược ra, thậm chí ngay cả kiến trúc phía dưới, cũng đều mơ hồ lộ ra một chút.

Kim cầu kia còn vỡ vụn từng khúc, chỉ kiên trì được thời gian một cái hô hấp, liền trực tiếp nổ bung tan vỡ. Thanh âm bén nhọn lại càng truyền vào trong tai Mạnh Hạo, làm cho đầu óc Mạnh Hạo ông một tiếng, như có một thanh lợi kiếm đâm vào đầu óc của hắn, khiến cho Mạnh Hạo thất

khiếu chảy máu, đầu óc vù vù trống rỗng

Quá trình này chỉ giằng co một cái chớp mắt, liền biến mất vô ảnh. Nhưng ở khoảnh khắc thanh âm này biến mất, nháy mắt khi Mạnh Hạo thân thể khôi phục lại, Triệu U Lan đã mang theo sát cơ mãnh liệt, xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo. Nàng nâng ngọc thủ lên, trực tiếp đặt trên tơ của Vô Mục tằm bên ngoài thân thể Mạnh Hạo.

Oanh một tiếng, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể nhanh chóng rút lui, nhưng không đợi hắn rời khỏi bao xa, Triệu U Lan đã thuấn di mà đến. Lúc này đây, ngọc thủ của nàng tràn ngập quang mang bạch sắc, một chỉ hạ xuống thì tơ của Vô Mục tằm thế mà chẳng biết tại sao, nháy mắt dừng lại một chút.

Một chỉ này, còn không đánh lên trên người Mạnh Hạo, nhưng trên ngực Mạnh Hạo trong khoảnh khắc đã xuất hiện một cái lỗ máu. Một tia hắc khí từ trong huyết nhục của hắn nhanh chóng lan tràn ra.

Tâm thần Mạnh Hạo nổ vang, hắn có thể xác định, một chỉ này của đối phương, không có điểm đến bản thân hắn, nhưng lại tạo thành thương thế đối với chính mình. Vả lại thương thế này cực kỳ quỷ dị, hắc tơ này chui vào huyết nhục, thế mà lại đang hút đi sinh cơ của hắn.

Mạnh Hạo sắc mặt đại biến, từ sau khi hắn rời khỏi Nam Vực, vô luận là Mặc Thổ hay là Tây Mạc, cũng chưa từng chịu thương thế như vậy. Giờ phút này khi lại phun ra máu tươi, tơ của Vô Mục tằm nhanh chóng xoay tròn, nếu không có tơ này, Mạnh Hạo giờ phút này hắn đã chết chắc.

Nhưng dù cho có tơ này, thần thông quỷ dị kia của Triệu U Lan, Mạnh Hạo cũng không cách nào đi chống cự. Hắn cần một cái giảm xóc, một chút thời gian lấy ra pháp bảo từ trong túi trữ vật, hoặc thời gian bấm tay niệm thần chú.

Nhưng thời gian này, Triệu U Lan căn bản là sẽ không cho hắn, ở khoảnh

khắc Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân mình Triệu U Lan mạnh mẽ lại gần, tay phải lại nâng lên.

Lúc này đây, cũng không đợi hạ xuống, Mạnh Hạo liền phun ra máu tươi, xương cốt cánh tay trái hắn trực tiếp vỡ vụn, thân thể đã bị hắc tơ tràn ngập, lượng lớn sinh cơ biến mất, tóc đã có hoa râm, cả người bắt đầu sinh ra tử khí.

Mắt thấy Triệu U Lan, lại tới gần, trong mắt sát cơ mãnh liệt, khi ngọc thủ muốn nâng lên lần thứ ba, lúc này đây, nguy cơ sinh tử mãnh liệt giống như thủy triều hiện lên. Tại một cái chớp mắt đó, hai mắt Mạnh Hạo mạnh mẽ hiện lên tinh mang.

- Ngươi là Triệu U Lan, hay là Yêu nữ Chỉ Hương!

Mạnh Hạo giờ phút này dùng toàn bộ khí lực, mạnh mẽ rống ra một câu này. Một cái chớp mắt khi lời này truyền ra, tay phải đang nâng lên của Triệu U Lan mạnh mẽ dừng lại một chút.

Nương theo sát na này, Mạnh Hạo không để ý thân thể thương thế cần khôi phục, hắn biết sát na này là thời cơ mấu chốt, chính mình tốt nhất là lựa chọn thuấn di mà đi, mau chóng chữa thương, để muộn chút nữa thì sẽ nguy hiểm đến sinh mệnh. Nhưng hắn... Không có lựa chọn như vậy.

Đối với bảo mệnh, Mạnh Hạo có Kỳ Nam, có tửu đan Đạp Ca Kiếm Khí trong cơ thể, giờ phút này tuy nói nguy cơ sinh tử, nhưng Mạnh Hạo tu hành đến nay, cũng đã trải qua không ít. Một cái chớp mắt này, mặc dù nguy cơ, nhưng còn chưa đủ để làm cho Mạnh Hạo xuất ra thủ đoạn bảo mệnh.

Mà là dùng thời gian một sát na quý giá này, tay phải vỗ mạnh lên túi trữ vật một cái, Liên Hoa kiếm trận bỗng nhiên xuất hiện, chợt xoay tròn, lực lượng tuế nguyệt, nháy mắt bùng nổ.

Ngay cả Triệu U Lan cũng không có dự liệu được, bản thân chỉ dừng lại một sát na, Mạnh Hạo cư nhiên không phải đào tẩu, mà là lấy một loại phương thức không sợ sinh tử, triển khai công kích với mình.

Điều này làm cho nàng cũng cả kinh, giữa nàng cùng Mạnh Hạo, chiến lực tương đương, lúc trước sở dĩ có thể nghiền ép, là chiếm cứ ưu thế, đánh bất ngờ, làm cho Mạnh Hạo trở tay không kịp.

Giờ phút này mắt phượng chợt lóe sát cơ, đang muốn ra tay, bỗng nhiên sắc mặt Triệu U Lan đại biến. Nàng lập tức nhận thấy được thọ nguyên, đang nhanh chóng trôi qua, sắc mặt biến hóa. Nàng không thể không buông tha cho tiên cơ xuất thủ không dễ đến này, thân thể nhanh chóng lui về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 707: Yêu nữ Chỉ Hương. (2)

Chỉ chậm trễ một tức như vậy thôi, đã có ít nhất ba trăm năm thọ nguyên từ biệt nàng, sắc mặt Triệu U Lan đại biến. Nhưng ngay một cái chớp mắt khi nàng lui ra phía sau, trên mặt Mạnh Hạo hiện lên vẻ dữ tợn, lấy ra một vốc đan dược nuốt vào, sau đó mạnh mẽ phóng đi.

- Hiện tại, tới phiên ta!

Mạnh Hạo dứt lời, Liên Hoa kiếm trận gào thét đi theo, nháy mắt liền xuất hiện ở trước người Triệu U Lan, tay phải không chút do dự nâng lên, một quyền đánh lên trên ngực Triệu U Lan.

Trong tiếng rền vang, Triệu U Lan chỉ có thể tránh được nơi yếu hại, nhưng vẫn là phun ra máu tươi, thân thể lại lui về phía sau, Mạnh Hạo lại một lần nữa đuổi theo. Lúc này đây, Liên Hoa kiếm trận gào thét, trong vòng một hơi, ba trăm năm thọ nguyên lần nữa biến mất, khiến cho sắc mặt Triệu U Lan khoảnh khắc tái nhợt, thân thể đang muốn lui về phía sau...

- Ta giúp ngươi lui.

Tay phải Mạnh Hạo đánh ra một quyền, đánh lên bụng Triệu U Lan, máu tươi phun ra, thân thể Triệu U Lan lại bay ngược ra sau. Giờ phút này nàng giống hệt Mạnh Hạo lúc trước, đều là bị chiếm tiên cơ, mất đi cơ hội phản kích, trở thành người bị nghiền ép.

Thân thể Mạnh Hạo chợt lóe, xuất hiện lần nữa thì sát cơ mãnh liệt, tơ của Vô Mục tằm nháy mắt tản ra, lao thẳng về phía Triệu U Lan. Nhưng vào lúc này, Triệu U Lan phát ra một tiếng kêu thê lương, cùng lúc đó, ở

trên vai của nàng, trong giây lát xuất hiện một cái thân ảnh mơ hồ. Thân ảnh ấy rất nhỏ, chỉ cỡ lòng bàn tay, nhìn như người tí hon, xem kỹ lại thì là một nữ tử, nhưng cũng không phải Triệu U Lan.

Trên mặt tiểu nhân đó hiện lên vẻ lo lắng, sau khi xuất hiện lập tức phát ra một tiếng thét chói tai. Trong thét chói tai này, đầu óc Mạnh Hạo lại ong ong, phun ra máu tươi, nhưng hắn cũng không lui lại, mà là dùng toàn bộ tu vi, khống chế tơ của Vô Mục tằm hướng về Triệu U Lan, triển khai xoắn giết.

Mắt thấy tơ của Vô Mục tằm sắp tới gần, ánh mắt người tí hon trên vai Triệu U Lan lộ ra một chút lãnh lệ.

- Chỉ là con kiến, cũng dám động tiên!

Dứt lời, hai mắt người tí hon chợt hiện lên u mang, trong nháy mắt, ở trước người Triệu U Lan, liền có một đóa hoa hồng yêu dị biến ảo ra. Đóa hoa này có một gương mặt, mà gương mặt này chính là Mạnh Hạo!

Giờ phút này, hoa ấy... nháy mắt tan biến. Ở khoảnh khắc tan biến đó, tâm thần Mạnh Hạo nổ vang, giống như linh hồn trong một cái chớp mắt, xuất hiện dấu hiệu dập nát.

- Tiên thì như thế nào!

Thời điểm nguy cơ, tửu đan trong cơ thể Mạnh Hạo theo suy nghĩ của hắn chợt xoay tròn, dung hợp phương pháp đạt được trong đầu, một ngụm tửu khí trực tiếp dâng lên. Không đợi ngụm tửu khí phun ra, kiếm ý kinh thiên khó có thể hình dung, lập tức vang ầm ầm bộc phát ra ở trên người Mạnh Hạo.

Kiếm ý này thao thiên, mới vừa xuất hiện, nháy mắt liền bao phủ toàn bộ đại lục, khiến cho toàn bộ tu sĩ trên đại lục này, trong nháy mắt, tâm thần chấn động mãnh liệt.

Người tí hon trên vai Triệu U Lan sắc mặt hoàn toàn đại biến, cũng có kinh hoảng cùng không thể tin.

- Đạp Ca Kiếm Khí của Kiếm tiên Hàn Sơn!

Bên ngoài thân thể Mạnh Hạo, tửu hương tung hoành, trong cơ thể kiếm khí cấp tốc ngưng tụ, khoảnh khắc khi kiếm khí này muốn bị thích phóng đi ra, đột nhiên... Bầu trời trở thành màu xám, mặt đất nháy mắt cuồn cuộn sương mù xám.

- Chết tiệt, lại là kiều nô!

Thân thể Mạnh Hạo chớp mắt yên lặng, nhưng lúc này đây lại không phải hoàn toàn không thể di động, bởi vì tửu khí khuếch tán, bởi vì trong cơ thể kiếm khí ngưng tụ, thân thể hắn, có loại cảm giác ở trong bùn đọng, nhưng thong thả di động.

Triệu U Lan cũng biến sắc, tiểu nhân trên vai nàng, giờ phút này biến mất, đổi lại là Triệu U Lan, cùng Mạnh Hạo giống nhau, ở trong thế giới này, chậm rãi di động.

Ở trong mắt của nàng, có sự hoảng sợ.

Cùng lúc đó, có không ít thân ảnh, rõ ràng từ trong thung lũng sương mù, đạp sương mà đến, từng trận thanh âm u u quanh quẩn. Đám kiều nô đó đi thẳng đến chỗ Mạnh Hạo cùng Triệu U Lan, rồi đi lướt qua bên người bọn họ, từ từ đi về phía xa xa.

- Nơi đây, chẳng lẽ là chỗ ở của kiều nô?

Mạnh Hạo nhìn đám kiều nô kia từ trong thung lũng đi ra, tâm thần chấn động. Giờ phút này, khi đám kiều nô đó muốn ly khai, thì bỗng nhiên, một cái kiều nô đi ở cuối cùng, đó là một thiếu nữ thoạt nhìn chỉ có mười

lăm mười sáu tuổi, đột nhiên dừng cước bộ một chút, quay đầu, mạnh mẽ nhìn về phía Mạnh Hạo cùng Triệu U Lan. Trên mặt nàng đột nhiên không còn là vẻ mờ mịt, mà là biến thành dữ tợn, nhoáng lên một cái, thế mà lại đánh tới lại đây.

Rét lạnh mãnh liệt, nháy mắt tới gần, Mạnh Hạo chấn động.

- Mạnh Hạo, ta và ngươi cần liên thủ, nếu không hôm nay đều phải hồn phi phách tán!

Triệu U Lan nhanh chóng mở miệng, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ trước nay chưa từng có.

Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, hắn ở phía trước Triệu U Lan, nhìn thấy phương hướng kiều nô thiếu nữ kia đánh tới, chính là mình.

Đồng thời khi lời nói của Triệu U Lan truyền ra, tiểu nhân trên vai nàng lại biến ảo ra. Tiểu nhân này hai tay bấm niệm thần chú, trên mặt mang theo vẻ lo lắng, chỉ về phía trước.

Ở phía trước Mạnh Hạo, một đóa hoa màu đỏ lập tức huyễn hóa ra, gương mặt trên đóa hoa này, chính là gương mặt thiếu nữ kiều nô kia. Nó mới vừa xuất hiện, lập tức liền vỡ vụn tan nát.

Làm xong những thứ này, khóe miệng Triệu U Lan tràn ra máu tươi, tiểu nhân trên vai nàng, thân thể cũng lảo đảo một chút, càng trở nên mơ hồ, giống như cực kỳ mỏi mệt.

Cùng lúc đó, thiếu nữ đánh tới kia, thân thể chợt dừng lại một chút, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, phát ra tiếng kêu không tiếng động thê lương thảm thiết. Nhưng vẻ mặt lại dữ tợn hơn, một cỗ khí tức khủng bố khó có thể hình dung từ trên người nàng mạnh mẽ khuếch trương tản ra, thiên địa biến sắc, sương mù bốn phía nhất thời quay cuồng.

- Dùng Đạp Ca Kiếm Khí của ngươi chém nàng... Mau! ! Không thể để cho nàng tới gần...

Thời điểm nguy cơ, hai mắt Mạnh Hạo lộ ra quyết đoán, đem tửu khí phun ra, kiếm khí trong cơ thể chợt tản ra, hóa thành một kiếm tửu khí, kinh thiên động địa, dường như muốn chém ra hư vô, trực tiếp xuyên thấu qua đầu thiếu nữ đang kêu lên thảm thiết này.

Thân thể thiếu nữ này khựng lại, bốn phía sương mù quay cuồng, nháy mắt dừng lại, dữ tợn trên người nàng cũng theo đó biến mất, lộ ra một vẻ giải thoát.

- Phụ thân, mẫu thân... Các ngươi có còn sống không ... Các ngươi ở đâu... Vì sao để cho ta một người ở chỗ này... Thật lâu, thật lâu...

Thiếu nữ này nhẹ giọng mở miệng, giờ phút này trên người nàng không có ... chút lệ khí nào nữa, ngược lại có một chút cô độc cùng bất lực từ trên người nàng tản ra. Trong tiếng thì thào, thân thể của nàng dần dần biến mất, cho đến mất tung vô ảnh.

Tại nơi nàng biến mất, có một sợi tóc, nhẹ nhàng rơi xuống, từ vô hình trở thành hữu hình.

Mạnh Hạo nghe được thanh âm của thiếu nữ này, trong trầm mặc nội tâm bị xúc động, hắn nghĩ tới lời của Hàn Sơn nói về chuyện xưa của kiều nô. Than nhẹ một tiếng, Mạnh Hạo nâng tay, sợi tóc bay tới, bị Mạnh Hạo nắm ở trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 708: Bé ngoan.

Một số kiều nô ở phía xa xa kia, giống như không có phát hiện việc này, càng chạy càng xa.

Cho đến sau khi hoàn toàn rời đi, màu xám bốn phía biến mất, biển sương tiêu tán, nhưng kỳ dị, không có gió lốc xuất hiện.

Nháy mắt khi thiên địa màu xám biến mất, tất cả khôi phục lại, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, tay phải nâng lên, xoay người một quyền hạ xuống. Gần như ra tay đồng thời với Mạnh Hạo chính là Triệu U Lan. Nàng ta khẽ nhúc nhích đôi môi, một luồng bạch quang mạnh mẽ lao ra, bay thẳng đến phía Mạnh Hạo.

Thuật pháp của hai người khoảnh khắc va chạm ở giữa không trung, nổ vang. Khi cùng lui về phía sau thì tiểu nhân trên vai Triệu U Lan lập tức bấm niệm thần chú, giống như lại muốn thi triển đóa hoa kỳ dị kia.

Nhưng cùng lúc đó, trên người Mạnh Hạo, tửu khí nháy mắt xuất hiện lần nữa.

Tửu khí này tản ra khiến hai tay tiểu nhân kia khựng lại, ngưng thần ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo. Cho đến giờ phút này, Mạnh Hạo mới nhìn rõ bộ dạng tiểu nhân này, đó là một gương mặt nữ tử không cách nào hình dung, dung nhan tuyệt mỹ, cho dù là Triệu U Lan cũng không thể so sánh được.

Nàng ngồi ở trên vai Triệu U Lan, thân thể giống như Nguyên Anh, nhưng lại linh động hơn Nguyên Anh nhiều lắm, cả người tràn ra một cỗ khí tức tương tự với tiên thổ, rất là dễ ngửi.

Ở trên tay trái của nàng, có một sợi tơ gần như trong suốt, sợi dây này

gắn kết liền với thân thể Triệu U Lan, nhưng xem bộ dạng Triệu U Lan lúc trước, không giống như là không có thần trí, bị khống chế trở thành con rối.

Mạnh Hạo trong khoảng thời gian ngắn, có chút đắn đo không rõ, Yêu nữ Chỉ Hương này, cùng Triệu U Lan, giờ phút này là dạng quan hệ gì.

- Tiểu đệ đệ, Đạp Ca Kiếm Khí của ngươi xác thực có thể tạo thành thương tổn đối với ta, thậm chí có bảy thành khả năng, trực tiếp đem thần tiên ta chém chết. Nhưng... Ngươi dù sao tu vi không đủ, phản kích trước khi chết của ta, ngươi không có khả năng thoát khỏi.

- Một khi đã như vậy, ta và ngươi cần gì phải đấu tiếp nữa? Nơi đây là một trong những chỗ ở của kiều nô, bên trong có không ít bảo bối, giữa ta và ngươi cùng phân một cái sinh tử, không bằng hợp sức thăm dò nơi đây. Thế nào?

Chỉ Hương nhẹ giọng cười, bỗng nhiên mở miệng, thanh âm rất là thanh thúy, nhưng nghe vào trong tai, lại hóa thành kiều diễm.

Ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua tiểu nhân Yêu nữ Chỉ Hương này, đối với xưng hô tiểu đệ đệ của nàng, cảm thấy có chút không thích ứng, nhưng không thừa nhận cũng không được, lời nói của Yêu nữ Chỉ Hương này có chút đạo lý.

- Nàng này khi đối mặt với kiều nô thì cũng không có làm bộ, khoảng cách của ta với kiều nô gần hơn, vì tự bảo vệ mình cũng muốn ra tay. Nàng này cho rằng kiếm khí của ta chỉ có một đạo, nhưng giờ phát hiện vẫn còn thì lại cải biến thái độ.

Ánh mắt Mạnh Hạo nhìn lướt qua thung lũng sương mù. Nơi đây quỷ dị, Mạnh Hạo dựa vào lực lượng một người, vô luận là kiến thức hay là thủ đoạn, đều có vẻ không đủ, nếu có thể cùng nàng này liên thủ, cũng chưa hẳn không phải là một lựa chọn hay.

Khi Mạnh Hạo đang suy tư thì Triệu U Lan cũng nhìn Mạnh Hạo, nhăn lại đôi mi thanh tú, nội tâm cũng đang nhẹ giọng thầm nghĩ.

- Chỉ Hương tỷ, người này giảo hoạt đa đoan, tâm ngoan thủ lạt, lãnh khốc vô tình, ý chí lại lại cực kỳ kiên định, hợp tác cùng hắn, ngươi phải cẩn thận mới được.

- Bé ngoan đại bảo bối, hiện tại đã biết đau lòng thay cho tỷ tỷ rồi hả.

Thanh âm của Yêu nữ Chỉ Hương quanh quẩn trong tâm thần Triệu U Lan.

Sắc mặt Triệu U Lan lập tức đỏ lên.

- Chớ sợ chớ sợ, tiểu oa nhi này so với tỷ tỷ ta, vẫn còn non và xanh lắm. Nhưng mà người này có Đạp Ca Kiếm Khí, tỷ tỷ ta nay chính là thần tiên, thân thể đã vẫn, tu vi không thể triển khai nhiều lắm, lực lượng chỉ có đến Trảm Linh.

Yêu nữ Chỉ Hương giống như có thể nhận thấy được Triệu U Lan mặt đỏ, lập tức yêu kiều cười rộ lên. Tiếng cười mang theo trêu ghẹo, khiến cho gương mặt Triệu U Lan càng đỏ.

Mạnh Hạo đã lập tức nhận ra vẻ mặt cổ quái của Triệu U Lan, có chút kinh ngạc.

- Tiểu đệ đệ, suy nghĩ xong chưa, bảo bối bên trong có không ít đâu, tỷ tỷ ta cũng không tham lam đâu, chỉ cần một nửa, còn lại đều cho ngươi, được không?

Yêu nữ Chỉ Hương trên vai Triệu U Lan, trong lúc cười khẽ tay phải nâng lên, hướng về phía dưới chỉ một cái. Lập tức một luồng hơi thở từ trên người tràn ra, đi thẳng tới sương mù. Sương mù lập tức quay cuồng,

sau đó lại càng thêm loãng, thân thể Triệu U Lan nhoáng lên một cái, lao thẳng xuống phía dưới.

- Đồng ý thì cứ tới đây, tỷ tỷ chờ ngươi nha.

Thanh âm của Yêu nữ Chỉ Hương mang theo sự mê hoặc kỳ dị, làm cho Mạnh Hạo lại nhíu mày, hai mắt chợt lóe, mang theo cảnh giác, trong cơ thể kiếm khí đọng lại mà không tán, thân mình lập tức đi về hướng sương mù.

Hai người một trước một sau, nháy mắt xuyên thấu sương mù, thấy được thung lũng. Mảnh kiến trúc mênh mông kia, mỗi một chỗ lầu các, toàn bộ đều là từ tiên thổ dựng lên, toàn bộ thung lũng, phát ra ra khí tức tiên thổ nồng đậm. Khí tức này tràn ngập, nhưng không có khuếch tán ra ngoài thung lũng.

- Nơi này đã từng là chỗ một tiên nhân ở, là một trong những hành cung của chín mươi chín vị thượng tiên thủ hộ tiêu kiều. Sau khi tiên kiều bị băng toái, chín mươi chín vị thượng tiên này lấy cái chết dung nhập vào trong tiên kiều, bọn họ hy vọng xa vời rằng khi tiên kiều được tu sửa, lúc nó tái hiện thiên địa thì cũng chính là lúc bọn họ sống lại. Cho nên tuy nói hình thần câu diệt, nhưng hành cung của bọn họ, lại bảo tồn hoàn hảo, còn để lại không ít pháp bảo của bọn họ.

Chỉ Hương nói, vẫn ngồi ở bả vai Triệu U Lan, Triệu U Lan nhanh chóng đi về phía trước. Khi tới gần mảnh hành cung này thì bỗng nhiên có một tầng quầng sáng nháy mắt xuất hiện, ngăn cản tại phía trước. Tầng sáng này hơi thở lượn lờ, tràn ngập uy áp, đồng thời, cũng có từng trận ảo ảnh huyễn hóa ra.

- Ngưng!

Triệu U Lan phun ra một ngụm tiên huyết, Yêu nữ Chỉ Hương trên vai nâng tay phải lên, vung về phía ngụm máu tươi này. Lập tức máu hóa

thành hồng vụ, rồi hình thành một đóa hoa màu đỏ, trôi nổi về phía trước, ở khoảnh khắc đụng chạm quầng sáng này, nó như cắm rễ, trực tiếp dung nhập vào đó.

Toàn bộ quầng sáng lập tức vặn vẹo, trong nháy mắt xuất hiện từng vết rạn nhỏ, trong khoảnh khắc, nhanh chóng lan tràn, hỏng mất tiêu tán, khi lực lượng tan vỡ kia khuếch tán thì hai mắt Mạnh Hạo co rút lại một chút. Chỉ là một đạo quầng sáng này, trừ phi hắn vận dụng Đạp Ca Kiếm Khí, nếu không, không thể mở ra.

- Ta đã đứng nơi đây phòng hộ, chỉ có hai cái canh giờ có thể ra vào, mỗi một chỗ cung điện nơi đây, có lẽ đều có pháp bảo trấn thủ. Tiểu đệ đệ, lấy đại điện chính giữa làm trung tâm, hai bên trái phải, ngươi tùy ý lựa chọn một bên, chúng ta gặp nhau ở đại điện chính giữa.

- Có thể chiếm bảo bối vào tay hay không, liền xem bản lĩnh của ngươi .

Yêu nữ Chỉ Hương cười cười, Triệu U Lan mắt lạnh liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, thân mình nhoáng lên một cái, đi thẳng đến phía bên phải hành cung.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 709: Ngón tay út!

Mạnh Hạo ở bên ngoài, mắt nhìn quầng sáng phòng hộ tiêu tán, nhất là nhìn về phía đóa hoa hồng thật lớn giờ phút này trôi nổi ở giữa không trung kia. Chính là hoa này, đem quầng sáng này áp chế, khiến nơi đây có thể ra vào.

- Nhưng mà hai canh giờ không thể tin, nhiều nhất cũng chỉ một canh giờ mà thôi!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, cẩn thận quan sát, sau đó chần chờ một chút, ánh mắt liền lộ ra quyết đoán, thân mình nhoáng lên một cái, bước vào bên trái hành cung.

- Lấy tu vi của ta vốn không thể đến đây, trong cung điện này dù có bảo vật gì thì cũng phải là thứ ta có thể lấy được, quá tham lam sẽ phải trả giá thảm trọng.

- Thế thì ta ở đây chỉ cần kiên trì thực hiện ý tưởng ban đầu của mình là được, ta không cần pháp bảo gì cả, để ý chính là tiên thổ!

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên tinh mang, nhoáng lên một cái, xuất hiện ở bên ngoài một cái cung điện. Sau khi cẩn thận đưa mắt nhìn, hắn nhìn thấy trên đại môn đóng lại của cung điện, dường như có có lực phong ấn

Mạnh Hạo không nghĩ biện pháp mở đại môn của đại điện này ra, mà là trong tay xuất hiện một thanh phi kiếm, hướng về nền nhà của cung điện, trực tiếp nâng một cái. Tu vi vận chuyển, nhưng rắc một tiếng, phi kiếm gãy làm hai nửa, nền gạch vẫn không có bị nâng lên.

Mạnh Hạo nhíu mày, thân mình nhoáng lên một cái bay lên nóc nhà cung điện, bắt đầu gỡ ngói. Nhưng ngói này cũng là phi thường chắc chắn,

mặc cho Mạnh Hạo nghĩ biện pháp như thế nào, đều không chút sứt mẻ.

- Đây cũng quá rắn chắc đi.

Trong mắt Mạnh Hạo hiện lên tia sắc bén, toàn thân tu vi ầm ầm chuyển động, kiếm trận tuế nguyệt gào thét mà ra, mạnh mẽ vận chuyển trên tấm ngói này. Một lát sau, khi Mạnh Hạo lại gỡ ngói thì két một tiếng, ngói này bị Mạnh Hạo trực tiếp dỡ lên.

Mạnh Hạo tâm thần chấn động kịch liệt, ngói này lớn cỡ lòng bàn tay, nhưng toàn bộ đều là tiên thổ, hắn nhanh chóng thu hồi, dùng phương pháp đồng dạng, lập tức bắt đầu sự nghiệp dỡ ngói.

Rất nhanh, toàn bộ ngói trên nóc cung điện bị Mạnh Hạo lấy đi, ngay sau đó, gạch trên mặt đất, cũng đều bị hắn lần lượt nâng lên, thu vào trong túi trữ vật.

- Phát tài rồi, lần này kiếm lớn rồi!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hai mắt sáng lên, sau một lúc lâu, toàn bộ nền gạch của cung điện này cũng bị hắn lấy đi xong. Ánh mắt Mạnh Hạo hào quang sáng rực, lại nhìn trúng sư tử bằng đá bên ngoài cung điện, nhanh chóng chạy đi qua, dùng các loại thủ đoạn, rốt cục lấy được nó đi. Hắn lại xem trọng mái hiên của cung điện này.

Rất nhanh, mái hiên biến mất, ánh mắt Mạnh Hạo đã nhanh chóng rơi vào bậc thang bên ngoài cung điện, sau đó là cây cột, sau đó là tất cả gạch trên vách tường bên ngoài toàn bộ cung điện.

Rất nhanh, một cái đại điện thoạt nhìn rất là xa hoa, giờ phút này đã thành một mảnh sạch sẽ. Ngay cả thân mình cung điện, cũng như bị thay đổi bộ dáng, chỉ còn lại có chủ thể, trình độ đủ để cho người nhìn thấy phải kinh tâm .....

Phàm là bên ngoài, chỉ cần là thứ có thể bị lấy đi, đều không còn một mống...

Nếu không phải là trong cung điện này tồn tại cấm chế cùng phong ấn, Mạnh Hạo cũng đã muốn hủy luôn cả cái cung điện này rồi. Giờ phút này hắn cố nén tâm động, chuyển ánh mắt rơi vào trên cung điện kế tiếp, mạnh mẽ nhảy lên, mang theo kích động, tiếp tục sự nghiệp dỡ nhà.

Những tiên nhân kiến tạo ra cung điện này, ý thức của bọn họ trước khi dung hợp với tiên kiều đã nghĩ đến, sẽ có người cảm thấy hứng thú với vật trong điện, vì thế mới để lại cấm chế cùng phong ấn. Nhưng bọn họ vô luận như thế nào cũng không nghĩ đến sẽ có loại người như Mạnh Hạo, cơ duyên xảo hợp bước vào nơi đây, không có tu vi lấy những bảo vật kia, mà là cảm thấy có hứng thú làm đạo tặc, đối với mấy cái tài liệu kiến tạo này...

Thời gian chậm rãi trôi qua, Mạnh Hạo vẫn luôn vất vả cần cù chiếu cố bận rộn. Theo bước đi của hắn, một tòa lại một tòa cung điện trở nên sạch sẽ... Để lại một đống khung cung điện sáng loáng, tất cả những gì có thể bị nâng đi, một cái Mạnh Hạo cũng không bỏ qua.

Thậm chí ngay cả cỏ xanh trên mặt đất, sau khi Mạnh Hạo phát hiện chúng cũng lây dính hơi thở tiên thổ, rất là không tầm thường, liền không chút do dự, nhổ lên toàn bộ, một cọng cũng không lưu lại.

- Đã đến đây rồi, mà không lấy đến mức co rút gân tay thì ta không phải họ Mạnh nữa!

Hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, hung hăng nâng lên một mảnh nền gạch. Giờ phút này, nếu có người quen nhìn thấy hắn, nhất định sẽ cảm thấy xa lạ, bởi vì ánh mắt này hoàn toàn khác xa Mạnh Hạo tỉnh táo trong ngày thường.

Đây, mới là tính cách Mạnh Hạo giấu ở sâu trong tâm, sự theo đuổi đối

với tất cả những vật đáng giá.

Phải biết rằng đến nay cho dù là tu vi của hắn đã đến như thế, nhưng vẫn còn nhớ rõ chuyện năm đó nợ Chu viên ngoại ba lượng bạc. Chẳng qua sau khi tu hành, hắn đem nhiệt tình đối với vàng bạc, chuyển sang vật phẩm cần cho tu hành mà thôi.

Tỷ như tiên thổ trước mắt này, chính là thứ chiếm được tất cả nhiệt tình của Mạnh Hạo.

Dù sao... Lý tưởng nhất là đồ tốt, bởi vì có lý tưởng, chẳng sợ khổ cũng chẳng sợ mệt, Mạnh Hạo cũng đều khoái lạc. Hắn bây giờ có thể hình dung như châu chấu, nơi đi qua, mọi tòa cung điện xa hoa, giống như có một gió lốc đi qua, sau gió lốc, mọi thứ sạch tinh.

Dần dần, mười tòa, hai mươi tòa, ba mươi tòa... lại thêm một lúc lâu sau. Nơi đây, hơn bảy mươi tòa cung điện, toàn bộ bị Mạnh Hạo giải tỏa, càn quét mà qua.

Vẻ mặt hắn càng thêm hưng phấn, giờ phút này hít sâu một cái, trước mắt ở chung quanh hắn, cung điện bảo tồn đầy đủ, chỉ còn có không đến ba mươi tòa. Mạnh Hạo đang định một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, càn quét toàn bộ nơi này thì bỗng nhiên, từ một phương hướng khác, thân ảnh Triệu U Lan, từ trong một tòa đại điện lảo đảo mà ra.

Theo sự xuất hiện của nàng, tòa đại điện kia nổ vang sụp xuống, nhưng vẻ mặt Triệu U Lan rất phấn chấn, vẻ mặt tiểu nhân trên vai nàng lại càng hưng phấn. Trên tay tiểu nhân rõ ràng cầm một cái hũ nhỏ màu xanh.

- Một canh giờ lấy một cái, nhưng mà hũ nhỏ này là vật của cửu đại thượng tiên nơi đây. Một canh giờ tuy nhiều, nhưng lại đáng giá, bé ngoan bảo bối. Chúng ta nhanh chạy nơi tiếp ... Hử? Ách? A?

Ngồi ở trên vai Triệu U Lan, Yêu nữ Chỉ Hương đang hưng phấn mở miệng thì dư quang đảo qua, nhìn đến chỗ Mạnh Hạo bên kia. Bỗng nhiên nàng mở to mắt, hoàn toàn ngẩn người, lại càng dùng sức dụi dụi con ngươi, giống như không dám tin.

Triệu U Lan giờ phút này cũng đã phát hiện chỗ Mạnh Hạo có một khu vực quỷ dị như vậy, nhìn lại xong, cũng mở to mắt, lộ ra vẻ hoảng sợ cùng khiếp sợ.

Các nàng... Không có biện pháp không khiếp sợ, bởi vì khu vực các nàng nhìn thấy trước khi bước vào đại điện, đã xuất hiện biến hóa long trời lở đất.

Vốn ban đầu là một mặt cỏ xanh tươi, lúc này cỏ không còn một cọng, còn lại chỉ là dấu vết bị đào xới .....

Vốn là gạch tiên đầy đất, lúc này, một viên cũng chẳng còn, nền đất hoàn toàn trụi lủi .....

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 710: Ngón tay út! (2)

Vốn là mỗi cung điện lúc trước đều có thạch thú tường thụy khí thế phi phàm, lúc này, không chút tông tích .....

Vốn là một cây cột trụ điêu long khắc phượng, lúc này, đến cái chân cột cũng chẳng thấy đâu nữa .....

Vốn là vách tường cung điện hết sức xa hoa, lúc này, cứ như mới bị cuồng phong quét qua vậy .....

Vốn là kiến trúc đình các hành cung, lúc này, ngoài ba mươi toà vẫn còn bình thường ra, hơn bảy mươi tòa khác chỉ còn mỗi cái vỏ .....

Sạch tinh.

- Thiên cẩu của Đông Thắng Tinh đến đây hả? Hay là Hoàng Tiên của Bắc Lô Tinh mới ghé qua thế?

Yêu nữ Chỉ Hương ngây ngốc một chút, theo bản năng thì thào mở miệng.

Tất cả nơi này, quá sạch sẽ, cứ như bị cẩu liếm qua, hoặc bị đại quân châu chấu càn quét một lượt vậy.

Ngay khi hai người Triệu U Lan và Chỉ Hương còn đang bị một màn này chấn trụ, thì các nàng nhìn thấy Mạnh Hạo. Các nàng thấy Mạnh Hạo lúc này đang cầm một thanh phi kiếm, ở một tòa cung điện còn đang đầy đủ, hung hăng đào gạch. Phi kiếm kia hình như đã cong oằn đi rồi, giống như đang thét lên chói tai vì không chịu nổi phụ trọng.

Phịch một tiếng, nền gạch bị cạy lên, Mạnh Hạo vung tay áo lên, lập tức

lấy đi, liếm liếm môi. Dựa theo kinh nghiệm hắn càn quét hơn bảy mươi tòa cung điện, gạch này là rắn chắc nhất, nhưng chỉ cần gỡ ra được một khối, còn lại liền đơn giản hơn.

Về phần Triệu U Lan cùng Chỉ Hương, Mạnh Hạo đã sớm nhìn thấy, nhưng hôm nay hắn không có công phu để ý tới bọn họ. Hắn vùi đầu vất vả làm bốc vác, đem từng khối gạch, trong vẻ trợn mắt há hốc mồm của Triệu U Lan cùng Chỉ Hương, lần lượt nâng lên.

Triệu U Lan hô hấp co quắp, mắt phượng lộ ra vẻ khó tin, giống như là lần đầu tiên nhận thức Mạnh Hạo, ngơ ngác nhìn một màn này. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, một Mạnh Hạo tỉnh táo cơ trí, tàn nhẫn vô tình, ở trong phán đoán của mình cư nhiên lại có hành động như vậy.

- Người này nói không chừng có huyết mạch Thiên cẩu, hoặc là tu hành qua Hoàng Tiên công pháp. Chết tiệt, thậm chí ngay cả đất gạch cũng không buông tha...

Chỉ Hương hít vào một hơi, trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, ngưng trọng thêm không ít, thậm chí còn ẩn ẩn có một tia nghi hoặc.

- Hắn vậy mà lại không sợ nguyền rủa?

Triệu U Lan hai mắt đăm đăm, nhìn một màn thật là quỷ dị này. Nàng ẩn ẩn cảm thấy, lúc này Mạnh Hạo, dường như càng đáng sợ hơn so với ngày thường. Loại nhiệt tình đối với việc hủy đi cung điện này, nàng không thể lý giải, nhưng càng không cách nào lý giải, lại càng cảm thấy khủng bố.

Nhất là khi nàng nhìn thấy Mạnh Hạo đem tất cả nền gạch đều móc lên, sau đó lại mang đi sư tử đá, gọt đứt cây cột, bắt đầu dỡ vách tường cung điện, thì Triệu U Lan lại hít sâu một hơi.

Nàng thật không dám tin, nếu như người này đến bộ lạc của mình, thì

Ngũ Độc đại bộ sẽ phát sinh ra chuyện kinh khủng cỡ nào nữa. Nàng tin tưởng, chẳng đến mấy canh giờ, bộ lạc của mình sẽ bị người ta nhổ tận gốc, đào sâu tận ba tấc đất.

- Khụ khụ... Vị đạo huynh này...

Chỉ Hương chần chờ một chút, đối với Mạnh Hạo này, có loại nghi hoặc nói không nên lời, vội vàng mở miệng nói một tiếng.

- Đừng phiền ta!

Mạnh Hạo cũng không quay đầu lại, sau khi dùng sức dỡ tiếp một miếng vách ngói, thì lại lấy phi kiếm ra, bắt đầu nâng lên một phạm vi lớn.

- Tòa đại điện ở chính giữa kia, tài liệu chế tác càng tốt hơn đấy, tiên thổ ở đấy lại càng thêm tinh luyện.

Chỉ Hương vội vàng nói.

Nàng vừa dứt lời, động tác dỡ ngói của Mạnh Hạo thoáng khựng lại, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Triệu U Lan và Chỉ Hương.

- Nếu so sánh với chất liệu của tòa đại điện kia, toàn bộ nơi này đều chỉ là rác rưởi mà thôi .... Ách, một khối nền gạch ở chỗ đấy, tương đương với một trăm khối ở chỗ này đấy!

Chỉ Hương nhanh chóng nói.

- Đạo huynh này thiên phú không tầm thường, ham thích đặc thù, vừa thấy đã biết là nam nhi vĩ đại, vừa thấy chính là đại anh hùng a. Ta cảm thấy chúng ta nhất định phải hợp tác ở mức độ sâu sắc hơn, thế nào?

- Ngươi phụ trách hủy đi tòa đại điện kia, ta phụ trách mở cấm chế, như vậy tốc độ giải tỏa của ngươi cũng nhanh hơn. Mà sau khi mở cấm chế

ra, bảo bối bên trong, chúng ta mỗi người một nửa, ngươi xem thế nào?

Triệu U Lan nghe Chỉ Hương nói, trầm mặc. Nàng như thế nào cũng không thể đem Mạnh Hạo cùng hai cách xưng hô nam nhi vĩ đại, hay đại anh hùng này liên hệ cùng một chỗ. Đối phương dù cho có nhìn ngắm thế nào, đều chỉ là một công nhân giải phóng mặt bằng đáng sợ mà thôi.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, trầm ngâm qua mấy cái hô hấp.

- Các ngươi đợi ta một chút.

- Không thành vấn đề, đạo huynh là muốn đả tọa thổ nạp nghỉ ngơi phải không, không quan hệ, chỗ này của ta có thể...

Chỉ Hương tinh thần rung lên, đang nói, thì đột nhiên tự mình ngừng lại, rồi mở to mắt, lộ ra vẻ khó tin. Bởi vì nàng nhìn thấy Mạnh Hạo sau khi nói dứt lời xong, cư nhiên xoay người tiếp tục dỡ vách tường, chẳng qua tốc độ nhanh hơn mà thôi.

Chỉ Hương hít sâu vào, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo càn quét hoàn toàn tòa cung điện kia, rồi nhằm phía cung điện kế tiếp. Cho đến nửa canh giờ sau, ba mươi cung điện lúc trước còn lại ở đây cũng đều sạch sẽ, Mạnh Hạo thế này mới mang theo tiếc nuối, đưa mắt nhìn qua khu vực chỗ Triệu U Lan, gần trăm hành cung bên kia.

- Ngươi nói là tòa đại điện này?

Mạnh Hạo gian nan thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn về tòa cung điện mênh mông, cực kỳ dễ nhận ra ở chính giữa.

Cung điện này bốn phía có tường ngoài, trong đó đại điện tầng bốn, thoạt nhìn hùng tráng phi phàm. Nhất là lấy ánh mắt chuyên nghiệp của Mạnh Hạo, thấy được gạch đất trong tường vây, mỗi một khối đều là nửa trượng vuông vắn, cả vật thể vàng óng ánh, hơi thở tiên thổ quả thật cực

kỳ nồng đậm.

Lại thấy được cột trụ của đại điện này, cũng là đầy đủ đặc ruột, ngói trên vách tường lại càng óng ánh như ngọc. Kinh người nhất, là đại môn của cung điện này, Mạnh Hạo chỉ liếc mắt nhìn, liền lập tức cảm thấy khí tức tiên thổ đã nồng đậm đến trình độ gần như hóa thành thực chất.

Trong con mắt chuyên nghiệp của Mạnh Hạo thì hắn thậm chí đã bắt đầu tìm kiếm điểm thích hợp cạy mở ở trên vách tường, rồi tìm kiếm khối gạch nền phù hợp nhất để gỡ ra đầu tiên. Còn có cung điện khổng lồ kia, làm sao để dỡ ngói mà không chạm vào cấm chế nữa.

Ánh mắt này cực kỳ sắc bén, rơi vào trong mắt Triệu U Lan, nhất thời lại làm nàng hít sâu vào, ẩn ẩn cảm thấy dưới ánh mắt này, giống như toàn thân không được bình thường. Thừa dịp Chỉ Hương ở một bên không có chú ý, hai mắt Triệu U Lan bỗng nhiên chợt lóe, tay trái nhìn như tùy ý nâng lên, nhưng lại ở trong phút chốc, biến hóa một chút tư thế, giơ lên ngón út. Sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo giống như phát hiện ra cái gì, thì nàng rất nhanh liền thu ngón út lại.

Mà Chỉ Hương ở một bên thì trên mặt lại lộ ra vẻ kính nể.

- Quả nhiên là thuật nghiệp có chuyên công a, người này họ Mạnh? Chỉ bằng bản lĩnh có thể san lấp mặt bằng cung điện tiên nhân cổ, mà không đụng chạm cấm chế này, phải được xưng đại sư.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 711: Yêu linh hiện!

Mạnh đại sư, Đạp Tiên kiều này năm đó là do Yêu Tiên Tông sáng tạo ra, mà nơi này là hành cung cư trú của chín mươi chín tiên yêu tại tầng thấp nhất trong tam giới dưới Tiên kiều. Mà toàn cung điện mênh mông nhất kia chính là mắt trận ở đây, đã từng là một trong những trung khu của tiên kiều.

- Mà trong tiên kiều, ba ngàn sáu trăm trung tâm, mỗi trung khu đều có chí bảo trấn thủ, cung cấp lực lượng sơn hải bản nguyên cuồn cuộn không dứt cho Tiên kiều năm đó.

- Cấm chế ở đây là cường đại nhất, cho dù ta còn thân thể, muốn mở ra nơi này cũng có chút trắc trở, nhưng mà ..... lúc này có Mạnh đại sư tương trợ, tin rằng sẽ đơn giản hơn một chút.

- Kính mong Mạnh đại sư cho ta biết, tường vây tầng ngoài cùng này, xuống tay ở nơi nào là tốt nhất?

Vẻ mặt Chỉ Hương ngưng trọng, lần đầu tiên ở đối mặt với Mạnh Hạo mà lộ ra bộ dạng khách khí như vậy.

Mạnh Hạo thấy được động tác Triệu U Lan mịt mờ vươn ngón út, vẻ mặt không thay đổi, liếc mắt nhìn Chỉ Hương một cái. Đối với tồn tại của ba chữ Mạnh đại sư này, hắn hơi suy nghĩ một chút liền hiểu được. Chắc là hành động giải phá mặt bằng của bản thân lúc trước, đã tạo thành chấn động không nhỏ đối với nữ tử này.

Giờ phút này Mạnh Hạo vội ho một tiếng, lại tiếc nuối đưa mắt nhìn những cung điện đầy đủ ở khu vực của Triệu U Lan, rồi mới xoay người nhìn về phía đại điện mênh mông chính giữa. Sau khi nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên Mạnh Hạo nâng tay phải lên chỉ về phía trước.

- Phía bên phải, hàng thứ bảy mươi ba, khối thứ chín đếm từ dưới lên!

Ánh mắt Mạnh Hạo giống như lợi kiếm, nhìn chằm chằm viên gạch mà hắn chỉ kia. Nghĩ lại, lấy kinh nghiệm của hắn lúc trước, nơi mà viên gạch đó nằm, chắc là nơi thích hợp cạy mở nhất.

Chỉ Hương nghe được câu này, cũng nhìn lại theo, trong mắt có sự trầm ngâm, nhưng rất nhanh liền hóa thành quyết đoán, bấm niệm thần chú. Triệu U Lan cũng hít sâu một cái, đồng thời bấm niệm thần chú. Hai nàng đồng thời ra tay, nháy mắt có hai đạo quang mang bay ra, một trắng một đỏ, khoảnh khắc ở giữa không trung thì dung hòa lại với nhau, bay thẳng đến viên gạch kia.

Nháy mắt khi quang mang tới gần, đánh lên trên viên gạch, thì toàn bộ tường vây đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt.

- Hàng thứ ba mươi ba bên trái, viên thứ bảy từ trên xuống!

Mạnh Hạo bỗng nhiên mở miệng. Cùng lúc đó, Triệu U Lan cùng Chỉ Hương lại một lần nữa ra tay.

- Hàng một trăm hai mươi lăm bên phải, viên thứ hai từ dưới lên!

Mạnh Hạo rất nhanh mở miệng, đây hết thảy đều là hắn dựa theo kinh nghiệm lúc trước. Trên tường vây này quang mang chớp động, truyền ra chấn động luôn luôn điều chỉnh.

Một lát sau, một tiếng nổ vang kinh thiên chợt truyền ra, thì vách tường này rốt cục có một hòn đá vỡ vụn ra, khiến cho trận pháp trên vách tường này, lộ ra sơ hở, chớp động vài cái, sau đó biến mất vô ảnh.

Chỉ Hương hít sâu một cái, vẻ mặt có chút mỏi mệt, nhưng rất nhanh liền phấn chấn, cùng Triệu U Lan nhanh chóng đi tới trước. Mạnh Hạo ở phía

sau, không có sốt ruột đi vào, mà là nâng hòn đá kia lên, cho đến khi Triệu U Lan cùng Chỉ Hương ở bên ngoài đại điện đợi cả nửa buổi, thì tường vây ngoài cung điện, lấy tốc độ rất nhanh biến mất. Cuối cùng sau khi toàn bộ bị Mạnh Hạo thu hồi xong, nội tâm của hắn hơi có thỏa mãn, đi tới trước thì Mạnh Hạo lại cúi đầu nhìn dưới nền gạch trên mặt đất, không để ý đến Chỉ Hương cùng Triệu U Lan.

Hai nàng kia thấy Mạnh Hạo đang quan sát, cũng không tiện đi quấy rầy, chỉ có thể ở nơi đó nhìn. Một lát sau, Mạnh Hạo đứng ở trên một mảnh nền gạch, ngồi xổm xuống cẩn thận lại nhìn một chút, lui ra phía sau vài bước, ở chung quanh bên cạnh khe tiếp giáp giữa các viên gạch, ngẩng đầu lên.

- Ta không biết cấm chế nơi đây phải phá như thế nào, nhưng nếu chỉ là nền gạch ... thì hẳn là chỗ này. Dùng thần thông lớn nhất của các ngươi, ở chỗ này đánh ra một khe nứt, nền gạch nơi đây liền mất sự liên hệ chặt chẽ với nhau.

Mạnh Hạo nói xong, lui ra phía sau vài bước.

Hai mắt Chỉ Hương chợt lóe, bấm tay niệm thần chú, hồng quang bay ra, lao thẳng đến khe hở của nền gạch. Tiếng nổ vang quanh quẩn, nhưng sau một lúc lâu, mặt đất không có phản ứng chút nào, Chỉ Hương nhăn đôi mi thanh tú, ánh mắt lộ ra một chút lệ ý, hai tay lại bấm niệm thần chú nhưng lần này phun ra một hơi.

Đồng thời với hơi này phun ra, Triệu U Lan hình như có cảm ứng, thân thể run run, phun ra một ngụm máu tươi. Ngụm máu tươi này cùng một hơi kia nháy mắt dung hợp lại, ở giữa không trung hóa thành một ngón tay.

Ngón tay này như có uy lực kinh thiên động địa, mới vừa xuất hiện, đã khiến cho hai mắt Mạnh Hạo mạnh mẽ co rút lại, Đạp Ca Kiếm Khí trong cơ thể bỗng nhiên vận chuyển. Một chuyến này, dọc đường, Mạnh

Hạo nhìn như tùy ý, nhưng trên thực tế cũng có tâm tư hao phí tu vi đối phương, hơn nữa cũng thời thời khắc khắc cảnh giác. Dù sao trong lần hợp tác này, chỉ là do ích lợi tạo thành, cũng không phải là không thể phá vỡ.

Ngón tay kia như có uy lực nghịch chuyển trời cao, ở ngay khoảnh khắc xuất hiện thì lập tức làm cho thiên địa biến sắc, làm cho bốn phía này nháy mắt nổi lên một cỗ uy áp kinh người, lao thẳng đến khe hở của nền gạch. Trong một chớp mắt khi đụng chạm, mặt đất chấn động nổ vang, tiếng động ken két quanh quẩn, nền gạch trực tiếp vỡ vụn ra vài khe hở. Trong đó có một khe, nối liền với chỗ Mạnh Hạo chỉ ra lúc trước, nên lập tức làm cho mặt đất này lại chấn động mãnh liệt.

Thậm chí ở bên trong chấn động này, toàn bộ nền gạch bên ngoài cung điện đều xuất hiện ba cái khe hở cự đại, kéo dài xuyên qua quảng trường.

Cho đến một lát sau, chấn động biến mất thì tất cả cấm chế bên ngoài cung điện nơi đây, toàn bộ đều biến mất không thấy gì nữa, Chỉ Hương sắc mặt tái nhợt, hô hấp gấp rút.

- Ngươi động tác nhanh chút, thời gian ta có thể trấn trụ nơi đây không nhiều lắm, chúng ta phải nhanh một chút mở đại điện tiến vào trong đó.

Chỉ Hương hít sâu một cái, thúc giục Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo hơi hơi chớp động, âm thầm kinh hãi, đồng thời, vội vã cúi đầu lấy ra phi kiếm, bắt đầu đào nền gạch lên. Đã không còn cấm chế tồn tại, nền gạch nơi này mất đi bảo hộ, dưới trình độ đào móng nhà chuyên nghiệp của Mạnh Hạo thì rất nhanh, từng khối nền gạch bị hắn lấy đi. Nhưng càng thu, hai mắt Mạnh Hạo lại càng nhanh chóng co rút lại.

Mặt đất bên dưới nền gạch này không phải là bằng phẳng, mà là tồn tại mấy phù văn phức tạp. Những phù văn này theo từng khối nền gạch

Mạnh Hạo thu vào, thì dần dần rõ ràng, là một cái ấn ký hình hồ điệp.

- Ấn ký này chính là cấm chế ở đây, nhưng đã bị ta đánh tan, mất đi tác dụng.

Chỉ Hương đưa mắt nhìn ấn ký hồ điệp trên mặt đất, giống như rất tùy ý mở miệng.

Mạnh Hạo gật gật đầu, khi còn có vài khối nền gạch cuối cùng còn chưa có đào lên, thì hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, một cái Huyết Băng Thiểm, sau đó khoảnh khắc thuấn di, tốc độ cực nhanh, đảo mắt đã ở xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 712: Yêu linh hiện! (2)

Đồng thời với việc rời xa khỏi đại điện kia, mắt trái Mạnh Hạo liên tục nháy nháy mấy cái, khí tức tiên nhân chỉ đường trong cơ thể nhanh chóng dũng mãnh lao vào trong mắt trái. Thế giới ở trong mắt trái của hắn lập tức thay đổi.

Tòa đại điện mênh mông kia giờ phút này nháy mắt bị một mảnh sương mù tối đen bao phủ, sương mù đó chính là đến từ ấn ký hồ điệp trên mặt đất quảng trường. Ở nơi đó, một con hắc điệp khổng lồ đang cực lức nhanh chóng giãy dụa, có một mảnh sợi tơ màu bạc dài hẹp buộc chặt ở trên người của nó. Nhưng giờ phút này, những sợi tơ đó đang rất nhanh tiêu tán.

Mà nền gạch ở đây lúc trước chính là điểm căn bản để trấn áp hồ điệp này, cũng chính là căn nguyên của sợi tơ bạc kia. Lúc này cấm chế của nền gạch bị phá vỡ, giúp cho hồ điệp kia thoát khốn.

Cùng lúc đó, bốn phía nơi đây, có vô số hắc long rít gào mà đến, ý đồ cắn nuốt con bướm kia. Nhưng trong chớp mắt lại gần, lại bị con bướm này quỷ dị hấp thu, đã trở thành động lực cho nó giãy ra.

Mà bên cạnh hồ điệp này, trên mặt Triệu U Lan, giờ phút này chẳng biết tại sao, lộ ra vẻ cười thảm, trong mắt mang theo bi thương, ẩn ẩn có một tia tuyệt vọng không cách nào nữa tiếp tục che dấu được, ở một khắc này, hiển lộ đi ra.

Chỉ Hương trên vai nàng, có một hồng tuyến từ trên người nàng, mà nếu không phải Mạnh Hạo dùng tiên mục thì cũng nhìn không thấy, đang vờn quanh bốn phía hồ điệp kia, ý đồ muốn kết nối với nó.

Mạnh Hạo đột nhiên bay ra, mặt đất còn có mấy khối nền gạch không có

bị lấy đi, lập tức làm cho Chỉ Hương biến sắc. Khi ngẩng đầu lập tức nhìn về phía Mạnh Hạo, nhìn qua, là Mạnh Hạo đang cười lạnh.

Trên mặt nàng ta có chút âm trầm, biết được đã bị Mạnh Hạo nhìn ra manh mối.

- Người này tâm cơ quả nhiên thâm trầm, nhưng mà thân thể hắn đặc thù, cư nhiên sau khi đến nơi này, lại có thể mang đi những tiên thổ, đã bị yêu tiên của Yêu Tiên cổ tông năm đó nguyền rủa. Từ xưa đến nay, người này chắc là người đầu tiên không có sự bảo vệ nào, đến được chỗ này, chẳng những bất tử, còn có thể mang tiên thổ nơi đây đi!

Chỉ Hương nhíu mày, cũng chính là bởi vậy, nàng mới động tâm tư mượn Mạnh Hạo, phá vỡ cấm chế nơi đây. Nhưng ở thời khắc mấu chốt cuối cùng, lại bị đối phương phát hiện bỏ chạy. Tuy nói nền gạch tuyệt đại đa số đều đã bị lấy đi, nhưng còn lại dăm ba khối, nhìn như tán loạn, trên thực tế mỗi một vị trí đều rất xảo diệu.

- Mạnh đại sư, ngươi đây là ý gì?

Chỉ Hương mang theo nghi hoặc, nhẹ giọng mở miệng, thanh âm hương vị ngọt ngào, tồn tại một chút cảm giác mê hoặc.

- Không có ý gì cả, chỉ là túi trữ vật đầy rồi.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, tốc độ nhanh hơn, bay nhanh, đã sắp lao ra khỏi quần thể cung điện nơi đây.

Thu hoạch của hắn đã đầy đủ, không muốn lại tham dự vào kế hoạch của Yêu nữ Chỉ Hương này nữa, về phần Triệu U Lan kia, Mạnh Hạo giờ phút này cũng đã hiểu được. Trên thực tế, khi hắn ở ngoài thung lũng lúc trước, lần đầu tiên gặp phải Triệu U Lan thì đã cảm thấy có chút nghi hoặc.

Mặc dù hắn cùng với Triệu U Lan, đôi bên tồn tại mối thù không đội trời chung, nhưng còn chưa tới cái loại trình độ, vừa thấy mặt, nhất định phải ngay lập tức xuất hiện sinh tử.

Dù sao chiến tranh giữa Ngũ Độc đại bộ cùng Ô Thần ngũ bộ, thì bản thân Ngũ Độc đại bộ là một loại xâm lược, mà Mạnh Hạo cũng chỉ kích sát Triệu U Lan một lần, chưa có triển khai lần thứ hai.

Nhưng Triệu U Lan vẫn là cố tình động thủ, lý do rất đầy đủ, thậm chí đến đầy đủ đến mức làm cho người ta nếu không cẩn thận cân nhắc, rất khó nhìn ra.

Đến nay xem ra, đó là Triệu U Lan cố ý làm thế, lại thêm một ngón tay út mờ mịt lúc nãy, đây có lẽ là một loại tín hiệu cầu cứu.

Nhưng bất kể như thế nào, Mạnh Hạo cho dù là hiểu ra, cũng sẽ không vì cứu Triệu U Lan, mà làm cho mình tiếp tục lưu lại đây.

Con ngươi Chỉ Hương lộ ra một chút lệ mang, cắn răng.

- Tưởng rằng như thế thì ta liền không có cách nào đến sao... Nhưng mà thật sự có chút đáng tiếc, bé ngoan bảo bối U Lan, không còn cách nào khác, chỉ có thể đoạt xá ngươi rồi.

Chỉ Hương thở dài, thân thể bỗng nhiên từ trên vai Triệu U Lan bay lên, nháy mắt dung nhập trong cơ thể Triệu U Lan. Thân thể Triệu U Lan mạnh mẽ run run, nhưng cũng chỉ là mấy hơi thở, khí chất của nàng liền cải biến, không còn là lãnh diễm, mà là xuất hiện xinh đẹp yêu mị.

Thân mình nhoáng lên một cái, tay phải nàng nâng lên liên tục điểm năm lần trên mặt đất. Nhiều tiếng nổ vang, năm khối nền gạch trên mặt đất toàn bộ vỡ thành bột phấn. Cùng lúc đó, toàn bộ sợi tơ bạc trên người hắc điệp kia tiêu tán, thân thể bỗng nhiên bay lên!

Trong quá trình bay lên, trên người nó nhanh chóng thiêu đốt, trong phút chốc không còn là vô hình trong mắt người ngoài nữa. Mà ở trong sự thiêu đốt này, thân thể nó rất nhanh xuất hiện thất thải. Trong quang mang bảy màu này, thân thể nó dường như đắp nặn một lần nữa, hóa thành một thất thải hồ điệp lớn cỡ lòng bàn tay, có thể hiển lộ ở dưới ánh mắt của tất cả.

Thậm chí trong cái chớp mắt hồ điệp này xuất hiện, nó tùy ý vỗ cánh, một cơn gió lốc quét ngang toàn bộ mặt đất. Cùng lúc đó, ở trên người của nó, phóng xuất ra yêu khí nồng đậm đến cực điểm, kinh thiên động địa.

Yêu khí trong người, bề ngoài lại như linh, khi thân thể Mạnh Hạo lui về phía sau, nhìn thấy hắc điệp lột xác thành bảy màu thì tâm thần chấn động mạnh một cái, trong đầu khoảnh khắc hiện ra hai chữ.

- Yêu linh!

Không từ nào khác có thể hình dung hình ảnh lúc này, con bướm bảy màu lơ lửng ở giữa không trung, như thể nó lột xác từ trong màu đen, tái sinh từ cõi chết. Giờ phút này nó hóa thành con bướm bảy màu, không tản mát ra bất kì khí tức nguy hiểm nào, chỉ có một loại xinh đẹp cực hạn lan tràn trong thiên địa.

Khi nó tùy ý vỗ cánh, thậm chí còn có quang phấn bảy màu, từ trên người nó nhè nhẹ rơi xuống, tại trong tia sáng này, con bướm này bay lên bầu trời.

Triệu U Lan... Hoặc là phải nói là Yêu nữ Chỉ Hương, chợt lóe hai mắt, thân thể nháy mắt bay ra, nhắm thẳng đến con bướm. Nàng đi tới Đạp Tiên kiều, mục đích chính là vì con yêu linh này!

- Một khi lấy được nó, ta liền có đủ tư cách tiến vào Yêu Tiên cổ giới, mà bản thân ta chính là đệ tử của Yêu Tiên Tông, một khi có thể đi vào

Yêu Tiên cổ giới, nhất định có thể đạt được tạo hóa!

Tốc độ Chỉ Hương cực nhanh, đã vượt qua thuấn di, lập tức sẽ xuất hiện tại bên cạnh con bướm kia.

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh mang, giờ khắc này, hắn không chần chờ nữa, theo hắn, vật này... Chính là thứ mình cần đạt được khi đi tới Đạp Tiên kiều. Đó chính là con yêu linh này.

Có con yêu linh này, hơn hai ngàn người của Ô Thần ngũ bộ chẳng khác nào là có tư cách tiến vào Mặc Thổ, sẽ có khả năng sinh tồn trong đại họa này.

Mạnh Hạo không kịp nghĩ nhiều, giờ phút này thân thể nhoáng lên một cái, trong phút chốc đồng thời triển khai Huyết Băng Thiểm và thuấn di, toàn thân huyết khí ngập trời, bay thẳng đến con bướm yêu linh kia.

Hơn nữa, trước khi tới, trên người Mạnh Hạo tản ra mùi rượu, sau đó một đạo Đạp Ca Kiếm Khí, ngưng tụ ở trong người.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 713: Kỳ Nam lại đến, đoạt yêu linh!

Mắt Chỉ Hương lóe lên sát khí, bóng dáng hai người ở giữa không trung nháy mắt xuất hiện, nhưng tại khoảnh khắc bọn họ xuất hiện, muốn cướp đoạt yêu linh này, thì thân thể con bướm bảy màu này bỗng nhiên bay lên, từ từ biến mất. Lúc xuất hiện lại, thì nó đã ở cách xa mấy trăm mét, nếu không phải ánh sáng bảy màu trên người nó quá mức chói mắt, sợ là giờ khắc này đã mất đi bóng dáng của nó.

Vẻ mặt Mạnh Hạo biến đổi, thân thể lại thuấn di, Chỉ Hương cũng thu lại thần thông, hai người tạm thời không đánh nhau nữa, mà là đuổi theo con yêu linh kia.

Tốc độ của hai người bọn hắn cực nhanh. Nhất là Chỉ Hương, so với Mạnh Hạo vẫn nhanh hơn một chút, dù sao thì nàng và thân thể Triệu U Lan còn chưa có dung hợp hoàn toàn. Với lại tu vi của Triệu U Lan cũng chỉ là Kết Đan, cho dù là bị cưỡng ép tăng cao tới Nguyên Anh, vẫn không có cách nào khiến một vị tiên, phát huy ra thực lực chân chính.

Cho dù là Trảm Linh, nhưng ở tốc độ này, trừ phi Chỉ Hương một lần nữa lấy thân thể thần tiên trước kia. Bằng không, một khi cưỡng ép tăng tốc, cái giá phải trả là khối thân thể mới này, sẽ lập tức bị nghiền nát ở giữa không trung.

Nhưng tốc độ nhanh hơn hết, chính là con bướm yêu linh kia, nó gào thét bay về phía trước, mỗi lần lóe ra, đều là vài trăm mét, thậm chí một lần xa nhất, lại trực tiếp vượt qua ngàn mét.

Cũng may ánh sáng bảy màu kia quá chói lóa, giống như ngọn đèn sáng trong đêm tối, chỉ dẫn hết thảy, nếu không thì Mạnh Hạo sẽ không thể

tìm được nó.

Nhưng con bướm yêu linh này nhanh chóng bay về phía trước như vậy, sau khoảng thời gian ngắn ngủi, ngay lập tức dẫn tới sự chú ý của tất cả các tu sĩ Tây Mạc tiến vào vùng đất này.

Trong đám tu sĩ có người đã nhận ra con bướm này, lập tức có người liên tưởng đến yêu linh. Bọn họ đi tới Đạp Tiên kiều này, một trong các mục đích chính là tìm kiếm yêu linh có thể sinh ra ở trong này.

Lúc này sau khi nhìn thấy, ánh mắt một đám người đều lập tức đỏ lên, yêu linh này đại biểu cho sự sinh tồn của một bộ lạc. Lúc này, tất cả tu sĩ nơi đây, toàn bộ đều bùng nổ tu vi, triển khai tốc độ cao nhất, truy đuổi theo con bướm đó.

Toàn bộ vùng đất này, bị con bướm bảy màu này, nhấc lên một hồi bão táp tranh đoạt.

Mạnh Hạo nhíu mày, nhìn cảnh này, hắn ngược lại không vội vàng cướp đoạt yêu linh, nhưng tốc độ cũng không có chậm dần, mà là giữ vững tốc độ, không ngừng đi theo con bướm yêu linh kia.

Về phần Chỉ Hương, bóng dáng nàng ta đã sớm biến mất, nhưng Mạnh Hạo tin tưởng rằng nàng ta nhất định ẩn náu gần con yêu linh, đang chờ cơ hội, chỉ chờ lúc tốc độ con yêu linh này hơi chậm một chút, nàng ta liền lập tức ra tay.

Đúng lúc này, đột nhiên, tại phía trước con bướm yêu linh kia, không gian vặn vẹo, từ bên trong đi ra một người. Người này là một người nam tử trung niên, trên thân thể tràn ngập đồ đằng, nhất là trên mi tâm có một đồ đằng Hắc Long, truyền ra dao động khí tức kinh người, lộ ra cảm giác khủng bố.

Tu vi của gã, lại đến Nguyên Anh hậu kỳ!

Đây là người Nguyên Anh hậu kỳ đầu tiên, Mạnh Hạo nhìn thấy từ khi đến Đạp Tiên kiều. Thân thể nam tử trung niên này cực kỳ lực lưỡng, mặt mày tục tằng, mày rậm mắt to. Sau khi xuất hiện, gã gầm lên một tiếng, hai tay mạnh mẽ nâng lên, thân thể lập tức bành trướng, gân xanh nổi hết toàn thân, đồng thời lại có lực lượng mạnh mẽ bùng nổ. Ở phía sau gã, một Hắc Long khổng lồ hiện lên, trông rất sống động, chính là ảo hóa mà ra.

Con bướm yêu linh chỉ lớn bằng lòng bàn tay, bản thân nó không có tu vi gì, không mạnh lắm, bất cứ kẻ nào cũng có thể cướp lấy nó. Nhưng tốc độ của nó cực nhanh, khó có thể diễn tả, ở dưới tốc độ như vậy, thân thể của nó liền có đầy đủ lực lượng kinh người. Giờ phút này nó đang bay thẳng tới phía trước, đột nhiên bị nam tử trung niên này ngăn cản, vô hình va chạm, lập tức bạo phát ra tiếng nổ động trời.

Tại bên trong tiếng nổ vang này, thân thể nam tử trung niên kia chấn động mạnh, toàn thân đồ đằng lóng lánh, Hắc Long phía sau gã ngửa mặt lên trời rít gào, thân thể không ngừng lui về phía sau, nhưng sau khi thối lui ra ngoài khoảng nghìn mét, cũng là mạnh mẽ dừng lại.

Con bướm yêu linh kia, bị trói buộc tại giữa hai tay của gã.

- Hứa Bạch của Hắc Long đại bộ!

- Hắc Long đại bộ, nằm ở phía đông Tây Mạc, là đại bộ có Lão Tổ Trảm Linh trấn thủ!

- Tất cả đại bộ chỉ cần có Lão Tổ Trảm Linh thì không cần yêu linh, liền có thể đạt được tư cách tiến vào Mặc Thổ. Hứa Bạch này là cường nhân Hắc Long đại bộ, nghe nói là trong Hắc Long đại bộ, đạt được vinh dự có khả năng tấn công Trảm Linh nhất, gã vì sao cũng muốn cướp đoạt yêu linh!

Tại bốn phía quanh đây, có hơn mười người bị con bướm yêu linh đưa tới, giờ phút này khi một đám nhìn thấy người nam tử trung niên này, lập tức ồ lên.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, cảnh tượng này cũng làm cho trong lòng hắn chấn động. Hắn đối với người nam tử gọi là Hứa Bạch này có ấn tượng sâu sắc, đặc biệt là với tu vi của người này, đều là biểu hiện tại bên ngoài thân thể, điểm này rất đặc biệt.

Nhưng lại tại trong nháy mắt Hứa Bạch đem yêu linh khống chế được, một tiếng cười khẽ từ bên trong hư vô truyền đến, sóng gợn chợt lóe, như có một mảnh ánh sáng lóng lánh. Bên trong hồng quang, đi ra một người nam tử mặc trường bào màu đỏ, thân thể nam tử này tinh tế, mang theo cảm giác yếu ớt. Khi xuất hiện, có một mảnh phù văn biến ảo chung quanh y, trên từng cái phù văn, dường như đều là một thân thể độc lập, tản mát ra tinh mang kì dị, nhìn như phù văn, nhưng cẩn thận nhìn lại thì giống như sinh mạng.

Quỷ dị hơn nữa, là mi tâm của người này, không có đồ đằng, mà là tại các bộ phận lộ ra bên ngoài trên thân thể y đều có thể nhìn đến vô số phù văn rậm rạp uốn lượn.

Y cười khẽ, cảm giác âm nhu cực kỳ mãnh liệt. Khi y xuất hiện, nâng tay phải lên, hướng về phía trước, nhìn như mềm nhẹ rơi xuống lại lập tức làm cho lượng lớn phù văn chung quanh y mạnh mẽ ngưng tụ cùng một chỗ, rõ ràng hóa thành một cái phù văn bàn tay to, đi thẳng đến phía nam tử trung niên.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt tiến đến, đồng thời cũng hướng tới con bướm yêu linh.

- Trần Mặc!!

Hứa Bạch rống giận.

Thanh âm của gã quanh quẩn. Rơi vào trong tai tu sĩ bốn phía, lập tức hóa thành rung động.

- Trần Mặc? Yêu Phù đại bộ - Trần Mặc, hơn hai trăm tuổi, lại đã có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ - Trần Mặc!

Nổ vang quanh quẩn, ánh mắt Hứa Bạch lộ ra vẻ dữ tợn, trực tiếp buông tay ra, khiến cho con bướm kia khẽ vỗ cánh, đồng thời, cũng giãy ra từ bên trong bàn tay to mà Trần Mặc biến ảo thành.

Nhưng ở khoảnh khắc con bướm này giãy ra, Chỉ Hương lóe lên, một cái chớp mắt liền xuất hiện. Bàn tay ngọc nhấc lên, một phát bắt được con bướm yêu linh, thân mình lại chợt lóe, khoảnh khắc biến mất.

Tốc độ nàng cực nhanh, bốn phía không người nào có thể phát hiện sớm. Giờ phút này vẻ mặt Hứa Bạch và Trần Mặc bỗng nhiên biến đổi, bị người ở trước mặt cướp đi, điều này đối với hai người bọn họ mà nói, là một loại sỉ nhục.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 714: Kỳ Nam lại đến, đoạt yêu linh! (2)

Nhưng tại khoảnh khắc Chỉ Hương biến mất, hai mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn quang.

- Buông.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, thân thể tản ra mùi rượu, tại bên trong vùng mùi rượu này khuếch tán, hư vô truyền ra tiếng cười của Chỉ Hương.

- Nếu như lúc trước ngươi không có bày ra Đạp Ca Kiếm Khí, lúc này mới đem ra sử dụng, sẽ tạo thành không nhỏ ảnh hưởng đối với ta, nhưng hôm nay…

Không đợi Chỉ Hương nói xong, nàng ta đột nhiên dừng lại, truyền ra một tiếng thét kinh hãi. Bởi vì từ trên thân thể Mạnh Hạo tràn ra mùi rượu, trong chớp mắt lập tức đảo ngược, không khuếch tán ra bên ngoài chút nào nữa, nhưng ở trên người Mạnh Hạo, cũng là có một cỗ sóng gợn kinh thiên, khoảnh khắc quật khởi.

Sóng gợn này mạnh mẽ khuếch tán đến phạm vi nghìn mét trong trời đất, khiến cho không trung biến sắc, khiến cho vẻ mặt tất cả tu sĩ bốn phía đều biến hóa. Trần Mặc và Hứa Bạch, cũng là co rút hai mắt lại, cảm nhận được một cỗ nguy cơ mãnh liệt.

Tại trong chớp mắt này, bên ngoài thân thể Mạnh Hạo, rõ ràng xuất hiện một cái cự thú lớn chừng nghìn mét!!

Con thú này thân thể là Long, đuôi lại như Phượng, có hai đầu, một là

đầu rồng, một là mặt phượng, thân hình cao nghìn mét, long trời lở đất. Theo sự xuất hiện của nó, khí tức kinh khủng tràn ra, lập tức khiến cho thế giới này, tràn ngập dưới uy áp ầm ầm giáng lâm.

Nó, chính là Kỳ Nam!

Mạnh Hạo có đầy đủ kế thừa từ Kỳ Nam, tránh được ba lần tử vong, lúc này đây, bị Mạnh Hạo dùng ở tại nơi này. Giờ phút này Kỳ Nam biến ảo, thân thể chỉ lóe ra một cái, ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, thân thể của nó liền tiêu tan, nhưng tại ở bên trong khoảnh khắc đó, lực lượng Kỳ Nam, hóa thành đòn tấn công, ầm ầm lan ra bốn phía.

Hư vô xung quanh dường như muốn lập tức sụp đổ, thân thể Chỉ Hương ở giữa không trung bị bức ra, khi xuất hiện, nàng phun ra máu tươi, trên mặt lộ ra vẻ rung động.

- Kỳ... Nam...

Vẻ mặt Chỉ Hương mang theo vẻ không thể tin, đối với Mạnh Hạo, nàng ngay từ đầu đã không thèm nhìn tới, cho đến khi phát hiện Đạp Ca Kiếm Khí thì biến thành cảnh giác, lại nhìn thấy đối phương không bị nguyền rủa của yêu tiên ảnh hưởng, thì trong lòng nàng có nghi hoặc cùng tính kế. Tới bây giờ ... sau khi thấy được Kỳ Nam, cùng với khoảng thời gian ngắn cùng Mạnh Hạo tiếp xúc, tất cả mọi thứ nàng đã thấy, đã trải qua, bao gồm tâm cơ của Mạnh Hạo, bao gồm tất cả hành động, khiến Mạnh Hạo lúc này, ở trong suy nghĩ của Chỉ Hương, đã đạt đến trình độ bản thân cần cực kỳ cẩn thận.

Máu tươi phun ra, thân thể không điều khiển được lui về phía sau, tại dưới đòn tấn công này, con bướm nàng cầm trong tay, giãy ra ngoài. Nhưng lại tại khoảnh khắc con bướm này bay ra ngoài, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe tinh mang, đạp trên xung kích mà đến, tay áo vung lên, trực tiếp lấy con bướm này về.

Vẻ mặt Hứa Bạch đại biến, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, nhưng vẫn là bị đòn tấn công này bao trùm, cả người giống như diều đứt dây, trực tiếp bị văng ra, bay ra ngoài mấy trăm mét, máu tươi liên tục phun ra bảy tám ngụm.

Trần Mặc kia cũng là như thế, lúc lui về phía sau, mặc cho y triển khai biện pháp chống cự như thế nào, y vẫn không ngừng phun ra máu tươi, bị văng ra mấy trăm mét.

Hai người bọn họ đều là như thế, thì hơn mười người khác ở nơi đây càng không cần phải nói rồi.

Thân thể những người này đồng loạt nổ vang, có ba năm người như vậy, thân thể trực tiếp bị phá hủy, Nguyên Anh thì chạy ra, mấy người khác, cũng là lập tức trọng thương. Ở bên trong hoảng sợ, bọn họ không chút do dự lấy ra Tiên Kiều thạch đã mang bọn họ đi tới Đạp Tiên kiều này, khoảnh khắc chạm vào, một đám thân thể trực tiếp liền biến mất vô ảnh.

Đây không phải thuấn di, mà là dịch chuyển, là rời khỏi nơi này, là phương pháp duy nhất trở lại Tây Mạc. Bất luận một tu sĩ, khi đi vào Đạp Tiên kiều, cũng có thể có một cơ hội lựa chọn rời đi, một khi rời đi, thì đại biểu hắn đã từ bỏ.

Lấy được yêu linh, không chút do dự thu vào túi trữ vật, Mạnh Hạo xoay người nhoáng lên một cái, cả người hóa thành cầu vồng. Nhân lúc mọi người bị Kỳ Nam tấn công không thể không lui ra phía sau, thì bóng dáng Mạnh Hạo như thiểm điện, nhanh chóng lao đi.

Nơi đây có thể uy hiếp đến Mạnh Hạo chỉ có ba người, ngoại trừ Chỉ Hương, đó là Hứa Bạch và Trần Mặc.

Nhưng hiện giờ, Hứa Bạch và Trần Mặc phun ra máu tươi, thân thể lui ra phía sau, lỡ mất cơ hội truy kích. Tuy nhiên, bằng tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của bọn họ, chỉ sợ là không kéo dài được bao lâu, bọn họ vẫn có thể

đuổi theo được.

Còn Chỉ Hương, là kình địch mạnh nhất Mạnh Hạo gặp phải, nàng ta có thể bị người khác gọi là yêu nữ, có thể thấy được nàng ta rất khó chơi. Ba người này nếu như cùng tiến lên, trừ phi là đem Kỳ Nam và Đạp Ca Kiếm Khí sử dụng toàn bộ, bằng không, Mạnh Hạo rất khó chạy ra sinh cơ.

Cho dù có như vậy, cuối cùng dựa theo Mạnh Hạo phân tích, kết quả cũng là cục diện lưỡng bại câu thương.

Bày ở trước mặt hắn, dường như còn có một lựa chọn, chính là lấy Tiên Kiều thạch ra, rời khỏi nơi đây.

Nhưng lựa chọn này, không tới thời khắc nguy hiểm nhất, Mạnh Hạo sẽ không dùng, mặc dù hắn đạt được không ít tiên thổ, nhưng những...thứ này có đủ để hắn ngộ ra đồ đằng thổ hay không, thì Mạnh Hạo không thể phán đoán.

Mà một khi lựa chọn rời đi, liền không cách nào trở về nữa, cũng đồng nghĩa mất đi cơ duyên lần này.

Tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, trong lúc gào thét đi xa, mày hắn nhăn lại, đang có chút chần chừ.

Cùng lúc đó, phía sau hắn Hứa Bạch và Trần Mặc hai mắt chợt lóe, hai người thở sâu. Sau khi Mạnh Hạo rời khỏi không lâu, khoảnh khắc đòn tấn công của Kỳ Nam tiêu tan, hai người bọn họ bất chấp chữa thương, lao mạnh ra, thuấn di truy kích theo.

Yêu linh, hai người bọn họ bắt buộc phải đoạt được!

Ở trước mặt hai người này, Chỉ Hương cũng hóa thành cầu vồng, ba người một người ở phía trước hai người theo sau bay theo phương hướng

Mạnh Hạo rời đi, triển khai tốc độ cao nhất truy theo.

Mạnh Hạo nhíu mày, giờ phút này hắn nhất định phải lựa chọn. Một là vì Ô Thần ngũ bộ giữ lại yêu linh phải rời khỏi nơi này, cái giá phải trả là có khả năng chưa có đủ tiên thổ. Hai là suy xét cho chính mình, buông tha cho yêu linh.

Sau một cái hô hấp, trong mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ quyết đoán, cảm ngộ đồ đằng thổ không phải là nhất định phải cần đến tiên thổ, trong thiên địa hơn mười nghìn loại đất, đều có thể cảm ngộ. Nhưng yêu linh có lẽ cũng chỉ có một con này!

Ở khoảnh khắc Mạnh Hạo quyết định, tay phải hắn vỗ túi trữ vật, Tiên Kiều thạch lập tức xuất hiện, đang muốn nắm lấy. Nhưng vào lúc này, bên trong tinh thần của hắn đột nhiên truyền đến thanh âm của Yêu nữ Chỉ Hương.

- Mạnh Hạo, cho dù ngươi còn có thủ đoạn lợi hại khác, nhưng ở dưới sự truy kích của ta cùng với hai vị tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ khác, muốn bảo vệ yêu linh, ngươi ngoại trừ rời khỏi thế giới này, không có lựa chọn khác nữa.

- Nhưng ta xem ngươi đi tới Đạp Tiên kiều này, dường như có mục đích khác nữa, có phải ngươi cảm thấy không cam lòng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 715: Lốc xoáy thổ!

- Ta có một đề nghị, không bằng ta và ngươi hợp tác, như thế nào? Ta biết rằng lúc trước ta và ngươi trong lúc hợp tác, có chút không thoải mái, lúc này đây bất kể ta nói như thế nào, ngươi đều không thể tin tưởng được. Cho nên ta sẽ biểu lộ thành ý trước!

Thanh âm của Chỉ Hương truyền đến, đồng thời thân thể của nàng chợt dừng lại, thế nhưng lại trực tiếp xoay người, hai tay nâng lên bấm niệm thần chú. Ngay sau đó ở trước mặt nàng, xuất hiện hai đóa hoa màu đỏ.

Hai đóa hoa này, trong khoảnh khắc liền nổi lên gương mặt của Hứa Bạch và Trần Mặc. Tại khoảnh khắc gương mặt này xuất hiện, Hứa Bạch và Trần Mặc biến sắc.

Đúng lúc này, đóa hoa sụp đổ, không phát ra âm thanh hay khí tức nào, trực tiếp dập nát thành tro bụi. Ở khoảnh khắc nó vỡ nát, Hứa Bạch phun ra máu tươi, thân thể lập tức uể oải, Trần Mặc bên cạnh cũng run rẩy thân thể, phun ra máu tươi. Hai người dừng lại một chút, vẻ mặt dữ tợn, đồng thời cũng có một chút hoảng sợ.

Nhưng sự tình còn chưa kết thúc ở đây, mắt phượng của Chỉ Hương chợt lóe, ở nháy mắt hai người kia tạm dừng lại, tay phải nâng lên, liên tục chỉ hai cái về phía trước. Chỉ là vừa mới nâng lên, Hứa Bạch và Trần Mặc, đã lại lần nữa phun ra máu tươi, vẻ mặt hai người hoàn toàn hoảng sợ, nhanh chóng lui về phía sau.

Bởi vì bọn họ phát hiện, lúc đối phương nâng tay, chính mình liền đã bị thương, như là rơi vào đến trong vòng quy tắc kỳ dị nào đó.

- Trước làm bị thương, sau đó lại ra tay?

- Quy tắc nghịch chuyển đây là thần thông Quy Thũng, là thủ đoạn của Trảm Linh!

Vẻ mặt hai người biến đổi, giờ phút này trong óc vù vù, nhanh chóng lui về phía sau.

Lúc này Chỉ Hương mới thu hồi hai tay, lãnh đạm nhìn qua hai người một cái, sau đó xoay người đi theo hướng Mạnh Hạo.

Linh thức Mạnh Hạo đã nhìn thấy cảnh tượng biến hóa này, nhưng không có tạm dừng chút nào, vẫn cầm Tiên Kiều thạch, triển khai tốc độ cao nhất bay nhanh.

- Đây chính là thành ý của ta, thương thế hai người này, trong thời gian ngắn không thể khỏi hẳn, bọn họ cũng hẳn là không có lá gan tiếp tục cùng ta truy kích rồi.

- Mạnh Hạo, lần này ta cực kỳ có thành ý hợp tác cùng ngươi. Mấy lần trước, là do ta hiểu biết sau lầm, lần này ... Chúng ta chân chính hợp tác. Thế nào?

- Ngươi không cần trả lời ngay, cũng không cần nói cho ta đáp án. Ta sẽ ở trên một chỗ nhô ra trên núi đá ở cực Đông của mảnh đại địa này, chờ ngươi một tháng.

- Một tháng sau, nếu như ngươi đến, chúng ta liền hợp tác, ngươi có thể đoạt được nhiều tiên thổ hơn nữa. Mà nếu như ngươi không đến, thì ta sẽ không miễn cưỡng.

Chỉ Hương không có đuổi theo lâu lắm, sau khi truyền âm xong thì dừng lại, nhìn Mạnh Hạo đi xa, không biết đang suy nghĩ cái gì. Thời gian không lâu, nàng xoay người, đi về phía đại địa ở cực Đông.

Mạnh Hạo nhíu mày, lời nói của yêu nữ Chỉ Hương cùng với hành động

này, khiến hắn có chút đoán không ra. Nàng này làm việc hay thay đổi, một phút trước còn giết hại lẫn nhau, nhưng trong nháy mắt tiếp theo lại tỏ thành ý như thế.

Trong lòng Mạnh Hạo tuy chần chừ, nhưng tốc độ cũng không chậm, liên tiếp chạy bảy tám ngày, cho đến khi xác định bốn phía không có bất kỳ người nào đi theo, lúc này mới dừng lại.

Sau đó, lại trôi qua ba ngày nữa, Mạnh Hạo lại bay nhanh về phía trước. Năm sáu ngày sau, lại dừng lại, hắn có thể xác định tám phần, Chỉ Hương thật là không có âm thầm đi theo.

- Hay là yêu nữ này đổi tính?

Mạnh Hạo cười lạnh, khoanh chân ngồi ở trong động phủ đào ra. Đối với việc rời khỏi Đạp Tiên kiều, hắn thật sự là không cam lòng, giờ phút trong khi trầm ngâm, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, trực tiếp lấy tiên thổ ra, ngưng thần dung nhập vào trong đó, chậm rãi cảm ngộ.

Lấy phương thức ngộ ra đồ đằng hỏa lúc trước, để xem xét tiên thổ này, cho đến khi nhắm mắt lại, trong đầu hắn hiện lên chính là tất cả kết cấu của tiên thổ này. Đợi khi hiện lên kết cấu đầy đủ, lấy loại đồ đằng thổ của Ô Thần ngũ bộ làm dẫn, để ngưng tụ đồ đằng thổ. Đây là cách mà Mạnh Hạo nghĩ đến, là phương pháp đạt được đồ đằng thổ.

Theo thời gian trôi qua, đảo mắt mười ngày đã qua, trong mười ngày này, chỗ Mạnh Hạo là địa phương rất an tĩnh, không người tới quấy rầy, giờ phút này ở bên ngoài, những người đến từ Tây Mạc đã rời đi rất nhiều.

Một ngày này, Mạnh Hạo bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra một chút ánh sao. Trong đầu của hắn, đã có kết cấu hoàn chỉnh của tiên thổ, toàn bộ kết cấu tạo thành một viên sỏi.

- Không kém nhiều lắm...

Mạnh Hạo thở sâu, từ trong túi trữ vật lấy ra đồ đằng thổ của Ô Thần ngũ bộ, đang bị vây ở bên trong tiêu tan, nhưng được Mạnh Hạo cẩn thận duy trì. Hắn nhìn lướt qua, sau đó cắn răng một cái, lập tức đem nó khắc ở trên cánh tay phải.

Theo dấu vết của loại đồ đằng thổ này, tại trong nháy mắt này, viên sỏi – kết cấu của tiên thổ trong đầu Mạnh Hạo, lập tức dựa theo ý thức của hắn, dung hợp với đồ đằng thổ của Ô Thần ngũ bộ.

Loại dung hợp này, hơn nữa là dung hợp trên ý thức, Mạnh Hạo cũng không biết có thể thành công hay không, nhưng đồ đằng hỏa chính là xuất hiện như thế này. Sau khi Mạnh Hạo phân tích, hắn cho rằng tiên thổ cũng có khả năng thành công nếu làm như vậy.

Loại dung hợp này giằng co khoảng mấy ngày, cho đến khoảnh khắc hoàn toàn dung hợp xong, trên cánh tay phải của Mạnh Hạo, rõ ràng xuất hiện một lốc xoáy mơ hồ. Lốc xoáy này có màu vàng đất, ngay lúc nó xuất hiện, một cỗ lực hút vô tận, nháy mắt tràn ra.

Nhưng nó hấp thu cũng không phải là linh khí, mà là tiên thổ ở trước người Mạnh Hạo, tiên thổ này trong chớp mắt liền dung nhập vào bên trong lốc xoáy, như bị cắn nuốt.

Tinh thần Mạnh Hạo rung lên, hắn không chút do dự lần lượt lấy ra từng khối tiên thổ, mỗi một khối tiên thổ khi vừa mới bị lấy ra, đều ngay lập tức bị lốc xoáy hấp thu. Thời gian chậm rãi trôi qua, lại trôi qua mấy ngày, khi toàn bộ tiên thổ trong túi trữ vật Mạnh Hạo lấy ra, đều đã bị lốc xoáy này hấp thu, nhưng loại lực hút này... Lại vẫn còn tồn tại!

Chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng mạnh lên, giống như có một loại lột xác sắp lập tức xuất hiện.

Mạnh Hạo có loại cảm giác mãnh liệt, nếu giờ phút này có đầy đủ tiên thổ ở đây, hắn có thể khiến lốc xoáy này biến thành đồ đằng, trở thành loại thứ bốn trong ngũ hành của hắn, đồ đằng thổ!

Mà một khi đồ đằng thổ này xuất hiện, như vậy tu vi của Mạnh Hạo lại được kéo lên, đủ để nghiền ép Nguyên Anh sơ kỳ, chiến thắng Nguyên Anh trung kỳ, và Nguyên Anh hậu kỳ.

Điều này giống như trình độ cực hạn của Kim Đan, thực lực hùng mạnh đến mức có thể xem nhẹ tất cả mánh khóe. Đó là một cảnh tượng kinh thiên từ xưa đến nay, bất kỳ một cái tu sĩ Kết Đan nào, cũng không thể làm được.

Muốn làm đến điểm này, cần có Hoàn Mỹ Kim Đan, cần ngũ hành quy nhất, càng cần có đầy đủ cảm ngộ đến từ chính đại sư đan đạo. Thậm chí còn cần thân phận là Phong Yêu sư!

Chỉ có tập hợp đủ những điều kiện đó, mới có thể đi lên con đường của Mạnh Hạo, ra khỏi cực hạn đỉnh cao của Kim Đan, có thể chiến đấu với Nguyên Anh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 716: Yêu Tiên cổ giới.

Có thể tưởng tượng, nếu như có một ngày, ngũ hành của Mạnh Hạo đầy đủ, tu thành ngũ sắc Nguyên Anh, tu luyện con đường không tính là Hoàn Mỹ, nhưng một khi đến cảnh giới Hoàn Mỹ nghịch thiên, hắn sẽ là tồn tại như thế nào ở vùng đât Nam Thiên. Là đệ nhất nhân, dưới Trảm Linh!

Tất cả đại tông, tất cả gia tộc, tất cả thiên kiêu, đều ở dưới chân Mạnh Hạo, bị hắn một đường nghiền ép mà qua.

Bởi vì, con đường ngũ sắc Nguyên Anh, là con đường hoàn mỹ độc đáo Mạnh Hạo vì chính mình, sáng tạo ra!

- Ta cần nhiều tiên thổ hơn nữa!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, hắn giấu lốc xoáy trên cánh tay ở phía dưới quần áo. Nhưng lực hút này, cũng là càng ngày càng mãnh liệt, khiến hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, chợt cất bước đi ra động phủ, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, ở giữa không trung gào thét vội vã mà đi.

Mấy ngày sau, hắn đi tới bên cạnh chỗ thung lũng lúc trước, nhìn lướt qua, Mạnh Hạo nhíu mày. Nơi đây đã không có sương mù, cung điện phía dưới, đã trở thành tro bụi, chỉ có thể nhìn thấy hài cốt.

Mạnh Hạo trầm mặc đi vào bên trong đống hoang tàn đầy mảnh hài cốt này. Theo bước chân hắn đi tới, từng mảnh tiên thổ bay lên, lao thẳng đến cánh tay phải của Mạnh Hạo. Nhưng nơi đây dù sao đã trở thành đống hoang tàn, tiên thổ còn thừa không nhiều lắm, sau khi Mạnh Hạo hấp thu toàn bộ tiên thổ, lực hút của lốc xoáy trên cánh tay vẫn khủng bố như trước.

Mạnh Hạo trầm mặc, trong ánh mắt lộ ra vẻ quyết đoán.

- Tu sĩ tu hành, trong lòng không được sợ hãi, phải trước sau như một! Yêu nữ Chỉ Hương kia mặc dù là tiên... Nhưng hôm nay đã ngã xuống phàm trần, cùng nàng ta hợp tác, cũng không phải là không thể được.

Mấy ngày sau, tại mảnh địa vực phía Đông, có một khu vực rất dễ tìm thấy. Khu vực này có một bình đài nhô ra ngoài không theo quy tắc nào, bình đài này có hình dài mảnh, giống như lan tràn vào bên cạnh không gian của mảnh đất này.

Thậm chí nếu đứng trên nơi này có thể nhìn thấy phía dưới là một mảnh tối đen.

Giờ phút này, tại phía cuối bình đài này, có một nữ tử khoanh chân ngồi ở chỗ đó, hình dáng mỹ lệ, vẻ mặt thản nhiên, chính là Triệu U Lan. Nàng đã ở trong này, ngồi đợi hơn một tháng.

Từ một tháng trước, sau khi không hề truy kích Mạnh Hạo, nàng liền đến nơi này, an tĩnh chờ đợi.

Dù cho một tháng đã trôi qua, nàng vẫn chờ đợi, nàng tin tưởng, Mạnh Hạo nhất định sẽ đến. Tuy nói tiếp xúc không lâu, nhưng Mạnh Hạo để lại ấn tượng với nàng cực kỳ mãnh liệt, rất là khắc sâu.

Giờ phút này, Chỉ Hương mở mắt ra, nhìn lên bầu trời, trên mặt lộ ra mỉm cười, nàng nhìn thấy trên bầu trời xa xăm, có một đạo cầu vồng gào thét mà đến.

Tại trong cầu vồng, chính là Mạnh Hạo, một thân áo xanh phất phới, tóc dài phiêu diêu, khiến cho thoạt nhìn, Mạnh Hạo dường như không phải tu sĩ, mà là thư sinh. Chẳng qua gương mặt lạnh lùng kia, còn có hai mắt thỉnh thoảng lóe ra hàn quang, khiến Mạnh Hạo, làm cho người ta cảm giác giống như một thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ.

Nàng nhìn thấy Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cũng nhìn thấy nàng.

Không thể không nói, Triệu U Lan tuy rằng xinh đẹp, nhưng không xinh đẹp tới mức tuyệt sắc, nhưng lúc này đây, sau khi Chỉ Hương đoạt xá Triệu U Lan thành công, khi tiên thần dần dần dung hợp, lâu ngày khiến cho tướng mạo của Triệu U Lan xuất hiện một ít biến hóa rất nhỏ. Biến hóa này chủ yếu là trên phương diện khí chất, nhưng cũng chính là loại biến hóa này, khiến cho Chỉ Hương lúc này, hiện ra một loại vẻ đẹp tuyệt sắc.

Có thể tưởng tượng được, theo thời gian trôi qua, khi loại vẻ đẹp này càng ngày càng nở rộ, khi Chỉ Hương và thân thể Triệu U Lan hoàn toàn dung hợp, thì sẽ dần dần hiển lộ ra toàn bộ.

Mạnh Hạo liếc nhìn Chỉ Hương một cái. Đối với Triệu U Lan, Mạnh Hạo biết được Tu Chân giới tàn khốc, Triệu U Lan có ý muốn tìm mình giải cứu, nhưng quan hệ của hai người cũng không có đến cái loại khiến Mạnh Hạo phó thác nguy hiểm sinh tử, tới mức nhất định phải cứu nàng ta, càng không nói tới có gì xúc động.

Ở Tu Chân giới cá lớn nuốt cá bé. Mạnh Hạo sẽ không đi quản.

Giờ phút này ánh mắt lướt qua bốn phía, vẻ mặt Mạnh Hạo như thường, cất bước đi ở trên bình đài này. Đến gần bên người Chỉ Hương, người đã đoạt xá Triệu U Lan.

- Ta biết ngươi nhất định sẽ đến.

Chỉ Hương mỉm cười mở miệng, tươi cười mang theo một cỗ hấp dẫn không nói ra được.

- Vì sao như thế xác định.

Vẻ mặt Mạnh Hạo thản nhiên, sau khi đến gần, hắn bình tĩnh mở miệng.

- Bởi vì ngươi cùng ta, đều là một loại người, sẽ bỏ chạy khi bị đuổi giết, sẽ muốn sống khi sinh mệnh bị uy hiếp. Ở trong giãy dụa đoạt tạo hóa; vì bản thân tu hành, có thể xông vào nơi hiểm ác trong thiên địa; vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn.

Chỉ Hương mỉm cười, lúc nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra một chút thưởng thức hiếm thấy.

Mạnh Hạo từ chối cho ý kiến.

- Ta biết ngươi cần lượng lớn tiên thổ, nhưng những tu sĩ ở Nam Thiên Tinh của các ngươi đã tới đây, nhiều nhất chỉ ghi chép lại một ít thế giới phụ cận Tiên Kiều thạch và khoảng mười mấy ngàn thế giới trong Đạp Tiên kiều. So sánh ra thật sự là quá ít, lấy chín trâu mất một sợi lông cũng không đáng để hình dung.

- Mà qua nhiều năm như vậy, những nơi tu sĩ Tây Mạc đến từ Nam Thiên Tinh, có thể thăm dò đến, cũng chỉ có từng đó, trong đó tiên thổ, cũng không còn thừa lại nhiều, cho nên không đạt được số lượng mà người cần.

- Mà phương pháp duy nhất, chính là nhảy ra khỏi nơi này, không bị giới hạn ở khu vực này, mà là đi tìm chỗ xa hơn, đi đến khu vực mà tu sĩ Nam Thiên Tinh của các ngươi, chưa từng bước vào.

- Ở nơi đó, mới có lượng lớn tiên thổ, thậm chí có khả năng nguyên cả cái đại lục, đều có cấu tạo là tiên thổ.

Chỉ Hương nhẹ giọng mở miệng, thanh âm rất là dễ nghe, giống như chim sơn ca, nhất là lúc nói chuyện, răng nàng trắng tinh, vẻ mặt không quyến rũ, nhưng hai mắt sáng ngời có thần, giống như hồ nước mùa thu nhìn không thấu.

- Lúc những tu sĩ Nam Thiên Tinh tới đây, bọn họ không phải là không muốn thăm dò càng nhiều khu vực, nhưng ở khu vực xa lạ, thường tồn tại rất nhiều nguy hiểm, ngăn cản bước chân của bọn họ. Đồng thời bọn họ cũng không biết con đường chính xác ở nơi nào.

Chỉ Hương khẽ mỉm cười, khi nhìn Mạnh Hạo đang lắng nghe, nàng vén lên tóc đen bỗng chốc bị gió thổi bay, có một đám làm che mất khuôn mặt, như vậy khiến cho nàng tăng thêm càng nhiều quyến rũ.

Mạnh Hạo nhìn lướt qua, không nói gì.

- Con đường chính xác, không phải là chỉ lấy cự thạch trôi nổi vượt qua hư vô, mà là phải ở bên trong hư vô, ở nơi nào đó không cố định thời gian, không cố định địa điểm, sau đó triển khai phương pháp đặc thù, tìm ra biến hóa của cự thạch, thì mới có khả năng đi tới tân thế giới.

- Hơn nữa thường thường cần phải thay đổi mấy lần, loại phương pháp này không phải là phương pháp mà tu sĩ Tây Mạc từ Nam Thiên Tinh có thể nắm giữ được. Mà ta, vừa mới biết được một con đường, tuy rằng không thể đi đến chỗ sâu nhất của Đạp Tiên kiều, nhưng có thể đi vào hơn hai mươi ngàn thế giới.

- Đây chính là thành ý thứ hai của ta, cũng có thể chứng minh ta không để ý ngươi đạt được con yêu linh kia. Ta hy vọng ngươi có thể giúp ta, đạt được con thứ hai!

- Mà ta sẽ dẫn ngươi đi đến chỗ sâu của Đạp Tiên kiều, để ngươi bước vào nơi đó, đạt được đầy đủ tiên thổ.

Chỉ Hương ngóng nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt của nàng rất chân thành, dường như lần hợp tác này, giống như lời của nàng, không giống với lúc trước.

Mạnh Hạo khẽ mỉm cười, hắn làm sao có thể bởi vậy liền đi tín nhiệm Yêu nữ Chỉ Hương này, trong giới tu sĩ, rất khó tồn tại sự tín nhiệm đối phương, đa số đều là hợp tác cùng có lợi mà thôi.

- Yêu linh đối với ngươi có tác dụng gì?

Mạnh Hạo bỗng nhiên mở miệng.

Chỉ Hương chần chờ một chút, sau khi nhìn qua Mạnh Hạo, giống như làm ra quyết đoán nào đó dưới đáy lòng.

- Lần hợp tác này, là dựa trên biểu hiện thành ý giữa chúng ta, nếu hợp tác chấm dứt vui vẻ, như vậy chúng ta có thể tiến hành hợp tác lần thứ hai... Ta có thể lại biểu lộ thành ý trước.

- Ta sẽ nói cho ngươi biết tác dụng của yêu linh…

- Yêu linh, chỉ có một tác dụng, đó chính là cái chìa khóa để bước vào Yêu Tiên cổ giới. Chỉ có đầy đủ yêu linh, mới có thể bước vào Yêu Tiên cổ giới mở ra sau hai trăm năm nữa, cũng lần nữa đạt được tư cách tiến vào Khư Kiều giới.

- Do đó ở trong này, bước vào trong Khư Kiều giới, tạo hóa chân chính, chính là Yêu Tiên cổ giới!

- Yêu Tiên cổ giới...

Mạnh Hạo hơi suy nghĩ một chút, lời nói này có độ tin cậy rất cao, cũng giải thích được vì sao liên minh Thiên Đình ở Mặc Thổ lại cần yêu linh.

- Đạp Tiên kiều, là do Yêu Tiên cổ tông năm xưa sáng tạo ra, làm như vậy là để hướng dẫn một mạch con cháu của bọn họ trong bốn ngôi sao lớn biện pháp tu thành tiên. Nhưng một trận chiến cuối cùng với Quý gia tại đây, đã khiến cầu này đã sụp đổ. Yêu Tiên cổ tông triển khai trận

pháp Thông Thiên, hy sinh tất cả cơ hội sống, đổi lấy cơ hội ngàn năm có một lần tái hiện Đạp Tiên kiều, đồng thời làm cho Yêu Tiên cổ giới bảo tồn đầy đủ... Từ trận chiến ấy trở về sau, tu sĩ còn sót lại, trải qua thời gian, đã tổ chức và thành lập Yêu Tiên Tông mới.

- Mà ta, chính là đệ tử của Yêu Tiên Tông.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, vẻ mặt biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 717: Yêu Tiên cổ giới. (2)

- Yêu Tiên cổ giới, khi hiến tế đã lưu lại nguyền rủa. Tất cả tu sĩ đụng chạm đến vật trong Yêu Tiên cổ giới, sẽ bị chết, mà ngươi...đã hủy đi một chỗ trung tâm của hạ tam giới. Nhưng nguyền rủa lại không có tác dụng, đây là cơ sở để chúng ta hợp tác.

- Cũng chính là nguyền rủa này, khiến cho Quý gia cũng phải kiêng kị, mặc cho Đạp Tiên kiều ngàn năm lại mở một lần, không để ý tới nó.

Chỉ Hương nhẹ giọng mở miệng, sau khi nói xong, nhìn Mạnh Hạo.

- Ngàn năm một lần mở, hiện giờ vô số năm tháng đã qua, không biết nó đã mở ra bao nhiêu lần.

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, thản nhiên mở miệng.

- Yêu Tiên cổ giới thật là ngàn năm mới mở ra một lần. Cầm yêu linh có thể đi vào, nhưng ba mươi ngàn năm mới sinh ra một lần yêu linh, cho nên lúc này đây... Nói một cách chính xác, chỉ mới là lần thứ ba mà thôi.

Chỉ Hương chậm rãi nói.

- Mà yêu linh, cũng không phải là chỉ có Đạp Tiên kiều mới có, ở bên ngoài cũng có khả năng sinh ra. Bất kỳ một cái di tích nào của của Yêu Tiên cổ tông năm đó, cũng đều có thể xuất hiện yêu linh.

- Cho nên... Hai trăm năm sau trong Yêu Tiên cổ giới, người tiến đến không phải là ít, sợ là trong bốn đại Tinh thần đều sẽ có người tới, thậm chí là ngay cả lượng lớn ẩn tông ở trong sơn hải thứ chín này, cũng đều sẽ xuất hiện.

- Dù sao, Yêu Tiên cổ tông của năm đó... Mới là tông môn đệ nhất chân chính của sơn hải thứ chín, bởi vì trong đó mới có chủ nhân của sơn hải thứ chín! Mà Quý gia, cũng chỉ từng là thủ hạ dưới trướng của những người này mà thôi. Do người đứng đầu sơn hải thứ chín mất tích, Lý gia mới dám thêm chữ Thiên, trở thành Quý gia chiếm núi, chiếm căn nguyên, sáng tạo ra Phong Tiên đài, tại sơn hải thứ chín, ra lệnh cho tất cả người tu hành, hoặc là trở thành tiên của Quý gia, đi lên con đường của Quý gia. Còn nếu như đi lên con đường tu tiên của riêng mình, lại là nghịch tiên.

- Những thứ này đối với ngươi rất xa xôi, ngươi chỉ cần biết như vậy là được, nếu như cuộc đời của ngươi có cơ hội thành công làm tiên, tới lúc đó, mới là khoảnh khắc mà ngươi cần làm ra lựa chọn.

- Mà theo cái nhìn của ta, những vị tiên trong tinh không này, sớm muộn gì cũng có thêm ngươi!

Chỉ Hương bình tĩnh nói.

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, trầm mặc cẩn thận suy tư lời nói của đối phương, tin cũng được, không tin cũng không sao, nếu Mạnh Hạo đã lựa chọn tiến đến, thì đã nghĩ tới rất nhiều. Một lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn hướng Chỉ Hương.

- Khi nào xuất phát.

Hai mắt Chỉ Hương lộ ra tia sắc bén sáng ngời, nàng phát hiện mình đối với Mạnh Hạo, càng ngày càng thưởng thức hơn. Quyết đoán như thế, không ướt át bẩn thỉu, có thể làm được điểm này đấy, trừ phi là kẻ ngu dốt, hoặc là người bị chính mình mị hoặc, bằng không... Cũng chỉ có người đối với chính mình cực kỳ tự tin, mới có thể quyết đoán như thế.

- Hắn không sợ đây là âm mưu quỷ kế sao, ta chính là tiên... Như vậy cũng tốt, lần này, ta cũng thật sự không có tính toán lại giấu diếm điều gì

đối với hắn, liền chân chính hợp tác một lần, cũng tốt!

Chỉ Hương thầm nghĩ trong lòng, mỉm cười đứng lên.

- Ban đầu ta vốn chuẩn bị đợi ngươi ba ngày nữa, nếu như ngươi không đến, ta sẽ bước đi.

- Còn có ba ngày sao, được rồi.

Mạnh Hạo liếc nhìn Chỉ Hương một cái, đi qua một bên khoanh chân ngồi xuống, không lên tiếng nữa.

Thời gian nhoáng một cái, ba ngày đã qua, trên bầu trời xa xăm, có một đạo sao băng gào thét mà đến. Đó là một hòn đá lớn khoảng ba trăm mét, tốc độ cực nhanh, bay thẳng đến nơi đây.

- Chính là hòn đá này!

Tại khoảnh khắc hòn đá này ầm ầm mà đến, thân mình Chỉ Hương bỗng nhiên lóe lên, trực tiếp hiện ra trên hòn đá, gần như ở lúc nàng xuất hiện, bóng dáng của Mạnh Hạo cũng đồng thời thuấn di mà đến.

Hai người đứng trên hòn đá này, nhìn thoáng qua đối phương, ngay sau đó hòn đá mang theo hai người bọn hắn, trực tiếp đánh vào hư vô bên cạnh, xé mở một lỗ hổng, thâm nhập vào trong đó.

Ở bên trong hư vô tối đen mênh mông, một nam một nữ, đạp thạch đi xa.

Cùng lúc đó, tại bên trong hư vô tối đen này, trước mặt Mạnh Hạo và Chỉ Hương, có một người mặc áo xanh trong hư không, lưng đeo một thanh kiếm lớn. Tu sĩ trung niên trong tay cầm bầu rượu, mang theo sự cô đơn và hiu quạnh, vừa uống rượu, vừa cất bước đi về phía strước.

- Ngươi hỏi khi nào có thể gặp lại, ta đã tìm ngươi ba ngàn năm... Ngươi

ở đâu? Ba mươi ngàn thế giới, chúng sinh kiều nô, ta đã tìm ngươi hơn hai mươi ngàn cái thế giới, đã tìm vô số kiều nô, không có ngươi, ngươi... Ở đâu?

- Tuyết, ta đáp ứng ngươi, nhất định phải đem ngươi mang đi, bất kể ai ngăn cản, cho dù ta phải tan xương nát thịt, cho dù cả thân xác và linh hồn ta đều bị hủy diệt, ta cũng muốn... mang ngươi đi!!

Trong hư vô tối đen, ẩn chứa rét lạnh không cách nào hình dung. Loại rét lạnh này, có thể trong mấy cái hô hấp ngắn ngủn, làm cho một Nguyên Anh đã mất đi thân thể trực tiếp băng toái.

Cho dù là có đầy đủ thân thể đi chăng nữa, nhưng nếu không có pháp bảo để chống cự rét lạnh, một khi bước vào chỗ này, tâm thần cũng dần dần bị diệt.

Trừ phi là tu hành thần thông có liên quan đến hỏa, phối hợp thêm với pháp bảo có lẽ mới có thể ở trong này, kiên trì thời gian dài một chút.

Lúc này Chỉ Hương đang khoanh chân ngồi ở trên tảng đá lớn, mắt phượng lướt qua, nhìn về phía Mạnh Hạo. Đây là ngày thứ mười từ khi hai người các nàng bước vào hư vô, từ lúc hai người tiến vào hư vô này, thì không có nói chuyện với nhau, hai người ngồi ở hai đầu của tảng đá lớn này, giữa đôi bên có chút khoảng cách.

Xung quanh Mạnh Hạo, có tồn tại một tầng quầng sáng, ngăn cản hàn khí bên ngoài xâm nhập vào, nguyên bản còn rất chắc chắn, nhưng theo tảng đá lớn bên dưới bọn họ không ngừng di chuyển tiến vào chỗ sâu trong của hư vô, quầng sáng do năm hòn đá nhỏ màu trắng tạo thành phía bên ngoài thân thể Mạnh Hạo, dần dần bắt đầu không ổn định. Khi tiến vào càng sâu, đã xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Tuy nói Mạnh Hạo đã đi qua hư vô nhiều lần, nhưng vài lần trước đó, mỗi lần đều yên ổn vượt qua mười ngày. Nhưng từ khi bước vào một

mảnh hư vô này, hắn liền phát hiện, nơi này không giống với hư vô lúc trước.

Hàn khí nơi đây nhiều gấp mấy lần lúc trước, thậm chí càng đi về phía trước, hàn khí lại càng là kinh người, lúc này đây, đã khủng bố tới trình độ nhất định, mà ngay cả pháp bảo phòng hộ này, cũng không thể chịu đựng được.

Hơn nữa Mạnh Hạo đã sớm nhìn thấy, dưới thân hòn đá này, đã trở thành màu trắng, bị một mảnh sương lạnh bao trùm, càng ngày càng dầy, hiện giờ đã trở thành một khối băng.

Mà Chỉ Hương bên kia, tại bên trong rét lạnh khủng bố này, không ngờ lại không có chút không khoẻ nào, nàng vẫn khoanh chân ngồi ở chỗ kia. Cho dù xung quanh hàn khí ngập trời, nhưng thân thể của nàng vẫn giống như trước, không có bất kỳ phòng hộ nào, không có vận chuyển chút tu vi nào. Dường như hàn khí vừa mới tới gần bên cạnh nàng, liền lập tức bị hút vào trong cơ thể, đã trở thành một bộ phận trong tu vi của nàng.

Điểm này, khiến Mạnh Hạo đối với yêu nữ này càng thêm cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 718: Chỗ sâu trong Khư Kiều giới.

Phát hiện ánh mắt của Chỉ Hương, Mạnh Hạo cũng mở mắt ra, khoảnh khắc khi ánh mắt của hai người chạm nhau ở giữa không trung, tiếng động ken két quanh quẩn, màn hào quang phòng hộ xung quanh Mạnh Hạo ngay giờ phút này xuất hiện từng vết rạn. Những vết rạn này càng ngày càng nhiều, qua một lát, liền tràn ngập toàn bộ màn phòng hộ, tuy còn chưa có sụp đổ, nhưng có thể nhìn ra đến, tấm màn phòng hộ này không duy trì được bao lâu nữa sẽ hoàn toàn chia năm xẻ bảy.

Một khi vỡ vụn, sẽ có lượng lớn hàn khí nháy mắt lao thẳng đến Mạnh Hạo.

- Mạnh đạo hữu, hàn khí ở nơi đây, không phải thứ tu sĩ Nguyên Anh tầm thường có thể chống cự. Tu vi của ngươi tuy rằng có chút kỳ dị, sợ là cũng chống cự không được lâu. Tốt nhất là ngươi nên tới bên cạnh của ta, ở bên cạnh ta trong vòng ba mét, ta có thể bảo vệ ngươi bình an đi qua nơi đây.

Hai mắt Chỉ Hương chợt lóe, nàng nhìn thấy màn hào quang của Mạnh Hạo lúc này sắp vỡ vụn, cũng không ngờ tới rằng đối phương không thể vượt qua mảnh hư vô này.

- Có lẽ ta lúc trước đối với người này quá mức xem trọng, cho nên không để ý đến vấn đề này. Nếu hắn không thể dựa vào lực lượng của chính mình để vượt qua hư vô, như vậy cho dù là hợp tác, cũng nên thay đổi một chút. Dù sao ... Thực lực, mới là cơ sở hợp tác, cũng là thứ tất yếu để đạt được tôn trọng.

Trong mắt phượng Chỉ Hương không lộ ra chút suy nghĩ nào, ngược lại

là khẽ mỉm cười.

Nhưng sau khi lời nói của Chỉ Hương truyền ra, Mạnh Hạo ngồi bên trong màn hào quang tràn ngập vết nứt giống như mạng nhện, dường như kiên trì không được bao lâu, truyền ra thanh âm lãnh đạm.

- Không cần.

Thanh âm này bình tĩnh, không dao động không sợ hãi, càng có một loại tự tin không thể nói rõ, mang theo hương vị ác liệt truyền ra, sau khi rơi vào tai Chỉ Hương, khiến hai mắt Chỉ Hương chợt nheo lại.

Nàng nhìn thấy, sau lúc nói ra những lời này, Mạnh Hạo ở bên trong màn hào quang, chậm rãi nâng tay phải lên, nhẹ nhàng đặt tại trên màn hào quang. Ầm một tiếng, màn hào quang mạnh mẽ run rẩy, nháy mắt liền sụp đổ, chia năm xẻ bảy, sau đó năm hòn đá nhỏ màu trắng bên người Mạnh Hạo, cũng trong khoảnh khắc đồng loạt nổ bung.

Màn hào quang biến mất khiến hai mắt Chỉ Hương co rút lại, hành động của Mạnh Hạo vượt ngoài dự đoán của nàng. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, Mạnh Hạo lại dám ra tay tại đánh nát màn hào quang này, trước khi nó tan vỡ.

Khoảnh khắc màn hào quang này bị phá nát, hàn khí xung quanh, nháy mắt nhảy tiến vào, xông thẳng đến Mạnh Hạo, trong chớp mắt đã bao trùm thân thể Mạnh Hạo lại, tràn ngập ở chung quanh hắn.

Nhưng Mạnh Hạo vẫn khoanh chân ngồi ở chỗ kia, vẻ mặt bình tĩnh, thu hồi tay phải nâng lên lúc trước, nhắm mắt lại, an tĩnh ngồi xuống, như không cảm giác được hàn khí xung quanh.

Chỉ Hương nhìn Mạnh Hạo thật lâu, trong hai mắt lưu lại là sự khiếp sợ đối với Mạnh Hạo. Nàng là tiên nhân, cho nên đối với hàn ý này có thể không cần quan tâm, nhưng không ngờ rằng Mạnh Hạo lại quyết đoán

như thế, chủ động đánh nát màn hào quang vô dụng kia, hơn nữa còn có thể dựa vào bản thân, đi chống cự băng hàn này.

- Tu sĩ tầm thường, cho dù là biết rõ màn hào quang có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào, nhưng trong lòng chung quy sẽ còn chờ mong vào một ít may mắn. Thế nhưng ở trên người người này, không có điểm này, chỉ có là hoàn toàn quyết đoán!

Chỉ Hương đối với Mạnh Hạo, chẳng những khôi phục sự coi trọng lúc trước, thậm chí qua chuyện này, càng coi trọng nhiều hơn.

Nhất là hành động tự mình chống cự băng hàn của Mạnh Hạo, vả lại xem bộ dáng Mạnh Hạo, giống như không có gì không khoẻ. Điểm này, hoàn toàn khiến sự coi trọng của Chỉ Hương đối với Mạnh Hạo lên tới một trình độ nhất định.

Chỉ Hương trầm mặc, Mạnh Hạo từ từ nhắm hai mắt, cũng không nói gì, hai người chìm trong an tĩnh, theo hòn đá không ngừng mà đi về phía trước. Cho đến khi lại hơn nửa tháng trôi qua, băng hàn nơi đây đã cực kì khủng bố, sương khí tràn ngập, Chỉ Hương bỗng nhiên mở mắt ra.

Nàng nâng tay phải lên, không ngừng bấm niệm thần chú, gần như ở khoảnh khắc Chỉ Hương mở ra hai mắt, Mạnh Hạo cũng mở mắt ra, nhìn về phía tay phải Chỉ Hương dùng để bấm niệm thần chú. Mấy ngày này, Mạnh Hạo nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế đối với hắn mà nói, ở bên trong hàn khí này, cũng là một loại lịch lãm và tu hành.

Đồ đằng hỏa do Bất Diệt Hỏa tạo thành, đại biểu cho sức sống bất diệt, tại băng hàn trong hư vô này, duy trì một ngọn lửa vĩnh hằng ở trong lòng, liền có thể châm linh thức, khiến ý thức của bản thân trở nên bất diệt.

Mặc dù vẫn có hàn khí xâm nhập vào thân thể, nhưng nhờ có linh thức chi hỏa, chỉ cần tâm thần Mạnh Hạo vừa động, thân thể liền có thể nháy

mắt khôi phục như thường. Đây là cách để hắn có thể vượt qua hư vô.

Giờ phút này khi nhìn lại, tay phải Chỉ Hương bấm niệm thần chú, trong mắt lộ ra chiến ý, một lát sau, tay trái bỗng nhiên nâng lên, mạnh mẽ nhấn xuống hòn đá tại dưới thân. Nhưng không đợi bàn tay nàng ta hạ xuống, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, thân thể bỗng nhiên tràn ra mùi rượu, Đạp Ca Kiếm Khí lúc này kinh thiên dựng lên, giống như chỉ cần tay Chỉ Hương đụng tới hòn đá, đạo Đạp Ca Kiếm Khí này sẽ bạo phát ra.

Cảnh tượng này, khiến tay phải Chỉ Hương dừng một chút, nâng mặt lên, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Mạnh đạo hữu làm thế là có ý gì.

- Chỉ Hương đạo hữu, vậy thì ngươi làm vậy lại là ý gì.

- Trải qua tìm hiểu của ta, nơi đây chính là một cái điểm không cố định, ta cần làm cho hòn đá này dừng lại, lúc này thời gian phải đợi là bảy ngày.

Chỉ Hương trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng.

- Ngươi muốn Mạnh mỗ như thế nào tin tưởng.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, vẻ mặt như thường.

Chỉ Hương nhíu mày, cẩn thận liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, sau đó hai mắt lộ ra vẻ trầm tư, rồi bỗng nhiên cười cười.

- Mạnh đạo hữu, ngươi muốn tìm hiểu phương pháp của ta, nói thẳng là được rồi, cần gì làm như thế.

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng Chỉ Hương cũng là trầm xuống. Đã

biết trước Mạnh Hạo tâm cơ thâm trầm, tàn nhẫn quyết đoán, không dễ gạt gẫm, giờ phút này hơi suy nghĩ, vì hợp tác thuận lợi giữa đôi bên, có thể làm cho đối phương sau khi không bị ảnh hưởng từ nguyền rủa, tương trợ chính mình, Chỉ Hương cắn răng. Bàn tay ngọc quơ một cái ở trên hư không, hàn khí bốn phía lập tức gào thét mà đến, ở trong lòng bàn tay của nàng, hợp thành một miếng ngọc giản từ bông tuyết

Sau khi nàng lạc ấn, lại vung ra, ngọc giản bay thẳng về phía Mạnh Hạo, bị Mạnh Hạo tiếp được. Sau khi linh thức đảo qua, một đoạn thông tin về việc khai triển như thế nào, tìm kiếm phương vị ra làm sao, thậm chí tin tức về một mảnh địa đồ lớn bên trong hư vô này, lập tức hiện lên ở trong đầu Mạnh Hạo.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn vậy, dùng một tay bóp nát ngọc giản này, phất tay để nó tán đi, bấm tay niệm thần chú khai triển, một lát sau, hắn lấy được đáp án giống như Chỉ Hương nói, lúc này mới một lần nữa nhắm nghiền hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 719: Kịch biến!

Rõ ràng tuổi không lớn lắm, nhưng lại đa mưu túc trí, tâm trí như yêu, nhân vật như vậy, ngày sau thành tiên, cũng sẽ trở thành yêu nghiệt!

Chỉ Hương có chút không cam lòng, âm thầm hừ một tiếng, tay phải đặt mạnh trên hòn đá.

Tiếng động nổ vang quanh quẩn, tầng băng trên hòn đá này nháy mắt vỡ vụn, lần lượt nổ tung về. Sau đó một cỗ lực mạnh mẽ bao phủ hòn đá này, khiến cho tốc độ nó dần dần chậm lại, cho đến sau một nén nhang, nó hoàn toàn tạm dừng ở trong hư vô, vẫn không nhúc nhích.

Bảy ngày sau, một luồng bạch quang từ xa xa bay tới, đó là một khối hòn đá khác, bất ngờ gào thét lại gần nơi này. Trong nháy mắt nó tiến đến gần, Chỉ Hương và Mạnh Hạo đồng thời thuấn di, trong phút chốc hiện ra tại trên hòn đá kia, theo hòn đá này, cải biến phương hướng, lại đi xa.

Cứ như vậy, trải qua suốt năm tháng, trong năm tháng này, hai người thay đổi ít nhất mười hòn đá, luôn luôn đi về phía trước trong hư vô này. Cho đến một ngày của năm tháng sau, ở phía trước của hai người, rõ ràng xuất hiện một vùng đất vô biên.

Bên cạnh vùng đất này, hiện ra màu đỏ, giống như loại ánh sáng kỳ dị, mà cả vùng đất là núi non chập chùng, còn tồn tại đống hoang tàn của một số lầu các, toàn bộ đại địa là một mảnh an tĩnh, dường như đã thật lâu rồi không có ai tới quấy rầy.

- Lộ tuyến của cự thạch trong Khư Kiều giới cũng không phải là cố định vĩnh viễn, lần này tuy nói xuất hiện một ít ngoài dự đoán, nhưng dựa ta và ngươi cùng nhau thôi diễn, ở trong này hẳn là nắm chắc tám phần, tìm được cự thạch để tiếp tục đi về phía trước.

- Tuy nhiên vùng đất này ta chưa từng tới, xem bộ dáng này, hình như cũng đến vạn năm rồi, có rất ít người đặt chân đến nơi này. Dù sao thì nơi này cũng đã rất gần với hai mươi ngàn thế giới rồi.

Chỉ Hương nhíu lại đôi mi thanh tú, bình tĩnh mở miệng. Lộ trình lần này, vì không có gặp được cự thạch kế tiếp để thay đổi phương hướng, mà mất đi mục tiêu, dưới sự thôi diễn của nàng và Mạnh Hạo, lúc này mới thay đổi đường đi, đến nơi này, tìm kiếm hòn đá đi về phía thế giới kế tiếp.

Mạnh Hạo gật gật đầu, hai người đứng ở trên tảng đá lớn, mặc cho hòn đá này lao thẳng vào hồng quang, nháy mắt thuấn di vào trong đó. Tiếng động nổ vang ngập trời còn đang quanh quẩn, bỗng nhiên vẻ mặt Mạnh Hạo mạnh mẽ biến đổi.

Không chỉ có hắn như thế, Chỉ Hương bên kia, cũng trong khoảnh khắc tiến vào thế giới xa lạ này, hai mắt bỗng nhiên nheo lại.

- Ngươi có muốn đạt được sinh mệnh vĩnh hằng không?

- Ngươi có muốn đạt được tư cách nghịch thiên sửa mệnh không?

- Ngươi có muốn là người có số mệnh độc nhất vô nhị trong thiên địa không?

Trong khoảnh khắc bước vào thế giới này, trong đầu Mạnh Hạo nổ vang, bên tai của hắn liên tiếp truyền đến thanh âm của ba câu hỏi, lần lượt là ba người khác nhau truyền đến. Nhưng mỗi một câu, giống như tiếng sấm, đánh thẳng vào chỗ sâu trong đầu Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, hắn nhìn thấy không trung của thế giới này, là màu xám quen thuộc, khác biệt duy nhất là cả vùng đất, không có sương mù màu xám. Nhưng ở trong này, Mạnh Hạo thấy được hơn một trăm ngàn thân

ảnh, những người này toàn bộ đều là kiều nô, chúng nó lấy tốc độ cực nhanh, gào thét lao về phía hắn cùng Chỉ Hương đang đứng.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt, hơn một trăm ngàn kiều nô kia đã lơ lửng tới gần, nhưng lại cũng không nhìn Mạnh Hạo và Chỉ Hương một cái. Vẻ mặt một đám mang theo sự mờ mịt, nhưng lại có loại lo lắng mơ hồ, giống như nhận được nào đó lệnh triệu tập, trực tiếp lướt qua bọn họ, nhảy vào hư vô bên cạnh phía sau Mạnh Hạo và Chỉ Hương.

Trong một cái hô hấp ngắn ngủn, hơn một trăm ngàn kiều nô này, toàn bộ nhảy vào trong hư vô, biến mất không thấy, chỉ có thanh âm của bọn họ còn quanh quẩn xa xăm.

- Bao giờ Đạp Tiên kiều tái hiện, bao giờ mới gặp lại quân...

Nhiều kiều nô như vậy lướt qua bên người, lập tức khiến da đầu Mạnh Hạo run lên, hô hấp dồn dập. Lúc này tảng đá lớn ở dưới chân, cũng tạm dừng yên lặng, Chỉ Hương đang đứng ở trên tảng đá lớn này, cùng Mạnh Hạo liếc nhìn nhau, bị số lượng của kiều nô trong thế giới này làm chấn động.

Mạnh Hạo nghe được thanh âm, Chỉ Hương cũng nghe đến, thanh âm này dường như không phải là đặc biệt nói với hai người. Nó càng giống như là tiếng lòng của hơn một trăm ngàn kiều nô nơi đây, sau khi ngưng tụ cùng một chỗ, lan tràn ra.

Bọn họ không dám động đậy, mặc cho hơn một trăm ngàn kiều nô, giống như một biển âm hồn, lướt qua bên cạnh bọn họ dần dần rời đi. Cho đến khi toàn bộ thế giới khôi phục, màu xám biến mất, lộ ra sắc thái bình thường, thân thể Mạnh Hạo đã ướt sũng mồ hôi lạnh.

Vẻ mặt Chỉ Hương bên kia cũng còn sót lại sự hoảng sợ. Cho dù là nàng, nhìn thấy nhiều kiều nô như vậy, phản ứng đầu tiên cũng là, bản thân hôm nay chắc chắn chết rồi.

- Dựa theo theo hiểu biết của ta, kiều nô Đạp Tiên kiều, chỉ biết dựa vào vận mệnh tối tăm, theo bản năng trôi dạt ở bên trong Đạp Tiên kiều. Tối đa cũng chính là mấy trăm người tập trung cùng nhau thôi, nhưng nơi đây lại có nhiều như vậy kiều nô. Hay là nơi này... Có di tích khổng lồ nào đó của Yêu Tiên cổ tông?

- Bởi vậy, mới khiến cho những kiều nô này tập trung lại ở nơi đây?

- Nhưng nếu như phán đoán này là thật, thì vì sao lúc trước chúng nó lại phải cấp tốc rời đi. Vả lại xem bộ dáng của bọn nó, giống như mang theo lo lắng, loại cảm xúc biến hóa này, là chuyện không thể nào, trừ phi...

Chỉ Hương đang nói, bỗng nhiên chợt dừng lại một chút, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Trừ phi có người đang kêu gọi bọn họ?

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, chậm rãi mở miệng, nói ra suy đoán của mình.

Hai người trầm mặc. Vùng đất này đang trong lúc khôi phục như thường, nhưng sau đó lại đột nhiên mạnh mẽ chấn động lên. Theo toàn bộ mặt đất chấn động, bầu trời vốn đang trong xanh, bất chợt xuất hiện vô số cái khe. Từng cái khe kia nhanh chóng mở ra, ngay sau đó truyền ra từng tiếng nổ vang bén nhọn.

Mặt đất run rẩy, không trung như muốn vỡ tan, nguyên một khối Tiên Kiều thạch, tại trong chớp mắt này, hình như có một tiếng rống giận kinh thiên mạnh mẽ truyền ra, quanh quẩn trong thiên địa. Thanh âm này rơi vào trong tai Mạnh Hạo, khiến thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể Mạnh Hạo, tại thời khắc này, giống như không bị hắn khống

chế nữa, nó như bị một cỗ lực mạnh mẽ tấn công lên người. Trong chớp mắt, thân thể bay ngược ra, ầm một tiếng, trực tiếp đánh lên trên tường ngăn cách phía sau, bên cạnh hư vô.

Cũng may tường ngăn cách này sau khi bị xé mở lúc trước, hiện giờ vẫn còn đang khôi phục, không có hoàn toàn khép lại, vẫn tồn tại lỗ hổng. Thân thể Mạnh Hạo giống như như diều đứt dây, bị trực tiếp cuốn vào trong hư vô.

Cùng lúc đó, Chỉ Hương cũng là phun ra máu tươi, thân thể liên tục run run mấy cái, cũng vẫn không thể chịu đựng, không ngừng lui về phía sau, nhưng lại có thể khống chế thân thể, tự động điều chỉnh, từ lỗ hổng trong hư vô mạnh mẽ lao ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 720: Kịch biến! (2)

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, trong đầu rầm rầm, tại bên trong hư vô, hàn khí chớp mắt bao vây chung quanh hắn, nháy mắt, thân thể Mạnh Hạo liền xuất hiện cứng ngắc. Càng nghiêm trọng hơn, là trước ngực Mạnh Hạo, lúc này máu thịt mơ hồ, xương cốt nát không ít, máu tươi không ngừng tràn ra từ miệng vết thương.

Thời khắc nguy hiểm, mắt thấy Chỉ Hương tuy cũng bị cuốn ra, nhưng rõ ràng bị thương không có nghiêm trọng như vậy, trong mắt Mạnh Hạo lóe lên tử quang. Tử Đồng Thuật bỗng nhiên triển khai, hy sinh sinh cơ, đổi lấy thương thế của bản thân rất nhanh khép lại.

Tốc độ khép lại càng nhanh, sức sống hao phí lại càng lớn.

Trước ngực Mạnh Hạo, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được khoảnh khắc khôi phục như cũ, thương thế của hắn, trong nháy mắt liền hoàn toàn biến mất, giúp cho tu vi Mạnh Hạo trực tiếp khôi phục đến đỉnh cao. Nhưng cái giá phải trả... Là sinh cơ của hắn, tiêu hao mất 60 năm.

Mạnh Hạo nháy mắt khôi phục, khiến hai mắt Chỉ Hương chợt lóe, nàng cũng nhìn ra Mạnh Hạo cần phải trả giá thật lớn, cưỡng ép khôi phục thương thế. Giờ phút này khi lui về phía sau, hai người nhìn thoáng qua nhau, sau đó đồng thời đem ánh mắt nhìn về phía vùng đất vô biên, nơi mà giờ phút này đang không ngừng chấn động nổ vang.

Chỉ thấy vùng đất này, tại trong chấn động, thỉnh thoảng truyền ra tiếng rống giận, thanh âm này càng ngày càng mãnh liệt. Sau đó trong giây lát, một mảnh sương mù màu xám, khoảnh khắc từ trong vùng đất khổng lồ này phóng lên cao.

Sương mù này, giống như đám mây hình nấm thật lớn, lúc lao ra, sương

mù này quay cuồng, rồi hóa thành một cự thú khổng lồ. Cự thú này như kỳ lân, hoàn toàn do sương tạo thành, nhưng cẩn thận nhìn lại, dường như nó... Cũng là một kiều nô.

Tuy nhiên, mức độ cường đại cự thú kỳ lân này, đã hơn xa kiều nô tầm thường.

Giờ phút này sau khi xuất hiện, sương mù kỳ lân ngửa mặt lên trời rống một tiếng, thân thể nó từ trong vùng đất lao ra, đi về phía xa xa, vẻ mặt lộ ra sự lo lắng, như có người đang triệu tập, nó gào thét mà đi.

Mạnh Hạo và Chỉ Hương khoảng cách quá gần, hai người cho dù là thuấn di, cho dù Chỉ Hương triển khai ra tốc độ của riêng nàng, cũng không tránh kịp. Giờ phút này, hai người chỉ có thể trơ mắt nhìn cự thú kỳ lân kia, trong lúc gào thét tiến đến, sương mù trực tiếp đánh lên trên người bọn họ.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, Mạnh Hạo lại phun ra máu tươi, Liên Hoa kiếm trận tại trong nháy mắt này bị Mạnh Hạo lấy ra, nhanh chóng xoay tròn ở bên ngoài thân thể, không ngừng khuếch tán lực lượng tuế nguyệt ra phía ngoài.

Cho đến khi Mạnh Hạo phun ra ngụm máu tươi thứ tư, Liên Hoa kiếm trận mới miễn cưỡng lấy lực lượng tuế nguyệt, giống như cải biến trôi qua thời gian, lấy khoảnh khắc ngàn năm khủng bố, trực tiếp làm cho sương mù bốn phía tan rã. Nhưng bốn phía sương mù, cũng chỉ là trong phạm vi mười mét của kiếm trận, so sánh với thân thể khổng lồ của cự thú kỳ lân, thì bé nhỏ không đáng kể.

Khiến cho sương mù cự thú kia lúc lao về phía trước, thì hút luôn Mạnh Hạo vào trong cơ thể của nó.

Cùng lúc đó, Chỉ Hương cũng phun ra một ngụm máu tươi, nàng lập tức triển khai pháp thuật thần tiên ra, lúc này mới chống cự được sương mù,

giống như Mạnh Hạo, nàng cũng bị kéo vào trong cơ thể của cự thú kỳ lân này.

Hai người đồng thời bị hút vào trong cơ thể cự thú, nhìn thoáng qua nhau, đều thấy được vẻ âm trầm trong mắt đối phương. Giờ phút này hai người không thể tự chủ được, không nói đến rời khỏi là việc khó khăn, mà một khi rời đi, tại bên trong hư vô này chẳng khác gì là mất đi phương hướng, giống như bị lưu đày. Như vậy kết cục rất có thể là bị lạc vĩnh viễn, cuối cùng không thể không lựa chọn Tiên Kiều thạch mà buông tha cho cơ hội này.

- Như vậy, không bằng đi theo cự thú kỳ lân này, nhìn xem rốt cuộc là cái dạng tồn tại gì, đang ở kêu gọi những kiều nô này!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, sự tình nếu nghịch chuyển như vậy, bày ở trước mặt của hắn cũng đã không có nhiều lựa chọn. Cũng may hắn còn có Tiên Kiều thạch, một khi tình huống không ổn, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể rời khỏi.

Chỉ Hương không biết là có chủ ý gì, có lẽ sau khi nàng đoạt xá Triệu U Lan, cũng đã lấy được tư cách vận dụng Tiên Kiều thạch truyền tống để đưa nàng ra ngoài.

Hai người không nói gì, lặng im tại trong cơ thể của kỳ lân thú này, tùy ý nó một đường rít gào bay đi.

Hư vô rét lạnh, không thể truyền vào, bên ngoài là khoảng không tối đen, giống như hóa thành hắc thủy, dưới này tốc độ khủng khiếp của kỳ lân, không ngừng chạy về phía sau.

Tốc độ của cự thú kỳ lân cực nhanh, vượt qua rất nhiều cự thạch, thân thể của nó vô cùng to lớn, Mạnh Hạo và Chỉ Hương ngồi ở bên trong, giống như hai con muỗi, không chút nào thu hút.

Giờ phút này, cự thú kỳ lân này mang theo Mạnh Hạo và Chỉ Hương, lấy tốc độ khó có thể hình dung, gào thét lao thẳng đến chỗ sâu trong của Đạp Tiên kiều

Thời gian trôi qua gần bảy ngày, nhưng hành trình lại bằng với Mạnh Hạo đi mấy tháng trước.

Một tháng sau, tâm thần Mạnh Hạo chấn động mạnh, hắn nhìn thấy tại bên trong hư vô này, có một người khổng lồ vô cùng to lớn. Người khổng lồ này đang vung hai tay, thân thể cũng do sương mù tạo thành, thoạt nhìn cũng là kiều nô, đang chạy về phía trước, phương hướng... cũng giống như kỳ lân!

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo còn chứng kiến lại một vòng hơn mười vạn kiều nô tập trung cùng nhau tạo thành đại quân âm hồn, thân thể chúng nhanh chóng trôi nổi, gào thét đi về phía trước.

Dọc theo đường đi, Mạnh Hạo không ngừng nhìn thấy từng màn như vậy, dường như toàn bộ kiều nô lớn nhỏ trong Đạp Tiên kiều này, đều xuất hiện trong chớp mắt, từ bốn phương tám hướng nhanh chóng mà đến, phóng về cùng một phương hướng.

Giờ phút này, không chỉ có Mạnh Hạo khiếp sợ, Chỉ Hương cũng hô hấp dồn dập, nàng càng hiểu rõ hơn, lúc này trong lòng nàng ẩn ẩn có một phán đoán khủng bố.

- Hay là... Chúng nó muốn đi... núi Kiều Hồn!

Trong lúc Chỉ Hương còn đang khiếp sợ không thôi, thì xa xa, xuất hiện một ngọn núi!

Núi này phát ra ánh sáng âm u, lơ lửng ở bên trong hư vô, bốn phía không có bất kỳ cự thạch nào, chỉ có ngọn núi khổng lồ này!

Trên thân núi, có khắc vô số cái tên, mỗi một cái tên đều tràn ra ánh sáng âm u, giống như phù văn, tràn ngập toàn bộ ngọn núi. Số lượng của những tên này, có khoảng mấy triệu cái.

Khi những tên này lóe lên một lần, đều khiến kiều nô từ bốn phía chạy đến toát ra vẻ lo lắng mãnh liệt hơn, giờ phút này kiều nô từ bốn phía giống như thủy triều, bay thẳng đến nơi đây.

Ở đỉnh núi này, có một tòa cung điện, tràn đầy khí tức cổ xưa, trong cung điện là một mảnh tối đen, rất là an tĩnh.

Nhưng cũng tại núi này ở một phương hướng khác, giờ phút này có một người, đang đứng ở nơi đó, bên người có một thanh kiếm đang bay lượn, trên tay cầm một bầu rượu, quần áo màu xanh, tóc dài bay múa, hai mắt linh hoạt, lộ ra tia sáng sắc bén.

Chính là... Hàn Sơn!

- Hàn mỗ nói một lần cuối cùng, đem thê tử của ta... Trả lại cho ta!!

Hàn Sơn bỗng nhiên mở miệng, thanh âm lộ ra rét lạnh vô tận, rét lạnh này nháy mắt đè ép rét lạnh từ hư vô, khác với cái lạnh từ hư vô, thanh âm của hắn dường như đã trở thành ánh nắng ấm áp của mùa xuân.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 721: Yêu đế Sương Thổ.

Giọng nói vang vọng trong hư vô, đánh vào mấy trăm vạn kiều nô đang xông tới, nhưng lại không khiến bọn họ tổn thương một chút nào, mà đàn hồi, hóa thành vô số tiếng vọng. Khiến cho khoảnh khắc này, giọng nói của một mình Hàn Sơn, lại như có nghìn vạn người đáp lại.

Khí thế, chỉ vì một câu nói, liền tăng mạnh, hai chữ ngập trời đã không thể hình dung. Cảnh tượng này, chỉ có hai chữ anh hào, mới có thể thể hiện một nửa.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, hắn nhìn Hàn Sơn, nhìn thấy câu nói này, dậy lên khí thế, cũng nhìn thấy những kiều nô kia, không phải bản thân chúng có thể chống lại lực lượng của Hàn Sơn, mà là... Hàn Sơn không muốn làm bọn họ bị thương.

Nói một cách khác, y sợ ngộ thương!

Ngộ thương phải người y muốn tìm!

Mạnh Hạo nghĩ tới lần đầu gặp Hàn Sơn, ánh mắt y nhìn về phía những kiều nô kia, có tìm kiếm, có buồn phiền, y dường như luôn tìm kiếm cô gái định mệnh của y.

Cô gái kia tên là Tuyết Nhi, là vợ y.

Cuộc tìm kiếm cô độc, kéo dài ba nghìn năm...

Lúc giọng nói của Hàn Sơn vọng lại, tay phải Hàn Sơn đột nhiên giơ lên, trong mắt lóe lên ánh sáng như mặt trời, nhìn về ngọn núi, trảm một cái. Một trảm này ra, hơi rượu lập tức ngập trời.

Mạnh Hạo cũng có Đạp Ca Kiếm Khí, nhưng so với Hàn Sơn tự mình ra tay, lại như đom đón với trăng rằm.

Hơi rượu khuếch tán, lập tức tràn ngập đất trời, trong hơi rượu, dường như có vô số thân ảnh, những thân ảnh này đều là Hàn Sơn, đều đang uống rượu, thân ảnh càng lúc càng nhiều, đến tận mười vạn!

Mười vạn Hàn Sơn, cùng một lúc phun ra hơi rượu, đồng thời, trong hơi rượu của mười vạn người, lại xuất hiện một màn mờ ảo.

Cảnh tượng như một bức tranh, trong bức tranh là một thế giới, một thế giới hoàn chỉnh, có bầu trời, có mặt đất, có sinh mệnh, tất cả cực kỳ chân thực, giống như nơi đó là thế giới của Hàn Sơn y vậy.

Một kiếm, vào lúc này, từ trong tay Hàn Sơn, đột nhiên chém xuống. Thanh kiếm màu xanh kia, trong khoảnh khắc, phát ra kiếm khí ngập trời, kiếm khí khuếch tán, hóa thành một con thanh long gầm thét, xé toạc hư không, ngưng tụ tất cả hơi rượu, hấp thu tất cả mờ ảo trong thế giới của Hàn Sơn, nhanh chóng lao đến ngọn núi, cung điện kia.

Làn sóng dậy lên, đủ để hủy diệt tất cả sinh mệnh, khí thế ngưng tụ, thể hiện thần thông vượt xa tu sĩ bình thường.

Tốc độ nhanh chóng, chỉ khoảnh khắc đã tới gần, nhưng con thanh long kia vẫn gầm thét, như muốn xé toang hư hô, phá nát tất cả.

Một tiếng hừ lạnh, đột nhiên truyền ra từ trong cung điện trên ngọn núi kia. Tiếng hừ vừa ra, cả hư vô lập tức lạnh lẽo đến mức đáng sợ.

Đầu tiên là con thanh long kia, nó dừng lại giữa không trung, thân thể lập tức biến thành màu trắng, tiếp đó, liền hóa thành tượng băng.

Sau đó, cả hư không, trong mắt Mạnh Hạo, xuất hiện một mảng màu trắng, đó là màu trắng của sương, đột nhiên xuất hiện, kết nối cùng với

sương của trời đất. Sương này ngưng tụ, từ vô hình trở thành hữu hình, bao phủ cả hư vô, đưa mắt nhìn quanh, không có điểm kết thúc, nơi ánh mắt nhìn thấy, cả hư vô, đã trở thành mặt đất!

Sương thổ đại địa!

Trên mặt đất, xuất hiện sương thổ, loại sương thổ này, không phải băng tuyết, mà là một loại biến dị của đất, ẩn hàm tiên khí, khí tức nồng đậm, vượt xa tiên thổ vô số lần.

- Yêu Đế Sương Thổ!

Chỉ Hương thất thanh, mặt mày tái nhợt, có vẻ không thể tin nổi, lại vô cùng sợ hãi, khiến nàng trong khoảnh khắc này, lập tức lấy ra Tiên Kiều thạch, bóp mạnh một cái.

Nhưng sau khi bóp, sắc mặt nàng càng tái thêm, truyền tống của Tiên Kiều thạch, lại không có chút hiệu quả nào.

Mặt Chỉ Hương cắt không còn giọt máu.

- Yêu Đế Sương Thổ, lão không thể còn sống, lão không phải đã chết trong tay Quý Tổ rồi sao!

- Thi thể của lão, bị Quý Tổ mang đi, chế thành tòa Phong Tiên đài thuộc Nam Thiên Tinh trong bốn tòa Phong Tiên đài của tứ đại tinh thần.

- Nguyên thần lão, bị lấy đi, luyện thành Hàn Sương Đăng một trong cửu bảo của Quý gia!

- Tất cả đệ tử, huyết mạch của lão, đều bị Quý tộc luyện hóa, biến thành dòng sông lạnh vĩnh viễn không kết băng treo ở trước sơn môn Quý gia!

Sắc mặt Chỉ Hương càng tái đi, thì thào, nhưng trong cơ thể Kỳ Lân thú,

giọng nói của nàng, truyền đi còn xa hơn trong màn sương, khiến Mạnh Hạo ở không quá xa mơ hồ nghe được.

Cùng lúc đó, trong cung điện trên ngọn núi, truyền ra một giọng nói, trong chớp mắt đó hư vô trở thành mặt đất băng sương, những kiều nô xung quanh, vẻ mặt không còn sự mờ mịt, mà hóa thành dữ tợn, lập tức ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu, lộ ra sát cơ điên cuồng.

- Vào Yêu Tiên giới của ta, sinh tử không do trời, một thân vĩnh hằng mệnh, sao phải đi tìm duyên.

Lúc giọng nói lạnh lẽo truyền ra, chữ cuối cùng như đi kèm một tiếng thở dài.

Tiếp đó, tất cả kiều nô xung quanh, giống như phát cuồng lao về phía Hàn Sơn, con cự thú Kỳ Lân mà Mạnh Hạo và Chỉ Hương đang ngồi, cùng gầm thét, mấy chục con cự thú các loại xung quanh cũng lao về phía Hàn Sơn.

Hàn Sơn im lặng, cười thảm, nụ cười có phần thê lương, cuối cùng biến thành thanh âm duy nhất giữa trời đất.

- Một khi vào Yêu Tiên Giới thì cắt đứt duyên phàm... Ta không tin!

Hàn Sơn cầm bầu rượu lên, uống một ngụm, quay người, lao thẳng về phía ngọn núi, thanh kiếm trong tay lại chém xuống.

Nhát chém này, kinh thiên động địa, xé ra một vết rách hư vô khổng lồ, hóa thành kiếm mang lao thẳng về phía ngọn núi. Nhưng vừa tới gần, kiếm mang lập tức từ vô hình hóa hữu hình, biến thành màu trắng, cuối cùng va chạm, tan vỡ giống như con thanh long kia.

Cũng chính lúc này, các kiều nô gào thét đến, mấy trăm vạn người lao thẳng về phía Hàn Sơn, mắt Hàn Sơn đỏ ngầu, quay mạnh người, tay

phải vung tới. Một luồng gió lập tức thổi mùi rượu tới, thổi bay các kiều nô xung quanh.

- Ta không muốn làm các ngươi bị thương, ta chỉ muốn dẫn thê tử của ta đi... Các ngươi, đừng ép ta!

Hàn Sơn quay người, lại một kiếm nữa, thân mình lơ lửng, kiếm khí như cầu vồng, lần này, y chém một loạt chín kiếm.

Kiếm thứ nhất, kiếm khí nghìn trượng!

Kiếm thứ hai, kiếm khí vạn trượng!

Đến kiếm thứ chín, kiếm khí không có giới hạn, xuyên qua cả thế giới hư vô, chín đạo kiếm khí, lập tức dung hợp lại, hóa thành một thanh kiếm hồn màu xanh, chém về phía ngọn núi.

Kiếm hồn tới gần, không ngừng biến thành màu trắng, tiếng va chạm liên tục, trên thân kiếm hồn, không ngừng có băng sương tan vỡ, cho đến khi kiếm này mất đi tám đạo kiếm khí, đạo kiếm khí cuối cùng, đã chém lên cung điện này.

Tiếng nổ ngập trời, cả ngọn núi chấn động mãnh liệt, cung điện gấp khúc, một ngón trỏ từ cánh tay già nua chỉ ra từ sâu trong cung điện, ầm một tiếng, kiếm khí tan vỡ.

Hàn Sơn phun máu tươi, ngẩng đầu, vẻ mặt dữ tợn, hướng về phía cung điện gầm thét.

- Giao nàng cho ta!

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, hít thở gấp gáp, hắn ngây ngốc nhìn cảnh tượng bên ngoài, tất cả mọi chuyện, đã vượt xa những gì tu sĩ Kết Đan như hắn có thể hiểu được.

Cho dù là Chỉ Hương, lúc này cũng như ve sầu mùa đông, vô cùng cẩn thận, càng hiểu rõ, nàng càng cảm thấy kinh khủng, sợ hãi, da đầu tê dại.

- Kiếm Tiên Hàn Sơn, trong vòng mấy nghìn năm gần đây, là một đời đại năng quật khởi của sơn hải thứ chín... mà lão giả kia... lão... bộ dạng của lão, lại giống hệt như hình dạng Yêu Đế Sương Thổ treo trong từ đường nội tổ của tông môn...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 722: Yêu đế Sương Thổ. (2)

Đánh tan kiếm khí, là một lão giả, thân mặc đồ trắng, tiên phong đạo cốt, đứng ở ngoài cung điện, vẻ mặt lạnh lẽo, đôi mắt có đốm lửa, dửng dưng nhìn Hàn Sơn.

- Lão phu có thể cho ngươi một cơ hội, trong vòng trăm nhịp thở, nếu ngươi có thể giết sạch kiều nô ở nơi này, lão phu sẽ để thê tử ngươi xuất hiện, gặp ngươi một lần.

- Ta có thể đảm bảo một điểm, kiều nô ngoài núi, không có thê tử của ngươi.

Hàn Sơn nhìn chằm chằm lão giả, lúc này kiều nô xung quanh y lại lao tới, vẻ mặt điên cuồng, như muốn nuốt sống Hàn Sơn. Những kiều nô này tới gần, khi kiều nô đi đầu tiên lao tới, trong nháy mắt chạm vào Hàn Sơn.

- Cút ra cho ta!

Hàn Sơn sát cơ ngập trời, kiếm trong tay lập tức quét ra phía sau, kiếm như cầu vồng, mùi rượu ngập trời, nơi nào đi qua, lập tức có mấy nghìn kiều nô chết ngay tức khắc.

Không còn khống chế sát ý, Hàn Sơn điên cuồng, dằn vặt trong lòng, giày vò ba nghìn năm khiến y phát cuồng, quay người lao vào trong đám kiều nô.

- Một, hai, ba...

Bên cạnh lão giả, không biết từ lúc nào đã có thêm một đồng tử, đồng tử này mỉm cười, đứng ở bên cạnh đọc.

Tiếng nổ vang vọng, Hàn Sơn điên cuồng chém giết, y như mất đi lý trí, nơi nào đi qua, một người một kiếm, chém giết tất cả kiều nô.

Kiếm khí ngập trời, một con mãng xà khổng lồ, bị một kiếm chém đôi, sương khí tan vỡ, tản ra vô tận.

Nhưng mấy trăm vạn kiều nô, cho dù Hàn Sơn chém giết như thế nào, cũng rất khó hoàn thành trong trăm nhịp thở, số lượng còn rất nhiều, mà đồng tử đã đếm đến ba mươi bảy.

Hàn Sơn ngẩng đầu gào lên thê lương, tay phải đưa lên, bầu rượu trong tay bay ra, rượu bay ra ngoài, giữa không trung đột nhiên hóa thành những thanh phi kiếm, dường như trong bầu rượu không phải là rượu, mà là kiếm.

Kiếm có đến mười vạn, sau mỗi thanh kiếm, đều biến ra một bóng người, giống y hệt như Hàn Sơn, những Hàn Sơn này đưa tay nắm chắc phi kiếm, đôi mắt đều hiện lên vẻ điên cuồng, lập tức tản ra, mười vạn người đi giết mấy trăm vạn kiều nô.

Tiếng nổ liên hồi, kiều nô chết hàng loạt, từng con cự thú bị chém tan, ngay cả Kỳ Lân của Mạnh Hạo và Chỉ Hương, cũng bị một phân thân của Hàn Sơn, lập tức giết chết. Lúc đó, Mạnh Hạo mới tự mình cảm nhận được kiếm khí đáng sợ đó.

Kiếm khí này lập tức chém Kỳ Lân làm đôi, tiếng nổ liên tục, Mạnh Hạo phun máu, nhìn kiếm khí đang bắn tới, bản thân hắn mất đi sức chống đỡ. Nhưng ngay khi kiếm khí chạm tới, lại dừng hẳn lại, sau khi dừng lại trước người Mạnh Hạo, liền tan biến.

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, kiếm khí tuy tan đi, nhưng hàn băng vô tận

xung quanh, trong khoảnh khắc này, lại bao bọc lấy hắn. Mạnh Hạo không thể khống chế thân thể, rơi thẳng xuống sương thổ đại địa phía dưới, thân thể liền bị hàn băng vùi lấp.

Nguy cơ tử vong bao trùm, Mạnh Hạo không kịp nghĩ nhiều, Bất Diệt Hỏa trong cơ thể bùng lên, đồ đằng hỏa biến đổi, thiêu đốt đồ đằng mộc, thu lấy hỏa càng mạnh mẽ.

Nhưng ngay khi Bất Diệt Hỏa của Mạnh Hạo bùng cháy, lốc xoáy đồ đằng thổ trên tay phải Mạnh Hạo lại xoay chuyển, hấp thu sương thổ từ trong băng sương xung quanh.

Cảnh tượng này khiến Mạnh Hạo vô cùng kinh hãi.

Nhưng cho dù như vậy, thân thể Mạnh Hạo, cũng vẫn lập tức đóng băng, không thể cựa quậy, Mạnh Hạo nằm yên trong băng, chỉ có thể duy trì thần trí bất diệt, nhưng vòng xoáy trên tay phải hắn, lại xoay đến điên cuồng.

Mạnh Hạo có thể cảm giác được, trong vòng xoáy trên tay phải, lực lượng thuộc tính thổ đang nhanh chóng tăng lên, đang nhanh chóng hấp thu lực lượng gần như đã biến mất trên thế gian này, lực lượng hàn thổ vô cùng vô tận.

Chỉ Hương cho dù là thần tiên đoạt xá, nhưng vào lúc này, nàng cũng yếu ớt, không hề khác biệt so với Mạnh Hạo, kiếm khí cũng tan đi, mà sau khi nàng rơi xuống đất, cũng hóa thành tượng băng, chỉ là thời gian chống đỡ lâu hơn Mạnh Hạo nhiều.

- ... Một trăm.

Trên đỉnh núi, đồng tử bên cạnh lão giả mỉm cười nói.

Gần như ngay khi nó thốt lên, cũng là lúc mười vạn phân thân của Hàn

Sơn diệt sát toàn bộ kiều nô xung quanh!

Nhưng trong chớp mắt khi những kiều nô này chết đi, đột nhiên, trong khí tức băng hàn xung quanh, từng bóng người bỗng nhiên xuất hiện. Những người này, chính là những kiều nô trước đó bị Hàn Sơn giết chết, bọn họ... xuất hiện, không bị một chút thương tổn, không một ai tử vong.

Thậm chí cả Mạnh Hạo ở trong tượng băng, còn nhìn thấy trong số kiều nô, có một thiếu nữ quen thuộc.

- Ngươi, đã hiểu chưa?

Lão giả đứng trên đỉnh núi, dửng dưng nói.

Hàn Sơn im lặng, đau khổ cầm bầu rượu, uống một ngụm lớn.

- Trong thế giới của ta, tin thờ ta, có thể bất tử bất diệt, ở nơi này có gì không tốt? Cuộc sống vĩnh hằng, hình thể bất diệt, chỉ cần một điều duy nhất, là chạy chữa cho ta mà thôi.

Lần này mở miệng, không phải lão giả, mà là đồng tử bên cạnh lão.

- Tin thờ ta, có thể vĩnh sinh!

- Tin thờ ta, có thể bất diệt!

- Tin thờ ta, có thể thọ cùng trời đất!

- Tin thờ ta, cảm ngộ đạo của ta. Đạo của ta, chính là đạo của các ngươi...

Giọng nói không ngừng vang lên, lần này không phải là đồng tử mở miệng, mà là những kiều nô ở khắp nơi. Đôi môi của từng người trong số bọn họ khẽ nhúc nhích, dường như giờ phút này, tất cả kiều nô ở nơi đây,

đều là một người.

- Ta là linh hồn của Đạp Tiên Kiều, ba nghìn năm trước ngươi tới nơi này, cầu bái ta, hứa với ta, ngươi muốn cuộc sống vĩnh hằng, ngươi muốn sinh cơ vô tận, ngươi muốn thử tu hành Nhất Kiếm Ca.

- Lúc đó, ngươi, chỉ còn có mười năm tuổi thọ, ta đồng ý với ngươi, để ngươi tin thờ ta... Nhưng ngươi... Lại đổi ý!

Ba chữ cuối cùng, tiếng nói vang vọng, kèm theo phẫn nộ vô cùng, phát ra từ miệng lão giả, đồng tử cũng như mấy trăm vạn kiều nô khắp nơi.

- Ngươi rõ ràng đã đồng ý, rồi lại đổi ý, đều là vì người đàn bà bên cạnh ngươi lúc đó. Ả đau khổ cầu xin khiến ngươi dao động, ả khuyên nhủ khiến ngươi hoảng hốt, hành động của ả khiến ngươi vứt bỏ lời thề!

- Nhưng ta cũng không ngờ được rằng, vì để ngươi không còn quyết định tin thờ ta, ả lại trước mặt ngươi, nói lời tin thờ, trở thành nô lệ của ta...

- Để khiến ngươi tỉnh ngộ...

Giọng nói vang vọng, không ngừng lặp lại, sắc mặt Hàn Sơn tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi. Đây là lòng y bị giằng xé, ký ức của y, bị xé toạc ra, trong đầu hiện lên hình ảnh năm đó, thê tử bên cạnh đau khổ cầu xin, còn giằng kéo gấu áo của mình để khuyên giải.

Nhưng bản thân vẫn si mê, muốn thu được vĩnh hằng, cho đến khi tận mắt nhìn thấy nàng... đi tới phía trước mình, đến lúc đó, y mới đột nhiên tỉnh lại.

- Ba nghìn năm nay, ta đã nghĩ rất lâu...

Hàn Sơn than thở, ngẩng đầu, trong mắt lộ vẻ quyết đoán kiên định, y cất bước đi tới.

Cùng lúc y đi tới, kiều nô xung quanh, gào thét, tiếp tục xông tới, nhưng ngay khi bọn họ xông tới, Hàn Sơn hít sâu một hơi, giơ tay phải lên. Thanh kiếm rung động, mười vạn phân thân của y, đột nhiên giảm đi một vạn.

Một kiếm quét qua, lại dẫn động khí tức hàn sương nơi này, trong khoảnh khắc, trăm vạn kiều nô lao tới liền bị đóng băng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 723: Linh hồn Đạp Tiên Kiều!

Một kiếm này, mái tóc Hàn Sơn, bạc đi một chút, bộ dạng cũng già đi. Một kiếm này, là Nhất Kiếm Ca y tự sáng tạo ra, người ngoài không nghe được, chỉ ngâm lên trong lòng, chỉ có bản thân mới có thể thưởng thức, chỉ có bản thân mới có thể nghe được.

Vì bài ca này, cả đời chỉ ngâm lên một lần, một lần chỉ ngâm một khúc, một khúc chính là một đời. Đây không phải là thiêu đốt sinh cơ, đây là đem tất cả cuộc sống, dung nhập vào trong ca khúc, trở thành bài hát của cuộc sống.

- Lựa chọn của ta năm đó, có rất nhiều mưu mô, cũng có nhiều chỗ không lý trí, như mê muội...

Hàn Sơn đi tới, lại một kiếm nữa, sau lưng lại ít đi một vạn phân thân, tất cả kiều nô xung quanh, đều hóa thành tượng băng, mà mái tóc y thì đã bạc trắng.

Đồng thời, khí thế của Hàn Sơn, vào giờ phút này, cũng dâng cao, trong bài ca của cuộc sống, tu vi của y, cuộc sống của y, tất cả nhưng gì y có, đều bạo phát trong khoảnh khắc này.

Mạnh Hạo không biết cảnh giới tu vi của Hàn Sơn, nhưng khoảnh khắc này, trong mắt Mạnh Hạo, sự mạnh mẽ của Hàn Sơn, như đã đạt đến một trình độ khiến hắn không thể tưởng tượng.

Cuộc sống, là thời gian một đời!

Cuộc sống, là mười kiếm của một đời!

- Sau này ta suy nghĩ ra, là vì triệu hoán vô hình của ngươi...

Hàn Sơn nhẹ nhàng nói, lúc đi về phía ngọn núi, chém ra kiếm thứ ba. Kiếm này đi tới, tất cả hàn sương đều không thể ngăn cản, đánh thẳng lên ngọn núi, khiến cho ngọn núi chấn động, khiến sắc mặt lão giả và đồng tử tái đi.

Về phần Hàn Sơn, mái tóc của y bắt đầu rụng, cơ thể bắt đầu già nua, không còn là trung niên, mà trở thành lão giả, da dẻ lỏng lẻo đầy những nếp nhăn, không còn vẻ hào hùng. Chỉ còn ý chí trong đôi mắt của y lại càng thêm kiên định, có sự chấp nhất không hề hối hận … cho dù bản thân có tử vong, cũng phải cứu được thê tử ra ngoài!

- Ta rất hối hận, đã dẫn Tuyết nhi tới nơi này... Ta vốn tính thu được sinh mệnh vĩnh hằng cùng với nàng ở nơi này...

Hàn Sơn nhẹ nhàng nói, kiếm thứ tư chém ra, ngọn núi chấn động, cái tên trên đó không ngừng tối đi, cung điện trên đỉnh núi, lại chấn động, xuất hiện vết rách.

- Hàn Sơn, ngươi muốn làm gì!

Lão giả có vẻ phẫn nộ, còn có phần dữ tợn, trong đôi mắt cũng lộ vẻ hung tàn, nhìn chằm chằm Hàn Sơn.

Mạnh Hạo im lặng, ở trong tượng băng, tay phải hắn đang nhanh chóng hấp thu hàn thổ xung quanh, tu vi khổng lồ đang trào dâng trong cơ thể hắn. Mạnh Hạo nhìn Hàn Sơn, từ trên người đối phương, Mạnh Hạo như nhìn thấy chấp nhất đủ khiến trời đất chấn động.

Chấp nhất này, giống như niềm tin.

- Chấp nhất của ta, là cái gì?

Mạnh Hạo lại im lặng.

- Chuyện xảy ra hôm đó, ta vĩnh viễn không thể quên đi...

Kiếm thứ năm của Hàn Sơn, như nối thông trời đất, hạ xuống đỉnh núi, cả ngọn núi chấn động, không phá tan tượng băng, nhưng lại lập tức chém xuống đồng tử kia.

Đồng tử không thể tin tưởng, thân thể đã trở nên lạnh lẽo, trước khi mất đi ý thức, nó nghe được một câu nói cuối cùng, giọng nói bình tĩnh khiến nó cho dù sắp chết cũng cảm thấy sợ hãi.

- Mà ta cũng đang suy nghĩ, vì sao ngươi muốn dẫn ta tới nơi này. Khi Nhất Kiếm Ca của ta đại thành, thì bốn phía xung quanh ta tuyết tung bay, thế giới của ta trở thành băng phong, tất cả nơi kiếm ta đi qua, tất cả đều trở thành hàn băng. Ta đã hiểu ra, ta nghĩ lại một chút ký ức...

- Ta, là Yêu Đế Sương Thổ!

Lúc Hàn Sơn nói, kiếm thứ sáu lại tới, chém thẳng vào đầu lâu của đồng tử, chấn động cung điện trên đỉnh núi, làm nứt cả đỉnh núi, mà bản thân y lúc này, cũng già đi rất nhiều, tử khí tràn ngập, cơ thể teo tóp lại.

- Nói một cách chính xác, ta là một phân thân của ông ta, vô số năm tháng trước, để tránh khỏi sự truy sát của Quý Tổ, ở trong hồng trần đời đời kiếp kiếp, cho đến đời này, ta mới ngộ ra.

Kiếm thứ bảy của Hàn Sơn, phát ra mạnh mẽ, đỉnh núi hoàn toàn tan vỡ, tất cả hóa thành hư vô, mà lão giả, cũng run rẩy, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

Cũng đúng lúc này, đỉnh núi tan vỡ, từ trên ngọn núi này, lại có hai con Yêu Linh Hồ Điệp, sinh ra từ trong sự tan vỡ của ngọn núi, bay lượn vòng quanh, đi về phía xa.

Không ai để ý tới hai con Yêu Linh Hồ Điệp này, Hàn Sơn không, Mạnh Hạo không, kẻ để ý chỉ có mình Chỉ Hương lúc này vẫn bị băng phong, đành yên lặng nhìn Yêu Linh Hồ Điệp bay đi.

- Ta không muốn biết mục đích của ngươi, ta chỉ muốn thê tử của ta quay về.

Kiếm thứ tám chém xuống, chém thẳng lên người lão giả.

Một kiếm này, lão giả như không có một chút tránh né và phản kháng, nhìn kiếm chém xuống, trước người lão đột nhiên mờ đi, một cô gái, đứng ở trước người lão, ngẩng đầu nhìn một kiếm này, cũng nhìn Hàn Sơn.

Bước chân Hàn Sơn dừng phắt lại, kiếm cũng dừng theo, thế giới trong mắt, tất cả đều biến mất, chỉ còn mình cô gái kia.

Cô gái đó không phải tuyệt đẹp, nhưng rất dịu dàng nhìn Hàn Sơn.

- Ta sẽ không đi với chàng, cũng không đi được. Ta là kiều nô, kể từ ngày đó, là kiều nô vĩnh viễn...

Cô gái nhẹ nhàng nói, vẻ mặt có vẻ mơ màng.

- Tiên Kiều lúc nào lại xuất hiện, hỏi quân ngày nào lại gặp nhau...

Cô gái lẩm bẩm, giọng nói nhẹ nhàng, lão giả sau lưng nàng biến mất, khi sắp biến mất, vẫn còn bình tĩnh nhìn Hàn Sơn.

- Thân là hồn của Tiên Kiều, có thể dung nạp tất cả kiều nô, chỉ cần ta bỏ qua đoạn ký ức này của bản thân, vậy sau khi ta chết đi, thê tử của ngươi, sẽ là hồn Tiên Kiều tiếp theo.

- Ta và ngươi không thù oán, tất cả, đều là sứ mệnh của chúng ta, khôi phục lại Đạp Tiên Kiều. Nguyên bản, ngươi mới là hồn Tiên Kiều tiếp theo, đây là nguyên nhân Yêu Đế đại nhân năm đó giấu ngươi đi, nhưng hiện giờ lại thành thê tử của ngươi.

- Sứ mệnh của ta đã kết thúc, nhưng không hoàn mỹ, nhiệm vụ của ta, là phụ trách tìm ngươi về, hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng Yêu Đế đại nhân giao cho ta trước khi chết. Tìm ngươi về, để ngươi trở thành hồn Tiên Kiều.

Lão giả bình tĩnh nói, trong khi nói, thân hình dần dần tiêu tán.

Ngay khoảnh khắc lão biến mất, vẻ mơ hồ trong mắt cô gái hoàn toàn biến mất, lộ ra một khoảnh khắc tỉnh táo, nàng nhìn phu quân của mình, cũng nghĩ tới những ký ức trước kia. Nhưng nàng hiểu rằng, đây có lẽ là lần đầu tiên, sau khi bản thân lựa chọn trở thành kiều nô, trong cuộc đời vĩnh hằng, lại tỉnh táo như vậy.

Nàng cười thảm, nhìn Hàn Sơn.

- Giết thiếp đi, giải thoát cho thiếp...

Lời nói của nàng, truyền khắp bốn phương, sau khi Mạnh Hạo nghe được, nhìn thấy cảnh này, thở dài trong lòng.

Tỉnh táo, chỉ một khoảnh khắc, chỉ khoảnh khắc khi kiều nô biến thành hồn Tiên Kiều, kiều nô, mới có thể tỉnh táo một lần duy nhất trong đời, sau lần này, cho dù có ý thức, cho dù cũng có ký ức, nhưng đã không còn là chính mình.

Mà đã trở thành hồn của Đạp Tiên Kiều.

Tay phải Mạnh Hạo lúc này đang nhanh chóng hấp thu lực lượng sương thổ xung quanh, sương thổ gần như biến mất giữa thế gian, giống như vô

tận tràn vào trong cơ thể Mạnh Hạo, khiến vòng xoáy trên tay phải hắn, đang dần dần ngưng tụ, chữ Thổ phát tán ánh sáng màu trắng, đang dần dần rõ lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 724: Sương Thổ đại thành!

Cổ văn chữ Thổ ngày càng rõ ràng, tu vi của Mạnh Hạo, cũng trào dâng, giống như được truyền vào một cỗ lực lượng mới, khiến cho Mạnh Hạo giờ phút này càng thêm mạnh mẽ.

Mỗi lần tim đập, đều đẩy máu lưu chuyển toàn thân, đến mức cực hạn, ngưng tụ thành tu vi càng mạnh mẽ, hóa thành Kim Đan mạnh mẽ hơn nữa.

- Vẫn chưa đủ... Sương thổ này, khí tức còn mạnh hơn cả tiên thổ!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe sáng, lộ vẻ quyết đoán, tu vi vận chuyển đến cực hạn, dốc sức hấp thu lực lượng sương thổ xung quanh.

- Đối với ta mà nói, đây là một kỳ ngộ, nếu có thể hấp thu sương thổ này... Ngưng tụ đồ đằng thổ, không biết sẽ mạnh hơn đồ đằng thổ do tiên thổ hóa thành bao nhiêu lần...

Mạnh Hạo lộ vẻ mong chờ.

Cơ thể Mạnh Hạo chấn động, cho dù hắn vẫn còn ở trong tượng băng, nhưng sương thổ đại địa xung quanh tượng băng, lại dần loãng đi. Cho dù loãng đi không nhiều, vì mảng sương thổ đại địa này quá lớn, nhưng nó thực sự có hơi loãng đi, đã thể hiện cho lực lượng sương thổ khổng lồ, tràn vào cơ thể Mạnh Hạo.

Chỉ Hương cách đó không xa, trong một bức tượng băng khác, ánh mắt nàng lúc này, không thể không dời từ người Hàn Sơn và cô gái kia đến trên người Mạnh Hạo.

- Hắn đang làm gì!

Chỉ Hương vừa rồi kinh hãi trước cảnh tượng ở đây, không hề chú ý đến Mạnh Hạo, lúc này khí tức trên người Mạnh Hạo lộ ra, lập tức khiến nàng chú ý.

Vừa liếc qua, Chỉ Hương lập tức trợn tròn mắt, có vẻ không thể tưởng tượng được, còn có phần chấn động với lá gan của Mạnh Hạo.

- Hắn đang hấp thu... Sương thổ nơi này!

- Sương thổ, là vật độc nhất vô nhị của sơn hải thứ chín, có lời đồn, rất rất lâu trước kia, từ khi còn chưa có tu sĩ, trong sơn hải thứ chín, sinh ra một mảnh thổ địa, có màu trắng ẩn chứa hàn băng vô tận.

- Mảnh thổ địa này, sau vô số năm, sau khi sơn hải thứ chín dần dần xuất hiện tu sĩ, nó có được ý thức, lại trải qua rất nhiều năm, phạm vi của nó ngày càng lớn, cho đến một ngày... Mảnh sương thổ này hóa thành một người.

- Người này tung hoành sơn hải thứ chín hải vô số năm, tự xưng... Sương Thổ Yêu, sau này được người ta tôn làm Đế, tên là... Sương Thổ Yêu Đế!

- Mạnh Hạo này, hắn lại hấp thu lực lượng sương thổ, cho dù sương thổ nơi này, là do hồn Đạp Tiên Kiều thi triển ra, nhưng rõ ràng nơi này có sự sắp xếp của Sương Thổ Yêu Đế, nếu không, không thể xuất hiện sương thổ!

- Mà Mạnh Hạo, cho dù thứ hắn hấp thu không phải sương thổ thực sự, chỉ là một chỗ bài trí, nhưng cũng vượt xa so với tiên thổ hắn mơ ước, giữa hai thứ, thậm chí căn bản không thể so sánh.

- Vì điển tịch trong tông môn từng bí mật nhắc đến, Tiên Yêu Cổ Tông trừ Lý Chủ ra, còn có tam đại yêu, chính tam đại yêu này, sáng tạo ra... Đạp Tiên Kiều!

- Hắn cũng không sợ bị ép chết!

Chỉ Hương trước giờ chưa từng nghĩ, bản thân sẽ có một ngày, đố kị một tu sĩ Kết Đan nho nhỏ, cho dù kẻ này có thể trảm Nguyên Anh, có thể khiến một tiên nhân đố kị. Nhưng thấy được Mạnh Hạo hấp thu sương thổ, thì quả là quá kinh người.

Đúng lúc Mạnh Hạo đang dốc sức hấp thu lực lượng sương thổ, Hàn Sơn lại thở dài.

Hàn Sơn lặng lẽ nhìn thê tử, vẻ mặt trở nên dịu dàng, y nghe được lời nói của thê tử, nhìn ra được lúc này thê tử y lại dần dần không còn tỉnh táo, mà có phần mờ mịt, thậm chí ở sâu trong mắt, xuất hiện một đốm u hỏa, giống như lão giả kia.

- Chàng tới cùng với thiếp được chứ?

Cô gái nhẹ nhàng nói, giọng nói có vẻ quỷ dị khó hiểu, nhìn Hàn Sơn.

Hàn Sơn nhắm mắt lại, rồi lập tức mở ra, y mỉm cười, nụ cười càng thêm dịu dàng, y biết, người trước mặt, đã không còn là thê tử của mình, mà hoàn toàn biến thành hồn của Đạp Tiên Kiều.

Y hiểu, cách duy nhất, chính là giết chết thê tử của mình, đối với nàng mà nói, đây là giải thoát, không còn là hồn Tiên Kiều, không còn cuộc sống vĩnh hằng, từ đây, trở lại thành chính nàng.

Hàn Sơn than nhẹ, dung nhan y lúc này đã trở nên già nua, mặt đầy những nếp nhăn, khí chất trước kia không hề còn nữa, y hiện giờ, dường như là những năm tháng cuối đời, là một lão giả.

Thân hình áo xanh kia, có lẽ vẫn còn cất giấu quá khứ cô đơn, nhưng lại không giấu được vẻ thương tang và mệt mỏi của Hàn Sơn.

Tìm kiếm ba nghìn năm, hổ thẹn ba nghìn năm, nhưng lúc thực sự đối diện, lại thành thế này...

Hàn Sơn lắc đầu vung tay, lập tức tượng băng của Mạnh Hạo và Chỉ Hương liền tan vỡ. Tượng băng tan vỡ, khóe miệng Chỉ Hương cũng trào máu tươi, nhanh chóng lui lại.

Nhưng mỗi một bước đi, vẻ mặt nàng lại tái đi một chút, hàn khí một lần nữa ép tới.

Phía Mạnh Hạo, ngay khi tượng băng tan vỡ, đột nhiên, sương thổ xung quanh tràn về phía Mạnh Hạo, bên ngoài cơ thể hắn lập tức, xuất hiện một vòng xoáy màu trắng khổng lồ.

Vòng xoáy chuyển động, khiến cho sương thổ xung quanh nhanh chóng tiêu tán, bị hấp thu cực nhiều, dung nhập vào cơ thể Mạnh Hạo, hàn khí bức người, khí tức thuộc tính thổ vào giờ phút này lại trào dâng.

Cảnh tượng này, cho dù là người vợ của Hàn Sơn đã trở thành hồn Tiên Kiều, cũng phải ghé mắt nhìn.

Hàn Sơn quay đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo, đột nhiên mỉm cười.

- Cũng được, ta và ngươi có duyên... Ta sẽ tặng ngươi một phần kỳ ngộ.

Hàn Sơn nói, vung tay lên, ấn mạnh xuống sương thổ đại địa phía dưới. Một ấn này, thân thể Hàn Sơn lập tức run rẩy, một đạo khí tức trong trắng có lam, xuất hiện từ trong cơ thể y, tràn về phía mặt đất.

Khí tức này xuất hiện, khiến Hàn Sơn càng thêm yếu ớt, giống như mất

đi bản nguyên, càng thêm già nua.

Khí tức trong trắng có lam này, sau khi nhanh chóng hòa vào mặt đất, lập tức làm cho sương thổ đại địa phạm vi vô tận nhanh chóng biến hóa!

Không còn là màu trắng, mà xuất hiện ánh sáng màu lam, khí tức càng thêm kinh người, hàn khí càng mạnh mẽ, lại có một cỗ khí tức man hoang, trào dâng trên mảnh đất này. Khí tức này có phần thương tang, như ẩn chứa vô vàn năm tháng, dường như đã tồn tại rất rất lâu, nhìn thấu cuộc sống nhân sinh, nhìn tận thói đời ấm lạnh, trải qua sinh sinh tử tử, đi qua đời đời kiếp kiếp. Dường như... Sương thổ đại địa trước kia không phải sương thổ chân chính, mà hiện giờ, mảnh đất này, mới là sương thổ độc nhất vô nhị trong truyền thuyết trên sơn hải thứ chín.

Khí tức lẫn giữa trắng lam kia, chính là lực lượng bản nguyên của phân thân duy nhất còn lại trên thế gian hiện giờ của Sương Thổ Yêu Đế là Hàn Sơn. Theo y đẩy ra, giờ phút này, mảnh đất này cũng hoàn toàn trở thành sương thổ chân chính.

Mặt đất nổ mạnh, đồng thời, trên mảnh đất này sương thổ vô tận, cũng đang nhanh chóng ngưng tụ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Càng thu nhỏ, thì càng tinh thuần, tốc độ ngưng tụ cực nhanh chóng, nếu là đứng giữa tinh không, đứng ngoài Đạp Tiên Kiều, thì có thể nhìn thấy rõ ràng.

Sương thổ vốn che phủ toàn bộ Đạp Tiên Kiều, lúc này nhanh chóng thu nhỏ, chỉ trong mấy nhịp thở. Mạnh Hạo đã nhìn thấy đường biên của sương thổ ở xa xa.

Hít thêm một hơi, sương thổ vô tận, đã trở thành lam thổ chỉ có trăm trượng!

Không còn màu trắng. Màu lam, mới là sương thổ chân chính năm đó sinh ra Yêu Đế trên sơn hải thứ chín.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 725: Sương Thổ đại thành! (2)

Trong khoảnh khắc, trăm trượng trở thành mười trượng, rồi mười trượng thành một trượng. Cuối cùng... Sương thổ bích lam sắc một trượng này, lao thẳng vào vòng xoáy trên tay Mạnh Hạo, lập tức dung nhập vào trong.

Trong đầu Mạnh Hạo giờ phút này chấn động, thân thể từ từ bay lên, mái tóc tung bay không cần gió, khí tức càng lúc càng mạnh bộc phát trên người hắn.

Chỉ Hương nhanh chóng lui lại, vẻ mặt chấn động, nàng đã hoàn toàn kinh hãi. Nàng biết rõ ràng, giờ phút này, thứ Mạnh Hạo đang hấp thu là sương thổ thực sự.

Cũng chính giờ phút này, vòng xoáy trên tay phải Mạnh Hạo, lập tức ngưng lại, một chữ Thổ phát ra ánh sáng màu lam, đột nhiên hiện ra, đồng thời sau lưng Mạnh Hạo, một mảnh sương thổ đại địa khổng lồ đột nhiên biến ảo xuất hiện.

Trên mặt đất có một gốc đại thụ chọc trời, trên thân cây, biển lửa ngập tràn khuếch tán, mà ở khoảng giữa bầu trời và mặt đất, lại có kim loại lỏng hóa thành thiên hà, bày ra một bức tranh kim mộc thổ hỏa.

Tu vi của Mạnh Hạo, cũng gia tăng trong khoảnh khắc, tu vi đã hoàn toàn vượt qua Kim Đan, khiến cho khí tức Mạnh Hạo lúc này, dung hợp cùng với bức tranh hư ảo sau lưng, mạnh mẽ đến mức không thể hình dung. Nhưng có thể tưởng tượng, nếu hiện giờ hai tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ là Hứa Bạch hoặc Trần Mặc gặp phải Mạnh Hạo, vậy ai sống ai chết còn chưa biết được!

- Mang theo truyền thừa của ta, kiếm của ta, bầu rượu của ta, rời khỏi nơi này đi. Nếu có một này, ngươi có được tu vi có thể lay động cây cầu này, nếu còn nhớ báo ân, có thể đến nơi này, nếu phu thê ta vẫn còn sống, thì cứu chúng ta ra.

Hàn Sơn cười lớn, cho dù già nua tang thương, nhưng ý chí ngạo nghễ trời đất lại trào dâng, y vung tay một cái, thanh kiếm bất ly thân ba nghìn năm nay hóa thành một cầu vồng xanh, bay về phía Mạnh Hạo.

Lại vung tay, bầu rượu chứa kiếm ý vô cùng, cũng theo đó bay đi, lúc tất cả rơi vào trong tay Mạnh Hạo, thì trong lòng Mạnh Hạo xúc động, hắn ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Hàn Sơn.

Hắn nhìn bóng lưng của Hàn Sơn, bóng lưng giống hệt như lần đầu hai người gặp nhau trong hư vô, lẻ loi, lạc lõng, lại có phần cô độc...

Hàn Sơn vung tay, một cơn gió lạnh, cuốn lấy Mạnh Hạo và Chỉ Hương còn đang kinh hãi bay về phía xa.

Cơn gió mạnh mẽ này, không cho phép Mạnh Hạo và Chỉ Hương có chút phản kháng nào. Trong cơn gió, hai người ngay lập tức bị cuốn ra xa, nhưng Mạnh Hạo trong cơn gió vẫn cố gắng quay đầu lại, cố nhìn lần cuối.

Hàn Sơn, đi về phía thê tử y tìm kiếm đã ba nghìn năm, ôm lấy nàng, nhắm mắt lại.

- Vì ta, ba nghìn năm trước, nàng cam tâm trở thành kiều nô, ba nghìn năm sau, ta vì nàng, trở thành kiều nô bầu bạn với nàng cả đời, thì có đáng gì...

- Mất đi ý thức, không thể quay đầu, nhưng có thể ở cùng một chỗ với nàng, sinh tử có là gì...

- Ba nghìn năm nay, ta đã nghĩ rất nhiều, truyền thừa cũng được, tu vi cũng xong, cho dù là giấc mơ... Nhưng nếu bên cạnh không có nàng, ta cũng không có thế giới gì.

- Nàng là tất cả của ta.

- Ta cam lòng, tình nguyện tin thờ.

Hàn Sơn lẩm bẩm, khi mở mắt ra, trong mắt có vẻ mơ hồ, nhưng sự cô độc, lạc lõng, lẻ loi, lại cũng biến mất.

Bên cạnh y, trong mắt thê tử y cũng có vẻ mờ mịt, hai người đứng bên nhau, quay người rời đi, sau lưng bọn họ, mấy trăm vạn kiều nô lần lượt đi theo, một đoàn u hồn... càng đi, càng xa.

- Tiên Kiều lúc nào lại xuất hiện... Hỏi chàng ngày nào lại gặp nhau…

- Hàn Sơn tiền bối...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, cầm kiếm của Hàn Sơn, cầm bầu rượu của Hàn Sơn, tay phải có đồ đằng do sương thổ của Hàn Sơn hóa thành. Tất cả, nếu nói là ngoại vật, vậy lúc này tận đáy lòng Mạnh Hạo, cũng lưu lại bóng hình Hàn Sơn và thê tử của hắn.

Bóng hình này, không còn lẻ loi, không còn cô độc, cũng không có vẻ mịt mờ … mà chỉ có bóng lưng hai người họ, bầu bạn với nhau, đi về nơi xa.

- Mạnh Hạo ta thề trước Khư Kiều Giới này, kiếp này nếu có ngày có thể khiến Đạp Tiên Kiều rung chuyển, nhất định sẽ về đây báo ân!

Mạnh Hạo im lặng, trong gió rét, hắn chắp tay, vái lại u hồn kiều nô ở phía xa.

Ân, trong lòng Mạnh Hạo, là nguyên tắc làm người của hắn, vĩnh viễn không thể quên.

Trong cuộc đời, từng ân nhân hắn gặp, nếu cứ quên đi, thì Mạnh Hạo không xứng xưng là tu sĩ, cũng như có thù... Vậy nhất định phải bắt kẻ đó bồi thường gấp bội.

Đối với người có ân, ta sẽ dốc sức báo đáp!

Đối với kẻ có thù, ta sẽ trả lại gấp mười!

Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu ngươi phạm ta, ta tất giết ngươi!

Đó chính là Mạnh Hạo.

Trong đạo trung hòa thêm Nho gia, bao hàm cả hai thứ, một là hậu đức dung người, một là tích cực tiến thủ, mà Mạnh Hạo từ khi bước vào Tu Chân giới, tự bản thân hắn cũng có đạo.

Đạo này không phải tu đạo, mà là nguyên tắc của bản thân, nguyên tắc này cũng là trung hòa, cũng bao gồm hai mặt, một là cách thức báo ân, hai là giết người chọc ta!

Tu hành, tu lấy tự tin.

Tu hành, là tu làm người thế nào!

Mạnh Hạo chắp tay vái, rất lâu sau mới đứng lên, thì Chỉ Hương bên cạnh hắn đột nhiên lao ra, tốc độ cực nhanh, thoáng một cái đã rời xa cơn gió, đứng ở xa xa trong hư vô. Chỉ Hương vung tay lên, một đóa hoa màu đỏ lập tức hiện ra, không phải để công kích Mạnh Hạo, mà hóa thành một biển hoa, bao bọc lấy một con Yêu Linh Hồ Điệp bay tới nơi

này.

Tốc độ cực nhanh, chỉ một nháy mắt, đã thu lấy con Yêu Linh Hồ Điệp này. Chỉ Hương lộ vẻ hưng phấn, cất tiếng cười. Cách đó không xa, một con Yêu Linh Hồ Điệp khác xuất hiện, nhưng hình như bị dọa sợ, đôi cánh vỗ vỗ, lập tức rời đi.

Chỉ Hương sáng mắt lên, đang muốn đuổi theo, đột nhiên dừng bước lại. Bởi vì giờ khắc này, trên thân thể Mạnh Hạo, Đạp Ca Kiếm Khí chơt bạo phát. Uy hiếp từ kiếm khí này khiến Chỉ Hương rất bực bội, vì đây đã không phải lần đầu tiên đối phương làm như vậy.

Chỉ Hương khẽ cau mày, rồi đột nhiên mỉm cười, quay người rời đi, bỏ qua con Yêu Linh Hồ Điệp đang bỏ chạy kia, mà bỏ đi rất xa.

- Mạnh Hạo, lần này hợp tác tuy là quả, nhưng trải qua mấy ngày ở cạnh ngươi, nếu ngươi cảm thấy hứng thú, hai trăm năm sau chúng ta có thể lại tới nơi này, đi Yêu Tiên Cổ Giới!

- Có lẽ, phương pháp có thể cứu Hàn Sơn tiền bối, có ở trong Yêu Tiên Cổ Giới, còn về con yêu linh đã bay đi kia, nếu ngươi đã muốn, ta sẽ không tranh giành với ngươi.

Chỉ Hương cất tiếng cười, thân thể lóe lên, hóa thành cầu vồng màu đỏ, bay về hư vô xa xăm, không còn bóng dáng.

Đôi mắt Mạnh Hạo hơi sáng lên, lạnh lùng nhìn Chỉ Hương rời đi, không hề ngăn cản, cũng không nói một lời, mặc cho đối phương rời đi, bản thân cất bước đi trong hư vô đuổi theo con yêu linh đang chạy trốn kia.

Xa xa, thân ảnh Chỉ Hương thuấn di một cái, lúc xuất hiện lại đã cách khu vực của Mạnh Hạo rất rất xa. Vừa mới xuất hiện, nàng ta liền phun ra một ngụm máu tươi, thân thể run rẩy, trên mặt lại xuất hiện hư ảnh trùng điệp, hư ảnh này, lại là hồn phách Triệu U Lan đang giãy dụa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 726: Vì thế, gã lựa chọn phía bắc...

- Ta vô ý dung hồn ngươi, nhưng ngươi cũng phải tuân thủ ước định đó bảo bối ngoan. Ta chỉ mượn thân thể ngươi hai trăm năm mà thôi, hai trăm năm sau ta sẽ trả lại ngươi.

- Huống hồ, cũng không phải là mượn không, lúc ta trả lại cho ngươi, đảm bảo tu vi của ngươi là Nguyên Anh đại viên mãn.

Chỉ Hương đưa tay lên, tàn nhẫn đâm vào trán một cái.

Vừa đâm vào, hồn phách Triệu U Lan lập tức yếu đi, có vẻ sợ hãi, từ từ co rút, sau đó biến mất, hư ảnh trọng điểm trên người Chỉ Hương lúc này mới biết mất.

- Bị sương thổ gây thương tích, sau đó lại bị hàn khí nhập thể, vừa rồi để bắt được con yêu linh kia, lại phải dùng số tiên nguyên vốn không còn nhiều. Mạnh tiểu tử giảo hoạt như hồ ly, tâm tư tàn nhẫn, sợ ra là đã nhìn ra mánh khóe rồi.

- Nếu ta không lập tức rời đi, nói không chừng Mạnh tiểu tử thực sự dám ra tay với ta đó.

Hai mắt Chỉ Hương lóe lên, lúc này nàng không hề phát hiện, bản thân không biết từ bao giờ, đã coi Mạnh Hạo là đối thủ rồi.

- Nhưng hai trăm năm sau, nếu có người hỗ trợ, có thể bỏ qua lời nguyền quỷ dị kia, kế hoạch thu được Yêu Tiên thể trong Yêu Tiên Cổ Giới nắm chắc phần lớn rồi.

Chỉ Hương trầm ngâm, đưa tay vỗ lên túi trữ vật, lấy ra Tiên Kiều Thạch của Ngũ Độc đại bộ, lập tức bóp nát. Tức thời thân thể mờ đi, không lâu sau, liền hoàn toàn biến mất.

Trong hư vô, một mình Mạnh Hạo đi tới, gió lạnh xung quanh đã yếu dần rồi tan đi, hàn khí trong hư vô, tiến tới gần Mạnh Hạo, nhưng hiện giờ hàn khí đối với Mạnh Hạo, quá là nóng nực.

Đồ đằng thổ của hắn, là sương thổ độc nhất vô nhị trong trời đất, so ra thì hàn khí trong hư vô có thể coi như nóng bức.

Tốc độ của hắn rất nhanh, sau khi đồ đằng thổ đại thành, tu vi Mạnh Hạo lại lần nữa tăng lên, tốc độ cũng nhanh hơn trước rất nhiều. Đặc biệt là hư vô này, đối với Mạnh Hạo mà nói, thì không hề có chút tác dụng ngăn cản nào, ngược lại hắn còn rất thích ứng.

Chỉ nửa canh giờ, Mạnh Hạo đã đuổi kịp con Yêu Linh Hồ Điệp vừa bỏ chạy, sau khi bắt được, mới dừng lại, trầm tư suy nghĩ.

- Hai con yêu linh, Ô Thần ngũ bộ đi Mặc Thổ cần một con, còn một con... Để đến hai trăm năm sau, lúc Yêu Tiên Cổ Giới mở ra hãy tính!

Mạnh Hạo lộ vẻ quyết đoán, gào thét đi về phía trước.

Trong khi đi, Mạnh Hạo lấy kiếm của Hàn Sơn ra. Thanh kiếm này không có gì kỳ lạ, có vẻ cực kỳ bình thường, nhưng Mạnh Hạo tận mắt nhìn thấy thanh kiếm này, khí thế kinh thiên, chém mở thiên địa, chém toạc hư vô, chấn động hồn sơn.

- Đây là một thanh tiên kiếm!

Tay trái Mạnh Hạo gõ trên thân kiếm trơn nhẵn, tiếng rung động từ thanh kiếm lập tức vang lên. Trong âm thanh này, có bi thương, có cáo biệt, cũng có kỳ vọng một lần nữa gặp lại.

Nghe âm thanh từ kiếm, Mạnh Hạo nghĩ đến Hàn Sơn, thở một hơi dài.

- So với Hàn Sơn tiền bối, ta còn rất nhỏ bé, có lẽ không thể sử dụng ngươi, nhưng ngươi là do Hàn Sơn tiền bối tặng ta, từ nay về sau, ngươi... Chính là kiếm của ta!

- Ta đã hứa với Hàn Sơn tiền bối, ngày sau nhất định sẽ đi cứu người, lúc này ta cũng hứa với ngươi, khi ta đi cứu Hàn Sơn tiền bối, nhất định sẽ mang theo ngươi. Ngày cứu được người, ta sẽ trả ngươi lại cho Hàn Sơn tiền bối.

Âm thanh nhỏ dần rồi biến mất, thanh kiếm dần dần yên tĩnh lại, hóa thành một đạo thanh quang, bắn về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo không hề ngăn cản, mặc cho thanh quang tiếp xúc với cơ thể, thu lấy một giọt máu tươi từ mi tâm mình.

Giọt máu hòa vào trong thân kiếm, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được một chút liên hệ khó mà nói rõ được giữa mình với thanh kiếm. Mắt hắn sáng lên, tay phải vung lên, thanh kiếm lập tức tràn ngập kiếm quang, lao thẳng về phía trước.

Tốc độ cực nhanh, Mạnh Hạo nhìn không rõ, nhưng một tảng đá nghìn trượng nhanh chóng bay tới từ phía xa xa, lại trong một cái chớp mắt bị chém tan, nổ tung. Lúc mảnh vụn bắn tung tóe còn chưa tới nơi, thanh kiếm đã quay lại, lơ lửng bên người Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, tay phải đưa lên, thanh kiếm từ từ thu nhỏ lại, đến lúc to bằng móng tay, được Mạnh Hạo ngậm ở trong miệng, dung nhập vào trong cơ thể, dùng Kim Đan nuôi dưỡng. Kiếm này sắc bén, có thể trở thành đòn sát thủ của Mạnh Hạo, mà đòn sát thủ này, nếu để trong túi trữ vật, thì lại mất đi sự bất ngờ.

Khi những mảnh vụn của tảng đá to lớn kia bắn tới nơi, Mạnh Hạo đã lấy

ra viên Tiên Kiều Thạch đưa hắn tới Khư Kiều Giới, bóp một cái, thân hình hắn lập tức mờ đi, dần dần biến mất.

Vùng đất Tây Mạc, khu vực phía bắc. Nơi này sắp thành biển rộng, mặt đất có không ít chỗ trũng, đã xuất hiện từng chiếc từng chiếc hồ màu tím, mưa tím tầm tã, càng lúc càng lớn.

Bầu trời vẫn luôn u ám, không nhìn thấy mặt trời, khiến cho giữa trời đất, cũng luôn hôn ám, âm u, đầy áp lực, từng đợt hàn khí khuếch tán ra bốn phía, diệt tuyệt sinh cơ.

Tất cả sơn mạch, đều trở nên tịch mịch, không nhìn thấy bất cứ một chút màu xanh nào, cả phía bắc Tây Mạc linh khí hoàn toàn khô kiệt. Trên mặt đất, có thể dễ dàng nhìn thấy một số xác hung thú và thi thể thối rữa, trong màn mưa hoàn toàn hỗn độn.

Xa xa, mơ hồ có thể thấy một đám người, đang nhanh chóng rời đi, đội ngũ có khoảng bốn năm nghìn người, trong lúc di chuyển, đoàn người im lặng, sắc mặt tiều tụy. Việc di dời này, ở phía bắc Tây Mạc, trong những ngày này rất là thường gặp.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một đạo cầu vồng từ bầu trời xa xăm, dường như gào thét lao nhanh tới, cực kỳ bá đạo. Cầu vồng vắt ngang hư không, dẫn tới âm bạo, vượt qua cả tiếng nổ vang của thiên địa, lộ ra sự kiêu ngạo không gì sánh được.

Tốc độ cầu vồng cực nhanh, tiếng nổ dẫn tới sự chú ý của tộc nhân bộ lạc đang di dời, những người này lập tức ngẩng đầu. Sau khi nhìn rõ bóng người trong cầu vồng, năm tu sĩ Nguyên Anh trong bộ lạc liền tái mặt.

- Nhất Trần Tử!

- Mấy ngày nay gã ở gần đây đã liên tục tiêu diệt bảy tám bộ lạc, giết

người cướp vật, tu luyện huyết tế!

- Lẽ nào hôm nay ông trời muốn diệt tộc ta, chúng ta đã vô cùng cẩn thận, nhưng vẫn gặp phải tên Nhất Trần Tử khốn kiếp này!

Cầu vồng bay tới kia, chính là Nhất Trần Tử ở Khư Kiều Giới bị Mạnh Hạo truy sát, chạy trốn giống như chó nhà có tang. Nếu không phải kiều nô xuất hiện dẫn tới phong bạo, thì gã đã chết trong tay Mạnh Hạo từ lâu rồi.

Đầu gã rất nhỏ, thân thể không cao, bộ dạng này, hình tượng này, khiến gã rất dễ bị nhận ra, nhưng ngay khi có người nhận ra thân phận của gã, thì gã đã lộ ra vẻ dữ tợn.

Nửa tháng trước, gã trở về từ Khư Kiều Giới, trước khi gã xuất hiện đã rời khỏi vùng trung bộ Tây Mạc, tới gần khu phía bắc. Sau khi trở về, Nhất Trần Tử cực kỳ bất mãn với chuyến đi Khư Kiều Giới của bản thân, lại càng kiêng kỵ với Mạnh Hạo.

Thậm chí gã trở về sớm, cũng là có nguyên nhân, đối với Mạnh Hạo, gã tự nhận là không may, sau khi trở về Tây Mạc, gã luôn suy nghĩ về lai lịch của Mạnh Hạo, rất sợ bị gặp lại lần nữa. Gã thực sự đã sợ Mạnh Hạo rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, gã cho rằng khả năng đối phương ở phía bắc cực kỳ thấp, dù sao thì cả khu vực phía bắc tu vi đa số nông cạn, bao nhiêu năm nay không hề xuất hiện một ai nổi bật. Lại thêm Nhất Trần Tử ngầm phân tích, lúc này phía bắc là nơi hạo kiếp nghiêm trọng nhất, di dời cũng thường xuyên diễn ra nhất, thích hợp để mình ra tay.

Vì thế, gã liền đi phía bắc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 727: Trở về.

Tiếng nổ ầm vang, đoàn người chạy tứ tung, khoảng một canh giờ trôi qua, Nhất Trần Tử vẻ mặt dữ tợn, cầm năm cái đầu lâu, đứng giữa không trung, bắt đầu huyết tế tất cả tộc nhân của bộ lạc đó.

Lần huyết tế này, kéo dài đến hai ngày, sau đó Nhất Trần Tử vung tay rời đi, mang theo tất cả tài nguyên, lại thông qua huyết tế, khiến tu vi bản thân luôn duy trì ở mức đỉnh phong, thậm chí mơ hồ có dấu hiệu đột phá.

- Giết thêm mấy vạn người nữa, có lẽ ta có thể đột phá, đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ! Nhưng bộ lạc này tuy rằng không biết tên là gì, nhưng cũng thật tàn nhẫn, bốn năm nghìn người, lại toàn là tộc nhân có tu vi, có lẽ những tộc nhân bình thường, đều bị bỏ lại tại của bộ lạc, để bọn họ tự sinh tự diệt.

Đôi mắt Nhất Trần Tử lóe lên, tay phải đưa lên, lấy ra một cái ngọc giản. Trong ngọc giản là một tấm bản đồ, trong bản đồ giới thiệu cực kỳ tỉ mỉ về toàn bộ phía bắc Tây Mạc.

- Ngũ Độc đại bộ không thể chọc vào, Viêm Băng đại bộ cũng như vậy, trừ khi tu vi của ta đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ, nếu không cho dù có thắng cũng sẽ hao tốn rất nhiều tu vi.

- Cơn mưa màu tím chết tiệt này, nếu không phải ta có sở trường huyết tế, lại có một ít tiên thổ, sợ rằng đã sớm hao hết linh khí mà chết ở nơi này rồi.

Nhất Trần Tử chửi rủa mấy câu, liếm môi một cái, lại nhìn vào bản đồ trong ngọc giản.

- Ô Thần ngũ bộ? Từng là Ô Thần đại bộ, lần này trong Khư Kiều Giới,

vốn có người của bọn họ, bộ lạc này vừa giao chiến với Ngũ Độc đại bộ...

- Chính là bộ lạc này, tuy không biết còn lại bao nhiêu người, nhưng dù sao cũng từng là đại bộ, hẳn là có không ít của cải, chủ yếu là tộc nhân của bộ lạc bọn họ đi Khư Kiều Giới, nếu không chết, thì hẳn là cũng trở về rồi, biết đâu ta lại có thể thu hoạch thêm một ít tiên thổ!

Hai mắt Nhất Trần Tử sáng lên, lộ ra vẻ tàn nhẫn, lắc mình một cái, đang dựa theo chỉ dẫn trên bản đồ đi tới Ô Thần ngũ bộ, đột nhiên dừng lại.

- Tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ đi Khư Kiều Giới sẽ không phải là tên Mạnh Hạo chết dẫm kia chứ? Ta cảm thấy bản thân hẳn là không đen đủi đến vậy đâu.

Nhất Trần Tử chỉ nghĩ một chút, rồi cười tự giễu, thầm nhủ bản thân quá đa nghi rồi. Hai mươi ba người, không tính bản thân, còn hai mươi hai người, phân tán ở khắp Tây Mạc, khả năng bản thân gặp phải đối phương, có thể nói là cực nhỏ.

Nghĩ đến đây, Nhất Trần Tử lộ vẻ tàn nhẫn, thân thể lóe lên, lao thẳng đi. Trên đường, phàm là bộ lạc bị gã gặp phải, không lưu một ai, giết chết toàn bộ, lập tức huyết tế.

Điều này khiến tu vi của gã càng lúc càng cao, tính cách của gã càng lúc càng tàn nhẫn, đặc biệt là sau khi cảm nhận được tu vi sắp đột phá, Nhất Trần Tử càng thêm tàn nhẫn chém giết.

Tốc độ của gã càng lúc càng nhanh, khoảng cách đến Ô Thần ngũ bộ càng lúc càng gần.

- Ta đã ngửi thấy mùi máu thịt rồi...

Nhất Trần Tử liếm môi, lao thẳng tới. Trước mặt gã, bất ngờ hiện ra một

ngọn núi.

Ngọn núi này nhẵn thín, dưới núi là biển nước, may mà phạm vi không lớn, nói là biển nước, không bằng gọi là hồ lớn có vẻ chính xác hơn.

Trong hồ nước, ngọn núi đứng sừng sững, trên đỉnh núi có rất nhiều túp lều, chống đỡ nước mưa, đây chính là Ô Thần ngũ bộ, lúc này cách thời gian Mạnh Hạo rời đi, đã được năm tháng.

Hơn hai nghìn tộc nhân, lúc này chỉ còn lại hơn một nghìn, có mấy trăm tộc nhân. Trong năm tháng nay sinh cơ hao tận, bọn họ được mai táng trên đỉnh núi trong bài ca đưa tiễn và tiếng khóc than của tộc nhân, nhưng mỗi người đều biết, có lẽ không còn lâu nữa, nơi này... sẽ hóa thành đáy biển.

Trên đỉnh núi, mỗi ngày đều có tộc nhân chuyên xuống núi ước lượng nước biển dâng lên, để tiện tính toán thời gian bọn họ còn lại.

- Từ hôm qua đến giờ, đã dâng lên hai xích... Mà Kinh Thứ Đằng Điều trong đáy hồ, ta nhìn thấy nó đang giãy dụa...

Trong lều, tộc công Ô Binh bộ, mái tóc hoa râm, vẻ mặt tiều tụy, thân thể khô gầy như que củi, yên lặng ngồi đó, nhìn về cơn mưa như vô tận trong trời đất xa xa. Người nói với lão, chính là đại trưởng lão của Ô Ảm bộ.

Ông khổ sở nói, giọng rất nhỏ, như không muốn có thêm ai nữa nghe được.

- Năm tháng rồi, Thánh Tổ đại nhân, có thể đã rời khỏi nơi này... Lực lượng của Kinh Thứ Đằng Điều cũng đang nhanh chóng tiêu tan.

- Đi rồi sao... Cũng tốt, nhưng người từng nói, sẽ mang về cho chúng ta một hy vọng.

Tộc công Ô Binh bộ, cất giọng khàn khàn, đôi mắt đã mất đi ánh sáng.

- Hi vọng...

Đại trưởng lão Ô Ảm bộ càng thêm khổ não, quay đầu nhìn các tộc nhân trong lều, nhìn bọn họ ai nấy đều im lặng, đầy vẻ ảm đạm, đôi mắt rõ ràng đang mở, nhưng không khác gì như đang nhắm, còn có những thân thể gầy gò.

Bọn họ, không còn hi vọng.

Linh khí trong trời đất càng mỏng, cơn mưa càng lớn, làm sinh cơ diệt tuyệt, khiến cho tộc nhân bình thường rất khó tồn tại tiếp. Cho dù là tu sĩ, lúc này cũng gần như khô kiệt, rất khó duy trì cảnh giới.

- Người sẽ về.

Tộc công Ô Binh bộ thì thầm, giọng không cao, nhưng lại có phần chấp nhất. Ông tin lời Mạnh Hạo nói trước khi đi, ông tin, Mạnh Hạo nhất định sẽ quay lại.

Đại trưởng lão Ô Ảm bộ nhẹ thở dài, đang muốn nói gì đó, đột nhiên sắc mặt thay đổi, lập tức ngẩng đầu, gần như ngay khi ông ngẩng đầu lên, tộc công Ô Binh bộ, vị lão giả tóc hoa râm, cũng ngẩng đầu lên. Thân thể vốn gầy rũ, lập tức một lần nữa có tu vi vận chuyển, đôi mắt ảm đạm liền lộ ra ánh sáng bức người.

Không chỉ hai người họ mới như vậy, sau lưng bọn họ, cũng có hai người, lập tức bộc phát tu vi, lộ vẻ uy hiếp, nhìn lên bầu trời.

Năm tháng nay, bọn họ luôn luôn cảnh giác, cảnh giác với tất cả những người đi tới nơi này, may mà trong năm tháng nay, chỉ có ba lần có người đi qua, trong đó hai lần bị Kinh Thứ Đằng Điều ngăn cản. Nhưng

thời gian trôi qua, Kinh Thứ Đằng Điều dần dần yếu đi, cho đến cuối cùng, chìm xuống đáy hồ mà biến mất.

Cũng chính lúc này, lần thứ ba có người đi qua, tiến hành một lần giết chóc ngắn ngủi, trận chiến này, tộc công Ô Binh bộ liều mạng tiêu hao tu vi, chém chết một cường giả Nguyên Anh sơ kỳ của đối phương, uy hiếp được bọn họ, trận chiến mới kết thúc.

Dù sao trong hạo kiếp như hiện nay, lưỡng bại câu thương không có gì khác so với tử vong.

Lúc này, là lần thứ tư có người tới trong vòng năm tháng, mặc dù lúc này chỉ có một người, nhưng trong hoàn cảnh hiện giờ, một người, lại càng thêm nguy hiểm!

Đặc biệt là người đến hóa thành cầu vồng, kinh thiên động địa, khí thế dâng cao, tiếng nổ vang trời, bạo âm khuếch tán, lộ ra tu vi khổng lồ Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, tu vi mênh mông vô cùng tiến gần tới Nguyên Anh hậu kỳ.

Tu vi này, ngay khi tộc công Ô Binh bộ cảm nhận được, lập tức tái mặt, đại trưởng lão Ô Ảm bộ bên cạnh, cũng chấn động tinh thần.

Hai người phía sau, sắc mặt cũng xám ngoét.

Với lực lượng Ô Thần ngũ bộ lúc này, nếu đối phương là có ý, thì cho dù Ô Thần ngũ bộ có liều tất cả, cũng không thể ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 728: Trở về. (2)

Nhất Trần Tử nhìn đỉnh núi Ô Thần ngũ bộ đang ở, nhìn hơn một nghìn người trên đỉnh núi, tức thời cau mày.

- Làm sao chỉ có chút này người?

Nhất Trần Tử hừ lạnh một tiếng, người của ở nơi này đều ít, khiến gã cảm thấy chuyến đi này có phần không đáng, lúc này cũng cất bước, đi về phía đỉnh núi.

- Người tuy ít, nhưng cũng không thể lãng phí được.

Nhất Trần Tử lộ vẻ tàn nhẫn, vừa mới tới gần, tay phải liền vung lên, chỉ về phía trước.

Một chỉ này, sóng xung kích tức thời xuất hiện, hóa thành một bàn tay sương đen, đánh thẳng về phía ngọn núi.

Nhìn thấy bàn tay sắp tới, tộc công Ô Binh bộ bước tới trước, tốc độ cực nhanh, lập tức vung tay lên, gầm nhỏ một tiếng, trên người lão giả khô gầy, lập tức bạo phát lực lượng đồ đằng cực kỳ sắc bén.

Đồ đằng thuộc tính kim, lập tức trào ra, lao thẳng về phía bàn tay sương đen.

Ầm một tiếng, bàn tay vỡ nát, tộc công Ô Binh bộ phun máu tươi, lảo đảo lui lại, trở về trên đỉnh núi, lại phun thêm một ngụm máu tươi, uể oải hẳn đi, linh khí gần như khô kiệt. Ông cười thảm, tất cả tộc nhân Ô Thần ngũ bộ sau lưng ông, đều đứng cả lên, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

- Đừng nói với tu vi cạn kiệt của ngươi hiện giờ, cho dù tu vi bình

thường, muốn giết ngươi, cũng không phải chuyện khó! Chẳng qua cả một Ô Thần đại bộ, lại chỉ có từng này bản lĩnh? Đồ đằng Thánh Tổ của các ngươi đâu, pháp khí của bộ lạc các ngươi đâu, nếu thực sự không chịu nổi một kích, bộ lạc như vậy, cũng không cần phải tồn tại, so với chết đi trong hạo kiếp, không bằng chết trong huyết tế của ta, trở thành một phần tu vi của ta.

Nhất Trần Tử kiêu ngạo nói, đối với đồ đằng Thánh Tổ của một bộ lạc, gã có phương pháp đối phó riêng biệt, đây cũng là chỗ dựa để gã tung hoành Tây Mạc, tiêu diệt các bộ tộc.

- Sau khi Thánh Tổ đại nhân trở về, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi dám ra tay với Ô Thần bộ ta, thì phải chuẩn bị tâm lý chịu đựng cơn giận của Thánh Tổ đại nhân!

Ô Trần cũng ở trong đám người, lúc này tuy run rẩy, nhưng lại lớn tiếng nói.

Lời y truyền ra, lập tức khiến đôi mắt tất cả tộc nhân Ô Thần bộ sáng lên hy vọng.

- Thánh Tổ đại nhân nhất định sẽ về!

- Thánh Tổ đại nhân sẽ mang hy vọng về!

- Thánh Tổ đại nhân trở về? Xem ra các ngươi là một bộ lạc bị đồ đằng Thánh Tổ vứt bỏ, cho dù Thánh Tổ đại nhân của các ngươi trở về, Nhất Trần Tử ta cũng sẽ phong ấn hắn, để hắn tận mắt nhìn thấy các ngươi bị huyết tế.

Nhất Trần Tử nghe vậy liền nói, nụ cười có phần khinh miệt, tay phải lại vung lên.

Lần này, làn sóng nhanh chóng lan ra, bốn làn sương đen, hóa thành bốn

bàn tay lớn, giữa không trung giống như hắc long, mang theo sát cơ, lao thẳng về Ô Thần sơn.

Ngay khoảnh khắc tộc nhân Ô Thần bộ lạc tuyệt vọng, cũng là lúc mà bốn bàn tay ầm ầm lao tới, thì trong biển nước phía dưới ngọn núi, đột nhiên có bốn cây đằng điều lao ra, tốc độ cực nhanh, lập tức xông thẳng tới bốn bàn tay. Cũng vào lúc này, từng mũi gai nhọn, lập tức tràn đầy đỉnh núi, bao bọc bốn phía.

Chỉ là trên những mũi gai này, trên đằng điều kia, vẻ yếu ớt và uể oải lại rất rõ ràng.

Cũng đúng vào lúc này, cách đỉnh núi của Ô Thần ngũ bộ tám trăm dặm, trên một dòng sông lớn đang cuộn chảy, hư vô đột nhiên gấp khúc, giống như bị xé toạc, khuếch tán ra ngoài, hình thành một khư động.

Từ trong động này, một bóng người bước ra, người này mặc đồ xanh, mái tóc nhẹ bay, vẻ mặt tuấn lãng, chính là... Mạnh Hạo!

Quá trình trở về, không giống như lúc đi, giống như một lần truyền tống cự ly xa, cho nên có sai lệch, theo bình thường, cách vị trí rời đi, trong phạm vi nghìn dặm.

Mạnh Hạo hơi day trán, ánh mắt quét nhìn bốn phương, sau khi xác định vị trí bản thân, linh thức cũng theo đó tản ra. Nhưng ngay khi linh thức của hắn tản ra, Mạnh Hạo cảm nhận được Đằng Điều, thông qua Đằng Điều, trong đầu lập tức xuất hiện hình ảnh Ô Thần ngũ bộ giờ phút này.

Trong mắt Mạnh Hạo lập tức xuất hiện vẻ lạnh lùng không thể hình dung, giọng nói càng như sương gió càn quét, tu vi tán ra, khiến cho mưa tím rơi xuống xung quanh có không ít lập tức đóng băng!

- Nhất Trần Tử!

Bên ngoài sơn phong của Ô Thần ngũ bộ, tiếng rền vang quanh quẩn, Kinh Thứ tràn ngập ngọn núi, hình thành bảo hộ, đằng điều gào thét mà ra, đối kháng Nhất Trần Tử.

Bên trong tiếng nổ vang, bốn bàn tay to do sương đen hình thành lập tức sụp đổ, hai mắt Nhất Trần Tử bỗng nhiên chợt lóe, lộ ra một chút ý tàn nhẫn.

- Không hổ là đã từng là đại bộ, lại có vật hộ tộc bực này tồn tại, tuy nhiên ở bên trong mưa tím, đằng điều này đã dầu hết đèn tắt... Lấy nó đến huyết tế, hiệu quả rất tốt.

Trong tiếng cười thân mình Nhất Trần Tử nhoáng lên một cái mà đi, hai tay nâng lên bấm niệm thần chú, ở phía sau gã, lập tức xuất hiện một mặt trăng màu đen.

Mặt trăng này phát ra hắc quang, bốn phía xuất hiện sương mù, cuồn cuộn khuếch tán, khiến cho Nhất Trần Tử thoạt nhìn, giống như ma thần, khí thế ngập trời, tốc độ của gã tăng nhanh, khoảnh khắc đã tới gần một đằng điều. Khi đằng điều gào thét quét ngang ra, Nhất Trần Tử liếm liếm môi, tay phải nâng lên chỉ về phía trước.

Lập tức trên đầu ngón tay của gã, có một mặt trăng màu đen nháy mắt biến ảo, trực tiếp va chạm với đằng điều, tiếng động nổ vang kinh thiên. Đằng điều mạnh mẽ chấn động, trực tiếp sụp đổ nổ bung, lượng lớn chất lỏng chảy ra bốn phía, ở bên trong mấy đằng điều khác, lập tức truyền ra gào rú thê lương.

Trong tiếng gào rú này, Nhất Trần Tử cười to, tiếng cười kiêu ngạo, mang theo sự hống hách, trên mặt cũng có vẻ khinh miệt, cất bước lao thẳng đến sơn phong. Ngay khi gã sắp đến gần, mấy đằng điều khác không để ý thương thế, lại vọt tới ngăn cản.

Đằng điều chỉ là một sinh vật đơn giản, mặc dù có dung hợp Kinh Thứ,

linh trí của nó cũng không cao, nhưng nó thủy chung nhớ rõ, Mạnh Hạo trước khi đi đã giao cho nó một sứ mạng.

Bảo hộ Ô Thần ngũ bộ...

Trong suy nghĩ đơn giản của nó, cho dù là tan xương nát thịt cũng phải hoàn thành sứ mệnh này!

Lúc này có mấy cây đằng điều gào thét lao tới, Nhất Trần Tử hừ lạnh vung tay áo, trước người gã, hào quang hắc nguyệt lập tức sáng chói, một mảnh hắc mang, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía. Những cây đằng điều kia phàm là đụng chạm hắc quang, ngay lập tức hòa tan, tiếng Xi ..Xiiii.. thê thảm truyền ra. Thanh âm này khiến hơn một ngàn người của Ô Thần ngũ bộ, đồng loạt nắm chặt nắm tay, ánh mắt lộ ra vẻ bi phẫn.

Bọn họ hiểu, đằng điều liều chết mà chiến, là vì thủ hộ Ô Thần ngũ bộ.

Ngay khi đằng điều đang nhanh chóng bị hòa tan trong hắc quang, tiếng xì ..... xiiiii ..... thê lương vẫn quanh quẩn, bỗng nhiên, một luồng hắc quang đột nhiên từ trong biển hồ dưới chân núi nháy mắt lao ra, tốc độ cực nhanh, mắt thường không thể nhận ra, khoảnh khắc liền nhảy vào trong hắc quang. Trong hòa tan vẫn duy trì tốc độ cao như trước, lao thẳng đến mi tâm của Nhất Trần Tử.

Sắc mặt Nhất Trần Tử bỗng nhiên đại biến, một cỗ nguy cơ sinh tử khoảnh khắc hiện lên, gã mở to mắt, hét lớn một tiếng, sóng âm nổ vang, nhấc lên công kích, khuếch tán ra phía ngoài khiến cho luồng hắc quang đang hòa tan đẩy nhanh thêm tốc độ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 729: Ngươi tại sao lại ở chỗ này!

Cùng lúc đó, ở phía trước Nhất Trần Tử, hư ảnh mặt trăng đen lại biến ảo, lao thẳng vào trong hắc quang, khi tiếng nổ vang lên, hắc nguyệt sụp đổ, luồng hắc quang kia khựng lại một chút, sau đó hiện ra ở trước mặt Nhất Trần Tử.

Đây là một cây Kinh Thứ, một cây Kinh Thứ khác với những cây Kinh Thứ khác, trên thân nó tản mát ra khí tức sinh mệnh, đây là bản mệnh Kinh Thứ duy nhất sau khi đằng điều và Kinh Thứ dung hợp, ngưng tụ được trong thể nội.

Chỉ có điều, mưa tím diệt sạch sức sống, khiến cho đằng điều suy yếu tới cực hạn, cây bản mệnh Kinh Thứ này cũng vì vậy yếu đi rất nhiều, lúc này lại bị cản trở hai lần, khiến cho Nhất Trần Tử có đầy đủ thời gian. Tại khoảnh khắc Kinh Thứ tiến đến, gã nghiêng mạnh đầu, hai má đau xót, cây Kinh Thứ này nháy mắt xuyên thấu mà qua, nhưng chỉ có khiến Nhất Trần Tử bị thương da thịt mà thôi, không có thương tổn đến căn bản.

Nhất Trần Tử đỏ mắt, lộ ra vẻ hung tàn trước nay chưa từng có, còn có ánh sáng khát máu từ trong mắt gã tràn ra, gã liếm đi máu tươi nơi khóe miệng, trên mặt sát khí tràn ngập.

- Tất cả những kẻ từng tổn thương đến tính mạng của ta, đều đã bị ta huyết tế...

Trong mắt Nhất Trần Tử chợt lóe hàn quang, tay phải nâng lên chộp hướng về biển nước dưới sơn phong. Tiếng nổ vang ngập trời, biển nước chấn động, nhấc lên sóng gợn, trong sóng gợn này, một đằng điều lớn

chừng mười trượng từ trong hồ nước, bị Nhất Trần Tử cách không nắm lên.

- Chính là ngươi sao... Chết cho ta!

Nhất Trần Tử liếm môi, trong mắt ánh sáng tàn nhẫn lóng lánh, tay trái nâng lên, hắc nguyệt trong tay biến ảo, đang muốn hạ xuống chém chết mầm đằng điều.

Đúng lúc này, tộc trưởng của Ô Binh bộ cùng các cường giả khác của Ô Thần ngũ bộ đều thuấn di xuất hiện, đang muốn ngăn cản.

- Cút!

Nhất Trần Tử kiệt ngạo vung mạnh tay phải lên, thân thể tộc trưởng của Ô Binh bộ và mấy người khác, đều lập tức nổ vang, phun ra máu tươi, mạnh mẽ bay ngược ra.

Nhưng ngay khi đám người tộc trưởng không thể chống cự, vẻ mặt lộ ra tuyệt vọng, cười thảm thì bỗng nhiên một tiếng sói tru chợt vang lên, Đại Mao, Nhị Mao cùng với bầy Thanh Mộc lang, từ bên trong một động khẩu trên sơn phong này mạnh mẽ lao ra. Nguyên đám đều mang vẻ mặt uể oải, nhưng tốc độ lại rất nhanh, lao thẳng đến phía Nhất Trần Tử.

Còn có con cá sấu hai cánh, con thằn lằn kia, thậm chí cả một đàn quạ đen, cùng với một bầy muỗi màu lục nữa, trong nháy mắt này, toàn bộ lao ra. Toàn bộ chúng nó đều là dáng vẻ uể oải không phấn chấn, khí tức suy yếu, ở trong mưa tím liên miên này, có sinh cơ đều bị diệt sạch, linh khí lại loãng, tạo thành thương tổn thật lớn đối với chúng.

Nhưng cho dù là như vậy, giờ phút này chúng nó cũng không chút do dự lao ra, trong khoảng thời gian ngắn che trời phủ đất, khí thế kinh người, cho dù là Nhất Trần Tử, cũng phải mạnh mẽ co rút hai mắt lại.

Nhưng rất nhanh, khi gã thấy rõ khí tức của những dị yêu này xong, thì vẻ mặt lại lộ ra sự khinh miệt và tàn nhẫn.

- Tôm binh cua tướng.

Nhất Trần Tử kiệt ngạo mở miệng, mang theo ý chế giễu, tay trái xa xa chộp lấy mầm đằng điều, thân mình chớp mắt lao về phía trước, tay phải bấm tay niệm thần chú, lần lượt ảo hóa ra hắc nguyệt, lần lượt điểm đi.

Tiếng nổ vang kinh thiên liên tục quanh quẩn, Đại Mao phun ra máu tươi, thân thể nháy mắt bay ra, Nhị Mao, Tam Mao cùng với tất cả Thanh Mộc lang, đều thê lương phát ra thanh âm Xi .... Xiiii ...., thân thể cả đám như diều đứt dây, đồng loạt rút lui.

Quạ đen, đàn muỗi như bị phong ấn trong vụ phong, nếu là lúc chúng nó toàn thịnh còn đỡ một chút, nhưng lúc này, mặc cho chúng nó giãy dụa như thế nào, cũng đều khó có thể lao ra khỏi vụ phong.

Cá sấu hai cánh, còn có thằn lằn kia đều gào rú thê lương, thân thể gần như sụp đổ, khi thần thông hắc nguyệt buông xuống, đều bay ngược ra.

Toàn bộ không trung, giờ phút này chỉ có tiếng cười của Nhất Trần Tử quanh quẩn, hết thảy dị yêu, hết thảy tu sĩ, đều không thể tới gần gã dù chỉ một chút. Mầm đằng điều trôi nổi ở giữa không trung, bị Nhất Trần Tử ở xa xa cầm lấy, sinh tử chỉ trong một ý nghĩ của gã.

Trên sơn phong, tất cả tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ đều lộ ra vẻ tuyệt vọng và thê thảm, tộc trưởng của Ô Binh bộ lau đi máu tươi nơi khóe miệng, cười thảm rồi thở dài một tiếng.

- Bộ lạc mà Nhất Trần Tử ta muốn trảm diệt, còn chưa có người nào thoát khỏi bị huyết tế đâu!

Nhất Trần Tử vẻ mặt ngạo nghễ. Khinh miệt nhìn yêu đàn và tộc nhân Ô

Thần ngũ bộ ở chung quanh, khóe miệng lộ ra ý tàn nhẫn. Tay trái chậm rãi nâng lên, chậm rãi nắm lại.

Mầm đằng điều giãy dụa ở giữa không trung, vẫn như trước từ từ bị Nhất Trần Tử bóp chặt trong tay, vặn vẹo thay đổi, mắt thấy nó sắp bị bóp vỡ.

- Chết cho ta!

Nhất Trần Tử cười to, nhưng trong nháy mắt này, đột nhiên, một tiếng bén nhọn từ đằng xa truyền đến.

- Chết em gái ngươi ấy, con bà ngươi chứ đồ chuột nhắt, ngươi muốn hại chết Ngũ gia ngươi đấy à!! Chết tiệt, Ngũ gia chẳng qua là ra ngoài tìm một chút dã thực mà thôi, nếu để ngươi diệt nơi này, đợi đến khi Mạnh Hạo quay lại, chẳng phải sẽ tìm Ngũ gia ngươi liều mạng sao.

Khi thanh âm the thé này truyền đến, một luồng ánh sáng tạp nhạp gào thét mà đến, nháy mắt liền lao thẳng đến cái mông của Nhất Trần Tử, khi tiến đến, còn có một tiếng chuông liên tục không ngừng vang lên.

Nhất Trần Tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, không kịp đi bóp vỡ mầm đằng điều nữa, lập tức buông tay, mặc cho mầm đằng điều giãy dụa bay đi.

Nguy cơ mãnh liệt lần nữa xuất hiện, thân thể Nhất Trần Tử trong phút chốc hướng bên cạnh lui ra phía sau vài bước, một luồng tạp quang, trực tiếp từ trên vị trí cũ của gã gào thét mà qua.

Trán Nhất Trần Tử đổ mồ hôi lạnh, trong lòng thấy may mắn, càng nhiều là sợ hãi. Gã thấy rõ, vị trí mà tạp quang này lao đến, nếu gã mà không có tránh né, như vậy đích thị là sẽ từ mông gã mà xông lên.

Nghĩ đến hậu quả thê thảm như vậy, cho dù là tàn nhẫn như Nhất Trần Tử, cũng phải hít ngược một hơi.

- Chết tiệt, đây là cái thứ đồ chơi gì chứ?

Tạp quang chợt lóe, chim anh vũ ảo hóa ra, gắt gao nhìn chằm chằm Nhất Trần Tử, giương nanh múa vuốt.

- Em gái ngươi đấy, ngươi dám hại ta, lão tử muốn làm ngươi!

- Làm chết ngươi!

Hai mắt chim anh vũ lộ ra dị mang, the thé mở miệng, nét mặt của nó, thanh âm của nó, còn có hành động lúc trước, lập tức khiến da đầu Nhất Trần Tử run lên.

Trong tiếng gào rú, chim anh vũ mạnh mẽ lao ra, tốc độ cực nhanh, lao thẳng đến Nhất Trần Tử. Nhất Trần Tử hít vào một hơi, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, hai tay lập tức bấm niệm thần chú, hắc nguyệt ở trước người khoảnh khắc biến ảo, ý đồ ngăn cản.

Ầm một tiếng, chim anh vũ trực tiếp xuyên thấu hắc nguyệt, trong nháy mắt tiếp theo, liền hiện ra trước mặt Nhất Trần Tử. Một cái chớp mắt khi tới gần, Nhất Trần Tử nhìn thấy cái con vẹt kia, nhưng lại … nhưng lại bẻ ngoặt một cái ... Thẳng hướng cái mông của chính mình mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 730: Ngươi tại sao lại ở chỗ này! (2)

- Nó muốn làm gì! ! !

Nhất Trần Tử hồn bay phách lạc, thời điểm nguy cơ, thân thể khoảnh khắc hóa thành một đám sương mù, bỏ chạy thẳng đến xa xa, khi xuất hiện thì đã ở bên ngoài nghìn trượng. Chim anh vũ lại một lần xuyên qua thất bại, lập tức phẫn nộ hét lên.

- YAA.A.A.. Nha nha, ngươi còn dám trốn, Ngũ gia nhất định phải làm ngươi! !

Chim anh vũ xuất hiện, cảnh tượng của màn hành động này, lập tức khiến tất cả mọi người của Ô Thần ngũ bộ sửng sốt, ngơ ngác nhìn không trung.

Nhất Trần Tử lau đi mồ hôi lạnh trên trán, gã mơ hồ cảm thấy bộ lạc này không đơn giản, nhìn như nhỏ yếu, nhưng trước thì có đằng điều, sau lại có yêu đàn, giờ phút này rõ ràng còn xuất ra cái loại hình khủng bố, chỉ thích công kích mông người ta như vậy.

- Ái phi! !

Ngay khi Nhất Trần Tử đang còn hoảng sợ, thì chim anh vũ phẫn nộ bởi vì hai lần tấn công không có kết quả, giờ phút này ánh mắt đỏ lên, lớn tiếng bén nhọn rít gào.

Khoảnh khắc hai chữ này truyền ra, trên bầu trời xa xăm lập tức có một mảng lớn tầng mây gào thét mà đến. Tầng mây này có tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc liền tới gần, trong tầng mây, chính là Thiên Phương thú

khổng lồ.

- Thiên Phương! !

Thiên Phương rống một tiếng, long trời lở đất, Nhất Trần Tử mở to mắt, lộ ra vẻ ngơ ngác và hoảng sợ, gã mạnh mẽ rút lui, ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

- Chết tiệt, nơi này lại có Thiên Phương thú, này... Đây là cái bộ lạc gì chứ, không ngờ lại nuôi nhốt Thiên Phương thú! ! Nơi này không thể ở lâu, chết tiệt, sớm biết như thế, sẽ không tới nơi này, người cũng không nhiều, nhưng sao lại khó diệt như thế chứ!

Da đầu Nhất Trần Tử run lên, không chút do dự thân thể nháy mắt rút lui, hóa thành một luồng khói nhẹ, triển khai độn pháp kinh người của gã, một cái chớp mắt chính là mấy ngàn trượng.

Nhưng thân thể của gã vừa mới mới xuất hiện, một tiếng hừ lạnh lập tức truyền đến từ trong hư vô bên người gã, thân ảnh Mạnh Hạo, thuấn di một cái, chợt xuất hiện.

Nháy mắt nhìn thấy Mạnh Hạo, Nhất Trần Tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó là phát ra tiếng thét chói tai chưa từng xuất hiện kể từ sau khi trở về từ Khư Kiều giới. Trong tiếng kêu kia mang theo hoảng sợ, mang theo sợ hãi, còn mang theo cả run rẩy đến từ linh hồn.

- Ngươi... Ngươi tại sao lại ở chỗ này! !

Sự xuất hiện của Mạnh Hạo trong khoảnh khắc lọt vào mắt tất cả mọi người trên sơn phong, khoảnh khắc khi nhìn thấy Mạnh Hạo, thân thể tộc trưởng Ô Binh bộ run lên, vẻ mặt kích động.

Những cường giả bên cạnh ông cũng vậy, sự xuất hiện của Mạnh Hạo, đối với bọn họ mà nói, giống như là đã có được hy vọng.

Những người tinh anh đều như thế, thì càng không cần phải nói đến những tộc nhân bình thường khác của Ô Thần ngũ bộ nữa. Khoảnh khắc khi nhìn thấy Mạnh Hạo, lòng tuyệt vọng của bọn họ trực tiếp bị kích động và hưng phấn thay thế hoàn toàn.

- Thánh Tổ!

- Thánh Tổ đại nhân đã trở lại! !

- Thánh Tổ đại nhân, cung nghênh Thánh Tổ đại nhân trở về! !

Thanh âm của một ngàn người như muốn phát tiết áp lực trong cơ thể vậy, lớn tiếng gào rú, truyền khắp thiên địa, giống như vạn người rít gào. Hơn nữa ở trên bầu trời, Đại Mao cùng với tất cả yêu đàn, sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo đã về, cả đám lập tức phấn chấn tinh thần, ngửa mặt lên trời gào rú.

Bầy yêu gào rú, mọi người rít gào, còn có mầm đằng điều kia giờ phút này cũng đang run rẩy, giống như phát ra sức sống mới, hình thành khí thế, như là thức tỉnh ý chí nào đó, long trời lở đất.

Sắc mặt Nhất Trần Tử nháy mắt trắng bệch, gã ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, giờ phút này trong óc chỉ còn tiếng vù vù, thân thể trong tiếng gào thét theo bản năng lui về phía sau. Nhưng gã lại không có lưu ý đến chim anh vũ đang mang vẻ mặt khinh thường gào thét mà đến, trực tiếp đâm xuyên qua cái mông của gã.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết bỗng truyền ra từ miệng Nhất Trần Tử. Đau ..... cái loại đau nhức này, cả đời này gã chưa từng phải chịu đựng qua, không cách nào hình dung, khắc cốt ghi tâm... Hơn nữa ở trong đau đớn này, còn có một loại cảm giác nhục nhã thật lớn, khiến Nhất Trần Tử lập tức ngửa mặt lên trời rống to.

Nhưng tiếng hô của gã vừa mới truyền ra, chim anh vũ lại lần nữa hưng trí bừng bừng vọt tới. Nhất Trần Tử bị hù, thân thể mạnh mẽ hóa thành khói nhẹ, muốn nhanh chóng bỏ chạy.

Đáy lòng gã đối với việc đến đây thật sự là hối hận. Loại hối hận này đã không thể dùng ngôn ngữ để diễn ra, cắm rễ thật sâu trong lòng Nhất Trần Tử. Gã có thế nào cũng chẳng thể nghĩ tới, cái bộ lạc nho nhỏ ở đây, vậy mà lại .... tàng long ngọa hổ!

- Chết tiệt, chết tiệt .... ở đây có đằng điều đáng ghét như thế, có yêu đàn đông như vậy, còn có con vẹt biến thái kia, lại có cả Thiên Phương thú kinh nhân. Quá phận nhất ở đây, chính là lại gặp phải cái tên Huyết Diện Lão Tổ kia!

Lòng Nhất Trần Tử tràn đầy bi ai, thậm chí có loại kích động muốn khóc, gã đã quyết định, lúc này phải bỏ chạy, cuộc đời này, tuyệt sẽ không bao giờ bước vào bắc bộ Tây Mạc nửa bước nào nữa.

Nhưng ngay khi thân thể gã hóa thành khói nhẹ muốn bỏ chạy, Mạnh Hạo vung tay phải lên, một cỗ hàn phong lập tức gào thét mà qua. Bên trong đó ẩn chứa lực lượng sương thổ, phút chốc đã khiến cho làn khói nhẹ mà Nhất Trần Tử hóa thành trực tiếp đọng lại giữa không trung.

Khiến cho thân ảnh của gã, bị trực tiếp bức ra, trên mặt Nhất Trần Tử lộ ra vẻ hoảng sợ, gã không thể tin. Chỉ là thời gian ngắn như vậy, đối phương lại đã cường đại đến trình độ như vậy, còn có thể phá bỏ độn pháp của mình.

Gần như ở khoảnh khắc thân ảnh của gã bị bức ra, Mạnh Hạo vẻ mặt âm hàn, hai mắt lộ ra sát khí ác nghiệt, nháy mắt liền cất bước mà đến, tay phải nâng lên, một quyền đánh thẳng lên trên ngực Nhất Trần Tử.

Nhất Trần Tử căn bản là không thể né tránh, phun ra máu tươi, ngực truyền ra tiếng nứt xương, kêu lên thê lương thảm thiết, thân thể nhanh

chóng bay ngược ra.

- Hắn sao lại mạnh như vậy! !

Nhất Trần Tử hồn bay phách lạc, trong khi đầu óc vù vù, thì âm thanh lạnh như băng của Mạnh Hạo đã truyền vào trong tai gã.

- Dám đoạt đồ của Mạnh mỗ, ngày đó để ngươi chạy thoát, hôm nay xem ngươi trốn thế nào.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, thân thể tới gần, tay phải lại hạ xuống một quyền.

Ầm một tiếng, Nhất Trần Tử máu tươi phun ra, sắc mặt tái nhợt, lời nói đều nói không nên lời, nắm tay của Mạnh Hạo, chẳng những đả thương thân thể này, mà còn gây tổn thương cho Nguyên Thần của gã. Thậm chí ngay cả đồ đằng của gã cũng gần như muốn sụp đổ.

Thời điểm nguy cơ, Nhất Trần Tử phát ra gào rú bén nhọn, linh thức gã bỗng nhiên tản ra, trong cơ thể tà pháp vận chuyển, mi tâm rõ ràng xuất hiện một vòng hắc nguyệt. Hắc nguyệt này vừa mới hiển lộ, ngay lập tức ngưng tụ tất cả linh thức của Nhất Trần Tử vào trong hắc nguyệt ở mi tâm, khiến cho hắc nguyệt này trong lúc xoay tròn, lại cũng hiện lên ảnh ngược của hắc nguyệt này trên mi tâm Mạnh Hạo.

- Thức Sát!

Nhất Trần Tử lại phun ra máu tươi, thê lương mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 731: Luân .....

Gần như khoảnh khắc khi gã mở miệng, đạo hắc nguyệt trên mi tâm Mạnh Hạo này, lập tức sụp đổ nổ bung, một luồng sức mạnh mãnh liệt trực tiếp dũng mãnh tiến vào trong óc Mạnh Hạo. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, cỗ lực lượng này rất là linh hoạt, sắc bén, hiển nhiên là đòn sát thủ của Nhất Trần Tử, nếu đổi lại là Mạnh Hạo trước kia, khi chưa ngưng tụ ra được đồ đằng thổ, thì lúc này đầu óc chắc chắn đã chấn động ầm ầm rồi.

Nhưng hiện tại, chỉ là khoảnh khắc, hắn liền khôi phục như thường, linh thức của hắn, nếu so với Nhất Trần Tử thì hùng mạnh hơn nhiều lắm, tứ hành trong ngũ hành chỉ cần vận chuyển một cái liền hóa giải trong chớp mắt.

Một quyền nữa lại rơi xuống, trong tiếng rền vang, nửa người trên của Nhất Trần Tử lập tức sụp đổ nổ bung, máu thịt mơ hồ, Nguyên Thần của gã mang theo kinh hoàng và hoảng sợ, cùng hắc nguyệt vờn quanh bên ngoài bảo hộ thân thể, nhanh chóng bay ra.

- Hắn làm sao mà lại mạnh mẽ như vậy chứ, sao hắn lại có thể mạnh mẽ như vậy chứ! Chết tiệt, chẳng lẽ hắn ở Khư Kiều giới đạt được tạo hóa gì sao!!

Nguyên Anh của Nhất Trần Tử hoảng sợ tới cực hạn, nhanh chóng rút lui, còn Mạnh Hạo đã chộp lấy túi trữ vật trên thi thể của Nhất Trần Tử.

Gần như ngay trong nháy mắt khi Nguyên Anh của Nhất Trần Tử từ trong thân thể chạy ra, nhanh chóng lui về phía sau, thì Thiên Phương thú đã gào thét mà đến, tiếng nổ vang quanh quẩn, trực tiếp va chạm. Nguyên Anh của Nhất Trần Tử kêu càng thêm thảm thiết thê lương, phun ra một ngụm khí tức Nguyên Anh bản mạng, Nguyên Anh lập tức

mơ hồ, cực kỳ suy yếu, hắc nguyệt bên ngoài thân thể nháy mắt sụp đổ, còn có hơn mười kiện pháp bảo phòng hộ mà gã nhanh chóng lấy ra cũng dập nát toàn bộ.

- Đê tiện, các ngươi quá hèn hạ, ta muốn cầu đơn độc quyết đấu! !

Nhất Trần Tử mở miệng, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, ba phương hướng ở chung quanh gã, có Thiên Phương, có chim anh vũ, còn có Mạnh Hạo mang theo sát khí mà đến.

- Đơn độc quyết đấu cái em gái ngươi! Ngũ gia ngươi từ khi xuất đạo đến nay, cho tới bây giờ đều là lấy nhiều thắng ít, ai đơn độc quyết đấu với ngươi chứ, em gái ngươi ý. Ngươi sao lại có thể khờ dại như vậy chứ.

Chim anh vũ hét lên một tiếng, lại phóng đi, Thiên Phương thú rít gào, lại một lần va chạm. Mà Mạnh Hạo lại không có ra tay, chỉ có điều mỗi lần Nguyên Anh của Nhất Trần Tử muốn chạy trốn, đều điểm qua một chỉ, sương gió gào thét, đóng băng ngăn cản.

Lúc này miếng mỡ đông cũng nổi hứng, phịch một tiếng biến hóa ra, sau đó lập tức rống to.

- Đừng giết gã! Để lão phu độ hóa gã! Gã tà ác như thế đúng là mục tiêu độ hóa rất có tính khiêu chiến mà lão phu tìm được trong vô số năm qua a.

Hai mắt miếng mỡ đông sáng lên, thanh âm cũng mang theo sự kích động.

- Ngươi tên là gì? Không phải sợ, đến đến, nói cho Tam gia ngươi tên là gì?

Tiếng nổ vang quanh quẩn, Thiên Phương thú lại đánh tới, Nguyên Anh

của Nhất Trần Tử lại bị thương, phun ra khí tức bản mệnh, Nguyên Anh càng trở nên suy yếu, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan. Trong mắt gã lộ ra vẻ tuyệt vọng, phát ra kêu gào thê lương thảm thiết, thân thể trong khoảnh khắc muốn thuấn di, nhưng gần như đồng thời khi gã thuấn di, hư vô bốn phía lại lập tức đóng băng, thuấn di của gã bị trực tiếp ngăn cản, ngay sau đó, chim anh vũ lại xuyên thấu mà đến.

Tiếng kêu gào càng thêm thê lương thảm thiết, long trời lở đất truyền ra, cho dù là người của Ô Thần ngũ bộ, nhìn thấy mà cũng ghê người.

- Buông tha cho ta, ta sai rồi, tha cho ta một lần...

Oanh! Thiên Phương thú mang theo trêu đùa, va chạm tới.

- Cho ta một cơ hội, ta... A...

Chim anh vũ khí phách hiên ngang, xuyên thấu mà qua.

- Ta...

- Ngươi tên là gì? A, ngươi không trả lời, ngươi xem thường ta, ngươi khinh thường ta. Ngươi ngươi ngươi … ngươi thật là tà ác, ngươi rất không đạo đức rồi, ta muốn độ hóa ngươi, độ hóa ngươi. Ngươi vì sao không nói chuyện với ta...

Miếng mỡ đông dông dài nói đâu đâu, ở trước mặt Nguyên Anh của Nhất Trần Tử, chợt bùng nổ.

Cũng chỉ là thời gian hơn mười hơi thở, Nguyên Anh của Nhất Trần Tử trong tiếng gào thê thảm không ngừng, trong tuyệt vọng tận cùng, bị chim anh vũ cùng ái phi của nó, còn có miếng mỡ đông, tra tấn gần như sụp đổ.

Cho đến cuối cùng, Nhất Trần Tử phát cuồng rống to, trực tiếp lựa chọn

tự bạo, nhưng khoảnh khắc khi gã tự bạo, Thiên Phương thú mạnh mẽ mở to miệng, trực tiếp nuốt một phát. Tiếng nổ vang rền rĩ quanh quẩn, lúc này Thiên Phương thú mới lại mở to miệng, phun ra một đám sương mù.

Cứ như vậy, cả thân xác và linh hồn Nhất Trần Tử đều bị hủy diệt, gã không phải là bị Mạnh Hạo trảm, mà là bị chim anh vũ, miếng mỡ đông cùng Thiên Phương thú, sống sờ sờ đùa chết.

- À? Chết mất rồi à?

Chim anh vũ có chút cảm thấy đáng tiếc.

- Ôi, cứ như vậy mà chết sao, ta còn chưa có độ hóa gã a.

Miếng mỡ đông mặt mày nhăn nhó, liên tục thở dài.

Thiên Phương thú vẻ mặt cổ quái, nhìn nhìn chim anh vũ, lại nhìn miếng mỡ đông một chút, không nói gì.

Mạnh Hạo xoay người, ở bên trong bầy yêu vờn quanh bốn phía, đi về phía sơn phong, tay phải vung lên, sức sống đến từ đồ đằng mộc, lập tức khuếch tán ra, dung nhập vào bên trong bầy yêu ở xung quanh, đưa vào trong cơ thể mầm đằng điều.

Khiến cho chúng nó khôi phục một chút, đồng thời, Mạnh Hạo lại lấy ra không ít đan dược, một mặt là để yêu đàn chữa thương, mặt khác là khi sinh cơ của hắn dũng mãnh chảy xuống, những tộc nhân đang suy yếu của Ô Thần ngũ bộ cũng đều phấn chấn toàn bộ đứng lên.

- Bái kiến Thánh Tổ đại nhân!

Hơn một ngàn tộc nhân, đồng loạt hướng về phía Mạnh Hạo quỳ lạy, mà ngay cả tộc trưởng của Ô Binh bộ cũng cung kính quỳ lạy. Sau đó, bọn

họ ngẩng đầu, trong mắt một đoàn người mang theo kỳ vọng. Bọn họ đều biết mục đích của Mạnh Hạo khi đi Khư Kiều giới lần này, giờ phút này, mọi người đều mang theo khẩn trương, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Ta mang về hy vọng, chúng ta di chuyển ... Đi Mặc Thổ!

Mạnh Hạo nhìn những tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ ở trước mặt, thở sâu, chậm rãi mở miệng. Nháy mắt khi thanh âm hắn truyền ra, thân thể tất cả tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ lập tức run rẩy, có người trực tiếp rơi nước mắt, tiếng hoan hô, truyền ra từ tận đáy lòng bọn họ.

Mấy ngày sau, một hồi di chuyển vì sinh tồn của Ô Thần ngũ bộ, cứ thế triển khai.

Mưa tím giáng xuống, tuyệt diệt sinh cơ, truyền tống trận mất đi hiệu lực, hơn nữa linh khí loãng, khiến cho Ô Thần ngũ bộ, chỉ có thể đi bộ, không thể rong ruổi bên trên bầu trời.

Hơn nữa trong bộ lạc, còn có một số tộc nhân bình thường, không có tu vi, điều này khiến cho tốc độ di chuyển, rất khó tăng nhanh.

Từ bắc bộ Tây Mạc đến nam bộ Mặc Thổ, nếu là bay, tu sĩ cần thời gian vài năm, nhưng nếu như là đi bộ ..... thì phải cần đến cả ngàn năm. Thời gian không kịp, cho nên, phương pháp duy nhất ..... chính là đoạt được phi hành khí có thể chịu tải được cả ngàn người.

Lấy linh thạch dẫn động, không cần linh lực thiên địa, chỉ có phi hành khí lớn như vậy mới có thể khiến chuyến di chuyển này biến thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 732: Sưu hồn.

Lúc gần đi, Mạnh Hạo quay đầu lại, nhìn thoáng qua phiến sơn mạch này. Sau khi trở về, hắn không nhìn thấy cái con dơi màu đen kia nữa, từ chỗ Cổ Lạp, Mạnh Hạo cũng đã biết được, cái con dơi màu đen kia, vào thời điểm một tháng sau khi chính mình đi Khư Kiều giới, thì đột nhiên mất tích, chẳng biết đi đâu.

- Không có lệnh của ta, ngươi cho dù là chạy trốn, ta cũng có thể tìm được ngươi.

Mạnh Hạo nhìn về phía thâm sơn, ánh mắt chợt lóe, rồi xoay người, mang theo Ô Thần ngũ bộ, đi về phía xa xa.

Linh thạch dự trữ, đối với tán tu mà nói, có lẽ sẽ không có quá nhiều, nhưng đối với một bộ lạc đã có truyền thừa thật lâu, cho dù là Ô Thần đại bộ đã phân liệt trở thành năm bộ mà nói, linh thạch...

Vốn là có rất nhiều.

Có lẽ không đủ để chống đỡ phi hành khí phi hành đến mấy năm, nhưng vẫn đủ để chống đỡ một nửa khoảng cách. Chỉ có điều hơn một năm nay, do mưa tím giáng lâm, linh khí rất thưa thớt đến gần như không còn, loại linh thạch – vật phẩm tiêu hao này, liền trở thành vật bổ sung duy nhất, vả lại tốc độ tiêu hao càng nhanh hơn.

Cũng may tu sĩ của Ô Thần ngũ bộ không nhiều lắm, cho nên số lượng tiêu hao ít đi rất nhiều, giờ phút này coi như cũng đủ. Mà lúc này điều duy nhất cần phải nghĩ, đấy là làm thế nào để đạt được pháp bảo phi hành cỡ lớn, mà lại không cần đến linh lực của tu sĩ.

- Giờ phút này toàn bộ các bộ lạc ở bắc bộ Tây Mạc đều đang di chuyển,

loại pháp bảo này ... Cho dù thực sự có bán thì giá cả cũng nhất định là cực kỳ kinh người!

Mạnh Hạo nhìn tộc nhân Ô Thần ngũ bộ ở bốn phía đang gian nan đi lại, trên mặt hiện lên vẻ suy tư.

Đây đã là ngày thứ mười Ô Thần ngũ bộ di chuyển, hơn một ngàn người của Ô Thần bộ, đi trên dãy sơn mạch mà đời đời tổ tiên bọn họ vẫn cư trú. Bao nhiêu năm nay, thỉnh thoảng cũng có tộc nhân ra ngoài, đi xem vùng đất Tây Mạc rộng lớn, không trở lại, nhưng ngoại trừ bọn họ, thì tộc nhân Ô Thần bộ rất hiếm khi bước ra khỏi mảnh sơn mạch này.

Mưa rất lớn, không thể để cho mưa này rơi trên người, nếu không, bất kể là tu sĩ hay thường nhân, đều sẽ phải đối mặt với việc sinh mệnh chi hỏa tắt dần.

Cho dù là dị yêu cũng thế, chẳng qua có thể kiên trì thời gian lâu hơn mà thôi, nhưng phàm là tồn tại có sinh mệnh, đều sẽ từ từ diệt vong, ở trong làn mưa tím này.

Lấy gai của đằng điều, sau khi bẻ gãy hóa thành vật chất tương tự như vỏ cây, có thể làm thành một thứ giống như áo tơi, thứ này đã trở thành vật phẩm buộc phải có trên người từng tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ.

Đội ngũ di chuyển ngoại trừ hơn một ngàn tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ ra, còn có yêu đàn của Mạnh Hạo, may là yêu đàn này có thể sống trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, so sánh ra thì khỏe hơn nhiều.

Chỉ có điều ngoài trừ loại sinh mệnh đặc thù như dị yêu ra, tu sĩ không có cách nào tiến vào thế giới trữ vật hết, chuyến di chuyển này đã định trước là đầy bấp bênh lẫn gian nan.

Con đường xa xăm, bầu trời lúc nào cũng u ám, nước mưa ào ào, di chuyển trong trầm mặc khiến con đường phía trước như vĩnh viễn không

có điểm dừng.

Một tháng sau, bên cạnh một mảnh thâm sơn, Mạnh Hạo cũng mặc áo tơi, đi ở phía trước, áo tơi như áo choàng vây quanh thân thể Mạnh Hạo. Hắn đội một cái nón tre, cả người thoạt nhìn có phần hiu quạnh.

Man cự nhân thở dốc, đi theo phía sau Mạnh Hạo, thân thể nó khổng lồ, không thể cất chứa trong túi trữ vật, chỉ có thể đi lại bên ngoài. Cổ Lạp ở dưới chân Man cự nhân, vừa đi vừa ho khan, sắc mặt gã tái nhợt, sinh cơ ảm đảm, cũng may là sinh mệnh chi hỏa chưa có dấu hiệu tắt đi.

Nhưng ở bên trong làn mưa tím này, gã cũng giống như những tu sĩ khác, dần dần trở thành phàm nhân.

Có thể tưởng tượng được, có lẽ không bao lâu nữa, bọn họ đều sẽ trở thành tu sĩ không thể xuất ra bất kì thuật pháp nào, lúc đó, bọn họ ..... chính là phàm nhân.

- Bộ lạc ở phía sau đã đi theo chúng ta ba ngày .....

Một con quạ màu đen gào thét mà đến, khi tới gần Cổ Lạp thì thân thể thu nhỏ lại, đứng ở trên vai của gã.

Cổ Lạp liếc mắt nhìn quạ đen một cái, thấp giọng mở miệng.

- Hắn là bộ lạc Thái Hạn ở phụ cận, là một bộ lạc cỡ trung .....

Tộc trưởng Ô Binh bộ quay đầu lại nhìn phía sau, nhíu mày.

- Muốn Ngũ gia ra mặt đi làm bọn họ hay không?

Thiên Phương thú và chim anh vũ, còn có miếng mỡ đông tam vị nhất thể, hóa thành một đại hán đầu trọc, giờ phút này là thanh âm của chim anh vũ truyền ra.

Mạnh Hạo không nói gì, tiếp tục đi về phía trước, trong tay hắn cầm một miếng ngọc giản. Ngọc giản này phong cách rất cổ xưa, lấy được từ trong túi trữ vật của Nhất Trần Tử, trong đó ghi chép phương pháp huyết tế mà gã tu hành.

Bao gồm hắc nguyệt kia làm thế nào mà tu hành, kể cả một thân độn pháp kia của gã đều có ở bên trong, thậm chí còn có một thuật pháp rất độc ác, tên là Huyết Tế Sưu Hồn. Thuật này cực kỳ tàn nhẫn, phàm là người bị sưu hồn, không chết cũng tàn phế.

Mạnh Hạo dọc đường đi này vẫn không ngừng nghiên cứu, đã hơi có chút tâm đắc.

Mấy người khác thấy Mạnh Hạo như thế thì cũng không mở miệng nữa, một hàng hơn ngàn người lại đi thêm bảy, tám ngày nữa, thì trước mặt họ xuất hiện bờ biển.

Chuẩn xác mà nói, đây là một mảnh hồ lớn, là cửa vào gần nhất của mảnh sơn mạch bên cạnh. Trước khi mưa tím giáng lâm, nơi này là một thung lũng, có không ít yêu thú cư trú, xanh mướt một mảnh. Nhưng hôm nay, phóng mắt nhìn đi, hồ nước không có điểm cuối.

- Bọn họ đến rồi.

Mạnh Hạo liếc mắt nhìn hồ nước một cái, xoay người nhìn phía sau, thản nhiên mở miệng, những người khác ở bốn phía cũng đều mang vẻ mặt cảnh giác, nhìn phương hướng bọn họ đi tới.

Tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ cũng đều tản ra, chừa ra một mảnh đất trống trải rộng lớn, một đoàn ánh mắt bất thiện, trong đó tộc nhân của Ô Đấu bộ lại càng bất thiện hơn mấy lần. Tu vi của mấy trăm người bọn họ sau khi Mạnh Hạo trở về, lập tức khôi phục, lại thêm lạc ấn đồ đằng sương thổ của Thánh Tổ Mạnh Hạo, tu vi thậm chí còn tiến thêm một

bước.

Không lâu sau, từng trận tiếng bước chân truyền ra, lẫn trong đó là tiếng hô hấp nặng nề và tiếng gầm nhẹ.

Một bộ lạc ước chừng hơn ba nghìn người, cưỡi trên từng con hung thú nhìn như sư tử, chạy trên mặt đất lao thẳng đến nơi này.

Sau khi tới gần, trong đám người đó có năm tu sĩ Nguyên Anh, một người trong đó còn là Nguyên Anh trung kì, trên bộ vị thân thể mà bọn họ để lộ ra ngoài đều có dấu ấn đồ đằng. Năm người này sắc mặt tiều tụy, nhưng tràn ngập vẻ hung tàn, theo đám người tiến đến, mấy ngàn người này khi còn cách trăm trượng, toàn bộ dừng lại.

Cách Ô Thần ngũ bộ trăm trượng, ánh mắt bất thiện.

- Đối diện phải chăng là Thái Hạn bộ, chúng ta là Ô Thần ngũ bộ. Các ngươi đi theo đã lâu, nếu là cùng đường, mời các ngươi đi trước.

Tộc trưởng Ô Binh bộ hai mắt lóe sáng, ông dù chỉ còn hơi tàn, nhưng sau khi Mạnh Hạo đưa ra một chút sinh cơ cùng đan dược thì đã khôi phục không ít. Lúc này thanh âm của ông như sấm, cuồn cuộn truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 733: Sưu hồn.(2)

Tu vi của Nguyên Anh trung kỳ, cũng ở trong thanh âm này hiển lộ ra.

Không có người đáp lời tộc trưởng Ô Binh bộ, trong Thái Hạn bộ kia, trong năm tu sĩ Nguyên Anh nọ có một người tu vi đã đạt đến trung kì, là một lão giả mặc hắc bào. Lão cầm trong tay một chiếc la bàn, lúc này, ánh mắt đảo qua la bàn, sau đó ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt đảo qua mọi người, cuối cùng nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo. Tu vi của Mạnh Hạo lão nhìn không thấu, nhưng lão cảm thấy ở nơi này, có uy hiếp nhất với bản thân, không phải là tộc trưởng Ô Binh bộ, suy nghĩ một chút, mạnh mẽ cắn răng, ánh mắt lộ ra một chút sát khí và tham lam.

- Trên người của hắn. Người ở đây, một tên cũng không để lại.

Lời lão vừa dứt, tộc nhân bộ lạc ở bên cạnh lão lập tức gào rú, đều lấy linh thạch ra, bổ sung cho linh khí tiêu hao, dưới người bọn họ dị yêu rít gào, mấy nghìn người lao thẳng đến phía Mạnh Hạo. Năm tu sĩ Nguyên Anh kia thì lại nhanh chóng bay ra, triển khai tu vi ngày thường không nỡ lãng phí nửa điểm, xông về phía Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, hừ lạnh một tiếng, tay phải vung về phía trước, lực lượng sương thổ lập tức biến ảo ra, một mảnh gió lạnh gào thét mà qua, cũng có sương thổ mơ hồ xuất hiện. Mà thân thể hắn cũng cất bước thuấn di, trực tiếp hiện ra ở bên người một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, tay phải vung lên, đồ đằng thuộc tính hỏa bùng nổ. Trong một lạnh một nóng này, thân thể của tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ kia chợt sụp đổ nổ bung.

Cảnh tượng này xuất hiện, lập tức khiến vẻ mặt tộc nhân của Thái Hạn bộ đại biến, hoảng sợ. Hiển nhiên chúng cũng không có dự liệu được, Mạnh Hạo ra tay nhưng lại nháy mắt diệt sát một trong những tế tự của bọn chúng!

Lão giả hắc bào cũng hít sâu vào một hơi, nội tâm lộp bộp một tiếng, nhưng lại không kịp nghĩ nhiều, thân thể nhảy dựng lên, lao thẳng đến Mạnh Hạo.

Tu sĩ của Ô Thần ngũ bộ cũng tại thời khắc này đều lao ra, triển khai đại chiến.

Mạnh Hạo ra tay rất mãnh liệt, thuấn di một cái, khi xuất hiện thì đã ở trước mặt lão giả hắc bào, tay trái nhấc lên, biển lửa thao thiên, tay phải hạ xuống, đồ đằng kim biến ảo, trở thành kim vũ, nhanh chóng lao đi. Lão giả hắc bào bấm tay niệm thần chú, bên ngoài thân thể lập tức xuất hiện một con sư hổ chín đầu, rít gào lao về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên, một quyền hạ xuống, tiếng nổ vang quanh quẩn, con sư hổ chín đầu trực tiếp sụp đổ, một cơn hàn phong khuếch tán, bóng dáng của Mạnh Hạo đã ra hiện ra ở trước mặt lão già mặc áo bào đen. Lão giả hắc bào sắc mặt đại biến, lấy ra linh thạch bổ sung linh khí, thân thể vội vàng lui về phía sau, hai mắt Mạnh Hạo chớp lên, tay phải nâng lên chỉ ra. Sắc mặt lão giả này lập tức trắng bệch, tu vi trong thân thể phút chốc như bị giam cầm, Mạnh Hạo bình tĩnh đi tới, cầm lấy la bàn trong tay lão già này, khi nhìn lại, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Trên la bàn này có một quang điểm, đánh dấu chính là hắn.

- Vật này ngươi có được từ chỗ nào?

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng.

Lúc này lão giả mặc hắc bào đã khôi phục lại khống chế đối với thân thể, lão hít sâu vào, không nói một lời, nhanh chóng lùi lại phía sau.

- Không nói sao, thế thì Mạnh mỗ tự mình lấy đi là được rồi. Ngoại trừ

dị yêu, một tên cũng không để lại.

Tay phải Mạnh Hạo vỗ lên trên túi trữ vật một cái, yêu đàn của hắn lập tức mạnh mẽ lao ra, mấy ngàn yêu đàn che trời phủ đất, lao ra bốn phía, tiếng kêu gào thê lương thảm thiết, lập tức truyền ra.

Trong chuyến di chuyển này, không phải ngươi chết thì chính là ta sống, nhân từ không thể tồn tại chút nào, nếu không, chờ đợi Ô Thần ngũ bộ, chính là diệt vong.

Tâm của Mạnh Hạo tại một khắc quyết định thủ hộ Ô Thần ngũ bộ, đã trở nên lãnh khốc, đối với kẻ thù xâm phạm, nếu ngươi đã dám đến, thì đó chính là sinh tử.

Thân thể của hắn tiến về phía trước một bước, tốc độ cực nhanh, cả người mơ hồ giống như hóa thành một đám khói nhẹ, chính là dùng độn pháp của Nhất Trần Tử, trong phút chốc, liền hiện ra ở trước mặt lão giả hắc bào kia. Khi tay phải nhấc lên, Liên Hoa kiếm trận gào thét mà ra.

Lực lượng tuế nguyệt chợt giáng lâm, tuy nói sau khi trở về từ Khư Kiều giới, uy lực của Liên Hoa kiếm trận này đã khôi phục như cũ, nhưng thiên địa lúc này, vốn là tuyệt diệt sinh cơ, linh khí cũng không còn nhiều lắm, sinh mạng của tu sĩ thời thời khắc khắc đều đang bị xâm nhập. Do đó, khoảnh khắc khi Liên Hoa kiếm trận khuếch tán, thời gian một giáp lập tức trôi qua khỏi người lão giả hắc bào.

- Đây là...

Sắc mặt lão giả hắc bào lại đại biến, tâm thần chấn động, sinh cơ của lão vốn cũng không nhiều, giờ phút này lại mất đi thời gian một giáp, lập tức khiến cả người lão càng thêm già nua. Nhất là lão hoảng sợ phát hiện, linh khí lão tiêu hao do triển khai thần thông đã vượt quá tốc độ bổ sung của linh thạch, nhưng thanh niên áo tơi trước mắt này, từ đầu đến cuối, đều không xuất ra linh thạch, giống như ... linh khí quá loãng trong thiên

địa này đối với hắn mà nói, không có bất kỳ ảnh hưởng nào vậy.

Khi tiếp cận, tốc độ của Mạnh Hạo cực nhanh, chớp mắt tới gần, tay phải khi nhấc lên thoáng chốc đã trở thành u mang, mơ hồ hóa thành một hắc nguyệt. Trong nháy mắt khi sinh cơ của lão già này tiêu tan, tâm thần lơi lỏng, liền điểm lên thiên linh của lão.

- Sưu hồn!

Trong chớp mắt này, lão giả kêu lên thảm thiết, thân thể run bần bật, đang muốn giãy dụa thì Liên Hoa kiếm trận lại xoay tròn, lực lượng tuế nguyệt vô tình trôi qua, lại mất đi một giáp (60 năm), khiến cho lão giả hắc bào trừng to đôi mắt, trí nhớ của lão, tại thời khắc này giống như nước chảy, trực tiếp bị Mạnh Hạo nhìn thấy rõ ràng.

Sắc mặt Mạnh Hạo cũng theo đó mà ngày càng âm trầm, cho đến khi hóa thành âm sương.

Trong trí nhớ của lão giả hắc bào, Mạnh Hạo thấy được rất nhiều đoạn ngắn, những thời đoạn này là trí nhớ cả đời của lão giả. Cho đến khi lão giả này gào lên thảm thiết, thân thể run rẩy, toàn thân ngập tràn tử khí, thì Mạnh Hạo mới thấy được hình ảnh mà mình muốn.

La bàn là Liên minh Thiên Đình của Mặc Thổ đưa ra, phân bố khắp vùng đất Tây Mạc, bởi vì Ô Thần ngũ bộ từ khi hạo kiếp tới nay chưa từng bước ra khỏi sơn phong, tách rời ngoại giới, do đó không có được tin tức ở phương diện này.

Trên thực tế, giờ phút này trên vùng đất Tây Mạc, có hơn phân nửa bộ lạc, có trong tay la bàn như vậy.

Tác dụng của la bàn này chỉ có một, trong phạm vi nhất định, nếu có yêu linh tồn tại thì sẽ hiện ra trên la bàn.

Sợ là yêu linh ở trong túi trữ vật của Mạnh Hạo cũng vẫn có thể bị phát hiện.

Thái Hạn bộ này cũng bởi vì phát hiện phụ cận có yêu linh tồn tại, mới mang theo cả tộc sát khí cuồn cuộn mà đến, muốn giết chết mọi người, cướp đoạt yêu linh.

Sắc mặt Mạnh Hạo âm trầm, tay phải vung lên, Liên Hoa kiếm trận lập tức chuyển động xoay tròn, tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra. Thân thể lão giả hắc bào kia nháy mắt già cả, muốn né tránh, nhưng sau khi bị sưu hồn, linh trí của lão đã bị phá hủy nghiêm trọng, đến ngay cả Nguyên Anh cũng uể oải, gần muốn sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 734: Tự tìm đường chết.

Khi Mạnh Hạo xoay người đi về phía xa, thân thể lão giả phịch một tiếng, trực tiếp hóa thành tro bụi, cả thân xác và linh hồn đều bị hủy diệt. Liên Hoa kiếm trận gào thét, xoay tròn ở giữa không trung, lực lượng tuế nguyệt lại khuếch tán.

Trận chiến tranh này, không kéo dài quá lâu, dưới tu vi cá nhân dũng mãnh của Mạnh Hạo, dưới tình hình linh khí thiên địa ở đây quá loãng, cho dù là linh thạch cũng không thể nhanh chóng bổ sung, hơn ba nghìn người của Thái Hạn bộ, đã trở thành sông máu trên mặt đất.

Đối với những người này, Mạnh Hạo không hề động lòng trắc ẩn, bởi vì Mạnh Hạo hiểu rõ, nếu như tu vi của mình không đủ, như vậy giờ phút này, kết cục của mọi người trong Ô Thần ngũ bộ, cũng sẽ là hóa thành sông máu, bao gồm chính mình.

Túi trữ vật cùng tài nguyên của tộc nhân Thái Hạn bộ, đã trở thành dưỡng chất giúp Ô Thần ngũ bộ kéo dài thêm thời gian kiên trì. Mấy ngàn dị yêu kia, sau khi Mạnh Hạo tản ra yêu khí thì cũng đã quy phục, trở thành yêu đàn của hắn.

Phân ra hơn một ngàn con, kéo tộc nhân Ô Thần ngũ bộ, vượt qua mảnh hồ lớn kia, cuộc di chuyển của Ô Thần ngũ bộ, lại tiếp tục.

Chỉ có nội tâm Mạnh Hạo vẫn luôn tràn ngập u ám, la bàn xuất hiện, khiến cho trận di chuyển này trở nên gian nan hơn, Nhưng bất luận Mạnh Hạo che dấu và phong ấn như thế nào, đều không thể thoát khỏi dò xét của la bàn, khó có thể giấu kín hoàn toàn yêu linh.

Cũng may là nhờ có trí nhớ của lão giả hắc bào, nên Mạnh Hạo mới biết được trong vòng nửa năm hắn đi Khư Kiều giới, ở vùng đất Tây Mạc

ngoại trừ xuất hiện la bàn ra, thì Liên minh Thiên Đình - Mặc Thổ cũng ban bố một loạt thông báo.

Trong đó bao gồm, đối với tất cả những đại bộ có được cường giả Trảm Linh trên toàn vùng đất Tây Mạc, Mặc Thổ mở cửa vô điều kiện, hoan nghênh những bộ lạc này đến Mặc Thổ tị nạn.

Qua đó, những đại bộ cường hãn này đương nhiên sẽ không quá quan tâm đối với yêu linh, cho dù là có cũng sẽ không đến mức độ là vì yêu linh mà bất chấp tất cả.

- Chân chính ở trong tình trạng buộc phải có yêu linh, là những bộ lạc cỡ trung này, còn có những đại bộ giống như Ngũ Độc, là đại bộ không có Trảm Linh.

Mạnh Hạo thoáng suy tư, mang theo Ô Thần ngũ bộ, sau khi vượt đại hồ thì tiếp tục di chuyển.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ba tháng sau, khi Ô Thần ngũ bộ hoàn toàn rời khỏi mảnh sơn mạch mà bọn họ cư trú, thì yêu đàn bên người Mạnh Hạo, đã một lần nữa lên đến 20 ngàn con.

Số yêu đàn này, theo Mạnh Hạo phán đoán thì chính là chỗ dựa để hắn hộ tống Ô Thần ngũ bộ. Ô Thần ngũ bộ không thể khai chiến với những bộ lạc cỡ trung cường hãn kia được, càng không phải là đối thủ của đại bộ, ưu thế duy nhất chính là thân phận Phong Yêu sư của bản thân trên cơ Đại Tư Long.

Dùng yêu khí hấp dẫn càng nhiều dị yêu cho mình khống chế, qua đó, trong rất nhiều trường hợp, có thể thay đổi cục diện cuộc chiến, càng trở nên hùng mạnh!

Ba tháng qua, đoạn đường này cũng không yên ổn, ngoại trừ Thái Hạn bộ ba tháng trước, đoạn đường này, Mạnh Hạo lại gặp ba cái bộ lạc cỡ

trung nữa. Ba cái bộ lạc này không ngoài dự tính, đều là bị yêu linh hấp dẫn mà đến, mắt đỏ lên, mang theo sát khí, quyết tâm cướp đoạt bằng được.

Ba trận, diệt ba tộc!

Yêu đàn của Mạnh Hạo lúc này mới lớn mạnh lên đến 20 ngàn, Ô Thần ngũ bộ gần như không có tổn thất, ba cuộc chiến này đều là Mạnh Hạo và yêu đàn xuất thủ.

- Lấy chiến dưỡng chiến!

Mạnh Hạo quay đầu lại, nhìn sơn mạch vừa mới đi ra, từ đây thẳng đến phía trước, chính là bình nguyên.

- Thông qua việc không ngừng khai chiến, thu hoạch càng nhiều tài nguyên, đạt được càng nhiều yêu đàn. Nếu có một ngày, ta có 100 ngàn dị yêu, như vậy cho dù là gặp phải đại bộ, cũng có thể cân nhắc một chút.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, đã có quyết định.

Tộc trưởng Ô Binh bộ, còn có đại trưởng lão của Ô Ảm bộ, cùng với đám người Cổ Lạp đều ở xung quanh Mạnh Hạo, lúc này nhìn Mạnh Hạo như có quyết định, đều nhẹ nhàng thở ra.

Đối với bọn họ mà nói, tồn tại của Mạnh Hạo, chẳng những là Thánh Tổ, còn là hy vọng, là tất cả của Ô Thần ngũ bộ.

- Thánh Tổ đại nhân, tiếp tục đi về phía trước, ước chừng mấy tháng lộ trình, chính là phạm vi của Hằng Vũ bộ. Đồ đằng của bộ lạc này là ác quỷ mặt xanh, tộc nhân hung tàn, là một bộ lạc cỡ trung.

- Không biết bọn họ có còn ở đây không, nếu vẫn ở, chúng ta nếu không

muốn đụng phải bọn họ, thì phải đi đường vòng, nhưng đường vòng này buộc phải đi qua phạm vi của Ngũ Độc đại bộ.

Tộc trưởng của Ô Binh bộ nhíu mày, mang theo sầu lo, trầm giọng mở miệng.

- Không cần đi đường vòng, Hằng Vũ bộ này nếu vẫn tồn tại, nếu đối với chúng ta có ác ý, chỗ này của ta còn thiếu không ít dị yêu, cũng có thể từ chỗ bọn chúng bổ sung một chút.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, ánh mắt lộ ra một chút hàn quang sát khí.

Một đường này cùng nhau đi tới, đối với việc giết người, Mạnh Hạo sớm đã thành thói quen.

- Như vậy...

Hai mắt đại trưởng lão của Ô Ảm bộ cũng lộ ra quang mang sắc bén.

- Tiếp tục đi!

Mạnh Hạo bình tĩnh mở miệng, quyết định của hắn, chính là quyết định của Ô Thần ngũ bộ. Hơn một ngàn tộc nhân Ô Thần ngũ bộ, còn có mấy trăm nô dịch - từ bộ lạc tới xâm phạm dọc theo con đường này, lựa chọn quy thuận, đạt được quyền sinh tồn, đội ngũ gần hai ngàn người, tiếp tục di chuyển về phía trước.

Thời gian trôi qua, hơn hai tháng sau, ở ngay phía trước đội ngũ Ô Thần, mặt đất mưa tím thành sông, ở chỗ sâu trong nơi đã từng là bình nguyên, có một tòa thành trì đơn giản.

Thành trì này không lớn, bộ dạng có thể dung nạp trên mười ngàn người, kết cấu thổ thạch, mặt trên có rất nhiều phù văn sớm đã ảm đạm. Ở bên

trong thành trì, có chín pho tượng thật lớn, tụm quanh cùng một chỗ, bộ dáng dữ tợn, như ác quỷ.

Nơi này chính là chỗ ở của Hằng Vũ bộ, tuy nói là bộ lạc cỡ trung, nhưng nơi đây là đường buộc phải qua, nếu đi từ bắc bộ Tây Mạc về trung tâm. Đối với việc di chuyển hay không, tộc nhân của Hằng Vũ bộ cũng đã tranh cãi nhiều, cuối cùng quyết định phái ra một bộ phận tộc nhân làm tiên phong mở đường, rồi sau đó cả bộ lạc, lại căn cứ tình huống, lựa chọn di chuyển hay không.

Nhưng mấy ngày gần đây, đại tế ti và tộc trưởng của Hằng Vũ bộ, còn có đám trưởng lão, lại đều đứng trên tường thành, ai nấy lộ ra vẻ mặt phấn chấn.

- Có chắc chắn không?

Tộc trưởng thở sâu, trầm giọng mở miệng.

- Tuyệt đối không sai, đã cách chúng ta rất gần rồi, đội ngũ di chuyển này, hẳn là Ô Thần ngũ bộ, bọn họ tìm được yêu linh rồi!

Đáp lời chính là đại tế ti của Hằng Vũ bộ, trong tay lão cầm một la bàn, mặt trên rõ ràng hiển thị một quang điểm đại biểu yêu linh.

- Căn cứ vào những gì chúng ta phái ra tìm kiếm, bọn họ có chừng hai ngàn người, trong đó thậm chí còn có một phần là tộc nhân bình thường, yêu đàn đại khái có hơn ngàn con.

- Trong đó Nguyên Anh trung kỳ một người, sơ kì hai người, còn lại còn lại là Kết Đan. Căn cứ tình báo của chúng ta, lúc trước Ngũ Độc đại bộ và Ô Thần ngũ bộ khai chiến, đồ đằng Thánh Tổ của Ô Thần ngũ bộ diệt vong, điều này cũng giải thích cho nguyên nhân tại sao thực lực chỉnh thể của Ô Thần ngũ bộ suy sụp.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 735: Tự tìm đường chết. (2)

- Hơn nữa, linh khí thiên địa loãng, bọn họ cùng nhau đi tới, chắc chắn phải chết!

- Trời không quên Hằng Vũ ta! Nhưng lại tặng một phần đại lễ như vậy cho chúng ta, thông tri tất cả tộc nhân, toàn lực xuất kích. Sau khi lấy được yêu linh, không tiếc giá phải trả nhanh chóng rời khỏi nơi đây, di chuyển đuổi theo tiên phong, chúng ta đi Mặc Thổ!

Ánh mắt tộc trưởng Hằng Vũ bộ lộ ra ánh sáng mãnh liệt, đám tế tự chung quanh lão, cũng tinh thần phấn chấn.

Hằng Vũ bộ phát động gần 10 ngàn người, muốn triển khai cuộc chém giết chiếm đoạt yêu linh đối với Mạnh Hạo và Ô Thần ngũ bộ. Thì tại một hướng khác của bình nguyên, trong khu vực đã từng tràn đầy kịch độc, không ai dám bước vào nửa bước của Ngũ Độc đại bộ, giờ phút này một mảnh hiu quạnh.

Ngũ Độc đại bộ sớm đã lựa chọn di chuyển, chỉ là bọn họ di chuyển, cũng không phải là toàn bộ, ngũ bộ thì đã đi tứ bộ rồi, duy chỉ có Độc Hạt nhất mạch, lựa chọn lưu lại.

Lúc này, trong tay đại tế tư của Độc Hạt nhất mạch cũng là một chiếc la bàn, sắc mặt lão âm trầm, nhìn quang điểm đại biểu cho yêu linh trên la bàn, đã trầm mặc thật lâu.

- Nghĩ biện pháp thông tri cho bốn mạch khác đã di chuyển ra ngoài, bọn họ nếu có biện pháp cướp đoạt thì cướp đi, chỉ là Độc Hạt nhất mạch chúng ta .....

Đại tế tư than nhẹ, lắc đầu, ném la bàn này sang một bên.

- Sau khi đánh với chúng ta một trận, lại vẫn có thể một đường từ trong sơn mạch đi ra, thậm chí còn lấy được yêu linh. Ô Thần ngũ bộ này ..... ai muốn chọc vào bọn họ thì cứ đi, Độc Hạt nhất mạch chúng ta đã lựa chọn đồng táng cùng tử địa, sẽ không đi quấy lên vũng nước đục này.

Đoàn người Mạnh Hạo và Ô Thần ngũ bộ lại đi về phía trước bảy ngày, hai mắt Mạnh Hạo bỗng lóe lên, vẻ mặt bình tĩnh, tay phải ở trên túi trữ vật vỗ một cái. Mầm đằng điều lập tức xuất hiện, nháy mắt chui vào trong nền đất, trong phút chốc, từng dây Kinh Thứ từ trong mặt đất chui ra, thời gian mấy cái hô hấp, đã vây quanh bao bọc hai ngàn người của Ô Thần ngũ bộ bên trong, rồi lan tràn, nối liền với phía trên, hóa thành một hình cung.

Như một cái bát úp ngược, bảo hộ Ô Thần ngũ bộ ở bên trong.

Nháy mắt khi hết thảy đều hoàn thành, ở phía trước, xuất hiện một mảnh mây đen, trong tầng mây là mấy vạn yêu đàn, ở bên trong cầu vồng, là mấy ngàn tu sĩ Tây Mạc. Cả vùng đất, cũng bị chấn động, giống như mấy ngàn tu sĩ Tây Mạc, đều cưỡi trên người dị yêu, chạy thẳng đến nơi đây.

Mặt đất chấn động, không trung âm ám, mưa tím không ngừng!

Không có lời nói thừa thãi nào, khoảnh khắc gần hơn tám nghìn tu sĩ gào thét mà đến, mấy vạn yêu đàn điên cuồng gào rú tới gần, một tiếng gầm nhẹ, bỗng nhiên từ phía trên khoảng không truyền khắp bát phương.

- Lấy sức một người mà cũng muốn ngăn đại quân ngàn vạn của ta ..... Không biết lượng sức! Tộc nhân Hằng Vũ nghe lệnh, chém chết tất cả sinh mạng ở phía trước, một tên cũng không để lại!

Thanh âm vừa ra, thiên địa nổ vang, đại quân gào thét, kinh thiên mà đến, cũng có bốn tu sĩ Nguyên Anh, tốc độ cực nhanh, mang theo sát khí thuấn di lao thẳng đến phía Mạnh Hạo.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như trước, trước mặt hắn là gần vạn tu sĩ, mấy vạn yêu đàn, phía sau hắn là quả cầu do Kinh Thứ bao phủ tạo thành, bên trong quả cầu kia có hai ngàn người của Ô Thần ngũ bộ. Mạnh Hạo thở sâu, tay phải nâng lên hướng về mặt đất nhấn một cái, thản nhiên mở miệng.

- Ta đã chờ các ngươi thật lâu, Phong Chính!

Lập tức trong trời đất bị ngăn cách linh khí này, yêu khí trong nháy mắt từ bát phương cuồn cuộn mà đến, ngưng tụ tại chỗ Mạnh Hạo, cùng với việc tay phải hắn vung về phía trước, yêu khí lập tức bùng nổ.

Bên trong yêu khí, tất cả dị yêu tiến đến đều run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, đồng loạt tạm dừng, phát ra kêu rên thê lương.

Cảnh tượng kịch biến này, lập tức khiến tộc nhân đang hùng hùng hổ hổ của Hằng Vũ bộ, sắc mặt cả đám nháy mắt đại biến.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo phóng xuất ra tất cả Phong Chính để hấp thu toàn bộ yêu khí tiến đến, mà không hề giữ lại chút nào, thể hiện ra đại thế thương khung chân chính, không thuộc về Đại Tư Long, mà là thuộc về Phong Yêu sư!

Khí tức này, tu sĩ không thể phát giác, nhưng dị yêu lại có thể cảm thụ rất rõ ràng.

Theo chúng nhìn thấy, lúc này toàn thân Mạnh Hạo yêu khí tung hoành, long trời lở đất, cuồn cuộn xông thẳng lên trời. Mà ngay cả mưa tím trong trời đất, tại thời khắc này, hình như cũng phải vặn vẹo, yêu khí tung hoành, lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, điên cuồng khuếch tán ra bốn

phương.

Trong thế giới của dị yêu, tất cả những gì chúng nhìn thấy giờ phút này là yêu khí thao thiên xung quanh Mạnh Hạo, trong lúc quay cuồng thì hóa thành một thân ảnh khổng lồ, thân ảnh ấy hoàn toàn là do yêu khí tạo thành, gương mặt ..... chính là của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo lúc này dường như không phải là tu sĩ nữa, mà đã trở thành đại yêu thiên địa!

Yêu này, kinh thiên động địa, yêu khí thao thiên, trong khi khuếch tán thì như quân vương giáng lâm, nơi hắn đạp đến, tất cả đều là vương thổ.

Đối với tất cả yêu đàn ở nơi này mà nói, giờ khắc này, thân thể chúng đang run lên, thậm chí đến cả linh hồn cũng đang run lên. Trí nhớ ở nơi thâm sâu nhất trong huyết mạch dường như ở ngay tại thời khắc này, đã thức tỉnh một chút, hóa thành từng tiếng hí dài, trong thanh âm đó, ẩn chứa kính sợ, đó là thần phục.

Thần phục yêu đàn chi chủ ở trước mặt, thần phục dưới đại yêu thiên địa có khí tức hệt như tổ tiên của chúng!

Hằng Vũ bộ, mấy vạn yêu đàn, bất kể là cấp bậc gì, đều trong một cái chớp mắt này toàn bộ gào rú, từ trong gào rú, vẻ mặt chúng lộ ra sự kính sợ và cung kính mãnh liệt. Những con ở trên mặt đất thì không chạy qua lại nữa, mà là phủ phục xuống, còn con ở trên bầu trời thì đáp xuống mặt đất, cũng theo nhau phủ phục xuống.

Mặc kệ chủ nhân của bọn nó khống chế như thế nào, cũng không có một ngoại lệ. Toàn bộ thần phục ở trước người Mạnh Hạo.

Cảnh tượng này, khiến sắc mặt của tất cả tộc nhân của Hằng Vũ bộ hoàn toàn đại biến, hô hấp dồn dập. Nhưng không đợi bọn họ phản ứng lại, Mạnh Hạo chợt vung tay phải lên, yêu khí ngập trời, ầm ầm khuếch tán

ra bốn phía, khoảnh khắc liền dung nhập vào thể nội của từng con dị yêu, trong mấy vạn yêu đàn nơi đây.

Những yêu đàn này vừa bị yêu khí nhập thể thì liền lập tức điên cuồng gào rú, thân thể không ngừng mà bành trướng, bộ dáng càng dữ tợn hơn, khí tức lại vượt xa lúc trước mấy lần. Toàn bộ đều xuất hiện tình trạng phản tổ trên mức độ nhất định!

Nhất là trong đám yêu đàn đó, có một con dị yêu mặt xanh như lệ quỷ, lúc này ngửa mặt lên trời gào rú, nhưng lại không còn là tứ chi phủ phục trên mặt đất nữa, mà là hai chân đứng thẳng. Thân hình màu xanh của nó, không có lấy một sợi lông, nhưng lại bộc phát ra dao động kinh người, hai mắt đỏ thẫm, thân thể cao ba trượng, trên trán lại chui ra một cái sừng.

Sừng đó có dạng xoắn ốc, khi chui ra, có điện quang hình cung lưu chuyển, khí tức kinh người. Thậm chí bộ dáng của dị yêu kia, vào giờ phút này không ngờ lại cực kỳ tương tự với chín pho tượng trong thành trì của Hằng Vũ bộ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 736: Hằng Vũ đại bại!

Sự xuất hiện của nó, lập tức khiến tộc nhân Hằng Vũ bộ lâm vào hoảng sợ, tâm thần chấn động mãnh liệt, tiếng xôn xao lên lập tức nổi lên bốn phía.

- Thánh Tổ, nó ... Nó không ngờ lại có cùng hình dáng với Thánh Tổ! !

- Người này là ai, hắn thế nhưng lại có thể làm cho dị yêu của chúng ta biến dị, nhưng lại không bị khống chế...

Ở trong tiếng xôn xao này, thanh âm của Mạnh Hạo mang theo bình tĩnh, cũng có chút yêu dị, quanh quẩn thiên địa.

- Từ thời khắc này, các ngươi liền theo ta, theo ta chiến!

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, mấy vạn yêu đàn lập tức đồng loạt rít gào, mạnh mẽ giãy thoát khỏi người chủ nhân bọn chúng, đều tự quay đầu lại. Trên mặt chúng lộ vẻ hung tàn, trong nháy mắt này ... toàn bộ thế nhưng lại phản chiến.

Cũng chính tại thời khắc này, tay phải Mạnh Hạo vung lên, hai vạn yêu đàn của hắn, lập tức xuất hiện từ trong hư vô, tiếng gào rú ngập trời, lao thẳng về phía tộc nhân Hằng Vũ bộ.

Gần sáu vạn yêu đàn, sau khi toàn bộ đều hấp thu yêu khí, liền xuất hiện yêu đàn biến dị cường đại, đi vây công bảy tám ngàn tu sĩ tâm thần chấn động, đã không còn bao nhiêu chiến ý. Trận chiến tranh này, kết quả có thể nghĩ.

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, nhìn trận chém giết điên cuồng ở giữa thiên địa này, tiếng nổ vang không ngừng quanh quẩn, gào rú kinh thiên. Cũng

có năm tu sĩ Nguyên Anh, mang theo sát khí, nháy mắt lao thẳng đến phía bản thân.

Đây là năm Nguyên Anh sơ kỳ, đối với năm người này, Mạnh Hạo đã không cần đeo mặt nạ huyết sắc nữa, tay phải hắn nâng lên, bấm tay niệm thần chú chỉ về phía trước. Lập tức lực lượng sương thổ truyền lời, biển lửa ngập trời, hư ảnh cự mộc quét ngang bát phương, cũng có kim vũ thành phong, bốn đồ đằng trong ngũ hành bùng nổ toàn diện, chỉ là một chỉ, lập tức liền có tiếng nổ vang truyền khắp bát phương.

Năm tu sĩ Nguyên Anh đang tiến đến kia, còn chưa tới gần được Mạnh Hạo thì toàn thân đã ầm ầm nổ vang, một đám bị tứ đại đồ đằng bên ngoài thân thể Mạnh Hạo trùng kích.

Năm người đồng loạt phun ra máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ, tiếng gầm giận dữ từ phía trên không truyền đến. Có hai thân ảnh, nhấc lên sóng gợn mạnh mẽ, một đường quét ngang, phàm là dị yêu ngăn cản, đều nháy mắt máu thịt sụp đổ, không thể ngăn cản hai thân ảnh này chút nào.

Hai thân ảnh này là hai lão giả, giờ phút này mang theo sát cơ mãnh liệt, ở giữa không trung lao thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

- Hắn là Đại Tư Long, giết hắn, yêu đàn lập tức tan rã!

Khoảnh khắc khi hai lão giả này lao đến chỗ Mạnh Hạo, thì tay phải Mạnh Hạo đã lấy ra mặt nạ huyết sắc đeo lên. Huyết sắc lập tức ngập trời, khí tức toàn thân hắn lập tức biến hóa, sát khí tràn ngập, thân mình nhoáng lên một cái, cả người hóa thành một đạo hắc nguyệt, như khói nhẹ, một cái chớp mắt liền hiện ra trước mặt một người trong hai lão giả kia.

Sự xuất hiện của hắn, cực kỳ quỷ dị, trong cảm quan của lão già kia, giống như là từ hư không sinh ra rồi hiện lên trước mắt mình. Loại biến hóa đột nhiên này, đã làm cho thị giác của lão không thích ứng kịp, thậm

chí còn khiến cho lão có chút khó chịu trong lòng, sau đó thì lại là vẻ mặt đại biến.

Ngay khi vẻ mặt lão giả này biến hóa, Mạnh Hạo với vẻ mặt thản nhiên, tay phải nắm lại, một quyền hạ xuống!

Ầm!

Thân thể lão già mạnh mẽ bay ngược ra, trong nháy mắt lấy ra bảy tám cái pháp bảo hóa thành phòng hộ, nhưng cũng dập nát hết trong nháy mắt, trực tiếp đánh lên lồng ngực của lão, khiến cho lão già này phun ra máu tươi, ánh sáng đồ đằng toàn thân run rẩy.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo chợt xoay người, trong hai mắt thoáng chốc ngưng tụ hắc nguyệt, trong phút chốc ở mi tâm liền có một hắc nguyệt biến ảo ra. Dùng Hắc Nguyệt Chi Nhãn, nhìn về phía một lão giả, quanh thân tràn ngập quỷ ảnh, đang mang theo thần thông tràn ngập, gấp rút lao tới. Lão già này chính là tộc trưởng của Hằng Vũ bộ, lúc nãy bị một quyền của Mạnh Hạo đấm bay chính là đại tế tư của Hằng Vũ bộ.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt của tộc trưởng Hằng Vũ bộ biến đổi, trong đầu nháy mắt nổ vang, trên mặt của lão, trực tiếp xuất hiện một ảnh ngược của hắc nguyệt, thức hải mạnh mẽ đau đớn, giống như bị kiếm sắc vô hình đâm vào thức hải.

Lão kêu thảm một tiếng, trong óc vù vù, không còn nghĩ đến chuyện ra tay nữa, mà là nhanh chóng rút lui.

Hắc Nguyệt Chi Nhãn, chính là phương pháp bảo mệnh của Nhất Trần Tử, nhưng ở trong tay của Mạnh Hạo, uy lực nó đã cường đại hơn trong tay Nhất Trần Tử nhiều lắm. Tuy rằng Mạnh Hạo không có tu hành phương pháp huyết tế, nhưng sau khi hắn đeo mặt nạ huyết tiên lên, thì huyết khí trên người hắn cực mạnh, điểm này Nhất Trần Tử không thể sánh bằng!

Không cần huyết tế, hắn chỉ cần giết một người, mặt nạ của hắn sẽ đỏ tươi thêm một phần.

Tiếng kêu gào thảm thiết không ngừng truyền ra trong thiên địa, dưới sự vây công tàn nhẫn của 60 ngàn yêu đàn biến dị, bảy tám ngàn tộc nhân của Hằng Vũ bộ đang dần tử vong với tốc độ cực nhanh.

Càng làm cho mọi người tâm thần sợ hãi kinh hoảng, đấy là trong yêu đàn có một đám quạ đen. Đám này cực kỳ cổ quái, chúng nó không có đi công kích bất cứ kẻ nào, chỉ lượn vòng ở giữa không trung, giống như đang hấp thu cái gì đấy, nhưng rất nhanh, những thi thể trên mặt đất lại một đám run rẩy, mạnh mẽ đứng lên.

Người chết tái sinh, sau khi đứng lên, trong hai mắt của từng thi thể này, đều lộ ra hình ảnh quạ đen, một đám phấn đấu quên mình, đi thẳng đến những người đã từng là tộc nhân của bọn họ.

Kinh người nhất là tu vi của bọn họ... Rõ ràng còn có giữ lại!

Tuy rằng chỉ có bản năng triển khai, nhưng lại không sợ sinh tử, cho dù là chỉ còn lại có cái đầu, cũng vẫn có thể cắn xé quỷ dị, khiến cho trận chiến tranh này, biến thành tàn khốc.

Mắt thấy tình trạng vô vọng, tộc trưởng của Hằng Vũ bộ cắn chót lưỡi, phun ra máu tươi, hai tay bấm niệm thần chú chỉ lên bầu trời.

- Mời Thánh Tổ đại nhân!

Giờ khắc này, đại tế tự cùng với năm tu sĩ Nguyên Anh khác, còn có không ít tộc nhân trên chiến trường, toàn bộ đều cắn chót lưỡi, phun ra máu tươi, bày ra tư thế, đồng loạt gào rú.

- Mời Thánh Tổ đại nhân!

Thanh âm mấy nghìn người dung hợp cùng một chỗ, lập tức hóa thành tiếng nổ vang như sấm sét, long trời lở đất, truyền khắp bát phương. Một tiếng gầm nhẹ, bỗng nhiên từ trên bầu trời xa xăm truyền đến.

Đó là một mảnh mây đen, trong mây đen, có một con lệ quỷ có sinh mạng!

Da xanh, thân hình trăm trượng, một sừng hình xoắn ốc, trên thân thể còn có một ít lân phiến khiến cho dị yêu Thánh Tổ này có khí thế kinh thiên. Khi nó xuất hiện, hai mắt đỏ thẫm, mạnh mẽ nhìn về hướng Mạnh Hạo.

- Trên người của ngươi, có hơi thở đồng loại...

Nó gầm nhẹ, tay phải nâng lên, tay phải kia giống như móng vuốt, chộp thẳng đến Mạnh Hạo.

- Thiên Phương!

Ngay tại nháy mắt ác quỷ gầm nhẹ, một tiếng rít gào, kinh thiên vang lên, chính là Thiên Phương thú, ở giữa không trung thuấn di mà ra, mạnh mẽ xông về phía ác quỷ kia để va chạm.

Trong tiếng nổ vang, chim anh vũ vỗ cánh, rít lên, hai mắt lại lộ ra vẻ chán ghét và ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 737: Thiên địch!

- Chết tiệt, như thế nào lại không có lông chứ, ngươi ngươi ngươi, ngươi vì sao không lại không mọc lông chứ! !

- Ái phi, giết chết nó, tên đáng chết này không ngờ lại không mọc lấy một cọng lông nào, đây là tội ác tày trời, không thể tha thứ. A a a, ngươi dám không mọc lông!

Trong tiếng rền vang, lệ quỷ kia bị Thiên Phương thú mạnh mẽ va chạm, lập tức phát ra tiếng gầm nhẹ, thân thể nhanh chóng rút lui. Thân hình Thiên Phương thú gào thét mà đi, lại va chạm tới, chim anh vũ ở bên cạnh không ngừng kêu gào.

Trên mặt đất, Mạnh Hạo cười nhẹ, hắn đã sớm đợi Hằng Vũ bộ này đến, làm sao có thể không có chuẩn bị. Giờ phút này tay phải nâng lên bấm niệm thần chú, bên ngoài thân thể gương mặt huyết sắc lập tức biến ảo ra, khuếch tán ra phía ngoài, trực tiếp nổ bung.

Xung kích nổi lên, lập tức cuốn về phía mấy tu sĩ Nguyên Anh, khiến bọn họ đều phun ra máu tươi, một đám hoảng sợ lui lại. Đằng điều khuếch tán mở ra, tộc nhân Ô Thần ngũ bộ ở bên trong, còn có mấy trăm tu sĩ nô dịch, lập tức mang theo tiếng hô giết, gào thét mà ra.

Trận chiến đến lúc này, Mạnh Hạo biết, Hằng Vũ bộ, đã hoàn toàn đại bại.

Một trận chiến này giằng co suốt mấy canh giờ, tộc trưởng Hằng Vũ bộ ngã xuống, đại tế tư hình thần câu diệt, năm tu sĩ Nguyên Anh khác thì ba chết hai bỏ trốn.

Dù là chạy trốn, nhưng rất nhanh đã bị Mạnh Hạo đuổi theo, toàn bộ diệt

sát.

Hắn không thể không giết, trừ phi là lựa chọn quy thuận, thay đổi đồ đằng, thờ phụng Mạnh Hạo, trở thành tộc nhân nô dịch của Ô Thần ngũ bộ, chỉ có như vậy, mới có thể có được sinh cơ. Bằng không, nếu như mềm lòng không đuổi giết những người chạy trốn này, Mạnh Hạo có thể tưởng tượng được, việc bản thân có được yêu linh, sẽ lấy tốc độ nhanh hơn truyền bá ra ngoài.

Phải biết rằng lúc này vốn đã là thời điểm gian nan, nếu có người lại chủ động truyền bá, trận di chuyển này sẽ còn khó khăn lớn hơn nữa.

Về phần tộc nhân Hằng Vũ bộ, từ bảy tám ngàn người lúc ban đầu, cho đến khi còn lại không đến hai ngàn, cuối cùng lựa chọn quy thuận, trở thành nô dịch của Ô Thần ngũ bộ.

Sáu vạn dị yêu, sau chiến đấu còn chừng năm vạn, những dị yêu này nhiều đến phô thiên cái địa, chi chít chì chịt, Mạnh Hạo ở trong yêu đàn, tóc không gió mà bay, mặt nạ huyết sắc tràn ngập khí tức huyết tinh, cả người thoạt nhìn, cực kỳ quỷ dị.

Mấy ngày sau, Ô Thần ngũ bộ đã lớn mạnh đến hơn bốn nghìn người, đi thẳng vào bên trong thành trì của Hằng Vũ bộ. Sau khi ở đây tiến hành tu chỉnh, thì mang theo tất cả những gì có thể lấy được, rồi lại tiếp tục tiến bước.

Từ vị trí này đi về phía nam, một đường đi tiếp sẽ rời khỏi bắc bộ Tây Mạc, chỉ là cần thời gian không ngắn.

Mưa tím càng lúc càng lớn, mưa này mang theo lực ăn mòn, hủy diệt sinh cơ, cùng với việc mưa ngày càng tăng, rất nhiều nơi trũng trên mặt đất đã trở thành hồ nước. Xem bộ dạng thì chẳng bao lâu nữa, những hồ nước này sẽ nối liền với nhau, tiến hóa thành biển.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã hai năm. Trong hai năm qua, Ô Thần ngũ bộ từ bắc bộ Tây Mạc không ngừng tiến về phía nam, gặp sông thì lội sông, gặp núi thì leo núi, dọc theo đường đi, bọn họ đã chiến bảy trận.

Sau bảy trận này, Ô Thần ngũ bộ hoàn toàn quật khởi, tộc nhân từ bốn ngàn biến thành hơn mười ngàn, trong đó chỉ có hơn một ngàn người là tộc nhân gốc của Ô Thần ngũ bộ. Những tu sĩ khác đều là tù binh chiến tranh, lựa chọn quy thuận Ô Thần ngũ bộ, thờ phụng Mạnh Hạo, trở thành nô dịch.

Đồ đằng của bọn họ bị cưỡng chế thay đổi, cúng bái Mạnh Hạo, đạt được một trong bốn đồ đằng kim, mộc, hỏa, thổ, tôn Mạnh Hạo là Thánh Tổ.

Mà yêu đàn cũng thông qua mấy lần khai chiến, số lượng tăng dần, lúc này đã có khoảng 80 ngàn.

Tu sĩ Nguyên Anh cũng từ ba người lên bảy người, có thêm bốn người, đều là tu sĩ những bộ lạc khác lựa chọn quy thuận. Đối với những tu sĩ lựa chọn quy thuận mà nói, gia nhập Ô Thần ngũ bộ chẳng khác nào là một lần trong họa gặp phúc, đạt được cơ hội sinh tồn.

Một khi Ô Thần ngũ bộ đến được Mặc Thổ, bọn họ lại có thể tiếp tục tồn tại.

Yêu đàn gào thét, long trời lở đất, khiến cho Ô Thần ngũ bộ, đã khôi phục được trình độ huy hoàng nhất, hơn nữa sau khi thâu tóm một đám bộ lạc, bổ sung vật tư, Mạnh Hạo bắt đầu luyện đan. Đan dược của hắn dưới điều kiện có linh thạch sung túc để phục chế, đã trở thành vật buộc phải có của tộc nhân Ô Thần ngũ bộ.

Cũng chính vì có sự tồn tại của đan dược, mới có thể giúp cho hơn 10 ngàn tu sĩ này chống đỡ mưa tím đến hiện tại. Dù sao ..... Ô Thần ngũ bộ mặc dù hiện tại tài nguyên đầy đủ, nhưng vẫn chưa có được phi hành

khí.

Pháp bảo phi hành cỡ lớn giá cả xa xỉ, không phải là thứ mà bộ lạc cỡ trung có thể có được, chỉ có đại bộ mới có thể có được pháp bảo trình độ này.

Ngoại trừ khát vọng đối với phi hành khí, thì Mạnh Hạo trong hai năm qua, sắc mặt cũng ngày càng âm trầm. Trong lòng hắn biết rõ, toàn bộ bắc bộ Tây Mạc do hạo kiếp đã giáng lâm nhiều năm, cho nên rất nhiều bộ lạc đã sớm bắt đầu di chuyển, vì thế hai năm qua, bọn họ cũng mới chỉ gặp được tổng cộng bảy bộ lạc mà thôi.

Nhưng cùng với việc không ngừng tiến về phía trước, cho đến sau khi ra khỏi bắc bộ Tây Mạc, bọn họ sẽ đụng độ với càng nhiều bộ lạc hơn nữa. Mà trong tay những bộ lạc này đều có la bàn, một khi ở trên la bàn thấy được yêu linh, như vậy sẽ dẫn đến một hồi điên cuồng kinh thiên.

Việc này không thể giải quyết, chỉ có giết!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe hàn quang, hai năm, đến chính hắn cũng không phát hiện ra, hắn ở trong sát phạt, đã hoàn toàn là tập mãi thành quen.

- Nếu cuối cùng Ô Thần ngũ bộ vẫn không đến được Mặc Thổ, thì ta cũng đã tận lực, không có lỗi với Kim Ô, không thẹn với tạo hóa mà Ô Thần ngũ bộ đã cho ta.

Mạnh Hạo trầm mặc, đối với Ô Thần ngũ bộ, hắn đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, không nói là làm được đến cực hạn, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Ngoài ra, trong hai năm qua, Mạnh Hạo nhìn mưa tím càng lúc càng lớn, nội tâm của hắn mơ hồ có chút cảm ngộ. Nếu đồ đằng hỏa có thể sinh ra từ trong Bất Diệt Hỏa, đồ đằng thổ có thể do sương thổ dựng nên, như vậy đồ đằng thủy... Có khả năng, từ trong mưa tím này mà đạt được hay

không!

Dù sao, mưa tím này là lực lượng hạo kiếp, thuộc tính thủy trình độ này có thể diệt sạch sinh cơ, có thể ngăn cách linh khí, phi phàm chí cực. Nếu có thể nắm giữ nó, nếu có thể đem nó hóa thành đồ đằng thủy của bản thân, như vậy, Mạnh Hạo chẳng những có thể đạt được ngũ hành viên mãn, mà hơn nữa mỗi loại ngũ hành, đều là kinh thiên động địa!

Kim, đến từ Kim Ô, đan yêu sinh ra từ một viên đan dược viễn cổ, thiên địa hiếm thấy!

Mộc, chín cường giả, đến từ biển thứ chín, giáng lâm sụp đổ ở Nam Thiên, cùng nhận thức này dung hợp, tái sinh mà tồn tại, lưu lại nhất mộc, kỳ danh Thanh Mộc!

Hỏa, Đan Đông - Bất Diệt Hỏa, thế gian vĩnh hằng, lai lịch thần bí, đến nay Mạnh Hạo cũng không hiểu hết được nguồn gốc sơ khai của hỏa này là ở đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 738: Thiên Địch! (2)

Thổ, lực lượng sương thổ, bản thể của Sương Thổ Yêu Đế, theo truyền thuyết của núi thứ chín, do một khối bùn đất khi khai thiên tích địa huyễn hóa mà thành, thổ này thế gian độc nhất vô nhị!

– Thủy …. hạo kiếp mưa tím, diệt tuyệt sinh cơ, ngăn cách linh khí, một mảnh khô tịch!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra quang mang kì dị, hơn mười ngàn tu sĩ của bộ lạc ở phía sau hắn, chậm rãi di động trên mặt đất.

Tốc độ nếu so với hai năm trước thì nhanh hơn không ít, dù sao tất cả tu sĩ quy thuận đều không có tộc nhân tầm thường, đều là tu sĩ. Mà mấy trăm tộc nhân bình thường trong hơn một ngàn tộc nhân thuở ban đầu của Ô Thần ngũ bộ, dưới sự giúp đỡ của những người khác, cũng không tạo thành ảnh hưởng đối với tốc độ di chuyển của bộ lạc.

Trong hai năm qua, Ô Thần ngũ bộ quật khởi, người chú ý cũng không nhiều. Dưới hạo kiếp này, các bộ lạc đều nóng lòng di chuyển, không chú ý nhiều lắm biến hóa giữa những bộ lạc bên ngoài. Nhất là trong hỗn loạn dưới hạo kiếp này, giữa các bộ lạc cũng đều bị vây trong tình trạng phòng bị lẫn nhau.

Nhưng có một bộ lạc lại thời thời khắc khắc quan tâm đến sự quật khởi của Ô Thần ngũ bộ, bộ lạc này chính là thiên địch của Ô Thần ngũ bộ, Ngũ Độc đại bộ!

Bên cạnh bắc bộ Tây Mạc, trong bộ lạc mà Ngũ Độc đại bộ xây dựng lâm thời, lúc này trong chủ trướng, tế tư của bộ lạc tổng cộng có mười ba người, lần lượt ngồi ở bên trong, chính giữa là hai lão giả.

Một người là tộc trưởng của Ngũ Độc đại bộ, một người khác ….. chính là người ngày đó mang theo đại quân muốn diệt Ô Thần ngũ bộ, đại tế tư.

– Có thể xác định, trong Ô Thần ngũ bộ, có được yêu linh.

Sự yên tĩnh trong chủ trướng bị đại tế tự đánh vỡ, lão khàn khàn mở miệng.

– Chúng ta đã liên hệ với Vân Thiên đại bộ rồi, Vân Thiên đại bộ có Lão Tổ Trảm Linh, bọn họ có được tư cách tiến vào Mặc Thổ. Nhưng một khi chúng ta lựa chọn phụ thuộc Vân Thiên đại bộ …… thế thì từ nay về sau, toàn bộ bộ lạc đều mất đi tự chủ, trở thành một chi nhánh.

– Việc này, các Thánh Tổ đại nhân không hề tán thành

– Nếu không lựa chọn dựa vào Vân Thiên đại bộ, thì hi vọng duy nhất bày ra trước mặt chúng ta, chính là diệt sát Ô Thần ngũ bộ, cướp đoạt yêu linh của họ. Nhất là trước khi tin tức này chưa có truyền từ bắc bộ Tây Mạc sang các khu vực khác …… đây là cơ hội duy nhất của chúng ta!

– Phải, một khi tin tức này truyền ra, trong khu vực trung tâm, lúc này chính là nơi có lượng lớn bộ lạc tụ tập, hơn nữa càng về phía nam thì bộ lạc càng nhiều. Chỉ cần Ô Thần ngũ bộ bước vào khu vực trung tâm, tin tức yêu linh muốn ẩn giấu cũng không được.

– Nếu là chúng ta đã lấy được yêu linh, chúng ta có thể dùng yêu linh làm một giao dịch với Vân Thiên đại bộ, đem yêu linh đưa cho Vân Thiên đại bộ, đổi lấy một cơ hội cho chúng ta làm bộ lạc độc lập.

Trong chủ trướng, mọi người đều mở miệng, thanh âm quanh quẩn, tộc trưởng Ngũ Độc đại bộ vẫn luôn trầm mặc.

– Sứ giả của Vân Thiên đại bộ dựa theo thời gian ước định với chúng ta, còn hai tháng nữa mới đến.

– Nhưng Ô Thần ngũ bộ trong hai năm qua, theo những gì chúng ta âm thầm điều tra được thì tộc nhân đã hơn mười ngàn, dị yêu càng là nhiều đến hàng vạn. Nhất là vị Đại Tư Long Mạnh Hạo kia, còn là một người có thể một người địch ngàn tu sĩ. Trận chiến này, cũng không phải là dễ dàng.

– Đám ô hợp mà thôi, bộ lạc chúng ta nếu toàn lực xuất động, trong vòng 3 ngày, nhất định có thể diệt sát hoàn toàn Ô Thần ngũ bộ này, đoạt trước những người khác, đạt được yêu linh!

Trong khi trong chủ trướng không ngừng nghị luận thì một tiếng ho khan từ trong miệng vị lão giả tộc trưởng kia truyền ra, trong trướng bồng lập tức an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn về phía lão.

– Dựa vào đại bộ, Thánh Tổ không muốn, chúng ta cũng không muốn …… nếu đã thế, vậy thì khai chiến đi, chiến một trận với Ô Thần ngũ bộ, cướp đoạt yêu linh của bọn họ, trở thành cơ hội cho bộ ta tồn tại!

Hai mắt tộc trưởng lộ ra quyết đoán, chậm rãi mở miệng, tất cả tế tự bốn phía đều đứng dậy, cúi đầu ôm quyền.

– Về phần vị Đại Tư Long Mạnh Hạo này ….. trong bộ lạc còn có một giọt thiên huyết, lấy huyết này có thể dung hợp linh hồn vạn người, để chém đầu người này!

– Thiên huyết, đó là ……

Đại tế tự ở một bên sửng sốt, đang muốn mở miệng.

– Ý ta đã quyết, khi Đại Tư Long Mạnh Hạo của Ô Thần ngũ bộ bộ tử vong, chính là thời điểm chúng ta tấn công!

Tộc trưởng kiên quyết nói, những người khác ở xung quanh đều trầm mặc một lát, sau đó đều gật đầu.

Không bao lâu, bên trong nơi mà Ngũ Độc đại bộ cư trú lâm thời, gần 50 ngàn tộc nhân của Ngũ Độc đại bộ, vờn quanh năm pho tượng, quỳ bái. Nếu từ trên không trung nhìn lại, thì có thể thấy tộc nhân của Ngũ Độc đại bộ xếp thành một đóa hoa năm cánh, ở chính giữa chính là đám người tộc trưởng. Không lâu sau, một giọt tiên huyết màu tím được tộc trưởng rút ra, sau đó phất lên trời cao.

Cùng lúc đó, 50 ngàn tộc nhân đang quỳ lạy ở bốn phía tức khắc truyền ra thanh âm chú ngữ. Thanh âm này rất là kỳ dị, khi truyền ra, thiên địa biến sắc, mưa tím bốn phía dường như cũng xuất hiện dao động.

– Dung Linh!

Tộc trưởng rống to một tiếng, 50 ngàn tộc nhân, cứ cách một người là một người lập tức cắn chót lưỡi, phun ra một giọt máu tươi. Máu tươi của bọn họ nháy mắt bay thẳng đến không trung, trong phút chốc dung hợp với giọt tiên huyết màu tím kia. Giọt máu này càng lúc càng lớn, đảo mắt, liền hóa thành hơn mười trượng, sau đó lại từ từ thu nhỏ lại, cho đến khi hóa thành cỡ nửa trượng thì lại xuất hiện hình người.

Còn lộ ra gương mặt, trong đôi con ngươi mở ra tán xuất một cột huyết quang, ở giữa không trung, nhìn thoáng qua mặt đất, sau đó giống như cảm nhận được ý nguyện đến từ hơn 50 ngàn tu sĩ phía dưới, khẽ gật đầu, thân thể nhoáng lên một cái, nháy mắt lao thẳng về phía xa.

Sau khi thân ảnh huyết dịch kia đi xa, Ngũ Độc đại bộ hoàn toàn phát động. Ngũ Độc là đại bộ, có được pháp bảo cực lớn có thể phi hành, đó là một con mãng xà khổng lồ nhìn như còn sống.

Thân hình ước chừng nghìn trượng, tán phát ra từng trận uy áp. Pháp bảo

phi hành này, là một vị Thánh Tổ của Ngũ Độc đại bộ năm đó, sau khi ngã xuống, thân thể lột xác biến ra, rồi do Ngũ Độc đại bộ hao tốn cái giá cực lớn, mời Thiên Công đại bộ chế tác thay. Lúc này mới luyện ra một pháp bảo phi hành như vậy.

Trên pháp bảo này, trong ngày thường có thể dung nạp mấy ngàn người, nhưng trước mắt vì diệt sát Ô Thần ngũ bộ, Ngũ Độc đại bộ không tiếc hao phí linh thạch, thậm chí không tiếc hao tổn pháp bảo phi hành này, cưỡng ép phụ tải hơn 300 ngàn người. Lấy tộc trưởng còn có chín tế tự làm thống lĩnh, dựa theo lộ tuyến của Mạnh Hạo mà bọn họ đạt được, nhanh chóng lao đến nơi mà Ô Thần buộc phải đi qua.

Trong đám người, Chỉ Hương cũng ở trong đó, sau khi trở về, nàng thủy chung khiêm tốn, ẩn núp tu vi, không bị ai nhìn ra chút manh mối nào, giờ phút này hai mắt nàng chợt lóe, nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 739: Máu Của Quý Gia!

– Không nghĩ tới Ngũ Độc đại bộ này, thế nhưng còn có một giọt máu của Quý gia, xem mật độ huyết khí này, giống như một vị cường giả của Quý gia thời kỳ viễn cổ. Tuy nhiên đã loãng tới cực hạn rồi, ngay cả cảm ứng huyết mạch cũng không thể khuếch tán ra, làm cho ngay cả Quý gia cũng không thể nhận thấy được có một giọt tổ huyết như vậy, lưu lạc bên ngoài.

– Mặc dù như thế, nhưng đây cũng là tiên huyết … Tuy nhiên để giết được Mạnh Hạo, vẫn còn thiếu một chút.

Hai mắt Chỉ Hương chợt lóe, cúi đầu không nói.

Cự mãng gào thét mà đi, mấy ngày sau, tới phía trên một mảnh hồ nước, chợt lóe lên, thì vượt sông, bay về phía thiên địa xa xa.

– Lão phu có thể cảm nhận được, thiên huyết đã tiếp cận mục tiêu rồi, tối nay chính là lúc động thủ chém đầu. Một khi Đại Tư Long của Ô Thần ngũ bộ tử vong. Chúng ta ngay lập tức toàn lực bay nhanh, tranh thủ trong một ngày liền tới gần Ô Thần ngũ bộ!

Tộc trưởng Ngũ Độc đại bộ trầm giọng mở miệng, khoanh chân ngồi ở trên người cự mãng, một lần nữa nhắm nghiền hai mắt.

Đêm khuya, không trung mờ tối, không có trăng, bốn phía một mảnh tối đen, ở một chỗ địa thế tương đối cao, Ô Thần ngũ bộ bắt đầu tu chỉnh. Xây dựng một vài lều trại đơn giản, vờn quanh bốn phía.

Đối với những tạp sự trong bộ lạc, có tộc công của Ô Binh bộ lúc trước, cũng chính là tộc công được đề cử ra lúc này của Ô Thần ngũ bộ. Ông đi xem xét, phối hợp với những tu sĩ Nguyên Anh khác, trong hai năm qua,

cũng giúp cho Ô Thần ngũ bộ gọn gàng ngăn nắp.

Lúc này Mạnh Hạo đang ngồi đả tọa trong trướng bồng thuộc về hắn, trướng bồng này nằm ở chỗ sâu nhất, nổi bật thân phận và tôn cao của Mạnh Hạo. Ngoài lều còn có hai tu sĩ Ô Thần ngũ bộ ngày đêm thủ hộ nơi này.

Mạnh Hạo hai mắt khép kín, bên tay phải đặt một bầu rượu, trong hai năm qua, hắn vẫn luôn lấy bầu rượu này của Hàn Sơn ra, rượu bên trong giống như vĩnh hằng không dứt. Uống xong, mặc dù không lại đạt được Đạp Ca Kiếm Khí gì nữa. Nhưng cảm giác ấm áp, ở trong thiên địa liên tục mấy năm đổ mưa tím này, có thể khiến thân thể thoải mái không ít.

Chỉ là không thể uống nhiều, mỗi ngày Mạnh Hạo nhiều nhất chỉ có thể uống ba hớp nhỏ mà thôi.

Lúc này hắn ngồi đả tọa, hai mắt khép kín, tâm thần đắm chìm trong mặt nạ huyết sắc, trên người Quý gia Thập Cửu Tổ bị Tam Vĩ phiên phong ấn nhiều năm. Những năm gần đây, chỉ cần Mạnh Hạo có thời gian, liền đắm chìm vào việc nhìn Thập Cửu Tổ, dùng ba cái tuyệt linh mộc kiếm kia, không ngừng xuyên thấu qua lại ở trên người này. Khiến cho Quý Thập Cửu chỉ có thể rống giận mắng to, nhưng tu vi trên người, thủy chung không thể nhanh chóng hồi phục, bị Mạnh Hạo lấy mộc kiếm hạn chế ở trong vòng trình độ nhất định.

Lão Tổ Lý gia ở một bên thì còn hưng phấn chèn ép, toàn thân lão phát ra lôi quang, chốc chốc lại có sấm sét lưu chuyển. Cả người lão năm đó sau khi trải qua thiên kiếp, đã bị Mạnh Hạo gần như hoàn toàn chuyển hóa thành lôi hồn.

Mấy năm này, dựa theo yêu cầu của Mạnh Hạo, giống như ngục tốt nhìn chằm chằm Quý Thập Cửu, mỗi khi thấy Mạnh Hạo tra tấn Quý Thập Cửu, Lão Tổ Lý gia đều sẽ đặc biệt hưng phấn. Thậm chí lão còn nhiều lần khuyên bảo Mạnh Hạo cũng đem Quý Thập Cửu biến thành lôi hồn.

Đối với Quý Thập Cửu mà nói, thế này vẫn chưa là gì, mà bi ai hơn, chính là miếng mỡ đông hai năm trước bỗng nhiên có hứng thú nồng đậm đối với lão, vì thế liên tục chạy vào, không ngừng mà độ hóa, khiến cho Quý Thập Cửu gần như phải sụp đổ. Mỗi lần như vậy, Lão Tổ Lý gia đều cực kỳ hưng phấn, vẻ mặt đều sung sướng biến thành vặn vẹo dữ tợn.– Nói cho ta biết, nhân quả với Quý gia, làm như thế nào để gỡ bỏ, ta bảo miếng mỡ đông ít nhất một tháng không đến độ hóa ngươi, thế nào?

Mạnh Hạo dụ dỗ từng bước mở miệng, đổi lấy, là Quý gia Thập Cửu Tổ rống giận và mắng.

Vẻ mặt Mạnh Hạo lạnh dần, hiện tại tu vi của hắn không còn nhỏ yếu giống như lúc trước nữa, bây giờ hắn đã có năng lực giết chết Quý Thập Cửu, đã suy yếu tới cực hạn này rồi. Giờ phút này hai mắt chợt lóe hàn quang, rồi sau đó lại hóa thành bình tĩnh, đang muốn triệu hồi miếng mỡ đông tiến vào, thì bỗng nhiên hắn biến sắc, thân thể khoảnh khắc biến mất. Cùng lúc đó, ở trong trướng bồng, ở hư vô phía trước chỗ Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi xuống, đột nhiên xé mở ra một cái khe.

Cái khe này xuất hiện vô thanh vô tức, bên ngoài lều không có bất kỳ người nào phát hiện, trong cái khe này, vươn ra một bàn tay huyết sắc. Bàn tay này quỷ dị, không có vân tay, trong lòng bàn tay, giống như có mấy vạn gương mặt khoảnh khắc biến ảo, khiến cho bàn tay huyết sắc này, tràn đầy quỷ dị, nháy mắt liền điểm thẳng đến mi tâm Mạnh Hạo.

Ở khoảnh khắc khi bàn tay huyết sắc này cách mi tâm Mạnh Hạo còn khoảng bảy tấc, hai mắt đang nhắm nghiền của Mạnh Hạo bỗng nhiên mở bừng, một cỗ nguy cơ sinh tử mãnh liệt, nháy mắt bao phủ tâm thần Mạnh Hạo. Thân thể của hắn mạnh mẽ lui về phía sau, nhưng ngón tay huyết sắc này, cũng đi theo hắn, mà từ trong cái khe này, thân ảnh huyết sắc của nó, xuất hiện đầy đủ.

Mạnh Hạo lui về phía sau, trực tiếp đụng vào đỉnh lều, hai mắt hắn chợt

lóe, trước mặt kim, mộc, hỏa, thổ bốn đồ đằng trực tiếp biến ảo, mạnh mẽ lao tới, va chạm với cái bàn tay huyết sắc đang tiến đến kia.

Tiếng động nổ vang trong nháy mắt long trời lở đất, ở trong bầu trời đêm an tĩnh này, lập tức truyền khắp bát phương. Lều trại trực tiếp sụp đổ nổ bung, bóng dáng Mạnh Hạo chớp mắt một cái liền lao ra ngoài, hơn mười ngàn người của Ô Thần ngũ bộ, đồng loạt bị kinh động, đều xuất hiện, ngẩng đầu nhìn lên. Bọn họ lập tức nhìn thấy Thánh Tổ Mạnh Hạo của bọn họ, đang ở giữa không trung gào thét rút lui.

Trước người Mạnh Hạo, thân ảnh huyêt sắc kia phát ra huyết quang, ngón tay vẫn luôn cách mi tâm Mạnh Hạo bảy tấc, mặc cho tứ đại đồ đằng ngăn trở, dường như không có chút nào tác dụng.

Sắc mặt Mạnh Hạo lại thay đổi, khi lui về phía sau thì mặt nạ huyết sắc xuất hiện, lập tức mang lên mặt. Ngay sau đó huyết quang đồng dạng ngập trời, ảo hóa ra mặt nạ thật lớn, lao thẳng đến thân ảnh huyết sắc kia.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, thân ảnh huyết sắc trực tiếp xuyên thấu gương mặt, khoảng cách với Mạnh Hạo không còn là bảy tấc nữa, mà là năm tấc.

– Đây là vật gì!

Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, thời điểm nguy cơ, trong mắt của hắn thanh quang chợt lóe, khi mở miệng, kiếm tiên lập tức lóe lên cầu vồng màu xanh lá cây, như sấm sét khai thiên, nháy mắt đâm thẳng đến thân ảnh huyết sắc kia.

Tốc độ cực nhanh, kiếm tiên chém xuống, trong tiếng nổ vang quanh quẩn, giống như có mấy vạn tiếng kêu thê lương thảm thiết mạnh mẽ truyền ra, thân ảnh huyết sắc bị trực tiếp chặt đứt, sụp đổ vô số phần, mọi nơi tiêu tan. Mạnh Hạo nhìn thấy có mấy chục ngàn gương mặt biến ảo, một đám vặn vẹo, toàn bộ toái diệt.

Dư âm nổ vang quanh quẩn, trên mặt đất, hơn ngàn người của Ô Thần ngũ bộ, đồng loạt nhìn lên thiên không, trên mặt có vẻ lo lắng, cho đến khi nhìn thấy thân ảnh huyết sắc kia băng diệt, lúc này mới lần lượt nhẹ nhàng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 740: Máu Của Quý Gia! (2)

Mạnh Hạo ở giữa không trung, vẻ mặt âm trầm.

– Thân ảnh huyết sắc này xuất hiện quá đột ngột, lại rất quỷ dị, mục đích tới là vì giết chết ta, mà một khi ta bị chém giết, như vậy tu vi của tất cả tộc nhân trong Ô Thần ngũ bộ, ngay lập tức sẽ ngã xuống…

– Ừm? Không thích hợp! Bất kể là bộ lạc nào muốn diệt sát ta, đối mặt cục diện như vậy, đều sẽ không bỏ qua, sẽ đích thân tiến đến, thế thì trước mắt chính là nguy cơ của Ô Thần ngũ bộ!

Mạnh Hạo nghĩ đến đây, sắc mặt đột biến, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời đen nhánh ở xa xa, tay phải đang muốn đang muốn nâng lên triệu tập yêu đàn. Nhưng vào lúc này, nguy cơ sinh tử kia, nháy mắt lại giáng lâm, hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, thân thể nháy mắt hóa thành hắc nguyệt, như một đám khói nhẹ, lao thẳng về phía trước.

Ở phía sau hắn, trong hư không, giờ phút này có vô số quang điểm huyết sắc, khoảnh khắc ngưng tụ, rõ ràng lại hóa thành thân ảnh huyết sắc kia. Lúc này đây, huyết quang nhạt đi một tí, nhưng cảm giác gây cho Mạnh Hạo dường như lại càng tinh thuần, nguy cơ sinh tử càng mạnh!

Thân ảnh huyết sắc này nhoáng lên một cái, trong phút chốc liền ngưng tụ thành một giọt máu tươi ảm đạm. Một giọt máu tươi này xuất hiện, lập tức khiến Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, vẻ mặt đại biến.

– Hồn huyết! Đây là một giọt hồn huyết! !

Hồn huyết này chớp mắt mở ra phía chân trời, lấy tốc độ khó có thể hình

dung, lao thẳng đến Mạnh Hạo. Một cỗ khí thế trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn, từ trên huyết dịch này khuếch tán ra, cùng lúc đó, một cỗ cảm giác nhân quả, cũng ẩn ẩn tồn tại ở trong máu tươi này.

Cũng chính trong nháy mắt này, Tam Vĩ phiên trong mặt nạ huyết sắc của Mạnh Hạo lập tức run rẩy, lộ ra một cỗ khát vọng, đồng thời, cũng tản mát ra một cỗ hơi thở như thiên địch!

Còn có Quý gia Thập Cửu Tổ, tại một cái chớp mắt này, thân thể lão nổ vang, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

– Khí tức tổ tiên, rất cổ lão, phi thường cổ lão, cổ lão đến gần như vượt qua lịch sử của Quý gia ……. Điều đó không có khả năng, đây là máu của Lão Tổ ở thế hệ nào chứ? Đây là máu của ai! !

– Máu của Quý gia!

Hai mắt Mạnh Hạo mạnh mẽ trợn to, tất cả thần thông, tất cả thuật pháp của hắn, kể cả đồ đằng, đều đã không có chút tác dụng nào đối với một giọt máu tươi này. Tốc độ cực nhanh, cho dù Mạnh Hạo hóa thành khói nhẹ bỏ chạy, vẫn trong chớp mắt, liền bị đuổi kịp.

Thậm chí ngay cả Đạp Ca Kiếm Khí, Mạnh Hạo cũng không kịp triển khai hoàn toàn.

Khoảnh khắc khi giọt tiên huyết này lập tức sẽ va chạm với Mạnh Hạo, thì Mạnh Hạo chỉ kịp vung tay phải, tám vạn yêu đàn, lập tức ầm ầm xuất hiện. Yêu đàn mới vừa xuất hiện, Mạnh Hạo lập tức hướng chúng nó hạ một mệnh lệnh, thủ hộ Ô Thần ngũ bộ.

Mạnh Hạo chỉ kịp làm xong điều này, thì tiên huyết kia đã va chạm với mi tâm Mạnh Hạo, đau đớn trong nháy mắt, khiến Mạnh Hạo gầm nhẹ.

– Kỳ Nam!

Lực lượng Kỳ Nam, trong nháy mắt này bỗng nhiên giáng lâm, mạnh mẽ bộc phát ra từ trên người Mạnh Hạo, trực tiếp đối kháng với giọt máu tươi kia. Quá trình cụ thể không biết xuất hiện cái dạng biến hóa gì, giọt máu tươi kia cũng không thể giết chết Mạnh Hạo, mà là sau khi đụng chạm với Mạnh Hạo thì thoáng khựng lại trước lực lượng Kỳ Nam, sau đó là vô hạn lan tràn, trong phút chốc liền bao phủ thân thể Mạnh Hạo ở trong.

Cùng lúc đó, trên bầu trời xa xăm, cự mãng kia của Ngũ Độc đại bộ, giờ phút này gào thét kinh thiên mà đến. Mấy chục ngàn tộc nhân của Ngũ Độc đại bộ, nháy mắt cùng nhau lao ra, hóa thành từng đạo cầu vồng, lao thẳng xuống mặt đất.

Còn có mấy chục ngàn yêu đàn, ở dưới sự khống chế của mấy Tư Long trong Ngũ Độc đại bộ cũng theo đó mà lao ra, che trời phủ đất, khí thế kinh người. Cộng thêm tất cả cường giả của Ngũ Độc đại bộ, ai nấy đều mang theo quyết tâm phải diệt sạch Ô Thần ngũ bộ, mà thuấn di đến.

Thậm chí ở xa hơn, không trung vặn vẹo, đồ đằng Thánh Tổ của Ngũ Độc đại bộ, ngoại trừ nhện độc và bò cạp độc ra, ba vị đồ đằng Thánh Tổ còn lại, cũng đều hiện thân.

Chỉ là thời gian một cái chớp mắt, hơn một ngàn tộc nhân gốc của Ô Thần ngũ bộ kia, liền lập tức nhận ra thân phận của Ngũ Độc đại bộ, ở khoảnh khắc nhận ra, mắt của bọn hắn liền đỏ lên.

Kẻ thù gặp mặt, không chết không ngừng!

– Giết!

Hơn một ngàn tộc nhân gốc của Ô Thần ngũ bộ, mắt đỏ lên, điên cuồng gầm nhẹ. Từng đã là tộc công của Ô Binh bộ, hiện giờ là tộc công của toàn bộ Ô Thần ngũ bộ, còn có Ô Trần, Ô Linh, và tất cả tộc nhân từng

tham dự một hồi huyết chiến ngày ấy, giờ phút này đều đỏ mắt.

Trong mắt đều là sát khí, thù mới hận cũ, tại thời khắc này, nháy mắt bùng nổ, thân ảnh bọn họ mạnh mẽ lao ra, ánh sáng đồ đằng biến ảo, tiếng động nổ vang đột khởi!

Ở phía sau bọn họ, là hơn chục ngàn người Ô Thần ngũ bộ, đồng loạt lao ra.

Đối với Ô Thần ngũ bộ mà nói, hơn hai năm di chuyển, đã trải qua mấy lần chiến tranh, từ nhỏ yếu lúc ban đầu lớn mạnh đến đỉnh cao hiện giờ, quật khởi trên đoạn đường này, phát động không chỉ là thực lực của Ô Thần ngũ bộ, mà còn có tâm của bọn họ!

Còn có những tộc nhân khác quy thuận Ô Thần ngũ bộ, sau khi thờ phụng Mạnh Hạo làm đồ đằng, tu vi của bọn họ chẳng những không có ngã xuống, ngược lại còn mạnh hơn một ít. Nhất là đan dược của Mạnh Hạo, khiến cho bọn họ đối với Ô Thần ngũ bộ có tin tưởng.

Trọng yếu nhất là, gia nhập Ô Thần ngũ bộ, đối với bọn họ mà nói, chẳng khác gì là một hy vọng, hơn nữa bộ lạc của bản thân bọn họ đều đã tiêu tan, hy vọng duy nhất hiện giờ, chính là Ô Thần ngũ bộ.

Bọn họ khát vọng có một ngày, Ô Thần ngũ bộ có thể bước vào Mặc Thổ, hai năm qua, thắng lợi của từng tràng chiến tranh, cũng khiến cho khát vọng của bọn họ, càng trở nên mãnh liệt.

Lúc này, một trận chiến này… Ô Thần ngũ bộ không có chút nào lùi bước, ở khoảnh khắc Ngũ Độc đại bộ tiến đến, cả chục ngàn người gào thét, 80 ngàn yêu đàn vờn quanh, ngay lập tức triển khai chém giết sinh tử cùng Ngũ Độc đại bộ!

Song phương không có bất cứ lời dư thừa nào, cho dù là Ngũ Độc đại bộ hay là Ô Thần ngũ bộ, đã là kẻ thù không đội trời chung. Thù hận đối

phương, thêm nguyên nhân hạo kiếp mưa tím, căn bản là không thể hóa giải.

Nếu không có trận chiến tranh năm đó, Ô Thần ngũ bộ sẽ không điêu tàn, thậm chí giờ phút này có lẽ cũng đã di chuyển ra khỏi bắc bộ Tây Mạc rồi. Mà Ngũ Độc đại bộ, cũng sẽ không phân liệt ra Độc Hạt nhất mạch, thậm chí ở trong số các đồ đằng Thánh Tổ, còn thiếu mất Chu Thánh, thiếu mất Độc Hạt!

Ngũ độc thiếu hai, đối với Ngũ Độc đại bộ mà nói là một lần trọng thương, nếu là lúc khác còn đỡ một chút, có thể từ từ khôi phục, nhưng đây lại là thời khắc mấu chốt. Hạo kiếp mưa tím giáng lâm, khiến cho Ngũ Độc đại bộ mất đi cơ hội di chuyển không nói, lực lượng chỉnh thể giảm xuống, khiến cho bọn họ ở bên trong chuyến di chuyển này, càng thêm yếu đi.

Cho nên lòng diệt trừ Ô Thần ngũ bộ của Ngũ Độc đại bộ cũng mãnh liệt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 741: Muốn Phong Chết

Tiếng nổ vang ầm ầm long trời lở đất, ngắn ngủn một lần tiếp xúc. Song phương lập tức xuất hiện tử vong trên phạm vi lớn, đến từ việc Ô Thần ngũ bộ tự bạo. Cũng tại thời khắc này, một lần nữa khiến Ngũ Độc đại bộ cảm nhận được điên cuồng năm đó.

Nhưng lúc này đây, bọn họ cũng điên cuồng như vậy. Năm đó chiến tranh là để xâm lược, nhưng chiến tranh lúc này lại là vì sinh tồn của bộ lạc, tiếng tự bạo cũng đột nhiên nổ vang ở bên trong Ngũ Độc đại bộ.

Tu sĩ Nguyên Anh của Ô Thần ngũ bộ chỉ có bảy người, so với Ngũ Độc đại bộ lạc lúc này xuất động hơn mười vị tế tự thì số lượng ít hơn rất nhiều. Nhưng ưu thế của Ô Thần ngũ bộ, không phải là người, mà là dị yêu.

Dị yêu hùng mạnh, số lượng 80 ngàn, trong đó còn có dị yêu bậc cao có thể so với Nguyên Anh, lập tức đem chênh lệch giữa hai bộ lạc, nháy mắt san bằng.

Tộc công của Ô Thần ngũ bộ một mình đối mặt với đại tế tự của Ngũ Độc đại bộ, cuộc chiến của hai người long trời lở đất. Tu vi của ông vốn không phải là đối thủ của đối phương, nhưng trên thực tế trong chớp mắt khi xuất thủ, ông đã lựa chọn thiêu đốt tu vi, thiêu đốt sinh mạng, thiêu đốt hết thảy, cưỡng ép đổi lấy tu vi bùng nổ trong thời gian ngắn. Lúc này mới có thể miễn cưỡng cùng đại tế tự của Ngũ Độc đại bộ chiến một trận.

Trên thực tế, đây không tính là một trận chiến, mà là cuốn lấy, không cho đại tế tự của Ngũ Độc đại bộ ra tay với người khác.

Về phần đồ đằng Thánh Tổ của Ngũ Độc đại bộ thì thiếu mất Chu Thánh

và Độc Hạt nhưng Độc Xà, Độc Thiềm (cóc độc) cùng Độc Ngô (rết độc) cũng đã huyễn hóa ra thân ảnh trên thiên không, ba đồ đằng Thánh Tổ, uy áp ngập trời.

Nếu đổi lại là trước đại họa thì sự xuất hiện của bọn nó, nhất định khiến trời long đất lở, nhưng hiện giờ… Trong mấy năm mưa tím buông xuống, hơn nữa lúc trước bị đồ đằng của Ô Thần ngũ bộ phong ấn, khiến cho thực lực của bọn nó bị suy yếu trên phạm vi lớn.

Nhưng dù là như thế cũng đã vượt qua Nguyên Anh, vẫn cường hãn như thế, cùng xuất thủ với chúng là Thiên Phương, là chim anh vũ, là miếng mỡ, trận chiến tranh này, vừa mới bắt đầu, Ô Thần ngũ bộ đã bị vây ở thế hạ phong. Bất kể là chiến đấu giữa chiến lực đỉnh cao hay là tộc nhân tầm thường, đều là trạng thái hạ phong, tuy nói không phải là bị nghiền ép, nhưng cũng không khác bao nhiêu. Cũng may có 80 ngàn yêu đàn của Mạnh Hạo, khiến cho trận chiến tranh này, có thể miễn cưỡng duy trì.

Nhưng hiển nhiên, không thể kiên trì lâu lắm!

Trên chiến trường này, giữa không trung có một khu vực, quỷ dị không có bất kỳ người nào tới gần, khu vực này chừng trăm trượng, là nơi trống trải duy nhất trong chiến trường.

Trong vòng trăm trượng, có một huyết đoàn thật lớn, trôi nổi mấp máy, trong đó chốc chốc lại truyền ra tiếng nổ vang, giống như có người ở bên trong không ngừng mà giãy dụa, ý đồ muốn phá vỡ huyết đoàn này mà ra.

Huyết đoàn này chính là giọt huyết Quý gia kia biến thành, do lực lượng Kỳ nam xuất hiện, đã xảy ra biến hóa kỳ dị, không còn là sát khí tùy ý, mà là trở thành phong ấn, vây chặt Mạnh Hạo ở bên trong.

– Giết! !

– Kiên trì, Thánh Tổ đại nhân chắc chắn sẽ thoát khốn!

Tiếng gầm nhẹ của tộc nhân Ô Thần ngũ bộ truyền khắp bốn phía, đối với bọn họ mà nói, Mạnh Hạo là Thánh Tổ của bọn họ, càng như thần linh của bọn họ!

Có Mạnh Hạo thì hết thảy hung hiểm, hết thảy đại họa, đều có thể hóa giải!

Đối với Mạnh Hạo, bọn họ cũng có tự tin mãnh liệt, bọn họ tin tưởng chỉ cần kiên trì, Thánh Tổ của bọn họ nhất định sẽ phá tan huyết đoàn quỷ dị kia, xuất hiện ở trong đất trời, mang theo bọn họ, chiến thắng cái gọi là Ngũ Độc đại bộ này!

Tộc công của Ngũ Độc đại bộ chợt lóe hai mắt, tu vi của lão là Nguyên Anh hậu kỳ, giờ phút này hừ lạnh, bước thẳng, một đường đi qua, giết chóc vô số. Nhưng phàm là tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ ngăn cản trước mặt lão, toàn bộ đều chỉ chớp mắt, thân thể sụp đổ mà chết.

Mà thân thể lão lại là hóa thành một đạo cầu vồng, từ một phương hướng khác của chiến trường, lao thẳng đến mảnh khu vực trăm trượng trống trải kia, không người nào có thể ngăn cản. Sau khi nháy mắt tới gần, hai tay lão bấm niệm thần chú, đánh về phía huyết đoàn kia.

Lấy phương pháp đặc thù này, thần thông gào thét, xuyên thấu qua huyết đoàn, muốn đánh chết Mạnh Hạo, từ đó thu hoạch được yêu linh!

Tiếng nổ vang quanh quẩn, trong quang đoàn huyết sắc, Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, ánh mắt đảo qua bốn phía. Nơi đây là một mảnh huyết quang tràn ngập, bốn phía tồn tại vách tường huyết sắc ngăn cách, giống như một phong ấn thật lớn, phong kín hắn ở trong nơi này, không thể ra ngoài.

Mạnh Hạo nhấc hai tay lên, từng trận thuật pháp thần thông khuếch tán, không ngừng đánh tới vách tường huyết sắc ngăn cách ở bốn phía. Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, nhưng vách tường huyết sắc này, lại không hư hao chút nào.

Mọi chuyện bên ngoài, hắn không thể cảm thụ, nhưng trong chớp mắt trước khi bị phong ấn, hắn nhìn thấy Ngũ Độc đại bộ từ nơi chân trời xa xa gào thét mà đến. Khoảnh khắc khi nhìn thấy Ngũ Độc đại bộ, Mạnh Hạo đã hoàn toàn hiểu được, một trận chiến này… đối với Ô Thần ngũ bộ mà nói, là một hồi cướp bóc!

Đáy lòng Mạnh Hạo gấp gáp, mình bị phong ở chỗ này, bên ngoài Ô Thần ngũ bộ đang cùng Ngũ Độc đại bộ đại chiến, có thể tưởng tượng được, trong khoảng thời gian ngắn có lẽ không ngại, nhưng nếu kéo dài, như vậy Ô Thần ngũ bộ nhất định không địch lại.

Hơn nữa lúc này đây, kế hoạch của Ngũ Độc đại bộ rất là chu đáo chặt chẽ, mục đích cũng cực kỳ rõ ràng. Giết chết Ô Thần ngũ bộ, cướp đoạt yêu linh. Có thể nói trong các trận chiến hai năm qua, không có một lần nào hung hiểm như hiện tại.

Ngay tại khoảnh khắc Mạnh Hạo đang còn nhíu mày, bỗng nhiên, vách tường huyết sắc ở bốn phía Mạnh Hạo chợt co rụt lại, sau đó là giãn ra, hiện ra một cái lỗ nhỏ, lập tức có ba sợi tơ mảnh chui vào. Ba sợi tơ vừa mới đi vào, lập tức bành trướng, hóa thành một cự mãng, còn có một con rết cùng một con cóc, ba trong số ngũ độc, ảo hóa ra xong, phát ra tiếng Xi …. Xiiii …. chói tai, lao thẳng đến Mạnh Hạo.

Trên thân ba độc vật này, Mạnh Hạo mơ hồ thấy được ảo ảnh một lão già.

Lão già này, chính là tộc công của Ngũ Độc đại bộ, giờ phút này đang ở bên ngoài phong ấn huyết sắc.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, tay phải vung mạnh lên, tu vi lập tức khuếch tán, bốn trong ngũ hành, khoảnh khắc bùng nổ, khiến cho ba độc vật kia hơi dừng lại, như bị cuồng phong quét ngang, con Độc Xà kia là kẻ đầu tiên trong đó, trực tiếp sụp đổ tiêu tan.

Cùng lúc đó Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, trong cơ thể truyền ra tiếng nổ bang bang, cất bước đi, cả người giống như một hung thần, nháy mắt mà đến. Tay phải nâng lên, một quyền hạ xuống, tiếng nổ vang quanh quẩn, con Độc Thiềm kia rên lên thê lương, thân thể sụp đổ nổ bung.

Cùng lúc đó, thân mình độc ngô kia vặn vẹo, như thiểm điện phi thẳng đến trước mặt Mạnh Hạo, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, khoảnh khắc khi con rết độc kia tới gần, mở miệng trực tiếp phun ra một ngụm tửu khí.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 742: Dung Hợp Quý Huyết!

Tửu khí này như sương, nháy mắt liền bao phủ Độc Ngô này, thân thể con rết này lập tức héo rũ, phát ra tiếng Xi …. Xiiii …. bén nhọn, mi tâm Mạnh Hạo, lập tức có dấu ấn hắc nguyệt.

Tà pháp triển khai, hắc nguyệt này chợt lóe, khắc lên Độc Ngô, đem thân thể nó thành vật dẫn, truy kích tộc công Ngũ Độc đại bộ có liên hệ với Độc Ngô này. Qua sự dẫn dắt của con rết kia, khoảnh khắc đem linh thức của hắc nguyệt chi sát, dũng mãnh lao tới.

Bên ngoài phong ấn huyết sắc, tộc công của Ngũ Độc đại bộ hai tay đang bấm niệm thần chú, vẻ mặt dữ tợn, sát khí tràn ngập, nhưng rất nhanh, lão liền biến sắc, biến chuyển đầu tiên, Độc Xà tử vong!

Thân thể lão theo bản năng lui về phía sau, nhưng vừa rời khỏi một bước, vẻ mặt lại lập tức thay đổi, lần này, mơ hồ xuất hiện khiếp sợ, bởi vì lúc này, chính là lúc Độc Thiềm bị một quyền của Mạnh Hạo đánh cho sụp đổ.

Sau đó, tộc công của Ngũ Độc đại bộ này chợt co rút hai mắt lại.

– Không xong!

Lão không chút do dự, thân mình lui ra phía sau, đồng thời, tay phải nâng lên, muốn chặt đứt liên hệ ngầm giữa bản thân và thuật pháp. Nhưng trong một khoảnh khắc này, liên hệ sắp bị chém đứt, đột nhiên, mi tâm của tộc công Ngũ Độc đại bộ, rõ ràng xuất hiện dấu ấn hắc nguyệt.

Ấn kí này chợt lóe một cái, ầm ầm bùng nổ, tiếng nổ vang mãnh liệt như sấm sét nháy mắt nổ bung ở trong đầu tộc công Ngũ Độc đại bộ. Giống như có một thanh kiếm sắc vô hình đâm vào thức hải của lão, khiến tộc công của Ngũ Độc đại bộ phun ra máu tươi, thân thể nhanh chóng rút lui, vẻ mặt hoảng sợ, tay phải đã quyết đoán chặt đứt liên hệ giữa bản thân và Độc Ngô.

Chặt đứt xong, tộc công của Ngũ Độc đại bộ, lại phun ra máu tươi, sắc mặt càng thêm tái nhợt, nội tâm cực kỳ khiếp sợ!

– Tu vi người này, ấy vậy mà đã cường đại đến mức này rồi!!

Tộc công của Ngũ Độc đại bộ hô hấp dồn dập, nhưng ngay sau đó, trong mắt lại càng lộ ra vẻ dữ tợn mãnh liệt.

– Cũng may lão phu đã lên kế hoạch trước cho việc này, lấy thiên huyết tuy nói không thể giết chết hắn, nhưng lại phong ấn hắn. Bằng không, trận chiến tranh này, cho dù Ngũ Độc đại bộ ta có thể thắng, cũng phải trả giá thê thảm và nghiêm trọng!

– Tuyệt đối không thể để người này phá tan phong ấn! Yêu linh hắn là trên người của hắn, như vậy ta chỉ cần phong ấn hắn hoàn toàn, đợi sau khi diệt sát Ô Thần ngũ bộ xong, lấy lực toàn tộc, hủy diệt cả thân xác và linh hồn người này, hồn phi phách tán!

Khóe miệng tộc công của Ngũ Độc đại bộ lộ ra một chút dữ tợn, không đưa thêm chút thần thông nào vào trong phong ấn huyết sắc nữa, mà ở bên ngoài bố trí những phong ấn khác. Từng tầng một, nhất định phải hoàn toàn phong kín Mạnh Hạo ở bên trong.

Cuộc chiến giữa Ô Thần ngũ bộ và Ngũ Độc đại bộ vẫn tiếp tục, thế cục chiến bại đang dần xuất hiện, tử vong của Ô Thần ngũ bộ ngày càng gia tăng, yêu đàn cũng vậy.

Ngũ Độc đại bộ cũng phải trả cái giá cực đắt, nhưng vẫn ít hơn Ô Thần ngũ bộ một chút. Do áp chế từ chiến lực đỉnh phong khiến cho Ô Thần ngũ bộ trong trận chiến này, đang nhanh chóng xuất hiện cục diện tan vỡ.

Mạnh Hạo ở trong phong ấn huyết sắc nghĩ tới rất nhiều phương pháp để đột phá nơi này, nhưng không cách nào làm được. Thuấn di cũng tốt, pháp bảo cũng thế, thậm chí Tam Vĩ phiên Mạnh Hạo cũng đều lấy ra rồi, có thể lay động phong ấn huyết sắc này, nhưng không cách nào phá vỡ trong thời gian ngắn.

Hắn thử hết thảy phương pháp, cho dù là Liên Hoa kiếm trận, hay là ba cái mộc kiếm kỳ dị kia, đều không thể nhanh chóng chém mở phong ấn huyết sắc này. Cho dù là kiếm tiên của Hàn Sơn, dựa theo tính toán của Mạnh Hạo, cũng cần ít nhất là một ngày, mới có thể đánh tan phong ấn này.

Cuối cùng lựa chọn duy nhất trước mặt Mạnh Hạo, chính là Đạp Ca Kiếm Khí, hai mắt Mạnh Hạo đỏ thẫm, bên ngoài thân thể tửu khí chậm rãi tản ra.

– Huyết này ẩn chứa nhân quả, là huyết của một đời Lão Tổ nào đó chưa biết của Quý gia. Chỉ là một giọt máu này đã vĩnh viễn có lực lượng cường đại như thế, vậy thì người này thuở sinh tiền, phải cường hãi đến mức độ nào cơ chứ?Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, trong khi tửu khí tung hoành thì Đạp Ca Kiếm Khí trong cơ thể hắn cũng nhanh chóng ngưng tụ.

Hắn không thể nghĩ ra được phương pháp nào khác cả, giờ phút này phương pháp duy nhất, chính là Đạp Ca Kiếm Khí. Cho dù dùng như vậy có chút đáng tiếc, có thể phá vỡ hay không cũng còn chưa biết. Nhưng Mạnh Hạo biết một điều, Ô Thần ngũ bộ, không chịu được bao lâu nữa.

Giờ phút này hắn thở sâu, trong nháy mắt chuẩn bị xuất Đạp Ca Kiếm Khí ra, Mạnh Hạo nhìn chằm chằm dấu hiệu của phong ấn huyết sắc,

nhìn máu tươi mấp máy. Bỗng nhiên thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái.

– Huyết… Huyết…

Trong đầu Mạnh Hạo trong nháy mắt như có một đạo thiểm điện nổ vang, một ý niệm cực kỳ lớn mật, thậm chí có thể nói là điên cuồng đột nhiên xuất hiện ở trong đầu hắn.

Ý nghĩ này, khiến Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, khiến Đạp Ca Kiếm Khí ngưng tụ trong cơ thể hắn, khi sắp tràn ra lại xuất hiện chần chừ.

– Hồn huyết, đây là hồn huyết của Quý gia. Mà trong tay ta, đã có hồn huyết của tên tu sĩ thuộc chuẩn ngạch của Quý gia năm đó, nếu thêm một giọt trước mặt này, chính là hai giọt!

– Mà trong mặt nạ huyết sắc, còn phong ấn Quý Thập Cửu, cũng có thể lấy hồn huyết của lão ra, như vậy ta đã có ba giọt hồn huyết vĩnh viễn của người trong Quý gia. Dựa theo phương pháp huyết tiên, là có thể luyện ra Huyết Thân tầng thứ nhất!

– Nếu có thể lại đạt được ba giọt nữa, có thể thành Huyết Linh, đạt được chín giọt hồn huyết, thì lột xác thành làm Huyết Thần. Huyết Thần… Có lực phản tổ, tái hiện thân ảnh của mấy cường giả mạnh nhất giấu trong huyết mạch Quý gia!

– Có được một phần tiên uy từ người nào đó trong số bọn họ!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, ý nghĩ này ở trong đầu óc hắn nhanh chóng lan tràn, nháy mắt chiếm cứ toàn bộ thức hải. Hắn đột nhiên cảm giác được, lúc này đây đối với chính mình mà nói, có lẽ là một hồi cơ duyên!

Bỏ lỡ việc này, hắn muốn đạt được Quý huyết, thì cực kỳ gian nan. Nhất là giọt máu tươi này, rõ ràng không giống bình thường, lai lịch thật lớn!

– Ta không nhất định phải chém mở phong ấn huyết sắc này, ta có thể lựa chọn… Ở trong này, luyện chế Huyết Thân Quý gia của ta!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hai mắt dần dần lộ ra quang mang cường liệt.

– Như vậy hiện tại ta cần làm, chính là đạt được huyết của Quý Thập Cửu!

Trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe tinh mang, sau khi cân nhắc, lập tức lộ ra quyết đoán.

Tay phải nâng lên, trực tiếp điểm lên trên mi tâm của mặt nạ huyết sắc, linh thức ầm một tiếng, trực tiếp dũng mãnh lao vào trong mặt nạ huyết sắc, hiện ra trước mặt Quý Thập Cửu đang bị Tam Vĩ phiên phong ấn.

Quý Thập Cửu giờ phút này cực kỳ suy yếu, nhưng cặp mắt của lão cũng là mang theo tia sáng kỳ dị. Lão cảm nhận được trong hơi thở bên ngoài, tồn tại ý chí tổ tiên của Quý gia bọn họ.

– Rốt cuộc là ai… Việc này không có khả năng, cổ lão như thế, tại sao có thể có máu tổ tiên cổ lão như thế … Đã vượt qua lịch sử gia tộc, người đó là ai vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 743: Dung Hợp Quý Huyết! (2)

Mạnh Hạo đến cũng không thể khiến cho Quý Thập Cửu chú ý, tâm thần lão còn đang chấn động. Nhưng vào lúc này, trong thế giới mặt nạ huyết sắc này, ngưng tụ ra thân thể Mạnh Hạo, vẻ mặt lộ ra một chút tàn nhẫn, tay phải nâng lên, không chút do dự điểm một chút ở trên mi tâm Quý Thập Cửu.

Quý Thập Cửu biến sắc, sau đó đổi thành dữ tợn, không đợi lão giãy dụa, hơi thở của Liên Hoa kiếm trận, từ trên người Mạnh Hạo khuếch tán ra, dung nhập vào trong mặt nạ huyết sắc, giáng lâm trên người Quý Thập Cửu.

– Ngươi có thể phản kháng và giãy dụa, ta cũng không để ý ở trên người của ngươi, đạt được tin tức Quý gia. Lúc này ta muốn một giọt hồn huyết của ngươi, ngươi giãy dụa cũng tốt, cự tuyệt cũng thế, dù là phản kháng… Cũng đều vô dụng.

– Nếu như ngươi thuận theo, ta lấy xong liền đi. Nếu như ngươi giãy dụa, ta cho dù là diệt sát hồn ngươi, cũng phải lấy ra giọt hồn huyết này!

Mạnh Hạo âm trầm mở miệng, hai mắt khép kín, vận chuyển toàn bộ tu vi, tứ đại đồ đằng biến ảo, lấy toàn lực thúc dục Huyết Tiên đại pháp, thu lấy hồn huyết của Quý Thập Cửu này.

Khí tức của Liên Hoa kiếm trận giáng lâm, lực lượng tuế nguyệt lực tràn ra, cùng lúc đó, để bảo đảm thành công, Mạnh Hạo thậm chí còn gọi cả Huyết Ngao đang ngủ say!

Huyết Ngao ngủ say, trong những năm gần đây dần dần xuất hiện một ít

buông lỏng, Mạnh Hạo có thể cảm giác được, nó… Sắp thức tỉnh!

Sắc mặt Quý Thập Cửu đại biến, lão có thể nghe ra sát khí và ác nghiệt trong lời nói của Mạnh Hạo. Lão không chút nào hoài nghi, tính chân thật trong lời nói mà Mạnh Hạo nói với bản thân.

Giờ phút này tâm thần chấn động, nhưng nếu không giãy dụa, lão sao có thể cam tâm. Chỉ có điều khi lực lượng tuế nguyệt giáng lâm, đầu tiên là khiến lão biến sắc, sau đó Tam Vĩ phiên gào thét cuốn động, khiến lão lập tức hô hấp dồn dập. Cuối cùng hơi thở Huyết Ngao tiến đến, đó là tấn công ẩn chứa của lực lượng của Trảm Linh, khiến Quý Thập Cửu lập tức cảm nhận được quyết tâm của Mạnh Hạo, lại càng có một cỗ nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

Giờ khắc này, lão chợt phát hiện, Mạnh Hạo không giết lão, không phải là do không thể, mà là không muốn thôi. Nhưng lúc này nếu bản thân chống đối lại đối phương, như vậy sinh tử có lẽ ở ngay một cái chớp mắt này.

Lão cảm nhận được quyết đoán của Mạnh Hạo, nội tâm lập tức rối rắm.

Khi Mạnh Hạo cưỡng ép thu hồn huyết của Quý gia Thập Cửu Tổ, thì cuộc chiến của Ô Thần ngũ bộ và Ngũ Độc đại bộ ở bên ngoài đã đến hồi gay cấn.

Thiên Phương thú căn bản không phải là đối thủ của tam đại đồ đằng Thánh Tổ, cho dù là chim anh vũ và miếng mỡ đông, thì cũng không ngừng bị thương. Giờ phút này thân thể nổ vang, hơi thở suy yếu, nhưng vẫn gào rú, kiềm chế tam đại đồ đằng Thánh Tổ này, để chúng nó không thể vượt qua bản thân.

Giữa không trung, trưởng lão Nguyên Anh của Ô Thần ngũ bộ, ai nấy sắc mặt đều trắng mét, phun ra máu tươi, thương thế của bọn họ càng trở nên nghiêm trọng, giờ phút này giống như dầu hết đèn tắt.

Còn có những tộc nhân khác cũng ở bên trong chém giết, tử vong thê thảm và nghiêm trọng. Song phương gần như là lấy cái chết đổi cái chết, tiếng nổ tự bạo truyền khắp bát phương, chiến trương bên yêu đàn cũng như vậy. Đại Mao trọng thương, Man cự nhân cũng là phun ra máu tươi, còn có Cổ Lạp, sắc mặt tái nhợt, hơi thở mong manh.

Tộc công của Ô Thần thiêu đốt đã sắp tới cực hạn rồi, giờ phút này sức sống tiêu hao, khiến cho toàn thân ông tràn đầy tử khí, nhưng vẫn liều chết kiềm chế đại tế tự củaNgũ Độc đại bộ.

– Thánh Tổ đại nhân… Chúng ta sắp kiên trì không nổi…

– Thánh Tổ đại nhân, mời mau chút phá tan phong ấn!– Thánh Tổ đại nhân…

Từng trận kêu gọi nội tâm, truyền khắp bốn phía, đây không phải là thanh âm. Mà là ý thức của mọi người trong Ô Thần ngũ bộ, dung hợp cùng một chỗ, sau đó hóa thành ý chí.

Khi ý chí này quanh quẩn thì trong phong ấn huyết sắc, đôi mắt đang nhắm nghiền của Mạnh Hạo bỗng mở bừng, một giọt hồn huyết bay ra từ trong mặt nạ huyết sắc, rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Sắc mặt Mạnh Hạo hơi tái, hồn huyết của Quý Thập Cửu lấy ra cũng không dễ dàng gì, nếu không phải Mạnh Hạo lúc này đã hùng mạnh hơn trước đây rất nhiều, thì e là cũng khó mà lấy ra được. Nhưng dù là như thế, thì vẫn mệt mỏi như người đã đại chiến cường địch nhiều ngày vậy.

Nhưng bây giờ không phải lúc thích hợp để nghỉ ngơi, tay phải hắn vung lên, bên cạnh hồn huyết của Quý Thập Cửu lại lập tức xuất hiện một giọt hồn huyết khác. Huyết này là của một tên thiên kiêu trong chuẩn ngạch của Quý gia, bị Mạnh Hạo giết chết năm đó ở ngoài Vãng Sinh động.

Thêm giọt hồn huyết hóa thành từ phong ấn huyết sắc, tổng cộng ba giọt!

Mạnh Hạo thở sâu, không chút do dự hai tay bấm niệm thần chú, triển khai Huyết Tiên đại pháp, luyện chế Huyết Thân!

– Dung!

Mạnh Hạo khẽ quát một tiếng, hai giọt máu tươi trước mặt hắn lập tức dung hợp, sau đó chợt lóe, bay thẳng đến vách tường huyết sắc ở xung quanh, trong phút chốc liền hòa tan vào nhau.

Huyết là đồng nguyên, cho nên tương dung, sau khi dung hợp, Mạnh Hạo lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép kín, hai tay không ngừng bấm niệm thần chú. Mồ hôi to như hạt đậu chảy xuôi ở trên mặt hắn, hai tay của hắn càng lúc càng nhanh, từng dấu ấn không ngừng mà đánh ra, phong ấn huyết sắc này, thế nhưng lại bắt đầu co rút một cách quỷ dị.

Khi phong ấn co rút, hình như có từng tiếng rống giận vô hình long trời lở đất, truyền khắp trong phong ấn huyết sắc, truyền ra cả ngoài phong ấn huyết sắc, chấn động toàn bộ chiến trường, khiến tộc nhân Ngũ Độc đại bộ, nguyên hội sắc mặt đại biến. Cho dù là tam đại đồ đằng Thánh Tổ kia, cũng hiện lên vẻ mặt hoảng sợ.

Lại truyền vào trong tai của người Ô Thần ngũ bộ, làm cho tinh thần bọn họ rung lên.

Huyết đoàn do phong ấn huyết sắc hóa thành kia, lúc này trong mắt mấy vạn người bốn phía chính vặn vẹo một cách quỷ dị, không ngừng mà co rút lại. Tộc công của Ngũ Độc đại bộ biến sắc, lòng của lão chẳng biết tại sao, có hết hồn, cũng có một cỗ cảm giác không ổn, đang điên cuồng nảy sinh.

Tộc công của Ngũ Độc đại bộ gầm nhẹ một tiếng, hai tay bấm niệm thần

chú, không ngừng gia cố phong ấn.

Nhưng vào lúc này, tiếng động nổ vang kinh thiên quanh quẩn, huyết đoàn kia từ kích cỡ mười trượng lúc trước, nhanh chóng co rút lại, giờ phút này chỉ còn lại có năm trượng. Hơn nữa trong khi co rút, huyết đoàn nổi lên hơn hai vạn cái khuôn mặt, mấy cái mặt đó méo mó vặn vẹo. Bọn chúng đều là linh hồn của Ngũ Độc đại bộ dung nhập vào trong thiên huyết, cũng chính là nơi khống chế ý thức của huyết này

Lúc này trong tiếng nổ vang có hơn một vạn gương mặt, nháy mắt bị buộc bắn ra, huyết đoàn kia lại co rút, đã chỉ còn ba trượng. Một cỗ cảm giác tinh thuần, khoảnh khắc hiển lộ ra, long trời lở đất.

Lại vào lúc này, một cỗ khí tức kinh khủng đến cực điểm từ trong huyết đoàn bạo phát ra. Hơi thở này, nháy mắt đã vượt qua tất cả Huyết Thân mà Mạnh Hạo từng luyện chế, kinh thiên động địa, khiến bầu trời thoáng chốc đỏ bừng, giống như yêu nghiệt đang được sinh ra!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 744: Huyết Thân Hàng Thế!

Khí tức này cực mạnh, thậm chí đã vượt qua cả Trảm Linh, đạt đến trình độ không cách nào hình dung, khiến sắc mặt mọi người đại biến, khiến tất cả cường giả của Ngũ Độc đại bộ, ai nấy hít vào, vẻ mặt hoảng sợ.

Bọn họ tinh tường hiểu được, khi tất cả linh hồn tộc nhân của Ngũ Độc đại bộ đều bị bức ra khỏi huyết đoàn này, thì đó cũng đại biểu huyết này, hoàn toàn không thuộc sự khống chế của Ngũ Độc đại bộ nữa!

Trong tiếng nổ vang, cũng có thanh âm nộ hống quanh quẩn, như lôi đình truyền khắp bát phương, chấn động tất cả tu sĩ, tất cả yêu đàn trên chiến trường, còn có đồ đằng Thánh Tổ của Ngũ Độc đại bộ.

Thời điểm khi tất cả bọn họ đều biến sắc, thì tiếng động nổ vang lại truyền ra, lại có mấy ngàn linh hồn của Ngũ Độc đại bộ, bị ép ra.

Khí tức kinh khủng, ngập trời! ! Thiên địa biến sắc, phong vân quét ngang, thế giới trong khoảnh khắc đã trở thành hoàng tuyền huyết sắc!

– Không thể để người này thoát khốn!

Tộc công của Ngũ Độc đại bộ phát ra tiếng gào rú thê lương, thân thể lao mạnh ra, liều mạng đi ngăn cản. Bên đại tế tự, cũng liều mạng bị thương, phun ra một ngụm máu tươi, thoát khỏi tộc công Ô Thần ngũ bộ, lao thẳng đến nơi đây, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ và lo lắng, cùng ngăn cản.

Còn có tam đại đồ đằng Thánh Tổ của Ngũ Độc đại bộ, một cỗ hơi thở khiến chúng nó kinh hãi, đang cuốn động trời cao từ trong huyết đoàn cuồng vũ kia, khiến chúng nó hoảng sợ vô cùng. Giờ phút này không tiếc

giá phải trả, vận dụng lực lượng tín ngưỡng – thứ đối với chúng mà nói là vô cùng quý báu, phá tan phong tỏa của đám Thiên Phương thú, nháy mắt tiến đến, đồng thời gia cố phong ấn.

– Tuyệt đối không thể để hắn đi ra! Tuyệt không thể! !

Các tế tự khác của Ngũ Độc đại bộ giờ phút này cũng đều liều mạng bị thương, có năm người vọt tới, trong tâm thần khiếp sợ, hoảng hốt triển khai phong ấn đối với huyết đoàn đang co rút lại.

Tập hợp bảy tu sĩ Nguyên Anh, ba đồ đằng Thánh Tổ, một cỗ lực lượng phong ấn mạnh mẽ nháy mắt đánh tới huyết đoàn.

Ô Thần ngũ bộ ở bốn phía điên cuồng, bọn họ ầm ầm vọt tới, Ngũ Độc đại bộ sống chết ngăn cản, chiến tranh lập tức trở nên thảm thiết.

Nhưng cho dù là lực lượng đỉnh cao của Ngũ Độc đại bộ đều đang phong ấn huyết đoàn, nhưng vẫn không thể ngăn cản huyết đoàn này co rút lại. Ngay khi huyết đoàn chỉ nhỏ còn một trượng, tất cả linh hồn của Ngũ Độc đại bộ ở trên huyết đoàn, lập tức bị ép ra toàn bộ, khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Một đám gương mặt hư ảo, lộ ra biểu tình thống khổ, trong khoảng thời gian ngắn tràn ngập tứ phương.

Lại vào lúc này, một cỗ khí tức càng kinh khủng, từ trên huyết đoàn bạo phát ra, hơi thở này cực kỳ cường. Khi nó khuếch tán, lập tức khiến bảy tu sĩ Nguyên Anh ở bốn phía đều giống như hít thở không thông, sắc mặt tái nhợt, từng người từng người đều bị hơi thở này trùng kích, tiếp đó thức hải vù vù, phun ra máu tươi.

Ba đồ đằng Thánh Tổ kia thì thân thể run lên, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ và kinh hoàng trước nay chưa từng có, thậm chí đến cả linh hồn …. cũng phải run rẩy.

Lúc này trên huyết đoàn, đã không còn bất cứ linh hồn nào của Ngũ Độc

đại bộ nào nữa, huyết đoàn này nháy mắt mất đi tất cả ý thức, đảo mắt đã bị Huyết Tiên thuật pháp của Mạnh Hạo thay thế được. Cùng lúc đó, nó lại thu nhỏ lại, lúc này đây biến thành hình người!

Nhân hình nọ, là thân hình Mạnh Hạo!

– Đánh chết người này!Tộc công của Ngũ Độc đại bộ gào rú thê lương. Đã đến cực hạn, gần như phát cuồng, lão hoàn toàn buông tha cho việc phong ấn, mà là triển khai thần thông giết chết thân ảnh huyết sắc kia.

Những người khác cũng vậy, ba đồ đằng Thánh Tổ kia cũng xuất thủ kích sát, tiếng nổ vang quang quẩn, nhưng thân ảnh huyết sắc kia lại không chút phản ứng. Cảnh tượng này khiến sắc mặt của tộc công Ngũ Độc đại bộ lại đại biến.

– Mạnh Hạo này đang luyện hóa thiên huyết, hắn … hắn có thể luyện hóa huyết này thành vật của mình!!

– Điều đó không có khả năng, thiên huyết là một vị tổ tiên của tộc ta năm đó trong lúc vô ý đạt được. Trong đó ẩn chứa lực lượng khủng bố đến cực điểm, sao có thể là tu sĩ có thể dung hợp… Vô số năm qua, người trong bộ ta đã từng dung hợp, nhưng toàn bộ diệt vong, lúc này mới tổng kết ra phương pháp dùng linh khống chế!

Đám người tộc công, đầu óc lập tức ong ong, vẻ mặt khiếp sợ.

Cũng có chua xót mãnh liệt. Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, chí bảo của bộ lạc chính mình, vật dùng để giết chết đối phương, thế nhưng lại đang bị luyện hóa. Một khi thành công, như vậy chẳng khác nào là Ngũ Độc đại bộ tự mình đưa bảo vật ra. Loại cảm giác này, làm cho bọn họ nghẹn khuất đến cực điểm.

Mạnh Hạo lúc này cũng đến thời khắc mấu chốt luyện chế Huyết Thân, dung hợp đã đến cực hạn, hắn đã mãnh liệt cảm nhận được, bản thân

luyện chế khối Huyết Thân này, so với lúc trước luyện chế hoàn toàn bất đồng. Những Huyết Thân lúc trước so sánh với cái này, như đom đóm so với trăng sáng!

– Huyết Thân Quý tộc, vậy mà lại dũng mãnh đến trình độ như vậy…

Cái loại hùng mạnh này, vượt ra khỏi tưởng tượng của Mạnh Hạo. Thậm chí hắn mơ hồ có thể cảm giác được, theo sự luyện hóa của bản thân, trong huyết này có một tia ý chí, đang từ từ thức tỉnh!

Đây chính là tác dụng của Huyết Tiên đại pháp, dùng một vài phương thức Mạnh Hạo còn không hiểu được, kích phát ra lực lượng huyết mạch ẩn giấu trong máu!

Huyết càng cổ lão, thì lực lượng huyết mạch càng thêm tinh thuần, lại càng hùng mạnh!

Mạnh Hạo thở sâu, hắn hiểu được, việc hiện tại cần làm, là tìm cho Huyết Thân này một hạch tâm, để thân này từ nay về sau ngưng tụ hạch tâm, hạch tâm bất diệt, nó bất diệt!

Năm đó Mạnh Hạo luyện chế mấy Huyết Thân kia, lúc này nhìn lại chỉ là đồ hạng hai, cho dù là dùng da của miếng mỡ đông, nhưng trợ giúp đối với Mạnh Hạo lại đang không ngừng giảm bớt.

Mà Huyết Thân sắp luyện chế thành công này, trình độ khủng bố đã vượt ra khỏi phạm trù Huyết Thân, được giới thiệu trong Huyết Tiên đại pháp. Thậm chí có thể nói, đây là sự tình mà Huyết Tiên cũng không dự liệu được, bởi vì cho dù là Huyết Tiên, cũng chưa từng luyện chế qua một khối… Huyết Thân Quý tộc như vậy.

Dù sao tộc nhân Quý gia tầm thường, lấy thân phận và địa vị của Huyết Tiên, y chướng mắt, mục tiêu của y là dòng chính Quý tộc. Nhưng dù là dùng tộc nhân dòng chính luyện chế Huyết Thân, cũng thua xa cái Huyết

Thân Quý gia sắp sửa xuất hiện này!

Bởi vì ở bên trong ba giọt huyết của Huyết Thân này, một giọt là thiên kiêu Quý gia, một giọt là Quý gia Thập Cửu Tổ nhiều năm qua. Trọng yếu nhất, cũng là trọng điểm quyết định mạnh mẽ, dũng mãnh khủng bố của Huyết Thân này … là một giọt máu cuối cùng kia. Lai lịch của nó, cho dù là Quý Thập Cửu cũng nhìn không thấu, chỉ có thể xác định, đó là máu một vị tổ tiên nào đó, dũng mãnh tới trình độ không thể nào đo đếm được của Quý gia thời kỳ viễn cổ.

Chính là huyết này, giúp Huyết Thân này, hoàn toàn thay đổi. Có thể nói, nếu ngày sau Mạnh Hạo lại đã lấy được sáu giọt máu nữa, dung nhập vào trong Huyết Thân này, giúp cho nó trở thành Huyết Thần, như vậy khi phản tổ, hiển lộ ra, chính là vị tổ tiên thần bí của Quý gia kia!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 745: Huyết Thân Hàng Thế! (2)

Tới lúc đó có lẽ mới có người nhận ra, người này… Rốt cuộc là ai!

Tiếng nổ vang quanh quẩn, đến từ công kích của những chiến lực đỉnh cao của Ngũ Độc đại bộ, khiến cho bên ngoài thân thể Mạnh Hạo, thân ảnh huyết sắc loi nhoi một cách yêu dị. Nhưng mặc cho thần thông của bọn họ nổ vang như thế nào, cũng không thể khiến cho huyết ảnh này xuất hiện nửa điểm tạm dừng.

Mắt thấy huyết ảnh này càng thêm loãng, thân thể Mạnh Hạo đang từ từ hiển lộ ra, thậm chí mắt thường cũng có thể thấy được, huyết quang này giống như nước đang chảy lan tràn, dần dần ngưng tụ.

Sắc mặt tộc công Ngũ Độc đại bộ lại thay đổi, lão đã nhận ra một cỗ khí tức kinh khủng đang điên cuồng ở trong thân ảnh huyết sắc trên người Mạnh Hạo.

– Không tiếc bất cứ giá nào, giết chết người này!

Tộc công Ngũ Độc đại bộ rống to, hai tay bấm niệm thần chú, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể của lão lập tức héo rũ một ít. Nhưng đổi lấy, cũng là một mảnh sương mù nhiều màu trước người, sương mù này quay cuồng lan tràn về phía Mạnh Hạo.

Đại tế tự cũng biến hóa sắc mặt, tay phải nâng lên bấm tay niệm thần chú, đồ đằng trên thân thể biến ảo, một pho tượng ngũ độc dung hợp cùng một chỗ, thân ảnh dữ tợn, khoảnh khắc xuất hiện, lao về phía Mạnh Hạo.

Còn có năm người khác, cũng lần lượt triển khai thần thông mạnh nhất của bản thân.

Về phần ba đồ đằng Thánh Tổ kia thì lại nhanh chóng thu nhỏ thân thể, đảo mắt hóa thành cỡ nửa trượng, toàn thân tinh luyện đến cực điểm, lao về phía Mạnh Hạo. Bọn chúng có thể cảm nhận được, huyết quang bên ngoài thân thể Mạnh Hạo kia, đối với bản thân chúng nó có một loại khắc chế và nghiền ép giống như thiên địch. Loại khắc chế này, khiến chúng nó hoảng sợ, theo bản năng sẽ hủy diệt nó trước khi nó kịp xuất hiện. Bởi vì chúng nó có loại dự cảm đến từ huyết mạch, đến từ sâu trong linh hồn, một khi huyết quang thành hình, như vậy ba chúng nó, cho dù là đồ đằng Thánh Tổ, ở trước mặt đối phương, cũng có thể bị bẻ gãy nghiền nát, không chịu nổi một kích.

Đây là một loại dự cảm bản năng, một loại hoảng sợ trực giác!

Nhưng khoảnh khắc khi thần thông thuật pháp của bọn họ đến gần Mạnh Hạo, thì huyết quang trên thân thể Mạnh Hạo nháy mắt ngưng tụ tới mi tâm, hóa thành một điểm đỏ huyết sắc, sau đó hai mắt Mạnh Hạo bừng mở.

Chớp mắt khi hai mắt hắn mở ra, trên mi tâm hắn quang điểm huyết sắc khoảnh khắc bay ra, ở trước mặt Mạnh Hạo, phát ra một tiếng gào rú bén nhọn kinh thiên. Âm thanh Xi …. Xiiii …. này vang lên ngập trời, mạnh mẽ truyền ra, tiếng động bang bang quanh quẩn bốn phía, tất cả phong ấn được bố trí sau đó ở xung quanh, toàn bộ tại trong nháy mắt sụp đổ vỡ vụn.

Quang điểm huyết sắc kia, lại trong nháy mắt hóa thành một mảnh huyết quang, lao thẳng đến Độc Xà – một trong ba đồ đằng Thánh Tổ đang đừng đằng trước. Độc Xà Thánh Tổ của Ngũ Độc đại bộ chợt co rút hai mắt lại, lộ ra vẻ hoảng sợ và tuyệt vọng. Một cỗ run rẩy đến từ linh hồn nó, tại thời khắc này giống như thủy triều bao phủ nó. Dường như đối mặt với huyết quang kia, nó đã mất đi hết thảy lực chống cự, giống như

bị kinh sợ, mất đi chính mình!

Tốc độ không cách nào hình dung, chớp mắt va chạm, huyết quang xuyên thấu qua người Độc Xà Thánh Tổ.

Thân thể Độc Xà Thánh Tổ khoảnh khắc tái nhợt, tinh hoa, sinh mạng, huyết dịch toàn thân nó, tất cả mọi thứ, đều trong chớp mắt bị huyết ảnh kia bổ nhào vào, hút đi toàn bộ!

Cực kỳ hống hách, giống như thiên uy, nếu không cho ngươi chết, thì ngươi không thể không chết, bởi vì Huyết Thân này, là huyết của Quý gia, mà Quý gia, là trời của sơn hải thứ chín này!

Nếu muốn lấy đi tất cả của ngươi, bất luận ngươi là cái gì, chống cự thế nào, đều không có nửa điểm tác dụng. Bởi vì ở trong mắt Quý tộc, tất cả những người không phải Quý gia, đều là dị đoan!

Như đồ đằng Thánh Tổ này, nguồn gốc sâu xa của bọn nó đến từ Yêu Tiên cổ tông, mà tông này… lại là một tồn tại mà Quý gia phải diệt!

Đồ đằng Thánh Tổ tử vong, lập tức hóa thành sấm sét, chấn động tâm thần mọi người trong Ngũ Độc đại bộ, càng làm cho đám người tộc công đại tế tự, sắc mặt đại biến!

– Điều đó không có khả năng! !– Thánh Tổ… Thánh Tổ đại nhân bị nuốt…

– Việc này… Việc này…

Đồng thời với khi thân thể của Độc Xà Thánh Tổ kia rơi xuống đất, trong số tộc nhân của Ngũ Độc đại bộ, có gần chục ngàn người, phun ra máu tươi, phát ra thanh âm thê lương, đồ đằng trên thân thể nháy mắt biến mất, tu vi khoảnh khắc ngã xuống.

Mà ngay cả hơn mười tế tự kia cũng có mấy người, phun ra máu tươi, thân thể run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin.

– Thánh Tổ… Ngã xuống! !

Huyết quang đảo qua, truyền ra tiếng động cắn nuốt, thanh âm cổ quái này, thế nhưng lại làm cho lòng người kinh sợ! Tiếng nổ vang quanh quẩn, ngay khi những người này bao gồm hai đồ đằng Thánh Tổ khác hoảng sợ, bất chấp công kích, nhanh chóng rút lui, thì gương mặt huyết sắc bên ngoài thân thể Mạnh Hạo biến ảo. Ở bên trong nổ vang, thân thể của hắn lui ra phía sau vài bước, nhân một cơ hội thuấn di trực tiếp xuất hiện tại xa xa, chạy ra khỏi vây công của Ngũ Độc đại bộ.

– Huyết Thân… Ngươi có thể ăn cơm rồi.

Trong mắt Mạnh Hạo sát khí chợt lóe, thản nhiên mở miệng. Huyết quang kia ngửa mặt lên trời gào rú một tiếng, nhưng lại hóa thành một thân ảnh.

Thân ảnh ấy và Mạnh Hạo giống nhau như đúc, nhưng toàn thân lại phát ra huyết quang, song nhãn đỏ bừng, thân thể nhoáng lên một cái, tốc độ cực nhanh, ở trong hoảng sợ của mọi người ở bốn phía, lao thẳng đến hai đồ đằng Thánh Tổ khác.

Như là thiên tính khắc chế, hai đồ đằng Thánh Tổ kia, giờ phút này hoảng sợ mà nhanh chóng bỏ chạy, nhưng tốc độ bọn chúng dù có nhanh hơn nữa, cũng không nhanh bằng Huyết Thân Quý tộc.

– Yêu đàn của ta ….. ta là Yêu Tổ của các ngươi, hôm nay, các ngươi có thể tận tình giết chóc!

Thanh âm của Mạnh Hạo truyền khắp thiên địa, yêu đàn của hắn giờ phút này còn thừa lại hơn 40 ngàn, tử vong gần như một nửa, nhưng trong một cái chớp mắt này, hơn 40 ngàn yêu đàn này, phát ra gào rú rít

gào chấn động trời cao. Trên người Mạnh Hạo tại thời khắc này, tràn ra yêu khí vô tận, yêu khí này khuếch tán, nháy mắt được những yêu đàn kia hấp thu, mà ngay sau đó yêu đàn của Ngũ Độc đại bộ, cũng chấn động, đều phát ra âm thanh thần phục.

Dưới phản kích, Ngũ Độc đại bộ lập tức đại loạn!

– Tộc nhân thờ phụng ta, cúng bái ta, ta là đồ đằng Thánh Tổ của các ngươi. Người thờ phụng ta, lấy được đồ đằng ta … thù hận của chúng ta và Ngũ Độc đại bộ, nên làm một cái kết thúc rồi!

Mạnh Hạo vung tay áo, Thanh Mộc biến ảo, biển lửa cuồn cuộn, kim vũ tràn ngập, sương thổ hàn thiên!

Ô Thần ngũ bộ giờ phút này còn dư lại mấy nghìn người, người nào mắt cũng đỏ bừng, điên cuồng phóng về phía những tộc nhân đang liên tiếp hoảng sợ, bại lui của Ngũ Độc đại bộ!

– Giết!

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn quang, thanh âm như xuân lôi, khai thiên lập địa!

Huyết Thân Quý tộc đuổi giết hai đồ đằng Thánh Tổ còn lại của Ngũ Độc đại bộ, gào thét mà đi. Hai đồ đằng Thánh Tổ kia bóng dáng hốt hoảng chật vật, lập tức tạo thành đả kích nghiêm trọng đối với khí thế của toàn bộ Ngũ Độc đại bộ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 746: Một Tên Cũng Không Để Lại

Cùng lúc đó, hơn 40 ngàn yêu đàn của Mạnh Hạo, đồng loạt gào rú rít lên, hấp thu yêu khí nồng đậm đến từ trên người Mạnh Hạo, một đám lại biến dị, bộ dáng càng thêm dữ tợn, gào thét lao thẳng đến tộc nhân Ngũ Độc đại bộ.

Thi thể trên mặt đất, ước chừng hơn một ngàn bộ, giờ phút này cũng đồng loạt đứng lên, đỉnh đầu mỗi một cỗ thi thể, đều có một con quạ đen hư ảo. Những con quạ đen này phát ra tiếng kêu mà người sống không nghe được, khiến cho những thi thể này, hai mắt lộ ra hào quang màu xám, nháy mắt bay lên, gia nhập vào trong chiến cục.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, một hồi chiến tranh đỉnh cao ngươi chết ta sống ở giữa hai tộc đàn, lại triển khai.

Mấy ngàn tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ, giờ phút này phần lớn trên người đều mang thương tích, một đám mắt đỏ lên, điên cuồng lao ra. Bất kể là những tộc nhân gốc của Ô Thần ngũ bộ, hay là người những bộ lạc khác trong hai năm qua quy thuận, bọn họ đều bỏ ra tất cả lực lượng tu vi. Bởi vì bọn họ hiểu được… Một trận chiến này, bên thất bại, không có người sống!

Một trận chiến này, không có cơ hội đầu hàng, bất kể là Ngũ Độc đại bộ hay là Ô Thần ngũ bộ, đều là kẻ thù không đội trời chung của nhau, khiến cho hai cái bộ lạc này … một phương thất bại, nhất định là toàn bộ diệt vong.

Đây là diệt tộc!

Hoàn toàn diệt tộc!

Tại bên trong chém giết ngập trời này, Mạnh Hạo ra tay, đáy lòng của hắn sát khí mãnh liệt. Phong ấn lúc trước, nếu không phải là hắn có Huyết Tiên đại pháp, có thể dùng hai giọt hồn huyết Quý gia, thì trong phong ấn kia, hắn rất khó phá vỡ. Nhất là trận phong ấn này là kế hoạch muốn diệt Ô Thần ngũ bộ, kể từ đó, sát khí của Mạnh Hạo đối với Ngũ Độc đại bộ, vốn đã rất mãnh liệt, liền đạt đến đỉnh phong.

Một tên cũng không để lại!

Không cần người quy thuận!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe hàn quang, thân mình cất bước gào thét mà đi, lao thẳng đến những chiến lực đỉnh cao của Ngũ Độc đại bộ, những tế tự Nguyên Anh kia. Tốc độ cực nhanh, thân thể khoảnh khắc hóa thành hắc nguyệt, đã trở thành một luồng khói nhẹ.

Tộc công Ngũ Độc đại bộ giờ phút này sắc mặt tái nhợt, Mạnh Hạo thoát khốn, vốn là một búa tạ đập vào trong lòng của bọn họ. Nhưng ngay sau đó, thân ảnh huyết sắc khủng bố kia, nháy mắt hút khô một vị đồ đằng Thánh Tổ của Ngũ Độc đại bộ bọn họ, sau đó thứ đáng sợ này lại hóa thành một đòn tấn công mãnh liệt, khiến sắc mặt lão cùng với tất cả tộc nhân của Ngũ Độc đại bộ, đều tái nhợt.

– Hôm nay… Liên quan đến tồn vong của bộ lạc…

Tộc công Ngũ Độc đại bộ cười thảm một tiếng, sau đó hai mắt lộ ra ý bất chấp tất cả, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, tu vi ầm ầm bùng nổ, hơi thở dũng mãnh của Nguyên Anh hậu kỳ, chợt khuếch tán, lao thẳng đến Mạnh Hạo.

Còn có vị đại tế tự kia, hai mắt cũng chợt lóe hàn quang. Cùng với tộc công, hai người một tả một hữu, nhằm phía Mạnh Hạo.

Tiếng nổ vang quanh quẩn. Ở khoảnh khắc khi ba người va chạm với nhau, Mạnh Hạo hóa thành hắc nguyệt chợt lóe, khói nhẹ khoảnh khắc mà đi, trực tiếp xuyên qua giữa hai người tộc công và đại tế tự. Tốc độ cực nhanh, khiến sắc mặt tộc công và đại tế tự Ngũ Độc đại bộ lại càng thêm tái!

– Tốc độ thật nhanh! !

Hai người co rút hai mắt lại, mạnh mẽ quay đầu, một tiếng kêu thê lương thảm thiết chợt từ nơi không xa truyền đến. Đó là một tế tự bình thường của Ngũ Độc đại bộ, tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, giúp lão ở đây nhiều khi cũng là bá chủ một phương. Nhưng lúc này, khi đối mặt với Mạnh Hạo, hắn chỉ sử dụng thức thần thông thứ nhất của Huyết Tiên, liền trực tiếp giết chết người này.

– Đây là người thứ nhất!

Mạnh Hạo vung tay phải lên, máu thịt sụp đổ trước mặt tung bay về sau, mắt lạnh nhìn tộc công và đại tế tự, thản nhiên mở miệng. Hắn vừa dứt lời, tộc công Ngũ Độc đại bộ hai mắt chợt lóe, tay phải chỉ về phía trước, bốn phía Mạnh Hạo lập tức nổ vang ngập trời, sương khói ngũ sắc lơ lửng bay tới, nháy mắt bao phủ vị trí của Mạnh Hạo.

Khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra một chút châm chọc, thân thể bị sương khói nhiều màu bao phủ, nhưng vào lúc này, lại một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra. Xa xa nơi đây lại một tế tự nữa của Ngũ Độc đại bộ, thân thể run rẩy bị Mạnh Hạo đột nhiên xuất hiện trước người, trực tiếp bóp cổ, giơ lên cao, bóp chặt lấy yết hầu.

Nổ vang quanh quẩn, huyết nhục văng tung tóe, bóng dáng Mạnh Hạo biến mất, ở trước khi biến mất, âm thanh lạnh như băng của hắn, quanh quẩn bát phương.

– Đây là người thứ hai!

Đại tế tự Ngũ Độc đại bộ ngửa mặt lên trời gào một tiếng, vẻ mặt vặn vẹo, hai tay bấm niệm thần chú, nhấn xuống dưới một cái. Ngay lập tức một mảnh hào quang năm màu khuếch tán ra, trực tiếp bao phủ bát phương. Ở cách đó không xa, Mạnh Hạo đã dung nhập hư vô, lộ ra một ít bóng dáng sóng gợn.

– Sẽ không còn có người thứ ba!

Trong mắt đại tế tự sát khí mãnh liệt, thân thể trong khoảnh khắc cất bước đi tới, thẳng đến phía Mạnh Hạo.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, ở phía xa trong thiên địa, một tiếng gào rú mang theo tuyệt vọng, kinh thiên động địa, nổ vang vọng lại. Thanh âm này, đến từ đồ đằng Thánh Tổ của Ngũ Độc đại bộ!

Thanh âm thê lương, giống như ẩn chứa sợ hãi và hoảng sợ trước tử vong của đồ đằng Thánh Tổ này, khi khuếch tán bát phương, mọi người nơi đây có thể mơ hồ nhìn thấy nơi xa trong thiên địa, ở bên trong một mảnh hồng quang ngập trời, một con cóc thật lớn, thân thể nhanh chóng héo rũ, như bị hút đi toàn bộ sức sống.

Cùng lúc đó, tộc nhân Ngũ Độc đại bộ, lập tức có không ít người thân thể run rẩy, phun ra máu tươi, ánh mắt lộ ra sự tuyệt vọng.

– Độc Thiềm Thánh Tổ… Ngã xuống…

– Năm vị Thánh Tổ của Ngũ Độc đại bộ ta, hai bị phong ấn, hai ngã xuống, hiện giờ chỉ còn lại Độc Ngô Thánh Tổ… nhưng người, đang bị đuổi giết…

– Lẽ nào trời muốn diệt Ngũ Độc đại bộ ta ……

Từng trận thanh âm tuyệt vọng, từ trong tộc nhân Ngũ Độc đại bộ truyền. Trận chiến tranh này, cũng không có vì vậy mà tạm dừng, mà là cùng với việc Ngũ Độc đại bộ suy yếu trên phạm vi lớn, thì càng mãnh liệt hơn.

Những tế tự ở bốn phía Mạnh Hạo một đám phun ra máu tươi, không thể tiếp tục ngăn cản tu vi ngã xuống, vị đại tế tự đang lao thẳng về phía Mạnh Hạo kia, thân thể cũng run rẩy, rồi phun ra máu tươi.

Nhưng nháy mắt khi lão phun ra máu tươi, thân ảnh Mạnh Hạo lại quỷ dị hiện ra phía sau lão, trong mắt lóe lên sát khí, tay phải nắm lại, đấm ra một quyền.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, đại tế tự tức khắc vặn vẹo thân thể, một mảnh hắc vụ bao phủ làm cho một quyền của Mạnh Hạo thất bại, đánh lên hắc vụ, khiến hắc vụ này chia năm xẻ bảy. Nhưng hắc vụ dù tan vỡ, lại một lần nữa ngưng tụ giữa không trung, thân ảnh đại tế tự lại xuất hiện, sắc mặt lão tái nhợt, phun ra một ngụm tiên huyết, ánh mắt lộ ra sự phẫn nộ kinh thiên.

– Mạnh Hạo!

Cùng tiếng gào rú của lão, tộc công của Ngũ Độc đại bộ ở xa xa cũng mang theo sự điên cuồng, hai mắt tràn ngập tơ máu, cả người bùng nổ tốc độ cao nhất, khoảnh khắc mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 747: Ngũ Độc Diệt Tộc!

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, không có tiếp tục đuổi giết, mà trong chớp mắt khi tộc công Ngũ Độc đại bộ tiến đến, thân thể hóa thành hắc nguyệt, trở thành khói nhẹ, dùng độn pháp này, chợt đi xa.

Tốc độ cực nhanh, bất kể là tộc công Ngũ Độc đại bộ hay là đại tế tự, đều không thể so sánh. Hai người chỉ có thể mang theo lửa giận ngập trời trong tâm thần, đuổi giết. Tiếng kêu thê lương thảm thiết thứ ba truyền ra, sau đó là thanh âm thứ bốn, thanh âm thứ năm, thanh âm thứ sáu!

Tế tự tu vi Nguyên Anh sơ kỳ ở bốn phía căn bản không phải là đối thủ của Mạnh Hạo, dưới đuổi giết của Mạnh Hạo, bọn họ thậm chí còn không có cả tư cách giãy dụa nữa, trong phút chốc đều bị Mạnh Hạo nghiền nát, diệt sát.

– Người thứ ba!

– Người thứ tư!

– Người thứ năm, người thứ sáu!

Cứ mỗi giết một tế tự, Manh Hạo đều lớn tiếng đếm lên, thanh âm quanh quẩn, truyền khắp chiến trường, khiến cho tộc nhân của Ngũ Độc đại bộ ai nấy sắc mặt tái nhợt, ngày càng tuyệt vọng, thậm chí đã có người bỏ chạy. Ngược lại, tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ thì cứ mỗi một lần Mạnh Hạo đếm lên, lại càng thêm phấn chấn, chém giết ngập trời, không ngừng diệt sát đối phương.

– Mạnh Hạo! Ngươi thân là Đại Tư Long, tu vi cao thâm, thậm chí còn là đồ đằng Thánh Tổ của Ô Thần ngũ bộ, lấy thân phận của ngươi, đánh chết những tế tự Nguyên Anh sơ kỳ đó, không thấy mất mặt sao!

Đại tế tự rống giận, giờ phút này do quá lo lắng mà không kịp nghĩ ngợi, hét lớn lên.

– Không thấy.

Mạnh Hạo mở miệng, thân mình lóe lên, khi xuất hiện trở lại, thì đã ở bên cạnh một tế tự tu vi Nguyên Anh khác. Lúc này người đó quá hoảng sợ, cắn răng lựa chọn tự bạo, hai ngón tay phải Mạnh Hạo nhanh như điện, đệ bát cấm, khoảnh khắc triển khai, phong ấn tu vi người này, ngăn trở gã tự bạo. Đồng thời, hai ngón đâm vào mi tâm gã, trực tiếp phá hủy Nguyên Anh.

– Mạnh Hạo, ngươi có dám chiến một trận với lão phu!!

Tộc công của Ngũ Độc đại bộ rống lên, đáy lòng lo lắng, nhưng tốc độ của Mạnh Hạo quá nhanh, lão không làm sao đuổi kịp.

Những tế tự tu vi Nguyên Anh này sớm đã chạy tán loạn, nhưng tốc độ của bọn họ có nhanh hơn nữa, cũng chẳng sánh được với Mạnh Hạo. Vốn dĩ tốc độ của Mạnh Hạo đã rất nhanh, sau lại tu luyện độn pháp kỳ dị của Nhất Trần Tử thì tốc độ đã đạt đến cực hạn khủng bố.

Đúng lúc này, bỗng từ một nơi xa trong thiên địa vang lên tiếng gào rú thê lương, kinh thiên động địa, quanh quẩn bát phương. Khoảnh khắc khi tiếng gào rú vang lên, thì có thể thấy được một con rết cực lớn ở trên thiên không xa xa, toàn thân vặn vẹo toát ra hồng quang. Hồng quang này thẩm thấu qua người nó, mang theo tất cả sinh cơ của nó, sau đó, thân thể con rết cứng đờ lại, tiếng gào rú thê lương, tạm dừng.

Độc Ngô Thánh Tổ của Ngũ Độc đại bộ, đồ đằng cuối cùng, tại thời khắc này, trực tiếp bị hủy diệt!

Như bị xóa sổ, tất cả đồ đằng của Ngũ Độc đại bộ, đến lúc này ……

không còn một mống!

– Thánh Tổ! !

– Tu vi của ta… toàn bộ Thánh Tổ đại nhân ngã xuống, Ngũ Độc đại bộ sẽ vong…

Cùng lúc đó, tất cả tộc nhân Ngũ Độc đại bộ, ai cũng phun ra máu tươi, thân thể khoảnh khắc uể oải, tu vi mỗi người, đều đang ngã xuống trên phạm vi lớn, Kết Đan trở thành Trúc Cơ, Trúc Cơ trở thành Ngưng Khí!

Bọn họ phát ra tiếng gào rú tuyệt vọng, cái loại cảm giác này, Ô Thần ngũ bộ đã từng có nhận thức khắc sâu, chẳng qua lúc ấym bọn họ có Mạnh Hạo đã trở thành tân đồ đằng Thánh Tổ. Nhưng Ngũ Độc đại bộ lúc này… Bọn họ không có.

Còn có năm, sáu tế tự Nguyên Anh còn lại, bọn họ đang giao chiến với trưởng lão Nguyên Anh của Ô Thần ngũ bộ. Giờ phút này ai nấy sắc mặt đều tái nhợt, cũng không thể tiếp tục ngăn cản tu vi biến mất, nháy mắt ngã xuống, không còn là Nguyên Anh, mà đã trở thành Kết Đan.

Khoảnh khắc khi tu vi bọn họ rơi xuống Kết Đan ……. năm, sáu người này, thân thể toàn bộ bọn họ lập tức nổ vang, hoặc là đầu người bay múa, hoặc là thân thể sụp đổ, tất cả trong một cái chớp mắt này, bị trưởng lão Nguyên Anh của Ô Thần ngũ bộ chém chết.

Mà tộc nhân Ngũ Độc đại bộ, ở nháy mắt khi tu vi giảm mạnh, đã bị Ô Thần ngũ bộ giết hại hàng loạt!

Đến lúc này, toàn bộ Ngũ Độc đại bộ, tu sĩ Nguyên Anh chỉ còn lại hai người là đại tế tự và tộc công! Nhưng vào lúc này, cho dù là hai người bọn họ, cũng không thể chịu đựng được cái giá phải trả, khi tất cả đồ đằng Thánh Tổ tử vong.

Tu vi khoảnh khắc ngã xuống, không còn là Nguyên Anh hậu kỳ, mà là trở thành trung kỳ, vả lại xem bộ dáng này, dường như cũng không trụ được bao lâu nữa, sẽ trở thành sơ kỳ, cho đến ngã xuống khỏi tu vi Nguyên Anh.

Mạnh Hạo hóa thành khói nhẹ ở giữa không trung dừng lại, một lần nữa ngưng tụ ra thân ảnh, mang theo mặt nạ huyết sắc, xoay người, nhìn về phía tộc công và đại tế tự của Ngũ Độc đại bộ.

– Ngươi mới vừa nói, phải đánh với Mạnh mỗ một trận?

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng.

– Đê tiện! !

Đại tế tự Ngũ Độc đại bộ sắc mặt biến hóa, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, cắn răng mở miệng, thân thể lại theo bản năng lui về phía sau. Lão giờ phút này không còn là Nguyên Anh hậu kỳ, đối mặt với Mạnh Hạo, trong lòng của lão, sự sợ hãi đã chiếm hơn nửa.

Lão vừa dứt lời, giờ phút này xa xa có tiếng thét nháy mắt mà đến, chính là Huyết Thân, sau khi giết chết hai đại đồ đằng Thánh Tổ xong, mang theo khát vọng đối với máu tươi, nhanh chóng tới gần.

Tốc độ cực nhanh, nếu không phải là Mạnh Hạo cùng với nó có liên hệ với nhau, sợ là cũng không thể lập tức phát hiện. Chỉ trong chớp mắt, huyết ảnh này liền trực tiếp đánh về phía đại tế tự của Ngũ Độc đại bộ.

Vị đại tế tự này năm đó ở bên ngoài Ô Thần ngũ bộ ngạo nghễ là thế, giờ phút này sắc mặt mạnh mẽ đại biến, la lên thất thanh, thân thể lập tức bùng nổ tu vi, các loại thần thông pháp bảo toàn bộ xuất ra, liều lĩnh ngăn cản. Nhưng chỉ một cái chớp mắt, huyết ảnh trực tiếp xuyên thấu tất cả thần thông và pháp bảo, nhào lên trên người đại tế tự Ngũ Độc đại bộ. Thời gian giống như dừng lại tại thời khắc này, huyết ảnh kia hơi

dừng lại, sau đó lập tức xuyên qua.

Khi Huyết Thân xuyên thấu qua người đại tế tự, thì thân thể lão lập tức héo rũ với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được. Toàn bộ sinh cơ biến mất, bao gồm Nguyên Anh, cũng chết héo trong phút chốc, cả người trực tiếp trở thành thây khô, tất cả máu tươi, một giọt cũng không còn.

Thây khô rơi xuống mặt đất, trên mặt lão vẫn còn lưu lại thần thái khi còn sống, mang theo sợ hãi, mang theo hoảng sợ, còn có hối hận thật sâu…

Huyết ảnh ở giữa không trung, gào thét mà tới, lao thẳng đến chiến trường giao chiến giữa tộc nhân hai bên, nhằm phía tộc nhân Ngũ Độc đại bộ. Nơi nó đi qua, như huyết hải quét ngang, lúc nó rời đi, chỉ còn lại một mảnh thây khô.

Tộc công Ngũ Độc đại bộ nhìn cảnh tượng này, bộ dáng vốn đã già nua của lão, giờ phút này thoạt nhìn, lại thấy trên người phát ra tử khí, tang thương giống như đã bước một chân vào phần mộ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 748: Ngũ Độc Diệt Tộc! (2)

– Trận này, Ngũ Độc đại bộ ta bại!

Tộc công Ngũ Độc đại bộ nghe tiếng la thảm thiết bên tai, đáy lòng truyền đến từng trận đau đớn, nhìn Mạnh Hạo, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

– Lão phu khẩn cầu đồ đằng Thánh Tổ của Ô Thần ngũ bộ, lưu lại cho Ngũ Độc đại bộ một tia hi vọng ……..

Mạnh Hạo trầm mặc, bốn phía là tiếng kêu thê lương thảm thiết, không ngừng mà truyền đến, càng ngày càng nhiều. Sau một lúc lâu, Mạnh Hạo chậm rãi mở miệng.

– Nếu thất bại là Ô Thần ngũ bộ, ta đề xuất yêu cầu này, ngươi sẽ đồng ý sao?

Mạnh Hạo nhìn tộc công Ngũ Độc đại bộ, bình tĩnh nói.

Tộc công Ngũ Độc đại bộ chua xót, lão cũng tự mình hiểu được, điều này là không thể nào. Nếu thắng lợi cuối cùng chính là Ngũ Độc đại bộ, như vậy Ô Thần ngũ bộ nơi này, bất kể già trẻ, bất kể là tu sĩ hay là tộc nhân tầm thường, toàn bộ đều bị diệt sát, sạch sẽ, hoàn toàn diệt tộc.

Đây không phải ân oán cá nhân, đây là chiến tranh giữa tộc đàn. Không có nhân từ, không có thương hại, chỉ có một sinh, một tử!

– Lão phu hiểu rõ, như vậy hiện tại… Ta và ngươi chiến một trận!

Tộc công Ngũ Độc đại bộ thở sâu, khi ngẩng đầu, trong mắt lộ ra chiến ý mãnh liệt, chỉ có điều ở chỗ sâu trong chiến ý này, cất giấu một cỗ ý tứ cầu chết.

– Có thể chết trong tay đồ đằng Thánh Tổ của Ô Thần ngũ bộ, lão phu cũng coi như đáng giá. Thân là tộc công Ngũ Độc đại bộ, ta nguyền rủa Ô Thần ngũ bộ các ngươi… trên đường đi về phía Mặc Thổ, đều tử vong. Nhưng đồng thời, thân cùng là tu sĩ của tộc đàn ở bắc bộ Tây Mạc… Ta kỳ vọng Ô Thần ngũ bộ … Trong cuộc sống tương lai, hiện lộ ra huy hoàng vượt qua quá khứ. Dù sao, các ngươi cũng là tu sĩ của bắc bộ Tây Mạc!

Tộc công Ngũ Độc đại bộ thản nhiên mở miệng, thân thể nhoáng lên một cái, lao thẳng đến Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn tộc công Ngũ Độc đại bộ, nhìn ra đối phương có ý muốn chết, trong trầm mặc cũng có chút cảm thán, nhưng khi động thủ, lại không có chút nào dài dòng dây dưa. Hai mắt chợt lóe hàn quang, tiến về phía trước một bước.

Hai người khoảnh khắc ở giữa không trung tiếp cận, tiếng nổ vang quanh quẩn, đủ loại thần thông không ngừng triển khai ra từ trong tay tộc công Ngũ Độc đại bộ, như là bông hoa sinh mạng tới lúc tử vong, muốn tận tình khoe ra tất cả sinh mạng.

Trong tiếng nổ vang, dưới va chạm của thuật pháp, trong tiếng thần thông nổ vang, trên chiến trường, tộc nhân của Ngũ Độc đại bộ vì tử vong mà kêu lên thảm thiết, vẫn đang tiếp diễn, nhưng ngày càng mờ nhạt, ngày càng suy yếu, ngày càng ít đi ……..

Sau mười hô hấp, tộc công Ngũ Độc đại bộ phun ra máu tươi, ngửa mặt lên trời cười to, lại vọt tới.

Sau hai mươi hơi thở, tộc công Ngũ Độc đại bộ mất đi hai cánh tay, tiếng

cười vẫn kinh thiên như trước, mang theo chấp nhất, lao về phía Mạnh Hạo.

Sau ba mươi hơi thở, cùng tiếng nổ chấn động thiên địa, một đoàn mây mù cự đại bay lên không, Mạnh Hạo chậm rãi tháo mặt nạ huyết sắc xuống, xoay người. Phía sau hắn, tộc công Ngũ Độc đại bộ, thân thể chia năm xẻ bảy, trực tiếp sụp đổ nổ bung. Trước khi chết, cặp mắt của lão xuất hiện vẻ mờ mịt, nhưng trong mờ mịt này lại mang theo sự giải thoát.

Cả thân xác và linh hồn đều bị hủy diệt!

Không biết có phải là ở trong u minh đã có định liệu sẵn hay không, mà vào thời khắc tộc công Ngũ Độc đại bộ tử vong, thì đồng thời, tộc nhân cuối cùng của Ngũ Độc đại bộ cũng ngã xuống, bị Huyết Thân hút hết toàn bộ máu huyết, mất hết sinh cơ.

Cuộc chiến cùng Ngũ Độc đại bộ đến đây, triệt để kết thúc.

Nhưng dưới đáy lòng Mạnh Hạo, vào khoảnh khắc trầm tĩnh lại, thì hai mắt hắn đột nhiên co rụt, nháy mắt nâng lên, thân mình nhoáng lên một cái, thuấn di ra xa xa rồi hiện lên trước mặt một tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ. Tay phải nâng lên mạnh mẽ nhấn một cái về phía trước.

– Cút!

Mạnh Hạo vẻ mặt dữ tợn, thanh âm như sấm mùa xuân, long trời lở đất, tiếng nổ vang quanh quẩn. Ở trước mắt hắn, hư vô như nổ tung, nhấc lên tầng tầng sóng gợn, lộ ra thứ ẩn giấu ở trong sóng gợn, chẳng biết lúc nào đã gào thét mà đến, nhưng bị Mạnh Hạo ngăn cản… thân ảnh huyết sắc!

Đây là Huyết Thân Quý tộc mà Mạnh Hạo luyện chế, bộ dáng của nó và Mạnh Hạo giống nhau như đúc, chẳng qua toàn thân nó tràn ngập huyết

quang. Khi thân thể xuất hiện, nó đứng trước người Mạnh Hạo, hai mắt lộ ra ý không tốt, nhưng lại có vẻ giãy dụa. Cái loại này là khát vọng đối với máu tươi, khiến cho lúc trước khi nó giết chết người cuối cùng của Ngũ Độc đại bộ xong, chợt xoay người, dựa theo bản năng, muốn đi cắn nuốt tất cả sinh mạng còn sống ở nơi đây.

Giờ khắc này, tộc nhân Ô Thần ngũ bộ ai nấy đều trong nháy mắt hô hấp dồn dập, thức tỉnh từ trong chấn động hưng phấn của cuộc chiến tranh với Ngũ Độc đại bộ, Một đám nhanh chóng lui về phía sau, ngay tiếp theo yêu đàn giữa không trung, cũng rất nhanh rút lui.

Tất cả tộc nhân và yêu đàn, ở thời gian ngắn ngủi, liền dồn toàn bộ đến sau lưng Mạnh Hạo, cho dù là Thiên Phương thú, cũng thở hổn hển, khẩn trương lui ra phía sau. Bản năng của nó khiến nó đối với Huyết Thân, tồn tại hoảng sợ.

Duy chỉ có miếng mỡ đông và chim anh vũ là nghênh ngang đứng trên hai vai Mạnh Hạo, từ trên cao nhìn xuống, Huyết Thân Quý tộc trước người Mạnh Hạo.

– Người này quá khó nhìn, trụi lủi, thậm chí ngay cả một cọng lông cũng không có, làm sao lại có thể có đồ vật như vậy? Tuy nhiên khí tức trên thân người này, như thế nào lại khiến Ngũ gia cảm thấy có chút quen thuộc chứ? Không nghĩ ra…

Chim anh vũ bình luận.

– Hi, xin chào xin chào, ta là Tam gia ngươi, ngươi có thể nói cho ta biết, ngươi có thể đếm tới mấy không? Ta có thể đếm tới ba…

Miếng mỡ đông tò mò đánh giá Huyết Thân, rất là “Hữu hảo” xốc lại tiếp đón.

Huyết Thân gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, không hề để ý tới chim

anh vũ và miếng mỡ đông. Một loại kiệt ngạo đến từ sâu trong linh hồn, cùng với lạc ấn của Mạnh Hạo trên thân thể, tại thời khắc này, đã xảy ra xung đột mãnh liệt. Ở bên trong xung đột này, vẻ mặt nó trở nên mâu thuẫn, chợt hướng Mạnh Hạo gầm nhẹ.

Tu vi của nó là đặc thù, trên Huyết Thân này, không cảm giác được cái gọi là Kết Đan, Nguyên Anh hay là giả Trảm Linh. Dường như trên người của nó, không có tu vi, chỉ có một cỗ hơi thở. Hơi thở này cực kì khủng bố, giống như đã vượt qua tu vi, trở thành một loại khủng bố giống như thiên địch, đối với tất cả tồn tại có sinh mệnh.

Hơn nữa càng hấp thu máu và sức sống của cường giả, thì khí tức của nó lại càng hùng mạnh. Giờ phút này ở trước mặt nó, nếu không phải Mạnh Hạo tự mình luyện ra nó, vả lại gia nhập rất nhiều thủ đoạn khống chế trong Huyết Tiên truyền thừa, sợ là cũng sẽ xuất hiện hoảng sợ theo bản năng.

Thấy Huyết Thân Quý tộc trước người gầm nhẹ, đáy lòng Mạnh Hạo trầm xuống. Trên Huyết Tiên truyền thừa có ghi chép lại, lấy huyết luyện chế linh, sẽ có tỷ lệ phản loạn nhất định, bình thường thì phần lớn sẽ xuất hiện ở Huyết Thần đại thành, một số nhỏ xuất hiện tại Huyết Linh, nhưng Huyết Thân tầng thứ nhất, gần như không có bất kỳ khả năng phản loạn nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 749: Bước Vào Trung Tâm

Nhưng lúc này, khối Huyết Thân Quý tộc này, vẫn còn đang là Huyết Thân tầng một, thì xuất hiện dấu hiệu phản loạn. Điểm này, hẳn là tình huống mà Huyết Tiên năm đó cũng không dự liệu được.

Mà xuất hiện tình huống này, Mạnh Hạo nghĩ tới giọt Quý huyết thần bí kia.

Đúng lúc này, hai mắt Huyết Thân Quý tộc chợt lóe hồng quang, gầm nhẹ rồi mạnh mẽ đánh về phía Mạnh Hạo. Nhưng trong khoảnh khắc nó đánh tới, hai mắt Mạnh Hạo lập tức lộ ra hồng quang, hơn nữa ở trong tròng mắt huyết sắc, còn có dấu ấn phù văn chớp động.

Chớp lóe vài cái, Huyết Thân này liền lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể chợt lui về phía sau.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải khi nhấc lên, lập tức bấm niệm thần chú, dựa theo phương pháp truyền thừa trong Huyết Tiên, không giữ lại chút nào, phát động toàn bộ thủ đoạn ở trong quá trình luyện chế, dung nhập cấm chế vào trong Huyết Thân.

Có tiếng kêu thảm thiết, từ trên Huyết Thân phát ra, thân thể nó run rẩy, cho đến nửa nén hương sau, cả người phịch một tiếng sụp đổ, hóa thành một giọt máu tươi, Mạnh Hạo mới thu hồi dấu ấn, tay phải nâng lên, thu hồi giọt máu tươi này.

Huyết này khi dừng trong lòng bàn tay Mạnh Hạo thì hóa thành một đám tơ tằm huyết sắc. Tơ của Vô Mục tằm chính là thứ lúc trước Mạnh Hạo quyết định làm hạch tâm cho Huyết Thân Quý tộc này.

Thu Huyết Thân này vào, vẻ mặt Mạnh Hạo nhìn vẫn như thường, nhưng đáy lòng lại âm trầm. Huyết Thân này dù chỉ là lần đầu tiên xuất hiện dấu hiệu phản loạn, nhưng khi áp chế Mạnh Hạo đã phải phát động ra toàn bộ thủ đoạn cấm chế. Nếu là lần thứ hai, Mạnh Hạo mơ hồ cảm thấy, dùng thủ đoạn lúc trước, sợ là khả năng thành công sẽ giảm rất nhiều.

Đang trầm mặc, hai mắt hắn chợt lóe.

– Ta liền lấy phương pháp tế luyện Huyết Linh, để luyện Huyết Thân này, như vậy, thủ đoạn cấm chế liền có thể tăng cường không ít.

Mạnh Hạo quyết định chủ ý này, mang theo Ô Thần ngũ bộ và yêu đàn, sửa sang lại chiến trường. Sau khi lấy đi thi thể của những đồ đằng Thánh Tổ kia, lại mang đi phi hành khí thuộc về Ngũ Độc đại bộ, dần dần đi xa.

Cho đến sau khi bọn họ rời đi, ở xa xa mảnh chiến trường này, trên một tòa sơn phong sắp bị mưa tím bao phủ, hư vô vặn vẹo, bóng dáng Chỉ Hương ảo hóa mà ra. Nàng nhìn Ô Thần ngũ bộ đi xa, cười khẽ một tiếng.

– Quả nhiên vẫn là xem thường người này… Ta vốn cho là hắn dù có thể thắng, bản thân cũng phải trả giá không nhỏ, tối thiểu cũng phải lãng phí một lần Đạp Ca Kiếm Khí. Thật không nghĩ đến, lại chỉ hao phí một lần Kỳ Nam.

– Như vậy hắn, còn có mấy lần Kỳ Nam, mấy đạo kiếm khí?

Chỉ Hương như thoáng chút suy nghĩ, nhíu đôi mày thanh tú, sau một lúc lâu, nàng nhoẻn miệng cười.

– Thôi, nghĩ những thứ này làm gì cơ chứ, thời gian Yêu Tiên cổ giới mở

ra còn có một vài năm tháng nữa, còn không bằng ở Nam Thiên Tinh này hảo hảo du ngoạn một phen.

Chỉ Hương cười cười, thân thể nhoáng lên một cái, biến mất không thấy gì nữa.

Khi nàng biến mất, trong đội ngũ của Ô Thần ngũ bộ ở nơi xa xa, Mạnh Hạo đang đi ở phía trước, quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau, hai mắt lộ ra một chút tinh mang.

Trải qua trận chiến với kẻ thù xưa – Ngũ Độc đại bộ, tuy nói đại thắng, diệt toàn tộc ngũ độc, nhưng Ô Thần ngũ bộ cũng phải trả giá thật lớn.Vốn là có hơn mười ngàn tộc nhân, giờ phút này chỉ còn lại có hơn ba nghìn. Tuy nhiên trong số những tộc nhân còn dư lại này, từng người đều như đã trải qua lễ rửa tội, bất kể là tu vi hay là cảm giác gây ra cho người ta, đều tràn đầy sắc bén, giống như kiếm sắc ra khỏi vỏ!

Bọn họ đã trải qua quá nhiều chiến trường, khiến cho lúc này cho dù là tử vong, cũng đều không coi vào đâu. Ở bên trong huyết và giết, bọn họ theo đuổi ý nghĩa của tu sĩ, trong từng đoạn hành trình tiến về phía trước này, tìm kiếm phương hướng lột xác.

Ô Thần ngũ bộ, đã xuất hiện biến hóa long trời lở đất, cho dù là hiện giờ chỉ có hơn ba nghìn người này, nhưng xét trên phương diện chiến lực tổng thể, cũng đều vượt qua Ô Thần ngũ bộ khi còn đỉnh cao năm đó.

Chiến tranh, có thể có hủy diệt tộc đàn, đồng dạng cũng có thể quật khởi tộc đàn, có thể giết người, đồng dạng cũng có thể làm cho người ta tân sinh!

Mà lúc này, Ô Thần ngũ bộ, đang đứng ở bên trong trận tân sinh này, có thể đoán được, nếu đoạn lộ trình này cứ thế bước tiếp, khi đi đến Mặc Thổ, Ô Thần ngũ bộ, sẽ trở thành một bộ lạc cường đại quật khởi trong đại họa Tây Mạc này. Chiến lực và quyết tâm của bộ lạc này, sẽ chấn

động toàn bộ vùng đất Tây Mạc, cho dù là đại bộ nhìn thấy, cũng phải kinh hãi.

Cùng lúc đó, cá nhân Mạnh Hạo cũng cường lực quật khởi, nhiều lần ngăn cơn sóng dữ, cũng đã tạo thành một loại gần như cuồng tín của tất cả tộc nhân Ô Thần ngũ bộ đối với hắn. Cái loại thành kính này, hóa thành lực lượng tín ngưỡng, không lúc nào là không vờn quanh ở bốn phía Mạnh Hạo, dung nhập trong cơ thể của hắn.

Tuy nói không thể hấp thu, nhưng tồn tại ở trong thân thể lâu ngày, khiến cho sinh cơ của Mạnh Hạo càng trở nên tràn đầy, uy lực của thần thông thuật pháp cũng theo đó mà gia tăng không ít.

Thậm chí Mạnh Hạo mơ hồ có loại cảm giác, tín ngưỡng của tộc nhân Ô Thần ngũ bộ, có thể khiến bản thân đạt được lực lượng ngoài mong đợi. Cùng lúc đó, sự cường đại của mình, cũng có thể kéo tu vi của tộc nhân Ô Thần ngũ bộ lên.

– Ngũ hành của ta khi dung hợp, cũng sẽ là một lần tăng vọt của Ô Thần ngũ bộ!

Mạnh Hạo đứng trên đầu phi hành mãng xà, đón gió, nhìn vùng đất, như thoáng chút suy nghĩ.

Đánh xong một trận chiến này. Mạnh Hạo hấp thu yêu đàn của Ngũ Độc đại bộ, số lượng yêu đàn của hắn tuy có giảm bớt, nhưng lúc này vẫn có chừng năm vạn.

Ngoài ra, từ chỗ Ngũ Độc đại bộ đã lấy được không ít tài nguyên. Quan trọng nhất là… Bọn họ đã lấy được chí bảo của Ngũ Độc đại bộ, đó chính là pháp bảo phi hành có thể chở mấy ngàn người!

Cự mãng này hiện giờ đang ở giữa không trung gào thét lướt đi, trên thân mãng xà là tất cả tộc nhân Ô Thần ngũ bộ. Dùng chí bảo phi hành này,

bay trong thiên địa nhanh chóng đi về phía trước.

Về phương diện tốc độ đã hơn xa lúc trước rất nhiều, khiến cho tộc nhân Ô Thần ngũ bộ, cũng không còn nhớ lại sự tàn khốc của chiến tranh nữa, mà là lộ ra chấp nhất và theo đuổi đối với hy vọng.

Hơn hai năm, từ chỗ sâu trong bắc bộ Tây Mạc một đường lao ra, đã trải qua mấy lần chiến tranh bộ lạc, cuối cùng chiến một trận với Ngũ Độc đại bộ, vì Ô Thần ngũ bộ mở ra một cánh cửa mới trong thiên địa.

Bước qua cánh cửa này, huy hoàng của Ô Thần ngũ bộ, sẽ truyền khắp toàn bộ vùng đất Tây Mạc.

Mãng xà gào thét, liên tiếp bay mấy tháng, đi qua lộ trình mà nếu không có phi hành khí, thì Ô Thần ngũ bộ cần ít nhất mấy chục năm mới có thể đi qua.

Càng bay về hướng nam, hồ nước trên mặt đất lại càng ít, sông lớn tăng nhiều, đây là bởi vì địa thế phía nam tương đối cao, ngược lại, vùng đất phương bắc, đã có không ít khu vực, tạo thành biển.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 750: Bước Vào Trung Tâm (2)

Mấy ngày sau, ở mặt đất phía trước, xuất hiện một dãy sơn mạch, sơn mạch này màu đen, liên miên không dứt.

– Nơi này chính là chỗ giới hạn giữa bắc bộ Tây Mạc với khu vực trung tâm, Mặc Lân sơn mạch ……..

Bên người Mạnh Hạo, truyền đến từng trận tiếng ho khan, tộc công Ô Thần ngũ bộ, sắc mặt tái nhợt, cả người rất là già nua, nhìn dãy núi phía xa, chậm rãi mở miệng.

Vì giữ lại đại tế tự, trong trận chiến với Ngũ Độc đại bộ, lão không chút do dự lựa chọn thiêu đốt sinh mạng. Tuy rằng mấy tháng này được Mạnh Hạo lấy đan dược, phối hợp đồ đằng mộc cứu trị, nhưng vẫn tổn hại căn bản. Lão cũng tự mình hiểu được, đại nạn không xa, chỉ còn lại có nửa giáp.

Nhưng lão không hối hận, nửa giáp sinh mạng, nếu hết thảy thuận lợi, có thể cũng đủ để lão tận mắt thấy Ô Thần ngũ bộ tiến vào Mặc Thổ, thậm chí sẽ còn có một ít thời gian, cùng với bộ lạc định cư ở Mặc Thổ.

Điều này đối với lão mà nói, đã đủ rồi. Mấy tháng này, lão không tu hành, mà là như thường nhân, thi thoảng lại mê man, dần dần có giấc mộng nhiều năm chưa từng xuất hiện. Trong mộng, lão nhìn thấy lục đục giữa lão và tộc công của mấy bộ lạc khác năm đó, bọn họ ở trong mộng cảnh mỉm cười, hướng lão ngoắc tay, đang chờ lão, cùng nhau rời đi.

Bọn họ đấu cả đời, nhưng hôm nay khi chỉ còn lại có một mình lão, cảm giác cô độc và tịch mịch, khiến lão từ trong mộng thức tỉnh.

– Qua núi này, chính là trung tâm Tây Mạc, bộ lạc ở nơi đó, hiện giờ hắn là nhiều nhất.

Tộc công trầm giọng mở miệng, rồi lại ho khan.

– Linh thạch còn sung túc, chỉ có điều pháp bảo phi hành này của Ngũ Độc đại bộ, sợ là khó có thể kiên trì lâu thêm. Pháp bảo này lúc trước đã bị cưỡng ép gánh vác, lúc này cũng đang ở trạng thái như vậy.

– Sợ là bay thêm nhiều nhất nửa năm nữa, sẽ mất đi hiệu lực.

Tộc công nhíu mày, mang theo một tia sầu lo nói.

Mạnh Hạo gật gật đầu, không nói gì, pháp bảo phi hành mãng xà, ở giữa không trung gào thét, bay qua sơn mạch Mặc Lân. Ở trong mắt Mạnh Hạo, hắn nhìn thấy sau sơn mạch, một mảnh bình nguyên khác với vùng đất phương bắc.

Giữa trời đất dù rằng cũng có mưa tím đang rơi, nhưng trên mảnh bình nguyên này, vẫn có thể nhìn thấy một ít màu lục. Đó là những thực vật còn chưa bị diệt tuyệt hoàn toàn sức sống.

Thậm chí càng đi về hướng nam, linh khí bị ngăn cách, cũng hơi có phần sống động một ít, khiến cho tinh thần của tộc nhân Ô Thần ngũ bộ đều rung lên.

Mạnh Hạo lại nhíu mày, trung tâm Tây Mạc như vậy, bởi vì linh khí chưa hề bị ngăn cách hoàn toàn, thế nên sức sống cũng chưa bị diệt sạch hoàn toàn, cũng dẫn đến nơi đây sẽ có càng nhiều bộ lạc.

– Tới nơi đây rồi, hết thảy phải cẩn thận một chút.

Mạnh Hạo quyết định xong, khống chế pháp bảo phi hành mãng xà,

mang theo mọi người của Ô Thần ngũ bộ, hạ xuống vùng đất, tìm một chỗ bình nguyên, nghỉ ngơi và chỉnh đốn một phen.

Cùng lúc đó, hắn phất tay lượng lớn quạ đen bay ra, gào thét lao theo ba hướng tây, nam, đông, rất nhanh liền dung nhập hư vô, không thấy bóng dáng.

Thời gian nhoáng một cái, lại trôi qua nửa tháng. Nửa tháng này, phụ cận không có xuất hiện bóng dáng của tộc đàn khác, nhưng cảnh giác của Ô Thần ngũ bộ, vẫn duy trì như trước, thời thời khắc khắc quan sát bốn phía.

Buổi trưa, Mạnh Hạo đang ngồi đả tọa, bỗng nhiên trên bầu trời phía trước, có một đạo hắc ảnh nháy mắt mà đến, tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc liền tới gần pháp bảo phi hành, hiện ra ở trước người Mạnh Hạo, hóa thành một con quạ đen. Quạ đen này ở bốn phía Mạnh Hạo bay múa, phát ra kêu không tiếng động.

Mạnh Hạo nhìn quạ đen, hai mắt dần dần xuất hiện tinh mang, chợt lóe lên. Hắn nâng tay phải lên, quạ đen khoảnh khắc mà đến, dừng ở trong lòng bàn tay Mạnh Hạo, bị Mạnh Hạo thu lại.

Nửa tháng nay, cảnh tượng như vậy thường xuyên xuất hiện. Những con quạ đen được Mạnh Hạo thả ra này, tốc độ bay của chúng nó cực nhanh, phân tán ra, tràn ngập bốn phía, không ngừng mà lan tràn ra phía ngoài, báo lại tin tức ở xung quanh.

Mạnh Hạo ở chỗ này, cũng có thể thông qua liên hệ với những con quạ đen này, lấy mắt của bọn nó, nhìn khung cảnh bên ngoài, đồng thời càng có thể mượn thân thể của bọn nó, để mở rộng phạm vi linh thức.

Mấy ngày sau, khi tất cả quạ đen đều bay về, Mạnh Hạo đã rõ như lòng bàn tay phạm vi mấy chục vạn dặm xung quanh đây.

– Xung quanh đây có bảy bộ lạc, đều là bộ lạc cỡ trung, nhân số không đồng đều, vào khoảng mấy ngàn đến 20 ngàn…

Mạnh Hạo vung tay phải lên, ở trước mặt hắn xuất hiện một mảnh quầng sáng, trên đó hiện lên một bản đồ.

Tộc công cùng với mấy tu sĩ Nguyên Anh của Ô Thần ngũ bộ, giờ phút này đều tập trung ở bên người Mạnh Hạo, ngưng thần nhìn về phía bản đồ.

– Hiện giờ hai cái bộ lạc này, cách chúng ta gần nhất, bọn họ hẳn là đã nhận thấy được yêu linh trên người ta. Bộ lạc có khả năng đi vào khu vực trung tâm, đều đã trải qua nỗi khổ di chuyển, bọn họ không có hành động thiếu suy nghĩ, chắc là cũng đang quan sát chúng ta.

– Đã nhiều ngày, ta cũng nhận thấy được có hai sóng thần thức, hẳn là đồ đằng Thánh Tổ của hai cái bộ lạc này, đảo qua chỗ chúng ta.

Mạnh Hạo bình tĩnh mở miệng, người bốn phía đều sắc mặt âm trầm, không nói gì.

– Tuy nhiên ở trong này, ta cảm thấy hứng thú chính là địa phương này.

Tay phải Mạnh Hạo chỉ lên bản đồ, ở một nơi cách chỗ đám người Mạnh Hạo ước chừng lộ trình nửa tháng bay, có một mảng khu vực lớn, được Mạnh Hạo khoanh tròn.

– Nơi đây rất kỳ quái, có bảy tám cái bộ lạc tụ lại một chỗ, ta thông qua dị yêu quan sát, cảm thấy bộ dạng giống như một phường thị.

Mạnh Hạo nhíu mày.

– Hẳn là liên minh!

Một một nam tử trung niên là tu sĩ Nguyên Anh ở bên cạnh mở miệng. Gã không phải tộc nhân ban đầu của Ô Thần ngũ bộ, mà là sau này gia nhập vào.

– Hiện giờ đại họa liên tục giáng lâm, mưa tím càng lúc càng lớn, tất nhiên sẽ có một số bộ lạc lựa chọn liên minh, mà không phải là chiến tranh. Mượn liên minh giúp bản thân hùng mạnh, mới có thể có khả năng tiếp tục sinh tồn được.

– Theo như lời Thánh Tổ đại nhân, nơi đây chắc là một liên minh, về phần phường thị… thì rất dễ lý giải. Mảnh khu vực trung tâm nhiều năm trước ta đã từng tới, nơi đây có một đặc điểm, giữa bộ lạc và bộ lạc, sẽ tồn tại một vài phường thị lưu động, thậm chí cả một bộ lạc, đều là phường thị.

– Tôn trưởng lão nói không sai, việc này lão phu cũng có nghe thấy. Có lẽ nơi đây là vài cái bộ lạc sau khi liên minh lại, thì ở nơi này mở phường thị, cùng người trao đổi tài nguyên, đôi bên đều có vật cần thiết, để có nắm chắc hơn, đi tới Mặc Thổ.

Nói chuyện chính là đại trưởng lão Ô Ảm bộ, lão đã đổi đồ đằng, lựa chọn đồ đằng mộc của Mạnh Hạo, rồi mới miễn cưỡng khôi phục tu vi, duy trì ở Nguyên Anh sơ kỳ.

– Dựa theo đạo lý mà nói, liên minh tạo thành phường thị như vậy, không có khả năng dừng lại quá lâu, mà là đi dần về phía trước. Dần dần lớn mạnh, không ngừng giao dịch với mọi người, cho đến khi càng ngày càng mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 751: Bát Mạch Liên Minh

– Phường thị như vậy chính là nơi chúng ta cần, có lẽ ở nơi đó có thể mua được pháp bảo phi hành cự hình? Hoặc là vật cần thiết khi di chuyển từ những bộ lạc khác.

– Thậm chí ta từng nghe nói, có đại bộ lạc phường thị, còn mua bán một vài đồ đằng Thánh Tổ của những bộ lạc đã bị tiêu diệt ……

– Như vậy, đối với cái liên minh phường thị này, chúng ta là giao dịch với họ, hay là … đoạt nó!

Nói chuyện vẫn là vị Tôn trưởng lão kia, lời nói của lão vừa ra, hai mắt người bốn phía lập tức lộ ra ánh sao, đồn loạt nhìn về phía Mạnh Hạo, chờ sự lựa chọn của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, thản nhiên mở miệng.

– Liên minh nếu lựa chọn giao dịch, chúng ta liền giao dịch, bọn họ nếu lựa chọn chiến tranh, chúng ta liền chiến tranh!

Lời nói của Mạnh Hạo truyền ra, tu sĩ Nguyên Anh của Ô Thần ngũ bộ ở bốn phía, đầu tiên là trầm mặc, sau đó trong mắt ai nấy đều lộ ra tia sáng, mơ hồ mang theo sát khí. Nhất là vị Tôn trưởng lão kia, còn liếm liếm môi, trên mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, tay phải nâng lên điểm trên mặt đất, yêu khí trên bình nguyên này lập tức gào thét mà đến, nháy mắt ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành một ảo ảnh, ngưng tụ một yêu thân lâm thời thuộc về Mạnh Hạo.

Thân này hư ảo, ẩn chứa linh thức của Mạnh Hạo, thân thể nhoáng lên một cái, áo bào đen bao phủ, hóa thành một người mặc áo bào đen.

– Tộc nhân bộ lạc nghỉ ngơi và chỉnh đốn, bản tôn ta bất động ở chỗ này, sẽ phái ra phân thân này, đi tới liên minh.

Thân thể người mặc áo bào đen trôi nổi, thấy không rõ gương mặt trong áo bào đen, nhưng từ bên trong áo bào đen này, lại truyền ra thanh âm Mạnh Hạo.

Tu sĩ Nguyên Anh ở bốn phía đều gật đầu, đối với thần thông kỳ dị của Mạnh Hạo, bọn họ đều tập mãi thành thói quen, thậm chí có loại cảm giác vốn nên như thế.

– Tôn trưởng lão, nếu ngươi đã từng tới khu vực này, như vậy lúc này ngươi đồng hành cùng ta.

Hắc bào nhân do Mạnh Hạo hóa thành liếc mắt nhìn Tôn trưởng lão một cái.

Tôn trưởng lão thở sâu, đứng dậy cúi đầu.

Tộc công Ô Thần ngũ bộ, giờ phút này cũng đứng dậy, đem một cái túi trữ vật đưa cho Mạnh Hạo, trong túi trữ vật này có một phần linh thạch và vật tư của bộ lạc.

Hắc bào nhân do yêu thân của Mạnh Hạo biến thành nhoáng lên một cái, chớp mắt bay thẳng đến không trung, Tôn trưởng lão lập tức đi theo. Hai người một trước một sau, ở giữa không trung chớp động vài cái, hóa thành cầu vồng nháy mắt đi xa.

Sau khi yêu thân đi xa, bản tôn Mạnh Hạo đang đả tọa ở đây, lúc này mới mở mắt ra.

– Nghỉ ngơi và chỉnh đốn một đoạn thời gian, chờ đợi kết quả. Là mua bán hay là chiến tranh, tất cả đều trong một ý niệm của bộ lạc này.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, lấy địa vị và thân phận của hắn ở Ô Thần ngũ bộ, lời của hắn, chính là tiếng nói của cả Ô Thần ngũ bộ.

Lúc này mấy tu sĩ Nguyên Anh bên người hắn gật đầu, Ô Thần ngũ bộ, bắt đầu chân chính đóng quân ở nơi đây. Bắt đầu một lần nghỉ ngơi và chỉnh đốn có thời gian dài nhất trong quá trình di chuyển.

Cùng lúc đó, trên không trung khu trung tâm Tây Mạc, hắc bào nhân do yêu thân của Mạnh Hạo hóa thành, và Tôn trưởng lão của Ô Thần ngũ bộ, đang gào thét mà đi.

Hai người tốc độ đều là cực nhanh, thi thoảng lại thuấn di, bay thẳng đến liên minh ở nơi xa.

– Tôn trưởng lão ở nơi đây có bạn cũ không?Mấy ngày sau, Mạnh Hạo giữa không trung thản nhiên mở miệng. Mấy ngày qua, hắn phát hiện vị Tôn trưởng lão này, có dáng vẻ rất là quen thuộc đối với nơi này, thi thoảng vẻ mặt khi nhìn về phía mặt đất, còn có thể hiển ra một ít cảm thán.

– Không dối gạt Thánh Tổ đại nhân, năm đó ta ở nơi đây trêu chọc vài kẻ thù rất khó đối phó, từng bị đuổi giết mấy năm, cho nên đối với nơi này cũng hiểu rõ hơn một ít.

Tôn trưởng lão cười ha hả. Thân thể của lão rất gầy, trên mặt râu cá trê, duy chỉ có má trái có một vết sẹo. Vết sẹo này lan tràn xuống cả cổ, khiến cho toàn bộ dáng vẻ của lão, thoạt nhìn có chút dữ tợn.

Mạnh Hạo gật gật đầu, không hỏi nhiều nữa, hai người hóa thành cầu vồng, lại đi xa.

Thời gian nhoáng một cái, trôi qua mười ngày. Tốc độ của hai người đều là cực nhanh, khiến cho lộ trình mà nếu dùng phi hành khí phải mất nửa tháng, thì bọn họ lại chỉ cần có mười ngày.

Trên thực tế nếu không có Tôn trưởng lão đi cùng, lấy trạng thái hiện giờ của yêu thân Mạnh Hạo, nhiều nhất năm ngày, thì có thể đi hết toàn bộ lộ trình.

Một ngày này, ở phía trước hai người, trên bình nguyên, xuất hiện một mảnh khu vực bị vô số lều trại vờn quanh. Hơn chục ngàn cái lều ở nơi này, cũng không phải dựng một cách lộn xộn, mà hợp thành một cái hình tròn, giống như trận pháp, có lực phòng hộ nhất định.

Trên những lều trại này, lần lượt có dấu vết của tám loại đồ án bất đồng, đại biểu nơi đây là liên minh do tám bộ lạc tạo thành.

Ở chính giữa, cũng chính là chỗ phường thị, giữa không trung, Mạnh Hạo nhìn thấy trong đó có không ít tu sĩ lui tới, rất là náo nhiệt.

Mạnh Hạo và Tôn trưởng lão vừa mới tới trong phạm vi nghìn trượng, lập tức có thanh âm của một lão già, bỗng nhiên từ trong đám liên minh bộ lạc dưới kia truyền ra.

– Hoan nghênh đi vào bát mạch liên minh, liên minh chúng ta, do tám bộ lạc tạo thành, ở nơi này tạm dừng năm tháng. Trong năm tháng này, phạm vi nghìn trượng nơi đây, cấm bay, đạo hữu ở phía trước, nếu muốn đến nơi này mua bán, chúng ta hoan nghênh.

Lời nói quanh quẩn, thân ảnh một lão giả bỗng nhiên từ hư vô hiện ra tại trước người Mạnh Hạo và Tôn trưởng lão. Trên mặt lão già này có chút nâu lấm tấm, khi xuất hiện, ánh mắt đảo qua Mạnh Hạo và Tôn trưởng lão.

– Lão phu Âu Vân Tử, nhị vị đạo hữu lạ mặt vô cùng, không biết từ nơi nào đến.

Lão già chậm rãi mở miệng, ánh mắt đảo qua Tôn trưởng lão xong, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, con ngươi hơi hơi co rụt lại.

Lấy tu vi Nguyên Anh sơ kỳ của lão, thế mà lại nhìn không thấu tu vi của người mặc áo bào đen trước mắt này, khiến đáy lòng của lão dâng lên cảnh giác.

– Lão phu Tôn Đại Hải, cùng bộ lạc di chuyển từ bắc bộ Tây Mạc đến, đi ngang qua nơi đây, nghe nói bát mạch liên minh tạo thành phường thị lâm thời, cho nên tiến đến trao đổi vật tư cần thiết.

Tôn trưởng lão thấy Mạnh Hạo không có ý mở miệng, vì thế cười ha hả, ôm quyền nói.

Âu Vân Tử liếc mắt nhìn Tôn Đại Hải một cái, ánh mắt vừa nhìn về phía hư không phía sau hai người, vẻ mặt như thường, trên mặt lộ ra mỉm cười.

– Bát mạch liên minh, hoan nghênh tất cả đạo hữu tới đây mua bán, nhị vị, mời!

Âu Vân Tử tươi cười, nghiêng người dẫn đường, ba người không bay, mà là hạ xuống mặt đất, đi về phía bát mạch liên minh bộ lạc ở phía trước.

– Có thể từ bắc bộ Tây Mạc di chuyển ra, bộ lạc của Tôn đạo hữu, nhất định không đơn giản a.

– Ôi, đoạn đường này rất là trắc trở, đã trải qua không ít. Không nói chuyện này nữa, chỗ Âu đạo hữu, nơi bát mạch liên minh, nhìn khí tượng này, xem ra khả năng tiến vào Mặc Thổ thật lớn a, Tôn mỗ trước tiên

chúc mừng.

– Mượn cát ngôn của Tôn đạo hữu, không biết đạo hữu lần này tới nơi này, là cần vật gì?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 752: Bát Mạch Liên Minh (2)

– Cũng không có cái gì, chỉ có điều một ít vật thường xuyên cần thiết, nếu là có yêu đàn bán ra, vậy thì càng tốt hơn.

Tôn Đại Hải cười ha hả, cùng Âu Vân Tử đánh thái cực.

Dọc theo đường đi Mạnh Hạo thủy chung trầm mặc, mặc cho Tôn Đại Hải và Âu Vân Tử này thăm dò lẫn nhau.

Sau khi đến gần bộ lạc, Âu Vân Tử mỉm cười ôm quyền, cho đến khi nhìn thấy Mạnh Hạo và Tôn Đại Hải đi vào trong liên minh phường thị xong, sắc mặt lão mới lộ ra một chút âm trầm.

– Âu huynh, hai người này có vấn đề gì sao?

Khi Âu Vân Tử đang trầm tư, thì hư vô bên cạnh lão vặn vẹo, đi ra hai người, một nam một nữ. Hai người này đều tầm trung niên, nam tử như văn sĩ, mặc trường bào, nàng kia thì mắt lạnh, quần áo cung trang.

Nói chuyện chính là vị trung niên văn sĩ kia.

– Bọn họ tự xưng đến từ bắc bộ, vị tu sĩ Tôn huynh kia không có manh mối gì, bất quá cái vị hắc bào nhân bên người gã, ta nhìn không thấu tu vi. Vả lại trên thân người này, có loại hơi thở âm u lạnh lẽo.

Âu Vân Tử liếc mắt nhìn hai người bên cạnh một cái, chậm rãi mở miệng.

– Đề phòng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta đề nghị để hai người

này tự do rời khỏi…

Âu Vân Tử còn chưa dứt lời, đã bị người khác không chút khách khí đánh gãy.

– Không có gì phải lo lắng hết, lại không phải là Lão Tổ Trảm Linh, cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng cũng chỉ là một người mà thôi. Hiện giờ tung lưới đã không sai biệt lắm, gần tới lúc thu lưới rồi, chẳng thể có chuyện gì ngoài ý muốn cả. Âu đạo hữu không cần phải lo lắng.

Nói chuyện là vị nữ tử cung trang kia.

– Chỉ là một người mà thôi, Âu huynh để ý làm gì. Chúng ta tung lưới đã mấy tháng, dựa theo quyết định của hội nghị trưởng lão, mấy ngày này sẽ thu lưới. Hai người này nếu thật là đến từ bắc bộ, theo bộ lạc di chuyển mà đến, đây chính là cá lớn!

Nam tử văn sĩ cười ha hả, hai mắt lộ ra một chút ánh sao.

– Lúc thu lưới, bộ lạc của hai người này, cũng sẽ bị tìm ra, tất cả bộ lạc ở xung quanh đây, đều sẽ thành tài nguyên cho bát mạch liên minh chúng ta. Cũng không uổng chúng ta ở chỗ này không công tạm dừng mấy tháng.

– Hết thảy, chỉ có thể coi là bọn họ vận khí không tốt, trách không được người bên ngoài.

Nam tử văn sĩ tươi cười, cùng với nữ tử cung trang bên cạnh, lại an ủi Âu Vân Tử một phen, lúc này mới rời đi.

Âu Vân Tử nhíu mày, sau một lúc lâu lắc lắc đầu.

– Có lẽ đích thật là do ta quá lo lắng.

Lão nói xong, xoay người biến mất.

Tiến vào trong phường thị, Mạnh Hạo và Tôn Đại Hải tách ra. Tôn Đại Hải tu hành nhiều năm, đa mưu túc trí, giỏi về tìm hiểu tin tức. Giờ phút này Mạnh Hạo một mình đi ở trong phường thị, nhìn đám người chung quanh và từng gian cửa hàng, nội tâm rất là kinh ngạc.

Nơi đây quy mô không nhỏ, không thể nói là cần gì có nấy, nhưng bất kể là yêu đàn hay là dị yêu đơn độc hùng mạnh, hoặc là một ít đan dược thô, đều có không ít.

Còn có một chút pháp bảo, có cả một số bản đồ và đường lối chỉ dẫn đi Mặc Thổ, thậm chí ở trong một cửa hàng khổng lồ, Mạnh Hạo còn chứng kiến có bán pháp bảo phi hành.Chỉ là không hề ghi giá cả, mà lại ghi chú rõ cần tham gia bán đấu giá để mua, cho dù như thế, cũng có thể thấy phường thị này vô biên. Bốn phía tu sĩ rất nhiều, chỉ là một phường thị, lại có đến gần vạn người tồn tại, khiến cho nơi này phi thường náo nhiệt.

Đang đi qua đi lại, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên co rụt lại, nhìn về phía một cái cửa hàng dựng đơn giản bên cạnh, nhưng vẫn hiển lộ một cảm giác xa hoa. Thứ trong đó bán ra, chính là đồ đằng!

Bộ lạc khác nhau có những phương pháp lạc ấn đồ đằng khác nhau, mà phương pháp lạc ấn đồ đằng được bán ở nơi đây, chủng loại phong phú, giá cả cũng không đồng đều. Cửa hàng như vậy, khiến Mạnh Hạo cảm thấy cực kỳ hứng thú.

Nhưng sau khi nhìn kỹ thì phát hiện, phần lớn là cấp bậc tương đối thấp, lấy phụ trợ là chính, không cách nào làm cho tu sĩ mượn nó để đột phá tu vi.

Nhìn một vòng, Mạnh Hạo đối với cái phường thị này lại có hiểu rõ càng sâu. Cho đến một lúc lâu sau, khi đã đi qua hơn nửa cái phường thị, bước chân Mạnh Hạo đột nhiên ngừng lại.

Hắn cảm nhận được một cỗ yêu khí, yêu khí này đến từ trong một cửa hàng bên cạnh, Mạnh Hạo chỉ nhìn thoáng qua, liền lập tức phân biệt ra, vật mà cửa hàng này bán ra, chính là đồ đằng Thánh Tổ!

Hoặc cũng có thể nói, là những dị yêu cường đại có thể hóa thành đồ đằng!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, đang muốn đi vào, bỗng nhiên từ trong cửa hàng này xuất hiện một người nam tử. Người này một thân ăn mặc kiểu văn sĩ, chính là trung niên văn sinh nói chuyện với Âu Vân Tử lúc trước.

Y mỉm cười ngăn cản bước chân Mạnh Hạo.

– Vị đạo hữu này, tất cả vật của bổn điếm, đều đã gia nhập vào trong cuộc bán đấu giá. Nếu có gì cần, kính xin bảy ngày sau, tham dự bán đấu giá.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, mắt lạnh liếc nhìn nam tử trung niên này một cái, không nói gì, xoay người rời đi.

Nhưng vị trung niên văn sĩ kia, bỗng nhiên co rụt hai mắt lại, khi Mạnh Hạo nhìn về phía y, y cũng triển khai thần thức, không chút khách khí dò xét Mạnh Hạo. Nhưng ở bên trong thần thức, hắc bào nhân này có thể vặn vẹo giống như hư vô, cuối cùng khiến thần thức của y không thể tới gần nửa điểm.

– Người này xác thực quỷ dị…

Trung niên văn sĩ nheo hai mắt lại.

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, đi ở trong phường thị, gương mặt mơ hồ trong áo bào đen, lộ ra một chút vẻ âm u lạnh lẽo.

– Nơi đây có chút ý tứ, tất cả vật có giá trị, đều đặt ở bên trong tiến hành bán đấu giá… Chợt nhìn thì thấy rất bình thường, nhưng nếu cẩn thận suy nghĩ ……

Khi màn đêm buông xuống, bên trong làn mưa tím, trong phường thị có một số lều trại chuyên dùng cho những tu sĩ đến đây giao dịch, đã trở thành nơi sinh sống của mọi người ở đây.

Hao tốn một chút linh thạch, Mạnh Hạo và Tôn Đại Hải thuê được một cái lều, hai người đang khoanh chân đả tọa bên trong.

– Thánh Tổ đại nhân, ban ngày ta đã dò xét thật lâu, bát mạch liên minh này tới đây đã có hơn bốn tháng. Gần như vài ngày cuối cùng mỗi cuối tháng, đều mở một lần đấu giá hội.

– Hiện giờ đã cử hành bốn lần, mỗi lần đấu giá hội, đều có vật khiến người tâm động xuất hiện. Vả lại tất cả tu sĩ lấy được vật phẩm, dù là cũng có sinh tử, nhưng lại không có một người nào có liên quan tới bát mạch liên minh.

– Phần lớn là phân tranh và cướp đoạt của các bộ lạc ở đây mà thôi. Nhìn tổng thể, thì bát mạch liên minh này giống như thật sự chỉ làm giao dịch, không có ác ý khác.

– Mười ngày sau, nơi này sẽ tổ chức một lần hội đấu giá cuối cùng, sau khi kết thúc bát mạch liên minh này sẽ rời đi. Cho nên hội đấu giá lần này, bộ lạc phụ cận đến không ít người, hơn nữa nghe nói hội đấu giá lần này, sẽ có một số trọng bảo toàn bộ Tây Mạc ít thấy xuất hiện.

Tôn Đại Hải thấp giọng mở miệng, đem tin tức lão tìm hiểu được hôm nay, báo cho Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 753: Dưới Mặt Đất!

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi một bên, hắc bào vẫn đội trên đầu như trước, nghe vậy trầm mặc, một lát sau, chậm rãi mở miệng.

– Ngươi cảm thấy nơi đây không thành vấn đề?

– Hẳn là vấn đề không lớn, nhưng vẫn phải đề phòng bát mạch bộ lạc này tung ra mồi câu, dụ cá tới, lúc gần đi, lại thu lưới kiếm một số lớn.

Tôn Đại Hải hai mắt chợt lóe, chậm rãi mở miệng.

– Tuy nhiên tộc nhân bộ lạc ở bốn phía, không có khả năng không có phòng bị, bát mạch liên minh này nếu thật có ý nuốt luôn, sợ cũng không xong việc. Hơn nữa bộ lạc có thể tồn tại trong đại họa, vả lại đã trải qua chiến tranh, không có khả năng phạm phải sai lầm ngu xuẩn như thế. Cho dù là phái người tới đây, cũng sẽ không tùy thân mang theo lượng lớn linh thạch và tài nguyên. Nếu ta là tộc công bộ lạc nơi đây, chắc chắn sẽ phái thêm người đến đây, người đông thế mạnh, về phần linh thạch… Ngược lại chỉ là thứ yếu.

Tôn Đại Hải tiếp tục nói.

– Hơn nữa, nếu bát mạch liên minh này có lực nuốt hết toàn bộ bộ lạc, cũng không cần phải bày ra phường thị, hoàn toàn có thể trực tiếp quét sạch bộ lạc bốn phía, cưỡng ép đoạt lấy là được. Cần gì phải phiền toái như thế.

Tôn Đại Hải chần chờ một chút, mở miệng lần nữa.

– Cho nên ta cảm thấy, liên mình này có bảy thành khả năng, xác thực xem trọng phần mua bán, mà không phải là ác ý cướp đoạt.

Tôn Đại Hải ngẩng đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trầm mặc một chút, khàn khàn cười.

– Ngươi cũng nghĩ như vậy, thì những bộ lạc khác đương nhiên cũng sẽ nghĩ tới những thứ này. Điều này cũng giải thích, vì sao một phường thị ở chỗ này, lại có đến hơn chục ngàn người tồn tại. Ở trong này phần lớn là tộc nhân của bảy bộ lạc phụ cận, còn có một số, hẳn là tu sĩ ở khu vực xa hơn một chút tiến đến.

– Nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, nếu mục đích của bát mạch liên minh, không phải là giao dịch, cũng không phải linh thạch và tài nguyên thì sao?

Mạnh Hạo ngẩng đầu, hai mắt trong áo bào đen lộ ra u mang, nhìn về phía Tôn Đại Hải.

Tôn Đại Hải sửng sốt, như thoáng chút suy nghĩ.

Cùng lúc đó, ở chỗ Ô Thần ngũ bộ nghỉ ngơi và chỉnh đốn cách liên mình hơn mười ngày lộ trình. Bản tôn Mạnh Hạo bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra một chút tinh mang, chậm rãi đứng lên.

– Tất cả tộc nhân Ô Thần ngũ bộ, một nén nhang nữa, lên phi hành khí, triển khai tốc độ cao nhất, mục tiêu bát mạch liên minh!

Mạnh Hạo vừa dứt lời, tất cả tộc nhân trong bộ lạc đều lập tức từ trong nhập định thức tỉnh. Không có bất kỳ người nào đề xuất nghi vấn, mọi người rất nhanh đứng dậy, thời gian ngắn ngủn một nén nhang, mấy ngàn tộc nhân bước trên mãng xà cự đại, tiếng gào thét bén nhọn kinh thiên quanh quẩn. Pháp bảo phi hành mãng xà, lập tức phá vỡ tầng mây, không tiếc tiêu hao linh thạch, triển khai tốc độ nhanh nhất, mang theo toàn bộ Ô Thần ngũ bộ, lao thẳng đến bát mạch liên minh.Trong khi Ô Thần ngũ

bộ đang trên đường nhanh chóng lao đến chỗ bát mạch liên minh, thì thời gian chậm rãi trôi qua. Mạnh Hạo và Tôn Đại Hải, ở trong phường thị bát mạch liên minh, bỏ hết cẩn thận lúc trước, bắt đầu mua lượng lớn đồ ăn.

Thời gian ngắn ngủn mấy ngày, bọn họ bỏ ra lượng lớn linh thạch, mua phần lớn tài nguyên nhất định mà bộ lạc cần khi di chuyển. Cùng lúc đó, ở trong mấy ngày này, bát mạch liên minh không ngừng tuyên truyền hội đấu giá mấy ngày sau. Thậm chí mỗi ngày đều sẽ có một số vật phẩm đấu giá, được các cửa hàng lấy ra, bày ra ngay trước mặt mọi người.

Trong mấy ngày này, Mạnh Hạo cũng thấy được ba chiếc phi hành khí, nhất là một pháp bảo hình thuyền trong đó, sau khi triển khai thì to đến hơn tám nghìn trượng, chỉ một bảo vật này liền có thể dung nạp ít nhất chục ngàn người.

Bên ngoài quầng sáng phòng hộ lóng lánh, tốc độ lại kinh người, tuy là tiêu hao linh thạch cực kì khủng bố, nhưng đối với tộc đàn Tây Mạc giờ phút này mà nói, đây là vật duy nhất bọn họ có thể sử dụng. Loại pháp bảo dựa vào trận pháp, hấp thu linh khí thiên địa không thể vận chuyển trong đại họa được.

Còn có một vài công pháp đồ đằng đặc thù, cũng đã trở thành vật được bàn tán sôi nổi nhất, trong mấy ngày này ở phường thị. Ngoài ra, một thứ khiến Mạnh Hạo động tâm, chính là yêu đàn.

Bát mạch liên minh này cư nhiên lấy ra 100 ngàn yêu đàn, chủng loại phong phú, làm cho người ta nhìn xong, đều tâm động không ngừng.

Thậm chí …… còn có ba con đồ đằng Thánh Tổ, cũng được bát mạch liên minh lấy ra tuyên truyền. Trong ba con đồ đằng Thánh Tổ này, một con là huyền quy ba đầu, một con là kim ưng trăm trượng, cái cuối cùng, chính là một con quạ đen nhắm mắt. Quạ đen này và quạ đen của Mạnh Hạo rất tương tự, nhưng trên phương diện khí tức, thì hùng mạnh hơn rất

nhiều.

Tuy nhiên, ba con đồ đằng Thánh Tổ đó, giờ phút này thoạt nhìn đều cực kỳ suy yếu uể oải. Hiển nhiên là bộ lạc thờ phụng bọn nó và tất cả tộc nhân, đều đã bị giết chết, mà lực lượng tín ngưỡng bọn chúng cất giữ, cũng đã hao phí hoàn toàn, không được bổ sung nữa.

Mặt khác trên người của chúng, có dây xích màu bạc thật nhỏ, xuyên thấu qua thân thể của bọn nó, khiến cho chúng vốn đã từng là cao cao tại thượng, biến thành hàng hóa giờ phút này bị người tùy ý nhìn quét quan sát.

– Các vị đạo hữu, bát mạch liên minh ta sau sáu ngày nữa sẽ tổ chức phiên đấu giá cuối cùng. Sau khi phiên đấu giá này kết thúc thì bọn ta sẽ rời khỏi đây.

– Trong phiên đấu giá cuối cùng này, chúng ta sẽ lấy ra tất cả những vật mà chư vị đã nhìn thấy. Những vật phẩm này, có đồ thuộc về bát mạch liên minh ta, nhưng càng nhiều hơn, là ủy thác mà chúng ta tiếp nhận được.

– Cho nên, vật phẩm bán đấu giá, nhiều khi lấy linh thạch làm tiền trả là không đủ, chúng ta cần một vài vật phẩm đặc thù. Dù sao bát mạch liên minh chúng ta lấy phường thị làm việc chính, vật phẩm của chư vị, chính là vật chúng ta chuẩn bị buôn bán và bán đấu giá ở khu vực sau.

Mỗi ngày, đều có thanh âm như vậy, quanh quẩn trong toàn bộ phường thị, trong thanh âm lộ ra sự thành khẩn, giống như không có chút nào dối trá, dường như toàn bộ đều là lời nói thật.

Hơn nữa danh dự trong bốn tháng này, còn có những vật phẩm mà đối với bất luận bộ lạc nào mà nói, đều có lực hấp dẫn cực kỳ lớn, khiến cho mấy ngày nay dẫn đến không ít tu sĩ từ bên ngoài, đến tham dự phiên đấu giá sắp tới.

Chẳng những là bảy bộ lạc ở khu vực gần bắc bộ Tây Mạc kia, còn có bộ lạc ở khu vực gần phía nam, cũng đều phái người đến. Vì an toàn, người các bộ lạc phái ra cũng không ít, vả lại tu vi đều là người nổi bật, dẫn đội cũng là tu sĩ Nguyên Anh.

Cho đến khi cách phiên đấu giá còn ba ngày, tu sĩ nơi đây đã có hơn hai vạn người, chen chúc, phi thường náo nhiệt. Thậm chí một vài giao dịch âm thầm giữa các bộ lạc cũng đang được tiến hành.

Tôn Đại Hải ở trong những bộ lạc này như cá gặp nước, không ngừng đổi lấy các loại tài nguyên cần thiết. Cho đến khi cách hội đấu giá chỉ còn một ngày cuối cùng, tất cả linh thạch Mạnh Hạo mang đến đều đã đổi thành vật nhất định phải có khi bộ lạc di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 754: Dưới Mặt Đất! (2)

Mà trong phường thị này, nhân số đã đạt đến khoảng hai vạn năm ngàn người.

Nhân số càng nhiều, Tôn Đại Hải càng thấy ở đây an toàn, nhưng Mạnh Hạo lại hoàn toàn tương phản. Bảy tám ngày này, hắn không có tham dự vào việc thu mua vật phẩm, mà đi lại ở trong phường thị, không ngừng quan sát. Giờ phút này hắn đã xác định chắc chắn, dưới mặt đất nơi này, tồn tại một trận pháp!

Trận pháp này rất là phức tạp, cho dù là nhân số đông, bắt đầu sắp xếp cũng cần thời gian mấy tháng. Tính toán một chút thời gian bát mạch liên minh ở chỗ này, Mạnh Hạo đã biết rõ. Trận pháp này… chính là do bát mạch liên minh bố trí.

Khiến Mạnh Hạo rất là ngạc nhiên, đấy là trận này vậy mà lại có thể dẫn động yêu khí ngưng tụ! !

Trận này cực kỳ bí ẩn, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng không thể phát hiện chút nào, Mạnh Hạo sở dĩ có thể cảm thụ được, cũng chính là bởi vì trận này dẫn động yêu khí ngưng tụ. Cỗ thân thể này của Mạnh Hạo, bản thân chính là hư ảo do một đám yêu khí biến thành, chính vì vậy mà đối với yêu khí, đương nhiên có phần mẫn cảm hơn.

Mà yêu khí vô hình này, Mạnh Hạo đã chứng kiến, người ngoài nhìn không ra, cũng không cảm giác được, chỉ có dị yêu hoặc là đồ đằng Thánh Tổ, mới có thể phát hiện ra. Nhưng hiển nhiên, trận pháp này có yêu khí rất nhạt, nhạt đến mức cho dù là đồ đằng Thánh Tổ, cũng sẽ không cảm nhận được.

Nhưng lại không dấu được Mạnh Hạo thân là Phong Yêu sư.

– Trận pháp có thể dẫn động yêu khí, loại trận pháp này tuyệt không phải là người tầm thường có thể bố trí ra. Trình độ trận pháp ngược lại là thứ yếu, quan trọng là ….. cần có hiểu biết nhất định đối với bản chất yêu khí.

Mạnh Hạo như thoáng chút suy nghĩ, thời gian tám ngày, nhìn hắn giống như đi ở trong phường thị, không ngừng nhìn vài vật phẩm buôn bán. Nhưng trên thực tế, đối với cái trận pháp ở dưới mặt đất này, Mạnh Hạo đã tiến hành quan sát đến tầng thứ rất sâu.

Càng quan sát, hắn lại càng có hứng thú nồng đậm.

Lúc này, khi còn cách phiên đấu giá một ngày, Mạnh Hạo đến trung tâm phường thị này. Nơi đây không phải là cửa hàng, mà là một chỗ tế đàn. Tế đàn này nhìn như bình thường, trên đó đặt một pho tượng thật lớn, pho tượng kia là một tu sĩ mọc cánh, giống như muốn giương cánh phá hư mà đi.

Đây là đồ đằng điêu của một bộ lạc trong bát mạch liên minh, những pho tượng cùng loại, trong phường thị này có tổng cộng tám cái, lần lượt đại biểu tám bộ lạc trong liên minh.

Vừa mới đến gần, Mạnh Hạo lập tức nhận thấy được có ít nhất mười đạo thần thức, nháy mắt chiếu lên người mình. Những thần thức này không biết tu hành công pháp gì, ẩn núp vô cùng sâu, tu sĩ cùng giai cũng không thể phát hiện. Thậm chí trong thần thức này, còn có một tia yêu khí tồn tại, cũng chính nhờ yêu khí này, mới giúp Mạnh Hạo nhận ra rõ ràng. Mạnh Hạo cười lạnh đáy lòng, hắn hiểu được nếu là mình có hành động gì, trong phút chốc nơi đây sẽ xuất hiện ít nhất là mười tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Đứng dưới pho tượng này, khi Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn lại, hai mắt chớp chớp, giống như tùy ý tiêu sái đi qua, không có tạm dừng. Nhưng

linh thức của hắn cũng đã đang âm thầm dung nhập vào trong yêu khí, không người phát hiện, lan tràn tiến vào vùng đất. Vị trí này, dựa theo hắn nghiên cứu bảy tám ngày nay, hắn là điểm trung tâm của trận pháp.

Theo lan tràn, trong phút chốc, Mạnh Hạo thấy được trận pháp vô biên dưới mặt đất kia. Mà ở trung tâm trận pháp này, Mạnh Hạo thấy được một đoàn hắc vụ, hắc vụ kia chốc chốc co rút lại, khiến cho Mạnh Hạo thấy không rõ trong đó rốt cuộc có thứ gì.

Nhưng vào lúc này, một cỗ chấn động đến từ trong tâm thần cùng với cổ ngọc Phong Yêu trong túi trữ vật của bản tôn. Trên vùng đất Tây Mạc này, một tiếng động tang thương đã lâu không thấy, bỗng nhiên đồng thời nổ vang quanh quẩn trong thức hải của Mạnh Hạo và bản tôn hắn.

– Ba đời Phong Yêu huyết luyện, yêu binh hoang trủng!

– Phong Yêu nhất mạch, đời thứ nhất là tổ, đời thứ hai truyền thừa, đời thứ ba cường đại nhất, sau đời thứ tư, đời đời suy yếu …… chín đời là cực hạn, nếu bất diệt, ắt đỉnh phong!

Vang vọng, không chỉ trong yêu thân của Mạnh Hạo đang ở Bát Mạch Liên Minh, mà cả bản tôn Mạnh Hạo đang lao tới còn cách Bát Mạch Liên Minh không xa.

Đồng thời vang vọng.Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, nhưng vẻ mặt không hề thay đổi, quay người đi về phía xa. Trước đây hắn đã dò xét trận pháp này, biến hóa tâm thần, không hề dẫn tới chú ý của những người xung quanh đang quan sát hắn. Mạnh Hạo rời xa, những thần thức ngưng tụ trên người hắn, mới dần dần mất đi.

Màn đêm, Mạnh Hạo ngồi trong lều trướng, đôi mắt lóe lên, suy tư không nói.

Tôn Đại Hải đã nhập định, đối với nơi này, tuy lão không phải hoàn toàn

yên tâm, nhưng cũng cơ bản tin tưởng đến tám phần, cho rằng Bát Mạch Liên Minh này, quả thực là chỉ để buôn bán.

Đồng thời, trong vành đai sát với khu trung tâm của phía bắc Tây Mạc, mặt đất rộng lớn, theo bước đi thời gian gần đây của Ô Thần ngũ bộ, yêu linh không thể lẩn trốn, đã lục tục bị bảy bộ lạc xung quanh nhận rõ toàn bộ.

– Đây là…

– Yêu linh! Đây là yêu linh!

– Lại có yêu linh xuất thế, nhất định phải thu được!

Bảy bộ lạc xung quanh, ngoài hai bộ lạc phát hiện yêu linh cực sớm ra, thì năm bộ lạc khác hoàn toàn kinh hãi. Tiếp đó, trong bảy bộ lạc, có năm bộ lạc lập tức phái tộc nhân, tiến tới vị trí đánh dấu có yêu linh trên bản đồ.

Nhất thời, cả khu vực này trời đất biến sắc, gió mây nổi lên.

Trên la bàn mà đại tế tự các bộ lạc nắm giữ, phát tán ra quang mang yêu dị, khiến cho bảy bộ lạc đều kinh hãi, cùng lúc phái ra tộc nhân. Trong Bát Mạch Liên Minh, hội nghị tập hợp các tộc công và đại tế tự tám bộ lạc, cũng nổ ra tranh luận mạnh mẽ.

– Chết tiệt, lúc này làm sao lại xuất hiện yêu linh chứ!

– Đã điều tra được, các bộ lạc xung quanh đều xuất động, mà theo phương hướng yêu linh di chuyển, chính là vị trí Bát Mạch Liên Minh chúng ta đây! Nếu không có gì bất ngờ, hai ngày nữa, yêu linh này sẽ xuất hiện trên Bát Mạch Liên Minh chúng ta. Khi đó, cũng là lúc tộc nhân các bộ lạc phái ra tranh đoạt lẫn nhau!

– Có cần kéo dài thời gian thu lưới không… Dù sao kế hoạch của chúng ta tuy quan trọng, nhưng yêu linh này… cũng rất quan trọng!

– Nếu có thể trong khi đạt được mục đích thu lưới, vẫn có thể thu được yêu linh này, vậy thì tất cả hoàn mỹ rồi…

Trong khi các cường giả Bát Mạch Liên Minh thì thầm bàn luận, lão giả mặc trường bào màu đỏ ngồi ở vị trí chủ tọa, vốn đang nhắm mắt, đột nhiên mở to mắt.

– Đủ rồi!

Lão dửng dưng mở miệng, giọng nói truyền ra, giống như sấm sét truyền khắp nơi, khiến cho tất cả mọi người ở đây, lập tức yên tĩnh.

– Yêu linh tuy tốt, nhưng với Bát Mạch Liên Minh ta mà nói, khôi phục lực lượng đồ đằng mới là trọng điểm. Thực lực của Bát Mạch Liên Minh chúng ta ở phía đông Tây Mạc bị tổn thương nghiêm trọng, chư vị đạo hữu cũng đều bị thương. Quan trọng hơn là, tu vi của chúng ta không thể vọng động, nếu không vì đồ đằng bị tổn hại, sẽ có nguy cơ tu vi tuột dốc.

– Đây cũng là nguyên nhân chúng ta ở nơi này tu dưỡng, khó mà quét sạch các bộ lạc xung quanh nơi này được.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 755: Vòng Xoáy Quen Thuộc

– Cho nên mới định ra kế hoạch này, hấp dẫn ngày càng nhiều tu sĩ nơi này tới đây, tiếp đó nhờ trận pháp thực hiện huyết tế, khôi phục huy hoàng của đồ đằng. Yêu linh đó tới đây, là một chuyện tốt!

– Lão phu đang suy nghĩ có biện pháp nào tốt hơn, hấp dẫn thêm nhiều người nữa tới không!

Lão giả dửng dưng mở miệng, trong lúc nói, đôi mắt lóe lên một tia hàn mang.

Lão nói xong, tu sĩ Bát Mạch Liên Minh xung quanh, sau một hồi im lặng, lần lượt gật đầu.

Các phương nổi lên phong vân, sáng sớm hôm sau, hội đấu giá của Bát Mạch Liên Minh, cứ thế triển khai.

Vì người tham gia hội đấu giá quá nhiều, có đến hơn hai vạn người, cho nên nơi này không cố định vị trí làm sàn đấu giá, toàn bộ nơi này, là một trường đấu giá khổng lồ.

Sáng sớm, tất cả cửa hàng nơi đây, đều không cánh mà bay, biến mất hoàn toàn, lộ ra một khu vực rộng rãi, xung quanh, lại có rất nhiều lều trại. Trong lều trại, có từng tu sĩ Bát Mạch Liên Minh đi ra, phân tán khắp nơi, duy trì trật tự.

Mỗi người tham gia đấu giá, trong tay đều có một miếng ngọc giản. Những ngọc giản này liên tục được phát ra trong mấy ngày hôm nay, lúc này mỗi người một cái. Mạnh Hạo và Tôn Đại Hải ở cùng một chỗ, cũng

có hai cái.

– Sắp bắt đầu rồi!

Tôn Đại Hải hít sâu một hơi, trong lòng có hơi kích động. Loại đấu giá cỡ lớn thế này, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh như lão, cũng là lần đầu tiên tham gia.

Mà Mạnh Hạo, hoàn toàn thấy bình thường, đấu giá của Tử Vận Tông năm đó, mười vạn người tham dự, so với nơi này, cho dù là quy mô hay là diện tích, đều cao hơn rất rất nhiều.

Đồng thời, giữa không trung, xuất hiện một màn sáng mờ ảo, trong màn sáng, một người đàn ông trung niên đi ra. Người này mặt mũi trắng trẻo, tướng mạo ưu tú, sau khi xuất hiện thì nở nụ cười, chắp tay chào mấy vạn người dưới mặt đất.

– Lại được gặp chư vị đạo hữu rồi, tại hạ Đông Hàn Tử, có lẽ những đạo hữu ở đây có không ít vị biết tại hạ. Dù sao bốn lần đấu giá trước đây, cũng là do tại hạ chủ trì.

– Hội đấu giá hôm nay, là lần đấu giá cuối cùng Bát Mạch Liên Minh ta tổ chức ở nơi này, quy củ không đổi, ngọc giản trong tay các vị đạo hữu, có thể đưa ra giá cả, sẽ xuất hiện ở nơi này.

– Lời không cần nói thêm, món hàng đầu tiên của hôm nay…

Giọng Đông Hàn Tử vang vọng, hội đấu giá lập tức mở màn. Món hàng đầu tiên, lập tức khiến không ít người động lòng, ra giá vào ngọc giản, khiến cho giá cả lập tức xuất hiện trên màn sáng giữa không trung, cũng nhanh chóng biến hóa, liên tục tăng cao.

Tôn Đại Hải mở to mắt, chăm chú quan sát giá cả trên màn sáng, mà Mạnh Hạo, lại không hề để ý tới hội đấu giá này, ánh mắt hắn quét qua

khắp nơi, hơi có suy nghĩ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, kích thích trong hội đấu giá vẫn duy trì tăng lên, cho đến hai canh giờ sau, sắp tới chính ngọ, khi Đông Hàn Tử bắt đầu đấu giá một đồ đằng Thánh Tổ, hội đấu giá này, gần như đạt đến đỉnh cao.

Bất luận là ngôn từ, hay là lạc ấn ngọc giản, đủ loại thanh âm ra giá kinh thiên động địa, nhìn có vẻ tán loạn, nhưng trên thực tế lại rất có trình tự. Tôn Đại Hải hoàn toàn kích động, thậm chí lấy ngọc giản ra, cũng tham gia ra giá.

Mấy vạn người trên mặt đất như điên cuồng, chỉ có Mạnh Hạo, mặc đồ đen, người ngoài không nhận ra biểu cảm, mà trong mấy vạn người, sợ rằng chỉ có một mình hắn tỉnh táo, cũng vẫn không hề nổi bật.

– Hay cho một trận pháp yêu khí!

Hàn quang lóe lên trong mắt Mạnh Hạo. Trước đó hắn đã nhìn ra trận pháp của nơi này, sáng sớm nay, lúc hội đấu giá bắt đầu, trận pháp cũng từ từ vận chuyển. Lúc này tốc độ vận chuyển đã nhanh hơn không ít, yêu khí ngưng tụ ngày càng nhiều, đồng thời còn phát tán ra những dao động vô hình, có thể ảnh hưởng đến tình cảm.Chính loại dao động này, khiến cho mấy vạn người nơi này, ai nấy đều như phát cuồng.

Hoàn toàn ngược lại với mấy vạn người này, là tu sĩ của Bát Mạch Liên Minh xung quanh. Những người này có người từng là chủ các cửa hàng, hoặc là người làm thuê, cũng có thể là thủ vệ, lúc này xuất hiện khắp nơi, ai nấy đều mang vẻ mặt trào phúng, còn có cả nụ cười lạnh nơi khóe miệng.

Ở xa xa, Mạnh Hạo nhìn thấy một làn sương mỏng, không biết xuất hiện từ lúc nào, ngay khi nó bao bọc khắp nơi, thì trên bầu trời, có mười sáu tu sĩ lơ lửng, lạnh lùng nhìn mọi người phía dưới.

Mười sáu người này có một nửa là Nguyên Anh sơ kỳ, bốn người Nguyên Anh trung kỳ, còn có hai người Nguyên Anh hậu kỳ.

Âu Vân Tử và vị văn sĩ trung niên kia, còn cả vị nữ tử mặc cung trang cũng ở trong đó.

Mười sáu người này phát tán tu vi, nhưng trong mắt Mạnh Hạo, tu vi những người này đều có phần bất ổn, giống như miễn cưỡng ngưng đọng lại vậy. Ngoài ra trong đó còn có mấy người, trong khí tức có yêu khí nhàn nhạt.

Vẻ mặt Mạnh Hạo lãnh đạm, sau khi ánh mắt quét qua, nhìn Tôn Đại Hải một cái, dửng dưng mở miệng gọi tên lão. Tiếng nói phát ra, rơi vào trong tai Tôn Đại Hải, khiến Tôn Đại Hải chấn động, vẻ điên cuồng trong mắt biến mất, trở nên mờ mịt, nhưng nhanh chóng trở nên kinh hãi. Lão ý thức được trạng thái bản thân trước đó, rất không ổn.

Hô hấp gấp gáp, Tôn Đại Hải cẩn thận nhìn mọi người xung quanh, khi nhìn thấy gần như tất cả mọi người đều có vẻ điên cuồng, không ngừng ra giá, trán Tôn Đại Hải ướt đẫm mồ hôi.

– Thánh…

Lão bất giác nhìn về phía Mạnh Hạo.

– Đi theo ta.

Mạnh Hạo bình tĩnh nói, đi về phía sau, Tôn Đại Hải vội vã đi theo, hai người xuyên qua giữa đám người, cũng không dẫn tới quá nhiều chú ý. Khi xuất hiện ở một vị trí khác, Mạnh Hạo dừng lại.

– Nơi này tạm coi là an toàn, lát nữa nếu có biến cố gì, ngươi nhớ kỹ phải đả tọa ở nơi này, không thể bước ra.

Tôn Đại Hải cũng là hạng mưu kế thâm sâu, trước đó là bị ảnh hưởng, hiện giờ sau khi khôi phục tâm trí, sớm đã phát giác ra sự quỷ dị xung quanh, nghe vậy liền gật đầu nói vâng, thầm tự quyết định, bản thân cho dù thế nào, cũng sẽ không rời khỏi khu vực này.

Đồng thời, càng thêm kính cẩn với Mạnh Hạo từ đáy lòng. Lúc nhìn Mạnh Hạo, lão không nhìn thấy mặt mũi Mạnh Hạo trong bộ đồ đen, nhưng lại có thể cảm nhận được, ánh mắt của Mạnh Hạo, giống như đang nhìn về trung tâm nơi này.

Linh thức của Mạnh Hạo dung hợp với yêu khí đã phát tán, dung nhập vào mặt đất, quan sát trận pháp ở nơi này. Trận pháp này vận chuyển càng lúc càng nhanh, sương mù xung quanh cũng càng thêm nồng đậm.

– Lúc chính ngọ, là khoảnh khắc thiên địa chí dương, nhưng vật cực tất phản… Khoảnh khắc này, là chí dương chí cương, nhưng cũng đồng thời là chí âm chí nhu!

– Mà yêu khí, cho dù là loại khí tức nào, cương cũng được, nhu cũng xong, đều sẽ xuất hiện ngay lúc chính ngọ!

Mạnh Hạo yên lặng tính toán thời gian.

– Còn ba nhịp thở… Ba, hai, một…

Đôi mắt Mạnh Hạo trong khoảnh khắc lộ ra u mang. Chính vào lúc này, đột nhiên, trận pháp trên mặt đất ầm ầm vận chuyển, sương mù xung quanh lập tức cuộn trào. Cùng lúc đó, mặt đất đột nhiên biến thành màu đỏ, giống như máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 756: Vòng Xoáy Quen Thuộc (2)

Từng đợt khí tức yêu dị lập tức bộc phát, giữa trời đất, yêu khí tung hoành, kinh thiên động địa. Cỗ yêu khí này hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, vòng xoáy này xuất hiện giữa bầu trời, ầm ầm chuyển động.

Nhưng cảnh tượng này, Tôn Đại Hải cũng có ngẩng đầu, nhưng lại không thể nhìn thấy. Lão nhìn thấy tất cả đều bình thường, bầu trời vẫn là bầu trời, không hề có biến hóa.

Nhưng trong mắt Mạnh Hạo, lại kinh thiên động địa!

Mười sáu tu sĩ giữa không trung, lúc này toàn bộ bắt quyết, đồng loạt gầm lên, mười sáu phù văn lập tức phân tán, lao thẳng lên vòng xoáy giữa trời.

Tiếng vòng xoáy vang vọng ầm ầm, người ngoài không nghe được, chỉ có mình Mạnh Hạo có thể nghe thấy. Hắn nhìn vòng xoáy, hơi có cảm giác quen thuộc, giống như đã nhìn thấy ở nơi nào đó.

Vòng xoáy ầm ầm chuyển động, dần dần xuất hiện một hắc động, trong hắc động này… lại xuất hiện một thế giới!

Ngay khoảnh khắc nhìn rõ thế giới đó, Mạnh Hạo liền chấn động, lộ vẻ không thể tin tưởng. Hắn cuối cùng cũng nghĩ ra, tại sao lại cảm thấy quen thuộc!

Đường Lâu nước Triệu!

Năm đó sau khi Mạnh Hạo rời khỏi Kháo Sơn Tông, thì đi đô thành

nước Triệu. Trong đô thành đó, hắn ước mong được bước lên Đường Lâu, đứng trên cao trải tầm mắt, nhìn về Đông Thổ Đại Đường.

Sau đó, lúc hắn rời đi, như có dự cảm, khi vua nước Triệu và các đại thần đến Đường Lâu, hắn vô ý nhìn lại, cái nhìn đó, hắn nhìn thấy một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, trừ hắn ra, không một ai nhìn thấy!

Trong vòng xoáy, có một thế giới, thế giới này giống như một chiến trường, tồn tại vô số thi hài, còn có cả một cỗ quan tài khổng lồ màu đỏ thẫm, thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ. Mà bên cạnh cỗ quan tài, có một người gầy đét ngồi đó, Mạnh Hạo còn nhớ rõ, ngay khi bản thân nhìn thấy, cái xác khô gầy đó mở mắt ra.

Cái nhìn này, khiến cho bản thân mấy tháng trời luôn bị thiêu đốt sinh mệnh, mà mục đích của thuật này, sau này Mạnh Hạo cũng hiểu ra. Đó là lạc ấn, khắc lên ấn ký của bản thân.

Cho đến ngày đi Vãng Sinh Động, Mạnh Hạo đã hoàn toàn hiểu được tất cả, biết được cái xác khô kia gọi là Sửu Môn Đài, lại thu được tiên nhân chỉ lộ của Sửu Môn Đài, cũng biết được thế giới trong vòng xoáy kia, là một chiến trường cổ xưa.

Chiến trường này, có liên quan tới Lý gia từng là chủ nhân của sơn hải thứ chín, cũng liên quan đến chủ nhân hiện nay là Quý gia, mà tiếp đó, sau khi Mạnh Hạo đi Khư Kiều Giới, lúc liên tưởng, đã hiểu được, cuộc chiến tranh đoạt vị trí chủ nhân sơn hải thứ chín năm đó, cũng có liên quan đến yêu và tiên!

Tất cả, ngay trong khoảnh khắc Mạnh Hạo nhìn thấy vòng xoáy trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện trong đầu, vì ngay khoảnh khắc này, hắn nhìn thấy trong thế giới trong vòng xoáy, lại chính là chiến trường cổ năm đó.

Chỉ là trong chiến trường cổ này, không có quan tài, chỉ có rất nhiều xác chết…

Mà chính giữa biển xác đó, có một tế đàn khổng lồ. Ở giữa tế đàn này, có một màn sương đen bao bọc, khiến người ta không nhìn ra, trong đó rốt cuộc có thứ gì, nhưng lại có tiếng gầm thét thê lương, dường như không ngừng truyền ra từ trong màn sương. Mơ hồ có thể thấy được những khuôn mặt ẩn hiện trong màn sương, như muốn xông ra khỏi đó, nhưng lại không thể thành công, chỉ có thể ở trong màn sương vô tận năm tháng, không ngừng gào thét.

Mà trong số những khuôn mặt đó, có tu sĩ, còn có cả dị yêu!

Đầu óc Mạnh Hạo chấn động, ý chí triệu hoán mạnh mẽ truyền ra từ trong lòng hắn, nhất thời, khiến Mạnh Hạo không thể phân biệt, rốt cuộc là sương đen triệu hoán bản thân, hay là bản thân triệu hoán sương đen.

Nhưng cho dù thế nào, loại cảm giác triệu hoán này, khiến Mạnh Hạo thấy chấn động. Hắn nghĩ đến trước đó lúc quan sát trận pháp, đám sương đen giữa trận pháp này, không biết có quan hệ gì với những thứ trong vòng xoáy.

Giờ phút này, tất cả tu sĩ Bát Mạch Liên Minh, ai nấy đều lộ vẻ cuồng nhiệt, toàn bộ quỳ bái với vòng xoáy trên bầu trời.

Mười sáu tu sĩ Nguyên Anh giữa không trung, cũng đều quỳ bái ngay khoảnh khắc này.

Đồng thời, hồng ý tràn đầy mặt đất, sương mù cuộn trào, lập tức bao bọc tất cả mọi người kể cả Mạnh Hạo. Tiếp đó, một lượng lớn yêu khí đột nhiên phun ra từ trận pháp dưới lòng đất.

Ngay khi những yêu khí này xuất hiện, thì dung nhập vào trong cơ thể mỗi người ở đây, những người này vẫn duy trì điên cuồng, dường như đang chìm vào trong ảo cảnh, không thể tự thoát ra. Sau khi để mặc cho những yêu khí này tràn vào trong cơ thể, cho dù mặt mũi vặn vẹo biến

dạng, nhưng vẫn duy trì vẻ điên cuồng.

Yêu khí này dung nhập, những tu sĩ này lập tức run rẩy, vẻ mặt càng thêm dữ tợn. Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, cẩn thận quan sát, dần dần nhìn ra yêu khí đang dung hợp với sinh cơ của những người này.

Sau đó lại theo thiên linh và thất khiếu của những người này, từ từ bay lên, dưới sự khống chế và điều khiển của mười sáu tu sĩ kia, yêu khí ẩn hàm lực lượng sinh mệnh này, bay thẳng về phía vòng xoáy trên trời, lập tức bị hấp thu vào trong. Khoảnh khắc dung nhập vào màn sương đen kia, bị những khuôn mặt trong màn sương hưng phấn mở mồm cắn nuốt.

Cảnh tượng này, Mạnh Hạo nhìn thấy rõ ràng, hắn hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Tôn Đại Hải, lúc này Tôn Đại Hải đang ngồi đó, nhắm mắt đả tọa. Vị trí lão ngồi, là trong màn sương, nhưng không có nhiều yêu khí tiếp cận nơi đó, đây là tiết điểm của trận pháp, tạm thời an toàn.

– Trận pháp kia, rốt cuộc là gì… Vì sao lại khiến ta có cảm giác triệu hoán, không phải nó đang triệu hoán ta, mà là ta… Trong vô ý, lại triệu hoán mảnh sương mù này.

Mạnh Hạo đang trầm ngâm, sương mù xung quanh cuộn trào, yêu khí phóng ra càng nhiều, dung nhập vào trong mấy vạn tu sĩ ở đây, hóa thành khí tức ẩn chứa sinh cơ, rồi lại bay về phía vòng xoáy trên bầu trời.

Đồng thời, tiếng chú ngữ phức tạp phát ra từ miệng tu sĩ Bát Mạch Liên Minh xung quanh, từ từ truyền ra. Tu sĩ Bát Mạch Liên Minh ở đây, cũng đến mấy vạn, lúc này cùng cất lời, hóa thành sóng âm, khuếch tán bốn phương.

Âm thanh truyền ra, sương mù xung quanh cuộn trào, yêu khí càng thêm nồng, trong vòng xoáy trên bầu trời, những khuôn mặt trong sương đen kia, càng thêm hưng phấn, gầm thét mà không có tiếng.

Toàn bộ cảnh tượng, cực kỳ quỷ dị, đặc biệt là mười sáu tu sĩ Nguyên Anh giữa không trung, thanh âm của bọn họ trào dâng, hai tay bắt quyết, không ngừng đánh ra các loại ấn ký.

Cũng vào lúc này, trên trán mười sáu người, xuất hiện các đồ đằng khác nhau, hình dạng những đồ đằng này, chính là… những khuôn mặt!

Đó lại là những khuôn mặt vặn vẹo trong màn sương đen, trong vòng xoáy!

Thậm chí trên trán mấy vạn tộc nhân Bát Mạch Liên Minh cũng đều xuất hiện khuôn mặt như vậy. Những khuôn mặt này có già có trẻ, có tu sĩ có dị yêu, đủ loại khác nhau.

– Những khuôn mặt này, là đồ đằng của bọn họ!

Mạnh Hạo nhìn ra, một lần nữa chấn động. Hắn không ngờ được, những khuôn mặt trong màn sương đen kia, lại là đồ đằng.

– Bát Mạch Liên Minh này, rất quỷ dị, trận pháp có thể hấp thu yêu khí, còn cả những tu sĩ có yêu khí trong cơ thể, thậm chí đồ đằng của bọn họ, lại có liên hệ với vật trong thế giới trong vòng xoáy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 757: Ta Sẽ Lại Tới!

– Kỳ dị hơn nữa là… Giữa sương đen và Phong Yêu Sư, có mối quan hệ thế nào!

Đôi mắt Mạnh Hạo lộ ra ánh sáng kỳ dị.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, lúc yêu khí bốn phía xuất hiện một lượng lớn, từng tiết điểm trước đó không có yêu khí, lần lượt bị che phủ, Tôn Đại Hải ở chỗ kia, thân thể run lên, xung quanh lão đã có yêu khí, đang muốn xông vào trong cơ thể lão.

Mạnh Hạo cau mày, tay phải vung lên, yêu khí xung quanh Tôn Đại Hải lập tức khuếch tán, tuy so với yêu khí nồng đậm xung quanh, phần khuếch tán này rất mơ hồ, nhưng trong khoảnh khắc này, lập tức có bảy đạo thần thức quét qua.

– Hả?

– Người này vẫn còn tỉnh táo!

– Là hắn…

Cơ hồ ngay khi bảy đạo thần thức quét qua, mười sáu tu sĩ giữa không trung, lập tức có ba người lắc mình, nhanh chóng lao xuống, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã tới gần Mạnh Hạo.

Trong ba người, có một người là vị văn sĩ trung niên kia, người này sát cơ lấp lánh trong mắt.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, vung tay phải, tức thời yêu khí xung quanh xoay vòng, lại bị Mạnh Hạo rút đi không ít, hóa thành sóng xung kích vô

hình, quét về phía ba người đang lao tới.

Trong tiếng nổ vang vọng, ba tu sĩ Nguyên Anh biến sắc, không thể không dừng lại.

– Yêu khí, người này lại có thể điều khiển yêu khí!

Ba người có vẻ kinh hãi, liền bắt quyết, trước người liền lập tức xuất hiện một khuôn mặt hư ảo, đẩy về phía trước. Ngay sau đó ba khuôn mặt vặn vẹo, phát ra tiếng cười dữ tợn, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cuốn yêu khí lên, đối với ba khuôn mặt quỷ dị mà nói, thì có vẻ không có hiệu quả quá lớn, lúc bọn nó xông tới, liền cắn nuốt yêu khí, cho dù yêu khí xung kích cực đại, cũng chỉ khiến một khuôn mặt trong đó mơ hồ biến mất, còn hai khuôn mặt khác, vẫn ầm ầm xông tới.

Ầm một tiếng, tiếng nổ vang vọng, dẫn tới hàng loạt gợn sóng, cuốn tới bốn phương, yêu thân của Mạnh Hạo lui lại, cuốn lấy Tôn Đại Hải, lao về phía sau.

Ba tu sĩ Nguyên Anh vẻ mặt âm trầm, truy kích Mạnh Hạo.

– Quả là tu vi không tầm thường, nhưng ở Bát Mạch Liên Minh ta, ngươi sao có thể chạy trốn!

– Có thể thôi động yêu khí, cũng coi như kỳ dị, bắt ngươi làm chủ tế tự Thánh Tổ, nhất định sẽ khiến Thánh Tổ đại nhân vui vẻ!

Trong lòng ba người cảnh giác, giữa không trung lại có một người lao tới, chính là Âu Vân Tử, bốn người đồng thời truy sát Mạnh Hạo.

Lập tức, tiếng nổ ầm ầm, bốn người hợp lực thi triển thần thông, thi triển khuôn mặt ảo hóa, dữ tợn cắn nuốt yêu khí, xông về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không nói một lời, cũng không thèm để ý đến bốn người, mà một tay chộp lấy Tôn Đại Hải, một tay bắt quyết, không ngừng đánh hàng loạt ấn ký vào trong cơ thể Tôn Đại Hải.

Thân thể di chuyển như u hồn, né tránh bốn người vây công.

Hơn mười nhịp thở sau, tay phải Mạnh Hạo vỗ lên trán Tôn Đại Hải một cái, bên ngoài cơ thể lão lập tức xuất hiện một màn ánh sáng, lúc này Mạnh Hạo thả tay, Tôn Đại Hải liền rơi vào trong màn sương phía dưới.

Có màn ánh sáng đó, có thể giúp Tôn Đại Hải không bị yêu khí xâm phạm. Làm xong chuyện này, Mạnh Hạo mới quay người, nhìn bốn người đang lao tới, tay phải giơ lên, yêu khí lập tức hiện ra, ầm ầm nổ vang, chiến đấu với bốn người này.

Năm người ai nấy thuấn di, không ngừng ra tay, thuật pháp, thần thông, khuôn mặt, yêu khí, lúc này so đấu, bốn người Âu Vân Tử càng đấu càng kinh hãi. Thân thể Mạnh Hạo phiêu hốt, ra tay quỷ dị, khiến cho bốn người bọn họ cảm thấy cực kỳ khó dây.

– Người này có lai lịch thế nào? Sao lại quỷ dị đến vậy!Ngay khi bốn người cảm thấy khó giải quyết, giữa không trung, trong số mười hai người còn lại, lại có hai người cau mày bay ra, chớp mắt đã tới. Tập hợp lực lượng của sáu người, sau nửa nén hương, làm hiện ra một khuôn mặt khổng lồ, ngưng tụ lại, hóa thành một hình ảnh sáu mặt, thi triển sát chiêu hợp lực của sáu người, bộc phát chấn động kinh thiên, khiến cho trời đất biến sắc, gió mây đảo lộn. Thân ảnh Mạnh Hạo hơi dừng, bộ đồ màu đen lập tức bị xé tung, lần đầu lộ ra thân thể dưới lớp quần áo trước mặt mọi người.

Đó… Không phải thân thể, mà là yêu khí, yêu khí ngưng tụ thành hình thể, thoạt nhìn giống như thân thể bằng sương mù.

Mọi người ở đây, ngay khi nhìn thấy, ai nấy đều thấy chấn động, sáu

người xung quanh, thậm chí cả mười người giữa không trung, đều híp mắt lại, vẻ mặt kinh hoàng càng mạnh.

– Vụ khí phân thân!

– Không thể nào, chúng ta phí bao nhiêu công sức mới đánh chết được một vụ khí phân thân thôi sao!

– Chỉ một vụ khí phân thân đã mạnh mẽ đến như vậy, vậy bản tôn người này… Sẽ đáng sợ đến đâu!

Mười sáu tu sĩ Nguyên Anh, hoàn toàn biến sắc, đặc biệt là Âu Vân Tử, khuôn mặt tái nhợt, lão ta nghĩ đến dự cảm lúc trước.

Lúc này sương mù đang tan dần, nhưng khuôn mặt Mạnh Hạo do sương mù tạo ra, lại có một chút trào phúng, một chút lạnh lùng, nhìn về phía mọi người.

– Ta sẽ lại tới!

– Ta đã tới rồi!

Câu thứ nhất, truyền ra từ thân thể đang dần biến mất trong sương mù, mà câu thứ hai, lại từ một nơi xa xôi, giống như sấm sét kinh thiên động địa, truyền khắp bốn phương.

Rơi vào trong tai mọi người, giống như tiếng sấm mạnh mẽ vang động.

Thanh âm như sấm nổ, vang vọng khắp nơi, xa xa, có một con mãng xà khổng lồ cỡ nghìn trượng, đang lao tới nơi này!

Trên mãng xà, có mấy nghìn tu sĩ, ánh mắt ai nấy đều lấp lánh, lộ ra vẻ sắc bén. Chính là Ô Thần ngũ bộ sau mấy năm chinh chiến, đã rèn đến chém giết máu lạnh!

Không một ai nói gì, từ người già đến trẻ nhỏ, ánh mắt ai cũng âm lãnh, lộ ra vẻ khát máu vô tình, lạnh lùng nhìn tất cả tu sĩ của Bát Mạch Liên Minh.

Rõ ràng chỉ có mấy nghìn người, nhưng lại khiến cho tu sĩ của Bát Mạch Liên Minh cảm giác giống như cả vạn quân, dường như còn cảm nhận được sát khí kinh thiên động địa xung quanh mấy nghìn người của Ô Thần ngũ bộ này!

Sát khí mạnh mẽ này, là khí thế vô hình, hình thành sau khi giết chết không biết bao nhiêu người. Mà sau khi Ô Thần ngũ bộ trải qua huyết hỏa, đã cháy lên sự điên cuồng chấn động cả vùng đất Tây Mạc.

– Bọn họ là ai, là bộ lạc nào!

– Tố chất chỉnh thể của bộ lạc này, phía bắc Tây Mạc vĩnh viễn không thể có, cho dù là khu vực trung tâm, cũng rất khó có được!

– Bọn họ… Không phải… Không phải là yêu linh!

Mười sáu tu sĩ Nguyên Anh của Bát Mạch Liên Minh giữa không trung lúc này, sắc mặt hoàn toàn thay đổi. Tuy Ô Thần ngũ bộ thoạt nhìn chỉ có mấy nghìn người, nhưng khí thế của họ quá mạnh, sát khí dậy lên quá nặng, cho dù là tu sĩ Bát Mạch Liên Minh trên mặt đất, cũng cảm thấy nghẹt thở.

Đây, chính là Ô Thần ngũ bộ!

Ô Thần ngũ bộ sau khi trải qua chiến đấu, quật khởi giống như sống dậy từ trong ngọn lửa.

Tốc độ mãng xà cực nhanh, vốn cần thời gian một ngày mới có thể tới nơi, nhưng Ô Thần ngũ bộ toàn lực tiến tới, tốc độ của bọn họ, đã rút

ngắn đi một ngày, chỉ chớp mắt sau, đã tới nơi!

Đặc biệt là trên đầu con mãng xà khổng lồ, phía trước những tu sĩ Ô Thần ngũ bộ giống như sát thần khiến cho Bát Mạch Liên Minh kinh hãi kia, lại có một người đàn ông đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 758: Cho Các Ngươi Chiến Tranh!

Hắn mặc một bộ đồ xanh, mái tóc đen có điểm vài sợi bạc tung bay, thoạt nhìn có vẻ giống như thư sinh. Nhưng đôi mắt lạnh lẽo, khuôn mặt lạnh như băng, khiến cho hắn trở nên cực kỳ quỷ dị, khiến cho người ta cảm thấy giống như đặt mình trong gió tuyết.

Hắn tồn tại, giống như có thể băng phong thiên địa, hắn xuất hiện, như là suối nguồn sát khí của cả Ô Thần ngũ bộ. Nếu ví cả Ô Thần ngũ bộ như một thanh đao nhuốm máu, vậy người này, chính là phần lưỡi sắc bén nhất của cây đao!

Hắn, chính là Mạnh Hạo!

Hắn xuất hiện, lập tức khiến mười sáu tu sĩ Nguyên Anh giữa không trung hít thở gấp, đôi mắt co rút, sự sợ hãi đến từ bản năng giống như thủy triều lan tràn toàn thân. Đúng vào khoảnh khắc này, bọn họ nhận ra khuôn mặt của Mạnh Hạo, giống hệt như khuôn mặt của vụ khí yêu thân mà trước đó bọn họ khó khăn lắm mới tiêu diệt được!

Cảnh tượng này, giống như sấm động, đánh thẳng vào trong lòng mười sáu tu sĩ Nguyên Anh.

Tám tộc công vẻ mặt biến hóa, tám tế tự hít thở gấp gáp, mà Âu Vân Tử hai mắt co rút, văn sĩ trung niên bên cạnh, thì tim đập chân run, nữ tử mặc cung trang lại lộ vẻ không thể tin tưởng.

– Các ngươi là ai!

Một trong hai lão giả Nguyên Anh hậu kỳ, tu vi cao nhất trong số mười

sáu tu sĩ Nguyên Anh mở miệng. Giọng nói cuồn cuộn truyền tới, giống như kinh lôi, có thể áp đảo khí thế bốn phương, nhưng lại không áp chế được sát khí ngập trời đến từ Ô Thần ngũ bộ!

– Ô Thần bộ!

Mấy nghìn tộc nhân Ô Thần ngũ bộ, lao nhanh trên mãng xà, ngay khi tới gần bầu trời chỗ Bát Mạch Liên Minh, thì đồng thời phát ra âm thanh trầm thấp. Âm thanh này là mấy nghìn người phát ra, trở thành sóng âm, vượt qua cả lôi đình, chấn động trời đất, vang vọng khắp nơi, cuồn cuộn cuốn tới.

Giống như một người khổng lồ kinh thiên, gầm thét xuống mặt đất, tiếng nổ vang vọng, dẫn tới cuồng phong, làm dậy lên xung kích, làn sóng quét qua, khiến cho sương mù nơi đây, trong khoảnh khắc này, bị ép buộc trào dâng.

Ngay khoảnh khắc âm thanh vang vọng, con mãng xà khổng lồ kia, rít lên một tiếng, mấy nghìn tộc nhân Ô Thần ngũ bộ trên lưng nó, lập tức hóa thành mấy nghìn đạo cầu vồng, nhanh chóng tán ra. Cảnh tượng này nhìn từ dưới đất, giống như Thiên Nữ Tán Hoa, mà hoa này, không phải màu máu, nhưng bọn họ sẽ khiến nơi này, tràn ngập hoa máu!

Ầm!

Khoảnh khắc chém giết này, đột nhiên tới, mấy nghìn tộc nhân Ô Thần ngũ bộ, lao thẳng xuống đất. Bọn họ sớm đã quen với chiến tranh, sớm đã quen với máu tươi, sớm đã quen với việc quật khởi trong giết chóc.

Chiến tranh, không có ngôn từ, không có mắng chửi, không có giằng co lẫn nhau, mà… trực tiếp triển khai!

Tộc nhân Ô Thần ngũ bộ xông tới, Mạnh Hạo giống như một ngôi sao băng, lao thẳng về phía mười sáu người Bát Mạch Liên Minh giữa không

trung, cực kỳ nhanh chóng. Sau lưng hắn, là sáu tu sĩ Nguyên Anh của Ô Thần ngũ bộ, cũng lao thẳng vào trong mười sáu người của Bát Mạch Liên Minh.

– Chỉ có mấy nghìn người, cho dù có chỗ bất phàm, nhưng dám đến nơi này, tự nhiên…

Lão giả Nguyên Anh hậu kỳ thứ hai trong số mười sáu người âm trầm mở miệng.

Nhưng lão còn chưa nói xong, Mạnh Hạo như sao băng lao tới đã vung tay. Tức thời tiếng hít mạnh truyền ra từ trong số các tộc nhân ở phía dưới và những tu sĩ Nguyên Anh giữa không trung của Bát Mạch Liên Minh.

Gần sáu vạn dị yêu, phô thiên cái địa, toàn bộ xuất hiện, dày đặc, đồng thời gào lên. Đại Mao, thằn lằn, cá sấu màu đỏ, quạ đen, muỗi xanh, còn có rất nhiều ngũ độc, trong khoảnh khắc này, chấn động bầu trời.

Còn một tiếng gầm thét nữa, là của Thiên Phương thú, một tiếng kêu sắc bén đầy cuồng ngạo của chim anh vũ, một tiếng lải nhải hòa lẫn trong đàn dị yêu của miếng mỡ đông.

Dị yêu kinh thiên, lao xuống mặt đất, giống như thú triều, tràn tới.

Cảnh tượng này, giống như một chùy nặng, đánh thẳng vào tâm thần tu sĩ Bát Mạch Liên Minh.

– Sinh tử tồn vong, bát mạch phản kích!

Lão giả Nguyên Anh hậu kỳ trước đó mở miệng, lão mặc bồ đồ đỏ, lúc này vẻ mặt biến hóa, trong lòng sớm đã hối hận. Nhưng hiện giờ lại không còn cách nào, chỉ có thể kêu lên sắc bén, lao về phía Mạnh Hạo.

Mười sáu người, đồng thời thuấn di, lao về phía Mạnh Hạo, bắt quyết phối hợp, ánh sáng pháp bảo lóe lên, bên ngoài thân thể mười sáu người, lại có các khuôn mặt dữ tợn hiện ra, gầm rú thê lương lao về phía Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khi mười sáu người tới gần, tay phải Mạnh Hạo giơ lên, mặt nạ huyết sắc xuất hiện, đeo lên mặt hắn. Trong lúc vung tay, xung quanh hắn lập tức xuất hiện một khuôn mặt khổng lồ.

Khuôn mặt này, chính là Mạnh Hạo.

Ngay khi khuôn mặt xuất hiện, Mạnh Hạo bước tới một bước. Một bước này, cả trời đất như chấn động, khuôn mặt khổng lồ của Huyết Tiên hóa thành Mạnh Hạo, khuếch trương lên, đột nhiên nổ mạnh, xung kích hình thành quét ngang, tiếng nổ ầm vang kinh thiên động địa. Trong mười sáu tu sĩ Nguyên Anh, có mười người pháp bảo tan nát, thần thông tan vỡ, phun ra máu tươi, bị cuốn đi giống như diều đứt dây.

– Nguyên Anh đại viên mãn!

Mười người không thèm để ý quệt đi máu tươi, vô cùng kinh hãi.

– Chính là các ngươi… Diệt phân thân của ta!

Mạnh Hạo dửng dưng mở miệng, tiếp tục bước tới. Bước thứ hai này, khuôn mặt của hắn một lần nữa biến ra, từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng đôi môi lại hơi động, phát ra Nhất Ngôn vô thanh!

Nhất Ngôn vừa ra, sáu người còn lại giữa không trung, có bốn người khóe miệng trào máu, đầu óc chấn động, giống như có một thanh đao sắc đâm vào. Sóng âm vô thanh xuyên thấu tâm thần bọn họ, chấn động thân thể bọn họ, khiến Nguyên Anh của bọn họ vào lúc này, phun ra tinh hoa sinh mệnh!

– Nửa bước Trảm Linh!

Bốn người này phun máu tươi, thân thể lộn nhào, run rẩy, sợ hãi trực tiếp bao phủ toàn thân, đôi mắt lộ vẻ hoảng hốt.

– Các ngươi muốn giao dịch, Mạnh mỗ sẽ giao dịch với các ngươi, các ngươi muốn chiến tranh… Ta sẽ cho các ngươi chiến tranh!

Mạnh Hạo lạnh lùng mở miệng, bước tới bước thứ ba. Ngay khi đặt bước thứ ba, trên thân mười người trước đó ngã nhào, lập tức xuất hiện Phong Hỏa Liên Thiên, còn bốn tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, khói đen cuồn cuộn trên cơ thể. Phong hỏa này, là sinh cơ thiêu đốt mà ra.

Còn hai lão giả Nguyên Anh hậu kỳ tu vi cao nhất Bát Mạch Liên Minh, hai tai ù ù, cho dù không đến mức bị hất đi, nhưng tâm thần bọn họ, lại dậy lên cơn sóng cuộn trào, trên người bọn họ, cũng có phong hỏa.

– Phong Hỏa Liên!

Mạnh Hạo mở miệng, tiếng sấm chớp vỡ tan xuất hiện, mười người ngoài cùng gào thét thảm thiết, thân thể lập tức tan vỡ. Nguyên Anh mang theo sợ hãi, không còn để ý đến gì khác lập tức chạy trốn, nhưng lập tức mơ hồ, còn chưa chạy được bao xa, đã bị xóa bỏ, chia năm sẻ bảy.

Lúc này thanh phong quét qua, khói tan mây tán.

Trong bốn tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, kể cả Âu Vân Tử, văn sĩ trung niên và nữ tử cung trang, thân thể cũng tan vỡ, máu thịt mơ hồ. Nguyên Anh của bọn họ may mắn thoát ra, lúc này đang run rẩy giữa không trung xa xa, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, có vẻ tuyệt vọng chưa từng có.

Hai lão giả Nguyên Anh hậu kỳ, tu vi bọn họ cao nhất, lúc này phun ra

máu tươi, thân thể bay lui, nhưng lại chịu được không tan vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 759: Ta Tên Hoang Chủng

Đồng thời, trên mặt đất, tiếng gào thét thảm thiết không ngừng vang lên. Tu sĩ của Bát Mạch Liên Minh, bản thân đa phần cũng đều tàn nhẫn, nhưng cũng chỉ là với những bộ lạc tầm thường mà thôi. Hiện giờ đối mặt với Ô Thần ngũ bộ như lang như hổ, lạnh lùng chém giết, bọn họ căn bản không phải đối thủ, hai bên vừa va chạm, đã phải lui lại.

Bọn họ có mấy vạn tộc nhân, vốn phải chiếm ưu thế, nhưng đối mặt với gần sáu vạn dị yêu, lập tức liên tục thua sút. Đàn dị yêu của bọn họ, tuy rằng cũng có, nhưng lại không thể ngăn cản Mạnh Hạo và Ô Thần ngũ bộ. Trải qua bao gió tanh mưa máu, sau nhiều lần được Mạnh Hạo dung nhập yêu khí, ai nấy đều có thể sánh với dị yêu hung tàn!

Tiếng gào thét thảm thiết không ngừng vang lên, mặt đất tràn ngập máu tươi, đối mặt với Ô Thần ngũ bộ, Bát Mạch Liên Minh tuyệt vọng phát hiện, bọn họ căn bản không thể chống đỡ!

Cho dù là khí thế hay tu vi, đều yếu kém hơn một chút, thậm chí loại lạnh lùng khát máu này bọn họ cũng chỉ từng thấy trên người những tộc nhân tinh anh, của một số bộ lạc lớn. Nhưng hiện giờ, lại là cả một tộc đàn đều như vậy.

Điều này bọn họ chưa từng nhìn thấy, cũng chưa từng nghe nói. Họ không thể tưởng tượng được, ở vùng đất Tây Mạc, lại có một bộ lạc như vậy!

– Bọn họ là… bộ lạc chiến tranh!

Mà lúc này, thanh âm lúc trước của Mạnh Hạo, như liên tục vang lên

trong tâm thần của tất cả tu sĩ Bát Mạch Liên Minh.

– Các ngươi muốn chiến tranh, ta sẽ cho các ngươi chiến tranh!

Ngay trong trận chém giết này, từ lúc bắt đầu, giữa không trung, mười sáu tu sĩ Nguyên Anh của Bát Mạch Liên Minh, chết đi mười người, chỉ còn lại sáu người. Hai lão giả Nguyên Anh hậu kỳ, lúc này đôi mắt đỏ ngầu, lúc lui lại hai người đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ điên cuồng trong mắt đối phương.

Hai người đồng thời bắt quyết, sau khi phun máu tươi, vẻ mặt dữ tợn, đồng thời chỉ về phía mặt đất.

– Khai trận!

Lời vừa thốt lên, mặt đất ầm ầm nổ vang, sương mù cuộn trào mạnh mẽ, mấy vạn người lúc trước đến đấu giá bị vây trong đó nhanh chóng héo rũ, sinh cơ của họ và yêu khí xung quanh, nhanh chóng ngưng tụ. Trên mặt đất, đột nhiên xuất hiện từng vết ánh sáng.

Những dấu vết này cong cong gấp gấp, lập tức xuất hiện, ngay sau đó, hình thành một trận pháp khổng lồ.

Đó chính là trận pháp kỳ dị có thể ngưng tụ yêu khí mà Mạnh Hạo phát hiện lúc trước, ngay khi trận pháp xuất hiện, ở ngay chính giữa, lập tức có một cột sương màu đen dâng lên tận trời.

– Ô Thần bộ, các ngươi đã muốn chết, hôm nay Bát Mạch Liên Minh ta giúp các ngươi!

– Sau ngày hôm nay, Tây Mạc không còn Ô Thần bộ, về phần ngươi… Sẽ bị hình thần câu diệt, hoàn toàn gạt bỏ!

Giữa không trung, hai lão giả Nguyên Anh hậu kỳ của Bát Mạch Liên

Minh, cất giọng trầm thấp, tiếng nổ kinh thiên, cột sáng màu đen kia nhanh chóng thu nhỏ lại, rồi hóa thành một bóng hình màu đen.

– Xin hình chiếu của Thánh Tổ giáng lâm, tiêu diệt người này, xóa bỏ bộ lạc này!

Hai lão giả lập tức quỳ lạy, vẻ mặt cuồng nhiệt. Đồng thời, tu sĩ Bát Mạch Liên Minh trên mặt đất, cũng cuồng nhiệt theo, những đồ đằng hình khuôn mặt khác nhau hiện lên trên trán cũng đều có một biểu hiện.

Kính sợ!

Tất cả đồ đằng hình khuôn mặt, đều có vẻ vô cùng kính sợ, thậm chí là oán độc. Nhưng cho dù oán hận thế nào, cũng không thể không sinh ra kính sợ từ trong linh hồn lúc đối mặt với con người do cột sương màu đen hóa thành kia.

– Xin hình chiếu của Thánh Tổ giáng lâm, tiêu diệt người này, xóa bỏ bộ lạc này!

Mấy vạn người cùng cất lời, giọng nói vang vọng kinh thiên động địa.

Con người giữa không trung vốn còn mơ hồ, nhưng rất nhanh đã ngưng thực, hóa thành một người đàn ông trung niên mặc đồ đen, vẻ mặt vô cảm, phát tán khí tức tang thương. Sau khi xuất hiện, thân thể lúc thì mơ hồ, lúc thì rõ ràng, lúc thì biến mất, lúc lại xuất hiện.

Hình ảnh không ngừng thay đổi, khiến tất cả tu sĩ nhìn thấy y, đều cảm thấy quỷ dị, có cảm giác tâm thần rối loạn, ánh mắt đau đớn.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong khoảnh khắc này, cảm giác triệu hoán trong lòng hắn càng thêm mạnh mẽ. Cũng vào lúc này, cổ ngọc Phong Yêu trong túi trữ vật của hắn, truyền ra chấn động.

Trong lòng Mạnh Hạo biết rõ, người trung niên này, chính là thứ ẩn giấu ở trung tâm trận pháp trên mặt đất, là thứ lúc trước bản thân không nhìn thấu. Cũng chính y, gây ra biến hóa của cổ ngọc Phong Yêu.

Người trung niên áo đen, từ từ quay đầu, ánh mắt quét qua, liền dừng lại trên người Mạnh Hạo. Ngay khoảnh khắc y nhìn Mạnh Hạo, trong lòng Mạnh Hạo đột nhiên máy động, vào lúc này, thế giới trước mắt hắn dường như biến đổi, không còn là vùng đất Tây Mạc, mà là ở trong một nơi trời đất toàn một màu đỏ hồng. Xung quanh là chiến trường, từng tiếng gầm thét thê lương vang lên, hắn nhìn thấy một cây thương màu đen, lao về phía mình với tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, ảo giác này lập tức tan vỡ, nhưng ngay khi tan vỡ, đôi mắt Mạnh Hạo co rụt lại. Hắn nhìn thấy một ngón tay, đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, chủ nhân của nó, chính là người trung niên áo đen.

Ầm!

Nguy cơ tới gần, tơ của Vô Mục tằm nhanh chóng bọc lấy Mạnh Hạo, va chạm với ngón tay đánh tới. Trong tiếng nổ, khóe miệng Mạnh Hạo trào máu, thân thể lui lại, lui đến mấy trăm trượng, hắn ngẩng đầu, đôi mắt co rút, hàn mang bắn ra.

Ngay khoảnh khắc này, mọi người xung quanh đều không nhận ra trong vòng xoáy giữa trời, ở thế giới khác kia, trong biển thi hài, trên tòa tế đàn chót vót kia, sương mù tràn lan, đột nhiên cuộn trào, như có một tiếng gầm thét vội vã và tức giận vang lên.

Khi tiếng gầm thét vang lên, khuôn mặt của vô số tu sĩ và dị yêu hiện lên trên màn sương, toàn bộ biến sắc. Sau đó từng cái gấp khúc, như không biết đang dùng thủ đoạn gì, trấn áp tiếng rít gào trong màn sương.

Đồng thời, phía trước Mạnh Hạo, nam tử trung niên áo đen khuôn mặt

dửng dưng, lúc này lại xuất hiện một chút biến hóa, y ngẩng đầu nhìn vòng xoáy giữa bầu trời, đôi mắt lóe sáng, lại cúi đầu nhìn Mạnh Hạo. Trong cái nhìn này, ánh mắt y lại lộ ra một tia sáng kỳ dị.

Tia sáng có phần không tin tưởng, nhưng sự hưng phấn và tham lam chưa từng xuất hiện trên người y còn nhiều hơn.

– Xin Thánh Tổ đại nhân tiêu diệt tên tu sĩ tàn bạo ác độc này…

Lúc này, trong sáu tu sĩ Nguyên Anh còn lại giữa không trung, một lão giả Nguyên Anh trung kỳ, nhìn thấy Mạnh Hạo bị nam tử áo đen một ngón tay hất lui, lập tức kích động hô lên.

Nhưng lão còn chưa nói xong, đột nhiên, vị nam tử trung niên áo đen kia giơ tay phải lên, chộp xuống mặt đất phía sau. Một trảo này, thân thể lão giả Nguyên Anh trung kỳ kia lập tức biến mất, lúc xuất hiện, đã nằm trong tay nam tử áo đen, bị y túm cổ.

– Ồn ào.

Nam tử trung niên áo đen dửng dưng nói, tay phải bóp mạnh. Rắc một tiếng, lão giả Nguyên Anh trung kỳ trợn tròn mắt, thân thể nhanh chóng héo rũ, tất cả sinh cơ liền bị trung niên áo đen hấp thu. Thân thể lão giả, khô héo nhanh chóng, cho đến lúc chỉ còn da bọc xương, lão vẫn trợn tròn mắt, có vẻ ngỡ ngàng, kêu lên một tiếng cuối cùng, thân thể hóa thành tro tàn, hình thần câu diệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 760: Ta Tên Hoang Trủng (2)

– Hắn, không phải người mà ngươi có tư cách xỉ nhục bằng lời nói.

Trung niên áo đen thì thầm, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Giờ phút này, xung quanh đột nhiên yên tĩnh, tộc nhân và dị yêu của Ô Thần bộ toàn bộ lui lại, tu sĩ Bát Mạch Liên Minh cũng kinh hãi, không còn ý chí giao chiến, lần lượt lui về. Toàn bộ ánh mắt, đều hướng lên không trung, nhìn Mạnh Hạo và người áo đen kia.

Bát Mạch Liên Minh lúc này chỉ còn lại năm tu sĩ Nguyên Anh, sắc mặt tái nhợt, trong ký ức của họ, Thánh Tổ đại nhân bình thường giống như không có linh trí, lúc ra tay sắc bén, giống như một con rối, chưa từng nói một lời. Nhưng hiện giờ… Lại mở miệng nói chuyện, còn thay đổi vẻ mặt, thậm chí mừng giận thất thường, đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ, trước giờ chưa từng có, lúc này kinh hãi lui lại.

– Ngài nói đúng hay không, Phong Yêu đại nhân.

Trung niên áo đen mỉm cười, nụ cười có phần dữ tợn, còn có cả hưng phấn và kích động, phần hưng phần này, nhìn có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Trong vòng xoáy trên bầu trời, sương mù trên tế đàn tiếp tục cuộn trào, tiếng gầm thét trong đó càng thêm phẫn nộ, như muốn xông ra khỏi màn sương, nhưng những khuôn mặt trong màn sương lại dốc sức trấn áp.

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình thường, nhưng trong lòng lại chấn động mạnh, như sóng gió dâng trào. Đây là lần đầu tiên, hắn gặp một người vừa nhìn đã phát hiện thân phận Phong Yêu Sư của bản thân.

– Ngươi là ai.

Mạnh Hạo nhìn chằm chằm nam tử áo đen, từ từ mở miệng.

– Ta là ai? Ngươi hỏi ta là ai?

Nam tử áo đen nghe vậy ngây ra, sau đó bật cười, tiếng cười có vẻ kích động và hưng phấn càng đậm, khiến ý niệm tham lam, ngay cả tu sĩ của Bát Mạch Liên Minh cũng nhìn ra được.

– Ngươi lại hỏi ta là ai? Ngươi không biết ta? Lẽ nào Phong Yêu nhất mạch đã mất truyền thừa sao, trừ phi…

Ngay khi trung niên áo đen ngẩng đầu cười lớn, một tiếng gầm thấp cuồng vọng, đột nhiên truyền ra từ sau lưng y.

– Trừ khi con mẹ ngươi!

Ngay khi tiếng nói vang lên, một tia sáng hỗn tạp chiếu tới, trực tiếp xuyên qua mông người áo đen.

Ầm một tiếng, chim anh vũ xuất hiện trên vai Mạnh Hạo, hung dữ nhìn người áo đen.

– Mẹ nhà ngươi, chỉ là một ma niệm, chết tiệt, mẹ nhà ngươi, Ngũ gia ta ghét nhất là ma niệm!

– Tam gia ngươi cũng ghét ma niệm! Tất cả ma niệm đều phải bị độ hóa!

Miếng mỡ đông hóa thành chuông đang treo trên móng vuốt chim anh vũ, cũng không chịu lạc hậu lớn tiếng nói.

Người áo đen ngây ra, cúi đầu nhìn thân thể đang được sương khói

nhanh chóng bù đắp, lúc ngẩng đầu, trong mắt đã xuất hiện sát ý.

– Thiên Phương!

Đúng vào lúc này, lại một tiếng gầm thét vang lên từ sau lưng người áo đen. Chỉ thấy Thiên Phương Thú khổng lồ, như muốn bắt chước chim anh vũ, lao thẳng về phía người áo đen.

Nhưng khi vừa tới gần, tay phải người áo đen đã đưa lên, ấn về phía sau lưng, lạnh lùng nói.

– Yêu Băng!Chỉ một câu nói, chỉ có hai chữ, yêu khí vô hình giữa trời đất, lập tức nhanh chóng trào tới, một lượng lớn ngưng tụ trên tay phải người áo đen, sau khi va chạm, lập tức tan vỡ.

Thiên Phương thú gào thét thảm thiết, trong nháy mắt này, cơ thể chịu lực lượng hủy diệt, lập tức nhỏ lại gần một nửa, máu thịt mơ hồ, có vẻ như sắp bị gạt bỏ, ánh mắt chim anh vũ đỏ lên.

– Ái phi!

Nó gầm lên lao tới, thân thể bành trướng giữa không trung, lớn đến mấy chục trượng, lao thẳng về phía người áo đen, lập tức xuyên thấu, cuốn theo Thiên Phương thú nhanh chóng tránh né.

Người áo đen không hề truy đuổi, mà lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo, khóe miệng xuất hiện nụ cười, cất bước đi.

– Không ngờ, ở nơi này lại gặp được Phong Yêu Sư đời này… Nuốt ngươi rồi, ai còn có thể trấn áp ta!

Trong lòng Mạnh Hạo chấn động, đối phương khí tức kinh thiên, phát tán dao động khủng khiếp, khiến cho Mạnh Hạo cảm nhận được uy áp mạnh mẽ. Hắn hít thở gấp gáp, nhìn chằm chằm người áo đen, khoảnh

khắc vừa rồi, người ngoài nhìn vào, chỉ thấy người áo đen giơ tay phải lên, Thiên Phương thú lập tức trọng thương tan vỡ, máu thịt tiêu tan.

Chỉ có Mạnh Hạo nhìn thấy rõ ràng, đó là một cách dùng khác của yêu khí!

– Yêu khí… Lại có thể sử dụng như vậy!

Trong đầu Mạnh Hạo bừng sáng, thần thông của nam tử áo đen, dường như đã mở ra cho hắn cánh cửa đại đạo thuộc về Phong Yêu sư.

Hắn lập tức lui lại. Gần như ngay khi lui lại, nam tử trung niên áo đen, đã cất bước thẳng tới Mạnh Hạo, vẻ mặt dữ tợn, tham lam ngập tràn.

– Phong Yêu Sư đời này đã mất đi truyền thừa, nhớ lấy tên ta… Ta tên Hoang Chủng!

Khoảnh khắc người áo đen nói tên ra, trong vòng xoáy giữa trời, màn sương đen trên tế đàn, đột nhiên vang lên tiếng gầm thét tức giận, như muốn giãy dụa lao ra, nhưng lại bị những khuôn mặt trong màn sương, cho dù liều mạng tan vỡ, cũng phải trấn áp xuống.

Giọng nói lạnh lẽo của người áo đen vang lên, tiếng nói trầm thấp, lại có một ma lực kỳ dị, như có thể chấn động tâm thần tất cả những người nghe thấy, khiến cho xung quanh, phàm là những tu sĩ nghe được câu này, lập tức vẻ mặt mù mờ. Trong khoảnh khắc, trong đầu họ như xuất hiện một vòng xoáy, ký ức hỗn loạn, dường như rõ ràng nghe thấy, nhưng lại không thể nhớ được lời của người áo đen.

Loại cảm giác này rất mâu thuẫn, sinh ra cảm giác biến đổi giữa hư ảo và chân thực, lập tức khiến tu sĩ bốn phương, ai nấy sắc mặt trắng bệch.

Hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, hắn có thể cảm nhận được sự đáng sợ trên người đối phương không phải bản thân có thể chống đỡ, nên nhanh

chóng lui lại. Lực lượng kỳ dị trong câu nói của đối phương, không có hiệu quả quá lớn đối với hắn, nhưng lại khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động. Vì lúc câu nói này cất lên, sở dĩ có sự kỳ dị này, là vì nó khơi dậy yêu khí bốn phương, giữa không trung hóa thành một phù văn phức tạp khuếch tán ra.

– Ta vận dụng yêu khí quá mức đơn giản… Yêu khí, thì ra có thể sử dụng như thế!

Mạnh Hạo hít thở gấp hơn, đôi mắt lấp lánh ánh sáng, cùng lúc hắn lui bước, người áo đen giống như một tia chớp màu đen, lập tức tới gần.

Ngay khoảnh khắc đó, tay phải hắn đưa lên, cách không chỉ về phía Mạnh Hạo.

Một chỉ này, yêu khí xung quanh lập tức ầm ầm tụ lại, ngưng tụ trên ngón tay người áo đen, chỉ chớp mắt, đã hóa thành một cây thương bằng yêu khí, đâm thẳng về phía Mạnh Hạo.

Cảnh tượng này người ngoài không nhìn được, chỉ thấy người áo đen nâng tay chỉ ra, nhưng Mạnh Hạo lại nhìn thấy rất rõ, cảm giác chết chóc xuất hiện. Nhưng đồng thời, nhìn người áo đen trước mặt, hắn lại nghĩ đến Kháo Sơn Lão Tổ.

– Yêu binh Hoang Trủng, do ba đời Phong Yêu huyết luyện mà thành… Kháo Sơn Lão Tổ là các đời Phong Yêu chuẩn bị Hộ Đạo giả vì chuyện này… Ta là đời thứ chín…

– Kháo Sơn Lão Tổ không đồng ý, nhưng cũng không dám giết ta, thấy ta chỉ có thể chạy. Yêu binh huyết luyện của ba đời Phong Yêu này, muốn cắn nuốt ta để trường tồn, cảnh tượng này với Kháo Sơn Lão Tổ năm đó, nhìn thì có vẻ khác, nhưng trên bản chất thì không có khác biệt quá lớn!

Đôi mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ dị. Nhìn thấy ngón tay do yêu khí kia ngưng tụ đã tới sát người, khóe miệng người áo đen lại lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 761: Cổ Kinh Phong Ma

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, từ từ mở miệng.

– Cổ đạo, chấp Phong Thiên chi niệm, sơn hà thương sinh đại thiện, cửu sơn hải nhu đạo kiếp lai, mệnh ta vô lượng!

Giọng nói Mạnh Hạo lúc niệm đoạn kinh văn này, dường như ẩn chứa vần luật quỷ dị, sinh ra một loại dao động quỷ dị. Mỗi một chữ, đều giống như một phù văn ấn ký, kết nối với cao trời, liên tiếp với sao trời!

Lời hắn vừa nói ra, vẻ mặt người áo đen liền thay đổi, lộ vẻ không thể tin tưởng, thân thể lập tức nổ vang, một lượng lớn khói đen tràn ra, miệng y lại vang lên một tiếng gào thảm.

– Phong Yêu kinh, không thể nào, ngươi không phải đã mất đi truyền thừa sao, làm sao lại có Phong Yêu kinh chết tiệt này!

Người áo đen gầm lên, tay phải chộp về phía vòng xoáy giữa trời, trên tế đàn trong vòng xoáy, những khuôn mặt trong màn sương, lập tức đều cùng kêu gào, đồng thời trấn áp sương đen. Lại không biết vì cái gì, khiến cho thân thể người áo đen này, cũng không còn vặn vẹo nữa, mà đã trở nên bình ổn.

Nhưng về mặt khí tức, người áo đen lại yếu đi quá nửa.

– Ngươi chết chắc rồi!

Người áo đen nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hắn biết thời gian của bản thân không nhiều, chỉ có thể tạm thời áp chế tổn thương của Phong Yêu kinh với bản thân, lúc này tay phải đột nhiên giơ lên, chỉ về phía Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, nhìn ra đối phương đã áp chế được lực lượng của kinh văn, hừ lạnh một tiếng. Người áo đen với giai đoạn đỉnh cao lúc trước một chưởng có thể đánh tan Thiên Phương thú, Mạnh Hạo không phải đối thủ. Nhưng nhìn thấy yêu binh Hoang Chủng hiện giờ sau khi yếu nhược, Mạnh Hạo cảm thấy có thể đấu một trận!

– Ta là Phong Yêu sư, cảm ứng và sử dụng với yêu khí, vốn phải vượt xa kẻ gọi là yêu binh Hoang Chủng này, y có thể mượn yêu khí, ta cũng có thể!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đột nhiên giơ tay lên, trong đầu hiện lên hình ảnh một chưởng lúc trước của đối phương, suýt nữa tiêu diệt Thiên Phương Thú. Giống như một cánh cửa được mở ra, trong khoảnh khắc này, yêu khí xung quanh lập tức tràn tới, sau khi ngưng tụ, bộc phát ầm ầm, va chạm với thương yêu khí vừa tới.

Tiếng nổ ầm ầm, Mạnh Hạo phun máu tươi, lui lại rất nhanh, trong lúc lui lại, đã phun ra liên tục ba ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, nhưng lại cất tiếng cười.

Khống chế yêu khí, cho dù hắn không bằng đối phương, nhưng khoảnh khắc vừa rồi, Mạnh Hạo lại có lĩnh ngộ.

– Một lần nữa!

Hai mắt Mạnh Hạo lại lóe sáng, giữa không trung, lúc tay phải đưa lên, yêu khí xung quanh liên tục trào tới, đột nhiên xung quanh hắn, hình thành một vòng xoáy yêu khí khổng lồ.

Đôi mắt người áo đen lấp lánh, trong lòng cũng có kinh hãi. Y không ngờ được đối phương lại chỉ trong khoảnh khắc, từ lúc trước chưa được gọi là nhập môn, tiến lên một bước, đến trình độ nắm được một chút cách vận dụng yêu khí đơn giản. Nhìn như chỉ chênh lệch một bước,

nhưng lại như trời với đất.

– Ngộ tính như vậy, không hổ là Phong Yêu sư, nhưng ngươi muốn học được khống chế yêu khí từ ta… Ta sẽ không cho ngươi cơ hội này, không dùng yêu khí, cũng có thể giết ngươi. Ta chỉ cần ba thức thần pháp, liền có thể chém chết ngươi!

Người áo đen giơ tay phải lên chộp vào hư không, một cây trường thương màu đen lập tức xuất hiện, nằm trong tay người áo đen.

– Thức thứ nhất, Đồ Kinh Tiên!

Ngay khi người áo đen mở miệng, tay phải nắm cây trường thương màu đen, đột nhiên vung lên. Cây trường thương giống như một con hắc long, lập tức ngẩng đầu rít gào, giương nanh múa vuốt, cưỡi gió vượt mây, yêu khí trên thương cuộn trào, xông về phía Mạnh Hạo, thân thể hắc long uốn lượn, lập tức hóa thành chín con!

Cửu Long Chi Sát, kinh thiên động địa, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Khoảnh khắc này, trời đất biến sắc, gió mây đảo lộn, chín con hắc long gầm thét lao tới, có thể nhìn thấy trên móng vuốt của nó, như chộp lấy không ít thi hài. Những thi hài này đều đang rên rỉ, đau đớn kêu gào.

Âm thanh truyền vào trong đầu, Mạnh Hạo giống như đang ở giữa chiến trường, xung quanh toàn là chém giết, đôi mắt hắn lộ ra tinh mang, tâm thần bất định, tay phải vung lên. Mộc kiếm Tuế Nguyệt lập tức bay ra, kết thành Liên Hoa kiếm trận, ầm ầm chuyển động, lực lượng Tuế Nguyệt bộc phát mạnh mẽ.

Tuế Nguyệt kiếm trận này, làm bạn với Mạnh Hạo rất lâu, lại nhiều lần được hắn tế luyện, lúc này xuất hiện, lập tức khiến hư vô gấp khúc, như cách tuyệt không gian, thay đổi năm tháng. Ngay khi chín con hắc long gầm thét lao tới, hai tay Mạnh Hạo bắt quyết, chỉ thẳng về phía trước.

Liên Hoa kiếm trận ầm vang, phóng ra một bông sen bắn thẳng về phía chín con rồng.

Tiếng nổ vang trời!

– Tuế Nguyệt Sát!

Mạnh Hạo cắt nát đầu lưỡi, phun ra máu tươi, tay phải vung lên, máu tươi lập tức hóa thành sương máu, bắn thẳng về phía Liên Hoa kiếm trận, dùng tinh huyết của bản thân, kích thích triệt để lực lượng Tuế Nguyệt. Trong tiếng nổ, mặt nạ huyết sắc Mạnh Hạo đang đeo lóe sáng, bốn thanh mộc kiếm bay thẳng ra.

Chính là Thí Tiên Kiếm như lời Quý Thập Cửu năm đó!

Bốn thanh mộc kiếm bắn tới, dung nhập vào trong Liên Hoa kiếm trận, khiến sát cơ trong đó lộ ra, tiêu diệt chín con rồng.

Tiếng nổ vang vọng khắp trời, thân thể Mạnh Hạo chấn động, không ngừng lui lại, Liên Hoa kiếm trận tan vỡ, bốn thanh mộc kiếm bắn đi, nhưng chín con hắc long, cũng lập tức tan vỡ.

– Đệ nhị thức, Luân Hồi Diệt!

Ánh mắt người áo đen lộ ra u mang, không lùi mà tiến, tay phải vung lên, trường thương màu đen vào lúc này, trở thành một tia sáng đen, tốc độ cực nhanh, bắn tới Mạnh Hạo.

Ngay khi tới gần, dường như có từng tầng không gian tan vỡ, giống như cây trường thương này, lúc bay tới, có thể phá hủy tất cả hư vô.

Nếu chỉ có như vậy thì cũng bình thường, nhưng đúng lúc này, xung quanh cây hắc thương này, trong không gian như có như không, từng

tầng bị nó phá tan lại xuất hiện những hình ảnh khác nhau. Trong những hình ảnh đó, như ở những năm tháng khác nhau, xuất hiện cùng một người, chính là Mạnh Hạo, là Mạnh Hạo ở những thời gian khác nhau, giống như luân hồi chuyển thế, từng đời luân hồi!

Giống như kiếp trước, kiếp trước nữa, từng kiếp từng kiếp đã qua! Không biết là thật hay giả, nhưng lúc này nhìn thấy, lại cực kỳ chân thực!

Mạnh Hạo chấn động, dường như nhìn thấy nghìn kiếp luân hồi, lại dường như chưa từng nhìn thấy gì cả, cảm giác tử vong mạnh mẽ lập tức xuất hiện trong lòng Mạnh Hạo. Như tất cả những nơi né tránh xung quanh hắn đều bị phong chết, như một thương này, phát diệt cả nghìn kiếp luân hồi của hắn.

Nhìn thấy hắc thương tới gần, uy áp mạnh mẽ bộc phát, lại không ngừng tước nhược tu vi của Mạnh Hạo.

Đồ đằng trên trán Mạnh Hạo lóe lên, tứ đại đồ đằng bên ngoài cơ thể lập tức bộc phát, kim mộc hỏa thổ, trở thành biển lửa, trở thành đại thụ chọc trời, trở thành cơn mưa màu vàng kim, hóa thành sương thổ tang thương.

Trong khoảnh khắc một thương Luân Hồi Diệt đó, Mạnh Hạo mở mồm, phun ra một đạo thanh quang, hóa thành Thanh Hồng Tiên Kiếm, phá hư mà ra. Một cỗ kiếm khí kinh thiên phát ra, đây không phải Đạp Ca Kiếm Khí, mà là kiếm ý ẩn hàm trong bản thân thanh kiếm.

– Để cho ngươi trảm luân hồi, không bằng để Mạnh mỗ tự trảm!

Tay phải Mạnh Hạo vung lên, trong mắt lộ vẻ lạnh lùng quyết đoán.

Kiếm ý xuất hiện, dung hợp lực lượng tứ đại đồ đằng của Mạnh Hạo, phát tán thanh quang kinh thiên, trong khoảnh khắc hắc thương tới gần, đã đi trước một bước, tự trảm luân hồi!

Tiếng nổ vang trời, Luân Hồi Diệt, thiên địa kinh, tiếng nổ vang…

Thanh Hồng Tiên Kiếm đột nhiên bay ngược lại, hóa thành một tia sáng xanh, được Mạnh Hạo thu vào trong mồm. Thân thể hắn run rẩy, tiếp tục lui lại, phun ra một ngụm máu lớn, lúc ngẩng đầu, vẻ mặt Mạnh Hạo âm lãnh nhìn người áo đen.

Người áo đen tâm thần chấn động, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Y cũng đang lui lại, trường thương màu đen trong tay, đang vỡ vụn.

– Chết tiệt, hắn trước tiên dùng kinh văn khiến ta hư nhược, sau đó vì hắn là Phong Yêu sư đời này, cho nên sức sát thương của yêu thuật đối với người khác cực kỳ đáng sợ, nhưng đối với hắn, lại có tác dụng rất nhỏ. Nếu không, sao có thể phiền phức như vậy!

Người áo đen đưa tay lên, vỗ thẳng lên trán. Một vỗ này, thân thể y mờ đi, như tự yếu đi một chút, nhưng tay phải vung lên, một thanh trường thương màu đen một lần nữa hiện ra, nằm trong tay y.

Thương này vẫn có màu đen, phát tán ra sương màu đen kết nối với thân thể y, nhìn như cùng một thân thể.

– Đệ tam thức…

Người áo đen cất lời, nhưng y còn chưa nói xong, sát cơ trong mắt Mạnh Hạo đã lóe lên.

– Tam thức con mẹ ngươi!

Bản thân Mạnh Hạo cũng phát hiện ra, một số lời nói và hành động của hắn chịu ảnh hưởng rất sâu từ chim anh vũ … Như vào lúc này, câu nói kia thốt lên rất tự nhiên…

Trong khi nói, hắn bước tới, tay phải đặt lên mặt nạ huyết sắc, lúc vung lên, xung quanh hắn, lập tức trở thành màu đen, dường như có một lá cờ che trời lấp đất!

Lá cờ này nổ vang, nháy mắt quét ngang, bóp méo hư vô, run rẩy trời cao, kinh hãi đại địa, gào thét không ngừng, phiên vĩ kinh thiên… lao thẳng đến người mặc áo bào đen.

Người mặc áo bào đen sắc mặt lần đầu đại biến, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin, thân thể chợt bay về sau, nhưng tốc độ của y có mau nữa, cũng không nhanh bằng Tam Vĩ Phiên. Tiếng nổ vang quanh quẩn, lá cờ này trực tiếp cuốn lên thân người mặc áo bào đen, lực bùng nổ long trời lở đất, mạnh mẽ xoắn giết!

Tiếng động bang bang truyền khắp bốn phía, thân thể của người mặc áo bào đen cộng với cả trường thương màu đen của y, nháy mắt sụp đổ nổ bung. Nhưng đồng thời với khi nổ bung, chỗ xa xa, thân ảnh của y lại một lần nữa ngưng tụ. Chẳng qua thân thể mới xuất hiện trở lại càng trở nên hư ảo, rõ ràng hư nhược không ít.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 762: Ngươi Dám

– Cờ này …. cờ này ….

Người áo đen co rút hai mắt lại, nhìn phiên vĩ gào thét bốn phía Mạnh Hạo, y lập tức hô hấp dồn dập.

– Cổ đạo, chấp Phong Thiên chi niệm, sơn hà thương sinh đại thiện, cửu sơn hải nhu đạo kiếp lai, mệnh ta vô lượng!

Nháy mắt khi người mặc áo đen lại bị Tam Vĩ Phiên đánh lên thân mình, khiến y càng thêm suy yếu, thì Mạnh Hạo cất bước mà đến, mở miệng lại đọc lên Phong Yêu kinh, thứ có thể lay động sinh tử của tất cả những tồn tại có liên quan đến Phong Yêu nhất mạch cùng Kháo Sơn Lão Tổ.

Kinh này vừa xuất, người mặc áo đen lại phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể của y nhanh chóng lui về phía sau.

– Chết tiệt, chết tiệt, ngươi quá đê tiện! !

Người mặc áo bào đen rống giận, giờ phút này y sao có thể không rõ, mục đích Mạnh Hạo xuất động phiên vĩ kia, chính là muốn làm cho mình không thể phân tâm đi áp chế kinh văn. Y đã cực kỳ lâu không có bị nghẹn khuất như hôm nay rồi, vốn là chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng trong phút chốc đã bị suy yếu, rồi sau đó thân thể sụp đổ. Không đợi bản thân cải tạo lại thân thể đi áp chế kinh văn, tên chết tiệt, đê tiện trước mắt này, lại một lần nữa niệm Phong Yêu kinh.

Gần như ở khoảnh khắc người mặc áo đen lui lại, hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, thừa dịp ngươi bệnh lấy mạng ngươi, đây là nguyên tắc xuất thủ của Mạnh Hạo. Giờ phút này hắn không chút do dự, tay phải vung mạnh lên, một đạo huyết quang lập tức gào thét mà ra, tốc độ cực nhanh, khoảnh

khắc lao thẳng đến người mặc áo bào đen.

Trong huyết quang này rõ ràng là một khối Huyết Thân!

Huyết Thân Quý tộc!

Thân này vừa ra, thiên địa một mảnh đỏ thẫm, tốc độ cực nhanh. Người mặc áo bào đen bị kinh văn áp chế, thân thể đang run rẩy, nháy mắt, Huyết Thân tới gần, liền bổ nhào lên người y.

Người mặc áo bào đen sắc mặt hoàn toàn đại biến, thân thể ầm một tiếng, trực tiếp sụp đổ nổ bung. Lượng lớn hắc khí ngưng tụ ma niệm và sinh cơ của y, toàn bộ bị Huyết Thân hút đi.

– Ta không cam lòng! !

Xa xa, thân thể người mặc áo bào đen lần nữa xuất hiện, lúc này đây càng thêm suy yếu, y ngửa mặt lên trời gào rú. Y thật sự là không cam lòng, nếu là thời kỳ toàn thịnh trước kia, cho dù là Huyết Thân này, y cũng có thể chống cự được, nhưng lúc này, cũng là đã yếu càng thêm yếu.

Một cỗ cảm giác nguy cơ sinh tử lần đầu xuất hiện trong tâm thần người mặc áo đen, y cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ tới, chính mình có một ngày, lại bị người khác giết chết.

Mắt thấy Huyết Thân kia lại đến, hai mắt người mặc áo đen lộ ra vẻ điên cuồng, tay phải y bỗng nhiên nâng lên, chỉ lên lốc xoáy trên không trung.

– Hoang Trủng! !

Người mặc áo đen ngửa mặt lên trời gào rú.

Nháy mắt khi lời nói của y truyền ra, thân thể y lập tức lóe ra, cùng lúc

đó, trong lốc xoáy trên không trung, sương mù trên tế đàn mạnh mẽ quay cuồng. Trong đó có tiếng giãy dụa và rống giận truyền ra, nhưng những gương mặt trên tế đàn này lại trấn áp như phát điên rồi.

Theo trấn áp của chúng, lượng lớn yêu khí và sinh cơ từ trên mặt đất, nhanh chóng tán ra từ trên thân thể hàng vạn người bị vụ khí của Bát Mạch liên minh bao vây. Mấy vạn tu sĩ của các bộ lạc tới tham gia bán đấu giá, thân thể ai nấy đều run rẩy, nhanh chóng héo rũ, nhanh chóng già nua. Sinh cơ, tính mạng của bọn họ, tại thời khắc này từ trong thất khiếu dâng lên, sau khi dung hợp cùng yêu khí bốn phía, thì bay thẳng đến lốc xoáy trên không trung.

Sinh cơ của mấy vạn người hóa thành vô số khí tức, bay về phía lốc xoáy, bị những gương mặt trong sương mù trên tế đàn điên cuồng hấp thu cắn nuốt, sau đó lực trấn áp càng mạnh. Đồng thời, có gần như một nửa số gương mặt, thế nhưng lại nhoáng lên một cái, từ trong sương mù bay ra, không ngờ… lại có thể chạy ra khỏi lốc xoáy trên không trung, từ phía trên không hàng lâm mà đến, lao thẳng tới phía người mặc áo bào đen.

Theo chúng nó rời đi, rít gào rống giận trong màn sương đen như mãnh liệt hơn, hình như có tồn tại nào đó, đang điên cuồng giãy dụa, ý đồ phải phá vỡ phong ấn bốn phía, lao tới.

Trong phút chốc, những gương mặt kia hàng lâm từ trong vụ khí vòng quanh bốn phía người mặc áo đen, mang theo tàn nhẫn, mang theo khát máu, mang theo điên cuồng, chui vào trong cơ thể người mặc áo đen. Cùng lúc đó, theo chúng nó chui vào, hơi thở của người mặc áo bào đen, trong phút chốc quật khởi, càng ngày càng mạnh, cho đến kinh thiên.Hắc khí ngập trời, từ trên thân người mặc áo bào đen bộc phát ra, cuồn cuộn lên không. Ở trong hắc khí kia, có một lượng lớn gương mặt dữ tợn, những gương mặt này, cái nào cũng là đồ đằng, cũng có tu sĩ tộc nhân của Bát Mạch liên minh thờ phụng nó.

– Ta là Hoang Trủng, ta là ma niệm… ta là sinh mệnh bị yêu binh Hoang Trủng diệt sát trong vô số năm qua, dần dần ngưng tụ ra oán khí, biến thành một tia ma niệm!

– Hoang Trủng tàn, ma niệm khởi!

Hai mắt người mặc áo đen lộ ra tia kỳ dị, hắc khí khuếch tán bát phương, Huyết Thân Quý tộc ở phía xa ngừng một chút, nhìn chằm chằm người mặc áo bào đen, giống như cảm nhận được uy hiếp.

Mạnh Hạo thở sâu, vẻ mặt ngưng trọng trước nay chưa có.

Đúng lúc này, bỗng nhiên, bốn phía bầu trời xa xăm, có từng đạo cầu vồng gào thét mà đến, trong nháy mắt, bốn phương tám hướng này, liền có mấy vạn tu sĩ, chợt xuất hiện.

Những tu sĩ này, chính là tộc đàn xung quanh trước kia truy kích Ô Thần bộ, vì đoạt yêu linh. Giờ phút này sau khi xuất hiện, bọn họ nguyên bản đằng đằng sát khí, mà sau khi thấy rõ chiến trường nơi đây, cũng lập tức truyền đến vô số tiếng hấp khí, phút chốc một mảnh tĩnh mịch.

Lúc này, ánh mắt của mấy vạn người nơi đây đều rơi trên thân người mặc áo đen hắc khí thao thiên và Mạnh Hạo đang ở giữa không trung.

– Chết cho ta!

Người mặc áo bào đen mạnh mẽ cúi đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo, thân thể tiến về phía trước một bước, tay phải nhấc lên, hắc khí vô tận phía sau y kịch liệt quay cuồng, rõ ràng tạo thành một gương mặt dữ tợn thật lớn, lao thẳng đến Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, cũng có hắc khí quay cuồng lao thẳng đến Huyết Thân.

Mạnh Hạo đeo mặt nạ huyết sắc, trong mắt hắn lộ ra quang mang chấp

nhất, thở sâu, tay phải bấm niệm thần chú, chỉ về phía trước.

– Vô Diện!

Một mặt nạ cũng thật lớn chợt xuất hiện, chính là thần thông Huyết Tiên, gương mặt của chính Mạnh Hạo biến thành cùng gương mặt dữ tợn do vô số gương mặt cùng hắc khí gào thét tạo thành đối kháng.

Nổ vang kinh thiên, thanh âm Mạnh Hạo lại truyền ra.

– Nhất Ngôn!

Lập tức trên gương mặt hắn ảo hóa ra, đôi môi khẽ nhúc nhích, sóng âm ngập trời.

– Phong Hỏa Liên!

Hai tay Mạnh Hạo nâng lên đẩy mạnh về phía trước, bát phương lập tức xuất hiện khói lửa cuồn cuộn, gào thét đem thức thứ ba của Huyết Tiên truyền thừa hoàn toàn bộc phát ra.

Trong tiếng nổ vang, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh mang.

– Ta cần …… lực lượng tín ngưỡng của các ngươi!

Khi thanh âm của Mạnh Hạo quanh quẩn, tộc nhân của Ô Thần bộ đồng loạt quỳ xuống, trên người bọn họ lập tức tản mát ra ánh sáng đồ đằng thuộc về Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 763: Ngươi Dám (2)

– Tàn Vân…

Lực lượng tín ngưỡng vô biên, nháy mắt từ mặt đất dũng mãnh lao vào trong cơ thể Mạnh Hạo, lập tức bộc phát ra. Thúc dục Mạnh Hạo triển khai thức thứ tư của Huyết Tiên truyền thừa mà hắn chưa bao giờ triển khai ra!

Tàn Vân trong Tàn vân huyết vũ hải thao thiên!

Tàn vân, vân vốn vô tàn, mà lực lượng tàn vân khiến phong vân tàn, khiến thiên địa sụp đổ, lực này hiển lộ, chỉ chớp mắt liền vượt qua Huyết Tiên thức thứ ba, đạt đến một loại trình độ kinh người. Ở bốn phía Mạnh Hạo, lập tức xuất hiện vô số tầng mây, những tầng mây này khuếch tán ra, khiến vụ khí trong thiên địa phút chốc loãng đi.

Vụ này là vân.

Lực lượng tàn vân, càng nhiều nữa… Là liệt vân!

Tiếng nổ vang quanh quẩn, tất cả mây mù bốn phía, trong nháy mắt này như bị một bàn tay vô hình xé rách, nháy mắt sụp đổ. Khi sụp đổ, còn có gương mặt thật lớn do thần thông của người mặc áo bào đen biến ảo, bị trực tiếp xé dập nát.

Người mặc áo bào đen thân thể lảo đảo, y không cam lòng, tu vi của y hiện giờ có thể bày ra chỉ có ba thành so với trạng thái khi toàn thịnh mà thôi, những thứ khác, ở bên trong một trận chiến này, đang không ngừng bị suy yếu.

Giờ phút này, mắt thấy thuật pháp của chính mình lại sụp đổ, người mặc

áo bào đen ngửa mặt lên trời rống to, hai tay bấm niệm thần chú. Trong lốc xoáy trên không trung, trong sương mù trên tế đàn, một nửa gương mặt còn tồn tại kia, lập tức lại bay ra một nửa, dung nhập vào thân thể y, khí tức của y lại một lần nữa bùng nổ.

Lúc này, vẻ mặt y càng thêm dữ tợn, tay phải nâng lên, chỉ về phía mấy vạn tu sĩ tham dự hội đấu giá, bị sương mù bao phủ dưới mặt đất.

Dưới một chỉ này, tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, mấy vạn tu sĩ trong đó, ngoại trừ Tôn Đại Hải lúc trước có phòng hộ của Mạnh Hạo ra, thì tất cả những người khác, ở giờ khắc này, toàn bộ sinh cơ trên thân thể đồng loạt phóng xuất ra, dung nhập trong yêu khí, tán nhập trong sương mù. Mà mảnh sương mù đang bao phủ bọn họ, cũng tại thời khắc này bay lên không, dung nhập vào người mặc áo bào đen.

Theo sương mù rời đi, lộ ra cả vùng đất, mấy vạn thây khô!

Người mặc áo bào đen ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, sương mù bốn phía nháy mắt ngưng tụ trong cơ thể của y, khiến cho tu vi của y, tại thời khắc này không ngừng khôi phục. Y giơ lên tay phải, mạnh mẽ trảo về phía Mạnh Hạo.

Dưới một trảo này, màn sương đen toàn thân y nhanh chóng bùng nổ, hóa thành một bàn tay bằng sương lớn chừng nghìn trượng, rầm rầm lao về phía Mạnh Hạo.

– Huyết Vũ!

Mạnh Hạo bấm niệm thần chú, tại thời điểm nguy cơ này, triển khai Huyết Tiên thức thứ năm. Cùng lúc đó, Huyết Thân của hắn tại thời khắc này, dưới khống chế của Mạnh Hạo, trực tiếp sụp đổ, hóa thành vô số huyết quang, lao thẳng đến Mạnh Hạo, dung hợp cùng với huyết vũ mà Mạnh Hạo triển khai. Khiến cho thiên địa này, thế nhưng thật sự… rơi xuống huyết vũ.

Mưa này ngập trời, trong mỗi một giọt nước mưa, đều ẩn chứa lực lượng của thần thông Huyết Tiên, lao thẳng đến sương thủ và người mặc áo bào đen đang tiến đến trên không trung.

Cảnh tượng này, rung động mọi người bốn phía, cho đến khi một tiếng nổ vang truyền khắp phạm vi mấy vạn dặm nơi đây, tiếng nổ kinh thiên, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể bay ngược. Thần thông của hắn sụp đổ, huyết vũ văng khắp nơi, Huyết Thân cũng lập tức uể oải hẳn đi, thân thể người mặc áo bào đen chấn động, suy yếu hơn, thân thể giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan. Một trận chiến này, đối với y mà nói, bởi vì kinh văn mà mấy lần suy yếu, khiến y chiến vô cùng gian nan, nhưng lúc này thắng lợi trong tầm mắt, vẻ mặt y trở nên dữ tợn, liều lĩnh, thúc đẩy bàn tay to màu đen, khoảnh khắc lao thẳng đến Mạnh Hạo.

– Phong Yêu sư thế hệ này, ngươi chết cho ta! !

Đúng lúc này…

– Ma niệm, ngươi dám! !

Tiếng gầm giận dữ, vượt qua cả sấm sét, giống như thiên uy, ầm ầm, bùng nổ từ tòa tế đàn trong màn sương, trong thế giới của lốc xoáy trên khoảng không, cuồn cuộn mà đến

Cùng với bùng nổ, những gương mặt còn sót lại trên sương đen với ý đồ trấn áp, một đám phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, toàn bộ sụp đổ vỡ vụn. Khiến cho màn sương đen trong chớp mắtt, nổ vang khuếch tán ra bát phương, lộ ra … trên tế đàn kia, một cây thương tái nhợt đâm vào trong đó!

Thương này, mới là … Yêu Binh Hoang Trủng chân chính! !

Thương trên tế đàn, cao gần ba trượng, đó là một thanh trường thương! !

Tên của nó là Hoang Trủng!

Yêu binh Hoang Trủng! !

Do ba đời Phong Yêu huyết luyện mà ra, dưới thương này, không biết có bao nhiêu tu sĩ, bao nhiêu cổ yêu, táng thân biển máu!

Thương bình thường không thể dài được như thương này, toàn thân trắng xám, giống như được chế tác từ xương người, ở trên thân không có hoa văn, không có phù văn, nhưng lại có một chút đường vân mờ mờ, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

Một cỗ hơi thở không cách nào hình dung, từ trường thương này tràn ra, long trời lở đất, nổ vang thế giới trong lốc xoáy sương mù, truyền ra đến vùng đất Tây Mạc

Trong tiếng rền vang, thương này bất động, như không thể rời khỏi thế giới lốc xoáy, nhưng lại có một đạo ánh sáng trắng xám, từ trên thân nó mạnh mẽ tràn ra, đã vượt qua tia chớp, giống như thuấn di, trực tiếp giáng lâm ở tại bên ngoài thế giới lốc xoáy!

Người mặc áo bào đen sắc mặt tại trong nháy mắt này, hoàn toàn đại biến, thân thể y run rẩy, lại có lượng lớn gương mặt từ trong cơ thể y chui ra, cả đám đều lộ ra vẻ kính sợ và hoảng sợ trước nay chưa từng có.

Từng trận tiếng thét chói tai, lại truyền khắp trời cao.

Ánh sáng trắng xám khoảnh khắc mà đến, không cách nào hình dung tốc độ của nó, nháy mắt liền xuyên thấu đâm vào bàn tay to màu đen trước mặt Mạnh Hạo. Ở một khắc xuyên thấu, bàn tay sương đen khí thế vô biên kia giống như tuyết gặp hỏa, tốc độ hòa tan dùng mắt thường cũng có thể thấy được. Mà từ trong đó, lại tràn ra lượng lớn gương mặt, những gương mặt này giống nhau đều đang thét chói tai, biểu tình hoảng sợ,

mang theo tuyệt vọng trước nay chưa từng có.

Chúng nó khi còn sống, bị thương này diệt, sau khi chết ngưng tụ ra ma niệm, vẫn tồn tại sự sợ hãi mãnh liệt đối với thương này!

Phàm là chết ở dưới thương này, suốt đời không vào được luân hồi, đời đời kiếp kiếp, đều phải bị giam cầm ở bên trong thương này, trở thành hình phạt tàn khốc nhất ở bên trong sinh mệnh!

Tiếng nổ vang quanh quẩn, khoảnh khắc khi bàn tay sương đen kia đang bị ánh sáng trắng xám xuyên thấu, trực tiếp sụp đổ chia năm xẻ bảy, thì đạo ánh sáng trắng xám kia, liền nháy mắt hiện ra trước mặt Mạnh Hạo.

Tâm thần Mạnh Hạo nổ vang. Tại một khắc trước toàn thân hắn đã tràn ngập tửu khí, một đạo Đạp Ca Kiếm Khí cuối cùng còn sót lại đã nổi lên ở trong cơ thể hắn. Đó là đòn sát thủ của hắn, là đòn sát thủ vượt qua cả một lần miễn sinh tử cuối cùng của Kỳ Nam!

Nhưng còn chưa đợi hắn sử dụng, ánh sáng trắng xám xuất hiện, yêu binh Hoang Trủng huyễn hóa, kinh thiên động địa, nổ vang thế giới!

Giờ phút này, khi Mạnh Hạo nhìn thấy ánh sáng trắng xám ở trước mặt, thì một cỗ triệu hồi mãnh liệt, một loại cảm giác dường như cực kỳ thân thiết, nháy mắt tràn ngập tâm thần. Hắn đang triệu hồi thương này, thương này cũng đang kêu gọi hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 764: Ma Binh!

Mạnh Hạo tâm linh chợt động, tay phải nhấc lên, một phát bắt được đạo ánh sáng trắng xám này. Ánh sáng này lóng lánh, nháy mắt hóa thành một cây thương trắng xám nhìn như hư ảo, nhưng lại chân thật tồn tại!

Cầm trong tay Hoang Trủng màu trắng, trong óc Mạnh Hạo khoảnh khắc nổ vang.

– Bất luận ngươi là Phong Yêu đời thứ mấy, ta là yêu binh Hoang Trủng, do ba đời Phong Yêu huyết luyện mà thành, bị phong ở Yêu Tiên cổ giới, ý thức ngủ say, mới khiến ma niệm sinh ra…

– Ma niệm cũng là ta, cuộc đời của ta, từ một khắc bị đúc tạo nên, đã bị định ra, cuộc đời này ta có tất cả chín chủ, từ Phong Yêu đời thứ nhất tới Phong Yêu đời thứ chín, đều là chủ nhân của ta!

– Mặc kệ ngươi là đời thứ mấy, đến Yêu Tiên cổ giới, ta ở chỗ này chờ ngươi… Còn có ba đời Phong Yêu cùng đi hết cổ đạo, phá tan sơn hải thứ chín, nhưng tại một cái chớp mắt phá tan, táng thân tinh không, cái chết của họ … Tồn tại manh mối, liên quan đến một bí mật kinh thiên, truyền thừa của họ, cũng ở chỗ này… Ta kiên trì không được bao lâu nữa rồi, ngươi… Nhất định phải tới!

– Giờ phút này, ta chỉ có thể đưa ra một đạo ý thức bản mạng này, sau đó lại ngủ say, giữ lại ý thức, chờ ngươi cùng với Phong Yêu sau ngươi đến. Phong Yêu đại nhân, cầm ý thức bản mạng của ta, niệm cổ kinh Phong Yêu, thu phục ma niệm này.

– Nó sẽ là ….. vật để ngươi liên hệ cùng ta ở Yêu Tiên cổ giới! Nếu cuộc đời này ngươi không tới được Yêu Tiên cổ giới, hãy đem thương này truyền xuống, cho đến khi truyền tới Phong Yêu đời thứ chín!

– Ba đời đại nhân trước khi chết, đã từng nói… chín đời Phong Yêu, nếu bất diệt, ắt là đỉnh phong, là Phong Yêu nhất mạch Nghịch Thiên Cải Mệnh, đổi lấy một đường sinh cơ của sơn hải thứ chín!

Thanh âm trầm thấp tang thương mang theo suy yếu, chợt quanh quẩn ở trong óc Mạnh Hạo, cổ ngọc Phong Yêu trong túi trữ vật Mạnh Hạo lập tức chấn động, giống như cảm nhận được ba đời Phong Yêu tử vong, tản mát ra một cỗ bi ai.

Thanh âm dần dần tiêu tan, cho đến sau khi hoàn toàn biến mất, Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu, thì thào mở miệng.

– Ta… Chính là đời thứ chín.

Vừa nói hai mắt hắn khoảnh khắc lộ ra một tia tinh mang, nhìn về phía người mặc áo bào đen giờ phút này đang mang biểu tình hoảng sợ nhanh chóng lui về phía sau.

– Cổ đạo, chấp Phong Thiên chi niệm, sơn hà thương sinh đại thiện, sơn hải thứ chín nhu đạo kiếp lai…..

Mạnh Hạo chậm rãi mở miệng, khoảnh khắc khi thanh âm của hắn truyền ra, thanh thương trắng xám trong tay hắn, nháy mắt tản mát ra một luồng quang mang trắng xám, chậm rãi nâng lên, mũi thương chỉ thẳng vào người mặc áo bào đen.

Thanh âm Mạnh Hạo mỗi một lần, đều tản mát ra lực lượng kỳ dị. Lực này người ngoài không cảm giác được, thậm chí cũng không thể nghe thấy, nhưng đối với người mặc áo bào đen, hoặc giả là Kháo Sơn Lão Tổ mà nói, kinh này như ma chú!

Người mặc áo bào đen phát ra tiếng gào thê lương, trong phút chốc, thân thể nháy mắt sụp đổ, lượng lớn hắc khí tản ra.

Cả người y như phát cuồng, ngửa mặt lên trời gào rú.

– Câm miệng, câm miệng, không cần đọc nữa! !

Vừa gào rú, hai mắt người mặc áo bào đen trở nên đỏ thẫm, điên cuồng lao về phía Mạnh Hạo, ý đồ giết chết hắn. Nhưng trong chớp mắt tới gần, chỉ mới tới gần trăm trượng, người mặc áo bào đen lập tức kêu thảm thiết, thê lương hơn, tốc độ thân thể tiêu tan nhanh hơn.Dọa cho y tâm thần hoảng sợ, thân thể nhoáng lên một cái, lui thẳng ra xa xa. Giờ phút này y không còn có ý tưởng giết chết Mạnh Hạo nữa rồi, ý niệm duy nhất trong đầu y, chính là giống như Kháo Sơn Lão Tổ năm đó vậy, cuộc đời này cũng không muốn gặp lại Mạnh Hạo một lần nào nữa.

– … Mệnh ta vô lượng!

Gần như ngay tại khoảnh khắc người mặc áo bào đen này muốn chạy trốn, Mạnh Hạo niệm xong câu đầu tiên của cổ kinh Phong Yêu. Nháy mắt khi nửa câu cuối cùng này truyền ra, người áo đen đã chạy trốn ở nơi xa xa, kêu thảm thiết thê lương hơn, lộ ra sự thê thảm vô tận, thân thể nổ vang, không ngừng sụp đổ, càng trở nên suy yếu, càng không cách nào tiếp tục bỏ chạy. Khi y hoảng sợ và tuyệt vọng, thân thể y không chịu khống chế, giống như có một cỗ lực hút khổng lồ khiến y không thể chống cự, từ trường thương trong tay Mạnh Hạo tràn ra, khiến cho người mặc áo bào đen, thân thể không tự chủ được lui về phía sau, không ngừng bị kéo về hướng Mạnh Hạo.

– Phong Yêu nhất mạch các ngươi đều đáng chết, sơn hải thứ chín không dung các ngươi, đời đời đều chết không tử tế! !

Người mặc áo bào đen thê lương gào rú, hai mắt Mạnh Hạo lạnh băng, chậm rãi đọc ra câu thứ hai mà hắn biết của cổ kinh Phong Yêu.

– Cổ đạo, niệm vạn biến chi yêu, không đi tiên lộ, đạp kiếp sơn hải thứ

chín…

Nháy mắt hắc khí trên thân thể người mặc áo bào đen càng tan rã trên phạm vi lớn, tiếng kêu thảm thiết của y khuếch tán, thân thể không chịu khống chế, càng nhanh chóng bay ngược, khoảng cách với Mạnh Hạo, chỉ còn lại có nghìn trượng.

800 trượng, 600 trượng, năm trăm trượng…

Người mặc áo bào đen gào rú rít gào, thân thể sụp đổ lại lần nữa xuất hiện, lập tức từ trong cơ thể của y, nháy mắt xuất hiện lượng lớn gương mặt, những gương mặt này một đám trong dữ tợn mang theo sợ hãi, sau khi xuất hiện vờn quanh ở bốn phía người mặc áo bào đen, lôi kéo thân thể y, muốn chạy trốn ra khỏi phạm vi lực hút này.

– … Đạo ta vĩnh hằng, thương sinh thác nhi ngô đạo chân…

Mạnh Hạo vẻ mặt lãnh mạc, chậm rãi mở miệng.

Lời nói truyền khắp bốn phía, như có được thiên âm, trong phút chốc áp bức tới người mặc áo bào đen. Bên ngoài thân thể của y, những gương mặt này đồng loạt gào rú thê lương, nháy mắt vặn vẹo, như bị hủy diệt, thân thể người mặc áo bào đen lại bị kéo lại gần hơn.

Bốn trăm trượng, ba trăm trượng… Một trăm trượng! !

Người mặc áo bào đen hoàn toàn điên cuồng, sinh tử nguy cơ, y mạnh mẽ rống to. Theo tiếng hô của y, mấy vạn tu sĩ của Bát Mạch liên minh trên mặt đất, thân thể đồng loạt run rẩy. Nháy mắt lại có hơn một ngàn người, đồ đằng trên thân thể lóng lánh, khoảnh khắc bị hút đi hết thảy sinh cơ, thân thể trực tiếp hóa thành thây khô héo rũ. Đồ đằng của bọn họ ầm ầm bay ra, đã trở thành gương mặt huyết sắc, lao thẳng đến phía người mặc áo bào đen.

Ngay sau đó, tu sĩ của Bát Mạch liên minh, lần lượt có người như thế, tiếng động bang bang quanh quẩn, thanh âm thảm thiết vang lên liên tiếp. Mấy vạn tu sĩ, trong chớp mắt, đã có hơn một vạn người, toàn bộ thê lương tử vong, trở thành thây khô.

Sinh cơ, tính mạng của bọn họ, đều bị đồ đằng của bọn họ hút khô, bay ra, tới gần người mặc áo bào đen, vờn quanh ở bốn phía người mặc áo bào đen, đã trở thành lực lượng giúp y chống cự lực hút.

– Thánh Tổ đại nhân…

Năm tu sĩ Nguyên Anh còn lại của Bát Mạch liên minh, giờ phút này ai nấy đều mang biểu tình bi thương. Bọn họ cảm nhận được đồ đằng trên thân thể, đang hấp thu sinh mạng của bản thân, thấy được lượng lớn tộc nhân tử vong, vẻn vẹn thời gian gần mấy cái hô hấp, lại có hơn một vạn tộc nhân trở thành thây khô.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 765: Ma Binh! (2)

Cái loại bi thương trong lòng này, cảm giác Thánh Tổ bộ lạc mình bị giết chết này, làm cho cả Bát Mạch liên minh, từ trên căn bản xuất hiện sụp đổ.

Tu sĩ của những bộ lạc khác ở bốn phía sau khi đến đây, nhìn thấy một màn này, đã vượt ra khỏi tưởng tượng, nhất là người áo đen kia, lại hùng mạnh đến mức làm cho bọn họ hít thở không thông. Nhưng tồn tại cường đại như vậy, không ngờ bị người dồn đến trình độ như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, đối với Mạnh Hạo có yêu linh, tất cả bộ lạc tiến đến nơi đây, đều hoảng sợ.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, mấy vạn tu sĩ Bát Mạch liên minh, giờ phút này đã chết hơn chín thành, đồ đằng do lượng lớn tộc nhân hóa thành, vờn quanh ở bốn phía người mặc áo bào đen, khiến cho thân thể y, lần đầu tiên, khựng lại trong lực hút này.

Nhưng ngay khoảnh khắc khi người áo đen thở nhẹ ra, ý đồ phá tan lực hút bỏ chạy, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe sát khí, đọc ra nửa sau của câu thứ hai trong cổ kinh Phong Yêu.

– … Mệnh ta vô lượng!

Như lôi đình nổ vang trên sinh mệnh người áo đen, hóa thành tiếng kêu thảm thiết thê lương đến cực điểm của y, tất cả gương mặt bên ngoài thân thể y, đều đồng loạt sụp đổ. Mà thân thể y, giống như đạo lưu tinh, mạnh mẽ bị kéo qua.

Trăm trượng, năm mươi trượng, mười trượng… trong phút chốc, khi ma niệm áo bào đen tuyệt vọng rít gào, thân thể y đụng phải cây thương xám trắng, cả người nháy mắt đã trở thành một luồng sương đen, bị hút vào

trong thương này.

Màu sắc của cây thương trắng xám khoảnh khắc thay đổi, trực tiếp đã trở thành màu đen, không còn là hư ảo, mà là gần như thực chất!

Nó đã không còn là yêu Binh Hoang Trủng nữa, mà đã trở thành một thanh ma Binh!

Từng trận phong ấn, kể cả lực lượng gạt bỏ ý thức, nháy mắt từ trong thương này bùng nổ, trực tiếp hủy diệt ý thức người mặc áo bào đen, khiến cho ma niệm này, thiếu đi niệm, chỉ còn lại có ma!

Tay phải Mạnh Hạo cầm thương này vung lên, bốn phía lập tức nổ vang, một cỗ gió đen gào thét, thổi bay tóc Mạnh Hạo, một thân trường bào màu xanh, trong hắc phong, dường như cũng bị nhuộm thành màu đen.

Ma thương nơi tay, từng trận hắc phong cuốn động thương này, hóa thành màn sương đen khuếch tán. Trong sương mù kia, xuất hiện ngàn vạn gần như vô số gương mặt thống khổ. Những gương mặt này đều mang biểu tình vặn vẹo, rít gào với bát phương, nhưng đối với Mạnh Hạo, cũng là tồn tại kính sợ trước nay chưa từng có.

Ai cầm thương này liền nắm dữ vô tận oan hồn do Hoang Trủng này diệt sát!

Ngàn vạn gương mặt, hướng về phía bốn phía rít gào, nhưng đối với Mạnh Hạo, lại không thể không thần phục. Sau đó sự thần phục của bọn chúng, ngay lập tức khiến mấy ngàn tu sĩ còn lại của Bát Mạch liên minh giờ phút này, đồng loạt run rẩy. Dưới lạc ấn đồ đằng của bản thân, cũng không thể không hướng về phía Mạnh Hạo, quỳ lạy xuống.

Còn có năm tu sĩ Nguyên Anh kia, trong đó bao gồm hai lão già Nguyên Anh hậu kỳ, thân thể cũng run rẩy, không thể khống chế ý thức bản thân, hướng về phía Mạnh Hạo quỳ lạy cúi đầu.

Đồ đằng là nguyên nhân giúp tu sĩ Tây Mạc hùng mạnh, cũng là nguyên nhân khiến số lượng tu sĩ đỉnh phong ở Tây Mạc vượt qua Nam Vực. Nhưng đồng thời …… tu sĩ Tây Mạc cũng có một nhược điểm trí mạng, cũng là đồ đằng!

Nếu đồ đằng vong, thì tất cả tu sĩ thờ phụng đồ đằng này tu vi đều ngã xuống. Nếu đồ đằng hàng, những tộc nhân này cũng nhất định phải quy hàng. Đây là một loại chế ước, càng là một loại trói buộc.

Người Tây Mạc là tu sĩ, nhưng từ một phương diện khác, thì bọn họ cũng là nô của đồ đằng!

Bằng không mà nói, lấy số lượng tu sĩ Tây Mạc, đã sớm quét ngang Nam Vực, mà không để qua nhiều năm như vậy, vẫn luôn bị Nam Vực áp chế.

Như lúc này, Mạnh Hạo nắm giữ ma thương, liền nắm trong tay những gương mặt đồ đằng này, theo phương diện nào đó mà nói, hắn liền trở thành Thánh Tổ của Bát Mạch liên minh!– Thánh Tổ!

Tộc nhân Ô Thần bộ, ai nấy đều mang biểu tình trào dâng, đồng loạt quỳ bái, mấy vạn yêu đàn bốn phía ngửa mặt lên trời rít gào, thanh âm kinh thiên, mặt đất chấn động, khí thế như cầu vồng.

Người các bộ lạc truy tìm yêu linh mà đến ở bốn phía, giờ phút này đều biến sắc, nguyên đám tâm thần chấn động, lộ ra vẻ kiêng kị mãnh liệt đối với Mạnh Hạo. Bọn họ tận mắt thấy một trận chiến lúc trước, lại thấy được Bát Mạch liên minh quy hàng, so sánh lại, bộ lạc của mình không có ưu thế gì đáng nói.

Mạnh Hạo ở giữa không trung, cầm trong tay ma thương, nhìn lốc xoáy trên thiên không. Lốc xoáy này dần dần co rút lại, chậm rãi biến mất không thấy gì nữa, ở khoảnh khắc hoàn toàn biến mất, một thanh âm tang thương, hơi hơi quanh quẩn ở trong tâm thần Mạnh Hạo.

– Ta ở Yêu Tiên cổ giới, chờ ngươi…

Không trung phong vân đảo cuốn, chớp mắt một cái lốc xoáy biến mất, khôi phục như thường. Cảnh tượng này người ngoài nhìn không thấy, nơi đây chỉ có Mạnh Hạo thấy rõ ràng toàn bộ quá trình lốc xoáy này biến mất.

Trong trầm mặc, hai mắt Mạnh Hạo lộ ra một chút tinh mang, cầm ma thương trong tay, quay đầu nhìn về bốn phía.

– Chư vị vì yêu linh mà đến, chiến, hay là không chiến!

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, lời nói vừa ra, tộc nhân Ô Thần bộ lập tức hiển lộ sát khí, yêu đàn gầm nhẹ, tiễn nỏ lên dây!

– Việc này là hiểu lầm. Đám bọn ta tới đây, cũng là vì muốn tiêu diệt Bát Mạch liên minh này… Nếu đạo hữu đã thu phục Bát Mạch liên minh, đám bọn ta cáo lui là được.

Tộc công của các bộ lạc ở bốn phía, đều trong lòng gõ trống, đối với sự mạnh mẽ, cứng rắn của Mạnh Hạo, bọn họ có loại cảm giác trên lưng bị kim đâm, giờ phút này làm sao còn dám đi đối kháng. Sau khi nhìn nhau một cái, lập tức có người vội vã mở miệng.

Một người nói chuyện, những người khác lập tức hô ứng, hình thành một mảnh hài hòa. Tộc nhân của các bộ lạc đó, lại âm thầm lui về phía sau, cảnh tượng này nhìn như sẽ không còn có chiến tranh, nhưng trong nháy mắt tiếp theo có biến hóa hay không, ai cũng không biết.

– Mỗi bộ lạc lưu lại mười ngàn yêu đàn liền có thể rời đi.

Mạnh Hạo liếc mắt nhìn tộc đàn bốn phía một cái, chậm rãi mở miệng, ma thương trên tay phải khuếch tán màn sương đen.

Thanh âm hắn truyền ra, rơi vào trong tai tộc công các bộ lạc ở bốn phía, mấy người kia đều nhíu mày, chần chừ. Một tiếng hừ lạnh từ trong miệng tộc công một bộ lạc ở nơi không xa truyền ra.

– Nực cười, La Hoa bộ ta muốn đi, ai cũng không cản được.

Tộc công của La Hoa bộ là một lão bà, trong lúc nói chuyện thì bà ta vung tay áo, lập tức mang theo mấy ngàn tộc nhân bên người, gào thét lao về thiên địa phía sau.

Bà ta có tự tin, bộ lạc của mình muốn đi, nơi đây còn không người nào có thể ngăn trở. Cho dù là Mạnh Hạo nắm trong tay ma thương hắc sắc, ở trong mắt bà ta, cho dù hùng mạnh nữa, nhưng đã trải qua trận chiến ấy, không có khả năng không có thương tổn, lúc này chẳng qua là cố làm ra vẻ mà thôi.

Bà ta tự nhận là đã nhìn thấu Mạnh Hạo, về phần giao ra mười ngàn yêu đàn, điều này theo bà chính là một trò cười. Bà ta chẳng những không có ý định giao ra, lại quyết định, sau khi rời khỏi nơi đây, liền đem tin tức yêu linh tản ra, lấy tin tức này, đổi lấy một ít tài nguyên của đại bộ lạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 766: Thu Bát Mạch

Mạnh Hạo đưa mắt nhìn La Hoa bộ này, vẻ mặt bình tĩnh, thân thể tiến về phía trước một bước, tay phải cầm ma thương hắc sắc, chợt hướng về phía bộ lạc này rời đi vung lên. Cái thanh ma thương này lập tức nhấc lên gào thét kinh thiên, nháy mắt mà đi, trước khi đi, trên ma thương này tản mát ra sương mù cuồn cuộn, trong chớp mắt liền hóa thành một mảnh mây đen.

Trong mây mù, từng gương mặt dữ tợn lần lượt rít gào, đi thẳng đến bộ lạc này, tộc công lão bà biến sắc, hai mắt co rút lại, nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng, mang theo năm tế tự Nguyên Anh bên người, sáu người lao thẳng vào màn sương đen đang tiến đến kia.

– Phá cho ta!

Lão bà gầm nhẹ một tiếng, tu vi toàn lực bùng nổ, tập hợp lực lượng của sáu người, đánh về phía màn sương đen.

Trong nháy mắt cự hưởng rền vang, kinh thiên động địa, tiếng nổ thao thiên, hắc vụ quét ngang, khoảnh khắc khi va chạm với sáu người, năm tế tự kia sắc mặt đồng loạt đại biến, lập tức phun ra máu tươi, thân thể như diều đứt dây, trực tiếp bị hắc vụ đánh bay ngược. Nhưng không đợi bọn họ bị cuốn ra quá xa, đã bị lượng lớn gương mặt dữ tợn trong hắc vụ bổ nhào về phía trước, từng trận tiếng động cắn xé nhấm nuốt truyền ra, cũng có tiếng kêu gào thê lương thảm thiết, làm cho người ta nghe thấy ghê người.

Năm tế tự, chỉ là thời gian mấy cái hô hấp, liền bị cắn nuốt triệt để, sắc mặt lão bà kia tái nhợt, phun ra máu tươi, biểu tình hoảng sợ, không ngừng lui về phía sau. Cho đến khi lùi về xung quanh tộc nhân của mình, thì bà ta ngửa mặt lên trời gào rú, từ trong túi trữ vật lấy ra một mảnh

mai rùa.

Khi tung ra nó ra, lão bà phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi này rơi ở trên mai rùa, mai này lập tức đón gió to lên, nháy mắt mở rộng, to đến mấy ngàn trượng. Ở trên đó tràn hơi thở phong cách cổ xưa, cũng có từng trận phù văn lóng lánh, bao phủ tộc nhân cùng với lão bà của La Hoa bộ ở bên trong.

– Ta xem ngươi phá thế nào!

Lão bà vẻ mặt dữ tợn, khàn khàn mở miệng.

Quy giáp này vừa ra, tộc công và tế tự những bộ lạc khác ở bốn phía ai nấy đều nheo hai mắt lại, sau khi nhận ra quy giáp thì lập tức chấn động.

– Có khí tức của đồ đằng ….. đây là pháp bảo phòng hộ được luyện chế từ thi thể của đồ đằng cấp bậc Thánh Tổ, một khi triển khai, trong thời gian ngắn rất khó bị phá vỡ, cũng đủ cho bộ lạc bọn họ thong dong rời khỏi nơi đây!

– Khó trách La Hoa bộ kia dám trái lại ý của tu sĩ khủng bố này, hóa ra là có chiêu này…

Khi cường giả của các bộ lạc ở bốn phía đều nhận ra quy giáp này, thì ma thương cũng gào thét, lao thẳng đến quy giáp. Hắc vụ tới trước, tiếng nổ vang quanh quẩn, trùng kích lên trên quy giáp. Quy giáp này kịch liệt lóng lánh, nhưng không có sụp đổ, hắc vụ từ trên quy giáp khuếch tán ra bốn phía.

Trong quy giáp, lão bà cùng tộc nhân của La Hoa bộ thấy được một màn này thì đáy lòng đều nhẹ nhàng thở ra, vẻ mặt lão bà kia càng trở nên ngạo nghễ, thanh âm truyền ra.

– Thù này La Hoa bộ chúng ta ….

Còn chưa đợi bà ta dứt lời, ma thương trong hắc vụ bỗng thoắt cái tới gần, lao thẳng tới, va chạm với phía trên của quy giáp.

Tiếng động nổ vang nháy mắt thao thiên, phong vân đảo cuốn, thiên địa biến sắc, một cỗ trùng kích cường đại bỗng nhiên từ trên quy giáp ầm ầm truyền ra. Quy giáp này cũng có tiếng ken két vang lên, ở vị trí va chạm với ma thương, từng vết rạn nứt nhanh chóng xuất hiện, kiên trì không đến ba hơi thở, ầm một tiếng, quy giáp sụp đổ nổ bung, chia năm xẻ bảy.

Ma thương gào thét, mang theo sát khí vô cùng và hắc vụ thao thiên, đâm thẳng vào trong đó, chớp mắt một cái … Liền xuyên thấu thân hình lão bà đang mang vẻ mặt hoảng sợ, không thể tin kia, đâm vào trong tộc đàn của La Hoa bộ. Nổ vang, hắc vụ mạnh mẽ khuếch tán, trực tiếp bao phủ mấy ngàn người của La Hoa bộ ở bên trong, lượng lớn gương mặt trong sương mù, mang theo sự hưng phấn, mang theo khát máu, bỗng nhiên tản ra, đang muốn tận tình cắn nuốt, nhưng lại bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn cản.

– Quy hàng, hay tuẫn táng.

Mạnh Hạo nhìn về phía mấy ngàn người còn lại của La Hoa bộ bên trong quy giáp đã sụp đổ, chậm rãi mở miệng.

Trầm mặc ngắn ngủi qua đi, mấy nghìn người của La Hoa bộ, lựa chọn quy hàng, hủy diệt đồ đằng, thờ phụng Mạnh Hạo, đã trở thành một bộ phận của Ô Thần bộ.

Cùng lúc đó, tộc công của những bộ lạc khác ở bốn phía, ai ai cũng vội vàng đưa ra mười ngàn yêu đàn của tộc mình, cứ như sợ Mạnh Hạo đổi ý vậy, rồi khẩn trương rời đi. Đối với những bộ lạc tuân thủ ước định này, Mạnh Hạo không có đi ngăn cản.

Một đường đánh tới, hắn mặc dù là rèn ra được cái tâm lãnh khốc, nhưng

vẫn nổi lên mỏi mệt.

Cùng với việc các tộc đàn xung quanh rời đi, tộc nhân của Bát Mạch liên minh trầm mặc, cũng trở thành tộc nhân thuộc về Ô Thần bộ, khiến cho tộc nhân của Ô Thần bộ thoắt cái tăng lên hơn mười ngàn người.

Cùng lúc đó, dưới lượng lớn yêu đàn bổ sung, số lượng yêu đàn của Mạnh Hạo, đã lên tới mười lăm vạn!

Yêu đàn khổng lồ như thế, số lượng nhìn như rất nhiều, nhưng trên thực tế, phương diện này có không ít con đều là bậc thấp, cho dù là hấp thu yêu khí, cũng không thể lớn lên trong thời gian ngắn. Vả lại thực vật cần cho mười lăm vạn yêu đàn, cũng là cực kì khủng bố, cho nên trong mười lăm vạn này, chân chính có chiến lực, chỉ có mười vạn, những thứ khác, đều là thực vật của yêu đàn mà thôi.

Cùng lúc đó, tất cả vật phẩm trong phường thị thuộc về Bát Mạch liên minh, đều đã trở thành của Ô Thần bộ, ba cỗ pháp bảo phi hành khổng lồ, lượng lớn vật tư, khiến cho Ô Thần bộ càng trở nên dũng mãnh.

Mấy ngày sau, toàn bộ tộc nhân của Ô Thần bộ đều ở trên pháp bảo phi hành hình thuyền khổng lồ kia, nhấc lên gào thét, đẩy ra mây mù, từ nơi đây nhanh chóng mà đi, hướng về phía chính nam, triển khai tốc độ cao nhất.

Giờ khắc này trình độ hùng mạnh của Ô Thần bộ, đã hơn xa Ô Thần ngũ bộ lúc ban đầu, tuy rằng còn không thể so với các đại bộ lạc khác, nhưng ở bên trong các bộ lạc cỡ trung, hiện giờ Ô Thần bộ đã đến đỉnh phong.

Mà trận di chuyển này, giờ phút này cũng hoàn thành gần như ba phần, đoạn đường còn lại, là không ngừng xuyên qua khu vực trung tâm Tây Mạc, cho đến khi bước vào phía nam Tây Mạc, đi đến cuối, liền có thể bước vào Mặc Thổ!

Chim anh vũ dưới yêu cầu của Mạnh Hạo, bắt đầu truyền thụ cho tộc nhân Ô Thần bộ, trận pháp đã từng giúp Kim Quang giáo quật khởi ở Mặc Thổ!

Đối với việc này, chim anh vũ đương nhiên là hoàn toàn đồng ý, trên thực tế thừa dịp Mạnh Hạo không chú ý, mấy ngày này, nó sớm đã đem trận pháp đơn giản truyền thụ ra ngoài. Giờ phút này lại được Mạnh Hạo đề xuất, nó lập tức tinh thần chấn hưng.

– Tiểu Hạo tử, ngươi yên tâm, giấc mộng của Ngũ gia, chính là khi bước vào Mặc Thổ, ngoài Mặc Thổ có người hô to tin Ngũ gia, mà trong Mặc Thổ có người rống to được vĩnh sinh. Để cho hai đại quân của ta, như hai cánh của ta, hội họp ở Mặc Thổ!

Chim anh vũ hưng phấn đến run rẩy, hai mắt sáng lên ——

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 767: Cố Nhân...

Mưa tím, càng lớn.

Nửa năm sau, toàn bộ phía bắc Tây Mạc, tất cả hồ nước đều nối lại với nhau, hóa thành biển rộng màu tím. Mảnh biển rộng này diệt sạch tất cả sức sống, ngăn cách tất cả linh khí.

Bắc bộ… Đã nhìn không thấy bất luận dị yêu nào, nhìn không thấy bất luận sinh mạng nào nữa, bất kể là còn chưa di chuyển ra, hay là tộc đàn không định di chuyển, giờ phút này đều đã táng thân đáy biển.

Toàn bộ phía bắc Tây Mạc, biển tím cuồn cuộn, có thể mơ hồ nhìn thấy một ít ngọn núi nhọn…

Cùng với việc bắc bộ thành biển, trường hạo kiếp Tây Mạc này, lần đầu tiên bạo phát ra uy lực kinh thiên của nó. Sóng biển ngập trời, lan tràn, trực tiếp làm gãy sơn mạch giao giữa khu vực trung tâm và bắc bộ, cùng với việc sơn mạch sụp đổ, biển tím gào thét lan tràn, từ đông, tây cùng với trung bộ, khuếch tán ra phía ngoài.

Theo sự khuếch tán của biển tím, ở đông, tây cùng với trung bộ hình thành hồ nước, dần dần dung hợp cùng với biển tím, khiến cho nước biển càng ngày càng vô biên, tốc độ khuếch tán, cũng càng lúc càng nhanh.

Biển hình thành và lan tràn, giống như cành roi vô hình, hung hăng quất vào toàn bộ vùng đất Tây Mạc, vào trên người tất cả các bộ lạc đang di chuyển, khiến cho tốc độ di chuyển của bọn họ nhanh hơn, khiến cho ở bên trong di chuyển, tranh đoạt càng nhiều.

Chết ….. cũng đã vô số.

Linh khí ngăn cách, lan tràn tới khu vực trung tâm, rồi khuếch tán ra phía đông và phía tây. Có thể nói giờ phút này vùng đất Tây Mạc, ngoại trừ phía nam ra, tất cả các địa phương khác, linh khí đều loãng đi trên phạm vi lớn.

Linh khí khuyết thiếu, tu vi của tu sĩ ngã xuống, đã tạo thành tử vong, mà tử vong của bọn họ, ngay tiếp theo khiến đồ đằng Thánh Tổ của các bộ, cũng bắt đầu suy yếu.

Cũng chính vì suy yếu của đồ đằng Thánh Tổ, khiến cho tộc nhân bộ lạc lại suy yếu thêm, giống như một vòng tử vong tuần hoàn, không thể giải thoát.

Nửa năm, pháp bảo phi hành của Ô Thần bộ, gào thét ở khu vực trung tâm Tây Mạc. Trong vòng nửa năm, bọn họ đã trải qua hơn mười trận chiến tranh, mỗi một tràng chiến tranh, bộ lạc mà bọn họ đối mặt đều là toàn tộc xuất động.

Một hồi thất bại, đại biểu chính là diệt tộc, nhưng nhất định phải chiến!

Bởi vì bọn họ có phi hành khí, những bộ lạc khác muốn cướp đoạt. Bởi vì bọn họ có yêu linh, yêu linh xuất hiện này, một đường đưa tới tham lam và điên cuồng, cho dù là Mạnh Hạo cũng phải kinh hãi.

Nửa năm, yêu đàn của Mạnh Hạo chỉ còn lại có bảy vạn, bảy vạn này còn là không ngừng được bổ sung mới lưu lại được. Tuy nói như thế, nhưng bảy vạn yêu đàn còn dư lại này, cả đám đều cực kỳ hùng mạnh.

Số lượng tộc nhân, đã trở thành tám ngàn, nhưng tám ngàn tộc nhân này, từng cái đều là bách chiến chi hùng!

Mạnh Hạo trong thời gian nửa năm bị thương nặng hai lần, khi hắn cố ý áp chế, lực lượng đồ đằng của hắn càng được rèn luyện nhiều hơn. Đối với việc khống chế yêu khí, cũng tới một cảnh giới mới.

Chỉ có thời khắc sinh tử, mới có thể khiến chiến lực nâng cao, cùng lúc đó, Mạnh Hạo cũng đang tiến hành cảm ngộ đối với mưa tím này, tuy rằng thong thả, nhưng dần dần cũng thu hoạch được không ít.

Mặt khác, nhân lúc mưa tím ngăn cách địa linh khí thiên, ưu thế của Mạnh Hạo lại càng hiển lộ rõ rệt. Lúc trước, hắn có thể thoải mái giết chết Nguyên Anh hậu kỳ, cũng có liên quan đến điều này

Lúc này linh khí đã sắp loãng tới cực hạn rồi, nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, sự cường đại của hắn, cũng ở một đường này, dần dần quật khởi.

– Khi mà toàn bộ vùng đất Tây Mạc đã không còn lại một chút xíu linh khí nào nữa, thì cũng chính là một khắc ta hoàn toàn quật khởi.

Mạnh Hạo đứng trên đầu pháp bảo phi hành, sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể gầy yếu đi một tí. Mấy năm chinh chiến, khiến Mạnh Hạo biến hóa thật lớn, giờ phút này hắn nhìn thiên địa nơi xa, nhẹ giọng thì thào.

Nửa năm này, vùng đất Tây Mạc đã xảy ra ba lượt đại sự, có ba con yêu linh xuất hiện tại vùng đất Tây Mạc. Ba con yêu linh này xuất hiện, ngay lập tức dẫn tới chú ý của toàn bộ tộc đàn Tây Mạc, vì thế triển khai cướp đoạt.

Cũng dẫn đến việc Mạnh Hạo phải trải qua một phen chinh chiến, mà hai lần trọng thương của hắn, cũng là bởi vì việc này tạo thành.

Tuy nhiên xét theo phương diện khác, yêu linh xuất hiện, cũng phân tán tình huống tập trung công kích của mọi người đối với Mạnh Hạo, giúp cho Ô Thần bộ, có thể tiếp tục lớn mạnh.

Giờ phút này ở thiên địa nơi xa, khoảng cách với chỗ Mạnh Hạo ước chừng nửa tháng bay, có ba cái pháp khí phi hành màu đen, bộ dáng như kiếm, đang phá không mà đi.

Màu sắc đen nhánh, tán phát ra từng trận hơi thở âm hàn, mỗi một thanh pháp khí hình kiếm, đều lớn khoảng mấy ngàn trượng, ở trên đó có không ít tu sĩ mặc áo bào đen đang khoanh chân ngồi.

Những tu sĩ này, mặt mày ai nấy không chút thay đổi, nhắm mắt ngồi xuống, chốc chốc lại có người mở hai mắt ra, có thể nhìn thấy tinh mang chợt lóe lên.

Đồ đằng của bọn họ, cư nhiên là kiếm!

Kiếm màu đen, đồ đằng binh khí ở vùng đất Tây Mạc không thấy nhiều, mà kiếm màu đen, toàn bộ vùng đất Tây Mạc, chỉ có một bộ lạc có được… bộ lạc này chính là Vân Thiên đại bộ!

Có được Lão Tổ Trảm Linh của mình, là một trong những bộ lạc mạnh nhất trung tâm Tây Mạc. Bộ lạc này, cũng chính là đại tộc mà năm đó Ngũ Độc bộ liên hệ, Ngũ Độc bộ đạt được tư cách trở thành tộc đàn phụ thuộc của tộc này, nhưng cuối cùng không đợi sứ giả của bộ này tiến đến, Ngũ Độc bộ đã bị Ô Thần bộ diệt tộc.

Lúc này trên không ba thanh bảo kiếm màu đen, có một thanh phi hành kiếm ở chính giữa, ở vị trí mũi kiếm có một lão già khoanh chân ngồi. Lão già này mặc bạch bào, chứ không như những người khác, nhìn tiên phong đạo cốt, vẻ mặt ngạo nghễ, bên cạnh lão có hai nam tử trung niên, đang cẩn thận cười làm lành.

– Còn bao lâu nữa.

Lão giả bạch bào có vẻ tiên phong đạo cốt thản nhiên mở miệng. Bất kể là vẻ mặt hay là khí chất, đều hiển lộ ra một cỗ ngạo nghễ cao cao tại thượng, dường như hàng năm thân chức vị cao, sống an nhàn sung sướng, tạo thành loại khí chất cao cao tại thượng này.

Nhất là cảm giác tiên phong đạo cốt kia, càng làm cho tất cả tộc nhân của Vân Thiên đại bộ trên thanh kiếm này, khi nhìn về phía lão già này đều mang theo ý kính sợ.

– Hồi bẩm Chu đại sư, còn khoảng năm ngày, là chúng ta có thể gặp được Ô Thần bộ hèn mọn kia.

Nói chuyện chính là một trong hai nam tử trung niên bên người lão giả nhìn như tiên phong đạo cốt.

– Lần này chủ bộ giao cho Chu đại sư đốc chiến, là vinh quang của Chiến bộ ta.

Vân Thiên là đại bộ, dưới trướng có mười ba tộc đàn phụ thuộc, lúc này trên ba thanh hắc kiếm chính là Chiến tộc trong mười ba tộc đàn nọ. Mà lão giả nhìn như tiên phong đạo cốt kia, nếu Mạnh Hạo ở đây lúc này, thì vẻ mặt chắc chắn sẽ rất cổ quái, liếc mắt một cái liền nhận ra, lão chính là Chu Đức Khôn.

Đan sư Chủ Lô của Đan Đông nhất mạch – Tử Vận Tông năm đó, Chu Đức Khôn ……. cuộc đời lão vô cùng li kỳ, luôn phiêu bạt bất định, thậm chí trong số tất cả các Chủ Lô, kinh nghiệm của lão có thể nói là kinh tâm động phách nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 768: Cố Nhân (2)

Bị bắt vào Mặc Thổ, sau đó được gia tộc Hàn Tuyết tôn sùng làm thượng khách, trở thành đại sư đan đạo của Thánh Tuyết thành, bên người thị thiếp thành đàn, thanh danh thật lớn, có thể nói là đan sư đứng đầu Mặc Thổ.

Rồi sau đó... Lại bị bắt đi, luân chuyển đến vùng đất Tây Mạc, những năm gần đây, không biết lão lại đã trải qua những chuyện gì, lúc này không ngờ đã trở thành tộc nhân của Vân Thiên đại bộ. Vả lại xem ra địa vị của lão cũng là cực kỳ tôn cao.

Có thể thấy, am hiểu kỹ thuật luyện đan, trời cao đất rộng, bất kể là ở đâu, đều có thể xuất hiện kỳ tích .....

Vẻ mặt Chu Đức Khôn vô cùng kiêu căng, khẽ gật đầu. Lần xuất động này, là lão chủ động yêu cầu, ở bộ lạc mấy năm nay, lão thật sự ở đến phát ngớn rồi, tính toán ra ngoài dạo một vòng. Vừa hay trong Vân Thiên đại bộ lại có một cái nhiệm vụ mới an bài xong, muốn Chiến tộc đi giết chết Ô Thần bộ. Một mặt là vì chuyện Ngũ Độc bộ năm đó, dù sao Ngũ Độc đã có ước định với Vân Thiên đại bộ, nhưng trên đường bị Ô Thần bộ giết chết, Vân Thiên đại bộ bắt buộc phải thể hiện uy vọng. Về phương diện khác, thì chính là đã nhận ra chuyện yêu linh.

Cho nên, Chu Đức Khôn liền trực tiếp nhận nhiệm vụ này, làm đốc chiến của chủ bộ, xuất hiện tại nơi này. Lấy thân phận của lão, lấy sự dũng mãnh của Vân Thiên đại bộ, tại vùng đất Tây Mạc này, cho dù là bị vây trong chiến loạn đại họa, nhưng an toàn của lão, vẫn không có bất cứ vấn đề gì.

Đạo lý này, lão hiểu được, hai nam tử trung niên bên cạnh lão kia, là tộc công Chiến bộ và đại tế tự, cũng đều hiểu được. Biết được nhiệm vụ lần

này là thứ yếu, quan trọng là ... làm cho vị Chu đại sư có địa vị tôn cao trong chủ bộ ở trước mắt này, cảm thấy chu toàn và vừa lòng, mới là trọng điểm.

Đối với yêu linh, Mạnh Hạo biết rằng nửa năm này xuất hiện ba con. Nhưng trên thực tế có một số đại bộ lạc có Lão Tổ Trảm Linh, bọn họ biết được tin tức chuẩn xác hơn. Nửa năm nay, xuất hiện không phải ba con, mà là năm con!

Năm con yêu linh này, liên minh Thiên Đình của Mặc Thổ không có xuất động, mà là lượng lớn các bộ lạc tranh đoạt, cuối cùng có ba con bị mấy đại bộ có Trảm Linh thu vào tay, dùng nó làm điều kiện trao đổi, tiến hành giao dịch với liên minh Thiên Đình.

Vân Thiên đại bộ, chính là một trong những bộ lạc lấy được yêu linh, về hai con khác thì bị hai đại bộ không có Trảm Linh khác cướp được. Tuy nói dẫn đến việc có người rình rập, nhưng bởi vì bản thân hai bộ lạc này cực kỳ cường đại, nên sau vài trận chiến thì cũng không có ai dám ho he nữa.

Bởi vì yêu linh này đối với bộ lạc có Lão Tổ Trảm Linh mà nói, thực sự không phải là nhất định phải đạt được, bọn họ bất kể là có được hay không, đều có thể tự do xuất nhập Mặc Thổ. Nếu có thể lấy được yêu linh thì tốt, nếu phải trả giá quá lớn, như vậy cho dù lấy không được, cũng không quan hệ.

Cho nên mới khiến cho hai đại bộ không có Lão Tổ Trảm Linh kia có thể giữ lại được yêu linh, đạt được tư cách để bản thân tiến vào Mặc Thổ.

- Chu đại sư, những gì cần trên chuyến đi lần này, đại sư cứ nói, bọn ta nhất định dốc hết toàn lực khiến đại sư vừa lòng.

Hai nam tử trung niên bên người Chu Đức Khôn, giờ phút này thật cẩn thận nói.

- Đúng vậy, Chu đại sư, hiện giờ chiến loạn đại họa, phần đông bộ lạc di chuyển, không ít trọng bảo bộ lạc đều được xuất ra. Nếu đại sư thích, tại hạ sẽ đi đoạt về cho đại sư.

Chu Đức Khôn cười ha hả, trên mặt mang theo vẻ đắc ý, lão nhiều khi cảm thán, cả đời này, cảm thấy rất là kỳ diệu, như một hồi hành trình sinh mạng, thường xuyên cảm có rất nhiều cảm thán.

- Nếu thật có điều cần, lão phu sẽ không khách khí với hai người các ngươi. Được rồi, các ngươi mau chóng chạy đi, đối với yêu linh của cái Ô Thần bộ này, lão phu vẫn còn có chút hứng thú.

Chu Đức Khôn thản nhiên mở miệng, hai mắt nhắm nghiền.Hai người bên cạnh lão lập tức tắt tiếng, không nói gì nữa, ba thanh hắc kiếm tốc độ cực nhanh, phá không mà đi, khoảng cách với Ô Thần bộ của Mạnh Hạo ngày càng gần.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, rất nhanh đã qua năm ngày. Hôm nay, trong cơn mưa tím tầm tã, mặt đất đã thành sông hồ, linh khí thiên địa cực loãng, trời đất chìm một mảnh u ám, Ô Thần bộ và Vân Thiên đại bộ, ở giữa không trung trong khu vực trung tâm Tây Mạc..... cùng nhìn thấy đối phương!

Ba thanh hắc kiếm tốc độ cực nhanh, lấy phương thức mà tộc nhân Ô Thần bộ không thể giải thích được, như xuyên qua không gian, chớp mắt xuất hiện phía trước pháp bảo phi hành của Ô Thần bộ.

Pháp bảo hình thuyền cự đại mà Ô Thần bộ đang sử dụng khựng lại, mấy ngàn cặp mắt đổ dồn về phía ba thanh hắc kiếm. Thời khắc này song phương như đối địch, dừng giữa không trung, không nhúc nhích.

Bốn phía mưa tím vẫn không ngừng rơi, làn gió diệt sạch sinh cơ vẫn đang rít lên từng hồi, hàn khí kinh người. Nhưng hàn khí này, đem so với

sát khí của song phương giờ phút này, thì lại bé nhỏ không đáng kể.

Khoảnh khắc nhìn thấy ba thanh hắc kiếm này, tộc nhân của Ô Thần bộ ai nấy đều co rút đôi mắt, gần vạn người đồng loạt đứng lên. Đã trải qua quá nhiều chiến tranh, khiến cho Ô Thần bộ sớm đã luyện thành thói quen sinh tử, sát khí nháy mắt ầm ầm bùng nổ, từng ánh mắt âm lãnh, đồng loạt tập trung lên ba thanh hắc kiếm kia.

Không có người nói chuyện, cũng không có tiếng động ầm ĩ nào, chỉ có một mảnh tĩnh mịch cùng với sát khí kinh thiên, dường như có thể kinh sợ phong vân kia!

Mặc kệ người tới là bộ lạc nào, lấy loại phương thức đột ngột này xuất hiện, ý đồ đến nhất định không tốt!

Gần như cùng lúc với sát khí của tộc nhân Ô Thần bộ dâng lên, thì trên hắc kiếm, tám ngàn tu sĩ của Chiến tộc thuộc Vân Thiên đại bộ, trong ánh mắt cũng đều hiện lên tia sắc bén, lóe ra hàn quang. Tất cả giống như thanh lợi kiếm đã ra khỏi vỏ, trong nháy mắt, sát khí dựng lên ngập trời.

Quấy động phong vân, bóp méo hư vô, tám ngàn tộc nhân của Chiến bộ như tám ngàn thanh lợi kiếm, thoáng chốc bắn ra sát khí của bọn họ. Mi tâm bọn họ huyễn hóa ra hắc kiếm sắc nét, chớp động, hiển lộ ra lực lượng đồ đằng đặc thù.

Theo khí thế lên, thế lực bộ lạc đôi bên ngang nhau!

Một là Chiến tộc lừng danh Tây Mạc, một trong mười ba thuộc tộc dưới trướng Vân Thiên đại bộ có Lão Tổ Trảm Linh, nếu bàn về chiến lực, cho dù là Vân Thiên chủ bộ cũng rất tán thưởng Chiến tộc.

Mà một bên chính là Ô Thần bộ đã chiến cả trời cao, đã trải qua sinh tử, một lần nữa thoát xác mà ra. Bọn họ bách chiến bất tử, đã luyện thành

thiết huyết!

Chớp mắt, song phương đều cảm nhận được sự dũng mãnh của nhau, tám ngàn tộc nhân Chiến tộc thuộc Vân Thiên đại bộ, thoáng chốc thấy được một cách rõ ràng, chiến ý hiếm thấy ở những bộ lạc khác, trên người tộc nhân Ô Thần bộ.

- Ô Thần bộ này, toàn thể tộc nhân, lại có ý chí như thế, sát khí đã sắp thành thực chất luôn rồi!

- Khí thế như vậy, chỉ có thể thấy trên người những tộc nhân tinh anh trong đại bộ mà thôi. Không nghĩ tới Ô Thần bộ này, lại cũng có khí thế như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 769: Trời Tối Rồi

Chiến tộc, kể cả Chu Đức Khôn lẫn hai nam tử trung niên bên người lão kia, khi nhìn đến Ô Thần bộ đều đồng thời cảm nhận được sự dũng mãnh đến từ Ô Thần bộ, vẻ mặt đều trở nên ngưng trọng.

Không chỉ có bọn họ như thế, tất cả tộc nhân Chiến tộc, tại thời khắc này, đều cảm nhận được chỗ tương tự với bản thân mình, từ trên thân tộc nhân Ô Thần bộ.

Lãnh huyết, tàn khốc, trầm mặc, những từ ngữ này, có thể dùng để hình dung Ô Thần bộ, cũng có thể hình dung Chiến tộc!

Đồng dạng, ở trong mắt tộc nhân Ô Thần bộ. Chiến tộc xuất hiện, cũng có sự khác biệt thật lớn với tất cả kẻ thù bọn họ gặp được lúc trước. Một cỗ áp lực bao phủ, nhưng ở dưới áp lực này, tộc nhân Ô Thần bộ, càng bộc phát ra chiến ý mạnh hơn.

Tu sĩ Nguyên Anh của Ô Thần bộ, giờ phút này có chừng mười ba người, ngoại trừ năm người nhóm Âu Vân Tử của Bát Mạch liên minh gần đây, thì hơn nửa năm qua, mấy lần chiến tranh, cũng giúp cho Ô Thần bộ lớn mạnh thêm một ít.

Mười ba tu sĩ Nguyên Anh, hai Nguyên Anh hậu kỳ, năm Nguyên Anh trung kỳ, còn có sáu người là Nguyên Anh sơ kỳ. Đội ngũ như vậy, khiến cho liên minh Ô Thần, cơ hồ đạt đến trình độ giữa bộ lạc cỡ trung đỉnh phong và đại bộ không có Trảm Linh rồi.

Tu sĩ Nguyên Anh của Chiến tộc, giờ phút này cũng đều toàn thân chú ý, sự hùng mạnh của Ô Thần bộ, vượt ra khỏi phán đoán của bọn họ lúc trước. Bọn họ hiểu rõ, một trận chiến này... Sẽ cực kỳ thảm thiết.

Bốn phía một mảnh tĩnh mịch, ánh mắt cả hai bộ lạc ngóng nhìn nhau, sát khí vô hình va chạm, dẫn động hơi thở bát phương cuồng loạn. Trong khi hai bên ... đang là lúc hết sức căng thẳng, Mạnh Hạo vẻ mặt cổ quái, nhìn về phía Chu Đức Khôn ở trên thanh hắc kiếm chính giữa kia.

Chu Đức Khôn cũng mở to mắt, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo.

Hai người cách mấy trăm trượng, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó đều lần lượt lộ ra nụ cười khổ.

- Sát!

Đại tế tự Chiến tộc bên người Chu Đức Khôn, không có chú ý tới ánh mắt giữa Chu Đức Khôn và Mạnh Hạo, khi không khí áp lực tới cực hạn, y bỗng nhiên mở miệng. Thanh âm vừa ra, lập tức phá vỡ sự tĩnh mịch nơi đây.

Nhưng khoảnh khắc khi Chiến tộc sau lưng y, cùng tộc nhân của Ô Thần bộ đang muốn toàn lực khai chiến khi nghe được tiếng gầm nhẹ của y, thì thân thể Chu Đức Khôn nhảy mạnh lên, tát một cái lên đầu vị đại tế tự Chiến tộc này.

- Câm miệng, lão tử cho ngươi khai chiến sao!

- Các ngươi tất cả dừng tay. Chết tiệt! Chủ bộ có mệnh, trận chiến này lấy chiêu hàng là chính, ta còn chưa nói, ai cho các ngươi giết!

Chu Đức Khôn nổi trận lôi đình, rống to lên. Tộc nhân Chiến tộc, ánh mắt lạnh lùng, ở thời khắc mấu chốt này, là lúc sát khí bùng nổ, ánh mắt của bọn họ, giống như có thể xé rách hết thảy, khiến Chu Đức Khôn tâm thần chấn động, nhưng rất nhanh liền trừng mắt nhìn lại.

- Không nghe?

Thanh âm Chu Đức Khôn có phần rét lạnh.

Đại tế tự Chiến tộc chợt ngẩng đầu, gần như thẹn quá thành giận, dù rằng một cái tát kia đánh xuống đầu y không có ẩn chứa pháp lực gì, nhưng trước mặt tộc nhân, việc này giống như nhục nhã. Nhưng nghĩ đến thân phận của Chu Đức Khôn, tộc công Chiến tộc ở bên cạnh y tiến lên một bước, nhìn về phía tộc nhân bốn phía, hừ lạnh một tiếng, một đám tộc nhân Chiến tộc này, đều lập tức trầm mặc lui về phía sau.

- Chu đại sư, mời nói.

Tộc công Chiến tộc, vị nam tử trung niên này, trong lòng cũng có giận dữ, nhưng lại không dám quá mức biểu lộ, giờ phút này vẻ mặt có chút khó coi, chậm rãi mở miệng.

Cùng lúc đó, ở khoảnh khắc trước khi Chiến tộc muốn xuất thủ, bên phía Ô Thần bộ, tất cả tộc nhân, cũng đã vận sức chờ phát động. Tuy nhiên bất đồng với Chiến tộc, nếu Mạnh Hạo không có mở miệng, thì tộc nhân Ô Thần bộ, tuyệt sẽ không xuất thủ.

Điểm này, cũng dẫn tới sự chú ý của tộc công và đại tế tự Chiến tộc, hai người tâm thần cả kinh, nhìn nhau một cái, đều nhìn ra vẻ ngưng trọng trong mắt đối phương.

Một bộ lạc chiến tranh như vậy, trong lòng bọn họ biết rõ trình độ đáng sợ của nó.

Mạnh Hạo đứng lên, nhoáng lên một cái cất bước đi ra, sự xuất hiện của hắn, lập tức đưa tới cảnh giác của Chiến tộc. Chu Đức Khôn hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt vẫn kiêu căng như trước, cũng cất bước đi ra khỏi đại kiếm màu đen, đi về phía Mạnh Hạo.

Hai người đi thẳng đến không trung phía trên, trong chớp mắt, liền hóa thành điểm đen.

Mà giữa không trung, bộ lạc hai bên, giờ phút này mang theo sát khí ngóng nhìn lẫn nhau, nhưng không có ra tay.

Trên bầu trời, khi hai bộ lạc nhìn lại, Mạnh Hạo và Chu Đức Khôn đã trở thành điểm đen, xác định tộc nhân bộ lạc bên dưới không có khả năng nghe được hai người nói chuyện xong, Mạnh Hạo cười khổ, nhìn Chu Đức Khôn, ôm quyền cúi đầu.

- Chu sư huynh, từ biệt nhiều năm, phong thái vẫn như trước...

Mạnh Hạo trêu ghẹo nói.

- Khụ khụ...

Chu Đức Khôn vẻ mặt xấu hổ, cũng có cảm thán, nhìn Mạnh Hạo.

- Một lời khó nói hết a, hai sư huynh đệ chúng ta năm đó từ biệt ở Nam Vực, không nghĩ tới khi gặp lại, lại là ở đây.

Trong lời nói của Chu Đức Không mang theo thổn thức, trên mặt tràn đầy vẻ hồi ức.

Mạnh Hạo cũng than nhẹ một tiếng, trong đầu không kìm nổi hiện lên chuyện cũ năm đó. Nhiều năm trước, hai người làm bạn đi Thanh La Tông, ở trên đường trở về, gặp phải tu sĩ Mặc Thổ, hai người chỉ có thể phân tán bỏ chạy. Thật không nghĩ đến, lần từ biệt kia, khi gặp lại, đã là Mặc Thổ, lại một lần nữa gặp lại, lại là ở vùng đất Tây Mạc này.

- Khi ở Mặc Thổ, đan sư kia là ngươi đi?

Chu Đức Khôn nhìn Mạnh Hạo, cười khổ mở miệng. Sau đó lão cũng kịp phản ứng, người có thể dũng mãnh như thế ở trên phương diện luyện đan, lão có thể nghĩ đến, chỉ có Mạnh Hạo thôi.

Nghĩ đến Mạnh Hạo khi ở Thánh Tuyết thành - Mặc Thổ vẫn luôn nhượng bộ, bảo toàn thanh danh của mình ở Mặc Thổ, Chu Đức Khôn rất là cảm kích việc này. Loại cảm kích này cùng tình nghĩa năm đó dung hợp cùng một chỗ, hóa thành sự thân thiết sau khi xa cách đã lâu.

Có thể nói, tại vùng đất Tây Mạc này, Mạnh Hạo trước mắt này, là thân nhân duy nhất của mình.

Mạnh Hạo nhìn Chu Đức Khôn, hắn nghĩ tới Nam Vực, nghĩ tới sư tôn, nghĩ tới Sở Ngọc Yên, mọi người ở Tử Vận Tông. Còn có những người bạn thân trong Nam Vực, tên mập, Trần Phàm.

Còn có... Hứa Thanh.

Gương mặt những người này, hiện lên ở trong đầu Mạnh Hạo, không có mơ hồ, mà là vô cùng rõ ràng, cho đến khi Mạnh Hạo Minh ngộ ra, chính mình... Nhớ nhà.

Nhưng nhà ở Triệu quốc chẳng biết đã đi đâu, chỉ còn lại có Nam Vực.

Hai người thổn thức, nói chuyện rất nhiều, khi thì lộ ra tươi cười, khi thì trào dâng, khi thì cùng nhau nhớ lại năm đó. Loại cảm giác này, Mạnh Hạo đã rất lâu rồi không có, Chu Đức Khôn cũng là như thế.

Bọn họ nói những chuyện mà mình gặp được, đối với chuyện của Mạnh Hạo, Chu Đức Khôn rất là ngạc nhiên, cảm thấy giống như con đường hoàn toàn mới. Đồng dạng, Mạnh Hạo đối với kinh lịch của Chu Đức Khôn, cũng cảm thấy như một hồi huyền thoại.

- Trưởng lão đan đạo của Vân Thiên chủ bộ ..... địa vị có thể so với tế tự, là người cực kỳ có quyền thế trong Vân Thiên đại bộ ..... Chu sư huynh, tại hạ khâm phục, khâm phục.

Mạnh Hạo nghe Chu Đức Khôn giới thiệu, cười mở miệng.

Chu Đức Khôn cười ha hả, càng trở nên đắc ý.

Trong lúc bất tri bất giác, đã qua hai canh giờ, hai người ở trong này ôn chuyện, nhưng phía dưới, giữa không trung, hai bộ lạc cũng là đối nghịch hai canh giờ.

Ô Thần bộ còn đỡ một chút, Mạnh Hạo là đồ đằng Thánh Tổ của bọn họ, bọn họ đối với Mạnh Hạo có sự cuồng nhiệt tuyệt đối, cho dù có đợi lâu hơn đi chăng nữa, cũng không có vấn đề gì.

Nhưng Chiến tộc thì khác, lúc này tộc công và đại tế tự trầm mặc nhìn nhau một cái, đều nhìn ra hồ nghi trên mặt nhau, ngẩng đầu nhìn lên điểm đen trên thiên không. Bọn họ nghĩ mãi mà không rõ, Chu Đức Khôn rốt cuộc đang tiến hành chiêu hàng như thế nào, mà lại liên tiếp khuyên bảo đến hai canh giờ, trời cũng đã tối rồi...

- Trời đã tối rồi ..... trước không nói chuyện này. Mạnh Hạo, lúc này các ngươi chọc đại phiền toái rồi, Vân Thiên đại bộ phái Chiến tộc, muốn tới diệt sát các ngươi. Nguyên nhân là vì sự tình Ngũ Độc bộ năm đó, còn có chính là yêu linh.

Chu Đức Khôn mắt nhìn sắc trời, nhíu mày mở miệng.

Nghe tới bốn chữ Vân Thiên đại bộ, hai mắt Mạnh Hạo hiện ra hàn quang, không nói gì.

- Cũng may lần này là do ta dẫn đội, việc này ngươi yên tâm, làm sao cũng sẽ không để sư đệ ta chịu thiệt ở chỗ này.

Chu Đức Khôn vỗ ngực. Tuổi của lão đã không nhỏ, cuộc sống dù nói là khúc chiết, nhưng lại cực kỳ dễ chịu, giờ phút này thoạt nhìn dường như trẻ ra rất nhiều.

- Lại cưới mấy phòng thiếp lữ rồi?

Mạnh Hạo cười nói.

- Không nhiều, không nhiều, tháng trước vừa mới nạp vị thứ tám.

Chu Đức Khôn mặt đầy hồng quang, sau đó ho khan vài câu.

- Không nói cái này, như vậy, sư đệ, ta và ngươi hai người diễn một vở ...

Chu Đức Khôn nói xong, cúi đầu đàm luận với Mạnh Hạo, Mạnh Hạo nghe mà mở to mắt, lộ ra vẻ cười khổ.

- Như vậy... Được chứ?

Mạnh Hạo chần chờ một chút.

- Không có việc gì, nghe sư huynh đây!

Chu Đức Khôn vẻ mặt thành thật, Mạnh Hạo suy nghĩ một chút, chỉ có thể gật đầu.

Một lát sau...

- Hoá ra ngươi chính là người mạnh nhất phía bắc Tây Mạc của Ô Thần bộ, thậm chí một đường nghiền ép hơn một ngàn bộ lạc từ phía bắc Tây Mạc, trực tiếp quật khởi, khiến đại bộ đều kiêng kị đây sao!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 770: Tiễn Quân Ngàn Dặm

- Tại hạ khâm phục, thôi, hai bên khai chiến, tất có tử vong, lão phu Chu Đức Khôn, không muốn thấy đổ máu. Mà tên của ta có một chữ đức, như vậy ta sẽ lấy đức thu phục người!

- Ta cho ngươi thời gian mười năm, mười năm này, Chu Đức Khôn ta phải lấy đức khiến cho ngươi chịu phục!

Chu Đức Khôn rống to một tiếng, thanh âm truyền khắp bát phương, rơi vào trong tai tộc nhân của hai bộ lạc giữa không trung. Ô Thần bộ còn đỡ một chút, còn bên Chiến tộc, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Bọn họ cho dù không hiểu Chu Đức Khôn lắm, nhưng dù sao cũng là cùng một đại bộ, nhiều ít vẫn là nghe nói qua một ít đồn đại. Chu Đức Khôn này, thấy thế nào, cũng không giống hạng người, lấy đức thu phục người.

Tộc công và đại tế tự Chiến tộc, lại mở to mắt, hoàn toàn ngẩn người, không hiểu rõ Chu Đức Khôn này rốt cuộc đang làm gì nữa.

Cùng lúc đó, thân ảnh hai người Chu Đức Khôn và Mạnh Hạo từ phía trên khoảng không gào thét mà đến, sau đó tự chia ra. Mạnh Hạo cố nén không được tự nhiên trong nội tâm, ở giữa không trung hướng về phía Chu Đức Khôn ôm quyền.

- Hoá ra ngươi chính là Chu Đức Khôn - Chu đại sư đại danh đỉnh đỉnh của Vân Thiên đại bộ, đan đạo vô địch, lại nạp thiếp lữ bát phương. Tại hạ khâm phục, nguyện ý cùng ngươi đánh cuộc một lần. Lấy thời gian mười năm, xem ngươi làm thế nào lấy đức thu phục người.

Mạnh Hạo càng nói càng cảm thấy không được tự nhiên, cười khổ trong lòng, vội ho một tiếng, về tới trên thuyền.

Lời hắn truyền ra, tộc nhân Ô Thần bộ cũng là nguyên đám mở to mắt, nhìn về phía đồ đằng Thánh Tổ của bọn họ. Lời nói kia khiến bọn họ cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, trong ấn tượng của bọn họ, Thánh Tổ đại nhân là một nhân vật giết người không chớp mắt, làm sao có thể mở miệng nói như thế.

- Được!

Chu Đức Khôn đứng ở trên đại kiếm màu đen, có vẻ rất hăng hái, tay áo vung lên, rất là quyết đoán mở miệng.

- Đáng tiếc giữa ta và ngươi, nhất định phải phân ra một hồi thắng bại. Bằng không mà nói, chúng ta phải làm một hồi nâng cốc ngôn hoan, trở thành bạn tốt cả đời ...

Chu Đức Khôn một bộ rất đáng tiếc, vẻ mặt tràn đầy cảm thán.

- Ta kính phục ngươi, nếu ngươi muốn biết ta lấy đức phục người như thế nào, thế thì, ngươi đi trước đi, ba ngày sau, ta lại đuổi theo. Đây là thành ý của ta, cũng là bước đầu tiên lấy đức phục người của ta.

Chu Đức Khôn ngạo nghễ mở miệng, bên cạnh lão, vẻ mặt tộc công Chiến tộc lập tức biến đổi.

- Chu đại sư, việc này không thể, một khi để cho bọn họ rời đi, ba ngày sau, chúng ta đi đâu mà tìm chứ?

- Ngươi muốn ngăn cản lão phu lấy đức thu phục người hay sao!

Chu Đức Khôn trừng mắt.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, cổ quái liếc mắt nhìn Chu Đức Khôn một cái, vội vàng nhớ lại lời kịch Chu Đức Khôn tự nói với mình phía trước. Nhưng nghĩ nửa ngày, thật sự là nói không nên lời, vì thế lại vội ho một tiếng, cũng không nói chuyện nữa, thúc dục phi thuyền của Ô Thần bộ, gào thét đi về phía xa xa.

- Chu đại sư! !

Tộc công Chiến tộc vẻ mặt đầy lo lắng, mắt thấy Ô Thần bộ đi xa, nhưng Chu Đức Khôn vẫn mang vẻ mặt ngạo nghễ như trước, không nhanh không chậm đứng ở nơi đó, không cho phép Chiến tộc đuổi theo.

- Phải có lòng tin đối với Vân Thiên đại bộ ta, chúng ta phải lấy đức thu phục người!

Chu Đức Khôn có chút tiếc nuối trong lòng. Lão còn chuẩn bị sau khi Mạnh Hạo nói xong lời kịch, nói thêm vài câu nữa.

- Nhưng nhiệm vụ chúng ta nhận được, là diệt sát bộ lạc này .....

Đại tế tự Chiến tộc cũng tức giận hết mức, ở một bên vội vã mở miệng.

- Chẳng lẽ các ngươi không tin Vân Thiên đại bộ sao? Hay là không tin lão phu? Hử?

Chu Đức Khôn nghiêm túc mở miệng. Lão, bất kể thân phận hay là địa vị, cũng cao hơn mọi người nơi đây, lại là đốc quân, nếu tộc công Chiến tộc tự tiện xuất động, một khi bị Chu Đức Khôn báo lên, toàn bộ Chiến tộc đều phải bị liên lụy.

Một câu, khiến tộc công và đại tế tự Chiến tộc, đều không thể nói gì, cứ như vậy, vượt qua ba ngày. Ba ngày sau, ba cái hắc kiếm này mới gào thét mà đi.

Mấy ngày sau, khi ba cái hắc kiếm này, liều lĩnh triển khai tốc độ cao nhất, lại đuổi kịp Mạnh Hạo, thì Chu Đức Khôn hét lớn một tiếng.

- Chúng ta lại gặp mặt, Ô Thần bộ, các ngươi có phục hay không?

Ô Thần bộ lập tức hiển lộ sát khí, cảm thấy chiến tranh lại lần nữa phải bùng phát.

Chiến tộc cũng giống như thế, bọn họ nhẫn nhịn một bụng khí, giờ phút này sát khí ngập trời.Mạnh Hạo cười khổ, thở sâu, lúc này mới dựa theo ước định với Chu Đức Khôn lúc trước, chậm rãi mở miệng.

- Không phục...

- Ha ha, lão phu cũng đoán chính là như vậy, nếu như ngươi phục rồi, ta ngược lại cảm thấy không thích hợp. Như vậy, lão phu lúc này đây lại cho ngươi đi trước bảy ngày, bảy ngày sau ta lại đuổi theo. Đây mới là lấy đức thu phục người!

Khi Chu Đức Khôn ngạo nghễ mở miệng, Mạnh Hạo cười khổ chuyển thân, phi thuyền khoảnh khắc đi xa.

tộc công cùng với đại tế tự Chiến tộc, hoàn toàn phẫn nộ, cũng có không ít tộc nhân gầm nhẹ lao ra, ngăn trở.

- Dừng tay, các ngươi đây là muốn phản tộc hay sao!

Chu Đức Khôn rống to một tiếng.

Tiếng hô kinh thiên, ầm ầm khiến Chiến tộc dừng bước, ánh mắt tộc công và đại tế tự đều đỏ lên, quay đầu lại, gắt gao nhìn chằm chằm Chu Đức Khôn.

Chu Đức Khôn hừ lạnh một tiếng, hất cằm lên, một bộ ngươi làm gì được ta. Ở một bên góc áo, lại cố ý lộ ra lệnh bài Trưởng Lão treo ở trên người, khiến cho tộc công và đại tế tự Chiến tộc, sau khi nhìn thấy, không thể không áp xuống phẫn nộ, cúi đầu.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, trôi qua ba tháng.

- Các ngươi có phục hay không!

- Các ngươi vẫn không phục sao?

- Không cần phải nói nữa, lão phu biết, các ngươi vẫn không phục, không có vấn đề gì...

Ba tháng qua, Chiến tộc nhiều lần đuổi theo, nhưng mỗi lần Chu Đức Khôn đều có một đống lớn lý do, mặc cho Ô Thần bộ rời đi. Thời gian dần qua, ba cái hắc kiếm này, cho dù là xuất từ đại bộ, cứ tiếp tục hao phí như vậy, cũng tiêu hao không nổi. Dần dần tốc độ càng ngày càng chậm, giống như dùng không được bao lâu nữa, sẽ chậm đến trình độ không thể đuổi theo được nữa.

Bên phía Ô Thần bộ, đối với chuyện đã xảy ra trong ba tháng này, dần dần thành thói quen. Mỗi một lần Chiến tộc đuổi theo, đều một đám tò mò nhìn lại, bọn họ dĩ nhiên nhìn ra, lão nhân họ Chu kia, là người tốt...

Nhất là có một lần, rõ ràng là Ô Thần bộ gặp mấy cái bộ lạc cỡ trung liên kết vây công, thời khắc mấu chốt, Chiến tộc xuất hiện. Chu Đức Khôn rống to một tiếng, lấy việc bản thân phải lấy đức hàng phục Ô Thần bộ làm lý do, khiến cho Chiến tộc không thể không ra tay, đem nghẹn khuất mấy tháng này, phát tiết vào mấy cái bộ lạc cỡ trung.

Vì Ô Thần bộ quét sạch đường, lại dưới việc Chu Đức Khôn lấy đức thu phục người, không cần bất luận cái chiến lợi phẩm gì, mặc cho tộc nhân Ô Thần bộ mang theo ánh mắt cổ quái, quét ngang một vòng, gào thét đi

xa.

Cho đến khi lại trôi qua một tháng, tộc công và đại tế tự Chiến tộc không thể chịu đựng thêm được nữa, Chu Đức Khôn đồng ý khai chiến. Chẳng qua không phải khai chiến phạm vi lớn, mà là đơn đấu...

Vì thế, ở mấy tháng kế tiếp, hai bộ lạc, gần như, trước sau phi hành, chốc chốc đều tự có tu sĩ bay ra, ở giữa không trung một mình chém giết.

Mỗi lần chém giết chỉ có hai người, quyết không nhiều hơn ...

Thậm chí một khi xuất hiện nguy cơ sinh tử, ngay lập tức sẽ bị Chu Đức Khôn kêu ngừng...

Thời gian dần qua, Chiến tộc đều chết lặng, bọn họ sớm đã nhìn ra, Chu Đức Khôn và Mạnh Hạo có quen biết, vả lại quan hệ tuyệt không tầm thường. Thậm chí tộc công và đại tế tự Chiến tộc, cũng đã chấp nhận việc này.

Bọn họ cũng suy nghĩ rõ ràng, luận địa vị và thân phận, bọn họ không bằng Chu Đức Khôn, nếu đối phương là đốc quân, như vậy trách nhiệm của một trận chiến này, đương nhiên cũng là Chu Đức Khôn đến gánh vác.

Một khi đã như vậy, bọn họ cũng lười đi chém giết, đơn giản bất kể Chu Đức Khôn nói cái gì, đều vâng theo là được.

Nhất là tới giờ khắc này, Chu Đức Khôn và Mạnh Hạo, thậm chí ngay cả che dấu đều cảm thấy không cần nữa ... Hai người thường xuyên ở giữa không trung bày ra một cái án, cùng ngồi ở chỗ kia uống rượu nói chuyện. Mà tộc nhân hai bộ lạc, cũng lười biếng, xem ý tứ đối phương một chút xong, thì đều tự trở lại bộ lạc mình.

Chung đụng bình an vô sự...

Càng làm cho tộc công và đại tế tự chiến tộc không còn gì để nói, chỉ có cười khổ, là tộc nhân của hai bộ lạc, ở trong mấy tháng tiếp xúc này, có không ít người thế nhưng lại trở thành bằng hữu. Đôi bên cứ như thể hàng xóm ấy vậy, đàm luận tâm đắc tu hành với nhau nữa.

Dù sao hai cái này bộ lạc, đều có sát khí nồng hậu, đều đã trải qua quá nhiều chiến tranh, đôi bên vốn là xem trọng nhau, coi nhau làm đối thủ. Hơn nữa ngày thường ngoại trừ chiến tranh, chính là tu hành, non nửa năm bình tĩnh như lúc này đây, rất là hiếm thấy.

Một mảnh hài hòa...

Một khi gặp kẻ thù, đều không cần Chu Đức Khôn mở miệng, Chiến tộc và Ô Thần bộ, lập tức liên kết xuất chiến. Tộc công và đại tế tự Chiến tộc cũng suy nghĩ minh bạch, nếu nhiệm vụ đã thất bại, đơn giản lấy lòng Chu Đức Khôn, kể từ đó, cũng có thể kết một cái thiện duyên ở chủ bộ.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, trong khi Chiến tộc và Ô Thần bộ tiếp tục loại ở chung kỳ dị như vậy, thi thoảng lại thể hiện như đang đánh nhau, thì Ô Thần bộ, đã đi qua giải đất trung tâm nam bộ. Khoảng cách tới gần biên giới nam bộ cũng không còn xa nữa...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 771: Phi Hoàng Tộc

Cho đến một ngày này, ba đạo ngọc giản liên tiếp, mang theo ý phẫn nộ, đồng loạt giáng lâm trong Chiến tộc. Ngọc giản là từ Vân Thiên chủ bộ phát ra, trong đó tràn đầy nghi ngờ và tức giận, lại triệu tập Chiến tộc và Chu Đức Khôn, tức khắc hồi Vân Thiên đại bộ.

Mà nhiệm vụ diệt sát Ô Thần bộ đã an bài cho một bộ lạc phụ thuộc khác đi hoàn thành. Chu Đức Khôn thở dài, lão biết rằng, chính mình chỉ có thể tiễn Mạnh Hạo đến đây mà thôi.

Lúc gần đi, chẳng những Chu Đức Khôn và Mạnh Hạo không nỡ, tộc nhân hai bộ, cũng đều trầm mặc, chăm chú nhìn nhau. Không còn ... chiến ý lúc trước nữa, mà là một cỗ thông cảm với nhau.

Đối với Chiến tộc mà nói, bọn họ còn đỡ một chút, nhưng bọn họ hiểu, chờ đợi Ô Thần bộ, ngoại trừ một bộ lạc phụ thuộc của Vân Thiên đại bộ ra, còn có vùng phía nam đáng sợ.

Có thể từ đông, tây, bắc và khu vực trung tâm, một đường đi vào phía nam, từng bộ lạc đều dũng mãnh đến cực điểm. Bọn họ không có yêu linh, nhưng chính là nguyên nhân này, bọn họ bồi hồi ở một địa phương gần Mặc Thổ của phía nam Tây Mạc, ôm cây đợi thỏ, chờ đợi bộ lạc có yêu linh tiến đến.

Đây chính là một cơ hội cuối cùng cho sự tồn vong của bộ lạc bọn họ.

Mà ngay cả tộc công Chiến tộc, cũng cùng hai tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ của Ô Thần bộ kia, mấy ngày này, cũng có qua lại nhất định, giờ phút này ly biệt, đáy lòng đều có cảm thán.

Không ai có thể dự liệu trước được, hai bộ lạc có thể ở nửa năm sau,

hình thành quan hệ kỳ dị như thế.

- Bảo trọng!

Người Chiến tộc đều ôm quyền.

Tộc nhân Ô Thần bộ, cũng cúi đầu theo.

- Sư đệ, nếu có một ngày ngươi về tới Nam Vực, nhớ rõ thay ta dập đầu với sư tôn. Lão nhân gia ông ấy, năm đó ở Mặc Thổ thu ta làm đệ tử, từng nói với ta, con đường của ta không ở Nam Vực, mà ở tứ phương...

Chu Đức Khôn trầm mặc một lát, nhìn Mạnh Hạo, thở dài một tiếng.

- Ta muốn về Nam Vực, một ngày nào đó, nếu Chu Đức Khôn ta không chết, ta nhất định phải trở lại Nam Vực, trở lại Đan Đông nhất mạch...

- Sư đệ, đi đường cẩn thận, sư huynh chỉ có thể tiễn ngươi đến nơi đây thôi. Ba ngày sau, Phi Hoàng tộc sẽ đến, nhiệm vụ của bọn họ, là giết chết tộc ngươi…

- Sư đệ, trước khi đi. Sư huynh không thể cho ngươi cái gì khác, duy nhất có thể đưa cho ngươi...

Hai mắt Chu Đức Khôn chợt lóe, tay phải vung lên, từ trong túi trữ vật chuyên dụng của lão, trực tiếp bay ra mười ngàn yêu đàn. Những yêu đàn này, mỗi một con đều có được tu vi nhất định, sau khi xuất hiện, đồng loạt rít gào, khí thế không tầm thường.

- Chỗ này là yêu đàn cá nhân của sư huynh, ta khống chế không được, ở Tây Mạc, yêu đàn tương đương với tài nguyên, ta tặng toàn bộ cho ngươi!

Lúc Chu Đức Khôn mở miệng nói, những yêu đàn này lập tức tán loạn.

Nhưng Mạnh Hạo chỉ đưa tầm mắt nhìn qua, trên người hơi hơi tản ra yêu khí, những yêu đàn này lập tức kinh động, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo, truyền ra gầm nhẹ, nhưng lại không hề xôn xao.

- Tộc công Chiến tộc, còn có đại tế tự Chiến tộc, mấy ngày này, phối hợp của các ngươi, Chu mỗ sẽ không quên. Trách nhiệm lần này, Chu mỗ sẽ một mình gánh chịu!

- Có điều trước mắt, ta muốn mượn yêu đàn của các ngươi. Đưa yêu đàn của các ngươi cho lão phu, sau khi quay lại bộ lạc, lão phu nghĩ biện pháp trả lại cho các ngươi!Chu Đức Khôn nhìn về phía Chiến tộc.

Tám ngàn tộc nhân Chiến tộc trầm mặc, dần dần mỗi người đều lấy ra hai ba con dị yêu, tổng cộng gần hai vạn, sau đó đưa ra.

Trong bọn họ không có Tư Long, có cũng chỉ là dị yêu của mỗi người, cấp bậc không tầm thường, hai vạn dị yêu này vừa ra, sắc mặt Mạnh Hạo cũng có chút biến đổi. Đối với bộ lạc Tây Mạc mà nói, đây là một số của cải lớn, Mạnh Hạo nhìn về phía Chu Đức Khôn.

- Đừng cự tuyệt, đây là điều duy nhất mà sư huynh có thể giúp cho ngươi rồi, Mạnh Hạo ..... bảo trọng!

Chu Đức Khôn nhìn Mạnh Hạo, thở sâu, chậm rãi mở miệng, trong mắt mang theo sự ấm áp như nhìn thân nhân. Mạnh Hạo nhìn Chu Đức Khôn, trong lòng một dòng nước ấm tràn ngập, hai người nhìn nhau, sau đó dùng sức ôm một chút.

- Bảo trọng...

Chu Đức Khôn xoay người, tay áo vung lên, toàn bộ tộc nhân Chiến tộc, liếc mắt nhìn Ô Thần bộ một cái thật sâu. Sau đó ba cái hắc kiếm, nháy mắt gào thét, khoảnh khắc đi về thiên địa phía xa xa, chớp mắt không thấy đâu nữa.

Giữa không trung, chỉ còn lại có Ô Thần bộ, còn có ba vạn yêu đàn ở bốn phía. Mạnh Hạo nhìn Chu Đức Khôn đi xa, hồi lâu, hắn thở sâu, khi xoay người, thu liễm loại tình cảm ly biệt, lại khôi phục dáng vẻ lạnh như băng.

Phất tay, nhét ba vạn yêu đàn vào trong túi trữ vật. Giờ phút này, yêu đàn của hắn, sau nửa năm này tiêu hao cùng với năm vạn trong đó trở thành thực vật, trên đường lục tục bổ sung, hiện giờ yêu đàn có chiến lực, đã hoàn toàn đạt đến mười lăm vạn!

Mười lăm vạn yêu đàn, toàn bộ tràn ra, đủ để chấn động toàn bộ vùng đất Tây Mạc. Số lượng yêu đàn như vậy, cho dù là đại bộ như Ngũ Độc bộ, cũng không có được. Thậm chí nếu năm đó khi khai chiến với Ngũ Độc bộ, Mạnh Hạo có được ngần này yêu đàn, trận chiến ấy, chính là nghiền ép!

Toàn bộ vùng đất Tây Mạc, chỉ có đại bộ có được Lão Tổ Trảm Linh, mới có thể trong thời gian phát triển lâu dài, tích lũy yêu đàn đến trình độ như vậy.

Dù thế, cũng không có Tư Long nào, có thể khống chế mười lăm vạn yêu đàn, cho dù là Đại Tư Long trong truyền thuyết đi chăng nữa, cũng không thể đột phá được số lượng mười vạn.

Nhưng Mạnh Hạo thì khác, hắn còn khống chế được nhiều hơn nữa!

Mười lăm vạn yêu đàn, đối với hắn mà nói không coi vào đâu, hắn không phải dùng tu vi đi khống chế, hắn là lấy yêu khí đến ảnh hưởng. Đừng nói là mười lăm vạn, cho dù là ba mươi vạn, năm mươi vạn, hắn cũng có thể khống chế.

Mạnh Hạo hôm nay, Ô Thần bộ hiện giờ đã ở trong chinh chiến liên miên, trong mấy năm chiến hỏa không dứt này, đã triệt triệt để để quật

khởi, trưởng thành đến một loại trình độ có thể lay động đại bộ.

- Lộ trình, chúng ta đã đi được hơn phân nửa... Đi qua mảnh khu vực trung tâm Tây Mạc này, ở phía trước của chúng ta, chính là phía nam Tây Mạc, trước nữa, chính là ... Mặc Thổ!

Mạnh Hạo phất tay áo, trong mắt toàn bộ tộc nhân Ô Thần bộ đều hiện lên tia chấp nhất, phi thuyền dưới chân bọn họ chớp mắt gào thét, khoảnh khắc đi xa.

Tiếng nổ vang truyền ra, trường hồng quán không.

Ba ngày sau, ở xa xa, trong mắt Mạnh Hạo, hắn nhìn thấy điểm giao nhau giữa khu vực trung tâm và phía nam Tây Mạc. Mà hiện giờ vùng đất Tây Mạc, phương bắc ở hơn nửa năm trước, hoàn toàn đã trở thành biển, tây, đông kể cả khu vực trung tâm, cũng không thể may mắn thoát khỏi. Giờ phút này trên mặt đất, nước biển lan tràn, từng cái hồ nước biến mất, dung hợp cùng một chỗ.

Bình nguyên đã không còn nữa, thung lũng đã sớm chìm trong nước biển, mưa tím ngập trời, bao phủ mặt đất, nước biển khuếch tán, dù không sâu .... nhưng khi nhìn lại, biển đã tràn ngập.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 772: Phi Hoàng Tộc (2)

Chỉ còn một vài địa phương vẫn còn chút mặt đất như đảo nhỏ, sinh cơ diệt sạch, trong thiên địa đậm mùi tử khí, về phần linh khí .....

Hiện giờ đã không còn là loãng nữa, mà là gần như không có.

Sinh cơ duy nhất chính là phía nam. Nam bộ địa thế cao nhất, là khu vực khổng lồ duy nhất ở cả vùng đất Tây Mạc không có bị nước biển bao trùm. Chỉ là trong khu vực phía nam, Mạnh Hạo có thể tưởng tượng ra được, bộ lạc Tây Mạc, dù không đến mức khắp nơi đều có, thì cũng không kém bao nhiêu.

Nhưng lúc này, Ô Thần bộ, sớm không phải như lúc trước, mặc người chém giết. Bọn họ đã dũng mãnh đến trình độ có thể khiến cho những bộ lạc khác coi trọng, thậm chí kiêng kị.

- Đoạn đường này. Còn có hơn một nửa cuối cùng...

Mạnh Hạo thở sâu, phi thuyền gào thét, mắt thấy sẽ tới gần biên giới. Nhưng vào lúc này, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên chợt lóe, lộ ra sát khí, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy một mảnh ánh sáng màu vàng ở phía xa trong thiên địa, từ phía nam gào thét mà đến, không đợi tới gần, đã có từng trận tiếng động ong ong truyền khắp bát phương. Vừa nhìn lại, mảnh ánh sáng màu vàng kia, rõ ràng là từng con châu chấu một tạo thành. Những con châu chấu này đều mang bộ dáng dữ tợn, mỗi một con đều lớn khoảng lòng bàn tay, số lượng phải có đến hơn mấy vạn. Chúng nó gào thét dường như có thể che đậy bầu trời nơi đây, ong ong mà đến.

Trong đám châu chấu này, có hơn bảy nghìn tu sĩ, một đám trên mặt ẩn

chứa vẻ ngạo nghễ và khinh miệt, đạp trên châu chấu, lao thẳng đến Ô Thần bộ.

- Bọn ta là Phi Hoàng tộc thuộc Vân Thiên đại bộ!

- Ô Thần bộ, giao yêu linh ra, ta cho các ngươi thời gian ba hơi thở đến suy xét, làm thế nào khuyên bảo chúng ta, không diệt tộc của ngươi!

Thanh âm cuồn cuộn truyền ra, trong đám người hơn bảy nghìn này, có mười hai lão già, trên mặt mang theo vẻ lạnh lùng cuồng ngạo, nói chuyện, chính là một trong số đó.

- Một, hai .....

Gần như lời nói vừa dứt, lập tức có người truyền ra thanh âm âm u lạnh lẽo.

Nhưng không đợi tiếng thứ ba kịp đếm ra, tộc nhân Ô Thần bộ, đã sát khí ngập trời, cùng lúc đó, Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, tay phải vung mạnh lên.

Dưới cái vung tay này, một vạn, ba vạn .... yêu đàn rít gào, trực tiếp xuất hiện.

- Tiểu bộ lạc chính là tiểu bộ lạc, cũng dám ra tay với Vân Thiên đại bộ ta, chẳng qua là ba vạn yêu đàn...

Một người trong mười hai lão già cười lạnh châm chọc. Nhưng lời của lão, giống như là không thể nói gì tiếp, hai mắt đã lập tức trợn to, lộ ra vẻ không thể tin.

Bởi vì, số lượng yêu đàn, không phải dừng ở ba vạn, mà còn đang gia tăng... bốn vạn, năm vạn, sáu vạn...

Thời điểm đạt đến sáu vạn, trong mười hai người này đã có một nửa mang vẻ mặt ngưng trọng, tộc nhân phía sau bọn họ, cũng có một nửa, hô hấp dồn dập. Dường như tộc nhân cũng có thể đoán được, chiến tranh lúc này đây, muốn đại thắng, cần phải trả chút giá mới có thể.

- Sáu vạn yêu đàn, xem ra chủ bộ đã xem thường Ô Thần bộ này rồi, nói thì nói thế, nhưng .....

Trong mười hai lão giả, người đứng chính giữa thản nhiên mở miệng, vẻ mặt vẫn bình tĩnh. Nhưng lão còn chưa dứt lời, mười hai người này, toàn bộ sắc mặt hoàn toàn đại biến, bao gồm lão già đang mở miệng nói chuyện, cũng phải mở to mắt, lộ ra vẻ không thể tin nổi mà hít vào.

Bảy vạn, tám vạn, chín vạn, mười vạn!!

Mười vạn yêu đàn trong chớp mắt long trời lở đất, rít gào ngập trời. Chúng nó gào rú, khiến thiên địa biến sắc, khiến phong vân đảo cuốn, khiến bảy tám ngàn người này, một đám sắc mặt tái nhợt, lộ ra sự hoảng sợ, khiến mười hai lão già này, một đám hô hấp dồn dập, trái tim kinh hoàng.

- Mười vạn yêu đàn ..... đều là bậc sáu trở lên, này... Này...

- Lại là mười vạn yêu đàn, chết tiệt, này làm sao mà chiến! !

- Điều đó không có khả năng, ngay cả Đại Tư Long cũng không thể khống chế mười vạn yêu đàn, người này sao có thể làm được! !

Nhưng nháy mắt khi tất cả tộc nhân, thậm chí tế tự cùng trưởng lão của Phi Hoàng tộc cùng hít vào, thì tinh thần của bọn họ, bị màn biến hóa tiếp theo, trực tiếp đánh nát. Giống như có một mũi tên nhọn vô hình, xuyên thấu tinh thần của bọn họ, tạo ra tiếng nổ vang và sự hoảng sợ long trời lở đất.

Mười một vạn, mười hai vạn, mười ba vạn... Cho đến mười lăm vạn yêu đàn, lúc này hoàn toàn hiển lộ ra giữa thiên địa, bốn chữ che thiên lấp địa cũng không đủ để hình dung cảnh tượng trước mắt này!

Bọn họ không lên tiếng nữa, mà là ngẩn người, hoàn toàn ngây người, sau đó chỉ còn lại là một mảnh hấp khí.

Mười hai tu sĩ Nguyên Anh của Phi Hoàng tộc, trong nháy mắt da đầu run lên, một cỗ tuyệt vọng nháy mắt bao phủ. Một khắc trước, bọn họ còn cho rằng mình cao cao tại thượng, giết chết đối phương chỉ là việc nhỏ thoải mái. Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, bọn họ mới đột nhiên phát hiện, sự dũng mãnh của đối phương hoàn toàn nghịch chuyển tình thế lúc trước, bây giờ đối phương giết chết mình, mới là thoải mái đến cực điểm. Tương phản mãnh liệt này, lập tức khiến Phi Hoàng tộc, hoàn toàn run rẩy.

Chênh lệch cực lớn, làm cho người ta căn bản không dậy nổi chút ý niệm giãy dụa nào trong đầu. Tất cả tộc nhân Phi Hoàng tộc, sắc mặt một đám đều trắng bệch.

- Phi Hoàng tộc, ta cho các ngươi thời gian ba hơi thở, để suy xét, làm thế nào khuyên bảo ta, không diệt tộc của ngươi!

Mạnh Hạo lạnh lùng đem lời nói lúc trước của đối phương trả về, mười lăm vạn yêu đàn chung quanh hắn, đồng loạt gào rú rít gào.

Chúng nó rít gào, lập tức hóa thành sóng âm, nhấc lên cuồng phong, quét ngang Phi Hoàng tộc. Khiến cho tất cả châu chấu phát ra âm thanh thê lương, toàn bộ rút lui. Khiến cho tất cả tộc nhân, một đám quần áo tung bay điên cuồng, không ngừng lui ra phía sau, gần như hít thở không thông, tâm thần nổ vang.

Bảy tám ngàn tộc nhân của Phi Hoàng tộc, giờ phút này một đám sắc mặt trắng bệch, hết hồn, không thể tin, nhìn yêu đàn che trời phủ đất

trước mắt kia.

Mười lăm vạn yêu đàn, cỗ thế lực cường đại này, đủ để quét ngang tất cả bộ lạc cỡ trung, thậm chí một ít đại bộ lạc không có Lão Tổ Trảm Linh, cũng phải bại lui dưới cỗ thực lực dũng mãnh này.

Không có một bộ lạc nào, nguyện ý gây chiến với yêu đàn mạnh mẽ như vậy. Cho dù bọn họ là một trong mười ba phụ tộc của Vân Thiên đại bộ đi nữa. Cho dù bọn họ giờ phút này có bảy tám ngàn người, cũng có mấy vạn thú châu chấu.

Nhưng bọn họ cùng Ô Thần bộ, không có nhân quả phải tử chiến, nói là vì Ngũ Độc bộ, nhưng đối với một bộ lạc đã sớm bị hủy diệt, mà ngay cả bản thân Phi Hoàng tộc, cũng không hề đồng ý với cái cớ này.

Nói trắng ra, cái này chỉ là do Vân Thiên đại bộ tìm một lý do, nói là giữ gìn thể diện cho đại bộ, do đó thuận lý thành chương, đem yêu linh của Ô Thần bộ cướp đến tay mà thôi.

Vả lại cũng không phải là đặc biệt coi trọng, bằng không mà nói, Lão Tổ Trảm Linh sẽ ra mặt, tất cả sẽ không có bất kỳ trì hoãn nào.

- Một, hai, ba!

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, mắt lạnh nhìn về phía đám người Phi Hoàng tộc, khoảnh khắc khi hắn dứt lời, tay phải hắn lập tức nâng lên chỉ về phía trước. Mười lăm vạn yêu đàn rít gào muốn lao ra, tất cả tộc nhân Phi Hoàng tộc da đầu run lên, mười hai lão già Nguyên Anh kia thì hô hấp co quắp.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 773: Lựa chọn.

- Đạo hữu Ô Thần bộ, xin chờ một chút! !

Tộc công Phi Hoàng tộc, vị lão già đứng ở chính giữa kia, vội vàng nhanh chóng mở miệng.

Tay phải Mạnh Hạo khựng lại, mắt lạnh nhìn lại.

- Việc này là một hiểu lầm, kính xin đạo hữu Ô Thần bộ cho lão phu một ít thời gian, lão phu xin chỉ thị chủ bộ, nhất định cho đạo hữu một cái công đạo. Trận chiến tranh này... Trên thực tế căn bản cũng không bắt buộc phải triển khai, đạo hữu người nói có đúng hay không...

Lão già cười khổ nhìn Mạnh Hạo, đáy lòng thở dài. Nếu lão sớm biết đối phương có yêu đàn khủng bố như thế, nói cái gì lão cũng sẽ nghĩ biện pháp, không tiếp thụ nhiệm vụ này.

- Dù sao cho dù ngươi ra tay, diệt Phi Hoàng tộc ta, nhưng Vân Thiên đại bộ có mười ba tộc phụ thuộc. Một khi xuất hiện một tộc đàn tử vong, thù này... Thật là không thể hóa giải.

Tộc công Phi Hoàng tộc vội vàng khuyên bảo, cùng lúc đó lấy ra một miếng ngọc giản, tu vi vận chuyển, đưa vào trong đó.

Mạnh Hạo không quấy nhiễu hành động của đối phương. Trên thực tế, một trận chiến này, trong lòng Mạnh Hạo biết rõ, phương pháp xử lý tốt nhất, là uy hiếp, mà không phải là khai chiến.

Vân Thiên dù sao cũng là đại bộ, có Lão Tổ Trảm Linh, Mạnh Hạo còn tự biết mình. Lấy Ô Thần bộ hiện giờ, lấy tu vi hiện tại của hắn, cho dù là có mười lăm vạn yêu đàn, cũng tuyệt không phải đối thủ của Trảm

Linh đại năng.

Trừ phi... Ngao khuyển thức tỉnh!

Nhưng Ngao khuyển mặc dù có dấu hiện thức tỉnh, nhưng vẫn chưa thức tỉnh hoàn toàn.

Cho nên, hiển lộ thực lực, uy hiếp đối phương, là lựa chọn tốt nhất. Dù sao hành vi của bộ lạc, là phải cân nhắc trả giá và thu hoạch. Mà thông qua Chu Đức Khôn, Mạnh Hạo biết được, hiểu biết của Vân Thiên đại bộ đối với yêu linh, hiển nhiên không được đầy đủ, hứng thú dường như cũng không phải là rất lớn, có thể có, có thể không.

Một khi đã như vậy, nếu không phải trả đại giá, thì Vân Thiên đại bộ đương nhiên sẽ muốn phải lấy được yêu linh. Nhưng nếu sau khi cân nhắc, cho rằng sẽ phải trả giá thật lớn, như vậy theo Mạnh Hạo phân tích, đối phương vô cùng có khả năng, buông tha cho yêu linh.

Dù sao song phương không có thù riêng, vả lại tại thời khắc mấu chốt của đại họa, thân là đại bộ, cũng có nguy hiểm bị nuốt chửng, cho nên không muốn thực lực bản thân bị tổn hại.

Tất cả những điều này, chính là tiên cơ mà Mạnh Hạo nắm giữ được.

Giờ phút này ngọc giản trong tay tộc công Phi Hoàng tộc phát ra thanh quang, tia sáng này càng ngày càng mạnh, trong nháy mắt sáng chói mắt, không ngừng khuếch tán ra phía ngoài, dần dần buộc vòng quanh một bóng dáng hư ảo.

Tộc công và tế tự của Phi Hoàng tộc, cùng với tất cả tộc nhân, tại một cái chớp mắt này, đồng loạt quỳ xuống.

- Cung nghênh sứ giả đại nhân!

Khi thanh âm bọn họ quanh quẩn, bóng dáng màu xanh này chậm rãi ngưng tụ, một lát sau, bỗng nhiên xuất hiện, hóa thành một người nam tử. Nam tử này thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi, tướng mạo tuấn lãng, hai mắt dài nhỏ, lộ ra một chút lạnh lùng, cho dù thân thể hư ảo, nhưng vẫn có dao động tu vi khủng bố tản ra, bao phủ bát phương.

Toàn thân y lóng lánh thanh quang, khi nhìn về phía mười lăm vạn yêu đàn bốn phía Mạnh Hạo, thì vẻ mặt hơi đổi, hai mắt cũng có co rút lại. Sau đó lại nhìn về phía tất cả tộc nhân Ô Thần bộ, sau khi nhận thấy được sát khí của những tộc nhân này, y lại biến đổi sắc mặt.

Yêu đàn như vậy khiến lòng y kinh sợ, tộc nhân như vậy, càng làm cho y dường như thấy được tu sĩ Chiến tộc.

Cuối cùng, khi ánh mắt của y rơi vào trên người Mạnh Hạo, hơi hơi nheo lại.

- Huyết Diện Lão Tổ!

Y chậm rãi mở miệng, một lời liền điểm ra danh hiệu bị người truyền lưu của Mạnh Hạo ở trong Khư Kiều giới.

Trên thực tế thời gian mấy năm này, trước khi Ô Thần bộ quật khởi, thì không người chú ý, nhưng sau khi quật khởi, các đại bộ ở Tây Mạc sao có thể không chú ý tới. Đương nhiên cứ như vậy liền tra ra thân phận của Mạnh Hạo, dù sao thì mặt nạ huyết sắc, cũng quá mức đặc thù.

Vì thế, cũng tra ra lai lịch yêu linh của Mạnh Hạo.

- Đáng tiếc lần trước đi Khư Kiều giới, Triệu mỗ vì phải bế quan, không có vào được, tuy nhiên sau nghe Hứa Bạch của Hắc Long đại bộ, còn có Trần Mặc của Phù Yêu đại bộ, đối với chuyện ngươi lúc trước cướp đi yêu linh cuối cùng, vẫn là nghiến răng nghiến lợi, nhớ mãi không quên.

Mạnh Hạo vẻ mặt lạnh lùng, liếc mắt nhìn nam tử áo bào xanh hư ảo này một cái, không có mở miệng, chỉ có điều, lãnh ý trong mắt đã sâu hơn một ít.

- Ngươi có thể lựa chọn diệt đi Phi Hoàng tộc trước mắt này, nhưng cái giá phải trả là, Vân Thiên đại bộ ta sẽ toàn lực xuất động, giết chết ngươi cùng với Ô Thần bộ, sạch sẽ.

Nam tử áo bào xanh chậm rãi nói.

- Đồng dạng, ngươi cũng có thể lựa chọn quy thuận, trở thành một trong những phụ tộc của Vân Thiên đại bộ ta. Hai con đường, lựa chọn như thế nào, ngươi cho cái đáp án là được rồi.

Nam tử áo bào xanh khẽ mỉm cười, chậm rãi mở miệng.

Tộc nhân Ô Thần bộ trong mắt sát khí hiển lộ, sát khí ngưng tụ, một mảnh trầm mặc, Mạnh Hạo cũng đang trầm mặc. Đối với điều kiện mà Vân Thiên đại bộ đưa ra, loại quy thuận này, trên thực tế cũng là một loại tư cách được sinh tồn.

Có thể tưởng tượng, một khi quy thuận, là có thể tiến vào Mặc Thổ, hơn nữa một đường sẽ rất an toàn, chỉ có điều mất đi, chính là tự do của tất cả các thế hệ sau này.

Lựa chọn này, Mạnh Hạo không có quyền lựa chọn, hắn quay đầu lại, nhìn về phía hơn vạn tộc nhân Ô Thần bộ phía sau. Trong những tộc nhân này, chỉ có không đến ngàn người, đã từng là tu sĩ của Ô Thần ngũ bộ, trong đó có Ô Trần, Ô Linh, bọn họ đã trải qua chiến hỏa, giờ phút này đã sớm trưởng thành.

Về phần những người khác, là trong chiến tranh trên đoạn đường này, phụ thuộc mà đến, nhìn như mất đi tự do, nhưng trên thực tế, sớm đã trở thành một bộ phận của Ô Thần bộ rồi.

Ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua tộc nhân Ô Thần bộ, sau khi nhìn từng người một, hắn nhìn thấy chính là trầm mặc. Trong trầm mặc này, có một loại cao ngạo thà rằng tử vong, cũng sẽ không vì sinh tồn mà mất đi tự do.

Đây là lựa chọn của bọn họ!

Bốn phía mười lăm vạn yêu đàn, phát ra tiếng gầm nhẹ bực bội, ở bốn phía rậm rạp lượn quanh, trong mắt lộ ra vẻ khát máu.

Mạnh Hạo quay đầu, lại nhìn về phía tu sĩ áo bào xanh, thanh âm của hắn, tại lúc này quanh quẩn.

- Trở thành phụ thuộc, Ô Thần bộ không chọn... nếu Vân thiên muốn chiến, Ô Thần ta liền chiến!

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, khi lời nói truyền ra, toàn bộ Ô Thần bộ, sát khí ngập trời.

Tộc nhân Phi Hoàng tộc ai nấy đều hô hấp dồn dập, sắc mặt tái nhợt, thực lực không đủ ... khiến cho bọn họ không có chút hy vọng còn sống nào. Tu sĩ áo bào xanh nheo hai mắt lại, cẩn thận liếc mắt nhìn Mạnh Hạo một cái xong, bỗng nhiên mỉm cười.

- Triệu mỗ vốn là có hảo ý, nếu Ô Thần bộ và đạo hữu, không muốn phụ thuộc, thì việc này từ bỏ, những hiểu lầm lúc trước liền xóa bỏ. Chúc đạo hữu và Ô Thần bộ, sớm ngày tới Mặc Thổ.

Tu sĩ áo bào xanh mỉm cười, xoay người nhoáng lên một cái, thân thể chậm rãi biến mất. Sau khi bị Phi Hoàng tộc triệu hoán ra, khi y nhìn thấy tộc nhân Ô Thần bộ cùng với mười lăm vạn yêu đàn kia, y liền hiểu được, một trận chiến này... Vân Thiên đại bộ, sẽ không tiếp tục nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 774: Đoạn Nam quan!

Ô Thần bộ hùng mạnh, đã giúp cho họ có tư cách nắm giữ yêu linh, vì một yêu linh, Vân Thiên đại bộ không muốn trả giá quá lớn. Nhất là sau trận chiến này, phụ tộc của Vân Thiên đại bộ có thể sẽ diệt vong mấy cái, thậm chí tộc nhân chủ bộ, cũng sẽ có không ít người ngã xuống.

Khi mà Mặc Thổ hiện giờ thay đổi quỷ dị, nhìn như bình thản, nhưng trên thực tế âm thầm phân tranh không ít, Vân Thiên đại bộ không dám xuất hiện quá nhiều tổn thất. Nhất là Lão Tổ Trảm Linh, cũng căn bản không thể ra khỏi Mặc Thổ, một khi ra ngoài, linh khí ngăn cách, vô cùng có khả năng gặp phải cường giả Trảm Linh của đại bộ đối địch chặn giết.

Tại thời khắc phong vân thay đổi này, cẩn thận, cẩn thận, mới là căn bản để cho một đại bộ lạc, có thể tiếp tục sinh tồn.

Tộc công của Phi Hoàng tộc rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, lão bỗng nhiên hiểu ra Chiến tộc lúc trước, vì sao không có khai chiến. Theo lão, không xuất chiến thật sự là lựa chọn rất sáng suốt, bất kể là ai, gặp phải một bộ lạc khủng bố như vậy, da đầu đều run lên.

Lão hướng về phía Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu, thân thể rất nhanh lui về phía sau, mang theo bảy tám ngàn tộc nhân cùng với mấy vạn châu chấu thú, hóa thành một mảnh mây vàng, gào thét đi xa, rất nhanh đã không thấy tung tích.

Mạnh Hạo vung tay phải lên, không có cất yêu đàn đi, mà là mặc chúng nó ở vờn quanh bốn phía. Phi thuyền dưới thân nhoáng lên một cái, mang theo tộc nhân Ô Thần bộ, mang theo mười lăm vạn yêu đàn, lao thẳng đến phía trước, rất nhanh, liền chạy ra khỏi mảnh đất trung tâm Tây Mạc, bước vào .....

Phía nam Tây Mạc!

Từ nơi này, đến Mặc Thổ, chỉ cần thời gian nửa năm, liền có thể đến.

Theo khoảng cách với Mặc Thổ càng ngày càng gần, hai mắt Mạnh Hạo cũng càng ngày càng sáng ngời, tộc nhân Ô Thần bộ, cũng ở trong trạng thái kích động và chờ mong này, sát khí càng kinh người hơn.

Mỗi một người bọn hắn đều hiểu, một đoạn lộ trình cuối cùng này, trình độ gian nan, sẽ vượt qua tất cả những gian nan lúc trước cộng lại.

Nhưng lúc này Ô Thần bộ, đã hoàn toàn khác biệt với lúc trước, đã hoàn toàn quật khởi, có thể uy hiếp đại bộ có Lão Tổ Trảm Linh, có thể quét ngang hết thảy bộ lạc cỡ trung. Về phần những đại bộ không có Lão Tổ Trảm Linh, nếu dám ngăn cản, Ô Thần bộ vẫn có có thể chiến!

Nhưng bọn họ sẽ không lùi bước, trên con đường tiến về phía trước, sát khí kinh thiên, như một thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ, mười lăm vạn yêu đàn rít gào, gào rú quanh quẩn, chấn động bát phương, như nhấc lên một mảnh thú triều, nâng chiến thuyền lên, theo gió vượt sóng, lao thẳng về phía trước.

Ba tháng, thoáng một cái đã qua.

Sau khi xâm nhập phía nam Tây Mạc, tộc nhân Ô Thần bộ vốn đã nghĩ là sẽ trải qua chinh chiến luân phiên trước nay chưa từng có. Nhưng trên thực tế, ba tháng này, bọn họ gặp được hơn mười bộ lạc, trong đó cũng có hai đại bộ không có có Trảm Linh.

Nhưng... chiến tranh chân chính, thì một cũng không có.

Một màn quỷ dị này, là bởi vì Mạnh Hạo cùng với Ô Thần bộ, làm cho người ta cảm giác thật sự rất hung tàn, hung tàn tới mức khiến những bộ

lạc này sau khi nhìn thấy, thì toàn bộ hít vào. Mặc dù biết rõ Ô Thần bộ có yêu linh, vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hơn vạn tộc nhân, sát khí kinh thiên, loại kinh nghiệm được chiến hỏa tẩy rửa này, từng tộc nhân đều làm cho người ta cảm giác giống như tinh anh của đại bộ, đủ để uy hiếp một phương. Lại càng không cần phải nói đến ... Mười lăm vạn yêu đàn làm cho người ta liếc mắt nhìn, da đầu liền run lên, tâm thần nổ vang, lộ ra vẻ hoảng sợ ... kia!

Yêu đàn khổng lồ như thế, có thể quét ngang bộ lạc nơi đây, có thể tùy ý quyết định tồn vong của một bộ lạc. Thực lực như vậy, bộ lạc nơi đây nào dám đi chặn lại.

Hơn nữa thanh danh của Ô Thần bộ, sớm ở một lần lại một lần trong chiến tranh, từ phía bắc Tây Mạc bắt đầu truyền ra, cho đến tận lúc này, dĩ nhiên truyền khắp vùng đất Tây Mạc.

Gần như tất cả bộ lạc đều biết đến, có một bộ lạc như vậy, vừa mới bắt đầu chỉ có hơn một ngàn người, từ chỗ sâu của phía bắc Tây Mạc cùng nhau đi tới, một đường chinh chiến, giết chết vô số bộ lạc. Chiến tranh liên tục mấy năm, lần lượt thắng lợi, lần lượt hùng mạnh, cho đến hiện giờ, đã trưởng thành đến trình độ khủng bố.

Danh khí như vậy, thế lực như vậy, khiến cho Ô Thần bộ sau khi bước vào phía nam Tây Mạc, qua ba tháng, không ai tới ngăn cản!

Thậm chí còn, đã có tu sĩ Tây Mạc, đem Ô Thần bộ, Hắc Long bộ cùng với Thiên Phong bộ, xem thành một trong những bộ lạc mạnh nhất vùng đất Tây Mạc dưới Trảm Linh hiện giờ.

Trùng hợp chính là, ba cái bộ lạc này, cũng là những bộ hiện giờ có yêu linh, mà bị tất cả mọi người biết được.

Một đến từ phía đông, một đến từ phía tây, một thì là đến từ phía bắc, ba

phương hướng, giết ra ba bộ lạc kinh thiên.

Ô Thần bộ phận sở dĩ danh khí kinh người, là bởi vì quá trình quật khởi này, giống như một tràng huyền thoại!

Mà Hắc Long bộ, thì từ mấy năm trước, còn có một vị Lão Tổ Trảm Linh, nhưng vị Lão Tổ này, thọ nguyên vốn là gần như đoạn tuyệt, cưỡng ép hơi tàn lưu ở nhân gian. Chỉ có điều đại họa giáng lâm, mưa tím diệt sạch sức sống, ngăn cách linh khí, khiến cho vị cường giả Trảm Linh, từng oai phong một cõi ở vùng đất Tây Mạc này, thọ đoạn quy khư.

Tử vong của lão, khiến cho Hắc Long đại bộ mất đi tư cách tiến vào Mặc Thổ, nhưng bọn họ lại cướp đoạt được yêu linh. Kể từ đó, đương nhiên bị nhìn chăm chú.

Về phần Thiên Phong, bộ này thần bí, đến từ phía đông, một đường không có truyền ra chút tin tức cùng người chinh chiến nào. Duy chỉ có lúc cướp đoạt yêu linh thì bộ này quật khởi, cùng với Hắc Long đại bộ, phân biệt mỗi bên cướp đoạt được một con yêu linh.

Lúc này, ba bộ lạc này, đã được công nhận, là rất mạnh.

Ba tháng tiến về phía trước, không có chuyện không sợ hãi, một đường không có tạm dừng ở bất kỳ địa phương nào, phi thuyền của Ô Thần bộ rốt cục ở một ngày này, đi tới trước một dãy sơn mạch kinh thiên.

Sơn mạch này kéo dài liên miên, còn có từng đạo tia chớp từ phía trên không đánh xuống, bắn phá bát phương quanh sơn mạch, biến nơi đây trở thành một mảnh giống như lao ngục bị phong ấn.

Nơi này, là Đoạn Nam quan!

Cửa này, đem trọn cả phía nam Tây Mạc, chia làm hai khu vực, một mặt

thuộc về Tây Mạc, một mặt thì tới gần Mặc Thổ. Cửa này, là địa phương phải đi qua khi tiến vào Mặc Thổ.

Mà dãy sơn mạch này kéo dài cực xa, cũng không phải là tự nhiên xuất hiện. Mà là mấy vạn năm trước, tu sĩ Nam Vực phản công Tây Mạc, khi sát nhập nơi đây, do tất cả cường giả của toàn bộ tộc đàn ở Tây Mạc, trải qua mấy trăm năm thời gian, bố trí ra.

Trong đó có trận pháp thượng cổ, khiến cho sấm sét thường xuyên xuất hiện. Lôi này nhìn như tia chớp, nhưng trên thực tế, đó là từng đạo thuật pháp thần thông phong ấn, đánh xuống nơi đây, đại lục vô tận, như bị đóng cửa lại, trực tiếp phong kín.

Khiến cho đại quân Nam Vực đến chinh chiến năm đó, bị ngăn cản ở bên ngoài, cho đến cuối cùng đành phải lựa chọn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 775: Đoạn Nam quan! (2)

Đoạn Nam quan này bởi vậy nổi danh, cũng luôn được bảo tồn, xuất nhập quan này chỉ có một cửa, trong cửa này, xây dựng một tòa thành trì khổng lồ.

Thành này tên là thành Đoạn Nam.

Tất cả tộc đàn, bộ lạc muốn bước vào Mặc Thổ đều phải đi qua cửa này, phải qua thành này. Nơi hiểm yếu như thế, đương nhiên có người canh gác.

Thủ tại quan này chính là một đại bộ của phía nam Tây Mạc, Hải Yêu đại bộ.

Đại bộ này không có Lão Tổ Trảm Linh, nhưng chỉnh thể, cũng cực kỳ dũng mãnh. Dù sao bộ lạc này cũng ở ngay tại phía nam, không có bị quá nhiều hao tổn, lại nhân cơ hội chiếm cứ thành này, cho nên thế lực càng ngày càng mạnh.

Từ khi Hải Yêu đại bộ mấy năm trước chiếm cứ thành này xong, liền định ra một quy củ. Từ nay về sau phàm là tộc đàn muốn mượn đường xuất quan, đều phải dâng lên một nửa vật tư trong tộc, bao gồm linh thạch, bao gồm yêu đàn.

Chỉ có như vậy, mới có thể được đi qua.

Những bộ lạc không bằng được với Hải Yêu đại bộ, hoặc là lựa chọn không xuất quan, đóng quân ở trong quan, kỳ vọng địa thế nơi đây, có thể ngăn cản nước biển lan tràn.

Mà một khi lựa chọn xuất quan, như vậy đối với bóc lột của Hải Yêu đại

bộ, chỉ có thể ẩn nhẫn.

Về phần tộc đàn có thể uy hiếp được Hải Yêu đại bộ, khi đối mặt Hải Yêu đại bộ này, cũng chỉ có thể trầm mặc trả giá thật nhiều. Bởi vì bọn họ khắc sâu biết được, có thể vào lúc này, dám trú đóng ở nơi đây vơ vét tài sản của toàn bộ tộc đàn của Tây Mạc, sau lưng bộ lạc này, nhất định có một thế lực khổng lồ.

Bằng không mà nói, chỉ cần không phải kẻ ngu, cho dù là kiêu ngạo, ngông cuồng hơn nữa, cũng tuyệt không dám làm ra loại chuyện này.

Thậm chí sớm có nghe đồn, phía sau Hải Yêu đại bộ, có bóng dáng của một trong tam đại cự đầu trong liên minh Thiên Đình, Thiên Tòng đại bộ.

Một ngày này, trong Đoạn Nam quan này, chiến thuyền của Ô Thần bộ, vòng quanh một mảnh mây tản, mang theo hơn mười vạn yêu đàn, bỗng nhiên tiến đến. Theo Ô Thần bộ tới gần, dưới Đoạn Nam quan có không ít bộ lạc đều ngẩng đầu, nhìn về phía giữa không trung, bí mật mang theo xu thế kinh thiên tới gần Ô Thần bộ.

- Là Ô Thần bộ...

- Người ở phía trước kia, ắt là Huyết Diện Lão Tổ, tương truyền người này lòng lang dạ sói, cũng không phải là tu sĩ, mà là dị yêu biến thành, là đồ đằng Thánh Tổ của Ô Thần bộ!

- Ba tháng trước, Thiên Phong bộ đến chỗ này, đối mặt Hải Yêu đại bộ, cũng không tránh được phải bỏ ra một nửa vật tư, lúc này mới thông qua. Không biết một lần này Ô Thần bộ, bọn họ sẽ lựa chọn như thế nào.

Dưới Đoạn Nam quan có mấy vạn tu sĩ, những tu sĩ này đến từ các bộ lạc, giờ phút này sau khi nhìn cảnh tượng trên không trung xong, thì đều nghị luận ồn ào.

Cùng lúc đó, trong Đoạn Nam thành, tộc nhân của Hải Yêu đại bộ, một đám mang theo vẻ khinh miệt và khinh thường, ở trong thành trì chỉ trỏ Ô Thần bộ giữa không trung đang tiến đến. Cũng có trưởng lão của Hải Yêu đại bộ, ở trên tường thành lạnh mắt nhìn sang, trên mặt cũng mang theo biểu tình khinh miệt.

Về phần tộc công và tế tự, căn bản cũng không có xuất hiện, giống như đối với bọn họ, Ô Thần bộ, còn không đáng để bọn họ tự mình xuất trướng.

- Người tới dừng lại!

Mắt thấy Ô Thần bộ tới gần, trưởng lão duy nhất của Hải Yêu đại bộ ra mặt. Chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng lại mang vẻ mặt kiêu căng, dường như không đem hết thảy nhìn ở trong mắt, cho dù là mười lăm vạn yêu đàn kia, khiến lão nhìn thấy cũng ghê người, nhưng vẫn ngạo nghễ như trước.

Lời lão truyền ra, quanh quẩn bát phương, chiến thuyền của Ô Thần bộ dừng lại, Mạnh Hạo đứng ở mũi tàu, ánh mắt đảo qua Đoạn Nam quan, hơi khẽ nhíu mày một cái.

- Muốn qua cửa này, đem tất cả vật tư của các ngươi lấy ra, để bộ ta kiểm tra, lấy một nửa vật tư làm phí dụng, các ngươi mới có thể xuất quan. Về phần yêu đàn kia, cũng phải lưu lại một nửa.

Trưởng lão thản nhiên mở miệng, thanh âm quanh quẩn, mấy vạn tu sĩ đến từ các bộ lạc ở trong quan ải, lập tức an tĩnh lại, đồng loạt ngẩng đầu, khi nhìn về phía Ô Thần bộ, trong mắt đều lộ ra tinh mang.

Bọn họ hiện tại không dám trêu chọc Ô Thần bộ, chỉ khi nào yêu đàn của Ô Thần bộ thiếu đi một nửa, chẳng khác nào là thực lực bị suy yếu không ít. Như vậy ... cũng đồng dạng cho bọn họ, có can đảm xuất thủ.

Số người có ý tưởng này không ít, thậm chí lúc này, ở ngoài quan ải, một mảnh mây đen quay cuồng, có ba bộ lạc xuất hiện. Ba bộ lạc này đều có hơn vạn tộc nhân, mấy vạn yêu đàn, ý giết chóc tràn ngập, vờn quanh ở phía bên ngoài quan ải gần thành Đoạn Nam, giống như kẻ tranh đoạt tham lam, chỉ chờ có tộc đàn xuất quan. Mà lúc này, ánh mắt của bọn họ, cách Đoạn Nam quan, nhìn về phía Ô Thần bộ, vẻ tham lam nháy mắt mãnh liệt hơn.

Mạnh Hạo cũng nhìn thấy bọn họ, mày nhíu lại càng chặt, trong mắt hàn ý càng phát ra nồng đậm. Tộc nhân của Ô Thần bộ, cũng trầm mặc, tản ra sát khí.

Ở ngoài quan ải, ba cái bộ lạc như muốn tranh đoạt, tộc công bọn họ cũng đều nhìn nhau một cái, sau đó khi nhìn về phía Mạnh Hạo thì lộ ra ý cười lạnh và châm chọc.

- Đợi mấy tháng, rốt cục chờ được một con cá lớn...

- Đúng vậy, ba tháng trước, mấy cái tộc đàn khác ở chỗ này chiếm đoạt Thiên Phong bộ, tuy rằng cuối cùng vẫn để Thiên Phong bộ chạy trốn, nhưng vẫn cướp đoạt được số tài nguyên nhất định.

- Tài nguyên càng nhiều, thực lực lại càng mạnh, cho dù cuối cùng không có được yêu linh, cũng không chắc không có cơ hội bước vào Mặc Thổ ..... Huống chi, Ô Thần bộ này là có yêu linh đấy.

Tế tự và trưởng lão của ba bộ lạc này, ai nấy đều hô hấp dồn dập, mắt lộ ra quang mang khát máu.

Bọn họ đang đợi Ô Thần bộ xuất quan, một khi xuất quan, yêu đàn bị cắt, lưu lại một nửa, thế lực ngã xuống, bọn họ sẽ lập tức ra tay.

Mà bọn họ cũng kết luận, Ô Thần bộ còn không có can đảm, dám trái với

quy củ của Đoạn Nam quan. Dù sao sau lưng Đoạn Nam quan, đều đang đồn đại, là liên minh Thiên Đình.

- Ô Thần bộ có yêu linh, bọn họ là nhất định phải xuất quan... Vả lại xuất quan không nên chậm trễ, bằng không, ở ngoài quan ải sẽ có thêm càng nhiều bộ lạc tranh đoạt tập trung đến.

- Xuất quan, tổn thất một nửa vật tư và yêu đàn, lại đối mặt với ba bộ lạc tranh đoạt, trận chiến này thảm thiết. Hơn nữa phía sau còn tồn tại nhiều bộ lạc tranh cướp hơn. Nhưng nếu không xuất quan, cũng như thế, không biết Ô Thần bộ này, lựa chọn như thế nào.

Những bộ lạc, tộc đàn không lựa chọn xuất quan hoặc còn đang do dự có nên xuất quan hay không trong quan ải, ngay lập tức thấy được mây đen ở ngoài quan ải, thấy được ba bộ lạc tràn đầy sát khí ngoài quan ải kia, vẻ mặt biến hóa, thanh âm nghị luận lại xôn xao lên.

Khi mà toàn bộ Ô Thần bộ và Mạnh Hạo nơi này còn đang trầm mặc, thì trên Đoạn Nam quan, tộc nhân của Hải Yêu đại bộ, một đám tán gẫu với nhau, thỉnh thoảng lại đảo qua đám người trong và ngoài quan ải, đều xuất hiện vẻ khinh miệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 776: Ngươi dám ra tay sao!

Trưởng lão duy nhất của Hải Yêu đại bộ xuất hiện nơi đây, giờ phút này vẻ mặt không kiên nhẫn, lạnh giọng mở miệng.

- Ô Thần bộ đúng không, không xuất quan liền lập tức cút!

- Ồn ào!

Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu, thanh âm bình tĩnh giống như sấm sét, tại trong nháy mắt, truyền khắp bát phương, nhấc lên sóng âm, nhanh chóng khuếch tán.

Lời nói vừa ra, rơi vào trong tai tộc nhân Ô Thần bộ khiến hơn vạn tộc nhân này, một đám mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt sát khí mãnh liệt. Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn quang, tay phải nâng lên hư không trảo cái, một thanh trường thương màu đen, lập tức hiện ra trong tay Mạnh Hạo.

Chính là Yêu binh Hoang Trủng do một đám ma niệm biến thành, có một thành uy lực của bản thể ..... Ma thương!

Thương này vừa ra, mây đen bát phương di chuyển, sát khí kinh thiên!

Ô Thần bộ hành động, Ma thương của Mạnh Hạo xuất hiện, ngay lập tức đưa tới chú ý của ba bộ lạc tranh cướp ngoài quan ải, ba cái bộ lạc này lập tức lộ ra tươi cười, nhìn về phía Mạnh Hạo. Mặc dù bọn họ phi thường kỳ vọng, Ô Thần bộ có thể cùng Hải Yêu đại bộ ở Đoạn Nam quan chiến một trận. Nhưng đáy lòng cũng hiểu được, chuyện này là không thể nào đấy, trừ phi Ô Thần bộ điên rồi, bằng không, tuyệt không

dám xuất thủ.

Nụ cười của bọn họ, rơi vào đến trong mắt mấy vạn tu sĩ trong quan ải, tại thời khắc hết sức căng thẳng này, mấy vạn nhân này nghị luận sôi nổi, cũng đều mang theo sự khẩn trương.

- Những bộ lạc xuất quan kia, bọn họ không thể tiến vào Mặc Thổ, nhưng lại lượn lờ ở khu vực trước quan ải và Mặc Thổ, triển khai cướp đoạt và chém giết. Nhất là tộc đàn mới nhập quan, càng là mục tiêu bọn họ cướp đoạt ...

- Có không ít tộc đàn, chính là bị giết chết như vậy, xem ra những người này, cũng tin tưởng và chấp hành cái thuyết pháp không biết từ chỗ nào lưu truyền tới kia ...

- Việc này, không phải chúng ta cũng như vậy hay sao, khi đại họa cuối cùng bao phủ nơi đây, những bộ lạc còn sống sót được trong loạn chiến, chưa chắc không có cơ hội, tiến vào Mặc Thổ! Chỉ cần tam đại cự đầu Mặc Thổ, nhận thức thực lực của chúng ta, mời chào chúng ta trở thành phụ thuộc!

Cách nói này, ở mấy năm trước đã có, hiện giờ đã thành thâm căn cố đế. Nhưng phàm là tộc đàn không có yêu linh đến chỗ này, đều rất là tán thành với cách nói này.

Bốn phía rì rầm nghị luận, Mạnh Hạo đứng trên mũi thuyền, Ma thương trong tay, lập tức khiến cho chung quanh hắn hắc vụ quay cuồng. Trong sương mù cũng có vô số gương mặt, đang nhe răng cười độc ác, tiếng cười như cú vọ, chói tai khó nghe. Rơi vào trong tai, thì như tiếng xương cốt đang ma sát, làm cho người ta không rét mà run.

Tộc nhân Ô Thần bộ phía sau Mạnh Hạo, đồng loạt đứng lên, toàn thân sát khí ngập trời, ánh mắt tất cả trực tiếp xuất hiện tơ máu. Trong khoảnh khắc, khiến cho máu huyết trong người giống như thiêu đốt, sát khí tràn

ngập, nhưng trong lòng lại cực kỳ bình tĩnh.

Giờ khắc này, bọn họ đã hóa thân trở thành bách chiến chi hùng!

- Các ngươi muốn làm gì!

Trên Đoạn Nam quan, trưởng lão duy vừa xuất hiện của Hải Yêu đại bộ, giờ phút này hừ lạnh một tiếng, mang theo sự khinh miệt, truyền ra thanh âm.

- Là muốn xuất thủ với Hải Yêu đại bộ - Đoạn Nam quan ta sao? Lá gan của các ngươi không nhỏ, nhưng chỉ cần dám ra một chiêu nửa thức, khiến cho Hải Yêu đại bộ ta chảy xuống một giọt máu tươi, thì Ô Thần bộ các ngươi, trong vòng 3 ngày, nhất định diệt tộc!

Trưởng lão Hải Yêu đại bộ cười lạnh mở miệng, vẫn mang dáng vẻ cao cao tại thượng như trước. Lão nhận định Ô Thần bộ này không dám xuất thủ, hết thảy chẳng qua là cố làm ra vẻ, ý đồ trả giá quá quan ít đi một chút mà thôi.

Bộ lạc như vậy lão thấy nhiều rồi, nhưng cho tới bây giờ … còn không có cái bộ lạc nào dám ra tay với bọn họ, toàn bộ cuối cùng đều phải cúi đầu.

Không chỉ có lão cho rằng như thế, tộc nhân của Hải Yêu đại bộ, cũng đều tự cười lạnh, sự khinh miệt khinh thường hiện lên rõ ràng hơn.

Cùng lúc đó, mấy vạn tu sĩ trong quan ải, giờ phút này một đám hô hấp dồn dập, đồng loạt nhìn về phía Ô Thần bộ, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Ô Thần bộ thực dám ra tay? Việc này ta không tin!

- Từ đại họa tới nay, từ khi Đoạn Nam quan này bị Hải Yêu đại bộ cầm giữ, cho tới bây giờ còn chưa từng xuất hiện bộ lạc dám ra tay xông

quan... Ô Thần bộ này, sợ là phô trương thanh thế thôi.

Khi tiếng động nghị luận quanh quẩn phía dưới, giữa không trung không khí đã tới lúc giương cung bạt kiếm rồi, hai mắt Mạnh Hạo hiện ra hàn quang.

- Như thế nào còn không ra tay, lão phu đang chờ ngươi ra tay đó. Chỉ là một bộ lạc phương bắc, cũng dám ở chỗ này giương oai, lão phu ngược lại muốn nhìn, ngươi có dám động thủ hay không!

- Hôm nay đừng nói ngươi không dám xuất thủ, cho dù là ngươi quỳ xuống cầu xin, cũng đừng mơ chỉ trả một nửa tài nguyên liền qua Đoạn Nam quan. Ta muốn các ngươi phải đưa ra toàn bộ tài nguyên, tất cả yêu đàn ...

Trưởng lão duy nhất ra mặt của Hải Yêu đại bộ bỗng nhiên mở miệng, thanh âm truyền ra, kiêu ngạo, ngông cuồng đến cực điểm.

Nhưng tại khoảnh khắc khi lời nói của lão quanh quẩn, Mạnh Hạo nâng tay phải lên, Ma thương cầm trong tay, chỉ về phía trước, mạnh mẽ vung lên. Ma thương này toàn thân màu đen, ông một tiếng nháy mắt mà đi.

Âm thanh bén nhọn truyền ra, đó là thanh âm phá không, hư vô dường như muốn bị xé nứt. Trong mắt tất cả tu sĩ ở bên dưới, bọn họ thấy rõ ràng một đạo cầu vồng màu đen, dường như thông suốt mở ra không trung, lấy một loại khí thế kinh người, lao thẳng đến Đoạn Nam quan!

Xung quanh Ma thương, hắc vụ quay cuồng, trong đó vô số gương mặt nhe răng cười độc ác, tiếng cười ghê rợn quanh quẩn, lay động tâm thần. Thanh Ma thương này, một đường nổ vang, trực tiếp bay vọt qua khoảng cách không gian, khoảnh khắc liền hiện ra trước mặt vị trưởng lão của Hải Yêu đại bộ trưởng lão đang sắc mặt đại biến, chấn động kia.

Trưởng lão của Hải Yêu đại bộ này tâm thần nổ vang, cuồng phong đập

vào mặt, cũng có một cỗ khí tức sắc bén, khiến cho ngực lão một trận đau đớn. Quần áo tung bay, tóc tai cuồng loạn, thậm chí còn có cảm giác hít thở không thông, thân thể theo bản năng lui ra phía sau. Lão nằm mơ cũng đều không nghĩ tới, Ô Thần bộ... thế nhưng lại thật sự dám ra tay!

Giờ phút này đầu óc lão còn đang sóng to gió lớn ngập trời, có vô số nghi vấn hiện lên, khiến cho lão thế nhưng lại không kịp né tránh. Thậm chí cho dù lão muốn né tránh, cũng không thể làm được.

- Hắn làm sao lại ra tay?

- Hắn thế nhưng lại ra tay! !

Trưởng lão của Hải Yêu đại bộ mở to mắt, con ngươi của lão co rút lại, chiếu rọi ra thiên địa trước mắt, nhưng khoảnh khắc sau đó đã bị một mảnh hắc vụ quay cuồng thay thế. Mọi người ở bốn phía trợn mắt há miệng, bọn họ nhìn thấy trường thương màu đen, trực tiếp xuyên thấu lồng ngực vị trưởng lão Hải Yêu đại bộ này, xé rách quần áo, nổ tung máu thịt, trực tiếp đâm vào trái tim, xuyên thấu mà qua, mang theo thân thể người này, gào thét bay ra phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 777: Ngươi dám ra tay sao! (2)

Lão già phun ra máu tươi, không thể tin nhìn Ma thương vù vù chấn động trên ngực mình, nhìn thân thể của chính mình, đang bị lực lượng của thương này cắn nuốt.

- Điều này sao có thể...

Lão già đến bây giờ vẫn khó có thể tin tưởng cảnh tượng này.

Cùng lúc đó, lượng lớn sương mù từ trên trường thương nhanh chóng tách ra, giống như từng con rắn màu đen, lập tức chui vào thất khiếu cùng với lỗ chân lông trên toàn thân trưởng lão này. Còn có vô số gương mặt, mang theo vẻ tàn nhẫn và khát máu, bổ nhào về phía trước, thanh âm nhấm nuốt bỗng nhiên truyền ra, cũng có tiếng lão già kêu lên thảm thiết thê lương đến cực điểm truyền về.

Cái loại tiếng kêu thảm thiết này, không thể nào mà hình dung, cần đau nhức khắc sâu cỡ nào, mới có thể khiến một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, phát ra thanh âm cực kỳ bi thảm thê lương đến như vậy.

Oanh!

Ma thương trực tiếp cắm trên tường Đoạn Nam thành kia, khiến cho tường thành vang lên tiếng ken két, xuất hiện lượng lớn khe nứt, không ngừng lan tràn. Mà cái thanh Ma thương kia, cũng mang theo vị trưởng lão này của Hải Yêu đại bộ đóng luôn lên đó.

Chẳng qua khi nhìn lại, chỉ thấy có sương mù, về phần tiếng kêu thảm thiết, từ lâu đã không còn một tiếng động.

Bốn phía một mảnh tĩnh mịch, Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, tay phải nâng lên trảo hư không. Lập tức ông một tiếng, cái thanh Ma thương kia tản ra, hóa thành một mảnh hắc vụ ẩn chứa vô số gương mặt dữ tợn, như lấy lòng tranh công, lập tức giải tán, bay trở về chỗ Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, theo sự tan rã của sương mù, cũng lộ ra trong đó... một bộ hài cốt đã không còn chút máu thịt nào, chỉ còn lại xương cốt! !

Trên hài cốt này, tất cả xương cốt đều tồn tại dấu răng, cũng có dấu vết gặm ăn vỡ vụn. Giờ phút này đã không có Ma thương chống đỡ, hài cốt tản ra, rơi trên mặt đất, nhưng vẫn còn có mấy khúc xương cắm ở trong cái khe trên tường thành, làm cho người ta nhìn thấy ghê người.

Cảnh tượng này, nháy mắt rung động tất cả tộc nhân Hải Yêu đại bộ nhìn thấy, lại càng rung động mấy vạn tu sĩ trong quan ải, giờ phút này đang trợn mắt há hốc mồm.

Còn có ngoài quan ải, thân là ba đại bộ lạc cướp đoạt, tại thời khắc này, cũng bị cảnh tượng này chấn động hoàn toàn, hô hấp dồn dập, lộ ra vẻ hoảng sợ và không thể tin nổi.

Bọn họ bất kể như thế nào cũng đều không có dự liệu được, Ô Thần bộ, vậy mà thật sự dám ra tay, Mạnh Hạo ... Thậm chí có phách lực như thế, đánh chết trưởng lão Hải Yêu đại bộ.

Tất cả tộc nhân không phải là Ô Thần bộ thấy một màn như vậy, đều cảm thấy da đầu sắp vỡ, đầu óc nổ vang. Trong tâm thần của mỗi người bọn họ, đều trong khoảnh khắc hiện lên cùng một câu nói.

- Ô Thần bộ ... Xé rách bầu trời! !

Mấy vạn tu sĩ trong quan ải, một mảnh tĩnh mịch, chỉ có tiếng động hấp khí truyền ra. Bọn họ nhìn về phía Mạnh Hạo cùng với Ô Thần bộ, giống

như lần đầu tiên nhận thức bộ lạc này vậy, một đám toàn bộ hoảng sợ. Mạnh Hạo quyết đoán, Ma thương lành lạnh, còn có một kích kinh thiên này, đều hóa thành tia chớp, nổ vang trong đầu bọn họ, khiến cho bọn họ sợ là cả đời này, cũng tuyệt đối không quên được cảnh tượng này.

Ngoài quan ải, ba bộ lạc cướp đoạt vốn là nhìn Ô Thần bộ làm chuyện chê cười, vẻ tham lam cũng cực kỳ rõ ràng, giờ phút này toàn bộ như bị sét đánh. Tộc nhân cũng thế, tế tự cũng vậy, cho dù là tộc công, cũng trong một cái chớp mắt này, đồng loạt hít vào, lộ ra vẻ khiếp sợ mãnh liệt.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, Ô Thần bộ ... vậy mà thật sự dám ra tay! ! Hơn nữa không phải chỉ đơn giản là ra tay, mà là trực tiếp giết người!

Quyết đoán như vậy, sát khí như vậy, diệt tuyệt như vậy, khiến cho ba đại bộ lạc này bỗng nhiên chấn động tâm thần mãnh liệt. Bỗng nhiên bọn họ đối với phán đoán về ý nghĩ của đối phương lúc trước, sinh ra dao động mãnh liệt, thậm chí cũng có một tia hoảng sợ, nảy sinh trong tâm thần.

Chấn động nhất, chính là Hải Yêu đại bộ, tất cả tộc nhân thấy một màn như vậy, đến bây giờ cũng không kịp phản ứng. Bọn họ vẫn không thể tin tưởng, khi thấy một màn như vậy, không thể tin, thế nhưng thực sự có người dám ra tay với Hải Yêu đại bộ...

Sau sự tĩnh mịch ngắn ngủi, từng tiếng rống giận từ trong thành Đoạn Nam mạnh mẽ truyền ra. Có hơn mười thân ảnh, nháy mắt vọt ra, cũng có mấy vạn yêu đàn, theo đó mà xuất hiện, còn có hơn hai vạn tộc nhân, đồng loạt hiện thân!

Trong đó có một lão già tóc đỏ, chính là tộc công Hải Yêu đại bộ, tâm thần lão cũng đang chấn động, nhưng sự phẫn nộ càng rõ ràng hơn, thở hổn hển.

Nhưng không đợi lão lên tiếng, hắc vụ đã trở về trước người Mạnh Hạo, ở trong tay hắn một lần nữa hóa thành Ma thương. Mạnh Hạo cầm thương, chỉ về phía trước.

- Chiến!

Không cần nhiều lời, chỉ cần một chữ... phía sau Mạnh Hạo, hơn vạn tộc nhân Ô Thần bộ, lập tức đỏ mắt, đồng loạt gào rú.

- Giết!

Theo thanh âm kinh thiên này, hơn vạn tộc nhân Ô Thần bộ, đồng loạt lao ra, giống như hơn vạn hung thần ác sát bách chiến bất tử. Theo sự lao ra của bọn hắn, sát khí nồng đậm lập tức ngập trời, cải biến nhan sắc thiên địa, cuốn động phong vân triển khai ngưng tụ, giống như từ trong hoàng tuyền đi ra, bay về phía Đoạn Nam thành!

Lại vào lúc này, mười lăm vạn yêu đàn, khát máu tàn nhẫn rít gào lên, che trời phủ đất, rậm rạp, lao về phía Đoạn Nam quan!

Tiếng nổ chấn động trời xanh, ầm vang mặt đất, khiến cho Đoạn Nam quan dường như rung động, tiếng chém giết giờ phút này, vang động bốn phương.

Hơn vạn tộc nhân Ô Thần bộ mắt đỏ ngầu, điên cuồng xông ra, các loại pháp thuật, còn cả đồ đằng ngũ hành bộc phát từ trên người họ, hình thành khí thế kinh người.

Chém giết lập tức triển khai.

Ô Trần không còn là thanh niên nữa, thoạt nhìn giống như một trung niên. Đó không phải là dấu vết của năm tháng, mà là thử thách của chiến hỏa và rèn luyện trong máu tươi, khiến khi nhìn qua y, đã chín chắn hơn nhiều. Khuôn mặt tuấn lãnh, đôi mắt đầy tơ máu, bộc lộ sát khí và vẻ

lãnh khốc.

Lúc ra tay, đồ đằng mộc ảo hóa, trở thành một mảng thanh quang, ngưng tụ trên đôi tay gã, giật đứt đầu lâu một tộc nhân Hải Yêu đại bộ, giơ cao lên trời, mặc cho máu tươi tung bay, ngẩng đầu gầm thét.

Xung quanh gã, những tộc nhân khác của Ô Thần bộ cũng như vậy, cứ hễ ai đã giết được một người, đều giơ đầu lâu lên cao, khí thế kinh thiên.

Chiến tranh, với bọn họ mà nói, có thể nói giống như hô hấp, có lẽ có phần hơi ngoa, nhưng đã đến mức trở thành thói quen. Nhiều năm chinh chiến, nhiều lần sống chết, khiến cho tất cả tộc nhân Ô Thần bộ, rất dửng dưng với sống chết, nhưng chấp nhất, chấp niệm bước vào Mặc Thổ của bọn họ, lại càng thêm sâu.

Với chấp niệm này, tất cả những chướng ngại ngăn trở trước mắt, đều khiến bọn họ điên cuồng muốn chém giết cản trở.

Ra tay dứt khoát, lúc giết người không hề chớp mắt, máu tươi phun ra, đổi lại không phải là run sợ, mà là sát khí càng thêm nồng đậm.

- Giết!

Không biết ai gầm lên, theo đó, hơn vạn tộc nhân Ô Thần bộ đều gầm lên. Tiếng gầm của bọn họ mang đầy sát khí, chấn động tâm thần tộc nhân Hải Yêu đại bộ, khiến người Hải Yêu đại bộ sắc mặt tái nhợt, mất hết can đảm, chỉ có thể lui lại phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 778: Thủ vệ Đoạn Nam.

Chém giết như vậy, đều diễn ra bên cạnh mỗi tộc nhân Ô Thần bộ, bọn họ giống như vòi rồng chém giết, quét qua trời đất. Trên Đoạn Nam quan này, gần như chỉ mấy nhịp thở tiếp xúc, lập tức khiến tộc nhân của Hải Yêu đại bộ, tử vong mấy nghìn người.

Căn bản là không chịu nổi một kích.

- Bọn họ không thể là bộ lạc phía bắc.

- Phía bắc, không có bộ lạc như vậy, chỉ có đại bộ có được cường giả Trảm Linh, mới có thể có được chiến tộc như vậy!

Bao nhiêu suy tư không thể tin tưởng, tràn đầy trong suy nghĩ tộc nhân Hải Yêu đại bộ, trở thành nguồn gốc của sự sợ hãi, không thể khống chế, lấp đầy suy nghĩ.

Tiếng gào thét thảm thiết, tràn đầy nỗi sợ tuyệt vọng, khoảnh khắc này, hiện ra trong suy nghĩ mỗi tộc nhân Hải Yêu đại bộ. Bọn họ... Đã lâu lắm rồi không trải qua chiến tranh, có lẽ bọn họ từng có huy hoàng, nhưng hạo kiếp đã đến, những bộ lạc bọn họ gặp phải đều cúi đầu. Hiện giờ là lần đầu tiên, gặp phải bộ lạc hung tàn dữ tợn như vậy, dám ra tay với bọn họ.

Cơn giận lúc ban đầu, hiện giờ, đã hóa thành nỗi sợ, hóa thành tiếng rên rỉ, vang vọng bốn phương. Cũng khiến cho mấy vạn người đến từ các bộ lạc khác trong quan ải, trợn tròn mắt, hít thở gấp gáp, ngây ra nhìn tất cả. Suy nghĩ của bọn họ bị tiếng chém giết làm chấn động, lá gan của họ bị tiếng gào thét khiến kinh hãi.

Tất cả mọi thứ, khiến bọn họ như rơi vào ảo giác, nhưng máu tươi này,

chém giết và sự tàn khốc trên chiến trường, lại chân thực đến rõ ràng đến vậy!

- Bọn họ... Là Ô Thần bộ?

- Ô Thần bộ, lại... mạnh mẽ đến mức này sao, Hải Yêu đại bộ trước mặt bọn họ, căn bản chỉ có kết quả bị quét sạch!

Hít sâu một hơi, mấy vạn người nói ra ý nghĩ của mình, bọn họ bị chấn động mạnh mẽ.

Từ xa nhìn lại, tộc nhân Ô Thần bộ, giống như mũi tên sắc bén có thể xé toạc mọi trở ngại, đâm vào Đoạn Nam quan, nơi nào đi qua, Hải Yêu đại bộ lại khó mà ngăn trở chút nào!

Tu sĩ Nguyên Anh của Ô Thần bộ, hiện giờ trải qua chinh chiến, đã lên đến mười bốn người, hậu kỳ hai người, trung kỳ năm người, sơ kỳ bảy người. Mười bốn người lao tới, giết những tu sĩ Nguyên Anh của Hải Yêu đại bộ, hai bên va chạm giữa không trung, ầm ầm va chạm, thực hiện trận chiến sinh tử.

Tiếng nổ vang vọng, núi non chấn động, tiếng chém giết kinh thiên động địa. Mạnh Hạo đứng một mình giữa không trung, lạnh lùng nhìn tất cả xung quanh, không cần hắn ra tay, mười lăm vạn dị yêu, chỉ cần lao lên, đã quét ngang tất cả chướng ngại.

Đàn dị yêu của Hải Yêu đại bộ, lập tức bị xé tan, trở thành thức ăn, Mạnh Hạo không hề thu phục dị yêu của Hải Yêu đại bộ, dù sao, dị yêu của hắn, cũng đã đói mấy tháng rồi...

Hiện giờ, đối với đàn dị yêu, đây là một bữa tiệc lớn.

Ma thương trong tay, vẻ mặt Mạnh Hạo lạnh lùng, ánh mắt quét qua chiến trường, đột nhiên hư vô trước mặt hắn gấp khúc, chỉ thấy hai lão

giả, né tránh tất cả ngăn trở, xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo.

Hai người tu vi không yếu, lúc xuất hiện vô cùng tức giận, thần thông biến hóa, lực lượng đồ đằng hóa thành biển lớn cuộn trào, ngưng tụ ra hình ảnh hải yêu, ép thẳng về phía Mạnh Hạo.

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình thường, không hề động thân, tay phải đưa lên, nắm chặt ma thương, vung về phía trước. Giống như trường long quá hải, ma vụ lập tức ngập tràn, vô số khuôn mặt trong đó gào thét lao về phía hai người kia.

Không dùng lực lượng bản thân, thuần túy chỉ là uy lực của cây thương này, thậm chí lúc này Mạnh Hạo cũng cảm nhận được, thương này tuyệt không phải vĩnh hằng. Dù sao nó cũng là do ma niệm hóa thành, theo thời gian trôi đi, ma niệm trên đó đang dần dần biến mất, có vẻ như dùng không được bao lâu, nó sẽ tiêu tán.

Cái này không liên quan đến việc Mạnh Hạo có dùng hay không, vì có dùng hay không thì nó cũng sẽ tiêu tan.

Tiếng nổ vang vọng, hai lão giả phun máu tươi, vẻ mặt kinh hãi, có những tia ma vụ xâm nhập thân thể, lại có một số khuôn mặt dữ tợn cắn nuốt, khiến cho hai lão tái mặt, lúc lui lại, còn chưa kịp công kích, đã bị những tu sĩ Nguyên Anh của Ô Thần bộ đuổi theo sau lưng ngăn lại.

Chính lúc này, một tiếng gầm giận dữ truyền ra từ mặt đất Đoạn Nam quan. Tiếng gầm vang vọng, gợn sóng màu lam đột nhiên xuất hiện, không ngừng khuếch tán ra bốn phương tám hướng trên bầu trời, dường như biến cả nơi này thành biển cả.

Mấy vạn tu sĩ phía dưới, lập tức hít thở gấp gáp, có người lập tức nhận ra lai lịch của gợn sóng.

- Đồ đằng Hải Yêu!

Ngay khi tiếng gầm vang lên, gợn sóng khuếch tán, tộc nhân Hải Yêu đại bộ liên tiếp bại lui, dường như tìm được sinh cơ trong tuyệt vọng, ai nấy đều lập tức lộ vẻ vui mừng.

Đúng lúc này, mặt đất ầm vang, trong thành Đoạn Nam, như có một khu vực tan vỡ, một luồng lam quang phóng thẳng lên trời. Lúc bay lên, cuốn theo gợn sóng, giống như mang theo sóng biển, ngay khi xuất hiện, liền bắn thẳng về phía Mạnh Hạo.

Đó là một sự sống kỳ dị, làn da màu lam, mọc một ít vảy, có hình người, nhưng lại có đuôi cá, lại có bốn tay, trên mỗi cánh tay, đều cầm một cây tam xoa kích.

Tổng cộng bốn cây tam xoa kích, đều có tia chớp lóe lên, vừa mới xuất hiện, lập tức bộc lộ khí thế kinh thiên, theo tiếng gầm thét, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Nhưng còn chưa tới gần, một trận cuồng phong lập tức cuốn tới, Thiên Phương Thú xuất hiện, đánh thẳng tới, chim anh vũ vỗ cánh bay, la hét giữa không trung.

- Không có lông, chết tiệt, ngươi cũng không có lông! Ái phi, giết nó!

Chim anh vũ thét lên, hóa thành một mũi thương, lao thẳng về phía đồ đằng Hải Yêu.

Tiếng nổ liên tục truyền ra, chấn động bốn phương, tộc nhân Hải Yêu đại bộ, đang liên tục chết đi, máu của bọn họ nhuộm đỏ Đoạn Nam quan, vong hồn bọn họ bị phá tan, cả chiến trường, đầy một màu máu.

Mắt thấy Hải Yêu đại bộ sắp diệt tộc, nhưng chính lúc này, tộc công Hải Yêu đại bộ, phát ra một tiếng gào thảm thiết.

- Chủ bộ cứu ta!

Giọng lão vang vọng, đột nhiên, Đoạn Nam quan chấn động, mặt đất thành Đoạn Nam, xuất hiện rất nhiều vết nứt, giống như mai rùa, khiến cho đại đa số phòng ốc trong thành, liên tục sụp đổ, khói bụi tung bay. Một tiếng lẩm bẩm kỳ dị, đột nhiên xuất hiện trên Đoạn Nam quan, giống như bụi bặm lịch sử, lúc vang lên, một bức tượng khổng lồ, đột nhiên từ lòng đất thành Đoạn Nam từ từ phá đất mọc lên.

Bức tượng màu đen, có tám cánh tay, thoạt nhìn giống như đồ đằng Hải Yêu, nhưng lại cho người ta cảm giác, tràn đầy tang thương, giống như có loại tà ác nào đó đang tồn tại. Khí tức tán ra, bức tượng bay lên trời, đôi mắt nhắm chặt, đột nhiên mở ra.

Rõ ràng nó chỉ là một bức tượng, nhưng giây phút này, lại như có một linh hồn bị phong ấn trong đó thức tỉnh, thể hiện ra lực lượng kinh người đến từ linh hồn trên bức tượng có vẻ xa xưa này.

Ngay khi đôi mắt nó mở ra, thân thể Mạnh Hạo chấn động, cảm giác nguy cơ. Đôi mắt Mạnh Hạo co rút, giây phút này, không hề chần trừ, đưa tay phải lên, ma thương trong tay chỉ về phía bức tượng, vung mạnh đầu thương.

Ong!

Ma thương phá không, vạch ra một đường đỏ đen, lập tức bắn tới.

- Thủ vệ Đoạn Nam!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 779: Hắc Long đại bộ.

- Đây là... Một trong những Thủ vệ Đoạn Nam được ghi lại trong điển tịch, cả Tây Mạc các bộ lạc chỉ tế luyện được có trăm bộ, từng ngăn trở đại quân tu sĩ Nam Vực!

- Hắc Giáp Yêu Vệ!

- Khó trách Hải Yêu đại bộ này có thể trấn giữ nơi này, đồ đằng của bọn họ, lại tương tự Hắc Giáp Yêu Vệ, trừ phi... Hải Yêu đại bộ, chính là chi nhánh còn sót lại năm đó!

Mấy vạn tu sĩ trong quan ải choáng váng, ma thương kinh thiên, như xé rách hư vô, khoảnh khắc liền xuất hiện giữa không trung ngay trước mặt bức tượng, bắn thẳng đến trán bức tượng, dẫn lên ma vụ, hóa thành vô số khuôn mặt dữ tợn, ép sát tới.

Nhưng bức tượng này, lại như không thấy ma thương, mà đôi mắt lộ ra u mang, nhìn kỹ Mạnh Hạo. Đôi mắt hơi động, ngay khi ma thương đâm tới trán nó, liền nói một chữ.

- Ngã!

Một chữ vừa ra, Mạnh Hạo chấn động, khóe miệng trào ra máu tươi, liên tục lui lại, vẻ mặt lập tức tái đi, linh hồn như bị xé rách, cơn đau không thể hình dung xuất hiện trong cơ thể hắn.

Dường như một chữ này, đại biểu cho một quy tắc, trong quy tắc này, nơi nào ánh mắt bức tượng nhìn tới, tất cả đều ngã xuống.

Đúng lúc này, ba bộ lạc cướp đoạt ngoài quan ải, sau khi nhìn lẫn nhau, ba vị tộc công ba bộ lạc lập tức cất bước.

- Lại dám ra tay với Hải Yêu đại bộ trấn thủ Đoạn Nam quan. Chuyện này nếu ta đã gặp được, thì sẽ không chắp tay không quản!

Tộc công ba bộ cất tiếng, dẫn theo tộc nhân của họ, lao thẳng đến Đoạn Nam quan.

Hiển nhiên là nhìn ra Mạnh Hạo bị thương, tình thế có phần nghịch chuyển, chuẩn bị thừa cơ cướp đoạt!

Gần như ngay khi ba bộ lạc này xông tới, mảnh trời đất xa xa nơi quan ải, có một con hắc long, gầm thét xông tới. Con hắc long này lớn đến mấy nghìn trượng, trên đó có hơn vạn tu sĩ, cổ tay phải mỗi người đều buộc một sợi dây thừng màu đen.

Sợi dây thừng phát tán từng đợt sát khí. Hơn vạn tu sĩ này, ăn mặc đơn giản, nhưng vẻ mặt mỗi người lại vô cùng kiên định, ánh mắt lạnh lùng, sắc bén, lại có phần tương tự như tộc nhân Ô Thần bộ.

Điểm khác là, trên trán bọn họ, lại là một ấn ký đồ đằng hắc long!

Đây là... Hắc Long đại bộ!

Từng có Lão Tổ Trảm Linh, huy hoàng đến nghìn năm, hiện giờ Lão Tổ Trảm Linh đã ngã xuống, nhưng nhờ vào thực lực, tranh đoạt được một con yêu linh, mở đường máu từ phía đông Tây Mạc đến Đoạn Nam quan này.

Dọc đường, bộ lạc bọn họ từ mấy vạn người, chỉ còn lại vạn người, tổn thất đến khoảng bảy phần. Nhưng cho dù như vậy, bọn họ vẫn là Hắc Long đại bộ, vẫn có thực lực chấn động tu sĩ Tây Mạc.

Phía sau con hắc long này, là rất nhiều đầu lâu bị buộc vào sợi thừng.

Mười mấy vạn đầu lâu, bị dây thừng màu đen xỏ qua, liên tiếp nhau, dày đặc, giống như áo choàng tử vong, theo hắc long uốn lượn bay tới.

Tử khí vờn quanh, dường như không thiếu những linh hồn đau khổ bị phong ấn trong đầu lâu, không ngừng giãy dụa.

Những đầu lâu này, là Hắc Long đại bộ, trên đường đi, tiêu diệt kẻ địch cản lối, thu làm chiến lợi phẩm, dùng để đe dọa kẻ cướp khắp nơi!

Trên đầu hắc long, có bảy tám tu sĩ đang đứng, những người này đều già cả, ánh mắt lạnh lùng, dường như cả bộ lạc, là một thanh kiếm sắc đã rời vỏ.

Trong bảy tám người này, có một nam thanh niên cực kỳ nổi bật, y cực kì khôi ngô, cao lớn, cao hơn tu sĩ Tây Mạc bình thường đến hơn một cái đầu, mặc một bộ đồ đen đơn giản, đồ đằng hắc long trên trán dữ tợn, bộ dạng thô lỗ, hai mắt lấp lánh có thần.

Tay phải y, cũng quấn kín dây thừng, sợi dây thoạt nhìn bình thường, không chút kỳ dị, dường như chỉ là một tập tục truyền thống của Hắc Long đại bộ.

Người này, chính là Hứa Bạch!

Năm đó ở Khư Kiều Giới, y và Trần Mặc của Phù Yêu đại bộ tranh đoạt yêu linh, sau đó bị Chỉ Hương giành mất. Tiếp đó ba người lại trơ mắt nhìn Mạnh Hạo ra tay, đoạt đi yêu linh.

Bọn họ đuổi theo, nhưng tốc độ Mạnh Hạo quá nhanh, lại thêm Chỉ Hương quấy nhiễu, khiến cho Hứa Bạch cuối cùng bắt buộc phải bỏ qua, tiếc nuối rời khỏi Khư Kiều Giới. Nhưng ký ức của y với Mạnh Hạo, Chỉ Hương cực kỳ sâu sắc.

Hắc Long đại bộ tới gần, lập tức khiến mấy vạn tu sĩ Ô Thần bộ và Hải

Yêu đại bộ trong quan ải chú ý, lúc nhìn tới, vẻ mặt ai đều có biến hóa, đều ngầm đoán, lựa chọn của Hắc Long đại bộ với cuộc chiến này.

Hứa Bạch vừa nhìn đã thấy được trận chiến đang diễn ra trên quan ải, ánh mắt y như điện, lập tức nhìn về phía Mạnh Hạo. Lúc y nhìn tới, cũng là lúc Mạnh Hạo không ngừng lui lại, khóe miệng trào máu tươi, đang bị bức tượng kỳ dị kia đả thương.

Hứa Bạch nhìn Mạnh Hạo, lại nhìn Hải Yêu đại bộ, rồi nhìn đến bức tượng kỳ dị cùng với ba bộ lạc đang ầm ầm lao tới ngoài quan ải.

Y chỉ im lặng ba hơi thở, liền ngẩng đầu cười.

- Huyết Diện Lão Tổ, Mạnh Hạo, tên của ngươi, thời gian này Hứa mỗ liên tục được nghe, cũng có chú ý... Từ phía bắc Tây Mạc dẫn Ô Thần bộ lạc đi tới, đến được nơi này, ngươi... khiến Hứa mỗ bội phục!

Hứa Bạch cất tiếng cười sảng khoái, không hề có chút làm bộ. Đáy lòng y cực kỳ phục Mạnh Hạo, thời gian này, những chuyện có liên quan đến Mạnh Hạo, đến Ô Thần bộ, đến Khư Kiều Giới năm đó, đã được truyền ra khắp nơi.

Y có cảm giác đồng cảm, luyến tiếc với Mạnh Hạo, Hắc Long đại bộ ban đầu cũng giống như Ô Thần bộ, chỉ là hơi tốt hơn một chút mà thôi. Nhưng Lão Tổ Trảm Linh ngã xuống, thiên địa hạo kiếp giáng xuống, mất đi tư cách tiến vào Mặc Thổ, tộc nhân cam chịu và tuyệt vọng, lại thêm những kẻ từng là kẻ thù vây công. Con đường này, nếu không phải Lão Tổ trước khi chết đã có chuẩn bị, lại thêm Hứa Bạch quật khởi, dẫn bộ lạc đi tới, một đường chém giết, một lần nữa khiến tộc nhân tìm lại lòng tin, nếu không... Hắc Long đại bộ đã sớm thành lịch sử.

Điểm này, cũng giống Ô Thần bộ, cũng chính phần tương tự này, khiến Hứa Bạch lúc này cất lời, lại đưa tay phải chỉ tới.

- Hứa mỗ hận nhất quấy rầy người bên cạnh chiến đấu, ba bộ lạc tranh cướp này, Hắc Long đại bộ ta sẽ giúp Ô Thần bộ ngươi ngăn lại!

Hứa Bạch nói rồi, hắc long lập tức gầm lên, vạn người của Hắc Long đại bộ, đồng loạt xông lên, hóa thành cầu vồng. Đồng thời không ít dị yêu, vượt qua Đoạn Nam quan, tiến vào chiến trường, lại không hề dừng lại, lao thẳng về phía ba bộ lạc kia.

- Hứa Bạch, ngươi muốn làm gì, chúng ta không oán không thù... cũng không hề ra tay với các ngươi, mà là trợ giúp Đoạn Nam quan. Ngươi lẽ nào cũng giống như Ô Thần bộ, muốn xông vào Đoạn Nam quan!

- Hắc Long đại bộ, các ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, khai chiến với chúng ta, cũng là khai chiến với tất cả bộ lạc cướp đoạt, các ngươi sau khi xuất quan, nửa bước khó đi!

Tộc công tam đại bộ lạc lập tức gầm lên.

- Hứa mỗ đã nghĩ rất rõ ràng!

Hứa Bạch dửng dưng nói, tộc nhân Hắc Long đại bộ sát cơ khuếch tán, ầm ầm tiến tới. Ngay khi sắc mặt tộc nhân ba bộ lạc kia biến sắc, kịch chiến đã bắt đầu.

Hứa Bạch cười lạnh. Y đương nhiên đã nghĩ rất rõ ràng, cho dù không có chuyện hôm nay, sau khi xuất quan, cũng phải đối mặt với bộ lạc cướp đoạt vây công. Thậm chí y rất bội phục Mạnh Hạo, bội phục Ô Thần bộ, dám đối kháng Đoạn Nam quan, chỉ điểm này, y tự nhận bản thân không làm được.

Thậm chí trước khi tới đây, y đã bất đắc dĩ lựa chọn, bỏ ra một nửa tài nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 780: Hắc Long đại bộ. (2)

Nhưng lúc này, cơ hội như vậy, Hứa Bạch tự nhiên sẽ không bỏ qua, cũng sẽ không lựa chọn khai chiến với Ô Thần bộ. Vì trên bản chất, hai bên bọn họ, mới là minh hữu thích hợp nhất trong hạo kiếp.

- Phân thì tán, kết minh mới là lựa chọn tốt nhất, nếu có thể tìm được Thiên Phong bộ, ba bộ chúng ta kết minh, mới có thể đối mặt trực tiếp với những bộ lạc cướp đoạt chết tiệt, đến từ ngoài Mặc Thổ kia.

Hứa Bạch nghĩ rất kỹ, rất rõ ràng, y cũng tin tưởng, Ô Thần bộ, Thiên Phong bộ cũng sẽ nghĩ như vậy.

Giết chóc diễn ra, tiếng nổ ầm vang, Mạnh Hạo quệt vết máu nơi khóe miệng, thân thể chợt dừng lại, không hề nhìn Hắc Long đại bộ, vì hắn hiện giờ, đang đối mặt với bức tượng quỷ dị, không thể phân tâm.

Ma thương của hắn, đã xuyên qua trán bức tượng, phá vỡ quá nửa phần đầu bức tượng, tám cánh tay, cũng bị hủy mất ba cái.

Nhưng ngay sau đó, sau khi ma thương xuyên qua, lúc quay lại lại xuyên qua lần nữa, thì bức tượng lại không hề bị phá hủy. Giống như lực lượng của ma thương, đã không còn chút hiệu quả nào trên bức tượng vậy.

Cảnh tượng này, khiến Mạnh Hạo chấn động. Bức tượng chỉ còn một con mắt lấp lánh hàn quang, lại nhìn về phía bản thân, Mạnh Hạo không hề chần chừ, đưa tay lấy ra mặt nạ huyết sắc, đeo lên mặt, huyết khí lập tức ngập trời.

- Huyết Thân Quý tộc!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, huyết quang trên trán hắn lập tức bùng phát.

Đồng thời, một tia máu mỏng manh xuất hiện, lập tức trở thành một giọt máu tươi, uốn éo, đột nhiên hóa thành một Huyết Thân giống hệt Mạnh Hạo, lập tức lao tới khi bức tượng mở miệng.

Nhưng ngay khi Huyết Thân Quý tộc lao tới, bức tượng đột nhiên ngậm miệng, để mặc Huyết Thân xuyên qua, nhưng kỳ lạ là, lại không hề bị bất cứ tổn thương nào. Cảnh tượng này, khiến Mạnh Hạo khó mà tin tưởng, Huyết Thân kia sau khi xuyên qua cũng ngây ra, bản thân khó hiểu.

- Thần!

Đúng lúc này, bức tượng tám tay đột nhiên cất tiếng lạnh lẽo.

Mạnh Hạo chấn động, một cỗ lực lượng ngũ hành mạnh hơn trước gấp bốn nổ tung trong đầu Mạnh Hạo, giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào đầu hắn, đánh vào tâm thần hắn.

Loại thần thông từ bức tượng này, cực kỳ quỷ dị, Mạnh Hạo không thể ngăn cản. Lúc này cắn mạnh lưỡi, nhờ cơn đau để tỉnh táo lại, mắt đỏ lên, không lùi mà tiến, hóa thành cầu vồng, lao thẳng về phía bức tượng.

- Huyết Thân vô hiệu...

Tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, hóa thành làn khói xanh, trở thành hắc nguyệt, lúc tới gần, tay phải đưa lên, thần thông Huyết Tiên lập tức ảo hóa, tiếng nổ vang vọng. Nhưng tất cả thần thông, lúc tới gần bức tượng, thì giống như ma thương, không thể tạo nên bất kỳ thương tổn nào.

Thấy cảnh này, Mạnh Hạo tiếp tục biến sắc, vung tay lên, Liên Hoa kiếm trận bay ra, xoay tròn cực mạnh, lực lượng Tuế Nguyệt ầm ầm phát ra, vẫn không có hiệu quả.

- Thần thông vô hiệu, pháp bảo vô hiệu, ma thương lại chỉ có thể có hiệu

quả một lần... Bức tượng này, rốt cuộc được tạo ra thế nào!

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, chịu đựng cơn đau trong đầu.

- Vì sao ma thương có thể đả thương một lần... Lúc Huyết Thân tới gần, nó rõ ràng muốn cất lời, nhưng lại ngậm miệng!

Mạnh Hạo suy nghĩ, đột nhiên, hai mắt hắn khép bớt lại.

- Lẽ nào...

Mạnh Hạo nghiến răng, không hề do dự, lao thẳng đến bức tượng, trong lòng lại âm thầm chuẩn bị.

- Quyết!

Vẻ mặt bức tượng vẫn lạnh lùng, nửa cái đầu chỉ còn một con mắt, chợt lóe lên ánh u hàn, tiếp tục mở miệng, nói chữ thứ ba.

Vẫn Thần Quyết!

Ngay khi chữ thứ ba cất lên, tay phải Mạnh Hạo đưa lên, thi triển Phong Yêu đệ bát cấm, một chỉ điểm tới. Ngay khi đôi môi bức tượng mở ra, thanh âm xuất hiện, thân thể hắn dừng lại một chút, Mạnh Hạo vỗ lên túi trữ vật, bốn thanh mộc kiếm xuất hiện, lập tức hóa thành bốn dải cầu vồng, bắn thẳng về phía bức tượng.

Đồng thời, Mạnh Hạo khống chế, Huyết Thân lao tới, ma thương phát ra tiếng sắc bén, cũng xông qua, còn cả Tuế Nguyệt kiếm trận, rồi thần thông Huyết Tiên cũng được Mạnh Hạo thi triển, đều tập trung đánh tới ngay khi bức tượng mở miệng.

Tiếng nổ vang lên kinh thiên động địa, bức tượng chấn động, mất đi sức chống đỡ dưới bốn thanh mộc kiếm. Sau đó ầm một tiếng, thân tượng lập

tức bị ma thương đập vỡ, lại bị Huyết Thân hút đi lực lượng sinh mệnh, sau đó dưới lực lượng tuế nguyệt, hóa thành tro bụi, bị thần thông Huyết Tiên của Mạnh Hạo phá tan cả tro bụi.

Mà Mạnh Hạo, cũng phun ra máu tươi, đầu hắn ngay khi bức tượng nói ra lời thứ ba, thì một cỗ lực lượng xung kích mạnh hơn trước đó gấp ba, bộc phát trong cơ thể Mạnh Hạo. May mà ngay lúc đó bức tượng tan vỡ, cũng chỉ khoảnh khắc này, cũng đủ khiến Mạnh Hạo thất khiếu đổ máu. Hắn liền lui lại, lấy trong túi trữ vật ra một nắm đan dược, nuốt cả vào.

Lúc ngẩng đầu, nhìn tro bụi tiêu tán, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh mang.

- Nó không mở miệng, lại có thể tránh hết tổn thương, mà ngay khi mở miệng, chính là lúc lộ ra sơ hở!

Bức tượng tám tay diệt vong, giống như một tiếng chuông gõ lên tương lai của Hải Yêu đại bộ. Vạn người Ô Thần bộ chém giết, mười mấy vạn dị yêu lao tới, khiến cho trận chiến giữa hai bộ lạc, không hề ngang cấp, mà như một trận đồ sát.

Tiếng kêu thảm thiết, gào thét trước khi tử vong, còn cả máu tươi trong làn mưa tím đầy trời, rơi xuống mặt đất, phủ lên tường Đoạn Nam quan, hòa vào trong sơn mạch Đoạn Nam quan, như cùng với máu đổ chiến trường ở nơi này bao nhiêu năm tháng trước hòa vào làm một...

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, lúc này nhắm chặt mắt, toàn lực vận chuyển tu vi, hấp thu lực lượng đan dược, bắt đầu trị thương. Đặc biệt là đầu hắn, lúc này vẫn còn cơn đau như kim châm, bức tượng tám tay mạnh mẽ, may mà Mạnh Hạo nhận ra sơ hở. Nếu không, để bức tượng có cơ hội mở miệng lần thứ tư, vậy cho dù Mạnh Hạo hiện giờ bốn trong ngũ hành đã viên mãn, cũng không thể chống lại, nhất định sẽ bị xé rách linh hồn. Tuy không đến mức thần hình câu diệt, nhưng linh hồn nhất định sẽ tiêu tan.

Lúc này nghĩ lại, Mạnh Hạo cũng cảm thấy lo sợ, với Tây Mạc, với những thứ kỳ dị trong trời đất, không khỏi cảm thấy cảnh giác, làm tan đi cảm giác cao ngạo sinh ra vì tu vi mạnh mẽ trong thời gian gần đây.

Trong lúc hắn nhắm mắt trị thương, giết chóc vẫn tiếp diễn. Cường giả Hải Yêu đại bộ, ý muốn phá tan vòng vây, muốn quấy nhiễu Mạnh Hạo trị thương, nhưng bọn họ còn chưa tới gần, đã bị ngăn cản, căn bản không thể tới gần Mạnh Hạo trong phạm vi trăm trượng.

Tiếng kêu thảm vang vọng, tộc nhân Hải Yêu đại bộ liên tục bại lui, không ngừng tử vong. Một lát sau, tộc nhân bình thường chỉ còn lại không tới nghìn người, cảm giác tuyệt vọng bao trùm, thời khắc diệt tộc... sắp tới rồi.

Nhưng bọn họ không có cách gì chống lại. Ô Thần bộ mạnh mẽ, liên tục vượt qua tưởng tượng của họ. Cho dù có chết, cũng điên cuồng tự bạo. Một điểm này, tộc nhân Hải Yêu đại bộ không thể làm được.

Cho dù là đối mặt với diệt tộc, có một số tộc nhân làm được điểm này, nhưng số lượng bọn họ quá ít ỏi. Chỉ mấy nhịp thở, mấy tiếng nổ vang lên, tộc nhân Hải Yêu đại bộ, trừ mười mấy tu sĩ Nguyên Anh ra, toàn bộ tử vong!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 781: Đánh cuộc.

Mà dị yêu của Hải Yêu đại bộ, lúc này cũng đã sạch sẽ, hài cốt cũng không còn, toàn bộ bị cắn nuốt, trở thành đồ ăn cho đàn dị yêu đã bị đói mấy tháng của Mạnh Hạo.

Cảnh tượng này, chấn động mấy vạn tu sĩ đến từ các bộ lạc khác trong quan ải. Bọn họ hít sâu, ngây ra nhìn Ô Thần bộ. Sự mạnh mẽ của Ô Thần bộ, không chỉ chấn động Hải Yêu đại bộ đã bị diệt vong, mà cũng chấn động cõi lòng mấy vạn tu sĩ nơi này.

Trong lòng bọn họ, đã có một bóng ma mà cả đời này không thể quên đi, theo suốt cuộc đời, thậm chí trở thành lạc ấn không thể, không thể chiến thắng Ô Thần bộ.

Khi mấy vạn tu sĩ kinh hãi, Ô Thần bộ đã tràn tới, cướp đoạt Đoạn Nam quan. Ngoài Đoạn Nam quan, ba bộ lạc cướp đoạt đang giao chiến với Hắc Long đại bộ, lúc này cũng cảm thấy kinh hãi. Bọn họ hô hấp gấp gáp, ánh mắt hoảng sợ nhìn Ô Thần bộ giống như chiến thần, cảm giác chấn động và e sợ, không ngừng xâm chiếm trong lòng họ, bọn họ bắt đầu rút lui.

Nhưng đúng lúc này, Mạnh Hạo mở mắt, ngay khi mở mắt, Mạnh Hạo hóa thành một luồng khói xanh, trong đó có một vầng hắc nguyệt, rồi lập tức xuất hiện sau lưng một trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ của Hải Yêu đại bộ.

Trưởng lão này đang giao chiến với Âu Vân Tử, Mạnh Hạo xuất hiện, lập tức khiến sắc mặt lão tái đi, đang muốn né tránh. Nhưng ma thương trong tay Mạnh Hạo, đã xuyên qua lớp phòng hộ của vị trưởng lão này, phá thủng lồng ngực, đâm thẳng vào trái tim.

Ma vụ bộc phát, vô số khuôn mặt dữ tợn hưng phấn gào thét, chen nhau tràn ra. Chỉ mấy nhịp thở, khi Mạnh Hạo rút ma thương ra, một lần nữa biến mất, vị trưởng lão Hải Yêu đại bộ này, chỉ còn lại hài cốt, rơi xuống mặt đất.

Âu Vân Tử hít sâu một hơi, lắc mình một cái, đi trợ giúp những đồng tộc khác.

Lúc Mạnh Hạo xuất hiện lại, là ở bên cạnh một trưởng lão khác của Hải Yêu đại bộ. Vị trưởng lão này lập tức tái mặt, lão ta đã nhìn thấy cảnh tượng lúc trước, lúc này không hề chần chừ nhanh chóng rút lui. Nhưng còn chưa lui được bao xa, huyết quang lóe lên trước người Mạnh Hạo, Huyết Thân lao tới, tốc độ cực nhanh, cho dù vị trưởng lão này né tránh thế nào, cũng không thể tránh được. Lão gào lên thảm thiết, bị Huyết Thân xuyên qua, lúc bỏ đi, mang theo tất cả sinh cơ.

Mạnh Hạo ra tay, như lôi đình, cường giả Hải Yêu đại bộ lần lượt ngã xuống, không quá lâu, ba tiếng gầm phẫn nộ không cam lòng vang lên. Tộc công, đại tế tự và đại trưởng lão của Hải Yêu đại bộ nhanh chóng lui lại, chọn lấy ba phương hướng, nhanh chóng rời đi, muốn trốn khỏi chốn này.

Nhưng ngay khi bọn họ chạy trốn, giữa không trung, đồ đằng Thánh Tổ của Hải Yêu đại bộ gầm lên với vẻ tuyệt vọng và thê thảm.

Vì tộc nhân Hải Yêu đại bộ diệt vong, đồ đằng Thánh Tổ của họ thực lực tuột dốc, lại thêm Huyết Thân đã nhìn chằm chằm đồ đằng Thánh Tổ này từ lâu. Nhân một lần xung kích của Thiên Phương Thú, Huyết Thân liền xông tới, hút đi sinh cơ và tinh hoa, khiến cho đồ đằng Thánh Tổ của Hải Yêu đại bộ, gào lên thảm thiết.

Đồ đằng Hải Yêu diệt vong, ba người tộc công chia làm ba hướng chạy trốn lập tức phun ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt thê lương cười thảm, nhanh chóng bỏ chạy. Tay phải Mạnh Hạo cầm ma thương, vung

về phía trước, cây thương lập tức bắn đi.

Ở chỗ khác, Huyết Thân liếm khóe miệng, cũng lập tức truy kích, còn cả hai lão giả Nguyên Anh hậu kỳ đến từ Bát Mạch liên minh của Ô Thần bộ, cũng cất bước truy đuổi ba người.

Ầm ầm ầm!

Ba tiếng nổ lớn vang lên, giống như tiếng cười trước khi chết. Tộc công Hải Yêu đại bộ bị ma thương xuyên thủng, đại tế tự thành món ăn của Huyết Thân, mà đại trưởng lão sau khi tu vi tuột dốc, bị tộc công và đại tế tự của Bát Mạch Liên Minh liên thủ đánh chết.

Tới đây, cả Hải Yêu đại bộ, hoàn toàn diệt tộc, không còn một ai!

Tình cảnh này, khiến mấy vạn người trong quan ải tiếp tục tái mặt, ánh mắt nhìn Ô Thần bộ, đã có phần kính sợ.

Đồng thời, Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía bốn bộ lạc đang chiến đấu ngoài quan ải.

Ba bộ lạc cướp đoạt, đang rút lui, muốn rời khỏi chiến trường, nhưng lại bị Hắc Long đại bộ toàn lực kiềm chế.

Đôi mắt Mạnh Hạo lấp lánh sát cơ. Hôm nay đã diệt Hải Yêu đại bộ, vậy đối với ba bộ lạc cướp đoạt muốn dậu đổ bìm leo, Mạnh Hạo đương nhiên sẽ không nương tay.

Không cần Mạnh Hạo mở miệng, hắn chỉ vung tay lên, chộp vào hư không, ma thương lập tức ảo hóa ra, nằm trong tay hắn, chỉ về phía trước. Tộc nhân Ô Thần bộ chém giết đến đỏ mắt xung quanh, liền gầm lên, nhanh chóng lao ra, lao thẳng tới chiến trường ngoài quan ải.

Mạnh Hạo cất bước, tốc độ cực nhanh, hóa thành một dải cầu vồng,

xuyên qua thành Đoạn Nam, bước qua Đoạn Nam quan. Ngay khi tới gần chiến trường, Mạnh Hạo liền nhìn thấy, ba bộ lạc cướp đoạt, trong đó có một bộ lạc đang tập trung giao chiến với Hắc Long đại bộ, hai bộ lạc còn lại, thì bị kiềm chế, không cho rời khỏi.

Lướt nhìn chiến trường, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, nhìn thấy Hứa Bạch, Hứa Bạch cũng nhìn hắn, ánh mắt hai người nhìn nhau, đều lóe lên tinh quang.

Mạnh Hạo hơi nheo mắt lại, khóe miệng nhếch lên, thân như cầu vồng, lao về phía tộc đàn đang giao chiến với Hắc Long đại bộ. Ô Thần bộ với Mạnh Hạo dẫn đầu, Mạnh Hạo đi tới nơi nào, mấy nghìn tu sĩ Ô Thần bộ cũng sẽ tới nơi đó.

Hứa Bạch cười lên ha hả, tinh mang trong mắt càng sáng, lui lại hai bước. Thậm chí Hắc Long đại bộ được Hứa Bạch điều khiển, cũng tách ra một con đường, để Mạnh Hạo và Ô Thần bộ giống như một con trường long tiến thẳng tới.

Hắc Long đại bộ, Ô Thần bộ, hai tộc trong khoảnh khắc này, không cần ngôn ngữ kết nối, nhưng lại không hẹn mà cùng bắt đầu chém giết bộ lạc cướp đoạt xung quanh.

Tiếng chém giết không ngớt, Hứa Bạch toàn thân hắc long quấn quanh, ra tay cực kỳ tàn nhẫn, ma thương trong tay Mạnh Hạo, cũng tạo nên những cảnh thê lương.

Hai bộ lạc đều cực kỳ mạnh mẽ, lúc này liên thủ, lập tức như hai lưỡi dao sắc, đâm vào bộ tộc cướp đoạt đã giao chiến với Hắc Long đại bộ một khoảng thời gian.

Lập tức, tiếng gào thảm thiết không ngừng, tộc công hai bộ lạc cướp đoạt khác bên cạnh, vẻ mặt tái đi, không hề chần chừ, nhân cơ hội này, dốc sức rút lui, dẫn theo tộc nhân, nhanh chóng chạy khỏi chiến trường.

- Chết tiệt, Hắc Long đại bộ và Ô Thần bộ lại dám bá đạo đến thế. Trong khu vực này, bọn chúng tất nửa bước khó đi!

- Không cần chúng ta ra tay, con đường trước mặt bọn chúng, nhất định sẽ có những bộ lạc khác nhìn chằm chằm!

Hai bộ lạc cướp đoạt, nhanh chóng rút lui, nhưng ngay khi bọn họ vừa rời khỏi chiến trường, tất cả tộc nhân bộ lạc cướp đoạt bị Ô Thần và Hắc Long vây công, toàn bộ tử vong.

Cả bộ lạc, bị tiêu diệt hoàn toàn!

Chuyện này như sấm động trời quang, đánh thẳng vào tâm thần tộc công và tộc nhân hai bộ lạc đang chạy trốn, khiến bọn họ tái mặt, càng dốc sức chạy trốn.

- Mạnh huynh, so thử xem sao!

Ngay khi bộ lạc này bị diệt tộc, Hứa Bạch cười nói.

- Đang có ý này!

Mạnh Hạo dửng dưng nói.

- Được, hai bộ lạc còn lại thực lực chênh lệch không nhiều, thử xem hai bộ lạc chúng ta, ai tiêu diệt được trước!

Tinh mang trong mắt Hứa Bạch mạnh mẽ, y đã nhìn ra Mạnh Hạo cũng có ý liên minh, chỉ là đã liên minh, nếu có thể phân ra chủ thứ thì càng tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 782: Đánh cuộc. (2)

Lần so đấu này, chính là để phân chia!

Khi lời Hứa Bạch vừa dứt, tay phải y đưa lên, tộc nhân Hắc Long đại bộ, lập tức ào ào lao tới một bộ lạc cướp đoạt.

Mạnh Hạo cười nhạt, tộc nhân Ô Thần bộ chiến ý dâng cao, sát khí ngập trời, xông về phía bộ lạc còn lại.

Mà Mạnh Hạo và Hứa Bạch, lại đứng giữa không trung, không hề ra tay...

- Mạnh huynh, cảnh tượng đặc sắc trong Khư Kiều Giới năm đó, đến giờ vẫn thường xuất hiện trong đầu Hứa mỗ.

Hứa Bạch nhìn Mạnh Hạo, mỉm cười nói.

Khi y cất lời, Hắc Long đại bộ và Ô Thần bộ, đã triển khai chém giết với bộ lạc cướp đoạt, tiếng chém giết không ngừng vang lên.

- May mắn mà thôi, Hứa huynh trong Khư Kiều Giới, với sức một mình, khiến cho yêu linh kia không thể tiếp tục bỏ chạy. Chuyện này Mạnh mỗ cũng rất phục.

Mạnh Hạo nhìn Hứa Bạch, dửng dưng cười nói.

Tiếng chém giết vang động, truyền lại từ sau lưng hai người, Hắc Long đại bộ bộc phát toàn bộ thực lực, khi so đấu với nhau thế này, sát ý của bọn họ trào dâng.

Ô Thần bộ cũng y hệt như thế, bọn họ không muốn cuối cùng lại bị thua

Hắc Long đại bộ, khiến đồ đằng Thánh Tổ của bản thân mất mặt. Đặc biệt là những tu sĩ Nguyên Anh này, ai nấy đều cực kỳ gian xảo, gần như lập tức nhìn ra chỗ mấu chốt của vấn đề, lần đánh cuộc này nhìn thì đơn giản, nhưng lại là dự báo trước liên minh, càng có thể quyết định chủ thứ tại liên minh.

Cho nên bọn họ không hề do dự, dùng toàn bộ tu vi, thề phải giành được thắng lợi lần này.

Hai bộ lạc ra tay, trong trận đánh cuộc này, kích phát toàn bộ nhiệt huyết. Nhưng hai bộ lạc cướp đoạt, lại liên tục kêu khổ, không thể không chiến, nhưng vừa mới tiếp xúc, thì liên tục bại lui.

Nhất là mười lăm vạn dị yêu của Mạnh Hạo ào tới, Ô Thần bộ lập tức chiếm được ưu thế khổng lồ, nhưng tiếp đó, đồ đằng của Hắc Long đại bộ và hai bộ lạc kia xuất hiện, ưu thế này mới dần dần yếu đi.

Nhưng rất nhanh, trong Ô Thần bộ, xuất hiện ba cái cầu vồng. Ba cái cầu vồng này, trong cuộc chiến với Hải Yêu đại bộ lúc trước chưa từng xuất hiện, lúc này xuất hiện, lập tức gầm thét vang động, chính là... ba đồ đằng Thánh Tổ!

Trong Bát Mạch liên minh năm đó, ba đồ đằng Thánh Tổ bị Mạnh Hạo thu lấy, lúc này xuất hiện, chém giết lập tức trở nên vô cùng kịch liệt.

- Mạnh huynh và Ô Thần bộ, đến từ phương bắc, Hứa mỗ đã nghe được từ lâu, nhưng mà ... đoạn đường cuối cùng này, mới thực sự gian nan.

- Tất cả bộ lạc cường đại, cuối cùng đều tập trung ở đây, cho dù bọn họ có muốn hay không, chỉ cần không có yêu linh, vậy cuối cùng đều trở thành kẻ cướp đoạt.

- Cướp đoạt yêu linh, cướp đoạt tài nguyên của bộ lạc khác, phát triển bản thân trong chém giết. Từ đó mong muốn khiến liên minh Thiên Đình

tại Mặc Thổ chú ý, hoặc có thể khiến đại tộc có tư cách tiến vào Mặc Thổ khác chú ý, trở thành phụ thuộc của bọn họ, đổi lấy tư cách sinh tồn.

Hứa Bạch dửng dưng nói, bộ lạc hai bên kịch chiến, đã đến thời khắc mấu chốt. Ô Thần bộ chiếm nhiều ưu thế hơn, nếu không có gì bất ngờ, Hắc Long đại bộ sẽ tụt lại phía sau Ô Thần.

- Con đường duy nhất, chính là liên minh, Ô Thần liên minh với Hắc Long, nếu có thể gặp được Thiên Phong, vậy ba bộ lạc chúng ta liên minh, cùng nhau tiến lui. Thậm chí cho dù là tiến vào Mặc Thổ, liên minh của chúng ta vẫn tồn tại, chỉ có như vậy, chúng ta mới có cơ hội tiến vào Mặc Thổ, mới có khả năng sau khi tiến vào Mặc Thổ, mà an toàn sinh tồn.

- Về điểm này, Mạnh huynh tất nhiên minh bạch, không cần Hứa mỗ nói nhiều.

Hứa Bạch từ từ nói, phía Ô Thần bộ, tiếng nổ liên tiếp, bộ lạc giao chiến với Ô Thần bộ, lúc này gần như đã chết đến tám phần, thành một nắm cát rời, đang bỏ chạy giữ mạng.

Có thể thấy được, không bao lâu nữa, bộ lạc này, sẽ bị diệt tộc.

Mà bộ lạc giao chiến với Hắc Long đại bộ, hiện giờ vẫn còn khoảng một nửa, rõ ràng là chậm hơn một chút.

Hứa Bạch cau mày, trong lòng hơi kinh hãi, càng coi trọng Ô Thần bộ hơn một chút. Lúc này y ho khan một tiếng, nhân lúc Mạnh Hạo trầm ngâm suy nghĩ về lời nói của mình, y nhìn về phía tộc nhân Hắc Long đại bộ một cái.

Cái nhìn này, khiến tộc nhân Hắc Long đại bộ đỏ mắt, cảm giác như bị sỉ nhục, lại có áp lực cực lớn. Tất cả tộc nhân, đều tháo bỏ dây thừng trên tay, ngay khi dây thừng được tháo, bọn họ ngẩng đầu gầm thét, tu vi đột

nhiên bộc phát, mỗi một tộc nhân, đều nâng cao tu vi lên gấp rưỡi, giống như phát cuồng, lao về phía bộ lạc giao chiến với bọn họ đang không ngừng bỏ chạy.

Hắc Long đại bộ bộc phát, lập tức thay đổi thế kém, khiến bộ lạc giao chiến với họ tổn thương thảm trọng, càng chấn động tâm thần bộ lạc này, khiến tất cả những ai còn sống sót, kinh khủng tuyệt vọng giải tán.

- Giết!

Hắc Long đại bộ gầm lên, tộc nhân lao ra, thực hiện chém giết lần cuối. Bên Ô Thần bộ, cũng đã đến bước này. Nửa nén hương sau, lúc ánh mắt Mạnh Hạo nhìn tới, hai bộ lạc, gần như không phân trước sau, đồng thời hoàn thành diệt sát, sát khí còn chưa tan, trở về sau lưng Mạnh Hạo và Hứa Bạch.

Tộc nhân hai bộ lạc nhìn nhau, vẫn còn có vẻ không phục.

Hứa Bạch nhìn Ô Thần bộ, hít sâu một hơi, y cực kỳ chấn động. Y hiểu rằng Hắc Long đại bộ cuối cùng phải mở phong ấn, mới coi như ngang tay, nhưng trước đó y cho rằng, một khi mở phong ấn, vậy Ô Thần bộ, không bằng được Hắc Long.

Nhưng khi ánh mắt y quét qua đàn dị yêu, nhìn thấy rõ ràng, dị yêu của Ô Thần bộ, không phải là mười lăm vạn, mà đã nhiều thêm hai vạn, lập tức hít vào, trong lòng kinh hãi, hô hấp cũng gấp gáp lên.

- Khó trách! Nghe đồn, Ô Thần bộ... dĩ chiến dưỡng chiến, càng chiến càng mạnh! Hơn nữa, đồ đằng Thánh Tổ mạnh nhất của bọn họ, Mạnh Hạo trước mắt này, vẫn còn chưa ra tay!

- Ô Thần bộ này, còn mạnh hơn ta tưởng tượng nhiều!

Mạnh Hạo cũng nhìn Hắc Long bộ, đối với hành động giải phong ấn của

họ, hắn cũng nhìn mấy lượt, hơi có suy tư, cũng có phần phục Hắc Long bộ.

Hứa Bạch cười ha hả, tiếng cười vang lên, vẻ mặt y rất chân thành, nhìn Mạnh Hạo!

- Mạnh huynh, hai bộ lạc chúng ta kết minh được không!

- Được!

Mạnh Hạo không hề chần chừ. Lúc kết minh, lợi vượt xa hại, hơn nữa trong lòng Mạnh Hạo biết, sau khi đưa Ô Thần bộ đến Mặc Thổ, để bọn họ hội hợp với Kim Quang Giáo, bản thân sẽ không tiến vào, là thời khắc chia ly.

Cho nên sau này, có thêm một minh hữu, với Ô Thần bộ mà nói, cũng là thêm một phần đảm bảo.

- Người đâu, cắt máu ăn thề!

Hứa Bạch hít sâu một hơi, lần kết minh này, cực kỳ quan trọng với Hắc Long đại bộ. Trong khi y nói, tất cả tế tự trưởng lão của Hắc Long đại bộ, đều lập tức bước tới. Còn về tộc công... Hứa Bạch y, chính là tộc công hiện giờ của Hắc Long đại bộ.

Bên phía Mạnh Hạo, cũng là tất cả tu sĩ Nguyên Anh của Ô Thần bộ, đều lần lượt tiến lên, tụ lại một chỗ, cắt máu ăn thề. Trong truyền thuyết của Tây Mạc, tất cả dị yêu chi tổ, tất cả đồ đằng chi tổ khởi thề, lời thề hoàn thành, hai bên bộ lạc không phân chủ thứ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 783: Thấy được Mặc Thổ.

Một ngày sau, sau khi nghỉ ngơi hồi phục qua, hai bên bổ sung đầy đủ tư nguyên. Với Mạnh Hạo, vào thời khắc quan trọng, có thể khống chế bảy vạn dị yêu của Hắc Long đại bộ xuất chiến, như vậy, vào lúc cần thiết, Mạnh Hạo có thể khống chế hai mươi bốn vạn dị yêu.

Một con hắc long, một chiếc chiến thuyền, tiến tới giữa không trung.

Đoạn đường cuối cùng này, chỉ cần thời gian ba tháng, liền có thể vượt qua, nhưng ba tháng này, cho dù là với Hắc Long đại bộ hay Ô Thần bộ, cũng đều là giai đoạn khó khăn nhất.

Tháng đầu tiên, bọn họ chiến đấu bảy lần, gặp phải chín bộ lạc, gần như là cứ ba đến năm ngày, lại gặp một bộ lạc cướp đoạt. Cho dù là Ô Thần bộ mấy năm nay trải qua không ít chiến tranh, nhưng thường xuyên như thế, cũng chưa từng xảy ra.

Hắc Long đại bộ cũng giống như thế, nếu không phải hai bộ lạc liên minh, vậy chỉ một tháng này, Ô Thần và Hắc Long, đều sẽ tự tổn thất đến quá nửa. Ô Thần thì còn ổn, tộc nhân tổn thất, nhưng sức chiến đấu không suy giảm, vì có đủ dị yêu bổ sung, nhưng với Hắc Long đại bộ, lại cực kỳ khó khăn.

Nhưng, vì hai bộ lạc liên minh, nên một tháng chinh chiến này, mặc dù khá mệt mỏi, nhưng tổn thất vẫn ở trong mức độ nhất định.

Trong số đó, có ba lần đại chiến sinh tử, may có dị yêu của Mạnh Hạo thay đổi cục diện. Lúc này dị yêu của Hắc Long đại bộ, đã được nhất trí giao cho Mạnh Hạo, để Mạnh Hạo điều khiển.

Năng lực khống chế đáng sợ như vậy, khiến cả Hắc Long đại bộ kinh hãi, đồng thời càng thêm phấn chấn, ngay cả Hứa Bạch cũng chấn động với Mạnh Hạo, y không biết dạng Tư Long nào, có thể làm được điều này.

Một tháng này, cho dù tộc nhân hai tộc đều có tổn thất, nhưng Mạnh Hạo, lại có thêm càng nhiều dị yêu trong chiến tranh, thậm chí vì đặc điểm này của Mạnh Hạo, Hắc Long đại bộ chủ động phối hợp, không đánh chết dị yêu của đối phương, khiến dị yêu của Mạnh Hạo, đạt đến hơn ba mươi vạn!

Dị yêu vừa xuất hiện, liền kinh thiên động địa.

Cho đến tháng thứ hai, bọn họ vượt qua hơn hai mươi trận chiến, trong đó có hai lần, gặp phải mấy bộ lạc cướp đoạt liên thủ, nhưng trước mặt đàn dị yêu đáng sợ của Mạnh Hạo, tất cả bộ lạc cướp đoạt, đều bị quét sạch!

Mà dị yêu của Mạnh Hạo, cũng đạt đến con số bốn mươi vạn đáng sợ!

Bốn mươi vạn dị yêu, ở vùng đất Tây Mạc này, là chuyện chưa từng có, thậm chí một đại bộ có cả Lão Tổ Trảm Linh, cũng không thể có được nhiều dị yêu đến vậy, vì không có Tư Long khống chế, không có bao nhiêu tộc nhân có thể lạc ấn dị yêu, thậm chí... thức ăn cho bốn mươi vạn dị yêu, cũng đủ khiến một Trảm Linh đại bộ, trong thời gian ngắn bị ăn sạch tài nguyên.

Khi đàn dị yêu của Mạnh Hạo đạt đến bốn mươi vạn, chiến tranh trở nên đơn giản, một tháng cuối cùng này, bọn họ thậm chí không một lần nào gặp phải kẻ đối địch, một đường thẳng tiến tới Mặc Thổ.

Thậm chí Hải Yêu đại bộ ở Đoạn Nam quan diệt vong, cũng không dẫn tới chút sóng gió nào.

Nhưng càng như thế, cảm giác nguy cơ, càng đè nặng trong lòng Mạnh Hạo, thậm chí Hứa Bạch, cũng dần cau mày, cảm thấy có gì không đúng, những tu sĩ Nguyên Anh khác, cũng lần lượt cảm thấy vậy.

Cho đến khi thời gian ba tháng từ Đoạn Nam quan trôi qua, Hắc Long đại bộ và Ô Thần bộ, cuối cùng cũng nhìn thấy Mặc Thổ.

Ngay khi nhìn thấy, Mạnh Hạo và Hứa Bạch, còn cả tộc nhân của cả hai bộ lạc, cũng đều cực kỳ khó coi.

Mặc Thổ, giống như một bình nguyên đột ngột mọc lên trên mặt đất, cao cao tại thường, mà bên dưới nó, lại như có những đứt gãy, khoét sâu xuống mặt đất Tây Mạc.

Đây là lần đầu Mạnh Hạo nhìn thấy biên giới Mặc Thổ và Tây Mạc. Năm đó hắn rời khỏi Mặc Thổ, không đi qua nơi này, mà dùng truyền tống trận xa xưa, truyền tống trực tiếp đến phía bắc Tây Mạc.

Lúc này nhìn được rõ biên giới của Mặc Thổ, đôi mắt Mạnh Hạo không khỏi nheo lại, hắn cuối cùng cũng hiểu, vì sao hạo kiếp của Tây Mạc, chỉ có Mặc Thổ mới có thể tránh được.

Mặt đất phía nam Tây Mạc, vốn cao hơn phía bắc rất rất nhiều, như vậy, khi tây, bắc và đông hoàn toàn trở thành khu vực của biển tím, hoàn toàn ngập chìm, thậm chí nhiều lúc còn có thể ngửi thấy mùi vị của biển tím, nhưng phía nam này, ngay cả nước sông còn chưa tụ lại.

Tất cả mưa tím rơi xuống, đều chảy xuống dưới.

Phía nam Tây Mạc, vốn có địa thế cực cao, nhưng Mặc Thổ này, còn cao hơn cả phía nam Tây Mạc, gần như một vách núi thẳng đứng, cao đến mấy nghìn trượng.

Không cần phải bàn, biên giới của Mặc Thổ, và Tây Mạc, là một mảnh sơn mạch vô tận, sơn mạch trải dài tới chân trời, quét ngang phong bạo màu tím, ngăn cách tất cả sinh mệnh bước vào.

Sơn mạch này, khiến cho độ cao của Mặc Thổ, đạt đến mức độ kinh người, có thể ngăn cản biển tím xâm lấn, mà cửa vào duy nhất của Mặc Thổ...

Là Mặc Môn!

Mặc Môn dài hơn tám vạn trượng, đứng giữa sơn mạch, sừng sững giữa trời đất, sừng sững trước mắt tất cả tu sĩ. Cánh cửa này to lớn, đủ để khiến tất cả mọi người nhìn thấy đều kinh hãi.

Mặc Môn màu đen, khép chặt. Trên tường thành dài hơn tám vạn trượng, có mấy vạn tu sĩ đứng dày đặc, đang bàn luận, chỉ chỉ về phía bên ngoài.

Mạnh Hạo nheo mắt, là thói quen hình thành mấy năm nay. Cơn mưa tím thậm chí chưa từng dừng lại này, lại lấy Mặc Môn làm ranh giới. Bên ngoài Mặc Môn, mưa tím tầm tã, mà trong Mặc Môn, thậm chí trên tường thành, lại không có một giọt!

Ngoài Mặc Môn, mây mù đầy trời, một mảnh u ám, Mạnh Hạo đã nhiều năm không nhìn thấy mặt trời hoàn chỉnh, nhưng trong Mặc Môn, bầu trời trong xanh, mây trắng từng cụm, trời quang mây tạnh.

Mặc Môn, giống như chia cách hai thế giới.

Nhưng thứ thực sự khiến Mạnh Hạo và Hứa Bạch khó coi, là giữa Mặc Môn khổng lồ và hai bộ lạc, lại có hơn hai mươi bộ lạc cướp đoạt trú đóng, đang tham lam, trào phúng nhìn về phía bọn họ.

Hơn hai mươi bộ lạc, gần hai mươi vạn tộc nhân, còn hơn bốn mươi vạn dị yêu, ở trước Mặc Môn, lộ ra khí thế kinh thiên, như có thể ngăn cản

tất cả những ai muốn tiến vào Mặc Thổ.

Từ trong ánh mắt của hơn hai mươi bộ lạc này, Mạnh Hạo nhìn thấy sự tham lam, dữ tợn, còn nhìn thấy một câu nói.

- Chúng ta không vào được, các ngươi cũng đừng mong tiến vào! Nếu nhất định muốn chết... Vậy thì để chúng ta, cũng nhau chết!

Mạnh Hạo im lặng, ánh mắt hắn dừng lại phía trước hai mươi mấy bộ lạc, trên mặt đất, cắm hơn vạn cây trúc, những cây trúc này lắc lư trong gió, trên thân trúc có vết máu đã khô đen.

Mỗi một cây trúc, có cắm một cái đầu lâu, trên đó có người già, có trẻ nhỏ, đó là tất cả đầu lâu của cả một bộ lạc. Thậm chí ở nơi trước nhất, còn có một cái đầu lâu dị yêu to lớn, đó hiển nhiên là... đồ đằng Thánh Tổ của bộ lạc bị diệt tộc này.

Toàn bộ tử vong.

Tộc này, tên là Thiên Phong.

Ở xa hơn, phía gần với Mạnh Hạo và Hứa Bạch, trên mặt đất có cắm hơn hai vạn cây trúc không, ý nghĩ không cần phải nói... những cây trúc này, đang đợi cắm đầu lâu tộc nhân của hai bộ lạc Ô Thần và Hắc Long.

Chiến trường hoàn toàn yên lặng, không ai nói một lời, chỉ có tiếng gió nhè nhẹ thổi, và tiếng hít thở nặng nề cùng sát khí ngập trời của mấy chục vạn tu sĩ hai bộ lạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 784: Trận chiến cuối cùng.

Mặc Môn, không dễ bước vào!

Trừ những thứ đó ra, còn có tiếng động khác, đó là từ mấy vạn tu sĩ trên tường thành Mặc Môn cao cao tại thượng, đang nhìn về nơi này, nhìn tới chiến trường, như xem một vở kịch hay.

Cho dù là Ô Thần, Hắc Long, hay là hai mươi mấy bộ lạc cướp đoạt, đối với những người trên tường thành mà nói, cũng chỉ là một trò hề mà thôi, chỉ là những thằng hề diễn cho bọn họ xem.

Mà bọn họ, là tộc nhân của liên minh Thiên Đình, là bộ lạc cường đại có Lão Tổ Trảm Linh trên vùng đất Tây Mạc. Bọn họ bẩm sinh đã cao cao tại thượng, đang đi nhìn một tuồng kịch sống chết nơi này.

Chu Đức Khôn trên tường thành, nắm chặt tay, vẻ mặt bi ai, nhưng lão không có cách nào thay đổi tất cả, chỉ có thể yên lặng nhìn Mạnh Hạo.

Bên cạnh Chu Đức Khôn, là thanh niên họ Trần của Vân Thiên đại bộ, từng dùng thân thể hư ảo, xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, y thở dài một tiếng, ánh mắt quét qua phía dưới, nhìn tới Mạnh Hạo và Ô Thần bộ.

- Đáng tiếc.

Người thanh niên lắc đầu.

Một chỗ khác trên tường thành, có một cô gái, đứng ở nơi đó, bên người có không ít cường giả vây quanh, hiển nhiên cô gái này thân phận cực kỳ cao quý. Nàng... chính là Đóa Lan Tiên Tử năm đó có duyên gặp mặt

Mạnh Hạo một lần ở Mặc Thổ, bị Mạnh Hạo làm cho kinh hãi mà rời đi, hiện giờ là con cưng của Yêu Điệp đại bộ, một trong ba cự đầu của liên minh Thiên Đình Mặc Thổ.

Nàng cau mày, ánh mắt quét qua mặt đất, dừng lại trên người Mạnh Hạo.

- Đóa Lan, vì sao cau mày? Lẽ nào người này từng đắc tội với nàng?

Một giọng nói ôn hòa, vang lên bên cạnh Đóa Lan. Đó là một thanh niên cao lớn, tuấn tú, có mái tóc dài, giống như con cưng của trời, y mặc một bộ áo dài màu trắng, không nhiễm chút bụi trần nào.

Lúc y mỉm cười, vẻ đẹp mê người, xung quanh y, có ba lão giả đi theo, ba người này tu vi không tầm thường, cũng làm nổi lên thân phận hiển hách của y.

Con cưng của Thiên Tòng đại bộ, một trong các cự đầu của liên minh Thiên Đình, Trương Văn Tổ!

- Không có gì, chỉ là cảm thấy người này hơi quen, như đã gặp ở đâu rồi, nhưng không thể nhớ được ra.

Đóa Lan tiên tử dửng dưng nói.

Trương Văn Tổ mỉm cười, đứng bên người Đóa Lan, nhìn theo ánh mắt của nàng, thấy được Mạnh Hạo.

- Chỉ là một tên sâu kiến mà thôi, không nhớ được, thì đừng cố nghĩ, không có ý nghĩa gì đâu.

Trương Văn Tổ thu lại ánh mắt, ưu nhã cười.

Đóa Lan rất không thích đối phương lại gần, bất giác rời xa mấy bước, không chú ý đến, trong đám người xa xa, có một ánh mắt đầy oán độc,

chuyển từ người nàng sang Trương Văn Tổ.

Oán độc đó chỉ thoáng qua rồi biến mất, La Xung, từng là đạo tử Mặc Thổ, đứng trong đám người, vẻ mặt bình thường, nhưng lại thầm nghiến răng nghiến lợi. Tông môn của gã, giờ là phu thuộc của liên minh Thiên Đình, mà gã, đã mất đi giá trị, lúc này tuy rằng đã Kết Đan, nhưng tu vi như vậy, căn bản không có gì đặc biệt.

- Tiện nhân, còn cả tên Trương Văn Tổ chết tiệt kia nữa, người con gái La Xung ta nhìn trúng cũng dám tiếp xúc, sớm muộn sẽ có một ngày, ta sẽ khiến ngươi phải chết!

La Xung hít sâu một hơi, ánh mắt quét qua mặt đất, đột nhiên ngây ra, dụi dụi mắt, rồi nhìn về phía Mạnh Hạo, hô hấp dồn dập.

- Là... Là hắn? Làm sao có thể...

Đồng thời, trên mặt đất Mặc Thổ, trong các thế lực bị liên minh Thiên Đình khống chế, có một tông môn không hề nổi bật, tên của nó, là Kim Quang Giáo.

Lúc này, trong Kim Quang Giáo, tất cả đệ tử, có khoảng bảy tám nghìn người, ai nấy vẻ mặt kích động, gào thét, giữa không trung chạy quanh, dần dần quang mang vạn trượng, khí thế kinh người.

- Ngũ gia truyền âm, Lão Tổ trở về! Chúng ta đi nghênh tiếp Lão Tổ, nghênh tiếp Ngũ gia!

- Tin Ngũ gia, được vĩnh sinh, Ngũ gia đã ra, ai dám tranh phong!

Tiếng gào vang lên, bảy tám nghìn người này, ầm ầm chạy tới biên giới Mặc Thổ và Tây Mạc.

Biên giới Mặc Thổ và Tây Mạc, bên ngoài Mặc Môn khổng lồ, một

mảnh im lặng, Mạnh Hạo nhìn Hứa Bạch bên cạnh, từ từ nói.

- Trận chiến cuối cùng.

Hứa Bạch im lặng giây lát, đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười sảng khoái, như mang theo chấp nhất, nhìn Mạnh Hạo, gật đầu.

- Trận chiến cuối cùng!

- Thắng rồi, chúng ta tiến vào Mặc Thổ, chuyện Mặc Thổ ban bố tìm yêu linh, hứa hẹn mang theo yêu linh đến, có thể tiến vào Mặc Thổ, chuyện này bọn họ không nhất thiết phải … đổi ý!

- Thua rồi... Mạnh Hạo, nếu ta bỏ mình, Hắc Long đại bộ, từ đây, nhập vào Ô Thần bộ lạc ngươi, được không?

Hứa Bạch nhìn về phía Mạnh Hạo, vẻ mặt nghiêm túc.

Mạnh Hạo nhìn Hứa Bạch, nặng nề gật đầu.

- Nếu đã vậy, chết có gì đáng sợ, đánh một trận thống khoái đi!

Hứa Bạch cười lớn, bước tới một bước, toàn thân chấn động, máu thịt bành trướng, lập tức bộc lộ lực lượng kinh người.

- Hắc Long bộ!

Hứa Bạch quay đầu, giọng nói vang vọng, lập tức tất cả tộc nhân Hắc Long đại bộ, đều nhìn về phía Hứa Bạch.

- Giải khai phong ấn, chiến!

Lời Hứa Bạch vang lên, tất cả tộc nhân Hắc Long đại bộ, đồng thời cất tiếng.

- Chiến!

Theo Hứa Bạch lao tới, tộc nhân Hắc Long đại bộ, giải khai toàn bộ dây thừng trên tay, khí thế lập tức ngập trời, thân thể mỗi người lập tức bành trướng. Phong ấn này, chính là Nhục Tăng Pháp của Hắc Long đại bộ, lúc này giải khai, tất cả tộc nhân Hắc Long đại bộ, lập tức cao lên ít nhất một cái đầu, như hóa thành từng con bạo long màu đen, lao thẳng tới phía trước.

Mạnh Hạo đứng đó, hít sâu một hơi, giơ tay phải lên, ma thương xuất hiện, lúc quay đầu, Mạnh Hạo nhìn tộc nhân Ô Thần bộ sau lưng, dần dần ánh mắt hắn dừng lại ở phương xa. Phía bắc Tây Mạc, quê nhà của Ô Thần bộ, hắn nghĩ đến Kim Ô và Thanh Mộc, nghĩ đến lời hứa của bản thân với bọn họ, nghĩ đến cả quãng đường này, dẫn dắt Ô Thần bộ đi tới.

Từng hình ảnh, hiện lên trong đầu hắn, cho đến lúc hóa thành trận chiến cuối cùng này!

- Chiến!

Mạnh Hạo nói một chữ, giống như sấm sét nổ vang, tất cả tộc nhân Ô Thần bộ, ai nấy khí thế trào dâng, sát cơ ngập trời, sát khí khuếch tán. Bọn họ hiểu rõ, đây là... lựa chọn cuối cùng giữa sống và chết.

Bốn mươi vạn dị yêu, phô thiên cái địa, phát ra tiếng gầm thét chấn động đất trời, Đại Mao cũng ở trong đó, nó đã trưởng thành đến cấp mười, Nhị Mao, Tam Mao, cho dù không bằng, cũng cực kỳ mạnh mẽ, man cự nhân cũng ở trong đó, Cổ Lạp đã thành Tư Long chân chính, dọc đường phụ trợ Mạnh Hạo, hiện giờ cũng đã đỏ mắt lên rồi.

Bốn mươi vạn dị yêu ầm ầm xông tới!

Chim anh vũ bay lên, tiếng kêu vang vọng bốn phương.

- Bày trận, nhớ bày trận...

Hai vạn người, đối kháng hai mươi vạn người!

Đây là một trận chiến tranh mà hai bên chênh lệch cực lớn, thậm chí trong mắt rất nhiều người, đây sẽ là một trận đồ sát!

Cho dù Hắc Long và Ô Thần bộ, đều là thân trải trăm trận, nhưng đối mặt với những bộ lạc cướp đoạt đông gấp bản thân cả chục lần, thì khả năng chiến thắng cũng rất thấp. Gần như việc duy nhất có thể làm, chính là dùng hết sức lực, giết càng nhiều kẻ cướp đoạt càng tốt.

Dường như, đây là việc duy nhất có thể làm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 785: Trận chiến cuối cùng. (2)

Nhưng... Đối với Ô Thần bộ và Hắc Long đại bộ mà nói, còn có một lựa chọn khác... Đó chính là đàn dị yêu do Mạnh Hạo, đồ đằng Thánh Tổ của Ô Thần bộ nắm giữ, chào mời, bao lần chiến đấu, Ô Thần bộ có thể từ hơn một nghìn người ban đầu, trở nên mạnh mẽ như hiện giờ. Có thể nói mỗi trận chiến tranh, đàn dị yêu của Mạnh Hạo đều mang tới tác dụng quyết định trong thắng bại.

Bốn mươi vạn dị yêu, lực lượng đáng sợ mà bất cứ một bộ lạc nào cũng không thể có được. Lúc này, trở thành lưỡi dao vận mệnh quyết định tất cả trên chiến trường.

Tiếng nổ vang trời xuất hiện, trận chém giết lập tức bắt đầu, tộc nhân của Ô Thần bộ, Hắc Long đại bộ, giống như một mũi đao nhọn, gào thét xông tới liên minh hai mươi bộ lạc cướp đoạt.

Tiếng chém giết, lập tức vang khắp trời đất, tộc nhân Ô Thần bộ có phần khác với những trận chiến trước kia, bọn họ như đang biến hóa vị trí, lúc này thỉnh thoảng lại thay đổi, giống như đang bày trận.

Gió thổi nghẹn ngào, trời đất đổi màu, cả trời đất, trong khoảnh khắc, như hoàn toàn biến đổi.

Đất trời rung chuyển, tiếng gầm thét chấn động bầu trời tối đen, mưa tím vẫn rơi tầm tã, chém giết cứ thế diễn ra trên mặt đất một cách vô tình.

Hắc Long đại bộ, hoàn toàn điên cuồng, hơn vạn tộc nhân hoàn toàn bộc phát, khiến cho nhất thời, không có bất kỳ bộ lạc cướp đoạt nào có thể ngăn cản.

Tộc nhân Ô Thần bộ ai nấy tràn đầy sát khí, đôi mắt đỏ ngầu, đây là trận chiến cuối cùng quyết định sống chết. Nếu không thể sống... Vậy chết có đáng gì!

Sinh cơ duy nhất, đang ở trước mắt. Nếu không thể bước vào Mặc Thổ, thì ở trong biển tím mất đi linh khí, khô héo đi giống người bình thường. Không bằng bộc phát toàn bộ ngọn lửa sinh mệnh vào giờ phút này, thiêu đốt trong chiến đấu, chết cũng có thể cười thoải mái.

Tiếng nổ, tiếng pháp thuật tan vỡ, tiếng gào thét thảm thiết, hoàn toàn hòa trộn, thành một khúc nhạc chiến tranh. Giữa trời đất như không còn bất cứ khúc nhạc nào có thể hùng tráng như nó, cũng không có bất cứ lời ca nào, có thể chấn động như nó.

Hứa Bạch ngẩng đầu cười lớn, xông ra, nơi y đi qua, không ai có thể địch, máu tươi trên người y, có của bản thân, nhưng của kẻ địch còn nhiều hơn nhiều. Tiếng cười của y có phần thê lương, có chấp nhất hy vọng, có quyết tâm nếu không thể sống thà rằng chết trận.

Mạnh Hạo nhìn thấy tất cả, tâm thần hắn chấn động, máu hắn như sôi trào, đôi mắt xuất hiện tơ máu, sinh mệnh của hắn, giờ phút này, được trận chiến cuối cùng này thắp lên hoàn toàn rồi.

- Dưới Mặc Môn, giống như một vở kịch... Mà đám người trên tường thành, là kẻ xem kịch, chiến trường này, mới là sàn diễn.

Mạnh Hạo nhìn hơn hai chục bộ lạc đang chém giết phía trước, mấy chục vạn tu sĩ, đông nghịt không thấy biên giới, giống như một trận thủy triều hủy diệt, mang theo sát cơ ngập trời cuốn tới.

Mưa tím vẫn rơi, nước mưa rơi trên người mỗi người, không hề dừng lại.

- Đang diễn cũng vậy, xem diễn cũng thế ... Một trận chiến này sẽ kết

thúc!

Sát cơ xuất hiện trong mắt Mạnh Hạo, tay phải giơ lên, bốn mươi vạn dị yêu lập tức gầm lên, lao thẳng về phía các bộ lạc cướp đoạt.

Bên bộ lạc cướp đoạt, có hơn trăm Tư Long, đồng thời bay ra, được tầng tầng bảo vệ, dùng tận lực khống chế bốn mươi vạn dị yêu thuộc về bọn họ, cứng rắn chống lại Mạnh Hạo.

Đúng lúc này, tất cả tu sĩ Nguyên Anh từ hai mươi bộ lạc cướp đoạt, đồng thời bay ra, ai nấy đều có vẻ tàn nhẫn lao thẳng về phía Hắc Long và Ô Thần bộ.

Tốc độ bọn họ rất nhanh, vừa thấy tàn ảnh, bọn họ đã tới gần, tiếng chém giết, thần thông thuật pháp, lập tức dậy lên. Tu sĩ Nguyên Anh của Ô Thần và Hắc Long đại bộ cộng lại cũng không đến ba mươi người, so với liên minh hai mươi bộ lạc cướp đoạt, hoàn toàn ở vào thế yếu.

Nhưng... Đàn dị yêu của Mạnh Hạo hoàn toàn đủ, phân ra một ít dị yêu mạnh mẽ, lập tức tham gia cuộc chiến, khiến cho chiến loạn diễn ra khắp chiến trường.

Đồ đằng Thánh Tổ của hai mươi bộ lạc cướp đoạt cũng gào thét xông lên, hình dạng bọn chúng khác nhau, nhưng cùng phát ra khí tức kinh người. Lúc xông tới, đồ đằng Thánh Tổ của Hắc Long đại bộ cũng xuất hiện, bên Ô Thần bộ cũng không khác gì, còn có cả Thiên Phương Thú gầm thét hỗ trợ chém giết.

Trận chiến này, chỉ vừa mới tiếp xúc, đã rất kinh người.

Còn có bốn đồ đằng Thánh Tổ, mười mấy tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, xuất hiện giữa trận chiến, khóa chặt Mạnh Hạo và Hứa Bạch. Nhất là Mạnh Hạo, có đến ba đồ đằng Thánh Tổ, bảy lão già Nguyên Anh hậu kỳ tấn công. Bọn họ đã nhận ra thân phận của Mạnh Hạo, hiểu rằng chỉ cần

Mạnh Hạo chết đi, đàn dị yêu tất tan vỡ, trận chiến này, có thể dễ dàng thắng lợi.

Gần như ngay khi bọn họ tới gần Mạnh Hạo, đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên sát cơ, tay phải giơ lên, trong mặt nạ huyết sắc lập tức xuất hiện lôi quang, trong khoảnh khắc, hồn Lão Tổ Lý gia, được Mạnh Hạo thả ra ngoài.

Lão Tổ Lý gia vừa ra, lôi đình hồng mang lập tức vô tận, lấy trung tâm là lão, cuồn cuộn tràn ra bốn phương tám hướng, trong khoảnh khắc, phương viên mấy trăm trượng lập tức hóa thành một lôi trì.

Trong lúc sấm vang chớp giật, bảy lão già Nguyên Anh, bốn đồ đằng Thánh Tổ muốn giết chết Mạnh Hạo, không khỏi dừng lại một chút. Đây không phải là sấm sét bình thường, đây là thiên kiếp chi lôi do Lão Tổ Lý gia thân là lôi hồn hấp thu.

Trong tiếng nổ vang, bọn họ dừng lại trong khoảnh khắc, Mạnh Hạo hóa thành khói xanh, ngưng tụ hắc nguyệt, nhanh chóng chạy xa, lao thẳng vào những tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ trong bộ lạc cướp đoạt. Tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã tới, ma thương trong tay xuất động, ma vụ cuộn trào, vô số khuôn mặt trong đó dữ tợn xông ra.

Tiếng gào thảm thiết vang lên, ma thương của Mạnh Hạo xuyên qua ngực một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, màn sương bao phủ gã, lúc những khuôn mặt dữ tợn kia cắn nuốt gã, Mạnh Hạo đã một lần nữa biến mất.

Tiếng gầm vang lên, bảy lão già Nguyên Anh hậu kỳ, bốn đồ đằng Thánh Tổ truy sát Mạnh Hạo nhanh chóng lao tới.

Ngay khi bọn họ tới gần, bên mình Mạnh Hạo lập tức ảo hóa ra khuôn mặt màu máu, thi triển thần thông của Huyết Tiên. Tiếng nổ vang vọng, mưa máu khắp nơi, hai bên lần đầu va chạm, Mạnh Hạo chấn động, phun máu tươi, nhanh chóng lui lại, tiếp tục phun máu tươi. Mà mấy người đối

phương, cũng hơi dừng lại, vẻ mặt ai nấy đều hơi tái đi, nhưng vẫn nhanh chóng đuổi theo.

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, không kịp lau đi vệt máu nơi khóe miệng, hóa thành một làn khói xanh, lại một Huyết Băng Thiểm, lúc xuất hiện, đã ở sau lưng một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ. Tay phải nắm lại, đấm tới, ầm một tiếng, tất cả bảo vật phòng ngự hoàn toàn tan vỡ, bị Mạnh Hạo xuyên qua cơ thể, đánh tan cả Nguyên Anh.

- Mạnh Hạo! Ngươi có dám chiến một trận với chúng ta!

Bảy lão già Nguyên Anh hậu kỳ truy sát Mạnh Hạo lập tức gào lên, sát cơ trong mắt càng nồng.

- Mạnh mỗ cũng không phải kẻ ngu ngốc, các ngươi bảy Nguyên Anh hậu kỳ đánh một mình ta, còn hỏi ta có dám chiến không? Đám người các ngươi, ngăn được Mạnh mỗ rồi hãy nói.

Đôi mắt Mạnh Hạo hơi lóe lên một tia có chút khinh miệt khó mà phát hiện, từ từ trả lời, lại một lần nữa thi triển Huyết Băng Thiểm biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 786: Trận pháp tái hiện.

Ngay khi hắn biến mất, hai đồ đằng Thánh Tổ khác đã xuất hiện, đánh vào nơi Mạnh Hạo vừa biến mất. Nhìn thấy Mạnh Hạo bỏ chạy, hai đồ đằng Thánh Tổ vừa gia nhập chiến trường này lập tức đuổi theo.

Đảo mắt, Mạnh Hạo không ngừng qua lại trên chiến trường, né tránh từng đợt sát cơ, cho dù cũng có mấy lần va chạm, lần nào hắn cũng phun máu tươi, nhưng được đan dược trợ giúp, tốc độ của hắn không hề giảm bớt.

Chỉ cần có Nguyên Anh sơ kỳ riêng lẻ bị Mạnh Hạo nhìn thấy, người đó nhất định sẽ phải chết.

Dần dần, càng nhiều tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ tham gia đội ngũ truy sát Mạnh Hạo. Lúc này có mười chín Nguyên Anh hậu kỳ, chín đồ đằng Thánh Tổ lao về phía Mạnh Hạo từ bốn phương tám hướng. Thậm chí nơi xa xa, còn có một số cường giả đỉnh phong cũng lao tới đầy sát khí.

Khóe miệng Mạnh Hạo vẫn lộ vẻ khinh miệt, trong chớp mắt đã lại biến mất, lúc xuất hiện, đã ở bên cạnh một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ của bộ lạc cướp đoạt. Tu sĩ này tái mặt, vừa muốn chạy trốn, tay phải Mạnh Hạo đã đưa lên, Tam Vĩ Phiên ầm ầm xuất hiện, cuốn lấy người này, chớp mắt rời đi xa.

Lúc lá cờ mở ra, gã đã chia năm xẻ bảy!

Bị Mạnh Hạo trêu chọc như vậy, đặc biệt là bốn mươi vạn dị yêu của hắn, tạo thành ảnh hưởng cực lớn với cả chiến trường, kẻ xông tới muốn giết Mạnh Hạo càng lúc càng nhiều.

Đồng thời, vì sức chiến đấu đỉnh cao đa phần đều bị Mạnh Hạo thu hút,

khiến cho áp lực của Ô Thần bộ và Hắc Long đại bộ lập tức giảm đáng kể. Mới chỉ vừa tiếp xúc một phen, hai bộ lạc đã tổn thất hơn ba phần, thậm chí đã có trưởng lão Nguyên Anh ngã xuống.

Nhưng mà, bộ lạc cướp đoạt cũng phải trả giá đắt, gần ba vạn tộc nhân tử vong.

Hơn nữa, tộc nhân Ô Thần bộ, dấu hiệu bố trận lúc này càng thêm rõ ràng, giữa bọn họ, thậm chí đã bắt đầu xuất hiện sương mù mơ hồ!

- Mạnh Hạo, lẽ nào ngươi chỉ biết bỏ chạy thôi sao! Ngươi có thể đánh chết tộc nhân chúng ta, nếu còn tiếp tục chạy như vậy, vậy chúng ta sẽ ra tay, đánh chết tộc nhân bình thường của Ô Thần bộ các ngươi.

- Không sai, chém giết như vậy, chúng ta cũng biết!

Khi những lời này vang lên từ miệng đám tu sĩ truy sát Mạnh Hạo, Mạnh Hạo vẫn như không hay biết, nhanh chóng lao đi.

Giờ phút này, trên tường thành Mặc Môn, liên minh Thiên Đình và tu sĩ các đại bộ nhìn thấy cảnh này, đều bắt đầu bàn luận.

- Kẻ có thể khống chế bốn mươi vạn dị yêu này, là một nhân tài, đáng tiếc ý đồ một mình kiềm chế tất cả, ngu tới cực điểm.

- Không bao lâu nữa, kẻ này tất sẽ chết.

Nghe những lời bàn luận này, La Xung siết chặt nắm tay, gã thấy rất phức tạp khi phải đối mặt với Mạnh Hạo...

Đóa Lan cau mày, im lặng không nói, Trương Văn Tổ ở bên cạnh, trên mặt luôn nở nụ cười, như tất cả mọi người trong chiến trường bên dưới, trong mắt y đều là con sâu cái kiến mà thôi.

Nhưng ngay khi đám cường giả Nguyên Anh hậu kỳ của liên minh cướp đoạt truy sát Mạnh Hạo, nhìn thấy Mạnh Hạo không thèm để ý đến bọn họ, tức giận không thôi, chuẩn bị phân tán giết chóc tộc nhân bình thường của Ô Thần bộ, ép Mạnh Hạo phải chiến đấu với bọn họ.

Hơn bảy nghìn tộc nhân của Ô Thần bộ còn sót lại lúc này, cuối cùng cũng bày trận xong, cả đám không còn giết chóc nữa, mà bắt đầu chạy. Theo bước chạy của họ, sương mù xuất hiện, tràn ra bốn phía.

Cũng chính lúc này, chim anh vũ xông ra, bay giữa không trung, vẻ mặt cuồng vọng đắc ý, cao giọng hét.

- Nào nào nào, cùng đọc với Ngũ gia...

- Tin Ngũ gia, được vĩnh sinh, Ngũ gia vừa ra, ai dám tranh phong!

Âm thanh vừa ra, lập tức chấn động tất cả tu sĩ xung quanh, tộc nhân của hai mươi bộ lạc trong liên minh cướp đoạt, ai nấy trợn trừng mắt, ngay cả Hắc Long đại bộ, cũng ngây ra một chút, có vẻ quái dị.

Đồng thời, sương mù cuồn cuộn, cũng càng trở nên nồng đậm, tộc nhân Ô Thần bộ, trong lúc chạy, phát tán khí tức kinh người, khiến cho tu sĩ bộ lạc cướp đoạt xung quanh, không thể không lui lại. Một số không kịp rút lui, bị cuốn vào trong màn sương, lập tức gào thét thảm thiết, như bị giẫm đạp chết.

Cảnh tượng này, không chỉ khiến hai mươi bộ lạc của liên minh cướp đoạt hít mạnh, mà Hắc Long đại bộ cũng như vậy, thậm chí đám liên minh Thiên Đình và tu sĩ các đại bộ trên Mặc Môn, cũng đều chấn động, đồng thời nhìn lại.

- Bọn chúng đang gào gì đó?

- Ngũ gia là ai?

- Làm sao có cảm giác như đã từng nghe rồi...

Lúc này Mạnh Hạo, chính là tu sĩ duy nhất còn ở bên ngoài của Ô Thần bộ, hắn hóa thành làn khói xanh, di động nhanh chóng, thừa cơ tiếp tục tiêu diệt những trưởng lão Nguyên Anh sơ kỳ.

Tiếng gào thảm vang lên, những ánh mắt đỏ ngầu đều lập tức nhìn về phía Mạnh Hạo, gần như tất cả tu sĩ Nguyên Anh ở nơi này, giờ phút này đều nhìn Mạnh Hạo.

Đã không thể tiếp tục tấn công Ô Thần bộ, vậy Mạnh Hạo này, lập tức trở thành ánh sáng chói mắt nhất. Trong khoảnh khắc, tu sĩ Nguyên Anh của hai mươi bộ lạc cướp đoạt đều lao về phía Mạnh Hạo, còn có mười mấy đồ đằng Thánh Tổ, cũng nhào tới.

Những cường giả này, đủ để khiến tất cả tu sĩ dưới Trảm Linh kinh hãi, cho dù là Mạnh Hạo, cũng chắc chắn không thể tồn tại khi bị bọn họ vây công. Thậm chí ... chỉ cần một lần vây công, hắn nhất định sẽ tan vỡ, hình thần câu diệt.

Điều này đã vượt xa cực hạn chịu đựng của hắn, nhưng điều Mạnh Hạo muốn, chính là giờ phút này, chính là cảnh tượng này.

Ngay khi gần như bảy phần cường giả và đồ đằng của bộ lạc cướp đoạt xung quanh đều lao về phía Mạnh Hạo, mang theo sát khí tràn ngập, thân thể Mạnh Hạo đột nhiên dừng lại. Lần đầu tiên, hoàn toàn dừng lại giữa không trung.

Hắn dừng lại, lập tức thu hút tất cả ánh mắt. Đại đa số tộc nhân của hai mươi bộ lạc cướp đoạt, gần như tất cả cường giả, đều nhìn về phía Mạnh Hạo đầy sát khí, cũng mạnh mẽ xông lên, từ bốn phương tám hướng lao tới.

- Chết!

Âm thanh lạnh lùng vang lên, những người này càng lúc càng gần. Trong chớp mắt, khi Mạnh Hạo sắp phải đối mặt với vây công, tay phải Mạnh Hạo vỗ lên túi trữ vật, lập tức lấy ra một cái hộp gỗ, giơ cao lên, vẻ mặt hắn lạnh lùng, mở hộp ra.

Bên trong hộp gỗ, có một bông hoa nở rộ.

Vực Ngoại, Tâm Ma hoa!

Khoảnh khắc này, tất cả ánh mắt, đều bất giác nhìn về phía đóa hoa kia. Trong khoảnh khắc nhìn thấy, lập tức đều có tiếng ầm vang mạnh mẽ quanh quẩn trong tâm thần mỗi người, cả chiến trường, giờ phút này … hoàn toàn yên lặng.

Trong khoảnh khắc yên lặng này, đóa Vực Ngoại Tâm Ma hoa bắt đầu héo úa. Hoa này tuy mạnh mẽ, nhưng cũng có cực hạn, tu sĩ xung quanh quá nhiều, số người như vậy, khiến cho đóa Vực Ngoại Tâm Ma hoa này, nhanh chóng khô héo.

Điểm này, Mạnh Hạo đã dự liệu trước. Trên thực tế sau khi hắn thu được hoa này, trong nghiên cứu đã có chút minh ngộ, nhưng cái hắn cần, cũng chính là khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Khoảnh khắc này, cả chiến trường, chỉ có liên minh Thiên Đình và đám tu sĩ các đại bộ trên tường thành Mặc Môn, như ở một thế giới khác với Tây Mạc, là không hề chịu ảnh hưởng.

Nhưng vẻ mặt của bọn họ, lại đầy khiếp sợ, ai nấy lặng ngắt như tờ, đều nhìn về phía Tâm Ma hoa, nhìn chiến trường phía dưới, đã xuất hiện một cảnh tĩnh lặng quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 787: Tám mươi vạn dị yêu.

- Vực Ngoại Tâm Ma hoa...

- Không ngờ được Ô Thần bộ này, lại còn giữ lại hoa này!

- Hoa này tuy ít gặp, lại yếu giống như gân gà, nhưng nếu sử dụng một cách xảo diệu, vậy chính là chí bảo!

Đóa Lan hít thở gấp, nhìn cảnh tượng này, cảm giác quen thuộc trong lòng càng thêm mạnh mẽ, nhưng vẫn không nghĩ ra, Mạnh Hạo rốt cuộc là ai.

Trương Văn Tổ bên cạnh, lần đầu tiên có vẻ ngưng trọng, nhưng cũng chỉ ngưng trọng một chút mà thôi.

Còn La Xung, thì lại hít sâu một hơi, gã cảm thấy phức tạp, đồng thời cũng kính nể Mạnh Hạo.

Chu Đức Khôn chớp mắt, lão cũng không ngờ được, Mạnh Hạo lại còn có bảo vật như vậy.

Ngay khi mọi người trên tường thành Mặc Môn khiếp sợ, trên chiến trường, khoảnh khắc tất cả tu sĩ Nguyên Anh truy sát Mạnh Hạo, cả các đồ đằng Thánh Tổ dừng lại, Mạnh Hạo liền ra tay.

Huyết Thân đầu tiên xuất hiện, mang theo sự tham lam, khát vọng với sinh mệnh, lập tức lao về phía mười mấy đồ đằng Thánh Tổ kia. Đồng thời, Mạnh Hạo cất bước, ma thương trong tay vung mạnh, dẫn tới ma vụ ngập trời, cuốn theo vô số khuôn mặt lao về phía mọi người.

Tiếp đó, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đồ đằng mộc trên trán ảo hóa, bên người biển lửa ngập trời, còn cả sương thổ lạnh lẽo lan tràn, trong đó lực lượng thuộc tính kim, không gì không phá được, dung nhập vào trong. Bốn trong ngũ hành, giờ phút này hoàn toàn bộc phát.

Hóa thành biển lửa, thiêu rụi bốn phương, hóa thành cự mộc, diệt sát chúng sinh, hóa thành kim lực, chia cắt hư vô, hóa thành sương thổ, gió lạnh băng thiên.

Tiếng nổ vang vọng, tất cả đều xảy ra trong khoảnh khắc. Không có gào thét, nhưng từng đồ đằng Thánh Tổ khô héo, từng tu sĩ Nguyên Anh thân thể nổ vang.

Tất cả, duy trì tám nhịp thở, nhưng tám nhịp thở này, với Mạnh Hạo mà nói, là cơ hội quật khởi và nghịch chuyển trận chiến.

Bốn nhịp thở, bốn đồ đằng ngũ hành của Mạnh Hạo, ầm ầm bộc phát, quét khắp bốn phương, hóa thành xung kích, va chạm lên tu sĩ Nguyên Anh xung quanh.

Từng trưởng lão bộ lạc cướp đoạt, đối mặt với … Vực Ngoại Tâm Ma hoa, tu vi bị thiêu đốt, không chịu sự khống chế của bản thân, mất đi ý thức, lúc đối mặt với thần thông thuật pháp của Mạnh Hạo, yếu đến không chịu nổi một kích.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, đám tộc nhân bình thường của các bộ lạc cướp đoạt, ai nấy run rẩy, vẻ mặt mơ hồ, dường như linh hồn xuất khiếu, chỉ còn lại thể xác.

Cả chiến trường, trong khoảnh khắc này, trở thành tám nhịp thở thuộc về Mạnh Hạo.

- Người này tâm địa độc ác!

- Trước đó hấp dẫn tất cả cường giả chú ý, thừa cơ lấy ra Vực Ngoại Tâm Ma hoa. Người này không chỉ độc ác, mà còn có tâm cơ. Nhưng nếu hắn cho rằng chỉ dựa vào một đóa hoa, là có thể nghịch chuyển thế cục, thì quá ngây thơ!

- Tâm Ma hoa có cực hạn, tối đa mười hơi thở, sẽ tan thành mây khói, cho dù hắn có thể kích sát, thì có thể kích sát được bao hiêu? Thậm chí đám cường giả Nguyên Anh hậu kỳ kia, với sức đề kháng của bản thân, có lẽ chỉ sáu bảy nhịp thở là đã có thể thoát khỏi ảnh hưởng của Vực Ngoại Tâm Ma hoa rồi.

Trên tường thành Mặc Môn, mọi người xôn xao bàn tán.

Lúc này đã bước sang nhịp thở thứ năm, Vực Ngoại Tâm Ma hoa đã khô héo quá nửa, uy lực cũng giảm xuống một chút, thậm chí những Nguyên Anh hậu kỳ kia, cũng có vẻ giãy dụa mạnh mẽ, như muốn thoát khỏi trói buộc. Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn không tiếp tục chém giết, mà bắt quyết, chỉ xuống mặt đất, bốn phương tám hướng, yêu khí vô cùng lập tức tràn tới, hình thành một vòng xoáy kinh người mà không ai nhìn thấy. Vòng xoáy yêu khí vô thanh vô tức chuyển động, khiến cho toàn thân Mạnh Hạo, yêu khí ngập trời.

Dưới uy áp do yêu khí hóa thành, bốn mươi vạn dị yêu của liên minh cướp đoạt mất đi Tư Long khống chế, cũng bị Vực Ngoại Tâm Ma hoa ảnh hưởng thần trí, hoàn toàn chấn động.

Trong mắt bọn chúng, Mạnh Hạo dường như hóa thành Yêu Đế, trong yêu khí kia, phát ra uy áp khiến bọn chúng không thể không thần phục. Từng con dị yêu lần lượt cúi đầu, thì tám nhịp thở, lập tức trôi qua.

Vực Ngoại Tâm Ma hoa, hoàn toàn hẽo rũ, hóa thành tro bụi.

Cả chiến trường, giống như tỉnh lại từ tĩnh mịch, tất cả mọi người, đều

run mạnh người, tỉnh lại từ trong mê mang. Nhưng tiếp đó, tất cả tộc nhân của các bộ lạc cướp đoạt, đều hít sâu một hơi, vẻ mặt không thể tin tưởng.

Ngay khi bọn họ tỉnh táo lại, chính là lúc Huyết Thân cắn nuốt toàn bộ sinh cơ của đồ đằng Thánh Tổ thứ năm, đồng thời xung quanh Mạnh Hạo, có mười ba người trong số các trưởng lão Nguyên Anh truy sát hắn lúc trước đột nhiên nổ tung, do tứ hành đồ đằng của Mạnh Hạo.

Nếu chỉ có vậy, vẫn chưa đáng kể. Nhưng các tu sĩ của liên minh cướp đoạt còn chưa kịp phản ứng từ chấn động, Mạnh Hạo đã lao thẳng lên trời, đứng giữa không trung, xung quanh còn có bốn mươi vạn dị yêu của hắn.

Đồng thời, từng tiếng gầm thét kinh thiên vang lên, đó là bốn mươi vạn dị yêu trên bầu trời của liên minh cướp đoạt, đám dị yêu này, đều đang gầm thét, lao thẳng về phía Mạnh Hạo. Không phải để chiến đấu, mà là vây lấy xung quanh, hòa vào một chỗ, cất lên tiếng kêu thần phục Mạnh Hạo.

Khoảnh khắc này, tám mươi vạn dị yêu, kinh thiên động địa!

Trên khắp Tây Mạc, từ viễn cổ cho tới bây giờ, chưa từng có bất cứ một người nào, có thể có được tám mươi vạn dị yêu, trong mắt tất cả mọi người, đây căn bản là chuyện không thể.

Nhưng hiện giờ, trên bầu trời ngoài Mặc Môn, tám mươi vạn dị yêu gầm thét, chấn động bầu trời, dọa sợ tất cả mọi người trên tường thành Mặc Môn. Thậm chí trong Mặc Thổ, liên minh Thiên Đình cũng bị kinh động, còn có những đại bộ có được Lão Tổ Trảm Linh đi đến Mặc Thổ, tất cả cường giả, đều bị cảnh tượng này làm chấn động.

Thậm chí, có bốn đạo thần thức mạnh không thể hình dung, đột nhiên xuất hiện từ Mặc Thổ, đó là... thần thức của những Lão Tổ Trảm Linh!

Thần thức này mạnh mẽ và dã man, xuyên thẳng qua Mặc Môn, quét ngang Tây Mạc, ngưng tụ trên người Mạnh Hạo và tám mươi vạn dị yêu của hắn.

Khoảnh khắc này, chiến trường hoàn toàn đảo ngược.

Trên Mặc Môn, tất cả mọi người đều thở gấp, ngây ra đó. Cũng chính lúc này, Đóa Lan run rẩy, nàng đột nhiên nghĩ ra, điểm quen thuộc trên người Mạnh Hạo là gì.

- Là hắn...

Vẻ mặt Đóa Lan không thể tin tưởng.

Trương Văn Tổ ở bên cạnh, lúc này cũng cực kỳ ngưng trọng, nhìn tám mươi vạn dị yêu giữa không trung, có phần dại ra.

Trên chiến trường, đã không cần Ô Thần bộ ra tay, cũng không cần Hắc Long đại bộ chém giết, Mạnh Hạo vung tay phải, tám mươi vạn dị yêu, lập tức lao thẳng đến liên minh cướp đoạt trên mặt đất. Nơi chúng đi qua, mặt đất chấn động, bầu trời run rẩy, cả không gian vang lên những tiếng chém giết.

Tiếng gào thét thê lương liên tục vang lên, tất cả tộc nhân của liên minh cướp đoạt, kể cả đám cường giả như đồ đằng Thánh Tổ, tộc công, đều bị cảnh tượng này chấn động sâu sắc.

Họ muốn giết chết Mạnh Hạo, nhưng Mạnh Hạo đã ẩn mình trong đàn dị yêu, được tám mươi vạn dị yêu vây quanh, làm sao mà giết!

Muốn đánh chết tộc nhân Ô Thần bộ hoặc Hắc Long đại bộ, ép Mạnh Hạo ra mặt, nhưng màn sương từ trận pháp của Mạnh Hạo cuồn cuộn, bóng người chạy kinh người, Hắc Long đại bộ cũng nhanh chóng xông

vào trong đó, ẩn mình bên trong, không một ai xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 788: Đồ đằng máu.

Lúc trước nhìn thấy liên minh cướp đoạt có đến hai mươi bộ lạc, Mạnh Hạo đã hiểu rằng, trận chiến cuối cùng hôm nay, cho dù Ô Thần bộ và Hắc Long đại bộ có sức chiến đấu tuyệt luân, nhưng cuối cùng vẫn sẽ thua.

Tộc nhân bộ lạc cướp đoạt, nhiều lắm.

Mà trận chiến này, cho dù cuối cùng có xuất hiện kỳ tích, nhưng nếu hơn vạn tộc nhân Ô Thần bộ tử vong toàn bộ, chỉ còn lại mấy trăm người, vậy cho dù có tiến vào Mặc Thổ, thì từ đây về sau, cũng sẽ không còn Ô Thần bộ.

Trừ phi, Ô Thần bộ có thể bảo lưu quá nửa thực lực, lấy đó sau khi bước vào Mặc Thổ, dung hợp với Kim Quang Giáo, mới có thể hình thành một thế lực không yếu, có thể khiến Ô Thần bộ, giữ được tự tôn, tiếp tục phát triển.

Đây, mới là kết quả mà Mạnh Hạo mong muốn, mà muốn đạt được kết quả này, biện pháp duy nhất... Không phải tu vi mạnh hay yếu, cũng không phải tộc nhân nhiều hay ít, mà là Mạnh Hạo phải hiểu được, trên Tây Mạc này, hắn ... mạnh nhất là gì!

Cái mạnh nhất của hắn, không phải đồ đằng ngũ hành, không phải lực lượng tu vi, càng không phải thân thể pháp bảo. Vì những thứ này, có người mạnh hơn cả hắn, thậm chí thân phận đồ đằng Thánh Tổ cũng không hề có chút tác dụng nào.

Huyết Thân tuy mạnh, nhưng đối mặt với hai mươi vạn tu sĩ, làm sao có thể chống lại.

Ma thương bá đạo, nhưng cũng chỉ là một cây thương!

Mạnh Hạo hiểu được, cái mạnh nhất của bản thân, cũng là chỗ dựa lớn nhất, chính là thân phận Phong Yêu sư. Thân phận này ở Tây Mạc, khiến cho Mạnh Hạo có thể ngưng tụ yêu khí, có thể khống chế gần như vô hạn dị yêu.

Hắn có thể khiến dị yêu càng thêm mạnh mẽ, thậm chí mạnh mẽ vượt qua cả bản thân mình. Hắn cũng có thể khống chế bọn nó, hoàn thành tất cả những việc Mạnh Hạo không thể hoàn thành.

Đây, mới là thứ hắn mạnh nhất, cũng là nguyên nhân mà Ô Thần bộ có thể đi từ phía bắc Tây Mạc đến tận nơi đây.

Cho nên... Vực Ngoại Tâm Ma hoa xuất hiện, đánh chết đồ đằng Thánh Tổ, đánh chết trưởng lão Nguyên Anh, tất cả đều là thứ yếu. Quan trọng nhất là, Mạnh Hạo cần càng nhiều cường giả nhìn kỹ lấy hắn, bản thân cần dừng lại một chút, cho dù có thể rơi vào cục diện bị vây công, để tranh thủ thời gian ba đến năm nhịp thở.

Đoạn thời gian này, vô cùng quan trọng, hơn nữa trong thời gian này, để đảm bảo thành công, hắn cần hơn một trăm Tư Long của liên minh cướp đoạt mất đi khống chế với dị yêu. Chỉ có như vậy, Mạnh Hạo mới có thể hành động hoàn mỹ trong một lần.

Mà đây, mới là nguyên nhân Mạnh Hạo lấy ra Vực Ngoại Tâm Ma hoa.

Cái hắn cần không phải tộc nhân bình thường mê man, không phải những cường giả Nguyên Anh kia mê man, mà là ... hơn một trăm Tư Long ẩn trong đàn dị yêu. Tư Long mà Mạnh Hạo dường như không hề chú ý đến, đã bị lừa gạt!

Lúc này, hắn đã làm được!

Tám mươi vạn dị yêu kinh thiên động địa, chấn động cả chiến trường, chấn động liên minh Thiên Đình, chấn động tất cả tu sĩ nhìn thấy cảnh tượng này.

Tám mươi vạn dị yêu xông ra, lao xuống mặt đất, xông về phía mười mấy vạn tộc nhân bộ lạc cướp đoạt.

Trận chiến cuối cùng này, đã định trước vô cùng đẫm máu, thậm chí trong lịch sử Tây Mạc, cũng là một trận chiến tranh hiếm thấy. Tất cả mọi người trên Mặc Môn im lặng, nhìn cảnh tượng này, xung quanh thần thức của bốn vị Lão Tổ Trảm Linh quét tới, cũng đang quan sát trận chiến.

- Giết!

Mười mấy vạn tộc nhân bộ lạc cướp đoạt, đỏ mắt lên, gầm thét, đồng loạt xông tới, bắt đầu sinh tử đấu với tám mươi vạn dị yêu.

Đồng thời, tất cả đồ đằng Thánh Tổ, tất cả tu sĩ Nguyên Anh, toàn bộ xông lên, như hóa thành một mũi tên sắc nhọn, xông vào trong đàn dị yêu, lao về phía Mạnh Hạo.

- Giết được Mạnh Hạo, dị yêu tự tán!

Tiếng gầm vang lên, đây là tộc công của hai mươi bộ lạc gầm lên trong thời khắc sinh tử, ngưng tụ tất cả lực lượng đỉnh phong, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đứng giữa đàn dị yêu, lạnh lùng nhìn tất cả, xung quanh hắn dị yêu bay lượn, vây lấy bốn phương, chiến trường trên mặt đất không ngừng tử thương, mỗi giây mỗi phút, đều có tu sĩ tử vong, cũng có dị yêu chia năm xẻ bảy.

Chiến tranh vô tình, giờ phút này Mạnh Hạo cảm nhận cực kỳ sâu sắc,

hắn nhìn tất cả, thế giới trước mắt, không cần nhuộm phủ, đã trở thành màu đỏ.

Đó là máu tươi, có của dị yêu, có của tu sĩ, mặt đất, đã nhuốm đầy máu, mưa tím rơi xuống, cũng không thể thay đổi màu sắc của nó.

Đây là một trận đồ sát!

Số lượng tuyệt đối của dị yêu, khiến chúng cho dù không ngừng tử vong, cũng không ngừng mang đi tộc nhân của bộ lạc cướp đoạt. Tiếng gào thét thảm thiết, sự điên cuồng trước tử vong, như trình diễn một hoàng tuyền màu đỏ.

- Huyết...

Mạnh Hạo ở trong đàn dị yêu, nhìn xuống mặt đất, hắn đột nhiên như có minh ngộ, huyết... Không phải cũng là một loại nước sao, chỉ là loại nước này, mang theo sinh cơ, là suối nguồn sinh mệnh.

Có được nó, không nhất định sẽ có được sinh mệnh, nhưng không có nó, thì nhất định không có sinh cơ.

- Đời này của ta, có duyên với huyết, Huyết Tiên truyền thừa, chỉ dẫn con đường tu hành, sau này chém giết, cũng là như vậy... Huyết, cũng là một loại đồ đằng.

- Mà đồ đằng là gì... Đồ đằng, không phải ý minh ngộ của ý chí trong tâm thần, mà là một loại ngưng tụ lực lượng của sơn hải thứ chín, là một mầm mống lực lượng!

Mạnh Hạo im lặng, nhắm hai mắt, không nhìn tới cường giả đỉnh phong của bộ lạc cướp đoạt đang liều chết xông tới. Nơi họ đi qua, dị yêu không ngừng ngăn cản, máu tươi lại càng nhiều.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, tộc nhân Ô Thần bộ, theo trận pháp tiến tới. Sương mù cuồn cuộn, tiếng chạy nhanh vang vọng, trong đó có thể nhìn thấy vô số bóng người vàng kim, ầm ầm đi tới, lao thẳng về phía chiến trường.

Nhưng tộc nhân bộ lạc cướp đoạt hễ bị màn sương bao lấy, toàn bộ đều chết một cách thê lương.

Tiếng gầm vang lên, chim anh vũ giữa không trung gào thét, đôi mắt có vẻ hưng phấn, tiếng kêu cao vút, khiến cả chiến trường đều nghe thấy.

- Nào nào, cùng hô với ta!

- Tin Ngũ gia, được vĩnh sinh, Ngũ gia vừa ra, ai dám tranh phong...

Ngay khi âm thanh từ trong trận pháp sương mù do tộc nhân Ô Thần bộ tạo thành truyền ra, đột nhiên, ở phía Mặc Thổ, mây mù trên bầu trời cuộn lại, cũng giống hệt như vậy, cũng có âm thanh to rõ, có phần cố chấp và kích động vang lên.

- Tin Ngũ gia, được vĩnh sinh, Ngũ gia vừa ra, ai dám tranh phong! Cung nghênh Ngũ gia trở về, cung nghênh Lão Tổ trở về!

Âm thanh này vang lên, lập tức khiến mọi người trên tường thành Mặc Môn kinh hãi, ngẩng đầu lên nhìn. Bọn họ nhìn thấy trong mây mù cuồn cuộn, có bóng người cao lớn, lao ra từ giữa không trung, xuyên qua Mặc Thổ, bước lên mặt đất Tây Mạc, lao thẳng về chiến trường.

- Đây là...

- Kim Quang Giáo!

- Trận pháp của Ô Thần bộ lại giống hệt của Kim Quang Giáo!

Kim Quang Giáo xuất hiện, giống như một mũi đao nhọn, đâm vào trong liên minh cướp đoạt vốn đã tan vỡ, kết hợp với Ô Thần bộ từ hai phía đánh tới, triển khai trận pháp chém giết.

Hắc Long đại bộ cũng lao theo, lấy trận pháp của Ô Thần bộ là trung tâm, thỉnh thoảng xuất hiện, chiến đấu đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 789: Ngũ hành tạm quy nhất.

Chiến tranh, hoàn toàn nghiêng về một phía, ưu thế số lượng của liên minh cướp đoạt đối mặt với tám mươi vạn dị yêu, hoàn toàn mất sạch. Cảm giác tuyệt vọng và sợ hãi lan tràn trong đầu mỗi người, trên chiến trường, tiếng gào thét thảm thiết không ngừng vang lên, ai nấy mất sạch ý chí chiến đấu.

Nhưng chém giết, vẫn tiếp tục diễn ra!

Mười lăm vạn, mười ba vạn, mười vạn... Tám vạn... Năm vạn!

Không bao lâu, cả bộ lạc cướp đoạt, chỉ còn lại năm vạn tộc nhân, còn mười lăm vạn người khác, đã trở thành thi thể. Máu tươi của bọn họ chảy trên mặt đất, biến khu vực bên ngoài Mặc Môn, trở thành một hồ máu!

Mùi máu tanh nồng, tất cả cường giả đỉnh phong và đồ đằng Thánh Tổ của liên minh cướp đoạt, trong bi thương càng thêm điên cuồng, kích sát rất nhiều dị yêu, quét ngang bốn phía, khoảng cách tới chỗ Mạnh Hạo, càng lúc càng gần.

Chém giết trên mặt đất, không thể khiến quá nhiều người chú ý, lúc này trên tường thành Mặc Thổ, tất cả ánh mắt, đều nhìn vào Mạnh Hạo giữa không trung được tầng tầng dị yêu bảo vệ.

Mạnh Hạo ở đó, mới là mấu chốt của trận chiến. Nếu hắn tử vong, trận chiến này ... vẫn là bộ lạc cướp đoạt thắng thảm!

Tiếng nổ vang vọng, mấy chục tu sĩ Nguyên Anh, mười mấy đồ đằng Thánh Tổ không ngừng yếu đi, có quyết tâm, có chém giết, thế như chẻ

tre, giết chết tất cả dị yêu ngăn trở trước mặt, mở một con đường máu. Nhưng lại có càng nhiều dị yêu, vẫn không hề sợ chết lao tới, khiến bọn họ chỉ có thể chìm vào chém giết, dùng chém giết để lao về phía Mạnh Hạo.

Nhưng khoảng cách mấy trăm trượng, dị yêu dày đặc, điên cuồng ngăn cản, bọn họ căn bản không thể tới gần. Hơn nữa dị yêu nơi đây quá nhiều, tám mươi vạn dị yêu, khiến cho yêu khí tràn ngập, cho dù những tu sĩ Nguyên Anh này không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể cảm nhận được, xung quanh tồn tại một uy áp khó mà diễn tả, khiến họ không thể thuấn di.

Chỉ có thể xông tới, chỉ có thể tới gần Mạnh Hạo nhờ vào chém giết.

Đôi mắt Mạnh Hạo đột nhiên mở ra, lúc mở ra, đôi mắt hắn không còn con ngươi, chỉ còn lại huyết ý đỏ tươi, giống như hình ảnh của hồ máu trên mặt đất, dường như hoàn toàn dung hợp với mặt nạ của hắn.

- Huyết, cũng là thủy ... Thì ra, đồ đằng này, vẫn luôn ở trên người ta, chỉ là trước nay ta chưa từng chú ý... Nó, luôn luôn có mặt!

Lúc đôi mắt Mạnh Hạo mở ra, da thịt của hắn, lập tức có màu máu, khoảnh khắc này, mặt nạ màu máu, như biến mất đi, vì thân thể Mạnh Hạo cũng có cùng màu với nó. Mặt nạ này đã không còn là mặt nạ, mà trở thành khuôn mặt của Mạnh Hạo.

Khoảnh khắc này, trường bào trên người hắn cũng trở thành màu đỏ, mái tóc hắn, cũng biến đỏ, thậm chí có thể nói, giờ phút này, hắn ... giống như một thân thể bằng máu.

- Còn thiếu một chút, đáng tiếc... Huyết đồ đằng này, thuộc về Huyết Tiên, không thuộc về ta...

Mạnh Hạo thì thầm, tay phải chỉ ra, Huyết Thân Quý tộc đang nhào tới

một tu sĩ lập tức chấn động, như rất không tình nguyện, nhưng không thể khống chế thân thể, đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện, lại ở trước người Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đưa tay phải lên, chỉ vào Huyết Thân, Huyết Thân này, lập tức hóa thành một vầng sáng đỏ, dung nhập vào đầu ngón tay Mạnh Hạo. Thân thể Mạnh Hạo lập tức chấn động, trên đầu ngón tay hắn, đột nhiên xuất hiện một đồ đằng!

Đồ đằng màu đỏ, đây là huyết đồ đằng!

Khoảnh khắc đồ đằng xuất hiện, tu vi của Mạnh Hạo lập tức gia tăng, dường như đã áp chế rất lâu rồi, giờ phút này, lập tức vùng lên, chỉ trong chớp mắt, đã đạt đến mức khiến cho tất cả cường giả và đồ đằng Thánh Tổ yếu ớt của liên minh cướp đoạt đang lao tới kinh hãi...

Mái tóc Mạnh Hạo không gió tung bay, đôi mắt hiện vẻ thâm thúy, bầu trời xung quanh hắn, đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, thậm chí hồ máu trên mặt đất, cũng sôi trào, từ từ bay lên.

Nếu chỉ có như vậy, vẫn chưa thể hiện được sự đáng sợ của huyết đồ đằng. Tất cả tu sĩ nơi này, trong khoảnh khắc này, toàn bộ run rẩy, máu trong cơ thể họ như không chịu khống chế của bản thân, như muốn xông ra khỏi thân thể!

Bộ lạc cướp đoạt như vậy, tu sĩ trên Mặc Môn, cũng bị hệt như vậy!

Điều này, lập tức khiến tất cả mọi người chấn động.

Đất trời biến sắc, gió cuộn mây vần, nguồn suối màu màu ở ngay giữa không trung, trên ngón trỏ tay phải của Mạnh Hạo trong đàn dị yêu.

Đồng thời, ở một bờ khác của Mặc Thổ, ở vùng đất Nam Vực...

Thái Ách cổ miếu, giây phút này, phát tán huyết quang chói mắt, huyết quang ngập trời, lập tức chấn động các đại tông môn, gia tộc ở Nam Vực.

Cả Thái Ách cổ miếu, tất cả thần tượng, giây phút này, đều chảy huyết lệ, vô cùng kỳ dị, chấn động cả Nam Vực.

Dường như, những tượng thần này, đang hiến tế lực lượng Huyết Tiên của họ, một lần nữa xuất hiện giữa đất trời!

Vùng đất Tây Mạc, ngoài Mặc Môn.

Mạnh Hạo từ từ ngẩng đầu, nhìn những cường giả đỉnh phong lúc này đang kinh hãi, nhưng vẫn cứng đầu xông tới của liên minh cướp đoạt.

- Chẳng qua, có Huyết Thân Quý tộc ở đây, cũng có thể ngưng tụ ra huyết đồ đằng của ta. Nhưng đồ đằng này không bằng mưa tím, ta không muốn nó thành vĩnh hằng, nhưng tạm thời dùng ngũ hành viên mãn, thì vẫn có thể. Có lẽ ... lấy huyết đồ đằng làm cơ sở, nếu có thể dung nhập thêm mưa tím, thì đồ đằng thủy mới coi như đại viên mãn.

Tay phải Mạnh Hạo giơ lên, ngón trỏ chỉ vào trán, trong mắt có vẻ mong chờ.

- Ngũ hành... Tạm quy nhất!

Lực lượng bản linh do Kim Ô sinh ra, là Kim!

Thanh mộc sinh cơ vô hạn, là Mộc!

Nguồn gốc sinh ra Sương Thổ Yêu Đế, trở thành Thổ!

Mồi lửa bất diệt, chính là Hỏa!

Hiện giờ, lực lượng truyền thừa của Huyết Tiên, hóa thành máu, đó là Thủy!

Ngũ hành trong khoảnh khắc này, đã viên mãn, cho dù chỉ là viên mãn tạm thời, nhưng vào lúc này, tu vi của Mạnh Hạo, lập tức gia tăng. Kim Đan Hoàn Mỹ của hắn phát ra kim quang vô hạn, bắt đầu lột xác, trong quá trình lột xác, dường như... Xuất hiện Nguyên Anh!

Đồng thời, ngũ hành giờ phút này, bắt đầu quy nhất!

Kim mộc thủy thổ hỏa, ngũ hành tương dung, tương sinh tương khắc, lại dung hợp vào với nhau, hình thành một mảng hỗn độn sơ khai. Rất nhanh, trong mảng hỗn độn này, xuất hiện tia sáng đầu tiên!

Ánh sáng này, màu vàng kim, là kim trong ngũ hành, màu của đồ đằng kim, cũng là màu của Kim Đan Hoàn Mỹ của Mạnh Hạo. Khoảnh khắc kim quang xuất hiện, tu vi của Mạnh Hạo lập tức tăng mạnh!

Không ngừng tăng lên, khoảnh khắc này... Lập tức phá tan cảnh giới Kim Đan, thực sự bước vào Nguyên Anh sơ kỳ!

Kim Đan Hoàn Mỹ của hắn dung hòa, trong đó sinh ra một Nguyên Anh thuộc về Mạnh Hạo hắn!

Trước đây, Mạnh Hạo có thể giết chết Nguyên Anh sơ kỳ, có thể dọa sợ Nguyên Anh trung kỳ, cũng có thể đấu một trận với Nguyên Anh hậu kỳ. Tuy nói thắng bại khó định, nhưng sức chiến đấu như vậy, tuyệt không phải là một kẻ Kết Đan kỳ có thể có. Đó là vì lực lượng ngũ sắc Nguyên Anh của Mạnh Hạo, đang từng bước hoàn thiện, các đồ đằng lần lượt xuất hiện, mới có được sức chiến đấu có thể gọi là đáng sợ, mà trong Tu Chân giới trước nay chưa từng có.

Cho dù là về mặt thần thức, Mạnh Hạo trong mắt mọi người, cũng chỉ là Kết Đan đại viên mãn, nhưng lại không có một ai cho rằng, Mạnh Hạo

không phải Nguyên Anh. Cho dù là ai, đều cho rằng Mạnh Hạo hoặc là cố ý, hoặc là giả vờ, vì một mục đích nào đó, mới chỉ lộ ra tu vi Kết Đan mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 790: Ngũ hành tạm quy nhất. (2)

Nhưng hiện giờ... Theo tu vi tăng mạnh, khi Mạnh Hạo bước vào Nguyên Anh sơ kỳ, khi Kim Đan trong cơ thể hắn sinh ra Nguyên Anh, tất cả tu sĩ xung quanh đang nhìn hắn, tất cả đều đổi sắc, hít một hơi, không thể tin tưởng.

- Hắn... tu vi đột phá, bước vào Nguyên Anh?

- Điều này... Làm sao có thể, hắn bước vào Nguyên Anh? Lẽ nào trước đây, hắn thực sự chỉ là một tu sĩ Kết Đan?

- Không thể nào, có lẽ người này trước đây đã từng là Nguyên Anh, vì một lý do nào đó mà tu vi rớt xuống, lúc này một lần nữa khôi phục?

Từng tiếng nói kinh hoàng, lập tức vang lên trên chiến trường. Đa số là đến từ đám người trên tường thành Mặc Môn, ngoài ra, là những cường giả đỉnh phong của bộ lạc cướp đoạt trong đàn dị yêu, đang có ý định xông về phía Mạnh Hạo.

Trong khoảnh khắc bọn họ còn đang kinh hãi, sau lưng Mạnh Hạo, trừ kim quang, lại xuất hiện tia sáng thứ hai!

Màu xanh!

Thanh quang lấp lánh, đan xen với kim quang, mái tóc Mạnh Hạo tung bay, sinh cơ khổng lồ khuếch tán, tu vi của hắn một lần nữa gia tăng, chỉ khoảnh khắc... đã đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, chỉ còn một bước là đến trung kỳ!

Bộc phát như vậy, lập tức chấn động tất cả ánh mắt đang nhìn vào. Mà chính lúc này, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời hú lên, sau lưng hắn, cũng xuất hiện màu sắc thứ ba!

Kim, Thanh, còn cả Huyết sắc đại biểu cho đồ đằng thủy!

Ba màu chiếu khắp bầu trời, tu vi Mạnh Hạo, tiếp tục gia tăng, không ngừng tăng lên, đột phá Nguyên Anh sơ kỳ, bước vào Nguyên Anh trung kỳ!

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người tái mặt, hít thở vội vã. Đóa Lan mở to mắt, có vẻ không thể tưởng tượng. Mà Trương Văn Tổ bên cạnh, ánh mắt lóe lên, lại càng trở nên ngưng trọng.

Nhưng ngay tiếp đó, ánh sáng thứ tư, kinh thiên động địa đã xuất hiện, đó là màu cam!

Bốn màu xuất hiện sau lưng Mạnh Hạo, khiến tu vi của hắn, căn bản không hề dừng lại, tiếp tục gia tăng, như là bộc phát sau bao lâu tích lũy, muốn bộc phát toàn bộ những tích lũy sau bao năm tháng.

Khí thế không ngừng gia tăng, khí tức không ngừng mạnh lên. Sau lưng Mạnh Hạo, cuối cũng cũng xuất hiện tia sáng thứ năm, hoàn thành toàn bộ năm màu.

Ánh sáng này, có màu đen!

Ngũ hành, năm màu sắc, giờ phút này, hòa thành ngũ sắc thiên, vây quanh Mạnh Hạo. Sau lưng Mạnh Hạo, áo Mạnh Hạo phần phật, mái tóc bay loạn, đôi mắt xuất hiện tia sáng kỳ dị, giữa không trung, trong mắt xuất hiện tinh quang.

Khoảnh khắc này, ngũ sắc thiên sau lưng hắn, ngũ quang lấp lánh, không còn đồ đằng, chỉ có một khí tức không thể hình dung bên trong quang

mang ngũ sắc thiên.

Năm loại màu sắc này, lấy ngũ hành của Mạnh Hạo làm chủ, trong đó kim đồ đằng phát ra kim quang; mộc chủ thanh mang; thủy là huyết quang, xích hồng tận trời; thổ là sương, một màu đen nhánh!

Cuối cùng là hỏa, không phải màu đỏ, mà là màu cam, màu cam lan tràn, biển lửa ngập trời.

Tu vi của hắn, lúc này cũng vùng lên lần cuối cùng, khí tức mạnh mẽ, khiến tất cả mọi người kinh hãi, khí thế cao đến chấn động tâm thần tồn tại ở bát phương.

Cho đến khi đạt tới Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, chỉ còn cách biệt với hậu kỳ một vạch, tu vi của Mạnh Hạo mới dừng lại. Chiến trường chấn động, tất cả ánh mắt đều nhìn về Mạnh Hạo.

Tu vi Mạnh Hạo bộc phát, Kim Đan hắn áp chế nhiều năm, lúc này cũng vùng lên, tu vi Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, phát ra không hề giữ lại.

Trước đây hắn đã có thể chiến đấu với Nguyên Anh hậu kỳ, hiện giờ ... Mạnh Hạo càng mạnh hơn. Tuy nói không thể lay động Trảm Linh, nhưng dưới Trảm Linh, tu sĩ Nguyên Anh với Mạnh Hạo mà nói, có thể hoàn toàn bóp nát, hắn mà đi tới, tất thế như chẻ tre.

Nhưng Mạnh Hạo lại thở dài một tiếng.

- Nếu có thể minh ngộ mưa tím, hợp lại làm một với huyết đồ đằng, hóa thành đồ đằng thủy đại viên mãn, thì tu vi của ta bộc phát, hắn có thể đột phá tới Nguyên Anh hậu kỳ mới đúng!

Mạnh Hạo hiểu rõ, tu vi hiện giờ, không phải ngũ hành viên mãn thực sự, chỉ có thể khiến tu vi gia tăng đến Nguyên Anh trung kỳ mà thôi.

Đây không phải cái Mạnh Hạo muốn, thủy trong ngũ hành, huyết của Huyết Tiên chỉ là một bộ phận mà thôi, một bộ phận khác, là mưa tím hạo kiếp tại Tây Mạc.

Đây mới là lựa chọn của hắn.

Hiện giờ chỉ là tạm thời dung hợp thôi, thậm chí Nguyên Anh của hắn cũng chỉ là hư ảo. Hiện giờ chỉ là ngũ hành tạm thời quy nhất, thậm chí còn chưa hề dung hợp, cũng chưa luyện ra Nguyên Anh ngũ sắc. Một khi Nguyên Anh ngũ sắc được luyện ra, tu vi sẽ hoàn toàn ổn định.

Lúc này đôi mắt hắn đột nhiên xuất hiện ánh sáng kỳ dị, lúc ngẩng đầu, nhìn về phía xa, nơi các cường giả và đồ đằng Thánh Tổ của bộ lạc cướp đoạt, cách vô số dị yêu, đang kinh hãi nhìn bản thân.

- Lấy các ngươi làm thí nghiệm một chút, sau khi ngũ hành tạm quy nhất, sức chiến đấu có được thế nào!

Mạnh Hạo thì thầm, phía trước hắn ầm ầm chấn động, đàn dị yêu điên cuồng lao tới, khiến cường giả đỉnh phong của bộ lạc cướp đoạt, lúc ra tay ngăn cản, có một lão già Nguyên Anh, bị dị yêu cố ý tránh, ngăn cách ra. Mà phía trước người lão già bị chia tách ra đó, đàn dị yêu đều tách ra thành một con đường thẳng tắp, khiến cho khoảng cách một trăm trượng giữa lão và Mạnh Hạo, không hề có chút cản trở nào.

- Nào !

Lão già nhìn Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cũng nhìn lão già, ánh mắt hai bên nhìn nhau, Mạnh Hạo dửng dưng mở miệng!

- Cuồng vọng tự đại!

Lão già này là đại tế tự một bộ lạc, lúc này đôi mắt lóe lên hàn quang,

lớn tiếng nói, thân thể lóe lên, thuấn di về phía Mạnh Hạo.

Bộ lạc của lão, trưởng lão và tộc công đều chết vì Vực Ngoại Tâm Ma hoa, lúc này cường giả đỉnh phong chỉ còn lại mình lão. Lúc xông ra, sát cơ trong mắt lão già càng thêm mạnh, còn chưa tới gần, đã có ánh sáng đồ đằng xuất hiện, ngay sau đó trên đỉnh đầu lão xuất hiện một ngôi sao. Ngôi sao này vô cùng to lớn, chỉ chớp mắt đã hóa thành tảng đá cả nghìn trượng, như muốn đập nát hư vô, bắn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, vẻ mặt bình tĩnh, tay phải vung lên. Ngũ sắc thiên sau lưng lập tức lóe lên, xoẹt một tiếng, ngũ sắc quang lập tức tán ra, chớp mắt liền biến mất. Mà ngôi sao không lổ kia, chấn động rất mạnh, rồi phân giải giữa không trung.

Điều này, lập tức khiến tất cả mọi người kinh hãi, đại tế tự đang xông tới kia, cũng hít sâu một hơi, có vẻ không thể tin tưởng. Đúng lúc này, Mạnh Hạo như có suy nghĩ, tay phải đưa lên, chỉ về hư không xa xa.

Một chỉ này, ngũ sắc thiên sau lưng hắn vặn vẹo, lập tức biến mất, lúc xuất hiện, đã ngưng tụ trên đầu ngón tay của Mạnh Hạo. Một chỉ hạ xuống, quang mang ngũ sắc lập tức chói mắt, trong khoảnh khắc, lao thẳng về phía lão già.

Lão già bản thân là đại tế tự biến sắc, gầm lên thi triển thần thông, pháp bảo, lùi lại, mấy lần thuấn di, lập tức biến mất, lúc xuất hiện, đã ở phía xa xa.

Tốc độ nhanh, phản ứng nhạy, cho dù là quang mang ngũ sắc có sắc bén, cũng không thể tiếp xúc với người lão già. Nhưng ngay khi lão già xuất hiện, thân thể run mạnh, phun ra một ngụm máu to, vẻ mặt không thể tin tưởng, cúi đầu nhìn ngực mình, ngây ra đó.

- Làm sao lại có thể...

- Lực lượng ngũ hành, ngươi nhìn thấy được, nhưng không né được.

Mạnh Hạo nhẹ nhàng nói, trong mắt có vẻ minh ngộ.

Lão già im lặng, trên mặt có nụ cười thảm, cơ thể lão lập tức đỏ hồng, tất cả máu trong cơ thể lập tức phun ra, hình thành sương máu. Đồng thời, kim quang xuất hiện từ trong cơ thể lão, khiến cho lão từ trong ra ngoài, hóa thành một bức tượng vàng kim. Nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể tử vong, có một luồng sinh cơ từ bên ngoài đến, biến thành dày vò đau khổ. Cuối cùng, bức tượng do lão hóa thành rơi xuống mặt đất, biển lửa xuất hiện trong cơ thể lão, sau khi thiêu đốt, hình thần câu diệt.

- Ngũ hành khác nhau phối hợp lại, có biểu hiện khác nhau...

Mạnh Hạo một lần nữa hiểu ra, ngẩng đầu, nhìn về phía những cường giả và đồ đằng Thánh Tổ bị suy yếu nghiêm trọng của bộ lạc cướp đoạt. Lúc này ai nấy đều đang tái mặt, ở ngoài mấy trăm trượng, bị mấy chục vạn dị yêu vây chặt xung quanh, hoàn toàn ngăn cản bọn họ chuẩn bị tiêu diệt mình.

Bọn họ, cản bản không xông tới được, bị mấy chục vạn dị yêu vây quanh, bọn họ căn bản không thể tiêu diệt Mạnh Hạo, cho dù là tới gần... Cũng không làm được.

- Chúng ta thua rồi...

Im lặng, trong những cường giả này, một lão già khổ sở cất lời, bọn họ đã thua, vì bọn họ có thể nhìn thấy Mạnh Hạo, nhưng căn bản không thể tiêu diệt.

Đối phương không phải hạng dễ kích động, cho dù sức chiến đấu rõ ràng tăng lên, nhưng vẫn còn cẩn thận như thế, chỉ tách một người ra để ra tay, không hề cuồng vọng đến mức một mình đối diện với tất cả bọn họ.

Đối mặt với địch nhân như vậy, những cường giả của liên minh cướp đoạt hoàn toàn cảm thấy bất lực.

Lúc lời này vang lên, trên mặt đất phía dưới, tộc nhân của bộ lạc cướp đoạt còn sót lại, đều hoàn toàn bỏ qua chống cự, im lặng không nói.

Hai mươi vạn tộc nhân, lúc này còn dư lại, không đến hai thành. Trận chiến này, Mạnh Hạo không phải cá nhân thủ thắng, mà là tám mươi vạn dị yêu hình thành sức ép đủ để tất cả các thế lực rung động.

Liên minh cướp đoạt thất bại, Mạnh Hạo cũng không tiếp tục truy sát và ngăn cản, để mặc những tộc nhân tàn tật, và cả những cường giả của bộ lạc cướp đoạt, rời khỏi chiến trường, cho đến khi biến mất trên bình nguyên. Đoàn người Ô Thần bộ, Kim Quang Giáo, còn cả Hắc Long đại bộ, cùng với tám mươi vạn dị yêu do Mạnh Hạo dẫn đầu, đứng dưới Mặc Môn, ngẩng đầu, nhìn lên tường thành Mặc Môn.

- Ô Thần bộ, dẫn yêu linh tới!

Mạnh Hạo từ từ lên tiếng, tiếng nói truyền vào Mặc Môn!

- Hắc Long đại bộ, dẫn yêu linh tới!

Hứa Bạch hít sâu một hơi, đứng sau lưng Mạnh Hạo, cũng ngẩng đầu nhìn cánh cửa lớn trấn giữ Mặc Thổ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 791: Sơ ngộ nhân quả.

Sau một chút yên lặng ngắn ngủi...

Tiếng ầm ầm vang lên, vang lên từ trên Mặc Môn, Mặc Môn... Đang từ từ nâng lên, từ từ mở ra!

Lúc Mặc Môn mở ra, đám người trên tường thành, ai nấy đều đưa mắt xuống dưới, quét qua tất cả mọi người, trong đó đại đa số, đều là nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Xem ra sau này Mặc Thổ, sẽ còn náo nhiệt hơn quá khứ một chút.

- Tu vi Mạnh Hạo này không tầm thường, thần thông quỷ dị, đồ đằng càng kinh người, có thể chém giết Nguyên Anh hậu kỳ, tương lai ở Mặc Thổ, người này nhất định sẽ còn mạnh hơn nữa!

- Hạo kiếp Tây Mạc đã thành, không bao lâu nữa, chúng ta có thể ở trên Mặc Môn này nhìn thấy biển cả... Ô Thần bộ và Hắc Long đại bộ này, từ Tây Mạc giết tới, là bộ lạc chỉ vẻn vẹn có hai yêu linh tiến vào Mặc Thổ, rất không tầm thường...

Khi mọi người đang bàn luận, ánh mắt La Xung lại chuyển động, thỉnh thoảng lại nhìn Mạnh Hạo trong đám người bên dưới, không biết đang nghĩ cái gì, Chu Đức Khôn vẻ mặt phấn chấn, nhìn Mạnh Hạo dưới cổng thành, nở nụ cười vui vẻ.

Đôi mày vốn cau chặt của Đóa Lan, đã giãn ra, nhìn Mạnh Hạo đầy ý vị.

Trương Văn Tổ bên cạnh nàng, đột nhiên mỉm cười, lắc đầu dửng dưng nói.

- Ngũ hành đồ đằng, dung hợp lại một chỗ... Cách nghĩ tuy hay, nhưng cũng chỉ là tạm thời mà thôi, khó có thể lâu dài, như bèo không rễ, không phải cách làm của thiên kiêu.

- Sau này nếu gặp phải trong Mặc Thổ, ta không ngại cho hắn hiểu, ngũ hành quy nhất, chẳng qua chỉ là trò cười mà thôi.

Trương Văn Tổ mỉm cười.

Lúc này, tiếng động rất lớn, Mặc Môn đã mở hoàn toàn, lộ ra một lối vào lớn khoảng trăm trượng, có mặt trời chiếu xuống, tiến vào Mặc Thổ, dường như cánh cửa này, chia mặt đất thành hai thế giới.

Hứa Bạch hít sâu một hơi, chắp tay cúi người vái Mạnh Hạo.

- Mạnh huynh, đại ân không thể tạ ơn hết, đồng minh hai bộ chúng ta, vĩnh viễn không đổi! Hứa mỗ dẫn bộ lạc vào trong trước, sau khi chỉnh đốn, chúng ta sẽ gặp lại!

Hứa Bạch nói rồi, quay người dẫn mấy nghìn người của Hắc Long đại bộ đi thẳng vào Mặc Môn, nhanh chóng bước vào trong đó, tiến vào Mặc Thổ.

Mạnh Hạo cười cười, hơi gật đầu, nhưng không hề nói nhiều, cho đến sau khi Hắc Long đại bộ tiến vào Mặc Thổ, hắn mới quay đầu, nhìn tộc nhân Ô Thần bộ sau lưng mình.

Nhìn những người này rất lâu, ánh mắt Mạnh Hạo dừng lại trên người những người từng là tộc nhân của Ô Thần ngũ bộ trong đám người. Số lượng bọn họ, chỉ có mấy trăm người, trong đó có Ô Trần, Ô Linh.

Còn có cả tộc công năm đó thiêu đốt sinh mệnh, lúc này già cả, không còn bao nhiêu tuổi thọ.

Hắn nhìn bọn họ, bọn họ cũng nhìn hắn, không hề nói chuyện, nhưng nhiều năm bầu bạn, bọn họ cũng hơi hiểu Mạnh Hạo, lúc này im lặng, lại cảm thấy hơi ưu thương.

Sau một lúc, Mạnh Hạo cười.

- Cuối cùng cũng đưa các ngươi tới nơi này, giao hy vọng cho các ngươi.

Mạnh Hạo nhìn mấy trăm tộc nhân Ô Thần ngũ bộ kia, lại nhìn những tộc nhân gia nhập Ô Thần bộ suốt dọc đường này, tiếng cười có phần ấm áp, cũng có phần thân thiết.

Những người này, ở cùng nhau, đi hết mấy năm, dọc đường chiến đấu mà đi, hôm nay, cuối cùng cũng tới được mục tiêu, đến trước đại môn của Mặc Thổ.

Mà cánh cửa này, cũng đã mở ra, chỉ chờ bọn họ tiến vào.

- Đồ đằng của ta, các ngươi có thể tiếp tục tu hành, ngoài ra mấy đồ đằng Thánh Tổ có được trong bộ lạc, ta cũng đã để lại ấn ký trên người họ, có thể để Ô Thần bộ ngưng tụ đồ đằng, cũng coi như trao đổi lẫn nhau.

- Đằng điều... Đã khôi phục lại, ta tặng nó cho các ngươi, có nó, có thể trở thành thủ hộ giả cho bộ lạc.

Mạnh Hạo vung tay phải lên, hạt giống đằng điều Kinh Thứ, xuất hiện trong tay hắn, Mạnh Hạo để lại một lạc ấn, trong lạc ấn này, chỉ có một mệnh lệnh.

Bảo vệ Ô Thần bộ!

Sau đó, hạt giống đằng điều này, rơi vào trong tay tộc công Ô Thần bộ. Tộc công già cả, lẳng lặng nhìn Mạnh Hạo, ông nhớ lại từng hình ảnh năm đó, nhớ đến Mạnh Hạo từng nói, sẽ mang đến hy vọng cho bộ lạc.

Tất cả mọi thứ, lúc này xuất hiện trong lòng, khiến cho tộc công im lặng, lúc nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt mờ đi.

- Kim Quang Giáo, từ đây cũng nhập vào Ô Thần bộ, từ đây... bộ lạc các ngươi, không tên là Ô Thần nữa, mà tên là Kim Ô tộc!

Mạnh Hạo nhẹ nhàng nói, tất cả tộc nhân Ô Thần bộ đều run lên, nhìn Mạnh Hạo, không biết ai là người đầu tiên quỳ xuống, lập tức, tất cả mọi người đều quỳ bái trước mặt Mạnh Hạo.

Không một ai nói gì, nhưng những đôi mắt nhòa đi kia, còn cả những khuôn mặt quen thuộc, đã hoàn toàn thể hiện sự tôn kính, cuồng nhiệt, còn có cảm kích vô tận của bọn họ với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn bọn họ, nụ cười mang theo sự chia ly.

- Cổ Lạp... Từ đây về sau, ngươi tự do rồi, nhưng dù tự do, ta vẫn hy vọng ngươi có thể ở lại Kim Ô tộc, làm Tư Long của Kim Ô tộc.

Mạnh Hạo quay đầu, nhìn về phía Cổ Lạp.

Cổ Lạp run lên, quỳ xuống đất, kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo. Dọc theo đường đi, oán khí khi xưa của gã đã hoàn toàn biến mất, lúc này vẻ mặt gã phức tạp, có chút không nỡ, cúi đầu nhận lời.

- Man cự nhân, cũng tặng cho ngươi, ngươi nên đối xử tốt với nó.

Mạnh Hạo nhìn man cự nhân, mấy năm nay, man cự nhân nhiều lần bị thương, lúc này cả người nó đầy vết thương, nhưng càng thêm mạnh mẽ. Nó nhìn về phía Mạnh Hạo, có vẻ mờ mịt, giống như không hiểu được không khí lúc này.

- Tám mươi vạn dị yêu, ta không dẫn đi một con nào, toàn bộ để lại cho

các ngươi, trở thành sức chiến đấu của Kim Ô tộc. Ta sẽ để lại ấn ký trên mình dị yêu, để bọn chúng không cần khống chế, bảo vệ Kim Ô tộc.

Mạnh Hạo nói rồi, tay phải giơ lên, lập tức tám mươi vạn dị yêu giữa không trung đều gầm thét, mỗi con dị yêu, đều nhìn kỹ Mạnh Hạo, như có thể thông linh...

Những tiếng gầm bi thương vang lên, đó là đám Đại Mao, nhìn Mạnh Hạo không nỡ.

Mạnh Hạo nhìn đám Đại Mao, nụ cười dịu dàng, hắn nhớ đến năm đó lần đầu bước vào Ô Thần ngũ bộ, lần đầu nhìn thấy năm con Thanh Mộc lang còn non.

Trong mơ hồ, dường như còn có thể nhớ ra, bọn nó đói bụng suốt một đêm, rồi kêu lên những tiếng thê lương.

Nhớ đến bản thân để tìm thực vật cho bọn nó đã phải chạy khắp núi rừng.

- Các ngươi cũng trưởng thành rồi, không cần tiếp tục theo ta nữa... Nơi ta phải đi, các ngươi... Không tới được.

Mạnh Hạo nhẹ nhàng nói.

Đám Đại Mao kêu lên bi thương, như thức tỉnh tất cả tộc nhân Kim Ô tộc lúc này đang quỳ bái trước mặt Mạnh Hạo, bọn họ ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt bi thương.

- Thánh Tổ đại nhân, xin đừng rời khỏi Kim Ô tộc...

- Thánh Tổ đại nhân, cùng chúng ta ở lại Mặc Thổ, không được sao.

- Suốt dọc đường, nếu không có Thánh Tổ đại nhân, chúng ta đã diệt

vong lâu rồi, ơn của Thánh Tổ, Kim Ô tộc, đời đời không quên!

Nghe được lời nói của tộc nhân Kim Ô tộc, Mạnh Hạo im lặng một lát, lắc lắc đầu, nhìn kỹ bọn họ.

- Các ngươi không cần cảm ơn ta, tất cả, đều là ta báo ơn Kim Ô và đại thụ, cũng là bù đắp cho lỗi lầm trước kia của ta, có lẽ... Đây là nhân quả.

Mạnh Hạo nhẹ nhàng nói, tay phải vung lên, một con yêu linh bị Mạnh Hạo phong ấn lập tức bay ra, rơi vào trong tay tộc công.

- Cầm lấy nó, các ngươi đi vào Mặc Thổ đi!

Mạnh Hạo nói rồi, nhìn kỹ Kim Ô tộc, lại liếc nhìn Mặc Thổ. Trên người Mạnh Hạo còn một con yêu linh, hắn biết thứ này sẽ dẫn tới tranh chấp, không hề dừng lại, quay người bước đi, đưa lưng về phía Mặc Thổ, mượn lực lượng ngũ hành tạm thời quy nhất, đi về bầu trời xa xa, bóng hình nhanh chóng biến mất.

- Ái phi, ngươi ở lại đây chữa thương, giúp Ngũ gia chăm sóc Kim Quang Giáo, Ngũ gia... sẽ về tìm ngươi.

Chim anh vũ học theo Mạnh Hạo, vẻ mặt thương cảm mà cao ngạo, quay người vỗ cánh, bay theo Mạnh Hạo.

Lúc bay đi, kích động thầm nhủ.

- Ha ha, tự do rồi, mẹ nó chứ, ái phi này quá ghen tị, cái này không tốt, cuối cùng cũng tự do rồi... Cảm giác tự do, thật là tốt.

- Thánh Tổ đại nhân!

Sau lưng Mạnh Hạo, tất cả mọi người của Kim Ô tộc, đều quay đầu lại, nhìn Mạnh Hạo, một lần nữa quỳ bái. Rất lâu sau, bọn họ mới từ từ đứng

dậy, có phần phiền muộn, mơ hồ về tương lai, dẫn theo tám mươi vạn dị yêu đi vào trong Mặc Thổ.

Mạnh Hạo rời đi, khiến tất cả mọi người trên tường thành kinh hãi, ngay cả Trương Văn Tổ, cũng nheo mắt lại. Y đột nhiên phát hiện, phán đoán trước đây của bản thân về Mạnh Hạo, hình như sai toàn bộ.

- Hắn muốn đi đâu...

Đóa Lan cũng kinh hãi, còn Chu Đức Khôn, cũng trợn tròn mắt.

Xa xa, Mạnh Hạo cất bước đi tới, vẻ mặt thong dong, dường như hoàn toàn khác với trước kia.

- Nếu năm đó ta không lựa chọn Ô Thần ngũ bộ, Kim Ô có thể sống thêm nghìn năm, mà ta tới đó, chính là nhân, Kim Ô vì ta mà chết, chính là quả. Mà đồng dạng, quả này cũng là nhân, vì Kim Ô chết đi, Ô Thần bộ suy vong, suýt chút thì diệt tộc, trong hạo kiếp, suýt bị xóa sổ, đây chính là quả.

- Trong nhân có quả, trong quả có nhân, tất cả mọi chuyện trước đây, đều là nhân, đã tạo thành quả là quá trình ta đưa Ô Thần bộ đi từ phương bắc tiến vào Mặc Thổ.

- Giống như báo ân, báo là quả, ân là nhân!

- Nhân nhân quả quả, ta... hiểu rồi.

Mạnh Hạo đi giữa đất trời, đôi mắt lóe lên ánh sáng đốn ngộ, dường như hắn nhìn ra trên người chúng sinh, đều tồn tại những sợi dây nhân quả!

Cười lên ha ha, Mạnh Hạo vung tay vỗ lên túi trữ vật, cần câu của Quý gia, lập tức xuất hiện trong tay hắn. Hắn vung lên, cảm giác nhân quả chúng sinh, xuất hiện trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 792: Trảm không được linh, tuổi sao quá ngàn!

Vùng đất Tây Mạc, từ phía bắc lan tràn ra phía tây và phía đông, đã trở thành một vùng biển màu tím. Biển này khuếch tán ra, sau đó không lâu, sẽ bao phủ toàn bộ phía nam Tây Mạc, dừng ở ngoài Mặc Môn, trở thành một vùng biển lớn mênh mông.

Mà Mặc Môn, cũng sẽ bị dìm ngập trong nước biển, vạn năm sau, theo nước biển chậm rãi biến mất, lại dần dần một lần nữa hiện ra trong thiên địa.

Lúc đó, mới là lúc đại họa Tây Mạc chấm dứt, theo nước biển biến mất, một lần nữa trở thành vùng đất Tây Mạc.

Có lẽ tới lúc đó, đối với tu sĩ Tây Mạc, Mặc Thổ mà nói, vùng đất Tây Mạc, đã trở nên xa lạ, nhưng nhất định sẽ có người đi tìm, căn nguyên của bộ lạc vạn năm trước.

Theo Mặc Môn khép kín, chuyến di chuyển lần này, kết thúc …

Tiếng cười của Mạnh Hạo quanh quẩn. Hiểu ra nhân quả, thấy được nhân quả tuyến, có thể giống như người Quý gia, vung cần câu. Khống chế được bảo vật này, đối với Mạnh Hạo mà nói, là thu hoạch ngoài dự định.

- Nhân quả, hóa ra ở ngay bên cạnh …

Mạnh Hạo bay ở trên trời, chim anh vũ đứng trên vai hắn, miếng mỡ đông treo ở chân chim anh vũ. Một người, một chim, một miếng da đông, trong mưa tím tầm tã này, trong thiên địa diệt sạch sức sống, trong

linh khí đã hoàn toàn tiêu tan, vội vã mà đi.

Ly biệt với Ô Thần bộ, không lựa chọn tiến vào Mặc Thổ, là bởi vì Mạnh Hạo có lựa chọn khác. Hắn muốn đi cảm ngộ đại họa mưa tím này, hóa thành đồ đằng thủy của bản thân.

Về phần đồ đằng máu, đây không phải là lựa chọn đầu tiên của Mạnh Hạo, cho nên hắn phải rời khỏi, phải dấn thân vào trong biển tím đại họa này, dung nhập vào đó, mới cảm ngộ ra, chân ý từ trong biển này.

Giờ phút này, khi đang gào thét bay nhanh, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên chợt lóe.

- Đã rời khỏi bình nguyên Mặc Thổ, hắn là sắp đuổi tới….

Trong lúc thì thào, thân thể Mạnh Hạo dừng lại, đứng giữa không trung, xoay người nhìn về phía sau.

- Đuổi theo, sẽ là Nguyên Anh, hay là … Trảm Linh!!!!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh mang, ánh mắt đảo qua bốn phía, ngẩng đầu nhìn không trung, bỗng nhiên lộ ra chút mỉm cười.

Hồi lâu sau, mới một lần nữa, chuyển ánh mắt tới nơi xa trong hư không.

- Sẽ phải là Trảm Linh mới đúng. Dù sao ta ở ngoài Mặc Môn thể hiện ra thực lực như thế, đã không phải Nguyên Anh tầm thường có thể ngăn cản.

Mạnh Hạo thì thào. Nghĩ đến cảnh giới Trảm Linh này, đôi mắt của hắn vào thời khắc này, lại hiện lên một cỗ lửa nóng và truy cầu.

Trảm Linh … đó là một cảnh giới hùng mạnh không cách nào hình dung!

Là mục tiêu tất cả tu sĩ theo đuổi, gần với khát vọng thành tiên!

Bởi vì Trảm Linh thần bí, đây không phải là thần thông biến hóa, mà là ý cảnh bày ra. Ba đao trảm linh, mỗi một đao chém xuống, đều là một hồi ý cảnh.

Chỉ có ở trong loại cảnh giới này, mới có thể có tư cách, gọi con đường mình tu hành là … Đạo!

Trong cảnh giới trảm tiên, tất cả tu hành, đan dược ngược lại chỉ là thứ yếu, chủ yếu … chính là cảm ngộ đối với ý cảnh.

Từng Lão Tổ Trảm Linh, ý cảnh của từng người cũng không giống nhau. Dựa vào kinh lịch bất đồng, dựa vào nhân sinh khác biệt, lựa chọn ý cảnh và đạo, hóa thành một bả đao của chính mình. Chém xuống đao đầu tiên, chém ra linh sơ, đao thứ hai, chém xuống linh trung, một đao cuối cùng, chém chết linh hậu!

Mỗi một đao chém xuống, tu vi đều có thể kéo lên một cảnh giới. Cho đến khi toàn bộ ba đao chém xuống, khi trở thành Trảm Linh đại viên mãn, đạo duy nhất … đã trở thành Vấn Đạo!

Mà sở dĩ gọi là Vấn Đạo, là bởi vì bản thân có đạo, trong ba đao trảm linh, tìm được đạo của bản thân, cho nên mới có vấn … hoặc nói đạo càng thêm kiên định, do đó có đầy đủ tư cách thành tiên.

Hoặc là … trong hoài nghi thì vấn đạo, cho đến khi đạo tiêu thân vẫn, tất cả thành hư vô.

Cái gọi là đã sớm sáng tỏ, buổi chiều chết cũng được, cái này chính là để hình dung cảnh giới Vấn Đạo này. Một khi đã hiểu ra, đạo bản thân kiên định, thì cho dù tử vong, cũng vẫn mỉm cười.

Trảm Linh, Vấn, thành tiên!

Đây là vùng đất Nam Thiên, cả đời tu sĩ, cuối cùng cũng chỉ là theo đuổi ba bước này. Mỗi một bước, đều là cửu tử nhất sinh, cho đến cuối cùng thành tiên, có đầy đủ tư cách, có thể rời khỏi vùng đất Nam Thiên, có thể đi trong tinh không mênh mông, đi làm cho đạo của bản thân kiên định hơn, tách ra một đóa tinh thần rực rỡ, muôn đời đạo hoa!

Con người khi còn sống, tạo ra một đóa hoa như vậy, cho dù là chết, cũng có thể trường tiếu thương khung, cả đời không sống uổng phí!

Con đường này chính là con đường thành tiên!

Mạnh Hạo ở trên con đường này, Hứa Thanh ở trên đường này, Sở Ngọc Yên, Trần Phàm, tên mập ….. tất cả mọi người, đều đang ở trên con đường này…

Nhưng phóng mắt nhìn đi, Tây Mạc cũng thế, Nam Vực cũng vậy, cường nhân Vấn Đạo như lông phượng sừng lân … cho dù là Trảm Linh, cũng không thấy được nhiều. Thường thường, một đại bộ Tây Mạc, có thể có một Lão Tổ Trảm Linh, đều là kế thừa nhiều năm, trở thành cường tộc.

Nam Vực cũng vậy, Trảm Linh không thấy nhiều, vả lại tuyệt đại đa số … đều là dừng lại ở đao thứ nhất, ít người đạt được đao thứ hai, về phần đao thứ ba … lại càng hiếm thấy.

Bởi vì … mỗi một đao chém xuống, đều là chém tới một hồi sinh tử, nếu không có cách nào thành công, nhất định tử vong, cũng vì thế mà khiến cho nhóm Lão Tổ tu luyện đến trình độ Trảm Linh, có rất nhiều người … không dám tiếp tục chém xuống.

Không thành công, thì tất vong!

Mạnh của Trảm Linh, là mạnh ở ý cảnh, có thể ảnh hưởng đến thần thông, có thể thay đổi quy tắc, có thể làm theo ý mình. Nên ở góc độ của

tu sĩ Nguyên Anh mà nhìn, thì những chuyện này là chuyện không thể nào.

Như Kháo Sơn Lão Tổ, có thể nâng Triệu quốc hành tẩu, tuy nói là có liên quan đến tu vi, nhưng dù sao ở thời điểm nó chở Triệu quốc đào tẩu, biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể là Trảm Linh!

Như Hàn Tuyết Lão Tổ, lực lượng một người, lay động bát phương, cho đến khi tu vi ông ngã xuống, lúc này mới dẫn tới cường địch.

Muốn bước vào Trảm Linh, nhất định phải chém đao thứ nhất.

Mà đao này, đối với tất cả tu sĩ sau Nguyên Anh mà nói, cũng như là một cái khe trời ngăn cách. Vách ngăn này, cản trở rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh, khiến chon bọn họ không thể không dừng lại ở Nguyên Anh đại viên mãn, cho đến khi thọ nguyên đoạn tuyệt, trở thành hài cốt quy khư.

Tuổi không quá ngàn, nghịch không được thiên, thì làm sao trảm linh!

Thọ nguyên của Nguyên Anh gần ngàn năm, mặc dù có thể dùng thiên địa đại dược gia tăng thọ nguyên, cũng vẫn không thể qua nổi ngàn tuổi. Đây là một phần pháp tắc của thiên địa, là tuổi thọ cực hạn của tu sĩ.

Mà đao trảm linh đầu tiên, có thể chém ra từ năm trăm đến một ngàn năm thọ nguyên. Về phần cụ thể nhiều ít ra sao, thì do người định ra, do ý cảnh mà thành … Nhưng bất kể như thế nào, thọ nguyên của bản thân, nhất định có thể qua ngàn!

Một khi quá ngàn, chính là nghịch thiên!

Cho nên Trảm Linh khó, khó tới không thấy nhiều … khó tới cực hạn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 793: Trảm Linh!

Mạnh Hạo thở sâu, đem chấp nhất theo đuổi trong mắt ẩn giấu ở đáy lòng. Con đường thành tiên này, Mạnh Hạo vẫn đang đi trên đó, và hắn còn tiếp tục đi tới đích, cho đến một … cảnh giới trước nay chưa từng có. Đây là kiên định trong tâm của Mạnh Hạo.

Mà Nguyên Anh ngũ sắc, chỉ là bước đầu tiên!

Mạnh Hạo nhìn hư vô, phía trước chỉ có mưa tím tầm tã, chỉ có mặt đất cô quạnh, trừ những thứ đó ra, không có bất kỳ một bóng dáng khác. Mạnh Hạo yên lặng chờ đợi, cũng chỉ là thời gian hơi mười hơi thở, bỗng nhiên …

Tại trong mưa tím đầy trời này, dần dần có một bóng dáng hơi mờ, từ trống rỗng mà ra, cực kỳ đột ngột, hiện ra ở phía trước Mạnh Hạo, cách hắn mười trượng trong hư không.

Theo thân ảnh này xuất hiện, mưa tím bốn phía dường như bị một cỗ lực vô hình, đẩy ra, khiến cho bốn phía quanh thân ảnh kia, thế nhưng lại không có nửa giọt mưa tím tồn tại.

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, không có chút bất ngờ nào. Nhưng chim anh vũ trên vai hắn, cũng trong một cái chớp mắt này, tạp mao toàn thân lập tức dựng thẳng lên, mở to mắt. Mà ngay cả miếng đông lạnh hóa thành chuông ở mắt cá chân nó, cũng run rẩy, phát ra tiếng leng keng.

- Em gái nó chứ, Trảm Linh!

Chim anh vũ trừng mắt nhìn, không biết đáy lòng nổi lên tâm tư gì.

- Câm miệng, đừng run lên nữa. Run đến phiền lòng Ngũ gia.

Chim anh vũ cúi đầu, hung hăng nhìn thoáng qua miếng mỡ đông trên mắt cá chân, nhưng miếng mỡ đông lại càng run rẩy kịch liệt hơn.

Sắc mặt Mạnh Hạo vẫn như trước. Lúc trước hắn đã sớm dự liệu được, sau khi đưa Ô Thần bộ đến Mặc Thổ, lúc bản thân lấy ra yêu linh để cho Ô Thần bộ có tư cách bước vào Mặc Thổ, sự tình trên người mình có yêu linh thứ hai, cũng trong chớp mắt đó, bị triệt để phát hiện.

Dựa theo yêu cầu của liên minh Thiên Đình đối với yêu linh, hoặc là những Lão Tổ Trảm Linh của các đại bộ khác, khi dâng lên một tia tham lam, đều vô cùng có khả năng … đuổi giết chính mình.

Nếu là bản thân đi Mặc Thổ, việc này càng không có cách nào tránh khỏi, thậm chí còn sẽ liên lụy đến Ô Thần bộ, chỉ có rời khỏi … sau khi rời đi, tuy rằng cũng sẽ dẫn tới người truy đuổi…

Nhưng tất cả chuyện này, đã không liên quan gì đến Ô Thần bộ. Dù sao Mạnh Hạo rời đi, là ở ngoài Mặc Môn, quá nhiều người thấy. Từ giờ khắc đó trở đi, chẳng khác nào là Mạnh Hạo và Ô Thần bộ, chặt đứt nhân quả.

- Ngươi biết ta đến?

Bóng dáng hơi mờ kia, chậm rãi mở mắt ra, khoảnh khắc khi hai mắt người đó chớp mở, thiên địa bốn phía ầm ầm biến đổi, dường như bị một cỗ lực lượng quy tắc không cách nào hình dung, nháy mắt bao phủ. Người đó không mở miệng, nhưng lại có thanh âm, tại thời khắc này, cưỡng ép đánh sâu vào trong đầu Mạnh Hạo, giống như sấm sét nổ vang quanh quẩn trong đó.

Một cỗ khí tức cường đại, khiến Mạnh Hạo gần như hít thở không thông, lại có loại cảm giác, dường như sinh tử chỉ trong một ý niệm của đối phương. Mưa tím bốn phía, hơi ngừng lại một chút, dường như bị đứng

lại ở giữa không trung, từng giọt mưa tím kia, giờ phút này thoạt nhìn lại thấy kinh người.

Đây không phải là điều tu sĩ Nguyên Anh có thể làm được, đó đã không còn là thần thông, mà là có đầy đủ quy tắc nào đó, hoặc là nói … có đầy đủ ý cảnh nào đó!!

Chỉ có cường nhân Trảm Linh, mới có thể có ý cảnh!

- Quả nhiên đuổi giết mà đến, không còn là Nguyên Anh, mà là Trảm Linh!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe tinh mang, ngẩng đầu nhìn về phía bóng dáng hơi mờ kia.

- Giao yêu linh trên người ngươi ra đây, lão phu có thể cho ngươi rời đi.

Bóng dáng hơi mờ, ngóng nhìn Mạnh Hạo, trên biểu tình giấu diếm hỉ nộ, không có mở miệng, nhưng thanh âm lại đánh vào trong đầu Mạnh Hạo, quanh quẩn vang vọng ở trong đó.

- Chờ một chút!

Chim anh vũ đứng ở trên vai Mạnh Hạo, giờ phút này vội mở miệng, thân thể khẩn trương bay lên, miếng mỡ đông hóa thành chuông, không ngừng run run, tiếng leng keng càng nhiều hơn.

- Ha hả, vị đại huynh đệ này, Ngũ gia và tiểu tử này cũng không phải là một phe. Ai nha!!! Ta nhớ ra rồi, ái phi của ta còn đang ở nhà chờ ta đó, ta đây đi trước nghen!

Chim anh vũ khẩn trương mở miệng, quạt quạt cánh chuẩn bị bay đi.

- Đại huynh đệ, Tam gia và tiểu tử này cũng không phải là một phe….

Miếng mỡ đông cũng khẩn trương lên tiếng.

Sắc mặt Mạnh Hạo trở nên khó coi, hung hăng trừng mắt, liếc nhìn chim anh vũ và miếng mỡ đông một cái.

- Nó chính là yêu linh!

Mạnh Hạo đơn giản mở miệng.

Cùng lúc đó, ánh mắt của bóng dáng hơi mờ kia, lập tức nhìn về phía chim anh vũ.

- Mạnh Hạo … em gái ngươi a, chúng ta là một phe đấy, ngươi ngươi ngươi …

Chim anh vũ bị tầm mắt này nhìn qua, lập tức run run một chút, sau đó hổn hển.

- Ngươi như vậy là không đúng, ngươi như vậy là không đạo đức đâu. Ngươi như vậy là muốn bị thiên kiếp đánh sao, ngươi …

Miếng mỡ đông cũng lập tức rống giận lên.

Ngay tại lúc chim anh vũ và miếng mỡ đông đồng thời rống giận, bóng dáng hơi mờ bỗng nhiên mở miệng, hừ lạnh một tiếng.

Lúc này đây, không phải chỉ quanh quẩn trong đầu nữa, mà là người đó thực sự mở miệng, truyền ra thanh âm đầu tiên. Thanh âm này vừa ra, nhập vào pháp tắc, long trời lở đất!

Khiến chim anh vũ và miếng mỡ đông khoảnh khắc câm miệng.

Thiên địa bốn phía, giờ khắc này dường như bị yên lặng, ngay cả hô hấp

dường như cũng bị khống chế. Đây không phải là lần đầu tiên Mạnh Hạo đối mặt với một Lão Tổ Trảm Linh. Nhưng lại là lần đầu tiên … hắn chân chính, dựa vào bản thân, chịu đựng uy áp của Lão Tổ Trảm Linh.

Năm đó đối mặt với Kháo Sơn Lão Tổ, Mạnh Hạo có thân phận của Phong Yêu sư, Kháo Sơn Lão Tổ chỉ có thể nghẹn khuất chạy trốn.

Sau đó, trong thành Hàn Tuyết, trong người hưởng truyền thừa của Hàn Tuyết, mới giúp Mạnh Hạo có thể cùng vị Lão Tổ Trảm Linh kia chiến một trận. Nhưng trận chiến đó, không thuộc về hắn, mà thuộc về truyền thừa Hàn Tuyết, thuộc về Kỳ Nam!

Mà lúc này, mới là hắn chân chân chính chính một mình đối mặt!

Uy áp mạnh mẽ này, trong cảm giác của Mạnh Hạo, nó giống như thiên uy, khiến cho tu vi hắn nhanh chóng vận chuyển, toàn thân ngũ sắc sáng lóng lánh, lực lượng đồ đằng ngũ hành quy nhất hiện lộ, nhưng hai mắt vẫn bị chèn ép đến hiện ra tơ máu.

- Đồ đằng ngũ hành, ý tưởng không tệ, nếu có thể củng cố, có thể nói là kinh diễm tuyệt luân. Nhưng không có cách nào củng cố đâu, loại trình độ quy nhất này, cho dù có thể giúp ngươi tung hoành ở trong Nguyên Anh, nhưng ở trước mặt lão phu, không chịu nổi một kích, vô cùng non nớt.

Bóng dáng hơi mờ thản nhiên mở miệng, không có vẻ cao cao tại thượng, nhưng lại có một cỗ hống hách chân thật đến đáng tin, mơ hồ tản ra, khiến cho hư vô bốn phía lập tức nổ vang. Thiên địa bốn phía này, thế mà lại xuất hiện từng cái khe hư không.

- Hai dị yêu rác rưởi này, làm sao là yêu linh. Ngươi không chịu chủ động giao ra, lão phu chỉ có thể tự mình tới lấy rồi. Vả lại cỗ thân thể này của ngươi, cũng không tệ.

Bóng dáng hơi mờ, ngoài trừ một tiếng hừ lạnh lúc trước, liền không mở miệng nữa, giờ phút này cũng là như thế. Nhưng thanh âm lại luôn có thể quanh quẩn trong tâm thần Mạnh Hạo. Cùng lúc đó, tay phải lão nâng lên, nhìn như rất tùy ý, chỉ về phía Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 794: Chỉ Hương dũng mãnh!

Một chỉ này, một cỗ cảm giác lạnh lẽo âm u lập tức bao phủ hư vô bốn phía, cũng ảnh hưởng tới Mạnh Hạo. Khiến thân thể Mạnh Hạo chấn động, toàn thân lập tức băng hàn.

Hàn này, nhìn như thân thể hàn, nhưng trên thực tế lại không phải như thế, hàn chính là tâm, hàn chính là hồn, hàn chính là thất tình lục dục. Giống như cỗ hàn khí kia, muốn tất cả tình cảm của Mạnh Hạo, đều hoàn toàn đóng băng, chuyển hóa thành một loại ác nghiệt vô tình chân chính.

Mà một khi bị chuyển hóa, thì thân thể hắn, dường như đã bị cải tạo thành một cái tồn tại đặc thù nào đó, thích hợp đoạt xá.

- Xong rồi, xong rồi. Trảm cmn Linh đấy, đây là Trảm Linh đấy, em gái ngươi a!!! Mạnh Hạo ngươi hại chết Ngũ gia rồi, ngươi để cho ta chạy trốn thật tốt, ta còn có thể tìm người báo thù cho ngươi….

Chim anh vũ thét chói tai, miếng mỡ đông cũng đang gào thét, hai đứa đều oán giận.

Mạnh Hạo không để ý đến chim anh vũ và miếng mỡ đông, vẻ mặt hắn vẫn luôn bình tĩnh, cảm thụ được trong lòng nổi lên hàn ý, giống như có điều ngộ ra.

- Đây là ý cảnh?

Mạnh Hạo thở sâu, hai mắt bỗng nhiên lộ ra tinh mang.

- Chỉ Hương, nếu như ngươi tiếp tục không ra tay, Yêu Tiên cổ giới, chỉ

có một mình ngươi đi.

Thời điểm Mạnh Hạo truyền ra thanh âm, bóng dáng hơi mờ kia chợt giật mình, hai mắt lóe lên, tay phải lại không tạm dừng. Lúc chỉ ra, toàn thân Mạnh Hạo lập tức hàn khí kinh người, tim của hắn dần dần không hề nhảy lên nữa, tâm tình của hắn cũng đang chầm chậm hóa thành lạnh như băng.

Không có thần thông, không có thuật pháp, chỉ là một chỉ, nhìn như phong khinh vân đạm, nhưng lại cải biến thiên địa bốn phía, ảnh hưởng tới quy tắc thế gian, khiến cho Mạnh Hạo, toàn thân như bị trói buộc, không thể làm ra chút phản kháng. Tu vi của hắn, giống như không có tác dụng, khó có thể ngăn cản lực lượng ý cảnh này xâm nhập.

Thứ duy nhất có thể ngăn cản, chính là một lần miễn sinh tử cuối cùng của Kỳ Nam, một đạo Đạp Ca Kiếm Khí cuối cùng còn lại trong cơ thể Mạnh Hạo. Nhưng Mạnh Hạo sẽ không dễ dàng sử dụng chúng, cho dù giờ phút này là đối mặt với Trảm Linh, nhưng cũng không đến mức phải dùng đòn sát thủ.

Bởi vì, còn có Chỉ Hương!

Hắn không nóng nảy, bởi vì trước khi bước vào Yêu Tiên cổ giới, sinh tử của hắn, có người so với hắn còn để ý hơn.

Hơn nữa, cho dù là Mạnh Hạo phán đoán sai, hắn cũng đã sớm an bài thủ đoạn. Kỳ Nam ở trong đầu hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể thức tỉnh.

Đây cũng là chỗ dựa cho Mạnh Hạo có gan thong dong rời đi, ở chỗ này chờ đợi.

Hai mắt Mạnh Hạo chậm rãi hóa thành màu lam, ở trong một chớp mắt này, bỗng nhiên, một tiếng hừ kiêu ngạo tràn đầy khó chịu, chợt truyền ra trên bầu trời này. Cùng lúc đó, một đóa hoa sen màu trắng, chợt xuất

hiện trước người Mạnh Hạo. Khoảnh khắc khi hoa này nở rộ, bóng dáng hơi mờ kia bỗng nhiên biến sắc.

Cùng lúc đó, từng tiếng ken két quanh quẩn vang lên, hư vô bốn phía Mạnh Hạo, trực tiếp vỡ vụn, ầm một tiếng, hóa thành vô số mảnh vỡ, sụp đổ.

Nhưng cố tình lại quỷ dị ở chỗ, hư vô sụp đổ này lại chỉ là giả thôi, cũng không phải là thiên địa thực sự. Nó sụp đổ, giống như ảo ảnh trùng điệp, khi vỡ vụn, mảnh vỡ ở bốn phía cũng dần dần biến mất.

Mạnh Hạo thở sâu, thân thể khôi phục như thường, nhưng hàn ý trong lòng, vẫn lưu lại một ít. Hiển nhiên là Chỉ Hương khó chịu, không muốn trợ giúp xua đi giùm.

Mạnh Hạo không để ý, khẽ mỉm cười, khi ngẩng đầu, hai mắt khôi phục như thường. Cả người ở trong khoảnh khắc khôi phục lại, bỗng nhiên rút lui, đảo mắt đã hóa thành một luồng khói nhẹ, trong hắc nguyệt, thuấn di bỏ chạy!

Bóng dáng hơi mờ nhíu mày, cất bước, đang muốn đuổi theo, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, lão liền ngừng lại. Bởi vì phía trước lão, giờ phút này, từ trong hư vô đi ra một nữ tử, sắc mặt âm trầm.

Cô gái này tướng mạo tuyệt mỹ, váy dài màu xanh nhạt, cổ tay áo thêu một đóa mẫu đơn màu lam nhạt, chỉ bạc vẽ ra vài đám tường vân, vạt áo tinh tế điểm một hàng hải thủy vân đồ màu lam, trước ngực là một mảnh gấm màu vàng nhạt bao lấy bộ ngực phồng lên. Thân mình nhẹ nhàng chuyển động, váy dài tản ra, giơ tay nhấc chân như gió phất liễu bay, dáng vẻ thướt tha mềm mại.

Tất cả đủ để người khác phái tim đập thình thịch, như si như say, da thịt vô cùng mịn màng, ngũ quan tinh xảo tới mức tuyệt luân rồi. Giống như tất cả sự vật xinh đẹp trong thiên địa, ở trước mặt nàng, đều phải xấu hổ

cúi đầu. Dường như nơi nàng đứng, nhất định là điểm duy nhất tập trung ánh mắt người.

Nhưng vào giờ khắc này, nàng lại nghiến răng nghiến lợi, giống như có chút phẫn nộ, khuôn mặt nõn nà lại ẩn chứa sát khí, không có vẻ kiều mỵ không xương, mà lại là mặt lạnh đã thăng lên ba phần.

Khi đi tới, bốn phía nàng là đóa hoa đầy trời bay lên, tạo ra một dòng xoáy nhỏ, phất phới ở bốn phía, hạ xuống đầu vai nàng. Theo bước chân nàng đi tới, đóa hoa xoay tròn xung quanh nàng, nhẹ nhàng bay lên, như thơ như họa.

Nàng chính là Chỉ Hương!

Lúc trước, sau khi Ngũ Độc bộ bị giết, nàng giống như xem xong rồi rời đi, nhưng trên thực tế vẫn luôn ở xa xa đi theo bộ lạc của Mạnh Hạo. Nàng cũng không nguyện ý để Mạnh Hạo ở nửa đường chết non. Nói như vậy, thành công khi nàng đi tới Yêu Tiên cổ giới liền ít đi rất nhiều.

Cho đến khi nhìn thấy Mạnh Hạo đưa Ô Thần bộ vào Mặc Thổ, cho đến lúc nhận thấy, có một vị tu sĩ Trảm Linh của Mặc Thổ phân thần đuổi tới. Chỉ Hương hiểu được, bản thân không xuất thủ không được.

Cho dù không tình nguyện, nhưng Mạnh Hạo lại gọi ra tên của nàng, tình thế bắt buộc, nàng chỉ có thể lựa chọn đứng ra, nội tâm là nghiến răng nghiến lợi với Mạnh Hạo, nhưng lại không có cách nào khác.

- Các hạ là ai?

Bóng dáng hơi mờ hơi chút co hai mắt lại, chậm rãi mở miệng. Đây là lần thứ hai, lão chân chính mở miệng nói chuyện, thanh âm tang thương, dường như rất già nua.

- Ta là cô nãi nãi ngươi!

Chỉ Hương lạnh giọng nói, thanh âm êm tai như chim sơn ca …. Nhưng lời nói, lại hoàn toàn thay đổi giọng điệu.

Hai mắt của bóng dáng hơi mờ chợt lóe hàn quang, trong lúc cất bước thì nâng tay phải lên, xa xa chỉ một cái.

- Ngươi chỉ là một cái phân thần, thấy cô nãi nãi ta, còn không mau cút đi!

Chỉ Hương tức giận mở miệng, cho dù là mắng chửi người, cũng vẫn làm cho người ta một loại cảm giác khác thường, giống như làm cho người ta không tức giận nổi, ngược lại sẽ vui vẻ nhận.

Trong lúc nói, nàng nâng tay phải lên, vung tay áo, đóa hoa ngoài thân thể, đồng loạt bay múa, lao thẳng đến bóng dáng hơi mờ.

Xa xa, bóng dáng Mạnh Hạo hóa thành khói nhẹ, lúc gào thét nghe được phía sau truyền đến tiếng nổ vang, còn có thanh âm cua Chỉ Hương, nghiến răng nghiến lợi, quanh quẩn ở bên tai Mạnh Hạo.

- Cô nãi nãi ta thật vất vả tích lũy được một ít tiên lực, cứ như vậy lãng phí. Mạnh Hạo … ngày Yêu Tiên cổ giới mở ra, nếu như ngươi bội ước, không giúp ta, cô nãi nãi ta nhất định, nhất định giết ngươi!!!!

Vẻ mặt Mạnh Hạo như thường, giống như không có nghe thấy, tốc độ nhanh hơn, một Huyết Băng Thiểm chợt lóe, khoảnh khắc đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 795: Chỉ Hương dũng mãnh! (2)

Hắn mặc kệ Chỉ Hương làm như thế nào, cho dù là lại xuất hiện Lão Tổ Trảm Linh Mặc Thổ, nhưng Chỉ Hương cho dù trả giá thật nhiều cũng phải ngăn cản, tranh thủ thời gian cho bản thân chạy trốn. Một khi chạy khỏi phía nam, ở trong đại họa, trong biển lớn mênh mông, muốn tìm được Mạnh Hạo, giống như mò kim đáy biển.

Vả lại, nếu có Lão Tổ Trảm Linh dám ra ngoài một mình, thì nội bộ Mặc Thổ phân tranh, cũng sẽ trở thành sự do dự của bọn họ.

Mạnh Hạo nghĩ vô cùng chu toàn, trong lúc gào thét, triển khai tốc độ cao nhất, lao thẳng về phía chân trời.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Mạnh Hạo không biết Chỉ Hương ngăn chặn đối phương như thế nào, nhưng lúc này đã qua một tháng, Mạnh Hạo cũng không gặp phải chút ngăn trở nào. Vả lại dưới tốc độ toàn lực của hắn, toàn bộ vùng đất phía nam, đã đi hết non nửa.

Trong thiên địa, mưa tím càng nhiều, cho dù dưới mặt đất còn chưa nhìn thấy biển, nhưng mùi nước biển đã tràn ngập đến. Mưa tím này ăn mòn tất cả, trên mặt đất nhìn không thấy bất kỳ thực vật nào, sức sống diệt sạch, linh khí đã sớm tàn lụi, không thấy nửa điểm.

Chốc chốc, lại có thể nhìn thấy một vài tộc nhân của bộ lạc cướp đoạt, xuất hiện ở dưới mặt đất. Ngày hôm sau, Mạnh Hạo thấy được Đoạn Nam quan.

Thân ảnh của hắn ở Đoạn Nam quan hơi dừng lại một chút, nhìn ải này, khẽ thở dài một tiếng. Lần dừng lại này rất ngắn ngủi, tới mức, những tu

sĩ lưu lại nơi đây, cũng đều không phát hiện ra sự xuất hiện của hắn.

Thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, nhanh chóng đi về phía bắc.

Tu vi của hắn trong một tháng này, không ngừng suy yếu, ngũ sắc thiên dần dần giảm bớt, không còn là Nguyên Anh trung kỳ đỉnh cao, mà rớt xuống Nguyên Anh sơ kỳ.

Mạnh Hạo âm thầm tính toán, sợ là không duy trì được bao lâu, thì ngũ hành sẽ phân tán hoàn toàn, tới lúc đó, tu vi sẽ trở lại trình độ Hoàn Mỹ Kim Đan đại viên mãn.

Kế tiếp, nếu có thể cảm ngộ mưa tím, dung hợp với đồ đằng máu, hóa thành đồ đằng thủy của bản thân, Mạnh Hạo mới tiến hành … con đường Nguyên Anh ngũ sắc của bản thân!

Lúc đó, mới là quật khởi chân chính!

Mạnh Hạo thở sâu, cúi đầu bay nhanh. Nhoáng một cái, ba tháng trôi qua, khi tu vi của hắn hoàn toàn về tới Hoàn Mỹ Kim Đan đại viên mãn, hắn rời khỏi phía nam Tây Mạc. Thời điểm hắn bước vào khu vực trung tâm, hắn nhìn thấy cả vùng đất, vô biên, thực sự là vô biên vô hạn ….

Biển rộng màu tím!

Không trung mờ tối, mưa tím tầm tã, toàn bộ thế giới, tại thời khắc này, ở trong mắt Mạnh Hạo, chỉ có một mảnh đại dương mênh mông, vô biên vô hạn …

Sóng biển nhấp nhô, theo gió mà động, khiến cho tóc của Mạnh Hạo bay lên, quần áo phần phật. Hắn đứng trên bầu trời, ngóng nhìn biển rộng, trầm mặc không nói.

Dường như toàn bộ thế giới, tất cả sinh mạng đều đã bị chôn vùi, chỉ còn

lại một mình bản thân cô độc. Cảm giác này từ từ dâng lên từ đáy lòng Mạnh Hạo, theo hắn hất đầu, dần dần tiêu tan.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo tiếp tục đi về phía trước, tốc độ cực nhanh, chim anh vũ đi theo bên cạnh hắn, thi thoảng lại kiêu ngạo, ngông cuồng thét chói tai vài tiếng.

- Á… á…. Á… ta là hải âu….

Chim anh vũ lao xuống, lặn một hơi, chìm vào trong nước biển, rồi lại ở phía xa xa nhảy lên, bộ dáng rất là vui vẻ.

Thiên Hải khôn cùng, đại dương mênh mông, Mạnh Hạo một đường bay nhanh. Mấy tháng sau, hắn đã ở nơi từng là chỗ sâu trong trung tâm Tây Mạc. Ở trong này, hắn nhìn thấy một vài núi cao ở trong trí nhớ, lộ ra đỉnh núi, đã trở thành đảo nhỏ.

Nhìn không thấy bất luận một tu sĩ nào, không thấy bất kỳ một dị yêu nào, chỉ có … thi thể hư thối, ngẫu nhiên trôi nổi mà qua ở trên mặt biển.

Một mảnh tĩnh mịch.

Lại trôi qua bảy ngày, ở phía trước Mạnh Hạo, xuất hiện một quần đảo đỉnh núi. Bóng dáng Mạnh Hạo dừng lại giữa không trung, cúi đầu nhìn kỹ, sau một lúc lâu, mới nhận ra, nơi này là một dãy sơn mạch cao nhất trung tâm Tây Mạc.

Năm đó, Ô Thần bộ từng đi ngang qua nơi này, nhưng hiện tại núi này đã không còn, bị chôn vùi ở trong biển rộng, lộ ra một cái đảo đỉnh núi không đến hai mươi trượng.

- Liền chọn nơi đây đi.

Mạnh Hạo không có tiếp tục bắc tiến nữa. Càng đi về phương bắc, đảo

đỉnh núi như vậy lại càng ít, biển cũng càng sâu. Thậm chí mặt biển hiện giờ, đặt vào mấy năm trước, đó là giữa không trung.

Đáp xuống đảo đỉnh núi này, sau khi khoanh chân ngồi xuống, Mạnh Hạo thở sâu, nhìn đại dương bốn phía. Nơi đây đối với hắn mà nói, là chỗ bế quan tốt nhất, rất là an toàn.

Bởi vì màn mưa tím tuyệt diệt tất cả này, đối với tu sĩ Tây Mạc mà nói, là đại họa, còn đối với Mạnh Hạo mà nói, lại là không vướng bận. Thậm chí, một khi hắn cảm ngộ đồ đằng mưa tím, nơi đây giống như biển của nhà hắn.

Hồi lâu, hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền, trên người hắn, ngũ sắc quang hiện giờ đã sớm tiêu tan, tu vi cũng một lần nữa biến thành Hoàn Mỹ Kim Đan đại viên mãn, đồ đằng ngũ hành. Trên người hắn lóe lên ánh sáng đồ đằng, Mạnh Hạo bắt đầu nhập định.

Chim anh vũ bay múa, khi thì đi xa, khi thì trở về, dường như ở bất kỳ địa phương nào, nó cũng có thể rất vui vẻ, tự tìm được hoạt động và vận động khiến bản thân cảm thấy thú vị.

Giống như lúc này, nó đang bắt chước chim biển, thỉnh thoảng lại hét lên một tiếng, chơi đến bất diệc nhạc hồ. Miếng mỡ đông cũng không chịu cô đơn, phịch một tiếng, biến thành chim biển chân chính, rất là ngạo kiều liếc chim anh vũ một cái.

Vì thế, hai cái tên dở hơi này, lập tức bắt đầu đối lập rồi…

Thời gian chậm rãi trôi qua, mấy ngày sau, Mạnh Hạo mở mắt ra. Tu vi của hắn đã duy trì ở trình độ no đủ, trong lúc hai mắt chớp nháy, như có tinh mang chợt lóe trong mắt.

Hắn cúi đầu, nhìn thoáng qua đồ đằng máu trên ngón trỏ, trên mặt dần dần hiện lên vẻ quyết đoán và chấp nhất.

- Đồ đằng cuối cùng!

- Máu, đại biểu cho sức sống, đối kháng tất cả tử vong, là biểu hiện mặt sinh của đồ đằng thủy.

- Mưa tím, đại biểu tử vong, tuyệt diệt tất cả sức sống, là biểu hiện mặt tử của đồ đằng thủy.

- Sinh và tử, hai thế đối lập, nhưng lại tuần hoàn với nhau, không có sinh, làm sao có thể có tử, mà không có tử … thì làm sao tôn lên sinh!

- Sinh và tử dung hợp, máu và mưa tím giao hòa, lại thành … đồ đằng thủy đại viên mãn của Mạnh Hạo ta!

Khi thì thào, trong mắt Mạnh Hạo lóng lánh hào quang. Giờ phút này là đêm tối, mưa vẫn như trước, nhưng tại trong mưa này, cặp mắt của Mạnh Hạo lộ ra hào quang, giống như lôi điện.

- Muốn hiểu ra đồ đằng mưa tím đại biểu tử vong, không phải ngồi ở chỗ này nhìn biển là có thể hiểu ra. Ta cũng cần chân chính dung nhập vào trong biển tím, tự mình cảm thụ một chút….

- Cái gì là tử vong!

- Chỉ có như vậy, chỉ đến khi ta cùng với biển tím, tuy hai mà một, ý đến nhất trí. Như vậy, ta mới có thể hiểu ra, nắm giữ lực lượng thuộc về nó, lạc ấn nó thành đồ đằng của ta!

Mạnh Hạo nghĩ đến đây, liền không chút chần chờ. Tính cách của hắn chính là như thế, một khi quyết định, liền không dễ thay đổi.

Nhất là bước chân vào con đường tu hành, đường này không quay đầu lại, cần không ngừng đi về phía trước, một khi trì trệ không tiến, một khi

do dự, khoảng cách ngã xuống, cũng không còn xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 796: Biển tím trầm tâm.

Ánh mắt chớp động, Mạnh Hạo đứng lên, ngẩng đầu nhìn chim anh vũ với miếng mỡ đông ở xa xa đang tỷ thí với nhau, sau đó cúi đầu, tiến về phía trước một bước, cả người trực tiếp ngã vào biển tím.

Thân thể vừa mới đụng chạm nước biển màu tím này, hơi thở tử vong mãnh liệt, khoảnh khắc từ bốn phía xuất hiện tràn tới, bao phủ cả Mạnh Hạo.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, dần dần khoanh chân, thân thể cũng theo đó không ngừng trầm xuống. Ước chừng trầm xuống hơn mười trượng, Mạnh Hạo chợt mở hai mắt, thân thể cũng theo đó mà không hề trầm xuống nữa.

Nơi này, là cực hạn giờ phút này Mạnh Hạo có thể thừa nhận, càng xuống phía dưới, khí tức tử vong của nơi này lại càng mãnh liệt. Đối với mảnh biển rộng này mà nói, Mạnh Hạo chính là sức sống, là tồn tại hoàn toàn đối lập với chúng nó.

Mạnh Hạo, không có khả năng đối kháng với toàn bộ biển tím.

Thậm chí việc trầm xuống hơn mười trượng này, nếu để người ngoài biết được, đều sẽ cảm giác không thể tin nổi. Phải biết rằng, mảnh biển tím này, giống như cấm địa của tu sĩ, đừng nói là hơn mười trượng, cho dù là một hai trượng, ở trong thời gian cực ngắn, cũng có thể dập tắt hết tất cả sinh mệnh chi hỏa.

Mà ở vị trí hơn mười trượng này, tu sĩ tầm thường chỉ cần thời gian mười hơi thở, sức sống lập tức sẽ biến mất, tử khí tràn ngập, bị dập tắt hết thảy tư cách sinh tồn.

Mà Mạnh Hạo, từ khi bắt đầu khoanh chân đến giờ phút này, tại vị trí hơn mười trượng này, đã vượt qua mười hơi thở. Tất cả chuyện này, có liên hệ rất lớn với cảnh giới Hoàn Mỹ của hắn. Bởi vì cảnh giới Hoàn Mỹ này, không hấp thu sức mạnh của thiên địa, tự hình thành một tuần hoàn, cũng giúp cho Mạnh Hạo ở nơi này, nắm chắc sinh tồn hơn xa những người khác.

Nhưng cho dù là như vậy, sau hai mươi hơi thở, thân thể Mạnh Hạo vẫn run run một chút, khí tức tử vong không ngừng ngưng tụ chung quanh hắn, càng ngày càng nhiều. Theo va chạm giữa sinh và tử, trực tiếp hóa thành tuyệt diệt, muốn hoàn toàn giết chết, chôn vùi hắn ở trong này.

Như là một viên đá để vào một bàn ủi đỏ thẫm, trong nháy mắt không hợp nhau, băng hỏa đối lập, hình thành lực lượng … không phải nước đá bốc hơi, thì là bàn ủi vỡ, này …

Chính là tuyệt diệt!

Sau ba mươi hơi thở, tại trong lực lượng diệt tuyệt tới cực hạn này, Mạnh Hạo mạnh mẽ mở mắt ra, thân thể khoảnh khắc lao ra, đảo mắt liền phá tan mặt biển, trực tiếp bay lên, đáp lên đảo đỉnh núi. Cả người hắn sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, trên người hắn, hơi thở tử vong và sức sống va chạm, hóa thành diệt tuyệt, khiến Mạnh Hạo khó có thể chịu đựng.

Nhưng cặp mắt của hắn, lại hiện lên tia sắc bén sáng ngời.

- Ta hiểu được, đại họa biển tím này, bản thân là không có lực lượng diệt tuyệt, nhưng bởi vì chủ thể là tử, nên khi đụng chạm với sức sống, mới có thể bộc phát ra diệt tuyệt. Diệt tuyệt này, không phải do bản thân biển tím tạo thành, mà là do ở cùng với sức sống nên bạo phát ra.

- Sinh và tử đối lập, sau khi va chạm, hình thành lực lượng diệt tuyệt … đây mới là lực lượng đích thực sau cùng, mà đồ đằng thủy đại viên mãn

biểu hiện ra!

- Diệt tuyệt này, cần có đồng thời cả sinh và tử, mới có thể hình thành.

- Hiện tại ta có đồ đằng máu là sinh, cần cảm ngộ là biển tím tử, chứ không phải diệt tuyệt. Nếu thật muốn cảm ngộ, trước hết, cần phải làm cho diệt tuyệt này mất đi hiệu lực, chỉ có như vậy, mới có khả năng cảm ngộ đến tử ý!

Mạnh Hạo thở sâu, khoanh chân ngồi xuống, dùng ba ngày, mới có thể khôi phục lại. Thời điểm mở hai mắt ra, trong mắt hắn càng trở nên sáng ngời, trầm mặc suy tư một lát, lại cất bước, đi vào trong nước biển. Ở vị trí hơn mười trượng lúc trước, lại một lần nữa khoanh chân, cảm thụ diệt tuyệt trong nước biển.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Đảo mắt đã trôi qua một năm.

Một năm nay, Mạnh Hạo không nhìn thấy bất kỳ một tu sĩ hay sinh mạng nào, dường như trong thiên địa, cũng chỉ có một mình hắn.

Khiến diệt tuyệt mất đi hiệu lực, cũng không dễ dàng, cho dù Mạnh Hạo có cảnh giới Hoàn Mỹ chống đỡ, cũng cực kỳ gian nan. Vả lại, hắn không phải vạn bất đắc dĩ, sẽ không vận dụng đồ đằng máu, bằng không, tại trong biển tím này, giữa sự sống và cái chết, bành trướng và đối lập, sẽ làm cho lực lượng diệt tuyệt, trong nháy mắt, đạt tới một loại trình độ kinh khủng, đủ để thuấn sát Mạnh Hạo.

- Không thể lấy sinh đi cảm ngộ tử, muốn chân chính hiểu ra tử, cần tử một lần!

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở vị trí ba mươi trượng dưới biển tím, sau khi giữ vững được 170 hơi thở, thì nhanh chóng lao ra.

Thời gian một năm, tiến bộ của hắn không ít, nhưng khoảng cách cảm

ngộ mưa tím, còn kém rất nhiều.

- Nhưng cho dù chết, cũng không phải mù quáng rồi thực sự ngã xuống, mà là phải dần dần tiến tới. Trước tiên chậm rãi hạ bớt sức sống của bản thân trong diệt tuyệt ý này, cho đến khi nghịch chuyển thay đổi, lấy cái chết để sinh tồn. Vừa không chịu biển tím diệt tuyệt, mà không có diệt tuyệt ý này, mới có thể đi cảm thụ hơi thở tử vong của biển tím này.

Mạnh Hạo hiểu ra, sau mấy ngày nghỉ ngơi lại bước vào biển tím, khoanh chân cảm ngộ.

Thời gian lại trôi qua, một năm, hai năm, ba năm….

Mười năm sau.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở vị trí hơn hai trăm trượng dưới biển tím, khi nhắm mắt, thân thể vẫn không nhúc nhích, giống như tử vong. Chung quanh hắn, tử ý vờn quanh, thi thoảng lại bộc phát ra khí tức tuyệt diệt, nhưng lại không quá rõ ràng, so với mười năm trước, yếu hơn rất nhiều.

Cho đến một tháng sau, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, diệt tuyệt ý chung quanh hắn lúc này mới mãnh liệt dâng lên, nhưng không đợi chúng bùng nổ, Mạnh Hạo đã gào thét, nháy mắt lao ra khỏi mặt biển.

- Còn chưa đủ …. Khi nào, ta có thể ngồi ở dưới đáy biển, mới là cảm ngộ biển tím có chút thành tựu.

Mạnh Hạo thì thào. Thời gian mười năm, tu vi của hắn không có quá nhiều biến hóa, nhưng hơi thở toàn thân hắn, cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Giờ phút này, thân thể hắn thon dài hơn, khí chất thư sinh bớt chút, nhiều thêm một chút yêu dị, thiếu đi một tia nho ý. Đó là do sức sống giảm bớt, tử khí gia tăng tạo thành.

Làn da trong suốt lấp lánh, bộ dáng tuấn mỹ hơn, gần như là yêu.

Mười năm, mưa tím vẫn rơi, nhưng chiều sâu nước biển lại không hề gia tăng nhiều, đảo đỉnh núi vẫn còn … mà hiện giờ phía nam Tây Mạc, cũng đã sớm trở thành đại dương mênh mông. Biển này bao trùm toàn bộ vùng đất Tây Mạc, tất cả bộ lạc và tu sĩ chưa kịp tiến vào Mặc Thổ, đã trở thành hài cốt, ẩn thân trong nước tím.

Hóa thành một loại tồn tại, giống như kiều nô ở trong Khư Kiều giới, giống như u hồn, thi thoảng sẽ hiện ra trên biển tím. Thường thường phiêu hốt qua các bộ lạc, mang đi tất cả sức sống, như thể là sứ giả của biển tím.

Mười năm này, Mạnh Hạo đã gặp mấy lần u hồn như vậy.

Mà giờ khắc này, khi hắn lao ra khỏi biển tím, ở phía xa, có một đám mấy trăm u hồn, đang mờ mịt chạy trên mặt biển. Thời điểm Mạnh Hạo lao ra, những bóng dáng u hồn này đồng loạt dừng một chút, quay đầu nhìn qua.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 797: Trong biển không năm tháng.

U hồn nhìn Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cũng nhìn về phía u hồn, ánh mắt đôi bên nhìn nhau, những u hồn này lộ ra vẻ chần chờ, dường như đang mê muội.

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, nhưng ánh mắt cũng luôn theo dõi những u hồn này, cẩn thận quan sát phản ứng của chúng.

Một lát trôi qua, bỗng nhiên, một đám u hồn đó lập tức lộ ra tử khí ngập trời, bóng dáng lay động, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhíu mày, thầm than một tiếng. Trong nháy mắt đám u hồn đó tiến đến, hắn nâng tay phải lên, chỉ về phía trước. Chỉ này ra, huyết sắc lập tức ngập trời, huyết quang vô tận khoảnh khắc xuất hiện, tại trong huyết quang này, mang theo sức sống nồng đậm đến cực điểm. Mảnh sức sống này gào thét mà đi, trong chớp mắt liền va chạm với đám u hồn kia.

Trong chớp mắt khi đôi bên đụng chạm nhau, một cỗ diệt tuyệt ý chợt bùng nổ, ý này long trời lở đất, hóa thành sấm sét rầm rầm mà qua. Tất cả u hồn, thân thể toàn bộ sụp đổ, phá thành mảnh nhỏ, cả thân xác và linh hồn đều bị hủy diệt.

Đây là diệt tuyệt ý, do sinh ý đụng chạm với tử ý, sau đó chuyển hóa thành diệt tuyệt.

Mười năm trước, Mạnh Hạo còn làm không được điểm này. Nhưng hôm nay, theo mười năm cảm ngộ, cho dù hắn còn không thể làm được chuyện nghịch chuyển bản thân, hoàn toàn hóa thành tử khí, nhưng loại lấy sinh chuyển thành diệt tuyệt, đã có điều ngộ ra.

- Những u hồn do biển tím hóa thành đó, cũng có thể phát hiện ra sức sống trong cơ thể ta, lại càng không cần phải nói mảnh đại dương tím mênh mông này.

Mạnh Hạo lắc lắc đầu. Tuy nhiên mười năm này, theo hắn không ngừng cảm ngộ, từ lúc vừa mới bắt đầu, gặp phải những u hồn này, là nháy mắt bị phát hiện, cho đến hiện giờ, những u hồn đó sẽ bị mê muội một lát, cũng chứng tỏ Mạnh Hạo tiến bộ to lớn.

- Loại biểu hiện này, cũng có thể chứng minh, con đường ta lựa chọn, hiện giờ xem ra là chính xác.

Mạnh Hạo như thoáng chút suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chim anh vũ và miếng mỡ đông đã không biết đi nơi nào. Mười năm này, chúng nó hoàn toàn vui mừng, rất là nhảy nhót.

Thường xuyên là hơn nửa năm nhìn không thấy bóng dáng, bất quá nghĩ đến miếng mỡ đông và chim anh vũ xấu xa, Mạnh Hạo cũng không lo lắng cho an nguy của bọn họ. Hơn nữa, bốn phía này, không có một cọng lông nào, nghĩ đến chim anh vũ và miếng mỡ đông, cho dù gây họa, cũng sẽ không làm quá lớn.

Mạnh Hạo nghĩ xong, nghỉ ngơi mấy ngày, lại chìm vào trong biển tím.

Nhưng Mạnh Hạo chuyên tâm tu hành, cũng không biết, đối với chim anh vũ và miếng mỡ đông, lần này hắn tính sai…

Bốn phía này, đích đích xác xác là không có một cọng lông tồn tại, nhưng Mặc Thổ có a…. Miếng mỡ đông và chim anh vũ, từ mấy năm trước đã nhìn chán cảnh bốn phía là đại dương mênh mông, vì thế lặng lẽ rời khỏi, bay về phía Mặc Thổ.

Sau khi chúng nó tiến vào Mặc Thổ, lập tức nhấc lên một hồi bão táp.

Bão táp này quét ngang yêu đàn, tạo thành một đoạn lại một đoạn truyền thuyết.

Thời gian nhoáng lên một cái, lại là mười năm.

Mạnh Hạo cảm ngộ mưa tím, đã trọn vẹn thời gian hai mươi năm. Hôm nay, hắn đã có thể trầm xuống đáy biển khoảng nghìn trượng, thời gian khoanh chân nhập định, đã được mấy tháng.

Sức sống trên người hắn, đã mỏng manh tới cực hạn rồi, nếu đổi lại là những người khác, không có sức sống, thì đã không còn sinh mạng rồi. Nhưng Mạnh Hạo lại không giống, sức sống cứ việc mỏng manh, nhưng tử khí nồng đậm kia, cũng như hóa thành một loại sinh mạng khác cho hắn.

Loại sinh mạng này, là cùng loại tồn tại như u hồn, nhưng lại có máu thịt, có được hồn phách. Mười năm này, sở dĩ Mạnh Hạo có thể kiên trì dưới đáy biển thời gian dài hơn, là bởi vì theo sức sống của hắn ảm đạm đi, diệt tuyệt ý trong nước biển, đã giảm bớt trên phạm vi lớn, ý bài xích đối với hắn rõ ràng đã suy yếu.

Cho đến khi lại trôi qua mười năm, Mạnh Hạo cảm ngộ đồ đằng mưa tím, sau nửa giáp, rốt cục hắn đã có thể trực tiếp chìm tới đáy của biển tím này.

Ngồi ở nơi đã từng là … mặt đất của Tây Mạc!

Tại đáy biển, Mạnh Hạo cảm nhận được bốn phương tám hướng, tồn tại hơi thở tử vong không cách nào hình dung. Hơi thở đó nồng đậm đến mức, khiến cho trong nước biển này, cũng có từng luồng u hồn, thi thoảng xuất hiện.

Tuy nhiên những u hồn đó, khi nhìn thấy Mạnh Hạo, đều không nhìn thẳng, mà không ngừng lướt qua bên người hắn.

Sức sống trong cơ thể Mạnh Hạo đã bị áp chế tới cực hạn rồi, chỉ còn lại có một tia. Một tia này treo mạng của hắn, trong ngoài toàn thân hắn, sớm đã bị tử khí tràn ngập, khiến cho máu thịt đã trở thành xám trắng, màu sắc giống như thi thể.

Hắn khoanh chân ngồi ở đáy biển, ngồi ở nơi từng là mặt đất Tây Mạc, một lần ngồi này, chính là một năm rồi lại một năm.

Muốn hiểu được mưa tím, thì phải trở thành mưa tím, chỉ có như vậy, mới có thể cảm ngộ. Ba mươi năm thử nghiệm, rốt cục giúp Mạnh Hạo thành công, miễn cưỡng làm được điểm này.

Một tia sức sống kia, duy trì ngọn lửa sinh mạng của hắn, cho dù là bị tử khí vô hạn tràn ngập, cũng sẽ không tắt, khiến cho diệt tuyệt ý bốn phía, mỏng manh tới cực hạn rồi.

Giúp cho Mạnh Hạo, rốt cục có thể, đi cảm thụ tử vong trong mưa tím này.

Hắn bất động, khoanh chân mà ngồi, không rời khỏi biển tím, cho đến khi lại mười năm trôi qua.

Mạnh Hạo vì cảm ngộ ra đồ đằng thủy, đã bế quan suốt bốn mươi năm. Bốn mươi năm, đối với phàm nhân mà nói, là năm tháng nửa đời, còn đối với tu sĩ mà nói … bốn mươi năm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, bảo dài … lại tuyệt không quá dài.

Bốn mươi năm qua, mưa trên đất Tây Mạc không còn là mưa tầm tã nữa, mà đã xuất hiện dấu hiện giảm bớt. Mưa này dù sao cũng không có khả năng mưa cả vạn năm, trong ghi chép của Tây Mạc, mưa này nhiều nhất, chỉ rơi trăm năm.

Nhưng cho dù là trăm năm sau, mưa không rơi nữa, linh khí cũng sẽ

không khôi phục, biển tím đã trở thành cấm địa. Cho dù ở giữa không trung, tu sĩ có thể bay, nhưng nước biển … không thể bước vào nửa bước.

Nhất là những tu sĩ Tây Mạc chưa kịp bước vào Mặc Thổ, bọn họ tử vong một lượng lớn, khiến cho u hồn trên biển tím này có rất nhiều, phiêu hốt lơ lửng. Một khi gặp được kẻ sống, oán khí sẽ ngập trời, bổ nhào về phía trước, diệt sạch sức sống.

Tuy rằng nói vậy, nhưng những u hồn đó, ở phương diện khác mà nói, cũng là một vật cần thiết với tu sĩ. Do chúng nó là tử khí biến thành, nên một khi bắt được phong ấn, liền có một u hồn hùng mạnh, còn có thể hóa thành tinh thạch tử khí. Loại tinh thạch này, có thể phụ trợ tu hành, kích thích tiềm lực thân thể.

Cùng lúc đó, thời gian bốn mươi năm, Mặc Thổ cũng xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất. Duy nhất không biến, chính là địa vị của liên minh Thiên Đình ở Mặc Thổ, vững chắc không thể lay động.

Tuy nhiên, ngoài liên minh Thiên Đình, cũng dần dần xuất hiện sáu cỗ thế lực không tầm thường, theo thứ tự là vài cái đại bộ có Lão Tổ Trảm Linh năm đó, dần dần diễn biến ra.

Duy chỉ có cỗ thế lực thứ sáu là đặc thù nhất, là đại thế lực duy nhất không có cường nhân Trảm Linh, tên của nó là Kim Ô Hắc Long tộc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 798: Trong biển không năm tháng. (2)

Tộc này, là Ô Thần bộ và Hắc Long bộ năm đó, dung hợp cùng một chỗ tạo ra, lấy Kim Ô bộ làm chủ, Hắc Long bộ làm phụ, Kim Quang giáo làm trắc, trở thành tộc đàn dũng mãnh.

Cho dù không có Lão Tổ Trảm Linh, nhưng sự tồn tại của tám trăm ngàn yêu đàn, khiến Kim Ô Hắc Long tộc, vẫn là một thực lực khủng bố không thể coi thường.

Nhất là trận pháp, trong bốn mươi năm này, khiến phần đông người rình mò, không thể không dập tắt ý niệm trong đầu. Còn có cây Kinh Thứ đằng điều kia tồn tại, dưới Trảm Linh, tất cả địch xâm phạm, căn bản là không thể bước vào nửa bước.

Mà Trảm Linh xuất hiện, tức là có thể thắng lợi, nhưng tám trăm ngàn yêu đàn cuồng loạn, khiến bất kỳ một cái bộ tộc nào, cũng không thể không lo lắng hậu quả.

Kể từ đó, thì có cân bằng. Mà cân bằng … là cơ sở để Kim Ô Hắc Long tộc có thể sinh tồn và hùng mạnh.

Lại càng không cần phải nói, còn có đồ đằng Thánh Tổ trưởng thành, Thiên Phương thú thủ hộ. Khiến cho Kim Ô Hắc Long tộc, đối với bất kỳ một cái bộ lạc nào, đều vô cùng coi trọng.

Nhất là làm cho cả Mặc Thổ đều có chút kinh hãi là, trong đám tám trăm ngàn dị yêu đó, dần dần xuất hiện một ít dị yêu, trưởng thành đến trình độ của đồ đằng Thánh Tổ.

Đại Mao, ở hơn ba mươi năm trước, đã trở thành cấp mười một, hóa thành đồ đằng Thánh Tổ! Ngày đó, tất cả yêu đàn ở Mặc Thổ, đều đã nhận ra yêu khí nồng đậm, từ bốn phương tám hướng, cuồn cuộn lao thẳng tới Kim Ô tộc.

Sau đó, là con cá sấu màu đỏ thắm kia, còn có thằn lằn khổng lồ, cũng đều lần lượt cách nhau chừng mười năm, trở thành đồ đằng Thánh Tổ.

Còn có quạ đen, muỗi xanh, đủ loại dị yêu, như nấm mọc sau mưa, không ngừng lột xác đến cấp mười một, trở thành đồ đằng!

Chúng nó, thủ hộ Kim Ô Hắc Long tộc, khiến cho Kim Ô Hắc Long tộc, hoàn toàn xứng đáng trở thành một trong sáu thế lực lớn ở Mặc Thổ, ngoài liên minh Thiên Đình!

Thậm chí, ở mấy chục năm trước, không biết chim anh vũ và miếng mỡ đông lấy phương pháp gì, vậy mà lại tránh được thần thức của Trảm Linh, về tới Mặc Thổ. Tại trong mấy năm qua, tác loạn một phương, vô số dị yêu gặp họa. Khiến cho hiện giờ, chỉ cần chim anh vũ và miếng mỡ đông vừa xuất hiện, ngoại trừ Kim Ô Hắc Long tộc, yêu đàn của những bộ lạc khác, chỉ cần cảm nhận được hơi thở, toàn bộ lập tức kêu rên, xoay người bỏ chạy.

Cho dù Tư Long khống chế như thế nào, cũng không thể ngăn trở chút nào. Rất nhanh, yêu đàn bên người đều trốn đi hết, chỉ để lại Tư Long cô đơn một mình, lạnh run giữa không trung.

Khắc tinh Tư Long, xưng hô thế này, dần dần quật khởi trên Mặc Thổ.

Cùng lúc đó, bốn mươi năm này, vùng đất Nam Vực đối với Mặc Thổ, cũng rất là cảnh giác. Đệ tử các tông môn đến từ Nam Vực, thường xuyên tiến vào Mặc Thổ, tiếp xúc với sáu thế lực lớn. Tối thiểu, ở mặt ngoài, là một mảnh bình thản, nhưng trên thực tế, song phương đều đang cảnh giác.

Trong đó, Kim Ô Hắc Long tộc tiếp xúc nhiều nhất … chính là Tử Vận Tông!

Nguyên nhân chuyện này, dần dần cũng bị truyền ra, được tu sĩ Tây Mạc biết đến. Bốn mươi năm trước, đồ đằng Thánh Tổ - Mạnh Hạo, mang theo Ô Thần bộ từ phía bắc, một đường quật khởi, cùng nhau đi tới Mặc Thổ … đã từng là đệ tử của Tử Vận Tông!

Là Đan Đỉnh đại sư Nam Vực, thanh danh hiển hách.

Khi tin tức này vừa mới truyền ra, đưa tới chấn động không nhỏ. Dù sao Mạnh Hạo ban đầu ở ngoài Mặc Môn ngũ hành quy nhất, rung động tất cả những người nhìn thấy.

Chẳng qua, theo thời gian trôi qua, những thuyết pháp có liên quan đến Mạnh Hạo, dần dần đã trở thành chuyện xưa. Dù sao đã hơn bốn mươi năm, Mạnh Hạo không có chút tin tức nào, duy nhất biết được, là hắn đã tiến vào chỗ sâu trong Tây Mạc rồi. Mà ở trong biển rộng, tràn ngập đại họa mưa tím, rất nhiều người cho rằng, Mạnh Hạo đã ngã xuống.

Về phần vì sao hắn không tiến vào Mặc Thổ, mà đi biển tím, cũng chầm chậm bị người hiểu ra, bởi vì Quý gia – Đông Thổ!

Thù hận giữa Mạnh Hạo và Quý gia, đã bị người biết được.

Bốn mươi năm, vùng đất Nam Thiên biến hóa không nhỏ, hiện giờ, Mạnh Hạo dần dần di vong, đã ở đáy biển tím, cảm ngộ tử ý. Mà cũng ở trong đáy biển, cách Mạnh Hạo một khoảng xa, nơi đã từng là phía bắc Tây Mạc, khu vực ban đầu của Ô thần bộ, có một thanh niên mặc áo bào đen, khoanh chân ngồi trong biển tím. Khi hai mắt y mở ra, thì hiện lên tinh mang đỏ thẫm.

Nếu nhìn kỹ, bộ dáng của y … cùng Mạnh Hạo, rõ ràng có vài phần

tương tự, tuy nhiên lại âm hàn hơn nhiều.

Y mặc áo bào đen, mi tâm có một dấu ấn con dơi, cả người nhập định … nhưng thoạt nhìn … lại như thể là một con dơi màu đen!

- Đại thánh thủ thiên, có thất linh loạn nhập, huyễn hóa thành thái cổ thất chân linh … vạn vạn năm sau đó, linh ý phi thăng, linh thể hóa thành bảy thanh Thí Tiên kiếm. Mạnh Hạo, ngươi có tài đức gì, vậy mà lại có thể có bốn thanh!

- Chân linh không hiện, tàn linh chúng ta trên đường, đoạt lại linh thể, lại đi trọng chấn lại chân linh đạo!

Hai mắt thanh niên mặc áo đen chợt lóe, trong mắt trái của y, không có con ngươi, chỉ có một mảnh lốc xoáy. Tại trong lốc xoáy kia, có một cỗ hài cốt, nửa trên hài cốt này là người, nửa dưới là thú, chính là hài cốt quỷ dị mà Mạnh Hạo phát hiện trong thánh địa của Ô Thần ngũ bộ, nơi có thanh Thí Tiên kiếm cuối cùng.

Mà hiện giờ, hài cốt này như trở thành chất dinh dưỡng giúp thanh niên mặc áo đen lớn mạnh. Có lẽ cũng chính là vì cắn nuốt hài cốt này, mới giúp cho y … từ bộ dạng một con dơi màu đen, lột xác thành hình người!

Thời gian bốn mươi năm thoáng cái đã qua, có người còn nhớ rõ Mạnh Hạo, nhưng càng có nhiều người, có lẽ nhớ rõ hình ảnh, lúc trước ngoài Mặc Môn, có một người, mang theo tám trăm ngàn yêu đàn.

Nhưng đối với bộ dáng của Mạnh Hạo, dĩ nhiên đã mơ hồ.

Theo năm tháng trôi qua, dường như Mạnh Hạo đã bị di vong.

Trên thực tế, hắn cũng đúng là bị như vậy. Toàn bộ biển tím Tây Mạc, nhìn không thấy thân ảnh hắn, bởi vì ở nhiều năm trước, hắn cũng đã chìm tới đáy biển tím rồi.

Ở nơi đã từng là mặt đất Tây Mạc, khoanh chân nhập định. Vừa ngồi, chính là nhiều năm.

Không hề nhúc nhích, không có hô hấp, không có dấu hiệu sinh mạng. Tại đáy biển tối đen này, một mình bế quan nhập định.

Diệt tuyệt ý bốn phía đã càng ngày càng nhẹ hơn, thậm chí, nếu không cẩn thận cảm thụ, cũng không phát hiện được. Cùng lúc đó, sức sống trong cơ thể Mạnh Hạo không còn nhiều lắm, cũng đang dần dần giảm bớt, cho đến khi hóa thành một tia, duy trì sinh mạng không tắt.

Cứ như vậy, lại trôi qua hai mươi năm.

Từ lúc Mạnh Hạo bắt đầu cảm ngộ biển tím, đã suốt 60 năm, thời gian trôi qua, khiến cho bên ngoài đối với hắn, đã lãng quên nhiều lắm. Thậm chí trong Kim Ô Hắc Long tộc, đối với Mạnh Hạo, ngoại trừ những người năm đó còn nhớ, người tiến vào sau cùng những tộc nhân mới sinh, phần lớn coi Mạnh Hạo thành chuyện xưa, thành một truyền thuyết được khuếch đại.

Nhất là tộc nhân Hắc Long bộ cùng Kim Ô bộ, cũng chầm chậm xuất hiện một ít xung đột. Tuy nhiên, dưới áp chế cường lực của Hứa Bạch, lúc này mới giảm bớt.

Dù sao hai cái bộ lạc này, cũng không phải là đồng nguyên. Năm đó do áp lực bên ngoài bức ép, cho nên Hắc Long bộ mới lấy Kim Ô làm chính, liên minh cùng một chỗ. Nhưng lúc này, dường như tứ hải hưng thịnh thanh bình, dã tâm của Hắc Long bộ, cũng chầm chậm thức tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 799: Hàn tận bất tri niên.

Cho đến khi lại mấy năm trôi qua, ở nơi biển sâu trong Tây Mạc, một ngày này, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi kia luôn không nhúc nhích, bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Khi hai mắt hắn vừa mở ra, có chút mờ mịt, thật lâu sau, mới dần dần có chút thần thái yếu ớt.

- Thật nhiều năm …

Mạnh Hạo nhìn thế giới đáy biển tối đen, trầm mặc, nhẹ giọng thì thào trong lòng.

- Nhưng ta … còn chưa hoàn toàn hiểu hết tử ý trong biển tím. Mặc dù diệt tuyệt ý đã yếu, nhưng thủy chung vẫn còn, một ngày còn chưa hoàn toàn biến mất, liền giống như bị ngăn cách, khiến cho giữa ta và biển tím, không thể tương dung cùng một chỗ.

- Sức sống trong cơ thể ta, mặc dù chỉ còn lại một tia, nhưng chỉ cần có chút sức sống, diệt tuyệt cũng sẽ không biến mất.

- Chẳng lẽ, thật sự phải … chết một lần!

Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu, nhìn không gian tối đen phía trên, trầm tư không nói, thỉnh thoảng, chung quanh hắn, lại có từng sợi u hồn xuất hiện. Những u hồn này, trong thời gian 60 năm qua, càng ngày càng tỉnh lại nhiều, tràn ngập trên trời, trong nước biển, rất nhiều, rất nhiều.

Những u hồn đó, lướt qua bên người Mạnh Hạo, đối với hắn lại không có chút tính công kích nào, dường như nhìn không thấy, lại giống như, trong phán đoán của bọn nó, Mạnh Hạo giống chúng nó, đều là tồn tại không

có sức sống.

Mạnh Hạo nhìn nước biển tối đen, trong đầu của hắn, dần dần hiện lên thân ảnh mơ hồ của cha mẹ khi còn nhỏ. Trong lúc mơ hồ, hắn nhìn thấy hình ảnh chính mình đọc sách trước cửa sổ, còn có tiếc nuối mấy lần khoa khảo đều thi rớt, cùng với một bước lên Đại Thanh Sơn kia, cải biến cả cuộc đời của mình.

Kháo Sơn Tông, kế thừa Huyết Tiên, Tử Vân Tông, Mặc Thổ … cho đến vùng đất Tây Mạc, mọi thứ trải qua, đều quanh quẩn trong đầu Mạnh Hạo. Rất dài, dài đến nỗi Mạnh Hạo cũng quên, cách lúc bản thân gặp được Hứa Thanh ở Đại Thanh Sơn, đến nay đã đến một trăm năm.

Trăm năm, cứ như vậy trôi qua, nhanh đến mức khiến Mạnh Hạo có chút không kịp nhớ lại, đã đi xong hết, một đời phàm nhân.

Thời gian dần qua, trước mờ mịt của Mạnh Hạo, giống như hiện lên cả đời này, thấy bóng dáng tất cả mọi người. Kẻ thù cũng thế, bằng hữu cũng vậy, từng bóng dáng đó xuất hiện trước mắt hắn, trong lúc mơ hồ, dường như có thể nhìn thấy trong tối tăm, tồn tại nhân quả tuyến giữa mình cùng những người này.

Sau một lúc lâu, Mạnh Hạo bỗng nhiên mỉm cười, trong tươi cười, trong mắt hắn giây lát liền hiện lên một chút quyết đoán.

Nếu lựa chọn con đường này, sẽ kiên định đi tiếp. Cầu trong hiểm, ngoại trừ sinh tử, chính là phú quý!

Hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền, khoảnh khắc khi hai mắt khép kín, hắn không chần chờ chút nào, trực tiếp nghiền nát … một tia sức sống cuối cùng trong cơ thể!

Không phá thì không xây được, không có tử vong, nơi nào sẽ có tân sinh!

Tại khoảnh khắc một tia sức sống toái diệt biến mất, thân thể Mạnh Hạo trong thời khắc đó, dường như có một vài tiếng nổ vang không âm thanh quanh quẩn. Sức sống của hắn hoàn toàn biến mất, không còn tồn tại chút nào, ngọn lửa sinh mạng nháy mắt hoàn toàn tắt, cả người … Tử Vong!

Đây mới thực là tử vong, không có bất kỳ sức sống, không có bất kỳ linh trí, không có bất kỳ hơi thở, không có bất kỳ cảm giác, như táng thân tại nơi sâu trong biển tím này.

Ở khoảnh khắc hắn chết, chung quanh hắn, diệt tuyệt ý hóa thành khoảng cách, trở ngại hắn dung hợp với biển tím suốt 60 năm qua, nháy mắt biến mất tăm mất tích.

Sẽ không có chút ngăn trở nào nữa, dường như đối với Mạnh Hạo, đã sinh ra nhận thức, cho là hắn … giống như biển tím, đều là tử ý.

Đã không có diệt tuyệt làm khoảng cách, thân thể Mạnh Hạo lập tức đã bị tử khí nồng đậm đến từ toàn bộ biển tím Tây Mạc này, nháy mắt bao phủ, chui vào trong thân thể hắn, sau đó lại từ trong cơ thể hắn chạy ra, lui tới, vòng đi vòng lại.

Mạnh Hạo đã không còn ý thức, dường như cả người và thế giới này, đã cắt đứt quan hệ, không có … liên hệ nữa. Hắn quên thế giới, thế giới cũng quên hắn.

Chỉ có tử ý nồng đậm tới cực điểm trong biển tím này, mới nhớ rõ Mạnh Hạo, không ngừng ngưng tụ chung quanh hắn, không ngừng dung nhập vào trong cơ thể của hắn. Cho đến một ngày, sau khi toàn bộ máu thịt trên thân thể hắn tái nhợt, đều đã trở thành màu xám, đều hóa thành tử khí, hắn … đã cùng mảnh biển tím này, hóa thành một thể.

Lục phủ ngũ tạng hắn, tất cả vị trí trong thân thể hắn, tất cả mọi thứ, đều

dung hợp cùng một chỗ với biển tím.

Hắn, đã trở thành biển tím.

Nhưng biển tím, còn chưa trở thành hắn.

Đến khi thời gian, lại trôi qua.

Một năm, năm năm, mười năm …. Cho đến khi ba mươi năm trôi qua. Từ lúc Mạnh Hạo bắt đầu cảm ngộ mưa tím, đã hơn 90 năm.

Cho đến lúc này, không trung vùng đất Tây Mạc, mưa tím liên miên không dứt gần trăm năm kia, rốt cục xuất hiện dấu hiệu đình chỉ. Mưa càng ngày càng ít, cho đến khi lại một năm trôi qua, mưa tím … ngừng.

Không trung vẫn u ám như trước, nhưng mưa cuối cùng cũng ngừng lại. Tuy rằng không phải hoàn toàn, ngẫu nhiên cũng sẽ tiếp tục, nhưng tổng thể mà nói, mưa tím, đã hoàn toàn trở thành quá khứ.

Khi mưa tím tạm dừng, toàn bộ biển tím Tây Mạc, ở một ngày này, bỗng nhiên có một chút bất đồng. Trên mặt biển, dưới mặt biển, tất cả u hồn tồn tại ở nơi này, trong ngày này, tại thời khắc này, toàn bộ đều yên lặng, biến thành an tĩnh, biểu tình mờ mịt càng nhiều hơn, dường như đang lắng nghe.

Một lần nghe này, chính là ba tháng.

Ba tháng sau, tất cả khôi phục như thường, nhưng không có bất kỳ người nào nhận thấy được. Mảnh biển tím này, dường như … có chút không giống với lúc trước.

Dường như từng cái bọt sóng của vùng biển này, mỗi một lần sóng biển cuồn cuộn nổi lên, dường như đều mang theo một tia ý chí.

Ý chí này, đến từ Mạnh Hạo!

Nhưng Mạnh Hạo đối với chuyện này, hồ đồ không biết. Hắn không nhớ rõ khi nào thì thức tỉnh, không nhớ ra được mình là ai, không nhớ ra được mọi thứ trong trí nhớ. Chỉ duy nhất nhớ rõ, ở một khắc thức tỉnh này, hắn đã trở thành biển tím.

Hắn là biển tím.

Biển tím, cũng là hắn.

Hắn mờ mịt nhìn toàn bộ thiên địa, quên thời gian trôi qua. Hắn nhìn thấy mưa ngừng lại, cho đến khi hoàn toàn không còn bất kỳ một giọt mưa nào rơi xuống nữa. Hắn nhìn thấy ở chỗ sâu trong biển tím, có một thanh niên mặc áo đen kiêu ngạo, đang khoanh chân nhập định.

Trong nháy mắt hắn nhìn thấy thanh niên này, thanh niên cũng đã nhận ra Mạnh Hạo, vẻ mặt đột nhiên đại biến, lộ ra vẻ hoảng sợ cùng không thể tin nổi, thậm chí thân thể còn lạnh run một cái. Nhưng lại không có một chút do dự, ở trong khó hiểu của Mạnh Hạo, thân thể bịch một tiếng, hóa thành con dơi màu đen, lấy tốc độ không cách nào hình dung, sợ hãi mà chạy.

Thậm chí, mỗi một lần ánh mắt Mạnh Hạo dừng trên người y, cũng có thể cảm nhận được người này run rẩy mãnh liệt, sợ hãi không cách nào hình dung, bỏ chạy với tốc độ cực nhanh, đảo mắt chính là vô tận.

Mạnh Hạo rất khó hiểu, thu hồi ánh mắt, nhìn thế giới ngẩn người. Cho đến khi hắn nhìn thấy ở trên mặt biển, bắt đầu có tu sĩ xuất hiện. Bọn họ thử bay trên biển tím Tây Mạc, bắt giữ những u hồn này.

Những chuyện này, Mạnh Hạo đều xem thấy rõ, thậm chí hắn còn chứng kiến cảnh, tu sĩ bị cuốn vào trong biển, trong chớp mắt mất đi sinh mạng.

Mạnh Hạo mờ mịt nhìn những cảnh này, cho đến khi càng ngày càng có nhiều tu sĩ hiện ra trong trời đất. Bọn họ cẩn thận không đụng chạm vào nước biển, mà dùng thần thông thuật pháp, tìm kiếm một ít đảo đỉnh núi không bị bao phủ hoàn toàn. Sau khi bao lấy đỉnh núi, liền xây dựng một thành trì trên biển.

Nói là thành trì, nhưng càng giống phường thị hơn.

Trên toàn bộ biển tím Tây Mạc, có mười cái phường thị như vậy được xây dựng.

Mạnh Hạo quan sát bọn họ, thậm chí một luồng ý thức khi dâng lên, mặt biển bọt nước ngập trời, vài cơn sóng lớn ngập trời đột nhiên xuất hiện, bao phủ lấy một cái phường thị được xây dựng.

Theo phường thị xuất hiện, càng ngày càng nhiều tu sĩ tiến vào không trung biển rộng Tây Mạc, chú ý cẩn thận, bắt giữ u hồn …

Mạnh Hạo thủy chung nhìn, dần dần hắn cảm thấy có chút không thú vị. Thời gian dần qua, lặng yên xuống, năm tháng trôi qua … không biết trôi qua bao lâu.

Nếu không có người quấy rầy, nếu không có bất ngờ, có lẽ Mạnh Hạo sẽ vẫn luôn lấy bộ dạng này tồn tại. Cho đến vạn năm sau, khi biển tím biến mất, ý thức của hắn sẽ trở lại trong cơ thể, một khắc khi biển tím tiêu tan, chính là lúc một lần nữa làm lại từ đầu.

Hắn không biết, giờ khắc này, hắn nhìn như ngộ đạo, nhưng trên thực tế, loại bộ dạng này, loại trạng thái này, ở thời xa xưa, được gọi là … Hóa yêu!

Buông tha cho nhục thể của mình, buông tha cho tu vi của mình, sau khi ý thức của bản thân cũng dập nát, lấy một loại hình thái sinh mạng khác để thức tỉnh, đã quên hết tất cả quá khứ, đã trở thành đại yêu thiên địa.

Cùng quá khứ, chặt đứt.

Trong biển không năm tháng, lạnh đến mức không biết năm.

Mạnh Hạo thấy được rất nhiều người, hiện ra trước mặt hắn. Có một lão giả mặc trường bào màu trắng, toàn thân tản ra đan hương, tiên phong đạo cốt, mặt mũi hiền lành. Tại một ngày nào đó, trong một năm nào đó, hiện ra trên mảnh biển tím này.

Lão kinh ngạc nhìn biển, Mạnh Hạo cũng kinh ngạc nhìn lão. Ở trên người lão giả này, Mạnh Hạo tìm được một chút quen thuộc, rất quen thuộc …

Lão giả lặng yên ở giữa không trung, nhìn biển ba tháng, mãi đến lúc này mới than nhẹ một tiếng.

- Đệ tử của ta, ngươi … đang hóa yêu sao…

Lão lắc đầu, mang theo một tia phức tạp, xoay người rời đi.

Thi thể Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở đáy biển, tại thời khắc này, hơi hơi chấn động một cái. Hắn, càng mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 800: Khi nước mắt gặp biển lớn.

Từ đó, Mạnh Hạo nhìn thấy rất nhiều người có phần quen thuộc, mỗi một người, hắn đều cảm thấy quen thuộc, nhưng lại không nhớ nổi.

Hứa Bạch đã tới, Trần Phàm cũng tới, tên mập cũng xuất hiện, đến Đại Mao … cũng tới.

Đại Mao đã trở thành đồ đằng Thánh Tổ, nhưng nó cũng không phải là cấp mười hai, mà là cấp mười một, thậm chí tu vi, còn không được đến trình độ Thiên yêu gần như Trảm Linh trong truyền thuyết.

Về biểu hiện, chỉ là Nguyên Anh đại viên mãn. Vùng đất Tây Mạc, dị yêu có tất cả mười hai cấp, dị yêu tu vi cao nhất lịch sử ghi lại, là Thiên yêu cấp mười một có thể so với Trảm Linh, đồ đằng cấp mười hai có thể so với Vấn Đạo, có thể đến được bước này, chỉ có lúc Tây Mạc phồn vinh nhất. Đồ đằng Thánh Tổ có mạnh mẽ hay không, có liên quan mật thiết với số lượng tín ngưỡng.

Thịnh cực tất suy, đó cũng chỉ là lịch sử thôi. Vùng đất Tây Mạc trước hạo kiếp, cho dù tộc nhân của đại bộ có Trảm Linh, cũng không thể so với cả Tây Mạc lúc phồn vinh. Cho nên, Thiên yêu cấp mười một chỉ trở thành Nguyên Anh đại viên mãn, cấp mười hai là gần như Trảm Linh, có được năng lực của đồ đằng. Chuyện này tuyệt đại đa số tu sĩ Tây Mạc không cảm thụ được, chỉ có những người như tế tự, tộc công của bộ lạc, mới biết được rõ ràng.

Như Mạnh Hạo lúc thành đồ đằng Thánh Tổ, cũng như vậy, tộc nhân càng nhiều, tín ngưỡng càng nhiều, hắn càng mạnh mẽ, ngược lại cũng vậy.

Hạo kiếp xuất hiện ở Tây Mạc, diệt tuyệt sinh cơ, dị yêu cũng chịu ảnh hưởng, khiến cho tất cả đồ đằng Thánh Tổ chịu ảnh hưởng lớn hơn nữa, đều bị suy yếu nghiêm trọng. Đám Đại Mao, may mà có yêu khí của Mạnh Hạo năm đó một đường bồi dưỡng. Cũng vì như vậy, Đại Mao cùng với tất cả đồ đằng Thánh Tổ của Kim Ô Hắc Long bộ, đều sớm có đủ năng lực để hóa thành đồ đằng.

Cấp mười một, liền có thể thành đồ đằng!

Đại Mao ở lại trên biển tím rất lâu, liên tục nức nở kêu gào, như đang tìm kiếm Mạnh Hạo, nhưng không hề có kết quả, đến cuối cùng rên rỉ bỏ đi.

Cho đến một ngày, lại có một lão giả đến, vẻ mặt lão âm trầm, tu vi không lộ. Nhưng trong mắt Mạnh Hạo, xung quanh người này, lại có sát khí ngập trời. Bên cạnh đó còn có cả khí tức tang thương cổ lão và tu vi mạnh mẽ đến mức khiến Mạnh Hạo chấn động.

Lão nhìn biển lớn, càng lâu thì sắc mặt càng khó coi, nhưng cuối cùng lại cười lạnh vài tiếng, rồi quay người bỏ đi.

Lão là... Lão Tổ thứ mười của Vương gia!

Rất nhiều người đã tới đây, có một ngày, một cô gái mặc đồ đỏ đi tới. Cô gái này tuyệt đẹp, nhưng lại cau mày, ánh mắt quét khắp nơi, đột nhiên cúi đầu nhìn về biển tím. Vị trí nàng nhìn, chính là ngay phía trên nơi Mạnh Hạo xếp bằng dưới đáy biển sâu.

- Bà cô đây không công chờ nhiều năm như vậy, ngươi vậy mà lại ở chỗ này hóa yêu!

- Thành thật làm tu sĩ để phát triển thì không làm, ngươi lại đi làm yêu!

- Đầu óc ngươi không có bệnh chứ, con bà ngươi, ngươi có còn là đàn

ông không. Chiếm tiện nghi của lão nương như vậy rồi phủi đít rời đi? Lại không chịu trách nhiệm như vậy? Bảo bà cô này làm sao đi Yêu Tiên cổ giới!

Cô gái áo đỏ nghiến răng, nhưng lại không còn cách nào khác, mấy ngày sau, chỉ có thể mang theo phẫn nộ, oán hận bỏ đi.

Một hôm khác, một cô gái mặc váy dài màu xanh đi tới. Cô gái này cũng rất đẹp, cơ thể phát tán đan hương, nàng lẳng lặng đứng giữa không trung, nhìn về biển tím xa xôi.

- Mạnh Hạo, rốt cuộc ngươi đi đâu rồi...

Cô gái nhẹ nhàng cất tiếng, rất lâu, rất lâu sau, tiếng thở dài của nàng vẫn còn vang vọng, mà người đã dần dần rời xa.

Trước khi đi, nàng ném một viên đan dược xuống biển, đây là đan do nàng luyện chế, đại biểu đan đạo của cô, đã đạt đến một giới hạn.

Đan dược xuống biển, liền hòa tan.

Trái tim Mạnh Hạo, giờ phút này, có hơi co bóp. Mà thi thể hắn xếp bằng ở đáy biển, cũng hơi rung động.

Cho đến một ngày, một buổi sáng u ám, từ phía Mặc Thổ có một cô gái áo trắng đi ra. Cô gái này có phần lạnh lùng, dường như không biết hỉ nộ, nàng yên lặng đi tới, đứng lặng giữa không trung, nhìn về phía xa. Rất lâu sau, nàng cúi đầu, nhìn xuống mặt biển màu tím.

Nàng không biết, thứ nàng nhìn tới, chính là Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cũng không nhớ nổi, người hắn nhìn thấy, chính là … Hứa Thanh.

Trên thế gian này … chuyện bất đắc dĩ nhất, có lẽ không phải là khoảng cách, mà là rõ ràng nàng nhìn ta, ta nhìn nàng, nhưng giữa chúng ta, lại không thể nhìn thấy nhau.

Suy nghĩ của Mạnh Hạo, lần đầu tiên, có dao động, theo suy nghĩ của hắn bị dao động, cả vùng biển tím, đang yên lặng lại bắt đầu dậy sóng.

Hứa Thanh đứng giữa trời, kinh ngạc nhìn biển tím, nàng nhìn … trọn một năm.

Thời gian một năm này, nàng không hề rời đi, mà lựa chọn một đảo núi, lặng yên ở lại đó, mỗi ngày nhìn biển, mỗi ngày Mạnh Hạo nhìn nàng.

Thời gian một năm này, Mạnh Hạo luôn luôn suy nghĩ, nàng là ai...

Vì không để người khác ảnh hưởng đến nàng, ảnh hưởng đến bản thân, ngay cả Hứa Thanh cũng không biết, hải vực xung quanh nàng, đã trở thành cấm khu của sinh mệnh. Bất cứ tu sĩ Tây Mạc nào, cũng không thể bước vào nửa bước.

Nơi này, đã trở thành thế giới chỉ thuộc về Mạnh Hạo và Hứa Thanh.

Mãi một năm sau, ngọc giản trên người Hứa Thanh phát tán quang mang, giống như đang triệu hoán, lúc triệu hoán trở nên dồn dập hơn, thì nàng đứng dậy, lẳng lặng nhìn biển, quay người, rời đi.

Tại khoảnh khắc nàng quay người, có một giọt lệ, từ khóe mắt nàng, đi qua gò má, rơi xuống biển.

Giọt lệ này, dung hòa vào nước biển.

Sở Ngọc Yên, để lại một viên đan dược.

Hứa Thanh, để lại một giọt nước mắt.

Viên đan dược kia, khiến thân thể Mạnh Hạo chấn động một chút. Mà giọt lệ này, sau khi hòa vào lòng biển, lại khiến cho cả vùng biển bộc phát cuộn trào chưa từng có.

- Ta là ai...

Ý chí Mạnh Hạo đang tự hỏi, theo hắn suy tư, biển động càng lúc càng lớn, sóng lớn ngập trời, chấn động cả vùng biển Tây Mạc, chấn động tu sĩ Mặc Thổ.

- Ta vì sao rất khó chịu...

- Ta quên gì...

- Nàng là ai...

- Bọn họ, là ai...

Ý chí của Mạnh Hạo, vẫn thì thào tự hỏi, gió lốc, sóng biển kinh thiên động địa, có tiếng nổ vang vọng khắp trời.

Trong khi Mạnh Hạo đang tự hỏi, khi hắn gần như điên cuồng rít gào không tiếng động, giọt nước mắt rơi vào trong biển kia, nơi nó đi qua, tất cả nước biển đều tự tách ra, nhường cho nó một con đường.

Khiến cho giọt nước mắt này, không hề bị trở ngại, được dẫn dắt rơi xuống nơi sâu thẳm trong biển tím, rơi tới đáy biển đen nhánh, ngay nơi thi thể Mạnh Hạo khoanh chân ngồi đó.

Tới đây, giọt lệ rơi không hề bị ngăn cản, rơi lên làn môi tái nhợt của Mạnh Hạo rồi mới hoàn toàn dung hòa. Thuận theo cánh môi, thấm vào trong miệng, hóa thành vị đắng.

Giọt nước mắt đắng cay này, khuếch tán trong miệng Mạnh Hạo. Thi thể hắn, đột nhiên hơi động đậy, từng đợt khí tức không thể hình dung đột nhiên ầm ầm bộc phát trên người hắn.

Khí tức bộc phát, kéo theo sóng gió trên biển càng thêm mạnh mẽ.

Cho đến rất lâu, rất lâu sau, trong yên lặng, đôi mắt Mạnh Hạo từ từ ... mở ra!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 801: Ngũ Sắc Nguyên Anh!

Ngay khi hắn mở mắt, trong đầu hắn chấn động, vô số ký ức, vô số hình ảnh, trong khoảnh khắc này, lập tức xuất hiện, toàn bộ tâm thần hắn đều khôi phục!

- Tử vong, không phải kết thúc sinh mệnh, mà là bắt đầu... Ta, là Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo im lặng rất lâu, từ từ ngẩng đầu, nhìn đáy biển đen nhánh, nhưng trong mắt hắn, cái hắn nhìn thấy, lại là bầu trời trên mặt biển.

Hắn đã tỉnh lại, hắn đã hiểu ra.

Vào khoảnh khắc hắn hiểu ra, hắn cũng phát giác được, đã mười năm sau khi giọt nước mắt kia rơi. Mà từ khi hắn lựa chọn minh ngộ biển tím đến nay, cũng đã trôi qua … một trăm năm mươi năm!

Nếu không có giọt nước mắt kia, hắn sẽ không tỉnh lại, hắn sẽ thẳng đường hóa yêu, cho đến vạn năm sau, mới có thể tỉnh lại. Đến lúc đó, thế gian sẽ bớt đi một tu sĩ, Phong Yêu sư sẽ đứt mạch truyền thừa, đồng thời, trong trời đất, sẽ lại xuất hiện một đại yêu thiên địa!

Ngay khoảnh khắc tỉnh lại, tất cả sóng gió của biển tím, lập tức bình lặng. Tất cả u hồn, đều đồng loạt chìm xuống biển, không còn chút nào ở bên ngoài.

Cả biển tím, hoàn toàn yên lặng.

Mạnh Hạo ở chỗ sâu dưới đáy biển, sinh cơ của hắn càng lúc càng thịnh

vượng, mấy ngày sau, đã đạt đến đỉnh phong trước đây. Nếu đổi lại là lúc trước, sinh cơ của Mạnh Hạo mãnh liệt như thế, trong biển tím này, sẽ dẫn tới diệt tuyệt ý, hoàn toàn có thể tuyệt sát hắn.

Nhưng hiện giờ, cả biển tím không hề bài xích hắn.

Bởi vì, Mạnh Hạo chính là biển tím, biển tím trên một loại ý nghĩa nào đó mà nói ... Chính là Mạnh Hạo!

Tay phải hắn từ từ giơ lên, đưa về phía trước, thì cả biển tím, yên lặng chìm xuống, chìm đến mười trượng!

Biển tím rộng lớn của Tây Mạc, toàn bộ hạ xuống mười trượng, làm lộ ra càng nhiều đảo nhỏ, khiến cho những đỉnh núi càng hiện ra to lớn hơn.

Cảnh tượng này, chấn động tất cả tu sĩ Mặc Thổ, từng toán từng toán người đi tới điều tra, nhưng không tìm ra nguyên nhân, phán đoán không ra, mười trượng nước biển đó, đã đi nơi nào.

Mà trên thực tế, cả biển tím Tây Mạc hạ xuống mười trượng, số nước giảm đi, lúc này ngưng tụ trên mu tay Mạnh Hạo, lạc ấn thành một chữ thủy màu tím.

Trở thành dấu hiệu Mạnh Hạo nắm giữ lực lượng tử vong của biển tím, hóa thành … đồ đằng thủy thuộc về hắn!

Cúi đầu nhìn mu bàn tay, tay phải Mạnh Hạo đưa lên, nước biển xung quanh hắn lập tức tách ra, khiến cho phạm vi trăm trượng quanh Mạnh Hạo, không còn một chút nước nào.

Đồng thời, trên ngón tay trỏ, huyết quang lấp lánh, đồ đằng huyết đại biểu sinh cơ, theo đó xuất hiện.

Dưới sự điều khiển của Mạnh Hạo, đồ đằng huyết từ từ di chuyển lên mu

bàn tay phải Mạnh Hạo, dung hợp với đồ đằng biển tím đại biểu tử vong.

Khoảnh khắc hai thứ tiếp xúc, chồng lên nhau, dung hợp với nhau, thân thể Mạnh Hạo chấn động.

- Huyết, đại biểu sinh!

- Biển tím, đại biểu tử!

- Sinh tiếp xúc với tử, là diệt tuyệt, mà sinh và tử dung hợp, lại là nguồn gốc sinh sôi của tất cả sinh mệnh ... Đây, mới là thủy trong ngũ hành của ta!

- Nó đại biểu sinh, cũng đại biểu tử, nó vừa diệt tuyệt, lại vừa là nguồn gốc của sinh mệnh!

- Đồ đằng Thủy, sẽ trở thành Nguyên Anh đầu tiên của ta, màu sắc của nó dung hợp giữa tím và máu. Nó... chính là thủy trong ngũ hành của ta, Tử Huyết Nguyên Anh của ta!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra quang mang kỳ dị, tay phải nắm chặt lại, lạc ấn đồ đằng thủy nhanh chóng biến mất. Nhưng không phải tán đi, mà là chìm vào trong cơ thể Mạnh Hạo, rồi ngay sau đó, lạc ấn lên Hoàn Mỹ Kim Đan của Mạnh Hạo.

Đồng thời, trong mắt Mạnh Hạo lộ vẻ chấp nhất, khoảnh khắc này, hắn không giống tu sĩ, mà giống như đan sư!

Hắn lúc này, chính là Đan Đỉnh đại sư!

- Thân thể làm lô...

Hắn lẩm bẩm, huyết dịch trong cơ thể đột nhiên tăng tốc, mỗi lần cơ thịt chấn động, đều giống như hóa bản thân trở thành thiên địa hồng lô.

Trong đó không có lửa, chỉ có ... sinh mệnh của hắn!

Luyện đan bằng sinh mệnh, dùng phương pháp luyện đan để luyện anh, từ đó luyện ra Ngũ Sắc Nguyên Anh của bản thân!

- Lấy tâm làm đan phương!

Hai tay Mạnh Hạo đặt lên đầu gối, nhắm mắt lại. Trong tâm thần hắn, quá trình từ khi bắt đầu quyết định dùng phương thức trước đây chưa từng có, mà sau này có lẽ cũng chẳng có ai này, để tu vi bản thân đột phá, từ Hoàn Mỹ Kim Đan tiến vào Nguyên Anh, lấy một loại phương thức khác, từ lúc không có công pháp Hoàn Mỹ Nguyên Anh, từng bước đạt đến Hoàn Mỹ Nguyên Anh, từ từ xuất hiện trong lòng.

Đây, chính là đan phương của Mạnh Hạo!

- Luyện chế Ngũ Sắc Nguyên Anh! Bước đầu tiên, Nguyên Anh không phải chỉ có một, mà là năm Nguyên Anh!

Thân thể Mạnh Hạo chấn động một tiếng, dùng phương pháp luyện đan, bắt đầu luyện chế bản thân.

Hoàn Mỹ Kim Đan trong cơ thể hắn, sau khi hoàn toàn dung hợp với đồ đằng thủy, trong đan lô tạo thành từ thân thể Mạnh Hạo, với đan phương là tâm, bắt đầu luyện anh.

Cảnh tượng này, trước Mạnh Hạo, Tu Chân giới chưa từng một ai làm vậy. Chẳng khác nào là Mạnh Hạo tự sáng tạo ra một con đường tu hành thích hợp với bản thân, muốn dựa vào con đường này, tranh phong với Hoàn Mỹ Nguyên Anh!

Thời gian từ từ trôi qua, Hoàn Mỹ Kim Đan của hắn, phát ra tiếng nứt vỡ, những vết nứt hiện lên trên bề mặt. Khoảnh khắc sau, Hoàn Mỹ Kim

Đan ầm ầm vỡ vụn, hóa thành một vòng xoáy khí hỗn độn.

Một tia sáng màu tím đỏ đột nhiên xuất hiện.

Trong vòng xoáy khí này, tia sáng tím đỏ khuếch tán trong cơ thể Mạnh Hạo. Đồng thời, trong vòng xoáy, tia sáng tím đỏ bay ra, không ngừng ngưng tụ, dần dần xuất hiện một hình dáng mơ hồ.

Hình dáng này không ngừng thay đổi, biển tím xung quanh, dần dần quấn lấy Mạnh Hạo, xuất hiện một xoáy nước lớn!

Vòng xoáy càng lúc càng lớn, cuối cùng ảnh hưởng đến toàn bộ vùng biển tím ở Tây Mạc. Vòng xoáy ngập trời, biển tím cuộn trào!

Cảnh tượng này, khiến tất cả tu sĩ trên biển tím, cho dù là bất cứ nơi nào, đều chấn động, kinh hãi, càng không đoán ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Lúc này, Mạnh Hạo nhắm mắt, tia sáng tím đỏ trong cơ thể hắn càng lúc càng mạnh, hình dạng do tia sáng tím đỏ tích tụ, càng lúc càng ngưng thực, cho đến cuối cùng...

Đột nhiên ngưng tụ thành một hình người nhỏ hơi mờ.

Con người này giống hệt Mạnh Hạo, nhưng là bản thu nhỏ rất nhiều lần, chỉ còn khoảng bảy tấc, trong suốt lóng lánh, phát tán ánh sáng tím đỏ, khí tức mạnh mẽ, vô ý lộ ra trên mình nó.

*1 tấc = 2.3cm

Khí tức này mạnh mẽ vượt xa đại đa số tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, có thể sánh với tu sĩ Nguyên Anh Vô Hạ của các đại tông môn.

Lúc vừa xuất hiện, vẻ mặt Nguyên Anh này vẫn còn hơi mơ hồ, nhưng

rất nhanh đã thanh tỉnh, giang rộng tay chân. Trái tim Mạnh Hạo lập tức đập nhanh hơn, tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, một lần nữa bộc phát trên người hắn!

Khác với ngày trước bên ngoài Mặc Môn, lần đó, chỉ là tạm thời, không hề ổn định, nhưng lúc này, lại chính thức thuộc về Mạnh Hạo, hoàn toàn thuộc về hắn!

Hơn nữa, cùng là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng so với trước kia, khí tức, khí thế còn mạnh mẽ hơn!

Đây là... Tử Huyết Thủy Anh!

Nguyên Anh này vừa xuất hiện, lập tức bay ra khỏi cơ thể Mạnh Hạo, lơ lửng trên đầu hắn, ánh mắt lấp lánh, khoanh chân ngồi xuống, ánh tím đỏ chiếu rực cả góc trời

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 802: Ngũ Sắc Nguyên Anh! (2)

Nhìn khắp Tu Chân giới của vùng đất Nam Thiên, tất cả tu sĩ Nguyên Anh, gần như đều chỉ tu ra một Nguyên Anh, dùng Nguyên Anh đó, thành tựu con đường tu hành của bản thân.

Chỉ có một số người mạnh mẽ hiếm thấy, hoặc là công pháp đặc thù, hoặc là tu vi quả thực quá khổng lồ, cho nên một Nguyên Anh không thể thỏa mãn, mới thử đi luyện Nguyên Anh thứ hai.

Loại người này, nhất định đều là cường giả trong cường giả, bất cứ một ai, đều lưu lại dấu vết sâu sắc trong lịch sử.

Mà lúc này, Mạnh Hạo đang cất bước trên con đường như vậy!

Ngay khi Tử Huyết Nguyên Anh xuất hiện, đôi mắt Mạnh Hạo mở ra, có màu đỏ rực. Hắn hít sâu một hơi, lúc nhắm mắt lại lần nữa, vòng xoáy khí do Hoàn Mỹ Kim Đan vỡ vụn trong cơ thể hắn, không ngừng xoay tròn, khí tức hỗn độn càng thêm rõ ràng.

Lúc này, đồ đằng thuộc tính kim trên người Mạnh Hạo, lấp lánh mạnh hơn, dần dần mờ đi, nhưng không phải biến mất, mà là chìm vào trong cơ thể Mạnh Hạo, hóa thành từng luồng kim quang, dung nhập vào trong vòng khí hỗn độn.

- Thuộc tính kim, đến từ lực lượng bản linh của Kim Ô, trở thành thiên địa vô kiên bất tồi chi kim, dùng phép luyện đan, luyện ra Nguyên Anh thứ hai của Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo lẩm bẩm nho nhỏ, thân thể làm lô, tâm là đan phương, một

lần nữa luyện anh.

Khoảnh khắc sau, cơ thể hắn phát ra những âm thanh chấn động bát phương, may mà Mạnh Hạo ở dưới đáy biển, nếu không, tiếng động này nhất định sẽ truyền đi cực xa. Mà cho dù là dưới đáy biển, thì cũng vẫn nhấc lên từng đợt sóng thần rít gào.

Đồng thời, vòng khí hỗn độn trong cơ thể Mạnh Hạo, phát ra kim quang chói lòa, kim quang vô tận như muốn xuyên thấu thân thể Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh Hạo lúc này, thoạt nhìn giống như một bức tượng bằng kim loại.

Tiếp đó, trong làn ánh sáng, một hình dáng màu vàng kim xuất hiện, sau khi ngưng thực, nhanh chóng hóa thành một hình người giống như Tử Huyết Nguyên Anh.

Độ cao bảy tấc, gần như trong suốt, vẻ mặt mơ hồ, tất cả đều giống hệt như Tử Huyết Nguyên Anh lúc trước. Khác biệt duy nhất, chính là cái Nguyên Anh thứ hai này, toàn thân tản ra kim quang.

Thoạt nhìn, có vẻ chính khí lẫm liệt, cực kỳ thần thánh, chỉ mấy nhịp thở sau, hình người vàng kim này mở to mắt, có vẻ thanh tỉnh, thân thể giang ra, kim quang lập tức chói lòa. Lực lượng khổng lồ bộc phát, hóa thành tu vi, lập tức tràn đầy thân thể Mạnh Hạo.

Tu vi Mạnh Hạo, giờ phút này dâng lên cực nhanh, đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, chỉ còn một chút nữa, liền đạt tới Nguyên Anh trung kỳ!

Hình người vàng kim này, chính là Nguyên Anh thứ hai của Mạnh Hạo, Kim Anh trong ngũ hành!

Thân thể nó lóe lên, hóa thành kim quang, bay ra khỏi thân thể Mạnh Hạo, xuất hiện trên đầu hắn, ở vị trí khác biệt so với Tử Huyết Nguyên

Anh, mặt đối mặt, khoanh chân ngồi đó.

Khí tức xung quanh chuyển động mạnh mẽ, tu vi Mạnh Hạo trào dâng, hắn từ từ nhắm mắt, hít một hơi thật sâu. Trên trán hắn, đồ đằng thuộc tính mộc từ từ biến mất.

- Kim và Thủy đều đã luyện thành Nguyên Anh, hiện giờ là Mộc... Thanh Mộc của sơn hải thứ chín, sẽ là Nguyên Anh thứ ba của ta... Mộc Anh! Nguyên Anh này nếu xuất hiện, con đường Ngũ Sắc Nguyên Anh của ta, có thể đại thành!

Trong lòng Mạnh Hạo lẩm nhẩm, toàn bộ tâm thần, dung nhập vào vòng khí trong cơ thể, linh thức thành tay, một lần nữa luyện anh.

Rất nhanh, vòng khí hỗn độn trong cơ thể hắn, lấp lánh ánh xanh.

Dường như có thiểm điện di động trong đó, phát ra tiếng nổ mạnh mẽ. Trong tiếng nổ, giống như có sinh mệnh, trở thành sinh cơ, sinh cơ này mạnh mẽ đến cực điểm, giống như khai thiên lập địa, xuất hiện cảm giác như thiên lôi địa hỏa. Đồng thời ... một tia sáng xanh đột nhiên bay ra từ trong vòng khí hỗn độn.

Ánh sáng ngưng tụ lại, tạo thành hình dáng, mọc ra tứ chi và đầu, lại hóa ra ngũ quan và thất khiếu, tiếp đó đôi mắt mở to, thanh quang chói mắt!

Mộc Nguyên Anh của Mạnh Hạo, đã xuất hiện!

Ngay khi Mộc Nguyên Anh xuất hiện, tu vi của Mạnh Hạo, lập tức bộc phát, đột phá Nguyên Anh sơ kỳ, bước vào Nguyên Anh trung kỳ, hoàn toàn ổn định!

Mạnh Hạo giờ phút này, đã bước vào hàng ngũ cường giả có được ba Nguyên Anh xưa này cực hiếm trong lịch sử vùng đất Nam Thiên. Vô số năm nay, nhìn khắp vùng đất Nam Thiên này, vô số thiên kiêu, quần

hùng, người nhiều nhất cũng chỉ luyện chế ra bốn Nguyên Anh.

Mà tu sĩ như thế, vô số năm qua, chỉ có ba người!

Mà hiện giờ, sắp có thêm người thứ tư!

- Đan Đông Bất Diệt Hỏa, giống như đan đạo vĩnh hằng của ta, dùng tâm bất diệt, ngưng tụ hỏa trong ngũ hành thiên địa. Hỏa này, đại biểu đan đạo của ta, đại biểu cho quyết tâm tu hành của ta!

- Dùng hỏa này, luyện ra Nguyên Anh thứ tư của ta, Hỏa Anh!

Mạnh Hạo thì thầm nho nhỏ, giọng nói tuy nhỏ, nhưng lại như chuyện chắc chắn đã định. Lúc mở miệng, Mộc Nguyên Anh trong cơ thể hắn cũng bay ra, lại xếp bằng ở một chỗ, vây quanh Mạnh Hạo cùng với Thủy Anh, Kim Anh.

Ba Nguyên Anh, cảnh tượng này nếu có người nhìn thấy, nhất định sẽ kinh hãi không thể tin vào mắt mình. Vì từ xưa tới nay, tu sĩ có được ba Nguyên Anh, vô cùng hiếm hoi, không đến mười người, mà người gần nhất, cũng đã là vạn năm trước.

Nhưng hiện giờ, Mạnh Hạo đã thành công luyện chế ba Nguyên Anh. Nhưng ... với con đường Ngũ Sắc Nguyên Anh của hắn mà nói, thì vẫn chưa đi hết bước đầu tiên. Do đó có thể thấy, phương pháp luyện anh của Mạnh Hạo, đúng là như khai thiên lập địa!

Tất cả, trừ việc Mạnh Hạo thu được đồ đằng ngũ hành ra, còn có liên quan cực lớn tới thân phận đại sư đan đạo của hắn. Chỉ có thân phận này, mới có thể dùng phương pháp luyện đan để luyện anh!

Nhưng quan trọng nhất ... Vẫn là cơ sở của Mạnh Hạo, Ngưng Khí tầng mười ba đại viên mãn, Hoàn Mỹ Trúc Cơ mười tòa đạo đài, Hoàn Mỹ Kim Đan hoàn toàn viên mãn. Cơ sở như vậy, nhìn khắp vùng đất Nam

Thiên, chỉ có một mình hắn!

Cơ sở như vậy, hóa thành vòng khí hỗn độn trong cơ thể hắn, mới có thể chống đỡ hắn, luyện ra từng Nguyên Anh một. Nếu là đổi lại là người khác, không có cơ sở như thế, căn bản không thể làm được điều này.

Đúng lúc này, ánh sáng vàng chanh, lập tức phát ra từ đồ đằng hỏa của Mạnh Hạo, sau đó lập tức biến mất, xuất hiện trong vòng khí hỗn độn trong cơ thể hắn. Tiếp đó vòng khí xoay tròn, đồ đằng hỏa hoàn toàn dung nhập vào trong đó, dường như bị ép vỡ, một lần nữa luyện hóa trong vòng khí hỗn độn.

Biển lửa xuất hiện, thiêu đốt trong cơ thể Mạnh Hạo, bao bọc lấy cả vòng khí hỗn độn, rồi khuếch tán trong cơ thể Mạnh Hạo, tản ra cả biển tím.

Xung quanh hắn, toàn bộ đều là biển lửa, trong ngọn lửa này, trong vòng khí của Mạnh Hạo, một ngọn lửa bay ra, hóa thành một người cỡ bảy tấc trong cơ thể Mạnh Hạo. Chính là ngũ hành Hỏa Anh của Mạnh Hạo.

Cùng lúc nó xuất hiện, hỏa diễm xung quanh, lập tức tụ lại, thu vào trong cơ thể Mạnh Hạo, ngưng tụ thành thân thể của Hỏa Anh này. Sau đó, đôi mắt của ngũ hành Hỏa Anh mở ra.

Ngay khi nó mở mắt, trong đầu Mạnh Hạo chấn động, tu vi của hắn, một lần nữa bay lên. Lần này, đạt đến Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong!

Trước kia ở ngoài Mặc Môn, Mạnh Hạo ngũ hành quy nhất, nhưng cũng chỉ làm cho tu vi miễn cưỡng đạt đến Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong. Mà hiện giờ, hắn mới chỉ luyện ra Nguyên Anh thứ tư, đã đạt tới mức ngũ hành tạm quy nhất trước kia rồi.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đôi mắt lóe lên, Hỏa Anh trong cơ thể hắn, lập tức bay ra, lơ lửng trên đỉnh đầu, xếp thành một trận pháp vuông vức

cùng với ba Nguyên Anh khác.

Trung tâm trận pháp này, là Mạnh Hạo!

- Lực lượng bản nguyên của Sương Thổ Yêu Đế, lúc thiên địa sơ khai, một mảnh hỗn độn chỉ có sương thổ. Nó … sẽ là Nguyên Anh thứ năm của ta, Thổ Anh!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Lúc này sự tin tưởng của hắn trước nay chưa từng có, đôi mắt một lần nữa nhắm lại, đồ đằng cuối cùng trên người hắn, lập tức biến mất, dung hòa vào trong vòng khí trong cơ thể hắn.

Thời gian từ từ trôi qua, một lát sau, từng đợt khí tức hàn băng đột nhiên bộc phát từ trong cơ thể Mạnh Hạo. Khí tức này quét khắp bốn phương, lúc khuếch tán, tiếng răng rắc vang vọng, nơi nó đi qua, biển tím đóng băng.

Tiếp đó, tu vi Mạnh Hạo tiếp tục tăng cao, không còn là Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, mà đã mạnh mẽ đột phá, bước vào Nguyên Anh hậu kỳ!

Mái tóc hắn xõa tung, áo bay phần phật, đồng thời, trong cơ thể hắn, có một tiếng kêu to vang lên, từ trong thiên linh của hắn, đột nhiên có một hình người bảy tấc, từ từ bay lên. Vẻ mặt nghiêm túc, tràn đầy khí tức hàn băng, giống như một mảnh sương thổ!

Chính là... Ngũ hành Thổ Anh của Mạnh Hạo!

Thổ Anh bay ra, lơ lửng trên đầu Mạnh Hạo, Mạnh Hạo lúc này, có năm Nguyên Anh lơ lửng trên đầu. Ngũ hành Nguyên Anh, hoàn toàn viên mãn!

Bước đầu tiên của Ngũ Sắc Nguyên Anh, Mạnh Hạo đã hoàn thành!

Mạnh Hạo giờ phút này, trong cùng một cảnh giới, ở vùng đất Nam Thiên, xưa nay không có ai!

Hắn là mạnh nhất!

Linh thức của hắn, giờ phút này gia tăng mấy lần, trăm trượng, nghìn trượng, năm nghìn trượng... Cho đến chín nghìn trượng. Nếu nơi này là đất liền, thì thần thức còn có thể tăng lên gấp mười.

Đây không còn là linh thức, vì không có bất cứ linh thức nào có thể đạt được điểm này, chỉ có... Thần thức!

Thần thức, điểm đặc biệt chỉ có tu sĩ Nguyên Anh mới có!

Nguyên Anh hậu kỳ bình thường, phạm vi thần thức cũng chỉ đạt đến hơn bảy nghìn trượng mà thôi, mà giới tuyến phân biệt với Trảm Linh, là mười ngàn trượng!

Chỉ có Trảm Linh, mới có thể có được thần thức phạm vi mười ngàn trượng!

Mà hiện giờ thần thức của Mạnh Hạo đã có phạm vi chín nghìn trượng!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn năm Nguyên Anh trên đỉnh đầu. Lúc này, vòng xoáy do Hoàn Mỹ Kim Đan tan vỡ hóa thành trong cơ thể hắn vẫn còn, tuy không nhiều, nhưng nhìn qua, có vẻ vẫn còn đủ để luyện ra Nguyên Anh thứ sáu!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 803: Nguyên Anh thứ sáu.

Mạnh Hạo im lặng, nhìn ngũ hành Nguyên Anh của mình, cảm nhận tu vi Nguyên Anh hậu kỳ khổng lồ, hắn hít sâu một hơi. Từ khi tu hành tới nay, không đến hai trăm năm, từ một tu sĩ nho nhỏ ở nước Triệu, cho đến hiện giờ, trở thành cường giả Nguyên Anh hậu kỳ, tất cả, lúc này nhớ lại, giống như một giấc mộng.

Lúc này ngũ hành Nguyên Anh tề tụ, Mạnh Hạo đã hoàn thành bước đầu tiên, hiện giờ hắn chuẩn bị bước thứ hai, ngũ hành quy nhất!

Một khi quy nhất, hắn chính là ngũ sắc chí tôn!

Nhưng đôi mắt Mạnh Hạo, lúc này lại thoáng chút chần chừ, thậm chí cau mày.

- Ngưng Khí mười ba tầng đại viên mãn, Hoàn Mỹ Trúc Cơ, Hoàn Mỹ Kim Đan, con đường của ta... Mỗi một cảnh giới, đều tới cực hạn, cho nên ta mới có thể khiêu chiến người có cảnh giới cao hơn!

- Cho nên, mới có ngũ hành Nguyên Anh hiện giờ!

- Nguyên Anh chia làm ngũ hành ngũ sắc, tam hành là Hữu Khuyết, tứ hành là Vô Hạ, ngũ hành là Hoàn Mỹ... Dựa theo đạo lý, ta hẳn phải đã là Hoàn Mỹ mới đúng.

- Thần thức chín nghìn trượng, nhìn có vẻ vượt xa đa số lão quái Nguyên Anh, nhưng không biết Hoàn Mỹ Nguyên Anh chân chính, thần thức sẽ đến bao nhiêu?

Đây, mới là điểm khiến Mạnh Hạo chần chừ, hắn nhìn ngũ hành Nguyên Anh, rơi vào trầm tư.

Ngũ hành Nguyên Anh xuất hiện, khiến Mạnh Hạo vui mừng, cũng suy nghĩ lung lắm. Thần thức chín nghìn trượng, chứng minh con đường Mạnh Hạo lựa chọn trước đây không hề sai, nó chính xác. Nhưng ... dường như con đường này, còn có chút chênh lệch so với Hoàn Mỹ Nguyên Anh trong truyền thuyết.

Mạnh Hạo cho dù không biết Hoàn Mỹ Nguyên Anh trong truyền thuyết sẽ mạnh đến đâu, nhưng dù sao hắn cũng là Hoàn Mỹ Trúc Cơ, Hoàn Mỹ Kim Đan, từ đó tính toán ra, cũng không khó đoán được một đáp án đại khái.

- Hoàn Mỹ Nguyên Anh cần có đủ toàn bộ ngũ hành, đó là một Nguyên Anh, có được năm màu của ngũ hành. Mà lựa chọn của ta, là phân tán ra, luyện ra từng Nguyên Anh, mỗi Nguyên Anh có được một màu, dùng đồ đằng làm cầu nối, khiến ngũ hành quy nhất, dùng loại phương thức này, đạt đến cấp bậc Hoàn Mỹ Nguyên Anh!

- Nhưng hiện giờ, vẫn còn có điểm khác...

- Ta đoán không ra mấu chốt của Hoàn Mỹ Nguyên Anh, nhưng chín nghìn chín trăm chín mươi chín trượng, nhất định là cực hạn của Hoàn Mỹ Nguyên Anh!

Đôi mắt Mạnh Hạo lấp lánh ánh sáng kỳ dị, hắn tự nghĩ ra luyện anh, thành tựu con đường ngũ hành Nguyên Anh, là vì hắn không có công pháp thành Hoàn Mỹ Nguyên Anh, mà muốn tự tạo ra một con đường, có thể sánh được, thậm chí vượt qua Hoàn Mỹ Nguyên Anh.

- Nếu ngũ hành Nguyên Anh thành công, đạt đến thần thức chín nghìn trượng, có chút chênh lệch với Hoàn Mỹ Nguyên Anh, vậy thì... Ta sẽ tăng thêm một Nguyên Anh nữa, để bù đắp chênh lệch này!

Đôi mắt Mạnh Hạo lộ vẻ chấp nhất, ngồi dưới đáy biển, tay phải hắn đột nhiên giơ lên, trong bàn tay hắn, đột nhiên xuất hiện một viên đan dược!

Đó chính là Nhất Sắc Nạp Anh Đan, một trong tam đại đan dược thượng cổ, năm đó Mạnh Hạo tiêu diệt người Quý gia, thu được từ trong túi trữ vật.

Đan này thiên địa hiếm thấy, thượng cổ kỳ đan, nuốt vào một viên, có một tỷ lệ nhất định, khiến phẩm chất Nguyên Anh đề cao, tăng thêm một màu, bằng với tăng thêm một lực trong ngũ hành.

- Hiện giờ ngũ hành của ta đã có đủ, nuốt đan dược này, hoặc không có tác dụng, hoặc là lại tăng thêm một hành, hành thứ sáu mà ta không biết!

Mạnh Hạo im lặng một chút, vẻ mặt quyết đoán, hắn nhất định phải thử một phen, nếu không, hắn có chút không cam lòng.

Lúc này không hề do dự, lấy ra gương đồng, trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, linh thạch rất nhiều, đều là thu hoạch được trên đường Ô Thần bộ di chuyển năm đó.

Lúc này hắn không hề do dự, cho dù là phục chế một viên đan dược như vậy, linh thạch cần dùng cũng rất rất nhiều, nhưng vẫn phục chế lại một viên, sau đó nuốt một trong hai viên.

Ngay khi viên đan dược này vào miệng, cơ thể Mạnh Hạo vang vọng, cùng lúc đó, đan dược dung hòa, phát tán vào trong cơ thể Mạnh Hạo, dường như hóa thành một loại thần thức đặc thù, quét qua cơ thể hắn, giống như đang tìm kiếm cái gì.

Cho đến cuối cùng, lực lượng của đan dược biến mất, lực lượng đặc thù giống như thần thức này, cũng dần dần tiêu tán, không tìm được thứ gì.

Mạnh Hạo cau mày, mở mắt, rơi vào trầm tư, đan dược vô hiệu... Điều này nói lên ngũ hành của Mạnh Hạo đã viên mãn, khiến cho đan này, giống như không tìm được vật dẫn, cũng không thể từ hư không làm ra thêm một hành.

- Tam đại kỳ đan thượng cổ, lẽ nào chỉ là gân gà?

Mạnh Hạo im lặng một chút, tiếp tục không tiếc linh thạch phục chế một viên, một lần nữa nuốt xuống, cảm giác giống vậy lại hiện lên một lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn không có hiệu quả. Nhưng lực lượng kỳ dị giống như thần thức của đan dược này, lại như được chồng chất, càng thêm khổng lồ.

Mạnh Hạo lặng yên nuốt thêm một viên nữa, để không tiếc nuối, cho dù là thế nào, hắn cũng phải nuốt mười viên, nếu vẫn không thành công, thì sẽ bỏ qua, lựa chọn ngũ hành quy nhất.

Thần thức chín nghìn chín trăm chín mươi chín trượng, chỉ là một suy đoán của hắn với Hoàn Mỹ Nguyên Anh mà thôi, có lẽ, Hoàn Mỹ Nguyên Anh thực sự, cũng chỉ có chín nghìn trượng mà thôi.

Mạnh Hạo nghĩ vậy, lập tức nuốt từng viên Nhất Sắc Nạp Anh Đan vào. Nuốt đến viên thứ chín, cảm giác thần thức kỳ dị kia lại xuất hiện, đột nhiên, ở trán Mạnh Hạo, xuất hiện một chút đau đớn.

Cơn đau này tới rất bất ngờ, dường như luôn ẩn giấu trong cơ thể Mạnh Hạo, nhưng hắn vẫn luôn không phát hiện được, mà sau khi nuốt viên thứ chín này, thần thức đáng sợ do chín viên đan dược chồng chất, mới phát giác được nó.

Khoảnh khắc cơn đau này xuất hiện, trong lòng Mạnh Hạo chấn động, hắn cẩn thận cảm nhận một chút, không hề chần chừ bắt đầu phục chế đan dược. Loại đan dược này, cho dù là vào thời thượng cổ, cũng chỉ có rất ít người mới có thể liên tục uống như vậy.

Cho đến hiện giờ, càng không có khả năng!

Chỉ có Mạnh Hạo, mới có thể nuốt chửng như vậy, nhưng cái giá phải trả, chính là linh thạch hắn tích lũy nhiều năm trong túi trữ vật, đang nhanh chóng giảm bớt.

Chỉ sợ không lâu nữa, Mạnh Hạo sẽ nghèo rớt mùng tơi.

Nhưng hiện giờ cho dù hắn đau lòng, thì cũng không thể chú ý quá nhiều, nỗi đau trên trán, cho Mạnh Hạo hi vọng, hắn có thể cảm nhận được, Nhất Sắc Nạp Anh Đan này, dường như đã tìm được dấu hiệu của hành thứ sáu rồi.

Khi viên thứ mười bốn được nuốt xuống, tập hợp sức thuốc của mười bốn viên, thần thức khủng bố ngưng tụ, quét khắp cơ thể Mạnh Hạo, cuối cùng, tìm được lực lượng có thể ngưng tụ ra hành thứ sáu ở trán Mạnh Hạo.

Thần thức của Mạnh Hạo, cũng nhìn theo đó, khoảnh khắc ngưng tụ trên trán, nhìn thấy cỗ lực lượng bị Nhất Sắc Nạp Anh Đan ép ra này, trong đầu Mạnh Hạo chấn động.

Hắn nhìn thấy một con... Côn Bằng!

Cũng có thể nói, là có một làn gió, làn gió hình thành Côn Bằng. Làn gió này màu trắng, trong thần thức của Mạnh Hạo, lộ ra rõ ràng, khiến Mạnh Hạo giờ phút này, nghĩ đến năm đó khi ở Vãng Sinh Động - Nam Vực, nữ tử trong động, tặng cho mình một chút lực lượng của Côn Bằng.

Sau này cho dù Mạnh Hạo tìm kiếm thế nào, cũng không thể tìm được phần lực lượng đó, mà hiện giờ, dưới lực lượng chồng chất của mười bốn viên Nhất Sắc Nạp Anh Đan, làn gió này, cuối cùng cũng lộ ra.

- Làn gió này, chính là đồ đằng phong của ta, cũng chính là Nguyên Anh thứ sáu của ta, Phong Anh!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, lập tức vận chuyển tu vi trong cơ thể, năm Nguyên Anh trên đỉnh đầu hắn, cũng đồng thời bắt quyết, lực lượng ngũ hành giáng lâm, thân thể Mạnh Hạo hóa thành đan lô, lập tức luyện anh!

Vòng khí do Hoàn Mỹ Kim Đan hóa thành trong cơ thể hắn, lúc này vận chuyển mạnh mẽ, xuất hiện lực hút, được sự giúp đỡ của Nạp Anh Đan, được ngũ hành Nguyên Anh tế luyện, cuối cùng chậm rãi bức ra lực lượng Côn Bằng ẩn giấu ở trán Mạnh Hạo nhiều năm, nhanh chóng bị hút vào vòng khí trong đan điền.

Khoảnh khắc phong của Côn Bằng bị hút vào, trong đầu Mạnh Hạo như có sấm chớp không ngừng nổ vang, vòng khí đan điền của hắn nhanh chóng chuyển động, càng lúc càng nhanh.

- Luyện Phong Anh!

Một lát sau, đôi mắt Mạnh Hạo đột nhiên mở ra, tiếng nổ trong cơ thể hắn mạnh mẽ, giống như sấm chớp, vòng khí nơi đan điền của Mạnh Hạo, liền ngưng tụ lại, đột nhiên hóa thành một hình người bảy tấc màu trắng.

Bộ dạng y hệt như Mạnh Hạo, chính là Phong Anh, Nguyên Anh thứ sáu của Mạnh Hạo!

Khoảnh khắc Phong Anh xuất hiện, tu vi của Mạnh Hạo, lập tức bạo phát, từ Nguyên Anh hậu kỳ, lập tức tăng lên, đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, khoảng cách đến đại viên mãn...

Chỉ còn một chút!

Đồng thời, thần thức của Mạnh Hạo, cũng điên cuồng gia tăng, chín

nghìn một trăm trượng, chín nghìn ba trăm trượng, chín nghìn sáu trăm trượng...

Đến khi đạt đến hơn chín nghìn chín trăm trượng, mới từ từ chậm lại, đến cuối cùng, dừng lại ở mức... Chín nghìn chín trăm chín mươi chín trượng!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, đứng dậy, khoảnh khắc đó, trong thiên linh của hắn, Phong Anh bay ra, cùng với ngũ hành Nguyên Anh, kết thành một đồ án lục mang tinh.

Hoàn Mỹ Nguyên Anh!

Nhưng ngay khi tâm tình Mạnh Hạo kích động, hoàn thành con đường Hoàn Mỹ Nguyên Anh hắn sáng tạo ra, trở thành người đầu tiên có được sáu Nguyên Anh từ xưa tới nay, lại là người đầu tiên sáng tạo ra con đường có thể sánh với Hoàn Mỹ Nguyên Anh, khoảnh khắc muốn lục hành quy nhất, đột nhiên, vẻ mặt Mạnh Hạo biến đổi.

Khoảnh khắc này, hắn phát hiện cơ thể mình, giờ phút này, thời gian trôi qua nhanh gấp sáu lần, nhanh chóng biến mất. Mà tuổi thọ của hắn, nếu cứ tiêu hao như vậy, trăm năm sau, sẽ hao hết mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 804: Ngũ sắc Bỉ Ngạn hoa.

- Đây là...

Trong mắt Mạnh Hạo lập tức lóe lên tinh mang.

- Vì ta có sáu Nguyên Anh, giống như có sáu tính mạng ... Cho nên, tuổi thọ của ta, cũng vô hình trung bị hóa thành sáu phần ... Cho nên, một năm của ta, bằng với sáu năm của người khác!

- Đây là cái giá của Hoàn Mỹ Nguyên Anh sao!

Cũng vào lúc này, Bỉ Ngạn hoa trong cơ thể Mạnh Hạo, giống như tìm được cơ hội, một lần nữa quật khởi, đột nhiên bộc phát.

Đồng thời, trên bầu trời ngoài biển tím, lúc này gió mây vần vũ, cho dù không còn mưa tím, nhưng bầu trời vẫn u ám như cũ. Lúc này lại dần lộ ra từng tia chớp, từ bốn phương tám hướng nhanh chóng tụ tập.

Từng tia chớp đi tới, đã hình thành từng mảng, từng mảng kiếp vân, gió mây cuồn cuộn. Kiếp vân nơi này càng lúc càng nhiều, dẫn đến biển tím trào dâng, phát tán khí tức tử vong ngập trời.

Khí tức này dường như đối kháng với lôi kiếp, giữa trời đất, nổi lên một hồi tang thương điên cuồng!

Trên biển tím, nhiều năm nay, đã xây dựng được mười phường thị, trong đó có rất nhiều tu sĩ, hiện giờ ai nấy nhìn lên bầu trời, lộ vè kinh hãi.

- Đây là... lôi kiếp?

- Lẽ nào có người độ kiếp, chuyện này làm sao có thể. Chưa nói chỉ có tiên nhân mới có thể độ kiếp, nhìn khắp cả Tây Mạc, làm sao lại có thể có người đi độ kiếp!

- Đây không phải độ kiếp, đây là có trọng bảo xuất thế!

Trong mười phường thị, cảnh tượng này đâu đâu cũng thấy, nhưng mà... Lôi kiếp phía trên biển tím, thế nhưng lại chỉ có lực lượng biển tím mới có thể nhìn thấy. Tu sĩ Mặc Thổ, kể cả Trảm Linh, đều như bị chia cắt, không hề phát giác.

Lúc này, ở trong phường thị thứ hai, trong một lầu các được xây dựng trên biển, một người đàn ông mình trần, đang ôm một nữ tu kiều diễm, nói chuyện vui vẻ. Bàn tay vuốt ve trên người cô gái, cô gái càng e thẹn, người đàn ông càng bạo dạn.

Sau lưng gã, có bảy lão giả đang xếp bằng, nhắm mắt không nói, như không nghe thấy những lời tục tĩu. Bảy người này, tu vi đều không tầm thường, trong đó có bốn người là Nguyên Anh trung kỳ, có hai Nguyên Anh hậu kỳ, còn có một người Nguyên Anh đại viên mãn!

Tu sĩ như vậy, đã là mạnh nhất … dưới Trảm Linh. Đặc biệt là trong thời đại Trảm Linh không dễ gì xuất hiện này, bất cứ một Nguyên Anh đại viên mãn nào, cũng có thể chấn động phong vân bốn phương.

Nhưng hiện giờ, mối quan hệ giữa người này và những người bên cạnh, có vẻ như bảy người, chỉ là đi theo!

Mà có thể khiến một Nguyên Anh đại viên mãn trở thành tùy tùng, chỉ có Lão Tổ Trảm Linh, nhưng người đàn ông trung niên kia tu vi chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, không phải Trảm Linh. Điều này có nghĩa là, thân phận của người này vô cùng cao.

Gã chính là Hô Diên Khánh, đứa con hiếm muộn duy nhất của Lão Tổ Trảm Linh Hô Diên Vân Minh của Thiên Tòng bộ trong liên minh Thiên Đình của Mặc Thổ! Ba tháng trước gã đi ra khỏi Mặc Thổ, du ngoạn trong các phường thị, trêu hoa ghẹo nguyệt, vô cùng sung sướng.

Hô Diên Khánh đang muốn nhào lên người cô gái này, đột nhiên bầu trời nổi trận sấm sét, một tia chớp đỏ rực, lao về phía xa. Trong khi tia chớp di chuyển, uy áp đột nhiên tăng mạnh, khiến cho bảy lão giả, toàn bộ mở mắt. Vị lão giả áo đỏ tu vi Nguyên Anh đại viên mãn từ từ ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, hơi cau mày.

Hô Diên Khánh hơi rùng mình, lập tức ngẩng đầu.

- Kỳ lôi? Lẽ nào là có chí bảo gì đã xuất hiện, hay là có dị yêu gì biến hóa?

Hô Diên Khánh cười ha ha, ôm lấy nữ tu bên cạnh gã. Khi cô gái sợ hãi hét lên, gã đã bay lên, phất tay áo, xung quanh gã lập tức xuất hiện bốn hộ vệ áo đen. Lúc họ xuất hiện, thì cũng mang theo một chiếc kiệu cực kỳ xa hoa.

Hô Diên Khánh ôm lấy cô gái, tiến thẳng vào trong kiệu.

- Ngô lão, chúng ta đi xem một chút được chứ!

Tiếng cười của gã xen lẫn với tiếng thở gấp gáp của cô gái kia, trong chiếc kiệu, một mảng xuân sắc.

Ngô lão trong miệng Hô Diên Khánh, chính là lão giả Nguyên Anh đại viên mãn kia. Lão cau mày, thầm than một tiếng, từ từ đứng dậy, dẫn theo sáu người bên mình, đi theo chiếc kiệu, đi về phía những tia chớp lao tới.

Lúc đoàn người Hô Diên Khánh đi theo những tia chớp, tới nơi đáy biển

Mạnh Hạo đang đứng, thì vẻ mặt hắn lại khá âm trầm, nhìn lên sáu Nguyên Anh trên đỉnh đầu, Mạnh Hạo cau mày lại.

- Trăm năm tuổi thọ sao ... Không đến hai trăm năm, ta đã là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, thêm một trăm năm nữa, chưa chắc không thể Trảm Linh.

- Còn về Bỉ Ngạn hoa...

Khóe miệng Mạnh Hạo đột nhiên nở nụ cười lạnh, hắn sớm đã tính được Bỉ Ngạn hoa này sẽ không bỏ qua cơ hội vào thời khắc quan trọng trên đường tu hành của mình thế này.

Nhất định sẽ xuất hiện!

Vốn dĩ Mạnh Hạo cho rằng Bỉ Ngạn hoa sẽ xuất hiện trong thiên kiếp để đoạt xá, nhưng hiện giờ có vẻ nó cho rằng, cơ hội lúc này còn tốt hơn.

- Ngươi xuất hiện vào lúc này, cũng tốt! Tránh đến lúc có thiên kiếp thật, tăng thêm phiền toái cho ta.

Mạnh Hạo cười lạnh, lại xếp bằng, không để ý đến Bỉ Ngạn hoa trong cơ thể, mả đưa tay phải lên chỉ Nguyên Anh trên đỉnh đầu.

Lập tức Kim Anh của hắn rơi xuống, cũng cười lạnh như Mạnh Hạo, thuận theo thiên linh tiến vào trong cơ thể, lập tức xuất hiện trong đan điền đã mất kim đan, trở thành rỗng không của Mạnh Hạo.

- Lần này, ta cho ngươi cơ hội, cùng ta chiến đấu chính diện!

Mạnh Hạo nhắm hai mắt lại, Kim Anh trong cơ thể lập tức phát ra tu vi khổng lồ, tiến hành trấn áp Bỉ Ngạn hoa.

Bỉ Ngạn hoa điên cuồng, gầm thét không thành lời, sau lưng Mạnh Hạo,

đột nhiên xuất hiện bóng dáng của nó, dữ tợn chập chờn, đột nhiên xuất hiện cánh hoa bốn màu, mà như đã đến cực hạn, màu sắc khiến người ta kinh hãi.

Chỉ trong khoảnh khắc, nó đã khống chế đôi chân Mạnh Hạo, trong trận giành quyền khống chế thân thể này, khiến Mạnh Hạo mất đi tri giác ở đôi chân, thậm chí còn từ từ lan ra, dần chiếm cả đôi tay.

Bỉ Ngạn hoa đung đưa, có vẻ quỷ dị. Giống như lần phản kích này với Mạnh Hạo, nó đã nhẫn nhịn quá lâu rồi, chuẩn bị nhiều năm, một khi bạo phát, vô cùng sắc bén.

- Lần này, cũng có chút thú vị, so với lần trước tốt hơn nhiều.

Mạnh Hạo dửng dưng nói, hắn cực kỳ quen thuộc với Bỉ Ngạn hoa, biết được nó có linh trí.

Trong lúc nói, Mộc Nguyên Anh trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, hóa thành thanh quang, dung nhập vào thiên linh Mạnh Hạo, lập tức xuất hiện trong đan điền của hắn. Mạnh Hạo không hề chần chừ, lập tức chồng lên Kim Nguyên Anh, hai bên dung hợp làm một!

Khoảnh khắc hai Nguyên Anh dung hợp, trong đầu Mạnh Hạo như có tiếng nổ, hắn cảm nhận được tu vi bản thân, một lần nữa … gia tăng!

Rõ ràng vẫn là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, không hề đột phá, nhưng khi tiếng nổ trong đầu vang lên, Mạnh Hạo có thể cảm nhận được, sức chiến đấu của hắn... Gia tăng gấp đôi.

Về việc này, Mạnh Hạo không hề bất ngờ, vì đây... mới là lực lượng chân chính của Hoàn Mỹ Nguyên Anh, chỗ dựa căn bản để có thể chiến đấu với người có cảnh giới cao hơn bản thân.

Đồng dạng, Mạnh Hạo cũng cảm thấy, sức chiến đấu tăng lên gấp đôi,

tốc độ tuổi thọ tiêu hao, cũng tăng lên nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 805: Ngũ sắc Bỉ Ngạn hoa. (2)

Trong tiếng nổ, Bỉ Ngạn hoa gầm rống lên, giãy dụa kịch liệt, từ ưu thế tuyệt đối lúc trước, lập tức trở thành miễn cưỡng đối kháng với Mạnh Hạo, duy trì phần thân thể bị nó chiếm giữ, không bị Mạnh Hạo đoạt lại.

- Đây mới chỉ là hai Nguyên Anh quy nhất...

Hai mắt Mạnh Hạo lấp lánh, Thủy Nguyên Anh trên đỉnh đầu hắn, lập tức phát tán ánh sáng tím đỏ, nháy mắt lao tới, xông vào trong thiên linh của Mạnh Hạo, xuất hiện trong đan điền của hắn, lại chồng lên Kim Mộc Nguyên Anh, dung hợp một chỗ, hoàn thành tam hành quy nhất.

Ầm!!!

Mạnh Hạo có thể cảm nhận rõ ràng, sức chiến đấu của hắn, lại mạnh lên gấp đôi so với lúc nhị hành quy nhất.

So với lúc còn là các Nguyên Anh đơn độc, lúc này Mạnh Hạo đã có lực lượng gấp bốn Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong! Nhưng tuổi thọ, cũng tiêu hao nhanh hơn nữa.

Đây không phải tu vi, không phải sức chiến đấu, mà là lực lượng thiên địa có thể vận chuyển, là uy áp linh lực có thể phát ra trong cảnh giới này. Giống như một cái bình, lớn nhỏ không đổi, nhưng nước chứa trong đó nếu bị nén lại, thì sẽ vượt qua bình thường.

Bỉ Ngạn hoa phát ra tiếng kêu sắc nhọn. Âm thanh này người ngoài không nghe được, chỉ có mình Mạnh Hạo nghe được rõ ràng. Sau khi hắn tam hành quy nhất, Bỉ Ngạn hoa căn bản không thể chống đỡ, lập

tức mất đi khống chế đối với đôi tay của Mạnh Hạo, chỉ có thể rút lui, cố giữ lấy đôi chân đã chiếm đoạt được.

- Đối với ngươi không cần cố ý trấn áp, chỉ đơn giản là va chạm chính diện. Ngươi đã không phải đối thủ của ta, vậy có tư cách gì đoạt xá ta chứ!

- Ngươi là ta, mà ta... Không phải ngươi!

Mạnh Hạo dửng dưng nói, Hỏa Nguyên Anh phát ra biển lửa ngập trời, từ đỉnh đầu Mạnh Hạo xông tới, xuất hiện trong đan điền, chồng lên Kim Mộc Thủy Nguyên Anh, lập tức dung hợp.

Tiếng nổ liên tục, kinh thiên động địa, thân thể Mạnh Hạo chấn động, gân xanh nổi lên khắp người hắn, máu cũng chảy nhanh hơn, thân thể lớn lên một chút, thoạt nhìn càng thêm cao lớn. Thân thể cho dù vẫn thon dài, nhưng mỗi phần cơ thịt, đều như ẩn chứa lực lượng đáng sợ không thể hình dung.

Sức chiến đấu của hắn... Tiếp tục tăng lên gấp đôi!

Giờ phút này, hắn đã có được lực lượng bằng tám Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong. Tiếp đó khí tức tứ hành quy nhất bộc phát, Bỉ Ngạn hoa gào thét thảm thiết, hư ảnh gấp khúc, bị quét sạch, giống như bị nghiền ép tiếp tục co cụm, buông tha quyền khống chế đôi chân Mạnh Hạo, co rút lại tại chỗ sâu trong cơ thể Mạnh Hạo.

Nhưng cùng lúc Bỉ Ngạn hoa co rút đến cực hạn, một lực lượng khiến đôi mắt Mạnh Hạo nheo lại, đột nhiên bộc phát trên thân Bỉ Ngạn hoa.

Khí tức càng lúc càng mạnh, thậm chí trong đó, còn có một chút tàn tích của Nhất Sắc Nạp Anh Đan. Tiếp đó, Bỉ Ngạn hoa vốn đã bị Mạnh Hạo áp chế đến cực hạn, ánh sáng bốn màu chiếu rọi, đột nhiên... Có thêm....

Màu thứ năm!

Màu thứ năm xuất hiện, khiến Mạnh Hạo chấn động, nhưng ngay sau đó, hai mắt lộ vẻ vui mừng. Phải biết Bỉ Ngạn hoa này vốn không trọn vẹn, không thể sinh trưởng đến mức thất sắc hoa khai thăng tiên, ba màu đã là cực hạn, có thể xuất hiện màu thứ tư, đã là một kỳ tích. Nhưng hiện giờ, nó lại xuất hiện màu thứ năm.

Màu thứ năm này, hiển nhiên có liên quan đến việc Mạnh Hạo luyện anh, cũng có liên quan đến Nhất Sắc Nạp Anh Đan, thậm chí cũng có liên quan đến cảnh giới Hoàn Mỹ của Mạnh Hạo. Đủ các loại dấu hiệu, mới xuất hiện lần quật khởi này của Bỉ Ngạn hoa.

Màu hoa thứ năm xuất hiện, Bỉ Ngạn hoa lập tức gầm lên dữ tợn, một lần nữa bộc phát, lan dần khắp toàn thân Mạnh Hạo, muốn một lần nữa hoàn toàn đoạt xá Mạnh Hạo, khiến Mạnh Hạo trở thành vật ký sinh thực sự của nó.

Mạnh Hạo cảm nhận được sự điên cuồng của Bỉ Ngạn hoa, cất tiếng cười. Hắn hy vọng Bỉ Ngạn hoa trở nên mạnh mẽ, vì hắn sớm đã quyết định, Bỉ Ngạn hoa này, sẽ là cơ hội thành tiên của bản thân trong tương lai!

Lúc này, Bỉ Ngạn hoa bạo phát, Mạnh Hạo lại ngẩng đầu, Thổ Nguyên Anh của hắn, phát ra hàn khi ngập trời, lập tức xuyên qua mi tâm hắn, biến mất rồi xuất hiện lại ở đan điền của hắn, ngũ hành chồng lên nhau, ngũ hành... quy nhất!

Khoảnh khắc ngũ hành quy nhất, tu vi Mạnh Hạo không đổi, nhưng sức chiến đấu của hắn, lại tăng lên gấp đôi, so với một Nguyên Anh đơn độc lúc đầu, hắn đã có lực lượng bằng mười sáu Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong!

Sức chiến đấu đáng sợ như vậy, đã vượt qua phạm trù Nguyên Anh hậu

kỳ. Cho dù là Nguyên Anh đại viên mãn, cũng sẽ bị áp chế toàn diện, khi đối mặt với sức chiến đấu mười sáu lần Nguyên Anh hậu kỳ này của Mạnh Hạo.

Đây, mới là chỗ đáng sợ của cảnh giới Hoàn Mỹ, cũng là chỗ mạnh của nó!

Nhưng với Mạnh Hạo mà nói, sức chiến đấu đáng sợ này, cũng là một phụ tải cho tuổi thọ, duy trì sức chiến đấu như thế này, tuổi thọ của hắn, không còn là trăm năm nữa, mà chỉ còn sáu năm!

Dù sao, hắn không phải là Hoàn Mỹ Nguyên Anh thực sự, mà là đạt được bằng một cách thức khác. Nhưng đồng thời ... Cho dù là Hoàn Mỹ Nguyên Anh, cũng tuyệt đối không thể có được sự đáng sợ khiến người khác không thể tượng tưởng được như Mạnh Hạo lúc này.

Mạnh Hạo giờ phút này, đi trên con đường Nguyên Anh do hắn tự sáng tạo, hắn không chỉ có được sức chiến đấu Hoàn Mỹ, mà còn vượt qua không ít. Về điểm này, vì hắn trước đây không có gì tham khảo, chỉ là phỏng đoán, cho nên không hề rõ ràng, cho đến giờ phút này, cảm nhận được sức chiến đấu của bản thân, hắn mới mơ hồ hiểu ra, con đường mà bản thân sáng tạo ra này, kinh người đến thế nào.

Sức chiến đấu bộc phát, khí tức sắc bén, giờ phút này, bắt đầu va chạm và chiến đấu với Bỉ Ngạn hoa đã có được màu hoa thứ năm, trong thân thể Mạnh Hạo.

Vừa mới va chạm, Bỉ Ngạn hoa đã gào thét thảm thiết, cho dù nó đã có được màu hoa thứ năm, nhưng đối mặt với sức chiến đấu đáng sợ của Mạnh Hạo, vẫn không thể chịu được một kích.

Chấn động vô hình, Bỉ Ngạn hoa bị Mạnh Hạo đánh tan, liên tục thối lui, ưu thế lúc trước mất hết toàn bộ. Nó chỉ có thể một lần nữa co cụm ở sâu trong cơ thể Mạnh Hạo, bỏ qua lần quật khởi này, một lòng ngăn cản

Mạnh Hạo xâm nhập ngược lại.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn lên Nguyên Anh thứ sáu - Phong Anh, đang lơ lửng trên đầu mình.

Một lúc lâu sau, trong mắt hắn lộ vẻ quyết đoán.

- Nếu đã chọn mạnh, vậy thì phải mạnh nhất!

Mạnh Hạo không hề chần chừ, đưa tay phải lên, chỉ về phía Phong Anh. Nguyên Anh thứ sáu này lập tức lóe lên, tốc độ cực nhanh, không phải thuấn di, nhưng lại vượt xa thuấn di, lập tức xuất hiện trong cơ thể Mạnh Hạo, dung hợp với ngũ hành Nguyên Anh.

Ầm!

Lục hành viên mãn. Lục sắc Nguyên Anh.

Sức chiến đấu mạnh mẽ, một lần nữa gia tăng gấp đôi, tương đương với khí tức của ba mươi hai Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong. Ở một khắc này, chấn động biển tím, lay động trời đất, đây ... là Lục Sắc Chí Tôn!

Quét ngang tất cả tu sĩ Nguyên Anh. Cho dù vẫn còn khoảng cách so với Trảm Linh, nhưng Mạnh Hạo, đã không thẹn là người số một dưới Trảm Linh trong cả vùng đất Nam Thiên!

Nếu tu vi của hắn có thể đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, đạt đến Nguyên Anh đại viên mãn, vậy với sức chiến đấu gấp ba mươi hai lần như vậy, cho dù đối mặt với Trảm Linh... cũng sẽ không yếu ớt như trước kia, mà có đủ sức giữ mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 806: Thiên kiếp đã lâu không gặp.

Điều này thoạt nhìn thì bình thường, nhưng Trảm Linh ... trong các cảnh giới tu hành, là một ranh giới khổng lồ. Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, tất cả đều được gọi là ... Phàm!

Giống dùng một lượng khổng lồ, tích lũy không ngừng nghỉ, để ... đến sau khi đột phá, đạt đến một tầng bậc sinh mệnh khác, bước vào Trảm Linh.

Vì Trảm Linh, Vấn Đạo, Thăng Tiên, ba cảnh giới này được gọi là ... Tiên!

Khác biệt giữa Tiên và Phàm, khiến cho việc trong Phàm cảnh, mà có được năng lực tự vệ trước Tiên cảnh địa năng được truyền ra ngoài, đủ để chấn động cả vùng đất Nam Thiên.

Phải biết là trừ khi có được một số chí bảo mạnh mẽ, nếu không, chỉ bằng lực lượng của bản thân, chuyện này căn bản là không thể!

Mà hiện giờ, Mạnh Hạo lại có thể làm được.

Cùng lúc với Mạnh Hạo lục sắc viên mãn, Bỉ Ngạn hoa trong cơ thể hắn lập tức run rẩy, nhưng không hề kéo dài lâu, Mạnh Hạo không hề chần chừ, dồn hết sức lực đánh về phía Bỉ Ngạn hoa.

Tiếng nổ vô hình, trong đầu Mạnh Hạo như kinh thiên động địa, như sấm chớp nổ vang, Bỉ Ngạn hoa gào thét thảm thiết trước giờ chưa từng có. Phòng ngự của nó, lúc này hoàn toàn tan vỡ, không thể ngăn cản sức chiến đấu và thần thức của Mạnh Hạo xâm nhập thẳng vào hạch tâm của

Bỉ Ngạn hoa.

Nó thê lương, run rẩy, sợ hãi. Nó có linh trí, trong ký ức của nó, bản thân chưa từng tuyệt vọng như vậy. Nó vốn là sinh mệnh có thể áp đảo tất cả chúng sinh, Mạnh Hạo chỉ là vật ký sinh của nó, nhưng hiện giờ, lại bị đoạt xá ngược, bản thân lại trở thành một bộ phận của đối phương.

Nhưng nó không thể phản kháng, đối mặt với sức chiến đấu ba mươi hai lần Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn thần thức của Mạnh Hạo xông vào hạch tâm của mình, quét sạch tất cả. Thậm chí sinh tử của nó, cũng chỉ là một niệm của Mạnh Hạo.

Nhưng Mạnh Hạo không tiêu diệt Bỉ Ngạn hoa này, mà lại để lại trong ý thức nó một tia lạc ấn thuộc về bản thân.

- Lạc ấn này không phải không thể tiêu tán, ta chỉ cho người thời gian một trăm năm. Một trăm năm sau, nếu ngươi còn không thể tạo ra màu hoa thứ sáu, ta sẽ tiêu diệt ngươi!

- Nếu màu hoa thứ sáu xuất hiện, lạc ấn này sẽ tiêu tán, ngươi lại có cơ hội một lần nữa đoạt xá ta, có tư cách... đấu với ta lần nữa!

Trong lạc ấn của Mạnh Hạo, truyền ra âm thanh lạnh lùng vang vọng trong ý thức của Bỉ Ngạn hoa. Âm thanh này khiến Bỉ Ngạn hoa run rẩy, càng thêm kính sợ Mạnh Hạo, nhưng đồng thời, cũng có sự không cam lòng và hung dữ mãnh liệt, dã tâm của nó sôi trào, nhưng nó lại từ từ yên tĩnh lại.

Mạnh Hạo cần, chính là dã tâm của Bỉ Ngạn hoa.

Trấn áp Bỉ Ngạn hoa xong, Mạnh Hạo xếp bằng tại chỗ, cảm nhận tu vi bành trướng trong cơ thể, càng cảm nhận rõ ràng tuổi thọ của mình. Nếu cứ duy trì thế này, thì chỉ còn được ba năm.

- Đáng tiếc không có Nguyên Anh thứ bảy, nếu không, cho dù tuổi thọ có ít hơn nữa, chỉ cần còn lại một năm, ta cũng sẽ dung hợp Nguyên Anh thứ bảy đó, đến lúc đó, có lẽ... Ta có thể đấu với Trảm Linh?

Đôi mắt Mạnh Hạo lấp lánh.

Hắn vỗ lên túi trữ vật, lập tức lấy ra một hộp gỗ.

Nhìn hộp gỗ một cái, Mạnh Hạo nghĩ đến sư tôn Đan Quỷ. Hộp gỗ này, chính là vật sư tôn tặng, có thể giúp bản thân trấn áp Bỉ Ngạn hoa, đột phá chướng ngại, thậm chí gia tăng tuổi thọ.

Nhiều năm nay, Mạnh Hạo luôn không uống xuống, lúc này, hắn không còn do dự chần chừ, lấy đan dược ra, sau khi phục chế, liền uống vào, ngồi xếp bằng tại chỗ. Khi đan dược dung hòa, tu vi của hắn càng thêm ổn định, đồng thời sinh cơ thịnh vượng, cũng sinh ra rất nhiều, dung nhập vào trong lục sắc Nguyên Anh, khiến cho tuổi thọ của Mạnh Hạo lập tức được bổ sung.

Khoảnh khắc sau, khi sức thuốc được hấp thu hoàn toàn, hắn một lần nữa phục chế rồi uống. Mấy ngày sau, khi hắn tỉnh lại từ trong nhập định, trong mắt lộ ra ánh sáng kinh người, sinh cơ của hắn đã khôi phục đến khoảng ba mươi năm.

Linh thạch trong túi trữ vật đã hết nhẵn, mà đan dược trong đó, Mạnh Hạo mấy ngày nay nuốt vào không ít, thực tế đã gia tăng gần nghìn năm, nhưng hiệu quả càng lúc càng kém, cho đến cuối cùng, hoàn toàn vô hiệu. Loại đan dược gia tăng tuổi thọ này, vốn là như vậy.

Dù sao, tuổi không quá nghìn, đây là quy tắc biến hóa, phàm lực không thể chống lại!

- Nhìn thì chỉ có ba mươi năm, nhưng trên thực tế, lúc bình thường, ta hoàn toàn có thể giải tán lục sắc Nguyên Anh, vào thời khắc mấu chốt,

mới dựa vào tình hình mà dung hợp. Như thế, có thể giải quyết vấn đề tuổi thọ.

Mạnh Hạo không để ý chuyện này, cho nên lúc trước hắn mới có cảm khái, nếu có Nguyên Anh thứ bảy thì càng tốt.

Mạnh Hạo đứng dậy, ngay lúc đó, thân thể hắn có tiếng răng rắc, bản thân lại cao thêm đến ba cái đầu, thân thể cao lớn, bờ vai rộng rãi, thân thể của hắn càng thêm thon gầy.

Cơ thịt không bành trướng, nhưng lại càng thêm rắn chắc, mỗi thớ thịt, đều ẩn chứa lực lượng kinh người, khi gân xanh nổi lên, mỗi lần tim đập, đều có máu chảy khắp cơ thể.

Thân thể của hắn, được lục sắc Nguyên Anh nuôi dưỡng, cũng mạnh mẽ chưa từng có.

Lúc này hắn, vô cùng tà dị, tràn đầy khí phách và sức hấp dẫn khó mà nói rõ được, gần như siêu phàm thoát tục, mạnh mẽ chưa từng có.

Mà tay phải của hắn, lúc này truyền ra tiếng răng rắc, Mạnh Hạo cúi đầu nhìn xuống, trên tay phải, bao tay của Phương gia trong suốt, mỏng như cánh ve hắn đeo đã nhiều năm, lúc này khi hắn siết tay, lập tức vỡ nát.

Lực nắm tay của hắn, đã vượt xa cái bao tay này.

Yên lặng gỡ bao tay đã vỡ nát xuống, Mạnh Hạo bỏ nó vào trong túi trữ vật.

- Như vậy, đây có thể trở thành một loại thần thông của ta, Lục Mệnh Anh Biến!

- Trạng thái bình thường, ta thể hiện ra, chỉ là lực lượng của một mệnh!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, lục sắc Nguyên Anh trong cơ thể rung lên, xuất hiện chồng chất, mấy hơi thở sau, liền từ trạng thái chồng chất tách ra, hóa thành sáu Nguyên Anh, xếp bằng trong đan điền của Mạnh Hạo, tự mình tu hành, tự mình đả tọa.

Mà khí tức của Mạnh Hạo, cũng lập tức sụt giảm, đến khi đạt mức một Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong. Thân thể hắn, cũng thay đổi, không còn cao lớn, mà khôi phục lại độ cao bình thường, cơ thịt tràn đầy lực lượng, cũng trở lại như bình thường, cả người thoạt nhìn, giống hệt năm đó, tràn ngập hơi thở thư sinh.

Quan sát thân thể và tu vi xong, xác định được phương pháp này có thể giải quyết vấn đề tuổi thọ, Mạnh Hạo mới ngẩng đầu, nhìn biển tím trên đầu. Hắn không cần phát tán thần thức, vì cả biển tím chính là mắt của hắn. Hắn có thể nhìn thấy bầu trời trên mặt biển lúc này, gió mây cuồn cuộn, sấm chớp chạy quanh, kiếp vân khắp nơi.

Thân thể Mạnh Hạo lóe lên, xung quanh lập tức truyền ra những tiếng nổ vang, một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện bao quanh Mạnh Hạo, ầm ầm chuyển động. Hắn hóa thành một dải cầu vồng, từ sâu dưới đáy biển tím, nhanh chóng lao lên mặt biển.

Nơi hắn đi qua, xoáy nước càng lúc càng lớn, đã ảnh hưởng đến cả mặt biển, xuất hiện những con sóng lớn, như cả biển tím đang gầm thét, hoan hô Mạnh Hạo quật khởi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 807: Lục mệnh chấn động thiên kiếp.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo xuất hiện giữa trời đất sau khi tiến vào đáy biển, biến mất … hơn trăm năm.

Ầm!

Biển tím nổ vang một tiếng thật lớn, sóng biển ầm ầm, thân hình Mạnh Hạo, đứng trên mặt biển, ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên bầu trời.

Sấm chớp vô tận lóe lên, thiên kiếp như cũng phát hiện ra Mạnh Hạo, lập tức vang lên hàng loạt tiếng nổ kinh thiên động địa, như ép thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Thiên kiếp... đã lâu rồi.

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, dửng dưng mở miệng.

- Cả đời của ta... Mãi đến giờ này, do hai phần tạo thành.

- Một phần, là con đường khoa cử dưới Đại Thanh Sơn... Khi đó ta từng ở Đại Thanh Sơn, viết lên giấc mộng trong hồ lô, rồi ném nó xuống dòng sông dưới chân núi, khi đó ta cũng không biết...

- Khoảnh khắc đó, đại biểu cho phần thứ hai trong cuộc đời ta được mở ra.

- Phần thứ hai này, chính là tu hành!

Mạnh Hạo đứng trên mặt biển tím, mặc một bộ đồ xanh, bộ quần áo sạch

sẽ, không hề dính chút nước biển nào. Hắn ngẩng đầu, nhìn vô số tia chớp uốn lượn trên bầu trời như những con rắn đỏ chạy quanh, cắt qua nhau, tạo thành kiếp vân, thì thào nho nhỏ.

Xung quanh trừ hắn, không có bất cứ người nào, lời nói của hắn cũng không phải nói để cho người ngoài nghe, mà là nói cho chính mình.

- Lần này tu hành hơn một trăm năm, ta đã trải qua sinh tử, trải qua chạy trốn, trải qua con đường mà có lẽ ta của trước kia có đi mấy đời cũng không hết.

- Đối với thiên kiếp ... Ta cũng đã trải qua mấy lần.

- Không còn thấp thỏm với thiên kiếp như năm đó Hoàn Mỹ Trúc Cơ nữa, không còn ngưng trọng như lúc Hoàn Mỹ Kim Đan nữa. Đối diện với thiên kiếp, hiện giờ... Thiên kiếp, ta đợi ngươi lâu lắm rồi.

Mạnh Hạo mỉm cười, ngay khi hắn lẩm bẩm, đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên đột nhiên truyền ra từ trong kiếp vân, một tia chớp màu đỏ, bắn thẳng về phía Mạnh Hạo.

Trong quá trình giáng xuống, lại có thêm những tia chớp bị hấp dẫn ngưng tụ lại, khiến cho tia chớp này lúc còn cách đỉnh đầu Mạnh Hạo mười mấy trượng, thì đã lớn như cánh tay, mang theo uy nghiêm của thiên kiếp, lạnh lùng hủy diệt tất cả, ầm ầm đánh về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, ngay khi lôi kiếp tới gần, hắn giơ tay lên, vung về phía bầu trời. Lập tức, sinh cơ và tử ý va chạm, hóa thành diệt tuyệt, đánh thẳng về phía lôi kiếp.

Tiếng nổ kinh động trời biển, tia chớp to như cánh tay đột nhiên tan vỡ, hóa thành vô số điện quang hình cung, bắn ra xung quanh, cách đỉnh đầu Mạnh Hạo mấy trượng.

- Loại thiên kiếp như thế này, đối với ta trước kia mà nói, có thể khiến hình thần câu diệt, nhưng hiện giờ... Còn không có tư cách để ta triển khai đệ nhị mệnh.

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình thường, bất động ngẩng đầu nhìn thiên kiếp.

Lôi đình chấn động giống như bị hành vi của Mạnh Hạo làm nổi giận, từng tia chớp đỏ rực lập tức ngưng tụ, một lần nữa giáng xuống. Lần này, là bốn tia chớp đồng thời đánh xuống, đánh cho tai như muốn điếc, bao bọc mười trượng quanh người Mạnh Hạo, hóa thành lôi trì.

Bốn tia chớp, mỗi tia đều có lực lượng diệt sát Nguyên Anh hậu kỳ, lúc này đồng thời đánh xuống, Mạnh Hạo dứt khoát không vung tay, mà đứng yên ở đó, mặc cho bốn tia chớp ầm ầm đánh xuống.

Khoảnh khắc đó, bốn tia chớp đánh trúng Mạnh Hạo, khuếch tán theo cơ thể hắn, rồi theo chân hắn đi xuống biển tím, khiến cho trong phạm vi mấy trăm trượng lập tức ngập tràn những tia chớp.

Mà Mạnh Hạo, đứng trung tâm những tia chớp đó, vẫn ngẩng đầu, toàn thân phát ra điện quang vô tận. Những điện quang đó cũng nhanh chóng biến mất, chỉ mấy nhịp thở, đã hoàn toàn tiêu tán, vẻ mặt Mạnh Hạo bình thường, không hề có chút biến hóa nào.

Tình trạng của hắn lúc này, là đệ nhất mệnh trong Lục Mệnh Anh Biến, có được lực lượng gấp bốn lần Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, là trạng thái cơ sở từ nay về sau của Mạnh Hạo.

Bốn tia chớp này, cho dù uy lực bất phàm, nhưng lại hoàn toàn không thể làm Mạnh Hạo vẫn duy trì trạng thái đệ nhất mệnh bị tổn thương.

Co duỗi gân cốt, Mạnh Hạo cảm nhận được một chút lực lượng lôi điện nho nhỏ, thuận theo cơ thịt dung nhập vào trong cơ thể. Loại cảm giác này trước đây hắn đã từng cảm nhận, lúc này không có gì bất ngờ, đôi

mắt lộ ra tinh mang.

Đúng lúc này, bầu trời ầm vang, giống như gầm thét, trong nháy mắt liền có tám tia chớp ngưng tụ, kiếp vân cũng theo đó mà không ngừng co rút. Lúc tiếng sấm vang lên, tám tia chớp này liền giáng xuống.

Tám tia chớp đỏ rực, giống như máu tươi, lúc giáng xuống, lực lượng hủy diệt càng thêm mạnh mẽ, khiến cho thân thể Mạnh Hạo cảm thấy áp lực. Nhưng áp lực này, không những không khiến Mạnh Hạo rút lui, ngược lại còn khiến hắn ngẩng đầu cười lớn, đôi mắt lộ ra quang mang yêu dị.

- Vậy mới thú vị.

- Đệ nhị mệnh!

Sáu Nguyên Anh trong cơ thể Mạnh Hạo, có hai cái chồng lên, dung hợp với nhau. Ngay lập tức, cơ thể Mạnh Hạo phát ra những tiếng nổ, lập tức lớn thêm một chút, cao thêm nửa cái đầu, cơ thịt vượt xa lúc trước, thoạt nhìn cao lớn hơn một chút.

Khí tức của hắn càng thêm mênh mông, mạnh lên gấp đôi, có được chiến lực tám lần Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, mặt biển xung quanh cuộn dâng về bốn phía, dường như Mạnh Hạo lúc mở ra đệ nhị mệnh, phát ra những cơn gió vô hình.

Trong tiếng cười, Mạnh Hạo lập tức bay lên, không lùi mà tiến, xông về phía tám tia chớp đang đánh tới.

Chủ động nghênh chiến, mà không phải bị động ứng kiếp.

Tiếng nổ vang rền, tám tia chớp đánh lên người Mạnh Hạo, bộc phát lôi bạo trong phạm vi mấy trăm trượng, mà Mạnh Hạo, ở trung tâm lôi bạo, chịu đựng lực lượng lôi kiếp trực diện. Trong tiếng nổ, Mạnh Hạo lao ra,

không tổn hao một cọng lông, tám tia chớp, còn chưa có tư cách khiến hắn bị thương.

Thiên kiếp như có linh tính, hoàn toàn tức giận, tiếng sấm rền vang. Lần này, có mười tám tia chớp đỏ rực, lập tức xuất hiện, giống như mười tám con hồng long dữ tợn gầm thét, lao về phía Mạnh Hạo.

- Đệ tam mệnh!

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra chiến ý cường liệt.

Cơ thể Mạnh Hạo, tiếp tục lớn thêm, cao thêm một cái đầu, thân thể to lớn hơn nhiều, khí tức thư sinh chỉ còn tàn dư, cảm giác yêu dị, đã có dấu hiệu xuất hiện.

Hắn bay lên, ngay khi mười tám tia chớp giáng xuống, giơ tay phải lên, bắt quyết chỉ tới. Bốn phương lập tức vặn vẹo, va chạm với mười tám tia chớp.

Tiếng nổ kinh thiên động địa, Mạnh Hạo ngẩng đầu cười lớn, lôi bạo gần nghìn trượng quanh người hắn, không thể ngăn trở chút nào. Mạnh Hạo lao ra, giọng nói vang vọng bốn phương.

- Đệ tứ mệnh!

Mạnh Hạo cất lời, thân thể lại chấn động, lớn thêm, lực lượng cơ thể càng thêm mạnh mẽ, cao thêm đến hai cái đầu, bờ vai rộng rãi, thân thể thon dài, khí chất thư sinh gần như mất hết, thay vào đó là cảm giác yêu dị.

Khí chất giống như yêu tà, khiến Mạnh Hạo lúc này, cho dù là đang cười, cũng có phần tà khí.

Bốn Nguyên Anh chồng chất trong cơ thể, Mạnh Hạo đã có được sức

chiến đấu gấp mười sáu lần Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, lao thẳng về phía thiên kiếp.

Kiếp vân cuồn cuộn, khi Mạnh Hạo nhanh chóng lao tới, hai mươi mấy tia chớp cũng không ngừng giáng xuống, chấn động trời đất, rung chuyển biển cả, không ngừng đánh lên người Mạnh Hạo, nhưng không thể ngăn trở được Mạnh Hạo tiến lên. Tay phải Mạnh Hạo chộp vào hư không, thanh Hồng Tiên Kiếm lập tức xuất hiện trong tay hắn, tay trái hắn vỗ lên túi trữ vật, vò rượu xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 808: Lục mệnh chấn động thiên kiếp. (2)

Uống một ngụm rượu, vung thanh kiếm lên, cầu vồng lóe lên, từng đạo kiếp lôi, không ngừng tan vỡ trước cơ thể Mạnh Hạo. Vô số hồ quang điện, chạy tán loạn, có không ít dung nhập vào cơ thể Mạnh Hạo, dần dần, trên người Mạnh Hạo, cũng xuất hiện một chút tia chớp.

Đúng lúc này, đột nhiên, lôi kiếp ngưng tụ ra không còn mang màu đỏ, mà đã có thêm những màu sắc khác, tất cả bảy màu, hình thành thiên lôi bảy sắc, giống như xé rách hư không, hóa thành chiến long bảy màu lao về phía Mạnh Hạo.

- Đệ ngũ mệnh!

Toàn thân Mạnh Hạo nổ vang, lại cao lên đến hai cái đầu rưỡi, thân thể càng thêm cường hãn, sức chiến đấu lại gia tăng, ba mươi hai lần Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, khoảnh khắc này, khiến trời đất biến sắc, gió mây xoay vần.

Thân thể Mạnh Hạo, tràn đầy lực lượng khiến người ta kinh hãi, mái tóc xõa tung, đôi mắt lộ ra quang mang kỳ dị, khi thiên lôi bảy màu giáng xuống, thanh Hồng Tiên Kiếm trong tay hắn bắn ra, đâm thẳng về phía thiên lôi.

Đồng thời, trong tay Mạnh Hạo, ảo hóa ra ma thương, nhất thương như long dẫn tới hắc vụ ngập trời, vô số khuôn mặt dữ tợn theo sau thanh Hồng Tiên Kiếm, bắn về phía lôi kiếp.

Hai bên va chạm, trời đất chấn động, lôi kiếp bảy màu tan vỡ, thanh Hồng Tiên Kiếm cũng bay ngược về, ma thương của Mạnh Hạo run rẩy,

bụp một tiếng hóa thành sương mù, nhanh chóng chuyển động quanh người Mạnh Hạo, một lần nữa ngưng đọng lại, hóa thành ma thương.

Lôi kiếp bảy màu còn sót lại, trở thành lôi vũ bảy màu, rơi xuống khắp nơi, lại còn rất nhiều, dung nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, khiến lôi điện trong cơ thể Mạnh Hạo càng thêm nồng đậm.

Thân thể Mạnh Hạo lần đầu tiên chấn động, khóe miệng trào ra chút máu tươi, ngẩng đầu nhìn lên trời. Đột nhiên, kiếp vân co rút lại, nhanh chóng ngưng tụ, ánh sáng bảy màu tràn ngập, nhanh chóng tụ tập trong không trung, khiến cho kiếp vân hóa thành bảy màu. Mà từ trong kiếp vân này, lại xuất hiện một … ngón tay khổng lồ do tia chớp bảy màu hóa thành.

Ngón tay khổng lồ này, lớn đến nghìn trượng, toàn bộ đều là tia chớp bảy màu, đủ để chấn động tất cả những ai nhìn thấy. Sau khi xuất hiện, ngón tay này, mang theo hủy diệt và áp bức đặc trưng của thiên kiếp ép về phía Mạnh Hạo, như muốn bóp chết một con kiến hôi.

- Đệ lục mệnh!

Ngay khoảnh khắc ngón tay này tới gần, đôi mắt Mạnh Hạo nheo lại, đột nhiên cất lời, sáu Nguyên Anh trong cơ thể hắn, hoàn toàn chồng lên nhau, lục sắc quy nhất!

Ầm!

Thân thể hắn cao lớn lên, mạnh mẽ đến cực điểm, bờ vai rộng rãi, thân thể cao gầy, không còn chút khí chất thư sinh nào, toàn bộ đều giống như yêu tà kinh tâm động phách.

Phía bên dưới, biển tím gầm thét, vòng xoáy chuyển động, sóng biển không ngừng trào dâng. Khi đệ lục mệnh xuất hiện, sức chiến đấu gần sáu mươi mấy lần Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, khiến Mạnh Hạo giờ phút này, không thẹn là mạnh nhất dưới Trảm Linh ở vùng đất Nam

Thiên!

Hắn đạp vào hư vô, ầm một tiếng, bầu trời xuất hiện gợn sóng, Mạnh Hạo đã quật khởi, lao thẳng về phía ngón tay bảy màu.

Tay phải hắn nắm chặt lại, khi mà ngón tay bảy màu tới gần, mắt hắn có vẻ quyết đoán, một quyền …

Đánh tới!

Từ xa nhìn lại, dáng người Mạnh Hạo so với ngón tay do tia chớp bảy màu tạo thành kia, quả là không đáng nhắc đến, chỉ giống như con sâu cái kiến mà thôi.

Nhưng vậy thì đã sao!

Một quyền đấm tới, va chạm với ngón tay, tạo thành tiếng nổ kinh thiên, chấn động cả bầu trời, rung động biển tím, khiến cho biển tím tung bọt trắng xóa. Trong khu vực này chỉ có một mình Mạnh Hạo, người khác không thể nhìn được cảnh tượng này, nếu không nhất định sẽ kinh hãi cả đời.

Trong tiếng nổ, Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, liên tục lui lại, nhưng tiếng cười của hắn, lại vang vọng khắp bốn phương.

Hắn cười lớn, nhìn ngón tay bảy màu giữa không trung đang tan vỡ, tạo thành một lôi trì bảy màu rộng đến nghìn trượng. Vô số tia chớp hình cung bảy màu khuếch tán ra khắp nơi, không ít trong số đó tiến vào trong cơ thể Mạnh Hạo. Trong tiếng cười của Mạnh Hạo, lôi kiếp này...

Hoàn toàn tan vỡ!

Tiếng vọng không ngừng, trừ đó ra, kiếp vân trên trời đã bắt đầu mỏng đi, như sắp tiêu tán. Lần thiên kiếp này, với Mạnh Hạo mà nói, có vẻ đơn

giản hơn rất nhiều.

Nhưng trên thực tế, thiên kiếp lần này không chỉ không đơn giản, mà còn vô cùng mạnh. Sở dĩ Mạnh Hạo có cảm giác như vậy, là vì sau hơn trăm năm bế quan, hắn quật khởi, đã gần như đạt tới đỉnh phong trong Phàm cảnh!

Mạnh Hạo lau đi vết máu nơi khóe miệng, mở ra đệ lục mệnh, là trạng thái mạnh nhất của hắn, lúc này hắn đứng giữa không trung, đạp mạnh vào hư không. Ầm một tiếng, Mạnh Hạo lập tức bay lên, lao về phía kiếp vân giữa không trung đang sắp tiêu tan.

Vì Mạnh Hạo vô cùng rõ ràng, kiếp vân này, càng là lúc sắp tiêu tán, thì lực lượng hủy diệt càng mạnh mẽ, nhìn như sắp tan, nhưng trên thực tế ... Nếu thực sự coi thường, nhất định sẽ ngã xuống.

Ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo xông tới, kiếp vân mỏng manh đột nhiên có tiếng gầm thét trầm thấp. Cả kiếp vân nhanh chóng co rút, đột nhiên hóa thành một nắm đấm khổng lồ.

Nắm đấm này, hoàn toàn là kiếp vân tạo thành, trong đó có vô số tia chớp chạy loạn, bảy màu lấp loáng. Đây đã không còn là tia chớp... Đây là lực lượng của chính kiếp vân!

Dùng cả kiếp vân hóa thành thiên kiếp, để đánh giết tất cả tồn tại.

Mạnh Hạo bay giữa không trung, nhìn thấy kiếp vân cuộn lại, tạo thành nắm đấm khổng lồ, cảm nhận được ý chí hủy diệt tràn đầy bên trong.

Đôi mắt hắn lộ ra tinh quang, giơ tay trái, chộp xuống mặt biển phía dưới.

- Biển tím!

Biển tím là hắn, hắn chính là biển tím!

Theo Mạnh Hạo cất lời, biển tím hóa thành từ hạo kiếp trên cả Tây Mạc, ngay sau đó đột nhiên cuộn trào, vòng xoáy không ngừng chuyển động, dẫn tới sóng thần quét khắp cả vùng Tây Mạc.

Đồng thời, phía dưới Mạnh Hạo, vòng xoáy đang chuyển động, đột nhiên bay lên, một cột nước khổng lồ, lớn đến mấy nghìn trượng, lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, lao thẳng lên trời.

Khi cột nước này bay lên, mặt biển lập tức thấp xuống rất nhiều. Đồng thời, tay phải Mạnh Hạo đưa lên, chỉ xuống phía dưới.

- U hồn!

Tất cả dị yêu, tu sĩ chết trong hạo kiếp, sau khi chết hóa thành u hồn ký sinh trong biển tím, lúc này được Mạnh Hạo kêu gọi, lập tức xuất hiện toàn bộ, từ khắp mọi nơi, xông vào trong cột nước giữa trời, khiến cho cột nước này, có được linh hồn!

Hồn này, là phân tán, mà linh hồn chân chính... là Mạnh Hạo!

Ầm!

Cột nước mấy nghìn trượng bay lên, lập tức đi qua chỗ Mạnh Hạo, bao bọc lấy hắn. Mà cột nước khổng lồ này, đột nhiên biến thành một cánh tay khổng lồ.

Nơi gần với bầu trời, có một bàn tay nắm lại.

Nắm tay màu tím, cánh tay màu tím, giống như... Tay của biển tím!

Khoảnh khắc này, cảnh tượng này, nếu nhìn từ phía xa, đủ để khiến tất cả mọi người nhìn thấy đều chấn động tâm thần, cả đời khắc ghi.

Bởi vì có thể nhìn thấy cảnh tượng này, kiếp vân hóa thành nắm đấm, đại biểu cho thiên ý, mà nắm đấm từ biển lớn, lại đại biểu cho hạo kiếp chi tâm. Hai nắm đấm khổng lồ lúc này, một từ trên trời giáng xuống, một từ trong biển bay lên, va chạm trực tiếp giữa không trung...

Tiếng nổ ầm vang, vang động bốn phương, kinh thiên động địa, chấn động cả biển tím, rung chuyển cả bầu trời, không thể hình dung được cũng không thể miêu tả được cảnh tượng này kinh thế hãi tục đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 809: Đệ thất mệnh

Loại độ kiếp thế này, trước nay chưa từng có!

Trước Mạnh Hạo, không ai có thể làm được, sau Mạnh Hạo, cũng chưa chắc đã có ai có thể làm.

Hóa thành biển tím, sử dụng ý chí biển tím, ngưng tụ cánh tay biển tím, diệt tuyệt thiên kiếp! Cánh tay này, ẩn chứa diệt tuyệt cực hạn, là lực lượng của đại yêu thiên địa, nếu không phải trước đây từng hóa yêu, Mạnh Hạo không thể làm được điểm này.

Tiếng nổ ầm vang, kiếp vân bộc phát lôi bạo kinh thiên, tất cả sấm chớp trong kiếp vân, hoàn toàn bộc phát, hình thành tiếng nổ, cho dù là mười phường thị trên đại hải Tây Mạc, cũng đều nghe thấy rõ ràng.

Trong tiếng nổ này, vô số tia chớp va chạm với lực lượng diệt tuyệt rồi tan vỡ, hình thành càng nhiều tia chớp hình cung. Những tia chớp này, đại đa số đều dung nhập vào biển tím, di chuyển trong đó, khiến cho một lượng lớn u hồn tiêu tan, khiến cho Mạnh Hạo ở trong đó, vào lúc này, giống như đắm chìm trong lôi điện, vô số tia chớp tràn vào trong cơ thể hắn, không ngừng lan tràn khắp toàn thân.

Lực lượng lôi đình cuối cùng bộc phát, rồi dần dần tan đi, không còn tạo thành nắm đấm, mà nhanh chóng biến mất. Giống như trận thiên kiếp này, sau khi không thể diệt sát Mạnh Hạo, đã lựa chọn rút lui.

Mà cánh tay biển tím có chứa Mạnh Hạo, lúc này dường như mất đi linh hồn, mất đi ý chí, tất cả chỗ nước rơi xuống, đập vào mặt biển, một lần nữa khiến mặt biển dậy sóng, biển tím một lần nữa dâng cao.

Mạnh Hạo ở giữa không trung, tia chớp không ngừng chạy khắp người,

phun ra một ngụm máu lớn, thân thể bay thẳng về phía mặt biển, cho đến khi sắp chạm mặt biển, mới đột ngột dừng lại. Mạnh Hạo đứng trên mặt biển, điện quang vẫn chạy khắp người, sắc mặt hắn trắng bệch, ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy kiếp vân đang biến mất giữa không trung, đột nhiên dừng lại một chút.

Dường như thiên kiếp sắp tiêu tan này, vẫn còn dư lực, muốn phóng thích đạo lôi kiếp cuối cùng!

Đôi mắt Mạnh Hạo co rụt lại, tu vi trong cơ thể vừa vận chuyển, toàn thân lập tức đau đớn, lại phun thêm một ngụm máu tươi. Nhưng vừa phun máu tươi ra, Mạnh Hạo đột nhiên chấn động tâm thần.

Hắn nhìn trong máu tươi bản thân phun ra, lại cũng có rất nhiều tia chớp hình cung, hắn có thể tưởng tượng được, bản thân lúc này... gần như chính là tia chớp hình người.

- Lôi đình, thiểm điện...

Mạnh Hạo chấn động, bỏ qua kiếp vân trên trời, bỏ qua tất cả những gì xung quanh, chỉ còn chấn động trong đầu, dường như xé rách hỗn độn. Trong đầu hắn, xuất hiện một ý niệm mạnh mẽ thậm chí có phần kinh người.

- Lôi điện cũng là một loại lực lượng, thậm chí cũng có thể trở thành đồ đằng... Nếu đã vậy, nó nhất định cũng có thể trở thành... Nguyên Anh!

- Nguyên Anh thứ bảy của ta... Lôi Anh!

- Một khi có thể thực sự ngưng tụ ra Nguyên Anh thứ bảy, nếu ta mở ra đệ thất mệnh, sức chiến đấu của ta, sẽ là sáu mươi tư lần Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong!

- Không đúng, không phải Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, rất có thể, là

Nguyên Anh đại viên mãn!

Mạnh Hạo thở gấp, hắn không hề chần chừ, lấy tất cả Nhất Sắc Nạp Anh Đan còn dư trong túi trữ vật, trừ để lại một viên dự bị, còn lại đều nuốt hết vào bụng.

Khoảnh khắc uống đan dược vào, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được loại thần thức rất đặc biệt kia trong cơ thể. Thần thức này quét qua cơ thể Mạnh Hạo, đột nhiên, Mạnh Hạo cảm nhận được cơn đau hiện lên trên khắp cơ thể.

Cơn đau kịch liệt, kéo theo những tia chớp trong cơ thể ra ngoài, những tia chớp này có cái là của thiên kiếp lần này, có cái tàn lưu từ lúc Hoàn Mỹ Kim Đan, cũng có cái là từ lúc Hoàn Mỹ Trúc Cơ, lúc này bị ép ra toàn bộ. Những tia chớp này còn chưa kịp biến mất, lập tức bị đan điền Mạnh Hạo nhanh chóng hấp thu.

Trong nháy mắt, tất cả lôi đình thiểm điện, đều chạy về phía đan điền của Mạnh Hạo. Mạnh Hạo lập tức xếp bằng trên mặt biển, không để ý đến kiếp vân trên trời, toàn tâm đả tọa, tia chớp trong đan điền của hắn càng lúc càng nhiều.

Thậm chí điện quang chạy xung quanh, cũng lập tức dừng lại, rồi lao thẳng về phía Mạnh Hạo. Trong hư không, trong biển tím, tất cả điện quang tự do trong khu vực này, đều chạy vào trong người Mạnh Hạo, nhắm thẳng tới đan điền của hắn.

Lấy thân thể làm đan lô, lấy tâm ý làm đan phương, dùng sinh mệnh làm hỏa, bắt đầu luyện đan!

Quá trình này cực nhanh, chỉ trong khoảnh khắc, trong đầu Mạnh Hạo đã ầm vang, trong đan điền của hắn, tất cả tia chớp ngưng tụ thành một lôi cầu khổng lồ. Lôi cầu này không ngừng vặn vẹo, đột nhiên vỡ vụn, rồi đồng thời, đột nhiên một hình người lớn cỡ bảy tấc xuất hiện.

Nó giống hệt Mạnh Hạo, chính là Nguyên Anh thứ bảy... Lôi Anh mà Mạnh Hạo luyện ra trong sự tình cờ!

Khoảnh khắc Lôi Anh xuất hiện, tu vi của Mạnh Hạo lập tức bộc phát, không còn là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong nữa, mà đã đột phá, trở thành Nguyên Anh đại viên mãn!

Mái tóc Mạnh Hạo xõa tung, từ giờ phút này, hắn chính là Nguyên Anh cực hạn!

Đồng thời, kiếp vân mỏng manh trên bầu trời, như bị kích thích mạnh mẽ, dường như không một ai dám trong thiên kiếp lại đột phá tu vi, thậm chí còn hấp thu lực lượng thiên kiếp, khiến cho kiếp vân này ngay khi đang tiêu tán, lại giáng xuống một tia chớp hình người!

Tia chớp này rõ ràng vẫn chưa hoàn chỉnh, lúc xuất hiện cũng còn hơi mơ hồ, nhưng uy áp đáng sợ, vẫn khuếch tán ra. Sau khi xuất hiện, tia chớp hình người này, không nhìn rõ bộ dạng, đã lao thẳng về phía Mạnh Hạo!

- Thất Mệnh Anh Biến!

Đôi mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng hủy diệt, Lôi Anh trong cơ thể hắn, lại xếp chồng lên sáu Nguyên Anh khác, dung hợp làm một, mở ra... Đệ thất mệnh!

Ầm!

Thân thể Mạnh Hạo vốn mạnh mẽ, nhưng vào lúc này, lại một lần nữa biến đổi, hắn càng thêm cao lớn, càng thêm mạnh mẽ, không còn yêu tà, mà giống như tiên ma!

Tóc dài tung bay, toàn thân tràn đầy khí tức đáng sợ hủy diệt tất cả. Đây

là lực lượng sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn bộc phát, sau khi triển khai đệ thất mệnh!

Mạnh Hạo lúc này... Đã không còn là người số một dưới Trảm Linh nữa, bởi vì kể cả khi hắn đối mặt với Trảm Linh ... Cho dù vẫn sẽ thua, nhưng cũng không phải không thể đấu một trận.

Trong trạng thái đệ thất mệnh, Mạnh Hạo mạnh mẽ trước giờ chưa từng có, cơ thể cường hãn đến mức kinh người, bờ vai rộng rãi, thân thể thon dài, cao đến gần một trượng, khiến hắn thoạt nhìn, giống như tiên ma.

*1 trượng = 2.3m

Một loại khí tức khiến người ta sợ hãi bộc phát ra trên người hắn, dẫn tới một vòng xoáy vô hình, quét khắp bốn phương, chấn động bầu trời, khiến cho biển tím cuộn dâng, khiến cho trời đất biến sắc.

Giữa không trung, kiếp vân sau khi tiêu tán, lại ép ra một tia chớp hình người lao về phía Mạnh Hạo. Mạnh Hạo ngẩng đầu, mái tóc dài tung bay, dáng vẻ hắn tràn đầy sức hấp dẫn, mà tất cả sinh mệnh đều không thể kháng cự, lúc nhìn về phía thiểm điện hình người, hắn đạp nhẹ một cái.

Ầm!

Cả biển tím lập tức bùng nổ, dưới chân Mạnh Hạo, xuất hiện một hố sâu thật lớn cỡ nghìn trượng, khiến cho nước biển nhanh chóng dồn ra bốn phía, Mạnh Hạo thì mượn lực nhảy lên.

Vẻ mặt hắn lạnh lùng, đôi mắt lộ tia sáng băng hàn, giờ phút này, hắn cảm nhận được sự mạnh mẽ chưa từng có, cũng cảm nhận được sức chiến đấu sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 810: Đâm đầu vào chỗ chết.

Đây không phải là đẳng cấp mà sáu mươi bốn lần Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong có thể sánh được, nó đã vượt lên hoàn toàn ... Có thể nói... Cả vùng đất Nam Thiên, hắn là người số một dưới Trảm Linh trong tất cả tông môn, tất cả gia tộc, tất cả thiên kiêu.

Thậm chí... Có thể xưng là nửa bước Trảm Linh.

- Thất mệnh hợp nhất, thất anh quy nhất...

Vẻ mặt Mạnh Hạo lạnh lùng, cất bước lao tới, giữa không trung, va chạm với tia chớp hình người kia, không thể hiện bất cứ thần thông gì, cũng không có thuật pháp nào, dường như mỗi một cử động của Mạnh Hạo, đều ẩn chứa quy tắc. Khoảnh khắc hai bên tới gần nhau, Mạnh Hạo đưa tay phải lên, chỉ về phía trước.

Một chỉ này, lập tức tạo thành tiếng nổ kinh thiên, tia chớp hình người kia, như bị một lực lượng khổng lồ xung kích, lập tức bay ngược lại, lui ra sau đến bảy tám trượng, rồi đột nhiên tan vỡ. Lúc đến ngoài mấy chục trượng, thì một lần nữa ngưng tụ lại, bộ dạng càng thêm mơ hồ.

Đồng dạng, cũng có vô số lôi điện đánh lên người Mạnh Hạo, không ngừng di chuyển bên ngoài cơ thể hắn. Mạnh Hạo đột nhiên cười.

- Chỉ có thế này?

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, đệ thất mệnh, lực lượng sáu mươi bốn Nguyên Anh đại viên mãn, làm Mạnh Hạo mạnh mẽ, không phải một chút điện quang này có thể thương tổn.

Trong lúc nói, thấy tia chớp hình người đã ngưng tụ, nhưng ngay khi nó một lần nữa xuất hiện, Mạnh Hạo bước tới một bước. Ầm một tiếng, thân hình biến mất, lúc xuất hiện, đã ở trước mặt tia chớp hình người, tốc độ cực nhanh, hành động xảy ra trong nháy mắt.

Đôi mắt hắn lạnh lùng, tay phải nắm chặt lại, một quyền đánh lên ngực tia chớp hình người.

Ầm!

Tia chớp đó một lần nữa tan vỡ, nhưng ngay khi sắp vỡ tan, tay phải của tia chớp đã giơ lên, giống như nanh vuốt, trảo một cái trước ngực Mạnh Hạo.

Một trảo này, phát ra âm thanh như kim loại va chạm, xé rách y phục của Mạnh Hạo, nhưng lại chỉ có thể xé rách thêm lớp da của Mạnh Hạo mà không thể vào sâu thêm được.

Sau đó, tia chớp này rõ ràng sửng sốt, trong tiếng nổ, thân thể một lần nữa vỡ tan, vô số lôi quang quay cuồng, một lần nữa ngưng tụ lại ở ngoài mấy chục trượng.

Mạnh Hạo cũng không thèm nhìn vết thương, chút thương tổn này đối với hắn, có thể coi như không có, thân hình lóe lên, lúc xuất hiện, đã ở phía trên tia chớp hình người.

- Nên kết thúc thôi!

Mạnh Hạo dửng dưng nói, đưa tay phải lên, chém xuống phía dưới.

Tử Khí Trảm!

Một thức thuật pháp đơn giản, nhưng khí tím xuất hiện, lại dài đến mấy

trăm trượng, giống như một thanh loan đao màu tím khổng lồ. Một đao chém xuống, tia chớp hình người như cảm nhận được nguy cơ sinh tử, điện quang toàn thân đột nhiên bộc phát, bên ngoài cơ thể, đột nhiên ngưng tụ ra một lôi cầu khổng lồ.

Lôi cầu này vừa xuất hiện, lập tức đã bị Tử Khí Trảm chém xuống. Lôi cầu truyền ra tiếng răng rắc, dường như có vô số thiểm điện lôi đình đang gầm thét, nhưng lại không thể ngăn cản xu thế bị chém đôi.

Chỉ mấy nhịp thở, ầm một tiếng, lôi cầu khổng lồ hoàn toàn tan vỡ, lộ ra tia chớp hình người bên trong đang nhanh chóng mờ đi. Nó còn chưa kịp làm gì, Tử Khí Trảm đã chém tới, sau những tiếng nổ, liền bị chém làm đôi.

Ầm một tiếng, tia chớp hình người bị chẻ làm đôi lập tức tan vỡ, hóa thành vô số lôi quang, khuếch tán ra bốn phương, dần dần biến mất.

Cùng với nó biến mất, kiếp vân cũng biến mất giữa không trung, trở lại bình thường.

Thân thể Mạnh Hạo, cũng thoát khỏi trạng thái đệ thất mệnh, trở lại trạng thái đệ nhất mệnh bình thường. Sắc mặt hắn hơi tái, có vẻ uể oải.

- Đệ thất mệnh, tiêu hao thân thể, tuổi thọ, thậm chí là tu vi quá lớn đi, không thể giữ trạng thái này lâu dài được.

Mạnh Hạo rơi xuống, ngồi trên mặt biển, hít sâu một hơi, tu dưỡng thân thể.

- So với đệ thất mệnh, đệ lục mệnh vẫn tốt hơn một chút, dung hợp quy nhất càng ít, thì tiêu hao có thể bỏ qua được.

- Đây chính là Thất Mệnh Anh Biến của ta!

Đôi mắt Mạnh Hạo lấp lánh, từ khi bắt đầu bế quan, rồi tranh đấu với Bỉ Ngạn hoa, chiến đấu với thiên kiếp, tự sáng tạo Thất Mệnh Anh Biến, tất cả với Mạnh Hạo mà nói, giống như chứng kiến hắn bước lên con đường cường giả.

- Từ đây về sau, vùng đất Nam Thiên, đất trời rộng lớn, nơi đó ... Mạnh Hạo ta có thể đi một phen!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía đông, nhìn về Đông Thổ Đại Đường.

Hắn chưa từng quên mơ ước đi Đông Thổ Đại Đường một chuyến.

Lúc này, cuối cùng hắn đã có tư cách có thể vượt qua Thiên Hà hải, tới Đông Thổ Đại Đường rồi.

Đúng lúc này, tâm thần Mạnh Hạo khẽ động, thần thức chìm vào trong mặt nạ màu máu, ngưng tụ quanh ngao khuyển. Hắn vui mừng phát hiện, tu vi bản thân gia tăng, ngao khuyển ở đây, cũng gần như sắp tỉnh rồi.

Thậm chí Mạnh Hạo phán đoán, không lâu nữa, ngao khuyển sẽ chân chính đi ra từ trong thế giới trong mặt nạ màu máu, xuất hiện trong vùng đất Nam Thiên này.

Mạnh Hạo thu hồi thần thức, nở nụ cười, sau đó hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, bắt đầu điều chỉnh tu vi, bình phục những vết thương của hắn sau thiên kiếp.

Ngay lúc này, vùng đất Tây Mạc, có lẽ vì thiên kiếp trước đó, bầu trời u ám hơn trăm năm, lần đầu tiên trong xanh đến thế.

Ánh nắng xuyên qua tầng mây, chiếu lên mặt biển tím, giao với màu sắc nước biển, tạo thành cảnh đẹp không thể hình dung. Trong bức tranh xinh đẹp này, Mạnh Hạo ngồi trên mặt biển, thân thể không còn mạnh mẽ đáng sợ, mà một lần nữa khôi phục khí chất thư sinh, nhắm mắt lại,

rất yên tĩnh.

Cả thế giới, lúc này cũng như chìm vào trong tươi đẹp và yên tĩnh, chỉ có sóng biển vẫn nhấp nhô.

Chỉ là, mấy ngày sau, một đoàn khách không mời, đã phá vỡ sự yên tĩnh ở nơi này.

Đó là một chiếc kiệu do bốn người áo đen thân thể có hơi vặn vẹo, giống như bị vây giữa hư ảo và chân thực gánh. Trong kiệu, chiếc rèm đã được vén lên, để lộ một người đàn ông trung niên quần áo rực rỡ.

Người này đang uống rượu, bên người có một thi thể héo rũ. Thi thể này trần truồng, già nua như vừa mới đào từ trong mộ ra, nhưng nhìn lại cẩn thận, thì thi thể này nếu không héo rũ, lúc còn sống nhất định là một mỹ nhân.

Nhưng hiện giờ, sinh cơ tiêu tán, vết thương trí mệnh của nàng, là vết máu trên cổ họng, cổ nàng ta, lúc này gấp khúc một cách kỳ lạ, thoạt nhìn rất đáng sợ.

Mà người giết chết nàng ta, lúc này đang dựa vào thi thể đó, vừa uống rượu, vừa nhẹ nhàng vuốt ve thân xác khô héo của nàng ta.

- Kỳ quái, rõ ràng phải ở quanh đây chứ, kỳ lôi ngưng tụ ở chỗ này, hiện giờ tuy đã tiêu tán, nhưng cũng chỉ mấy ngày mà thôi, làm sao có thể không có cái gì?

Người đàn ông này chính là người đàn ông xuất hiện tại phường thị thứ hai hôm đó - Hô Diên Khánh, đứa con trai hiếm muộn của Lão Tổ Trảm Linh duy nhất của Thiên Tòng bộ Hô Diên Vân Minh, một trong ba bộ lạc đứng đầu liên minh Thiên Đình Mặc Thổ.

Xung quanh chiếc kiệu, có bảy lão già im lặng đi theo, trong bảy người,

lão già họ Ngô tu vi mạnh nhất, là Nguyên Anh đại viên mãn. Tu vi như vậy, ở bất cứ nơi nào, cũng là cường giả một phương, cho dù là Lão Tổ Trảm Linh nhìn thấy, cũng vô cùng coi trọng, dốc sức chào mời.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 811: Đâm đầu vào chỗ chết.(2)

- Thiếu chủ đừng sốt ruột, hải vực xung quanh không có người sống, nếu quả thực có chí bảo gì đó xuất thế, cũng nhất định thuộc về thiếu chủ.

- Không sai, huống hồ lúc chúng ta đến, cũng đã xem xét bốn phía cẩn thận, lại bố trí trận pháp, cho đến khi cảm nhận được dao động lôi kiếp biến mất, chúng ta mới tiến tới, hẳn là nơi này có điểm kỳ dị, hiện giờ chúng ta cứ đi dò xét một lượt đã.

Bảy tu sĩ Nguyên Anh, nghe được lời của Hô Diên Khánh, đều cười cất lời, chỉ có Ngô lão không nói, mà cau mày, hơi ngưng trọng nhìn bốn phía. Không biết vì sao, vừa bước vào khu vực này, lão liền cảm thấy tim đập chân run, dường như bước vào một nơi cực kỳ nguy hiểm, giống như nơi này có ẩn chứa thứ gì đó khiến lão sợ hãi.

Loại cảm giác này, như có như không, nhưng lại khiến Ngô lão vô cùng chú ý, lúc này cùng với mọi người tiến lên, một lát sau, tất cả mọi người đột nhiên dừng hết lại.

Ánh mắt của mọi người, dừng lại trên người một thanh niên mặc trường bào màu xanh đang xếp bằng trên mặt biển cách đó không xa.

Thanh niên này thoạt nhìn có vẻ vô hại, rất sạch sẽ, rất văn nhược, khí tức thư sinh rất rõ ràng, khoanh chân ngồi đó, không hề nhúc nhích.

Tu vi của hắn, người khác không nhìn thấu, thoạt nhìn thì như Nguyên Anh sơ kỳ, nhìn cái nữa thì giống như Nguyên Anh trung kỳ, lại nhìn thêm, giống như đã trở thành Nguyên Anh hậu kỳ, thậm chí có những lúc, khiến người ta cảm giác như là Nguyên Anh đại viên mãn.

Cảnh tượng này, lập tức khiến Ngô lão vô cùng cảnh giác, thậm chí. trong chớp mắt khi nhìn thấy Mạnh Hạo, lão đã có cảm giác như bị châm đâm sống lưng, cảm giác này khiến mắt lão lấp lánh tinh mang.

Ngoài ra, lão luôn cảm thấy, đối phương dường như có gì đó không đúng.

Sáu tu sĩ Nguyên Anh khác, cũng đều có biểu tình quái dị, vẻ mặt có hơi ngưng trọng. Dù sao ở nơi kỳ dị thế này, xuất hiện một tu sĩ có hơi quỷ dị, không thể không khiến bọn họ cẩn thận.

Nhưng cũng chỉ là ngưng trọng và cẩn thận thôi, trong phán đoán của bọn họ, cho dù người trước mắt tu vi có cao, nhưng trong bảy người bọn họ, một Nguyên Anh đại viên mãn, hai Nguyên Anh hậu kỳ, bốn Nguyên Anh trung kỳ, thực lực như vậy, ở bất cứ nơi nào, cũng có thể gọi là tuyệt cường.

Nếu không, Hô Diên Vân Minh, cũng sẽ không sắp xếp bọn họ bảo vệ con trai độc nhất của mình lúc ra ngoài.

Chỉ là, bọn họ cũng đều có cảm giác không đúng, nhưng lại không tìm được nguyên nhân.

- Cái gì, lại có người đả tọa ở nơi này? Ngẩng đầu lên, báo tên tuổi của ngươi, lại lấy túi trữ vật của ngươi ra. Ngươi đã ở chỗ này, nhất định là dị bảo hấp dẫn kỳ lôi tới đây sẽ ở trên người ngươi rồi!

Hô Diên Khánh dựa vào thi thể cô gái, nhìn Mạnh Hạo trên mặt biển, cười lên, giọng nói có phần khinh miệt.

Gã không nhìn thấu tu vi của Mạnh Hạo, nhưng trong cuộc đời gã, gã có thể nhìn không thấu tu vi của tất cả mọi người, bởi vì gã không cần, cũng không phải cần. Vì phụ thân của gã, là Lão Tổ Trảm Linh, chỉ một điểm

này thôi, đã đủ rồi.

Cuộc đời gã, trước giờ không cần xem tu vi của đối phương, cho dù là ai, chỉ cần không phải là cảnh giới như phụ thân gã, ai dám chọc vào gã, kẻ đó nhất định hình thần câu diệt.

Vô số sự thực đã chứng minh điều này, cũng khiến cho Hô Diên Khánh quen với loại kiêu ngạo cao cao tại thượng này.

Nhưng gã vừa cất lời, vẻ mặt Ngô lão lập tức tái đi, lại càng thêm giật mình, lập tức phát giác được chỗ mình cảm thấy không đúng.

- Người này... Lại xếp bằng trên biển tím!

Ngô lão hít sâu một hơi, tâm thần kinh hãi. Trước đây lão cảm thấy không đúng, nhưng lại bỏ sót biển tím, hiện giờ mới ý thức được, đối phương thế nhưng lại có thể xếp bằng trên biển tím tràn đầy tử khí, mà cho dù là bản thân tiếp xúc cũng phải kinh hãi, không dám dừng lại quá lâu.

Đồng thời, sáu tu sĩ Nguyên Anh khác, cũng lập tức tái mặt, đôi mắt nheo lại, đều tự ý thức được chỗ kinh khủng và quỷ dị của Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khi cả bảy người đều phát hiện ra, đôi mắt của Mạnh Hạo đã mở, liếc nhìn về phía mọi người, ánh mắt đảo qua một lượt, liền dừng lại trên người Hô Diên Khánh.

Bị ánh mắt của Mạnh Hạo quét qua, trong bảy người, trừ Ngô lão, sáu người còn lại đều chấn động tâm thần. Dường như ánh mắt của Mạnh Hạo, chính là một thanh kiếm sắc bén, xuyên qua tâm thần bọn họ, giống như sấm vang chớp giật.

Cho dù là Ngô lão, vẻ mặt cũng càng thêm nghiêm trọng.

- Nguyên Anh đại viên mãn!

- Hắn là Nguyên Anh đại viên mãn!

Sáu người khác, cũng lập tức dựa vào phản ứng của bản thân, phán đoán tu vi của Mạnh Hạo, vì thế đồng thời, từ tận đáy lòng, mọi người đều thở phào một hơi.

Nguyên Anh đại viên mãn cho dù có mạnh, nhưng bọn họ... không hề e ngại. Vì Ngô lão, cũng là Nguyên Anh đại viên mãn, vì sau lưng bọn họ, có Thiên Tòng bộ, có Hô Diên Lão Tổ!

Hô Diên Khánh bị ánh mắt của Mạnh Hạo quét qua, lập tức run rẩy, không cầm chắc chén rượu trong tay, để nó rơi xuống, rượu bắn lên người, cánh tay vuốt ve thi thể kia, lại càng run rẩy hơn.

Ánh mắt Mạnh Hạo thu lại, không tiếp tục nhìn mọi người nữa, dửng dưng nói một câu.

- Nơi này không có thứ các ngươi muốn tìm, đi đi.

Lúc đoàn người này chưa tới gần, Mạnh Hạo đã phát hiện ra bọn họ, cũng hiểu rất rõ mục đích bọn họ tới nơi này. Ánh mắt vừa rồi, là để cảnh cáo và uy hiếp, hiện giờ nói xong, Mạnh Hạo lại lần nữa nhắm mắt.

- Ngươi thật to gan!

Sau khi Mạnh Hạo thu lại ánh mắt, Hô Diên Khánh mới tỉnh táo lại, gã hít sâu một hơi, thân thể hơi run lên, đôi mắt nheo lại, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Đối mặt với uy hiếp của Mạnh Hạo, có người sẽ biết khó mà lui, nhưng cũng có người, ỷ vào bối cảnh của mình, sẽ không thể chịu được loại uy hiếp này. Bởi vì tu vi bọn họ tuy không cao, nhưng rất tự đại, tâm lý lại

cao ngạo, mà uy hiếp kiểu này, tất nhiên là sẽ làm tổn thương đến thứ mà kiểu người này gọi là tôn nghiêm.

Hô Diên Khánh chính là loại người thứ hai, cho nên, gã thẹn quá hóa giận, không thể chấp nhận được bản thân lúc trước lại sinh ra sợ hãi mãnh liệt. Gã là đứa con duy nhất của Hô Diên Lão Tổ, gã là thiên kiêu cao quý trong Thiên Tòng bộ, gã là kẻ mà cả Mặc Thổ ít có ai dám động vào, cho dù là ở nơi nào, gã cũng luôn kiêu ngạo.

Nhưng hôm nay, ở chỗ này, gã lại bị một tu sĩ dùng ánh mắt uy hiếp, điều này khiến gã cảm thấy tôn nghiêm bị đả kích nghiêm trọng.

Từ bé đến lớn, không có tu sĩ nào dám khoa trương trước mặt gã như vậy. Hành động của Mạnh Hạo, trong mắt nhiều người là bình thường, nhưng trong mắt Hô Diên Khánh, lại là kiêu ngạo.

Trong ý thức của Hô Diên Khánh, bao năm qua, chỉ có gã từ trên cao nhìn xuống người khác, chưa từng có một ai, dám dùng ánh mắt đó nhìn gã, còn khiến bản thân chấn động tâm thần, đến lúc này trong đầu vẫn còn oong oong. Đây là sự sỉ nhục gã không thể chịu được.

- Giết hắn đi! Các ngươi giết hắn cho ta!

Hô Diên Khánh đứng dậy, vẻ mặt vặn vẹo, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo gầm lên.

- Từ trước đến giờ chưa từng có ai dám làm thế trước mặt ta, ngươi chết chắc rồi!

Hô Diên Khánh nghiến răng nghiến lợi, gầm lên, vẻ mặt Ngô lão trầm xuống, thầm mắng trong lòng. Lão vốn đã biết Hô Diên Khánh không chỉ không có tâm cơ, còn vô cùng ngang ngược, nhưng lại không ngờ được, Hô Diên Khánh lại ngu ngốc đến mức như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 812: Đâm đầu vào chỗ chết.(3)

Vô duyên vô cớ, chỉ là một ánh mắt, một câu nói không đến mức uy hiếp của đối phương, thậm chí đó chỉ là một câu nói rất bình thường của một kẻ đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn, mà đã nổi điên lên như vậy.

Ngô lão đang định nói, đột nhiên, bốn người áo đen xung quanh Hô Diên Khánh đôi mắt lóe lên sát cơ, lập tức biến mất, lúc xuất hiện, đã vây xung quanh Mạnh Hạo. Bọn họ đồng thời đưa tay lên, bốn thanh phi kiếm sắc bén lập tức xuất hiện, mang theo sát cơ, sát khí mạnh mẽ, đánh về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hơi than thở, hắn vốn không muốn giết người, cây muốn lặng, nhưng gió chẳng đừng.

- Nếu như vậy, các ngươi đừng có đi nữa.

Mạnh Hạo dửng dưng nói, không thèm nhìn bốn thanh phi kiếm bay tới, trong khi Hô Diên Khánh đang nhe răng cười, Mạnh Hạo đột nhiên mở mắt.

Đôi mắt Mạnh Hạo vừa mở, sát khí ngập trời không thể hình dung lập tức mạnh mẽ bộc phát từ trên người Mạnh Hạo. Sát khí này mạnh mẽ, kinh thiên động địa, khiến cho gió mây biến sắc, tầng mây xung quanh cuộn lại, giống như một con hung thú viễn cổ lộ ra nanh vuốt.

Sát khí nồng đậm, tuy vô hình, nhưng khi nó khuếch tán, bốn người áo đen xung quanh hắn liền đứng mũi chịu sào. Bốn người vốn là những kẻ giết người không chớp mắt, người chết trong tay bọn họ tuyệt không ít, bình thường, tính cách họ lạnh lùng, nhưng hiện giờ đối mặt với sát khí

khó mà hình dung được của Mạnh Hạo, bốn người lập tức tái mặt.

So với Mạnh Hạo, chút sát khí của họ, giống như đom đóm, mà Mạnh Hạo... lại như trăng rằm!

Nhưng bọn họ cũng không biết được, từng đó, mới chỉ là một thành của Mạnh Hạo mà thôi.

Ầm!

Bốn thanh phi kiếm đồng thời phát ra tiếng động, rồi lập tức vỡ vụn, hóa thành tro bụi. Mà bốn người áo đen, thì chấn động toàn thân, phun ra máu tươi, giống như bị một lực lượng khổng lồ đánh vào, ai nấy bay ngược lại, nhưng còn chưa được mười trượng, thì đầu của bốn người, đã hoàn toàn nổ tung.

Máu thịt mơ hồ, thi thể bốn người rơi vào trong biển tím, chìm xuống đáy biển, bị sóng biển phủ lên, không còn nhìn thấy.

Xung quanh lập tức yên lặng, Hô Diên Khánh trợn tròn mắt, có vẻ không thể tin tưởng, mà bảy tu sĩ Nguyên Anh quanh gã, thì ai nấy vẻ mặt nghiêm trọng chưa từng có. Sáu người di chuyển bao lấy bốn phía quanh Hô Diên Khánh, còn Ngô lão vẻ mặt âm trầm, xuất hiện ở trước nhất, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Vị đạo hữu này, chúng ta là tu sĩ của Thiên Tòng bộ trong liên minh Thiên Đình - Mặc Thổ, trước có hiểu lầm gì, xin đạo hữu lượng thứ.

Ngô lão chắp tay, từ từ mở miệng.

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn Ngô lão, lại nhìn đám người sau lưng lão, nghe được đối phương là liên minh Thiên Đình của Mặc Thổ, Mạnh Hạo nghĩ đến Kim Ô tộc, từ từ gật đầu.

- Đã là hiểu lầm, vậy chuyện này bỏ qua, các ngươi mau đi đi.

Ngô lão thở phào một hơi, cho dù lão cũng là Nguyên Anh đại viên mãn, nhưng áp lực Mạnh Hạo gây ra cho lão rất lớn, không đến mức bất đắc dĩ, lão không muốn chiến đấu với đối phương.

Nhưng ngay khi Ngô lão muốn chắp tay rút lui, đột nhiên, đôi mắt Hô Diên Khánh lộ ra hung mang.

- Thì ra hắn cũng là ngoài mạnh trong yếu!

Lúc trước Hô Diên Khánh thấy Mạnh Hạo tiêu diệt bốn hộ vệ áo đen, thì bị uy hiếp mãnh liệt, vô cùng kinh hãi. Nhưng thấy Mạnh Hạo sau khi nghe tới Thiên Tòng bộ, liền lựa chọn thỏa hiệp, lập tức lại nổi lên tà niệm.

- Ta đã nói rồi, giết người này! Các ngươi ra tay hết cho ta, giết chết hắn!

Hô Diên Khánh cười lạnh, mở miệng, cất tiếng âm trầm.

- Ngô lão, ngươi đã hứa với phụ thân ta, trên đường đi, sẽ bảo vệ ta an toàn, cũng sẽ giúp ta tu hành, người này tu vi không tệ, ta thấy rất tốt. Các ngươi giết hắn đi, trước khi hắn chết, ta muốn nuốt tu vi của hắn!

- Ta lệnh cho các ngươi, giết chết hắn!

Hô Diên Khánh mắt lộ hung mang, đưa tay phải lên, trong tay gã xuất hiện một tấm lệnh bài.

Vẻ mặt Mạnh Hạo không hề thay đổi, bình tĩnh nhìn cảnh này. Hắn thấy sau khi lệnh bài xuất hiện, vẻ mặt Ngô lão và sáu lão già khác đều biến đổi, sau đó có bốn người trong đó thuấn di về phía mình. Bốn người này, có ba Nguyên Anh trung kỳ, một Nguyên Anh hậu kỳ. Trong mắt bọn họ, cho dù có không phải đối thủ của Mạnh Hạo, nhưng mục đích của

bọn họ là khống chế mà thôi, tiến hành tiêu diệt, tất nhiên là Ngô lão.

- Bỏ đi, xem như người này xui xẻo!

Ngô lão thầm than, nghiến chặt răng, lúc quay lại, tu vi Nguyên Anh đại viên mãn đã bộc phát.

- Ngươi chết chắc rồi!

Hô Diên Khánh điên cuồng cười lớn.

- Tìm chết.

Mạnh Hạo dửng dưng nói, ngay khi bốn lão già tới gần, sát cơ trong mắt hắn lóe lên, sát khí trên thân thể lại bộc phát, lần này, bộc phát đến ba thành!

Sát khí bùng nổ, bốn lão già Nguyên Anh vừa tới lập tức biến sắc kinh hãi. Mạnh Hạo giống như quỷ mị, lập tức biến mất, lúc xuất hiện, đã ở sau lưng một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Vẻ mặt Mạnh Hạo hững hờ, mái tóc phất phơ, đưa tay phải lên, đánh nhẹ tới.

Lập tức tử khí tiếp xúc với sinh cơ, hình thành diệt tuyệt đáng sợ. Ầm một tiếng, lão già Nguyên Anh trung kỳ, không hề có chút năng lực chống đỡ và phản kích nào, lập tức nổ tung.

Tu vi của Mạnh Hạo vẫn luôn duy trì ở trạng thái đệ nhất mệnh, đó là trạng thái có đầy đủ chiến lực của một Nguyên Anh đại viên mãn. Vả lại nền tảng của hắn dũng mãnh, khiến cho chiến lực vượt lên, nổi bật trong số các cường nhân cùng cảnh!

Giờ phút này, khi hắn ra tay, diệt tuyệt bạo phát.

Lực lượng diệt tuyệt này, là từ trong đồ đằng biển tím và đồ đằng máu,

ngưng tụ thành đồ đằng thủy. Trong lực này bao hàm sinh và tử, ở trong tay Mạnh Hạo, dường như đã trở thành bản chất quyết định, sinh mạng quy khư.

Lão già Nguyên Anh trung kỳ kia tử vong, tốc độ cực nhanh, trong mắt mọi người, đó chỉ là một chớp mắt. Cảnh tượng này, lập tức khiến tâm thần mọi người chấn động mạnh, ngay cả Hô Diên Khánh đang nhe răng cười độc ác cũng cứng lại.

Ngô lão hít sâu một hơi, lão tự hỏi, bản thân cũng có thể dễ dàng giết chết một Nguyên Anh trung kỳ, nhưng nếu làm đến tùy ý như vậy, lại có chút khó khăn.

- Đã ra tay, nhất định phải tiêu diệt người này!

Ngô lão thầm than trong lòng, ngay sau đó sát khí trong mắt chợt lóe, lao ra đầu tiên, thẳng về phía Mạnh Hạo. Khi tiến đến, tay phải lão nâng lên trảo vào hư không, hư vô bốn phía lập tức đã trở thành hoàng hà, vô số cát vàng tràn ngập, nước sông cuồn cuộn. Giống như một con Hoàng long, quét ngang bát phương, nháy mắt liền bao phủ bốn phía, tạo thành một trận pháp.

Ở trong trận pháp này, cát vàng ngập trời, cũng có gió đang gào thét, hai thứ kết hợp tạo thành lốc xoáy, giống như Phong long và Hoàng long xoắn vào với nhau, vây khốn Mạnh Hạo ở trong.

Cùng lúc đó, trong mắt lão sát khí lập lòe, thân thể lập tức lao tới bước vào trận pháp. Khi tay phải nâng lên bấm niệm thần chú, có vô số lá cây màu lục, biến ảo ra xoay tròn xung quanh lão, trong mỗi một mảnh lá cây, đều ẩn chứa một tia hủy diệt. Sau khi ngưng tụ thành, thì giống như cuồng phong gào thét, khiến cho những lá cây đó, nháy mắt đã trở thành những lưỡi dao sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 813: Chém giết!

Nhưng gần như khi trận pháp hình thành, Ngô lão tới gần, bóng dáng Mạnh Hạo lần nữa biến mất, lúc xuất hiện, đã ở bên cạnh một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ khác. Trong khi người này còn kinh hãi, tay phải Mạnh Hạo nhìn như chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng điểm lên mi tâm người này.

Ầm!

Diệt tuyệt lực xuất hiện lần nữa, thân thể lão già Nguyên Anh trung kỳ này, lập tức sụp đổ, ầm ầm nổ bung.

Gần như tại khoảnh khắc lão già Nguyên Anh trung kỳ đó tử vong, phía sau Mạnh Hạo, một lão già Nguyên Anh hậu kỳ nháy mắt tiến đến. Khi tiến đến, thì bên ngoài thân thể người này có chín cái dùi xoay tròn, dấy lên từng trận âm thanh nức nở, xung quanh còn có lượng lớn khí màu lục, giống như mang theo kịch độc, đập thẳng vào mặt Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, hít sâu, nhìn kịch độc như đồ vô dụng. Tại khoảnh khắc lão già Nguyên Anh hậu kỳ tới gần, hắn nâng tay phải lên, chỉ ra.

Yêu Phong, đệ bát cấm.

Một chỉ này, thiên địa cấm, toàn thân lão già Nguyên Anh hậu kỳ này chấn động ầm ầm, cả người trong nháy mắt liền tạm dừng ở giữa không trung, pháp bảo xung quanh lập tức mất đi liên hệ, rơi xuống biển tím. Mà thân thể lão cũng duy trì động tác không đổi, như bị bất động, trên mặt là biểu tình hoảng sợ. Lão chấn động phát hiện, tất cả tu vi của mình, tại thời khắc này, thế nhưng lại bị phong ấn.

- Này….

Lão cũng không được chấn động lâu lắm, Mạnh Hạo đã đi tới bên cạnh lão, tay áo vung lên, biển tím phía dưới rít gào. Ngay sau đó, một cơn sóng lớn dựng lên, nháy mắt bao phủ lão già này.

Cùng lúc đó, Ngô lão tới gần, Mạnh Hạo xoay người, cũng không liếc một cái, tay phải nâng lên vung về phía trước. Huyết quang lập tức ngập trời, một cái gương mặt huyết sắc thật lớn xuất hiện.

Chính là thần thông Huyết Tiên, giờ phút này, Mạnh Hạo đã không cần phải mang mặt nạ lên, cũng có thể thi triển thần thông Huyết Tiên. Thậm chí đối với hắn mà nói …. mặt nạ bây giờ đã có thể có, có thể không.

Chiến lực Nguyên Anh đại viên mãn, ngưng tụ gương mặt huyết sắc, ở trong nháy mắt liền va chạm với Ngô lão đang sắc mặt đại biến. Trong tiếng nổ kinh thiên, tất cả lá cây bốn phía Ngô lão đều tan vỡ, lão cũng phun ra máu tươi, thân thể liên tục rút lui. Nhưng không đợi lão rời khỏi trận pháp bão cát, Mạnh Hạo chớp mắt liền hiện ra trước người lão, tay phải nâng lên, một chỉ hạ xuống.

Ầm!

Trước người Ngô lão, xuất hiện một miếng ngọc giản. Ngọc này phát ra ánh sáng dịu dàng, cản trở ngón tay Mạnh Hạo, nhưng cũng chỉ có thể ngăn cản ba hơi thở, liền ầm ầm sụp đổ.

Ngô lão lại phun ra máu tươi, nương theo thời gian ba hơi thở, huyết độn bay nhanh. Nhưng huyết độn này vừa mới mở ra, bên tai của lão liền truyền đến thanh âm lãnh đạm của Mạnh Hạo.

- Huyết?

Chỉ là một chữ, lại có tiếng nổ vang, toàn thân Ngô lão lập tức nổ tung,

từ trong độn pháp lại bị thương lần nữa. Vẻ mặt lão hoảng sợ, bất chấp đau lòng, khi xuất hiện lập tức lấy ra miếng ngọc giản thứ hai ở trong túi trữ vật. Khi lão mạnh mẽ bóp nát nó, lại có một quầng sáng phòng hộ xuất hiện, cản trở Mạnh Hạo điểm tới chỉ thứ hai.

Phịch một tiếng, theo tia sáng vỡ vụn, Ngô lão rốt cục trốn ra khỏi trận pháp bão cát. Khoảnh khắc lẩn ra được, lão ngửa mặt lên trời rống một tiếng, tóc tai bù xù, hai tay nhanh chóng bấm niệm thần chú. Trận pháp bão cát lập tức bay múa, nháy mắt che đậy lão và Mạnh Hạo vào trong.

Thân thể Mạnh Hạo vừa mới đụng vào bão cát quay cuồng này, lập tức ngừng lại một chút, bị những bão cát này ngăn cản. Khi hắn ngẩng đầu nhìn, lại thấy ngoài bão cát, Ngô lão lau đi vết máu tươi nơi khóe miệng, đang nhìn chằm chằm mình.

Tâm thần Ngô lão chấn động mãnh liệt, tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi, lão thế nhưng phát hiện ra, Mạnh Hạo vô cùng khủng bố và dũng mãnh. Nếu không phải bản thân có hai miếng ngọc giản bảo mệnh mà Hô Diên Lão Tổ ban cho, sợ là lúc trước, đã sớm ngã xuống.

- Toàn lực thủ trận, phải giết người này!

Khi Ngô lão cắn răng mở miệng, ba lão già Nguyên Anh còn dư lại chung quanh lão, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, bị một màn lúc trước chấn động. Hô Diên Khánh cũng không thể tin mở to mắt.

Giờ phút này, bão cát bốn phía mang theo sát khí kinh người, quét ngang bát phương, lao thẳng tới Mạnh Hạo. Ở ngoài bão cát, hai mắt Ngô lão lóe lên tia sáng kỳ dị, hai tay bấm niệm thần chú, khống chế bão cát xoắn giết. Còn ba lão già khác cũng phát động toàn bộ tu vi, toàn lực tương trợ.

Thân thể Mạnh Hạo tiến về phía trước một bước, tiếng nổ vang kinh thiên quanh quẩn. Trong trận pháp, phong long và hoàng long rít gào,

đan xen vào với nhau, chấn động thân thể Mạnh Hạo lui về phía sau vài bước, trong mắt hắn hiện lên tia sáng kỳ dị.

- Có chút thú vị, có lực lượng phong ấn không tầm thường.

Mạnh Hạo thản nhiên lên tiếng, ngoài trận pháp Ngô lão cười lạnh, tay phải nâng lên bấm niệm thần chú chỉ về phía trước.

- Bát Long Tá Giáp!

Trong trận lập tức xuất hiện con Phong long thứ hai, thứ ba, thứ tư, thậm chí Hoàng long cũng xuất hiện bốn con.

Tổng cộng tám con rồng quay chung quanh, khiến cho trận này càng thêm kinh người. Mỗi một hạt cát trong đó, đều có đầy đủ lực lượng của Nguyên Anh sơ kỳ, dày đặc, gào thét, rồi ngưng tụ với với nhau, bắt đầu hóa thành mười bóng dáng. Vả lại theo những bóng dáng đó xuất hiện, bão cát cũng ngưng tụ càng ngày càng nhiều.

Trận này chính là đòn sát thủ của Ngô lão, đối với Mạnh Hạo, lão cực kỳ coi trọng, giò phút này trực tiếp sử dụng thần thông trận pháp.

Trận này, thực sự không phải là trận, mà là một loại thần thông biến ảo của lão, uy lực to lớn. Lão đã dựa vào trận này, giết chết hơn ba cường địch cùng cảnh giới.

Khi thấy Mạnh Hạo không thể tùy ý đi ra, đáy lòng Hô Diên Khánh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đứng lên trong kiệu, cười ha hả.

- Xem ngươi làm sao lao ra. Phong Sa Giảo của Ngô lão, đến cả cha ta cũng từng tán thưởng, ngươi nhất định phải chết. Cho tới bây giờ, không ai dám trêu chọc ta, dám uy hiếp ta, ngươi chết chắc rồi!

Mạnh Hạo cười cười, chỉ là nụ cười lạnh như băng. Ở trong trận pháp

xoay tròn nổ vang, bát long bộc phát lực lượng kinh thiên, bóng dáng bốn phía ngưng tụ ra đã hơn hai mươi cái, từng cái đều có tu vi Nguyên Anh trung kỳ. Bọn chúng hung hãn không sợ chết, vọt tới phía Mạnh Hạo, nhưng lại không hề khai triển thần thông, mà là…

- Bạo!

Ngô lão gầm nhẹ, đây mới là sát chiêu trong trận pháp của lão, thần thông tự bạo trong đó!

Mỗi một lần tự bạo, đều có thể sánh với Nguyên Anh trung kỳ chân chính tự bạo. Lực lượng tự bạo của hai mươi Nguyên Anh trung kỳ, cho dù là Nguyên Anh đại viên mãn, cũng kinh sợ.

Dựa vào thần thông trận pháp này, Ngô lão mới có thanh danh hiển hách ở trong Thiên Tòng bộ, cũng là cường nhân số một số hai dưới Trảm Linh trên toàn Mặc Thổ. Bằng không, Hô Diên Lão Tổ cũng không giao thằng con trai độc nhất cho lão bảo hộ.

Giờ phút này, vẻ mặt lão như thường, nhưng trong lòng đã có một chút ngạo nghễ, mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo trong trận pháp.

- Cho dù ngươi có tu vi kinh người thì như thế nào, ở trong Bát Long trận của lão phu, ngươi chỉ có thể trách mình xui xẻo, không nên oán người khác.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 814: Nhân quả tuyến.

Ba lão già khác ở ngoài trận pháp giờ phút này hiện lên biểu tình ngạc nhiên, cũng có sát ý dữ tợn, cười lạnh nhìn trận pháp. Trong mắt mấy lão già đó, Mạnh Hạo như một con thú đang bị vây khốn.

Tiếng cười của Hô Diên Khánh càng thêm chói tai.

- Có chút thú vị, không nghĩ tới vừa ra quan, liền gặp một cường nhân như ngươi. Ngươi có tư cách khiến Mạnh mỗ mở ra đệ nhị mệnh.

Ở trong trận pháp, Mạnh Hạo nhìn hai mươi cái bóng dáng có thể so với Nguyên Anh trung kỳ ở bốn phía. Khi bọn chúng ầm ầm tự bạo, thì hắn thản nhiên mở miệng.

- Đệ nhị mệnh.

Ầm!

Thân thể Mạnh Hạo trong nháy mắt này, chợt cường hãn hơn, thân thể cao lên một nửa, bờ vai mở rộng ra, nhục thể hắn cũng hùng mạnh hơn, trong cơ thể tràn ngập chiến lực của hai Nguyên Anh đại viên mãn. Khi ngẩng đầu, hai mắt hiện lên tinh mang, thân thể vang lên tiếng ken két, theo khí thế hắn quật khởi, lập tức khiến tâm thần những người ngoài trận pháp chấn động mãnh liệt.

Đúng lúc này, hai mươi Nguyên Anh trung kỳ tự bạo, ầm ầm bùng nổ, tự bạo động trời. Nhưng trong tự bạo này, Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, cất bước đi tới, một đường đi qua, tự bạo nổ vang này lại không thể lay động hắn chút nào. Cảnh tượng này khiến Ngô lão hít sâu một hơi, hai mắt co rút lại, chấn động.

Ba lão già khác, lại mang vẻ mặt hoảng sợ, không thể tin.

- Hắn … hắn rốt cuộc là tu vi gì!!!!

Trong khi bốn người đang chấn động tâm thần mãnh liệt, Mạnh Hạo chợt nhảy lên, tốc độ cực nhanh, thẳng phía Ngô lão. Ầm một tiếng, cả người hắn xông vào trận pháp bão cát kia, tám con rồng kia rít gào, muốn quấn quanh Mạnh Hạo. Tay phải hắn nâng lên, bỗng nhiên nhấn một cái, tám … gương mặt huyết sắc thật lớn lập tức xuất hiện, đồng loạt nổ tung, hình thành xung kích long trời lở đất, quét ngang bát phương.

Tám con rồng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, toàn bộ tan vỡ, trận pháp bão cát chấn động liên tiếp ba cái, liền lập tức chia năm xẻ bảy. Ở ngoài trận pháp, mọi người hoảng sợ, ở trong, bóng dáng Mạnh Hạo nháy mắt biến mất, khi xuất hiện thì đã ở trước mặt Ngô lão.

Trận pháp sụp đổ khiến Ngô lão phun ra máu tươi, theo kinh nghiệm chém giết của lão, giờ phút này không chút do dự rút lui. Lúc này, hai tay bấm niệm thần chú, ngoài thân thể hình thành bão cát phòng hộ, cũng có miếng ngọc giản thứ ba xuất hiện, hình thành phòng hộ.

Nhưng … Mạnh Hạo xuất hiện, cũng mang theo một chỉ tới. Chỉ này vừa ra, lập tức xé tan bão cát phòng hộ, mà ngay cả quầng sáng của ngọc giản, cũng chỉ một hơi liền sụp đổ. Trong tiếng kêu thê lương thảm thiết của Ngô lão, ngón tay Mạnh Hạo trực tiếp điểm lên mi tâm của lão.

Vừa chạm liền thu.

Ầm!

Diệt tuyệt lực, bùng nổ toàn diện trên thân Ngô lão, thân thể lão trực tiếp sụp đổ, chia năm xẻ bảy. Cho dù lão là Nguyên Anh đại viên mãn, nhưng Mạnh Hạo, có chiến lực của hai Nguyên Anh đại viên mãn, lão … làm sao có thể địch nổi!

Giờ khắc này, ba lão già bên cạnh đều hiện lên biểu tình hoảng sợ và tuyệt vọng, tâm thần bị sợ hãi mãnh liệt bao trùm. Bóng ma sinh tử này, đã vượt qua nhiệm vụ mà Hô Diên Lão Tổ giao cho bọn họ.

Ba người đều không chút chần chờ, lập tức xoay người, triển khai độn pháp mạnh nhất của mình, thuấn di chạy trốn, liều lĩnh bỏ chạy. Một lão già Nguyên Anh trung kỳ lấy ra một miếng ngọc giản, sau khi bóp chặt, toàn thân lão lập tức sáng lên ánh tím, khiến cho tốc độ của lão nháy mắt bùng nổ.

Một lão già Nguyên Anh trung kỳ khác, lúc trước chứng kiến Ngô lão dùng huyết độn thất bại, ngược lại còn bị thương quá nặng, liền không dám triển khai huyết độn. Mà là không tiếc cơ thể héo rũ, mượn tính mạng Nguyên Anh, kích phát tốc độ, nháy mắt đi xa.

Người cuối cùng, là một lão già Nguyên Anh hậu kỳ. Giờ phút này, khi bỏ chạy, lập tức lấy ra một la bàn phong cách cổ xưa từ túi trữ vật, vung về phía trước. La bàn này lập tức tản ra ba luồng hào quang, đâm vào hư vô phía trước lão ta, sau đó mạnh mẽ kéo xuống, thế mà …. lại tạo thành một khe nứt không gian!

Lão cũng không quay đầu lại, ý niệm duy nhất trong đầu chính là bỏ chạy, cắm đầu chui vào trong cái khe.

Đối với Mạnh Hạo, bọn họ đã bị chấn động hoàn toàn, sợ hãi tới cực hạn rồi.

Về phần Hô Diên Khánh kia, sớm đã bị từng màn lúc trước làm cho kinh sợ ngây người. Giờ phút này, thân thể gã run rẩy, hô hấp dồn dập, da đầu run lên, lần đầu tiên, trong lòng gã xuất hiện hối hận mãnh liệt.

Sắc mặt tái nhợt, gã lại thấy được thân thể Ngô lão sụp đổ, mồ hôi lạnh lập tức càng nhiều.

Mạnh Hạo phất phất ống tay áo, khi máu thịt sụp đổ của Ngô lão tản ra, hắn vươn ngón trỏ phải điểm một chút. Trong máu thịt đó, lập tức có một giọt máu tươi nhanh chóng bay tới, khoảnh khắc liền ngưng tụ tại đầu ngón tay hắn, hóa thành một giọt máu trong suốt.

Đây là huyết, tâm huyết sôi trào nhất toàn thân khi tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn tử vong. Giờ phút này nó nằm trong tay Mạnh Hạo, hắn vung tay phải, giọt máu này lập tức lao thẳng về phía tu sĩ toàn thân được mây tím quấn quanh, đang nhanh chóng chạy trốn.

Giọt máu này xẹt qua không trung, trở thành một vệt máu dài, truy kích.

Cùng lúc đó, tay phải Mạnh Hạo nâng lên trảo vào hư không, Ma thương mang theo hưng phấn gào rú đột nhiên xuất hiện, màn sương đen quay cuồng bốn phía. Trong đó là những gương mặt dữ tợn, quỷ dị, đang gào rú, nhưng khi thấy được Mạnh Hạo, thì tất cả đều run run một chút, đang quang quác liền im thít.

Mạnh Hạo cầm thương, mạnh mẽ phóng thẳng ra xa, cái thanh Ma thương kia gào thét mà đi. Giờ phút này, trong sương mù xung quanh Ma thương, những gương mặt dữ tợn kia, mới một lần nữa rít gào, lao về phía lão già Nguyên Anh mượn sinh mạng, triển khai tốc độ cao nhất để chạy trốn kia.

Làm xong những việc này, thì đã thấy phần lớn thân người của lão già Nguyên Anh hậu kỳ kia, đã chui vào trong cái khe, thậm chí cái khe đó còn đang nhanh chóng khép lại. Mạnh Hạo vỗ tay lên túi trữ vật, một mũi nhọn xanh biếc xuất hiện, thoạt nhìn thì là một cần câu vô cùng tầm thường, nằm trong tay Mạnh Hạo.

Khoảnh khắc nắm cần câu này trong tay, khí tức toàn thân Mạnh Hạo lập tức biến đổi, dường như trở nên có chút mơ hồ, thân thể giống như muốn dung hợp với hư vô. Có một cỗ ảo giác khiến Hô Diên Khánh cảm thấy

toàn thân phát lạnh, dường như thấy được thiên địch nào đó không thể chống cự.

Hoặc cũng có thể nói, đây không phải là thiên địch, mà là một loại áp chế, một loại tồn tại cường đại thuộc cấp bậc trên, có thể tùy tiện đoạt lấy sinh mạng của gã.

Cảm giác không cách nào hình dung này rất chuẩn xác, Hô Diên Khánh hô hấp dồn dập, thân thể run rẩy. Gã chợt phát hiện, giờ khắc này, sợ hãi của gã, so với những lần trước còn mãnh liệt hơn rất nhiều.

Thậm chí, không chỉ gã có cảm giác như vậy, mà hai lão già Nguyên Anh trung kỳ đang chạy trốn kia cũng phải run rẩy. Một cỗ uy áp dường như đến từ thượng vị khoảnh khắc bao phủ tâm thần hai người bọn họ.

Thân thể bọn họ run run, linh hồn bọn họ cũng run rẩy, nhân quả của bọn họ … đang hiện ra!

- Đây là cái gì…

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 815: Hô Diên Khánh chết!

Hoảng sợ nhất, chính là lão già Nguyên Anh hậu kỳ, đã chui toàn bộ thân người vào trong cái khe. Rõ ràng lão đã tiến vào trong cái khe rồi, trong mắt lão, ác mộng Mạnh Hạo đã không ở trong cùng một thế giới với lão, nhưng cái loại linh hồn run rẩy này, lại mãnh liệt tới cực hạn, giống như không thể chống cự đưa thân vào trong hàn hang, bị làn gió cực âm thổi quét toàn thân.

- Đây là cái gì …

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, khoảnh khắc nắm cần câu, thế giới trước mắt hắn trở nên không giống lúc trước, mất đi màu sắc, nhưng duy chỉ ở đỉnh đầu mỗi người, lại hiển lộ sắc thái cực kỳ mãnh liệt.

Mạnh Hạo nhìn về phía Hô Diên Khánh, ở đỉnh đầu gã, có mấy sợi tơ đủ màu rực rỡ, quấn vào nhau. Trong đó có một sợi tơ cực kỳ thô to, phát ra hào quang màu đỏ, hiển thị rõ ràng hơn hẳn những sợi tơ khác.

Giờ phút này, thân thể Hô Diên Khánh run rẩy mãnh liệt, ánh mắt của Mạnh Hạo, khiến gã cảm thấy sợ hãi gấp ngàn lần lúc trước. Ánh mắt lần đầu tiên, chỉ có uy hiếp, nhưng lúc này đây, lại khiến Hô Diên Khánh cảm giác linh hồn phát lạnh, cảm giác dường như toàn bộ sinh mạng, toàn bộ bí mật của mình, đều hiển lộ rõ ràng trong ánh mắt của đối phương.

Thậm chí chỉ cần một ý niệm trong đầu đối phương, bản thân sẽ lập tức tử vong. Vả lại, loại tử vong này, dường như không phải chỉ chết một cách tầm thường, mà là đáng sợ không cách nào hình dung.

Dường như … chết vốn là đáng sợ, nhưng chết trong tay đối phương, đó là việc so với tử vong còn khủng bố và thê thảm hơn vô số lần.

Khi Mạnh Hạo nhìn về phía hai lão già Nguyên Anh trung kỳ, thì hai người này lập tức có được cảm giác giống hệt Hô Diên Khánh.

Ở đỉnh đầu bọn họ, Mạnh Hạo cũng nhìn thấy rất nhiều sợi tơ nhiều màu, vả lại cũng có một sợi tơ thô to phát ra hào quang đỏ thẫm.

Sợi tơ thô to này khiến hai mắt Mạnh Hạo hơi nheo lại, không thể tra.

- Những cái đó, chính là nhân quả tuyến.

Khi thì thào, Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía cái khe mà lão già Nguyên Anh hậu kỳ đã chui tọt vào. Giờ khắc này, ở vị trí cái khe biến mất, ánh mắt Mạnh Hạo dường như xuyên thấu màn trời, thấy được ở trong một mảnh hư vô, một lão già đang lạnh run.

Đỉnh đầu người này, càng có nhiều sợi tơ hơn.

- Đáng tiếc, ta hiểu ra nhân quả, nhưng còn chưa làm được như Quý Thập Cửu, chặt đứt nhân quả … tuy nhiên …

Mạnh Hạo lắc lắc đầu, sau đó hai mắt lập tức trở nên bén nhọn, tay phải nâng lên, vung cái cần câu này về phía trước.

Sợi dây câu lập tức bay ra, không có tốc độ, mà là trực tiếp làn tràn trong hư vô, hiện ra bên người lão già đang lạnh run kia. Lão già Nguyên Anh hậu kỳ đó dường như cảm thấy một chuyện gì khủng bố đến cực điểm, phát ra tiếng kêu thảm thiết mà người ngoài nghe không tới, chỉ có Mạnh Hạo có thể cảm nhận được.

Mạnh Hạo tận mắt nhìn thấy sợi dây câu quấn quanh người lão già này, sau khi bản thân kéo một cái, ngay lập tức một nhúm hồn từ trên thân lão

già này bị câu lên. Theo hồn rời khỏi, lão già Nguyên Anh trực tiếp héo rũ, thân thể tái nhợt, khí tuyệt bỏ mình.

Mà một nhúm hồn kia, theo sợi dây câu trở về, trong phút chốc liền hiện ra trước mặt Mạnh Hạo, bị tay trái Mạnh Hạo nhẹ nhàng sờ một cái, hồn tán!

Tại trong chớp mắt hồn tán, trong đầu Mạnh Hạo ầm một tiếng, hắn mơ hồ cảm thấy, bản thân dường như lại có cảm ngộ sâu hơn một chút đối với nhân quả, nhưng lại không nói một cách cụ thể được.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt Hô Diên Khánh, khiến gã kêu thảm thiết và sợ hãi tới cực điểm. Cũng làm cho hai lão già Nguyên Anh trung kỳ khác, toàn thân run rẩy, điên cuồng bỏ chạy.

Nhưng ngay sau đó, một người trong đó, đã bị giọt máu tươi kia lập tức đuổi kịp. Nháy mắt khi va chạm, huyết này xuyên thấu qua, thân thể người này ầm ầm nổ bung, sụp đổ.

Về phần người còn lại, tốc độ mặc dù mau, nhưng lại không nhanh bằng Ma thương. Khi Ma thương gào thét tới, lập tức xuyên thấu qua, màn sương đen bao phủ người này, vô số gương mặt mang theo sự hưng phấn, dữ tợn nhào tới. Trong tiếng kêu thảm thiết, tất cả đều biến mất, ngay cả xương cốt cũng không thừa lại.

Mọi chuyện nói thì chậm, nhưng trên thực tế, từ lúc ba người bắt đầu bỏ chạy, cho đến tận lúc toàn bộ tử vong, thì chỉ khoảng mười cái hô hấp.

Mạnh Hạo thu hồi cần câu, xoay người nhìn về phía Hô Diên Khánh.

Bị tầm mắt Mạnh Hạo nhìn tới, Hô Diên Khánh lập tức run rẩy, thân thể không ngừng lui về phía sau.

- Tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, đáng tiếc.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, đây là Nguyên Anh sơ kỳ yếu nhất mà hắn từng gặp.

- Nói đi, cha ngươi là ai.

Vẻ mặt Mạnh Hạo như thường. Hắn đã sớm vượt qua cái tuổi trẻ kích động, đương nhiên nhìn ra, người này có thể có nhiều hộ vệ như vậy, thân phận nhất định không tầm thường.

Hơn nữa, sợi tơ màu đỏ trên đỉnh đầu những người này, cũng nói lên rất nhiều điều. Vả lại, người này lúc trước từng nói, cha gã tán thưởng trận pháp của lão già Nguyên Anh đại viên mãn kia. Lời nói đó là vô ý, là kiêu ngạo mà nói ra, nhưng với tâm trí của Mạnh Hạo, nhiều dấu vết như vậy, sao lại không nhìn ra manh mối gì.

Hô Diên Khánh sửng sốt, câu hỏi của Mạnh Hạo, chính là lời nói kế tiếp mà gã muốn lớn tiếng gào rú ra để kinh sợ Mạnh Hạo. Nhưng lại không ngờ rằng, Mạnh Hạo đã chủ động đặt câu hỏi trước.

- Ta….

Hô Diên Khánh run rẩy, cảm thấy có chút không yên, nhưng vẫn hét lớn một tiếng.

- Phụ thân ta là Hô Diên Vân Minh, Lão Tổ Trảm Linh của Thiên Tòng bộ trong liên minh Thiên Đình Mặc Thổ! Nếu như ngươi dám giết ta, cha ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi. Cho dù ngươi tới từ trong cái này, cũng đéo cần biết ngươi là ai. Nếu như ngươi dám đả thương ta, ngươi chết chắc rồi!

Hô Diên Khánh gào lên từng câu, mới có thể nói những lời này có thứ tự một chút. Đây vốn là những lời lúc trước gã định hô lên, chỉ là bị Mạnh Hạo chủ động đặt câu hỏi, làm rối loạn tiết tấu.

- Ta không có ý định giết ngươi, ngươi có thể đi rồi!

Mạnh Hạo cười cười, chút việc nhỏ ấy, giết mấy lão già Nguyên Anh rồi thì thôi. Về phần tên này, Mạnh Hạo cũng không có thâm cừu đại hận gì với gã, không đáng để giết người.

Hơn nữa, người này là con nối dòng của Lão Tổ Trảm Linh, trên người tất có chút pháp bảo bảo mệnh, nếu thật sự muốn giết, phiền toái không nói, còn chắc chắn bị phát hiện. Mạnh Hạo hiện giờ không phải là kẻ vừa bước vào Tu Chân giới, trong lòng hắn biết rõ, một khi Hô Diên Khánh này chết, vị Hô Diên Lão Tổ kia, tất sẽ đuổi giết bản thân. Việc này mình có thể tránh, vừa hay ở nơi này, miễn cưỡng có thể tránh bị tìm ra.

Một khi tìm ra, vì chút việc nhỏ ấy, ảnh hưởng tới an toàn của Kim Ô bộ, Mạnh Hạo sẽ không làm.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước hắn cho đám Ngô lão rời đi. Nhưng đối phương lại không biết phải trái, ỷ vào có cường nhân bảo hộ, cố ý ra tay, Mạnh Hạo liền trực tiếp chém chết chỗ dựa của Hô Diên Khánh này, chỉ đến khi còn lại một mình, có lẽ đối phương mới có thể hoàn toàn bình tĩnh.

Biết được, có vài người, không thể trêu chọc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 816: Hô Diên Khánh chết! (2)

Mặt khác, cho dù là không giết người này, Mạnh Hạo cũng chắc chắn, người này sẽ không có oán khí đối với hắn. Bởi vì, gã đã bị hành vi lúc trước của mình, kinh sợ triệt để.

Hơn nữa, Mạnh Hạo cũng lưu lại trên người Hô Diên Khánh một tia thần thức, khi đối phương gặp mặt Hô Diên Lão Tổ, sẽ giúp Hô Diên Lão Tổ hiểu hết mọi việc.

Có thể trở thành Lão Tổ Trảm Linh, tâm trí tuyệt không thể tầm thường. Mạnh Hạo có thể kết luận, vị Lão Tổ Trảm Linh kia chỉ biết trầm mặc, chứ không nổi giận.

- Ngươi không giết ta?

Hô Diên Khánh nghe vậy lại hơi sửng sốt, gã mơ hồ cảm thấy, đối phương dường như không phải là e ngại cha gã. Giờ phút này, gã nghĩ mãi mà không rõ, nhưng thân thể lại không chút do dự, lui về phía sau, cắn răng bay nhanh bỏ chạy, còn lấy ngọc giản ra, khẩn trương triệu tập người của Thiên Tòng bộ ở phụ cận.

Mạnh Hạo không quan tâm Hô Diên Khánh rời đi, khoanh chân ngồi xuống, lại nhập định, yên lặng chờ đợi thời gian trôi qua, chờ tới thời gian ước định đi Yêu Tiên cổ giới với Chỉ Hương.

Cùng lúc đó, hắn cũng đang quan sát bảy tên Nguyên Anh trong cơ thể mình. Thời gian dần qua, một cái ý niệm to gan xuất hiện trong đầu hắn.

- Hiện giờ ta đã có bảy cái Nguyên Anh, thần thức đạt tới chín ngàn chín

trăm chín mươi chín trượng. Mười ngàn trượng là Trảm Linh … như vậy, nếu ta có thể ngưng tụ ra Nguyên Anh thứ tám, thậm chí Nguyên Anh thứ chín … lúc đó, thần thức của ta có thể đột phá, có thể so với Trảm Linh hay không …. Có thể trợ giúp ta cảm ngộ Trảm Linh hay không?

Mạnh Hạo nghĩ đến đó, liền hô hấp dồn dập, hai mắt hiện lên tinh mang, nhưng rất nhanh liền cảm thấy không thực tế.

- Việc này còn cần cẩn thận cân nhắc, sau khi thử nghiệm, mới có thể biết được khả thi hay không. Tuy nhiên Nhất Sắc Nạp Anh Đan có chút ý tứ, dựa theo hiểu biết của ta về viên thuốc này, trong truyền thuyết rõ ràng là chỉ hữu hiệu một lần, nhưng đối với ta, hai lần cũng thành công.

Việc này lúc trước hắn đã âm thầm suy tư, hiện giờ cũng có một chút đáp án.

Dù sao nền tảng của hắn, cho dù thả ở thời kỳ thượng cổ, cũng là cực kỳ hiếm thấy. Ngưng Khí mười ba tầng, Hoàn Mỹ Trúc Cơ mười tòa đạo đài, Hoàn Mỹ Kim Đan đại viên mãn, từ nay về sau lại là ngũ hành quy nhất, nói là trước đó chưa từng có, cũng không sai biệt nhiều lắm.

- Mặt khác, nguyên nhân tam đại kỳ dược hiếm thấy, là vì thời cổ, người được nuốt nhiều thuốc không nhiều lắm. Vả lại một viên Nhất Sắc Nạp Anh Đan quả thật là nuốt ba viên, thì viên tiếp theo cũng không có hiệu quả gì nhiều nữa, chỉ có thể nuốt vào càng nhiều, mới có thể hậu tích bạc phát. Cổ tu không có cách nào tiêu xài như vậy, cho rằng chỉ có một lần hữu hiệu cũng có thể hiểu được.

- Truyền thuyết dù sao cũng là truyền thuyết.

Mạnh Hạo như thoáng suy nghĩ.

Liên tiếp mấy ngày, Hô Diên Khánh bỏ chạy không ngừng lại chút nào. Giờ phút này gã đã nhận được hồi đáp của tộc nhân Thiên Tòng bộ, bọn

họ cũng đang bay nhanh về phía gã, ước chừng một nén nhang sau sẽ đến.

Đến lúc này, Hô Diên Khánh mới thả ra được tảng đá lớn trong lòng, xác định là Mạnh Hạo thật sự muốn thả mình đi. Nghĩ đến sự khủng bố của Mạnh Hạo, gã cười khổ, trận sinh tử kinh tâm này, khiến gã bỗng nhiên hiểu ra rất nhiều. Nội tâm cũng có oán khí, nhưng vừa nghĩ tới Mạnh Hạo khủng bố, gã thở dài.

- Thôi, nói đi nói lại, quả thật cũng là do ta trêu chọc hắn trước. Hắn có thể thả ta đi, nhưng nếu ta còn như vậy, luôn luôn giết người bừa bãi, thì cho dù là phụ thân có thể báo thù cho ta, cũng có lợi ích gì nữa …. Việc này coi như là kịch biến gặp một lần trong đời Hô Diên Khánh ta! Về sau, ta không muốn như vậy nữa, ta muốn quật khởi!

Trong mắt Hô Diên Khánh hiện lên vẻ chấp nhất, gã đã quyết định, sau khi trở lại bộ lạc, lập tức bế quan, thay đổi tích cách kiêu căng càn quấy, phải liều lĩnh đề cao tu vi. Cuối cùng không để cho bản thân gặp lại sợ hãi của mấy ngày trước nữa.

Nhưng tại khoảnh khắc Hô Diên Khánh thì thào quyết định, bỗng nhiên, phía sau gã truyền đến một tiếng cười lạnh.

Hô Diên Khánh biến sắc, chợt xoay người, liếc mắt nhìn phía sau thì thấy được, một thanh niên mặc áo đen. Sau khi nhìn thấy gương mặt thanh niên này và sát khí trong đôi mắt kia, Hô Diên Khánh thất thanh hô lớn.

- Ngươi …. Ngươi không phải nói buông tha cho ta rồi sao!

Lời gã vừa mới nói xong, tay phải thanh niên áo đen lập tức bắt được cổ Hô Diên Khánh, hung hăng bóp một cái.

Răng rắc một tiếng, Hô Diên Khánh mở to mắt, trong mắt hiện lên sự

không cam lòng mãnh liệt, cũng có khó hiểu. Gã không hiểu, vì sao đối phương rõ ràng đã nói là không giết mình, nhưng hôm nay lại ra tay.

Gã không hiểu, trên người mình có pháp bảo bảo mệnh của phụ thân cho, mà vì sao không có một cái nào tự động mở ra ….

Cho đến khi cặp mắt của gã ảm đạm, cho đến nháy mắt khi gã sắp chết, bỗng nhiên như hồi quang phản chiếu, trong giây lát, gã đã nhận ra, người trước mắt cùng tu sĩ khủng bố đã buông tha cho mình có sự khác nhau.

Nhìn như tương tự, nhưng trên thực tế, còn có chút khác nhau.

Nhưng gã không nói ra được. Ầm một tiếng, thân thể gã trực tiếp sụp đổ, máu thịt văng khắp nơi.

Thanh niên mặc áo đen khẽ mỉm cười, ánh mắt lộ ra một chút hồng quang, đang muốn ly khai, thì bỗng nhiên, biển tím phía dưới, bất chợt nhấc lên một cơn sóng ngập trời, một tiếng rống giận mơ hồ bỗng nhiên từ trong biển tím này, tiếng rít gào truyền khắp bát phương.

- Đáng chết, khoảng cách xa như vậy, hắn còn có thể phát hiện. Lúc trước hắn quả nhiên là đang hóa yêu!

Thanh niên biến sắc, hết hồn, thân thể khoảnh khắc biến mất. Nhưng tại nháy mắt gã biến mất, cách nơi đó ba ngày lộ trình, trên mặt biển, Mạnh Hạo mang theo tức giận mãnh liệt, đang khoanh chân lập tức bay nhanh, lực lượng Côn Bằng trên người hắn gào thét, tốc độ cực nhanh, nhấc lên âm bạo liên tiếp, lao thẳng đến thanh niên mặc áo đen mà hắn đã khóa chặt.

- Ngươi dám hãm hại ta!!!

Thanh âm của Mạnh Hạo, như thể là từ trong biển tím truyền ra, như

tiếng sấm sét cuồn cuộn nổ vang ngập trời, kinh thiên động địa, khiến cho sắc mặt thanh niên mặc áo đen kia liên tục biến đổi. Khi xoay người, thân thể gã hóa thành một luồng xám xịt, cứ một lúc lại biến mất, một lúc lại xuất hiện, gần như là liều mạng toàn lực, nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

- Sớm biết rằng có thể bị hắn phát hiện, ta sẽ nhịn thêm một chút. Đáng chết … lãng phí cơ hội này rồi, lại còn bị hắn nhận ra sự hiện hữu của ta!

Sắc mặt thanh niên đổi màu liên tục, cắn răng tăng thêm tốc độ.

Gã chính là con dơi biến thành hình người kia!

Mấy năm trước, gã bị Mạnh Hạo hóa yêu nhìn tới làm cho khiếp sợ, lập tức bỏ chạy trốn tránh. Nhưng sau đó lại phát hiện Mạnh Hạo dường như không có ý định nhìn tới, cũng không có ý muốn động tới gã, lúc này lại nổi lên tâm tư.

Gã biết, dựa vào thực lực của mình, đối phó với Mạnh Hạo, cướp đoạt Chân Linh kiếm có chút khó khăn, cho nên đành mượn đao giết người. Vì vậy, mới có một màn giết chết Hô Diên Khánh lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 817: Đuổi giết!

- Tuy rằng bị hắn phát hiện, nhưng … kế hoạch của ta, cũng coi như thành công. Vị Hô Diên Lão Tổ kia, giờ phút này có lẽ đã phát hiện ra!

Hai mắt thanh niên áo đen chợt lóe, tốc độ nhanh hơn.

Khi gã bỏ chạy, Mạnh Hạo với sắc mặt cực kỳ âm trầm, lực lượng Côn Bằng bùng nổ, vờn quanh hắn, nhanh chóng hình thành âm bạo mạnh mẽ, rầm rầm lan về phía hắn đã khóa chặt.

Hắn có thể khóa chặt thanh niên mặc áo đen là vì có biển tím, hơn nữa, cũng là do hắn đã ngưng tụ trên thân Hô Diên Khánh kia một tia thần thức. Giờ phút này, hai thứ đó khóa chặt thanh niên áo đen kia, cho dù khoảnh cách rất xa Mạnh Hạo, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy tận mắt.

- Người này là ai, vì sao bộ dáng lại tương tự ta như vậy. Vả lại, cảm giác không giống như là giả dạng thành, mà gần giống như một phân thân…

Sắc mặt Mạnh Hạo cực kỳ âm trầm, trong lúc gào thét đi tới, thì cẩn thận tập trung cảm thụ lực lượng của đối phương. Cũng chỉ qua một nén nhang, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên co rút lại.

- Chính là nó!

Cho dù thanh niên áo đen đã cải biến rất nhiều, nhưng trên người gã vẫn tồn tại một dấu vết rất nhỏ. Dấu vết này là do Mạnh Hạo năm đó hạ xuống người gã, gã không thể hủy diệt.

Trong mắt Mạnh Hạo lóng lánh sát khí. Tử vong của Hô Diên Khánh, loại hãm hãi trắng trợn này rất khó giải thích rõ ràng, hết thảy đều phải

xem sự lựa chọn của bản thân vị Hô Diên Lão Tổ kia.

Mạnh Hạo trầm mặc một chút, trong mắt hiện lên vẻ quyết đoán, không lo lắng chuyện Hô Diên Khánh nữa, mà mang theo một tâm tràn đầy sát cơ, ngưng tụ toàn bộ lên thanh niên mặc áo đen kia.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng ngắn, tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, trong nháy mắt chính là vô tận. Tốc độ của thanh niên áo đen kia cũng rất nhanh, nhưng so với Mạnh Hạo, dường như vẫn còn kém một chút.

- Phải thay đổi kế hoạch … vùng đất Tây Mạc này không thể tiếp tục dừng lại. Cứ cho là hắn đã phát hiện là bị ta hãm hại thì đã làm sao, cho dù tốc độ hắn nhanh hơn nữa, cũng cần ít nhất một ngày, mới có thể đuổi kịp. Mà một ngày sau, ta đã sớm không còn ở Tây Mạc.

Thanh niên áo đen trong lúc bay nhanh thì đột nhiên ngừng lại, khóe miệng gợi lên cười lạnh. Lúc nhìn chung quanh, thì tay phải gã nâng lên, bấm đốt ngón tay, một lát sau hai mắt chợt lóe, thay đổi phương hướng mà đi.

- Chắc chắn là xung quanh đây rồi. Năm đó ta phát hiện cái khe kia có thể thông đến Thiên Hà hải, cho dù là bây giờ có thay đổi, cũng sẽ không đổi nhiều lắm.

Thân thể thanh niên áo đen nhoáng lên một cái, lập tức tìm kiếm bốn phía xung quanh.

Sau thời gian hai nén hương, ánh mắt gã hiện lên sự vui mừng, thân thể tạm dừng giữa không trung, hai tay bấm niệm thần chú chỉ về phía trước. Ngay sau đó, hư vô phía trước gã trong giây lát nổi lên sóng gợn, khi tầng tầng sóng gợn tản ra, thì lộ ra một cái khe màu xám nhạt bên trong.

Cái khe này rất bình thường, giống như bị phong ấn, cho dù là xuất hiện,

cũng là nhấp nháy liên tục, dường như không quá ổn định.

- Đáng chết, không ngờ cái khe này lại sắp tiêu tan, không thể bước vào trong đó, cần một ít thời gian để củng cố…. Trong vùng đất Tây Mạc này, theo trí nhớ của ta, có đến ba cái khe truyền tống như thế này. Nhưng ngoại trừ cái trước mắt, thì cái gần nhất, cũng cần bảy ngày lộ trình. Không còn kịp rồi ….

Sắc mặt thanh niên áo đen biến đổi, sau đó cắn răng một cái. Gã nhận định, Mạnh Hạo không thể đuổi tới trong vòng một ngày, mà chữa trị cái khe này, gã chỉ cần năm canh giờ.

Khi hai mắt chớp động, thanh niên áo đen lập tức khoanh chân ngồi bên cạnh cái khe, mở miệng phun ra máu tươi. Máu này có màu lam, vô cùng kỳ dị, hai tay gã bấm niệm thần chú, lấy máu tươi làm dẫn, khắc lên cái khe trước mặt. Máu tươi này hóa thành một đạo lại đạo phù văn, từng cái từng cái dung nhập vào trong cái khe, bắt đầu chữa trị.

Trên biển tím, Mạnh Hạo trong lúc bay nhanh lập tức nhận thấy thân thể đối phương tạm dừng, không khỏi nhíu mày.

- Đệ nhị mệnh!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, hắn có thể cảm nhận được, ở xung quanh thanh niên mặc áo đen, dường như tồn tại một chút lực lượng truyền tống. Nếu không có gì bất ngờ, sở dĩ người này tạm dừng, là muốn triển khai trận pháp truyền tống.

Ầm!

Trong cơ thể Mạnh Hạo, hai cái Nguyên Anh dung hợp, chiến lực tăng vọt, thân thể dũng mãnh. Hai lần chiến lực Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn, giúp cho tốc độ của Mạnh Hạo, cũng tăng gấp đôi so với lúc trước, đạt đến hai lần tốc độ cực hạn của Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn.

Loại tốc độ này, phối hợp với gió của Côn Bằng, khiến cho tốc độ Mạnh Hạo trong chớp mắt chính là vô tận.

- Đệ tam mệnh!

- Đệ tứ mệnh!

- Đệ ngũ mệnh!

Mạnh Hạo một đường bay nhanh, một đường nổ vang, khiến cho thiên địa chấn động. Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, thân thể của hắn càng trở nên dũng mãnh, chiến lực của hắn cũng trong khoảnh khắc đạt tới đỉnh cao.

Ngũ hành quy nhất, khiến cho khoảng cách giữa Mạnh Hạo và thanh niên áo đen, vốn là gần ba ngày lộ trình, trong phút chốc giảm bớt, biến thành bảy canh giờ.

Nhưng như thế, với Mạnh Hạo còn chưa đủ. Giờ phút này chỉ chênh lệch một khắc, cũng có thể để đối phương chạy mất. Trong mắt Mạnh Hạo lóng lánh hàn khí cùng sát khí, mở ra đệ lục mệnh.

Ầm một tiếng, toàn thân Mạnh Hạo chợt bành trướng, chiến lực ba mươi hai lần Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn nhanh chóng bùng nổ trên thân hắn, khiến cho tốc độ hắn cũng tiếp tục tăng lên gấp đôi.

Phịch một tiếng, hư vô dường như cũng muốn vỡ vụn, tốc độ của Mạnh Hạo đã đạt tới mức độ khó có thể hình dung, trong chớp mắt đã xuất hiện ngoài mấy vạn trượng, rút ngắn thời gian xuống còn khoảng ba canh giờ.

- Còn có thể nhanh hơn! Đệ thất mệnh!

Tay phải Mạnh Hạo vung lên, thất mệnh lập tức dung hợp, tiếng nổ vang

quanh quẩn, thân thể Mạnh Hạo khoảnh khắc giống như tiên ma, chiến lực sáu mươi bốn lần Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn, khiến cho tốc độ của hắn, lại bạo tăng.

Tốc độ của đệ thất mệnh, đã tiếp cận rất gần với Trảm Linh. Với loại tốc độ cực hạn này, chỉ chưa tới một canh giờ, Mạnh Hạo dường như xuyên qua biển tím Tây Mạc, hiện ra tại chỗ thanh niên áo đen dừng lại.

Gần như vào khoảnh khắc hắn tiến đến, thanh niên áo đen chữa trị cái khe truyền tống mới vừa vặn hoàn thành không đến hai thành. Trong giây lát, gã liền lập tức cảm nhận được, bốn phía chung quanh kéo đến một cơn gió to cuồn cuộn, biển tím phía dưới lại rít gào xoay tròn, sắc mặt thanh niên áo đen đại biến, một cỗ nguy cơ sinh tử mãnh liệt, khoảnh khắc bao phủ toàn thân. Gã hết hồn, không kịp nhìn về phía sau, mà thân thể lại nháy mắt biến mất, bay nhanh về phía xa xa.

- Là ai đuổi tới, chẳng lẽ là vị Hô Diên Lão Tổ kia?!! Điều đó không có khả năng. Trước khi ta giết Hô Diên Khánh kia, đã dùng thủ pháp viễn cổ, hạn chế thời gian, hai ngày sau Hô Diên Lão Tổ kia mới có thể phát hiện mới đúng.

Ngay tại lúc thanh niên áo đen tâm thần chấn động, sắc mặt không ngừng biến hóa, ở phía sau gã, một cơn gió to ngập trời cuốn đến, tốc độ cực nhanh, chốc chốc lại nổ vang thiên địa. Mà ở trong cơn gió kia, một bóng dáng cao lớn giống như thần ma, chợt hiển lộ, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã hiện ra phía sau thanh niên mặc áo đen.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 818: Ai làm ngư ông!

Tại khoảnh khắc thanh niên mặc áo đen dựng tóc gáy, xoay người quay đầu nhìn lại, cặp mắt của gã liền co rút, trong con ngươi của gã, phản chiếu một gương mặt âm trầm, còn có một nắm tay không cách nào hình dung.

- Không có khả năng!!!

Sau khi nhìn rõ gương mặt Mạnh Hạo, thanh niên áo đen hoảng sợ, thất thanh hét lên.

Ầm!!

Tay phải Mạnh Hạo, trực tiếp đánh vào bụng thanh niên áo đen. Một quyền đó, là vào lúc Mạnh Hạo mở ra đệ thất mệnh, chiến lực sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn bùng nổ toàn diện, đánh vào trong cơ thể thanh niên áo đen.

Tiếng nổ ngập trời, thanh niên áo đen phun ra máu tươi, thân thể chợt sụp đổ, bụng bị Mạnh Hạo đánh lên một quyền lập tức lõm xuống, máu thịt mơ hồ. Gã nhanh chóng bỏ chạy, tiếng nổ vang không ngừng, miệng liên tục tràn ra máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt, mang theo biểu tình không thể tin nổi, không cách nào tin nổi.

Gã lại nhận thấy được, trên người Mạnh Hạo này, có một cỗ khí tức khủng bố không cách nào hình dung, dường như có thể hủy thiên diệt địa, làm cho bản thân run rẩy hoảng sợ tới cực hạn!

- Em gái ngươi chứ không có khả năng! Ngươi dám hãm hại ta!

Khi thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, bóng dáng chợt lóe, khoảng khắc liền

hiện ra trước người thanh niên áo đen, tay phải nâng lên, lại một quyền.

Ầm!

Thanh niên áo đen gào rú thảm thiết, thân thể lại lần nữa không ngừng rút lui. Lúc này đây, bụng của gã đã nổ bung rồi, tiếp theo đó, nửa người dưới cũng nháy mắt nổ tung, máu thịt mơ hồ, hình như đã bị hủy diệt luôn rồi.

Chỉ còn lại có nửa người trên, khi gã nhanh chóng rút lui, thì trên lưng gã, nháy mắt xé rách, mọc ra hai cái cánh dơi màu đen thật lớn, vỗ mạnh, mang theo gã nhanh chóng bỏ chạy.

- Muốn trốn!

Sát khí mãnh liệt hiện lên trong mắt Mạnh Hạo. Hắn đã không tiếc tuổi thọ triển khai đệ thất mệnh, chính là để giết chết thanh niên áo đen trước mắt, do con dơi năm đó biến thành. Giờ phút này, một tiếng hừ lạnh, thanh âm như sấm sét truyền khắp bốn phía, lập tức khiến thân thể thanh niên áo đen chấn động mạnh, lại phun ra máu tươi. Trong sự hoảng sợ, Mạnh Hạo lại biến mất khỏi tầm mắt gã, khoảnh khắc khi gã còn đang chấn động tâm thần, Mạnh Hạo hiện ra phía sau gã, tay phải nâng lên, mạnh mẽ bắt một cái.

Thanh niên áo đen không hề xoay người, mà nhanh chóng gấp cánh lại, trực tiếp ngăn cản tay Mạnh Hạo đang chộp tới. Mạnh Hạo sát khí tràn đầy, một phát liền bắt được cánh đối phương, hung hăng xé xuống.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, hai cánh thanh niên áo đen, trực tiếp bị Mạnh Hạo kéo xuống, thanh niên áo đen lại phun máu tươi, lóe lên một cái. Khi hiện ra ở xa xa, thì gã đã không còn nửa người dưới, không có cánh, toàn thân chật vật, máu thịt mơ hồ. Hai mắt gã mang theo sự chấn động mãnh liệt, chẳng qua, trong mắt phải của gã, đã không còn hình ảnh của cỗ hài cốt kỳ dị kia.

- Ngươi làm sao lại mạnh như vậy, điều đó không có khả năng!!!!!

Sắc mặt thanh niên áo đen trắng bệch, trong lúc nói hai tay nâng lên không ngừng bấm niệm thần chú. Xung quanh gã lập tức xuất hiện một mảng lớn ảo ảnh trùng điệp hư ảo.

Tay phải Mạnh Hạo vung lên, ném đôi cánh trong tay xuống, mắt lạnh nhìn về phía thanh niên áo đen.

- Đồ ăn cây táo, rào cây sung! Năm đó ta giúp ngươi cởi bỏ phong ấn, cho ngươi có năng lực khôi phục. Hôm nay ngươi lại âm độc như thế!

Khi Mạnh Hạo mở miệng, thân thể nhoáng lên một cái, tốc độ cực nhanh, mắt thường không thể nhìn rõ. Chỉ có thể nhìn thấy thân thể thanh niên áo đen ầm một tiếng, lại vỡ vụn, bay tản ra.

Ở trước mặt Mạnh Hạo triển khai đệ thất mệnh, thanh niên mặc áo đen này, cho dù là vật thượng cổ, thì cũng không có chút lực phản kích. Nhưng cùng lúc lui ra, thân thể gã lại phịch một tiếng, phân giải ra.

Hóa thành mấy ngàn con dơi màu đen, trong giây lát, tản ra bốn phía, một đám nhanh chóng bỏ chạy.

Ý niệm muốn giết người này của Mạnh Hạo cực kỳ mãnh liệt, giờ phút này hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên bắt vào hư vô, Ma thương lập tức xuất hiện. Mạnh Hạo nâng tay vỗ mạnh lên thanh Ma thương này, sau khi lực lượng tu vi ầm ầm dũng mãnh tiến vào, Ma thương này trực tiếp nổ tung.

Hóa thành một màn sương đen rộng lớn, nháy mắt khuếch tán. Vô số gương mặt dữ tợn trong đó lập tức rít gào tản ra, cắn nuốt về phía một đám con dơi màu đen kia.

Trong khoảng thời gian ngắn, tại giữa không trung, không ngừng có tiếng kêu thảm thiết truyền ra. Cũng chỉ là thời gian mấy hơi thở, mấy ngàn con dơi, chỉ còn lại có mấy trăm.

Mấy trăm con dơi này rất nhanh ngưng tụ lại một chỗ, phịch một tiếng, một lần nữa hóa thành một hình. Nhưng cũng không phải là bộ dạng thanh niên mặc áo đen, mà là trở thành con dơi thật lớn màu đen ban đầu.

Hai mắt con dơi này tràn đầy hoảng sợ, sau khi xuất hiện, thân thể chuẩn bị lui ra phía sau, nhưng Mạnh Hạo đã cất bước, khoảnh khắc liền hiện ra trước mặt con dơi này. Trong tiếng rít mãnh liệt và tuyệt vọng của con dơi này, Mạnh Hạo nâng tay phải lên, nháy mắt đặt tại mi tâm con dơi. Chỉ ra, tiếng nổ vang lên, diệt tuyệt ý ngập trời kéo đen, giống như tầng tầng sóng gợn hủy diệt tất cả, quét ngang toàn thân con dơi màu đen.

Tiếng nổ vang không ngừng, trong tiếng rít thảm thiết của con dơi màu đen này, thân thể nó sụp đổ, trực tiếp trở thành máu thịt, bắn ra bốn phía. Duy chỉ có đầu là coi như còn đầy đủ, bị Mạnh Hạo thu hồi.

Cho đến khi nó hoàn toàn tử vong, bốn phía mới dần dần an tĩnh. Nhưng đồng thời khi con dơi màu đen ở đây tử vong, tại trong biển tím Tây Mạc, cách nơi này khoảng một năm lộ trình, phía bắc Tây Mạc, chỗ biển tím sâu nhất, ở đáy biển có một cỗ hài cốt.

Hài cốt này khoanh chân ngồi đó, nửa người nửa thú, chính là hài cốt có thanh mộc kiếm thứ ba ở trong thánh địa Ô Thần năm đó, cũng là hài cốt bị mắt phải thanh niên áo đen hấp thu trấn áp.

Nhưng lúc này, hài cốt này rõ ràng có sự khác biệt với năm đó, phần lưng của nó, thế mà lại xuất hiện cánh dơi. Nó ngồi dưới đáy biển vốn vẫn không nhúc nhích, không có sức sống, chỉ có tử khí mênh mông đồng dạng với biển tím.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên hai hốc mắt của hài cốt này trong giây lát xuất hiện hai luồng u mang. Theo u mang hiển lộ, trên người nó dường như nhiều thêm một luồng hoạt khí, thân thể vang lên tiếng ken két, hoạt động cái cổ.

Sau đó, khóe miệng héo rũ hiện lên một nụ cười lạnh.

- Tu sĩ hèn mọn, chút tâm cơ đó cũng đòi so với bản linh. Chỉ một kế kim thiền thoát xác, di hoa tiếp mộc, cũng đủ để đùa bỡn ngươi trong lòng bàn tay.

- Bất quá, hắn quả thật rất mạnh, nếu không phải ta có hai tầng chuẩn bị, cỗ thân thể kia tự có ý thức của bản thân, còn giống y như thật, cũng không biết bản tôn ở nơi nào, thì sợ là đã thật sự bị người này giết chết rồi.

- Tuy nhiên, như bây giờ cũng tốt, hắn đã cho ta ngã xuống. Kế tiếp, ta có thể âm thần, nhìn hắn cùng với vị Hô Diên Lão Tổ kia tranh đấu.

- Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, ta … chính là ngư ông.

Hài cốt khàn khàn mở miệng, tươi cười càng thêm âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 819: Hô Diên Lão Tổ

Nhưng tại lúc hài cốt, hóa ra là con dơi màu đen chân chính, ở đây cười âm trầm, thì tại địa phương thanh niên áo đen bị giết chết, Mạnh Hạo nhíu mày.

Việc này quá thuận lợi rồi, thuận lợi giống như nước chảy thành sông vậy, nhìn thì như không có gì, nhưng tu vi Mạnh Hạo cao thâm, cho nên hết thảy đều biến thành đơn giản.

Nhưng Mạnh Hạo cảm giác có chút không thích hợp.

Giờ phút này, trong lúc trầm ngâm, hai mắt hắn bỗng nhiên chợt lóe, tay phải nhấc lên, lấy cần câu Quý gia ra. Khoảnh khắc hắn nắm lấy cần câu, hai mắt Mạnh Hạo lập tức lóe lên tia kỳ dị, mạnh mẽ nhìn quanh bốn phía. Bỗng nhiên, ở địa phương con dơi màu đen tử vong, chỗ máu thịt đang tiêu tan, hắn dừng một chút.

Mạnh Hạo nhìn thấy, tại trên mảnh máu thịt này, tồn tại vô số nhân quả tuyến. Nhưng những .. nhân quả tuyến này, gần như tuyệt đại đa số đều kéo dài về một phương hướng.

Hai mắt Mạnh Hạo chớp động, ngưng thần nhìn lại, theo nhân quả tuyến đó, ý thức của hắn dường như cũng có biến hóa. Trong tối tăm, theo nhân quả tuyến đó, hắn xuyên qua hư không, chìm vào biển tím, cho đến khi ở đáy biển tím xa xôi phương bắc, thấy được cái hài cốt đang cười lạnh kia.

Khoảnh khắc nhìn thấy hài cốt này, thì nó cũng nháy mắt biến sắc, mạnh mẽ ngẩng đầu, lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Cùng lúc đó, ý thức của Mạnh Hạo và nhân quả tuyến biến mất, sau khi

cả người hắn khôi phục lại, thì thu hồi cần câu, sắc mặt âm trầm tới cực hạn.

- Quả nhiên không thích hợp!

Mạnh Hạo nhìn phương bắc Tây Mạc, sát khí trong mắt trở nên mãnh liệt, chậm rãi mở miệng.

Giờ phút này, ở đáy biển phương bắc Tây Mạc, hai mắt con dơi màu đen chớp động ánh sáng âm u, đầu tiên là lộ ra một chút biểu tình hoảng sợ, sau đó là hồ nghi, tiếp đó chính là âm trầm.

- Không thể xem thường người này, như vậy mà cũng bị hắn phát hiện … Vừa rồi hắn là dùng phương pháp gì, thế nhưng lại cho ta một loại cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Hài cốt trầm mặc một lúc, lập tức đứng dậy, chạy như bay đến mặt biển, trong phút chốc, liền lao ra khỏi biển.

- Thôi, nơi này không thể ở lâu, chỉ có thể đi Thiên Hà hải tạm lánh. Mạnh Hạo này … quá mức quỷ dị!!!

Hài cốt nhoáng một cái, bay về phia xa xa.

Nhưng tại nháy mắt nó lao ra, cách mặt biển nơi này, khoảng một năm lộ trình, Mạnh Hạo thở sâu, thân thể trầm xuống, trực tiếp chìm vào trong biển tím. Khi khoanh chân ngồi ở chỗ sâu trong đáy biển, hai mắt hắn hiện lên sát cơ mãnh liệt.

- Khoảng cách quá xa, nhưng … ta vẫn có biện pháp giết ngươi!

Mạnh Hạo bỗng nhiên nhắm hai mắt lại. Khoảnh khắc hai mắt khép kín, ý thức của hắn trong giây lát tản ra, một lần nữa dung hợp với biển tím này.

Đây là do Mạnh Hạo đã từng hóa yêu, giờ phút này hắn lại hóa thân thành biển tím, tuy nhiên sẽ không mất đi ý thức, bởi vì giờ khắc này, bản thân hắn đã sớm thức tỉnh.

Nhưng cũng bởi vì thế, mà không thể triển khai uy lực chân chính của biển tím.

Gần như tại nháy mắt ý thức Mạnh Hạo dung hợp cùng biển tím, toàn bộ biển tím Tây Mạc lập tức nổi lên sóng lớn cuồn cuộn ngập trời, như có tiếng rít gào nổ vang. Phương bắc Tây Mạc, cách nơi này một năm lộ trình, hài cốt kia đang bay nhanh, thân thể dần dần xuất hiện máu thịt, bỗng nhiên, biển tím phía dưới nó lập tức rít gào, nhấc lên lốc xoáy. Cảnh tượng này khiến hài cốt biến sắc.

Ngay tại khoảnh khắc sắc mặt nó biến hóa, trong lốc xoáy trên mặt biển này, rõ ràng có một thanh âm trầm thấp chợt truyền ra, quanh quẩn bát phương.

- Dám hãm hại Mạnh mỗ, mà không phải trả giá thật nhiều. Việc này sao có thể.

Thanh âm truyền ra, lập tức hóa thành sấm sét kinh thiên, khiến sắc mặt hài cốt này hoàn toàn đại biến, hít sâu một hơi, thân thể dừng lại giữa không trung một chút, liền gào thét bay về phía xa.

Đồng thời tại khi nó bay nhanh, toàn bộ biển tím quay cuồng, tại mặt biển phương bắc Tây Mạc, ngưng tụ vô số nước biển, từ đáy biển, vươn ra một bàn tay lớn. Bàn tay này lao nhanh vào giữa không trung, nhanh chóng lao về hài cốt phía trước, túm một cái.

Ngay tại nháy mắt khi đụng chạm với hài cốt này, nó bỗng nhiên mở miệng, hô lên một từ ngữ phức tạp khó đọc. Khoảnh khắc khi từ đó xuất hiện, một cỗ lực lượng dường như không thuộc về thế giới này, tràn đầy

khí tức năm tháng tang thương, giống như lực lượng viễn cổ, chợt xuất hiện.

Ầm!

Khi từ ngữ xuất hiện, cỗ lực lượng quỷ dị kia giáng lâm, trực tiếp khiến bốn phía hài cốt nhấc lên sóng gợn. Trong sóng gợn thế nhưng lại phản chiếu ra một thế giới viễn cổ, không biết là bao nhiêu năm trước. Thế giới mơ hồ này, đột nhiên nổ vang.

Bàn tay biển tím lập tức sụp đổ, nhưng khí tức của hài cốt kia, cũng hư nhược đi một chút.

Nó không chút do dự, triển khai tốc độ cao nhất bay nhanh, nhưng ngay sau đó, trong biển tím lại có bảy tám cái tay đồng thời xuất hiện, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dài, chộp thẳng tới hài cốt này.

Tiếng nổ vang quanh quẩn trời cao biển rộng. Tại trong tiếng nổ vang, hài cốt phun ra khí tức sinh mạng, vẻ mặt biến hóa, mang theo sự hoảng sợ, hai tay bấm niệm thần chú. Lập tức có từng trận thuật pháp mà Mạnh Hạo chưa bao giờ thấy qua, khoảnh khắc lao ra.

Những thuật pháp này, đều là một đám phù văn cổ quái. Từng cái phù văn dường như đều có thể tạo ra một loại lực lượng đặc thù, khiến cho bàn tay biển tím, trong khoảng thời gian ngắn, thế mà lại không có biện pháp ngăn cản.

Cho đến khi trong biển tím, có tiếng hừ lạnh của Mạnh Hạo truyền ra, khi hài cốt do con dơi màu đen biến thành kia đã rất suy yếu bỏ chạy, thì một cái gương mặt thật lớn, nhô lên khỏi mặt biển.

Gương mặt này, chính là Mạnh Hạo!

Giờ khắc này, khi bản thể của Mạnh Hạo chìm vào đáy biển, ý thức hóa

thân thành biển tím, chiến một trận với hài cốt kia một trận, thì ở Mặc Thổ, trong sơn môn của Thiên Tòng bộ, tại trên một thung lũng nở đầy hoa đào, đột nhiên có một tiếng nổ vang kinh thiên.

Bên trong thung lũng, chim hót líu lo, giống như tiên cảnh, trong đó có một đình nghỉ mát, trong đình có hai nam tử trung niên, một người ngồi, một người đứng.

Hai người này, một mặc áo đen, một mặc áo trắng, nhưng thoạt nhìn, bộ dáng của bọn họ lại giống nhau như đúc!

Trung niên áo bào trắng khoanh chân ngồi xuống, không hề nhúc nhích, dường như ý thức trên thế gian này của lão đã lâm vào vĩnh hằng. Trừ phi là Thiên Tòng bộ xảy ra đại sự long trời lở đất, bằng không, lão sẽ không thức tỉnh.

Toàn tâm đắm chìm trong bế quan tu hành, dùng rất nhiều năm tháng, để củng cố hao tổn của bản thân, do năm đó lão chém xuống đao thứ nhất.

Ngày bình thường, những chuyện khác, là phân thần của lão phụ trách. Phân thần của lão chính là người đứng trước mặt, mặc áo đen bây giờ.

Giờ phút này, trung niên áo đen sắc mặt cực kỳ âm trầm, cúi đầu nhìn một miếng ngọc giản vỡ nát trong lòng bàn tay, trong mắt dần dần lộ ra một cỗ bi thương, theo sau đó chính là một cỗ ác khí ngập trời!

- Dám giết chết con trai độc nhất của ta … Cho dù nó làm việc có chút tự đại, cho dù rất nhiều chuyện nó xử sự sai, nhưng … nó là con trai của Hô Diên Vân Minh ta. Cho dù nó như thế nào, người bên ngoài cũng không có tư cách để giáo huấn, càng không thể đi giết nó!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 820: Hô Diên Lão Tổ. (2)

Trung niên áo bào trắng đang ngồi khoanh chân chính là phụ thân của Hô Diên Khánh, Trảm Linh duy nhất của Thiên Tòng bộ, Hô Diên Lão Tổ. Còn người mặc áo bào đen kia là phân thần của lão.

Thậm chí, bóng dáng hơi mờ đuổi giết Mạnh Hạo, muốn đoạt yêu linh, ngoài Mặc Môn năm đó, cũng chính là áo đen phân thần của Hô Diên Vân Minh làm ra.

- Ai trảm hậu Hô Diên Vân Minh ta, ta liền chặt đứt toàn tộc tên đó!

Tay phải trung niên áo bào đen vung lên, thân thể khoảnh khắc biến mất, khi xuất hiện thì đã ở giữa không trung Mặc Thổ. Thân thể nháy mắt biến mất, lúc xuất hiện lần nữa, đã ở ngoài Mặc Môn, lại một lần nữa thuấn di, thì đã ở trên không biển tím Tây Mạc.

Thần trí của lão bỗng nhiên tản ra, quét ngang bát phương, tìm kiếm người giết chết Hô Diên Khánh, tìm kiếm nơi Hô Diên Khánh tử vong.

Sau vài canh giờ, lão hiện ra ở nơi Hô Diên Khánh tử vong, ở trong này, lão yên lặng trôi nổi giữa không trung, sắc mặt càng ngày càng âm trầm. Khi tay phải vung lên, mệnh giản vỡ vụn của Hô Diên Khánh mà lão vẫn luôn nắm trong tay tan thành tro bụi, sau khi bay tán ra bốn phía, thì lập tức xuất hiện một màn sáng.

Hào quang dịu dàng, đan vào nhau, sau đó hóa thành một chân dung. Khuôn mặt này, chính là thanh niên mặc áo đen!

Nhìn hình ảnh do bột phấn mệnh giản hình thành trên mặt biển, hai mắt Hô Diên Lão Tổ lập tức lóe lên tinh mang, cảm thấy có chút quen mắt. Sau khi cẩn thận suy tư một lát, thì toàn thân lão tản ra sát khí âm lãnh.

- Là hắn…..

- Đồ đằng Thánh Tổ của Kim Ô tộc năm đó, người có được yêu linh thứ hai. Năm đó ta muốn cướp yêu linh từ tay người này, nhưng lại bị nữ tử lai lịch quỷ dị kia ngăn cản, để cho người này chạy thoát.

Hô Diên Lão Tổ trầm mặc, nhưng rất nhanh, ánh mắt lão liền chớp động, sau khi đè xuống bi thương trong lòng, lão ý thức được chỗ bất thường.

- Trước khi Khánh nhi tử vong, tất cả bảo vật bảo mệnh ta từng cho nó, đều không tự động mở ra. Đây là thứ nhất.

- Thời gian phát sinh tử vong, rõ ràng là một ngày trước, mà không phải là thời điểm ta phát hiện ra. Là có người cố ý khiến cho ta phát hiện việc này muộn một chút.

- Hình tượng này rất rõ ràng, giống như là cố ý để cho Khánh nhi nhớ kĩ khuôn mặt này.

Hô Diên Lão Tổ trầm mặc một lát, tay phải nâng lên bấm niệm thần chú, sau một lúc lâu thì ngẩng đầu, thân thể nhoáng lên một cái, khoảnh khắc biến mất.

Không bao lâu, lão hiện ra trên mặt biển nơi mà đám người Ngô lão bị Mạnh Hạo giết chết. Ở trong khu vực này, Hô Diên Lão Tổ cẩn thận xem xét một phen, ánh mắt lộ ra sát cơ mãnh liệt.

- Ngô Hoài chết ở chỗ này, mấy người khác cũng chết ở đây … giết bọn họ, là một tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn, vả lại chiến lực không tầm thường.

- Nhưng Khánh nhi lại chết ở một vị trí khác.

Hô Diên Lão Tổ sống sót nhiều năm, đã trở thành cáo già, tâm trí không tầm thường, bằng không cũng không thể trở thành Lão Tổ trong bộ tộc, có được địa vị hiển hách. Đủ loại dấu vết để lại trước mắt này, khiến lão ngay lập tức đoán được một sự thật.

Lão rõ ràng hiểu được, tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn ở nơi này, chỉ giết chết những người khác, mà buông tha cho Hô Diên Khánh.

- Nhìn bộ dạng người giết đám Ngô Hoài ở đây là biết rõ mọi chuyện.

Tay phải Hô Diên Lão Tổ nâng lên, vung tay áo, hư vô bốn phía lập tức vặn vẹo, một lát sau, xuất hiện một hình ảnh hư ảo. Trong tấm hình, là cảnh tượng Mạnh Hạo đánh chết Ngô Hoài.

Cho dù hình ảnh này có chút mơ hồ, nhưng Hô Diên Lão Tổ vẫn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra Mạnh Hạo. Đồng thời, y cũng nhìn ra giữa Mạnh Hạo và thanh niên áo đen hiện ra ở chỗ Hô Diên Khánh có chút tương tự, cũng có chỗ bất đồng.

- Đánh chết Khánh nhi, không phải là vị đồ đằng Thánh Tổ của Kim Ô tộc năm đó.

Trong lòng Hô Diên Lão Tổ dĩ nhiên đã hiểu ra, lão xoay người, thần thức mạnh mẽ tản ra, lập tức tìm kiếm khắp bát phương trên biển tím này.

Nhưng lão tìm không thấy Mạnh Hạo dưới đáy biển, cũng tìm không thấy, cách nơi này hơn một năm lộ trình, tại phương bắc Tây Mạc, đang phát sinh một trận chém giết. Sau khi tìm trong phạm vi nhất định, Hô Diên Lão Tổ không hề tìm nữa, mà sắc mặt âm trầm bay về phía Mặc Thổ.

- Cứ cho là việc này không liên quan đến người gọi là Mạnh Hạo kia, hắn là bị người hãm hại. Nhưng người thần bí kia có thể hãm hại hắn,

cũng nói ra giữa bọn họ có tồn tại liên hệ.

- Nếu không tìm thấy tên giết người chân chính, thì tìm được Mạnh Hạo, sau đó sưu hồn, thì cũng đương nhiên biết được kẻ giết người là ai, cũng giải quyết xong hết tất cả vấn đề!

- Mạnh Hạo này, không cần tìm nữa, lão phu tự có biện pháp, khiến hắn ngoan ngoãn tự mình hiện thân! Về phần sau khi sưu hồn, hắn sống hay chết, không quan hệ đến lão phu. Muốn trách … thì trách chính hắn xui xẻo!

Trong mắt Hô Diên Lão Tổ chợt lóe sát khí, phương pháp bức Mạnh Hạo hiện thân rất đơn giản, bức ép Kim Ô tộc là được rồi.

Hừ lạnh một tiếng, thân thể Hô Diên Lão Tổ nhoáng một cái, lao thẳng về phía Mặc Thổ.

Khi Hô Diên Lão Tổ rời đi, khu vực phía bắc Tây Mạc, tiếng nổ vang ngập trời. Trên mặt biển, gương mặt do Mạnh Hạo biến ra, không ngừng dâng lên, trong mắt lóe lên tinh mang, nhìn chằm chằm hài cốt giữa không trung.

Trong phút chốc, gương mặt Mạnh Hạo đã hoàn toàn dâng lên khỏi mặt biển, gương mặt mơ hồ. Một cột nước biển thật lớn, toàn là các gương mặt lớn nhỏ lập tức phóng lên cao, mặc cho hài cốt kia né tránh như thế nào, cũng không thể dịch chuyển ra ngoài, bị cột nước này bao phủ bên trong.

Trong tiếng nổ vang, toàn thân hài cốt này vang lên tiếng ken két, ánh sáng âm u trong mắt chớp động. Không biết nó triển khai phương pháp gì, chung quanh nó thế nhưng lại có tám phù văn lóng lánh, còn kết hợp với lực lượng kỳ dị kia, đối kháng với biển tím Mạnh Hạo. Khó khăn lắm mới ngăn cản được.

Cũng chỉ trong thời gian ba đến năm cái hô hấp, nước biển hạ xuống, toàn thân hài cốt kia chấn động, phun ra một ngụm khí tức sinh mạng thật lớn, thân thể suy bại, một chân đã trở thành tro bụi. Trên mặt nó mang theo biểu tình dữ tợn, xoay người, nhoáng một cái, tốc độ nhanh hơn, vội vã mà đi.

Ý thức Mạnh Hạo khóa chặt hài cốt này, giờ phút này, nếu bản tôn hắn ở đó, thì hài cốt này căn bản không có một chút hy vọng chạy trốn. Nhưng lúc này, chỉ là ý thức của hắn dung hợp với biển tím, trừ phi Mạnh Hạo mất đi ý thức, hoàn toàn hóa yêu, nếu không, chiến lực có thể hiện ra, còn chưa đủ để lưu cái hài cốt kia lại.

- Cho dù là chạy trốn, cũng phải khiến ngươi trả giá thật nhiều!

Trên mặt biển, gương mặt Mạnh Hạo lại hiện lên, hai mắt chợt lóe hàn quang, sau đó nhắm mắt, gương mặt nháy mắt biến mất. Cùng lúc đó, lại có từng giọt nước biển tím, đột ngột dâng lên từ trong biển rộng.

- Huyết Thao Thiên!

Thanh âm Mạnh Hạo mang theo một chút sát khí, khoảnh khắc vang lên, trên biển tím, nước biển dài hơn vạn trượng, nhanh chóng dâng lên, che trời phủ đất, lao về phía hài cốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 821: Chân linh ý!

Hai mắt hài cốt kia co rút lại, lập tức bấm niệm thần chú, ngoài thân thể một lần nữa xuất hiện phù văn, nhanh chóng xoay tròn, cùng đối kháng với nước biển đang tiến đến. Tiếng nổ rầm rầm vang vọng, hài cốt không ngừng lui về phía sau, không ngừng phun ra khí tức sinh mệnh. Cho đến khi tất cả nước biển đều tiêu tan, cả người nó dường như buông được tảng đá, khi nó đang muốn tiếp tục chạy trốn, đột nhiên, một cái nắm đấm thật lớn từ trong nước biển xông ra. Tốc độ của nắm đấm cực nhanh, lúc trước là ẩn nấp trong nước biển, khi tới gần liền đánh thẳng lên hài cốt này.

Tiếng động ken két lập tức truyền ra, hài cốt này rít lên một tiếng thảm thiết, thân thể rút lui, nhưng một chân khác cũng đã nổ tung tan thành tro. Bây giờ nó chỉ còn lại nửa người trên, bay nhanh về phía trước.

Nhưng tại nháy mắt nó lao về phía trước, ở đó, sóng biển ầm ầm dựng lên, vô số nước biển ngưng tụ ra một cái đầu thật lớn. Đầu này, chính là bộ dạng Mạnh Hạo, không chỉ là gương mặt, mà là một cái đầu hoàn chỉnh, lớn khoảng nghìn trượng, từ chỗ sâu trong đáy biển dâng lên, cản trở hài cốt đó tiến về phía trước.

- Đáng chết!

Hài cốt kia chấn động tâm thần, thân thể chợt tạm dừng, đột ngột xoay người thay đổi phương hướng, trong lòng nó đã tràn đầy khiếp sợ và kinh hoàng đối với Mạnh Hạo. Nó thế nào cũng không ngờ tới, bản thân đã chuẩn bị hai tầng, cũng không thể ngăn cản đối phương tới giết mình.

Thậm chí, giờ phút này, bản thể của đối phương còn không có tới, chỉ là ý thức dung hòa với biển tím, đã làm cho bản thân chật vật như vậy. Lúc này nhìn thấy, nó mới không thể tin nổi, đồng thời dâng lên sợ hãi mãnh

liệt đối với Mạnh Hạo.

Nhưng không đợi nó triển khai thần thông, mặt biển đột nhiên quay cuồng, hai cánh tay thật lớn từ trong đáy biển sâu thẳm dâng lên, tạo ra vô tận sóng biển, khiến cho mặt biển hình thành lốc xoáy. Trong tiếng vang ngập trời, hai cánh tay nước biển kia, mang theo tốc độ cực hạn, sau khi nâng lên thì lao về phía hài cốt, như muốn vỗ tay.

Tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc tới gần, bàn tay to lớn tới tận mấy trăm trượng, nhấc lên gió cuộn, giống như phong ấn hư vô bốn phía, khiến cho hài cốt kia lập tức hồn bay phách lạc, một bóng ma tử vong lần đầu tiên mãnh liệt nảy sinh từ tận đáy lòng.

- Bức La chân linh!

Tại thời điểm nguy cơ này, hài cốt con dơi đó ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rít thê lương. Trong tiếng rít đó, mi tâm của nó lập tức xuất hiện một tia hắc quang.

Tia sáng này vừa xuất hiện, lập tức khiến bầu trời chấn động, khiến biển tím run rẩy, khiến toàn bộ thế giới này, trong một khắc đó, dường như lập tức trùng điệp. Một cỗ hơi thở và lực lượng không thuộc về thế giới này, trong phút chốc, từ mi tâm hài cốt con dơi đen đó bạo phát ra.

Khoảnh khắc lực lượng này xuất hiện, ngoài Nam Thiên tinh, trong tinh không, một tòa tế đàn cực lớn, không biết đã xoay trồn quanh Nam Thiên tinh bao nhiêu năm, là một tồn tại hùng mạnh nhất, thần bí nhất trong toàn bộ Nam Thiên tinh…

Phong Tiên đài!

Giờ phút này, trên Phong Tiên đài, có khắc rất nhiều cái tên, trong lúc đó lóe lên, mơ hồ có một cỗ khí tức tang thương, đang chậm rãi thức tỉnh.

- Có chân linh ý, hiện thân ở Nam Thiên … vậy thì Chân Linh Thí Tiên kiếm, cũng theo đó mà xuất thế! Ta đến cùng có phải ngụy tiên hay không, dùng kiếm này đâm một cái là biết liền!

Thanh âm tang thương, chậm rãi quanh quẩn, ẩn chứa chấp nhất nào đó theo năm tháng.

Cùng lúc đó, ở vùng đất Tây Mạc, con dơi màu đen vẫn còn rít gào, hắc quang ở mi tâm nó chậm rãi lan tràn. Sau khi bao phủ hết cái đầu của nó thì hắc quang dường như trở nên cực kỳ suy yếu, không thể tiếp tục lan tràn nữa.

Đúng lúc này, trên mặt biển, hai cánh tay thật lớn kia rầm rầm mà đến, hai bàn tay khổng lồ trực tiếp vỗ một cái, kẹp con dơi màu đen ở giữa.

Tiếng nổ ngập trời, một cỗ lực phản chấn mãnh liệt chợt truyền ra. Hai cái bàn tay khổng lồ này lập tức sụp đổ, toàn bộ cánh tay cũng trong khoảnh khắc tan vỡ, khi chúng hóa thành nước biển rơi xuống, thì đầu Mạnh Hạo dường như cũng là thất khiếu chảy máu, trực tiếp tan thành nước biển.

Đồng dạng, hài cốt con dơi đen giữa không trung kia, cả người, ngoại trừ còn cái đầu đầy đủ, tất cả các vị trí khác đều dập nát, chia năm xẻ bảy. Duy chỉ có cái đầu phát ra hắc quang, giống như một ngôi sao băng, mang theo tiếng gào rú thê lương oán độc suy yếu, lao thẳng về phía xa, khoảnh khắc liền biến mất.

Nháy mắt khi nó biến mất, sóng lớn trên mặt biển tiêu tan, tất cả khôi phục như thường, Mạnh Hạo thu hồi ý thức dung nhập biển tím. Nơi bản tôn ngồi, thân thể hắn chấn động mạnh một cái, sắc mặt có chút tái nhợt, phá bỏ trạng thái đệ thất mệnh, duy trì đệ nhất mệnh, mở hai mắt ra.

- Đáng tiếc, không thể hoàn toàn giết chết yêu vật kia. Nếu bản tôn ta ở nơi đó …. Tuy nhiên nó đã bị thương nặng, muốn khôi phục lại, cần thời

gian rất dài. Lần sau gặp được nó, nhất định phải chém chết!

Hai mắt hắn lộ ra tinh mang, chậm rãi ngẩng đầu lên.

- Cỗ lực lượng thời điểm cuối cùng mà nó thể hiện ra …. Có chút quỷ dị.

Mạnh Hạo như thoáng suy nghĩ, cúi đầu nhìn về phía túi trữ vật. Vừa mới rồi, trong một cái chớp mắt đó, hắn rõ ràng cảm nhận được, trong bốn thanh Thí Tiên kiếm, có một thanh xuất hiện chấn động và khát vọng mãnh liệt.

- Có lẽ bí mật trên bốn thanh mộc kiếm này, có thể tìm được đáp án trên người con dơi màu đen kia.

Mạnh Hạo trầm ngâm, thân thể nhảy dựng lên, đang muốn xông ra khỏi mặt biển, bỗng nhiên hai mắt co rút lại. Tiếp đó, thân thể hắn lại trầm xuống, không chút do dự dung hợp ý thức với biển tím, làm cho bản thân giống như đang ẩn núp.

Cùng lúc đó, trên biển tím Tây Mạc, có một cỗ thần thức từ trên trời phủ xuống, mang theo khí tức tang thương, quét qua toàn bộ Tây Mạc, giống như đang tìm kiếm cái gì đó. Cũng may có biển tím ngăn cản, Mạnh Hạo lại dung hợp với biển tím, giấu thân thể ở trong đó, khiến cho thần thức này sau khi đảo qua cũng không phát hiện ra, mà đuổi thẳng tới phía con dơi màu đen bỏ chạy.

Thần thức dũng mãnh này, khiến Mạnh Hạo nghĩ tới tám vị tiên thấy được năm đó, ở ngoài Khư Kiều giới!

- Người đó đang tìm kiếm cái gì?

Hai mắt hắn chớp động, không có lập tức rời khỏi, mà là đợi vài ngày. Trong mấy ngày này, thần thức kia lại xuất hiện thêm ba lượt, tìm kiếm một vòng, cho đến khi lại trôi qua mấy ngày nữa, thì mới chính thức biến

mất.

Đợi thêm vài ngày nữa, sau khi Mạnh Hạo xác định chắc chắn đối phương đã rời đi, hắn mới chạy ra khỏi mặt biển, đứng trên nước biển. Mạnh Hạo cúi đầu nhìn túi trữ vật, hắn mơ hồ đoán được, có lẽ thứ mà thần thức từ trên trời phủ xuống kia tìm kiếm, chính là Thí Tiên kiếm!

Trong trầm ngâm, Mạnh Hạo nâng tay phải vỗ lên túi trữ vật, trong tay hắn lập tức xuất hiện một cái đầu lâu. Chính là đầu lâu của thanh niên mặc áo đen do con dơi hóa thành.

Tuy nhiên lại không phải hình người, mà là bộ dạng con dơi, hai mắt vô thần. Nhưng hoảng sợ và tuyệt vọng lưu lại trước khi chết, làm cho người ta khi nhìn thấy, sẽ có một loại cảm giác chấn động không thể nói rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 822: Thời tiết thay đổi!

Đầu này, là do Mạnh Hạo cố ý bảo lưu lại. Nguyên nhân, chính là để hóa giải một hồi phân tranh không nhất thiết phải triển khai.

Tử vong của Hô Diên Khánh là do con dơi màu đen cố ý hãm hại, không nói trước Hô Diên Lão Tổ có thể nhìn ra manh mối hay không. Cho dù là không nhìn ra, cái đầu đang nằm trong tay Mạnh Hạo lúc này, cũng đủ để chứng minh vấn đề.

Xoay người nhoáng lên một cái, Mạnh Hạo bay về phía một trong mười phường thị, trong những năm gần đây đã được kiến tạo trên đại dương Tây Mạc bao la, mà Mạnh Hạo từng nhìn thấy khi ý thức dung hợp với biển tím.

Giờ phút này, cách hắn gần nhất, là phường thị thứ bảy.

- Mười phường thị này đều có tu sĩ Mặc Thổ canh gác. Vả lại có thể có tư cách ở lúc đại họa buông xuống, mà thành lập được loại phường thị giống như cứ điểm tấn công này, nhất định là có liên minh Thiên Đình ủng hộ.

- Đưa cái đầu này tới đó, tự nhiên sẽ có người đưa nó cho Hô Diên Lão Tổ.

Thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, tốc độ cực nhanh. Ba ngày sau, qua biển tím, xa xa thấy được, ở trên mặt biển có một phường thị, rộng đến mấy ngàn trượng, do rất nhiều thuyền bè nổi lập lờ nối liền một chỗ tạo thành.

Ở trên còn có không ít kiến trúc bằng gỗ, tu sĩ ước chừng hơn một ngàn, tiếng người ồn ào, tiến tiến xuất xuất, có không ít người còn đang đi lại,

bộ dạng rất là náo nhiệt.

Bốn phía có vài tu sĩ mặc áo bào đen, ai nấy vẻ mặt lạnh lùng, ở bên cạnh đi tới đi lui, trên quần áo có đồ án hồ điệp xuyên vân. Mấy người này chính là hộ vệ phường thị thứ bảy.

Ngày bình thường, nơi đây là chỗ tiếp viện, tiếp tế, giao dịch giữa các tu sĩ. Thậm chí dựa theo kế hoạch ở Mặc Thổ, trong những năm tháng tới, sẽ lấy mười phường thị này làm cơ sở, kiến tạo nên trên trăm phường thị trên đại dương Tây Mạc bao la này.

Nơi đây có trận pháp, khiến cho thần thức rất khó tràn vào, trừ phi Mạnh Hạo mở ra đa mệnh, nếu không thần thức hắn cũng khó mà tràn vào.

Thời gian Mạnh Hạo tiến đến, chính là giữa trưa, ngay lập tức dẫn tới sự chú ý của tu sĩ trong phường thị này. Những hộ vệ kia co rút hai mắt lại, tu vi Nguyên Anh đại viên mãn của Mạnh Hạo, khiến bọn họ lập tức cảnh giác, nhưng không có ngăn trở, tùy ý Mạnh Hạo bước vào trong phường thị.

Vừa mới bước vào phường thị, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được một cỗ lực lượng trận pháp, giống như thần thức đảo qua, bao trùm toàn thân. Lực lượng trận pháp này dường như ngừng một chút, sau đó giống như khóa chặt bản thân, ngưng tụ bất động.

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, hắn là muốn tìm liên minh Thiên Đình, nếu nơi đây có người chủ động tới tìm hắn, cũng nói rõ, Hô Diên Lão Tổ bởi vì Hô Diên Khánh tử vong, đã chuẩn bị không ít, vả lại cũng biết được thân phận của mình

Nếu không có người tìm tới mình, thì việc này cũng có chút ý vị sâu xa.

Gần như trong nháy mắt Mạnh Hạo đến đây, trong số những thuyền bè hợp thành phường thị này, trong một thuyền cực kỳ xa hoa, đang có hai

lão già khoanh chân nhập định.

Một người trong đó, mặc trường bào màu đỏ, tu vi Nguyên Anh hậu kỳ. Bên cạnh lão là một lão già mặc trường bào màu đen, trên mặt có một vài đồ đằng màu sắc rực rỡ, đang nhắm mắt, tản mát ra dao động tiếp cận cực gần tới Nguyên Anh đại viên mãn, tuy rằng còn chưa đủ, nhưng hiển nhiên cũng không kém quá xa.

Hai người này, chính là người mạnh nhất trú thủ tại trong phường thị thứ bảy này của liên minh Thiên Đình.

Gần như trong khoảnh khắc khi Mạnh Hạo bước vào phường thị này, đột nhiên, trong hư không trước mặt hai cái lão già này, có một quầng sáng xuất hiện, nhanh chóng lóe lên.

Hai lão già đồng loạt mở mắt, ngay lập tức thấy được, trong quầng sáng này, xuất hiện bóng dáng Mạnh Hạo.

Trong quầng sáng, bốn phía bóng dáng Mạnh Hạo, đang tản ra từng trận hào quang đỏ thẫm. Ánh sáng này không phải do Mạnh Hạo tản ra, mà do dấu hiệu của trận pháp trong phường thị này tản ra.

- Truy nã màu đỏ … người này…

- Chính là hắn! Mấy ngày trước, Hô Diên Lão Tổ của Thiên Tòng bộ tự mình truyền đạt mệnh lệnh truy nã.

Hai lão già co rút mắt lại, nhìn nhau một cái, đều nhìn ra vẻ ngưng trọng và trầm ngâm trong mắt đối phương.

- Ta nhớ được, trong truy nã ngày đó Hô Diên Lão Tổ thông cáo từng đề cập tới. Người nào báo tin tức cho ông ta, có thể lấy được một pháp bảo do ông ta tự mình luyện chế. Nếu như có thể bắt sống người này, thì có thể nhận một cái ân tình của ông ta!

Trong mắt hai lão đều lập tức hiện lên tia lửa nóng, khi nhìn về phía đối phương đều đã có vẻ dao động.

- Mở trận pháp ra!

- Tất cả tu sĩ Nguyên Anh, toàn bộ ra tay!

Hai lão trầm mặc một lát, đều quyết đoán ra tay. Thân là tu sĩ, không sợ hung hiểm, chỉ sợ là ngay cả dũng khí đối mặt với hung hiểm cũng không có. Phú quý… cho tới bây giờ đều là cầu trong hiểm!

Một ân tình của Lão Tổ Trảm Linh, đáng giá để bọn họ mạo hiểm một lần, cho dù nhìn qua thì tu vi người này rất quỷ dị. Mà kể cả là Nguyên Anh đại viên mãn, có các tu sĩ Nguyên Anh khác phối hợp, quan trọng hơn là có trận pháp, việc này cũng không phải là không thể thành.

Khi mà gần như tất cả tu sĩ Nguyên Anh của liên minh Thiên Đình ở phường thị thứ bảy này, đều lần lượt nhận được chỉ thị từ hai lão, thì Mạnh Hạo đang đi dạo trong phường thị. Hắn đi qua đám người, nhìn náo nhiệt phồn hoa xung quanh, có chút hoảng hốt, lúc này mới nhớ ra, bản thân đã bế quan hơn một trăm năm.

- Hơn một trăm năm….

Mạnh Hạo than nhẹ, trí nhớ giống như thủy triều, chậm rãi hiện lên. Hắn nhớ tới những gương mặt quen thuộc đã thấy khi hắn dung hợp với biển tím.

Nhớ tới giọt nước mắt kia.

Mang theo phiền muộn, Mạnh Hạo đi lại trong phường thị, cho đến khi đi tới gần một chỗ, bước chân của hắn, đột nhiên ngừng lại. Khi chậm rãi ngẩng đầu lên, thân thể Mạnh Hạo, tại trong một trăm năm này, lần đầu

… run rẩy một chút.

Ở phía trước hắn, có một cái giá, trên kệ treo … hơn năm mươi người.

Hơn năm mươi người này, ai cũng hấp hối, thậm chí có một nửa trong đó đã tử vong, đã trở thành thi thể, nhưng vẫn bị treo ở nơi đó, chịu gió thổi, nắng chiếu, tử khí tràn ngập.

Trên người của bọn họ, tràn đầy vết thương, hiển nhiên đã chịu không biết bao nhiêu tra tấn. Giờ phút này, một nửa không chết, mở to hai mắt vô thần, dường như đang nhìn về phía xa.

Không ai, phát ra tiếng kêu rên hay thảm thiết dù chỉ một chút, cả đám đều duy trì vẻ trầm mặc.

Trong đó có một người, là một lão bà, dung nhan già nua, thân thể héo rũ, người đầy vết roi, một đầu tóc bạc, rất là chật vật. Nhưng nếu như nhìn kỹ, có thể mơ hồ nhìn ra, dường như bà lão này lúc tuổi còn trẻ, là một người con gái đẹp.

Bà vô thần nhìn xa xa, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì, chỉ là trong tâm thần, ngọn lửa sinh mệnh vẫn luôn không tắt, giống như đại biểu cho thù hận mãnh liệt trong lòng bà.

Trong nháy mắt đó, đầu óc Mạnh Hạo nổ vang, sắc mặt hắn, lại trong nháy mắt dâng lên … sương lạnh, chưa bao giờ có trong hơn một trăm năm qua. Cho dù là khi đối mặt với con dơi màu đen, phẫn nộ của Mạnh Hạo cũng đều thua xa, không mãnh liệt như lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 823: Thời tiết thay đổi! (2)

Thân thể của hắn run rẩy, đây là do phẫn nộ tới cực hạn mà không thể khống chế. Từng trận hàn khí khó có thể hình dung, khoảnh khắc như từ trên người Mạnh Hạo tràn ra. Dưới chân hắn, ván gỗ xuất hiện hàn băng, biển tím ngoài phường thị, tại thời khắc này, lại xuất hiện sóng lớn, mãnh liệt cuồn cuộn.

Trong đầu của hắn, tại thời khắc này, không thể khống chế, hiện lên từng màn ký ức.

- Tiền bối, nàng là tỷ tỷ của ta, nàng gọi là Ô Linh!

- Nếu như ngươi dám lừa gạt đệ đệ của ta, ngươi và ta không chết không ngừng!

- Tiền bối, vì đệ đệ của ta, Ô Linh có thể trả giá tất cả, bất luận chuyện gì, ta cũng có thể làm …

Thanh âm năm đó quanh quẩn trong đầu Mạnh Hạo, cho đến khi hóa thành lão bà trước mắt.

Từng là thiếu nữ, trải qua năm tháng, hồng nhan đã không còn, mà trở thành tang thương.

Bà lão này, Mạnh Hạo mơ hồ nhận ra, chính là … Ô Linh!

Những người khác bị treo xung quanh, có ba đến năm người, là Mạnh Hạo tìm được điểm quen thuộc năm đó trên người bọn họ, bọn họ … chính là tộc nhân Ô Thần bộ!

Khi Mạnh Hạo nhìn về phía những tộc nhân Ô Thần bộ, thì bốn phía xung quanh này, cũng có một vài tu sĩ, đang mang theo cảm thán, nhìn những tộc nhân Ô Thần bị treo, nhỏ giọng nghị luận với nhau.

- Mười phường thị này, đều có tộc nhân của Kim Ô Hắc Long tộc, bọn họ không nên đi trêu chọc Thiên Tòng bộ, không nên đi chọc vào Hô Diên Lão Tổ a.

- Muốn trách, thì trách cái vị đã từng là đồ đằng Thánh Tổ của bọn họ kìa, thế nhưng lại giết con trai độc nhất của Hô Diên Lão Tổ. Việc này huyên náo quá lớn, hiện giờ toàn bộ thế lực Mặc Thổ đều bị kinh động.

- Ha hả, những thi thể nửa sống nửa chết treo ở đó, còn không phải là để bức vị đồ đằng Thánh Tổ năm đó của Kim Ô tộc ra sao. Ta nhớ được, hắn gọi là Mạnh Hạo thì phải.

- Ta còn nghe nói, Thiên Tòng bộ tuyên cáo thiên hạ. Một ngày Mạnh Hạo không xuất hiện, Thiên Tòng bộ liền giết một trăm tộc nhân Kim Ô tộc.

Những âm thanh này, từng câu từng câu, giống như những lưỡi dao sắc bén đâm vào tâm thần Mạnh Hạo, khiến tim hắn, tại thời khắc này như bị xé làm đôi, khiến sắc mặt hắn tái nhợt, khiến hàn băng dưới chân hắn, trong nháy mắt này, càng băng hàn hơn.

Hô hấp của hắn cũng trở nên đau đớn, hai mắt tại thời khắc này, xuất hiện tơ máu và hồng quang.

Hắn không nghĩ tới, vị Hô Diên Lão Tổ kia, thế nhưng … lại làm sự việc tuyệt đến nông nỗi này, hiển nhiên là vốn không coi Mạnh Hạo ra cái gì. Lão ta lấy một loại thái độ của cường nhân, cho dù dễ dàng biết rõ việc này không phải Mạnh Hạo làm, nhưng cũng bị liên lụy vào.

- Kim Ô bộ….

Biển tím bốn phía, tại thời khắc này, rít gào, cuộn trào mãnh liệt hơn, khiến cho không ít tu sĩ nơi đây đều kinh ngạc nhìn lại. Cũng có một vài người, đã sớm nhìn ra Mạnh Hạo không thích hợp.

Giờ phút này, trong hơn năm mươi người bị treo ở nơi đó, Ô Linh như có cảm giác, gian nan quay đầu, trong một chớp mắt đó, bà … thấy được Mạnh Hạo.

Khoảnh khắc khi nhìn rõ Mạnh Hạo, bà sững sờ tại chỗ.

Khi bà nhìn Mạnh Hạo, dần dần hiện lên nụ cười. Mạnh Hạo nhìn bà, trên mặt có áy náy, cũng có một cỗ phẫn nộ ngập trời không thể kiềm chế.

Giờ phút này, tiếng nghị luận nho nhỏ ở bốn phía, cũng bị biển tím cuộn trào xung quanh đánh gãy, nhưng hai câu cuối cùng vẫn truyền tới trong tai Mạnh Hạo.

- Kim Ô Hắc Long tộc, vì chuyện như vậy mà phân ra. Hắc Long bộ nhân cơ hội một lần nữa tách ra độc lập, Kim Ô tộc sợ là chạy trời không khỏi nắng rồi. Ta nghe nói lúc này, Thiên Tòng bộ xuất động khai chiến, vẫn còn đang tiếp tục đánh với Kim Ô tộc, bây giờ có lẽ cũng chưa kết thúc đâu. Nhưng khai chiến giữa đôi bên lúc trước, Thiên Tòng bộ đã bắt gần năm trăm tộc nhân Kim Ô tộc làm tù binh.

- Tuy nhiên, Kim Ô tộc này cũng rất tuyệt vời, nghe nói so với dự liệu của các thế lực khác còn cường đại hơn, Thiên Tòng bộ bỏ ra thương vong không nhỏ, khiến cho Thiên Tòng bộ không thể không xuất động toàn tộc, khai chiến toàn diện.

Sau khi hai câu này rơi vào trong tai Mạnh Hạo, ngoài phường thị, toàn bộ biển tím, đột nhiên bùng nổ hoàn toàn, ầm ầm rít gào. Hàn khí dưới

chân Mạnh Hạo, tại trong nháy mắt này, quét ngang bát phương, bao trùm toàn bộ phạm vi của phường thị.

Thời tiết thay đổi!

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, đầu óc hắn nổ vang, phẫn nộ tột cùng, tại thời khắc này, trực tiếp bùng nổ trong tâm thần hắn.

- Thiên Tòng bộ!

- Hô Diên lão thất phu!

Biển tím rít gào, hàn khí chợt khuếch tán, dường như có cả bông tuyết bay xuống. Trong phường thị, tất cả tu sĩ cũng nhịn không được mà run run thân thể. Mà những người xung quanh Mạnh Hạo, thì ai nấy đều run rẩy, hoảng sợ nhìn về phía Mạnh Hạo.

Hơn thế, tại thời khắc này, bốn phía Mạnh Hạo lại xuất hiện từng bóng người, tổng cộng là chín tu sĩ Nguyên Anh, vây quanh Mạnh Hạo. Cùng lúc đó, hai lão già mạnh nhất trú thủ tại đây, cũng đã xuất hiện bóng dáng giữa không trung.

Ngay sau đó, trận pháp trong phường thị thứ bảy toàn lực vận chuyển, tiếng nổ vang vọng, hoàn toàn bao phủ bát phương nơi đây, tạo thành uy áp, không ngừng giáng xuống.

- Mạnh Hạo, ngươi tàn nhẫn giết chết tộc nhân hạch tâm của liên minh Thiên Đình ta, còn dám xuất hiện tại trong phường thị. Ngày hôm nay, ở nơi này, chúng ta phải chém chết ngươi!

Khi thanh âm từ miệng lão già áo đen truyền ra, quanh quẩn toàn bộ phường thị, thì cùng lúc đó, có vài chục tộc nhân của liên minh lập tức hiện ra, khoanh chân ngồi ở bát phương, chủ trì trận pháp vận chuyển.

Ánh mắt Mạnh Hạo đỏ thẫm, lòng hắn đang rỉ máu, hắn không có giết Hô Diên Khánh. Thậm chí vì hóa giải hiểu lầm này, hắn liên tục giết chết con dơi màu đen, còn lấy về cả một cái đầu lâu.

Hắn không tin lấy tâm trí tu vi Trảm Linh của Hô Diên Vân Minh, lại không nhìn ra manh mối Hô Diên Khánh tử vong. Nhưng hiện tại hắn hiểu, Hô Diên lão thất phu, căn bản sẽ không cùng hắn nói cái đạo lý gì cả.

- Hô Diên, ngươi đã cố ý muốn ta liên lụy vào, như vậy, Hô Diên Khánh … chính là do Mạnh Hạo ta giết rồi!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, tay phải nâng lên vỗ mạnh vào túi trữ vật, đầu lâu con dơi lập tức xuất hiện. Thời điểm từ trong tay Mạnh Hạo bay lên, vật chứng mà lúc trước trong mắt hắn đã đủ để giải thích rõ, liền trực tiếp nổ tung, trở thành tro bụi.

Tại trong chớp mắt đầu lâu hóa thành tro bụi, trong mắt Mạnh Hạo sát khí ngập trời, khí tức của hắn trong thời khắc này, trực tiếp băng hàn vô tận, sát khí kinh người.

- Thiên Tòng bộ. Mạnh Hạo ta, chỉ cần còn sống một ngày, cũng phải khiến tộc của ngươi, từ nay về sau, huyết mạch diệt tận!

Mạnh Hạo gào lên, ngay sau đó, một cơn cuồng phong gào thét nổi lên, trực tiếp cuốn lấy hơn năm mươi tộc nhân Ô Thần bộ trên giá.

Sau đó, chợt hạ xuống, lấy phong hóa này làm sức sống, lập tức tẩm bổ mọi người, giúp cho đám người Ô Linh, lập tức khôi phục thân thể. Chỉ là những người đã chết đi, không thể sống lại.

Tính cả Ô Linh, ba đến năm người kia, đều là thế hệ tộc nhân trước của Ô Thần bộ, từng cùng Mạnh Hạo một đường chinh chiến. Giờ phút này, khi thấy được Mạnh Hạo, bọn họ run rẩy thân thể, trong mắt hiện lên sự

kích động và chấp nhất mãnh liệt, lập tức quỳ bái về phía Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 824: Ngao khuyển, thức tỉnh!!!

Giống như dùng thanh âm mạnh nhất của tính mạng, gào rú ra áp lực và hy vọng trong tâm bọn họ.

- Bái kiến Thánh Tổ!!!

Xung quanh 3-5 tộc nhân này, những tộc nhân Ô Thần bộ khác, đều là sinh ra trong vòng một trăm năm này, bọn họ chưa từng gặp qua Mạnh Hạo, chỉ từng nhìn thấy pho tượng của Mạnh Hạo. Giờ phút này, nhìn thấy tiền bối trong tộc như thế, ai nấy cũng lập tức run rẩy, cho dù sắc mặt tái nhợt, cho dù thân thể suy yếu, cũng đều lập tức quỳ bái, gào rú.

- Bái kiến Thánh Tổ!!!

Thanh âm của bọn họ, quanh quẩn bát phương. Cộng thêm lời nói của lão già áo đen cùng với những tu sĩ Nguyên Anh kia xuất hiện như gặp đại địch lúc trước, ngay lập tức làm cho tất cả tu sĩ trong phường thị thứ bảy, chấn động tâm thần. Tất cả mọi người mở to mắt, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo. Ở trong trí nhớ của bọn họ, hơn một trăm năm qua, việc có liên quan đến Mạnh Hạo, truyền lưu rất nhiều.

Không ngoài dự tính, phần lớn nói, Mạnh Hạo là truyền thuyết, một người mang theo một bộ lạc, từ phương bắc Tây Mạc đi tới Mặc Thổ.

- Hắn chính là Mạnh Hạo!!!

- Đồ đằng Thánh Tổ của Kim Ô tộc, hóa ra chính là hắn!!!

Trong chớp mắt, khi Mạnh Hạo khí thế ngập trời, khi tu sĩ bốn phía vì

nhận ra thân phận của hắn mà kinh hô, thì chín tu sĩ Nguyên Anh đến từ liên minh Thiên Đình vây quanh Mạnh Hạo, còn có hai lão già mạnh nhất kia đều biến sắc. Bọn họ cắn răng một cái, đồng loạt ra tay, lao thẳng đến Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, trận pháp nơi đây nổ vang, lực lượng trận pháp chợt giáng xuống trên người Mạnh Hạo, dường như đã trở thành một loại áp chế. Tu vi của Mạnh Hạo tại thời khắc này, bị cứng rắn suy yếu hạn chế tại Nguyên Anh trung kỳ.

Đây là lấy toàn bộ lực lượng của trận pháp áp chế. Trận này, là do Lão Tổ Trảm Linh của liên minh Thiên Đình bố trí, uy lực không tầm thường. Bằng không, nó cũng không được khắc vào trong các phường thị lớn, với tư cách là thủ đoạn cuối cùng.

Cho dù là Nguyên Anh đại viên mãn, ở trong trận pháp này, cũng phải bị áp chế và suy yếu nghiêm trọng. Cũng chính là bởi vì có trận pháp dũng mãnh, mới khiến cho hai lão giá trú thủ tại đây cho rằng, có thể đánh cược một lần!

Gần như khoảnh khắc lực lượng trận pháp này buông xuống, mười một tu sĩ Nguyên Anh bốn phía, lập tức mang theo sát khí, khoảnh khắc hiện ra xung quanh Mạnh Hạo. Pháp bảo, thần thông, thuật pháp, đồ đằng, một luồng ngũ quang thập sắc, trong chớp mắt đánh thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Cho dù ngươi là đồ đằng Thánh Tổ, nhưng bước vào trận pháp phường thị, thì đã định trước, ngươi…. Chắc chắn phải chết!

Khi tiếng cười lạnh truyền ra, tiếng nổ vang long trời lở đất, chợt bộc phát ra từ chỗ Mạnh Hạo.

Tại bên trong tiếng bùng nổ này, thanh âm Mạnh Hạo, giống như hàn phong cửu âm, mang theo sát khí, mơ hồ truyền ra.

- Đệ tam mệnh!

Khoảnh khắc khi thanh âm của hắn quanh quẩn, cũng chính là lúc mười một tu sĩ Nguyên Anh bốn phía toàn lực ra tay. Trong tiếng nổ vang, mười một người này bỗng nhiên biến sắc, một cảm giác khủng bố trước nay chưa từng có lập tức xuất hiện trong lòng bọn họ. Khiến cho mười một người này, không chút do dự lập tức lui ra phía sau.

Ngay khi bọn họ lui ra phía sau, ánh sáng thần thông pháp bảo tản ra, lộ ra Mạnh Hạo, giống như tiên ma ở trong trận pháp!

Tóc Mạnh Hạo không gió mà bay, đệ tam mệnh mở ra, trong cơ thể, chiến lực bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, khiến cho lực lượng trận pháp bao phủ trên người hắn, giờ khắc này trực tiếp từ vô hình thành hữu hình, hóa thành một cái lưới lớn.

Chỉ có điều, cái lưới lớn này hiện giờ cũng đang chớp nháy, phát ra thanh âm bang bang không gánh vác nổi, rồi xuất hiện vết nứt. Theo vết nứt, khí tức khủng bố của Mạnh Hạo bộc phát ra. Khi khí tức này phủ xuống, tất cả tu sĩ trong phường thị, hoảng sợ.

Nhất là mười một tu sĩ Nguyên Anh kia, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, đồng loạt hít vào một hơi sâu, vẻ mặt không thể tin nổi. Bọn họ không thể tưởng tượng, lại có tu sĩ Nguyên Anh có thể cứng rắn chống đỡ trận pháp nơi đây. Vả lại xem bộ dạng này, trận này … căn bản không thể duy trì lâu lắm.

Nhưng bọn họ … vẫn đoán sai. Tại trong nháy mắt mười một người kia biến sắc, cho rằng trận pháp này không thể kiên trì lâu lắm, thì trận pháp lưới lớn kia, trực tiếp ầm ầm sụp đổ, chia năm xẻ bảy, hoàn toàn tiêu tan.

Theo trận pháp tiêu tan, toàn bộ phường thị ầm ầm chấn động, hơn mười tộc nhân liên minh chủ trì trận pháp kia, đồng loạt phun ra máu tươi, thân

thể trực tiếp nổ tung, máu thịt mơ hồ, cả thân xác và linh hồn đều bị hủy diệt.

Trận pháp này, căn bản là không có tư cách kiên trì, chỉ là trong chớp mắt, liền lập tức tan vỡ hoàn toàn.

Gần như đồng thời khi trận pháp này hóa thành mảnh vỡ, thân thể Mạnh Hạo đột nhiên đi ra. Tại trong hoảng sợ của mười một tu sĩ Nguyên Anh bốn phía, tay phải Mạnh Hạo nâng lên, vung mạnh về phía trước.

Một cái vung này, toàn bộ chiến lực bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, bùng nổ ngập trời, dung nhập vào cuồng phong, nổ vang khuếch tán ra bốn phía. Tiếng kêu thảm thiết, trong phút chốc truyền ra, mười một tu sĩ Nguyên Anh, thì có chín người … trong chớp mắt đó, giống như bị thiên sơn va chạm, căn bản là không thể né tránh, không thể chạy trốn, không thể đối kháng, thân thể ở trong gió này, cốt nhục chia lìa, Nguyên Anh trực tiếp bị hủy diệt trong thê lương.

Chín người … khoảnh khắc tử vong!!1

- Hắn là tu sĩ gì!!!

- Hắn không phải Nguyên Anh đại viên mãn tầm thường, hắn là … nửa bước Trảm Linh!

Hai lão già mạnh nhất kia liên tục phun ra bảy tám ngụm máu tươi, thân thể nhanh chóng rút lui, nhưng lại ầm ầm nổ tung, chỉ còn lại Nguyên Anh. Hai lão mang theo tiếng hét chói tai cùng hối hận trước nay chưa từng có, cũng có sợ hãi và kinh hoảng tới cực hạn, phát cuồng liều lĩnh muốn chạy trốn.

Cảnh tượng này, hoàn toàn chấn động tất cả tu sĩ trong phường thị, khiến bọn họ run rẩy, ánh mắt khi nhìn về phía Mạnh Hạo, mang theo sự hoảng sợ và chấn động mãnh liệt.

Mạnh Hạo thân thể cao lớn, tóc bay múa, khí thế toàn thân kinh thiên, hơi thở tiên ma cuồng bạo, giờ phút này còn có sát khí ngập trời. Tất cả phẫn nộ của hắn, toàn bộ đã trở thành sát khí, tất cả sát khí của hắn, đều chỉ về một phương hướng…

Diệt toàn tộc Thiên Tòng bộ!

Ngươi giết một người của ta, ta giết trăm người của ngươi. Ngươi giết trăm người của ta, ta diệt toàn tộc của ngươi!

Ta vốn không muốn chiến, vốn muốn hóa giải, vì thế, ta lấy đầu con dơi màu đen kia, để ở đây. Nhưng ngươi nếu đã cao cao tại thượng, tự cho mình là đúng, muốn lôi ta vào vũng bùn. Như vậy đơn giản, ta liền thật sự tiến vào, đánh với ngươi một trận!

Thân thể Mạnh Hạo chợt bay lên, mang theo hai mắt huyết sắc, nhìn hai lão già đang bay nhanh chạy trốn kia. Hắn không truy kích, mà nhắm nghiền hai mắt, phẫn nộ của hắn, sát cơ của hắn, quyết tâm của hắn, tại trong chớp mắt này, hóa thành một cỗ kích thích mãnh liệt. Kích thích này giống như thủy triều, trong phút chốc, dũng mãnh lao vào mặt nạ huyết sắc trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, đụng vào … Huyết Ngao đã ngủ say … hai trăm năm!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 825: Ngao khuyển, thức tỉnh!!! (2)

Nó ngủ say, đã đến trình độ sắp thức tỉnh. Nhất là khi thiên kiếp qua đi, Mạnh Hạo càng cảm nhận được mãnh liệt hơn. Nếu không có kích thích bên ngoài, có lẽ mấy tháng nữa, Huyết Ngao nhất định cũng sẽ thức tỉnh.

- Huyết Ngao của ta, ta cũng cần ngươi…

- Huyết Ngao của ta, tỉnh lại … cùng ta, chiến Thiên Tòng!

- Huyết Ngao, thức tỉnh!

Tại trong nháy mắt, thân thể Huyết Ngao trong mặt nạ huyết sắc, chấn động mạnh. Nó cảm nhận được phẫn nộ của Mạnh Hạo, cảm nhận được sát cơ mãnh liệt của Mạnh Hạo với Thiên Tòng bộ, cảm nhận được Mạnh Hạo cần nó.

Tại chớp mắt đó, thân thể Huyết Ngao ầm ầm chấn động, đã hai trăm năm, nó không có mở ra đôi mắt huyết sắc, tại thời khắc đó… hoàn toàn mở ra!

Huyết Ngao, thức tỉnh!

Khoảnh khắc Huyết Ngao mở hai mắt, huyết quang khôn cùng, nháy mắt từ ngoài thân thể Mạnh Hạo, ầm ầm bùng nổ, cuồn cuộn lan ra nền trời xung quanh. Tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền bao trùm phạm vi vạn trượng.

Hai Nguyên Anh bỏ chạy kia, không kịp chạy quá xa, đã bị huyết quang này bao trùm, phát ra tiếng kêu thảm thiết, Nguyên Anh trực tiếp dập

nát, hòa tan, cả thân xác và linh hồn đều bị hủy diệt hoàn toàn.

Cầu phú quý trong hiểm nguy, nhưng câu sau, cũng là diệt sinh tử trong hiểm nguy!

Theo Nguyên Anh của hai người kia tử vong, huyết quang đã bao trùm phạm vi khoảng vạn trượng, trở thành sương đỏ nồng đậm đến cực điểm. Sương mù này quay cuồng rồi cuốn thẳng lên không trung.

Nó hóa thành một cái hình tròn, không còn lan tràn nữa, mà từ xa nhìn lại, thì giống như … một con mắt màu đỏ thật lớn!

Con mắt này tạo cho người ta cảm giác kinh tâm động phách, giống như bị nó nhìn trúng, sẽ làm cho người ta nháy mắt mất đi ý thức, toàn bộ đầu óc nổ vang, đặt mình vào trong biển máu, không thể tự kiềm chế.

Dường như toàn bộ sinh mạng, cũng sẽ ở trong một khắc đó, trở thành huyết sắc.

Con mắt này cực kỳ chân thật, lộ ra vẻ yêu dị, sương đỏ trong lúc quay cuồng lại tạo ra người nhìn cảm giác, kinh sợ đến nổi da gà. Mà tại trung tâm con mắt khổng lồ đó, giờ phút này lại xuất hiện một lốc xoáy. Lốc xoáy này không ngừng chuyển động, hóa thành một hắc động.

Hắc động này dường như có thể cắn nuốt tất cả vật chất, thời điểm nó xuất hiện, hư vô bốn phía vặn vẹo, hào quang không trung ở quanh đó, dường như cũng bị cắn nuốt, làm cho người ta nhìn mà thấy ghê người.

Theo lốc xoáy rầm rầm chuyển động, thì hắc động trung tâm càng ngày càng lớn, mười trượng, năm mươi trượng, một trăm trượng …. Ba trăm trượng, cho đến cuối cùng, không ngừng khuếch trương, rồi lớn cỡ nghìn trượng.

So với mắt đỏ vạn trượng, hắc động nghìn trượng này giống như con

ngươi của mắt, mà lốc xoáy kia, lại là lòng trắng giữa con ngươi và mắt, hư vô vô tận.

Cảnh tượng này, hoàn toàn chấn động mọi người trong phường thị, khiến cho toàn bộ tu sĩ nơi đây run rẩy thân thể, vẻ mặt hoảng sợ, biểu tình kinh hoàng không thể nổi.

- Đây là cái gì!!!

- Tất cả tu sĩ Nguyên Anh đều chết hết, chỉ là trong một chớp mắt, toàn bộ đã chết hết. Mạnh Hạo này, hắn … hắn rốt cuộc là tu vi gì?!!

- Hắn triệu hồi ra thứ này, lại là tồn tại khủng bố như thế nào nữa chứ!!!

Mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống trên mặt từng người trong phường thị, hô hấp mọi người nơi đây trở nên dồn dập, nguy cơ sinh tử mãnh liệt, làm cho bọn họ tại thời khắc này, đối với Mạnh Hạo, sinh ra sợ hãi không cách nào hình dung. Giống như một ác mộng, không thể thức tỉnh, sẽ khắc sâu cả đời.

Biển tím bốn phía nổ vang. Khi biển cuộn trào, trong hắc động giữa huyết nhãn khổng lồ trên không trung, trong giây lát truyền ra một tiếng rít gào.

Rống!

Tiếng rít gào này, giống như một mãnh thú nào đó gào rú, truyền khắp bát phương, chấn động đến hư không cũng vặn vẹo. Ngay cả con ngươi của huyết nhãn khổng lồ kia, tại thời khắc đó, dường như cũng co rút lại, sau đó mạnh mẽ nở lớn ra, bóp méo toàn bộ thiên địa, bóp méo cả tâm thần của mọi người trong phường thị.

Chỉ là một tiếng rít gào, đã như sấm sét kinh thiên. Khi nó truyền ra bên ngoài, thì lập tức khiến cho người trong phường thị, có hơn phân nửa, bị

chấn đến đầu óc vù vù, thất khiếu chảy máu, bị chấn động đến hôn mê.

Không thể chống cự, tiếng rít gào này, dường như ẩn chứa lực lượng tu vi kinh tâm động phách. Trong thanh âm đó có uy áp mãnh liệt, uy áp này mới là trọng điểm khiến cho đám người hôn mê.

Thậm chí toàn bộ thuyền bè và ván gỗ trên phường thị này, trong thời khắc đó cũng vang lên tiếng ken két, đồng loạt trầm xuống một chút. Biển tím bốn phía cuộn trào mãnh liệt hơn, giống như biển rộng cũng đang gầm thét, hô ứng với tiếng rống trong hắc động của huyết nhãn trên trời cao.

Còn lại những tu sĩ không hôn mê, đều là người có tu vi không tầm thường. Giờ phút này, một đám người sắc mặt tái nhợt, cưỡng ép chịu đựng, tu vi trong cơ thể vận chuyển, hô hấp dồn dập, ngơ ngác nhìn bầu trời.

Tại trong nháy mắt tiếng rít truyền ra, một cái móng vuốt thật lớn, mang theo móng nhọn sắc bén, trực tiếp vươn ra từ trong cái hắc động kia. Bộ lông đỏ thẫm thật dài, hoàn toàn bao phủ xung quanh cái móng vuốt này, dần dần vươn ra, lộ ra chi trước hoàn chỉnh.

Bộ lông thật dài buông lỏng, mang theo một đám gai nhọn dã man và điên cuồng, giống như có thể phá vỡ hư không, khi ma sát với hư không phát ra thanh âm bén nhọn chói tai, cũng có tiếng gầm nhẹ tràn ngập quanh quẩn trong hắc động.

Sau đó, là móng vuốt thứ hai, cho đến một cái đầu cực lớn, mạnh mẽ va chạm với hắc động, trong tiếng nổ vang, không trung chấn động kịch liệt, từ trong hắc động, từ từ nhô ra.

Đó là… một cái đầu khổng lồ!

Bộ lông huyết sắc, răng nanh dữ tợn, hai mắt đỏ ngầu, một cỗ khí tức

điên cuồng, hoang dã không cách nào hình dung, tại trong chớp mắt này, bùng nổ ngập trời.

Đó là một đầu khuyển!

Cái đầu vẫy mạnh, dường như dùng toàn lực, muốn từ trong hắc động này, hoàn toàn lao ra. Trong tiếng động nổ vang long trời lở đất, nó thành công!

Chỉ thấy một luồng hồng quang, trực tiếp từ trong hắc động này, điên cuồng lao ra, nhấc lên sương đỏ ngập trời, khiến cho huyết nhãn khổng lồ kia như ảm đạm đi, nhanh chóng tiêu tan. Theo huyết nhãn tiêu tan, một bóng dáng khổng lồ nháy mắt liền đứng sừng sững ở giữa đất trời.

Thân thể cao lớn, bộ lông đỏ thẫm buông phủ, trên thân thể dựng lên từng đám gai xương, bộ dáng dữ tợn, còn mang theo ánh mắt khát máu, giống như kỳ lân, lại giống như huyết sư, hung mãnh đến cực điểm, không cách nào hình dung.

Chính là, Huyết Ngao!

Theo sự xuất hiện của nó, một cỗ tu vi có thể so với Trảm Linh trong phút chốc, ầm ầm bùng nổ ra từ trên người nó. Cỗ khí tức này, rõ ràng tồn tại cảm giác ý cảnh, giống như Trảm Linh chân chính, Mạnh Hạo biết, đây không phải là do bản thân Huyết Ngao có được, mà là lạc ấn Huyết Tiên, vẫn luôn tồn tại trong huyết mạch của Huyết Linh.

Lạc ấn này, tồn tại ở trong tất cả Huyết Linh trong truyền thừa Huyết Tiên, chẳng qua Huyết Ngao năm đó chưa có dung hợp, nên bây giờ mới hoàn toàn hiển lộ ra mà thôi. Cũng chính bởi vậy, mới làm cho Huyết Ngao lâm vào ngủ say hai trăm năm, đến giờ phút này mới hoàn toàn tỉnh lại

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 826: Huyết Ngao hộ đạo!

Huyết Ngao ngửa mặt lên trời, rít lên một tiếng long trời lở đất. Tiếng rít gào này lập tức khiến cho phong vân biến sắc, thiên địa cuộn trào, khiến cho biển tím phía dưới nổ vang, khiến cho tất cả tu sĩ trong phường thị, bị chấn động đến hôn mê.

Mạnh Hạo nhìn Huyết Ngao, thân thể khổng lồ, bề ngoài dữ tợn, tu vi dũng mãnh, nhưng trong mắt hắn, cho dù Huyết Ngao có trở nên dữ tợn hơn nữa, thì vẫn là con chó nhỏ đáng yêu, lông mềm như nhung, đi theo sau hắn năm đó.

Vẫn là con chó nhỏ cùng mình chiến đấu trong truyền thừa Huyết Tiên, không rời đồng bọn nửa bước.

Vẫn là con chó nhỏ, tại trên cô sơn trong truyền thừa kia, thủ hộ bản thân. Cho dù mỏi mệt, cho dù trọng thương, cho dù là sẽ chết, cũng không muốn rời đi một mình, liều chết bảo hộ Mạnh Hạo. Chỉ nguyện có thể ở lúc mỏi mệt, có thể ở thời điểm trước khi chết, được Mạnh Hạo giơ tay lên, vuốt ve đầu một chút.

Mạnh Hạo sẽ không quên tất cả những chuyện đó. Hỉnh ảnh con chó ngao vẫn luôn nằm úp sấp bên cạnh mình, toàn thân gần như tan vỡ, vậy mà vẫn cố gắng thè lưỡi, liếm thân mình, vẫn luôn ở trước mắt Mạnh Hạo.

Còn cả khi đối mặt với Lão Tổ Lý gia, vì cứu mình, Huyết Ngao dùng toàn lực, đẩy mình ra tới cửa chính, mà bản thân thì bị vô số cánh tay quấn quanh, kéo vào trong nước bùn. Trước khi biến mất, còn vươn đầu lưỡi, như muốn ở cùng chủ nhân của nó thêm một chút nữa.

Mạnh Hạo… sao có thể quên những chuyện này!

- Huyết Ngao!

Mạnh Hạo nhìn Huyết Ngao dữ tợn khổng lồ, nhìn những gai sắc kinh tâm động phách, còn cả khí thế long trời lở đất tản ra trên người Huyết Ngao, nhẹ giọng lên tiếng.

Thanh âm của hắn rất nhẹ, nhưng khoảnh khắc truyền ra, lại khiến thân thể Huyết Ngao chấn động mạnh một cái. Khi nó quay đầu, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, rồi ngay lập tức biểu tình trở nên dịu dàng, cũng có vẻ vui sướng bất ngờ, cúi đầu về phía Mạnh Hạo, tùy ý Mạnh Hạo vuốt ve cái mũi của mình. Nó cẩn thận vươn đầu lưỡi, chạm chạm vào tay Mạnh Hạo.

Ở dưới sự vuốt ve của Mạnh Hạo, nó mới như trước đây, phát ra thanh âm ô ô thoải mái.

Mạnh Hạo mỉm cười, hắn nhìn Huyết Ngao, nhẹ nhàng vuốt ve. Hắn nghĩ tới, năm đó ngoài Vãng Sinh động, Huyết Ngao cho dù đang ngủ say, vẫn liều lĩnh, vươn ra một trảo.

- Ông bạn già, hơn một trăm năm rồi, không thấy… Chúng ta cùng đi diệt Thiên Tòng bộ nào!

Khi Mạnh Hạo mở miệng, sát khí trong mắt chợt lóe. Cùng lúc đó, toàn thân Huyết Ngao cũng bùng lên sát khí ngập trời, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng. Thanh âm nổ vang giống như sấm sét, Mạnh Hạo nhảy lên, trực tiếp đứng ở đỉnh đầu Huyết Ngao, khi tay phải vung lên, sóng biển quét ngang, vòng quanh thi thể và những người còn sống của Ô Thần bộ.

Dưới sự khống chế của Mạnh Hạo, biển tím thu hồi diệt tuyệt, sẽ không tạo thành thương tổn đối với tộc nhân Ô Thần bộ.

- Ta mang theo các ngươi đi, nợ máu trả bằng máu!

Mạnh Hạo nhìn đám người Ô Linh, lời nói vừa ra, Huyết Ngao liền rít gào, mang theo Mạnh Hạo, lao thẳng về phía trời cao ở xa. Hắn ở trên trời, mọi người Ô Thần bộ ở mặt biển. Theo lời nói của Mạnh Hạo, Ô Linh và mấy lão nhân dường như được đốt lên nhiệt huyết năm đó, ở trong sóng biển lao về phía trước.

Không có đi Mặc Thổ, mà là đi nơi gần đây nhất, phường thị thứ hai.

Vì bức Mạnh Hạo ra, Hô Diên Lão Tổ ở Thiên Tòng bộ ra mệnh lệnh, triển khai chiến tranh với Kim Ô tộc, bỏ ra giá phải trả nhất định, trận đầu đã bắt được hơn năm trăm người làm tù binh. Những người này, sau khi bị tra tấn bằng mọi cách, phế bỏ tu vi, thì đưa vào trong mười phường thị trên biển rộng Tây Mạc, treo cao!

Ngày ngày gió thổi phơi nắng, treo trên cao trong mười phường thị, mục đích … chính là muốn làm cho Mạnh Hạo nhìn thấy. Theo phán đoán của Hô Diên Lão Tổ, khi Mạnh Hạo thấy được cảnh như vậy, hắn nhất định phải xuất hiện.

Bằng không, hắn là đồ đằng, sẽ bị suy yếu nghiêm trọng, sẽ mất đi lực lượng tín ngưỡng. Nhưng trên thực tế, Mạnh Hạo đã sớm không cần những thứ đó. Hắn đã thành Nguyên Anh, là đồ đằng Thánh Tổ, cũng không phải đồ đằng Thánh Tổ.

Nhưng bất kể như thế nào, có một điểm mà Hô Diên Lão Tổ không có đoán sai, Mạnh Hạo hắn … nhất định sẽ xuất hiện.

Không phải vì chính mình, mà là vì tình nghĩa năm đó, vì toàn Kim Ô tộc!

- Giết chóc … liền từ mười phường thị trên biển tím này, bắt đầu!

Huyết Ngao ầm ầm lao về phía trước, tốc độ cực nhanh, mang theo tiếng gào thét của Trảm Linh. Mạnh Hạo đứng ở trên đỉnh đầu của nó, quần áo đón gió bay phần phật, trong mắt hắn sát khí càng trở nên nồng đậm. Tâm diệt toàn tộc Thiên Tòng bộ của hắn, cực kỳ kiên định

Ầm!

Không bao lâu, phường thị thứ hai đã xuất hiện trước mắt. Mạnh Hạo đã thông qua mấy người Ô Thần bộ hiểu sơ về phường thị thứ hai này, cũng thuộc Thiên Đình, nhưng hơn thế, là phụ tộc thuộc Thiên Tòng bộ.

Hai, năm, chín, ba cái phường thị này đều là như vậy. Về phần cái phường thị thứ bảy bị Mạnh Hạo diệt lúc trước, thuần túy là do đám người hai lão già kia tự mình tìm chết.

- Mặc kệ là người thuộc tộc nào, dám treo tộc nhân Ô Thần bộ ta, đáng chết!

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn quang.

Không cần Mạnh Hạo chỉ bảo, trong mắt Huyết Ngao đã lóe lên hồng quang, khoảnh khắc khi tiếp cận phường thị thứ hai này, lập tức gào lên một tiếng kinh thiên.

- Rống!!!!

Thanh âm này tạo ra âm bạo ngập trời, hóa thành một lực lượng vô hình cuốn lên cuồng phong, trực tiếp đánh lên phường thị này. Nổ vang kinh thiên, trận pháp của phường thị này lập tức mở ra, nhưng chỉ giữ vững được trong một hô hấp, liền lập tức nổ tung, chia năm xẻ bảy.

Cùng lúc đó, trong phường thị này, tu sĩ thuộc liên minh Thiên Đình còn đang hoảng sợ, vừa mới bay lên không, nhưng không kịp phản ứng, cuồng phong đã gào thét mà qua. Tất cả tu sĩ liên minh Thiên Đình bay

ra, trong phút chốc, thân thể đồng loạt sụp đổ, cả thân xác và linh hồn trong nháy mắt đều bị hủy diệt.

- Các hạ là ai, chúng ta là tu sĩ của Thiên Tòng bộ trong liên minh Thiên Đình!

Thanh âm thê lương gần như là gào rú, mang theo sự tuyệt vọng, hoảng sợ cùng kinh hoàng trước nay chưa từng có, từ trong phường thị truyền ra. Nhất là có một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, run rẩy thân thể, máu tanh bốn phía, cùng với một màn mọi người diệt vong trong nháy mắt vừa rồi, đối với gã mà nói, dường như là ác mộng.

Một tiếng gào rú, có thể làm được điểm này, theo phán đoán của gã … chỉ có thể là Trảm Linh!

- Đồ đằng Thánh Tổ của Kim Ô tộc Mạnh Hạo, tới đây cứu tộc nhân, diệt chính là Thiên Tòng bộ các ngươi!

Thanh âm Mạnh Hạo giống như gió lạnh, khi nó truyền khắp bát phương, thì tay phải hắn nâng lên chỉ về phía trước. Một đám mây tía lớn chừng trăm trượng, lập tức xuất hiện từ hư vô, tạo thành một hình cung như lưỡi đao, khoảnh khắc lao thẳng về phía tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh cao vừa mới mở miệng.

Sắc mặt tu sĩ này hoàn toàn trắng bệch, bên tai vẫn còn quanh quẩn thanh âm lạnh như băng của Mạnh Hạo. Da đầu gã run lên, trong hoảng sợ liền nhanh chóng rút lui, hai tay bấm niệm thần chú, lại lấy ra lượng lớn pháp bảo, ý đồ chống cự.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 827: Phường thị chi sát!

Nhưng tất cả những thứ gã chuẩn bị, chỉ trong nháy mắt va chạm với Tử Khí Trảm của Mạnh Hạo, thì yếu ớt không chịu nổi một kích, lần lượt vỡ vụn. Trong từng tiếng nổ vang, Tử Khí Trảm khoảnh khắc xuyên thấu qua người tu sĩ này.

Mang theo một mảnh máu tươi, tu sĩ Thiên Tòng bộ đó run run thân thể một chút, khi cúi đầu, thân thể gã đã chia làm hai nửa, ngay cả Nguyên Anh cũng trực tiếp bị chiến diệt.

Khi thi thể rơi xuống biển tím, Huyết Ngao rít gào long trời lở đất, tất cả thủ vệ của Thiên Tòng bộ trong phường thị này đồng loạt thất khiếu chảy máu, mặc kệ là tu sĩ gì, toàn bộ bị chấn chết.

Về phần những tu sĩ khác trong phường thị này, Mạnh Hạo không có hiếu sát, mà là cất bước đi xuống khỏi người Huyết Ngao, đi tới nơi treo năm mươi tộc nhân Ô Thần bộ trong phường thị này.

Có hơn hai mươi người, đã là thi thể, còn những người khác đang mở to hai mắt vô thần, khi nhìn thấy Mạnh Hạo, bọn họ có chút sửng sốt.

Nhưng ngay sau đó, trong những người này, có hai lão già tang thương, thân thể lập tức chấn động mạnh, biểu tình lại kích động chưa từng có.

- Thánh… Thánh Tổ đại nhân!!

- Là ngài sao….

Hai người này, là lão nhân Ô Thần năm đó từng cùng Mạnh Hạo trải qua chinh chiến di chuyển. Giờ phút này bọn họ chỉ dám thì thào, giống như có chút không dám tin tưởng cảnh tượng trước mắt này. Bọn họ không

nghĩ tới, bản thân lúc sinh thời, còn có thể nhìn thấy Thánh Tổ năm đó.

- Là ta, ta … đã trở lại.

Mạnh Hạo nhìn bọn họ, vẻ mặt dịu dàng, tay phải vung lên. Những tộc nhân Ô Thần bộ này lập tức được gió cuốn lên, mềm nhẹ rơi trên mặt đất. Trong gió mang theo sức sống, tẩm bổ mọi người, cùng lúc đó đám người Ô Linh cũng theo sóng biển chạy tới nơi.

- Thánh Tổ đại nhân … chúng ta bái kiến Thánh Tổ đại nhân!

Từng tiếng gào rú mang theo sự kích động, từ trong vài người tộc nhân Ô Thần bộ truyền ra, dù là người chưa từng gặp qua bản tôn của Mạnh Hạo, thì cũng đã nhìn thấy pho tượng của Mạnh Hạo. Giờ phút này, thời điểm câu trả lời của Mạnh Hạo truyền vào trong tai bọn họ, cái loại kích động không thể nói rõ, tràn ngập trong lòng tất cả tộc nhân Ô Thần bộ.

Khiến cho những lão nhân này, nhớ tới năm đó, nhớ tới những năm tháng từng là đỉnh cao đó.

Mạnh Hạo nhìn bọn họ, dường như cũng nghĩ tới chuyện trước kia. Mà khi hắn nhìn thấy những thi thể đã chết kia, lòng hắn lại đau đớn, phẫn nộ đối với Thiên Tòng bộ cũng mãnh liệt hơn.

- Ta đã trở về, mang các ngươi … nợ máu trả bằng máu!

Mạnh Hạo xoay người, đạp không mà đi, biển tím rít gào, cuốn lấy mọi người, lại đi về phía trước.

Sau đó không lâu.

Trong phường thị thứ nhất, Huyết Ngao ầm ầm giáng lâm, móng vuốt thật lớn nâng lên, mạnh mẽ đánh xuống trận pháp. Tiếng nổ vang ngập trời, trận pháp của phường thị thứ nhất liền lập tức sụp đổ, chia năm xẻ

bảy. Ngay sau đó, cả đám tu sĩ liên minh Thiên Đình chủ trì trận pháp trong phường thị, đều nổ tung thân thể, cả thân xác và linh hồn đều bị hủy diệt.

Giết chóc, theo Mạnh Hạo xuất hiện, liền chợt triển khai. Bất kể là tu vi gì, Kết Đan cũng vậy, Nguyên Anh cũng thế, trong mười phường thị này, bất kể là người bộ lạc nào của liên minh Thiên Đình, chỉ cần là người dám … treo tộc nhân Ô Thần bộ, đều phải tử vong ở trong càn quét của Mạnh Hạo.

Trú đóng phường thị thứ nhất, là tộc nhân Viêm bộ trong liên minh Thiên Đình. Giờ phút này nhìn giết chóc bốn phía, hai nam tử trung niên tu vi cao nhất trong này, vẻ mặt kinh hãi. Bọn họ đã sớm nhận ra thân phận của Mạnh Hạo, cũng hiểu rõ thù hận giữa Mạnh Hạo và Thiên Tòng bộ. Giờ phút này, hai người họ không chút do dự, xoay người bỏ chạy.

Nhưng gần như khi bọn họ vừa mới né ra, trong biển tím có hai cánh tay thật lớn đột nhiên vươn ra, một phát bắt được, hung hăng bóp nát. Tiếng kêu thảm thiết chỉ truyền ra trong khoảnh khắc, liền nghẽn lại rồi biến mất.

Máu tươi, theo ván gỗ trên phường thị, chảy vào trong biển tím.

Sau khi cứu tộc nhân Ô Thần bộ ở đây, Mạnh Hạo mang theo mọi người, đi phường thị thứ ba, thứ tư, thứ năm….

Cho đến khi mười phường thị, ngoại trừ cái thứ chín và thứ mười, thì tất cả đều được Mạnh Hạo quét qua, nhưng phàm là địa phương hắn đi qua, giết chóc lập tức ngập trời. Thế nhưng … giết chóc như vậy, chẳng những khiến phẫn nộ của Mạnh Hạo giảm bớt, ngược lại càng ngày càng thêm cuồng bạo.

Bởi vì trong từng cái phường thị, tộc nhân Ô Thần bộ bị treo đều có không ít người đã trở thành thi thể. Nhất là trong cái phường thị thứ tám,

có năm mươi tộc nhân, thì tất cả đều tử vong, thậm chí thi thể còn đã hư thối.

Cảnh tượng này, khiến thân thể Mạnh Hạo run rẩy, toàn thân như bị đốt cháy. Hắn nhìn những tộc nhân Ô Thần bộ đã tử vong, trong đó hắn nhìn thấy năm sáu gương mặt quen thuộc. Hắn nhìn những người này dù đã tử vong nhưng hai mắt vẫn mở to, trong đó tồn tại oán độc và thù hận, cho dù sinh tử cũng không cách nào hóa giải.

Bọn họ sẽ không nhắm mắt lại, Mạnh Hạo cũng sẽ không để bọn họ nhắm mắt như thế. Hắn muốn cho tất cả tộc nhân Ô Thần bộ đã chết đi, tận mắt nhìn thấy Thiên Tòng bộ diệt tộc.

Đến một khắc đó, bọn họ mới có thể … chân chính nhắm mắt.

Mạnh Hạo vung tay áo lên, cuốn lấy tất cả thi thể, lao thẳng đến phường thị thứ chín.

Đến lúc này, thời gian đã trôi qua mấy ngày, Mạnh Hạo tin tưởng, sự xuất hiện của mình, nhất định đã sớm dẫn tới sự chú ý của người hữu tâm. Kế tiếp, vị Hô Diên Lão Tổ kia, dự tính là cũng sắp đến rồi.

Nhưng Mạnh Hạo chờ đấy, cho dù cái lão thất phu Hô Diên kia là Trảm Linh, thì thế nào!!

Có Huyết Ngao ở đây, tại trên sân nhà biển tím của Mạnh Hạo, cho dù là Trảm Linh, Mạnh Hạo cũng phải chiến một trận. Nếu không chiến, suy nghĩ hắn không thông. Nếu không chiến, tâm hắn bất định. Nếu không chiến… hắn không cam lòng!

Ngươi đã nhất định kéo ta liên lụy vào, như vậy một trận chiến này đã không cách nào tránh khỏi. Ta chuẩn bị tất cả giải thích cũng không có chỗ dùng, như vậy… chiến đi!

Hô Diên Lão Tổ, ta ở biển tím chờ ngươi!

Biển tím, đối với Mạnh Hạo mà nói, là chiến trường có lợi nhất. Cho nên, Mạnh Hạo mới giết chết tộc nhân liên minh Thiên Đình ở mười phường thị, để tạo ra một chiến trường tại biển tím, mà không phải đi khai chiến ở Mặc Thổ.

- Hô Diên Lão Tổ ngươi đã bức ta khai chiến. Như vậy, Mạnh mỗ cũng bức ngươi, cùng ta chiến một trận ở chỗ này!

Mạnh Hạo cho dù tức giận ngập trời, nhưng tỉnh táo của hắn vẫn còn. Hắn tin tưởng, sự việc nơi đây, sẽ lấy tốc độ cực nhanh truyền ra, Hô Diên Lão Tổ nhất định biết được, bản thân đã đến.

Mạnh Hạo vung Ma thương trong tay lên. Thương này trong lúc rít gào thì tản ra sương mù ngập trời, rầm rầm lao thẳng về phía phường thị thứ chín phía trước. Ma thương này ở trong tay Mạnh Hạo, đã hơn một trăm năm, tuy rằng một trăm năm này Mạnh Hạo đều bế quan, nó cũng có tiêu tan, nhưng mà vẫn tồn tại.

Tuy nhiên, cũng bởi vì bế quan một trăm năm, nó tuy là tiêu tan, nhưng lại không có biến mất.

Giờ phút này, nó gào thét lao về phía trước, khoảnh khắc liền va phải trận pháp đã triển khai. Trong trận pháp đã bày sẵn thế trận chờ đợi, tất cả tu sĩ liên minh Thiên Đình trong phường thị thứ chín, đều như lâm đại địch đứng trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 828: Phường thị chi sát! (2)

Thậm chí không biết liên minh Thiên Đình chỉ dẫn thế nào, khiến cho toàn bộ những tu sĩ trong này, cho dù không phải là người liên minh Thiên Đình cũng nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, sát khí mãnh liệt, trong mắt cũng hiện lên vẻ tham lam. Có tổng cộng hơn bảy trăm người, tại thời khắc này, toàn bộ giống như là muốn giết chết Mạnh Hạo ngay lập tức.

Hiển nhiên, bọn họ sở dĩ có thể như vậy, là bị phần thưởng do liên minh Thiên Đình ban cho, còn có chỗ tốt có thể đạt được sau khi đánh chết Mạnh Hạo kích thích.

Tại khoảnh khắc Ma thương tiến đến, trong phường thị truyền ra một thanh âm ngạo mạn.

- Toàn lực duy trì trận pháp, Hô Diên Lão Tổ đã biết chuyện, đang tới đây rồi!!

Ầm!!

Lời nói vẫn còn quanh quẩn trong trận pháp, đã ngay lập tức bị một tiếng nổ kinh thiên đánh gãy. Ma thương va chạm với trận pháp khiến cho toàn bộ phường thị thứ chín lập tức chấn động kịch liệt. Cùng lúc đó, lượng lớn hắc khí khuếch tán ra, chẳng những ăn mòn trận pháp, còn có vô số gương mặt dữ tợn hiện ra, cắn xé, nuốt chửng tất cả.

Chỉ qua thời gian mấy cái hô hấp, trận pháp này đã bị Ma thương ăn mòn, lập tức suy yếu, vô số gương mặt mang theo hưng phấn và chấp nhất, trong phút chốc thẩm thấu qua trận pháp, lao thẳng vào những tu sĩ

trong đó. Trong một thời gian ngắn, hơn bảy trăm người, truyền ra tiếng kêu thảm thiết, trận pháp cũng bị khoét ra một cái lỗ thủng, khiến cho Ma thương ầm một tiếng, hóa thành một màn sương đen nồng đậm, trong đó lộ ra một gương mặt mơ hồ, chính là gương mặt ma niệm năm đó, mang theo tham lam, mang theo khát máu.

Sương mù quỷ dị, tại trong khoảnh khắc, liền bao trùm toàn bộ phường thị thứ chín này. Duy chỉ có nơi treo tộc nhân Ô Thần bộ, đã trở thành nơi an toàn duy nhất trong phường thị này.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, đây là lần đầu tiên, hắn giết chết toàn bộ một phường thị. Hết thảy cũng chỉ vì tu sĩ trong phường thị này, tự mình lựa chọn tử vong.

Màn sương đen của Ma thương kịch liệt quay cuồng, tiếng kêu thảm thiết mãnh liệt truyền ra. Một lát sau, đột nhiên có bảy tám cái bóng, từ trong màn sương đen nhanh chóng chạy ra được. Nhưng bọn họ vừa mới bay ra, liền bị Mạnh Hạo lạnh lùng phất tay một cái, thân thể cả đám liền nổ tung tan vỡ.

Ngay sau đó, biển tím bốn phía lập tức rít gào cuộn trào, nhấc lên sóng lớn, trực tiếp bao phủ toàn bộ phường thị này. Cùng lúc đó, màn sương đen co rút lại, cuốn quanh tộc nhân Ô Thần bộ nơi đây, khoảnh khắc quay trở về.

Sau khi chữa thương cho những tộc nhân này, nhìn trong nhóm người này, chỉ còn tám tộc nhân còn sống, sát khí trong mắt Mạnh Hạo càng trở nên mãnh liệt.

Khi xoay người, đạp lên đỉnh đầu Huyết Ngao, thì dùng biển tím quấn quanh toàn bộ tộc nhân Ô Thần, lao thẳng tới cái phường thị cuối cùng trên biển tím Tây Mạc này.

Đồng thời với lúc Mạnh Hạo đi về phía trước, thì tại trên biển tím này,

phương hướng gần Mặc Thổ, có một cầu vồng màu đen, mang theo tốc độ đã vượt qua Nguyên Anh, lao về phía trước.

Tại trong cầu vồng màu đen này, có một người mặc áo bào đen, thoạt nhìn chính là phân thần của Hô Diên Lão Tổ.

Sắc mặt lão âm u lạnh lẽo, không nói một lời, thân thể lóe lên, thuấn di, khoảng cách đến phường thị thứ mười, càng ngày càng gần!

- Khánh nhi, hôm nay, vi phụ sẽ vì ngươi, báo một nửa thù. Không bao lâu nữa, ta sẽ khiến cho cừu gia chân chính của ngươi, tan xương nát thịt.

- Khánh nhi, trên thế giới này, không ai có tư cách giết ngươi. Chỉ có ta… chỉ có ta có tư cách này.

Hô Diên Lão Tổ nhẹ giọng thì thào, trong mắt hiện lên vẻ hiền lành. Nhưng sự hiền lành này, chẳng biết tại sao, lại có một loại cảm giác quỷ dị, làm cho người ta sau khi thấy, sẽ không lạnh mà run, sởn tóc gáy.

Phường thị thứ mười, như gặp phải đại địch, trận pháp mở ra toàn bộ.

Lúc này đêm đã khuya, ánh sáng của trận pháp không hề sáng dịu, mà chói lòa. Ánh sáng chiếu tới hải vực xung quanh, cũng khiến biển tím trở nên rực rỡ sắc màu. Trận pháp vận chuyển, phát tán khí tức sắc bén, chỉ xét về khí tức, đã có thể đoán được, trận pháp này rõ ràng mạnh hơn chín phường thị khác.

Thậm chí căn bản không thể so sánh, trận pháp của phường thị thứ mười, thoạt nhìn càng thêm mạnh mẽ, dường như rất khó được như các trận pháp trước, bị Mạnh Hạo phá trong nháy mắt.

Trong trận pháp này, tất cả tu sĩ đều sẵn sàng chiến đấu, ai nấy ngưng

thần tĩnh khí, vô cùng cảnh giác.

Có mười sáu tu sĩ Nguyên Anh, đang ngồi xếp bằng trong phường thị, trong đó có ba Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong. Ba người này lần lượt ngồi ở ba hướng khác nhau, cùng chịu trận pháp cắn trả.

Những tu sĩ khác, thì đang duy trì trận pháp vận chuyển, cả phường thị hoàn toàn yên lặng.

Bọn họ đã biết được sự hủy diệt của chín phường thị kia, cũng biết được Mạnh Hạo giết chóc ra sao, càng hiểu được bọn họ phải đối diện với một kẻ địch cực kỳ đáng sợ.

Nhưng bọn họ không sợ hãi quá nhiều, bởi vì Hô Diên Lão Tổ sắp tới, vì bọn họ đã quyết ý, tuyệt đối không ra khỏi trận pháp, vì bọn họ cực kỳ tin tưởng trận pháp này. Bọn họ tin rằng chỉ cần mọi người lựa chọn không ra, mà toàn lực thi triển duy trì trận pháp, thì dù Mạnh Hạo muốn phá được nó, cũng không thể làm được trong thời gian ngắn.

Chỉ cần đợi được Hô Diên Lão Tổ tới đây, vậy thì mọi việc sẽ ổn cả, đối phương nhất định phải chết!

Trong phường thị thứ mười, gần như tất cả mọi người, đều có suy nghĩ như vậy. Lúc này ở chính giữa trận pháp, có một cái giá cao cao, trên giá treo thi thể năm mươi tộc nhân Ô Thần bộ, không một ai còn sống, tất cả đều đã chết...

Mấy ngày trước đó, bọn họ đã chết rồi. Đặc biệt là trong các thi thể này, có một cái đầu không có thân thể. Từ cái đầu này có thể nhận ra đó là một lão giả già nua, như mất đi tu vi, giống hệt người thường.

Đồng thời, trong trận pháp này, còn có hai chiến xa khổng lồ, giống như những cánh cung, tán phát ra hắc mang, ẩn chứa khí tức sắc bén, nằm trong trận pháp này, đã bị tu sĩ khống chế.

Thời gian từ từ trôi đi, khi đêm khuya đã tới, bầu trời đen kịt, chỉ có nước biển xung quanh, ào ào vỗ tới. Đột nhiên, bầu trời phía xa, xuất hiện một tia sáng đỏ. Tia sáng này xuất hiện, lập tức khiến mọi người trong trận pháp chú ý.

- Tới rồi!

- Lá gan Mạnh Hạo này cũng lớn thật, hắn thế mà cũng dám tới đây. Nhưng muốn phá được trận pháp nơi này, là chuyện không thể làm được!

Mọi người đều nhìn qua, có không ít người đã nở nụ cười lạnh, nhưng khoảnh khắc bọn họ nhìn về phía tia sáng...

Xung quanh phường thị thứ mười, cả biển tím, lập tức xuất hiện một vòng xoáy cực lớn, vòng xoáy ầm ầm chuyển động, lập tức khiến tất cả mọi người trong phường thị biến sắc, mặt biển cuộn trào, thuyền bè dập dờn, tiếng ầm ầm không ngừng vang lên.

Tiếp đó, khi tia sáng đỏ tới gần, thân thể khổng lồ của Huyết Ngao xuất hiện trong mắt mọi người, bọn họ cũng nhìn thấy Mạnh Hạo đứng trên đỉnh đầu Huyết Ngao, mặc trường bào màu xanh, vẻ mặt âm trầm, sát khí ngập trời.

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua phường thị thứ mười, nhưng ngay lập tức, dừng lại, đồng tử co rút, ngây ra nhìn đầu lâu trong số năm mươi thi thể tộc nhân Ô Thần bộ treo trong trận pháp.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 829: Hô Diên Lão Tổ tới.

Khoảnh khắc nhìn thấy đầu lâu này, trong lòng Mạnh Hạo, một lần nữa nhói đau, đó là đầu của Cổ Lạp!

- Hô Diên lão thất phu ... Thiên Tòng bộ.

Mạnh Hạo lẩm bẩm, sát khí trong mắt dần thay đổi, trở nên vô cùng tàn bạo, liếc nhìn phường thị thứ mười dưới chân, đưa tay phải chỉ tới.

Một chỉ này, biển tím lập tức cuộn trào, vây lấy phường thị thứ mười, hình thành một vòng xoáy khổng lồ ầm ầm chuyển động. Đột nhiên, bay thẳng lên trời!

Cột nước khổng lồ lớn đến nghìn trượng, vào lúc này, hoàn toàn che phủ cả phường thị thứ mười. Trong tiếng nổ, giống như suối phun, ầm một tiếng, trận pháp nơi đây, căn bản không thể ngăn cản chút nào, lập tức tan vỡ.

Đồng thời, rất nhiều tàu thuyền đồng loạt vỡ vụn, vô số tu sĩ trong phường thị gào thét thảm thiết, thân thể không chịu được khống chế, toàn bộ bị nước biển đập tới. Khoảnh khắc bọn họ tiếp xúc với nước biển, sinh cơ của họ tiếp xúc với tử ý của nước biển, lập tức sinh ra diệt tuyệt.

Nhất thời, tiếng nổ kéo dài, từng người từng người, còn chưa kịp thi triển thần thông, đã nổ tung, không thể chống đỡ, không thể ngăn cản, không thể né tránh!

Tất cả lực lượng của bọn họ, đều đặt ở trên trời, trong tin tức bọn họ nhận được, có tu vi của Mạnh Hạo, có sự đáng sợ của Huyết Ngao, nhưng không có việc biển tím bộc phát!

Bọn họ căn bản không tưởng tượng được, có người có thể khống chế được biển tím sinh ra từ hạo kiếp của Tây Mạc này.

Cũng không thể tin tưởng, có người có thể chìm vào trong biển tím. Cho nên, trận pháp nơi này nhìn thì mạnh mẽ, nhưng trên thực tế lại có một khuyết điểm chí mạng, đó là phía đáy!

Trong tiếng nổ, cả phường thị thứ mười vỡ vụn hoàn toàn, chia năm sẻ bảy, tất cả sắp xếp trước đó, trong hạo kiếp biển tím, lập tức bị đánh tan. Hai chiến xa mạnh mẽ được chuẩn bị trước, lúc này không thể thi triển một đòn nào, đã bị biển tím xung kích đến tan nát.

Tiếp đó, có rất rất nhiều người chết, Mạnh Hạo thậm chí không tự mình giết chết một ai, chỉ một ý niệm, dẫn động biển tím bộc phát, đã hoàn toàn chôn vùi cả phường thị thứ mười.

Đây, chính là sân nhà của hắn!

Biển tím Tây Mạc!

Từng thi thể rơi xuống, vô số mảnh vỡ tung bay, phường thị thứ mười, không một ai sống sót trong diệt tuyệt của biển tím, tất cả tử vong!

Tử vong, có lúc, lại đơn giản như thế.

Sinh mệnh, có lúc, lại yếu ớt đến vậy.

Hai câu này, người không nhìn thấu sinh tử, rất khó cảm nhận, chỉ có trong cuộc đời, chứng kiến vài lần táng lễ, mới có loại cảm ngộ này với sinh mệnh.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, nhìn cảnh tượng này, im lặng không nói, cho đến khi biển tím bay lên, hóa thành mưa tím, một lần nữa rơi xuống mặt biển, nhìn những mảnh vụn thi thể trôi nổi trên mặt biển,

Mạnh Hạo mới từ từ ngẩng đầu.

Nhìn về bầu trời xa.

Trên biển tím, trong sóng lớn, tộc nhân Ô Thần bộ, tất cả có hơn một trăm người còn sống, những người còn lại, đã là thi thể.

Đây còn là do Mạnh Hạo kịp thời cứu thoát, nếu không, thêm mấy ngày nữa, sợ rằng tất cả mọi người, đều chết toàn bộ.

Cái chết này, so với lần di chuyển năm đó, có vẻ không đáng kể, nhưng tất cả vốn có thể né tránh, tất cả, trên thực tế không hề có liên quan đến Ô Thần bộ.

Cho dù là Mạnh Hạo, cũng chỉ là một người bị hại, điều này, Mạnh Hạo tin rằng Hô Diên Lão Tổ không thể không hiểu.

Mạnh Hạo im lặng, đứng giữa không trung, Huyết Ngao dưới chân hắn, lạnh lùng nhìn xung quanh.

Mạnh Hạo đang đợi, đợi Hô Diên Lão Tổ tới.

Không lâu sau, từ phía xa xa, trong không gian đen nhánh, lại có một vệt cầu vồng còn đen hơn nữa, mang theo phong bạo như có thể nhấc cả bầu trời lên, ầm ầm lao tới.

Trong phong bạo, có một người đàn ông trung niên mặc đồ đen, chắp tay cất bước đi ra từ trong hư vô.

Mái tóc lão phất phới, đôi mắt lấp lánh, khí tức trên cơ thể như hòa làm một với đất trời, như ẩn hàm một loại pháp tắc, nhìn như áo đen, nhưng đảo mắt, đã như hóa thành hơi trong suốt.

Một cỗ ý cảnh diệt tình, như quấn quanh trời đất, bao bọc bốn phương,

khiến cho xung quanh Mạnh Hạo, lúc này lại xuất hiện những bông tuyết màu đen.

Đó chính là Hô Diên Lão Tổ!

- Mạnh Hạo!

Hô Diên Lão Tổ bước tới, đạp vào hư vô, giọng nói lạnh lùng vang lên, lập tức truyền xuống biển tím phía dưới, tức thời xuất hiện tiếng răng rắc, lại xuất hiện một lớp băng mỏng.

Hư vô xung quanh, lập tức băng hàn, gió tuyết màu đen xung quanh, giờ phút này như đều hóa thành hình dáng Hô Diên Lão Tổ, đồng thời phát ra giọng nói của lão, dường như giờ phút này, có mấy vạn người, đang đồng thanh hô tên Mạnh Hạo.

Một loại lực lượng Mạnh Hạo chưa từng tiếp xúc, giống như một bộ phận pháp tắc của thiên địa, đột nhiên giáng xuống, xuất hiện trong tâm thần của Mạnh Hạo, hóa thành tiếng nổ vượt xa sấm chớp từ trước đến nay hắn gặp.

Giống như gọi hồn, nhưng gọi hồn, là kêu gọi phá vỡ linh hồn, mà thần thông của Hô Diên Lão Tổ lúc này, lại như có thể hình dung là...

Kinh tâm động phách!

Xung quanh lạnh lẽo, giống như ẩn chứa vô tình dung hợp với giọng nói lạnh lùng, giống như thiên uy không có tình cảm, trở thành... Ngôn Xuất Pháp Tùy có thể sánh với pháp tắc!

Đây, chính là Trảm Linh, chỉ một lời nói, đã đủ để tiêu diệt tất cả tu sĩ Nguyên Anh, cho dù là Nguyên Anh đại viên mãn, trước mặt Trảm Linh, cũng vô cùng yếu ớt.

Ầm!

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động mạnh mẽ, linh hồn của hắn như muốn tan vỡ rời khỏi thân thể, sinh mệnh chi hỏa của hắn dao động rất mạnh, như sắp tắt đến nơi. Nhưng hắn... Không phải tu sĩ Nguyên Anh bình thường, hắn là Hoàn Mỹ Nguyên Anh có thần thức chín nghìn chín trăm chín mươi chín trượng.

Bảy Nguyên Anh trong cơ thể hắn, đều đang xếp bằng trong đan điền, nhắm mắt lại, giống như đang say ngủ. Nhưng ngay khoảnh khắc này, cả bảy Nguyên Anh, đều đồng loạt mở mắt.

Khoảnh khắc bảy Nguyên Anh mở mắt, trong tâm thần Mạnh Hạo, lực lượng thần thức của hắn tức thời quật khởi, tất cả bộc phát, đối kháng lại với Ngôn Xuất Pháp Tùy kia!

Trong tiếng nổ, Mạnh Hạo lui lại mấy bước, lúc ngẩng đầu, trong mắt đã có vẻ trong sáng.

- Thì ra, ngươi chính là Hô Diên Lão Tổ!

Mạnh Hạo nhìn người vừa đi tới, đôi mắt lộ vẻ sắc bén, từ từ cất lời. Người này, hắn không hề xa lạ, chính là người truy sát hắn khi vừa hắn rời khỏi Mặc Thổ.

Đồng thời, vẻ mặt Mạnh Hạo cũng dần hiện sát cơ, hắn nghĩ tới, lúc trước Chỉ Hương từng nói, người này... Chỉ là một phân thần!

Đôi mắt Hô Diên Lão Tổ lóe lên, cảm thấy rất kỳ quái khi Mạnh Hạo có thể hồi phục từ trong Ngôn Xuất Pháp Tùy của mình. Nhưng lão vẫn không hề dừng bước, mà tiếp tục đi về phía Mạnh Hạo.

Hành động của lão, có liên quan đến tính cách, cũng là phương thức chiến đấu của riêng Hô Diên Vân Minh lão, khiến cho bất cứ ai đấu pháp

với lão đều có cảm giác bị áp bức mạnh mẽ.

Càng lúc càng tới gần, mỗi một bước chân hạ xuống, khí tức của lão, lại càng mạnh lên một chút, dung hợp với thiên địa xung quanh cũng chặt thêm một phần.

Uy thế Trảm Linh, thể hiện rõ ràng, dường như khiến thiên địa xung quanh thay đổi vì lão.

- Trả lời ta, là ai giết đứa con duy nhất Hô Diên Khánh của lão phu?

Hô Diên Lão Tổ không nhìn những mảnh vụn thi thể trôi nổi trên biển, phường thị có còn hay không, lão không thèm quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 830: Đánh một trận!

Lúc này lão dửng dưng nói, bước chân không hề dừng lại, giọng nói vang động bốn phương, vẻ mặt thong dong, có phần lạnh lùng, chỉ có ánh mắt lúc quét qua Huyết Ngao dưới chân Mạnh Hạo, mới hơi nheo lại một chút.

Mạnh Hạo nghe Hô Diên Lão Tổ nói, vẻ mặt càng thêm bình tĩnh. Tính cách hắn vốn như vậy, càng muốn giết người, thì càng ít lời, chỉ một câu này của đối phương, đã hoàn toàn chứng minh, Hô Diên Lão Tổ đã phán đoán được tất cả rồi.

- Nói nhiều vô ích, ngươi muốn đánh, vậy thì đánh đi.

Mạnh Hạo dửng dưng nói, trong khi nói, tay phải đột nhiên đưa lên chộp vào hư không, Ma thương màu đen lập tức xuất hiện trong tay, vung về phía trước. Ma thương bắn tới cực nhanh, xé rách không gian, tạo thành âm thanh chói tai.

Mà chính lúc này, Ma thương lại phát ra những tiếng nổ, xung quanh xuất hiện sương mù màu đen dày đặc, trong đó có rất nhiều khuôn mặt dữ tợn ầm ầm lao tới.

Trong mơ hồ, sương mù dường như ngưng tụ thành một đầu lâu khổng lồ, đầu lâu này... chính là ma niệm!

Vào lúc này, trên Ma thương, ma niệm của yêu binh Hoang Chủng hoàn toàn bộc phát, nơi nó đi qua, tiếng động ầm ầm.

Một thương này, không hề liên quan đến tu vi của Mạnh Hạo, đây là lực lượng mạnh mẽ ẩn chứa trong chính Ma thương, chỉ là dù sao cũng chỉ là một chút ma niệm, còn xa mới bằng yêu binh Hoang Chủng.

Nhưng cho dù là vậy, Ma thương bộc phát, cũng đủ để chém giết tất cả Nguyên Anh, về phần Trảm Linh... Mạnh Hạo không đoán trước được, cho nên một thương này, chỉ để thử nghiệm.

- Phương Thốn.

Vẻ mặt Hô Diên Lão Tổ bình thường, dửng dưng cất lời, giơ tay phải lên, vạch về phía trước. Trăm trượng xung quanh lão, lập tức hóa thành Phương Thốn Chi Giới thuộc về Hô Diên Lão Tổ.

Loại thần thông này, không hề khác gì pháp tắc, đây là thuật pháp thuộc về Trảm Linh. Phương Thốn không lớn, chỉ khoảng trăm trượng, trong trăm trượng đó, như tự thành một thế giới, trong thế giới này, Hô Diên Lão Tổ như có được lực lượng tuyệt đối. Tất cả thần thông thuật pháp, chỉ cần không phá được Phương Thốn, thì sẽ không thể gây chút thương tổn nào đối với lão.

Đây, chính là khác biệt căn bản áp đảo Nguyên Anh của Trảm Linh. Trảm Linh, đã hóa thần thông thành pháp tắc.

Phương Thốn trăm trượng, thoạt nhìn không hề có chút khác thường, nhưng ngay lúc này, Mạnh Hạo đã cảm nhận được, trăm trượng xung quanh Hô Diên Lão Tổ, có cảm giác như tự mở ra một thế giới.

Ầm một tiếng, Ma thương vừa tiến vào trong phạm vi trăm trượng, lập tức tán thành sương đen, từ từ lan ra, như muốn bao phủ khắp nơi, nhưng Mạnh Hạo lại cảm nhận được rõ ràng cái cảm giác như đối kháng với cả thế giới.

Sự … cường đại này, loại … vận dụng pháp tắc này, khiến cho Mạnh Hạo lần đầu tiên chính thức cảm nhận được sự cường hãn của Trảm Linh. Năm đó, Kháo Sơn Lão Tổ không chiến mà chạy, ngoài thành Thánh Tuyết, là Mạnh Hạo đang hấp thụ truyền thừa Kỳ Nam.

Ngoài Mặc Môn, thì có Chỉ Hương ngăn cản.

Chỉ có hiện giờ, mới là Mạnh Hạo chân chính một người đối mặt với cường giả Trảm Linh.

- Ấu trĩ.

Hô Diên Lão Tổ dửng dưng nói, bước về phía trước. Lão càng tới gần, cảm giác áp bức càng thêm mạnh mẽ, thậm chí lão không hề ra tay, chỉ là bước tới. Phương Thốn Chi Giới trăm tượng tiến theo, màn sương do Ma thương hóa thành, như bị thế giới áp bức, lập tức vang lên những tiếng nổ, không ngừng ngưng tụ lại, vô số khuôn mặt co lại một chỗ, hóa thành đầu lâu ma niệm.

Vẻ mặt ma niệm ngưng trọng chưa từng có, đối mặt với áp bức, nó gầm lên thê lương, lập tức lui lại, nhưng trong quá trình đó, vẫn không ngừng tiêu tán. Cho đến khi nhận thấy bản thân sắp diệt vong, lại thấy Hô Diên Lão Tổ đã sắp đi tới gần, ma niệm đột nhiên nổ tung, yêu khí xung quanh ngưng tụ, hình thành gợn sóng, đối kháng với Phương Thốn Chi Giới vô hình, để ma niệm lập tức chạy trốn.

Chỉ là trong lúc bỏ chạy, nó vẫn liên tục nổ tung, khi trở về đến bên cạnh Mạnh Hạo, màn sương đã rất nhạt, như sắp tiêu tan, được Mạnh Hạo vẻ mặt âm trầm thu lại. Lúc này Hô Diên Lão Tổ chỉ còn cách Mạnh Hạo gần trăm trượng.

Mạnh Hạo lập tức lui lại, khoảng cách trăm tượng, khiến hắn cảm nhận được chỗ đáng sợ của cường giả Trảm Linh.

- Ngươi không cần oán giận trong lòng, chuyện này lão phu hiểu rõ nhân quả, muốn trách, phải trách ngươi không may.

Hô Diên Lão Tổ vẻ mặt bình thường, bình tĩnh cất lời, đi về phía Mạnh

Hạo.

Đồng thời, Huyết Ngao ngẩng đầu tru lên một tiếng chấn động trời đất, khí thế đột nhiên bộc phát, lộ ra khí thế có thể sánh với Trảm Linh.

Sau khi khí tức này xuất hiện, Hô Diên Lão Tổ hơi nheo mắt lại, lúc nhìn về phía Huyết Ngao, có vẻ hơi ngưng trọng.

Gần như ngay khi vẻ mặt lão thay đổi, đôi mắt Huyết Ngao chuyển màu đỏ, lập tức lao tới, bước vào trong Phương Thốn Chi Giới của Hô Diên Lão Tổ. Ngay khi nó bước vào, Phương Thốn Chi Giới, lập tức vặn vẹo.

Nó ngẩng đầu gầm lên, gợn sóng màu đỏ lập tức lan ra từ trên người Huyết Ngao, khuếch tán ra bốn phương, tiếp xúc với Phương Thốn Chi Giới của Hô Diên Lão Tổ. Vẻ mặt Hô Diên Lão Tổ lập tức tái đi, giống như huyết dịch toàn thân, trong một khắc này, chạy ngược.

Đôi mắt lão lộ vẻ sắc bén, bước chân cuối cùng cũng đã dừng lại.

- Chỉ một lần va chạm như vậy, đã khiến lão phu tổn thất một thành tinh huyết. Con tiên thú này rất được, tuy nói là minh ngộ được truyền thừa Trảm Linh, nhưng cũng không phải bản thân có được, chẳng qua... Bất tử chi ý, vẫn rất ít gặp.

Hô Diên Lão Tổ lại liếc nhìn Huyết Ngao, từ từ cất lời.

Huyết Ngao cũng hơi chấn động, lại bị ép lui mấy bước, cất tiếng gầm gừ uy hiếp, nhìn chằm chằm Hô Diên Lão Tổ.

Kinh nghiệm Trảm Linh của Huyết Ngao, quả thực như lời Hô Diên Lão Tổ, thu được từ truyền thừa, không phải nó tự mình ngộ ra. Nhưng ý cảnh truyền thừa của Huyết Tiên này, không phải trò đùa, mà là bất tử chi ý!

Đao thứ nhất trảm chính là máu của bản thân, trảm đi toàn bộ máu tươi trong cơ thể.

Vì máu, đại biểu cho sinh, cho nên trảm đi máu, chẳng khác gì là trảm đi sinh, nếu có thể không chết, thì sẽ là... bất tử!

Đây chính là bất tử ý cảnh, có thể ảnh hưởng pháp tắc, biến cả bốn phương thế giới thành cấm khu của huyết dịch!

Gần như ngay khi Huyết Ngao va chạm với Hô Diên Lão Tổ, đôi mắt Mạnh Hạo chợt sáng lên. Hắn đã thăm dò ra thực lực của Hô Diên Lão Tổ, trong đầu đã ước lượng được chênh lệch của bản thân với Trảm Linh.

- Ta... Có thể đấu một trận!

Mạnh Hạo bước tới hai bước, thân thể lập tức chấn động, nhị mệnh dung hợp, lực lượng hai lần Nguyên Anh đại viên mãn bộc phát trên người Mạnh Hạo.

Khí thế khuếch tán, dẫn tới gió lốc, thân thể Mạnh Hạo cao lớn thêm một chút, càng thêm cường tráng. Hắn bước tới bước thứ ba, lập tức mở ra đệ tam mệnh trong Thất Mệnh Anh Biến, ba Nguyên Anh dung hợp, Mạnh Hạo bộc phát sức chiến đấu bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, thân thể càng thêm cao lớn, mạnh mẽ.

- Cho dù có loại thuật pháp có thể mạnh lên nhất thời này, vẫn là... ngựa non háu đá!

Hô Diên Lão Tổ lãnh đạm nói, vung tay lên, Phương Thốn Chi Giới lập tức vặn vẹo, đánh thẳng về phía Huyết Ngao. Huyết Ngao gầm nhẹ, toàn thân huyết quang ngập trời, cũng hóa thành một thứ như Phương Thốn Chi Giới, nhưng chỉ khoảng bảy mươi trượng để đối kháng.

Chiến đấu giữa Trảm Linh, không như Nguyên Anh. Phương Thốn Chi Giới này, mỗi Trảm Linh đều có, giới này là phòng hộ tuyệt đối, Phương Thốn không phá, căn bản không thể thương tổn được Trảm Linh.

Trong Phương Thốn Chi Giới, Huyết Ngao đối kháng với Hô Diên Lão Tổ, ở ngoài mái tóc Mạnh Hạo tung bay, khí thế không ngừng tăng lên, đã bước ra bước thứ tư.

Bốn Nguyên Anh dung hợp, tạo lên những tiếng nổ liên tục phát ra trên người Mạnh Hạo, thân thể hắn lại cao lớn thêm, cũng mạnh mẽ hơn nữa. Khí tức thư sinh đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là cảm giác tà dị như tiên ma, sức chiến đấu tám lần Nguyên Anh đại viên mãn hoàn toàn bộc phát trên người Mạnh Hạo.

Sức chiến đấu này, khí thế này, khiến gió nổi lên, hình thành xoáy lốc, không ngừng xoay tròn xung quanh Mạnh Hạo, y phục hắn phần phật, đôi mắt lộ ra tinh mang chói mắt, sự mạnh mẽ của hắn vào lúc này, dù là Hô Diên Lão Tổ cũng hơi chấn động.

Xưa nay lão chưa từng nhìn thấy loại thực lực mạnh mẽ và kinh người như này, trên người bất cứ một tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn nào, đó là thực lực đáng sợ đủ để quét ngang cảnh giới Nguyên Anh.

- Loại thuật pháp gia tăng tu vi tạm thời này, rất được...

Hô Diên Lão Tổ đang suy tư, đột nhiên đôi mắt nheo lại.

Lúc này, Mạnh Hạo bước ra bước thứ năm, hắn nhìn chằm chằm Hô Diên Lão Tổ, bước thứ năm này, đã bước vào trong phạm vi Phương Thốn Chi Giới của Hô Diên Lão Tổ.

Ngay khoảnh khắc bước vào, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được áp chế từ Phương Thốn Chi Giới trăm trượng này, giống như một ngọn núi lớn, đột nhiên đè lên người hắn, muốn ép hắn thành tro bụi. Nhưng gần như

ngay khi áp chế này vừa xuất hiện, cơ thể Mạnh Hạo lại phát ra tiếng nổ, ngũ sắc quy nhất, mở ra đệ ngũ mệnh!

Đệ ngũ mệnh xuất hiện, sức chiến đấu mười sáu lần Nguyên Anh đại viên mãn lập tức bộc phát, khiến uy áp từ Phương Thốn Chi Giới lên người Mạnh Hạo, lập tức gặp phải phản kháng mạnh mẽ, xuất hiện một chút vặn vẹo.

Cảnh tượng này, khiến Hô Diên Lão Tổ kinh hãi.

Phương Thốn Chi Giới của lão, tất cả tu sĩ Nguyên Anh, cho dù là Nguyên Anh đại viên mãn, ở trong đó đều không thể không cúi đầu. Thậm chí chỉ cần Hô Diên Lão Tổ có suy nghĩ, đối phương lập tức bị ép thành tro bụi.

Nhưng Mạnh Hạo này, lại lấy một loại phương pháp kinh người trong mắt lão, trở lên mạnh mẽ đến đáng sợ, thậm chí lúc này, dường như đang chống lại Phương Thốn Chi Giới của bản thân.

- Người này không thể lưu lại, hiện giờ hắn chỉ là Nguyên Anh đại viên mãn, đã có được thực lực đáng sợ như vậy, nếu nhỡ hắn thực sự có ngày Trảm Linh...

Trong lòng Hô Diên Lão Tổ, lần đầu xuất hiện ngưng trọng, sát cơ càng lớn, hừ lạnh một tiếng, Phương Thốn Chi Giới của lão, trong khi đối kháng Huyết Ngao, lập tức phân ra một bộ phận ép tới Mạnh Hạo.

- Hiện giờ, hắn là cực hạn của ngươi rồi, ta sẽ cho ngươi biết, trước mặt Trảm Linh, Nguyên Anh... Cho dù có mạnh đến đâu, cũng chỉ là con sâu cái kiến mà thôi!

Khi mà Phương Thốn Chi Giới của Hô Diên Lão Tổ nghiền ép tới, thân thể Mạnh Hạo run mạnh, đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt lộ vẻ lạnh lùng.

- Đệ lục mệnh!

Ầm!

Vào lúc này, trong cơ thể Mạnh Hạo lục sắc quy nhất, thân thể hắn càng thêm cao lớn, giống như tiên ma, khí thế mạnh mẽ đến khó có thể hình dung, lại tiếp tục gia tăng. Đó là tu vi ba mươi hai lần Nguyên Anh đại viên mãn, trong tu chân giới, là Nguyên Anh mạnh nhất trước nay từng có!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 831: Huyết Ngao khôn ngoan!

Đối mặt với nghiền ép đến từ Phương Thốn trăm trượng, Mạnh Hạo mở ra đệ lục mệnh, hai tay nâng lên, tu vi ngưng tụ toàn thân dung nhập vào hai tay, mạnh mẽ xé một cái vào hư vô phía trước.

Dưới một xé này, hư vô phía trước Mạnh Hạo lập tức vặn vẹo, răng rắc một tiếng, giống như có một tầng tường vô hình ngăn cách bị xé vỡ vụn. Thân thể Mạnh Hạo tại thời khắc này, cũng đột nhiên được nới lỏng rất nhiều, giống như áp chế vô hình kia trong nháy mắt đã bị cưỡng ép tiêu tan.

- Huyết Ngao!

Mạnh Hạo xông lên phía trước, nơi đó, Huyết Ngao ngửa đầu lên trời gào một tiếng. Phương Thốn bảy mươi trượng tại thời khắc này, ngưng tụ bên ngoài người Mạnh Hạo, theo Mạnh Hạo cùng nhau lao thẳng tới phía Hô Diên Lão Tổ.

Sắc mặt Hô Diên Lão Tổ lần thứ hai vì Mạnh Hạo mà có sự biến hóa.

Lão hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt khi Mạnh Hạo và Huyết Ngao tới gần, tay phải nâng lên vung một cái. Pháp bảo vô ích, thần thông cũng vô ích, một cái phất tay áo này, nhìn như tùy ý, nhưng đối với một Lão Tổ Trảm Linh mà nói, cho dù là một lần phất tay áo nhìn như đơn giản, nhưng cũng là bùng nổ toàn bộ lực lượng.

Phương Thốn trăm trượng lập tức co rút lại, hóa thành năm mươi trượng, nhưng cường độ lại tăng gấp đôi. Ở bên trong Phương Thốn năm mươi trượng này, Hô Diên Lão Tổ có thể nghiền ép tất cả, có thể chống cự với

uy áp của tất cả thần thông khác, cùng Mạnh Hạo còn có Huyết Ngao, cách năm mươi trượng, trực tiếp đụng phải nhau.

Tiếng nổ vang kinh thiên, tay phải Mạnh Hạo nâng lên, một quyền hạ xuống, toàn thân mãnh liệt nổ vang. Giống như một quyền đó, đánh lên một ngọn núi không thể lay động, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, nhưng trong mắt lại lóe lên tia lạnh lùng. Lúc này, hai bên đấu pháp, hắn cũng đánh giá Trảm Linh được nhiều hơn một chút.

Huyết Ngao bên kia cũng bị chấn động toàn thân, thân thể trong khoảnh khắc trở nên cuồng bạo hơn, huyết quang trên người nó trực tiếp xuyên thấu Phương Thốn năm mươi trượng, vờn quanh bốn phía Mạnh Hạo, tạo thành một cỗ lực lượng dũng mãnh, đẩy về phía trước, một đường thế như chẻ tre.

Cuối cùng lôi kéo Mạnh Hạo lao thẳng tới phía Hô Diên Lão Tổ, đôi bên tại trong nháy mắt này, lại đè ép Phương Thốn năm mươi trượng đến cực hạn. Mà Mạnh Hạo cũng lần đầu chân chính đụng chạm với Hô Diên Lão Tổ.

Ầm!

Khóe miệng Hô Diên Lão Tổ tràn ra máu tươi, thân thể liên tục đạp lui mấy bước, tinh quang trong mắt cũng trở nên nồng đậm. Chung quanh lão, Phương Thốn năm mươi trượng dưới một kích này, chợt co rút lại, sau đó lại mở rộng đến tầm hai mươi lăm trượng, mới hoàn toàn hóa giải được lực lượng của Mạnh Hạo và Huyết Ngao.

- Tiên thú này gian trá đến cực điểm, lúc trước lại có thể biết ẩn dấu thực lực!!

Trong mắt Hô Diên Lão Tổ lóe lên sát khí, vẻ mặt dần dần khôi phục lại bình tĩnh. Nhưng bình tĩnh này chỉ là mặt ngoài, đáy lòng lão vẫn đang khiếp sợ. Đây là lần đầu tiên, lão gặp được tu sĩ Nguyên Anh như thế, có

thể lay động được Phương Thốn của bản thân. Sát khí trong lòng đối với Mạnh Hạo cũng mãnh liệt hơn, không đợi Mạnh Hạo lui ra phía sau, Hô Diên Lão Tổ liền cất bước, cùng Phương Thốn hai mươi lăm trượng, đi về phía Mạnh Hạo.

- Đợi sau khi giết chết ngươi, tiên thú này của ngươi, lão phu sẽ đem lột da cạo xương!

Thanh âm Hô Diên Lão Tổ vô cùng bình tĩnh, giống như không hề dao động, nhưng sát ý trong lời nói, cũng vô cùng rõ ràng.

Phạm vi hai mươi lăm trượng xung quanh lão giống như cấm địa, động tới tất bị thương tổn. Theo lão đi về phía trước, hư vô cũng phải run rẩy, khi sắp đụng tới Mạnh Hạo, Huyết Ngao bên kia gào rú, trong mắt hiện lên sự lạnh lùng nghiêm nghị. Từ nhỏ nó đã đi theo Mạnh Hạo, lừa người mà lớn lên, cũng coi như kế thừa tính cách của Mạnh Hạo.

Phương Thốn ngoài thân thể nó cũng nháy mắt co rút lại, trước khi vọt tới, móng vuốt nâng lên, trực tiếp đánh ra.

Móng vuốt của nó cực kỳ sắc bén, cắt qua hư vô, tiến đến va chạm với Phương Thốn của Hô Diên Lão Tổ. Khi tiếng nổ vang vọng, toàn thân Hô Diên Lão Tổ chấn động mạnh, bước chân chợt dừng một chút. Cùng lúc đó, thân thể Huyết Ngao cũng run rẩy, phun ra một ngụm khí tức sinh mệnh, rồi hung hãn không sợ chết tiếp tục vọt tới.

Lúc này đây, không phải dùng móng vuốt, không phải dùng răng nanh, mà là dùng đầu, hung hăng húc tới. Nó là Huyết Ngao của Mạnh Hạo, cho dù tử vong, nó cũng phải bảo vệ Mạnh Hạo, vì Mạnh Hạo giết người!

Ầm!

Khóe miệng Hô Diên Lão Tổ tràn ra máu tươi, sau khi thân thể lui lại

phía sau, thì nhìn Huyết Ngao kia đã hung hãn tới cực hạn rồi, càng đánh càng hung, sát khí ngập trời. Đồng thời, lão đối với Mạnh Hạo lại càng thêm ghen tị.

- Tiên thú chết tiệt này!!! Lúc trước nó … nó lại vẫn ẩn dấu thực lực!!! Tiên thú gian trá như thế, đương thời hiếm thấy!

Ngay tại khoảnh khắc Hô Diên Lão Tổ lại một lần nữa bị ngăn cản, thanh âm Mạnh Hạo mang theo lãnh ý, chợt truyền ra.

- Đệ thất mệnh!

Ầm!

Thân thể Mạnh Hạo khoảnh khắc bạo tăng, cả người tạo ra gió xoáy ngập trời, khiến cho phong vân biến sắc, thiên địa chấn động. Thân thể dũng mãnh đã đến trình độ kinh tâm động phách, đã vượt qua ba mươi hai lần Nguyên Anh đại viên mãn lúc trước, mà là nháy mắt nhảy lên tới … sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn!

Loại trình độ này, tu sĩ Nguyên Anh trước giờ chưa từng có ai, mà rất có thể sau này cũng không có người nào giống vậy. Tóc Mạnh Hạo bay múa, thân thể hắn cực kỳ cao lớn, giống như tiên ma, thân thể dũng mãnh còn có chiến lực vô biên, hình thành khí thế long trời lở đất.

Giờ khắc này, hắn là Nguyên Anh mạnh nhất, có thể chiến một trận với Trảm Linh!

Thân thể cao lớn, cao tới tận hai trượng*, bả vai rộng lớn, thân hình thẳng tắp, giống như thần ma, khí thế tràn đầy làm cho người ta hô hấp dồn dập. Khi xoay người, hai mắt lạnh lùng, dường như khiến thiên địa bốn phía lúc này, cũng trở nên băng hàn.

*nguyên văn là 2 thước nhưng 2 thước = 0.46m, nên tự đổi thành 2

trượng = 4.6m

- Điều đó không có khả năng!

Hô Diên Lão Tổ sắc mặt đại biến. giờ khắc này, Mạnh Hạo thậm chí cho lão một loại cảm giác áp bách trước nay chưa từng có. Loại cảm giác này, chỉ khi lão đối mặt với tu sĩ cùng cảnh giới, mới có được!

Cùng lúc đó, cũng chính là lúc Phương Thốn hai mươi lăm trượng của Hô Diên Lão tổ tới gần Mạnh Hạo. Mạnh Hạo không chút do dự, thân thể tiến về phía trước một bước, lại chỉ dựa vào thân thể, cưỡng ép va chạm cùng với Phương Thốn hai mươi lăm trượng này.

Ầm!

Phương Thốn hai mươi lăm trượng lập tức vặn vẹo, rồi co rút lại, khi nó biến thành mười trượng, thì bóng dáng như ma thần của Mạnh Hạo, thế nhưng lại hiện ra một cách kinh người, ngoài mười trượng của Hô Diên Lão Tổ, tay phải nâng lên, một quyền hung hăng hạ xuống phía trước.

Không có thần thông, không có thuật pháp, không có pháp bảo, chỉ có một thân thể khủng bố hiện giờ. Hơn nữa, chiến lực sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn dung hợp cùng một chỗ, hình thành … một quyền kinh thiên này, trong Nguyên Anh cảnh của Tu Chân giới, chưa từng có người nào có thể vung tay tạo ra đâu!

Rầm rầm rầm!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 832: Huyết Ngao khôn ngoan! (2)

Một quyền của Mạnh Hạo, toàn bộ Phương Thốn mười trượng trong khoảnh khắc sụp đổ, hoàn toàn chia năm xẻ bảy, nổ tung. Phương Thốn Trảm Linh, vỡ!

Cùng lúc đó, Huyết Ngao gào rú, như thiểm điện lao ra. Khoảnh khắc khi Mạnh Hạo đánh vỡ Phương Thốn Trảm Linh, nó lao thẳng tới Hô Diên Lão Tổ, răng nanh sắc bén dày đặc, một ngụm táp tới.

Ầm!!

Hô Diên Lão Tổ nâng hai tay ngăn ở phía trước, sau khi ngăn cản, thân thể chấn động lập tức rút lui, sắc mặt nhanh chóng biến hóa, biểu tình cũng là không thể tin nổi, cũng có khiếp sợ. Bất kể như thế nào lão cũng không thể tưởng tượng được, Phương Thốn Trảm Linh của bản thân, thế nhưng lại bị một tên tu sĩ Nguyên Anh nổ nát.

Cho dù là hiện tại lão nhìn thấy tận mắt, cũng cảm thấy không thể tin nổi. Cũng chính bởi vậy, sát khí của lão đối với Mạnh Hạo, trong nháy mắt đã mãnh liệt tới cực hạn rồi, thậm chí ở sâu trong nội tâm, còn xuất hiện một tia hối hận hiếm thấy, khi đã gây chiến với Mạnh Hạo.

Cường nhân như vậy, một Nguyên Anh có thể chiến một trận với Trảm Linh, đối với bất kỳ một tu sĩ nào mà nói, đều là ác mộng. Trừ phi giết chết, nếu không, thậm chí đối với toàn bộ lạc, cũng là một hồi tai nạn.

- Hôm nay, hắn nhất định phải chết!

Hai mắt Hô Diên Lão Tổ co rút lại, sau khi Mạnh Hạo cùng Huyết Ngao

trong nháy mắt mang theo sát khí, gào thét bén nhọn lao tới, thì thân thể dũng mãnh của Mạnh Hạo cũng khiến trong nội tâm Hô Diên Lão Tổ dâng lên một loại ghen tị khác. Tay phải Hô Diên Lão Tổ lập tức nâng lên bấm niệm thần chú, ngay sau đó có một luân* ảnh hư ảo thật lớn chợt xuất hiện trước người lão.

*bánh xe

Cũng chính là vào lúc này, quyền thứ hai của Mạnh Hạo, gào thét mà tới.

Khi sắp tới gần….

- Thì Luân* Chuyển, thiên địa sát, vòng thứ nhất, năm tháng trôi qua!

Tay trái Hô Diên Lão Tổ cũng nâng lên, hai tay cùng bấm niệm thần chú đẩy về phía trước. Ảo ảnh hư huyễn trước mặt lão lập tức trở nên rõ ràng, đó là một bánh xe ngựa màu đen!

*bánh xe thời gian

Tại trên bánh xe này, khắc vô số phù văn, tản mát ra cảm giác năm tháng tang thương. Giờ phút này, những dấu ấn phù văn đó đều đang sáng lên, khiến cho bánh xe này, trong vô thanh vô tức, chuyển động một vòng.

Nắm tay Mạnh Hạo, cũng vào lúc này trực tiếp đánh tới. Nhưng ngay tại khoảnh khắc hắn sắp đụng phải bánh xe này, thì trong lòng lại nổi lên cảnh giác mãnh liệt, có chút dừng lại. Đúng lúc này, Huyết Ngao phát hiện trước tiên, há mồm cắn lấy Mạnh Hạo, mang theo hắn lập tức lui ra phía sau.

Cùng lúc đó, một cỗ lực năm tháng vô biên, từ trong bánh xe này ầm ầm bộc phát ra. Năm tháng này với năm tháng mà Mạnh Hạo nắm giữ khác nhau, đây là một cỗ nghịch chuyển. Tại trong nháy mắt đó, Mạnh Hạo kinh hãi phát hiện ra, sau khi bản thân lui ra phía sau, Phương Thốn lúc

trước bị hắn đánh nát, thế nhưng cũng theo đó mà khôi phục. Thậm chí sau khi lui ra khỏi hai mươi trượng, đệ thất mệnh trên người Mạnh Hạo, thế mà lại bắt đầu phân giải!

Hô Diên Lão Tổ cười lạnh, trong mắt hiện lên một chút khinh miệt và hàn quang, thân thể khoảnh khắc biến mất. Khi xuất hiện, thì đã ở phía sau Mạnh Hạo, tay phải nâng lên chỉ về phía trước. Không đợi chỉ này hạ xuống, Huyết Ngao rít gào, huyết quang nháy mắt khuếch tán, cũng lấy thân thể lao tới ngăn cản chỉ này.

Hô Diên Lão Tổ nhíu mày, thầm mắng trong lòng, cưỡng ép chỉ ra. Tiếng nổ vang quanh quẩn, huyết quang quanh thân Huyết Ngao sụp đổ, lão không để ý Huyết Ngao đang vọt tới với miệng lớn dính máu, mà trực tiếp điểm một chỉ ở sau lưng Mạnh Hạo.

Chỉ vừa ra, tiếng nổ vang lên, nhưng chỉ này lại bị một tầng tơ tằm cản lại. Khiến cho chỉ này cách tơ tằm, khi đụng tới Mạnh Hạo, mười thành lực, thì chỉ bạo phát có một thành.

Ầm một tiếng, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể bay nhanh về phía trước. Hô Diên Lão Tổ đang muốn truy kích, thì Huyết Ngao lại một ngụm cắn tới. Thân thể Hô Diên Lão Tổ chấn động, cũng phun ra máu tươi, không thể không lui về phía sau vài bước, không cách nào truy kích Mạnh Hạo nữa.

- Da dầy thịt béo!

Hô Diên Lão Tổ nghiến răng nghiến lợi, khi thấy Mạnh Hạo bay nhanh về phía trước, nhưng bản thân lại bị con chó ngao huyết sắc nổi điên trước mặt này giằng co, không thể tiếp tục truy kích, thì chỉ có thể hừ lạnh một tiếng. Trong lòng lão biết, Mạnh Hạo giờ phút này còn bị lực lượng năm tháng bao phủ, trốn không thoát.

- Một khi đã như thế, làm thịt súc sinh ngươi trước vậy!

Tay phải Hô Diên Lão Tổ bấm niệm thần chú chỉ về phía trước. Tiếng nổ vang vọng, Huyết Ngao gào rú, Phương Thốn quanh thân vỡ vụn, nhưng huyết quang toàn thân nó lại hóa thành từng cây gai sắc, phóng thẳng tới Hô Diên Lão Tổ. Một người một khuyển, lại lập tức chiến với nhau. Nhưng Hô Diên Lão Tổ cũng không ngừng chuyển mắt, tìm cơ hội, giết chết Mạnh Hạo.

Tất cả chuyện này, đều chỉ phát sinh trong điện quang hỏa thạch, Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, nhưng không ngờ, ngụm máu đó lại quay trở lại, như muốn một lần nữa chui vào trong miệng Mạnh Hạo.

Loại năm tháng quỷ dị này tạo cho Mạnh Hạo một nguy cơ sinh tử mãnh liệt, khi thấy máu tươi sắp sửa quay lại, hai mắt Mạnh Hạo lập tức lộ ra tử quang, thúc giục thuật pháp của Đan Đông nhất mạch. Phương pháp năm tháng của Hàn Bối đến từ Thanh La Tông, còn có năm tháng thuật mà Mạnh Hạo minh ngộ ra từ trên miếng ngọc, dung hợp cùng một chỗ, hình thành Tuế Nguyệt thuật thuộc về hắn, tại thời khắc này được Mạnh Hạo thi triển ra, khắc lên ngụm máu tươi mà hắn vừa phun ra.

Đồng dạng là lực lượng năm tháng, nhưng không phải là đảo ngược, mà là đi trước, khoảnh khắc bộc phát ra, đồng thời đối kháng cùng lực lượng của Thì Luân. Tiếng nổ vang ngập trời, còn Hô Diên Lão Tổ thì vất vả tránh khỏi Huyết Ngao, chịu đựng một trảo của Huyết Ngao, lại một lần nữa thuấn di tới. Ngay thời điểm lão muốn giết hết, thì thân thể Mạnh Hạo đã khôi phục lại, trực tiếp hóa thành khói nhẹ, ẩn giấu trong hắc nguyệt, trong nháy mắt, vô ảnh.

Hô Diên Lão Tổ khẽ hô một tiếng, thì Mạnh Hạo đã xuất hiện ở giữa không trung phía xa, khóe miệng của hắn lại tràn ra máu tươi, không kịp lau đi, liền mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt sát khí chợt lóe.

- Huyết Ngao!

Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, khi thân thể nhảy lên thì tay phải bấm niệm thần chú vung ra, một gương mặt huyết sắc thật lớn lập tức xuất hiện. Đồng thời, trên người Huyết Ngao cũng phóng xuất ra huyết quang nồng đậm, đồng loạt dung nhập vào trong gương mặt huyết sắc này.

Đây là thần thông Huyết Tiên, sau khi dung hợp lực lượng của Huyết Ngao, thì là … Huyết Tiên thuật chân chính!

Trước khi Huyết Ngao thức tỉnh, Mạnh Hạo có thể thi triển nó, nhưng cũng chỉ có công, không có pháp. Mà hiện giờ, có đủ công pháp, mới là thần thông!

Đối với việc Mạnh Hạo có thể thoát khỏi Thì Luân, Hô Diên Lão Tổ lại thầm giật mình kinh hãi. Nhất là phương pháp Mạnh Hạo thoát khỏi Thì Luân, thế nhưng … cũng lại là năm tháng!

- Ngươi không phải họ Mạnh, ngươi họ Hàn!!!

Lời của Hô Diên Lão Tổ khiến hai mắt Mạnh Hạo hơi co lại, trong đầu đột nhiên manh nha một ý niệm. Hắn không trả lời, mà chiến lực sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn trong cơ thể bùng nổ, gương mặt huyết sắc chung quanh hắn lập tức hóa thành sáu mươi bốn cái, lại lần nữa trùng điệp lên nhau, sáu mươi bốn lần quy nhất, lao thẳng tới Hô Diên Lão Tổ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 833: Đoạt bảo

Đồng thời khi đám gương mặt huyết tiên rầm rầm lao về phía trước, Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, lấy ra mộc kiếm Tuế Nguyệt, không bày ra lực lượng năm tháng, mà trở thành một thanh phi kiếm tầm thường, kẹp trong gương mặt huyết sắc, lao về phía Hô Diên Lão Tổ.

Hô Diên Lão Tổ nhíu mày, giờ phút này dù vẫn còn đang kinh nghi, nhưng tay phải vẫn bấm niệm thần chú chỉ về phía Thì Luân trước người. Bánh xe màu đen tang thương này lại ầm ầm chuyển động, lực lượng năm tháng, bỗng nhiên bùng nổ.

Trong một chớp mắt nổ vang đó, biển tím chợt nổ tung, một cơn sóng gợn mạnh mẽ, khoảnh khắc lan tỏa ra bốn phía, thần thông gương mặt huyết tiên của Mạnh Hạo, tại thời khắc này trực tiếp héo rũ, trong chớp mắt liền tan thành tro bụi.

Kiếm trận Tuế Nguyệt, cũng tại thời khắc này run rẩy, bị kích bắn ra bốn phía. Nhưng trên thân chúng, cũng có hoặc nhiều hoặc ít, tựa như có một chút bất đồng so với lúc trước.

Dường như, lực năm tháng kia, trong lúc đụng chạm, đã cải biến kiếm trận Tuế Nguyệt này.

Cùng lúc đó, Thì Luân của Hô Diên Lão Tổ ở giữa không trung có dừng lại một chút, hơi có vẻ ảm đạm, nhưng trên phương diện năm tháng, vẫn còn vô biên. Dưới một chỉ thần chú của Hô Diên Lão Tổ, Thì Luân màu đen này lập tức gào thét lao về phía Mạnh Hạo.

Giờ phút này, Mạnh Hạo còn đang không ngừng lui về phía sau, khi một ngụm máu tươi phun ra, hắn lấy đan dược nuốt thẳng vào, khi ngẩng đầu, tay trái trảo vào hư không, Ma thương lập tức xuất hiện lần nữa. Tuy

rằng đã ảm đảm so với lúc trước một ít, nhưng vẫn có rất nhiều gương mặt dữ tợn rít gào.

Không chần chờ chút nào, sau khi Mạnh Hạo lui ra, thì vung mạnh Ma thương trong tay. Thương này ông một tiếng, như mở thông hư vô, lao thẳng về phía bánh xe màu đen.

Ngay sau đó, mắt Mạnh Hạo lóe lên kỳ quang, tay phải vung về phía trước, thần thức dung nhập vào trong mặt nạ huyết sắc, động đến Tam Vĩ phiên. Lấy tu vi đệ thất mệnh hiện giờ của hắn, khoảnh khắc thần thức chạm phải Tam Vĩ phiên này, thì đã có đủ khả năng để bày ra lực lượng chân chính của đuôi thứ nhất.

Hư vô bốn phía lập tức quay cuồng, giống như bị bóp méo, trong tay Mạnh Hạo giờ khắc này, xuất hiện một lá cờ màu đỏ. Cờ này không gió mà bay, màu đỏ trên đó giống như được biển máu ngưng tụ thành, ở trong tay Mạnh Hạo vung lên, bát phương thiên địa nơi đây, lập tức nổi lên một cơn huyết phong!

Khác với lúc trước khi Mạnh Hạo triển khai Tam Vĩ phiên, lần này, là thực thân đuôi thứ nhất của cờ này, mà không phải là hình chiếu hư ảo nữa. Bảo vật huy vũ trong tay, bốn phía tràn ngập gió màu đỏ, sắc mặt Hô Diên Lão Tổ bỗng nhiên biến đổi.

- Cờ này … đáng chết, tại sao trên người ngươi lại có thể có loại tiên bảo này!

Ngay tại lúc sắc mặt Hô Diên Lão Tổ biến đổi, cờ này giống như kéo dài vô hạn, từ trước người Mạnh Hạo, tạo thành một mảnh vải đỏ, lao thẳng tới Thì Luân.

Nói thì chậm, nhưng khoảnh khắc Ma thương và Tam Vĩ phiên tới gần bánh xe màu đen, Hô Diên Lão Tổ không chút do dự, lập tức bấm niệm thần chú, muốn khống chế bảo vật Thì Luân trước mặt.

Nhưng thời điểm lão muốn bấm tay, thì Huyết Ngao từ một chỗ lao thẳng tới, hung hãn không sợ chết, mang theo sự điên cuồng. Khi tiến đến, huyết quang lóng lánh, hóa thành từng sợi tơ mảnh chém tới.

Hô Diên Lão Tổ thầm mắng trong lòng, lão hận Huyết Ngao đến tận xương tủy. Một trận chiến này, lão cảm nhận được, nếu không có con tiên thú chết tiệt này, tất cả đều sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Gần như đồng thời khi Hô Diên Lão Tổ bị Huyết Ngao kiềm chế, hai mắt Mạnh Hạo đỏ thẫm, cả người khí thế ngập trời. Đệ thất mệnh, chiến lực sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, ngưng tụ thần thức chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng, tại trong chớp mắt này, được Mạnh Hạo vận chuyển toàn bộ, ngưng tụ ra … một thần thông!

- Yêu Phong, đệ bát cấm!

Tóc dài của Mạnh Hạo không gió mà bay, tu vi ngập trời, yêu khí vô hình bốn phía quay cuồng, tay phải hắn nâng lên, ngón trỏ cách hư vô, đột nhiên chỉ về phía Hô Diên Lão Tổ đang bấm tay niệm thần chú.

Chỉ này vừa ra, hai mũi Mạnh Hạo chảy xuống máu tươi, hai lỗ tai cũng thế, thậm chí cả hai mắt, cũng trong phút chốc, xuất hiện hai dòng huyết lệ. Trong cơ thể vang lên tiếng ken két, thanh âm nổ vang trong đầu, rồi trong chớp mắt quanh quẩn toàn thân hắn.

Trong mắt Mạnh Hạo mang theo một chút điên cuồng, nhưng trong điên cuồng này cũng là bình tĩnh tuyệt đối. Một chỉ này, thứ hắn muốn phong, chính là cường nhân Trảm Linh đấy, vì thế … hắn phải bỏ ra một cái giá thật lớn.

Nhưng lại không phải vô dụng!

Thân thể Hô Diên Lão Tổ tại trong chớp mắt này chấn động mạnh, yêu

khí ngũ hành chung quanh lão khoảnh khắc mà đến, vô biên vô tận, giống như yêu hải, trong nháy mắt đã quấn quanh Hô Diên Lão Tổ, hóa thành phong ấn, áp chế tu vi trong cơ thể, khiến cho tu vi của Hô Diên Lão Tổ trong một nháy mắt này … đột nhiên ngừng một chút.

- Đây là thần thông gì!!

Hô Diên Lão Tổ chấn động, phun ra máu tươi, vẻ mặt dữ tợn.

Nhưng trước đó một hồi, ngay khi lão bị chặt đứt liên hệ với Thì Luân, giống như bị chém đứt thần thức, thì vẫn còn một tia liên hệ. Cùng lúc đó, Ma thương ầm ầm tới gần Thì Luân, trực tiếp đâm lên nó, bộc phát ra tiếng nổ kinh thiên. Cho dù không ngừng suy yếu, cho dù hóa thành vô số sương mù khuếch tán, nhưng chấn động này, lại khiến Thì Luân đã mất đi đại bộ phận thần thức khống chế của Hô Diên Lão Tổ này, bị chấn động cưỡng ép di động sang bên cạnh một thước.

Di động chỉ một thước này, ngay lập tức khiến cho liên hệ giữa Hô Diên Lão Tổ với Thì Luân chỉ có một tia thần thức, lại tiêu tan một ít. Cảnh tượng này, khiến sắc mặt Hô Diên Lão Tổ tái đi, ngay sau đó, đuôi cờ quét ngang, lập tức vỗ lên Thì Luân. Trong tiếng nổ vang ngập trời, Mạnh Hạo gào lên một tiếng, đuôi cờ này thế nhưng lại lập tức ….

Quấn lấy Thì Luân, mạnh mẽ kéo một cái. Trong tiếng rầm rầm, Thì Luân kia trực tiếp bị lay động, bị kéo đi hơn mười trượng. Di chuyển này nhìn như chỉ có hơn mười trượng, nhưng lại trực tiếp cắt đứt hoàn toàn, một tia liên hệ cuối cùng giữa Thì Luân và Hô Diên Lão Tổ!

Mọi việc đều phát sinh chỉ trong chớp mắt, phong ấn Hô Diên Lão Tổ đệ bát cấm, giờ phút này đang rất nhanh biến mất. Thấy Hô Diên Lão Tổ sắp sửa thoát khốn, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, tay phải nâng lên, không để ý thương thế, lại triển khai đệ bát cấm.

Hô Diên Lão Tổ vừa mới khôi phục tu vi, trong phút chốc lại bị phong

ấn. Cùng lúc đó, Huyết Ngao dưới thần thức của Mạnh Hạo, rít gào mà đến, toàn thân huyết quang ngập trời, tu vi Trảm Linh tản ra, trực tiếp lao tới Hô Diên Lão Tổ.

Mạnh Hạo không hề để ý đến Hô Diên Lão Tổ, mà lại lao thẳng tới Thì Luân kia. Một đuôi cờ kia giờ phút này cũng đã quấn quanh Thì Luân, lại di chuyển, lao về phía Mạnh Hạo.

Ánh mắt Hô Diên Lão Tổ hiện lên cường quang sắc bén, ở thời khắc mấu chốt này, tu vi toàn thân lão đột nhiên ầm ầm bùng nổ. Khi ngửa mặt lên trời rống một tiếng, thì phong ấn yêu khí chung quanh lão, lập tức sụp đổ, thân thể lão vừa mới thoát khốn, tu vi vừa mới khôi phục, Huyết Ngao đã vọt tới. Một người một khuyển, lại lập tức giằng co với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 834: Trảm tình chi đạo.

Khiến cho Hô Diên Lão Tổ trong thời gian ngắn không có thể thoát khỏi, phẫn nộ lập tức như liệt hỏa, đốt cháy Hô Diên Lão Tổ, khiến lão rống giận kinh thiên.

Mà Mạnh Hạo giờ phút này đã va chạm với Thì Luân.

Hắn vung tay áo, thu hồi đuôi thứ nhất của Tam Vĩ phiên, đồng thời cũng thu lấy … thứ bị đuôi cờ này quấn lấy, thứ mất đi sự khống chế của Hô Diên Lão Tổ … Thì Luân!

Hắn … chính là thu chí bảo này của Hô Diên Lão Tổ.

Một khắc khi trong lời của Hô Diên Lão Tổ nói Mạnh Hạo họ Hàn, Mạnh Hạo liền nghĩ đến Hàn Bối năm đó, nghĩ tới cái vị Lão Tổ Hàn gia nắm giữ lực lượng năm tháng kia.

Đủ loại manh mối đan vào với nhau, khiến cho Mạnh Hạo manh nha một loại ý niệm to gan trong đầu, muốn đoạt đi bảo vật này!

Vì cướp bảo vật này, mới có một loạt hành động lúc trước. Cho dù là liều mạng bị thương, nhưng chỉ cần cướp được bảo vật này, thu hoạch của Mạnh Hạo là không cách nào hình dung!

- Mạnh Hạo!!!!

Hai mắt Hô Diên Lão Tổ xuất hiện tơ máu, ánh mắt hiện lên sát cơ mãnh liệt, lão gầm nhẹ, đang muốn đuổi giết Mạnh Hạo, thì Huyết Ngao lại rít gào, vọt tới, kiềm chế, khiến cho Hô Diên Lão Tổ phẫn nộ không sao tả được. Nhưng cố tình con chó ngao này lại hung hãn không sợ chết, bản thân nó còn có lực lượng Trảm Linh, Hô Diên Lão Tổ căn bản là không

thể giết chết nó trong thời gian ngắn, thậm chí phong ấn cũng không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn chí bảo của mình, thế mà lại bị một tên Nguyên Anh đại viên mãn cướp đi. Cái loại cảm giác tức giận nghẹn khuất này, khiến Hô Diên Lão Tổ phát cuồng.

Lão tu hành nhiều năm qua, trường hợp chật vật như thế này, cực ít khi gặp phải, lúc này đương nhiên là giận dữ.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe sát khí hàn quang, đối phó với Hô Diên Lão Tổ này, lúc trước hắn đã chuẩn bị không ít, cho đến hiện tại, đã dùng hơn phân nửa. Nhưng kế tiếp cũng còn không ít, biển tím còn chưa dung hợp, đòn sát thủ của Mạnh Hạo cũng còn chưa hề triển khai.

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, sau khi thu Thì Luân vào, hắn không có thời gian đi áp chế, mà mặc cho bảo vật này bị Tam Vĩ phiên trấn áp. Lúc xoay người lại, tay phải nâng lên, đầu ngón tay hắn lập tức đỏ thẫm một mảnh, bất ngờ hóa thành một đồ đằng huyết sắc.

Đây chính là Huyết Thân Quý tộc trong đồ đằng thủy của Mạnh Hạo. Huyết Thân này đã bị Mạnh Hạo hấp thu, dùng để cảm ngộ đồ đằng huyết, nhưng lại không biến mất, mà bị Mạnh Hạo trấn áp trong người.

Giờ phút này, hắn không chần chờ, lập tức thả Huyết Thân này ra. Một mảnh huyết quang lập tức từ ngón tay Mạnh Hạo bay ra, ở giữa không trung, hóa thành Huyết Thân Quý tộc. Huyết Thân này vừa mới xuất hiện, toàn thân đã tản ra huyết quang ngập trời, khi nó quay đầu lại, thì như muốn cắn trả Mạnh Hạo. Nhưng tại khoảnh khắc nó quay đầu, thì Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng.

Một tiếng hừ lạnh này, lập tức khiến Huyết Thân chấn động, sóng gợn khuếch tán, xém chút nữa là không xong. Ở trong cơ thể nó, lúc trấn áp trong cơ thể, Mạnh Hạo đã sớm khắc lên rất nhiều cấm chế.

Huyết Thân lộ ra biểu tình giãy dụa, sau đó rít gào một tiếng, xoay người

lao thẳng về phía Hô Diên Lão Tổ, như muốn đem oán khí đối với Mạnh Hạo, giải phóng trên người Hô Diên Lão Tổ.

Huyết Thân xuất hiện, lập tức lại khiến Hô Diên Lão Tổ chấn động. Giờ phút này, nội tâm lão đã bị những thủ đoạn liên tiếp của Mạnh Hạo làm cho thất kinh. Thất Mệnh Anh Biến, đã làm lão khiếp sợ, kiếm trận Tuế Nguyệt, còn có Tam Vĩ phiên, còn cả Huyết Thân này, đều làm tâm thần Hô Diên Lão Tổ không ngừng bị chấn động.

Giờ phút này Huyết Thân gào rú đánh tới, cùng Huyết Ngao vây công Hô Diên Lão Tổ. Sắc mặt Hô Diên Lão Tổ đột ngột biến đổi, tay phải nâng lên chỉ về phía trước, Huyết Thân lập tức sụp đổ, nhưng ngay sau đó lại ngưng tụ.

- Đáng chết, cũng là bất tử ý!!

Sắc mặt Hô Diên Lão Tổ càng tái hơn, phía sau Huyết Ngao một ngụm táp tới, lão né tránh không tiện, trực tiếp bị răng nanh Huyết Ngao sượt qua người, tạo ra một vết thương. Máu tươi lập tức tràn ra, giống như không thể ngừng.

Lại vào lúc này, Mạnh Hạo ra tay, hắn bỗng nhiên lao đến, mà khi tới gần, biến ảo ra thần thông.

- Vô Diên – Nhất Ngôn – Phong Hỏa Liên!

Nháy mắt khi Mạnh Hạo tiến đến, sáu mươi gương mặt thật lớn biến ảo ra bên ngoài thân thể, lại chồng lên nhau, tạo thành thần thông sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, đủ để chấn động Trảm Linh.

Mà tại khoảnh khắc gương mặt mở hai mắt ra, đôi môi khẽ nhúc nhích, thì từng tiếng nổ vang lên, trực tiếp vang lên từ trong tâm thần Hô Diên Lão Tổ. Thân thể lão, tại thời khắc này, xuất hiện khói đen, tổng cộng sáu mươi bốn cột khói, cuồn cuộn bay lên không.

Một người, một thân, một khuyển, chiến Trảm Linh!

Tiếng nổ vang kinh thiên không ngừng vang lên, toàn thân Hô Diên Lão Tổ khuếch tán khí tức, tạo thành một cái lốc xoáy thật lớn, ầm ầm va chạm với Mạnh Hạo, Huyết Ngao và Huyết Thân.

Nổ mạnh khuếch tán bát phương, nhấc lên sóng biển, như muốn xé rách hư vô. Hô Diên Lão Tổ giận dữ, từ sau khi Trảm Linh, lão đã không còn từng bị chật vật như thế này. Phương Thốn bị phá, Thì Luân bị cướp, mà đối thủ … chỉ là một tên Nguyên Anh đại viên mãn, cho dù là có tiên thú Trảm Linh, cho dù có cái Huyết Thân quỷ dị kia, nhưng vẫn khiến cho Hô Diên Lão Tổ cảm nhận được một cỗ nhục nhã.

- Đạo của ta…

Hô Diên Lão Tổ hít sau, khoảnh khắc mở miệng, tất cả cảm xúc của lão, đều tiêu tan trong nháy mắt, cả người khôi phục lại bình tĩnh.

- Là diệt tình chi đạo…

- Tình cảm nhân loại, lấy thân tình là thứ nhất, chém thân tình, mới có thể trảm ra đạo của một đời này.

Một cỗ vô tình lạnh như băng, mạnh mẽ xuất hiện trên người Hô Diên Lão Tổ. Hàn này, ác nghiệt, hàn này … giống như chôn vùi thất tình lục dục.

- Phụ mẫu ta chết sớm, đã không cách nào trảm, loại tình cảm đạo lữ, đối với ta mà nói có thể có, có thể không, trảm cũng không có tác dụng … chỉ có loại tình cảm với con nối dòng, mới phù hợp với diệt tình chi đạo của lão phu.

- Đao thứ nhất trảm linh, đao chính là đạo. Cả đời này của ta, thế nhân

chỉ biết ta có một thằng độc nhất, lại không biết ta từng có chín thằng. Tám đứa trước, đã bị ta tự tay chém chết từng đứa, tạo nên diệt tình đạo của ta!

- Duy chỉ có một đứa con cuối cùng, Hô Diên Khánh, là nơi ta ký thác kỳ vọng, tụ tập toàn bộ thể xác và tinh thần, ngưng tụ tình thương của cha trong cả đời ta lên người nó. Chỉ có yêu tới cực hạn, khi chém chết, ta mới có thể đau lòng tới cực hạn. Chỉ có đau đến xé lòng, ta mới … chân chính hoàn thành đao thứ nhất của Trảm Linh, từ nay về sau … vô tình!

- Giết con ta, như phá hư đạo của ta. Mối thù to lớn này, không gì có thể so được!

- Đạo của ta… trảm tình!

Hô Diên Lão Tổ thì thào, khoảnh khắc lão mở miệng, khí thế toàn thân lão bỗng nhiên đại biến.

Ý cảnh Trảm Linh của Hô Diên Lão Tổ, trảm đao thứ nhất, là tình.

Tình này không phải tình yêu, cũng không phải tình bằng hữu, mà là tình sâu đậm nhất, cốt nhục chí thân!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 835: Trảm tình chi đạo. (2)

Trước khi Trảm Linh, Hô Diên Lão Tổ chí tình chí nghĩa, nhưng cuối cùng … vì đạo của mình, lão chém chết gần như tất cả con nối dòng của mình, chỉ lưu lại duy nhất một mình Hô Diên Khánh.

Đạo mà lão lựa chọn để Trảm Linh, trên thực tế có chút tương tự với Hàn Tuyết Lão Tổ lúc trước. Chẳng qua, Hàn Tuyết Lão Tổ cuối cùng không chém xuống, mà Hô Diên Lão Tổ thì đã sớm quyết tâm rồi.

Lão đem tất cả tình thương của cha, tập trung lên người Hô Diên Khánh, không giữ lại một chút nào cả. Giống như đem tất cả thân tình của bản thân, toàn bộ từ trong thân thể mình, di chuyển, dung nhập vào trong cơ thể của Hô Diên Khánh.

Đối với Hô Diên Khánh, lão có thể dung túng mọi thứ, có thể bao dung toàn bộ. Đây là tình thương vô biên của cha.

Chỉ có như vậy, mới có thể trảm đau, mới có thể trảm đến trong lòng, mới có thể chân chính hoàn thành hoàn toàn đao thứ nhất, chém chết tất cả thân tình của lão, hình thành … diệt tình đạo của bản thân!

Nhưng Hô Diên Khánh chết rồi, đã bị chết trong tay người khác, mà không phải bị chém chết trong tay lão. Vì vậy, cũng gián tiếp làm cho, đao thứ nhất của Hô Diên Lão Tổ trở nên không hoàn mỹ. Nhưng chỉ cần cho lão thời gian, thì vẫn có thể xoay chuyển được.

Biện pháp đơn giản nhất, giết chết người đã giết Hô Diên Khánh, báo thù cho nhi tử.

Thậm chí chỉ có như vậy thôi, thì vẫn không đủ, cần phải … nhấc lên một hồi mưa máu ngập trời, để phóng thích tất cả tình thương cha của bản thân, như thế … mới tính là giải thoát.

- Trảm tình.

Thanh âm trầm thấp của Hô Diên Lão Tổ trong khoảnh khắc truyền ra, thiên địa băng hàn, một cỗ ý cảnh diệt tình, tại chớp mắt đó, bộc phát ra từ trong cơ thể lão.

Đây là thần thông đặc thù của Trảm Linh, ý cảnh!

Ở trong ý cảnh của lão, chỉ có diệt tình có thể tồn tại, tất cả hữu tình, hữu tình chi hỏa đều phải tắt, đều phải tiêu tan. Khi ý cảnh này tản ra, thân thể Huyết Thân chấn động, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, dường như không bị ảnh hưởng quá lớn. Bởi vì bản thân nó … chính là vật vô tình.

Nhưng Huyết Ngao thì lại bị chấn động mạnh, toàn thân huyết quang lóng lánh, lấy bất tử ý của bản thân, đối kháng mãnh liệt. Nhưng hiển nhiên không địch lại, thân thể đang không ngừng run rẩy, phát ra tiếng gào rú.

Nhưng chịu ảnh hưởng lớn nhất, chính là Mạnh Hạo.

Trong đầu Mạnh Hạo lập tức nổ vang, thất khiếu chảy máu, hai mắt mờ mịt. Trong đầu của hắn, giờ phút này không ngừng hiện lên từng màn ký ức. Bóng dáng cha mẹ lúc nhỏ, đám người tên mập hữu tình, Hứa Thanh, Sở Ngọc Yêu ở trong mông lung, còn có tình thầy trò với Đan Quỷ.

Tất cả những ký ức này, đều không ngừng hiện lên ở trong đầu hắn, mà trong đầu hắn lúc này, dường như xuất hiện một cây đao, đao này treo lơ lửng.

- Trảm đi tình của ngươi, mới có thể tồn tại….

- Tình là ràng buộc, là thiêu hủy sinh mạng chi hỏa…

- Trảm đi….

- Trảm đi….

Trong đầu Mạnh Hạo có thanh âm tang thương không ngừng mở miệng, thanh âm này mang theo lực lượng kỳ dị nào đó, khiến cho toàn thân Mạnh Hạo run rẩy, linh hồn của hắn như muốn xé rách, phát ra tiếng gào rú thống khổ.

Cùng lúc đó, tất cả hình ảnh, tất cả bóng dáng trong đầu hắn, toàn bộ đều vặn vẹo, hóa thành ngọn lửa màu đen, trực tiếp bùng lên ở trong đầu Mạnh Hạo. Đau … Đó là … nỗi đau nếu như có một ngày cha mẹ tử vong, thân là người làm con, tận mắt nhìn thấy lại không cách nào ngăn cản, không cách nào cứu giúp.

Đó là nỗi đau … bạn lữ xoay người lạnh lùng, đi vào vòng tay người khác!

Đó là nỗi đau … hảo hữu chí giao, vì đủ loại nguyên nhân, mà ở sau lưng đâm mình một đao, nhe răng cười độc ác.

Những đau đớn đó, toàn bộ hóa thành ngọn lửa màu đen, tới đốt cháy linh hồn Mạnh Hạo.

- Trảm chúng nó … trảm tình, mới có thể tồn tại, nếu không trảm … ngươi chỉ có hồn bay phách lạc.

Thanh âm vẫn còn quanh quẩn trong đầu, thân thể Mạnh Hạo run rẩy. Cảnh tượng này giống như ảo giác, nhưng lại chân thật khiến hắn phân không rõ.

Trong hiện thực, hai mắt Mạnh Hạo mờ mịt, khóe miệng tràn đầy máu tươi, thân thể như mất đi tất cả khí lực, rơi vào trong biển tím.

Đây, chính là ý cảnh diệt tình của Hô Diên Lão Tổ, chém rơi tất cả tình, chém rơi tất cả đau, lấy trảm tình địch nhân để phá hủy linh hồn, giết chết thân thể. Tất cả tình, ở trước mặt Hô Diên Lão Tổ, đều tử vong.

Nếu như thuận theo, sẽ thành con rối, nếu không thuận theo, cả thân xác và linh hồn đều bị hủy diệt.

Mạnh Hạo chìm và trong biển tím, tại trong biển tím, trong đầu hắn, trình diễn lại từng màn thăng trầm trong cuộc đời, từng màn đau xót và phản bội, dường chìm vào trong bi thương luân hồi.

Cho đến khi thân thể hắn chìm tới đáy biển tím. Ở khoảnh khắc chạm tới đáy biển, cặp mắt hắn lập tức hiện lên sự thanh tỉnh, chỉ có điều ở sâu trong sự thanh tỉnh này, mang theo vẻ mỏi mệt nồng đậm.

- Tình… không phải ràng buộc, có nó … sinh mạng mới có thể đầy đủ.

Mạnh Hạo thì thào, nhắm mắt lại. Khoảnh khắc khi hắn nhắm mắt, biển tím lập tức nổ vang, mặt biển cuộn trào, giữa không trung, Huyết Ngao run rẩy, hai mắt đỏ thẫm, Huyết Thân ngay từ đầu đã không ảnh hưởng, nhưng khi nó tới gần Hô Diên Lão Tổ, thì trong mắt nó cũng hiện lên một chút mờ mịt.

Hô Diên Lão Tổ đứng ở giữa không trung, khi ý cảnh của lão đang không ngừng khuếch tán, bao phủ bốn phía, thì biển tím rít gào, lập tức khiến Hô Diên Lão Tổ khẽ cau mày.

Gần như ngay tại lúc lão nhíu mày, biển tím ầm ầm ngưng tụ, một cái đầu thật lớn, chậm rãi hình thành dâng lên trên mặt biển, sau đó là thân hình, sau đó là hai chân. Chỉ trong thời gian nháy mắt, một người khổng

lồ tạo thành từ nước biển, đã đứng ở trên biển tím.

Người khổng lồ này giống như đúc Mạnh Hạo, từ từ nhắm hai mắt, tại trong khoảnh khắc, lại đột nhiên mở ra, lóe ra tia thanh minh, tay phải nâng lên, phát động một lượng lớn nước biển, một quyền trực tiếp đánh tới phía Hô Diên Lão Tổ giữa không trung.

Khoảnh khắc tiếng nổ quanh quẩn, sắc mặt Hô Diên Lão Tổ đại biến, thân thể lập tức lui ra phía sau, tránh được một quyền. Nhưng ý cảnh chung quanh lão, cũng tại thời điểm quyền này hạ xuống, lập tức sụp đổ.

- Người vô tình, hắn thế nhưng lại thật sự hóa thành người vô tình … không đúng, đây không phải hắn, mà là biển tím!!!

- Hắn thế nhưng … thế nhưng lại dung hợp với biển tím, chuyện này … này…

Hai mắt Hô Diên Lão Tổ mạnh mẽ co rút lại, lộ ra vẻ không thể tin nổi. Ở trong ý cảnh của lão, chỉ có vô tình mới có thể tồn tại, người khổng lồ biển tím này, chính là vật vô tình, bởi vì biển tím vốn là tử vong.

Tử vong, vong không chỉ là thân, còn có tình.

Giờ khắc này, trên bầu trời ở khu vực này, có ba luồng thần thức dũng mãnh, từ trên chín tầng trời, mang theo sự ngưng trọng, nhìn về phía cảnh tượng chinh chiến ở dưới.

Ba luồng thần thức này, đã vượt qua Nguyên Anh, mỗi một luồng đều ẩn chứa một quy tắc bất đồng, mang theo ý cảnh khác nhau. Đó … rõ ràng là thần thức của ba Lão Tổ Trảm Linh.

Ba người này, đều đến từ Mặc Thổ, hai trong số đó chính là Lão Tổ của Man Viêm đại bộ và Yêu Điệp đại bộ trong liên minh Thiên Đình. Một người khác, chính là Lão Tổ của Vân Thiên đại bộ của Chu Đức Khôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 836: Mạnh nhất!

Thần thức ba người ở giữa không trung, nhìn chằm chằm một trận chiến phía dưới này, ai nấy đều khiếp sợ và ngưng trọng.

- Khối phân thần này của Hô Diên Lão Tổ, phải xuất toàn lực rồi.

- Kẻ này lại có chiến lực như thế, thật là không tầm thường! Khối phân thần này của Hô Diên Lão Tổ, không giống với phân thần của chúng ta. Phân thần của chúng ta chỉ có ba thành chiến lực của bản tôn, nhưng phân thần của Hô Diên … chuẩn xác mà nói, đó là phân thần có Nguyên Thần linh tiên độc lập, là phân thần có đến bảy thành chiến lực của bản tôn!

- Giống như mệnh thứ hai, được Hô Diên Lão Tổ tu luyện nhiều năm, đôi bên có thể trao đổi sinh cơ!

- Bảy lần chồng, tiên thú Trảm Linh, còn có biển tím. Kẻ này không tầm thường.

Thần thức ba người trao đổi, lại càng trở nên ngưng trọng.

Trên mặt biển, giữa không trung, giờ phút này lại truyền ra tiếng nổ ầm vang, người khổng lồ biển tím do Mạnh Hạo hóa thành lại quơ ra một quyền. Một quyền này đánh lên hư vô, bát phương lập tức sụp đổ, dường như tạo ra một cơn gió lốc, hoành tỏa bốn phía, trực tiếp phá bỏ tất cả ý cảnh nơi đây.

Huyết Ngao, toàn thân huyết quang lóng lánh. Tại trong huyết quang này, có mười tám cái răng nanh biến ảo ra, mang theo khí thế như muốn xé mở hư vô, lao thẳng tới phía Hô Diên Lão Tổ.

Trong tiếng nổ vang, Hô Diên Lão Tổ phun ra máu tươi, thân thể lại lui về phía sau. Nhưng lão vừa lui về, hai tay người khổng lồ do Mạnh Hạo hóa thành, cũng rầm rầm đánh đến, giống hệt cách mà đánh chết con dơi màu đen khi trước.

Ngay sau đó, tại trên biển tím này, lại có một người khổng lồ ngưng tụ ra trên mặt biển, xa hơn một chút, người khổng lồ thứ ba cũng xuất hiện. Ngay sau đó, là người thứ tư, thứ năm, thứ sáu…

Tổng cộng có bảy người khổng lồ cao đến mấy ngàn trượng, kinh thiên động địa tại trong biển tím.

Những người khổng lồ này, mỗi một người đều mang bộ dáng của Mạnh Hạo, khi xuất hiện, thì đều lao tới Hô Diên Lão Tổ. Đây là … thần thông mạnh nhất, sau khi Mạnh Hạo và biển tím dung hợp, thể hiện ra được.

Đây cũng là thần thức lớn nhất có thể triển khai, sau khi Mạnh Hạo chiến một trận với con dơi màu đen nghiên cứu ra.

Giờ phút này, bảy người khổng lồ ầm ầm, tu vi Huyết Ngao bùng nổ toàn diện, Huyết Thân chấn động sát khí ngập trời. Tất cả đều lao về phía Hô Diên Lão Tổ.

Khi chúng sắp tới gần, lực lượng hủy diệt ngập trời, diệt tuyệt bùng nổ, ý cảnh của Hô Diên Lão Tổ mất đi tác dụng, bị Mạnh Hạo dùng biển tím phá vỡ. Hai mắt lão đỏ thẫm, tóc tai bù xù vô cùng chật vật, lúc này liền gầm nhẹ một tiếng.

Ngoài thân thể lão lập tức biến ảo thần thông, ngưng tụ ra một thanh Thiên Đao nghìn trượng. Thời điểm đao này đột nhiên chém xuống, tiếng nổ kinh thiên, bảy người khổng lồ thì có bốn người sụp đổ, Huyết Ngao bị áp chế, răng nanh bị vỡ vụn mất năm cái. Nhưng mười ba cái còn lại đều đánh lên người Hô Diên Lão Tổ, mà ba người khổng lồ còn lại của Mạnh Hạo cũng đánh về phía Hô Diên Lão Tổ.

Toàn thân Hô Diên Lão Tổ run rẩy, há miệng phun ra máu tươi. Khi thân thể lão đột ngột rút lui, tóc tai bù xù, hai mắt hiện lên vẻ điên cuồng, thì chợt có thanh âm quanh quẩn.

- Ngươi được lắm, Mạnh Hạo … ngươi rất mạnh, có thể bức lão phu đến trình độ như vậy. Ngươi thực sự rất mạnh!

- Nhưng ngươi … còn chưa phải Trảm Linh. Ngươi không phải Trảm Linh, liền không có Nguyên Thần linh tiên, đã định trước, ngươi không có khả năng giết chết ta. Mà ngươi … cũng đã định trước tử vong của ngươi!

- Trảm Linh!

Hô Diên Lão Tổ ngửa mặt lên trời, phát ra một tiếng gào rú kinh thiên. Khi lão gào rú, khí thế của lão ầm ầm bùng nổ, tu vi Trảm Linh toàn bộ hiển thị. Tại trong sự hiển lộ này, thân thể lão lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà héo rũ, mà trong chớp mắt héo rũ toàn bộ, thậm chí xuất hiện dấu hiệu tiêu tan.

Gần như trong nháy mắt, thân thể lão, liền hoàn toàn tan thành tro bụi, nhưng theo thân thể biến mất, hiện ra trong trời đất này, rõ ràng là một linh thể!

Giống như Nguyên Anh, nhưng lại có bản chất khác với Nguyên Anh. Thân thể hơi mờ, nhưng có một cỗ tiên ý, tồn tại rõ ràng!

Đây, chính là linh tiên trong khối phân thần này của Hô Diên Lão Tổ.

Trảm Linh, còn gọi là trảm phàm trần. Dưới Trảm Linh, chính là phàm, Trảm Linh trở lên, mới là tiên. Sau khi trảm phàm, Nguyên Anh biến mất, ngưng tụ ra Nguyên Thần, còn gọi là linh tiên!

Mà Nguyên Thần linh tiên này không dễ xuất hiện, chỉ có lột bỏ thân thể, mới có thể hiện ra trong trời đất. Thậm chí đối với Nguyên Thần linh tiên mà nói, trừ phi là thân thể thực sự của bản thân, nếu không, cho dù là ngưng tụ ra phân thần, cũng không đủ phù hợp với Nguyên Thần linh tiên.

Kể từ đó, sau khi lột xác thân thể đi, Nguyên Thần linh tiên của Hô Diên Lão Tổ, mới có thể thể hiện ra thần thông Trảm Linh chân chính!

Giờ phút này, hai mắt người khổng lồ do Mạnh Hạo hóa thành đều sáng ngời lên, nhìn chằm chằm Nguyên Thần linh tiên của Hô Diên Lão Tổ. Cùng Hô Diên Lão Tổ chiến một trận, đối với Mạnh Hạo mà nói, là thu hoạch không nhỏ, hắn càng thêm hiểu rõ Trảm Linh.

- Hóa ra Trảm Linh đã không còn Nguyên Anh, mà ngưng tụ ra Nguyên Thần linh tiên!

Hai mắt Mạnh Hạo chớp động, hiểu ra càng nhiều, con đường Trảm Linh trong đầu hắn, thông qua một trận chiến này, cũng rõ ràng thêm không ít.

- Trảm Linh, Khu Trục*!

Nguyên Thần linh tiên của Hô Diên Lão Tổ ở giữa không trung mở miệng, đồng thời hai tay lão cũng nâng lên. Ngón cái tay trái chạm với ngón trỏ tay phải, ngón cái tay phải chạm với ngón trỏ tay trái, tạo thành một tứ phương khối, một cái lồng hướng về phía Mạnh Hạo ở xa xa.

*xua đuổi

Khoảnh khắc khi lời nói của lão truyền ra, thiên địa lập tức nổ vang, phong vân biến sắc. Người khổng lồ Mạnh Hạo do biển tím hóa thành, trong giây lát chấn động toàn thân. Một cỗ cảm giác bài xích, dường như đến từ trời cao, đến từ thiên địa, đến từ toàn bộ thế giới này tại thời khắc đó ầm ầm bùng nổ.

Cỗ bài xích này, dường như là toàn bộ thế giới, toàn bộ vùng đất Nam Thiên này, đều hướng về phía Mạnh Hạo mà hiển lộ ra địch ý. Như là tất cả chúng sinh, tại trong nháy mắt này, tính cả cỏ cây trong thiên địa, tất cả tồn tại sinh linh, đều hướng về phía Mạnh Hạo, truyền tới sự bài xích mãnh liệt tới cực hạn.

Hơn nữa, trong mơ hồ, dường như còn có vô số tiếng thì thào, tạo thành gào rú, quanh quẩn bát phương.

- Cút!

Thanh âm này, như là ý chí của toàn bộ thiên địa, tại thời khắc này, bài xích như muốn đuổi Mạnh Hạo đi!

Người khổng lồ biển tím do Mạnh Hạo hóa thành ầm một tiếng sụp đổ, còn cả những người khổng lồ khác ở bốn phía cũng đồng thời tan vỡ. Huyết Ngao nức nở một tiếng, thân thể dường như cũng nổ vang, lực lượng sinh mạng nhanh chóng tiêu tan, nhưng cũng không có sụp đổ, bởi vì nó là … Trảm Linh!

Bài xích như vậy, chỉ có Trảm Linh mới có thể chống cự.

Tất cả tồn tại dưới Trảm Linh, tại trong khu trục này, đều phải tử vong. Đây là lực lượng của Nguyên Thần linh tiên.

Huyết Thân sụp đổ, sau đó lại ngưng tụ, nhưng rất nhanh lại sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 837: Lão Tổ liều mạng!

Trong biển tím quay cuồng, Mạnh Hạo ở dưới đáy biển phun ra máu tươi, trong đầu của hắn nổ vang. Hắn nghe được toàn bộ thiên địa, chúng sinh, tất cả những thứ có sinh mạng gào rú.

- Cút cút!

Mạnh Hạo sau khi phun ra máu tươi, thân thể lại trực tiếp từ trong đáy biển tím bay lên. Thời điểm bay đến giữa không trung, bên tai hắn lại lần nữa truyền đến thanh âm của thiên địa.

- Cút cút cút!

- Cút ra khỏi nơi này, cút ra khỏi mảnh thiên địa này, cút khỏi vùng đất Nam Thiên…

Bài xích không cách nào hình dung, khiến thân thể Mạnh Hạo không ngừng lui về phía sau, không ngừng phun ra máu tươi. Loại thuật pháp thần thông này vô cùng hùng mạnh, vượt ra khỏi tưởng tượng của Mạnh Hạo.

Khi thấy lực lượng bài xích này càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí trên bầu trời, giờ khắc này thế nhưng lại xuất hiện một cái lốc xoáy thật lớn. Trong đó truyền ra lực hút, như muốn hút Mạnh Hạo vào trong đó, đuổi hắn khỏi vùng đất Nam Thiên.

- Ta sinh ra ở Nam Thiên, nơi này là quê quán của ta. Ngươi chỉ là một Trảm Linh mà thôi, có tư cách gì, khu trừ ta!

Thanh âm Mạnh Hạo truyền ra ở giữa không trung, vẻ mặt hắn chợt hiện lên sự quyết đoán, tay phải vỗ lên túi trữ vật, trực tiếp lấy ra mặt nạ

huyết sắc.

Mặt nạ huyết sắc này, từ sau khi tu vi Mạnh Hạo mở ra đệ thất mệnh, đã gần như không còn tác dụng. Mà khi Huyết Ngao thức tỉnh, Mạnh Hạo cũng là từ trong mặt nạ huyết sắc này, cảm nhận được một … thần thông kinh thiên!

Thần thông này, Mạnh Hạo vốn định để làm một đòn sát thủ, nhưng lúc này, lại phải dùng rồi.

Hắn không chút do dự, trực tiếp đội mặt nạ lên. Khoảnh khắc mang lên mặt nạ, một thân áo bào xanh của Mạnh Hạo trực tiếp trở thành huyết bào, mái tóc dài của hắn trong nháy mắt trở thành tóc đỏ, ngoài thân thể hắn, huyết quang lập tức tản ra ngập trời.

- Huyết Ngao, Huyết Tiên chi linh của ta … Ngao khuyển hộ đạo của ta. Lấy pháp tắc của muôn đời Huyết Tiên trước kia, dung nhập vào trong mặt nạ này, đem tu vi của ngươi … trở thành tu vi của ta!

- Làm cho ý cảnh biến, làm cho muôn đời đổi, để cho Huyết Tiên chi ảnh … giáng lâm!

Lời Mạnh Hạo vừa dứt, thanh âm mang theo sự tang thương, khiến toàn thân Huyết Ngao chấn động, hai mắt lóe lên tia sáng kỳ dị. Đồng thời, nó cũng không chút do dự gào thét lao về, thân thể khổng lồ lập tức hóa thành một tia hồng sắc, nhanh như thiểm điểm, hiện ra trước mặt Mạnh Hạo, rồi ngay sau đó … dung nhập vào trong mặt nạ huyết sắc của Mạnh Hạo.

Trong khoảnh khắc Huyết Ngao dung nhập vào mặt nạ, thân thể Mạnh Hạo ầm ầm chấn động, khí tức của hắn chợt bành trướng, tóc của hắn không gió mà bay, áo bào của hắn cũng phần phật bay lên.

Thần thức của hắn … tại thời khắc này, không còn là chín ngàn chín trăm

chín mươi chín trượng nữa, mà trực tiếp bùng nổ tới … mười ngàn trượng!!!

Đừng xem thường một trượng tăng thêm này. Một trượng này … so với chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng trước còn quan trọng hơn nhiều lần. Bởi vì một trượng này, đại biểu cho chênh lệch giữa phàm và tiên. Một trượng này, đại biểu tiên!

Tu vi Mạnh Hạo, tại thời khắc này cũng ầm ầm bùng nổ, phía sau hắn rõ ràng xuất hiện một bóng dáng huyết sắc hư ảo. Bóng dáng ấy, ngồi trên một cái ghế dựa bằng huyết cốt, mang theo mặt nạ, tóc bay lên. Nếu nhìn kỹ, thì đó là một nữ tử.

Cô gái này … chính là Huyết Tiên của Thái Ách bộ!

Giờ khắc này, Mạnh Hạo dung hợp tu vi với Huyết Ngao, phía trên Nguyên Anh đại viên mãn từ hư không xuất hiện một cỗ tu vi không thuộc về hắn, dung hợp cùng một chỗ. Trong lúc sấm sét nổ vang, khí tức Mạnh Hạo chợt bùng nổ, một cỗ khí thế …. Trảm Linh, trực tiếp dâng lên, chấn động trời cao!

Tại trong chớp mắt này, hắn hình như phát hiện ra gì đó, ngẩng đầu nhìn thoáng qua không trung, nhưng rất nhanh liền thu hồi ánh mắt.

Cùng lúc đó, trên bầu trời, thần thức của ba vị Lão Tổ Trảm Linh kia, lập tức truyền ra dao động mãnh liệt, hiển nhiên là bị cảnh tượng này của Mạnh Hạo, lần nữa làm cho khiếp sợ.

- Hắn phát hiện chúng ta. Thật không ngờ hắn thế mà có thể mượn tu vi tới Trảm Linh!!!

- Khối phân thần này của Hô Diên Lão Tổ phải ngã xuống rồi!

- Kẻ này … có lẽ chúng ta không thể gọi hắn như vậy. Vị Mạnh đạo hữu

này, cho dù là còn không bằng chúng ta, nhưng cũng có đầy đủ tư cách ngồi ngang hàng với chúng ta.

Ba người lập tức ngưng trọng hơn, đã mơ hồ có một sự coi trọng mãnh liệt đối với Mạnh Hạo.

Dao động Trảm Linh khuếch tán bát phương, tóc Mạnh Hạo không gió mà bay, tu vi nổ vang ngập trời.

Trảm Linh này không thuộc về hắn, mà là hắn tạm thời có được, ngay cả ý cảnh, cũng không thuộc về hắn, mà là thuộc về Huyết Tiên năm đó.

Dưới tu vi kéo lên, sau khi mượn tới Trảm Linh, ngoài thân thể Mạnh Hạo, rõ ràng xuất hiện Phương Thốn của hắn. Thậm chí ở trong đầu hắn lúc này, còn mơ hồ cảm nhận được ý cảnh của Huyết Tiên.

Nhưng lại không cách nào vận dụng, chỉ là trong mơ hồ, dường như … ý cảnh này, thực sự không có liên quan đến huyết, rất kỳ dị. Dường như trong đó ẩn chứa chờ đợi, ẩn chứa một cỗ truy cầu đối với cái đẹp, giống như một đóa huyết hoa nở rộ.

Khoảnh khắc tu vi Mạnh Hạo mượn tới Trảm Linh, bài xích của thiên địa này đối với hắn, lập tức bị suy yếu đi hơn phân nửa. Thậm chí lốc xoáy trong không trung, cũng tại thời khắc này, biến mất vô ảnh.

Hô Diên Lão Tổ lộ ra biểu tình không thể tin nổi. Lão làm sao cũng thật không ngờ, chiến tới loại trình độ này rồi, thế mà Mạnh Hạo này, vẫn còn có thể làm cho lão chấn động.

- Tại sao có thể như vậy, hắn sao lại khủng bố như thế. Hắn … chẳng lẽ hắn là Vấn Đạo chuyển thế, hoặc … hắn là phàm thể tiên hồn!!

Ngay tại nháy mắt Hô Diên Lão Tổ vẫn còn hoảng sợ, Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, hắn cảm thụ một ít lực lượng khó có thể cân nhắc trong cơ thể.

Cỗ lực lượng này, hắn không thể chống đỡ quá lâu, tính ra, thì chỉ được hai mươi hơi thở mà thôi.

Giờ phút này, hắn không chần chờ chút nào, toàn thân huyết quang lóng lánh, tay phải đột nhiên nâng lên, bấm niệm thần chú chỉ về phía trước.

- Tàn vân huyết vũ, hải thao thiên!

Truyền thừa Huyết Tiên, tam thức cuối cùng, lấy thân Huyết Tiên, tu vi Trảm Linh, tại thời khắc này, trực tiếp triển khai!

Không trung, là màu đỏ!

Biển tím, tại trong hồng quang này, lắng đọng thành màu đen.

Xa xa nhìn lại, biển đen, trời đỏ, trong đỏ thẫm lại giống như tản ra ánh tím, tại thành một cảnh tượng tinh xảo, mà ngay cả họa sư cũng rất khó vẽ ra được.

Không trung có mây, đó là tàn vân.

Trời cao có mưa, đó là mưa máu.

Biển gầm thét, biển cuộn trào lên, như muốn làm ngập cả trời. Biển này … là biển máu, dung hợp với biển tím, đã trở thành máu đen!

Tàn vân, huyết vũ, hắc hải. Ba loại vật này, tại thời khắc này, tạo thành thần thông Huyết Tiên. Thần thông này khí thế vô biên, long trời lở đất.

Tàn vân lên, trong nhất thời, bốn phía Nguyên Thần linh tiên của Hô Diên Lão Tổ lập tức nổi sương, sương đặc thành mây, mây ra … trong nháy mắt tàn!

Ầm một tiếng, mây mù trực tiếp tan vỡ, tiếp sau đó, Nguyên Thần linh

tiên của Hô Diên Lão Tổ cũng truyền ra tiếng gào rú thê lương. Lão hoảng sợ phát hiện, bản thân không thể né tránh, không thể chống cự. Toàn bộ thế giới này, tại thời khắc này, bị cải biến pháp tắc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 838: Lão Tổ liều mạng!

Pháp tắc đã không còn thuộc về lão, mà thuộc về Mạnh Hạo, hoặc cũng có thể nói … là thuộc về bóng dáng nữ tử ngồi trên ghế xương, phía sau Mạnh Hạo.

Mây không ngừng tản, bởi vì có gió cuốn lên, gió cuốn mây tan, nổ vang kinh thiên. Nguyên Thần linh tiên của Hô Diên Lão Tổ trong thời gian mấy hô hấp ngắn ngủi, liên tiếp bị đánh hơn mười cái, liên tục lui về phía sau mấy trăm trượng. Không ngừng sụp đổ, không ngừng nổ vang, khiến cho Nguyên Thần của Hô Diên Lão Tổ gần như phải toái diệt.

Trong hoảng sợ, lão mang theo vẻ không thể tin, cũng có một cỗ nguy cơ sinh tử mãnh liệt, lần đầu bao phủ.

Cùng lúc đó, trong tàn vân, trời cao phủ xuống mưa máu. Tại chớp mắt đó, mang theo lực lượng kinh người, như toàn bộ thế giới mang một loại bài xích khác, hóa thành giọt mưa, từ bốn phương tám hướng, lao thẳng tới Hô Diên Lão Tổ.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Hô Diên Lão Tổ càng thêm hoảng sợ hết hồn, Nguyên Thần ầm một tiếng sụp đổ, sau khi ngưng tụ lại một lần nữa, lại bị huyết vũ từ bát phương gào thét đánh tới. Toàn bộ thế giới này, toàn bộ thiên địa này, trong một khoảnh khắc, dường như đã trở thành thế giới của huyết vũ.

Trong thế giới này, tất cả sinh mạng, đều phải chôn vùi ở trong mưa máu.

Nhưng đây … còn không phải sát khí chân chính. Sát khí … ở bên trong hắc hải!

Biển ngập trời, biển thao thiên, nước biển vốn là màu tím, dung hợp với

mưa máu, trở thành màu đen!

Biển màu đen này, trực tiếp cuộn trào lên tận trời, trong khoảng thời gian ngắn, phân không rõ trên dưới, đâu là trời, đâu là biển, giống như hoàn toàn đảo điên, hoàn toàn xoay chuyển.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, tàn vân, huyết vũ, hắc hải, tạo thành … Huyết Sát!

Nguy cơ sinh tử mãnh liệt xuất hiện, khiến cho Hô Diên Lão Tổ tại thời khắc này, có loại dự cảm mãnh liệt rằng, nếu lão lại không có gì để bày ra, như vậy bản thân … chết chắc rồi!!

Nếu lúc trước, có người nói cho lão biết, lão sẽ chết trong tay Mạnh Hạo, thì đó là trò cười lớn nhất thiên hạ. Nhưng lúc này … khi sự thực hiện ra trước mặt Hô Diên Lão Tổ, lão đã không kịp để chấn động, không kịp để hoảng sợ. Trong khi tâm thần chấn động, lão mạnh mẽ ngẩng đầu, hướng về phía bầu trời, gào rú một tiếng.

- Ba vị lão hữu, giúp ta chém chết người này, mặc kệ thành bại, lão phu đều nguyện đưa ra chí bảo!

Khi lão mở miệng, trên bầu trời, ba luồng thần thức Trảm Linh kia, lập tức hiện ra tia sắc bén.

- Trận chiến này, đã không cần phải tiếp tục xem nữa. Phân thần này của lão ta nhất định ngã xuống. Mạnh Hạo này có thể dung hợp với biển tím, không dễ trêu vào đâu.

Đứa trẻ áo bào đỏ của Vân Thiên đại bộ, thâm ý sâu sắc mở miệng.

- Vân Liên đạo hữu yên tâm, ngươi đã trả giá thành ý, chúng ta sẽ không hủy lời. Tuy nhiên, cho dù là rời đi, nếu đồng thời có được bảo vật của Hô Diên Lão Tổ, lại để cho Mạnh Hạo kia thiếu ân tình, kết thiện duyên,

mới là tốt nhất!

- Đúng vậy, Hô Diên Lão Tổ này tự mình chọc phải cường địch, cũng chẳng trách người khác. Liên minh Thiên Đình thiếu đi một Thiên Tòng bộ, nhưng có thể nhiều thêm một Vân Thiên đại bộ, thì vẫn cứ là Thiên Đình.

Thần thức ba người trao đổi trong khoảnh khắc, đều lộ ra thanh âm cười khẽ. Ngay sau đó, thần thức ba người từ trong vô hình ngưng tụ, liền hóa thành ba bóng dáng rõ ràng.

Một lão già tóc bạc, một trung niên có chòm râu đẹp, còn người còn lại, lại là một đứa trẻ áo bào đỏ.

Ba người nhìn nhau cười, đó là phân thần của bọn họ, phân thần như vậy, phải là Trảm Linh mới có. Mà phân thần như Hô Diên Lão Tổ, trong Trảm Linh cũng hiếm thấy.

Trong nháy mắt tiếp theo, bóng dáng ba người liền hiện ra trước Nguyên Thần linh tiên của Hô Diên Lão Tổ, không có tạm dừng, mà lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Ba phân thần này, mỗi người đều có khoảng ba thành tu vi của bản tôn bọn họ, nhưng cho dù là ba thành, cũng đủ để giết chết tất cả Nguyên Anh. Giờ phút này, sau khi xuất hiện, hóa thành ba tia lăng lệ, nhằm về phía tam đại thần thông Huyết Tiên của Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe. Ba người này xuất hiện là điều hắn không ngờ tới, liền phất tay. Tàn vân nổ vang, huyết vũ sắc bén, biển tím ngập trời. Khoảnh khắc đụng chạm với nhau, phân thần ba người kia, chấn động mạnh.

- Người này quả nhiên không tầm thường, tự mình nhận thức, so với ở trên xem xét lúc trước, còn cường đại hơn!

- Phân thần chúng ta, nếu một mình gặp phải người này, nếu hắn triển khai toàn lực, va chạm vài cái cũng sẽ bị giết chết!

Ba người đưa mắt nhìn nhau, đều tự bấm tay niệm thần chú, thần thông lập tức khuếch tán, lại đối kháng cùng thần thông Huyết Tiên của Mạnh Hạo. Cũng chỉ là mấy hơi thở, trong lúc tiếng động rầm rầm còn quanh quẩn, thì phân thần của ba người, đã sụp đổ. Thế mà lại lập tức diệt vong dưới thần thông Huyết Tiên của Mạnh Hạo.

Trước khi ba người diệt vong, đều biểu lộ một ánh mắt đầy thâm ý đối với Mạnh Hạo, rồi mới chịu tiêu tan.

Hô Diên Lão Tổ sửng sốt, toàn thân run rẩy, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm giận dữ. Giờ phút này, lão sao có thể không rõ, ba lão cáo già kia tính toán lão.

Phân thần ba người này, cho dù không được như bản thân, một mình có lẽ sẽ bị giết rất nhanh, nhưng ba người cùng nhau, thế nào cũng có thể kiên trì thêm một ít thời gian, tuyệt đối không thể như lúc này, trong chốc lát đã biến mất.

Giải thích duy nhất, chính là ba người bọn họ không muốn ra tay. Tất cả hành động lúc nãy, chỉ là để tìm một cái lý do đến đòi chí bảo của bản thân mà thôi.

Hô Diên Lão Tổ lộ ra vẻ mặt điên cuồng.

- Cho dù chết, cũng không thể chết trong tay hắn!

Hô Diên Lão Tổ ngửa mặt lên trời, thê lương gầm nhẹ.

- Đồ đằng quy nhất….

Trong tiếng hô của lão, trong Nguyên Thần linh tiên của lão, đột nhiên có năm bán đồ đằng bay ra. Những bán đồ đằng kia, có thể nhìn ra là do vô số hồn phách có bộ dáng tương tự với Hô Diên Lão Tổ, ngưng tụ mà thành. Đây … là do tám đứa con nối dòng bị lão chém chết hình thành.

Đáng tiếc, tử vong của Hô Diên Khánh, khiến cho đồ đằng này, không đủ để ngưng tụ hoàn toàn.

Giờ phút này, dưới đồ đằng, trên mặt Hô Diên Lão Tổ lộ ra vẻ quyết đoán.

- Phản Tổ, giáng lâm!

Hô Diên Lão Tổ gào rú, năm bán đồ đằng kia đồng loạt nổ tung, hóa thành vô số mảnh vỡ, lập tức dung nhập và trong Nguyên Thần linh tiên của lão. Ầm một tiếng, Hô Diên Lão Tổ gào rú thê lương, Nguyên Thần linh tiên của lão mơ hồ, toàn bộ Nguyên Thần linh tiên, lập tức vỡ vụn.

Theo vỡ vụn, Nguyên Thần như bị xé nát trở thành từng mảnh giống như da người. Những mảnh vỡ đó vừa mới tản ra, liền lập tức ngưng tụ lại một lần nữa. Một cỗ khí tức âm trầm khó có thể hình dung, trong phút chốc tràn ngập bát phương.

Theo khí tức này truyền ra, Nguyên Thần của Hô Diên Lão Tổ, lại một lần nữa ngưng tụ xong, hóa thành một khối thân thể, dường như do vô số da người tạo thành.

Thân thể này tràn đầy vết rách giống như bị khâu lại, giống như từng con rết dán lên người, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn. Nhất là chỗ mi tâm, có ba cái vảy màu vàng, tản ra kim quang chói mắt.

Khí tức âm trầm quỷ dị, ở trên thân thể cũng âm trầm quỷ dị này, rầm rầm bốc lên. Đây chính là … thân thể phản tổ của Hô Diên Lão Tổ, cũng chính là … thần thông mạnh nhất, mà khối phân thần này của lão có thể

thể hiện ra.

Trên mặt lão không có ngũ quan, chỉ có ba cái vảy màu vàng kia, giống như ánh mắt, khi tản ra kim quang thì dường như chớp động một cái. Chung quanh lão lập tức xuất hiện một lốc xoáy thật to.

Lốc xoáy này không ngừng xoay tròn, giống như có thể xé rách tất cả hư vô. Theo lốc xoáy này không ngừng khuếch tán ra phía ngoài, phạm vi mấy ngàn trượng trong thế giới này, trong phút chốc, vỡ vụn!

Tàn vân vỡ, huyết vũ sụp đổ, hắc hải diệt. Thần thông Huyết Tiên của Mạnh Hạo, trong một chớp mắt này, trong tiếng nổ vang, sụp đổ.

Sinh mạng Hô Diên Lão Tổ đang thiêu đốt, tu vi của lão mơ hồ, bộ dáng của lão quỷ dị. Tại trong thân thể phản tổ này, lão thể hiện ra chiến lực, dường như có thể hủy diệt tất cả.

Khi thấy thần thông Huyết Tiên sụp đổ, thân thể quỷ dị của Hô Diên Lão Tổ lập tức biến mất. Khi xuất hiện lại, thì đã ở trước người Mạnh Hạo, tay phải nâng lên, nhấn về phía trước một cái.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, không chút do dự, vung tay áo, lực lượng mượn tới Trảm Linh ầm ầm bùng nổ. Một tiếng nổ lớn, thân thể Mạnh Hạo lập tức rút lui.

- Thời gian Trảm Linh, còn dư lại không đến bảy hơi thở!

Ánh mắt Mạnh Hạo lạnh lùng, khi ngẩng đầu thì nhìn chằm chằm vào Hô Diên Lão Tổ, dĩ nhiên đã nhìn ra, Hô Diên Lão Tổ giờ phút này đã không còn thần trí, giống như chỉ còn lại một cỗ bản năng, vả lại khó có thể kiên trì trong thời gian dài. Dùng loại thần thông quỷ dị này, thứ tiêu hao, chính là lực lượng sinh mạng.

- Liều mạng sao? Nhưng ta cũng không thiếu thủ đoạn, còn chưa triển

khai.

Khóe miệng Mạnh Hạo hiện lên nụ cười lạnh.

Nhìn thấy Hô Diên Lão Tổ liều mạng, sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, Hô Diên Lão Tổ lúc này đã rơi vào trong điên cuồng thất thần, sức chiến đấu tăng vọt, không hề giống như lúc trước.

Hô Diên Lão Tổ ở trạng thái này, Mạnh Hạo có thể lựa chọn tránh né, trì hoãn thời gian, đợi thời gian trôi qua, Hô Diên Lão Tổ sẽ tự tiêu tán. Nhưng chiến ý trong mắt Mạnh Hạo nồng đậm, trận chiến này, là trận chiến để hắn kiểm chứng tu vi bản thân, thông hiểu rõ ràng đại bộ phận thần thông pháp thuật của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 839: Lão Tổ liều mạng! (2)

Pháp tắc đã không còn thuộc về lão, mà thuộc về Mạnh Hạo, hoặc cũng có thể nói … là thuộc về bóng dáng nữ tử ngồi trên ghế xương, phía sau Mạnh Hạo.

Mây không ngừng tản, bởi vì có gió cuốn lên, gió cuốn mây tan, nổ vang kinh thiên. Nguyên Thần linh tiên của Hô Diên Lão Tổ trong thời gian mấy hô hấp ngắn ngủi, liên tiếp bị đánh hơn mười cái, liên tục lui về phía sau mấy trăm trượng. Không ngừng sụp đổ, không ngừng nổ vang, khiến cho Nguyên Thần của Hô Diên Lão Tổ gần như phải toái diệt.

Trong hoảng sợ, lão mang theo vẻ không thể tin, cũng có một cỗ nguy cơ sinh tử mãnh liệt, lần đầu bao phủ.

Cùng lúc đó, trong tàn vân, trời cao phủ xuống mưa máu. Tại chớp mắt đó, mang theo lực lượng kinh người, như toàn bộ thế giới mang một loại bài xích khác, hóa thành giọt mưa, từ bốn phương tám hướng, lao thẳng tới Hô Diên Lão Tổ.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Hô Diên Lão Tổ càng thêm hoảng sợ hết hồn, Nguyên Thần ầm một tiếng sụp đổ, sau khi ngưng tụ lại một lần nữa, lại bị huyết vũ từ bát phương gào thét đánh tới. Toàn bộ thế giới này, toàn bộ thiên địa này, trong một khoảnh khắc, dường như đã trở thành thế giới của huyết vũ.

Trong thế giới này, tất cả sinh mạng, đều phải chôn vùi ở trong mưa máu.

Nhưng đây … còn không phải sát khí chân chính. Sát khí … ở bên trong hắc hải!

Biển ngập trời, biển thao thiên, nước biển vốn là màu tím, dung hợp với mưa máu, trở thành màu đen!

Biển màu đen này, trực tiếp cuộn trào lên tận trời, trong khoảng thời gian ngắn, phân không rõ trên dưới, đâu là trời, đâu là biển, giống như hoàn toàn đảo điên, hoàn toàn xoay chuyển.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, tàn vân, huyết vũ, hắc hải, tạo thành …
Huyết Sát!

Nguy cơ sinh tử mãnh liệt xuất hiện, khiến cho Hô Diên Lão Tổ tại thời khắc này, có loại dự cảm mãnh liệt rằng, nếu lão lại không có gì để bày ra, như vậy bản thân … chết chắc rồi!!

Nếu lúc trước, có người nói cho lão biết, lão sẽ chết trong tay Mạnh Hạo, thì đó là trò cười lớn nhất thiên hạ. Nhưng lúc này … khi sự thực hiện ra trước mặt Hô Diên Lão Tổ, lão đã không kịp để chấn động, không kịp để hoảng sợ. Trong khi tâm thần chấn động, lão mạnh mẽ ngẩng đầu, hướng về phía bầu trời, gào rú một tiếng.

- Ba vị lão hữu, giúp ta chém chết người này, mặc kệ thành bại, lão phu đều nguyện đưa ra chí bảo!

Khi lão mở miệng, trên bầu trời, ba luồng thần thức Trảm Linh kia, lập tức hiện ra tia sắc bén.

- Trận chiến này, đã không cần phải tiếp tục xem nữa. Phân thần này của lão ta nhất định ngã xuống. Mạnh Hạo này có thể dung hợp với biển tím, không dễ trêu vào đâu.

Đứa trẻ áo bào đỏ của Vân Thiên đại bộ, thâm ý sâu sắc mở miệng.

- Vân Liên đạo hữu yên tâm, ngươi đã trả giá thành ý, chúng ta sẽ không

hủy lời. Tuy nhiên, cho dù là rời đi, nếu đồng thời có được bảo vật của Hô Diên Lão Tổ, lại để cho Mạnh Hạo kia thiếu ân tình, kết thiện duyên, mới là tốt nhất!

- Đúng vậy, Hô Diên Lão Tổ này tự mình chọc phải cường địch, cũng chẳng trách người khác. Liên minh Thiên Đình thiếu đi một Thiên Tòng bộ, nhưng có thể nhiều thêm một Vân Thiên đại bộ, thì vẫn cứ là Thiên Đình.

Thần thức ba người trao đổi trong khoảnh khắc, đều lộ ra thanh âm cười khẽ. Ngay sau đó, thần thức ba người từ trong vô hình ngưng tụ, liền hóa thành ba bóng dáng rõ ràng.

Một lão già tóc bạc, một trung niên có chòm râu đẹp, còn người còn lại, lại là một đứa trẻ áo bào đỏ.

Ba người nhìn nhau cười, đó là phân thần của bọn họ, phân thần như vậy, phải là Trảm Linh mới có. Mà phân thần như Hô Diên Lão Tổ, trong Trảm Linh cũng hiếm thấy.

Trong nháy mắt tiếp theo, bóng dáng ba người liền hiện ra trước Nguyên Thần linh tiên của Hô Diên Lão Tổ, không có tạm dừng, mà lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Ba phân thần này, mỗi người đều có khoảng ba thành tu vi của bản tôn bọn họ, nhưng cho dù là ba thành, cũng đủ để giết chết tất cả Nguyên Anh. Giờ phút này, sau khi xuất hiện, hóa thành ba tia lăng lệ, nhằm về phía tam đại thần thông Huyết Tiên của Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe. Ba người này xuất hiện là điều hắn không ngờ tới, liền phất tay. Tàn vân nổ vang, huyết vũ sắc bén, biển tím ngập trời. Khoảnh khắc đụng chạm với nhau, phân thần ba người kia, chấn động mạnh.

- Người này quả nhiên không tầm thường, tự mình nhận thức, so với ở trên xem xét lúc trước, còn cường đại hơn!

- Phân thần chúng ta, nếu một mình gặp phải người này, nếu hắn triển khai toàn lực, va chạm vài cái cũng sẽ bị giết chết!

Ba người đưa mắt nhìn nhau, đều tự bấm tay niệm thần chú, thần thông lập tức khuếch tán, lại đối kháng cùng thần thông Huyết Tiên của Mạnh Hạo. Cũng chỉ là mấy hơi thở, trong lúc tiếng động rầm rầm còn quanh quẩn, thì phân thần của ba người, đã sụp đổ. Thế mà lại lập tức diệt vong dưới thần thông Huyết Tiên của Mạnh Hạo.

Trước khi ba người diệt vong, đều biểu lộ một ánh mắt đầy thâm ý đối với Mạnh Hạo, rồi mới chịu tiêu tan.

Hô Diên Lão Tổ sửng sốt, toàn thân run rẩy, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm giận dữ. Giờ phút này, lão sao có thể không rõ, ba lão cáo già kia tính toán lão.

Phân thần ba người này, cho dù không được như bản thân, một mình có lẽ sẽ bị giết rất nhanh, nhưng ba người cùng nhau, thế nào cũng có thể kiên trì thêm một ít thời gian, tuyệt đối không thể như lúc này, trong chốc lát đã biến mất.

Giải thích duy nhất, chính là ba người bọn họ không muốn ra tay. Tất cả hành động lúc nãy, chỉ là để tìm một cái lý do đến đòi chí bảo của bản thân mà thôi.

Hô Diên Lão Tổ lộ ra vẻ mặt điên cuồng.

- Cho dù chết, cũng không thể chết trong tay hắn!

Hô Diên Lão Tổ ngửa mặt lên trời, thê lương gầm nhẹ.

- Đồ đằng quy nhất….

Trong tiếng hô của lão, trong Nguyên Thần linh tiên của lão, đột nhiên có năm bán đồ đằng bay ra. Những bán đồ đằng kia, có thể nhìn ra là do vô số hồn phách có bộ dáng tương tự với Hô Diên Lão Tổ, ngưng tụ mà thành. Đây … là do tám đứa con nối dòng bị lão chém chết hình thành.

Đáng tiếc, tử vong của Hô Diên Khánh, khiến cho đồ đằng này, không đủ để ngưng tụ hoàn toàn.

Giờ phút này, dưới đồ đằng, trên mặt Hô Diên Lão Tổ lộ ra vẻ quyết đoán.

- Phản Tổ, giáng lâm!

Hô Diên Lão Tổ gào rú, năm bán đồ đằng kia đồng loạt nổ tung, hóa thành vô số mảnh vỡ, lập tức dung nhập và trong Nguyên Thần linh tiên của lão. Ầm một tiếng, Hô Diên Lão Tổ gào rú thê lương, Nguyên Thần linh tiên của lão mơ hồ, toàn bộ Nguyên Thần linh tiên, lập tức vỡ vụn.

Theo vỡ vụn, Nguyên Thần như bị xé nát trở thành từng mảnh giống như da người. Những mảnh vỡ đó vừa mới tản ra, liền lập tức ngưng tụ lại một lần nữa. Một cỗ khí tức âm trầm khó có thể hình dung, trong phút chốc tràn ngập bát phương.

Theo khí tức này truyền ra, Nguyên Thần của Hô Diên Lão Tổ, lại một lần nữa ngưng tụ xong, hóa thành một khối thân thể, dường như do vô số da người tạo thành.

Thân thể này tràn đầy vết rách giống như bị khâu lại, giống như từng con rết dán lên người, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn. Nhất là chỗ mi tâm, có ba cái vảy màu vàng, tản ra kim quang chói mắt.

Khí tức âm trầm quỷ dị, ở trên thân thể cũng âm trầm quỷ dị này, rầm

rầm bốc lên. Đây chính là … thân thể phản tổ của Hô Diên Lão Tổ, cũng chính là … thần thông mạnh nhất, mà khối phân thần này của lão có thể thể hiện ra.

Trên mặt lão không có ngũ quan, chỉ có ba cái vảy màu vàng kia, giống như ánh mắt, khi tản ra kim quang thì dường như chớp động một cái. Chung quanh lão lập tức xuất hiện một lốc xoáy thật to.

Lốc xoáy này không ngừng xoay tròn, giống như có thể xé rách tất cả hư vô. Theo lốc xoáy này không ngừng khuếch tán ra phía ngoài, phạm vi mấy ngàn trượng trong thế giới này, trong phút chốc, vỡ vụn!

Tàn vân vỡ, huyết vũ sụp đổ, hắc hải diệt. Thần thông Huyết Tiên của Mạnh Hạo, trong một chớp mắt này, trong tiếng nổ vang, sụp đổ.

Sinh mạng Hô Diên Lão Tổ đang thiêu đốt, tu vi của lão mơ hồ, bộ dáng của lão quỷ dị. Tại trong thân thể phản tổ này, lão thể hiện ra chiến lực, dường như có thể hủy diệt tất cả.

Khi thấy thần thông Huyết Tiên sụp đổ, thân thể quỷ dị của Hô Diên Lão Tổ lập tức biến mất. Khi xuất hiện lại, thì đã ở trước người Mạnh Hạo, tay phải nâng lên, nhấn về phía trước một cái.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, không chút do dự, vung tay áo, lực lượng mượn tới Trảm Linh ầm ầm bùng nổ. Một tiếng nổ lớn, thân thể Mạnh Hạo lập tức rút lui.

- Thời gian Trảm Linh, còn dư lại không đến bảy hơi thở!

Ánh mắt Mạnh Hạo lạnh lùng, khi ngẩng đầu thì nhìn chằm chằm vào Hô Diên Lão Tổ, dĩ nhiên đã nhìn ra, Hô Diên Lão Tổ giờ phút này đã không còn thần trí, giống như chỉ còn lại một cỗ bản năng, vả lại khó có thể kiên trì trong thời gian dài. Dùng loại thần thông quỷ dị này, thứ tiêu hao, chính là lực lượng sinh mạng.

- Liều mạng sao? Nhưng ta cũng không thiếu thủ đoạn, còn chưa triển khai.

Khóe miệng Mạnh Hạo hiện lên nụ cười lạnh.

Nhìn thấy Hô Diên Lão Tổ liều mạng, sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, Hô Diên Lão Tổ lúc này đã rơi vào trong điên cuồng thất thần, sức chiến đấu tăng vọt, không hề giống như lúc trước.

Hô Diên Lão Tổ ở trạng thái này, Mạnh Hạo có thể lựa chọn tránh né, trì hoãn thời gian, đợi thời gian trôi qua, Hô Diên Lão Tổ sẽ tự tiêu tán. Nhưng chiến ý trong mắt Mạnh Hạo nồng đậm, trận chiến này, là trận chiến để hắn kiểm chứng tu vi bản thân, thông hiểu rõ ràng đại bộ phận thần thông pháp thuật của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 840: Phong ấn Trảm Linh!

Đối với hắn mà nói, thông qua trận chiến này, hắn càng hiểu rõ và khống chế bản thân thêm hoàn mỹ. Mà hiện giờ, đối mặt với thần thông mạnh nhất của Hô Diên Lão Tổ, tận đáy lòng Mạnh Hạo, không muốn né tránh, hắn muốn chiến!

Ngay khi chiến ý trào dâng trong mắt Mạnh Hạo, thân thể Hô Diên Lão Tổ kim quang rạng ngời, một lần nữa xông tới, khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra nụ cười dữ tợn, không lui mà lại tiến tới.

Hai người lập tức va chạm giữa không trung, không ngừng ra tay, tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, biển tím cuộn trào, hư không vặn vẹo, tiếp tục giao chiến. Mạnh Hạo ầm một tiếng lui lại, lực lượng Trảm Linh hắn mượn được đã không còn ổn định, theo phán đoán của Mạnh Hạo chỉ còn được ba nhịp thở nữa.

Giây phút quan trọng này, Mạnh Hạo nhảy vọt lên, thân hình ở giữa không trung, hắn cúi đầu nhìn xuống mặt biển, thấy Hô Diên Lão Tổ cũng lao theo về phía mình.

- Đấu một trận với ngươi, Mạnh mỗ thu được rất nhiều, nếu đã vậy... thì dùng một trong những đòn sát thủ ta đang nắm giữ, đưa tiễn ngươi thôi!

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra quang mang kỳ dị, hững hờ nói. Ngay khoảnh khắc lực lượng Trảm Linh hắn mượn về sắp tiêu tan, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đôi mắt thoáng hiện ấn ký phù văn.

Mạnh Hạo giống như tiến vào một trạng thái mênh mông nào đó, lúc đưa tay phải lên, sau lưng hắn đột nhiên xuất hiện một hư ảnh khổng lồ. Hình

ảnh này... Là một phù văn!

Phù văn này, có hơi mơ hồ, nhưng vừa xuất hiện, biển tím phía dưới lập tức cuộn trào, rồi thấp hẳn xuống, giống như có uy áp vô hình, ép mặt biển thụt xuống vậy.

Hư không xung quanh lập tức gấp khúc, dường như vào lúc này, cả trời đất chỉ còn lại phù văn xuất hiện sau lưng Mạnh Hạo.

Phù văn này xuất hiện từ trong mắt, trong lòng Mạnh Hạo, chính là phù văn ẩn hàm trong tiên thổ thu được ở Mặc Thổ, mà Mạnh Hạo cảm ngộ nhiều năm.

Đó là phù văn năm đó tới từ không gian, chỉ với lực lượng đã gần toái diệt, mà biến cả mặt đất Mặc Thổ thành màu đen.

Mạnh Hạo còn chưa cảm ngộ được toàn bộ, mới chỉ là một bộ phận mà thôi. Hơn nữa muốn thi triển, tu vi của hắn cũng chỉ miễn cưỡng, hiện giờ mượn lực lượng của Huyết Ngao, mới có thể thi triển ra được.

Vẻ mặt Mạnh Hạo mờ mịt, thất thần, trong đầu hắn lúc này xuất hiện một hình ảnh. Trong hình ảnh này, là tinh không vô tận, trong đó, có một bóng người tiên phong đạo cốt, nhưng không thể nhìn rõ bộ dạng.

Y đứng giữa tinh không Nam Thiên, ngón trỏ tay phải chỉ tới, một lá bùa xuất hiện, y vẽ từng nét lên đó, có sự sắc bén khó mà diễn tả, sau đó phất tay áo, phù văn liền bay thẳng về phía Nam Thiên Tinh.

Nhưng vừa mới giáng xuống, đã bị một khí tức không biết từ đâu truyền ra trên Nam Thiên Tinh tiếp cận, sau khi tiếp xúc, liền khiến tinh không chấn động, dẫn tới tiếng nổ oanh động cả Nam Thiên Tinh.

Trong tiếng nổ vang, phù văn bùng cháy thành tro, dung nhập vào mặt đất, hóa thành Mặc Thổ, mà trong tro tàn này, cũng ẩn chứa ý chí của

tiên phù khi đó.

Giữa không trung, Mạnh Hạo đột nhiên hạ tay phải xuống, phù văn sau lưng hắn, trở thành màu đen, lập tức xuyên thấu thân thể Mạnh Hạo, bay xuống phía dưới, hướng về phía Hô Diên Lão Tổ.

Khoảnh khắc này, hắn như hóa thành thành tiên nhân năm đó, một tay chỉ tới, phù văn nổ tung. Đồng thời, mặt nạ huyết sắc trên mặt Mạnh Hạo rơi xuống, Huyết Ngao bay ra, tu vi của Mạnh Hạo, cũng trở về bình thường.

Hô Diên Lão Tổ run lên, ba miếng lân phiến lấp lánh, giống như tâm thần lão, được kích thích khôi phục một chút trong nguy cơ đáng sợ này.

Nhưng ngay khi thần trí của lão khôi phục, tiếng nổ ầm vang đã tới, phù văn kia, lập tức chạm vào cơ thể lão, phát ra tiếng nổ kinh thiên, cùng với tiếng gào thét thảm thiết của Hô Diên Lão Tổ. Thân thể lão, bị phù văn đánh thẳng vào biển tím.

Mặt biển cuộn trào, dồn ra bốn phía, phù văn giáng thẳng xuống, xuyên qua nước biển, cuối cùng ầm một tiếng, ấn lên mặt đất Tây Mạc dưới đáy biển.

Mặt đất bốn phương đều rung động, Hô Diên Lão Tổ nằm đó, khí tức mảnh như tơ nhện, thân thể đã tan vỡ, bị phong sống dưới biển tím.

Thân thể phản tổ của lão, lúc này đã tiêu tan, thân thể phá diệt, Nguyên Thần Trảm Linh cũng dần mơ hồ xuất hiện, đang giãy dụa, hóa thành từng đốm sáng, giống như sắp tan ra trong biển tím.

Nhưng ngay khi nguyên thần linh tiên của lão sắp tiêu tan, tay phải Mạnh Hạo đưa ra chộp xuống biển tím. Lập tức một lực lượng phong ấn đột nhiên xuất hiện, lạc ấn trên Nguyên Thần yếu ớt sắp chết của Hô Diên Lão Tổ, mạnh mẽ phong ấn lão vào trong mặt nạ huyết sắc.

- Muốn chết, không dễ vậy đâu, Nguyên Thần linh tiên như thế, tiêu tán thì quá đáng tiếc, cứ làm lôi linh thứ ba của ta đi.

Mạnh Hạo dửng dưng nói, trực tiếp phong ấn Nguyên Thần linh tiên của Hô Diên Lão Tổ.

Sau đó hắn lấy ra đan dược, uống vào rồi nhắm mắt, đứng giữa không trung, một lát sau đột nhiên mở to mắt, lộ ra một chút tinh quang, tay phải đưa lên vỗ vào mặt nạ huyết sắc.

Tam Vĩ phiên lập tức xuất hiện, phất phơ bay, Thì Luân giống như bánh xe màu đen, đột nhiên xuất hiện trong tay Mạnh Hạo.

Lúc này trời đất đã khôi phục, Mạnh Hạo cầm Thì Luân, ánh mắt lấp lánh, thần thức đột nhiên tràn vào, trong tầng tầng lớp lớp lạc ấn trong Thì Luân, không ngừng ngưng tụ ấn ký của bản thân.

Thứ này vô cùng phi phàm, tuy nói đã bị cắt đứt liên hệ với Hô Diên Lão Tổ, nhưng lạc ấn của Mạnh Hạo, vẫn gặp phải ngăn trở. Hắn từ lạnh một tiếng, kiếm trận Tuế Nguyệt xuất hiện, lập tức trấn áp xuống, thậm chí mở ra đệ thất mệnh, thần thức chỉ ít hơn vạn trượng một trượng, đánh thẳng vào trong Thì Luân.

Trong khi không ngừng lạc ấn, Mạnh Hạo hít một hơi, lập tức Thì Luân thu nhỏ, hóa thành một vệt sáng đen, bị Mạnh Hạo nuốt vào trong miệng, trấn áp trong đan điền, bị bảy Nguyên Anh của hắn đồng thời tế luyện.

Vào lúc này, ngay khi Nguyên Thần linh tiên của Hô Diên Lão Tổ bị Mạnh Hạo phong ấn lại, trên vùng đất Mặc Thổ, trong Thiên Tòng bộ, bản tôn của Hô Diên Lão Tổ mặc một bộ trường bào màu trắng đang xếp bằng, đột nhiên rùng mình.

Sắc mặt lão lập tức đỏ bừng, đôi mắt không hề mở ra, nhưng lại phun ra

một ngụm máu lớn.

Máu tươi phun ra, bộ dạng vốn đang trung niên của lão, lập tức già đi, mái tóc trở thành hoa râm, làn da xuất hiện nếp nhăn. Không còn là trung niên nữa, mà trở thành một lão già, lại còn một chút khí tức mục ruỗng xuất hiện trên người lão.

Khí tức này mạnh mẽ đến nỗi, gần như khiến sinh mệnh chi hỏa của Hô Diên Lão Tổ lập tức yếu đi rất nhiều.

Phân thần bị phong, trảm diệt liên hệ với bản thân, đối với lão mà nói, có ảnh hưởng cực kỳ lớn. Nếu là phân thần bình thường thì thôi, có hay không cũng được, nhưng phân thần này thì khác, nó giống như sinh mệnh thứ hai của lão. Lúc này không chỉ tuổi thọ của lão giảm đi, mà tu vi cũng suy giảm một chút, không còn là đỉnh phong, thậm chí sức chiến đấu vào lúc này cũng kém xa trước kia.

Sắc mặt lão trắng bệch, cơ thể run rẩy, hít sâu một hơi, vẫn luôn nhắm chặt mắt không mở, đang muốn trị thương, thân thể lại đột nhiên run lên, bất đắc dĩ đành phải mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 841: Về Mặc Thổ.

Đây là lần đầu tiên lão mở mắt trong trăm năm bế quan. Lần mở mắt này không phải viên mãn mà mở ra, cứ như vậy, cũng ngang với việc trăm năm bế quan của lão đổ sông đổ biển. Khoảnh khắc mở mắt ra, như có một cỗ phong bạo xuất hiện trong mắt lão.

Lão nhìn chằm chằm về phía trước, lúc này trong hư không, có ba người từ từ đi ra, càng lúc càng ngưng thực. Đó là một lão giả, một người trung niên, và một đứa trẻ áo đỏ.

- Hô Diên đạo hữu, chí bảo đâu?

Đứa trẻ áo đỏ mỉm cười, nhìn Hô Diên Lão Tổ.

Hô Diên Lão Tổ hít sâu một hơi, cố nhịn cơn tức giận trong lòng. Ba người này liên thủ mà tới, mới có thể phá được phòng hộ của bộ lạc mình, xuất hiện ở nơi này. Nếu không phải vừa rồi lão quyết đoán bỏ qua bế quan, mở mắt ra, sợ là hiện giờ còn có những vấn đề khác nữa.

Dù sao cùng là Trảm Linh, mối quan hệ thoạt nhìn có vẻ hòa hợp, nhưng trên thực tế hoàn toàn chỉ vì lợi ích. Hiện giờ phân thần của bản thân bị diệt, tu vi không còn đỉnh phong, cho dù không để bọn họ ra tay, bọn họ cũng sẽ nghĩ cách vơ vét một phen.

Vẻ mặt Hô Diên Lão Tổ âm lãnh, tay phải vung lên, ba tia sáng lập tức bay ra, hạ xuống trước mặt ba người. Đó là một thanh kiếm, một nhành cây, và một bình đan dược.

Trong đó, rơi trước mặt đứa trẻ áo đỏ là bình đan dược, hơn nữa theo khí tức dao động, rõ ràng không bằng hai bảo vật kia, có chênh lệch rất lớn.

- Thiên Tòng bộ, hôm nay rời khỏi liên minh Thiên Đình. Nhưng mà... Các ngươi không phải cực kỳ khẳng định, lão phu sẽ ngã xuống trong tay Mạnh Hạo sao?

Sau khi nhả bảo vật ra, Hô Diên Lão Tổ dửng dưng nói.

Đôi mắt đứa trẻ áo đỏ lóe lên, hai người khác nhìn nhau, hơi mỉm cười, không hề nói gì. Ba người quay thân rời đi, hư vô gợn sóng, đã biến mất.

Cho đến khi xác định ba người đã đi, Hô Diên Lão Tổ mới phun ra một ngụm máu tươi. Đây là cái giá khi lão mạnh mẽ xuất quan, lúc này thân thể lão có phần mơ hồ, càng thêm già nua, trong mắt lão cũng hiện lên một tia lạnh lùng.

- Với tâm cơ của bọn họ, tất có thể nhìn ra. Ta bằng lòng rời khỏi liên minh Thiên Đình, là để đổi lấy Lão Tổ Vân Thiên không thừa cơ ra tay, nếu lão ta có thể tiến vào Thiên Đình như ý nguyện. Mà ta bỏ ra ba món bảo vật, mục đích là đổi lấy Man Viêm và Yêu Điệp không ủng hộ tiểu tặc Mạnh Hạo!

Hô Diên Lão Tổ tính toán sâu xa. Trong trận chiến với Mạnh Hạo, lão đã nhận ra bản thân không phải đối thủ, cũng nhìn ra Mạnh Hạo nhất định sẽ truy sát đến Mặc Thổ, cho nên mới mở miệng lấy cớ cho ba cường giả Trảm Linh này, mục đích là đưa bảo vật đi.

Chuyện này mọi người đều hiểu được, không cần thiết phải nói ra.

- Mạnh Hạo!

Hô Diên Lão Tổ nghiến răng, hít sâu một hơi, một lần nữa nhắm mắt, lão muốn tận lực khôi phục lại đỉnh phong, chỉ có như vậy, mới có thể đấu một trận với Mạnh Hạo!

Đối với Mạnh Hạo, lão hận đến tận xương tủy, đồng thời, cũng kiêng kỵ

chưa từng có!

Kẻ có vinh hạnh trở thành lôi linh đầu tiên của Mạnh Hạo, tất nhiên là Lão Tổ Lý gia. Lão Tổ Lý gia này đã có được tự do thoải mái từ lâu, ở trong mặt nạ Huyết Tiên, rất là tự tại, chỉ cần không có lôi đình đánh lão, chỉ cần miếng mỡ đông không giày vò lão, lão sẽ rất thoải mái rồi.

Về việc tộc nhân Lý gia khi nào có thể tới cứu lão, lão đã không còn chờ đợi một chút nào nữa, gần như đã lãng quên. Lúc này, chuyện lão muốn làm nhất, chính là mỗi ngày đi giày vò Quý Thập Cửu.

Với Lão Tổ Lý gia mà nói, chuyển tất cả những đau đớn mà mình phải chịu lên người khác, với số lượng gấp bội, là việc sung sướng nhất trong cuộc đời.

Lôi linh thứ hai của Mạnh Hạo, tất nhiên là Quý Thập Cửu, cho dù không phải lão ta tự nguyện, nhưng do Lão Tổ Lý gia khẩn khoản cầu xin, mới giúp Quý Thập Cửu có được vinh hạnh đặc biệt này.

Mà lôi linh thứ ba, chính là Hô Diên Lão Tổ vừa bị kéo vào trong mặt nạ huyết sắc, chật vật đến cực điểm, gần như sắp tiêu tán.

Vừa nhìn thấy Hô Diên Lão Tổ, Lão Tổ Lý gia lập tức kích động. Lão vừa kích động, thân thể liền bắt đầu phóng điện... Tất nhiên không thể thiếu một phen giày vò.

Thần thức Mạnh Hạo thu lại, không tiếp tục quan sát bảy Nguyên Anh trong đan điền tế luyện Thì Luân nữa. Hắn đứng giữa không trung, Huyết Ngao ở bên cạnh, đang liếm vết thương của mình, trong mắt lộ vẻ hung tàn. Nó có thể cảm nhận được sát cơ của Mạnh Hạo vẫn chưa tiêu tan, mà còn nồng đậm hơn nữa, cũng dẫn tới sát lục của bản thân Huyết Ngao.

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua biển tím, phân thần của Hô Diên Lão Tổ

tới đây, không có túi trữ vật, tất cả pháp bảo, đều xuất hiện giữa hư không. Điểm này trước đây hắn còn không rõ ràng lắm, nhưng khi hắn tự mình mượn được tu vi Trảm Linh, mới ngộ ra được.

Cường giả Trảm Linh, có lẽ cũng có người dùng túi trữ vật, nhưng phần lớn, đều là mở ra một không gian thuộc về Nguyên Thần của bản thân. Đây cũng là chỗ khác biệt giữa tiên và phàm.

Chẳng qua trong mười phường thị, Mạnh Hạo phá hủy một loạt, diệt sát rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh, trong túi trữ vật của bọn họ, có rất nhiều vật phẩm, cũng giúp Mạnh Hạo bổ sung một phần những hao tổn sau khi hoàn thành Nguyên Anh thứ bảy.

Trầm ngâm, tộc nhân Ô Thần bộ trên biển tím dần tụ tập. Ai nấy nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt kích động. Trận chiến vừa rồi, bọn họ ở nơi xa, không thể nhìn thấy, nhưng vẫn mơ hồ có thể cảm nhận được trận đấu kinh tâm động phách này.

- Phân thần của Hô Diên Lão Tổ, không biết có được bao nhiêu thành tu vi của bản thể... Chẳng qua so đấu, cũng có thể nhận ra, phân thần của lão, không giống bình thường.

Mạnh Hạo trầm tư một chút, nở nụ cười, cho dù có được mấy thành tu vi, hắn cũng không thể vì đối phương mạnh mẽ mà rút lui.

- Ngoài ra ba cường giả Trảm Linh kia cũng thú vị, còn có vừa rồi Hô Diên Lão Tổ thỉnh bọn họ ra tay, cũng ẩn chứa thâm ý. Những cường giả Trảm Linh này, ai cũng mưu kế sâu xa, không thể coi thường.

Mạnh Hạo hơi suy tư, cúi đầu nhìn tộc nhân Ô Thần bộ phía dưới, ánh mắt lấp lánh.

- Chúng ta... Về Mặc Thổ!

Mạnh Hạo vung tay phải, lập tức cả biển tím ầm vang, một cự nhân biển tím khổng lồ đứng dậy từ mặt biển, nước biển rơi xuống, tạo thành những tiếng nổ lớn. Tiếp đó, người khổng lồ thứ hai, thứ ba lần lượt xuất hiện.

Trong chớp mắt, trên biển tím, có bảy cự nhân biển tím đứng sừng sững. Bảy cự nhân này, mỗi người đều lớn cỡ nghìn trượng, lúc này xuất hiện, tất cả đều có khuôn mặt mơ hồ, nhưng vẫn có thể hơi nhìn ra được, đó là vẻ mặt của Mạnh Hạo.

- Chúng ta đi!

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên mình Huyết Ngao, phi hành trên trời, còn bảy cự nhân thì chạy theo ở dưới, khiến cho sóng biển cuộn dâng về bốn phía, mang theo tộc nhân Ô Thần bộ chạy về Mặc Thổ.

Từ xa nhìn lại, giống như biển tím trở mình, được Mạnh Hạo điều khiển, từ từ lao tới.

Dần dần, trên biển tím, u hồn vô tận dần ngưng tụ lại, cho đến khi tiến tới gần đại môn Mặc Thổ, số u hồn trên mặt biển, đã đến gần mười vạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 842: Về Mặc Thổ. (2)

Những u hồn này trôi nổi, theo bảy cự nhân, theo biển tím cuộn trào, dồn về Mặc Thổ.

Một đường càn quét, không có bất cứ lực lượng nào có thể ngăn trở, nước biển bắn tung, không ngừng nổ vang, kinh động đến Mặc Thổ, chấn động tất cả các thế lực ở Mặc Thổ.

Khi hình dáng bảy cự nhân bị những tu sĩ Mặc Thổ ở xa xa nhìn thấy, trên Mặc Môn, đã ngưng tụ mấy vạn tu sĩ, ai nấy như gặp đại địch, nhìn sóng biển cuộn trào bên dưới.

Nhưng ngay khi bọn họ nhìn thấy, sóng biển ầm vang, sóng lớn đã tràn tới, đánh thẳng vào Mặc Môn, phát ra tiếng nổ kinh thiên. Mặc Môn chấn động rất mạnh, sơn mạch xung quanh, cũng đều rung động, rất nhiều đá vụn rơi xuống, tất cả mọi người trên Mặc Môn ai nấy đều kinh hãi.

Chính lúc này, Mạnh Hạo giữa không trung đang xếp bằng trên mình Huyết Ngao. Huyết Ngao lao tới, vừa mới tới gần, lập tức có mấy chục tu sĩ nhào tới, muốn ngăn cản nó.

Nhưng bọn họ vừa mới xuất hiện, Huyết Ngao lập tức ngẩng đầu tru lên, khí tức Trảm Linh lan ra, Phương Thốn xuất hiện. Trong tiếng nổ, mấy chục tu sĩ Nguyên Anh đồng thời phun máu tươi, toàn bộ bay ngược lại, ai nấy vẻ mặt kinh hãi, có vẻ không thể tin tưởng, lại càng sợ hãi đến cực điểm.

- Dị yêu Trảm Linh!

- Đây là... Trảm Linh chi thú!

Cùng lúc mấy chục tu sĩ Nguyên Anh kia rút lui, Huyết Ngao đã đánh tới, bay thẳng về phía đại môn Mặc Thổ, xông vào trong Mặc Thổ. Đồng thời, trong sóng biển, bảy cự nhân cũng nhảy lên từ mặt biển, lập tức xông qua Mặc Môn, đặt chân lên vùng đất Mặc Thổ.

- Đó... đó là gì, cự nhân do biển tím ngưng tụ mà thành!

- Hắn lại... Lại có thể khống chế biển tím!

- Không thể nào, làm sao mà lại có người có thể khống chế biển tím chứ. Ta biết hắn, hắn là đồ đằng Thánh Tổ của Ô Thần bộ năm đó...

Khi bảy cự nhân hạ xuống đất, cả mặt đất đều chấn động, tu sĩ Mặc Thổ trên Mặc Môn ai nấy vẫn còn kinh hãi, thì giọng nói của Mạnh Hạo vang vọng giữa không trung.

- Ta là đồ đằng Thánh Tổ của Ô Thần bộ. Thiên Tòng bộ muốn diệt Ô Thần bộ ta, hôm nay đến Mặc Thổ, chỉ vì Thiên Tòng bộ, chỉ để trảm toàn tộc Thiên Tòng bộ!

- Phân thần của Hô Diên Lão Tổ, đã bị Mạnh mỗ trảm sát, các bộ Mặc Thổ, ai cản đường ta, biển tím vô tình, tất sẽ lan lên Mặc Thổ!

Giọng nói Mạnh Hạo vang lên, biển tím bên ngoài Mặc Môn, lập tức ầm vang, đồng thời, mấy chục vạn u hồn, cũng lao tới, xông vào Mặc Thổ.

Giọng nói Mạnh Hạo vang vọng, bảy cự nhân cất bước, khiến cho mặt đất rung động, mấy chục vạn u hồn gào thét, che lấp trời đất, tất cả mọi thứ, khiến cho mấy vạn người hít mạnh. Vào lúc này, mấy vạn người trên Mặc Môn, lại không có một ai ra tay ngăn trở.

Bọn họ... Căn bản không thể ngăn cản, cho dù là bảy cự nhân hay mấy chục vạn u hồn, rồi cả Trảm Linh chi thú, còn có biển tím đang gầm thét

ngoài Mặc Môn. Tất cả đều không phải thứ mà bọn họ có thể lay chuyển.

Nhất là, theo lời nói của Mạnh Hạo, phân thần của Hô Diên Lão Tổ đã bị trảm sát, chuyện này lập tức chấn động tâm thần tất cả mọi người, nhưng đa số không hề tin lời nói này.

Nhưng cho dù thế nào, Mạnh Hạo lúc này, đã không phải người mà bọn họ có thể ngăn cản. Mấy vạn người không hề chậm trễ truyền việc này về bộ lạc của mình, còn về giải quyết thế nào, phải xem lựa chọn của các bộ lạc.

Nhưng khiến bọn họ kinh hãi là, khi truyền âm của bọn họ truyền về các bộ lạc, thì không bộ lạc nào ở Mặc Thổ không lập tức truyền lệnh, nghiêm cấm tộc nhân các bộ lạc, tham dự vào phân tranh giữa Ô Thần bộ và Thiên Tòng bộ.

Trên đường đi, Mạnh Hạo không gặp bất cứ cản trở nào, tất cả bộ lạc ở Mặc Thổ, đều né tránh, để bảy cự nhân rảo bước trên mặt đất.

Mấy chục vạn u hồn, gào thét tràn tới, còn cả Huyết Ngao của Mạnh Hạo, nơi nó đi qua, khí tức Trảm Linh lộ ra, ngày hôm nay... Tên của Mạnh Hạo, hoàn toàn chấn động cả Mặc Thổ.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo bước vào Mặc Thổ, dựa theo chỉ dẫn của đám người Ô Linh, đi về phía Ô Thần bộ đang ở. Lúc này bên ngoài Ô Thần bộ, chiến tranh vẫn tiếp diễn.

Hắc Long bộ rời đi, dẫn theo ba thành lực lượng của Kim Ô Hắc Long bộ, khiến thực lực Ô Thần bộ lạc giảm xuống không ít, chiến tranh, đã kéo dài đến hơn nửa tháng rồi.

Lúc này vẫn còn đang tiếp tục. Cả Ô Thần bộ, hiện giờ có hơn năm vạn tộc nhân, gần như đều được đưa ra chiến đấu, một lượng lớn yêu đàn chém giết, Đại Mao và những đồ đằng Thánh Tổ khác, như không hề

biết mệt, lâm vào trong điên cuồng.

Thiên Tòng bộ, đưa ra gần như là lực lượng toàn tộc, hơn mười vạn tu sĩ, dẫn theo rất nhiều dị yêu, lại thêm đồ đằng Thánh Tổ của bọn họ. Trong trận chiến giữa hai bộ lạc này, cả hai đều tử thương nặng nề.

Vốn dĩ Ô Thần bộ không phải đối thủ, nhưng Kinh Thứ đằng điều tuân theo sứ mệnh năm đó Mạnh Hạo giao cho, bao bọc Ô Thần bộ. Kinh Thứ lan tràn, ngăn cản từng đợt sát cơ của Thiên Tòng bộ.

Máu tươi, nhuốm đầy mặt đất, hai bộ lạc chiến đấu, đã đến cao trào, tiếng chém giết liên tục vang lên, kinh thiên động địa.

Trận pháp của Kim Quang Giáo, cũng là một nguyên nhân giúp Ô Thần bộ có thể kiên trì đến hiện tại, còn cả chim anh vũ, miếng mỡ đông, Thiên Phương Thú ra tay, với Thiên Tòng bộ mà nói, cũng là một trận huyết chiến.

Hai bên đã chém giết đến đỏ mắt, trong tiếng nổ, dị yêu giữa không trung, điên cuồng chém giết, thời gian dần trôi, cục diện càng lúc càng nguy hiểm cho Ô Thần bộ.

Trên bầu trời, Thiên Tòng bộ có hơn trăm tu sĩ Nguyên Anh, hình thành uy áp bức người, lại còn hơn hai mươi đồ đằng Thánh Tổ, cho dù không phải Trảm Linh, nhưng dao động của Nguyên Anh đại viên mãn, vẫn rất kinh người.

Tộc nhân bình thường càng nhiều, dị yêu gầm thét, khiến phong vân biến sắc.

Thiên Tòng bộ dù sao cũng là bộ lạc lớn, tích lũy sâu dày, lại gần như là toàn tộc xuất chiến, Ô Thần bộ căn bản không phải đối thủ. Hiện giờ Ô Thần bộ không ngừng co rụt lại, hoàn toàn lui vào trong trong phạm vi Kinh Thứ, tất cả dị yêu, tất cả tộc nhân, đều vô cùng mỏi mệt, nhưng bọn

họ không hề tuyệt vọng.

Trong bộ lạc, có bức tượng Mạnh Hạo, bọn họ vây quanh bức tượng, kêu tên Thánh Tổ. Được sự dẫn dắt của những tộc nhân trải qua đợt di chuyển năm đó, những người đời sau như tự mình cảm nhận được, nhiệt huyết dọc con đường di chuyển từ phía bắc Tây Mạc tới Mặc Thổ, thông qua chuyện xưa những tộc nhân lớn tuổi kể lại.

Nhưng kết cục thất bại, vẫn dần dần xuất hiện, Kinh Thứ đằng điều bảo vệ, cũng dần dần xuất hiện tình trạng tan vỡ, nhưng nó... vẫn đang kiên trì.

Giống như Đại Mao, man cự nhân cũng đang kiên trì, không hề sợ chết, có vẻ điên cuồng, chấp nhất, mang theo sứ mệnh năm đó khi Mạnh Hạo rời đi giao cho chúng, cho dù là tử vong, cũng vẫn bảo vệ Ô Thần bộ.

Đại Mao toàn thân đẫm máu, man cự nhân mất đi một con mắt, nhưng vẫn hung hãn như trước.

Trong Thiên Tòng bộ, Trương Văn Tổ lạnh lùng nhìn phía dưới, tay phải vung lên, liền chộp lấy một tộc nhân Ô Thần bộ, bóp chặt cổ người đó, siết mạnh một cái, rắc một tiếng, liền bị siết đứt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 843: Ta trở về rồi!

Tháp Tạp tộc, Vân Sơn tộc, Cửu Tinh tộc, ba tộc các ngươi ra tay từ bên phải!

- Phi Vân tộc, Hồng Sơn tộc, Bành Lai tộc, các ngươi đánh từ bên trái!

- Trận chiến này, sắp kết thúc rồi, tộc nhân Thiên Tòng chủ bộ, đánh thẳng tới... Đạp bằng nơi này. Ô Thần bộ, già trẻ lớn bé, không lưu một mạng!

Trương Văn Tổ dửng dưng nói, trong mắt lóe lên sát cơ, gã chính là kiêu tử chủ trì trận chiến này của Thiên Tòng bộ.

Giữa không trung, tộc công và đại tế tự của Thiên Tòng bộ lạnh lùng nhìn xuống mặt đất, sát cơ ngập tràn. Bọn họ rất đồng ý với sắp xếp của Trương Văn Tổ.

- Trận chiến này, sắp kết thúc rồi.

Thiên Tòng bộ dựa theo sắp xếp của Trương Văn Tổ, đánh tới từ ba phía, giống như ba lưỡi dao sắc, đâm thẳng vào Ô Thần bộ, giết chóc lập tức trở nên ác liệt.

Mà trong Thiên Tòng bộ, từng chiếc chiến xa do pháp bảo tạo thành, thỉnh thoảng lại bắn ra một dải cầu vồng kinh người, không ngừng phá hủy tất cả chướng ngại phía trước, khiến cho Ô Thần bộ ngày càng nguy hiểm.

Giữa không trung, hơn trăm tu sĩ Nguyên Anh, hơn hai mươi đồ đằng Thánh Tổ, thể hiện sức chiến đấu đỉnh phong, áp chế tất cả. Thế lực như vậy, cho dù ở Nam Vực, cũng có thể sánh với một tông môn mạnh mẽ.

Chiến tranh tàn khốc, Ô Thần bộ co cụm lại, Kinh Thứ đằng điều điên cuồng, khiến cho thuật pháp thần thông nơi này rất rực rỡ, tiếng nổ ầm ầm khắp chín tầng trời.

Chim anh vũ ở giữa không trung cũng đã đỏ mắt, nó nhìn thấy từng tộc nhân Ô Thần bộ ngã xuống, cảm giác ngày càng khó chịu, khiến nó nghĩ đến một số ký ức làm cho nó khó chịu trong trí nhớ.

Thân thể miếng mỡ đông run rẩy, nhìn xuống mặt đất, nhìn khắp xung quanh. Cho dù có thân thể bất tử, nhưng giống như chim anh vũ, nhìn những tu sĩ bên mình từng người ngã xuống, loại cảm giác này, vô cùng đau đớn.

- Lão điểu, ngươi làm gì mà không giải khai phong ấn, giết chết bọn chúng!

- Mẹ nó, ta không giải được, không giải được!

Chim anh vũ gào lên, đỏ mắt xông tới.

Ô Thần bộ tiếp tục co cụm, trong tiếng nổ vang trời, đã bỏ qua tiến công, đổi thành phòng thủ, xung quanh toàn bộ là tộc nhân Thiên Tòng bộ, liên hợp với hai mươi mấy đồ đằng và hơn trăm tu sĩ Nguyên Anh ra tay. Kinh Thứ đằng điều liên tục tan vỡ, xem ra, không cần lâu nữa, liền sẽ tử vong.

Đúng lúc này, đột nhiên, một tiếng nổ vang lên gần đó, tiếp đó, có thể thấy được hơn ba mươi tộc nhân Thiên Tòng bộ liên thủ, khiêng một cây trụ khổng lồ màu đen không ai một mình ôm nổi.

Trên cây trụ có khắc vô số hung thú, đầy vẻ thương tang cổ lão, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, được hơn ba mươi người khiêng tới. Ba mươi mấy người này, ai nấy vẻ mặt đỏ bừng, mồ hôi lã chã, giống

như thứ này cực kỳ nặng, cho dù bọn họ có phối hợp, cũng không thể khiêng được quá lâu.

Cây trụ như vậy, trên chiến trường không chỉ có một, mà là ba cây.

Ba phía quanh Ô Thần bộ, đều có một cây trụ như vậy, dài khoảng trăm trượng, từ từ được di chuyển tới.

Nhìn từ trên trời, ba cây trụ này, giống như ba cây đinh khổng lồ, phát ra khí đen, trên đó như dính oán khí của vô số hung thú, không ngừng lởn vởn.

- Trấn áp!

Giữa không trung, ánh mắt Trương Văn Tổ sáng lên, đột nhiên mở miệng!

Ngay khi gã mở miệng, tất cả tộc nhân Thiên Tòng bộ, lập tức cất lên những chú ngữ phức tạp, âm thanh vang động, dần dần kinh thiên động địa, tạo thành sóng âm.

Trong làn sóng âm, bên ngoài Ô Thần bộ, ba cây đinh khổng lồ, đột nhiên như bị chú ngữ này dẫn dắt, lại lơ lửng bay lên, dựng đứng giữa không trung.

- Chết đi!

Tộc công và đại tế tự của Thiên Tòng bộ giơ tay phải lên, vỗ lên trán mình. Toàn thân hai người đó lập tức chấn động, phun ra máu tươi, vẻ mặt vặn vẹo cất lên phần chú ngữ phức tạp cuối cùng.

Chú ngữ này, như hấp thu sinh mệnh của hai người, lúc vang lên, vang vọng cả chiến trường, khiến cho tất cả mọi người nghe thấy, đều nhất thời hoảng hốt, giống như bị nhiếp hồn vậy.

Tiếp đó, ba cây đinh khổng lồ, đột nhiên rơi thẳng xuống mặt đất, ầm một tiếng, ba cây đinh khổng lồ ở ba phía Ô Thần bộ, đồng thời rơi xuống, cắm thẳng vào mặt đất.

Ngay khi nó cắm vào mặt đất, một lồng sáng màu đen khổng lồ lập tức giáng xuống, nối liền ba cây đinh, bao phủ Ô Thần bộ vào trong.

Đồng thời, tộc nhân Ô Thần bộ ở trong lồng sáng, tất cả mọi người, nam nữ già trẻ, kể cả yêu đàn lập tức xuất hiện dấu hiệu khô héo.

Tiếp đó, tu sĩ Nguyên Anh và đồ đằng Thánh Tổ của Thiên Tòng bộ giữa không trung, chia làm ba nhóm, hạ xuống xung quanh ba cây đinh khổng lồ, bắt đầu bộc lộ tu vi, đánh từ trên xuống cây đinh.

Mỗi lần đánh xuống, ba cây đinh lại đâm sâu xuống đất mấy trượng, kéo theo đó, màn sáng màu đen cũng nồng đậm thêm một chút, dường như còn có vô số tia chớp chạy trong đó. Dấu hiệu khô héo trên người tộc nhân Ô Thần bộ càng thêm nghiêm trọng, ai nấy lộ vẻ tuyệt vọng, thực giống như Thiên Tòng bộ từng nói, diệt tuyệt toàn tộc, không lưu một ai.

- Tam Thế Diệt Linh đinh... Bảo vật này là chí bảo Thiên Tòng bộ ta, nếu không phải Ô Thần bộ luôn luôn chống đối, chúng ta cũng không muốn đem ra dùng.

- Hy vọng sinh cơ toàn tộc bọn chúng, sẽ có thể trợ giúp được Lão Tổ một phần nào.

Tộc công và đại tế tự của Thiên Tòng bộ thở phào nhẹ nhõm, trận chiến kéo dài hơn nửa tháng này, đến bây giờ, cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi.

Không chỉ mỗi hai người họ thở phào, tộc nhân Thiên Tòng bộ xung quanh cũng vậy, chỉ có Trương Văn Tổ, vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt vẫn còn chút hưng phấn với chém giết.

- Cũng ngoan cường đấy, nhưng càng giãy dụa, sinh cơ tiêu tán càng nhanh, tử vong cũng càng nhanh.

Tiếng nổ không ngừng vang lên, cây đinh càng cắm sâu vào lòng đất, tộc nhân Ô Thần bộ càng thêm gầy còm, Thiên Phương Thú, Đại Mao cũng không hề ngoại lệ.

Tuyệt vọng cũng có, nhưng trong giãy dụa, còn rất nhiều ánh mắt oán độc và điên cuồng, dung hợp lại một chỗ, hóa thành thù hận. Thù hận này, cần máu tươi để hóa giải, cần diệt tộc mới có thể biến mất.

- Giãy dụa vô dụng.

Đại tế tự Thiên Tòng bộ dửng dưng nói.

- Muốn trách, chỉ có thể trách đồ đằng Thánh Tổ của các ngươi, giết phải người không nên giết, chọc vào Lão Tổ Thiên Tòng bộ ta, người mà vốn không nên chọc vào. Có lẽ hắn lúc này đã chết rồi, chết dưới tay phân thần của Hô Diên Lão Tổ.

Tộc công của Thiên Tòng bộ mỉm cười, vẻ mặt có phần kiêu ngạo, ánh mắt nhìn Ô Thần bộ, có một chút khinh miệt.

- Chết con mẹ ngươi, ai có chết hắn cũng không... Ủa? Hả?

Chim anh vũ ở giữa không trung trong lồng sáng, nghe vậy lập tức mắng lại, nhưng còn chưa nói dứt lời, đột nhiên ngây ra, hơi dừng lại, nhìn về phía xa.

Đúng lúc Ô Thần bộ sắp không kiên trì được nữa, trong lúc chim anh vũ nhìn về phía xa xa, thì mặt đất đột nhiên chấn động. Chấn động này, không phải do cây đinh cắm vào mặt đất, mà còn mạnh mẽ, khổng lồ hơn, kinh thiên động địa!

Như ở phương xa, có những cự nhân đang chạy tới, bước chân hạ xuống, chấn động mặt đất run rẩy.

Tiếp đó, mùi mặn của biển, phả thẳng vào mặt, trên bầu trời, lại nổi lên một trận cuồng phong, thổi tung cát bụi. Ở trong đó, còn có một luồng sát khí ngập trời khuếch tán.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 844: Ta trở về rồi! (2)

Chấn động này, đầu tiên bị tộc nhân Thiên Tòng bộ phát giác, ngay sau đó hơn trăm Nguyên Anh và ba mươi mấy đồ đằng Thánh Tổ lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Bọn họ nhìn thấy... trên bầu trời, xuất hiện cuồng phong!

Cuồng phong lạnh lẽo, cuồn cuộn, mà ở trong đó, có mấy chục vạn … u hồn.

Ngay khi nhìn thấy những u hồn này, hơn trăm tu sĩ Nguyên Anh và đồ đằng Thánh Tổ, đều hít sâu một hơi, lúc này, các tộc nhân khác của Thiên Tòng bộ cũng đều nhìn thấy cảnh này.

Đồng thời... Tiếng động trên mặt đất càng thêm mạnh mẽ, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy, ở nơi xa, cùng với chấn động, là bảy thân người khổng lồ, một bước nhảy phát ra tiếng ầm ầm, đạp lên mặt đất. Đó là bảy người khổng lồ màu tím cao đến nghìn trượng.

Mùi vị của biển, vô cùng nồng đậm. Bảy người khổng lồ vừa xuất hiện, lập tức khiến tất cả tộc nhân Thiên Tòng bộ hít sâu một hơi.

- Đây là cái gì...

Trương Văn Tổ ngây ra, mở to mắt, có vẻ không thể tin tưởng, tâm thần gã chấn động mạnh mẽ, vừa nhìn đã nhận ra, bảy người khổng lồ kia được tạo thành từ cái gì.

- Biển tím... Bọn họ là người khổng lồ do biển tím tạo thành!

Đại tế tự của Thiên Tòng bộ, lúc này thất thanh hét lên, vẻ mặt không thể

tưởng tượng nổi.

- Người khổng lồ biển tím... Tên khổng lồ đi đầu cầm trong tay, là ...

Tộc công Thiên Tòng bộ nheo mắt, nhìn kỹ.

Ngay khi lão nheo mắt nhìn, đại tế tự và các tu sĩ Nguyên Anh của Thiên Tòng bộ cũng đều phát hiện ra, đồng loạt nhìn tới. Khi ánh mắt của bọn họ tập trung lên đó, thì tất cả mọi người như ngừng thở.

- Tộc nhân của Ô Thần bộ!

- Là những tộc nhân Ô Thần tộc lúc trước bị bắt giữ, đưa tới mười phường thị!

Những tu sĩ của Thiên Tòng bộ ai cũng kinh hãi, đột nhiên, trên bầu trời, trong cuồng phong, có một cái bóng màu đỏ khổng lồ lao ra. Tốc độ nó cực nhanh, dẫn tới sát khí ngập trời, trời đất biến sắc, gió mây xoay vần, hình thành uy áp kinh người, lao thẳng về phía Thiên Tòng bộ.

Uy áp này mạnh mẽ, khiến mọi người cảm thấy giống như thiên uy.

Đó là một con ngao khuyển màu máu khổng lồ, đỉnh đầu ngao khuyển, có một người đàn ông mặc đồ xanh đứng đó, mái tóc tung bay, đôi mắt lạnh lùng, vẻ mặt âm trầm, như có sát cơ nồng đậm vô biên, bộc phát trên cơ thể hắn.

- Mạnh Hạo!

Trương Văn Tổ thở gấp, lập tức nhận ra Mạnh Hạo. Năm đó ở bên ngoài Mặc Môn, ấn tượng của gã với Mạnh Hạo, cực kỳ sâu sắc.

Cùng nhận ra Mạnh Hạo, còn có tộc công và đại tế tự của Thiên Tòng bộ cùng với một số tu sĩ Nguyên Anh, bọn họ vừa nhìn thấy Mạnh Hạo, lập

tức chấn động.

Bọn họ biết rõ, phân thần của Lão Tổ trước đó đã đi truy sát Mạnh Hạo, nhưng... Hiện giờ, Mạnh Hạo tới đây, ý nghĩa trong đó, khiến mọi người không khỏi chấn động.

Cũng vào lúc này, trong những tộc nhân Ô Thần bộ bị bao bọc trong màn sáng, có những lão nhân đi theo Mạnh Hạo di chuyển năm đó, Ai nấy cũng run rẩy, nhìn cả lên không trung, nhìn Mạnh Hạo đứng trên mình Huyết Ngao.

So với hơn một trăm năm trước, gần như không có gì khác biệt, trong hoảng hốt, bọn họ kích động run rẩy.

- Cung nghênh Thánh Tổ đại nhân trở về!

Những người sinh ra trong hơn trăm năm này, hoặc là sau này mới gia nhập Ô Thần bộ, ai nấy ngây ra một chút. Khoảnh khắc nhìn thấy Mạnh Hạo, bộ dạng của Mạnh Hạo, dung hợp với bức tượng Mạnh Hạo trong đầu họ, tạo nên sự kích động.

- Cung nghênh Thánh Tổ đại nhân trở về!

- Cung nghênh Thánh Tổ đại nhân trở về!

Giọng nói của bọn họ, vang vọng khắp nơi, mang theo hy vọng quật khởi, lại còn kích động đến điên cuồng. Giọng nói của Mạnh Hạo, cũng ngay lúc này truyền khắp bốn phương.

- Ta trở về rồi!

Chỉ bốn chữ đơn giản, được Mạnh Hạo nói ra, truyền khắp chiến trường, truyền vào tai tộc nhân Thiên Tòng bộ, lại khiến nhiều người hít mạnh. Mà truyền vào tai tộc nhân Ô Thần bộ trong màn sáng, lại khiến họ kích

động điên cuồng.

Bốn chữ này, mang theo một phần áy náy, lại còn sát cơ muốn diệt toàn tộc Thiên Tòng bộ, vang vọng, Mạnh Hạo nhìn Đại Mao thân mình tàn tạ, ánh mắt ảm đạm.

Lại nhìn man cự nhân đang run rẩy, nhìn tất cả những khuôn mặt quen thuộc theo hắn trong đợt di chuyển năm đó trong Ô Thần bộ.

Hắn thấy được Ô Trần, thấy được những dị yêu năm đó hắn để lại, còn cả khuôn mặt Kim Quang Giáo, tất cả mọi thứ, đều hiện lên trong mắt Mạnh Hạo, in vào trong đầu hắn. Xa cách hơn một trăm năm, ở một khắc này, trong cảm thụ của Mạnh Hạo cũng không phải là dài dằng dặc, nhưng đối với Ô Thần bộ mà nói, hơn một trăm năm, đã là rất lâu.

- Ta... trở về rồi!

Mạnh Hạo lẩm bẩm, nhân quả giữa hắn và Ô Thần bộ, từ lâu đã không nỡ dứt bỏ, lúc này nhìn thấy Ô Thần bộ thê thảm, sát khí trên người Mạnh Hạo lập tức trào dâng.

Đồng thời, tộc nhân Thiên Tòng bộ hít thở gấp lên, nhưng rất nhanh, sát cơ liền xuất hiện trong mắt tộc công Thiên Tòng bộ.

- Có thể chạy thoát sự truy sát của Lão Tổ, quả thực có chút bản lĩnh. Nhưng ngươi đã tự chui đầu vào rọ, hôm nay nhất định sẽ chết ở nơi này.

- Tộc nhân Thiên Tòng bộ, giết chết người này, diệt toàn tộc Ô Thần bộ!

Đại tế tự Thiên Tòng bộ đột nhiên cất lời, giọng nói vang lên, tất cả tộc nhân Thiên Tòng bộ lập tức gầm thét.

Trương Văn Tổ giữa không trung, ánh mắt lộ ra chiến ý nồng đậm cùng chờ mong.

- Ngươi lại xuất hiện rồi... Lần này, ta muốn đấu một trận với ngươi!

Ấn tượng của Trương Văn Tổ với Mạnh Hạo năm đó vô cùng sâu sắc, lúc này chiến ý cũng theo đó bộc phát.

Hơn trăm tu sĩ Nguyên Anh xung quanh, còn cả ba mấy đồ đằng Thánh Tổ, ai nấy đều sát khí đằng đằng. Đúng lúc đang muốn xông lên, đột nhiên, Huyết Ngao dưới chân Mạnh Hạo ngẩng đầu gầm lên, kèm một chút khinh miệt.

Trong tiếng gầm, khí tức Trảm Linh thuộc về Huyết Ngao đột nhiên bộc phát. Khí tức vừa truyền ra, lập tức dẫn tới cuồng phong vô hình lấy Huyết Ngao làm trung tâm, ầm ầm xoay tròn. Tất cả tộc nhân Thiên Tòng bộ tiếp xúc với khí tức này, dù là Nguyên Anh hay đồ đằng Thánh Tổ, cũng đều tái mặt, lộ vẻ kinh hãi, đồng thời không thể tin tưởng.

- Trảm Linh!

- Đây là... dị yêu Trảm Linh!

Đúng lúc này, mặt đất chấn động mãnh liệt, bảy người khổng lồ ầm ầm lao tới, sải chân rất rộng, tốc độ cực nhanh, thoạt nhìn đã sắp tới gần.

Còn cả mấy chục vạn u hồn, mang theo sự lạnh lẽo vô biên, lập tức khiến cả chiến trường như hóa đá.

Nhưng Huyết Ngao dưới chân Mạnh Hạo còn nhanh hơn, ầm ầm lao tới, hóa thành một tia sáng đỏ tươi, từ trên không trung lao thẳng tới màn sáng màu đen đang bao bọc Ô Thần bộ.

Mạnh Hạo lắc mình, lập tức hóa thành làn khói, ẩn trong hắc nguyệt, lúc xuất hiện, đã ở bên cạnh một cây đinh, đồng thời mở ra đệ tam mệnh.

Cùng lúc đó, chim anh vũ và miếng mỡ đông dùng tốc độ cực nhanh, lập tức tiến tới, đậu trên vai Mạnh Hạo, giống như tìm được người tâm phúc, lập tức diễu võ giương oai, đắc ý vô cùng.

- Đến đây, mẹ các ngươi, các ngươi hiện giờ tới đi! Sức mạnh vừa rồi đi đâu rồi? Mẹ các ngươi, dám chọc Ngũ gia, Tiểu Hạo Tử, đi, đánh bọn chúng!

- Hừ hừ, Tam gia lần này không độ hóa các ngươi, Tam gia muốn đùa các ngươi đến chết, Tiểu Hạo Tử, đi, chơi chúng nó!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 845: Phá trận.

Vẻ mặt Mạnh Hạo hơi đen lại, không để ý đến chim anh vũ và miếng mỡ đông, ra tay dùng đệ tam mệnh, sức chiến đấu bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, lập tức dẫn tới gợn sóng giữa trời đất.

Ầm!

Tu vi của Mạnh Hạo bộc phát, sức chiến đấu bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn lan ra xung quanh, tay phải hắn đưa lên chỉ xuống dưới. Một chỉ này nhìn thì bình thường, nhưng lại có khí tím truyền ra, chính là Tử Khí Trảm của Mạnh Hạo.

Khí tím kia biến thành lưỡi đao, chém thẳng xuống, đi qua người một tu sĩ Nguyên Anh của Thiên Tòng bộ. Khoảnh khắc sau, tu sĩ Nguyên Anh này trợn tròn mắt, nổ ầm một tiếng, liền chia thành hai nửa.

- Giết! Giết chết bọn chúng!

Chim anh vũ hưng phấn kêu lên, nó cảm thấy cơn giận của nó, cuối cùng cũng được giải phóng một chút.

Tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, đánh tới, đồng thời toàn thân Huyết Ngao lấp lánh ánh đỏ, từng sợi lông màu đỏ hóa thành hư ảnh, xoay chuyển xung quanh người nó, hình thành một lốc xoáy màu đỏ. Nơi nó đi qua, như vào chốn không ngươi, quét sạch mọi thứ, cho dù là đồ đằng hay Nguyên Anh, chỉ cần va chạm, lập tức gào lên thảm thiết, thân thể tan vỡ, hình thần câu diệt.

Đây không phải là chiến tranh, đây là đồ sát.

Mấy chục vạn u hồn kia, lạnh lẽo, vô tình, tràn tới đâu, tất cả tộc nhân

bình thường của Thiên Tòng bộ run rẩy, sinh cơ tắt ngấm.

Kinh người nhất là, bảy người khổng lồ kia, sau khi tới gần, lập tức sử dụng thân thể, liên tục đấm xuống, mặt đất liền xuất hiện những khe nứt sâu. Khiến người ta chấn động là, lực lượng diệt tuyệt trên người chúng, chỉ cần gặp phải sinh mệnh, liền diệt sạch.

Cả chiến trường, lập tức đại loạn.

Cảnh tượng này xuất hiện, lập tức khiến tộc công và đại tế tự của Thiên Tòng bộ hít sâu, không thể tin tưởng, Trương Văn Tổ trợn tròn mắt, hoàn toàn ngây ra. Gã vốn còn định đấu một trận với Mạnh Hạo, nhưng lúc này nhìn nơi nào Mạnh Hạo đi qua, tu sĩ Nguyên Anh không ai có thể giao thủ với hắn quá một lần hít thở. Đặc biệt là khi nhìn thấy một trưởng lão Nguyên Anh hậu kỳ hiển hách trong tộc, yếu ớt đến mức đối diện Mạnh Hạo, chỉ một chỉ thôi đã hoàn toàn tan vỡ. Tiếng gào thảm thiết của ông ta còn vang vọng bên tai gã, khiến cơ thể gã run lên, hoàn toàn mất đi ý niệm chiến đấu với Mạnh Hạo trong đầu.

- Ngăn cản bọn họ rút Diệt Linh Đinh!

Ngay lúc bọn họ kinh hãi, tộc công Thiên Tòng bộ đột nhiên nheo mắt lại, gầm lên, tiến tới trước một bước, lao về phía Mạnh Hạo. Đồng thời, xung quanh Mạnh Hạo, có ba mấy tu sĩ Nguyên Anh, còn bảy tám đồ đằng Thánh Tổ, đồng thời ngăn cản, cản trở Mạnh Hạo tiếp cận Diệt Linh Đinh.

- Cút!

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo rất mạnh, tay phải vung về phía trước, cuồng phong lập tức nổi lên. Lực lượng bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, lập tức ầm ầm phóng ra, khiến bảy tám tu sĩ Nguyên Anh ngăn cản trước mặt hắn đồng loạt phun máu, bay ngược trở lại, sắc mặt trắng bệch, trong đó có hai người lập tức tan vỡ chết đi.

Đồng thời, Mạnh Hạo chộp vào hư không, Ma thương xuất hiện, đâm ngược về phía sau lưng. Ma thương hóa thành làn sương đen, có vẻ dữ tợn, cắn nuốt bảy tám người đã lao tới sau lưng Mạnh Hạo. Đi đến đâu, nơi đó nổ vang liên tục.

Mạnh Hạo không hề dừng lại, lắc mình, xuất hiện trước mặt một đồ đằng Thánh Tổ, sát cơ trong mắt lóe lên, tay phải đấm tới.

Ầm!

Đồ đằng Thánh Tổ có bộ dạng giống bò tót kia, mang theo biểu tình không thể tin nổi, thân thể chia năm xẻ bảy, máu thịt tung tóe, tạo thành sương máu, Mạnh Hạo xuyên thẳng qua, dẫn tới tiếng hít mạnh xung quanh, ngay cả bảy tám tu sĩ Nguyên Anh khác đang định ngăn cản Mạnh Hạo, cũng đều chấn động, mạnh mẽ dừng lại, không dám cản trở.

Một đường thẳng tiến, Mạnh Hạo xuất hiện trên cây Diệt Linh Đinh kia, tay phải đưa lên, ấn lên cây đinh, nhổ mạnh ném lên.

Chỉ một động tác, cây đinh khổng lồ lập tức từ từ bị nhổ lên. Nhưng đúng lúc này, tộc công Thiên Tòng bộ tới nơi, nhìn thấy cảnh này, sát cơ trong mắt tộc công mãnh liệt. Ông ta biết rõ không thể để Diệt Linh Đinh bị rút ra, nếu không, tộc nhân Ô Thần bộ lao ra, đối với Thiên Tòng bộ bọn họ mà nói, quả là họa vô đơn chí.

- Bằng bất cứ giá nào, ngăn cản hắn!

Tộc công Thiên Tòng bộ gào lên, tu sĩ Nguyên Anh của Thiên Tòng bộ xung quanh nghiến răng, mười mấy người và bảy tám đồ đằng Thánh Tổ đồng thời lao tới Mạnh Hạo.

Nhìn thấy những người này sắp tới gần, khóe miệng Mạnh Hạo lộ nụ cười lạnh.

- Đệ tứ mệnh!

Hắn lập tức mở ra đệ tứ mệnh, ầm một tiếng, sức chiến đấu tám lần Nguyên Anh đại viên mãn bộc phát, ngay khi mọi người tới gần, liền va chạm với khí thế vô hình Mạnh Hạo phát ra.

Trong tiếng nổ, tất cả tu sĩ Nguyên Anh xung quanh Mạnh Hạo, kể cả đồ đằng Thánh Tổ, đều phun máu tươi, ngay cả tộc công Thiên Tòng bộ, cũng phun máu lui lại, lộ vẻ hoảng sợ chưa từng có.

Lặng nhìn Mạnh Hạo vung lên, cây đinh khổng lồ kia bị rút ra khỏi mặt đất, bị Mạnh Hạo nhổ ra, ở giữa không trung, nhanh chóng thu nhỏ, lớn cỡ bàn tay, rơi vào trong tay Mạnh Hạo.

Ba cây đinh thiếu mất một, màn sáng bao phủ Ô Thần bộ lập tức vặn vẹo, sinh cơ bị tước đoạt trong đó từ từ trở lại, tất cả tộc nhân Ô Thần bộ đều có vẻ phấn chấn.

Cảnh tượng này, một lần nữa chấn động tất cả mọi người.

- Hắn... Hắn có tu vi thế nào?

- Đây không phải Nguyên Anh đại viên mãn, đây là... nửa bước Trảm Linh!

Trong lúc mọi người còn đang kinh hãi, lại có tiếng nổ vang, truyền ra từ vị trí cây đinh thứ hai. Mặt đất chấn động, cây đinh thứ hai, bị Huyết Ngao, sau khi giết chết tất cả tu sĩ Nguyên Anh và đồ đằng Thánh Tổ cản đường, vỗ cho bay đi. Thậm chí lực lượng của nó lớn đến mức, khi cây đinh bị đánh bay, trên mặt đất còn lưu lại một vết nứt lớn.

Mất đi hai cây đinh, màn sáng vặn vẹo rất mạnh, trong đó không còn bất cứ sinh cơ nào đã cướp đoạt, ngược lại còn đảo ngược, tất cả sinh cơ bị

cướp đi, một lần nữa trở lại.

Cây đinh bị Huyết Ngao đánh bay lên không trung, Mạnh Hạo lắc mình, tay phải chỉ vào hư không, cây Diệt Linh Đinh bị đánh bay này lập tức chấn động, nhanh chóng thu nhỏ, lại rơi vào trong tay Mạnh Hạo.

Hắn không hề dừng lại, lao thẳng về phía cây đinh thứ ba, tất cả những người ngăn cản, còn chưa tới gần, đã thấy ánh sáng đỏ lóe lên, bị Huyết Ngao lao tới, tát bay ra ngoài.

Tất cả những ai bị nó đánh, đều máu thịt tung bay, tan xương nát thịt.

Ầm!

Mạnh Hạo đưa tay lên, đánh lên cây đinh thứ ba, Diệt Linh Đinh chấn động, ầm một tiếng, bay ra khỏi mặt đất.

Màn sáng tan nát, tộc nhân Ô Thần bộ nhanh chóng khôi phục, sát khí ngập trời lao ra.

- Giết!

Giết chóc quật khởi!

Tộc nhân Ô Thần bộ đồng loạt gầm lên, phấn chấn tinh thần, nhất là những lão nhân từng theo Mạnh Hạo di chuyển năm ấy, đều nhiệt huyết bừng bừng, như trở về những năm tháng tráng niên, lộ ra ánh sáng như ngọc trong máu và lửa.

Mà những tộc nhân xuất hiện trong vòng hơn trăm năm nay, lúc này cũng cảm nhận được nhiệt huyết bừng cháy. Đó là những câu chuyện về đợt di chuyển từng được thế hệ trước truyền lại, lúc này hiện ra trước mắt, không còn là bức họa nữa, mà đã trở nên chân thực.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 846: Tuyệt địa.

Ô Thần bộ, sớm đã không còn là Ô Thần ngũ bộ năm đó, cũng không phải là tộc quần cần Mạnh Hạo bảo vệ trong thiên di. Ô Thần bộ hiện giờ, cho dù là Thiên Tòng đại bộ, cũng phải toàn lực ra tay mới có thể diệt sát được.

Mà bọn họ xông ra, sát cơ quật khởi, cường hãn và điên cuồng tồn tại trong cốt tủy, lúc này cũng bộc phát.

Mấy vạn tộc nhân Ô Thần bộ, xông ra toàn bộ, còn có rất đông dị yêu, Đại Mao, man cự nhân, tu sĩ Nguyên Anh của bộ lạc, còn cả những đồ đằng khác, đồng thời xuất hiện, giết vào trong Thiên Tòng bộ.

Tiếng chém giết liên tục vang lên.

Mạnh Hạo giữa không trung, giơ tay phải lên, cây đinh thứ ba, lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, đem thu nó lại, đôi mắt Mạnh Hạo lấp lánh hàn mang.

Huyết Ngao gầm lên, thân thể lập tức biến mất, nhưng không hề giết người, mà hóa thành một vệt sáng đỏ chói mắt, giống như một cái lồng khổng lồ, bao phủ khắp xung quanh lại.

Phong chết đường lui của Thiên Tòng bộ.

Chỉ là, lúc Huyết Ngao hóa thành lồng sáng, đôi mắt chim anh vũ trên vai Mạnh Hạo, đột nhiên sáng lên, nhìn chằm chằm vào thân thể Huyết Ngao, há mồm ra. Cơ thể nó như bị chấn động, sau đó là hưng phấn mãnh liệt, đột nhiên đôi mắt như bừng lên ngọn lửa.

Đồng thời, bảy người khổng lồ, mỗi lần vung tay, đều phát ra quang

mang kinh thiên, nơi nó đi qua, toàn bộ thân thể của tất cả tu sĩ đều bị diệt tuyệt. Mấy chục vạn u hồn, cũng mang theo hàn khí vô tận, nơi nó đi qua, sinh cơ hoàn toàn biến mất.

Đây là một trường hoàn toàn đồ sát.

Tộc nhân Ô Thần bộ, cũng là một lưỡi dao sắc bén trong trận đồ sát này, mang theo sự dữ tợn, mang theo sự thù hận, cùng quyết tâm không đội trời chung, gào thét lao tới.

Mạnh Hạo lắc mình lao tới, lập tức xuất hiện bên cạnh một tu sĩ Nguyên Anh. Tu sĩ này là một lão bà, mặc trường bào màu lục, lúc này sắc mặt trắng bệch, bị một màn kịch biến vì Mạnh Hạo bất thình lình xuất hiện tạo ra, làm cho chấn động hoàn toàn. Bà ta nhìn cảnh chém giết khắp xung quanh, lập tức đau đầu, đang muốn rút lui, đột nhiên chấn động trong lòng, phát giác được thân ảnh của Mạnh Hạo.

Lão bà nheo mắt lại, không hề chần chừ cắn nát đầu lưỡi phun ra máu tươi, tay phải vỗ lên túi trữ vật, lập tức có mấy chục pháp bảo được lấy ra. Vào giờ phút nguy cơ này, bà ta không để ý tất cả, pháp bảo xuất hiện, ánh sáng đồ đằng của bà ta ảo hóa ra, hóa thành các loại đồ đằng, đồng thời, thân thể bà ta cũng nhanh chóng khô héo, dường như bức ra phần lớn sinh mệnh hóa thành tu vi.

Tiếng nổ vang vọng, vẻ mặt bà ta trở nên dữ tợn, Mạnh Hạo lại dửng dưng, không hề né tránh, cất bước tới, tay phải chộp vào hư không, Ma thương trong tay, đâm thẳng tới trước.

Một thương này, dẫn đến tiếng nổ kinh thiên, xé rách toàn bộ pháp bảo, phá vỡ tất cả đồ đằng của bà ta, đâm thẳng xuyên trán bà ta.

Bà ta trợn tròn mắt, ngây ra nhìn Mạnh Hạo, ầm một tiếng nổ tung, Nguyên Anh yếu đuối đang muốn chạy trốn, liền bị Mạnh Hạo chộp lấy, bóp chặt trong bàn tay.

Cảnh tượng này, lập tức khiến ba đồ đằng Thánh Tổ đang cắn răng đánh lén Mạnh Hạo hít một hơi thật sâu. Chúng đang muốn rút lui, thì Mạnh Hạo đã quay đầu, mắt sáng như điện.

- Lôi.

Giữa chiến trường đẫm máu, giọng nói của Mạnh Hạo không lớn, có vẻ không đáng kể. Nhưng khi hắn cất lời, trời đất ầm vang, bảy tia sấm chớp khổng lồ đột nhiên xuất hiện từ hư không.

Đó là bảy tia chớp màu đỏ, mang theo ý chí của thiên kiếp, lúc giáng xuống, như ẩn chứa cả ý chí của Mạnh Hạo, lao thẳng về phía ba đồ đằng Thánh Tổ kia. Ba dị yêu này lập tức kinh hãi, không hề chần chừ thi triển thần thông của bản thân, trên người tức thời xuất hiện tầng tầng phòng hộ đủ màu sắc, còn cả yêu khí tung hoành.

Nhưng... Chỉ chớp mắt, ba dị yêu này gào lên thảm thiết, tia chớp màu đỏ ầm ầm nổ vang, nhất lôi phá vạn pháp, tất cả thần thông, thuật pháp, bị bóp nát hoàn toàn. Ba dị yêu đồ đằng không thể né tránh, không thể trốn chạy, liền bị bảy tia chớp đỏ bao phủ thân thể.

Chỉ có tiếng sấm nổ kinh thiên động địa, chấn động cả chiến trường, khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này, hít sâu một hơi, vẻ mặt hoàn toàn kinh hãi.

Nhất là tộc nhân của Thiên Tòng bộ, đặc biệt là tu sĩ Nguyên Anh và đồ đằng Thánh Tổ trong số đó, ai nấy vẻ mặt tái đi, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi. Mấy người lập tức lắc mình, không hề chần chừ thoát khỏi chiến trường, muốn chạy trốn, nhưng khi va phải bức màn sáng màu đỏ, liền kêu lên thảm thiết, lập tức tiêu tán dung hóa.

Nơi này... Đã trở thành tuyệt địa!

Đại tế tự của Thiên Tòng bộ, mái tóc bạc trắng, có phần tiên phong đạo cốt, trong tay cầm một cây mộc trượng khổng lồ, mặc một bộ trường bào màu xám, lúc này thân thể run rẩy, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng. Nhưng rất nhanh, vẻ tuyệt vọng này biến mất, thay vào đó là sự kiên định vô cùng.

- Các tộc nhân Thiên Tòng bộ, kiên trì một chút, Lão Tổ nhất định sẽ đến cứu chúng ta!

Lời ông ta vừa vang lên, lập tức khiến cho những tộc nhân Thiên Tòng bộ trên cả chiến trường đang khiếp sợ trước sự mạnh mẽ của Mạnh Hạo, trong mắt cháy lên ngọn lửa hy vọng.

- Lão Tổ đang tới đây, ngài sẽ tiêu diệt hắn, tiêu diệt Ô Thần tộc, Thiên Tòng bộ ta, tuyệt đối sẽ không ngã xuống!

Tộc công Thiên Tòng bộ, mặc trường bào màu tím, mái tóc cũng bạc trắng, nhưng đôi mắt sắc bén, tu vi có thể sánh với đồ đằng Thánh Tổ, bước vào Nguyên Anh đại viên mãn, lúc này hít sâu một hơi, nói khắp chiến trường.

Trương Văn Tổ hít sâu một hơi, lời nói của tộc công và đại tế tự, giúp gã bình tĩnh lại một chút, vẻ mặt âm trầm, đôi mắt có chút trào phúng nhìn Mạnh Hạo phía xa xa.

- Lão Tổ nhất định sẽ tới, huống hồ, chúng ta mà một trong ba bộ lạc lớn của liên minh Thiên Đình. Mạnh Hạo này chọc vào, không phải là Thiên Tòng bộ ta, mà là cả liên minh Thiên Đình!

- Có ba Lão Tổ Trảm Linh, hắn... Chết chắc rồi!

Mạnh Hạo biến mất, lúc xuất hiện, tay phải chộp vào hư không, túm lấy cổ của một đồ đằng dị yêu. Dị yêu có hình người này, bị Mạnh Hạo bắt được, đang giãy dụa, nhưng một chữ hỏa mờ nhạt của Mạnh Hạo sáng lên, lập tức khiến thân thể nó bùng lên ngọn lửa màu đen. Ngọn lửa này

như ẩn chứa nhiệt độ cao đến không thể hình dung, dị yêu trong tay Mạnh Hạo ngay lập tức, kêu lên thảm thiết, hóa thành tro bụi.

Mạnh Hạo không thèm nhìn dị yêu chết đi, hắn nghe được lời nói của tộc công và đại tế tự Thiên Tòng bộ, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

- Đang đợi Hô Diên lão thất phu à...

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lấp lánh, nhìn về phía tộc công Thiên Tòng bộ cách xa mọi người ngoài mấy trăm trượng.

Khoảnh khắc hắn nhìn về phía lão giả này, tộc công Thiên Tòng bộ lập tức nổi da gà, cảm nhận được nguy cơ sinh tử mạnh mẽ, cũng nhìn về phía Mạnh Hạo.

Vừa nhìn tới Mạnh Hạo, tâm thần ông ta đột nhiên chấn động, thầm nhủ không ổn. Hành động nhìn lại vừa rồi, hoàn toàn theo bản năng, nhưng khi ánh mắt hai bên vừa chạm nhau, tộc công Thiên Tòng bộ lập tức choáng váng. Một cơn đau nhói lên xuất hiện, giống như trong mắt Mạnh Hạo có ẩn chứa lưỡi dao, đâm vào tâm thần mình thông qua hai mắt, trảm diệt bản thân.

Trong tiếng nổ vang, tộc công Thiên Tòng bộ thất khiếu đổ máu, đôi mắt mờ đi, không ngừng lui lại.

- Hô Diên lão thất phu có đến hay không, Mạnh mỗ không biết, nhưng các ngươi không đợi được đâu. Điểm này ta có thể khẳng định.

Mạnh Hạo cất lời, bước tới.

- Bảo vệ tộc công!

Tộc nhân xung quanh, đồng thời phát hiện cảnh này, trong khi kinh hãi, lập tức bảo vệ tộc công của họ, cũng có không ít tu sĩ Nguyên Anh và đồ

đằng dị yêu đồng thời lao tới.

Mạnh Hạo mỉm cười, lao thẳng về phía tộc công Thiên Tòng bộ.

Một đường lao tới, chém giết thẳng tay, tất cả tộc nhân, không một ai có thể ngăn cản Mạnh Hạo một chút nào. Tay phải hắn đưa tới chỉ ra, một tu sĩ Nguyên Anh vừa tới gần, bị hắn đâm trúng trán, phun ra máu tươi, thân thể bay ngược lại. Mạnh Hạo đã đi được trăm trượng, tay áo phất lên, một chữ phong cất lên, xung quanh Mạnh Hạo, cuồng phong lập tức gào thét, hóa thành gió lốc, tức thời bảy tám tu sĩ Nguyên Anh và đồ đằng dị yêu lao đến đều phun máu lui lại.

Cả chiến trường, không một ai có thể ngăn cản Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cất bước, chính là trăm trượng, tay phải đưa lên ấn xuống phía dưới. Hàn sương chi thổ lập tức khuếch tán, khiến cho tu sĩ vừa lao tới xung quanh, lập tức run rẩy, giống như bị băng phong, chôn vùi trong đất.

Bước thứ ba, lại một trăm trượng, lúc xuất hiện, đã ở trước mặt tộc công Thiên Tòng bộ đang không ngừng rút lui, những người xung quanh, không hề e sợ lao tới. Lúc này tộc công Thiên Tòng bộ cuối cùng cũng tỉnh táo lại, lộ vẻ tuyệt vọng, tay phải Mạnh Hạo giơ lên, ấn nhẹ tới.

- Kim!

Một chữ kim vừa ra, tay phải Mạnh Hạo, lập tức phát ra kim quang ngập trời, quang mang này lập tức chiếu sáng cả chiến trường, chớp mắt đã biến mất, mà tộc công Thiên Tòng bộ cũng hoàn toàn trở thành một bức tượng màu vàng kim.

Ầm một tiếng, bức tượng rơi xuống mặt đất, không hề động đậy, vẫn còn giữ vẻ tuyệt vọng lúc còn sống... Cảnh tượng này, lập tức khiến tất cả tộc nhân Thiên Tòng bộ hoàn toàn ngây ra, run rẩy như gặp giá rét.

- Thánh Tổ!

- Thánh Tổ!

Tộc nhân Ô Thần bộ ai nấy phấn chấn, gầm lên, trong tiếng gầm, phát tiết sự phẫn nộ và ấm ức lúc trước của họ, trong đó, cũng ẩn chứa quyết tâm diệt tộc đối với Thiên Tòng bộ.

Ngươi đã muốn diệt toàn tộc ta, vậy ta sẽ diệt cả bộ lạc ngươi!

Thù này, không thể hóa giải, cũng không có cách nào hóa giải. Lựa chọn duy nhất, chính là giữa hai bên có một, từ nay về sau hoàn toàn đoạn tuyệt huyết mạch ở vùng đất Nam Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 847: Vì sao ngài không đến!

- Lão Tổ sắp đến!

- Lão Tổ nhất định sẽ tới cứu chúng ta!

- Kiên trì!

Sau khi nhìn thấy tộc công tử vong, tộc nhân Thiên Tòng bộ đều trở nên tuyệt vọng. Giờ phút này, niềm tin duy nhất chống đỡ, giúp bọn họ không sụp đổ, chính là Hô Diên Lão Tổ.

Bọn họ cho rằng, Hô Diên Lão Tổ, nhất định sẽ đến cứu bọn họ!

Bởi vì Hô Diên Vân Minh, là Lão Tổ của bọn họ!

Giết chóc lại tiếp tục, trong chém giết ngập trời, bóng dáng Mạnh Hạo đã trở thành đỉnh cao duy nhất trên chiến trường này. Ở chung quanh hắn, không có bất kỳ một tu sĩ nào của Thiên Tòng bộ, có gan tới gần, cũng không có bất kỳ dị yêu đồ đằng nào có gan ra tay.

Nơi hắn đi qua, tất cả tu sĩ đều tránh đi, cho đến khi ánh mắt Mạnh Hạo, nhìn về phía Trương Văn Tổ của Thiên Tòng bộ. Khoảnh khắc bị ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua, thân thể Trương Văn Tổ lập tức run rẩy, tâm thần hoảng sợ, không chút do dự mà rút lui. Nhưng ngay tại lúc gã rút lui, bóng dáng Mạnh Hạo hóa thành khói nhẹ, chớp mắt liền hiện ra bên người Trương Văn Tổ.

- Ta nguyện quy hàng Ô Thần bộ!

Sắc mặt Trương Văn Tổ lập tức trắng bệch. Mạnh Hạo tạo cho gã áp lực quá lớn, nguy cơ sinh tử mãnh liệt, khiến Trương Văn Tổ gấp giọng mở miệng. Thậm chí vì sợ Mạnh Hạo không tin, gã còn buông bỏ tất cả phòng hộ.

- Ta nguyện quy hàng, ta là thiên kiêu của Thiên Tòng bộ, ta gia nhập Ô Thần bộ, ta có thể cho Ô Thần bộ…

Trương Văn Tổ vội vã lên tiếng, nhưng lời gã còn chưa nói xong, tay phải Mạnh Hạo giống như thiểm điệm, khoảnh khắc nắm lấy cổ Trương Văn Tổ, nắm chặt.

- Ta nhớ được ngươi. Năm đó, trên Mặc Môn, ngươi có mặt.

Mạnh Hạo thản nhiên lên tiếng.

Thân thể Trương Văn Tổ run rẩy, vẻ mặt sợ hãi. Cổ của gã như có một cái càng thật lớn kẹp chặt, khiến gã run run, khi nghe thấy lời Mạnh Hạo, liền vội vàng gật đầu.

- Nhưng Ô Thần bộ, không cần người đầu hàng.

Trong lúc nói, tay phải Mạnh Hạo siết mạnh. Ầm một tiếng, một đời thiên kiêu của Thiên Tòng bộ, tu hành hai trăm năm, đã đến Nguyên Anh sơ kỳ - Trương Văn Tổ, sụp đổ, Nguyên Anh dập nát, cả thân xác và linh hồn đều bị hủy diệt.

Mạnh Hạo buông lỏng tay ra, xoay người. Tới giờ khắc này, trong mắt hắn, cả Thiên Tòng bộ chỉ còn lại hơn một vạn người. Từng có hơn một trăm tu sĩ Nguyên Anh, hiện giờ chỉ còn lại có hơn hai mươi người.

Về phần dị yêu đồ đằng, hiện giờ chỉ còn lại có năm.

Thiên Tòng bộ, đến bây giờ, đã tính là ngã xuống. Tuy nhiên, chỉ cần có

Hô Diên Lão Tổ, bọn họ vẫn là đại bộ!

Lúc này, dưới sự chủ trì của đại tế tự Thiên Tòng bộ, tất cả tộc nhân, lui lại thành một khối, dường như thay đổi thân phận với Ô Thần bộ lúc trước. Họ bị tộc nhân Ô Thần bộ cùng với hơn mười vạn u hồn kia, còn có bảy người khổng lồ biển tím, tầng tầng vây quanh.

Trong khu vực đám người Thiên Tòng bộ, đại tế tự nâng tay phải lên, giơ cao mộc trượng, vẻ mặt bi ai. Lão cắm mạnh mộc trượng xuống mặt đất, rồi phun ra máu tươi, khoanh chân ngồi xuống tại chỗ.

- Lão Tổ, ngài vì sao còn chưa tới!!!

- Thiên Tòng bộ, sắp diệt vong … Tám vạn tộc nhân, giờ phút này chỉ còn lại một vạn!

- Lão Tổ, ngài … vì sao không đến!!!

Đại tế tự Thiên Tòng bộ thanh âm thê lương, ngửa mặt lên trời gào rú. Cùng lúc đó, mộc trượng trước người lão tản mát ra hào quang màu trắng, hóa thành một tia sáng trực tiếp xông lên bầu trời, va chạm cùng lồng sáng màu đỏ do Huyết Ngao tạo thành, rồi dần dần biến mất. Tuy nói là biến mất, nhưng kêu gọi của đại tế tự, cũng là lấy phương pháp huyết mạch đặc thù, truyền ra bên ngoài, truyền vào trong sơn môn của Thiên Tòng bộ, vào trong tâm thần Hô Diên Lão Tổ đang đả tọa.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, nhìn cảnh tượng này, hai mắt hơi hơi lóe, khi tay phải nhấc lên, ba chiếc Diệt Linh Đinh xuất hiện. Thần thức dũng mãnh của Mạnh Hạo chui vào trong Diệt Linh Đinh, lại mượn lực lượng Huyết Ngao, sau khi hủy diệt lạc ấn bên trong, thì để lại lạc ấn của bản thân.

- Các ngươi đối với Ô Thần bộ như thế nào, Mạnh mỗ cũng đối xử như vậy với các ngươi. Cũng là công bằng.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, tay phải đồng thời vung lên. Một chiếc Diệt Linh Đinh lập tức hóa khổng lồ ở giữa không trung, dựng thẳng, rồi đâm vào trong mặt đất.

Mạnh Hạo ở trên hư không nhấn một cái, cái đinh màu đen khổng lồ này, trong một tiếng nổ vang thì đâm sâu vào mặt đất, cho đến khi bị chôn vùi quá nửa, mới dừng lại. Cùng lúc đó, một quầng sáng màu đen, lập tức xuất hiện, bao phủ toàn bộ Thiên Tòng bộ.

Ngay sau đó, chiếc đinh thứ hai cũng bay ra, ở một vị trí khác, đâm xuống mặt đất. Theo cái đinh thứ hai cắm xuống, quầng sáng màu đen càng trở nên nồng đậm, tộc nhân Thiên Tòng bộ trong đó bắt đầu run rẩy thân thể, bắt đầu héo rũ.

Khi chiếc đinh thứ ba cũng cắm vào mặt đất, trận pháp Diệt Linh Đinh, chợt triển khai. Tất cả tộc nhân Thiên Tòng bộ, giống như tộc nhân Ô Thần bộ lúc trước, thân thể nhanh chóng héo rũ, sức sống của bọn họ đang bị cướp đoạt rất nhanh.

Trong run rẩy, tất cả tộc nhân Thiên Tòng bộ đều hiện lên vẻ tuyệt vọng. Bọn họ nhìn về phía đại tế tự, đại tế tự ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Mặc cho thân thể của mình đang héo rũ rất nhanh, thanh âm đau khổ của lão, mang theo sự tuyệt vọng sâu hơn, lại truyền ra.

- Lão Tổ … cứu cứu tộc nhân của ngài…

- Lão Tổ, ngài vì sao không đến … là từ bỏ chúng ta sao…

Mạnh Hạo ở giữa không trung, nhìn cảnh tượng này, không nói gì, mà ngẩng đầu, nhìn bầu trời, lộ ra vẻ trầm tư.

Tộc nhân Ô Thần bộ bốn phía cũng trầm mặc xuống. Bọn họ cũng không phải là hạng người hiếu sát, giờ phút này, theo những tộc nhân tuyệt

vọng kia nhìn lên trời, bọn họ nghĩ tới bản thân lúc trước.

Nếu không có Mạnh Hạo trở về, có lẽ bọn họ, cũng sẽ giống như Thiên Tòng bộ, trước khi chết, kêu gọi liên tục.

Thời gian trôi qua, trong quầng sáng màu đen, bắt đầu có tộc nhân Thiên Tòng bộ, trải qua héo rũ, sinh mệnh chi hỏa dần dần tắt lịm, trở thành thây khô, ngã xuống. Theo tử vong của bọn họ, theo sức sống bay ra, ở trong trận pháp này, dần dần có một luồng khí xoáy màu trắng, đang từ từ ngưng tụ.

Càng ngày càng có nhiều tộc nhân trở thành thây khô, đại tế tự dung nhan héo rũ, cả người giống như mới vừa từ phần mộ leo ra, toàn thân tràn đầy tử khí. Nhưng lão vẫn ngẩng đầu nhìn khoảng không trên trời, cho dù hai mắt vô thần, nhưng thanh âm của lão vẫn quanh quẩn.

- Lão Tổ … chúng ta làm sai sao …

- Lão Tổ, mời đáp lại ta, chúng ta làm sai sao, ngài vì sao không đến….

Một ngàn, ba ngàn, năm ngàn … cho đến khi mười ngàn tộc nhân, đồng loạt ngã xuống, đồng loạt trở thành thây khô, cho đến khi những tu sĩ Nguyên Anh cũng bắt đầu run rẩy, những dị yêu đồ đằng, cũng phát ra tiếng thê lương bất lực. Đại tế tự của Thiên Tòng bộ, bi thảm, cười rộ lên.

Cười, cười, thanh âm dần dần thê lương, cũng có oán khí thật sâu, tại trong chớp mắt đó, ầm ầm bùng nổ.

- Lão Tổ, ngài vì sao không đến!!1

Theo tiếng oán hận thê lương của lão, những tu sĩ Nguyên Anh còn sống kia, cũng thê lương, oán khí tràn ngập, toàn bộ ngẩng đầu, phát ra một tiếng gào rú cuối cùng, trong sinh mạng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 848: Vì sao ngài không đến! (2)

- Ngài … vì sao không đến!!!

Ầm!

Trong quầng sáng, toàn bộ tu sĩ Nguyên Anh trở thành thây khô, dị yêu đồ đằng thê lương mà chết. Giờ phút này, chỉ còn lại một mình đại tế tự, trong cười thảm và oán độc, dập tắt sinh mệnh chi hỏa.

Khi toàn bộ bọn họ tử vong, quầng sáng màu đen lập tức biến mất, khí tuyền màu trắng trôi nổi trong đó, giờ phút này đã ngưng tụ, hóa thành một hạt châu màu trắng. Hạt châu này, không dựa theo dự đoán của Mạnh Hạo, từ từ bay lên, biến mất không thấy gì, mà lơ lửng ở nơi đó, cho đến khi bị tộc nhân Ô Thần bộ lấy đi, cũng không có chút dị thường nào.

Cảnh tượng này, khiến Mạnh Hạo hơi nhíu mày một chút, ngẩng đầu, nhìn bầu trời.

- Hô Diên Lão Tổ, rốt cuộc ngươi suy nghĩ cái gì…

Mạnh Hạo trầm mặc, sau một lúc lâu sau, thân thể hắn bỗng nhiên chấn động. Khi cúi đầu, nhìn về phía túi trữ vật, con yêu linh hắn đoạt được trong Khư Kiều giới năm đó, đang tản mát ra hào quang rực rỡ.

Tia sáng này càng ngày càng mãnh liệt, trong mơ hồ, còn tràn ra một cỗ lực hút.

Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe, hắn nghĩ tới Yêu Tiên cổ giới mở ra. Tính

toán ngày, hình như cũng sắp tới rồi.

- Hô Diên Lão Tổ, mặc kệ ngươi suy nghĩ cái gì, một trận chiến này, ta và ngươi không thể tránh khỏi!

Ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua tộc nhân Ô Thần bộ, đảo qua Đại Mao, đảo qua man cự nhân, rồi vung tay phải lên. Quang màn hồng sắc bốn phía lập tức co rút lại, hóa thành Huyết Ngao, hiện ra dưới chân Mạnh Hạo.

Đứng trên đầu Huyết Ngao, Mạnh Hạo nhìn về phía xa xa.

- Ta muốn đi đến sơn môn của Thiên Tòng bộ, các ngươi … không cần đi theo nữa.

Mạnh Hạo quay đầu lại, nhìn thoáng qua tộc nhân Ô Thần bộ. Tại trong ánh mắt cuồng nhiệt, tràn đầy sùng kính của một đám tộc nhân, Mạnh Hạo cảm nhận được xung quanh đây, tràn ngập lực lượng tín ngưỡng nồng đậm.

Lực lượng này, tràn ngập bốn phía Mạnh Hạo, sau khi chồng tầng tầng lớp lớp lên người hắn, còn dung nhập vào trong cơ thể, theo tu vi vận chuyển. Khiến cho tu vi Mạnh Hạo, tại thời khắc này, giống như bất luận thuật pháp nào, cũng sẽ không tiêu hao chút nào.

Lúc xoay người, túi Càn Khôn của Mạnh Hạo mở ra, lấy đi toàn bộ thi hài của tộc nhân Thiên Tòng bộ trên chiến trường này, sau đó, Huyết Ngao dưới chân nhoáng lên một cái, gào thét lao thẳng về phương xa.

- Thánh Tổ đại nhân, ngài … có còn trở về không?

Ở phía sau Mạnh Hạo, Ô Thần bộ đồng loạt cúi đầu, Ô Trần và Ô Linh trong đám người, nhìn Mạnh Hạo đi xa, có chút phiền muộn mơ hồ. Người lên tiếng, cũng chính là Ô Trần, ân tình của Mạnh Hạo đối với y, không giống với những người khác.

- … sẽ!

Bóng dáng Mạnh Hạo dừng lại giữa không trung, nhẹ giọng mở miệng, đảo mắt đi xa.

Đại Mao ở giữa không trung ô ô vài tiếng, trước khi đi, ánh mắt Mạnh Hạo có sự cổ vũ nhìn nó.

Kinh Thứ đằng điều cắm vào mặt đất, lay động, giống như cũng đang nhìn bầu trời, nhìn Mạnh Hạo rời đi.

Còn có những lão nhân, theo Mạnh Hạo một đường di chuyển năm đó, đáy lòng bọn họ càng thêm phiền muộn. Bọn họ không biết, lần gặp tiếp theo, là bao nhiêu năm sau, có lẽ bản thân đã không còn ở nhân gian.

Mạnh Hạo đi rồi, chim anh vũ và miếng mỡ đông ở trên vai hắn, thỉnh thoảng quay đầu lại, liên tiếp nhìn về phía Thiên Phương thú trong Ô Thần bộ, cho đến khi đi xa.

Chúng nó có loại dự cảm mơ hồ, có lẽ, lần gặp lại tiếp theo, chính là mấy trăm năm sau, cũng có lẽ sẽ lâu hơn … Tuy nhiên, rất nhanh, chim anh vũ đã quay đầu, hai mắt sáng lên, nhìn chằm chằm Huyết Ngao. Trong ánh mắt kia có một chút cuồng nhiệt, khiến miếng mỡ đông sau khi phát hiện, thì thân thể bỗng nhiên run run một chút.

Huyết Ngao hình như cũng có cảm giác, khi kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thì chim anh vũ chỉ còn lại một bộ dạng quân tử, còn nhếch miệng cười thiện ý với Huyết Ngao. Nhưng lại theo bản năng, liếc về phía Thiên Phương thú, thấy Thiên Phương thú còn đang lâm vào trong thương cảm, lúc này chim anh vũ mới nhẹ nhàng thở ra.

Giờ khắc này, trên biển tím Tây Mạc, giữa không trung, đột nhiên xuất hiện một cái khe. Một nữ tử tuyệt mỹ, mặc quần lụa mỏng hồng nhạt,

mang theo vẻ buồn bực, đi ra.

- Yêu Tiên cổ giới đã bắt đầu mở ra, khi lực truyền tống nồng đậm nhất, tất cả những người mang theo yêu linh, đều bị truyền tống vào trong đó.

- Mạnh Hạo, bà cô nhớ kỹ ngươi rồi!

- A? Hắn không còn tiếp tục hóa yêu?

Nữ tử này chính là Chỉ Hương. Giờ phút này, nàng đang nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía biển tím, sau đó lại sửng sốt, mặt mày lập tức hớn hở.

- Coi như ngươi còn có chút lương tâm, biết phụ trách với bà cô ta.

Chỉ Hương hừ một tiếng, lựa chọn một đảo núi nhỏ, khoanh chân ngồi xuống, yên lặng chờ Yêu Tiên cổ giới mở ra.

Cùng lúc đó, cả vùng đất Mặc Thổ, cũng có một vài tồn tại, đã nhận ra lực truyền tống, đều đang chờ đợi.

Một khắc, khi tộc nhân Thiên Tòng bộ, ở trong quầng sáng màu đen của Diệt Linh Đinh, mang theo oán khí thê lương mà tử vong, thì trong sơn môn của Thiên Tòng bộ, Hô Diên Lão Tổ đang khoanh chân ngồi trong cấm địa, đột nhiên mở mắt.

Trong mắt lão, hiện lên một chút hàn quang và vô tình.

Chung quanh lão, dần dần xuất hiện những oán khí tạo thành hồn. Những hồn này, là tàn hồn, chủ hồn của chúng đã diệt vong, giờ phút này xuất hiện, là ý niệm còn sót lại, gửi trong sơn môn.

Những oan hồn này, lơ lửng xung quanh Hô Diên Lão Tổ, thê lương không tiếng động quanh quẩn. Vẻ mặt Hô Diên Lão Tổ vẫn bình tĩnh,

liếc nhìn mấy vạn oan hồn bên mình một cái, lão thản nhiên mở miệng, giống như thì thào.

- Tử vong của các ngươi, không phải là không có ý nghĩa. Tử vong của các ngươi, đối với ta có ý nghĩa trọng đại.

- Không phải ta không đi cứu các ngươi, mà là các ngươi …. Nhất định phải chết. Cái chết của các ngươi càng thê thảm, lòng ta mới có thể càng vô tình. Cái chết của các ngươi càng thê lương, đạo của ta … mới có thể càng kiên định!

- Khánh nhi chết, khiến đạo của ta không thể hoàn mỹ, phương pháp duy nhất, chính là tìm ra tồn tại thay thế Khánh nhi. Mà các ngươi … tám vạn tộc nhân Thiên Tòng bộ, chính là thay thế của Khánh nhi.

- Ta nhìn các ngươi chết đi, có năng lực nhưng không đi cứu. Trơ mắt nhìn tử vong của các ngươi, mỗi một lần các ngươi kêu gọi, đều khiến lòng ta đau đớn. Nhưng đau càng sâu, hủy diệt tình càng nhiều.

- Các ngươi sẽ không tử vong một cách vô ích. Các ngươi sẽ giúp đạo của ta … đạt tới Trảm Linh đệ nhất đao đỉnh cao!

Hô Diên Lão Tổ nhẹ giọng nói.

- Về phần bộ lạc … có ta, thì còn có bộ lạc.

Hô Diên Lão Tổ nhắm nghiền hai mắt.

Cả vùng đất Mặc Thổ, bảy người khổng lồ biển tím nện bước đi nhanh, rầm rầm mà chạy, từ xa nhìn lại, giống như biển tím cuộn trào, khí thế vô biên. Mạnh Hạo đứng trên đầu Huyết Ngao, theo Huyết Ngao một thân lông đỏ, ở giữa không trung, gào thét lao về phía trước.

Mục tiêu, chính là sơn môn ở Mặc Thổ của Thiên Tòng bộ!

Khi đi về phía trước, sắc mặt Mạnh Hạo cực kỳ âm trầm, mí mắt không ngừng nhảy lên, tay phải lại theo bản năng mà nắm lại, phát ra thanh âm răng rắc. Nhưng tất cả chuyện này, không phải vì Thiên Tòng bộ, cũng không phải vì Hô Diên Lão Tổ, mà là vì … chim anh vũ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 849: Ngũ gia vì yêu ảo tưởng cả đời!

- Này, xin chào, ngươi có thể gọi ta là Ngũ gia. Chúng ta có thể làm quen một chút không?

Chim anh vũ bay trước mặt Huyết Ngao, một bộ quân tử, nhưng thấy thế nào, cũng có một vẻ đáng khinh, đang ẩn tình, ánh mắt đưa tình nhìn Huyết Ngao.

Trong mắt Huyết Ngao có chút kinh ngạc, mang theo vẻ khó hiểu nhìn về phía chim anh vũ.

Ánh mắt này rơi vào trong mắt chim anh vũ, lập tức khiến nó suýt nữa thì không thể khống chế nổi suýt xông tới, vội vàng dùng móng vuốt bắt lấy lồng ngực mình, trong lòng … thầm quát lên.

- Chính là nó, nó chính là tình cảm chân thành cả đời này của Ngũ gia rồi!! Xem bộ lông này, mê người cỡ nào. Nhìn ánh mắt này, tinh khiết đơn độc cỡ nào. Nhìn dáng người này, sung mãn hấp dẫn cỡ nào!

- Nó, chính là tình cảm chân thành cả đời này của Ngũ gia!

Hai mắt chim anh vũ ngập nước, mang theo sự si mê và cuồng nhiệt, nhìn Huyết Ngao.

- Bé cưng xinh đẹp, thỉnh cho phép ta lại giới thiệu mình một chút. Ngươi có thể gọi ta là Ngũ Ca, từ nay về sau, ngươi chính là tiểu muội muội của ta nha. Từ nay về sau, ngươi …

Trong mắt chim anh vũ mang theo hào quang, còn đang ở nơi đó lớn

tiếng thổ lộ, thì thanh âm âm trầm của Mạnh Hạo, giống như rít ra từ trong kẽ răng.

- Cút!!!

Ầm một tiếng, chim anh vũ kêu thảm thiết, thân thể lập tức lui về phía sau. Nhưng rất nhanh, trong nháy mắt bụi bặm, mở to hai mắt, thẳng tắp nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Móng vuốt không biết từ chỗ nào, bỗng nhiên lấy ra một miếng vải đen, trực tiếp che đi một con mắt của mình, khí thế lập tức quật khởi.

- Ta muốn quyết đấu với ngươi!!! Tiểu Mạnh Tử, Ngũ gia quyết đấu với ngươi. Người nào thắng, bé cưng xinh đẹp này, liền thuộc về người đó.

Chim anh vũ nổi điên, giờ phút này nó cực kỳ kiêu ngạo. Nó cảm thấy bản thân là vì yêu mà cuồng nhiệt, nó càng cảm thấy, thông qua việc khiêu chiến Mạnh Hạo, nhất định có thể hấp dẫn sự chú ý của bé cưng xinh đẹp kia.

Mạnh Hạo cảm thấy gân xanh ở thái dương không ngừng nhảy lên, đau đầu khủng khiếp. Hắn không thể không thừa nhận, bản thân đã quên mất ham mê đặc thù của con chim anh vũ này. Nhất là khi hắn nhìn về phía Huyết Ngao, thì cũng không thể không thừa nhận, lấy bộ dáng giờ phút này của Huyết Ngao, quả thức, đối với chim anh vũ mà nói, có lực hấp dẫn kinh người.

- Nó là công đấy!

Mạnh Hạo cười khổ giải thích.

- Mặc kệ trống mái, Ngũ gia có thể vì yêu ảo tưởng cả đời!

Chim anh vũ dường như cảm thấy bị nhục nhã, thê lương rống to, tạp mao đủ loại màu sắc trên thân dựng thẳng lên, đúng bộ dáng gà chọi,

nhưng thực tế, lại có chút đắc ý trong lòng. Nó cho là khi mình nói những lời này thực sự là quá anh tuấn rồi. Khi nói xong, mắt nhỏ đảo qua, quan sát vẻ mặt của Huyết Ngao.

Mạnh Hạo trầm mặc, càng thêm đau đầu, nhìn thấy bộ dạng cần phải ăn đòn của chim anh vũ, hắn lập tức nâng tay phải vung mạnh. Cuồng phong gào thét, ầm ầm cuốn về phía chim anh vũ, trực tiếp nhấc chim anh vũ lên.

Tại trong cuồng phong, chim anh vũ giãy dụa rống to.

- Ta là chân ái, chân ái vô địch!

- Cút!

Mạnh Hạo càng thêm đau đầu hơn, lại vung tay áo, trong cuồng phong gào thét, thanh âm chấp nhất của chim anh vũ lại truyền ra lần nữa.

- Mạnh Hạo, ngươi quá vô sỉ rồi, ngươi muốn chia rẽ chúng ta, ngươi là người thứ ba!

Sắc mặt Mạnh Hạo càng âm trầm hơn, trực tiếp đánh ra một quyền, tiếng rít gào cuồng nhiệt của chim anh vũ, cũng theo đó mà vọng lại.

- Ngũ gia yêu, cả đời không thay đổi. Ngũ gia yêu, có thể yêu mười ngàn năm!!

Chim anh vũ giống như đem hết khả năng, lớn tiếng thổ lộ, sau đó vội vàng cố ý, lại phát ra một tiếng hét thảm. Ở trong cuồng phong, lui ra sau vài bước, nó nhìn Huyết Ngao, một bộ dạng si tình, lớn tiếng rống lên.

- Bé cưng, Ngũ gia có thể vì yêu đi đến chân trời. Chúng ta bỏ trốn đi!!

Nói xong, hai mắt chim anh vũ còn lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Huyết Ngao đã có tu vi Trảm Linh, thần trí không hề thấp. Lúc trước nó còn có chút không hiểu rõ, vì sao lại thế này, nhưng bây giờ, sau khi thấy được ánh mắt của chim anh vũ, dũng mãnh như Huyết Ngao, cũng phải run run một chút, sau đó còn chợt phẫn nộ. Cơn giận ngập trời này, giống như bị khiêu khích, như bị nhục nhã, như bị nhận thức thành mẫu khuyển. Loại kích thích mãnh liệt này, lập tức khiến Huyết Ngao giận tím mặt.

Nó gầm nhẹ một tiếng, khoảnh khắc lao ra, khi tới gần chim anh vũ, thì trực tiếp tát ra một cái.

Ầm một tiếng, chim anh vũ lập tức bị đập bay, nhưng khi ở giữa không trung, nó vẫn chấp nhất lớn tiếng.

- Có thể vì yêu đi đến chân trời, có thể vì yêu ảo tưởng cả đời!! Đây là vĩ đại, là si tình, là một lòng của Ngũ gia!!!

Khi chim anh vũ còn đang vì yêu mà lớn tiếng thổ lộ, thì Huyết Ngao lại khoảnh khắc biến mất, khi xuất hiện liền hiện ra trước mặt chim anh vũ. Nó vỗ móng vuốt vào miệng, rồi mở ra miệng lớn dính máu, mang theo hơi lạnh, hướng về phía chim anh vũ, phát ra tiếng động uy hiếp. Đôi bên dựa vào quá gần, chim anh vũ so với cái đầu khổng lồ của Huyết Ngao, quả thật là bé nhỏ không đáng kể.

Chim anh vũ đang muốn giãy dụa, uy áp Trảm Linh đến từ Huyết Ngao ầm ầm giáng xuống, lập tức khiến chim anh vũ ngừng giãy dụa, mở to mắt. Nhìn gương mặt Huyết Ngao gần trong gang tấc, vẻ mặt chim anh vũ say mê, giống như khó lòng kìm nổi, thế mà lại dùng cái mỏ nhọn, đi …. Hôn Huyết Ngao một cái.

Huyết Ngao sửng sốt, Mạnh Hạo sửng sốt, mà ngay cả miếng mỡ đông cũng sửng sốt.

Bốn phía một mảnh tĩnh mịch…

- Ngũ gia thích bé cưng hùng mạnh. Càng hùng mạnh, càng phản kháng, Ngũ gia lại càng thêm ưa thích.

Hào quang trong hai mắt chim anh vũ càng thêm mãnh liệt, nhìn Huyết Ngao, lớn tiếng nói.

Huyết Ngao ngửa mặt lên trời, rít gào một tiếng, giống như phẫn nộ tới cực hạn rồi, ánh mắt lộ ra vẻ hung tàn, ầm một tiếng, trực tiếp táp một ngụm tới, xé mạnh một cái. Toàn thân chim anh vũ lập tức nát bấy, nhưng trong phút chốc lại ngưng tụ, tiếp tục cái bộ dạng mặt dày không cần mặt mũi kia, gào thét lớn.

- Có thể vì yêu đi đến chân trời, có thể vì yêu ảo tưởng cả đời!! Cho dù ngươi giết ta một nghìn lần, đối với Ngũ gia mà nói, chỉ là thiên chuy bách luyện* mà thôi. Tình yêu của ta đối với ngươi, vĩnh hằng bất biến!!!

Chim anh vũ lại thổ lộ.

*qua muôn ngàn thử thách

Huyết Ngao ầm một tiếng vọt tới, trực tiếp xé rách, luẩn quẩn thành vòng tuần hoàn.

Mạnh Hạo ấn lấy mi tâm, không ngừng cười khổ. Miếng mỡ đông, chẳng biết tự lúc nào, hiện ra trên vai Mạnh Hạo, cũng học theo Mạnh Hạo, biến ra một bàn tay xoa mi tâm, mà ngay cả vẻ mặt cũng giống như đúc.

- Hiện tại, ngươi đã biết vì sao Tam gia muốn dùng thời gian cả đời, để độ hóa nó rồi đi!

Miếng mỡ đông trầm thấp mở miệng, một bộ bí hiểm, ra vẻ ngươi sẽ

hiểu ánh mắt của ta.

- Hiểu rõ.

Mạnh Hạo theo bản năng thở dài, nhưng lời này vừa mới than ra, thân thể hắn bỗng nhiên run run một chút. Hắn phát hiện mình phạm phải một sai lầm, bản thân thế nhưng … lại đáp lời miếng mỡ đông!

Hai mắt miếng mỡ đông lập tức sáng lên, hứng thú nói chuyện đại phát!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 850: Hô Diên bản tôn!

- Ngươi hiểu? Ngươi thật sự hiểu rõ? Trời ạ, ngươi thật sự hiểu rõ, ngươi hiểu ta. Ta và ngươi nói về một sự kiện ở hơn ba vạn năm trước đi. Hơi quá đáng, rất khinh người. Đúng rồi, nói về lúc trước, chúng ta nói một chút về khí trời hơn bảy vạn năm trước đi …

Miếng mỡ đông hưng phấn mà run hẳn lên, không ngừng mở miệng nói đâu đâu. Hai lỗ tai Mạnh Hạo ù ù, ngơ ngác nhìn Huyết Ngao và chim anh vũ tư đấu phía trước, bên tai nghe miếng mỡ đông dông dài nói đâu đâu.

Một cảm giác muốn điên rồi, nảy sinh trong đầu Mạnh Hạo. Hắn cảm thấy, cho dù là một người bình thường, ở cùng với miếng mỡ đông và chim anh vũ một thời gian dài, cũng sẽ trở nên không bình thường.

Giờ phút này, hắn bỗng nhiên rất thông cảm cho Lão Tổ Lý gia ở trong mặt nạ huyết sắc.

Mạnh Hạo thở sâu, ngoan ngoãn trầm mặc, không nói một lời, mặc cho miếng mỡ đông nói đâu đâu, mặc cho chim anh vũ không ngừng bị Huyết Ngao đập bay, rồi lại không ngừng bay trở về, nói những lời mà sau khi nghe xong, Mạnh Hạo cảm thấy cực kỳ buồn nôn.

Thời gian, cứ như vậy chậm rãi trôi qua…

Nửa ngày sau, trong lúc chim anh vũ và Huyết Ngao còn đang không ngừng thổ lộ cầu yêu và bạo lực cự tuyệt, thì phía trước Mạnh Hạo, xuất hiện sơn môn của Thiên Tòng bộ!

Cửa sơn môn này, là một ngọn núi hồ lô cực lớn. Bộ dáng của núi này, giống như một cái hồ lô đá, sừng sững giữa vùng đất. Bốn phía thân núi,

không có vật gì, không có một ngọn cỏ, cửa vào duy nhất, chính là miệng hồ lô – đỉnh núi.

Khoảnh khắc nhìn thấy núi Hồ Lô này, Mạnh Hạo bỗng nhiên có loại cảm giác giải thoát. Thân thể hắn nhoáng lên một cái, lao thẳng tới miệng hồ lô đỉnh núi, tốc độ cực nhanh, lập tức tới gần. Nháy mắt khi tới miệng hồ lô này, hắn ngay lập tức cảm nhận được một cỗ lực lượng cấm chế mãnh liệt.

Miệng hồ lô, giống như miệng núi lửa, lớn chừng trăm trượng.

Một cái phù văn thật lớn, khắc trên miệng hồ lô này, giống như hư ảo trôi nổi, ngăn cản tất cả thần thức, tất cả thân thể bước vào. Mơ hồ nhìn xuyên qua miệng hồ lô hư ảo này, Mạnh Hạo có thể nhìn thấy trong miệng hồ lô, tồn tại một mảnh thế giới.

Hắn nhìn thấy lượng lớn ốc xá, thấy được điêu lan ngọc thế tinh mỹ, thấy được vô số đại điện, còn có một khu vực bộ lạc.

Có khoảng chừng vạn người, đang khoanh chân ngồi trên mọi chỗ của ốc xá, giống như tản ra toàn bộ tu vi, thân thể như mục nát, dường như đã dung hợp lại với những tòa ốc xá đó, không tiếc bất cứ giá nào, cho dù là trả giá bằng sinh mạng, để đẩy mạnh cấm chế này vận chuyển.

Ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua, hắn thậm chí còn có thể nhìn thấy trong hồ lô này, có hai tầng khu vực. Tầng thứ nhất, chính là thế giới mà bản thân nhìn xuyên thấu mà thấy qua miệng hồ lô. Còn tầng thứ hai, lại nằm ở nửa dưới của hồ lô này.

Nhưng cụ thể hơn nữa, thì Mạnh Hạo không thấy rõ được.

Gần như trong nháy mắt khi Mạnh Hạo đi tới núi Hồ Lô này, hắn đã nhận ra, ở trên bầu trời này, tại bốn phương tám hướng, hình như có tồn tại một tia thần thức của Trảm Linh.

Ngoài ra, còn có một vài tia khác nhưng đều không phải là Trảm Linh, nhưng cũng dũng mãnh như thần thức. Một vài tia có thể tập trung pháp bảo ở cự ly xa, giúp cho tu sĩ có được pháp bảo của bộ lạc, có thể ở địa phương xa xôi, nhìn tình huống bên này.

Đối với những thứ này, Mạnh Hạo không để ý đến. Trong lòng hắn biết, một trận chiến lúc trước giữa mình và Thiên Tòng bộ, không có một ai đến quấy nhiễu, cũng đã biểu hiện một loại thái độ.

Mà hiện giờ, sự tồn tại của những thần thức này, liền biểu hiện thái độ rõ ràng hơn. Bọn họ muốn xem xem, mình cùng Hô Diên Lão Tổ … cuối cùng sẽ là kết quả gì.

Về phương diện này có quan hệ đến một chút khúc mắc lợi ích, mà Mạnh Hạo không muốn hiểu rõ.

Không cần Mạnh Hạo chỉ bảo, Huyết Ngao cả đoạn đường này bị chim anh vũ phiền đến khó chịu, đã khoảnh khắc mà đến, toàn thân hồng quang lóng lánh, khí tức Trảm Linh ầm ầm bùng nổ. Một móng vuốt, trực tiếp đánh lên cấm chế phù văn.

Ầm một tiếng, phù văn kia trong tiếng ken két lập tức hỏng mất, đồng thời, trong miệng hồ lô khi phù văn sụp đổ lại xuất hiện một cấm chế nữa. Toàn thân Huyết Ngao khuếch tán ra khí tức hung thần, gầm nhẹ đánh ra tiếp. Mỗi một lần đánh ra, núi Hồ Lô đều bị chấn động, cho đến hơn mười hô hấp sau, Huyết Ngao đã phá bỏ mấy trăm tầng cấm chế, nhưng miệng hồ lô nơi đây, cũng chỉ mới lõm xuống … hơn năm mươi trượng mà thôi.

Trong hồ lô này, rõ ràng … đều là cấm chế trận pháp!

Huyết Ngao đang muốn tiếp tục ra tay, thì Mạnh Hạo thản nhiên ngăn cản. Hắn đứng ở ngoài miệng hồ lô, nhìn xuống phía dưới, trong mắt

hiện lên chút hàn quang, tay phải vung lên, trong bảy người khổng lồ biển tím, lập tức có một người cất bước đến. Trong phút chốc, tại ngoài miệng hồ lô này, thân thể người khổng lồ chấn động mạnh một cái, thế nhưng lại hóa thành một mảnh biển tím vô biên, từ miệng hồ lô, lao thẳng vào trong.

- Người đã chết, cấm chế dĩ nhiên được phá.

Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng. Khi còn ở Nam Vực, Mạnh Hạo còn không học được sự lãnh khốc, nhưng trải qua những rèn luyện ở Mặc Thổ, Tây Mạc, nhất là khi mang theo Ô Thần bộ một đường di chuyển, tất cả, đều khiến Mạnh Hạo sớm lột bỏ vẻ ngây ngô từng có. Dưới hoàn cảnh và những gì đã trải qua, Mạnh Hạo đã âm thầm thay đổi, đã trở nên hoàn toàn phù hợp với thân phận tu sĩ của bản thân.

Đối đãi với kẻ thù, cho dù là dùng tất cả thủ đoạn, đều là chính xác. Đối đãi ân nhân, mặc kệ bất cứ giá nào, cũng phải báo ân!

Trong khoảnh khắc Mạnh Hạo lên tiếng, trong Hồ Lô, khi biển tím dũng mãnh vọt vào, lực diệt tuyệt cũng ầm ầm bùng nổ, tạo thành tiếng ầm ầm liên tiếp vang lên, tại thời khắc này, truyền khắp bốn phía, toàn bộ núi Hồ Lô đều chấn động mãnh liệt.

Sống và chết va chạm, lực diệt tuyệt bùng nổ. Những cấm chế trong hồ lô này, cho dù dũng mãnh hơn nữa, nhưng cũng đều ẩn chứa sức sống bên trong. Những sức sống này, có lẽ không phải do bản thân cấm chế có được, nhưng tại trong miệng hồ lô này, theo biển tím dũng mãnh tiến vào, sức sống của mười ngàn tộc nhân Thiên Tòng bộ kia, liền từng chút một bạo nổ.

Trong tiếng nổ vang, toàn bộ thế giới trong miệng hồ lô, những tu sĩ khoanh chân ngồi trên đỉnh ốc xá kia run rẩy, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng truyền ra, cấm chế trong miệng hồ lô, lập tức nổ vỡ từng tầng một. Cùng lúc đó, người khổng lồ thứ hai, cũng tiến đến, hóa thân thành nước biển, dũng mãnh lao vào miệng hồ lô.

Sau đó là người thứ ba, thứ tư, cho đến người khổng lồ thứ năm, cũng đều trở thành nước biển, dũng mãnh lao vào miệng hồ lô, thì toàn bộ thế giới trong hồ lô, nổ vang ngập trời.

Cấm chế, sớm đã tự phá bỏ, nước biển tràn ngập, chiếm cứ toàn bộ thế giới ở tầng thứ nhất của hồ lô. Tất cả tồn tại, tất cả sinh mạng, tất cả tu sĩ, ở trong biển tím này, trong tiếng nổ vang này, đều bị lực lượng diệt tuyệt hủy diệt.

Hơn mười vạn u hồn, cũng theo đó nhảy vào trong biển tím, hoành hành bát phương trong thế giới ở tầng thứ nhất trong miệng hồ lô này. Cho đến khi phát hiện một cái trận pháp thật lớn ở tầng thứ nhất này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 851: Hô Diên bản tôn! (2)

Nói là trận pháp, không bằng nói nó là một cánh cửa.

Cánh cửa đi thông tới tầng thế giới thứ hai.

Cánh cửa này phong cách cổ xưa, cực kỳ nghiêm mật. Mạnh Hạo đứng ở ngoài miệng hồ lô, tay phải nâng lên, một quyền hạ xuống nước biển trong hồ lô. Một cái lốc xoáy thật lớn, lập tức xuất hiện trong hồ lô này. Lốc xoáy nhanh chóng chuyển động, dắt theo tất cả nước biển, dẫn động hơn mười vạn u hồn, tại trong tiếng nổ vang, tạo thành một lực xoay tròn, rầm rầm chui thẳng vào cánh cửa đi thông tới tầng thứ hai kia.

Cỗ lực xoay tròn này, bạo phát ra lực xung kích kinh người, trong khoảnh khắc va chạm với cửa đi thông tầng hai này, thì cửa đó lập tức nổ tung, chia năm xẻ bảy. Tất cả phong ấn, tất cả cấm chế, toàn bộ đều sụp đổ.

Theo cửa này vỡ vụn, có vài tiếng gào rú thê lương bỗng nhiên truyền ra. Có thể nhìn thấy, ở tầng thế giới thứ hai này, vẫn còn tồn tại hơn hai ngàn tộc nhân Thiên Tòng bộ. Trong số bọn họ, còn có mấy tu sĩ Nguyên Anh, cũng có mấy dị yêu đồ đằng. Nhưng tại thời điểm bọn họ muốn xông ra, biển tím đã ầm ầm dũng mãnh lao vào, lực lượng diệt tuyệt bùng nổ, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Tại trong hồ lô, lốc xoáy không ngừng xoay vòng, cho đến một lát sau, khi tất cả tiếng kêu biến mất, toàn bộ núi Hồ Lô, một mảnh tĩnh mịch.

Thiên Tòng bộ, hoàn toàn diệt tộc.

Nhưng tại trong núi Hồ Lô này, lại không có Hô Diên Lão Tổ.

Mạnh Hạo nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên, chỉ về phía núi Hồ Lô. Tất cả biển tím trong núi này lập tức cuộn trào, một lần nữa hóa thành năm người khổng lồ, ở trong núi Hồ Lô, đánh từng quyền ra phía ngoài.

Mặt đất chấn động, mất đi cấm chế phòng hộ, thì chỉ trong thời gian nửa nén hương, toàn bộ núi Hồ Lô lập tức nổ tung, sụp xuống.

Sơn môn Thiên Tòng bộ, tại thời khắc này, bị hủy diệt hoàn toàn!

Theo núi Hồ Lô sụp xuống, bụi đất đầy trời, Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung, tay phải vỗ lên túi trữ vật, một lượng lớn hài cốt lập tức xuất hiện, ngay sau đó rơi xuống. Ở ngoài sơn môn đã sụp đổ của Thiên Tòng bộ, chồng chất thành một tòa núi khác.

Núi hài cốt!

Tộc nhân Thiên Tòng bộ, hài cốt của bọn họ, chồng chất thành ngọn núi, sừng sững đứng giữa vùng đất.

- Lá rụng về cội, nhập thổ vi an. Mặc dù các ngươi và Ô Thần bộ, không chết không ngừng. Nhưng tộc đã diệt, hết thảy thù hận tan thành mây khói.

- Nơi đây là sơn môn của các ngươi, như vậy hài cốt của các ngươi, cũng nên được chôn cất trong này.

Mạnh Hạo vung tay áo, núi Hồ Lô vừa sụp xuống, có vô số hòn đá bay lên, dần dần chồng chất lên bốn phía núi hài cốt kia. Cuối cùng … đã trở thành một nấm mồ!

Thiên Tòng mồ!

Nấm mồ này, đứng sừng sững rất lâu ở nơi đây, đã trở thành nhân chứng

cho việc Thiên Tòng bộ đã từng xuất hiện ở Mặc Thổ. Cho dù là bao nhiêu năm sau, nấm mồ ở nơi này, đều hình thành uy hiếp đối với toàn bộ Mặc Thổ.

Nấm mồ này, cũng trở thành nhân chứng cho việc Kim Ô tộc quật khởi.

Tại khoảnh khắc mồ này xuất hiện, thần thức bốn phía vẫn luôn quan sát nơi này, rõ ràng đều ngưng trọng hơn một chút. Mạnh Hạo có thể đoán được, từng màn khi mình tới nơi này, có lẽ đang được hơn phân nửa bộ lạc ở Mặc Thổ quan sát.

Trên thực tế, cũng đúng như suy nghĩ của Mạnh Hạo. Giờ phút này trên Mặc Thổ, tuyệt đại đa số các bộ lạc, tất cả tu sĩ từ Kết Đan trở lên, đều đang thông qua chí bảo trong các tộc, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Hiện giờ, sau khi trải qua một màn lúc mới trở về Mặc Thổ, thanh danh Mạnh Hạo ở trong Mặc Thổ, ở trong lòng toàn bộ tu sĩ Tây Mạc đã sớm quật khởi, trở nên hiển hách. Vả lại không còn bối phận là một tu sĩ Nguyên Anh nữa, mà là một tồn tại đủ để được gọi là Lão Tổ.

Mặc Thổ, sao lại có thể không chú ý nhiều hơn chứ!

Trước mồ, khi Mạnh Hạo đang nhìn nấm mồ này một lát rồi muốn xoay người, thì thân thể hắn chợt ngừng một chút, nhìn về phía bầu trời nơi xa. Giờ phút này, ở bầu trời nơi xa, có một đoàn mây đen, đang lấy tốc độ không cách nào hình dung, rầm rầm kéo đến.

Nơi đoàn mây đi qua, trời cao vốn là ban ngày, nhưng tại trong chớp mắt, sau khi mây đen kia kéo đến, thì giống như bị che đậy, đã trở thành đêm tối. Theo đám mây tiến đến, dường như đêm tối đang cắn nuốt ban ngày.

- Mạnh …. Hạo ….

Tại trong đêm tối cắn nuốt ban ngày, thanh âm âm trầm giống như mang theo thù hận khắc cốt ghi xương, bất chợt như tiếng sấm sét, rầm rầm truyền ra trong đêm tối.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh, nhanh chóng nhìn vào đêm tối, hai mắt trong phút chốc hiện lên tia sắc bén, lăng lệ, cũng có một cỗ chiến ý mãnh liệt, ầm ầm bùng nổ trên người hắn.

- Hô Diên Lão Tổ.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, cũng trực tiếp mở ra đệ thất mệnh.

Ầm!

Bảy Nguyên Anh trong nhục thể của Mạnh Hạo khoảnh khắc quy nhất, thân thể của Mạnh Hạo chớp mắt liền cao hơn vài cái đầu. Thân thể lập tức trở nên khôi ngô, bả vai rộng rãi, thân hình thon dài, còn có một mái tóc dài yêu dị, cả người tản mát ra một cỗ cảm giác tiên ma, kinh tâm động phách, khí thế thâu tóm sơn hà.

Nhục thể của hắn dũng mãnh, khiến cho hư vô bốn phía Mạnh Hạo lập tức vặn vẹo, dường như chỗ hắn đứng và toàn bộ thế giới này, không hề ăn khớp.

Trong thân thể dũng mãnh, ẩn chứa chiến lực sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, trước chưa từng có, sau này cũng rất khó có người đạt tới. Đây là đạo Mạnh Hạo tự nghĩ ra, ở vùng đất Nam Thiên, là độc nhất vô nhị!

Đây không phải Hoàn Mỹ Nguyên Anh, nhưng so với Hoàn Mỹ Nguyên Anh, hoàn toàn ngang hàng!

Tại trong nháy mắt đó, không trung hoàn toàn tối đen, đoàn mây đên kia nhanh chóng lao thẳng tới Mạnh Hạo. Thân thể Mạnh Hạo không hề lui

ra phía sau, mà trong khoảnh khắc cất bước tới gần, tay phải nâng lên bấm niệm thần chú, chỉ tới phía trước, miệng cũng phun ra một chữ.

- Phong!

Một chữ nói ra, một cơn cuồng phong không cách nào hình dung, xuất hiện từ hư không xung quanh Mạnh Hạo, ngay lập tức trở nên cuồng bạo, trở thành gió xoáy. Trong nháy mắt, gió xoáy này nối liền thiên địa, xa xa nhìn lại, ở trong trời đất, ở bốn phía Mạnh Hạo, xuất hiện một vòi rồng vô cùng rõ ràng!

Gió này cuốn động trời cao, chấn động mặt đất, thanh âm ngập trời, nhấc lên vô số tảng đá lớn, cuốn lên một trời bụi đất. Ở trong khoảnh khắc đoàn mây kia tiến đến, trực tiếp rầm rầm di chuyển.

Lúc trước đã chiến một trận với phân thần của Hô Diên Lão Tổ, Mạnh Hạo chỉ dùng pháp bảo và thần thông Huyết Tiên, mà Thất Anh đồ đằng do hắn sáng tạo ra, thì chưa hề được dùng tới.

Lúc này, triển khai trong tay Mạnh Hạo, uy lực mạnh tới một mức độ nào đó, nếu nói ra so với thần thông Huyết Tiên, thì thích hợp hơn với Mạnh Hạo.

Hơn nữa, đây là do Mạnh Hạo ở trạng thái đệ thất mệnh triển khai đồ đằng Thất Anh, uy lực mạnh đến vang trời chuyển đất.

Tiếng vang thật lớn, truyền khắp hơn nửa Mặc Thổ, oanh động bảy thành bộ lạc trong Mặc Thổ, khiến cho những tu sĩ trong bộ lạc này, tâm thần chấn động.

Yêu Điệp đại bộ, trên một tòa tế đàn, giờ phút này có một màn sáng biến ảo. Hình ảnh đang hiện ra trên đó, chính là trận chiến giữa Mạnh Hạo và Hô Diên Lão Tổ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 852: Y, là ai!

Đóa Lan ngồi ở một bên, bình tĩnh nhìn tất cả hình ảnh trong quầng sáng. Nhất là khi nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt nàng hiện lên một tia tinh quang.

Giờ khắc này, ở Man Viêm đại bộ, cũng xuất hiện một cảnh tượng tương tự. Kể cả ở trong Vân Thiên đại bộ, đám người Chu Đức Khôn, cũng đều tận mắt nhìn thấy.

Toàn bộ Mặc Thổ, tại trong chớp mắt đó, cường nhân của bảy thành bộ lạc, đều đang chú ý một trận chiến này.

Còn có gần như tất cả Lão Tổ Trảm Linh, cũng đang tản thần thức ra, vờn quanh trên bầu trời bốn phía của Thiên Tòng bộ, quan sát một trận chiến này. Giữa thần thông thuật pháp của Mạnh Hạo và Hô Diên Lão Tổ, thì Mạnh Hạo bị quan sát nhiều nhất.

Tiếng nổ vang động, khoảnh khắc quanh quẩn, lốc xoáy nối liền thiên địa của Mạnh Hạo trực tiếp va chạm với tầng mây đêm tối che đậy trời cao của Hô Diên Lão Tổ. Khoảnh khắc va chạm, tiếng vang kinh thiên, mây đen bị xé nứt, lốc xoáy cũng sụp đổ theo.

Tại khoảnh khắc lốc xoáy và mây đen đều sụp đổ tản ra, bóng dáng Hô Diên Lão Tổ hiện ra giữa không trung, vẻ mặt tang thương, mang theo sự già cả, hoàn toàn bất đồng với hình dạng trung niên từng có.

Quần áo màu trắng, dường như không nhiễm một hạt bụi. Một cỗ khí tức thuộc về cường nhân Trảm Linh ở trên người lão, trong chớp mắt đó, ầm ầm bùng nổ.

Mạnh Hạo liếc nhìn Hô Diên Lão Tổ một cái. Lúc trước, khi giết Thiên

Tòng bộ, Mạnh Hạo âm thầm lấy một ít máu tươi của tộc nhân, số máu này có đủ năm đời, là chuẩn bị để Mạnh Hạo dùng tế luyện tiếp một khối Huyết Thân. Hiện giờ, chỉ cần lấy thêm máu tươi của Hô Diên Lão Tổ, Mạnh Hạo có thể luyện chế ra một khối Huyết Thân sáu đời của Thiên Tòng bộ.

Tuy nói huyết mạch không hùng mạnh bằng Quý gia, nhưng cơ hội như vậy khó mà có được, Mạnh Hạo đương nhiên sẽ không bỏ qua. Giờ phút này hai mắt chớp động, thân thể hắn lập tức nhoáng lên, dưới đệ thất mệnh, chiến lực sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn bùng nổ toàn diện. Khoảnh khắc khi tiếp cận với Hô Diên Lão Tổ, tay phải hắn nhấc lên, nói ra một chữ.

- Kim!

Lời hắn vừa nói ra, trong đêm tối, kim quang lập tức chói mắt, bốn phương tám hướng trong chớp mắt trở thành màu vàng, trong lúc lan tràn thì mang theo lực lượng thuộc tính kim mãnh liệt, lao thẳng về phía Hô Diên Lão Tổ.

Hô Diên Lão Tổ không nói một lời, sắc mặt âm trầm, trong mắt mang theo sự lạnh lùng vô tình, tay phải nâng lên, trực tiếp chém vào hào quang kim sắc phía trước.

Một chém này, toàn bộ hư vô lập tức âm hàn, như diệt ý, như chém tình. Một chém này, chính là trảm tình của Hô Diên Lão Tổ!

Hai mắt Mạnh Hạo lập tức bình tĩnh, bảy người khổng lồ biển tím xung quanh ngửa mặt lên trời rít gào, thân thể ầm ầm tan rã, trở thành biển tím, trong chớp mắt tới gần Mạnh Hạo, bao phủ toàn thân hắn, không ngừng mà nén xuống. Dường như dán lên da, nhiều hơn một tầng nước màu tím không biết được áp súc bao nhiêu lần, trực tiếp ngăn cản ý cảnh trảm tình ở ngoài.

Cùng lúc đó, kim quang của Mạnh Hạo, trong chớp mắt đó, trực tiếp bị đêm tối cắn nuốt, biến mất vô ảnh, tay phải Mạnh Hạo lại đồng thời nâng lên, chỉ ra.

- Thủy!

Lời hắn vừa ra, huyết và hải, sống và chết, diệt tuyệt ý, khoảnh khắc quay vòng. Hô Diên Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên bấm niệm thần chú, ngón trỏ và ngón cái đụng nhau, sau khi tạo thành một vòng tròn thì vung về phía trước.

Một cỗ lực lượng bài xích lập tức rầm rầm lao tới.

- Cút cút cút!

Toàn bộ thế giới bài xích, tại trong nháy mắt quanh quẩn ngập trời hóa thành công kích, lao thẳng tới Mạnh Hạo. Nơi nó đi qua, thân thể Mạnh Hạo nổ vang, không ngừng lui về phía sau, phun ra một ngụm máu tươi lớn. Khi ngẩng đầu, hai mắt hắn hiện lên tinh mang.

Hắn đã nhận ra, bản tôn Hô Diên Lão Tổ này, so với phân thần, cường đại hơn không ít. Phân thần cần chuẩn bị thần thông thuật pháp, mà trong tay bản tôn này, chỉ cần tiện tay tạo ra.

- Nhưng ta đây, cũng giống như khi chiến cùng phân thần của ngươi, không xuất toàn lực!

Mạnh Hạo lui ra phía sau, hai tay bỗng nhiên bấm niệm thần chú, đẩy về phía trước, hai mắt hiện lên tia kỳ dị.

- Kim mộc thủy hỏa thổ, ngũ hành đồ đằng, lôi phong song động, bảy đồ đằng!

Khoảnh khắc Mạnh Hạo mở miệng, hư vô chung quanh hắn lập tức xuất

hiện cự mộc màu xanh, biển rộng tím đỏ giao nhau, vô số pháp khí màu vàng, biển lửa ngập trời, còn có một mảnh sương thổ băng hàn!

Hơn nữa, ở phía sau hắn, Côn Bằng biến ảo, sức gió cuồn cuộn, không trung nổ vang, trong đêm đen từng tia chớp như ngân xà du tẩu. Trong phút chốc những tia màu bạc đó trở thành màu đỏ, tràn ngập nửa không trung.

Đây, mới là thần thông do Mạnh Hạo tự nghĩ ra, thích hợp nhất với hắn, Thất Anh Đồ Đằng biến!

Phối hợp với đệ thất mệnh của hắn, có thể toàn diện triển khai, theo tay phải hắn nâng lên vung về phía trước, bảy vật do bảy đồ đằng này biến ảo ra, lập tức trở thành bảy đạo cầu vồng, lao thẳng tới Hô Diên Lão Tổ.

Hô Diên Lão Tổ biến sắc, thân thể chợt dừng lại, hai mắt chớp động, tay phải bấm niệm thần chú, ở trước người vẽ ra một vòng tròn.

- Thất tình lục dục, thập tam luân hồi đạo!

- Vui, giận, lo, nghĩ, buồn đau, sợ, kinh hãi, Thất Tình luân hồi đạo!

Vòng tròn trước người Hô Diên Lão Tổ vừa mới vẽ xong, đã lập tức chia rẽ, trở thành bảy phần.

Từng phần đều có màu sắc khác nhau, lấp lánh ở xung quanh, khi Hô Diên Lão Tổ chỉ về phía trước, vòng tròn thất tình này, lập tức lao thẳng tới Thất Anh đồ đằng của Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo co rụt lại, thần thông lúc này của Hô Diên Lão Tổ phân thần không hề có. Nhưng hắn không có bất ngờ, giống như bản thân ẩn giấu thủ đoạn, Hô Diên Lão Tổ cáo già, sao có thể không chuẩn bị.

Thất Anh Đồ Đằng biến và Thất Tình luân hồi đạo, hai loại thần thông khác nhau, trong phút chốc tới gần. Thất Anh Đồ Đằng biến từ bản chất đã nói lên, là thuật mạnh nhất Nguyên Anh cảnh, nhất là chiến lực sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, đã dùng số lượng dẫn tới chất biến, khiến thuật này có thể rung động Trảm Linh.

Thất Tình luân hồi đạo, là thần thông Trảm Linh, không cần nói cũng biết. Khoảnh khắc song phương đụng chạm, tiếng nổ vang ngập trời, mặt đất chấn động, đêm tối xé rách, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, khi ngẩng đầu hai tay lại bấm niệm thần chú, chỉ ra.

- Thất đồ đằng quy nhất!

Bảy đồ đằng tại thời khắc này lập tức dung hợp, trong lúc dung hợp ảo hóa ra một đồ đằng duy nhất, là một mảnh hỗn độn. Không có đồ án, nhưng cẩn thận nhìn, lại tựa như có vô số đồ án đang biến hóa!

Trong lòng Mạnh Hạo biết rõ, bảy đồ đằng này dung hợp, mới là thần thông thuật pháp thích hợp nhất khi bản thân ở trạng thái mở ra đệ thất mệnh, khi bảy Nguyên Anh quy nhất!

Bên trong Thất Anh dung hợp, bên ngoài là bảy đồ đằng biến hóa, đạt tới một loại trạng thái trong ngoài hợp nhất, chân chính bạo phát triệt để chiến lực sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn của bản thân ra.

Đây mới là đòn sát thủ lớn nhất của Mạnh Hạo, ngoại trừ một lần Kỳ Nam và Đạp Ca Kiếm Khí cuối cùng.

Thuật này, là lần đầu tiên Mạnh Hạo triển khai trong thiên địa, lúc trước chỉ diễn luyện ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 853: Y, là ai! (2)

Hiện giờ, khi nó chân chính xuất hiện, không trung lập tức nổ vang, tại trên đồ đằng duy nhất, khi bảy thuộc tính dung hợp, Mạnh Hạo bỗng biến sắc, hai mắt hơi co rút lại một chút. Hắn phát hiện, tại lúc bảy đồ đằng dung hợp, dường như xuất hiện một chút không ổn.

- Thuật này tuy là lần đầu ta triển khai, nhưng trong lòng sớm đã diễn luyện nhiều lần. Vả lại Thất Anh trong cơ thể ta đã dung hợp, không có đạo lý khi bảy đồ đằng quy nhất, lại tồn tại điểm không ổn.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, lập tức nhận ra điểm không ổn này đến từ phong, lôi. Giống như ngũ hành vốn là viên mãn, nhưng thêm phong, thêm lôi, lại trở nên không hề viên mãn, cho nên xuất hiện điểm không ổn, không hợp nhau.

Điểm này, khi Mạnh Hạo mở ra đệ thất mệnh trong cơ thể, không có dị thường, mà khi đồ đằng hợp nhất ben ngoài, tại thời khắc này mới hiện ra.

Nhưng cố tình, phong và lôi này tại trong tình huống không ổn đó, lại cực kỳ quý, thế mà lại như nghịch chuyển, ổn định lại. Càng làm cho tâm thần Mạnh Hạo chấn động, là phong và lôi đó lại khiến ngũ hành có sự thay đổi rất nhỏ.

Loại thay đổi này, khiến cho bảy đồ đằng quy nhất ở bên ngoài, xuất hiện một cảnh tượng biến hóa khiến Mạnh Hạo bất ngờ, chấn động toàn bộ thế giới!

Trong phút chốc, trong đầu Mạnh Hạo chấn động đau nhức. Đau đớn này trong chớp mắt đã bao phủ cả người hắn, trong đầu Mạnh Hạo ông một tiếng. Tại lúc khai chiến cùng Hô Diên Lão Tổ lại xuất hiện sự mờ mịt.

Trước mặt hắn, dường như xuất hiện một mảnh chiến trường. Trong chiến trường, có vô số thi hài, máu tươi tràn ngập. Không biết trận chiến này đã tiến hành bao nhiêu năm, những thi thể này, căn bản là không đếm được bao nhiêu.

Thiên địa khôn cùng, toàn bộ chiến trường, đều là hài cốt.

Duy chỉ có ở phía trước, có một quan tài thật lớn. Quan tài này lớn chừng vạn trượng, toàn thân tối đen. Quan tài này vô cùng quen thuộc với Mạnh Hạo, chính là cái quan tài xuất hiện trên không trung Đường lâu của Triệu quốc, mà hắn thấy năm đó.

Kinh người nhất chính là, trên quan tài này, rõ ràng … điêu khắc chín con bướm!

Chín con bướm này, tản ra một sự mỹ lệ không cách nào hình dung, trở thành vật chạm trổ của quan tài này.

Khoảnh khắc khi nhìn thấy chín con bướm này, tâm thần Mạnh Hạo ầm một tiếng, tất cả trước mắt, khôi phục như thường.

Cùng lúc đó, đêm tối ở trời cao nơi đây như bị xé nứt, vùng đất Nam Thiên, Đông Thổ cũng vậy, Nam Vực cũng thế, còn có Tây Mạc, còn có Bắc Mạc, tại thời khắc này, dường như có lực lượng tối tăm, bị Thất Anh đồ đằng của Mạnh Hạo dung hợp dẫn động ra.

Ngoài Nam Thiên Tinh, trên Phong Tiên đài, tại trong nháy mắt, tất cả các tên đều lóe lên, từng tiếng thì thào, bỗng nhiên vang vọng trên Phong Tiên đài.

- Ngũ hành căn bản, thế gian không có căn nguyên thứ sáu. Gió cũng thế, lôi cũng vậy, đều khiến ngũ hành đảo điên … Nhưng gió này … là gió nào, không phải gió trong ngũ hành, mà là gió ở bên ngoài!

- Mà cả lôi này, là lôi nào, không phải lôi của sơn hải thứ chín, đây là lôi của sơn hải khác!

- Sao lại như thế, sao lại như thế …. Hay là có sinh mạng ngoài sơn hải thứ chín, giáng lâm xuống khu vực sơn hải thứ chín!!! Mang đến gió này, lôi này!

Phong Tiên đài chấn động, dẫn tới vùng đất Nam Thiên cùng các khu vực khác chấn động theo. Trong Vãng Sinh động ở Nam Vực, một nữ tử đi ra ngoài động, ngóng về nơi xa xăm.

Thiên Hà hải, trên một con thuyền trôi nổi vạn năm qua, ở tầng cao nhất, có một hài cốt mặc áo giáp mục nát, trong bất chợt, mở mắt ra.

Đông Thổ - Đại Đường, trong tổ trạch của Quý gia, mẹ của thanh niên mặt trắng cản trở Mạnh Hạo năm đó, ngồi ở đỉnh tế đàn, giờ phút này chậm rãi mở hai mắt ra, mang theo một tia chần chừ, một chút mờ mịt, nhìn về phía xa xa.

Tại trong lúc toàn bộ thiên địa này, toàn bộ thế giới này không hiểu sao chấn động, thì ở chỗ sâu trong Vãng Sinh động của Nam Vực, có một khu vực, mà ngay cả nữ tử do Côn Bằng biến hóa thành cũng không thể chạm tới. Trong một mảnh tối đen nơi đó, nằm một cỗ thi thể.

Thi thể này … chính là Sửu Môn Đài đưa cho Mạnh Hạo tiên nhân chỉ lộ!

Y vốn đã hoàn toàn tử vong, nhưng trong một cái chớp mắt đó, cặp mắt của y đột nhiên mở, trong mắt bắn ra tia sáng sắc bén, dường như có thể lay động tinh không, nghiền nát vùng đất Nam Thiên.

Trên người của y, giờ phút này làm sao còn sự suy yếu, rõ ràng là dũng mãnh tới cực điểm.

- Thức tỉnh thật là nhanh. Ở kiếp này, ta giảng đạo tới nay, hiện giờ đã đưa ra trăm vạn loại đạo. Trong hai trăm năm, Giác Tỉnh giả, chỉ có người này!

- Có lẽ, kẻ này chính là cơ hội chúng ta chờ rất nhiều năm ….. để y sống lại!

Một khắc khi Sửu Môn Đài nói ra chữ “y”, thì trên mặt hiện lên vẻ hồi ức đã lâu, tại trong trí nhớ, một bóng dáng nam tử, mỉm cười nhìn mình.

Khi toàn bộ vùng đất Nam Thiên, vì Thất Anh đồ đằng của Mạnh Hạo quy nhất mà xuất hiện kịch biến, thì ở chiến trường giữa Mạnh Hạo và Hô Diên Lão Tổ, chỉ có Mạnh Hạo nhận ảnh hưởng, còn Hô Diên Lão Tổ, căn bản không có phát hiện gì.

Khoảnh khắc Mạnh Hạo tỉnh táo lại, nhìn về phía bảy đồ đằng dung hợp, hóa thành một đồ đằng duy nhất giống như hỗn độn, trong mắt hiện lên một chút kỳ dị. Hắn đã nhận ra Thất Anh của bản thân cùng với đồ đằng, dường như xuất hiện một ít biến hóa mà lúc trước bản thân không có lưu ý đến.

Biến hóa này là tốt hay xấu, Mạnh Hạo nhất thời không thể phán đoán, nhưng hắn mơ hồ cảm giác được, dường như lần biến hóa này, đối với bản thân mà nói, như là tiến thêm một bước trên con đường Thất Anh này.

Dù sao, trước khi Thất Anh thay đổi, bảy cái Nguyên Anh trong cơ thể, nhìn như không có gì đáng ngại, vẫn có thể mở ra đệ thất mệnh, bộc phát ra chiến lực sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn.

Nhưng trên thực tế, đó là vì căn cơ của Mạnh Hạo cực kỳ thâm hậu, mới có thể cưỡng ép dung hợp. Theo bảy đồ đằng quy nhất ở bên ngoài xuất hiện dấu hiện không ổn, khiến Mạnh Hạo ý thức được sơ hở của bản

thân. Nhưng lúc này, đồ đằng bên ngoài quy nhất không ổn, trong hỗn độn lại được khí tức xa lạ từ trong bảy cái đồ đằng Nguyên Anh sinh ra, dán lại, giúp cho đồ đằng duy nhất này và bản thân Thất Anh, ổn định lại.

Cũng ở trong vô hình, giúp Mạnh Hạo giải quyết hết một cái nguy cơ sau này, mà hắn vừa mới nhận ra được.

Hiện giờ đang giao chiến với Hô Diên Lão Tổ, Mạnh Hạo không kịp nghĩ nhiều, dằn việc này xuống đáy lòng. Hai tay của hắn bấm niệm thần chú, đồ đằng duy nhất trước người, lập tức tán phát ra từng trận khí thế kinh tâm động phách.

Đồ đằng này, không có hình dáng cụ thế, không ngừng biến hóa, lúc lớn lúc nhỏ. Hỗn độn trong đó, thoạt nhìn như bọt nước, lại như biển lửa, một mảnh mơ hồ.

Nhưng mảnh mơ hồ này, lại tản mát ra khí thế càng ngày càng mạnh.

Chẳng những khiến Hô Diên Lão Tổ kinh hãi, cho dù là những thần thức của các Lão Tổ bộ lạc khác đang quan sát bốn phía, cũng không ngừng kinh hãi đối với cái đồ đằng này.

Giờ phút này, khi Thất Anh đồ đằng dung hợp, hai mắt Hô Diên Lão Tổ chợt lóe, tay phải nâng lên, lại vẽ ra một vòng tròn, cách không vỗ về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 854: Chấn động Hô Diên!

- Thất tình là dục vọng trong lòng, mà tình cảm trong tâm hồn, chỉ có ba loại thân, hữu, yêu* mà thôi. Ta trảm thân tình, diệt hữu tình, chặt đứt ái tình, từ nay về sau … vô tình!

Khi Hô Diên Lão Tổ mở miệng, bảy mảnh vòng tròn Thất Tình lão vẽ ra, nháy mắt tiêu tan, hóa thành một thanh đao.

*tình thân, tình bạn, tình yêu.

Đao này hư ảo, nhưng lại có thể trảm diệt tất cả sức sống. Đao này giơ lên cao, chém thẳng về phía đồ đằng duy nhất sau khi Thất Anh đồ đằng của Mạnh Hạo dung hợp hóa thành.

Một trảm này, khí thế thâu tóm sơn hà. Một đạo kia, là Vô Tình đao! Nó ẩn chứa một đời tu hành của Hô Diên Lão Tổ, hóa thành lưỡi đao Trảm Linh, long trời lở đất, trong nháy mắt liền lật đổ thế giới, trở thành đao quang lộng lẫy nhất thế gian giờ phút này, lao thẳng tới đồ đằng duy nhất của Mạnh Hạo.

Trong phút chốc đao và đồ đằng va chạm với nhau, bỗng nhiên, một cỗ khí tức không rõ từ đâu, tản mát ra trên thân đồ đằng hỗn độn này. Khí tức này vừa xuất hiện, lập tức khiến bốn phương đồng loạt nổi lên một chút phong vân, khiến bát phương thiên địa, khoảnh khắc như đứng yên.

Một cỗ cảm giác xa lạ, không thuộc về thế giới này, tại thời khắc này, mãnh liệt khuếch tán ra.

Hô Diên Lão Tổ lập tức phát hiện, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. Khí tức này khiến lão có một loại cảm giác áp bách mãnh liệt, thậm chí giống như gặp phải thiên địch. Khi khí tức này buông xuống, toàn thân dường

như bị áp chế, thậm chí có cảm giác khiếp vía.

Cảm giác này tới cực nhanh, cực đột nhiên, vì thế Hô Diên Lão Tổ căn bản không có nửa điểm chuẩn bị tâm lý, trong đầu lập tức ầm một tiếng, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Cùng lúc đó, đao chém về phía đồ đằng duy nhất, ầm ầm chấn động. Dùng mắt thường cũng có thể thấy, trên đao xuất hiện từng vết nứt, chúng nối lại với nhau, cho đến khi phịch một tiếng, đao vỡ thành bảy mảnh, bắn ra xung quanh.

Bảy mảnh vỡ này, đại biểu Thất Tình sụp đổ. Tại trong đống mảnh vỡ này, cả người Hô Diên Lão Tổ chấn động mạnh một cái, phun ra một ngụm máu tươi lớn, sắc mặt lập tức tái nhợt, thân thể đạp đạp liên tục rời khỏi hơn mười trượng. Khi ngẩng đầu, trên mặt lão mang theo chút rung động, cũng có vẻ không thể tin nổi.

Lão sớm đã coi trọng Mạnh Hạo này, nhưng lúc này đột nhiên phát hiện, hóa ra bản thân … còn chưa hề nhìn thấu người tên Mạnh Hạo trước mắt. Mới vừa rồi, khí tức bộc phát ra trên đồ đằng duy nhất kia, đã khiến Hô Diên Lão Tổ kinh tâm động phách, giờ phút này nhớ lại, vẫn chấn động tâm thần.

- Đây là đồ đằng gì, đây là khí tức gì!

Trong khi Hô Diên Lão Tổ chấn động tâm thần, còn có mấy Lão Tổ Trảm Linh ngưng tụ thần thức quan sát ở xung quanh, cũng chấn động theo lão đấy.

Trong đó, đứa trẻ áo bào đỏ của Vân Thiên đại bộ, giờ phút này trong mắt lóe lên tia kỳ dị, thần thức mơ hồ chấn động.

- Hắn rốt cuộc có lai lịch ra sao. Khí tức mới vừa rồi kia, cho dù là ta, cũng có cảm giác hết hồn!

Còn có Lão Tổ Trảm Linh của Man Viêm đại bộ và Yêu Điệp đại bộ, thần thức hai người trong âm thầm trao đổi với nhau, hoàn toàn bỏ đi sự chần chờ trong lòng cùng ý niệm sau cùng sẽ xuất thủ song diệt trong đầu.

Khí tức trên đồ đằng duy nhất của Mạnh Hạo lúc trước, khiến cho bọn họ kinh hãi không thôi, đối với Mạnh Hạo, bỗng nhiên nhìn không thấu.

Giờ phút này, khi Hô Diên Lão Tổ rút lui, đồ đằng duy nhất trước người Mạnh Hạo cũng dần dần tiêu tan. Nó không phải bị Hô Diên Lão Tổ chém chết, thậm chí có thể nói, một đao kia của Hô Diên Lão Tổ, đối với đồ đằng này, không có nửa điểm thương tổn.

Nó tiêu tan, là do Mạnh Hạo phát hiện, cho dù hắn mở ra đệ thất mệnh, cũng không thể duy trì nó quá lâu, nhiều nhất cũng chỉ là mấy cái hô hấp như vậy mà thôi. Điều này khác với phán đoán của hắn về đồ đằng quy nhất này, trước khi khai chiến với Hô Diên Lão Tổ.

- Chỉ có thời gian ba hơi thở!

Mạnh Hạo hít sâu, hai mắt lộ ra tinh mang.

- Trong cơ thể Thất Anh hợp nhất, mở ra đệ thất mệnh, đây là bên trong. Bên ngoài cơ thể, bảy đồ đằng hợp nhất, mở ra hỗn độn, hình thành đồ đằng duy nhất, đây là bên ngoài.

- Trong và ngoài, bất luận bên nào tồn tại đơn độc, đều có thể duy trì lâu dài. Chỉ khi nào … trong và ngoài đồng thời đạt tới đỉnh cao, thì chỉ duy trì được ba hơi thở!

- Trong ba hơi thở này, chiến lực của ta…

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hồi tưởng lại cảm giác lúc trước. Nhưng rất

nhanh, hắn liền nhìn về phía Hô Diên Lão Tổ.

Hô Diên Lão Tổ hít sâu, thân thể lui ra phía sau, chân phải đạp vào hư vô ầm một tiếng. Lúc này, thân hình lão mới dừng bay lùi, hóa giải được một ít lực phản chấn trong cơ thể mình. Khi ngẩng đầu, lão nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, bỗng nhiên mỉm cười.

- Tu vi Nguyên Anh, nhưng có thể chấn động Trảm Linh. Nếu cho ngươi thời gian trưởng thành, nói không chừng thật có khả năng, thành tiên Nam Thiên.

- Lão phu sẽ dùng hết toàn lực, bóp chết ngươi. Bất kể thành bại, quá trình bóp chết này, cũng là đạo quả cả đời. Cho dù đi vào hoàng tuyền, cũng có thể quay trở về.

Hô Diên Lão Tổ cười to, tay phải nâng lên, vỗ lên ngực.

Ầm!

Dưới một cái vỗ này, khí tức toàn thân Hô Diên Lão Tổ lập tức bùng nổ, khí thế ngập trời, càng ngày càng mạnh. Tóc lão không còn là hoa râm, mà lập tức đen lại, dung nhan không còn già nua, mà trở nên hồng hào trong nháy mắt.

Toàn thân không còn là lão già, mà đã thành trung niên, dung nhan tràn đầy uy nghiêm, khí thế phát ra càng kinh thiên. Thoạt nhìn, có vẻ lão ta đã trở thành một thanh niên.

Một thân áo bào đen, trong đôi mắt tinh dưới mày kiếm, mang theo tia sắc bén hữu thần sáng ngời. Giờ khắc này, Hô Diên Lão Tổ giống như khôi phục thanh xuân, khí tức của lão mạnh đến cuốn động trời cao, khiến thiên địa biến sắc, khiến phong vân đảo cuốn.

Hai mắt Mạnh Hạo lập tức co rút lại, một cỗ khí thế nghiêm minh, ở giờ

khắc này, vô hình bùng nổ trên người Hô Diên Lão Tổ.

Bảy tám luồng thần thức Trảm Linh xung quanh, đồng loạt nhìn về phía Hô Diên Lão Tổ.

- Trảm Linh đệ nhất đao đại viên mãn!

Lão Tổ Trảm Linh của Man Viên đại bộ, vị lão già thân thể khôi ngô kia, giờ phút này, trong mắt mang theo một chút ngưng trọng.

- Hô Diên Lão Tổ này lúc trước vẫn luôn không viên mãn … Ta hiểu rồi, toàn tộc lão ta diệt vong, đã thúc đẩy viên mãn. Hay cho một Hô Diên Vân Minh ác nghiệt vô tình!

Đứa trẻ áo bào đỏ của Vân Thiên đại bộ, trong lòng cả kinh, nhíu mày, khi nhìn về phía Hô Diên Lão Tổ, ánh mắt mang theo một chút mập mờ.

Cùng lúc đó, xuyên thấu qua thần thức, trong bảy thành bộ lạc Mặc Thổ, giờ phút này trong những tu sĩ nhìn thấy một màn này, phần đông trong số họ không thể phán đoán ra Hô Diên Lão Tổ này cường đại đến trình độ nào. Nhưng nhìn khí thế, thì tất cả đều lập tức kinh hãi.

Vân Thiên đại bộ, Chu Đức Khôn mở to mắt, giờ phút này, trong lòng cực kỳ khẩn trương. Từ sau khi gặp lại Mạnh Hạo, trong lòng ông ta có vui mừng, nhưng càng nhiều hơn là lo lắng.

Yêu Điệp đại bộ, Đóa Lan yên lặng ngồi ở phía xa, nhìn Mạnh Hạo qua màn sáng, trong mắt nàng hiện lên một chút không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 855: Lại đoạt Trảm Linh bảo!

Đối với Mạnh Hạo nàng hiểu rất rõ, hơn một trăm năm này, nàng cũng biết rất nhiều, cùng là thiên kiêu, cho dù nàng không muốn thừa nhận, thì cũng hiểu được, bản thân đã bị bỏ lại rất xa.

Khi Hô Diên Lão Tổ hoàn toàn bùng nổ tu vi, Trảm Linh đệ nhất đao đại viên mãn, bất kể là Lão Tổ Trảm Linh bốn phía, hay là tu sĩ trong bảy thành bộ lạc của Mặc Thổ vẫn đang quan sát trận chiến này, đều bị vây trong chấn động. Trong hai mắt Mạnh Hạo lập tức bùng lên chiến ý càng đậm.

Nhưng rất nhanh, hắn liền khẽ nhíu mày.

Mạnh Hạo cảm nhận được yêu linh trong túi trữ vật lại tản mát ra lực truyền tống mãnh liệt. Vả lại, lúc này đây còn khuếch tán ra, càng phát càng mạnh, giống như bất cứ lúc nào, cũng có thể truyền tống Mạnh Hạo đi ngay lập tức.

Việc này Mạnh Hạo không thể khống chế, cũng chỉ có thể không để ý tới. Tay phải hắn nâng lên, vỗ lên túi trữ vật, mặt nạ huyết sắc lập tức xuất hiện. Cùng lúc đó, Huyết Ngao ngửa đầu lên trời rống một tiếng, thân thể hóa thành một luồng hồng mang, khoảnh khắc lao về phía Mạnh Hạo.

Trong chớp mắt khi Mạnh Hạo đội mặt nạ này lên, Huyết Ngao hóa thành hồng quang, cũng nháy mắt tiến đến. Khi Huyết Ngao hoàn toàn dung nhập vào trong mặt nạ, quần áo Mạnh Hạo lập tức điên cuồng phất phới, tóc của hắn bay lên, khí tức của hắn, tại trong nháy mắt này, ầm ầm bùng nổ.

Loại bùng nổ này, ngay lập tức khiến tất cả Lão Tổ Trảm Linh bốn phía này đồng loạt nhìn lại, càng làm cho tu sĩ trong bảy thành bộ lạc của Mặc Thổ, tức thời tỉnh lại nhìn qua.

Trong lúc thiên địa nổ vang, áo bào Mạnh Hạo đã trở thành huyết sắc, tóc của hắn cũng dùng tốc độ mắt thường có thể thấy, chuyển thành màu đỏ. Chung quanh hắn, huyết quang ngập trời, phía sau hắn, một cái ghế dựa màu máu thật lớn xuất hiện. Trên đó, có một nữ tử cũng mang mặt nạ giống như Mạnh Hạo, bóng dáng hiển lộ, mang theo một tia lạnh lùng, ngồi ở trên ghế.

Huyết Tiên!

Toàn bộ thế giới, tại trong nháy mắt này, một mảnh đỏ thẫm. Cảnh tượng này, cho dù chỉ là những hình ảnh hiện lên qua màn sáng, cũng lập tức khiến tất cả những người tận mắt thấy, cảm nhận được máu tươi trong cơ thể, giống như không bị khống chế, muốn bay ra khỏi cơ thể.

Theo Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu, trong đôi mắt hắn, phút chốc, tinh mang kinh người.

Vào khoảnh khắc khi Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt Hô Diên Lão Tổ hóa thành thanh niên, cũng chợt lóe sát khí, nhưng ở nơi sâu sâu trong hai mắt, lại có một chút chần chừ.

Bởi vì, ở trong túi trữ vật của Hô Diên Lão Tổ, giờ phút này cũng có một con yêu linh, lực lượng truyền tống của yêu linh kia, cũng càng tới tấp, khiến Hô Diên Lão Tổ không thể không dâng lên ý niệm, có nên tiếp tục trận chiến này hay không.

Dù sao giờ phút này lão đã đạt được Trảm Linh đệ nhất đao đại viên mãn, mà Yêu Tiên cổ giới lại có vật cực kỳ quan trọng đối với lão.

Thế nhưng lão không kịp nghĩ nhiều, khí thế giờ phút này của Mạnh Hạo, khiến lão cũng cực kỳ kinh hãi, khoảnh khắc ánh mắt hai người nhìn nhau, đồng thời động.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, khoảnh khắc hai người va chạm, không ai lùi bước chút nào, tiếng nổ vang trời.

Phương Thốn đối kháng Phương Thốn.

Ý cảnh đối kháng ý cảnh!

Thần thông đối kháng thần thông!

Lúc này đã không còn là trận chiến đấu trước đó nữa, lúc này đã trở thành trận chém giết giữa Trảm Linh. Nhất là thần thông Huyết Tiên của Mạnh Hạo, năm đó đã gần như giết chết phân thần của Hô Diên, giờ phút này bày ra, lập tức tàn vân liệt sát, tiếng vang ầm ầm, khuếch tán bát phương.

Còn có mưa máu quanh quẩn, còn có biển tím ngập trời.

Càng làm cho Hô Diên Lão Tổ chấn động, là chiến lực thể hiện ra Mạnh Hạo giờ phút này, không ngờ còn cường đại hơn so với lúc đấu với phân thần của lão khi xưa.

Hơn nữa, ở trong sự dũng mãnh đó, Hô Diên Lão Tổ đã nhận ra được trên người Mạnh Hạo, lần đầu xuất hiện … lực lượng tín ngưỡng!

Cho đến tận lúc này, lão mới bỗng nhiên ý thức được, người trước mắt, chẳng những là tu sĩ, mà còn là. . . đồ đằng Thánh Tổ, có thể hấp thu tín ngưỡng!

Chính là lực lượng tín ngưỡng này, giúp cho chiến lực mà Mạnh Hạo bộc phát ra vào giờ phút này, dũng mãnh đến cực điểm, có thể trực tiếp đối

kháng Trảm Linh đệ nhất đao.

- Đáng chết. Ta đã quên hắn còn là đồ đằng Thánh Tổ. Hắn đã hấp thu lực lượng tín ngưỡng. Mà nơi đây cách bộ lạc của hắn, không phải là xa, cho nên tín ngưỡng mới nồng đậm như thế!

- Mà trận chiến ở biển tím lúc trước, vì khoảng cách xa, cho nên lực lượng tín ngưỡng suy yếu!!

- Giết người kia, hắn là phải ở nơi hắn không hấp thu được lực lượng tín ngưỡng. . .

Khi Hô Diên Lão Tổ kinh hãi, vụ nổ của hai người va chạm, thần thông không ngừng. Trảm Tình, Linh Tiên, đủ loại thuật pháp, không ngừng triển khai ở trong tay Hô Diên Lão Tổ.

Giờ này khắc này, cường nhân Trảm Linh bốn phía, cũng đều đã nhận ra lực lượng tín ngưỡng trên người Mạnh Hạo, cả đám lập tức hít sâu, tâm thần không khỏi chấn động.

- Ngay cả ta, cũng xem nhẹ thân phận khác của Mạnh Hạo này. Đồ đằng Thánh Tổ!

Trong mắt đứa trẻ áo bào đỏ hiện lên vẻ kỳ dị, trong lòng bỗng nhiên có một ý tưởng. Người như vậy, mình phải kết giao nhiều hơn mới đúng, tốt nhất có thể giúp người khi gặp nạn, như vậy, mới có thể thành thâm giao.

Có cùng loại ý tưởng đó, còn có cường nhân Trảm Linh khác ở bốn phía. Thậm chí giờ phút này trong bảy thành bộ lạc Mặc Thổ, tu sĩ thấy một màn như vậy, cũng đều kinh hãi không thôi đối với Mạnh Hạo.

Hứa Bạch của Hắc Long tộc, giờ phút này thoạt nhìn đã là một lão già, Hắc Long tộc thoát ly Kim Ô tộc, gia nhập vào Yêu Phù đại bộ, giờ phút này trên quảng trường của Yêu Phù Đại Bộ, nhìn mọi việc trong quầng

sáng, Hứa Bạch than nhẹ nơi đáy lòng.

- Hối hận rồi hả? Mạnh Hạo này quả thực ... đã vượt qua chúng ta.

Ở bên cạnh Hứa Bạch, là một nam tu sĩ lại như nữ tử, trong sự âm nhu, mang theo một chút băng lạnh, chính là Trần Mặc của Yêu Phù đại bộ, năm đó ở Khư Kiều Giới, mấy người từng cướp đoạt Yêu Linh.

- Có lẽ, lúc ấy sự cam chịu của ta, giờ phút này nhìn lại, là sai rồi.

Hứa Bạch trầm mặc một lát, gật gật đầu.

Trong Yêu Điệp đại bộ, Đóa Lan mở to mắt, nhìn không chớp mắt.

Trong Vân Thiên đại bộ, Chu Đức Khôn hô hấp dồn dập, Triệu Phương ở một phương hướng khác của Vân Thiên đại bộ, giờ phút này sắc mặt cũng biến hóa.

Vụ nổ quanh quẩn, chém giết càng trở nên mãnh liệt.

Hai người trong trận chém giết này, đều cảm nhận được trên người đối phương, tồn tại lực truyền tống của yêu linh, thậm chí theo sự tiếp cận, lực truyền tống đó càng phát ra dũng mãnh hơn.

Trong mắt Hô Diên Lão Tổ chợt lóe sát khí, lực truyền tống của yêu linh trong túi trữ vật của lão càng ngày càng dồn dập, giống như thúc giục lão cứ việc chấm dứt trận chiến này. Giờ phút này theo đỉnh cao của sát ý trong lòng, tay phải lão nâng lên chỉ hướng lên bầu trời.

- Thiên Tòng!

Một tiếng gầm nhẹ, bỗng nhiên truyền ra từ trong miệng Hô Diên Lão Tổ, theo thanh âm quanh quẩn, trời cao lập tức đánh một tiếng sấm sét, giống như đang đáp lại.

- Thiên Tòng!!

Hô Diên Lão Tổ hô lên tiếng thứ hai, sấm sét vang trời, thân thể lão mơ hồ, một luồng hơi thở hoang dã, tràn ngập bạo ngược, nổ vang thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 856: Lại đoạt Trảm Linh bảo! (2)

- Thiên Tòng!!!

Hô Diên Lão Tổ hô lên tiếng thứ ba, không trung phía trên lão, giờ phút này ầm một tiếng, thế mà lại trực tiếp bị xé rách, một con cự mãng ba đầu khổng lồ, từ nơi hư vô bị xé rách đó, mạnh mẽ chui ra.

Rắn này chừng vạn trượng, toàn thân màu tím, ba cái đầu cực đại, lưỡi rắn thè ra rút vào, lộ ra quang mang tàn nhẫn, trên mỗi một cái đầu, đều mọc một cái sừng.

Nó vừa mới xuất hiện, uy áp lập tức chấn động Mặc Thổ.

Đây không phải là hơi thở của Trảm Linh, cũng không phải hơi thở của Vấn Đạo, đó là... Hơi thở của Tiên! !

Cự thú ba đầu toàn thân màu tím này, rõ ràng, có đầy đủ tiên ý! !

Sự xuất hiện của nó, lập tức khiến mặt đất nổ vang!

- Thiên Tòng long xà!

- Là huyết mạch tổ tiên của Thiên Tòng bộ lạc, Thiên Tòng long xà!

- Theo truyền thuyết, mỗi một bộ lạc Tây Mạc, đều có một vài người ẩn chứa huyết mạch của tổ tiên, mà chỉ có truyền thừa đời đời, mới có cơ hội rất nhỏ, kích phát huyết mạch đó, triệu tập tổ tiên!

Cường nhân Trảm Linh bốn phía, không hề giật mình đối với điều này,

nhưng đại đa số tu sĩ trong bảy thành bộ lạc của Mặc Thổ thông qua quầng sáng nhìn thấy hình ảnh đó, tâm thần lập tức nổ vang.

Khi tu sĩ Mặc Thổ còn đang chấn động, Hô Diên Lão Tổ thất khiếu chảy máu, hiển nhiên việc triệu tập tổ tiên, đối với lão mà nói, cũng là một loại gánh vác.

Thế nhưng dường như thế giới này, không cho phép con thú khổng lồ này xuất hiện, cho nên trong khoảnh khắc con trăn lớn ba đầu đó giáng lâm, bốn phía nó, lập tức xuất hiện vô số chiếc lưới lớn hư ảo. Những chiếc lưới lớn đó, tựa như quy tắc, không thể phá, không thể đỡ!

Trong lưới lớn đó, Thiên Tòng long xà gào rú giãy dụa, Hô Diên Lão Tổ phun ra máu tươi, ngửa mặt lên trời lại phát ra thanh âm thứ tư giống như trước.

- Thiên Tòng!

Uỳnh!

Trong lưới lớn, sáu ánh mắt của Thiên Tòng long xà đồng loạt chợt lóe, chỉ là ánh mắt, đã lập tức khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động. Cùng lúc đó, đầu mãng xà ở giữa, đột nhiên há miệng cắn lấy cái đuôi của mình, một ngụm trực tiếp cắn đứt.

Khi cái đuôi bị đứt ra, đuôi đó bỗng nhiên thiêu đốt, trong phút chốc, không ngờ lại nương theo lực thiêu đốt, phá tan lưới lớn hư ảo. Khi lưới lớn ngăn cản Thiên Tòng long xà, thậm chí chậm rãi kéo lên, một lần nữa bức nó trở về khe nứt hư vô, thì cái đuôi của nó, trong nháy mắt đã rủ xuống chỗ Hô Diên Lão Tổ.

Thiêu đốt không ngừng, lập tức đốt cháy máu thịt, tinh lọc xương cốt, khi xuất hiện trước mặt Hô Diên Lão Tổ, thì cái đuôi đó ... đã hóa thành một sợi roi xương màu tím! !

Roi đó dài đến mấy trăm trượng, bản thân là đuôi rắn, thoạt nhìn càng giống một con mãng xà. Xương cốt màu tím, từng đoạn từng đoạn, tản mát ra uy áp kinh người, khí thế ngập trời.

Nó lơ lửng ở đó, chờ Hô Diên Lão Tổ nắm vào trong tay. Khi trôi nổi, thì toàn bộ thân roi chỉ là vô ý thức lay động, hư vô liền co rúm lại, phát ra tiếng ba ba khiến hư vô tầng tầng vỡ vụn. Một cỗ khí tức dũng mãnh tới cực hạn, từ trên thân xà tiên này lập tức bùng nổ.

Hết thảy điều này nói thì rất dài dòng, trên thực tế trận chém giết giữa Mạnh Hạo và Hô Diên Lão Tổ, đến giờ chỉ mới qua mười lăm hơi thở. Hô Diên Lão Tổ vẻ mặt phấn chấn, tay phải nâng lên, túm lấy xà tiên đang lơ lửng trước mặt.

Roi này là chí bảo, điểm này, chẳng những Mạnh Hạo cảm nhận được, mà thần thức của tất cả cường nhân Trảm Linh bốn phía, trong phút chốc đều rõ ràng phát hiện. Thần thức dao động, nháy mắt nổi lên sự tham lam.

Nhưng rất nhanh sự tham lam đó liền biến mất, đã trở thành tiếc nuối. Cho dù bảo vật đó cường đại thế nào đi nữa, nhưng nó là chí bảo huyết mạch, loại bảo vật này, chỉ có người có huyết mạch của Thiên Tòng bộ, mới có thể nắm giữ được.

Hơn nữa, hiển nhiên huyết mạch tầm thường không được, cần phải nồng đậm tới một trình độ nhất định, đạt đến sau Trảm Linh, mới có thể triển khai. Nhưng cho dù như vậy, sự thương tổn đối với bản thân cũng là rất lớn.

Loại hạn chế này, liền khiến cho xà tiên này rõ ràng là chí bảo này, nhưng vào thời khắc này, đã trở thành gân gà.

Nhưng ... Hai mắt Mạnh Hạo lại lộ ra quang mang kỳ dị. Xà tiên này đối

với người khác là gân gà, nhưng đối với hắn mà nói, thì không phải vậy. Mặc dù Mạnh Hạo diệt toàn tộc Thiên Tòng bộ, nhưng trên thực tế, trong trận giết chóc đó, hắn đã lấy được một ít máu.

Những máu đó, ẩn chứa trọn vẹn năm đời tộc nhân của Thiên Tòng bộ, nếu có thể hấp thu thêm máu của Hô Diên Lão Tổ nữa, thì đã có máu của sáu đời, có thể luyện ra một khối Huyết Thân sáu đời. Thậm chí đó đã không phải là Huyết Thân nữa, mà là Huyết Linh, nếu có thể có chín đời, đó là Huyết Thần, có thể phản tổ!

Bất kể như thế nào, có Huyết Thân này, Mạnh Hạo có thể gián tiếp sử dụng chí bảo đó!

- Liều mạng!

Đủ loại ý niệm khoảnh khắc hiện lên ở trong đầu Mạnh Hạo, khi thấy Hô Diên Lão Tổ túm lấy đuôi rắn đó, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra một vệt hào quang, làm cho người ta sau khi nhìn, sẽ cảm thấy nguy hiểm. Thân mình hắn bước một bước về phía trước, tay phải nâng lên, mang theo sự quyết đoán, bỗng nhiên chỉ hướng về Hô Diên Lão Tổ.

- Yêu Phong, đệ bát cấm!

Thần thông vừa ra, yêu khí vô hình nháy mắt lập tức ngưng tụ ở bốn phía Hô Diên Lão Tổ, nhè nhẹ quấn quanh, trong phút chốc, khiến cho thân thể Hô Diên Lão Tổ chấn động.

- Lại là chiêu này!

Sắc mặt Hô Diên Lão Tổ lập tức âm trầm. Lão đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp đối với thần thông cổ quái của Mạnh Hạo, thế nhưng đều không thể ngăn cản, cũng may lòng có cảnh giác. Giờ phút này mặc dù bị phong cấm, nhưng chỉ sau nửa lượt hô hấp, sợi tơ yêu khí chung quanh lão, liền lập tức đứt đoạn.

Mạnh Hạo phun máu tươi, thời gian nửa lượt hô hấp, hắn chỉ có thể kéo gần được khoảng cách với xương rắn, giờ phút này còn vài chục trượng nữa. Mà chỗ Hô Diên Lão Tổ, chỉ còn bảy tấc, là có thể đụng tay đến!

Mắt thấy Hô Diên Lão Tổ sẽ đụng đến xương rắn, cường nhân Trảm Linh khác ở bốn phía, còn có tu sĩ bảy thành bộ lạc của Mặc Thổ, giờ phút này đều tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này. Có người đoán được ý tưởng của Mạnh Hạo, lập tức hít ngược một hơi, có người không cách nào đoán ra, cũng có người chần chừ.

Trong nháy mắt này, Mạnh Hạo bỗng nhiên mở miệng, một đường ánh sáng đen lập tức bay nhanh ra từ trong miệng hắn, tốc độ cực nhanh, đón gió liền phát triển, lập tức hóa thành một bánh xe màu đen thật lớn.

Chính là... Thì Luân.

Cùng lúc đó, mộc kiếm Tuế Nguyệt của Mạnh Hạo bay ra, bỗng nhiên xoay tròn trên bánh xe màu đen đó, trực tiếp kéo theo Thì Luân, bắt đầu rầm rầm chuyển động.

Theo sự chuyển động, một luồng lực lượng nghịch chuyển năm tháng, khoảnh khắc bạo phát ra. Luồng lực lượng đó vừa mới xuất hiện, lập tức khiến tâm thần Hô Diên Lão Tổ chấn động, sắc mặt lão lập tức vặn vẹo, đang muốn giãy dụa, thế nhưng thân thể lão, lại không tự chủ được, dịch chuyển về phía sau một khoảng.

Như thời gian nghịch chuyển, ngay tại khoảnh khắc Hô Diên Lão Tổ gầm nhẹ phản kháng, Mạnh Hạo liều mạng bị thương, phun máu tươi, lại thêm một chỉ Yêu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 857: Một ngàn năm, một người thành tiên!

Uỳnh!

Toàn thân Hô Diên Lão Tổ bỗng nhiên chấn động, khoảnh khắc mất đi tu vi, mặc dù chỉ trong nháy mắt, thế nhưng dưới sự nghịch chuyển của năm tháng, lại kéo xa lão và xà tiên ra nửa trượng!

Mà Mạnh Hạo, hóa thành khói nhẹ, khi máu tươi phun ra, khoảnh khắc liền xuất hiện bên cạnh xà tiên, mang theo sự quyết đoán, tay phải nâng lên túm lấy xà tiên!

- Ngươi dám! !

Hô Diên Lão Tổ hét lớn một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp chấn động tất cả lực lượng nghịch chuyển của Tuế Nguyệt, Yêu Phong đệ bát cấm của Mạnh Hạo cũng theo đó sụp đổ.

Trong mắt Hô Diên Lão Tổ lộ ra sự châm chọc, trong lòng của lão tuyệt không lo lắng roi xương rắn bị lấy đi. Bản thân vật này là do huyết mạch tổ tiên của Thiên Tòng bộ bọn họ biến thành, ngoại trừ người có huyết mạch, không ai có thể sử dụng.

Mà cho dù là Thiên Tòng bộ trước khi chưa bị diệt tộc, cũng chỉ có một mình Hô Diên Vân Minh lão, có tư cách kích phát huyết mạch, khống chế bảo vật này.

Lại càng không cần phải nói đến hiện tại.

Cho nên, Hô Diên Lão Tổ không chút nào sốt ruột, ngược lại có loại ý vị

trêu chọc, thân thể nhoáng lên một cái, căn bản không lo lắng xà tiên, mà khi tay phải nhấc lên, thần thông biến ảo, trực tiếp chém về phía Mạnh Hạo.

Sự cắn trả của Thì Luân, sự bắn ngược của đệ bát cấm, hết thảy điều này, toàn bộ ở trong phút chốc, ngưng tụ ở trên người Mạnh Hạo. Sắc mặt Mạnh Hạo lập tức tái nhợt, lại phun ra một ngụm máu tươi, trạng thái Huyết Tiên Trảm Linh của hắn, cũng khoảnh khắc biến mất, mặt nạ huyết sắc rơi xuống, Huyết Ngao suy yếu bay ra. Tu vi của Mạnh Hạo, trực tiếp từ Trảm Linh, về lại đệ thất mệnh.

Nhưng trên mặt hắn sự quyết đoán và kiên định, chẳng những không giảm thiểu, ngược lại càng thêm mãnh liệt, nắm lấy đoạt về xà tiên gần trong gang tấc, trở thành người đầu tiên chạm vào roi này sau khi nó xuất hiện.

Vào khoảnh khắc chạm tới xà tiên đó, tâm thần Mạnh Hạo lại chấn động, một luồng phản chấn mãnh liệt hơn truyền ra từ trên xà tiên này. Nó dường như nhận thấy được Mạnh Hạo không nắm giữ huyết mạch của roi này, giống như cho rằng đã bị làm bẩn, trong toàn bộ roi, hơi thở hủy diệt long trời lở đất, ầm ầm bùng nổ.

- Chính ngươi muốn chết.

Sự châm chọc của Hô Diên Lão Tổ càng đậm, thần thông tràn ngập, nháy mắt sẽ rơi về phía Mạnh Hạo.

Giờ phút này cường nhân Trảm Linh bốn phía, cũng khó hiểu. Tộc nhân trong bảy thành bộ lạc của Mặc Thổ, sau khi thấy một màn như vậy, cũng đều lộ ra vẻ không thể tin được.

- Hắn muốn làm gì? Sao lại chọn lựa như vậy!

Đóa Lan nhăn lại đôi mi thanh tú.

- Sư đệ a, ngươi thế nào vậy, ôi ôi, sao lại không khôn ngoan như thế, roi đó có tác dụng gì chứ!

Chu Đức Khôn càng lo lắng, hận không thể hô ra tiếng rồi truyền vào quầng sáng.

Hứa Bạch mở to mắt, Trần Mặc bên cạnh cũng co rút hai mắt lại. Hai người nhìn nhau một cái, đều thấy được sự nghi hoặc trong mắt nhau.

- Dựa theo sự lý giải của ta đối với hắn, hắn chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc!

Hứa Bạch chắc như đinh đóng cột.

- Hay là... Hắn có biện pháp sử dụng xà tiên Thiên Tòng!

Tâm thần Trần Mặc chấn động, nghĩ tới đáp án mà ngay cả y cũng cho rằng là không thể nào.

- Cho dù hắn thật có biện pháp sử dụng, nhưng làm sao tránh được sự cắn trả với tuyệt sát của Hô Diên Lão Tổ trước mắt!

Trong khoảnh khắc tất cả mọi người đều kinh hãi, trong sự cắn trả ầm ầm mà đến của xà tiên, trong nháy mắt thần thông của Hô Diên Lão Tổ tới gần, Mạnh Hạo đột nhiên vỗ túi trữ vật, lập tức không chút do dự lấy ra yêu linh trong đó.

Hung hăng bóp một cái, yêu linh lập tức nổ bung, hóa thành vô số điểm ánh sáng. Những hào quang này khoảnh khắc bao trùm lấy thân thể Mạnh Hạo, cũng bao trùm cả chim anh vũ và miếng mỡ đông. Hai đứa chúng nó bắt đầu từ khi khai chiến, đã biến mất vô ảnh, chui vào trong gương đồng của Mạnh Hạo.

Cùng bị bao phủ rồi dần dần trong suốt, còn có Huyết Ngao.

Khiến cho sự cắn trả của xà tiên, giống như nhảy vào hư không, xuyên thấu qua, còn có thuật pháp thần thông của Hô Diên Lão Tổ, nhìn như dừng ở trên người Mạnh Hạo, nhưng thân thể Mạnh Hạo hư ảo, ở trong sự tràn ngập của ánh sáng, thần thông của lão, dường như xuyên thấu qua.

Giờ phút này tất cả thần thức Trảm Linh bốn phía, đều đồng loạt chấn động, nhìn cảnh tượng này. Bọn họ tận mắt thấy, thân thể Mạnh Hạo rất nhanh biến mất, cùng biến mất, còn có chí bảo của Thiên Tòng bộ.

Xuyên qua quầng sáng, tu sĩ trong bảy thành bộ lạc nhìn thấy hình ảnh này, đều thở sâu, trong mắt lộ ra kỳ quang, đối với thủ đoạn của Mạnh Hạo, có ấn tượng trực quan hơn.

- Hóa ra là như vậy!

Hai mắt Trần Mặc nheo lại, trong lòng lại không thể không thừa nhận, phương pháp này của Mạnh Hạo, quả thực là phương thức tốt nhất!

- Có lẽ hắn là vì xà tiên đó, nhưng nhiều hơn nữa, hắn là phát hiện khó phân thắng bại trong thời gian ngắn, vì dẫn Hô Diên Lão Tổ đi, bảo hộ Kim Ô tộc.

Hứa Bạch không mở miệng, lặng yên nói thầm trong lòng.

Chu Đức Khôn cũng nhẹ nhàng thở ra, còn có Triệu Phương của Vân Thiên đại bộ, giờ phút này tâm thần còn đang chấn động, thì bỗng nhiên vẻ mặt biến đổi. Khi cúi đầu, trong túi trữ vật của y, lập tức có yêu linh bay ra, hóa thành ánh sáng, quấn quanh toàn thân y.

Chỗ Đóa Lan, giờ phút này cũng như thế, yêu linh bay ra, ánh sáng tràn ngập thân thể, khiến cho nàng dần dần mơ hồ, lực lượng truyền tống,

khuếch tán bốn phía.

Giờ phút này, nơi Mạnh Hạo và Hô Diên Lão Tổ giao chiến.

- Hô Diên Lão Tổ, chí bảo này, Mạnh mỗ từ chối thì bất kính, ngươi cũng có yêu linh, ở Yêu Tiên cổ giới, Mạnh mỗ chờ ngươi tiếp tục một trận!

Thân thể Mạnh Hạo rất nhanh trở nên mơ hồ, hắn nhìn Hô Diên Lão Tổ, bình tĩnh mở miệng.

Hô Diên Lão Tổ gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hai mắt nháy mắt đỏ thẫm, sát ý càng mãnh liệt. Xà tiên Thiên Tòng đó, là chí bảo của Thiên Tòng bộ, cũng chính là thủ đoạn mà lão ẩn giấu chuẩn bị cho chính mình, sau khi bản thân bước vào Yêu Tiên cổ giới.

Thậm chí, vật ấy, là thứ lão phải tìm kiếm một vật phối hợp khác ở Yêu Tiên cổ giới, phải có được hai thứ này, mới có thể khiến lão mò ra được dấu vết của Trảm Linh đệ nhị đao.

- Ngươi lấy đi bảo vật đó, ta sẽ đi tiêu diệt toàn tộc Kim Ô của ngươi!

Hô Diên Lão Tổ áp chế sự tức giận, âm u lạnh lẽo mở miệng. Sự phẫn nộ của lão, đã đến cực hạn, đối với Mạnh Hạo, lão hận đến thấu xương. Đối phương đầu tiên là đoạt đi Thì Luân của phân thần, bây giờ lại đoạt đi chí bảo của bản tôn.

Hết thảy những việc này, đối với một tu sĩ trảm Linh mà nói, nhất là ngay trước mặt toàn bộ tu sĩ Mặc Thổ, đó là việc vô cùng nhục nhã!

- Lão đã không có khả năng làm được.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, sắc mặt Hô Diên Lão Tổ đột nhiên biến đổi. Trong túi trữ vật của lão, giờ phút này yêu linh tự động bay ra, yêu

linh đó nhanh chóng lấp lánh, trực tiếp hóa thành vô số điểm ánh sáng, bao phủ toàn thân Hô Diên Lão Tổ, khiến thân thể lão, dần dần trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 858: Một ngàn năm, một người thành tiên! (2)

- Ngươi hắn là cũng phát hiện, yêu linh tiếp xúc, có thể đẩy nhanh mở ra truyền tống.

Khi Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, ngẩng đầu nhìn khoảng không trên trời, nhìn nơi mình sắp phải đi, Yêu Tiên cổ giới.

Hô Diên Lão Tổ hít sâu, vẻ mặt bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, nhìn Mạnh Hạo thật sâu, không nói gì nữa, xoay người nhoáng lên một cái, thân thể càng phát ra lực truyền tống mạnh hơn. Cũng chỉ trong chớp mắt, dưới sự chủ động của lão, cả người lão hóa thành một dải cầu vồng, lao thẳng lên không trung, trong phút chốc, tiêu tan trong hư vô, từng trận sóng gợn do truyền tống quanh quẩn tám hướng.

Cái nhìn trước khi đi, khiến hai mắt Mạnh Hạo hơi hơi co rụt lại.

- Mạnh đạo hữu an tâm đi đi, Kim Ô tộc, lão phu sẽ chiếu cố một phần.

Đúng lúc này, trong số thần thức Trảm Linh ở bốn phía, thần thức của đứa trẻ áo bào đỏ của Vân Thiên đại bộ, bỗng nhiên mở miệng, truyền ra thần niệm.

Thân thể Mạnh Hạo giờ phút này đã biến mất hơn phân nửa, không thể khống chế đang phải nhanh chóng bay lên. Sau khi nghe thấy lời này, hắn lập tức cúi đầu, nhìn về phía thần thức của đứa trẻ áo bào đỏ truyền đến thần niệm ở bên trong mấy thần thức Trảm Linh ở bốn phía.

- Tuổi tác lão phu đã không nhỏ, đã chặt đứt tâm niệm muốn trảm đao thứ hai. Chỉ cầu sinh thời, Vân Thiên đại bộ của ta tồn tại lâu dài, có thể

tận mắt thấy, Trảm Linh thứ hai xuất hiện.

- Ta giúp ngươi chiếu cố Kim Ô tộc, một ngày còn lão phu, sẽ không ai dám trêu chọc Kim Ô tộc. Nhưng ngươi phải đáp ứng lão phu, ở Yêu Tiên cổ giới, chiếu cố bộ của ta ... Thánh tử Triệu Phương!

- Nếu gặp việc vượt qua phạm vi năng lực của ta, không chịu trách nhiệm sinh tử!

Mạnh Hạo trầm mặc. Thân thể trong khoảnh khắc xông lên bầu trời, chậm rãi mở miệng, truyền ra thần niệm.

- Chiếu cố là được, lời hứa của ngươi, lão phu tin tưởng.

Đứa trẻ áo bào đỏ rất hào hiệp.

Mạnh Hạo không nói lời nào nữa. Giao dịch này, hắn sẽ không cự tuyệt, giờ phút này thân thể ầm một tiếng, bất chợt đi thẳng đến không trung, tốc độ cực nhanh, một cái chớp mắt đã đến cuối bầu trời. Trong nháy mắt thân thể biến mất, hắn cúi đầu, nhìn về phía mặt đất.

Trên mặt đất, hắn nhìn thấy toàn bộ Mặc Thổ, thấy được khu vực của Kim Ô tộc, cùng lúc đó, hắn lại thấy được, trên mặt đất Mặc Thổ, trừ mình và Hô Diên Lão Tổ đã truyền tống đi, còn có bốn dải cầu vồng, đang phóng lên cao.

Một chiếc trong đó, chính là Triệu Phương của Vân Thiên đại bộ, còn có một người, lại là Đóa Lan của Yêu Điệp đại bộ mà Mạnh Hạo có chút quen mắt, trong chiếc cầu vồng thứ ba, lại là một lão già.

Lão già đó thoạt nhìn diện mạo xấu xí, nhưng tu vi rõ ràng cũng là Trảm Linh, chỉ có điều kỳ quái là lão không phải bay ra từ bộ lạc nào, mà là ở vị trí Nam Vực sát gần Mặc Thổ, bay ra! !

Chiếc cầu vồng thứ tư, là ở trên biển tím Tây Mạc, vì khoảng cách khá xa, Mạnh Hạo chỉ có thể cảm nhận được, mà nhìn không thấy là ai, nhưng suy nghĩ chút, thì nhất định là Chỉ Hương rồi.

Ngay khi Mạnh Hạo muốn thu hồi ánh mắt, khoảnh khắc thân thể biến mất toàn bộ, tâm thần hắn bỗng nhiên chấn động, mạnh mẽ nhìn về phía Nam Vực.

Ở phương hướng Nam Vực, giờ phút này Mạnh Hạo thấy được chiếc cầu vồng thứ năm, chẳng qua khoảng cách quá xa, Mạnh Hạo chỉ có thể thoáng nhận ra, nhưng không cách nào thấy rõ người trong cầu vồng, là ai.

Thậm chí hắn mơ hồ cảm thấy, dường như truyền tống như vậy trong Nam Vực, tuyệt không phải chỉ có một, mà là nhiều hơn.

- Nam Vực đi Yêu Tiên cổ giới, là ai...

Mang theo nghi vấn như vậy, thậm chí trong lòng còn mơ hồ có một chút chờ mong đối với cố nhân, Mạnh Hạo biến mất trên bầu trời.

Hắn không nhận thấy được, trên thực tế, không chỉ là Nam Vực và Mặc Thổ có truyền tống xuất hiện, giờ này khắc này, trên mặt đất Đông Thổ, cũng có ánh sáng truyền tống, phóng lên cao.

Có ba cái, đến từ... Phương gia!

Trong cầu vồng truyền tống của Phương gia, có hai nam một nữ, vị nữ tử trong đó, chính là nữ tử tính khí táo bạo bá đạo mà Mạnh Hạo ghi nhớ khắc sâu... Phương Du!

Trong tổ trạch Quý gia, một bóng dáng thanh niên hư ảo, đứng ở nơi cao nhất đại điện, khi cúi đầu, nhìn về năm nam bốn nữ phía dưới. Trên mặt chín người đó, đều mang theo vẻ cung kính, giờ phút này trên người của

bọn họ, đều có ánh sáng yêu linh lóng lánh, lực lượng truyền tống đang rầm rầm mở ra, nhưng trong ánh mắt thanh niên hư ảo, mặc cho lực truyền tống đó vận chuyển, cũng đều không thể khiến chín người đó lên không.

- Yêu Tiên cổ giới, ngàn năm mở một lần, vì biển tím Tây Mạc, cho nên chỉ thuộc về vùng đất Nam Thiên, tam đại chủ tinh còn lại không thể tham dự vào trong đó. Cổ giới mở, cũng đại biểu việc tranh đoạt tiên ngàn năm đã mở ra.

- Quy luật của sơn hải thứ chín, bất kỳ một chủ tinh nào, một ngàn năm, chỉ có một người có thể thành tiên!

- Tranh tiên đã bắt đầu, Phong Tiên đài đang từ từ thức tỉnh, sẽ tự động áp chế các đời Vấn Đạo, lấy sinh tử uy hiếp, không để cho bọn họ đoạt tiên lộ. Nhưng luôn luôn có cá lọt lưới, luôn luôn có người liều chết tranh giành.

- Cho nên mặc dù tiên lộ đang ở phía trước các ngươi, nhưng đối thủ của các ngươi, không chỉ có tu sĩ cùng thế hệ, còn có Trảm Linh và Vấn Đạo thế hệ trước. Bọn họ đều đang đợi con đường thành tiên một ngàn năm này.

- Một ngàn năm tương lai, sẽ rất thú vị, mọi người cùng đoạt tiên lộ, một người thành, thì mọi người đều không thành!

- Lúc này Yêu Tiên cổ giới mở ra, có người may mắn, trên đường thành tiên có thể đã đi nhiều hơn một bước so với người bên ngoài. Ta không hy vọng, một ngàn năm này, người thành tiên, không phải tộc nhân của Quý gia ta!

Thanh niên nhàn nhạt mở miệng, tay phải vung lên, thân thể chín người phía dưới lập tức chấn động, khoảnh khắc phóng lên cao, lực lượng truyền tống bùng nổ toàn diện.

Người Quý gia, tham ngộ và tiến vào Yêu Tiên cổ giới, nhất định cũng là thiên kiêu, chứ không phải là tộc nhân trong danh sách dự bị mà năm đó bị Mạnh Hạo giết chết, mà là kiêu tử chân chính ở trong danh sách chính thức.

Ở Bắc Mạc, cũng có ánh sáng truyền tống như vậy, phóng lên cao.

Yêu Tiên cổ giới mở ra, không phải chuyện của một mình Tây Mạc, đối với toàn bộ vùng đất Nam Thiên mà nói, đều cực kỳ quan trọng. Đây là một hồi thịnh yến, tập hợp tất cả thiên kiêu của toàn bộ vùng đất Nam Thiên, Nam Vực, Tây Mạc, Đông Thổ, Bắc Mặc!

Nó đại biểu, sự khai mở của tranh đoạt tiên lộ!

Hơn mười dải cầu vồng truyền tống, đồng loạt phóng lên cao từ vùng đất Nam Thiên, dâng lên tầng tầng sóng gợn, cuốn động bầu trời của toàn bộ vùng đất Nam Thiên. Dưới sự bao trùm và khuếch tán của ánh sáng truyền tống đó, trời đất biến sắc, phong vân biến mất.

Toàn bộ vùng đất Nam Thiên, liên tục ba ngày... Không có đêm tối!

Ba ngày này, Nam Vực, Mặc Thổ, Bắc Mạc, Đông Thổ, thậm chí bao gồm cả Thiên Hà hải, toàn bộ vùng đất Nam Thiên, đông đảo Lão Tổ của các tông môn, đều ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trong lòng bọn họ đều biết rõ, tranh giành tiên lộ... Bắt đầu từ giờ khắc này, hoàn toàn bắt đầu.

iên Lão Tổ, khiến thân thể lão, dần dần trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 859: Gặp lại, đó là hữu duyên

Cùng lúc đó, cũng có nhiều người đều nhận thấy được, sau ba ngày liên tục sáng tỏ không có đêm tối đó, linh khí của vùng đất Nam Thiên, lập tức nồng đậm hơn. Tất cả khu vực, ngoại trừ Tây Mạc, toàn bộ đều nồng đậm hơn ít nhất gấp ba lần!

Còn có một số địa phương, thậm chí xuất hiện sự bùng nổ gấp mười, thậm chí một số khu vực đặc thù, loại bội số này gần như khủng bố, khiến cho vùng đất Nam Thiên, nháy mắt khác biệt hẳn với lúc trước. Độ nồng đậm của linh khí, giúp cho tu hành trở nên đơn giản, trên cả vùng đất, còn có hơn một trăm nơi có linh tuyền, một lần nữa bùng nổ từ sự khô cạn.

Không chỉ linh khí nồng đậm, trong thiên địa, hết thảy quy luật, đều trở nên loãng đi, dường như có thể bị đắp nặn lại một lần nữa. Tuy rằng nếu thế sẽ khiến tu sĩ cảm ngộ khó khăn hơn, nhưng lại càng dễ đặt dấu vết, ấn ký của bản thân trong quy luật vô hình.

Kinh người nhất, là khi không trung lần nữa xuất hiện đêm tối, sao trời lại mơ hồ biến hóa. Tất cả vị trí sao trời, như bị thay đổi, bày ra trước mặt mọi người, như về lại viễn cổ.

Đây, mới là bầu trời sao chân chính, sự xuất hiện của vùng trời sao này, như thể đã mở ra phong ấn nào đó, khiến cho cả vùng đất Nam Thiên ... Có thể xuất hiện tiên!

Hết thảy biến hóa này, oanh động toàn bộ tu sĩ của vùng đất Nam Thiên, khi rất nhiều người đều mờ mịt kinh ngạc vui mừng, thì chỉ có một số ít cường nhân, trong mắt của bọn họ, đều hiện lên vẻ chấp nhất mãnh liệt.

Tranh giành tiên lộ, đối với bọn họ mà nói, cũng đã bắt đầu, từng người bọn họ đều đã sống qua ngàn tuổi, đã trải qua đợt tranh giành tiên lộ một ngàn năm trước đó, sau khi thất bại, thì yên lặng chờ đợi đến nay.

Thậm chí trong số bọn họ, có người đã đợi không chỉ mấy ngàn năm!

Giờ phút này, bọn họ không hề nóng vội. Sinh mệnh dài lâu, khiến cho bọn họ biết được, mỗi một lần tranh giành tiên lộ mở ra, càng gần đến cuối cùng, quy luật thiên địa lại càng loãng, một người một núi, xuất hiện thiên địa, khả năng thành công, cũng sẽ càng lớn!

Cho nên, mặc dù bọn họ chờ mong, nhưng lại không thể nóng vội!

Vùng đất Nam Thiên. Hoàn toàn chấn động!

Khi vùng đất Nam Thiên chấn động, thì giờ phút này, trong trời sao vô tận, có một con sông dài, uốn quanh vô số sao trời rực rỡ, trong trời sao mênh mông, cuồn cuộn mà chảy.

Sao trời ẩn chứa trong dải ngân hà này, là do vô số mảnh vỡ cấu thành, mà trong vô số những mảnh vỡ này, xen lẫn hơn mười người ... là những tu sĩ từ vùng đất Nam Thiên, được truyền tống đến.

Mạnh Hạo, cũng đang ở trong đó, chỉ bất quá hắn vẫn nhắm hai mắt, không hề nhúc nhích, mà trong ngân hà, tất cả người đến, đều là như thế.

Bọn họ không nhìn thấy được nhau, cũng không biết có những ai ... vào lúc này đây, sẽ bước vào Yêu Tiên cổ giới.

Thời gian trôi qua, không biết trôi qua bao lâu, bầu trời sao hoàn toàn yên tĩnh, không có chút tiếng động nào, chỉ có dòng sông sao trời này, đang không ngừng chảy xuôi, mang theo mọi người, rời xa Nam Thiên tinh. Thời gian dần qua, mọi người đã đến gần nơi mà trước đây Mạnh

Hạo đã từng tới, Tiên Kiều.

Tiên Kiều sụp đổ vỡ vụn đó, vẫn sừng sững trong trời sao, mặc cho ngân hà tiến đến, gào thét mà chảy qua trên nó.

Nhưng khi ngân hà chảy xuôi, trong nháy mắt đi qua Tiên Kiều, bỗng nhiên... Trên Tiên Kiều đó, có vô số điểm ánh sáng, trong phút chốc chớp động một chút. Những điểm sáng đó tràn ngập tất cả khu vực của Tiên Kiều, rậm rạp, vô số, chúng nó lấp lánh, giống như không có quy luật nào, nhưng ở chính giữa Tiên Kiều, nơi mà không ai có thể thấy rõ, trên một khối đá vụn, trong những điểm ánh sáng đông đảo đang chớp nháy, lại có hai điểm sáng, tựa như ánh mắt, nhấp nháy, nhấp nháy.

Nếu như có thể chụp lại cảnh tượng này thành hình ảnh, nếu như có thể phóng đại vô hạn bức ảnh đó, như vậy có thể nhìn thấy, theo sự phóng đại, sau khi Tiên Kiều khổng lồ hơn, khi mà ngay cả đá vụn bên trên đó, cũng dường như trở thành đại lục, nếu có thể phóng đại thêm vô số lần nữa, như vậy có thể nhìn thấy, trong trung tâm đại lục đó, có một ngọn núi, trên núi đó, hai điểm sáng nhấp nháy kia, rõ ràng... Là hai bóng người!

Một nam, một nữ.

Nam toàn thân nho nhã, mặc áo xanh, vẻ mặt lãnh đạm, hai mắt khi thì mờ mịt, khi thì tỉnh táo. Ở bên cạnh y, cô gái kia ôm y, sự mờ mịt trong mắt, được nụ cười đôi khi hiện lên nơi khóe miệng che đậy.

Y, là Hàn Sơn!

Yêu Đế chuyển thế, Hàn Sơn!

Giờ phút này, cặp mắt của y là tỉnh táo, y nhìn bầu trời, dường như thấy được biển sao gào thét mà qua kia, thấy được trong ngân hà vô tận đó, trong vô số mảnh vỡ đó, có một bóng người quen thuộc.

- Gặp lại, đó là hữu duyên...

Hàn Sơn nhẹ giọng mở miệng, thanh âm khàn khàn. Trên người y không còn sự cô độc nữa, nhưng vẫn hiu quạnh như trước. Chỉ khi cúi đầu nhìn về phía nữ tử bên cạnh, sự hiu quạnh đó mới có thể hóa thành nhu tình và ... Không hối hận.

Hàn Sơn nâng tay phải lên, vung về phía bầu trời. Theo cái vung này, tất cả kiều nô của y xung quanh, còn có vô số kiều nô trong toàn bộ Khư Kiều giới này, trong nháy mắt, đều đồng loạt hướng lên bầu trời, phát ra gào rú không tiếng động.

Thanh âm của bọn nó, người ngoài không nghe được, dung hợp cùng một chỗ, tạo thành một luồng thanh âm kinh thiên, chạy ra khỏi Khư Kiều giới, chạy ra khỏi Tiên Kiều, trực tiếp đánh tới dòng ngân hà đang gào thét mà qua cây cầu này.

Trong ngân hà đó, trong vô số mảnh vỡ, thanh âm đó đâm vào bóng dáng đang xen lẫn trong đông đảo bụi bặm... Mạnh Hạo!

- Tỉnh lại!

- Tỉnh lại! !

- Tỉnh lại! ! !

Tiếng gầm nhẹ của vô số kiều nô, trong nháy mắt này, mãnh liệt quanh quẩn trong đầu Mạnh Hạo, hóa thành sấm sét dường như có thể khai thiên lập địa, ở trong đầu hắn, trong tâm thần hắn, không ngừng nổ tung, vang rền.

Trong sự bùng nổ này, thanh âm đến từ vô số kiều nô, giống như một cây gai sắc, nháy mắt đâm lên thân thể Mạnh Hạo, xuyên qua, kích thích vào

trong đầu của hắn. Toàn thân Mạnh Hạo đột ngột run rẩy, sau khi liên tục run rẩy bảy tám lần, cặp mắt của hắn, trong phút chốc mở ra.

Trong chớp mắt mở ra, ánh mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ mờ mịt, tất cả thanh âm của kiều nô trong đầu hắn, cũng vào thời khắc này, biến mất vô ảnh.

Mạnh Hạo, là người thức tỉnh duy nhất vào giờ phút này, trong ngân hà này. Vẻ mờ mịt trong mắt hắn chỉ duy trì trong thời gian ba hơi thở, liền lập tức biến mất, được sự trấn tỉnh thay thế.

Nhưng vào khoảnh khắc tỉnh táo, Mạnh Hạo cũng theo đó phát hiện, bản thân không thể khống chế thân thể, dường như thức tỉnh chỉ là lực lượng mở ra mí mắt, thần trí của hắn, đều bị áp súc cường liệt, chỉ có thể cảm nhận được phạm vi mười trượng bốn phía xung quanh.

Tuy nói như thế, nhưng hắn vẫn thấy được bầu trời sao, thấy được mình đang ở trong dải ngân hà vô tận bụi bặm, bị đẩy nhanh về phía trước. Trong lúc mơ hồ, hắn nhìn thấy xa xa có một thân ảnh đang nhắm mắt, đó là Triệu Phương mà Lão Tổ Trảm Linh của Vân Thiên đại bộ, kêu mình chiếu cố.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 860: Yêu Tiên cổ tông!

- Chỉ có ta thức tỉnh sao? Nhưng tại sao ta lại thức tỉnh...

Mạnh Hạo trong sự trầm mặc, bỗng nhiên, hắn nhìn thấy Tiên Kiều, vào khoảnh khắc khi nhìn thấy Tiên Kiều đó, trong đầu Mạnh Hạo lập tức hiện lên bóng dáng của Hàn Sơn.

Cùng lúc đó, trên Tiên Kiều này, vô số điểm sáng rất nhanh ảm đạm, điểm sáng đại biểu Hàn Sơn cùng với vợ y, cũng dần dần quy ẩn.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ hiểu rõ, hắn có thể đoán được, sự thức tỉnh của mình, có lẽ ... là do Hàn Sơn tương trợ.

Trong sự trầm ngâm, tuy rằng Mạnh Hạo không biết trạng thái tỉnh táo, có chỗ lợi gì đối với mình khi đi Yêu Tiên cổ giới, nhưng có lẽ ... tuyệt sẽ không có bất lợi. Thậm chí có khả năng rất lớn, khi bản thân tỉnh táo, có thể chiếm cứ một chút tiên cơ và ưu thế.

- Nếu thật có thể chiếm cứ tiên cơ, đi trước một bước, rồi trước từng bước, có lẽ sự thức tỉnh nhìn như đơn giản này, có thể ảnh hưởng rất nhiều chuyện.

Khi hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, ngân hà mang theo hắn, đã trực tiếp xuyên qua Tiên Kiều, trong lúc gào thét, từ Tiên Kiều, lao thẳng vào bầu trời sao sau chiếc cầu.

Vào khoảnh khắc chạm đến vùng trời sao đó, một tiếng nổ vang thật lớn, bỗng nhiên vang vọng. Thân thể Mạnh Hạo chấn động, cả dải ngân hà đều đang chấn động, thân thể hắn lăn lộn vô ý thức, va chạm với từng mảnh vỡ một, nhưng không hề bị tổn thương chút nào.

Hai mắt Mạnh Hạo, nhìn không chuyển mắt, không để ý tới thân thể của mình đang di động, mà nhìn chằm chằm phía trước.

Hắn mơ hồ nhìn thấy, dải ngân hà này, va chạm với bầu trời sao, giống như đụng phải một bức tường ngăn vô hình, lúc này sự chấn động trong ngân hà này, chính là do va chạm với nó tạo thành.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được, dưới sự va chạm này, ngân hà này, dường như... Trực tiếp tiến vào trong bức tường ngăn vô hình đó, dường như đã tiến vào một thế giới khác.

Cho đến sau khi cả dải ngân hà, đều tiến vào bức tường ngăn đó, Mạnh Hạo lập tức phát hiện, tất cả mảnh vỡ xung quanh, đều yên lặng bất động, bao gồm cả thân thể hắn. Ngoài ngân hà, là một thế giới muôn màu muôn vẻ, hào quang lưu chuyển.

Mà khiến hắn cảm thấy có chút kỳ dị, là thân thể của hắn trong lúc di động trước kia, chẳng biết lúc nào, phía bên phải thân thể hắn, đã có thêm một nữ tử đang nhắm mắt.

Cô gái này mặc váy dài màu lam, tướng mạo xinh đẹp, nhắm mắt, dung nhan dường như vô cùng mịn màng. Trên người của nàng, có thể cảm nhận được một sự lạnh lùng.

Cô gái xa lạ này, Mạnh Hạo chưa từng gặp qua, sau khi nhìn mấy lần, liền thu hồi ánh mắt, nhìn thế giới muôn màu muôn vẻ ở bên ngoài, thời gian, cứ như vậy chậm rãi trôi qua. Mạnh Hạo có thể cảm nhận được, ngân hà là bất động, nhưng cố tình trong sự bất động này, lại có cảm giác di động.

Phát hiện này, khiến Mạnh Hạo trong thế giới yên tĩnh này, có thứ để nghiên cứu, cho đến khi không biết trôi qua bao lâu, hắn bỗng nhiên hiểu ra, ngân hà quả thực không hề động, động... Là năm tháng!

Năm tháng đang động, không phải đi tới, mà là đảo lưu, đây là năm tháng... đang nghịch chuyển!

Phát hiện này, khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động, hắn lập tức nhìn sự muôn màu muôn vẻ bốn phía. Hắn mơ hồ có loại dự cảm mãnh liệt, nếu mình có thể hiểu ra được một ít sự kỳ dị của nơi đây, sự lý giải đối với năm tháng, sẽ càng sâu hơn, đối với việc lạc ấn và sử dụng bảo vật năm tháng, sẽ càng kinh người hơn.

Hắn lại hiểu được, cơ hội như vậy... Cực kỳ hiếm thấy.

Cho đến khi lại trải qua rất lâu rất lâu, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra sự mờ mịt, đắm chìm trong sự cảm ngộ đối với sự nghịch chuyển của năm tháng bốn phía, kết hợp với sự lý giải biến hóa năm tháng bất đồng của hắn ở Khư Kiều giới vào năm đó, giờ phút này càng thêm khắc sâu.

Đột nhiên, ngân hà lại chấn động, dường như lại va chạm vào bức tường ngăn vô hình nào đó, khi xuyên qua, ở trước mắt Mạnh Hạo, xuất hiện một thế giới khiến tâm thần hắn chấn động mãnh liệt!

Trong khoảnh khắc nhìn thấy thế giới này, vì sự chấn động của dải ngân hà, tất cả mảnh vỡ bụi bặm trong đó, đều đồng loạt chấn động. Bên người Mạnh Hạo chính là nữ tử đang nhắm mắt kia, vì bị chấn động, liền trực tiếp tông lên người Mạnh Hạo.

Đầu, mặt Mạnh Hạo, lập tức chạm tới một nơi mềm mại... Mùi thơm phả vào mặt.

Mạnh Hạo có chút xấu hổ.

Nhưng việc này không nằm trong khống chế của hắn. Cô gái này cứ như vậy lao tới, dính chặt lên hắn, thậm chí đáng giận hơn chính là chặn hai mắt hắn lại.

Cũng chặn lại thế giới hắn đã thấy lúc trước.

Tuy rằng hương thơm đập vào mặt, tuy là một nơi mềm mại, sau khi bị đánh trúng, thì lõm xuống thật sâu, làm cho Mạnh Hạo bị chôn trong một mảnh dịu dàng.

Thậm chí khi hắn mở to mắt, khoảng cách gần như thế, thông qua một ít khe hở, có thể thấy được một vài hình ảnh kiều diễm mà ngày thường rất ít thấy. Nhưng Mạnh Hạo vẫn cảm thấy có chút tức giận.

Bởi vì hắn cảm thấy, thứ bản thân muốn xem, không phải cái này, mà là thế giới đằng sau cô gái này a. Sớm nhìn thấy thế giới kia chút nào, thì có thể sớm xem xét một chút. Đây mới là ưu thế khi bản thân tỉnh lại, nhưng lúc này, ưu thế này … bị ngăn cản.

- Hơi quá đáng!

Mạnh Hạo nói thầm trong lòng, hít thật sâu một hơi mùi thơm trước mặt.

- Vô cùng quá phận!

Mạnh Hạo muốn ngẩng đầu chống đỡ một chút, nhưng không cách nào di động thân thể, chỉ có thể ở trong hô hấp, cảm nhận vị trí của mình trong thế giới. Hắn không phải là trời sao, đồng thời cái mùi thơm này, bất kể là nguyện ý hay không, đều không ngừng thấm vào trong lòng.

Mạnh Hạo không có cách nào, chỉ có thể dựa vào trí nhớ, nhanh chóng phác họa ra một màn nhìn qua được lúc trước. Thời gian dần qua, trong đầu Mạnh Hạo, xuất hiện một hình ảnh.

Hình ảnh này, là hắn dựa vào trí nhớ mà phác họa ra. Tại trong hình ảnh đó, là một dãy núi kéo dài cực xa, nhìn không tới cuối. Dãy núi này chập chùng, càng về phía sau, ngọn núi càng cao.

Dường như dãy núi này đã nối liền toàn bộ thế giới. Mơ hồ nhớ rõ, dường như có tổng cộng bảy ngọn núi, mà ngọn cuối cùng dường như đã nối liền trời đất.

Cho dù là ngọn núi đầu tiên tương đối là nhỏ nhất, cũng đã vượt qua tất cả núi mà Mạnh Hạo từng thấy ở vùng đất Nam Thiên. Nó cao chừng mấy vạn trượng, vô cùng to lớn.

Tu sĩ đứng dưới chân núi, giống như một con kiến.

Tại trong bảy ngọn núi này, có vô số những bậc thềm đi thẳng lên núi, mơ hồ tại trong mảnh sơn mạch có thể nhìn thấy vô số điêu lan ngọc thế, vô số lầu các đại điện, nhưng lại có một cỗ tang thương tràn ngập. Bốn phía rất an tĩnh, trong tĩnh mịch, nơi này dường như là một ngôi mộ.

Không có sinh mạng.

Đây là suy đoán đầu tiên của Mạnh Hạo dựa vào hình ảnh mô phỏng ra lúc trước, cũng là tiên cơ của hắn.

Trong trầm ngâm, đột nhiên, dải ngân hà chẳng biết tại sao lại chấn động. Sau chấn động này, Mạnh Hạo bỗng nhiên phát hiện, bản thân dường như khôi phục một ít khống chế đối với thân thể. Trong lòng kinh hỉ, hắn không chút do dự, dùng đầu va mạnh lên mảnh mềm mại trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 861: Yêu Tiên cổ tông! (2)

Mảnh mềm mại này khi lõm xuống cũng mang theo lực đàn hồi kinh người, khiến cho thân thể nàng kia bị Mạnh Hạo đụng vào, cuối cùng cũng dời khỏi tầm mắt hắn. Chỉ có điều, có lẽ lực va chạm của Mạnh Hạo có chút lớn, lại có lẽ là lực đàn hồi quả thực kinh người … nàng kia khi bị dời đi, hai mắt nhắm, nhưng dường như cũng có thể cảm nhận được một ít đau đớn, đôi mày thanh tú theo bản năng nhăn lại.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, khẩn trương nhìn ra phía ngoài. Dãy núi xanh chập chùng, cao chót vót, bảy ngọn núi này cùng với hình ảnh Mạnh Hạo phác họa ra cũng không sai biệt lắm. Giờ phút này, Mạnh Hạo lại tận mắt nhìn thấy, ngay lập tức nhận ra, dãy núi này không có một thảm thực vật nào, trong một mảnh đồi trọc, cũng có tử khí nồng đậm, tràn ngập trong cả vùng núi, không tiêu tan.

Thậm chí hắn còn có thể nhìn thấy vô số hài cốt, cho dù bị năm tháng hong gió, nhưng dấu vết vẫn còn đó. Những hài cốt này … đếm không hết…

Một mảnh hoang tàn, lầu các sụp đổ, điêu lan ngọc thế trở thành tang thương, không có cỏ dại. Nhưng năm tháng trôi qua, mang đi không chỉ là những thứ đã tan thành tro bụi, mà còn mang đi tất cả sinh cơ nơi đây từng có.

Nơi này, đã hoàn toàn trở thành một đống hoang tàn, một tông môn hoang tàn!

Tất cả đều khiến Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khi miễn cưỡng ngẩng đầu, hắn lập tức thấy được, trên đỉnh ngọn núi đầu tiên, có khắc ba chữ to!

Ba chữ kia là huyết sắc, dường như bị nhuộm đỏ.

Yêu Tiên Tông!

Khoảnh khắc nhìn rõ ba chữ kia, tâm thần Mạnh Hạo bỗng nhiên chấn động. Tuy rằng hắn đã sớm có suy đoán, nhưng hôm nay rốt cục xác định, nơi này chính là … Yêu Tiên Tông. Chuẩn xác mà nói, nơi này là … Yêu Tiên cổ tông!

Mà nơi đây, đương nhiên là Yêu Tiên cổ giới!

Một tông, chính là thế giới!

Đáng tiếc, hiện giờ tông này đã bị hủy diệt hoàn toàn, biến mất trong sông dài lịch sử. Thứ duy nhất còn tồn tại, chính là sơn môn vô biên từng huy hoàng tại sơn hải thứ chín!

Sơn môn này, đủ để cất chứa trên trăm vạn đệ tử!

Hơn nữa, khiến Mạnh Hạo hô hấp dồn dập chính là, trên đỉnh đầu tiên, hắn nhìn thấy một bộ hài cốt. Đây là một hài cốt Ứng Long, so với Ứng Long mà Mạnh Hạo nhìn thấy ở Kháo Sơn Tông năm đó, thì khổng lồ hơn nhiều lắm, nó lớn khoảng mấy ngàn trượng, vô cùng kinh người.

Đối với Ứng Long, Mạnh Hạo có cảm tình đặc biệt, giờ phút này khi hắn nhìn thấy, thì vẻ mặt có chút mờ mịt. Sau khi dần dần khôi phục, hắn nhìn về phía đỉnh thứ hai.

Khi Mạnh Hạo nhìn qua đỉnh thứ hai, tâm thần bỗng nhiên chấn động, hô hấp của hắn lại trở nên dồn dập. Lúc trước hắn chỉ là đại khái liếc qua, không có nhìn cẩn thận, giờ phút này vừa nhìn, lại thấy trên đỉnh thứ hai, cũng có một bộ hài cốt thật lớn.

Hài cốt này, là hình người, nhưng lại là người khổng lồ, mà sau lưng … thì có cánh!!!

Nhìn không ra màu sắc của cánh, bởi vì hiện ra trước mặt Mạnh Hạo chỉ là một bộ hài cốt. Nhưng hình dáng đó, còn cả bộ dạng đầu lâu của người này, làm cho trong đầu Mạnh Hạo lập tức hiện lên bộ dáng con dơi màu đen!

Ở ngọn núi thứ ba, là bộ hài cốt thứ ba. Sau khi thấy bộ hài cốt này, Mạnh Hạo cũng tìm được điểm quen thuộc, tâm thần hắn càng trở nên chấn động mãnh liệt hơn. Bởi vì hài cốt này, nửa thân trên là người, nửa thân dưới là thú, giống hệt bộ hài cốt trong thánh địa của Ô Thần ngũ bộ, nơi Mạnh Hạo lấy được cái kiếm gỗ thứ ba!

Mà ở ngọn núi thứ tư, thế mà lại có … một con rồng dài chừng vạn trượng!

Rồng này mặc dù là hài cốt, thì vẫn kinh người như trước!

Rồng, cho dù là ở Tu Chân giới, cũng là vật truyền thuyết, Mạnh Hạo chỉ gặp qua ở trong một vài thần thông thuật pháp. Nhưng rồng chân chính, thì đây vẫn là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy.

Về phần ngọn núi thứ năm, cách Mạnh Hạo quá xa, Mạnh Hạo thấy không rõ hài cốt trên đó, nhưng chỉ từ bốn ngọn núi trước, cũng đủ khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động chưa từng có.

Hắn mơ hồ cảm thấy, Yêu Tiên cổ giới này, đối với bản thân, có sự liên hệ rất lớn!!

- Ba thanh mộc kiếm, chẳng lẽ … đến từ nơi này?

Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Nhìn tông môn khổng lồ này, Mạnh Hạo có thể tưởng tượng ra, Yêu Tiên Tông năm đó, dũng mãnh cỡ nào.

Trong lúc tâm thần Mạnh Hạo còn đang chấn động, bỗng nhiên, hai mắt hắn co rụt lại. Trong giây lát, tại trên ngọn núi thứ tư của Yêu Tiên Tông, hắn thấy được một bóng người!

Bóng dáng ấy, có thể nhìn ra là một vị nam tử, quay lưng về phía mình, dường như mang theo vô tận tang thương và sa sút, còn có cô độc thật sâu. Y dường như đứng trên đỉnh ngọn núi thứ tư, nhưng trong lúc Mạnh Hạo chớp mắt, bóng dáng ấy liền biến mất, khiến cho trong mắt Mạnh Hạo chớp động tinh quang. Hắn không cho rằng đó chỉ là ảo giác của bản thân.

Đúng lúc này, bỗng nhiên, Yêu Tiên Tông dũng mãnh đã trở thành đống hoang tàn trước mắt Mạnh Hạo, lập tức trở nên mơ hồ. Mơ hồ này giống như một màn sương mông lung, bao trùm toàn bộ thế giới.

Nó cũng làm cho Mạnh Hạo cùng với cả dải ngân hà xung quanh hắn, tại thời khắc này, cũng xuất hiện vẻ mông lung. Cảnh tượng này vừa xuất hiện, lập tức khiến trong lòng Mạnh Hạo có chút cảnh giác.

Hắn mơ hồ cảm thấy, thời khắc quan trọng nhất trong hành trình tới Yêu Tiên cổ giới lần này, đã xuất hiện.

Hắn nhìn không chuyển mắt, trong cơ thể, tu vi vận chuyển toàn diện, nhìn về phía thế giới, nhưng chỉ nhìn không thì vẫn là một mảnh mơ hồ. Mạnh Hạo cắn răng một cái, lập tức dùng Tiên Đồng chi pháp mà chim anh vũ dạy hắn lúc trước.

Chợt nhìn lại!

Vừa nhìn, tâm thần Mạnh Hạo lại tràn đầy khiếp sợ. Hắn nhìn thấy, sau thế giới mông lung này, Yêu Tiên Tông vẫn như thế, nhưng … Yêu Tiên Tông giờ khắc này, lại không phải là một đống hoang tàn đầy hài cốt, mà là … cực kỳ náo nhiệt!!

Vô số bóng dáng, bay qua bay lại giữa các ngọn núi, vô số tu sĩ tu hành trong vùng núi này, ánh sáng các loại thuật pháp không ngừng tản ra. Mà trên không trung xanh thẳm, có vô số tiên thú tao nhã, đang bay ở trên trời.

Ứng Long ở đỉnh thứ nhất, giờ phút này ngửa mặt lên trời rống một tiếng, khi thân thể nó bay lên, trời đất nổi cuồng phong. Nhưng đối với nó, giống như chỉ là một cái duỗi lưng khi mỏi mà thôi.

Đỉnh thứ hai, hài cốt khiến Mạnh Hạo nghĩ tới con dơi màu đen kia, chân chân chính chính là một con dơi màu đen khổng lồ, đã hóa hình người. Nhưng khí tức dũng mãnh của nó, khiến Mạnh Hạo chỉ liếc mắt nhìn, đã thấy kinh tâm động phách.

Toàn bộ thế giới này, toàn bộ tông môn, giờ phút này, không có nửa điểm tử khí, mà là một mảnh sức sống dào dạt. Ở ngọn núi thứ năm nơi xa, có từng trận thanh âm truyền ra, giống như đang giảng đạo truyền kinh!

Trên bầu trời, cầu vồng như cầu, hào quang vạn trượng, vô số bóng dáng khoanh chân ngồi trên đó, giống như đang nghe kinh văn, giống như đang tự minh ngộ đạo.

Những tu sĩ này, bộ dáng khác nhau, có khi là người, có khi là … yêu!

Ở trong lúc tâm thần Mạnh Hạo chấn động, bỗng nhiên, hắn nhìn lại đỉnh thứ tư lúc trước. Thế nhưng ở nơi đó, lại xuất hiện một bóng người, vẫn là nam tử mà Mạnh Hạo đoán lúc trước, bóng dáng vẫn như cũ, cảm giác tang thương, khiến Mạnh Hạo có chút hô hấp dồn dập.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 862: Cố nhân không muốn nhìn thấy nhất.

Nam tử này hình như phát hiện ra, xoay người liếc nhìn Mạnh Hạo một cái.

Chỉ liếc mắt nhìn qua, trong đầu Mạnh Hạo lập tức nổ vang. Hắn không thấy rõ bộ dáng đối phương, nhưng cảm giác tất cả thế giới trong mắt đang tầng tầng vỡ vụn, tan thành mây khói. Đã không còn là viễn cổ phồn hoa, mà một lần nữa trở thành bộ dạng hoang tàn đầy hài cốt hiện giờ.

Cùng lúc đó, trong khi Mạnh Hạo vẫn còn chấn động, dải ngân hà chỗ hắn, đột nhiên vòng về phía phế tích Yêu Tiên cổ tông. Trong lúc ngân hà quét qua, tất cả bụi bặm trong đó, đều lập tức tản ra, nhanh chóng rơi xuống Yêu Tiên Tông khổng lồ.

Tính cả Mạnh Hạo, hơn mười tu sĩ đến từ vùng đất Nam Thiên, giờ phút này cũng lập tức phân tán, rơi xuống những vị trí khác nhau.

Trong những người này, Mạnh Hạo là người duy nhất thức tỉnh. Giờ phút này, trong đầu hắn vù vù, thân thể không bị khống chế, rơi thẳng xuống đống hoang tàn phía dưới, tốc độ cực nhanh. Ngọn núi trước mắt càng lúc càng lớn, một cỗ khí tức tử vong mục nát cũng tản ra đập vào mặt, trong chớp mắt liền rơi xuống đỉnh núi thứ hai. Cho đến khi ầm một tiếng, nháy mắt khi chạm đất, Mạnh Hạo bỗng nhiên khôi phục khống chế đối với thân thể, tu vi hắn bỗng nhiên triển khai, tay phải nâng lên, nhấn xuống mặt đất trống rỗng một cái.

Trong tiếng nổ vang, trong bụi đất tung bay, Mạnh Hạo quỳ một gối trên mặt đất, tóc bay lên, khi ngẩng đầu, trong mắt lóe lên tinh mang.

Mạnh Hạo biết những người khác, trừ mình ra, lúc trước không có một ai thức tỉnh, nhưng lúc này nếu chỉ phán đoán thì sẽ không tốt. Hắn không chút chần chờ, thần thức đột nhiên tản ra muốn quan sát xung quanh.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Mạnh Hạo liền chìm xuống. Thần thức của hắn ở thế giới bên ngoài, có thể đạt tới chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng, nhưng ở trong này, thì chỉ còn chín mươi chín trượng, bị áp chế gấp trăm lần.

- Yêu Tiên cổ giới này, ngàn năm mở một lần, thiên kiêu các tông môn khác, nắm chắc nội tình bên trong, cho nên đối với nơi này hắn là hiểu rất rõ. Duy chỉ có ta, đối với chỗ này hiểu biết quá ít.

- Lúc này, việc trước tiên cần làm là tìm hiểu tình huống nơi này, sau đó mới tìm tạo hóa.

Ánh mắt Mạnh Hạo chớp động, ngẩng đầu nhìn hư không, không có hành động thiếu suy nghĩ rồi bay lên, mà là ở trên mặt đất, cẩn thận đi về phía trước.

Gạch đá bốn phía đều đã nứt ra, mọc rêu xanh, còn có một vài chỗ, có dấu vết máu tươi, không biết đã khô cạn bao nhiêu năm, vô số bộ hài cốt, Mạnh Hạo nhìn mà thấy ghê người.

Còn có ốc xá sụp xuống khắp nơi, cột nhà gãy đổ mọi chỗ, trên mặt đất thỉnh thoảng sẽ có hố sâu. Nơi đây thoạt nhìn không cách đỉnh thứ hai quá xa, nhưng trên thực tế, khi đi lên phía trước, Mạnh Hạo mới cảm nhận được khoảng cách thật lớn.

Chỉ một canh giờ ngắn ngủi, Mạnh Hạo liền thấy được mấy ngàn bộ hài cốt, có lớn có nhỏ, có đầy đủ, có rải rác, có cái như tu sĩ, cũng có cái lại là yêu.

Về phần túi trữ vật, hắn cũng nhìn thấy hơn mười cái, nhưng thần thức đảo qua, những túi trữ vật này liền tan thành tro bụi. Hiển nhiên là năm tháng trôi qua quá lâu, nên đã mục hết, tính cả vật phẩm trong đó cũng đã trở thành bụi bặm.

- Túi trữ vật cũng đã trở thành tro bụi, có thể thấy được niên đại mà Yêu Tiên cổ tông này tồn tại, cách bây giờ đã lâu đến cực hạn. Nhưng mà những thi thể này, tuy rằng đều là hài cốt, thế mà lại có thể miễn cưỡng bảo tồn. Chẳng lẽ, bản thân những hài cốt này không tầm thường?

Mạnh Hạo như thoáng có chút suy nghĩ, ngồi xổm xuống, lấy lên một khối hài cốt nửa người nửa thú trước mặt. Cho dù người này đã chết không biết bao lâu, nhưng Mạnh Hạo vẫn từ hài cốt này, cảm nhận được lực lượng thân thể dũng mãnh kia.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, tay phải bỗng nhiên nâng lên, bắt lấy cánh tay của bộ hài cốt này, hơi hơi dùng sức. Nhưng cho đến khi Mạnh Hạo dùng toàn lực của trạng thái đệ nhất mệnh, cánh tay của hài cốt này cũng không hư hao chút nào.

Cảnh tượng này, khiến sắc mặt Mạnh Hạo biến đổi, hai mắt hắn hơi hơi lóe lên, lập tức mở ra đệ tứ mệnh, lại nắm lại, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng tạo ra một vết nứt nhỏ.

Mạnh Hạo trầm mặc, giải phóng trạng thái đệ tứ mệnh, sắc mặt âm tình bất định, đứng lên, nhanh chóng đi thẳng về phía trước. Một đường này, phàm là gặp phải hài cốt, hắn đều cúi đầu xem xét.

Cho đến khi Mạnh Hạo đã xem xét ước chừng hơn một ngàn hài cốt, hắn mới hít sâu rồi thở ra một hơi, trong mắt lóe lên tia kỳ dị.

- Một bộ hài cốt dũng mãnh có lẽ chỉ là trường hợp đặc biệt. Nhưng đoạn đường này, một ngàn bộ hài cốt, cái nào cũng như vậy, thì cũng không phải là đặc biệt nữa rồi!

- Tông môn viễn cổ này trên phương diện tu hành, hiển nhiên là không cùng một dạng với bây giờ, tu không chỉ là trong cơ thể, còn có ngoài thân thể. Vả lại bọn họ đã chết lâu lắm rồi, nhưng hài cốt vẫn có thể khiến ta mở ra đệ tứ mệnh, thậm chí có một vài bộ, đoán chừng, cho dù ta mở ra đệ lục mệnh, cũng không thể tổn thương họ chút nào.

- Nếu bọn họ còn sống … cho dù ta mở ra đệ thất mệnh, cũng tuyệt không phải là đối thủ. Tồn tại mạnh mẽ như vậy, nơi đây lại có mấy ngàn, thậm chí mấy vạn, hơn mười vạn …

Miệng Mạnh Hạo có chút đắng nghét, hắn coi như là chân chính thấy được sự khủng bố của đệ tử tông môn viễn cổ.

Quan trọng nhất là, những người này tử vong, phần lớn là bị một kích giết chết, vả lại rất nhiều người là bị chia năm xẻ bảy. Thoạt nhìn, không giống như đệ tử nội môn, khả năng rất lớn … bọn họ chỉ là đệ tử bình thường.

Hai mắt Mạnh Hạo hiện lên tia sáng mãnh liệt, hứng thú đối với cái Yêu Tiên cổ tông này nhanh chóng dâng cao. Hắn tới nơi này, vốn chỉ là vì Chỉ Hương, vì Yêu Binh Hoang Trủng.

Nhưng lúc này, hứng thú của Mạnh Hạo đã nhiều thêm một cái, hắn muốn biết đệ tử Yêu Tiên Tông này tu luyện công pháp gì, nơi đây có thể còn có một chút truyền thừa tồn tại hay không.

- Nếu có thể đạt được truyền thừa viễn cổ…

Tim Mạnh Hạo đập thình thịch, ánh mắt chợt lóe, nhanh chóng bay nhanh về phía trước. Thời gian chậm rãi trôi qua, khi Mạnh Hạo rơi xuống nơi đây là buổi trưa, lúc này, bầu trời đã là hoàng hôn.

Không trung nơi này, ở trong mắt Mạnh Hạo, tìm không ra điểm khác

nhau với vùng đất Nam Thiên, dường như cũng là một thế giới. Mà hiển nhiên, thế giới này thuộc về Yêu Tiên cổ tông.

- Sơn môn của một tông, chính là một cái thế giới, mà tông môn mênh mông như thế, không biết trong thiên địa, trong tinh không có mấy cái …

Mạnh Hạo nhìn hoàng hôn sắp buông xuống, sắc trời tối dần, vừa đi về phía trước, vừa quan sát bốn phía.

Có lẽ là do Yêu Tiên cổ tông này quá lớn, cũng có thể do nguyên nhân khác. Từ buổi trưa Mạnh Hạo tới nơi này, thì không đụng phải bất kỳ một tu sĩ vùng đất Nam Thiên nào. Thứ nhìn thấy, ngoài những đại điện bị phá hủy sụp xuống, thì chính là vô số bộ hài cốt. Điêu lan ngọc thế này, đã sớm trở thành quá khứ, từng đại điện tinh mỹ xa hoa này, giờ phút này cũng đã là một đống đá vụn hoang tàn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 863: Cố nhân không muốn nhìn thấy nhất. (2)

Còn có một vài khu vực, Mạnh Hạo rõ ràng nhìn thấy có tồn tại một tầng cấm chế. Tuy rằng thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng uy lực của cấm chế, vẫn khiến Mạnh Hạo sau khi cảm thụ một chút, thì kinh hãi không ngừng.

Dựa theo suy đoán của hắn, những cấm chế này, cho dù là Hô Diên Lão Tổ, đụng chạm một chút, chỉ cần một chút … cũng chết chắc luôn!

- Yêu Tiên Tông … mang theo một chữ tiên. Chẳng lẽ là nói, tông môn nơi đây, đều là tiên!!

Mạnh Hạo bị chính ý tưởng này của mình dọa sợ một chút, ánh mắt chợt lóe, khi đi về phía trước thì cẩn thận hơn. Đoạn đường này, hắn nhìn thấy quá nhiều nơi có tồn tại cấm chế, những cấm chế đó có mạnh có yếu, nhưng cho dù là yếu nhất, cũng làm cho Mạnh Hạo không thể không buông tha.

Thậm chí hắn còn nhìn thấy một động phủ, dường như được bảo tồn hoàn hảo, giờ phút này, cấm chế dũng mãnh đó, cho Mạnh Hạo cảm giác, giống như gặp phải tám tiên khi đi Khư Kiều giới trước kia, mà còn khủng bố hơn.

Nhìn hoàng hôn sắp tiêu tan, thiên địa dần dần có chút tối đen, bóng dáng Mạnh Hạo đi về phía trước đột ngột ngừng một chút. Khi ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa, ở phía trước hắn, là một cung điện đã sụp đổ, mà ở hai bên cung điện hoang tàn này có đứng hai vị nữ tử.

Một người trong đó, chính là cô gái mặc váy dài màu lam lúc trước dán

ngực lên mặt Mạnh Hạo, giúp Mạnh Hạo cảm nhận được một mảnh mềm mại. Cô gái này so với khi nhắm mắt còn lạnh băng hơn, trong hai mắt mang theo lãnh ý, cũng có một chút sát khí.

Bị nàng ngóng nhìn là một cô gái khác, sau khi Mạnh Hạo nhìn thấy lập tức nhíu mày. Nếu nói trên đời này, nữ tử nào mà hắn không muốn nhìn thấy nhất, ngoại trừ Chỉ Hương ra, thì chỉ có một người.

Phương Du!

Nữ tử cực kỳ bạo lực năm đó, cho Mạnh Hạo một ấn tượng cực kỳ khắc sâu. Một quyền kia đánh lên mặt đất, tạo thành một cái hố sâu, cùng chiến ý nồng đậm trong mắt năm đó, khiến Mạnh Hạo giờ phút này hồi tưởng lại, vẫn cảm thấy có chút không lạnh mà run.

Đây là nữ tử bạo lực nhất đời này hắn gặp phải!

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, theo bản năng lui về phía sau. Hai cô gái này, ai hắn cũng không nguyện ý đối mặt. Một người là băng sơn lúc trước cản trở tầm mắt bản thân, khiến Mạnh Hạo cảm giác vô cùng quá phận. Còn người kia, lại là nữ tử một lời không hợp liền trực tiếp hóa thân thành bạo long khủng bố.

Nhưng đồng thời khi Mạnh Hạo đang nhìn về phía các nàng, hai người này cũng đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo.

Nữ tử mặc váy dài màu lam lạnh như băng đảo mắt qua Mạnh Hạo, khi nhận thấy tu vi của Mạnh Hạo chỉ là Nguyên Anh đại viên mãn, thì mang theo một chút khinh thường, trực tiếp thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía Phương Du.

Theo nàng, Nguyên Anh đại viên mãn cho dù không tầm thường, nhưng đối với Quý gia mà nói, tu vi như vậy, tuy rằng cũng có thể đứng trong danh sách, nhưng cũng chỉ là hạng chót. Mà nàng, cho dù không phải

Trảm Linh chân chính, nhưng cũng là Trảm nửa đao, là một trong chín người có hy vọng lớn nhất tấn công Tiên cảnh, của Quý gia vùng đất Nam Thiên nghìn năm qua.

Mà đối thủ của nàng, ngoài tám người khác trong cùng gia tộc ra, thì chính là thiên kiêu Phương gia trước mắt này.

Phương Du cũng nhìn thấy Mạnh Hạo. Trong nháy mắt khi nhìn thấy hắn, nàng cũng hơi sửng sốt, hiển nhiên là làm sao cũng không ngờ tới, thế mà lại ở chỗ này, nhìn thấy Mạnh Hạo.

Khi thấy Mạnh Hạo lui về phía sau, Phương Du lập tức lên tiếng.

- Ngươi đừng đi!

Phương Du không mở miệng thì thôi, nàng vừa mới nói xong, Mạnh Hạo lập tức xoay người bỏ chạy.

- Ngươi không nghe ta nói hả!

Phương Du lập tức trừng to mắt, trong mắt hiện lên sự tức giận, thân thể nhoáng lên một cái muốn đuổi theo. Cảnh tượng này, khiến nữ tử lạnh như băng kia nhìn mà sửng sốt, lập tức cười lạnh, thân thể trong nháy mắt biến mất, khi xuất hiện, thì đã ngăn cản trước mặt Phương Du.

- Quý Tiếu Tiếu, tiện nhân ngươi, cút ngay cho ta!

Tay phải Phương Du nâng lên, trực tiếp đánh một quyền xuống mặt đất. Tiếng nổ kinh thiên lập tức vang lên, mặt đất tầng tầng sụp đổ, một cỗ xung kích mãnh liệt, trực tiếp ầm ầm khuếch tán ra bát phương.

Khi Mạnh Hạo bay nhanh, thì cảm nhận được phía sau truyền đến lực lượng mạnh mẽ, tốc độ càng nhanh hơn. Hắn cũng không nguyện ý vô duyên vô cớ đánh một chầu với bạo long này. Đây không phải do ai

mạnh ai yếu, mà là giữa hai người không có cừu oán. Nếu thực đánh nhau, Mạnh Hạo cảm thấy bất lợi cho hành động sau này của mình ở chỗ này.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, xung kích khuếch tán, mặt đất tầng tầng vỡ vụn, nhấc lên sóng gợn. Tại trong lúc nữ tử lạnh như băng kia phất tay chống cự, Phương Du thấy Mạnh Hạo đã chạy nhanh hơn, lập tức giận dữ, cắn răng, thế mà lại từ trong túi trữ vật, lấy ra một bộ găng tay, mang lên tay phải, bước về phía trước, hung hăng đánh một quyền tới.

Nàng vừa đi về phía trước, vừa đánh ra, hư vô lập tức chấn động, thiên địa hồng mang. Nữ tử lạnh như băng kia sắc mặt đại biến, thân thể không ngừng lui về phía sau. Cho đến khi liên tục chống cự bảy tám quyền, thì thân thể nàng ta lập tức biến mất, khi xuất hiện, đã ở phía xa, khóe miệng tràn ra máu tươi.

- Phương Du, ngươi điên rồi. Cho dù ta và ngươi xem nhau không vừa mắt. Cho dù ta ở Trường An đoạt ngọc bội ngươi nhìn trúng, ngươi cũng không cần đến nỗi, vừa thấy ta, liền không tiếc toàn lực chứ!

- Ngươi cút cho ta!

Phương Du lửa giận ngút trời, thân thể nhoáng lên một cái, đuổi theo Mạnh Hạo, đối với Quý Tiếu Tiếu kia, căn bản là không thèm để ý tới.

Quý Tiếu Tiếu lại hơi sửng sốt, nhìn theo phương hướng Mạnh Hạo bỏ chạy, bỗng nhiên mỉm cười. Nàng vốn là mỹ nhân tuyệt mỹ lạnh như băng, nhưng nụ cười giờ phút này, như là bách mị sinh, tản ra vẻ đẹp kinh người.

- Phương Du này luôn tâm cao khí ngạo, tuy rằng tính tình không tốt, nhưng cho tới bây giờ, cũng chưa thấy nàng ta tức giận như thế đối với một nam tử nào. Giữa hai người bọn họ, có chút vấn đề…

- Hừ, từ nhỏ tới lớn, ngươi và ta đều nhìn trúng đồ tốt giống nhau, không ngừng tranh đoạt. Lần này ta muốn đoạt với ngươi!

Hai mắt Quý Tiếu Tiếu cong như trăng lưỡi liềm, hiện lên quang mang rực rỡ, thân thể mềm mại nhoáng lên một cái, lao thẳng về phía trước, đuổi theo.

Mạnh Hạo nhanh chóng lao đi, trong lòng thầm than xui xẻo. Cô gái lạnh lùng kia thì thôi đi, Mạnh Hạo tuy cảm thấy cô ta có phần quá đáng, nhưng trên thực tế chuyện quá đáng như vậy, nếu là vào lúc khác, Mạnh Hạo thấy mình cũng khó mà tránh được, chịu chút thiệt, cũng không phải không chấp nhận được.

Dù sao cũng không phải đối phương cố ý, chuyện này có thể bỏ qua được.

Mạnh Hạo cảm thấy mình vốn là thư sinh, nên khoan dung độ lượng, phải rộng rãi mới đúng.

Nhưng hắn không ngờ được, ở nơi này, lại nhìn thấy Phương Du, nhớ đến Phương Du bạo lực lúc trước, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, lại tăng tốc.

Nhưng sau lưng hắn, lúc này lại có tiếng gió rít, một cơn lốc ầm ầm quét tới. Trong cơn lốc đó, chính là Phương Du vẻ mặt giận dữ.

- Mạnh Hạo ngươi dừng lại cho ta, ngươi dám không nghe lời ta?

- Ngươi có tin lần này ta sẽ đánh chết ngươi không!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 864: Gọi tỷ!

Giọng của Phương Du vốn rất dễ nghe, nhưng hiện giờ vang lên, rơi vào trong tai Mạnh Hạo, lại không khác gì La Sát.

Ầm!

Mặt đất bên cạnh Mạnh Hạo lập tức nổ tung, bị Phương Du một quyền cách không đánh nát, dẫn tới xung kích. Thấy sắp chạm tới bản thân, Mạnh Hạo không hề chần chừ, mở ra đệ nhị mệnh, tốc độ lập tức tăng lên.

- Ngươi đừng đuổi nữa, hai chúng ta cũng không có ân oán, việc gì phải như thế. Huống hồ ngươi còn không nhất định đánh thắng ta.

Mạnh Hạo thở dài.

- Ngươi nói cái gì?

Phương Du tức giận, lấy ra một bình đan dược trong túi trữ vật, đổ thẳng vào mồm, toàn thân lập tức bùng lên hỏa diễm, trong khoảnh khắc, tốc độ tăng mạnh, lập tức xuất hiện sau lưng Mạnh Hạo, đánh ra một quyền. Nhưng mặc dù nàng tức giận, một quyền này cũng không phải là trí mạng, mà đánh vào hư không, chỉ là muốn Mạnh Hạo dừng lại.

Nhưng một quyền vừa ra, Mạnh Hạo lập tức mở ra đệ tam mệnh, tốc độ một lần nữa tăng lên, hóa thành một làn khói xanh, chạy về phía xa. Nắm đấm của Phương Du liền rơi vào không khí, nàng hơi sửng sốt, rồi đột nhiên cười.

- Nhãi ranh … nhiều năm không gặp, cũng có chút bản lĩnh.

Nói rồi, nàng tiếp tục đuổi theo. Hai người một trước một sau, tốc độ đều cực nhanh, mỗi lần Phương Du vừa đuổi tới, Mạnh Hạo lập tức tăng tốc, khiến cho Phương Du luôn không thể đuổi kịp.

Chỉ là cơn giận của nàng, cũng đã tan rồi, hiện giờ trên gương mặt nàng hiện ra nụ cười vui vẻ, thỉnh thoảng đấm tới, nhìn thấy Mạnh Hạo vội vã né tránh, nàng lại cất tiếng cười.

Phương Du cười vui vẻ, Mạnh Hạo thì lại cười khổ.

- Ta làm sao lại chọc vào một kẻ như vậy chứ, mới qua hơn một trăm năm, hiện giờ nàng cư nhiên ... đã sắp Trảm Linh rồi!

Mạnh Hạo đột nhiên cảm thấy thật bất công. Bản thân trăm cay nghìn đắng, không tiếc bế quan trăm năm, thậm chí hóa thân biển tím, ngưng tụ bảy đồ đằng, trải qua mấy lần thiên kiếp, thậm chí mỗi bước đều hoàn mỹ.

Nhưng đến hiện giờ, cũng chỉ mới đến mức nửa bước Trảm Linh, nhưng đối phương... lại cũng như vậy.

- Thiên kiêu của đại gia tộc, đều là như vậy.

Mạnh Hạo thầm than, nhưng nghĩ đến hơn một trăm năm trước, đối phương mạnh hơn bản thân đến mấy cảnh giới, cũng hơi cảm thấy cân bằng hơn.

Ngay khi hai người, ngươi chạy ta đuổi, bọn họ đã tới gần đỉnh của ngọn núi thứ hai. Đột nhiên, một cầu vồng màu xanh, lập tức xuất hiện từ hư không, vừa xuất hiện liền lao về phía Phương Du.

Tốc độ cực nhanh, khiến Phương Du biến sắc, quay người giơ tay lên, đấm tới một quyền.

Ầm một tiếng, Phương Du lùi lại mấy bước, cầu vồng xanh cũng lui lại, hóa thành một sợi trường tiên, đồng thời, một người đàn ông đi ra. Người đàn ông này có mái tóc rất dài, cao gầy, vẻ mặt tuấn tú, nơi mi tâm có một vết ngấn màu đỏ, đôi mắt lấp lánh, như ẩn chứa chớp điện.

Gã mặc một bộ trường bào màu xanh, trên vai có một con quạ đen. Con quạ này vô cùng quỷ dị, có ba mắt, nhìn chằm chằm Phương Du.

Mà bên cạnh người đàn ông này, còn có một con sói trắng, phát tán ra sự sắc bén, lạnh lùng nhìn bốn phía.

Ngay khi người đàn ông này xuất hiện, xung quanh Phương Du, lập tức quanh xuất hiện tám cột sáng ở tám phía, chiếu thẳng lên trời, cả bầu trời lập tức rực rỡ sắc màu.

- Bát Phương Thông Minh!

Người đàn ông này dửng dưng cất lời, tám cột sáng này lập tức giống như phong ấn, khóa chặt Phương Du ở bên trong.

- Quý Minh Phong!

Vẻ mặt Phương Du biến đổi, đồng thời, có tiếng hừ lạnh vang lên từ sau lưng gã. Chính là Quý Tiếu Tiếu, nàng chậm rãi đi tới, ánh mắt lấp lánh sát cơ.

- Lẽ nào tổ tông Phương gia ngươi, không nói cho ngươi, trong Yêu Tiên cổ tông này, tuyệt đối không thể mạo muội xông tới sao?

- Lẽ nào Phương Du ngươi, quên mất trong số đạo tử đời này của Quý gia ta, có người có sở trường Minh Diễn Thuật?

- Chúng ta gặp nhau, vốn là bất ngờ, nếu lúc đó ngươi rời đi, ta cũng không làm gì được ngươi, nhưng ngươi lại cho ta cơ hội thông báo cho

Minh Phong. Có gã thôi diễn, tính ra ngươi nhất định đi qua chỗ này!

Quý Tiếu Tiếu dửng dưng nói.

Mạnh Hạo đã dừng lại từ lâu, ở xa xa lạnh lùng nhìn tất cả, mắt thấy Phương Du trúng phải mai phục, lúc này bị phong ấn, hắn cau mày lại.

- Ngươi dám khiến ta bị thương sao?

Phương Du lạnh lùng nhìn lại, bình tĩnh mở miệng, trong mắt không hề thấy vẻ tức giận, ngược lại lại có một luồng khí tức đáng sợ, càng lúc càng mạnh.

- Khiến ngươi bị thương làm gì? Phương gia ngươi tuy không nổi danh ở vùng đất Nam Thiên, nhưng trên Đông Thắng Tinh, lại là đệ nhất gia tộc thanh danh hiển hách. Chúng ta không muốn khiến ngươi bị thương, chỉ cần vây ngươi ba ngày, cắt đứt đường đi của ngươi, để ngươi không tìm được ký thân, cũng đã đủ rồi.

Quý Tiếu Tiếu mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

Quý Minh Phong bên cạnh, luôn nở nụ cười, không hề mở miệng, nhưng trong mắt Mạnh Hạo ở phía xa, hắn cảm thấy Quý Minh Phong nguy hiểm hơn Quý Tiếu Tiếu rất nhiều.

Thậm chí lúc nhìn Quý Minh Phong, Mạnh Hạo luôn có cảm giác lạnh sống lưng.

- Cũng phải cảm tạ vị đạo hữu này, tiểu muội Quý Tiếu Tiếu, gặp nhau tức là có duyên, hôm nay không tiện đãi khách, đạo hữu, có duyên thì sẽ gặp lại.

Quý Tiếu Tiếu nhìn Phương Du, lại nở nụ cười với Mạnh Hạo.

Quý Minh Phong cũng nhìn Mạnh Hạo một cái, hơi cười gật đầu, nhưng một chút khinh miệt trong ánh mắt, vẫn bị Mạnh Hạo nhìn ra.

Phương Du cũng nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo im lặng, không hề nói chuyện, quay người rời đi. Chuyện này không phải chuyện hắn có thể can dự, Phương Du bị phong ấn, nhưng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa bản thân cũng không thân không thích với nàng, không đáng để ra tay.

Mà đồng thời đối kháng với hai người Quý gia, Mạnh Hạo thực không nắm chắc. Đặc biệt là cảm giác Quý Minh Phong tạo cho Mạnh Hạo, có phần còn nguy hiểm hơn cả Hô Diên Lão Tổ.

Lúc Mạnh Hạo quay đi, nụ cười trên mặt Quý Tiếu Tiếu càng tươi hơn. Đối với một người luôn lạnh lùng như nàng mà nói, nụ cười hôm nay, có thể đã nhiều hơn so với mấy tháng bình thường, đặc biệt là khi nàng nhìn thấy vẻ phức tạp và thất vọng trong mắt Phương Du, còn cả nỗi đau như đâm vào tâm can kia, nụ cười Quý Tiếu Tiếu càng tươi, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, cũng có thêm một chút thưởng thức.

Nàng ta đột nhiên cảm thấy, sau này bản thân có thể thông qua nam tử này, tiếp tục đả kích Phương Du.

Mạnh Hạo đi được ba bước, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Phương Du.

Hắn nhìn thấy vẻ thất vọng và phức tạp trong mắt Phương Du, còn cả nỗi đau mà hắn có thể cảm nhận được. Nó không liên quan đến tình cảm, mà giống như nỗi đau khi bị người thân vứt bỏ, khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động.

Trong im lặng, đôi mắt hắn lóe lên tinh mang, rõ ràng biết làm như vậy là không sáng suốt, nhưng trong đầu Mạnh Hạo không rũ bỏ được nỗi

đau trong mắt Phương Du. Hắn cũng không biết vì sao, trong khoảnh khắc có quyết định này, sát khí toàn thân lập tức dâng cao.

Quý Tiếu Tiếu cau mày, mà khóe miệng Quý Minh Phong bên cạnh cũng xuất hiện chút lạnh lùng.

Đúng khoảnh khắc này, Mạnh Hạo lập tức mở ra đệ thất mệnh!

Ầm!

Thân thể hắn đột nhiên bành trướng, mái tóc dài ra, khí tức bản thân, kinh thiên động địa, gấp đôi, gấp tám, gấp mười sáu... Cho đến khi sức chiến đấu đạt đến sáu mươi tư lần Nguyên Anh đại viên mãn bạo xuất trong khoảnh khắc, xung quanh hắn xuất hiện vòng xoáy, cuồng phong gào thét, dẫn tới khói bụi mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 865: Đặc thù của Yêu Tiên cổ tông.

Thân thể hắn, cao lớn lên nhiều, cảm giác giống như tiên ma, hoàn toàn thể hiện trên thân thể Mạnh Hạo.

Vẻ mặt Quý Tiếu Tiếu đột nhiên biến đổi, Quý Minh Phong cũng nheo mắt lại.

Đôi mắt Phương Du, hiện lên ánh lấp lánh.

Khoảnh khắc này, thân thể Mạnh Hạo ầm vang, bộc phát toàn bộ tốc độ, lập tức đã tới.

Tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc đã tiếp cận, tay phải Quý Tiếu Tiếu giơ lên, chỉ về phía trước. Trước người nàng lập tức xuất hiện một bong bóng, bong bóng này lập tức trở nên khổng lồ, nổ tung trước mặt Mạnh Hạo.

Ầm!

Bong bóng nổ tung, thân thể Mạnh Hạo chấn động, nhưng lại không hề dừng lại, một lần nữa tới gần. Quý Minh Phong dửng dưng chỉ tới, con sói bên người gã tru lên, rồi lao tới, nhưng còn chưa tới gần, Huyết Ngao đã hóa thành một vầng sáng đỏ, xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, cắn tới. Thân thể con sói run rẩy, còn chưa kịp phản ứng, một tiếng rắc, đã bị Huyết Ngao nuốt sống.

Sự việc quá bất ngờ, khiến Quý Minh Phong ngây ra, lập tức trong mắt xuất hiện sát cơ mạnh mẽ.

Quý Tiếu Tiếu kinh hãi, khí tức Trảm Linh trên người Huyết Ngao khiến nàng tái mặt.

Lúc này, Mạnh Hạo đã tới gần nơi phong ấn Phương Du, hắn liếc nhìn Phương Du bên trong phong ấn, ánh mắt hai người nhìn nhau, như thông linh, Phương Du lập tức nắm tay lại, khí tức toàn thân bộc phát, đấm tới phong ấn.

Nắm đấm của Mạnh Hạo, cũng tới theo, hai người hai bên phong ấn, đồng thời đánh vào một vị trí, cùng một cột sáng!

Tám cột sáng, trong khoảnh khắc nắm đấm của hai người đấm tới, lập tức chấn động ầm ầm, theo đó, tiếng răng rắc lập tức lan ra, cũng chỉ trong chớp mắt, đã hoàn toàn nổ tung.

Một cột sáng nổ tung, bảy cột sáng khác nhanh chóng lóe lên, đang chuẩn bị tự mình khôi phục, Phương Du đã tức giận lao ra.

Khoảnh khắc nàng lao ra, liền đấm về phía Quý Tiếu Tiếu, tiếng nổ ầm ầm, khóe miệng Quý Tiếu Tiếu trào ra máu tươi, nhanh chóng lui lại. Quý Minh Phong thì nhìn kỹ Mạnh Hạo một cái, khóe miệng lộ nụ cười, lúc quay người, cùng với Quý Tiếu Tiếu lùi lại, lập tức rời xa.

Phương Du còn muốn đuổi theo, nhưng Mạnh Hạo ngăn lại.

- Ngươi ngăn ta làm gì, không lớn không nhỏ. Ngươi vừa rồi làm sao không chạy, có biết bộc lộ thực lực quá sớm, sẽ mất đi tiên cơ ở đây không!

Phương Du quay người, mắng Mạnh Hạo.

- Phương đạo hữu cứ đuổi đi, ta không lo nữa.

Mạnh Hạo cười khổ.

- Ngươi nói kiểu gì vậy, xưng hô kiểu gì đấy. Phải gọi ta là tỷ!

Phương Du trừng mắt.

Mạnh Hạo tiếp tục cười khổ, hắn đột nhiên cảm thấy, bản thân dường như cứu nhầm rồi.

- Không gọi tỷ?

Phương Du nắm tay lại, tiếng răng rắc vang lên, trong mắt lộ ra ánh sáng nguy hiểm, như bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát, biến thành bạo long.

- Tỷ! Được rồi chứ...

Mạnh Hạo lui lại mấy bước, thở dài một hơi.

- Gọi ta là tỷ, ngươi không chịu thiệt chút nào. Không nói cái này nữa, ngươi làm sao lại tới đây? Lựa chọn được ký thân chưa?

Phương Du nhìn Mạnh Hạo một cái, trong mắt có vẻ dịu dàng, nhưng lời nói vẫn còn chút tức giận, cũng không biết cơn giận là từ đâu mà ra.

- Ký thân?

Mạnh Hạo ngây ra, đây là lần thứ hai hắn nghe thấy cụm từ này, lần trước là do Quý Tiếu Tiếu nói ra. Đôi mắt hắn hơi lóe lên, đột nhiên nghĩ đến Bỉ Ngạn hoa ký sinh.

Chỉ là không biết, liệu có liên quan đến ký thân không. Mạnh Hạo tu hành nhiều năm, vẻ mặt cố ý mơ hồ, nhưng trong lòng lại ngầm cảnh giác.

Nhìn thấy biểu hiện của Mạnh Hạo, đôi mày Phương Du hơi cau lại, tay

phải đưa lên vỗ vào đầu Mạnh Hạo, động tác vô cùng quen thuộc, Mạnh Hạo lui lại mấy bước theo bản năng, Phương Du bèn trừng mắt, nhưng cũng hạ tay xuống.

- Cái gì cũng không biết, vậy mà đệ còn dám tiến vào Yêu Tiên cổ giới này, đệ...

Phương Du nhìn Mạnh Hạo, lại nổi giận, mãi sau mới giải thích về ký thân.

Mạnh Hạo nghe được giải thích của Phương Du, đôi mắt từ từ lộ ra tinh mang.

Dựa theo cách nói của Phương Du, Yêu Tiên cổ giới này, mỗi một nghìn năm mới mở ra một lần, mỗi lần mở ra đều là một lần kỳ ngộ. Nhưng mà kỳ ngộ đến mức độ nào, thì phải xem quá trình, người tiến vào, có thể mở nơi này đến cảnh giới nào.

- Nơi này mỗi lần mở ra, nhất định sẽ có hai cảnh giới bắt đầu. Cảnh giới đầu tiên, chính là như hiện giờ, một đống đổ nát, gần như tất cả khu vực có thể có kỳ ngộ đều có cấm chế.

- Cảnh giới này, sẽ duy trì ba mươi canh giờ!

- Trong cảnh giới đầu tiên này, người tới đây, sẽ không tìm thấy bất cứ công pháp truyền thừa nào, cũng không tìm thấy bất cứ bảo vật gì, có lẽ cũng không phải tuyệt đối. Nhưng Yêu Tiên cổ giới nghìn năm mở một lần, hiện giờ đã mở rất nhiều lần, cho dù là có, cũng đã bị những người vào đây trong những năm tháng trước lấy đi cả rồi.

- Mà việc duy nhất chúng ta cần làm chính là trong cảnh giới cơ sở này, tìm được ký thân, mà ký thân này chính là hài cốt! Tất cả hài cốt trong Yêu Tiên cổ tông, đều là ký thân!

- Ba mươi canh giờ, thực ra chính là thời gian để tất cả tu sĩ đi vào nơi này tìm được ký thân thích hợp với chính mình!

- Cho đến sau ba mươi canh giờ, nơi này sẽ tự động bước vào cảnh giới thứ hai, nhớ về viễn cổ!

Phương Du nhìn Mạnh Hạo một cái, thấy Mạnh Hạo đang chăm chú lắng nghe, liền nở nụ cười, tiếp tục giải thích, có thể nói là cực kỳ tỉ mỉ. Với Mạnh Hạo, nàng không hề dấu giếm chút nào.

Nàng lại không biết, Mạnh Hạo lúc này chỉ đặt một nửa tâm tư vào lời nói của Phương Du, một nửa tâm tư khác lại đang suy nghĩ, vì sao Phương Du lại chăm sóc mình đặc biệt vậy.

- Ặc... Liệu có phải nàng thích ta không?

Mạnh Hạo nghĩ đến đây, lập tức cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, suy nghĩ cẩn thận, lại cảm thấy khả năng này không lớn, không khỏi xoa mu tay mình, nhớ lại lần đầu gặp gỡ năm đó.

- Cảnh giới thứ hai này, tát cả mọi người đều tiến vào một thế giới như ảo giác, nhưng lại vô cùng chân thực. Là Yêu Tiên Tông từng phồn hoa, nhưng mà năm tháng cụ thể, thì lại không cố định.

- Giống như chúng ta trở về viễn cổ, mà trong Yêu Tiên Tông viễn cổ này, chúng ta không còn là bản thân, mà trở thành người mình ký thân, dùng thân phận người ký thân, ở trong viễn cổ như giả như thật đó, có thể tìm được kỳ ngộ của bản thân.

Đôi mắt Phương Du lộ vẻ mong chờ.

- Cho nên, lựa chọn ký thân vô cùng quan trọng, thân phận của ký thân càng cao, cơ hội của chúng ta tất nhiên sẽ càng lớn. Nếu có thể có cơ duyên nghịch thiên, ký thân thành hạch tâm, với thân phận đó, kỳ ngộ

thu được, khó mà tưởng tượng nổi!

Phương Du nói đến đây, vẻ chờ mong càng nhiều.

- Viễn cổ ảo cảnh? Nếu chỉ là ảo cảnh, dường như không giống như kỳ ngộ gì mà tỷ nói.

Mạnh Hạo nghe đến đây, đôi mắt lấp lánh.

- Ảo cảnh này, tiền nhân đã xác định, vô cùng chân thật, trong đó tất cả đều có khả năng xảy ra!

Phương Du nghiêm túc nói.

- Yêu Tiên Tông tồn tại rất lâu, khoảng cách năm tháng rất lớn, tuổi tác giữa các đệ tử cũng có chênh lệch, có lẽ đệ tử mới chỉ nhập môn không lâu, mà có đệ tử lại đã nhập môn cả vạn năm.

- Như vậy, làm sao có thể đồng thời ở cùng một thời đại?

Mạnh Hạo một lần nữa mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 866: Đặc thù của Yêu Tiên cổ tông. (2)

Nghe được Mạnh Hạo hỏi, ánh mắt Phương Du có vẻ tán thưởng, Mạnh Hạo có thể nghĩ đến điều này, Phương Du rất hài lòng.

- Chuyện này phải nhìn vào vận may rồi, trong những lần nơi này mở ra trước đây, đều có người không may mắn, lựa chọn phải ký thân không thuộc về năm tháng của viễn cổ ảo cảnh kia.

- Bọn họ không thể mở ra cảnh giới thứ hai, chỉ có thể bị đào thải ra ngoài.

- Cho nên, bất kẻ là vì thu được kỳ ngộ tốt hơn, hay là vì có thể tiến vào cảnh giới thứ hai, đều cần vào lúc lựa chọn ký thân, gắng hết sức tìm được hài cốt tồn tại từ xưa.

Mạnh Hạo như có suy nghĩ.

- Như vừa mới nói, lựa chọn ký thân, vô cùng quan trọng, tông lão cũng được, chưởng giáo cũng được, cón có đệ tử bảy thân truyền kinh thiên động địa của Yêu Tiên Tông, cái này không cần suy nghĩ, vì đó là không thể nào.

- Về hạch tâm đệ tử, cũng vô cùng hiếm thấy, có thể gặp mà không thể cầu, chỉ có nội môn đệ tử, là còn có thể kiếm được.

- Bao năm nay, trên vùng đất Nam Thiên, trong mấy lần Yêu Tiên cổ tông mở ra, Quý gia chiếm ưu thế rất lớn. Bọn họ tìm được năm hài cốt đệ tử nội môn, còn tìm được một hài cốt đệ tử hạch tâm.

- Mà Phương gia chúng ta, chỉ có bốn đệ tử nội môn.

- Về phần những tông môn khác, phần lớn cũng đều chỉ tìm được hài cốt đệ tử nội môn mà thôi.

Phương Du nhìn Mạnh Hạo, bình tĩnh nói.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, giờ hắn mới hiểu được tầm quan trọng của ký thân, thân phận càng cao, trong cảnh giới thứ hai, thu hoạch sẽ càng lớn. Một số truyền thừa viễn cổ, một vài công pháp, đều cần phải có địa vị nhất định mới có thể tiếp xúc.

- Còn nữa, lúc tiến vào cảnh giới thứ hai, tất cả mọi người đều tạm thời mất đi ký ức, cho rằng bản thân là ký thân. Nhưng mà căn cứ vào tư chất mỗi người, sẽ lần lượt thức tỉnh trong vòng mấy canh giờ, đến mấy ngày.

- Nhưng thời gian này, cực kỳ nguy hiểm!

Phương Du nghiêm túc nói.

- Bởi vì đệ thức tỉnh muộn, đệ sẽ mất đi tiên cơ, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng. Nguy hiểm này, đến từ những người thức tỉnh trước đệ!

- Cho nên, cảnh giới thứ hai này, mới là giai đoạn nguy hiểm nhất ở Yêu Tiên cổ giới, nhưng thu hoạch ở đó, cũng rất lớn. Trong Yêu Tiên cổ tông, viễn cổ đã có lời đồn, có một nghìn đạo pháp, một nghìn bàng môn, một nghìn tả đạo, cộng thêm ba ngàn đại đạo, mỗi loại thần thông đạo pháp, đều coi như một mạch truyền thừa.

- Nhiều năm như vậy, hiện giờ truyền thừa tốt nhất thu được, là do Quý gia thông qua thân phận đệ tử hạch tâm, thu được Thông Minh, hơn nữa còn lĩnh ngộ thành công. Thần thông này phối hợp với Nhân Quả đạo của Quý gia, uy lực vô cùng!

- Mà Thông Minh này, trong Yêu Tiên Tông xếp thứ bốn trăm linh tám trong số ba ngàn đại đạo, xếp trước nó, còn hơn bốn trăm thần thông còn mạnh hơn. Đặc biệt là trước năm mươi, mỗi một loại đều là đại đạo!

- Thậm chí thần thông trước mười trong truyền thuyết, đủ để rung động đất trời!

Phương Du nói, Mạnh Hạo nghe được vẻ mặt vẫn như thường, nhưng trong lòng lại xuất hiện rung động, nhìn lại Phương Du, hỏi lại một câu.

- Nam Thiên Quý gia?

Phương Du hơi chần chừ, hơi trầm ngâm, mới từ từ mở miệng.

- Sơn hải thứ chín, Quý gia có năm mạch, Nam Thiên không phải chủ mạch, mà chỉ là một mạch nhánh mà thôi.

- Thần thông đạo pháp xếp trước mười gồm có những gì?

Mạnh Hạo nhìn ra Phương Du e ngại về vấn đề Quý gia, biết được đối phương không muốn nói nhiều, cho nên không tiếp tục hỏi thêm, mà đặt câu hỏi về một chủ đề khác.

- Ta cũng không biết, ta chỉ biết xếp vị trí thứ nhất, là... Sơn Hải Kinh! Nhưng mà cho dù có được cơ duyên nghịch thiên mà lấy được, nhưng không thể lĩnh ngộ, thì cũng không thể mang đi. Đạo pháp không lĩnh ngộ được, sẽ không thể lạc ấn, không thể ghi nhớ, vừa ra khỏi ảo cảnh, sẽ hoàn toàn quên đi.

Phương Du lắc lắc đầu, lúc nói ra ba chữ Sơn Hải Kinh, đôi mắt nàng, ẩn chứa quang mang mãnh liệt.

Nghe đến Sơn Hải Kinh, Mạnh Hạo nheo mắt lại, hắn nhớ đến chim anh vũ từng nói, lai lịch của tam đại kinh, chính là xuất xứ từ một bộ Sơn Hải

Kinh.

- Tỷ vừa mới nói hai cảnh giới, lẽ nào còn có cảnh giới thứ ba?

Mạnh Hạo một lần nữa hỏi.

- Có. Căn cứ ghi chép của gia tộc, mấy lần nơi này mở ra, gần như tám thành, không đạt đến yêu cầu mở ra cảnh giới thứ ba, cho nên khi kết thúc cảnh giới thứ hai, Yêu Tiên cổ giới này liền đóng lại, mọi người đều bị truyền tống về vùng đất Nam Thiên.

- Chỉ có năm lần mở ra là đạt được yêu cầu, xuất hiện cảnh giới thứ ba!

Phương Du ngừng lại, Mạnh Hạo ngưng thần nhìn.

- Cảnh giới thứ ba, là từ viễn cổ tỉnh lại, cấm chế khắp Yêu Tiên cổ tông, sẽ không cố định mà biến mất một chút, để người khác tiến vào, thu được bảo vật mà Yêu Tiên Tông lưu lại!

- Còn có, tuy trong cảnh giới thứ ba, thân phận trước đó đều biến mất, nhưng căn cứ vào truyền thừa và công pháp học được trong cảnh giới thứ hai, có thể mở ra một số cấm chế định sẵn, như vậy, thì có thể thu được kỳ ngộ đủ để khiến bất cứ ai kinh tâm động phách.

Phương Du từ từ nói.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, dần dần hiểu rõ với Yêu Tiên cổ giới, cảnh giới đầu tiên ở nơi này, là chuẩn bị, cảnh giới thứ hai, là căn cứ vào chuẩn bị trước đó, thu hoạch được những kỳ ngộ không phải vật thực như công pháp truyền thừa.

Mà cảnh giới thứ ba, thì căn cứ vào tiên cơ và chuẩn bị của hai cảnh giới trước, để thu lấy bảo vật thực sự.

Từng vòng nối liền!

- Hiện giờ đã qua mấy canh giờ, thời gian của chúng ta không còn nhiều, ba mươi canh giờ trong cảnh giới đầu tiên này, tất cả mọi người đều dựa theo bí điển tông môn gia tộc, đi tìm kiếm hài cốt các tông các tộc phát hiện.

- Đệ đi theo ta, ta dẫn đệ đi tìm hài cốt đệ tử nội môn của Phương gia. Đệ cứ ẩn thân ở đó, đợi cảnh giới thứ hai mở ra.

Phương Du nói rồi liếc nhìn Mạnh Hạo, sau đó lắc mình rời đi.

Mạnh Hạo hơi trầm ngâm, đối với lời nói của Phương Du, sau khi phân tích, có khoảng tám phần là thật. Nhưng tính cách của hắn cẩn thận, biết được không thể dễ tin người khác, sau khi trầm tư chốc lát, hắn nhìn Phương Du, không hề từ chối.

Hai người ở dưới chân ngọn núi thứ hai, nhanh chóng đi tới.

Thời gian từ từ trôi qua, sắc trời tối dần, Mạnh Hạo luôn lưu ý xung quanh, nhưng Yêu Tiên cổ tông này quá lớn, hai người đi đường không gặp bất cứ một ai. Trong lòng Mạnh Hạo vẫn luôn suy nghĩ, lần này Yêu Tiên cổ giới mở ra, Nam Vực ... sẽ có ai tới đây.

- Hứa Thanh, đại sư huynh, tên mập, Sở Ngọc Yên, còn cả đạo tử của tam đại gia tộc Nam Vực, rồi còn thiên kiêu của các tông môn khác, không biết ở nơi này, có thể gặp được ai.

Mạnh Hạo vừa suy nghĩ, vừa đi cùng Phương Du, đến sáng sớm ngày thứ hai, dần dần đi hết con đường giữa ngọn núi thứ hai và thứ ba.

Nơi đi qua, khắp nơi toàn hài cốt, còn có không ít nơi, ánh sáng cấm chế lóe lên trong màn đêm, mang theo khí tức nguy hiểm, cho dù là Phương Du, cũng phải né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 867: Tiên cơ.

Đang đi về phía, đột nhiên Phương Du mở miệng, nói một câu khiến Mạnh Hạo trợn tròn mắt.

- Quý Tiếu Tiếu kia từ nhỏ đã muốn ganh đua với tỷ, trước đây tỷ cố ý mở miệng với đệ trước mặt ả, là để khiến ả chú ý. Nếu lão tỷ đây không tính nhầm, Quý Tiếu Tiếu này sẽ nổi lên hứng thú và dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ với đệ.

- Hà hà, tiểu đệ giúp ta, để ả mất cả vốn lẫn lời, đương nhiên, nếu đệ không thích, thì để mất lời là được rồi.

Mạnh Hạo cảm thấy có một luồng gió thổi tới, tiến vào trong miệng mình, suýt nữa khiến mình sặc. Hắn vội ho khan mấy tiếng, liếc nhìn Phương Du, trong lòng một lần nữa xác định, cô gái trước mặt này, sau này không thể tùy tiện chọc vào.

Tính cách bá đạo cũng được, tính tình nóng nảy cũng có thể nhịn được, nhưng... Một người có thể lặng yên hãm hại Quý Tiếu Tiếu một hố to, chỉ điểm này, đã khiến Mạnh Hạo cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Lúc này, hắn chưa hề ý thức được, hơn trăm năm hắn tu hành, từ lúc bày quầy ở Kháo Sơn Tông cho đến bây giờ, chính là một đường lừa người mà đi. Rất nhiều người nghĩ tới hắn, đều nghiến răng nghiến lợi, thống hận chuyện năm đó.

Chuyện này không đáng sợ, đáng sợ là Mạnh Hạo không ý thức được hành vi của bản thân. Điều này nói lên, hắn không cho rằng bản thân đang hại người, loại không thừa nhận hắn đang lừa người này trở thành một thói quen, mà thói quen, đã trở thành bản năng rồi.

Khi bản năng xuất hiện, tạo thành hậu quả đáng sợ... Chính là chỉ cần gặp cơ hội, sẽ lập tức đào bẫy…

- Cái này... Tỷ tỷ, điều này không tốt lắm đâu.

Mạnh Hạo ho khan, vội vã mở miệng.

- Đệ đừng có giấu diếm, cho rằng lão tỷ không phát hiện ra, trước đây lần đầu thấy Quý Tiếu Tiếu, ánh mắt đệ đệ ngươi nhìn nơi nào sao?

Phương Du cười mà không cười, nhưng lời nói lại khiến Mạnh Hạo một lần nữa suýt sặc.

Hắn có ý giải thích, nhưng loại chuyện này thì càng tô càng đen mà thôi, chỉ có thể cười khổ.

- Đệ giúp tỷ gạt ả, đệ lại không thiệt thòi. Quý Tiếu Tiếu tuy hèn hạ vô sỉ, lòng dạ nhỏ nhen, xuất thân bất chính, bụng dạ xấu xa, tiểu nhân âm độc, nhưng... Khuôn mặt ả cũng không tệ, cũng coi như đáng yêu, để cho đệ làm tiểu thiếp. Ta cũng miễn cưỡng chấp nhận được.

Phương Du càng nói đôi mắt càng sáng, càng cảm thấy chuyện này rất được. Nhìn Mạnh Hạo đang cười khổ, lập tức trừng mắt.

- Chuyện này, cứ quyết như vậy đi!

- Đệ...

Mạnh Hạo đang muốn mở miệng, Phương Du đã lắc mình, lao thẳng tới trước. Lúc này, khóe miệng nàng nở nụ cười, đôi mắt lấp lánh, càng nghĩ càng thấy mình anh minh thần vũ. Một cái bẫy âm thầm, nhất định sẽ gạt chết Quý Tiếu Tiếu chết tiệt này...

Mạnh Hạo cười khổ, giả bộ không nghe thấy, nhanh chóng đuổi theo

Phương Du, trên đường đi, ánh mắt hắn quét qua Phương Du. Trước đó hắn nhìn như tùy ý, nhưng trên thực tế trong lòng vô cùng cảnh giác, chỉ là hắn đã biết ẩn giấu từ lâu rồi. Nói cười bên ngoài, tuyệt đối không để người khác dễ dàng nhận ra mình đang nghĩ gì.

- Cô ta thực sự không có một chút đề phòng nào với ta, hay là cố ý làm như vậy.

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ vẻ trầm tư, trong đầu hắn, không khỏi một lần nữa hiện lên hình ảnh trong Vãng Sinh Động năm đó.

Bất giác liếc nhìn mu tay phải, trong lòng Mạnh Hạo càng thêm nghi hoặc.

- Tất cả, đợi sau khi tìm được hài cốt, có lẽ có thể phát hiện được, đến lúc đó rồi hãy tính tiếp.

Đôi mắt Mạnh Hạo hơi lóe lên.

Sáng sớm, ở Yêu Tiên Cổ Giới này, bầu trời không còn đen kịt, mà từ từ xuất hiện ánh sáng, Mạnh Hạo và Phương Du, đã đến gần một phế khu nằm giữa ngọn núi thứ hai và thứ ba.

Nơi này bị tàn phá rất nghiêm trọng, hài cốt khắp nơi, cảm giác năm tháng tang thương ngập tràn, còn cả mùi vị mục nát, như lưu luyến nơi này, không muốn rời xa.

Phiến đá xanh trên mặt đất đã đầy vết nứt nẻ, bậc thềm bằng ngọc với lan can được trảm trổ tỉ mỉ ở phía xa như bị một chưởng trên trời ép xuống, hoàn toàn vỡ nát. Làn sóng tàn dư khuếch tán, khiến cho tất cả mọi thứ trong vòng mấy vạn trượng tan nát.

- Đến rồi, chính là ở nơi này. Phương gia lần này có ba người đến đây, tỷ sẽ thông báo cho hai người khác, để họ không lựa chọn chỗ này. Nơi này

là hài cốt của đệ tử nội môn, thân phận cũng khá cao, tuy không phải đệ tử hạch tâm, nhưng trong đệ tử nội môn theo cách nói của các tiền bối trong gia tộc, giao tiếp rất rộng, nếu đệ có thể lợi dụng cho tốt, chưa chắc đã không có kỳ ngộ.

Phương Du nói, rồi lấy ra một cái ngọc giản, đưa cho Mạnh Hạo.

- Trong này có bảy con đường, đều là ký thân của tiền bối trong gia tộc trước đây đã đi qua, từng hành động đều được ghi lại rõ ràng. Vì thời gian không cố định, sẽ không xuất hiện ở cùng một năm tháng, nhưng cũng có thể tham khảo một chút.

Phương Du nói rồi, giảm tốc độ, cẩn thận tìm tòi xung quanh, tiếp tục đi tới trước.

- Đệ nhớ cho kỹ đường tỷ đi, nơi này có trận pháp phòng hộ, trận này người ngoài rất khó phá giải, như vậy đệ ở bên trong, có thể an toàn.

- Còn nữa, nơi này đừng chạm vào thứ gì, ở đây có ẩn giấu một cấm chế!

- Nơi này, cũng không thể chạm vào.

- Cả nơi này nữa, đệ phải đợi thời gian nửa nén hương, chú ý nhìn hình ảnh trên mặt đất.

Dọc đường, Phương Du nói rất tỉ mỉ, Mạnh Hạo đi theo phía sau, thỉnh thoảng gật đầu, nhưng nghi hoặc trong lòng cũng dần dần nhiều lên. Vì hắn có thể nhận ra, quả thật đối phương không hề có bất cứ giấu diếm gì.

Hai người qua lại ở nơi này, đi vào sâu trong phế khu, mấy canh giờ sau, khi đến tầm trưa, Mạnh Hạo đột nhiên dừng chân, nhìn về một chỗ không xa. Trong một phế khu, có một ngọc giản đang phát tán quang mang màu lam lơ lửng ở đó, xung quanh có vô số phù văn lấp lánh.

Thoạt nhìn, cực kỳ đẹp đẽ.

Xung quanh nó, trong phạm vi mấy chục trượng, có một màn ánh sáng cấm chế.

- Đừng mong nữa, nơi này gia tộc có ghi lại, từ lần đầu tiên Yêu Tiên Cổ Giới mở ra đã có, vẫn luôn không một ai có thể mở ra cấm chế này. Nhưng mà dựa theo hình dáng và cảm nhận, có thể phán đoán, đạo pháp ghi lại trong ngọc giản, nhất định là thần thông truyền thừa trong vòng một nghìn.

Phương Du quay đầu nhìn, có phần tiếc nuối.

- Đệ nhìn hài cốt xung quanh màn sáng, trong đó có không ít là người nổi lên lòng tham, muốn thử phá cấm chế qua các lần mở ra.

Lời của Phương Du vang lên, Mạnh Hạo bình tĩnh gật đầu. Trước đó hắn đã nhìn thấy những hài cốt này rồi, rõ ràng là không giống như người của Yêu Tiên Tông.

- Yêu Tiên Cổ Tông này, mở ra nhiều lần, nơi này liệu có còn người của tông môn sống sót không?

Mạnh Hạo đột nhiên hỏi.

- Không thể nào, tất cả đều chết rồi, trừ một số tách ra trước khi hạo kiếp, những người ở lại nơi này, đều chết cả. Chuyện này tuy xảy ra rất lâu rồi, nhưng đại sự như vậy ghi chép trong điển tịch của tộc, tất nhiên có chứng cứ nói rõ, Yêu Tiên Tông đã chết hết toàn bộ.

Phương Du lắc đầu.

- Như vậy một ngàn năm mở ra, liệu có kẻ đến sau, không hề rời đi mà ở lại nơi này không?

Đôi mắt Mạnh Hạo hơi sáng lên, giống như tùy ý hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 868: Tiên cơ. (2)

- Trừ … chết ở nơi này, nếu không tất cả những người tới từ bên ngoài, đều bị bài xích ra sau khi nơi này đóng lại, không có may mắn. Vấn đề này năm đó tỷ cũng tò mò, người trả lời tỷ, là tộc lão duy nhất trong gia tộc ở đây.

Phương Du nhìn Mạnh Hạo một cái, cũng không cảm thấy nghi hoặc với câu hỏi của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không hỏi thêm nữa, lúc quay người, hai người tiếp tục đi tới, lần này chỉ đi một canh giờ Phương Du đã dẫn Mạnh Hạo đến bên một căn phòng sụp một nửa. Sau khi quan sát xung quanh, nàng lấy ra một ngọc giản, nhẹ nhàng bóp nát, căn phòng sụp này lập tức hơi mờ đi, khi tất cả rõ ràng trở lại, đã không còn căn phòng nữa, mà hiện ra trước mặt Mạnh Hạo, là một khe sâu.

Mạnh Hạo không hề bất ngờ. Suốt dọc đường này, Phương Du ít nhất lấy ra bảy tám ngọc giản, mới thuận lợi tiến tới như vậy, các loại phòng hộ, khiến cho khả năng nơi này bị người khác phát hiện là gần như không có.

Ở đáy khe, có một bộ hài cốt dựa vào tường, thịt đã rữa nát từ lâu, trở thành xác khô, đang ngẩng đầu, như trước khi chết đang nhìn bầu trời, ý niệm cô độc và tuyệt vọng cho dù thời gian trôi qua đã lâu, vẫn còn lắng đọng, khiến cho Mạnh Hạo cảm nhận rõ ràng.

- Y tên Từ Long, một đệ tử nhập môn rất sớm của Yêu Tiên Tông, từ ngoại môn tấn thăng nội môn, cho đến khi hạo kiếp, cũng chết theo Yêu Tiên Tông.

- Nếu không có trận hạo kiếp đó, y có lẽ có một cơ hội trở thành đệ tử

hạch tâm.

Tay phải Phương Du đưa lên, trong lòng bàn tay nàng có bảy tám ngọc giản, đều là thứ nơi này cần có, sau khi sao chép lại tất cả, thì đưa cho Mạnh Hạo.

- Thời gian không còn nhiều, đệ ở nơi này rất an toàn, tỷ muốn tới chỗ một bộ hài cốt khác.

Phương Du nhìn kỹ Mạnh Hạo một cái, vẻ quan tâm trong mắt, không hề có chút giả dối.

Mạnh Hạo nhìn ngọc giản trong tay, nhìn Phương Du quay người, bóng lưng biến mất ở phía xa, im lặng.

Một lúc lâu sau, hắn quay người nhìn xung quanh, sau khi kiểm tra tất cả các khu vực xung quanh, Mạnh Hạo dám chắc nơi này không có nguy hiểm. Nơi này, quả thật là một chỗ ký thân hiếm thấy.

- Lẽ nào, cô ta thực sự không có chút ác ý nào?

Mạnh Hạo thì thào, lúc quay lại nhìn bộ hài cốt kia, thì trầm mặc một chút, đi về phía hài cốt, ngồi xuống quan sát cẩn thận.

Dần dần, Mạnh Hạo đổi sắc mặt. Bộ hài cốt này mạnh mẽ hơn bất cứ bộ hài cốt nào hắn thấy được trước đó rất nhiều. Thậm chí hắn mở ra đệ thất mệnh, cũng không thể bóp nứt được một vết nào trên thân xương.

Điều này, khiến Mạnh Hạo chấn động, cũng cảm nhận được trên hài cốt có một chút uy áp mờ nhạt. Uy áp này hắn chỉ hơi cảm nhận một chút, lập tức dựng tóc gáy, như rơi vào hầm băng, có loại uy áp mạnh mẽ không thể hình dung, đột nhiên giáng xuống tâm thần mình.

Rất lâu sau, Mạnh Hạo mới toát mồ hôi tỉnh lại, lui lại mấy bước, nhìn

bộ hài cốt trước mặt, vẻ mặt liên tục thay đổi.

- Đệ tử nội môn của Yêu Tiên Cổ Tông này... Quả nhiên mạnh hơn những hài cốt lúc trước ta nhìn thấy rất rất nhiều. Như vậy xem ra, những hài cốt ta nhìn thấy trên đường, đều chỉ là đệ tử ngoại môn mà thôi.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng.

- Phương Du không hề có ác ý.

- Hiện giờ còn không đến hai mươi canh giờ, nếu chờ ở chỗ này, có khả năng rất lớn có thể thuận lợi tiến vào cảnh giới thứ hai, nhưng...

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi thứ tư khuất lấp sau ngọn núi thứ ba.

Hắn luôn không thể quên được, lúc nhóm người hắn vừa tiến vào nơi này, còn ở trong dải ngân hà, hắn là người tỉnh táo duy nhất, cũng là người duy nhất nhìn thấy bóng người trên ngọn núi thứ tư kia.

Mạnh Hạo không biết mấy lần mở ra trước đây, tu sĩ các đời tiến vào nơi này, liệu có ai khác duy trì tỉnh táo như mình không, nhưng hắn tin, cho dù là có, cũng nhất định vô cùng hiếm hoi. Dù sao bản thân tỉnh táo, đa phần là được Hàn Sơn trợ giúp.

Thậm chí cho dù có, vậy cũng không hắn có thể giống như Mạnh Hạo, ngẫu nhiên nhìn thấy bóng người kia.

Hơn nữa rất có khả năng, Mạnh Hạo là người duy nhất, lúc tiến vào vẫn còn tỉnh táo, hơn nữa còn nhìn được bóng người kia.

- Đây, mới là ưu thế của ta, cũng là tiên cơ. Nếu đợi ở chỗ này, tuy rằng không có nguy hiểm, nhưng cũng ngang với việc ta vứt bỏ tiên cơ khác hắn mọi người đó.

Trong lòng Mạnh Hạo có hơi chần chừ.

- Bóng người trên ngọn núi thứ tư sẽ là ai...

Mạnh Hạo im lặng một lát, đôi mắt chớp động, lộ vẻ quyết đoán.

Mạnh Hạo đứng dậy, quay đầu nhìn hài cốt đệ tử nội môn Từ Long bên cạnh một cái, không hề chần chừ, lắc mình một cái, dựa theo con đường tới đây, nhanh chóng đi ra.

Nếu không đi tìm kiếm bóng người kia một chút, Mạnh Hạo không cam tâm.

Nơi này cho dù nguy hiểm, nhưng hắn đã tới rồi, đã lựa chọn nguy hiểm, vậy tất phải cầu phú quý trong nguy hiểm. Ở trong cảnh giới thứ hai, có thể tiếp tục duy trì tiên cơ của bản thân, chuyển tiên cơ này thành ưu thế hay không, vậy phải nhìn vào lần lựa chọn này rồi.

Nếu vì an toàn, mà không muốn mạo hiểm, vậy việc gì phải tới nơi này, nhìn núi bảo vật mà không lấy, thì người bình thường cũng tiếc nuối than thở, chứ đừng nói là tu sĩ!

So với an toàn, Mạnh Hạo càng muốn đi liều một phen, đi kiếm một phần kỳ ngộ của chính mình!

Không ai cam lòng là người bình thường, thân phận đệ tử nội môn Từ Long, trước Mạnh Hạo, Phương gia đã có nhiều người thử qua, cũng thu được kỳ ngộ, nhưng rõ ràng đều không phải hoàn mỹ.

Về phần thời gian khác biệt, bảy con đường của ký thân mang thân phận Từ Long, Mạnh Hạo đều đã xem qua trong ngọc giản, hắn không cho rằng bản thân có thể làm tốt hơn những người kia. Cũng tức là một khi đã quyết định, lựa chọn Từ Long, vì thân phận đệ tử nội môn, thứ hắn

thu được, trên thực tế cũng chỉ là đạo pháp Vĩnh Viễn của Phương gia mà thôi.

Còn những thứ khác, Mạnh Hạo rất khó có được, điểm bắt đầu, rất nhiều lúc, đã quyết định điểm kết rồi.

Với tâm trí của các đời Phương gia, gần như đã làm đến cực điểm, làm không tới, chỉ có thể trông vào cơ duyên của cá nhân. Nếu đã vậy, Mạnh Hạo thà đặt cơ duyên của bản thân vào tiên cơ thuộc về bản thân.

Cho nên, hắn quyết đoán bỏ qua con đường này, lúc này lao đi, không hề có chút do dự nào, dựa theo cách Phương Du đi tới, lần lượt mở ra, dùng hết hai canh giờ. Khi hắn đi ra khỏi khu vực có thể an toàn tiến vào cảnh giới thứ hai này, hắn không hề hối hận, cho nên hắn không cần quay đầu, mà lao thẳng về phía ngọn núi thứ tư.

- Còn mười bảy canh giờ.

Mạnh Hạo lẳng lặng nhẩm tính thời gian, thi triển tốc độ, cẩm thận đi lại giữa những phế khu, đi qua những hài cốt bên cạnh.

Thời gian trôi qua, năm canh giờ sau, hắn đến dưới ngọn núi thứ ba. Trên con đường này, hắn không nhìn thấy một ai cả, trong lòng Mạnh Hạo không hề bất ngờ, vì ba mươi sáu canh giờ, đã đi qua quá nửa, hắn là rất nhiều người đều đã lựa chọn được ký thân rồi, lúc này đều đang chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 869: Gặp lại cố nhân

- Còn mười hai canh giờ.

Mạnh Hạo nhìn về ngọn núi thứ tư xa xa, ánh mắt nhìn lên đỉnh núi, tiếp tục lao đi.

Lại năm canh giờ nữa, khi Mạnh Hạo đi hết một nửa khoảng cách giữa ngọn núi thứ ba và thứ tư, một tiếng nổ vang từ xa bỗng nhiên truyền tới. Vì xung quanh yên lặng, âm thanh này truyền đi xa hơn một chút, lúc đến tai Mạnh Hạo, có phần hơi nhỏ, nhưng hắn vẫn lập tức phát hiện.

Ngay khi âm thanh truyền ra, có từng đợt thần thông thuật pháp dao động, khuếch tán tới đây, cho dù rất yếu, nhưng trong đó, Mạnh Hạo lại cảm nhận được khí tức như đã từng biết.

Bước chân hắn dừng lại, cau mày, sau khi cẩn thận cảm nhận, càng cau chặt mày, vì khí tức này, hắn đã nhớ ra là ai.

- Vân Thiên đại bộ, Triệu Phương.

Mạnh Hạo nhìn về phía xa, trong mắt lộ vẻ suy tư, lúc này chỉ còn bảy canh giờ là kết thúc cảnh giới thứ nhất.

Mà từ đây đến ngọn núi thứ tư, cũng phải mất năm canh giờ nữa, thời gian còn lại để Mạnh Hạo lên núi, chỉ có hai canh giờ, rất gấp, không thể lãng phí.

Mạnh Hạo có ý muốn tiếp tục lên đường, nhưng đi được trăm trượng, hắn đột nhiên quay người, đi về phía khí tức Triệu Phương truyền lại, vẻ mặt hắn lạnh lẽo. Nếu lúc xưa hắn đã hứa với Vân Thiên Lão Tổ, đôi bên tồn tại giao dịch, hắn giữ lời hứa thế nào, thì đối phương cũng sẽ tuân

thủ y như thế.

Không có ai giám sát, việc này ở trong lòng.

Mà làm người, rất nhiều lúc, chính là nói đến không thẹn với lòng.

Tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, chỉ cần thời gian nửa nén hương, đã nhìn thấy trong phế khu không xa, có hai tu sĩ đang chém giết.

Một người trong đó, chính là Triệu Phương. Gã rất chật vật, vẻ mặt tức giận, quần áo dính máu, vẻ mặt trắng bệch, rõ ràng là đã bị thương.

Mà người đấu pháp với gã, là một người đàn ông mặc trường bào trắng, mái tóc dài ngang vai, thân thể cao gầy, vẻ mặt tuấn tú, còn có khí chất đủ để bất cứ cô gái nào cũng phải liếc nhìn. Bên người tên kia còn có ba thanh phi toa, bay lượn như cầu vồng, có vẻ sắc bén, khiến cho người này càng có vẻ phiêu dật.

Nơi này không phải chỉ có hai người, sau lưng người đàn ông áo trắng mười mấy trượng, còn có một cô gái mặc đồ tím. Cô gái này cười thản nhiên, rất xinh đẹp, đặc biệt là vẻ khôn khéo giữa chân mày, khiến cho cô gái thoạt nhìn, như người thất khiếu linh lung, đa mưu túc trí.

Cô cười nhìn hai người đấu pháp, không hề ra tay, nhưng ánh mắt lúc liếc qua người áo trắng, có một chút thâm ý, tuyệt đối không phải ái mộ, mà có một hàm ý khác.

- Nơi này là địa điểm ký thân Vân Thiên đại bộ ta ghi lại, các ngươi cướp đoạt như vậy, ép người quá đáng!

Lại một tiếng nổ vang lên, Triệu Phương phun máu tươi, lảo đảo lui lại, nhìn chằm chằm thanh niên áo trắng trước mặt, sát cơ trong mắt mạnh mẽ. Đúng như gã nói, nơi này là Vân Thiên đại bộ gã phát hiện, nhưng đến lúc này, khi gã vừa mới tìm thấy, lại lập tức bị hai người nam nữ này

ra tay đả thương.

Ý định chiếm cứ nơi này, cực kỳ rõ ràng. Nếu không phải cô gái kia ở ngoài đánh lén một phát rồi không ra tay nữa, thì bản thân lúc này sợ rằng sống chết khó nói rồi.

- Vật của Yêu Tiên Tông, không có chủ, ngươi đã nói Vương mỗ cướp đoạt, vậy thì để ta đoạt luôn đi.

Người đàn ông áo trắng dửng dưng nói, nhìn Triệu Phương một cái, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng và coi thường.

- Cút ngay, nếu còn ra tay, ta sẽ giết ngươi.

Trong Vân Thiên đại bộ, tư chất Triệu Phương là tốt nhất, Yêu Tiên cổ tông, cơ duyên tuy quan trọng, nhưng tư chất cũng rất quan trọng. Tư chất càng cao, càng dễ minh ngộ công pháp truyền thừa.

Triệu Phương được kỳ vọng rất cao, vốn là Nguyên Anh trung kỳ, trước khi đến đây, được Lão Tổ trong bộ tự mình ra tay, không tiếc thuật pháp, tạm thời nâng gã lên trình độ Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, có thể duy trì trong thời gian ba tháng.

Hài cốt nơi này, cũng không phải đệ tử nội môn tầm thường, mà là thân phận hiếm thấy, đã đặt nửa chân vào hạch tâm. Vì bộ hài cốt này có trưởng bối là một đệ tử hạch tâm của Yêu Tiên Tông.

Mối quan hệ này, là lần trước khi Vân Thiên đại bộ đi vào, khó khăn lắm mới mò ra.

Đôi mắt Triệu Phương đỏ ngầu, nhưng người đàn ông trước mặt, là Nguyên Anh hậu kỳ chân chính, bản thân là được mạnh mẽ đề thăng, chỉ có thể miễn cưỡng đấu một trận. Nhưng đối phương pháp bảo rất nhiều, bản thân căn bản không phải đối thủ.

Huống hồ còn có cô gái kia ở bên cạnh, tuy chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng lại cho Triệu Phương cảm giác uy hiếp còn lớn hơn. Cảm giác này vô cùng kỳ lạ, khiến gã rất kinh hãi.

Ngay lúc Triệu Phương nghiến răng, chỉ có thể uất ức lựa chọn rời đi, đột nhiên, phía xa có tiếng xé rách không gian, nhanh chóng tới gần. Ngay sau đó cát bụi xung quanh bay lên, mơ hồ phát ra uy áp, trong khoảnh khắc liền khiến người đàn ông áo trắng biến sắc, ngẩng đầu, nheo đôi mắt lại.

Ngay cả cô gái áo tím, cũng kinh hãi, giơ tay lên che trán, ánh mắt không chớp nhìn qua.

Triệu Phương ngây ra, gã lập tức nhìn thấy trên không trung, có một làn khói xanh, trong đó lấp loáng một vầng trăng đen, đang tới đây với tốc độ cực nhanh.

Ngay khi nhìn rõ vầng trăng đen, Triệu Phương đột nhiên vô cùng mừng rỡ. Trước khi tới, Vân Thiên Lão Tổ từng truyền âm với gã, nói rằng ở Yêu Tiên cổ giới, thời điểm thích hợp thì Mạnh Hạo sẽ giúp đỡ.

- Kính xin Mạnh huynh trợ giúp ta!

Gần như ngay khi Triệu Phương cất lời, vầng trăng kia xuất hiện cách ba người mấy chục trượng, vầng trăng biến mất, khói xanh biến mất, chỉ còn Mạnh Hạo mặc bộ đồ xanh đứng đó, lạnh lùng nhìn ba người.

Đồng thời, cô gái áo tím sau khi nhìn rõ Mạnh Hạo, liền trợn tròn mắt, có vẻ không thể tin tưởng, càng không thể tưởng tượng nổi, thậm chí thân thể nàng xuất hiện sự rung động và hoảng hốt mạnh mẽ hiếm thấy.

- Mạnh... Mạnh Hạo?

Nàng hít sâu một hơi, thất thanh nói, trong đầu ầm vang, giống như sóng cuộn trào.

Người đàn ông áo trắng nhìn rõ Mạnh Hạo, cũng ngây ra, cảm thấy có phần quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã từng gặp ở đâu. Sau khi nghe lời nói của cô gái bên cạnh, y đột nhiên nghĩ ra đối phương là ai.

Trong lòng Triệu Phương căng thẳng, gã không ngờ hai bên lại biết nhau.

Vẻ mặt lạnh lẽo, ánh mắt Mạnh Hạo dừng lại trên người cô gái áo tím, hơi ngưng lại, rồi mỉm cười.

- Hàn Bối đạo hữu, đã lâu không gặp, vẫn phong độ như xưa.

Cô gái áo tím kia, chính là Hàn Bối của Thanh La Tông, cô gái tinh quái năm đó. Cô hít thở rất gấp, đến khi nghe được lời nói của Mạnh Hạo, vẫn còn không thể tin tưởng.

- Thực sự là ngươi?

Hàn Bối khó mà tin vào đôi mắt của mình, đối với Mạnh Hạo, ấn tượng của cô năm đó cực kỳ mạnh. Mạnh Hạo trong ký ức của cô, liên tiếp sáng tạo ra kỳ tích, cho dù là chuyện phương đỉnh trong phúc địa thượng cổ của Thanh La Tông, hay là sau đó Mạnh Hạo đến Thanh La Tông với tư cách Đan Đỉnh đại sư. Còn cả sau đó trong Vãng Sinh động, giết đạo tử Lý gia, giết người Quý gia, thậm chí dẫn đến biến hóa của cả Nam Vực.

Từng việc làm năm đó đều khiến Hàn Bối kinh hãi, tuy rằng đã qua nhiều năm, nhưng ấn tượng của cô vẫn cực kỳ mạnh. Về những chuyện này, cũng có liên quan rất lớn với sự nhắc nhở và phán đoán của hồn phách Lão Tổ Hàn gia năm đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 870: Hứa Thanh ở đây.

- Tu... Tu vi của ngươi!

Hàn Bối kinh hãi, sau khi phát hiện được tu vi của Mạnh Hạo, thì chấn động trong lòng nàng càng vượt xa trước kia. Mạnh Hạo trước mắt mình, lại là Nguyên Anh đại viên mãn.

Nàng biết rõ ràng, cho dù là đạo tử của tông môn, gia tộc ở Nam Vực, hiện giờ mấy người có tu vi cao nhất, cũng chỉ đến Nguyên Anh sơ kỳ, trung kỳ mà thôi. Chỉ có đạo tử của Vương gia Vương Lệ Hải, ẩn giấu quá sâu, đến nơi này mới bộc lộ, là một Nguyên Anh hậu kỳ duy nhất.

Cái này cũng đã định, một khi ra ngoài, một khi truyền khắp Nam Vực, Vương Lệ Hải cũng sẽ thành đệ nhất nhân trong thế hệ đồng lứa, chấn động cả Nam Vực.

Nhưng hiện giờ, sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, chấn động của Hàn Bối đã không thể hình dung.

Ánh mắt Mạnh Hạo dừng lại trên người đàn ông áo trắng đang có vẻ kinh hãi, thậm chí có phần phức tạp. Nhìn vẻ mặt gần như giống hệt Vương Đằng Phi, Mạnh Hạo liền biết được thân phận của người này.

Ca ca của Vương Đằng Phi, đạo tử Vương gia, năm đó trong truyền thừa Huyết Tiên, đã giả chết!

Vương Lệ Hải!

Mạnh Hạo lúc này, đã không còn là kẻ mới bước vào Tu Chân giới như năm đó, đối với những đạo tử thiên kiêu của các tông môn gia tộc, hắn càng hiểu rõ hơn một chút. Tuy không thể hoàn toàn chính xác, vụn vặt

không biết, nhưng đại khái, cũng hiểu được thế nào là đạo tử, thế nào là thiên kiêu.

Đạo tử và thiên kiêu, chỉ là một cách gọi, là một loại nhận biết thân phận, nhận biết này trong tông môn có thể là chứng minh thực lực, cũng là thể hiện cho bên ngoài biết về tương lai của tông môn.

Một tông môn có nhiều thiên kiêu, không thể nghi ngờ là sự phát triển trong tương lai có thể ước đoán được.

Còn về đạo tử, mà cách gọi vinh quang nhất trong một tông môn với mỗi một cảnh giới. Có thể nói đó là một tiêu chí ở bên ngoài với cả tông môn gia tộc khi tông môn gia tộc đối ngoại.

Đạo tử Nguyên Anh, đạo tử Kết Đan, đạo tử Trúc Cơ, mỗi một tông môn gia tộc, chỉ có ba đạo tử.

Đạo tử trong mỗi cảnh giới, chỉ có một người, đồng thời do thân phận đặc thù, dù là tông môn hay gia tộc, cũng đều phái ra cường giả trở thành người hộ đạo.

Với ngoại giới, đó là vinh quang vô hạn, thanh danh hiển hách, đủ để đại đa số tu sĩ hâm mộ không thôi.

Nhưng giữa các đạo tử, một khi trong một cảnh giới xuất hiện đến hai đạo tử, vậy thì cạnh tranh vô cùng tàn khốc. Bình thường, sau khi tấn thăng đạo tử, trừ khi người trước rút lui, nếu không rất khó tiếp tục giữ được thân phận. Cho nên, bên ngoài bọn họ quang vinh ngạo nghễ, nhưng bên trong, lại như nơm nớp lo sợ.

Muốn luôn giữ được thân phận đạo tử, muốn luôn có được tài nguyên tu hành vượt xa những người khác, thậm chí muốn trong tông môn hoặc gia tộc thu được quyền lực lớn hơn nữa, tất phải khiến bản thân đề cao nhanh hơn nữa, mạnh mẽ nhanh hơn nữa. Hơn nữa còn phải luôn duy trì

thế mạnh so với cùng thế hệ, thậm chí là vượt qua cả tiền nhân.

Còn thiên kiêu, thì cạnh tranh càng tàn khốc hơn, bọn họ ở bên ngoài hưởng thụ vinh quang chỉ thấp hơn thân phận đạo tử, tài nguyên thu được từ gia tộc tông môn cũng chỉ thấp hơn một chút. Mà đồng dạng, để không bị đào thải, vì đào thải trong một thời gian nhất định không thể tấn thăng, vì sau khi tấn thăng phải tranh đoạt tài nguyên với cường giả cùng cảnh giới.

Tất cả mọi thứ, khiến cho thiên kiêu của các tông môn gia tộc, lúc ở trong tông môn gia tộc, cũng nơm nớp lo sợ, không thể không khiến bản thân mạnh lên.

Đương nhiên, quy củ của mỗi tông môn gia tộc không giống nhau, nhưng trên tổng thể, nhất định có cạnh tranh, nhưng chém giết lẫn nhau, lại tuyệt đối cấm.

Vương Lệ Hải, chính là đạo tử của Vương gia trong tam đại gia tộc Nam Vực. Gã tính cách ẩn nhẫn, trên đường tu hành thường không lộ tài năng, thậm chí mấy lần truyền ra bên ngoài chuyện chết giả. Trong Vương gia, gã chỉ là đạo tử Trúc Cơ, đến khi Kết Đan, liền mất đi thân phận đạo tử, nhưng sau nhiều năm nhẫn nhịn, gã một lần nữa xuất hiện, một lần đánh bại đạo tử Nguyên Anh của Vương gia, lập tức thế chỗ, chấn động cả Nam Vực.

Trong tay Mạnh Hạo cầm một ngọc giản, từ khi hắn quyết định đến nơi này, đã lấy ra ngọc giản, ghi lại cả quá trình, lúc này ánh mắt quét qua Vương Lệ Hải. Năm đó ngoài miệng giếng thượng cổ, hắn từng khiêu chiến đạo tử Vương gia trước mắt này, lúc này gặp lại, đối phương nhìn như bình thường, nhưng cảm giác năm tháng, đã mơ hồ xuất hiện trên người.

Bị Mạnh Hạo nhìn như vậy, tâm thần Vương Lệ Hải chấn động, thậm chí có phần run sợ, nếu không phải tính cách gã cứng cỏi, sợ rằng lúc này đã

thất lễ rồi.

Gã nheo mắt lại, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trong lòng không hề bình tĩnh. Gã nhận ra Mạnh Hạo, cũng nhớ tới trận chiến giữa hai người năm đó, trận chiến đó, gã thất bại.

Cả cuộc đời gã, chỉ có ba lần thất bại, cũng chính là thất bại đó, khiến gã càng thêm kiên định trong tu hành bao năm nay. Vốn dĩ cho rằng bản thân đã mạnh đến mức có thể quét ngang tất cả đồng bối, vốn cho rằng bản thân đã làm được, vượt trên tất cả đạo tử Nam Vực, trở thành đệ nhất nhân trong số đồng bối.

Nhưng hiện giờ, ngay khi nhìn thấy Mạnh Hạo, cảm nhận được tu vi của Mạnh Hạo, Vương Lệ Hải đã chấn động.

Niềm kiêu ngạo của gã như bị bóp vỡ, sự tự tin của gã, như bị nghiền ép, lúc này gã hít sâu một hơi, chắp tay vái Mạnh Hạo một cái.

- Nhiều năm không gặp, Mạnh huynh vẫn phong độ như xưa.

Hàn Bối ở bên cạnh, hít thở gấp gáp, lúc này mới hơi bình tĩnh lại. Nhưng trong đầu nàng, từng hình ảnh năm đó tiếp xúc với Mạnh Hạo, bất giác lại hiện lên, lần gặp đầu tiên, còn có trong Tống gia hai người gần như dán mặt vào nhau, rồi còn đủ sự việc khác, khiến cho Hàn Bối lúc này, hoàn toàn không thể bình tĩnh.

Mạnh Hạo đứng ở đó, trường bào màu xanh, vẻ mặt lạnh lẽo, nhìn Vương Lệ Hải hơi gật đầu.

- Đã là cố nhân, các ngươi đi đi.

Mạnh Hạo bình tĩnh nói.

Hàn Bối hít sâu một hơi, chắp tay vái chào, nhìn kỹ Mạnh Hạo một cái,

đột nhiên nở nụ cười, đôi mắt có vẻ dụ dỗ.

- Mạnh huynh vừa gặp mặt, đã bảo chúng ta rời đi, lẽ nào không muốn ôn lại chuyện cũ với tiểu muội sao. Cũng được, nếu Mạnh huynh yêu cầu, tiểu muội rời đi là được rồi.

Nàng nói rồi, che miệng cười, không hề nhìn Triệu Phương và Vương Lệ Hải, lắc mình một cái, giống như một con én rực rỡ lập tức rời đi.

- Mạnh huynh, chuyện vị Triệu đạo hữu của bộ lạc này thu được một bộ hài cốt đã lộ ra rồi, cho dù chúng ta có nhường nơi này, nhưng những người khác, khó mà nói được.

Giọng Hàn Bối vang lên, rất dịu dàng, như đã khôi phục khỏi sự kinh hãi lúc trước.

- Ngoài ra, Mạnh huynh, tiểu muội cũng có thể tặng huynh một tin, người Nam Vực đến nơi này có những ai, tiểu muội không rõ lắm. Nhưng tiểu muội biết có một người đi cùng tiểu muội tới đây.

- Cô ấy tên Hứa Thanh.

Giọng Hàn Bối, có một lực lượng kỳ dị, khi truyền thẳng vào trong đầu Mạnh Hạo, thì nàng đã mang theo tiếng cười rộ lên rời đi.

Đôi mắt Mạnh Hạo nheo lại, không hề nói gì, mà nhìn về phía Vương Lệ Hải.

Vương Lệ Hải nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, ánh mắt hai người va chạm giữa không trung, trong đôi mắt Vương Lệ Hải đột nhiên bộc lộ chiến ý nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 871: Kha Cửu Tư.

Gã bước tới một bước, khí thế đột nhiên tăng vọt, nhìn về phía Mạnh Hạo, Vương Lệ Hải hít sâu một hơi, một lần nữa chắp tay vái.

- Mạnh huynh đã mở lời, nơi này Vương mỗ tất nhiên sẽ không tranh nữa. Nhưng Mạnh huynh năm đó từ biệt, đã qua mấy giáp, hôm nay gặp lại, tại hạ muốn xin Mạnh Hạo chỉ giáo một chút!

Gã vừa dứt lời, khí thế càng thêm mạnh mẽ.

Mạnh Hạo cau mày, thời gian hắn rất gấp rút, không có dư hơi ở đây quá lâu. Gần như ngay khi Vương Lệ Hải cất lời, Mạnh Hạo liền phất tay áo, bước tới nửa bước, uy áp của Nguyên Anh đại viên mãn, lập tức ép về phía Vương Lệ Hải.

Ầm!

Thân thể Vương Lệ Hải chấn động, vẻ mặt trắng bệch, lui lại bảy tám bước, nhìn kỹ Mạnh Hạo một cái, rồi quay mình rời đi.

Mạnh Hạo lúc này mới ngẩng đầu, nhìn bóng lưng Vương Lệ Hải. Ấn tượng của đạo tử này của Vương gia để lại cho Mạnh Hạo càng sâu hơn một chút.

- Bản thân gã là Nguyên Anh hậu kỳ, đối mặt với đệ nhất mệnh của ta, về cảnh giới vốn đã chênh lệch một tầng, lại chỉ tái mặt đi, không hề đổ máu. Sức chiến đấu thực sự của Vương Lệ Hải, sợ là đã có thể sánh với Nguyên Anh đại viên mãn bình thường rồi.

Mạnh Hạo hơi suy tư, quay đầu nhìn Triệu Phương một cái.

Triệu Phương lập tức căng thẳng, gã biến rõ sự đáng sợ của Mạnh Hạo trước mắt. Hắn có thể chiến đấu với Hô Diên Lão Tổ, là nhân vật cấp bậc Lão Tổ đó, lúc này trong lòng gã lo lắng sau khi dùng hổ đuổi sói, lại bị hổ ăn thịt.

- Đa tạ Mạnh tiền bối cứu giúp, chuyện này vãn bối nhất định bẩm báo Lão Tổ như thực tế, với ân huệ của tiền bối, nhất định sẽ có hậu tạ.

Triệu Phương lui lại mấy bước, cẩn thận cất lời, không dám gọi Mạnh Hạo là huynh, mà cực kỳ cung kính.

- Ta đã hứa với Vân Thiên Lão Tổ, ở nơi này để ý đến ngươi một chút, đã tận nghĩa vụ, nơi này không phải đất lành, ngươi nếu đã lựa chọn, vậy phải chuẩn bị tốt sinh tử.

Tâm tư của Triệu Phương, Mạnh Hạo hiểu được, nhưng ngay cả thân phận đệ tử nội môn mà Phương Du cho hắn, hắn cũng bỏ qua, tất cũng sẽ không lựa chọn ký thân nơi này. Tuy rằng thân phận có cao hơn một chút.

- Đa tạ ý tốt của tiền bối, chuyện này vãn bối tự có chừng mực, gia tổ cũng đã giúp vãn bối chuẩn bị một chút thủ đoạn...

Triệu Phương hơi chần chừ, vẫn cứng đầu nói.

Mạnh Hạo nhìn Triệu Phương một cái, cái nhìn này, khiến Triệu Phương lập tức càng thêm khẩn trương.

- Ta không thể ở chỗ này lâu, ngươi nếu đã lựa chọn, vậy tự thu xếp.

Mạnh Hạo gật đầu, thu lại ngọc giản trong tay, trong này có tất cả hành động, lời nói cũng như quá trình, cũng coi như là cho Vân Thiên Lão Tổ một chứng cứ xác đáng.

Mạnh Hạo không nhìn Triệu Phương nữa, lắc mình một cái, lập tức rời xa.

Cho đến khi thấy Mạnh Hạo hoàn toàn biến mất, Triệu Phương mới thở phào một hơi, cẩn thận nhìn xung quanh, có hơi chần chừ, sau một lát thì nghiến chặt răng, cũng không rời đi, mà dựa theo phương pháp mở ra, tiến vào nơi giấu hài cốt, thấp thỏm ở trong đó, chờ đợi thời gian trôi đi.

Mạnh Hạo cũng không còn dừng lại chút nào, lao thẳng về phía ngọn núi thứ tư, trên đường đi trong đầu hắn lại hiện lên lời nói của Hàn Bối lúc rời đi, trong mắt từ từ có chút dịu dàng.

- Hứa Thanh cũng ở nơi này sao...

Mạnh Hạo nhìn Yêu Tiên Tông xung quanh, im lặng, tốc độ càng nhanh hơn.

Mấy canh giờ sau, khi ngày thứ ba đã sắp kết thúc, chỉ còn lại hai canh giờ trước khi kết thúc cảnh giới đầu tiên, Mạnh Hạo đã xuất hiện dưới chân ngọn núi thứ tư.

Hắn ngẩng đầu nhìn ngọn núi nguy nga trước mắt. Ngọn núi quá lớn, nhìn không thấy cuối, nếu so sánh, Mạnh Hạo chỉ như con sâu cái kiến, không hề bắt mắt. Nhưng trong đôi mắt hắn, lại lóe lên tinh quang, hít sâu một hơi, không hề chần chừ, lựa chọn lên núi.

Cũng may khi cảnh giới đầu tiên của Yêu Tiên Tông mở ra, đại đa số khu vực đều bị cấm chế bao bọc, chỉ cần không tiếp xúc, sẽ không xảy ra nguy hiểm gì. Trong quá trình lên núi, Mạnh Hạo nhìn thấy vô số khu vực cấm chế, hắn quanh quẩn qua lại, cố gắng né tránh, sau khi hết hơn một canh giờ, cuối cùng cũng đã nhìn thấy đỉnh núi.

- Còn lại nửa canh giờ...

Mạnh Hạo đứng trên một khối đá lớn nhô ra trên ngọn núi thứ tư, nhìn về đỉnh núi, hắn đột nhiên có hơi chần chừ. Lúc này đã sắp hết thời gian, hắn không biết lựa chọn của mình, liệu có chính xác hay không.

Nếu không chính xác, tất cả đều tan thành bọt nước. Lúc Mạnh Hạo tới đây, cũng từng nghĩ có nên mang theo hài cốt Từ Long không, nhưng khi hắn muốn hành động, mới phát hiện, bộ hài cốt như sinh trưởng ở nơi đó, hắn không thể lay động chút nào.

- Là của ta, cuối cùng cũng sẽ thuộc về ta, nếu không phải của ta, thì là ta cưỡng cầu, cho dù có không được, ít nhất, ta cũng không hối hận.

Mạnh Hạo đột nhiên cười thoải mái, không còn lo được lo mất, mà trong nửa canh giờ cuối cùng, giảm chậm tốc độ, đi trên đường núi, nhìn phế khu xung quanh, cảm nhận nơi từng là Yêu Tiên Tông mênh mông, từ từ đi tới.

Hắn đã nhìn ra được mất, cũng không còn căng thẳng vì thời gian, trong thong dong, khi thời gian chỉ còn lại một trăm lần hô hấp, hắn đã lên đến đỉnh ngọn núi thứ tư.

Khoảnh khắc bước lên bậc thang cuối cùng, Mạnh Hạo đứng trên đỉnh ngọn núi thứ tư. Từ xa nhìn lại nơi này, ngọn núi rất nhọn, nhưng khi thực sự đứng ở nơi này, thì lại thấy nó bằng phẳng.

Giống như một quảng trường, xung quanh có đặt chín đại đỉnh đầy những vết nứt, ở chính giữa, có đặt một cái quan tài bằng gỗ. Quan tài này không có nắp, trạm trổ trên đó cũng không phải phù văn, mà là những bức tranh đầy cảm giác tháng năm, trong đó có những đám mây, con thú mang điềm lành, lại có sông núi đất đai, có bầu trời đầy sao.

Vừa liếc qua thì thấy phức tạp, nhưng khi nhìn lại, lại thấy trong cái phức tạp này, như ẩn chứa sự đơn giản.

Cảm giác này khó mà nói được, mâu thuẫn, nhưng lại hài hòa.

Mạnh Hạo bước đi, khi hắn đến bên cạnh cỗ quan tài, nhìn vào bên trong, hoàn toàn trống rỗng, không có thi thể, không có hài cốt, không có gì cả.

Nơi này, không có ký thân.

Lúc này, còn cách lúc cảnh giới thứ hai mở ra không đến tám mươi hơi thở. Mạnh Hạo đứng bên cạnh quan tài, nhìn vào khoảng không bên trong, hắn im lặng, trong lòng thở dài.

Nói không thất vọng, là chuyện không thể, bỏ qua ký thân đệ tử nội môn mà Phương Du tặng cho, kiên trì thực hiện suy nghĩ của mình. Nhưng hiện thực tàn khốc khiến Mạnh Hạo lúc này, âm thầm thở dài, lại có phần phức tạp.

Trong im lặng, Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn xuống dưới núi. Hiện giờ chỉ còn bảy mấy hơi thở, hắn đã không còn có thể tìm được bất cứ cỗ thi thể nào. Hơn nữa suốt dọc đường đi, hắn đã phát hiện, từ giữa sườn núi, đã không có bóng dáng một bộ hài cốt nào.

Hắn nhìn xuống dưới núi, ở vị trí này có thể nhìn hết cả ngọn núi thứ tư. Ngọn núi thứ tư trong mắt hắn ngập tràn cấm chế, những cấm chế này dày đặc gần như che phủ cả đỉnh núi, thậm chí trong cảm nhận của Mạnh Hạo, dường như ở ngoài ngọn núi này cũng có một tầng cấm chế ngăn cản tất cả mọi người tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 872: Kha Cửu Tư. (2)

Thậm chí những cấm chế dày đặc mà hắn đang nhìn thấy lúc này, bất cứ một cái nào, chỉ cần Mạnh Hạo chạm phải, đều sẽ hình thần câu diệt. Mạnh Hạo đột nhiên thấy hoảng hốt.

- Ta làm sao đi lên được?

Mạnh Hạo đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, lúc ở trong núi hắn không hề chú ý chút nào, dường như rất đơn giản, chỉ dùng hai canh giờ, đã đi từ chân núi lên đến đây.

Nhưng đứng ở nơi này nhìn xuống, ngọn núi thứ tư này, rõ ràng là một cấm khu!

Hắn không biết cần phải có may mắn lớn đến thế nào, mới có thể thuận lợi như vậy, không hề tiếp xúc bất cứ cấm chế nào, cứ như vậy đi qua.

- Trừ phi, có người muốn ta đến nơi này...

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, lúc này, chỉ còn lại ba mươi hơi thở. Hắn quay đầu, không còn nhìn xuống ngọn núi thứ tư nữa, mà nhìn về sơn môn ở đỉnh núi thứ nhất phía xa xa.

Dựa theo ký ức trong lúc tỉnh táo khi trước, đứng ở vị trí của bóng dáng mà hắn nhìn thấy lúc trước. Lúc này Mạnh Hạo cũng đứng tại nơi đó, trong khi nhìn ra xa, mái tóc hắn bị gió thổi tung, y phục cũng theo gió tung bay.

Khi chỉ còn lại mười nhịp thở, đôi mắt Mạnh Hạo lộ vẻ quyết đoán.

- Đã để ta nhìn thấy ngươi, mà ngươi... lại để ta thuận lợi đi tới nơi này,

vậy ngươi là ai, có lẽ không còn quan trọng.

Mạnh Hạo quay người, khi chỉ còn lại năm nhịp thở, cất bước đi vào trong quan tài, hít sâu một hơi, bình tĩnh nằm xuống nhắm mắt lại.

Ba nhịp, hai nhịp, một nhịp...

Ầm!

Bầu trời Yêu Tiên cổ tông đột nhiên có một tiếng nổ vang trời. Tiếng nổ này còn hơn cả sấm sét, vang vọng cả thế giới, có một làn sóng, đột nhiên lan tràn khắp bầu trời, trong khoảnh khắc đã bao phủ cả Yêu Tiên cổ tông.

Trong làn sóng, Yêu Tiên cổ tông, trừ … Mạnh Hạo ra, tất cả tu sĩ đã tìm được ký thân, ở bên cạnh ký thân mình lựa chọn, lập tức phát ra ánh sáng. Giống như bản thân và hài cốt, dần dần chồng lên nhau từ từ bị ánh sáng bao bọc, dung hợp một chỗ.

Mà Mạnh Hạo nhắm mắt, khi bầu trời xuất hiện tiếng nổ, hắn liền mất đi ý thức. Khi ánh sáng này tràn ngập khắp Yêu Tiên cổ giới, lúc đi qua thân thể Mạnh Hạo, lại không hề xuất hiện sự dung hợp giống như những người khác.

Nhưng ở chỗ này, đột nhiên trên đỉnh ngọn núi thứ tư, ở nơi Mạnh Hạo đứng nhìn về đỉnh núi thứ nhất lúc trước, cũng chính là vị trí mà khi bước vào Yêu Tiên cổ giới Mạnh Hạo nhìn thấy một người.

Lúc này đã xuất hiện một bóng người mặc trường bào trắng, mái tóc tung bay không biết đứng đó từ bao giờ.

Người này mái tóc tán loạn, trên trường bào màu trắng lấm tấm vết máu, khuôn mặt bị mái tóc che lấp, không nhìn rõ bộ dạng, nhưng từ hình dạng có thể nhận thấy đây là một người đàn ông.

Có gió thổi tới, thổi lên một vài sợi tóc của y, để lộ ra đôi mắt, trong đó có vẻ tang thương, lại có mê man cũng ẩn chứa tiếc nuối.

Khí tức mục ruỗng, trên người y, giống như dung hợp với cả Yêu Tiên cổ giới, không hề khác biệt.

- Dạ, để hắn đi vào đi.

Người đàn ông nhìn về đỉnh núi thứ năm ở phía xa, trong mắt có chút hồi ức, nhẹ nhàng mở miệng.

Khoảnh khắc giọng nói này vang lên, cả Yêu Tiên cổ tông đột nhiên rung động một chút.

- Điều này không đúng quy tắc.

Một giọng nói khàn khàn, dường như không quá tỉnh táo, có chút thì thầm, như đang nói mơ, vang lên trong đất trời.

- Hắn là người duy nhất trong bao năm nay nhìn thấy ta, có lẽ, đây là một nhân quả đã định sẵn. Vậy thì để hắn... Thay ta trở về quá khứ, thay ta nói với người một câu... Năm đó ta không hiểu biết nên nói ra.

Người đàn ông áo trắng giọng khàn khàn, đôi mắt hiền hòa, nhưng trong đó lại có sự tiếc nuối sâu sắc và nhớ nhung không thể xóa nhòa chìm đắm trong năm tháng.

- Câu nói này, ở trong lòng ta đến nay đã chín vạn năm rồi.

Bạch y nam tử nhẹ nhàng nói.

Thế giới dường như dừng lại, rất rất lâu sau, giọng nói ong ong kia, như mang theo chút dao động, từ từ truyền ra.

- Hắn không có thân phận.

- Cho hắn thân phận của ta.

Người đàn ông áo trắng nhẹ nhàng nói.

Thế giới, một lần nữa im lặng.

- Để thời gian, vĩnh hằng ở năm đó...

Người đàn ông áo trắng nhắm mắt, che đi nỗi đau trong lòng, nhưng lại không che được đau thương và nhớ nhung trong lòng y.

Ầm

Ánh sáng tràn ngập thế giới, giờ phút này đột nhiên từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, trong khoảnh khắc hoàn toàn rơi lên người Mạnh Hạo. Thân thể hắn dần trong suốt, tất cả từ từ biến mất, một lát sau, lại có một tiếng nổ vượt xa sấm sét vang lên, thân thể Mạnh Hạo, hoàn toàn biến mất!

Đồng thời, một tia sáng dịu dàng lập tức bao phủ toàn bộ Yêu Tiên cổ tông, dường như trong đó một lần nữa xuất hiện một thế giới, thế giới này là viễn cổ trong ký ức!

Mà chỗ Mạnh Hạo, hắn biến mất hoàn toàn khác với những người của vùng đất Nam Thiên đến đây khác. Người khác chỉ là dung hợp với ký thân, còn Mạnh Hạo... Là dùng chân thân bước vào!

Người khác, là mượn thân phận của người khác, còn Mạnh Hạo... Hắn không phải mượn, mà là lấy được thân phận.

Mượn và lấy được hoàn toàn khác nhau.

Lúc cả Yêu Tiên cổ tông bị ánh sáng bao bọc, người đàn ông áo trắng vẫn đứng đó, lưng đưa về phía đỉnh núi thứ nhất, dần dần trong mắt y giống như nhìn thấy một bóng người già nua, nở nụ cười hiền hòa, đang nhìn về phía mình.

Ánh mắt đó, như bao dung tất cả của bản thân, bao dung cả con đường mình đã đi sai, dường như vĩnh viễn luôn nhìn mình, tất cả lỗi lầm của bản thân, người đó đều lặng lẽ sửa chữa.

Ngày hôm đó, y lại làm sai một chuyện, nhưng khi bị người đó trách mắng một câu, y liền trở mặt.

Ngày hôm đó, y vẫn chơi bời ngang ngược, ức hiếp mọi người, mà không hề nhìn thấy ánh mắt thất vọng và nếp nhăn nơi khóe mắt người ấy.

Ngày hôm đó, y vì một người con gái không tiếc chí bảo tông môn, mà không hề phát hiện sống lưng người đó vẫn luôn đứng thẳng, giờ đã cong về phía tông môn.

Ngày hôm đó, y mài kiếm, tự huyễn thân phận bản thân, không hề chú ý đến người đó chỉ trong một đêm bạc hết cả đầu.

Cho đến ngày hôm đó, y nhìn thấy thân thể người đó tọa hóa thành tro bụi, y khóc, trái tim y tan nát, thế giới không còn, trời đất không còn, phụ thân y ... đi rồi.

Nhìn khuôn mặt già cả hiền lành của người đó, ánh mắt cưng chiều của người đó với y, bao năm nay, cho dù y làm sai chuyện gì, người đó đều bao dung, đứng sau y. Đến lúc đó... y mới phát hiện, thì ra... y vẫn luôn nợ người đó một lời hứa, y vẫn luôn nợ người đó... một câu nói.

Câu nói này, y đã chờ đợi chín vạn năm rồi.

Bầu trời viễn cổ xanh biếc.

Mạnh Hạo mở mắt, nhìn lên bầu trời trong xanh, trên bầu trời, từng con tiên hạc lượn bay, những con thú tốt lành lởn vởn, tiếng nước trong những chiếc đỉnh sôi sùng sục, không ngừng quanh quẩn xung quanh hắn.

Nhìn thấy vô số cột sáng khổng lồ xông thẳng lên trời, nhìn cả thế giới rực rỡ sắc màu.

Từng đạo cầu vồng bay trên trời, từng bóng người vạch nên những dấu vết trên bầu trời.

Ngọn núi xa xa, một màu xanh biếc, tràn đầy sức sống, Mạnh Hạo nghe được một âm thanh tang thương, vang vọng khắp cả thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 873: Nghĩ kỹ rồi làm...

- Lão phu một vạn năm giảng đạo một lần, lần này, lão phu kể cho các ngươi một truyền thuyết trong truyền thuyết. Có một loại chân linh, tên là Dạ, khi nó nhắm mắt, thế giới chính là giấc mộng của nó, khi nó mở mắt, thế giới sẽ được đánh thức trời đất mênh mông...

Giọng nói tang thương từ từ yếu đi, như đang lẩm nhẩm bên tai hắn, lại như vang lên trong khắp thế giới.

- Năm tháng như mộng, không phân rõ thực hư, như trong giấc mộng của ngươi có người khác, mà trong thế giới của người khác, có lẽ cũng có ngươi.

- Hoặc là, sinh mệnh của chúng ta, cuộc đời của chúng ta, là một bong bóng không nhìn thấy, không biết lúc nào tan vỡ, không biết lúc nào tỉnh táo. Trong giấc mộng của ai có ngươi, trong giấc mộng của ngươi có ai... Đây là một câu hỏi khó trả lời..."

- Đại sư huynh?

Một cô gái cất lời bên cạnh Mạnh Hạo.

- Đại sư huynh!

Giọng nói có vẻ kỳ lạ, càng thêm dồn dập.

Mạnh Hạo run lên, dường như trở về từ thế giới bên ngoài, khoảnh khắc dung nhập vào cơ thể, trong đầu giống như bị từng cơn đau đầu xé rách, thậm chí thế giới trước mắt xuất hiện những bóng hình.

Hắn hít thở dồn dập, cảm giác này chỉ kéo dài mấy nhịp thở đã lập tức

biến mất, bầu trời vẫn màu xanh, thế giới... Xuất hiện trước mắt Mạnh Hạo.

- Đại sư huynh, rốt cục huynh đang làm gì vậy?

Phía trước Mạnh Hạo có một cô gái mặc váy hồng, mở to mắt nghi hoặc, khó hiểu như tức giận nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn bản thân, quần áo màu trắng, mái tóc dài, ngồi trên một đỉnh núi giống như một tế đàn, xung quanh có chín cái đỉnh, đang tỏa khói xanh, từ từ bay lên.

Đây là đỉnh ngọn núi thứ tư!

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, tuy đầu đau như muốn nứt ra, nhưng đôi mắt hắn vẫn trong sáng, hắn biết, bản thân đã tiến vào cảnh giới thứ hai, khiến Mạnh Hạo chấn động hơn là, hắn phát hiện bản thân lại... không mất đi ý thức như lời Phương Du.

Ngay vào lúc này, trong đầu hắn nổ vang, thân phận của hắn, lập tức hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

- Một trong bảy đại đệ tử thân truyền của Yêu Tiên Tông ... thuộc ngọn núi thứ tư ... Kha Cửu Tư!

Mạnh Hạo mặc một bộ trường bào màu trắng, ngồi trên đỉnh ngọn núi thứ tư, hắn day day trán. Trong đầu hắn, hiện giờ có thêm một chút ký ức, những ký ức này không thuộc về hắn, hơn nữa còn có chút mơ hồ, cũng vì những ký ức này xuất hiện, khiến đầu Mạnh Hạo rất đau, cảm giác mơ hồ rất mãnh liệt.

Lúc này có làn gió nhẹ nhàng thổi tới, mái tóc hắn nhẹ bay, tà áo cũng bay lên nhưng lại không thể thổi đi chấn động mạnh đến cực điểm trong lòng hắn, còn có cả thất thần vì thân phận của bản thân lúc này.

Thất đại đệ tử thân truyền!

Trong những gì Phương Du nói, đó căn bản là thân phận không thể thu được. Thân phận này, trong Yêu Tiên Tông, có thể hô mưa gọi gió, đứng trên tất cả các đệ tử, thậm chí có được đại quyền sinh sát!

Từ khi Yêu Tiên cổ tông mở ra đến nay, chưa từng có ai thu được thân phận hiển hách này, cho dù là ai, đều chưa từng có được. Cao nhất, cũng chỉ là một đệ tử hạch tâm mà thôi.

Nhưng trước mặt thân phận của Mạnh Hạo, đệ tử hạch tâm... Giống như sâu kiến!

Thân phận này, căn bản chỉ có trong truyền thuyết, mà trong thực tế không thể tồn tại! Yêu Tiên Tông không có đệ tử thân truyền, hay là nói, bảy đệ tử thân truyền này, chính là bảy đệ tử truyền thừa.

Đây là địa vị cao quý vượt xa trưởng lão, chỉ xếp sau đại trưởng lão và trưởng giáo các phong!

Tâm thần Mạnh Hạo vô cùng chấn động. Trước đó hắn cũng không ngờ được, bản thân lại có được kỳ ngộ như vậy, thu được một thân phận có thể gọi là đáng sợ, trước chưa có ai, sau này cũng nhất định không còn ai khác, độc nhất vô nhị!

Đệ tử thân truyền ở ngọn núi thứ tư - Kha Cửu Tư!

- Như vậy xem ra, bóng dáng lúc trước ta nhìn thấy chính là Kha Cửu Tư rồi!

- Yêu Tiên Tông bị diệt, y lại không chết! Là y cho ta thân phận này, vậy mục đích của y là gì...

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, hít thở gấp hơn.

- Đại... Sư... Huynh!

Giọng cô gái cực kỳ bất mãn, gần như là hét lên, cuối cùng cũng cắt đứt suy nghĩ của Mạnh Hạo, khiến hắn ngẩng đầu nhìn cô gái trước mắt.

Dường như rất bất mãn với phản ứng của Mạnh Hạo, cô gái dậm chân, quay mình bỏ đi.

Nàng rời đi không hề khiến ánh mắt Mạnh Hạo chuyển động, lúc này Mạnh Hạo, vẫn còn chấn kinh vì thân phận này. Sau một lúc, hắn mới hít sâu một hơi, nhìn quanh bốn phía.

Nơi này núi non tươi đẹp, cây cỏ tươi tốt, bầu trời trong xanh, giống như hồ nước, bốn phương tám hướng linh khí nồng đậm, đệ tử nhiều không đếm xuể. Trong sơn môn, hoặc là đả tọa, hoặc là đấu pháp, hoặc là bàn luận, qua qua lại lại vô cùng náo nhiệt.

Trên bầu trời, một con Ứng Long khổng lồ đẹp đẽ, đang bay lượn. Nơi nó đi qua, gió thổi khắp nơi, cũng có rất nhiều tiên thú, hoặc là đi xa, hoặc là trở về, hoặc là xoay tròn, khiến cho nơi này giống như tiên cảnh.

Xa xa, rất nhiều người xếp bằng giữa không trung, đang nghe một ông lão của núi thứ ba giảng đạo.

Tất cả rất giống với cảnh tượng mông lung lúc hắn vừa bước vào Yêu Tiên cổ giới, chỉ có... Mạnh Hạo đột nhiên nheo mắt lại.

Hắn nhìn thấy, nơi cao nhất giữa không trung, đột nhiên... Lơ lửng ba ngọn núi treo ngược.

Ba ngọn núi này, mỗi ngọn đều lớn hơn những ngọn núi trên mặt đất vô số lần, nếu không phải khoảng cách quá xa, e là có nhìn cũng không thấy

tận cùng. Vô số dây leo mọc trên ba ngọn núi ngược đó, dường như trên đó, có ba thế giới.

- Đây là...

Mạnh Hạo không hề nhìn thấy cảnh này lúc ở cảnh giới đầu tiên của Yêu Tiên Tông, vì thế lần đầu nhìn thấy, không khỏi sững sờ.

Ba ngọn núi ngược này, một là băng sương giống như núi băng, một là viêm thạch như là núi lửa, ngọn còn lại... giống như một màu đỏ quạch như núi máu.

Mạnh Hạo day day trán, ba ngọn núi này rất kỳ dị, nhưng ký ức trong đầu Mạnh Hạo hỗn loạn, không thể suy nghĩ rõ ràng. Sau một hồi trầm ngâm, hắn thu ánh mắt lại.

- Yêu Tiên Tông... Vậy ở chỗ này, thân phận Phong Yêu Sư của ta, sẽ sinh ra biến cố thế nào... Còn có yêu binh Hoang Chủng, có phải cũng tồn tại vào thời gian này?

Sâu trong mắt Mạnh Hạo, có tia u mang.

- Đại sư huynh, huynh làm sao vậy? Có phải đang hối lỗi không?

Ngay khi Mạnh Hạo đang suy nghĩ, cô gái xinh đẹp lúc trước bỏ đi đã trở lại, như không cam tâm đứng trước mặt Mạnh Hạo, tiếp tục mở miệng.

- Hối lỗi cái gì? Chỉ là đột nhiên cảm thấy mình đang nằm mơ mà thôi.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, không suy nghĩ nữa, mỉm cười nói.

- Mơ thấy gì?

Cô gái tò mò hỏi.

- Lúc tỉnh lại đã quên hết rồi.

Mạnh Hạo nhìn cô gái này còn muốn hỏi nữa, vì vậy vẻ mặt nghiêm túc.

- Muội tu hành sắp đến giai đoạn quan trọng rồi, còn không mau đi tu hành.

Nghe được Mạnh Hạo nói, cô gái cũng trừng mắt lên.

- Huynh còn dám giáo huấn muội. Hừ, lần này huynh phiền phức lớn rồi. Chưởng giáo bảo muội đến hỏi huynh, lần này huynh biết tội không!

Nói rồi, cô gái trợn mắt lên, quay mình rời đi.

Nhìn cô gái rời đi, Mạnh Hạo cau mày, hắn không hiểu rõ hàm nghĩa trong lời cô gái nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 874: Nghĩ kỹ rồi làm... (2)

Phương Du từng nói, tất cả mọi người tiến vào đây, trong cảnh giới thứ hai này, nhanh nhất là mấy canh giờ, chậm thì mấy ngày mới lần lượt tỉnh lại.

- Trước khi bọn họ tỉnh lại, ưu thế của ta vô cùng lớn!

Mạnh Hạo day trán, không suy nghĩ câu nói của cô gái nữa, mà trầm tư suy nghĩ về thế giới viễn cổ hư ảo này.

- Với thân phận hiện tại của ta, bọn họ căn bản không phải đối thủ của ta, chỉ cần bị ta tìm thấy, sinh tử đều do ta quyết định!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên vẻ lạnh lùng, đối với quyền lợi của đệ tử thân truyền, hắn tuy vẫn còn chưa nắm được hết, nhưng cũng có thể cảm nhận được.

- Đáng tiếc không biết ký thân của những người khác là ai. Nhưng mà ký thân tốt nhất của Quý gia, là một đệ tử hạch tâm, vậy thì... Ta sẽ đi tìm gã ra, rồi phế gã đi!

Mạnh Hạo lập tức đứng dậy, nhưng khoảnh khắc hắn đứng dậy, đột nhiên tiếng sấm vang lên. Chỉ thấy bảy tám tia chớp ầm ầm lao tới, đánh thẳng lên người Mạnh Hạo.

Tia chớp quá bất ngờ, Mạnh Hạo run lên, phun ra một ngụm máu tươi, ngã thẳng xuống đất, hắn sững sờ. Uy lực của tia chớp mạnh đến mức khiến hắn cảm thấy đáng sợ, tuy nói là thế giới hư ảo, nhưng khoảnh khắc nguy cơ sinh tử, khiến Mạnh Hạo cảm thấy hít thở khó khăn.

- Có chuyện gì vậy!

Mạnh Hạo vội nhìn lên bầu trời, lập tức phát hiện bầu trời vẫn trong xanh, mà quanh đó... tất cả đệ tử Yêu Tiên Tông, hình người có, hình dạng yêu quái cũng có, ai nấy vẻ mặt cổ quái. Thậm chí không ít người lộ vẻ vui mừng, nhìn về phía bản thân trên đỉnh núi.

Nhưng mà lại giống như tức giận mà không dám nói, sợ rằng bản thân bị chú ý, ai nấy nhanh chóng làm ra vẻ không thấy gì, mau chóng chạy đi.

Mạnh Hạo sửng sốt, hắn cảm thấy không thích hợp, lúc này chần chừ một chút, sau đó cắn răng, đứng bật dậy. Chín đại đỉnh xung quanh, lập tức xuất hiện những tiếng ong ong, trong đó lập tức bay ra chín sợi xích, trói chặt Mạnh Hạo lại, treo lên không trung.

Mạnh Hạo còn chưa hiểu chuyện gì, trên bầu trời đã lại có bảy tám tia chớp đánh xuống, toàn bộ đánh lên người Mạnh Hạo. Mạnh Hạo một lần nữa phun máu, sắc mặt tái nhợt. Hắn phát hiện những đệ tử Yêu Tiên Tông xung quanh đó lại một lần nữa nhìn cả về phía mình.

Vẻ mặt bọn họ cổ quái, có sảng khoái, có giải hận, như nhìn thấy Mạnh Hạo bị sét đánh, bọn họ đều thấy sảng khoái, mấy lần muốn vỗ tay khen hay.

- Chết tiệt, rốt cuộc là có chuyện gì! Ta không phải đệ tử thân truyền sao. Sao lại thế này!

Mạnh Hạo lần đầu tiên thực sự sợ hãi, uy lực tia chớp mạnh mẽ, lần thứ hai vừa rồi, khiến cho hắn như sắp tan vỡ.

Lúc này hắn mới nghĩ đến lời cô gái lúc trước nói, cái gì hối lỗi, cái gì phiền phức lớn rồi. Trong mắt Mạnh Hạo, đây căn bản chính là một trách phạt!

Thậm chí trên ngọn núi thứ tư, cũng có không ít tu sĩ nhanh chóng bay

ra, phóng thẳng về phía mình.

- Đại sư huynh, chớ phản kháng, lần này thực sự là phiền toái lớn rồi, huynh ... Hay là huynh nhận sai đi...

- Phải đó đại sư huynh, lần này chưởng giáo chân nhân thật sự tức giận. Ài, huynh rõ ràng không nên, làm sao lại trộm đi chí bảo của núi thứ sáu, tặng cho yêu nữ Triệu gia kia chứ!

- Nói bậy, rõ ràng là đại sư huynh bị yêu nữ mê hoặc, không phải đại sư huynh sai, mà là do yêu nữ đáng chết kia!

Mấy trăm người bay ra từ ngọn núi thứ tư, ai nấy cũng đều căng thẳng, rất đau lòng nhìn Mạnh Hạo, lần lượt mở miệng.

Khi những người này nói ra, Mạnh Hạo chấn động tâm thần, một chút ký ức trong đầu hắn lập tức rõ ràng. Những ký ức này khiến Mạnh Hạo hiểu rõ, thân phận của bản thân vào lúc này, Kha Cửu Tư của ngọn núi thứ tư, vốn cũng không phải là mang tên này.

Người luôn phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm, nhưng phụ thân của Kha Cửu Tư, trong cơn giận dữ đã ép y đổi tên, gọi là Cửu Tư. Ý là bảo y làm bất cứ chuyện gì, cũng phải suy nghĩ chín lần rồi mới được làm.

Nhưng hiển nhiên... Thay đổi tên rồi, vẫn không thể ảnh hưởng đến Kha Cửu Tư hoành hành phô trương trong Yêu Tiên Tông. E rằng có đổi tên y thành Kha Cửu Bách Vạn Tư, cũng vẫn vô dụng thôi.

Y quả thực là đệ tử thân truyền, nhưng tu vi thấp nhất, hơn nữa còn chơi bời nhất trong số các đệ tử thân truyền. Trong cả Yêu Tiên Tông, không ai không biết, không ai không rõ, tính khí nóng nảy, động tý là ra tay, bắt nạt mọi người, được xưng là Yêu Tiên Đệ Nhất Bá.

Thậm chí y đã đến mức, chỉ riêng cái tên, đã có thể khiến đệ tử ngoại

môn sụp xuống quỳ lạy, đệ tử nội môn nghe thấy giật mình, khiến những đệ tử truyền thừa khác cau mày nhăn mặt, khiến cả trưởng lão tông môn và bảy chưởng giáo toàn bộ đều đau đầu.

Nửa đời trước của y, không biết đã làm bao nhiêu chuyện hoang đường, tất cả đều khiến phụ thân y, chưởng giáo ngọn núi thứ tư, một trong chí tôn, Kha Vân Hải không ngừng bù đắp, không ngừng giải quyết tất cả phân tranh xảy ra vì y.

Cho đến mấy hôm trước, y lại trộm mất chí bảo núi thứ sáu, tặng cho người ngoài. Chuyện này cuối cùng dây dưa quá lớn, cho dù là phụ thân y, cũng không thể không uốn lưng, mới có thể hóa giải sự việc này.

Mạnh Hạo lúc này cười khổ, thân thể hắn một lần nữa bị những tia chớp kia ép trở về trung tâm tế đàn, rồi sau đó, những tia chớp kia liền biến mất. Nhưng Mạnh Hạo hiểu, chỉ cần bản thân dám đứng dậy, hoặc là có hành động khác, sấm sét tất nhiên sẽ tới.

- Tiểu Tổ, đại sư huynh, nhận sai đi, đừng cãi lại chưởng giáo nữa...

Đệ tử ngọn núi thứ tư xung quanh, đều tới gần, đau lòng nhìn Mạnh Hạo. Cho dù Kha Cửu Tư ngang ngược hoành hành, nhưng đó là với bên ngoài, với người của ngọn núi thứ tư, thì lại hoàn toàn giống như một đứa trẻ, tình cảm mọi người đối với y rất sâu sắc.

Lúc này núi thứ tư, càng ngày càng có nhiều đệ tử đang nhanh chóng đi tới khuyên ngăn.

Vẻ mặt Mạnh Hạo trắng bệch, trong lòng buồn bực đến cực điểm. Cho dù thế nào hắn cũng không ngờ được, lại có kết quả như thế này.

- Muốn bảo ta nhận sai, vậy không thể nào!

Mạnh Hạo lộ vẻ quyết đoán, hít sâu một hơi, vội lớn tiếng mở miệng.

- Cửu Tư sai rồi, lần này Cửu Tư quả thực sai rồi!

Lời này vừa nói ra, bốn phía lập tức lặng yên, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, bất ngờ nhìn Mạnh Hạo. Trước đó tuy bọn họ có khuyên giải, nhưng đều rõ ràng tính tình của tiểu tổ tông, đó là cho dù có chết cũng sẽ không nhận sai.

Nhưng hiện giờ, lại nhận sai rồi.

Không chỉ bọn họ sửng sốt, lúc này một trận cuồng phong như quét ngang trời đất, một bàn tay hư ảo, xuất hiện giữa không trung chộp lấy Mạnh Hạo. Ngay khi Mạnh Hạo chấn động tâm thần, đã kéo hắn vào trong một động phủ của núi thứ tư.

Đồng thời, một giọng nói già nua như tức giận ngập trời, lại có chút đau lòng, truyền khắp cả Yêu Tiên Tông.

- Lão lục, đứa con hư hỏng của ta đã biết sai, từ giờ còn bất cứ ai dám nhắc nửa lời về chuyện này nữa, đừng trách Kha mỗ trở mặt!

Giọng nói mạnh mẽ bá đạo, truyền khắp bốn phương, trời đất chấn động.

Mạnh Hạo bị bàn tay to lớn kia kéo thẳng vào trong một động phủ rộng rãi, ném mạnh trên mặt đất. Nhưng lúc rơi xuống, lực đạo lại tán đi, khiến cú ngã này của Mạnh Hạo không có một chút đau đớn nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 875: Kha Vân Hải.

Đôi mắt hắn đảo quanh, lúc này suy nghĩ trong đầu chuyển đổi liên tục, trong lòng cũng lo lắng liệu bản thân có bị nhìn ra hay không. Nhưng nghĩ đến nơi này là thế giới hư ảo, hắn lại hơi yên tâm, phủi phủi quần áo, đứng lên nhìn xung quanh.

Động phủ rất đơn giản, thậm chí đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, tuy rất lớn, nhưng lại chỉ có một cái giường đá. Hiện giờ trên giường đá, có một người đàn ông trung niên đang ngồi đó.

Ông chính là Kha Vân Hải, chủ phong núi thứ tư của Yêu Tiên Tông, một trong bảy chí tôn của đệ nhất trùng thiên, trong sơn hải thứ chín cũng có tiếng tăm lừng lẫy.

Bên cạnh ông, có một cây đèn dầu, ánh sáng lấp lánh, chiếu rọi cả động phủ. Nếu nhìn cẩn thận, có thể thấy ở bấc ngọn đèn, lại là một con phượng hoàng không biết thu nhỏ bao nhiêu lần, chỉ lớn cỡ ngón tay đang bùng cháy.

Mà chiếc đèn đó, không phải là đồng thau, mà là một con kim long thu nhỏ nhiều lần. Đó là kim long chân chính, nó mở miệng, râu rồng bay lượn, hóa thành chiếc đèn!

Dùng long làm đế, phượng làm bấc đèn, chỉ vật này thôi, nếu để ở thời đại của Mạnh Hạo, đã để đủ để chấn động cả vùng đất Nam Thiên, thậm chí dẫn tới tinh không chấn động.

Người đàn ông ngồi trên giường đá, dung mạo anh tuấn, có thể thấy lúc còn trẻ nhất định còn đẹp trai hơn. Ông có vẻ mặt uy nghiêm, mặc một bộ trường bào màu xám, đang cau mày, có hơi bất đắc dĩ nhìn Mạnh Hạo.

- Có đau không.

Ông thở dài, chậm rãi hỏi.

Mạnh Hạo cẩn thận, chần chừ một chút rồi hơi gật đầu.

- Con còn biết sợ? Con còn biết sợ sao? Đừng có bày ra bộ dạng này với ta.

Kha Vân Hải nhìn bộ dạng rụt rè của Mạnh Hạo tức thời bực mình.

- Được rồi, tạm thời đừng đi núi thứ sáu nữa, con cũng thu liễm một chút đi. Cửu Tư, đừng ham chơi như vậy nữa, con không còn nhỏ nữa rồi, sớm tìm một đạo lữ, học lấy đạo pháp ta truyền cho con đi, được không!

Kha Vân Hải nói, rồi lại thấy bực mình, nhưng sau khi nhìn đến đứa con trước mắt, ông thở dài, sự cưng chiều đã lấn át cơn giận.

- Thi triển một lượt đạo pháp ta truyền cho con xem nào.

Kha Vân Hải nói nhẹ nhàng hơn.

Mạnh Hạo nuốt nước bọt, hắn thực sự rất khẩn trương, điều này không chịu thân thể khống chế, gần như trong ý thức của bản thân, đã có cảm giác khẩn trương này. Thậm chí cũng không phải là lo lắng thân phận bại lộ, mà là người đàn ông trung niên trước mặt, khiến Mạnh Hạo nhớ đến phụ thân trong ký ức của mình.

Ký ức đó tuy mơ hồ, nhưng vẫn còn đó.

- Làm sao vậy?

Kha Vân Hải cau mày.

- Con... Con quên rồi.

Mạnh Hạo nói liều, hắn cũng không còn cách nào khác, trong ký ức của Kha Cửu Tư, căn bản không có đạo pháp gì cả.

Kha Vân Hải sững sờ nhìn Mạnh Hạo, một lúc lâu sau thì thở dài, trong mắt thoáng nét thất vọng, nhưng lại sợ ánh mắt của mình làm tổn thương Kha Cửu Tư, vì vậy vẻ mặt càng thêm dịu dàng.

- Cửu Tư, con như vậy không được...

Ông nói rồi, tay phải chỉ vào hư không, linh khí lập tức ngưng tụ lại, hóa thành vô số phù văn trước mặt ông, rồi kết thành một cái ngọc giản.

- Bộ Ly Thần quyết này, con cầm lấy lĩnh ngộ cẩn thận, đi đi.

Kha Vân Hải nhìn Mạnh Hạo, lúc này tim Mạnh Hạo đập rất nhanh. Hắn nghĩ đến thân phận này của bản thân, rất có thể thu được rất nhiều kỳ ngộ trong Yêu Tiên Tông viễn cổ này, nhưng không ngờ, lại thu hoạch được nhanh như vậy.

Hắn cầm lấy ngọc giản, cúi đầu chắp tay, lúc quay người định rời đi, giọng Kha Vân Hải có chút uể oải, lại chứa vẻ già nua không dễ phát hiện từ từ vang lên.

- Lý chủ trả thiên mệnh cho chúng sinh, để cho sinh linh cuối cùng có được tuổi thọ cực hạn, vi phụ... Không thể theo con cả đời, con nên hiểu chuyện một chút...

Lời nói này, có yêu thượng, có hy vọng con thành người, còn có rất nhiều kỳ vọng.

Mạnh Hạo hơi dừng bước, trong lòng hắn, lúc này không biết vì sao, hơi

chút xúc động, lúc quay đầu lại, nhìn Kha Vân Hải, hắn đột nhiên phát hiện. Thời gian ngắn ngủi như vậy, mái tóc của Kha Vân Hải, đã bạc thêm một chút rồi.

- Đi đi, ta không sao, đi tìm một vài bằng hữu của con giải sầu đi.

Kha Vân Hải mỉm cười, phất tay, Mạnh Hạo chấn động tâm thần, im lặng rời đi.

Lúc ra khỏi động phủ, hắn nhìn bầu trời xa xăm, nhìn về sơn môn trên núi thứ nhất, Mạnh Hạo đột nhiên có cảm giác, dường như hơi đoán được, bóng người núi thứ tư trong Yêu Tiên Cổ Tông, vì sao lại để bản thân đến nơi này.

- Tiếc nuối ư...

Mạnh Hạo thì thào, nhưng rất nhanh trong mắt hắn xuất hiện vẻ lạnh lùng. Mục tiêu của nó không phải là Kha Vân Hải hay Kha Cửu Tư, mà là những tu sĩ khác trong vùng đất Nam Thiên bước vào nơi này.

- Thế giới Yêu Tiên cổ tông này, tất sẽ tồn tại cạnh tranh. Nếu ta đã thu được thân phận này, vậy phải tận lực bóp chết tất cả những gì có thể uy hiếp ta từ trong trứng nước.

- Chỉ có điều đáng tiếc, mỗi một sơn phong đệ tử nội môn có đến mấy vạn trở lên, ta không thể trong vòng mấy ngày tìm thấy toàn bộ. Nhưng mà... Đệ tử hạch tâm Quý gia kia, có lẽ có thể có một chút manh mối.

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn còn nhớ Quý Minh Phong kia, sau trận chiến đơn giản với bản thân lúc trước, trước khi chạy dù như đang mỉm cười, nhưng trong mắt lóe lên một tia sát cơ, vì bản thân đã phá hoại chuyện của gã.

- Ngươi đã muốn giết ta, vậy ở nơi này, đừng để bị ta tìm thấy.

Mạnh Hạo mỉm cười, lúc bước đi, không ngừng có người nhìn thấy hắn, lập tức đi lên thăm hỏi. Khi Mạnh Hạo xuống đến chân núi, xung quanh hắn, đã có đến mấy chục người.

Tu vi của những người này, Mạnh Hạo không thể nhìn ra một ai, nhưng hắn cảm thấy được, mỗi một người, đều mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng được. Thậm chí có một số, sát khí rất nặng.

Nhưng nhiều hơn nữa là yêu khí, yêu khí tung hoành, những người này có không ít là tu sĩ thực sự, còn có một số là yêu tu, trên người không ít thì nhiều đều có lông hoặc vảy, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn.

- Đi, chúng ta dạo quanh sơn phong một vòng, trước đây có một đệ tử hạch tâm đắc tội với ta, đáng tiếc để gã chạy mất, chúng ta đi tìm gã.

Mạnh Hạo hét lớn, mọi người xung quanh cười vang, không hề bất ngờ, hiển nhiên đã quen với loại chuyện này. Trong tiếng ồn ào, những sư đệ sư muội này của Mạnh Hạo, đều vây quanh hắn, lao thẳng đến núi thứ ba.

Trên đường, trong núi thứ ba, lại có một số người bay ra. Ai nấy đều rất ngang ngược, chào hỏi Mạnh Hạo, bộ dáng rõ ràng rất quen thuộc, rồi cũng tham gia vào đội ngũ. Mạnh Hạo nhìn bọn họ, nghĩ đến Kha Vân Hải nói mình đi tìm bằng hữu giải sầu, hắn là những người này... Có lẽ trong Yêu Tiên Tông, những người khác đều không ngang ngược bằng mình.

- Cửu Tư, có cần gọi người khác không, nghe nói có một đệ tử hạch tâm chọc vào ngươi, gã không có mắt sao, lại dám chọc ngươi?

Một thanh niên trên trán có vảy cá nóng lòng mở miệng.

- Gọi hết tới, vừa rồi lúc ta bị sét đánh, gã cười sung sướng nhất.

Mạnh Hạo lập tức gật đầu.

Tu sĩ tới từ núi thứ ba kia nghe vậy liền cười phá lên, tay phải chỉ vào hư không, một đóa sen trắng khổng lồ lấp lánh lập tức nâng lên trên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 876: Giết Quý tử.

Đóa sen vừa xuất hiện, lập tức cả Yêu Tiên Tông, tất cả đệ tử nhìn thấy đều giật mình, vội vã cúi đầu, trừ phi có chuyện bắt buộc, nếu không sẽ lập tức trở về nơi ở của mình.

Bọn họ hiểu, sen trắng xuất hiện, biểu thị đám ma đầu ngang ngược kia lại sắp xuất hiện rồi...

Đồng thời, trong Yêu Tiên Tông, trên tất cả sơn phong, đều có bảy tám dải cầu vồng bay ra. Trong đó có nam có nữ, ai nấy đều ăn mặc đẹp đẽ, thân phận không bình thường, đủ mọi hình dạng. Có người sau lưng có cánh, có người mọc đuôi, lại có người có rất xinh đẹp, bọn họ đều là Lão Tổ của các nhà, là cường giả trong tông môn.

Sau khi nhìn thấy đóa sen trắng, ai nấy đều nở nụ cười, đi thẳng về phía đóa sen trắng.

Trên núi thứ tư, Kha Vân Hải ngồi trên giường đá, ngẩng đầu nhìn thoáng qua đó, hơi lắc đầu, vẻ mặt càng thêm mệt mỏi, mái tóc cũng bạc đi nhiều.

Thời gian không dài, khi Mạnh Hạo nhìn thấy bảy tám chục người đi tới, hắn cũng giật mình, nhưng lại nhanh chóng sáng mắt lên. Những người này đều là thế lực của hắn, những người này, mới là cơ sở để hắn ở thế giới viễn cổ này, quét ngang tất cả những tu sĩ khác của vùng đất Nam Thiên tới nơi này.

- Ở nơi này, với thân phận của Kha Cửu Tư, cho dù là Sơn Hải Kinh... Cũng không phải không thể!

Mạnh Hạo hít thở gấp, đôi mắt càng sáng hơn.

- Chỉ là, trong Yêu Tiên Tông này, ba nghìn đạo pháp, trừ một trăm đạo pháp đứng hạng đầu, những môn khác đều phải đổi bằng cống hiến tông môn... Đám cống hiến này, không dễ kiếm

Mạnh Hạo thông qua ký ức trong đầu Kha Cửu Tư, hiểu thêm rất nhiều về Yêu Tiên Tông.

Ví dụ như việc đạo pháp này, căn cứ mạnh yếu khác nhau, số cống hiến cần có cũng khác nhau. Nhưng trừ khi gặp phải chiến tranh, nếu không, một đệ tử hạch tâm, tích lũy rất nhiều năm, cũng chỉ có thể đổi lấy hai ba đạo pháp mà thôi.

Còn về đệ tử nội môn, trừ công pháp cơ sở ra, dùng tích lũy cũng chỉ có thể đổi lấy một cái thôi.

Hơn nữa không thể trao đổi cho nhau, chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ.

- Ta không dễ kiếm, những người khác càng khó hơn ta! Xem ra ở cảnh giới thứ hai của Yêu Tiên Tông này, cống hiến với tông môn, mới là con đường chủ yếu để thu được công pháp truyền thừa.

Mạnh Hạo hơi suy nghĩ, thân thể bay tới, dẫn theo mọi người, gào thét lao về núi thứ ba.

Trên đường, giữa núi thứ tư và núi thứ ba, trong tông môn, trên mặt đất xa xa có một khe sâu khổng lồ, cái khe này phát ra từng đợt hàn khí, từ từ bay lên.

Giữa không trung, Mạnh Hạo lập tức chú ý đến khe sâu này, đặc biệt là ở gần khe sâu, mọc đầy những cây đằng điều màu xanh, phát tán bảo quang. Những đằng điều này lớn cỡ một thân người, như tràn đầy lực lượng.

- Cái khe này...

Mạnh Hạo không biết vì sao, lúc nhìn thấy cái khe này, đột nhiên cảm thấy thế giới chồng lên nhau, như có chút mơ hồ, tuy nhanh chóng khôi phục lại, nhưng trong lòng vẫn kinh hãi.

Mơ hồ, lấy thân phận Phong Yêu Sư của hắn có độ mẫn cảm với yêu khí, trước đó hắn đã phát hiện cả Yêu Tiên Tông yêu khí kinh người, nhưng hiện giờ, yêu khí trong khe sâu kia càng thêm kinh người.

- Lúc trước ở cảnh giới đầu tiên, trong quá trình đi từ núi thứ ba đến núi thứ tư, không hề phát hiện ở nơi này lại có cái khe quỷ dị như vậy.

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, trong đầu Kha Cửu Tư không có chút ký ức nào liên quan đến nó.

- Cửu Tư, đừng có mưu đồ gì với yêu động...

Lúc ánh mắt Mạnh Hạo nhìn về phía khe sâu, một thiếu nữ có đôi mắt rất đẹp, vành tai hơi nhọn mỉm cười nói, đôi mắt lấp lánh hấp dẫn, dường như trên người nàng có một cỗ mê hoặc tâm thần người khác.

- Yêu động đó, lần trước chúng ta không phải đã đi rồi sao, lãng phí bao nhiêu bảo bối như vậy, cũng chỉ khiến đằng điều mọc thêm mấy nghìn trượng thôi, xuống đến tận đáy không biết còn bao xa nữa.

Một thanh niên tuấn tú bên cạnh cô gái tiếc nuối nói, sau lưng gã có hai cái cánh màu đen, lúc đôi cánh vỗ thì không có chút âm thanh.

- Trong truyền thuyết, nơi đó là Yêu Thần của đệ nhất trùng thiên thủ hộ Yêu Tiên Tông chúng ta, nghe nói luôn say ngủ, rất hiếm khi thức.

Bên cạnh Mạnh Hạo, một thanh niên có bộ móng vuốt sắc bén lắc đầu nói.

Mạnh Hạo hơi suy tư, gật đầu, mọi người không đi tới xem yêu động này nữa, mà đi về phía núi thứ ba.

Vừa mới tới nơi, đã có những đệ tử được cưng chiều của núi thứ ba chủ động gọi tất cả đệ tử hạch tâm ra. Cho dù bọn họ có muốn hay không, đối mặt với đệ nhất ác bá của tông môn, bọn họ chỉ có thể bước ra.

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua mấy nghìn người trước mặt, hơi nhíu mày. Hắn không nhận ra trong đó có ai là ký thân của Quý gia, sau chốc lát trầm ngâm, hắn tới gần một chút, khi đã kiểm tra một lượt, lại dẫn mọi người đi về phía núi thứ hai.

Cho đến khi đi tới núi thứ nhất, Mạnh Hạo nhìn mấy nghìn đệ tử hạch tâm trước mặt, vẫn không có thu hoạch gì, trong lòng thầm than. Lúc này thời gian đã trôi qua mấy canh giờ rồi, có lẽ đã có người thức tỉnh rồi.

Ngay khi Mạnh Hạo định đi tới núi thứ năm dò xét, hắn bay qua phía trên những đệ tử hạch tâm núi thứ nhất, đột nhiên, một chút dao động yếu ớt xuất hiện trong lòng Mạnh Hạo, khiến tâm thần hắn chấn động, cúi đầu nhìn xuống những đệ tử hạch tâm này.

Sau khi tới gần, ánh mắt Mạnh Hạo dừng lại trên người một thanh niên trong đám người. Người này dung mạo tuấn tú, đứng đó không hề đổi sắc, khi Mạnh Hạo nhìn về phía y, người thanh niên này cũng hơi sửng sốt, như có hơi thấp thỏm.

- Chính là ngươi!

Mạnh Hạo đột nhiên nói. Lúc hắn tới bên cạnh người thanh niên này, loại cảm giác yếu ớt kia mới dần mạnh lên, tuy không hiểu cụ thể, nhưng Mạnh Hạo cũng có thể phán đoán ra, đây nhất định là một loại liên hệ nào đó.

- Tứ tiểu tổ, ta...

Sắc mặt thanh niên này lập tức trắng bệch, vội vàng nói.

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, nhưng bóng ma bị trách phạt lúc trước vẫn còn, hắn khống muốn giết người tại chỗ. Dù sao môn quy nghiêm ngặt, giết người trong tông môn, vẫn có chút phiền toái.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên thân thể thanh niên kia run rẩy, đôi mắt lộ vẻ mê man, đồng thời, trên người y có một cỗ khí tức người ngoài không phát hiện được, giống như đang thức tỉnh.

Trong mắt Mạnh Hạo, hắn lập tức nhìn ra, sau lưng thanh niên này, có một hư ảnh mơ hồ xuất hiện. Hư ảnh này là một người đàn ông trên vai có một con quạ, tướng mạo đẹp đẽ, khí tức đặc thù chỉ Quý gia mới có lập tức tán ra.

- Quý Minh Phong!

Mạnh Hạo vừa nhìn đã nhận ra đối phương, sát cơ trong mắt lập tức lóe lên, cảnh tượng này, rõ ràng là đối phương sắp thức tỉnh.

- Không kịp nữa rồi, nếu y tỉnh lại, biến số quá lớn.

Mạnh Hạo liếc nhìn Quý Minh Phong đang thức tỉnh một cái.

- Người Quý gia, giết một người cũng là giết, giết hai người cũng là giết. Đạo tử Quý gia ư, Quý Minh Phong, ngươi không có cơ hội thức tỉnh đâu!

Mạnh Hạo hành sự quyết đoán, thân thể lóe lên, lập tức xuất hiện trước mặt Quý Minh Phong, trong tiếng kinh hô của mọi người, tay phải hắn đánh lên ngực Quý Minh Phong.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 877: Giết Quý tử.(2)

Một chưởng này, với tu vi của Mạnh Hạo, căn bản không thể tạo thành tổn thương với thân thể ký thân, nhưng hư ảnh Quý Minh Phong phía sau mà chỉ có Mạnh Hạo có thể nhìn thấy lại chấn động, đôi mắt đang nhắm như giãy dụa muốn mở ra.

Nơi này là Yêu Tiên Tông!

Môn quy nghiêm khắc, Kha Cửu Tư hành sự trong quá khứ tuy ngang ngược, cũng có lúc giết người, nhưng trước mặt nhiều người như thế này, nhiều nhất cũng chỉ đả thương mà thôi. Đa phần là ở trong chỗ tối, lợi dụng thân phận của mình, điều khiển những người có mâu thuẫn với kẻ đó, tiêu diệt người đó bên ngoài tông môn.

Cho nên lúc này Mạnh Hạo xuất hiện, vừa bắt đầu cũng chỉ khiến người ta giật mình, thậm chí hơn trăm người đi theo sau hắn, vẫn còn cười nói, không hề ngăn cản, cho dù là đệ tử hạch tâm của núi thứ nhất, đa phần cũng chỉ là cau mày. Nhưng ai cũng biết ác danh của Kha Cửu Tư trong tông môn, không muốn trêu chọc vào.

Dù sao, bất cứ một tông môn khổng lồ nào, đều sẽ có loại người như Kha Cửu Tư tồn tại, chuyện này không thể tránh khỏi, bất cứ tông môn nào cũng đều như vậy.

Nhưng khi một chưởng của Mạnh Hạo đánh tới, thân thể thanh niên Quý Minh Phong ký thân, lập tức run rẩy, lui lại phía sau, tu sĩ xung quanh lập tức biến sắc.

Vì bọn họ nhìn ra, đệ tử hạch tâm bị Mạnh Hạo một chưởng đánh bay kia, lại xuất hiện dấu hiệu hồn diệt. Loại chuyện này, khiến tất cả mọi người kinh hãi.

Hồn diệt, không phải thân thể tử vong, mà là trở thành hoạt tử nhân (người thực vật), hồn phi phách tán, thậm chí ở một mức độ nào đó, còn đáng sợ hơn tử vong thực sự.

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, nhìn thấy hồn của Quý Minh Phong lúc này chấn động mãnh liệt, đôi mắt sắp mở ra một chút, hắn hừ lạnh một tiếng, một lần nữa tới gần, tay phải đấm tới.

Trong tiếng nổ, thân thể Quý Minh Phong ký gửi, một lần nữa run lên, thoạt nhìn không sao, nhưng hồn ảnh hư ảo của Quý Minh Phong sau lưng y càng thêm tan rã, run rẩy, như phát ra những tiếng gầm thét vô thanh, dường như đang dốc sức tỉnh lại.

Mạnh Hạo đang định ra tay tiếp, thì các đệ tử hạch tâm của núi thứ nhất xung quanh lập tức tiến lên cản trở, thậm chí những người đi cùng Mạnh Hạo cũng đều ra tay ngăn cản.

- Cửu Tư, không được như vậy.

- Cửu Tư, đừng ra tay lúc này, chúng ta tìm cơ hội, kẻ này nhất định chắp cánh khó thoát, việc gì phải giết y trước mặt mọi người...

Bị mọi người ngăn cản, Mạnh Hạo nhìn hồn Quý Minh Phong, khí tức thức tỉnh càng lúc càng nồng, thậm chí đôi mắt trong tích tắc đã hơi có quang mang.

- Chính là người này dụ dỗ ta cấu kết với yêu nữ kia, hại ta bị trách phạt, hôm nay không giết người này, ta thề không bỏ qua!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, lạnh lùng mở miệng, hắn lắc mình một lần nữa xông tới. Những đệ tử chơi bời của các phong khác sau lưng hắn, ai nấy đều chần chừ, tiếp đó nghiến răng lao tới ngăn trở Mạnh Hạo lần nữa.

Ngay khi Mạnh Hạo cau mày nhìn bọn họ, mười mấy người này lần lượt truyền thần niệm với Mạnh Hạo.

- Nhất định phải giết?

- Nhất định phải giết.

Mạnh Hạo quả quyết.

- Được, ngươi vừa rồi đã chịu trách phạt xong, cho dù ngươi muốn giết người này vì lý do gì, chúng ta cũng ra tay với ngươi!

- Như vậy cho dù bị trách phát, chúng ta cũng cùng gánh, dù sao so với một mình ngươi gánh áp lực thì nhỏ hơn nhiều!

Mười mấy người này trong mắt mọi người đều là loại mèo mả gà đồng như Kha Cửu Tư, lúc này nói xong, lập tức quay người, phóng thẳng về phía Quý Minh Phong.

Mạnh Hạo sững sờ, nhìn kỹ bọn họ một cái, lập tức tiến tới, mọi người cùng lên, lập tức quét sạch tất cả ngăn trở của đệ tử núi thứ nhất, xuất hiện xung quanh Quý Minh Phong. Lúc này hồn Quý Minh Phong đột nhiên mở mắt, tiếng nổ vang vọng.

Cho dù là Quý Minh Phong, hay là người y ký thân, trong khoảnh khắc này lập tức run rẩy, đặc biệt là Quý Minh Phong, vừa mới mở mắt, y đã phát ra tiếng gào thảm thiết mà chỉ có Mạnh Hạo có thể nghe được.

Hồn của y nhanh chóng mơ hồ, vẻ mặt mê man và sợ hãi, trợn to mắt, nhìn ra xung quanh, rồi lập tức dừng lại trên người Mạnh Hạo, khoảnh khắc y nhìn thấy Mạnh Hạo, hồn ảnh của y nheo mắt lại.

- Là ngươi!

Khoảnh khắc này, tiếng nổ lại vang lên, tất cả ra tay, giống như cuồng phong thổi lá rụng, trong khoảnh khắc, thân thể ký thân của Quý Minh Phong lập tức sụp đổ, bị đủ loại thần thông kinh thiên động địa đánh cho tan thành tro bụi.

Mà hồn Quý Minh Phong, cũng trong khoảnh khắc này, bị xé rách, tiếng hét thảm mà chỉ Mạnh Hạo có thể nghe được, vang vọng bên tai. Tay phải Mạnh Hạo trực tiếp đánh tan nát linh hồn Quý Minh Phong.

Phịch một tiếng, một đạo tử rực rỡ của Quý gia, được Quý gia kỳ vọng rất cao, đã hoàn toàn bị diệt sát trong thế giới viễn cổ hư ảo ở cảnh giới thứ hai của Yêu Tiên Tông.

Tử vong ở chỗ này, tương đương với hồn vong.

Gần như khoảnh khắc Quý Minh Phong tử vong, bên ngoài Yêu Tiên Tông, trên vùng đất Nam Thiên, trong tổ trạch Quý gia, đệ nhất tổ của Quý gia Nam Thiên hiện nay ngồi trên tế đàn tối cao, vị tu sĩ nhìn như thanh niên kia, đột nhiên mở bừng mắt.

Khoảnh khắc y mở mắt, bầu trời ở vùng đất Nam Thiên, phong vân thay đổi, thiên địa biến sắc.

Y từ từ cúi đầu, nhìn chín khối ngọc giản đặt trước mặt mình, tay phải từ từ đưa lên, đang định chạm vào khối đầu tiên, nhưng còn chưa chạm tới, thì khối ngọc giản đó, đã vang lên những tiếng răng rắc rồi lập tức vỡ nát.

Bàn tay y, dừng lại giữa lưng chừng.

Sắc mặt y, giờ phút này, bắt đầu âm trầm, đồng thời, trên bầu trời của Đông Thổ, Nam Vực, Bắc Địa, sấm chớp ầm vang, giống như biến đổi theo sắc mặt y, xuất hiện rất nhiều mây đen.

- Ngã xuống...

Y lẩm bẩm, giọng khàn khàn, vẻ mặt có phần không thể tin tưởng, với tu vi của y, với địa vị của y, vẻ mặt này đã rất lâu không xuất hiện.

- Làm sao lại... Ngã xuống?

Sắc mặt thanh niên càng lúc càng trầm, y từ từ ngẩng đầu, đôi mắt thấp thoáng điện quang, lôi đình trong cơ thể liên tục nổ vang.

- Yêu Tiên cổ tông, độ nguy hiểm không cao, chỉ có trong cảnh giới đầu tiên, vì lựa chọn ký thân, mới xuất hiện tranh chấp. Nhưng ai dám trêu chọc Quý gia?

Thanh niên im lặng, trong mắt có vẻ khó hiểu, còn ẩn chứa sự tức giận và đau đớn cực sâu.

Quý Minh Phong, là hậu bối y coi trọng nhất, được kỳ vọng rất cao, cho dù thế nào y cũng không thể ngờ được, lại tử vong trong Yêu Tiên Tông!

- Cảnh giới thứ hai, là cảnh giới hư ảo, nhìn thì có vẻ nguy hiểm, nhưng lại cực kỳ ít thấy nguy hiểm đến tính mạng, chuyện này cần bao nhiên trùng hợp chứ. Tính thời gian, lúc này hẳn là cảnh giới thứ hai mới mở ra, với tư chất của Minh Phong, y phải nằm trong số những người thức tỉnh đầu tiên, làm sao lại có thể ngã xuống?

- Yêu Tiên Cổ Tông mở ra mấy vạn năm, người Quý gia, trước nay chưa từng có lần nào xuất hiện … tử vong thực sự!

- Minh Phong... y vì sao lại ngã xuống?

Thanh niên im lặng, hàn khí trong mắt khiến hoa tuyết rơi khắp vùng đất Nam Thiên.

Trong im lặng, y đột nhiên giơ tay phải lên, trong tay lập tức xuất hiện một chiếc la bàn, chính giữa la bàn, có một mặt trời màu đen, khiến cho chiếc la bàn này phát tán ánh sáng màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 878: Còn không kêu thảm.

Nhìn la bàn, thanh niên giơ tay trái lên, từ từ điều chỉnh, có ý định thôi diễn, nhưng chỉ mấy nhịp thở, y đã biến sắc, la bàn trong tay nổ một tiếng rồi lập tức nứt một đường.

Y hít một hơi, lộ vẻ khó tin.

- Biến số! Ta chỉ tính ra, lần này Yêu Tiên cổ tông mở ra, xuất hiện một ... biến số chưa từng có trong chín vạn năm nay!

- Biến số này, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến dòng chảy thời gian, ảnh hưởng một chút lên dòng tháng năm. Đến cũng là đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại như thế!

Giờ phút này, trong Yêu Tiên Tông, cảnh giới thứ hai, trên núi thứ nhất.

Vì ký thân Quý Minh Phong tử vong, xung quanh hoàn toàn yên lặng, tất cả đệ tử hạch tâm núi thứ nhất đều im lặng nhìn cảnh này, đôi mắt họ xuất hiện quang mang lạnh lùng. Ngay cả những người đi theo Mạnh Hạo mà không động thủ, cũng cảm thấy chấn động. Tất cả xảy ra quá nhanh, vì thế mà bọn họ còn chưa kịp nghĩ đến hậu quả.

Lúc này đệ tử hạch tâm núi thứ nhất tử vong, những người này đều chấn động, vẻ mặt biến hóa, họ biết rõ, lần này... Chọc vào đại họa rồi.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, nhìn mười mấy người tuổi tác không chênh lệch nhiều với mình, cùng ra tay với mình. Những người này, đều là những kẻ chơi bời ở các phong, trong mắt mọi người họ đều là lũ mèo mả gà đồng, nhưng tự bản thân họ mới biết, tình cảm giữa bọn họ, đã vô

cùng sâu sắc sau biết bao sự việc hoang đường.

Mạnh Hạo nhìn bọn họ, bọn họ cũng nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt lướt qua, đều cười ha hả.

Nửa canh giờ sau, từng tiếng chuông vang khắp Yêu Tiên Tông, đồng thời, giữa không trung Yêu Tiên Tông, xuất hiện một màn sáng khổng lồ bao bọc. Trong lồng giam đó có Mạnh Hạo và mười mấy người ra tay lúc trước.

Trước mặt đệ tử cả tông môn, một đại hán để mình trần lơ lửng giữa không trung, nhắm mắt, sau khi chuông đổ năm hồi, người này đột nhiên mở mắt, để lộ tinh mang khiếp người, tay phải gã chộp vào hư không, một cây roi màu đen lập tức xuất hiện từ hư không. Cây roi này dài đến nghìn trượng, lúc vung lên xé rách hư vô, tia chớp lấp loáng, âm thanh phát ra kinh tâm động phách, truyền khắp tông môn.

- Tàn sát đệ tử tông môn, dựa theo môn quy, vốn phải đền mạng, niệm tình tổ bối các ngươi có công với tông môn... Tội chết có thể miễn, nhưng khó thoát trách phạt!

- Phụng lệnh thất đại chí tôn, phế danh hiệu đệ tử thân truyền của Kha Cửu Tư, phế danh hiệu đệ tử thân truyền của mười bảy người Hứa Thiên Hải, Trần Mộng Vân... Toàn bộ giáng làm đệ tử nội môn, vạn năm không thể khôi phục!

- Còn phải chịu ba roi luyện ngục, mỗi roi sống chết, đều là trách phạt! Trong đó Kha Cửu Tư, phải chịu bốn roi!

- Nếu còn lần sau, toàn bộ phải lấy mạng ra đền!

Đại hán dửng dưng nói, tiếng nói vang khắp tông môn, tất cả những người nghe thấy đều kinh hãi. Trách phạt như vậy, đã là cực kỳ nghiêm khắc, giáng thấp thân phận, vạn năm không thể khôi phục, đây chỉ là thứ

yếu, quan trọng nhất là, bị luyện ngục tiên, trừ khi có tư chất cực cao, không mấy người có thể chịu được trên hai roi!

Trong ký ức của mọi người, ba roi, đã một nghìn năm chưa từng xuất hiện, còn Kha Cửu Tư được chăm sóc đặc biệt, bốn roi của hắn... Ít nhất cũng ba nghìn năm chưa xuất hiện rồi.

Khoảnh khắc này, tất cả đệ tử Yêu Tiên Tông đều yên lặng, ngẩng đầu nhìn lên không trung, đặc biệt đệ tử núi thứ nhất, càng có vẻ thỏa hận.

Trong màn sáng giữa không trung, Mạnh Hạo và mười mấy người khác, nghe được lời nói của đại hán bên ngoài, ai nấy tái mặt.

- Bà nó chứ, đáng hận, ba roi...

- Coi như lão tử mở ra lối mới, ba roi thì đã sao!

- Cái gì phế đệ tử thân truyền, công pháp, truyền thừa, bảo bối mà lão tử muốn, chỉ một câu là có, thân phận đệ tử gì đó, không đáng kể!

- Cửu Tư, huynh đệ chịu phạt không đáng gì, những lão già kia nhiều nhất là khiến chúng ta chịu nỗi đau da thịt, không thể diệt chúng ta. Nhưng ngươi phải nói cho chúng ta, vì sao phải giết đệ tử hạch tâm kia?

Mạnh Hạo nhìn mười mấy người xung quanh, cho dù hắn biết rõ đây là hư ảo, nhưng trong lòng vẫn cảm động. Loại cảm giác hoạn nạn có nhau này, khiến Mạnh Hạo thậm chí không muốn nghĩ rằng đây không phải là chân thực, không muốn suy xét rằng, bản thân không phải Kha Cửu Tư.

Chỉ là, câu hỏi của bọn họ, Mạnh Hạo không biết nên nói thế nào, im lặng một lúc, hắn nghiến răng.

- Tiểu tử này thầm dụ dỗ một sư muội của ta!

Mạnh Hạo nói xong, mười mấy người xung quanh lập tức lộ vẻ cổ quái, tiếp đó cười phá lên.

Khi tiếng cười của bọn họ vang lên, đại hán bên ngoài màn sáng lạnh lùng nói.

- Roi thứ nhất.

Gã vừa nói, tay phải đã giơ lên, chiếc roi uốn khúc trong hư không, vung mạnh một cái, tiếng xé gió vang lên, bộp một tiếng.

Tiếng roi vun vút, liên tiếp vang lên mười mấy lần, tiếng nổ kinh thiên như sấm sét ầm vang.

Chiếc roi kia, vuốt thẳng trên người đám Mạnh Hạo.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, như muốn hồn phi phách tán. Loại đau đớn không thể hình dung này, trong khoảnh khắc kích thích tâm thần, khiến trước mắt hắn trở nên mơ hồ, đồng thời, từng tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên bên tai hắn.

Ngay lúc này, trên núi thứ bảy phía xa xa, có bảy bóng người đứng ở nơi đó, giống như bảy vầng thái dương chí cao vô thượng, từ xa nhìn lại cảnh xử phạt. Trong bảy người có một người chính là Kha Vân Hải, vẻ mặt ông âm trầm, lúc này vô cùng tức giận, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo bị đánh như sắp chết.

- Hiện giờ Lý chủ ngủ say, còn thiên mệnh trong chúng sinh, phong ấn đạo cảnh, không thể hiện trước mặt người, sớm muộn cũng có đại sự xảy ra. Kha huynh nếu còn không cứng rắn lên, e rằng sau này con huynh nhất định sẽ chọc phải đại họa ngập trời.

Người nói là một phụ nữ trung niên, vẻ mặt hờ hững, toàn thân phát ra bảo quang, đứng ở nơi đó, giống như dung hợp với đất trời, chính là chí

tôn của núi thứ sáu trong thất đại chí tôn.

- Kha huynh, đứa bé này quả thực hơi... Nó vi phạm môn quy cũng chẳng sao, nhưng lại làm liên lụy đến người khác, tính tình... Ài...

Chí tôn núi thứ ba là một ông lão, vẻ mặt sầu khổ, đầy cảm giác tang thương, lúc này lắc đầu.

- Kẻ này rõ ràng có nghịch cốt, mấy năm nay, hắn làm việc ngang ngược, đệ tử chết trong tay nó cũng đến mười mấy người, chỉ là chúng ta nể mặt Kha huynh, không muốn truy cứu mà thôi. Hôm nay hắn giết người trước mặt tất cả, quả thật quá đáng!

Chí tôn núi thứ nhất, là một thanh niên, đôi mắt y mảnh dài, vô cùng tuấn tú, toàn thân phát ra kim quang, như có vô số kiếm ảnh lấp lánh xung quanh, hình thành mặt trời kiếm. Lời nói y bình thường, nhưng lại giống như những thanh kiếm sắc xuyên qua hư vô.

Ngay khi ba người vừa nói xong, Kha Vân Hải đã nói đầy tức giận.

- Nghịch tử! Nghịch tử!

- Vừa mới thả nó ra, lại làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy, có đánh chết nó cũng được, coi như lão phu không có đứa con này!

- Nếu nó không chết, sớm muộn cũng khiến ta tức chết. Mấy năm nay, vì Lý chủ trả thiên mệnh cho chúng sinh, khiến sinh linh cuối cùng cũng có tuổi thọ đến cực hạn, đạo cảnh không dám hành tẩu thiên hạ. Lão phu tuổi thọ khô kiệt, không còn sinh mệnh vô tận, đại hạn đến gần, chư vị đạo hữu nhẫn nại với nghiệt tử thế nào, chuyện này Kha mỗ vẫn luôn ghi nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 879: Lý chủ truyền thừa.

- Để nó chết đi, là Kha mỗ năm đó vì tông môn, vì Lý chủ, chín lần sơn hải chiến, chém giết quá nhiều, khiến cho mười lăm đứa con chỉ còn lại mình nó. Từ nhỏ nó đã được nuông chiều, coi như là một kiếp đã định trước của Kha mỗ.

- Bỏ đi, bỏ đi, để nó chết đi!

Kha Vân Hải quay người, ông như già đi, tử khí trên người càng thêm nồng đậm.

Lúc Kha Vân Hải quay đi, sáu người khác đều im lặng, trong đó chí tôn núi thứ bảy, là một ông lão tóc bạc tiên phong đạo cốt, thở dài một tiếng, ánh mắt liếc qua bầu trời, dừng lại trên người đại hán vung roi.

Đại hán này hơi dừng lại, rồi quất roi thứ hai.

Tiếng roi vẫn kinh thiên, thậm chí còn mạnh mẽ hơn, thoạt nhìn kinh tâm động phách, nhưng trên thực tế, lúc rơi trên người đám Mạnh Hạo, lại rõ ràng nhẹ hơn lúc trước một chút.

Khi roi thứ ba quất xuống, mười mấy người Mạnh Hạo, ai nấy đều trầy da tróc thịt, vẻ mặt tiều tụy, khó khăn ngẩng đầu, đau khổ nhìn Mạnh Hạo. Bọn họ biết, Mạnh Hạo còn phải chịu roi thứ tư.

Mạnh Hạo cười khổ, ngay lúc này, roi thứ tư đã tới, đánh lên người một mình Mạnh Hạo, đồng thời, bên tai Mạnh Hạo truyền đến giọng nói tức giận của Kha Vân Hải.

- Còn không kêu thảm!

Mạnh Hạo sững sờ, rồi gào lên một tiếng thảm thiết, những người xung quanh nghe được, ai nấy đều kinh hãi...

Hình phạt kết thúc, lập tức có người của các sơn phong đi tới, đỡ lấy đám Mạnh Hạo, mau chóng trở về trị thương. Khi Mạnh Hạo về đến núi thứ tư, giọng Kha Vân Hải vẫn vang vọng cả núi thứ tư.

- Đừng có đỡ nó, nghịch tử, cút ra đây cho ta!

Đệ tử núi thứ tư đỡ Mạnh Hạo hơi chần chừ, được Mạnh Hạo ra hiệu buông tay. Mạnh Hạo cười khổ, nhưng trong lòng cảm thấy ấm áp, thở dài một tiếng, từ từ bước về phía động phủ của Kha Vân Hải.

Mạnh Hạo cảm thấy thân phận này của bản thân, thu được lợi ích, nhưng cũng phải chịu áp lực. Thân phận một kẻ chơi bời, khiến hắn có thể hành sự không cần kiêng kỵ, nhưng nơi này dù sao cũng là một tông môn khổng lồ, môn quy không thể dễ dàng vi phạm.

- Đáng tiếng không tìm được Hô Diên Lão Tổ... Những người khác trong thời gian ngắn cũng không thể tìm thấy. Nếu đã vậy, cũng không nhất định phải mạnh mẽ đi tìm, ở nơi này, cần lấy việc thu được đạo pháp truyền thừa là chính.

Lúc Mạnh Hạo đi vào động phủ, Kha Vân Hải đã xếp bằng trên giường đá, nhìn Mạnh Hạo đi tới, hừ lạnh một tiếng.

- Biết con lần này sai ở đâu không.

Kha Vân Hải lạnh lùng mở miệng.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn Kha Vân Hải một cái, không nói chuyện.

- Ngươi sai ở chỗ không nên kích sát đệ tử đồng môn một cách công khai như vậy!

Kha Vân Hải nhìn Mạnh Hạo, từ từ nói.

Đôi mắt Mạnh Hạo lập tức sáng lên.

- Ngươi sai ở chỗ nên lựa chọn một thời gian khác, rồi hãy ra tay!

Kha Vân Hải nhìn Mạnh Hạo, khoát tay, chỉ tiếc con mình có lớn mà không có khôn.

- Giết một người thì cũng thôi, ta cả đời giết người vô số, tu sĩ tu đạo, chỉ cầu trong lòng không thẹn. Con nếu đã muốn giết gã, thì nhất định sẽ có lý do nhất định phải giết, con ngày thường rất thông minh, hôm nay làm việc lỗ mãng như vậy, có thể thấy con muốn giết người diệt khẩu, nếu không e là gã lẩn trốn mất.

- Cho dù con và đối phương có thù oán cá nhân, thân phận của con, cũng không cho phép con giết trước mặt bao nhiêu người như thế!

Kha Vân Hải từ từ mở miệng.

Mạnh Hạo nhìn Kha Vân Hải trước mắt, trong lòng một lần nữa rung động. Rung động này, đến từ linh hồn của hắn, đến từ ấn tượng mơ hồ trong ký ức của hắn với phụ thân, trong lúc im lặng, Mạnh Hạo đột nhiên mỉm cười.

Hắn dứt khoát quên đi việc mình không phải là Kha Cửu Tư, nếu đã đến nơi này, có lẽ Kha Cửu Tư cũng không muốn mình mãi tự nhắc nhở bản thân không thực sự là người của Yêu Tiên Tông.

Nếu đã như vậy... Mạnh Hạo ta, cũng là Kha Cửu Tư.

- Con cảm thấy... Điều con thực sự làm sai, là tự mình ra tay.

Mạnh Hạo đột nhiên mở miệng.

Kha Vân Hải kinh ngạc, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Con không nên tự mình giết gã, con nên nói với người, sau đó người chỉ cần nói một câu, là gã sẽ phải chết. Cũng không có phiền toái lớn đến vậy.

Mạnh Hạo nói nhỏ.

Kha Vân Hải trừng mắt nhìn Mạnh Hạo, rồi đột nhiên mỉm cười. Tiếng cười càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, đã không còn rõ ràng là giận quá hóa cười hay là thực sự cười lớn. Tay phải ông vung lên, một cơn gió nhẹ lập tức thổi lên người Mạnh Hạo, tức thời vết thương trên người hắn đã thuyên giảm nhiều.

Tiếp đó, Kha Vân Hải trầm ngâm một chút, tay phải chộp về phía cây đèn long phượng bên cạnh, lập tức có hai tia sáng được rút ra, lơ lửng giữa không trung. Lực lượng thiên địa nồng đậm từ bốn phương tám hướng liền tràn tới, ngưng tụ lại giữa không trung, ngay trước mặt Kha Vân Hải, giống như luyện khí, hình thành hai bức tượng đá lớn.

Hai bức tượng này, cao đến hơn một người, toàn thân đen nhánh, tay cầm đại kiếm, giống như tượng binh lính, ầm một tiếng, rơi xuống mặt đất.

Chỉ bằng khí tức, đã khiến Mạnh Hạo hít thở gấp gáp, cảm nhận được uy áp không thể hình dung, vượt qua tất cả những cường giả hắn nhìn thấy cả đời này.

Đồng thời, tay phải Kha Vân Hải chỉ về phía Mạnh Hạo, mi tâm Mạnh Hạo tức thời xuất hiện một vết rách, hai giọt máu tươi không nghe hắn khống chế bay ra, rơi lên người hai bức tượng.

Sau khi máu rơi xuống, hai bức tượng lập tức sáng mắt lên, giống như có được linh tính, khoảnh khắc Mạnh Hạo nhìn thấy bọn họ, Mạnh Hạo lập tức có cảm giác tùy ý khống chế hai bức tượng binh lính này.

- Hai bức tượng này, có hồn huyết của con trong đó, cho dù trải qua vô số vạn năm, cho dù nó có trải qua bao khó khăn, bao nhiêu chủ nhân, nhưng chỉ cần con xuất hiện trước mặt chúng, thì con chính là người chủ đầu tiên chí cao vô thượng của chúng!

Kha Vân Hải sắc mặt đỏ hồng, mái tóc hơi bạc đi một chút, hờ hững mở miệng, thâm ý nhìn Mạnh Hạo một cái.

- Kha gia ta giết người, không cần người khác giúp đỡ. Con lui xuống đi, cảm ngộ cẩn thận Ly Thần Quyết, còn có... Đừng gây chuyện cho vi phụ nữa, được chứ? Con cũng không còn nhỏ nữa, chín chắn lên một chút...

Kha Vân Hải nói đến cuối cùng, lại một lần nữa thở dài.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, gật đầu, đôi mắt lộ ánh sáng kỳ dị, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Kha Vân Hải, bất giác hiện lên chút xấu hổ.

- Cha, người có Sơn Hải Kinh không?

Kha Vân Hải sửng sốt, rồi vỗ lên giường đá.

- Thằng nhóc con, Sơn Hải Kinh? Mày cho rằng Yêu Tiên Tông này là do cha mày sáng lập chắc?

- Một chiêu nửa thức cũng được mà.

Mạnh Hạo vội nói.

- Sơn Hải Kinh, ba đại yêu sơn của đệ nhị trùng thiên, hai đại thánh địa của đệ tam trùng thiên cũng không thể thu hoạch được chút nào. Ngươi

cho rằng cha ngươi chỉ là chủ núi thứ tư của đệ nhất trùng thiên, có thể hướng tới Lý chủ đang ngủ say trên đệ tứ trùng thiên hỏi Sơn Hải Kinh sao?

- Sơn Hải Kinh, nếu con thực sự muốn, chỉ có một biện pháp. Lý chủ trước khi ngủ say có để lại truyền thừa, ai có thể đi lên đệ tứ trùng thiên, đi tới trước mặt người, thì có thể thu được truyền thừa của người!

Kha Vân Hải tức giận nói, vung tay lên, như muốn đánh Mạnh Hạo đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 880: Lý chủ truyền thừa. (2)

- Không có Sơn Hải Kinh cũng không sao, cha, người dùng quyền lực của người trong tông môn, giúp con đổi lấy... ba ngàn đạo pháp cần cống hiến môn phái mới thu được đi.

Mạnh Hạo vội vã lui lại nhưng vẫn còn vội vã cầu xin.

Kha Vân Hải trợn mắt, ngây ra nhìn Mạnh Hạo trước mắt.

- Ba ngàn đạo pháp, con thực sự cho rằng Yêu Tiên Tông này là do cha sáng tạo ra sao?

Kha Vân Hải tức giận nói.

- Hai nghìn chín trăm chín mươi chín cũng được, không thể ít hơn nữa.

Mạnh Hạo cắn răng mở miệng.

- Cút, không có!

Kha Vân Hải tức giận gầm lên, tay phải vung lên.

- Cho con đủ công pháp, con sẽ yên tâm ở trên núi thứ tư tu hành...

Mạnh Hạo đưa ra đòn sát thủ. Lời này vừa nói ra, cánh tay giơ lên của Kha Vân Hải không khỏi hơi dừng lại, hơi chần chừ một chút, lại nhìn Mạnh Hạo, thở dài một tiếng.

- Với thân phận của vi phụ, chỉ có thể đổi cho con ba trăm đạo pháp. Nếu

con có thể minh ngộ toàn bộ, vi phụ sẽ lại nghĩ cách khác.

Kha Vân Hải lắc đầu, tay phải chụp vào hư không, bàn tay dung nhập vào hư vô, nhắm mắt như cảm thụ gì đó. Một lát sau, ông rút tay về, trong tay đã có thêm một cái ngọc giản, sau khi vứt cho Mạnh Hạo, Kha Vân Hải phất tay áo, cuồng phong lập tức cuốn Mạnh Hạo và hai bức tượng ra khỏi động phủ.

Ở lưng chừng núi thứ tư, có một khu vực cực kỳ xa hoa, khắp nơi đều lấp lánh ánh sáng, xung quanh cũng có kỳ hoa dị thảo, đại môn động phủ, khí phái vạn thiên, nơi này, chính là động phủ của Kha Cửu Tư.

Mạnh Hạo phấn chấn trong lòng, cầm lấy ngọc giản, còn có hai bức tượng đã thu nhỏ lại trong tay. Lúc về đến nơi này, trời đã hoàng hôn, trong động phủ của hắn, có mười mấy tôi tớ, ai nấy sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, đều mỉm cười, cung kính bái kiến.

Thậm chí Mạnh Hạo phát hiện, từ lúc hắn bước vào trong động phủ, muốn làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần nói một câu, lập tức có người giúp hắn hoàn thành.

Điều này khiến trong lòng Mạnh Hạo có hơi cảm khái. Phải biết cho dù lúc hắn là Tử Lô ở Tử Vận Tông, cũng không xa hoa đến như vậy, rất không quen, hơi chần chừ một chút, liền cho tôi tớ tản ra.

Một mình một người, ngồi trong động phủ rộng lớn, Mạnh Hạo cúi đầu nhìn bức tượng và ngọc giản phía trước.

Hai thứ này, hắn đã thử rồi, đều không thể thả vào trong túi trữ vật, nhưng Mạnh Hạo lại phát hiện, vật phẩm trong túi trữ vật của mình, lại có thể lấy ra được.

Vốn hắn không cảm thấy có gì khác lạ, nhưng khi hắn nhớ đến Quý Minh Phong, Mạnh Hạo phát hiện không thích hợp, trên người Quý

Minh Phong, Mạnh Hạo còn không tìm thấy túi trữ vật, thậm chí, Quý Minh Phong chỉ là một tia hồn phách mà thôi.

Cho dù hắn dung hợp ký ức với thân thể này, cũng vẫn chỉ là dung hợp hồn.

Trầm ngâm, Mạnh Hạo lại nghĩ đến lời của Kha Vân Hải lúc trước, Lý chủ, ba đại yêu sơn, hai đại thánh địa... Những thứ này, trong ký ức của Kha Cửu Tư rất mơ hồ.

- Lúc đầu Chỉ Hương cũng từng nói một chút...

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, chôn chuyện này ở trong lòng, hắn tin tưởng, Chỉ Hương sẽ có cách tìm được mình, dù sao Chỉ Hương... Mới được coi là đệ tử thực sự của Yêu Tiên Tông!

- Đến lúc đó, tất cả sẽ có đáp án!

Mạnh Hạo không suy tư thêm nữa, thân thể của hắn hiện giờ, còn rất nhiều điều kỳ dị. Như tu vi của bản thân, chính là Nguyên Anh đại viên mãn, nhưng trong Yêu Tiên Tông, tu vi của hắn là cực kỳ yếu, thế mà tất cả mọi người kể cả Kha Vân Hải đều không phát hiện ra, giống như trong mắt bọn họ, hắn mà bọn họ thấy, khác với bản thân thực sự.

Còn có rất nhiều nghi hoặc, Mạnh Hạo chỉ có thể quy hết cho viễn cổ hư ảo trong cảnh giới thứ hai, tất cả, chỉ là một giấc mộng của Yêu Tiên Tông mà thôi.

Tuy nói giấc mộng này vô cùng chân thực, có được khả năng vô hạn, nhưng mộng... Cuối cùng vẫn là mộng, không phải là chân thực.

- Nếu có thể chân thực thì...

Trong đầu Mạnh Hạo đột nhiên sinh ra một suy nghĩ.

- Nếu tất cả có thể trở nên chân thực... Như vậy trong dòng sông lịch sử, thêm một đoạn thay đổi thực sự.

Mạnh Hạo nhìn bức tượng binh lính không thể dung nhập vào túi trữ vật trước mặt, trong lòng thầm than. Hắn hiểu điều này là không thể, nơi này dù sao cũng chỉ là một ảo cảnh thôi.

Chỉ là trong lòng tiếc nuối hai bức tượng, nếu có thể đem theo nó, Mạnh Hạo cho dù lập tức rời khỏi Yêu Tiên cổ giới, hắn cũng cực kỳ vui mừng.

- Đạo pháp truyền thừa, mới là trọng điểm của cảnh giới thứ hai!

Trong mắt Mạnh Hạo xuất hiện vẻ kiên định, không còn suy nghĩ những chuyện không thực tế nữa, cúi đầu cầm ngọc giản lên, nhắm mắt cảm ngộ.

Một lát sau, hắn mở mắt ra, có vẻ mờ mịt.

- Lôi Linh Quyết... Mượn thiên lôi chi ý, dung thể luyện hồn, từ lôi hồn, hóa lôi linh, thay đổi thân thể, tự thành một tia sét giữa đất trời, hưởng vĩnh sinh bất diệt chi thần...

Mạnh Hạo trầm ngâm, tiếp tục xem xét.

Vẻ mặt hắn càng thêm ngưng trọng, thỉnh thoảng hít thở gấp gáp, thỉnh thoảng mở bừng mắt, như bị đạo pháp mà bản thân nhìn thấy làm cho kinh hãi. Hắn không tưởng tượng được, thần thông thuật pháp trên thế gian, lại có nhiều biến hóa như thế, lại có nhiều điều khó tưởng tượng như thế.

Trong đó có phương pháp cắn nuốt cầu vồng sau mưa, hóa thành một con cá bảy màu, nhảy một cái ra khỏi tinh không, du nhập vào sơn hải,

hóa thân đại yêu.

Trong này, có quan sát phong vân, thôi diễn hoàng tuyền trên thế gian, dùng vương khí làm rõ thiên ý, dùng rõ thiên ý để đoạt pháp tắc trời đất, động một cái là sao trời tan vỡ, ý niệm xuất hiện là thương tang tan vỡ.

Trong này cũng còn có một loạt thần thông thuật pháp, trong đó có một bộ gọi là Vi Ngư Bằng Ý, hoàn toàn dùng thần thức làm cơ sở, biến hóa hàng nghìn hàng vạn, tu đến cực hạn, tự thân có thể biến thành một con Côn Bằng!

Công pháp này, khiến Mạnh Hạo nghĩ đến Côn Bằng kỳ dị trong Vãng Sinh động.

Tất cả, đều khiến Mạnh Hạo cảm thấy không thể tưởng tượng, dần dần, hắn dần phát hiện, trong số các công pháp của Yêu Tiên Tông này, có quá nửa lại là... Yêu pháp!

Cái gọi là Yêu pháp, tu sĩ có thể tu, vạn vật chúng sinh cũng có thể tu, thậm chí tu đến cuối cùng, có thể thành đại yêu.

Đặc biệt là Thôn Sơn quyết, sau khi Mạnh Hạo thấy, tâm thần chấn động mạnh mẽ. Công pháp này khí thôn sơn hà, không phải chỉ trang trí, mà thực sự là đi cắn nuốt sơn hà, từ đó thành tựu con đường tu tiên của bản thân, có thể coi là nhân tiên!

Còn có không ít thuật pháp, khí tức thiên địa được nói trong đó, lấy yêu khí làm chủ, luyện hóa nó vào người, trở thành Thiên Yêu biến của bản thân. Thiên Yêu biến tổng cộng có chín tầng, mỗi tầng có thể biến thân thành một đại yêu, kinh thiên động địa.

Cứ nhìn, bên ngoài đã qua một đêm, sáng sớm đã tới, Mạnh Hạo vẫn không hề phát hiện, hắn còn đang chìm đắm trong ngọc giản, bị đạo pháp trong đó làm cho hoàn toàn chấn động. Mạnh Hạo lúc này, không hề phát

hiện, cuộc đời hắn, thế giới của hắn, từ giờ phút này, giống như bị mạnh mẽ mở ra một cánh cửa, để hắn tiếp xúc với đất trời thực sự ngoài cửa đó.

Loại cơ duyên này, mấy vạn năm nay, bao lần Yêu Tiên Tông mở ra, không ai có thể thu được, chỉ có hắn...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 881: Nàng tên Hứa Thanh.

Vì thân phận đặc thù này, trong thế giới có vô hạn khả năng này, chỉ có duy nhất một người dùng phương pháp này, nhìn được ba trăm đạo pháp.

Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, hắn là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng!

Nếu lúc này có người biết được, hắn có được ba trăm đạo pháp, vậy tất cả những người ở đây, hoặc là tất cả những người ở vùng đất Nam Thiên từng tới cảnh giới viễn cổ hư ảo này, ai nấy đều sẽ phát cuồng.

Đừng nói là ba trăm, cho dù là một, cũng đã là ước mơ tha thiết của bọn họ, thậm chí là có cơ duyên to lớn cũng khó mà có được. Hơn nữa... Ba trăm đạo pháp này của Mạnh Hạo, hắn dần dần nhìn ra, tuyệt không tầm thường, đây là... Những đạo pháp xếp trước một nghìn trong ba nghìn đạo pháp!

Thậm chí có một số, xếp hạng trước năm trăm. Trong đó, những đạo pháp như Thôn Sơn quyết, Thiên Yêu biến ... Còn xếp trước hai trăm.

Thần thông đạo pháp như vậy, đủ để tất cả mọi người điên cuồng ghen ghét. Cơ duyên truyền thừa như vậy, mấy vạn năm chỉ có một lần!

Công pháp người khác thu được ở nơi này, cho dù bỏ ra vô số nỗ lực, nhưng một khi không thể minh ngộ, vậy sau khi rời khỏi, tất cả đều bị xóa đi. Tất cả như trong mộng, lúc tỉnh táo có người có thể nhớ lại, có người thì cho dù làm thế nào, cũng không thể nhớ được.

Đạo lý giống nhau, chỉ có minh ngộ đạo pháp, mới có thể thực sự có

được, lúc ra khỏi mới không quên đi.

Cho nên, một khi phát hiện không thể minh ngộ, vậy tất cả những gì bỏ ra giống như công dã tràng, cần phải nỗ lực lại một lần nữa, một lần nữa thu được một đạo pháp khác.

Kể từ đó, độ khó khăn càng lớn hơn.

Nhưng Mạnh Hạo ... Lại không gặp phải vấn đề này. Hắn có ba trăm đạo pháp, một cái không thể minh ngộ, hắn sẽ minh ngộ một cái khác, ba trăm đạo pháp, nhất định sẽ có thứ phù hợp với tư chất của hắn, hắn có thể minh ngộ được.

Cho đến giữa trưa, Mạnh Hạo mới ngẩng đầu, nắm chặt ngọc giản trong tay, đôi mắt lộ ánh sáng kỳ dị, hít sâu một hơi, đứng dậy.

- Nên thử nghiệm Thôn Sơn Quyết trong này. Bước đầu tiên của quyết này là quan sơn!

Mạnh Hạo lắc mình, đi ra khỏi động phủ. Lúc này hắn không còn hứng thú tìm bất cứ người nào khác ở vùng đất Nam Thiên nữa, ở nơi này, chém giết vĩnh viễn là lựa chọn cuối cùng, lựa chọn đầu tiên, chính là cơ duyên của bản thân.

Nhưng nếu có thể tìm được Hô Diên Lão Tổ, cho dù tái phạm môn quy, Mạnh Hạo cũng sẽ lập tức tìm Kha Vân Hải, ra tay tiêu diệt.

- Lúc này chắc đã có người thức tỉnh rồi...

Mạnh Hạo ra khỏi động phủ, tất cả đệ tử núi thứ tư hắn gặp trên đường, đều mỉm cười gật đầu, Mạnh Hạo cũng nở nụ cười, nhanh chóng đi trên núi thứ tư. Không lâu sau, thân thể liền bay ra, giữa không trung, nhìn về phía núi thứ tư.

- Quan sơn... Nhìn hình của núi, tìm ý của núi, trong mắt có núi, nên trong lòng chứa núi, cho nên thân thể có thể hóa sơn.

- Chỉ có như vậy, mới có thể đi tới giai đoạn thứ hai, ta chính là núi, núi chính là ta!

Đôi mắt Mạnh Hạo xuất hiện ánh sáng kỳ dị, nhìn núi thứ tư, trong đầu hiện lên Thôn Sơn quyết.

- Cũng chỉ có đạt đến giai đoạn thứ hai, mới có thể triển khai giai đoạn thứ ba, đem núi... Nuốt vào, dùng sơn ý làm thần của mình, dùng sơn thể luyện thần bản thân!

- Khí Thôn Sơn Hà, lúc quay người, núi này không còn trong mắt, còn có tồn tại trong mắt chúng sinh hay không, có liên quan gì đến ta!

- Làm được điểm này, coi như tiểu thành!

Mạnh Hạo khoanh chân giữa không trung, nhìn núi thứ tư, hắn ngồi suốt mấy canh giờ, hắn nhìn sơn phong, đệ tử trong sơn phong nhìn hắn.

Càng ngày càng có nhiều đệ tử núi thứ tư phát hiện ra Mạnh Hạo, phát hiện ra tiểu tổ trong lòng bọn họ này.

Nhất là một số nữ đệ tử, ai nấy mỉm cười thản nhiên, ánh mắt có dao động, thỉnh thoảng xuất hiện, ánh mắt chốc chốc lại quét về phía Mạnh Hạo.

- Tiểu tổ hôm nay lại tu hành!

- Chuyện này nhiều năm khó gặp đó...

- Lẽ nào tiểu tổ đổi tính rồi?

Đệ tử núi thứ tư, ai nấy thấy kỳ, thậm chí ngày hôm nay, rất nhiều người đang tu hành, cũng thỉnh thoảng nhìn Mạnh Hạo giữa không trung.

Lúc này đã hoàng hôn, trên đường đá lên núi thứ tư, có mười mấy đệ tử ngoại môn thuộc về núi thứ tư, đang khó khăn leo lên. Bọn họ đến tham gia khảo hạch tấn thăng nội môn.

Khảo hạch này có tất cả chín cửa, phàn sơn dục phi thiên lúc này, chính là cửa cuối cùng! Căn cứ theo thời gian họ leo lên, cộng với tổng hợp thành tích trước đó, sẽ quyết định họ có tấn thăng đệ tử nội môn núi thứ tư hay không.

Trong đó có một cô gái, mặc đồ đệ tử ngoại môn, vẻ mặt tái nhợt, nhưng lại cắn răng, kiên cường, cho dù mệt mỏi đến cực điểm, cho dù tất cả trước mắt đã nhòe đi, nhưng vẫn run rẩy bước từng bước.

Khảo hạch này, nhìn thì dễ dàng, nhưng chỉ có tự mình cảm nhận, mới biết được khó khăn biết bao trước uy áp.

Có đệ tử nội môn, phụ trách bảo vệ bốn phía, nếu có người bỏ cuộc, lập tức sẽ được bọn họ đưa đi.

Cô gái sắc mặt tái nhợt kia, lúc này khó khăn leo lên một chiếu nghỉ, nàng ngẩng đầu, nhìn bầu trời, nhìn thấy Mạnh Hạo đang xếp bằng giữa không trung.

- Đó là tiểu tổ, tiểu tổ của núi thứ tư chúng ta.

Cách cô gái không xa, có một đệ tử nội môn, phụ trách an toàn của những đệ tử ngoại môn này, sau khi phát hiện được ánh mắt của cô, hờ hững mở miệng.

- Tiểu tổ...

Cô gái sững sờ, tuy nàng nhập môn không lâu, nhưng uy danh của tiểu tổ núi thứ tư, há lại không biết. Chỉ là thân phận chênh lệch quá lớn, như trời với đất, nàng chỉ nhìn một cái, rồi uể oải cúi đầu, nàng phải tiếp tục đi nốt con đường tấn chức này.

Đây là đường ra duy nhất của nàng, vì lần tấn thăng này, nàng đã lấy ra một món pháp bảo gia truyền vẫn cất giấu, mượn từ người khác rất nhiều yêu thạch tu hành, một khi thất bại, nàng muốn trả, cần rất nhiều năm.

Thậm chí một khi thất bại, sự tàn khốc trong đệ tử ngoại môn, mấy ngoại môn đồng tông từng có lòng tham lam với nàng, sẽ khiến nàng sống không bằng chết. Trở thành đệ tử nội môn, như cá vượt vũ môn, là con đường ra duy nhất của nàng.

Lúc này nàng hít sâu một hơi, đang muốn tiếp tục leo lên, lại không chú ý rằng, Mạnh Hạo giữa không trung, không biết từ lúc nào, ánh mắt... Đã dừng ở nơi này.

Cô gái thu hồi ánh mắt nhìn lên bầu trời.

Nhưng ánh mắt Mạnh Hạo lại có phần ngóng trông, khoảnh khắc hắn nhìn thấy nữ đệ tử ngoại môn này, tâm tình Mạnh Hạo hơi giật mình.

Hắn không còn quan sơn nữa, trong mắt của hắn, chỉ có cô gái này.

Người mặc trang phục đệ tử ngoại môn, đôi mắt kiên định, dung nhan không phải tuyệt mỹ, chỉ là mặt mày thanh tú. Nhưng trên người nàng, đối với Mạnh Hạo mà nói, lại có một loại hấp dẫn khó hiểu.

Dường như trên người cô gái này, ẩn chứa một hồn, đó là hồn của đời thực, còn chưa thức tỉnh.

Dường như đời thực có duyên, duyên này dây dưa đến thế giới này.

Mạnh Hạo không cần quan sát cẩn thận, nhìn thấy nàng, hắn đã biết rằng, bản thân... Nhìn thấy Hứa Thanh.

Vì trong lòng Mạnh Hạo, có một giọt lệ, năm đó lúc hóa thân biển tím, giọt lệ của Hứa Thanh chìm vào đáy biển, rơi trên khóe miệng, thấm nhập trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 882: Nàng tên Hứa Thanh. (2)

Một cô gái đơn giản, một tình yêu đơn giản, không kinh thiên động địa, không cháy bóng thiêu đốt, tất cả đều như nước, cứ lặng lẽ qua nhiều năm.

Mạnh Hạo nhìn cô gái trên núi, trong lòng hắn như có thủy triều nhấp nhô, sự xuất hiện của nàng, giống như một hòn đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, làm dậy lên tầng tầng gợn sóng. Mặt nước tĩnh lặng bị phá vỡ, trong thời gian ngắn, không thể tiếp tục phẳng lặng như gương.

Khối đá này, giống như một ngòi dẫn, khơi lên tình cảm của Mạnh Hạo, dẫn động tâm thần của hắn. Trong ký ức của hắn, dần dần xuất hiện một bức tranh, đó là một cô gái, trên một mặt biển màu tím, bên cạnh một hòn đảo cô độc, nhìn về phương xa, khóe mắt chảy xuống một giọt lệ.

Giọt lệ này, sôi trào cả biển tím.

Trong giọt lệ mang theo đau khổ, xót xa, nhớ nhung, hồi ức, còn có chấp niệm chưa từng nói ra, nhưng đã tồn tại từ rất lâu.

Đó là Đại Thanh Sơn khi trước, không quên được cái nhìn lại kia, là Thanh La Tông, lúc một người trong đám đông đột nhiên quay đầu, ngọn đèn vẫn đợi chờ, là trong Vãng Sinh động, ngóng trông lẫn nhau, bi thương khi phải chia ly không biết ngày nào gặp lại.

Cuối cùng, hóa thành giọt lệ kia, cũng ở nơi đó, hóa thành tầng tầng sóng nước trên mặt hồ.

Dường như giữa hai người, vẫn luôn bình thản, nhưng không biết từ lúc

nào, sự bình thản này, đã trở thành một phần của đời người, thành thứ chỉ đến lúc ngẩn ngơ mới phát hiện, thì ra trong lòng đã có bóng hình đối phương từ lâu.

- Nàng là Hứa Thanh.

Mạnh Hạo lẩm bẩm, nở nụ cười, đó là nụ cười trùng phùng sau hơn trăm năm xa cách. Hắn đột nhiên lắc mình, biến mất trong mắt mọi người trên núi thứ tư, lúc xuất hiện, đã ở giữa núi, trên con đường lên núi trong khảo hạch của đệ tử ngoại môn tấn thăng, trước mặt cô gái kia.

Cô gái suýt nữa va vào Mạnh Hạo, Mạnh Hạo xuất hiện đột ngột, khiến nàng giật mình, theo bản năng lui lại.

Đệ tử nội môn cách đó không xa thì trợn tròn mắt, sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, lập tức thất thanh.

- Tiểu tổ... Người...

- Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử hạch tâm của núi thứ tư!

Khoảng cách gần như vậy, Mạnh Hạo cảm nhận được cảm ứng ở trong lòng, hắn nhìn Hứa Thanh còn chưa thức tỉnh trước mặt, nhè nhẹ nói.

Cô gái sững sờ, có chút mờ mịt không biết phải làm sao, như rất khẩn trương, lại như không thể tưởng tượng nổi, trong lòng lại xuất hiện sự sợ hãi, nhìn về phía đệ tử nội môn bên cạnh như cầu xin giúp đỡ.

Đệ tử nội môn này hít sâu một hơi, lập tức cúi đầu vâng lời, tay phải lấy ra ngọc giản, nhìn cô gái kia.

- Ngươi tên là gì?

Cô gái còn chưa trả lời, Mạnh Hạo đã nói.

- Nàng tên Hứa Thanh, sau này sẽ tu hành trong động phủ của ta.

- A? Ta... Ta không phải...

Cô gái trợn mắt, đang định giải thích.

Trên núi thứ tư này, với thân phận của Mạnh Hạo, lời nói của hắn chính là ý trời, vị đệ tử nội môn kia gật đầu, trực tiếp lạc ấn lên ngọc giản, tiếp đó ôm quyền đi khỏi.

Tất cả xảy ra quá đột ngột, cô gái này vẫn còn mù mịt, không chú ý đến, Mạnh Hạo đã túm lấy tay nàng.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì...

Lúc bị túm tay, nàng lập tức bừng tỉnh, trợn to mắt, trong mắt xuất hiện một tia sợ hãi. Nàng đột nhiên nghĩ tới thân phận của đối phương, nghĩ đến những lời đồn đáng sợ trong tông môn về con người đang đứng trước mặt, nàng đang muốn giãy dụa thì bị Mạnh Hạo ôm vào lòng rồi bay đi.

Trên núi thứ tư, Mạnh Hạo bay lên rất nhanh, tất cả đệ tử trên phong sau khi nhìn thấy cô gái trong lòng Mạnh Hạo, đều lộ ra ánh mắt kỳ quái.

- Người tiểu tổ đang ôm là...

- Chưa từng gặp, nhìn trang phục, chắc là một đệ tử ngoại môn.

- Không phải chứ, hôm nay tiểu tổ mới ổn định được nửa ngày, trời còn chưa tối, đã khôi phục lại bản tính rồi?

Mọi người trong núi thứ tư ai nấy nhìn nhau.

Giữa không trung núi thứ tư.

- Buông ta ra!

Cô gái đỏ bừng mặt, đôi mắt xuất hiện cơn giận mãnh liệt, không ngừng giãy dụa. Nhưng ở trong lòng Mạnh Hạo, không hề có biện pháp giãy thoát, chỉ có thể trừng mắt nhìn Mạnh Hạo gần trong gang tấc, dần dần cơn giận càng lúc càng lớn.

Gần như ngay khi hai người vừa hạ xuống, đến lưng chừng núi thứ tư, bên ngoài động phủ của Mạnh Hạo, cô gái liền há mồm, cắn mạnh lên cánh tay của Mạnh Hạo. Mạnh Hạo nhìn cô một cái, hơi mỉm cười, thả lỏng cánh tay.

- Nàng cứ ở đây tu hành là được rồi, đợi qua mấy ngày nữa, nàng sẽ biết ta là ai.

Mạnh Hạo cười nói, nhìn Hứa Thanh thật sâu.

- Ngươi thân là đại sư huynh núi thứ tư, đệ tử thân truyền của tông môn, lẽ nào có đặc quyền tùy ý bắt nạt những đệ tử khác sao!

Cô gái vội vã lui lại mấy bước, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, vẻ mặt không tốt lành gì.

- Hôm qua ta đã không còn là đệ tử thân truyền nữa rồi.

Mạnh Hạo cười cười, khoanh chân ngồi xuống, hứng thú nhìn cô gái trước mắt.

Cô gái bị Mạnh Hạo nhìn càng thêm tức giận, nhưng nhớ đến thân phận và những lời đồn đại về Mạnh Hạo, nàng lại run run, lui lại mấy bước, càng thêm cảnh giác.

Trong trí nhớ của nàng, có rất nhiều lời đồn liên quan đến con người trước mắt này, bất cứ cái nào trong đó, cũng đủ để một đệ tử ngoại môn sợ hãi đến cực điểm.

Thời gian từ từ trôi đi, hoàng hôn đã trôi qua, màn đêm phủ xuống, trên trời sao sáng lấp lánh, cho dù hơi mờ, nhưng không bao lâu sau, đã hoàn toàn rõ ràng.

Có lẽ do gió đêm lạnh lẽo, cũng có lẽ do kinh hoàng, lúc cơn gió thổi tới, nàng rúc vào một góc núi, có vẻ rất bất lực.

Mạnh Hạo nhìn nàng, đứng dậy đi tới.

- Ngươi dừng lại!

Nàng lập tức căng thẳng. Mạnh Hạo không hề để ý, đi thẳng tới trước mặt nàng, lấy từ trong túi trữ vật ra một bộ quần áo, nhẹ nhàng choàng lên người nàng.

Hành động nhẹ nhàng này, khiến nàng sửng sốt.

Mạnh Hạo mỉm cười, lui lại, nhắm mắt đả tọa.

Nàng im lặng, thỉnh thoảng nhìn về phía Mạnh Hạo, vẻ mặt khó hiểu, có chút mù mịt. Lúc này cùng với sự mù mịt, là vẻ tò mò quan sát xung quanh, quan sát không ít đệ tử núi thứ tư ở nơi đây.

Bọn họ ai nấy đều đang thì thào với nhau, vô cùng tò mò với hành động thương hoa tiếc ngọc của Mạnh Hạo.

Còn có một người, lúc này cũng đang mù mịt, đó là Kha Vân Hải.

- Tiểu tử này đổi tính rồi à?

Kha Vân Hải lẩm bẩm lấy làm lạ.

Một đêm không nói.

Một đêm này, nàng vẫn luôn khẩn trương, không dám đả tọa, không dám nhắm mắt, nàng sợ bản thân nhắm mắt lại, lúc mở ra, sẽ xuất hiện hình ảnh đáng sợ trong đầu kia.

Trong khẩn trương, lại thêm mệt mỏi trong thí luyện leo núi lúc ban ngày, bất tri bất giác, nàng mơ màng ngủ.

Khi ánh nắng ban mai xuất hiện, từng sợi lông tơ trên mặt nàng hơi run rẩy, từ từ mở ra, nàng đột nhiên run rẩy, lập tức đứng dậy, hai kiện trường bào từ trên người nàng rơi xuống.

Trường bào rất dày, tất nhiên rất ấm áp.

Trong đó có một chiếc, Mạnh Hạo phủ lên người lúc nàng còn tỉnh táo, một chiếc khác, được Mạnh Hạo đắp cho nàng lúc nàng ngủ quên.

Trước mặt nàng, còn có một đốm lửa nhỏ, mang đến sự ấm áp. Sự ấm áp này, mang theo lực lượng thiên địa, nhẹ nhàng giúp nàng khôi phục thân thể đầy mỏi mệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 883: Lời hẹn ước đôi ta

Nhìn tới đây, nàng hơi sững sờ, ngẩng đầu lên, lại không thấy Mạnh Hạo.

Đang chần chừ, Mạnh Hạo đã đi ra từ bên cạnh núi, trong tay cầm một ít trái cây. Những linh quả này, đệ tử nội môn cũng không có tư cách sử dụng, đều là quyền lợi của đệ tử thân truyền.

Mạnh Hạo để ở trước mặt nàng.

Vẻ mặt nàng phức tạp, trải qua một đêm nghỉ nơi, nàng đã tiếp nhận sự sắp xếp này, nhưng trong lòng vẫn còn thấp thỏm. Nàng không biết bản thân có chỗ nào hấp dẫn thiên chi kiêu tử trước mặt này, cũng không biết đối phương vì sao chỉ nói một lời quyết định vận mệnh của bản thân.

- Nếm thử chút linh quả đi, mùi vị cũng không tệ lắm.

Mạnh Hạo cầm một quả cắn một miếng, lại lấy một quả đưa cho nàng.

Nàng chần chừ một chút, tiếp đó ăn một miếng nhỏ, tức thời đôi mắt sáng ngời, nheo mắt lại, giống như mảnh trăng.

- Ngon không?

Mạnh Hạo cười nói.

Nàng đỏ mặt, gật đầu.

- Ngoại môn rất loạn.

Mạnh Hạo nhìn bầu trời xa xa.

- Nợ nần ta đã trả giúp nàng rồi.

Bàn tay cầm linh quả hơi dừng lại, cúi đầu không nói chuyện.

- Mấy đệ tử ngoại môn không tốt với nàng, cũng đã xử lý rồi.

Mạnh Hạo nhẹ nhàng nói.

Nàng hơi run rẩy, một lát sau ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo.

- Vì sao?

- Vì sao ngươi đối với ta như vậy?

- Ta chỉ là một đệ tử ngoại môn rất bình thường, ngươi... Vì sao?

Mạnh Hạo lắc đầu, không nói.

- Là vì Hứa Thanh sao? Hứa Thanh là ai?

Nàng cắn môi, đứng lên, nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt kiên nghị, nàng muốn biết đáp án.

Mạnh Hạo im lặng một lát, hôm nay, là ngày thứ ba, nếu không có gì bất ngờ, hôm nay Hứa Thanh sẽ thức tỉnh, mà cô gái này cũng sẽ biến mất, bởi vì nàng... Vốn đã sớm ngã xuống.

Đối mặt với ánh mắt của nàng, Mạnh Hạo quay đầu, trong mắt xuất hiện một chút ký ức, trước mắt hiện lên tình cảnh trong Vãng Sinh động năm đó, sau khi đánh chết Quý Hồng Đông, nhìn thấy nước mắt của Hứa Thanh, bản thân giơ tay, nhẹ nhàng lau đi, bên tai vẫn còn vang lên lời nói năm đó.

- Hiện giờ an toàn rồi, không một ai có thể biết bí mật của ngươi.

- Mạnh Hạo, chúng ta... Còn có thể gặp mặt không.

- Đừng khóc, đường còn dài, nói không chừng lúc nào đó, chúng ta có thể gặp lại.

Mạnh Hạo đến giờ vẫn còn nhớ, ngày hôm đó, ngay khi hắn quay đi, một thân thể mềm mại, đã ôm hắn từ đằng sau.

- Thiếp đợi chàng.

Lời nói của Hứa Thanh, có một chút cố chấp, đã định ba đời.

- Nàng có thể coi Hứa Thanh như là kiếp sau của nàng... Mà ta và nàng ấy, ở kiếp sau có một ước hẹn, sẽ gặp nhau ở đây.

Mạnh Hạo nhẹ nhàng nói.

Nàng nghe hiểu, nhưng cũng không hiểu. Nàng nhìn Mạnh Hạo, im lặng, cúi đầu nhìn linh quả trong tay, một lúc sau, nàng lui lại mấy bước, dựa vào vách núi, sau khi ăn hết linh quả, lúc ngẩng đầu, trên mặt nở nụ cười.

- Ta không biết kiếp sau ngươi nói có nghĩa là gì, ta chỉ biết, cô gái tên Hứa Thanh kia, rất hạnh phúc.

Nàng cười nói nhỏ, lúc này có gió thổi tới, làm loạn tóc nàng, được nàng nhẹ nhàng vuốt ra sau tai.

Nói rồi, nàng ngồi xuống, hít sâu một hơi, nhắm mắt, không nói chuyện nữa, trong đôi mắt bị che phủ kia, ẩn chứa minh ngộ nàng không muốn để người khác nhìn thấy.

Nàng rất thông minh, thông minh vượt qua tuổi tác của nàng.

Từ trong lời nói của Mạnh Hạo, nàng nghe ra một hàm nghĩa liên quan đến tử vong.

Nàng không xác định, cũng không muốn xác định.

- Nếu ngươi và Hứa Thanh có hẹn ước, gặp gỡ ở nơi này, nếu nàng đã định sẽ thức tỉnh trong thân thể ta. Vậy... Ta chấp nhận tác thành cho nàng, để nàng và ngươi gặp nhau ở nơi này.

Trong lòng nàng, nhẹ nhàng lẩm bẩm.

Giờ phút này, trong Yêu Tiên cổ tông, trên người nàng, vì có loại chủ động bằng lòng này, xuất hiện một chút biến hóa hiếm thấy.

Tu sĩ của vùng đất Nam Thiên, ký thân dung nhập cảnh giới thứ hai, trở về năm tháng viễn cổ này, chuyện này không phải là chuyện ký thân mong muốn, vì bọn họ đã sớm mất đi, hài cốt ở bên ngoài.

Nhưng... Cho dù đã tử vong nhiều năm, nhưng đặc thù của Yêu Tiên cổ giới, bọn họ rõ ràng có linh. Linh này... Nếu như chấp nhận, nếu như bằng lòng, vậy sẽ dung hợp với tu sĩ vùng đất Nam Thiên, nâng đến trình độ lớn nhất thu được cái thuộc về ký thân này.

Ví như, công pháp ký thân tu hành, đã có minh ngộ. Những tu sĩ vùng đất Nam Thiên này, sau khi dung hợp ký thân, lúc thức tỉnh, tuy bọn họ có ký ức, nhưng lại mơ hồ, có thể sử dụng ở nơi này, nhưng lại không thể mang đi.

Giống như... Một người ngoài cuộc.

Nhưng hiện giờ, có thể biến thành người có một nửa trong cuộc.

Cô gái nhắm mắt, lại không hề mở ra.

Xung quanh rất yên tĩnh. Mạnh Hạo cũng không nói nữa, mà ngồi xếp bằng, nhìn bầu trời xa xăm, lặng lẽ đợi thời gian trôi đi, chờ đợi Hứa Thanh thức tỉnh.

Dưới sự bảo vệ của hắn, sẽ không có bất cứ ai, tạo thành một chút thương tổn với việc thức tỉnh của Hứa Thanh. Ngày hôm nay, Mạnh Hạo không đi tu hành công pháp, hắn nhìn ánh nắng trên bầu trời dần dày lên, nhìn thế giới Yêu Tiên cổ tông viễn cổ, cái cảm giác như bản thân thực sự dung hợp với nơi này xuất hiện trong lòng hắn.

Hắn đột nhiên rất ngưỡng mộ Kha Cửu Tư.

Hắn ngưỡng mộ Kha Cửu Tư có mái nhà là một tông môn, ngưỡng mộ y có những huynh đệ tỷ muội như vậy, ngưỡng mộ y có những bằng hữu có thể cùng y giết người. Nhưng ngưỡng mộ nhất... Là y có một người cha tốt.

Một người phụ thân vì đứa con của mình, có thể khom lưng cúi người, có thể lặng lẽ lau đi vết nhơ sau lưng hài tử, có thể dùng trái tim bao dung, gánh chịu tất cả sai lầm.

Nhất là những sợi tóc mai bạc trắng, còn có tử khí được cố hết sức ẩn giấu kia. Tất cả đều nói lên, phụ thân của Kha Cửu Tư, vị chí tôn của núi thứ tư này, đã đến cực hạn.

- Đây là một vở kịch... Ta là người xem kịch, nhưng vì sao, ta lại muốn thực sự hòa vào trong vở kịch, trở thành người trong vở kịch.

Mạnh Hạo im lặng.

Hắn nghĩ tới Kha Vân Hải, ánh mắt nhìn như nghiêm khắc, chỉ là sâu trong ánh mắt, Mạnh Hạo có thể nhận ra tình yêu sâu sắc, khiến hắn như bị lạc vào. Hắn nhớ đến Đại Thanh Sơn, nhớ đến huyện Vân Kiệt, nhớ

đến phụ thân, mẫu thân khi còn là đứa trẻ.

Lúc đó, hắn rất vui vẻ, vô ưu vô lo, nhưng tất cả, đã biến mất khi làn gió tím quét ngang huyện Vân Kiệt.

- Phụ thân của ta, là ai... Liệu có còn ở nhân gian, người liệu có biết, con đang nhớ lại hình bóng của người.

Mạnh Hạo nhìn lên bầu trời, tâm tình hơi sa sút.

Chìm đắm trong hải dương cay đắng, Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, lấy ra một vò rượu, đặt lên miệng, uống một ngụm lớn.

- Cha, mẹ, hai người có biết, con sắp không còn nhớ rõ hình dạng của hai người nữa rồi... Bao năm rồi, hình ảnh trong ký ức, đã vô cùng mơ hồ rồi.

- Cái này không phải điều con muốn, mà là năm tháng trôi qua, khiến con rất nhiều lúc muốn giữ lại, nhưng lại không giữ được... Con rất hâm mộ Kha Cửu Tư...

Mạnh Hạo lại uống một ngụm rượu lớn, mùi rượu cay nồng, theo yết hầu vào thẳng trong lòng.

Mạnh Hạo rất ít khi chìm vào trong tâm trạng như vậy, từ sau khi cha mẹ mất tích năm đó, hắn không thể không học kiên cường, không thể không học cứng rắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 884: Đã lâu không gặp.

Nhưng lần này, vì Hứa Thanh khơi dậy chuyện xưa, nhớ tới Nam Vực, nhớ tới Đại Thanh Sơn, vì quan hệ của Kha Cửu Tư và Kha Vân Hải, sinh ra cộng hưởng, hắn không khỏi nhớ đến huyện Vân Kiệt, nhớ đến những năm tháng còn bé thơ, nhớ đến cha mẹ bản thân.

Hắn đột nhiên rất hiểu Kha Cửu Tư, kẻ ác bá chơi bời như vậy, nếu y còn sống, vậy có lẽ là người duy nhất còn lại trong mấy vạn năm sau khi Yêu Tiên cổ tông chết đi.

Không hề rời đi, mà bảo vệ trong tông môn, bảo vệ trên núi thứ tư, nhiều năm qua đi, vĩnh viễn ở nơi này, bảo vệ mảnh đất lành trong lòng y.

Có lẽ, lúc này trong Yêu Tiên Tông, không ai lại tưởng tượng được, Kha Cửu Tư mấy vạn năm sau, lại trở thành như vậy.

- Nhìn thấy phụ thân mình tử vong, nhìn thấy tông môn ngày ngày tuột dốc, nhìn bằng hữu bên cạnh từng người ngã xuống, cho đến cuối cùng, thấy tông môn diệt vong.

- Nếu ta là y, ta sẽ làm thế nào...

Mạnh Hạo im lặng, cầm lấy vò rượu, một lần nữa uống một ngụm lớn. Lúc này trời đã hoàng hôn, thời gian cả một ngày, Mạnh Hạo vẫn đắm chìm trong suy tư, cứ thế trôi đi.

- Kha Cửu Tư đưa ta về đây, về đến thời gian phụ thân y sắp tử vong, yêu cầu của y ... Có lẽ ta đã hiểu rồi.

Trong mắt Mạnh Hạo như có minh ngộ, cầm lấy vò rượu, đang muốn uống tiếp, một cánh tay từ sau lưng hắn đã duỗi ra, nhẹ nhàng cầm lấy cổ

tay đang giữ vò rượu của hắn.

Mạnh Hạo không quay đầu, hắn cảm nhận được sau lưng, có một cái ôm, ôm rất chặt, giống như cái ôm khi sợ mất đi trong Vãng Sinh động năm đó.

Mạnh Hạo nở nụ cười, không nói gì, để mặc người ngọc sau lưng, ôm lấy mình, tựa đầu lên lưng mình, như đang nghe tiếng tim đập.

Dường như chỉ có tiếng tim đập, mới có thể khiến nàng cảm thấy, tất cả là chân thực, xung quanh là giấc mộng hư ảo, nhưng hai người trong mộng, lại đang có được nhau.

Ta cho rằng thấy được nàng, tức là có được thế giới, mà không hề biết trong giấc mộng của nàng, đã sớm có được ta.

Trong hoàng hôn, ánh nắng hoàng hôn chiếu lên mặt đất, chiếu rọi núi thứ tư, chiếu ra cái bóng của ngọn núi lên mặt đất, trong cái bóng đó có hai người đang ôm lấy nhau.

Như hy vọng thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại, khiến cho nhớ nhung, khiến ước hẹn, trong khoảnh khắc này, không còn như cát trong gió nữa.

- Nàng tỉnh rồi.

Rất lâu sau, khi sắc trời dần tối đi, Mạnh Hạo quay đầu, nhìn cô gái sau lưng, vẫn dung nhan đó, nhưng lại không còn như cũ nữa.

Hồn khác biệt, khiến cho dung nhan vào giờ phút này, cũng hơi có biến hóa tinh tế. Dường như có thêm một chút thanh lãnh, ít đi một chút khẩn trương, thêm một chút giản đơn, bớt một chút xa lạ.

Nàng là Hứa Thanh.

Nàng không có sự thông minh của Hàn Bối, không tươi đẹp như Sở Ngọc Yên. Nàng là Hứa Thanh, đơn giản, thanh thanh lãnh lãnh, như trái tim của nàng, nếu thích một người, không có nguyên nhân, chỉ là bất tri bất giác, trong mắt đã có chàng.

Hứa sư tỷ... Trong trang phục đệ tử ngoại môn, mái tóc đẹp, khuôn mặt vô cùng mịn màng, tuy không phải tuyệt mỹ, nhưng lại khiến Mạnh Hạo ghi nhớ trong lòng.

Hứa Thanh nhìn Mạnh Hạo, nở một nụ cười vui vẻ, ánh mắt dịu dàng, mang theo nhớ nhung, mang theo hồi ức hơn trăm năm, nhìn Mạnh Hạo, nhìn khuôn mặt trong ký ức kia.

Có thêm sự tang thương, bớt đi ngây thơ.

Hứa Thanh ngóng nhìn Mạnh Hạo, không hỏi Mạnh Hạo vì sao ở đây, cũng không hề kinh hãi vì sao bản thân khi tỉnh táo lại nhìn thấy Mạnh Hạo.

Dường như trong lòng nàng, cho dù là lúc nào, cho dù là nơi nào, cảnh gặp mặt với Mạnh Hạo, đều hiện lên trong đầu nàng, rất tự nhiên, rất bình tĩnh.

Trong đoàn người hối hả, thiếp nhìn chàng, chàng nhìn thiếp, nở nụ cười.

Dường như gặp gỡ thế này, trong thế giới của nàng, đã xuất hiện hàng nghìn vạn lần, dường như từ đầu đến cuối, cho dù năm đó trên biển tím, cũng vô cùng tin tưởng, hai người, nhất định sẽ có ngày gặp gỡ.

- Không kinh ngạc ư?

Mạnh Hạo mỉm cười nói.

- Vì sao phải kinh ngạc? Chàng đã hứa, chúng ta từng có ước hẹn, sẽ còn

gặp gỡ.

Hứa Thanh vẫn nở nụ cười, lắc đầu.

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, nỗi cay đắng trong lòng lúc trước, lúc này đã tiêu tan rất nhiều, nụ cười trên mặt hắn càng nhiều hơn. Câu trả lời như vậy, mới là Hứa Thanh, Hứa Thanh đơn giản.

Nàng tin tưởng, nhất định sẽ gặp lại, vì có ước hẹn, cho nên trong cả cuộc đời, dù là lúc nào, dù là nơi đâu, nàng cũng đều không kinh ngạc, nàng luôn kiên trì tin tưởng.

- Bao năm nay... Chàng khỏe chứ.

Hứa Thanh dịu dàng nói, nàng nhìn bóng hình nhỏ hơn mình mấy tuổi, lại luôn ở trong lòng mình, hơn trăm năm nay, không làm sao quên được bóng dáng trước mắt.

Nàng không quên được, ở Đại Thanh sơn, trước mặt mình có một cái mông vểnh lên, theo dây thừng, trêu chọc đám người Vương Hữu Tài ở phía dưới.

Nàng không quên được, trong thượng cổ phúc địa, lúc bản thân bất lực, bóng lưng đó ngăn trước mặt mình.

Nàng càng không quên được, trong Thanh La Tông, trong khi mình dung hợp với Phượng Tổ, lúc bản ngã thức tỉnh, Mạnh Hạo ra khỏi tông môn, quay đầu mỉm cười.

Nàng cả đời cũng không quên được, tất cả những gì xảy ra trong Vãng Sinh động.

Nếu nói bí mật, ví dụ tình cảm hai bên tích lũy, vậy giữa nàng và Mạnh Hạo, có quá nhiều bí mật mà chỉ bọn họ mới hiểu.

- Ta đi Mặc Thổ, đi Tây Mạc.

Mạnh Hạo cười nói. Lúc này gió đêm thổi tới, thổi tung vài sợi tóc của Hứa Thanh, Mạnh Hạo đưa tay lên, nhẹ nhàng vén nó lên.

Hứa Thanh cúi đầu, khóe miệng mỉm cười.

- Thiếp cũng đi Mặc Thổ, cũng đi Tây Mạc.

Rất nhanh, nàng lại ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo.

- Ta biết.

Mạnh Hạo cười nói.

Dưới ánh trăng, ánh trăng dịu dàng chiếu lên hai người, giống như một lớp áo bạc, một cơn gió đẹp thổi lay mái tóc của hai người.

Hứa Thanh nhìn Mạnh Hạo, nhìn một lúc, đột nhiên sững sờ, như nghĩ đến gì đó, mở to mắt, lộ vẻ kỳ lạ.

- Không đúng... Chàng... Làm sao lại biết hình dạng của thiếp?

Câu nói của Hứa Thanh, lập tức khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động, đôi mắt hắn liền híp lại, nheo mắt, không lập tức trả lời.

Tâm thần của hắn ở bên ngoài, nhìn bản thân, về tướng mạo, hoàn toàn không có chút nào khác biệt với bản thân cả.

Hắn phát hiện bản thân hoàn toàn bỏ qua chuyện này!

Hứa Thanh cũng được, Quý Minh Phong cũng được, còn cả những người khác tới từ vùng đất Nam Thiên kia. Bọn họ đều có bộ dạng hoàn toàn

khác với bản thân, bọn họ dung hợp tới đây, dường như là hồn nhập vào thân thể người khác.

Nhưng bản thân mình, lại hoàn toàn khác, hắn có thể mở túi trữ vật, có thể lấy ra vật phẩm trong túi trữ vật. Tuy không thể thu những thứ trong này vào trong túi, nhưng bộ dạng của hắn lại hoàn toàn giống hệt bản thân.

Trước đó Mạnh Hạo quên mất điều này, thậm chí hắn còn không hề nghĩ tới. Lúc này lời nói của Hứa Thanh giống như vạch ra thiên cơ, giống như một tia sấm sét nổ vang, vạch qua tâm thần của Mạnh Hạo.

Hắn hít thở dồn dập, Hứa Thanh ở bên cạnh nhìn Mạnh Hạo, không tiếp tục hỏi. Nàng nhận ra lúc này Mạnh Hạo đang suy nghĩ, đang trầm tư vào một chuyện có thể khiến người ta chấn động.

Mạnh Hạo nghĩ đến bản thân ở trong cảnh giới đầu tiên lúc trước, bước lên trên núi thứ tư, không nhìn thấy hài cốt, chỉ nhìn thấy một quan tài rỗng không.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 885: Khả năng vô hạn.

- Lẽ nào...Ta dùng chân thân tiến vào nơi này!

- Người khác đi vào, là thông qua ký thân, chỉ là hồn vào giấc mộng. Mà ta không có ký thân, ta là dùng thân thể thực sự bước vào nơi này!

Mạnh Hạo cảm thấy có hơi khó tưởng tượng, thậm chí không thể lý giải.

- Cũng chỉ có như vậy, mới có thể giải thích vì sao ta có thể mở ra túi trữ vật, vì sao bộ dạng của ta không thay đổi! Nhưng... Nếu bộ dạng của ta không đổi, vì sao Kha Vân Hải, kể cả những người khác, đều không nhìn ra dấu vết gì...

Mạnh Hạo im lặng, một lúc sau, hắn dường như đã có đáp án.

- Vì Kha Cửu Tư, mà nơi này... Cuối cùng cũng chỉ là một viễn cổ hư ảo mà thôi.

Mạnh Hạo thở dài, day trán. Vấn đề bản thân có mâu thuẫn, hắn chỉ có thể nhìn thấu một chút, không thể hiểu rõ toàn bộ.

- Như vậy thì, những người khác sau khi tỉnh lại, há chẳng phải đều nhận ra ta là ai sao?

Đôi mắt Mạnh Hạo sáng lóe lên, xuất hiện hàn mang, rồi nhanh chóng biến mất. Hắn cười nhạt.

- Nhìn ra thì đã làm sao, với thân phận của ta ở đây hiện giờ, cho dù bọn họ có nhận ra, cũng đều phải giấu ta, không phải là ta giấu bọn họ.

Mạnh Hạo nghĩ cẩn thận, đamg muốn trả lời, đột nhiên trong đầu xuất

hiện một suy nghĩ cực kỳ lớn mật, gần như điên cuồng.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Mạnh Hạo cũng cảm thấy khó tin, cố gắng muốn xóa bỏ, nhưng lại càng lúc càng sâu, khiến đôi mắt hắn, dần dần lộ ra quang mang đáng sợ.

- Chàng...

Hứa Thanh nhìn Mạnh Hạo, chần chừ một chút rồi nói.

- Ta không sao.

Mạnh Hạo mỉm cười nói, nhưng quang mang trong mắt không chỉ không hề biến mất, ngược lại còn càng lúc càng thâm thúy.

- Có suy nghĩ gì, chàng cứ đi làm đi, không cần để ý đến thiếp.

Hứa Thanh đứng dậy, chỉ vào động phủ.

- Nơi này thiếp dùng trước.

Mạnh Hạo gật đầu, tay phải lấy từ trong lòng ra một ngọc giản, chính là ba trăm đạo pháp Kha Vân Hải cho hắn, đưa cho Hứa Thanh.

- Nơi này có một chút đạo pháp, nàng nhìn xem có thể minh ngộ cái gì.

Hứa Thanh đón lấy, thần thức quét qua, lập tức trợn tròn mắt, có vẻ không dám tin tưởng, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, trong đầu trống rỗng. Nàng có thể đến Yêu Tiên cổ tông này, tất nhiên hiểu biết về nơi này khá nhiều, nhưng càng hiểu biết, lại càng chấn động vì ngọc giản này của Mạnh Hạo.

- Đây... Đây...

- Đều là đạo pháp của Yêu Tiên Tông.

Mạnh Hạo cười nói.

Hứa Thanh nhìn Mạnh Hạo một lúc, lúc này mới gật đầu, vẻ mặt có hơi cổ quái. Lúc này trong đầu nàng, cũng dần dung hợp với ký ức nguyên bản của thân thể này, tìm được thân phận của Mạnh Hạo.

Khi phát hiện ra thân phận của Mạnh Hạo ở nơi này, Hứa Thanh đột nhiên cảm thấy, với hiểu biết của mình với Mạnh Hạo, cho dù có một ngày Mạnh Hạo mang tất cả ba nghìn đạo pháp đến trước mặt, cũng không phải không thể nào.

Hứa Thanh tiến vào trong động, Mạnh Hạo vẫn đứng đó, bao quát mặt đất, đôi mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, thỉnh thoảng sờ lên túi trữ vật của bản thân, đôi mắt chớp sáng.

- Nơi này đối với người khác mà nói, là một hư ảo viễn cổ, giống như giấc mộng... Nhưng ta đã dùng chân thân tiến vào, vậy liệu có khả năng, biến nơi này thành một đoạn lịch sử thực sự tồn tại không?

Mạnh Hạo cảm thấy suy nghĩ của mình, quả là không thể tưởng tượng được, hơn nữa tràn đầy mâu thuẫn.

Nhưng hắn không thể khống chế suy nghĩ này.

- Tuy nói đến chín phần mười là không thể, nhưng chỉ cần có một chút khả năng kia...

Mạnh Hạo hít thở dồn dập, đôi mắt càng thêm sáng ngời.

- Chỉ cần có một tia khả năng, ta sẽ lời lớn rồi!

Mạnh Hạo hít sâu, lắc mình, đi ra khỏi phạm vi động phủ, thuận theo núi

thứ tư, lập tức tìm kiếm.

Rất nhanh, hắn đã tìm được một đệ tử nội môn đang tuần núi. Đệ tử nội môn này mặc trường bào, giống như u hồn trôi nổi đi tới, đột nhiên nhìn thấy Mạnh Hạo đi tới.

- Bái kiến tiểu tổ.

Tên đó lập tức dừng chân, chắp tay vái chào, tuy Mạnh Hạo đã bị hủy bỏ thân phận đệ tử thân truyền, nhưng đối với núi thứ tư mà nói, đệ tử thân truyền chỉ là thứ yếu, tiểu tổ mới là thân phận vĩnh viễn.

- Có đan dược hay không?

Mạnh Hạo lập tức mở lời, đôi mắt phát sáng, khiến đệ tử này sửng sốt, vội vã gật đầu, lấy một bình đan dược từ trong túi trữ vật ra đưa cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đón lấy gật đầu, lắc mình rời đi ngay khi đệ tử nội môn này vẫn còn chưa hiểu gì.

Về tới bên ngoài động phủ, hắn khoanh chân ngồi, hít sâu một hơi, mở bình ra. Trong đó có bảy viên đan dược lớn cỡ quả nhãn, tỏa ra từng đợt mùi hương. Mạnh Hạo ngửi một chút, trong đó có rất nhiều thành phần hắn rất xa lạ, nhưng đại khái có thể xác định, đây là một viên đan dược có thể gia tăng tu vi.

Hơn nữa phẩm chất đan dược này cực tốt, là bát tuyệt đan, quan trọng nhất là, bản thân đan dược này, căn bản không phải phàm phẩm. Trong Yêu Tiên Tông viễn cổ này, đan dược tùy thân của một đệ tử nội môn, đối với tu sĩ vùng đất Nam Thiên mà nói, gọi là tiên đan cũng không hề quá đáng.

Thậm chí nếu để ở vùng đất Nam Thiên, một bình đan dược này, đủ để

chấn động tất cả các đại tông môn.

Mạnh Hạo chần chừ một chút, nhưng rất nhanh đã nghiến răng, sau khi lấy ra một viên đan dược, lập tức ngậm trong miệng. Đan dược vào miệng từ từ tan ra, đồng thời, trong đầu Mạnh Hạo chấn động, một luồng lực lượng mênh mông không thể hình dung, chỉ trong khoảnh khắc bao phủ thân thể hắn. Hắn giống như hóa thành một con thuyền cô độc trong nộ hải vô tận, yếu đến không chịu được sóng gió.

Hắn lập tức há miệng, nhổ đan dược ra, qua khoảng mấy canh giờ sau, sắc trời sáng lên, hắn mới mở mắt.

Khoảnh khắc mở mắt, Mạnh Hạo lập tức xem xét tu vi của bản thân, nhưng rất nhanh đã cau mày. Tu vi của hắn không hề gia tăng chút nào, giống như tất cả lúc trước, đều là hư ảo.

- Không tác dụng...

Mạnh Hạo thở dài, đáy lòng tuy sớm đã dự đoán như vậy, nhưng vẫn còn hơi tiếc nuối. Lúc đứng dậy, hắn nhìn mặt trời đang từ từ mọc lên, đột nhiên lại suy nghĩ.

- Đan dược không hiệu quả, không thể gia tăng tu vi, vậy với một số công pháp hoặc là khu vực đặc thù của Yêu Tiên Tông, để tu luyện thân thể, liệu có tác dụng hữu hiệu?

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, minh ngộ tu hành công pháp gia tăng độ mạnh mẽ của thân thể trong thời gian ngắn, khả năng không lớn. Nhưng một số khu vực chuyên tu luyện thân thể, với ký ức của Kha Cửu Tư trong đầu Mạnh Hạo, Yêu Tiên Tông cũng có một số.

Một chỗ trong đó, chính ở trên núi thứ tư, tên là Cửu U Động.

Nơi này có tồn tại Cửu U Âm Sa vô cùng vô tận, nương theo gió từ Minh

Hà, khiến cho tu sĩ sau khi bước vào, nếu thực lực bản thân không đủ, thì lớp da toàn thân sẽ nhanh chóng bị lột bỏ, máu thịt mơ hồ, xương cốt bị rút ra.

Đồng dạng, bản thân Cửu U Âm Sa kia, vì chí âm, cho nên trong đó cũng là chí dương, ẩn chứa lực lượng có thể khiến thân thể khí huyết tràn trề. Nếu có thể thường xuyên tu hành trong đó, có thể khiến thân thể càng thêm mạnh mẽ.

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, lập tức đi tới Cửu U Động. Vừa mới tới, đệ tử hạch tâm của núi thứ tư canh giữ nơi này lập tức sửng sốt. Y ở nơi này bao năm, chưa từng nhìn thấy tiểu tổ đi tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 886: Khả năng vô hạn. (2)

Sau khi vội vã bái kiến, nghe được yêu cầu của Mạnh Hạo, đệ tử hạch tâm này lập tức mồ hôi đầy đầu, vội vã khuyên bảo, nhưng thấy Mạnh Hạo cố chấp, chỉ có thể cố gắng mở ra.

- Tiểu tổ, trong đó rất nguy hiểm, ngài... Ngài ở khu vực bên ngoài rèn luyện thân thể một chút là được, nhất định đừng đi vào trong...

Mạnh Hạo gật đầu, vách đá trước mặt hắn được đệ tử hạch tâm mở ra, phát ra quang mang, Mạnh Hạo cất bước đi vào.

Vừa mới tiến vào, xung quanh hoàn toàn đen nhánh, Mạnh Hạo còn chưa kịp nhìn rõ, toàn thân lập tức đau đớn, dường như có vô số đá sỏi vời quanh toàn thân hắn, chỉ trong chớp mắt, Mạnh Hạo đã gần như tan vỡ.

Hắn nén cơn đau, đột nhiên mở ra đệ thất mệnh.

Ầm!

Thân thể hắn lập tức bành trướng, sức chiến đấu sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, thân thể mạnh mẽ, hoàn toàn bộc phát, như vậy mới miễn cưỡng kiên trì, nhưng cơn đau toàn thân vẫn càng lúc càng mạnh.

Mười hơi thở sau, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, lập tức lui lại, nhanh chóng đi tới cửa ra sau lưng, thoát khỏi thế giới gió cát đáng sợ này.

Vừa đi ra, hắn lập tức xếp bằng, máu thịt toàn thân lẫn lộn, thoạt nhìn rất đáng sợ, khiến đệ tử hạch tâm phụ trách nơi này lập tức tim đập chân

run, sợ Mạnh Hạo có xảy ra chuyện gì ở nơi này.

Hai canh giờ sau, Mạnh Hạo khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy, cho đến khi hoàn toàn bình thường, hắn mở mắt ra, trong mắt có vẻ mệt mỏi. Nhưng sau khi hắn cảm nhận thân thể, đôi mắt lóe lên một tia sáng mạnh mẽ, trong đó, ẩn chứa kích động và hưng phấn.

- Thân thể... Có thể tu hành!

Mạnh Hạo không biết loại thân thể mạnh mẽ này, liệu có biến mất khi rời khỏi không, nhưng hiện giờ cảm giác thân thể rõ ràng mạnh hơn một chút, khiến hắn cảm thấy vô cùng chân thực.

- Nếu có thể kết hợp với một vài công pháp luyện thể, như Thôn Sơn Quyết, Yêu Mệnh Cửu Biến... Có lẽ sẽ còn có lợi nhiều hơn nữa!

Đôi mắt Mạnh Hạo lộ vẻ chờ mong, lắc mình, bay về động phủ, khoảnh khắc hắn bước vào động phủ, Hứa Thanh ở bên trong mở mắt, nhìn Mạnh Hạo tinh thần hưng phấn, nở một nụ cười dịu dàng.

Thời gian từ từ trôi đi, đảo mắt đã mười mấy ngày, đệ tử trên núi thứ tư dần phát hiện ra, tiểu tổ của bọn họ, vị ác bá lêu lổng số một kia, những ngày này dường như đổi tính, lại không hề rời khỏi núi thứ tư nửa bước.

Cả ngày, hoặc là cảm ngộ đạo pháp, hoặc là tiến vào Cửu U Động rèn luyện thân thể. Loại chuyện khác thường này, kinh động tất cả đệ tử núi thứ tư, thậm chí ngay cả Kha Vân Hải cũng không dám tin tưởng. Sau mấy lần quan sát, cuối cùng trên mặt ông cũng hiện lên nụ cười vui vẻ.

Thời gian từ từ trôi đi, đảo mắt đã mười mấy ngày, đệ tử trên núi thứ tư dần phát hiện ra, tiểu tổ của bọn họ, vị ác bá lêu lổng số một kia, những ngày này dường như đổi tính, lại không hề rời khỏi núi thứ tư nửa bước.

Cả ngày, hoặc là cảm ngộ đạo pháp, hoặc là tiến vào Cửu U Động rèn

luyện thân thể. Loại chuyện khác thường này, kinh động tất cả đệ tử núi thứ tư, thậm chí ngay cả Kha Vân Hải cũng không dám tin tưởng. Sau mấy lần quan sát, cuối cùng trên mặt ông cũng hiện lên nụ cười vui vẻ.

Mạnh Hạo chìm đắm trong tu hành, không còn để ý gì đến bất cứ chuyện gì khác, cho dù là những tu sĩ khác đến từ vùng đất Nam Thiên liên tục thức tỉnh, cũng hoàn toàn mặc kệ.

Mười mấy ngày rèn luyện thân thể khiến thân thể hắn ngày càng mạnh mẽ, hiện giờ rõ ràng chỉ là đệ nhất mệnh, nhưng thân thể của hắn đã rèn luyện đến mức như khi mở ra đệ nhị mệnh.

Cường độ thân thể tăng lên như vậy, khiến Mạnh Hạo nhìn ra phương hướng của bản thân.

- Nếu ta có thể ở trạng thái đệ nhất mệnh, có được thân thể mạnh mẽ sánh với đệ thất mệnh, vậy cho dù tu vi không đổi, chỉ dựa vào thân thể, ta có lẽ cũng có thể.. Trảm Linh!

Tim Mạnh Hạo đập nhanh hơn, hắn cảm thấy, so với công pháp, trong cảnh giới thứ hai này, tu hành thân thể, cũng rất quan trọng.

Vì đây là cơ duyên chỉ thuộc về cá nhân hắn, trước hắn, bất cứ tu sĩ nào đến cảnh giới thứ hai, cũng không thể thu được giống Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hít sâu, trong mắt ngời sáng.

Những ngày này, hắn và Hứa Thanh tu hành ba trăm đạo pháp, nhất trí với Hứa Thanh minh ngộ những đạo pháp khác nhau. Mạnh Hạo chỉ cần phát hiện bản thân không thể minh ngộ, lập tức đổi một đạo pháp khác.

Thời gian mười mấy ngày, ba trăm đạo pháp, bị hắn xem toàn bộ, cuối cùng có ba bộ, được Mạnh Hạo trọng điểm tham ngộ. Thứ nhất là Thôn Sơn quyết, thứ hai là Thiên Yêu biến, còn cuối cùng...

Chính là Ly Thần quyết mà Kha Cửu Tư tu hành!

- Thôn Sơn quyết nội ngoại kiêm tu, nhưng trọng điểm vẫn đặt ở tu luyện thân thể, tu đến cực hạn, có thể thành nhân tiên!

- Về Thiên Yêu biến, thuật này xếp thứ chín mươi sáu... Có thể nói là đáng sợ. Loại thuật pháp này, cần yêu hồn, dung nhập vào thân thể, có thể hóa thân thiên yêu, tổng cộng mười chín tầng, mỗi tầng có thể hóa thành một đại yêu thiên địa!

- Về Ly Thần quyết này... Lại là bất tử chi đạo!

Trong mắt Mạnh Hạo xuất hiện quang mang, trong ba môn đạo pháp, nếu nói thần bí nhất, chính là Ly Thần quyết này. Nó không nằm trong ba ngàn đạo pháp của Yêu Tiên Tông, mà là Kha Vân Hải ngẫu nhiên thu được. Với tu vi và kiến thức của ông cũng coi là chí bảo, đáng tiếng bản thân không hợp để tu hành, cho nên mới đốc xúc Kha Cửu Tư tu hành.

Ly Thần quyết, có thể tu thành thần hồn bất tử. Một khi thần hồn xuất hiện, thiên địa luân hồi bất khả diệt, cho dù tử vong, sau nhiều năm, cũng có thể một lần nữa sống lại.

Thuật này... Nghịch thiên!

Càng hiểu rõ những công pháp này, Mạnh Hạo càng chấn động với sự mênh mông của Yêu Tiên Tông, thậm chí mười mấy ngày này, hắn quan sát đệ tử Yêu Tiên Tông tu hành, lại tìm được khí tức đồ đằng trong tu hành của họ.

Đặc biệt là trong số ba trăm đạo pháp Mạnh Hạo thu được, có một số, lúc này hắn nhìn lại, có một giai đoạn tu hành trong những đạo pháp này, rõ ràng chính là cần hóa thân đồ đằng.

Phát hiện này, xác minh một số dự đoán của Mạnh Hạo ở Tây Mạc năm đó, khởi nguồn của đồ đằng dị yêu ở Tây Mạc, rất có khả năng bắt đầu từ Yêu Tiên Tông.

Càng hiểu Yêu Tiên Tông, sự chấn động của Mạnh Hạo càng thêm mạnh mẽ. Những ngày tiếp đó, hắn chuyên tâm tu hành Thôn Sơn quyết và Thiên Yêu biến, trong đó lấy Thôn Sơn quyết làm chủ. Còn Thiên Yêu biến, Mạnh Hạo không định minh ngộ hoàn toàn, ở Thiên Yêu biến, hắn cảm nhận được có những chỗ tương đồng với Thất Mệnh Anh biến của bản thân.

Về Ly Thần quyết, thuật này kinh người, Mạnh Hạo muốn cảm ngộ, nhưng lại không thể thành công.

Thời gian cứ trôi đi, rất nhanh, Mạnh Hạo ở trong cảnh giới thứ hai đã được một tháng. Một tháng này, Hứa Thanh không ra khỏi động phủ, hoàn toàn chìm đắm trong việc minh ngộ đạo pháp. Mạnh Hạo dần bỏ qua Ly Thần quyết, cũng bỏ qua Thiên Yêu biến, mà chuyên tâm tu hành Thôn Sơn quyết, đồng thời không ngừng rèn luyện thân thể trong Cửu U động.

Vào lúc này, hắn đã có thể kiên trì ba mươi nhịp thở trong Cửu U Động, thân thể mạnh mẽ lên được hắn cảm nhận cực kỳ rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 887: Yêu minh lêu lổng.

So với Mạnh Hạo lêu lổng chịu phạt roi lúc đầu, với Mạnh Hạo sau một tháng, nhìn biến hóa to lớn trong đó, ai nấy đều thấy lạ.

- Lần trước sau khi bị phạt roi, ta liền suy nghĩ một vấn đề, nếu thân thể đủ mạnh, biết đâu phạt roi cũng sẽ không đau như vậy.

Mạnh Hạo nhìn ánh mắt của những đồng bạn lêu lổng xung quanh, ho khan một tiếng, nói năng đường hoàng.

- Ta có dự cảm, biết đâu sẽ có lúc phải chịu năm roi, sáu roi hoặc nhiều hơn nữa, nếu không rèn luyện thân thể cho tốt trước, sau này chỉ có thể chịu khổ thôi.

Lời của Mạnh Hạo, khiến những kẻ lêu lổng xung quanh như có suy nghĩ gì đó, dường như cảm thấy Mạnh Hạo nói có chút đạo lý.

Không bao lâu, Mạnh Hạo gọi Hứa Thanhh tới, cùng với đám lêu lổng Yêu Tiên Tông lần đầu tiên rời khỏi núi thứ tư trong một tháng này. Khi bọn họ ra ngoài, trên bầu trời bụp một tiếng, xuất hiện hoa sen trắng.

Tất cả đệ tử các phong lập tức nhìn thấy bông hoa, ai nấy vội vã cúi đầu, trong lòng cảnh giác. Mọi người đều biết, các ác thiếu của bản tông ổn định được một tháng, đã lại đi ra rồi.

Kể cả Mạnh Hạo trong đám người, í ới gọi nhau, thỉnh thoảng có người từ bốn phương tám hướng bay tới, tiến vào trong đám người. Rất nhanh, số người bọn họ đã đến mấy trăm, bay nhanh trong Yêu Tiên Tông, trên đường nói nói cười cười, đối với Hứa Thanh được Mạnh Hạo dẫn theo, mọi người đều hiểu ý cười cười, chú ý chăm sóc.

Không bao lâu, mọi người đã đi ra ngoài bảy tòa sơn phong của Yêu Tiên Tông, trên một ngọn núi không cao không thấp. Núi này ở trong Yêu Tiên Tông, là một cấm khu không được coi là cấm khu.

Bởi vì nơi này vốn không phải cấm khu vì, nhưng từ sau khi bị đám lêu lổng của Yêu Tiên Tông chiếm cứ, coi như đại bản doanh thường ngày, nơi này liền trở thành cấm khu của đệ tử Yêu Tiên Tông.

Trên ngọn núi, có một đại điện xa hoa, Mạnh Hạo ngồi ở vị trí cao nhất, mọi người xung quanh hắn, dựa theo địa vị của tổ tông trong tông môn, ngồi theo thứ tự. Tổng cộng bảy tám chục người, đang nói nói cười cười, nói những chuyện thú vị trong tông môn, nói đến phong cảnh khi ra ngoài rèn luyện.

- Cửu Tư, đệ đệ ta gần đây có mấy đệ tử nội môn, muốn gia nhập Yêu minh chúng ta, ta bảo nó dẫn người tới. Lát nữa ngươi xem xem, nếu không có vấn đề, thì coi như là họ đã gia nhập.

Bên cạnh Mạnh Hạo, một thanh niên vẻ mặt tuấn tú, chỉ là sau lưng có đôi cánh màu đen, lúc này ôm lấy một nữ đệ tử xinh đẹp mảnh mai, cười nói với Mạnh Hạo.

Yêu minh, Mạnh Hạo không hề xa lạ. Theo ký ức của Kha Cửu Tư trong đầu hắn, đây là một tổ chức hoàn toàn do những gã lêu lổng bọn hắn tạo thành. Nhưng phàm là người tiến vào tổ chức này, đều sẽ được đám chơi bời này bảo vệ.

Đương nhiên cũng phải nộp một ít phí dụng lên, cung phụng đám chơi bời bọn họ.

Đối với chuyện này, Yêu Tiên Tông cũng là mắt nhắm mắt mở, không muốn để ý tới, chỉ để bọn hắn làm loạn. Dù sao đám trưởng lão của Yêu minh này, cũng chính là đám chơi bời lêu lổng này, gốc rễ của bọn họ đều ở Yêu Tiên Tông, bình thường cho dù rất ngông nghênh, nhưng nếu

nói về trung thành, thì lại vượt xa tuyệt đại đa số đệ tử.

Mạnh Hạo nghe thấy gật đầu, cầm chén rượu uống một ngụm. Hứa Thanh bên cạnh hắn tò mò xem xét mọi người xung quanh, đối với thân phận Mạnh Hạo thu được này, cho đến giờ nàng vẫn cảm thấy khó mà tưởng tượng.

Không bao lâu, thì có một nhóm đệ tử muốn gia nhập Yêu minh, lần lượt được dẫn vào đại điện. Ai nấy run run, nhìn đám đệ tử lêu lổng trước mắt, vội vã đi lên bái kiến, sau đó chắp tay chào mọi người.

Từng nhóm người đi lên, thời gian không dài, có ba tu sĩ, hai nam một nữ, cũng có hơi khẩn trương, nhưng sự khẩn trương này trong mắt Mạnh Hạo, cũng không phải chân thực. Ở sâu trong mắt bọnhoj, có một tia khinh thường người ngoài rất khó phát hiện, bị hắn ngấm ngầm nhìn thấy.

Khoảnh khắc hắn nhìn thấy ba người này, Mạnh Hạo mỉm cười, đồng thời, ba người cũng nhìn thấy Mạnh Hạo ngồi ở nơi cao nhất, nghiễm nhiên cầm đầu đám người lêu lổng này.

Lúc nhìn thấy Mạnh Hạo, ba đệ tử nội môn này đột nhiên chấn động, trong mắt có vẻ không thể tin tưởng.

Bọn họ nhận ra Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cũng nhận ra khí tức trên người ba người này.

Trong ba người, cô gái chính là Quý Tiếu Tiếu, một người khác, Mạnh Hạo cảm thấy xa lạ, nhưng trên thân gã lại khiến Mạnh Hạo có cảm giác tương tự với Quý Minh Phong. Điều này khiến Mạnh Hạo có thể xác định, đây cũng là người Quý gia.

Mà người cuối cùng, lại khiến Mạnh Hạo có phần bất ngờ, là một người khiến hắn có một chút ký ức, nghĩ lại cẩn thận, mới nghĩ ra đối phương

là ai. Người này là Tống Vân Thư!

Đạo tử Nam vực của Tống gia, Mạnh Hạo từng thu được vị trí thứ nhất trong đại hội kén rể của Tống gia, trở thành vị hôn phu của kiều nữ Tống Giai. Tuy nói việc này hắn trước giờ hoàn toàn không để ý, nhưng hôm nay gặp được Tống Vân Thư, lại hơi trầm ngâm, nghĩ tới đối phương là ai.

- Thú vị, lại ở nơi này, một lần gặp đến ba người!

Trong mắt Mạnh Hạo xuất hiện hàn mang.

Hứa Thanh ở bên cạnh, hơi mỉm cười, nhìn về phía ba người.

Ba người lúc này sắc mặt thay đổi, bọn họ không làm sao ngờ được, lại gặp Mạnh Hạo ở nơi này, đặc biệt là thân phận của Mạnh Hạo, giờ phút này hoàn toàn khiến bọn họ chấn động. Bọn họ đương nhiên biết, thân phận người có thể ngồi ở vị trí cao nhất ở nơi này là ai.

Nhưng càng biết, lại càng không thể tin tưởng, đặc biệt là bộ dạng của Mạnh Hạo, không hề khác biệt gì so với bên ngoài, càng khiến bọn họ kinh hãi.

- Hắn... Hắn lại thu được thân phận đệ tử thân truyền, Kha Cửu Tư. Hắn thu được ký thân của Kha Cửu Tư, điều... Điều này làm sao có thể xảy ra! Đệ tử thân truyền, đây là ký thân chỉ tồn tại trong truyền thuyết!

Quý Tiếu Tiếu trợn mắt, hít thở gấp gáp, trong đầu chấn động.

Tộc nhân Quý gia ở bên cạnh thì không quen biết Mạnh Hạo, nhưng gã biết ở nơi này, có thể ngồi ở vị trí cao nhất, chỉ có đệ nhất ác bá Kha Cửu Tư trong lời đồn của tông môn. Lúc này gã cảm thấy chấn động, nhận ra Mạnh Hạo giống như nhóm của gã, đều là người từ bên ngoài tới.

Chuyện này, đã đủ để khiến gã kinh hãi, càng chấn kinh hơn là, gã nhớ tới một tháng trước, trong tông môn nghe được một chuyện. Kha Cửu Tư kích sát một đệ tử hạch tâm trên núi thứ nhất.

Chuyện này, khiến gã liên tưởng rất nhiều...

- Hắn đã giết Quý Minh Phong! Không tốt, ta biết được chuyện này, sẽ bị hắn diệt khẩu!

Tộc nhân Quý gia này tái mặt, trong lòng kêu khổ, cho dù đáy lòng gã luôn hy vọng Quý Minh Phong chết hơn bất cứ ai, nhưng chuyện này người ngoài sẽ không cho là như vậy.

Tống Vân Thư ngây ra tại chỗ, vẫn còn sửng sốt. Bộ dạng Mạnh Hạo không hề thay đổi, ban đầu y còn hơi chần chừ, nhưng nhìn biểu hiện như cười như không của Mạnh Hạo, trong đầu Tống Vân Thư như nổ vang, nhận ra Mạnh Hạo – người năm đó gần như sắp trở thành muội phu của mình.

- Thân truyền... Lại là... Đệ tử thân truyền!

- Cửu Tư biết bọn họ?

Người thanh niên sau lưng có đôi cánh đen bên cạnh Mạnh Hạo, tên Dư Hưng Long, lúc này như có suy nghĩ gì đó, nhìn về phía ba người, lại nhìn về Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 888: Yêu minh lêu lổng. (2)

Đám đệ tử lêu lổng xung quanh, cũng đều nhận ra nơi này có điểm kỳ lạ, ánh mắt nhìn nhau, không còn nói chuyện gì nữa.

Trong đại điện lập tức hoàn toàn yên ắng, trong im lặng, ba người Quý Tiếu Tiếu lập tức cảm nhận được uy áp mạnh mẽ. Trong khoảnh khắc này, bọn họ lập tức có nguy cơ sinh tử không thể hình dung.

- Làm bậy, hắn đang làm bậy! Nếu không không có khả năng trở thành đệ tử thân truyền. Điều... Điều này còn khiến những người khác ở nơi này làm sao có thể thu được truyền thừa, làm sao có thể sinh tồn tiếp!

Quý Tiếu Tiếu trợn mắt. Lúc này trán nàng đầy mồ hôi, cũng sắp khóc đến nơi, từ từ lui lại, nhưng ánh mắt của đám đệ tử lêu lổng xung quanh, đám người mà trong mắt nàng là người chết hư ảo, lại khiến nàng lập tức cảm nhận nguy cơ sống chết mạnh đến cực điểm.

- Chuyện này không công bằng! Với thân phận này của hắn, còn có gì không lấy được? Người khác ở nơi này sao còn có thể lấy được cơ duyên, thậm chí còn phải nhìn sắc mặt của hắn. Nếu hắn không vui, một câu nói... Là có thể khiến chúng ta tử vong!

- Ở nơi này, hồn vong, chính là tử vong!

Người đàn ông của Quý gia kia đang run rẩy, bình thường gã cũng là kiêu tử, nhưng hiện giờ... Gã căn bản không kiêu nổi.

- Đương nhiên là biết bọn họ.

Mạnh Hạo mỉm cười, đứng dậy.

- Đóng cửa!

Khoảnh khắc hắn đứng dậy, ngay khi hắn cất lời, cánh cửa đại điện, lập tức ầm ầm đóng lại. Từng tầng ánh sáng lập tức bao trùm, gần như tất cả đám đệ tử lêu lổng trong đại điện đều đứng dậy.

Nơi này là Yêu minh, nơi này là đại bản doanh của họ, nếu giết người ở nơi này, tuy cũng có ảnh hưởng, tuy vẫn sẽ có trừng phạt, nhưng bọn họ lại có quá nhiều thủ đoạn tránh khỏi trừng phạt, mà vẫn ép chết được ba người này.

- Ta nhớ núi thứ ba, có một Nhiên Hồn Động, ba ngươi các ngươi may mắn khiến ta vừa nhìn đã thấy có duyên, vậy tặng các ngươi một tháng rèn luyện trong Nhiên Hồn Động đi.

- Thành, chính là người của Yêu minh ta. Nếu bại, chuyện sống chết không liên quan đến Yêu minh.

Mạnh Hạo cười nói, lời vừa nói ra, vang vọng đại điện, những kẻ khác cũng lần lượt cười lên.

Sắc mặt ba người đại biến, Tống Vân Thư hít thở gấp gáp, lúc này sắc mặt tái nhợt, miễn cưỡng nói.

- Chúng ta... Chúng ta suy nghĩ một chút được không?

- Suy nghĩ? Đi vào Yêu minh đại điện, nói lên các ngươi đã quyết tâm, lúc này nếu hối hận lui bước, chính là xỉ nhục Yêu minh ta. Các ngươi dám xỉ nhục Yêu minh? Dám xỉ nhục chúng ta!

Mạnh Hạo nói ngày một cao, đám đệ tử lêu lổng xung quanh cũng đều có ánh mắt bất thiện.

- Huynh đệ của núi thứ ba, xin đưa bọn họ đi thôi, còn về vị này...

Ánh mắt Mạnh Hạo như nhìn người chết, quét qua Tống Vân Thư.

- Y coi như xong.

Tống Vân Thư thở phào một cái, chỉ trong quãng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, mồ hôi y đã túa ra như tắm.

Tiếng cười xung quanh vang lên, lập tức có mười mấy người từ núi thứ ba bay ra, như muốn dẫn hai người Quý Tiếu Tiếu rời đi. Ngay lúc nguy cấp này, Quý Tiếu Tiếu nghiến răng, lập tức mở miệng.

- Ta biết chỗ thi thể của Quý Minh Phong! Trên người y có túi trữ vật, có bảo vật, sau đây ta có thể dẫn ngươi đi lấy!

Tên đệ tử còn lại của Quý gia, lúc này sắc mặt biến hóa, cũng lập tức nói.

- Quý Minh Phong không may mắn, y lựa chọn không đúng thời gian, trước khi tới đây đã tử vong, không ai giết y, là y tự tử vong! Chuyện này Quý mỗ tận mắt nhìn thấy, lúc đó ta ở ngay bên cạnh, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm!

Hai người cất lời, đều để lộ một ý nghĩ, đó là giao ra thành tích.

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, chỉ vào tộc nhân Quý gia.

- Đưa gã đi.

Người tộc nhân này tái mặt, đang muốn giải thích, mười mấy người từ núi thứ ba lập tức xông tới, không cho gã trở tay, đã kéo thẳng đi.

Sắc mặt Tống Vân Thư tái nhợt, lúc này trong đầu vẫn còn ong ong.

Quý Tiếu Tiếu hít thở dồn dập, nghiến răng, tay phải vỗ lên trán, từ trong mi tâm của nàng lập tức bay ra một tia hồn. Hồn này phóng thẳng về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo như cười như không, nhìn Quý Tiếu Tiếu một cái, rồi thu lấy.

- Hoan nghênh các ngươi gia nhập Yêu minh.

Mạnh Hạo cười cất lời, cửa đại điện từ từ mở ra, đám đệ tử lêu lổng xung quanh nhìn thấy, biết tất cả không như biểu hiện bên ngoài. Nhưng chuyện này có xa gần, đối với bọn họ mà nói, Kha Cửu Tư là đồng đạo, mà những người khác, thì là người ngoài.

Quý Tiếu Tiếu miễn cưỡng cười, cúi đầu chắp tay, trong lòng thầm than. Nàng hiểu rõ, việc mình cần làm tiếp theo, là khiến những người Quý gia khác, đều biết được Quý Minh Phong tử vong, là vì lựa chọn thời gian sai lầm, vì thế ngay khi xuất hiện lập tức diệt vong.

Nêu có người không tin, vậy khi Mạnh Hạo xảy ra vấn đề, bản thân cũng gặp phiền phức lớn. Nghĩ đến đây, trong mắt Quý Tiếu Tiếu xuất hiện sát khí. Sát khí này, vừa là với Mạnh Hạo, vừa là với đồng tộc.

Cho đến khi mặt trời xuống núi, mọi người rời đi, Mạnh Hạo nhìn bộ dạng có phần hoảng hốt của Tống Vân Thư, hắn hiểu, với thủ đoạn tàn nhẫn của Quý Tiếu Tiếu, đạo tử Tống gia này, e là lành ít dữ nhiều.

Mạnh Hạo lắc lắc đầu, không để ý đến nữa, cùng Hứa Thanh trở về núi thứ tư.

Thời gian trôi đi, giống như năm tháng bình yên, mỗi sáng sớm, Mạnh Hạo đều sẽ quan sát núi thứ tư, cảm ngộ Thôn Sơn quyết, những thời gian khác, thì không ngừng rèn luyện thân thể của bản thân trong Cửu U Động.

Mãi đến khi lại hết một tháng, Mạnh Hạo không biết thời gian nơi này với bên ngoài thế nào, liệu có như nhau, nhưng trong hai tháng thời gian này, hắn thu hoạch cực lớn.

Thôn Sơn quyết của hắn đã có hình dạng ban đầu, thành công ghi nhớ ở trong lòng. Còn rèn luyện thân thể, cũng tăng lên không ít, lúc này đã đạt đến cường độ mở ra đệ tam mệnh lúc trước.

- Đáng tiếc Ly Thần quyết... Nhìn công pháp này, dường như cần một hoàn cảnh cực kỳ đặc thù, mới có thể mò ra được.

Mạnh Hạo hơi tiếc nuối, hắn mơ hồ cảm thấy, thuật này nếu có thể học được, vậy trong Yêu Tiên Tông này, sẽ có thu hoạch cực kỳ động lòng.

Thậm chí hắn nghi ngờ Kha Cửu Tư mình nhìn thấy ở cảnh giới đầu tiên, sở dĩ còn sống, là vì có Ly Thần quyết!

- Nhưng tu hành thuật này, thật là thâm ảo, thần hồn bất tử...

Về phần Hứa Thanh, nàng hoàn toàn chìm đắm trong ba trăm đạo pháp, Mạnh Hạo cũng không đi quấy rầy. Dù sao ở nơi này, cảm ngộ đạo pháp mới là chuyện quan trọng nhất của mọi người.

Hơn nữa Mạnh Hạo phát hiện, về mặt cảm ngộ đạo pháp, Hứa Thanh có tư chất kinh người. Tư chất này một phần đến từ hồn của Hứa Thanh, mà một phần khác, dường như có liên quan rất lớn đến thân thể nàng ký thân lúc này.

Mãi mấy ngày sau, Mạnh Hạo đang khoanh chân giữa không trung nhìn núi thứ tư, thì đột nhiên bên tai hắn vang lên giọng nói của Kha Vân Hải.

- Đến gặp ta.

Giọng nói trầm thấp truyền tới, lúc vang lên bên tai Mạnh Hạo, hắn lập tức mở mắt ra.

Hắn không hề chần chừ, lắc mình lao thẳng tới động phủ của Kha Vân Hải. Không bao lâu sau, khi vừa tới động phủ, nhìn thấy Kha Vân Hải, sắc mặt Mạnh Hạo liền thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 889: Cha...

Kha Vân Hải lúc này, đã không còn bộ dạng trung niên như Mạnh Hạo nhìn thấy hai tháng trước, mà đã già đi rất nhiều, hiện giờ hoàn toàn thành một ông lão, mái tóc bạc trắng.

Ông vẫn còn ngồi khoanh chân trên giường đá, còn ngọn đèn bên cạnh, lúc này đã tối đi rất nhiều.

- Yên tâm đi, cha con còn chưa chết được.

Kha Vân Hải nhìn vẻ mặt biến đổi của Kha Vân Hải, mỉm cười, trong mắt có vẻ dịu hiền, lại có chút chờ mong, còn một chút không nỡ.

Mạnh Hạo không nói rõ được tâm trạng của bản thân lúc này. Cho dù sớm biết sẽ như vậy, nhưng khi tận mắt nhìn thấy Kha Vân Hải mái tóc bạc trắng, tử khí càng lúc càng nồng, trong lòng hắn vẫn hơi trống rỗng.

Thời gian tuy ngắn, nhưng tình cha nồng đậm của Kha Vân Hải, khiến Mạnh Hạo nhớ đến phụ thân của mình, có điều vào lúc này, hắn chỉ có thể im lặng.

- Khoảng thời gian này con rất được, không tiếp tục gây họa cho ta. Nếu con đã lựa chọn luyện thể, trong ba nghìn đạo pháp, có hai loại công pháp, có tác dụng cực kỳ đặc thù với luyện thể. Một là Cửu Thiên Bảo Thân Ấn, đạo pháp này là dung hợp pháp bảo và thân thể, khiến thân thể trở thành pháp bảo, phối hợp với Thôn Sơn quyết, có thể khiến thân thể như núi.

- Thuật này là thuật pháp đứng thứ chín trong ba ngàn đại đạo!

Lời Kha Vân Hải, có phần uy nghiêm.

- Còn có một thuật, tên là Nhục Thân Thành Thánh! Thuật này cực kỳ đặc thù, nếu gọi là công pháp, thì gọi là bí thuật sẽ hợp lý hơn. Thuật này một khi nắm được, không chỉ có thể khiến thân thể trong khoảnh khắc mạnh mẽ gấp mấy lần, hơn nữa còn củng cố vĩnh hằng.

- Loại bí thuật này vô cùng hiếm thấy, cả đời vi phụ, cũng chỉ biêt được hai loại mà thôi, còn về cụ thể cường hóa được bao nhiêu, vi phụ không biết rõ ràng. Nhưng thuật này trong ba ngàn đại đạo, xếp hàng... Thứ bảy!

- Ba ngàn đại đạo, mười thuật đầu tiên, dù có nhiều cống hiến đến đâu cũng không thể đổi lấy, dù là vi phụ cũng không có cách nào thu được cho con. Lý chủ có quy định, mười đạo pháp đầu, trừ Sơn Hải Kinh cần truyền thừa ra, chín pháp khác, cần phải xông vào Yêu Tiên Tháp.

- Tháp này không dễ mở, cần bảy chưởng giáo đồng thời ra tay, mới có thể mở ra, trong đó có chín mươi chín tầng, mỗi mười tầng, có thể thu được một loại đạo pháp.

- Ta đã bỏ ra một chút của cải, để sáu vị chưởng giáo khác đồng ý mở ra cho con hai lần. Hai lần này con phải nắm cho chắc, cố gắng thu hoạch đạo pháp con muốn có!

Kha Vân Hải nói rất hời hợt, nhưng Mạnh Hạo có thể đoán được từ tốc độ già đi của ông trong mấy ngày này. Trong lời nói hời hợt đó, ẩn chứa cái giá rất lớn mà ông phải bỏ ra.

Nếu không, sao có thể khiến sáu vị chưởng giáo khác đồng ý mở ra Yêu Tiên Tháp.

- Ngoài ra, lại lần mở ra này, tuy nói là ưu tiên mở ra cho con, nhưng cũng không thể để người ngoài nói ra nói vào, vì thế những người khác cũng có thể được đi vào.

- Con không cần lo lắng, tháp này cho dù vô cùng khó khăn, nhưng vi phụ đã chuẩn bị cho con rất nhiều pháp bảo. Bằng mọi giá, cũng phải để con có được đạo pháp luyện thể trong đó

Kha Vân Hải nói rồi, trên mặt đỏ ửng không bình thường, dường như là một loại hồi quang phản chiếu. Tay phải ông vung lên, một túi da thú lập tức bay ra, hạ xuống trước mặt Mạnh Hạo.

- Trong này có năm nghìn pháp bảo, ba vạn yêu binh, mười lăm vạn phù ấn, trăm vạn yêu ngọc. Những thứ này con cầm lấy, cho dù là phải cường ép đẩy mạnh, cũng đẩy lên cho cha, thu lấy đạo pháp con muốn!

Kha Vân Hải nói, nhìn về phía Mạnh Hạo, vẻ mặt yêu chiều, khiến cho Mạnh Hạo run lên. Hắn cúi đầu nhìn túi da thú, cầm lên tay, thần thức quét qua, thân thể hơi run rẩy.

Hắn cảm nhận được rõ ràng, tuyệt đại đa số vật phẩm trong này, vẫn còn mới tinh, trong đó, có ẩn chứa khí thế của Kha Vân Hải.

Những thứ này... Lại là Kha Vân Hải tự mình luyện chế ra cho hắn trong thời gian hai tháng ngắn ngủi.

Ngay khi đại hạn tới gần, sức sống suy kiệt, tuổi thọ sắp dứt, nhưng vẫn vì đứa con của mình, luyện ra những vật phẩm này. Trong đó có chứa tình yêu bỏ ra tất cả cho đứa con, tất cả vật phẩm trong này là sinh mệnh của Kha Vân Hải luyện ra.

- Cha...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, ngẩng đầu, gọi một tiếng. Không phải việc làm miễn cưỡng lúc trước, lúc này, hắn đã quên đi Kha Cửu Tư, lần này... Là tình cảm phức tạp từ đáy lòng hắn, cảm động với Kha Vân Hải, ngưỡng mộ với Kha Cửu Tư, khiến Mạnh Hạo thì thào.

- Đừng bày ra bộ dạng trẻ con như vậy, con có thể một lòng tu hành, là một chuyện tốt. Đáng tiếc... Nếu con có thể như vậy sớm một chút, thì tốt biết bao.

Kha Vân Hải nhìn Mạnh Hạo, sự cưng chiều càng thêm sâu sắc.

- Được rồi, đi đi, Yêu Tiên Tháp ba ngày sau sẽ mở ra, đến lúc đó con nếu có thể tiến xa một chút, cũng không uổng công ta giúp con mở ra.

Kha Vân Hải nhìn kỹ Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cúi đầu, vái rất sâu, rồi mới cầm lấy túi da thú, tâm tình phức tạp phiền muộn rời đi.

Nhìn bóng lưng Mạnh Hạo, sắc mặt Kha Vân Hải, không còn hồng nhuận, mà hơi tái đi, nếp nhăn trên mặt ông càng nhiều, tử khí càng nồng hơn, dường như ngọn lửa sinh mệnh của ông lúc nào cũng có thể tắt đi.

- Cửu Tư, ta không thể theo con cả đời, sau này... Phải dựa cả vào bản thân con rồi... Hy vọng con có thể hiểu chuyện...

Kha Vân Hải càng thêm tang thương, với tu vi của ông, vốn dĩ có tuổi thọ gần như vô hạn. Nhưng Lý chủ còn thiêu mệnh cho chúng sinh, khiến sinh mệnh cuối cùng khô kiệt, mà ông đã tồn tại quá lâu rồi, lúc này cũng không còn sức để sống tiếp nữa.

Trên thực tế, từ nhiều năm trước, sinh mệnh của ông đã bắt đầu cạn kiệt, nhưng ông không yên tâm về Kha Cửu Tư, nên mới cố gắng sống. Nhưng đến hiện giờ, cho dù ông có muốn tiếp tục, cũng không làm được nữa.

- Lý chủ, quyết định của người, Kha mỗ sẽ lựa chọn tuân theo, nhưng... Quyết định này của người, thực sự đúng sao? Cường giả nếu không có

kiếp sống vô hạn, tu sĩ chúng ta nếu tu không phải trường sinh, vậy bỉ ngạn* của tu hành, ở phương trời nào?

Kha Vân Hải thở dài, nhắm mắt, một lát sau, đột nhiên mở ra, trong đó có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn lộ ra một tia tinh mang hồi quang phản chiếu.

*miền đất hứa

- Lão phu còn chưa thể nhắm mắt, trước khi ra đi, ta còn phải luyện chế một món bảo vật bảo mệnh cho Cửu Tư. Bảo vật này ta luyện chế đã nhiều năm, nhưng vẫn còn chưa xong... Một khi bảo vật luyện thành, cho dù Ly Thần quyết không luyện thành, cũng có thể chín kiếp không chết! Thậm chí rất có khả năng, giúp cho nó tu thành Ly Thần quyết!

Mạnh Hạo về đến động phủ, Hứa Thanh vẫn đang nhắm mắt ngồi đó, chìm đắm trong cảm ngộ tu hành. Mạnh Hạo ngồi ở đó, nhìn vách đá động phủ, nhìn bố trí xa hoa xung quanh, hắn im lặng.

Hồi lâu, hắn cúi đầu nhìn túi da thú trong tay, cái túi không nặng, nhưng nằm trong tay Mạnh Hạo, lại nặng trình trịch. Trong đó không phải là pháp bảo, mà là tình yêu của một người cha với đứa con.

Ẩn chứa cả sinh mệnh, ẩn chứa chân tình.

Hồi lâu, Mạnh Hạo than nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại. Hắn lại nhớ tới cha mẹ mình, tới hình ảnh mơ hồ trong ký ức.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 890: Muốn thu Sơn Hải Kinh, tất cần thân thể Yêu Tiên! .

Thời gian trôi đi, đảo mắt đã ba ngày.

Ba ngày sau, khi từng tiếng chuông vang lên, truyền khắp cả Yêu Tiên Tông, vô số đệ tử Yêu Tiên Tông tỉnh lại trong kinh hãi, mù mờ bay ra. Ai nấy đều cảm thấy quái dị không biết xảy ra chuyện gì, bọn họ nhìn thấy giữa không trung Yêu Tiên Tông, lúc này có từng đợt sáng rực rỡ đột nhiên xuất hiện.

Ánh sáng chiếu khắp bốn phương, bao phủ lấy cả bầu trời, khiến ba ngọn núi ngược trên bầu trời càng thêm rõ ràng.

Ánh sáng càng lúc càng mạnh, trên bảy ngọn núi của Yêu Tiên Tông, vô số tu sĩ, tất cả đều chấn động. Trong đó có một số đệ tử lâu đời, vẻ mặt hơi biến hóa, dường như nhớ đến gì đó, có vẻ không thể tin nổi.

Sau khi quang mang duy trì được mười lăm phút, đột nhiên, chính giữa luồng sáng kia, trên bầu trời xuất hiện một khe nứt khổng lồ xuyên thấu bầu trời, như một cái miệng lớn, không nhìn rõ được tận cùng. Khi cái khe xuất hiện, từng tiếng nổ vang vọng, một ngọn tháp đồng tràn ngập bảo quang từ trong khe nứt giáng xuống.

Mỗi một tầng tháp này, đều có bốn sợi xích nối liền với hư vô. Tổng cộng có chín mươi chín tầng, gần bốn trăm sợi xích, hình thành một hình ảnh kinh thiên mà bất cứ ai nhìn thấy cũng đều chấn động.

Thoạt nhìn, ngọn tháp vô cùng lớn, đến khi tiếng nổ vang vọng, mặt đất chấn động, ngọn tháp từ từ hạ xuống, càng ngày càng lớn. Đến cuối cùng, gần như che đi cả bầu trời, khiến cho lúc này rõ ràng là sáng sớm,

nhưng lại tối đen như mực.

Cuối cùng, ngọn tháp khổng lồ này, hạ xuống khe sâu giữa núi thứ tư và núi thứ ba, nơi vẫn được đồn đại là có Yêu Thần hộ tông ở.

Nó cũng không phải hoàn toàn giáng xuống mặt đất, mà lơ lửng giữa không trung, tạo một cái bóng khổng lồ, che kín bầu trời Yêu Tiên Tông. Nó nhìn như giáng xuống trên khe sâu, nhưng đó chỉ là vị trí tương đối trung tâm thôi, trên thực tế... Nếu ở xa nhìn lại, nó giáng xuống, là phạm vi cả Yêu Tiên Tông.

Trong cái bóng dưới đáy tháp, không chỉ có khe sâu kia, mà có có bảy ngọn núi.

Tất cả đệ tử Yêu Tiên Tông hít thở dồn dập, ngây ra nhìn tất cả.

Ở tầng một ngọn tháp, có một cánh cửa đồng đóng chặt, trên đó có khắc vô số yêu thú, tràn đầy ý cảnh tang thương và hồng hoang.

Thân tháp khổng lồ, khiến cho ai nhìn thấy đều kinh hãi, dường như nếu đem so sánh, thì tu sĩ chỉ là con sâu cái kiến, cho dù bảy ngọn núi trước mặt nó cũng chỉ như những đứa trẻ.

Vào lúc này, trên bảy ngọn núi, đột nhiên xuất hiện bảy mặt trời màu sắc khác nhau từ từ bay lên, tất cả đệ tử Yêu Tiên Tông đều quỳ xuống bái lạy.

Vì trong bảy mặt trời này, có bảy người đang ngồi, bọn họ, chính là bảy vị chí tôn của bảy ngọn núi.

Trong đó mặt trời thứ tư, chính là Kha Vân Hải.

Lúc bảy chí tôn bọn họ bay lên, mỗi người đều giơ tay phải lên, chỉ về phía tháp đồng. Một chỉ này, ngọn tháp lập tức ầm vang, cánh cửa dưới

tầng một ngọn tháp chấn động, từ từ mở ra, xuất hiện một khe hở nhỏ!

Vì ngọn tháp quá lớn, quá cao, nên cái khe nhìn như rất nhỏ, nhưng trên thực tế lại lớn đến trăm trượng!

- Yêu Tiên Tháp mở ra, trong đó có chín mươi chín tầng, có tỷ lệ thu được một trong ba nghìn đạo pháp. Mỗi mười tầng, tất thu được một loại đạo pháp trước một trăm, càng về sau, tỷ lệ thu được đạo pháp trước mười càng lớn. Trong đó tầng bảy mươi, tám mươi, chín mươi nhất định có đạo pháp trước mười!

- Mà tầng thứ chín mươi chín... Đạo pháp trước mười, trừ Sơn Hải Kinh ra, có thể tùy ý lựa chọn.

- Mỗi lần tháp mở, hao phí rất nhiều của cải của tông môn, hôm nay mở ra, mỗi người các ngươi có một lần cơ hội, ai có duyên, sẽ có được.

Chí tôn núi thứ bảy cất giọng trầm thấp, từ từ nói ra, vang vọng khắp Yêu Tiên Tông, trăm vạn tu sĩ Yêu Tiên Tông lập tức im lặng.

Nhưng rất nhanh, đã rộ lên tiếng ồn ào.

- Yêu Tiên Tháp... Đây chính là Yêu Tiên Tháp! Trời ơi, nó... Nó lớn quá!

- Ngọn tháp đứng đầu đệ nhất trùng thiên trong Yêu Tiên Tông, chí bảo cấp độ sơn hải!

Mọi người ồn ào, trong núi thứ năm, một nữ tu nội môn đang siết chặt tay, đôi mắt có vẻ mừng rỡ và cố chấp, nàng chính là Phương Du.

- Không ngờ, lần này lại có được cơ duyên như vậy, trong đoạn thời gian này, lại có Yêu Tiên Tháp!

Phương Du ánh mắt đầy cố chấp.

Đồng thời, dưới chân núi thứ bảy, trong số đệ tử phụ trách ngoại môn, một chấp sự đệ tử nội môn, là một nam tử trung niên. Ông ta chắp tay sau lưng, đứng ngoài chỗ ở, nhìn Yêu Tiên Tháp to lớn giữa trời, trong mắt xuất hiện tia sáng kỳ dị.

- Vốn cho rằng cơ duyên của lão phu chỉ có thể thu được ở núi thứ bảy, hơn nữa rất khó khăn. Nhưng hiện giờ Yêu Tiên Tháp xuất hiện, cơ hội của ta cũng nhiều hơn một chút!

Người đàn ông trung niên này, chính là Hô Diên Lão Tổ mà Mạnh Hạo tìm không thấy.

Trong Yêu Tiên Tông, Vương Lệ Hải, Hàn Bối, còn có tất cả những người khác tới từ vùng đất Nam Thiên, đến từ Đông Thổ cũng được, đến từ Bắc Địa cũng xong, cho dù là Nam Vực hay Mặc Thổ, lúc này đều tận mắt nhìn thấy, tâm thần chấn động.

Trong số những đệ tử nội môn ở núi thứ ba, có một thanh niên. Trước lúc này y vẫn luôn cúi người, gặp người liền nở nụ cười, nhưng lúc này, sống lưng y lại lặng lẽ thẳng lên, đôi mắt xuất hiện một tia tinh mang, dường như có một cỗ khí tức đế vương chợt xuất hiện trên người y.

Y đến từ Bắc Địa, từ di mạch đế tộc ở Bắc Địa!

Những kẻ như y lúc này đều lộ diện trong Yêu Tiên Tông, ai cũng có vẻ cao ngạo.

Trong đó ở núi thứ sáu, có một cô gái, quần áo của nàng, lại cũng là một đệ tử hạch tâm. Có thể nói hiện giờ trong Yêu Tiên Tông, trong tất cả những người tới đây, trừ Mạnh Hạo ra, thì nàng có địa vị cao nhất.

Nàng trợn mắt nhìn, nhìn núi thứ tư, lại nhìn Yêu Tiên Tháp, mỉm cười.

- Mạnh Hạo này thật may mắn, tìm được hài cốt đệ tử thân truyền là một, rồi niên đại hắn tới, lại là mấy tháng trước khi Kha Vân Hải tọa hóa.

- Cho nên ở trong cảnh giới thứ hai có khả năng vô hạn này, xuất hiện Yêu Tiên Tháp, cũng không có gì lạ. Tất cả đều giống như chân thực, dù sao sự tồn tại của Dạ yêu, trời đất cũng không thể vô trung sinh hữu, Quý chủ năm đó sau khi soán nghịch, cũng có phần kiêng kỵ.

Cô gái này, chính là Chỉ Hương.

- Yêu Tiên Tháp, mở ra!

Giọng chí tôn núi thứ bảy vang lên trên bầu trời, lập tức có mấy nghìn bóng người đồng loạt xuất phát lao tới Yêu Tiên Tháp không chút chần chừ.

Mạnh Hạo và Hứa Thanh lúc này cũng đi ra khỏi động phủ, nhìn ngọn tháp trên trời, ánh mắt Hứa Thanh cố chấp, lại cúi đầu nhìn ngọc giản trong tay, cảm thấy tức cười.

- Thiếp không đi nữa, ba trăm đạo pháp này là đủ rồi.

Mạnh Hạo gật đầu, hắn hiểu được tính cách của Hứa Thanh, lúc này không hề khuyên bảo. Sau khi hít sâu một hơi, hắn nhìn lên vầng mặt trời Kha Vân Hải đang ngồi, nhìn bóng hình còn già hơn ba ngày trước một chút kia, Mạnh Hạo im lặng, trong mắt hiện lên vẻ quyết đoán.

- Vì ta cũng được, vì Kha Cửu Tư cũng được, ta đều phải dốc toàn lực!

Mạnh Hạo đột nhiên bay lên, lao thẳng đến Yêu Tiên Tháp được cố ý mở ra cho hắn.

Trong lúc hắn phi hành, bảy vị chí tôn trong bảy vầng mặt trời đều nhìn

Mạnh Hạo một cái. Ánh mắt Kha Vân Hải xuất hiện kỳ vọng, từ xa nhìn bóng hình Mạnh Hạo biến mất trong tháp.

Đồng thời, ngày càng nhiều người bay ra, tiến vào trong Yêu Tiên Tháp, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đã có hơn mười vạn người, bước vào tầng thứ nhất của Yêu Tiên Tháp.

Trên mặt đất, còn có rất nhiều người lựa chọn quan sát, dù sao cơ hội chỉ có một lần, trước tiên quan sát một chút thì mới có lợi.

- Yêu Tiên Tháp này, trong tông môn có ghi chép tỉ mỉ. Tháp này khảo nghiệm không phải tu vi cao hay thấp, cũng không phải tư chất tốt hay xấu, nó khảo nghiệm sức chiến đấu tổng hợp của một con người.

- Cho dù là tu vi gì, độ khó cũng đều như nhau, e là có cho tu sĩ Ngưng Khí kỳ và Tiên cảnh cùng bước vào, cũng sẽ công bằng như vậy. Kẻ địch bọn họ gặp phải không như nhau, nhưng độ khó nhằm vào mỗi một người, lại đều giống nhau.

- Ta rất tò mò, thằng nhóc Mạnh Hạo ở nơi này, có thể đi đến tầng thứ mấy?

Chỉ Hương không lập tức xông vào, đối với nàng mà nói, Yêu Tiên Tháp này dù kinh động trời đất, nhưng cũng không phải thứ nàng nhất định phải có.

Nàng đến nơi này, không phải vì đạo pháp tầm thường, mà là vì... Có được đệ nhất chiến thân của Yêu Tiên Tông... Yêu Tiên Thể danh động sơn hải thứ chín!

Yêu Tiên Thể này, cho dù là quá khứ hay hiện tại, đều có thanh danh hiển hách, vì Lý chủ năm đó, chính vì có được thân thể như vậy. Thậm chí còn có người nói, muốn thu được Sơn Hải Kinh, nhất định phải có Yêu Tiên Thể!

- Việc ngọn tháp này kết thúc, phải đi tìm thằng nhóc đó?

Chỉ Hương âm thầm quyết định.

Giờ phút này, ngoài Yêu Tiên Tháp, triệu tu sĩ của Yêu Tiên Tông đều tự tản ra, không ở trong núi nữa, mà là ra ngoài núi, chỉ có ở bên ngoài, mới có thể nhìn thấy đại khái bề ngoài của Yêu Tiên Tháp.

Triệu đệ tử, tản ra thành vòng tròn, nhìn không chuyển mắt.

Tất cả bọn họ đều nhìn thấy, trong tầng thứ nhất của Yêu Tiên Tháp tồn tại gần như một trăm ngàn quang điểm. Những điểm sáng này rậm rạp, từng cái đều đại biểu cho một đệ tử của Yêu Tiên Tông.

- Không biết bên trong là cái dạng gì nữa trời.

Một đệ tử hạch tâm của núi thứ nhất, giờ phút này vừa nhìn quang điểm, vừa thì thào lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 891: Con đường của tạo hóa.

Nghi vấn như vậy, giờ phút này đều hiện lên trong lòng tất cả những tu sĩ đang ngóng nhìn Yêu Tiên Tháp.

Nhưng không đợi đáy lòng mọi người lại trồi lên cái ý tưởng gì mới, đột nhiên, một trăm ngàn quang điểm trong mắt mọi người kia, có non nửa, trong khoảnh khắc biến mất. Theo quang điểm biến mất, trong tầng thứ nhất của tháp, trong giây lát, lập tức có mấy vạn người, bóng dáng như từ trong hư vô bị bắn ra. Ai nấy đều phun ra máu tươi, lập tức rút lui.

Còn có một vài người, đã trực tiếp hôn mê.

Cảnh tượng này, lập tức khiến người bốn phía đều hít vào một hơi. Nhưng vào lúc này, tầng thứ hai vốn tối đen một mảnh, trong nháy mắt lại xuất hiện một quang điểm!

- Có người xông qua tầng thứ nhất!

- Lúc này mới bao lâu, đã xông qua tầng thứ nhất rồi!

Mọi người bốn phía lập tức xôn xao, hai mắt Phương Dư co rút lại một chút, ngưng thần không nói.

Vương Lệ Hải trong đám người, giờ phút này cũng nhíu mày.

Còn có vị thanh niên đến từ Bắc Địa kia, trong mắt cũng chớp động tinh mang. Người vùng đất Nam Thiên tiến đến đây, có rất ít người thuộc nhóm đầu tiên xông vào tháp, phần lớn là ở bên ngoài xem xét.

Theo bước chân người đầu tiên vào tầng thứ hai, dần dần, càng có thêm nhiều quang điểm hiện ra trong tầng thứ hai. Đám người bốn phía lại định khí ngưng thần, nhìn không chuyển mắt.

Cũng có một chút người tự hỏi, nắm giữ một ít kinh nghiệm, cũng bắt đầu xông tháp.

Mạnh Hạo vừa mới bước vào tầng đầu tiên của Yêu Tiên Tháp, liền nhìn thấy bốn phía là một mảnh đất màu đen, từng trận khí tức máu tanh tràn đến. Nơi này, dường như là một chiến trường cổ.

Đưa tầm mắt nhìn xung quanh, hư vô phía trước hắn đột nhiên vặn vẹo, xuất hiện mười bóng người. Mười người này bộ dạng mơ hồ, nhưng tu vi của bọn họ, toàn bộ đều là Nguyên Anh đại viên mãn.

Mười người này mang theo sát khí ngập trời, khoảnh khắc lao tới Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo chớp động, bỗng nhiên mỉm cười. Giờ phút này, hắn mơ hồ hiểu rõ, khảo hạch của Yêu Tiêp Tháp này rốt cuộc là cái gì. Trong khoảnh khắc mười người kia tiến đến, thân thể hắn không lùi mà tiến, lao thẳng về phía mười người này.

Tiếng động rầm rầm lập tức quanh quẩn, thân thể Mạnh Hạo chợt lóe, hóa thành khói nhẹ. Nơi hắn đi qua, một quyền đánh ra, mười bóng dáng Nguyên Anh đại viên mãn này, ở trong tay hắn, căn bản không thể chống cự, chỉ trong thời gian nháy mắt, liền lập tức sụp đổ mà chết.

Tất cả, không đến năm cái hô hấp, mười người, tử vong toàn bộ.

Nhưng ngay sau đó, từ trên mười người này, tràn ra khói đen. Khói đen này cuồn cuộn, khoảnh khắc ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành một bóng dáng tối đen, một thân trường bào màu đen, mang theo mặt nạ màu đen, một mái tóc dài màu đen. Khi lơ lửng giữa không trung, một cỗ khí

tức từ trên người này tràn ra, khiến hai mắt Mạnh Hạo co rút lại.

Càng làm cho Mạnh Hạo hơi kinh ngạc đấy là, tu vi người này, cũng là Nguyên Anh đại viên mãn.

Nhưng cảm giác người này cho Mạnh Hạo, hoàn toàn khác với mười người lúc trước. Nếu so sánh mười người kia thành chó dữ, vậy người này chính là cô lang.

Người đó mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo, tay phải bỗng nhiên nâng lên, trong tay phải y xuất hiện một ngọn núi.

Khoảnh khắc lúc núi này xuất hiện, Mạnh Hạo lập tức nhận ra, đây là Thôn Sơn quyết!

Ngay sau đó, núi này biến mất, bóng dáng áo đen kia lập tức hiện ra trước mặt Mạnh Hạo, một chưởng hạ xuống. Trước mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên hoa lên một cái, dường như thấy được một ngọn núi rầm rầm lao tới.

- Cường nhân trong Nguyên Anh đại viên mãn, thời kỳ viễn cổ sao!

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra chiến ý, trên người hắn có một túi da thú, ở thời điểm này bất luận là lấy ra cái vật phẩm gì, cũng có thể diệt sát cường giả này trong khoảnh khắc. Nhưng nếu ở tầng thứ nhất này, Mạnh Hạo đã dùng pháp bảo mà Kha Vân Hải cho, tâm khí của hắn, không cho phép.

Thậm chí ngay cả đệ nhị mệnh cũng không mở ra, Mạnh Hạo trực tiếp đánh ra một quyền. Hắn muốn mượn cơ hội này kiểm chứng một chút, giữa bản thân và cường nhân thời kỳ viễn cổ cùng cảnh giới, rốt cuộc ai mạnh ai yếu!

Tiếng nổ vang quanh quẩn, hai người lập tức khai chiến, thần thông thuật

pháp, ngũ quang thập sắc, tiếng nổ kinh thiên!

Một lát sau, bóng dáng áo đen này đột nhiên xoay người, giống như có cái đuôi thò ra trước mặt Mạnh Hạo, một quyền đánh tới. Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời cười, không lui ra phía sau, mà trực tiếp nắm tay phải, một quyền đối diện.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người ở trong tầng thứ nhất của Yêu Tháp không ngừng ra tay, cho đến khi thời gian trôi qua một nén nhang. Sau một tiếng nổ, bóng dáng áo đen kia chấn động, sụp đổ, hóa thành một chuỗi phù văn ấn ký thâm ảo, vờn quanh bốn phía Mạnh Hạo.

Hô hấp Mạnh Hạo có chút dồn dập, ánh mắt như điện. Một trận chiến này không mất quá nhiều thời gian, nhưng tại trong thời gian một nén nhang này, hắn cùng bóng dáng hư ảo kia, dùng hết pháp thuật, chấn động cả thân thể, mới bị sụp đổ.

Trong đó quan trọng nhất là, độ dũng mãnh của thân thể Mạnh Hạo giờ phút này, có thể sánh với trạng thái đệ tam mệnh, bằng không, lấy trạng thái đệ nhất mệnh của hắn, e là không cách nào thắng nổi.

- Hảo một cường nhân Nguyên Anh viễn cổ!

Mạnh Hạo hít sâu, ánh mắt nhìn về phía những phù văn đang xoay tròn xung quanh.

Những phù văn này có đến mấy ngàn, một đám không ngừng nhấp nháy, tản mát ra uy áp khủng bố. Chỉ là trong chớp mắt, một cái phù văn trong đống đó nhanh chóng chớp động, lao thẳng đến Mạnh Hạo.

Như thể là nó chủ động lựa chọn Mạnh Hạo. Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, không có tránh đi, mặc cho phù văn kia dung nhập vào trong cơ thể, trong đầu dần dần hình thành một bí quyết đạo pháp.

- Yêu Hỏa?

Mạnh Hạo cẩn thận cảm thụ một chút. Thuật này thậm chí không nằm trong ba ngàn đạo pháp, mà chỉ là một tạp thuật, một loại thuật pháp đơn giản nhất mà thôi.

Có thể nói đơn giản, là đặt trong phạm vi Yêu Tiên Tông mà nói. Trên thực tế, nếu đặt ở trong các tông môn của vùng đất Nam Thiên, Yêu Hỏa nhìn như đơn giản này, cũng là cực kỳ bất phàm.

Hai mắt Mạnh Hạo hiện lên tia sáng kỳ dị, nhắm mắt trầm tư một lát, sau khi mở hai mắt, thì hiện lên vẻ mặt hiểu rõ. Hắn hiểu không phải Yêu Hỏa, mà là phương pháp khảo hạch nơi này.

- Khảo hạch nơi này, là dựa vào tu vi khác nhau của mỗi người mà phân phối, nhưng khó khăn thì không thay đổi!

- Nếu ta là Vấn Đạo, vậy đối mặt với ta lúc trước, chính là mười cường nhân Vấn Đạo …. Như vậy, thu hoạch ở tầng thứ nhất, đối với ta mà nói không phải thuật Yêu Hỏa kia, mà là cách vận dụng Thôn Sơn quyết!

- Hóa ra pháp quyết này, còn có thể dùng như vậy.

Thân thể hắn nhoáng lên một cái, vội vã đi về phía trước, tiếp tục đi lên tầng thứ hai.

Khi Mạnh Hạo bước lên tầng thứ hai này, ngoài Yêu Tiên Tháp, đệ tử Yêu Tiên Tông ở chung quanh, đều nhìn chăm chú không chuyển mắt. Trong mắt mọi người gần như đều mang theo chấp nhất.

Tạo hóa đạt được trong Yêu Tiên Tháp, không cần tu vi, mà là cơ duyên!

Giờ phút này, mọi người có thể nhìn thấy, quang điểm tầng thứ nhất, đã có hơn phân nửa, biến mất vô tung, hiện ra trong tầng thứ hai, thậm chí ở

tầng thứ ba cũng có không ít.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 892: Đạo pháp chi chủng.

Càng làm cho người Yêu Tiên Tông hâm mộ là, giờ phút này, ở tầng thứ năm cao nhất, lại cũng có hơn mười quang điểm xuất hiện.

Một màn này, khiến cho tâm người bốn phía sôi trào, lại có thêm không ít người tiến vào trong đó.

Trong mắt thanh niên đến từ di mạch Đế tộc của Bắc Địa kia, hiện lên một chút ý khinh miệt.

- Một đám người chết hư ảo, ngay cả bản thân không tồn tại cũng không nhìn thấu, tại trong thế giới hư ảo này còn có thể dâng lên ý tham lam. Thực là thú vị!

- Đáng tiếc, tạo hóa nơi đây, cho dù bọn ngươi có đi tới tầng thứ chín mươi chín thì có ích lợi gì. Nơi này chỉ có hồn còn sống mới có thể đạt được cơ duyên của bản thân!

Trong mắt thanh niên tinh quang chợt lóe, trên người của y mơ hồ có vẻ ngạo nghễ, nhoáng một cái, khoảnh khắc bay lên, lẫn trong đám người, đi thẳng vào Yêu Tiên Tháp.

Vương Lệ Hải, Hàn Bối, còn có Phương Du, đều chớp chớp ánh mắt, vẫn chưa bay ra. Về phần những người khác đến từ vùng đất Nam Thiên, có người chần chừ, có người quyết đoán.

Sắc mặt Triệu Phương tái nhợt, ánh mắt lộ ra tia sáng mãnh liệt. Thân phận của gã, không phải là đệ tử nội môn lúc trước gã cực lực muốn ôm lấy, mà là một đệ tử ngoại môn.

Hài cốt đệ tử ngoại môn này, với gã mà nói, cũng gần như là ở thời điểm

cuối cùng, mới thật không dễ dàng mà đạt được. Mà hài cốt gã lựa chọn lúc trước, cho dù là Vương Lệ Hải vì kiêng kỵ Mạnh Hạo rời đi, nhưng cuối cùng lại bị một tu sĩ đến từ Bắc Địa cướp mất.

- Ta mang theo hy vọng to lớn của bộ lạc, ta nhất định phải đạt được đạo pháp!

Triệu Phương cắn răng, thân thể bay nhanh, lao vào Yêu Tháp.

Gần như mỗi thời mỗi khắc, đều có đệ tử của Yêu Tiên Tông bay ra, tiến vào Yêu Tiên Tháp. Ánh mắt ở xung quanh cũng tập trung vào quang điểm trong từng tầng tháp. Cùng lúc đó, Mạnh Hạo bước lên tầng thứ hai.

Tầng thứ hai này hắn vừa mới bước vào, hoàn cảnh xunh quanh lập tức biến thành một mảnh biển rộng, sóng biển ngập trời, tiếng sóng vỗ bờ phập phồng, từ đáy biển dâng lên mười pho tượng.

Mỗi một pho tượng, đều có thể sánh ngang với cường nhân áo đen đã quyết đấu với Mạnh Hạo ở tầng một, giống như khó khăn lập tức đề cao gấp mười!

Hai mắt Mạnh Hạo khoảnh khắc lóe lên, lộ ra chiến ý dày đặc. Hắn hiện giờ cần chính là đại chiến một cách thống khoái, dùng cái này để tôi luyện tu vi của mình, dùng cái này để rèn luyện thân thể, làm cho tu vi và thân thể của mình, phối hợp dung hòa một cách hoàn mỹ.

Mười pho tượng này vừa dâng lên, lập tức đồng loạt mở hai mắt, trong phút chốc, khí thế ngập trời, đều lao thẳng tới phía Mạnh Hạo.

- Đệ nhị mệnh!

Ầm!

Toàn thân Mạnh Hạo trực tiếp bành trướng, tu vi trong phút chốc bộc phát ra, chiến lực bạo tăng gấp đối, thể hiện ra chiến lực gấp hai lần Nguyên Anh đại viên mãn. Mà nhục thể của hắn, cũng theo đó bạo tăng. Giờ phút này, tuy nói là trạng thái đệ nhị mệnh, nhưng nhục thể của hắn, dĩ nhiên có thể so với trạng thái đệ tứ mệnh, lao thẳng tới mười pho tượng kia.

Mười pho tượng này giống như người thật, cái nào cũng yêu khí tung hoành, ở mi tâm bọn nó, có thể nhìn thấy đồ đằng mơ hồ.

Tiếng động nổ vang, dường như muốn lật tung cả biển rộng, một trận chiến này, kéo dài gần nửa canh giờ, từng pho tượng, hóa thành bụi phấn trong tay Mạnh Hạo mở ra đệ nhị mệnh. Về phần thuật pháp mà bọn nó đánh lên người Mạnh Hạo, toàn bộ bị thân thể dũng mãnh có thể sánh ngang với đệ tứ mệnh ngăn cản.

Sau khi pho tượng cuối cùng trước mặt Mạnh Hạo sụp đổ, chia năm xẻ bảy, bỗng nhiên, những pho tượng vỡ vụn đó cùng nước biển tạo thành bọn nó, toàn bộ dâng lên không. Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, phía trên hắn, giữa không trung, nước biển đó, hợp thành một ngọn núi cực lớn!

Núi này, toàn thân là màu nước biển, chính là một sơn hải, sau khi xuất hiện, ánh mặt trời chiếu vào, trong ngũ quang thập sắc, rầm rầm đập tới phía Mạnh Hạo.

Núi chưa tới, gió tới trước, mặt biển lập tức lõm xuống, tóc Mạnh Hạo bay múa, quần áo phất phới. Hắn ngẩng đầu nhìn sơn hải đang đập tới, trong mắt hiện lên vẻ kỳ dị.

- Lại là Thôn Sơn quyết?

Giờ phút này, tại bên ngoài tầng thứ nhất Yêu Tiên Tháp, trong bảy đại chí tôn của đệ nhất trùng thiên, đứng đầu núi thứ tư của Yêu Tiên Tông, Kha Vân Hải, một đầu tóc hoa râm phiêu diêu, hai mắt lộ ra tia sắc bén

sáng ngời.

Nhìn như tinh thần chấn hưng, duy chỉ có chỗ sâu trong mắt kia, cất giấu mỏi mệt và tang thương người ngoài nhìn không tới. Cả người không có tử khí tản ra, chỉ có trong tâm thần, đã thành biển chết.

Từng màn trong Yêu Tiên Tháp, người ngoài nhìn không thấy, cho dù là bảy đại chí tôn, cũng không thể nhìn thấy dao động trong đó. Nhưng mấy trong lòng mấy đại chí tôn bọn họ biết rõ, lần này Yêu Tiên Tháp mở ra, rốt cuộc là vì ai.

Giờ phút này ánh mắt của mấy người thi thoảng lại đảo qua Yêu Tháp, cho dù bọn họ nhìn không thấy việc trong tháp, nhưng những hơi thở trên những điểm sáng này, lại có thể giúp cho bọn họ cảm nhận được, điểm nào là ai.

Kha Vân Hải nhìn tầng thứ hai, trong mắt lộ vẻ chờ mong.

- Cửu Tư, vi phụ chỉ có thể vì con làm những việc này ….

Ngoài Yêu Tiên Tháp, ngoại trừ bảy đại chí tôn, đệ tử Yêu Tiên Tông thuộc đệ nhất trùng thiên, không ngừng có người bay vào trong tháp, xung quanh vù vù. Cho đến một lát sau, trong tầng thứ bảy, khi một quang điểm lần đầu tiên xuất hiện, bốn phía lập tức chấn động.

Tất cả chuyện này, Mạnh Hạo không cảm giác được. Giờ phút này, hắn ở trong tầng thứ hai, nhìn cự sơn do nước biển tạo thành từ trên bầu trời hạ xuống, trong mắt lộ ra tinh mang. Khoảnh khắc khi sơn hải nổ vang lao tới, thân thể của hắn nhảy dựng lên một cái, không hề né tránh, mà lấy trạng thái đệ nhị mệnh của mình, trực tiếp phóng lên.

Tiếng nổ vang ngập trời, Mạnh Hạo không hề phá tan sơn hải, mà tiến vào trong phạm vi của sơn hải, bị sơn hải này mang theo, đánh lên mặt biển.

Nước biển tạo thành thân núi lập tức trở về mặt biển, tạo thành vô số sóng gợn, mà Mạnh Hạo dường như bị phong ấn, giam cầm ở trong thân núi, mặc cho những sóng gợn này vỗ lên xung quanh hắn. Qua thời gian, cặp mắt của hắn bỗng nhiên chớp mở.

Hai tay nâng lên, mạnh mẽ vươn ra ngoài, khẽ chống, sơn hải này lập tức ầm một tiếng, nổ tung. Khi thân thể Mạnh Hạo lao ra, sắc mặt tái nhợt, nhưng hai mắt đã hiện lên tia kỳ dị.

- Thôn Sơn quyết….

Hô hấp Mạnh Hạo có chút dồn dập, giờ phút này, hắn dĩ nhiên phát hiện ra, bản thân đã có chút minh ngộ với Thôn Sơn quyết này. Nếu lấy mười thành xem như là hoàn toàn lĩnh ngộ xong, như vậy, hắn hiện giờ đã xem như lĩnh ngộ chừng năm thành của Thôn Sơn quyết này.

Theo sơn hải sụp đổ, Mạnh Hạo không thấy được phù văn gì đó xuất hiện, chỉ thấy một luồng ánh sáng nhu hòa, từ trên không trung chiếu xuống, chiếu lên người Mạnh Hạo. Hắn đưa mắt nhìn, trong lòng có chút hiểu ra, biết là lần này không gặp được thuật pháp, ánh sáng trước mặt này, là cửa vào tầng thứ ba.

Khi bước vào ánh sáng, thân thể của hắn trực tiếp lên không, nhảy vào trong hư vô, khi trước mắt rõ ràng lại, thì đã là tầng thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 893: Đạo pháp chi chủng. (2)

Mới vừa xuất hiện, biển lửa ngập trời bốn phía, chừng mười bóng dáng cao hơn một trượng, từ trong biển lửa gào thét mà đến, trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe.

- Đệ tam mệnh!

Ầm!

Thân thể Mạnh Hạo lập tức bành trướng, tu vi cũng biến hóa, chiến lực bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn tại trong chớp mắt này, hoàn toàn bùng nổ. Toàn thân hắn tràn đầy lực lượng dũng mãnh, nhất là thân thể lại càng khủng bố, lúc hắn cất bước, tiếng nổ vang ngập trời.

Tầng thứ tư, tầng thứ năm, tầng thứ sáu….

Mạnh Hạo không chần chừ, một đường bay như tên bắn, cho đến khi bước vào tầng thứ bảy, hắn mở ra đệ tứ mệnh.

Mà giờ khắc này, người bên ngoài tiến vào Yêu Tiên Tháp đã quá nhiều, cũng không có nhiều người rảnh chú ý tới Mạnh Hạo trong vô số quang điểm kia. Phần lớn mọi người, đều đang nhìn về phía tầng thứ mười.

Ở nơi đó, giờ phút này có một quang điểm tồn tại một mình, đang có ý đồ phá tan tầng thứ mười.

Giờ khắc này, gần như tất cả đệ tử, đều đang chú ý nơi này, một đám ánh mắt sáng ngời, tập trung nhìn tầng thứ mười này, một khi đã bị đột phá, sẽ có thay đổi gì.

Dù sao, Yêu Tiên Tháp chín mươi chín tầng này, mỗi mười tầng, tất đạt được đạo pháp trước trăm. Mà những đạo pháp trước trăm trong ba ngàn đạo pháp, bất kỳ một cái nào, cũng có thể nói là thuật pháp kinh thiên, đủ khiến cho mọi người tâm động.

Nhất là những người đến từ vùng đất Nam Thiên, lại càng chú ý đối với tầng thứ mười này, bọn họ muốn vượt qua đệ tử Yêu Tiên Tông. Hàn Bối cũng tốt, Vương Lệ Hải cũng thế, còn có Quý gia, Phương gia, tất cả những người đến từ Đông Thổ, đến từ Bắc Địa không bước vào trong tháp, đều đang chăm chú theo dõi.

Thời gian trôi qua, tầng thứ mười này hình như có chút gian nan, vị tu sĩ bước vào trong đó, giờ phút này vẫn còn đang ở trong tầng mười, chưa thể đột phá. Trong ánh mắt ngóng nhìn của mọi người, ngoại trừ Kha Vân Hải cùng với Phương Du ra, có rất ít người sẽ chú ý tới, trong lúc bất tri bất giác, có một quang điểm biến mất khỏi tầng thứ bảy, hiện ra tại tầng thứ tám, rồi biến mất, lại hiện ra tại tầng thứ chín.

Cho đến … trong sự sửng sốt của mọi người xung quanh, trong ánh mắt chú mục của bọn họ, ở tầng thứ mười, đột nhiên … nhiều hơn một quang điểm!

Đó là quang điểm thứ hai bước vào tầng thứ mười.

Hắn, chính là Mạnh Hạo.

- Đây là …

- Người này là ai? Đệ tử thứ hai bước vào tầng thứ mười này là ai, lúc trước không có lưu ý cụ thể!

Tiếng ồ lên rộn ràng, từ bốn phía truyền ra, ánh mắt mọi người nơi đây, nháy mắt tập trung lên quang điểm đại biểu cho Mạnh Hạo kia.

Giờ phút này, tầng thứ mười, một mảnh kim quang lóng lánh, không trung màu vàng, mặt đất màu vàng, mọi thứ trong tầm mắt, đều là màu vàng óng ánh. Có mười thanh kiếm, ở khoảnh khắc khi Mạnh Hạo xuất hiện, từ bốn phía, mang theo lực lượng kinh thiên, lập tức lao tới.

Mười chuôi kiếm này, tất cả đều bộc phát ra lực lượng Trảm Linh, vô cùng dũng mãnh, sát khí ngập trời.

- Đệ lục mệnh!

Gần như trong nháy mắt mười thanh kiếm này tới gần, hai mắt Mạnh Hạo lập tức co rút lại, không chút do dự, mở ra đệ lục mệnh.

Ầm!

Tu vi Mạnh Hạo bùng nổ, thân thể trực tiếp bạo tăng, chiến lực đạt tới ba mươi hai lần Nguyên Anh đại viên mãn. Nhất là thân thể hắn, giờ phút này dũng mãnh tới trình độ, đã vượt qua đệ thất mệnh lúc trước, đạt đến một loại trình độ, mà theo sự thôi diễn của Mạnh Hạo, có thể sánh ngang với đệ bát mệnh!

Lực kinh người như thế, thậm chí nếu tổng hợp thực lực, giờ phút này, Mạnh Hạo đã có sự dũng mãnh của đệ thất mệnh lúc trước, khi ra tay, thiên địa lập tức nổ vang.

Thần thông Mạnh Hạo triển hiện, nhất là trên tay phải, mơ hồ có một tòa núi nhỏ hư ảo, chớp động. Thế giới một mảnh màu vàng này, dường như hóa thành nộ hải màu vàng, quay cuồng rít gào.

Một lát sau, mười thanh kiếm này bỗng nhiên chồng lên nhau, cùng lúc đó, kim quang trong toàn bộ thế giới màu vàng này, tại trong chớp mắt, đảo cuốn tới. Dường như mười thanh kiếm trùng điệp kia, đã trở thành một hắc động có thể cắn nuốt tia sáng, hấp thu hết ánh sáng của thế giới

này. Bốn phía một mảnh tối đen, duy chỉ có thân kiếm, mang theo ánh sáng không cách nào hình dung, ầm ầm chém tới phía Mạnh Hạo.

Thậm chí trên đó, còn xuất hiện dao động ý cảnh!

Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, trong chớp mắt khi kiếm tiến đến, hắn không chút do dự mở ra đệ thất mệnh!

Ầm!

Đệ thất mệnh bùng nổ, chiến lực sáu mươi lần kinh thiên, thân thể Mạnh Hạo lại phát ra tiếng sấm nổ, nhưng không bành trướng tiếp, mà là nội liễm đi một chút, còn cảm giác tiên ma lại mãnh liệt hơn. Giờ khắc này, thân thể Mạnh Hạo cũng đúng như phán đoán của hắn, như là mở ra đệ cửu mệnh.

Chỉ thiếu chút nữa là có thể trực tiếp đạt được thân thể Trảm Linh!

Lúc cất bước, Mạnh Hạo tiến về phía đại kiếm kia, đánh ra một quyền.

Tiếng nổ ngập trời, kinh thiên động địa, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, khi thân thể hắn lui về phía sau, thế giới trước mặt, trong nháy mắt phá thành mảnh nhỏ. Cùng lúc đó, vô số phù văn lóe lên, ba nghìn đại đạo, ba nghìn phù văn dấu ấn, vờn quanh bốn phía Mạnh Hạo. Một cái trong đó lập tức lóng lánh, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Dấu ấn này thoạt nhìn như một tòa núi nhỏ, khoảnh khắc khi nhìn thấy, Mạnh Hạo lập tức nhận ra, đây chính là Thôn Sơn quyết mà hắn đã cảm ngộ được một nửa.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, không hề tránh né, mặc cho dấu ấn này tiến đến, dung nhập vào trong thân thể. Sau đó, đầu óc lập tức ầm một tiếng, như có vô số hình dạng ngọn núi, tại trong nháy mắt này hiện ra trong tâm thần, giống như trong nháy mắt, Mạnh Hạo vượt qua hàng tỉ ngọn

núi, còn được tận mắt quan sát.

Cùng lúc đó, trong mắt hắn hiện lên tia sắc bén, khoanh chân ngồi xuống. Sau nửa canh giờ, hắn mở hai mắt ra, trong mắt Mạnh Hạo, rõ ràng xuất hiện ảnh ngược một ngọn núi.

Khí tức của Mạnh Hạo tại thời khắc này, có sự thay đổi. Tất cả hình ảnh, trí nhớ có liên quan đến Thôn Sơn quyết trong đầu hắn, tại trong chớp mắt này, ngưng tụ lại với nhau, tạo thành một lạc ấn giống như hạt giống.

Đó là đạo pháp chi chủng do bản thân hắn hiểu ra, thứ mà hắn có thể mang ra khỏi cảnh giới thứ hai của Yêu Tiên Tông này!

Thứ này xuất hiện, chứng minh Mạnh Hạo đã cảm ngộ được thuật này!

- Nuốt núi hồn, mô phỏng núi hồn, đoạt thân núi, luyện thân thể của ta!

Mạnh Hạo đứng lên, tay phải vung lên, trong tay hắn lập tức có một ảo ảnh ngọn núi reo hò. Trong hai mắt hắn hiện lên tia kỳ dị, khi ngẩng đầu, thân thể trực tiếp bay về phía luồng ánh sáng từ trên chiếu xuống.

Thời điểm thân thể hắn chạm và luồng ánh sáng này, toàn thân Mạnh Hạo lập tức nổ vang, như là bơi trong nước, cảm giác được trở ngại nhất định. Nhưng cảm giác này chỉ tồn tại mấy hơi thở, liền nháy mắt biến mất, đối với Mạnh Hạo mà nói, như là xuyên qua một thế giới, khi trước mắt rõ ràng, phía trước hắn, đã xuất hiện một mảnh thế giới mới.

Mảnh thế giới này, chính là một mảnh chiến trường từ xưa. Tại trong chiến trường này, thời điểm Mạnh Hạo xuất hiện, không ít bóng dáng chợt xoay người, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 894: Mười hai chữ …

Có tầm vài chục người, tu vi của từng người đều khiến hai mắt Mạnh Hạo co rụt lại. Khi thấy bọn họ tới gần, Mạnh Hạo không chút do dự, vỗ tay phải lên túi da thú, lấy ra một bó lớn phù văn, vung mạnh về phía trước.

Tiếng động rầm rầm chấn động, toàn bộ mặt đất đều run rẩy, từng vết nứt thật lớn, lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, lan tràn ra bốn phía, không trung sấm sét nổ vang, vô số tia chớp đồng loạt giáng xuống. Toàn bộ trời đất, tại trong chớp mắt này, dường như đã trở thành tận thế.

Mạnh Hạo hít sâu, mặc dù lúc trước, hắn đã dự liệu được phù văn Kha Vân Hải cho hắn vô cùng dũng mãnh, nhưng lúc này, khi tận mắt thấy, thì vẫn rung động. Toàn bộ thế giới ở tầng mười một, mặt đất đã biến mất, toàn bộ trong nổ vang lúc trước đã sụp xuống nổ nát. Không trung một mảnh tàn phá, tất cả bóng dáng trên chiến trường, đều đã trở thành tro bụi.

Duy chỉ có Mạnh Hạo ở nơi đó, đã trở thành một tòa cô phong.

- Cường đẩy lên?

Mạnh Hạo trừng mắt nhìn, lộ ra vẻ ngại ngùng, nhoáng một cái, nhảy vào tầng thứ mười hai.

Tầng mười hai, mười ba, mười bốn … Mạnh Hạo một đường nổ vang, nơi hắn đi qua, thiên địa chấn động, bảo quang vô tận, mà ngay cả bên ngoài … cũng có thể nhìn ra một chút manh mối.

Giờ phút này ở bên ngoài, tất cả đệ tử Yêu Tiên Tông đều mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn Yêu Tiên Tháp. Quang điểm kia, bắt đầu từ tầng thứ

mười, một đường gần như chỉ cần thời gian mấy cái hô hấp sẽ nhảy lên một tầng, cho đến lúc này, đã hiện ra tại tầng thứ mười lăm. Mọi người, đều ngây dại.

Nhất là bốn phía quang điểm này, phạm vi vầng sáng xuất hiện rất lớn, khí tức pháp bảo dao động trong đó cực kỳ rõ ràng.

- Người này …. Người này dùng bao nhiêu pháp bảo vậy trời?

- Hắn là ai vậy? Chẳng lẽ là đệ tử thân truyền nào đó? Nhưng nếu thật là đệ tử thân truyền … cũng không cần phải phung phí pháp bảo như vậy chứ.

- Cái này … này là dùng bao nhiêu pháp bảo vậy?

- Ăn gian! Đây là ăn gian!

Trong đám đệ tử Yêu Tiên Tông đang tĩnh mịch ở bốn phía, một thanh âm không cam lòng từ trong đám người Bắc Địa truyền ra.

Tại trong lúc người bốn phía đang còn trợn mắt há mồm, bọn họ lập tức nhìn thấy, quang điểm ở tầng mười lăm kia, mang theo bảo quang phạm vi chiếm cứ một phần tầng này, trực tiếp lóe lên, đi tới tầng mười sáu.

Ngay sau đó, là tầng mười bảy, mười tám, mười chín. Đang lúc mọi người hô hấp dồn dập, ghen tị trong lòng đến cực hạn, quang điểm hiện ra tại tầng hai mươi. Khi ở chỗ này, quang điểm kia mới dừng lại một chút, giống như tầng này cực kỳ gian nan.

Nhìn thấy vậy, mọi người mới đều nhẹ nhàng thở ra, phức tạp trong lòng bọn họ, cũng theo tiếng nghị luận truyền ra vào lúc này.

- Ta đã nói rồi, không có khả năng có người biến thái như thế. Cho dù người này có nhiều pháp bảo hơn nữa, cũng nhất định không thể đột phá

tầng hai mươi!

- Cuối cùng cũng dừng lại rồi. Nếu không, những người khác như chúng ta, đi tiếp thế nào chứ hả!

Hàn Bối và Vương Lệ Hải cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, một cảnh tượng lúc trước, hai người bọn họ nhìn mà hết hồn. Không chỉ bọn họ, những người khác từ vùng đất Nam Thiên đến cũng vậy.

Nhưng trong lúc mọi người còn đang đàm luận, thậm chí đôi bên còn chưa kịp nói quá ba câu. Đột nhiên, tầng hai mươi, trong giây lát truyền ra một tiếng nổ vang quanh quẩn bát phương, thậm chí truyền ra cả ngoài tháp.

Tại trong tiếng nổ vang, toàn bộ tầng thứ hai mươi, trong nháy mắt có gần ba phần phạm vi, bị bảo quang bên ngoài quang điểm Mạnh Hạo bao trùm, từ xa nhìn lại, hào quang vạn trượng!

Cảnh tượng này, lập tức khiến người bốn phía, đều hít vào một hơi, trong đầu lại vù vù. Gần như tất cả mọi người, trong lúc này đều thắc mắc một vấn đề.

Rốt cuộc … có bao nhiêu kiện pháp khí bùng nổ, mới có thể phát ra bảo quang, bao trùm gần ba phần tầng hai mươi.

Phương Du cũng mở to mắt, trên mặt có chút ghen tị.

- Không phải chỉ là có một người cha tốt thôi sao!

Kha Vân Hải khoanh chân tọa giữa không trung, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười đắc ý, không thèm để ý chút nào đến sáu chí tôn khác đang mang ánh mắt cổ quái xung quanh.

- Đây mới là hảo hài tử. Cửu Tư, cường đẩy lên đi, đẩy lên tầng chín

mươi cho lão tử đi!!!

Kha Vân Hải suýt chút nữa cười lớn ra tiếng, cho dù biết rõ đối phương là ăn gian đi lên, nhưng thân là phụ thân, thấy một màn như vậy, vẫn cảm thấy thoải mái.

Trong tầng hai mươi, Mạnh Hạo mang theo vẻ chật vật, nhanh chóng rút lui, ngoài thân thể hắn mang theo một cái lồng. Ngoài cái lồng đang tỏa sáng ngập trời này, có rất nhiều Thiên long dữ tợn rít gào, không ngừng công kích. Bất kỳ một con nào, cũng khiến Mạnh Hạo nhìn mà thấy ghê người, nhưng đều bị cái lồng này ngăn cản ở ngoài.

Chỉ có điều, cái lồng này bây giờ đang nhanh chóng ảm đạm, tay trái Mạnh Hạo cầm một cái túi da, trong túi này đều là yêu thạch. Loại vật này tương tự như linh thạch, là trọng điểm chống đỡ cho Mạnh Hạo vung pháp bảo và phù văn.

Mới vừa rồi, chỉ suýt chống đỡ không nổi, khiến cho Mạnh Hạo mém tí táng thân trong đám thần thông che trời phủ đất. Giờ phút này, sau khi hắn lui ra sau, liền khẩn trương lấy ra bó lớn phù văn, dán thẳng lên người.

Ầm!

Màn hào quang ảm đảm trên người Mạnh Hạo, như sống lại tỏa sáng, lập tức xuất hiện ít nhất là mấy trăm tầng quầng sáng, trọng điệp lên nhau, cản trở tất cả thần thông bên ngoài đánh tới.

Lúc này Mạnh Hạo mới nhẹ nhàng thở ra. Màn hào quang này là trọng điểm để hắn có thể nhảy vào nơi này, cũng là vật chiếm số lượng nhiều nhất, trong số các pháp bảo phù văn mà Kha Vân Hải luyện chế cho hắn. Cái lồng này là Kha Vân Hải lấy sinh mạng luyện chế, ẩn chứa khí huyết của ông, cũng có khí tức của ông, giống như ông tự mình tới đây, vì Mạnh Hạo phòng hộ tất cả thuật pháp.

Cho nên gắn cái này vào, Mạnh Hạo ở bên trong từng tầng này, như giẫm trên đất bằng.

Quả thật đúng như lời người bên ngoài nói, hắn đây là ăn gian, hơn nữa còn không phải là ăn gian nhỏ, mà làm một vố lớn.

Nhìn lượng lớn bóng dáng xung quanh, tu vi mà từng người thể hiện ra đều khiến Mạnh Hạo kinh hãi. Hắn lập tức lấy từ trong túi da thú ra rất nhiều phù văn, vung mạnh về phía trước.

Tiếng ầm ầm quanh quẩn, trên bầu trời, xuất hiện mấy ngàn thủ ấn thật lớn. Từng cái thủ ấn này đều kinh thiên động địa, trực tiếp giáng lâm, quét ngang tầng thứ hai mươi.

Mà bảo quang, đã gần như chiếm cứ hoàn toàn một nửa khu vực của tầng hai mươi này.

Ánh sáng từ tầng hai mươi mốt chiếu xuống, thời điểm mọi thứ xung quanh bị Mạnh Hạo làm tan biến, lạc ấn của ba ngàn đạo pháp xuất hiện lần nữa, vờn quanh bốn phía Mạnh Hạo. Đột nhiên một dấu ấn màu đỏ, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Nháy mắt chạm vào mi tâm Mạnh Hạo, trong đầu hắn lập tức chấn động nổ vang, giống như có một thanh âm già nua, truyền ra một thanh âm tang thương.

- Thiên Minh quyết!

Thanh âm này không chỉ quanh quẩn trong tâm thần Mạnh Hạo, mà còn truyền khắp tầng hai mươi của Yêu Tiên Tháp, truyền ra toàn bộ Yêu Tiên Tông. Khi thanh âm vang lên, các đệ tử ở khắp nơi trong Yêu Tiên Tông, đều chấn động tâm thần, cũng có không ít người lập tức hô hấp dồn dập, trong mắt hiện lên sự tham lam mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 895: Mười hai chữ … (2)

- Thiên …. Minh quyết!

- Chết tiệt, chết tiệt, không ngờ người này ở tầng hai mươi đã lấy được Thiên Minh quyết!!!

- Ba ngàn đạo pháp, Thiên Minh quyết xếp thứ ba mốt. Nghe đồn, thuật này một khi cảm ngộ ra, khi triển khai, lật tay trời tối, lật cái nữa là bình minh!!! Không ngờ hắn chiếm được Thiên Minh quyết, ta không phục!!!

Đệ tử Yêu Tiên Tông đồng loạt điên cuồng, nhưng điên cuồng nhất, lại chính là những người đến từ vùng đất Nam Thiên. Hàn Bối cũng vậy, Vương Lệ Hải cũng thế, Đông Thổ, Nam Vực, Bắc Địa, tất cả mọi người đều mang theo khát vọng mãnh liệt, không tiếp tục chờ đợi nữa, mà là nháy mắt bay đi, xông thẳng vào Yêu Tiên Tháp.

Quý gia, Phương gia, còn có Phương Du, cũng ở trong một chớp mắt này lao vào theo.

Không chỉ có bọn họ, đệ tử thực sự của Yêu Tiên Tông cũng có càng nhiều người không thèm chờ đợi nữa, mà lao ra. Hiển nhiên thu hoạch của Mạnh Hạo, đã mãnh liệt kích thích bọn họ.

Trong nháy mắt, lại có thêm hơn mười vạn người đồng loạt tiến vào Yêu Tiên Tháp. Mà lúc này đây, trong tầng hai mươi, Mạnh Hạo thân thể chấn động, mở mắt ra, trong đầu hắn đã nhiều thêm một Thiên Minh quyết. Chỉ có điều, pháp quyết này mặc dù tốt, nhưng không phải đạo pháp Mạnh Hạo muốn nhất.

Hắn suy nghĩ một chút, bỏ qua việc cảm ngộ trong này, thân thể nhoáng lên, lao thẳng lên tầng hai mốt.

Tầng 22, 23 … chỉ trong thời gian một nén nhang, khi Mạnh Hạo như cưỡi một vật tuyệt trần, hiện ra ở tầng 29, mọi người bên ngoài hoàn toàn bùng nổ. Ai cũng nắm chặt nắm tay, lửa giận bành trướng, thanh âm không thể tin được cùng tiếng ồ vang lên ngập trời.

- Này nhất định là ăn gian!

- Hắn làm sao có thể có nhiều pháp bảo như vậy, tốc độ nhanh như thế. Tầng nào hắn cũng dùng pháp bảo, chẳng lẽ là vô hạn!!

- Chuyện này không công bằng!!!

Tại trong lúc tuyệt đại đa số đệ tử gào rú, thì càng có thêm nhiều người bắt đầu xông tháp rồi, nhưng lại không ngừng bị loại bỏ. Giờ phút này, ở phía sau Mạnh Hạo, trống không đến hơn mười tầng.

- Chúng ta muốn mở Yêu Tiên Tháp, khu trừ người này ra ngoài. Tháp này là vì tất cả mọi người mở ra, cần chính là công bằng!

Một tu sĩ đến từ Đông Thổ, sau khi thất bại ở tầng thứ bảy bị truyền tống ra, thì nội tâm cực kỳ không cam lòng, lập tức rống to.

Nhưng khi mọi người ở đây đều đang còn tức giân, thì tiếng nổ vang truyền ra. Ở tầng 29, trực tiếp bị bảo quang của Mạnh Hạo bao trùm, quá phận nhất chính là, luồng bảo quang này, trực tiếp hiện ra trong tầng thứ 30.

Cùng lúc đó, cũng chỉ qua bảy tám cái hô hấp, tầng thứ 30 … trực tiếp vượt qua!

Ngay sau đó, không trung một mảnh yêu dị, mơ hồ xuất hiện bảy pho tượng thật lớn. Bảy pho tượng này đều có ba đầu sáu tay, bộ dáng dữ tợn, khi xuất hiện, như có một thanh âm giống như thiên uy, từ trong mơ hồ

truyền ra, quanh quẩn khắp trời cao mặt đất.

- Đạo pháp của ta, Thất Đà đạo!

Thanh âm này vừa ra, đệ tử Yêu Tiên Tông bên ngoài Yêu Tiên Tháp đều đỏ mắt, lâm vào trong trạng thái điên cuồng hơn nữa. Bởi vì Thất Đà đạo này, trong ba ngàn đạo pháp của Yêu Tiên Tông, là thần thông xếp thứ 67.

Thuật này cũng vô cùng kinh người, bất cứ kẻ nào, nếu có thể đạt được và cảm ngộ ra, lập tức lớn mạnh vượt bậc, từ nay về sau siêu phàm thoát tục.

- Chuyện này không công bằng!!!

Vị tu sĩ đến từ Bắc Địa kia phát ra tiếng gào rú thê lương, cũng có thêm nhiều người khác, bắt đầu rống giận.

- Chuyện này vô cùng bất công!!

- Khu trừ người này, trả lại một Yêu Tiên Tông thanh liêm!!!

Nhưng gần như ngay khi thanh âm bọn họ vừa mới truyền ra, Kha Vân Hải ở nơi đó lập tức thản nhiên nhìn thoáng qua, khẽ hừ một tiếng. Thanh âm này rất nhỏ, nhưng truyền xuống dưới lại vượt qua thiên lôi, chấn cho mọi người phun ra máu tươi. Nhất là tu sĩ đến từ Bắc Địa kia, thì ngay cả hồn cũng gần như muốn sụp đổ, vẻ mặt hoảng sợ đến cực điểm, ngẩng đầu nhìn về phía bảy đại chí tôn trên bầu trời.

- Nếu lại có người càn quấy, khu trừ khỏi tông môn.

Thanh âm tang thương của Kha Vân Hải mang theo sự âm u lạnh lẽo, quanh quẩn khắp mặt đất.

Bốn phía lập tức yên tĩnh hoàn toàn, chí tôn lên tiếng, không ai dám nói thêm gì nữa, chẳng qua đáy lòng vẫn còn chần chừ. Vì sao Kha Vân Hải ở trong tông môn luôn luôn không để ý tới sự tình bên ngoài, hôm nay lại mở miệng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong Yêu Tiên Tháp tầng mười này là đường ranh giới, cản trở gần như chín phần người xông tháp. Có thể bước qua tầng mười đã không nhiều lắm, mà tầng 20 lại là một lằn ranh khác, giờ phút này, miễn cưỡng bước qua, chỉ có mười lăm người.

Sau tầng 30, hiện giờ … chỉ có một mình Mạnh Hạo mà thôi.

Về phần những tu sĩ của vùng đất Nam Thiên, cũng đang trải qua ở bên trong tháp, gần như tuyệt đại đa số đều thất bại mà ra. Vương Lệ Hải bị ngăn cản tại tầng thứ chín, khi thất bại mà ra, sắc mặt gã tái nhợt, hiển nhiên bản thân đã bị trọng thương.

Có thể xông qua tầng thứ tám, gã đã thể hiện ra tất cả thủ đoạn, tu vi mà gã ẩn giấu, nhưng vẫn phải dừng lại ở tầng chín. Lúc này, gã chỉ có thể trầm mặc, mang theo chua xót, không thể không thừa nhận, bản thân thua xa tu sĩ viễn cổ.

Còn có Triệu Phương, y ngay cả tầng thứ năm cũng không xông qua được.

Về phần Hàn Bối, là người hiếm thấy xông được lên tới tầng mười, nhưng lại thất bại, không thể đạt được tạo hóa đạo pháp trước trăm.

Trong số mọi người, có thể qua được tầng mười, bao gồm cả Quý gia, Phương gia, chỉ có ba người.

Một người là Phương Du, một người là Hô Diên Lão Tổ, còn người cuối cùng, chính là thanh niên đến từ di mạch Đế tộc của Bắc Địa. Ba người này, cho dù thành công đi qua tầng mười, nhưng toàn bộ đều dừng lại ở

tầng 11.

Bọn họ không thể tiếp tục tiến lên, chỉ có thể thất bại mà ra.

Mà giờ khắc này, quang điểm Mạnh Hạo, một đường nổ vang, một đường bảo quang, xông lên tầng thứ 40.

Từ trong tầng thứ 40, thanh âm của thiên địa tang thương xuất hiện, mọi người ngoài Yêu Tiên Tháp, trong lòng đã sớm ghen tị tới cực hạn rồi, bất mãn tới đỉnh của đỉnh rồi, nhưng không dám mở miệng giải phóng uất ức.

Nếu ánh mắt của bọn họ có thể giết người …. Vậy thì, tầng 40 lúc này đã vỡ nát từ lâu rồi.

Bọn họ vội vàng muốn biết, tên chết tiệt dựa vào thủ đoạn ăn gian, dựa vào pháp bảo vô cùng vô tận bước vào tầng thứ 40, rốt cuộc là ai. Cái nghi vấn này, bất kể là đệ tử Yêu Tiên Tông, hay là người đến từ vùng đất Nam Thiên, đều cực kỳ khát vọng muốn biết.

Tuy rằng, có người mơ hồ đoán được là Kha Cửu Tư, nhưng việc này không thể xác nhận, cũng không hay ho để lên tiếng.

Lúc này, mặc kệ mọi người thừa nhận hay không thừa nhận, nguyện ý hay không muốn, Yêu Tiên Tháp mở ra lần này, vô số người tiến vào, đã hoàn toàn trở thành chiến trường của một người.

Người này, chính là người làm cho bọn họ ngứa răng, hận thấu xương, còn có ghen tị đến tột cùng … Mạnh Hạo.

Nếu tiếp tục như vậy, có lẽ chỉ có đến cuối cùng, bọn họ mới có thể biết được quang điểm kia là Mạnh Hạo. Nhưng có sự cố ngoài ý muốn, giờ phút này Mạnh Hạo ở tầng thứ 40, liền gặp phải một bất ngờ. trong mắt hiện lên sự tham lam mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 896: Mười hai chữ … (3)

Triệu yêu thạch, trong sự tiêu hao của hắn, dần dần không đủ. Dù sao Mạnh Hạo cũng không phải thân phận như Kha Cửu Tư, yêu thạch với hắn mà nói, chỉ có thể mượn mà thôi, không thể hấp thu hoàn toàn, vì thế tiêu hao liền gia tăng lớn.

- Không được rồi, phải cho ta thêm một ít yêu thạch đi ….

Mạnh Hạo có chút nóng nảy.

Giờ phút này chỉ còn lại không đến ba phần, sau khi cưỡng ép đánh tất cả khảo hạch ở tầng thứ 40 này thành đống hoang toàn, trong đầu Mạnh Hạo ý niệm bách chuyển, nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể thử triển khai tu vi, ném ra lượng lớn pháp bảo ra phía trước, để cho bảo quang của chúng, theo thời gian khác nhau, nhấp nháy, tạo thành một hàng chữ.

Nhìn gần thì không nhìn ra cái gì, nhưng nếu ở ngoài tháp nhìn tới, ngay lập tức có thể nhìn thấy, ở tầng thứ 40, bảo quang bao trùm hơn nửa tầng, chậm rãi xuất hiện một hàng mười hai chữ, nhấp nháy.

- Cha, yêu thạch không đủ, đưa vào cho ta một ít đi!

Mấy chữ này vừa hiện, ngoài Yêu Tiên Tháp, tất cả đệ tử Yêu Tiên Tông, lập tức ngây người, những tu sĩ đến từ vùng đất Nam Thiên, cũng sửng sốt.

Trong phút chốc, bên ngoài một mảnh tĩnh mịch.

Tất cả mọi người bị hàm nghĩa ẩn chứa trong một câu kia, chấn động hoàn toàn.

- Thực quá đáng, thực quá đáng!!!

- Đây là ăn gian trắng trợn, là hành vi không chút nào che dấu, làm người ta giận sôi!!

- Lại còn bảo người ta đưa thêm yêu thạch vào. Tên đáng chết này, chẳng lẽ hắn nghĩ Yêu Tiên Tháp mở ra lần này, là đặc biệt mở ra cho một mình hắn hay sao chứ!

Từng trận hô hấp dồn dập, tiếng ồn ào từ những đệ tử Yêu Tiên Tông dần dần truyền ra, lửa giận của bọn họ đã cháy ngập trời.

Nhưng tức giận nhất, cũng chính là những tu sĩ đến từ vùng đất Nam Thiên kia. Trong phẫn nộ của bọn họ, mang theo một loại không cam lòng, cùng nghẹn khuất. Bọn họ không thể không thừa nhận, bản thân thế nhưng lại thua bởi người đã sớm chết đi trong cảnh giới hư ảo này.

Hơn nữa, còn lấy loại phương thức thua làm cho không người nào có thể tiếp nhận này.

Phương Du ở phía xa thấy một màn như vậy, lập tức che miệng mỉm cười, cười đến run rẩy thân mình. Ánh mắt của nàng cũng cười thành trăng lưỡi liềm, trong con ngươi cũng mang theo tia sáng rực rỡ.

Mà ngay cả sáu chí tôn khác, giờ phút này cũng có chút xấu hổ, vừa cười khổ, vừa thỉnh thoảng liếc về phía Kha Vân Hải.

Kha Vân Hải khoanh chân ngồi giữa không trung, ngơ ngác nhìn mấy chữ kia, sửng sốt. Sắc mặt ông biến hóa vài lần, lại lầm bầm vài câu, đột nhiên bay lên. Trong hơn mười vạn ánh mắt của người trong Yêu Tiên Tông, bọn họ ngơ ngác nhìn thấy Kha Vân Hải bay ra, lao thẳng tới chỗ Yêu Tiên Tháp.

- Vân Hải chí tôn đây là muốn …

- Đích thị là đến chế tài người này. Người này ăn gian tới trình độ như vậy, không ai có thể khoan dung được nữa!

- Nhưng ta cảm thấy không giống, ta chợt nhớ tới Kha Cửu Tư….

Trong lúc đệ tử Yêu Tiên Tông bốn phía còn đang chần chờ, Kha Vân Hải đã tới gần Yêu Tiên Tháp, trực tiếp đứng ngoài tầng 40, rất thong dong bình tĩnh, từ trong lồng ngực lấy ra một cái túi trữ vật. Ở trong vẻ trợn mắt há hốc mồm của mọi người, trực tiếp đặt lên thân tháp, thậm chí vì để đưa túi trữ vật này vào, Kha Vân Hải còn lấy ra cả Chí Tôn lệnh.

Lúc này mới có thể đưa túi trữ vật vào trong.

- Xông thật tốt, đẩy lên tầng chín mươi cho cha ngươi nhá!

Kha Vân Hải cười mở miệng, xoay người nhoáng một cái, lại trở về chỗ cũ, khoanh chân ngồi xuống, cũng không thèm nhìn mọi người xung quanh.

Sau sự trầm mặc ngắn ngủi, là tiếng ồ lên kinh thiên, triệt để bạo phát.

- Hắn là Kha Cửu Tư, chết tiệt, việc này có nội tình!!!

- Không công bằng, ăn gian trắng trợn, chúng ta không phục!!

- Hóa ra là Kha Cửu Tư, là hắn!!!

Một đệ tử hạch tâm núi thứ nhất lập tức nghiến răng nghiến lợi.

- Cũng chỉ có hắn mới có thể có nhiều pháp bảo như vậy, cưỡng ép đẩy lên tầng 40. Việc này … việc này …

Một đệ tử nội môn núi thứ hai, trong lòng lúc này đã sớm điên cuồng, ghen tị đến cùng cực.

- Ngươi ăn gian thì cũng thôi đi, nhưng lại còn kiêu ngạo như vậy, trên đường cư nhiên lại còn có tiếp viện tiếp tế, này là quá đáng lắm rồi!!

Tại trong lúc đệ tử bốn phía rốt cục được bộc phát, mọi người của vùng đất Nam Thiên cũng hết hồn. Trong đó có không ít người mấy ngày này đã nhận ra Kha Cửu Tư không thích hợp.

Nhất là người nhận thức Mạnh Hạo, chỉ cần liếc mắt một cái, có thể nhìn thấu vấn đề. Cho nên chuyện Mạnh Hạo trở thành Kha Cửu Tư, cũng không phải là bí mật trong đám người vùng đất Nam Thiên.

Cho dù là người Quý gia cũng biết được, tuy nhiên không biết có phải Quý Tiếu Tiếu dùng phương pháp gì hay không, người Quý gia đối với Mạnh Hạo dường như cũng không có sát khí đặc biệt gì.

Hàn Bối giờ phút này hô hấp dồn dập, chỉ có thể cười khổ, đã hoàn toàn nói không nên lời, đối với Mạnh Hạo, chỉ có khâm phục tới cực hạn rồi.

Sắc mặt Vương Lệ Hải không ngừng biến hóa, không hề cam lòng, có phẫn nộ, nhưng cuối cùng chỉ còn lại bất đắc dĩ.

Hai mắt Hô Diên Lão Tổ co rút lại, lúc trước lão đã lưu ý tới thân phận Kha Cửu Tư của Mạnh Hạo, cho nên cố ý tránh ra. Nhưng lúc này, tuy rằng thân phận không bị bại lộ, nhưng trong lòng lão, đối với việc Mạnh Hạo đạt được thân phận Kha Cửu Tư này, đã ghen tị đến cực hạn, dường như muốn hóa thành ngọn lửa, thiêu đốt bản thân.

Còn Phương Du, vẻ mặt cổ quái, nhìn tầng 40, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

Đông Thổ, Bắc Địa, Nam Vực, Mặc Thổ, tất cả mọi người đến đây, giờ

phút này, cảm giác nhiều nhất trong lòng, chính là vô lực. Đối mặt với loại người ăn gian như vậy, bọn họ ngoại trừ vô lực thì không có ý nghĩ nào khác.

Tại trong lúc một đám đệ tử Yêu Tiên Tông tức giận, thì cũng có không ít người nói giúp Mạnh Hạo. Những người này đều là đám quần áo lụa là, con ông cháu cha trong tông môn, đều là người Yêu minh, bọn họ mở miệng, lập tức khiến cho Yêu Tiên Tông ồn ào vô tận.

- Ồn ào!

Khi cãi vã ở nơi này tới cực hạn, một tiếng hừ lạnh truyền ra. Chính là của lão già tiên phong đạo cốt, chí tôn núi thứ bảy kia, lão chậm rãi mở mắt ra, thanh âm vừa ra, trời long đất lở.

Ngay lập tức khiến đệ tử Yêu Tiên Tông bốn phía tâm thần nổ vang, đều rùng mình im tịt.

- Yêu Tiên Tháp, vốn không mở ra ở thời đại này, mà nay sở dĩ mở ra, chính là vì Kha Cửu Tư.

Không có giải thích cặn kẽ, chỉ là nêu ra một sự thật, nhưng lại khiến mọi người, lại chấn động tâm thần thêm một lần nữa. Cùng lúc đó, bọn họ cũng bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề.

Vì sao, tháp này mở ra, lại không thấy bất kỳ một trưởng lão nào, thậm chí đệ tử thân truyền cũng không xuất hiện!

Hiển nhiên, tháp này là vì Kha Cửu Tư mà mở ra, ở trong tông môn cũng có vài người biết được, cho nên bọn họ sẽ không tham dự vào. Đệ tử thân truyền cũng vậy, trưởng lão cũng thế, một khi tham dự, chẳng khác nào là thiếu núi thứ tư một cái ân tình.

Đang lúc mọi người chìm trong trầm mặc, tầng 40 của Yêu Tiên Tháp

lập tức bảo quang ngập trời, Mạnh Hạo ở trong đó, mang theo một màn hào quang khổng lồ, một đường rải pháp bảo phù văn, một đường nổ vang, cứ vậy vượt qua tầng bốn mươi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 897: Khô Viêm Yêu pháp bản tôn đạo!

Khi lại có một đạo pháp trước trăm xuất hiện, mọi người ngoài Yêu Tiên Tháp, chỉ có cười khổ, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo trong Yêu Tiên Tháp, rốt cuộc không nói nên lời nào.

Bọn họ nhìn bảo quang trong Yêu Tiên Tháp, giờ phút này từ trong tầng 40, hiện ra ở tầng thứ 41, từ tầng 42, 43 … cho đến một lát sau, hiện ra tại tầng thứ 50.

Sau đó là tầng 60…

Đoạn đường này, bảo quang chiếu rọi, không trung bừng sáng, tại trong sự mong ngóng không ngừng, mọi người bốn phía dần dần phải chết lặng. Nhưng mỗi mười tầng, mỗi lần thanh âm đạo pháp vang lên, đều không thể không làm cho nội tâm bọn họ hâm mộ điên cuồng và phức tạp.

Ăn gian, người ta ngay cả tiếp viện dọc đường cũng làm rồi, còn có chuyện gì có thể ăn gian hơn nữa chứ….

Phẫn nộ, ngay cả chí tôn núi thứ bảy cũng đã lên tiếng rồi, lần này mở ra, vốn là vì Kha Cửu Tư, những người khác có tư cách gì mà phẫn nộ…

- Hừ, cho dù là có chí tôn tương trợ thì làm sao, thủ đoạn ăn gian đạt được tạo hóa, vĩnh viễn không bằng chúng ta tự bước từng bước!

- Đúng vậy, hơn nữa, không chừng người này cũng chỉ có thể tiến đến tầng 70 thôi!

Một lát sau, khi đủ loại ngôn luận không thể khống chế lại truyền ra, người phức tạp nhất, chính là những tu sĩ đến từ vùng đất Nam Thiên. Bọn họ là người ghen tị nhiều nhất, bọn họ là người hâm mộ nhiều nhất, và phẫn nộ của bọn họ, cũng là nhiều nhất.

Trên thực tế, bọn họ vốn đã ăn gian, giống như là ở trong trường thi được biết trước đề, nhưng khi bọn họ phát hiện, có người thế nhưng lại trực tiếp mang theo bên mình một giáo sư vào trường thi, thì cái loại cảm giác này, không cách nào hình dung được.

- Ta nguyền rủa hắn chết ở chỗ này!

Thanh niên đến từ di mạch Đế tộc Bắc địa kia nghiến răng nghiến lợi.

Trong đám người, còn có một cô gái. Cô gái này vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt lại có tia kỳ dị, nhìn Yêu Tiên Tháp.

- Năm đó sư tôn từng nói hắn không tầm thường … thậm chí lần này ta tới đây, cũng là sư tôn cố ý nhắc nhở, phải lưu ý người này. Mạnh Hạo, trên người của ngươi rốt cuộc có điểm nào, khiến sư tôn, lão nhân gia ông coi trọng như thế.

Cô gái đang thì thào trong lòng này, chính là đạo tử Yêu Tông – Nam Vực – Lý Thi Kỳ!

Tầng 67, tầng 68, tầng 69!

Mạnh Hạo một đường tâm kinh đảm chiến, giờ phút này, cường nhân mà hắn đối mặt, đã không còn là tu sĩ, mà xuất hiện rất nhiều đại yêu hình thù kỳ quái. Thậm chí có con vô cùng khổng lồ, một cái tát cũng hoàn toàn có thể tát chết hắn.

Nếu không có màn hào quang tồn tại, Mạnh Hạo không biết đã chết bao nhiêu lần. Sau một tiếng nổ vang ngập trời, hắn rốt cục bước lên tầng thứ

70!

Tầng này, một khi vượt qua, nhất định là đạo pháp trước mười!

Mà đạo pháp trước mười, ở thời xa xưa đã chấn động sơn hải thứ chín, còn ở Tu Chân giới hiện giờ, lại là truyền thuyết trong truyền thuyết.

Ở khoảnh khắc khi bước vào tầng thứ 70, không đợi Mạnh Hạo thấy rõ thế giới trước mắt, hắn liền lập tức nghe được một thanh âm ngạo nghễ.

Thanh âm này rơi vào trong tai Mạnh Hạo, lại khiến Mạnh Hạo sửng sốt, bởi vì hắn bỗng nhiên có loại cảm giác không đáng tin cậy quen thuộc…

- Nhóc con, chính là ngươi đến xông cửa này? Lão phu đạo hiệu là Kháo Sơn Lão Tổ, đến đến, để Lão Tổ cho ngươi một hồi tạo hóa …

*người quen a người quen

Khi âm thanh quen thuộc này quanh quẩn bên tai, Mạnh Hạo cảm thấy có một cơn gió mềm nhẹ thổi thới, mang theo bản thân trở về những năm tháng tốt đẹp kia, về tới cái Kháo Sơn Tông vạn ác đó.

Tại trong tông môn đó, có một lão rùa đen tà ác, đáng khinh, không tuân thủ lời hứa, không đáng tin cậy….

Mạnh Hạo mở to mắt, khi nhìn về phía trước, hắn nhìn thấy một hắc ảnh xuất hiện, cùng lúc đó, ngoài trời tối lại, tiếp đó là một tiếng răng rắc.

Màn hào quang xung quanh Mạnh Hạo, lập tức nứt ra, suýt nữa thì sụp đổ, ngay sau đó, một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra. Thế giới trước mắt Mạnh Hạo lại sáng ngời, hắn nhìn thấy một … con ác quy khổng lồ, đang lui rất nhanh về phía sau.

Ác quy này lớn chừng mấy ngàn trượng, đầu khổng lồ, giờ phút này mặt

mày nhăn nhó, sau đó lại hung tợn, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo kinh hãi, lui ra sau vài bước. Màn hào quang của hắn vừa nãy đã nứt ra, nhưng khoảnh khắc liền khôi phục lại như thường. Nhưng trong một chớp mắt mới vừa rồi, Mạnh Hạo biết, nếu không có cái lồng này, bản thân đã táng thân trong miệng lão rùa đen Kháo Sơn chết tiệt này rồi.

Kháo Sơn Lão Tổ trong trí nhớ của Mạnh Hạo nếu so với con rùa trước mặt này, thật sự là quá nhỏ, nhưng bộ dạng không đáng tin, cùng phương thức đánh lén, còn cả giọng điệu trong lời nói, thì lại giống như đúc Kháo Sơn Lão Tổ trong trí nhớ của Mạnh Hạo.

Vẻ mặt Mạnh Hạo có chút cổ quái, nhìn Kháo Sơn Lão Tổ trước mắt này, thù mới hận cũ lập tức hiện lên trong đầu. Hắn nhớ tới lúc trước, bản thân trăm cay nghìn đắng trợ giúp đối phương, kết quả, lão rùa keo kiệt này, cư nhiên lại vắt cổ chày ra nước.

Nhất là sau đó còn muốn nuốt luôn cả bản thân, may mắn là Cổ Ất Đinh Tam Vũ nhắc nhở, đọc lên Phong Yêu kinh, mới có thể đuổi cái lão rùa Kháo Sơn không đáng tin này đi.

- Có cổ quái, ánh mắt này của ngươi rất không thích hợp, chẳng lẽ ngươi biết Lão Tổ ta?

Lão rùa đen Kháo Sơn trừng mắt, kinh ngạc nhìn về phía Mạnh Hạo, sau đó lại nhìn một chút màn hào quang bên ngoài thân thể Mạnh Hạo, lập tức nghiến răng nghiến lợi, một bộ oán hận.

- Lão Tổ ta, không … thích nhất là đứa trẻ ăn gian. Nhóc con ngươi thế nhưng lại gian lận. Ngươi, ngươi, ngươi. Ngươi mang theo cái lồng như vậy, đến xông cửa. Ngươi như vậy là xấu lắm!!!

Mạnh Hạo lui ra sau vài bước, cẩn thận nhìn Kháo Sơn Lão Tổ một cái,

bỗng nhiên mở miệng.

- Cổ đạo, chấp phong chi niệm….

Hắn chỉ nói tới đây, nhưng Kháo Sơn Lão Tổ căn bản là không có nửa điểm phản ứng, ngược lại càng thêm kinh ngạc, mang theo vẻ khó hiểu và tò mò.

- Con bà nó chứ, ngươi mắng ta?

Mạnh Hạo lui về sau vài bước nữa, không tiếp tục niệm Phong Yêu kinh, mà là nhìn nhìn Kháo Sơn Lão Tổ, rồi chợt mỉm cười.

Nụ cười kia mang theo ngại ngùng, nhưng hai mắt lại hiện lên kỳ quang. Cái vẻ mặt này khiến Kháo Sơn Lão Tổ sau khi nhìn thấy thì run run một chút, nó càng thêm kinh ngạc.

- Tiên sư bà nó chứ, việc này là sao, việc này không đúng a? Ánh mắt nhóc con này có vấn đề a…

- Em gái ngươi ý, lão tử chẳng những muốn mắng ngươi, còn muốn đánh ngươi!

Mạnh Hạo bỗng nhiên mở miệng, hét lớn một tiếng, thân thể trực tiếp nhảy dựng lên, tay phải vỗ lên túi da thú, bó lớn phù văn lập tức xuất hiện.

Mỗi một tấm phù văn đều tản mát ra lực kinh thiên, bảo quang khuếch tán, cũng có uy áp ầm ầm giáng lâm, Kháo Sơn Lão Tổ mở to mắt.

- Ngươi lợi hại!!

Nó không chút do dự, rất nhanh lui về phía sau. Phù văn này khiến nó cảm thấy hết hồn, nhưng không đợi nó lui ra quá xa, Mạnh Hạo liền

vung tay lên. Những phù văn đó lập tức thiêu đốt hết, trong thiên địa hồng quang, một con lôi long rít gào mà ra, lao thẳng tới phía Kháo Sơn Lão Tổ.

bốn mươi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 898: Khô Viêm Yêu pháp bản tôn đạo! (2)

Tiếng động rầm rầm kinh thiên vang lên, lão rùa đen Kháo Sơn lớn tiếng kêu loạn, không ngừng né tránh, cũng có nộ khí xung thiên. Khi nó vừa muốn mở miệng, Mạnh Hạo lại phất tay, bảy tám chục cái phù văn bay ra, điên cuồng oanh tạc, mặt đất nổ vang, không trung xé rách, Kháo Sơn Lão Tổ rống giận, mạnh mẽ vọt tới, trực tiếp đánh lên màn hào quang của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo tránh thoát, nhưng cũng không có ý định trốn, mặc cho lão rùa đen này đánh tới. Trong tiếng nổ vang, tiếng kêu thảm truyền ra, lão rùa đen này lập tức lui ra sau, Mạnh Hạo phất tay, lần này lấy ra hơn một ngàn cái phù văn, ném ra hết.

Những phù văn này đều là Kha Vân Hải luyện hóa, không cần Mạnh Hạo dẫn phát, chỉ cần vung ra, là có thể tự động biến ảo ra thần thông đạo pháp. Không trung lập tức xuất hiện từng pho tượng, đồng loạt giáng xuống, lao thẳng tới Kháo Sơn Lão Tổ.

Những động tác liên tục này, đánh Kháo Sơn Lão Tổ đến thất điên bát đảo, khiến nó không ngừng lui về phía sau, mai rùa cũng muốn vỡ vụn, trong lòng khiếp sợ thê lương rống to.

- Đầu hàng, Lão Tổ đầu hàng … con bà nó chứ, ngươi rất ăn gian rồi, chả có ai chơi như ngươi cả!!

- Không chấp nhận đầu hàng!

Mạnh Hạo cắn răng nói, khó có được cơ hội này, nói thế nào hắn cũng muốn trả thù một chút, liền phất tay, lại là một ngàn phù văn bay ra,

tiếng kêu thảm thiết không ngừng. Kháo Sơn Lão Tổ run run một chút, khẩn trương chạy trốn khắp nơi, nội tâm nghẹn khuất tới cực hạn rồi.

- Chết tiệt, chết tiệt, chúng ta có cừu oán sao? Chúng ta có cừu oán sao?

Kháo Sơn Lão Tổ rống to.

Ầm!

Mạnh Hạo lại lấy ra mấy trăm phù văn.

- Ta làm sao lại chọc tới ngươi hả? Hả? Ngươi nói!!!

Kháo Sơn Lão Tổ sắp muốn khóc rồi, tránh cũng không thể tránh, toàn thân nổ vang, chỉ có thể co hết đầu và tay chân vào.

- Ta mới sinh ra được bao lâu a, ta còn chưa lớn lên, ta làm sao lại trêu chọc đến ngươi chứ!!!

- Hiện tại ngươi không chọc tới ta, không có nghĩa là về sau ngươi sẽ không chọc tới ta!

Mạnh Hạo lại vung tay, Kháo Sơn Lão Tổ lại kêu thảm thiết.

- Vươn đầu của ngươi ra.

Mạnh Hạo lại lấy ra bó lớn phù văn, nhìn Kháo Sơn Lão Tổ.

- Đánh chết cũng không vươn, ngươi quá ức hiếp người ta rồi, không có ai như ngươi cả, ngươi … ngươi không nói đạo lý!

Kháo Sơn Lão Tổ ủy khuất tới cực hạn rồi.

- Hiện tại không ức hiếp ngươi, về sau ngươi sẽ ức hiếp ta!

Mạnh Hạo hừ lạnh, lại lấy ra bó lớn phù văn, tiếp tục ném ra, tiếng nổ vang quanh quẩn, Kháo Sơn Lão Tổ kêu thảm thiết không ngừng, đến cuối cùng, thực sự khóc lên.

Mai rùa của nó đã tổn hại hơn phân nửa, thân thể lạnh run, đầu rút trong mai rùa, chết cũng không vươn ra, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, một bộ, ta đây nhớ kỹ bộ dáng ngươi rồi nhá.

Mạnh Hạo nhìn nhìn Kháo Sơn Lão Tổ, nhảy lên một cái, đứng trên mai rùa, tay phải vỗ túi da thú, lấy ra một pháp bảo do Kha Vân Hải luyện chế. Đó là một tiểu đao, nhìn như rất cùn, nhưng cũng có hàn quang sắc bén, Mạnh Hạo cầm nó trong tay, ngồi xổm xuống, ở trên mai rùa của Kháo Sơn Lão Tổ, khắc một hàng chữ.

- Rùa của Mạnh Hạo!

Nhìn bốn chữ này, Mạnh Hạo vỗ vỗ mai rùa, trên mặt lộ vẻ tươi cười đắc ý.

- Bây giờ coi như xong, tuy rằng ngươi không nhớ được, nhưng vẫn hy vọng ngươi có thể cho ta ghi lại, ngươi là rùa của ta!

Kháo Sơn Lão Tổ nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, nghiến răng nghiến lợi. Nó đương nhiên biết đối phương khắc cái gì trên lưng mình, giờ phút này đã âm thầm thề trong lòng, nhục nhã hôm nay, cả đời cũng không thể nào quên.

Đạp lên Kháo Sơn Lão Tổ, Mạnh Hạo đang muốn bay lên, bước vào tầng thứ 71. Hắn vừa mới bay lên, bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, khi cúi đầu, vừa vặn bắt gặp Kháo Sơn Lão Tổ vươn đầu ra ngoài.

Mạnh Hạo lập tức vui vẻ, theo bản năng lấy phù văn ra, Kháo Sơn Lão Tổ bị hù run một cái, nhanh như thiểm điện lui vào, ở trong mai rùa ủy

khuất rống to.

- Ngươi không phải nói thôi rồi sao, ngươi ngươi ngươi … ngươi gạt ta!!!

Thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên, hiện ra trước mai rùa, chỗ Kháo Sơn Lão Tổ thụt đầu vào, màn hào quang ngoài thân thể hắn chính là bảo vệ tốt nhất, không sợ lão rùa đen này đánh lén.

- Lần này buông tha cho ngươi. Tuy nhiên, vì phần thưởng của tầng này, ta đang suy nghĩ có nên tiêu diệt ngươi hay không.

Mạnh Hạo rất nghiêm túc nói.

Kháo Sơn Lão Tổ run run một chút, ở trong mai rùa lập tức mở to miệng, phun ra một luồng kim quang. Kim quang này nháy mắt bay ra, lao thẳng tới chỗ Mạnh Hạo, xuyên thấu qua màn hào quang, khi trôi nổi ở trước mặt Mạnh Hạo, thì hóa thành một lạc ấn phù văn.

Lạc ấn này cỡ chừng nắm tay, phát ra ngũ quang thập sắc, cũng không có cách nào hình dung uy áp đang tồn tại, giống như một hạt giống, làm cho người ta cảm giác rực rỡ. Mà trong nháy mắt lạc ấn này xuất hiện, toàn bộ thế giới đều ảm đạm, dường như nơi nó xuất hiện, thiên địa thất sắc.

Vì nó ẩn chứa đạo, là thiên địa đại đạo, vì sự hiện hữu của nó, là vượt trên của quy tắc của thế giới, vì người tu đại đạo này, tất có đại đạo trong người!

Chính là đạo pháp trước mười trong ba ngàn đạo pháp!

Trong Yêu Tiên Tông, thuật pháp kinh thiên chân chính luôn có lai lịch khó lường, cho dù là ở thời đại xa xưa, cũng hiếm có người biết được.

Mạnh Hạo hít sâu, ngắm nhìn thuật này, tim không kìm nổi đập nhanh

lên. Đây là đạo pháp hùng mạnh nhất, ngoại trừ Ly Thần quyết, mà hắn gặp được sau khi đi vào Yêu Tiên Tông viễn cổ hư ảo này.

- Không biết là loại đạo pháp nào!

Mạnh Hạo hít sâu lần nữa, nâng tay phải lên, chỉ điểm một chút lên lạc ấn này. Khoảnh khắc đụng chạm, trong đầu Mạnh Hạo nổ vang.

Lạc ấn này, thế nhưng lại không cần cảm ngộ, mà trực tiếp từ ngón tay Mạnh Hạo, tiến vào trong cơ thể hắn, trong phút chốc, ở trong tinh thần của hắn, hóa thành một hạt giống.

Đây là … hạt giống đại đạo. Đạo pháp trước mười, không cần cảm ngộ, cảm ngộ cũng vô dụng, nó sẽ hóa thành hạt giống, chỉ sinh ra ở trong tâm thần người có cơ duyên.

Nếu như ngươi và nó hữu duyên, nó sẽ luôn tồn tại, nếu vô duyên, có cường lưu cũng vô dụng!

Hạt giống này hư ảo, trong lúc nhấp nháy lại chia làm chín phần, thế nhưng lại lao thẳng tới bảy cái Nguyên Anh của Mạnh Hạo.

Còn hai phần còn lại, như là ẩn giấu trong cơ thể Mạnh Hạo.

Nháy mắt khi va chạm với Nguyên Anh của Mạnh Hạo, hạt giống này lập tức chấn động, thế nhưng lại từ hư ảo, nhanh chóng chuyển hóa thành vững chắc. Dường như … Mạnh Hạo đã được nó nhận thức, khiến hạt giống này lựa chọn sinh ra trong tâm thần hắn!

Cùng lúc đó, ở ngoại giới, giờ phút này vạn chúng chú mục, đệ tử Yêu Tiên Tông, tu sĩ vùng đất Nam Thiên, ánh mắt mọi người, đều tập trung về phía tầng 70 đang hoàn toàn bị bảo quang bao trùm kia.

Mà ngay cả Kha Vân Hải cũng trở nên chờ mong, các vị chí tôn khác,

cũng ngưng thần nhìn lại. Bọn họ đều muốn biết, lần này, rốt cuộc sẽ xuất hiện đạo pháp trước 10 nào.

Đúng lúc này, đột nhiên, không trung Yêu Tiên Tông, lập tức phong vân biến sắc, gió cuốn mây tan, thiên địa hồng quang, có một luồng ánh sáng chiếu xuống. Ánh sáng này vừa mới xuất hiện, lão già chí tôn núi thứ bảy vốn đang nhắm mắt, lập tức mở ra, trong hai mắt lập tức xuất hiện tinh mang.

- Đây là …

Ánh sáng này hạ xuống, nháy mắt mơ hồ, nhưng ngay sau đó trong mắt mọi người, lại hóa thành ba phần.

Dấu hiệu rõ ràng như thế, người bên ngoài nhìn không ra manh mối, nhưng những chí tôn khác đều trong một chớp mắt đó, ngưng trọng.

Kha Vân Hải hô hấp có chút dồn dập, nếu là chuyện khác, ông tuyệt sẽ không biến sắc dù chỉ một chút, nhưng chuyện liên quan đến Kha Cửu Tư, ông không thể thong dong. Giờ phút này, hai mắt hiện lên vẻ kỳ dị, có chút không dám tin tưởng.

Giờ phút này, ba luồng ánh sáng kia lại phân hóa, trở thành chín luồng ánh sáng. Trong chớp mắt … chín luồng ánh sáng này dung hợp lại một chỗ, hóa thành một bóng dáng khổng lồ.

Bóng dáng ấy có hơi mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn ra, đó là gương mặt Mạnh Hạo.

Dường như hắn đã có được một cái gương mặt thật lớn, kinh thiên động địa!

Ngay sau đó, gương mặt cực đại này chậm rãi mở miệng, thanh âm tang thương truyền ra, truyền khắp trong Yêu Tiên Tông.

- Một mạch hóa tam hồn, tam hồn tôi cửu thần, cửu thần luyện bản tôn. Đây là … Khô Viêm Yêu pháp bản tôn đạo!

Cũng ở trong một cái chớp mắt này, không biết là … có liên hệ mơ hồ nào hay không, trên bầu trời Yêu Tiên Tông, trong ba ngọn yêu sơn treo ngược trên kia, yêu sơn giống như viêm thạch ở chính giữa, đột nhiên chấn động một cái.

Giờ khắc này, bảy đại chí tôn, các đệ tử, toàn bộ chấn động.

Ba ngọn yêu sơn treo ngược kia, tòa thứ nhất toàn thân băng sương, như ẩn chứa hàn khí vô tận; tòa thứ hai đỏ thẫm như máu, giống như thi hải ngập trời; mà tòa ở giữa, lại là viêm thạch như lửa, uy nghiêm sung mãn vô thượng.

Giờ phút này, tòa chấn động, chính là tòa yêu sơn viêm thạch kia.

Núi này hơi khẽ chấn động, liền có tiếng nổ ầm vang truyền ra, chấn động tâm thần mọi người trong Yêu Tiên Tông. Bảy đại chí tôn, bao gồm cả Kha Vân Hải đều mang vẻ mặt ngưng trọng, từ trạng thái khoanh chân đứng dậy, nhìn về phía yêu sơn.

Cảnh tượng này khiến đệ tử Yêu Tiên Tông đều khó hiểu, nhưng bọn họ cũng đều biết một điều, có thể khiến yêu sơn chấn động, hiển nhiên … tạo hóa trong Yêu Tiên Tháp giờ phút này, nhất định nghịch thiên.

Những tu sĩ đến từ vùng đất Nam Thiên, sắc mặt ai nấy đều biến hóa, trong đó, tuyệt đại đa số trong lòng đã sớm ghen tị đến phát cuồng, hận không thể tự thân trở thân Kha Cửu Tư.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 899: Thanh âm của Lý chủ

Phương Du hít sâu, lúc trước nàng đối với việc Mạnh Hạo trở thành Kha Cửu Tư vẫn có chút nghi hoặc. Giờ phút này, khi nhìn thấy gương mặt thật lớn trên bầu trời kia, nàng mới không chần chờ, lập tức hiểu rõ, Kha Cửu Tử kia, quả thực chính là Mạnh Hạo.

- Tiểu tử thối này …

Ánh mắt Phương Du hiện lên một chút ý cười.

Trên một ngọn núi xa xa, hô hấp Chỉ Hương có chút dồn dập, nàng ngẩng đầu nhìn yêu sơn viêm thạch ở giữa, hai mắt lập tức co rút lại.

- Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo … lại là thuật này, Mạnh Hạo này rốt cuộc có cơ duyên nghịch thiên đến cỡ nào, thế nhưng lại lấy được đạo pháp có quan hệ sâu đậm với yêu sơn viêm thạch!

Mọi người mang vẻ mặt khác nhau, suy nghĩ trong lòng cũng bất đồng, thứ giống nhau duy nhất, chính là ghen tị và không cam lòng mãnh liệt đến tận cùng đối với Mạnh Hạo.

Đúng lúc này, bỗng nhiên, yêu sơn viêm thạch từ trong chấn động, từ trong phong ấn, truyền ra một thanh âm mơ hồ. Thanh âm này mang theo vận luật kỳ dị, tại trong nháy mắt đó, quanh quẩn thiên địa.

- Khô Viêm Yêu pháp tái hiện giữa trời đất. Phong ấn chúng ta chưa hiểu nguyên nhân, mà bản tôn đạo tu cho tới bây giờ, tất cả chung quy … a?

Thanh âm nói tới đây, đột nhiên ngừng lại.

- Dạ…

Hồi lâu, một tiếng than nhẹ, từ trong yêu sơn viêm thạch truyền ra, sau đó không có thanh âm nào nữa.

Thanh âm quanh quẩn ở ngoại giới, lúc mọi người chấn động, trong Yêu Tiên Tháp, Mạnh Hạo bỗng nhiên mở hai mắt, trong mắt hắn hiện lên vẻ kỳ dị. Trong tinh thần của hắn, đạo pháp chi chủng đã ăn sâu bén rễ, sẽ không biến mất.

Vả lại, đạo pháp chi chủng này, phân ra bảy sợi tơ mảnh, liên kết với từng Nguyên Anh trong bảy Nguyên Anh của bản thân, cho dù tu vi không có gì thay đổi, nhưng Mạnh Hạo cảm giác, lại như có một chút bất đồng.

Trong trầm ngâm, Mạnh Hạo đứng lên, nhìn nhìn Kháo Sơn Lão Tổ vẫn đang rút đầu núp trong mai rùa, thật cẩn thận nhìn mình, Mạnh Hạo cười cười.

- Kháo Sơn lão rùa đen, về sau chúng ta còn có thể gặp lại đấy, ta đi trước.

Mạnh Hạo mở miệng cười lớn, thân thể nhoáng cái bay lên, lao thẳng về phía luồng ánh sáng đang chiếu xuống từ không trung giờ phút này.

Ngay tại nháy mắt khi Mạnh Hạo chạm vào luồng ánh sáng này, Kháo Sơn Lão Tổ lập tức vươn đầu ra, kiêu ngạo rống giận về phía không trung.

- Ngươi mới là lão rùa đen, cả nhà ngươi đều là lão rùa đen. Ngươi tới a, đến đây a, Lão Tổ cho ngươi một hồi tạo hóa, ngươi ngược lại còn … A!!!!

Kháo Sơn Lão Tổ đang đắc ý rống to, như là muốn tìm lại mặt mũi, nhưng không đợi nó hô xong, Mạnh Hạo đang chuẩn bị dung hợp cùng luồng ánh sáng đột nhiên dừng lại, cúi đầu, liếc nhìn Kháo Sơn Lão Tổ một cái.

Một cái liếc mắt này, lập tức khiến cho Kháo Sơn Lão Tổ run run một chút, cái cổ dài lấy tốc độ không cách nào hình dung, vèo một tiếng, lập tức rụt lại.

- Biến thái ăn gian chết tiệt này, ngươi đi nhanh nhanh a … cuối cùng có một ngày, sau khi Lão Tổ ta lớn lên, nhất định phải báo thù!

Kháo Sơn Lão Tổ ở trong mai rùa nghiến răng nghiến lợi.

Mạnh Hạo như thoáng suy nghĩ, đưa mắt nhìn lão rùa đen Kháo Sơn lớn mấy ngàn trượng phía dưới, hai mắt bỗng nhiên sáng ngời.

- Mấy đời Phong Yêu trước chộp lão rùa đen không đáng tin cậy này tới hộ đạo cho ta, kỳ thật, nói trắng ra là tìm vật cưỡi cho ta mà thôi. Nhưng qua nhiều năm như vậy, ta còn chưa hề chân chính cưỡi một phát…

- Không biết cưỡi lão rùa đen này có cảm giác gì?

Mạnh Hạo nghĩ đến đây, tim lập tức đập thình thịch. Nhưng trong lòng hắn biết rõ, về tới vùng đất Nam Thiên, muốn đi thu thập lão rùa đen này, căn bản không có khả năng.

Nghĩ đến đây, Mạnh Hạo lập tức đi ra khỏi luồng ánh sáng, nhoáng một cái trở về mặt đất, đứng trên lưng Kháo Sơn Lão Tổ. Khoảnh khắc Mạnh Hạo hạ xuống, Kháo Sơn Lão Tổ run run một chút, trong lòng nó lập tức hối hận mãnh liệt, giờ phút này kinh hãi đảm chiến, không biết Mạnh Hạo này lại muốn làm cái gì.

- Nói đi, ngươi thừa nhận hay không thừa nhận, ngươi là rùa của ta?

Mạnh Hạo cười tủm tỉm mở miệng.

Trốn trong mai rùa, Kháo Sơn Lão Tổ cắn răng, vừa muốn trầm mặc, lại bỗng nhiên cảm nhận được trên Mạnh Hạo trên lưng, đột nhiên nhiều hơn lượng lớn khí tức kinh khủng, nó biết đối phương nhất định là lại lấy ra bó lớn phù văn rồi.

Trong lòng Kháo Sơn Lão Tổ phát điên, càng thêm ủy khuất, hét lớn một tiếng.

- Thừa nhận, thừa nhận được chưa, ngươi quá khi dễ người rồi, ta … ta chỉ là một con rùa nhỏ mà thôi. Ngươi ngươi ngươi … ngươi sẽ gặp báo ứng đấy!

- Thừa nhận là tốt rồi, vậy thì đi thôi, mang ta rời khỏi tầng thứ 70 này, chúng ta đi ra ngoài.

Mạnh Hạo ngồi xuống, tìm một cái vị trí thoải mái, dựa vào đó, trong tay cầm bó lớn phù văn.

Thân thể Kháo Sơn Lão Tổ cứng lại, có chút há hốc mồm. Nó làm sao cũng không nghĩ tới, đối phương thế nhưng lại đề xuất yêu cầu này. Khi nó đang còn há hốc mồm, Mạnh Hạo lập tức ném ra một nắm phù văn ra phía sau Kháo Sơn Lão Tổ.

Tiếng ầm ầm quanh quẩn, thuật pháp thần thông nổ vang, chấn động mặt đất run rẩy, trời cao xé rách, Kháo Sơn Lão Tổ kêu thảm một tiếng, khẩn trương chạy trốn.

- Đúng rồi, chính là cái bộ dáng này, đến đến, bay lên.

Mạnh Hạo cười ha hả, phù văn trong tay giống như roi, lão rùa dưới thân giống như mã câu, tự nhiên khống chế, làm cho Kháo Sơn Lão Tổ muốn

khóc, nhưng lại không thể không bay lên, nâng Mạnh Hạo bay thẳng tới luồng ánh sáng trong không trung.

Trong lòng nó hối hận mãnh liệt, hối hận rằng bản thân lúc trước chính là muốn chết, đối phương rõ ràng sắp đi tới nơi rồi, nhưng mình còn cố tình muốn rống vài câu như vậy, kết quả …. Lại trêu cái sát tinh chết tiệt này quay trở về.

Trong ủy khuất, Kháo Sơn Lão Tổ như muốn giải phóng rống to, mang theo Mạnh Hạo lao thẳng vào luồng ánh sáng kia. Khoảnh khắc va chạm, ánh sáng lập tức bao phủ Kháo Sơn Lão Tổ cùng Mạnh Hạo, nháy mắt biến mất.

Khi xuất hiện, đã là tầng 71.

Nhưng ở ngoại giới nhìn vào, giờ khắc này, bao gồm cả Kha Vân Hải, kể cả Chỉ Hương, tất cả đều sửng sốt, ngơ ngác nhìn tầng thứ 71 của Yêu Tiên Tháp.

Chỉ thấy trong tầng thứ 71, ngoài quang điểm đại biểu cho Mạnh Hạo, rõ ràng tồn tại thêm một cái quang điểm thật lớn, mà bộ dạng … là một con rùa.

Mơ hồ có thể nhìn ra, Mạnh Hạo là đang cưỡi trên thân con rùa này.

- Làm sao lại có thêm một con rùa đen?

- Con rùa khổng lồ như thế, thoạt nhìn chắc phải lớn đến mấy ngàn trượng. Chết tiệt, chết tiệt, Kha Cửu Tử này quá đáng rồi đấy, hắn ăn gian thì cũng thôi đi, hắn có một người cha tốt thì cũng thôi đi, hắn hắn hắn …. Thế nhưng hắn lại ăn gian trong ăn gian!1!

- Một con rùa lớn như vậy đi giúp hắn, hắn rốt cuộc muốn cái gì!!!

Đệ tử Yêu Tiên Tông, ai nấy đều phát điên, nhưng phát điên nhất, cũng là những tu sĩ đến từ vùng đất Nam Thiên kia.

Bọn họ khó chịu, vẻ mặt không ngừng biến hóa, hâm mộ hóa thành ghen tị, ghen tị đã trở thành hận, giờ phút này cảm xúc phức tạp đến cực điểm.

- Không hổ là Lão Tổ Ô Thần …

Triệu Phương cười khổ, nhìn tầng thứ 71, đáy lòng chỉ có thở dài.

Vương Lệ Hải nắm chặt nắm tay, trong mắt gã hiện lên sự không cam lòng, nhưng càng nhiều hơn nữa, cũng là bất đắc dĩ.

Hàn Bối không ngừng nháy mắt, đối với Mạnh Hạo giờ phút này, nàng đã không còn cái lời gì để nói. Ấn tượng năm đó và hiện giờ, tất cả trùng điệp vào nhau, nàng bỗng nhiên có loại dự cảm mãnh liệt, tương lai của Mạnh Hạo, là vô khả lượng.

- Dựa vào thân phận và lực lượng gia tộc, đã làm người ta giận sôi gan! Càng vô sỉ hơn, là hắn thế mà còn có một con rùa lớn như vậy làm vật cưỡi. Không phải chỉ là do thân phận của hắn có một người cha tốt thôi sao, chết tiệt!

Thanh niên đến từ di mạch Đế tộc của Bắc Địa nghiến răng. Từ lúc y chào đời cho tới nay, đây là lần đầu tiên y ghen tị với thân phận của một người khác. Phải biết rằng, khi ở Bắc Địa, thường thường là người khác có cảm xúc này đối với y.

Nhưng lúc này, trong lúc bất tri bất giác, y đã đối với Mạnh Hạo sinh ra lòng ghen tị mãnh liệt, trong lòng cũng cho rằng không công bằng.

Kha Vân Hải ho khan một tiếng, ông nhìn thấy ánh mắt của sáu chí tôn khác ở xung quanh, cũng không đi giải thích, trong lòng có buồn bực, nhưng càng nhiều hơn là vui vẻ.

Trong lúc ánh mắt mọi người còn đang phức tạp, bọn họ tận mắt thấy, Mạnh Hạo cùng con rùa lớn kia của hắn, một đường bảo quang thao thiên, từ tầng thứ 71 quật khởi, đến tầng 72, 73, 74 ….

Một đường cho tới tầng thứ 80, tất cả đệ tử Yêu Tiên Tông, còn cả những tu sĩ vùng đất Nam Thiên, lại trở nên lo lắng. Giờ phút này, bọn họ không còn suy tính xem Mạnh Hạo có vượt qua tầng này nữa hay không, mà bọn họ tính xem, ở tầng này, đối phương sẽ lại đạt được cái tạo hóa gì.

Loại cảm giác, trơ mắt nhìn người khác ở trước mặt mình, đạt được tạo hóa mà bản thân tha thiết mơ ước, khiến bọn họ gần như muốn phát cuồng.

Nếu đối phương dựa vào bản lãnh thật sự thì cũng thôi đi, bọn họ còn có thể tự an ủi mình. Nhưng đối phương lại dựa vào thân phận, dựa vào ăn gian, cái này làm cho bọn họ suýt nữa thì phun máu.

- Ta không phục!

Một người thuộc Quý gia, giờ phút này nắm chặt tay, cắn răng mở miệng.

Giống vậy, còn có hai người khác thuộc Phương gia, ngoại trừ Phương Du, còn có không ít người đến từ Đông Thổ và các khu vực khác. Nhưng mặc cho tâm tư bọn họ như thế nào, đều không thể ngăn cản, ở tầng thứ 80, sau một lúc, bạo phát ra bảo quang kinh thiên.

Tại trong bảo quang này, toàn bộ tầng 80 như muốn sụp đổ, người ngoài có thể mơ hồ nhìn thấy, cái con rùa khổng lồ kia, gần như là đang đấu đá lung tung. Cho đến một lát sau, tầng 80 hào quang vô tận, tiếng nổ vang từ bên trong truyền ra, một cỗ thanh âm vô ba, không nhanh không chậm, mang theo vận luật thuộc riêng mình người đó, như từ hư vô giáng

lâm.

- Nếu xông qua tầng 80 của Yêu Tiên Tháp, liền ban thưởng cho người đạo pháp trước mười … Cửu Trọng Thiên Băng!

Thanh âm này xuất hiện, lập tức khiến mọi người sửng sốt. Không phải vì thanh âm này tang thương, mà là vì giọng điệu của thanh âm này.

Chỉ Hương mạnh mẽ mở to mắt, hô hấp dồn dập, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

- Đây là ….

Bảy đại chí tôn, bao gồm cả Kha Vân Hải, mọi người đều trong một chớp mắt này, mạnh mẽ đứng lên. Sắc mặt bọn họ mãnh liệt biến hóa, loại biến hóa này, thậm chí đã vượt qua việc yêu sơn chấn động lúc trước.

Thái dương ngoài thân thể của bọn họ, thậm chí tâm thần của bọn họ cũng chấn động đến vặn vẹo, hiển nhiên, bọn họ vô cùng chấn động đối với thanh âm đột nhiên xuất hiện này,

- Đây là …

- Đây là thanh âm Lý chủ!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 900: Dẫn con đi tiếp

- Giọng của Lý chủ!

- Không thể nào, Lý chủ đã ngủ say, nếu Lý chủ thức tỉnh, tam đại yêu sơn lập tức sẽ có quang mang nghìn vạn trượng, hai đại thánh địa lập tức giải phong, khắp đất trời, tất cả cường giả sơn hải thứ chín đều phải tới bái lễ!

- Đây không phải Lý chủ, nhưng quả thực chính là giọng của Lý chủ, điều này là do đâu!

- Giọng nói này có gì đó không đúng... hình như hơi yếu ớt một chút?

Bảy vị chí tôn vào lúc này đều vô cùng kinh hãi.

Trong lúc tất cả mọi người bên ngoài đang kinh hãi, trong tầng tám mươi Yêu Tiên Tháp lúc này đang tan vỡ, Mạnh Hạo ngồi xếp bằng trên người Kháo Sơn Lão Tổ, phía trước hắn, có một ấn ký màu tím đang lấp lánh ánh sáng.

Ánh sáng chiếu ra, thế giới tan vỡ xung quanh dường như bị đình chỉ, không hề lay động.

Giọng nói vang động bên ngoài kia, lúc này cũng đang vang lên xung quanh Mạnh Hạo, nguồn gốc... Chính là từ ấn ký màu tím trước mặt hắn này.

Đạo pháp trước mười, không cần cảm ngộ, cái cần là cơ duyên, sau khi thu được nếu bản thân có duyên, tự nhiên có thể hóa thành đạo pháp chi chủng, còn nếu vô duyên, không thể cưỡng cầu.

Mạnh Hạo im lặng, tay phải từ từ giơ lên, khoảnh khắc tiếp xúc với ấn ký kia, thân thể hắn đột nhiên run lên, ấn ký màu tím thuận theo ngón tay hắn, tan vào trong cơ thể. Khi nó ảo hóa ra trong đầu, dường như hắn nhìn thấy một cảnh hư ảo.

Trong hư ảo này, hắn nhìn thấy một bóng người mơ hồ, tay phải giơ lên, giống như vén lên một tầng trời, rồi lại vung tay, bầu trời chia làm đôi, giống như là tầng trời thứ hai.

Cho đến cuối cùng, trời có chín tầng, chín tầng trời tan vỡ, vạn vật tang thương.

- Ngươi và pháp này có duyên, vậy tặng đạo này cho ngươi... có thể hỗ trợ phố hợp với Khô Viêm Yêu Pháp ... Ta đã đợi rất lâu rồi, có lẽ chính là đợi ngươi? Tới đi. Đi qua tầng thứ chín mươi chín, đi qua tam sơn, lưỡng địa, nếu ngươi có thể đi tới trước mặt ta... Nếu có thể được ta chấp nhận, ngươi... Sẽ là truyền nhân của ta.

Khi Mạnh Hạo mở mắt ra, bên tai hắn như còn sót lại giọng nói lúc trước, đôi mắt Mạnh Hạo có phần mù mịt, nhưng rất nhanh lại đã trong sáng.

Trong đầu hắn, lúc này ấn ký màu tím kia, lại hóa thành một mầm mống đại đạo. Nhưng vẫn còn ngắc ngứ, cần Mạnh Hạo không ngừng minh ngộ, mới có thể thi triển ra.

Tiếp đó Mạnh Hạo mở mắt ra, thế giới trước mắt hắn, không còn đứng yên, lập tức bắt đầu tan vỡ, theo thế giới tan vỡ, tầng thứ tám mươi mốt đã giáng xuống.

- Giọng nói lúc trước... Ngữ khí có phần không đúng. Thân phận khác biệt, ngữ khí cũng không giống nhau, y ... Là ai?

Trong mắt Mạnh Hạo thoáng nét nghi hoặc. Hít sâu một hơi, nhìn túi trữ

vật Kha Vân Hải đưa hắn, yêu thạch, phù văn và pháp bảo bên trong, đã không còn dư nhiều, nhưng hai đạo pháp hắn muốn thu được, hiện giờ vẫn chưa xuất hiện.

- Cửu Thiên Bảo Thân Ấn, còn bí pháp Nhục Thân Thành Thánh...

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, không hề chần chừ vỗ lên Kháo Sơn Lão Tổ, trong sự ấm ức của lão ô quy, gào thét bay lên, lao thẳng vào tầng thứ tám mươi mốt.

Vừa mới bước vào, xung quanh lập tức ầm ầm nổ vang, vòng bảo vệ xung quanh Mạnh Hạo, từng bó lớn phù văn và pháp bảo, không ngừng ném ra, Kháo Sơn Lão Tổ lại liên tục gầm lên, không ngừng né tránh, dọc đường nổ vang.

Tầng tám mươi mốt, tám mươi hai...

Mạnh Hạo xung kích, chính là mạnh mẽ tiến lên, dùng pháp bảo phù văn của Kha Vân Hải giao cho hắn, mạnh mẽ xông qua ải. Hắn không ngừng tiến lên, đệ tử Yêu Tiên Tông bên ngoài, cũng không ngừng hít thở gấp lên, vì bọn họ không thể không thừa nhận, lúc này... Mạnh Hạo đã sắp lên đến đỉnh rồi!

Tám mươi ba!

Tám mươi tư!

Tám mươi lăm!

Bảo quang từ trong thân tháp chiếu ra, rọi sáng bốn phía, khi Mạnh Hạo bước vào tầng tám mươi bảy, cả tầng toàn bộ là ánh sáng pháp bảo, yêu thạch tiêu hao càng nhiều, phù văn ném ra hàng loạt, pháp bảo của hắn cũng tan vỡ quá nửa.

Dùng phương pháp cực kỳ gian nan, cũng ngang với bất chấp cái giá phải trả, cuối cùng mạnh mẽ lên đến tầng tám mươi chín.

Vừa bước vào tầng tám mươi chín, thế giới xung quanh lập tức thay đổi, xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, đột nhiên hóa thành một chiến trường cổ xưa, khắp nơi xung quanh, vô số tu sĩ đang hỗn chiến.

Trong chiến trường này, Mạnh Hạo vừa xuất hiện, đạo pháp đến từ vô số tu sĩ xung quanh lập tức ầm ầm đánh tới, màn sáng bên ngoài Mạnh Hạo trong khoảnh khắc như sắp tan vỡ.

Ở nơi này, Mạnh Hạo gặp phải sự khó khăn chưa từng có, trời đất ầm vang, hắn chỉ có thể ném ra từng tấm từng tấm phù văn, chỉ có thể khiến từng cái từng cái pháp bảo tan vỡ.

Nhưng ở tầng tám mươi chín này vẫn vô cùng khó khăn.

Nơi hắn đang đứng, chính là trung tâm của chiến trường này, không nhìn thấy tận cùng, như bị bao vây tầng tầng lớp lớp. Nơi này, căn bản không phải là nơi hắn có thể tới. Cho dù là có phù văn và pháp bảo mà Kha Vân Hải luyện chế bằng cả sinh mệnh, Mạnh Hạo vẫn khó mà tiến bước ở nơi này.

Mạnh Hạo dường như bị vùi lấp trong vô số tu sĩ, hằng hà sa số thần thông.

Sắc mặt hắn dần dần tái nhợt, Kháo Sơn Lão Tổ cũng đang hấp hối, cũng không có gì căm hận với Mạnh Hạo, mà dọc đường chinh chiến, cũng dần dần tồn tại một chút tình cảm.

- Nhiều nhất có thể kiên trì hai mươi nhịp thở...

Sắc mặt Mạnh Hạo thay đổi, yêu thạch và phù văn, rồi cả pháp bảo cũng sắp tiêu hao hết rồi, hiện giờ chỉ sau hai mươi nhịp thở nữa, hắn sẽ hoàn

toàn không còn bất cứ chống cự gì, sẽ bị thất bại truyền tống ra.

- Lẽ nào thực sự phải đợi cơ hội thứ hai...

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn không cần có cơ hội thứ hai, hắn muốn một lần thu được, bởi vì một khi tiến vào lần thứ hai, có nghĩa là Kha Vân Hải lại phải luyện chế pháp bảo cho hắn một lần nữa. Đây là điều Mạnh Hạo không muốn nhìn thấy.

Vào khoảnh khắc sinh tử, đệ tử Yêu Tiên Tông bên ngoài cũng đều ngóng trông không chớp mắt, bọn họ có đủ loại tâm tư, nhưng những tu sĩ đến từ vùng đất Nam Thiên lúc này, đại đa số lại vô cùng khát vọng Mạnh Hạo thất bại.

Bọn họ kỳ vọng Mạnh Hạo dừng bước ở nơi này. Đây là tâm trạng không ăn được thì đạp đổ, theo tâm trạng của bọn họ, như thực sự có hiệu quả nhất định, Mạnh Hạo ở tầng thứ tám mươi chín, đã hao phí nửa canh giờ.

Thậm chí ánh sáng xung quanh hắn, trong mắt mọi người, cũng đã bắt đầu co rút, bắt đầu ảm đạm. Cảnh tượng này, lập tức khiến những tu sĩ của vùng đất Nam Thiên phấn khởi.

- Hắn sắp thất bại rồi! Ha ha, tà môn ngoại đạo, cuối cùng cũng không thể thắng chính, hắn nhất định không thể vượt qua cửa ải này!

- Trời đất mênh mang, gió thổi cuồn cuộn, tu sĩ chúng ta, cần phải tự mình nỗ lực, há có thể dựa vào ngoại lực? Người này hôm nay như vậy, thắng mà không võ, nhất định sẽ bại!

Một trong số mấy tộc nhân của Quý Gia - Đông Thổ, bình thường đều vô cùng tự hào với dòng họ của mình, hiện giờ dường như đã quên mất chuyện này, kiêu ngạo mở miệng.

Theo mọi người không ngừng ngóng trông, không ngừng kỳ vọng, nhìn

thấy ánh sáng quanh người Mạnh Hạo ngày càng ảm đạm, phạm vi ngày càng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 901: Việc gì phải vậy

Hoặc là nói, ông ... Chính là chí tôn, tay phải ấn xuống mặt đất, mặt đất lập tức ầm vang, tầng tầng nứt vỡ, sau đó sụp đổ, cắn nuốt tất cả.

- Cửa này đã qua rồi.

Kha Vân Hải đưa tay lên, cả thế giới lập tức tan nát, tất cả sinh mệnh trong chiến trường hoàn toàn diệt vong, một khe sâu khổng lồ không ngừng lan rộng trên mặt đất, cho đến nơi sâu nhất, dường như xuất hiện một cỗ quan tài.

Khoảnh khắc Mạnh Hạo nhìn thấy cỗ quan tài này, đột nhiên cảm thấy giật mình. Hắn nhìn thấy trên quan tài, có khắc chín con bươm bướm.

- Trong truyền thuyết, trong thái cổ giới, có một cỗ quan tài, rất lâu về trước đã xuất hiện, không ai biết được bên trong nó chôn ai, cũng không ai biết được lai lịch của nó.

Kha Vân Hải hờ hững nói, cả thế giới biến mất, đồng thời, một đạo ấn ký bay ra từ trong cửa thứ chín mươi vừa tan vỡ này, lơ lửng phía trước người Kha Vân Hải.

Kha Vân Hải vừa nhìn thấy, liền nở nụ cười, quay người vung tay áp lên, ấn ký này liền lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Dung hợp ấn này, vi phụ thủ hộ cho con.

Ấn ký vừa tiếp xúc với mi tâm Mạnh Hạo, lập tức biến mất, thân thể Mạnh Hạo run lên, trong đầu hắn giây phút này đột nhiên xuất hiện năm chữ lớn.

Cửu Thiên Bảo Thân Ấn!

Chính là đạo pháp trước mười chuyên để luyện thể mà Mạnh Hạo muốn thu được.

Ấn này đảo một vòng trong đầu Mạnh Hạo, đột nhiên xuất hiện lực bài xích, như đạo pháp này, không có duyên với Mạnh Hạo, cho nên không thể minh ngộ, hóa thành hạt giống đại đạo.

Nhìn thấy đạo pháp trong đầu mơ hồ đi, Mạnh Hạo giật mình, nhưng ngay lúc này, một bàn tay ấm áp đã đặt lên vai hắn.

- Không cần lo lắng, vi phụ giúp con hàng phục pháp này!

Giọng Kha Vân Hải ôn hòa, truyền vào trong lòng Mạnh Hạo, lập tức khiến hắn bình tĩnh lại, đồng thời, một cỗ uy áp không thể hình dung, lập tức bộc phát từ trên người Kha Vân Hải. Khi uy áp này giáng xuống, Mạnh Hạo không việc gì, nhưng ấn ký trong đầu Mạnh Hạo lập tức run lên, như đang giãy dụa không cam lòng.

Nhưng sự giãy dụa này, sau khi Kha Vân Hải hừ lạnh một tiếng, lập tức tan vỡ, chia thành từng mảnh nhỏ. Ấn ký như mất đi ý thức, lưu lại trong đầu Mạnh Hạo, dần dần dung hợp, hóa thành một hạt giống đại đạo ảm đạm.

- Ta đã xóa đi đạo ý của nó, tuy đạo ý mất đi, không hợp với thần hồn của con, không thể để con lập tức tu hành, nhưng nó đã kiên quyết không tôn kính con, chỉ có thể diệt sát.

- Đi thôi, chúng ta đi tầng tiếp theo.

Kha Vân Hải mỉm cười, nhìn Mạnh Hạo một cái, quay người đi về phía trước, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tiếp bước theo sau.

Hai người đi qua tầng chín mươi mốt, chín mươi hai, chín mươi ba...

Dọc đường đi, Mạnh Hạo không hề ra tay, toàn bộ đều là Kha Vân Hải ra tay, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ vung tay là trời đất tan nát, cảnh tượng này khiến Mạnh Hạo không ngừng chấn động.

Hắn còn như vậy, đừng nói tới ngoại giới giờ phút này.

Đệ tử Yêu Tiên Tông bên ngoài, ai nấy tận mắt nhìn thấy, Kha Vân Hải ở bên ngoài Yêu Tháp, ấn lên thân tháp, nhắm mắt nhập định. Mà ngay khi ông nhập định, ở tầng thứ tám mươi kia, đột nhiên xuất hiện điểm sáng thứ hai.

Ngoài Mạnh Hạo ra, điểm sáng thứ hai quá là kinh người. Nếu gọi nó là điểm sáng, không bằng gọi nó là một vầng mặt trời thì hợp lý hơn!

- Đó là... Đó không phải là Vân Hải chí tôn sao? Đây... Nếu thực sự là ngài, vậy cũng quá... Quá...

- Đó chính là Vân Hải chí tôn...

Mọi người xung quanh lập tức hoàn toàn sững sờ, bọn họ không thể nào tưởng tượng được, ăn gian ... Thì ra cũng có thể làm đến mức độ kinh thiên động địa như vậy.

Mặt trời này, vừa xuất hiện ở tầng thứ tám mươi chín, lập tức khiến tầng này tan vỡ, rồi dẫn theo Mạnh Hạo, đi tầng thứ chín mươi, trong đó mấy nhịp thở, ánh sáng ngập trời, trực tiếp thông qua tầng thứ chín mươi.

Ngay giờ phút này, trên bầu trời rơi xuống từng đóa bảo hoa, những đóa hoa này lơ lửng xung quanh yêu tháp, cuối cùng ngưng tụ thành một bông sen khổng lồ.

Cảnh tượng này, lập tức có không ít người lập tức nhận ra, chính là đạo

pháp luyện thể duy nhất, trong số những đạo pháp trước mười, không tính những bí thuật, Cửu Thiên Bảo Thân Ấn!

Cảm giác ghen ghét mạnh mẽ xuất hiện vừa trong lòng mọi người, đột nhiên, đóa hoa chấn động, xuất hiện bộ dạng bất ổn, tức thời tất cả mọi người nhìn thấy, trong lòng đều kích động.

- Không tương thích, đây là không tương thích. Ha ha, Kha Cửu Tư không thể minh ngộ đạo pháp này!

- Thiên ý, đây chính là thiên ý!

Ngay khi ai nấy đều đang kích động, đột nhiên uy áp của Kha Vân Hải tràn ra, khi mọi người trợn tròn đôi mắt, thì đóa hoa bất ổn kia, dưới uy áp của chí tôn, hoàn toàn bị xóa bỏ ý thức, mạnh mẽ dung hợp.

Cảnh tượng này, lập tức khiến tất cả đệ tử Yêu Tiên Tông trợn tròn mắt, những người mở miệng trước đó, lúc này vô cùng không cam lòng.

Ai nấy vẻ mặt cổ quái, lúc này trong đầu mọi người, gần như đều hiện ra cùng một câu nói.

- Chết tiệt, hắn không phải là chỉ có một người cha tốt thôi sao!

Tiếp đó, lại có một số người, trong đầu xuất hiện câu nói thứ hai.

- Tại sao ta lại không có một người cha chí tôn như vậy...

Bọn họ đã không còn sức kêu cái gì không công bằng, Kha Vân Hải ra tay, phá tan tất cả, còn có thể để người khác nói gì, người ta cha con cùng chiến...

Phương gia cũng được, Quý gia cũng xong, tất cả mọi người đến từ Đông Thổ, Bắc Địa, Nam Vực, Mặc Thổ, lúc này đều ngẩn ngơ, ngơ

ngẩn nhìn yêu tháp trên bầu trời.

Nhìn Kha Vân Hải dùng thân phận chí tôn, dẫn theo Kha Cửu Tư vượt quan.

Phương Du chớp chớp mắt, trong lòng có phần bất an.

- Không thể để cha ta biết chuyện này...

Chỉ Hương trợn mắt, hít vào một hơi, cho dù là nàng, hiện giờ cũng vô cùng ghen ghét với Mạnh Hạo.

Mọi người trong lòng phức tạp, trợn mắt nhìn vầng mặt trời dẫn theo điểm sáng trong yêu tháp xông qua các tầng, chín mươi bốn, chín mươi năm, chín mươi sáu...

Cho đến tầng thứ chín mươi chín!

Tất cả đệ tử Yêu Tiên Tông nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều hít thở gấp gáp, dường như quên đi tất cả mọi chuyện, trong mắt chỉ còn có tầng Yêu Tiên Tháp cao nhất kia.

Trong tầng chín mươi chín, nằm ngoài dự đoán của Mạnh Hạo, nơi này, không có bất cứ một nguy hiểm nào xuất hiện, không phải là chiến trường, chỉ là một sơn cốc, trong cốc có một cái hồ, bên cạnh hồ có một gian phòng, bên ngoài gian phòng, có một ông lão ngồi đó.

Ông lão đang buông câu, không hề nhìn tới Mạnh Hạo và Kha Vân Hải đang đi tới.

Mạnh Hạo không nói gì, đi theo phía sau Kha Vân Hải, Kha Vân Hải yên lặng, đứng ở bên cạnh ông lão, cũng không hề nói gì.

Rất lâu sau, ông lão từ từ cất lời.

- Điều này không hợp quy củ.

- Tuổi thọ của ta không còn bao lâu.

Kha Vân Hải hờ hững nói, Mạnh Hạo nghe vậy, cảm thấy run lên.

- Kiểu này không hợp quy củ.

Ông lão hơi khựng lại, thở dài nhè nhẹ.

- Kha mỗ bỏ ra cho Yêu Tiên Tông, không hề nghi ngờ mệnh lệnh của Lý chủ, còn chưa đủ sao.

Kha Vân Hải ngẩng đầu, nhìn thế giới xa xa.

Ông lão im lặng, hồi lâu sau thở dài một tiếng, tay phải chộp vào hư không, trong lòng bàn tay ông ta lập tức xuất hiện một ấn ký, ấn ký này do vô số phù văn kết hợp, có một loại vẻ đẹp tàn khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 902: Đời này cũng được.

- Nhục Thân Thành Thánh, đây là bí thuật, không phải đạo pháp.

Ông lão nói, nhìn về phía Mạnh Hạo, chỉ một cái nhìn, Mạnh Hạo lập tức run lên, cái nhìn này, dường như nhìn thấu hoàn toàn bản thân.

- Thú vị.

Đôi mắt ông lão nheo lại, từ từ nói, tay phải vung lên, ấn ký này bay thẳng về phía Mạnh Hạo, dung nhập vào mi tâm hắn.

- Thuật này khó mà phỏng theo, nhưng ngươi đã được lão phu thừa nhận, sau khi ngươi rời đi, nếu lão phu vẫn còn, bí thuật vẫn có thể mở ra đầy đủ. Nếu lão phu đã mất...

Ông lão lắc đầu, không nói tiếp nữa.

Còn Kha Vân Hải, cũng không có bất cứ nghi vấn nào với lời nói của đối phương, quay người dẫn theo Mạnh Hạo từng bước rời đi.

Mãi đến khi hai người đi khỏi, ông lão mới ngẩng đầu, một lần nữa nhìn về phía Mạnh Hạo rời đi, trong mắt có vẻ minh ngộ, lại có cảm khái.

- Vân Hải, nếu ngươi đã biết cả, thì việc gì phải vậy...

Kha Vân Hải đi ở phía trước, Mạnh Hạo đi theo sau, hai người đi ra khỏi sơn cốc, hướng về hư vô xa xôi, từng bước đi tới.

Mạnh Hạo có phần thấp thỏm, với tính cách, định lực của hắn, lẽ ra không nên như vậy. Dù sao nơi này tất cả đều là hư ảo, hắn cũng không lừa gạt Kha Vân Hải, hắn không cần phải thấp thỏm.

Nhưng hắn vẫn cứ thấp thỏm, hắn sợ mất đi thân phận này, nếu lúc ban đầu, hắn là vì tạo hóa, thì hiện giờ, sau khi có được tạo hóa, hắn đáng ra không nên thấp thỏm nữa.

Nhưng hắn, vẫn còn thấp thỏm, hắn sợ mình tỉnh lại khỏi giấc mộng này, sợ đối phương sau khi biết được bản thân không phải Kha Cửu Tư, lúc quay lại, không để hắn tiếp tục chìm đắm trong ánh mắt cưng chiều kia nữa.

Loại cảm giác một giây trước con có thể gọi người là phụ thân, nhưng một giây sau, con lại không thể cất lời, chính là nguồn gốc sự thấp thỏm lúc này của Mạnh Hạo.

Hắn sợ mất đi, vì hắn đã có được.

Đây là tình cha. Trong ký ức của Mạnh Hạo, tình cha đã mơ hồ, trong đoạn thời gian hư ảo này, lại khiến hắn một lần nữa hoảng hốt, quên đi bản thân không phải Kha Cửu Tư.

- Cha...

Trong lòng Mạnh Hạo đau khổ, nhìn về Kha Vân Hải đang đi phía trước, như Kha Vân Hải và hắn càng ngày càng xa, thì thào nói.

Kha Vân Hải hơi dừng bước, lúc quay lại, ánh mắt mỉm cười, còn có phần cưng chiều, vẫn như cũ, nhẹ nhàng xoa đầu Mạnh Hạo.

- Đừng suy nghĩ vẩn vơ.

Mạnh Hạo kinh ngạc nhìn Kha Vân Hải, trong mắt hắn hơi ướt át. Giờ phút này, hắn không muốn suy đoán liệu đối phương có biết được đáp án và chân tướng thực sự không, hắn không muốn suy nghĩ tất cả, hắn chỉ nghĩ có một điều.

Nếu thực sự có duyên phận, để chúng ta trở thành cha con ở nơi này, vậy ở nơi này, con là con của người.

Nếu thế giới hư ảo này, có thể coi như kiếp trước của con, vậy ở nơi này, người chính là phụ thân kiếp trước của con.

Nếu như đã định sẵn sau khi rời khỏi viễn cổ hư ảo này, từ đây người không còn là cha của con nữa. Vậy thì đoạn tình cảm cha con này, ở nơi này, trong viễn cổ hư ảo này, để con... Cả đời đều không quên đi.

Người, là phụ thân của con.

Con, là con của người.

Mạnh Hạo gật mạnh đầu.

Kha Vân Hải mỉm cười vỗ vai Mạnh Hạo, dẫn hắn lắc mình một cái, hai người liền biến mất trong tầng thứ chín mươi chín này, xuất hiện ở bên ngoài Yêu Tiên Tháp.

Khoảnh khắc bọn họ xuất hiện, trong Yêu Tiên Tông, tất cả đệ tử đều lập tức đưa mắt nhìn, trong mắt có ngưỡng mộ, có ghen ghét, có phức tạp, cũng có bất đắc dĩ.

Kha Vân Hải và Mạnh Hạo đi ra, Yêu Tiên Tháp lập tức ầm vang, từ từ thu nhỏ lại, hóa thành một tia sáng, trở về trong khe hở trên bầu trời. Đồng thời, cái khe kia khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ trong nháy mắt, trên bầu trời đã không còn khe hở nào.

Chỉ có...

Một cái thang bán trong suốt, không biết từ lúc nào từ trên trời hạ xuống, cuối cùng lơ lửng trên khe nứt giữa núi thứ ba và núi thứ tư trong Yêu

Tiên Tông.

Ánh sáng của cái thang này không tiêu tán, giống như lưu chuyển ở bên trong. Nó thông lên trời, hướng thẳng đến hư vô, nếu nhìn cẩn thận, có thể mơ hồ nhìn ra, ở tận cùng của nó, có một vòng xoáy khổng lồ.

Cái thang này, Mạnh Hạo nhìn thấy liền ngây ra, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra, mọi người của Yêu Tiên Tông xung quanh, không hề có biểu hiện gì với sự xuất hiện của cái thang này, dường như... Không nhìn thấy!

Nhưng khi ánh mắt Mạnh Hạo quét qua đám người một lượt, hắn đột nhiên nhìn thấy Quý Tiếu Tiếu, thậm chí từ biểu hiện của Quý Tiếu Tiếu, đoán được nàng, cũng nhìn thấy chiếc thang.

- Lẽ nào, cái thang này chỉ có người từ bên ngoài tới mới có thể nhìn thấy?

Trong đầu Mạnh Hạo xuất hiện suy nghĩ, lúc này trong những đệ tử Yêu Tiên Tông xung quanh, những tu sĩ đến từ vùng đất Nam Thiên, ai nấy cùng lúc Mạnh Hạo xuất hiện đều tự mình tránh né.

Bọn họ không thể không tránh, không thể không né, tuy rằng trước đó bọn họ vô cùng đố kỵ, nhưng lúc này dù sao cũng vẫn còn trong thế giới viễn cổ hư ảo. Ở nơi này, đi đấu với Mạnh Hạo thân là Kha Cửu Tư, cho dù họ có một trăm cái mạng cũng không đủ.

Chỉ có thể né tránh, chỉ có thể cẩn thận, một khi bại lộ thân phận, sẽ phải đối mặt với nguy cơ sinh tử, ngược lại Mạnh Hạo ở nơi này, căn bản không sợ bại lộ.

Bởi vì... Người của vùng đất Nam Thiên ở đây, không ai có thể sinh ra uy hiếp về thân phận đối với hắn.

Nhưng lúc này, cho dù bọn họ tự mình né tránh, nhưng lại đều nhìn thấy cái thang hạ xuống từ trên thiên không trên khe núi kia. Khoảnh khắc nhìn thấy cái thang, mọi người đều chấn động tâm thần.

- Đây là...

Người thanh niên đến từ di mạch Đế tộc ở Bắc Địa lúc này đã một lần nữa còng lưng xuống, nhưng y lại hít thở gấp gáp, đôi mắt xuất hiện tinh mang.

- Lẽ nào là...

Đôi mắt Phương Du nheo lại, hơi trầm ngâm, lập tức mở to mắt.

- Mấu chốt mở ra cảnh giới thứ ba!

Chỉ Hương ở xa xa lúc này cũng hít thở dồn dập, siết chặt nắm tay, trong mắt đầy kích động.

Ở xa hơn nữa, Hô Diên Lão Tổ vốn rời đi từ sớm lúc này cũng kích động.

Trong lúc mọi người đều có tâm tư riêng, Kha Vân Hải dẫn Mạnh Hạo rời đi, đợt sóng gió Yêu Tiên Tháp này, cứ thế tiêu tan. Trừ một số người có hạn thu được một số đạo pháp có hạn ra, Yêu Tiên Tháp được đặc biệt mở ra cho Mạnh Hạo này, cuối cùng cũng xác định chỉ có một mình hắn ở bên trong, thu được cơ duyên khó mà hình dung.

Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo, Cửu Trùng Thiên Băng, Cửu Thiên Bảo Thân Ấn, còn có bí pháp Nhục Thân Thành Thánh cuối cùng, tất cả, đều là thu hoạch kinh người của Mạnh Hạo.

Càng không nói đến Kháo Sơn Lão Tổ ở trong đó, còn rất nhiều chuyện vụn vặt, đối với Mạnh Hạo mà nói, lần đi Yêu Tiên Tháp này, có thể nói

là cơ duyên trời cho với hắn.

Không hề dừng lại ở nơi này, sau khi trở về núi thứ tư, Mạnh Hạo lập tức về động phủ. Hứa Thanh đang ngồi nhập định, xung quanh phát quang, trên mặt nở nụ cười, như đang chìm đắm trong minh ngộ đạo pháp.

Mạnh Hạo không quấy rầy Hứa Thanh, sau khi ngồi xuống, cảm nhận được bốn hạt giống đạo pháp tồn tại trong cơ thể.

o vô số phù văn kết hợp, có một loại vẻ đẹp tàn khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 903: Chuyện xưa.

Cái toàn thân như ngọn lửa, chính là Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo!

Còn có Cửu Trùng Thiên Băng, rồi còn Cửu Thiên Bảo Thân Ấn, cuối cùng là... Bí thuật Nhục Thân Thành Thánh. Thuật này hiện giờ ở trong đầu Mạnh Hạo, ảm đạm không chút ánh sáng, có thể nhìn thấy, nhưng căn bản không thể cảm nhận được.

Mà ba đạo pháp khác, Mạnh Hạo có dự cảm, một khi không ngừng minh ngộ, hắn sẽ có thể thi triển chúng ra, cho dù là rời khỏi thế giới viễn cổ hư ảo này, cũng sẽ không quên đi.

Nghĩ đến đây, Mạnh Hạo cảm thấy phấn chấn, trừ đó ra, hắn còn có một thu hoạch, đó chính là... Thôn Sơn Quyết!

Thuật này, hiện giờ Mạnh Hạo gần như đã hoàn toàn nắm giữ. Tuy chỉ là tầng thứ nhất, nhưng dựa theo giới thiệu, một khi tu hành xong tầng thứ nhất, có thể biến thân thể thành núi non.

Từ đó, có thể khiến thân thể mạnh thêm một bậc.

- Khi đạt cực hạn, có thể rút ra sơn hồn, hóa ra sơn ý, từ đó nghìn vạn núi non giáng xuống!

Trong mắt Mạnh Hạo lộ vẻ hài lòng, chuyến đi Yêu Tiên Tháp lần này, có thể nói đã khiến cơ duyên của hắn đạt đến cực hạn.

Còn về những thủ đoạn nho nhỏ như thuật pháp cấm chế, hắn cũng thu hoạch không ít, hiện giờ đều nằm trong đầu. Chỉ là nếu không thể minh ngộ, vậy sau khi rời khỏi thế giới này, sẽ tự biến mất.

Mà Mạnh Hạo cũng thử lạc ấn những thứ đó lên ngọc giản, nhưng không thể nào làm được, chỉ có thể bỏ qua.

- Sơn Hải Kinh... Chắc là không thể lấy được.

Đôi mắt Mạnh Hạo xuất hiện tinh mang, sau một chút trầm ngâm, bỏ qua đáp án này, nhưng trong đầu hắn, vẫn luôn nghe được âm thanh ở tầng thứ tám mươi kia.

Thời gian trôi đi, đã qua nửa tháng. Nửa tháng này, Mạnh Hạo vẫn luôn ngồi trong động phủ, minh ngộ đạo pháp, dần dần ổn định lại một số thuật pháp trong đầu.

Hứa Thanh cũng thức tỉnh mấy lần, hai người nhìn nhau cười, biết được thời gian ngắn ngủi, lúc này cần khẩn trương cảm ngộ đạo pháp, nên không có quá nhiều thời gian trao đổi.

Cho đến sáng sớm một ngày, Mạnh Hạo ngồi ngoài động phủ, quan sát núi thứ tư, minh ngộ Thôn Sơn Quyết, dần dần lạc ấn vào trong đầu, thậm chí tầng thứ nhất của hắn, cũng sắp tu thành, thì có một người nằm ngoài dự đoán của hắn, đến.

Người này là một nữ đệ tử hạch tâm trên một sơn phong khác, dung nhan xinh đẹp, đôi mắt vô cùng linh động, thân thể thướt tha động lòng người, đi tới xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, dẫn tới sự chú ý của không ít đệ tử của núi thứ tư.

- Cửu Tư ca ca, tiểu muội có chút vấn đề về tu đạo, có thể nhờ Cửu Tư ca ca giải đáp được không.

Trong sự chú ý của các đệ tử trên núi thứ tư, cô gái này đỏ mặt. Dường như sự e dè bản năng bị dũng khí trào dâng đánh bại, ở trước mặt Mạnh Hạo, ngượng ngùng xấu hổ nói cực kỳ nhỏ.

Dung nhan này, giọng nói này, lập tức hình thành sự dụ dỗ kinh người, đủ để khiến người ta nhìn thấy lập tức động lòng. Lúc này những đệ tử núi thứ tư quan sát nơi này, đều coi nàng như người trời vậy.

Dung nhan tuyệt mỹ, thân thể hoàn mỹ, làn da vô cùng mịn màng, còn cả vẻ ngoài trong sáng mang theo chút cám dỗ kia, tất cả đều đưa sự hình dung về cô gái này đến với từ, vưu vật.

- Không có thời gian.

Mạnh Hạo vừa nhìn là đã nhận ra cô gái này là ai, nghe được lời nói của đối phương, Mạnh Hạo cảm thấy nổi hết da gà lên.

- Vậy ở nơi này cũng được...

Cô gái cắn môi, có vẻ vô cùng đáng thương, dường như vừa bị đả kích, nhưng vì cố chấp, lại cố lại lấy dũng khí, bộ dạng động lòng người đó, nhưng khiến người ta cảm thấy từ chối nàng là một loại tội lỗi.

Mạnh Hạo đang muốn từ chối, lại nhìn thấy một tia bất thiện trong ánh mắt cô gái, vì thế ho khan một tiếng, đứng dậy, đi về phía trước.

Cô gái này, chính là Chỉ Hương, nàng cúi thấp đầu, đi theo sau lưng Mạnh Hạo, theo Mạnh Hạo đi về phía xa trong sự ao ước, hâm mộ của đệ tử của núi thứ tư.

Trên đường đi, tất cả đệ tử Yêu Tiên Tông nhìn thấy hai người họ, đều trợn tròn mắt, trong lòng tức giận.

- Lại một nữ đệ tử như vậy, rơi vào trong tay của hắn rồi!

- Chết tiệt, người thứ mấy rồi, lúc nào loại chuyện như thế này có thể đến phiên ta.

Hai người đi tới gần núi thứ hai, Mạnh Hạo có hơi mất kiên nhẫn nhìn Chỉ Hương một cái.

- Nói đi, giúp ngươi như thế nào.

- Sảng khoái, ngươi cũng coi như đàn ông, biết chịu trách nhiệm với người ta. Nhưng ta càng tò mò, ngươi ở trong tầng tám mươi đã gặp được cái gì, lại có thể khiến Lý chủ mở lời thưởng đạo pháp!

Chỉ Hương mỉm cười nói, lúc nói câu cuối cùng, nhìn có vẻ nàng đang cười, nhưng ánh mắt lại cẩn thận.

Mạnh Hạo nghe được, đôi mắt liền nheo lại, lúc nhìn về phía Chỉ Hương, trong lòng hắn rung động.

- Đó là... Giọng của Lý chủ?

Trong lòng Mạnh Hạo thầm suy tư, nhưng vẻ mặt không hề thay đổi, mà như cười như không liếc nhìn Chỉ Hương.

Chỉ Hương trừng mắt, nhìn bộ dạng của Mạnh Hạo, thực sự không đoán được tâm tư của Mạnh Hạo, trong lòng thầm mắng gian trá.

- Ngươi đã không muốn nói, vậy thì thôi đi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Dựa theo ước định ban đầu của chúng ta, ngươi phải giúp ta một tay.

Chỉ Hương nhìn về phía Mạnh Hạo, đôi mắt tinh ranh lấp lánh, mỉm cười mở miệng.

- Nếu xét cẩn thận, giữa chúng ta, trên thực tế cũng không có ước định gì thực sự. Nhưng nể mặt ngươi từng ra tay trong những năm này, chuyện nhỏ Mạnh mỗ có thể giúp, còn những chuyện khác, lực bất tòng tâm.

Mạnh Hạo mỉm cười, hờ hững nói.

- Ngươi đừng vội từ chối, giúp ta, đối với ngươi cũng có chỗ tốt, mà với tính cách cẩn thận của ngươi, chắc phải hiểu rõ toàn bộ, mới có thể quyết định.

Chỉ Hương có vẻ rất tự tin, bản thân sau khi nói xong những lời đã chuẩn bị, Mạnh Hạo sẽ không từ chối.

- Ta sẽ nói hết toàn bộ cho ngươi, sau đó ngươi sẽ tự quyết định, có giúp ta hay không, cũng không sao cả.

Lúc này có gió thổi tới, thổi mái tóc của Chỉ Hương, lất phất trước mặt nàng, khiến cho Chỉ Hương lúc này có một sự hấp dẫn khó nói.

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, không nói gì, hắn cũng muốn nghe xem, Chỉ Hương rốt cuộc tới đây là vì cái gì.

- Chúng ta gặp nhau ở Đạp Tiên Kiều, chiếc cầu đó do ai tạo ra, hắn là hiện giờ ngươi cũng biết rồi. Chính là ba vị Yêu Đế của Yêu Tiên Tông!

- Ba vị đại yêu này, lần lượt là Sương Thổ Yêu Đế, Khô Viêm Yêu Đế và Huyết San Yêu Đế, hiện giờ ngươi ngẩng đầu lên, là có thể nhìn thấy ba đại yêu thiên địa này. Bọn họ ở trong thế giới viễn cổ hư ảo, đang ngủ say.

Chỉ Hương nói ra lời kinh người, tay ngọc chỉ thẳng lên trời.

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, hắn không ngờ việc Chỉ Hương nói ra lại kinh người đến vậy, lúc này ngẩng đầu, nhìn lên ba ngọn yêu sơn treo ngược kia. Trước kia lần đầu hắn nhìn thấy ba ngọn yêu sơn này, trong lòng đã có dự đoán, lúc này nghe được lời Chỉ Hương nói, kết hợp với sự giải thích của bản thân, Mạnh Hạo lập tức xác định, về việc này, Chỉ Hương không hề nói dối!

Ba đại yêu trong Yêu Tiên Tông, làm ra Đạp Tiên Kiều, ba vị đại yêu thiên địa, một người trong đó chính là Sương Thổ Yêu Đế Hàn Sơn!

kết hợp, có một loại vẻ đẹp tàn khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 904: Chuyện xưa. (2)

Đôi mắt Mạnh Hạo nheo lại, nhìn ngọn núi băng sơn xa xôi kia, mơ hồ có loại cảm giác cách biệt thế gian, giống như tự mình phong ấn.

- Yêu Tiên Tông từng là đệ nhất đại tông của sơn hải thứ chín. Bởi vì trong tông, có Lý chủ, Yêu Tiên Tông là do Lý chủ sáng tạo ra!

- Đó là chủ nhân của sơn hải thứ chín trước cả Quý gia... Mà dưới trướng của ông, có hai chiến tướng chống trời, ba đại yêu hộ pháp! Một vị chiến tướng trong đó, chính là Quý gia sau này.

Chỉ Hương dửng dưng nói, lời nói khiến Mạnh Hạo vô cùng rung động.

Vẻ mặt Mạnh Hạo dần nghiêm túc lại, ánh mắt thu lại khỏi ba yêu sơn trên bầu trời, nhìn về phía Chỉ Hương. Hắn đột nhiên càng thêm tò mò với mục đích Chỉ Hương tới Yêu Tiên Tông này.

- Ta là đệ tử Yêu Tiên Tông, cho nên với những chuyện này cũng hiểu kha khá. Yêu Tiên Tông, có tứ trùng thiên, đệ nhất trùng thiên chính là bảy ngọn núi ở nơi này, đệ nhị trùng thiên là ba yêu sơn, đệ tam trùng thiên, là hai thánh địa... Mà đệ tứ trùng thiên, chính là... Chỗ của Lý chủ!

- Đây mới là Yêu Tiên Tông, từng là ... đệ nhất tông của sơn hải thứ chín!

Chỉ Hương nói tới đây, trong mắt xuất hiện ánh sáng kỳ dị, dường như mang theo sự tự hào.

- Cái gọi là hai thánh địa, chắc ngươi cũng có một chút dự đoán, chính là nơi ở của gia tộc của hai chiến tướng dưới tay Lý chủ, vì lập được đại công, nên được Lý chủ thưởng cho chữ thánh.

- Cho nên... Liền có thánh địa, hai đại thánh địa của sơn hải thứ chín!

- Hai thánh địa này, một cái họ Phương, một cái... Người đời sau không thể nói, nói sẽ gặp đại kiếp, chỉ có thể gọi nó là Quý!

Lời của Chỉ Hương, từng chữ lọt vào tai Mạnh Hạo, khiến Mạnh Hạo hoàn toàn chấn động. Hắn cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu ra những câu chuyện xưa cũ trong năm tháng viễn cổ!

Quý gia giành sơn hải thứ chín, trở thành người chủ mới, chuyện này trước đây Mạnh Hạo đã biết. Nhưng lúc này, khi hắn nghe được một gia tộc chiến tướng khác mang họ Phương, thì một lần nữa giật mình.

Hắn nghĩ tới Phương Du, nghĩ đến Phương gia ở Đông Thổ!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn mơ hồ cảm thấy, họ Phương này, chính là họ của chiến tướng thánh địa năm đó, hắn không ngờ được, Phương gia lại có lai lịch kinh người đến vậy!

- Hai gia tộc chiến tướng đều kinh người như vậy, ba yêu đế cũng kinh thiên đến thế, vậy thì... Lý chủ có thể từng ở trên cả bọn họ, thì còn khí phách đến mức nào!

Trong đầu Mạnh Hạo một lần nữa xuất hiện giọng nói vang vọng tâm thần khi ở tầng tám mươi.

- Sau khi Lý chủ thành đạo, quyết định không nắm giữ thiên mệnh nữa, trả lại thiên mệnh cho chúng sinh, khiến đạo cảnh không hiện ra trước mặt mọi người, sinh mệnh cuối cùng cũng có cực hạn, cho nên phong ấn đường qua lại, luôn không hề hiện thân, mà hai thánh địa, càng bị bức tự phong ấn!

- Ngay tiếp đó, ba yêu sơn cũng đều phong ấn!

Chỉ Hương tiếp tục nói chậm rãi.

- Mà sau khi Lý chủ ngã xuống, có người nói ông mất tích, có người nói ông chết trong chiến đấu, đủ loại truyền thuyết, vì thế mới có chiến tranh của hai thánh địa. Trận chiến tranh này, chấn động sơn hải thứ chín, cho đến cuối cùng... Trên đầu chữ Lý viết thêm một chữ Thiên, Quý gia thắng lợi!

- Yêu Tiên Tông cũng sụp đổ trong trận chiến tranh đó... Trận chiến này, Đạp Tiên Kiều tan vỡ, ba yêu sơn tan nát, ba vị đại yêu ngã xuống, Quý gia thành chủ, Phương gia rút khỏi sơn hà.

- Mà Yêu Tiên Tông, cũng chết hầu như không còn, chỉ có một số ít người chạy trốn được, tạo thành Yêu Tiên Tông như hiện giờ.

- Trận chiến đó, cả sơn hải thứ chín đầy gió tanh mưa máu... Ta chưa từng trải qua, nhưng ở trong điển tịch tông môn lại có miêu tả rõ ràng.

Chỉ Hương nói đến đây, liền dường lại không nói tiếp.

Mạnh Hạo im lặng, hít thở gấp gáp, trong lòng cuộn trào. Theo những tin tức hắn biết, hắn có thể đoán được, những lời Chỉ Hương nói tuy chưa chắc đã hoàn toàn là thật, nhưng ít nhất cũng có bảy tám phần là thật.

- Đây chính là câu chuyện của Yêu Tiên Tông!

- Mà trong Yêu Tiên Tông có hai truyền thừa, năm đó danh chấn sơn hải thứ chín, thứ nhất... Đương nhiên là Sơn Hải Kinh, trong truyền thuyết, Sơn Hải Kinh có chín quyển, được một quyển là có thể thành Sơn Hải Chủ!

- Năm đó, Lý chủ có được quyển thứ chín!

- Chỉ là Sơn Hải Kinh này, chỉ có một phương pháp có được là Lý chủ truyền thừa, mà sau khi Lý chủ ngã xuống, truyền thừa này tiêu tan, cho dù là Quý chủ hiện giờ, cũng chỉ nắm giữ được da lông mà thôi, không có được Sơn Hải Kinh thực sự.

- Cho nên, trong số chín đại sơn hải hiện giờ, trong số cửu chủ, Quý chủ yếu nhất!

- Mà một truyền thừa khác, hạn chế cực nhiều, người có đủ điều kiện, hiện giờ cực kỳ hiếm thấy. Còn ta... Thì có đủ điều kiện này, có thể ở nơi này thu được... Yêu Tiên Thể!

Chỉ Hương nhẹ nhàng nói, lúc nói ra ba chữ cuối cùng, ánh mắt nàng xuất hiện tia sáng kỳ dị.

Mạnh Hạo nghe đấy đây, đôi mắt lóe lên.

- Lúc đầu Lý chủ căn cứ theo thân thể bản thân ngưng tụ ra một loại thể chất tu hành, chính là Yêu Tiên Thể. Có được loại thân thể này, càng dễ tu hành yêu pháp, thậm chí phản phác quy chân, từ yêu hóa thần, trở thành thiên yêu chí cao vô thượng!

- Từ đó, cắn nuốt yêu khí của sơn hải thứ chín, phân chia tạo hóa với Quý gia!

- Chuyện này, không phải một mình ta có thể làm được. Sau lưng ta, vì lần cơ hội này, đã ngưng tụ lực lượng của mọi người trong Yêu Tiên Tông, cho nên ngươi lần này giúp ta, không chỉ là ta, mà cả Yêu Tiên Tông đều sẽ nhớ chuyện này.

- Vào lúc tất yếu, sau khi ngươi thành tiên, ở ngoại giới, chúng ta có thể che chở cho ngươi, thậm chí có thể mời ngươi gia nhập Yêu Tiên Tông!

Chỉ Hương nhìn Mạnh Hạo, nói ra từng chữ.

- Vì sao lại là ta.

Mạnh Hạo trầm ngâm một chút, nhìn về phía Chỉ Hương.

- Trong cảnh giới thứ hai, ta không cần ngươi trợ giúp nhiều lắm, nhưng trong cảnh giới thứ ba, nếu có sự trợ giúp của ngươi, có thể khiến độ chắc chắn thành công của ta tăng lên rất nhiều.

- Ta cũng không biết ngươi làm sao làm được, hay là ngươi có thể có được thân phận của Kha Cửu Tư, cũng gián tiếp nói lên ngươi và Yêu Tiên Tông vốn có duyên phận... Cho nên, ngươi mới có thể coi thường lực lượng nguyền rủa lúc ở trên Đạp Tiên Kiều!

- Lực lượng nguyền rủa, là oán khí mà người Yêu Tiên Tông năm đó tử vong lưu lại, oán khí với Lý chủ, với Quý chủ, với tất cả người sống. Oán khí này lắng đọng cả chín vạn năm, đã là nguyền rủa mạnh nhất.

- Trước nguyền rủa này, bất cứ người nào, vào lúc không có chỉ định, tiếp xúc với vật của Yêu Tiên Cổ Tông, quấy rầy vong hồn đều chắc chắn phải chết!

- Chỉ có lúc Yêu Tiên Cổ Tông mở ra, bước vào nơi này, mới có thể thu được tạo hóa, vì chỉ có lúc này, mới là lúc nguyền rủa yếu nhất.

- Nhưng... Một số khu vực hạch tâm, lực lượng nguyền rủa lại không giảm đi vì bất cứ chuyện gì, ta cần ngươi giúp ta... Với khả năng coi thường nguyền rủa của ngươi, giúp ta mở ra một con đường trong cảnh giới thứ ba!

- Cảnh giới thứ ba?

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên vẻ sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 905: Y nhất định...

Chỉ Hương cười nhạt một tiếng, không hề bất ngờ, mà nói như bình thường.

- Yêu Tiên Cổ Tông, hai cảnh giới trước nhất định sẽ xuất hiện, còn cảnh giới thứ ba phải dựa vào cơ duyên, muốn tiến vào cần phải gặp đúng cơ duyên. Hơn nữa mỗi lần chỉ cần có một người tiến vào, vậy có thể mở ra thông đạo, để tất cả mọi người trong cảnh giới thứ hai có thể thuận lợi tiến vào.

- Ví dụ sau khi ngươi xông qua Yêu Tiên Tháp, xuất hiện thang thông thiên mà chỉ có chúng ta có thể nhìn thấy, chính là cơ duyên, cũng là cửa vào cảnh giới thứ ba. Nhưng cửa vào này, mở ra vì ngươi, cho nên chỉ có ngươi mới có thể bước lên, tiến vào cảnh giới thứ ba.

- Ngươi vừa tiến vào cảnh giới thứ ba, nơi hư ảo này sẽ tiêu tan, tất cả mọi người đều cùng với ngươi, xuất hiện trong cảnh giới thứ ba.

Mạnh Hạo nghe vậy mỉm cười, không nói gì, nhưng Chỉ Hương vô cùng thông tuệ, lúc này cũng nở nụ cười.

- Ngươi yên tâm, ta không cần nhờ ngươi đi cảnh giới thứ ba, kẻ thực sự cần ngươi giúp, là những người khác tới từ vùng đất Nam Thiên kia. Còn Yêu Tiên Tông ta đã chuẩn bị rất lâu, cuối cùng cũng tìm được một cách, để ta không cần dùng phương pháp này cũng có thể bước vào cảnh giới thứ ba. Chỉ là một khi ta tiến vào, những người khác cũng sẽ thuận lợi tiến vào, coi như bọn họ được lợi.

- Chỗ tốt không đủ.

Mạnh Hạo trầm tư nói.

Chỉ Hương nhìn Mạnh Hạo một cái, nghe được lời của Mạnh Hạo, trong lòng liền phấn chấn, nàng không sợ Mạnh Hạo ra yêu cầu, chỉ có hai bên cùng có lợi, mới có thể đồng tâm hiệp lực.

- Trong Yêu Tiên Tông, có Yêu Tiên Trì, hồ này là một chỗ truyền thừa, ta sẽ lấy một suất trong cảnh giới thứ hai này, lừa gạt mọi người. Chỉ có như vậy, mới có thể đi tới Yêu Tiên Trì thực sự trong cảnh giới thứ ba, được nơi đó chấp nhận... Thu được cơ duyên thực sự, thay đổi thân thể, thành Yêu Tiên Thể!

- Ngươi giúp ta, cũng là giúp chính mình, trong Yêu Tiên Trì, chúng ta có thể cùng có được, tẩy rửa thân thể, cho dù ngươi không có tư cách trở thành Yêu Tiên Thể, cũng có thể có được thân thể mạnh mẽ!

- Cũng tức là, lần cơ duyên này, chúng ta cùng hưởng dụng!

Chỉ Hương nói rồi, nhìn về phía Mạnh Hạo, đây đã là thành ý lớn nhất của nàng.

Mạnh Hạo im lặng một lát, phân tích độ đáng tin trong lời nói của Chỉ Hương, một lúc sau, ánh mắt hắn quyết đoán.

- Ngươi phải hứa với ta một điều.

Mạnh Hạo nói đến đây, trên mặt bất giác xuất hiện một chút ngại ngùng. Người không hiểu hắn, còn cảm thấy lúc này Mạnh Hạo rất đáng yêu, nhưng người thực sự hiểu hắn, sau khi nhìn thấy vẻ mặt này, sẽ cảm thấy cực kỳ đáng hận...

- Điều kiện gì?

Chỉ Hương hơi sửng sốt, nhìn về phía Mạnh Hạo, đặc biệt là sau khi thấy khuôn mặt ngại ngùng của Mạnh Hạo, nàng đột nhiên cười, trong mắt

thoáng hiện nét hấp dẫn.

- Thằng nhóc nhà ngươi, tuổi tác không lớn, nhưng tâm tư linh tinh cũng không nhỏ, nhưng mà ta nghiêm túc nhắc nhở ngươi. Đừng thấy tỷ tỷ ở nơi này nói năng tùy tiện, nhưng tỷ tỷ vẫn giữ thân như ngọc, sớm đã lập lời thề cả đời vì đạo, không nói đến chuyện nhi nữ tư tình.

Chỉ Hương cười nói, vẻ mặt dần nghiêm túc lại.

- Cho nên, tiểu đệ đệ, bỏ qua những suy nghĩ không tốt đẹp trong đầu đi, ta sẽ không đồng ý đâu!

Mạnh Hạo sửng sốt, nhìn Chỉ Hương đầy kỳ dị.

- Ngươi đang nói gì?

- Đừng giả bộ nữa, chút tâm tư này của ngươi, cho là tỷ tỷ không nhìn ra sao? Hừ hừ, tỷ tỷ cả đời này gặp loại chuyện này quá nhiều rồi, bỏ đi, chúng ta coi như có duyên, ta miễn cưỡng đáp ứng ngươi một chút, có thể cho ngươi nắm tay, đây là giới hạn của ta!

Chỉ Hương chần chừ một chút, nghiến răng nói, dường như đã phải trả một cái giá rất lớn, rồi không đợi Mạnh Hạo mở miệng, lập tức tiến lên nắm lấy tay Mạnh Hạo.

Nàng nhanh chóng buông tay, lui lại mấy bước, vẻ mặt hơi đỏ lên.

- Được rồi chứ?

- A!

Mạnh Hạo lúc này mới hiểu ra, lập tức cười khổ, hắn thực sự không có hứng thú này...

- Ta không có cảm giác gì với phụ nữ lớn tuổi...

Mạnh Hạo vội ho khan.

Chỉ Hương nghe vậy lập tức trừng mắt, hàn khí tức khắc tràn ra, Mạnh Hạo chớp chớp mắt, co rụt người nói nhỏ.

- Điều kiện của ta là, người đầu tiên bước vào tầng thứ ba, là ta.

Chỉ Hương cau mày, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái.

- Ý của ngươi là... À?

Chỉ Hương vừa nói, đột nhiên phản ứng lại, tiếp đó nhìn Mạnh Hạo nửa cười nửa không.

- Gần đây linh thạch trong túi ta không còn nhiều nữa rồi.

Mạnh Hạo một lần nữa ngại ngùng.

Chỉ Hương che miệng cười, chuyện này với nàng mà nói dễ như trở bàn tay, nên cũng không từ chối. Với nàng mà nói, chỉ cần Mạnh Hạo hứa giúp đỡ, mọi việc đều đơn giản.

- Yêu Tiên Trì trong Yêu Tiên Tông, là trọng địa, ta có tông môn trợ giúp, chuẩn bị đầy đủ, mới có thể trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, thu được tư cách tiến vào nơi này.

- Ngươi ở đây, cần đi cùng ta, chúng ta làm quen với nơi đó, mới có thể dễ làm việc trong cảnh giới thứ ba.

- Thế này đi, ngươi cho ta thời gian một tháng, ta tranh thủ xem có thể giúp ngươi thu được thân phận tiến vào nơi đó không, sau đó...

Chỉ Hương đang cất lời, còn chưa nói xong đã bị Mạnh Hạo ngắt lời.

- Yêu Tiên Tông đệ nhất trùng thiên, trừ động phủ của sáu chí tôn khác ra, bất cứ nơi nào khác, ta đều không cần bất cứ thân phận gì.

Mạnh Hạo dửng dưng nói, lời nói tràn đầy khí phách.

Chỉ Hương trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Dần dần trong mắt xuất hiện vẻ ao ước đố kỵ, cho dù là nàng, lúc này trong lòng cũng có phần bất bình. Nàng đã quên mất thân phận của người trước mặt, quên đi đối phương có một người cha chí tôn.

Đặc biệt là nghĩ đến bản thân vì lấy được tư cách, mà cả tông môn phải chuẩn bị biết bao năm, hao phí biết bao tinh lực và nhân lực, mới có thể mấy tháng thành công.

Nhưng tất cả, so với Mạnh Hạo chết tiệt trước mặt này, có vẻ như không đáng nhắc đến...

- Trong điển tịch của tông môn, có ghi chép về một số nhân vật từng ở trong tông môn, trong đó có một mục về Kha Cửu Tư này. Y lêu lổng bá đạo, không việc ác gì không làm, trong tông môn phàm là nơi nào y lui tới, gà bay chó chạy, ức hiếp mọi người. Thậm chí lúc cuối cùng tông môn sụp đổ, theo tính toán sơ bộ, có đến hơn bốn trăm đạo lữ, hơn ba nghìn đứa con!

- Ngươi chỉ là một...

Chỉ Hương hờ hững nói, những lời phía sau nàng không nói tiếp.

- Vốn dĩ kiếp này của ngươi, chỉ là một trò cười, vốn không được ghi chép lại. Nhưng trong trận chiến cuối cùng của tông môn, ngươi mặc kệ tuổi thọ, không tiếc tử chiến, lập nên chiến công hiển hách, toàn bộ đạo lữ của ngươi đều chết trận, được ngươi chôn trên núi thứ nhất.

- Con ngươi toàn bộ tử vong, được ngươi tự tay mai táng trên núi thứ hai, còn núi thứ tư, là mộ của cha ngươi, đồng thời cũng là nơi chôn cất bản thân mà ngươi tự lựa chọn.

- Ngày tông môn bị diệt, chỉ có ngươi và một số ít người, lựa chọn chết cùng tông môn, trảm sát Quý gia chúng tiên. Trước khi chết đi, Quý chủ giáng lâm, tiếc cho chiến tâm của ngươi, cho ngươi con đường sinh tồn, chỉ cần ngươi cúi đầu trước mặt y, nhẹ nhàng cúi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 906: Y nhất định... (2)

- Ngươi không cúi đầu, mà ngẩng đầu cười lớn, tiếp tục chiến đấu, cho đến khi tử vong, ngươi ngã vào quan tài, trước khi tử vong, nói ra một câu cuối cùng.

Chỉ Hương bình tĩnh nói, Mạnh Hạo lắng nghe, vẻ mặt phức tạp, đến cuối cùng, hắn như cảm thấy bản thân cũng trải qua những chuyện đó, im lặng không nói.

- Ngươi nói... Phụ thân, người có kiêu ngạo vì con không.

Mạnh Hạo nghe đến đây, trong đầu chấn động, hắn nhắm mắt lại, rất rất lâu, khi hắn mở mắt, trong mắt hắn, không biết vì đâu, chảy xuống một dòng lệ.

Lệ này, không thuộc về hắn, dường như đến từ nơi xa xăm.

- Đừng nói nữa.

Mạnh Hạo tâm tình sa sút, quay người rời đi với bao thương cảm, đi về nơi xa.

Chỉ Hương đột nhiên hơi hối hận khi đã kích thích Mạnh Hạo, đang muốn mở lời, giọng của Mạnh Hạo đã truyền lại từ xa.

- Ba ngày sau, gặp mặt tại đây, chúng ta cùng đi Yêu Tiên Trì.

Mạnh Hạo về đến núi thứ tư, về đến bên ngoài động phủ của hắn, ngồi ở nơi đó, nhìn mặt trời dần lặn xuống, nhìn màn đêm buông xuống, lại nhìn mặt trời ló rạng. Trong đầu hắn, lặp đi lặp lại từng cảnh tiếp xúc với Kha Vân Hải từ khi hắn tới nơi này.

- Làm cha con một đời này...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, hắn một lần nữa cảm nhận được cảm giác của Kha Cửu Tư năm đó. Đó là cảm giác phức tạp mà người khác không thể nào hiểu được, trong thế giới này, giữa đất trời này, trong biết bao năm tháng, chỉ có một mình Kha Cửu Tư có thể cảm nhận, hiện giờ... Lại có thêm một người.

Chỉ có hai người bọn họ, mới có thể cộng hưởng, cùng cảm nhận, cùng phức tạp.

- Con muốn nuôi mà cha không còn...

Mạnh Hạo nhắm mắt lại. Nếu hắn không hiểu Ly Thần quyết, hắn sẽ cho rằng Kha Cửu Tư đã chết, nhưng sau khi hiểu được Ly Thần quyết, nghe được lời nói của Chỉ Hương lúc trước, Mạnh Hạo đột nhiên có cảm giác.

Hắn có thể tưởng tượng được, sau khi máu thịt tiêu tan, sau những năm tháng như vô tận, khi Yêu Tiên Tông đã trở thành một đống đổ nát, hài cốt khắp nơi, đột nhiên có một ngày, trên núi thứ tư, trong chiếc quan tài kia, thân thể Kha Cửu Tư từ từ ngưng tụ từ trong hư vô, cho đến khi y một lần nữa mở mắt.

Một lần nữa nhìn lên bầu trời, nhìn về tông môn, nhìn tất cả những thứ vốn quen thuộc. Loại cảm giác cảnh còn người mất này, loại cô độc cả đất trời chỉ còn mình ta này, nỗi nhớ với phụ thân, còn cả hối hận vì bản thân từng lêu lổng, hóa thành dòng lệ.

Y nhất định đã khóc rất lâu trên đỉnh núi thứ tư.

Y nhất định đã ở nơi đó, nhìn tất cả trước mắt, bi thương cả một đời.

Y nhất định đã ở trước phần mộ phụ thân, lặng lẽ uống rượu, giống như

một kẻ ngốc, ở nơi đó dập đầu tự mình nói chuyện.

Y nhất định đã tự mình đi qua tất cả mọi nơi, nhìn tất cả những bộ hài cốt này. Trong đó có người thân, bằng hữu của y, có người hận y, có người thích y, đủ loại bóng hình, đã thành hài cốt, trăm mối suy tư, theo gió trôi đi.

Khi y một lần nữa về đến núi thứ tư, nhìn về đất trời xa xăm, trong thế giới của y, chỉ còn mình y bảo vệ.

Nói là bảo vệ Yêu Tiên Tông, chẳng bằng nói y đang bảo vệ những gì tươi đẹp trong ký ức, bảo vệ phụ thân của y thì chuẩn hơn.

Mạnh Hạo giờ phút này đã hiểu, hắn hiểu được ý định của Kha Cửu Tư.

- Ngươi nhất định ở ngay bên cạnh ta, hoặc ở trong hồn ta, nhìn ta đi con đường hoàn toàn khác trong cuộc đời của ngươi. Mỗi lần ta nhìn phụ thân, ngươi nhất định cũng dùng đôi mắt của ta, để nhìn phụ thân ngươi.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, lại một lần nữa nhìn hoàng hôn, rồi nhắm mắt.

Hai ngày sau, khi đến thời gian ước hẹn với Chỉ Hương, Mạnh Hạo rời khỏi núi thứ tư, cùng với Chỉ Hương đi núi thứ bảy!

Đệ nhất trùng thiên, ngọn núi cuối cùng, nơi này, chính là đầu của đệ nhất trùng thiên.

Sau núi thứ bảy, thế giới hoàn toàn mơ hồ, nơi này là cấm khu, nếu đệ tử không được cho phép thì không thể bước vào nửa bước, rất ít người biết được, bên trong mảnh hư vô mờ mịt này, rốt cuộc có gì.

Cho dù bước vào trong, cũng không nhìn thấy xung quanh, chỉ có thể dựa theo lệnh bài thu được, đi tới nơi được chỉ định trong sương mù mờ mịt này.

Chỉ Hương có lệnh bài, Mạnh Hạo không có.

Khi hai người đi tới bên ngoài mảnh sương mù này, nhìn thấy hai bức tượng đá khổng lồ, như người lại như yêu, bốn đầu tám tay, cao đến trăm trượng, ánh mắt tức giận nhìn mặt đất.

Hai bước tượng, mỗi bên có một cánh tay cầm một thanh kiếm đá khổng lồ giao nhau, đâm xuống mặt đất, hình thành một cánh cửa bằng kiếm.

Cánh cửa khổng lồ, nhìn như không có trở ngại, nhưng nếu không có tư cách phù hợp mà muốn bước vào trong, nhất định phải đối mặt với tai họa khủng khiếp.

Chỉ Hương vẻ mặt thành kính, nể sợ, quỳ bái dưới hai bức tượng đá, đôi tay giơ lên, giơ cao một lệnh bài màu tím đen. Lệnh bài phát tán ánh sáng dịu nhẹ, từ từ bay lên, phóng về phía bức tượng bên trái, khi rơi xuống tay bức tượng này, đôi mắt bức tượng chợt lóe lên, từ từ rút cây kiếm đâm xuống mặt đất kia, lộ ra một con đường.

- Tư cách tam đẳng, muốn đi nơi nào?

Giọng nói ầm vang, có phần lạnh lùng vang khắp bốn phương.

- Yêu Tiên Trì!

Chỉ Hương hít sâu một hơi, lập tức cất lời.

- Phù hợp quy tắc, có thể đi ba phần con đường ở đây, được ở đây mười chín canh giờ.

Giọng nói vẫn lạnh lẽo.

Chỉ Hương hít sâu một hơi, áp chế kích động trong lòng, nàng dốc hết

sức lực tông môn, dùng phương pháp đặc thù, trả một cái giá cực lớn, mới có thể mang theo lệnh bài này tiến vào nơi đây.

Mà tấm lệnh bài này, là lệnh bài tư cách tam đẳng, có thể khiến nàng có được tư cách tam đẳng ở nơi này. Chỉ bằng tư cách này, đã cực kỳ hiếm thấy, có thể cho nàng tiện lợi rất lớn, cũng là một niềm tin của nàng.

Lúc đứng dậy, tấm lệnh bài kia, được Chỉ Hương trân trọng cầm trên tay. Vật này đại biểu cho tư cách tam đẳng, có giá trị quá lớn, Chỉ Hương vội vã cất cẩn thận, sau khi cúi lạy hai bước tượng, lúc này mới bước lên con đường, ở trong cánh cửa bằng kiếm quay lại nhìn Mạnh Hạo, trong mắt có chút khiêu khích. Theo nàng tính, cho dù là Kha Cửu Tư năm đó, nhiều nhất cũng chỉ có tư cách tứ, ngũ đẳng mà thôi.

Mạnh Hạo im lặng, ngẩng đầu nhìn bức tượng, một lúc sau liền đi tới, vừa tới gần hai thanh kiếm, đột nhiên thanh kiếm của bức tượng bên phải rung động.

Một ánh mắt sắc bén lóe lên trong mắt bức tượng, cực kỳ linh động, lạnh lùng nhìn về phía Mạnh Hạo.

Chỉ thấy cái nhìn này dường như muốn nhìn rõ toàn bộ trong ngoài của Mạnh Hạo, lúc này mới từ từ rút ra thanh kiếm, lộ ra một con đường.

- Tư cách chí tôn, nơi này mở ra toàn bộ, thời gian vô hạn.

Chỉ Hương trợn tròn mắt, trong đầu chấn động, hoàn toàn sững sờ, trong lòng như muốn phát điên.

- Ngươi làm sao lại có được tư cách chí tôn!

Chỉ Hương nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, nhìn hắn từ từ đi vào trong cánh cửa, đi tới bên cạnh mình, dữ tợn hỏi.

Nhưng vừa mới hỏi xong, nàng liền cảm thấy bản thân hôm nay thật ngu ngốc, lại hỏi vớ vẩn như vậy...

Thực ra thì tư cách chí tôn đối với nàng đã không còn là chấn động, mà là một loại tàn phá, tàn phá không chỉ có cá nhân nàng, mà còn cả tông môn sau lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 907: Yêu Tiên Trì.

Tập hợp toàn bộ lực lượng tông môn, hao phí vô số của cải, mới đổi được một lệnh bài tư cách tam đẳng, đã khiến nàng kích động không thôi. Nhưng chỉ chớp mắt, trước mặt mình, lại xuất hiện một người mang tư cách chí tôn, vượt xa nàng vô số lần.

Tình cảnh này, dù là ai, cũng sẽ điên cuồng, ghen ghét và ước ao trong lòng sẽ hóa thành sự không cam lòng và không công bằng nồng đậm. Chỉ Hương giờ phút này, hoàn toàn cảm nhận được tâm tình của những người bên ngoài Yêu Tiên Tháp lúc trước.

- Ta tìm cha ta hỏi thôi.

Mạnh Hạo nói hời hợt.

Nhưng hắn càng như vậy, Chỉ Hương càng cảm thấy khuôn mặt Mạnh Hạo đáng ghét, nàng nghiến răng nghiến lợi, siết chặt nắm tay.

- Cả đời ta, ghét nhất chính là loại lêu lổng như ngươi, không phải là chỉ có cái thân phận Kha Cửu Tư thôi sao, không phải là chỉ có một người cha chí tôn thôi sao...

Chỉ Hương khinh thường nói, nói đến cuối cùng, bản thân nàng cũng cảm nhận được trong lời nói của mình đầy vẻ ghen ghét.

Mạnh Hạo cười, cũng không đáp lại, đi vào trong sương mù mênh mang kia. Chỉ Hương tức giận nhìn bộ dạng nhàn nhã của Mạnh Hạo, một lần nữa siết tay, khó khăn lắm mới ổn định lại, cùng đi tới với Mạnh Hạo.

Nhưng đi được vài bước, Mạnh Hạo lại dừng lại, nhìn về phía Chỉ Hương.

- Ngươi dẫn đường đi, tất cả mọi nơi ở đây ta đều có thể đi, còn ngươi lại chỉ có thể đi Yêu Tiên Trì, ngươi phải đi trước dẫn đường.

Cơn giận Chỉ Hương vừa nén xuống, lại lập tức bùng lên. Nàng hít sâu một hơi, không ngừng an ủi bản thân phải lấy đại cục làm trọng, lúc này mới gật đầu, đi ở phía trước.

Mạnh Hạo đi theo phía sau, nhìn thân hình tha thướt của Chỉ Hương ở phía trước, trong màn sương mờ ảo, cũng có một vẻ đẹp khác.

Sương mù phía trước hai người nhanh chóng cuộn trào, dần dần tách ra, lộ ra một con đường quanh co khúc khuỷu. Chỉ Hương đi trước, Mạnh Hạo phía sau, hai người đi khoảng thời gian một nén hương, đột nhiên sương mù phía trước khuếch tán ra phía bên ngoài, trong khoảnh khắc lộ ra một khu vực lớn chừng nghìn trượng, khiến cho nơi này thoạt nhìn rất rộng rãi.

Đó là một ngọn núi, một ngọn núi không cao lắm.

Chân núi có thác nước, đổ vào trong hồ, hình thành một đầm nước dập dềnh. Vừa thấy cảnh này, xung quanh không có âm thanh, nhưng khi hình ảnh hoàn toàn hiện ra trong đầu, đột nhiên, tiếng nước đổ bất thình lình xuất hiện, trong khoảnh khắc vang vọng bên tai Mạnh Hạo.

Thác nước đổ xuống, chim hoa dập dờn, tất cả âm thanh vừa xuất hiện lập tức chinh phục tất cả cảm quan, thậm chí còn lan tràn từng đợt khí tức như Tiên Linh, mang theo mùi hương ngọt ngào. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khí huyết toàn thân liền lập tức vận chuyển.

- Nơi này chính là Yêu Tiên Trì?

Mạnh Hạo nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở đầm nước. Nước đầm trong suốt, như có thể nhìn thấy đáy đầm, mơ hồ có những tia sương

khói bay lên, hình thành từng cảnh tượng hư ảo đẹp đẽ.

Mà ở xung quanh, tồn tại rất nhiều nguyên thạch giả sơn, trên đó có điêu khắc yêu vật, lại có như ẩn chứa yêu linh, hình thành một loại cảm giác lung linh như tiên cảnh.

- Không phải Yêu Tiên Trì, còn có thể là hồ cá ở nhà ngươi sao!

Chỉ Hương tức giận mở miệng, trong lòng nàng đầy phức tạp, hâm mộ và ghen ghét, nhất thời khó có thể tiêu tan.

Nói xong, nàng không thèm để ý tới Mạnh Hạo, mà đi về phía trước, nhìn Yêu Tiên Trì, vẻ mặt có phần kích động, tay phải đưa lên, nhẹ nhàng vuốt ve giả sơn xung quanh, vẻ mặt rất chân thành.

- Điều này có vẻ quá đơn giản.

Ánh mắt Mạnh Hạo nhìn quanh.

- Đơn giản?

Chỉ Hương như bị kích thích kịch liệt, đột ngột quay người, trợn mắt nhìn Mạnh Hạo.

- Đối với ngươi thì đơn giản, nhưng đối với ta, thì lại là chuẩn bị và tích lũy vô số năm của tông môn, là nỗ lực và chấp nhất của bao thế hệ, là kỳ vọng và ước mong của cả tông môn.

- Vì sự đơn giản ngày hôm nay, tông môn đã phải chịu bao tổn thất, vì sự đơn giản ngày hôm nay, đã có bao nhiêu người trở thành nắm xương tàn!

- Còn ở nơi này, ngươi nói đơn giản, là vì có thân phận của chúng ta. Nếu là một người khác, vụ khí mù mịt này, lập tức sẽ diệt tiên trong vô hình, cấm chế ở nơi này, cho dù là Đạo cảnh cũng phải cau mày.

- Dưới lưỡi kiếm của hai bước tượng bên ngoài kia, đã từng chém chết không dưới mười chí tôn chuẩn Đạo cảnh!

Mạnh Hạo cau mày, đôi mắt liền lạnh đi, nhìn Chỉ Hương một cái.

- Thu lại ngữ khí của ngươi đi, là ngươi nhờ ta đến giúp đỡ đó.

Chỉ Hương hít sâu một hơi, im lặng một lát, khom người vái Mạnh Hạo một cái.

- Ta thất lễ rồi, chuyện này ta sẽ khiến ngươi hài lòng.

Nàng nói rồi, lại vái một cái nữa, quay người tay phải ấn lên một viên nguyên thạch, như đem tâm thần dung nhập vào đó, Mạnh Hạo nhìn hành động của Chỉ Hương, rồi tới gần hồ nước, ngồi xuống nhìn vào trong nước, ánh mắt kỳ lạ.

- Chính là nước này, có thể thay đổi thể chất, có thể khiến người có tư cách trở thành Yêu Tiên Thể? Chắc rằng tư cách này, không phải là tư cách tiến vào nơi này, mà là một loại thân thể kỳ dị.

Mạnh Hạo hơi suy tư, tay phải đưa lên chạm vào nước đầm.

Khoảnh khắc hắn tiếp xúc với nước đầm, thân thể hắn chấn động, cảm thấy như có một dòng khí lạnh, thuận theo ngón tay tan vào trong cơ thể.

- Chúng ta đều là hồn về viễn cổ, tất cả nơi này nhìn như chân thực, nhưng thực tế đều là hư ảo, cho nên ngươi không cần thử, không hấp thu được, căn bản là vô dụng.

Chỉ Hương mở mắt ra, hờ hững nói, dường như đã khôi phục tâm trạng bình thường.

- Được rồi, ta đã lưu lại ấn ký, hiện giờ ta phải xem xét xung quanh, quen thuộc với nơi này, để trong cảnh giới thứ ba, chúng ta lại tới đây. Ngươi cũng mau lưu lại ấn ký đi, như vậy trong cảnh giới thứ ba, nơi này có khí tức của ngươi, mới có thể quay trở lại đây.

Chỉ Hương nói rồi, quay người dạo bước xung quanh, ánh mắt chớp động, không ngừng quan sát nơi này, như muốn ghi lại tất cả vào trong trí nhớ.

Mạnh Hạo không để ý đến Chỉ Hương, đôi mắt hắn lóe lên quang mang, đột nhiên đứng dậy, đi về phía đầm nước.

Mạnh Hạo bước tới gần hồ nước, cho đến khi nước ngập ngực hắn, hắn lơ lửng trong hồ nước, nhắm mắt, khoảnh khắc này, hắn cảm nhận được trong hồ nước xung quanh, có từng đợt hàn khí ào tới, tiến vào trong cơ thể.

Nhưng Mạnh Hạo lại cau mày, dần đi ra khỏi hồ nước, lắc người một cái, hơi nước tiêu tan.

- Quả thực vô dụng, xem ra hồ này chỉ nhằm vào thân thể, không hề có tác dụng với hồn phách.

Mạnh Hạo hờ hững nói, dựa theo yêu cầu của Chỉ Hương, để lại ấn ký trên một hòn đá ở góc rồi quay người đi ra ngoài.

Chỉ Hương không hề nghi ngờ gì, nếu trước đó Mạnh Hạo không thử nghiệm, nàng mới cảm thấy quái lại, lúc này thấy Mạnh Hạo tự mình thử nghiệm, cảm thấy rất bình thường.

Hai người không hề nói chuyện, mãi đến khi rời khỏi mảng sương mù mênh mông này, ở bên ngoài, hai bên chia tay. Mạnh Hạo cũng không nghĩ tới, những lời nói vô tâm của mình lúc trước, lại kích thích Chỉ Hương lớn đến vậy.

Rời khỏi nơi mù mịt này, Mạnh Hạo ngồi trên núi thứ tư mấy ngày. Hoàng hôn một ngày này, hắn đột nhiên lặng lẽ trở lại nơi mù mịt đó, ánh mắt kỳ dị, nhanh chóng bước vào trong màn sương, dựa theo phương hướng trong ký ức, cấp tốc đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 908: Yêu Tiên Trì. (2)

Không bao lâu, hắn lại một lần nữa đi tới bên ngoài Yêu Tiên Trì.

- Chuyện có liên quan đến Yêu Tiên Trì, Chỉ Hương nhất định sẽ giấu diếm, ta không tin chiếc hồ quan trọng như vậy, lại thực sự có thể tiến vào đơn giản như vậy.

Nơi này e rằng có điểm huyền diệu.

- Nhưng cho dù thế nào, nước của hồ này, lại có thể rèn luyện thân thể, mà hiệu quả còn ôn hòa hơn Cửu U Động nhiều, vừa vặn thích hợp tăng cường thân thể của ta!

Mạnh Hạo hít sâu, bước thẳng vào trong hồ nước, chỉ lộ ra cái đầu, lúc nhắm mắt, lập tức trong hồ nước xuất hiện rất nhiều hàn khí.

Giống như từng sợi tơ băng, trong khoảnh khắc chui vào cơ thể Mạnh Hạo, Toàn thân Mạnh Hạo chấn động, khí huyết lập tức vận chuyển, cũng dần bắt đầu hấp thu.

Thân thể hắn vốn đã mạnh mẽ, trải qua rèn luyện ở Cửu U Động, lại thêm nắm giữ với Thôn Sơn Quyết, mỗi lần nhìn núi lại có thu hoạch, chỉ là khi ở đệ nhất mệnh, thân thể sánh được với đệ tam mệnh rồi mãi không thể tiến thêm.

- Hy vọng nơi này, có thể khiến ta trở nên mạnh hơn nữa.

Khí huyết Mạnh Hạo càng chuyển động nhanh, dần dần trên mặt hồ bốc lên sương mù, hóa thành từng còn rồng, không ngừng tiến vào mũi mồm hắn, như đang nuốt mây nhả sương.

Mà thân thể hắn, cũng từ từ mạnh lên, mỗi một tia khí lạnh này, đều hòa vào trong máu thịt của Mạnh Hạo, kích phát thân thể hắn, dường như là rèn luyện từ bên trong.

Hoàn toàn khác với phương thức rèn luyện của Cửu U Động.

Thời gian dần trôi, không biết sau bao lâu, khi Mạnh Hạo mở mắt ra, cơ thể hắn ầm một tiếng, bình cảnh lúc trước lập tức đột phá, thân thể hắn cuối cùng ở trạng thái đệ nhất mệnh, đã có thể sánh với đệ tứ mệnh.

Cảm giác lực lượng tràn ngập thân thể, hắn có thể cảm nhận được trong cơ thể, ẩn chứa lực bộc phát đáng sợ, thậm chí dựa vào thân thể, một quyền có thể đánh tan vàng nát đá.

- Hàn khí bên dưới còn nồng đậm hơn.

Ánh mắt Mạnh Hạo quyết đoán. Hắn sớm đã quyết định, trong viễn cổ này, bản thân muốn khiến thân thể mạnh mẽ lên, vì trong phân tích của hắn, ngoài minh ngộ đạo pháp ra, đây là thứ có khả năng thực sự được mang đi.

Lúc này hắn hít sâu, thân thể liền chìm xuống, chìm xuống đến giữa đầm, ở nơi này, toàn thân Mạnh Hạo kêu vang, tiếng răng rắc không ngừng vang lên, thân thể dường như không có quy tắc gì, không ngừng bị nghiền ép, toàn bộ hàn khí đều nghiền ép hắn.

Hàn khí ở nơi này vô cùng mênh mông, lao thẳng về phía Mạnh Hạo, không ngừng điên cuồng tràn vào toàn thân của hắn, thậm chí không cần Mạnh Hạo hấp thu, bản thân chúng cũng tự đến, như khát vọng trở thành một bộ phận của Mạnh Hạo vậy.

Mạnh Hạo run rẩy, không ngừng vận chuyển khí huyết.

Hắn cũng không hề biết, Yêu Tiên Tông hiện giờ, tuy không phải là thời

kỳ phồn vinh nhất, nhưng so với thời kỳ cuối không ngừng sụp đổ thì tốt hơn rất rất nhiều, các loại tài nguyên cực kỳ phong phú. Như Yêu Tiên Trì này, tích lũy không biết bao nhiêu vạn năm, mới có quy mô như vậy.

Cho nên hàn khí tích lũy, cũng ngày càng đáng sợ, nhưng đồng dạng, hiệu quả nuôi dưỡng và phát triển thân thể cũng vô cùng kinh người.

Thân thể Mạnh Hạo, không ngừng tăng lên càng lúc càng mạnh với một tốc độ đáng sợ.

- Nếu có thể thế này mãi, khi ta ở trạng thái đệ nhất mệnh đã có thân thể sánh được với đệ thất mệnh, vậy không phải ta... Đã có được... Thân thể Trảm Linh sao!

Mạnh Hạo ở trong Yêu Tiên Trì, đôi mắt đột nhiên mở ra, lộ ra một tia tinh mang kinh tâm động phách.

Thân thể Mạnh Hạo chìm xuống, lúc nhắm mắt thì hàn khí từ trong đầm nước không ngừng tiến vào trong cơ thể hắn, lập tức dung hợp với khí huyết của hắn, vận chuyển toàn thân, khiến thân thể hắn, có thể phát hiện sự mạnh lên từ từ.

Dường như trong đầm nước, ẩn chứa một loại vật kỳ dị trong trời đất, có thể ôn hòa khiến thân thể người ta thoát thai hoán cốt, nhưng cũng không phải không có tổn thương. Hàn khí này, dần dần đông cứng toàn thân Mạnh Hạo, thậm chí bảy tám canh giờ sau, xuất hiện dấu hiệu như muốn đông cứng hồn phách.

Mà Mạnh Hạo lúc này, khi ở giữa tầng nước đột nhiên mở mắt, nhảy lên, lập tức phá tan mặt nước, xuất hiện ở bên ngoài. Thân thể hơi run rẩy, từng đợt sương mù màu trắng bay ra trên người hắn, thậm chí mặt đất dưới chân hắn, giờ phút này, phát ra những tiếng răng rắc, lấy hắn là trung tâm, xuất hiện tầng băng dần lan ra bốn phía.

Mạnh Hạo khoanh chân nhắm mắt, mãi mấy ngày sau, mới mở mắt ra, trong mắt hắn, còn một tia sáng màu lam. Tia sáng này đến từ hàn độc còn chưa tiêu tán trong cơ thể hắn.

- Nơi này có ưu thế rất lớn với rèn luyện thân thể, nhưng trong đó có hàn độc, độc này cần hao phí một chút thời gian mới có thể khu trừ. Nếu không, để hàn độc không ngừng tích lũy, sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Mạnh Hạo cau mày, nhìn túi trữ vật, than nhẹ.

- Đáng tiếc nơi này là viễn cổ hư ảo, đan dược ở đây ta uống vào cũng vô dụng, chỉ có một số nơi rèn luyện sau này vẫn còn tồn tại, tìm được các phương pháp rèn luyện thân thể.

- Nếu có thể uống đan dược, vậy thời đại đan đạo này, ta có thể làm ít hưởng nhiều rồi.

Mạnh Hạo trầm ngâm, lúc này đứng lên, quay người đi ra bên ngoài. Hắn định về núi thứ tư nghỉ ngơi một đoạn thời gian, đợi sau khi hoàn toàn loại bỏ hàn độc, lại đến nơi này ngâm mình.

Đi trong sương mù mờ mit, cái cảm giác nhìn thấy bảo vật nhưng lại không thể mang đi toàn bộ khiến Mạnh Hạo rất buồn bực.

Trong lúc đi, dần dần đi ra khỏi khu vực mịt mù, khoảnh khắc hắn đi ra chỗ hai bức tượng, đột nhiên, Mạnh Hạo chấn động, đôi mắt hắn phát ra quang mang mạnh mẽ.

Trong mắt hắn lóe lên tinh quang, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ.

- Đan dược nơi này bởi vì hư ảo, cho nên ta uống cũng vô dụng... Nhưng, dược thảo ở nơi này lại vô cùng nhiều, thậm chí một số dược thảo thời đại ta đã tuyệt tích ở nơi này cũng rất thường thấy.

- Vậy... Nếu bản thân tự luyện đan thì sao?

Mạnh Hạo hít thở gấp gáp, đột nhiên động tâm.

- Dược thảo hư ảo, luyện chế đan dược hư ảo, việc này... Ta cũng không phải chưa từng làm!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ánh sáng trong mắt như ẩn chứa mặt trời, lúc này chấn động tâm thần. Hắn bị suy nghĩ của bản thân chấn động, đặc biệt là chuyện này càng cân nhắc, hắn càng cảm thấy có một tia khả năng hiện thực.

Mà một khi thực hiện, Mạnh Hạo không biết bản thân liệu có... Ảnh hưởng đến kết cục của viễn cổ hư ảo này không!

- Vô trung sinh hữu, năm đó trong Tử Vận Tông, lúc ta tấn thăng Tử Lô, cũng từng dùng vật hư ảo, luyện ra một viên... Đan dược vô trung sinh hữu!

- Vậy ở chỗ này, nếu ta có thể dùng phương pháp đồng dạng, luyện chế ra... Một viên đan dược thuộc về nơi này!

Mạnh Hạo siết chặt nắm tay, suy nghĩ này quá điên cuồng. Mạnh Hạo cũng không biết liệu có được không. Nhưng nếu xét trên đan đạo đơn thuần, chuyện này có khả năng!

- Vô trung sinh hữu, cho dù là với tạo nghệ đan đạo của ta, cũng rất khó mà một lần thành công, phải xem cơ duyên, phải xem tạo hóa!

Mạnh Hạo nhắm mắt, khoảnh khắc sau mở mắt, trong mắt xuất hiện vẻ quyết đoán, lắc mình, lao thẳng về núi thứ tư.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 909: Trảm Tiên có gì khó

Suốt dọc đường, nơi hắn đi qua, phàm là đệ tử nhìn thấy hắn, ai nấy đều cảm thấy đố kỵ. Vì cảnh tượng trên Yêu Tiên Tháp, cái danh lêu lổng của hắn trong Yêu Tiên Tông, càng lớn hơn.

Về đến núi thứ tư, Hứa Thanh vẫn còn bế quan, so với Mạnh Hạo, độ chăm chú của Hứa Thanh Mạnh Hạo không thể nào so sánh được.

Nhưng mỗi người có một cơ duyên khác nhau, phương pháp thích hợp với Hứa Thanh, không nhất định thích hợp với Mạnh Hạo, đồng dạng, phương pháp của Mạnh Hạo, cũng không thích hợp đối với Hứa Thanh.

Mấy ngày sau, đệ tử cả núi thứ tư đều biết tiểu chủ của bọn họ, không biết lên cơn điên gì, lại nói muốn bắt đầu luyện đan. Chuyện này chấn động cả núi thứ tư, truyền ra ngoài, khiến cho mấy ngọn núi khác đều biết đến chuyện này.

Nhất thời, đủ cách nói dần dần truyền ra, nhưng bề ngoài, lại không ai dám nói gì, mà đám lêu lổng của Yêu minh, ai nấy đều cực kỳ ủng hộ chuyện này.

Lúc Mạnh Hạo nói cần lượng lớn thảo dược, Yêu minh lập tức phát động, đưa đến chỗ Mạnh Hạo rất nhiều dược thảo luyện đan, vì thế cuộc sống của Mạnh Hạo, mỗi ngày chỉ có bốn việc.

Cảm ngộ đạo pháp, luyện chế đan dược, khu trừ hàn độc, ngâm mình trong Yêu Tiên Trì luyện thể.

Đặc biệt là luyện chế đan dược, núi thứ tư có một phòng luyện đan, là vật của Kha Vân Hải, Mạnh Hạo đương nhiên chiếm lấy nó, không ngừng luyện chế đan dược. Vì thế cả núi thứ tư, thường xuyên nghe thấy

tiếng đan dược nổ tung.

Tiếng động này cho dù là ban ngày hay đêm tối, đều thường xuyên xuất hiện, mỗi lần xuất hiện, tất cả mọi người đều hiểu, tiểu chủ của bọn họ, lại luyện đan thất bại rồi.

Mạnh Hạo cũng bụi đất đầy người, chuyện này không như ý hắn, mà đan đạo của hắn sau mấy vạn năm sinh ra, khác với đan đạo hiện giờ, cho nên hắn cần từ từ thích ứng, mới có thể phát huy thực lực bản thân.

Quan trọng nhất là … Mạnh Hạo phát hiện đan dược bản thân luyện chế, có lẽ là vì nơi này là hư ảo, có lúc rõ ràng luyện chế ra, mặc dù không phải là vô trung sinh hữu, chỉ là đan dược hư ảo, nhưng cuối cùng lại luôn không thể thành công.

Như có một cỗ lực lượng quấy nhiễu, khiến cho đan dược của thế giới hư ảo này, bị cố định trong một phạm trù nào đó. Mà đan dược Mạnh Hạo luyện chế, rõ ràng là nằm ngoài phạm trù đó, nên không được xuất hiện.

Mạnh Hạo không hề tức giận, cũng không bỏ qua, liên tục thử nghiệm, tìm kiếm cảm giác luyện chế vô trung sinh hữu lúc xưa ở Tử Vận Tông. Thời gian cứ thế từ từ trôi qua, đảo mắt đã một tháng.

Một tháng này, trên bảy sơn phong của Yêu Tiên Tông, gần như không ai không biết Mạnh Hạo luyện đan, đặc biệt là tiếng nổ đến từ núi thứ tư, đã trở thành một trong những tạp âm ở đệ nhất trùng thiên Yêu Tiên Tông.

Vô số lần thất bại, lượng dược thảo hao phí cũng khó mà tưởng tượng ra. Nhưng cũng chính là nhờ vào thân phận của hắn và tích lũy của Yêu Tiên Tông, nếu không hao phí như vậy, sớm đã khiến một tông môn tầm trung khô kiệt.

Đặc biệt là... Mỗi lần Mạnh Hạo luyện chế, dược thảo dùng đều là những

dược thảo hiện giờ vô cùng quý giá. Cứ như thế, mỗi lần thất bại, đều có không biết bao nhiêu người đau đớn trong lòng.

Tuy nói vẫn mãi không thành công, nhưng thu hoạch của Mạnh Hạo cũng không nhỏ. Đan đạo của hắn đã từ từ dung hợp với viễn cổ, thậm chí từ từ xuất hiện con đường đan đạo thuộc về bản thân. Hơn nữa nhiều lần luyện đan như vậy, độ thuần thục của Mạnh Hạo, cũng tinh tiến rất nhiều.

Đồng thời, trong hơn một tháng này, Thôn Sơn quyết của hắn, cuối cùng cũng hoàn toàn minh ngộ tầng thứ nhất, lạc ấn trong đầu hắn, có thể mang ra khỏi cảnh giới thứ hai này.

Còn hàn độc trong cơ thể Mạnh Hạo, theo thời gian trôi qua, đã bị khu trừ quá nửa. Nếu không phải Mạnh Hạo thường xuyên đi ngâm mình trong Yêu Tiên Trì, lúc này hàn độc đã hoàn toàn biến mất.

Tuy nói vậy, nhưng hàn độc này, cũng đã đạt đến một trình độ có thể khống chế, chỉ cần thời gian dài không tiếp xúc với nước hồ nữa, là có thể hoàn toàn tiêu tán.

Thân thể Mạnh Hạo, trong một tháng này, biến hóa cực lớn, khiến bản thân hắn cũng kinh hãi không thôi, đối với sự kỳ dị của Yêu Tiên Trì, vô cùng khiếp sợ. Vì lúc này thân thể hắn ở đệ nhất mệnh, đã có thể so với trình độ đệ ngũ mệnh.

Dựa theo suy đoán của Mạnh Hạo, một khi bản thân ở đệ nhất mệnh, thân thể có thể mạnh ngang với đệ thất mệnh, vậy thì khi hắn mở ra đệ thất mệnh, hắn sẽ có... Thân thể Trảm Linh thực sự.

Mà một khi đến lúc đó, cho dù gặp lại Hô Diên Lão Tổ, Mạnh Hạo nắm chắc không cần gian khổ như vậy cũng có thể khiến đối phương hình thần câu diệt, chém giết triệt để.

- Đáng tiếc nếu muốn đạt đến trình độ đệ lục mệnh, cần phải chìm xuống đáy hồ... Mà hàn độc nơi đó nặng nề, cần một tháng thời gian mới có thể loại bỏ.

- Hơn nữa dựa theo tính toán, ta cần ngâm mình ở đáy hồ ít nhất tầm mười lần, tính như thế, cần thời gian khoảng một năm.

Mạnh Hạo im lặng, đi trong khu vực của Yêu Tiên Tông.

Trong lúc đi, đột nhiên hắn dừng lại, thế giới xung quanh, trời đất, tất cả trong khoảnh khắc này, xuất hiện trùng điệp hư ảo, may mà chỉ trong thời gian mấy hô hấp lại khôi phục như thường.

- Trong một tháng này đã xuất hiện lần thứ ba rồi.

Mạnh Hạo cau mày, hắn mơ hồ nhận thấy, cảnh giới thứ hai này sắp sửa tiêu tán. Một khi cảnh giới này biến mất, tất cả người tới từ vùng đất Nam Thiên, đều sẽ rời khỏi nơi này. Mà chuyến đi tới Yêu Tiên Cổ Tông lần này, đối với rất nhiều người, biến mất chính là kết thúc.

- Nếu nhanh, có lẽ sẽ cực gần, nếu chậm, e là cũng chỉ khoảng một hai tháng nữa thôi.

Mạnh Hạo hơi tiếc nuối, thời gian không đủ, không đủ để hắn ở nơi này đạt đến trình độ đệ lục mệnh.

Lúc này hắn lắc mình, rồi xuất hiện ở bên ngoài Yêu Tiên Tông, ở một khu vực hẻo lánh, xung quanh không có một ai, nơi này rất ít người đi qua, bình thường rất yên tĩnh.

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn mặt đất, lại nhìn xung quanh, đột nhiên tay phải vỗ lên túi trữ vật, lập tức bay ra một thanh tuế nguyệt mộc kiếm. Trên mộc kiếm tồn tại không biết bao nhiêu ấn ký, đều là Mạnh Hạo gia cố lên trong thời gian này.

Nhìn thanh kiếm này, lại nhìn mặt đất, trong mắt Mạnh Hạo thoáng hiện tia quyết đoán.

- Nếu không thử nghiệm một phen, sẽ không cam lòng, cho dù biết rõ khó có khả năng, nhưng nếu thực sự có một tia khả năng...

Mạnh Hạo vung tay, mộc kiếm trong tay lập tức đâm xuống mặt đất, rồi lan ra, biến mất vô ảnh, ẩn sâu trong mặt đất.

- Trong tất cả pháp bảo trên người ta, chỉ có tuế nguyệt mộc kiếm cần lắng đọng lực lượng tuế nguyệt, nếu có một tia khả năng thành công...

- Vậy khi ta về đến hiện tại, ta có thể có được một thanh Tuế Nguyệt kiếm mấy vạn năm. Với uy lực của nó, một kiếm chém giết mấy vạn năm, trảm tiên có gì khó!

- Chí bảo như vậy, cược một lần thì có làm sao!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, quay người đi về phía xa. Trong Yêu Tiên Tông này, hắn tổng cộng tìm bốn khu vực, lần lượt giấu bốn thanh Tuế Nguyệt kiếm ở đó.

Tuế Nguyệt Mộc Kiếm của Mạnh Hạo, có tất cả mười thanh, có thể kết hợp thành Liên Hoa Đệ Nhất Trận.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 910: Gặp Nam Thiên.

Bỏ ra bốn thanh Tuế Nguyệt mộc kiếm, đánh cược một tương lai rất có thể sẽ không xuất hiện, đối với Mạnh Hạo mà nói, là một lần cược lớn.

- Một thanh Tuế Nguyệt mộc kiếm, đều đại biểu cho hàng đống linh thạch...

Mạnh Hạo nén đau lòng, chôn từng thanh kiếm xuống, trong mỗi một thanh mộc kiếm đều ẩn chứa ước mong và kỳ vọng của hắn.

Bốn khu vực, mỗi nơi Mạnh Hạo đều phải trải qua lựa chọn tỷ mỉ mới tìm được. Thậm chí bốn nơi này, đều dựa theo những nơi được bảo tồn tương đối hoàn hảo trong bảy ngọn sơn phong, dựa theo ký ức của hắn ở cảnh giới thứ nhất.

Lấy cái này đảm bảo, nếu như... Thực sự có thể xuất hiện trong hiện thực, hắn cũng có thể thuận lợi lấy về.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Mạnh Hạo lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống mặt đất, ánh mắt quét qua bốn chỗ chôn kiếm, vẻ chờ mong trong mắt càng lúc càng đậm.

- Nếu thành, con đường tu hành của ta từ đây thuận lợi, nếu không thành... Ta cũng thấy bình thường, không có gì đáng tiếc.

Mạnh Hạo nhìn lại, nhớ kỹ bốn vị trí, quay người rời đi, lao thẳng về phía núi thứ tư.

Thời gian thoáng qua, lại thêm nửa tháng, cảm giác thế giới trùng điệp, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày. Mỗi lần xuất hiện, từ lúc ban đầu chỉ là trong khoảnh khắc, đã dài đến mấy nhịp thở. Những ngày này,

Mạnh Hạo không gặp Kha Vân Hải, cho dù có đi thỉnh an, cũng chỉ cách qua cánh cửa động phủ.

Hắn không biết Kha Vân Hải đang làm gì, nhưng chỉ cần nghe được giọng của Kha Vân Hải, tâm tình Mạnh Hạo liền bình tĩnh lại. Cha con trong kiếp này, đối với Mạnh Hạo mà nói, là thu hoạch lớn nhất của hắn trong viễn cổ hư ảo này.

Hứa Thanh vẫn chưa kết thúc bế quan, cảm ngộ của nàng có vẻ cực kỳ thuận lợi, mỗi lần Mạnh Hạo nhìn thấy, đều có thể cảm nhận được biến hóa và khác biệt trong hồn phách nàng.

Dường như nàng, hoàn toàn chìm đắm trong đạo pháp, trên dung nhan không tính là tuyệt đẹp kia, lại có thêm một chút khí chất khó tả. Khí chất này, khiến người khác khó quên, mê đắm trong đó.

- Chắc là sắp rồi, cảm giác trùng điệp càng mạnh mẽ, càng thường xuyên, bọn họ sẽ càng không ngồi yên.

Mạnh Hạo ngồi bên ngoài động phủ, nhìn bầu trời đang hoàng hôn, mây đen dần ngưng tụ, trong lòng tự nhủ.

Mấy ngày này, hắn không chủ động đi tìm những tu sĩ đến từ vùng đất Nam Thiên, mà bình tĩnh ở trên núi thứ tư, luyện chế vô trung sinh hữu đan, cảm ngộ đạo pháp. Mạnh Hạo tin tưởng, những người này... Sẽ đến tìm mình.

Mà một khi đã đến, nhất định sẽ là tuyệt đại đa số, trừ Hô Diên Lão Tổ vừa gặp nhất định phải phân sống chết!

Mưa rơi rào rào trong Yêu Tiên Tông, làm xuất hiện màn mưa, khiến cho cả thế giới mờ mờ ảo ảo. Trong thế giới mờ ảo này, Mạnh Hạo nhìn thế giới, đột nhiên có cảm giác không rõ ràng, hắn không biết là thế giới bản thân đang ở mờ ảo, hay là màn mưa mờ ảo, hay là... Tất cả đều mờ ảo.

Giống như một giấc mơ.

Cơn mưa kéo dài ba canh giờ, mới ngớt lại, đất trời tràn ngập hàn khí, xuất hiện sương mù, cho đến khi mặt trời ló rạng, ánh nắng xuyên qua màn sương, khiến cho màn sương từ từ tan đi, khiến khoảng mơ hồ đó dần rõ ràng hơn, giống như một cuộn tranh, từ từ mở ra.

Sáng sớm, có một thanh kiếm tới đây.

Thanh kiếm ào ào lao tới không biết từ nơi đâu, phóng thẳng về phía Mạnh Hạo, nhưng không hề bị trận pháp của núi thứ tư ngăn cản. Hiển nhiên … trên thanh kiếm này, có chỗ đặc thù.

Khi thanh kiếm này đến trước mặt Mạnh Hạo, lơ lửng phía trước hắn nửa trượng, phía trên lấp lánh quang mang lúc sáng lúc tối, mơ hồ có thể nhìn thấy, trên thanh kiếm này, có dấu tích được người dùng hồn lạc ấn.

Đó là một chữ.

Phương.

Mạnh Hạo cười, hắn đã chờ được người hắn muốn chờ.

Tay phải đưa lên túm lấy, thanh kiếm rơi vào trong tay Mạnh Hạo, hắn phát tán thần thức, quét qua trên kiếm, trong đầu lập tức xuất hiện một đoạn truyền âm.

Nghe được truyền âm, Mạnh Hạo cười càng thêm tươi, hồi lâu sau, hắn nhắm mắt lại.

Mãi đến quá trưa, lúc hoàng hôn, đôi mắt Mạnh Hạo đột ngột mở ra, thân thể vừa động, hóa thành cầu vồng, lao ra ngoài ngọn núi, lao thẳng tới núi thứ nhất, tới gần nơi ở của một đệ tử ngoại môn.

Thời gian không dài, Mạnh Hạo đi tới nơi này, xung quanh không một bóng người, rất yên tĩnh, phía trước Mạnh Hạo, có ba căn phòng liền nhau. Mạnh Hạo đi tới căn phòng thứ hai, ở bên ngoài căn phòng thứ ba, tay phải vung lên, cánh cửa lập tức mở ra, hắn không hề chần chừ bước thẳng vào trong.

Vừa mới bước vào, lập tức có mấy chục ánh mắt nhìn về phía hắn.

Căn phòng rất lớn, trong đó đã có mấy chục người chờ đợi, ánh mắt Mạnh Hạo quét qua, nhìn thấy trong đám người chia thành mấy nhóm khác nhau.

Đồng thời, mấy đám người này, vì lý do địa vực, tự mình chia ra, mỗi địa vực gần như đều tập trung lại một chỗ. Dù sao cùng một địa vực, cho dù có sát cơ, cũng phải tính toán sau khi sự việc bại lộ, dẫn tới phiền phức.

Trong đó nhóm có nhân số nhiều nhất, lại là Quý gia, có tất cả bảy người, ai nấy đều có thân phận đệ tử nội môn, ánh mắt đầy tinh thần, cho dù không nói lời nào, nhưng khí thế bản thân, không hề ẩn giấu, ai nấy đều có thực lực không kém, càng mơ hồ có một chút cao ngạo.

Bảy người này, ba nữ bốn nam, chói mắt nhất là hai người, trong đó một người là Quý Tiếu Tiếu, người còn lại là một nam thanh niên, trên trán gã, có một ấn ký tam xoa kích, thỉnh thoảng lại lóe lên, khiến gã có vẻ nguy hiểm. Từ cảm giác, người này có bộ dạng khá giống với Quý Minh Phong bị Mạnh Hạo đánh chết.

Gã, chính là Quý Minh Không trong gia phả Quý gia!

Nhưng mà, bảy người này, Mạnh Hạo để ý nhất, lại không phải là Quý Minh Không và Quý Tiếu Tiếu, mà là một thanh niên thấp bé sau lưng họ, tướng mạo không hề nổi bật, vẻ mặt như mỉm cười.

Người này nhìn thì bình thường, nhưng lúc ánh mắt Mạnh Hạo quét qua bảy người, chỉ có ở người thanh niên này mới cảm nhận được một chút nguy cơ.

Nhưng chỉ chút nguy cơ này, trên người những người Quý gia này, Mạnh Hạo không cảm nhận được địch ý khắc cốt ghi tâm không chết không thôi. Dường như với cái chết của Quý Minh Phong, bọn họ không biết là Mạnh Hạo làm.

Mạnh Hạo có vẻ tùy ý nhìn Quý Tiếu Tiếu một cái, Quý Tiếu Tiếu không nói gì, mà đưa mắt nhìn lại.

Trừ bảy người Quý gia ra, còn có Phương gia, Phương Du như cười như không nhìn Mạnh Hạo, sau lưng Phương Du, có hai người đàn ông, ai nấy đều mang ánh mắt bất thiện, lạnh lùng đánh giá Mạnh Hạo.

Nhìn thấy hai người, Mạnh Hạo nghĩ đến lời Phương Du từng nói, lần này Phương gia có ba người tới, nghĩ đến hai người này, chắc là hai người còn lại của Phương gia rồi.

Điều khiến Mạnh Hạo lưu ý là, trên tay phải hai người này, nhìn như bình thường, nhưng Mạnh Hạo từng dùng thiền dực thủ sáo của Phương gia, nên vừa nhìn đã nhận ra, tay phải hai người có chỗ bất phàm.

Tới từ Đông Thổ, trừ Quý gia và Phương gia, còn có một vài người nữa. Những người này phần lớn đi theo sau lưng Quý gia và Phương gia, ánh sáng của bản thân bị che khuất, không có gì đặc biệt cả.

Nhưng tu vi của bọn họ, đều không hề tầm thường, ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua, trong số những người này, hắn để ý đến một người đàn ông cao gầy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 911: Gặp Nam Thiên. (2)

Người này đứng bên cạnh Phương Du, vẻ mặt mỉm cười, như rất dịu dàng, chỉ có sâu trong mắt có một tia tàn nhẫn, mơ hồ khiến khí chất của y có thêm một chút kiêu hùng.

Người này là ai, Mạnh Hạo không biết, nhưng nhìn vị trí của y, Mạnh Hạo cũng đoán ra một chút.

- Người này lẽ nào đang theo đuổi bạo long?

Mạnh Hạo đột nhiên cảm phục dũng khí của người này.

Ở một nơi khác, là Bắc Địa, nơi này đối với Mạnh Hạo là một khu vực hoang dã, có lẽ tốt hơn Tây Mạc một chút, nhưng so với Nam Vực và Đông Thổ, thì vẫn còn chênh lệch.

Thậm chí sau khi tìm hiểu, hắn còn biết được, cái gọi là Bắc Địa, trên thực tế chính là một khu vực lưu vong, tu sĩ ở đó, đa phần là không ở được các nơi khác, mới đi tới Bắc Địa này.

Nhưng mà với bên ngoài, Bắc Địa tuyên bố là tự do, tự do tuyệt đối.

Những tông môn tồn tại ở nơi đó, thường là phản tông của các khu vực khác, gia tộc ở đó, cũng là một chút phân tán hình thành, ví như cái gọi là di mạch Đế tộc, là từ đó mà ra.

Nghe nói tổ tiên của họ từng xuất hiện mấy vị tiên, nên hậu bối lấy đó làm căn cơ, từ từ lớn mạnh, sau đó phân nhánh, một bộ phận suy tàn, một bộ phận thì tới Bắc Địa, hình thành tộc quần.

Tu sĩ Bắc Địa xuất hiện ở nơi này, chỉ có tất cả tám người. Tám người

này rất kỳ dị, không kết thành vòng tròn, mà mỗi người đều đứng đơn lẻ.

Cảm giác kiêu ngạo, rất rõ ràng, trong tám người ba nữ năm nam, ai nấy đều như rắn độc, mang đến cảm giác lạnh lùng. Đặc biệt là một người thanh niên trong đó, có ánh mắt như phượng hoàng, diện mạo tuấn tú, nhìn như đang cười, nhưng nụ cười lạnh lùng, khiến người khác sau khi nhìn thấy, dường như có gió lạnh thổi qua.

Người này chính là người của … di mạch Đế tộc kia rồi.

Còn một thanh niên, trên mặt có vết bớt rõ ràng, cái bớt này, dường như là vật đơn độc, từ từ ngọ nguậy trên mặt người thanh niên, khiến người ta nhìn mà kinh hãi, không thể không lưu ý.

Ở một phía khác, chính là Nam Vực.

Nhìn người của Nam Vực, ánh mắt Mạnh Hạo cũng dịu đi một chút, Nam Vực... Dù sao cũng là nhà của hắn, nói chính xác ra, hắn chính là người Nam Vực.

Nam Vực có tất cả bảy người, bảy người này chia ra, Mạnh Hạo vừa nhìn đã nhận ra quan hệ liên minh của tông môn gia tộc sau lưng bọn họ.

Vương Lệ Hải có thể ở cùng với Hàn Bối, rõ ràng đại biểu cho hợp tác giữa Vương gia và Thanh La Tông.

Tống Vân Thư, Mạnh Hạo không nhìn thấy, nhưng hắn có thể đoán được kết cục của Tống Vân Thư, nhất định là bị Quý Tiếu Tiếu diệt khẩu rồi.

Cho đến khi ánh mắt Mạnh Hạo dừng lại trên người một cô gái Nam Vực, nhìn thấy dung mạo xa lạ của đối phương, nhưng khi ánh mắt Mạnh Hạo tiếp xúc với đôi mắt của cô gái, Mạnh Hạo lại sững sờ.

- Là nàng...

Nàng trong ký ức Mạnh Hạo có phần mơ hồ, trên thực tế Mạnh Hạo rất ít tiếp xúc với nàng, ngay cả nói chuyện, trong ký ức cũng không có giao lưu gì nhiều.

Mối liên hệ duy nhất giữa hai người chính là lần kén rể Tống gia năm đó, cuối cùng giữa hai người, đã trở nên xa lạ, nhưng lại là người có liên quan.

Nàng là người Tống gia, chuẩn xác mà nói, nàng... Là đạo lữ của Mạnh Hạo.

Vì sau lần kén rể kia, thân là con gái Tống gia, không thể có lần kén rể thứ hai nữa, điều này với thanh danh của nàng, với mặt mũi của Tống gia, đều không cho phép.

Cho dù là cuối cùng, Mạnh Hạo bỏ chạy, Tống gia cũng không nhắc tới chuyện này với bên ngoài nữa, nhưng đối với cô gái này, chuyện này lại là đả kích không nhỏ.

Nàng vốn là một cô gái yếu đuối, cho dù có tư chất không kém, nhưng tính cách mềm yếu, khiến nàng rất khó kiên cường, giống như đóa hoa trong nhà kính, không muốn, cũng sợ hãi trải qua gió mưa bên ngoài.

Tống Giai trong ký ức của Mạnh Hạo, chính là như vậy, có dung nhan xinh đẹp, đôi mắt dịu dàng, còn cả sự mềm yếu đến từ tâm thần ở sâu trong ánh mắt.

Nhưng hiện giờ, sau hơn trăm năm gặp lại, Tống Giai đã thay đổi, trong mắt nàng có thêm sự kiên định, sự yếu ớt năm đó bị ẩn giấu ở sâu trong mắt, dường như là lột xác, dường như trưởng thành.

Nàng không thể không trưởng thành, sau chuyện của Mạnh Hạo năm đó, nàng không còn lựa chọn bất cứ đạo lữ nào. Lão Tổ Tống gia không biết

vì sao, cũng không còn yêu cầu gì với nàng, thậm chí có vẻ rất khách khí với nàng, nhưng lại khiến nàng cảm giác, dường như bản thân đã trở thành người ngoài.

Việc này năm đó nàng không hiểu, nhưng nhiều năm qua đi cũng dần hiểu ra, tất cả không phải vì bản thân, mà từ ngày kén rể năm đó trở đi... Đã khác hoàn toàn rồi.

Nàng càng hiểu hơn, bản thân trừ việc là người Tống gia ra, hắn là có thêm một bối cảnh thần bí. Bối cảnh này mạnh mẽ đến nỗi khiến cả Tống gia đều kinh hãi, thậm chí không biết đối xử với nàng thế nào.

Tất cả tài nguyên Tống gia, đều dồn về cho nàng, thậm chí so với ca ca Tống Vân Thư của nàng, còn coi trọng hơn, tất cả yêu cầu của nàng, đều được thỏa mãn, chuyện này khiến cho Tống Vân Thư vô cùng ghen ghét, liên tục châm chọc. Nàng luôn nhịn, nhưng cho đến khi đến Yêu Tiên Tông Giới, Tống Vân Thư vẫn liên tục gây chuyện.

Nhất là trong cảnh giới thứ nhất, nếu không phải nàng cảnh giác, e là đã chết trong tay đồng tộc rồi, chuyện này, khiến trái tim nàng vô cùng đau đớn.

Nàng đã nhận ra Mạnh Hạo từ lâu, nhưng đối với Mạnh Hạo, nàng có cảm giác rất phức tạp. Loại phức tạp này giằng xé hơn trăm năm, cho đến lúc này, hai người nhìn thẳng nhau, Tống Giai cũng nhẹ nhàng quay đầu.

Mạnh Hạo im lặng, thu ánh mắt lại.

Hắn nhìn thấy Lý Thi Kỳ, nghĩ đến Vương Hữu Tài năm đó cùng hắn đi Kháo Sơn Tông, nghĩ đến sau khi rời khỏi Triệu quốc, lại không nhìn thấy, có lẽ đã theo Kháo Sơn Lão Quy rời đi rồi.

Cảm giác năm tháng, lúc này bất ngờ xuất hiện trong lòng Mạnh Hạo,

khiến hắn thấy cảm khái. Có lẽ năm tháng chỉ khi gặp lại cố nhân, mới phát ra ánh sáng khiến người ta thổn thức.

Lý Thi Kỳ mỉm cười, rất lạnh nhạt. Mạnh Hạo hơi gật đầu, ánh mắt quét qua những người còn lại, những người này, cũng là tu sĩ Nam Vực, nhưng Mạnh Hạo không nhận ra.

Nhưng trong đó có một người, sau khi nhìn thấy hắn, Mạnh Hạo nghĩ đến đạo tử Lý Đạo Nhất của Lý gia năm đó đã chết trong tay hắn.

Đó là một đại hán vóc dáng khôi ngô, ánh mắt như đao, đứng ở đó khiến người ta có cảm giác giống như một thanh đại đao có thể bất thình lình rời vỏ, chém ra đất trời.

Hắn là đạo tử đời trước của Lý gia, Lý Thiên Đao!

Mà một người khác, là một lão già tướng mạo xấu xí, luôn tươi cười quỷ dị, còn cả hâm mộ nhìn Mạnh Hạo. Người này Mạnh Hạo thấy xa lạ, lão đứng trong đám người Nam Vực, Mạnh Hạo nhận ra sự chán ghét kẻ này từ những người khác.

Hắn không tìm thấy đệ tử của Tử Vận Tông, Nhất Kiếm Tông, và những tông môn khác, chuyện này khiến Mạnh Hạo khó hiểu, nhưng cũng biết không phải lúc để hỏi.

Cuối cùng mới là Tây Mạc, hoặc có thể gọi là Mặc Thổ. Mạnh Hạo nhìn thấy Triệu Phương, nhìn thấy Đóa Lan, còn mấy người khác, Mạnh Hạo không nhận ra, cũng không thấy Hô Diên Lão Tổ.

Người hắn không nhận ra rất nhiều, nhưng người không nhận ra hắn, ở nơi này hiện giờ không có.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 912: Bệnh tật khắp người.

Thân phận của Kha Cửu Tư, có người cha chí tôn, lêu lổng nhất trong Yêu Tiên Tông, một trong số những người chủ của Yêu Minh, các loại danh tiếng, đều khiến cho những người ở nơi này vô cùng ngưỡng mộ Mạnh Hạo.

Đặc biệt là sự chấn động ở Yêu Tiên Tháp, khiến cho sự ngưỡng mộ ở sâu trong lòng rất nhiều người, hóa thành sự ghen ghét khó mà hình dung.

Mạnh Hạo, trong mắt những người này, ở trong cảnh giới thứ hai, là thiên kiêu trong viễn cổ hư ảo, quang mang vạn trượng.

- Chư vị đạo hữu, hẹn tại hạ tới đây, không biết là có chuyện gì?

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua mọi người, mỉm cười, dựa vào khung cửa, đánh giá mọi người.

Động tác của hắn, mang theo cảm giác chơi bời, đặc biệt là dựa vào khung cửa, càng có vẻ tùy ý, khiến cho rất nhiều người ở nơi này, ai nấy đều cau mày.

Nhưng ai nấy đều rất bất đắc dĩ, ở nơi này, bọn họ chỉ là đệ tử nội môn, so với thân phận của Mạnh Hạo, chênh lệch như trời với đất, thậm chí bọn họ còn không dám gặp lại Mạnh Hạo.

Nếu không phải lần này bị dồn nén đến cực hạn, trước lợi ích khổng lồ đó, bọn họ thực sự không dám bỏ qua, lúc này cũng kiên quyết không để Mạnh Hạo nhìn thấy bộ dạng của bản thân.

Thậm chí bọn họ cũng từng nghĩ ẩn giấu tướng mạo, hoặc là gặp mặt theo cách khác, nhưng giữa bọn họ chỉ cần ở gần nhau, là đã hình thành cảm ứng, thì có ẩn giấu thế nào cũng đều vô dụng.

Trừ phi là cố ý né tránh và kéo giãn cự ly, nhưng lần này gặp mặt, vô cùng quan trọng, nếu không thể hiện ra thành ý, e rằng sẽ không chút hiệu quả.

Cho nên, Phương gia và Quý gia liên hợp kêu gọi, tất cả bọn họ, đều đạt thành một đồng minh. Đồng minh này chỉ có một đối thủ, tập hợp lực lượng mọi người, đối kháng với Mạnh Hạo, trở thành cán cân cho lần đàm phán này.

Như vậy, bọn họ mới dám xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo.

Loại ấm ức này, đối với bọn họ, những người ở bên ngoài ai nấy đều nổi bật, là khó chịu đựng nhất.

Mạnh Hạo nói, mọi người im lặng, không ai muốn nói đầu tiên, chỉ có thể nhìn nhau, cuối cùng nhìn về phía Quý gia và Phương gia.

Người của Quý gia cũng im lặng, nhìn về phía Phương gia.

Phương Du ho khan, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Chúng ta có chuyện cần làm phiền ngươi, đương nhiên sẽ có thù lao, thù lao rất rất lớn!

Phương Du hiển nhiên là không biết hiểu thêm được Mạnh Hạo từ nơi nào, vừa nói ra, lập tức khiến Mạnh Hạo có vẻ hứng thú.

- Chuyện này đối với ngươi cũng rất đơn giản, trên khe sâu giữa núi thứ ba và núi thứ tư, cây thang kia ngươi cũng nhìn thấy. Ngươi chỉ cần trèo

lên cây thang đó, lên đến trên đỉnh, đi tới, là coi như hoàn thành.

- Mỗi người chúng ta, đều sẽ đưa ngươi mười vạn linh thạch coi như thù lao, ngươi xem... Nơi này chúng ta có mấy chục người, tính ra, mấy trăm vạn linh thạch, kiếm chỗ linh thạch này thật dễ dàng phải không, nghe lời tỷ.

Phương Du chớp mắt, giúp Mạnh Hạo tính toán.

- Không được đâu tỷ, đệ gần đây đau đầu,... Cả vai nữa, lúc tu luyện bị sái, đặc biệt là đôi chân, nơi này hình như không hợp thủy thổ, mỗi ngày đều vô cùng khó chịu.

Ánh mắt Mạnh Hạo đảo quanh, đột nhiên vẻ mặt đau khổ.

Mạnh Hạo nói ra, mọi người ai nấy đều có vẻ khó coi, cho dù không ai nói gì, nhưng trong lòng đã thầm nhủ, tu sĩ đau đầu, có quỷ mới tin.

Tu luyện có thể sái vai sao, đây không phải tu luyện cái gì cáp mô công, làm sao có thể sái được...

Đặc biệt là thủy thổ không hợp, lại càng bị phỉ nhổ, tất cả bọn họ không ai thủy thổ không hợp, vậy sao Mạnh Hạo lại bị được?

Huống hồ... Mọi người đều là hồn phách đi vào, từ trước đến nay chưa từng nghe nói hồn phách còn có thể thủy thổ không hợp...

- Tỷ nhìn cổ đệ này, cũng rất là đau, hiện giờ điều đệ muốn làm nhất là nằm trong động phủ nghỉ ngơi, để cha đệ tìm cho đệ một ít sư muội xoa bóp hoạt huyết giúp đệ khai thông khí huyết. Việc này đệ thực sự không giúp được.

Mạnh Hạo vặn cổ, thở dài.

Mọi người cố nén cơn giận, lúc này ai nấy đều muốn phát điên, trong mắt bọn họ Mạnh Hạo đang kiêu ngạo, kiêu ngạo thân phận của hắn, kiêu ngạo hắn có một người cha chí tôn.

Còn tìm một đám sư muội xoa bóp hoạt huyết... Chuyện này khiến cho tất cả nam tu sĩ ở nơi này đều nghiến răng nghiến lợi.

- Vậy, đệ thấy không còn sớm nữa, cha đệ còn đợi đệ về ăn cơm, đệ đi trước.

Mạnh Hạo hà hơi, nói khiến cho ai nấy đều phát điên, quay người muốn rời đi.

- Đủ rồi!

Phương Du siết chặt tay, gào lên.

- Mở miệng ngậm miệng đều cha ngươi, cha ngươi là Kha Vân Hải sao!

Lời này Phương Du vừa nói xong, liền lập tức hối hận.

Mạnh Hạo dừng bước, lúc quay người lại, vẻ mặt lạnh lẽo liếc nhìn Phương Du.

- Phụ thân ta là ai, tuy rằng ta cũng muốn biết, nhưng không liên quan đến ngươi.

- Ngươi... Chỉ là để ngươi leo thang, sau đó dẫn mọi người cùng thông qua cảnh giới thứ hai, mở ra cảnh giới thứ ba mà thôi, chuyện này đối với ngươi mà nói rất đơn giản. Hơn nữa ở cảnh giới thứ ba, ngươi cũng sẽ thu được cơ duyên, huống hồ làm vậy, kết một thiện duyên với mọi người, sau này ở vùng đất Nam Thiên, con đường của ngươi mới có thể...

Phương Du lập tức mở lời, tuy nàng cũng có khát vọng tiến vào cảnh giới thứ ba, nhưng chung quy lại, vẫn có ý tốt với Mạnh Hạo, mới nhất thời tức giận nói lời như vậy.

Điểm này, Mạnh Hạo hiểu, chính vì hắn cảm nhận được Phương Du không có ác ý, nên không có bất cứ địch ý gì, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn một chút.

- Để ta dẫn mọi người vào cảnh giới thứ ba, có thể.

Hắn nhàn nhạt nói.

- Nhưng mười vạn linh thạch, quá ít đi, ta muốn một nửa thu hoạch của các ngươi trong cảnh giới thứ ba!

- Chuyện này các ngươi đồng ý, lập tức ước định, phát tâm ngôn, dùng đạo vẫn để thề. Tu sĩ chúng ta, chú trọng lời thề, đặc biệt là có liên quan đến tu hành, không muốn lưu lại tâm kết, nếu không không chỉ tu vi dừng lại, cuối cùng có một ngày hình thần câu diệt.

- Nếu các ngươi không đồng ý, thì coi như không có chuyện này, chờ đợi cảnh giới thứ hai tan vỡ đi.

- Lựa chọn như thế nào, các ngươi tự quyết định.

Mạnh Hạo nói rồi, quay người đẩy cửa, bước ra ngoài.

- Bản thân ngươi không muốn tiến vào cảnh giới thứ ba?

Vương Lệ Hải đột nhiên nói.

- Trong cảnh giới thứ hai, ta đã thu hoạch đủ rồi. Có tiến vào cảnh giới thứ ba hay không, đối với ta cũng không sao cả.

Mạnh Hạo không quay đầu, cất bước đi xa.

Mọi người còn đó im lặng, trong lòng băn khoăn suy nghĩ. Đối với Mạnh Hạo, cho dù bọn họ vô cùng tức giận, nhưng cũng không thể làm gì được, cây thang đó, xuất hiện vì Mạnh Hạo, cũng chỉ có Mạnh Hạo có thể bước vào.

Bọn họ đều đã từng thử, nhưng tất cả chỉ có thể nhìn, mà không thể tiếp xúc.

Mấy ngày sau, khi Mạnh Hạo gặp lại những người này một lần nữa, ai nấy đều thề trước mặt Mạnh Hạo, hứa hẹn một khi tiến vào cảnh giới thứ ba, sẽ giao thu hoạch trong cảnh giới thứ ba cho Mạnh Hạo vào lúc cảnh giới thứ ba kết thúc, hoặc khi Mạnh Hạo đưa ra yêu cầu.

Lời thề vừa ra khỏi miệng chính là đạo tắc, đối với những thiên kiêu của vùng đất Nam Thiên sau này có thành tựu khó mà ước lượng mà nói, bọn họ không thể có tâm kết, một khi hủy ước, vì lời thề còn, tâm kết xuất hiện, sẽ ảnh hưởng đến tu vi của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 913: Tình cha như núi cao

Nếu chỉ là lời nói, hoặc là lời thề bình thường thì không sao, nhưng hiện giờ sau khi bọn họ thề, Mạnh Hạo lại lấy ra một bộ đạo pháp nhìn thì đơn giản, nhưng trên thực tế thì vô cùng hiểm độc.

Đạo pháp này rất đơn giản, chỉ cần có tu vi Trúc Cơ trở lên, thì có thể tu hành, tên là Đạo Chứng.

Nó là một trong những đạo pháp chuyên khống chế lời hứa hẹn tồn tại từ thời viễn cổ, mà mấy ngày này Mạnh Hạo hỏi xin Kha Vân Hải từ bên ngoài động phủ của ông.

Có đạo pháp này, một khi không thực hiện lời hứa, hồn phách lập tức rạn nứt, đại đạo vô duyên, tu vi tụt dốc.

Mọi người bất đắc dĩ, vì tiến vào cảnh giới thứ ba, chỉ có thể cẩn thận thề, dùng Đạo Chứng để thề, hoàn thành ước định này. Còn những người cá biệt không muốn thề, Mạnh Hạo chưa cần ra tay, cũng đã phải nghiến răng thề dưới áp lực của những người khác.

Dù sao, không một ai muốn bản thân phải trả một cái giá lớn, mà có người không trả giá, lại có thể thu hoạch.

Nhưng rõ ràng bọn họ đều không biết, bọn họ cho rằng trong mọi người đều ở cả đây, nhưng vẫn còn Chỉ Hương, còn Hô Diên lão tổ.

Ngoài ra, Mạnh Hạo cũng thề, sẽ dựa theo yêu cầu của mọi người, bước lên thang thông thiên, nhưng thời gian là do hắn tự định, lại còn hứa thêm, trong những ngày còn ở cảnh giới thứ hai, sẽ không lấy thế chèn

ép bọn họ, để bọn họ có thể không cần cẩn thận trốn tránh.

Lời hứa này, những người khác cực kỳ mong chờ, bọn họ từng nhiều lần tự hỏi, bản thân có phải là người chịu ấm ức nhất, trong những người từng tiến vào cảnh giới thứ hai trong bao nhiêu thế hệ của tông môn hay không.

Không dám đường hoàng, không dám tới gần núi thứ tư, thậm chí nhìn thấy đám lêu lổng bay qua trên bầu trời, cũng phải lập tức cúi đầu, sợ bị Mạnh Hạo nhận ra.

Cuộc sống như vậy, bọn họ chịu đựng mấy tháng rồi, đã nhịn đến cực hạn, lúc này cũng có thể yên tâm, hưởng thụ một chút ánh sáng của viễn cổ...

Sau khi cùng ước hẹn với mọi người, Mạnh Hạo biết ngày rời khỏi nơi này, cũng sắp tới rồi, hắn sắp phải rời khỏi thế giới viễn cổ hư ảo này, trở về hiện thực.

Đối với nơi này, hắn không có gì không nỡ, lêu lổng cũng được, thân phận cũng được, tất cả đối với Mạnh Hạo, chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi, lúc tỉnh mộng, tất cả đều có thể quên đi.

Chỉ có điều, hắn không muốn quên đi người phụ thân của kiếp này, Kha Vân Hải.

Tình cha của Kha Vân Hải, khiến Mạnh Hạo chìm đắm trong đó, không muốn tỉnh lại, không muốn lúc kết thúc giấc mộng, bản thân sẽ quên đi Kha Vân Hải, người đã cho hắn cảm nhận được cảm giác phụ thân ở bên cạnh, trong viễn cổ hư ảo này.

Cảm giác này, thậm chí có thể bù đắp cho những tiếc nuối trong những năm tháng đầu đời trong lòng Mạnh Hạo.

Hắn không cảm ngộ đạo pháp, mỗi ngày ngoài luyện đan, thì phần lớn thời gian, đều ngồi ở bên ngoài động phủ của Kha Vân Hải. Cho dù Kha Vân Hải không hề mở cửa, nhưng Mạnh Hạo vẫn ngồi ở đó, thỉnh thoảng nói chuyện.

Cuộc sống, cứ vậy lặng lẽ trôi qua, không chút gợn sóng, hoàn toàn bình lặng, Hứa Thanh vẫn đang bế quan, không hề mở mắt, Mạnh Hạo cũng quen những ngày tháng này. Thậm chí hắn không chỉ một lần từng nghĩ, nếu cứ vậy sống tiếp, cũng chưa hẳn không phải một cuộc sống.

Mãi đến nửa tháng sau, khi cảnh trùng điệp gần như mỗi ngày đều xuất hiện, Mạnh Hạo biết, hắn phải đi rồi. Hắn không nỡ, còn cả những suy nghĩ phức tạp khó tả, khiến trong lòng Mạnh Hạo luôn buồn phiền.

Hắn nhìn bầu trời, nhìn mặt đất, nhìn bảy ngọn núi của đệ nhất trùng thiên, nhìn núi thứ tư, nhìn động phủ của Kha Vân Hải, hắn nhắm mắt lại, liền nhìn thấy từng sự việc xảy ra từ khi tới nơi này.

Từ lúc ban đầu là thừa nhận lỗi lầm, sau đó là chịu đòn roi, rồi đến sự nuông chiều của Kha Vân Hải, lúc ở trong Yêu Tiên Tháp, là cha con trong kiếp này, tất cả đều khiến Mạnh Hạo không thể quên được.

Hắn đột nhiên rất cảm ơn Kha Cửu Tư, cảm ơn y đưa bản thân tới nơi này, là giúp cho y, mà cũng giúp cho bản thân.

- Tình cha như núi...

Không biết có phải loại tình cảm này ảnh hưởng đến đan đạo của hắn hay không, khuya ngày hôm đó, Mạnh Hạo luyện chế lô đan dược cuối cùng của hắn trong cảnh giới thứ hai.

Lô đan dược này, rốt cuộc đưa vào những thảo dược gì, Mạnh Hạo cũng quên mất, hắn chìm đắm trong tôn kính với Kha Vân Hải, chìm đắm trong những ngày tháng tươi đẹp, chìm đắm trong tình cha con ở kiếp

này, đưa vào dược thảo, vào trong đan lô.

Mùi vị của mỗi một loại dược thảo, đều đại biểu cho nội tâm của hắn, dần dần dung hòa, bắt đầu luyện đan, không hề suy xét thành bại, chỉ độc có hồi ức, nhớ về từng hình ảnh ở nơi này. Nhớ về tình cha của Kha Vân Hải với bản thân, nhớ về ký ức lúc bé thơ, hình ảnh mơ hồ của phụ thân mình.

Đêm không trăng.

Mạnh Hạo luyện đan, trong đan lô bất giác truyền ra những thanh âm không thể hình dung, giống như tiên khúc, lại như nhạc tang lễ, khi thì vui sướng, khi thì muộn phiền.

Chút không nỡ trong âm thanh, từ từ truyền ra, vang vọng trên núi thứ tư, khiến tất cả mọi người trên núi thứ tư sau khi nghe được, đều ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn nơi vang lên âm thanh trên đỉnh núi.

Âm thanh này, giống như gió thổi, thổi qua trái tim của mọi người, làm dậy lên từng rung động, dẫn động ký ức trong lòng mọi người, dường như nhớ lại ký ức trước kia của bản thân.

Trong đó, mỗi người đều khác nhau. Có người là một đứa trẻ lớn lên, nhìn sống lưng phụ thân cong xuống, trong khoảnh khắc phát hiện ra thì ra phụ thân đã già... Trong lòng chua xót.

Có người nhớ lại lúc còn thơ ấu, khi phụ thân nghiêm khắc, trong lòng sinh ra chút phản kháng, từng thầm nhủ trong lòng:

- Đừng dài dòng nữa!

Nhưng nhiều năm trôi qua, khi nhìn thấy ông lão tóc bạc trắng nằm trên giường bệnh, lại nắm chặt lấy bàn tay gầy guộc của ông lão, nước mắt rưng rưng, trong lòng lẩm bẩm:

- Nói thêm chút nữa đi cha.

Rất nhiều người, bất giác bỏ qua tất cả tu hành, sững sờ nhìn đỉnh núi, không biết bản thân khi đang hồi tưởng đã chảy nước mắt.

Hứa Thanh mở mắt, ánh mắt mù mờ, sự bi thương của nàng, dần dần hiện lên, nàng nhớ tới gia đình của mình, nhớ tới phụ mẫu qua đời trong ký ức mơ hồ.

- Ta muốn về nhà...

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Âm thanh trong đan lô, vang khắp núi thứ tư, Mạnh Hạo không biết. Hắn chìm đắm trong đó, luyện đan giống như đang viết nhạc, cũng như khắc tượng, cũng đều dùng phương thức như vậy, dung nhập tình cảm không thể biểu đạt bằng lời vào trong.

Âm thanh luyện chế đan dược trong đan lô, vốn dĩ vô cùng bình thường, nhưng hiện giờ, vì ẩn chứa tình cảm, vì mang theo tâm tình của Mạnh Hạo, dường như có được sinh mệnh, có được linh hồn, vượt xa âm thanh tự nhiên.

Dù sao chuyện này, điều động lòng người nhất chính là tình... Tình yêu tuy đẹp, nhưng lại không thể vô tư bằng tình thân được.

Từ từ, đệ tử trên núi thứ ba, núi thứ năm cũng nghe được tiếng luyện đan đến từ núi thứ tư. Âm thanh này, không cần biểu đạt gì cả, nếu ai nghe được, đều lập tức bỏ qua tất cả tu hành, rồi ở tại chỗ nhớ tới phụ thân mình qua những âm thanh đó.

Ngày càng có nhiều đệ tử, ai nấy im lặng, nhớ đến từng ký ức của bản thân ở trong âm thanh này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 914: Tình cha như núi cao. (2)

Phụ thân hút thuốc, ánh nắng chiếu lên những nếp nhăn trên khuôn mặt, lúc quay đầu, nở nụ cười hiền hòa xoa đầu mình.

Dưới ánh nắng, mình ngồi trên cổ phụ thân, được đưa lên cao, thì cất tiếng cười vui vẻ. Lúc đó, mình không biết rằng, tiếng cười của mình chính là niềm vui của phụ thân.

Đôi tay vững vàng kia, mình không muốn thấy nó dần khô héo...

Vương Lệ Hải, khi nghe được âm thanh này, không còn ngồi yên nữa, mà sững sờ nhìn hư vô đen nhánh xa xa, y nhớ đến người cha nghiêm khắc của mình.

Hàn Bối im lặng, trong lòng nàng đau đớn, cúi đầu xuống. Nàng mãi còn nhớ, bóng hình tập tễnh năm đó đưa nàng vào Thanh La Tông.

Dần dần, núi thứ hai, núi thứ sáu cũng đều nghe được âm thanh này. Âm thanh mang theo tình cha, cuồng phong cũng không thể thổi đi được, cho dù loại người gian ác nhất thế gian, cũng đều tìm thấy những ký ức thuộc về bản thân.

Trước kia, khi người giơ cánh tay lên, con từng trợn mắt nhìn lại, thậm chí chống đỡ, đạp cửa bỏ đi, không hề nhìn thấy thân thể run rẩy, ánh mắt thất vọng của người.

Mãi cho đến đêm mưa gió kia, con bị bệnh liệt giường, khi mở mắt ra, nhìn thấy bóng dáng già cả của người quỳ lạy trước thần linh, bận rộn lo lắng vì bệnh tình của con, bán hết của cải để chữa bệnh cho con.

Giờ phút đó, tay con run lên, tim con đau đớn, con muốn mở miệng nói một lời... Cha, con sai rồi.

Âm thanh luyện đan, dần dần truyền tới núi thứ nhất, núi thứ bảy. Khi hai ngọn núi này nghe thấy, đệ nhất trùng thiên của Yêu Tiên Tông, ở tất cả mọi khu vực, dù là đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn, đệ tử hạch tâm hay trưởng lão, tất cả mọi người... Cho dù là tiên nhân mạnh mẽ nhất trên thế giới này, trong lòng cũng sinh ra một chút hồi ức trước thanh âm này.

Xuất hiện cộng hưởng, dọc theo ký ức, cả Yêu Tiên Tông giờ phút này hoàn toàn yên lặng... Tất cả mọi người như đều trở về quá khứ trong âm thanh đó.

Chí tôn của núi thứ nhất, núi thứ hai, núi thứ ba, núi thứ năm, núi thứ sáu, núi thứ bảy ... Sáu vị chí tôn đều ngẩng đầu, nhìn về núi thứ tư, vẻ mặt phiền muộn. Bọn họ nhìn thấy Mạnh Hạo luyện đan, nghe được giọng của Mạnh Hạo trong khi luyện đan.

Cho dù là bọn họ, chí tôn có ác cảm nhất với Kha Cửu Tư lúc trước, giờ đây đều im lặng, cất tiếng thở dài.

- Hắn... Cuối cùng cũng trưởng thành rồi, Vân Hải huynh... Đoạn đường này... Hãy yên tâm đi.

Giây phút này, trong Yêu Tiên Tông, có thêm một âm thanh khác, âm thanh này... là tiếng chuông, là tiếng chuông đưa tiễn.

Trên núi thứ hai, Tống Giai dựa vào một gốc tùng, kinh ngạc nhìn về phía núi thứ tư. Đôi mắt nàng chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện sự mê mang, nước mắt lăn dài trên gò má.

Đan âm quanh quẩn bên tai nàng, khơi dậy những rung động từ tận đáy

lòng nàng, hình thành nên từng cảnh tượng trong ký ức.

Nàng nhớ đến phụ thân, nhớ lại bản thân...

Có người coi con gái như viên minh châu trong tay, mà trong ký ức của Tống Giai, nàng... Chính là viên minh châu trong tay phụ thân.

Đan âm vang vọng, từng tiếng nối liền, lan khắp đệ nhất trùng thiên, khiến trăm vạn người rung động, kể cả Phương Du. Nàng im lặng, đáy lòng vô cùng phức tạp, có phiền muộn, cũng có hồi ức. Trong hồi ức của nàng, nàng nhớ tới người phụ thân giống như văn sinh, nhìn như ôn hòa nhưng cũng rất nghiêm khắc, còn cả từng cảnh ấm áp lúc thơ ấu.

Nàng phiền muộn là vì khi đan âm truyền ra từ núi thứ tư, nàng có thể cảm nhận được, thân tình sinh ra từ Mạnh Hạo đối với một người không phải là phụ thân của hắn.

- Cha, lựa chọn của người năm đó, chính xác ư?

Phương Du lẩm bẩm, không biết từ lúc nào, trong mắt nàng đã ngấn lệ. Nàng nhớ tới lúc nhỏ, những lần nhìn thấy mẫu thân khóc, rồi cả ánh mắt phức tạp nhìn về phương xa của phụ thân khi đứng bên song cửa.

Trong ánh mắt đó, như ẩn chứa sự yêu thương. Lúc đó Phương Du không hiểu, sau khi nàng lớn lên nhớ lại, đó quả thật là yêu thương, không phải đối với bản thân, mà là đối với một người không biết ở nơi nào trong hư vô xa xôi.

Tình cha, hoàn toàn khác với tình mẹ, nó càng hàm súc hơn, càng thầm lặng hơn. Giống như một ngọn núi, lúc bé thơ nhìn vào, nó giống như vị thần bảo hộ của ngươi, đến thiếu niên, thì dường như biến thành vật cản trở tầm mắt ngươi, đến thanh niên, có lẽ ngươi lại cảm thấy, nó đã thấp đi, ngươi cho rằng ngươi đã cao hơn nó.

Nhưng đến trung niên, khi ngươi một lần nữa nhìn vào ngọn núi đó, lại đột nhiên phát hiện, nó vẫn luôn ở đó, luôn lặng lẽ nhìn niềm tự hào của nó. Ngươi có cuồng vọng, ích kỷ, thậm chí hẹp hòi, nó đều bao dung, lặng lẽ bao dung.

Ngươi sẽ cảm thấy chua sót từ đáy lòng, rồi đột nhiên nhận ra, đây... Chính là tình cha.

Lúc ngươi có được, có lẽ cảm nhận không sâu, nhưng một khi mất đi rồi, lại giống như ngươi mất đi bầu trời trong lòng!

Con muốn nuôi mà cha mẹ không còn. Đây là điều vô cùng bi thương, là đau đớn sâu nhất trong cuộc đời.

Mạnh Hạo luyện đan, đan âm vạng vọng đệ nhất trùng thiên, bảy ngọn núi, trăm vạn đệ tử, tất cả đều im lặng, ngay cả các chí tôn giờ phút này cũng đều im lặng.

Nghe thanh âm này, ký ức của bản thân lại hiện về...

Trước kia, con cho rằng con đã trưởng thành, khi nghe những lời nói, những quấy rầy của người, con cảm thấy người đã thay đổi, con cảm thấy bản thân có thể tự mình bay lượn.

Cho đến khi con gãy cánh, mệt mỏi, bay rất rất lâu rồi, tự nhiên ngoái lại, con lại đột nhiên nhớ đến người, nhớ tới tất cả những gì người từng nói. Nhưng khi con ngoái lại, chỉ có thể nhìn thấy phần mộ của người. Đứng trước mộ người, con rơi lệ, con muốn nói rằng, phụ thân... Con sai rồi.

Trước kia, con cúi đầu nhìn người, quay người bỏ đi chỉ để chứng minh bản thân, muốn sau này, khi có ngày con đứng trên đỉnh cao, con sẽ vinh quang đến trước mặt người. Con muốn nhìn thấy người giật mình, nhưng cái con nhìn thấy, lại là ánh mắt tự hào của người. Khoảnh khắc đó, con đột nhiên thấy đau lòng, con ôm lấy người đã bạc trắng mái tóc, thì

thầm.

- Phụ thân, con trở về rồi.

Quý Tiếu Tiếu chảy nước mắt, nàng chìm đắm trong ký ức của bản thân, nhớ lại rất nhiều thứ...

Trong đầu Lý Thi Kỳ, xuất hiện sư tôn của nàng, nàng không biết phụ thân mình là ai, khi nàng mở mắt, người nàng gặp đầu tiên không phải sư tôn nàng, nhưng không biết từ lúc nào, trong ký ức của nàng, sư tôn đã như phụ thân.

Nàng gọi người là sư tôn, nhưng từ tận đáy lòng, nàng đã coi người là phụ thân.

Nàng là con nuôi, từ lúc còn nằm nôi đã mất đi cả cha lẫn mẹ, sau khi lớn lên, nàng tuy rất đẹp, nhưng vết thương từ thời bé thơ mà người khác không có, lại được sư tôn nàng từ từ thay đổi.

Không có sư tôn nàng, cũng sẽ không có Lý Thi Kỳ hiện giờ.

Sư tôn từng dẫn nàng, đi tìm dấu vết quê hương, nhưng tìm kiếm rất lâu, mãi cho đến khi nàng nói nhỏ.

- Sư tôn, đừng tìm nữa, kiếp này người là sư tôn của con, kiếp sau, con hy vọng người là phụ thân của con.

Tiếng luyện đan, liên tục vang lên, đánh động tất cả mọi người, ảnh hưởng đến toàn bộ, cảm động tới tất cả...

Vẻ mặt Mạnh Hạo mê man, đan của hắn, vẫn còn đang luyện, tiếng của đan lô, càng truyền càng ra xa, mỗi một âm thanh, đều ẩn chứa sự không nỡ của hắn với Kha Vân Hải, đều ẩn chứa khát vọng với tình cha của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 915: Dầu hết đèn tắt.

Hắn không hề biết rằng, sau lưng hắn, không biết từ khi nào, đã xuất hiện một người mặc đồ trắng, mái tóc rất dài, thân thể gầy gò, mang theo khí tức của tháng năm, dường như là viễn cổ.

Y, mới là Kha Cửu Tư.

Y đứng sau lưng Mạnh Hạo, kinh ngạc nhìn đan lô trước mặt Mạnh Hạo, như có thể nhìn tới vĩnh hằng.

Đan này, là Mạnh Hạo luyện, đan thanh, có của Mạnh Hạo, cũng có của y.

Cho đến khi tiếng chuông tang kia bắt đầu vang lên, từng tiếng, từng tiếng, từng tiếng...

Không phải mỗi đệ tử tử vong đều có chuông tang, cho dù là đệ tử hạch tâm cũng không có tư cách này, kể cả đệ tử thân truyền, cũng sẽ không có tiếng chuông đưa tiễn.

Trừ phi là người lập được đại công với cả tông môn, mới có thể được chuông tang của Yêu Tiên Tông đưa tiễn về chín suối.

Trừ ra… chỉ có chí tôn mất đi, mới có tiếng chuông tang ngân vang khắp cả tông môn…

Khi tiếng chuông thứ chín vang lên, Mạnh Hạo run lên, hắn từ từ ngẩng đầu, lúc này, bóng hình hư ảo của Kha Cửu Tư sau lưng hắn, cũng ngẩng đầu.

- Tiếng chuông...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong lòng hắn vô cùng sợ hãi. Lúc này, cái gì luyện đan, cái gì hư ảo, cái gì viễn cổ, đều hoàn toàn biến mất, cho dù lò tiên đan trước mặt hắn lập tức thành công, hắn cũng không thèm để ý.

Hắn run rẩy, một đáp án khiến hắn như bị bóng tối nuốt chửng xuất hiện trong đầu, Mạnh Hạo run lên, đứng bật dậy.

Khoảnh khắc hắn đứng dậy, lò đan âm vang, đan dược trong đó lập tức nổ tung, kéo theo đó, liên hệ giữa đan lô với Mạnh Hạo cũng lập tức đứt đoạn. Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi rơi lên lò đan đang tan vỡ. Ngụm máu tươi này ẩn chứa tâm tình không thể hình dung trong lòng hắn lúc này, tâm tình này như ẩn chứa tình thân không thể chia cắt của con với cha.

- Cha...

Mạnh Hạo không hề chần chừ, lập tức xông ra.

Mạnh Hạo lao khỏi đan phòng, không hề chú ý tới, trong lò đan vỡ nát kia, số đan dược vốn nên là mười viên, lúc này đã nổ mất chín viên. Nhưng chín viên này nổ tung, dược lực lan ra, lại lập tức ngưng tụ trên viên thứ mười.

Khiến cho viên đan dược thứ mười này, lập tức lóe lên, như từ hư ảo, biến thành chân thực.

Đặc biệt là máu tươi của Mạnh Hạo, máu tươi ẩn chứa chí tình chí nghĩa, vào lúc này, hoàn toàn được viên đan dược thứ mười hấp thu, khiến cho đan này... Trong khoảnh khắc, dường như hoàn toàn lột xác, vô trung sinh hữu!

Đan này, cho dù là dùng vô trung sinh hữu, dù là đã đạt được yêu cầu trong mong ước của Mạnh Hạo, nhưng lúc này trong đầu Mạnh Hạo,

không có đan dược, chỉ có lo lắng, đó là sự lo lắng quên mất cả bản thân là ai...

Hắn lao vọt ra, xông ra ngoài đan phòng, ra khỏi động phủ, ra khỏi nơi hắn ở, hóa thành một vệt cầu vồng nhanh đến cực hạn lao về phía động phủ của Kha Vân Hải.

Tiếng chuông tang không ngừng vang lên trong không gian giữa bảy ngọn sơn phong của đệ nhất trùng thiên... Từng tiếng, từng tiếng, khi tiếng thứ mười ba vang lên, Mạnh Hạo xuất hiện bên ngoài động phủ của Kha Vân Hải.

Nhìn cánh cửa động phủ đóng chặt, khóe mắt Mạnh Hạo chảy ra dòng lệ, hắn quỳ trước cánh cửa động.

- Phụ thân!

Tiếng nói không cao, nhưng lại truyền khắp núi thứ tư, mắt Mạnh Hạo ướt đẫm. Hắn ở viễn cổ hư ảo, bất giác đã hoàn toàn chìm vào trong đó, sự xuất hiện của Kha Vân Hải đã bù đắp tình cha vốn trống rỗng của hắn từ khi niên thiếu.

Khoảng trống này, bình thường được Mạnh Hạo cẩn thận giấu đi, hắn không muốn người khác chạm vào, thậm chí bản thân cũng không muốn chạm tới.

Cho đến khi tới viễn cổ hư ảo này, Kha Vân Hải xuất hiện, mới bù đắp... tất cả.

Trái tim Mạnh Hạo đau đớn, giờ phút này, hắn cảm thấy cả đất trời đều ảm đạm, một cảm giác khó lòng hình dung lập tức lan khắp toàn thân. Dường như thân thể trở thành một hố đen, hút mất hồn phách bản thân, hút cả sinh mệnh, tất cả của hắn.

- Phụ thân...

Mạnh Hạo rơi lệ, nhìn cánh cửa động phủ, tiếng chuông tang bên ngoài vẫn còn vang vọng, đã đến tiếng thứ mười chín. Mỗi một tiếng, đều có một vòng sáng màu xanh xuất hiện trên núi thứ tư, lúc này hư không bên trên ngọn núi, đã có mười chín vòng sáng như vậy.

- Đừng khóc.

Khi nước mắt của Mạnh Hạo nhỏ xuống mặt đất, cánh cửa động phủ lặng yên mở ra, giọng Kha Vân Hải mệt mỏi từ từ vang lên.

Mạnh Hạo run rẩy, hắn mau chóng ngẩng lên, không hề chần chừ, lao thẳng vào trong động phủ đen nhánh, nhìn Kha Vân Hải đang xếp bằng trên giường đá trong động phủ.

Kha Vân Hải càng thêm già cả, toàn thân dường như hoàn toàn mục ruỗng, thậm chí trên người ông lúc này còn có từng điểm sáng trắng bay ra, dường như ông đang chìm trong tọa hóa.

Cây đèn dầu bên cạnh ông lúc này đã cạn dầu... Ánh sáng yếu ớt, dường như chỉ cần một cơn gió thổi qua là sẽ tắt ngấm.

Một chiếc quan tài rất lớn đặt ở bên cạnh, trên quan tài có khắc rất nhiều con thú mang điềm lành. Cỗ quan tài nhìn như tầm thường, nhưng trên thực tế nếu quan sát cẩn thận, sẽ mơ hồ nhìn ra, cỗ quan tài này không hề tầm thường.

- Cửu Tư, đừng khóc... Con đã trưởng thành rồi, cha không thể tiếp tục ở bên con, con đường sau này, con phải dựa vào bản thân... Điều duy nhất ta có thể làm, chính là trước khi tọa hóa, làm cho con một món chí bảo cả đời của ta!

Kha Vân Hải khàn khàn nói, ánh mắt cưng chiều nhìn Mạnh Hạo.

Tiếng chuông bên ngoài, đã vang đến tiếng thứ năm mươi bảy, sau chín mươi chín tiếng, hồn phách sẽ hoàn toàn tiêu tan, theo tiếng chuông hóa thành chín mươi chín vòng sáng, trở về thiên địa, bước tới chín suối...

- Ly Thần quyết, có thể tu được thần hồn bất tử, nhưng quá khó khăn... Nhưng có cỗ quan tài này, sẽ có thể giúp con tu hành thuật này. Có nó, cho dù hạo kiếp lớn đến đâu, con... cũng có thể sống sót!

Mấy câu ngắn ngủi, Kha Vân Hải nói xong, đã thở hồng hộc, sắc mặt tái nhợt, những điểm sáng trắng ngoài cơ thể càng lúc càng nhiều, khiến cho Kha Vân Hải lúc này, dường như có thêm một tầng ánh sáng.

Kha Vân Hải hiền từ nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt không nỡ, cưng chiều, yêu thương... Ông lo bản thân đi rồi, đứa con của mình, bị người bắt nạt, sẽ cô đơn, im lặng.

Mạnh Hạo cắn môi, quỳ trước mặt Kha Vân Hải, khóc không thành tiếng.

- Khóc cái gì, nam nhi giữa đời, nước mắt càng nhiều, đạo càng không vững, con...

Kha Vân Hải cố gắng giơ tay lên, Mạnh Hạo vẫn khóc bước tới gần Kha Vân Hải.

Để cánh tay nhăn nheo của Kha Vân Hải xoa mái đầu hắn.

- Con đã lớn rồi...

- Cha...

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn Kha Vân Hải đầy tử khí, đã như đèn cạn dầu, trái tim hắn đau đớn, hắn run lên, cảm giác chia lìa với phụ thân như

từng lưỡi dao cắt vào lòng hắn.

Hắn... Đã coi Kha Vân Hải như phụ thân của mình.

- Người ai cũng sẽ chết, chuyện này không thể thay đổi, Lý chủ trả mệnh cho chúng sinh, ta thân là chí tôn đệ nhất trùng thiên, phải tuân theo...

- Vì sao phải tuân theo, tu sĩ chúng ta, tu luyện không phải vì trường sinh sao, vì sao phải bỏ qua trường sinh!

Mạnh Hạo nhìn Kha Vân Hải, nước mắt ròng ròng lẩm bẩm.

Kha Vân Hải im lặng, từ từ ngẩng đầu, ánh mắt như có thể nhìn xuyên qua động phủ, nhìn tới tương lai xa xôi. Lúc này tiếng chuông ở bên ngoài đã đến tiếng thứ sáu mươi chín, vang vọng không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 916: Trở thành niềm tự hào của người.

- Tu sĩ chúng ta, tu hành không phải chỉ vì trường sinh, mà là truy cầu đối với đại đạo... Người nghe đạo, sớm sinh chiều tử, người vấn đạo, còn mong gì hơn...

Kha Vân Hải cúi xuống nhìn Mạnh Hạo.

- Sinh và tử, đối với vi phụ, không quan trọng, nếu không có Lý chủ, vi phụ có lẽ đã chết không biết bao nhiêu lần... Sinh tử không đáng sợ, điều duy nhất ta không yên tâm... Chính là con...

Kha Vân Hải xoa đầu Mạnh Hạo, ông không còn nhiều khí lực, ánh mắt hiền từ càng thêm cưng chiều.

- Nhiều năm trước, ta vốn đã nên ra đi, nhưng ta không yên tâm về con, cho nên mới kiên trì đến tận bây giờ. Nếu có thể, ta cũng muốn tiếp tục ở bên con, giống như ở trong Yêu Tiên Tháp, con đi theo sau ta, ta dẫn con... Đi về phía trước.

Kha Vân Hải mỉm cười, chỉ là sắc mặt tái nhợt, thân thể càng nhiều điểm sáng trắng hơn nữa, khiến cho nụ cười này, dường như có phần xa xôi.

- Cha...

Mạnh Hạo kéo tay Kha Vân Hải.

- Huynh đệ tỷ muội của con, đều đã đi rồi, ta lại đi nữa, thế gian này, sẽ không còn ai là người thân của con... Ta hy vọng sau này con... Có thể hiểu chuyện một chút.

Kha Vân Hải nhìn Mạnh Hạo, càng thêm hiền từ, không nỡ. Như ông đã nói, cả đời này, điều ông không yên tâm nhất bây giờ, chính là đứa bé trước mặt.

Nếu có một chút hy vọng, ông cũng sẽ giành lấy, để bản thân có thêm chút thời gian, nhìn Kha Cửu Tư, từ từ thực sự trưởng thành.

Mạnh Hạo không nói lên nổi tình cảm trong lòng, trái tim đau đớn, thế giới trước mắt dường như đang tan vỡ, trong người dường như có một dòng xoáy hút mất tất cả cảm xúc của bản thân.

Hắn chỉ có thể siết chặt bàn tay của Kha Vân Hải, chỉ có thể nước mắt rưng rưng, há mồm nhưng không nói được một chữ nào.

- Đừng đau buồn, các huynh đệ tỷ muội của con, đều đang đợi ta, ta cũng là phụ thân của chúng, phải đến với chúng rồi... Cửu Tư, cha hy vọng có một ngày, sẽ tự hào vì con.

Tiếng chuông bên ngoài, lúc này đã đến tiếng thứ tám mươi chín, thân thể Kha Vân Hải, đã hoàn toàn bị những điểm sáng màu trắng bao phủ. Thậm chí bàn tay mà Mạnh Hạo đang cầm, lúc này cũng mơ hồ đi, chỉ có nụ cười hiền hòa của Kha Vân Hải, vẫn còn hết sức rõ ràng.

Chỉ là đôi mắt ông, đã dần tối đi, rồi sẽ hoàn toàn tối lại sau mười tiếng chuông nữa, hóa thành vô số điểm sáng, biến mất trên thế gian.

Trái tim Mạnh Hạo như bị giằng xé, hắn run rẩy, nắm chắc bàn tay như sắp biến mất của Kha Vân Hải.

- Cha...

Đột nhiên đôi mắt đang tối đi của Kha Vân Hải chợt co lại, dường như ngưng tụ chút sức sống cuối cùng của bản thân, kinh ngạc nhìn Mạnh

Hạo.

Trong mắt ông, sau lưng Mạnh Hạo, lúc này từ từ ngưng tụ ra một người, một người hoàn toàn khác với Mạnh Hạo, mặc bộ đồ trắng, mái tóc rất dài, nhìn như thanh niên, nhưng lại mang theo vô tận dâu bể.

Y là... Kha Cửu Tư!

Kha Cửu Tư nhìn phụ thân mình, nước mắt lăn dài, từ từ quỳ xuống, chồng lên Mạnh Hạo.

Kha Vân Hải mỉm cười, ông đã sớm hiểu tất cả, lúc này lắc đầu, tay phải từ từ đưa lên, đặt lên mi tâm Mạnh Hạo, hay có lẽ, là đặt lên mi tâm Kha Cửu Tư.

Vào khoảnh khắc này, hình ảnh Yêu Tiên Tông diệt tông, trận chiến kinh thiên của Kha Cửu Tư, một lần nữa hiện ra ngay lúc này, một mình y bảo vệ Yêu Tiên Tông mấy vạn năm, từng hình ảnh, hiện ra toàn bộ trong đầu Kha Vân Hải.

- Cha... Con đã hiểu chuyện rồi... Chuyện trước kia, xin lỗi... Xin lỗi, phụ thân... Trước kia con sai rồi...

Kha Cửu Tư nhìn Kha Vân Hải, nhẹ nhàng nói, nước mắt lăn dài, y vẫn luôn muốn nhìn phụ thân một lần, vẫn luôn muốn nói với phụ thân một câu.

Lời y nói ra, cũng là lời Mạnh Hạo nói, hai người, cùng một câu nói, không biết là Kha Cửu Tư mượn lời Mạnh Hạo, hay là Mạnh Hạo mượn hồn của Kha Cửu Tư.

- Cha... Con trưởng thành rồi, người có thể yên tâm, con sẽ mãi là niềm tự hào của người...

Kha Vân Hải nhìn Mạnh Hạo, nhìn Kha Cửu Tư, rất lâu sau, ông nở nụ cười hiền từ, nụ cười có phần tán thưởng, cũng có thoải mái.

- Cảm ơn ngươi, ngươi cũng vậy, cũng là nhi tử của ta, đời này chúng ta là cha con.

Kha Vân Hải cất giọng khàn khàn, nhìn kỹ Mạnh Hạo, ánh mắt cưng chiều, cũng rất hiền từ, cho đến khi từ từ nhắm mắt lại, thân thể cũng được những điểm sáng màu trắng bao phủ hoàn toàn.

Mạnh Hạo run lên, bàn tay hắn đang nắm, lúc này hoàn toàn biến mất, mà cây đèn kia, lúc này cũng hoàn toàn tắt ngấm.

- Cha!

Mạnh Hạo không ngăn được nước mắt, nhìn Kha Vân Hải từ từ biến mất, lúc này bên ngoài, vang lên tiếng chuông thứ chín mươi chín!

Một trăm thiếu một, không thể hoàn mỹ, vì tiếng chuông hộ đạo, đạo thủ hộ, chính là một, không thể nhiều hơn, cũng không thể ít hơn, chín mươi chín con đường xuống chín suối.

Đây chính là tiếng chuông chí tôn ngã xuống.

Tiếng chuông vang khắp bảy ngọn sơn phong ở đệ nhất trùng thiên. Giờ phút này, trên bảy ngọn sơn phong, trăm vạn tu sĩ đều yên lặng, hướng về phía núi thứ tư quỳ lạy, tất cả mọi người, cho dù là chí tôn, cũng cúi đầu trước núi thứ tư.

Trên núi thứ tư, tiếng khóc vang lên, tất cả đệ tử, đều hướng về phía động phủ của Kha Vân Hải quỳ lạy.

Kha Vân Hải, đã ra đi rồi.

Tiếng khóc từ bên ngoài truyền tới, Mạnh Hạo nhìn Kha Vân Hải hoàn toàn biến mất, hắn quỳ ở đó, im lặng rất rất lâu, cho đến khi đứng dậy, hắn ôm ngực, bước từng bước ra khỏi động phủ, nhìn bên ngoài động phủ, tất cả đệ tử núi thứ tư đề đã tề tụ. Khi ánh mắt bọn họ nhìn tới, thì trên mặt Mạnh Hạo đang mang theo vẻ bi thương cùng cực.

Hắn nhìn ánh nắng trên trời, ánh nắng chiếu vào trong mắt, hắn như nhìn thấy bóng dáng Kha Vân Hải, được chín mươi chín vầng sáng hộ tống, đang dần đi xa, dường như quay lại nhìn xuống mặt đất, nhìn lại bản thân.

Trong ánh sáng đó, Mạnh Hạo nhìn thấy lúc bản thân vừa đến thế giới hư ảo này, lần đầu tiên nhìn thấy Kha Vân Hải, vẻ nghiêm khắc kèm theo cưng chiều, bao dung tất cả mọi chuyện bản thân làm ra.

Sau khi bản thân giết Quý Minh Phong, bị phạt roi, bên tai truyền đến tiếng của Kha Vân Hải, chỉ một câu “còn không kêu thảm lên”, khiến trái tim Mạnh Hạo xúc động.

Tặng pháp bảo, phù văn dùng sinh mệnh luyện chế, còn cả trong Yêu Tiên Tháp, lúc Mạnh Hạo cho rằng chắc chắn thất bại, thì bóng dáng đó xuất hiện trước mặt mình, xoa đầu mình hiền từ nói.

- Ta dẫn con đi.

Mạnh Hạo nhìn thấy từng cảnh hiện lên trong vầng sáng, cho đến khi hóa thành chia cách cuối cùng...

Kha Vân Hải, ông luôn rõ ràng, bản thân hắn không phải Kha Cửu Tư.

Mãi cho tới cuối cùng, một câu cảm ơn, đã nói rõ tất cả, mà một câu “ngươi cũng là nhi tử ta”, cũng đã thừa nhận Mạnh Hạo….

Tất cả, giống như một giấc mộng, nhưng Mạnh Hạo không muốn đây chỉ

là mộng!

- Người... Đi rồi!

Mạnh Hạo lẩm bẩm, ánh sáng trước mặt, đã trở thành màu đen, thay thế cả thế giới, hắn phun ra một ngụm máu, ngã xuống.

Mạnh Hạo hôn mê hai ngày, khi tỉnh lại, hắn nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Hứa Thanh. Mạnh Hạo không muốn nói chuyện, Hứa Thanh ở cạnh hắn, tham gia lễ tang của Kha Vân Hải. Mộ của Kha Vân Hải, ở trong sơn cốc bên ngoài núi thứ bảy, trong mộ không có thi thể, chỉ có một ngọn đèn không còn cháy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 917: Cảnh giới thứ ba. .

Hắn không còn là đệ tử tầm thường, cũng không phải đệ tử thân truyền, mà trở thành chủ núi thứ tư, nhưng không phải chủ chí tôn.

Hắn không còn luyện đan, cũng không tiếp tục cảm ngộ đạo pháp, mà ngồi bên ngoài động phủ, nhìn màn đêm, nhìn trời sáng, hắn không biết bản thân đang nhìn gì, chỉ muốn ngồi đó, ngẩn người.

Mấy ngày sau, trong viễn cổ hư ảo này, một ngày đã đến mấy lần xuất hiện trùng điệp, Mạnh Hạo hiểu, nơi này... Sắp tiêu tan rồi.

- Sinh và tử, một lần ly biệt, cũng là một lần khởi đầu.

Mạnh Hạo có chút giác ngộ, nhắm mắt lại, rất lâu sau mới mở mắt ra, hắn lựa chọn đi về phía cái thang thông thiên. Lúc sắp đi, viên đan dược vô trung sinh hữu kia, bị Mạnh Hạo vô tình nhìn thấy, nhưng lại không hề kinh ngạc, mà sững sờ rất lâu, rồi trân trọng để vào trong túi trữ vật.

Trước thang thông thiên, Mạnh Hạo quay đầu, một lần nữa nhìn lại núi thứ tư, cái nhìn này, như muốn khắc sâu núi thứ tư vào đầu.

Sau đó hắn quay người, bước lên cây thang người ngoài không nhìn thấy, bước từng bước. Lúc hắn đi, tất cả tu sĩ đến từ vùng đất Nam Thiên trong Yêu Tiên Tông, đều ngóng nhìn hắn.

Bọn họ đều đang đợi, đợi Mạnh Hạo bước tới đỉnh cao, thì cũng là lúc cảnh giới thứ hai kết thúc, cảnh giới thứ ba... Mở ra.

Mạnh Hạo đi rất chậm, càng ngày càng cao, cho đến khi đi lên bầu trời, đi tới nơi cao nhất, khi bậc cuối cùng hiện ra trước mặt hắn, hắn cúi đầu, nhìn bảy ngọn sơn phong của Yêu Tiên Tông phía dưới. Mạnh Hạo

nhắm mắt lại, khi hắn mở mắt, trong mắt xuất hiện nét quyết đoán.

- Cha, con đi đây...

Hắn thì thầm, bước tới, đặt chân lên bậc thang cuối cùng. Ầm một tiếng, trong khoảnh khắc kinh thiên động địa, cả thế giới, trong khoảnh khắc này, bắt đầu chấn động mạnh mẽ.

Chấn động này, Mạnh Hạo có thể nhìn thấy, có thể cảm nhận, nhưng trong Yêu Tiên Tông, trừ những người tới từ vùng đất Nam Thiên, không ai có thể phát hiện ra được.

Trên mặt đất, tu sĩ của vùng đất Nam Thiên cũng cảm nhận được trời đất chấn động, bọn họ ai cũng kích động, vô cùng kỳ vọng, muốn tận mắt nhìn thấy cảnh giới thứ ba mở ra!

Yêu Tiên Tông, hai cảnh giới trước lần nào cũng sẽ xuất hiện, nhưng cảnh giới thứ ba, từ đầu đến cuối, cũng chỉ xuất hiện mấy lần mà thôi. Mỗi một lần, đều cần có cơ duyên và may mắn cực lớn.

Có thể tận mắt nhìn thấy cảnh giới thứ ba mở ra, trong lòng bọn họ vô cùng kích động.

So với bọn họ, người có thể thực sự chứng kiến cảnh giới thứ hai tiêu tán, cảnh giới thứ ba mở ra, chỉ có Mạnh Hạo.

Bởi vì giờ phút này, hắn là người duy nhất đứng ở giữa không trung, nhìn thấy cả thế giới này, khi hắn bước lên bậc thang thông thiên cao nhất, cúi đầu xuống, hắn nhìn thấy thế giới này, chấn động ngày càng mạnh, đã xuất hiện trùng điệp.

Trùng điệp này chỉ trong nháy mắt, rồi liền biến mất.

Một cơn gió vô hình, không cảm nhận được không biết từ đâu thổi tới,

không thổi nổi những sợi tóc, nhưng trong thế giới này, lại thổi được năm tháng.

Mạnh Hạo tận mắt nhìn thấy, bảy ngọn sơn phong ở đệ nhất trùng thiên, dường như đã qua vạn năm, cây cối xanh tươi trên ngọn núi, khô héo rồi lại xanh tươi, rồi thay đổi bộ dạng.

Hắn nhìn thấy trên bảy ngọn sơn phong, từng hành lang, điện đài xuất hiện rồi mất đi, nhìn thấy vô số sinh mệnh sinh lão bệnh tử trong đó. Một khoảnh khắc, đã là vạn năm.

Cho đến khi hắn nhìn cả trời đất đột nhiên đen kịt, một bàn tay khổng lồ xuất hiện, như che phủ cả thế giới. Trong lòng bàn tay, hắn mơ hồ nhìn thấy một ông lão mặc kim bào, chỉ một cái phất tay, trời đất thay đổi, thiên địa hồng mang, tinh không đảo lộn.

Mặt đất chấn động, trong khoảng không đen nhánh này, Mạnh Hạo không nhìn thấy gì nhiều. Nhưng có thể nhìn thấy hai đại thánh địa tan vỡ, tam đại yêu sơn chia năm sẻ bảy, bảy ngọn sơn phong ở đệ nhất trùng thiên của Yêu Tiên Tông xuất hiện vết rách, cho dù hình thế vẫn còn, nhưng đã mất đi rất nhiều bộ phận.

Từng tòa lầu các sụp đổ, từng người đệ tử tử vong, Mạnh Hạo nhìn thấy một trận đại chiến chấn động cả sơn hải thứ chín. Nhưng chỉ riêng trận chiến này, là bị vây trong bóng tối, Mạnh Hạo không thể nhìn rõ, chỉ có thể hơi cảm nhận.

Cho đến khi tất cả biến mất, không biết trải qua bao nhiêu lâu, trên núi thứ tư, trong cỗ quan tài kia, Mạnh Hạo nhìn thấy một người tóc dài, mặc đồ trắng bước ra.

Y đứng trên núi thứ tư, lặng yên đứng đó, giống như bảo vệ mảnh đất này, cho đến tận vĩnh hằng.

Tất cả, có thể xem như mấy vạn năm, cũng có thể xem là một chớp mắt. Khi Mạnh Hạo nhắm mắt lại, một lần nữa mở ra, cả thế giới đã trở về hiện thực, hài cốt vẫn là hài cốt, đổ nát vẫn là đổ nát.

Tất cả... Như bình thường.

Mạnh Hạo im lặng, một lần nữa nhắm mắt, lại một lần nữa mở ra, hắn đã không còn ở trong hư vô, mà nằm trong quan tài trên núi thứ tư, nhìn lên bầu trời.

Bầu trời tàn phá, giống như trong ký ức của Mạnh Hạo, giống như bản thân lúc trước vẫn nằm ở nơi này.

Giống như một giấc mộng, mà lúc này... Hắn tỉnh giấc, Mạnh Hạo im lặng, trong đầu hắn, không ngừng xuất hiện từng hình ảnh trong viễn cổ hư ảo, cho đến khi khóe mắt chảy hai dòng lệ.

- Thực sự, chỉ là một giấc mộng sao?

Mạnh Hạo phân biệt không rõ, hắn từ từ ngồi dậy, cho đến khi bước ra khỏi quan tài, hắn đột nhiên chấn động, quay đầu lại, nhìn vào cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này, hắn rất quen thuộc, chính là chí bảo mà trong viễn cổ hư ảo, trước khi Kha Vân Hải ngã xuống, vì hắn... Hay có thể nói là vì Kha Cửu Tư, luyện chế chí bảo có thể tu luyện Ly Thần quyết.

Vẻ mặt Mạnh Hạo có phần hoảng hốt, hắn đứng ở nơi đó, rất rất lâu, lúc quay người, nhìn lên núi thứ tư, tất cả, mơ hồ như lúc hắn mới lên núi ở cảnh giới thứ nhất.

Nhưng hiện giờ, cho dù nơi này hoàn toàn đổ nát, nhưng Mạnh Hạo vẫn có thể nhận thấy sự quen thuộc trong ký ức, từng nhành cây ngọn cỏ nơi này hắn đều không thể quên được.

Mạnh Hạo im lặng đi đến bên vách núi. Năm đó hắn nhìn thấy Kha Cửu Tư ở nơi này, khi hắn một lần nữa đứng ở nơi đây, lưng đưa về phía núi thứ nhất ở xa xa, nhìn về phía hư vô bên ngoài núi thứ bảy.

Đây không phải lần đầu hắn đứng ở nơi này, nhưng trong cảnh giới thứ nhất, hắn không biết Kha Cửu Tư đang nhìn gì, lúc này nhìn lại, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ.

- Y đang nhìn mộ của Kha phụ.

Mạnh Hạo nhìn về phía sau núi thứ bảy, nơi đó có một sơn cốc chôn cất, những người được chôn ở nơi đó đều là các cường giả thuộc các thế hệ của Yêu Tiên Tông, trong đó có một nơi, chôn... Kha Vân Hải.

Rất lâu sau, Mạnh Hạo mới thu ánh mắt lại, lặng lẽ đi lên núi thứ tư, từng nhành cây ngọn cỏ nơi này, cho dù thời đại có khác biệt, nhưng Mạnh Hạo vẫn có thể tìm được những nét quen thuộc trong đống đổ nát đó.

Đi trong đống đổ nát, Mạnh Hạo hồi tưởng, trong lòng phức tạp, giống như một người vừa tỉnh lại từ trong giấc mộng, hoảng hốt không phân biệt được đâu là thật, đâu là giả.

Trên núi thứ tư, cho dù hoàn toàn đổ nát, nhưng vẫn còn rất nhiều chỗ từng tồn tại cấm chế. Lúc này phía trước Mạnh Hạo có một cấm chế tồn tại, ánh sáng dịu nhẹ thỉnh thoảng phát ra, nhìn như không có gì, nhưng nếu coi thường nó, không có phương pháp chính xác để tiến vào, thì cho dù thân thể Mạnh Hạo mạnh mẽ, cũng nhất định gục ngã.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 918: Cảnh giới thứ ba. (2) .

Cấm chế này, ngăn cản đường đi của Mạnh Hạo, phía sau cấm chế, là một con đường nhỏ trên núi, có thể nhìn thấy rất nhiều hài cốt. Con đường này, Mạnh Hạo vô cùng quen thuộc, vì con đường này đi thông tới động phủ của hắn trên núi thứ tư.

Đứng bên ngoài cấm chế, Mạnh Hạo sắc mặt phức tạp, một lúc sau hắn nhắm mắt lại, khi mở mắt ra bèn giơ tay phải lên, bắt một loại ấn quyết cổ quái, mang theo một loạt tàn ảnh nhẹ nhàng ấn về phía trước.

Không một tiếng động, ánh sáng cấm chế tồn tại gần như vĩnh hằng ở nơi này, đột nhiên lóe sáng mãnh liệt, dần dần mỏng đi, cho đến khi trước mặt Mạnh Hạo xuất hiện một lỗ hổng.

Mạnh Hạo thở nhẹ, bước vào trong đó, vẻ mặt buồn phiền, nhìn thi hài đầy rẫy, đi mãi đến tận cuối con đường, nơi đó là động phủ hắn đã ở mấy tháng trong cảnh giới thứ hai.

Cánh cửa động phủ đã tan vỡ từ lâu, bên trong hoàn toàn trống rỗng, bụi bặm giăng đầy, bức tượng binh lính Kha Vân Hải đưa hắn lúc ở cảnh giới thứ hai cũng không còn.

- Có lẽ, bức tượng đó vốn không tồn tại.

Mạnh Hạo lặng lẽ ngồi bên ngoài động phủ, khi còn ở cảnh giới thứ hai, hắn thường ngồi ở nơi này, nhìn đất trời xa xăm, mỗi lần ngồi đều rất lâu.

Hắn biết, trong cảnh giới thứ ba, tất cả tu sĩ của vùng đất Nam Thiên,

đều tự có phương pháp của mình, dùng những thu hoạch có được ở cảnh giới thứ hai, không ngừng đào vét những bảo vật còn lưu lại nơi này.

Có thể nói cảnh giới thứ ba này, giống như một tàng bảo các được mở ra, bất cứ ai chỉ cần đến cảnh giới này, có cơ duyên nhất định, liền có thể thu được kỳ ngộ ở đây.

Một lúc lâu sau, Mạnh Hạo đứng dậy, rời khỏi động phủ từng thuộc về hắn, đi về phía... Động phủ của Kha Vân Hải trên núi thứ tư.

Nơi này, không còn cấm chế, tất cả cấm chế đều đã tan vỡ trong trận đại chiến năm đó, ngay cả cánh cửa động phủ, cũng hoàn toàn vỡ nát, chỉ còn có ... Tất cả mọi thứ trong động phủ, Mạnh Hạo nhìn thấy mà sững sờ.

Tất cả mọi thứ trong động phủ, hoàn toàn giống hệt với những gì hắn nhớ trong cảnh giới thứ hai...

Cả cánh cửa động phủ, không dính một hạt bụi, giống như có người thường xuyên quét dọn.

Mạnh Hạo đứng đó, nhìn vào động phủ, rất rất lâu, dường như quên cả thời gian trôi đi, quên đi nơi này không còn là viễn cổ hư ảo trong cảnh giới thứ hai, mãi đến ba ngày sau, hắn mới chắp tay vái dài một cái.

Cái vái này, chính là vái giấc mộng của hắn, vái một kiếp cha con kia, cũng đồng thời để Mạnh Hạo hoàn toàn thức tỉnh từ trong giấc mộng.

Tình cảm cha con một kiếp kia, được hắn giấu thật kỹ trong lòng, trở thành một bộ phận trong cuộc đời hắn, không thể chia cắt, không thể mất đi.

Lúc đứng dậy, ánh mắt Mạnh Hạo kiên định và quyết đoán, đi khỏi núi thứ tư.

Xuống núi, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, lập tức bay ra, trái tim hắn đã thu lại quá nửa khỏi viễn cổ hư ảo, lúc này đôi mắt lóe lên, lao về phía xa.

Tiếng nổ ầm vang, tốc độ của hắn cực nhanh, khoảnh khắc đã xuất hiện ở một nơi xa xôi. Mạnh Hạo dừng lại, cúi đầu nhìn thân thể mình, tới tận lúc này, hắn mới có tâm trạng để quan sát thân thể bản thân.

- Tu hành thân thể trong viễn cổ hư ảo, quả nhiên... Vẫn còn!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, xuất hiện tinh mang, trong viễn cổ hư ảo, hắn tu hành thân thể không hề lãng phí, lúc này vẫn là... Ở trạng thái đệ nhất mệnh, có thể mạnh mẽ ngang với đệ ngũ mệnh.

- Trong cảnh giới thứ nhất, ta thu hoạch lớn nhất, cảnh giới thứ hai, ta cũng thu hoạch vượt xa mọi người, đây là ưu thế của ta, cũng là tiên cơ của ta.

- Vậy thì trong cảnh giới thứ ba này, ta cũng muốn... Trở thành kẻ thắng cuộc lớn nhất!

Mạnh Hạo lắc mình, lập tức đi xa, tiếng ầm ầm vang lên, nhưng còn chưa kịp lan đi, hắn đã hoàn toàn biến mất.

- Nếu thân thể tu hành còn có thể lưu lại, vậy...

Trên đường đi, ánh mắt Mạnh Hạo hướng về phương xa, trên mặt bất giác xuất hiện tinh mang, trong mắt hắn, ẩn chứa vẻ chờ mong và căng thẳng.

- Vậy Tuế Nguyệt Mộc Kiếm ta chôn xuống, liệu có... thành công!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nếu kiếm này có thể thành công, vậy thu hoạch của hắn, cực kỳ nghịch thiên.

Đạo pháp cũng được, thân thể cũng xong, điều này đều khiến Mạnh Hạo vô cùng hài lòng, nhưng hiện giờ hắn càng kỳ vọng vào Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, vì kiếm này một khi thành công, liền là chí bảo Trảm Tiên.

Càng vì một khi kiếm này thành công, vậy thì Mạnh Hạo sẽ càng lý giải sâu hơn đối với tất cả những gì xảy ra trong viễn cổ hư ảo, sẽ giúp hắn có thể phán đoán, liệu có thể thực sự... Thay đổi tương lai.

Cho dù trong lòng biết chuyện này căn bản không mấy khả năng, nhưng Mạnh Hạo vẫn mong chờ. Hắn lắc mình lao đi, không bao lâu sau đã xuất hiện ở một trong bốn chỗ hắn chôn Tuế Nguyệt Mộc Kiếm.

Khu vực hắn chọn lựa khi đó, đều là những chỗ hẻo lánh, thậm chí đa phần đều là những khu vực hắn đã nhìn thấy ở cảnh giới thứ nhất, biết rằng nơi đó có thể bảo tồn.

Càng tới gần, Mạnh Hạo càng khẩn trương. Một lát sau, khi hắn đến nơi đầu tiên, nhìn thấy đống đổ nát trên mặt đất, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, rồi lập tức hạ xuống.

Tìm kiếm xung quanh một hồi, Mạnh Hạo cúi đầu, nhìn mặt đất dưới chân, chân phải đột nhiên giơ lên, đạp mạnh xuống mặt đất. Ầm một tiếng, mặt đất dưới chân hắn lập tức nổ tung, vô số đất cát tung tóe, trong khoảnh khắc, một cái hố cực lớn xuất hiện dưới chân Mạnh Hạo.

Trong hố sâu, không hề có gì...

Sắc mặt Mạnh Hạo hơi khó coi, hắn quay người nhìn xung quanh, bắt đầu tìm kiếm từng nơi một. Một lát sau, hắn gần như đã lật tung toàn bộ nơi này, nhưng không hề có thu hoạch gì.

Dường như nơi này, từ đầu tới cuối, không hề có Tuế Nguyệt Mộc Kiếm nào được chôn xuống.

- Thất bại ư...

Mạnh Hạo không cam lòng, mắt hắn lóe lên, lao lên không, bay về nơi chôn kiếm thứ hai.

Khi hắn tới nơi chôn kiếm thứ hai, cũng tìm kiếm một lượt, nhưng kết quả vẫn hoàn toàn y hệt, cho dù tìm kiếm thế nào, cũng không tìm được chút dấu vết nào của Tuế Nguyệt Mộc Kiếm.

Ngay sau đó, ở khu vực thứ ba, đáp án vẫn y hệt như vậy.

Tâm tình Mạnh Hạo ngày càng bực bội, nở nụ cười khổ, hiện giờ hắn đã có thể xác định, cách nghĩ của bản thân ở viễn cổ hư ảo, đã thất bại rồi.

Thở dài, hắn đi về phía nơi chôn kiếm cuối cùng. Nơi này ở gần núi thứ bảy, khoảng cách khá xa, mà hiện giờ không còn là viễn cổ hư ảo, đường đi thông suốt, nơi này nguy cơ đầy rẫy, cho dù là Mạnh Hạo, cũng phải mất thời gian mấy ngày, mới đến được dưới núi thứ bảy, nơi hắn chôn thanh kiếm thứ tư.

Nơi này từng là một mảnh rừng rậm, lúc này rừng rậm đã không còn nữa, mà trở thành một đống đổ nát, Mạnh Hạo tìm kiếm ở trong này rất lâu, mới tìm ra nơi đã từng chôn kiếm.

Sau khi phá mở mặt đất, Mạnh Hạo nhìn khe sâu trống rỗng, thở dài một tiếng, hoàn toàn không còn kỳ vọng gì. Hắn hiểu, bản thân đã thất bại rồi.

- Nhưng nếu thất bại, vậy Tuế Nguyệt Kiếm biến đi đâu?

Mạnh Hạo đột nhiên cau mày, hắn mở túi trữ vật ra, trong túi trữ vật chỉ còn lại sáu thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, bốn thanh kiếm được hắn chôn xuống, quả thực đã biến mất.

cũng nhất định gục ngã.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 919: Mũi kiếm. .

Mạnh Hạo im lặng, chuyện này có phần kỳ lạ, như có gì đó vượt qua tưởng tượng của hắn. Đáp án có rất nhiều, nhưng cái duy nhất có thể trả lời, dường như là chôn kiếm thành công, nhưng bốn thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, trước đây rất lâu đã bị người khác lấy mất rồi.

Mạnh Hạo lắc đầu, đang muốn rời đi, đột nhiên liếc nhìn bên bờ khe sâu, nhìn thấy một vật. Khoảnh khắc đó, Mạnh Hạo run rẩy, hắn hít thở dồn dập, lắc mình, xuất hiện ở bên trong khe sâu, nhìn chằm chằm vào một mảnh gỗ lớn khoảng móng tay, thoạt nhìn rất bình thường ở trong bùn đất.

Mảnh gỗ này, mang theo sức mạnh của năm tháng, không hề nổi bật, đâm vào trong bùn đất.

- Đây là...

Mạnh Hạo hít thở cực gấp, hắn đè nén kích động trong lòng, cẩn thận lấy mảnh gõ đó ra. Mảnh gỗ lớn cỡ móng tay, đường viền méo mó, nhưng có một góc, lại khá sắc bén.

Dường như là đầu một mũi kiếm.

- Đây là Xuân Thu Mộc, là mũi kiếm của mộc kiếm!

Mạnh Hạo hít thở càng thêm gấp gáp, trong đầu hắn ầm vang, đột nhiên hỗn loạn, hắn khát vọng thành công, nhưng lại không thể giải thích được thành công.

Lúc này tâm thần chấn động, hắn quan sát cẩn thận mũi kiếm trong tay.

- Không đúng... Hình như... Không phải mộc kiếm ta chôn xuống khi đó?

Mạnh Hạo kinh ngạc, quan sát kỹ lưỡng, trên mảnh gỗ lớn cỡ móng tay này, lại tồn tại lực lượng Tuế Nguyệt khoảng hơn ba vạn năm.

Chỉ là vì mảnh gỗ quá nhỏ, cho nên lực lượng Tuế Nguyệt trên đó rất bất ổn, dường như lúc nào cũng đang tràn ra, rồi dần dần biến mất.

- Mộc kiếm của ta, nếu thực sự thành công, chôn xuống cũng khoảng mười vạn năm, nhưng mảnh gỗ này lại chỉ có ba vạn năm, ngoài ra hình dạng có vẻ có hơi khác biệt?

Mạnh Hạo hơi khó nhận, trầm ngâm, hắn đột nhiên sinh ra nghi ngờ với việc bản thân liệu có thành công hay không.

Không nhìn thấy thanh kiếm hoàn chỉnh, Mạnh Hạo rất khó phán đoán. Hơn nữa trên mảnh gỗ này, hắn không hề cảm nhận được dấu vết và lạc ấn năm đó bản thân lưu lại trên mộc kiếm.

Mạnh Hạo im lặng thu lại mảnh gỗ quý giá này. Mảnh gỗ tuy nhỏ, tuy không thể phán đoán được liệu có phải là Mạnh Hạo để lại năm đó không, nhưng lực Tuế Nguyệt ba vạn năm lưu lại trên nó, thì dù là mảnh vỡ nho nhỏ, cũng ngang chí bảo.

- Nếu thất bại, ta chỉ tổn thất bốn thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, chỉ cần tiêu hao một chút linh thạch, ta vẫn có thể phục chế lại nó. Nếu thành công, vậy cho dù là bị người khác lấy đi trước, nhưng vật này do tự ta luyện chế, sau này nếu có gặp được, cho dù là có bị người khác luyện chế nhiều lần, thì kiếm tâm là lực lượng Tuế Nguyệt của ta, vậy chủ nhân của kiếm, ta vĩnh viễn vẫn là người đầu tiên.

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, chuyện này nếu hắn đã nghĩ không thông, thì cũng không muốn phí công suy nghĩ làm gì. Lúc ngẩng đầu, hắn nhìn về

khu vực phía sau núi thứ bảy, trong mắt dần xuất hiện chút thương cảm.

- Nơi đó, chính là phần mộ của Kha phụ.

Mạnh Hạo đứng dậy, hóa thành cầu vồng, lao thẳng về nơi mai táng các đời cường giả của Yêu Tiên Tông sau khi mất đi.

Dọc đường, Mạnh Hạo nghe được ở các nơi trong Yêu Tiên Tông đều có tiếng nổ vang lên, thậm chí còn có tiếng đấu pháp, thỉnh thoảng lại vang lên ở đằng xa.

Đối với những người từ vùng đất Nam Thiên tới cảnh giới thứ ba này mà nói, nơi này là một bảo khố, bất cứ nơi nào cũng đều có cơ duyên. Hơn nữa cơ duyên này, bình thường cũng không giống nhau, phải xem xem ở cảnh giới thứ hai ai chuẩn bị đầy đủ hơn, hiểu biết toàn diện hơn, thậm chí học được một ít phương pháp mở cấm chế.

Những thứ này, mới là mấu chốt, nhưng mà, nếu đã có bảo vật, thì khó tránh khỏi có tranh đoạt và va chạm với nhau, chém giết, cũng vì thế mà trở nên bình thường.

Mạnh Hạo không để ý đến chuyện này, cho dù không làm gì, giữa đôi bên vẫn còn lời hứa trước đó, thu hoạch của hắn ở nơi này, cũng sẽ vượt xa những người khác rất rất nhiều.

Trên đường đi, sắc trời tối dần, lúc tới bên ngoài núi thứ bảy, phía trước chính là táng vực của Yêu Tiên Tông, đột nhiên có một dải cầu vồng, nhanh chóng bay ra từ trong núi thứ bảy. Nó vốn không bay về phía Mạnh Hạo, nhưng có vẻ như ở giữa không trung phát hiện ra Mạnh Hạo bay tới, dải cầu vồng này lại đổi hướng, bay thẳng về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo dừng lại giữa không trung, vẻ mặt bình thường, lạnh lùng nhìn tới.

Vệt cầu vồng kia tốc độ cực nhanh, mang theo cảm giác bá đạo, làm vang lên tiếng kêu kinh người, trong khoảnh khắc đã tới gần bên. Trong cầu vồng, là một nam thanh niên, chính là vị thuộc di mạch Đế tộc đến từ Bắc Địa.

Người này đôi mắt như điện, có phần dữ tợn và lạnh lùng, lao thẳng về phía Mạnh Hạo, khoảnh khắc tới gần, y liền vung tay bắt quyết, tức thời sáu con hắc long hư ảo bay ra, gào thét kinh thiên, quấn lấy nhau, phát tán uy áp đáng sợ, ầm ầm xông về phía Mạnh Hạo.

Sáu con hắc long này, mỗi con đều vượt qua Nguyên Anh đại viên mãn, sáu con dung hợp với nhau, uy áp tạo nên có thể sánh với nửa bước Trảm Linh, có thể thấy tu vi bản thân thanh niên thuộc di mạch Đế tộc này mạnh thế nào.

Thấy sáu con hắc long sắp tới gần, chiếm lấy thế giới trước mặt Mạnh Hạo, mỗi một con đều cỡ mấy trăm trượng, sáu con quấn lấy nhau, khí thế kinh người, ầm ầm lao về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ lạnh, không hề né tránh, thậm chí không lùi mà tiến, bước tới trước một bước, tay phải giơ lên, thân thể nhìn như bình thường của hắn, trong khoảnh khắc bộc lộ sự mạnh mẽ tương đương với đệ ngũ mệnh. Sự mạnh mẽ này, cũng là nửa bước Trảm Linh.

Một quyền hạ xuống, đất trời ầm vang, tiếng gầm thét của sáu con hắc long kia đột nhiên dừng lại, bị một tiếng nổ kinh thiên động địa hoàn toàn lấn át. Dường như nắm đấm của Mạnh Hạo, đã dẫn cuồng phong tới xé nát bọn chúng.

Mà một quyền này của Mạnh Hạo, thậm chí còn xuất hiện một ngọn núi hư ảo, chính là lực lượng xuất hiện khi Mạnh Hạo lĩnh ngộ Thôn Sơn quyết tầng thứ nhất. Một quyền ra, như phong bạo, như sơn lâm.

Ầm ầm ầm!

Sáu con hắc long, trong khoảnh khắc bị phá vỡ, thanh niên thuộc di mạch Đế tộc đến từ Bắc Địa kia sắc mặt tái đi, đôi mắt lộ vẻ chấn kinh, rõ ràng y không ngờ được, Mạnh Hạo lại mạnh đến vậy.

Dựa theo tính toán ban đầu của y, một kích này nếu có thể đánh chết Mạnh Hạo là tốt nhất, nếu không thể, cũng có thể nhìn ra hư thực của Mạnh Hạo, nhưng hiện giờ tu vi lộ ra, đã khiến y e ngại.

Y không hề do dự lập tức lui lại.

- Mạnh huynh, chuyện này hiểu...

Đôi mắt chớp sáng, hắn lập tức cất lời.

- Đệ nhất mệnh.

Mạnh Hạo dửng dưng nói, thân thể ầm một tiếng, liền bộc phát lực lượng đáng sợ của đệ nhất mệnh, đặc biệt là thân thể hắn, đã đạt đến mức có thể sánh với đệ lục mệnh, trong khoảnh khắc, sức chiến đấu của Mạnh Hạo tăng lên gấp đôi.

Hắn bước tới một bước, hóa thành làn khói xanh bên trong có vầng trăng đen, khoảnh khắc xuất hiện phía trước người thanh niên tới từ Bắc Địa, tay phải đưa lên, trực tiếp đấm tới.

Ầm một tiếng, người thanh niên này giơ tay chống đỡ, bên ngoài cơ thể xuất hiện hắc quang, nhưng hắc quang này lập tức vỡ vụn hoàn toàn, y phun ra máu tươi, lui lại phía sau, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 920: Chân linh - Dạ!. .

- Hắn lại trong khoảnh khắc mạnh mẽ gấp đôi!

Thanh niên thuộc di mạch Đế tộc này, họ Liễu tên Tử Xuyên, bình thường vô cùng kiêu ngạo, lúc này lại vô cùng kinh hãi, nhưng sự kiêu ngạo từ tận xương tủy của y vẫn tồn tại như cũ.

Lúc phun máu ra, y khó khăn lắm mới dừng lại được, ngẩng đầu lên, trong mắt lộ vẻ dữ tợn, liếm vết máu chảy ra nơi khóe miệng, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo.

- Cũng được, hiện giờ hắn đã là cực hạn của ngươi rồi, trong khoảnh khắc bộc phát gấp đôi sức chiến đấu. Không tệ, ngươi có tư cách trở thành đối thủ của ta, vậy thì để ngươi nếm thử, cái gì gọi là Đế Thể...

Liễu Tử Xuyên kiêu ngạo cất lời, nhưng y còn chưa nói xong, đột nhiên Mạnh Hạo dửng dưng nói một câu.

- Đệ nhị mệnh!

Ầm!

Thân thể Mạnh Hạo trong khoảnh khắc có thể sánh với sự đáng sợ của đệ thất mệnh, sức chiến đấu của hắn cũng lập tức bộc phát, khiến đất trời đổi màu, khiến xung quanh xuất hiện cuồng phong.

Tim Liễu Tử Xuyên đập thình thịch, hoàn toàn chấn động, mồm miệng khô đắng, trong đầu ong ong, trợn trừng mắt, không thể tin nổi nhìn Mạnh Hạo, đột nhiên cảm thấy run rẩy.

- Chết tiệt, chết tiệt, tu vi người này thật biến thái, đây tuyệt đối là đạo

pháp từ cảnh giới thứ hai, chưa biết chừng còn là đạo pháp trước mười!

Liễu Tử Xuyên kinh hãi, lúc này lập tức lui lại, không hề chần chừ lập tức bỏ chạy.

Y chạy đã nhanh, nhưng Mạnh Hạo đuổi theo còn nhanh hơn, chỉ một bước, đã đuổi kịp, một chỉ điểm xuống, hư ảnh một ngọn núi lớn lập tức xuất hiện, ầm ầm lao về phía Liễu Tử Xuyên.

Liễu Tử Xuyên phun máu, cơ thể như sắp vỡ vụn, thời khắc nguy cơ sinh tử, khiến hồn phi phách tán, y lập tức đưa tay đập mạnh vào ngực, phun ra một hạt châu. Hạt châu bay ra liền phát nổ, hóa thành một tấm lưới lớn, bao bọc Liễu Tử Xuyên, dường như từ trong minh minh có một cỗ lực lượng kéo lấy tấm lưới, khoảnh khắc rời đi.

Nó khiến ngọn núi hư ảo của Mạnh Hạo chỉ hơi quét qua, không hoàn toàn đập trúng, nhưng cũng khiến Liễu Tử Xuyên một lần nữa phun máu, hoàn toàn mất bình tĩnh, kinh sợ chạy xa.

- Thu hoạch của ngươi, ta muốn tám phần, nếu không đồng ý, ta sẽ giết ngươi...

Mạnh Hạo không đuổi theo, mà đứng nguyên tại chỗ, dửng dưng nói.

Liễu Tử Xuyên đang chạy đi, nghe được câu nói này, nếu là ở lúc trước khi Mạnh Hạo ra tay, y nhất định cười kinh bỉ, nhưng hiện giờ, y cảm nhận rất sâu sát cơ không cho nghi ngờ từ trong lời nói của Mạnh Hạo.

Đó là cho dù bản thân có thân phận gì, nhưng Mạnh Hạo cũng sẽ không do dự, nói giết là giết.

Loại lời nói lộ ra sát phạt này khiến Liễu Tử Xuyên chấn động, trong lòng đột nhiên hối hận lúc trước muốn dò xét.

- Chết tiệt, cũng không phải mình ta có hẹn ước với hắn, mọi người đều có cả, vì sao ta lại muốn dò xét hắn chứ!

Trong lòng Liễu Tử Xuyên vô cùng buồn bực, nhưng lại không dám có bất kỳ nghi ngờ nào. Y tin tưởng, trong Yêu Tiên Tông này, nếu bản thân thực sự dám không nghe lời đối phương, vậy nhất định sẽ chết.

- Nếu như liên thủ với những người khác...

Đôi mắt Liễu Tử Xuyên lóe lên, nhưng nhanh chóng tối lại, vì y phát hiện, cho dù là trải qua trận chiến vừa rồi, nhưng y vẫn không hề hiểu hay phán đoán được gì về thực lực chân chính của Mạnh Hạo.

Y chỉ biết rằng đối phương sâu không lường được, căn bản chưa hề dùng toàn lực, nhưng rốt cuộc là đã dùng mấy thành, y lại không đoán nổi.

- Người như thế này, tốt nhất là chớ chọc vào.

Khi Liễu Tử Xuyên rời đi, Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, cũng thu lại đệ tam mệnh, thân thể trở về trạng thái đệ nhất mệnh. Nhắm mắt cảm nhận một chút, Mạnh Hạo liền mở mắt, trong đôi mắt xuất hiện tinh mang thuộc về cường giả.

- Mạnh yếu lúc này thật khó phán đoán, nhưng nếu ta có thể ở trạng thái đệ nhất mệnh, đạt được thân thể mạnh mẽ của đệ thất mệnh, vậy thì sau khi mở ra đệ thất mệnh, ta nhất định có thân thể Trảm Linh!

- Đó là thân thể hoàn toàn Trảm Linh, phối hợp với tu vi của bản thân... Ta có thể chém ra Trảm Linh đệ nhất đao!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe sáng, hít sâu một hơi, lập tức bay về táng vực ở phía xa.

Thời gian không lâu, Mạnh Hạo dần dần tới gần, mặt đất toàn đống đổ

nát, cho dù là táng vực này, cũng là hài cốt khắp nơi, những chỗ từng là phần mộ của cường giả, đều đã trở thành những khe sâu.

Vật chôn theo, e là sau bao năm tháng, cũng bị những lần ảnh hưởng mà phân tách. Mà cấm chế ở nơi đây, hiện giờ cũng không còn nhiều nữa rồi.

Mạnh Hạo nhìn thấy vậy, trong lòng đau đớn, hắn lập tức đi tới, cho đến khi nhìn thấy trong khu vực quen thuộc không xa, vẫn còn tồn tại một chút ánh sáng cấm chế, hắn mới yên tâm.

Đó là một ngôi mộ, mộ của Kha Vân Hải!

Phần mộ chí tôn, trong đó không chôn thân thể, mà là một chiếc đèn đồng đã tắt.

Bên ngoài ngôi mộ, có một tầng ánh sáng cấm chế, bao bọc bốn phía, thỉnh thoảng lấp loáng, đề phòng người ngoài bước vào trong đó.

Mạnh Hạo hạ xuống, đứng bên ngoài cấm chế, nhìn về phía ngôi mộ của Kha Vân Hải, im lặng, không biết nước mắt chảy dài trên gò má hắn từ khi nào.

Rất lâu sau, hắn quỳ trên mặt đất, nhẹ nhàng dập đầu ba cái về phía phần mộ của Kha Vân Hải.

- Cảm ơn người, người không phải phụ thân của con, nhưng trong viễn cổ hư ảo đó, người lại cho con cảm nhận được tình cha, cho con được làm con của người trong cuộc đời đó.

Mạnh Hạo ngẩng đầu thì thầm.

Một lúc lâu sau, Mạnh Hạo vẫn còn buồn phiền, đưa tay vỗ lên túi trữ vật, lấy ra một vò rượu, uống một ngụm lớn, rồi đổ phần còn lại xuống

đất.

- Cha, để con gọi người một tiếng cha lần cuối... Cuộc đời trong hư ảo kia, cảm ơn người, cảm ơn người...

Mạnh Hạo lặng lẽ nhìn phần mộ của Kha Vân Hải, rất lâu sau hắn đứng dậy, khoảnh khắc quay người đi, đôi mắt hắn không còn buồn phiền, mà là sự kiên cường của kẻ thân là tu sĩ.

Cho đến giờ phút này, Mạnh Hạo mới coi như thực sự bước ra khỏi giấc mộng.

- Đi ra đi, ngươi đã đợi rất lâu rồi, nếu còn không đi ra, ta sẽ đi đó.

Khoảnh khắc Mạnh Hạo quay người, trầm giọng nói.

Lời hắn vang vọng, lập tức từ một nơi không xa thoạt nhìn rất bình thường, đột nhiên không gian vặn vẹo, một cô gái đi ra. Cô gái này, dung nhan tuyệt đẹp, đôi mắt quyến rũ, mỗi một động tác đều mang theo sự quyến rũ rất tự nhiên, chính là Chỉ Hương.

- Ta đoán ngươi nhất định sẽ tới nơi này bái tế Kha Vân Hải, quả nhiên là ở nơi này, thực sự bớt rất nhiều khó khăn khi tìm ngươi.

Chỉ Hương cười nói.

Mạnh Hạo không nói gì, mà nhìn về một khu vực khác sau núi thứ bảy này ngoài táng vực. Nơi đó đã từng có sương mù mịt mờ bao bọc, mà hiện giờ nơi đó, nó đã không còn sương mù nữa rồi.

Ngay cả hai bức tượng khổng lồ cũng không còn nữa, có thể thấy được, ở nơi đó chỉ có một lồng sáng khổng lồ, úp ngược lên mặt đất, phát ra ánh sáng yếu ớt khó mà phát hiện.

Đây là cấm chế, một cấm chế bao bọc khu vực khổng lồ, nhìn thì bình thường, nhưng có thể diệt tiên!

Cho dù tới bây giờ, vì tính quan trọng của khu vực này, cho nên cấm chế ở nơi này, vẫn mạnh mẽ đến đáng sợ, thậm chí bao nhiêu năm nay, Yêu Tiên Tông đã mở cửa mấy lần, vẫn không một ai có thể bước vào trong khu vực đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 921: Chân linh - Dạ! (2)

Nơi đó, là cấm địa! Không cho phép bất cứ người nào bước vào, tất cả những người muốn thử bước vào đó, cuối cùng đều chết cả.

- Đi thôi.

Mạnh Hạo dửng dưng nói, đi về phía trước, Chỉ Hương mỉm cười, cùng đi với Mạnh Hạo về nơi đó.

Trên đường đi, trong lòng Chỉ Hương có phần đắc ý, trong cảnh giới thứ hai, bọn họ cũng đi trên con đường như vậy, nhưng nàng bị đả kích mãnh liệt, hiện giờ trong cảnh giới thứ ba này, nàng tin rằng, người bị đả kích, nhất định không phải mình.

Chỉ Hương nghĩ đến đây, hơi mỉm cười, tốc độ càng nhanh hơn, bay vọt qua Mạnh Hạo, đi ở phía trước. Mạnh Hạo nhìn bóng lưng Chỉ Hương, không hề nói gì.

Hai người một trước một sau nhanh chóng đi tới bên ngoài lồng sáng cấm chế, nơi này, từng có hai bức tượng, tạo thành kiếm môn.

Vẻ mặt Chỉ Hương nghiêm túc, hít sâu một hơi, lấy từ trong lòng ra một lệnh bài đại biểu tư cách đệ tam đẳng, cẩn thận đưa lệnh bài tới phía trước. Cho đến khi nó tiếp xúc với lồng sáng, khu vực lồng sáng phía trước Chỉ Hương đột nhiên nhanh chóng lóe lên, xuất hiện gợn sóng, trong khoảnh khắc lan khắp cả cấm chế.

Từng tiếng ầm ầm xuất hiện vang vọng, đồng thời, một âm thanh trầm thấp, mang theo chút mệt mỏi và yếu ớt cũng mơ hồ xuất hiện khắp xung quanh.

- Tư cách tam đẳng, định đi nơi nào?

Tiếng nói cho dù yếu ớt, nhưng lại lạnh lùng vang khắp bốn phương.

- Yêu Tiên Trì!

Chỉ Hương hít sâu một hơi, lập tức trả lời.

- Phù hợp quy tắc, có thể thông được ba phần đường nơi này, ở lại nơi này mười chín canh giờ.

Lời nói giống y hệt trước kia, khiến Chỉ Hương kích động không thôi, màn sáng trước mặt nàng, liền mở ra một khe hở, Chỉ Hương hít sâu một hơi, quay đầu đắc ý nhìn Mạnh Hạo.

Dựa theo ước định với nàng, vẻ mặt Mạnh Hạo bình thường bước tới, hai người cùng bước qua khe hở muốn bước vào. Mạnh Hạo thoạt nhìn bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng rất cảnh giác, hắn không biết phương pháp của Chỉ Hương liệu có hữu dụng.

Nhưng ngay khoảnh khắc hai người tiếp xúc với khe hở, Chỉ Hương thuận lợi tiến vào, còn Mạnh Hạo lại chấn động, rồi một tia sáng cấm chế giáng xuống, bao quanh cơ thể, dường như bị một cái bong bóng bao bọc, ngăn chặn bước đi.

- Chỉ Hương ngươi có ý gì?

Mạnh Hạo ở trong cấm chế không thể hành động, nhưng vẫn có thể nói chuyện, đôi mắt liền lạnh đi.

Chỉ Hương ở bên trong quay đầu lại, vẻ mặt lo lắng, lại cũng giật mình.

- Không thể nào, ngươi có lưu lại lạc ấn ở trong đó, mà tư cách tam đẳng của ta, có thể đưa theo một người vào, chỉ cần bên trong có lạc ấn của

ngươi. Lẽ nào... Lẽ nào lạc ấn của ngươi đã bị xóa đi rồi!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, đúng vào lúc này, đột nhiên, giọng nói yếu ớt kia một lần nữa vang lên.

- Tư cách Chí tôn, nơi này mở ra toàn bộ, thời gian vô hạn.

Giọng nói vang lên, bong bóng bên ngoài Mạnh Hạo lập tức tan vỡ, Mạnh Hạo khôi phục hoạt động, cất bước dễ dàng, đi vào cấm chế như đi trên đất bằng.

Chỉ Hương trợn tròn mắt, có vẻ không thể tin nổi, lui lại mấy bước, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo.

- Không thể nào, nơi này là thế giới chân thực, không phải viễn cổ hư ảo. Ở viễn cổ ngươi được Kha Vân Hải trao tư cách Chí Tôn, nhưng trong cảnh giới thứ ba hiện giờ, ngươi chính là ngươi, sao lại là Chí Tôn?

Mạnh Hạo thoạt nhìn bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng không yên lặng. Chuyện này hắn không thể hiểu được, quả đúng như Chỉ Hương nói, nhưng hiện giờ sự thực lại thành thế này!

- Chúng ta có thể lưu lại lạc ấn ở đây, vậy cũng để lại một chút dấu tích thân phận, chắc cũng không phải chuyện khó, đây không phải là thu hoạch đặc biệt trong cảnh giới thứ hai sao.

Mạnh Hạo im lặng một lát, từ từ nói.

- Cái này khác, viễn cổ hư ảo là Dạ... Là... Là hư ảo, ấn ký giống như ký ức, hả?

Chỉ Hương nói đến đây, đột nhiên trợn tròn mắt, như là nghĩ đến gì đó, nàng hít sâu một hơi, nhìn Mạnh Hạo một cách phức tạp.

- Ta hiểu rồi, là Dạ, nó nhớ ngươi rồi!

- Dạ?

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn sớm đã biết Chỉ Hương hiểu về Yêu Tiên Tông nhiều hơn những gì nàng từng nói, có rất nhiều thứ nàng ta không hề nói với mình.

Như Dạ này, là một trong số đó.

Mạnh Hạo nghĩ đến khi mình vừa bước vào cảnh giới thứ hai, nghe được tiếng giảng đạo trên một ngọn núi khác, trong đó có đề cập đến một loại chân linh tên là Dạ!

- Chuyện này không phải ta muốn lừa ngươi, mà là tông quy, không thể để lộ ra ngoài. Nhưng ngươi đã có thể được Dạ nhớ, ta có nói cũng không sao cả. Thiên địa có chân linh, cụ thể bao nhiêu, ta không biết.

- Ta chỉ biết nó rất ít, chắc chắn ít hơn mười!

- Chân linh, là thứ độc nhất vô nhị giữa đất trời!

- Trong đó có một chân linh tên là Dạ. Truyền thuyết kể rằng khi nó nhắm mắt, thế giới sẽ như một giấc mộng, mà khi nó mở mắt, giấc mộng sẽ tan vỡ, tất cả đều thành không.

- Nó có duyên với Yêu Tiên Tông, vì thế ở lại trong Yêu Tiên Tông, trở thành chân yêu thủ hộ của Yêu Tiên Tông!

Chỉ Hương nói đầy cảm xúc, Mạnh Hạo nghe đến đây, lập tức nghĩ đến cái khe khổng lồ giữa núi thứ ba và núi thứ tư.

- Nó ở...

Mạnh Hạo chấn động, chần chừ một chút.

- Nó ở ngay dưới chân chúng ta, trong lòng đất đệ nhất trùng thiên của Yêu Tiên Tông. Nó có bộ dạng ra sao ta cũng không biết, ta chỉ biết từ viễn cổ đã có lời đồn, chân linh là vật chẳng lành, Yêu Tiên Tông sụp đổ, thậm chí sau này có người nói là vì nó. Khi tông môn bị diệt, không một ai có thể giết chết nó, dù là Quý chủ, cho dù có năng lực này, nhưng việc giết chân linh, có vẻ như vô cùng kiêng kỵ.

- Cho nên, Dạ vẫn luôn ở trong Yêu Tiên Tông, nó thường hồi ức, vì thế mới có viễn cổ hư ảo cảnh giới thứ hai...

Trong lòng Mạnh Hạo đột nhiên chấn động, hắn hít thở gấp gáp, nhìn về phía Chỉ Hương.

- Ngươi nói, viễn cổ hư ảo chúng ta trải qua, chỉ là một giấc mộng của nó?

Chỉ Hương nhìn Mạnh Hạo, trầm mặc một lát, gật đầu, sau đó dường như lại nhớ ra cái gì đó, chần chờ một chút.

- Đây chỉ là một truyền thuyết, rốt cuộc là thật hay giả, không ai biết được. Có lẽ là thực, cũng có lẽ không phải như vậy … mà chân linh Dạ quỷ dị, dường như có thể tồn tại vĩnh viễn trong bất kể năm tháng nào.

- Yêu Tiên Tông trước kia từng xuất hiện vô số hạng người thiên kiêu, ý đồ muốn nghiên cứu chân linh Dạ. Bọn họ cho rằng, Dạ như vận chuyển, chẳng qua vận chuyển thực sự không phải là không gian, mà là thời gian.

- Cho nên, có một nhóm người tương đối tin tưởng chắc chắn, Dạ mộng, không phải là mộng, mà là thời gian vận chuyển chân thật, dường như bọn họ cũng tìm ra rất nhiều chứng cứ xác thực.

Mạnh Hạo trầm mặc, hai mắt nhắm nghiền, một lúc sau thì mở ra, không

lộ một chút tâm tình biến hóa nào.

- Là hư ảo cũng tốt, là chân thật cũng vậy, chỉ cần ta cho rằng tất cả mọi thứ nơi đó có liên quan với ta, như vậy ngay trong tâm lý của ta đã tồn tại nhân quả. Về phần chân tướng như thế nào, không quan trọng.

Mạnh Hạo thì thào trong lòng. Ở một chớp mắt vừa rồi kia, hắn có chút mê man, nhưng thời gian nhắm mắt, hắn đã hiểu.

- Đi thôi, chúng ta đi Yêu Tiên Trì.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 922: Chỉ Hương rộng rãi!

Chỉ Hương liếc Mạnh Hạo một cái, gật gật đầu, đi ở phía trước. Hai người một trước một sau, dựa theo trí nhớ, đi về phía Yêu Tiên Trì.

Không lâu sau, bọn họ liền đi tới đầm nước kia, nơi bọn họ từng tới trong cảnh giới thứ hai.

Nơi đây có chút tổn hại, cũng tồn tại không ít mảnh vụn, rất nhiều nơi sụp đổ, chia năm xẻ bảy, khiến cho bốn phía tồn tại không ít đá vụn, mà ngay cả giữa không trung cũng nổi lơ lửng chi chít không ít, khiến người rất khó tới gần. Ngay cả cái ao cũng không còn trong suốt như trong cảnh giới thứ hai, mà tồn tại không ít vẩn đục.

Quan trọng hơn là, nước ao nơi này, rất ít…

Nhìn qua, cái ao giống như cái hố sâu, từng tràn đầy nước ao, hiện giờ chỉ còn lại chút ít ở đáy, khoảng một phần trong cảnh giới thứ hai.

Cũng nhìn tới một phần nước ao kia, ánh mắt Chỉ Hương lộ ra vẻ kích động, cả người nhẹ nhàng thở ra một hơi dài. Nàng sợ, chính là, rõ ràng có đầy đủ tư cách, nhưng vì năm tháng trôi qua quá lâu, rồi những yếu tố không ngờ tới, nước ao nơi đây, đã biến mất.

Như vậy, nàng liền uổng phí toàn bộ khí lực, những chuẩn bị của tông môn, cũng sẽ không có ý nghĩa.

Việc này chính là một hồi đánh cược, một khi thắng cược, từ nay về sau lên như diều gặp gió, một khi thất bại, với loại tổn thất này, tông môn sẽ dần dần xuống dốc.

Chỉ Hương áp chế kích động, ánh mắt rất nhanh đảo qua bốn phía. Khi

nàng thấy tảng đá mang dấu ấn của nàng ở cảnh giới thứ hai, thân thể Chỉ Hương run rẩy, rốt cuộc không đè nén nổi kích động, hô hấp trở nên dồn dập hẳn lên.

Tất cả đều rất hoàn mỹ, thuận lợi làm cho nàng không thể tưởng tượng được, khối đá tồn tại dấu ấn kia là rất quan trọng. Có thể đi vào nơi này, cần một tư cách, mà có thể đi vào Yêu Tiên Trì, thì cần đến tư cách thứ hai.

Tư cách này, nàng nhất định phải đạt được ở cảnh giới thứ hai, nhưng không dùng, mà là để khi vào cảnh giới thứ ba này, dùng tư cách này tu hành ở nơi đây.

Nếu như không có cảnh giới thứ hai, trực tiếp vào trong cảnh giới thứ ba, thoạt nhìn giống nhau, nhưng trên thực tế, dựa theo suy diễn của Chỉ Hương và tông môn, có khả năng rất lớn, là bởi vì năm tháng trôi qua, sự tồn tại của cấm chế này, vì đã trải qua đại họa, gần như đóng kín lại, cho nên sẽ không tán thành.

Vì vậy phương pháp duy nhất, chính là đạt được tư cách viễn cổ!

Chỉ Hương hít sâu, xoay người nhìn về phía Mạnh Hạo, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Mạnh đạo hữu, đa tạ một đường tương trợ. Hiện giờ kính xin đạo hữu ra tay, giúp ta mở ra một con đường, xua tan lực nguyền rủa ở bốn phía, giúp Chỉ Hương có thể thuận lợi … đi vào trong nước hồ!

Chỉ Hương nhìn Mạnh Hạo, lại cúi đầu.

Mạnh Hạo hiểu ra, trợ giúp thực sự mà bản thân làm được, cũng chỉ có việc này. Nơi đây bị tàn phá gần như thành đống hoang tàn, một mảnh tán loạn, thoạt nhìn giống như không gặp nguy hiểm, nhưng có thể khiến Chỉ Hương khẩn trương như thế, nghĩ đến thì chắc giống như Khư Kiều

giới, tồn tại nguyền rủa không nhìn thấy.

Càng đi về phía trước, nguyền rủa càng khủng bố, đụng chạm vào bất kỳ vật gì, đều bị cắn trả mãnh liệt.

- Để ta thử một chút.

Mạnh Hạo gật đầu, nếu đã đáp ứng Chỉ Hương, trừ phi là gặp phải sự tình không thể chống đỡ, nếu không Mạnh Hạo sẽ không đổi ý.

Nghĩ đến việc trải qua ở Khư Kiều giới, Mạnh Hạo mơ hồ đoán được nguyên nhân bản thân không bị nguyền rủa, có lẽ là có liên quan đến thân phận Phong Yêu sư của bản thân. Giờ phút này, hai mắt hắn lóe lên, đi lên trước, tay phải nâng lên, lập tức nhấc lên một đống đá ngăn cản ở phía trước. Những hòn đá này như không bị bất luận nguyền rủa nào, đã dễ dàng bị nhấc lên.

Mạnh Hạo một đường đi về phía trước, cho đến khi dọn dẹp sạch tất cả đá vụn, tính cả những hòn đá trong không trung, cũng bị dọn sạch, tạo thành một con đường đi thông tới cái ao, hắn quay đầu lại, nhìn về phía Chỉ Hương.

- Chỉ như vậy?

Chỉ Hương cũng hơi sửng sốt, có chút chần chờ. Nàng cũng không quá chắc chắn nơi đây có thật sự tồn tại nguyền rủa hay không. Nếu không có nguyền rủa … như vậy hiển nhiên nhờ Mạnh Hạo đến hỗ trợ, trên thực tế chính là biếu không tạo hóa cho đối phương.

Nghĩ đến đây, Chỉ Hương mơ hồ có chút đau lòng. Dù sao lúc trước nàng cũng đã đáp ứng rồi, để cho Mạnh Hạo cùng ngâm nước ao, mà hiện giờ, nước ao này không còn nhiều lắm.

- Sẽ thật không có nguyền rủa đi … chẳng lẽ là do ta đã lấy được tư

cách, được thừa nhận thân phận, cho nên nguyền rủa nơi đây sẽ không nhằm vào ta nữa?

Chỉ Hương nghĩ đến đây, cắn răng một cái, đi thẳng về phía trước.

Nhưng nàng mới vừa đi ra ba bước, sắc mặt bỗng nhiên đại biến, thân thể của nàng tại trong chớp mắt này thế nhưng lại biến sắc, làn da nháy mắt biến thành màu đen. Nàng phun ra một ngụm máu đen, rất nhanh lui về phía sau.

Cho đến khi lui được ba năm bước, nàng lập tức khoanh chân ngồi xuống, tay phải vung lên, trên trăm kim châm xuất hiện, lần lượt đâm vào trong người. Lượng lớn máu đen chảy ra, tản mát hơi thở hư thối tanh tưởi, Chỉ Hương mặt xám như tro tàn, lại lấy ra một viên bi đất, chịu đựng đau lòng, bóp chặt lấy, lộ ra một viên đan dược màu hổ phách trong đó, nuốt vào.

Sau một lúc lâu, nàng cả người suy yếu, nhưng màu đen trên người lại dần dần biến mất, cho đến khi hoàn toàn tán đi, nàng như người bệnh mới khỏi, ngẩng đầu, mang theo vẻ sợ hãi, nhìn về phía Mạnh Hạo. Nhìn khoảng cách giữa nàng và Mạnh Hạo rõ ràng chỉ có hơn mười trượng, nhưng lại làm cho nàng hoảng sợ.

Mới vừa rồi, nàng chỉ thoáng đến gần một chút, liền gần như phải ngã xuống, nếu không phải là nàng phản ứng nhanh, nếu không phải là nàng còn chưa chân chính bước vào, sợ là giờ phút này, đã sớm trở thành một vũng máu đen.

Nhìn thấy biến cố của Chỉ Hương, Mạnh Hạo cũng có chút để tâm, hắn cảm giác toàn thân dường như rất không thoải mái, liền vội cúi đầu xem xét, nhưng lại không nhìn thấy chút dị thường nào. Giống như nơi đây, đối với người khác là vùng cấm, nhưng đối với bản thân, không có chút ảnh hưởng nào.

- Làm sao bây giờ?

Chỉ Hương ở ngoài mười trượng lộ ra vẻ lo lắng, trơ mắt nhìn thành công đang ở trước mắt. Nhưng khoảng cách hơn mười trượng này, giống như một khe trời, căn bản không thể vượt qua.

Thậm chí nàng còn không chú ý tới, giờ phút này, quần áo của nàng đã có không ít chỗ như bị ăn mòn, gió thổi qua liền hóa thành tro bụi, lộ ra một ít da thịt.

- Nếu không, ngươi đi với ta, ta mang người tiến tới thử xem?

Mạnh Hạo cũng không có cách nào, đưa mắt nhìn nước ao đục ngầu, lại nhìn Chỉ Hương một chút.

Chỉ Hương trầm mặc, cảnh tượng mới vừa rồi làm nàng kinh hãi, nhưng lúc này cũng không có phương pháp nào khác, hơn nữa, cho dù là bảo Mạnh Hạo mang nước ao ra cũng vô dụng. Muốn đạt được Yêu Tiên thể, nhất định phải đả tọa ở trong ao mới được.

Chỉ Hương cắn răng một cái, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán và kiên định. Tông môn vì chuyện hôm nay, bỏ ra nhiều lắm, hy vọng đều đạt trên người nàng, nếu không thành công, nàng thà rằng chết ở chỗ này.

'>

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 923: Chỉ Hương rộng rãi! (2)

Chỉ Hương hít sâu, mang theo tư thái bất chấp tất cả, gật đầu thật mạnh, lại cúi đầu về phía Mạnh Hạo.

- Đa tạ Mạnh huynh tương trợ, ân này, Chỉ Hương cả đời không quên!

Nàng cúi đầu như vậy, ban đầu vốn chỉ có chút da thịt lộ ra, tức thì bồng bềnh lộ ra, khiến cho Mạnh Hạo liếc mắt liền thấy được da thịt bên trong, còn một vài chỗ khiến người ta kinh tâm động phách.

Dường như giờ phút này mới phát hiện, sắc mặt Chỉ Hương cũng không đỏ một chút, khi ngồi thẳng lên nàng thản nhiên mở miệng.

- Một ít thịt lộ ra mà thôi, Mạnh huynh thích, có thể đưa ngươi.

Chỉ Hương vừa nói ra lời, điểm "hào phóng" này, khiến Mạnh Hạo lập tức ho khan, suýt chút sặc. Hắn âm thầm kinh hãi, từ khi hắn nhận thức đối phương đến giờ, đã cảm thấy nàng này tính cách hay thay đổi, mỗi lần gặp mặt, dường như đều là một loại tính cách khác.

Từ ban đầu là kiều mỹ, cho đến phóng đãng, sau đó là cởi mở, cho đến lúc này … giọng điệu giống như đàn ông.

- Được rồi, được rồi…

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, đi về phía Chỉ Hương, khi tới gần thì giơ tay ra. Chỉ Hương kéo tay Mạnh Hạo, sau đó hít sâu, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán.

Mạnh Hạo liếc nhìn Chỉ Hương một cái, không nói gì nữa, xoay người mang theo nàng, đi thẳng về phía trước, một bước, hai bước, ba bước …

Thân thể Chỉ Hương có chút run rẩy, thời điểm Mạnh Hạo mang theo nàng đi tới nơi mà nàng dính nguyền rủa lúc trước, Chỉ Hương dường như khẩn trương tới cực hạn rồi. Nhưng nàng lại không cảm giác được nguyền rủa lúc trước, chỉ là quần áo của nàng, tại thời khắc này, bắt đầu tiêu tan.

Cho đến khi hai người bước ra bảy tám bước, hoàn toàn bước vào vùng nguyền rủa, quần áo toàn thân Chỉ Hương đã biến mất hoàn toàn, lộ ra thân hình đủ khiến cho bất kỳ một nam tử nào cũng phải hô hấp dồn dập.

Có lồi có lõm, tuyệt vời tuyệt luân.

Mạnh Hạo đưa mắt nhìn qua, lập tức xem được triệt để. Đây là lần thứ hai nhìn thấy thân thể nữ nhân, trong ấn tượng của hắn, lần đầu tiên là Sở Ngọc Yên, lần này không cảm giác gì, trong lòng lại có so sánh.

Sau khi so sánh, hắn thỉnh thoảng khẽ gật đầu, có khi lại nhăn mày, chốc chốc lại lộ ra ánh mắt ngạc nhiên.

Chỉ Hương liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, lập tức cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, nhưng ngoài miệng lại thản nhiên mở miệng.

- Thích bộ phận nào, hiện tại ta sẽ đưa ngươi.

Mạnh Hạo cười cười, cách không chỉ tới.

Chỉ Hương nhướn mày, tay phải nâng lên thành đao, chuẩn bị chém xuống lồng ngực mình. Mạnh Hạo lập tức mở to mắt, vội vàng ngăn cản.

- Ta sợ ngươi rồi, từ bỏ, ngươi chém xuống rồi, ta cũng không muốn nữa.

Chỉ Hương hung hăng liếc Mạnh Hạo một cái, không nói gì nữa, theo Mạnh Hạo đi thẳng về phía trước. Cho đến khi hai người tới gần cái ao, đi vào trong ao, lội trong nước ao đục ngầu, dần dần đi sâu vào.

Nước ao nơi đây rõ ràng đục ngầu, nhưng quỷ dị là, từ trên người Chỉ Hương, giờ phút này dần dần tràn ra một mùi thơm ngát. Mùi kia khuếch tán ra, rơi vào trong nước, nước ao nơi này lập tức sôi trào, chỉ trong chớp mắt, lại không còn đục ngầu nữa, mà là một mảnh trong suốt, thậm chí còn tản mát ra từng trận mùi thơm ngát.

Cẩn thận ngửi thì lại có mùi giống hệt như trên người Chỉ Hương.

Khi hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, Chỉ Hương đã kéo Mạnh Hạo cùng nhau ngồi xuống, khoanh chân ngồi trong ao. Nước ao không nhiều lắm, chỉ có thể tới vòng eo mềm mại của Chỉ Hương.

Mạnh Hạo bị lôi kéo cũng khoanh chân ngồi xuống, hắn vội ho một tiếng, ánh mắt đã rơi lên người Chỉ Hương.

- Khi ta đang hấp thu Yêu Tiên Trì này, ngươi cũng có thể ở chỗ này tôi thể. Hơn nữa thể chất ta đặc thù, trong quá trình chuyển hóa thành Yêu Tiên thể, sẽ tản mát ra một mùi đặc thù.

- Mùi này dung nhập trong máu thịt, có thể sánh với thiên tài địa bảo, cho nên … ngươi có thể ở trong này, vận chuyển thuật luyện thể ngươi am hiểu nhất, hiệu quả tăng không ít.

- Thay vì lãng phí, không bằng cho ngươi hấp thu.

Chỉ Hương nhẹ giọng mở miệng.

- Mặt khác, trong quá trình chuyển hóa thành Yêu Tiên thể, ta không thể bị quấy rầy. Về phần nguyền rủa, căn cứ phán đoán của tông môn, chỉ cần ta bắt đầu chuyển hóa, thì nguyền rủa cũng sẽ không có tác dụng với

ta nữa.

- Nếu ngươi chấm dứt trước, thì ở ngoài chờ ta. Khoảng thời gian này, ta không biết kéo dài bao lâu, hy vọng ngươi có thể hộ pháp giúp ta.

Chỉ Hương nhìn Mạnh Hạo, hồi lâu nhắm nghiền hai mắt.

Trong khoảnh khắc nàng nhắm mắt, một mũi thơm nồng đậm nháy mắt tràn ra, hoàn toàn dung nhập vào nước ao, tại nháy mắt đó, trong nước ao lập tức dâng lên từng trận sương mù màu trắng. Sương mù này càng ngày càng đậm, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ nước ao, bao phủ luôn cả bóng dáng Mạnh Hạo và Chỉ Hương vào trong đó.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, nhìn chung quanh. Đầu tiên, hắn phát hiện ra, nước ao nơi đây đang tràn ra từng trận hàn khí. Hàn khí này vốn mỏng manh, nhưng sau khi sương mù nổi lên, thế nhưng trong nháy mắt lại mãnh liệt lên không chỉ mười lần.

Vả lại xem tình hình này, là đang dần dần băng hàn hơn. Mạnh Hạo từng ngâm qua nước này ở cảnh giới thứ hai, biết càng rét hiệu quả càng tốt. Giờ phút này hắn hít sâu, đang muốn vận chuyển tu vi, nhưng rất nhanh hắn liền nhận thấy được, sương mù bốn phía này, lại cũng đang làm dịu huyết nhục của bản thân, dường như không ngừng dung nhập vào, khiến cho thân thể lấy một loại trình độ kinh người, đang từ từ dũng mãnh hơn.

- Chỉ Hương nói không có sai.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra một chút tinh mang. Giờ phút này, sương mù, nước ao, đều hữu hiệu đối với thân thể, cho dù không thi triển bất kỳ thuật pháp gì, Mạnh Hạo cũng biết, thu hoạch ở trong này là không ít.

Tuy nói muốn ở trạng thái đệ nhất mệnh mà có thân thể dũng mãnh của đệ thất mệnh là không thể nào, nhưng đạt tới đệ lục mệnh, lại là có thể làm được.

Mà dựa theo phỏng đoán của Mạnh Hạo, đệ nhất mệnh mà muốn sánh ngang đệ thất mệnh, quá khó khăn …

- Không biết Nhục Thân Thành Thánh … có thể tu luyện ở trong này hay không. Thuật này chỉ có thể tu một lần, nhưng giúp thân thể duy nhất vĩnh hằng, dũng mãnh kinh người … Mà bầu không khí nơi đây thích hợp để rèn luyện thân thể nhất, chính là lúc ta triển khai thuật này!

Trong mắt Mạnh Hạo hiện lên chút tinh mang. Cho dù Nhục Thân Thành Thánh này vốn đã mạnh, nhưng bản thân càng mạnh thì tăng phúc càng dũng mãnh.

Nhưng đạo pháp cũng tốt, bí pháp cũng thế, thuật này là đạt được trong Yêu Tiên Tông này, Mạnh Hạo có loại dự cảm, nếu không tu hành ở nơi này, đi ra bên ngoài, có lẽ sẽ không còn dùng được nữa.

Một khi đã như vậy, cũng không cần do dự chần chừ, nên dùng thì sẽ dùng!

Hai mắt Mạnh Hạo tràn ra tinh quang, nhắm mắt lại, trong đầu không chút do dự, triển khai bí thuật Nhục Thân Thành Thánh!

Ầm!

Trong đầu Mạnh Hạo lập tức nổ vang, theo bí thuật triển khai, thân thể hắn lập tức chấn động, sương mù bốn phía lập tức quay cuồng. Chỉ trong một chốc thời gian, không ngờ lại như gió nổi mây phun, xuất hiện lốc xoáy thật lớn, ầm ầm chuyển động.

Nước ao cũng tại thời khắc này, bắt đầu xao động, dường như cũng đã trở thành lốc xoáy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 924: Tạo hóa!

Cùng lúc đó, Chỉ Hương bên kia cho dù đắm chìm trong việc thay đổi thể chất, nhưng vẫn cảm nhận được biến hóa bên ngoài, trong lòng cả kinh. Ngay sau đó, trong thức hải nàng cũng nổ vang, toàn thân trong chớp mắt tản mát ra lượng lớn yêu khí. Những yêu khí này khuếch tán ra, khiến cho sương mù càng đậm, thân thể của nàng như bị vô hình kích thích, bắt đầu thay đổi đầu tiên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Mạnh Hạo quên hết thảy, Chỉ Hương cũng như vậy, hai người khoanh chân ngồi trong nước hồ, bị sương mù che lấp, thấy không rõ bốn phía, cũng nhìn không rõ bản thân, nhưng cảm thụ đối với thân thể, vẫn còn có thể miễn cưỡng tồn tại.

Thân thể Mạnh Hạo đang không ngừng bành trướng, sau khi bành trướng tới cực hạn, thì lại nhanh chóng co rút, vòng đi vòng lại, giống như một vòng tuần hoàn. Mà khi từng vòng tuần hoàn chấm dứt, thân thể Mạnh Hạo cũng đã bộc phát ra dao động khủng bố.

Nhục thể của hắn càng ngày càng mạnh!

Vô số phù văn hư ảo, tại trong chớp mắt này, lấp lánh sáng xung quanh Mạnh Hạo. Những phù văn đó dường như từ vô trung sinh hữu, cái nào cái nấy tản mát ra khí tức tang thương cổ xưa. Khi chúng vờn quanh Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh Hạo, thoạt nhìn dường như tràn đầy một cỗ cảm giác kỳ dị.

Bất đồng với Mạnh Hạo là Chỉ Hương. Ngoài thân thể của nàng, rõ ràng tản mát ra từng trận yêu khí vô biên. Những yêu khí này quá nồng, nhưng lại ngưng tụ vào với nhau, tạo thành từng cái sinh linh.

Nhưng sinh linh này có bộ dáng khác nhau, nhưng từng cái đều từng tồn

tại ở các năm tháng khác, hiện giờ đã ngã xuống, nhưng lại bị thiên địa đại yêu của trời cao sơn hải thứ chín này nhớ kỹ.

Sau khi chúng nó lần lượt ảo hóa ra, rồi rút nhỏ vô số lần, thì khoanh chân ngồi xung quanh Chỉ Hương, tự bấm niệm thần chú, đánh ra từng đạo quang nhìn không rõ, không ngừng dung nhập vào trong cơ thể Chỉ Hương.

Mà Mạnh Hạo bên này, vì ngồi quá gần Chỉ Hương, vì thế mà giờ khắc này cũng bị những thiên địa đại yêu kia bao phủ cùng một chỗ, cũng có không ít quang vô hình, bị đánh nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, cùng lúc đó, những phù văn xung quanh hắn nhanh chóng xoay tròn, không ngừng có phù văn lao về phía Mạnh Hạo, chui vào trong cơ thể của hắn.

Theo quang và phù văn dung nhập, trong đầu Mạnh Hạo liên tục nổ vang, khí tức của hắn càng ngày càng lớn mạnh, nhục thể của hắn dần dần phóng xuất ra dao động khủng bố.

Khi thì tráng kiện đến kinh người, khi thì co rút tới nội liễm, quần áo của hắn, cũng từ lúc thân thể bành trướng cực hạn mà rách vụn. Giờ phút này, toàn thân hắn không có chút quần áo nào, giống như Chỉ Hương, trần truồng khoanh chân ngồi trong ao.

Hùng mạnh đầu tiên là cốt cách của hắn. Những thứ này dường như mang theo tác dụng cực kỳ đặc thù, có thể làm cho cốt cách một người, càng ngày càng dũng mãnh, càng ngày càng cứng rắn, cho đến khi có thể sánh với pháp bảo.

Bên này vốn đang không ngừng làm dịu xuống, xương cốt Mạnh Hạo sẽ càng trở nên khủng bố, nhưng … giờ phút này, hắn lại ngồi gần Chỉ Hương, mà những đại yêu hư ảo khoanh chân ngồi xung quanh Chỉ Hương lại phóng xuất ra quang vô hình, tác dụng hoàn toàn tương phản

với phù văn của Mạnh Hạo.

Quang này không phải tẩm bổ, mà là phá hủy, giống như Yêu Tiên thể, coi trọng chính là ở trong phá hủy kích phát tiềm lực, đắp nặn ra thân thể mạnh nhất.

Mà bí thuật Nhục Thân Thành Thánh, lại là tẩm bổ, cũng là kích phát tiềm lực, nhưng là lấy việc tẩm bổ giúp cho thân thể hùng mạnh cường đại hơn, cho đến khi cường hóa ra thân thể mạnh nhất.

Hai loại phương pháp này không giống nhau, từ xưa đến nay, chưa hề có ai đồng thời tu hành, không phải là không muốn, mà là không cách nào tu hành.

Nhưng giờ phút này, trên người Mạnh Hạo, dưới cơ duyên xảo hợp, cư nhiên lại đạt đến loại phù hợp nào đó, lại vì quang của những đại yêu hư ảo này, không ngừng phá hủy cốt cách ở trong cơ thể hắn, khiến cho xương cốt của hắn bắt đầu vỡ vụn.

Nhưng việc này không phù hợp với Nhục Thân Thành Thánh, cho nên … vốn chỉ cần vận dụng một phần nhỏ phù văn lạc ấn của bí thuật, thì trong một chớp mắt, lập tức bị liên lụy, kéo theo càng nhiều phù văn lạc ấn hơn, lao thẳng vào trong cơ thể Mạnh Hạo, hoàn thiện cốt cách của hắn.

Tại trong quá trình một hủy một bổ này, thống khổ Mạnh Hạo phải thừa nhận là không cách nào hình dung. Nhưng cũng vì vậy, mà thu hoạch của hắn, cũng là chưa ai từng có!

Không biết trôi qua bao lâu, khi cốt cách Mạnh Hạo trong vòng tuần hoàn không ngừng này đã được củng cố hoàn toàn, thì nhục thể của hắn lập tức ầm một tiếng, trực tiếp đột phá, đạt đến trình độ dũng mãnh của đệ lục mệnh.

Giờ khắc này, Mạnh Hạo hắn không cần tu vi, chỉ là thân thể thì đã tràn đầy lực lượng kinh tâm động phách. Duy chỉ có bề ngoài, thì không còn là thon dài như trước nữa, mà bành trướng, cả người dường như hóa thành một ngọn núi nhỏ.

Cũng chính là vào lúc này, việc tôi luyện nhục thân của hắn, từ cốt cách lan tràn, bắt đầu rèn luyện huyết nhục.

Cốt cách, huyết nhục, kinh mạch, ba phương diện này sau khi đều được rèn luyện, dung hợp vào một chỗ, thì có thể bộc phát ra khí huyết dũng mãnh.

Toàn thân Mạnh Hạo chấn động, quang đến từ thiên địa đại yêu trong một chớp mắt khiến cho toàn thân Mạnh Hạo héo rũ tới cực hạn, giống như da bọc xương. Nhưng trong hơi thở tiếp theo, lượng lớn phù văn đến từ bốn phía lại dũng mãnh lao vào, trong phút chốc, giúp thân thể Mạnh Hạo khôi phục lại như lúc ban đầu.

Tại trong vòng tuần hoàn không ngừng này, phù văn bốn phía Mạnh Hạo càng ngày càng giảm bớt, đã không còn nhiều lắm. Nhưng vào lúc này, đột nhiên, trên bầu trời bảy ngọn núi của Yêu Tiên Tông, bất thình lình xuất hiện một cái khe cực lớn.

Cái khe này ầm ầm xé mở, truyền ra tiếng nổ, lập tức chấn động tất cả tu sĩ vùng đất Nam Thiên trong Yêu Tiên Tông giờ phút này. Những người này đồng loạt ngẩng đầu, trên mặt lập tức tràn ngập hoảng sợ.

Bọn họ rõ ràng nhìn thấy, trong cái khe giữa không trung, giờ phút này có một đồ vật khổng lồ đang ầm ầm giáng lâm, đó là … một cái tháp khổng lồ đến không cách nào hình dung!

Chính là … Yêu Tiên Tháp!!!

Tháp này, mọi người ở cảnh giới thứ hai đều đã nhìn thấy, nhưng giờ

phút này nhìn lại, lập tức thấy được sự khác biệt. Thân tháp … chỉ miễn cưỡng đầy đủ, thế mà có không ít chỗ sụp đổ, vỡ nứt, thậm chí có những chỗ tiếp nối, chỉ còn lại một mảnh ánh sáng.

Toàn bộ tháp, một mảnh đổ nát, dường như trong trận đại chiến năm đó, gần như bị hủy diệt triệt để.

Nhưng nó … vẫn còn tồn tại, giờ phút này, trong tiếng nổ vang, nó giáng lâm xuống, lập tức tạo thành uy áp vô biên, khiến tất cả những người nhìn thấy tháp này, đều chấn động tâm thần, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó, tại trong Yêu Tiên Tháp vừa giáng lâm này, từ trong thân tháp, lập tức xuất hiện một dải cầu vồng toàn phù văn.

Đó là vô số phù văn lạc ấn, tạo thành một dải ngân hà quét ngang hư không, giống như một tấm lụa kinh thiên, sau đó rầm rầm lao thẳng về phía Yêu Tiên trì ở sau núi thứ bảy. Khoảnh khắc nó giáng lâm xuống đó, ở khu vực người bên ngoài nhìn không tới, trực tiếp bao phủ Yêu Tiên Trì, đánh vào trong cơ thể Mạnh Hạo!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 924: Tạo hóa!

Cùng lúc đó, Chỉ Hương bên kia cho dù đắm chìm trong việc thay đổi thể chất, nhưng vẫn cảm nhận được biến hóa bên ngoài, trong lòng cả kinh. Ngay sau đó, trong thức hải nàng cũng nổ vang, toàn thân trong chớp mắt tản mát ra lượng lớn yêu khí. Những yêu khí này khuếch tán ra, khiến cho sương mù càng đậm, thân thể của nàng như bị vô hình kích thích, bắt đầu thay đổi đầu tiên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Mạnh Hạo quên hết thảy, Chỉ Hương cũng như vậy, hai người khoanh chân ngồi trong nước hồ, bị sương mù che lấp, thấy không rõ bốn phía, cũng nhìn không rõ bản thân, nhưng cảm thụ đối với thân thể, vẫn còn có thể miễn cưỡng tồn tại.

Thân thể Mạnh Hạo đang không ngừng bành trướng, sau khi bành trướng tới cực hạn, thì lại nhanh chóng co rút, vòng đi vòng lại, giống như một vòng tuần hoàn. Mà khi từng vòng tuần hoàn chấm dứt, thân thể Mạnh Hạo cũng đã bộc phát ra dao động khủng bố.

Nhục thể của hắn càng ngày càng mạnh!

Vô số phù văn hư ảo, tại trong chớp mắt này, lấp lánh sáng xung quanh Mạnh Hạo. Những phù văn đó dường như từ vô trung sinh hữu, cái nào cái nấy tản mát ra khí tức tang thương cổ xưa. Khi chúng vờn quanh Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh Hạo, thoạt nhìn dường như tràn đầy một cỗ cảm giác kỳ dị.

Bất đồng với Mạnh Hạo là Chỉ Hương. Ngoài thân thể của nàng, rõ ràng tản mát ra từng trận yêu khí vô biên. Những yêu khí này quá nồng, nhưng lại ngưng tụ vào với nhau, tạo thành từng cái sinh linh.

Nhưng sinh linh này có bộ dáng khác nhau, nhưng từng cái đều từng tồn

tại ở các năm tháng khác, hiện giờ đã ngã xuống, nhưng lại bị thiên địa đại yêu của trời cao sơn hải thứ chín này nhớ kỹ.

Sau khi chúng nó lần lượt ảo hóa ra, rồi rút nhỏ vô số lần, thì khoanh chân ngồi xung quanh Chỉ Hương, tự bấm niệm thần chú, đánh ra từng đạo quang nhìn không rõ, không ngừng dung nhập vào trong cơ thể Chỉ Hương.

Mà Mạnh Hạo bên này, vì ngồi quá gần Chỉ Hương, vì thế mà giờ khắc này cũng bị những thiên địa đại yêu kia bao phủ cùng một chỗ, cũng có không ít quang vô hình, bị đánh nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, cùng lúc đó, những phù văn xung quanh hắn nhanh chóng xoay tròn, không ngừng có phù văn lao về phía Mạnh Hạo, chui vào trong cơ thể của hắn.

Theo quang và phù văn dung nhập, trong đầu Mạnh Hạo liên tục nổ vang, khí tức của hắn càng ngày càng lớn mạnh, nhục thể của hắn dần dần phóng xuất ra dao động khủng bố.

Khi thì tráng kiện đến kinh người, khi thì co rút tới nội liễm, quần áo của hắn, cũng từ lúc thân thể bành trướng cực hạn mà rách vụn. Giờ phút này, toàn thân hắn không có chút quần áo nào, giống như Chỉ Hương, trần truồng khoanh chân ngồi trong ao.

Hùng mạnh đầu tiên là cốt cách của hắn. Những thứ này dường như mang theo tác dụng cực kỳ đặc thù, có thể làm cho cốt cách một người, càng ngày càng dũng mãnh, càng ngày càng cứng rắn, cho đến khi có thể sánh với pháp bảo.

Bên này vốn đang không ngừng làm dịu xuống, xương cốt Mạnh Hạo sẽ càng trở nên khủng bố, nhưng … giờ phút này, hắn lại ngồi gần Chỉ Hương, mà những đại yêu hư ảo khoanh chân ngồi xung quanh Chỉ Hương lại phóng xuất ra quang vô hình, tác dụng hoàn toàn tương phản

với phù văn của Mạnh Hạo.

Quang này không phải tẩm bổ, mà là phá hủy, giống như Yêu Tiên thể, coi trọng chính là ở trong phá hủy kích phát tiềm lực, đắp nặn ra thân thể mạnh nhất.

Mà bí thuật Nhục Thân Thành Thánh, lại là tẩm bổ, cũng là kích phát tiềm lực, nhưng là lấy việc tẩm bổ giúp cho thân thể hùng mạnh cường đại hơn, cho đến khi cường hóa ra thân thể mạnh nhất.

Hai loại phương pháp này không giống nhau, từ xưa đến nay, chưa hề có ai đồng thời tu hành, không phải là không muốn, mà là không cách nào tu hành.

Nhưng giờ phút này, trên người Mạnh Hạo, dưới cơ duyên xảo hợp, cư nhiên lại đạt đến loại phù hợp nào đó, lại vì quang của những đại yêu hư ảo này, không ngừng phá hủy cốt cách ở trong cơ thể hắn, khiến cho xương cốt của hắn bắt đầu vỡ vụn.

Nhưng việc này không phù hợp với Nhục Thân Thành Thánh, cho nên … vốn chỉ cần vận dụng một phần nhỏ phù văn lạc ấn của bí thuật, thì trong một chớp mắt, lập tức bị liên lụy, kéo theo càng nhiều phù văn lạc ấn hơn, lao thẳng vào trong cơ thể Mạnh Hạo, hoàn thiện cốt cách của hắn.

Tại trong quá trình một hủy một bổ này, thống khổ Mạnh Hạo phải thừa nhận là không cách nào hình dung. Nhưng cũng vì vậy, mà thu hoạch của hắn, cũng là chưa ai từng có!

Không biết trôi qua bao lâu, khi cốt cách Mạnh Hạo trong vòng tuần hoàn không ngừng này đã được củng cố hoàn toàn, thì nhục thể của hắn lập tức ầm một tiếng, trực tiếp đột phá, đạt đến trình độ dũng mãnh của đệ lục mệnh.

Giờ khắc này, Mạnh Hạo hắn không cần tu vi, chỉ là thân thể thì đã tràn đầy lực lượng kinh tâm động phách. Duy chỉ có bề ngoài, thì không còn là thon dài như trước nữa, mà bành trướng, cả người dường như hóa thành một ngọn núi nhỏ.

Cũng chính là vào lúc này, việc tôi luyện nhục thân của hắn, từ cốt cách lan tràn, bắt đầu rèn luyện huyết nhục.

Cốt cách, huyết nhục, kinh mạch, ba phương diện này sau khi đều được rèn luyện, dung hợp vào một chỗ, thì có thể bộc phát ra khí huyết dũng mãnh.

Toàn thân Mạnh Hạo chấn động, quang đến từ thiên địa đại yêu trong một chớp mắt khiến cho toàn thân Mạnh Hạo héo rũ tới cực hạn, giống như da bọc xương. Nhưng trong hơi thở tiếp theo, lượng lớn phù văn đến từ bốn phía lại dũng mãnh lao vào, trong phút chốc, giúp thân thể Mạnh Hạo khôi phục lại như lúc ban đầu.

Tại trong vòng tuần hoàn không ngừng này, phù văn bốn phía Mạnh Hạo càng ngày càng giảm bớt, đã không còn nhiều lắm. Nhưng vào lúc này, đột nhiên, trên bầu trời bảy ngọn núi của Yêu Tiên Tông, bất thình lình xuất hiện một cái khe cực lớn.

Cái khe này ầm ầm xé mở, truyền ra tiếng nổ, lập tức chấn động tất cả tu sĩ vùng đất Nam Thiên trong Yêu Tiên Tông giờ phút này. Những người này đồng loạt ngẩng đầu, trên mặt lập tức tràn ngập hoảng sợ.

Bọn họ rõ ràng nhìn thấy, trong cái khe giữa không trung, giờ phút này có một đồ vật khổng lồ đang ầm ầm giáng lâm, đó là … một cái tháp khổng lồ đến không cách nào hình dung!

Chính là … Yêu Tiên Tháp!!!

Tháp này, mọi người ở cảnh giới thứ hai đều đã nhìn thấy, nhưng giờ

phút này nhìn lại, lập tức thấy được sự khác biệt. Thân tháp … chỉ miễn cưỡng đầy đủ, thế mà có không ít chỗ sụp đổ, vỡ nứt, thậm chí có những chỗ tiếp nối, chỉ còn lại một mảnh ánh sáng.

Toàn bộ tháp, một mảnh đổ nát, dường như trong trận đại chiến năm đó, gần như bị hủy diệt triệt để.

Nhưng nó … vẫn còn tồn tại, giờ phút này, trong tiếng nổ vang, nó giáng lâm xuống, lập tức tạo thành uy áp vô biên, khiến tất cả những người nhìn thấy tháp này, đều chấn động tâm thần, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó, tại trong Yêu Tiên Tháp vừa giáng lâm này, từ trong thân tháp, lập tức xuất hiện một dải cầu vồng toàn phù văn.

Đó là vô số phù văn lạc ấn, tạo thành một dải ngân hà quét ngang hư không, giống như một tấm lụa kinh thiên, sau đó rầm rầm lao thẳng về phía Yêu Tiên trì ở sau núi thứ bảy. Khoảnh khắc nó giáng lâm xuống đó, ở khu vực người bên ngoài nhìn không tới, trực tiếp bao phủ Yêu Tiên Trì, đánh vào trong cơ thể Mạnh Hạo!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 925: Nguyên Anh thứ tám!

Nhục Thể Thành Thánh là bí thuật đến từ Yêu Tiên Tháp. Yêu Tiên thể là thân hình mạnh nhất do Lý chủ sáng tạo ra, hai thứ rốt cuộc ai mạnh hơn, việc này rất khó nói rõ.

Nhưng lúc này, trên người Mạnh Hạo, giống như tiến hành một hồi chinh chiến trước nay chưa từng có. Lấy thân thể hắn làm chiến trường, bí thuật và Yêu Tiên thể triển khai đối kháng.

Là phá hủy có thể hơn tẩm bổ, hay là tẩm bổ đến không thể bị phá hủy, giống như thanh mâu và lá chắn!

Huyết nhục Mạnh Hạo nháy mắt bành trướng, lại ầm ầm héo rũ, tại trong vòng tuần hoàn này, tạo thành một sự đau nhức khó mà miêu tả. Loại thống khổ này, khiến Mạnh Hạo run rẩy, toàn thân xuất ra lượng lớn mồ hôi.

Nhưng ánh mắt hắn lại mang theo vẻ kiên định trước nay chưa từng có, cắn răng, tiếp tục kiên trì, không để cho bản thân hôn mê, mà càng cảm thụ sâu thêm. Giờ phút này, tại trong vòng tuần hoàn héo rũ rồi bành trướng không ngừng này, thân thể hắn dần dần sinh ra một lực lượng khủng bố.

Oanh!

Ở dưới quang vô hình của thiên địa đại yêu, thân thể Mạnh Hạo lập tức héo rũ, như muốn sụp đổ toái diệt, tóc rụng, giống như dầu hết đèn tắt, như người chết héo.

Oanh!

Theo bí thuật Nhục Thân Thành Thánh, lượng lớn phù văn lạc ấn được phóng xuất ra từ Yêu Tiên Tháp nháy mắt dung nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho thân thể héo rũ của hắn lập tức bành trướng bạo tăng, giống như người khổng lồ.

Loại biến đổi giữa mâu và lá chắn này, như một loại cải tạo thống nhất như thế này, trước nay chưa từng xuất hiện qua, khiến thân thể Mạnh Hạo, tại trong vòng tuần hoàn không ngừng này, càng ngày càng mạnh!

Giờ phút này, Chỉ Hương bên kia run rẩy thân thể. Nàng không có bí thuật Nhục Thân Thành Thánh, chỉ là Yêu Tiên thể thuần túy cải tạo, giờ phút này thân thể càng héo rũ, nhưng trong héo rũ này, lại có yêu khí càng kinh người hơn, tản ra kinh thiên.

Hai người, đều ở trên con đường tu hành của riêng mình, không ngừng hùng mạnh lên, mà nước ao trong Yêu Tiên trì này vốn không nhiều, giờ phút này cũng chậm rãi giảm bớt.

Không biết trôi qua bao lâu, cho đến khi một tiếng nổ kinh thiên truyền khắp bát phương, Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu. Cho dù dần dần nhắm mắt, nhưng nhục thể của hắn, tại chớp mắt này, không còn bành trướng khoa trương, cũng không phải khô héo gần như tử vong, mà là thon dài!

Thân thể thon dài, thoạt nhìn dường như không có bất kỳ cảm giác lực lượng nào, nhưng ẩn tàng trong đó là thân thể khủng bố vượt xa Mạnh Hạo lúc trước cùng sự cường đại không cách nào hình dung.

Thân thể hắn tràn đầy một cỗ mị lực đặc thù, giống như mỗi một tấc da thịt, đều ẩn chứa lực bộc phá kinh người. Hơn nữa, trong thân thể này tồn tại cốt cách cứng rắn khó mà hình dung, khiến cho Mạnh Hạo giờ khắc này, khi ngẩng đầu, trên thân thể hắn lập tức bạo phát ra khí thế mãnh liệt.

Gió cuốn mây tan, lốc xoáy nổ vang, khí thế trên người Mạnh Hạo, rõ ràng là … lực lượng nhục thể mà sau khi hắn mở ra đệ thất mệnh mới có được!

Mà lúc này, hắn vốn chưa hề mở ra đệ thất mệnh, chỉ đang duy trì đệ nhất mệnh mà thôi.

Sương mù bốn phía quay cuồng, lốc xoáy rầm rầm chuyển động, Mạnh Hạo hít sâu trong đó. Hắn rõ ràng cảm nhận được sự cường đại của mình, cho dù tu vi vẫn như thường, nhưng sự cường đại của thân thể, khiến cho hắn có được chiến lực, hoàn toàn bất đồng với quá khứ.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, trực tiếp mở ra đệ nhị mệnh.

Oanh!

Đệ tam mệnh, đệ tứ mệnh … Mạnh Hạo không chút do dự, tại chỗ này, mở ra toàn bộ lực lượng mạnh nhất tồn tại trong cơ thể, cho đến đệ thất mệnh!

Thân thể hắn chấn động, tu vi hắn có thể triển khai ra vẫn là sáu mươi bốn lần chiến lực Nguyên Anh đại viên mãn như trước, nhưng … nhục thể của hắn, tại chớp mắt này, cũng đạt đến một trình độ trước nay chưa từng có.

Nhục thể của hắn, cốt cách của hắn, thân thể hắn, giờ phút này tráng kiện không theo quy tắc, thậm chí chiều cao cũng bị cưỡng ép tăng lên không ít, cho dù là khoanh chân ngồi, cũng bằng đứng thẳng lúc trước.

Thân hình khủng bố này, thoạt nhìn đã không còn giống như tu sĩ, mà là yêu vật!

Mặt mũi của hắn dữ tợn, vô số gân xanh phồng lên, mấp máy ở toàn

thân, tóc hắn càng dài hơn, khi ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ hung hãn, dường như một quyền … có thể nổ vang mặt đất.

Mạnh Hạo không biết nên hình dung thân thể giờ phút này như thế nào, cái loại cảm giác khủng bố bộc phát ra từ trong cơ thể sau khi nắm tay, khiến Mạnh Hạo chậm rãi đoán được, bản thân mình giờ khắc này, cường đại hơn lúc trước rất nhiều rồi.

- Nhưng … thân thể dũng mãnh như vậy, vẫn chưa phải Trảm Linh…

Mạnh Hạo trầm mặc, cho dù thân thể khủng bố, nhưng hắn vẫn dần dần nhận thấy được, thân thể không biết ở lúc nào, liền xuất hiện bình cảnh.

Bình cảnh này xuất hiện, không khiến cho Mạnh Hạo uể oải, ngược lại làm cho trong mắt hắn lộ ra vẻ kích động. Bởi vì bình cảnh này, đại biểu một việc …

Đây là bình cảnh để thân thể bước vào … Trảm Linh!

Một khi đột phá bình cảnh này, Mạnh Hạo có thể hoàn toàn có được thân thể Trảm Linh, đó là thân hình chân chân chính chính có thể đối kháng với Trảm Linh đệ nhất đao, đó là cảnh giới trảm tiên chân chính!

Tuy rằng không phải tu vi, mà là thân thể, nhưng cũng khủng bố đến cực điểm như nhau!

- Ta hắn là có thể đột phá!

Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe, sau khi hít sâu, lập tức nhắm nghiền hai mắt. Khoảnh khắc hắn nhắm mắt, những thiên địa đại yêu chung quanh hắn, đột nhiên lại phóng xuất ra quang vô hình.

Những quang này nhìn không rõ có bao nhiêu, đồng loạt đánh vào trong cơ thể Mạnh Hạo, trong nháy mắt tiến vào thân thể hắn, chúng không đi

lay động cốt cách, cũng không làm héo rũ huyết nhục, mà sinh ra phá hủy trí mạng đối với kinh mạch của hắn.

Mạnh Hạo không phải Chỉ Hương, có thể chất đặc thù. Thể chất đặc thù đó, có thể cho trí mạng này trở thành không phải trí mạng, cho nên mới có thể từ trong đó đạt được tái sinh, giống như Yêu Tiên thể.

Nhưng Mạnh Hạo, lại có bí thuật, so với thể chất của Chỉ Hương còn đặc thù hơn, còn kinh người hơn, thậm chí nó còn không hợp với Yêu Tiên thể, giống như túc địch*.

*kẻ thù vốn có từ xưa tới nay.

Mà bí thuật này, ngay cả Kha Văn Hải năm đó cũng đã từng nói, thiên địa hiếm thấy, lai lịch thần bí khó lường, có thể thấy được chỗ huyền bí của nó.

Gần như trong nháy mắt kinh mạch toàn thân Mạnh Hạo bị phá hủy, vô tận phù văn chung quanh hắn lập tức dũng mãnh lao vào, trong khoảnh khắc đã chữa trị hoàn toàn kinh mạch của Mạnh Hạo.

Vòng biến đổi tuần hoàn giữa mâu và lá chắn lại điên cuồng triển khai trong cơ thể Mạnh Hạo. Đã thích ứng khi cải tạo cốt cách, quen khi thân thể bị xé rách, giờ phút này đau đớn khi kinh mạch bị phá hủy và trùng tạo, đối với Mạnh Hạo mà nói, hắn sớm có thể nhận.

Giờ phút này chỉ có thân thể run rẩy, nhưng vẻ mặt lại không thay đổi một chút nào.

Trong cơ thể nổ vang ngập trời, kinh mạch tại trong vòng tuần hoàn phá hủy không ngừng này, càng ngày càng trở nên cứng cỏi, càng thêm dũng mãnh, khiến cho thân thể Mạnh Hạo, tại thời khắc này, lại một lần kéo lên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 925: Nguyên Anh thứ tám!

Nhục Thể Thành Thánh là bí thuật đến từ Yêu Tiên Tháp. Yêu Tiên thể là thân hình mạnh nhất do Lý chủ sáng tạo ra, hai thứ rốt cuộc ai mạnh hơn, việc này rất khó nói rõ.

Nhưng lúc này, trên người Mạnh Hạo, giống như tiến hành một hồi chinh chiến trước nay chưa từng có. Lấy thân thể hắn làm chiến trường, bí thuật và Yêu Tiên thể triển khai đối kháng.

Là phá hủy có thể hơn tẩm bổ, hay là tẩm bổ đến không thể bị phá hủy, giống như thanh mâu và lá chắn!

Huyết nhục Mạnh Hạo nháy mắt bành trướng, lại ầm ầm héo rũ, tại trong vòng tuần hoàn này, tạo thành một sự đau nhức khó mà miêu tả. Loại thống khổ này, khiến Mạnh Hạo run rẩy, toàn thân xuất ra lượng lớn mồ hôi.

Nhưng ánh mắt hắn lại mang theo vẻ kiên định trước nay chưa từng có, cắn răng, tiếp tục kiên trì, không để cho bản thân hôn mê, mà càng cảm thụ sâu thêm. Giờ phút này, tại trong vòng tuần hoàn héo rũ rồi bành trướng không ngừng này, thân thể hắn dần dần sinh ra một lực lượng khủng bố.

Oanh!

Ở dưới quang vô hình của thiên địa đại yêu, thân thể Mạnh Hạo lập tức héo rũ, như muốn sụp đổ toái diệt, tóc rụng, giống như dầu hết đèn tắt, như người chết héo.

Oanh!

Theo bí thuật Nhục Thân Thành Thánh, lượng lớn phù văn lạc ấn được phóng xuất ra từ Yêu Tiên Tháp nháy mắt dung nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho thân thể héo rũ của hắn lập tức bành trướng bạo tăng, giống như người khổng lồ.

Loại biến đổi giữa mâu và lá chắn này, như một loại cải tạo thống nhất như thế này, trước nay chưa từng xuất hiện qua, khiến thân thể Mạnh Hạo, tại trong vòng tuần hoàn không ngừng này, càng ngày càng mạnh!

Giờ phút này, Chỉ Hương bên kia run rẩy thân thể. Nàng không có bí thuật Nhục Thân Thành Thánh, chỉ là Yêu Tiên thể thuần túy cải tạo, giờ phút này thân thể càng héo rũ, nhưng trong héo rũ này, lại có yêu khí càng kinh người hơn, tản ra kinh thiên.

Hai người, đều ở trên con đường tu hành của riêng mình, không ngừng hùng mạnh lên, mà nước ao trong Yêu Tiên trì này vốn không nhiều, giờ phút này cũng chậm rãi giảm bớt.

Không biết trôi qua bao lâu, cho đến khi một tiếng nổ kinh thiên truyền khắp bát phương, Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu. Cho dù dần dần nhắm mắt, nhưng nhục thể của hắn, tại chớp mắt này, không còn bành trướng khoa trương, cũng không phải khô héo gần như tử vong, mà là thon dài!

Thân thể thon dài, thoạt nhìn dường như không có bất kỳ cảm giác lực lượng nào, nhưng ẩn tàng trong đó là thân thể khủng bố vượt xa Mạnh Hạo lúc trước cùng sự cường đại không cách nào hình dung.

Thân thể hắn tràn đầy một cỗ mị lực đặc thù, giống như mỗi một tấc da thịt, đều ẩn chứa lực bộc phá kinh người. Hơn nữa, trong thân thể này tồn tại cốt cách cứng rắn khó mà hình dung, khiến cho Mạnh Hạo giờ khắc này, khi ngẩng đầu, trên thân thể hắn lập tức bạo phát ra khí thế mãnh liệt.

Gió cuốn mây tan, lốc xoáy nổ vang, khí thế trên người Mạnh Hạo, rõ ràng là … lực lượng nhục thể mà sau khi hắn mở ra đệ thất mệnh mới có được!

Mà lúc này, hắn vốn chưa hề mở ra đệ thất mệnh, chỉ đang duy trì đệ nhất mệnh mà thôi.

Sương mù bốn phía quay cuồng, lốc xoáy rầm rầm chuyển động, Mạnh Hạo hít sâu trong đó. Hắn rõ ràng cảm nhận được sự cường đại của mình, cho dù tu vi vẫn như thường, nhưng sự cường đại của thân thể, khiến cho hắn có được chiến lực, hoàn toàn bất đồng với quá khứ.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, trực tiếp mở ra đệ nhị mệnh.

Oanh!

Đệ tam mệnh, đệ tứ mệnh … Mạnh Hạo không chút do dự, tại chỗ này, mở ra toàn bộ lực lượng mạnh nhất tồn tại trong cơ thể, cho đến đệ thất mệnh!

Thân thể hắn chấn động, tu vi hắn có thể triển khai ra vẫn là sáu mươi bốn lần chiến lực Nguyên Anh đại viên mãn như trước, nhưng … nhục thể của hắn, tại chớp mắt này, cũng đạt đến một trình độ trước nay chưa từng có.

Nhục thể của hắn, cốt cách của hắn, thân thể hắn, giờ phút này tráng kiện không theo quy tắc, thậm chí chiều cao cũng bị cưỡng ép tăng lên không ít, cho dù là khoanh chân ngồi, cũng bằng đứng thẳng lúc trước.

Thân hình khủng bố này, thoạt nhìn đã không còn giống như tu sĩ, mà là yêu vật!

Mặt mũi của hắn dữ tợn, vô số gân xanh phồng lên, mấp máy ở toàn

thân, tóc hắn càng dài hơn, khi ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ hung hãn, dường như một quyền … có thể nổ vang mặt đất.

Mạnh Hạo không biết nên hình dung thân thể giờ phút này như thế nào, cái loại cảm giác khủng bố bộc phát ra từ trong cơ thể sau khi nắm tay, khiến Mạnh Hạo chậm rãi đoán được, bản thân mình giờ khắc này, cường đại hơn lúc trước rất nhiều rồi.

- Nhưng … thân thể dũng mãnh như vậy, vẫn chưa phải Trảm Linh…

Mạnh Hạo trầm mặc, cho dù thân thể khủng bố, nhưng hắn vẫn dần dần nhận thấy được, thân thể không biết ở lúc nào, liền xuất hiện bình cảnh.

Bình cảnh này xuất hiện, không khiến cho Mạnh Hạo uể oải, ngược lại làm cho trong mắt hắn lộ ra vẻ kích động. Bởi vì bình cảnh này, đại biểu một việc …

Đây là bình cảnh để thân thể bước vào … Trảm Linh!

Một khi đột phá bình cảnh này, Mạnh Hạo có thể hoàn toàn có được thân thể Trảm Linh, đó là thân hình chân chân chính chính có thể đối kháng với Trảm Linh đệ nhất đao, đó là cảnh giới trảm tiên chân chính!

Tuy rằng không phải tu vi, mà là thân thể, nhưng cũng khủng bố đến cực điểm như nhau!

- Ta hắn là có thể đột phá!

Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe, sau khi hít sâu, lập tức nhắm nghiền hai mắt. Khoảnh khắc hắn nhắm mắt, những thiên địa đại yêu chung quanh hắn, đột nhiên lại phóng xuất ra quang vô hình.

Những quang này nhìn không rõ có bao nhiêu, đồng loạt đánh vào trong cơ thể Mạnh Hạo, trong nháy mắt tiến vào thân thể hắn, chúng không đi

lay động cốt cách, cũng không làm héo rũ huyết nhục, mà sinh ra phá hủy trí mạng đối với kinh mạch của hắn.

Mạnh Hạo không phải Chỉ Hương, có thể chất đặc thù. Thể chất đặc thù đó, có thể cho trí mạng này trở thành không phải trí mạng, cho nên mới có thể từ trong đó đạt được tái sinh, giống như Yêu Tiên thể.

Nhưng Mạnh Hạo, lại có bí thuật, so với thể chất của Chỉ Hương còn đặc thù hơn, còn kinh người hơn, thậm chí nó còn không hợp với Yêu Tiên thể, giống như túc địch*.

*kẻ thù vốn có từ xưa tới nay.

Mà bí thuật này, ngay cả Kha Văn Hải năm đó cũng đã từng nói, thiên địa hiếm thấy, lai lịch thần bí khó lường, có thể thấy được chỗ huyền bí của nó.

Gần như trong nháy mắt kinh mạch toàn thân Mạnh Hạo bị phá hủy, vô tận phù văn chung quanh hắn lập tức dũng mãnh lao vào, trong khoảnh khắc đã chữa trị hoàn toàn kinh mạch của Mạnh Hạo.

Vòng biến đổi tuần hoàn giữa mâu và lá chắn lại điên cuồng triển khai trong cơ thể Mạnh Hạo. Đã thích ứng khi cải tạo cốt cách, quen khi thân thể bị xé rách, giờ phút này đau đớn khi kinh mạch bị phá hủy và trùng tạo, đối với Mạnh Hạo mà nói, hắn sớm có thể nhận.

Giờ phút này chỉ có thân thể run rẩy, nhưng vẻ mặt lại không thay đổi một chút nào.

Trong cơ thể nổ vang ngập trời, kinh mạch tại trong vòng tuần hoàn phá hủy không ngừng này, càng ngày càng trở nên cứng cỏi, càng thêm dũng mãnh, khiến cho thân thể Mạnh Hạo, tại thời khắc này, lại một lần kéo lên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 926: Nguyên Anh thứ tám! (2)

Loại kéo lên này, càng ngày càng ngưng tụ, cho đến khi hóa thành một cỗ lực lượng phá tan bình cảnh, nổ tung trong cơ thể Mạnh Hạo.

Oanh!

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi. Bình cảnh giống như một bức tường thành thật lớn, giờ phút này, dưới công kích dần dần xuất hiện vết nứt, nhưng còn chưa sụp đổ.

- Lại đến!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, tất cả lực lượng của thân thể, tại thời khắc này, không ngừng ngưng tụ. Phù văn lạc ấn chung quanh hắn giờ phút này đã không còn nhiều, nhưng theo Mạnh Hạo ngưng tụ, Yêu Tiên Tháp bên ngoài lại chấn động lần nữa, phun ra thêm nhiều phù văn lạc ấn hơn, thậm chí cả tòa tháp cũng trở nên ảm đạm hẳn.

Những lạc ấn này dung hợp thành ngân hà, lao về phía Mạnh Hạo, dũng mãnh chui vào trong thân thể hắn, khiến cho toàn thân Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái. Khoảnh khắc quang của thiên địa đại yêu bốn phía phá hủy kinh mạch hắn, phù văn lạc ấn bí thuật cũng dũng mãnh chui vào rèn luyện lần nữa, phát ra lực lượng mới, Mạnh Hạo lại phát động tấn công về phía bình cảnh.

Oanh!

Bình cảnh của thân thể Mạnh Hạo mãnh liệt chấn động, vết nứt dường như càng lúc càng lớn, giống như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Cũng

chính vào lúc này, quang của thiên địa đại yêu càng nhiều hơn, phù văn lạc ấn càng thêm vô biên, gần như đồng thời tiến đến, toàn bộ tiến vào trong cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho toàn thân Mạnh Hạo nổ vang.

Tại nháy mắt đó, hắn ngửa mặt lên trời, phát ra tiếng gào rú không âm thanh, thân thể hắn, tại chớp mắt đó, không còn bành trướng khoa trương như lúc trước, mà rất nhanh co rút lại, khôi phục vẻ thon dài tràn đầy khí chất nhu nhược!

Cùng lúc đó, cải tạo kinh mạch trong thân thể hắn cũng hoàn thành.

Quang của thiên địa đại yêu đã không cách nào tiếp tục phá hủy, phù văn lạc ấn bốn phía đã loãng đến mỏng manh, không thể tiếp tục trợ giúp kinh mạch của Mạnh Hạo.

Trong nháy mắt kinh mạch cải tạo hoàn thành, bình cảnh của thân thể hắn … trực tiếp sụp đổ, chia năm xẻ bảy!

Theo bình cảnh biến mất, thân thể Mạnh Hạo, lấy một loại trình độ kinh người, chợt kéo lên, càng ngày càng mạnh, càng ngày càng kinh thiên động địa!

Nhưng khiến Mạnh Hạo nhíu mày là hắn cũng không có cảm nhận được trạng thái Trảm Linh của thân thể, sau khi bình cảnh đột phá. Điểm này, khiến cho trong lòng Mạnh Hạo lập tức chần chừ.

Khi hắn nhíu mày suy tư, một loại biến hóa mà lúc trước Mạnh Hạo không có chút dự liệu nào, trực tiếp xuất hiện trên người hắn, khiến cho thiên địa biến sắc, phong vân đảo cuốn, sương mù bốn phía ngập trời, lốc xoáy dường như muốn đứng im.

Biến hóa này, là do cốt cách, huyết nhục, kinh mạch trong cơ thể Mạnh Hạo giờ phút này đồng thời được đề cao, đã có đầy đủ đặc thù của Yêu Tiên thể, lại cũng có khí huyết của Nhục Thân Thành Thánh.

Dưới sự dung hợp giữa mâu và lá chắn chưa từng xuất hiện này, hình thành một loại … biến hóa kinh người, mà trước Mạnh Hạo chưa từng có ai, sau hắn có lẽ cũng rất khó xuất hiện.

Biến hóa này, không đến từ nhục thể của hắn, mà đến từ trong đan điền của hắn, tại bên cạnh bảy cái Nguyên Anh kia, giờ phút này … rõ ràng nhiều hơn một đoàn khí huyết nồng đậm hình người.

Đây là vì một thân thể sau khi dũng mãnh tới cực hạn rồi, thì hình thành …. Khí huyết Nguyên Anh!!!

Anh này vừa xuất hiện, lập tức khiến tu vi Mạnh Hạo dao động theo. Tóc hắn tự bay lên, tu vi của hắn đang không ngừng bùng nổ. Hơn nữa, tại thời khắc này, Mạnh Hạo … cảm nhận được, dao động của đệ bát mệnh!!!

- Trảm Linh, ngay tại … đệ bát mệnh!

Hô hấp Mạnh Hạo lập tức trở nên dồn dập, hắn mơ hồ hiểu ra.

Cùng lúc đó, ở ngoài khu vực này, dưới núi thứ bảy, một lão già đang bay rất nhanh, dần dần tới gần phía ngoài chỗ Mạnh Hạo và Chỉ Hương.

Ở trong này, lão già ngừng lại, khi ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một chút âm u lạnh lẽo.

Lão, chính là Hô Diên Lão Tổ.

- Ta có thể cảm nhận được, tên tiểu tạp chủng Mạnh Hạo kia đang ở bên trong, hắn cầm chí bảo của bộ lạc ta … Tuy nhiên, bảo vật này thuộc về Thiên Tòng bộ ta, hắn cướp đi cũng vô dụng.

- Bí mật có liên quan đến bảo vật này, ta đã sớm đạt được ở cảnh giới thứ

hai …

Hô Diên Lão Tổ cười lạnh, lui ra sau vài bước, tay phải vung lên, trên mặt đất, cư nhiên lại bố trí một trận pháp cấm chế.

- Mạnh Hạo, nơi đây chính là chỗ chôn xương của ngươi, lão phu ở bên ngoài nơi này chờ ngươi đi ra. Khi ngươi xuất hiện, sẽ khiến ngươi máu tươi đương trường.

Khóe miệng Hô Diên Lão Tổ hiện lên vẻ âm u lạnh lẽo, sau khi kết thúc bố trí, lão hít sâu, khoanh chân ngồi ở xa xa.

- Chỉ là một bán bộ Trảm Linh, cũng dám đấu với lão phu!

- Tại trong cảnh giới thứ ba, Yêu Tiên Tông phong ấn mọi thứ không phải bản thân, cái con chó ngao kia của ngươi, căn bản là không thể xuất hiện, cũng không thể cho ngươi mượn lực dung hợp mà tới Trảm Linh.

- Như vậy, ngươi nhất định phải chết.

Trên mặt Hô Diên Lão Tổ sát khí mãnh liệt.

- Giết ngươi, sau khi trở về, lão phu lại tiêu diệt Ô Thần bộ của ngươi, cho bọn chúng chôn cùng ngươi!

Hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền, một lát sau mở ra, trong mắt hắn hiện lên một chút kỳ dị. Hắn nghiêng đầu, nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt, thân thể lạnh run của Chỉ Hương.

Hắn nhìn ra, Chỉ Hương giờ phút này đang tới lúc mấu chốt nhất rồi.

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, đứng lên, từ trong nước ao, đi ra ngoài, cho đến khi đi ra khỏi vùng sương mù trong ao.

Theo hắn rời đi, áp lực mà Chỉ Hương phải thừa nhận lập tức tăng lên, những quang vô hình của thiên địa đại yêu lúc trước được Mạnh Hạo phân tán, trong nháy mắt ngưng tụ hết về phía Chỉ Hương.

Trên thực tế, nàng cũng may mắn khi gặp Mạnh Hạo, bằng không, nếu không có Mạnh Hạo chia sẻ, nàng lúc trước vô cùng có khả năng không thể chịu đựng nổi, chẳng những không đạt được Yêu Tiên thể, còn có thể nguy hiểm tới sinh mạng.

Việc này thực sự không phải là nàng tính kế Mạnh Hạo, mà ngay cả bản thân Chỉ Hương cũng không ngờ tới lại thành như vậy. Dù sao, Yêu Tiên Tông của nàng là do những người năm đó chạy thoát tạo nên, đối với vùng cấm trong Yêu Tiên cổ tông, cũng không hiểu biết tỉ mỉ, hơn nữa, năm tháng trôi qua, tồn tại nhiều biến hóa, không thể biết được toàn bộ.

Mạnh Hạo đi ra khỏi nước ao, khi đứng bên ngoài, thân thể hắn thon dài, làn da không còn có chút sạm đen như năm đó, mà lộ ra vẻ trắng nõn, khiến cả người hắn, thoạt nhìn càng nho nhã hơn, cái loại khí chất thư sinh, càng trở nên mãnh liệt và rõ ràng hơn.

Mạnh Hạo nâng tay phải lên, vỗ ở túi trữ vật, lấy ra một bộ trường bào màu xanh. Sau khi mặc lên người, thoạt nhìn, cả người hắn có sự khác biệt rất lớn với lúc trước.

Tuấn lãng hơn, phóng khoáng hơn, nhìn như thanh niên, nhưng ẩn sâu trong đó, lại cất giấu một chút năm tháng tang thương mờ nhạt.

Hồi lâu, hắn nhắm hai mắt lại, cảm thụ Nguyên Anh thứ tám tồn tại ở đan điền trong cơ thể.

Nguyên Anh khí huyết!

Một lát sau, Mạnh Hạo bỗng nhiên mở hai mắt ra, tám Nguyên Anh trong cơ thể hắn thoáng cái dung hợp một chút. Chỉ là thử dung hợp, lập

tức khiến tâm thần Mạnh Hạo nổ vang, như có lôi đình thiên địa ầm ầm nổ tung, một cỗ tu vi dũng mãnh và lực lượng thân thể khủng bố không cách nào hình dung, trong phút chốc hiện lên trong tâm hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 927: Thế như chẻ tre!

Thậm chí … thần thức của hắn, cũng tại thời khắc này, chợt bạo tăng, chỉ khuếch tán một chút, đã lập tức bao trùm bát phương.

Mạnh Hạo ồ nhẹ một tiếng, đầu tiên, hắn cảm nhận được chính là ở sâu trong vùng cấm này, tồn tại một cỗ dao động kỳ dị. Khi dao động này va chạm cùng với thần thức của hắn, thì kích ra một cỗ phản chấn, khiến cho thần thức của Mạnh Hạo lập tức tan rã một mảnh ở chỗ đó.

Về phần những chỗ khác, là một mảnh hoang tàn, đều bị hủy hoại trong chốc lát trong trận chiến tranh năm đó.

Cùng lúc đó, trong thần thức của Mạnh Hạo, cũng thấy được một người, ở khu vực ngoài vùng cấm, … khoảnh khắc nhìn thấy người nọ, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe sát khí.

Hắn thấy được, Hô Diên Lão Tổ đang khoanh chân ngồi ở bên ngoài, trên mặt cười lạnh!

- Muốn mai phục ở nơi này sao.

Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe, lộ ra vẻ tươi cười. Chỉ có điều, nụ cười này mang theo châm chọc, cũng có hàn ý, cộng thêm sát khí không thèm che dấu.

Mang theo sát khí, Mạnh Hạo quay đầu lại nhìn thoáng qua Chỉ Hương. Nơi đây an toàn, Chỉ Hương lột xác ở trong này, sẽ không có người tới quấy rầy, Mạnh Hạo lại tản thần thức ra, đảo qua bốn phía, xoay người đi về phía trước một bước. Khi hắn đang muốn đi ra khu vực ngoài vùng cấm, cùng Hô Diên Lão Tổ giải quyết xong đoạn nhân quả này, thì mày hắn hơi hơi nhíu lại, dừng bước chân, nhìn về phía sâu trong vùng cấm.

Hai lần hắn tản thần thức ra, đều ở cùng một vị trí bị tan rã trong vô hình, khiến cho hắn nhìn không rõ nơi đó tồn tại cái gì, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy, dường như là một bộ hài cốt.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, không có lập tức ra ngoài chiến một trận với Hô Diên Lão Tổ, mà xoay người đi thẳng vào chỗ sâu trước. Nếu hắn đã đáp ứng hộ pháp cho Chỉ Hương, vậy thì sẽ phải xác định nơi này là an toàn trước đã.

Không lâu sau, Mạnh Hạo liền đi tới địa phương mà thần thức hắn bị tan rã. Nơi đây có một khối nham thạch, dưới mặt đá, có nằm một bộ hài cốt. Có thể nhìn ra, đây là hài cốt của một nữ tử.

Ở trong tay cô gái này, cầm một thanh mộc kiếm.

Mộc kiếm này phát ra ánh sáng mỏng manh, chính là ánh sáng này đã làm tan rã thần thức của Mạnh Hạo, thậm chí thay vì nói là tan rã, không bằng nói là cắn nuốt.

Khoảnh khắc nhìn thấy mộc kiếm này, thân thể Mạnh Hạo ầm ầm chấn động. Kiếm này không phải Tuế Nguyệt xuân thu mộc kiếm của hắn, mà là … Thí Tiên kiếm, thứ nhất định tồn tại bên người mỗi hài cốt mà hắn phát hiện được!!!

Trên người Mạnh Hạo có tổng cộng bốn thanh Thí Tiên kiếm, giờ phút này hắn nhìn thấy thanh thứ năm.

Ánh mắt chợt lóe, mạnh hạo nhìn về phía bộ hài cốt kia, yên lặng nhìn nửa ngày, nhưng hài cốt này đã hoàn toàn thay đổi, nhìn không rõ bộ dáng.

Mạnh Hạo trầm mặc, tay phải nâng lên, nắm một cái trong hư không, thanh mộc kiếm kia lập tức bay ra, dần dần lơ lửng trước người Mạnh

Hạo. Sau khi hắn vung tay áo thu hồi, thì chân phải nâng lên đạp mạnh, mặt đất lập tức xuất hiện một hố sâu.

Sau khi đem hài cốt nữ tử này để vào hố sâu, giúp nàng nhập thổ vi an, Mạnh Hạo ôm quyền, cúi đầu với nấm mồ. Khi xoay người, hắn lại tản thần thức ra, lần này, không phát hiện chút dị thường nào nữa, lúc này mới nhoáng một cái, cả người hóa thành một cầu vồng, lao thẳng ra phía ngoài.

- Hô Diên Lão Tổ, cũng tới lúc ta và ngươi chấm dứt rồi!

Sát khí trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe, tốc độ nhanh hơn.

- Mượn người này để kiểm chứng xem, đệ bát mệnh của ta, có thể diệt Trảm Linh hay không!

Tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, cả người giống như một tia thiểm điện, nhất là thân thể dũng mãnh của hắn, giờ này chỉ mới ở đệ nhất mệnh, đã khủng bố vượt xa đệ thất mệnh năm đó. Khiến cho trên đường hắn đi, gió cũng muốn tan biến, một đường tiến lên, một đường nổ vang.

Tiếng nổ vang càng lúc càng lớn, đến cuối cùng gần như là long trời lở đất, sau khi truyền khắp vùng cấm, thì truyền vào tai Hô Diên Lão Tổ. Khoảnh khắc lão mở mắt ra, lão lập tức nhìn thấy Mạnh Hạo xuất hiện.

- Mạnh Hạo!

Hô Diên Lão Tổ nhe răng cười độc ác, không chút do dự tay phải bấm niệm thần chú, chỉ về phía trước.

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, trong lúc cất bước, thì trực tiếp bước vào trong vòng trận pháp cấm chế của Hô Diên Lão Tổ. Trong nháy mắt hắn bước vào, bốn phương tám hướng lập tức xuất hiện từng bóng ma màu đen, đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

Mỗi một bóng ma mơ hồ, đều ẩn chứa lực lượng kinh người, nhưng khoảnh khắc chúng tới gần Mạnh Hạo, sắc mặt Mạnh Hạo lại không thay đổi chút nào, chỉ tiếp tục đi thẳng về phía trước, liền tạo ra từng tràng tiếng gầm rú mãnh liệt. Tất cả bóng ma, đều tại nháy mắt đụng chạm với Mạnh Hạo, thì bị thân thể hắn phản chấn mãnh liệt, trực tiếp sụp đổ.

Một đường đi tới, không ngừng sụp đổ.

Cảnh tượng này, khiến hai mắt Hô Diên Lão Tổ hơi co rụt lại, trong lòng có chút kinh hãi, nhưng nghĩ đến thân phận của Mạnh Hạo ở cảnh giới thứ hai, cũng liền thoải mái, cười lạnh.

- Ở trong thiên la địa võng của lão phu, thậm chí lão phu không cần ra tay, thì cũng có thể nhìn ngươi, từng bước đi vào tử vong.

- Thật sao.

Mạnh Hạo thản nhiên nói. Khi đi về phía trước, hư vô chung quanh hắn lập tức nổ vang, xuất hiện từng thanh lợi nhận hư ảo, tạo ra tiếng rít bén nhọn, chém thẳng tới Mạnh Hạo.

Mà ở giữa không trung, lại xuất hiện lượng lớn tia chớp, giống như ngân xà, lao tới phía Mạnh Hạo.

Tiếng rầm rầm quanh quẩn, bước chân Mạnh Hạo không chút dừng lại. Theo hắn tiến lên, tất cả trận pháp cấm chế, đều sụp đổ tan rã ở phía ngoài thân thể hắn, không thể ngăn cản hắn một chút nào.

Cảnh tượng này, khiến sắc mặt Hô Diên Lão Tổ lại biến đổi, nhưng không đợi lão làm thêm cái gì, hai mắt Mạnh Hạo chớp động, tốc độ nháy mắt bạo tăng, hóa thành một cầu vồng, dán lấy mặt đất, lập tức lao đến.

Theo Mạnh Hạo đi về phía trước, tiếng nổ vang ngập trời, trận pháp cấm chế dường như đang kêu rên, giống như bị một cây đao trực tiếp chặt đứt. Khi nó ầm một tiếng sụp đổ, Mạnh Hạo đã hiện ra trước mặt Hô Diên Lão Tổ.

- Ta vốn muốn đi tìm ngươi, không ngờ ngươi lại chủ động đến đây. Một trận chiến này, ta chỉ chém ra tám chỉ.

Khi Mạnh Hạo mở miệng, tay phải đã nâng lên, một chỉ đánh tới.

Một ngọn núi hư ảo xuất hiện trên đầu ngón tay Mạnh Hạo, thay vì nói là lực lượng một chỉ, không bằng gọi là uy áp một núi.

Oanh!

Sắc mặt Hô Diên Lão Tổ đại biến, tay trái vung lên, lập tức ngăn cản. Trong nháy mắt va chạm, thân thể lão bỗng nhiên lui về phía sau, sắc mặt hơi tái nhợt, trong mắt sát khí tràn ngập, tay phải nâng lên, đảo qua phía trước.

- Phương Thốn!

- Đệ nhị mệnh!

Phương Thốn của Hô Diên Lão Tổ giống như giam cầm hư vô bát phương, dường như tất cả trạng thái đều bị áp chế xuống, giống như ở trong nước, tất cả đều chầm chậm. Nhưng tại chớp mắt đó, trên người Mạnh Hạo bộc phát ra đệ nhị mệnh, tu vi của hắn vẫn gia tăng là thứ yếu, thân thể dũng mãnh, mới là trọng điểm.

Mà tại trong hư vô bị giam cầm này, Mạnh Hạo cưỡng ép đột phá, dường như có một tiếng vang thanh thúy, như mặt kính vỡ nát. Phương Thốn trên người Mạnh Hạo, triệt để thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 928: Thế như chẻ tre! (2)

Thất bại lần này, đối với Hô Diên Lão Tổ mà nói, gần như là không thể tin được. Phải biết lúc trước, khi Mạnh Hạo đối mặt với Phương Thốn, căn bản là không thể làm được việc, chỉ trong chớp mắt đã đánh sụp Phương Thốn.

Hơi thở tiếp theo, Mạnh Hạo đã hiện ra trước mặt Hô Diên Lão Tổ.

- Đây là chỉ thứ hai.

Mạnh Hạo mở miệng, đồng thời lấy trạng thái đệ nhị mệnh, điểm ra chỉ thứ hai, bắn tới trước mặt Hô Diên Lão Tổ. Sắc mặt Hô Diên Lão Tổ đại biến, tay phải bấm niệm thần chú, ngoài thân thể lập tức xuất hiện một màn sương đen thật lớn, ngưng tụ thành một lá chắn màu đen, va chạm cùng với một chỉ của Mạnh Hạo.

Phịch một tiếng, lá chắn lập tức sụp đổ, chia năm xẻ bảy, chỉ của Mạnh Hạo, đã đánh lên ngực Hô Diên Lão Tổ.

Vẻ mặt Hô Diên Lão Tổ đại biến, thân thể chợt rút lui, tâm thần khiếp sợ. Nhưng lão biết, giờ phút này không phải lúc suy tư, trong lúc bấm niệm thần chú, tóc tai tán loạn, thì ngửa mặt lên trời rống một tiếng.

- Thất tình lục dục, thập tam luân hồi đạo, thất tình, thất đạo!

Khi lão gào rú, trên người lão lập tức ầm ầm xuất hiện một cầu vồng. Cầu vồng này gào thét xông lên trời, ở giữa không trung thì tản ra, hóa thành bảy tấm lụa, màu sắc khác nhau, mang theo sát khí, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Cẩn thận nhìn, có thể thấy được, trong bảy cầu vồng này, mỗi một cái,

đều tồn tại một đứa trẻ con như ác quỷ. Xem bộ dạng chúng, dường như còn có chút tương tự nhau, hình như là cốt nhục có quan hệ huyết thống với nhau.

- Đệ tam mệnh.

Mạnh Hạo lắc đầu, thản nhiên mở miệng, tu vi hắn lập tức bạo tăng, nhưng thân thể dũng mãnh, tại chớp mắt này, đã vượt qua tu vi, không còn bành trướng như trước, nhưng lại tản mát ra dao động so với trước kia còn khủng bố hơn.

Mạnh Hạo tiến về phía trước một bước, cũng không thèm để ý đến bảy cầu vồng này, mặc cho chúng đụng chạm vào thân thể. Trong nháy mắt va chạm, nổ vang ngập trời, bảy cầu vồng sụp đổ toàn bộ, ác quỷ trong đó, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương. Khi toàn bộ bay ngược ra, Mạnh Hạo bước một bước, hiện ra trước người Hô Diên Lão Tổ, giờ phút này đã sớm bị chấn động.

- Chỉ thứ ba.

Khi Mạnh Hạo mở miệng, một chỉ hạ xuống.

Hô Diên Lão Tổ mở to mắt, hai tay nâng lên múa may, ngoài thân thể lập tức xuất hiện một màn hào quang, đối kháng với Mạnh Hạo. Ầm một tiếng, màn hào quang sụp đổ, thân thể Hô Diên Lão Tổ như diều đứt dây bay ra, khóe miệng tràn ra máu tươi, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Ngươi … ngươi bây giờ là tu vi gì!!1

- Có thể giết tu vi của ngươi.

Mạnh Hạo bình tĩnh mở miệng, mang theo vẻ thong dong, đi thẳng về phía trước.

- Giết ta? Không biết lượng sức!

Hô Diên Lão Tổ trong lòng cả kinh, nhưng vẻ mặt thì càng thêm âm trầm. Sau khi thân thể lão lui về phía sau, thì tu vi lập tức bùng nổ toàn diện, đang muốn triển khai thần thông.

- Không biết lượng sức sao? Vậy hay để cho ngươi xem một chút, không biết lượng sức của ta!

- Đệ tứ mệnh!

Mạnh Hạo bình tĩnh mở miệng, thân thể lập tức ầm một tiếng, mở ra đệ tứ mệnh. Ở đệ tứ mệnh, tu vi vẫn là tám lần tu vi của Nguyên Anh đại viên mãn, nhưng thân thể dũng mãnh kia đã sớm khủng bố vượt xa đệ thất mệnh lúc trước.

Khiến cho Mạnh Hạo chỉ mới xông lên, liền xuất hiện tàn ảnh, trong phút chốc hiện ra trước mặt Hô Diên Lão Tổ, tay phải nâng lên, một chỉ hạ xuống. Chỉ này trực tiếp đánh lên tay phải đang nâng lên của Hô Diên Lão Tổ, ấn tay phải về lại ngực của Hô Diên Lão Tổ.

Ầm một tiếng, khóe miệng Hô Diên Lão Tổ tràn ra máu tươi, thân thể nhanh chóng rút lui, vẻ mặt lão hoảng sợ, tràn đầy không thể tin. Cái lão cảm thấy khủng bố không phải là tu vi Mạnh Hạo, mà là thân thể của Mạnh Hạo.

Loại thân thể khủng bố này, vượt ra khỏi tưởng tượng của lão, thậm chí lão chưa nghe thấy bao giờ!

Ngay tại lúc lão bị lực từ một chỉ của Mạnh Hạo tấn công đến bay ngược, thì Mạnh Hạo lại cất bước đi tới.

- Đệ ngũ mệnh!

Tu vi mười sáu lần Nguyên Anh đại viên mãn, thân thể dũng mãnh còn kinh người hơn so với trước kia, tại trong chớp mắt này, ầm ầm quật khởi trên người Mạnh Hạo. Bề ngoài nhục thể của hắn không có chút biến hóa nào, nhưng lại làm cho hư vô xung quanh, xuất hiện vặn vẹo.

Loại thân thể đủ làm cho mọi người rung động này, phối hợp với tu vi của Mạnh Hạo, khiến cho một bước của Mạnh Hạo, hư vô giống như hỏng mất, khi hiện ra trước người Hô Diên Lão Tổ, tay phải nâng lên, chỉ thứ năm hạ xuống.

Hô Diên Lão Tổ ngửa mặt lên trời gào rú, lão cảm nhận được nguy cơ sinh tử, giờ phút này liền cắn chót lưỡi. Khi máu tươi phun ra, máu của lão hóa thành phù văn, mạnh mẽ khuếch tán ra phía ngoài.

- Thất tình lục dục, thập tam luân hồi đạo, thành mười ba sát chiêu, ngưng tụ một đạo … Trảm Tình Diệt!

Trước người Hô Diên Lão Tổ, phù văn do máu lão tạo thành ngưng tụ, trực tiếp hóa thành một thanh thiên đao huyết sắc, chém về phía Mạnh Hạo.

Trong nháy mắt tiếp theo, thiên đao huyết sắc này va chạm với một chỉ của Mạnh Hạo, tiếng nổ vang kinh thiên, đao này chấn động, thế nhưng lại chia năm xẻ bảy, hoàn toàn sụp đổ. Mà một chỉ của Mạnh Hạo, lại vững vàng điểm xuống ngực của Hô Diên Lão Tổ.

Hô Diên Lão Tổ phun máu, lồng ngực lão tức thì máu thịt mơ hồ, toàn thân nổ vang, sau khi thân thể bay nhanh lui lại, sắc mặt một mảnh trắng bệch, cư nhiên không chút do dự mà xoay người, không tiếp tục chiến nữa, mà muốn nhanh chóng chạy trốn.

Lão sợ, đối với thân thể khủng bố của Mạnh Hạo sinh ra sự sợ hãi mãnh liệt. Lão phát hiện, nhục thể này rất kinh người, thần thông thuật pháp của bản thân cư nhiên lại không thể lay động một chút nào.

Gần như trong nháy mắt lão xoay người chạy trốn, thanh âm từ chỗ Mạnh Hạo, từ từ truyền ra.

- Đệ lục mệnh!

Ầm!

Nháy mắt khi Mạnh Hạo mở ra đệ lục mệnh, thân thể của hắn khẽ run lên, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rít gào không âm thanh. Hô Diên Lão Tổ đối với hắn mà nói, sinh tử chỉ trong một suy nghĩ, thứ hắn muốn, là ở trong trận chiến này, tôi luyện bát mệnh thuật mà bản thân tự nghĩ ra này!

Giờ phút này, đệ lục mệnh mở ra, ba mươi hai lần chiến lực Nguyên Anh đại viên mãn không là gì cả, thứ thật sự kinh người, chính là thân thể của Mạnh Hạo, hoàn toàn bộc phát ra tại đệ lục mệnh này. Trong lúc mơ hồ, ở trên nhục thể của hắn, chậm rãi sinh ra, khí tức Trảm Linh.

Hư vô chung quanh hắn, uốn khúc hàng loạt, đất cát xung quanh hắn đồng loạt run run, toàn bộ bát phương nổi lên lốc xoáy, dường như tạo ra cuồng phong. Nhưng cuồng phong này, lại không thổi bay được sợi tóc Mạnh Hạo, không thổi động được quần áo của hắn, dường như trong cuồng phong này, hắn là thứ duy nhất bất động!

- Thân thể Trảm Linh!

- Điều đó không có khả năng!!!

Khi Hô Diên Lão Tổ thấy một màn như vậy, lấy tu vi của lão, lấy tuổi của lão, lấy định lực của lão cũng nhịn không được mà la thất thanh.

Nhục thân Trảm Linh, trong ký ức của lão, đó là cảnh giới chỉ có trong truyền thuyết từ thời xa xưa. Loại cảnh giới này, là Trảm Linh, nhưng

cũng không phải Trảm Linh, bởi vì nó không có ý cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 929: Khí thế như cầu vồng!

Thế nhưng cho dù không có ý cảnh, thân thể như vậy, ở bất kỳ một cảnh giới Trảm Linh nào, đều đứng ở đỉnh cao.

Mà một khi tu vi cũng là Trảm Linh, như vậy, đối với bất kỳ một tu sĩ Trảm Linh đối địch mà nói, đều là … ác mộng!!

- Thời đại hiện giờ, đã sớm không phải là thời đại tu thể, thuyết thể chất đã sớm trở thành quá khứ. Người này … chẳng lẽ hắn ở trong Yêu Tiên Tông này, đã lấy được tạo hóa tôi thể!!!

Da đầu Hô Diên Lão Tổ run lên, hồn bay phách lạc, dường như muốn lập tức rút lui. Bởi vì lão biết, thuật pháp của Mạnh Hạo, có bảy mệnh.

Mà hiện tại, chỉ là đệ lục mệnh đã kinh người như thế, nếu đổi thành đệ thất mệnh …

Hô Diên Lão Tổ không muốn liều mạng ở trong này, lão còn có nhiều chuyện cần phải làm hơn. Giờ phút này, lão không thèm để ý đến vấn đề thể diện, nhanh chóng bỏ chạy, nhưng tốc độ của lão nhanh, thì tốc độ của Mạnh Hạo … nhanh hơn!

Ầm!

Chớp mắt một cái, Mạnh Hạo liền hiện ra phía trước Hô Diên Lão Tổ, ngăn cản, đồng thời nâng tay phải lên, một chỉ hạ xuống.

- Ta và ngươi còn chưa chấm dứt, cần gì phải gấp gáp.

Sắc mặt Hô Diên Lão Tổ đại biến, không chút do dự nâng hai tay lên, ngón cái tay trái chạm vào ngón trỏ tay phải, ngón cái tay phải chạm vào ngón trỏ tay trái, hai tay nghịch chuyển, muốn trở thành một khung dài hẹp, vươn về phía Mạnh Hạo.

Một tứ phương đường cong hình thành, tất cả tu sĩ không phù hợp với ý cảnh của lão trong đường cong, đều bị bài xích. Một phương thiên địa, bài xích một người.

Giờ phút này, tứ phương đường cong lập tức lóe lên, đón gió mà bành trướng, trực tiếp mở rộng, bao phủ Mạnh Hạo vào trong.

Cùng lúc đó, một cỗ bài xích cường đại kinh thiên dường như từ trong tứ phương đường cong này tràn ra. Bài xích này như muốn khu trừ, dập nát Mạnh Hạo.

- Cút cút cút…

Trong tối tăm, ở bên tai Mạnh Hạo, tiếng động kinh thiên như sấm sét truyền đến. Khi thanh âm này quanh quẩn, lực bài xích càng kinh người hơn.

Đây không phải là lần đầu tiên Mạnh Hạo gặp phải Hô Diên Lão Tổ triển khai thuật pháp này, nhưng giờ phút này hắn đã sớm mở ra đệ lục mệnh, có được thân thể khủng bố. Hai mắt hắn đột nhiên chợt lóe, mở to miệng, hướng về phía tứ phương đường cong đang tiến đến phía trước, rống lên một câu.

- Cút!

Thanh âm Mạnh Hạo giống như sóng âm, trong nháy mắt liền áp đảo tất cả thiên lôi nổ vang, cuồn cuộn khuếch tán, khiến hư vô này trong khoảnh khắc vỡ vụn, khiến bát phương vù vù, tứ phương đường cong đang tiến đến kia, trực tiếp sụp đổ nổ tung.

Tất cả bài xích của nó, khi gặp phải người không thể lay động, thì mọi thứ đều trở thành trò cười!

Giống như dòng suối, muốn phút chốc liền rút khỏi núi. Há có thể làm được!

Tứ phương đường cong sụp đổ, ngón tay Mạnh Hạo lại điểm lên ngực Hô Diên Lão Tổ. Ầm một tiếng, Hô Diên Lão Tổ phun ra máu tươi, phần ngực của lão đã mơ hồ, phía sau lưng cũng tuôn ra máu tươi, thân thể lảo đảo, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, trong ánh mắt đã mang theo một cỗ dữ tợn.

- Lão phu phải đi, ngươi cũng không cho, chẳng lẽ thực sự nghĩ rằng lão phu sợ ngươi sao!

Trong lúc nói, tay phải Hô Diên Lão Tổ bấm niệm thần chú, vỗ lên mi tâm, rồi há mồm phun ra một thanh tiểu đao màu đen.

Đao này vừa ra, thiên địa biến sắc, nhanh chóng xoay tròn ở trong tay Hô Diên Lão Tổ, chợt bành trướng, hóa thành một thanh đại đao, ở trên điêu khắc một con rồng bị chặt đầu!

Tay phải Hô Diên Lão Tổ vung lên, trên mặt mang theo vẻ dữ tợn cùng một tia liều chết điên cuồng, chợt chém tới phía Mạnh Hạo.

- Chết cho ta!

Tu vi Hô Diên Lão Tổ bùng nổ toàn diện, cư nhiên … hùng mạnh hơn trước không chỉ vài lần. Thậm chí vào lúc này, chung quanh lão, dường như mang theo một tầng gợn sóng. Những gợn sóng này mang theo tang thương, đó là quy tắc!

Quy tắc của Yêu Tiên cổ giới này.

Quy tắc này giống như một cỗ bài xích, không phải bài xích đến từ tứ phương đường cong kia, mà là bài xích chân chính, đến từ thế giới Yêu Tiên cổ tông này!

Một đao hạ, thiên địa kinh sợ!

- Ngươi sẽ sợ đấy.

Mạnh Hạo bình tĩnh mở miệng, rồi mở ra … đệ thất mệnh!!!

Tu vi sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, ầm ầm bùng nổ ở trên người hắn, thân thể tại chớp mắt này cũng phóng xuất ra càng nhiều khí tức Trảm Linh hơn nữa. Dưới sự kết hợp, bốn phía Mạnh Hạo, hư vô sụp xuống, toàn bộ bát phương đều nổ vang, thân thể hắn trong một chớp mắt này, dường như có chút không thể sống yên trong Yêu Tiên Tông tổn hại này.

Dường như ở nơi này, trong tối tăm có giới hạn, tất cả tu vi hoặc là chiến lực vượt qua giới hạn này, đều không được cho phép ở nơi này.

Mà giờ khắc này, chiến lực Mạnh Hạo thể hiện ra, cũng đụng chạm tới giới hạn này!

- Hóa ra, không cần mở ra đệ bát mệnh, ta đã có thân thể Trảm Linh!

Mạnh Hạo cảm thụ một chút trạng thái giờ phút này, trong lòng dĩ nhiên hiểu ra, giờ khắc này hắn …

Chính là Trảm Linh!

Cho dù không có ý cảnh, nhưng hắn cũng là Trảm Linh!!! Thậm chí so với Trảm Linh do dung hợp cùng Huyết Ngao, mang mặt nạ huyết tiên, mượn lực lượng huyết tiên, còn mạnh hơn không ít!

Đối với một đao mà Hô Diên Lão Tổ chém tới, Mạnh Hạo nâng tay phải lên, không chút do dự, một chỉ nhấn tới.

Hình ảnh, như dừng lại tại trong một chớp mắt này, thiên địa nổ vang, rồi dường như yên lặng, nhưng trong hơi thở tiếp theo, lại dựng lên ngập trời.

Tiếng ầm ầm không ngừng vang vọng, tại trong thế giới an tĩnh này, truyền khắp toàn bộ Yêu Tiên Tông, bị tất cả tu sĩ đến từ vùng đất Nam Thiên nghe được.

Hô Diên Lão Tổ phun ra máu tươi, thân thể ầm ầm rút lui, đại đao màu đen trong tay vỡ vụn thành từng khúc, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt cực kỳ khó coi. Lão cũng đã không tiếc mạo hiểm bị bài xích, triển khai toàn bộ tu vi, nhưng lại … chưa thể đánh chết đối phương!!

- Đây đã là cực hạn của hắn, đệ thất mệnh của hắn, chính là trạng thái mạnh nhất!!

Trên mặt Hô Diên Lão Tổ bỗng nhiên lộ ra một chút điên cuồng, hô hấp lão dồn dập, sát khí trong mắt trở nên mãnh liệt.

- Nếu như thế, lão phu sẽ tiễn ngươi lên đường!

Trong lúc nói, Hô Diên Lão Tổ lại nâng tay phải lên, mạnh mẽ nhấn lên ngực một cái. Khi nhấc lên, một luồng ánh sáng màu đỏ, từ trong lòng bàn tay lão hiện ra, giống như là được rút ra từ trong cơ thể.

Đó là một cái roi màu đỏ, toàn thân hư ảo, giống như tiên hồn, so với cái roi mà Mạnh Hạo cướp khỏi tay lão năm đó, ngoại trừ màu sắc, thì thoạt nhìn giống nhau như đúc.

Khoảnh khắc roi này xuất hiện, máu thịt toàn thân Hô Diên Lão Tổ

nhanh chóng héo rũ, dường như sinh mạng đều ngưng tụ ở trong tiên hồn này, trong mắt lão sát khí mãnh liệt tới đỉnh cao.

Mạnh Hạo đứng nguyên tại chỗ, bốn phía nhấc lên bão cát đầy trời. Tại trong bão cát, tóc của hắn bị thổi, nhưng vẫn không động.

Sau mấy cái hô hấp, thời điểm bão cát bốn phía tiêu tan…

- Chết cho ta!!!

Hô Diên Lão Tổ gầm nhẹ một tiếng, thân thể đã khô gầy héo rũ, chợt động. Tiên hồn ngoài thân thể lão rút ra, vang lên tiếng yêu dị, mang theo khí tức kinh khủng, giống như khát máu, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 930: Đệ bát mệnh!

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, trong mắt của hắn không lộ ra chút cảm xúc, chỉ bình tĩnh nhìn tiên hồn bay múa xung quanh, Hô Diên Lão Tổ tản mát ra dao động khủng bố. Trận chiến này, hắn đã mài thuần thuật pháp, giờ phút này, thứ cần xem, chính là toàn bộ lực lượng của mình, rốt cuộc … mạnh bao nhiêu!

- Đệ bát mệnh!

Mạnh Hạo nhắm mắt lại, thản nhiên mở miệng.

Khoảnh khắc thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, đầu óc hắn nổ vang, thân thể run rẩy mạnh mẽ, hư vô bốn phía lập tức vặn vẹo. Tại trong vặn vẹo này, mặt đất vỡ vụn, phong vân biến sắc, một cỗ lốc xoáy vô hình ầm ầm xoay tròn, tạo thành một cơn lốc khổng lồ.

Roi hư ảo kia, quất vào lốc xoáy này lập tức bị bắn ngược ra. Theo cơn lốc, tất cả cát đất trên mặt đất đều bay lên, trong cuồng phong quét ngang, sắc mặt Hô Diên Lão Tổ hoàn toàn đại biến, thân thể không thể khống chế bước lui lại mấy bước.

Trong mắt lão hiện lên vẻ hoảng sợ và kinh hãi trước nay chưa từng có, giờ phút này trong đầu ong ong.

- Không có khả năng, thuật pháp này của hắn, chỉ có bảy mệnh, làm sao lại xuất hiện … đệ bát mệnh!!!

Trong hoảng sợ của Hô Diên Lão Tổ, toàn thân Mạnh Hạo giống như vặn vẹo, từng trận đau nhức giống như thủy triều, nháy mắt bao phủ hắn. Hắn cũng thật không ngờ, mở ra đệ bát mệnh, thế nhưng lại … đau như vậy!

Toàn thân như bị xé nứt, tại trong xé rách này, hắn cảm nhận được từng đợt rồi lại từng đợt lực lượng dũng mãnh, lấy tốc độ không cách nào hình dung được, ầm ầm tăng lên trong người.

Tám cái Nguyên Anh trong cơ thể hắn, tại chớp mắt này, chồng lên nhau, không ngừng dung hợp, dần dần, bộc phát ra tu vi khủng bố vượt xa đệ thất mệnh.

Ở đệ thất mệnh trước kia, tu vi Mạnh Hạo có thể triển khai ra, là sáu mươi bốn lần chiến lực Nguyên Anh đại viên mãn, đó đã là cực hạn, không thể gia tăng thêm nữa. Mà lúc này, chỉ là mới dung hợp, cực hạn này đã lập tức sụp đổ, vỡ vụn.

Sáu mươi lăm lần, sáu mươi sáu lần .. trong chớp mắt, trong cơ thể Mạnh Hạo, liền có đầy đủ bảy mươi lần tu vi vô biên của Nguyên Anh đại viên mãn, vả lại còn đang không ngừng tăng cường. Một loại cảm giác dũng mãnh, khí tức gần như khủng bố, theo tu vi và thân thể không ngừng trở nên mạnh mẽ, ầm ầm bùng nổ ở trên người hắn.

Thiên địa bốn phía vặn vẹo, phong vân biến sắc, cơn lốc ngoài thân thể Mạnh Hạo, bát phương đều có thể nhìn thấy. Cơn lốc này giống như nối liền trời đất, trong lúc không ngừng nổ vang, thì bộc phát ra khí thế càng mạnh hơn.

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, thậm chí thất khiếu cũng bắt đầu tràn ra máu tươi, khiến vẻ mặt hắn có chút dữ tợn, tóc tai tán loạn. Hắn rõ ràng cảm thấy, tu vi trong cơ thể, trong khoảng mấy cái hô hấp này, đã trực tiếp gia tăng tới chín mươi ba lần chiến lực Nguyên Anh đại viên mãn.

Còn đang tăng lên!

Mỗi lần nhiều thêm một phần, thì toàn thân Mạnh Hạo đều sẽ nổ vang một chút, áp lực hắn thừa nhận sẽ càng lớn, khí thế hắn có thể thể hiện

ra, cũng càng kinh người hơn. Cùng lúc đó, thọ nguyên mà hắn tiêu hao, cũng rất nhanh trôi mất.

Nhưng tất cả những thứ này, đều không thể thay thế được sự điên cuồng khi tu vi tăng lên, kéo theo bản thân trở nên dũng mãnh. Loại điên cuồng này, sinh ra một cỗ tự tin mãnh liệt, tại trong tự tin này, Mạnh Hạo ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rít gào.

Rống!!!

Thanh âm của hắn, giống như đem hết thảy đau nhức mà hắn phải thừa nhận, ở trong một chớp mắt này, truyền khắp toàn bộ Yêu Tiên Tông. Thân thể hắn vẫn luôn run rẩy, tu vi của hắn, tại trong chớp mắt, từ chín mươi ba lần Nguyên Anh đại viên mãn vừa rồi, nhảy lên tới chín mươi chín lần!

Tóc Mạnh Hạo cũng chợt biến sắc, không còn là màu đen, mà trở thành màu xám, dung nhan hắn thoạt nhìn, dường như không còn là thanh niên, mà tràn ngập tang thương. Thân thể hắn vẫn thon dài, nhưng khí chất cả người, cũng tại trong chớp mắt này, hoàn toàn đại biến.

Chín mươi chín, một trăm!

Tu vi tròn một trăm lần Nguyên Anh đại viên mãn, tại thời khắc này, ầm ầm bùng nổ, rít gào của Mạnh Hạo, cũng trở nên kinh thiên động địa. Tóc của hắn càng ngày càng dài, giờ phút này đã đến phần eo, gió lốc chung quanh hắn càng ngày càng mãnh liệt, khiến cho thân thể Mạnh Hạo, tại trong cơn lốc này, thế mà lại từ từ trôi nổi.

Bốn phía xuất hiện tia chớp sấm sét, ầm ầm tiến đến, vờn quanh bốn phía, khiến cho cơn lốc đã trở thành lôi bạo, oanh thiên kinh địa!

Cảnh tượng này, khiến Hô Diên Lão Tổ hô hấp dồn dập, mở to mắt, mang theo vẻ không thể tin nồng đậm tới cực hạn, trong đầu, toàn thân

ầm ầm nổ vang.

- Tại sao có thể như vậy … hắn… hắn…

Trong khi Hô Diên Lão Tổ còn đang hoảng sợ, toàn thân Mạnh Hạo lại truyền ra tiếng nổ ngập trời, tu vi của hắn, lại trèo lên tiếp!!

Một trăm lẻ một, một trăm lẻ hai, một trăm lẻ ba … cho đến một trăm mười lăm!!

Tóc Mạnh Hạo đã dài đến đầu gối, tiếng rít gào của hắn, càng thêm long trời lở đất, gió lốc bốn phía, trong lúc không ngừng khuếch tán, đã đạt tới trăm trượng. Hơn nữa, vào lúc này, bài xích đến từ mảnh thiên địa này, chợt xuất hiện.

Hư vô bốn phía Mạnh Hạo, không ngừng toái diệt, khí tức càng thêm kinh khủng ầm ầm quật khởi trên người hắn. Giống như một mãnh thú viễn cổ ngủ say, tại chớp mắt này, thức tỉnh!

Một trăm mười sáu, một trăm mười bảy … trong khoảnh khắc, trên người Mạnh Hạo, khi xuất hiện chiến lực 128 lần tu vi Nguyên Anh đại viên mãn, tiếng rít gào của hắn, chính là rít gào của Trảm Linh.

Khí thế của hắn, chính là khí thế Trảm Linh!

Tất cả khí tức chung quanh hắn, đều thuộc về Trảm Linh!

Gió lốc đã mở rộng đến ba trăm trượng, sấm sét hóa thành lôi trì khắp nơi, tóc Mạnh Hạo đã dài bằng thân người, tóc màu xám, phiêu diêu trong gió, dung nhanh hắn mang theo vẻ tang thương, hai mắt chợt ngưng tụ, dường như có lực lượng diệt tuyệt sinh tử lưu chuyển ở trong đó.

Chỉ là liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, trong đầu Hô Diên Lão Tổ khoảnh

khắc nổ vang, dường như bị một cỗ lực lượng xung kích, cả người lão run rẩy, lúc lui ra sau vài bước, phun ra một ngụm máu tươi, trong vẻ mặt hoảng sợ, dâng lên một chút sợ hãi.

- Ngươi…

Thân thể Hô Diên Lão Tổ run rẩy, thất thanh mở miệng.

- Còn chưa kết thúc.

Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, cảm nhận tu vi khủng bố gấp 128 lần Nguyên Anh đại viên mãn. Tu vi này đã vượt qua cực hạn Nguyên Anh, đây là … lực lượng Trảm Linh!!

Lấy số lượng dẫn tới chất biến, lấy tu vi Nguyên Anh đầy đủ, sản sinh tích lũy, bước chân vào thế giới, trước kia chỉ duy thuộc về Trảm Linh.

Nhưng đúng như lời Mạnh Hạo, đệ bát mệnh của hắn còn chưa kết thúc, giờ phút này, chỉ là tu vi được bạo tăng, nhục thể của hắn, lúc này đã lấy tốc độ kinh người, nhanh chóng bay vọt lên một loại thân thể Trảm Linh.

Thân thể Trảm Linh, đó là cảnh giới của tu sĩ viễn cổ, Tu Chân giới hiện giờ, có rất ít người có thể rèn luyện thân thể đến trình độ Trảm Linh. Thậm chí có thể nói, căn bản là khả năng không lớn, vì khó khăn quá lớn.

Cho dù là Mạnh Hạo, cũng là có đủ loại cơ duyên xảo hợp, mới đạt tới loại cảnh giới trong truyền thuyết này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 931: Đệ bát mệnh! (2)

Giờ phút này, nhục thể của hắn, nhìn như thường, nhưng trên thực tế, mỗi một tơ huyết nhục, đều đang bị xé nứt, mỗi một tấc cốt cách, đều đang vỡ vụn, mỗi một đường kinh mạch, đều đang nổ tung.

Nhưng, bất kể là xé rách như thế nào, vỡ vụn như thế nào, nổ tung như thế nào, thân thể Mạnh Hạo đều không xuất hiện bất cứ vấn đề gì, vì những xé rách, vỡ vụn, nổ tung này đều là ở bên trong, thân thể dường như đang tiến hành tổ chức lại, khiến cho khí huyết kinh thiên!

Cũng chỉ là mấy hơi thở, tiếng tim đập bang bang, như sấm sét nổ vang khắp nơi, hô hấp của Hô Diên Lão Tổ như muốn ngừng lại. Lão nhìn Mạnh Hạo, giờ phút này, trong mắt dường như nhìn không tới gương mặt của Mạnh Hạo, thứ lão nhìn thấy, chính là một đoàn khí huyết nồng đậm, kinh thiên động địa, như có thể đối kháng cùng với pháp tắc của thiên địa!!

Khí huyết ngập trời!!

Giờ phút này, Mạnh Hạo chính là bộ dáng này, mỗi một lần trái tim của hắn nảy lên, gió lốc bốn phía đều tạm dường, khiến cho hư vô bốn phía run rẩy, khiến cho thiên địa xung quanh xuất hiện chấn động.

Cho đến khi nhục thể của hắn, theo khí huyết kinh người, phá tan một tầng bích chướng vô hình. Một chớp mắt khi hoàn toàn bước vào cảnh giới Trảm Linh kia, khí tức Trảm Linh trên người Mạnh Hạo, dựng lên ngập trời!

Mạnh Hạo hít sâu, hắn phát hiện, thế giới trước mắt, bất đồng.

Hắn nhìn thấy vô số bụi bặm bay múa trong thiên địa, hắn nghe được

trong thế giới này, như có vô số vong hồn thì thào, hắn cảm nhận được trong toàn bộ Yêu Tiên Tông, tồn tại một cỗ bi thương nói không nên lời.

Quan trọng nhất là … hắn nghe được … tiếng hít thở.

Tiếng hít thở ngủ say, mơ hồ truyền đến từ sâu trong lòng đất nơi đây, giống như ở dưới mặt đất này, đang tồn tại một quái vật lớn đang ngủ say, truyền ra tiếng hít thở, quanh quẩn bát phương.

Mọi chuyện nói thì chậm rãi, nhưng trên thực tế, từ lúc Mạnh Hạo mở đệ bát mệnh đến bây giờ, cũng chỉ là một thời gian rất ngắn, chỉ trong chớp mắt, hắn cảm nhận được tất cả.

128 lần Nguyên Anh đại viên mãn, khiến tu vi Mạnh Hạo tăng trưởng, rồi bước vào thế giới thuộc về Trảm Linh!

Tạo hóa rèn luyện thân thể vô tận, giúp cho Mạnh Hạo khi mở ra đệ bát mệnh, thân thể của hắn, tại chớp mắt này, đã trở thành truyền thuyết … Nhục Thân Thành Thánh, Thánh này, trên người Mạnh Hạo, chính là so với Trảm Linh!

- Ta không phải Trảm Linh, nhưng đã có đầy đủ lực của Trảm Linh.

Mạnh Hạo nhẹ giọng thì thào, hắn của giờ khắc này, cho dù là dung hợp với Huyết Ngao lúc trước, cũng thua xa bây giờ.

- Lúc này, ta muốn thử nghiệm một chút, ta hiện giờ, rốt cuộc … mạnh bao nhiêu!

Mạnh Hạo cúi đầu, hai mắt lập tức hiện lên tinh mang, nhìn về phía Hô Diên Lão Tổ. Nháy mắt đó, trong đầu Hô Diên Lão Tổ ông một tiếng, Mạnh Hạo biến mất.

Da đầu Hô Diên Lão Tổ run lên, hồn bay phách lạc, nhanh chóng lui về

phía sau, khi tay phải múa may, tiên hồn nổ vang quất tới, chuyển động xung quanh. Nhưng hơi thở tiếp theo, Mạnh Hạo liền như đột ngột xâm nhập tới, hiện ra trước mặt lão, tạo ra ảnh ngược trong con ngươi Hô Diên Lão Tổ.

Tay trái của hắn nâng lên, lập tức bắt được roi đang quất đến. Roi này rên một tiếng, nhưng lại không có biện pháp giãy ra.

- Ngươi, quá yếu.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng, tay phải nâng lên nhẹ nhàng điểm một cái về phía trước, điểm vào mi tâm của Hô Diên Lão Tổ.

Toàn thân Hô Diên Lão Tổ ầm một tiếng, thân thể của lão chợt bay lên tới gần vùng cấm, nhưng không đợi hạ xuống, đầu lâu của lão liền sụp đổ đầu tiên, trong khoảnh khắc máu thịt mơ hồ, sau đó là ngực, tiếp theo là tứ chi, cuối cùng là thân thể của lão.

Tất cả mọi thứ, tại trong nháy mắt, dưới đệ bát mệnh của Mạnh Hạo, một chỉ nhẹ nhàng kia, lập tức chia năm xẻ bảy. Tiếng kêu thê lương thảm thiết cũng không kịp truyền ra, thân thể Hô Diên Lão Tổ liền hoàn toàn sụp đổ.

Nguyên Thần lão chạy ra, gần như hơi mờ, chỗ mi tâm, lộ ra một cái động lớn, khí tức sinh mệnh ồ ồ mà chảy ra, không thể ngăn chặn, khiến cho lão nhanh chóng suy yếu, tử vong chỉ là thời gian. Không đến mười hơi thở, chắc chắn phải chết!

Lão hoảng sợ mang theo kinh hãi và tuyệt vọng không cách nào hình dung, phát ra tiếng thét thê lương chói tai, biết rõ vô dụng, vẫn lui về phía sau, muốn chạy trốn.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, trong vùng cấm, đột nhiên xuất hiện một ngọc thủ thoạt nhìn xinh đẹp đến cực điểm. Cánh tay nhỏ bé, như không

có xương, da thịt như ngọc, nhẹ nhàng vươn ra, một phát …

Nắm lấy Nguyên Thần của Hô Diên Lão Tổ.

- Tu vi ta bị hao tổn, Nguyên Thần người này đưa ta để luyện đan, ngươi thấy được không?

Một nữ tử hoàn toàn bất đồng với phán đoán lúc trước của Mạnh Hạo, lấy thanh âm Chỉ Hương, đi ra từ trong vùng cấm.

Nét mặt tươi cười như hoa, thiên kiều bá mị, xinh đẹp tuyệt luân, tuyệt đại tao nhã, nàng … mới là yêu nữ Chỉ Hương chân chính!

Dùng phong hoa tuyệt đại để hình dung Chỉ Hương, cũng chỉ có thể miêu tả một bộ phận của nàng mà thôi. Nữ tử như vậy, Mạnh Hạo không thể không thừa nhận, đây là nữ tử … đẹp nhất, mà hắn thấy từ trước tới nay, trong nửa đời người này.

Bất kỳ một nữ nhân nào ở trước mặt nàng, đều ảm đạm thất sắc, trở thành lá xanh.

Nàng mặc một bộ váy dài màu đỏ nhạt, mang theo nụ cười, giơ tay nhấc chân đều làm cho người ta lóa mắt. Nhất là thân thể của nàng, tản mát ra một cỗ hơi thở cực kỳ độc đáo, như yêu khí, lại như linh khí.

Cảm giác một chút, thân thể như đã trở thành thiên tài địa bảo, không giống bình thường. Trong lúc mơ hồ, hơi thở bốn phía nơi đây, dường như đều chỉ trong chớp mắt, liền vờn xung quanh nàng.

Giờ khắc này, thân thể của nàng, không thuộc về bất cứ kẻ nào, chỉ thuộc về chính nàng ta, đây … mới là Chỉ Hương chân chính.

Lúc trước nàng lấy tu vi Tiên cảnh, lột xác, hóa thành gần Trảm Linh, thậm chí nhiều khi, chỉ có thể thể hiện ra lực lượng Nguyên Anh. Nhưng

lúc này, hiển nhiên Yêu Tiên thể ở trên người nàng, đã thành công.

Theo Yêu Tiên thể thành công, tu vi của nàng, cũng trong chớp mắt đó, bắt đầu khôi phục lại, có lẽ chỉ thời gian rất ngắn, sẽ một lần nữa có được … lực lượng của Tiên!

Rồi tới lúc mọi người rời đi, trở về vùng đất Nam Thiên, thì nàng … cũng rời khỏi tuyển chọn, trở về Yêu Tiên Tông của sơn hải thứ chín.

Thậm chí rất có thể, tu sĩ Yêu Tiên Tông đã tập trung ở một địa phương nào đó, nghênh đón nàng trở về.

Đối mặt với yêu cầu của Chỉ Hương, Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, chậm rãi gật gật đầu.

Chỉ Hương cắn môi cười, cầm Nguyên Thần sắp tiêu tan của Hô Diên Lão Tổ, chợt sờ rồi đánh một tiếng. Hô Diên Lão Tổ, một cường nhân Trảm Linh, tại trong nháy mắt này, Nguyên Thần trực tiếp sụp đổ. Khi chia năm xẻ bảy thì hóa thành nhiều điểm tinh quang, bị Chỉ Hương khẽ hút, dung nhập vào trong mi tâm nàng, dần dần bị nàng hấp thu.

Dung nhan Chỉ Hương xinh đẹp hơn, đủ để cho tất cả tồn tại nhìn thấy giật mình, tim đập thình thịch.

- Cảm tạ.

Chỉ Hương nâng tay phải lên, một cái khăn che mặt xuất hiện trên mặt nàng, che đậy dung nhan tuyệt mỹ sẽ khiến người si mê này, hai mắt chớp động tia sáng kỳ dị, nhìn Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 932: Tất cả mọi người đều ở đây a.

- Làm quen một lần nữa, Chu Chỉ Hương, Chỉ trong lễ lan nguyên chỉ, Hương trong quốc sắc thiên hương. Ta là Chỉ Hương, Thánh nữ Yêu Tiên Tông, nhưng ta thích người khác gọi ta là yêu nữ hơn.

Chỉ Hương mỉm cười, hạ thấp người cúi đầu với Mạnh Hạo.

Chỉ là nói mấy câu, vài cái động tác đơn giản, một cỗ khí thế nói không rõ lập tức ngưng tụ một cách vô hình trên người Chỉ Hương, hóa thành một luồng uy áp, bao phủ bốn phía.

- Ngươi nợ ta, không chỉ một ân tình.

Mạnh Hạo thản nhiên mở miệng.

- Mạnh đạo hữu yên tâm, việc này chẳng những cá nhân ta nhận, tân Yêu Tiên Tông của sơn hải thứ chín cũng sẽ không quên.

Chỉ Hương nâng trán đẹp lên, chăm chú nhìn Mạnh Hạo, ngọc thủ vung lên, một miếng ngọc giản bay ra.

Ngọc này phong cách cổ xưa, ngay mặt là một chữ Yêu, mặt trái còn lại là một chữ Tiên.

- Vật này là lệnh bài trưởng lão của Yêu Tiên Tông, cầm lệnh bài này, chính là khách khanh trưởng lão. Mạnh đạo hữu ngày sau nếu cần tương trợ, có thể bất cứ lúc nào cầm đến trong Yêu Tiên Tông tìm ta.

Mạnh Hạo đưa tay tiếp nhận lệnh bài, sau khi nhìn thoáng qua thì thu

vào trong túi trữ vật, gật gật đầu với Chỉ Hương, không nói gì nữa, xoay người đang muốn rời đi.

- Cá nhân ta càng cảm tạ Mạnh đạo hữu, nên nói cho ngươi biết một tin tức. Hố sâu giữa núi thứ ba và núi thứ tư, chính là mấu chốt để tiến vào cảnh giới thứ tư.

Chỉ Hương liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, cười mở miệng.

Mạnh Hạo ngừng bước chân, quay đầu lại nhìn về phía Chỉ Hương.

- Việc này, những người khác có nội tình trong tông môn gia tộc, phần lớn hắn là biết được, thậm chí có thể nói, cảnh giới thứ tư sẽ không đóng cửa, bất kỳ một người nào đã tiến vào cảnh giới thứ ba, chỉ cần có bản lĩnh, liền có thể bước vào cảnh giới thứ tư.

- Nếu không có bản lĩnh, chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Chỉ Hương cười cười, lại hạ người cúi đầu với Mạnh Hạo, khi xoay người, bóng dáng trong chớp mắt liền biến mất khỏi tầm mắt của Mạnh Hạo.

Ánh mắt Mạnh Hạo chớp chớp, hắn nhìn ra sự dũng mãnh của Chỉ Hương. Chỉ Hương lúc này, so với trước hoàn toàn khác nhau, trong mắt hắn lộ ra vẻ suy tư, cúi đầu nhìn túi trữ vật, hồi tưởng lại quãng thời gian tiếp xúc với Chỉ Hương.

Trong lòng hắn có tám phần khẳng định, chuyện nhỏ nơi này, Chỉ Hương và Yêu Tiên Tông sẽ ra tay trợ giúp, nếu là chuyện lớn, thì hết thảy khó liệu.

Mạnh Hạo tự nhiên cười, hắn sớm hiểu được, Tu Chân giới, hết thảy phải dựa vào chính mình, không thể ỷ lại quá nhiều vào ngoại lực. Trợ giúp của tân Yêu Tiên Tông đối với mình dù là cực kỳ nhỏ cũng không

sao cả.

Lần này, thu hoạch lớn nhất của hắn, không phải là hứa hẹn của tân Yêu Tiên Tông và Chỉ Hương, mà là Nguyên Anh thứ tám của hắn, còn có thân thể dũng mãnh giờ phút này.

Mạnh Hạo hít sâu, đưa mắt nhìn thân thể của chính mình, đồng thời cũng cảm nhận được, sự tiêu hao thọ nguyên khủng bố khi ở đệ bát mệnh. Ngay lúc đó, cái loại cảm giác thế giới này bài xích, lại chẳng biết biến mất từ lúc nào, điểm này, khiến trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe hào quang, nhìn về phía núi thứ tư.

Sau đó thu hồi ánh mắt, thân thể nhoáng lên, trực tiếp thoát khỏi trạng thái đệ bát mệnh, về tới đệ nhất mệnh.

Tiến về phía trước một bước, thân thể Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, bay nhanh đi xa. Trước khi đi, hắn đã thu tiên hồn vào trong túi trữ vật, Mạnh Hạo đã nhìn ra, roi đó với Hô Diên Lão Tổ là một thể.

Tuy nhiên, giờ phút này không phải lúc để chúng dung hợp, Mạnh Hạo tính sau khi rời khỏi đây hoàn toàn, rồi nghiên cứu tiếp.

Mà lúc này, hắn phải ở chỗ này, đi xem một chút, bản thân mình ở trong cảnh giới thứ ba này, có thể có bao nhiêu tạo hóa hơn nữa. Trong lúc gào thét, Mạnh Hạo bay nhanh, qua núi thứ bảy, qua núi thứ sáu.

Khi hắn tới gần núi thứ năm, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, khóe miệng cong lên, thay đổi phương hướng, bay nhanh về phía núi thứ năm. Không lâu sau, ở phía trước Mạnh Hạo, xuất hiện một vầng hào quang cấm chế.

Mảnh cấm chế này chừng ba tầng, tầng ngoài ảm đạm, nhưng tầng giữa kia là hào quang lưu chuyển, nhất là tầng tận cùng bên trong kia, dường như bảo tồn cực kỳ đầy đủ.

Ba tầng cấm chế, bao phủ phạm vi mấy trăm trượng, có thể xuyên qua cấm chế nhìn thấy trong đó có một gian nhà hoang, ngoài nhà hoang, có một bộ hài cốt dựa vào vách tường.

Hài cốt này không giống như phần lớn bộ bên ngoài, cũng không có hoàn toàn bị phơi khô, mà vẫn giữ được một ít bộ dạng khi còn sống, đó là một lão già.

Dường như trước khi chết, lão mang theo tiếc nuốt, nhìn về phía xa xa, không biết đang suy nghĩ cái gì. Ở trong tay lão cầm một cây sáo, chẳng qua, vật ấy cũng không phải pháp bảo, mà là vật phàm, hiện giờ đã hơi khô khô.

Ở trước mặt lão còn có một vật, đó là một cái trống, lớn tầm cái đầu, toàn thân màu tím, trên thân tản mát ra hào quang nhàn nhạt, trong mơ hồ, dường như có thể nghe được, có từng trận rít gào, quanh quẩn ở trong cái trống này.

Ngoài cấm chế, giờ phút này có bảy tám tu sĩ vùng đất Nam Thiên, đang cau mày, trong đó có mấy người đang thử phá vỡ cấm chế.

Trong những người này, có bốn người là tộc nhân Quý gia, trong đó cũng có Quý Tiếu Tiếu, bốn năm người khác, thì Liễu Tử Xuyên – thanh niên thuộc di mạch Đế tộc Bắc Địa, lúc trước bị Mạnh Hạo dọa sợ chạy mất, cũng ở trong đó.

Về phần những người khác, phần lớn là tu sĩ Đông Thổ và Bắc Địa, ai nấy đều cau mày, nhìn cái trống màu tím trong cấm chế, lộ ra vẻ khát vọng.

Mạnh Hạo đến, nhấc lên cầu vồng, lập tức phá vỡ yên tĩnh nơi này, khiến mọi người lập tức cảnh giác. Khi chợt nhìn lại, thấy là Mạnh Hạo, cả đám đều mang sắc mặt cực kỳ khó coi.

Đối với việc Mạnh Hạo vơ vét tài sản ở trong cảnh giới thứ hai, mỗi người bọn họ đều nghiến răng nghiến lợi, duy chỉ có Liễu Tử Xuyên là run run thân thể một chút, khẩn trương lui về phía sau vài bước.

- Tất cả mọi người đều ở đây a.

Mạnh Hạo cười ha hả, đã đi tới.

- Nhiều ngày không thấy, thật là tưởng niệm, không biết mọi người ở nơi này đã có những thu hoạch gì a? Hy vọng mọi người có thể thu hoạch nhiều hơn ở trong này.

Vẻ mặt Mạnh Hạo rất là chân thành, trên thực tế, hắn quả thực cũng nghĩ là như vậy. Hắn là chân thành hy vọng, tất cả mọi người đều có thể có được thu hoạch lớn ở trong này.

Hắn càng nói như vậy, sắc mặt mọi người nơi đây lại càng khó coi, một đám người đều mang ánh mắt không tốt nhìn về phía Mạnh Hạo, rất có xung động muốn ra tay, giết chết Mạnh Hạo ở trong này, cho xong hết mọi chuyện.

Mạnh Hạo như không nhìn thấy, vẫn ở nơi đó cười tủm tỉm, một bộ rất cảm thán.

- A, sao lại không có người để ý tới ta? Thôi thôi, chư vị đạo hữu, Mạnh mỗ là thật sự hy vọng các ngươi thu hoạch lớn hơn một chút. Như vậy, bên ta rút ra … mới có thể rút ra nhiều một chút, có phải hay không.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Mạnh Hạo đã có sát khí, thậm chí còn có vài vị tính khí nóng nảy đã đi ra vài bước.

Mạnh Hạo giống như không phát hiện ra những chuyện này, mang theo vẻ ngại ngùng trên mặt, hắn nghĩ như vậy là cảm thán, nhưng ở trong

mắt mọi người, rõ ràng là đang khoe ra một bộ cần ăn đòn, càng giống vẻ mặt muốn chết hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 933: Các ngươi làm tổn thương ta

Duy chỉ có Liễu Tử Xuyên, giờ phút này hết hồn, trong lòng y hiện giờ đang hò hét.

- Rất hèn hạ, quá vô sỉ rồi, người này … Người này, về sau ngàn vạn lần không thể trêu chọc. Hắn rõ ràng là cường đại giống như Trảm Linh rồi, nhưng lại cố tình lộ ra bộ dáng như vậy ở trong này …

- Đây rõ ràng là … rõ ràng là muốn hấp dẫn người khác ra tay a!! Quá vô sỉ rồi!

Liễu Tử Xuyên nghĩ tới đây, không khỏi nghĩ tới bi ai của mình lúc trước, y có thể tiên đoán được, một khi có người ra tay, như vậy, tiếp theo sẽ bi thảm giống như mình lúc trước.

Giờ phút này, y nhìn Mạnh Hạo tươi cười, càng cảm thấy khủng bố, nhưng trong lòng lại mơ hồ có chờ mong, chờ mong những người khác cũng bị giống y …

- Huynh đệ ta ở trong cảnh giới thứ hai, có phần đắc tội với chư vị, mong mọi người đừng trách tội. Tại trong cảnh giới thứ ba này, huynh đệ ta có có đầy đủ tạo hóa ở trong này hay không, liền dựa cả vào chư vị đạo hữu rồi.

Mạnh Hạo một bộ dạng cảm kích, nói xong, còn ôm quyền cúi đầu với mọi người.

Cái cúi đầu này, cho dù là Quý Tiếu Tiếu, cũng phải nghiến răng nghiến lợi, Liễu Tử Xuyên bên kia cũng mang bộ mặt co giật. Về phần những

người khác, lửa giận lại nháy mắt kéo lên.

- Còn có…

Mạnh Hạo đứng dậy, mang theo tươi cười, khi hắn đang muốn tiếp tục mở miệng, một vị tu sĩ đến từ Bắc Địa, tính tình có chút nóng nảy, giờ phút này hét lớn một tiếng, thân thể nháy mắt lao ra.

- Câm miệng cho lão tử, ngươi cũng biết ngươi đắc tội với chúng ta ở cảnh giới thứ hai hả?

Tu sĩ đến từ Bắc Địa này vừa mới lao ra, Liễu Tử Xuyên liền mở to hai mắt, lộ ra vẻ chờ mong.

- Chơi gã, chơi chết gã!

Liễu Tử Xuyên hưng phấn.

Tu sĩ Bắc Địa này nháy mắt đi tới trước mặt Mạnh Hạo, nhe răng cười độc ác, tay phải bỗng nhiên nâng lên, bấm niệm thần chú, khoảnh khắc nhấn một cái về phía Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, còn có một tu sĩ Bắc Địa, cũng lao ra theo, mà ngay cả Quý gia, cũng có một tộc nhân, trong lúc ánh mắt chớp động thì lao đến.

Trên mặt Mạnh Hạo, lộ ra vẻ ngại ngùng.

Khoảnh khắc trên mặt Mạnh Hạo lộ ra vẻ ngại ngùng, tay phải hắn đã nâng lên, một cái tát trong nháy mắt lấy tốc độ cực nhanh, tại lúc đại hán Bắc Địa vừa tiến đến kia còn chưa kịp phản ứng, đã vỗ lên trên mặt gã ..

Ầm một tiếng, trong cảm giác của đại hán này, như là bị một ngọn núi lớn đánh lên trên người, đại não lập tức nổ vang, thân thể bị một tát này, vốn hắn lên bị quạt bay lên.

Nhưng lực đạo của một tát này, Mạnh Hạo lại cố tình hướng xuống dưới, vì thế lúc mọi người nhìn lại, Mạnh Hạo chỉ là vừa ra tay, liền giống như cầm lấy đầu đại hán, đánh lên trên mặt đất.

Khiến cho thân thể đại hán này dường như bay lên, rồi lại đập mạnh xuống đất. Khi tiếng nổ vang truyền ra, trên mặt Mạnh Hạo vẫn mang theo vẻ ngại ngùng, nâng chân phải lên, hung hăng dẫm một cái trên người đại hán này.

Quyền cước đấm đá, tiếng nổ vang không ngừng. Ban đầu đại hán này còn giãy dụa rống giận, bùng nổ tu vi, ý đồ phản kháng. Nhưng trong chớp mắt, khi lực lượng thân thể kinh khủng kia của Mạnh Hạo giáng xuống, liền phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể gã co rút trên mặt đất, kêu càng thêm thảm thiết kinh người.

Mạnh Hạo cầm lấy đầu đại hán, không ngừng đập xuống mặt đất, đại hán này lập tức phun ra máu tươi.

- Ngươi có nói đạo lý hay không!

Mạnh Hạo rất tức giận mở miệng, cầm lấy đầu đại hán đập xuống mặt đất.

- Ta là đang chúc mừng các ngươi, là đang chúc phúc nhóm các ngươi, nhưng ngươi thì sao, lại tới giết ta?

Mạnh Hạo lại đập xuống, đại hán kêu thảm đến cực điểm, thân thể run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, trong lòng giống như một bụi đay rối, bị Mạnh Hạo đánh đến hồ đồ.

- Ngươi như vậy là không đúng, ngươi như vậy là không đạo đức!

Thân thể Mạnh Hạo nhảy dựng lên, trực tiếp đạp lên người đại hán, giẫm

cho đại hán một thân toàn dấu hài.

Đại hán bưng đầu, kêu thảm, Mạnh Hạo rất tức giận.

- Không biết tốt xấu. Cái dạng như ngươi, ta đến chúc phúc ngươi, thế nhưng ngươi lấy oán trả ơn!

Mạnh Hạo lại hung hăng mà đá mấy cái. Cảnh tượng này, khiến trong mắt Liễu Tử Xuyên tràn ra hưng phấn, đáy lòng có chút run rẩy, nhưng lại rất kích động. Dù sao một mình bản thân xui xẻo, tổng không bằng mọi người cùng nhau xui xẻo, mới thoải mái một chút.

Giờ phút này, kinh ngạc nhất chính là tu sĩ Bắc Địa, còn cả tộc nhân Quý gia đã lao đến đó. Nhưng ngay tiếp theo, khi cảnh tượng này xuất hiện, đã khiến hai người trong nháy mắt run lên.

Khi đang muốn lui về phía sau, Mạnh Hạo đã ngẩng đầu lên, nhìn hai người, trên mặt lộ ra bộ dạng bị tổn thương.

- Ta làm cho người ta phiền chán như vậy sao?

- Ta rõ ràng là đến chúc phúc các ngươi, một mình gã không lĩnh tình thì cũng thôi. Hai người các ngươi … cư nhiên cũng không lĩnh tình!

Mạnh Hạo bi phẫn muốn chết, hắn càng như vậy, hai tu sĩ kia càng run lên, giờ phút này đang muốn lui lại phía sau. Nhưng khoảnh khắc hai người này lui lại, tay phải Mạnh Hạo nâng lên, nắm một cái trong hư không.

- Phải nói rõ ràng, bằng không không thể đi.

Một trảo này của Mạnh Hạo, hai người kia lập tức mang theo hoảng sợ, thân thể không thể khống chế, khoảnh khắc trở về. Khi tới gần Mạnh Hạo, một cái tát của Mạnh Hạo vỗ tới, đánh nằm trên mặt đất, không

ngừng bị đập xuống.

- Vì sao!!

Mạnh Hạo đau buồn lên tiếng, nắm lấy vị tộc nhân kia của Quý gia đập xuống mặt đất bảy tám lần. Tộc nhân Quý gia này phẫn nộ tới cực điểm, tu vi thân thể cũng thế, pháp bảo cũng vậy, triển khai toàn bộ, nhưng dưới mấy đập của Mạnh Hạo, thì sụp đổ ngay lập tức. Cảnh tượng này, lập tức khiến cho vị tộc nhân Quý gia này hô hấp dồn dập, lâm vào hoảng sợ.

Hoảng sợ vừa mới dâng lên, đầu của gã, đã bị Mạnh Hạo nắm lấy, cho đi hôn đất.

Tu sĩ Bắc Địa kia kêu thảm hơn, gã trơ mắt nhìn tộc nhân Quý gia cùng đại hán như con gà con bị Mạnh Hạo thu thập, ở trong tay Mạnh Hạo không có chút sức hoàn thủ nào, lập tức bị hù, liên tục cầu xin tha thứ.

Nhưng gã vẫn trốn không thoát trừng phạt của Mạnh Hạo, tiếng nổ vang quanh quẩn, mỗi một lần thân thể Mạnh Hạo nhảy lên, ba người đều kêu thảm, máu tươi văng khắp nơi…

- Các ngươi làm tổn thương ta!!!

- Còn cười mà qua, đây là việc không thể … tha thứ nhất, ta là có hảo ý a!!

Mạnh Hạo lại quyền cước đấm đá. Cảnh tượng này khiến mấy người khác ở xung quanh hoàn toàn chấn động, tộc nhân khác của Quý gia, cùng những tu sĩ Bắc Địa khác, đều hô hấp dồn dập, vẻ mặt là hoảng sợ tới cực điểm.

Trong lòng đều may mắn, bản thân lúc trước không có ra tay, nhất là mấy tu sĩ mới vừa rồi, suýt chút nữa nhẫn không nổi muốn đi ra, thậm chí họ

còn có loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Mạnh Hạo đã mang theo sự sợ hãi trước nay chưa từng có. Sợ hãi này, kéo dài cái cảm giác đối với Mạnh Hạo ở cảnh giới thứ hai, càng làm cho bọn họ cảm thấy bi ai hơn. Bởi vì, bọn họ đột nhiên phát hiện, tại trong cảnh giới thứ ba này, thế nhưng … vẫn bị ức hiếp!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 934: Các ngươi làm tổn thương ta. (2)

Quý Tiếu Tiếu mở to mắt, hô hấp dồn dập, mang theo chấn động, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo. Giờ phút này, nàng ta thậm chí có loại cảm giác, Mạnh Hạo trước mặt này là người điên.

Nhưng xuất hiện cùng với cảm giác này, cũng là sợ hãi, dường như ảnh hưởng của Mạnh Hạo đối với nàng ở cảnh giới thứ hai, đã được bảo trì hoàn mỹ tới tận cảnh giới thứ ba này.

Trong số mọi người, Liễu Tử Xuyên là hưng phấn nhất, trong lòng giờ phút này còn đang hò hét.

- Chơi gã, chơi chết gã!

Mạnh Hạo mang vẻ bi phẫn trên mặt, thu thập ba người này. Quý gia ngoại trừ Quý Tiếu Tiếu, hai người khác chần chờ một chút, có một tộc nhân Quý gia có chút lớn tuổi, cắn răng mở miệng.

- Mạnh huynh … việc này là bọn họ không đúng … nhưng … bọn họ dù sao cũng là lần đầu vi phạm …

- Đúng vậy, Mạnh huynh, tiếp tục đánh nữa, bọn họ sẽ chết đó …

Tu sĩ Bắc Địa bên kia cũng vội vàng mở miệng theo.

Đúng như lời bọn họ nói, giờ phút này, ba người bên cạnh Mạnh Hạo đã sớm máu tươi đầy người, ai nấy đều thở ra thì nhiều, mà hít vào thì ít, nếu không phải là tu sĩ, thì đã sớm bị đánh chết rồi.

- Ngươi cũng muốn lấy oán trả ơn?

Mạnh Hạo ngẩng đầu, đưa mắt nhìn tộc nhân Quý gia nói chuyện đầu tiên.

Cái liếc mắt này vừa tới, vị tộc nhân lớn tuổi kia của Quý gia lập tức run run một chút, khẩn trương lui ra sau vài bước, vẻ mặt tức giận, lập tức lên tiếng.

- Bọn họ rất quá đáng, bình sinh, ta hận nhất chính là lấy oán trả ơn. Mạnh huynh cứ việc ra tay, không cần để ý đến ta.

Về phần vị tu sĩ Bắc Địa mở miệng sau đó, giờ phút này cũng khẩn trương lên, mang theo vẻ hoảng sợ. Khi thấy Mạnh Hạo nghiêng đầu nhìn về phía mình, gã lập tức lớn tiếng nói:

- Mạnh huynh trừ bạo an dân, việc này thật sự vui thay! Tại hạ hận không thể giống như huynh, có thể hào tình vạn trượng như thế!

Liễu Tử Xuyên đứng một bên, trong lòng tràn đầy khinh bỉ. Y cảm thấy thân thể mình lúc trước còn cường tráng hơn, so với những người này còn mạnh hơn nhiều lắm.

Trên mặt Mạnh Hạo lộ ra vẻ ngại ngùng, nâng chân phải lên, đang muốn tiếp tục đạp xuống, thì cái vị tộc nhân Quý gia đang bưng đầu té trên mặt đất, không biết làm sao, bỗng nhiên phúc linh tâm tới.

- Mạnh đạo hữu nghe ta một lời, ta … thu hoạch của ta, có thể đưa Mạnh đạo hữu sáu phần!

Lời gã vừa nói ra, Mạnh Hạo trong nháy mắt thu hồi chân phải, trực tiếp xoay người nâng vị tộc nhân Quý gia đã thực lòng tin phục dậy, trên mặt lộ ra vẻ ngại ngùng, vỗ bả vai đối phương.

- Huynh đệ, hảo huynh đệ, thật ngượng ngùng, kỳ thật ta vẫn là người, rất nguyên tắc đấy. Ngươi nói là tám phần đúng không? Thôi thôi…

- Hả?

Vị tộc nhân Quý gia khuôn mặt thị huyết kia hơi sửng sốt, đang muốn mở miệng.

Tu sĩ Bắc Địa bên cạnh, sớm hô lên.

- Tám phần, thu hoạch của ta, tám phần đều là của Mạnh huynh đấy!

Lời gã vừa nói ra, Mạnh Hạo lập tức một lần nữa ấn ngã vị tộc nhân Quý gia kia, đi nâng vị tu sĩ Bắc Địa kia dậy, vẻ ngại ngùng trên mặt càng nhiều, một bộ xin lỗi.

- Huynh đệ ưu ái như thế, Mạnh mỗ hổ thẹn a. Được, nếu ngươi tin tưởng ta như thế, như vậy, ta chúc phúc ngươi, ở trong này thu hoạch nhiều hơn…

Vị tu sĩ Bắc Địa này khóc không ra nước mắt, nhìn Mạnh Hạo, vội vàng gật đầu liên tục.

Vị tộc nhân Quý gia bị đẩy ngã lần nữa, lúc này không chút do dự lập tức hô to.

- Tám phần, của ta cũng tám phần!

Một người khác, giờ phút này cũng cắn răng, hô lên theo.

Mạnh Hạo một bộ dạng cảm động, nâng cả ba người dậy.

- Được ba vị đạo hữu ưu ái như thế, Mạnh mỗ chịu hổ thẹn a. Tuy nhiên các ngươi đã cố ý như thế, thôi thôi, Mạnh chỉ có thể nhận.

Mạnh Hạo rất là cảm thán, rất có cảm giác, đưa mắt khắp thiên hạ đều là người tốt.

Ba người run rẩy nhìn Mạnh Hạo, mặc kệ trong lòng có phải là đang nguyền rủa tới cực hạn hay không, nhưng trên mặt cũng không dám lộ ra một chút. Đối với Mạnh Hạo, bọn họ xem như hoàn toàn sợ hãi.

Một màn mới vừa rồi kia, người ngoài chỉ là xem thôi, còn bọn họ là tự mình cảm nhận, mỗi một quyền của Mạnh Hạo, đều không có chút dao động thuật pháp nào, đó hoàn toàn là lực lượng thân thể.

Có thể lấy lực thân thể khiến cho bọn họ gần như không có cơ hội trả đòn, thậm chí quỷ dị hơn là, quyền cước của Mạnh Hạo, cư nhiên còn có thể đánh tan thuật pháp của bọn họ.

Loại thân thể khủng bố này đủ để cho mọi người tuyệt vọng, giờ phút này nhìn về phía Mạnh Hạo, nét tươi cười ngại ngùng kia, đã trở thành ác mộng sâu nhất trong trí nhớ bọn họ ngày sau.

Khi ba người này không thể không ôm quyền, được đồng bạn giúp đỡ trở về, thì Mạnh Hạo liếc nhìn Quý Tiếu Tiếu, trong mắt thâm ý sâu sắc. Thân thể Quý Tiếu Tiếu run lên, trong lòng khẩn trương, người ngoài có thể không hiểu, nhưng Quý Tiếu Tiếu hiểu được, Mạnh Hạo đây là đang nhắc nhở nàng, việc nàng đáp ứng lúc trước, mang theo Mạnh Hạo tới chỗ thi thể của Quý Minh Phong.

Giờ phút này, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, mọi người xung quanh đều trầm mặc, dường như đối với cấm chế bên cạnh cũng đã mất đi hứng thú. Một đám trong lòng khẩn trương, thi thoảng lại nhìn về phía Mạnh Hạo.

Lúc này, Mạnh Hạo mới chuyển mắt nhìn về phía cấm chế một chút. Khi hắn nhìn thi hài được bảo tồn gần như hoàn hảo bên cạnh ngôi nhà hoang trong cấm chế, thì Mạnh Hạo đột nhiên cảm giác được, người này, có

chút quen thuộc.

Hắn trầm mặc một lát, lại đi lên nhìn. Hắn nhận ra người này là ai, vẻ mặt không khỏi có chút phiền muộn. Lão già này, ở trong trí nhớ của Mạnh Hạo vốn là một thanh niên, là một trong những người ban đầu ở bên cạnh hắn, trong số phần đông con ông cháu cha kia, vị đệ tử Yêu Tiên Tông sau lưng mọc ra cánh.

Mạnh Hạo còn nhớ rõ họ tên của y, y gọi là Nhất Hiên Tử.

- Nhất Hiên Tử đạo hữu, ngươi có lẽ cũng không nhận ra ta, nhưng ở trong trí nhớ của ta, chúng ta là bằng hữu… Nếu như ngươi ở trong u minh có linh, thỉnh mở cấm chế ra, ta mai táng cho ngươi, để ngươi nhập thổ vi an.

Mạnh Hạo trầm mặc, một lúc lâu sau, hắn ôm quyền cúi đầu thật sâu với thi hài trong cấm chế.

Giờ khắc này, hắn không có suy tính gì tới pháp bảo, đúng như theo lời hắn, hắn chỉ muốn giúp một bằng hữu trong cảnh giới thứ hai mai táng.

Hồi lâu, Mạnh Hạo đứng dậy, nhìn cấm chế không có chút biến hóa nào, hắn trầm mặc xoay người. Khi đang muốn rời khỏi, bỗng nhiên, cấm chế ba tầng ở phía sau hắn trong giây lát lóng lánh, khúc xạ ra ánh sáng năm màu rực rỡ. Trong hào quang này, một khe hở, vô thanh vô tức mở ra!

Chỉ vì, Mạnh Hạo mở ra!

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, mạnh mẽ quay đầu lại.

Mọi người bốn phía một đám mở to mắt, tâm thần chấn động và nổ vang trước nay chưa từng có, cũng có cả hoảng sợ không cách nào hình dung và không thể tin nổi.

- Cấm chế này … cư nhiên tự mình mở ra!

- Hay đúng như lời Mạnh Hạo nói, trong u minh có linh?

- Nếu quả thật có phương pháp này, vậy có phải nói chúng ta cũng có thể dùng quan hệ nhân mạch ở cảnh giới thứ hai, đi mở một ít cấm chế đặc biệt ở nơi này hay không!

Mọi người xung quanh chấn động tâm thần, mang theo vẻ không thể tin nổi, cũng có rung động.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 935: Ái phi ba mắt.

Chuyện này vượt khỏi tưởng tượng của bọn họ, thậm chí khiến cho bọn họ không thể lý giải. Chuyện như vậy, nhìn như không phức tạp, nhưng trên thực tế, nếu muốn nghĩ sâu thêm, thì tồn tại nhân quả tuần hoàn làm cho người ta cảm thấy cực kỳ phức tạp.

Dù sao, cảnh giới thứ hai … chỉ là hư ảo!

Nhưng tại trong cảnh giới thứ hai hư ảo phát sinh quen biết với người và chuyện xưa, thế nhưng lại sinh ra cộng hưởng ở hiện thực, việc này vô cùng quỷ dị!

Khi mọi người còn đang kinh hãi, Mạnh Hạo quay đầu lại, nhìn về phía cái khe mà cấm chế mở ra, sau một lát trầm mặc, hai mắt hắn hiện ra một chút quyết đoán, cất bước. Trong tiếng hô hấp dồn dập, bọn họ tận mắt thấy Mạnh Hạo vài bước liền tới gần cấm chế, thân thể nhoáng một cái, cả người … nháy mắt đã bước vào trong đó.

Khoảnh khắc Mạnh Hạo bước vào, cái khe của cấm chế vặn vẹo, trong chớp mắt liền khôi phục như cũ, mà Mạnh Hạo … giờ phút này là đứng trong cấm chế.

Cùng mọi người bên ngoài, cách một tầng cấm chế, dường như cách cả một thế giới.

Mạnh Hạo không để ý đến người bên ngoài chấn động như thế nào, hắn nhìn bốn phía, lại nhìn thi hài Nhất Hiên Tử, trong trầm mặc đến gần, yên lặng đứng nơi đó, sau khi ôm quyền cúi đầu thật sâu, thì ở bên cạnh nhà hoang, đào ra một cái hố sâu.

Cẩn thận bỏ thi hài Nhất Hiên Tử vào trong hố sâu, bất kể là cây sáo kia,

hay là cái trống chớp động ánh sáng, Mạnh Hạo đều không lấy làm của riêng, mà để vào trong hố sâu.

- Nhất Hiên Tử, mặc kệ là ngươi có thừa nhận quen biết ta hay không, trong trí nhớ của ta, chúng ta là bằng hữu… Nguyện ngươi nhập thổ vi an, nếu như có luân hồi … hy vọng chúng ta có thể gặp nhau.

Mạnh Hạo nhìn hài cốt trong hố sâu, trong mắt lộ ra hồi ức, nghĩ tới từng màn cùng nhau bị phạt tiên, ở chung với đám hoàn khố của các sơn phong trong cảnh giới thứ hai.

Hồi lâu, Mạnh Hạo than nhẹ, đang muốn vùi đất xuống, bỗng nhiên, bên cạnh hài cốt trong hố sâu, mặt trống màu tím kia, thế nhưng lại truyền ra một tiếng trống. Thanh âm này giống như tim đập, chợt xuất hiện trong bát phương yên tĩnh này, vô cùng rõ ràng.

Hai mắt Mạnh Hạo ngưng tụ, khi nhìn lại, mặt trống màu tím này, tản mát ra hào quang màu tím, cư nhiên lại từ trong hố sâu, chậm rãi nổi lên, lơ lửng trước mặt Mạnh Hạo.

Trống này lớn cỡ đầu người, mặt trống màu đen, bốn phía màu tím, ở phía trên mơ hồ có thể nhìn thấy vô số phù văn nhấp nháy sáng tối, nhất là ở trên mặt trống, lạc ấn một cái đồ đằng.

Đồ đằng này là một con cóc màu đen, bộ dạng thoạt nhìn có chút dữ tợn, đầu lưỡi ở trong miệng vươn thật dài, nhưng lại vòng quanh một hắc long!

Hắc long kia giãy dụa, nhưng dường như lại không có sức hoàn thủ trước mặt con cóc này.

Rõ ràng chỉ là một cái đồ đằng, nhưng khi Mạnh Hạo nhìn thấy, lại có loại ảo giác có động thái, mà ở một mặt trống khác, cũng tồn tại một đồ đằng.

Chẳng qua là một con cá sấu khổng lồ. Cá sấu này, lân phiến dữ tợn, bộ dáng hung tàn, cái miệng mở ra, dường như phát ra tiếng rít gào không âm thanh.

Trống này, cực kỳ không tầm thường!

Mạnh Hạo trầm mặc, sau một lúc lâu đưa tay phải ra, mặt trống màu tím lóe lên vài cái hào quang, chậm rãi rơi vào trong lòng bàn tay Mạnh Hạo.

Khoảnh khắc đụng chạm vào tay Mạnh Hạo, trong đầu Mạnh Hạo lập tức ông một tiếng, như nghe được tiếng cóc rít gào, hắc long thê lương, còn có con cá sâu kia âm u lạnh lẽo.

Sau một lúc lâu, mới khôi phục lại, cùng lúc đó, ở trong đầu Mạnh Hạo nhiều hơn một ít phương pháp vận dụng trống này.

Cảnh tượng này được mọi người ngoài cấm chế thấy hết, ai nấy đều mở to mắt, lộ ra vẻ rung động, trong lòng cho dù hâm mộ ghen tị, nhưng vẻ mặt vẫn không dám lộ ra một chút nào.

Sự đáng sợ lúc trước của Mạnh Hạo, đã cho bọn họ ấn tượng không thể xóa nhòa, đã sớm trở thành lạc ấn, tồn tại thật sâu tại đáy lòng.

Mạnh Hạo yên lặng thu hồi mặt trống màu tím này, ngẩng đầu nhìn hài cốt, lại ôm quyền cúi đầu.

- Đa tạ đạo hữu thành toàn, vật ấy ở trong tay ta, tất sẽ không bị bôi nhọ.

Trong lúc Mạnh Hạo nói, bốn phía xuất hiện một cơn gió dịu dàng, gió này thổi qua bốn phía, thổi bay tóc Mạnh Hạo, như có người thì thào nói nhỏ ở trong gió.

Cuối cùng, Mạnh Hạo đem đất vùi lên hài cốt, dần dần tu chỉnh ra một

nấm mồ, vung tay phải lên, một tấm ván gỗ bay tới, ngón tay hắn liên tục khắc trên đó. Trong chớp mắt, bia mộ xuất hiện, cắm sâu tại trên phần mộ.

Nhất Hiên Tử chi mộ.

- Đạo hữu, một đường đi hảo.

Mạnh Hạo nhẹ giọng mở miệng, khi xoay người, đi ra ngoài cấm chế, tất cả nơi đây, hắn không có đi quấy rầy, cũng không có đi sưu tầm. Như hắn đã nói ban đầu, cũng chỉ là vì thấy được Nhất Hiên Tử, khơi gợi lại ký ức, nên đến mai táng mà thôi.

Theo Mạnh Hạo tiêu sái đi ra, cấm chế chớp động, lộ ra khe hở, sau khi Mạnh Hạo bước ra, cấm chế lại khôi phục như thường, mọi người nơi đây, ai nấy đều mang theo vẻ cổ quái nhìn về phía Mạnh Hạo.

Thậm chí đáy lòng cũng không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác … bí hiểm đối với Mạnh Hạo.

Không để ý đến mọi người, Mạnh Hạo đi thẳng về phía trước, bỗng nhiên ngừng một chút, hắn quay đầu lại liếc nhìn Quý Tiếu Tiếu một cái.

Quý Tiếu Tiếu bị Mạnh Hạo liếc một cái này, đáy lòng lập tức run lên, trong trầm mặc nàng cắn răng, cùng tộc nhân Quý gia hạ giọng nói vài câu, sau đó ở trong vẻ không thể tin nổi của tộc nhân Quý gia, thân thể Quý Tiếu Tiếu nhoáng lên, lao thẳng tới chỗ Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cười ha hả, thân thể cũng bay nhanh về phía trước, Quý Tiếu Tiếu đi theo ở phía sau, hai người trong nháy mắt đã đi xa không thấy bóng dáng, lưu lại đám người ở nơi đây ngơ ngác nhìn nhau. Nhưng có một điều chắc chắn, ấn tượng Mạnh Hạo để lại cho họ, đã sớm mãnh liệt đến thâm căn cố đế.

Mạnh Hạo ở phía trước, Quý Tiếu Tiếu ở phía sau, hai người nháy mắt đi xa, khi đi tới địa phương mà mọi người nhìn không tới, Mạnh Hạo quay đầu lại, như cười như không liếc Quý Tiếu Tiếu một cái.

Hắn còn nhớ rõ cảnh tượng, trước khi bước vào Yêu Tiên cổ tông, tại trong dải ngân hà kia, cả thân thể đối phương đều dán lên mặt mình.

- Ký thân của Quý Minh Phong tuy là đệ tử hạch tâm của núi thứ nhất, nhưng chỗ của y, lại không phải ở núi thứ nhất, mà đang ở dưới núi thứ ba.

Quý Tiếu Tiếu tươi cười với Mạnh Hạo, có chút không rét mà run, vội vã mở miệng.

- Dẫn đường đi.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, trên thực tế, hắn cũng không phải là coi trọng thi thể của Quý Minh Phong, mà là muốn dùng phương pháp này, hoàn toàn kéo Quý Tiếu Tiếu về phía mình.

Kể từ đó, chẳng khác gì là ở Quý gia, chôn một cái đinh*, một khi bản thân gặp chuyện không may, Quý Tiếu Tiếu cũng chạy không được. Vả lại, bởi vì thân là tộc nhân Quý gia, kết cục phản bội tộc sẽ thê thảm hơn.

*nội gián.

Điểm này, Quý Tiếu Tiếu sao có thể không hiểu, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác. Nàng vốn nghĩ rằng, ở cảnh giới thứ hai, bản thân chỉ xem như là kế tạm thời mà thôi, tại trong cảnh giới thứ ba này, đủ để xoay chuyển càn khôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 936: Ngũ gia bị thương.

Nhưng khi phát hiện ra tu vi khủng bố của Mạnh Hạo, Quý Tiếu Tiếu hoàn toàn hiểu được, bản thân … không thể phản kháng.

Đã không thể phản kháng, vậy thì không cần giãy dụa nữa.

Trong lúc Quý Tiếu Tiếu thuận theo, hai người một đường bay nhanh, trên đường lấy thần thức của Mạnh Hạo, tránh được một số người, thuận lợi tới gần núi thứ ba.

Quý Tiếu Tiếu không hề phát hiện ra hành động của Mạnh Hạo trên đoạn đường này, nhưng sau khi thấy một đường tiến đến, không gặp phải nửa bóng người, thì cũng có thể đoán ra được một chút, đối với Mạnh Hạo lại càng cảm thấy kiêng kỵ.

Mạnh Hạo nhíu mày, đoạn đường này, hắn tổng cộng đã thấy sáu bảy người, những người này phần lớn là một mình, nhưng phương hướng mỗi người tiến đến, thế nhưng lại đều là khu vực nào đó giữa núi thứ ba và núi thứ tư.

Mạnh Hạo nghĩ tới lời Chỉ Hương nói, chân linh Dạ ở ngay tại hố sâu giữa núi thứ ba và núi thứ tư. Vả lại, chỗ hố sâu đó, chính là cửa đi tới cảnh giới thứ tư.

Hai mắt hắn chợt lóe, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh.

- Có thể không đi tìm tạo hóa ở cảnh giới thứ ba này nữa, mà chạy tới cảnh giới thứ tư, chứng tỏ những người này, hắn là đều đã có thu hoạch không nhỏ.

- Như vậy xem ra, cũng tới lúc ta đi bảo bọn họ thực hiện ước định rồi.

Khi Mạnh Hạo suy tư, Quý Tiếu Tiếu ngừng lại một chút.

- Tới rồi, ngay ở chỗ này, nơi đây có cấm chế, ngươi đi theo ta đi.

Quý Tiếu Tiếu quay đầu lại nhìn Mạnh Hạo một cái. Khi nàng ta thản nhiên mở miệng, tay phải Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, đầu ngón tay bắn ra, một viên thuốc màu đỏ nháy mắt bay tới, lấy tốc độ cực nhanh, hiện ra trước mặt Quý Tiếu Tiếu. Nháy mắt khi Quý Tiếu Tiếu biến sắc, đan dược đã đến trước miệng.

Nhưng nàng vẫn có thời gian né tránh, thế nhưng khi ánh mắt nàng và Mạnh Hạo chạm nhau, thấy được một chút lãnh ý trong mắt Mạnh Hạo, đáy lòng Quý Tiếu Tiếu run lên, mặc cho đan dược này chui vào trong miệng, khoảnh khắc hòa tan, trở thành một chất lỏng mang theo mùi tanh, tán khắp toàn thân.

- Đi thôi.

Mạnh Hạo mỉm cười, khẽ gật đầu, nhìn chung quanh. Nơi đây là một mảnh hoang tàn, có vô số cấm chế sứt mẻ thi thoảng lóe lên ánh sáng.

Sắc mặt Quý Tiếu Tiếu khó coi, không nói gì nữa, khi xoay người, đường cong tròn đầy lộ ra vẻ mỹ lệ kinh tâm động phách, đi ở phía trước, mang theo Mạnh Hạo, ở chung quanh nơi này, dựa theo quy luật nào đó, đi về phía trước.

Ước chừng một nén nhang sau, phía trước Mạnh Hạo xuất hiện một cái giếng sâu, đáy giếng xuất hiện hai bộ thi hài ngã cùng một chỗ.

Một cái trong đó chính là Quý Minh Phong, còn một cái, là ký thân của y.

Trên người Quý Minh Phong có một con quạ đen ba mắt, gần như khi

Mạnh Hạo nhìn tới, quạ đen này cũng chợt ngẩng đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Trên người Quý Minh Phong cũng có hai túi trữ vật, một cái là màu trắng, một cái là màu đen. Khi Mạnh Hạo đang nhìn cái túi trữ vật màu đen kia, thì Quý Tiếu Tiếu ở bên cạnh lãnh đạm lên tiếng.

- Túi trữ vật màu đen, bên trong có chăn nuôi yêu thú của Quý Minh Phong, mà con quạ đen ba mắt này đã sớm thông linh, là khi Quý Minh Phong ba tuổi, từ trên trời bay tới, từ đó về sau đi theo bên người.

- Ngươi có thể giết y, cũng là vận khí, nếu như là ở bên ngoài, muốn giết Quý Minh Phong, cho dù là Trảm Linh, cũng cực kỳ gian nan. Dù sao y cũng là … Đạo tử cảnh giới Nguyên Anh của Quý gia.

- Trên người y, cũng có lạc ấn của Lão Tổ, đáng tiếc, theo tử vong của y, tất cả đều tiêu tan.

Quý Tiếu Tiếu thản nhiên nói.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, cái con quạ đen kia đột nhiên bay ra, hóa thành một luồng hắc quang, trong phút chốc, cư nhiên lại lao thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Nhưng không đợi Mạnh Hạo ra tay, đột nhiên, từ trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, trong gương đồng, như có một thanh âm hưng phấn đến run rẩy, bỗng nhiên truyền ra.

- Muội ngươi, tiểu muội muội nhà ngươi, Ngũ gia vừa mới tỉnh, thế nhưng lại gặp ngươi, tiểu ái phi ba mắt này!

Quạ đen ba mắt, hẳn là nhận thức chim anh vũ …

Bằng không, nó cũng không có khả năng, vốn là đang hùng hổ bay tới,

nhưng sau khi nghe thấy thanh âm của chim anh vũ, bộ lông toàn thân trong nháy mắt dựng thẳng lên, cả người chấn động mạnh, giống như nhận phải kích thích mãnh liệt, sau khi phát ra một tiếng thét chói tai thê lương, cư nhiên lại xoay người ở giữa không trung, bay nhanh bỏ chạy về phía xa xa.

Cùng lúc đó, chim anh vũ cũng lập tức bay ra từ trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, tinh thần chấn hưng, bộ dáng rất có cảm giác, lão tử lại xuất hiện.

Nhất là hai mắt, lộ ra hào quang hưng phấn, sau khi ngửa mặt lên trời ngao ngao vài tiếng thì mạnh mẽ lao đi, bay thẳng tới phía quạ đen ba mắt.

- Đã lâu không gặp, ngươi chạy cái gì chứ? Chạy nữa, Ngũ gia muốn làm ngươi rồi đó!!!

- Ái phi đừng chạy, một ngày vợ chồng bấy nhiêu ngày ân ái, cho dù hai người chúng ta đang tuổi khỏe mạnh, nhưng đã lâu rồi chưa làm việc phu thê. Ngươi chạy cái gì chứ, ta nghĩ tới ngươi, liền dư vị vô cùng đó.

Chim anh vũ kích động mở miệng.

Nhưng vào lúc này, khi thấy nó đã sắp đuổi kịp quạ đen ba mắt, đột nhiên trong mắt quạ đen kia nước mắt lưng tròng, còn có vẻ trinh liệt. Rồi trong nháy mắt đó, cũng không biết nó triển khai thuật pháp gì, lông chim màu đen toàn thân nó, trong khoảnh khắc, đồng loạt rụng ra…

Chỉ trong thời gian nháy mắt, hiện ra trước mặt Mạnh Hạo và Ngũ gia, đã không còn là con quạ màu đen, mà là một con … quạ trụi lông chỉ còn da thịt.

Thứ kia toàn thân chỉ còn gốc lông, thoạt nhìn thảm không chịu được.

Nhưng kêu thảm thiết cũng không phải là con quạ đen ba mắt này, mà là chim anh vũ. Chim anh vũ phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, dường như bị thương tổn thật sâu, thân thể ngơ ngác một chút, nhìn lông chim phiêu phiêu bay xuống, phát ra tiếng gào rú thê lương hơn.

- Ngươi ngươi ngươi … ngươi tại sao phải như vậy!!!

Ngũ gia dường như không chịu nổi kích thích này, một hơi trước, đối phương còn là tình cảm chân thành của mình, phù hợp với thẩm mỹ quan của bản thân, nhưng hơi thở sau đó, tất cả đều nghịch chuyển.

Giờ phút này, thân thể nó run rẩy, thậm chí còn có chút vui buồn thất thường, có thể thấy được, kích thích này đối với nó mà nói, quá mạnh mẽ rồi.

Thừa dịp chim anh vũ thất thần, cái con quạ đen ba mắt kia không biết triển khai thủ đoạn gì, nháy mắt phá vỡ hư vô chui vào, rồi biến mất tăm mất tích.

Chim anh vũ phát điên, ngửa mặt lên trời rống giận.

- Con bà nó chứ. Ngũ gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Mạnh Hạo bỗng nhiên rất thông cảm với chim anh vũ, nhất là nhìn thấy đối phương ngay cả lời thô tục cũng thay đổi, lập tức hiểu được, việc này đối với nó nhất định là kích thích không nhỏ.

- Ngươi cũng nên thấy đủ đi, cho Tam gia ta nói một lời, con quạ đen này coi như phúc hậu, bằng không, ở thời điểm ngươi làm nó, nó đột nhiên cho ra một chiêu như vậy, ngươi làm sao?

Cái chuông trên mắt cá chân chim anh vũ hiện ra gương mặt miếng mỡ đông, cũng truyền ra thanh âm mang theo ác ý của nó.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 937: Ngũ gia bị thương. (2)

Thanh âm này vừa ra, chẳng những khiến Mạnh Hạo ngây ngốc một chút, mà chim anh vũ cũng trong nháy mắt rùng mình mấy cái, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ trước nay chưa từng có.

Mạnh Hạo đối với miếng mỡ đông và chim anh vũ đã sớm thành thói quen, lúc trước hắn cũng cân nhắc qua, ở cảnh giới thứ nhất và cảnh giới thứ hai, hai tên này đều không xuất hiện, nghĩ đến đặc thù nơi này, chúng nó hẳn là có nguyên nhân khác không thể xuất hiện.

Tới hiện tại, theo lời chim anh vũ lúc trước, Mạnh Hạo cũng nghe ra, đối phương là vừa mới thức tỉnh. Nhưng Mạnh Hạo sau khi thử nghiệm, thì Huyết Ngao lại không thể xuất hiện ở đây, rồi nghĩ tới lời Hô Diên Lão Tổ đã từng nói, như thoáng chút suy nghĩ, càng cảm thấy chim anh vũ và miếng mỡ đông lai lịch khó lường.

Quý Tiếu Tiếu bên cạnh hắn lần đầu tiên nhìn thấy chim anh vũ, còn đang mở to mắt, nhất là sau khi nghe được lời nói của miếng mỡ đông, Quý Tiếu Tiếu luôn lớn mật, nhưng cuối cùng vẫn là nữ tử, mặt không khỏi đỏ lên, thầm xì một tiếng khinh miệt.

Nhưng nàng vẫn là xem thường Ngũ gia …

Nháy mắt nàng thầm xì một tiếng, chim anh vũ mạnh mẽ quay đầu, nhìn chằm chằm về phía Quý Tiếu Tiếu, trong mắt lộ ra hung quang, bộ dáng như muốn đem nghẹn khuất và thương tổn lúc trước giải phóng ra.

Nó hô hấp dồn dập, đưa tầm mắt nhìn qua, không ngừng đánh giá trên người Quý Tiếu Tiếu.

- Không có lông, chết tiệt, cư nhiên không có lông!!!

- Thương thiên a, ngươi vì sao phải trừng phạt ta như thế!!

Chim anh vũ rống to, nghiến răng nghiến lợi, vừa nghĩ tới cảnh tượng con quạ đen rụng lông lúc trước, nó liền cảm thấy bị thương tổn thật sâu.

Quý Tiếu Tiếu nhìn chim anh vũ có chút sợ hãi, trong cảm giác của nàng, con chim anh vũ tạp mao chết tiệt này, có ánh mắt rất sắc bén.

Mạnh Hạo không để ý đến chim anh vũ, tay phải nâng lên trảo một cái trong hư không, hai túi trữ vật của Quý Minh Phong lập tức từ đáy giếng bay ra, cách không nằm trong tay Mạnh Hạo, sau khi đưa mắt nhìn, hắn không có lập tức mở ra, mà vung tay áo, thu vào túi trữ vật.

Sau đó, hai mắt lóe lên, khi chim anh vũ còn đang ngửa mặt lên trời, đau đớn mà rên lên, thì giơ tay bắt lấy, mặc kệ chim anh vũ vui hay là không vui, ném vào trong túi trữ vật, lúc này mới nhìn về phía Quý Tiếu Tiếu.

- Ta muốn đi thu pháp bảo rồi, ngươi nếu không có việc gì, cũng có thể đi theo, nơi đó thế nhưng là cửa vào cảnh giới thứ tư.

Quý Tiếu Tiếu chần chờ một chút, gật gật đầu, bộ dáng không chút vẻ gì là giật mình đối với cửa vào cảnh giới thứ tư, dường như đã sớm biết được.

Mạnh Hạo liếc nhìn Quý Tiếu Tiếu một cái, hiểu rõ với gia tộc đối phương, biết được việc này không khó, hai người rất nhanh rời đi. Mạnh Hạo ở phía trước, đi thẳng về phía hố sâu giữa núi thứ ba và núi thứ tư, vì khoảng cách cũng không phải là rất xa, một lúc lâu sau, Mạnh Hạo liền hiện ra ngoài mảnh hố sâu này.

Giờ phút này, đã có mấy người sớm tới bên này, Quý gia cũng có mấy

người, trong đó Quý Minh Không đang mang theo ánh mắt kỳ dị nhìn Mạnh Hạo, Lý Thi Kỳ cùng với Hàn Bối, còn có cả Vương Lệ Hải, cũng đang khoanh chân ngồi cách đó không xa. Khi nhìn thấy Mạnh Hạo đi tới, vẻ mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

Mạnh Hạo vẻ mặt mỉm cười, giơ tay chào hỏi với mọi người.

- Ha ha, nhân sinh hà xứ bất tương phùng* a, chư vị đạo hữu, lại gặp mặt. Thế nào, thu hoạch trong cảnh giới thứ ba này thế nào rồi?

Mạnh Hạo vẻ mặt mỉm cười, tiêu sái đi đến, Quý Tiếu Tiếu bên cạnh cười đến co rúm da mặt. Nàng đã nhìn ra, Mạnh Hạo này … lại muốn bẫy người rồi.

*nhân sinh nơi nào không gặp lại

- Mạnh mỗ chân thành chúc chư vị đạo hữu, có thể thu hoạch nhiều hơn nữa ở cảnh giới thứ ba này, như vậy, ta cũng được ăn theo không ít rồi. Cảm ơn chư vị đạo hữu, các ngươi đều là người tốt a.

Mạnh Hạo rất là cảm thán, dường như có chút xấu hổ, mang theo vẻ ngại ngùng, ôm quyền cúi đầu về phía mọi người đang mang sắc mặt dần dần khó coi.

Mấy người Nam Vực, ai nấy đều chớp động hai mắt, nhất là Hàn Bối, khi nhìn thấy nụ cười của Mạnh Hạo, thân thể lập tức có chút chấn động, vội vàng cúi đầu.

Nàng quá rõ ràng đối với nụ cười của Mạnh Hạo, phải biết rằng, ở Nam Vực năm đó, Mạnh Hạo này tươi cười ngại ngùng, sau đó lừa được không ít người, đã sớm truyền ra.

Vương Lệ Hải cho dù chưa từng gặp qua Mạnh Hạo ngại ngùng, nhưng cũng nghe qua tính cách bẫy người của đối phương, giờ phút này vừa

nhìn thấy nụ cười đó, lại nhìn thấy hành động của … Hàn Bối, lập tức cảnh giác.

Lý Thi Kỳ cười khổ, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, không nói gì.

Tống Giai cũng ở trong đó, mang theo vẻ phức tạp nhìn Mạnh Hạo, giống như vô luận Mạnh Hạo cười như thế nào, đối với nàng mà nói, đều là một kiểu.

Còn có vị Đạo tử Lý gia – Lý Thiên Đao kia, gã một tu sĩ Nam Vực duy nhất đối với tươi cười của Mạnh Hạo không có gì phát hiện, thậm chí còn nhíu mày, trong mắt mơ hồ lộ ra sát khí.

Ngược lại, những người Quý gia nơi đây, dường như có được tin tức, bởi vậy, giờ khắc này vẻ mặt phần lớn là bình thường, nhưng ở chỗ sâu trong mắt, mơ hồ mang theo vẻ cảnh giác.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn một vòng, lập tức có chút nhụt chí, ý tưởng dọa nạt dường như muốn thất bại. Nhưng chợt nhìn thấy ánh mắt của vị Đạo tử Lý gia – Lý Thiên Đao kia, nội tâm Mạnh Hạo bỗng nhiên run lên.

- Vị đạo hữu này rất lạ mặt a.

Mạnh Hạo vội tiến lên vài bước, cười nhìn Lý Thiên Đao.

- Thế nào, thu hoạch tại cảnh giới thứ ba chắc tốt lắm hả, đến đến, mở ra để huynh đệ nhìn, ta tuyển trước một nửa vậy.

- Cút!

Lý Thiên Đao lãnh đạm mở miệng.

Một khắc trước, Mạnh Hạo vẫn còn tươi cười chân thành, mơ hồ ngại

ngùng, nhưng nháy mắt tiếp theo, sắc mặt lập tức biến hóa, hiện lên một chút vẻ tà ác. Trong chớp mắt thanh âm Lý Thiên Đao truyền ra, tay phải hắn nâng lên, một cái tát vỗ về phía Lý Thiên Đao.

Trong mắt Lý Thiên Đao chợt lóe hàn quang, lộ ra vẻ khinh miệt, tu vi gã không hề tầm thường, phóng nhãn khắp Nam Vực, bất kể là cùng thế hệ hay là Lý Đạo Nhất trong đồng lứa đã chết kia, đều là hạng người nhân tài kiệt xuất. Giờ phút này, gã hừ lạnh, nhấc tay phải trảo một cái trong hư không, một mảnh bạch quang lập tức hóa đao, nháy mắt nắm trong tay.

Nhưng không đợi gã triển khai đao này, bàn tay Mạnh Hạo lấy tốc độ không cách nào hình dung lập tức tiến đến. Ầm một tiếng, trực tiếp vỗ lên mặt Lý Thiên Đao.

Một tát này, trực tiếp tát cho Lý Thiên Đao hồ đồ, gã lập tức phẫn nộ, đang muốn vật lộn, nhưng kết cục lại giống như đại hán Bắc Địa, bị Mạnh Hạo trực tiếp tát cho một cái, ấn xuống mặt đất.

Quyền cước đấm đá, tiếng nổ vang quanh quẩn, Lý Thiên Đao kêu thảm thiết, mấy lần muốn giãy dụa, thậm chí chém ra cả đao, nhưng dưới một vỗ tùy ý của Mạnh Hạo, thiên đao lập tức sụp đổ.

Hành động thô bạo này, lập tức khiến người bốn phía mở to mắt.

- Ngươi lại dám mắng ta!

- Ta có hảo ý chúc ngươi, ngươi cư nhiên mắng chửi người!

- Thực sự thái quá mà!

Mạnh Hạo vừa nói, vừa đá, vẻ mặt ác khí càng phát ra mãnh liệt, mọi người bốn phía nhìn mà hết hồn.

Lý Thiên Đao phẫn nộ đến cực điểm, nhưng thời gian dần qua, phẫn nộ này bị sợ hãi thay thế, cuối cùng hóa thành tuyệt vọng, khi gã phun ra máu tươi, bóng ma tử vong nháy mắt giáng lâm.

Cuối cùng, sau khi Hàn Bối trừng mắt nhìn, ho khan một tiếng nhắc nhở, Lý Thiên Đao này mới phản ứng, vô cùng ủy khuất, hô lên lời nguyện ý trả giá nhiều hơn mấy phần phải trả.

Lúc này mới hóa giải được việc này, trong khi Mạnh Hạo một lần nữa tươi cười chân thành, hắn từ trên người Lý Thiên Đao, lấy đi tổng cộng hai trong ba kiện pháp bảo mà gã đạt được.

Vả lại … còn là hai kiện tốt nhất, trong sự đau lòng của Lý Thiên Đao, Mạnh Hạo vỗ vỗ bả vai gã, rất là cảm thán, ngại ngùng nói lời cảm tạ.

Sau đó, Mạnh Hạo nhìn về phía những người khác, có Lý Thiên Đao làm gương, những người khác ở chỗ này, cho dù trong lòng có nguyền rủa Mạnh Hạo đến cỡ nào, cũng đều không thể không mở túi trữ vật, lấy thu hoạch ra. Có lời thề tồn tại, bọn họ không thể vi phạm, không thể tàng tư.

Vì thế, trong khi bọn họ xót từng khúc thịt, kinh hãi đảm chiến nhìn Mạnh Hạo mang theo ánh mắt bắt bẻ, từ trong tay bọn họ, lựa chọn từng kiện lại từng kiện pháp bảo.

- Cái này không tồi!

- A, lại có một tấm thuẫn giáp, tốt lắm tốt lắm.

- Bình hoa này không tệ, vừa thấy đã biết là chí bảo rồi!

- Còn có tượng đất nhỏ này, tuy rằng thiếu một cánh tay, thiếu một cái đầu, nhưng ta cũng cố mà cầm đi vậy.

Một vòng như thế, thu hoạch trên người Mạnh Hạo, đủ để cho mọi người nhìn thấy mà kinh hãi. Từng người bị Mạnh Hạo lấy đi pháp bảo, đều mang sắc mặt khó coi, nếu không phải là cảm thấy đánh không lại Mạnh Hạo, thì đã sớm ra tay đánh hắn rồi. Cái loại hận ý này, sớm ngập trời, trong lòng bọn họ, đã nhỏ đầy máu.

Mạnh Hạo lấy đi, đối với bọn họ không phải là pháp bảo, mà thịt trong tim của bọn họ …

Khi đứng ở trước mặt Tống Giai, nhìn thấy Tống Giai lấy ra một miếng ngọc bội, còn có sự phức tạp trong ánh mắt lạnh lùng cúi thấp của Tống Giai. Mạnh Hạo trầm mặc, đem pháp bảo đoạt được trên người, đặt ở trong tay Tống Giai.

Tống Giai nhăn đôi mày thanh tú, khi đang muốn mở miệng, bỗng nhiên, có ba đạo cầu vồng từ đằng xa gào thét đến. Người dẫn đầu, chính là Phương Du, hai nam tử phía sau nàng, chính là tộc nhân Phương gia.

Hai nam tử này mang theo ý mừng trong mắt, hiển nhiên thu hoạch lần này, mang đến cho bọn họ niềm vui bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 938: Đạo hữu nghe ta một lời

Đây không phải là ba vị đạo hữu của Phương gia sao, xem hai vị huynh đệ sắc mặt vui mừng khó nén, trong cảnh giới thứ ba này, đích thị là thu hoạch không nhỏ a. . .

Đôi mắt Mạnh sáng lên, ngay lập tức quay lại, với một nụ cười, ôm quyền cúi đầu với ba người Phương gia.

Sắc mặt Phương Du lập tức khó coi đến cực điểm, oán hận nhìn Mạnh Hạo, nhìn thấy bộ dáng như vậy của Mạnh Hạo, tức không chỗ phát tiết.

- Không có!

Phương Du trừng mắt.

- Như vậy không tốt đâu.

Mạnh Hạo chớp chớp mắt.

- Không tốt cũng không có, xem ngươi như vậy, thu hoạch chắc cũng rất nhiều rồi, còn tỷ tỷ ta nơi này, liều sống liều chết, mới lấy được một hai kiện như thế, ngươi lại còn muốn lột thêm một lớp da!

Phương Du nghiến răng nghiến lợi, bộ dạng tuyệt không thỏa hiệp.

- Như vậy a...

Mạnh Hao vẻ mặt khó xử, nhưng không đợi hắn nói xong, một trong hai nam tử Phương gia ở phía sau Phương Du kia cười lạnh.

- Cho ngươi mặt mũi lại không biết xấu hổ đúng không, nghĩ nơi này vẫn là cảnh giới thứ hai sao? Lập tức cút ngay cho ta, bằng không, thứ tiểu tạp chủng như ngươi cũng đừng nghĩ tới rời khỏi cảnh giới thứ ba này.

- Hạng không biết lượng sức như ngươi ở đâu cũng có thể thấy được. Chớ nói đến thu hoạch của Phương gia ta, ở trong này cho dù có là Quý gia muốn cướp đoạt cũng phải cân nhắc một chút, còn về phần ngươi... Vật trên người ngươi, xuất ra một nửa, bằng không ...

Người kia Phương gia, nhìn về phía Mạnh Hạo, giờ phút này cũng ẩn thân mở miệng nói ra, trên mặt mang theo vẻ khinh miệt cùng xem thường.

Hai người bọn họ vừa mới nói xong, Mạnh Hạo lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía hai người.

Nhưng dường như còn muốn tức giận hơn Mạnh Hạo, lại là Phương Du, nàng lập tức mang vẻ mặt tức giận, quay đầu mắt lạnh nhìn hai người tộc nhân phía sau lưng.

- Các ngươi vừa rồi bảo hắn cút?

Phương Du cắn răng, lời nói vừa ra khỏi miệng, thân thể nháy mắt đã biến mất, khi xuất hiện đã ngay bên người một tộc nhân, tay phải bỗng nhiên nâng lên, một quyền hạ xuống.

Ầm một tiếng, vị tộc nhân Phương gia kia, không đợi mở được miệng, sắc mặt liền đại biến, thân thể bỗng nhiên lui lại vài bước, phun ra một ngụm máu tươi, hoảng sợ nhìn Phương Du.

- Phương Du ngươi làm cái gì! !

- Ngươi nói hắn không biết xấu hổ?

Lửa giận thiêu đốt trong mắt Phương Du, cả người tựa như muốn hóa thân thành bạo long, thân thể nhoáng lên một cái, lại tới gần vị tộc nhân Phương gia đang còn hoảng sợ đó. Khi gã đang muốn phản kháng, bỗng thêm một tiếng nổ vang dội, thân thể gã lại lần nữa bay ra xa.

- Ngươi dám uy hiếp hắn, không thể rời khỏi cảnh giới thứ ba. Ta đây sẽ khiến cho ngươi... mới là người không thể rời khỏi nơi này!

Sát khí trên mặt Phương Du chợt lóe, không đợi thân thể tộc nhân Phương gia kia hạ xuống, nàng đã nháy mắt biến mất. Khi xuất hiện, thì đã ở bên người tộc nhân này, tay phải nhấc lên, một quyền đánh ra. Một quyền này, cũng không phải là làm vẻ, mà là bạo phát, xuất ra toàn bộ lực của Phương Du.

Thanh âm vang vọng đến long trời lở đất, mọi người ở bốn phía đều rung động, vị tộc nhân Phương gia kia lập tức phun ra máu tươi, thân thể thế nhưng trong một cái chớp mắt, chợt tứ phân ngũ liệt mà tan vỡ, Nguyên Anh của gã xuất hiện, thét lên chói tai rồi bỏ chạy.

- Phương Du, ngươi dám giết chết đồng tộc, thì nhất định phải chết. Ngươi vì một ngoại nhân, lại dám giết ta! !

- Giết ngươi thì đã làm sao.

Phương Du hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt nhoáng lên, tay phải bấm niệm thần chú vung ra. Một cái đỉnh vuông thật lớn lập tức ầm ầm biến ảo ra, trực tiếp bao phủ Nguyên Anh của tộc nhân Phương gia đó, nhẹ nhàng đụng một cái. Nguyên Anh kia đột nhiên kêu thảm thiết rồi tắc nghẽn, trực tiếp tan vỡ.

Cùng lúc đó, túi trữ vật của gã bay ra, bị Phương Du một phát bắt được, sau khi lau sạch lạc ấn bên trên, liền ném cho Mạnh Hạo.

Một màn này, hoàn toàn khiến cho mọi người bốn phía chấn động, nhất là tộc nhân Quý gia, ai nấy đều mở to mắt nhưng không cách nào tin tưởng. Dù ở trong bất kỳ gia tộc nào, việc đánh chết đồng tộc, đều là tội lớn!

Bọn họ không thể giải thích vì sao, vì cái gì Phương Du lại làm như vậy, chỉ là vì tộc nhân này nói mấy câu, lại tàn nhẫn như thế.

Phương Du xoay người, nhìn về phía tộc nhân Phương gia còn lại kia.

Thân thể người này liền chấn động, lui ra phía sau vài bước, nội tâm khẩn trương, còn có cảnh giác, vội vàng mở miệng.

- Phương Du tỷ, việc này là một hiểu lầm, ta...

- Ngươi nói hắn không biết lượng sức?

Sát khí trong mắt Phương Du lại chớp động, nhất thời da đầu tộc nhân Phương gia kia run lên, không chút do dự thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng không đợi gã lui về sau được bao nhiêu, Phương Du đã nháy mắt tới gần, một quyền hạ xuống.

Trong tiếng nổ vang, vị tộc nhân Phương gia này liền phun ra máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ lập tức lui về phía sau.

- Phương Du tỷ, ta sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi! !

- Ngươi còn nói hắn phải xuất ra một nửa thu hoạch?

Khi Phương Du lạnh giọng mở miệng, tay phải liền bấm niệm thần chú, cái đỉnh vuông hư ảo kia phút chốc lại tới, khi gần như muốn đè xuống, mặt mày tộc nhân Phương gia kia đại biến, không chút do dự, trực tiếp gỡ túi trữ vật xuống ném cho Mạnh Hạo.

- Xin chuộc tội với Mạnh huynh, tiểu đệ đã biết sai rồi! !

Mạnh Hao tiếp nhận túi trữ vật, nhíu mày, không biết lại nghĩ tới cái gì

- Coi như ngươi thông minh, tội chết có thể miễn, tuy nhiên trừng phạt... vẫn phải có.

Phương Du liếc nhìn tộc nhân Phương gia một cái, đỉnh vuông khoảnh khắc hạ xuống. Ầm một tiếng, người này liền phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch, nhưng cuối cùng cũng không còn lo lắng đến tính mạng nữa, gã kinh sợ đến người cũng lạnh đi, khẩn trương ôm quyền cúi đầu với Phương Du.

Manh Hao đem hai túi trữ vật đều thu vào, nhìn về phía Phương Du, lúc này Phương Du cũng đang nhìn về phía hắn.

- Ngươi đây là làm sao.

Mạnh Hạo hỏi.

- Ngươi đừng quản nhiều như vậy, dù sao đồ đạc của ta, là không thể nào đưa cho ngươi, nghĩ cũng đừng nghĩ, không có cửa đâu!

Phương Du nhíu mày, cắn răng kiên định mở miệng.

Mạnh Hao thâm ý sâu sắc liếc nhìn Phương Du một cái, không tiếp tục nhắc lại chuyện vật phẩm nữa, từng người một đều lộ ra suy tư của riêng mình, nhưng ai cũng không nói.

Đúng lúc này, chỗ hố sâu mà mọi người bao quanh kia, đột nhiên truyền ra một tiếng nổ vang động trời, dường như có tiếng gào thét ở chỗ sâu bên trong truyền ra, khiến cho mặt đất chấn động. Cùng lúc đó, ở bốn phía hố sâu, vô số dây leo bắt đầu quỷ dị nhúc nhích.

Dần dần to lên, dần dần dài ra, đảo mắt liền vờn quanh bốn phía. Từng sợi đằng điều kia giống như mãng xà, khi chúng lan tràn sinh trưởng, thì yêu khí bốn phía trong thiên địa, nháy mắt long trời lở đất, từ bốn phương tám hướng, gào thét mà đến, chẳng mấy chốc liền tràn ngập tại hố sâu, hóa thành một cột sáng cự đại, phóng lên cao.

Vô luận là ở bất kỳ một vị trí nào trong Yêu Tiên Tông đệ nhất trùng thiên, cũng có thể trong nháy mắt nhìn thấy quang trụ ở nơi này

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 939: Đạo hữu nghe ta một lời. (2)

Cùng lúc đó, một cỗ triệu hoán mạnh mẽ truyền ra từ đáy lòng của mọi người, cỗ triệu hoán này quanh quẩn trong tâm thần của tất cả những người vùng đất Nam Thiên tiến đến đây.

Hơn nữa tại thời khắc này, ở bên trong tâm trí mọi người, đồng loạt hiện lên một đoạn thông tin. Trong thông tin này rõ ràng nói cho mọi người biết, nơi này... Chính là cổng vào thông tới cảnh giới thứ tư!

Người có khả năng, mới có thể bước vào cảnh giới thứ tư!

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, tất cả tu sĩ bốn phía, cũng hô hấp dồn dập, hai mắt chớp động, nhưng lại không một ai dám thử, đều là ngưng mắt ngóng nhìn, không có hành động thiếu suy nghĩ.

Không bao lâu, lại có một vài người bị cột sáng này hấp dẫn, lục tục tiến đến, nhưng không ai có thể thoát khỏi việc bị Mạnh Hạo vơ vét tài sản. Tới lúc Hứa Thanh cũng đã đến, thì tất cả tu sĩ ở bên trong cảnh giới thứ ba, đã có hơn phân nửa là có mặt ở đây.

Ánh mắt mỗi một người đều lóe lên tâm tư

Người thứ nhất di chuyển, là một lão già tướng mạo xấu xí. Lão già này đến từ Nam Vực, thân thể của lão khô gầy, giờ phút này bay ra, sau khi một phát bắt được, thì trực tiếp đạp trên một dây leo. Lão quay đầu lại, liếc mắt nhìn mọi người một cái, khẽ mỉm cười, rồi lấy ra một kiện pháp bảo, đó là một cây quạt được lão đặt trên dây leo này.

Cây quạt này nháy mắt bị một đoàn thanh quang vây quanh, bắt đầu

nhanh chóng tan rã, hóa thành nhiều điểm tinh quang, dung nhập vào bên trong dây leo. Cùng lúc đó, dây leo lập tức sinh trưởng không ngừng mà lan tràn xuống, mang theo lão già, trực tiếp chui vào trong hố sâu.

- Phương gia ta đối với cái này có chút hiểu biết, để tiến vào cảnh giới thứ tư cần phải có pháp bảo. Pháp bảo bên ngoài là thứ yếu, chủ yếu nhất là pháp bảo đạt được ở trong này, đem chúng nó hiến tế cho đằng yêu, liền có thể dựa vào hiến tế nhiều hay ít, mà theo dây leo trầm xuống.

- Mà một khi ly khai dây leo, có ý đồ tự mình đi xuống, chắc chắn chết không thể nghi ngờ!

Phương Du liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, chậm rãi mở miệng nói với Mạnh Hạo, cũng là nói với những người khác.

Sau khi nói xong, thân thể Phương Du cũng nhoáng lên một cái, tới gần một dây leo, học theo bộ dạng lão già, cũng xuất ra pháp bảo chạm vào đằng điều, theo nó lan tràn, cũng tiến nhập vào trong hố sâu.

Ngay sau đó, lần lượt có người bay ra, tộc nhân Quý gia, tu sĩ Bắc Địa, còn có mọi người Nam Vực. Khi từng người bọn họ bước lên đằng điều, liền lần lượt lấy pháp bảo ra, chuẩn bị chìm vào hố sâu, Mạnh Hạo vội ho một tiếng, dường như có chút ngượng ngùng mở miệng.

- Chư vị đạo hữu, trước hết hãy nghe ta nói một chút. Nơi đây là muốn hiến tế pháp bảo không ngừng, hiện tại ở chỗ này ta có không ít pháp bảo, có thể cho chư vị đạo hữu mượn, các ngươi mượn một thì hoàn hai, già không lừa trẻ không gạt, giá cả vừa phải.

- Hơn nữa bên trong cảnh giới thứ tư này, nói không chừng mọi người sẽ có được thu hoạch tốt hơn, vì thế đầu tư ở chỗ này đều rất đáng giá, mượn một hoàn hai, tuyệt đối phải chăng!

Thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, nhưng phàm là những tu sĩ nghe được,

sắc mặc trong khoảnh khắc đều cực kì khó coi

- Mượn một hoàn hai, vậy cũng được coi là công bằng?

- Thật chưa từng thấy người nào hắc như vậy!!

- Nực cười, cho dù thật sự là nửa đường vào không được cảnh giới thứ tư, ta cũng sẽ không bao giờ dây dưa cùng Mạnh hắc tâm!

Mọi người đều hung hăng nhìn Mạnh Hạo, không thèm để ý đến hắn nữa, rất nhanh bắt lấy dây leo, từng người từng người chìm vào trong hố sâu.

Hứa Thanh ở bên người Mạnh Hạo, che miệng cười, nàng nghĩ tới nhất cử nhất động của Mạnh Hạo trong Kháo Sơn Tông năm đó, giờ phút này nhìn Mạnh Hạo, tươi cười ngọt ngào hơn.

- Bọn họ sẽ phải hối hận, ta đây thật sự là hảo ý.

Mạnh Hạo ho khan hai tiếng, trừng mắt nhìn Hứa Thanh, dáng vẻ tươi cười của nàng càng rõ ràng, lắc lắc đầu với Mạnh Hạo, thân thể nhẹ nhàng bay lên, bắt được một sợi dây leo, chìm vào trong hố sâu.

Mạnh Hạo không phải người cuối cùng, nơi đây tất cả mọi người cũng không phải là đều lựa chọn bước vào cảnh giới thứ tư, cũng có một số lựa chọn rời đi.

Mạnh Hạo vừa thấy không còn người muốn tiếp tục bước vào, vì thế vòng quanh hố sâu một vòng, tìm được vị trí chính giữa, lúc này mới nắm lấy đằng điều, xuất ra pháp bảo, không nhanh không chậm ấn lên trên đó. Theo pháp bảo bị hấp thu, đằng điều lan ra, mang theo hắn, nhanh chóng chui vào trong hố sâu tối đen.

Vừa mới bước vào hố sâu, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được bốn phía

truyền đến từng trận âm u lạnh lẽo. Cùng lúc đó, ở nơi này cũng không phải là tối đen, trên vách đá ở bốn phía hố sâu, thỉnh thoảng có một số điểm tinh quang, khiến cho mọi người bốn phía khi nhìn lại, rõ ràng có thể thấy được.

Ở xung quanh Mạnh Hạo, có vài chục sợi đằng điều, đều đang chậm rãi trầm xuống, trên mỗi một sợi đằng điều, đều có tu sĩ của Nam Thiên.

Về phần phía dưới cùng, là một mảnh tối đen, mắt nhìn không thấy rõ, nhưng thỉnh thoảng từ phía dưới lại truyền ra từng trận tiếng rít gào, tựa như cuồng phong quét ngang, khiến cho mọi người đều phải lập tức bắt lấy đằng điều, lúc này mới có thể ổn định thân mình.

Gió, giống như là gió lạnh nơi âm phủ, nơi nó đi qua, trong nháy mắt khiến cho thể xác và tinh thần của mọi người cảm thấy phát lạnh, giống như đưa thân vào trong rét đậm. Càng kinh người hơn, là từng đợt gió lạnh này nhìn kỹ giống như chúng tu phàm nhân, trong phút chốc, khiến cho mỗi người trên đằng điều đằng điều đều run run một chút. .

Hơi thở thở ra, khoảnh khắc liền biến thành hàn băng, phát ra thanh âm ken két, khiến mọi người nhìn thấy mà ghê người.

Nếu không phải trên đằng điều nơi bọn họ ở, vẫn luôn tản ra từng trận nhiệt lưu, dung nhập toàn bộ thân thể, thì e rằng dù tu vi có cao tới đâu, đối với gió lạnh trong này cũng không thể kiên trì được quá lâu.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, tay nắm chặt đằng điều. Hắn đã phát hiện, đằng điều này, là mấu chốt tiến vào cảnh giới thứ tư, các tu sĩ khác cũng đều đã nhận ra điểm này.

Không phải ai cũng chọn bước vào cảnh giới thứ tư, nhưng có thể đến được Yêu Tiên cổ tông, thì đều là những người nổi bật của vùng đất Nam Thiên. Giờ đây một khi đã lựa chọn bước vào cảnh giới thứ tư, sẽ rất ít ai bỏ cuộc.

Mọi người xuất ra pháp bảo, không ngừng hiến tế cho đằng điều, từng cây một nơi đây tiếp tục vặn vẹo, không ngừng lan tràn xuống phía dưới.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Mạnh Hạo là người xuống cuối cùng, không ngừng quan sát bốn phía. Hố sâu nơi đây giống như không có đáy, mọi người đã trầm xuống không biết bao sâu, nhưng vẫn không thể nhìn tới được đáy. Ngược lại gió lạnh càng ngày càng trở nên mãnh liệt, khiến cho pháp bảo cần hiến tế cho đằng điều cũng tăng lên.

Cách chỗ Mạnh Hạo không xa chính là Lý Thiên Đao. Lúc này sắc mặt gã dần dần trở nên kinh hãi. Pháp bảo của gã chuẩn bị cũng coi như sung túc, nhưng không chịu nổi hiến tế như vậy. Thậm chí giờ phút này, thời gian gã cần hiến tế một kiện pháp bảo ngày một rút ngắn. Cũng may không cần phân biệt phẩm chất, loại pháp bảo nào cũng có thể hiến tế được.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 940: Quân tử ái tài.

Dần dần tạp bảo trong túi trữ vật của gã cũng không còn nhiều lắm. Nếu cứ tiếp tục như vậy, còn chưa tới được đáy sâu, thì gã đã phải hiến tế ra pháp bảo chính trên người mình.

Chuyện này đối với Lý Thiên Đao mà nói, thì không cách nào tiếp nhận được. Giờ phút này gã nhíu chặt mày, nghiến răng trong mắt để lộ ra vẻ quyết đoán. Thân thể ngừng một chút, chuẩn bị theo đằng điều bò lên trên, xem bộ dáng giống như tính toán muốn rời khỏi nơi này, buông tha việc tiến vào cảnh giới thứ tư.

Gần như khi gã vừa mới leo đi lên, thì sắc mặt bỗng nhiên đại biến. Gió lạnh trong phạm vi nửa trượng xung quanh gã, trong nháy mắt bạo tăng gấp mười, tóc của gã, lông mày của gã, dùng mắt thường có thể thấy được nhanh chóng trắng như tuyết. Thậm chí cả trên da gã cũng trong chốc lát liền xuất hiện băng sương. Dường như cả người đã sắp trở thành tượng băng.

Nguy cơ sinh tử mãnh liệt trước mắt, khiến Lý Thiên Đao hoảng sợ, tức khắc lấy ra một kiện pháp bảo chính của bản thân. Đó là một thanh kiếm màu lam, nhìn kĩ càng giống như là một thanh đao, ở trên lưu quang bắn ra bốn phía. Chỉ cần liếc mắt nhìn qua, có thể nhận ra đó không phải là pháp bảo tầm thường.

Lý Thiên Đao bất chấp đau lòng, lập tức đem đao kiếm này đặt trên đằng điều, nháy mắt liền hòa tan. Khi nó đã dung nhập vào bên trong đằng điều, hàn khí vây quanh bốn phía Lý Thiên đao lúc này mới tiêu tan, thân thể cũng chầm chậm khôi phục, nhưng vẻ mặt của gã cũng đã lộ ra hoảng sợ.

- Chỉ cho phép xuống, không được lên? Một khi trèo ngược lên, thì đại

giá phải sẽ cao hơn nữa?

Khi Lý Thiên Đao trong tâm kêu khổ, mọi người bốn phía, cũng đã lần lượt nhận ra sự kỳ dị bên phía Lý Thiên Đao, ai nấy kinh hãi, đều có tâm tư của riêng mình.

- Không đúng, không phải là không thể lên, mà là một khi tiến vào nơi này, cho dù có muốn bỏ cuộc cũng cần phải hiến tế pháp bảo mới có thể lên.

- Quả thật là như vậy, xem ra muốn tiến vào cảnh giới thứ tư, cũng không phải là điều dễ dàng...

Mọi người như thoáng có chút suy nghĩ, Lý Thiên Đao cũng nhìn thấy đằng điều của chính mình, giờ phút này thế nhưng lại co rút lại, không hướng xuống nữa, mà là tiến ngược lên trên.

Mạnh Hạo là người xem rõ ràng nhất, hai mắt lập tức chợt lóe như thoáng chút suy nghĩ. Hắn sờ sờ túi trữ vật, bỗng nhiên trên mặt lộ ra vẻ ngại ngùng tươi cười. Hắn thế nhưng không có lên tiếng, mà là từ từ khiến đằng điều chậm rãi trầm xuống.

Lý Thiên Đao trầm mặc, lộ ra vẻ lưỡng lự. Trước mặt gã giờ phút này có hai con đường, hoặc là lên, hoặc là xuống, mà cái giá phải trả, có lẽ là gần như toàn bộ pháp bảo.

Chần chờ trong chốc lát, Lý Thiên Đao cắn răng một cái!

- Nếu đều phải hao phí pháp bảo, dứt khoát liều một phen, bằng không, một khi rời khỏi nơi đây, hao phí lúc trước của ta chính là không công. Mà nếu thành công tiến vào cảnh giới thứ tư có được thu hoạch, liền có thể đền bù được tổn thất!

Tu sĩ có cùng một dạng tâm tư như Lý Thiên Đao không ít. Giờ phút này

cả đám đều cắn răng quả quyết, việc này đối với bọn họ mà nói, chính là một hồi đánh cuộc. Bọn họ đã thấy được sau khi buông tha, thì chỉ còn lại hai bàn tay trắng, mà nếu như tiếp tục kiên trì vượt qua, thì ít nhất vẫn có khả năng đạt được thu hoạch vượt xa giá phải trả.

Như vậy sao có thể không đánh cuộc!

Sau khoảng thời gian một ngày, mọi người đã hoàn toàn xâm nhập vào trong hố, nhưng vẫn nhìn không tới đáy hố sâu. Dường như nơi này căn bản không có cuối, vả lại vào lúc này, đã có không ít người, dùng hết tạp bảo trong túi trữ vật rồi. Hiện tại có hai phương án bày ra trước mặt bọn họ, là muốn sử dụng bảo vật phát hiện ra ở trong này, hay là hao phí pháp bảo của chính mình.

Cục diện tiến thoái lưỡng nan này, khiến sắc mặt không ít người cực kì khó coi. Trước khi bước vào nơi này, bọn họ đều cho rằng bản thân chuẩn bị rất là chu đáo. Nhưng hiện giờ mới phát hiện, chuẩn bị của bọn họ căn bản chỉ là bé nhỏ không đáng kể.

So với việc bọn họ đang gặp khó khăn, thì Mạnh Hạo thật sự là quá dễ dàng rồi. Trong túi trữ vật của hắn có nhiều pháp bảo lắm, tùy tiện xuất ra hiến tế, thì có thể làm cho đằng điều lan tràn, thậm chí còn thỉnh thoảng thay đổi phương hướng đằng điều, đưa pháp bảo cho Hứa Thanh cách đó không xa.

Cảnh tượng này khiến cho ánh mắt mọi người xung quanh nóng bỏng, nhìn mà ghen tị đến cực điểm.

- Ôi, bảo bối của ta nhiều lắm nha.

Mạnh Hạo thi thoảng thở dài, khi thanh âm hắn quanh quẩn trong không khí, đều khiến mọi người xung quanh hận đến ngứa răng.

- Chư vị đạo hữu, nếu không đủ bảo bối, thì nhớ rõ nhất định phải mở

miệng, chúng ta dù sao cũng là một hồi đồng đạo, cùng mưa gió, chung hoạn nạn. Bất kể như thế nào, Mạnh mỗ tuyệt sẽ không chỉ lo cho thân mình.

- Các ngươi chỉ cần mở miệng mượn pháp bảo, ta ngay lập tức cho các ngươi mượn!

- Yên tâm, chỗ này của ta giá cả vừa phải, không lừa già gạt trẻ, mượn một hoàn ba!

Âm thanh Mạnh Hạo vang vọng rất xa trong hố sâu, cho dù là vị lão già đi đầu tiên kia, sau khi nghe được, da mặt cũng khẽ nhăn một cái.

Phương Du quay đầu lại, hung hăng trợn mắt nhìn một cái, nhưng trên mặt lại lộ ra tươi cười.

Về phần đám người Quý gia, sắc mặt đều hận đến khó coi. Bọn họ cũng như vậy, thì càng không cần phải nói những người khác. Cả đám đối với thanh âm của Mạnh Hạo, là hận, lại là bất đắc dĩ.

- Đồ tiểu nhân gian xảo vô sỉ, chúng ta cho dù có thiếu pháp bảo, cũng sẽ không mở miệng mượn ngươi!

- Đúng vậy, lúc trước ở bên ngoài còn là mượn một hoàn hai, hiện giờ cư nhiên lại mượn một hoàn ba, lên giá ngay tại chỗ, đê tiện đến cực điểm!

- Có chết cũng không mở miệng mượn ngươi!

Mọi người đều tức giận nói ra. Mạnh Hạo sau khi nghe liền thở dài.

- Các ngươi hiểu lầm rồi. Mỗi một kiện pháp bảo trên người ta, đều đại biểu cho một lần hồi ức. Ta cho các ngươi mượn không phải pháp bảo, mà là chân ái một đời của ta đó.

Mạnh Hạo rất là cảm thán mở miệng.

- Trời đất chứng giám a, ta thật là có hảo ý. Ngươi xem pháp bảo này của ta, hào quang lưu chuyển cỡ nào, rực rỡ mê người xiết bao. Đây là pháp bảo đủ tiêu chuẩn!

- Hơn nữa các ngươi nghĩ đi, có pháp bảo của ta, là có thể thuận lợi tiến vào cảnh giới thứ tư. Ở trong cảnh giới, chỉ cần có một chút thu hoạch, tất cả tiền vốn đều lập tức trở về rồi.

- Cái này rất có lời đó!

- Các huynh đệ, chúng ta phải nhìn xa trông rộng hơn một ít, trả giá trước mặt không là cái gì, quan trọng là ... không có trả giá sao có thể có hồi báo, đúng hay không?

Mạnh Hạo lấy ra tất cả vốn liếng, đem cả bản lĩnh mở tiệm tạp hóa ở Kháo Sơn Tông năm đó ra, ở trong này không ngừng mà khuyên bảo, mọi người nghe được lửa giận ngày càng nhiều.

Hứa Thanh ở một bên, luôn luôn che miệng cười. Nàng nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt càng ngày càng trở nên dịu dàng.

- Các vị đạo hữu, so với việc tiến vào cảnh giới thứ tư, chút trả giá ấy thì tính là cái gì?

Cuối cùng Mạnh Hạo đầy thâm ý mở miệng. Thanh âm quanh quẩn, mang theo tràn đầy thành ý, thật đúng là đả động từng tu sĩ, làm cho bọn họ lập tức rối rắm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 941: Cảnh giới thứ tư!.

Lý Thiên Đao cắn răng một cái, giờ phút này trên người gã chỉ còn lại có bốn kiện pháp bảo, bất luận là cầm kiện nào ra hiến tế, cũng khiến lòng gã đau đến cực điểm. Lúc này trên mặt gã lộ ra vẻ quyết đoán, lập tức mở miệng.

- Ta mượn trước ba món! !

Mạnh Hạo vừa nghe được lời nói của Lý Thiên Đao, tinh thần nhất thời chấn động, tay phải lập tức lấy ra một kiện pháp bảo, đặt trên đằng điều, tài đại khí thô, thay đổi phương hướng đằng điều, tới gần Lý Thiên Đao.

- Vẫn là Lý huynh hiểu biết sâu rộng, tài trí mưu lược. Thôi, hôm nay ngươi là người đầu tiên mở hàng, ta sẽ chiết khấu giá tốt cho ngươi. Mượn ba kiện pháp bảo, ngươi chỉ cần hoàn lại tám kiện.

- Ba kiện pháp bảo này, ta định giá cho ngươi tổng cộng là ba vạn linh thạch. Nói như vậy, ngươi cần đưa ta tám vạn linh thạch.

Mạnh Hạo nói xong, lấy ra ba kiện tạp bảo rất không bắt mắt, lại lập lên văn tự, còn có dùng cách thức ở cảnh giới thứ hai, phát đạo thề.

Lý Thiên Đao cắn răng, sau khi hoàn thành những chuyện đó, cầm ba kiện pháp bảo, lập tức đem một cái để trên đằng điều, rất nhanh liền trầm xuống, có thể thấy gã khẩn cấp như thế nào.

- Mọi người thấy chưa, Mạnh mỗ là quân tử, xưa có câu quân tử ái tài, chỗ ta không có ép mua ép bán, không cần lập tức hoàn lại, có thể chịu nợ, chỉ cần lập nhiều văn tự, hết thảy liền không thành vấn đề.

- Về sau khi ra ngoài, các ngươi trả lại ta là được, thật mua may bán tốt

a.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, kiểu đạo đức tốt nói.

Những người khác ở bốn phía, đều trầm mặc, càng ngày càng cảm thấy Mạnh Hạo trước mắt này, thật sự vô sỉ tới cực điểm. Thời gian dần trôi, nửa ngày sau, phía dưới hố sâu còn chưa nhìn thấy điểm cuối, thời điểm Lý Thiên Đao cũng đã nợ Mạnh Hạo hơn bốn mươi vạn linh thạch... Vương Lệ Hải, không kìm nổi mở miệng.

- Ta mượn mười món!

- Ta cũng mượn mười món!

Lý Thi Kỳ cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, tức giận nói.

- Ta cũng muốn mượn mười món!

Hàn Bối thở dài.

Tinh thần Mạnh Hạo lập tức chấn hưng, cực kỳ lưu loát lấy ra pháp bảo, lập chứng từ, sau khi nhìn ba người phát đạo thề, thì cười tủm tỉm lần lượt đưa pháp bảo qua.

- Yên tâm mua, toàn bộ vật phẩm của tại hạ, cam đoan chất lượng, hơn nữa còn đưa hàng tới cửa!

Ba người cắn răng tiếp nhận pháp bảo, không thèm nhìn tới Mạnh Hạo, lập tức hiến tế cho đằng điều rồi trầm xuống.

Lại trôi qua một ngày, những người khác lần lượt đã không còn pháp bảo, hoặc nếu như còn dư pháp bảo, lại là vật không thể hiến tế. Bất kể là ai cho dù hận Mạnh Hạo thấu xương, cũng không thể không mở miệng.

- Mượn một hoàn năm, chư vị đạo hữu a, dù sao pháp bảo chỗ ta cũng không còn nhiều nữa, giá cả tăng lên, cũng là chuyện không có cách nào ... Mặt khác ta tuyên bố, giờ chỉ còn lại có mười kiện pháp bảo, ta ở chỗ này mở một cuộc đấu giá hoàn toàn mới, trước chưa ai làm, sau càng không có ai có.

Mạnh Hạo thở dài, nhưng hai mắt cũng đang sáng lên.

Hắn vừa dứt lời, lập tức dẫn tới phẫn nộ ngập trời của mọi người bốn phía. Nhưng tức giận cũng chỉ là tức giận, cuối cùng vẫn không thể không cắn răng đồng ý, bỏ ra một cái giá gấp tới năm lần, mua lượng lớn pháp bảo.

- Kiếm lợi lớn, ha ha, không nghĩ tới Yêu Tiên cổ tông lần này, lại là phúc địa của ta!

Mạnh Hạo tựa lên đằng điều, đếm văn tự trong tay, nhìn con số viết trên đó, hai mắt sáng lên. Sở thích ái tài của hắn là từ trong xương, cho dù tu vi tới trình độ này rồi, thì vẫn không giảm bớt chút nào.

- Phát tài rồi!

- Hy vọng dưới này sâu hơn một chút, tốt nhất con đường này đi thêm tám, mười ngày nữa . . .

Hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, trong túi trữ vật của hắn thứ khác không có, nhưng những pháp bảo loạn thất bát tao kia lại có không ít.

Rất nhiều thứ đối với Mạnh Hạo mà nói đều là đồ vô dụng, thậm chí bảo bối Ngưng Khí kỳ năm đó , hắn cũng thủy chung không ném, vẫn lưu trữ, bởi vì... Hắn luyến tiếc.

Lúc còn thiếu niên, khi hắn nghèo đến điên rồi, đối với một khối linh thạch cũng không muốn bỏ qua. Pháp bảo này, mỗi kiện ít nhất cũng trị

giá hơn mười khối, Mạnh Hạo sao có thể cam lòng ném đi.

Hắn vẫn tính toán tìm một cơ hội xử lý, nhưng vô luận là Mặc Thổ hay là Tây Mạc, đều cằn cỗi, bán không nổi. Vì thế trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, càng tích lũy càng thêm nhiều.

Nếu để cho người ngoài, nhìn vào bên trong túi trữ vật của hắn, chắc chắn sẽ chấn động. Bởi vì bên trong rất hỗn độn, cái gì cũng có, dù sao… đây cũng là toàn bộ gia sản của Mạnh Hạo. Mỗi lần hắn hết linh thạch, vừa thấy túi trữ như vậy, tâm cũng liền cảm thấy rất thỏa mãn.

Cơ hội như lúc này đối với Mạnh Hạo mà nói, là suốt đời khó cầu. Hắn kích động cực độ. Theo từng người lại từng người cắn răng mở miệng mua pháp bảo, Mạnh Hạo cơ hồ khẩn trương chào hàng.

Những văn tự kia, Mạnh Hạo không sợ bọn họ không thừa nhận, vả lại những người này cũng có thân phận Đạo tử, thiên kiêu của đại tông môn gia tộc, linh thạch không thiếu, cộng thêm đạo thề, thì càng không dám không trả.

- Mạnh Hạo! ! Quỷ tha ma bắt ngươi đi. Đây là một cái pháp bảo cho Ngưng Khí kỳ dùng, ngươi ngươi ngươi... Ngươi thế nhưng lại dám định giá mười ngàn linh thạch cho ta. Vật ấy mười linh thạch ta cũng không muốn, ngươi thật quá hắc rồi! !

Theo phía sau Mạnh Hạo là một vị tu sĩ Bắc Địa đang điên cuồng gầm lên giận dữ. Người này ánh mắt đều đỏ, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trong tay lấp lánh một thanh tiểu kiếm.

- Còn cái này. Cái này căn bản là pháp bảo cho tu sĩ Trúc Cơ kỳ dùng. Ngươi thế nhưng lại định giá hai vạn linh thạch. Muốn ta trả mười vạn! !

- Cây quạt của ta đây coi là cái gì, cũng bị tàn phá đến hỏng rồi, cho dù là pháp bảo của Kết Đan, nhưng.. này thứ đồ hư lại định giá năm vạn,

ngươi sao không đi cướp luôn đi!

Khi đám đông gầm lên giận dữ, mí mắt Mạnh Hạo giật giật một phen

- Đối với các ngươi mà nói là rách nát. Nhưng đối với ta mà nói, những thứ này đều là ta tân tân khổ khổ gom góp, thường ngày đều không muốn ăn, không muốn uống, lúc này mới gom được là một bộ gia sản như vậy!

- Nếu các ngươi không cần, ta cũng không ép, nhưng sau đó các ngươi sẽ bị liệt vào danh sách không được chào đón!

Mạnh Hạo lạnh giọng mở miệng.

Những người kia trong cơn giận dữ, nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng lại là thở dài một tiếng, hung hăng đem pháp bảo đặt tại trên dây leo, để cho nó chậm rãi trầm xuống.

Tới cuối cùng, khi các tộc nhân Quý gia cũng đều mở miệng. Nơi đây, chỉ có không nhiều lắm một ít người là không có thiếu Mạnh Hạo lượng lớn linh thạch, còn lại, mỗi người khi nhìn về phía Mạnh Hạo đều đã khóc không ra nước mắt.

Đang lúc mọi người khẩn thiết chờ đợi, rốt cục qua một ngày sau, bọn họ thấy được ở phía dưới, xuất hiện hào quang. Theo tia sáng, mọi người lập tức thấy được đáy hố sâu.

Trong nháy mắt thấy phần đáy, không ít người trong số bọn họ, đã ở nơi này thiếu Mạnh Hạo lượng lớn linh thạch, đều suýt nữa kích động nước mắt chảy xuống. Duy chỉ có Mạnh Hạo, liên tục thở dài, tràn đầy tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 942: Cảnh giới thứ tư! (2)

- Hố sâu này như thế nào lại nông như vậy? Nếu sâu hơn chút nữa thì tốt rồi, hội đấu giá của ta còn chưa có mở a...

Mạnh Hạo nhíu mày, nhưng lại không còn cách nào, nhìn mọi người bốn phía, ai nấy kích động theo dây leo đi thẳng xuống phía dưới, không bao lâu, đã đi đến đáy hố sâu này.

Cái đáy này lớn vượt quá mức tưởng tượng của mọi người, dường như kia hố sâu chỉ là một cái thông đạo, mà dưới thông đạo này, lại là một thế giới khổng lồ!

Là một mảnh vô biên vô hạn, thậm chí khi thần thức tản ra, cũng không thể phát hiện điểm cuối. Sau khi từng người đi xuống, đứng ở chỗ này, đều thấy tâm thần chấn động.

Hai mắt Mạnh Hạo khoảnh khắc co rút lại, hô hấp có chút dồn dập, Hứa Thanh ở bên cạnh hắn, nháy mắt khi nhìn thấy, tâm thần cũng chấn động.

Không có người nói chuyện, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều bị những cảnh tượng nơi này, triệt triệt để để khiếp sợ.

Nơi này... Mặt đất là một mảnh bóng loáng, vô biên vô hạn, giống như mặt kính, mà phía trước mọi người đang ở mặt trên của ánh sáng, đúng là từ nơi này trên đất lộ ra.

Nếu đem mặt đất so sánh thành tấm gương, thì ở đây trong một cái chớp mắt, mọi người đều đứng ở ngoài gương, nhìn về phía mặt gương, thấy không phải là chính mình, mà là... Một mảnh chiến trường viễn cổ!

Trong gương kia, rõ ràng tồn tại một thế giới, thế giới viễn cổ, đoạn năm

tháng kia không biết là trước hay sau cảnh giới thứ hai. Tóm lại ở trong mắt mọi người thấy, chính là một mảnh, chiến trường vô biên.

Trên chiến trường có vô số tu sĩ đang chém giết, thiên địa biến sắc, không trung nổ vang, từng cái khe không ngừng lan ra khắp mặt đất, một quầng sáng thuật pháp kinh khủng đến cực điểm, bao phủ bốn phương tám hướng.

Trên bầu trời, vô số chiến xa gào thét, còn có rất nhiều tu sĩ kim giáp, chém giết ngập trời, xa xa, không biết có bao nhiêu con cự long gào rú, cũng có vô hạn yêu thú, giống như chiếm cứ cả trời cùng đất.

Có thể nhìn thấy, có người phất tay, mặt đất liền sụp đổ, bay ra một khối đại lục, hóa thành sao băng, ném tới hư vô.

Có thể nhìn thấy, có người một quyền hạ xuống, ngôi sao liền sụp đổ, trở thành vô số ngọn lửa, đốt cháy cả thế giới.

Có thể nhìn thấy, có người toàn thân bao phủ triệu pháp bảo, hình thành gió lốc. Chỗ y đi qua, máu thịt văng khắp nơi, gió lốc này đã hoàn toàn trở thành huyết sắc!

Có thể nhìn thấy, có người bấm tay niệm thần chú, chỉ một cái lên trời cao, vô số văn tự lập tức lóe ra kim quang, ở giữa không trung tạo thành các loại cổ văn, tản mát ra khí tức kinh thiên, giết chết vô tận.

Có thể nhìn thấy, có người dắt theo ác quỷ, quỷ thân nghìn trượng, vô số gương mặt phập phồng, chợt hướng mắt liếc nhìn ngạo nghễ, phát ra thê lương gào rú.

Đây là... Một hồi song phương đại chiến!

Phương thứ nhất là tu sĩ, tu sĩ vô biên vô tận, thần thông của mỗi người, đều có thể xé rách hư vô, biến ảo pháp tướng, có vô số chí bảo nổ vang

chấn động trời cao.

Phương thứ hai, lại là yêu, những đại yêu thiên địa bộ dạng khác nhau, cuốn lấy tàn phong, ngập trời mà đến, nơi chúng đi qua, một mảnh hắc triều...

Ở xa hơn chỗ này, nơi giữa trời và đất, rõ ràng... tồn tại một quan tài thật lớn. Quan tài này như là từ trên trời giáng xuống! Bốn phía vòng sáng bảy màu cực đại vờn quanh. Tại bên trong vòng sáng, rõ ràng có chín con hồ điệp đang nhẹ nhàng nhảy múa!

Vô số bóng dáng vờn quanh bốn phía quan tài, triển khai chém giết ngập trời, đôi bên đều không cho đối phương tới gần quan tài này nửa bước!

Quan tài kia chính là căn nguyên của trận chiến này. Dường như mọi người khai chiến, chém giết điên cuồng với nhau cũng là vì muốn tranh đoạt...Nó ! !

Tất cả tu sĩ của vùng đất Nam Thiên, trong đó có cả Mạnh Hạo, đều đang trôi nổi giữa không trung, ngơ ngác nhìn mặt đất trong mặt gương, đang chiếu ra từng cảnh chiến trường kinh thiên động địa. Nhìn thần thông phất tay liền dời non lấp biển, trích tinh thủ nguyệt, tâm trạng đều bị chấn động mãnh liệt.

Hơn nữa trong chiến trường còn có ba người, cho dù là chiến trường này quá khổng lồ, chém giết đến ngập trời, nhưng cũng không thể che giấu phong thái ba người này, khiến lần đầu tiên ngươi nhìn đến liền lập tức sẽ đem ánh mắt ngưng tụ trên người của bọn họ.

Tựa như... bọn họ là quân vương mạnh nhất ở trên chiến trường này, là vầng thái dương trên cao, mọi người đều phải nhìn lên!

Người đầu tiên là tu sĩ. Lão mặc một thân đạo bào, một đầu tóc bạc cùng vẻ mặt tang thương. Trong lòng bàn tay phải khi nhấc lên có hai hạt

châu, đang chậm rãi xoay tròn, một cái là màu đen, một cái là màu trắng!

Phía sau lão là một mảnh sao trời hư ảo, dường như sao trời này là do y huyễn hóa ra. Lão đứng ở trên trời, một người, liền có thể kinh sợ toàn bộ Yêu tộc.

Người thứ hai, là bên phía Yêu tộc. Một đại yêu mọc ra cánh, bộ dáng giống như con dơi. Hai mắt nó đỏ thẫm, xung quanh thân thể vờn quanh bảy ngọn lửa, mỗi một ngọn lửa đều có màu sắc không giống nhau... Giống như tồn tại bảy thanh mộc kiếm!

Toàn thân cao thấp tản mát ra khí tức động trời. Dường như nó đứng ở nơi đó, liền có thể khiến thế giới, khiến trời cao, khiến hết thảy chúng sinh, nhất định phải cúi người quỳ bái!

Mạnh Hạo không biết tu vi hai người kia, nhưng hô hấp của hắn lại dồn dập trước nay chưa từng có. Bởi vì không biết có phải là ảo giác hay không, thời điểm hắn nhìn về phía lão già có khí tức của tu sĩ, lại nhìn đến hai hạt châu hắc và bạch này trong tay lão.

Trong óc của hắn, nhớ lại … hạt châu hắn từng nhìn thấy trong tay Tiểu Hổ ở Triệu quốc năm đó!

Hạt châu đó và hạt châu màu trắng nằm trong tay lão già kia, thế nhưng lại... Giống nhau như đúc, cho Mạnh Hạo cảm giác, có lẽ... Cái này căn bản là một vật!

Mặt khác, cái con dơi hình người kia, có một vài chỗ tương tự với con dơi từng chiến một trận với Mạnh Hạo năm đó, nhưng trọng yếu nhất, là bên ngoài thân thể nó lại có bảy ngọn lửa giống mộc kiếm. Sau khi Mạnh Hạo sau khi nhìn thấy, thì tâm thần nổ vang, đây rõ ràng... Chính là Thí Tiên kiếm của hắn mà!

Kiếm này, hiện giờ hắn có năm thanh, trong đó bốn thanh là đạt được,

một thanh là phục chế!

Nhưng làm cho hô hấp Mạnh Hạo ngày càng dồn dập hơn, thậm chí toàn bộ tâm thần hắn đều nổ vang, trong đầu có một thanh âm đang không ngừng gào thét... là cái người thứ ba được vạn chúng chú mục trong thế giới trong gương kia!

Đó là... Một nam tử trung niên, người này tướng mạo xấu xí, mặc một thân trường bào màu trắng, có một mái tóc dài nửa trắng nửa đen, toàn thân cao thấp, không lộ ra chút khí tức tu vi nào. Nhưng y lơ lửng giữa không trung, thiên địa bốn phía thật giống như bị phong ấn, hư vô bát phương, thật giống như bị bất động.

Yêu tộc nhìn thấy y, toàn bộ đều trở nên run rẩy, yêu khí nháy mắt hỗn loạn, dường như không thể khống chế.

Tu sĩ nhìn đến y, ai nấy lập tức kính sợ, giống như chỉ cần ánh mắt người này nhìn qua, áp lực bản thân cũng sẽ chợt tăng, tu vi ngã xuống!

Y không thuộc về bất kỳ bên nào, chỉ đứng ở giữa không trung, giống như mảnh chiến trường này, thiên hạ ba phần, trong đó có một phần thuộc về y!

Trong tay y cầm một cây trường thương màu bạc. Trên thân thương kết thành từng mảnh lân phiến, cùng xếp chồng lên nhau vào một chỗ. Nhưng sắc thương cũng không phải hoàn toàn là màu bạc, mà đôi khi có điểm lại hóa đen như mực!

Khoảnh khắc nhìn thấy cây thương này. Trong đầu Mạnh Hạo ngay lập tức vang vọng một giọng nói.

- Yêu Binh... Hoang Trủng! !

Trên người y ma niệm Hoang Trủng biến thành trường thương, tuy rằng

đã sắp tiêu tan, nhưng giờ phút này, ở trong cơ thể Mạnh Hạo vẫn truyền ra triệu hoán mãnh liệt.

- Phong Yêu … đời thứ ba! !

Mạnh Hạo nhìn chăm chú người nam nhân trung niên đó. Tại thời khắc này, thân phận của đối phương, hắn vô cùng rõ ràng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 943: Phong ấn. (2)

Ngay vào lúc này, Mạnh Hạo đột nhiên phát hiện, gương đồng trong túi trữ vật của hắn... Chí bảo từ sau khi hắn có được ở Kháo Sơn Tông vẫn luôn có tác dụng rất lớn, vào khoảnh khắc này lại... đột nhiên chấn động.

Chấn động của nó, không phải bộ dạng như khi nhìn thấy thú có lông, mà từ trong đến ngoài, dường như cả tấm gương, đều đang rung động mạnh mẽ.

Cảnh tượng này, khiến Mạnh Hạo sửng sốt, nhưng vẻ mặt lại không hề thay đổi, ánh mắt lóe lên, nhìn về phía Yêu binh Hoang Trủng.

Năm đó khi lần đầu Mạnh Hạo gặp phải Yêu binh Hoang Trủng, thì thu lấy ma niệm, hóa thành ma thương. Sau đó lại biết được Yêu binh Hoang Trủng chân chính bị phong ấn trong một chiến trường viễn cổ.

Trừ những điều đó, Mạnh Hạo còn biết được, chiến trường này có liên quan đến Yêu Tiên Tông, một khi hắn tới Yêu Tiên Tông, dựa vào cảm ứng của ma niệm, có thể tìm được chỗ của Hoang Trủng!

Nhưng trải qua cảnh giới thứ nhất, thứ hai, thứ ba, Mạnh Hạo vẫn không hề tìm được bất cứ tin tức nào có liên quan đến Yêu binh Hoang Trủng. Nhưng ở nơi này... Trên mặt đất của cảnh giới thứ tư... Mạnh Hạo cuối cùng cũng nhìn thấy dấu vết của Yêu binh Hoang Trủng.

Người đàn ông trung niên mặc đồ trắng, có mái tóc nửa trắng nửa đen đó, chính là... Phong Yêu đời thứ ba, mà cây thương y cầm trong tay, chính là... Yêu binh Hoang Trủng.

Một người, một thương đứng giữa trời, chia ba thiên hạ!

Loại khí thế này, kinh sợ yêu tộc, uy áp tu sĩ, như ở giữa trời đất, tuy không phải độc tôn, nhưng cũng là chí tôn vô thượng!

Mạnh Hạo chấn động trong lòng, hắn nhìn Phong Yêu đời thứ ba, hít thở gấp gáp, đây... Chính là Phong Yêu Sư!

Nhìn thấy khí thế Phong Yêu đời ba như vậy, Mạnh Hạo đột nhiên vô cùng chờ mong con đường Phong Yêu đời thứ chín của bản thân. Hắn chờ mong có một ngày, bản thân cũng có thể như vậy, đứng giữa hư không mà phân thiên hạ.

Từng hình ảnh trên mặt đất trong tấm gương, vừa khiến Mạnh Hạo kinh sợ, vừa chấn động tất cả tu sĩ của vùng đất Nam Thiên tới đây. Mọi người ai nấy hít thở gấp gáp, trong đó lão giả gầy gò trước kia vẫn luôn ở phía trước, đột nhiên chớp động đôi mắt, thuấn di một cái, lại nhảy khỏi đoàn người, lao thẳng xuống mặt đất.

Hành động của lão, lập tức thu hút ánh mắt mọi người xung quanh, Mạnh Hạo cũng sáng mắt lên, đưa mắt nhìn tới.

Lão giả gầy gò kia tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc đã đứng trên tấm gương, nhanh chóng lao về phía trước. Người ngoài nhìn vào cảm thấy dường như lão đã bước vào trong chiến trường viễn cổ, nhưng trên thực tế, nơi này vẫn là mặt gương như cũ.

Mấy nhịp thở sau lão dừng phắt lại, đôi tay giơ lên, ấn mạnh xuống đất một cái. Một ấn này, mặt gương như bị vặn vẹo, trong khoảnh khắc đó, trong sự vặn vẹo bên cạnh lão, trên thế giới bên trong tấm gương, có một người đàn ông trung niên mặc chiến giáp giơ tay phải lên. Một ngọn lửa lơ lửng, bên trong đó, có một con chim màu đỏ tươi.

Vốn tất cả đều là vật ở trong gương, nhưng lúc này khi bị lão giả công kích, lại không biết vì sao, con chim màu đỏ tươi đột nhiên từ bên trong tấm gương bay vọt tới.

Dường như là xông ra khỏi một loại phong ấn nào đó, từ bên trong tấm gương, xuất hiện ở bên ngoài gương!

Bộ dạng thì co rút lại rất nhiều, hỏa diễm cũng ảm đạm không ít, tuy rằng không được như trong tấm gương, nhưng khoảnh khắc nó xuất hiện, cũng vẫn phát tán khí tức mạnh mẽ!

Cũng không phải chỉ có mỗi con chim lửa này bay ra. Sau đó, mặt đất gấp khúc, đột nhiên bốn luồng hào quang, cũng bay ra theo, trong bốn luồng hào quang này, có hai thanh kiếm, một cây quạt, còn cả một tấm phi toa.

Bốn thứ bay sát theo sau con chim lửa, dường như bộc phát, trong khoảnh khắc bay ra, lão giả đó cười lớn, bay thẳng lên, phất tay về phía con chim lửa như muốn bắt lấy nó.

Mọi người xung quanh ai nấy chấn động, lúc này không hề chần chừ, lập tức có mấy chục người đồng thời bay ra, lao về phía bốn thứ pháp bảo trong hào quang đang bay văng đi khắp nơi.

Mạnh Hạo tốc độ nhanh nhất, gần như ngay khi lão giả dốc sức bắt lấy con chim, hắn đã vượt qua mọi người, chụp thẳng lấy tấm phi toa màu xanh.

Vật này như một cây chùy, trên đó có những mũi nhọn sắc bén, và cả hàn khí bức người. Mạnh Hạo vừa mới chạm vào, lập tức như rơi vào rét mướt, đôi mắt hắn lóe lên tia lạnh lẽo, trực tiếp mở ra đệ tam mệnh, chụp lấy phi toa vào trong tay.

Sau đó Mạnh Hạo lắc mình, tay trái vung mạnh về phía trước, cuồng phong gào thét, cuốn lấy mấy người Quý gia và tu sĩ Bắc Địa muốn bắt lấy cây quạt kia, khiến bóng dáng bọn họ hơi khựng lại, Mạnh Hạo lập tức tới gần, đưa tay quét qua, chộp thẳng lấy cái quạt.

Khoảng khắc tiếp xúc với cái quạt, một luồng nhiệt độ khó mà hình dung lập tức bộc phát, xông thẳng vào trong cơ thể Mạnh Hạo, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, không hề chần chừ, mở ra đệ ngũ mệnh!

Thân thể mạnh mẽ, tu vi kinh người trong khoảnh khắc này lập tức trấn áp phi toa và cây quạt, khiến bọn nó giãy dụa mà không thể bay ra khỏi cánh tay của Mạnh Hạo, bị Mạnh Hạo để vào trong túi trữ vật.

Cùng lúc đó, hai thanh phi kiếm kia cũng bị người khác đoạt đi, Phương Du đoạt được một thanh, một thanh khác thì bị Quý Minh Không cướp được. Còn những người khác, ai nấy đều mang sắc mặt khó coi, ánh mắt quét qua ba người đã đoạt được bảo vật, rồi lại nhìn lão giả gầy gò kia.

Lúc này, lão giả gầy gò kia, cuối cùng cũng thu con chim lửa lại, thu hoạch của lão không thể nghi ngờ là lớn nhất, bất cứ ai cũng có thể nhìn ra, con chim lửa kia, mới là trọng bảo, còn về những cái khác, tuy cũng không tầm thường, nhưng còn kém nhiều lắm.

Lão giả cười khàn khàn, ánh mắt quét qua mọi người, dừng ở phía Mạnh Hạo một chút, trong mắt lộ chút cẩn thận và e dè, sau đó lại nhìn về phía mọi người.

- Chư vị đạo hữu, nơi này không ít cơ duyên, không cần thiết phải nhìn chằm chằm vào thu hoạch của lão đầu ta chứ.

Lão giả cười hà hà, lui lại mấy bước, tay phải như tùy ý giơ lên, nhưng lại có những vòng sáng quấn quanh.

- Cơ duyên có nhiều hơn nữa, cũng không nhiều bằng hiểu biết của đạo hữu.

Trong đoàn người Quý gia, Quý Minh Không có địa vị chỉ thấp hơn Quý Minh Phong đã chết đi, trầm giọng nói.

Y vừa nói ra, mọi người xung quanh lập tức sáng mắt lên, rõ ràng đều vô cùng hứng thú với việc trước đó lão giả có thể dẫn được vật ở trong gương ra ngoài.

- Đâu có, bất cứ ai trong mọi người cũng đều có thể làm được. Nơi này là cảnh giới thứ tư, người có thể đi tới đây quá ít, cho nên hiểu biết của bên ngoài đối với nơi này, cũng quá ít ỏi.

- Mặt đất như tấm gương này, trên thực tế là một đạo phong ấn, phong ấn một chiến trường, cũng có thể coi như là phong ấn một phương thế giới.

- Trong phong ấn này, thời gian là vĩnh hằng, nếu có thể tấn công từ bên ngoài, trong khoảnh khắc mở ra một lỗ hổng, vậy sẽ khiến thời gian vĩnh hằng bên trong đó xuất hiện biến động trong khoảnh khắc.

- Giống như một lỗ đen nghịch chuyển, hút ra vật phẩm ở trong đó, phát tán ra bên ngoài. Chỉ là trong quá trình này, pháp bảo, sẽ bị suy yếu.

Lão già gầy gò cười ha ha, từ từ nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 944: Dự đoán và hợp tác.

- Về việc làm như thế nào, thì không cần lão hủ nói tỉ mỉ nữa chứ, chiến trường mặt đất nơi này cực lớn, có thể thu được cái gì ở đây, hoàn toàn là cơ duyên của các vị.

Lão giả nói xong, không nhìn mọi người nữa, lắc mình một cái, chạy về phương xa.

Mọi người xung quanh ai nấy đều sáng mắt lên, nhìn mặt đất như gương kia, đối với lời nói của lão giả, đều có phán đoán của bản thân. Nhưng cho dù phán đoán như thế nào, sự thực trước đó đã nói rõ, lời nói của lão giả, có mười phần thì chín phần là thật.

Kể từ đó, nơi này... Đối với tất cả mọi người mà nói, là một cơ duyên cực lớn trong cuộc đời!

Tiếp đó ánh mắt đảo qua lẫn nhau, người của Quý gia lập tức bay tản ra, tu sĩ Bắc Địa, Nam Vực, Tây Mạc cũng lần lượt tản ra, Mạnh Hạo nhìn về Hứa Thanh.

- Mình muội không sao.

Hứa Thanh mỉm cười, quay người lắc mình, cũng lập tức rời đi, tìm kiếm cơ duyên thuộc về bản thân.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn nhìn thế giới trong tấm gương, đôi mắt lấp loáng trong im lặng, nhanh chóng bay về một phía.

Mục tiêu của hắn chỉ có một, đó chính là nơi của Phong Yêu đời thứ ba!

Về những thứ khác, Mạnh Hạo cho dù rất hứng thú, nhưng so với Phong

Yêu nhất mạch, thì tất cả chỉ là thứ yếu.

Trên đường đi tới, khoảng chừng nửa nén hương, Mạnh Hạo cau mày lại. Nơi này rất kỳ lạ, đặc biệt là ba vị tối cường giả kia, bọn họ ở giữa không trung trong tấm gương, ở bên ngoài tấm gương, có thể nhìn thấy, nhưng cho dù có đi tới thế nào cũng đều không thể tới gần!

Nhưng ở bên ngoài tấm gương, thoạt nhìn thế giới này tuy không thấy được biên giới, nhưng cũng có thể mơ hồ thấy được rất xa. Nhưng lúc thực sự bước đi trên mặt đất, lại dường như vô biên vô hạn, Mạnh Hạo đi rất lâu, nhưng khoảng cách đến vị trí Phong Yêu đời thứ ba vẫn rất xa xôi.

Đang im lặng, Mạnh Hạo đột nhiên quay đầu, đôi mắt lóe lên, vị trí hắn nhìn thấy lúc này trong thế giới trong tấm gương dưới chân, chính là một nơi đấu pháp.

Hai tu sĩ, đang đấu với một đám sương mù màu đen, thuật pháp khuếch tán, pháp bảo va chạm, trong đó có một loại pháp bảo, Mạnh Hạo vừa nhìn thấy liền sáng mắt lên.

Đó là một mảnh lá vàng kim, vốn dĩ sẽ không khiến Mạnh Hạo để ý, nhưng Mạnh Hạo lại phát hiện, phía trên phiến lá, có một đồ án, đồ án hình hoa sen.

Là đồ án hoa sen do mười thanh kiếm tạo thành.

Bộ dáng này chính là Liên Hoa kiếm trận của Mạnh Hạo, Mạnh Hạo kinh ngạc kêu lên, sau khi quan sát cẩn thận, tay phải hắn đột nhiên đưa lên, đấm xuống mặt đất. Một quyền này đấm xuống, mặt đất chấn động, khu vực này trong tấm gương, lập tức vặn vẹo một chút, dường như có một vòng xoáy sắp hình thành, nhưng trong khoảnh khắc liền tan đi.

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình thường, lập tức mở ra đệ ngũ mệnh, thân thể ầm

vang lên, lại thêm một quyền nữa. Trong khoảnh khắc, vòng xoáy ngưng tụ, lỗ đen xuất hiện, một lực hút khổng lồ xuất hiện trong thế giới trong tấm gương, có ba pháp bảo lập tức bị hút đi.

Tiếp đó, dưới chân Mạnh Hạo, ba pháp bảo này lập tức bay ra, nhưng trong quá trình này, có một món bị tan vỡ, còn hai món tốc độ cực nhanh, vừa mới bay ra, liền bay thẳng về hai hướng khác nhau, cực kỳ linh động bay đi.

Thân thể Mạnh Hạo thuấn di, thanh yên hắc nguyệt, trong khoảnh khắc xuất hiện giữa không trung, chộp lấy mảnh lá cây kia. Chiếc lá âm vang, phát ra mũi nhọn sắc bén, dường như chỉ cần Mạnh Hạo chạm phải, thì sẽ lập tức cắt lấy bàn tay kia.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên, sau khi cuốn lấy chiếc lá, hai ngón tay liền kẹp lại, mặc cho chiếc lá có giãy dụa thế nào, cũng không thể bay ra khỏi tay hắn.

Cầm ngay trước mặt, Mạnh Hạo nhìn thoáng qua, trong mắt có vẻ vui mừng, lập tức thu lại, nhưng khi cúi đầu nhìn xuống thế giới trong tấm gương, Mạnh Hạo đột nhiên chấn động.

Hắn phát hiện, trong thế giới trong tấm gương, chiếc lá bị bản thân thu được, còn cả món pháp bảo bị tan nát, và cả món pháp bảo đã bay đi kia, lại vẫn... còn nhìn thấy trong tấm gương.

- Là tàn ảnh? Hay là, thứ bay ra không phải là thực sự?

Mạnh Hạo cau mày, hắn nghĩ tới tấm gương của bản thân, rồi chấn động.

Nghĩ đi nghĩ lại, Mạnh Hạo đột nhiên chấn động, cúi đầu nhìn xuống mặt đất như tấm gương kia.

- Mặt đất như tấm gương, trong tấm gương là một chiến trường, vật

trong chiến trường, có thể xuất hiện ở ngoài tấm gương, nhưng... Trong tấm gương mặt đất, vật phẩm vẫn còn đó...

- Điều này...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong đầu chấn động mạnh mẽ, hắn mơ hồ nghĩ đến một đáp án. Đáp án này khiến hắn hít thở gấp hơn, vẻ mặt hoàn toàn thay đổi.

- Loại chuyện này, làm sao lại có phần tương tự như tấm gương của ta phục chế vậy!

Chính phát hiện này khiến cho Mạnh Hạo hít thở gấp gáp hơn.

Chuyện này cũng chỉ có hắn mới có thể có liên tưởng như vậy, vì những người khác không có gương đồng, không biết công hiệu nghịch thiên của gương đồng, cho nên tất nhiên sẽ không nghĩ đến loại chuyện này.

Dù sao khả năng suy xét của mỗi người, đều nằm trong phạm trù đã biết, việc nằm bên ngoài phạm trù này, rất khó mà xuất hiện trong đầu.

Mạnh Hạo hít thở càng lúc càng gấp, hắn càng nghĩ, càng cảm thấy chuyện này quái lạ, lúc này ánh mắt chớp sáng, thân thể hắn chợt nhảy vọt lên, không còn đi tới, mà là nhanh chóng bay lên cao.

Càng bay lên, trái tim Mạnh Hạo đập càng nhanh, thậm chí có phần căng thẳng. Gương đồng ở trong tay hắn đã nhiều năm, hắn cũng từng suy nghĩ về lai lịch của vật này, nhưng cho dù là miếng mỡ đông hay chim anh vũ, đều có vẻ vô cùng thần bí, mà mỗi lần nhắc đến gương đồng, đều có vẻ vô cùng e ngại. Chim anh vũ càng thêm nghiến răng kèn kẹt.

Mạnh Hạo nhiền lần tìm hiểu, đều không có kết quả gì, dần dần cũng chôn chuyện này ở sâu trong lòng, cho đến hiện giờ. hắn mơ hồ cảm thấy, có lẽ cơ hội để bản thân có thể hiểu rõ về gương đồng đây rồi!

Trong khi suy nghĩ điều này, hắn càng bay lên cao hơn, khoảnh khắc sau, đã đến vị trí cao nhất ở nơi này, phía trên chính là mặt đất, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, bắt đầu cúi nhìn xuống.

Trong tầm mắt, mặt đất vẫn vô biên vô hạn như cũ, hoàn toàn trống trải, không nhìn rõ hình dạng gì.

- Hay là đi tới, tìm kiếm biên giới nơi này, nếu có thể tìm được biên giới, có lẽ có thể tìm được đáp án.

- Hay là, lấy gương đồng ra, chiếu xuống phía dưới xem, có lẽ... có thể nhìn ra chút manh mối nào đó!

Mạnh Hạo im lặng, tay phải vuốt nhẹ lên túi trữ vật, trong mắt có vẻ suy tư.

Hắn mơ hồ cảm thấy, một khi lấy ra gương đồng, nếu không có biến hóa thì thôi, nhưng một khi xuất hiện biến hóa, vậy... biến hóa này nhất định kinh thiên động địa. Thậm chí chuyện bản thân có gương đồng, vì nơi này quá nhiều người, trừ khi giết toàn bộ diệt khẩu, nếu không thì không thể giấu diếm nữa.

- Gương đồng là bí mật lớn nhất của ta, vật này không thể để bất cứ ai biết được, nếu không, đối với ta, sẽ có đại họa cực lớn.

- Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn từ nhỏ đã thông tuệ, lại trải qua Tu Chân giới cá lớn nuốt cá bé, đạo lý này tất nhiên vô cùng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 945: Dự đoán và hợp tác. (2)

Ngay khi trầm ngâm, Mạnh Hạo đột nhiên sáng mắt lên, quay đầu nhìn về nơi không xa, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Ngay khi hắn nở nụ cười, phương hướng hắn nhìn tới đột nhiên hư không vặn vẹo, một lão giả đi ra. Lão giả này, chính là tu sĩ gầy gò kia, lão âm thầm đi tới, nhưng vừa mới tới gần, đã lập tức bị Mạnh Hạo phát hiện, cũng không đợi Mạnh Hạo cất lời, liền tự mình xuất hiện.

- Mạnh đạo hữu tu vi bất phàm, đã làm trò cười rồi.

Lão giả gầy gò cười chắp tay về phía Mạnh Hạo.

- Lão phu Hàn Đan Tử, tán tu Nam Vực, đại danh Mạnh đạo hữu, nhiều năm trước đã như sấm đánh bên tai, danh xưng Đan Đỉnh đại sư, càng là hình mẫu của tu sĩ chúng ta, có thể gặp được ở Yêu Tiên cổ tông, lão phu vô cùng hân hạnh.

Lão giả gầy gò thấy Mạnh Hạo không nói gì, liền cười nói tiếp.

- Ngươi giấu mình đi theo, lẽ nào chỉ vì mấy câu nịnh nọt này thôi, nói rõ ràng đi.

Ánh mắt Mạnh Hạo có vẻ lạnh lùng.

- Mạnh đạo hữu quả nhiên thẳng thắn, lão phu vốn thấy đạo hữu ở nơi này chần chừ khó quyết, không biết đạo hữu nghĩ đến điều gì, vì thế nên tò mò mà đi theo sau.

- Nhưng nói lại, tại hạ cũng thực sự có một chuyện tốt, muốn chia sẻ cùng với đạo hữu.

Hàn Đan Tử cười, không hề e ngại ngữ khí của Mạnh Hạo.

- Bảo tàng lớn nhất ở nơi này, không phải là pháp bảo của những tu sĩ yêu tộc kia, mà là... Vật trong tay ba vị chí tôn đại năng. Cho dù là cây thương, hay là bảy thanh hỏa mộc, hay là hai hạt châu kia, đều chính là chí bảo kinh thiên.

- Bất cứ một món nào, cũng đủ để tu sĩ thí tiên!

Hàn Đan Tử vừa nói vừa quan sát Mạnh Hạo, thấy vẻ mặt Mạnh Hạo không có một chút biến hóa nào, đôi mày của lão nhíu lại khó mà phát hiện.

- Người này tâm trí kiên định, không dễ lừa gạt...

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình thường, lạnh lùng nhìn lão giả. Đối với người này, Mạnh Hạo không biết vì sao, đáy lòng cảm thấy cảnh giác, lão giả này nhìn thì chỉ là Nguyên Anh đại viên mãn, còn rất xa mới tới Trảm Linh.

Nhưng cảnh tượng thu phục hỏa điểu lúc trước, tuyệt không phải một Nguyên Anh đại viên mãn có thể làm được. Trên người lão giả này có bí ẩn, người ngoài có lẽ không thể phát hiện, nhưng Mạnh Hạo thân là Phong Yêu đời thứ chín, hắn có thể mơ hồ nhận ra được, trên người lão giả này có hai đạo khí tức.

Một là dao động tu vi của tu sĩ, một cái khác... chính là... Yêu khí ẩn giấu rất sâu!

Yêu khí này, gần như Lệ!

- Mà muốn lấy được bảo vật của ba vị chí tôn, một mình lão phu không làm nổi, cho nên muốn hợp lực với Mạnh huynh, sau khi lấy bảo vật ra, hai người chúng ta sẽ chia đều.

Hàn Đan Tử nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Lấy bảo vật nào?

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe sáng, từ từ mở lời.

- Đương nhiên là lửa bảy màu bên người chí tôn yêu tộc. Ngọn lửa này có bảy đoàn, một khi lấy được, chúng ta ít nhất cũng có thể mỗi người một đoàn, sẽ không lãng phí sức lực.

Hàn Đan Tử cười nói.

Mạnh Hạo cũng cười, không hề từ chối, mà gật đầu.

Thấy Mạnh Hạo dễ dàng đồng ý đến vậy, Hàn Đan Tử lập tức cảm thấy cảnh giác. Trong số người tới từ vùng đất Nam Thiên, lão vốn chú ý đến Hô Diên Lão Tổ, nhưng Hô Diên Lão Tổ lại bị giết chết.

Sau khi phát hiện ra chuyện này, lão rất là kinh hãi. Khi nhìn về phía Mạnh Hạo, thì lão đột nhiên hiểu ra, Hô Diên Lão Tổ rất có khả năng chết trong tay Mạnh Hạo.

Nhưng nghĩ đến thủ đoạn và đòn sát thủ của bản thân, Hàn Đan Tử lập tức yên tâm, cười ha ha, cùng với Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng lao về phía mặt đất.

Dọc đường Mạnh Hạo không hề mở lời, hắn tạm thời đè xuống dự định lấy ra gương đồng. Giờ không phải lúc, cần có một thời cơ, mới có thể lấy ra gương đồng, xem xem có thể dẫn tới biến hóa gì.

Mà thời cơ này, Hàn Đan Tử đã đưa tới.

Hàn Đan Tử cũng có dụng ý riêng, hai người hoàn toàn im lặng, lao xuống mặt đất, không bao lâu đã hạ xuống mặt đất như tấm gương kia, lao thẳng tới khu vực trung ương.

- Trong chiến trường viễn cổ được phong ấn ở nơi này, chỗ tam đại chí tôn, là nơi phong ấn mạnh nhất, tồn tại một số cấm chế đặc thù, khiến người ta không thể tới gần.

- Nhưng mà lão phu có một phương pháp, trước đó từng thử một lần, hẳn là có thể tránh được cấm chế, nhưng cần tu vi nhất định, Mạnh huynh tu vi bất phàm, hẳn là không thành vấn đề.

Hàn Đan Tử cười trả lời, lắc mình, lao xuống mặt đất, ở trên mặt đất, tay phải lão bắt quyết, lập tức ấn xuống mặt đất.

Tức thời mặt đất chấn động, Mạnh Hạo nhìn thấy trong tấm gương, lập tức xuất hiện một vòng xoáy. Nhưng vòng xoáy này lại không hình thành lỗ đen, mà duy trình hình dạng vòng xoáy. Đồng thời Hàn Đan Tử cũng hít sâu một hơi, đưa tay phải lên, đứng lên đó, vòng xoáy trong gương vẫn còn đó.

Lão ta ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo.

- Mạnh huynh hẳn là hiểu, lão phu ở phía trước đợi.

Lão nói xong, lắc mình, lại đi về phía trước, mà vòng xoáy trong tấm gương dưới chân lão, thế nhưng lại cũng di động theo lão, tiến về phía trước.

Đôi mắt Mạnh Hạo sáng lên, nhìn Hàn Đan Tử đi tới mấy trăm trượng, nhưng trên thực tế, nhìn trên mặt đất, không phải là mấy trăm trượng, mà là mấy trăm dặm!*

*1 trượng = 3.33m/ 1 dặm = 500m

- Thú vị.

Mạnh Hạo hơi suy tư, đột nhiên lao xuống mặt đất, trong khoảnh khắc giáng xuống, đứng trên mặt đất như tấm gương, chân phải Mạnh Hạo giơ lên, đạp xuống mặt đất. Một tiếng ầm vang vọng, dưới chân Mạnh Hạo, trong tấm gương, cũng xuất hiện một vòng xoáy.

Duy trì trạng thái vòng xoáy, khiến cho nó không thể hình thành lỗ đen, với tu vi của Mạnh Hạo, mơ hồ như liên kết lại một chỗ, Mạnh Hạo đi tới phía trước, một trượng... Chính là một dặm!

- Loại phương pháp này!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe sáng, hắn không khỏi không nghĩ tới, nếu ở bên ngoài cũng có thể sử dụng phương pháp này, vậy thì không thể nghi ngờ sẽ là một loại thần thông cực kỳ mạnh mẽ.

Dùng cách này, Mạnh Hạo và Hàn Đan Tử một trước một sau nhìn như cách mấy trăm trượng, nhưng trên thực tế lại là mấy trăm dặm, nhanh chóng đi về phía trung tâm.

Đồng thời, tu sĩ tới từ vùng đất Nam Thiên, cũng ở các nơi khác, tự thu lấy cơ duyên thuộc về bản thân, không ngừng công kích mặt đất, ý đồ lấy ra pháp bảo. Nhưng tuyệt đại đa số pháp bảo trong quá trình bị vòng xoáy hút bay ra đều tan vỡ.

Thứ có thể thực sự lấy được không hề nhiều.

Nhưng cho dù như thế nào, mặt đất này đối với tất cả mọi người mà nói, đều là một bảo tàng khổng lồ. Thế nhưng có thể tới được nơi này, đều là hạng tâm trí sâu xa, ai nấy đều thỉnh thoảng ánh mắt lóe sáng, đưa ánh

mắt nhìn về phía trung tâm. Đó rõ ràng là phương hướng ba đại cường giả, đang chia ba thiên hạ trong chiến trường này.

Thậm chí cũng có không ít người thử đi về phía đó.

Một canh giờ sau, Mạnh Hạo và Hàn Đan Tử đã xuất hiện ở trung tâm, tới gần bên đại yêu toàn thân có bảy đoàn hỏa diễm.

Mắt Hàn Đan Tử sáng lên, hít sâu một hơi, nhìn về phía Mạnh Hạo, hai người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời vận chuyển tu vi. Mạnh Hạo trực tiếp mở ra đệ ngũ mệnh, lực lượng thân thể kinh thiên, tu vi mênh mông. Đôi mắt Hàn Đan Tử lóe lên, cũng thi triển toàn lực, yêu khí như Lệ trên người cũng vận chuyển theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 946: Yêu khí ngập trời!

Hai người đồng thời đánh xuống mặt đất, một tiếng nổ vang chấn động trời đất, vòng xoáy dưới chân hai người lập tức va chạm lên thế giới trong tấm gương, sau khi dung hợp, liền xé ra một lỗ đen khổng lồ.

Lực hút không thể hình dung đột nhiên mạnh lên trong khoảnh khắc, dù ... vẫn không thể lay động bảy đoàn hỏa diễm kia, nhưng lại có thể hút một số pháp bảo khác xung quanh vào trong vòng xoáy.

Hút vào mười mấy món, khi bay ra, chỉ còn lại năm món, lao thẳng bầu trời, hóa thành năm đạo cầu vồng. Đôi mắt Hàn Đan Tử lóe lên, không đi bắt lấy, ánh mắt Mạnh Hạo cũng lóe lên một chút, không hề bắt lấy.

Hai người đều có tư tâm, nhìn năm món pháp bảo hóa thành năm cây cầu vồng khổng lồ, như năm viên minh châu rực rỡ trong cả vùng đất này, lao thẳng lên trời.

Ngay lúc này, tu sĩ Nam Thiên ở những nơi khác, đều chấn động tâm thần ngẩng đầu, nhìn thấy năm cây cầu vồng, cảm nhận dao động mạnh mẽ từ bên trong đó.

- Trọng bảo!

Mọi người ai nấy ánh mắt lóe lên, lập tức bay ra, trong chớp mắt từ bốn phương tám hướng, gần như toàn bộ tu sĩ vùng đất Nam Thiên đều bay về phía năm dải cầu vồng.

Tiếng nổ vang vọng, các tu sĩ vùng đất Nam Thiên bay về phía năm cây cầu vồng, bắt đầu tranh đoạt, thuật pháp thần thông liên tục, tiếng gào thét trộn lẫn, trong khoảnh khắc, năm món trọng bảo lập tức bị phân chia.

- Chư vị đạo hữu, năm món trọng bảo này, là lão phu và Mạnh đạo hữu hợp lực mở ra phóng thích, chư vị làm như vậy, có phần không ổn...

Hàn Đan Tử ngẩng đầu nhìn trời, truyền ra âm thanh.

Lúc này trên bầu trời, tu sĩ vùng đất Nam Thiên cũng đều chú ý tới Mạnh Hạo và Hàn Đan Tử ở vị trí trung tâm.

- Nếu chư vị có hứng thú, chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực, cùng mở ra bảo tàng lớn nhất ở nơi này, lấy ra chí bảo thực sự, không biết ý chư vị thế nào?

Hàn Đan Tử một lần nữa nói, nở nụ cười, đôi mắt thấp thoáng ánh sáng kỳ dị khó mà phát hiện, khóe mắt lão luôn cảnh giác Mạnh Hạo.

Vì cách làm này của lão không hề nói trước với Mạnh Hạo, thậm chí không hề khớp với những gì trước đó nói với Mạnh Hạo. Đây rõ ràng là không cần một mình Mạnh Hạo trợ giúp, cái lão cần, là tập hợp gần như tất cả mọi tu sĩ của vùng đất Nam Thiên ở nơi này trợ giúp.

Nhưng khiến Hàn Đan Tử nhìn không thấu là, ánh mắt của Mạnh Hạo, từ đầu tới cuối không hề biến hóa một chút nào. Mạnh Hạo càng như vậy, Hàn Đan Tử càng cảm thấy không chắc chắn.

Lão sở dĩ tìm Mạnh Hạo trước, là vì tu vi của Mạnh Hạo. Chẳng những lão nhìn ra, những người khác cũng sớm đã phát giác, thậm chí cho dù không muốn thừa nhận, nhưng đa phần đều coi Mạnh Hạo là người có tu vi mạnh nhất trong số mọi người ở nơi này.

Có hắn bên cạnh, sẽ khiến cho lời nói của Hàn Đan Tử càng có sức thuyết phục. Dù sao nơi có cường giả, nếu không có mưu đồ thì thôi, nhưng một khi đã có, thì nhất định sẽ không nhỏ.

Giữa không trung ánh mắt mọi người chớp động, không hề nói gì. Những người này tuy trước đây bị Mạnh Hạo hãm hại, nhưng ở nhân thế, bị kích thích tình cảm, cũng không có cách nào, trên thực tế ở bên ngoài, bất cứ một ai, đều có tâm trí bất phàm, đối với lời của Hàn Đan Tử, chỉ nghe ba phần mà thôi.

- Nếu lấy ra chí bảo thì phân chia thế nào?

Phương Du giữa không trung đột nhiên nói.

- Đạo thệ làm chứng, lấy tu hành chi âm để thề, một khi lấy được chí bảo, cho dù nhiều hay ít, lão phu cũng chỉ cần một đoàn hỏa diễm!

Hàn Đan Tử nói chém đinh chặt sắt.

- Huồng hồ, nếu lão phu vi phạm lời thề, phải bội lại đạo, không chỉ tự chặt con đường tu hành của bản thân, mà e rằng ở vùng đất Nam Thiên, với tông môn gia tộc của chư vị đạo hữu, cũng không có chỗ cho lão phu dung thân.

Hàn Đan Tử trịnh trọng nói, từng chữ từng chữ hùng hồn.

Các tu sĩ vùng đất Nam Thiên giữa không trung, ai nấy đều trầm tư, quả đúng như Hàn Đan Tử nói, bọn họ cho dù không phải tu vi cao nhất, nhưng tông môn gia tộc sau lưng, lại có thể xưng là quái vật khổng lồ, ở một số phương diện, thực sự không sợ Hàn Đan Tử đổi ý.

Mọi người đều nhìn nhau, ai nấy đều có suy nghĩ riêng, nhưng đều không hề để lộ ra cho người khác thấy, dần dần đưa ánh mắt lên người Mạnh Hạo.

- Đạo thệ làm chứng, ta cũng chỉ cần một món.

Mạnh Hạo dửng dưng nói.

Xung quanh im lặng, một lát sau, mấy người Quý gia, trong khoảnh khắc hạ xuống mặt đất, tiếp đó Phương Du, còn cả tu sĩ Bắc Địa và Nam Vực, cũng mang ánh mắt lấp lánh, trong khoảnh khắc xông tới.

Nhưng cũng không phải tất cả tu sĩ vùng đất Nam Thiên đều tới, Hứa Thanh và một số người khác, không hề tới nơi này.

Hàn Đan Tử nở nụ cười, lập tức cất tiếng, nói cho mọi người phương pháp đi tới khu vực trung tâm. Tiếp đó trong khi đợi những người khác tới, lão nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ vẻ xin lỗi, chắp tay vái một cái.

- Mạnh đạo hữu, không phải lão phu thay đổi chủ ý, đạo hữu cũng thấy đó, dựa vào sức của chúng ta, rất khó khiến cho chí bảo xuất hiện, chỉ có tập hợp mọi người, mới có thể làm được.

- Chuyện này vẫn xin Mạnh đạo hữu lượng thứ.

Hàn Đan Tử chắp tay, vái sâu một cái, lời nói thành khẩn, tay phải đưa lên, lấy ra một miếng ngọc bội hình rồng.

- Vật này trước đây lão phu lấy được ở nơi này, cũng coi như một trọng bảo không tệ, có thể ảo hóa ra một con rồng phun ra biển, xin Mạnh đạo hữu thu lấy, coi như lão phu bồi tội.

Hàn Đan Tử nói, đưa ngọc bội trong tay ra, lơ lửng trước mặt Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không hề đổi sắc, nhìn ngọc bội một cái, thần thức lập tức quét qua, xác nhận trên đó không có trò quỷ gì, lúc này mới từ từ vung tay, thu lấy miếng ngọc bội.

- Hàn Đan Tử đạo hữu khách khí rồi.

Mạnh Hạo hờ hững nói.

Hàn Đan Tử thấy Mạnh Hạo thu lấy ngọc bội, nhưng trong lòng vẫn hơi chần chừ, bộ dạng không chút biến hóa của Mạnh Hạo khiến lão không nắm bắt được suy nghĩ của đối phương.

- Hừ, chẳng qua là một tên tiểu bối mà thôi, cho dù hắn tâm cơ thâm sâu, thì cũng chỉ có hạn. Lão phu quả thực chỉ cần một đoàn hỏa diễm mà thôi, đây là dương mưu, nói cho mọi người biết, không tin Mạnh Hạo này, còn có thể giở trò cản trở!

Trong lòng Hàn Đan Tử cười lạnh, nhưng trên mặt lại là nụ cười chân thành.

Hai người ngồi xếp bằng, một canh giờ sau, tu sĩ vùng đất Nam Thiên kéo tới, mọi người đều không nói lời thừa thãi, ngưng tụ toàn lực, đánh vào một điểm trên mặt đất. Mặt đất chấn động mãnh liệt, rồi một vòng xoáy khổng lồ đột nhiên xuất hiện bên trong thế giới trong gương.

Vòng xoáy này nhanh chóng xoay tròn, trong khoảnh khắc đã hóa thành một lỗ đen, đột nhiên, hút không ít pháp bảo tiến vào trong. Cho dù trong quá trình bay ra đã vỡ khá nhiều, nhưng vẫn còn mười mấy món hóa thành cầu vồng bay vọt lên trời.

Bảo quang chói mắt, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nhưng rất nhanh, tất cả mọi người kể cả Mạnh Hạo đều nhìn về phía thế giới trong gương. Ở nơi đó, vòng xoáy vẫn tồn tại, lực hút của lỗ đen vẫn còn duy trì, nhưng lại không thể hút được bảy đoàn hỏa diễm bên cạnh đại yêu kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 947: Yêu khí ngập trời! (2)

Nhưng mà... Rõ ràng là, hai đoàn hỏa diễm gần lỗ đen nhất trong bảy đoàn, đã xuất hiện vặn vẹo, xem chừng, nếu như lực hút của lỗ đen lớn thêm chút nữa, thì có thể lay động nó.

- Thử lại lần nữa!

Hàn Đan Tử nhìn chằm chằm bảy đoàn hỏa diễm, đột nhiên nói, tu vi lập tức bộc phát, không ngừng tụ lực. Ánh mắt những người khác cũng chớp động, đều tự thi triển thêm một ít tu vi.

Mạnh Hạo nhắm mắt, khi mở mắt ra, đã trực tiếp mở ra đệ lục mệnh.

Ầm!

Mọi người lại một lần nữa ra tay, lần này mặt đất chấn động mạnh mẽ, giống như đất rung núi chuyển, một vòng xoáy còn lớn hơn lúc trước một chút lập tức xuất hiện trong thế giới trong gương. Lỗ đen cũng theo đó hiện ra, khiến cho hai đoàn hỏa diễm ở gần lỗ đen trong bảy đoàn hỏa diễm, sau khi vặn vẹo đến cực hạn, cuối cùng cũng lay động.

Hỏa đoàn vừa động, thiên địa biến sắc, một luồng khí tức chí bảo mênh mông truyền vào trong lỗ đen, lúc phóng thích, khiến cho bát phương chấn động. Dưới khí tức này, mỗi một người đều chấn động tâm thần, khí tức này mạnh mẽ như có thể diệt tiên!

Đôi mắt Mạnh Hạo lập tức nheo lại, hắn phát hiện bảy đoàn hỏa diễm mộc kiếm này, so với mộc kiếm trong túi trữ vật của bản thân, mạnh mẽ hơn nhiều lắm, nhưng rõ ràng... Bọn nó giống y hệt nhau!

Không cần Hàn Đan Tử nói lại, tất cả tu sĩ vùng đất Nam Thiên ai nấy đều lộ vẻ khát vọng, một lần nữa thi triển tu vi, mỗi người đều bộc phát ra thần thông thuật pháp gần như mạnh nhất.

Nhất là Hàn Đan Tử, sau khi hít sâu một hơi, yêu khí như Lệ, mà chỉ có Mạnh Hạo có thể cảm nhận được trên người lão, trong khoảnh khắc thay thế dao động tu sĩ của bản thân, dường như giờ phút này, lão đã trở thành một con yêu!

Mạnh Hạo cũng thi triển đệ thất mệnh, ở trạng thái này, thân thể Trảm Linh, theo mọi người ra tay, cũng giáng cả xuống mặt đất.

Cả mặt đất liền xuất hiện từng khe nứt, những khe nứt này cho dù liền lại trong nháy mắt, nhưng trong thế giới trong gương, lại bộc phát ra một vòng xoáy khổng lồ vượt quá mười trượng.

Biên giới vòng xoáy thậm chí sắp chạm tới một đoàn hỏa diễm mộc kiếm.

Mọi người hít thở gấp hơn, ánh mắt chăm chú, vòng xoáy này nhanh chóng hình thành một lỗ đen kinh người cùng kích thước!

Lỗ đen vừa xuất hiện, lập tức trong bảy đoàn hỏa diễm mộc kiếm, đột nhiên có ba đoàn xuất hiện vặn vẹo, rồi lay động, tiếp đó... Bắt đầu từ từ di động!

Cảnh tượng này, khiến cho tu sĩ vùng đất Nam Thiên ai nấy đều sáng mắt lên, tất cả vận dụng toàn bộ tu vi, chỉ đợi chí bảo bay ra liền sẽ bắt đầu tranh đoạt.

Thời gian từ từ trôi đi, rõ ràng chỉ khoảng mười nhịp thở, nhưng trong lòng mọi người, lại dường như trôi qua rất rất lâu. Bọn họ nhìn ba đoàn hỏa diễm đang di động kia, dần dần tới gần lỗ đen, tự bản thân vẫn giãy

dụa, nhưng bị hắc động hút lấy, vẫn từ từ tới gần.

Lực hút ẩn giấu trong hắc động này, không phải do mọi người, mà là do lực lượng to lớn hình thành đến từ giữa hai thế giới trong gương và ngoài gương, mà tác dụng của mọi người, chỉ là phóng thích nó ra mà thôi.

Thậm chí vì lực hút của lỗ đen này quá lớn, không phải chỉ có ba đoàn hỏa diễm kia bị hút di động, mà còn có vị đại yêu sống động bị hỏa diễm vây quanh kia.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Trong khoảnh khắc, một đoàn hỏa diễm mộc kiếm, biến mất trong lỗ đen, trong chớp mắt mọi người như muốn ngừng thở, cây mộc kiếm kia, đột nhiên xuất hiện dưới chân mọi người, mang theo tiếng nổ kinh thiên, hóa thành một vệt cầu vồng lao thẳng lên bầu trời.

Mấy người Quý gia, lập tức xông ra, đuổi theo vệt cầu vồng.

Tiếp đó, cây mộc kiếm thứ hai cũng lao thẳng lên trời, kiếm khí như cầu vồng, hàn khí ngập trời, khiến mọi người toàn thân lạnh lẽo, nhưng lại không thể băng phong ngọn lửa trong lòng mọi người. Phương Du và những người tới từ Bắc Địa, còn cả một số tu sĩ khác, liền bay ra, đuổi theo bảo mộc kiếm.

Gần như ngay khoảnh khắc bọn họ bay ra, cây mộc kiếm thứ ba, với khí thế càng thêm kinh thiên, vừa xuất hiện đã gây ra gợn sóng vô tận. Trong gợn sóng này, tất cả hành động dường như đều chậm đi vô số lần, giống như tự thành một mảnh thời không, lao thẳng lên trời.

Mạnh Hạo lập tức lắc mình, lao thẳng về phía thanh kiếm thứ ba, cùng bay đi với hắn, chính là Hàn Đan Tử.

Nhìn như hai người đang tranh đoạt mộc kiếm, nhưng khoảnh khắc Hàn

Đan Tử hành động, chỉ là làm ra bộ dạng mà thôi. Lão lại một lần nữa hạ xuống, ngay khi mọi người đều đuổi theo chí bảo, Hàn Đan Tử phủ phục trên mặt đất, cắn nát đầu lưỡi phun ra máu tươi. Máu tươi lập tức hóa thành một sợi tơ máu, từ từ tiến vào trong lỗ đen trong thế giới trong gương, khoảnh khắc bay vào thế giới trong gương, liền lao thẳng tới thân thể đại yêu bị hút tới gần lỗ đen.

- Tiên tổ chi linh, hậu bối tử tôn vĩnh viễn không quên, hôm nay tới đây, nghênh đón tiên tổ chi lực trở về!

Khoảnh khắc giọng Hàn Đan Tử vang lên, đôi mắt đại yêu trong thế giới trong gương, lập tức có vẻ linh động, để mặc sợi tơ máu quấn quanh mình, bị kéo một cái, nửa người đã tiến vào trong lỗ đen.

Trời đất chấn động, bốn phương ầm vang, trên mặt đất, phía trước Hàn Đan Tử xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ đến mấy nghìn trượng. Trong vòng xoáy vang lên âm thanh quỷ dị, như có người đang khóc, lại như có người đang cười.

Một cái... Đầu lâu lớn đến trăm trượng dường như coi mặt đất này là mặt nước, từ phía dưới... Từ từ xuất hiện!

Yêu khí...

Ngập trời!

Cái đầu lâu lớn tầm trăm trượng, trên đầu có mọc ba cây sừng đen nhánh, bộ lông mọc rải rác, tràn đầy màu xám tử vong, trên mặt đầy những nếp nhăn, khuôn mặt như người, nhưng càng giống một con hùng sư hơn.

Khí tức cổ xưa dâu bể phát tán ra, trong khoảnh khắc xuất hiện, lập tức dẫn tới chấn động khắp cả cảnh giới thứ tư, khí tức đáng sợ trong khoảnh khắc đã quét khắp bốn phương.

Một vòng xoáy khổng lồ lớn đến mấy vạn trượng, vờn khắp xung quanh, chuyển động ầm ầm, dẫn tới cuồng phong kinh thiên động địa.

Hàn Đan Tử quỳ bái dưới cái đầu lâu, vẻ mặt kích động, bộ dạng từ từ thay đổi, không còn là hình người, mà đỉnh đầu xuất hiện ba cây sừng đen, thoạt nhìn cực kỳ giống với cái đầu lâu đáng sợ kia.

- Hậu bối tử tôn cung nghênh Lão Tổ chi lực trở về!

Hàn Đan Tử kích động hô lớn, sau khi giọng nói vang lên, giữa lão và đầu lâu lập tức xuất hiện liên hệ mơ hồ, như có một lực lượng kinh thiên, không ngừng dung nhập vào trong cơ thể lão.

Mái tóc lão xõa tung, quần áo bay phần phật, lão ở trong vòng xoáy, vốn giống như một chiếc lá bị thổi tung, nhưng khí tức của lão, khiến cho lão có thể ở nơi này, như tiếp nhận một loại truyền thừa nào đó.

Cái đầu lâu thoạt nhìn tầm trăm trượng kia, nhưng trong chớp mắt, dường như phóng đại vô hạn, lớn đến chừng nghìn trượng, nhưng một nhịp thở sau đó, lại hóa thành trăm trượng. Cứ như thế, dường như bóp méo thế giới, ầm ầm giữa trời đất, mọi người đang đuổi theo mấy thanh mộc kiếm giữa không trung còn chưa đoạt được chí bảo, liền lập tức bị cảnh tượng kinh người này gây ra chấn động.

Cuồng phong gào thét, cuốn khắp không gian, mọi người không thể khống chế bị xoay tròn, ai nấy sắc mặt tái đi, mặt lộ vẻ sợ hãi chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 948: Tam thánh chi địa.

- Đây là... Là cái gì!

- Chết tiệt! Lão lại phóng thích đại yêu kia từ trong tấm gương ra!

- Đại yêu có thể chia ba thiên hạ trong thế giới trong gương, lão là ai?

Mọi người tái mặt, lập tức rút lui, trên mặt đất, một số tu sĩ không tham dự việc ở khu vực trung tâm, kể cả Hứa Thanh, ai nấy đều chấn động tâm thần, cơ thể không thể khống chế bị cuốn lên, ai nấy hóa thành những dải cầu vồng, nhanh chóng bay lên giữa không trung.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe sáng, không hề chần chừ mở ra đệ thất mệnh, ầm một tiếng, thân thể Trảm Linh, tu vi sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, khiến cho Mạnh Hạo ở trong lốc xoáy cuồng phong giữa không trung, cho dù lung lay muốn ngã, cho dù xoay tròn theo gió, nhưng vẫn có thể giữ vững thân thể thăng bằng.

Hắn nhìn xuống mặt đất, đôi mắt co rút lại, Mạnh Hạo trước đó đã nhìn ra Hàn Đan Tử có mưu đồ, nhưng không hề ngờ được rằng, mưu đồ lại kinh người đến như thế.

Ngay vào lúc này, một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên từ trong vòng xoáy dưới mặt đất, từ trong nửa cái đầu lâu trồi ra khỏi tấm gương, vang vọng khắp đất trời, vượt qua cả sấm sét.

Trước âm thanh này, tất cả mọi người cho dù gần hay xa, đều phun máu tươi, chỉ có Hàn Đan Tử như thế, chỉ có Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, trừ hai người đó ra, những người khác trong khoảnh khắc, tâm thần chấn động, dường như bản thân rơi vào trong ảo giác vô tận.

Mà lúc này, cái đầu lâu khổng lồ đã nổi lên đến bảy thành, lộ ra lỗ mũi, cả khuôn mặt nhìn càng thêm rõ ràng, thậm chí có thể nhìn thấy, một vết thương khổng lồ dữ tợn rách ra trên khuôn mặt đại yêu này.

Khiến cho khi người khác vừa nhìn thấy đại yêu này, lập tức như bị thu lấy tâm thần, bất giác cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Yêu khí, cũng trong khoảnh khắc này, tràn ngập đất trời, trong khoảnh khắc lan tràn, đảo mắt đã khiến tất cả thiên địa chi lực không phải yêu khí trong cả thế giới, khu trừ ra ngoài, cực kỳ bá đạo.

Dường như lúc này, thế giới nơi này, trong chớp mắt đã hóa thành... Yêu giới!

Hàn Đan Tử run rẩy, vẻ mặt cuồng nhiệt, thân thể lão thay đổi với tốc độ mắt thường có thể thấy được, càng thêm mạnh mẽ, khí tức nhanh chóng tăng lên, liên hệ với đầu lâu gần như thành một thể.

Thiên địa chi lực vốn không thuộc về yêu khí ở nơi này, bị xua đuổi và bài xích, lập tức cuốn lên, phóng thẳng lên tận bầu trời, nơi thông đạo khe sâu lúc ban đầu mọi người hạ xuống.

Ầm một tiếng, dường như thông đạo bị đánh thông, vô số dây leo ở trong đó lập tức khô héo, rồi co rút lại, không còn thấy gì, mà những thiên địa chi lực bị xua đuổi kia, cũng theo thông đạo này, phát tiết ra bên ngoài.

Nếu nhìn từ bên ngoài khe sâu, có thể thấy được, trong cái khe này, bộc phát một cột khí hướng thẳng lên trời, khiến cho bầu trời chấn động, hình thành từng tầng rung động, điên cuồng khuếch tán khắp bốn phương giống như sóng biển.

Mà đây... Chỉ mới là bắt đầu, có thể tưởng tượng được, rất nhanh, khi đại yêu trong tấm gương không ngừng đi ra, cả thế giới này sẽ hoàn toàn thay đổi.

Đến lúc đó... Mọi người ở đây, hoặc là chết, hoặc là sẽ bị yêu khí này mạnh mẽ thay đổi cơ thể, thay đổi hồn phách, thay đổi hệ thống tu vi, không còn là tu sĩ nữa, mà là yêu tu.

Sắc mặt Mạnh Hạo thay đổi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lúc này tất cả mọi người tới từ vùng đất Nam Thiên đều nhanh chóng chuyển động trong vòng xoáy này, từng người một rơi vào hôn mê. Phương Du cũng được, người của Quý gia cũng được, Bắc Địa, Nam Vực, Vương Lệ Hải, Hàn Bối, Lý Thiên Đao, Lý Thi Kỳ, cả Hứa Thanh nữa...

Tất cả mọi người, đều như chìm đắm trong một loại ảo giác nào đó, ai nấy sắc mặt vặn vẹo, lúc thì nghiến răng, lúc lại cười lạnh, lúc thì mờ mịt, cực kỳ quỷ dị.

Mà thân thể của họ, vào khoảnh khắc này, bị yêu khí tràn ngập, mơ hồ xuất hiện một chút biến hóa hư ảo...

- Tam thánh chi địa, tiên tổ chi lực trở về, truyền thừa cho Hàn Đan Tử ta, tất cả mọi người ở đây, đều là tế phẩm của ta. Thân thể chúng sẽ bị thay đổi, linh hồn chúng sẽ bị đồng hóa, chỉ cần không chết trong quá trình cải tạo này vậy tất cả bọn chúng, từ đây sẽ không còn là tu sĩ nữa, mà là yêu tu!

- Trở thành yêu chúng bên cạnh ta, đi theo tiên tổ chi lực trong cơ thể ta, tái chiến thương khung!

Hàn Đan Tử kích động phủ phục trên mặt đất, run rẩy cất lời, âm thanh vang vọng trong vòng xoáy, truyền khắp bốn phương.

Mà lúc này, vòng xoáy vẫn vây quanh đầu lâu đại yêu, cũng không còn là vạn trượng, mà lại khuếch tán, đạt đến gần như mười vạn trượng, kinh thiên động địa, đầu lâu đại yêu kia, cuối cùng cũng lộ ra nửa môi!

Ở vị trí này, có thể thấy được, trên đầu lâu, không chỉ có một vết thương, mà là ba vết, trong đó có một vết như xuyên qua môi hắn, khiến cho hai cánh môi ban đầu đã biến thành bốn cánh!

Để lộ ra... Răng nanh dữ tợn đen xì! Khiến cho đại yêu thoạt nhìn vô cùng hung tàn.

Yêu khí càng lớn, tiếng vang càng to.

- Nơi này là Yêu Tiên Cổ Tông, Kha Cửu Tư không chết, y quyết không thể không để ý đến chuyện này, còn cả Chỉ Hương kia nữa... Thái độ nàng không rõ ràng, khó mà phán đoán.

- Nhưng hiện giờ đã đến nước này, Kha Cửu Tư... Vì sao vẫn không xuất hiện?

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên.

- Cho dù như thế nào, không thể đặt hy vọng lên người bọn họ...

Người khác Mạnh Hạo có thể không quan tâm, nhưng Hứa Thanh ở đó, Mạnh Hạo không thể không lo. Còn những người khác, đều thiếu hắn rất nhiều linh thạch, nếu chết ở đây mấy người thì cũng được, nhưng nếu chết toàn bộ... Thì Mạnh Hạo không thể chấp nhận.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên một tia tinh mang, hắn hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, rồi lập tức mở mắt.

Khoảnh khắc hắn mở mắt ra, Mạnh Hạo đã mở ra... Đệ bát mệnh!

Ầm!

Ở trạng thái này, thân thể hắn càng thêm mạnh mẽ, đệ thất mệnh đã là Trảm Linh, khi ở đệ bát mệnh, thân thể hắn đã đạt đến một mức độ cực

kỳ đáng sợ. Đồng thời, tu vi của hắn, nhanh chóng gia tăng, từ sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, tăng vọt lên một trăm hai mươi tám lần!

Lượng khổng lồ, dẫn tới biến hóa về chất, quanh người Mạnh Hạo lập tức xuất hiện phong bạo nghịch chuyển với vòng xoáy xung quanh. Trong phong bạo này, hắn dừng lại giữa không trung, lập tức vô hình đối kháng lại vòng xoáy xung quanh, tiếng nổ vang không ngừng vang lên xung quanh, dường như có vô số lôi điện vô hình, đang không ngừng nổ bung.

Hắn siết chặt tay phải, hướng về thông đạo duy nhất giữa bầu trời, đấm tới một quyền. Một quyền này, Mạnh Hạo đã bộc phát toàn bộ tu vi của bản thân vào lúc này, mà trong một quyền này, ẩn chứa Thôn Sơn Quyết!

Hóa thành một ngọn núi khổng lồ, ngọn núi này... Chính là núi thứ tư, sơn ảnh nhìn có vẻ mơ hồ, nhưng khoảnh khắc nó xuất hiện, lập tức vùng lên mạnh mẽ, lao thẳng lên đến tận đầu thông đạo trên bầu trời. Dọc đường nó đi qua, tuy không ngừng bị tan rã, nhưng kiên trì một chút thời gian thì không thành vấn đề.

Ngọn núi nhanh chóng lao đi, giữa không trung, còn chưa tới gần thông đạo duy nhất, Mạnh Hạo đột nhiên mở miệng, phát ra một tiếng quát lớn.

- Nát!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 949: Sơn Hải Kính!

Lời hắn vừa ra khỏi miệng, ngọn núi hư ảo kia, lập tức giống như sấm giữa trời xuân, lập tức nổ tung giữa không trung, tiếng nổ kịch liệt, hoàn toàn vùi lấp tiếng kêu của lốc xoáy, biến thành sóng âm, trở thành âm thanh kinh người nhất trong khoảnh khắc này, ở thế giới này.

Âm thanh này, khiến tất cả mọi người kể cả Hứa Thanh, đều chấn động tâm thần vì tiếng nổ trong khoảnh khắc này, ảo giác xuất hiện ngắn ngủi tiêu tán. Ai nấy lập tức xuất hiện vẻ tỉnh táo trong mắt, tiếp đó tất cả tái mặt, hoàn toàn hoảng sợ.

- Còn không đi!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, phát ra một tiếng gầm kinh người, đôi tay giơ lên, vung mạnh về phía ngoài, lập tức phong bạo xung quanh hắn khuếch tán ra bên ngoài đối kháng với vòng xoáy xung quanh, khiến cho vòng xoáy hơi hơi dừng lại.

Phương Du hít sâu, cúi đầu nhìn Mạnh Hạo một cái, trong mắt có vẻ lo lắng, nhưng lại quyết đoán. Nàng lắc mình, tới thẳng bên cạnh Hứa Thanh, chộp thẳng lấy Hứa Thanh, trong khoảnh khắc nàng ấy nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Đi, ngươi rời đi, hắn mới yên tâm được!

Hứa Thanh hơi dừng lại, không còn giãy dụa nữa, mà cúi đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, một cảm giác khó nói thành lời xuất hiện trong lòng. Nàng nhớ tới năm đó bên ngoài Vãng Sinh Động, cũng là cảnh tượng này, bản thân... Không có một chút hỗ trợ nào đối với Mạnh Hạo.

Tu sĩ vùng đất Nam Thiên đều hít thở gấp gáp, trong sự hoảng sợ, nỗi sợ

hãi đối với nơi này khiến ai nấy đều nhanh chóng bay về phía thông đạo trên bầu trời, lao đi rất nhanh. Bọn họ rời đi, trong khoảnh khắc bước vào thông đạo, bọn họ nghe được giọng nói của Mạnh Hạo.

- Coi như ta cứu các ngươi một mạng, món nợ của các ngươi với ta, dám không trả lại, thì chuyện này chưa xong đâu!

Ngay khi mọi người bước vào trong thông đạo, trong thiên địa chi lực bị bài xích, cùng hướng về lối vào phía trên, trên mặt đất như gương, chiếc đầu lâu đại yêu kia, hoàn toàn lộ ra!

Mà Hàn Đan Tử bên cạnh thì ngẩng phắt đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo, cũng nhìn về phía mọi người rời khỏi thông đạo một cái.

- Bọn chúng trốn không thoát đâu, trong tam thánh chi địa này, cho dù chỉ là một phân thần của tiên tổ, nhưng nếu giải phong, cũng vẫn phù hợp với lợi ích của Yêu Tiên Tông. Yêu Tiên Tông có linh, không chủ động tương trợ, nhưng cũng sẽ không ngăn trở, cho dù là chân linh Dạ, cũng sẽ không vì vậy mà tỉnh lại. Dạ đang say ngủ, sẽ có lý trí, mà Dạ thức tỉnh, sẽ mất đi thần trí, nó sẽ không thức tỉnh, mà cũng không muốn thức tỉnh!

- Nơi này, chính là trong thân thể của chân linh Dạ, ngay bên trong đại não của nó, cho dù bọn chúng có chốn khỏi nơi này, cũng không chạy thoát khỏi Yêu Tiên Tông. khi phân thân tiên tổ hoàn toàn dung hợp với ta, bọn chúng cũng sẽ phải trở thành yêu chúng!

- Còn phần ngươi... Mạnh Hạo, ngươi sẽ là một trong những hộ pháp dưới trướng thánh tổ và ta!

- Vậy sao.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn Hàn Đan Tử, tay phải bắt quyết, chỉ thẳng mặt đất. Đồng thời, yêu khí xung quanh, trong

khoảnh khắc đột nhiên xoay tròn Mạnh Hạo ở xung quanh.

Lại có những đợt gào thét, trong tích tắc vang khắp bốn phương, một mình Mạnh Hạo, dường như giờ phút này, pháp quyết trong tay hắn, đã chấn động thương khung đại địa khắp bốn phương.

Yêu khí trong cả thế giới bị dẫn động toàn bộ, nhanh chóng lưu chuyển, khiến cho tất cả mọi nơi hoàn toàn gấp khúc, nơi ánh mắt nhìn tới, gần như tất cả đều xiêu xiêu vẹo vẹo, như cách một khoảng không mông lung!

Cảnh tượng này, lập tức khiến sắc mặt Hàn Đan Tử thay đổi, trên mặt xuất hiện vẻ giật mình.

- Ngươi... Ngươi lại có thể chấn động yêu khí! Làm sao có thể, ngươi là tu sĩ, tu luyện thiên địa chi lực, khác với yêu khí, hai cái không thể dung hợp. Ngươi làm sao có thể điều khiển yêu khí!

Hàn Đan Tử thất thanh, lão hoàn toàn chấn động, đây là lần đầu tiên lão nhìn thấy tu sĩ có thể điều khiển yêu khí.

Trong mắt lão, điều này thật khó có thể tưởng tượng, khiến lão căn bản không thể tin nổi. Hơn nữa quan trọng nhất là, lão nhìn thấy Mạnh Hạo điều khiển yêu khí, tuyệt không phải giả dối, không phải như bản thân lão lúc trước, nghe nhìn lẫn lộn, hiện giờ, là dẫn động yêu khí trong khắp thế giới một cách thực sự.

Vào lúc Hàn Đan Tử chấn động, Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Hắn có thể cảm nhận được, thân thể mình trong khoảnh khắc này, dường như xuất hiện sự cộng minh với trời đất. Việc này, giống như thân thể hắn đã khai khiếu, ở thế giới bên ngoài, hắn không thể hấp thu một chút thiên địa chi lực nào, giống như bị bài xích, nhưng ở nơi đây, yêu khí tiến vào trong cơ thể hắn không hề có chút trở ngại nào.

Nhưng lại không thể tạo thành một chút thay đổi nào đối với hắn, ngược lại sau khi tiến vào trong cơ thể, lại hóa thành một luồng lực lượng tinh thuần đặc thù, không phải yêu, cũng không phải linh khí, mà chỉ thuộc về Mạnh Hạo!

Lực lượng này, lưu chuyển khắp toàn thân, khiến Mạnh Hạo giờ phút này, dậy lên cảm giác sảng khoái không thể hình dung, ánh mắt lộ tia sáng kỳ dị. Lúc cúi đầu, hắn nhìn về phía Hàn Đan Tử, nhìn về phía cái đầu lâu trồi lên kia.

- Yêu phong, đệ bát cấm!

Mạnh Hạo nói từng chữ một, lời nói vang lên, giống như ngôn xuất pháp tùy, giữa trời đất, vang vọng từng đợt kinh lôi.

Tổng cộng năm đợt sấm sét, chính là... Năm chữ Mạnh Hạo nói ra!

Sấm sét truyền khắp thiên hạ, yêu khí khắp cả thế giới xung quanh Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc này ầm ầm ngưng tụ. Trong chớp mắt, trước người Mạnh Hạo đột nhiên xuất hiện một chữ Phong khổng lồ!

Chữ này, trong chớp mắt đã lớn trăm trượng, hấp thu yêu khí, trở nên mông lung, lao thẳng xuống mặt đất trong nháy mắt.

Giờ phút này, Mạnh Hạo mở ra bát mệnh, hắn là... Phong Yêu đời thứ chín!

Tốc độ nhanh khó mà hình dung, sắc mặt Hàn Đan Tử tái đi, trên mặt là vẻ khó mà tin tưởng. Lão cảm nhận được một luồng áp lực trước giờ chưa từng có, càng sinh ra một nguy cơ sinh tử, dường như Mạnh Hạo giờ phút này, đã trở thành thiên địch của lão!

Hoặc có thể nói, là thiên địch của tất cả đại yêu!

Khiến lão hít thở gấp gáp, đầu óc trong khoảnh khắc này đột nhiên nghĩ đến một truyền thuyết.

- Trong truyền thuyết, trong sơn hải thứ chín, tồn tại một loại người, có thể tu đạo, có thể dung yêu, tất cả bài xích đối với bọn họ mà nói, không hề có tác dụng, tự xưng là... Phong Yêu!

- Phong có hai cách giải thích, một là cấm đoán, hai là trợ giúp!

Khoảnh khắc tâm thần Hàn Đan Tử chấn động, chữ Phong do yêu khí hình thành ầm ầm giáng xuống, kéo theo yêu khí trên cả thế giới, khiến Hàn Đan Tử không thể né tránh, không thể trốn đi, chỉ có thể đối kháng.

Một tiếng nổ vang trời, Hàn Đan Tử phun máu tươi, cả người lập tức bị một mảng cấm quang vờn quanh. Quan sát cẩn thận, cấm quang này lại là những sợi tơ mảnh, trong khoảnh khắc đã quấn khắp toàn thân Hàn Đan Tử.

Phong ấn sinh cơ của lão, phong ấn tu vi của lão, phong ấn tất cả, đồng thời bị phong ấn, còn có đầu lâu khổng lồ bên cạnh.

Đầu lâu này, cũng bị ánh sáng đệ bát cấm hoàn toàn bao bọc, từ xa nhìn lại, dường như ánh sáng biến thành một tấm lưới lớn, hoàn toàn che phủ đầu lâu khổng lồ.

Tấm lưới dung hợp với mặt đất xung quanh, mạnh mẽ ép xuống mặt đất, khóe miệng Hàn Đan Tử trào máu, thân thể run rẩy, không chịu khống chế từ từ quỳ xuống. Vẻ mặt lão dữ tợn, như muốn gầm lên tức giận, nhưng âm thanh lại không thể thoát khỏi yết hầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 950: Sơn Hải Kính! (2)

Mà cái đầu lâu khổng lồ kia, cũng từ từ không còn trồi lên bên dưới tấm lưới đệ bát cấm nữa, mà xuất hiện dấu hiệu chìm xuống. Mạnh Hạo giữa không trung hơi run rẩy, tay phải chỉ xuống mặt đất, đây là lần đầu tiên từ sau khi hắn trở thành Phong Yêu Sư... Thực sự phong yêu.

Yêu khí khắp bốn phương, không ngừng tràn vào trong cơ thể hắn, một người chấn động thế giới, dùng thế giới chi lực, áp chế đại địa chi yêu.

Thân thể Hàn Đan Tử càng quỳ xuống, sắc mặt lão càng trắng bệch, càng không cam lòng, còn đầu lâu kia, cũng đang chìm xuống, một nửa làn môi một lần nữa chìm vào trong mặt đất.

Nhưng ngay lúc này... Trong mặt đất như tấm gương, thiên địa đại yêu kia, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như có thể xuyên qua tấm gương, nhìn ra bên ngoài.

Ánh mắt nó lộ ra tia sáng kỳ dị, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

- Đài!

Một phát âm quái dị vang lên từ trong miệng, cùng lúc âm thanh vang vọng, đầu lâu khổng lồ trồi lên bên ngoài thế giới trong gương, vốn tử khí lởn vởn, nhưng giờ phút này, như có được một chút sinh cơ và linh động, cho dù không mở mắt, nhưng lại há mồm ra.

Âm thanh truyền ra giống y hệt!

- Đài!

Âm thanh vừa xuất hiện, hóa thành xung kích, lan khắp bốn phương,

nhanh chóng quét qua. Đất trời lập tức chấn động, từng đạo khe hở hư vô, trong khoảnh khắc bị xé rách, tấm lưới lớn hình thành từ đệ bát cấm bên ngoài đầu lâu trong khoảnh khắc nứt vỡ tứ tung, trong chớp mắt, hoàn toàn tan vỡ, khuếch tán khắp bốn phương.

Đệ bát cấm áp chế Hàn Đan Tử, trong khoảnh khắc bị quét qua, cũng lập tức hoàn toàn tan vỡ!

Yêu khí trong trời đất, cũng vào lúc này, truyền ra những tiếng nổ vang, giống như lôi đình ầm vang, truyền khắp bốn phương. Mạnh Hạo giữa không trung phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt lập tức tái đi, đạp đạp lui lại.

- Ngươi lại là Phong Yêu Sư!

Mắt Hàn Đan Tử lấp lánh sáng, ngẩng đầu cười lớn, nhảy vọt lên.

- Phong Yêu Sư thì thế nào, giết ngươi, rồi lấy máu của ngươi, nhiếp hồn của ngươi, có thể luyện ra Phong Yêu Chí Bảo!

- Thiên ý như thế!

Hàn Đan Tử mừng rỡ, thân thể bay lên, dẫn theo yêu khí, lao thẳng về phía Mạnh Hạo. Đồng thời, cái đầu lâu trồi lên kia, cũng nhanh chóng hiện ra một lần nữa, thậm chí... Lộ ra cái cổ và đôi vai!

- Thiên ý sao?

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, dừng lại bước chân lùi lại, lạnh lùng nhìn Hàn Đan Tử đang tới và yêu thân khổng lồ trên mặt đất dường như không thể ngăn cản.

- Hai ta vốn không có ân oán, cho dù ngươi muốn hấp thu yêu lực này, hay là cho dù ngươi muốn đại yêu này sống lại, đều không liên quan gì

đến Mạnh mỗ.

- Bởi vì thứ ta muốn, không phải là ngươi và yêu thân này, cái ta muốn... Là cả đại địa này!

Ánh mắt Mạnh Hạo lấp lánh, lúc này thiên thời địa lợi đều đã phù hợp yêu cầu, nơi này không còn một người nào khác tồn tại, Mạnh Hạo có thể yên tâm... Lấy ra gương đồng!

Hắn giơ tay phải lên, trong khoảnh khắc Hàn Đan Tử đi tới, vỗ lên túi trữ vật, tức thời tấm gương đồng thần bí năm đó hắn có được ở Kháo Sơn Tông, và vẫn bầu bạn với bản thân tới tận bây giờ, trực tiếp xuất hiện trong tay Mạnh Hạo!

Thoạt nhìn nó rất xấu xí, thậm chí còn có không ít vết rỉ sét, giống như vật phàm.

- Lấy ra một tấm gương nát như thế, lẽ nào còn có thể là chí bảo gì sao!

Hàn Đan Tử cười ha ha, nhưng bước chân lại bất giác dừng lại. Nhìn như không để ý, nhưng trên thực tế, pháp bảo có thể được Mạnh Hạo lấy ra vào lúc mấu chốt, Hàn Đan Tử tuyệt sẽ không thể coi thường như lời lão nói.

Tấm gương đồng vừa xuất hiện, mặt đất lập tức chấn động. Chấn động vừa khuếch tán ra, mặt đất như tấm gương kia xuất hiện một tầng gợn sóng.

Thậm chí trong thế giới trong gương, trong khoảnh khắc này, tất cả sinh mệnh, lập tức yên lặng bất động.

Cho dù là cái đầu lâu trồi lên kia, cũng trong khoảnh khắc này, đột nhiên dừng lại, nhưng... Mí mắt nó, giống như đang giãy dụa kịch liệt, bộ dạng như muốn tỉnh lại.

- Đây là cái gì!

Hàn Đan Tử hít vào một hơi, đang muốn ngăn cản, Mạnh Hạo đã chiếu tấm gương đồng trong tay xuống mặt đất phía dưới.

Khi hai tấm gương chiếu vào nhau, bất cứ một người nào nhìn vào trong hai tấm gương, đều có thể nhìn thấy một lỗ đen dường như không có tận cùng. Lỗ đen kia, không biết thông tới nơi nào, dường như ẩn chứa một đạo lý không ai có thể lĩnh ngộ được.

Mặt đất lập tức chấn động ầm vang, gợn sóng khuếch tán tầng tầng càng lúc càng nhiều. Đồng thời, tấm gương trong tay Mạnh Hạo, cũng phát ra nhiệt độ rất cao, có vẻ như truyền ra một khát vọng, dường như muốn... Cắn nuốt mặt đất như gương kia.

Chính vào lúc này, mặt đất, cả cái thế giới mà Mạnh Hạo không nhìn thấy biên giới kia, đột nhiên đang chấn động, lại bắt đầu thu nhỏ, tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc, cả mặt đất chấn động ầm vang.

Khi không ngừng co rút lại, nếu ở một vị trí chí cao vô thượng cúi đầu nhìn xuống, có thể nhìn thấy, mặt đất này... Đột nhiên lại có hình một tấm gương, mà lúc này, cái gương này... Đang nhanh chóng thu nhỏ.

Theo tấm gương thu nhỏ, có thể nhận thấy rõ ràng, tấm gương mặt đất này, lại giống y hệt tấm gương đồng trong tay Mạnh Hạo!

Hàn Đan Tử biến sắc, đang muốn lao về phía Mạnh Hạo, nhưng thân thể lão, lại không tự chủ được, lại bị tấm gương mặt đất lôi kéo. Không chỉ không thể tới gần Mạnh Hạo, ngược lại thân thể bị lực hút này, nhanh chóng kéo lại gần mặt đất.

Ngay vào lúc này, đầu lâu đại yêu trồi lên trên tấm gương mặt đất, đôi mắt đột nhiên mở ra một khe hẹp, một tiếng trầm thấp mang theo năm

tháng tang thương vô tận, mơ hồ... vang khắp trời đất.

- Ngươi... Lại có... Sơn Hải Kính...

Âm thanh này, dường như tới từ viễn cổ, thậm chí ngay sau đó, khi Mạnh Hạo nhìn qua, hắn nhìn thấy, không phải là cái đầu lâu đã mở mắt, mà vẫn là đại yêu tử khí dày đặc kia.

Dường như tất cả những gì trước đó, đều là ảo giác!

Nhưng mặt đất chấn động, không ngừng thu nhỏ, lại không phải ảo giác. Mà Mạnh Hạo tận mắt nhìn thấy, thậm chí lúc này thần thức hắn tán ra, cũng có thể cảm nhận được, tấm gương mặt đất này, đã co rút lại chỉ còn mấy vạn trượng mà thôi.

Cho dù là cúi đầu nhìn xuống, cũng có thể nhìn thấy, mặt đất này, đang nhanh chóng... Biến thành một tấm gương!

Kể cả tất cả các trọng bảo trong chiến trường, kể cả các sinh mệnh trong đó, đều trong khoảnh khắc này, trong tấm gương, theo tấm gương thu nhỏ, cũng thu nhỏ lại vô số lần.

Cái đầu lâu đại yêu kia, cũng không thể trồi lên nữa, mà không ngừng chìm xuống. Ngay cả Hàn Đan Tử, cũng đầy vẻ hoảng sợ và kinh hãi, thử dùng tất cả mọi cách, nhưng cũng không thể thoát khỏi lực hút đó. Tiếng hét thê thảm, mang theo vẻ tuyệt vọng, lão trợn mắt nhìn bản thân dần dần tới gần mặt kính, theo đầu lâu đại yêu từ từ chìm xuống, bản thân lão... Cũng bắt đầu... Chìm xuống!

Hai chân lão, trong khoảnh khắc tiếp xúc với mặt đất, giống như mặt đất trở thành một mặt nước, chìm xuống đó, ngập cả mắt cá chân.

- Không, làm sao lại như vậy, làm sao có thể!

Hàn Đan Tử kinh hãi kêu lên, gào thét thê lương, nhưng cho dù lão giãy dụa thế nào, cũng không hề có chút tác dụng nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 951: Dạ thức tỉnh.

Thân thể Mạnh Hạo run lên, tấm gương trong tay hắn, lúc này đã cực kỳ nóng bỏng, thậm chí tay Mạnh Hạo cũng bắt đầu bay lên từng đợt khói trắng, hắn không thể không dùng cả hai tay nắm chặt lấy.

Vào lúc này, Mạnh Hạo cũng cảm nhận được, tấm gương đồng trong tay truyền ra một lực hút khó mà hình dung được. Lực hút này không phải nhằm vào Hàn Đan Tử, mà là nhằm vào... Tấm gương mặt đất.

- Nó... Lẽ nào nó muốn hút cả tấm gương mặt đất trong cảnh giới thứ tư của Yêu Tiên Tông này?

Mạnh Hạo nghĩ tới đây, lập tức hít thở gấp gáp, mồm miệng khô đắng.

Nếu nó thực sự làm được như vậy, vậy hắn sẽ thu được cơ duyên lớn chưa từng có trong Yêu Tiên Cổ Tông này! Thậm chí cơ duyên này, còn vượt ra khỏi suy nghĩ của tất cả mọi người, căn bản không ai có thể tưởng tượng được.

Mạnh Hạo đột nhiên nghĩ đến, giữ chặt tấm gương đồng, nhìn tấm gương mặt đất không ngừng thu nhỏ, cả thế giới trong khoảnh khắc này, vang lên tiếng chấn động chưa từng có. Tiếng chấn động này khiến thanh âm Hàn Đan Tử kêu lên thảm thiết, bị bao phủ trong đó, thân thể lão lúc này đã chìm một nửa vào trong mặt đất. Đầu lâu đại yêu bên cạnh, cũng một lần nữa chìm tới chóp mũi rồi.

- Làm sao có thể như vậy, không thể nào, không thể nào!

Hàn Đan Tử đã phát cuồng, vẻ mặt lão hoảng sợ, lập tức gào thét cầu xin Mạnh Hạo tha thứ.

Chỉ là lời nói của lão, hoàn toàn bị tiếng chấn động át đi, không truyền được đến tâm thần của Mạnh Hạo.

Yêu khí xung quanh cuộn trào, mặt đất phía dưới co rút lại, như một cái khăn che mặt bị nhấc lên, lộ ra một... Hình ảnh khiến cho Mạnh Hạo vừa nhìn liền chấn động!

Hắn nhìn thấy... Một đại não khổng lồ!

Một cái đại não vô biên vô hạn mang hình tròn, có vẻ trắng bóng, trên đó có khá nhiều điểm đen, mà trong đó, ánh sáng đủ màu sắc mau chóng lượn lờ khắp nơi.

Trong mỗi một tia sáng, dường như đều tồn tại những hình ảnh không thể tính nổi, giống như ký ức!

Cảnh tượng này, chấn động tâm thần của Mạnh Hạo, khiến Mạnh Hạo hít thở gấp hơn nữa. Hắn nhìn khu vực mặt đất bên ngoài tấm gương, đột nhiên nghĩ đến lời nói Hàn Đan Tử nói lúc trước.

- Tấm gương hóa thành mặt đất này, là ở trong đại não của chân linh Dạ!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cúi đầu xuống, nhìn kỹ đại não vô biên vô hạn to lớn vô cùng kia.

- Nơi này là đầu lâu của chân linh Dạ? Vậy thì thông đạo phía bên trên kia là bộ phận nào?

Mạnh Hạo hơi đau đầu, lại hơi chấn động, nhìn khắp xung quanh, tấm gương mặt đất, đã bắt đầu quá trình co rút cuối cùng.

Lúc này nó chỉ còn khoảng vạn trượng, thoạt nhìn, nó có bộ dạng như tấm gương đồng trong tay Mạnh Hạo phóng đại lên vô số lần!

Hàn Đan Tử, đã chìm quá nửa người vào trong tấm gương, lúc này sắc mặt trắng bệch, không còn gào thét, mà oán hận, điên cuồng nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Về phần đầu lâu đại yêu khổng lồ bên cạnh, lúc này đã chìm qua đôi mắt, chỉ còn lại cái trán cùng ba cây sừng đen nhánh, phát tán từng đợt ánh sáng kỳ dị.

Cả thế giới đều đang chấn động.

Vạn trượng, tám nghìn trượng, sáu nghìn trượng!

Tấm gương mặt đất thu nhỏ đến sáu nghìn trượng, trán Mạnh Hạo đổ mồ hôi, thân thể run rẩy, tấm gương đồng trong tay như không thể giữ nổi. Nếu không phải thân thể hắn mạnh mẽ, lúc này nhất định đã để tấm gương tuột khỏi tay.

Nhưng cho dù là mở ra đệ bát mệnh như hiện giờ, Mạnh Hạo vẫn có cảm giác không thể chống đỡ quá lâu.

Đúng vào lúc này, đột nhiên, âm thanh giống như trẻ em khóc không biết vang lên từ chỗ nào. Âm thanh này, dường như truyền lại từ thế giới bên ngoài, lại dường như xuất hiện ngay trong này, trong khoảnh khắc này, từ yếu ớt, đột nhiên trở nên cực kỳ mãnh liệt.

Ngay khi âm thanh này xuất hiện, trong đầu Mạnh Hạo chấn động. Đồng thời, những ánh sáng hình cung lưu chuyển trên đại não của chân linh Dạ phía dưới, lập tức tăng lên, số lượng tăng lên gấp mười, tốc độ cũng nhanh lên gấp mười!

Một khí tức thức tỉnh lập tức che phủ toàn bộ khu vực, sắc mặt Mạnh Hạo lập tức thay đổi.

- Ha ha, ngươi chết chắc rồi, ngươi lay động phong ấn của tam thánh chi

địa này, khiến cho chân linh Dạ thức tỉnh, một khi nó thức tỉnh, thì đó là hạo kiếp!

Hàn Đan Tử đột nhiên điên cuồng cười lớn.

Đồng thời, bên ngoài cảnh giới thứ tư, mặt đất Yêu Tiên Tông, trong khoảnh khắc này, đất đai rung chuyển, tiếng nổ khắp nơi, từng khe rách khổng lồ đột nhiên xuất hiện trên mặt đất, từ từ lan ra cả Yêu Tiên Tông.

Từng khe rách kia, ngay khi rách ra, trong tiếng nổ vang, dường như Yêu Tiên Tông rơi vào tận thế, đống đổ nát lại sụp đổ lần nữa, cát bụi lại một lần nữa bay lên, cả mặt đất lập tức mông lung.

Xa xa, những tu sĩ tới từ vùng đất Nam Thiên ai nấy đều kinh hãi, đang bay vội ra xa, tới thẳng cửa ra ở bên ngoài núi thứ nhất của Yêu Tiên Tông. Bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng có thể đoán được, cảnh tượng này, nhất định có liên quan trực tiếp đến chuyện xảy ra trong cảnh giới thứ tư.

Trời đất u ám, tiếng nổ vang trời, mặt đất vỡ vụn, khí tức vô tận bộc lộ ra, tràn khắp bốn phương, ngay cả trong hư vô, đều xuất hiện từng vết rách ra!

Trên núi thứ tư, có một người đàn ông trung niên đang đứng. Y mặc bộ đồ màu trắng, lặng yên nhìn tất cả, vẻ mặt có phần phức tạp, lúc thì sát cơ lan tràn, lúc thì có vẻ dịu dàng trong mắt, y chính là Kha Cửu Tư.

- Nếu người khác khiến Dạ thức tỉnh, Lý chủ truyền thừa xuất hiện, không thể bị người ngoài lấy được, ta tất sẽ ra tay tiêu diệt, nhưng hắn...

Kha Cửu Tư im lặng, y nghĩ đến tất cả những gì khi bản thân và Mạnh Hạo dung hòa, cùng trải qua trong viễn cổ kia.

Cho tới cuối cùng, phụ thân thừa nhận sự tồn tại của Mạnh Hạo, thừa

nhận thân phận cha con một đời này, trong mắt Kha Cửu Tư, sát cơ từ từ tiêu tan, thay vào đó là sự dịu dàng.

- Cuộc đời kia, hắn là con của phụ thân, cũng coi như... Đệ đệ của ta. Ta không thể thu được truyền thừa của Lý chủ, mà hắn có thể lấy được, thì là ý trời.

Kha Cửu Tư nhẹ than.

Trong chấn động, giữa không trung Yêu Tiên Tông, những khe rách tăng lên, từ từ, ba ngọn núi treo ngược kia đột nhiên mơ hồ lộ ra đỉnh núi.

Giống như giáng lâm, một luồng áp lực khổng lồ đột nhiên giáng xuống, khiến cho Yêu Tiên Tông hoàn toàn chấn động. Tu sĩ của vùng đất Nam Thiên, lúc này đều đã đi tới cửa ra bên ngoài núi thứ nhất, ai nấy chấn động tâm thần, vẻ mặt kinh hãi, có không ít người phóng thích ra yêu linh như muốn lựa chọn trở về.

Nhưng cho dù là trở về, cũng cần một chút thời gian, lúc này chấn động càng lúc càng mạnh mẽ, âm thanh như trẻ em khóc đột nhiên xông lên khỏi mặt đất, như có một đứa trẻ ở sâu trong mặt đất, nhắm mắt, đang vừa thức tỉnh, phát ra tiếng khóc nỉ non.

Âm thanh vừa xuất hiện, lập tức tan vỡ càng thêm mạnh mẽ.

Trên bầu trời, ba ngọn núi treo ngược, lại lộ ra non nửa.

Đồng thời, trong cảnh giới thứ tư, tấm gương mặt đất, đã thu nhỏ lại chỉ còn ba nghìn trượng, thân thể Hàn Đan Tử, hoàn toàn tiến vào trong tấm gương, biến mất không thấy đâu nữa.

Về phần đầu lâu đại yêu, chỗ lộ ra ngoài cũng chỉ còn lại không nhiều, những bộ phận khác, đều đã chìm vào trong mặt đất.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, thân thể hắn không thể khống chế từ từ tiến tới, đó không phải điều hắn muốn, mà là do tấm gương lôi kéo!

Càng ngày càng gần!

Đồng thời, tấm gương mặt đất càng lúc càng nhỏ, ba nghìn trượng, hai nghìn trượng, một nghìn trượng... Năm trăm trượng... Ba trăm trượng... Một trăm trượng!

Đầu lâu đại yêu hoàn toàn chìm vào trong tấm gương, thế giới trong tấm gương kia bất động, đại yêu chia ba thiên hạ kia, vẫn duy trì động tác ngẩng đầu, như đang lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo.

Ánh mắt giống như vĩnh hằng, khiến cho khi Mạnh Hạo nhìn thấy, tâm thần chấn động. Nhưng lúc này hắn không kịp suy tư gì cả, lúc này hắn chỉ còn cách tấm gương lớn trăm trượng phía dưới, không đến ba mươi trượng.

Càng tới gần, tấm gương vẫn tiếp tục thu nhỏ, năm mươi trượng, ba mươi trượng... Mười trượng!

Tám trượng, năm trượng, ba trượng... Một trượng!

Khi tấm gương mặt đất chỉ còn một trượng, đột nhiên, tấm gương lập tức vặn vẹo, trong mắt Mạnh Hạo, tấm gương dường như hóa thành từng sợi tơ, vặn vẹo, lao thẳng về phía tấm gương đồng trong tay Mạnh Hạo.

Dường như bị tấm gương đồng hấp thu, từng chút một, toàn bộ bị kéo vào. Cũng chỉ trong mấy nhịp thở, tấm gương từng như mặt đất kia, đã bị tấm gương đồng trong tay Mạnh Hạo hấp thu toàn bộ.

Giống như là thuốc bổ cho tấm gương đồng, sau khi hấp thu, tấm gương đồng trong tay Mạnh Hạo lập tức xuất hiện biến hóa chưa từng có, tất cả những vết rỉ sét trên đó trong khoảnh khắc liền biến mất toàn bộ.

Những hoa văn cổ xưa xung quanh, càng thêm thâm thúy, thậm chí còn có những tia lưu quang vờn quanh, ẩn trong đó, còn có thể nghe được những tiếng lẩm bẩm nho nhỏ, như tiên âm truyền khắp bốn phương.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, cẩn thận nhìn lại, lập tức nhìn thấy, trong tấm gương này, lan tràn từng vết nứt, những vết nứt này giao cắt với nhau, chia tấm gương thành chín khu vực!

Mà lúc này, ở khu vực phía trên bên trái, rõ ràng khác đi, so với xung quanh, nơi đó... Dường như mới là tấm gương thực sự! Hiện lên từng đợt bảo quang, trong đó, luôn có một vòng xoáy từ từ chuyển động, dường như ẩn chứa bí mật khởi nguyên của thế giới!

Trong vòng xoáy, đột nhiên tồn tại... Mảnh chiến trường viễn cổ... từng xuất hiện ở nơi này!

Đồng thời, cả cảnh giới thứ tư, đã không còn mặt đất, lộ ra đại não hoàn chỉnh, điện quang trên đó tăng lên gấp nghìn lần, một tiếng khóc vượt xa trước đó lập tức vang lên kinh thiên!

Dạ, bị kích thích... Thức tỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 952: Sọ Dạ!

Trên đại não của chân linh Dạ, lúc này có những tia chớp hình cung vượt xa trước kia gấp vạn lần, dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, gần như kết thành một đường, xuyên qua trong ngoài đại não.

Đồng thời, đại não của chân linh Dạ này, bắt đầu nhúc nhích kịch liệt, từng đợt tiếng khóc khiến tâm thần người ta chấn động, nhanh chóng quanh quẩn từ ngoài vào trong.

Sắc mặt Mạnh Hạo thay đổi, nguy cơ sinh tử mạnh mẽ, trong khoảnh khắc xuất hiện trong tâm thần. Hắn cảm nhận được loại khí tức và dao động đáng sợ dường như chỉ cần một lần bộc phát là có thể hủy diệt mọi thứ xung quanh.

Mạnh Hạo cảm thấy đau đầu, hắn không hề chần chừ, sau khi thu tấm gương đồng lại, nhanh chóng chạy đi xa, đi về phía thông đạo, cửa vào rời khỏi nơi này, chỉ trong khoảnh khắc đã tới gần.

Cửa vào này, vốn là một khe sâu, nhưng hiện giờ khi chân linh Dạ thức tỉnh, lại đã thay đổi, cũng bắt đầu nhúc nhích, dường như không còn là khe sâu nữa, mà trở thành một bộ phận trên thân thể của chân linh Dạ!

Sắc mặt Mạnh Hạo thay đổi, tốc độ cực nhanh, đã thi triển đệ bát mệnh đến cực hạn, tốc độ vượt xa tia chớp, trong chớp mắt liền bay vào trong khe sâu thông đạo, trong chớp mắt đã biến mất, nháy mắt tiếp theo đã ở trong thông đạo.

Grào!

Tiếng gào thét kinh thiên động địa, từ phía dưới, từ phía trên, từ bốn phía cuồn cuộn vang lên, càng khiến đất đai rung chuyển, khiến cho cả Yêu

Tiên Tông, lập tức sụp đổ tan vỡ.

Loại tan vỡ này, Mạnh Hạo có thể thấy được, hắn tận mắt nhìn thấy, vách tường xung quanh, dường như tồn tại một lớp màng bán trong suốt, ở bên ngoài, mặt đất vỡ vụn tầng tầng, hóa thành vụn phấn, rơi xuống phía dưới.

Thông đạo nhìn như khe sâu kia, lúc này trong mắt Mạnh Hạo, lại giống như một cái ống!

Một cái ống thông tới đại não của chân linh Dạ, mà hắn, thì đang ở ngay trong ống, đang điên cuồng chạy đi với tốc độ trước nay chưa từng có.

Mà trong quá trình chạy đi, Mạnh Hạo hít thở gấp gáp, hắn kinh hãi phát hiện, cái ống này, đang nhanh chóng cao lên!

- Thứ cao lên, không phải là thông đạo chỗ ta, mà là... thông đạo thuộc về …. thân thể của chân linh Dạ! Do nó đang động, do nó xuất hiện từ trong lòng đất!

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, hắn xuyên qua thông đạo bán trong suốt, khi nhìn ra bên ngoài đang không ngừng tan vỡ, cảm nhận được thông đạo bản thân đang đi, đang nhanh chóng cao lên.

Chỉ trong thời gian mười nhịp thở, trong mắt Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc bị ánh sáng trắng thay thế, thông đạo hắn đang đứng, hoàn toàn trồi lên khỏi mặt đất, vang lên một tiếng vang lớn, xuất hiện giữa không trung Yêu Tiên Tông!

Mà lúc này, Mạnh Hạo đã đi được gần như bảy phần thông đạo. Khoảng cách đến cửa ra cuối cùng, chỉ ở vào khoảng ba phần, nhưng khi thông đạo vẫn chấn động kịch liệt, sắc mặt Mạnh Hạo càng thêm tái nhợt. Trong thông đạo bán trong suốt này, nhìn thấy mặt đất bên ngoài, hắn lập tức nhìn thấy cả Yêu Tiên Tông.

Mặt đất cả Yêu Tiên Tông lúc này, hoàn toàn bị những khe rách che phủ, thậm chí tuyệt đại đa số khu vực đã xuất hiện sự đổ nát nghiêm trọng. Dường như mặt đất cả Yêu Tiên Tông, đang không ngừng sụp xuống, dường như, có một vật khổng lồ đang trồi lên.

Ngay cả bảy ngọn sơn phong, lúc này cũng xuất hiện cảnh đá vụn lả tả, dường như cho dù là chúng … cũng rất khó tồn tại tiếp trong hạo kiếp này.

Sụp đổ đầu tiên là núi thứ ba!

Ngọn sơn phong này, theo mặt đất sụp đổ, sụt lút, dần dần ngã lệch, từ từ chìm dần... Nhưng khi Mạnh Hạo nhìn thấy, lại có loại cảm giác kỳ dị. Dường như... Núi thứ ba này, không giống như tan vỡ, mà giống như có một loại lực lượng nào đó khiến nó nghiêng đi.

Tuy khó nói rõ ràng, nhưng cảm giác này lại rất mãnh liệt.

Mà theo thông đạo bán trong suốt Mạnh Hạo đang đứng nhanh chóng lắc lư, Mạnh Hạo nhìn thấy tiếp đó ... Một hình ảnh mà cả đời này hắn cũng không thể quên được.

Hắn nhìn thấy một cái đầu lâu lớn không thể hình dung, vì hắn không thể đi đo đạc, vì đầu lâu này, hiện giờ chỉ lộ ra … non nửa!

Giống như cái đầu lâu của người, nhưng lại không có tóc, toàn bộ đều phủ đầy vảy đen nhánh, mới chỉ non nửa đầu lâu, đã có thể sánh với mặt đất của cả Yêu Tiên Tông.

Da đầu Mạnh Hạo run lên, miệng đắng lưỡi khô, hắn không thể phán đoán, cái đầu lâu này rốt cuộc... Lớn đến mức nào!

Hắn nhìn thấy, thông đạo bán trong suốt bản thân đang đứng, căn bản chỉ

là một cái xúc tu … mọc ra trên cái đầu lâu khổng lồ này! Khoảng không trong cái xúc tu này, giống như là lỗ hơi để hô hấp!

Càng làm tâm thần Mạnh Hạo nổ vang là, hắn kinh hãi nhìn thấy điều mà hắn khó có thể tin được, núi thứ ba nghiêng đi như sắp sụp đổ kia... Lại... Duy trì mãi độ nghiêng, không tiếp tục đổ xuống.

Bởi vì... Núi thứ ba, cản bản không đứng trên mặt đất, mà nối liền với cái đầu lâu kia, hoặc có thể nói, núi thứ ba này, căn bản là một cây sừng mọc lên trên đỉnh cái đầu lâu này!

- Nó... Nó chính là... Chân linh Dạ?

Mạnh Hạo mở to mắt, hít thở gấp gáp chưa từng có.

Cảnh tượng này, không chỉ có hắn nhìn thấy, mà những tu sĩ của vùng đất Nam Thiên ở xa bên ngoài núi thứ nhất, cũng đều có thể thấy. Ai nấy sắc mặt tái nhợt, lúc biến hóa, nơi bọn họ ở, cũng ầm ầm tan vỡ, một lỗ hổng khổng lồ kết nối với tinh không bên ngoài, mọi người không ai chần chừ nhanh chóng lao ra.

Lúc bọn họ lao ra, trên người bọn họ đều phát tán ra bạch quang. Bạch quang này, khiến cho bọn họ dường như hình thành một loại màng bọc nào đó với Yêu Tiên Cổ Tông này, thân thể đang từ từ trong suốt, xem ra, không bao lâu nữa, sẽ biến mất.

Đồng thời, từng đạo tinh quang tới từ xung quanh, như muốn kết thành một dòng tinh hà, một khi tinh hà xuất hiện, bọn họ sẽ bước lên con đường trở về vùng đất Nam Thiên, rời khỏi nơi này, kết thúc một lần cơ duyên ở Yêu Tiên Tông.

- Mạnh Hạo!

Hứa Thanh cắn môi, nàng hiện giờ cũng ở ngoại giới, thân thể phát tán

ánh sáng dịu nhẹ, đang từ từ trong suốt, nhưng Mạnh Hạo vẫn còn ở trong Yêu Tiên Tông, ánh mắt Hứa Thanh lộ vẻ lo lắng.

Phương Du cũng lo lắng như nàng, siết chặt nắm tay, nhìn Yêu Tiên Tông đang tan vỡ.

- Mạnh Hạo, ngươi mau ra đi.

Còn những tu sĩ khác của vùng đất Nam Thiên, lúc này ai nấy vẻ mặt phức tạp, vừa có kinh hãi với sự biến đổi kịch liệt của Yêu Tiên Cổ Tông, cũng có vướng mắc khó nói ra với Mạnh Hạo.

Bọn họ hy vọng Mạnh Hạo chết, một khi hắn chết, món nợ tất nhiên sẽ không phải trả lại. Nhưng trước đó, nếu không phải Mạnh Hạo ra tay, thì e là hiện giờ, bọn họ đã chết rồi, đó là ơn.

Các loại tình cảm, lúc này hóa thành im lặng.

Mạnh Hạo hồn phi phách tán, hắn cảm thấy bản thân lần này thực sự làm quá lớn rồi...

- Không phải là lấy đi một tấm gương vỡ sao...

Mạnh Hạo nghiến răng, lao nhanh đi, khoảng cách tới cửa ra của thông đạo bán trong suốt này càng ngày càng gần.

Nhưng đúng vào lúc này, mặt đất sụp đổ, đầu lâu của chân linh Dạ xuất hiện, cũng từ từ theo đó nâng lên, tiếng trẻ khóc càng thêm kinh thiên động địa, trong khoảnh khắc hình thành vô số bạo âm, vang vọng khắp bốn phương.

Núi thứ hai, núi thứ tư, núi thứ nhất, núi thứ năm...

Toàn bộ chấn động, toàn bộ nâng lên, vô số đá vụn sau khi rơi xuống, đột

nhiên hình thành bốn cây sừng lớn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 953: Hắn là đệ đệ của ta!

Xúc tu nhanh chóng lay động, cửa ra gần trong gang tấc, Mạnh Hạo thấy sắp thoát khốn... Nhưng đột nhiên, trong mặt đất đang sụp đổ, lộ ra cái đầu lâu khổng lồ của chân linh Dạ, lúc này đã chui ra quá nửa, hình như hít mạnh một hơi.

Cái hít này, lập tức hình thành một lực hút khổng lồ ở trong thông đạo bán trong suốt, trong khoảnh khắc trở nên kinh người, Mạnh Hạo căn bản không thể khống chế thân thể, trợn mắt nhìn thân thể mình, trong khoảnh khắc bị hút nhanh về phía sau.

Mạnh Hạo hoảng sợ, bộc phát tu vi toàn thân, tay phải chộp mạnh về phía bên cạnh, lập tức túm lấy một đám dây leo...

Đám dây leo đó, lúc này Mạnh Hạo sao mà còn không nhìn ra, đó chính là những xúc tu trong cơ thể chân linh Dạ, giống như những sợi lông...

Một phát túm được, thân thể Mạnh Hạo hơi dừng lại trước lực hút này, nhưng tiếp đó, dây leo vỡ vụn, Mạnh Hạo trợn to mắt, một lần nữa bị hút xuống phía dưới. Cả quá trình, cũng chỉ mười mấy nhịp thở, nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, lại giống như cực kỳ, cực kỳ lâu.

- Đây là hô hấp của chân linh Dạ ư... Nếu là hô hấp, vậy nhất định là có hít thì sẽ có thở, chỉ cần chống được khi hít, vậy thì tiếp theo, sẽ là thở ra!

- Cược một phen!

Trong mắt Mạnh Hạo lập tức lộ vẻ quyết đoán, hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể cược.

Hắn không ngừng chộp lấy dây leo, không ngừng bộc phát toàn bộ tu vi, lúc này mới miễn cưỡng giảm được tốc độ. Mười mấy nhịp thở sau, khi phía dưới hắn xuất hiện tận cùng, mơ hồ có thể nhìn thấy đại não của Dạ, đột nhiên, lực hút biến mất, một luồng lực đẩy mạnh mẽ lập tức bộc phát.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, toàn thân ầm vang, phun ra máu tươi, thân thể ở trong xung lực trong nháy mắt này, lao thẳng lên trên. Trong mắt hắn hiện lên vẻ mừng như điên, bộ phát tu vi, giúp cho tốc độ nhanh hơn

Cả quá trình, không đến mười nhịp thở, thân thể Mạnh Hạo lập tức ầm lên một tiếng, trong khoảnh khắc liền bay thẳng ra khỏi thông đạo bán trong suốt này!

Trong khoảnh khắc cả người bay ra, mặt đất Yêu Tiên Tông, hoàn toàn tan vỡ sụp đổ, núi thứ sáu, núi thứ bảy cũng chấn động, đột nhiên trồi lên, lộ ra phía dưới... Nửa cái đầu lâu khổng lồ có thể sánh với mặt đất của cả Yêu Tiên Tông.

Khuôn mặt giống con người, nhưng lại tràn đầy vẩy màu đen, đỉnh đầu có bảy cây sừng khổng lồ, còn có một cái xúc tu đang lay động. Ở đỉnh xúc tu đó, phát tán từng đợt ánh sáng màu lục.

Đôi mắt nửa mở, sâu trong mắt còn có vẻ mờ mịt trước khi thức tỉnh, một cỗ khí thế khó có thể hình dung, kinh thiên động địa ở trên người nó!

Chính là chân linh... Dạ!

Chỉ bảy cây sừng trên đầu lâu, đã hóa thành bảy ngọn sơn phong, mà đầu lâu lúc này lộ ra một nửa, đã có khí tức ngập trời, khiến cho tất cả những người nhìn về phía nó, đều bất giác bị chấn động tâm thần.

Mạnh Hạo nhanh chóng lui về phía sau, so với chân linh Dạ trước mặt

lúc này, hắn quả thực nhỏ bé không đáng kể. Thậm chí trong mắt Mạnh Hạo, trong ký ức của hắn, có thể so sánh độ lớn nhỏ với chân linh Dạ, cũng chỉ có Kháo Sơn Lão Tổ khi hắn bắt đầu tu luyện ở Triệu quốc.

- Không phải là lấy một cái gương vỡ thôi sao, sao đến mức kích thích tỉnh lại chứ!

Trên trán Mạnh Hạo vã đầy mồ hôi, một lần nữa nhủ thầm trong lòng, trong khoảnh khắc lao đi thẳng về phía đám người vùng đất Nam Thiên ở. Lúc này mọi người của vùng đất Nam Thiên, ai nấy cũng sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt kinh hãi nhìn chân linh Dạ.

Trong đầu họ chấn động, hiện giờ toàn bộ chìm nghỉm, chấn động không nói được câu nào, thân thể họ, lúc này đã sắp trong suốt hoàn toàn, nhìn giống như một đám quang ảnh.

Tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, triển khai toàn bộ tu vi, hóa thành khói xanh, ẩn chứa hắc nguyệt, trong khoảnh khắc xông vào cửa ra nơi này. Sau lưng hắn, truyền lại âm thanh đầu tiên không phải tiếng khóc của chân linh Dạ!

- Dạ!!

Cùng xuất hiện với thanh âm của chân linh Dạ, là từng đạo tinh quang lóe ra ở hư không xung quanh nhóm người vùng đất Nam Thiên. Trong những tinh quang đó, cuốn theo vô số đá bụi, sau khi dung hợp cũng những tinh quang này thì nháy mắt bành trướng, mơ hồ như muốn hóa thành một dải ngân hà …

Ngân hà này khí thế như cầu vồng, vô số đá vụn trôi nổi trong đó, đang rất nhanh thành hình, một khi hoàn toàn mở ra, sẽ vòng quanh mọi người, rời khỏi nơi này, trở lại vùng đất Nam Thiên. Bởi vì bọn họ lúc đến, chính là bị ngân hà xoắn tới, đương nhiên khi rời đi cũng là như vậy.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy ngân hà xuất hiện, tất cả mọi người đều buông lỏng, hận không thể ngưng tụ ngân hà ngay lập tức, nháy mắt liền rời khỏi nơi này. Bởi vì nơi đây hiện giờ đã gần như không khống chế được nữa, nguy hiểm tới cực hạn rồi

Giờ khắc này, đã không phải cảnh giới thứ tư của Yêu Tiên cổ tông nữa, mà là … cảnh giới thứ năm, trước nay chưa từng có!

Cảnh giới thứ năm, chân linh Dạ thức tỉnh!

Theo thanh âm của chân linh Dạ truyền ra, thiên địa bát hoang lập tức vặn vẹo, giống như xuất hiện trùng điệp. Có lúc, toàn bộ trời đất trong thế giới sẽ trở về viễn cổ, có vô số bóng dáng bay múa, thịnh thế đỉnh cao. Khi thì, toàn bộ hóa thành đống hoang tàn, thi hài đầy đất, chốc chốc lại hóa thành bộ dạng hiện giờ, Dạ ngẩng đầu, bảy đỉnh thành sừng!

Tại trong lúc toàn bộ thế giới không ngừng trùng điệp, chân linh Dạ … hoàn toàn, lộ hết cái sọ ra từ trong mặt đất!

Chân linh Dạ, khi ngủ say, thế giới là mạnh. Khi thức tỉnh, thiên địa đại họa!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, nhóm người vùng đất Nam Thiên cũng mang vẻ mặt hoảng sợ, ai nấy cho dù thân thể đã hơi mờ, cũng đều theo bản năng nhanh chóng lui về phía sau, hận không thể lập tức được truyền tống rời khỏi nơi này.

- Trả bảo kính … lại cho ta!

Cái đầu lâu vô cùng khổng lồ kia của chân linh Dạ, sau khi gào rú, đột nhiên truyền ra một … thanh âm mơ hồ như vậy!

Thanh âm này vang vọng khiến Mạnh Hạo chấn động tâm thần, phun ra

một ngụm máu tươi lớn, khiến tu sĩ vùng đất Nam Thiên, đều như có sấm sét nổ bung trong đầu, đinh tai nhức óc.

Sau đó, gần như tất cả tu sĩ của vùng đất Nam Thiên đều lập tức nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, ngươi cầm đi cái bảo vật gì!!

- Chẳng lẽ là ngươi trộm đi chí bảo của yêu thú này, khiến cho nó thức tỉnh!!

- Bảo kính … chẳng lẽ … chẳng lẽ là chỉ, mặt đất như gương chúng ta thấy ở trong cảnh giới thứ tư!!!

Tu sĩ vùng đất Nam Thiên lập tức kinh hô lớn tiếng.

Thanh âm của bọn họ tản ra, trong mắt đại đa số mọi người, đều lập tức hiện lên vẻ rung động và hoảng sợ, cũng có sự tham lam mãnh liệt đột nhiên xuất hiện.

- Trả lại Đại Địa bảo kính … cho ta!!

Đúng lúc này, thanh âm của chân linh Dạ lại lần nữa truyền ra, lúc này đây đã rõ ràng hơn. Khi thanh âm truyền ra, bảy ngọn núi trên đỉnh đầu chân linh Dạ, trong phút chốc nhấc lên tia chớp ngập trời.

Không đợi Mạnh Hạo mở miệng, không ít người vùng đất Nam Thiên đều đã hô hấp dồn dập trước nay chưa từng có. Lời nói của chân linh Dạ, rõ ràng để lộ một tin tức.

Trong cảnh giới thứ tư kia, mặt đất như gương ẩn chứa vô số chí bảo kia, thế nhưng … bị Mạnh Hạo lấy đi!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 954: Hắn là đệ đệ của ta! (2)

Khoảnh khắc, tuyệt đại đa số tu sĩ vùng đất Nam Thiên đều đỏ mắt, cho dù là Phương Du cũng phải hít vào một hơi sâu, mang theo vẻ không thể tin nổi, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Đám người Vương Lệ Hải, Hàn Bối, Lý Thi Kỳ cũng mang theo vẻ không thể tin nổi, chấn động tới cực hạn rồi.

Mặt đất như mặt gương kia, bọn họ không thể nào tưởng tượng được, Mạnh Hạo đã lấy đi như thế nào.

Tộc nhân Quý gia, ai nấy đều mở to mắt, tu sĩ Bắc Địa, Nam Vực đều hít vào một hơi sâu, cả một đám người bị tin tức này, chấn động hoàn toàn.

Hứa Thanh cũng mang vẻ mặt không thể tin nổi, nhìn Mạnh Hạo một cái, trên mặt hiện lên tươi cười.

Mạnh Hạo nhíu mày, không nói được một lời, triển khai tốc độ cao nhất lao thẳng ra bên ngoài. Khi đang lao ra, đại bộ phận trên thân thể hắn đều xuất hiện vẻ hơi mờ, một cỗ lực truyền tống, được Mạnh Hạo cảm nhận rõ ràng.

Cùng lúc đó, cái ngân hà xuất hiện lúc trước, cũng trong một chớp mắt, hoàn toàn ngưng tụ hiện ra, đã trở thành một dải ngân hà vô biên không giới hạn. Vô số đá vụn trong đó bay múa, lập tức quét ngang hư không, trực tiếp cuốn mọi người của vùng đất Nam Thiên vào trong ngân hà, Mạnh Hạo cũng ở trong đó, mặc cho thân thể bị ngân hà cuốn quanh. Sông này ở trên hư chuyển một cái, chuẩn bị lao thẳng về phía xa xa.

Khi đám người Mạnh Hạo sắp được dải ngân hà cuốn đi, cái đầu lâu từ mặt đất trồi lên của chân linh Dạ, đột nhiên mở choàng hai mắt. Một tia mờ mịt cuối cùng trong mắt bị một luồng tinh quang thay thế, toàn bộ ý thức … hoàn toàn thức tỉnh!

Trong chớp mắt khi thức tỉnh, nó ngửa mặt lên trời, phát ra một tiếng rít gào, khiến toàn bộ thế giới, bao gồm cả hư không cũng yên lặng. Cái dải ngân hà kia cũng chấn động theo, thế nhưng lại ở giữa không trung, không hề tiến lên.

Sắc mặt Mạnh Hạo đại biến, tu sĩ vùng đất Nam Thiên cũng đều mang vẻ mặt hoảng sợ.

Đúng lúc này, mặt đất liên tục nổ vang vỡ vụn, một cánh tay thật lớn, được phủ kín vảy đen, chỉ có bốn ngón tay, từ dưới nền đất ầm ầm nâng lên, khiến cho mặt đất xuất hiện một hố sâu cực lớn. Cánh tay này dài đến khó mà hình dung, liếc mắt cũng không nhìn thấy cuối, khi nó vươn ra, chỉ là một bàn tay, dường như đã có thể thay thế trời cao trên không trung!

Trảo thẳng về phía ngân hà đang đứng yên.

- Trở lại cho ta!

Thanh âm của chân linh Dạ vang lên ngập trời, thân thể Mạnh Hạo tại chớp mắt này, không thể khống chế chợt bay ra, thế mà lại rời khỏi ngân hà, lao thẳng về phía bàn tay to kia.

Trong chớp mắt, cả người hắn liền đứng ở trên bàn tay đó, sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, trong mắt lập tức hiện lên tia lăng lệ. Mà giờ khắc này, cái ngân hà kia đã không còn Mạnh Hạo, lại chấn động, cư nhiên khôi phục lại từ trong yên lặng, cuốn theo mọi người của vùng đất Nam Thiên, lao về phía xa.

- Mạnh Hạo!

Hứa Thanh biến sắc, đang muốn giãy dụa bay ra, nhưng không cách nào rời khỏi ngân hà này, Phương Du cũng mang vẻ mặt lo lắng. Nhưng những người khác thì lại là vui sướng khi người gặp họa.

- Hắn chết chắc rồi, một mình bị yêu thú đó lưu lại, chắc chắn là chết!

- Trộm chí bảo nơi đây, sao có thể dễ dàng rời đi như vậy!

Đang lúc mọi người sắp sửa đi xa, bàn tay chân linh Dạ, trực tiếp mang theo Mạnh Hạo thu hồi, đặt ở trước mặt nó. Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, đứng trên bàn tay to lớn khôn cùng, nhìn đầu lâu vô cùng to lớn trước mặt, rồi nhìn hai mắt chân linh Dạ.

Tay phải Mạnh Hạo đặt trên túi trữ vật, trong mắt hắn hiện hàn quang. Cho dù biết rõ không phải đối thủ, thậm chí một hơi của đối phương, cũng có thể thổi tắt sinh mệnh chi hỏa của mình. Nhưng nếu thật sự tới sinh tử tồn vong, Mạnh Hạo cũng sẽ liều chết chiến một trận.

- Trên người của ngươi, không cho ta khí tức quen thuộc …

Chân linh Dạ nhìn Mạnh Hạo, khi nó chậm rãi mở miệng, tay phải của nó trong giây lát chậm rãi nắm lại. Một cỗ áp lực không cách nào hình dung, khoảnh khắc bao phủ toàn thân Mạnh Hạo, tiếng động bang bang quanh quẩn, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể lung lay sắp đổ, trong run rẩy, lục phủ ngũ tạng như muốn tan nát.

Nhưng trong mắt Mạnh Hạo cũng không hề lộ ra một chút sợ hãi, ngược lại còn có một cỗ điên cuồng nhen nhóm, hóa thành dữ tợn. Lúc hắn hít sâu, đang muốn lấy gương đồng ra.

Bỗng nhiên, một bóng người mặc áo trắng đi ra từ trong hư vô, từng bước một. Nháy mắt đầu tiên ở xa xôi, nhưng nháy mắt thứ hai, đã hiện

ra trước người Mạnh Hạo, đưa lưng về phía hắn, cũng có thể nói là bảo hộ lấy hắn, ngẩng đầu nhìn về phía chân linh Dạ.

Một thân áo trắng, một mái tóc dài màu xám đậm, tang thương không nói thành lời, đạo không tính năm tháng, chính là … Kha Cửu Tư!

- Ngươi không thể thương tổn hắn.

Kha Cửu Tư nhìn chân linh Dạ, chậm rãi lên tiếng, trong lúc nói, một cỗ khí thế ngập trời phóng lên cao. Khí thế kia lập tức khiến thiên địa biến sắc, nhưng lại mơ hồ như có thể đối kháng cùng chân linh Dạ.

- Ta thức tỉnh, tất phải diệt sinh.

Chân linh Dạ nhìn Kha Cửu Tư, thanh âm ong ong.

- Hắn là con trai mà phụ thân ta đã tán thành.

Kha Cửu Tư bình tĩnh mở miệng, Mạnh Hạo ở phía sau y tại trong chớp mắt này chấn động thân thể. Nhìn Kha Cửu Tư trước mắt, trong lòng Mạnh Hạo, lại lần nữa hiện lên ấm áp cùng Kha Vân Hải trong cảnh giới thứ hai.

- Đó là một giấc mộng!

Chân linh Dạ lạnh giọng nói.

- Phụ thân ta đã tán thành, cho dù là mộng ảo, hắn … cũng là đệ đệ của Kha Cửu Tư ta, ta ở trong trong này, thiên địa vạn vật, bao gồm cả ngươi, ai có thể thương tổn hắn một chút, ai dám thương tổn hắn một phân!

Trong khoảnh khắc, hai mắt Kha Cửu Tư lóe lên tia u mang, thản nhiên nói.

Một cỗ khí tức vô hình theo lời nói truyền ra, ầm ầm quật khởi.

Mạnh Hạo trầm mặc, nhìn bóng lưng Kha Cửu Tư, tay cầm lấy túi trữ vật nhẹ nhàng buông ra.

- Ta … ta giao ra Đại Địa bảo kính …

Mạnh Hạo than nhẹ một tiếng, chậm rãi mở miệng. Nhưng vừa mới nói tới đây, Kha Cửu Tư quay đầu lại, nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu.

Đây là lần đầu tiên, Mạnh Hạo chính diện nhìn thấy Kha Cửu Tử, mới nhìn, hắn nghĩ hắn thấy được Kha Vân Hải, cả người ngây ngẩn, kinh ngạc ngóng nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt.

Nhưng rất nhanh hắn liền nhận ra, đây không phải là Kha Vân Hải.

- Ngươi không cần giao ra, ngươi đã có thể mang cái đó đi, thì là cơ duyên tạo hóa của ngươi, hơn nữa … chân linh Dạ thức tỉnh, cũng không phải hoàn toàn là đại họa.

Kha Cửu Tư nhìn Mạnh Hạo một cái, đối với Mạnh Hạo lúc trước ngay cả tử vong cũng không sợ hãi, nhưng hiện giờ lại nguyện ý giao ra Đại Địa bảo kính đó, trong lòng y hiểu rõ, sâu trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng.

- Ngươi tin tưởng ta chứ?

Kha Cửu Tư nhìn Mạnh Hạo.

- Tin!

Mạnh Hạo nhìn Kha Cửu Tư, nhìn khuôn mặt cực kỳ tương tự Kha Vân Hải kia, hắn không có nửa điểm chần chừ.

- Lý chủ từng có phong mệnh truyền xuống, cho người làm cho chân linh Dạ chi thân thức tỉnh, hai con đường lựa chọn. Dạ, hắn là đệ đệ của ta, ta thay mặt hắn, lựa chọn con đường thứ hai!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 955: Cửu bái tam sơn.

Kha Cửu Tư nhìn Mạnh Hạo thật sâu, quay đầu trở lại, nhìn về phía chân linh Dạ.

Dạ trầm mặc, một lúc lâu sau, vẻ mặt hiện lên một chút phức tạp, ánh mắt lại nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Lý chủ có mệnh, cái tên thức tỉnh sinh mệnh ta có hai lựa chọn. Một, ngươi trả Đại Địa bảo kính cho ta, ta tiếp tục ngủ say…

- Hai, nếu không đưa ta, ngươi có đầy đủ tư cách đạt được Lý chủ truyền thừa, đi tam sơn, qua thánh địa, lên tứ trọng thiên… đạt Lý chủ truyền thừa! Mà nếu ngươi không chiếm được … thì ở lại trong mộng của ta, trở thành khách trong mộng của ta.

Chân linh Dạ nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi mở miệng.

Thanh âm của nó quanh quẩn bốn phía, cho dù là tu sĩ vùng đất Nam Thiên trong ngân hà đã đi xa, cũng trong một chớp mắt đó, nghe rõ toàn bộ lời nói của chân linh Dạ. Mọi người đều chợt ngẩn ra, nhất là tộc nhân Quý gia, còn có mấy người Bắc Địa, đều mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn về phía Yêu Tiên cổ tông ở xa đằng sau. Ai nấy đều mở to mắt, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, cũng có ghen tị và điên cuồng mãnh liệt tới cực hạn rồi.

- Đây … đây … đây lại là tạo hóa?

- Chết tiệt, tại sao có thể như vậy, không phải đại họa sao, đó không phải là đại họa sao, không phải Mạnh Hạo bị giết chết sao. Nhưng làm sao lại xuất hiện cơ duyên!! Lý chủ truyền thừa, đó là Lý chủ truyền thừa đó!!!

- Lúc trước hùng hổ, một bộ muốn hủy thiên diệt địa, nhưng làm sao trong nháy mắt, cư nhiên … đã trở thành tạo hóa!

- Lý chủ truyền thừa, ta không cam lòng!!

Tu sĩ vùng đất Nam Thiên đều mở to mắt, phần lớn mang theo vẻ không thể tin nổi, trong lòng tại một chớp mắt này, tràn đầy sự phức tạp và ghen tị. Loại cảm xúc này càng ngày càng dày, đến cuối cùng đã trở thành tham lam.

Chỉ có một số ít người, đối với tạo hóa mà Mạnh Hạo đạt được ở nơi này ngạc nhiên vui mừng. Về phần những người khác, đều ghen tị ngập trời với Mạnh Hạo.

- Chết tiệt, vì sao lại là hắn!! Ở cảnh giới thứ hai, hắn là đệ tử thân truyền, cảnh giới thứ ba, hắn cướp đi một nửa bảo vật của từng người chúng ta, cảnh giới thứ tư, hắn lại lấy được Đại Địa bảo kính, mà ở cảnh giới thứ năm này … hắn thậm chí có tư cách đạt được Lý chủ truyền thừa!!

- Tại sao lại như vậy, hắn có tài đức gì, thế nhưng lại có thể có được loại cơ duyên này! Ta không phục!

- Càng quá đáng hơn, là chúng ta còn thiếu hắn khoản nợ quá lớn, ta thiếu hắn tám trăm ngàn linh thạch…

- Ta thiếu hắn hơn một triệu. Đáng chết, hắn sao lại không chết luôn ở chỗ này đi!

Tu sĩ vùng đất Nam Thiên, ngoại trừ Phương Du và Hứa Thanh, phần lớn những người khác đều nghiến răng nghiến lợi, ghen tị đối với Mạnh Hạo, đã đến cực hạn.

- Hắn vẫn phải trở về vùng đất Nam Thiên đấy!

Hai mắt Quý Minh Không chợt lóe, bỗng nhiên mở miệng. Y vừa dứt lời, ánh mắt mọi người bốn phía đều lập tức lóe lên.

- Đúng vậy, cuối cùng thì hắn vẫn phải trở về. Bất kể hắn đã lấy được cái gì, sau khi chúng ta trở lại tông môn gia tộc đều sẽ trình báo việc này.

- Đúng vậy. Hơn nữa, người này chỉ là có đầy đủ tư cách đạt được Lý chủ truyền thừa mà thôi, có thể đạt được hay không, còn chưa biết đâu!

Trong lúc còn đang bàn tán, nhóm người vùng đất Nam Thiên ở trong ngân hà, bị cuốn đi xa xa, thời gian dần qua, ý thức của bọn họ lâm vào mơ hồ, cho đến khi toàn bộ đều nhắm nghiền hai mắt, lâm vào ngủ say, bộ dạng giống như khi bọn họ đến chỗ này. Tại trong lúc ngủ say này, bọn họ sắp được ngân hà cuốn trở về vùng đất Nam Thiên.

Khi bọn họ dần dần đi xa, trong Yêu Tiên Tông, bàn tay chân linh Dạ đang chứa Mạnh Hạo chậm rãi nâng lên, nâng thẳng lên tới không trung.

Trên bàn tay, Kha Cửu Tư quay đầu, nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra ý cổ vũ.

- Đây là cơ duyên của ngươi, có thể đi tới một bước kia hay không, phải xem vận mệnh của ngươi rồi.

Kha Cửu Tư nói xong, vung tay áo, bước vào hư vô một bước, nháy mắt biến mất.

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, hắn cũng không ngờ được, cuối cùng bản thân thế nhưng lại có thể có tư cách đạt được Lý chủ truyền thừa. Giờ phút này hắn hô hấp dồn dập, khi ngẩng đầu, theo bàn tay dưới chân không ngừng nâng lên, một lát sau, ở trước mặt Mạnh Hạo, trong hư không, xuất hiện … ba ngọn núi treo ngược!

Chính là tam đại yêu sơn!

- Cửa truyền thừa thứ nhất, thất đỉnh tán thành, cửa này ngươi đã qua!

- Cửa thứ hai, khiến ta thức tỉnh, cửa này … ngươi cũng qua!

- Hiện giờ là cửa thứ ba, cửu bái tam sơn, lấy được tán thành của tam sơn, lại phá tan nhị trùng thiên này!

Thanh âm của chân linh Dạ, trong nháy mắt, ầm ầm vang vọng.

- Nể mặt Cửu Tử, ta có thể nhắc nhở ngươi … cửa này, không có duyên không thể qua!

- Có duyên…

Mạnh Hạo nhìn ba tòa yêu sơn treo ngược trong hư không trầm mặc. Một lát sau, hắn nhắm nghiền hai mắt, khi mở ra, trong mắt Mạnh Hạo hiện lên tinh mang.

Hắn nhìn về phía ngọn núi thứ nhất. Núi này chính là yêu sơn sương thổ, toàn thân đóng băng, trong đó hỗn độn, không thể thấy rõ cụ thể, nhưng uy áp cùng với hàn khí đến từ núi sương thổ này, Mạnh Hạo cũng cảm thụ được rõ ràng.

Dường như ngọn núi này, là băng hàn duy nhất trong thiên địa, bất luận là ngọn lửa nào cũng không thể hòa tan một chút, bất luận cái gì ở trước mặt băng hàn này, cũng không dám xưng hàn!

Ở trên tầng băng có hoa văn, nếu như nhìn cẩn thận, dường như có ẩn chứa từng cái từng cái thế giới, cực kỳ quỷ dị!

Thêm nữa, ở chân núi, có một tòa tế đàn cao chót vót, ở trên đó có một ghế dựa, trên đó dường như có bóng dáng một bức tượng, thấy không rõ

bộ dáng. Nhưng có thể thấy tay phải người nọ nâng lên, trong tay có khoảng trống giống như nắm một vật, dường như là một đoàn băng hỏa đã tắt!

Nháy mắt khi nhìn thấy bóng dáng ấy, Mạnh Hạo hít sâu, dịch chuyển ánh mắt, nhìn về phía núi thứ hai.

Ngọn núi thứ hai, toàn thân huyết sắc, như là bị máu tươi nhuộm đỏ, lộ ra sát khí thao thiên không cách nào hình dung. Giống như trên núi này, có vô tận sinh mạng bị chôn vùi, người chết đi quá nhiều, máu tươi chảy xuống cũng vô tận, cho nên khiến núi này, đã trở thành huyết sắc.

Sát khí tràn ngập, giống như chỉ liếc mắt nhìn, trong đầu sẽ không kìm nổi mà xuất hiện núi thây biển máu, tâm thần chấn động.

Ở ngọn núi thứ hai này cũng tồn tại một tòa tế đàn, trên đó cũng có một ghế dựa huyết sắc, có một bóng dáng, tay phải trống rỗng nâng lên.

Chớp mắt khi Mạnh Hạo nhìn thấy bóng dáng ấy, đầu óc hắn lập tức nổ vang. Trong ký ức của hắn, rõ ràng có một hình ảnh, tuy nói không giống với cảnh tượng này, nhưng lại cực kỳ tương tự.

- Đây là …

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, hô hấp dồn dập, hồi lâu hai mắt chợt lóe, áp chế suy nghĩ trong lòng, nhìn về phía ngọn núi thứ ba.

Một ngọn núi này, ngọn lửa ngập trời. Tuy lửa này ảm đạm, nhưng dường như lại vĩnh hằng bất diệt, quỷ dị hơn là chỉ cần nhìn về phía núi này, trong mắt sẽ ngay lập tức xuất hiện ảo ảnh trùng điệp. Giống như trước mắt xuất hiện vô số núi lửa, làm cho người ta không thể nhận ra, đâu là thật đâu là giả.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 956: Cửu bái tam sơn. (2)

Mơ hồ, có thể nhìn thấy ở trong núi, có vô số người khô gầy, đang leo lên, từng người đều giống như ác quỷ, phát ra tiếng gào rú không âm thanh, sau trước chen nhau bò lên đỉnh núi, cam nguyện nhảy vào hố lửa trên đỉnh núi.

Không có tế đàn, không có ghế dựa, không có bóng dáng. Ngọn núi này, hoàn toàn khác với hai ngọn còn lại!

Ba ngọn núi, ba pho đại yêu thiên địa!

Cho dù ba pho đại yêu này đã ngã xuống trước đó rất lâu, coi như là Quý chủ, cũng không thể làm cho căn nguyên của chúng nó tiêu tan, cho nên ba ngọn núi vẫn ở đó!

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, sau khi hít sâu, hướng về phía yêu sơn sương thổ, ôm quyền … cúi đầu thật sâu!

Bái thứ nhất!

- Ta cùng Hàn Sơn hữu duyên, được tặng kiếm tiên, được tặng hũ Thanh Đồng, nên bái yêu sơn sương thổ!

Khoảnh khắc thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, yêu sơn sương thổ trong ba ngọn núi này, ầm ầm chấn động.

Bên trên đó truyền ra từng trận tiếng ken két, toàn bộ ngọn núi, vốn là một mảnh tràn ngập hàn băng, đó là lực lượng phong ấn. Nhưng lúc này, hàn băng đó theo bái thứ nhất của Mạnh Hạo, lập tức xuất hiện cái khe, dần dần cái khe này càng ngày càng nhiều. Nháy mắt khi Mạnh Hạo đứng dậy, một tiếng vang thật lớn ngập trời.

Kha Cửu Tư ở phía dưới, đứng trên núi thứ tư, trên đỉnh đầu chân linh Dạ, sau khi thấy được cảnh tượng này, trong mắt lộ ra một chút kỳ quang. Mà ngay cả chân linh Dạ, cũng trong một chớp mắt này, hai mắt sáng lấp lánh.

- Bái thứ nhất, đã dẫn động yêu sơn sương thổ biến hóa, hắn … quả thực hữu duyên với yêu sơn sương thổ. Liền xem duyên phận của hắn, rốt cuộc có bao nhiêu, có thể châm yêu hỏa, chiếu sáng đệ tam trùng thiên hay không!!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn yêu sơn sương thổ, sau khi hít sâu, lại ôm quyền cúi đầu.

- Đồ đằng của ta, do sương thổ ngưng tụ, cuối cùng hóa thành Nguyên Anh sương thổ của ta. Ân này, cũng là duyên, lại bái yêu sơn!

Bái thứ hai!

Ầm!

Khi thanh âm Mạnh Hạo quanh quẩn, yêu sơn sương thổ lập tức nổ, ở trên tầng băng xuất hiện càng nhiều cái khe nữa, những cái khe đó trực tiếp hợp thành một khuôn mặt. Cái động hình mặt này trông rất sống động, là một lão già, tràn đầy vẻ tang thương, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Cái nhìn này, như có thể nhìn thấy quá khứ Mạnh Hạo, nhìn thấy tương lai Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, trên tế đàn của núi này, tay phải của bóng dáng ngồi trên ghế dựa, vốn là một trảo trống trải, đột nhiên nhiều hơn một đốm lửa màu lam, dường như có ngọn lửa muốn đốt lên!

Cảnh tượng này khiến hai mắt Kha Cửu Tư sáng hơn, chân linh Dạ, lại

chìm trong trầm mặc, hai mắt hiện lên tia sáng kỳ dị.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, sau khi ánh mắt nhìn về phía gương mặt lão già hiện trên tầng băng kia, lại ôm quyền cúi đầu!

- Ta đã ước hẹn cùng với Hàn Sơn tiền bối, ngày khác nếu tu vi thành công, tất đi Khư Kiều giới, cứu y ra. Ước định này, là duyên phận của ta cùng Hàn Sơn tiền bối, cũng là duyên phận với yêu sơn sương thổ, hiện giờ ở đây, lại lập lời thề!

- Mời yêu sơn làm chứng, dùng cái bái này, chứng kiến quyết tâm của vãn bối!

Trong mắt Mạnh Hạo mang theo chấp nhất, bái thứ ba!

Yêu sơn sương thổ lặng yên không phát ra khí tức, đối với cái bái thứ ba này của Mạnh Hạo, không có bất kỳ phản ứng, trong lòng Mạnh Hạo lộp bộp một tiếng, cái bái thứ ba kia, thật có chút mưu lợi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên …

- Nhận!

Một thanh âm tang thương, từ trên yêu sơn sương thổ vang vọng truyền ra, dường như từ trong tang thương tiến đến, khi truyền ra, bốn phương tám hướng tràn ngập hàn khí vô tận, khiến cho thế giới đều một mảnh mơ hồ, vặn vẹo.

Cái chữ này, chính là lão già kia truyền ra, lão nhìn Mạnh Hạo thật sâu, sau đó gương mặt dần dần mơ hồ, tiếng động ken két quanh quẩn. Cái khe tạo thành gương mặt kia, đảo mắt liền lan tràn, cho đến khi phịch một tiếng, hợp thành một khe hở thật lớn, từ trên xuống dưới, trực tiếp vỡ ra một vết nứt dài xuyên qua yêu sơn này.

Vết nứt này nối thẳng tới tế đàn, thông thẳng đến tay phải của bóng dáng trên ghế dựa. Phịch một tiếng, trên tay phải của bóng dáng ấy, những đốm lửa màu lam lúc trước ngưng tụ cùng một chỗ, trong chớp mắt, hóa thành một ngọn lửa màu lam.

Lửa này vừa mới xuất hiện, đã lập tức chiếu rọi bóng dáng trên tế đàn kia, lộ ra gương mặt. Đó là một gương mặt gần như giống hệt với Hàn Sơn!

Nháy mắt, ngọn lửa bùng lên ngập trời, trực tiếp chiếu rọi ba phần bầu trời này!

Trong mơ hồ, nương theo ánh sáng, có thể nhìn thấy ở trong hư vô vô tận phía trên, có hai quái vật lớn, lơ lửng nơi tối cao, so với tam đại yêu sơn, còn muốn vô biên kinh người hơn!

Giống như ở trên đó, tồn tại một cỗ khí tức kinh thiên khó có thể hình dung!

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, nhắm mắt lại, sau khi bình phục nỗi lòng, lại mở ra. Hắn nhìn về phía ngọn núi thứ hai, yêu sơn huyết sắc!

- Ta không biết núi này có liên quan với Thái Ách cổ miếu hay không. Cái bái này, vì Thái Ách cổ miếu, nếu có duyên, kính xin núi kêu!

Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu, hướng về phía yêu sơn huyết sắc, bỗng nhiên cúi đầu.

Đây là cái bái thứ tư của hắn, cũng là cái bái thứ nhất của hắn với yêu sơn huyết sắc này!

Sau cái cúi đầu này, toàn thân yêu sơn huyết sắc vốn một mảnh tĩnh mịch bị phong ấn, nhưng ở đỉnh ngọn núi này, bóng dáng ngồi trên ghế dựa kia, như trong tối tăm xuất hiện một chút linh động …

Một cỗ khí tức từ trên bóng dáng ấy tản ra, chớp mắt … tràn ngập toàn bộ yêu sơn huyết sắc, khiến cho núi này ngay lập tức huyết quang vù vù, lại truyền ra tiếng nổ ầm ầm.

Cảnh tượng này khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động, đồng thời trong mắt cũng lóe lên tia kỳ dị. Lúc trước hắn đã hoài nghi yêu sơn huyết sắc này có liên quan đến mặt nạ Huyết Tiên. Bởi vì, bóng dáng trên ghế dựa kia, cùng với khi Mạnh Hạo đạt được Huyết Tiên truyền thừa năm đó, thật sự là rất tương tự.

Giờ khắc này, kinh hãi nhất, chính là chân linh Dạ. Nó nâng cái đầu khổng lồ lên, hai mắt như điện, mang theo một chút khó mà tin nổi. Ba bái của Mạnh Hạo đã làm cho yêu sơn sương thổ tán thành, việc này theo nó đã là đủ chấn động.

Nhưng hiện giờ, ngay cả yêu sơn huyết sắc, cũng xuất hiện sơn minh với Mạnh Hạo này, cái này không khỏi khiến tâm thần chân linh Dạ chấn động.

- Sương thổ ba phần quang, huyết yêu cũng thêm một phần, tổng cộng là bốn phần quang! Chẳng lẽ hắn chính là người Lý chủ muốn chờ?

- Nhưng nếu hắn thật là người Lý chủ muốn chờ, vì sao trên người của hắn, ta không cảm giác được quen thuộc! Trên người hắn không cho ta hơi thở quen thuộc, điểm này không phù hợp với yêu cầu năm đó của Lý chủ, cho nên ta mới không cho hắn tư cách lựa chọn!

Hai mắt chân linh Dạ chợt lóe, nhìn về phía Mạnh Hạo. Nó có thể nhìn thấy toàn thân Mạnh Hạo, nhưng lại chợt phát hiện, cho dù bản thân nhìn thấu tất cả, nhưng vẫn … cảm thấy Mạnh Hạo trước mắt này tràn đầy thần bí.

- Hắn rốt cuộc là phải hay không phải?

- Bất kể như thế nào, bất kể hắn là phải hay không, cửu bái tam sơn cũng không dễ dàng như vậy. Chỉ là nhận thức thôi vẫn chưa đủ, bắt đầu nhận thức, mới chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 957: Trời có mười phần hắn có bảy phần!

- Một tòa yêu sơn nhận thức, có thể mở ra ba phần quang, chiếu rọi đường đi lên đệ tam trọng thiên. Ba tòa yêu sơn cùng nhận thức, quang này nhân ba lên thành chín phần, đều có xuất hiện đường!

- Nhưng … con đường xuất hiện khi có ba phần quang, chỉ là điều tầm thường mà thôi, một khi thất bại, hủy bỏ tư cách. Chỉ có đạt tới con đường có sáu phần quang, sau khi bước vào, mới có được ba lượt tư cách thí luyện truyền thừa, có thể để năm trăm năm tới một lần!

- Mà con đường có chín phần quang … đó chính là viên mãn trong truyền thuyết, một khi xuất hiện, sau khi bước vào thất bại, có chín lượt tư cách, gần giống như khâm điểm! Vả lại con đường của chín phần quang, còn gọi là một bước thành tiên. Nếu bản thân hắn là tiên, thì tu vi nâng cao một cảnh giới, nếu không phải tiên, thì bước lên đó, liền có thể thành tiên!

- Ta thật muốn nhìn xem, người này rốt cuộc có thể mở được mấy phần quang!

Hai mắt chân linh Dạ chợt lóe, nhìn về phía Mạnh Hạo.

So với chân linh Dạ, Kha Cửu Tư không có ý nghĩ phức tạp như vậy. Y mang theo tươi cười, trong mắt cất giấu tán thưởng, y hy vọng Mạnh Hạo có thể mở thêm nhiều ánh sáng tán thành.

Mạnh Hạo hít sâu, thấy yêu sơn huyết sắc này động, liền ôm quyền, bái cái thứ năm.

Cũng là bái thứ hai với yêu sơn huyết sắc này!

- Vãn bối và Thái Ách cổ miếu hữu duyên, ngưng tụ tử huyết Nguyên Anh, hiểu ra sinh ý vô tận trong huyết, nên lại bái thêm một cái với yêu sơn tiền bối.

Sau khi lời nói Mạnh Hạo truyền ra, đã cúi thật sâu bái xuống.

Tại trong chớp mắt này, yêu sơn huyết sắc lập tức nổ vang, từng luồng huyết quang ngập trời tràn ra, lần lượt thay đổi giữa không trung, dần dần ngưng tụ ra một đóa yêu hoa huyết sắc. Hoa này vừa ra, hào quang vạn trượng, cùng lúc đó, trên tay phải của bóng dáng ngồi trên ghế ở đỉnh núi kia, cũng trong nháy mắt xuất hiện một ít hỏa hoa màu đỏ.

Đây là năm phần quang, hai tòa yêu sơn, năm phần ánh sáng, lập tức khiến cho hư vô phía trên càng thêm rõ ràng hơn chút. Có thể nhìn thấy tại chỗ tối cao vô tận kia, tồn tại hai mảnh đại địa trôi nổi.

Mỗi một mảnh đại địa, đều mênh mông không gì sánh được, lơ lửng giữa trời cao, giống như thánh địa!

Cao cao tại thượng, dường như có thể nhìn xuống toàn bộ thế giới, nơi đó … cũng đích thật là thánh địa. Yêu Tiên Tông cũng tốt, toàn bộ sơn hải thứ chín cũng tốt, thánh địa của Quý gia và Phương gia, gần với hành cung của Lý chủ!

Bất kể là năm đó hay là hiện tại, ở sơn hải thứ chín đều có thanh danh hiển hách, không biết truyền thừa bao nhiêu năm, đã sớm trở thành đại quái vật.

Năm phần quang, chiếu rọi thiên địa, nhưng ở hơi thở tiếp theo, đột nhiên, tia sáng này lại càng thêm lóng lánh. Ngay sau đó, một cảnh tượng, cho dù là chân linh Dạ hay Kha Cửu Tư đều không hề ngờ tới, xuất hiện.

Bóng dáng trên yêu sơn huyết sắc, khi tay phải xuất hiện hỏa hoa, thì trong mắt bóng dáng đó cũng lập tức xuất hiện tia kỳ dị, trong chớp mắt liền tập trung lên người Mạnh Hạo. Cùng lúc đó, tay trái bóng dáng đó chậm rãi nâng lên, vươn về phía Mạnh Hạo, giống như yêu cầu cái gì đó.

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, trong trầm mặc tay phải vỗ lên túi trữ vật, mặt nạ Huyết Tiên lập tức nằm trong tay.

Tại khoảnh khắc mặt nạ Huyết Tiên được Mạnh Hạo lấy ra, bóng dáng trên yêu sơn huyết sắc kia dần dần thu hồi tay trái. Ngay sau đó, một thanh âm giống như truyền tới từ năm tháng vô tận trước kia, từ trong tế đàn quanh quẩn truyền ra.

- Mang lên mặt cho ta!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, trực tiếp đội mặt nạ Huyết Tiên này lên mặt.

Ầm!

Toàn thân Mạnh Hạo trong nháy mắt bị huyết sắc vô tận tràn ngập quay cuồng, tóc của hắn trực tiếp thành màu đỏ, quần áo của hắn cũng trong nháy mắt hóa thành huyết bào. Mà ở phía ngoài thân thể hắn, lại bị huyết vụ vô tận lượn lờ, giống như có biển máu khôn cùng, rít gào xung quanh hắn.

Dường như trong một chớp mắt này, Mạnh Hạo đã hóa thân thành Huyết Tiên.

Ngay sau đó, ở phía sau hắn, có một hình ảnh hư ảo hiện ra. Đó là một ghế dựa thật lớn, ngồi trên ghế là một nữ tử nhìn không rõ gương mặt, tóc dài của cô gái bay nhẹ, giống như đang chăm chú nhìn phương xa.

Sau khi cảnh tượng này xuất hiện, bóng dáng trên yêu sơn huyết sắc ầm ầm chấn động, hình như có tiếng nổ kinh thiên từ trên yêu sơn huyết sắc truyền khắp toàn bộ thế giới. Cùng lúc đó, tay phải của bóng dáng kia, trực tiếp có đốt lên một chút yêu hỏa chói mắt, lại chiếu rọi không trung thêm một ít.

Toàn bộ không trung, hào quang vượt qua năm phần, đã gần đến sáu phần, thậm chí có thể nhìn thấy một bậc thang hư ảo, mơ hồ xuất hiện trong quang mang này, đi thông lên chỗ hai đại thánh địa. Nơi đó là … đệ tam trùng thiên.

- Này … này … hắn thế nhưng lại có duyên phận như vậy với huyết yêu!!

Chân linh Dạ hít vào một hơi, vẻ mặt không thể tin. Nó rất khó để tin được, Mạnh Hạo chẳng những hữu duyên với yêu sơn sương thổ, lại còn có loại tạo hóa kinh người như vậy với huyết yêu.

- Yêu sơn giải phong, lại còn chủ động mở miệng, trừ phi là duyên phận đôi bên tới trình độ nhất định, nếu không tuyệt đối không thể xuất hiện. Mà nếu thật có duyên phận tới trình độ nhất định rồi, như vậy Mạnh Hạo này, chẳng khác nào là truyền nhân Huyết Yêu!

- Ngưng tụ phân thần Huyết Yêu, có bì bảo Huyết Yêu, thậm chí bản thân còn ngưng tụ Yêu Anh nữa, người này … người này rốt cuộc là tu sĩ, hay là đại yêu như ta!

- Nhất là, bây giờ còn chưa bái cái thứ sáu, nhưng không ngờ đã xuất hiện gần sáu phần quang!

Chân linh Dạ trừng mắt nhìn Mạnh Hạo, trong đầu ong ong.

- Ân truyền thừa Huyết Tiên, ân tặng Huyết Ngao, vãn bối cả đời không quên, lại bái yêu sơn bản nguyên của tiền bối!

Thanh âm Mạnh Hạo quanh quẩn, ôm quyền bái cái thứ sáu, cũng là cái bái thứ ba đối với yêu sơn huyết sắc này!

Sau cái cúi đầu này, yêu sơn nổ vang, sau khi tạo ra tiếng vọng vô tận, một thanh âm tang thương, giống như từ trong yêu sơn huyết sắc, chậm rãi truyền ra.

- Nhận!

Thanh âm này tuy chỉ nói có một từ, nhưng ở trong nháy mắt vang lên, yêu hỏa bùng lên ngập trời. Cái chữ này, đại biểu tán thành, đại biểu toàn bộ yêu sơn huyết sắc, đối với Mạnh Hạo, hoàn toàn tán thành.

Hơn nữa, vào lúc này, hào quang chiếu rọi toàn bộ trời cao, không còn là sáu phần quang, mà là bảy phần!

Thiên quang có mười phần, giờ phút này Mạnh Hạo chiếm bảy phần!

Bảy phần quang này, hoàn toàn chiếu rọi hơn phân nửa trời cao, khiến cho hai đại thánh địa kia, càng thêm rõ ràng. Thậm chí mơ hồ, cũng có thể nhìn thấy trên hai đại thánh địa này, tồn tại cấm chế phong ấn không biết bao nhiêu năm, còn có vô số cái lan tràn xuống như đằng điều.

Giống như nơi này bị giam cầm lâu lắm rồi, giờ phút này rốt cuộc hiển lộ để người tiến lên!

Vẻ mặt chân linh Dạ khó coi, trong lòng cực kỳ phức tạp. Nó hiểu, chính mình cũng không thể tiếp tục ngăn cản đối phương đạt được tư cách nữa. Chỉ cần mở sáu phần quang, ít nhất có thể có ba lượt tư cách.

Cho dù Mạnh Hạo thất bại, nó cũng tuyệt không thể thương tổn hắn nửa phần, càng không cần nghĩ đến việc đòi lại Đại Địa bảo kính nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 958: Lòng có chí lớn!

Chỉ cần một ngày Mạnh Hạo còn tư cách, nó liền một ngày không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mạnh Hạo, tùy ý ra vào trong này.

- Cửu bái tam sơn, hiện giờ hắn đã tiến hành sáu bái rồi. Ba bái cuối cùng chính là bái yêu sơn khô viêm, núi này là khó nhất. Cho dù hiện giờ hắn có bảy phần quang, cũng kiên quyết không thể đạt tới chín phần!

Hai mắt chân linh Dạ chợt lóe,

Kha Cửu Tư cũng trầm mặc, nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhắm mắt lại, sau khi bình tĩnh nỗi lòng một chút, ngẩng đầu, nhìn về phía tòa yêu sơn cuối cùng, nhìn ngọn lửa ngập trời trên đó. Trong miệng núi lửa trên đỉnh, không ngừng có bóng dáng khô gầy tranh nhau leo lên, rồi nhảy vào.

Dường như nơi đó là một nơi luân hồi, chỉ cần nhảy vào trong đó, là có thể giải thoát, tìm được chân thân, vì thế rời khỏi nơi này, một lần nữa sống lại.

Nhưng Mạnh Hạo cũng nhìn thấy, ở dưới chân núi này, mỗi khi có người nhảy vào miệng núi lửa, thì nơi này lại sinh ra một người khô gầy mờ mịt, tiếp tục leo lên, tiếp tục nhảy vào, tạo thành một vòng tuần hoàn.

Nhìn kỹ hơn, sẽ phát hiện, nơi này là luân hồi.

Mà núi này, tên chân chính gọi là yêu sơn luân hồi. Về phần cái tên Khô Viêm, phù hợp với ngoại hình, nhưng không phù hợp với ý nghĩa. Tuy nhiên, ngọn núi này cũng từng sinh ra đại yêu thiên địa kia, công pháp của nó, tên là Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo.

Cho nên dùng khô viêm để hình dung, cũng không phải là không thỏa đáng.

Mạnh Hạo nhìn yêu sơn luân hồi trước mắt, trầm mặc. Hắn nắm chắc nhất chính là sương thổ, sau đó là huyết yêu, duy chỉ có yêu sơn luân hồi này, một chút xíu nắm chắc hắn cũng không có.

Nếu nói hắn với núi này có duyên, vậy thì duyên này tối đa cũng chỉ là ở trong cảnh giới thứ hai, bản thân đạt được mà không học được công pháp Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo mà thôi.

Vào lúc Mạnh Hạo chần chừ, bỗng nhiên, yêu sơn luân hồi này tự động nổ vang. Ở trên miệng núi lửa, có khói đen cuồn cuộn bốc lên cao, cùng bốc lên còn có ngọn lửa vô tận.

Ngay sau đó, một thanh âm trong tang thương mang theo âm u lạnh lẽo, giống như vô tình, từ trong miệng núi lửa, chậm rãi truyền ra.

- Núi Luân Hồi, không cần bái!

- Nhiều năm trước, trong chúng khô nô trên núi, có một nô từng nói, thế nhân toàn khổ, muốn thoát ly khổ hải, bởi vậy hải như lửa, trốn không thoát, sẽ đốt cháy hoàn toàn.

- Cho nên từ đó về sau, y tự xưng Khô Viêm, đưa ra một tham vọng, muốn trảm diệt khổ hải, giúp chúng sinh không còn bể khổ, thành đại tự tại!

- Nếu là ngươi, ngươi làm như thế nào!

Thanh âm tang thương âm u lạnh lẽo của núi Luân Hồi trong nháy mắt vang vọng, toàn bộ núi Luân Hồi đều là tiếng nổ vang. Từ trong khói đen bay lên không, một nén nhang thật lớn, bỗng nhiên từ núi ấy bay ra,

dựng đứng giữa không trung, ẩn trong sương mù …

Nén nhang này đang chậm rãi cháy, khói hương tản ra dung hợp với sương mù, làm cho người ta nhất thời khó mà có thể nhìn rõ ràng. Không biết là trong sương ẩn khói, hay là trong khói bay lên sương.

- Nhiên Hương tắt, nếu ngươi còn không có đáp án, thì lửa núi Luân Hồi tắt, không tiêu tan nửa phần quang.

Thanh âm tang thương âm u lạnh lẽo lại chậm rãi vang vọng, sau đó lâm vào an tĩnh.

Giờ khắc này, toàn bộ thế giới, cũng đều an tĩnh, Mạnh Hạo kinh ngạc đứng ở giữa không trung, nhìn núi Luân Hồi. Nhìn từ trong miệng núi lửa này phun trào sương đen cuồn cuộn, còn kèm theo hỏa diễm nồng đậm vọt lên. Dường như toàn bộ thế giới, tại thời khắc này, đều bị khói đen và hỏa diễm bao phủ.

Trời vốn có mười phần, yêu sơn sương thổ và yêu sơn huyết sắc chiếm bảy phần. Mà lúc này, ba phần còn lại kia, đã hoàn toàn bị lửa cùng sương này bao phủ, một mảnh mông lung …

Thậm chí càng kinh người hơn là, mông lung này lại ảnh hưởng tới bảy phần trời vốn đã được chiếu rọi. Chợt nhìn, giống như toàn bộ trời cao, đều bị sương mù che đậy, khiến cho hai thánh địa vô biên kia, hiện giờ cũng như ngắm hoa trong sương, ngắm trăng trong nước.

- Nếu là ta, ta làm như thế nào?

Mạnh Hạo trầm mặc. Núi Luân Hồi không cần bái, cần chính là tâm và ý, đó là bản chất một người, ở trong năm tháng vô tận, cũng sẽ không xóa nhòa bản chất.

Giờ khắc này, Kha Cửu Tư đã trầm mặc, năm đó y cũng từng có tư cách

đạt được, nhưng trước núi Luân Hồi này, chỉ mở được hai phần quang, khiến cho toàn bộ không trung, chiếu rọi chữ bát phân. Cuối cùng, y thất bại ở trong một thánh địa.

Giờ phút này nhìn Mạnh Hạo, y dường như thấy được bản thân mình năm đó, sau khi tỉnh dậy, một thân một mình trong đống hoang tàn Yêu Tiên Tông.

Chân linh Dạ co rút hai mắt, ngóng nhìn Mạnh Hạo. Nó biết rằng, trong cửu bái tam sơn của nhị trùng thiên này, khó khăn nhất chính là núi Luân Hồi! Vì … núi này một vấn tâm, hai vấn đạo, ba vấn luân hồi!

- Câu trả lời của hắn, sẽ là cái gì?

Chân linh Dạ nhìn về phía Mạnh Hạo, nó vẫn phán đoán, Mạnh Hạo không phải người mà mình cùng Lý chủ chờ đợi, không phải ngườithừa kế đã định trước. Nhưng nó vẫn còn có chút tò mò, tại trước núi Luân Hồi này, Mạnh Hạo sẽ nói ra đáp án như thế nào.

Cũng tại thời khắc này, bất kể là chân linh Dạ, hay là Kha Cửu Tư, đều sớm phát hiện, nhưng không thèm để ý tới, trong hư vô nơi xa, có một bóng người, chuyển ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo.

Đây là một nữ tử, bộ dáng kiều mỵ, có thể nói là tuyệt sắc, chính là … Chỉ Hương!

Tất cả mọi người của vùng đất Nam Thiên đã rời đi, duy chỉ có Mạnh Hạo, duy chỉ có Chỉ Hương, còn ở nơi này!

Khác với Mạnh Hạo, Chỉ Hương sở dĩ còn chưa rời khỏi, là bởi vì nàng vốn không tính sẽ về lại Nam Thiên Tinh. Nếu không phải là Mạnh Hạo đột nhiên lấy được tư cách kế thừa ở nơi này, nàng đã sớm rời đi.

Giờ phút này, nàng nhìn Mạnh Hạo phía xa, nhìn ba tòa yêu sơn, vẻ mặt

có chút mờ mịt, cũng có chút phức tạp.

- Trong tông môn có đại năng thôi diễn, hao phí công sức mấy đời, mơ hồ suy tính ra Lý chủ truyền thừa, sẽ quật khởi từ Đông Thắng Tinh. Việc này chỉ có vài người trong tông môn biết được.

- Mạnh Hạo này, hắn đến từ Nam Thiên Tinh, không phải người định mệnh đã nhận định.

Chỉ Hương than nhẹ trong lòng.

Một lát sau, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe.

- Vấn đề của núi Luân Hồi này, đáp án có rất nhiều … mệnh đề cũng có không ít. Nếu ta lấy thân phận là nô của núi Luân Hồi kia, cũng có không ít lựa chọn.

Trong đầu Mạnh Hạo, ý niệm bách chuyển. Dù sao hắn cũng là một thư sinh, việc tham dự khoa cử ở Triệu quốc năm đó, cho dù đã trôi qua mấy trăm năm, cũng vẫn còn trong trí nhớ.

Theo bản năng, hắn bắt đầu phân tích manh mối ẩn chứa trong lời nói của đối phương.

Sau mười mấy hơi thở, ánh mắt Mạnh Hạo sáng lấp lánh, đang muốn mở miệng, nhưng đôi môi hắn mở ra, thân thể lại chợt chấn động mạnh. Hắn phát hiện, bản thân thế nhưng lại không có cách nào đem đáp án đã chuẩn bị trong lòng nói ra.

Giống như giờ khắc này, hắn đã trở thành câm điếc, bị phong miệng lại!

Chuyện này lập tức khiến Mạnh Hạo chấn động tâm thần, lại nhìn về phía núi Luân Hồi

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 959: Lòng có chí lớn! (2)

- Núi Luân Hồi này, ba lần hỏi đều phong miệng, không phải đáp án đến từ linh hồn, không thể nói ra. Câu hỏi thứ nhất này hỏi, chính là tâm của ngươi.

Kha Cửu Tư nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi nói.

- Mở rộng tâm thần, tìm kiếm trong hồn của ngươi, đáp án chân chính của mình, rồi lại nói ra, giống như tìm được bản tâm, bản tính, bản tôn của chính mình.

Trong mắt Kha Cửu Tư mang theo thâm ý.

Mạnh Hạo lại trầm mặc, nhìn Nhiên Hương đã cháy mất ba phần, trong mắt lộ ra một chút phức tạp, hồi lâu nhắm nghiền hai mắt.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh …

- Thế nhân toàn khổ, muốn thoát ly khổ hải, bởi vậy hải như lửa, trốn không thoát, sẽ đốt cháy hoàn toàn. Cho nên từ đó về sau, y tự xưng Khô Viêm, đưa ra một tham vọng, muốn trảm diệt khổ hải, giúp chúng sinh không còn khổ hải, thành đại tự tại …

- Đây là lựa chọn của y, người này có lẽ mới là một trong tam đại yêu danh chấn sơn hải thứ chín, Khô Viêm Yêu!

- Ta không biết đại yêu của hai tòa núi khác xuất hiện như thế nào, nhưng núi Luân Hồi này, nếu chỉ là một nô trong đó cũng có thể hóa thành đại yêu … vậy thì, núi này, dĩ nhiên nghịch thiên!

Mạnh Hạo hít sâu, trong lòng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

- Nếu ta là y … đối mặt với khổ hải như lửa, ta nên làm như thế nào? Là giống y, tham vọng trảm diệt khổ hải, hay là … có một lựa chọn khác.

Mạnh Hạo thì thào, dần dần quên đi bản thân đang ở trong Yêu Tiên Tông, quên đi mọi thứ xung quanh mình, đắm chìm trong tinh thần của mình, đắm chìm trong hồn của mình.

Không ngừng lầm rầm tự hỏi, tìm kiếm ở chỗ sâu trong tâm mình, đáp án chân thật nhất.

Trong đầu hắn, giống như xuất hiện một hình ảnh. Trong tấm hình, bản thân đã trở thành một trong chúng khô nô trên núi Luân Hồi này, không ngừng bò lên núi. Từng bước gian nan, muốn bước lên miệng lửa trên đỉnh núi kia, sau đó nhảy vào, thiêu đốt trong miệng lửa, trong nham thạch cuồn cuộn kia.

Khi lại mở mắt, thì sinh ra dưới chân núi, vẫn lặp lại bước chân lúc trước, một lần lại một lần, tuần hoàn.

- Y là chính xác, cũng là sai lầm đấy.

- Nơi này có thể là khổ hải, cũng có thể không phải. Nếu ngươi cho là khổ, thì tất cả đều là khổ. Nếu ngươi cho là không khổ, tất cả cũng không còn là khổ.

- Nhảy vào miệng lửa, đại biểu tử vong. Trọng sinh xuất hiện dưới chân núi lửa, đại biểu sinh ra. Con đường leo lên núi, thì là nhân sinh …

- Ta không có tham vọng trảm diệt nơi đây, cũng không có muốn trầm luân trong yếu đuối, ta có … chỉ là muốn tự quyết định bước chân của mình, nắm giữ vận mệnh của mình. Nếu ta không thể lựa chọn cách sinh ra, vậy thì ta sẽ lựa chọn cách tử vong.

- Điểm cuối cùng, không nhất định phải là miệng núi lửa.

Mạnh Hạo thì thào, thanh âm của hắn, chính hắn cũng không ý thức được, đã từ trong miệng nói ra, quanh quẩn toàn bộ Yêu Tiên Tông.

Theo thanh âm hắn quanh quẩn, hình ảnh trong đầu hắn thay đổi. Khô nô như thể do hắn hóa thành kia, không tiếp tục dựa theo vòng tuần hoàn, nhảy vào miệng núi lửa, mà đứng ở ngoài miệng lửa. Khác với tất cả khô nô xung quanh, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía trời, vẻ mặt không còn đơn điệu giống như những khô nô khác, mà xuất hiện cảm xúc biến hóa.

Giống như … thức tỉnh, giống như ở trong một bức tranh thủy mặc, đột nhiên xuất hiện một chút sắc thái tươi đẹp.

Hắn xoay người, đưa lưng về phía miệng lửa, từng bước từng bước đi ra ngoài núi, mặc cho bản thân rơi vào vực sâu, đi ngược lại với miệng lửa … trên mặt của hắn, vẫn luôn mang theo tươi cười.

- Con đường nhân sinh, cũng không chỉ có từ dưới chân núi đến trên núi như vậy …

Khi Mạnh Hạo nhẹ giọng mở miệng, trong bức hình trong đầu hắn, khô nô bản thân hóa thành, ngã xuống núi Luân Hồi, sau khi đứng lên, không quay đầu lại, mà từng bước một đi về phía xa xa.

Núi Luân Hồi phía sau hắn, trên núi có vô số người, lại tái diễn nhân sinh ngày qua ngày, mà hắn, đi ở ngoài núi, càng đi càng xa …

- Ngươi cho nó là khổ hải, thì nó chính là khổ hải. Ngươi cho nó là một điểm phong cảnh trên hành trình sinh mệnh, vậy thì nó chính là phong cảnh … Khổ hải khôn cùng, phong cảnh có tận.

- Đây, chính là đáp án của ta.

Mạnh Hạo, mở mắt ra.

Nháy mắt khi hai mắt mở ra, hắn nghe được âm vọng lời nói của chính mình, còn đang quanh quẩn xung quanh nơi này.

Kha Cửu Tư tâm thần chấn động, nhìn Mạnh Hạo. Đáp án này, hoàn toàn ngoài dự liệu của y. Y vốn cho rằng, lựa chọn của Mạnh Hạo, hắn cũng là trảm diệt khổ hải, từ đó tân sinh.

- Tương lai của hắn, nếu không chết non, tất không thể đo lường!

Kha Cửu Tử hít sâu, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, khiếp sợ trong mắt chậm rãi nhiều hơn tán thưởng.

- Tu vi hắn không bằng ta, nhưng lòng của hắn … rộng hơn ta!

Càng khiếp sợ hơn chính là chân linh Dạ, nó ngóng nhìn Mạnh Hạo, trong đầu lần đầu tiên nổ vang, vang vọng mãi câu nói kia của Mạnh Hạo "Khổ hải khôn cùng, phong cảnh có tận!"

- Lực chọn của hắn, nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế, cẩn thận suy nghĩ … dã tâm của hắn, vượt xa mọi người, bố cục trong tâm của hắn, lại càng to lớn vô hạn!

- Khổ hải ở trước mặt hắn, lại bị xem thành một chỗ phong cảnh trong cuộc đời, theo hắn đi xa, phong cảnh sẽ có rất nhiều!

- Luân hồi vấn tâm, hỏi chính là bản chất, bản tính, bản tôn, đáp án của hắn, không thể nào là giả, ý chí người này … không nói ra thì thôi, nói ra liền lay cả trời!

Chỉ Hương nơi xa cũng hô hấp dồn dập, lúc trước nàng đã đoán được Mạnh Hạo này không tầm thường. Nhưng sau khi chứng kiến cảnh tượng vấn tâm này, nàng mới chợt phát hiện, phán đoán của bản thân lúc trước

đối với Mạnh Hạo, vẫn còn là đánh giá thấp.

- Lựa chọn của hắn, đại biểu tâm của hắn, Nam Thiên cũng tốt, sơn hải thứ chín cũng thế, nếu hắn có thể tiếp tục tồn tại, như vậy tất cả chuyện này, cũng chỉ vẻn vẹn là một trạm trên lữ trình của hắn mà thôi.

- Từng bước hắn đi tiếp, khiến tất cả tồn tại, chỉ có thể nhìn hắn, càng ngày càng xa …

Núi Luân Hồi, tại chớp mắt này, sương mù không xuất hiện thêm nữa, ngọn lửa cũng không còn phun trào, mà ngay cả Nhiên Hương kia, cũng lập tức đứng yên, khiến cho toàn bộ thế giới, yên tĩnh tới cực hạn.

Mạnh Hạo nhìn núi Luân Hồi, dường như núi Luân Hồi đang nhìn Mạnh Hạo.

Cho đến mấy cái hô hấp sau, toàn bộ núi Luân Hồi truyền ra một tiếng nổ long trời lở đất, giống như khai thiên lập địa, khiến thế giới cũng run rẩy.

- Người lòng có chí lớn, khâm thưởng!

Thanh âm tang thương âm u lạnh lẽo, mang theo một chút giọng điệu xúc động, chậm rãi quanh quẩn, nói ra sự tán thành đối với Mạnh Hạo!

Cùng lúc đó, ánh lửa vô tận, trực tiếp phóng lên cao, chiếu rọi trời cao, khiến cho bảy phần quang trong không trung lúc trước, trực tiếp khuếch tán, gia tăng thêm một phần nữa!

Toàn bộ trời cao, một mảnh sáng ngời, ánh sáng chữ bát phân kia như nối liền đệ tam trùng thiên, khiến cho hai nơi thánh địa vô biên kia, càng trở nên rõ ràng.

Cũng có một cỗ sức mạnh kinh người của thiên địa, khoảnh khắc từ trên

núi Luân Hồi phóng thích ra, lao thẳng tới toàn thân Mạnh Hạo.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, tu vi lập tức kéo lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 960: Ta cũng đang tìm kiếm!

Tu vi của hắn tại chớp mắt này, ầm ầm vận chuyển, tóc không gió mà bay. Sức mạnh của thiên địa đến từ núi Luân Hồi, mang theo khí tức độc đáo, khoảnh khắc liền dũng mãnh lao vào toàn thân Mạnh Hạo. Từ từng lỗ chân lông trên thân thể hắn, không ngừng dung nhập vào, khiến tu vi Mạnh Hạo vận chuyển càng lúc càng nhanh.

Mạnh Hạo có thể nghe được tiếng tim đập của mình, mỗi một lần nhảy lên, đều sẽ khiến thân thể nổ vang, tiếng ken két quanh quẩn, trong lúc đó, thân thể Mạnh Hạo cũng chậm rãi tăng cao.

Thân thể của hắn càng trở nên thon dài, cả người thoạt nhìn, tràn đầy khí chất cực kỳ hấp dẫn, khi tóc dài bay múa, thì cảm giác yêu dị càng thêm mãnh liệt.

Tu vi của Mạnh Hạo đã là nửa bước Trảm Linh, nếu mở ra đệ bát mệnh, hắn xem như là Trảm Linh chân chính, chiến một trận với Hô Diên Lão Tổ, cũng hoàn toàn đặt vị trí cho địa vị và thực lực của Mạnh Hạo.

Thậm chí nếu Mạnh Hạo nguyện ý, chỉ cần cần hắn bế quan một thời gian ngắn, liền có thể thử tấn công cảnh giới Trảm Linh đệ nhất đao. Một khi thành công, liền có thể đạt được ý cảnh của bản thân.

Chỉ có điều, việc ý cảnh quá mức trọng yếu, Trảm Linh như ranh giới giữa tiên và phàm, Mạnh Hạo không muốn quyết định dễ dàng, hắn cần cảm ngộ, từ sinh mạng, từ nhân sinh, tìm kiếm con đường của cảm ngộ, từ đó một cách tự nhiên hiểu ra ý cảnh thuộc về mình, đi qua từng bước phàm trần đạp tiên, từ nay về sau Trảm Linh!

Ngoại trừ nguyên nhân đó, còn có một lý do nữa, là vì Mạnh Hạo chấp nhất đối với tu vi, hắn không muốn bát mệnh mở Trảm Linh. Trúc Cơ hắn là hoàn mỹ, Kết Đan hắn cũng hoàn mỹ, Nguyên Anh hắn lấy phương thức của mình, cũng muốn đạt được hoàn mỹ.

Mà tám cái Nguyên Anh dung hợp thành đệ bát mệnh, nhìn như hoàn mỹ, nhưng cũng chưa phải điểm cuối!

- Ta muốn ngưng tụ ra, Nguyên Anh thứ chín!

Trong mắt Mạnh Hạo hiện lên tinh quang, cũng có dã tâm. Nếu hắn đã bước lên con đường tu hành này, như vậy sẽ tận hết sức lực mình, đi đạt được tạo hóa cực hạn nhất.

Giờ phút này, cơ thể hắn nổ vang, khí tức của núi Luân Hồi ẩn chứa sức mạnh của thiên địa, không ngừng dũng mãnh tuôn vào cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho tu vi Mạnh Hạo kéo lên. Loại kéo lên này, sau khi tới trình độ nhất định rồi, sẽ không tiếp tục gia tăng nữa, mà là dựa theo ý thức của Mạnh Hạo, trực tiếp ngưng tụ tại vùng đan điền.

- Nguyên Anh ngũ hành, là do ta cảm ngộ mà ra, ngoại lực là phụ trợ!

Trong cơ thể Mạnh Hạo nổ vang, ở vị trí đan điền, theo sức mạnh của thiên địa không ngừng dũng mãnh mà vào, trực tiếp tạo thành một xoáy khí.

Tại xung quanh khí xoáy này, chính là bát đại Nguyên Anh kinh hãi thế tục của Mạnh Hạo!

- Làn gió Côn Bằng, lắng đọng lại trong cơ thể ta nhiều năm, là do lúc trước được ân nhân trong Vãng Sinh động tặng, ta đem luyện hóa thành Nguyên Anh thứ sáu!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra ánh sáng kỳ dị, mỗi một lần hô hấp, sức mạnh

của thiên địa ở bốn phía cũng ầm ầm dũng mãnh mà vào.

- Lôi của thiên kiếp, ta trải qua mấy lần, bắt đầu từ Trúc Cơ, cho đến Nguyên Anh, cuối cùng tích lũy trong người, luyện thành Nguyên Anh thứ bảy của ta!

Trong cơ thể Mạnh Hạo như có sấm sét quay cuồng, lốc xoáy trong đan điền của hắn, chuyển động càng lúc càng nhanh.

- Nhục Thân Thành Thánh, bước vào Trảm Linh, ngưng tụ ra khí huyết, đó là Nguyên Anh thứ tám của ta!

Tiếng nổ vang càng phát ra mãnh liệt, khiến Kha Cửu Tư cũng ngưng thần, trong mắt chân linh Dạ lộ ra tia kỳ dị.

Chỉ Hương bên kia, cũng là vẻ mặt không thể tin nổi.

- Mà hiện giờ, ta muốn ngưng tụ Nguyên Anh thứ chín … thuần túy là ngoại lực cường ép vào, như thế … nếu ta muốn ngưng tụ ra được, thì cần từ … Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, tiến tới luyện đan thành anh!

Tóc Mạnh Hạo nháy mắt tán loạn, như có cuồng phong gào thét thổi bay, quần áo của hắn cũng bay múa. Cả người hắn đắm chìm trong khí tức tràn đầy sức mạnh của thiên địa của núi Luân Hồi, bốn phía có lốc xoáy vô biên.

Lốc xoáy này cũng đang nhanh chóng thu nhỏ lại, bị Mạnh Hạo dần dần hấp thu. Theo hấp thu, hào quang trong hai mắt Mạnh Hạo càng trở nên lóng lánh, trong đan điền của hắn, giờ phút này ầm một tiếng. Sau khi khí xoáy ngưng tụ tới cực hạn, trong phút chốc liền giống như Ngưng Khí kỳ tới đại viên mãn, trực tiếp hóa thành đạo đài!

Đạo đài vừa ra, lập tức Trúc Cơ!

Cảnh tượng này, lại khiến Kha Cửu Tư ngưng thần.

- Hắn đây là muốn một lần nữa ngưng tụ ra một cái Nguyên Anh. Hắn tu luyện là … Thái Linh kinh!

Chân linh Dạ trầm mặc không nói, nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu.

Kinh hãi nhất, chính là Chỉ Hương. Nàng mở to mắt, nhìn Mạnh Hạo giờ phút này hấp thu, không khỏi cắn chặt răng, lộ ra vẻ đau lòng.

- Đây là khí tức của núi Luân Hồi đó, Mạnh Hạo này … hắn thế nhưng lại lấy khí tức này để luyện anh!! Nếu như là ta, có thể hấp thu khí tức này, đối với Yêu Tiên thể của ta, có chỗ tốt quá lớn!

Trong lúc Chỉ Hương còn đang đau lòng khủng khiếp, tiếng nổ vang quanh quẩn, lốc xoáy ngoài thân thể Mạnh Hạo, hoàn toàn biến mất, bị hắn hấp thu toàn bộ. Cả người Mạnh Hạo cao hơn một cái đầu, toàn thân cao thấp, tràn ngập khí tức hư ảo, cả người như bị vây giữa chân thật và hư ảo, không ngừng luân phiên.

Mạnh Hạo hít sâu, ôm quyền, cúi đầu với núi Luân Hồi.

Núi Luân Hồi, không cần bái, nhưng cái cúi đầu này của Mạnh Hạo, bái chính là ân của núi này.

Khi Mạnh Hạo đứng dậy, núi Luân Hồi lại chấn động, khói đen cuồn cuộn, ngọn lửa ngập trời. Khi nó tràn ngập trời cao, thì sương mù mơ hồ ở nơi nơi trên bầu trời, hóa thành một bóng dáng.

Bóng dáng ấy như mặc một thân áo bào đen, thấy không rõ bộ dáng, nhưng có cảm giác tang thương và năm tháng không cách nào hình dung, tràn ngập bát phương, không có tiêu tan.

Y giống như ngóng nhìn Mạnh Hạo, sau một lúc lâu, thanh âm khàn

khàn, quanh quẩn vang lên, vẫn là thanh âm mang theo sự âm trầm, như lãnh khốc vô tình.

- Khi Khô Viêm rời núi, có mượn ta một viên yêu tâm, lúc ấy ta hỏi nó một vấn đề.

- Cái gì là đạo!

- Vấn đề này, ta hỏi qua rất nhiều người, có thể được ta nhớ kỹ, chỉ có ba câu trả lời. Câu trả lời thứ nhất, đạo là đường, ba nghìn đại đạo giống như ba nghìn con đường, mỗi cái đều có tự có con đường tu hành bất đồng, rồi cứ thế đi tiếp mà thôi, làm gì để ý dưới chân có đường hay không … khi nói ra đáp án này, người đó đã sớm trở thành Lý chủ!

- Câu trả lời thứ hai, đạo là vĩnh hằng bất biến, là nguyên tắc duy nhất trong thiên địa, khả vọng bất khả cập, khả ngộ bất khả ngôn*, ngươi hiểu chính là hiểu, không hiểu … đến điểm cuối cùng của nhân sinh, cũng là không ngộ ra. Người nói ra lời này, sau đó đã trở thành Quý chủ.

*có thể mong không thể thành, có thể hiểu không thể nói

- Thứ ba, đó là trả lời của Khô Viêm. Đạo là tâm, tâm là chấp niệm, là chấp niệm muốn trảm diệt khổ hải của nó, hình thành chấp niệm của bản thân. Chấp niệm càng ngày càng sâu, nếu có một ngày, nó thật sự trảm diệt khổ hải, như vậy, đạo của nó … sẽ hóa thành pháp tắc thiên địa!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 961: Ta cũng đang tìm kiếm! (2)

- Từ đó về sau vẫn luôn vĩnh hằng, cho dù nó ngã xuống, nhưng đạo trường tồn.

- Nó nói, toàn bộ pháp tắc tồn tại trên thế gian này, truy cứu căn nguyên, chính là do đạo của từng người cường giả đã từng tồn tại ở trong trời đất này … biến thành!

- Như đạo của một người cho rằng, không trung cần phân chia ngày đêm, vì thế trời cao từ đó về sau xuất hiện luân phiên.

- Sinh mạng có thể tắt, nhưng đạo trường tồn. Người trong một đời, vì cái gì … vốn chính là sau khi lưu danh muôn đời, lưu lại đạo của mình, hóa thành pháp tắc, không còn tiếc nuối.

- Nó dùng câu trả lời này, mượn đi ở chỗ ta một trong ba miếng yêu tâm tam phẩm.

- Hiện tại, trả lời ta, theo ngươi, cái gì là đạo. Câu hỏi này cho thời gian một nén nhang, không phong miệng.

Mạnh Hạo nghe lời nói của núi Luân Hồi, trong lòng nổi lên gợn sóng. Trả lời của Lý chủ, hắn tán thành, đáp án của Quý chủ, hắn cảm thấy ẩn chứa chân lý.

Nhất là đáp án năm đó của đại yêu Khô Viêm, càng làm cho đầu óc Mạnh Hạo chấn động, như có biển rộng quay cuồng. Câu trả lời đó cũng là một chân tướng.

- Núi Luân Hồi chỉ có thể nhớ kỹ ba cái đáp án này, bởi vì ba cái đáp án này, vốn là toàn bộ giải thích cơ bản cho một chữ đạo này.

Mạnh Hạo trầm mặc.

- Cái gì, là đạo?

Mạnh Hạo tự hỏi, trong mắt lộ ra vẻ mờ mịt. Hắn không nghĩ ra đáp án. Cái chữ đạo này, hắn nghe rất nhiều người nói về nó, nhưng cho đến hiện giờ, cũng chỉ là mò mẫm một chút ít bên ngoài mà thôi.

Lúc Mạnh Hạo trầm mặc, trong màn sương đen, xuất hiện cây Nhiên Hương thứ hai, làn khói cuồn cuộn, bắt đầu cháy.

Tại trong thế giới yên tĩnh, Nhiên Hương chậm rãi ngắn lại, thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng Mạnh Hạo vẫn còn chưa có đáp án, trong mắt hắn càng ngày càng trở nên mờ mịt.

Cho đến khi Nhiên Hương này sắp tới cuối, đã cháy được chín phần, Kha Cửu Tư than nhẹ một tiếng, nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra vẻ đáng tiếc.

Chân linh Dạ trầm mặc, trong lòng cũng thở dài.

- Hắn cuối cùng cũng không phải là người Lý chủ chờ …

Trong lòng Chỉ Hương có chút phức tạp, nhìn Mạnh Hạo, nhìn Nhiên Hương giờ phút này sắp tắt, lắc đầu.

Đúng lúc này, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên chợt lóe, mờ mịt trong đó, phút chốc liền tiêu tan, hắn ngẩng đầu nhìn núi Luân Hồi, chậm rãi mở miệng.

- Ta không biết đáp án là cái gì, tu vi của ta cũng không cho phép ta biết

được, cái gì là đạo …

- Đối với ta mà nói, đạo rất đơn giản, nó là ngôn từ, là lời nói, là mở miệng, bất cứ người nào mở miệng, đều có thể coi là đạo, đạo đưa ra lời nói của nội tâm, đạo đưa ra ngôn từ muốn nói.

- Nó không cần đi minh ngộ, cũng không phải chấp niệm, càng không phải là đường dưới chân. Nó có lẽ là chúng sinh, là thanh âm đầu tiên trong cả trời cao.

- Cái thanh âm này truyền ra, chính là đạo!

Mạnh Hạo thì thào mở miệng, sửa sang lại suy nghĩ của mình, chậm rãi nói ra lý giải của hắn đối với đạo, trong cảnh giới hiện giờ.

Hắn không biết được bản thân nói là đúng hay sai, thậm chí đến lúc này, cho dù Mạnh Hạo có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể không để ý đến, chỉ là nói ra lý giải của mình ở thời điểm hiện tại đối với đạo.

- Mà đồng thời, thanh âm này truyền ra, cũng đại biểu phương hướng!

Mạnh Hạo mở miệng lần nữa. Giờ phút này, Nhiên Hương đã đến cuối, lóe lên vài cái, bất cứ lúc nào cũng có thể tắt.

- Trời cao và mặt đất vô tận, là cõi đi về của vạn vật. Mà nhân sinh, giống như một hồi lộ trình, có từng cái lại từng cái phong cảnh, có một lại một con đường.

- Có khi là con đường duy nhất ngươi nhận định, có khi là chấp niệm trong lòng ngươi biến thành, hình thành một con đường…

- Mà đạo, nó là phương hướng. Cái phương hướng này chỉ dẫn ngươi, ở trong sinh mạng, một lần lại một lần lựa chọn, chỉ dẫn ngươi làm như thế nào ở trong rất nhiều con đường … lựa chọn một đường!

- Nó là sau khi nhân sinh lắng đọng hình thành, là trong năm tháng gột rửa mà ra, là do không ngừng nhận biết với ngoại giới mà xuất hiện, ẩn tàng trong bất cứ thời gian nào, bất luận địa điểm nào, bất kỳ phương nào, bất kể một lần xúc động nào …

- Đây chính là lý giải của ta với đạo. Nó chỉ dẫn phương hướng cho ta, giúp cho ta càng thêm kiên định đi tiếp. Nó có lẽ cũng không tồn tại, hoặc lại là có ở khắp mọi nơi.

- Mà ta, cũng đang tìm kiếm nó …

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía núi Luân Hồi.

Núi Luân Hồi trầm mặc, Kha Cửu Tư trầm mặc, chân linh Dạ trầm mặc.

Chỉ Hương, cũng trầm mặc.

Nhiên Hương, tắt!

Núi Luân Hồi bạo phát tiếng nổ vang kịch liệt, như là tán thành đối với Mạnh Hạo. Tiếng gầm rú này quanh quẩn bát phương, khiến thiên địa chấn động, khói đen bốc lên cuồn cuộn. Ngọn lửa trong đó khuếch tán ra bốn phía, khiến cho quang trong không trung, lập tức mãnh liệt tới cực hạn.

Lại tăng thêm một phần.

Trời có mười phần, giờ phút này tam đại yêu sơn, chiếu rọi chín phần.

Toàn bộ trời cao một mảnh sáng ngời, giống như ban ngày, gần như hoàn toàn chiếu rọi hai đại thánh địa ở đệ tam trùng thiên, có thể thấy được rõ ràng từng cọng cây ngọn cỏ, từng lầu các trên đó.

Thậm chí còn có thể nhìn thấy, ở một trong hai thánh địa đó, dựng lên một tòa tháp cao, ở trên có khắc một chữ to.

Quý!

Cái chữ này, ẩn chứa tang thương, phàm nhân nhìn không ra quá nhiều, cho dù là tu sĩ, nếu không nhạy cảm với lực năm tháng, cũng rất khó nhìn ra manh mối. Nhưng khi Mạnh Hạo nhìn thấy, cái chữ này, giống như có sau thánh địa.

Thánh địa có trước trăm triệu năm rồi, sau đó mới có chữ Quý này.

Điều này cũng phù hợp với truyền thuyết Quý chủ. Quý gia vốn không phải họ này, là sau khi đứng đầu sơn hải thứ chín, tự nghĩ ra họ này, vì chữ Quý là ở trên đầu chữ Lý thêm một chữ Thiên.

Cùng lúc đó, từ trên núi Luân Hồi, lại truyền ra thanh âm trong tang thương mang theo âm u lạnh lẽo. Thanh âm này hình như có vẻ cảm thán, từ từ quanh quẩn.

- Đạo là phương hướng … ngôn từ trẻ con.

- Lão phu nhớ kỹ đáp án này.

Khi thanh âm này truyền ra, khí tức ẩn chứa sức mạnh thiên địa của núi Luân Hồi, ầm ầm từ trong miệng lửa của ngọn núi này, bạo phát ra. Lực lượng thiên địa này nồng đậm thật giống như hóa thành thực chất, thoạt nhìn không còn là khí tức, mà là giống như thác nước. Quy mô, nếu so với lúc trước thì lớn hơn mấy lần, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Khoảnh khắc tới gần, bao phủ lấy toàn thân Mạnh Hạo, trong lúc ầm ầm hóa thành một cái lốc xoáy thật lớn. Mạnh Hạo ở trong xoáy nước, hít sâu, giống như đại long hút thủy. Lực lượng thiên địa bốn phía, lập tức từ thất khiếu của Mạnh Hạo, từ lỗ chân lông trên toàn thân hắn, nhanh

chóng vọt vào, rất nhanh tích lũy ở trong đan điền của Mạnh Hạo, dung nhập vào đạo đài trong đan điền của Mạnh Hạo.

Toàn thân Mạnh Hạo kích động, khi tu vi kéo lên, đạo đài của hắn lập tức hào quang vạn trượng. Cùng lúc đó tám cái Nguyên Anh trong cơ thể Mạnh Hạo, cũng trong nháy mắt đó, lần lượt bay ra từ trong cơ thể hắn, lơ lửng chung quanh hắn.

Thời điểm tám cái Nguyên Anh xuất hiện, cảnh tượng này, lập tức kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 962: Yêu Anh thứ chín.

Tám cái Nguyên Anh này, bất ngờ xuất hiện bên ngoài, cùng Mạnh Hạo hấp thu lực lượng thiên địa vô biên này. Sau khi hấp thu khí tức ẩn chứa lực lượng thiên địa kia, thì đưa vào trong cơ thể Mạnh Hạo, tạo nên … Nguyên Anh thứ chín của hắn!

Ầm!

Đạo đài ở trong hào quang vạn trượng trực tiếp sụp đổ, khi nó chia năm xẻ bảy, vô số mảnh vỡ dung hợp cùng một chỗ, tạo thành một tinh đan lớn cỡ hạt gạo!

Kết Đan sơ kỳ.

Đan này vừa mới xuất hiện, tốc độ Mạnh Hạo hấp thu lực lượng thiên địa bên ngoài lập tức bạo tăng, gần như gấp mười lần có hơn. Hơn nữa, tám cái Nguyên Anh cũng đồng thời hấp thu, chỉ là thời gian mười mấy cái hô hấp, lốc xoáy vô biên chung quanh hắn, liền nhanh chóng thu nhỏ lại.

Cho đến sau khi nó hoàn toàn biến mất, tâm thần Mạnh Hạo chấn động, khi chợt ngẩng đầu, mắt hiện lên tinh quang, trong đan điền của hắn, giờ phút này, đã xuất hiện một đan lớn chừng nắm đấm trẻ con!

Tu vi của đan này, cũng tại thời khắc này, chợt kéo lên, Kết Đan trung kỳ, Kết Đan hậu kỳ, cho đến … Kết Đan đại viên mãn.

Đan này, phát ra ánh sáng nhiều màu, thoạt nhìn giống như tạp đan, nhưng trong đó, lại ẩn chứa một cỗ khí tức cực kỳ đặc thù … Khí tức này, Mạnh Hạo cảm nhận một chút, lập tức nhận ra.

Đây là … yêu khí!!

Đâ là một viên … yêu đan!

Núi Luân Hồi, vón là căn nguyên đại yêu, một khô nô trên đó, sau khi thành đạo, cũng hóa thành một trong ba đại yêu quát tháo trời cao. Có thể thấy được sự kinh người của núi này.

Mà lúc này, khí tức ẩn chứa lực lượng thiên địa của núi Luân Hồi, chính là yêu khí. Mạnh Hạo hấp thu yêu khí tu hành, đương nhiên tu ra, chính là Yêu đan này.

Mà Nguyên Anh thứ chín của hắn, cũng hiển nhiên là một … Yêu Anh.

Yêu Anh thứ chín!

- Lại thêm một lần lực lượng thiên địa nữa, thì ta có thể làm cho Yêu anh thứ chín, chân chính xuất hiện.

Hai mắt Mạnh Hạo hiện lên tia sáng kỳ dị, ngẩng đầu, nhìn núi Luân Hồi, trong mắt lộ ra chút vẻ chờ mong.

Hắn có thể cảm nhận được, yêu đan trong cơ thể, đã là Kết Đan đại viên mãn, chỉ thiếu chút nữa, là có thể hóa Anh.

Mà giờ khắc này, tiếng nổ vang trên núi Luân Hồi, dần dần tiêu tan. Khi khôi phục lại một lần nữa, trong khói đen cuồn cuộn, ngọn lửa lóe lên, thanh âm tang thương âm u lạnh lẽo kia, lại một lần nữa vang vọng.

- Ngươi như vậy, ta cũng không cần hỏi câu thứ ba.

- Như lời ngươi nói, cảnh giới của ngươi, tu vi của ngươi, còn chưa đủ để biết được, cái gì là đạo …

- Câu hỏi thứ ba đối với ngươi mà nói, chỉ là nói suông, không thể khiến lão phu xúc động, cũng không khiến ngươi tâm động.

- Thay vì như thế, không bằng không hỏi.

- Nhưng ta rất muốn biết, đạo của ngươi là phương hướng, cũng đang trong tìm kiếm, vậy thì có dấu vết chưa?

Thanh âm tang thương âm u lạnh lẽo, chậm rãi vang vọng, hỏi câu cuối cùng.

Mạnh Hạo trầm mặc một hồi, trong mắt hiện lên hồi ức. Một lúc lâu sau, hắn ôm quyền cúi đầu về phía núi Luân Hồi, khi thẳng thân, hắn nhẹ giọng mở miệng.

- Rất nhiều năm trước, ta từng ở quê hương, trong một đêm tuyết đã rơi mấy ngày, cùng một người ngồi chung một chiếc xe ngựa.

- Phía ngoài rét lạnh, cùng hỏa lò ấm áp bên trong xe ngựa, dường như phân cách thành hai thế giới bất đồng. Đó là khi ta mới vào Tu Chân giới, không còn là phàm nhân, mà đã trở thành tu sĩ. Ta nhìn tuyết phía ngoài, giống như thấy được chính mình.

- Tuyết, chỉ có thể tồn tại trong rét đậm, nó có lẽ cũng hướng tới ngày hè, hướng tới ấm áp, nhưng một khi tới gần, nó sẽ hòa tan. Giống như ta, khi bước ra một bước kia, thì cũng không thể quay đầu lại, không trở về được an bình khi xưa nữa.

Mạnh Hạo thì thào mở miệng, hắn nghĩ tới một năm kia ở Triệu quốc, gặp được thư sinh Trịnh Dung trong xe ngựa.

- Ta vốn là một thư sinh … ta còn nhớ rõ khi rời xa quê hương, dưới bầu trời mưa …

- Mệnh ta như tuyết, chỉ có thể tồn tại trong mùa đông, hướng tới phàm trần như ngày hè, nhưng nơi đó, đã không còn là nhân sinh của ta …

- Nhân sinh, giống như đi một chặng hành trình, phải trải qua nhiều con đường, tựa như người nào đó nói, trải qua khác nhau, sẽ tạo thành phong cảnh khác nhau. Như mây trải qua gió lạnh, sẽ trở thành tuyết, trải qua mặt trời thiêu đốt, sẽ trở thành mưa …

- Trải qua nhân sinh thế nào, thì sẽ thành bộ dạng thế ấy, như thế, sinh mạng mới có thể phấn khích.

Thanh âm Mạnh Hạo quanh quẩn, núi Luân Hồi trầm mặc.

Kha Cửu Tư nhìn Mạnh Hạo, trong lòng hiện lên đủ loại suy nghĩ. Y nghĩ tới Kha Vân Hải, nghĩ tới cả đời này của mình, khi quay đầu lại, y nhìn tất cả phía sau, nhìn mảnh thiên địa này.

- Ta đã ở đây, lưu luyến thật lâu …

Chân linh Dạ than nhẹ, lời nói Mạnh Hạo, không ẩn chứa đại đạo gì, nhưng lại cũng khiến nó giật mình. Trước đây, nó chưa bao giờ cho rằng, một tu sĩ nho nhỏ không chịu nổi một kích trong mắt nó, có thể có tư cách, làm cho nó xúc động.

Chỉ Hương nhìn Mạnh Hạo, nàng lại một lần nữa cảm nhận được, người trước mắt không tầm thường, trong trầm mặc, nàng nghĩ tới cả đời mình đã trải qua.

- Đạo trong mắt ta, là phương hướng, ta nghĩ … ý tưởng này, có lẽ là nảy sinh vào lúc đó, nó chỉ dẫn ta, đi về phía xa.

- Cho đến vài năm sau, ta đã bái sư, đắm chìm trong một lần luân hồi hư ảo, đi qua một đời. Khấu đầu lúc trẻ con, khấu đầu khi đi xa, khấu đầu mộ vọng, tam khấu chi ân, giúp cho ta hiểu ra.

Mạnh Hạo thì thào, nghĩ tới Đan Quỷ.

- Một khắc này, ta hiểu được, sinh mạng chính là một hồi lữ hành, từng điểm rẽ đều có phong cảnh mới. Ở trên con đường này, có dấu chân của ta, dấu chân này sâu cũng tốt, nông cũng vậy, đây chính là lựa chọn của ta.

- Thiên địa là lữ quán của vạn vật, trăm đời là thời gian của lữ khách từ xưa tới nay.

Mạnh Hạo nói tới đây, hai mắt hiện lên tinh mang vô cùng sáng ngời, dường như cả người tại thời khắc này, đã trở nên khác biệt so với trước kia.

- Đây chính là phương hướng ta lựa chọn, nó còn chưa rõ ràng, nhưng đã có dấu vết.

- Nhân sinh cũng tốt, luân hồi cũng thế, sinh mạng là lữ trình, khổ hải chẳng qua cũng chỉ là một điểm phong cảnh mà thôi. Trên con đường này, từng đi qua, từng trải nghiệm, từng lưu lại là tốt rồi.

- Chẳng qua, ta muốn đi xa hơn!

Mạnh Hạo hít sâu, ôm quyền, lại cúi đầu thật sâu với núi Luân Hồi.

Tiếng cười dài từ trong núi Luân Hồi truyền ra, tiếng cười kia quanh quẩn bốn phía, khiến khói đen cuồn cuộn tản ra, khiến ngọn lửa thành thành vòng, khiến thiên địa này chấn động nổi lên sóng gợn.

- Hay cho câu lữ quán của vạn vật, hay cho câu trăm đời của lữ khách, hay cho câu muốn đi xa hơn!

- Được rồi, lão phu hỏi ba câu, ngươi đã đáp ba câu, liền tiễn ngươi một

đoạn đường, giúp ngươi đi xa hơn!

Khi thanh âm khuếch tán, núi Luân Hồi lại nổ vang, một cỗ lực lượng thiên địa so với trước còn khổng lồ hơn mấy chục lần, trong phút chốc từ miệng lửa bạo phát ra, tràn ngập toàn bộ thiên địa, lao thẳng tới phía Mạnh Hạo, vờn quanh hắn, tạo thành một lốc xoáy vô cùng đồ sộ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 963: Nam nhân!

Lốc xoáy này ầm ầm xoay tròn, nhanh chóng vọt vào trong thân thể Mạnh Hạo.

Trong đầu Mạnh Hạo ầm một tiếng, yêu đan nhiều màu ở đan điền trong cơ thể hắn, khoảnh khắc xuất hiện vết nứt, càng ngày càng nhiều. Chỉ qua mấy cái hô hấp, chợt sụp đổ, từ trong đó, xuất hiện một tiểu nhân hư ảo!

Tiểu nhân này giống Mạnh Hạo như đúc, duy chỉ có một cỗ khí chất yêu dị là cực kỳ rõ ràng, chính là yêu anh thứ chín của Mạnh Hạo.

Nó vừa mới xuất hiện, còn rất yếu ớt, từ từ nhắm hai mắt, giống như không thể mở, không thể so sánh cùng tám Nguyên Anh khác của Mạnh Hạo. Nhưng ở hơi thở tiếp theo, yêu anh này trong lực lượng thiên địa không ngừng dung nhập, lập tức lớn lên.

Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh cao!

Nguyên Anh trung kỳ!

Nguyên Anh trùng kỳ đỉnh cao!

Nguyên Anh … hậu kỳ!

Tóc Mạnh Hạo không gió mà bay, cả người trôi nổi lên ở giữa không trung, tám cái Nguyên Anh trong cơ thể hắn đều bay ra, duy chỉ lưu lại cái yêu anh thứ chín kia. Lốc xoáy bốn phía nhanh chóng thu nhỏ lại, tất cả lực lượng thiên địa, đều trong chớp mắt này, đánh vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Yêu Anh trong cơ thể hắn trong lúc không ngừng hấp thu, bỗng nhiên tản ra khí tức của Nguyên Anh đại viên mãn. Cùng lúc đó, yêu anh đó bỗng nhiên nhoáng một cái, trực tiếp rời khỏi đan điền của Mạnh Hạo, sau khi bay ra từ trong thân thể hắn, thì lơ lửng ở bên ngoài.

Khác với tám cái Nguyên Anh đang vờn quanh thành một vòng tròn. Trong khi quay chung quanh Mạnh Hạo, nó vẫn nhắm chặt hai mắt, mà tại thời khắc này, bỗng nhiên mở!

Con ngươi màu lục, yêu dị đến cực điểm!

Yêu Anh … thứ chín!

Tu vi Mạnh Hạo, cũng tại thời khắc này, ầm ầm bùng nổ, trước nay chưa từng có!

Phong vân cuốn động khiến thiên địa biến sắc, trong Yêu Tiên Tông này, tại chớp mắt đó, Mạnh Hạo dường như đã trở thành tâm điểm.

- Nhận!

Núi Luân Hồi, nói ra chữ cuối cùng …

Tại lúc chữ này quanh quẩn, trên núi Luân Hồi cũng bộc phát ra hào quang. Tia sáng này dung nhập trời cao, sau khi tan vào không trung, thiên quang mười phần, vốn đã sáng ngời chín phần.

Tại chớp mắt này, hoàn toàn thông thấu, được chiếu rọi hoàn toàn!

Hào quang thậm chí từ phía trên khoảng không làm nền cho phía dưới, khiến cho toàn bộ thế giới, tại thời khắc này, được một mảnh hào quang bao phủ, hai đại thánh địa cũng nhìn thấy rõ ràng.

Ngoại trừ thánh địa Quý gia, ở một thánh địa khác cũng có một tòa tháp

cao, trên đó viết một chữ to rõ ràng.

Phương!

Hai đại chiến tướng năm đó của Lý chủ, đắp nặn hai đại thánh địa, một cái đời sau thành Quý, một cái thì muôn đời đều là Phương!

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, hít sâu, chín đại Nguyên Anh ngoài thân thể hắn nháy mắt về lại trong cơ thể, khoanh chân ngồi trong đan điền. Theo chúng nó trở về, tu vi Mạnh Hạo lại kéo lên, hắn cảm nhận được, giờ phút này, bản thân, có năng lực, đi mở đệ cửu mệnh!

Tu vi 256 lần Nguyên Anh đại viên mãn kia là khủng bố cỡ nào, thân thể đó lại dũng mãnh tới cảnh giới kinh người nào!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn khoảng không trên núi Luân Hồi, nhìn đệ tam trùng thiên đã hoàn toàn thông thấu trên tam đại yêu sơn.

Hắn có thể cảm nhận được, tại đệ tam trùng thiên kia, tồn tại một cỗ uy áp. Uy áp này cực kỳ khủng bố, cho dù lúc này hắn đã có được chín cái Nguyên Anh, thì vẫn không thể đụng tới.

- Cho dù Trảm Linh, cũng không thể xông qua, chỉ có đạt tới một cảnh giới cao hơn nữa, sau khi đạt tới Vấn Đạo, có lẽ mới có một tia khả năng.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, trầm mặc không nói.

- Ngươi có thể mở được mười phần quang thiên … lúc trước ta cũng không ngờ tới.

Thanh âm chân linh Dạ mang theo sự phức tạp, chậm rãi vang vọng.

- Nếu ngươi mở được sáu phần quang, ta sẽ không ngăn cản, cho dù ngươi mở chín phần quang, ta cũng sẽ không ngăn cản. Nhưng ngươi mở

được mười phần.

- Trời có mười phần, ngươi chiếm toàn bộ …

- Chín phần quang, có được chín lần tư cách, về phần mười phần quang … tư cách của ngươi, đã không hạn chế. Chỉ cần ở trước ngươi, không ai có thể đạt được Lý chủ truyền thừa, như vậy, vô cùng có khả năng, truyền thừa này, thuộc về ngươi.

- Bất quá, ta khuyên ngươi, trước khi thành Tiên, chớ xông đệ tam trùng thiên.

Chân linh Dạ ngóng nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi nói.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, cúi đầu, nhìn về phía cái đầu khổng lồ của chân linh Dạ phía dưới.

- Mười phần quang thiên, đạt tới cực hạn, toàn bộ mở ra. Ta cũng khuyên ngươi, không nên đi xông giờ phút này. Đệ tam trùng thiên này, không phải Tiên không thể qua. Hơn nữa, mười phần quang thiên, tồn tại tạo hóa lớn lao, nếu không phải Tiên, không thể đạt được toàn bộ.

Kha Cửu Tư trầm mặc một lát, nhìn Mạnh Hạo, trầm giọng nói.

Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu với Kha Cửu Tư, khi đứng dậy, hắn nhìn Kha Cửu Tư.

- Ta muốn thử xem.

Kha Cửu Tư nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, thấy Mạnh Hạo kiên định, thì trầm mặc, không ngăn cản nữa.

Chân linh Dạ cũng không mở miệng nữa.

Mạnh Hạo hít sâu, thân thể nhoáng lên một cái, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, bỗng nhiên lao ra, lao thẳng tới thánh địa Phương gia ở trên đệ tam trùng thiên, cách hắn gần nhất.

Vừa mới bay lên, thiên địa lập tức nổ vang, uy áp khổng lồ khoảnh khắc giáng lâm, khiến thân thể Mạnh Hạo ngừng một chút ở giữa không trung. Dường như xương cốt toàn thân đều đang phát ra tiếng ken két, cả người như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, muốn làm cho hắn tan xương nát thịt!

Cùng lúc đó, còn có uy áp đến từ tu vi, cũng chợt giáng lâm, như hóa thành một tấm lưới lớn, quấn quanh trên người Mạnh Hạo, khiến thân thể hắn, đang lấy tốc độ cực nhanh tiêu hao và suy nhược.

Mà đây, chỉ là hắn vừa mới bay lên, cách đệ tam trùng thiên, còn rất xa!

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, không chút do dự, lập tức mở ra đệ tam mệnh!

Đệ tam mệnh mở, ba Nguyên Anh dung hợp quy nhất, tu vi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn là thứ yếu, trọng điểm nhất là thân thể chợt dũng mãnh. Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời cười.

Ầm!

Áp lực chung quanh hắn lập tức bị chấn động, uy áp quấn quanh tu vi hắn cũng lập tức tản ra một ít, Mạnh Hạo khoảnh khắc lao ra, lúc này đây, trực tiếp bay ra nghìn trượng!

Trời có vạn trượng, nối thẳng lên đệ tam trùng thiên, giờ phút này Mạnh Hạo đã lao ra được một phần.

Khi ở vị trí nghìn trượng này, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, thân thể hắn, như chìm vào trong nước, bốn phía chỗ nào cũng có vô hình quấn quanh,

trực tiếp trói buộc hắn, áp lực mãnh liệt, khiến thân thể hắn tựa như vặn vẹo.

- Đệ ngũ mệnh!

Ầm!

Thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái, tu vi mười sáu lần Nguyên Anh đại viên mãn, tiếp cận vô hạn tới thân thể Trảm Linh, giúp Mạnh Hạo lập tức giãy thoát khỏi uy áp bốn phía, lại một lần nữa lao ra. Lúc này đây, hắn đã tới vị trí hai nghìn trượng.

Mới vừa đạt tới độ cao này, uy áp bốn phía lập tức kinh thiên, áp lực mang theo sự hống hách, trong chớp mắt, Mạnh Hạo như muốn sụp đổ hoàn toàn, sắc mặt hắn biến hóa, không có nửa điểm chần chừ…

- Đệ thất mệnh!

Hắn trực tiếp mở ra đệ thất mệnh, tu vi sáu mươi bốn lần Nguyên Anh đại viên mãn, đã là thân thể Trảm Linh, khiến Mạnh Hạo tại thời khắc này, ngửa mặt lên trời rống một tiếng, cưỡng ép đối kháng với uy áp. Trong tiếng nổ vang, hắn chống đỡ áp lực càng ngày càng mạnh, lại đi ra một nghìn trượng, đứng ở độ cao ba nghìn trượng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 964: Nam nhân! (2)

Đến nơi này, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập. Uy áp nơi đây, nếu không phải giờ phút này hắn có thể so với Trảm Linh, thì đổi lại là bất kỳ tu sĩ dưới Trảm Linh nào, đều sẽ sụp đổ trong nháy mắt, cả thân xác và linh hồn đều bị hủy diệt.

Cho dù Mạnh Hạo, nếu không phải thân thể hắn quá mạnh mẽ, giờ phút này cũng nhất định sụp đổ. Mà kể cả như vậy, Mạnh Hạo lúc này, cũng cực kỳ gian nan.

Nhưng trên mặt của hắn, cũng hiện lên vẻ tươi cười, trong mắt của hắn, ánh lên vẻ chấp nhất và điên cuồng.

- Đệ bát mệnh!

Ầm!!

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời cười to, tu vi của hắn lập tức bùng nổ, từ 64 lần Nguyên Anh đại viên mãn, trực tiếp nhảy lên tới 128 lần, tóc dài bay múa, quần áo cuồng loạn. Nhục thể của hắn, lại một lần nữa dũng mãnh hơn, tiếng động bang bang quanh quẩn, nhìn thân hình như thon dài, nhưng trên thực tế, mỗi một tấc xương cốt trong đó, mỗi một tấc máu thịt, giờ phút này đều như được áp súc, ngưng tụ ra một cỗ lực lượng vô hạn.

Nhục thể của hắn, lại dũng mãnh hơn!

Đệ bát mệnh, nhưng là đệ bát mệnh có thể uy hiếp Trảm Linh đệ nhất đao!

Trảm Linh đệ nhất đao không viên mãn như Hô Diên Lão Tổ, cũng

không chịu nổi một kích dưới đệ bát mệnh của Mạnh Hạo!

Đệ bát mệnh mở ra, áp lực bốn phía Mạnh Hạo nháy mắt sụp đổ, trong khoảnh khắc hắn bay ra, lao thẳng lên phía trên. Cảnh tượng này, khiến Kha Cửu Tư biến đổi sắc mặt, khiến hai mắt chân linh Dạ càng trở nên thâm thúy.

Tu vi Mạnh Hạo trong mắt bọn họ, bé nhỏ không đáng kể, nhưng loại khí thế này, loại chấp nhất này, loại quyết tâm này, là căn nguyên khiến cho bọn họ chấn động tâm thần.

Chỉ Hương ở phía xa, nhìn không chuyển mắt một cảnh tượng này. Tâm của nàng, cũng đang chấn động, bị chấp nhất của Mạnh Hạo, bị kiên trì của hắn, bị nghị lực hắn biểu hiện ra giờ khắc này cảm nhiễm.

Bọn họ nhìn Mạnh Hạo, tu vi thua xa bản thân, tại thời khắc này, vọt tới vị trí bốn nghìn trượng. Độ cao này, đã đến gần giữa không trung, uy áp hùng mạnh, khiến Mạnh Hạo vừa mới tới gần, liền phun ra một ngụm máu tươi.

Nhục thể của hắn vô cùng dũng mãnh, nhưng dưới uy áp này, cũng gần như vặn vẹo, phát ra thanh âm không thừa nhận nổi. Tu vi 128 lần Nguyên Anh đại viên mãn, cũng trong chớp mắt này, ầm ầm tán loạn.

Khi thấy, mọi thứ sắp tới cực hạn …

Hai mắt Mạnh Hạo hiện lên tia sáng mãnh liệt, hắn có thể chấp nhận việc dừng lại, nhưng không thể chấp nhận việc, ngay cả một nửa độ cao cũng chưa đạt tới.

- Đệ cửu mệnh!

Thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, thân thể của hắn ở độ cao bốn nghìn trượng, đột nhiên chấn động.

Chấn động này, tóc Mạnh Hạo nháy mắt xuất hiện một vài sợi bạc, thọ nguyên của hắn, đang lấy tốc độ cực kỳ khủng khiếp tiêu hao. Nhưng cùng lúc đó, tu vi của hắn … bắt đầu kéo lên một cách điên cuồng trước nay chưa từng có.

128, 151, 178, 193 … cho đến 200!!

Không lâu lúc trước, khi Mạnh Hạo đạt được Nguyên Anh thứ tám, tu vi từ 64 lần Nguyên Anh đại viên mãn, đột phá đến 100 lần, hắn liền phát hiện, bản thân đã có thể so với Trảm Linh.

Nếu 100 lần Nguyên Anh đại viên mãn, có thể so với Trảm Linh, như vậy Mạnh Hạo bây giờ là có 200 lần!

Sau khi có đầy đủ 200 lần tu vi Nguyên Anh đại viên mãn, khí thế Mạnh Hạo, chợt đại biến, long trời lở đất, uy áp chung quanh hắn lại sụp đổ, không thể tiếp tục ngăn cản hắn, để Mạnh Hạo đâm vỡ, một đường nổ vang, một đường quật khởi!

203 lần, 210 lần, 230 lần … cho đến 256 lần!

256 lần Nguyên Anh đại viên mãn, khiến thiên địa biến sắc, phong vân đảo cuốn, trong tiếng nổ vang quanh quẩn, cả người Mạnh Hạo giống như sao băng, lập tức lao ra.

Nhục thể của hắn, cũng tại thời khắc này kéo lên vô hạn, càng trở nên dũng mãnh, càng trở nên cứng cỏi. Trong lúc mơ hồ, ở trên thân hắn thậm chí còn xuất hiện một chút minh văn phức tạp!

Những minh văn đó lóe lên, từng cái dường như cũng ẩn chứa quy tắc thiên địa, giờ phút này bị hư vô lạc ấn, lại giúp khí thế Mạnh Hạo trở nên kinh thiên động địa.

Bốn ngàn ba trăm trượng, bốn ngàn năm trăm trượng, bốn ngàn tám trương trượng … cho đến năm ngàn trượng!

Thiên địa vạn trượng, giờ phút này một nửa!

Thân thể Mạnh Hạo ầm ầm chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi, tóc của hắn, đã có hơn phân nửa là màu trắng, thân thể thon dài, khí thế vẫn mãnh liệt như trước. Hắn đứng ở vị trí năm ngàn trượng, cũng không lau đi máu tươi, ngửa mặt lên trười, tiếng cười truyền khắp thiên hạ.

Hắn lại giơ chân, bước ra … nửa bước về phía trước!

Giờ khắc này, khí thế của hắn, hình tượng của hắn, bộ dáng của hắn, tất cả của hắn, đều khiến Kha Cửu Tư, chân linh Dạ, còn có Chỉ Hương chấn động.

Khi nào thì nam nhân tràn ngập lực hấp dẫn nhất?

Chính là lúc này!

Khi nào thì nam nhân nhiệt huyết anh hào nhất trong thiên địa?

Chính là lúc này!

Có một cụm từ là phong hoa tuyệt đại, nó là hình dung nữ tử, nhưng có một cụm từ gọi là xá ngã kỳ thùy*, chính là để hình dung nam nhân!

*ta không vào địa ngục thì ai vào

Bất cứ lúc nào, một nam nhân trác nhiên bất quần, một nam nhi nhiệt huyết, đều có lực hấp dẫn oai hùng như một nữ tử tuyệt sắc trong thiên địa này!

Không phân biệt nam nữ, đều đã bị phần nhiệt huyết này, cảm nhiễm trào

dâng, hấp dẫn!

Trái tim Chỉ Hương chấn động, một chớp mắt này, ngay cả nàng cũng không chú ý tới, bóng dáng Mạnh Hạo trở nên mãnh liệt trước nay chưa từng có, khắc ở trong lòng nàng. Đây không phải nói là nàng sinh ra tình cảm với Mạnh Hạo, mà là bóng dáng này, sẽ làm nàng không thể quên.

- Chưa từng có từ trước tới nay, này … mới là nam nhân.

Chỉ Hương nhẹ giọng thì thào, nhìn bóng dáng Mạnh Hạo. Nàng đột nhiên cảm giác được, có lẽ cả đời này, cũng sẽ không quên cảnh tượng này.

Đứng ở vị trí năm nghìn trượng giữa không trung, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập. Đệ cửu mệnh mở ra đối với hắn mà nói, cũng là một loại tiêu hao. Nhất là ở vị trí này, đối mặt với uy áp vạn trượng thiên đi thông hai đại thánh địa, hắn có thể cảm nhận được, xung quanh thân thể, áp lực dường như có ở khắp mọi nơi.

Cỗ áp lực này, ở xung quanh Mạnh Hạo, áp bách từng tấc da thịt của hắn, áp bách từng tấc máu thịt của hắn. Tiếng động ken két giống như xương cốt ma sát, thân thể dũng mãnh tới như hiện giờ, thì vẫn không cách nào đi về phía trước một bước.

Còn có chiến lực 256 lần Nguyên Anh đại viên mãn trong cơ thể, cũng ở dưới uy áp này, không ngừng bộc phát ra để chống cự, nhưng lại liên tiếp bại lui, sắp bị đè ép dập tắt.

Uy áp ở bốn phía này mạnh đến nỗi, nếu Hô Diên Lão Tổ không chết mà ở chỗ này, thì thân xác và linh hồn cũng sẽ bị hủy diệt trong nháy mắt, trực tiếp sụp đổ, chia năm xẻ bảy.

Mạnh Hạo hít sâu, ngẩng đầu, nhìn về phía hai đại thánh địa ở trên năm nghìn trượng kia, trong mắt lộ ra tinh mang.

Con đường này, lấy tu vi hiện giờ của hắn, không thể đi qua. Việc này Kha Cửu Tư nói như vậy, chân linh Dạ cũng nói như thế, nhưng … tính cách Mạnh Hạo, không phải là người khác nói cái gì, thì chính là cái đó.

Hắn tin tưởng giải thích của Kha Cửu Tư, nhưng nếu ngay cả thử cũng không thử, Mạnh Hạo sẽ không bỏ qua. Cho dù biết rõ rất khó, nhưng cũng muốn tự thân thử một chút, xem khó khăn lớn cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 965: Con đường Trảm Linh!

- Cực hạn sao.

Mạnh Hạo thì thào, khi hắn khàn khàn mở miệng, thì dưới áp lực đè ép, trong mắt hắn đã xuất hiện lượng lớn tơ máu, gân xanh trên thân thể phồng lên, máu trong người cũng bắt đầu lưu chuyển chậm lại, sinh mạng dường như cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu suy kiệt.

Mạnh Hạo trầm mặc, cúi đầu, nhìn về phía Kha Cửu Tư, chân linh Dạ ở dưới năm nghìn trượng, còn có Chỉ Hương ở xa xa đã bị hắn chú ý tới. Nếu hiện tại buông tha, hắn chỉ cần bỏ đi chống cự, thân thể sẽ lập tức rơi xuống, cho đến khi an toàn.

- Nhưng ta, vẫn muốn thử thêm một chút nữa, nơi đây … không phải là cực hạn của ta!

Hai mắt Mạnh Hạo trong khoảnh khắc lóe lên, hiện lên tia chấp nhất. Lúc ngẩng đầu lên, khí thế cả người ầm ầm khuếch tán, tóc dài hơi bạc bay lên, quần áo cuồng loạn bay múa, Mạnh Hạo lại giơ chân bước lên, hung hăng bước ra một bước dài về phía trước.

Một bước một trượng.

Ầm!

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, tiếng ken két không ngừng truyền ra từ trong cơ thể, tu vi bị áp chế mãnh liệt, 256 lần tu vi Nguyên Anh đại viên mãn, bị đè ép như muốn vỡ vụn.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, nhưng giờ khắc này, hắn dường như phát hiện điều gì, đầu tiên là sửng sốt, nhưng rất nhanh, trên mặt hắn hiện lên chút vẻ kích động và mừng như điên!

Giống như có chút không dám tin tưởng với phát hiện của mình, trong mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ quyết đoán. Tại dưới uy áp mãnh liệt này, hắn cưỡng ép giơ chân lên, liều mạng phun ra một ngụm máu tươi, lại bước ra một bước dài!

Ở vị trí năm nghìn trượng, Mạnh Hạo bước ra tổng cộng ba bước, đi ra ba trượng!

Một bước này hạ xuống, thân thể Mạnh Hạo ầm một tiếng, cả người hắn lắc lư vài cái, khi phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, thậm chí trên thân thể hắn còn xuất hiện một vài vết rách máu thịt. Giống như nếu áp lực tiếp tục mạnh hơn, thì thân thể này sẽ bị đè ép tới chia năm xẻ bảy.

Nhưng trong mắt Mạnh Hạo, khoảnh khắc liền xuất hiện vẻ mừng như điên, cực kỳ mãnh liệt. Thậm chí vì phát hiện này, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn.

- Không ngờ … sẽ có biến hóa như thế!!

Trong lòng Mạnh Hạo vẫn khó có thể tin như trước. Giờ phút này, hắn không thể bình tĩnh suy nghĩ, bởi vì hắn phát hiện, tu vi trong cơ thể mình, dưới uy áp này, 256 lần Nguyên Anh đại viên mãn, thế nhưng lại xuất hiện dung hợp!

Nếu là ở bên ngoài, loại chuyện này, tuyệt sẽ không xuất hiện. Thậm chí theo hiểu biết của Mạnh Hạo, ở bất kỳ một địa phương nào khác, loại chuyện này cũng rất khó phát sinh, duy chỉ có nơi này, duy chỉ có nơi đây!

Bởi vì uy áp nơi này, đến từ tam đại yêu sơn, đến từ hai đại thánh địa. Có

thể nói, toàn bộ sơn hải thứ chín, gần như không có chỗ nào, có thể hình thành loại uy áp, nhìn thì hống hách, nhưng trên thực tế lại có chút nhu hòa.

Có lẽ có chỗ khác mạnh hơn, nhưng không thích hợp cho tu sĩ dưới Tiên. Mà nơi đây, vì là truyền thừa, cho nên mới có một mặt nhu hòa, đối với Mạnh Hạo mà nói, chỗ như vậy, là tốt nhất … để tu vi trong cơ thể dung hợp!

Tu vi 256 lần Nguyên Anh đại viên mãn, nhìn như khủng bố, nhưng nếu có thể ngưng tụ thành một, vậy thì khi bạo phát ra … sẽ vượt xa lúc trước, đó chính là … lực lượng Trảm Linh chân chính!

Việc này, lúc trước Mạnh Hạo cũng từng suy tư qua. Như thế nào để Trảm Linh, một mặt là cảm ngộ, một mặt là lột xác tu vi, nhưng vẫn luôn không rõ ràng, chỉ có thể hao phí thời gian, chậm rãi khiến tu vi trong cơ thể nén ép xuống, cho đến khi đạt tới một loại biến hóa về chất một cách tự nhiên.

Nhưng lúc này, uy áp nơi đây, lại có tác dụng như thế, phát hiện này, Mạnh Hạo sao có thể không kích động. Giờ khắc này, hắn ngược lại cũng không đặc biệt để ý tới truyền thừa gì nữa. Thứ hắn để ý, là nơi đây có thể cho bản thân một con đường tu hành, từng bước bước ra đều quan trọng nhất!

Một khi thành công, chuyện này sẽ giúp hắn nhanh chóng giảm bớt thời gian bước vào Trảm Linh. Thậm chí, có thể đến mức, tu hành không đến ba trăm năm, liền trực tiếp bước vào trình độ Trảm Linh.

- Nhục thể của ta, cũng có thể rèn luyện ở trong này!

Mạnh Hạo hít sâu, thế nhưng lại khoanh chân ngồi giữa không trung, đón nhận áp lực bên ngoài, đưa vào trong cơ thể, bắt đầu áp súc tu vi.

- Hắn thế mà lại tu hành ở đó!

Chỉ Hương mở to mắt, lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Hai mắt Kha Cửu Tư nheo lại, khóe miệng chậm rãi hiện lên nụ cười.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau một nén nhang, thân thể Mạnh Hạo ầm ầm chấn động. Khi hắn mở mắt ra, tơ máu trong mắt càng nhiều hơn, nhưng lại lóng lánh tinh mang. Hắn chậm rãi đứng lên, một cỗ khí thế mạnh hơn bộc phát ra từ trên người hắn.

Trong cơ thể hắn, giờ phút này đã không phải là 256 lần Nguyên Anh đại viên mãn, mà giảm bớt mười phần! Rõ ràng là giảm bớt, nhưng mà trên khí thế, lại mạnh hơn một chút so với Mạnh Hạo lúc trước.

- Nơi này, là phúc địa của ta!

Trong mắt Mạnh Hạo hiện lên tia kỳ dị, giơ chân lên, lại bước ra một bước.

Ầm!

Uy áp lại mãnh liệt hơn, thân thể Mạnh Hạo run rẩy, nhưng tu vi trong cơ thể hắn, cũng ở trong chớp mắt này, chợt thiếu năm phần, giờ phút này chỉ còn lại có 241 lần!

Ít đi năm phần, dao động tu vi tràn ra lại càng mạnh, chống đỡ cho Mạnh Hạo lại đi ra một bước nữa!

Một bước, hai bước, ba bước …

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, nhưng hắn vẫn không ngừng tiến lên phía trước. Mà theo bước chân hắn không ngừng tiến lên, tu vi trong cơ thể Mạnh Hạo cũng đang không

ngừng được áp súc.

236 lần, 226 lần … cho đến khi đạt được 180 lần, Mạnh Hạo đã đi tới vị trí năm nghìn ba trăm trượng!

Vị trí này, cho dù là Trảm Linh đệ nhị đao, cũng sẽ phải run rẩy, toàn bộ dựa vào tu vi bảo hộ, hơi chút không ổn, sẽ toái diệt. Mạnh Hạo cảm thấy thân thể như muốn nổ tung, nhất là cơ thể, là tu hành bên ngoài, giống như một lớp vỏ ngoài. Khác với Trảm Linh đệ nhị đao, Mạnh Hạo đứng ở vị trí này, là dùng thân thể đến bảo hộ tu vi.

Dựa vào thân thể dũng mãnh, ở nơi này, để áp súc tu vi ngưng kết, nhưng thân thể hắn, giờ phút này, đã xuất hiện từng vết máu, giống như muốn vỡ ra, cũng đã lộ ra thịt đỏ trong đó.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, không chút do dự, lập tức vỗ túi trữ vật, lấy ra lượng lớn đan dược. Những đan dược này, đều là vật hắn dự phòng, sau khi một ngụm nuốt tất, lập tức bổ sung tiêu hao của thân thể. Cùng lúc đó, ngay cả đan dược gia tăng thọ nguyên, Mạnh Hạo cũng nuốt vào.

Làm như vậy, không phải tăng thọ nguyên, mà là lấy sinh cơ trong đan dược đến tẩm bổ thân thể, giúp cho bản thân có thể kiên trì lâu hơn!

Hít sâu, Mạnh Hạo lại tiến về phía trước, lúc này, hắn đã đi tới vị trí năm nghìn bốn trăm trượng, thân thể Mạnh Hạo đột nhiên tuôn ra sương máu, cả người run rẩy, đã đến cực hạn.

Mà giờ khắc này, tu vi của hắn đã áp súc còn lại 163 lần!

- Như vậy quá chậm…

Vẻ mặt Mạnh Hạo giãy dụa, nhưng rất nhanh liền quyết đoán.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 966: Trở về.

- Cầu phú quý trong hiểm nguy, đổi lại là lúc khác, có lẽ sẽ không tìm thấy địa phương thích hợp cho ta áp súc tu vi nữa. Vả lại, lần đến tiếp theo, cần mấy trăm năm nữa, ta … đợi không được!

Mạnh Hạo không chần chờ nữa, tu vi trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, cả người trong chớp mắt này, nháy mắt hóa thành khói nhẹ, hắc nguyệt ẩn chứa trong đó, cư nhiên lại từ vị trí 5400 trượng này, lấy tốc độ cao nhất, ầm ầm lao ra.

Cảnh tượng này, khiến Kha Cửu Tư biến sắc, thân thể bay lên.

- Hắn điên rồi phải không!

Chỉ Hương ở bên kia mở to mắt, giống như nhìn thấy thiêu thân lao đầu vào lửa.

Mạnh Hạo quả thật là thiêu thân lao đầu vào lửa, thậm chí so với thiêu thân còn muốn điên cuồng hơn. Bởi vì trong quá trình lao ra, hắn cũng bùng cháy, bùng cháy chính là nhục thể của hắn, bùng cháy chính là huyết nhục của hắn.

Thân thể hắn, trong nháy mắt giống như bị chém thành trăm ngàn mảnh, lượng lớn máu thịt sờ sờ ra đấy bị toái diệt, thoạt nhìn, giống như một ngôi sao băng huyết sắc. Sao băng này trực tiếp vượt qua sáu trăm trượng, thời điểm Mạnh Hạo xuất hiện lại, đã đứng ở vị trí sáu nghìn trượng.

Mới vừa xuất hiện, hắn liền há miệng phun ra máu tươi, máu thịt toàn thân mơ hồ, cả người trong phút chốc sẽ sụp đổ.

- Tử Đồng Biến!

Khoảnh khắc sắp sụp đổ, hai mắt Mạnh Hạo lập tức trở thành màu tím, thọ nguyên hắn chợt giảm, đổi lấy cho thân thể vỡ vụn của hắn thêm một hơi chống đỡ!

Thời gian một hơi này, tu vi trong cơ thể Mạnh Hạo, lấy một loại tốc độ kinh người, đang điên cuồng áp súc.

Ầm!

Trực tiếp từ 163 lần, đã trở thành 98 lần, lại từ 98 lần nén ép còn 32 lần, tốc độ cực nhanh, kinh người đến cực điểm.

Khí thế Mạnh Hạo bỗng nhiên quật khởi, nhưng cho dù là vậy, cũng vẫn không thể ngăn cản thân thể muốn sụp đổ.

- Còn có thể kiên trì thêm nữa!

Mạnh Hạo lại thi triển Tử Đồng Biến, lấy thọ nguyên đổi thời gian, tóc đã trở thành màu trắng, khi thân thể run rẩy, hắn lại đổi lấy một hơi.

Trong cơ thể nổ vang, người ngoài nghe không được, nhưng Mạnh Hạo lại cảm thụ được rõ ràng. 32 lần tu vi, tại trong chớp mắt này trực tiếp trở thành 16 lần, lại nén ép, còn lại … 8 lần!

Đến lúc này, Mạnh Hạo không có cách nào chống đỡ thêm nữa, thân thể chợt buông lỏng, nháy mắt ngã xuống từ vị trí sáu nghìn trượng. Mà huyết nhục của hắn, cũng trong quá trình rơi xuống này, vì uy áp giảm bớt, mà bắt đầu khôi phục.

Khi một lần nữa rơi vào trong lòng bàn tay của chân linh Dạ, Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng cả người thoạt nhìn, thương thế dĩ nhiên đã khôi phục, duy chỉ có một mái tóc dài xám, phiêu diêu trong

gió.

Về phần tu vi của hắn, trong nháy mắt bộc phát ra, lập tức lay động phong vân bốn phía, tạo thành một cơn lốc xoáy vặn vẹo xung quanh Mạnh Hạo.

Giờ khắc này, nếu so hắn với trước kia, càng mạnh hơn!

- Lần đầu tiên thí luyện truyền thừa thất bại.

Chân linh Dạ nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, chậm rãi mở miệng, thanh âm vù vù, quanh quẩn trong Yêu Tiên Tông.

Mạnh Hạo cười nhạt một tiếng, không thèm để ý chút nào. Thành công cũng tốt, thất bại cũng được, chỉ cần thử qua, làm gì cầu nhiều. Vả lại thí luyện truyền thừa này, hắn đã có tư cách vĩnh cửu.

Lần này không được, mấy trăm năm tiếp theo … ai có thể nói, là vẫn không được?

Quan trọng nhất là, Mạnh Hạo ở trong này, tìm được phương hướng Trảm Linh cho bản thân, áp súc tu vi. Khi làm cho tu vi trong cơ thể hắn ngưng tụ thành một, Mạnh Hạo tin tưởng, Trảm Linh đang ở ngay trước mặt.

- Con đường Trảm Linh của ngươi đã mở, khi nào tu vi trong cơ thể ngươi ngưng tụ thành một, sẽ hóa thành một cây đao. Đao này chém xuống, hoặc là sinh, chém ra ý cảnh của ngươi, hoặc là tử, chém xuống tính mạng của ngươi.

Kha Cửu Tư nhìn Mạnh Hạo, trầm giọng lên tiếng.

Mạnh Hạo gật đầu, việc này lúc trước hắn đã hiểu ra. Đây là con đường Trảm Linh, trước mài tu vi, đem tất cả tu vi trong cơ thể ngưng tụ thành

một thanh đao hư ảo, sau khi thanh đao này xuất hiện, thì có thể chém xuống.

Sống hay chết, liền xem đệ nhất đao này!

- Tu sĩ tu hành, vốn là đồng hành với tử vong, con đường này ta đã đang đi, sinh cũng tốt, tử cũng tốt, nhân sinh là một hồi hành trình, đi qua, xem qua, không uổng là tốt rồi.

Mạnh Hạo rộng rãi cười, hai mắt rất sáng.

Trong mắt Kha Cửu Tư lộ ra vẻ tán thưởng, cười ha hả.

- Ngươi đã tìm được đường rồi.

Y nói xong, nâng tay phải vung lên, một cơn gió màu xanh lá lập tức thổi đến, cuốn quanh Mạnh Hạo, thổi ra bên ngoài Yêu Tiên Tông ở phía xa xa.

- Đi thôi, lúc phụ thân tán thành ngươi, ngươi đã là đệ đệ của Kha Cửu Tư ta, đạo của ngươi, cũng khiến ta xúc động. Có lẽ tương lai có một ngày, ta và ngươi còn có thể gặp lại ở tinh không!

- Ta hy vọng, khi thời điểm đó tới, ngươi đã thành Tiên!

Khi thanh âm Kha Cửu Tư quanh quẩn, thân thể Mạnh Hạo đã được gió mát đưa tiễn, rời xa Yêu Tiên Tông.

Cùng lúc đó, ánh mắt Kha Cửu Tư, cũng nhìn về phía Chỉ Hương nơi xa.

Chỉ Hương lập tức ôm quyền cúi đầu.

- Hậu bối Yêu Tiên Tông, Chu Chỉ Hương, bái kiến Kha tổ.

- Hậu duệ cố nhân, Yêu Tiên thể … Yêu Tiên Tông có các ngươi, Kha mỗ cũng vui mừng.

Kha Cửu Tư liếc nhìn Chỉ Hương một cái, trong mắt hiện vẻ hồi ức, không biết nhớ tới ai, than nhẹ một tiếng, rồi phất tay áo. Một miếng ngọc giản bay ra, lao thẳng tới Chỉ Hương, sau khi Chỉ Hương cầm được trong tay, nàng cũng được gió mát thổi, cùng Mạnh Hạo bị đưa ra khỏi Yêu Tiên Tông.

- Vật ấy đặt ở từ đường tông môn của ngươi, môn nhân cúng bái, có thể bảo vệ vạn năm bất diệt.

Khi Kha Cửu Tư thản nhiên mở miệng, Mạnh Hạo và Chỉ Hương đều đã ở trong gió mát, rất nhanh đi xa.

Mạnh Hạo quay đầu lại, nhìn bóng dáng Kha Cửu Tư, trong đầu của hắn không tự chủ mà hiện lên từng màn đã trải qua ở Yêu Tiên Tông này.

- Yêu Tiên Tông phong, duyên đã đoạn, lại nối tiếp trăm ngàn năm …

Ở trong mắt Mạnh Hạo, Kha Cửu Tư mang theo phiền muộn, khi thanh âm quanh quẩn thì khoanh chân ngồi xuống trên cây sừng thứ tư của chân linh Dạ.

Cùng lúc đó, ánh mắt chân linh Dạ cũng nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, cái đầu khổng lồ chậm rãi trầm xuống, hai mắt chậm rãi khép kín lại. Khi đầu lâu hoàn toàn trầm xuống, trên mặt đất … bảy sừng đứng vững!

Vô số bụi bặm xung quanh, giống như năm tháng nghịch chuyển, toàn bộ trôi nổi lên, trở về những ngọn núi mà bọn chúng vốn tồn tại. Dùng mắt thường có thể thấy được, bảy cái sừng rất nhanh lớn mạnh, trong chớp mắt, lại đã trở thành bảy ngọn núi!

Trên ngọn núi, tất cả hài cốt vẫn như trước, không nhiều, không ít đi một bộ, cấm chế như cũ, giống như chưa từng biến hóa một chút nào, mặt đất cũng rất nhanh khôi phục, trong chớp mắt, tất cả đã không có gì khác với khi Mạnh Hạo vừa tới nơi đây.

Trên núi thứ tư, bóng dáng Kha Cửu Tư khoanh chân ngồi đó, đưa lưng về phía Mạnh Hạo, nhìn về phía phần mộ của Kha Vân Hải ở ngoài núi thứ bảy …

Ầm!

Dường như đánh lên một tường ngăn cách vô hình, cả người Mạnh Hạo lõm vào, thế giới một mảnh tối đen. Khi mọi thứ rõ ràng lại, hắn đã ở bên ngoài Yêu Tiên Tông.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 967: Trở về.(2)

Khi quay đầu lại, Yêu Tiên Tông một mảnh mông lung, mơ hồ có thể nhìn thấy vô số bóng dáng trong đó, một mảnh phồn hoa hư ảo.

Mạnh Hạo trầm mặc, Chỉ Hương cùng hắn đi ra, giờ phút này cũng quay đầu, mang theo vẻ phức tạp với thương cảm, nhìn về phía Yêu Tiên Tông hư ảo.

Giờ phút này, có vô số đá vụn từ bốn phía rất nhanh bay tới, ngưng tụ ở bên người Chỉ Hương và Mạnh Hạo. Rất nhanh, một dải ngân hà mới hình thành, trong khi Mạnh Hạo còn đang nhìn Yêu Tiên Tông, ngân hà này ầm ầm chấn động, cuốn quanh hắn và Chỉ Hương, hóa thành một tấm lụa, khoảnh khắc đi xa.

Nhìn Yêu Tiên Tông càng ngày càng xa, Mạnh Hạo không nói gì, Chỉ Hương cũng không mở miệng. Hai người ở trong tinh hà này, dần dần rời xa, cho đến khi một lần nữa hiện ra trong tinh không, cho đến khi thấy được tòa Đạp Tiên kiều này.

- Ta phải đi.

Chỉ Hương bỗng nhiên mở miệng, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Đi đường cẩn thận.

Mạnh Hạo nghiêng đầu, cũng nhìn về phía Chỉ Hương.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, Chỉ Hương tự nhiên cười nói.

- Cảm ơn ngươi, lời hứa của ta sẽ không thay đổi, ta cũng tin tưởng, tương lai có một ngày chúng ta còn có thể gặp nhau. Thật sự rất chờ

mong, đến lần gặp lại sau, chúng ta ở nơi như thế nào, là trường hợp gì, cũng hoặc là … lấy loại thân phận nào.

Khi cười lên tiếng, trong hai mắt Chỉ Hương cũng có chút ý ly biệt.

Nàng nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, nâng tay phải vỗ lên túi trữ vật. Ngay sau đó, từ túi trữ vật của nàng, bay ra một bóng người. Bóng dáng ấy là một nữ tử, tướng mạo xinh đẹp, tuổi không lớn, chính là Thánh nữ của Ngũ Độc đại bộ, Triệu U Lan.

Nàng ấy nhắm hai mắt, vẫn không nhúc nhích, có tồn tại dấu hiệu sinh mạng, chỉ là lâm vào ngủ say, hơn nữa trên người nàng, tồn tại một cỗ dao động tu vi, đó là … Nguyên Anh đại viên mãn.

- Nàng này có duyên với ta, năm đó ta đoạt xá thân thể của nàng, cũng không có diệt hồn, từng hứa hẹn, khi rời đi, sẽ cho nàng một hồi tạo hóa tu vi Nguyên Anh đại viên mãn.

- Khi ta đạt được Yêu Tiên thể, đã trả thân thể nàng lại cho nàng. Ngươi về vùng đất Nam Thiên, tiện đường giúp ta mang nàng trở về.

Chỉ Hương nhẹ giọng mở miệng.

Mạnh Hạo đảo mắt qua Triệu U Lan, lại nhìn Chỉ Hương một chút, gật gật đầu.

Chỉ Hương nhìn Mạnh Hạo một cái, khi xoay người, thân thể lập tức bay ra khỏi ngân hà, đi vào trong tinh không, dưới chân nàng hào quang lóng lánh, xuất hiện một cái phi toa.

Phi toa này ngũ sắc lượn lờ, trong nháy mắt khổng lồ, lớn khoảng trăm trượng, cũng cso từng trận yêu khí dao động quanh quẩn, khiến cho tinh không bốn phía vặn vẹo, như hư ảo trùng điệp.

- Mạnh Hạo tiểu đệ đệ, tỷ tỷ đi rồi, không cần nhớ tới ta a. Đương nhiên, nếu ngươi quả thật nhớ ta, chờ khi ngươi có năng lực bay ra khỏi tinh thần, có thể đến Đông Thắng Tinh, nói không chừng tỷ tỷ có thể cho ngươi âu yếm một phen.

Chỉ Hương quay đầu lại, tiếng cười truyền ra. Giờ khắc này, nàng lại khôi phục bộ dáng năm đó, lần đầu tiên gặp Mạnh Hạo.

Mị nhãn như tơ, thoạt nhìn quyến rũ động lòng người, hai mắt đảo nhanh, mang theo tươi cười, hóa thành một đạo cầu vồng, nháy mắt đi xa.

Trên mặt Mạnh Hạo hiện lên tươi cười, lắc lắc đầu. Quan hệ với Chỉ Hương này, đa phần chỉ là hợp tác, nhưng theo những việc đã trải qua trong Yêu Tiên Tông, mơ hồ, dường như đã trở thành bằng hữu.

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, khoanh chân ngồi trên một hòn đá vụn, Triệu U Lan nhắm hai mắt, ngủ say ngay bên cạnh hắn. Hai người ở trong ngân hà bay nhanh trong tinh không, dần dần, toàn bộ bốn phía đều trở nên yên tĩnh.

Mạnh Hạo nhìn tinh không không thấy cuối, thời gian dần qua, trong mắt của hắn, lộ ra một chút chờ mong và chấp nhất.

- Tu hành, thành Tiên, bay khỏi tinh thần … Đây là một hành trình, nếu như có thể đi ra khỏi vùng đất Nam Thiên, đi vào trong tinh không, hành trình của ta, càng thêm đặc sắc.

- Khi đó, Nam Thiên Tinh, chỉ là một trạm phong cảnh trên hành trình của ta mà thôi.

Mạnh Hạo nghĩ tới đây, trên mặt hiện lên nụ cười.

- Thu hoạch tại Yêu Tiên Tông lần này, đối với ta mà nói, đã là thật lớn!

Mạnh Hạo cúi đầu, đưa mắt nhìn túi trữ vật.

- Thôn Sơn quyết, Cửu Trọng Thiên Băng, Cửu Thiên Bảo Thân ấn … còn cả Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo. Những thần thông này đều còn lại trong đầu ta, và còn rất nhiều tiểu thuật khác.

- Trừ những thứ đó, ở trong túi trữ vật, ta đã lấy được không ít di bảo của Yêu Tiên Tông, rồi cái túi trữ vật của Quý Minh Phong, quan trọng hơn cả, là cái mũi kiếm của Tuế Nguyệt mộc kiếm kia!

Mạnh Hạo nghĩ đến cái mũi kiếm kia, tim liền đập thình thịch.

- Có lực lượng tuế nguyệt trên ba vạn năm, cho dù thực lực phát huy chân chính không được đến ba vạn năm, nhưng có lẽ nhất định kinh người.

Mạnh Hạo sờ sờ túi trữ vật, hào quang trong mắt càng thêm sáng ngời.

- Còn cả Đại Địa bảo kính trong cảnh giới thứ tư!!! Tại trong mặt gương đó, tồn tại rất nhiều bảo vật, Yêu Binh Hoang Trủng cũng ở trong đó, còn có ba bóng dáng kinh người kia nữa!

- Đại Địa bảo kính này, là chí bảo của chân linh Dạ, sau khi ta lấy đi, Dạ cũng thức tỉnh, có thể thấy được sự quý báu của bảo vật này. Vì nó quý báu như vậy, lại càng chứng tỏ, gương đồng của ta có lai lịch thần bí.

Mạnh Hạo nghĩ tới biến hóa của gương đồng, lại cảm giác, lần này, thu hoạch của mình quá lớn.

- Những thứ đem về này, sợ là sẽ khiến không ít người rình mò. Cái đám người vùng đất Nam Thiên về trước kia, một đám lang tâm cẩu phế, nhất định là không yên tâm, tông môn gia tộc bọn họ, nhất định cũng biết việc này.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe.

- Những người này còn thiếu ta không ít linh thạch, tính tổng lại, đâu chỉ trăm ngàn. Hiện giờ, thứ khác ta không thiếu, chỉ thiếu linh thạch!

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, nghĩ đến đống giấy nợ kia, trên mặt lập tức tươi cười rạng rỡ.

- Thiếu nợ thì trả tiền, hoàn toàn chính đáng, việc này bọn họ không quỵt được! Tuy nhiên, để phòng ngừa vạn nhất, Mặc Thổ cũng tốt, Tây Mạc cũng thế, đều không ở lại ngốc tiếp được nữa.

Mạnh Hạo trầm ngâm, trong đầu, ý niệm bách chuyển.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi đó, nhìn ngân hà, cho đến khi tại trong tinh không vô tận này, hắn nhìn thấy một ngôi sao, chính là Nam Thiên Tinh.

Cùng lúc đó, hắn còn thấy được ở ngoài Nam Thiên Tinh, có một tòa tế đàn kinh người bao quanh.

Khi nhìn thấy tế đàn này, Mạnh Hạo rõ ràng cảm nhận được một cỗ khí tức âm u lạnh lẽo, dường như đảo qua bên người, nhưng bị ngân hà ngăn cản, nên không thể lan tràn tiến vào.

Một lát sau, ngân hà lao thẳng tới Nam Thiên Tinh, Mạnh Hạo đứng lên, nhìn chằm chằm Nam Thiên Tinh. Theo tốc độ ngân hà càng lúc càng nhanh, khoảng cách với Nam Thiên Tinh cũng càng ngày càng gần. Mạnh Hạo thấy được mặt đất, thấy được Thiên Hà hải, thấy được Nam Vực, thấy được Tây Mạc.

Đúng lúc này, trong xung kích, Triệu U Lan chậm rãi thức tỉnh, nhưng không đợi nàng mở mắt ra, Mạnh Hạo đã nhảy ra khỏi ngân hà, ở trong

không trung, hóa thành cầu vồng nháy mắt đi xa.

Trời cao có uy áp, nhưng Mạnh Hạo ngay cả uy áp khi thí luyện Lý chủ truyền thừa cũng có thể chịu đựng đến sáu nghìn trượng, thì sao có thể để ý những thứ này, tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 968: Đệ thập Tổ Vương gia!

Ngân hà nổ vang, cuốn quanh Triệu U Lan đang còn mờ mịt mới thức tỉnh lao thẳng xuống mặt đất. Mà khi Mạnh Hạo đã bay nhanh đi xa, đột nhiên, một thanh âm khàn khàn, âm u lạnh lẽo, mang theo tiếng cười khẽ, quanh quẩn bát phương.

- Nhóc con năm đó, hiện giờ đã trưởng thành, cảnh giới hoàn mỹ cũng đã hoàn mỹ chân chính, lão phu đã đợi thật lâu … cũng không uổng công lão phu che giấu dấu vết cho ngươi, mê hoặc Quý gia. Hiện tại, nhóc con, ngươi đem cảnh giới hoàn mỹ, hiến cho ta đi.

Thanh âm này vừa ra, phong vân thiên địa lập tức yên lặng, gió không động, thanh âm không tiêu tan!

Chỉ có ngân hà kia, vẫn nổ vang như trước, cuốn theo Triệu U Lan đang mờ mịt mở mắt, lao thẳng về phía mặt đất xa xa. Triệu U Lan dường như thấy được một lão già mặc áo dài màu trắng, đang đứng ở trên bầu trời, một mái tóc bạc phiêu diêu, khuôn mặt tang thương, tràn đầy nếp nhăn, không biết đã sống bao nhiêu năm tháng, giống như vừa mới leo ra từ trong phần mộ.

Vẻ mục nát vô cùng rõ ràng, giống như người tuổi xế chiếu sắp kết thúc, nhưng cố tình lại không cam lòng cứ như vậy đi vào mạt đồ, muốn lúc sinh thời, làm một chuyện kinh thiên.

Nhưng dường như lại không phải thân hình có máu thịt, mà là bộ dáng hơi mờ.

Đây là cảm giác của Triệu U Lan, trong nháy mắt tiếp theo, nàng lại mất

đi ý thức, theo ngân hà đi xa.

Mạnh Hạo đang lúc bay nhanh, thân thể bỗng nhiên chấn động mạnh một cái, hư vô bát phương chung quanh hắn nháy mắt như đọng lại. Toàn bộ thiên địa, toàn bộ thế giới, như hóa thành một nhà giam, mà hắn, lại như một con thú bị vây khốn trong lồng giam này, giãy không thoát.

Cùng lúc đó, thanh âm âm lãnh mang theo cảm giác mục nát, cũng ở trong chớp mắt này, quanh quẩn bên tai Mạnh Hạo. Sắc mặt hắn lập tức đại biến, một cỗ nguy cơ sinh tử từ lúc Mạnh Hạo sinh ra cho đến bây giờ chưa từng xuất hiện, trực tiếp nổ tung trong tâm thần hắn.

- Không phải Trảm Linh!

Nổ vang trong tâm thần khuếch tán toàn thân, khiến Mạnh Hạo đổ mồ hôi lạnh, hắn không có nửa điểm chần chừ, trực tiếp mở ra đệ cửu mệnh!

Ầm!

Đệ cửu mệnh mở ra, tu vi nháy mắt bùng nổ, cho dù chỉ có lực lượng của tám cỗ, nhưng mỗi một cỗ đều là được cô đọng áp súc gần như cực hạn, hình thành khí tức khủng bố.

Ầm!

Tóc Mạnh Hạo không gió mà bay, tu vi tản ra, khí thế ngập trời, đồng thời nhục thể của hắn cũng chợt dũng mãnh đến cực hạn mà giờ khắc này có thể thể hiện ra.

Còn chưa kết thức!

Mạnh Hạo trực tiếp bấm tay niệm thần chú, Thôn Sơn quyết lập tức triển khai, ngay sau đó thiên địa nổ vang. Ở bốn phía Mạnh Hạo lập tức xuất hiện một ảo ảnh núi lớn. Ảo ảnh này vặn vẹo, rồi chợt khuếch tán vô

biên ra ngoài.

Ngay sau đó, Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, lập tức có ít nhất mười món pháp bảo bay ra, mỗi một kiện đều là trọng bảo hắn đạt được trong Yêu Tiên Tông. Những trọng bảo này, mỗi một kiện đều được Mạnh Hạo quý trọng vô cùng, nhưng lúc này, trong nguy cơ sinh tử, hắn không kịp để đau lòng, trong chớp mắt khi lấy ra, liền rống to.

- Bạo!!

Chữ này nói ra, lòng Mạnh Hạo cũng rỉ máu, nhưng hắn không có lựa chọn khác.

Mọi chuyện nói có vẻ rất dài dòng, nhưng trên thực tế, đều nhanh chóng phát sinh trong phút chốc.

Từ chỗ sâu trong hư vô, một cái tay hư ảo, cả vật thể hơi mờ, trong đó lưu chuyển hào quang khó hiểu, như ẩn chứa đại đạo thiên địa, phù hợp pháp tắc chui ra. Khi nó xuất hiện, toàn bộ thế giới dường như đều ảm đạm, duy chỉ có cái tay này, trong chớp mắt đã trở thành tâm điểm trong thiên địa.

Nó nhẹ nhàng mà đến, đánh về phía Mạnh Hạo!

Ngay khoảnh khắc tới gần, cũng chính là lúc mười món trọng bảo Yêu Tiên Tông của Mạnh Hạo sụp đổ nổ tung, tiếng nổ vang động trong lúc đó dường như có thể khai thiên lập địa, làm cho thiên địa này run rẩy, khiến cho bát phương này vặn vẹo. Thế giới này trong chớp mắt, như không thể chịu đựng nổi lực diệt thế bạo phát ra từ trong vụ nổ đó.

Ầm!

Nhà giam bốn phía Mạnh Hạo, trong chớp mắt xuất hiện vết nứt, cùng lúc đó, mười món trọng bảo nổ tung, cũng làm cho cái tay đang tiến đến

kia dừng lại một chút.

Một tiếng ồ nhẹ, cái tay hơi vụt qua một cái, lực hủy diệt từ vụ nổ kia lập tức tan đi. Nhưng cũng chính một chút dừng lại kia, giúp Mạnh Hạo ở trong cục diện ắt phải chết, bắt được một tia sinh cơ.

- Vấn Đạo, người này là Vấn Đạo!

Trong lòng Mạnh Hạo lộp bộp một tiếng, cũng có chua xót. Vấn Đạo, đó là siêu cấp cường nhân cao hơn hắn một cảnh giới lớn, đó là đại năng tuyệt thế, ai ai cũng biết ở vùng đất Nam Thiên …!

Người như thế, Mạnh Hạo tự hỏi chưa từng trêu chọc tới, vả lại xem ý tứ trong lời nói lúc trước, rõ ràng không phải đến từ Quý gia!

- Y là ai vậy!

Càng là nguy cơ, Mạnh Hạo biết mình càng cần bình tĩnh. Giờ phút này, hai mắt hắn chợt lóe, nương theo vết nứt xuất hiện ở nhà giam bốn phía, trong khoảnh khắc liều lĩnh triển khai tốc độ nhanh nhất từ khi chào đời tới nay. Cả người lập tức hóa thành gió Côn Bằng, ngưng tụ khói nhẹ, ẩn chứa hắc nguyệt, trong nháy mắt đi xa. Sau khi chui ra khỏi, ngay cả thời gian quay đầu lại cũng không có, nhanh chóng đi về phía trước.

Ngay tại nháy mắt Mạnh Hạo lao ra, ở phía sau hắn, cái tay kia đã xuyên thấu, trực tiếp đuổi theo. Dọc đường, nhà giam sụp đổ, xung kích khi trọng bảo tự bạo đánh lên ảo ảnh núi xung quanh Mạnh Hạo.

Ầm!

Ảo ảnh núi trực tiếp vỡ thành từng mảnh, chia năm xẻ bảy, văng ra bốn phía. Mạnh Hạo phun ra máu tươi, toàn thân vang lên thanh âm ken két, thân thể như muốn toái diệt.

Mà cái tay kia, chỉ hời hợt xuyên qua ảo ảnh núi đã sụp đổ, nhẹ tênh đánh tới sau lưng Mạnh Hạo.

- Kỳ Nam!!!

Tại khoảnh khắc bàn tay tiến đến, Mạnh Hạo lập tức ngửa mặt lên trời mở miệng.

Thiên địa nổ vang, một cỗ lực lượng không thuộc về nơi này, dường như chỉ phủ xuống một nửa, chẳng biết tại sao lại chần chờ. Lúc nó chần chờ, cái tay kia đã nháy mắt tới gần.

Mạnh Hạo cũng không khống chế, mặt nạ huyết sắc trong chớp mắt tự bay ra từ túi trữ vật, nháy mắt mở rộng, bao phủ lấy thân thể Mạnh Hạo, giúp hắn cản trở cái tay kia một chút.

Môt tiếng gầm nhẹ từ trong mặt nạ huyết sắc quanh quẩn, huyết quang bùng lên ngập trời, Huyết Ngao chợt bay ra, tại trong khoảnh khắc bàn tay kia đánh tới, cùng mặt nạ huyết sắc, ngăn cản phía sau Mạnh Hạo, cũng không kịp quay đầu lại, nhìn một chút bóng lưng của chủ nhân nó.

Ầm!

Cái tay này trực tiếp vỗ lên người Huyết Ngao, toàn thân Huyết Ngao lập tức sụp đổ, hóa thành vô số tơ máu, toàn bộ dung nhập vào trong mặt nạ huyết sắc.

Nổ vang ngập trời, mặt nạ Huyết Tiên trong chớp mắt bay ngược ra, dung nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo chấn động kịch liệt.

- Huyết Ngao!!

Ánh mắt Mạnh Hạo đỏ lên, cũng may hắn lập tức phát hiện, ở trong mặt

nạ huyết sắc, máu Huyết Ngao ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một Huyết Ngao đã nhỏ đi rất nhiều.

Hai lần ngăn cản, hóa giải nguy cơ nhất thời cho Mạnh Hạo, nhưng hắn vẫn phun ra máu tươi, lục phủ ngũ tạng toàn thân vỡ vụn, khí tức sinh mệnh chợt suy giảm, thân thể như diều đứt dây, nhanh chóng bay xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 969: Đệ thập Tổ Vương gia! (2)

Trong mắt hắn đầy rẫy tơ máu, một cỗ hận ý trước nay chưa từng có, chợt nổi lên.

Toàn thân hắn không chỗ nào không đau, cảm giác xé rách càng trở nên mãnh liệt, trên thân hiện lên từng vết nứt, giống như ở hơi thở tiếp theo, cả người hắn, sẽ chia năm xẻ bảy.

Khi tiếng ồ nhẹ thứ hai quanh quẩn thiên địa, trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, chim anh vũ và miếng mỡ đông cùng nhau bay ra.

- Chết tiệt, chết tiệt, em gái ngươi, em gái ngươi đấy, chỉ thiếu chút nữa thì là ngụy Tiên, cho dù là phân thân cũng là Vấn Đạo. Miếng mỡ đông, tiện nhân ngươi còn không cứu hắn!!

Chim anh vũ hoảng sợ, trên mặt nó có sự lo lắng trước nay chưa từng có, một phát liền bắt được bả vai Mạnh Hạo, nhanh chóng bay xa. Còn miếng mỡ đông ở kia thì cả người run run, trực tiếp khuếch tán, lật trùm lên thân thể Mạnh Hạo. Thế này mới khiến thân thể sắp sụp đổ của Mạnh Hạo như được ngưng tụ lại với nhau.

- Lão phu, đệ thập Tổ Vương gia, lúc ngươi Trúc Cơ đã nhận định, ngươi chính là đạo chủng của ta, thành tựu đạo của lão phu, giúp lão phu chạm đến đoạt cơ ý của tổ tiên năm đó.

- Ngươi … há có thể đi chứ?

Trong hư vô, truyền ra thanh âm mờ ảo, thanh âm này mang theo tang thương, cũng có một cỗ dao động kỳ dị, giống như ăn khớp với pháp tắc

thiên địa.

Khi lời nói truyền ra, cái tay kia, trong chớp mắt liền mơ hồ, ở hơi thở tiếp theo đã xuất hiện phía sau Mạnh Hạo, năm ngón tay co lại thành trảo, nhẹ nhàng nắm một cái về phía sau lưng Mạnh Hạo.

- Ngoài Vãng Sinh động, lão phu cứu ngươi, Quý gia tìm kiếm, lão phu giúp ngươi, cho dù ngươi ở Yêu Tiên Tông phạm phải lỗi trầm trọng, khi trở về, lão phu cũng đã giúp ngươi xóa đi hơi thở, làm cho người ngoài không biết được ngươi đã trở về.

- Những việc đó, chính là vì lúc này … thời điểm ngươi hoàn trả lại.

Thanh âm không nhanh không chậm, quanh quẩn tản ra, duy chỉ có cảm giác mục nát là càng ngày càng trở nên rõ ràng.

- Tứ cảnh hoàn mỹ, chính là đạo cơ* hoàn mỹ … đây nhất định là căn cơ thành Tiên, ở trên người ngươi là lãng phí, nó … thuộc về lão phu.

*căn cơ thành đạo

Bàn tay trảo một cái, mặc cho chim anh vũ mang theo Mạnh Hạo bay nhanh như thế nào, cũng không thể ngăn cản một cỗ lực hút vô hình, trong phút chốc hiện lên trên người Mạnh Hạo. Thân thể Mạnh Hạo nổ vang, hắn rõ ràng cảm nhận được, trên người mình đang có một tồn tại nào đó, dưới lực hút này, bắt đầu lỏng ra, như muốn bị rút ra khỏi cơ thể!

- Kỳ Nam, ngươi đã từng hứa với ta!

Tại thời điểm nguy cơ, khi chim anh vũ và miếng mỡ đông phát cuồng, Mạnh Hạo lại bỗng nhiên mở miệng. Khi thanh âm thê lương này quanh quẩn, một phương thiên địa bị yên lặng ầm ầm chấn động, một cỗ lực lượng dường như không thuộc về nơi này, lập tức giáng lâm xuống.

Ầm!

Lực lượng này, trực tiếp giáng xuống cái tay đang nắm về phía Mạnh Hạo, khiến cái tay này chấn động một chút, chặt đứt liên hệ giữa nó và Mạnh Hạo. Mạnh Hạo phun ra máu tươi, nhưng cũng không có lập tức chạy trốn, mà là đỏ mắt rồi xoay người.

Cứ như vậy mà chạy trốn, hắn không cam lòng!

Đây là lần đầu tiên hắn xoay người, ngay lập tức thấy được, cái tay bị lực lượng Kỳ Nam đánh trúng kia đang có hào quang dần dần lưu chuyển, như là ngưng tụ lại với một thân thể đầy đủ ở trong hư vô, hóa thành một lão già mặc trường bào màu trắng.

Lão già này, Mạnh Hạo không có bất kỳ ấn tượng nào, hắn có thể khẳng định, bản thân lúc trước hắn là chưa từng gặp qua.

Đệ thập Tổ Vương gia, bị lực lượng Kỳ Nam trong tối tăm bao phủ, như bị giam cầm, thân thể hiện ra ở trong hư không, khi thì mơ hồ, khi thì có chút rõ ràng, rất là quỷ dị.

- Ngươi cần gì phải phản kháng?

Lão ta giống như không thèm để ý lực lượng Kỳ Nam này, nhìn Mạnh Hạo, khàn khàn mở miệng.

Mạnh Hạo không nói gì, tay phải nâng lên vỗ lên túi trữ vật, lập tức bầu rượu Thanh Đồng xuất hiện trong tay. Sau khi hắn ngửa đầu uống một ngụm lớn, thì mạnh mẽ phun ra. Khi mùi rượu nháy mắt khuếch tán, trong tay hắn, đã xuất hiện kiếm tiên Thanh Đồng!

Kiếm này, đến từ Hàn Sơn, kiếm này, có kiếm khí Như Ca!

Trong mắt Mạnh Hạo sát khí ngập trời, khi tay phải nhấc lên, không chút

do dự một kiếm chợt chém xuống.

Kiếm khí tại trong chớp mắt này, long trời lở đất, nổ vang bát phương, trời cao biến sắc, kiếm khí vô tận khoảnh khắc ngưng tụ lại trên kiếm Thanh Đồng trong tay Mạnh Hạo. Thời điểm kiếm hạ xuống, kiếm khí nổ vang, tạo thành một tấm lụa nghìn trượng, từ phía trên khoảng không, lao thẳng tới đệ thập Tổ Vương gia!

Đệ thập Tổ Vương gia lần đầu tiên co rút hai mắt, lần đầu tiên biến hóa sắc mặt!

Cho dù Kỳ Nam cũng không khiến lão ta biến đổi sắc mặt, nhưng tại khoảnh khắc khi kiếm khí tới gần, hai mắt lão ta chợt lóe, bỗng nhiên mở miệng.

- Tổ tiên có nói, mưa này … sinh ra ở trời, chết trong mặt đất, quá trình ở giữa, chính là cuộc đời của nó …

Khi thanh âm tang thương truyền ra, đệ thập Tổ Vương gia nâng tay phải lên, nhẹ nhàng vung về phía trước, giống như vung mưa.

- Hô phong, hoán vũ …

- Một đời em gái ngươi!

Mạnh Hạo sát khí mãnh liệt, kiếm khí ầm ầm hạ xuống, trực tiếp trảm lên người đệ thập Tổ Vương gia đang bị lực lượng Kỳ Nam bao phủ…

Tiếng nổ ngập trời vang lên, khoảnh khắc kiếm khí đó hạ xuống, ngoài thân thể Lão Tổ Vương gia đột nhiên xuất hiện một đám gió đen. Đám gió đen này trong nháy mắt ngưng tụ, hóa thành một con hắc long.

Hắc long phun gió, gió này cuốn động ra bát phương, trực tiếp đối kháng cùng lực lượng Kỳ Nam, dường như làm tiêu tan tất cả giam cầm. Cùng

lúc đó, cũng có từng giọt mưa, trống rỗng xuất hiện, ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành trời đầy mưa, lao thẳng tới kiếm khí.

Trong chớp mắt khi tiếng nổ kinh thiên vang lên, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể lập tức lui về phía sau, không hề quay đầu lại nhìn kết quả, trực tiếp lấy ra ngọc giản truyền tống Kháo Sơn Lão Tổ lưu lại năm đó, nắm một cái.

Ngọc giản này năm đó gần như vỡ vụn, nhưng những năm gần đây Mạnh Hạo không hề sử dụng. Ngọc này kỳ dị, giống như có thể tự động khép lại, còn ngưng kết lại một chút, hình như có chút khôi phục.

Hào quang chợt lóe, dùng tu vi Mạnh Hạo hiện giờ để triển khai, thì ngay cả thời gian mở ra cũng được rút ngắn không ít, chỉ trong bảy tám cái hô hấp, liền truyền tống.

Sau khi Mạnh Hạo rời đi, tiếng nổ vang động nơi đây dần dần tiêu tan, thân thể Lão Tổ Vương gia chậm rãi đi ra. Thân thể lão ta càng trở nên mơ hồ, thỉnh thoảng lại nhấp nháy. Cả người từ phần đầu, bị chém ra một cái khe cực lớn, cái khe này xuyên qua thân hình, khiến lão ta như bị chia làm hai nửa, giờ phút này chẳng qua là miễn cưỡng nối tiếp tại một chỗ mà thôi.

- Đã xem thường nhóc con này, không ngờ lại có chí bảo như thế …

- Tuy nhiên, ngươi trốn không thoát.

Đệ thập Tổ Vương gia tươi cười khủng bố, thân thể nháy mắt mơ hồ, dần dần hóa thành một luồng khí tức, tiêu tan trong thiên địa.

Cùng lúc đó, trong núi của Vương gia ở Nam Vực, tại nấm mồ trong ngọn núi thứ mười, trong quan tài, bản tôn của đệ thập Tổ Vương gia, vốn là nằm ở bên trong, giờ phút này bỗng nhiên mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 970: Ngụy Tiên và chân Tiên

Hai mắt lão ta hiện lên tia kỳ dị, ngóng nhìn vách đá phía trên, sau một lúc lâu thì khàn khàn cười.

- Nếu không phải là lão phu, lấy lực lượng bản tôn qua nhiều năm như vậy quấy nhiễu Quý gia, giúp nhóc con kia ẩn núp đạo cơ hoàn mỹ, lo lắng việc này sẽ khiến Quý gia chú ý, một khi bị Quý gia phát hiện, nhất định bị cướp đoạt, thì lần này cũng thành công rồi.

- Tuy nhiên, đạo cơ hoàn mỹ đã chín, tới lúc hái rồi, cho dù bản tôn ta vẫn không thể ra ngoài, phân thân cũng vẫn làm được. Kiếm khí của hắn, rõ ràng là ngoại lực tặng cho, nhiều nhất còn một lần? Hoặc là đã không cách nào dùng nữa.

Đệ thập Tổ Vương gia lắc đầu cười, thân thể nháy mắt trùng điệp, trong chớp mắt, một bóng dáng hư ảo, từ trong thân thể lão ta đi ra, khi ở giữa không trung, thì càng trở nên rõ ràng, giống lão ta như đúc.

- Thế mà đã đến gần Thiên Hà hải rồi …

- Thiên Hà hải, đó là vùng cấm Vấn Đạo …

Phân thân của đệ thập Tổ Vương gia chần chờ một chút, sau đó khôi phục như thường, ánh mắt chợt lóe, bóng dáng chậm rãi mơ hồ.

Tây Mạc ngay sát cạnh Thiên Hà hải, giữa biển tím và Thiên Hà hải có một ranh giới nhìn không tới cuối. Ranh giới này chỉ như một bức tường thành bằng bùn đất, ngươi đi tới đây sẽ thấy một nửa là màu tím, một nửa là màu lam, phân cách biển tím và Thiên Hà hải!

Giờ phút này, tại một khu vực gần ranh giới, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy thật lớn. Trong vòng xoáy, Mạnh Hạo lảo đảo đi ra, vừa mới xuất hiện, liền phun ra một ngụm máu tươi.

Máu này tối đen, ẩn chứa khí tức mục nát, sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, ngoài thân thể bao trùm một tầng màng mỏng. Đó là do miếng mỡ đông biến thành, giúp cho thân thể hắn không bị tan vỡ.

Nhưng Mạnh Hạo có thể cảm giác được, thân thể đang từ từ mục nát, cảm giác tử vong, càng ngày càng nồng đậm.

- Vương gia, đệ thập Tổ!!!

Trong mắt Mạnh Hạo sát khí ngập trời, từng chữ từng chữ mở miệng, trong hàm răng cũng có máu tươi tràn ra. Thương thế lần này, gần như là lần nặng nhất kể từ khi hắn tu hành tới nay.

- Em gái lão ta chứ, lão ta chỉ thiếu chút nữa chính là ngụy Tiên rồi, thế nhưng lại không biết xấu hổ như vậy, cư nhiên ra tay với ngươi. Chết tiệt, nếu không phải Ngũ gia năm đó bị phong ấn quá ác, cho dù lão ta không có lông, Ngũ gia cũng đi bạo lão!

Chim anh vũ vuốt cánh, tức giận hét chói tai.

- Cái gì là ngụy Tiên?

Mạnh Hạo đỡ lấy ngực, trong mắt của hắn dần dần hiện lên màu tím, muốn lấy thọ nguyên đổi thương thế khôi phục.

- Ngụy Tiên, chính là một đám tôn tử không cảm giác được cơ duyên thành Tiên, bọn họ không có đạo của chính mình, nhưng không muốn tử vong, không cam lòng ở dưới, cảm ngộ đạo do người khác chỉ định, do đó thành Tiên. Đây là ngụy Tiên!

- Có người, thà rằng chết, cũng không nguyện trở thành ngụy Tiên của người khác. Mà có người, vì bất tử, cái gì cũng có thể bán đứng, ngươi có thể xem những người này, là người phản đạo!

- Sơn hải thứ chín này, ngụy Tiên lớn nhất, chính là Quý gia. Quý gia thay đổi trời, Tiên của bọn họ, chính là ngụy Tiên, cũng là ngụy Tiên mạnh nhất!

- Tiếp theo là các tông môn gia tộc, cảm ngộ đạo của tổ tiên bọn họ, đạt được con đường ngụy Tiên!

Chim anh vũ lúc này không hề giấu diếm, tức giận mở miệng.

Mạnh Hạo trầm mặc, lúc suy tư chợt phát hiện, bản thân vận chuyển Tử Đồng Biến để chữa trị thân thể, nhưng không còn nhanh chóng như lúc trước, tuy rằng vẫn có hiệu quả, nhưng chậm hơn rất nhiều, trong lòng trầm xuống.

- Mà người có chí lớn, như người tin đạo, sớm sống chiều chết, cũng vẫn tình nguyện, có thể đạt được đạo của mình, cho dù lập tức tử vong, cũng cam tâm.

- Người như vậy, một khi thành công, bọn họ chính là chân Tiên!

- Chỉ có điều, sau khi Quý gia đổi trời, chân Tiên hiếm thấy, ngàn năm, một tinh thần chỉ có thể xuất hiện một người. Chỉ có tứ đại tinh thần, mới có khả năng chứng đạo, mới có thể thành Tiên. Nhưng một người thành Tiên, trong ngàn năm, tinh thần đó sẽ không có khả năng lại có người thứ hai thành Tiên. Cho nên vạn năm trôi qua, toàn bộ sơn hải thứ chín, có thể có mười mấy người chân Tiên, đã là nhiều lắm rồi.

- Hơn nữa chân Tiên kiếp, vạn năm trôi qua, tứ đại tinh thần, chân Tiên có thể còn sống, cũng chỉ khoảng mười người!

Chim anh vũ nói tới đây, bất tri bất giác có cảm giác bi phẫn.

- Chân Tiên kiếp?

Mạnh Hạo hỏi, thần thức dung nhập vào trong mặt nạ huyết sắc, nhìn Huyết Ngao đang từ từ khôi phục, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

- Người muốn tìm đạo của bản thân, đạt được chân Tiên, nếu không đi thử thì thôi, một khi đã thử, nếu không thành, tất đạo vẫn, hóa thành pháp tắc thiên địa.

- Nếu thành công, thì trở thành chân Tiên, từ nay về sau Tiên kiếp hàng, một đường quật khởi, cùng cảnh giới, ngoại trừ cùng là chân Tiên, thì không có địch thủ!

Không biết chim anh vũ nghĩ tới điều gì, giọng điệu có chút thấp.

- Đệ thập Tổ Vương gia nói, đạo cơ hoàn mỹ, vậy là cái gì?

Hai mắt Mạnh Hạo khoảnh khắc chợt lóe, nhìn về chim anh vũ hỏi.

- Ngươi tu chính là Thái Linh kinh, kinh này ta cũng không hiểu nhiều, nhưng biết được, nó là một trong tam đại kinh văn, tu đến cực hạn, ngươi chính là Thái Linh Tôn giả!

- Nhưng cảnh giới hoàn mỹ chỉ có hạn từ Trảm Linh trở xuống, chỉ bốn cảnh giới Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh mới có. Về phần sau này tu hành như thế nào, trừ các đời Thái Linh Tôn giả, người ngoài không biết được.

- Mà đạo cơ hoàn mỹ, là một loại tư chất chỉ tu hành Thái Linh kinh mới có khả năng xuất hiện. Loại tư chất này có thể làm cho giúp ngươi gia tăng rất nhiều cơ hội khi trở thành chân Tiên.

- Đối với ngụy Tiên mà nói, nếu đạt được đạo cơ của ngươi, chẳng khác nào có thêm một cơ hội lựa chọn! Thậm chí nếu lịch duyệt có đủ, hoặc chuẩn bị đầy đủ, thay đổi con đường ngụy Tiên, đi ra cảnh giới chân Tiên của bản thân!

- Quan trọng nhất là, có đạo cơ hoàn mỹ, trở thành chân Tiên thất bại cũng sẽ không ngã xuống. Có thể coi đạo cơ như một lần miễn tử!

Sau khi nghe giải thích của chim anh vũ, Mạnh Hạo rốt cuộc hiểu rõ lời nói lúc trước của đệ thập Tổ Vương gia.

Hắn cũng hiểu được, vì sao Quý gia rất hiếm khi tìm đến, thậm chí rất có thể, có một vài uy hiếp ẩn tàng đối với bản thân, đều được đệ thập Tổ Vương gia âm thầm hóa giải.

Giống như hộ đạo giả, chẳng qua mục đích Lão Tổ Vương gia hộ đạo, là vì cướp đi đạo cơ!

- Nếu đạo cơ bị đoạt đi, thì sẽ làm sao?

Trong mắt Mạnh Hạo có vẻ thâm thúy, chậm rãi mở miệng.

- Nếu tháp cao không có cơ sở sẽ như thế nào?

Chim anh vũ ít khi trầm mặc, trầm thấp nói.

- Tháp sụp, bất ổn mà toái diệt.

Mạnh Hạo thản nhiên nói.

- Ngươi cũng như vậy, nếu bị người chiếm đạo cơ, ngươi sẽ chết.

- Trốn đi, Mạnh Hạo, lão khốn khiếp kia nhất định sẽ không từ bỏ. Nghe

lời nói của lão, có lẽ lúc trước đã nhận định ngươi là đạo chủng. Chạy trốn, chạy trốn tới khi ngươi trưởng thành!

- Về phần khí tức của ngươi, miếng mỡ đông có thể che dấu, lão ta muốn tìm ra ngươi trong thời gian ngắn, cũng không phải chuyện dễ dàng!

Chim anh vũ lo lắng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 971: Thiên Hà hải.

Mạnh Hạo trầm mặc, một loại cảm xúc không thể nói rõ, khiến trong lòng hắn mơ hồ nổi lên một cỗ ác khí, khóe miệng chậm rãi hiện lên nụ cười lạnh.

Nhưng hắn hiểu được, so với Lão Tổ Vương gia, bản thân giống như con kiến, nhưng ác khí trong nội tâm của hắn, vì chuyện này dâng lên sẽ không tiêu tan, dường như hóa thành một hạt giống.

Khắc sâu, sinh trưởng ở chỗ sâu trong nội tâm hắn.

- Cá lớn nuốt cá bé, ta đã sớm hiểu được, cuối cùng có một ngày, nếu ta đạo thành, tất diệt đệ thập Tổ Vương gia, nếu Vương gia ngăn trở, nếu ngày nào đó ta có đại đạo …

- Ta sẽ khiến cho vùng đất Nam Thiên này, từ đó về sau không còn Vương gia!

Mạnh Hạo thì thào trong lòng, định chắc quyết tâm, ác khí lại tăng.

Hắn hít sâu, sau khi nhìn chung quanh, thì nhìn về phía Thiên Hà hải, hai mắt chợt lóe, thân thể khoảnh khắc lao ra, vừa chữa thương, vừa bay nhanh.

Không bao lâu, giữa biển tím và Thiên Hà hải dường như tồn tại một tầng tường vô hình ngăn cách, thân thể Mạnh Hạo lập tức đụng chạm rồi xuyên thấu qua. Một cỗ mùi biển tràn ngập trong thiên địa, nơi này … là Thiên Hà hải!

Đại dương mênh mông vô bờ, mặt biển ầm ầm sóng dậy, giữa biển trời xa xa, trời chiều chiếu xuống. Ánh chiều tà khiến nước biển trước mặt,

như một mảnh sóng xanh màu da cam.

- Giờ phút này mọi chuyện đều phải cẩn thận, để phòng ngừa vạn nhất …

Mạnh Hạo nâng tay phải lên, lấy ra ngọc giản truyền tống. Vật này hiện giờ sẽ vỡ vụn, Mạnh Hạo chần chờ một chút, trong mắt lộ ra quyết đoán, nắm một cái. Lấy hiểu biết đối với cách sử dụng vật này của hắn, đã sớm nhận thấy được, khoảng cách mà vật này truyền tống, căn cứ vào tu vi đưa vào nhiều hay ít mà quyết định.

Dùng sức nắm, một lát sau, bốn phía Mạnh Hạo xuất hiện một vòng xoáy màu đen, cắn nuốt bóng dáng hắn, khoảnh khắc biến mất.

Sau khi Mạnh Hạo biến mất, chỉ nửa nén hương sau, đột nhiên, vị trí mà hắn rời đi, hư vô vặn vẹo, bóng dáng đệ thập Tổ Vương gia bỗng nhiên đi ra, sau khi nhìn chung quanh, lão ta nhíu mày.

- Nhóc con giảo hoạt, khí tức của hắn biến mất ở chỗ này, bất quá ta đã tính ra, hắn ở Thiên Hà hải này.

- Ngươi trốn không thoát, đạo cơ hoàn mỹ, chỉ thuộc về lão phu. Ngươi đã thích trốn, lão phu tìm ngươi ra là được.

Đệ thập Tổ Vương gia thản nhiên mở miệng, thân thể nhoáng một cái, biến mất vô ảnh.

Thiên Hà hải nằm ở trung bộ vùng đất Nam Thiên, phân cắt hai khối đại lục, tạo thành Đông Thổ Bắc Địa, Nam Vực Tây Mạc.

Phạm vi toàn bộ Thiên Hà hải rất rộng lớn, vượt qua bất kỳ một đại lục nào trong hai khối trên, nếu so sánh với Nam Vực, Thiên Hà hải gấp khoảng năm lần Nam Vực.

Cho nên, ở trong này, bị chia làm tứ hoàn*, về phần ngoài tứ hoàn, thì thống nhất gọi là hải ngoại.

*bốn vòng

Mảnh biển mênh mông này hàng năm đều tồn tại gió lốc, quét ngang bát phương, nhấc lên sóng lớn khôn cùng. Ở trên biển, tồn tại không ít đảo nhỏ, có lớn có nhỏ, cũng bởi vậy, làm cho nơi này tồn tại tu sĩ.

Mà trong biển lại có một vài động vật biển, thường xuyên lui tới. Máu thịt trên người chúng nó, đối với tu sĩ mà nói, chỗ nào cũng rất quý báu, nhất là một vài động vật biển có thể sánh với tu sĩ, được gọi là hải yêu. Yêu tâm của chúng nó là quý báu không gì sánh nổi, mỗi một viên, đều có thể tản mát ra lượng linh khí ngang bằng với thượng phẩm linh thạch.

Đủ loại nguyên nhân, đều làm cho Thiên Hà hải, trong vô số năm này, một thế hệ lại một thế hệ không ngừng tiến đến, chậm rãi ở lại, sản sinh ra từng cái thế lực.

Những thế lực này, đều căn cứ vào mạnh yếu của bản thân, phân bố ở trên những hòn đảo của Thiên Hà hải. Chẳng qua, tuyệt đại đa số đều ở tứ hoàn, duy chỉ có một vài tông môn hoặc gia tộc dũng mãnh, mới có tư cách, ở tại tam hoàn.

Cũng vậy, ở trên Thiên Hà hải, cũng có rất nhiều truyền thuyết tồn tại, từng chuyện nghe đều rất mờ ảo, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy chân thật. Dường như ở trong này, cho dù xuất hiện biến hóa gì, cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy bất ngờ.

Biển rộng vĩnh viễn không bình tĩnh, thỉnh thoảng lại có gió lốc gào thét mà qua, đây … chính là Thiên Hà hải.

- Trong truyền thuyết, tại trên mảnh Thiên Hà hải này, có một con thuyền cổ lão, tất cả mọi người nhìn thấy chiếc thuyền này, đều sẽ nhận được

chúc phúc … nghe nói trên chiếc thuyền kia, có một lão già ngồi khoanh chân.

- Ông ấy mặc áo giáp tàn phá, nhắm hai mắt, không nhúc nhích…

Giờ phút này tại vùng hải ngoại của Thiên Hà hải, có một con thuyền ước chừng trăm trượng, đang đi rất nhanh về phía trước.

Trên đầu thuyền, có một người đàn ông trung niên, đang nhẹ nhàng mở miệng, nói với mấy thiếu niên về một truyền thuyết có liên quan đến Thiên Hà hải.

Những thiếu niên kia khi nghe thấy đều cảm thấy rất hứng thú, bộ dáng đối với truyền thuyết này, tựa hồ nghe hoài không chán.

Bọt nước tung bay, trong gió biển, một lá cờ cao cao phất phới, trên đó thêu một chữ Trương, trong đó còn có một hoa văn hình phi kiếm. Điều này đại biểu, thuyền này đến từ một gia tộc tu sĩ của Thiên Hà hải.

Cả chiếc thuyền có chừng hơn năm mươi người, trong đó, tuyệt đại đa số đều là phàm nhân thân thể cường tráng, tu sĩ chỉ có mười mấy người, phần lớn là đang khoanh chân đả tọa. Duy chỉ có ở đầu thuyền, người đàn ông trung niên có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ kia, vẫn đang nói chuyện với vãn bối trong tộc.

- Lão Tổ Trương gia chúng ta, ở mấy trăm năm trước đã từng gặp chiếc thuyền này, cũng đã đạt được chúc phúc, nên tu vi của ông mới đột phá, cuối cùng trở thành cường nhân Kết Đan.

- Cũng bởi vậy, mới có thể chiếm cứ một đảo nhỏ ở hải ngoại, giúp cho Trương gia chúng ta có nơi căn bản lập thân. Các ngươi phải khắc ghi chuyện này!

Người đàn ông trung niên kia trầm giọng lên tiếng, mượn cơ hội này, lại

bắt đầu ngầm biến đổi đệ tử trong tộc

- Hải Tâm thúc, chuyện này chúng ta đều biết rồi, ngài nói cho chúng ta về Thánh đảo đi.

Trong mấy thiếu niên, có một hài đồng khỏe mạnh kháu khỉnh vội vàng mở miệng năn nỉ.

Nó vừa mới dứt lời, mấy hài tử khác cũng đều nhao nhao yêu cầu.

Người đàn ông trung niên bật cười, đang lúc muốn nói chuyện, dường như phát hiện điều gì, quay đầu lại, nhìn về phía khoang thuyền. Chỉ thấy một thiếu phụ dung nhan xinh đẹp, mặc một bộ váy thủy la, tự có thiên sinh lệ chất, rất rực rỡ, mang theo mỉm cười, đi ra từ trong khoang thuyền. Chỉ có điều, nàng nhìn như mỉm cười, nhưng lại khó nén vẻ lo âu và bất an trên khuôn mặt.

Bên cạnh nàng là một tiểu đồng khoảng sáu bảy tuổi, là một nam hài, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, thoạt nhìn rất là đáng yêu. Mà thiếu phụ này, tu vi đã đến Trúc Cơ đại viên mãn.

- Bái kiến gia chủ!

Người đàn ông trung niên vẻ mặt cung kính, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Mấy thiếu niên bên cạnh y cũng đều lập tức khom người.

- Đều là người một nhà, không cần đa lễ, Nam Nhi muốn nhìn biển trong trời chiều, nên ta dẫn nó ra xem.

Nữ tử mỉm cười gật đầu.

- Hải Tâm thúc thúc, vừa rồi ta nghe ngài nói đến Thánh đảo?

Tiểu đồng bên người thiếu phụ mở to hai mắt, nhìn người đàn ông trung niên, thanh thúy nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 972: Thiên Hà hải. (2)

Người đàn ông trung niên cười cười, trong mắt mang theo ý cưng chiều. Theo y, hy vọng toàn gia tộc này ngày sau, đều sẽ đặt lên người đứa bé này.

- Nói đến Thánh đảo, đó là đảo nhỏ đệ nhất nằm trong tứ hoàn, Tiêu Dao Tông trên đó, lại là tông môn đệ nhất trong tứ hoàn!

Người đàn ông trung niên cười nói.

- Thánh đảo rất lớn, giống như một đại địa, so với đảo nhỏ của chúng ta thì lớn hơn rất nhiều, trên đó có một quốc gia phàm nhân, đó là Tiếu quốc

- Tiêu Dao Tông thậm chí đã có tu sĩ Trảm Linh, kinh sợ các thế lực khác của tứ hoàn, nơi đó phần đông là tu sĩ, Ngưng Khí, Trúc Cơ chỗ nào cũng có, tu sĩ Kết Đan cũng có vài chục người, ngay cả Nguyên Anh … cũng có bảy người!

- Thế lực mạnh đến nỗi, ở trong tứ hoàn, không có bất kỳ một tông môn và gia tộc này có thể đối kháng với nó. Hoàn toàn xứng đáng là bá chủ trong tứ hoàn.

- Mục đích lần này chúng ta đi vào trong đó, các ngươi cũng đều biết được, cho nên chờ đến lúc đó, các ngươi phải đặc biệt cung kính. Tư chất Nam Nhi thiếu chủ là một người tốt nhất của Trương gia ta những năm gần đây.

- Cho nên, lần này Tiêu Dao Tông mở sơn môn, thu đệ tử, là cơ hội cho gia tộc chúng ta!

Nói tới đây, trong mắt người đàn ông trung niên lộ ra vẻ chờ mong.

- Một khi Nam Nhi thiếu chủ bái nhập Tiêu Dao Tông, lấy tư chất của cậu ấy, nhất định có thể Trúc Cơ, thậm chí còn có một tia khả năng, có một ngày Kết Đan, đạt được oai hùng như Lão Tổ năm đó!

- Khi đó, chính là lúc Trương gia ta quật khởi lại ở hải ngoại!

Người đàn ông trung niên trào dâng nói, những thiếu niên xung quanh kia, ai nấy đều rất hâm mộ nhìn về phía tiểu đồng bên người thiếu phụ.

Thiếu phụ vuốt ve đầu tiểu đồng bên người, khi nàng đang muốn mở miệng, bỗng nhiên biến sắc, mạnh mẽ ngẩng đầu. Cùng lúc đó, người đàn ông trung niên kia cũng lập tức ngẩng lên.

Ở trong thuyền này, cũng lập tức có hai người một nam một nữ bay ra. Hai người này đều có bộ dạng hơn năm mươi tuổi, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ. Bọn họ đạp trên phi kiếm, nhanh chóng mà đến, mang theo vẻ khiếp sợ, nhìn lên bầu trời.

Bốn phía một mảnh an tĩnh, mọi người trên thuyền ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm.

Ở trong mắt bọn họ, giữa không trung giờ phút này, vô thanh vô tức xé rách ra một lốc xoáy tối đen. Lốc xoáy này nhanh chóng xoay tròn, hóa thành một hắc động.

Một bóng người, từ trong hắc động đó lảo đảo đi ra, rồi phun một ngụm máu tươi.

Người này có một mái tóc dài màu xám, mặc áo bào trắng dính máu, khí tức bất ổn, sắc mặt tái nhợt, chính là Mạnh Hạo.

Chim anh vũ đứng trên bả vai hắn, giờ phút này đang mang theo vẻ

khinh thường, ánh mắt đảo qua bốn phía.

Mạnh Hạo vừa xuất hiện, thương thế trong cơ thể hắn lập tức bùng nổ. Điểm này lúc trước hắn cũng không hề dự liệu được. Không nghĩ tới bản thân trong thời gian ngắn của lần truyền tống thứ hai, cư nhiên lại xé rách miệng vết thương, khiến cho thương thế nặng thêm một chút.

Hắn đứng ở giữa không trung, liếc mắt liền thấy được một nhóm người trên thuyền giờ phút này đang biến sắc. Khi ánh mắt đảo qua, cho dù Mạnh Hạo giờ phút này trọng thương, nhưng ánh mắt của hắn vẫn khiến mấy người đó chấn động tâm thần, nội tâm kinh hoàng, như bị một tôn thú viễn cổ quét qua.

- Thương thế quá nặng, cần mau chóng tìm một chỗ chữa thương.

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, không để ý tới mọi người của thuyền phía dưới, hít sâu, đang muốn cưỡng ép vận chuyển tu vi rời đi.

- Tiền bối dừng bước!

Trên thuyền, mọi người còn đang kinh hãi như ve mùa đông, vị thiếu phụ kia bỗng nhiên mở miệng. Nàng vừa nói ra khỏi miệng, cũng có chút hối hận, khi ánh mắt Mạnh Hạo giữa không trung nhìn lại, thiếu phụ này nội tâm run rẩy, kiên trì ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Thương thế tiền bối nghiêm trọng, nếu muốn tìm kiếm chỗ chữa thương, trong chiếc thuyền này của vãn bối có phòng tốt nhất, thậm chí cũng có một chút đan dược. Nếu tiền bối không chê, có thể chữa thương ở trong này.

Thân thể thiếu phụ run rẩy, cắn răng mở miệng, giờ phút này tim nàng đập thình thịch, cực kỳ khẩn trương.

Nàng vừa dứt lời, ba tu sĩ Trúc Cơ bao gồm cả người đàn ông xung

quanh, đều biến sắc, không hiểu vì sao gia chủ lại như vậy, có tâm ngăn cản, nhưng lại không dám mở miệng.

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, dừng lại ở giữa không trung, liếc nhìn thiếu phụ này một cái.

Cái nhìn này, trong mắt thiếu phụ kia, giống như thiên địa nổ vang, thân thể càng run rẩy hơn.

- Các ngươi muốn đi nơi nào?

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói.

- Gia tộc vãn bối muốn đi Thánh đảo tứ hoàn, đưa con nối dòng của vãn bối bái nhập Tiêu Dao Tông.

Thiếu phụ không dám có chút giấu diễm, vội vàng cung kính mở miệng. Giờ phút này, ba tu sĩ Trúc Cơ khác cũng đều đoán được mục đích gia chủ, trong lòng run run, nhưng đồng thời lại có chút chờ mong.

Mạnh Hạo không hiểu Thánh đảo là chỗ nào, cũng không biết thế lực và khu vực của Thiên Hà hải, giờ phút này suy nghĩ một chút, gật gật đầu, thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp hạ xuống cái thuyền này. Dưới sự cung kính dẫn đường của thiếu phụ kia, tiến vào một căn phòng bí mật, có một trận pháp phòng hộ đơn giản.

Khi Mạnh Hạo gật đầu, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt, thiếu phụ kia cung kính rời đi.

- Ngươi làm gì phải ở chỗ này thế, hay là coi trọng tiểu nương tử kia? Nàng không nhiều lông lắm, ta lúc trước đã cố ý nhìn vài lần …

Chim anh vũ đứng ở bả vai Mạnh Hạo không cho là đúng mở miệng.

- Thiên Hài hải, trốn ở chỗ nào cũng giống nhau, cho dù là ở đáy biển, nếu đệ thập Tổ Vương gia thật sự tìm được khí tức của ta, cũng sẽ tìm được. Nếu như thế, không bằng ẩn thân nơi đây, ngược lại có lẽ có hiệu quả.

Mạnh Hạo thản nhiên nói, vận chuyển tu vi trong cơ thể, con ngươi dưới mí mắt, có tử quang lóng lánh, bắt đầu chữa thương.

Thời gian nhoáng cái trôi qua, sáng sớm ngày thứ hai, thiếu phụ kia tự mình đưa tới một ít đặc sản thực vật của Thiên Hà hải, lại đưa tới một miếng ngọc giản có một ít tin tức trên Thánh đảo, cũng có một tấm bản đồ đơn giản về hải vực phụ cận.

Bản đồ này là trân quý nhất, nhìn như đơn giản, nhưng lại là do Trương gia sưu tập qua nhiều thế hệ, lúc này mới vẽ ra.

Nàng không biết lai lịch Mạnh Hạo, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, vẫn đưa ra bức hải đồ này, biểu hiện thành ý

Mạnh Hạo cầm ngọc giản, sau khi nhìn thì khẽ gật đầu, lúc này thiếu phụ mới buông lỏng tâm thần, vén mấy sợi tóc. Nàng vốn có dung nhan xinh đẹp, vì thả lỏng thay thế khẩn trương, càng thêm mê người, lúc này đè nén nội tâm kích động, cung kính rời đi.

Mạnh Hạo liếc nhìn thiếu phụ này một cái. Bằng vào lịch duyệt của hắn, lúc trước khi thiếu phụ giữ lại, liền nhìn ra, đối phương là gặp phải phiền toái sinh tử tồn vong, lúc này mới có gan liều mạng.

- Không ngờ Thiên Hà hải chia làm tứ hoàn … ngoài tứ hoàn, lại là hải ngoại.

Thu hồi ánh mắt, Mạnh Hạo ngưng thần tra xét ngọc giản.

- Thánh đảo, Tiếu quốc, Tiêu Dao Tông.

Hồi lâu, Mạnh Hạo buông ngọc giản, tiếp tục chữa thương.

Thời gian chậm rãi trôi qua …

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 973: Khách quý.

Đảo mắt đã bảy ngày trôi qua.

Mạnh Hạo vẫn luôn trị thương, nhắm mắt ngồi đó. Vết thương của hắn trong bảy ngày này, từ từ khôi phục được ba thành, chỉ là thân thể còn chưa thể để miếng mỡ đông thoát ra, vẫn còn cần ngưng đọng, nhưng những vết thương, đã từ từ khép miệng.

Mỗi một ngày, trái cây ba bữa, đều do thiếu phụ đó tự mình mang tới, cực kỳ cung kính đối với Mạnh Hạo.

Thậm chí còn đưa tới một ít linh thạch, thỏa mãn bất cứ yêu cầu nào của Mạnh Hạo, chuyện liên quan đến Thiên Hà hải càng là hỏi gì đáp nấy.

Điều này khiến Mạnh Hạo trong quá trình trị thương, cũng hiểu thêm về Thiên Hà hải không ít.

Bảy ngày này, trên Thiên Hà hải sóng yên gió lặng, con thuyền đến từ Trương gia hải ngoại, ở trên mặt biển, vượt gió phá sóng, một mực đi tới. Trừ mấy ngày đầu tiên, người trên thuyền có thêm Mạnh Hạo, mọi người của Trương gia đều hơi căng thẳng ra, cũng không xảy ra một chuyện gì cả.

Nhưng Mạnh Hạo vẫn luôn bế quan không ra, từ từ, những thiếu niên đó cũng đều thả lỏng, khôi phục lại vẻ vui đùa trong quá khứ, thỉnh thoảng lại có tiếng cười vang lên, có vẻ non nớt.

Nhưng ba tu sĩ Trúc Cơ trên thuyền, lại luôn luôn căng thẳng. Bọn họ cũng hiểu cách nghĩ của gia chủ, nhưng lại cảm thấy giống như bảo hổ lột da. Những thiếu niên kia không hiểu nhiều về sự tàn khốc của Tu Chân giới, nhưng ba người bọn họ có thể tu hành đến Trúc Cơ, có thể

duy trì hòn đảo của gia tộc ở hải ngoại, đã trải qua biết bao nguy cơ sinh tử. Mà người có thể đi ra từ một lỗ đen quỷ quái, há có thể là kẻ yếu, cho dù bị trọng thương đi nữa, nhưng bảy ngày trước chỉ một cái nhìn của Mạnh Hạo về phía bọn họ, cũng vẫn khiến bọn họ dường như rơi vào trong tử vong lạnh lẽo.

Bọn họ có cảm giác rõ ràng, nếu Mạnh Hạo muốn giết bọn họ, vậy cho dù có trọng thương nặng hơn nữa, cũng có thể trong nháy mắt giết sạch.

- Chuyện này gia chủ... Không khôn ngoan!

Lúc này ba người đó, đứng ở đuôi thuyền, ai nấy cau mày truyền âm với nhau.

- Người này bị trọng thương, rõ ràng là truyền tống bỏ chạy, từ đó xem ra, sau lưng hắn tất có truy binh, chúng ta thu giữ hắn, há không phải tự tìm đường chết!

- Ài, ta cũng có thể hiểu cách nghĩ của gia chủ, lần này chúng ta đi Thánh Đảo, là lần đặt cược cuối cùng của gia tộc, một khi thành công, liền có thể uy hiếp Lưu gia, khiến họ không dám lỗ mãng.

- Chỉ hi vọng Nam Nhi có thể vượt lên, thể hiện tài nghệ trong lần tỉ thí lựa chọn đệ tử Tiêu Dao Tông này.

Ba người nhìn nhau một cái, đều nhẹ thở dài.

Trương gia bọn họ, từ khi vị Lão Tổ mở mang hòn đảo tọa hóa, vẫn như đi trên băng mỏng, cũng không xuất hiện một tu sĩ Kết Đan nào, vì thế chiếm cứ hòn đảo, cũng dần trở thành miếng mồi béo bở trong mắt người khác, cho tới hiện giờ, đã tràn đầy nguy cơ. Trên một hòn đảo ở gần Trương gia bọn họ, Lưu gia đã như hổ rình mồi lúc nào cũng có thể triển khai chém giết.

Vào lúc nguy cơ trước mắt này, gia chủ Trương gia, vị thiếu phụ kia, đã dứt khoát quyết định, mang theo tất cả mọi người, thoạt nhìn thì như bỏ qua hòn đảo, nhưng trên thực tế lại thầm muốn đưa con trai họ đi Tiêu Dao Tông.

Một khi trở thành đệ tử Tiêu Dao Tông, thân phận này, đủ để uy hiếp bốn phương tại hải ngoại, bảo vệ Trương gia ít nhất trăm năm đứng vững.

- Chuyến đi này khó khăn... Trước chưa nói Nam Nhi sau khi lên đảo, có thể bái nhập Tiêu Dao Tông hay không, có thể nổi bật trong kiểm tra hay không, chỉ là trên đường đi, bọn họ đã phải đối mặt với nguy cơ rất lớn.

- Không sai, e là đã lộ chút tin tức, Lưu gia nhất định sẽ không cam lòng... Chỉ hi vọng bọn họ phản ứng chậm một chút, chúng ta đã sớm rời đi, chiếm ưu thế về tốc độ, có thể tránh được bọn họ.

- Trừ Lưu gia ra, còn có rất nhiều hải thú, rồi những tán tu hung tàn trên đường tiến vào khu vực tứ hoàn trong hải vực mênh mông. Con đường này, liệu có thể bình yên…

- Nhưng đây là con đường sống còn duy nhất...

Ba người im lặng, thầm than một tiếng, cũng đa phần hiểu được cách làm của gia chủ, nếu đã như vậy, vậy thực sự cũng không nhất định phải sợ thêm gì nữa.

Nói không cùng... Mời đến một cường giả đang trị thương, lại thực sự có hiệu quả bất ngờ.

Lúc ba người này truyền âm, trên đầu thuyền, gia chủ Trương gia, vị thiếu phụ kia, kéo bàn tay đứa con bên cạnh, nhìn trời biển xa xa, vẻ mặt lo âu bất an không thể che dấu.

- Còn ba ngày đường là có thể tiến vào khu vực tứ hoàn, sau khi thoát

khỏi hải ngoại, cũng coi như thoát được Lưu gia rồi...

Trong lòng thiếu phụ thầm nhủ. Lưu gia cho dù không yếu, nhưng cũng chỉ là ở hải ngoại mà thôi, một khi tiến vào tứ hoàn, thì cũng như sâu kiến, trong phân tích của thiếu phụ, chỉ cần đám người mình có thể tiến vào tứ hoàn, rất có khả năng Lưu gia sẽ bỏ qua, không truy kích nữa.

Dù sao khác với đám người mình đã không còn lối thoát, bọn họ sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

- Nam Nhi, con phải nhớ, Tiêu Dao Tông là một tông môn vô cùng để tâm đến bối phận, đến nơi đó, con nhất định không được thất lễ.

Thiếu phụ cúi đầu, nhìn về phía đứa trẻ bên cạnh, xoa đầu đứa bé.

Đứa bé như hiểu như không, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, trong mắt thiếu phụ lộ vẻ yêu thương, đang muốn cúi xuống bế lên, đột nhiên tái mặt, ngẩng đầu nhìn về phía sau.

Đồng thời, ba tu sĩ Trúc Cơ ở đuôi thuyền cũng đều đổi sắc mặt, đồng thời nhìn về mặt biển sau lưng.

Chỉ thấy một con thuyền màu đen đang lao về phía bọn họ với tốc độ cực nhanh, trên con thuyền có lá cờ tung bay, trên đó có viết một chữ rất rõ ràng.

Lưu!

Chính là con thuyền của Lưu gia hải ngoại, bọn họ đuổi theo mấy ngày, cuối cùng cũng đuổi tới. Trên đầu thuyền, có bốn người đứng đó, trong đó ba người thái độ cung kính, làm nổi bật lên một lão giả đứng giữa.

Lão giả này vẻ mặt cao ngạo, đôi mắt như điện, chắp tay sau lưng đứng đó, bộ trường bào tung bay trong gió, mái tóc bạc trắng khiến thoạt nhìn

vô cùng bất phàm.

Trên người lão, tu vi Kết Đan sơ kỳ hoàn toàn bộc lộ, cũng chính vì thế, mới khiến cho con thuyền của Lưu gia hoàn toàn nhanh hơn Trương gia, mấy ngày đã đuổi kịp.

Khoảnh khắc nhìn thấy lão giả này, sắc mặt thiếu phụ lập tức không còn giọt máu nào, hoàn toàn tái nhợt, hít thở gấp gáp, giữ chặt lấy đứa bé bên cạnh.

Ba tu sĩ Trúc Cơ của Trương gia, cũng lập tức căng thẳng, sắc mặt tái mét, trong mắt có vẻ tuyệt vọng.

- Lưu gia... Lão Tổ!

Con thuyền của Lưu gia càng lúc càng gần, Lão Tổ và ba người trên thuyền càng lúc càng rõ ràng, còn có bảy tám tộc nhân Ngưng Khí, cũng đều đi ra, đứng ở đầu thuyền, vẻ mặt châm chọc.

- Trương Văn Phương, vội vã chạy trốn, ngay cả hòn đảo của gia tộc ngươi cũng bỏ qua, là muốn đi đâu đó?

Một người đàn ông trung niên bên cạnh Lão Tổ Lưu gia cười nói.

- Vãn bối bái kiến Lưu tiền bối. Tiền bối, chúng tôi đã bỏ qua hòn đảo, chỉ muốn đưa tộc nhân rời đi, hai nhà chúng ta từng qua lại nhiều thế hệ, lẽ nào một con đường sống cũng không thể dành cho chúng ta sao?

Thiếu phụ hít sâu một hơi, đi tới đuôi thuyền, tu sĩ Trương gia đều đã đứng đó, ai nấy vẻ mặt bi phẫn tới cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 974: Khách quý. (2)

Thiếu phụ không để ý tới người vừa mở miệng, mà nhìn về phía Lão Tổ Lưu gia, cho dù tới mức độ hiện giờ, nàng cũng vẫn rất cung kính.

- Nực cười, lẽ nào ngươi coi chúng ta là đứa trẻ ba tuổi sao, tính toán của Trương Văn Phương ngươi, cho rằng chúng ta không biết sao? Chuyến đi này của các ngươi, rõ ràng là đi Tiêu Dao Tông!

Lão Tổ Lưu gia không nói một lời, vẻ mặt cao ngạo, một tộc nhân bên cạnh lão ta lúc này châm chọc.

- Vãn bối có thể bỏ qua tất cả, cho dù là hòn đảo cũng đã dâng lên tiền bối, có thể đưa ra lời thề ở nơi này, tuyệt đối sẽ không có lòng tranh giành quyền lợi, chỉ xin tiền bối mở một con đường...

Sắc mặt thiếu phụ tái nhợt, còn chưa nói xong, thì vào lúc này, Lão Tổ Lưu gia kia cau mày, dửng dưng nói. Âm thanh như sấm sét, ầm ầm vang vọng, chấn động bốn phương, khiến cho nước biển cuộn trào, khiến thiếu phụ và những tộc nhân bên cạnh đều choáng váng đầu óc.

- Ồn ào!

Một câu nói, hai chữ, lập tức khiến tất cả tộc nhân Ngưng Khí bên người thiếu phụ phun máu, chỉ còn bốn tu sĩ Trúc Cơ bọn họ, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẻ mặt tuyệt vọng càng thêm đậm.

- Ở đâu ra những lời thừa như vậy, chém giết toàn bộ, bất luận già trẻ, không lưu một người!

Lão Tổ Lưu gia dửng dưng nói, phất tay một cái, tộc nhân quanh lão ta lập tức cười dữ tợn, nhanh chóng lao ra, xông về phía con thuyền của

Trương gia.

- Lưu tiền bối, Trương gia chúng ta và các người có thù oán, chết cũng có thể, nhưng trên thuyền còn có khách quý, ngươi dám làm càn!

Thiếu phụ nghiến răng một cái, khóe mắt liếc nhìn qua khoang thuyền, đột nhiên nói.

- Ngươi còn có thể bịa ra gì nữa? Có phải muốn nói, trong khoang thuyền Trương gia các ngươi, có một khách quý Nguyên Anh, hay là các ngươi nên nói, là một vị khách quý Trảm Linh, như vậy không phải uy hiếp càng lớn sao.

Lão Tổ Lưu gia hừ lạnh một tiếng, trước đó lão đã quét linh thức qua, trên thuyền trừ tu sĩ Trương gia ra, còn có mười mấy người phàm, trừ đó ra, không còn ai khác.

Lúc này tu sĩ Lưu gia đã ầm ầm lao tới, một màn ánh sáng, lập tức xuất hiện trên con thuyền của Trương gia, ngăn cản mọi người, nhưng lại không cản nổi Lão Tổ Lưu gia lao tới. Chỉ một chưởng, đã vang lên tiếng nổ muốn điếc lỗ tai, khiến con thuyền chìm xuống quá nửa, khiến màn sáng lập tức nứt nẻ khắp nơi, sau đó vỡ nát.

Tu sĩ Lưu gia có vẻ dữ tợn, lập tức nhào tới. Lúc lên thuyền, thiếu phụ và ba tu sĩ Trúc Cơ bên cạnh, ai nấy thi triển pháp bảo, thuật pháp, tiếng ầm ầm lập tức nổi lên.

Chém giết, đã bắt đầu.

- Lão Tổ có lệnh, nhổ cỏ tận gốc, muốn trách, phải trách các ngươi không nên mang họ Trương.

Có mấy tu sĩ Ngưng Khí Lưu gia vẻ mặt dữ tợn, lao thẳng về phía thiếu niên vẻ mặt tái nhợt có vẻ sợ hãi kia, đôi mắt thiếu phụ đỏ lên, tộc nhân

bên cạnh nàng cũng đều nổi điên, đang muốn liều mạng.

Lão Tổ Lưu gia còn đứng giữa không trung, giống như ngạo lập thiên hạ, dường như những người này, trong mắt lão ta đều như sâu kiến.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một âm thanh bình tĩnh hờ hững đột nhiên vang lên từ trong khoang thuyền Trương gia.

- Ồn ào!

Cùng là hai chữ, nhưng khoảnh khắc vang lên, lập tức át đi tất cả những âm thanh khác, vượt qua cả sấm sét, dẫn tới ba lần tiếng vọng, còn cả một luồng uy áp không thể nói rõ, lập tức giáng xuống.

Ngay lúc này, Mạnh Hạo đang ngồi trong khoang thuyền mở mắt, vẻ mặt bình thường, nhìn lướt ra ngoài, ánh mắt như xuyên thấu khoang thuyền, nhìn thấy tất cả mọi chuyện đang xảy ra bên ngoài.

Lời hắn vang lên, dẫn tới tiếng vang đầu tiên, hóa thành gợn sóng, khiến mấy tên đệ tử Ngưng Khí của Lưu gia đang muốn ra tay với đứa trẻ kia chấn động mạnh, phun máu ra, cùng bắn ngược lại, giữa không trung, thân thể lập tức tan vỡ chia năm xẻ bảy.

Đồng thời, những đệ tử Ngưng Khí khác cũng đều như vậy, toàn bộ đều tan nát trong mù mịt, máu tươi bắn tung tóe. Khi tiếng vọng thứ hai vang lên, ba tu sĩ Trúc Cơ của Lưu gia sắc mặt tái nhợt, thân thể như bị một bàn tay vô hình tấn công, ba người bắn ngược lại, giữa không trung phát ra tiếng gào thê lương, thân thể xuất hiện vô số vết nứt nẻ, trong chớp mắt liền chia năm xẻ bảy.

Mà tiếng vọng thứ ba, khiến cho Lão Tổ Lưu gia giữa không trung chấn động, vẻ mặt hoàn toàn tái đi, lộ vẻ kinh hãi và hoảng sợ chưa từng có, phun ra máu tươi, không ngừng lui lại phía sau, nhưng lại không thể ngăn cản thân thể vỡ vụn.

- Điều... Điều này...

Tâm thần Lão Tổ Lưu gia chấn động, chưa từng sợ hãi đến thế, khiến lão ta trong khoảnh khắc này, đột nhiên nghĩ tới quý khách mà trước đó thiếu phụ nói.

- Tiền bối tha...

Lão Tổ Lưu gia sợ hãi đến cùng cực, trong tiếng thét thê lương lập tức cầu xin, nhưng lời vừa nói ra, thân thể đã nổ tung, máu thịt tung bay.

Trong khoảnh khắc, xung quanh hoàn toàn yên lặng...

Trên con thuyền của Lưu gia, những người còn lại, đều là phàm nhân, ai nấy sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy.

Mà mọi người Trương gia, kể cả thiếu phụ trong đó, cũng sững sờ, cùng run rẩy, đặc biệt là ba tu sĩ Trúc Cơ kia, sắc mặt càng tái đi trong khoảnh khắc. Bọn họ không thể tưởng tượng, tu vi như thế nào, có thể chỉ một tiếng nói, đã có thể tiêu diệt tất cả trong khoảnh khắc.

Đặc biệt là trong đó còn có một người có tu vi Kết Đan sơ kỳ giống như Lão Tổ của họ!

- Nguyên Anh lão quái!

Trong khoảnh khắc, trong đầu ba người đồng thời xuất hiện bốn chữ này.

Thiếu phụ run rẩy. Nàng cũng không ngờ được, người bản thân giữ lại lại đáng sợ đến vậy, vốn trong mắt nàng, người ta có lẽ là Kết Đan, nhưng cảnh tượng này, khiến nàng sợ hãi đến cực điểm.

Nếu nàng sớm biết Mạnh Hạo có tu vi như vậy, có lẽ nàng thực sự không

có dũng khí mở miệng giữ lại. Nhưng dù sao nàng cũng là gia chủ, phản ứng đầu tiên là quay người quỳ xuống về phía khoang thuyền.

- Cảm tạ tiền bối... Ra tay...

Giọng thiếu phụ run run, đồng thời, mấy người khác cũng giật mình, lục tục quỳ xuống.

- Lên đường thôi.

Lời của Mạnh Hạo truyền ra từ trong khoang thuyền, đám người thiếu phụ lập tức cung kính, càng thêm căng thẳng, không thèm để ý đến con thuyền của Lưu gia nữa, mặc kệ những phàm nhân trên con thuyền Lưu gia, cho thuyền đi tới.

Một lát sau, khi con thuyền Trương gia tiếp tục tiến lên, mọi người trên thuyền vẫn còn không dám mở miệng.

Hiện tượng này kéo dài liên tục ba ngày, khi con thuyền này tiến vào hải vực tứ hoàn mới có thay đổi.

Nhưng tất cả mọi người đều cẩn thận, bình thường dù là đi qua khoang thuyền Mạnh Hạo ở, cũng phải ở bên ngoài vái một cái, rồi mới đi qua.

Nửa tháng sau, con thuyền chạy nhanh trong khu vực tứ hoàn, khoảng cách tới Thánh Đảo càng lúc càng gần. Không biết vì nguyên nhân gì, có lẽ là do may mắn, từ khi con thuyền tiến vào tứ hoàn, lại không gặp bất cứ một con hải thú nào, tán tu cũng không gặp phải, càng đừng nói đến giặc cướp nói đến khiến người ta biến sắc trên Thiên Hà hải.

Vết thương của Mạnh Hạo, cũng dần khôi phục được sáu phần, miếng mỡ đông cũng thoát khỏi bề mặt thân thể hắn. Thân thể Mạnh Hạo trong quá trình khôi phục, cũng đã kết chặt lại, chỉ cần không phải đấu pháp mức độ Trảm Linh, sẽ không có gì đáng kể.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 975: Ai đang tim đập chân run.

- Vết thương lần này, vì tu vi Vấn Đạo của đệ thập Tổ Vương gia, cho nên hiệu quả của Tử Đồng Biến không lớn.

Mạnh Hạo mở mắt, sắc mặt hắn vẫn tái nhợt, cảm nhận qua tu vi trong cơ thể, trên mặt hắn, mới thoáng hiện nụ cười sau biết bao ngày.

Nguyên bản tu vi trong cơ thể bị ép đến còn tám lần, hiện giờ chỉ còn lại bảy lần, là sự dung hợp trong quá trình đấu pháp với đệ thập Tổ Vương gia, chịu đưng uy áp giữa sống chết kia.

- Con đường Trảm Linh đã mở, sắp rồi... Nếu muốn nắm giữ vận mệnh của chính mình, thì phải mạnh hơn tất cả mọi người!

Mạnh Hạo đứng dậy, đẩy cánh cửa mật thất, lần đầu ra khỏi chỗ này trong vòng một tháng nay.

Chim anh vũ không biết đi đâu, nó không phải cái loại có thể ngồi yên ở một chỗ, mấy ngày trước khi miếng mỡ đông rời khỏi cơ thể Mạnh Hạo, hai đứa chúng nó lập tức bay đi, không biết là đi đâu chơi rồi.

Bên ngoài đang là giữa trưa, ánh nắng rực rỡ, Mạnh Hạo đi ra, ánh nắng chiếu lên người hắn, ấm áp thoải mái. Mấy thiếu niên Trương gia đang chơi đùa với nhau, trong đó đứa bé tên Nam Nhi kia, cũng ở trong đó. Khi Mạnh Hạo đi ra, nó là người đầu tiên phát hiện ra, lập tức có vẻ chần chừ, nhưng nghĩ đến mẹ nói với mình phải lễ phép, vì thế cố nén nỗi sợ, chắp tay vái Mạnh Hạo.

- Nam Nhi bái kiến tiền bối thúc thúc.

Lời cậu bé nói khiến mấy thiếu niên bên cạnh cũng đều nhìn thấy Mạnh Hạo, tức thì khuôn mặt ai nấy tái nhợt, rất sợ hãi. Hình ảnh nửa tháng trước, khiến bọn họ thường gặp ác mộng, lúc này cũng mau chóng vái lạy.

Nhìn những đứa trẻ này, Mạnh Hạo nở nụ cười, hắn thích trẻ con, năm đó khi còn là thư sinh, ở huyện Vân Kiệt, hắn đã vô cùng thích trẻ con.

Lúc này năm tháng trôi qua, bước trên con đường tu hành, có được tuổi thọ vượt xa người phàm, nhưng đồng thời, rất nhiều niềm vui thuộc về phàm nhân cũng dần rời bỏ hắn.

Nhìn mấy đứa trẻ trước mắt, trong mắt Mạnh Hạo có vẻ hiền hòa, nhìn mấy cái, tư chất những đứa trẻ này đều là phàm nhân, chỉ có đứa bé tên Nam Nhi, tư chất có tốt hơn một chút.

- Vừa rồi các cháu đang chơi gì vậy?

Mạnh Hạo cười hỏi.

- Đang chơi... Trốn tìm.

Nam Nhi hơi căng thẳng nói, mấy đứa trẻ bên cạnh nó cũng vội vã gật đầu.

- Cậu ấy biết trốn...

Trong đó có một thiếu niên, khoảng chừng mười một mười hai tuổi, lớn gan nói một câu.

- Đúng vậy, đúng vậy, cậu ấy trốn lần nào chúng cháu cũng không tìm được.

Có người nói, vì thế những đứa trẻ khác cũng lần lượt nói, nói rồi, nhìn Mạnh Hạo vẫn luôn cười, rất ôn hòa, vì thế cảm giác căng thẳng cũng giảm đi nhiều.

- Không phải ta biết trốn, mà là mấy người ngốc, mấy người tìm không ra.

Nam Nhi lập tức nói, trợn trừng mắt nhìn mấy người khác.

Mạnh Hạo nghe vậy, nở nụ cười nhìn về phía Nam Nhi.

- Vậy mỗi lần cháu đều trốn đâu?

Mạnh Hạo cười hỏi, mấy đứa trẻ khác lập tức dỏng tai lên, bọn nó cũng rất tò mò.

Mặt Nam Nhi đỏ lên, nhìn mấy đứa trẻ kia, như đang suy nghĩ, một khi nói ra, sẽ bị bọn họ biết, sau này sẽ không trốn được nữa, vì thế bước tới mấy bước, Mạnh Hạo cười ôm cậu bé lên, Nam Nhi lập tức ghé lên vai Mạnh Hạo, kề tai hắn nói nhỏ.

- Tiền bối thúc thúc, cháu luôn chốn dưới gầm giường của mẹ cháu, trốn ở nơi bọn họ không đi được, đơn giản vậy thôi.

Đôi mắt Mạnh Hạo sáng lên, đạo lý này rất đơn giản, nếu đã chơi trốn tìm, vậy trốn ở nơi người khác không đi được, thì tất nhiên cũng sẽ không thể tìm được.

Mà mối quan hệ giữa hắn và đệ thập Tổ Vương gia, nói trắng ra, cũng chính là một lần trốn tìm mà thôi.

Lúc này, thiếu phụ nhanh chóng từ một bên khoang thuyền đi ra. Nhìn thấy Mạnh Hạo ở cùng mấy đứa trẻ, đặc biệt là nhìn thấy Nam Nhi ở trong lòng Mạnh Hạo, nàng lập tức hít thở gấp gáp, trái tim đập nhanh,

căng thẳng đến cực điểm.

- Nam Nhi...

Nàng cố trấn tĩnh, nhưng giọng đã hơi run.

Mạnh Hạo nhìn thiếu phụ một cái, thả đứa bé xuống, xoa đầu nó.

- Cậu bé xảo trá.

Hắn mỉm cười nói, Nam Nhi đỏ mặt lên, nhanh chóng chạy về phía thiếu phụ.

- Vãn bối bái kiến tiền bối.

Thiếu phụ lúc này mới thầm thở phào, hành lễ với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo gật đầu, đang định nói gì, thì đột nhiên vẻ mặt thay đổi, nhìn về phía xa. Trong phạm vi thần thức của hắn, ở nơi xa xuất hiện một hòn đảo, hòn đảo này cực kỳ khổng lồ, thoạt nhìn giống như một đại lục.

Trên đó sơn mạch ngang dọc, không ít khu vực đầy rẫy sương mù, ngăn cản thần thức. Mạnh Hạo chỉ nhìn về phía xa một cái, rồi thu hồi thần thức, dựa theo tin tức và hải đồ ngọc giản Mạnh Hạo thu được từ thiếu phụ trong thời gian này, Mạnh Hạo đã biết, đoạn đường này đã tới điểm cuối.

- Tiền bối, còn khoảng nửa ngày nữa, tới hoàng hôn, là chúng ta có thể tới được Thánh Đảo rồi. Đa tạ tiền bối dọc đường giúp đỡ, toàn tộc vãn bối đời đời không quên!

Thiếu phụ cúi mình vái Mạnh Hạo, giọng nói thành khẩn. Nàng quả thực cực kỳ cảm kích Mạnh Hạo, chỉ là kính sợ nhiều hơn mà thôi.

Lúc này mấy người trên thuyền, đều đã đi tới, sau khi thấy Mạnh Hạo, ai nấy đều khẩn trương, đều cúi đầu không dám ngẩng lên.

- Nó muốn bái nhập Tiêu Dao Tông?

Mạnh Hạo nhìn Nam Nhi một cái, nói nhẹ nhàng.

- Vâng, trong gia tộc vãn bối, tư chất của khuyển tử là tốt nhất, lần này Tiêu Dao Tông thu nhận đệ tử, nếu nó có thể nổi bật lên, tương lai cho dù là với gia tộc hay cá nhân nó, đều có ưu thế rất lớn.

Thiếu phụ vội vàng nói.

- Hơn nữa Tiêu Dao Tông này, là tông môn thực lực mạnh nhất trong tứ hoàn, có thể xưng là bá chủ tứ hoàn, không ai dám chọc. Mà trong tông môn cực kỳ coi trọng bối phận, môn quy nghiêm khắc, giữa các đệ tử nghe nói cực ít có nội đấu rõ ràng.

- Tiếu quốc, Tiêu Dao Tông.

Mạnh Hạo như có suy nghĩ, nhìn về phía xa, không nói gì.

Hắn không nói, mọi người cũng không dám tiếp tục nói, thời gian từ từ trôi qua, dần dần, Thánh Đảo phía xa càng ngày càng gần. Lúc này sắc trời cũng tối dần, tới hoàng hôn, hòn đảo giống như một con cự thú khổng lồ, dường như đang nằm trên mặt biển, thoạt nhìn vô cùng đồ sộ.

Khi Mạnh Hạo tới gần, trên Thánh Đảo, trong một ngọn núi, có một hành cung cực kỳ xa hoa, lúc này trong hành cung, có một lão giả mặc đạo bào.

Lão giả tiên phong đạo cốt, tướng mạo đường hoàng, ngồi trên một khối bạch ngọc, bên người có để một lư hương, bên lư hương, có một thiếu nữ tuyệt đẹp đang vươn vai, lười biếng phất cây quạt trong tay, khiến những

làn khói trong lư hương, có thể khuếch tán càng nhanh hơn.

Vốn trong hành cung hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên, lão giả đang đả tọa mở trừng mắt, run lên một cái, lộ ra một chút nghi hoặc.

- Kỳ quái, làm sao đột nhiên lại tim đập chân run?

Lão ta nói có vẻ lạ lùng, mí mắt vẫn còn đang giật giật.

- Vũ Nhi, con nói xem có chuyện gì hay không? Vì sao Lão Tổ ta cảm thấy hình như có đại sự gì đó sắp xảy ra!

Lão giả tâm thần không yên, không còn cả tâm trạng để đả tọa nữa, nhìn thiếu nữ lười biếng phía sau lư hương, lẩm bẩm nói.

- Người đã làm nhiều chuyện xấu quá hả?

Thiếu nữ liếc nhìn lão giả một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 976: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.

- Không, Lão Tổ ta bao năm nay tu tâm dưỡng tính, đã rất lâu không ra khỏi cửa rồi.

Lão giả càng cảm thấy mí mắt giật giật, trong lòng càng cảm thấy bất an, đứng lên từ bệ ngọc thạch, đi qua đi lại trong đại điện hành cung.

Loại cảm giác bất an này, càng lúc càng mạnh, khiến lão cảm thấy như đại nạn tới nơi vậy.

Bộ dạng này của lão giả, nếu để đệ tử Tiêu Dao Tông nhìn thấy, nhất định sẽ tái mặt, cho rằng trời sập tới nơi, ai nấy đều sẽ quỳ lạy, vì lão giả này, là Lão Tổ của Tiêu Dao Tông.

Cả Tiêu Dao Tông, địa vị của lão cao nhất, cho dù thế nào, lão cũng là Lão Tổ khai tông.

Hơn nữa Tiêu Dao Tông chú trọng nhất bối phận, điều môn quy này, là tự lão đặt ra, khác biệt giữa bối phận, tất phải vô cùng cung kính, tầng lớp rõ ràng.

Mà lão, là Tiêu Dao Lão Tổ, đem ra so sánh, trên cả Thánh Đảo, lão cũng là kẻ chí cao vô thượng, một lời có thể quyết định sự tồn vong của Thánh Đảo.

- Không đúng, nhất định là có chuyện gì đó xảy ra!

- Ta cảm thấy càng lúc càng căng thẳng, càng lúc càng tim đập chân run!

Sắc mặt lão giả dần dần thay đổi, thiếu nữ kia cũng có vẻ nghi hoặc.

- Nhất định là có đại sự gì đó sắp xảy ra, dự cảm của Lão Tổ ta nhất định không sai!

Lão giả nói tới đây, đột nhiên dừng bước, ngẩng phắt đầu, trong mắt xuất hiện một tia tinh quang như có thể khai thiên lập địa.

Cùng lúc đó, một luồng thần thức mênh mông không thể hình dung, lập tức phát ra từ trên người lão, lấy trung tâm là ngọn núi đặt hành cung, ầm ầm quét về bốn phía.

Cũng chỉ trong chớp mắt, thần thức của lão, đã bao phủ cả hòn đảo, mỗi một tấc đất, mỗi một hòn đá, mỗi một khu vực, mỗi một người, mỗi một tính mạng.

Cho dù là bay trên bầu trời hay chạy dưới mặt đất, cho dù là thực vật hay động vật, tất cả mọi thứ trên Thánh Đảo, đều bị thần thức của lão quét qua cực kỳ tỉ mỉ trong khoảnh khắc.

- Không có gì bất thường?

Lão giả càng thêm quái dị, lại dò xét thêm mấy lần nữa, vẫn không cảm thấy có gì có thể khiến mình nóng ruột như vậy, vì thế theo tiềm thức, đưa thần thức tán ra một lần nữa, bao phủ cả khu hải vực bên ngoài hòn đảo.

Sau khi quét qua một lượt, đột nhiên lão giả run rẩy, cả người như sắp nhảy dựng lên, trợn trừng mắt, có vẻ không thể tin nổi, sững sờ nhìn về một phía.

Phía đó, trong thần thức của lão, nhìn thấy một con thuyền, con thuyền đó đang đi về phía hòn đảo...

Trên đầu thuyền, lão nhìn thấy một người. Một người có mái tóc màu xám, sắc mặt tái nhợt, mặc một bộ đồ trắng. Khoảnh khắc nhìn thấy người này, trong lòng lão giả hoàn toàn hỗn loạn.

Trán lão vã đầy mồ hôi, hít thở nhanh chưa từng có, lão như không tin vào ánh mắt của bản thân, đưa tay dùng sức dụi mắt, sau khi xác định bản thân không nhìn nhầm, lão lập tức rên rỉ.

- Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt...

Ánh mắt lão có vẻ không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn sững sờ. Cho dù trong mắt lão, bộ dạng người đàn ông áo trắng kia có biến hóa so với trước kia, nhưng lão chỉ liếc qua là nhận ra được đối phương là ai.

- Mạnh Hạo!

Lão giả nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt dữ tợn, toàn thân run rẩy, dường như tức giận tới cực điểm.

- Lão tử đã trốn tới nơi này rồi, ngươi ngươi ngươi, tên khốn ngươi vẫn còn tìm tới?

- Ngươi lại từ Nam Vực tìm tới đây?

- Ngươi ngươi ngươi....

- Có để yên hay không đây, Phong Yêu nhất mạch các ngươi đều là loại khốn kiếp, đúng, đều là khốn kiếp, đều là trứng của Lão Tổ ta!

Lão giả này... Chính là Kháo Sơn Lão Tổ!

Mà cái gọi là Thánh Đảo, trên thực tế chính là Triệu quốc trước kia, chỉ là bị Kháo Sơn Lão Tổ dời núi lấp biển thay đổi, làm cho dù là người Triệu quốc cũng không nhận ra được.

Mà Tiếu quốc, vốn chính là Triệu quốc...

Còn Tiêu Dao Tông... Chính là Kháo Sơn Tông năm đó, chỉ là tu sĩ của tông môn, là người của các tông môn khác trong Triệu Quốc trước kia, sau khi bị lão rùa đen Kháo Sơn nâng chạy ra khỏi Nam Vực, bất đắc dĩ chỉ có thể bái nhập Tiêu Dao Tông.

Hiện giờ mấy trăm năm trôi qua, sớm đã thành một phần của Tiêu Dao Tông, tuân theo mệnh lệnh của Kháo Sơn Lão Tổ. Mà Kháo Sơn Lão Tổ chính vì tránh né Mạnh Hạo, mới đổi tên, tự xưng là Tiêu Dao Lão Tổ.

Dựa theo suy nghĩ của lão, năm đó lão bị hãm hại, không thể không trở thành hộ đạo giả của Phong Yêu đời chín, hơn nữa Phong Yêu còn, thì còn không thể phản kháng, càng không thể làm Mạnh Hạo bị tổn thương.

Nhưng lão không đánh được, lại có thể trốn được, dựa theo suy nghĩ của lão, lão trốn trong Thiên Hà hải rộng lớn, cả đời này có lẽ sẽ không gặp lại Mạnh Hạo nữa, cứ thể tiêu dao sung sướng, vì thế mới có cái danh hiệu mới là Tiêu Dao Lão Tổ.

Nhưng hiện giờ, tất cả, từ khi lão nhìn thấy Mạnh Hạo, đã ầm ầm thay đổi.

- Ha ha, Lão Tổ ta số khổ, đã trốn tới tận đây, chết tiệt, ta trốn tới tận đây, tên khốn đó vẫn còn có thể tìm tới!

Kháo Sơn Lão Tổ gào lên tức giận, cả mặt đất đều hơi chấn động, nước biển ngoài hòn đảo, cũng lập tức cuộn trào, dường như trong nước biển, có một thứ gì đó khổng lồ, đang rẽ nước...

- Làm sao lại để ta lại gặp phải tên khốn đáng chém nghìn đao này chứ. Năm đó hắn ở trong động phủ của ta, lấy sạch bảo vật, tích lũy của ta, Như Ngọc Ấn của ta, Lôi Đình Diệp của ta, Thiên Phương Mộc của ta,

Thần Linh Thảo của ta, Linh Thạch Sơn của ta!

Kháo Sơn Lão Tổ này rõ ràng là keo kiệt tới cực hạn rồi, những gì mấy trăm năm trước Mạnh Hạo lấy đi cư nhiên còn nhớ rõ rành mạch.

Theo tiếng gào thét bi phẫn của Kháo Sơn Lão Tổ vang lên, thiếu nữ tuyệt đẹp bên cạnh lư hương đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt đẹp đẽ như xuất hiện một chút hồi ức.

Nàng nhớ tới thiếu niên năm đó, bên Bắc Hải, đã hạ lời thề, muốn giúp mình hóa biển.

- Mạnh Hạo...

Thiếu nữ che miệng cười, tiếng cười vang lên, nàng không thèm nhìn Kháo Sơn Lão Tổ, lắc mình bay ra, từ bên ngoài hành cung, lập tức có một lão thuyền phu bay tới, nhìn thiếu nữ đầy cưng chiều.

- Thuyền linh, Mạnh Hạo tới rồi.

Thiếu nữ này, chính là Cổ Ất Đinh Tam Vũ!

Lão thuyền phu nheo đôi mắt lại, mỉm cười, trong tiếng nói vui vẻ của thiếu nữ, hai người đi về phía xa.

- Không được đi!

Kháo Sơn Lão Tổ ngẩng phắt đầu, gào lên, ngọn núi đặt hành cung lập tức biến mất khỏi mặt đất.

Đó là trong mắt người ngoài, nhưng nhìn từ trong hành cung, không phải là ngọn núi biến mất, mà là cả thế giới.

- Bà nó chứ, Lão Tổ ta lẽ nào còn phải chạy trốn nữa sao!

- Chết tiệt, vừa mới ở nơi này tiêu dao vui vẻ được mấy trăm năm, mới có mấy trăm năm...

- Không được, trước khi hắn phát hiện ra ta, ta phải nhanh chóng trốn đi, quyết không thể để hắn biết ta ở chỗ này.

Kháo Sơn Lão Tổ nghiến răng nghiến lợi, phất tay áo, đang muốn thần thức dung nhập bản tôn, bỏ chạy trước khi Mạnh Hạo lên đảo, nhưng vừa phất tay, lão đột nhiên đảo mắt.

- Không đúng, nhìn bộ dạng hắn, tên khốn này không biết ta ở đây!

Đôi mắt Kháo Sơn Lão Tổ sáng lên, Cổ Ất Đinh Tam Vũ sắc mặt không vui, dẫn theo thuyền linh trở lại trong hành cung.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 977: Chỉ cần ngươi đi, cái gì cũng được!

- Hắn không biết ta ở nơi này, vậy hắn tới nơi này không phải để tìm ta? Hắn ngẫu nhiên đi qua thôi!

- Nói như vậy, Lão Tổ ta việc gì phải chạy, ta căn bản không cần chạy. Hắn không biết ta ở nơi này, vậy chỉ cần thuân lợi để hắn tự rời đi, chỉ cần hắn không phát hiện gì, sau này cũng sẽ không hoài nghi tới nơi này!

- Ha ha, vẫn là Lão Tổ ta quá thông minh, nói như vậy, sau này Lão Tổ ta sẽ tiếp tục tiêu dao ở nơi này, không còn bất cứ hậu hoạn gì.

Kháo Sơn Lão Tổ càng nói đôi mắt càng sáng, đến cuối cùng, đi lại trong hành cung, khiến sắc mặt Cổ Ất Đinh Tam Vũ càng thêm khó coi.

- Nếu ngươi đã đáp ứng tổ tiên tông môn người ta, cần gì phải từ chối? Trở thành hộ đạo giả của hắn, biết đâu sau này lại có chỗ tốt cho ngươi, ngươi việc gì phải lẩn trốn khắp nơi?

Cổ Ất Đinh Tam Vũ không nhịn được nói.

- Đồ nhãi ngươi thì biết cái gì!

Kháo Sơn Lão Tổ trừng mắt nhìn thiếu nữ.

- Lão Tổ ta cũng là gần đây mới mơ hồ nhớ ra chút gì đó. Dường như trước kia rất rất lâu, ta từng gặp một tên khốn giống hệt tên với tên khốn này!

- Tên khốn kia rất quá đáng, từ lúc Lão Tổ ta còn rất nhỏ đã bắt nạt ta

đến cực điểm!

- Lão Tổ ta đã sắp quên rồi, đến thời gian trước mới đột nhiên nhớ ra!

Kháo Sơn Lão Tổ trừng mắt, trong lòng đầy nhục nhã, nhưng lão cũng tò mò, vì sao đoạn ký ức này, trước đây bản thân không nhớ.

Thậm chí ấn tượng với đoạn ký ức này, cũng rõ ràng lại mơ hồ.

- Ngươi biết Lão Tổ ta, vì sao vẫn luôn nâng mảnh đại địa này không, ngươi cho rằng ta muốn thế sao, đó là sự nhục nhã!

Kháo Sơn Lão Tổ không biết nghĩ đến điều gì, vẻ mặt vô cùng tức tối.

- Hắn hắn là tới làm việc, làm xong sẽ đi, chỉ cần tống tên khốn này đi, tất cả đều vạn sự đại cát!

Kháo Sơn Lão Tổ hít sâu một hơi, đôi mắt lóe sáng, lão đã hạ quyết tâm, vì để đối phương nhanh chóng rời đi, bản thân sẽ không tiếc tất cả.

Ngay lúc này, chính là lúc hoàng hôn, trời đất tối tăm, nước biển vỗ ì oạp, con thuyền của Trương gia từ từ tới gần Thánh Đảo. Mạnh Hạo đứng ở đầu thuyền, nhìn bờ cát phía trước, từng con thuyền xếp thành hàng, nhìn những tu sĩ bay qua vội vàng trên đảo, còn cả mọi người qua lại cực kỳ náo nhiệt trên bờ cát.

Thậm chí Mạnh Hạo còn có ảo giác, dường như nơi này không phải Thiên Hà hải, mà là trên vùng đất Nam Vực.

Nhưng tiếp đó, Thánh Đảo trong mắt Mạnh Hạo, lại hơi rung nhẹ, rung động này khiến Mạnh Hạo nheo mắt lại, đồng thời, trên biển nổi sóng lớn, con thuyền lắc lư, khiến mọi người trên thuyền đổi sắc, có người kinh hãi kêu lên.

Mạnh Hạo cũng nhìn ra đợt sóng biển bất ngờ này, nhưng chỉ mấy nhịp thở, sóng biển lại yên lặng, tất cả trở về bình thường. Mạnh Hạo cau mày, hơi trầm ngâm, thần thức tản ra quét khắp xung quanh, không phát hiện có gì bất thường, nhưng trong lòng đã thầm lưu ý.

Thời gian không dài, con thuyền đi tới dãy thuyền trên đảo, sau khi hoàn toàn ổn định, mọi người xuống thuyền, bước lên mặt đất Thánh Đảo.

Mạnh Hạo không biết, khi hắn bước lên mặt đất, trái tim một Lão Tổ cũng run lên.

Bến thuyền xây dựng trên bờ cát, nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thực tế lại mang tới cảm giác khoáng đạt, tung hoành mở rộng, có không ít đệ tử mặc trường sam thống nhất đang phụ trách chỉ dẫn tàu thuyền qua lại.

Những đệ tử này, tuổi tác đều không lớn, tu vi cũng là Ngưng Khí, trong đó thỉnh thoảng có người đi qua đi lại như tuần tra thì là tu sĩ Trúc Cơ.

Vẻ mặt họ không thấy bao nhiêu cao ngạo, nhưng loại cảm giác cao cao tại thượng kia, tuy không mạnh mẽ, nhưng vẫn còn đó. Chỉ là về thái độ, thì đa phần rất khách khí với người từ ngoài tới.

Sau bến thuyền, là từng hàng xe ngựa, ngựa kéo xe có phần kỳ lạ, không phải bốn cái chân, mà là sáu cái chân, hơn nữa trên đầu có sừng, nhìn thì như ngựa, nhưng lại mọc những sợi râu dài.

Đây là một loại hung thú độc đáo trong Thiên Hà hải, rất dễ bị thuần hóa, ở nơi này, được gọi là Thiên Mã.

Mà ở xa hơn, có ba ngọn tháp cao đứng đó, trong đó có đèn đuốc lấp ánh, cho dù là giữa biển, ở khoảng cách rất xa, cũng có thể nhìn thấy ba ngọn tháp này.

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua, lập tức nhìn ra, trong ba ngọn tháp này, có

ba tu sĩ đang ngồi. Ba người này đều là trung niên, về mặt tu vi, một Kết Đan trung kỳ, hai Kết Đan sơ kỳ.

Rõ ràng là để trấn thủ nơi này, đề phòng xảy ra hỗn loạn.

Cả bến thuyền, là cửa ra vào Thánh Đảo này, ngay ngắn trật tự, chỉ là người qua lại khá nhiều, nên dù là màn đêm đã phủ xuống, cũng có tiếng ồn ào vang lên.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo nhìn thấy có ít nhất mười mấy con thuyền lục tục đi tới, dưới sự sắp xếp của người ở đây, trước sau vào bến.

Không một ai đến nghênh đón, nơi này được xưng là Thánh Đảo, trong đó Tiêu Dao Tông là tông môn cường đại nhất trong cả tứ hoàn. Một quái vật khổng lồ như vậy, cho dù đối ngoại luôn có danh tiếng không tệ, nhưng cũng sẽ không có ai đến nghênh đón những tiểu gia tộc đến từ hải ngoại này.

Giống như Trương gia, trong khoảng thời gian Tiêu Dao Tông thu đệ tử này, cực nhiều gia tộc hải ngoại đi tới nơi này, lúc này thuyền cập bến, đạt đến mấy trăm chiếc. Đây chỉ là một mặt, nếu tính toán toàn bộ bốn mặt, e là phải đến hơn nghìn con thuyền.

Nơi này trừ đến bái tông ra, còn có một số là tới nơi này buôn bán. Vì sự mạnh mẽ của Thánh Đảo, cũng giúp cho thành trì tu chân nơi này, trở thành nơi có danh khí cực lớn trong tứ hoàn.

Một số thứ cần cho tu hành, hoàn toàn có thể mua ở nơi này.

Lúc này màn đêm buông xuống, gió biển thổi qua, mang theo mùi vị đặc biệt của biển, còn có từng đợt cảm giác mát mẻ phả vào mặt. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đi trên bến thuyền, nhìn Thánh Đảo trong màn đêm, nhìn về ngọn núi như bóng ma xa xa.

Tộc nhân Trương gia, dưới sự dẫn dắt của thiếu phụ, cũng đi theo ra, mấy đứa trẻ lúc này cũng hơi căng thẳng, nhìn xung quanh có vẻ tò mò, sâu trong mắt có vẻ mong chờ.

Nam Nhi nắm chặt bàn tay thiếu phụ, nhìn khắp xung quanh, hơi sợ sệt.

Khi tu sĩ Trúc Cơ của Trương gia nói chuyện với đệ tử Tiêu Dao Tông phụ trách bến thuyền này, thiếu phụ nhìn Mạnh Hạo, khom mình vái chào, cung kính nói.

- Tiền bối, nơi này chính là Thánh Đảo, ở đây tu sĩ từ Kết Đan trở xuống, cấm phi hành, cho nên chúng tôi chỉ có thể đi xe ngựa thay đi bộ...

Mạnh Hạo gật đầu, không nói gì, không bao lâu, liền thấy tộc nhân Trương gia sau khi nói chuyện với đệ tử Tiêu Dao Tông, liền dẫn ba chiếc xe ngựa tới gần.

Tất cả những đứa trẻ kể cả Nam Nhi, đều lần đầu nhìn thấy Thiên Mã, lúc này đều trợn tròn mắt, có ý tiếp cận, nhưng bộ dạng sợ sệt. Mạnh Hạo cũng lần đầu nhìn thấy loại hung thú này, không khỏi để ý nhiều hơn.

Đúng lúc này, ở một chỗ không xa, trong một con thuyền vừa tới, một đoàn tu sĩ đi ra. Những người này ăn mặc rực rỡ, trong đó người dẫn đầu là một người đàn ông tuổi tầm ba mươi, tướng mạo bất phàm, tu vi Trúc Cơ đại viên mãn. Sau lưng gã có năm ba người, cũng đều là Trúc Cơ, dẫn theo bảy tám đứa trẻ, lúc đi ra, như tùy ý liếc nhìn đám người Mạnh Hạo một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 978: Chỉ cần ngươi đi, cái gì cũng được! (2)

Người đàn ông tuổi khoảng ba mươi dẫn đầu kia, khẽ ồ một tiếng, dừng bước chân, cẩn thận nhìn thiếu phụ Trương gia. Thiếu phụ cũng để ý tới người đàn ông này, sắc mặt thay đổi.

- Văn Phương!

Người đàn ông nhận ra thiếu phụ, từ từ nói.

Thiếu phụ cắn môi, vẻ mặt phức tạp, cúi người vái chào.

- Ca.

Lời thiếu phụ vừa nói, mọi người Trương gia đều thay đổi sắc mặt, mà tu sĩ sau lưng người đàn ông, như cũng nghĩ tới gì đó, đều lũ lượt nhìn lại.

Người đàn ông im lặng, ánh mắt sắc bén, nhìn qua Nam Nhi được thiếu phụ dắt theo, cau mày lại.

- Nam Nhi, đó là bác của con.

Thiếu phụ cắn môi, cúi đầu nói với đứa trẻ.

- Chào bác.

Nam Nhi nói gọn gàng, trên mặt có hơi sợ sệt.

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng.

- Văn Phương, chuyện năm đó phụ thân tới giờ vẫn còn tức giận. Nếu muội có lòng, lập tức về nhà, ta sẽ nói đỡ cho muội trước mặt phụ thân, đừng tiếp tục ở bên ngoài khiến người xấu hổ nữa!

- Về đứa trẻ này... Đừng để nó gọi ta là bác, xem muội dẫn nó tới nơi này, lẽ nào là định bái nhập Tiêu Dao Tông? Muội tự nhỏ đã không tự lượng sức, giờ ngay cả đứa con cũng vậy, thật khiến người ta thất vọng.

Người đàn ông hờ hững cất lời, những người sau lưng gã, cũng đều cười lên, đặc biệt là mấy thiếu niên càng có vẻ khinh thường.

Nam Nhi run lên, càng thêm sợ hãi, thiếu phụ ngẩng phắt lên, nhìn chằm chằm người đàn ông, hít thở gấp gáp.

- Năm đó, ta đã cắt đứt quan hệ với các người rồi.

- Hứa Văn Phương!

Người đàn ông trừng mắt, quát khẽ.

- Hứa Văn Đức, ta là gia chủ Trương gia - Trương Văn Phương, ngươi còn chưa có tư cách nói chuyện với ta.

Thiếu phụ dửng dưng nói, kéo đứa trẻ bên mình lên thẳng xe ngựa.

Mọi người Trương gia đều nhìn về phía Hứa gia đầy địch ý, trước sau đều lên xe ngựa, Mạnh Hạo ở đó, vẻ mặt không hề thay đổi, cũng không nói gì, ngồi lên xe ngựa trước cả mọi người.

Hắn làm như vậy, mọi người cũng không dám khuyên bảo, đều cúi đầu không nói, cho xe ngựa từ từ đi xa.

- Tiện nhân!

- Cho mặt mũi còn không biết điều, năm đó gia tộc bị ngươi lừa gạt, hôm nay ngươi còn có mặt mũi dẫn tên tạp chủng đó tới đây bái tông!

- Ngươi đã cố ý muốn mang tên tạp chủng của Trương gia đến đây chuốc xấu hổ, ta muốn xem xem, nó có thể đi qua mấy lần thí luyện!

Người đàn ông lạnh lùng nói, lời nói vang lên, rơi vào tai Trương gia ngồi xe ngựa phía xa, ai cũng có thể nghe được.

Tu sĩ Trương gia ai nấy siết chặt tay, thiếu phụ trong chiếc xe ngựa gương mặt tái nhợt, im lặng ôm lấy Nam Nhi, không biết nghĩ tới điều gì, nước mắt lăn dài.

- Mẹ đừng khóc, Nam Nhi nhất định sẽ bái nhập Tiêu Dao Tông.

Đứa bé vươn tay, lau đi nước mắt của thiếu phụ, nhỏ nhẹ cam đoan.

Mạnh Hạo ngồi trên ghế xe ngựa, Thiên Mã chạy tới, đi trên một con đường được tạo ra, nhìn sao trời chi chít, nghe được lời nói của đứa bé trong xe ngựa.

- Là một đứa trẻ ngoan.

Mạnh Hạo lắc đầu, nói nhỏ. Chuyện có liên quan đến Trương gia, với kinh nghiệm của hắn, tất nhiên nhận ra rõ ràng, không gì ngoài một cuộc hôn nhân không được chấp nhận, mà sau đó phu quân của thiếu phụ chết đi, gia tộc suy yếu, vợ thay chồng chủ trì gia tộc mà thôi.

Tốc độ Thiên Mã cực nhanh, chạy suốt đêm, sáng sớm hôm sau, phía trước xuất hiện một thành trì. Tòa thành này nhìn từ xa rất khổng lồ, bên trong cho dù là sáng sớm, cũng đã ồn ã tiếng người, qua qua lại lại, rất náo nhiệt.

Giữa không trung, thỉnh thoảng lại có một vệt cầu vồng bay qua, mỗi

một cầu vồng, đều là tu sĩ Kết Đan.

Mạnh Hạo nhìn thấy, cũng dần cảm thấy Tiêu Dao Tông này có chỗ bất phàm, nhưng không biết vì sao, luôn cảm thấy mặt đất Thánh Đảo này có phần quen thuộc.

Nhưng nhìn cẩn thận, lại chưa từng thấy, nhưng cảm giác quen thuộc này rất mạnh, chỉ là Mạnh Hạo nghĩ rất lâu, vẫn không nghĩ ra nguồn gốc là do đâu.

Tiến vào trong thành theo cửa đông, trong một tửu lâu, thiếu phụ Trương gia sau khi cung kính đưa Mạnh Hạo vào một căn phòng tốt nhất xong, lúc này mới dẫn người tới những căn phòng khác.

Vì không biết tâm tư Mạnh Hạo, không biết Mạnh Hạo liệu có tiếp tục hộ tống hay không, trước khi đi, thiếu phụ chần chừ một chút, cúi đầu nói.

- Tiền bối, còn mười ngày nữa là ngày Tiêu Dao Tông thu đệ tử...

Mạnh Hạo gật đầu, không nói gì, thiếu phụ cung kính rời đi.

Lúc này là sáng sớm, Mạnh Hạo đẩy cửa sổ ra, nhìn người đi lại trên con đường bên ngoài, trong đó có không ít phàm nhân, tu sĩ trộn lẫn trong đó, ánh nắng từ xa chiếu lại, chiếu khắp mặt đất.

Dường như ở trong phố xá sầm uất, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhắm mắt ngồi xuống.

- Ta vì sao cảm thấy nơi này rất quen thuộc?

Trước khi nhắm mắt, Mạnh Hạo lại nghĩ tới vấn đề này.

Với tu vi của Mạnh Hạo, cho dù hiện giờ có thể diệt Trảm Linh đệ nhất

đao, nhưng hắn vẫn không phát hiện được, xung quanh hắn, có một tia thần thức, vẫn luôn cẩn thận bám theo từ khi hắn bước chân lên đảo.

Chủ nhân của thần thức này, chính là Kháo Sơn Lão Tổ đang tim đập chân run trong hành cung.

- Bà nó chứ, tên khốn này đến nơi này, lại là vì hộ tống người khác bái nhập Tiêu Dao Tông!

Kháo Sơn Lão Tổ cực kỳ buồn bực, lão cảm thấy nếu mình sớm biết như vậy, lúc đầu đã hủy bỏ chuyện bái nhập tông môn này.

Nếu như vậy, cũng sẽ không dẫn Mạnh Hạo tới.

- Không được, hắn ở đây, Lão Tổ ta muốn ngủ cũng không ngủ được, phải nhanh chóng tống hắn đi... Chết tiệt, còn mười ngày nữa mới chiêu thu đệ tử? Không được, ngày mai chiêu thu... Bà nó chứ, hiện giờ liền thu!

Kháo Sơn Lão Tổ lập tức giơ tay lên, một cái ngọc giản xuất hiện, rồi lập tức bùng cháy, trong khoảnh khắc liền bay đi.

Hóa thành một vệt cầu vồng kinh người, lao thẳng về phía Tiêu Dao Tông.

Tiêu Dao Tông, ở phía đông Thánh Đảo, trong một mảng hoang sơn vô tận, tổng cộng có chín cái hố xung quanh, thoạt nhìn tuy khí thế mênh mông, nhưng luôn có cảm giác quái dị. Trong chín cái hố, đều có vô số lan can khắc bằng ngọc, vô cùng xa hoa.

Ngọc giản lập tức lao vào cái hố thứ chín, rơi vào trong đại điện trong hố, trước mặt một lão giả đang đả tọa.

Lão giả này đang nghiêm túc dạy dỗ mọi người trước mắt, nhìn thấy

ngọc giản lập tức run lên, vội vã bắt lấy, quỳ luôn xuống, giơ cao lên trời, trong ngọc giản lập tức truyền ra giọng của Kháo Sơn Lão Tổ.

- Chiêu thu đệ tử, lập tức tiến hành!

Chỉ có tám chữ, nhưng lại vang vọng cả Tiêu Dao Tông, khiến cho những cái hố khác, lập tức có những vệt cầu vồng lao tới, tụ tập trong đại điện ở hố thứ chín.

Những người này đều là tông chủ các phân tông cốc, tu vi bất phàm, trong đó còn có mấy người, là tu sĩ năm đó có mâu thuẫn với Mạnh Hạo.

Khoảnh khắc sau, từng tiếng chuông vang lên từ Tiêu Dao Tông, lập tức truyền khắp bốn phương, đệ tử trong Tiêu Dao Tông, đồng loạt bay ra mấy trăm người, lao ra bốn phía, thông báo tất cả gia tộc đã tới, chiêu thu đệ tử bắt đầu!

Mạnh Hạo lấy làm lạ, không chỉ có hắn, mọi người Trương gia, cũng lấy làm kinh hãi. Có thể nói, trên cả Thánh Đảo lúc này, tất cả mọi người tới đây muốn hậu bối bái nhập Tiêu Dao Tông, đều thất kinh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 979: Trương gia tới rồi?

Thời hạn chiêu thu đệ tử, rõ ràng còn mười ngày nữa, nhưng đột nhiên lại tiến hành sớm, hơn nữa việc này, khiến người ta cảm thấy tim đập chân run, giống như sắp xảy ra đại sự gì đó vậy.

Vì việc chiêu thu đệ tử này, tuyệt không phải trò đùa, cho dù là sớm, nhiều lắm cũng chỉ trước một ngày mà thôi, nhất định sẽ không xảy ra chuyện... Lập tức bắt đầu như lúc này.

Phải biết hiện giờ là giữa trưa...

Hơn nữa quan trọng nhất là, còn có không ít người, hiện giờ còn đang trên biển, đang chạy tới nơi này.

Khi mọi người dự đoán và tìm hiểu, đệ tử Tiêu Dao Tông lại kêu khổ không thôi. Bọn họ cũng không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ có thể chấp hành theo mệnh lệnh của tông môn.

Cứ như thế, Tiêu Dao Tông phái ra rất nhiều đệ tử truyền tin, lúc này mới truyền tống tất cả những người muốn bái nhập tông môn tới ngoài sơn môn Tiêu Dao Tông.

Lúc Trương gia sắp đi, thiếu phụ chần chừ một chút, mời Mạnh Hạo cùng đi, Mạnh Hạo hơi trầm ngâm, nhìn qua vẻ mặt mong chờ của Nam Nhi, không từ chối, cũng cùng đi tới truyền tống trận đi Tiêu Dao Tông.

Lúc tới nơi, ngoài sơn môn Tiêu Dao Tông, tiếng người ồn ào, cũng gần tới nghìn người, trong đó thực sự muốn bái nhập Tiêu Dao Tông, chỉ không đến ba trăm, còn những người khác, đều tới để hộ tống.

Trong đó Hứa gia cũng đã có mặt, sau khi nhìn thấy mọi người Trương

gia, ai nấy đều nở nụ cười khinh miệt.

Tộc nhân Trương gia tới khá muộn, lúc tới nơi, nơi này đã xếp thành hàng dài, bọn họ chỉ có thể xếp ở phía sau. Còn những đệ tử tham gia đợt chiêu thu này của Tiêu Dao Tông, cần vượt qua tam quan thí luyện, mỗi lần có ba người tham gia.

Nơi này trừ những gia tộc này ra, còn có rất nhiều đệ tử Tiêu Dao Tông, duy trì trật tự xung quanh. Ai nấy thoạt nhìn đều khách khí, nhưng trên thực tế cao ngạo từ cốt tủy có thể thấy rõ ràng.

- Tam quan trắc thí, một kiểm tra nghị lực, hai kiểm tra tư chất, ba kiểm tra ngộ tính, mỗi một quan chia làm bốn loại thành tích Giáp, Ất, Bính, Đinh... người đạt ba Giáp, có thể xứng là thiên kiêu.

- Phải đó, nhiều năm như vậy, còn chưa nghe nói có ai đạt ba Giáp, tối đa hai Giáp đã là chuyện hơn một trăm năm trước thôi.

- Hơn nữa Tiêu Dao Tông chiêu thu đệ tử cực kỳ nghiêm khắc, chỉ khi toàn bộ tam quan từ Bính trở lên, mới coi như nhập môn, chỉ cần có một Đinh, cũng coi như thất bại.

Phía sau đội ngũ dài dằng dặc kia, Mạnh Hạo thở phù, nghe mọi người bàn luận xung quanh. Dựa theo tính toán của hắn, ít nhất cũng phải mất thời gian hai ba ngày, mới có thể tới lượt đám người Trương gia.

Nam Nhi rất căng thẳng, thiếu phụ đứng bên cạnh, nhẹ nhàng an ủi, Mạnh Hạo nhìn xung quanh, ánh mắt lướt qua, đồng thời cũng phát tán thần thức bao bọc cả Tiêu Dao Tông.

- Tông môn này cũng hơi lạ, lại có chín cái hố sâu.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, thầm nhủ trong lòng.

Lúc này trong hành cung, Kháo Sơn Lão Tổ cũng đang mặt mày đau khổ.

- Thời gian quá dài... Tên khốn kia, lại hộ tống người khác đến bái nhập sơn môn. Ngươi không thể chen ngang lên trước sao, ngươi chạy đến phía sau là muốn làm gì!

Kháo Sơn Lão Tổ nghiến răng, thần thức lập tức lan ra, rồi bao bọc lấy tên đệ tử ở gần đám người Mạnh Hạo nhất trong Tiêu Dao Tông.

Đệ tử này đang nghếch đầu lạnh lùng nhìn mọi người, trong lòng cũng không hiểu vì sao tông môn lại đột nhiên chiêu thu đệ tử sớm. Gã đang suy tư, đột nhiên run lên một cái, đôi mắt lập tức lóe lên tinh mang.

Giờ phút này, gã không còn là bản thân mình, mà trở thành một phân thân của Kháo Sơn Lão Tổ. Trong lúc bước đi, gã liếc nhìn về phía Mạnh Hạo, trong lòng run rẩy, vội vã dời mắt, nhìn về phía đứa bé bên cạnh thiếu phụ.

- Các ngươi là Trương gia tới từ hải ngoại?

Đệ tử Tiêu Dao Tông bị thần thức Kháo Sơn Lão Tổ khống chế lập tức vui mừng cất lời, tiến tới mấy bước, cẩn thận nhìn thiếu phụ và tộc nhân Trương gia bên cạnh.

Thiếu phụ sững sờ, những tộc nhân bên cạnh nàng cũng ngây ra. Thậm chí ngay cả một số tu sĩ gia tộc khác xếp trước bọn họ cũng đều quay đầu lại.

- Chúng tôi chính là Trương gia.

Thiếu phụ lập tức phản ứng lại, vội khách khí nói.

- Tốt tốt tốt, cố nhân còn có đời sau!

- Năm đó ta có chút quan hệ với phu quân ngươi, từng thiếu y một phần tình nghĩa, hôm nay có thể gặp các ngươi, coi như duyên phận sắp đặt. Đi, ta dẫn các ngươi tới phía trước.

Đệ tử Tiêu Dao Tông này cảm khái, nói rồi, vội vã kéo đứa bé tên Nam Nhi đi thẳng tới trước.

Thiếu phụ sững sờ, tìm kiếm trong trí nhớ, cũng không nghĩ được có chuyện thế này. Tộc nhân bên cạnh nàng cũng cực kỳ quái dị, bọn họ nghĩ hồi lâu, nhưng thực không nghĩ ra, gia chủ trước kia, lại có quan hệ như vậy với một đệ tử Tiêu Dao Tông.

- Điều này...

Thiếu phụ chần chừ một chút, thấy đối phương đã kéo đứa bé đi, vội vã đi theo, mọi người Trương gia, cũng theo đó đi lên. Mạnh Hạo nhìn một cái, cũng bước theo sau.

Đám người bọn họ, từ phía sau đi tới, lập tức dẫn tới sự chú ý của những người xếp hàng, đặc biệt là người đàn ông của Hứa gia, sau khi nhìn thấy thì càng sửng sốt.

- Xin hỏi chư vị đạo hữu của Tiêu Dao Tông, bọn họ vì sao lại từ phía sau đi lên?

- Đúng vậy, chúng ta xếp hàng ở đây, không thể chen bừa, vì sao bọn họ có thể đường hoàng từ phía sau đi thẳng lên như vậy.

Lập tức có người dò hỏi, dần dần dẫn tới càng nhiều người chú ý, thoạt nhìn, đều có hơi quái dị. Không hiểu Tiêu Dao Tông vẫn luôn cực kỳ quy củ, lại có chuyện này xảy ra.

Đồng thời, những đệ tử Tiêu Dao Tông khác cũng nhìn thấy cảnh này,

thậm chí ngay cả một tu sĩ Kết Đan phụ trách giữ trật tự ở nơi này, cũng phát hiện chuyện này, liền cau mày lại.

- Triệu Hàn!

Gã hờ hững nói. Gọi ngay tên của tên đệ tử Tiêu Dao Tông đang bị thần thức Kháo Sơn Lão Tổ khống chế.

- Ngươi đang làm gì vậy, cho dù ngươi và những người này có quen biết, cũng...

Tu sĩ Kết Đan này vẻ mặt uy nghiêm, nhưng còn chưa nói xong, Kháo Sơn Lão Tổ ở trong hành cung lập tức hừ lạnh một tiếng, thần thức lại tán đi.

Tức thời tu sĩ Kết Đan kia run lên rất nhẹ, trong mắt lập tức lóe lên một chút tinh quang.

- Người tới là Trương gia ở hải ngoại?

Gã có vẻ kích động, lời nói lập tức thay đổi, còn tiến tới mấy bước, nhìn mọi người Trương gia.

Cảnh này lập tức khiến đệ tử Tiêu Dao Tông và tộc nhân các gia tộc muốn bái nhập tông môn xung quanh nhìn nhau ngây ra.

- Trời cao có mắt, cuối cùng cũng để ta nhìn thấy người Trương gia các ngươi rồi, đời sau của cố nhân...

- Năm đó ta và Trương gia các ngươi có giao tình, từng nhận đại ân của Trương gia, nào nào nào, để ta dẫn các ngươi lên đầu hàng!

Tu sĩ Kết Đan vẻ mặt kích động, trong khi nói, thì đón lấy Nam Nhi trong tay Triệu Hàn đang sửng sốt, không hề giải thích, liền đi tới phía

trước.

Thiếu phụ một lần nữa sững sờ. Nàng chỉ cảm thấy đầu óc chấn động, có hơi mù mịt, quay đầu nhìn những tộc nhân khác sau lưng. Những tộc nhân này cũng đều ngây ra đó, trong đầu bọn họ có suy nghĩ thế nào, cũng không nghĩ ra được, Lão Tổ từng có bằng hữu như vậy.

Những gia tộc muốn bái nhập Tiêu Dao Tông khác, cũng đều ngây ra đó, đặc biệt là Hứa gia, lại càng trợn tròn mắt không thể tin nổi.

Cứ như thế, dưới sự dẫn dắt của tu sĩ Kết Đan, đám người Trương gia, từ phía sau đi thẳng lên, xếp ở vị trí đầu tiên. Dọc theo đường đi, tất cả mọi người nhìn về phía tu sĩ Trương gia đều có vẻ khó tin.

Đám người Trương gia cũng mang theo vẻ mù mịt, nhưng lại ẩn chút kích động.

Lần này, gần như quá nửa gia tộc tu chân ở hải ngoại đều tới cả, thậm chí một số gia tộc trong tứ hoàn cũng có người tới. Trương gia từ giờ phút này lập tức được tất cả mọi người nhớ kỹ, không ít người đang thì thào bàn luận, ánh mắt nhìn về phía Trương gia đều có phần ước ao.

Đám người Hứa gia, lúc này sắc mặt tái nhợt, bọn họ tới tận bây giờ cũng không thể tin nổi.

- Điều... Điều này làm sao có thể!

Khi Nam Nhi xếp hàng ở đầu tiên, Mạnh Hạo cũng thấy quái lạ với biến hóa này, đôi mắt lóe lên, hắn luôn cảm thấy có gì không ổn.

Lúc này, trong hành cung Thánh Đảo, Kháo Sơn Lão Tổ đang đắc ý.

- Hừ hừ, vẫn là Lão Tổ ta lợi hại, chỉ cần để tên khốn kia nhanh chóng rời khỏi, có phải trả bất cứ giá nào ta cũng không quan tâm!

- Không được, vẫn là nên tăng tốc một chút, tốt nhất là trong mười nhịp thở, lập tức khiến hắn không còn lý do gì ở lại nơi này, để hắn nhanh chóng cuốn gói!

Kháo Sơn Lão Tổ lập tức tản thần thức ra, trong khoảnh khắc đã bao phủ cả Tiêu Dao Tông.

Trong khoảnh khắc, thần thức lão hóa thành mấy chục đạo, lần lượt dung nhập vào những người khác nhau.

Tiếp đó...

- Người Trương gia tới rồi? Là Trương gia ở hải ngoại ư?

Trong sơn môn Tiêu Dao Tông lập tức có một lão giả bay ra, lão giả này lại có tu vi Kết Đan trung kỳ, sau khi bay ra, lập tức nhìn về phía thiếu phụ Trương gia.

- Đó là Hàn chấp sự!

- Hàn chấp sự là cường giả trong Tiêu Dao Tông, địa vị cao quý!

- Lẽ nào... Lẽ nào ông ta cũng nợ ân tình Trương gia?

Các gia tộc xếp hàng một lần nữa ngây ra.

- Thực sự là người Trương gia, tốt lắm, đời sau của cố nhân, lão phu năm đó còn nợ Trương gia một phần ân tình, hôm nay nhất định phải báo đáp!

Lão giả nói rồi, lập tức đi tới.

Nhưng ông ta còn chưa tới gần, hàng người còn chưa tiếp nhận được sự việc này, đám người Trương gia cũng còn mù mịt, thì một tiếng gào to

vang lên từ trong tông môn.

- Trương gia tới rồi?

- Thực sự là Trương gia, không có Trương gia các ngươi, thì không có lão phu Vũ Vân Long ta đây!

- Trời cao có mắt, đời sau Trương gia, lại tới Tiêu Dao Tông chúng ta!

- Ân công trên cao, lão phu Từ Đại Hải tới bái kiến!

Từ trong Tiêu Dao Tông, đột nhiên bay ra mười mấy bóng người, mỗi người đều có tu vi Kết Đan hậu kỳ, những người này, gần như là quá nửa tu sĩ Kết Đan của cả Tiêu Dao Tông.

Bọn họ bay ra, lập tức chấn động cả hàng người bên ngoài, khiến tất cả tu sĩ các gia tộc ở hải ngoại, đều run lên kinh hãi. Trong đó những tu sĩ tứ hoàn kia, đều trợn mắt há mồm, theo ánh mắt của mười mấy người nhìn về phía Trương gia đang mờ mịt.

Thiếu phụ choáng váng, tất cả tu sĩ Trương gia sau lưng nàng cũng hoàn toàn choáng váng.

Bọn họ thậm chí hơi sợ hãi, vì từ trước tới nay bọn họ không hề nghe nói, Lão Tổ đã ngã xuống của họ, lại có được nhiều bằng hữu tới vậy...

Mạnh Hạo cũng trợn tròn mắt, cảnh tượng này trong mắt hắn, quả thực quá kỳ lạ...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 980: Biến đổi bất ngờ, Lão Tổ phẫn nộ.

- Trời ạ, ta không nhìn lầm đi, hơn mười chấp sự Tiêu Dao Tông này, từng người đều là nhân vật dậm chân liền có thể khiến bát phương chấn động. Bọn họ … bọn họ cư nhiên đều thiếu nhân tình Trương gia!

- Lão Tổ Trương gia năm đó, nghe nói chỉ là Kết Đan sơ kỳ, ông ta làm như thế nào khiến những người Tiêu Dao Tông này thiếu ông ta ân tình chứ?

Khi mọi người còn đang đầu óc quay cuồng, mọi người Trương gia cũng ngây ra.

- Lão Tổ … năm đó thật sự hiển hách như thế?

Thiếu phụ càng trở nên mờ mịt. Việc này nàng chưa bao giờ nghe trong gia tộc nói qua, trong trí nhớ, vị Lão Tổ đã ngã xuống kia, mặc dù có một vài bằng hữu, nhưng chân chính chí giao thì rất ít, mà cũng vì Lão Tổ ngã xuống đã lâu, nên cũng chặt đứt tình nghĩa.

Bằng không, bọn họ cũng sẽ không cùng đường, buông tha cho đảo nhỏ rồi tới đây.

Nhưng cảnh tượng lúc này lại cực kỳ chân thật, khiến thiếu phụ có chút mờ mịt.

Từng tiếng hít khí truyền ra từ trong phần đông tu sĩ của các gia tộc đang xếp hàng kia. Bọn họ mang theo vẻ mặt không thể tin, cũng không cách nào tin nổi, nhìn nhóm người Trương gia đang bị vạn chúng chú mục.

Vẻ hâm mộ, ghen tị, rất nhiều người không dám hiển lộ trên mặt, nhưng đã sớm tràn ngập trong lòng.

Nhất là mấy người Hứa gia, sắc mặt lại nháy mắt tái nhợt, thậm chí trong lòng đã hoảng sợ. Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, Trương gia nghèo túng lúc trước bị nhóm người mình khinh thường, còn nói ra lời nhục nhã, lại có quá khứ huy hoàng như thế.

- Khó trách tiểu muội năm đó chặt đứt quan hệ với gia tộc, cùng muốn gả vào Trương gia. Việc này lúc đầu ta không hiểu rõ, hóa ra là như vậy …

Nam tử Hứa gia bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng lập tức có chút không cam lòng.

Còn có những gia tộc hải ngoại từng có chút mâu thuẫn với Trương gia, hiện giờ cũng đều kinh hãi đảm chiến, hô hấp dồn dập, trong lòng nghĩ lại mà sợ, càng dậy lên u oán sâu thẳm đối với Trương gia.

- Trương gia này lại có nhân mạch như thế … bọn họ vì sao không nói sớm. Sớm nói ra việc này, ở hải ngoại còn ai dám trêu chọc bọn họ?

Thiếu phụ theo bản năng nhìn vài đồng tộc bên cạnh, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều thấy được vẻ rung động đối với chuyện hôm nay trong mắt đối phương.

- Chẳng lẽ là bởi vì ta?

Cho dù là Mạnh Hạo, cũng không khỏi sinh ra liên tưởng như vậy. Hai mắt chợt lóe, nhìn vài chấp sự Tiêu Dao Tông đó mang theo kích động đi tới, không biết nhớ ra cái gì đó, Mạnh Hạo nheo hai mắt lại.

- Hậu nhân ân công, xin nhận của ta một lạy!

Những chấp sự Tiêu Dao Tông này, một đám kích động ôm quyền cúi

đầu, còn có mấy người, thậm chí còn lão nhãn hàm lệ, giống như kích động không cách nào hình dung, khiến mọi người Trương gia thụ sủng nhược kinh, liên tục tránh lui.

Thiếu phụ kia lại không biết nói cái gì, nhưng vui sướng trong lòng, cuối cùng cũng không áp chế nổi, giống như khổ tận cam lai, chỉ lưu lại nước mắt. Từ khi nàng gả vào Trương gia, thì chưa từng có ngày nào hãnh diện như ngày hôm nay. Thậm chí, khi nàng nhìn thấy nhóm người Hứa gia biến sắc, kích động trong lòng, so ra cũng không ít hơn nhóm người Tiêu Dao Tông.

- Đứa nhỏ này là muốn bái nhập Tiêu Dao Tông ta?

- Hà cớ gì xếp hàng ở chỗ này, hậu nhân ân công bái nhập Tiêu Dao Tông, là chúng ta cầu còn không được. Lập tức thu vào trong môn, đệ tử nội môn!

- Đúng, chính là đệ tử nội môn!

Hơn mười chấp sự Tiêu Dao Tông này lập tức đua nhau lên tiếng, trực tiếp quyết định việc này.

Cảnh tượng này, khiến những gia tộc hải ngoại muốn bái nhập Tiêu Dao Tông, đều hâm mộ. Đổi lại là người khác, ai cũng hy vọng đứa nhỏ nhà mình, có thể có đãi ngộ như thế. Đây căn bản không phải là bái nhập, mà là được mời vào.

Giờ khắc này, ở bên trong hành cung Thánh Đảo, Kháo Sơn Lão Tổ vẻ mặt đắc ý, đứng lên, đi tới đi lui trong hành cung, khiến thiếu nữ đứng một bên cũng cảm giác bất đắc dĩ vô cùng.

- Vẫn là Lão Tổ ta thông minh, ha ha, cứ như vậy, tên khốn khiếp này vốn không có lý gì tiếp tục lưu lại nơi này. Đi nhanh lên, cút nhanh lên.

Kháo Sơn Lão Tổ nghĩ đến điểm đắc ý, lập tức cười ha hả.

Cười cười, bỗng nhiên sắc mặt lão lại biến đổi, thần thức lại tản ra.

Trong Tiêu Dao Tông, khi những chấp sự này đều kích động mở miệng, muốn quyết định tuyển nhận Nam Nhi thành đệ tử nội môn ngay tức khắc, thì bỗng nhiên, một thanh âm lãnh đạm, chậm rãi truyền ra từ trong sơn môn Tiêu Dao Tông. Thanh âm giống như ẩn chứa sấm sét, khi truyền ra lập tức vang vọng trong trời đất, khiến tâm thần mọi người chấn động.

- Ầm ỹ cái gì!

- Tiêu Dao Tông tuyển nhận đệ tử, là đại sự bổn tông, các ngươi ồn ào ở chỗ này, còn ra thể thống gì!

Khi thanh âm lãnh đạm truyền ra, từ trong sơn môn đi đến một lão già.

Lão già này vẻ mặt âm u lạnh lẽo, vừa mới xuất hiện, ngay lập tức tản mát ra dao động tu vi Nguyên Anh, trong nháy mắt khiến mọi người bốn phía đồng loạt khẩn trương.

- Là … là cốc chủ đệ tam cốc!

- Cốc chủ đại nhân đã tự mình đến, chẳng lẽ lão cũng có giao tình với Trương gia?

Mọi người xếp hàng, còn có những đệ tử Tiêu Dao Tông xung quanh không bị thần thức Kháo Sơn Lão Tổ dung nhập, đều đoán thầm trong lòng.

- Mặc dù nhà này có giao tình với các ngươi, nhưng quy củ tông môn, sẽ không cải biến.

Lão già thản nhiên nói, vẻ mặt không giận tự uy, lời nói truyền ra, lập tức khiến mọi người chấn động tâm thần.

- Tiêu Dao Tông ta, quy củ làm trọng, bất kể là ai, bái nhập tông môn đều phải tiến hành dựa theo quy của. Các ngươi trở lại vị trí cũ, chờ đến giờ thì sẽ được lên phía trước.

Ánh mắt lãnh đạm của lão già nhìn lướt qua nhóm người Trương gia.

Lời lão vừa dứt, tu sĩ xếp hàng của gia tộc khác, lập tức chấn động tinh thần. Lúc trước bọn họ cũng hiểu được bất công, nhưng cũng không dám nhiều lời. Giờ phút này, thấy được cốc chủ Tiêu Dao Tông chủ trì công đạo, lập tức cảm thấy, Tiêu Dao Tông quả nhiên môn quy nghiêm khắc, giống như truyền thuyết bên ngoài.

Sắc mặt thiếu phụ Trương gia tái nhợt, vội vàng cúi đầu đồng ý. Cái loại cảm giác đột nhiên ngã xuống khỏi kinh hỉ khiến nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ, lại lo lắng liên lụy những chấp sự có giao tình với gia tộc, nên vội cúi đầu, lôi kéo Nam Nhi sợ hãi run rẩy, cùng mấy tộc nhân gia tộc bên người, khẩn trương rời khỏi đội ngũ.

Tộc nhân Hứa gia thấy một màn như vậy, trong lòng lập tức kinh hỉ. Giờ phút này, không phải lúc nói lời châm chọc, nhưng trào phúng trong mắt, lại không che dấu chút nào.

- Còn các ngươi nữa … thân là chấp sự Tiêu Dao Tông, lại càng không biết đúng mực. Phạt các ngươi cấm túc ba tháng, không được ra ngoài!

Vẻ mặt lão già âm u lạnh lẽo, khi lời nói quanh quẩn, một cỗ cảm giác uy vũ khí phách, thản nhiên trào dâng.

- Phạt con bà nó chứ!

Lời này của lão già vừa mới truyền ra, ngay sau đó bên tai lão liền truyền

tới một tiếng rống giận ngập trời, tràn ngập phẫn nộ.

Rống giận này, giống như thiên lôi cuồn cuộn, người ngoài không thể nghe thấy, chỉ quanh quẩn trong tâm thần lão già này. Khi nó mãnh liệt vang vọng, lập tức khiến sắc mặt lão già này đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 981: Biến đổi bất ngờ, Lão Tổ phẫn nộ.(2)

Lão đương nhiên nghe ra, đây là thanh âm của ai.

- Đó là Lão Tổ ta ra lệnh, con bà nó chứ, nếu như hỏng đại sự của Lão Tổ ta, Lão Tổ ta lột da ngươi ra!

Thanh âm Kháo Sơn Lão Tổ hổn hển, rầm rầm vang vọng, lão thật sự là nổi giận rồi.

Cục diện thật vất vả mới tạo thành, khi thấy sắp hoàn thành, nhưng không ngờ lại xuất hiện một người đến quấy nhiễu như vậy, Kháo Sơn Lão Tổ sợ a. Lão sợ Mạnh Hạo kia phát hiện ra cái gì, giờ phút này lửa giận ngập trời, hận không thể, tát một cái, tát chết cái lão già kia.

Cảm nhận được phẫn nộ và sát khí của Lão Tổ, cốc chủ đệ tam cốc của Tiêu Dao Tông chợt run run, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn bóng lưng nhóm người Trương gia. Giờ khắc này, lão bỗng nhiên phúc linh tâm tới.

- Dừng bước!

Lão nói xong, vội vàng đi tới vài bước.

- Các ngươi chính là Trương gia?

Trong khi tiến lên, lão già mở miệng lần nữa, trong thanh âm mang theo sự kích động, trong khoảnh khắc, trong mắt lại ngập nước. Khi thanh âm này vang lên, lập tức khiến tộc nhân các gia tộc hải ngoại xếp hàng xung quanh đều ngẩn người, ngược lại không rõ, đây rốt cuộc là náo loạn cái gì …

Không chỉ có bọn họ sửng sốt, đệ tử Tiêu Dao Tông bốn phía cũng mang vẻ mặt mờ mịt. Bọn họ cảm thấy, sự tình hôm nay … rất là quỷ dị.

Nhóm người Trương gia ngừng một chút, khi quay đầu lại, thì thấy được lão già đang chạy nhanh tới.

- Hồi tiền bối … tôi … chúng tôi là Trương gia ở hải ngoại.

Thiếu phụ nhìn lão già tiến đến, chần chờ một chút, thấp giọng mở miệng.

- Thật sự là Trương gia!!!

Lão gia đạp một chân, lập tức ngọn núi nổ vang, mặt đất chấn động.

- Đều là lỗi của lão phu, lúc trước lão phu ở bên trong, cảm thấy có đại sự phát sinh, cho nên mới ra ngoài. Lúc trước không nhận ra các ngươi, ai nha, việc này đều do lão phu.

Tiếng cười của lão gia quanh quẩn, trong thanh âm mang theo sự cảm thán, trên mặt lại lộ ra vẻ nhớ lại.

- Nhớ năm đó, Lão Tổ Trương gia các ngươi đối với ta có đại ân, ông ấy đã từng cứu ta sáu lần! Nếu không có ông ấy, tuyệt không có lão phu hiện giờ. Hậu bối cố nhân, hậu bối cố nhân a.

Lão già cực kỳ cảm thán, lão dứt lời, lập tức khiến mọi người há hốc mồm.

Nhất là Hứa gia, lại càng mở to mắt, hít ngược một hơi sâu, trong đầu bọn họ ong ong. Thật sự không thể tưởng tượng, Trương gia này, lại có loại quan hệ thông thiên như vậy, cư nhiên lại có loại đại ân này, với một trong cửu đại cốc chủ của Tiêu Dao Tông.

- Hiện giờ hậu bối của ông ấy đến Tiêu Dao Tông, cho dù là vi phạm môn quy, lão phu cũng một mình gánh chịu, tuyệt sẽ không để cho hậu bối của Lão Tổ Trương gia, hổ thẹn ở trong này!

Lão già quả quyết mở miệng, ánh mắt lập tức đảo qua bốn phía, tộc nhân của các gia tộc hải ngoại đồng loạt cúi đầu, trong lòng chấn động.

Mạnh Hạo nheo hai mắt lại, khóe miệng bỗng nhiên hiện lên chút vui vẻ. Mặc dù hắn không cảm nhận được khí tức gì, nhưng sự tình hôm nay quỷ dị như vậy, dựa vào lịch duyệt của hắn, như thế nào lại không nhìn ra.

- Thú vị, sự tình không đáng tin cậy như vậy, trong trí nhớ dường như có một lão gia hỏa như vậy, thích làm chuyện như thế.

Thiếu phụ Trương gia run rẩy thân mình, kinh hỉ hôm nay tới quá nhiều, làm cho nàng giờ phút này đã mờ mịt tới cực hạn rồi. Trong lúc run rẩy, đang muốn mở miệng, lão già đệ tam cốc kia, đã lập tức tiến lên vài bước, ôm lấy Nam Nhi.

- Giống, thật sự là quá giống. Nhìn thấy nhóc con này, lão phu cũng nhớ tới Lão Tổ Trương gia các ngươi.

- Ngươi có nguyện ý bái lão phu làm sư không?

Lúc này, khẩn trương nhất, lại chính là Kháo Sơn Lão Tổ trong hành cung. Lão hô hấp dồn dập, nhìn cảnh tưởng xa xa này, hận không thể khiến Nam Nhi đồng ý ngay lập tức.

- Mau đồng ý, nhóc con, mau đồng ý đi, van cầu ngươi, ngươi mau đồng ý … Lão Tổ ta đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi đồng ý, về sau trong Kháo Sơn Tông, không đúng, về sau trong Tiêu Dao Tông, Lão Tổ ta bảo kê ngươi!

Kháo Sơn Lão Tổ thì thào, nhưng lão cũng không dám quá mức rõ ràng, sợ bị Mạnh Hạo phát giác ra được.

Nam Nhi có chút khẩn trương, rất sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé tái nhợt, theo bản năng quay đầu lại nhìn mẹ bé. Chẳng biết tại sao, nó lại cũng nhìn về phía Mạnh Hạo.

Nếu nó không nhìn Mạnh Hạo, Mạnh Hạo sẽ không tham dự việc này. Nhưng đứa nhỏ này hiện giờ bất lực, không biết nên lựa chọn như thế nào, lại đưa mắt nhìn về phía mình, Mạnh Hạo mỉm cười, bỗng nhiên mở miệng.

- Không vội, tư chất đứa nhỏ này, ta cảm thấy có thể có thân phận tốt hơn.

Kháo Sơn Lão Tổ nghe những lời này, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, ngửa đầu phát ra tiếng gào rú bi phẫn.

- Tên khốn khiếp, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào, ngươi rốt cuộc muốn làm sao!

Kháo Sơn Lão Tổ hung hăng nắm chặt tay, một quyền đập xuống đất, khiến cho hành cung nổ vang, giống như đất rung núi chuyển, cũng làm cho mặt biển ngoài đảo nhỏ nhấc lên sóng lớn, ầm ầm vang vọng.

- Tên khốn khiếp ngươi đang chơi Lão Tổ ta có phải hay không. Lão Tổ ta có ý tốt, giúp ngươi mọi chuyện thuận lợi, ngươi lại còn muốn cự tuyệt!

Kháo Sơn Lão Tổ căm giận rống to, thanh âm quanh quẩn trong hành cung, không có lan ra, cả người lão bực bội đến cực điểm, gần như nổi trận lôi đình.

- Chẳng lẽ ngươi là muốn bức điên Lão Tổ ta. Con bà nó, Lão Tổ không chơi nữa, ta đây liền mang Tiêu Dao Tông đi. Lão tổ ta không thể trêu vào ngươi, ta trốn còn không được sao!

Kháo Sơn Lão Tổ đang muốn thi pháp, nhưng bỗng nhiên lão như nghĩ tới điều gì.

- Không thích hợp!

Kháo Sơn Lão Tổ vẻ mặt hồ nghi.

- Tên khốn khiếp này cực kỳ gian xảo. Giờ phút này, hắn là còn không biết ta ở trong này, một khi Lão Tổ ta hiện thân, vậy lòi đuôi rồi. Một khi bị hắn biết được, ta núp trong Thiên Hà hải …

Kháo Sơn Lão Tổ nghĩ đến đây, hai mắt lập tức chớp động.

- Hừ Hừ, Lão Tổ ta anh minh thần võ, sao có thể mắc mưu, đây rõ ràng là tên khốn khiếp kia đang thử dò xét. Ta quyết định, bất kể như thế nào, cũng tuyệt không hiện thân, ta nhẫn … Không phải là bái sư thôi sao, tính là cái éo gì. Một Nguyên Anh không bái, vậy một đám Nguyên Anh thì sao? Lão Tổ ta cũng không tin!

Kháo Sơn Lão Tổ khinh thường mở miệng, thần thức lập tức tản ra, nháy mắt bao phủ cả Tiêu Dao Tông.

Cùng lúc đó, ngoài sơn môn Tiêu Dao Tông, khi thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, nhóm người thiếu phụ Trương gia hơi sửng sốt, Nam Nhi mở to mắt nhìn Mạnh Hạo, lập tức mềm thanh mở miệng.

- Con không bái …

Trong lòng lão già đệ tam cốc lập tức co quắp một chút, hung tợn, trợn mắt nhìn Mạnh Hạo một cái. Khi lão đang muốn mở miệng, bỗng nhiên,

toàn bộ Tiêu Dao Tông, lập tức có tám cỗ thần thức khoảnh khắc lao tới.

Ở giữa không trung, hóa thành tám ảo ảnh, nhìn không ra bộ dáng, nhưng dao động Nguyên Anh từ trong những thần thức này, lập tức oanh động toàn bộ Tiêu Dao Tông. Thiên địa biến sắc, phong vân đảo cuốn, hào quang trong chớp mắt, lóng lánh vạn trượng.

Khiến cho vô số đệ tử kéo đến, cũng làm cho đệ tử trong sơn môn Tiêu Dao Tông đồng loạt biến sắc, nhất tề quỳ lạy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 982: Ưu thế tâm trí của Lão Tổ.

Nhóm gia tộc hải ngoại đang xếp hàng cũng hô hấp dồn dập, ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, trong đầu nổ vang.

- Cửu đại cốc chủ, toàn bộ có mặt!

- Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ … chẳng lẽ bọn họ cũng có giao tình với Trương gia?

Giờ phút này đầu nhóm người Trương gia cũng ong ong, thân thể run rẩy, đối với những biến hóa trước mặt, có mờ mịt, cũng có sợ hãi.

Bốn phía trong nháy mắt lặng như tờ, Mạnh Hạo ngẩng đầu, hai mắt chớp động. Những người này tuy đều là tu sĩ Nguyên Anh, nhưng dao động trên người lại kỳ dị, lấy tu vi Mạnh Hạo, không ngờ cũng không thể thấy rõ bộ dáng cụ thể.

Tuy nhiên, thân là nhóm người đứng đầu một tông, cũng cần một chút thần bí để đề cao uy nghiêm, việc này Mạnh Hạo có thể hiểu.

- Người này hữu duyên với Tiêu Dao Tông ta!

Giữa không trung, trong tám đạo thần thức, truyền ra một thanh âm tang thương. Thanh âm này quanh quẩn bốn phía, truyền khắp toàn bộ Tiêu Dao Tông.

- Trải qua sự bàn bạc của chúng ta, cửu đại cốc chủ chúng ta, cùng thu người này làm đồ đệ, bái nhập Tiêu Dao Tông, thân phận đệ tử hạch tâm!

Thanh âm vang vọng, truyền vào trong tai mọi người, lập tức khiến những gia tộc hải ngoại, hô hấp dồn dập chưa từng có. Chuyện xảy ra hôm nay, có quá nhiều biến hóa, làm cho cả đời này của bọn họ cũng không thể quên.

Đệ tử Tiêu Dao Tông cũng chấn động, đồng loạt nhìn về phía đứa nhỏ được cốc chủ đệ tam cốc ôm.

Phải biết rằng, toàn bộ Tiêu Dao Tông hiện giờ, đệ tử hạch tâm chỉ có ba người, nhưng lúc này, xuất hiện người thứ tư!

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, ngoài sơn môn lập tức bạo phát tiếng nổ vang kinh thiên. Đó là thanh âm không thể tin, đến từ tất cả các gia tộc hải ngoại đến bái nhập tông môn. Bọn họ hoàn toàn bị chấn kinh rồi.

Thậm chí loại chuyện này, nhất định sẽ truyền khắp toàn bộ hải ngoại, truyền khắp toàn bộ tứ hoàn. Bởi vì nhiều năm qua, Tiêu Dao Tông chưa từng xuất hiện chuyện như vậy. Cửu đại cốc chủ, cùng thu một người làm đệ tử, danh khí người này, trong nháy mắt hiển hách.

Mà Trương gia, từ nay về sau cũng một bước lên mây, chớ nói hải ngoại, cho dù ở trong tứ hoàn, cũng không có người dám trêu chọc. Nhất là quan hệ sâu xa giữa Trương gia và Tiêu Dao Tông, cũng trong thời gian ngắn nhất, truyền khắp bát phương.

Trương gia, nhất định quật khởi rồi.

Thiếu phụ hô hấp dồn dập, hạnh phúc cuối cùng này tới quá đột ngột, cũng quá lớn, làm cho nàng vừa run rẩy, vừa rơi lệ. Tộc nhân bên người nàng, cũng kích động tới cực hạn rồi.

Mạnh Hạo mỉm cười, thấy Nam Nhi nhìn về phía mình, liền gật đầu.

Nam Nhi lập tức cố lấy dũng khí, lớn tiếng mở miệng.

- Nam Nhi nguyện bái chư vị tiền bối gia gia làm sư.

Thanh âm bé không cao, nhưng khi truyền ra, lại trong vạn chúng chú mục. Bất kể là đệ tử Tiêu Dao Tông, hay là người của các gia tộc hải ngoại, trong thời khắc này, đều hoàn toàn hiểu được, đứa nhỏ này, từ nay về sau … sẽ không giống người thường.

Cửu đại cốc chủ làm sư, nói là đệ nhất nhân Tiêu Dao Tông ngày sau cũng không phải là không thể được. Chỉ cần tư chất không phải đặc biệt kém, tương lai nhất định Kết Đan!

Từ đó về sau, Trương gia, như nắng gắt ban trưa. Tất cả những người khinh thường bọn họ lúc trước, từ nay về sau cúi đầu ngưỡng mộ. Tất cả những người lúc trước phân tranh với bọn họ, đều run như cầy sấy, rồi đưa đại lễ tới tạ tội.

Hết thảy những người có thù hận sinh tử, nhất định phải lập tức chạy ra hải ngoại, bằng không, một khi truy cứu, bọn họ sẽ không còn chỗ dung thân.

Cá chép vượt long môn, đây chính là tổng kết cuối cùng của mọi người nơi đây, đối với chuyện ngày hôm nay của Trương gia.

- Phu quân, nếu chàng trong u minh có linh, có thể thấy một màn như vậy không …

Thiếu phụ Trương gia rơi lệ, vui sướng trong một ngày này, vượt qua tươi cười cả đời của nàng.

Các tộc nhân khác của Trương gia, cũng chìm trong kinh hỉ, dường như thấy được khả năng vô hạn của tương lai. Hồi tưởng lại những gì đã qua, nghĩ về triển vọng trong tương lai, bọn họ thế nhưng lại nhiều thêm chút cảm ngộ. Phần cảm ngộ này, có lẽ có thể duy trì bọn họ, bước về phía

cảnh giới rất cao.

Nhưng kích động nhất, không phải mọi người nơi đây, cũng không phải Trương gia, mà là Kháo Sơn Lão Tổ trong hành cung. Lão kích động đến thân thể run run, đi tới đi lui trong hành cung, Cổ Ất Đinh Tam Vũ nhìn mà rất khinh bỉ.

Kháo Sơn Lão Tổ không cần quan tâm những chuyện đó, ánh mắt lão lộ ra vẻ chờ mong nồng đậm, nhìn Tiêu Dao Tông phía xa xa, nhìn Mạnh Hạo. Lão khát vọng, tất cả mọi chuyện này, có thể làm cho Mạnh Hạo lập tức rời khỏi Thánh Đảo.

- Đã không có lý do ở lại chỗ này, tên khốn khiếp đó cũng nên đi rồi chứ? Ha ha, cút nhanh lên, ngàn vạn lần đừng lại để cho Lão Tổ ta nhìn thấy ngươi nữa.

Kháo Sơn Lão Tổ nghĩ đến việc, một khi Mạnh Hạo đi rồi, vả lại không có hoài nghi đối với nơi này, như vậy bản thân có thể quang minh chính đại ở dưới mắt đối phương, tiêu dao khoái hoạt. Nghĩ đến đây, lão cũng rất là hưng phấn, mơ hồ có loại cảm giác trả thù, vì thế trong lòng càng chờ mong hơn đối với việc Mạnh Hạo rời đi.

Mà giờ khắc này, trong Tiêu Dao Tông, tại trong tiếng ồn ào nổ vang kia, Mạnh Hạo cười cười, ánh mắt chợt lóe, khi quay đầu lại, vẻ mặt đã khôi phục như thường, nhìn về phía nhóm người thiếu phụ Trương gia.

Nhìn vẻ mặt này, dường như có chút không quá yên tâm đối với những người này, lo lắng an nguy ngày sau của bọn họ.

Vẻ mặt của hắn, người khác nhìn không thấy, nhưng Kháo Sơn Lão Tổ thời thời khắc khắc, đều dùng toàn bộ tinh lực trên người Mạnh Hạo, liền lập tức phát hiện ra. Lão không cần nghĩ ngợi, tản thần thức ra, dung nhập vào trong tâm thần cửu đại cốc chủ.

Vì thế, ở trong Tiêu Dao Tông, như thể là biết tâm ý của Mạnh Hạo, lập tức có thanh âm từ chỗ cửu đại cốc chủ truyền ra.

- Về phần nhóm người Trương gia, có giao tình với Tiêu Dao Tông ta, chấp thuận cho các ngươi ở lại Thánh Đảo, tự mình vạch một khu vực, trở thành nơi kéo dài gia tộc của Trương gia các ngươi.

Thanh âm này truyền ra, hâm mộ và ghen tị trong mắt những gia tộc hải ngoại lộ ra càng cường liệt hơn. Bọn họ khát vọng tộc nhân bái nhập Tiêu Dao Tông, mà mục đích, chính là vì ngày sau, tộc nhân có được thành tựu, có thể giúp toàn gia nhập vào Thánh Đảo.

Đây là một loại vinh quang, càng là một loại địa vị tôn cao, thậm chí một khi nhập vào nơi này, toàn gia sẽ không còn lo lắng tồn vong ngày sau. Tiêu Dao Tông, chính là bảo vệ tốt nhất của bọn họ.

Mà lúc này, bọn họ trơ mắt nhìn, Trương gia nghèo túng lúc trước, đã lấy được tạo hóa như thế. Đủ loại tâm tình phức tạp, khiến bọn họ lập tức quyết định, không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải kết giao với Trương gia.

Nhóm người Hứa gia giờ phút này, ai nấy đều hết hồn, sợ hãi rất mãnh liệt. Bọn họ lo lắng Trương gia trả thù, đó là đại họa bọn họ không thể thừa nhận.

Trận bái sư đến lúc này, xem như kết thúc một giai đoạn, mà các gia tộc khác vẫn còn tiếp tục. Về phần Trương gia, đang ở trong sự hâm mộ của mọi người, được đệ tử Tiêu Dao Tông cung kính mời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 983: Ưu thế tâm trí của Lão Tổ. (2)

Mạnh Hạo, ở dưới đôi mắt tha thiết chờ mong của Kháo Sơn Lão Tổ, rốt cục cáo biệt Trương gia.

Nam Nhi quay đầu lại, nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, vẫy tay, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo sự không đành lòng.

Mạnh Hạo sờ sờ đầu đứa nhỏ, suy nghĩ một chút, từ trong túi trữ vật, lấy ra mấy bình đan dược, còn có vài món pháp bảo, cho Nam Nhi.

- Phải tu hành cho tốt, nói không chừng rất nhiều năm sau, chúng ta còn có thể gặp nhau đấy.

Mạnh Hạo nói xong, vỗ vỗ Nam Nhi, xoay người, một mình đi về phía xa xa.

Đám người thiếu phụ nhìn bóng lưng Mạnh Hạo, nhìn vật phẩm hắn cho Nam Nhi, trong mắt lộ ra sự cảm kích sâu sắc, toàn bộ đều quỳ lạy xuống, cung kính tiễn Mạnh Hạo rời đi.

Có lẽ bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không biết được, lần bái sư này, đây mới là nguyên nhân chân chính.

Mạnh Hạo đi rồi.

Tại trong sự chờ mong của Kháo Sơn Lão Tổ, lão nhìn thấy Mạnh Hạo đi khỏi ngọn núi Tiêu Dao Tông, đi về phía xa xa. Lão lập tức tươi cười đắc ý, hưng phấn gần như muốn hét lớn một tiếng.

Cái loại này là tự nhận ưu thế trên tâm trí, khiến Kháo Sơn Lão Tổ rất là sung sướng, dường như nhìn cái gì cũng đặc biệt thuận mắt. Hiện giờ, lão đang cười tủm tỉm nhìn Mạnh Hạo càng chạy càng xa.

Cười cười, lão bỗng nhiên có chút sửng sốt.

Bởi vì Mạnh Hạo hóa thành một đạo cầu vồng, vội vã mà đi, thế nhưng lại dừng một chút giữa không trung, cúi đầu nhìn xuống phía dưới. Ở trong Thánh Đảo, cách Tiêu Dao Tông không xa, một thành trì tu chân có thể nói là lớn nhất đảo này.

- Hả? Đi a, ngươi như thế nào không đi vậy?

Kháo Sơn Lão Tổ ngây người.

Mạnh Hạo ở giữa không trung, sờ sờ cằm, cũng không biết là cố ý hay là vô ý … ở chỗ đó thì thào nói ra tiếng.

- Trước khi đi, cần mua một ít vật phẩm, đồ ăn, bằng không tại trên Thiên Hà hải này, sợ là rất khó gặp được loại thành trì tu chân này.

- Hơn nữa, người Tiêu Dao Tông này cũng tốt lắm, nói vậy, vật phẩm nơi này, giá cả cũng sẽ rất rẻ, không có khả năng quá đắt. Nếu không, ta sợ rằng phải dừng lại ở Thánh Đảo này một ít thời gian.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, lao thẳng về phía thành trì.

Kháo Sơn Lão Tổ ngơ ngác nhìn bóng dáng Mạnh Hạo lao xuống thành trì, có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, muốn điên rồi. Lão hô hấp dồn dập, rồi đi vài vòng trong hành cung, chợt cắn răng một cái.

- Ta cũng đã thành công hơn phân nửa, thì cũng không thể phớt lờ, ta nhẫn! Ngươi không có linh thạch? Mụ nội nó chứ, ta cho ngươi!

- Chỉ cần ngươi đi, cái gì cũng được!

Tâm tình Mạnh Hạo tốt lắm …

Giờ phút này, trong không trung, trời trong gió mát, đã sắp đến hoàng hôn. Nhưng bất kể là màu sắc hay là phong cảnh, đều làm Mạnh Hạo cảm thấy vô cùng xinh đẹp, nhìn một chút, tâm tình lại càng trở nên khá hơn.

Hắn nhoáng một cái, đã từ giữa không trung trực tiếp hạ xuống trong thành. Gần như ngay khi hắn hạ xuống, lập tức có bảy tám đạo thần thức tiến đến, vừa mới tiếp cận Mạnh Hạo, liền lập tức cả kinh, vội vàng tản ra.

Mạnh Hạo không có tràn ra quá nhiều tu vi, chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi. Nhưng loại tu vi này, trong thành trì đây, cũng vẫn khiến không ít người tâm thần khiếp sợ, không dám ngăn trở, tùy ý Mạnh Hạo bước vào thành trì.

Toàn bộ thành trì tu chân, nhân số cực đông, cực kỳ náo nhiệt, hối hả, các loại cửa hàng đều có. Tu sĩ phần lớn là Ngưng Khí, Trúc Cơ cũng có, Kết Đan thì hiếm thấy hơn một chút, nhưng ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy.

Thậm chí tu sĩ Nguyên Anh, Mạnh Hạo cũng nhìn thấy mấy người, hiển nhiên không phải người của Tiêu Dao Tông, mà là tu sĩ trong các khu vực khác của tứ hoàn đến giao dịch.

Mạnh Hạo vừa mới bước lên thành trì này, liền đi trên đường phố, hai bên có một vài cửa hàng cực kỳ xa hoa, thỉnh thoảng có người tiến tiến xuất xuất. Con đường lát đá xanh, cũng làm cho con đường này, dường như có chút khác với bình thường, nhiều thêm một chút vẻ phú quý.

Trong khi hắn đang đi về phía trước, có một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, mặc

một bộ trường bào xanh nhạt, rất là uy vũ, bộ dạng không giận tự uy.

Người này đi lên phía trước, đang muốn đi vào một cửa hàng bên cạnh, nhưng y chưa kịp bước vào, bỗng nhiên, một tiếng gầm nhẹ từ đằng xa truyền tới. Một cái cầu vồng, lấy tộc độ cực nhanh, lao thẳng tới nơi này.

- Tặc tử Chu Kiến, hóa ra ngươi trốn ở chỗ này. Dám đoạt linh thạch của ta, Tôn mỗ thề hôm nay phải giết ngươi!

Người tiến đến là một tu sĩ trung niên, tu vi Kết Đan trung kỳ, khí thế vô biên. Hai tay bấm niệm thần chú, hai thanh phi kiếm bên người tràn đầy u mang sắc bén, lao thẳng tới phía tu sĩ trường bào xanh nhạt phía trước Mạnh Hạo.

Tu sĩ này biến sắc, không kịp né tránh nữa, trong tiếng nổ vang, hai người lập tức đối chiến với nhau, tạo thành xung kích, lập tức khiến không ít người xung quanh khẩn trương tránh đi.

Hai người rõ ràng là ác đấu, trong tiếng nổ vang quanh quẩn đồng loạt bay lên, pháp bảo thần thông đối kháng với nhau, rồi đều phun ra máu tươi, đôi bên cùng lui về phía sau. Gần như ngay khi hai người này lui ra, đệ tử Tiêu Dao Tông phụ trách trị an trong thành trì này, lập tức từ bốn phía lao tới, cũng có một tiếng hừ lạnh truyền khắp bát phương.

- Trong Thánh Diêu thành, cấm chế đấu pháp, hai người các ngươi lập tức cút ra ngoài!

Khi thanh âm quanh quẩn, tu sĩ họ Tôn kia biến sắc, lập tức ngẩng đầu, thừa dịp y ngẩng dầu, tu sĩ họ Chu mặc trường bào xanh nhạt, lập tức lui về phía sau. Không biết là cố ý hay không, mà lại lui đến bên người Mạnh Hạo. Trong khi người ngoài không phát hiện, thì nhanh chóng đưa cho Mạnh Hạo một cái túi trữ vật.

- Kính xin đạo hữu bảo quản giúp ta, chậm nhất ba ngày, Chu mỗ tới lấy.

Nếu ba ngày sau không tới, vật phẩm trong đó thuộc về ngươi.

Tu sĩ họ Chu nói xong, thân thể nhoáng lên một cái, lập tức bay lên. Tu sĩ họ Tôn kia hét lớn một tiếng, tức khắc đuổi theo, hai người trong khoảnh khắc liền không thấy bóng dáng.

Mạnh Hạo trừng mắt nhìn. Cảnh tượng đánh nhau này phát sinh quá đột ngột, chấm dứt cũng rất đột ngột. Hắn cúi đầu, nhìn túi trữ vật trong tay, không chút do dự hủy diệt dấu ấn trên đó, thần thức đảo qua, vẻ mặt cổ quái.

Trong túi trữ vật này, ngoại trừ linh thạch, không có cái gì khác …

Mà linh thạch, lại có tròn chĩnh ba vạn.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, vẻ mặt như thường, thu hồi túi trữ vật này. Theo hắn, đây rõ ràng là cho không mình, mà có thể người làm ra sự tình trăm ngàn chỗ hở, vả lại không đáng tin cậy như vậy, ngoại trừ một lão gia hỏa trong trí nhớ, thì không có người khác.

Vốn là Mạnh Hạo vừa mới bước lên Thánh Đảo, còn không nghĩ nhiều. Nơi đây cho dù hắn cảm thấy quen thuộc, nhưng lại không quá giống với địa phương trong trí nhớ, hiển nhiên là bị người dời non lấp biển, cải tạo qua.

Chỉ có điều … đoạn đường này quá thuận lợi rồi, nhất là từng màn trong Tiêu Dao Tông, khiến Mạnh Hạo không thể không sinh hoài nghi. Kể từ đó, đáp án cứ tự nhiên như vậy mà xuất hiện.

- Cũng may năm đó, khi ta đi Khư Kiều giới, từng ở trên không nhìn thấy Thiên Hà hải, đã nhận ra lão già kia cư nhiên trốn đến nơi này. Bằng không, cho dù là ngờ vực vô căn cứ, cũng không phải là hoàn toàn xác định.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 984: Sau khi mua xong, ta sẽ đi.

- Tuy nhiên, lão già này ẩn núp thật sự tốt, mà ngay cả cảm ứng Yêu Phong của ta, cũng không thể phát hiện khí tức cùng liên hệ của lão.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, bất động thanh sắc, đi thẳng về phía trước.

Giờ khắc này, Kháo Sơn Lão Tổ trong hành cung, đang mang theo khẩn trương, nhìn Mạnh Hạo không chuyển mắt. Khi thấy Mạnh Hạo đã thu hồi túi trữ vật, lão mới thả lỏng một hơi dài, ngay sau đó, lại đau lòng.

- Linh thạch a, đó là ba vạn linh thạch của Lão Tổ ta … cứ như vậy không còn. Tất cả vật phẩm trên Thánh Đảo này, đều là của Lão Tổ ta đấy, cứ như vậy không còn …

- Chết tiệt, tên khốn khiếp, vừa gặp phải ngươi đúng là không có chuyện tốt!

Kháo Sơn Lão Tổ nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể lặng lẽ cầu nguyện ở trong lòng, đối phương mau mau rời đi.

Mạnh Hạo ôm linh thạch được cho không, ánh mắt đảo qua bốn phía, nhìn thấy một gian cửa hàng chuyên môn buôn bán pháp bảo, hai mắt không khỏi nheo lại, cất bước đi vào.

Cửa hàng này, nhìn ở ngoài đã cực kỳ xa hoa, sau khi tiến vào, ba tầng trong đó, lại là bảo quang kinh người. Pháp bảo bán ra trong đó, bắt đầu từ Ngưng Khí, thậm chí ngay cả bảo vật cảnh giới Nguyên Anh, cũng có một vài cái dùng để trấn điếm.

Giờ phút này, trong tầng một của cửa hàng, đang có bảy tám tu sĩ, ở khắp nơi lựa chọn pháp bảo, bên người đều có người hướng dẫn tươi cười chân thành, đi theo giảng giải. Chính giữa đặt một lư hương, từng đợt hương khói phiêu khởi, khiến cho cả tầng một của cửa hàng, tràn đầy một cỗ khí tức thanh lịch, làm cho người ta vừa tiến vào, là dường như có thể tĩnh tâm, cảm nhận được cấp bậc cao cấp cùng đại khí nơi này.

Mạnh Hạo vừa mới bước vào một bước, liền lập tức có một lão già mặc trường bào, cười ha hả, tiêu sái đi tới, chắp tay thi lễ với Mạnh Hạo.

- Vị đạo hữu này, danh tiếng bổn điếm, trong cả Thánh Diêu thành, có thể tiến vào top 10, vả lại là từ Tiêu Dao Tông trực tiếp bán ra, phẩm chất cam đoan, già trẻ không gạt, ngài có thể yên tâm tới đây giao dịch.

- Không biết ngài có nhu cầu gì?

Lão già cười nói. Lời nói này của lão, rơi vào trong tai Mạnh Hạo, khiến Mạnh Hạo cảm thấy có chút quen thuộc, sau khi ngẫm nghĩ một chút, thì càng cảm thấy, giống như những lời bản thân năm đó đã nói, khi mở tiệm tạp hóa ở Kháo Sơn Tông.

Tu vi lão già này cũng là Trúc Cơ sơ kỳ, có lẽ là tư chất bình thường, không có tâm đột phá, vì thế mới nhậm chức ở trong cửa hàng này. Giờ phút này, lão đang đánh giá Mạnh Hạo, cho dù nhìn không ra tu vi của Mạnh Hạo, nhưng xem khí chất toàn thân của Mạnh Hạo, đã cảm thấy, đây nhất định là một kim chủ.

- Trực tiếp bán ra từ Tiêu Dao Tông?

Mạnh Hạo kinh ngạc mở miệng.

Lão già có vẻ ngạo nghễ khó tả, mỉm cười gật đầu.

- Chẳng hay đạo hữu là lần đầu tiên tới Thánh Đảo? Trên đảo vốn có ba

thành trì tu chân, trong mỗi một tòa thành trì, đều có không ít cửa hàng là thuộc sản nghiệp của Tiêu Dao Tông.

- Ngài xem nơi này.

Lão gia chỉ mộc bài bên cạnh, trên đó khắc rất rõ ràng một đồ án, đó là đồ án một con rùa đen …

- Phàm là có dấu ấn này, đều chứng tỏ, đó là sản nghiệp của Tiêu Dao Tông.

Khi lão già này giới thiệu, Kháo Sơn Lão Tổ trong hành cung, trong lòng bỗng nhiên lộp bộp một tiếng, chợt kêu rên lên.

- Xong rồi xong rồi, Lão Tổ ta anh minh một đời, làm sao lại quên chuyện này. Chết tiệt, đồ án này … ngàn vạn lần không nên làm cho tên khốn khiếp kia chú ý a.

Kháo Sơn Lão Tổ sốt ruột, lập tức tản thần thức ra, nháy mắt liền dung nhập vào trong cơ thể lão già trước mặt Mạnh Hạo. Thân thể lão già này chấn động nhỏ, vẻ mặt không thay đổi, nhưng giờ phút này đã không còn là chính mình, mà là do Kháo Sơn Lão Tổ hóa thân thành.

- Đạo hữu đến xem nơi này, ngài xem bảo vật trong cửa hàng này, từng cái đều cực kỳ bất phàm đó.

Lão già vội vàng mở miệng, dời đi tầm mắt của Mạnh Hạo. Mạnh Hạo cười lạnh trong lòng, vẻ mặt không chút thay đổi, nhìn về phía vật mà lão già đang chỉ. Đó là một thanh phi đao, toàn thân màu bạc, phát ra hàn quang, mà bên cạnh có yết giá, 1500 linh thạch.

Đây là một pháp bảo Trúc Cơ sơ kỳ mới có thể sử dụng, Mạnh Hạo nhìn thoáng qua, lập tức nhíu mày.

- Quá mắc!

Hắn rất nghiêm túc nói.

Lão già cười ha hả, che dấu nếp nhăn đang nhảy lên, trong lòng thầm mắng, đối phương quá mức keo kiệt. Lão Tổ ta vừa mới cho không ngươi ba vạn linh thạch, ngươi cư nhiên còn chê đắt.

- Đạo hữu, hôm nay ngài rất may mắn, vừa lúc, bổn điếm tròn mười năm, bán đại hạ giá. Tất cả vật phẩm, giá cả giảm phân nửa, vất ấy chỉ cần 750 khối linh thạch, là ngài có thể mang đi.

- Vật ấy, nhiều nhất chỉ trị giá 30 linh thạch. Thôi, ta vẫn là nên đi xem tất cả các cửa hàng trong thành trì này, sau đó lại đi dạo qua mấy thành trì tu chân khác vậy.

Bộ dạng Mạnh Hạo rất là bất mãn, nói xong xoay người, đang muốn rời đi.

Nhưng lời của hắn, khiến Kháo Sơn Lão Tổ run run một chút. Vừa nghe nói, Mạnh Hạo muốn chạy toàn bộ một vòng, lập tức kêu rên trong lòng, cắn răng, lão bất chấp mọi giá rồi.

- 30 linh thạch cho ngươi!

Mạnh Hạo khẩn trương xoay người, lập tức thu hồi tiểu đao này, trên mặt lộ ra kinh hỉ, liên tục chỉ trên trăm kiện pháp bảo đặt ở tầng thứ nhất.

- Những thứ này, ta đều muốn.

Kháo Sơn Lão Tổ hơi hơi sửng sốt, nhưng vì để Mạnh Hạo nhanh chóng rời đi, giờ phút này lại cắn răng, chịu đựng nội tâm nhỏ máu.

Cứ như vậy, ở trong ánh mắt trợn tròn của mấy người xung quanh trong

cửa hàng, Mạnh Hạo liền bao hết tất cả vật phẩm của tầng thứ nhất này. Sau đó, dưới sự chờ mong của Kháo Sơn Lão Tổ, hắn không có rời đi, mà đi lên tầng hai.

- Đều nói người Tiêu Dao Tông tốt lắm, hôm nay Mạnh mỗ xem như được kiến thức. Cuối cùng ta cũng gặp được một cửa hàng, già trẻ không gạt rồi. Như vậy đi, tầng hai tầng ba, ta đều đi nhìn một chút, nếu coi trọng, ta liền mua hết. 30 linh thạch đúng không? Ta bao hết toàn bộ!

Mạnh Hạo rất là đại khí vung tay lên.

Lão già do Kháo Sơn Lão Tổ hóa thân, suýt chút nữa phun ra, ánh mắt cũng đỏ lên, khi đang muốn liều lĩnh rống giận, Mạnh Hạo nhẹ tênh nói một câu.

- Sau khi mua xong, ta sẽ đi.

Những lời này, khiến Kháo Sơn Lão Tổ hít sâu, không ngừng tự an ủi mình phải nhịn xuống, chỉ cần nhịn một hồi nữa thì tốt rồi. Trong an ủi như vậy, lão mang theo vẻ tươi cười còn khó coi hơn khóc, cùng Mạnh Hạo đi lên tầng hai, tầng ba. Dùng tốc độ nhanh nhất, Mạnh Hạo gần như mua đi tất cả pháp bảo trong cửa hàng này.

Một kế cuối cùng, cho dù là 30 linh thạch một kiện, mấy ngàn kiện tính ra, cũng cần 100 ngàn linh thạch.

Tâm Kháo Sơn Lão Tổ giống như bị đâm vài đao, giờ phút này sắc mặt tái nhợt, trơ mắt nhìn Mạnh Hạo, đều nhanh muốn khóc rồi.

Khi kết toán, Mạnh Hạo vừa sờ túi trữ vật, bỗng nhiên lộ ra vẻ chần chừ.

- Chỗ ta linh thạch không đủ a.

Mạnh Hạo có chút ngại ngùng nói, Kháo Sơn Lão Tổ nghe xong, đứng

ngẩn tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 985: Ai đạo cao một thước!

- Ngươi … ngươi muốn làm gì!!!

Lão già bị Kháo Sơn Lão Tổ khống chế thần thức, giờ phút này run rẩy thân thể, chỉ vào Mạnh Hạo, gần như muốn phun ra máu tươi.

Mà ở trong hành cung, Kháo Sơn Lão Tổ lại nổi trận lôi đình, đứng dậy chửi ầm lên, phẫn nộ ngập trời, gần như là phát cuồng trong hành cung.

- Tên khốn khiếp, ngươi ngươi ngươi … ngươi không có tiền thì tới làm giề!

- Ngươi không có tiền, còn muốn nhiều đồ như vậy. Chết tiệt, ngươi không có tiền? Lão Tổ ta vừa mới cho ngươi ba vạn linh thạch. Ba vạn a, đó là ba vạn linh thạch!! Đều là do Lão Tổ ta ăn mặc tiết kiệm, từ trong kẽ răng tiết kiệm ra!!

Kháo Sơn Lão Tổ đau lòng a. Năm đó, Mạnh Hạo vì lão xông pha khói lửa, dẫn mọi người trong Triệu quốc tới, cuối cùng giúp lão thoát khốn mà ra. Lúc ấy, lão mừng rỡ, cũng chỉ ban cho Mạnh Hạo một khối linh thạch hạ phẩm. Có thể thấy được, lão sớm keo kiệt như mạng.

- Còn có cửa hàng này, từng cái vật phẩm trong này, đều là của Lão Tổ ta a. Ngươi không có tiền còn muốn mua toàn bộ, thật quá đáng!!

Khi Kháo Sơn Lão Tổ ở trong này rống giận, Cổ Ất Đinh Tam Vũ đứng một bên, hé miệng cười, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường, thế nhưng trong đôi mắt giảo hoạt cũng mang theo vẻ đắc ý.

- Lão rùa đen này là tìm đường chết a. Mạnh Hạo năm đó, đã lừa được mọi người Triệu quốc tới, đến bây giờ vẫn còn có vài người nhớ rõ chuyện năm đó. Lão rùa đen này vì sao phải đối nghịch với Mạnh Hạo chứ?

- Đây thật sự là tìm đường chết …

Thiếu nữ rất là đồng tình, đưa mắt nhìn Kháo Sơn Lão Tổ.

- Tuy nhiên, cũng không thể trách lão rùa đen. Lão lớn tuổi, đầu dùng không tốt, hay có lẽ lúc nhỏ bị người ta đánh đầu?

Thiếu nữ cực lực tưởng tượng chuyện lạ, thông qua chuyện cũ những năm gần đây, không khỏi càng thêm đồng tình với Kháo Sơn Lão Tổ.

Một cảnh tượng trong hành cung, Mạnh Hạo nhìn không thấy, cũng không biết. Giờ phút này, hắn đang nhìn bộ dạng lão già trước mắt, lộ ra vẻ mặt băn khoăn.

- Như vậy đi, ta ở trong này, làm công cho các ngươi, thế nào? Ta tin tưởng, chỉ vài thập niên, ta có thể giúp các ngươi kiếm lại số tiền này. Mà … ta luyện đan rất tốt.

Mạnh Hạo hơi ngượng ngùng mở miệng.

Lão già do Kháo Sơn Lão Tổ hóa thành, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hô hấp càng thêm dồn dập, đỉnh đầu bắt đầu bốc khói … trong tâm thần lão như hóa thành hai người, một đang khuyên, một đang nổi giận, hòa thành một khối.

- Lão Tổ ta liều mạng với hắn!

- Không được a, ta cũng đã bỏ ra nhiều như vậy, ta cũng đã thành công hơn phân nửa, sắp sửa đã thành công hoàn toàn, ta phải nhẫn! Tiếp tục

nhịn xuống, là có thể nhìn thấy hy vọng!

- Ánh mắt trời cuối cùng sau phong vân!!

Khi Kháo Sơn Lão Tổ đang rối rắm, Mạnh Hạo vội ho một tiếng.

- Nếu không, ta không mua nữa, ta đi xem những cửa hàng khác trong thành này một chút, tranh thủ trong một năm đi hết, sau đó lại đi hai thành trì khác xem …

Những lời này của Mạnh Hạo, đối với Kháo Sơn Lão Tổ mà nói, giống như đòn sát thủ.

- Ngươi có bao nhiêu tiền!

Lão cắn răng, từng chữ từng chữ mở miệng.

- Trong túi trữ vật của ta chỉ có 5000 linh thạch.

Mạnh Hạo đỏ mặt lên.

- Ngươi …

Kháo Sơn Lão Tổ suýt chút nữa hô lên việc, ngươi vừa mới được cho không ba vạn linh thạch. Giờ phút này, lão áp chế nội tâm cả nửa ngày, dường như toàn bộ tâm thần đều bị xuyên thấu, máu cũng nhỏ hết …

- Ha ha …

Kháo Sơn Lão Tổ cắn răng, nhưng vì mục tiêu, lão chấp nhất, lựa chọn tiếp tục nhịn xuống, giờ phút này sợ Mạnh Hạo nhìn ra manh mối, liền cố nén mà cười ra tiếng.

- Ngươi … rất may mắn !! Hôm nay là … bổn điếm khai trương đại cát,

bán … đại hạ giá, 5000 linh thạch, toàn bộ mua mang về!

Hai mắt Mạnh Hạo tỏa sang, khẩn trương lấy ra 5000 linh thạch, đặt trước mặt lão già, rồi thu tất cả pháp bảo vào trong túi trữ vật, mang theo mỉm cười và cảm thán, than nhẹ một tiếng.

- Người Thánh Đảo, nhất là Tiêu Dao Tông, đều là người tốt a.

Hắn nói xong, xoay người, rất nhanh rời đi, thân thể nhoáng một cái, trực tiếp bay ra khỏi thành, trong khoảnh khắc đi về phương xa.

Cảnh tượng này được Kháo Sơn Lão Tổ nhìn thấy, rốt cục khiến tâm linh bị tổn thương nghiêm trọng của lão, dễ chịu hơn một chút.

- Đi là tốt rồi, đi rồi … là tốt rồi!

Kháo Sơn Lão Tổ cắn răng nói.

- Tên khốn khiếp, Lão Tổ ta đời này cũng không muốn gặp lại ngươi nữa!

Kháo Sơn Lão Tổ dần dần bình phục nỗi lòng, lão không thể đi nghĩ tới linh thạch, không thể đi nghĩ tới pháp bảo. Bằng không, lão lo lắng, bản thân sẽ không chịu nổi, trực tiếp bùng nổ.

Nhưng tại khi lão thật vất vả bình phục, Mạnh Hạo ở giữa không trung, bỗng nhiên lại dừng một chút, khi cúi đầu, dưới chân hắn, xuất hiện thành trì thứ hai.

Đưa mắt nhìn thành trì này, trên mặt Mạnh Hạo lộ ra tươi cười.

Hôm nay là nửa đêm, nhưng trong thành trì vẫn đèn đuốc sáng ngời, cửa hàng cũng không đóng cửa, cực kỳ náo nhiệt. Khi nhìn xuống, thành trì trong đêm, như một viên minh châu, tản mát ra hào quang lóa mắt.

- …

Kháo Sơn Lão Tổ đứng tại chỗ, cái trán nổi lên gân xanh.

Nhất là khi lão nhìn thấy bóng dáng Mạnh Hạo, không ngờ lại vô sỉ đến cực điểm lao xuống, Kháo Sơn Lão Tổ rốt cuộc không thể chịu đựng, bạo phát.

- Thật là quá đáng, quá vô sỉ rồi!

Lão hét lớn một tiếng, hành cung đất rung núi chuyển. Kháo Sơn Lão Tổ nâng tay phải lên, vung mạnh về phía trước, thần trí của lão nháy mắt chia làm vô số, trực tiếp giáng lâm thành trì này, dung nhập vào trong từng cửa hàng trong đó.

Không đợi Mạnh Hạo giáng xuống, chỉ trong chớp mắt, tất cả cửa hàng trong thành trì này, dùng tốc độ nhanh nhất, đồng loạt đóng cửa, cũng trong khoảnh khắc tắt hết đèn.

Giờ phút này vốn là nửa đêm, thành trì vốn là đèn đuốc sáng trưng, tại trong nháy mắt này lại tối đen một mảnh, khiến cho tất cả mọi người trong thành trì đều kinh hô.

Mạnh Hạo dừng lại giữa không trung, da mặt khẽ nhăn một cái.

- Lão rùa đen chết tiệt này, không phải là cầm của lão chút linh thạch và pháp bảo thôi sao, tổng cộng lại mới có mười mấy vạn linh thạch chứ mấy!

- Lão rùa đen keo kiệt này, nhiều năm như vậy, còn không có thay đổi, phỏng chừng hiện tại đau lòng muốn chết rồi!

- Vì đuổi ta đi, lo lắng ta lại đi cướp đoạt, cư nhiên lại làm cho tất cả cửa

hàng đóng cửa. Vô sỉ, quá vô sỉ rồi!

Mạnh Hạo rất là căm giận, ngây người nửa ngày ở giữa không trung, lúc này mới bay về phía xa xa.

Trong hành cung, Kháo Sơn Lão Tổ cười ha hả trước nay chưa từng có, trong tươi cười mang theo sự đắc ý mãnh liệt. Cái loại tự nhân là có ưu thế về tâm trí này, khiến cho trong lòng Kháo Sơn Lão Tổ sảng khoái một trận.

- Tên khốn khiếp, ngươi có gian xảo hơn nữa, cũng không thông minh bằng Lão Tổ ta!

- Vẫn là Lão Tổ ta anh minh a, còn nghĩ ra một biện pháp như vậy. Ha ha, Lão Tổ ta xem ngươi làm sao bây giờ.

Giờ phút này, lão đã sớm quên việc bản thân phải ẩn núp, cũng đã không nghĩ tới, hành động rõ ràng như vậy, vì sao Mạnh Hạo không có phát hiện điểm không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 986: Ai đạo cao một thước! (2)

Lão cực kỳ đắc ý, cái loại cảm giác, rốt cuộc nhả ra một ngụm ác khí, khiến lão như thấy được hy vọng, thấy được hy vọng làm cho Mạnh Hạo rời khỏi nơi này.

- Ngươi đi đến địa phương nào, ta liền đóng sạch chỗ đó. Ta xem ngươi còn làm sao có thể ở lại chỗ này!

Ánh mắt Kháo Sơn Lão Tổ sáng ngời, quay đầu lại, liếc nhìn thiếu nữ một cái.

- Thế nào, Lão Tổ ta thông minh không.

Cố Ất Đinh Tam Vũ trừng mắt nhìn, cười mở miệng.

- Lão Tổ anh minh.

Kháo Sơn Lão Tổ càng thêm đắc ý, tươi cười truyền khắp bát phương.

Mạnh Hạo cau mày, bay trên trời, sau nửa canh giờ, hắn đột nhiên ngừng lại, khi cúi đầu, thấy được phía dưới có một ngọn núi.

Hắn chỉ mới nhìn thoáng qua, lập tức ầm một tiếng, ngọn núi kia trực tiếp sụp đổ, trong ánh mắt Mạnh Hạo, nháy mắt biến mất.

Mạnh Hạo sửng sốt, lần này, hắn là hoàn toàn sửng sốt.

- Em gái ngươi a, Kháo Sơn Lão Tổ, ngươi đây cũng quá rõ ràng đi! Ngươi không thể giả bộ giống một chút sao? Chết tiệt, ngươi bảo ta làm

sao bây giờ? Ta nên làm bộ như thấy vấn đề xảy ra, hay là làm bộ như không nhìn ra vấn đề?

Mạnh Hạo lập tức rối rắm rồi.

Nếu hắn làm bộ như không nhìn ra vấn đề, vậy cũng rất giả …

Nhưng nếu làm bộ như có chuyện xảy ra, đây cũng là nhắc nhở Kháo Sơn Lão Tổ. Mạnh Hạo cảm thấy, lấy sự không đáng tin của Kháo Sơn Lão Tổ, nói không chừng còn có thể trở mình, xảy ra chuyện gì đâu.

- Nếu chẳng may hù đến lão, lấy tốc độ của lão rùa đen này, có thể nháy mắt mang mặt đất bay nhanh. Lần này, cũng không thể để lão chạy như vậy.

Mạnh Hạo rất là rối rắm, trong lòng oán giận đệ thập Tổ Vương gia kia. Dù sao cũng là tu sĩ Vấn Đạo, tại sao lại truy chậm như vậy, bản thân cũng đã tản hơi thở ra, nhưng đối phương lại vẫn không tìm đến.

Loạn quyền đánh chết sư phụ già, chính là cảm giác giờ phút này của Mạnh Hạo. Một chiêu này của Kháo Sơn Lão Tổ không đáng tin kia, lập tức khiến Mạnh Hạo không biết nên xử lý như thế nào.

Mạnh Hạo vừa rối rắm, vừa tiếp tục đi về phía trước. Nhưng hắn phát hiện, chỉ cần mình dừng lại, chỉ cần ánh mắt mình có hy vọng, núi sẽ sụp đổ biến mất từng tòa một, cho dù là sông dài, cũng trong nháy mắt cải biến phương hướng.

Nơi hắn đi qua, gần như đều trở thành bình nguyên.

- Còn có thể không đáng tin cậy hơn nữa không … tại sao lại như vậy, cho dù trong Yêu Tiên Tháp lão thật sự bị ta đánh trúng đầu, cũng phải kịp phản ứng, thấy không thích hợp rồi chứ.

Mạnh Hạo dừng lại giữa không trung, khi hai mắt chớp động, không hề áp chế thương thế trong cơ thể, bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt lập tức tái nhợt.

- Thương thế của ta, lại tái phát!

Mạnh Hạo lớn tiếng mở miệng, khẩn trương cúi đầu, lao thẳng xuống mặt đất, lựa chọn một khu vực, lập tức khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu chữa thương.

Thương thế của hắn vốn cũng không hoàn toàn tốt, chỉ khôi phục được tầm bảy thành, còn lại ba thành, tràn đầy lực lượng Vấn Đạo, cho dù Mạnh Hạo dùng thuật Tử Đồng Biến, cũng rất khó khỏi hẳn.

Dựa theo tính toán của hắn, ba thành cuối cùng này, cần tiêu hao ít nhất mấy năm, mới có thể miễn cưỡng làm cho khỏi hẳn. Cho nên, giờ phút này hắn cũng không sợ lão rùa đen nhìn không ra, vả lại ngụm máu tươi kia, cũng quả thực là do thương thế phun ra, cực kỳ chân thật.

- Đối phó với loại không đáng tin cậy này, thì cứ vô sỉ hơn lão là được, lão tử liền ở lại chỗ này không đi!

Mạnh Hạo cắn răng.

Lần này, đến lượt Kháo Sơn Lão Tổ trợn tròn mắt, dụi dụi con mắt. Lão nhìn Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, hai mắt lập tức lóe lên tinh quang, ngay sau đó nhìn ra, trong cơ thể Mạnh Hạo, quả thực là có thương thế.

Kháo Sơn Lão Tổ hô hấp dồn dập, sau khi ngây người nửa ngày, thì dùng sức nắm tóc, đi tới đi lui trong hành cung, sắc mặt khó coi đến cực điểm, giống như núi lửa sắp bùng nổ.

- Chết tiệt, là ai đả thương hắn. Ngươi nói, ngươi đã không trực tiếp đánh chết hắn thì thôi đi, lưu lại một thương thế như vậy, không ngờ lại tái phát vào lúc này!

- Làm sao bây giờ, Lão Tổ ta nên làm cái gì bây giờ … Thương thế này của hắn, không mất vài năm sẽ không khỏi. Lão Tổ ta lúc trước trả giá nhiều như vậy, sắp sửa thành công, nhưng lúc này lại xảy ra chuyện như vậy!

Kháo Sơn Lão Tổ cắn răng, ngay cả người tổn thương Mạnh Hạo, lão cũng hận lây luôn.

Cổ Ất Đinh Tam Vũ suýt chút nữa không kìm nổi mà phá lên cười. Giờ phút này, nàng nhịn rất khó chịu, nàng rất muốn biết, đến cuối cùng, hai tên không đáng tin cậy này, rốt cuộc ai đạo cao một thước …

- Ta ở ngay chỗ này không đi, đợi đệ thập Tổ Vương gia kia đến. Vả lại ta có thương thế trong người, ở trong này chữa thương, về tình về lý đều đúng …

Mạnh Hạo đắc ý trong lòng, khoanh chân ngồi trong mảnh núi rừng tương đối hẻo lánh này. Bốn phía rất an tĩnh, bóng đêm mê người, có gió thổi tới, khi đập vào mặt thì tràn đầy nhẹ nhàng khoan khoái.

Tu vi trong cơ thể vận chuyển, chậm rãi chữa thương, Mạnh Hạo hít sâu, dần dần nhắm hai mắt, đảo một cái, mấy ngày liền qua.

Chim anh vũ và miếng mỡ đông đã bay tới vào một ngày trước, hiển nhiên là ở trên mặt biển chơi đùa khoái trá, không biết có phải là … thỏa mãn được cái ác thú gì hay không, khi trở về vẫn còn đang kêu gào, đứng trên vai Mạnh Hạo.

- Ngươi như vậy là không đạo đức, cái con tiên hạc kia …

Miếng mỡ đông thở dài, mở miệng nói đâu đâu.

- Câm miệng!

Chim anh vũ trừng mắt, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên khẽ di một tiếng, hồ nghi nhìn quanh bốn phía. Khi nó đang muốn nói gì đó, thì hai mắt Mạnh Hạo đột nhiên mở ra, thu hết cả chim anh vũ và miếng mỡ đông vào trong túi trữ vật, vội ho một tiếng, rồi tiếp tục nhắm mắt tĩnh tọa.

Giờ phút này, Kháo Sơn Lão Tổ đang mang vẻ mặt rối rắm, không có chú ý tới cảnh tượng này, đối với Mạnh Hạo, lão đã không có cách nào khác. Giờ phút này, đã qua mấy ngày, đáy lòng lão càng lo lắng hơn, vả lại xem trạng thái Mạnh Hạo, rõ ràng là muốn ở chỗ này, chữa khỏi hoàn toàn thương thế.

- Tên khốn khiếp, ngươi chờ đấy cho Lão Tổ. Lão Tổ ta liều mạng!

Kháo Sơn Lão Tổ ngửa mặt lên trời gầm nhẹ. Sau khi lão rối rắm mấy ngày, thì thật sự không thể chờ đợi tiếp, giờ phút này cắn răng, tay phải vung lên. Thân thể lão lập tức trong suốt, dường như trong cơ thể tách ra một đám tinh hoa, phát ra hào quang ngũ sắc, ngưng tụ trên tay phải của lão, tạo thành một quả thực giống như linh quả, tản ra từng trận mùi thơm ngát, làm cho người ta nhìn, sẽ có cảm giác tim đập thình thịch.

Thiếu nữ đứng một bên mở to mắt, hô hấp cũng có chút dồn dập. Nàng nhận ra được vật ấy, đây là một tia căn nguyên, ngưng tụ trong khối phân thân này của Kháo Sơn Lão Tổ.

Cắn răng, chịu đựng đau lòng, Kháo Sơn Lão Tổ nâng chân lên, đạp xuống mặt đất hành cung một cái, ngay sau đó, từ trong mặt đất bay ra một con tiên hạc. Tiên hạc này bay lên thì biến hóa thành một con hôi ưng, bắt lấy linh quả, xuyên thấu qua hành cung, bay về phía xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 987: Lão Tổ nổi giận.

Trơ mắt nhìn hôi ưng bay ra, Kháo Sơn Lão Tổ trong lòng đau khủng khiếp, liên tục giẫm chân.

- Lỗ to, lần này thua thiệt lớn … tuy nhiên chỉ cần có thể khiến tên khốn khiếp này đi, Lão Tổ ta nhịn!

Hôi ưng này tốc độ cực nhanh, ở trên bầu trời, lao thẳng tới chỗ Mạnh Hạo, chỉ trong thời gian mấy cái hô hấp, liền xuất hiện, nhấc lên gió to.

Mạnh Hạo chợt mở hai mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Trong chớp mắt nhìn thấy con hôi ưng này, hai mắt hắn đột nhiên co rút lại, trọng điểm nhìn về phía linh quả trong móng vuốt hôi ưng.

Liếc mắt nhìn qua, hắn ngay lập tức cảm nhận được dao động ẩn chứa trong linh quả này, ngũ sắc lượn lờ, giống như quả tiên. Thậm chí khi nhìn thấy cái quả tiên này, thương thế bên trong cơ thể Mạnh Hạo, cũng trong khoảnh khắc, thật như bị áp chế.

- Vật ấy, có thể chữa thương …

Mạnh Hạo chần chờ, cười khổ, thầm than trong lòng. Chiêu này của Kháo Sơn Lão Tổ đích thật là chọc vào điểm yếu của hắn.

- Nhưng đây cũng là quá rõ ràng đi … bất quá lão là Kháo Sơn Lão Tổ, thì cũng không kỳ quái nữa.

Mạnh Hạo cười khổ, đáy lòng lại giãy dụa một cái. Con hôi ưng kia xoay quanh trên đỉnh đầu của hắn, bay tới bay lui, giống như đang chờ Mạnh Hạo cướp đoạt linh quả.

- Đoạt a, ngươi sao lại không đoạt a!

Kháo Sơn Lão Tổ nhìn một cảnh tượng này, rống to, hận không thể khiến Mạnh Hạo lập tức ra tay.

Mạnh Hạo từ chối nửa ngày, hít sâu, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán, hắn tuyệt đối không thể bị hấp dẫn như vậy. Khi đang quyết đoán vậy, bỗng nhiên, cái con hôi ưng kia, cư nhiên lại ở giữa không trung, đột nhiên vươn móng vuốt.

Linh quả kia, trực tiếp hạ xuống, rất chuẩn xác, rơi trước mặt Mạnh Hạo.

Kháo Sơn Lão Tổ cười ha ha, vẻ mặt cực kỳ đắc ý, lão hừ hừ vài tiếng, lại cho là mình anh minh thần võ, sau đó cho thần thức dung nhập vào hôi ưng, mang theo tự nhận là mình có ưu thế về tâm trí, giống như truyền ra thanh âm vui, xoay người đang muốn đi xa.

Mạnh Hạo ngây người, giờ phút này hắn không chú ý tới, trong túi trữ vật của hắn, chim anh vũ chẳng biết đã lộ đầu ra lúc nào, đang say mê nhìn hôi ưng. Lúc này, nó hóa thành một luồng hắc quang, lấy tốc độ như sét đánh, khoảng khắc lao thẳng tới hôi ưng.

- Tên khốn khiếp, Lão Tổ ta sống bao nhiêu năm, ngươi muốn đấu với ta? Ta xem ngươi hiện tại còn có lý do gì, ở lại chỗ này không đi. Ha ha ha, Lão Tổ ta … hả? À? A!

Trong hành cung, Kháo Sơn Lão Tổ đang cho thần thức dung nhập vào con hôi ưng, điều khiển nó bay xa, đắc ý vô cùng. Nhưng khi tiếng cười truyền ra, thân thể lão bỗng nhiên run rẩy mạnh, mở to mắt, lộ ra vẻ không thể tin.

Lão thấy rõ ràng, hắc quang kia từ trong túi trữ vật của Mạnh Hạo bay ra, nháy mắt liền tới gần, khoảnh khắc liền từ mông hôi ưng, xuyên thấu qua.

Thân thể hôi ưng chấn động mạnh, nó vốn cũng không phải thật thể, giờ phút này hư ảo vặn vẹo, trực tiếp hóa thành nhiều điểm tinh quang, tiêu tán.

Thân thể Kháo Sơn Lão Tổ run run, ngơ ngác nhìn cảnh tượng này. Bên trong con hôi ưng này có thần trí của lão, chuyện lúc trước, dù chỉ xảy ra trong chớp mắt, cũng đủ khiến lão … cảm thụ được.

- Nó … nó đã làm gì đó?

Kháo Sơn Lão Tổ run rẩy, giờ phút này mang biểu tình không thể tin nổi. Nhưng rất nhanh, thời điểm cả người lão kịp phản ứng, ánh mắt Kháo Sơn Lão Tổ bỗng nhiên đỏ lên, ngửa mặt lên trời, mạnh mẽ rống to.

- Ngươi ngươi ngươi …. Ngươi cư nhiên …

- Thật quá đáng, ngươi cư nhiên …

- A a a a!

Kháo Sơn Lão Tổ đã hoàn toàn hiểu được lúc trước đã xảy ra chuyện gì. Cái loại cảm giác này, khiến lão trực tiếp lửa giận ngập trời, phẫn nộ trước nay chưa từng có, trực tiếp điên cuồng.

Toàn bộ mặt đất Thánh Đảo lập tức nổ vang, mặt biển ngoài đảo, cũng trong chớp mắt này, nhấc lên sóng biển kinh thiên. Tất cả tu sĩ trên đảo nhỏ, ai nấy đều sắc mặt đại biến, mờ mịt không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mạnh Hạo cũng hoảng sợ, khi thấy chim anh vũ mang vẻ mặt say mê trở về, da đầu hắn lập tức run lên.

- Chết tiệt này, nó … nó …. Làm Kháo Sơn Lão Tổ?

Mạnh Hạo hít ngược một hơi, vẻ mặt nhìn về phía chim anh vũ mang theo chấn động, chuyện này vượt ra khỏi tất cả tưởng tượng của hắn.

Chim anh vũ còn đang hồi vị, giờ phút này Mạnh Hạo còn nghe được nó nói thầm.

- Kỳ quái, như thế nào lại không lịch sự như vậy chứ, làm chút đã tan rồi?

Mạnh Hạo lập tức bắt lấy chim anh vũ, hung hăng ném nó vào trong túi trữ vật, vừa cười khổ, vừa không chút do dự nhặt linh quả lên, trực tiếp nuốt vào. Sau đó, thân thể hóa thành một cầu vồng, nháy mắt bay lên.

- Nơi đây xảy ra chuyện gì? Không nên ở lâu!

Mạnh Hạo lớn giọng nói, lập tức bay ra. Hắn vừa mới rời đi, phía sau, nơi hắn ngồi lúc trước, mặt đất lập tức nổ vang, sụp xuống.

Đất rung núi chuyển, sóng biển ngập trời, Kháo Sơn Lão Tổ hoàn toàn bùng nổ, giờ phút này, lửa giận kinh người. Lão không dám động Mạnh Hạo, nhưng lại không thể chịu đựng được nhục nhã như vậy. Đang muốn liều lĩnh hiển lộ bản tôn, một ngụm nuốt chửng … con vẹt chết tiệt kia, thì Cổ Ất Đinh Tam Vũ lập tức chạy tới, kéo Kháo Sơn Lão Tổ lại.

- Lão Tổ bớt giận, đại sự làm trọng a!

- Ngươi tránh ra, Lão Tổ ta liều mạng với nó!

Kháo Sơn Lão Tổ cất bước, hành cung ầm một tiếng, lộ ra giữa trời đất trên Thánh Đảo.

- Lão Tổ suy nghĩ kỹ, Mạnh Hạo đã muốn đi rồi, lúc này, nếu ngài ra mặt, chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Thiếu nữ vội vàng khuyên bảo.

Kháo Sơn Lão Tổ đã nâng chân lên, giờ phút này lại ngừng một chút, mặt tím xanh, gân xanh tím cũng nổi lên, cả người như một ngọn núi lửa, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ. Trên mặt lão hiện lên vẻ giãy dụa, một mặt là vì hạnh phúc về sau, một mặt là báo thù bị xuyên lúc trước.

Tại trong giãy dụa, Kháo Sơn Lão Tổ hung hăng giẫm chân một cái, lại nhịn xuống. Thân thể lão run run, đỉnh đầu cũng bốc khói, lúc này hiển nhiên là đã nhẫn tới cực hạn rồi.

Ở trong lòng lão, cũng có một ngọn lửa vô danh, đã hoàn toàn thiêu đốt, hận không thể tìm đại một người nào đó, đánh một chầu, để phát tiết ngụm ác khí trong lòng này.

Khi lão lại một lần nữa nhẫn nại, đảo nhỏ không còn chấn động, mặt biển khôi phục lại tĩnh lặng, Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, bay nhanh đi xa. Sắc mặt hắn khó coi vô cùng, giờ phút này, thương thế trong cơ thể, đang dùng tốc độ kinh người mà khỏi hẳn.

Chỉ là thời gian một nén nhang, thân thể hắn ầm một tiếng, như trăm khiếu đả thông, thương thế đè ép trong cơ thể, lúc này trực tiếp khỏi hẳn. Một tia hàn khí từ lỗ chân lông toàn thân hắn tràn ra, dung nhập hư vô, hóa thành từng bông tuyết màu đen bay xuống.

Mạnh Hạo hít sâu, tốc độ bay nhanh, trong đầu cũng đang ý niệm bách chuyển, suy nghĩ ra thêm vài phương pháp có thể lưu lại nơi này. Nhưng hắn cũng biết, lúc này, Kháo Sơn Lão Tổ nhất định là nổi giận tới cực hạn rồi, hơi chút không tốt, sẽ bùng nổ.

Một khi bùng nổ, Kháo Sơn Lão Tổ này tất sẽ chạy trốn, chuyện này không phù hợp với kế hoạch của Mạnh Hạo.

- Đều là do con vẹt tạp mao kia, hỏng đại sự của ta rồi.

Mạnh Hạo thở dài. Giờ phút này, khi bay nhanh, thì khoảng cách với đảo nhỏ bên cạnh ngày càng gần. Hắn cố ý giảm tốc độ xuống, nhưng vừa mới chậm lại, mặt đất phía dưới lập tức nổ vang, một ngọn núi sụp xuống.

Mạnh Hạo cười khổ, khi bay nhanh, thấy được cách mặt biển không xa, là một thành trì tu chân cuối cùng trên Thánh Đảo. Giờ phút này là ban ngày, nhưng thành trì tu chân vốn đang náo nhiệt, tất cả cửa hàng lập tức đóng cửa.

- Kháo Sơn lão rùa đen, ngươi tuyệt lắm!

Mạnh Hạo thầm mắng trong lòng, thân thể chợt dừng lại, trong mắt hiện lên tia lạnh lùng, khi xoay người, vẻ mặt âm trầm.

Bộ dạng này của hắn, lập tức khiến tâm tức giận của Kháo Sơn Lão Tổ lộp bộp một tiếng.

- Mấy năm nay, thân thể của ta luôn luôn ở trong hành cung viễn cổ này, đã hoàn toàn cách ly với dao động Phong Yêu, hắn có lẽ không có cảm ứng mới đúng … Hỏng rồi, hỏng rồi, nhất định là lúc trước làm quá rõ ràng, hơn nữa, Lão Tổ ta không khống chế được tính tình, đã bị tên khốn khiếp này nhìn ra!

- Không biết vị tiền bối nào ở chỗ này, nếu không nguyện ý cho Mạnh mỗ lưu lại nơi này, Mạnh mỗ rời đi là được!

Mạnh Hạo nhìn ra xung quanh, sắc mặt cực kỳ âm trầm, khi hắn lãnh đạm mở miệng, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Kháo Sơn Lão Tổ vừa nghe lời này, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

- Hắn quả nhiên còn không biết ta ở trong này, tưởng là người khác, may

mắn, may mắn.

Ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua bốn phía, cuối cùng dừng ở thành trì phía dưới, tay phải nâng lên chỉ ra.

- Tuy nhiên, vãn bối thiếu linh thạch, trong túi có một đống pháp bảo lung tung lộn xộn, lúc này muốn bán đi toàn bộ. Bán xong tức khắc rời đi, tuyệt không ngừng lại!

Mạnh Hạo nói xong, vung tay áo, lao thẳng xuống thành trì.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 988: Cướp đoạt.

Kháo Sơn Lão Tổ chần chờ một chút, Mạnh Hạo không trực tiếp nói rõ, lão tuyệt đối sẽ không để Mạnh Hạo tiến vào thành trì này. Lúc này, lão liếc mắt nhìn mặt biển nơi xa, lại nhìn thành trì một chút.

Hung hăng cắn răng một cái!

- Một lần cuối cùng!

Kháo Sơn Lão Tổ quyết định. Nếu lúc sau đối phương lại có hành động gì, dù bất cứ giá nào bản thân liền nâng đại địa rời đi.

Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, đảo mắt liền tới gần thành trì. Lúc này tất cả cửa hiệu đều đóng cửa, tu sĩ bên trong thành khó hiểu mờ mịt, nhao nhao đi ra, một mảnh ồn ào.

Mạnh Hạo đến, không làm cho quá nhiều người chú ý. Hắn lựa chọn một khu vực coi như trống trải, khoanh chân ngồi xuống. Ngay sau đó, hắn nâng tay phải lên, lượng lớn pháp bảo hắn mua lúc trước đều bay ra, vờn quanh bốn phía, tạo ra một mảnh tinh quang, cũng có dao động tản ra khắp nơi.

Hàng ngàn kiện pháp bảo đồng thời xuất hiện, ánh mặt trời thoáng một cái, lập tức tỏa ra tia sáng rực rỡ, tức thì hấp dẫn ánh mắt mọi người xung quanh. Sau khi thấy rõ những pháp bảo này, từng trận tiếng hít sâu lập tức truyền ra.

- Nhiều pháp bảo như vậy!

- Người này tại sao có thể có nhiều pháp bảo như vậy, từ Ngưng Khí đến Nguyên Anh, cư nhiên toàn bộ đều có!

- Chẳng lẽ là bưng nguyên một cửa hàng qua? Những pháp bảo này rõ ràng đều là mới tinh, chưa từng bị sử dụng qua!

Thanh âm lập tức truyền ra xa, không ít người đều tới gần, nhìn những pháp bảo đang lơ lửng ở bốn phía xung quanh Mạnh Hạo.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như cũ, dựa theo giá cả trong cửa hàng, sau khi đề cao lên mấy phần, thì lần lượt đánh lên mỗi một kiện pháp bảo. Sau đó hai mắt nhắm nghiền, không nói gì nữa.

Dần dần, người xung quanh càng ngày càng nhiều, cũng có mấy người, chớp động ánh mắt, thỉnh thoảng nhìn về phía Mạnh Hạo, cũng có một vài người muốn thử mua. Nhưng yết giá của Mạnh Hạo rõ ràng hơi cao, thậm chí có pháp bảo giá còn cao hơn vài lần. Mọi người xung quanh nhìn thấy chỉ biết âm thầm chửi.

Thời gian trôi qua, người xung quanh cũng dần nhiều lên. Hiện giờ, cửa hàng trong thành, toàn bộ đóng cửa, chỗ Mạnh Hạo lại công khai như vậy, lập tức hấp dẫn sự chú ý của đại đa số tu sĩ trong thành trì.

Có thể nhìn thì nhiều người, nhưng người mua chân chính lại rất ít. Dù sao, giá cả Mạnh Hạo niêm yết, cũng có chút quá mắc.

Mạnh Hạo không nóng nảy, hắn hy vọng càng lâu càng tốt, nhưng Kháo Sơn Lão Tổ lại sốt ruột rồi. Lão ở trong hành cung, thấy một màn như vậy, đợi cả nửa ngày, lại nhìn trời sắp hoàng hôn, nhưng pháp bảo chỗ Mạnh Hạo, trong mấy ngàn kiện, chỉ bán ra được mấy chục kiện, lập tức càng thêm nóng nảy.

- Dù sao cũng là lần run cuối cùng!

Kháo Sơn Lão Tổ dậm chân, thần thức nháy mắt tràn ra dung nhập vào trong cơ thể mấy người trong thành trì này.

Không bao lâu sau, nơi Mạnh Hạo bày quầy hàng, có bảy tám tu sĩ một đường tiến đến, nhanh như bay. Bọn họ mang theo không ít tu sĩ, gây nên chút hỗn loạn. Lúc đến trước mặt Mạnh Hạo, một người trong số đó liền mở miệng.

- Những pháp bảo này, ta muốn năm trăm kiện!

Người nói chuyện là một lão già. Khi lão nói ra, trực tiếp ném tới một cái túi trữ vật. Mạnh Hạo lập tức mở lớn hai mắt, sau khi liếc nhìn đối phương một cái, vẻ mặt trở lại như thường, chậm rì rì mở túi trữ vật ra. Hắn lấy ra từng viên linh thạch trong đó, tỉ mỉ kiểm tra lại một chút. Tay áo lập tức vung lên, năm trăm kiện pháp bảo bay về phía đối phương.

Da mặt lão già khẽ nhăn một cái, thu hồi pháp bảo, xoay người rời đi. Sau khi lão đi, những người còn lại cũng đi tới, bắt chước làm theo. Mọi người ở bốn phía trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ nhìn thấy, bảy tám người này đều tự mua đi một ít. Mất hết một canh giờ, mới có thể mua đi tất cả pháp bảo của Mạnh Hạo ở nơi này.

Đây là do Mạnh Hạo kiểm kê lại linh thạch, nên hao phí chút thời gian. Nếu không, e rằng chỉ trong mấy hơi thở là có thể bán xong toàn bộ.

- Đó là Các chủ Thụy Tường Các, giá trị con người xa xỉ, có quan hệ cực kỳ mật thiết với Tiêu Dao Tông... Ông ta lại tự mình đến nơi đây, mua những pháp bảo này?

- Ta đã thấy người kia, là chưởng quầy Trần Lâu. Gã cư nhiên cũng tới…

Mọi người xung quanh không thể tưởng tượng nổi. Bọn họ nhìn Mạnh Hạo đếm linh thạch, trong mắt lộ ra vẻ thèm muốn và tham lam, tựa như ác lang.

Mạnh Hạo bình tĩnh thu hồi tất cả linh thạch vào trong túi trữ vật. Tổng

cộng hơn mười vạn linh thạch, khiến Mạnh Hạo lời được một khoản, cũng coi như tiểu buôn trên Thánh Đảo.

Giờ phút này, hắn chậm rãi đứng lên, thở dài. Khi Kháo Sơn Lão Tổ trong hành cung, đã ẩn nhẫn tới cực hạn, thân thể Mạnh Hạo bay lên, hóa thành một dải cầu vồng, bay về phía xa xa .

Hắn vừa mới bay ra, đám người trong thành trì, lập tức có ba đến năm người ánh mắt chớp động, âm thầm lấy ngọc giản ra, truyền âm ra ngoài.

Không bao lâu, ba tu sĩ Kết Đan âm thầm bay ra. Cùng lúc đó, ở một nơi gần mặt biển, có một con thuyền, trong thuyền có một lão già mặc trường bào màu đỏ. Lão già khoanh chân ngồi, vẻ mặt ngạo nghễ, bỗng nhiên hai mắt chớp động, lộ ra một chút tinh mang. Trên người lão, dao động tu vi Nguyên Anh sơ kỳ tản ra phía ngoài, cả người không giận mà uy

Khi lão giương đôi mắt, trong tay xuất hiện một miếng ngọc giản, hào quang chớp động. Thần thức của lão già dung nhập trong đó, lập tức nheo hai mắt lại.

- Tu sĩ có thể bay, trên người mang hơn mười vạn linh thạch?

- Trên Thánh Đảo này, chỉ có Kết Đan mới được phép phi hành...

- Vật phẩm người này buôn bán, phần lớn là Ngưng Khí Trúc Cơ, có thể thấy tu vi không thể nào là Nguyên Anh. Hắn hẳn là một tu sĩ Kết Đan.

- Cứ coi như hắn là Kết Đan đại viên mãn, nhưng người như vậy ở trong tay lão phu, chỉ là một con kiến.

Lão giả nhàn nhạt mở miệng, thì đã đứng lên, khóe miệng lộ ra mỉm cười.

- Hơn mười vạn linh thạch, lão phu cũng không tính đến không công.

Thân thể lão thuấn di, nháy mắt liền biến mất. Khi xuất hiện đã ở giữa không trung Thánh Đảo. Sau khi tính đi tính lại phương vị, lão nhìn về một phương hướng, vội vã mà đi.

Mạnh Hạo ở giữa không trung cau mày. Hắn thật sự tìm không được lý do tiếp tục dừng tại chỗ này, chỉ có điều cảm giác bị đuổi ra ngoài kia, khiến Mạnh Hạo thật sự không cao hứng nổi.

Sự xua đuổi này, chính là do hộ đạo giả của hắn làm đó.

- Sớm biết như thế này, ngày đó ở trong Yêu Tiên Tháp, ta nên đánh con rùa đen nhỏ kia nhiều thêm vài lần!

Mạnh Hạo vừa hung hăng thì thào trong lòng, vừa đi về phía trước, cách bờ biển càng ngày càng gần.

Giờ phút này, Kháo Sơn Lão Tổ đặc biệt kích động. Lão mang theo ánh mắt mong chờ nhìn Mạnh Hạo, hận không thể khiến Mạnh Hạo nháy mắt liền đi xa.

- Đi rồi, tên khốn kiếp này rốt cục cũng đi rồi, ha ha, loại cảm giác này quả thực không tồi.

Kháo Sơn Lão Tổ nghĩ đến đây, càng ngày càng vui vẻ, thậm chí còn ngâm nga một tiểu khúc.

Nếu như Mạnh Hạo ở chỗ này, nhất định sẽ nghe ra. Tiểu khúc này, chính là do Kháo Sơn Lão Tổ ngâm nga ra, ở trong Kháo Sơn Tông năm đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 989: Cướp đoạt. (2)

Sắc mặt Mạnh Hạo khó coi. Ở xa xa đã có thể thấy được bờ biển, nhưng hắn lại vẫn chưa nghĩ ra phương pháp. Lúc còn đang chần chờ, bỗng nhiên có tiếng thét từ phía sau truyền đến.

Mạnh Hạo nghe được thanh âm này, lập tức kinh hỉ. Hắn mạnh mẽ quay đầu lại, khi thấy rõ bóng dáng bên trong ba đạo cầu vồng phía sau, trong mắt lộ ra vui sướng.

- Đạo hữu phía trước xin dừng bước!

Gần như trong nháy mắt Mạnh Hạo quay đầu lại, ba người đuổi theo này lập tức truyền ra tiếng hừ lạnh. Ba người này đều là bộ dạng trung niên. Một người trong đó là Kết Đan trung kỳ, hai người còn lại là Kết Đan sơ kỳ. Tốc độ ba người khá nhanh, đảo mắt đã tới gần.

Kháo Sơn Lão Tổ bên trong hành cung cũng nhìn thấy cảnh tượng này, hơi sửng sốt.

- Các ngươi muốn làm gì!

Mạnh Hạo lập tức lui ra sau vài bước, lớn tiếng mở miệng.

Trong mắt của ba người chợt lóe sát khí. Trong đó, vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ kia, cẩn thận nhìn Mạnh Hạo một cái. Lúc trước, gã còn hơi chút chần chờ, dù sao tu vi của Mạnh Hạo, gã có chút nhìn không thấu. Nhưng lúc này nhìn đi nhìn lại, rõ ràng chỉ là Kết Đan sơ kỳ mà thôi.

Vả lại lời nói và vẻ mặt của Mạnh Hạo giống như cực kỳ sợ hãi, khiến nội tâm của gã trấn an lại.

- Ba người chúng ta muốn mượn đạo hữu vài thứ, mong đạo hữu thành toàn.

Nam tử trung niên ngoài cười nhưng trong không cười thản nhiên mở miệng. Hai người còn lại bên cạnh gã đã vây Mạnh Hạo vào trong.

Ba người ánh mắt bất thiện, lạnh mặt nhìn Mạnh Hạo. Vẻ tham lam trong mắt rất rõ ràng.

- Các ngươi... Các ngươi muốn mượn cái gì.

Mạnh Hạo vội vàng mở miệng.

- Chỉ là mượn chút ít linh thạch mà thôi. Trong túi của đạo hữu có hơn mười vạn linh thạch, chẳng biết có cho chúng ta mượn được không?

Nam tử trung niên cười nói. Lúc nói được một nửa đã tiến lên, hai mắt sát khí chợt lóe, khoảnh khắc đang muốn xuất thủ...

- Được, ta đồng ý!

Mạnh Hạo vội vàng nói, tay phải nâng lên vỗ túi trữ vật, hơn mười vạn linh thạch lập tức bay ra. Nhiều linh thạch như vậy tức khắc hấp dẫn ánh mắt ba tu sĩ kia. Bọn họ hít ngược một hơi, nhìn linh thạch.

Mất thời gian khoảng non nửa nén hương, linh thạch như mưa mới toàn bộ ào ào rơi ra, tạo ra một tòa núi nhỏ linh thạch, trên cả một vùng đất, tinh quang lóng lánh.

Mặc dù giờ phút này đã là hoàng hôn, những tia sáng này vẫn khiến ánh mắt ba người kia sáng lên.

Bất quá tại thời điểm Mạnh Hạo đổ ra, có lộ ra một góc pháp bảo hắn kiếm được trong Yêu Tiên Tông. Mạnh Hạo đột nhiên biến sắc, khẩn

trương thu hồi.

- Ha ha, đạo hữu quả nhiên thật sảng khoái. Tuy nhiên ngoại trừ linh thạch, tại hạ còn muốn mượn một ít pháp bảo. Bên ta vừa mới nhìn thấy, trong túi trữ vật của ngươi có, ngươi đưa túi trữ vật để cho ta nhìn một chút, tự bọn ta tìm là được rồi.

Hai mắt nam tử trung niên chợt lóe, chịu đựng kích động trong lòng, cười tủm tỉm mở miệng.

Tim hai người khác cũng đập thình thịch, đều nhìn về phía Mạnh Hạo, thầm nghĩ lần này có thể phát tài lớn rồi.

Giờ phút này, Kháo Sơn Lão Tổ trong hành cung đã hô hấp dồn dập, ánh mắt lộ ra sự phẫn nộ, nắm chặt tay. Lão ngàn trông mong, vạn trông mong, muốn Mạnh Hạo nhanh chóng rời đi. Nhưng những tên … có mắt không tròng này, lại dám cản đường Mạnh Hạo. Thời gian cứ như vậy chậm trễ mất một ít, cái này đối với Kháo Sơn Lão Tổ mà nói, đủ để cho lão nổi trận lôi đình.

- Các ngươi muốn chết!

Kháo Sơn Lão Tổ nổi giận gầm lên một tiếng, tại bên trong hành cung tay phải chợt vung lên phía trước. Cùng lúc đó, ba người bên cạnh Mạnh Hạo kia, lần đầu tiên chìm trong kích động nhất của đời mình. Bỗng nhiên tâm thần ba người chấn động mạnh một cái, dường như có một lôi đình rống to, ầm ầm nổ bung trong nội tâm ba người.

Nháy mắt, ba người mở to mắt, thân thể trong phút chốc trực tiếp chia năm xẻ bảy tan vỡ ra, hóa thành một mảnh huyết vụ, đảo mắt liền tiêu tan sạch sẽ.

Mạnh Hạo cười khổ, đang muốn thu hồi linh thạch trên mặt đất. Nhưng vào lúc này, hắn lập tức vui mừng đứng lên, đã thấy một đạo cầu vồng,

lấy tốc độ cực nhanh, đang từ phía bờ biển nháy mắt tiến đến.

Chính là vị lão giả Nguyên Anh sơ kỳ kia.

- Lấy linh ... Hả?

Khi lão già này tiến đến, thanh âm mang theo ngạo nghễ quanh quẩn. Nhưng mới nói ra vài chữ, giọng điệu lão liền thay đổi, hai mắt lập tức thấy được núi linh thạch cao cao trên mặt đất.

- Lại tới thêm một người?

Cơn thịnh nộ của Kháo Sơn Lão Tổ lần nữa lại nhen nhóm, lão cảm thấy vô cùng tức giận. Bản thân trăm cay nghìn đắng, thật vất vả mới đưa đối phương đến nơi này, đã sắp có thể rời đi.

Nhưng tại thời điểm mấu chốt này, lại liên tục có tên đui mù tới quấy rối, Kháo Sơn Lão Tổ sợ Mạnh Hạo bắt lấy cơ hội, lựa chọn lưu lại. Giờ phút này, lão lửa giận ngập trời, đang muốn một chưởng đập chết, bỗng nhiên thân thể chấn động mạnh một cái. Khi ngẩng đầu lên, trên mặt rốt cuộc không nhìn thấy chút tức giận nào nữa, càng không có cái loại cảm xúc có thể tùy tiện biến hóa khi đối đầu với Mạnh Hạo, mà là một vẻ mặt ngưng trọng.

Nhìn về phía hải ngoại xa xa.

Cổ Ất Đinh Tam Vũ ở bên cạnh, trong tối tăm như có phát hiện, cũng bỗng nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt khoảnh khắc biến đổi. Thuyền linh vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau của nàng, đồng dạng nhìn về phía phương xa.

Lúc này, ở khu vực bờ biển gần Thánh Đảo, lão già Nguyên Anh hung hăng tiến đến. Sau khi nhìn thấy núi linh thạch này, tâm thần lập tức chấn động, lão mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, khi thấy

không có gì dị thường liền nhíu mày, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cũng nhìn lão. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, Mạnh Hạo cười cười.

Cảnh tượng này, trong mắt lão già càng thêm quỷ dị. Lão theo bản năng đã cảm thấy có gì đó không đúng, lập tức lui về phía sau vài bước. Khi đang muốn mở miệng nói cái gì đó…

Bỗng nhiên, sắc mặt Mạnh Hạo lập tức biến đổi, chợt ngẩng đầu, toàn thân tại thời khắc này, lộ ra một cỗ khí tức lăng lệ tới cực điểm. Bóng dáng hắn cũng không cao lớn hơn, nhưng cố tình, trong chớp mắt này, trong mắt lão già, Mạnh Hạo như khổng lồ vô tận. Cái loại cảm giác này, như bản thân khi đối diện với người trước mặt, đã trở thành một con kiến.

Một cỗ khí tức khiến lão run rẩy, từ trên người Mạnh Hạo cuồng bạo tràn ra, lập tức khiến cho lão già này hô hấp dồn dập, mở to mắt, lộ ra vẻ không thể tin nổi, trong đầu trực tiếp nổ vang.

- Nguyên Anh Đại viên mãn! !

Thân thể lão run rẩy, trong đầu cảm thấy ong ong, sắc mặt trực tiếp tái nhợt.

Nhưng trong chớp mắt, khí thế Mạnh Hạo chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn trực tiếp tăng vọt. Giống như đã đột phá tới một điểm giới hạn, cuốn động phong vân, khiến thiên địa biến sắc, sấm sét nổ vang.

Khí thế quét ngang, trong phạm vi mấy ngàn dặm, lập tức xuất hiện một cơn lốc xoáy. Lốc xoáy người ầm ầm chuyển động, dường như muốn nối liền thiên địa, hư vô xuất hiện từng cái khe, giống như thế giới nơi này, đã không thể chịu đựng được tu vi mà Mạnh Hạo bộc phát ra lúc này.

- Trảm... Trảm Linh! !

Lão già ở trong cơn bão táp này, giống như đưa thân vào nước lũ, bản thân như đã trở thành một chiếc lá, một con thuyền cô độc, bất cứ lúc nào cũng có thể tan xương nát thịt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 990: Lão Tổ cứu mạng!

Đầu óc lão ông một tiếng, toàn bộ đại não lập tức trống rỗng, trong mắt mờ mịt, sắc mặt lại trực tiếp mất đi toàn bộ huyết sắc, gần như trắng bệch. Thân thể lão lại như cái sàng, không ngừng run rẩy, mở to mắt, nhìn Mạnh Hạo ở trong lốc xoáy, trong thiên địa này, giống như Tiên.

- Ta... Ta lại muốn đánh cướp của một lão quái Trảm Linh...

Trong run rẩy, lão già đã sớm bị hoảng sợ cùng kinh hãi không cách nào hình dung thay thế. Cảnh tượng này, triệt triệt để để khiến lão hỗn loạn rồi. Lão cảm thấy, đây là sự tình điên cuồng nhất mà lão làm trong đời mình.

Trong lúc run run, lão bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ may mắn, lời mình nói lúc trước, còn chưa nói xong hoàn toàn, có lẽ còn có đường sống quay về.

- Tiền ... Tiền bối...

Lão khẩn trương mở miệng, thanh âm đã phát run, khi đang muốn giải thích, Mạnh Hạo đã vung tay áo, núi linh thạch trên mặt đất lập tức biến mất. Sau khi hắn thu hết về, cũng không thèm liếc nhìn tu sĩ Nguyên Anh kia một cái, thân thể Mạnh Hạo vụt lên không. Ở nơi này, hắn có thể nhìn xa hơn.

Hắn nhìn thấy, ở giữa biển trời phía xa, có một đạo cầu vồng, như khai thiên lập địa, rầm rầm mà lao về phía này. Trong cầu vồng, một tu sĩ đầu bạc, thoạt nhìn không giống đã già, mà chỉ là bộ dáng trung niên, đang chắp tay sau lưng, cất bước mà đến.

Tóc lão tung bay, bên ngoài thân thể, trời đất vặn vẹo, tựa như quy tắc

thế giới ở nơi này, đều vì lão mà thay đổi. Mặt biển phía dưới, bọt sóng ngập trời, giống như rít gào, lần lượt truyền ra tiếng nổ vang.

Thậm chí, nếu cẩn thận nhìn, có thể nhìn thấy, biển rộng khu vực này, dường như đã lõm thật sâu xuống, giống như một một cỗ uy áp kinh người, trực tiếp giáng lâm.

- Rốt cuộc đã tới!

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh quang, không chút do dự trực tiếp mở ra đệ cửu mệnh!

Ầm!

Thân thể Mạnh Hạo đột nhiên chấn động, khí thế so với lúc trước còn mạnh mẽ hơn, lập tức phóng thích ra từ trên người hắn. Dưới sự kéo lên không ngừng, nhục thể của hắn Trảm Linh, khí thế của hắn, long trời lở đất.

Lão già Nguyên Anh phía dưới phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nhanh chóng trầm xuống, khi rơi xuống mặt đất, thì lạnh run. Với lão mà nói, giờ khắc này, giống như trời sụp.

Người tiến đến, chính là đệ thập Tổ Vương gia!

Lão cất bước, vẻ mặt lạnh lùng, sát khí như vô tận. Nơi lão đi qua, thế giới dường như có thể sụp đổ, mỗi bước bước ra, đều khiến bát phương nơi đây chấn động.

- Dám tản ra khí tức, dẫn lão phu tới đây. Ngươi có cái gì để dựa vào, có thể lấy ra.

Đệ thập Tổ Vương gia thản nhiên mở miệng, thanh âm vượt qua lôi đình, trực tiếp nổ tung trên Thánh Đảo, khiến mặt đất run rẩy, khiến ngọn núi

sụp đổ. Toàn bộ Thánh Đảo, lập tức có vô số người kinh hô.

Bên trong Tiêu Dao Tông, hơn mười đạo cầu vồng lập tức bay ra, sắc mặt mọi người đều đại biến.

Trên bầu trời, phong vân lưu động. Một cái lốc xoáy thật lớn ầm ầm xuất hiện, thật giống như tận thế.

Mà đệ thập Tổ Vương gia lúc này đã tiến vào không trung trên Thánh Đảo. Khoảnh khắc lão đi tới, mặt biển sóng lớn ngập trời, dường như có từng tiếng thê lương gào rú, chợt quanh quẩn tứ phương tám hướng.

- Lần này ngươi trốn không thoát.

Thanh âm lão bình tĩnh, tựa như không ẩn chứa nửa điểm tình cảm, ánh mắt lãnh đạm, trực tiếp nhìn về phía Mạnh Hạo.

Cái liếc mắt này nhìn qua, phía trước Mạnh Hạo lập tức nổ vang ngập trời. Bảy phần tu vi trong cơ thể hắn chợt bùng nổ, lực lượng thân thể đồng thời tản ra, trực tiếp va chạm cùng với ánh mắt vô hình này.

Ầm!

Toàn thân Mạnh Hạo không ngừng vang động, một cỗ áp lực vô hình, trong cảm giác của Mạnh Hạo, dường như còn mãnh liệt hơn lần trước, chợt phủ xuống. Sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng tu vi trong cơ thể, cũng tại thời khắc này, theo uy áp này buông xuống, từ bảy phần, nháy mắt biến thành sáu phần!

Giống như uy áp của đệ thập Tổ Vương gia đã trở thành đá mài đao, mà Mạnh Hạo … chính là cây đao!

Cùng lúc đó, tu vi mạnh hơn chợt bùng nổ trong cơ thể hắn, đối kháng lại với ánh mắt vô hình này.

Ầm!

Khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, thân thể rút lui, nhưng trong mắt lại lấp lánh hào quang. Hắn dựa vào lực lượng của bản thân, hoàn toàn chống cự được một ánh mắt của đối phương.

Hai mắt đệ thập Tổ Vương gia chợt lóe, nhìn Mạnh Hạo thật sâu. Lão bây giờ, không phải là phân thần ban đầu khi ở Nam Vực, giờ phút này, thân hình này, là thân xác máu thịt, là phân thân chân chính.

Cái này cường đại hơn nhiều lắm, phân thần lúc trước không thể sánh bằng. Cho nên, ánh mắt mang theo ý chí của lão, dường như có thể giết người trong vô hình.

Dưới mặt đất, tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ kia, lúc này đã sớm hoảng sợ tới cực hạn rồi. Ông ta không thể tưởng tượng được, rốt cuộc là tu vi gì, có thể khiến cường nhân Trảm Linh, dường như không có sức hoàn thủ.

- Nơi này quá kinh khủng...

Những tu sĩ đã lao ra thì vừa run, vừa hận bản thân không thể lập tức hôn mê.

Cùng lúc đó, trong hành cung, trong mắt Kháo Sơn Lão Tổ chớp động tinh quang, vẻ mặt ngưng trọng, trầm mặc không nói.

Còn trong mắt Cổ Ất Đinh Tam Vũ thì lại hiện lên chút lo lắng.

Tới giữa không trung khu vực gần bờ biển, Mạnh Hạo lau đi máu tươi nơi khóe miệng, thân thể lập tức lui về phía sau.

- Không hổ là đạo cơ hoàn mỹ...

Đệ thập Tổ Vương gia càng thêm động tâm đối với đạo cơ của Mạnh Hạo. Giờ phút này, lão nâng chân phải lên bước một bước về phía trước, đi thẳng tới chỗ Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo bỗng nhiên lớn tiếng mở miệng.

- Lão Tổ cứu mạng! !

Hắn vừa nói ra, bên trong hành cung, da mặt Kháo Sơn Lão Tổ khẽ nhăn một cái, giả vờ như không nghe thấy. Trên mặt Cổ Ất Đinh Tam Vũ ngày càng lộ ra vẻ lo lắng, thỉnh thoảng nhìn về phía Kháo Sơn Lão Tổ.

Ầm!

Mạnh Hạo vừa dứt lời, liền bay nhanh lui về phía sau. Khi toàn thân huyết quang lóng lánh, thì đã thấy đệ thập Tổ Vương gia hiện ra phía trước. Mạnh Hạo cắn răng.

- Kháo Sơn Lão Tổ, ta là đệ tử duy nhất của Kháo Sơn Tông. Cho dù nơi này là Tiêu Dao Tông, lấy bối phận của ta nhất định cũng là thái thượng trưởng lão. Ngươi có thể trơ mắt nhìn ta chết?

Thanh âm Mạnh Hạo ẩn chứa tu vi, vang vọng, truyền khắp toàn bộ Thánh Đảo, được tất cả mọi người ở Tiêu Dao Tông nghe rành mạch. Giờ phút này, khi hắn bay nhanh lui về phía sau, tay phải đệ thập Tổ Vương gia đưa về phía trước vung lên. Một cỗ sát khí kinh người, ẩn chứa Vấn Đạo chi ý của lão, hóa thành một đạo hắc quang, lao thẳng đến Mạnh Hạo, tốc độ cực nhanh.

Mạnh Hạo đã sớm có phòng bị, Kiếm Tiên khoảnh khắc liền xuất hiện. Kiếm này vừa ra, lập tức khiến hai mắt đệ thập Tổ Vương gia co rút lại.

Ngay tại nháy mắt lão co rút hai mắt, trong hành cung, Cổ Ất Đinh Tam Vũ cắn răng một cái, thân thể lập tức biến mất, hóa thành một giọt nước

mưa, cư nhiên xuyên thấu hành cung, chợt biến mất. Cùng biến mất, còn có thuyền linh.

Khi xuất hiện, giọt mưa này trực tiếp tạo hình trước người Mạnh Hạo, mạnh mẽ tản ra, hóa thành một màn mưa ở phía trước Mạnh Hạo, cản trở hắc quang kia.

- Nhục thể của ngươi rất mạnh, nhưng ngươi lại không biết dùng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 991: Lão Tổ cứu mạng! (2)

- Mưa là nước, nước có thể thành hồ, hồ mong hóa thành biển. Mặt biển có sóng gợn quanh quẩn, làm xuất hiện chấn động, có thể chống lại vạn lực!

Khi thanh âm Cổ Ất Đinh Tam Vũ quanh quẩn bên tai Mạnh Hạo, hắn mở to mắt, nhận ra thanh âm này. Nhưng không đợi hắn kịp ôn chuyện, lời nói của đối phương, như đánh thức hắn, thân thể hắn lập tức có chút chấn động nhỏ.

Hết thảy những điều này nói rất dài dòng, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Khi hắc quang tới gần, xuyên thấu qua màn mưa, thì bị tiêu tan hơn phân nửa, nhưng vẫn còn lại một chút, đánh lên người Mạnh Hạo. Tiếng nổ vang quanh quẩn, toàn thân Mạnh Hạo chấn động, sinh ra một cỗ lực lượng kỳ dị. Dường như toàn bộ lực phòng ngự của thân thể hắn, đều ngưng tụ tại một vị trí, tại trong chấn động không ngừng này, trong chớp mắt va chạm trăm lần, không ngừng đối kháng với hắc quang.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, phun ra máu tươi. Khi cả người lập tức bay ngược, thì mưa hóa thành thiếu nữ, ôm cổ Mạnh Hạo, thuyền linh hiển hóa, vung tay áo, hư vô vặn vẹo, bảo hộ Mạnh Hạo lui về phía sau.

Tuy bọn họ hóa giải hắc quang, nhưng dao động tản ra, khiến cho mặt đất phía dưới sụp đổ, hoàn toàn vỡ nát, lộ ra một hố sâu cực lớn.

Khi Mạnh Hạo lui về phía sau, ánh mắt lộ ra một chút tàn khốc.

- Kháo Sơn lão rùa đen, ngươi là hộ đạo giả của ta. Ta không tin, cấm chế trên người ngươi, có thể cho phép ngươi có thể trơ mắt nhìn ta ngã xuống, mà không bùng nổ!

Hắn vừa nói ra, đệ thập Tổ Vương gia nháy mắt đã tiến đến, khóe miệng lộ ra ý trào phúng, tay phải đã giơ lên, trong mắt mang theo ý diệt tuyệt, một chưởng đè xuống.

Một chưởng xuất ra, trời đất hôn ám. Dường như toàn bộ thế giới đều trở thành một chưởng này, một khi hạ xuống, chẳng những Mạnh Hạo sẽ sụp đổ, mà toàn bộ mặt đất cũng sẽ vỡ vụn hoàn toàn.

- Con bà nó chứ, Lão Tổ ta phải đi ra!

Khi thấy một chưởng này muốn hạ xuống, trong hành cung, Kháo Sơn Lão Tổ ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống to. Lời nói của Mạnh Hạo đâm chọc nội tâm của lão. Thật sự là lão không thể trơ mắt nhìn Mạnh Hạo chết đi.

Hơn nữa, lửa giận trong bụng mấy ngày qua, cộng thêm một chưởng này của đệ thập Tổ Vương gia, thế mà lại muốn tiêu diệt toàn bộ mặt đất này. Mọi thứ cộng lại, khiến cho Kháo Sơn Lão Tổ, trong tiếng hô, thân thể cất bước, lập tức đi ra khỏi …

Hành cung!

Mới vừa xuất hiện, toàn bộ Thánh Đảo lập tức chấn động. Kháo Sơn Lão Tổ mặc một thân áo bào màu xanh, tóc dài phiêu diêu, nhìn như tang thương, nhưng hai mắt lại tựa như ánh sao. Trên mặt lão lúc này đã nổi đầy gân xanh, có thể thấy được lão tức giận cỡ nào, đã đến lúc nhất định phải phóng thích. . .

Chỉ một bước, liền trực tiếp vượt qua nửa Thánh Đảo. Lão hiện ra tại trước người Mạnh Hạo, đứng ở giữa đệ thập Tổ Vương gia và Mạnh

Hạo!

Tay phải nâng lên, chợt vung về phía trước. Một mảnh hơi nước mông lung lập tức dựng lên, tản mát yêu khí động trời, lóng lánh ánh sáng bảy màu, ầm ầm va chạm cùng một chưởng kia của Đệ thập Tổ Vương gia.

- Ngươi cút ngay cho Lão Tổ!

Đầu tóc Kháo Sơn Lão Tổ cuồng loạn. Lão ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, thanh âm cuồn cuộn như lôi đình, nổ vang cả trời đất.

Hơi nước cùng một chưởng kia tại giữa không trung vô hình đụng chạm.

Trong nháy mắt, ở nơi này nổ vang, chấn động bát phương. Thân thể Kháo Sơn Lão Tổ thụt lùi, toàn thân giống như bị cuồng phong càn quét, khi ngẩng đầu, trên mặt lão lộ ra vẻ dữ tợn.

Thân thể Đệ thập Tổ Vương gia vừa dừng lại, hai mắt lộ ra một chút tinh mang, đồng thời cười lạnh.

- Chỉ là Trảm Linh, lão ta chính là người mà Mạnh tiểu oa nhi ngươi dựa dẫm sao? Lão phu trước hết diệt người này, chặt đứt hy vọng của ngươi.

Đệ thập Tổ Vương gia thản nhiên mở miệng, đối với lão mà nói, việc giết chết Kháo Sơn Lão Tổ, cực kỳ đơn giản.

Trên thực tế dưới cái nhìn của lão, giết chết một tu sĩ Trảm Linh quả thực rất đơn giản. Nếu không phải là sợ không cẩn thận giết chết Mạnh Hạo, không thể cướp đoạt đạo cơ. Mạnh Hạo căn bản là không có nửa điểm khả năng sinh tồn trong tay lão.

Lão có quá nhiều đạo pháp, có thể trực tiếp đuổi giết tất cả.

- Tổ tiên Vương gia ta, từng tự nghĩ ra ba chỉ. Trong đó, hai chỉ thất

truyền, nhưng này Tịch Diệt Chỉ, vẫn còn được truyền thừa cho đời sau.

Trong lúc nói, tay phải đệ thập Tổ Vương gia đã nâng lên, chỉ về phía trước. Một chỉ này như tịch diệt, chỉ trong nháy mắt, sức sống vạn vật trong trời đất, dưới một chỉ này, toàn bộ đều phải khô héo.

Hai mắt Mạnh Hạo chớp động, lập tức cảm nhận được sức sống trên thân thể lại rất nhanh khô héo. Hàn quang trong mắt hắn lóe lên, thân thể rất nhanh lui về phía sau, lại dùng phương pháp chấn động vừa hiểu ra. Thân thể trong nháy mắt, dường như xuất hiện hơn trăm lần chấn động, phong tỏa sức sống trong cơ thể, khiến việc khô héo chậm lại.

- Giờ phút này không phải là lúc rời đi. Đợi thêm một chút, đợi đến khi Kháo Sơn lão rùa đen và Vương gia lão khốn kiếp này chiến đến mức kiệt sức, càng đánh càng nộ khí, đó mới là lúc ta nên rời đi.

Mạnh Hạo ý nghĩ xoay chuyển hàng trăm lần. Hắn sở dĩ dừng lại tại Thánh Đảo, chính là muốn dẫn đệ thập Tổ Vương gia tiến đến, rồi mượn sức mạnh của Kháo Sơn Lão Tổ chém giết đối phương, giải trừ mối nguy hiểm cho chính mình.

Ở bên người Mạnh Hạo, vẻ mặt Cổ Ất Đinh Tam Vũ ngưng trọng. Mắt thuyền linh lộ ra tinh quang, thủ hộ ở một bên.

Cùng lúc đó, theo thiên địa biến sắc, Thánh Đảo chấn động. Cường nhân trong Tiêu Diêu Tông, giờ phút này cũng đều cấp tốc mà đến, dù biết rõ nơi này đang rất nguy hiểm. Nhưng môn quy Tiêu Diêu Tông nghiêm ngặt, coi trọng nhất bối phận. Lão Tổ ở bên ngoài ra tay, bọn họ cho dù không địch lại, nhưng nếu Lão Tổ không có mệnh lệnh không được đến gần, thì bọn họ vẫn nhất định phải tới.

Mà giờ khắc này, khẩn trương nhất, lại chính là tu sĩ Nguyên Anh muốn cướp Mạnh Hạo lúc trước, giờ phút này đã run rẩy tới cực hạn trên mặt đất. Lão trợn to mắt nhìn từng cảnh tượng này, liên tục hít vào mấy hơi

thật sâu, đầu óc ong ong đã mất đi khả năng suy nghĩ.

Bất kể là Mạnh Hạo, Kháo Sơn Lão Tổ, hay vị đệ thập Tổ Vương gia từ đâu tiến đến kia, đều là những người lão muốn cũng không thể chạm tới. Đời này xem ra lão là vị tu sĩ xui xẻo nhất, mới bị cuốn vào trong trận chiến đấu này.

Đệ thập Tổ Vương gia chỉ tay ra, thiên địa tịch diệt, dường như toàn bộ đều trở thành màu xám. Mà chỉ có lão ta, mới là sắc thái duy nhất của thế giới này.

Chỉ xuống đại địa, thế giới nổ vang.

Kháo Sơn Lão Tổ nhướn mày. Giữa lúc tay phải bấm niệm pháp quyết, yêu khí tung hoành ngang dọc.

- Tịch Diệt Chỉ cái chó má gì chứ, Lão Tổ ta cho tới bây giờ còn chưa nghe nói qua. Yêu Pháp, Thiên Địa PHÁ...!

Tay phải Kháo Sơn Lão Tổ bấm niệm pháp quyết, đồng dạng chỉ tay về phía trước. Chỉ này ra, móng tay dường như đã trở thành trời, bụng ngón tay lại thành mặt đất. Mà đầu ngón tay, thì trong chớp mắt này, như hóa thành lưỡi dao sắc bén, có thể phá nát thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 992: Lão rùa đen vô sỉ!

Hai người đồng thời chỉ tay, ở giữa không trung đụng chạm mãnh liệt.

Ầm!

Tại thời khắc này, một tiếng nổ mãnh liệt vang lên. Trên mặt đất, vị tu sĩ Nguyên Anh kia phun ra máu tươi, thân thể Mạnh Hạo cũng thụt lui. Khi hai mắt hắn chớp động, lập tức nhìn thấy tất cả thực vật ở bốn phía đều héo rũ. Cũng vào đúng lúc này, thân thể Kháo Sơn Lão Tổ, bắt đầu từ ngón tay của lão, nhanh chóng khô héo.

Trong nháy mắt, tóc của lão rơi xuống, cả người gầy gò, dường như héo rũ tới mức đã trở thành một thây khô. Phịch một tiếng, lão trực tiếp nổ tung hóa thành điểm điểm tinh quang rồi tiêu tán.

Vẻ mặt đệ thập Tổ Vương gia vẫn như cũ, tựa như vô cùng tự tin đối với một chỉ này.

- Vậy đó là chỗ dựa của ngươi?

Lão thản nhiên mở miệng, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, Trong mắt hiện lên chút trào phúng.

Vẻ mặt Mạnh Hạo và Cổ Ất Đinh Tam Vũ đều bình tĩnh. Lão Tổ Vương gia ngẩn ra, mơ hồ cảm thấy có chút không đúng. Lúc lão đang muốn cất bước, bỗng nhiên, một tiếng rống giận kinh người thình lình vang vọng bốn phía nơi đây.

- Ngươi, cái tên chết tiệt này, lại dám diệt phân thân Lão Tổ của ta!

Thanh âm ầm ầm vang dội. Trong hư vô, đột nhiên xuất hiện từng trận

hơi nước, đảo mắt liền ngưng tụ thành một thân thể, chính là Kháo Sơn Lão Tổ.

Kháo Sơn Lão Tổ được ngưng tụ ra lần nữa, tu vi có yếu đi một chút. Sau khi xuất hiện, lão lửa giận ngập trời, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng, lao thẳng đến chỗ đệ thập Tổ Vương gia.

- Có lão phu ở đây, không người nào có thể chém giết tiểu... Khụ khụ, không người nào có thể chém giết Mạnh Hạo!

Kháo Sơn Lão Tổ vừa rống to, vừa lao về phía đệ thập Tổ Vương gia.

Lão không nói thì thôi, nhưng vừa nói ra lời này, Mạnh Hạo bỗng nhiên hãi hùng một trận, sắc mặt biến hóa. Hắn mới không tin Kháo Sơn Lão Tổ thật sự sẽ để ý bản thân.

- Đáng chết, lão rùa đen này nhất định là có phương pháp gì đó, có thể tránh đi Yêu Phong...

- Hiện giờ, lời nói cùng với hành động của lão hắn là có liên quan tới phương pháp kia. Chẳng lẽ, lão có thể dùng loại phương pháp không biết này, hóa giải cục diện lão nhất định phải xuất thủ bây giờ?

Mạnh Hạo đã sớm không phải là tu sĩ mới ra đời năm đó, trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn đã sớm luyện ra một tâm trí nhạy bén. Vì vậy, dựa theo hàm ý trong lời nói của Kháo Sơn Lão Tổ, hắn phát giác có manh mối gì đó.

Khi ý niệm chuyển động trong đầu Mạnh Hạo, Kháo Sơn Lão Tổ trong khoảnh khắc đã tiến đến, đứng trước người Mạnh Hạo, vung tay áo.

- Mạnh Hạo, ngươi đi trước!

Lão nói xong, liền lao thẳng đến chỗ đệ thập Tổ Vương gia.

Mạnh Hạo chấn động, hô hấp có chút dồn dập. Đệ thập Tổ Vương gia hừ lạnh một tiếng, cất bước, tay phải giơ lên, lại xuất ra Tịch Diệt Chỉ.

Chỉ này ra, bốn phía đất trời vẫn đột nhiên biến thành tro sắc. Giữa lúc sức sống mất đi, Kháo Sơn Lão Tổ ngửa mặt lên trời bi phẫn, hét lớn một tiếng.

- Sinh mạng thật đáng quý, hứa hẹn càng vĩnh hằng. Lão phu Kháo Sơn Lão Tổ, năm đó hứa hẹn trở thành hộ đạo giả của Mạnh Hạo. Hôm nay, cho dù tan xương nát thịt, cũng muốn thực hiện hứa hẹn năm đó!

Kháo Sơn Lão Tổ bày ra một bộ thấy chết không sờn, mạnh mẽ phóng đi. Cả người lão hiển lộ ra khí thế, thà rằng bản thân chết trận, cũng phải ngăn cản đệ thập Tổ Vương gia. Khi lao ra, lão bấm tay niệm thần chú, yêu pháp tản ra, hung hãn không sợ chết, đánh về phía đệ thập Tổ Vương gia.

Như thế, ở trong mắt mọi người, lão là một hán tử, anh dũng chân thành đến cực điểm, vì lời hứa, có thể trả giá sinh mạng!

Nhưng trong mắt Mạnh Hạo, hắn hiểu rất rõ Kháo Sơn Lão Tổ này. Lão rùa đen chết tiệt này, tuyệt đối sẽ không làm như vậy vì hắn. Trên tràn Mạnh Hạo chảy mồ hôi, cái loại cảm giác không ổn càng trở nên mãnh liệt.

Không chút do dự, hắn lập tức từ bỏ kế hoạch lúc trước, thân thể nháy mắt rút lui, vội vãn đi về phía sau. Cổ Ất Đinh Tam Vũ quay đầu liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, lại nhìn Kháo Sơn Lão Tổ đang bày bộ dáng thấy chết không sờn một chút, thở dài.

Ầm!!

Thân thể Kháo Sơn Lão Tổ chạm phải Tịch Diệt Chỉ, lập tức khô héo,

đột nhiên tan vỡ.

Nhưng đồng thời khi tan vỡ, lại có tiếng gầm nhẹ truyền ra, hơi nước rất nhanh ngưng tụ, lại hóa thành Kháo Sơn Lão Tổ, liều chết ngăn cản bước chân đệ thập Tổ Vương gia.

- Lão phu chết không có gì đáng tiếc, nhưng Mạnh Hạo, hắn tuyệt không thể chết. Đây chính là lời hứa của lão phu năm đó!

Kháo Sơn Lão Tổ bi phẫn mở miệng.

Mắt Đệ thập Tổ Vương gia lộ ra ánh sáng kì dị, nhìn về phía Kháo Sơn Lão Tổ.

- Đúng là một hạng người anh dũng, vì một hứa hẹn, có thể trả giá căn nguyên để sống lại!

Lão dĩ nhiên nhìn ra, mỗi một lần Kháo Sơn Lão Tổ này sống lại, đều là dùng căn nguyên đến thôi phát.

Mà căn nguyên, lại chính là vật được tu sĩ trong cảnh giới như lão coi trọng nhất. Tiêu hao một ít sẽ tổn thất một ít, rất khó khôi phục, quý giá vô cùng.

Trong mắt đệ thập Tổ Vương gia hiện lên chút tôn trọng, càng cảm thấy Kháo Sơn Lão Tổ trước mắt này, nếu là tộc nhân của mình, như vậy, nhất định sẽ là chọn lựa đầu tiên cho nhà hộ viện.

Mạnh Hạo thầm mắng trong lòng, hắn hiểu quá rõ Kháo Sơn Lão Tổ rồi, giờ phút này đang triển khai tốc độ cao nhất, hận không thể làm cho tốc độ bạo tăng gấp trăm ngàn lần, nháy mắt thoát đi.

- Ha ha, phương pháp kia quả nhiên hữu hiệu, vẫn là Lão Tổ ta thông minh. Yêu Phong trên người ta, chỉ là muốn ta trở thành hộ đạo giả mà

thôi. Hộ đạo nha, chỉ là bảo vệ thôi, nhưng đạo chân chính, cần tôi luyện. Cho nên thân phận của hộ đạo giả, không phải phòng ngừa tên khốn khiếp kia tử vong, mà là thêm một tầng bảo hộ mà thôi. Nếu thật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng chỉ cần ta gắng hết sức, sẽ không có chuyện gì.

- Mà ta đã hết lực, cho dù là phân thân, nhưng Lão Tổ ta trả giá chính là căn nguyên a. Cái này dùng lừa gạt Yêu Phong, hắn là không có vấn đề lớn. Ha ha, Lão Tổ ta quá thông minh!

- Như vậy, sẽ không tính là trái với Yêu Phong!

Kháo Sơn Lão Tổ đắc ý trong lòng, nhưng vẻ mặt bên ngoài lại càng thêm bi phẫn, liều lĩnh lao ra ngăn cản. Trong tiếng nổ vang, lão lại khô héo, tan vỡ.

Nhưng ngay sau đó lại xuất hiện. Trong sự ngăn cản không ngừng, Kháo Sơn Lão Tổ càng trở nên suy yếu, mà trong lòng đệ thập Tổ Vương gia thì lại vô cùng thưởng thực sự trung tâm của Kháo Sơn Lão Tổ. Thời điểm Kháo Sơn Lão Tổ lại lần nữa héo rũ, còn chưa kịp ngưng tụ thì Lão Tổ Vương gia lao tới, đuổi theo Mạnh Hạo.

Khi thân thể Kháo Sơn Lão Tổ lại lần nữa ngưng tụ thì đã suy yếu tới cực hạn. Thậm chí thân thể của lão cũng không thể thành hình, lộ ra hư ảo có dáng vẻ bản tôn.

Khi thấy đệ thập Tổ Vương gia đuổi theo Mạnh Hạo, vẻ mặt lão bi phẫn tới cực hạn, biến thành một con rùa đen dữ tợn.

- Không được giết hắn, tới giết ta đi! !

Trong lòng Kháo Sơn Lão Tổ đã sớm cười tới nở hoa. Nhưng ở bên ngoài, lại biểu hiện tức đỏ mắt, ngửa mặt lên trời gào rú, liều lĩnh đuổi theo.

- Tới giết ta a, ta thà rằng chết, cũng muốn hoàn thành hứa hẹn, không được giết hắn a! ! Ta không chỉ là hộ đạo giả, ta còn là Lão Tổ của hắn. Bối phận của hắn gần như là đệ tử của ta, có thể cùng ăn cùng ngồi với ta, là tương lai, hy vọng của Tiêu Diêu Tông ta. Ngươi không thể giết hắn!

- Vô sỉ! !

Mạnh Hạo cắn răng, không chút do dự lấy ra Như Ý Ấn. Khi hắn đang muốn hung hăng nắm một cái, bỗng nhiên...

Đệ thập Tổ Vương gia mạnh mẽ quay đầu lại. Lão nhìn thoáng qua Kháo Sơn Lão Tổ đã hóa rùa đen, nội tâm đắc ý vô cùng, nhưng vẻ mặt lại bi phẫn đuổi theo. Trong giây lát, mắt lão lộ ra kỳ quang.

- Lão phu cả đời thấy vô số yêu thú, chỉ có một con này... trung tâm như vậy!

Đệ thập Tổ Vương gia động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 993: Cho ngươi một hồi tạo hóa.

Kháo Sơn Lão Tổ vì diễn rất thật, nên tiếng hô cực kỳ ra sức, thanh âm truyền khắp toàn bộ Thánh Đảo, mọi người trên Thánh Đảo, còn có cả tu sĩ Tiêu Dao Tông đều nghe thấy.

Sắc mặt ai nấy đều thay đổi, giờ phút này bọn họ đang tập trung xung quanh chiến trường, không ai dám tới gần, nhưng tâm thần chấn động, cũng làm cho bọn họ hô hấp dồn dập.

- Mạnh Hạo? Hắn là ai thế, còn là người trọng yếu trong Tiêu Dao Tông ta!

- Có thể khiến cho Lão Tổ liều mạng bảo hộ, còn là hy vọng của Tiêu Dao Tông ta, hắn tuyệt không thể chết được!

- Mạnh Hạo? Ta nhớ ra rồi, hắn là đệ tử nội môn duy nhất của Kháo Sơn Tông năm đó. Lão Tổ nói không sai, hắn cũng là người Tiêu Dao Tông ta, nhân vật có bối phận cao gần với Lão Tổ!

Những tu sĩ này đồng loạt chấn động, lập tức ghi nhớ toàn bộ lời nói của Kháo Sơn Lão Tổ vào trong lòng.

Tromg lời nói của Kháo Sơn Lão Tổ bao hàm tình cảm nồng đậm, rất giống như thật, thật đến mức bản thân Kháo Sơn Lão Tổ cũng cảm thấy đó là việc đương nhiên. Giờ phút này khi đang rưng rưng rống to, bỗng nhiên thấy đệ thập Tổ Vương gia lại không truy kích Mạnh Hạo nữa, mà ngừng ở giữa không trung, lão nhất thời hơi sửng sốt.

- Sao không đuổi theo?

Kháo Sơn Lão Tổ trừng mắt nhìn, thân rùa nháy mắt đã vượt qua đệ thập Tổ Vương gia, ngăn cản trước mặt đối phương, căm tức nhìn.

- Giết ta, ngươi mới có thể đi qua!

Lão đã nhập diễn, cảm thấy việc này cực kỳ thú vị, giờ phút này trào dâng lên tiếng, thanh âm hùng hồn hữu lực!

- Có ta ở đây, không người nào có thể thương tổn Mạnh Hạo!

Kháo Sơn Lão Tổ lớn tiếng mở miệng, nhưng trong lòng lại là cười thầm. Thầm nghĩ, ngươi nhanh nhanh đánh tan ta, sau đó khẩn trương xử lý tên khốn khiếp kia đi, vậy thì Lão Tổ ta liền được giải thoát rồi.

Nhưng đệ thập Tổ Vương gia, lại không có chút ý nghĩ muốn truy kích Mạnh Hạo. Theo lão, Mạnh Hạo là trốn không thoát, sớm muộn gì cũng bị lão lấy đi đạo cơ. Nhưng yêu thú này, cũng là quá hiếm thấy rồi.

Hiếm thấy đến mức, lão không muốn bỏ qua như vậy!

- Hay cho một con yêu thú trung thành và tận tâm, đời này lão phu cũng ít thấy!

Sự thưởng thức của đệ thập Tổ Vương gia càng ngày càng mãnh liệt, nhìn dáng vẻ bản thể của Kháo Sơn Lão Tổ, mỉm cười gật đầu.

- Yêu thú như thế, đi theo nhóc con kia, đáng tiếc. Lão phu là đệ thập Tổ Vương gia, yêu quy, ngươi có nguyện ý đi theo lão phu? Nếu ngươi nguyện ý, từ nay về sau, ngươi chính là thần thú hộ đạo của Vương gia ta!

- Ngày lão phu thành Tiên, nhất định mang theo ngươi, cùng nhau phi thăng!

Đệ thập Tổ Vương gia chậm rãi lên tiếng, thanh âm truyền khắp bốn phía, khiến Mạnh Hạo đang muốn bóp nát Như Ý Ấn dừng lại, lập tức quay đầu trở lại. Sau khi thấy một màn như vậy, nhất là khi nhìn thấy Kháo Sơn Lão Tổ thân thể run rẩy, hắn bỗng nhiên muốn lớn tiếng bật cười.

Hắn hiểu rõ Kháo Sơn Lão Tổ, biết thứ Kháo Sơn Lão Tổ này để ý nhất, chính là tự do. Những chuyện khác, Kháo Sơn lão rùa đen vì có thể quẳng mình đi, đều có thể nhịn xuống. Nhưng chuyện này … giống như vảy ngược của Kháo Sơn Lão Tổ vậy!

- Lúc trước ta sao lại không nghĩ tới. Tuy nhiên như vậy cũng tốt, cũng chân thật thêm một chút. Lão rùa đen, cho ngươi tiếp tục diễn, cái này ta xem ngươi diễn như thế nào!

Kháo Sơn Lão Tổ ngây ngốc một chút, tim đập rộn lên, hô hấp dồn dập, ánh mắt trừng căng tròn. Lão cảm thấy bản thân sắp bạo phát, một ý nghĩ điên cuồng, khoảnh khắc đánh sâu vào đầu.

- Ngươi nói cái gì? Ngươi gọi ta là cái gì?

Lão có chút không thể tin. Lại có người kêu mình trở thành thần thú trông nhà hộ viện. Loại chuyện này đối với lão mà nói, lớn đến từng tuổi này, là lần thứ hai bị nhục nhã như vậy.

Lần đầu tiên, là Phong Yêu nhất mạch.

Việc này đối với lão mà nói, trình độ kích thích, đã vượt qua tất cả. Giờ phút này, thân thể Kháo Sơn Lão Tổ run run, không ngừng vặn vẹo, nhưng vẫn còn một chút lý trí, đang không ngừng áp chế.

- Yêu quy nho nhỏ, ngươi không vui?

Sắc mặt đệ thập Tổ Vương gia trầm xuống. Lão đã đồng ý cho yêu quy này một cơ hội, đã là động tâm tiếc tài hiếm thấy, bằng không, dựa theo tính tình của lão, đã sớm trực tiếp giết chết.

- Con bà nó chứ, ngươi mới là yêu quy, cả nhà ngươi đều là yêu quy. Ngươi là đồ con rùa, ngươi lại dám bảo Lão Tổ ta đi giữ nhà trông viện cho ngươi!!!

Kháo Sơn Lão Tổ giận dữ, gầm nhẹ lên tiếng. Nhưng ngay sau đó, lão lại từ đáy lòng khuyên nhủ bản thân, phải nhẫn, chỉ cần nhịn một chút nữ, tất cả mọi việc liền thuận lợi.

Nhưng thân thể lão đã hoàn toàn mơ hồ, thậm chí ngay cả bản thể của lão, hiện giờ cũng đã có chút run rẩy, khiến cho mặt biển cuộn sóng quay cuồng, tiếng vang quanh quẩn.

- Không phải do ngươi quyết. Ngươi vui cũng tốt, không vui cũng thế, chuyện lão phu quyết định, không thể sửa đổi. Ta lưu lại trên người ngươi một chút cấm chế, từ nay về sau, ngươi chính là yêu quy của Vương gia ta!

Đệ thập Tổ Vương gia thản nhiên mở miệng, dường như lời của lão, chính là thiên uy, chính là lực pháp tắc.

Mạnh Hạo lập tức kinh hỉ, suýt nữa cười ra tiếng. Hắn hiểu được, bản thân lần này, hẳn là không có vấn đề gì rồi. Nếu việc này Kháo Sơn Lão Tổ còn có thể nhẫn, vậy thì Mạnh Hạo cho dù là gặp nạn, cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Đệ thập Tổ Vương gia vừa dứt lời, tay phải nâng lên, bấm niệm thần chú chỉ về phía trước. Ngay sau đó, có mấy ngàn cấm chế phù văn, xuất hiện trong hư vô, vờn quanh bát phương, hình thành một cái lưới lớn, lao thẳng đến Kháo Sơn Lão Tổ giờ phút này đã hóa thành con rùa.

Thân thể Kháo Sơn Lão Tổ mơ hồ, nhưng đỉnh đầu vẫn bốc khói, hô hấp của lão, giống như tiếng nổ vang, phẫn nộ của lão, tại trong chớp mắt này, trực tiếp xông tới đỉnh!

Lão mở to mắt, lúc trước lão thật vất vả áp chế tức giận, tại trong chớp mắt này, rốt cuộc áp chế không được nữa, nháy mắt … hoàn toàn bạo phát!!!

Tiếng nổ vang quanh quẩn, Kháo Sơn Lão Tổ ngửa mặt lên trời, phát ra tiếng rống giận trước nay chưa từng có!!!

- Aaaaaaa a a a a a !!!!!!!!!

Giờ khắc này, cái gì Mạnh Hạo, cái gì Phong Yêu Tông, tất cả mọi chuyện đều bị lão quăng hết khỏi đầu. Chuyện duy nhất lão để ý lúc này, chính là người đã xúc phạm vảy ngược của lão, phẫn nộ ngập trời.

Cái loại nhục nhã trắng trợn này, khiến lão trong nháy mắt liền nhớ tới hạn chế Phong Yêu nhất mạch năm đó ban cho lão, giống như xé rách vết sẹo của lão. Khiến cho Kháo Sơn Lão Tổ trong chớp mắt này, lửa giận nổ tung trong đầu, ngửa mặt lên trời rít gào.

- Chết tiệt, chết tiệt...

- Phong Yêu nhất mạch thì thôi đi, nhóc con nhà ngươi, không ngờ cũng dám đến nhục nhã Lão Tổ ta!!!

Kháo Sơn Lão Tổ đã hoàn toàn phẫn nộ rồi, lão đã quên việc diễn trò lúc trước. Giờ phút này, hai mắt là đỏ ngầu thực sự, toàn bộ Thánh Đảo chấn động kịch liệt, mặt đất run rẩy, giống như dưới mặt đất, có quái vật lớn nào đó, đang tức giận mà thức tỉnh.

Mặt biển bốn phía nhấc lên sóng lớn kinh thiên, tiếng nổ vang vọng, dường như hải vực xung quanh đây, cũng bị nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 994: Cho ngươi một hồi tạo hóa.(2)

Ở dưới Thánh Đảo, ở trong nước biển sâu tối đen, đột nhiên có hai ngọn u đăng, khoảnh khắc xuất hiện. Trong đó ẩn chứa tơ máu, cũng có một vẻ điên cuồng. Đó là sự điên cuồng khi bị rạch mở vết sẹo, đó là sự giận dữ khi bị nhục nhã như vậy!

Ầm!

Mặt đất trực tiếp nứt ra một khe hở, toàn bộ bầu trời đều tối tăm u ám. Trong khi thiên địa biến sắc, tất cả nước biển bốn phía ầm ầm nổ tung. Biến hóa đột nhiên này, khiến đệ thập Tổ Vương gia biến sắc.

Nhưng không đợi lão hành động, một cỗ khí tức từ sâu trong đáy biển truyền lên, theo khe hở trên mặt đất tràn ra. Khí tức này cuồng bạo đến cực điểm, vừa mới xuất hiện, liền khiến hư vô trực tiếp bị xé mở, khiến toàn bộ Thánh Đảo dường như bị cứng rắn tách khỏi thế giới này.

Đệ thập Tổ Vương gia vừa mới cảm thụ được khí tức này, sắc mặt liền hoàn toàn biến hóa, hít ngược một hơi, thân thể nháy mắt bay lên, sắc mặt tái nhợt, thất thanh mở miệng.

- Tiên! !

- Đây là..là hơi thở của Tiên ! !

- Yêu khí như Tiên, đây là...là Yêu Tiên chi ý.

- Ngươi lại dám gọi Lão Tổ ta là yêu quy?

Khi một tiếng gầm nhẹ buồn bực từ mặt đất truyền ra, thì đất rung núi chuyển!

- Ngươi cũng dám bảo Lão Tổ giữ nhà trông viện!

Thanh âm tiếp tục truyền đến, lúc này là từ dưới biển xung quanh truyền ra. Khiến cho nước biển quay cuồng, dường như vờn quanh Thánh Đảo, tạo thành một lốc xoáy thật lớn, ầm ầm chuyển động.

- Ngươi lại dám đặt cấm chế lên người Lão Tổ ta, ngươi … xứng sao!

Ầm !!!

Mặt biển nháy mắt nổ tung, nước biển dựng lên ngập trời, giống như bị một cỗ lực đẩy mạnh mẽ, trực tiếp đánh lên trời cao. Cùng lúc đó, tại trong nước biển vô tận dân lên, một cái đầu khổng lồ không cách nào hình dung, giống như một mảnh đại địa, bỗng nhiên vươn ra từ trong nước, bao phủ không trung, che khuất nhật nguyệt. Bóng ma thật lớn cũng phủ trùm lên toàn bộ mặt đất!

Đó là một cái đầu rùa cá sấu, làn da tràn đầy nếp nhăn, màu đen gần như đáng sợ. Còn cái miệng mở to kia, mọc đầy răng nhọn điên cuồng, lại thêm đôi mắt nhìn như đục ngầu, nhưng cũng lộ ra sự tức giận phẫn nộ kinh thiên.

Chính là … cái đầu bản thể thực sự của Kháo Sơn Lão Tổ!!!

Một cỗ khí thế không cách nào hình dung, trong nháy mắt từ trên bản thể Kháo Sơn Lão Tổ lan ra. Khí tức này chỉ mới tản ra, vạn vật run rẩy, chúng sinh sợ hãi, đệ thập Tổ Vương gia giữa không trung gian nan xoay người.

Sau khi lão nhìn thấy cái đầu khổng lồ không cách nào hình dung, che phủ không trung này, thì ngây người, trong đầu ầm một tiếng, hai mắt

trợn to, lộ ra vẻ không thể tin nổi, cùng hoảng sợ trước nay chưa từng có.

Lão bỗng nhiên hiểu rõ, vì sao lúc trước, đối phương có thể không kiêng nể gì, mà tiêu hao căn nguyên như vậy. Bởi vì căn nguyên của đối phương … thật sự là nhiều lắm…

- Ngươi …

Da đầu đệ thập Tổ Vương gia run lên, lão đã tung hoành Nam Thiên Tinh nhiều năm, còn chưa bao giờ thấy qua, yêu thú kinh người, khủng bố như thế.

- Ngươi muốn cho Lão Tổ ta, giữ nhà hộ viện cho ngươi?

Kháo Sơn Lão Tổ rống giận. Thanh âm vừa ra, đã vượt qua cả sấm sét, tạo nên cuồng phong, khiến cho vô số ngọn núi trên Thánh Đảo sụp đổ, khiến cho biển rộng phía sau Thánh Đảo, trực tiếp xuất hiện một hố sâu, tạo nên vô số sóng biển, từ xa xa, điên cuồng đập tới.

Đệ thập Tổ Vươn gia không ngừng đạp chân lui về phía sau. Chỉ một tiếng rống, đã lập tức khiến lão phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt khoảnh khắc trắng bệch.

Lão hô hấp dồn dập, nghĩ đến bản thân lúc trước còn muốn đối phương giữ nhà hộ viện, lão liền hít ngược một hơi. Bảo một Yêu Tiên giữ nhà, lão còn không có tư cách này.

- Tiền bối bớt giận, việc này … việc này là một hiểu lầm.

Sau khi lui về phía sau, đệ thập Tổ Vương gia kiên trì, khẩn trương mở miệng.

- Hiểu lầm cái chân bà nội ngươi ý!!!

Kháo Sơn Lão Tổ ngửa mặt lên trời rống giận, thanh âm vang vọng non nửa vùng tứ hoàn, dẫn động mặt biển rít gào, nhấc lên hồi âm vô tận. Giống như có vô số lão, đang đồng loạt rống to.

- Lão Tổ ta, cho ngươi tạo hóa!

Đây là lần thứ hai, Mạnh Hạo nhìn thấy Kháo Sơn Lão Tổ lộ ra bộ dáng bản tôn. Giờ phút này, khi tâm thần vẫn chấn động, hắn nghĩ tới những gì bản thân đã làm trong Yêu Tiên Tháp, vừa cảm thấy được trút giận, cùng có chút nghĩ mà sợ. Bất quá, nghĩ đến Phong Yêu Kinh của mình có thể giam cầm Kháo Sơn Lão Tổ, Mạnh Hạo liền đặc biệt thản nhiên.

Giờ phút này, khi nghe được hai chữ “tạo hóa”, hai mắt Mạnh Hạo lập tức tỏa sáng, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Hắn hiểu được, hiện giờ đã đến lúc bản thân rời đi!

Trong lúc Kháo Sơn Lão Tổ rống giận, cái đầu khổng lồ, lấy tốc độ không phù hợp kiến thức phổ thông, nhân lúc đệ thập Tổ Vương gia vì hai chữ “tạo hóa” mà ngẩn ra, lao tới.

Tốc độ cực nhanh, tàn ảnh xuất hiện, ngay cả hư vô, cùng vì thế mà vỡ vụn.

Ầm!

Hai mắt đệ thập Tổ Vương gia trợn ngược, phun ra máu tươi, ngoài thân thể lập tức xuất hiện một tầng quầng sáng. Nhưng trong một tiếng ken két, thì nhanh chóng vỡ vụn, sắc mặt lão tái nhợt, không chút do dự, hai tay bấm niệm thần chú. Bốn phía lập tức hô mưa gọi gió, thuật pháp kinh thiên, lao thẳng tới phía Kháo Sơn Lão Tổ. Trong tiếng nổ vang quanh quẩn, đệ thập Tổ Vương gia lại phun ra máu tươi, thân thể nhanh chóng lui ra sau, rốt cuộc trốn thoát một ngụm kiếp này.

Tâm thần đệ thập Tổ Vương gia bị sợ hãi chiếm cứ. Sau khi Trảm Linh,

lão chưa bao giờ biết sợ là gì, nhất là sau khi Vấn Đạo, lại tung hoành vùng đất Nam Thiên, cho dù là Quý gia, lão cùng dám lừa dối.

Nhưng lúc này, lão sợ. Giờ phút này chạy thoát, lão không có nửa điểm do dự, lập tức lấy ra hơn mười kiện pháp bảo, mỗi một kiện đều là trọng bảo lão tích lũy nhiều năm qua. Khi toàn bộ triển khai, bảo quang bốn phía, lượn lờ xung quanh thân lão, chuẩn bị chạy trốn.

Đúng lúc này, trong mắt Kháo Sơn Lão Tổ mang theo sát khi, sau khi đầu co rụt lại, thì như thiểm điện lại duỗi cổ ra.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết, truyền ra từ chỗ đệ thập Tổ Vương gia. Lần này, lão không tránh thoát, tất cả trọng bảo, toàn bộ dập nát, nửa người lão, trực tiếp răng rắc một tiếng, bị Kháo Sơn Lão Tổ cắn nát.

Đệ thập Tổ Vương gia kêu thảm thiết, thê lương vô cùng, lại giãy dụa chạy ra, chỉ còn lại có nửa người trên, thoạt nhìn chật vật và thê thảm trước giờ chưa từng có.

Khi máu tươi văng khắp nơi, hai mắt Mạnh Hạo chớp động, trực tiếp nâng tay phải, cuốn lấy một ít máu tươi tới, cũng không quay đầu lại, nhanh chóng đi xa.

Phía sau hắn, Kháo Sơn Lão Tổ còn chưa phát tiết lửa giận xong, lại lao thẳng tới đệ thập Tổ Vương gia, đồng thời đã nhận ra Mạnh Hạo chạy mất, tức giận của Kháo Sơn Lão Tổ liền không tiêu tan. Ngoan độc lớn mật sinh ra, thay đổi phương hướng, mạnh mẽ quay đầu, hóa thành một tia thiểm điện, khoảnh khắc, hiện ra bên người Mạnh Hạo, mở cái miệng rộng, muốn nuốt chửng Mạnh Hạo.

Nhưng gần như khi lão có ác ý, trên thân thể lập tức xuất hiện tầng tầng cấm chế. Những cấm chế này là từng cái phù văn, nối tiếp nhau, giống như xích sắt, phát ra thải quang, lưu chuyển toàn thân, mạnh mẽ lõm xuống. Cho dù là mai rùa của Kháo Sơn Lão Tổ, cũng bởi vậy mà xuất

hiện dấu vết vỡ vụn, dường như muốn cứng rắn khiến lão toái diệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 995: Mạnh Hạo Lão Tổ.

Đau nhức khiến Kháo Sơn Lão Tổ kêu thảm thiết, lập tức thu hồi đầu, hung ác nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Vừa gặp phải ngươi, không có chuyện gì tốt!

Kháo Sơn Lão Tổ rống to.

- Rùa của Mạnh mỗ, sớm muộn gì cũng có ngày, ngươi cầu ta cưỡi trên người ngươi!

Mạnh Hạo cũng quay đầu lại, mắt lạnh nhìn Kháo Sơn Lão Tổ, hung hăng mở miệng, xoay người tiếp tục bay nhanh.

Những lời này, như kích thích tâm thần Kháo Sơn Lão Tổ, khiến hai mắt lão đỏ ngầu, lâm vào điên cuồng. Khi lại muốn nuốt Mạnh Hạo, nhưng xích sắt trên người lão lập tức xuất hiện, khiến cho Kháo Sơn Lão Tổ phát cuồng, toàn thân đau nhức, tức giận khó có thể hình dung. Lão không thể giết Mạnh Hạo, chỉ có thể duỗi đầu, giải phóng tức giận với Lão Tổ Vương gia.

Đệ thập Tổ Vương gia hồn bay phách lạc, lão nằm mơ cũng không nghĩ tới, bản thân cư nhiên lại gặp phải một Yêu Tiên ở chỗ này. Điều này không phù hợp với lý giải về Nam Thiên Tinh.

- Điều đó không có khả năng, vùng đất Nam Thiên, tại sao có thể có Yêu Tiên. Chết tiệt, Quý gia làm ăn cái kiểu quái gì không biết. Bọn họ cư nhiên lại cho phép, một Yêu Tiên ẩn nấp trong Thiên Hà Hải này sao!

Sắc mặt đệ thập Tổ Vương gia biến hóa, mất đi nửa người, giờ phút này, trong lòng lão biết hẳn phải chết. Đối mặt với một Yêu Tiên như vậy, lão

không có khả năng chạy thoát.

- Mạnh Hạo chết tiệt. Nhóc con này đầu tiên là có Kiếm Tiên, chém chết một khối phân thần của ta. Hiện giờ bên người lại có một hộ đạo giả như vậy. Hắn rốt cuộc có cái vận khí gì thế!

Đệ thập Tổ Vương gia nghĩ đến đây, trong lòng có chút không cam lòng. Nhưng sau đó lại nghĩ, có lẽ cũng chỉ có người có số mệnh như vậy, mới có thể ngưng tụ ra đạo cơ hoàn mỹ.

- Đây chỉ là một phân thân, cho dù là phân thân máu thịt, sau khi tử vong sẽ có tổn thương với ta, nhưng lúc này đã không có biện pháp khác … Nếu trốn không thoát, chết, cũng phải đấu một trận với Yêu Tiên này!

Trong ánh mắt đệ thập Tổ Vương gia lóe lên tinh quang, khi đầu Kháo Sơn Lão Tổ lại tiến đến, thì rống giận bấm niệm thần chú, quay đầu lại chiến một trận.

Giờ phút này Mạnh Hạo nhanh chóng bỏ chạy, chỉ kịp ôm quyền từ xa với Cổ Ất Đinh Tam Vũ. Khi xoay người, hắn triển khai tốc độ cao nhất, lao thẳng tới bờ biển. Nơi này không thể ở lâu, kế hoạch của Mạnh Hạo đã hoàn thành, giờ phút này hắn một lòng bỏ chạy.

Đầu Kháo Sơn Lão Tổ đã thấy Mạnh Hạo đi xa, trong lòng vừa có tức giận, cũng có nghẹn khuất. Mỗi lần lão gặp phải Mạnh Hạo, thì chắc chắn có chuyện không tốt. Lần đầu tiên là bị buộc rời khỏi Triệu quốc, hiện giờ thì bị nhục nhã, tức giận đến xuất thủ.

Cảm giác nghẹn khuất đốt lên phẫn nộ, Kháo Sơn Lão Tổ cảm giác mình nhất định phải giải phóng, mang theo sát khí, lao thẳng về phía đệ thập Tổ Vương gia.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Mạnh Hạo không hề tạm dừng chút nào, tốc độ cực nhanh, hóa thành một cầu vồng,

sau thời gian mười cái hô hấp, hắn đã tới gần bờ biển.

Ở phía trước hắn, có đệ tử của Tiêu Dao Tông. Sau khi bọn họ nhìn thấy Mạnh Hạo, tâm thần lập tức chấn động, trong đó có một hai người đã từng là tu sĩ Triệu quốc, nhận ra Mạnh Hạo.

- Bái kiến Mạnh Hạo Lão Tổ!

Mấy người kia lập tức ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

Những người khác, sau khi thấy một màn như vậy, lập tức biết được, người trước mắt, chính là Mạnh Hạo. Đó là người có thể làm cho Lão Tổ liều mạng bảo hộ, là tiền bối có bối phận gần với Tiêu Dao Lão Tổ trong Tiêu Dao Tông. Việc lúc trước Kháo Sơn Lão Tổ muốn nuốt Mạnh Hạo, tu vi bọn họ không đủ, nhìn không rõ, cũng không biết cụ thể.

Vả lại, Tiêu Dao Tông coi trọng nhất chính là bối phận, môn quy này, sớm đã thâm căn cố đế, không ai dám lay động. Nhìn thấy Mạnh Hạo nếu không bái, đó là lỗi nặng.

- Bái kiến Mạnh Hạo Lão Tổ!

Một đám người đồng loạt bái xuống, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, trên mặt hiện lên nụ cười, sau khi gật đầu, thì đi lướt qua đám người.

Cảnh tượng này, bị Kháo Sơn Lão Tổ trên trời nhìn thấy, lão suýt chút nữa phun ra máu tươi, lửa giận tăng thêm, có loại cảm giác bê đá đập chân mình. Lúc trước lão diễn trò, đã sớm khiến đệ tử Tiêu Dao Tông tin tưởng, thậm chí các tu sĩ khác thuộc tứ hoàn trên Thánh Đảo, đều đã nhận thức chuyện này trong sự chấn kinh. Không bao lâu nữa, danh tiếng Mạnh Hạo, e là sẽ truyền khắp tứ hoàn.

- Một lần gặp Mạnh Hạo, là một lần “chuyện tốt”, chết tiệt!

Kháo Sơn Lão Tổ phẫn nộ, càng trở nên dữ dội, bắt đầu cắn xé, tra tấn đệ thập Tổ Vương gia.

Mạnh Hạo vốn định rời đi, nhưng nháy mắt lại đột nhiên nghĩ tới lúc trước Kháo Sơn Lão Tổ diễn trò, nghĩ đến tác dụng của quan hệ hai người, lại nghĩ tới hai lần sát khí vừa rồi của Kháo Sơn Lão Tổ. Hắn quyết định, trước khi đi, phải hố lão một chút nữa, vì thế lập tức quay đầu lại, nhìn về phía những đệ tử Tiêu Dao Tông này.

- Đưa linh thạch trên người các ngươi cho Lão Tổ ta, sau đó các ngươi có thể đến chỗ Tiêu Dao Lão Tổ nhận lại gấp trăm lần. Các ngươi yên tâm, Tiêu Dao Lão Tổ vì ta, có thể trả giá sinh mạng, sao có thể keo kiệt chút linh thạch.

Mạnh Hạo lập tức mở miệng, thanh âm ẩn chứa tu vi, truyền khắp toàn bộ đảo nhỏ, khiến cho tất cả người Tiêu Dao Tông đều nghe được.

Kháo Sơn Lão Tổ cũng nghe được những lời này, rống giận ngập trời, nhìn đệ thập Tổ Vương gia hấp hối. Lão có tâm buông tha đối phương để lão ta đuổi giết Mạnh Hạo, nhưng nếu thật làm vậy, nhất định sẽ xúc phạm cấm chế. Còn nếu mở miệng cự tuyệt, thì sẽ tổn hại mặt mũi, làm cho người ta hoài nghi việc lúc trước là giả dối. Nhất là lời nói Mạnh Hạo đã truyền khắp đảo nhỏ, tất cả mọi người trong Tiêu Dao Tông đều nghe được, bản thân mình ngày sau, thật đúng là phải giúp Mạnh Hạo trả linh thạch.

- Hừ, chỉ là mấy người đệ tử, trên người có thể có bao nhiêu linh thạch, gấp trăm lần thì như thế nào. Lão Tổ ta nhổ một bãi nước miếng như vậy là đủ.

Kháo Sơn Lão Tổ tự an ủi mình, hung hăng hất đầu. Đệ thập Tổ Vương gia bị lão cắn, tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền khắp bốn phía.

Mọi người sửng sốt, vội vàng lấy linh thạch từ trong túi trữ vật ra đưa

cho Mạnh Hạo. Những đệ tử Tiêu Dao Tông bay lên không quan vọng ở xung quanh, tu vi cũng không tầm thường, linh thạch bọn họ đưa lại có tới mấy vạn, khiến Mạnh Hạo kinh hỉ, sau khi lấy được, thì gật đầu.

- Ta lấy của các ngươi một triệu linh thạch, đây là biên nhận, các ngươi nhớ cất cho kỹ.

Mạnh Hạo ném ra một miếng ngọc giản, thanh âm giống như quanh quẩn khắp đảo nhỏ, quay đầu khẩn trương rời đi.

Mọi người sửng sốt, bọn họ rõ ràng cho không đến năm vạn linh thạch, sao lại biến thành một triệu rồi. Ánh mắt mọi người chớp động, rồi cũng kịp phản ứng lại. Đây là Mạnh Hạo Lão Tổ đưa tạo hóa cho bọn họ, trong lòng lập tức kinh hỉ, khi thấy Mạnh Hạo rời đi, bọn họ đồng loạt cúi đầu.

- Cung tiễn Mạnh Hạo Lão Tổ!

Cùng lúc đó, Kháo Sơn Lão Tổ cũng nghe được những lời này, thân thể lập tức phát run, truyền ra tiếng rít gào thê lương.

- Mạnh Hạo!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 996: Gió lốc tam hoàn.

- Lão Tổ không cần tiễn đệ tử, đệ tử sẽ tự rời đi. Lão Tổ có thể liều mình vì đệ tử, đệ tử vô cùng cảm động, tuyệt sẽ không gây thêm phiền toái cho Lão Tổ.

Mạnh Hạo vội vàng mở miệng. Giờ phút này, khi hắn vừa mới bay ra khỏi đảo nhỏ, bước vào hải vực, phía sau hắn, phân thân máu thịt kia của đệ thập Tổ Vương gia, truyền ra một tiếng hét thảm cuối cùng, thân thể ầm một tiếng, hoàn toàn dập nát, bị Kháo Sơn Lão Tổ một ngụm nuốt chửng.

Kháo Sơn Lão Tổ chợt quay đầu lại, hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng Mạnh Hạo, hồi lâu ngửa mặt lên trời rống to. Mặt biển bọt sóng ngập trời, hình thành vòng xoáy, vòng quanh toàn bộ Thánh Đảo. Trong sự kinh hô và rung động của mọi người trên đảo, Thánh Đảo này lại lấy tốc độ không cách nào hình dung, vội vã lao đi trên mặt biển.

Theo gió vượt sóng, trong phút chốc liền không thấy bóng dáng, thả mắt nhìn quanh, toàn bộ biển rộng, giờ phút này, chỉ còn lại một mình Mạnh Hạo đứng giữa không trung.

Giờ khắc này, ở Vương gia – Nam Vực, trong quan tài tại ngọn núi có phần mộ của đệ thập Tổ Vương gia, bản tôn của lão chợt mở mắt ra, phun ra một ngụm máu tươi. Khi thân thể ngồi dậy, lão vốn già yếu, trong nháy mắt càng thêm già nua, cả người lại héo rũ đi một vòng, ngay cả khí tức, cũng hỗn loạn, xuất hiện sự pha tạp.

Sắc mặt lão có chút tái nhợt, tay phải vịn lên một bên quan tài, khi ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy nếp nhăn, càng có vẻ tang thương hơn. Chỉ có điều, trong đôi mắt đục ngầu của lão, xuất hiện vẻ oán độc mãnh liệt.

Hồi lâu, hai mắt lão chợt lóe.

- Giữa Kháo Sơn Lão Tổ kia và Mạnh Hạo cũng tồn tại thù hận, hai lần ra tay … tuy nhiên, bởi vì cấm chế trên người, nên không thể giết.

- Lão sở dĩ ra tay với ta, là bởi vì lúc trước, ta trong lúc vô ý đụng vào vảy ngược.

- Như vậy, lão không có khả năng sẽ giúp Mạnh Hạo.

- Lần tới … lần tới khi ta đuổi theo, chính là ngày Mạnh Hạo mất đạo cơ!

Đệ thập Tổ Vương gia hô hấp dồn dập, trong mắt lóe hàn quang.

Thiên Hà hải chia làm tứ hoàn, ngoài tứ hoàn chính là hải ngoại. Tại hải ngoại, phần lớn là các gia tộc tu chân quy mô nhỏ, chiếm cứ một đám đảo nhỏ. Trong những gia tộc này, người mạnh nhất, cũng chỉ là Kết Đan mà thôi.

Tứ hoàn đối với bọn họ mà nói, là nơi chốn hiểm ác, chẳng những có kẻ giết người cướp của, còn có một số loại động vật biển hung tàn. Ngoại trừ những thứ đó, thì chính là một vài tông môn gia tộc thực lực hùng mạnh hơn.

Trong những gia tộc đó, có tu sĩ Nguyên Anh trấn thủ, đối với người hải ngoại mà nói, là từng bước nguy cơ. Nhưng nếu có thể giành được một tạo hóa trong đó, như tộc nhân Trương gia, vậy cũng không phải là không thể nào.

Đây cũng là cách nhìn của tu sĩ tứ hoàn, với tam hoàn … Nơi đó cũng là vùng cấm, tồn tại cả cơ duyên và nguy cơ.

Tu vi không đến Nguyên Anh, bước vào tam hoàn, cửu tử nhất sinh. Cho

dù là tu sĩ Nguyên Anh, nếu vận khí không tốt, cũng rất có thể chết trong tam hoàn. Bởi vì trong tam hoàn, tồn tại rất nhiều động vật biển.

Nhưng tuy là vậy, thì vẫn có không ít tu sĩ, nhiều lần mang ý đồ tiến vào tam hoàn. Thậm chí có vài người tu vi dũng mãnh, cư trú lâu dài trong tam hoàn.

Sở dĩ tam hoàn nguy cơ tứ phía nhưng lại dẫn động phần lớn tu sĩ rình mò, chính là lợi ích.

Tất cả động vật biển của Thiên Hà hải, được gọi là hải yêu, trái tim của bọn nó, cực kỳ quý báu, là một tồn tại sánh ngang với linh thạch, thậm chí tác dụng cũng tương tự. Thường thì một viên yêu tâm, có thể sánh với linh thạch hạ phẩm, nếu phẩm chất cao một chút, thì còn có thể sánh với linh thạch trung phẩm.

Cũng có … một vài hải yêu dũng mãnh, có trái tim không khác gì với linh thạch thượng phẩm. Đây đối với tu sĩ mà nói, là của cải vốn không thể bỏ qua.

Dù sao Thiên Hà hải, bản thân nó không có quặng linh thạch, cũng không hề sản xuất linh thạch. Đối với tu sĩ mà nói, linh thạch cực kỳ quý báu, mà yêu tâm xuất hiện, dĩ nhiên đã trở thành vật giao dịch đặc biệt bất đồng của Thiên Hà hải với các khu vực khác.

Nhất là một vài vật phẩm quý báu, lại chỉ có thể dùng yêu tâm để đổi!

Vì đạt được yêu tâm, nhất định phải đi vào tam hoàn, đi liều lấy một cái tạo hóa và cơ duyên. Nhưng hải yêu dũng mãnh, tính cách hung tàn, nhất là lại cực kỳ căm thù tu sĩ, giống như thủy hỏa bất dung!

Nhưng cho dù là như vậy, cũng không thể ngăn cản khát vọng của tu sĩ Thiên Hà hải đối với yêu tâm.

Rất nhiều chuyện xưa, lưu truyền trên Thiên Hà hải này, mà trong những chuyện xưa đó, phần lớn đều là người một đêm phất nhanh. Vì thế nhiều năm qua, vô số người liều chết đánh cược một lần, liều mạng, cửu tử nhất sinh, bước vào tam hoàn.

Việc này, trong lòng Mạnh Hạo biết rõ. Trong ngọc giản của Trương gia, có giới thiệu một chút về cái này, tuy không nhiều lắm, nhưng cũng đủ cho Mạnh Hạo hiểu một cách đơn giản. Giờ phút này, trong một hải vực thuộc tứ hoàn trên Thiên Hà hải, trong nước biển quay cuồng, có một cầu vồng, từ đằng xa gào thét mà đến.

Một thân áo xanh, một mái tóc dài trắng đen giao nhau, nhìn như thanh niên, nhưng vẻ mặt trong lúc vô ý sẽ hiển lộ ra một chút tang thương.

Hai mắt như sao, khuôn mặt tuấn lãng, mơ hồ còn mang theo một chút khí chất thư sinh, chính là Mạnh Hạo.

Đây là Mạnh Hạo sau khi đã rời khỏi Thánh Đảo một tháng. Một tháng này, Mạnh Hạo bay nhanh trên Thiên Hà hải, càng thêm hiểu rõ đối với cái hải vực này.

Giờ phút này, hai mắt hắn lóng lánh tinh mang, vừa bay về phía trước, vừa suy tư.

- Đệ thập Tổ Vương gia tử vong kia, có lẽ cũng không phải là bản tôn. Nếu không đúng, thì tốt nhất, nhưng nếu đúng vậy … nguy cơ của ta, chỉ là được cởi bỏ tạm thời, e là không kéo dài được lâu, vẫn sẽ lâm vào tồn vong sinh tử.

Mạnh Hạo trầm ngâm, xung quanh hắn, chim anh vũ bay múa, thỉnh thoảng lại lao xuống, đâm vào trong biển rộng, rồi từ một phía khác lao ra, đùa đến không biết trời đất.

Mạnh Hạo nâng tay phải lên, lấy ra ngọc giản thiếu phụ Trương gia cho

hắn, sau khi cẩn thận nhìn một chút, thì hai mắt chớp động.

- Giữa tứ hoàn và tam hoàn, có một tầng gió lốc quanh năm. Gió lốc này có thể xé rách tất cả sinh mạng, giống như một bức tường ngăn cách, ngăn cản mọi người bước vào …

Bản đồ trong ngọc giản trên tay Mạnh Hạo, chỉ có hải vực ở hải ngoại, về phần phạm vi tứ hoàn thì rất ít, đến bây giờ đã không còn tác dụng quá lớn đối với Mạnh Hạo.

Khi đang trầm ngâm, thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, vội vã lao sâu vào trong Thiên Hà hải.

- Mặc dù không có bản đồ, nhưng phân chia các hoàn trên Thiên Hà hải, càng tiến sâu vào trong, thì càng gần.

Tốc độ Mạnh Hạo nhanh hơn, khoảnh khắc mà đi, chim anh vũ ở phía sau bay nhanh theo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt lại trôi qua hai tháng.

Khu vực tứ hoàn to lớn này, cũng khiến Mạnh Hạo rất rung động. Hắn chẳng khác gì là bay liên tục ba tháng, nhưng ba tháng này, Mạnh Hạo cũng không phải là bay liên tục, mà ở trên đường, thấy được một vài đảo nhỏ. Ở trên những đảo nhỏ này, tồn tại một vài tông môn gia tộc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 997: Gió lốc tam hoàn. (2)

Bọn họ sinh hoạt đời đời trên Thiên Hà hải, đối với nơi này đương nhiên là vô cùng hiểu rõ. Mạnh Hạo trực tiếp bước vào, lấy tu vi của hắn, rất dễ dàng liền lấy được hải đồ của rất nhiều tông môn gia tộc. Cuối cùng cũng đã cấu thành hải vực đầy đủ của tứ hoàn này.

Cùng lúc đó, hiểu biết của Mạnh Hạo đối với tam hoàn cũng nhiều hơn không ít.

- Tam hoàn có tam Thánh!

- Cái gọi là tam Thánh, là ba cái tông môn do ba tu sĩ Trảm Linh tạo thành, theo thứ tự là Hải Thần Tông, Phi Tiên Tông, còn có Dương Hồn Đạo!

- Ba cái tông môn này, nắm trong tay tư cách và danh ngạch ra vào tam hoàn, ở bốn phía tam hoàn xây dựng ba tòa hải thành. Phàm là người muốn đi vào tam hoàn, đều phải nộp một lượng linh thạch nhất định. Nhất là người đi ra, căn cứ thời gian dừng lại khác nhau, lượng linh thạch nộp lên cũng khác nhau …

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, nhìn ngọc giản được sửa sang lại dọc đường này, như thoáng có chút suy nghĩ.

- Chỉ có ba tòa hải thành này, mới có phương pháp đặc thù, có thể đưa người tiến vào trong gió lốc, an toàn bước vào hải vực tam hoàn.

- Nghe đồn, tam hoàn trước kia, không có gió lốc, là tổ tiên tam Thánh này liên kết bố trí. Cho nên, từ đó về sau, hậu nhân các đời, mới có biện

pháp, dẫn người đi vào.

- Ba tông này nội tình thâm hậu, truyền thừa ít nhất vạn năm trở lên. Chỉ là vì một vài nguyên nhân người ngoài không rõ, một tông chỉ xuất ra một cường nhân Trảm Linh. Nhưng nội tình của ba tông này, thì ngay cả Vấn Đạo cũng có điểm cố kỵ.

Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe, ánh mắt thu hồi lại khỏi ngọc giản. Sau một lát trầm ngâm, hắn không lựa chọn đi ba tòa hải thành này, mà dựa theo phương hướng trong hải đồ, đi thẳng tới cơn lốc tam hoàn gần mình nhất.

- Một khi Lão Tổ Vương gia không thực sự tử vong, nếu ta đi vào trong ba hải thành này, nhất định sẽ lưu lại một chút dấu vết. Chỉ có trực tiếp vượt qua, mới là tốt nhất!

- Như vậy, trong ba tông vốn không có bản ghi chép về ta, cho dù đệ thập Tổ Vương gia truy tra, khí tức ta thay đổi, trong thời gian ngắn, lão ta cũng rất khó tìm ra ta.

Mạnh Hạo quyết đoán trong lòng, toàn thân tản ra khí thế, tốc độ bay mau, gào thét bay về phía trước.

Mấy ngày sau, ở phía trước hắn, xuất hiện một cơn lốc màu xám.

Ầm ầm nổ vang, ở khoảng cách rất xa đã quanh quẩn bát phương. Thả mắt nhìn quanh, cơn lốc này như một tường thành nối liền với trời cao, thành một vành khuyên, lan tràn vô tận sang hai bên, nhìn không thấy điểm cuối.

Sương mù khi thì khuếch tán, khi thì co rút lại. Tiếng rít bên trong, làm cho cơn lốc này như có hung thần ác sát ẩn nấp, đang rít gào với bên ngoài, ngăn cản tất cả tu sĩ bước vào, đồng thời cũng ngăn cản hải yêu từ trong đó lao ra.

- Tuy nhiên, dựa theo ngọc giản, trong tứ hoàn cũng có hải yêu. Cái này chứng tỏ, cơn lốc nơi đây, tuy rằng dũng mãnh, nhưng cũng nhất định có điểm sơ hở.

Mạnh Hạo đứng ngoài cơn lốc, tóc cùng quần áo bay loạn lên, ngưng thần nhìn lại.

Trong cơn lốc, từng luồng tia chớp lần lượt chớp nháy, nước biển ở nơi này, thật giống như bị phân cách, chỉ có thể dâng lên sóng biển ngập trời, nhưng không cách nào tiến vào trong cơn lốc. Chỉ đành bị gió thổi đi khi cuồn cuộn dâng lên, khiến cho hải vực gần cơn lốc này, hàng năm đều mưa như trút nước.

Mưa rơi lại cách thân thể Mạnh Hạo mấy trượng, giống như khu vực Mạnh Hạo được cách ly với thiên địa xung quanh, mưa không thể nhỏ vào bên trong.

Sau khi nhìn một lúc lâu, Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn về phía mặt biển. Hai mắt liên tục chớp động vài cái, theo tu vi vận chuyển, mặt biển trong mắt hắn lập tức như trong suốt, giúp hắn có thể nhìn thấy thế giới dưới mặt biển.

Hắn nhìn thấy cơn lốc này, cư nhiên cũng tồn tại ở trong biển, nhưng không quấy nhiễu nước biển, chỉ giống như một bức tường ngăn, nối thẳng xuống đáy biển sâu. Mạnh Hạo không cho thần thức lan tràn tiếp, tu vi tới trình độ này, hắn đã mơ hồ cảm nhận được, tại đáy biển này, dường như cất giấu một vật khiến lòng hắn có chút kinh sợ, không thể mạo muội đụng chạm.

Thu hồi thần thức, Mạnh Hạo hít sâu, nhắm nghiền hai mắt. Hiện giờ trong cơ thể hắn đã chỉ còn năm phần tu vi dao động. Theo thời gian trôi qua, chậm rãi dung hợp, cho đến khi hóa thành một.

Sau khi điều chỉnh hơi thở, thời điểm Mạnh Hạo mở hai mắt ra, trong mắt hắn như lộ ra ánh sáng đoạt thiên địa. Cả người khí thế ngập trời, trực tiếp mở ra đệ cửu mệnh!

Theo đệ cửu mệnh mở ra, thân thể Mạnh Hạo nổ vang, trong phút chốc đã dũng mãnh tới cực hạn, trên mặt của hắn cũng mang theo vẻ tiêu sát, tu vi khuếch tán, khí thế ngập trời. Hư vô bát phương xung quanh như vỡ vụn, phát ra tiếng bang bang, mưa bị ngăn cản ngoài thân thể cũng từ mấy trượng ban đầu, nhanh chóng mở rộng ra tới hơn trăm trượng.

Khi hắn hít sâu, thân thể Mạnh Hạo như tên rời cung, lập tức lao ra. Chỉ trong chớp mắt, liền va chạm với cơn lốc, cũng không chần chờ chút nào, lập tức bước vào trong đó.

Xa xa nhìn lại, cơn lốc này như một mãnh thú viễn cổ, đang mở cái miệng rộng, cắn nuốt Mạnh Hạo.

Vừa mới bước vào một bước, một cỗ xung kích mãnh liệt lập tức đập vào mặt. Sắc mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, trực tiếp cất bước đi vào. Ầm một tiếng, sương mù phía trước hắn giống như bị xé rách, mà ngay cả gió quét tới, dường như cũng tan vỡ, mở ra.

Tất cả không có cách nào ngăn cản Mạnh Hạo, mà Mạnh Hạo cũng chỉ có tóc bay bay lên mà thôi, không có bị nửa điểm thương tổn. Đối với hắn mà nói, gió này, so với âm phong hắn trải qua trong Yêu Tiên Tông, chênh lệch quá lớn.

Theo Mạnh Hạo xâm nhập, tiếng nổ vang quanh quẩn, cơn lốc sương mù như bị tán loạn. Trong khi nó nhanh chóng quay cuồng, Mạnh Hạo đã tiến lên được nghìn trượng trong cơn lốc.

Tiếng gió gào thét xung quanh, trong tối đen có lượng lớn tia chớp du tẩu, mặt Mạnh Hạo không chút thay đổi, không ngừng tiến về phía trước trong cơn lốc. Lấy nhục thân Trảm Linh này, lấy tu vi khủng bố này, hắn

ở trong cơn lốc, càng chạy càng xa.

Mỗi một lần hô hấp, đều có vô số tia chớp rầm rầm mà đến. Nhưng khi đụng chạm với thân thể Mạnh Hạo, thì lập tức bị hắn hấp thụ vào. Cảnh tượng này, nếu để người ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ khiếp sợ.

Từ xưa tới nay, trên Thiên Hà hải, người có thể có tư cách cứng rắn xông vào cơn lốc, cực kỳ hiếm thấy.

- Tường ngăn gió lốc này của Thiên Hà hải cũng có chút môn đạo.

Mạnh Hạo đi trong gió lốc, lẩm bẩm, cuồng phong xung quanh hắn gào thét, những tia chớp đan vào nhau. Ngọn gió này có thể xé rách tất cả tu sĩ Nguyên Anh trong khoảnh khắc, mà tia chớp thì có thể phá tan nguyên thần trong chớp mắt.

Nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, ngọn gió này chỉ có thể phả vào mặt, không thể chấn động thân thể hắn chút nào. Mà tia chớp kia, lại giống như thuốc bổ, có thể khiến tốc độ vận chuyển tu vi của hắn tăng lên một chút.

Chim anh vũ trên vai Mạnh Hạo càng không thèm để ý đến cái gọi là gió lốc này, thỉnh thoảng còn bay ra, trong khi la hét vẫn cùng cái chuông do miếng mỡ đông hóa thành, xuyên qua trong gió lốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 998: Bích chướng tàng linh.

Cảnh này nếu có người ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ rất kinh hãi. Phải biết rằng cả Thiên Hà hải, chỉ có tu sĩ Trảm Linh mới có thể đi lại trong tường ngăn gió lốc.

Mà tu sĩ Trảm Linh, trong Thiên Hà hải, lộ diện chỉ có ba người!

Đó chính là tam Thánh của tam tông!

Trừ ba người đó ra, không một tu sĩ nào dám mạnh mẽ vượt qua tường ngăn gió lốc.

Phạm vi của tường ngăn gió lốc rất lớn, Mạnh Hạo chắp tay sau lưng đi tới, đã đi hơn vạn trượng, vẫn chưa ra được. Hơn nữa càng đi tới, gió càng thêm cuồng bạo, còn có tiếng nức nở trong gió, giống như trong sương đen xung quanh, có vô số hung thần ác sát đang gào thét với Mạnh Hạo.

Những tia chớp đã kết thành một mảng, ầm ầm quét tới.

Ở nơi này, tu sĩ Nguyên Anh căn bản không thể sinh tồn, thân thể của bọn họ sẽ tan vỡ trong khoảnh khắc, Nguyên Anh hoàn toàn vỡ vụn. Nhưng với Mạnh Hạo mà nói, cũng chưa tính là gì.

Mãi một canh giờ sau, khi Mạnh Hạo không biết đã đi được bao xa, xung quanh đen kịt, gió như lưỡi dao, cho dù là Mạnh Hạo, cũng không thể không giảm tốc độ. Nhưng thân thể mạnh mẽ, vẫn có thể hoành hành.

Khu vực gió lốc này, khi Mạnh Hạo đi trọn một ngày, gió càng lúc càng

kinh người, tia chớp gần như không đâu không có, còn có một chút phù văn lấp loáng hiện ra, lan tràn xung quanh. Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, cảm nhận được một chút uy hiếp từ trong phù văn.

Nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi. Tuy vậy đến ngày thứ hai, Mạnh Hạo cũng không khỏi cau mày, tốc độ càng chậm hơn nữa. Phù văn xung quanh hắn, đã không còn lấp loáng, mà chiếu rọi xung quanh, hơn nữa thường là mười mấy phù văn dung hợp với nhau, giống như hình thành trận pháp cực nhỏ.

- Trận này, có thể chấn động tu sĩ Trảm Linh!

Mạnh Hạo hơi suy tư, đôi mắt lướt qua thấy một đám mười mấy phù văn kết thành trận pháp đang tới. Hắn không hề có ý né tránh, để mặc cho trận pháp tiếp xúc với cơ thể.

Ầm một tiếng, thân thể Mạnh Hạo chấn động, hơi lắc lư, không hề lùi lại, khóe miệng xuất hiện vẻ tự tin. Trận pháp kia, khoảnh khắc đến trước người hắn liền vỡ tan ra.

Mạnh Hạo phủi quần áo, lại bước tới. Mấy ngày sau, trong tường ngăn gió lốc này, Mạnh Hạo đang đi tới đột nhiên biến sắc, thân thể hóa thành khói xanh, nhanh chóng lao sang bên cạnh, tránh né một đám phù văn đang tới.

Tiếng ầm vang vọng, đám phù văn kia dường như ẩn chứa ý chí hủy thiên diệt địa, lúc quét qua bên cạnh Mạnh Hạo, Mạnh Hạo tận mắt nhìn thấy sương mù xung quanh tan đi một chút, cảm giác bá đạo lộ ra rõ ràng trên đám phù văn.

Thậm chí đám phù văn này đi qua, gặp được một số phù văn đơn lẻ liền lập tức hấp thu giống như cắn nuốt vậy.

- Có đến mấy trăm phù văn!

Đôi mắt Mạnh Hạo có vẻ nghiêm nghị. Trận pháp mấy trăm phù văn khiến hắn cảm nhận được uy hiếp thực sự, một khi chạm phải, Mạnh Hạo cũng không biết thân thể mình có thể đối kháng được không.

- Xem ra cũng không thể coi thường tường ngăn gió lốc này.

Mạnh Hạo lẩm bẩm, thần thức tản ra, tiếp tục đi tới.

Dần dần, trận pháp mấy trăm phù văn kết thành càng lúc càng nhiều, khi chúng gần như trở thành bình thường, có thể thấy ở khắp nơi trong tường ngăn gió lốc, Mạnh Hạo lại nhìn thấy một đám trận pháp phù văn càng thêm khổng lồ.

Đó là trận pháp do hơn nghìn phù văn kết thành, đã không còn là một đám, mà giống như pháp bảo, thứ hắn nhìn thấy, là một cây chiến phủ. Trong tường ngăn gió lốc này, cây chiến phủ càn quét khắp nơi, khiến cho rất nhiều trận pháp mấy trăm phù văn lũ lượt né tránh, không dám tới gần.

Cây chiến phủ này lớn đến mấy chục trượng, toàn thân lấp lánh, khí tức túc sát tràn ngập, dường như lúc nào cũng khát vọng chém giết, lúc nhìn thấy, cực không tầm thường.

Trên chiến phủ, Mạnh Hạo rõ ràng cảm nhận được khí tức Trảm Linh nồng đậm, cảnh này khiến Mạnh Hạo hơi kinh hãi, trầm ngâm, đôi mắt từ từ xuất hiện vẻ hứng thú.

- Phù văn nơi này thật kỳ diệu. Chỉ một cái đơn độc uy lực không lớn, nhưng mấy chục cái, uy lực tăng mạnh. Khi đạt hơn trăm, càng có thể khiến Trảm Linh không muốn tiếp xúc, còn nếu trên nghìn...

- Lại có khí tức tinh thần Trảm Linh, đây rõ ràng giống như pháp bảo Trảm Linh vậy!

Mạnh Hạo có phần động tâm, dựa theo lý giải của hắn với tu hành, sau Trảm Linh, trừ có được cảm ngộ ý cảnh ra, còn có thể luyện chế Trảm Linh Bảo.

Đem sát phạt chi ý của Trảm Linh đệ nhất đao dung luyện trong pháp bảo, dùng nguyên thần săn sóc, vậy có thể biến thành Trảm Linh Bảo của bản thân. Loại pháp bảo này, giống như tu ra tính mạng, uy lực cực lớn.

Hơn nữa căn cứ vào phôi thể pháp bảo mạnh yếu khác nhau, càng về sau, chênh lệch giữa hai bên sẽ càng lớn.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, không hề né tránh, mà sau khi ước lượng, tay phải đột ngột bắt quyết. Trong khoảnh khắc hư ảnh một ngọn sơn phong hình thành trong tay Mạnh Hạo, khi chỉ về phía trước, ngọn sơn phong này ầm ầm lao thẳng tới chiến phủ đang càn quét một đám mấy trăm phù văn.

Khoảnh khắc tới gần, chiến phủ kia không hề hé tránh, lập tức va chạm với sơn phong. Tiếng nổ ầm vang, sơn phong tan nát, mà chiến phủ không hề thay đổi, nhưng lại đột nhiên dừng lại, giống như có linh, đứng sững ở đó.

Dường như trong ý thức của nó, từ khi có ký ức đến giờ, nó chưa từng bị công kích.

Mạnh Hạo cau mày, chiến phủ này còn mạnh hơn so với tưởng tượng của hắn. Đúng lúc này, chiến phủ như có phản ứng, xoay mạnh lưỡi phủ, lập tức nhắm chuẩn Mạnh Hạo.

Trên cây phủ, bay lên một đám sương đen, trong sương đen xuất hiện đôi mắt, nhìn thẳng về phía Mạnh Hạo. Âm thanh tức giận vang lên từ cây phủ, chiến phủ lập tức chuyển động, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Thú vị.

Mạnh Hạo hơi mỉm cười. Đoạn thời gian ở trong tường ngăn gió lốc này, thực sự đơn điệu nhàm chán, lúc này khó khăn lắm mới có một chút hứng thú, Mạnh Hạo há có thể rút lui.

Trước đó hắn chỉ thăm dò mà thôi, lúc này thấy chiến phủ lao tới, tay phải Mạnh Hạo đột ngột vung về phía trước. Trong khoảnh khắc ngoài cơ thể hắn ảo hóa ra hình ảnh sơn phong nghìn trượng, mà hắn dường như trở thành một người trong núi đá. Đôi tay hơi xòe ra, ngọn núi lập tức bành trướng một lần nữa, lớn đến năm nghìn trượng, va chạm với chiến phủ đang lao tới.

Ầm một cái, tiếng nổ ngập trời, khiến sương khói xung quanh cuộn trào, âm thanh cũng vang khắp bốn phương, theo gió trong gió lốc bay tới tận những nơi rất xa.

Trong tường ngăn gió lốc ở một nơi cực xa nơi này, đang có một con thuyền màu đen, kéo lá cờ màu đen đi tới trong gió lốc. Con thuyền này phát tán khí tức máu tanh, dường như trên đó nhuốm một tầng máu tươi.

Chỗ máu tươi này không ngừng ảo hóa ra từng cái phù văn màu máu, phối hợp với cánh buồm, bình an đi trong tường ngăn gió lốc mà Trảm Linh cũng phải cau mày này.

Gió không thể lay động con thuyền, tia chớp khoảnh khắc giáng xuống cũng uốn cong tránh đi, mà những phù văn kia giống như không nhìn thấy con thuyền, không hề động đậy, như đang ngủ say.

Trên con thuyền này, có mười mấy tu sĩ, vẻ mặt tái nhợt, hít thở gấp gáp, có vẻ sợ hãi nhìn xung quanh. Những người này đa phần là tu sĩ Nguyên Anh, chỉ có một số là Kết Đan.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 999: Bọn họ thật hạnh phúc.

Phụ trách điều khiển con thuyền này là ba lão già. Ba người vẻ mặt kiêu căng, thỉnh thoảng nhìn về phía mọi người cũng lóe lên cái nhìn khinh miệt.

- Có gì đáng kinh ngạc chứ, đường còn dài, ít nhất cũng còn thời gian sáu tháng mới có thể đi hết.

- Dương Hồn Đạo ta lái thuyền, không phải tốc độ nhanh nhất trong tam tông, nhưng lại là an toàn nhất, linh thạch các ngươi tiêu không uổng đâu.

Lão giả mở miệng, mười mấy người trên thuyền mới miễn cưỡng nở nụ cười. Dọc đường đi, bọn họ vô cùng kinh hãi, nhưng trong đám người, có hai người vẻ mặt vẫn luôn bình tĩnh, dường như đã sớm quen với sự đáng sợ của tường ngăn gió lốc.

Những người này chính là tu sĩ muốn đi tam hoàn kiếm cơ duyên. Mà con thuyền này, lại là thuyền đặc thù phụ trách đưa bọn họ tới tam hoàn, sau khi đóng một số linh thạch nhất định.

Ở Thiên Hà hải, phương pháp duy nhất tiến vào tam hoàn, chính là đi hải thành của tam tông, sau khi giao linh thạch, ngồi lên con thuyền đặc thù mới có thể đi vào.

Đương nhiên, loại lén đi vào như Mạnh Hạo không được tính trong đó.

Mọi người trên thuyền gần như vừa cố gắng cười thì đột nhiên tiếng nổ trầm thấp từ xa vọng tới. Âm thanh này vừa xuất hiện, lập tức khiến gió

lốc xung quanh dao động, tia chớp vặn vẹo, thậm chí những phù văn trôi nổi xung quanh cũng chấn động, giống như tỉnh lại từ trong giấc ngủ.

Cảnh tượng này lập tức khiến sắc mặt mọi người trên thuyền tái đi, không biết xảy ra chuyện gì.

Mà hai người vốn vẻ mặt bình tĩnh, lúc này cũng mở mắt có vẻ kinh hãi, sau khi nhìn nhau thì nhìn về phía xa.

Ngay cả tam lão Dương Hồn Đạo phụ trách con thuyền cũng đều ngẩng đầu, có vẻ ngạc nhiên, sau đó cười lạnh, vẻ châm chọc vô cùng rõ ràng.

- Lại có người không biết lượng sức, muốn lén lút xông vào.

- Không biết là ai, trong khi đột nhập bị hình phạt diệt trừ, đáng đời!

- Trận pháp tiên tổ tam tông bố trí há lại bị người tùy ý đột nhập? Người này tìm chết, nhưng có thể dẫn tới dao động như vậy, tu vi hẳn cũng không thấp.

- Vậy thì thế nào, hắn chắc là gặp phải thập phù trận thôi, nếu gặp bách phù trận, không ai sống nổi!

Lời của ba người vang lên bên tai mọi người, khiến tất cả tu sĩ trên thuyền đều gượng cười. Bọn họ từng nghe, mỗi năm đều có một số tu sĩ không lượng sức, định tiết kiệm một chút chi phí xa xỉ khi đi thuyền, mạnh mẽ xông qua. Nhưng lại không có một ai thành công, tất cả đều chết ở nơi này.

Không ngờ hôm nay bọn họ cũng gặp một người.

- Đáng tiếc chúng ta cách quá xa, nếu không, nếu có thể tận mắt nhìn thấy người này bị diệt, nhất định đáng xem.

- Chúng ta tiến vào tam hoàn, vốn là liều mạng, nhưng nếu để mạng lại trong tường ngăn gió lốc thì thực không khôn ngoan.

- Ta đột nhiên cảm thấy, bản thân tiêu nhiều linh thạch như vậy, cũng đáng.

Mọi người dường như thả lỏng, ai nấy cười nói.

Tu sĩ cũng là người, tất nhiên cũng có thất tình lục dục. Cảm thấy người khác không bằng bản thân, vậy thì bản thân sẽ có cảm giác ưu việt, cảm giác này dần dần sẽ trở thành hạnh phúc.

Mà rất nhiều lúc, hạnh phúc... chính là thế này.

Ví như chỗ tôi an toàn, còn chỗ anh không an toàn, tôi sẽ hạnh phúc. Hoặc ví như lúc khát nước tôi có một cốc nước, còn anh chỉ có thể nuốt nước miếng, vậy tôi cũng hạnh phúc.

Lúc này mọi người trên thuyền, đang cảm nhận được loại hạnh phúc này.

Trong hạnh phúc, bọn họ cũng không còn căng thẳng với nguy hiểm ở bên ngoài nữa, mà cười nói về kẻ lén lút mà bọn họ cho là đen đủi, không biết lượng sức kia.

Mạnh Hạo chính là kẻ đen đủi trong lời của họ, tiếng nổ vang truyền đi, sơn phong ngoài cơ thể hắn lập tức tan nát, nhưng cùng với đó, còn có cây chiến phủ mấy chục trượng kia.

Cây chiến phủ này bị lực phản chấn làm cho vỡ vụn thành mảnh nhỏ trước mặt Mạnh Hạo, phân giải thành hơn nghìn phù văn, nhưng lại không tán đi, mà cuộn lại một chỗ, hình thành một bàn tay phù văn, hung hăng tàn nhẫn lao tới chộp lấy Mạnh Hạo.

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, tay phải đưa lên, một chỉ ấn xuống. Đầu

ngón tay hắn lập tức chuyển sang màu đỏ, chính là Huyết Chỉ!

Sau đó ngón thứ hai, ngón thứ ba... Đến khi năm ngón cùng ra, hóa thành Huyết Thủ Ấn. Ấn này lớn đến mười trượng, nhìn như hư ảo, nhưng chớp mắt sau lại như cực kỳ chân thực, ẩn chứa tu vi Mạnh Hạo lúc này mở ra đệ cửu mệnh, trong khoảnh khắc này, ầm ầm lao ra, phóng thẳng về phía bàn tay do chiến phủ hóa thành.

Trong khoảnh khắc tiếng nổ ầm vang, Huyết Thủ Ấn của Mạnh Hạo tan vỡ, mà bàn tay phù văn cũng tan vỡ theo. Mạnh Hạo không hề chần chừ, bước tới trước một bước, tay phải bắt quyết, vung tay một cái. Khí tức sát phạt ngay lập tức lan ra, quang mang thanh mộc khuếch tán, biển tím diệt tuyệt biến ảo, hỏa diễm điên cuồng, sương thổ khắp nơi.

Chính là ngũ hành thuật pháp của hắn trong khoảnh khắc này ngưng tụ lại, hóa thành năm chân văn, như chấn áp bốn phía của phù văn chiến phủ tan vỡ, tàn nhẫn ép xuống.

Ầm một tiếng, hơn nghìn phù văn tạo ra chiến phủ này lập tức run rẩy, như muốn giãy dụa. Nhưng chúng còn chưa lao ra, Mạnh Hạo đã tới gần, tay phải siết lại, dùng thân thể mạnh mẽ đấm tới một quyền.

Hư vô chấn động, một luồng gió còn cuồng bạo hơn cả gió lốc lập tức nổi lên, mang theo sự xé rách, xông vào trong mảng phù văn. Xung kích khuếch tán, tiếng nổ một lần nữa vang vọng, hơn nghìn phù văn này, ầm ầm tan ra.

Lần tan ra này, những phù văn này nhanh chóng lóe lên, đang muốn ngưng tụ một lần nữa, Mạnh Hạo đã hừ lạnh một tiếng, bắt quyết. Tu vi nhanh chóng vận chuyển, một nghìn tòa sơn phong nho nhỏ lập tức hiện ra trước mặt Mạnh Hạo.

Thiên Sơn Chi Pháp biến hóa từ Thôn Sơn Quyết lúc này giáng xuống, mỗi ngọn sơn phong đều trấn áp một phù văn. Sau khi mạnh mẽ trấn áp

toàn bộ một nghìn phù văn này, tay phải Mạnh Hạo giơ lên, tàn nhẫn siết lại.

Nghìn tòa sơn phong này nhanh chóng thu gom, trong khoảnh khắc ngưng tụ lại. Ầm một tiếng, một ngọn sơn phong nghìn trượng đột nhiên xuất hiện mà trong ngọn sơn phong, cây chiến phủ đột nhiên xuất hiện như bị phong ấn.

Cây chiến phủ không ngừng giãy dụa, ý muốn trốn thoát khỏi ngọn sơn phong. Tay phải Mạnh Hạo chộp vào hư không, sơn phong lập tức nhỏ lại nhanh chóng, khi rơi vào trong tay Mạnh Hạo chỉ còn lớn cỡ lòng bàn tay.

Mà cây chiến phủ bên trong, cũng bị chèn ép thu nhỏ lại theo, nhưng nó giãy dụa càng thêm mạnh mẽ. Lúc này tiếng răng rắc xuất hiện, ngọn sơn phong lập tức xuất hiện những vết nứt, giống như không đến mấy nhịp thở, chiến phủ sẽ phá vỡ sơn phong lao ra ngoài.

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, tay trái điểm lên sơn phong.

- Yêu Phong, đệ bát cấm!

Mạnh Hạo hờ hững nói, một chữ cấm lập tức xuất hiện, phủ lên sơn phong, trong khi lấp loáng, hoàn toàn phong ấn. Cây chiến phủ như phát ra một tiếng rên rỉ, không thể tiếp tục giãy thoát.

Mạnh Hạo hơi không yên tâm, để lại một chút thần thức, lại hóa thành cấm chế, che phủ tầng tầng, lúc này mới mỉm cười thu sơn phong vào trong túi trữ vật.

- Coi như một bảo bối.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh. Vật này hắn thu phục nhìn có vẻ nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế hắn gần như dùng toàn bộ tu vi, cùng với

thân thể mạnh mẽ chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1000: Bọn họ thật hạnh phúc. (2)

Nếu đổi lại là tu sĩ Trảm Linh khác, như Hô Diên Lão Tổ, đối mặt với cây chiến phủ này, tuyệt đối khó mà nhẹ nhàng được như Mạnh Hạo, thậm chí khả năng thu phục không lớn.

- Loại linh bảo này, tất nhiên là càng nhiều càng tốt, biết đâu sau này có thể bán được giá cao.

Đôi mắt Mạnh Hạo sáng lên, nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở hơn trăm phù văn đang quan quẩn ở phía xa.

Đám phù văn này dường như có linh trí nhất định, có lẽ là sau khi Mạnh Hạo thu phục chiến phủ kia, dính được chút khí tức, hắn vừa vừa nhìn trận pháp mấy trăm phù văn kia, những phù văn đó lập tức đều kinh hãi, nhanh chóng tránh đi.

- Nơi này dù sao cũng là cái khung, có tác dụng ngăn cản hải yêu, nếu ta lấy đi toàn bộ cũng có phần không hợp đạo lý... Hơn nữa mấy trăm phù văn này, không thể thành hình, lấy đi cũng không có tác dụng gì lớn.

Mạnh Hạo hơi trầm ngâm, quay người rời đi, không để ý đến những phù văn kia.

Ở một nơi cách hắn rất xa, trên con thuyền màu đen kia, mọi người không còn nghe thấy tiếng nổ từ xa truyền tới nữa, nụ cười dần dần càng thêm hạnh phúc.

- Người này chắc là chết rồi.

- Không biết lượng sức, ngay cả linh thạch đi thuyền cũng không có, khó trách muốn tiến vào tam hoàn liều mạng. Đáng tiếc tâm trí có hơi vấn đề, lại muốn xông qua tường ngăn gió lốc, lẽ nào hắn cho rằng bản thân là tam Thánh?

Mọi người cười nói, hai tu sĩ vẻ mặt bình tĩnh kia cũng nhắm mắt lại, không để ý đến chuyện này nữa, về phần ba lão già Dương Hồn Đạo phụ trách con thuyền, lại càng kiêu căng. Bọn họ lái thuyền sáu mươi năm nay, cho đến giờ còn chưa từng nghe nói có bất cứ ai thành công vượt qua tường ngăn gió lốc.

Nhưng mấy ngày sau, cảm giác hạnh phúc của mọi người dần giảm đi, dần dần một lần những bị phù văn và tia chớp ngày càng nhiều, cùng với tiếng gào thét và uy áp đến từ gió lốc gây căng thẳng. Mơ hồ, từ phương xa một lần nữa truyền tới tiếng nổ.

Âm thanh vừa xuất hiện, mọi người lập tức phấn chấn tinh thần. Lần này không cần tam lão nói gì, bọn họ lập tức hiểu nguyên nhân xuất hiện của âm thanh. Cho dù không nhìn thấy, nhưng cũng ai nấy cũng đều nhìn về phía truyền đến âm thanh.

- Ha ha, lẽ nào lại có một người nữa xông vào?

- Lại gặp một tên không biết tự lượng sức? Lần này tiến vào tam hoàn, không ngờ lại thú vị như vậy.

- Đáng tiếc, đáng tiếc, ta thực sự muốn nhìn thấy tận mắt.

Trong khi mọi người phấn chấn, thì tam lão lại hơi có vẻ quái dị. Bọn họ lái thuyền bao năm, đại khái mới có thể nghe thấy loại âm thanh này một lần, nghe được hai lần như lần này cực kỳ hiếm thấy.

Ba người cùng cười, cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục lái thuyền đi tới.

Âm thanh này cũng không duy trì quá lâu, chừng thời gian một nén hương liền biến mất, vì thế một lần cười nói nữa lại xuất hiện trên thuyền.

Nhưng tiếp đó, bốn ngày sau âm thanh kia lại xuất hiện, vẻ mặt mọi người trên thuyền đều bắt đầu quái dị...

- Có chuyện gì vậy? Làm sao lại liên tục có ba người lén vào chứ?

- Có gì đó không đúng...

- Mọi người nói, liệu có thể nào là... Người đầu tiên kia, không chết?

Trong mười mấy người, thanh niên Kết Đan tu vi thấp nhất kia đột nhiên nói.

Gã vừa nói ra, xung quanh lập tức yên tĩnh, hai tu sĩ vẻ mặt bình thường cũng lập tức mở mắt, bị đáp án đại biểu cho câu nói này khiến kinh hãi.

Tam lão phụ trách lái thuyền, cũng kinh hãi, sau đó quát khẽ.

- Đừng có ăn nói lung tung!

- Tường ngăn gió lốc nơi này, trừ ba vị tam Thánh đại nhân của Thiên Hà hải ra, không còn ai có thể đi qua!

- Đây rõ ràng là một tông môn có ý vượt qua, loại chuyện này không phải chưa từng xảy ra.

Ba người quát lên, mọi người bán tín bán nghi, nhưng tâm tình cười nói rõ ràng ít đi rất nhiều.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo nhanh chóng bay đi trong tường ngăn gió lốc, lúc này đi lại quanh một cây roi cỡ năm mươi trượng. Cây roi to đến một

trượng, có vẻ dữ tợn, xung quanh có một ngọn sơn phong khổng lồ đang từ từ trấn áp nó.

Nửa nén hương sau, trong một tiếng gào thét không cam lòng, sơn phong đột nhiên rơi xuống, phong ấn cây roi, nhanh chóng thu nhỏ lại, rơi vào trong tay Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc bị phong ấn, bị Mạnh Hạo thu lấy.

- Cái thứ tư!

Đôi mắt Mạnh Hạo lấp lánh, nở nụ cười, quay người tiếp tục lao đi.

Thoáng một cái, đã qua hai tháng. Hai tháng này, mọi người trên thuyền liên tục nghe thấy bảy lần tiếng nổ, bọn họ từ nghi hoặc, đã chuyển thành kinh sợ.

Khi tiếng nổ thứ mười ba vang lên, bọn họ đã sợ hãi, mà ngay cả tam lão cũng hít thở dồn dập.

Hai tháng sau, tiếng nổ thứ hai mươi vang lên bên tai họ, tất cả mọi người trên con thuyền đều kinh hãi đến cực độ, đặc biệt là... Bọn họ phát hiện, tiếng nổ này, lại càng ngày càng gần bọn họ.

Hai tháng này, Mạnh Hạo ở trong tường ngăn gió lốc, phàm là gặp phù văn thành hình, đều lập tức ra tay, triển khai toàn lực thu phục.

Mà hắn cũng từ từ đi vào sâu trong tường ngăn gió lốc, khoảng cách đến con thuyền kia cũng ngày càng gần.

Sâu trong tường ngăn gió lốc, tốc độ của Mạnh Hạo cũng không ngừng chậm lại, gió nơi này đã mạnh đến khiến hắn cảm thấy đau đớn, thổi lên người như muốn xé rách cơ thể.

Mạnh Hạo phải không ngừng phát tán tu vi, lúc nào cũng vận hành, mới

có thể duy trì được.

Hơn nữa nơi này tia chớp như mưa, ầm ầm quét qua, mà trong tia chớp, tồn tại một vài thân ảnh hư ảo, dường như cũng có linh tính, khiến Mạnh Hạo rất kinh ngạc.

Đặc biệt là khi hắn nhìn thấy trong gió lốc vốn đen nhánh, đột nhiên xuất hiện một mảnh bạch quang, trong khoảnh khắc cắn nuốt tia chớp, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, lập tức đổi hướng.

Vì hắn nhìn thấy, thứ cắn nuốt tia chớp kia, là một con cóc. Đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo nhìn thấy, phù văn có dạng hung thú ở nơi này, hơn nữa con cóc này lớn cỡ trăm trượng. Mạnh Hạo ước lượng qua, phù văn tạo thành con cóc này, cũng phải trên vạn.

- Không biết còn cách biên giới bao xa nữa...

Mạnh Hạo tránh né, con cóc kia như phát hiện được Mạnh Hạo, nhìn qua một cái, rồi mặc kệ, tiếp tục cắn nuốt tia chớp.

Mạnh Hạo thu ánh mắt lại, đang muốn rời đi, đột nhiên kêu lên kinh ngạc, quay đầu nhìn về một hướng khác. Trong thần thức của hắn phát hiện ở nơi đó có một con thuyền đang phi hành.

- Vừa hay mượn con thuyền này nghỉ ngơi một chút.

Đôi mắt Mạnh Hạo sáng lên, cất bước đi tới.

Con thuyền này, chính là thuyền của Dương Hồn Đạo đã nghe được tiếng nổ sớm nhất. Lúc này trên thuyền, cho dù là hành khách hay là hai thanh niên vốn trấn tĩnh, hay cả tam lão đều nghi hoặc sợ hãi, hận không thể khiến con thuyền nhanh chóng rời khỏi phạm vi tường ngăn gió lốc.

Trong hai tháng này, hai mươi mấy lần tiếng nổ, khiến bọn họ đoán

được, đó nhất định không phải là một đám người bước vào tường ngăn gió lốc, mà là một người!

Một người cực kỳ mạnh mẽ, đáng sợ đến cực điểm. Là người cho dù là trận pháp cũng không thể hủy diệt!

Đây cũng không phải trọng điểm. Trọng điểm là trên con thuyền này, có một cái la bàn khổng lồ. La bàn này được tam lão liên thủ lấy ra một tháng trước, đây vốn là một trong những vật phẩm trên thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1001: Đạo của ta, tận cùng nơi đâu.

Nó rất ít được sử dụng, tác dụng chỉ có một, đó chính là tản dao động ra, sau khi dung hợp với tường ngăn gió lốc ở nơi này, hình thành bản đồ khu vực xung quanh. Trên bản đồ thể hiện rõ ràng những nơi nào có phù văn chi linh mạnh mẽ.

Một tháng trước, những phù văn chi linh có màu trắng, nhìn một lượt trên cả la bàn, trong hải vực xung quanh, những điểm trắng dày đặc, mà trong những điểm trắng này, có một điểm đỏ.

Điểm đỏ này, đã đủ khiến mọi người nhìn mà giật mình.

Màu đỏ, có nghĩa là tu sĩ từ ngoài tới, mà màu vàng, chính là nơi con thuyền của bọn họ.

Mà hiện giờ, sau một tháng, điểm trắng trong khu vực đã giảm đi rất nhiều, dường như những phù văn chi linh kia cố ý rời khỏi nơi này. Chỉ còn điểm đỏ đại biểu cho người từ bên ngoài càng lúc càng sáng, giống như màu máu vậy, khiến ai nấy đều hít thở gấp gáp, mở to mắt nhìn.

Đặc biệt là... Lúc này, điểm đỏ kia đang phóng thẳng về phía con thuyền bọn họ với tốc độ cực nhanh. Mọi người lập tức kinh hoàng, liên tục kêu lên.

- Hắn tới rồi!

- Tu sĩ đáng sợ vượt qua tường ngăn gió lốc kia, hắn... Hắn đang tới chỗ chúng ta!

Mười mấy tu sĩ trên thuyền, không ít người lập tức tái mặt, còn có một số đứng lên, vẻ mặt sợ hãi. Đó là sự e dè và sợ hãi với thứ chưa biết.

Tam lão phụ trách lái thuyền sắc mặt tái nhợt. Sau khi nhìn nhau, đều thấy vẻ khổ sở và phức tạp trong mắt nhau. Bọn họ không làm sao ngờ được, ba người mình, trong khi còn sống, lại gặp được cảnh tượng kinh người đến vậy.

Người ngoài không biết cụ thể, nhưng ba người bọn họ lại hiểu được ít nhiều. Nơi này hiện giờ là sâu trong gió lốc, mà người có thể dựa vào tu vi, bước tới tận đây, nhất định là Trảm Linh!

- Trảm Linh lão quái đều có tính tình cổ quái, nếu hắn giết hết chúng ta, tông môn cũng sẽ không vì ba người chúng ta, mà đắc tội với cường giả Trảm Linh có khả năng đấu với Lão Tổ.

- Chết tiệt, sao lại như vậy, hắn tự vượt tường ngăn gió lốc thì thôi, muốn tới chỗ chúng ta làm gì...

Trong khi ba lão thấp thỏm, mọi người kinh hãi, thì bên phải bọn họ, trong gió lốc vang lên tiếng nổ, lại có một luồng sóng xung kích mạnh mẽ quét tới. Trong khoảnh khắc dường như có cuồng phong quét qua, khiến cho huyết quang trên con thuyền lập tức ảm đạm, như hoàn toàn bị bao phủ.

Trên thuyền, lạnh lẽo không một tiếng động, tất cả mọi người đều đang thấp thỏm, ngây ngẩn nhìn phương hướng cuồng phong thổi tới. Lúc này sương mù như cuộn trào, một luồng uy áp khiến bọn họ hít thở khó khăn từ từ tới gần.

Rất nhanh, một bóng người thanh sam bước tới từng bước từ trong hư vô, mái tóc trắng đen lẫn lộn bay theo gió, Mạnh Hạo đã nhìn thấy con thuyền.

Mọi người trên con thuyền cũng đều nhìn thấy Mạnh Hạo.

- Đệ tử đời thứ ba Dương Hồn Đạo, bái kiến tiền bối.

Tam lão vừa nhìn thấy Mạnh Hạo, lập tức run rẩy. Trong mắt bọn họ, uy áp trên người Mạnh Hạo, khiến bọn họ hít thở gấp gáp, thậm chí Nguyên Anh trong cơ thể, cũng trong khoảnh khắc như bị áp chế, không ngừng run rẩy.

Trong lòng bọn họ càng kinh sợ, đặc biệt là ánh mắt của Mạnh Hạo, đối với bọn họ cực kỳ sắc bén. Dường như chỉ một cái liếc mắt là có thể bị nhìn thấy tất cả suy nghĩ trong lòng, dường như trước mặt đối phương, bản thân hoàn toàn trong suốt. Ba người bọn họ kinh hãi, vội vã chắp tay vái thật sâu.

Đồng thời, mười mấy người trên con thuyền, cũng đều run rẩy bái kiến Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không hề đổi sắc, cất bước đi tới, vừa mới tới gần con thuyền, một màn sáng màu đỏ lập tức tản ra khắp con thuyền, hình thành một tầng phòng hộ.

Lớp phòng hộ vừa xuất hiện, tam lão lập tức giật thót, sắc mặt hoàn toàn tái đi, trong lòng cực kỳ hối hận, sợ sẽ dẫn tới hiểu lầm. Đang muốn tắt màn phòng hộ đi, vì bọn họ đoán rằng, cường giả có thể vượt qua tường ngăn gió lốc, tuyệt không phải người mà loại phòng hộ này có thể ngăn cản. Tối đa chỉ có thể cản trở được một chút thời gian, nhưng cuối cùng kẻ đen đủi nhất định là bọn họ.

Nhưng tam lão còn chưa kịp chủ động triệt tiêu, Mạnh Hạo đã bước thẳng tới, tiếp xúc với màn sáng đỏ, phát ra tiếng xì xì, vẻ mặt bình thường thong dong đi vào.

Cảnh tượng này mọi người trên thuyền có thể không hiểu, nhưng tam lão

lại hít một hơi, có vẻ chấn động. Bọn họ không ngờ được, phòng hộ này lại không ngăn cản nổi một nhịp thở.

Điều này nằm ngoài tưởng tượng của bọn họ, lúc này hít thở gấp gáp, lập tức quỳ xuống bái lạy.

Hai thanh niên trên thuyền cũng phát hiện cảnh này không thích hợp. Đây không phải là lần đầu hai người tới tam hoàn, mà đã nhiều lần, nên hiểu biết đối với con thuyền, cũng hơn những người khác không ít. Lúc này cả hai đều đổi sắc, kinh hãi không thôi.

Mạnh Hạo không nói một lời, đi lên trên thuyền, ánh mắt quét qua xung quanh, rồi ngồi xuống trên đầu thuyền.

Hắn không nói gì, những người khác cũng như ve sầu mùa đông, mà tam lão càng không dám đứng dậy, cả con thuyền hoàn toàn tĩnh lặng.

- Địa đồ tam hoàn các ngươi có không?

Không bao lâu, Mạnh Hạo từ từ nói.

Tam lão không chút chần chừ, lập tức lấy từ trong túi trữ vật ra một ngọc giản bản đồ, cung kính đưa cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đón lấy liếc nhìn qua, sau đó ánh mắt dừng lại trên la bàn, hơi hơi sáng lật, gật đầu.

- Các ngươi cũng đi tam hoàn?

- Bẩm tiền bối, chúng vãn bối là con thuyền phụng lệnh qua lại giữa hải thành và tam hoàn. Lần này muốn đưa những người này tới tam hoàn.

Tam lão vội trả lời.

- Có thể tiện đường đưa ta đi không.

Mạnh Hạo hờ hững nói.

- Tiền bối đồng ý lên thuyền, chúng vãn bối cầu còn không được. Đa tạ tiền bối chiếu cố, chúng vãn bối cảm kích bất tận.

Tam lão lập tức nói, lời nói cực kỳ cung kính, gần như a dua, sợ rằng Mạnh Hạo không vui.

- Lái thuyền đi.

Mạnh Hạo nhắm mắt.

Tam lão vội vâng lời, cẩn thận đứng dậy, trong lòng thở phào, vội vã khống chế con thuyền, nhanh chóng đi tới. Trên đường, mọi người đều không dám nói gì, lạnh ngắt không một tiếng động.

Tốc độ con thuyền không nhanh bằng Mạnh Hạo tự đi, nhưng lại tiện lợi, Mạnh Hạo ngồi đó đả tọa, mấy ngày sau, trong lúc con thuyền đang đi tới, Mạnh Hạo đột nhiên mở mắt, ánh mắt quét qua la bàn. Trên la bàn, rõ ràng hiện ra ở phía trước không xa có một thiên phù chi linh.

Nửa nén hương sau, thiên phù chi linh xuất hiện trong mắt mọi người. Đó là một sợi xích sắt, lay động trong gió, có vẻ không hề để ý đến con thuyền, đang chạy khắp xung quanh, thỉnh thoảng thử cắn nuốt một ít tia chớp.

Mạnh Hạo đột nhiên đứng dậy.

- Dừng thuyền đợi ta!

Hắn nói rồi, cất bước đi tới, tam lão và moi người đều kinh hãi, vội nhìn theo. Bọn họ lập tức thấy được, khoảnh khắc Mạnh Hạo bước khỏi con

thuyền, sợi xích sắt phía xa kia như lập tức phát hiện điều gì đó, tức thì chuyển hướng, trong khoảnh khắc khí tức túc sát tràn ngập, dẫn động tia chớp xung quanh chuyển thành màu đỏ, phóng thẳng về phía Mạnh Hạo.

Nhưng sợi xích còn chưa tới gần, Mạnh Hạo đã vung tay lên. Chân văn ngũ hành lập tức xuất hiện, trong khoảnh khắc bao lấy sợi xích, đồng thời Mạnh Hạo cất bước, đấm tới một quyền.

Khi sợi xích tan vỡ, hơn nghìn phù văn khuếch tán, Mạnh Hạo bắt quyết, Thiên Sơn Thôn Sơn Quyết xuất hiện, bao phủ tất cả. Đôi tay hắn vung mạnh, thiên sơn lập tức ngưng tụ, lập tức hóa thành sơn phong, lại nhanh chóng thu nhỏ, rơi vào trong tay Mạnh Hạo, bị hắn phong ấn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1002: Đạo của ta, tận cùng nơi đâu. (2)

Sau khi thu vào trong túi trữ vật, Mạnh Hạo quay người, đi về con thuyền.

Cảnh này từ đầu tới cuối cũng chỉ khoảng mười mấy nhịp thở mà thôi, Mạnh Hạo như lưu thủy hành vân, dứt khoát đơn giản, đã sớm thuần thục, nhưng trong mắt mọi người lại là sự rung động trước giờ chưa từng có.

Mọi người trên thuyền ai nấy đều trợn tròn mắt, hai tu sĩ thường qua lại tam hoàn thì hít sâu một hơi, vô cùng chấn động. Họ mơ hồ biết được thiên phù chi linh mạnh đến mức nào, nhưng càng biết được, lại càng cảm thấy Mạnh Hạo đáng sợ đến cực điểm.

Bọn họ đột nhiên hiểu ra, tiếng nổ họ nghe được hai mươi mấy lần trước, rốt cuộc là vì sao. Đồng thời, bọn họ cũng nghĩ tới, tu sĩ đáng sợ trước mắt, dọc đường, e là đã thu phục không ít phù văn chi linh như vậy.

Chuyện này vượt ra ngoài tưởng tượng của bọn họ, bọn họ chưa từng nghe nói tới, có người có thể ở nơi này thu phục phù văn chi linh mạnh mẽ kia.

Mà người chấn động nhất phải là tam lão, bọn họ là đệ tử Dương Hồn Đạo, hiểu biết về tường ngăn gió lốc này vượt xa những người khác.

Người ngoài không biết phù văn chi linh này có thể thu phục, nhưng bọn họ biết. Vì cường giả tam tông, cứ cách trăm năm, lại xuất động tiến vào trận pháp, dưới sự dẫn dắt của Lão Tổ, thu phục một ít phù văn chi linh cho Lão Tổ sử dụng.

Tuy không biết rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng bọn họ hiểu, những phù văn chi linh này là vật căn bản của trận pháp. Đặc biệt là thiên phù linh, càng có thể sánh với tu sĩ Trảm Linh, hơn nữa biến hóa khó lường, gần như bất diệt, chỉ có tam Thánh mới có thể thu phục.

- Tiền... Tiền bối... dọc đường ngài đã thu bao nhiêu thiên phù chi linh rồi?

Một trong tam lão, như nghĩ đến gì đó, đột nhiên tái mặt, giọng run run.

- Hơn hai mươi.

Mạnh Hạo ngồi trên đầu thuyền, nhìn lão giả vừa nói một cái.

- Hơn hai mươi!

Sắc mặt lão giả hoàn toàn tái đi, hít thở gấp gáp, quay đầu nhìn hai người khác lập tức gào lên.

- Lái thuyền, lập tức lái thuyền!

Không cần lão nói, hai lão giả kia sau khi nghe được câu nói này, cũng hơi run rẩy, như nghĩ đến chuyện gì còn đáng sợ hơn cả Mạnh Hạo, lập tức mặc kệ tất cả vận chuyển tu vi, khống chế con thuyền, dùng tốc độ vượt quá khả năng, ầm ầm lao đi.

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, nhìn về phía lão giả vừa nói lúc trước.

Lão giả cười khổ, nhìn Mạnh Hạo có vẻ bất đắc dĩ và căng thẳng.

- Tiền bối có điều không biết, thiên phù chi linh nơi này, trong trăm năm tối đa chỉ có thể thu năm cái, không thể nhiều hơn. Một khi nhiều hơn... Sẽ dẫn động Hoàng Tuyền U Luân xuất hiện...

- Hoàng Tuyền xuất, U Luân hiện, cấm khu Vấn Đạo!

Lão giả vừa mới nói xong, gió lốc xung quanh lập tức hoàn toàn dừng lại, tia chớp dường như đứng lặng giữa không trung, tất cả gió sương, vào khoảnh khắc này hoàn toàn dừng lại!

Dường như ngay cả thời gian, ngay cả pháp tắc của thiên địa, cũng lặng yên bất động vào lúc này.

Đồng thời, một âm thanh tang thương, mang cảm giác vô tận năm tháng như nhấc lên cái khăn che mặt, từ phương xa khàn khàn truyền lại.

- Năm đó, ngươi lựa chọn đi tới tận cùng, đã không còn bản thân...

- Năm đó, ta lựa chọn đi tới tận cùng, chỉ còn lại bản thân ta...

- Ta là ai? Ngươi là ai... U u bạch cốt, bao nhiêu kỷ nguyên, đạo của ta... Tận cùng nơi đâu...

Âm thanh này vừa xuất hiện, lông tóc toàn thân Mạnh Hạo liền dựng ngược lên, một cảm giác không thể nói rõ ràng lập tức tràn ngập toàn thân. Giống như bị một đôi tay lạnh lẽo tang thương, nhẹ nhàng chạm vào cổ mình vậy.

Còn cả một luồng khí tức mục nát tràn ngập bốn phương, thậm chí... Chỗ con thuyền bọn họ đứng, trong khoảnh khắc thời gian dường như tăng tốc, trong chớp mắt đã như trôi qua trăm nghìn năm.

Về phần mọi người trên thuyền, sắc mặt ai nấy đều tái nhợt, thân thể run rẩy, có vẻ sợ hãi chưa từng có. Cho dù bọn họ trước đó không biết cái gì là Hoàng Tuyền U Luân, nhưng hiện giờ cảnh tượng quỷ dị này, khiến bọn họ lập tức hiểu được đây là nguy cơ sinh tử.

Mà ba lão giả, trong lòng đã sợ hãi đến cực điểm, hiện giờ phát tán toàn bộ tu vi, thậm chí nuốt xuống một ít đan dược, thúc đẩy con thuyền lao tới với tốc độ cực nhanh.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, vận chuyển tu vi mới làm tiêu tan cảm giác lạnh lẽo kia, một trong tam lão bên cạnh hắn lúc này gào khàn cả giọng.

- Đừng quay đầu lại, tất cả mọi người nhất định đừng quay đầu lại!

- Trên Hoàng Tuyền Lộ, không thể quay đầu, một khi quay đầu, sẽ không có tận cùng!

Những người khác trên thuyền vốn có mấy người trong tiềm thức định quay đầu lại nhìn, nhưng nghe được lời nói của lão giả, ai nấy lập tức run rẩy, dứt khoát ngồi thẳng lên, không dám quay lại một chút nào.

Đôi mắt Mạnh Hạo lấp loáng, hắn cảm nhận được trong hư vô đứng yên sau lưng, truyền đến những tiếng nức nở, dường như có vô số người đang khóc than, trong mơ hồ, xung quanh càng thêm lạnh lẽo. Nhưng khóe mắt lại có thể nhìn thấy, có những tia sương mù màu trắng, giống như mái tóc từ sau lưng mọc ra, lơ lửng ở bốn phía.

- Đạo của ta... Tận cùng ở đâu...

Âm thanh mang khí tức mục nát lại truyền tới, như càng gần hơn.

Trong mắt Mạnh Hạo dần lộ vẻ lạnh lẽo, hắn đứng trên đầu thuyền, tuy không quay đầu, nhưng khí thế trên người càng lúc càng nặng nề.

Tốc độ con thuyền càng lúc càng nhanh, nhưng tất cả xung quanh đã đứng lại, dường như tốc độ con thuyền cho dù có nhanh hơn nữa, cũng không thể thoát khỏi những sợi tơ màu trắng kia quấn quanh. Mà những sợi tơ này, cũng lan ra xung quanh càng lúc càng nhiều.

Dường như con thuyền này, bị đọng lại trong một tấm hình, tất cả mọi thứ trong đó đều dừng lại. Cho nên dù cho tam lão đã dốc toàn lực, nhưng trên thực tế con thuyền này vẫn ở trong bức hình không hề động đậy.

Khí tức mục nát càng lúc càng gần, dường như U Luân mà tam lão nói đang ngày càng gần.

Tốc độ thời gian trôi qua trên con thuyền cũng bắt đầu tăng lên, thậm chí mọi người trên thuyền cũng run rẩy, dường như sinh cơ xuất hiện dấu hiệu héo rũ.

Tam lão tuyệt vọng.

Mạnh Hạo im lặng, chân phải đưa lên, đạp nhẹ xuống thuyền. Tu vi của hắn đột ngột truyền vào con thuyền, con thuyền ầm một tiếng, những thanh giằng bốn phía nổ mất một ít, nhưng cùng lúc đó, lại bộc phát tốc độ chưa từng có, trong tiếng nổ đã phóng thẳng tới phía trước, đi trong chớp mắt.

Tốc độ cực nhanh, dường như muốn giãy ra khỏi thế giới đứng yên này, tam lão hít sâu một hơi, vẻ mặt có chút hi vọng, toàn lực phối hợp, cuối cùng khiến cho con thuyền trong bức hình bắt đầu đi tới, khiến cho tấm hình đứng lặng xung quanh xuất hiện lưu động.

Tốc độ sau khi đạt một mức độ nhất định, sẽ đối kháng với quy tắc xung quanh, hình thành một loại thúc đẩy, hư vô lưu động, sự đứng yên dường như từ từ bị phá vỡ. Mắt thấy tốc độ lưu động càng lúc càng nhanh, đột nhiên, bên tai Mạnh Hạo vang lên một tiếng thở dài.

- Hạo Nhi... Bao năm nay, con vẫn khỏe chứ... Năm đó mẫu thân con không đồng ý, là vi phụ... Cố chấp như vậy, con đừng trách bà...

Đây là giọng một người đàn ông trung niên, ẩn chứa sự yêu thương vô

tận, lúc vang lên bên tai Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo run mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1003: U Luân.

Trong ký ức của hắn, vẫn còn giữ được giọng nói này, cho dù đã qua rất nhiều năm, nhưng vẫn còn mơ hồ nhớ được, đây là giọng của phụ thân hắn.

Mạnh Hạo im lặng, không quay lại, trong khi gia tốc, sự đứng lặng xung quanh nhanh chóng chuyển động, thậm chí ngay cả những sợi tóc màu trắng xung quanh cũng dần lùi lại, như con thuyền sắp thoát khỏi vòng vây.

Nhưng đúng vào lúc này, bên tai Mạnh Hạo lại vang lên một giọng nói.

- Hạo Nhi... Con... Còn nhớ mẹ không... Quay đầu lại, để mẹ nhìn con một cái, bao năm nay... Chúng ta vẫn luôn nhớ con.

Thân thể Mạnh Hạo lại run lên một lần nữa, đầu hơi nghiêng đi, trong mắt có vẻ phức tạp. Mấy nhịp thở sau, hắn không quay đầu, toàn lực khống chế con thuyền. Con thuyền ầm một tiếng, mũi thuyền đã xông ra khỏi bức hình như đang đứng yên đó.

Mà trước mặt Mạnh Hạo, chính là biên giới của bức hình, trong chớp mắt là hắn có thể lao ra.

- Đáy lòng ngươi, có chấp niệm.

Giọng nói một lần nữa vang lên. Lần này, không phải là giọng nói của phụ mẫu trong ký ức, mà là một giọng già nua mang theo chút tang thương.

Giọng nói cũng có vẻ mê mang, như cũng mang theo vô cùng chấp niệm.

- Trên Hoàng Tuyền Lộ, ngươi là một trong số vô số chúng sinh lão phu gặp, chấp niệm của ngươi... Lão phu có thể thỏa mãn. Quay đầu lại, ngươi sẽ nhìn thấy phụ mẫu trước kia của ngươi.

Tu vi Mạnh Hạo đột ngột dừng lại, không còn tràn vào con thuyền, mà đứng ở đầu thuyền. Phía trước hắn chính là biên giới của bức hình, bước tới là có thể thoát khỏi nơi này.

Hắn rõ ràng biết được một khi quay đầu, sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra, nhưng vẫn bị câu này làm cho chấn động.

Không một ai nghe được giọng nói vang lên bên tai Mạnh Hạo, kể cả tam lão. Lúc này tất cả mọi người đều đang run rẩy, dường như thất thần, chỉ có Mạnh Hạo có được sự tỉnh táo.

Hắn im lặng, đột nhiên cười, nụ cười hào hiệp, mang theo ý chí như thăng hoa, lẩm bẩm.

- Quay đầu, thì thế nào.

- Một đời tu hành, tu là tâm, tẩu là đạo, minh là lý, hành là chân.

- Ta nếu không dám quay đầu, thì sao có thể tu tâm.

Đôi mắt Mạnh Hạo xuất hiện tinh mang, xoay người nhìn về phía sau.

Hắn vừa nhìn đã thấy, sau lưng hắn, có vô số tơ trắng. Những sợi tơ này phất qua con thuyền, như quấn lấy lại như không quấn, mà tận cùng những sợi tơ, là một con thuyền khổng lồ.

Con thuyền này lớn đến nghìn trượng, lan tràn cảm giác tang thương, dường như không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, có phần tan nát, giống như đã trải qua thử thách của chiến tranh.

Nơi đầu con thuyền, có một người ngồi. Lão mặc khải giáp đen nhánh, không nhìn rõ bộ dạng, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được, thân thể của khải giáp đã không biết khô héo được bao nhiêu năm.

Mà những sợi tơ trắng, chính là tóc của lão.

Lúc Mạnh Hạo nhìn về phía lão, lão dường như ngẩng đầu lên, cũng nhìn Mạnh Hạo một cái.

Khoảnh khắc hai người nhìn nhau, trong đầu Mạnh Hạo chấn động, tiếp đó, trước mắt hắn không biết vì sao đột nhiên xuất hiện một hình ảnh. Trong hình ảnh đó, có một cỗ quan tài, trên đó khắc chín con bươm bướm.

Cỗ quan tài này nằm ở một chiến trường vô tận, màu sắc xung quanh, đơn điệu chỉ hai màu đen trắng.

Hình ảnh xuất hiện chỉ mấy nhịp thở rồi lập tức tiêu tán, Mạnh Hạo hít thở gấp gáp, đột nhiên tỉnh táo lại.

- Đạo chủng... của hắn...

Lão giả trong bộ khải giáp nhẹ nhàng nói, giọng nói khàn khàn, từ từ vang vọng.

- Bao nhiêu năm nay, vô số chúng sinh, lão phu đã nhìn thấy gần như vô số đạo chủng... Chỉ có trên người ngươi, là có khác biệt.

- Ngươi đi đi.

Lão giả mặc khải giáp ngồi trên thuyền dường như vĩnh viễn sẽ không đứng dậy, mang theo một chút hồi ức, tóc bạc quấn lấy con thuyền của Mạnh Hạo từ từ thu lại. Đồng thời, thuyền chiến nghìn trượng tang thương kia, cũng từ từ lùi lại, dần hóa hư ảo, giống như một lần nữa trở

về hư vô.

Mà sự dừng lại xung quanh, cũng bắt đầu từ từ khôi phục.

Nhìn thấy đối phương sắp rời đi, đột nhiên Mạnh Hạo mở miệng nói một câu.

- Chuyện tiền bối hứa hẹn vẫn chưa thực hiện!

Lời Mạnh Hạo vừa nói ra, xung quanh đang khôi phục, lập tức một lần nữa lại ngưng đọng lại, con thuyền của lão giả, cũng lập tức dừng lại, cảm giác thương tang mục nát càng thêm nồng đậm.

Trên con thuyền, lão giả mặc khải giáp ngồi đó, nhìn kỹ Mạnh Hạo một cái.

Cái nhìn này, như ẩn chứa biến hóa của cả thế giới, ẩn chứa sự đan xen giữa thời gian năm tháng, lúc chiếu vào trong mắt Mạnh Hạo, trong đầu Mạnh Hạo lại lần nữa chấn động.

Lần này, hình ảnh hiện ra trước mắt hắn, là Đại Thanh Sơn!

Bên ngoài Đại Thanh Sơn, gió tím gào thét, sương mù cuồn cuộn, bao phủ cả Đại Thanh Sơn, từ từ bao bọc lấy huyện Vân Kiệt dưới chân núi.

Trong huyện thành, ánh đèn trong các căn nhà lúc sáng lúc tắt, chỉ có một nhà... Ánh đèn phất phơ, lờ mờ có thể thấy, qua song cửa hộ gia đình này, có hình ảnh một người đàn ông trung niên đứng đó.

Không biết người đàn ông đó đang suy nghĩ cái gì, lại có những tiếng nức nở từ trong căn nhà vang lên. Xuyên qua khe cửa sổ, có thể nhìn thấy, đó là bóng lưng của một người phụ nữ, đang ôm lấy một đứa bé, đang rơi nước mắt.

Đôi mắt đứa bé rất linh động, chỉ là lúc này có vẻ mù mờ khó hiểu.

Khi cơn gió màu tím thổi, làn sương màu tím bao phủ cả huyện Vân Kiệt, trên bầu trời vốn là màn đêm, lại đột nhiên xuất hiện một mặt trời tím.

Mặt trời màu tím, phát tán uy áp không thể hình dung, chỉ xuất hiện trong huyện Vân Kiệt.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, người đàn ông vừa xuất hiện, lập tức bị màn sương bao phủ, đi vào trong màn sương. Tiếp đó, người phụ nữ cũng lau nước mắt, quay đầu nhìn kỹ đứa bé một cái, lúc quay lại, cũng đã đi ra ngoài.

Khoảnh khắc đi ra, Mạnh Hạo nhìn rõ bộ dạng của nàng.

Đó là một người phụ nữ rất đẹp, có vẻ dịu dàng, lúc này còn có nước mắt, như vô cùng không nỡ, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi vào trong màn sương, lưu lại một đứa bé sợ hãi, mù mịt, bất lực với cảnh tượng này trong căn nhà.

- Cha...

- Mẹ...

Đứa bé càng sợ hãi, chạy ra, đi vào trong màn sương, gào lớn lên.

- Cha... Mẹ... Cha mẹ ở đâu, con sợ...

Giọng đứa trẻ non nớt, có hơi run rẩy, dường như sợ cảnh này tới cực điểm. Làn gió xung quanh, rất lạnh lẽo, sương mù xung quanh, che phủ tất cả, nhưng lại không ngăn cản được tiếng kêu gào của đứa trẻ, cứ lan đi càng lúc càng xa trong màn sương.

Đứa bé vừa khóc vừa gọi, trong khi chạy bị vấp ngã, rách toạc đầu gối, quần áo cũng không còn lành lặn, mái tóc rũ rượi, nước mặt lã chã. Nó chỉ muốn tìm được cha mẹ nó, nhưng lại không chú ý, sau lưng nó, trong màn sương, có một quỷ trảo màu đen lập tức thò ra, muốn chộp lấy đầu đứa trẻ đang chạy.

Mạnh Hạo nhìn hình ảnh này, đứa trẻ đó rõ ràng chính là hắn, nhưng đoạn ký ức này, hắn tìm hết trong đầu mà vẫn không thấy. Nhưng hắn nhớ rõ ràng, trong đêm hôm đó, bên ngoài gió tím thét gào, dường như có vô số âm thanh quỷ dị đang gào thét.

Đêm hôm đó, cha mẹ biến mất, còn bản thân khi tỉnh lại, hoàn toàn mơ hồ, không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ duy nhất nhớ được quần áo hoàn toàn rách rưới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1004: Tam hoàn yêu động.

Lúc này, khoảnh khắc nhìn thấy hình ảnh này, trong đầu Mạnh Hạo dường như có sấm chớp ầm vang.

Khoảnh khắc quỷ trảo sắp chụp đến đứa bé, đột nhiên sau lưng đứa bé lặng yên xuất hiện một người đàn ông trung niên, tiếng hừ lạnh vang lên, y chộp lấy quỷ trảo, bẻ mạnh.

Khoảnh khắc quỷ trảo tan nát, tiếng gào thét thê lương vang lên, như có quỷ ảnh đang nhanh chóng chạy đi xa trong sương khói.

Đứa trẻ kinh hãi, quay đầu lại lập tức có vẻ vui mừng, nước mắt trào ra, nhào vào trong lòng người đàn ông.

- Cha... Cha đi đâu vậy, con không tìm được hai người, con...

Người đàn ông không đuổi theo quỷ ảnh, mà có vẻ yêu thương và phức tạp, ngồi sụp xuống, nhìn đứa bé, tay phải đưa lên xoa đầu nó.

- Hạo Nhi đừng khóc.

- Cha mẹ phải rời đi một đoạn thời gian, sẽ có một ngày, chúng ta sẽ gặp lại.

Người đàn ông im lặng một chút, nhìn đứa bé trước mắt nhẹ nhàng nói.

- Cha mẹ muốn đi đâu? Con không đồng ý...

Đứa bé nghe thấy vậy, lập tức quýnh lên, nắm chặt lấy áo người đàn ông.

Người đàn ông không nói gì, xoa đầu đứa bé, một lát sau mới mở lời.

- Đông Thổ.

Y nói, vẻ mặt vô cùng yêu thương, còn có đau lòng, vừa xoa đầu đứa bé, tay phải quang mang lóe lên. Đứa bé lập tức nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Người đàn ông ôm đứa trẻ, quay người đi trở về trong phòng, đặt đứa bé lên chiếc giường, đứng đó nhìn rất lâu, than nhẹ một tiếng.

Nhờ vào ánh đèn, Mạnh Hạo nhìn thấy một bên mặt của người đàn ông. Đó là một khuôn mặt tuấn tú mang theo chút uy nghiêm, trong ký ức của Mạnh Hạo vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Lúc nhìn thấy, trong lòng Mạnh Hạo hơi rung động.

Rất lâu sau, người đàn ông hôn nhẹ lên trán đứa bé, đứng dậy, vẻ mặt đau đớn và dứt khoát, đi ra khỏi phòng, càng đi càng xa. Làn gió, sương mù màu tím cũng theo y rời đi mà rời khỏi huyện Vân Kiệt, rời khỏi Đại Thanh Sơn rồi biến mất.

Hình ảnh kết thúc tại đây, Mạnh Hạo run lên. Lúc tỉnh táo lại, hắn vẫn đứng trên con thuyền, gió lốc xung quanh gào thét, không có tóc bạc, không có u luân, vẫn như cũ còn ở trong tường ngăn gió lốc.

Mọi người trên thuyền đều đang say ngủ.

Xung quanh rất yên tĩnh, Mạnh Hạo quay lại nhìn phía sau lưng, im lặng ngồi đó, nhìn về phương xa, ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Không lâu sau, tam lão tỉnh lại, những người khác cũng lần lượt tỉnh theo, khi nhìn thấy Mạnh Hạo, đều có vẻ kính sợ và cảm kích, mà Mạnh Hạo không nói gì, bọn họ cũng không dám mở miệng.

Cứ như thế, con thuyền tiếp tục yên lặng đi qua mấy tháng liền, dần dần đi qua khu vực cuối cùng của tường ngăn gió lốc.

Trên đường, Mạnh Hạo chưa từng đứng dậy, cho dù gặp được phù linh, cũng không thèm liếc lấy một cái, chỉ nhìn về phía trước, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Mãi mấy tháng sau, khi con thuyền đi tới tận cùng tường ngăn gió lốc, có thể nhìn thấy một bến thuyền ở phía trước âm u, nơi đó là điểm cuối của chuyến đi.

Mạnh Hạo đứng dậy, thần thức đột nhiên lan ra, lập tức bao bọc tất cả mọi người trên thuyền, dùng đạo thuật trong hàng loạt tiểu pháp thuật hắn học được trên Yêu Tiên Tháp trong Yêu Tiên Tông, xóa đi bộ phận ký ức liên quan đến bản thân trong đầu bọn họ, rồi đứng dậy đi khỏi, biến mất trong gió lốc.

Sau khi Mạnh Hạo biến mất một lát, mọi người trên thuyền lần lượt tỉnh lại, ai nấy đều mù mờ. Nhưng tiếp đó, khi bọn họ tới gần bến thuyền, dường như xuyên qua một tường ngăn vô hình. Thế giới vốn đen xì, đột nhiên bị một mảng ánh sáng mạnh mẽ chiếu xuống.

Đó là ánh nắng, xung quanh truyền đến từng đợt tiếng sóng, còn có mùi mặn của biển, khiến mọi người vẫn còn mù mờ lập tức hiểu ra, bọn họ... Đã tiến vào tam hoàn!

Từng tiếng kêu mừng vang lên, Mạnh Hạo đã đi ra khỏi tường ngăn gió lốc từ một hướng khác, hắn đứng trên mặt biển, nhìn mặt trời trên cao.

- Cho dù là thật hay giả, Đông Thổ... Ta nhất định phải đi!

- Giải quyết xong nguy cơ của đệ thập Tổ Vương gia, ta nhất định phải đi Đông Thổ một chuyến!

- Nhìn thử Đại Đường một phen, nhìn thử Trường An, đó là giấc mộng của ta lúc còn nhỏ...

Mạnh Hạo nhìn về phương đông, hắn hy vọng bản thân có thể có đủ tu vi, có thể nhìn thấy Đông Thổ từ xa vạn dặm.

- Đó là manh mối của cha mẹ, chuyện năm đó, rốt cuộc là vì sao. Ngọn gió, sương mù màu tím đó, có liên quan gì đến thân thế của ta..

- Còn nữa...

Mạnh Hạo cúi đầu, nhìn mu bàn tay của mình. Nơi đó, mỗi lần tu vi hắn đột phá một cảnh giới sẽ xuất hiện một ấn ký.

Ấn ký này, đã làm bạn với Mạnh Hạo rất lâu, hắn nếu còn không rõ ấn ký này có liên quan đến thân thế, thì đã lãng phí nhiều năm tu hành rồi.

- Sự khác lạ của Phương Du năm đó, ta rõ ràng nhìn thấy... Là không muốn thừa nhận ư?

Mạnh Hạo im lặng, sự mềm yếu rất ít thấy lộ ra trong mắt hắn. Rất lâu sau hắn thở dài, đè nén tất cả tâm tư xuống tận đáy lòng.

Hắn đột nhiên cảm thấy rất cô đơn. Loại cô đơn này, là nhìn về bốn phía, không biết nhà ở nơi đâu, là tu hành mấy trăm năm, hiện giờ bên cạnh không có lấy một người làm bạn.

Tâm tình này, khiến sự mềm yếu trong mắt hắn càng thêm đậm.

- Đây chính là tu hành ư, một con đường... Cần một người kiên định đi tới.

Mạnh Hạo nhắm mắt, đến khi mở ra, trong mắt hắn, không còn sự mềm yếu, chỉ còn lại sự kiên cường vẫn luôn ở bên hắn từ khi thiếu niên.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ánh mắt sắc bén quét qua xung quanh.

Nơi này không có gì khác biệt với tứ hoàn, nhưng Mạnh Hạo lập tức phát hiện ra, trong tam hoàn này, có yêu khí mơ hồ chuyển động.

Yêu khí này, người khác không phát hiện được, nhưng Mạnh Hạo thân là Phong Yêu Sư, tất nhiên khá nhạy cảm.

Lúc này Mạnh Hạo không hề biết, khoảnh khắc hắn bước vào tam hoàn, đáy biển tam hoàn, có vô số cặp mắt mở ra, toàn bộ đều nhìn về phía Mạnh Hạo đang đứng.

Thậm chí sâu dưới đáy biển, sóng ngầm bắt đầu chảy, như bão tố sắp xuất hiện. Vô số cặp mắt từ từ đỏ lên, phát tán vô tận khát vọng, dường như bọn họ nhìn thấy một loại hy vọng trong cuộc đời.

Trên mặt biển, Mạnh Hạo hơi trầm ngâm, lao nhanh về phía trước, nhưng vừa bay đi được khoảng một nén nhang, hắn đã cau mày, cúi đầu xuống. Mặt biển lập tức cuộn trào, một xúc tu khổng lồ thò ra từ đáy biển lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Xúc tu nhanh đến mức chỉ còn tàn ảnh, tàn ảnh này lao đi, giống như một cây roi, ma sát với không khí tạo ra ngọn lửa.

Một kích này, có thể sánh với lực lượng Nguyên Anh. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, khoảnh khắc xúc tu tới gần, tay phải giơ lên, chộp lấy hư không, xúc tu lập tức dừng lại cách hắn một xích, giống như bị một bàn tay vô hình giữ lại.

Xúc tu đen xì, có vô số giác hút, đang lay động rất nhanh, như đang giãy dụa, thoạt nhìn rất muốn ói. Thậm chí mặt biển lúc này sóng gió cuộn dâng, mơ hồ có một con vật lớn đến trăm trượng đang gào thét.

Đồng thời, tiếng vun vút vang lên, lại có mười mấy xúc tu thò ra khỏi mặt biển, lao về phía Mạnh Hạo. Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, tay phải chộp vào hư không, xé mạnh một cái.

Ầm!

Mặt biển dường như bùng nổ, một luồng lực khổng lồ từ cánh tay Mạnh Hạo truyền tới xúc tu, rồi theo đó lan tới thân thể. Theo cái ném này, một con mực trăm trượng bị Mạnh Hạo giật ra khỏi lòng biển, văng lên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1005: Cổ Cảnh hy vọng!

Mạnh Hạo thả tay ra, bước tới rồi biến mất, khi xuất hiện, đã ở phía trước con mực biển, tay phải nắm lại, đấm thẳng tới. Tiếng nổ vang lên, thân thể con mực lập tức tan vỡ, chia năm xẻ bảy, rơi xuống mặt biển.

Trong mảnh thịt nát đó, có ẩn chứa một khối tinh thể lam sắc, lớn cỡ ngón tay. Sau khi Mạnh Hạo nhìn thấy, đưa tay chộp lấy, tinh thể màu lam này lập tức bị Mạnh Hạo nắm lấy, lúc nhìn lại, tinh thể này phát tán ánh sáng dịu nhẹ, còn có linh lực dao động.

- Có thể sánh với một viên linh thạch trung phẩm, đây chắc là yêu tâm.

Mạnh Hạo lần đầu nhìn thấy vật này, nghiên cứu một chút rồi thu lại. Đang định rời đi, đột nhiên lại cau mày, thần thức liền phát tán, lập tức sầm mặt lại.

Trong thần thức của hắn, đáy biển xung quanh, lúc này có hai mươi mấy loại hải yêu đủ loại đang lao thẳng về phía mình.

Mà khí tức chúng phát ra, đều rất nóng nảy, còn có vẻ tham lam nồng đậm, như coi bản thân Mạnh Hạo là con mồi của chúng vậy.

- Lẽ nào đây là chỗ nguy hiểm trong tam hoàn?

Mạnh Hạo cau mày, tay phải liền giơ lên, ấn xuống mặt biển xa xa. Một ấn này, mặt biển phía dưới hắn lập tức gào thét, thấp hẳn xuống, hình thành một khe sâu đến trăm trượng, tức thời khe sâu ầm ầm, bắt đầu xoay tròn.

Theo chuyển động, tiếng nổ vang trời, dường như hình thành một hố đen trên biển, dẫn tới vô tận sóng gió, lộ ra bảy tám con hải yêu dữ tợn ở

trong lòng biển.

Những hải yêu này tu vi cao nhất là Nguyên Anh sơ kỳ, thậm chí còn có con chỉ có cảnh giới Kết Đan. Nhưng khi nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt chúng đều đỏ ngầu, có vẻ tham lam điên cuồng, như hận không thể cắn nuốt Mạnh Hạo. Giống như cho dù chỉ cắn được một miếng thịt của hắn, cũng có thể khiến chúng chứng đạo vậy.

Ánh mắt này, sau khi Mạnh Hạo nhìn thấy, lập tức vô cùng phản cảm. Hắn từng cảm nhận ánh mắt tương tự từ đệ thập Tổ Vương gia.

Hàn quang trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, hừ lạnh một tiếng, năm ngón tay siết lại.

Vòng xoáy trong biển liền lập tức bị ép lại, trong khoảnh khắc nước biển hóa thành màu máu, có tiếng thét thảm vang lên. Mạnh Hạo thả lỏng tay, nghịch chuyển một vòng, tức thời vòng xoáy liền khuếch tán ra ngoài, nhất thời, tiếng nổ ầm vang.

Một lát sau, trong nước biển màu đỏ nhạt, Mạnh Hạo ngoắc tay, hai mươi mấy cái yêu tâm bay ra, bị hắn phất tay thu vào trong túi trữ vật, rồi quay người hóa thành một vệt cầu vồng lao về phía xa.

Chỉ để lại nước biển đỏ nhạt dần bị dung hợp, khôi phục như cũ...

Tam hoàn rất lớn, hiện giờ trong tam hoàn, có không ít tu sĩ Thiên Hà hải túm năm tụm ba, đang săn bắt hải yêu ở những khu vực khác nhau, có thể gặp được hay không phải dựa vào vận may. Đặc biệt là một số hải yêu mạnh mẽ, đối với tu sĩ mà nói, một khi gặp được, chính là tai nạn.

Thậm chí vì thế, trong tam hoàn, ngọc giản ghi chép lại một số khu vực được phân chia, trở thành vật cần chuẩn bị của mỗi người khi tiến vào nơi này.

Đồng dạng, ở nơi này, tam tông cùng nhau xây dựng một hải thành, để tiện cho các tu sĩ tới đây mạo hiểm trao đổi chuẩn bị. Thành này lớn đến vạn trượng, sừng sững trên mặt biển, giống như một bảo lũy, xung quanh có canh phòng cẩn mật, bố trí trận pháp kinh người, bao nhiêu năm nay, đã bao lần ngăn cản công kích của hải yêu.

Chỉ riêng số tu sĩ tam tông đóng ở nơi này đã đến vạn người, thậm chí nơi này, hàng năm đều có một trong tam Thánh trấn giữ, trăm năm đổi một lần.

Nhiều năm nay, tam tông trên Thiên Hà hải có danh vọng cực lớn, thậm chí ngay cả tứ đại khu vực như Nam Vực, Đông Thổ, đều biết đến tam tông của Thiên Hà hải.

Mấy ngày sau, Mạnh Hạo đứng giữa không trung hải vực tam hoàn, tay phải giơ lên, sấm sét ầm vang, đánh chết một con hải yêu mười mấy trượng, nhưng chỉ sánh ngang với tu sĩ Trúc Cơ.

Hải yêu này còn chưa ngưng tụ ra yêu tâm, nhưng không biết vì lý do gì lại phát hiện được khí tức của Mạnh Hạo, liền như phát cuồng nhào tới. Dọc đường, Mạnh Hạo đã gặp chuyện như vậy bảy tám lần.

- Không đúng!

Mạnh Hạo cau mày, hắn mơ hồ cảm thấy, bản thân ở trong tam hoàn, giống như là cái đích của hải yêu, cho dù đi tới nơi nào, cũng sẽ dẫn tới hải yêu nơi đó tấn công.

Im lặng một chút, đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, thần thức lan ra rồi bay về phương xa. Tìm kiếm liên tục ba ngày, cuối cùng hắn cũng tìm được năm tu sĩ đang cẩn thận săn bắt trong tam hoàn.

Theo sau ba người này, bọn họ không hề phát hiện sự tồn tại của Mạnh Hạo.

Nhưng Mạnh Hạo chỉ đi theo nửa ngày, liền lập tức phát hiện, bảy tám con hải yêu xung quanh đang điên cuồng lao tới. Khoảnh khắc sau, khi mấy con hải yêu gào thét xông ra khỏi mặt nước, năm tu sĩ kia toàn bộ tái mặt.

- Sao mà lại nhiều hải yêu như vậy!

- Nơi này lẽ nào có bảo vật gì xuất hiện ư?

Năm người hoảng hốt, nhanh chóng bỏ chạy, may mà những hải yêu này không phải tới vì bọn họ, để mặc năm người rời đi.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, cau mày lại. Nhìn cảnh này hắn đã hiểu ra, thứ hấp dẫn hải yêu chính là bản thân!

- Trên người ta, có gì khác, mà khiến hải yêu phát cuồng chứ?

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên. Lúc này mặt biển dưới chân hắn, bảy tám con hải yêu đều lao ra gào thét lao tới, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên. Mũi kiếm có được hai vạn năm tuế nguyệt ở trong túi trữ vật của hắn, lập tức lao ra. Dưới sự khống chế của Mạnh Hạo, hóa thành một vệt sáng đen, lập tức xuyên qua một con hải yêu giống như cua.

Lúc xuyên qua, thân thể hải yêu lập tức hóa thành màu xám, giống như năm tháng trong khoảnh khắc đã trôi qua vạn năm trên người nó, liền hóa thành tro bụi.

Vệt đen còn đó, lao nhanh đi, liên tục xuyên thấu sáu con hải yêu. Không hề ngoại lệ, những con hải yêu này cho dù tu vi thế nào, thân thể đều trong khoảnh khắc héo rũ đến cực điểm, rồi tan thành tro bụi.

Mà con hải yêu cuối cùng, trông giống như rùa, sau khi thấy rõ tất cả, rõ ràng sợ hãi, nhưng sức hấp dẫn trên người Mạnh Hạo đối với nó thực sự

quá lớn, dường như khơi dậy bản năng của nó, không thể khống chế, gào thét lao tới.

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn con rùa lớn khoảng mười trượng này, thu lại mảnh kiếm tuế nguyệt, tay phải bắt quyết. Thôn Sơn Quyết ảo hóa, ngọn núi khổng lồ ầm ầm giáng xuống, không phải đập chết hải quy, mà phong ấn thân thể hải quy vào trong đó, phất tay một cái, liền thu ngọn núi lại. Mạnh Hạo cất bước, mang theo yêu tâm lập tức rời đi.

Không bao lâu, trên một hòn đảo trên tam hoàn, Mạnh Hạo bước ra từ hư vô, khoảnh khắc bước lên hòn đảo. Ngay lập tức trong đảo, có từng tiếng gào thét, Mạnh Hạo có phần bất đắc dĩ, cau mày, cũng không nhìn xem là hung thú hải yêu gì, thẳng tay đập xuống một chưởng. Đất đai rung chuyển, một hư ảnh bàn tay khổng lồ, không trung trên hòn đảo vang lên tiếng gào thét.

Cả hòn đảo ầm ầm chấn động, tiếng gào thét nghẹn lại, lập tức bị đánh chết.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, trầm ngâm một chút, tay phải vung lên, con hải quy bị phong ấn trong ngọn núi liền lập tức bay ra.

Nhìn con hải quy, Mạnh Hạo liền nghĩ tới lão rùa đen Kháo Sơn, lúc này sầm mặt xuống, tay phải chỉ tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1006: Hoa...

Ngọn núi lập tức biến mất, con hải quy nhìn Mạnh Hạo, đôi mắt đỏ lên, gào thét lao tới, Mạnh Hạo đưa tay ấn xuống.

Ầm một tiếng, một luồng lực lượng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, dường như hóa thành một bàn tay vô hình, ấn chặt con hải quy kia, cho dù nó giãy dụa thế nào cũng không thể thoát được, chỉ có thể gào thét về phía Mạnh Hạo.

- Ngươi muốn ăn ta?

Mạnh Hạo hờ hững mở lời, phát ra khí tức đến từ Phong Yêu Sư trên cơ thể. Sau khi khí tức lan ra, con hải quy lại không một chút phản ứng, vẫn gào thét, hận không thể nuốt sống Mạnh Hạo.

- Nguyên nhân không phải là Phong Yêu Sư ư?

Mạnh Hạo trầm ngâm, thu hồi khí tức, lấy tất cả túi trữ vật trên người ra, đặt sang một bên. Hắn phát hiện hải quy vẫn không thèm liếc tới túi trữ vật, vẫn nhìn chằm chằm vào mình.

- Cũng không phải thứ trong túi trữ vật, lẽ nào là thân thể ta? Nhục Thân Thành Thánh?

Mạnh Hạo nghĩ mãi, chỉ cảm thấy đáp án này có lẽ gần đúng nhất.

Dù sao thân thể hắn, có một bộ phận đặc tính Yêu Tiên thể, sức hấp dẫn đối với hải yêu, theo phân tích của Mạnh Hạo, cũng có thể nói là có.

Hắn trầm ngâm, đôi mắt lấp lánh tinh mang, tay phải giơ lên, vạch đầu ngón tay, nhỏ ra một giọt máu. Hải quỷ lập tức điên cuồng, tiếng gào

khàn đi, dường như muốn mặc kệ tất cả lao tới, nuốt giọt máu kia vào bụng.

- Chắc là thế này rồi.

Ngón tay Mạnh Hạo nhanh chóng liền da, bay lên, đang muốn một chưởng đập chết con hải quy khiến hắn cảm thấy chán ghét kia, nhưng Mạnh Hạo đột nhiên dừng lại.

- Nếu đây không phải đáp án thực sự...

Hắn nhìn hải quy một cái, nhắm mắt trầm tư, nghĩ đến một loại thần thông tương tự pháp thuật xóa đi ký ức trong Yêu Tiên Tháp ở Yêu Tiên Tông.

Với tu vi của hắn lúc đó, thi triển sẽ bị cắn trả, nhưng hiện giờ thi triển, Mạnh Hạo có thể ép cắn trả xuống thấp nhất. Hắn lắc mình, xuất hiện ở bên cạnh hải quy, khoảnh khắc hải quy muốn nhào tới, tay phải hắn lập tức ấn xuống đầu hải quy.

- Sưu hồn!

Chỉ ấn nhẹ một cái, hải quy lập tức cừng đờ người.

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên tia sáng trắng, trong khoảnh khắc này, hắn cảm thấy bản thân dung nhập vào tâm thần hải quy, cảm nhận được sự bạo ngược và điên cuồng, còn có khát vọng.

Một đống ký ức lộn xộn, tràn vào trong đầu Mạnh Hạo, những mảnh vụn ký ức này, lập tức dung nhập, khiến Mạnh Hạo lần đầu thi triển thuật này, lập tức không thích ứng lắm. Nhưng tu vi hắn mạnh mẽ, áp chế cảm giác không thích ứng, tìm kiếm đáp án từ trong ký ức của hải quy.

- ... Hoa...

Tìm rất lâu, Mạnh Hạo đột nhiên nheo mắt lại, trong ký ức không hoàn chỉnh của hải quy, hắn tìm được một chữ!

Sắc mặt Mạnh Hạo tái đi, tay phải giơ lên, con hải quy đã gục tại chỗ, nằm thoi thóp. Loại sưu hồn này, đối với nó mà nói, không chết cũng trọng thương.

- Hoa...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, cúi đầu, nhìn thân thể mình, tay phải đột nhiên giơ lên, ấn mạnh xuống bụng. Cái ấn này, thân thể hắn chấn động mạnh, đồng thời, cho dù là tu vi hay khí huyết, đều yếu đi rất nhiều.

Theo sự yếu đi này, Mạnh Hạo bắt quyết, từng cái phong ấn xuất hiện, đánh lên người mình, khiến cho tinh khí thần của mình, càng thêm khô héo, bị áp chế không ngừng. Tu vi của hắn từ Nguyên Anh, hạ xuống Kết Đan, rồi rớt xuống còn Trúc Cơ trong khoảnh khắc...

Khi hắn yếu ớt đến mức này, đột nhiên, trong cơ thể đột ngột xuất hiện một đoàn khí tức vô thanh vô tức. Khí tức này yêu dị, chính là khí tức của Bỉ Ngạn Hoa.

Bình thường, Mạnh Hạo quá mạnh, áp chế nó không thể lộ ra quá nhiều. Nhưng hiện giờ, do Mạnh Hạo cố ý, làm bản thân yếu đi, mới để cho khí tức Bỉ Ngạn Hoa lộ ra một chút.

Khoảnh khắc khí tức này xuất hiện, sự việc khiến Mạnh Hạo kinh sợ đã xuất hiện.

Con hải quy vốn đang hấp hối đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt nhìn thẳng, phát ra tiếng gào thét kinh thiên động địa, nhào về phía Mạnh Hạo. Cho dù thân thể nó bị áp chế, nhưng nó không hề để ý, cho dù đang gào thét giãy dụa, xác rùa rách toạc, thân thể vỡ nát, nhưng nó vẫn đỏ mắt. Đầu

lâu đứt khỏi cơ thể, máu tươi tung tóe, trước khi chết, nó vẫn điên cuồng lao về phía Mạnh Hạo, muốn cắn một cái.

Mạnh Hạo lui lại mấy bước, nhìn đầu lâu trước mặt mình, ánh mắt trước khi chết ẩn chứa khát vọng và điên cuồng, khiến Mạnh Hạo tái mặt. Ngẩng đầu lên, hải vực xung quanh hắn lúc này, sóng biển cuộn trào, một luồng khí tức kinh người đang điên cuồng lao đến, mặc kệ tất cả từ bốn phía hải vực.

Mạnh Hạo lập tức chặt đứt khí tức này, giải khai phong ấn, tinh khí thần lập tức thịnh vượng lên, áp chế khí tức của Bỉ Ngạn Hoa, lúc này mới khiến sự điên cuồng của hải vực giảm đi một chút.

Mạnh Hạo không hề dừng lại, hóa thành làn khói biến mất.

Lúc xuất hiện, đã ở không trung xa xôi.

- Thứ hấp dẫn hải yêu, là Bỉ Ngạn Hoa của ta!

- Ta nhớ ra rồi, năm đó sư tôn từng nói, từng có người, cũng trúng độc Bỉ Ngạn Hoa, từng tới sư tôn cầu dược, hiện giờ không rõ sống chết, chỉ biết người này... Tới từ Thiên Hà hải.

- Nếu có thể tìm được người này, với sự hiểu biết của y về Bỉ Ngạn Hoa, có lẽ có thể tìm được phương pháp thực sự, có thể loại bỏ tận gốc Bỉ Ngạn Hoa.

Mạnh Hạo trầm ngâm, lại biến mất.

Lúc hắn biến mất, sâu trong tam hoàn, ở khu vực nhị hoàn.

Nước biển nơi này màu đen, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả mặt biển cũng lặng yên, không chút gợn sóng. Trong đó có một hòn đảo đen nhánh, một người khoanh chân ngồi đó, người này thân thể là tu sĩ,

nhưng đỉnh đầu lại có một cái sừng hình xoắn ốc, xung quanh chất rất nhiều hài cốt, còn có không ít hài cốt tu sĩ.

Đôi mắt y, vào lúc này đột nhiên mở ra, trong đó là con ngươi đôi, một luồng khí tức hung tàn đến cực điểm, vào khoảnh khắc y mở mắt liền bộc phát.

- Bỉ... Ngạn... Hoa..

Thời gian thấm thoắt đã một tháng.

Một tháng này, Mạnh Hạo hoành hành trong tam hoàn. Với tu vi của hắn, nơi này gần như không có hải yêu là đối thủ của hắn, chỉ cần xuất hiện, chỉ cần tới gần, lập tức sẽ bị Mạnh Hạo tiêu diệt.

Thậm chí hắn không cần phải ra tay, mũi kiếm Tuế Nguyệt Mộc Kiếm vẫn luôn vờn quanh hắn, ý theo tâm động, chỉ một ý niệm, đã có thể khiến mũi kiếm này lao tới.

Hai mươi lăm ngày trước, một đám tu sĩ tới nơi này mạo hiểm, ước chừng mười mấy người. Khi đang bỏ chạy trên mặt biển, sau lưng có hai con hải yêu, mang theo nước biển ngập trời gào thét đuổi theo.

Vào lúc bọn họ tuyệt vọng, một tia hắc quang xuất hiện, trong khoảnh khắc quét qua hai con hải yêu, lúc chúng tan thành tro bụi, yêu tâm rơi xuống, biến mất giữa không trung.

Hai mươi ngày trước, một người đàn ông trung niên vẻ mặt kiêu ngạo, đang chém giết với một con hải yêu, bầu trời tối đen, hắc quang xuất hiện, hải yêu bị diệt.

Mười lăm ngày trước, mười ngày trước, năm ngày trước, những sự việc này, trong khu vực tam hoàn, gần như mỗi ngày đều xảy ra. Dần dần, một tháng sau, đã có không ít lời đồn về mũi kiếm màu đen này.

Một tháng hoành hành, Mạnh Hạo thu được gần nghìn viên yêu tâm, trong đó đại đa số có thể sánh với hạ phẩm linh thạch, chỉ có một ít ngang với trung phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1007: Săn hải yêu.

Thu hoạch như vậy hắn không hề hài lòng, nhưng nếu đổi lại là một người khác, nhất định sẽ vô cùng vui mừng.

- Nam Vực, Bắc Địa, Đông Thổ, những thiên kiêu thuộc các gia tộc tông môn ở ba nơi này, đều nợ ta rất nhiều linh thạch. Một tháng ở nơi này, thu hoạch thật quá ít, không nhanh bằng đi hại người.

Mạnh Hạo giữa không trung, nhìn mảnh hải vực rộng lớn này, dưới đáy biển, không biết tồn tại bao nhiêu hải yêu.

- Nếu có thể lấy thêm một chút thượng phẩm linh thạch ở nơi này, hoặc là... Cực phẩm linh thạch, mới coi như đáng giá!

Trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, cũng có cực phẩm linh thạch. Tuy không nhiều, nhưng loại cực phẩm linh thạch này giá trị cực lớn, Mạnh Hạo vẫn luôn canh cánh trong lòng việc tiêu xài hai nghìn cực phẩm linh thạch năm đó.

- Thiếu tiền rồi... Nếu ta có đủ linh thạch, ta có thể phục chế tuế nguyệt mộc kiếm, thậm chí không chừng còn có thể phục chế mảnh tuế nguyệt kiếm này. Nhưng ít nhất cũng cần hơn nghìn vạn linh thạch mới được.

Mạnh Hạo nhìn mặt biển, đột nhiên nghiến răng.

- Nếu Lão Tổ Vương gia không chết, nguy cơ của ta lúc nào cũng có thể giáng xuống. Lúc này quan trọng nhất là khiến bản thân nhanh chóng mạnh lên, liều một trận!

Trong mắt hắn lộ vẻ quyết đoán, lắc mình một cái, liền biến mất.

Mấy ngày sau, trên một hòn đảo khá lớn trong khu vực tam hoàn. Mạnh Hạo khoanh chân ngồi đó, xung quanh đã bị hắn dọn dẹp sạch. Khi hắn ngồi đó, mũi kiếm tuế nguyệt vẫn vờn quanh, Mạnh Hạo cúi đầu vỗ lên túi trữ vật, một ngọn núi nhỏ lập tức bay ra.

Trong ngọn núi này, phong ấn một cây chiến phủ, chính là thiên phù chi linh.

Nhìn chiến phủ một cái, Mạnh Hạo đưa tay cách không ấn xuống, ngọn núi lập tức tiêu tán. Chiến phủ trong đó rung động, đang muốn lao ra, Mạnh Hạo phất tay áo, một luồng uy áp lập tức bao lấy. Lúc Mạnh Hạo chộp một cái, cây chiến phủ ầm một tiếng, hóa thành hơn nghìn phù văn, khiến Mạnh Hạo chộp hụt.

Nghìn phù văn hóa thành sợi tơ, như đắc ý, ngưng tụ sau lưng Mạnh Hạo, một lần nữa hóa thành chiến phủ, trảm thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Cấm!

Mạnh Hạo không quay đầu, dửng dưng cất lời, tay trái chỉ ra phía sau.

Hơn nghìn phù văn lập tức dừng lại giữa không trung giãy dụa. Mạnh Hạo giáng xuống một quyền. Ầm một tiếng, chiến phủ tan nát, lại hóa thành cả nghìn phù văn. Mạnh Hạo bắt quyết, Thôn Sơn Quyết ảo hóa, cả nghìn ngọn núi một lần nữa xuất hiện, lập tức bao lấy nghìn phù văn này.

Tất cả như lưu thủy hành vân, không hề dông dài. Mạnh Hạo quay người, vẻ mặt hờ hững, bắt lấy từng phù văn đơn độc, lạc ấn thần thức của bản thân, dùng mấy canh giờ lạc ấn tất cả phù văn, ánh mắt lóe lên, thả nghìn ngọn núi ra, để những phù văn trong đó thoát ra.

Những phù văn này dường như mất đi linh động, lấp lánh giữa không trung, lơ lửng đứng đó.

- Ngưng!

Mạnh Hạo hờ hững nói, những phù văn này liền lập tức ngưng tụ lại, hóa thành một cây chiến phủ, xoay tròn xung quanh Mạnh Hạo. Điều khiển trong chốc lát, Mạnh Hạo lại làm tương tự, mất thời gian mấy ngày, luyện hóa một lượt hơn hai mươi thiên phù chi linh trong túi trữ vật. Bên ngoài thân thể hắn, đã có hơn hai vạn phù văn lượn quanh.

Hình thành một vòng xoáy, phát tán uy áp bức người.

Ánh mắt Mạnh Hạo kỳ dị, pháp bảo này hiện giờ cực mạnh, chỉ kém hơn phù linh tạo thành hung thú Mạnh Hạo nhìn thấy trong tường ngăn gió lốc.

- Chỉ là quá tiêu hao tu vi.

Mạnh Hạo cảm nhận một chút, nuốt một ít đan dược, nhắm mắt đả tọa, cho đến khi mặt trời mọc lên, đôi mắt Mạnh Hạo liền mở ra.

- Đến lúc rồi!

Hắn hít sâu một hơi, bắt quyết không ngừng hạ phong ấn lên bản thân, tinh khí thần yếu ớt đi, khí tức Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể hắn dần dần lộ ra.

Khí tức này, Mạnh Hạo từng cho rằng chỉ có bản thân có thể phát hiện được. Nhưng sau khi đến tam hoàn này, hắn đã hiểu, Bỉ Ngạn Hoa này, đối với những hải yêu này mà nói, chắc là thuốc bổ trước giờ chưa từng có. Nếu có thể nuốt sống bản thân, có lẽ sẽ có thể lột xác.

Khí tức của hắn vừa phát tán, nước biển xung quanh lập tức cuộn dâng, ở sâu dưới đáy biển tam hoàn lúc này, , từng đôi mắt đỏ ngầu xuất hiện quang mang chưa từng có, thi triển toàn bộ tốc độ, lao thẳng đến phương

hướng bọn nó muốn cắn nuốt theo bản năng.

Trên mặt biển, trong một khu vực, một con sứa năm màu đang ẩn nấp đi theo một đoàn tu sĩ đã nhiều ngày, thấy cơ hội tới nơi, đang định lao ra, đột nhiên thân thể chấn động, không hề chần chừ chìm xuống đáy biển, nhanh chóng lao đi.

Ở một nơi khác, ba con hải yêu đang chém giết với mấy chục tu sĩ, phát ra tiếng gào thét kinh thiên, lao xuống đáy biển, lập tức biến mất.

Cảnh tượng như vậy, trong tam hoàn đồng thời xuất hiện ở rất nhiều nơi, lập tức khiến các tu sĩ chú ý. Còn có một số tu sĩ, ở giữa không trung nhìn xuống mặt biển, sóng nước ngập trời, lại có vô số hải yêu đồng thời lao đi, lập tức kinh hãi.

- Lẽ nào sắp xuất hiện thú triều!

Khi không ít người đang kinh hãi, Mạnh Hạo đang ngồi trên hòn đảo, vẻ mặt bình tĩnh, lẳng lặng chờ đợi. Thời gian nửa nén hương, đột nhiên một cái càng khổng lồ phóng từ đáy biển về phía mình.

Đồng thời, ở những phương hướng khác xung quanh hòn đảo, cũng có những hải yêu lao ra khỏi mặt biển, lao về phía Mạnh Hạo.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn quang, tay phải vung lên, một nghìn phù văn lập tức bay ra, kết thành chiến phủ, quét khắp bốn phương. Nơi nó đi qua, tiếng nổ ầm ầm, những hải yêu này run lên, lập tức tan nát mà chết.

Nhưng gần như khi bọn nó vừa tử vong, lập tức lại có hàng trăm hải yêu điên cuồng và tham lam xuất hiện từ trong lòng biển. Giống như nơi Mạnh Hạo ngồi đã trở thành một vòng xoáy có thể hấp dẫn tất cả hải yêu trong tam hoàn.

Mạnh Hạo không hề gấp gáp, khống chế phù văn bên người, vừa chỉ ra,

lại có một nghìn phù văn bay ra, bố trí dày đặc khắp xung quanh hòn đảo, bất cứ vị trí nào, cũng không có con hải yêu nào có thể bước vào trăm trượng quanh hòn đảo.

Hai canh giờ sau, tiếng nổ ầm vang, sóng biển kinh người cuộn lên, xung quanh có hơn nghìn hải yêu đồng thời nhào tới, giống như không quan tâm đến sống chết, mặc kệ tất cả xông tới.

Tiếng nổ ầm vang, đôi tay Mạnh Hạo càng nhanh hơn, lúc này có tám nghìn phù văn xung quanh hắn, kết thành hình dạng của đủ loại pháp bảo có cả chiến phủ, uy lực cực mạnh.

Lại qua hai canh giờ, Mạnh Hạo đã ba lần uống đan dược, chống đỡ tu vi vận chuyển, hiện giờ, xung quanh hòn đảo này, gần như đã có vô tận hải yêu, đứng chắn hết tầm mắt.

Điều này đủ khiến người ta thấy mà kinh hãi, Mạnh Hạo cũng hít sâu một hơi. Nhưng cái hắn cần, chính là càng nhiều càng tốt, tám nghìn phù văn, lúc này có một vạn ba nghìn đang xoay tròn, không ngừng rít gào, giống như tiếng ù ù bên tai quanh năm.

Nhìn xa xa, cả hòn đảo xuất hiện một vòng xoáy ngăn cách, còn có sương đen cuộn tròn. Mà bên ngoài tường ngăn, xung quanh hòn đảo, thì có vô tận hải yêu xông ra từ lòng biển, ý đồ lao lên trên đảo.

Tiếng gào kinh thiên, máu tanh văng khắp bốn phương, ngắn ngủi mấy canh giờ, Mạnh Hạo không biết bản thân đã chém giết bao nhiêu hải yêu, kẻ biết chỉ có chim anh vũ và miếng mỡ đông.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1008: Bỉ Ngạn hoa động!

Vì lúc này bọn chúng đang không ngừng lao qua lao lại trên đảo. Nhưng phàm là có hải yêu tử vong, bọn chúng lập tức thu lại yêu tâm, mặt mày hớn hở, không ngừng thu thập.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên từ mặt biển xa xôi, truyền đến tiếng gào thét như khai thiên lập địa, tiếng gào thét này rất đặc biệt, giống như cô gái đang khóc. Khoảnh khắc truyền ra, Mạnh Hạo lập tức ngẩng đầu, thần thức quét qua, tức thời nhìn thấy ở phương hướng đó, tất cả hải yêu đồng thời run rẩy, lại chủ động tách ra một con đường, để một con sứa bảy màu từ từ bơi tới.

Đỉnh đầu con sứa này, lại mọc lên một đóa... Bạch Cốt Hoa!

Hoa như bạch cốt, đang đong đưa, xung quanh nó, tất cả màu sắc đều biến mất, chỉ còn lại hai màu trắng đen.

Mạnh Hạo đang nhìn tới, bỗng nhiên, trên hòn đảo của hắn, đột nhiên chấn động, dường như có vật khổng lồ gì đó, đang xung kích hòn đảo từ dưới đáy biển.

Sắc mặt Mạnh Hạo thay đổi, hòn đảo này không chống đỡ được mấy nhịp thở, lập tức ầm vang, từng khe nứt xuất hiện, lan tràn khắp nơi, hòn đảo liền vỡ nát, chia năm xẻ bảy, hoàn toàn sụp đổ.

Nước biển vốn cuộn trào, giờ phút này, lại nhào tới, trong khoảnh khắc trôn vùi hòn đảo vừa tan vỡ, còn thân thể Mạnh Hạo, cũng chìm vào trong biển.

Khoảnh khắc hắn chìm vào trong biển, vô tận hải yêu xung quanh, càng thêm điên cuồng. Đáy biển vốn là thiên hạ của chúng, lúc này gào thét,

lao về phía Mạnh Hạo.

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên, biển rộng là thiên hạ của hải yêu, nhưng đồng thời cũng là thế giới của Mạnh Hạo.

Ngũ hành thủy đồ đằng, hắn đã ngưng tụ chân văn, lại ở trong biển tím tu hành trăm năm, há có thể quan tâm đến uy áp trong biển. Hắn mang vẻ mặt lạnh lẽo, tay phải nhấc lên, hai vạn phù văn xung quanh đồng thời lóe lên, khuếch tán ra xung quanh, hóa thành hai mươi mấy bảo vật phù văn, diệt sát những hải yêu dưới đáy biển lao tới.

Tiếng nổ không truyền ra khỏi mặt biển, nhưng lại khiến sóng biển càng thêm dữ dội. Sóng biển quét qua cả tam hoàn, khiến không ít tu sĩ kinh hãi, không biết xảy ra chuyện gì.

Mà mấy hải yêu mạnh mẽ trong tam hoàn, cũng đã bắt đầu điên cuồng lao về nơi này.

Trong nước biển, hai vạn phù văn quét ngang bốn phía Mạnh Hạo, tạo thành cơn lốc trong biển, khiến cho nước biển quay cuồng. Tất cả hải yêu đều không thể tiến vào phạm vi trăm trượng chung quanh hắn …

Nhưng những hải yêu đó vốn liều lĩnh, bị bản năng sai khiến, cho dù là tử vong, cũng muốn nhảy vào. Hai mắt Mạnh Hạo chớp động, hai vạn phù văn xung quanh nhanh chóng quét ngang, đột nhiên khuếch tán, triển khai giết chóc trong đáy biển này.

Sóng biển quay cuồng, lan ra đến hơn phân nửa tam hoàn, dẫn theo càng nhiều hải yêu hơn nữa từ đáy biển nhanh chóng tiến đến. Cuối cùng liên lụy tới toàn bộ hải vực tam hoàn, khiến cho chúng tu sĩ nơi đây đều khiếp sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thạm chí tại trong sóng lớn trên mặt biển, hải thành mà tam tông tu kiến tại nơi này, cũng truyền ra từng trận tiếng kèn ô ô. Theo thanh âm quanh

quẩn, tu sĩ đóng quân nơi đây, võ trang đầy đủ, như lâm đại địch.

Cường nhân trong thành cũng đều xuất động, ai nấy sắc mặt âm trầm, khí tức xơ xác tiêu điều cực kỳ mãnh liệt. Nhìn phía xa xa, mặt biển ngoài thành trì, từng đợt rồi lại từng đợt sóng biển cuộn trào công kích đến.

- Chẳng lẽ có hải ma trong nhị hoàn lao ra?

- Không có khả năng. Hải ma trong nhị hoàn có thể đếm được trên đầu ngón tay, mỗi một con đều không dễ dàng xuất hiện, cũng rất ít khí bước vào tam hoàn. Đối với chúng mà nói, hải yêu trong tam hoàn này, chỉ là gia súc mà thôi, còn bọn chúng, là hoàng tộc vương giả!

- Nhưng nếu không phải hải ma lao ra ngoài, thì sao lại khiến tam hoàn xuất hiện biến cố như thế!

Mọi người truyền âm với nhau, khi nhắc tới hải ma, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Ngoài thành trì, tiếng nổ vang không ngừng truyền đến. Đó là thanh âm sóng biển đánh lên tường thành.

Thanh âm này như liên kết với nhau, liên miên không dứt, quanh quẩn trong toàn bộ thành trì, khiến những tu sĩ trong thành trì đều biến sắc. Tại trong hải thành này, có một tòa tháp cao, chừng nghìn trượng, sừng sững trong thành, bốn phía tháp là vùng cấm, nếu không triệu tập, thì không người dám tới gần.

Nơi này chính là nơi tam Thánh tu hành. Giờ phút này, trong tháp cao nơi đây, ở tầng cao nhất, một người đàn ông trung niên mặc trường bào màu đỏ, một mái tóc dài màu đỏ, đang chắp tay sau lưng, đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn về phía xa xa, cau mày, không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Sóng biển không cơ sở cao một trượng, hải yêu trong đó như bị kích thích, nhưng lại đồng thời phóng về một phía. Đây là triều bái, hay là triệu tập, hoặc giả là bị hấp dẫn?

Khi người đàn ông này mở miệng, hai mắt hiện lên chút tinh mang, hư vô bốn phía dường như cũng vì âm thanh của y mà nhấc lên tầng tầng gợn sóng.

- Nhưng theo Lâm mỗ nhìn thấy, những hải yêu này, rõ ràng là đã không còn thần trí, bị bản năng sai khiến!

Người đàn ông suy nghĩ một chút, bỗng nhiên bước về phía trước nửa bước. Khi giẫm chân, cả người liền biến mất ngay tại chỗ, lúc xuất hiện, đã ở ngoài hải thành vạn trượng, dưới chân sóng biển cuồn cuộn. Y chắp tay sau lưng, cất bước đi về phía trước.

Một bước hạ xuống, thân thể biến mất, khi xuất hiện đã ở phương xa, lại một bước, lần nữa biến mất, lặp đi lặp lại, tốc độ cực nhanh, cho dù tu sĩ Nguyên Anh có liều mạng, cũng không thể nhanh hơn.

Trong khi nam tử mặc áo bào đỏ đi về phía trước, thì chỗ Mạnh Hạo, theo hai vạn phù văn gào thét quét ngang, trong biển tràn đầy máu tươi, vô số thân thể hải yêu bị phá thành mảnh nhỏ. Mạnh Hạo không biết mình đã giết bao nhiêu, thân thể hắn không ngừng trầm xuống, mà hải yêu xung quanh thì vô số.

Đúng lúc này, bỗng nhiên, một tia chớp nhiều màu lượn lờ, trong nháy mắt từ giữa một đám hải yêu lao tới. Nó đi qua trong đáy biển, khiến cho phàm là hải yêu xung quanh tia chớp, thân thể đều trực tiếp sụp đổ. Mà tia chớp này thì mang theo lực lượng như muốn hủy thiên diệt địa, đụng lên vòng tròn phù văn bên ngoài Mạnh Hạo.

Ầm!

Hai vạn phù văn, lập tức có một ngàn cái thành mảnh vỡ, mà tia chớp kia thì xuyên thấu đến, trong nháy mắt đã ở ngay trước người Mạnh Hạo. Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu, lúc trước, khi đảo nhỏ hắn ngồi sụp xuống, chìm vào đáy biển, thì hắn đã lưu ý đến con sứa có Bạch Cốt hoa kia.

Nhưng sau khi chìm vào đáy biển này, cho dù hắn không ngại ở trong biển, thì biển này dù sao cũng khác với biển tím, thần thức Mạnh Hạo ở trong này vẫn bị hạn chế, thế nhưng hắn vẫn thời thời khắc khắc cảnh giác bốn phía.

Giờ phút này, khi thấy tia chớp tới gần, Mạnh Hạo nâng tay phải lên, chỉ về phía trước. Huyết Thủ Ấn xuất hiện rõ ràng, đánh mạnh tới trước.

Ầm một tiếng, tia chớp nhiều màu kia chấn động, lập tức tan ra, bọc lấy Huyết Thủ Ấn, như muốn từ khe hở chui vào trong.

Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe, hừ lạnh, bấm tay niệm thần chú nhấn tới phía trước. Phía trước hắn lập tức xuất hiện một khuôn mặt, mặt này chính là dung nhan của Mạnh Hạo, từ từ nhắm hai mắt, lao thẳng tới phía trước. Đây là thức thứ nhất của thần thông Huyết Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1009: Bỉ Ngạn Hoa động

Tiếng nổ đì đùng trầm đục vang lên dưới đáy biển. Tia chớp hoàn toàn tan vỡ, ngay khoảnh khắc này Mạnh Hạo mở mắt ra, hé miệng nhưng không phát ra chút thanh âm.

Vì sự xuất hiện này lập tức nước biển như bị nổ tung, trong tiếng nổ ầm ầm liên tục sáu con sóng lớn bị sóng âm vô hình thúc đẩy đổ xô tới trước. Lớp sóng thứ nhất làm cơ thể mấy ngàn hải yêu tan vỡ; lớp sóng thứ hai, thứ ba quét ngang bốn phía, làm hàng vạn hải yêu phía sau vỡ nát.

Lớp sóng thứ bốn, thứ năm quét thẳng tới hướng con sứa to lớn phía xa. Hải yêu trước mặt ở giữa con sứa và Mạnh Hạo bị quét dọn sạch sẽ. Lớp sóng thứ sáu thẳng hướng tới con sứa, khi đến gần nó thì sóng biển vặn vẹo hình thành khuôn mặt Mạnh Hạo ập tới.

Toàn thân con sứa lấp lánh ánh sáng năm màu hóa thành một tấm thuẫn năm màu đối kháng, tiếng nổ vang điếc tai, thanh âm trầm đục văng vẳng bốn phía hình thành lực phản chấn mãnh liệt lan tràn ra. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, định cất bước giết chết con sứa yêu dị chợt một lực lượng cường đại ập đến. Lực lượng mạnh mẽ làm cho Mạnh Hạo rung động tâm hồn, lốc xoáy phù văn quanh người hắn sụp xuống. Hơn một ngàn phù văn tan vỡ.

Lực lượng cường đại chớp mắt đến gần, trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng, hắn bỏ qua truy sát con sứa. xoay người, nắm đấm phải đánh vào lực lượng cường đại kia.

Bùm một tiếng, nước biển nổ tung, giống như hai nắm đấm kinh người đụng chạm trong nước biển.

Tiếng kêu rên vang lên, một thân hình to lớn thụt lùi trước nắm đấm của Mạnh Hạo.

Lúc này Mạnh Hạo thấy rõ bộ dạng hải yêu truyền đến lực lượng cường đại kia.

Đó là một người khổng lồ. Một người khổng lồ cao ngàn trượng, da màu lam, có hai đầu, người đầy vảy, đôi mắt đỏ rực nhìn Mạnh Hạo chằm chằm.

Là nó đã làm hòn đảo vỡ ra.

Lưng người khổng lồ cũng có đóa Bạch Cốt Hoa đang lắc lư. Bạch Cốt Hoa trắng hếu làm người nhìn thấy mà kinh sợ, đặc biệt là đóa hoa xương hình dung tựa như mặt người lóe ánh sáng kỳ dị kia từ xa xa nhìn Mạnh Hạo.

Ánh mắt không chứa nhiều cảm xúc, càng không có tham lam, chỉ có nhìn chằm chú, như đang nhìn một đồng loại.

Mắt Mạnh Hạo lóe sáng, trong tam hoàn Thiên Hà Hải chỉ có duy nhất hai con hải yêu làm hắn rung động tâm hồn, cả hai con đều có Bạch Cốt Hoa yêu dị.

Khi Mạnh Hạo thấy Bạch Cốt Hoa, hắn cảm giác Bỉ Ngạn Hoa trong người dường như bị thứ gì đó kích thích toát ra tính công kích mãnh liệt. Dường như Bỉ Ngạn Hoa cảm nhận được Mạnh Hạo tạo cho nó uy hiếp mãnh liệt, nên nó chủ động phát ra một chút khí tức dung nhập vào huyết mạch của hắn.

Tinh thần Mạnh Hạo lại rung lên, hắn và Bỉ Ngạn Hoa đã đấu tranh nhiều năm, dù mỗi lần đều thành công ức chế nó, cưỡng ép dung hợp một chút. Nhưng đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo thấy Bỉ Ngạn Hoa tự động bỏ chống cự, chủ động dung hợp khí tức với hắn.

Trong nháy mắt khí tức biến hóa dung hợp, mắt Mạnh Hạo lóe tia sáng kỳ dị, hắn không ngăn cản, mặc cho khí tức của Bỉ Ngạn Hoa chảy khắp người. Sau lưng Mạnh Hạo bất ngờ xuất hiện một đóa Bỉ Ngạn Hoa năm màu.

Nhưng khuôn mặt từ đóa hoa hình thành lại chia thành hai, cùng là khuôn mặt Mạnh Hạo, một dịu dàng như ngọc, một dữ tợn như quỷ.

Hai khuôn mặt, năm cánh hoa, ánh sáng năm màu trong chớp mắt nở rộ dưới đáy biển. Đầu óc Mạnh Hạo ù đặc, mắt lóe tia sáng kỳ lạ. Trong giây phút này Mạnh Hạo đột nhiên cảm nhận được khí tức của thiên địa.

Đây không phải lần đầu tiên Mạnh Hạo cảm nhận khí tức thiên địa nhưng lần này trực tiếp nhất, như thể hắn là con cưng của thiên địa, sự tồn tại của hắn được trời và đất thừa nhận.

Mỗi lần hít thở là có lực lượng thiên địa kéo đến. Dù là linh khí hay yêu khí, hoặc khí tức nào khác, miễn là có trợ giúp cho bản thân Mạnh Hạo đều kéo ập tới.

Loại cảm giác này rất khó tả, rõ ràng Mạnh Hạo ở đây, phương thiên địa này sẽ trả giá tất cả vì hắn.

Vô cùng vô tận!

Có khí vận vào thân, ông trời mở mắt, ánh mắt vĩnh hằng rơi trên người hắn. Mọi chúng sinh muốn hại hắn sẽ bị trời chán ghét.

Cảm giác rất khó tả, đơn thuần là dự cảm mơ hồ.

“Ngày Bỉ Ngạn Hoa mở thất sắc, hoa nở hoa tàn một ngàn năm... Khó trách ta luôn không thể tiêu diệt ngươi!” Mạnh Hạo bỗng nhiên hiểu ra, nhưng giờ phút này không phải lúc suy nghĩ nhiều.

Ngay khi Bỉ Ngạn Hoa năm màu hiện ra sau lưng Mạnh Hạo, hải yêu xung quanh đều điên cuồng. mắt chúng đỏ ngầu, cơ thể chúng đều xuất hiện một chút ấn ký.

Những ấn ký như mặt quỷ, rất giống trạng thái ban đầu của Bỉ Ngạn Hoa nhưng đều màu trắng, nhìn kỹ không phải Bỉ Ngạn Hoa mà là ấn ký của Bạch Cốt Hoa.

Tinh thần Mạnh Hạo rung động mãnh liệt: “Những Bạch Cốt Hoa này nhất định có liên quan trực tiếp với Bỉ Ngạn Hoa! Tại sao trong Thiên Hà Hải có nhiều Bạch Cốt Hoa như thế? Hầu như mỗi con hải yêu đều có.” Mạnh Hạo nhìn lần lượt từng ấn ký Bạch Cốt Hoa, da đầu tê dại.

Mạnh Hạo lại biến sắc thầm nghĩ: “Hay giống như sư tôn nói, có liên quan với vị Ngân Đăng thượng nhân đến từ Thiên Hà Hải?”

Mạnh Hạo lại nhìn quanh, thấy người khổng lồ và con sứa có dấu hiệu khác biệt.

Trên thân chúng không phải ấn ký mà thật sự mọc ra Bạch Cốt Hoa.

Giờ phút này, hai gốc Bạch Cốt Hoa lung lay mơ hồ, tựa như nở ra cánh hoa, mỗi đóa có ba cánh hoa...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1010: Tam tông Dương Hồn Thánh

“Năm đó, sư tôn từng nhắc tới, Ngân Đăng thượng nhân bảy trăm năm trước tìm tới, cầu thuốc giải độc của Bỉ Ngạn Hoa, sư tôn hơi có trợ giúp, nhưng không có cách nào trừ tận gốc, mấy trăm năm sau, lúc Ngân Đăng thượng nhân đến lần nữa, không ngờ đã tự mình giải được chất độc Bỉ Ngạn Hoa!”

“Chẳng lẽ... hải yêu trong Thiên Hà Hải, sở dĩ có biến hóa này là có liên quan với Ngân Đăng thượng nhân hay sao?” Mạnh Hạo chấn động tâm thần, hai mắt lóe sáng, nhưng trong lòng hắn biết việc này không thể gấp gáp, cần chậm rãi tìm hiểu. Mà trước mắt dù với tu vi của hắn, giờ phút này cũng cảm thấy mỏi mệt, liên tục không ngừng đánh giết, hơn nữa nơi đây quá nhiều hải yêu, Mạnh Hạo trong lòng biết rõ cho dù mình đánh giết mấy ngày, sợ là cũng không giết hết được.

Hơn nữa sóng biển biến hóa, lại rõ ràng để cho Mạnh Hạo biết việc này sợ là sẽ ảnh hưởng rất lớn, nếu dừng lại thời gian lâu dài, khó tránh sẽ dẫn tới một số người không cần thiết.

- Trước hết giết ngươi! Mạnh Hạo quay người chạy thẳng tới người khổng lồ kia, nếu không phải người khổng lồ này đụng nát hòn đảo, thì hôm nay Mạnh Hạo cũng không dấn thân vào biển rộng.

Tốc độ của hắn cực nhanh, điều khiển phù văn khuếch tán ra bốn phía từ đó mở ra một chỗ chiến trường, hắn theo đó tới gần. Người khổng lồ hét lớn một tiếng, bốn phía lập tức xuất hiện những bong bóng khí lao thẳng đến Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cười lạnh một tiếng, tay phải nhấc lên nắm lại thành quyền.

- Nhất Trọng Thiên Băng! Ánh mắt của Mạnh Hạo lóe sáng, trên tay phải lập tức xuất hiện một tầng hư ảnh, giống như hai nắm đấm chồng lên nhau, chính là Cửu Trọng Thiên Băng, là đạo pháp Mạnh Hạo ghi nhớ từ trong Yêu Tiên tháp!

Phương pháp này sau khi Mạnh Hạo từ Yêu Tiên Tông đi ra, thường xuyên cảm ngộ, về sau lúc hắn gặp Cổ Ất Đinh Tam Vũ, được nàng điểm hóa chấn động thân thể, Mạnh Hạo như măng tre mở ra thông suốt hết thảy.

Cửu Trọng Thiên Băng chính là chấn động!

Một quyền đánh ra, nước biển cuồng bạo, tất cả bong bóng khí lập tức tan vỡ. Thân mình Mạnh Hạo nhanh như tia chớp vọt tới trước mặt người khổng lồ tung một quyền đánh trên nắm tay của hắn.

“Ầm!”

- Nhị trọng thiên! Mạnh Hạo lần nữa tung một quyền, nước biển xung quanh giống như sôi trào, không ngừng nổ tung, khiến cho mặt biển cuồn cuộn sóng lớn.

- Tam trọng thiên! Mạnh Hạo trong mắt lóe lên sát cơ, một quyền rơi xuống, người khổng lồ phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương dù là dưới đáy biển cũng truyền lên... tay phải hắn vỡ tan, nắm đấm của Mạnh Hạo theo đà đánh vào ngực người khổng lồ.

Tiếng nô vang trời, ngực người khổng lồ lập tức nổ tung, lộ ra bên trong tinh thạch giống như trái tim, lớn bằng cỡ đầu đứa nhỏ sơ sinh. Mạnh Hạo xòe bàn tay phải ra chụp lấy tinh thạch sáng chói, kéo mạnh một cái, người khổng lồ lập tức run rẩy. Cùng lúc đó, hư ảnh Bỉ Ngạn Hoa sau lưng Mạnh Hạo, hung tợn bao phủ người khổng lồ, chồng lên Bạch Cốt Hoa, dường như đang tiến hành một loại đối kháng vô hình.

Hết thảy chỉ xảy ra trong thời gian mấy hô hấp, lúc Mạnh Hạo cầm lấy yêu tâm rút ra, Bạch Cốt Hoa kia run rẩy, ầm ầm vỡ nát, Bỉ Ngạn Hoa năm màu sau lưng Mạnh Hạo điên cuồng cắn nuốt mảnh vỡ Bạch Cốt Hoa. Bỉ Ngạn Hoa như tái sinh, màu sắc năm cánh hoa càng thêm tươi đẹp.

Mạnh Hạo gầm lên: - Đi!

Thanh âm truyền tới Anh Vũ đang bơi nhanh dưới đáy biển, không ngừng thu gom yêu tâm. Anh Vũ nhoáng một cái trở về bên cạnh Mạnh Hạo, hắn hóa thành làn khói, hình thành vành trăng đen vọt lên trên mặt nước.

Đàn hải yêu ngăn cản, con sứa càng điên cuồng, vô số tia chớp nổ “ầm ầm” nhưng không thể ngăn cản Mạnh Hạo. Mạnh Hạo bấm quyết, hơn một vạn phù văn xoay tròn hình thành gió lốc tỏa ra màn sương đen kéo theo Mạnh Hạo lao thẳng ra mặt biển xa xa.

Thời điểm Mạnh Hạo xé nước vọt lên mặt biển, vô số hải yêu bay sát theo phía sau hắn, nhưng không ngăn hắn lại được. Mạnh Hạo ra khỏi mặt nước liền bay lên trời, hóa thành cầu vồng lao đi xa.

Cùng lúc đó khí tức Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể Mạnh Hạo cũng ngay tức thì bị cưỡng ép ức chế. Mặc kệ Bỉ Ngạn Hoa có muốn hay không ở trước mặt Mạnh Hạo, nó không thể vùng vẫy chỉ có thể bị áp chế.

Tốc độ của Mạnh Hạo siêu nhanh, chớp mắt bay ra xa vạn trượng. Đang lúc Mạnh Hạo lao nhanh, hắn định kiểm tra thu hoạch bỗng nhiên biến sắc: Một đám mây đỏ từ phương xa lao tới.

Trong mây đỏ có một khuôn mặt to lớn ầm ầm lao thẳng tới Mạnh Hạo, một khí tức Trảm Linh theo đó bùng phát như có thể che phủ thiên địa.

Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng, giơ lên tay phải, ngoài cơ thể lập tức hiện lên phù văn cuồn cuộn, gió lốc nối liền trời đất... đụng thẳng vào khuôn mặt mây đỏ kia.

Trong tiếng nổ “ầm ầm” vang vọng, mây đỏ tán loạn; phù văn bên ngoài thân Mạnh Hạo cũng tan vỡ tứ tán. Mạnh Hạo thụt lùi mấy bước, sắc mặt âm trầm ngẩng đầu nhìn phía chân trời có một nam nhân trung niên mặc áo đỏ mặt không đổi sắc, đang cất bước đi tới.

Nam nhân trung niên áo đỏ nhìn Mạnh Hạo, trong mắt bắn ra tia sáng sắc bén, trong cơ thể Mạnh Hạo giờ phút này cũng bùng phát ra khí tức Trảm Linh, khí thế mãnh liệt.

Nam nhân áo đỏ con ngươi co rút lại, nhất là nhiều phù văn gió lốc như vậy, lập tức hắn hiểu rằng người trước mắt không yếu.

Nhưng chỉ vẻn vẹn là không yếu!

Nam nhân áo đỏ lạnh lùng nói:

- Làm loạn Thiên Hà Hải, là tội thứ nhất!

- Mặc kệ ngươi lấy những phù linh này từ đâu, vật của tam tông mà người ngoài tự tiện chiếm lấy, đây là tội thứ hai!

- Hai tội cùng phạt, nghĩ tình ngươi phạm lần đầu... Nam nhân áo đỏ giơ tay phải lên, không biết hắn vận dụng công pháp đặc biệt gì mà những phù văn chi linh tán loạn quanh người Mạnh Hạo đồng loạt run lên, rồi lại thoát khỏi khống chế của hắn bay tới bên cạnh nam nhân áo đỏ.

- Bản thánh chỉ thu về thứ không thuộc về ngươi. Giao ra yêu tâm ngươi thu được, cút khỏi Thiên Hà Hải ngay!

- Cho ngươi ba ngày, nếu còn dám ở Thiên Hà Hải... dưới trướng bản

thánh còn đang thiếu một tọa kỵ khôi lỗi!

Trong mắt nam nhân áo đỏ bắn ra tia sáng lạnh, khí thế cao cao tại thượng như thần linh, như thể ở trong Thiên Hà Hải này, lời nói của hắn là ý trời.

Sắc mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, hắn chưa từng gặp tu sĩ áo đỏ này nhưng hắn nhận ra với tu vi của người này, là người như Hô Diên lão tổ không thể sánh bằng, hắn là tầm cỡ Trảm Linh đệ nhị đao... Từ đó dễ dàng suy ra thân thế của đối phương.

Mạnh Hạo hỏi: - Không có thương lượng?

Nam nhân áo đỏ bình tĩnh nói: - Không thương lượng!

Mạnh Hạo thản nhiên nói: - Nhưng ta không muốn giao ra yêu tâm, cũng không muốn đưa ra phù linh.

Nam nhân áo đỏ lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo, nghe vậy hừ lạnh một tiếng, vung tay phải một cái: Lập tức từ ống tay áo nam nhân áo đỏ bay ra mười vạn phù linh, trong phút chốc che phủ trời đất, làm cho cả thế giới đều tối sầm xuống.

- Vậy ngươi hãy ở lại đi. Tông môn, gia tộc sau lưng ngươi phải đến chỗ bản thánh giao phí chuộc người! Nam nhân áo đỏ vừa dứt lời, lập tức mười vạn phù linh bắn tới hướng Mạnh Hạo, càn quét bốn phương tám hướng, tiếng rít gào kinh thiên động địa.

Mắt thấy mười vạn phù linh đến gần, Mạnh Hạo vỗ tay phải lên túi trữ vật. Một bánh xe đồng thau to lớn bay ra, có nhiều phù văn bên trên. Bánh xe vừa xuất hiện liền tỏa hào quang sáng rực, ngay khoảnh khắc xoay tròn.

Cùng lúc đó cảm giác năm tháng xuất hiện, bao phủ bốn phía. Những

phù văn chi linh kia toát ra ý tang thương, động tác chậm lại một chút, Mạnh Hạo cất bước ung dung đi qua mười vạn phù văn.

Nam nhân áo đỏ con ngươi co rút: - Báu vật thời gian!

Mạnh Hạo bấm quyết chỉ tới phía trước. Tuế Nguyệt Kiếm Trận bay ra, xoay tròn hóa thành hoa sen càn quét, vang lên tiếng nổ điếc tai. Lực lượng của năm tháng lan tràn phạm vi lớn hỗ trợ với vóng quay thời gian. Mạnh Hạo phất tay áo, Tuế Nguyệt Kiếm Trận bay tới hướng nam nhân áo đỏ.

Nam nhân áo đỏ lạnh lùng nói: - Tuế Nguyệt Chi Bảo, đã xem thường ngươi rồi!

Nam nhân áo đỏ giơ tay phải lên chộp hư không một cái. Mười vạn phù văn rung mạnh, có một vạn trực tiếp vỡ tan tạo thành tiếng nổ "ầm ầm" đánh tan lực lượng thời gian, hắn thoát khốn liền bay thẳng tới hướng Mạnh Hạo.

- Thôn Sơn Quyết!

Mạnh Hạo sải bước tới trước, giơ tay phải lên chộp mạnh xuống mặt biển. Lập tức biển cả gầm thét, dưới đáy biển một ngọn núi run rẩy, vỡ tan, rồi vô số mảnh nhỏ bay ra khỏi mặt nước, ngưng tụ hóa thành ngọn núi to trước mặt Mạnh Hạo.

Đây là từ khi Mạnh Hạo đến tam hoàn, lần đầu tiên thi triển Thôn Sơn Quyết dùng núi thật đối địch.

Ngọn núi vừa xuất hiện biến thành to lớn vô hạn, đối kháng với chín vạn phù văn. Trong tiếng nổ vang điếc tai, Mạnh Hạo vẫn ung dung bước tới gần nam nhân áo đỏ ngoài trăm trượng.

Nam nhân áo đỏ nhíu mày, tay phải kết ấn chỉ lên trời, tức thì trong Tam

Tông Hải Thành có một luồng kiếm quang bắn lên cao.

Đó là ba thanh kiếm, khi bay xuyên qua hư vô phát ra tiếng vù vù, khoảnh khắc không thấy bóng hình.

Tu sĩ trong Hải Thành thấy vậy đều chấn động, biến sắc mặt phỏng đoán: hắn là Thánh Tôn gặp đại địch.

Ba thanh kiếm xuyên thấu hư vô bay tới trước mặt nam nhân áo đỏ, không chút tạm dừng đâm thẳng tới hướng Mạnh Hạo.

Nam nhân áo đỏ lạnh lùng nói: - Ba thanh kiếm này của bản thánh là dùng xương trắng dưới đáy Thiên Hà Hải, vạn năm không thấy ánh mặt trời, mượn ánh sao luyện hóa trở thành cứng rắn bất hủ, không gì phá nổi.

Ba thanh kiếm cùng lúc xuất hiện, đến gần Mạnh Hạo. Lúc này Mạnh Hạo vung ống tay áo phải, mũi kiếm Tuế Nguyệt bay ra, tốc độ cực nhanh. Không phải xuyên qua hư vô mà như vượt qua năm tháng hiện ra trước mặt nam nhân áo đỏ.

Phía sau mũi kiếm lại có một sợi tơ tằm nối liền tỏa ánh sáng lạnh dưới ánh nắng.

- Mũi kiếm của ta lấy từ Xuân Thu Mộc bảy vạn năm tuổi, kiếm thể đã từng đánh vỡ tan tiên nhân, mà mũi kiếm vĩnh hằng, mũi kiếm Tuế Nguyệt này vô ngân, luyện hóa thành bảo trở thành vật sát diệt vạn linh, không có gì không khô héo. Sợi tơ phía sau nó thiên địa hiếm thấy, sợi tơ không đứt, ta bất diệt! Mạnh Hạo thản nhiên nói, mũi kiếm cách nam nhân áo đỏ ba tấc, sẵn sàng tấn công.

Con ngươi nam nhân áo đỏ co rút nhìn chằm chằm mũi kiếm trước mặt, hắn cảm nhận lực lượng năm tháng đậm đặc từ mũi kiếm, như thể chỉ đến gần là hắn sẽ khô héo, giảm đi tuổi thọ.

Nam nhân áo đỏ ngước lên nhìn Mạnh Hạo, hỏi: - Ngươi là tu sĩ Tuế Nguyệt.

Mạnh Hạo đáp lại tương tự: - Ngươi là Dương Hồn Thánh tam tông!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1011: Rượu quê hương

Nam nhân áo đỏ chính là Dương Hồn Thánh Dương Hồn Đạo, một trong tam Thánh tam tông Thiên Hà Hải.

Nam nhân trung niên thích mặc áo đỏ, ba kiếm kinh thiên động địa. Lần trước thời điểm yêu triều sắp diệt Hải Thành, một mình hắn ra tay, ba kiếm chém xuống Thiên Hà Hải. Kiếm khí xuyên suốt bức thẳng tới hướng nhị hoàn. Rung chuyển thiên hạ, kinh sợ đàn yêu rút lui.

Trước khi đi vào tam hoàn, Mạnh Hạo đã sớm tìm hiểu, nên ngay lúc nam nhân áo đỏ xuất hiện hắn liền đoán ra thân phận của đối phương.

Lúc này mũi kiếm Tuế Nguyệt của Mạnh Hạo đã đến gần Dương Hồn Thánh, mà ba kiếm kinh thiên của Dương Hồn Thánh còn cách Mạnh Hạo bảy tấc, tỏa ánh sáng lạnh nhưng không thể đến gần.

Giữa không trung ánh mắt hai người chạm nhau, dường như đang giao đấu một trận vô hình, không là thuật pháp mà là đối kháng thần thức. Người ngoài chỉ thấy một màn đấu vô thanh vô tức lại vô hình, nhưng trong thế giới của hai người thì trời đất rung chuyển, sấm sét chớp lóe, thế giới sụp đổ, gió mây chuyển ngược.

Nam nhân áo đỏ Dương Hồn Thánh nhìn Mạnh Hạo, con ngươi co rút:

- Ngươi không dánh lại ta!

Mạnh Hạo bình tĩnh nói: - Ngươi không giết được ta!

Dương Hồn Thánh yên lặng, hắn công nhận đối phương nói đúng, đích xác mình không thể giết chết người trước mắt. Tu vi của người này rất lạ, khó nói rõ lạ ở chỗ nào, nhưng tạo cho hắn có cảm giác đối phương có

gốc rễ ở trong Thiên Hà Hải này, cả hải vực đều ở dưới chân hắn, như thể hắn có mối quan hệ kỳ bí với nơi này.

Dương Hồn Thánh giơ tay phải lên, vung tay áo, ba thanh kiếm sắc bén biến mất, lúc xuất hiện lại đã vờn quanh thân hắn.

Cùng lúc đó, trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng, lập tức mũi kiếm Tuế Nguyệt quay về vòng quanh cạnh hắn, phát ra tiếng rít xé gió.

- Ta từng thề đời này sẽ không giết thêm một tu sĩ nào, kiếm của ta chỉ giết dị tộc! Dương Hồn Thánh nhìn Mạnh Hạo, nói: - Ngươi có thể tiếp tục ở lại Thiên Hà Hải nhưng ta không thích khí tức trên người ngươi. Nếu ta phát hiện ngươi có liên quan gì với Hải Ma nhị hoàn thì ta sẽ thỉnh ra báu vật tiên tổ của Dương Hồn Đạo, mượn lực lượng Vấn Đạo tiêu diệt ngươi!

Mạnh Hạo nhìn nam nhân áo đỏ thật sâu, lúc trước hai người giương cung bạt kiếm nhưng hắn không có chán ghét người này. Đặc biệt Mạnh Hạo cảm nhận được Dương Hồn Thánh tâm cao nhưng không phải hạng người giả dối.

Loại người này tuy rất đơn giản, nhưng có nguyên tắc không thể xao động.

Mạnh Hạo thản nhiên nói: - Làm gì là ý muốn của cá nhân ta!

Trong mắt Mạnh Hạo bắn ra tia sáng lạnh.

Ánh mắt nam nhân áo đỏ lạnh lẽo nhìn Mạnh Hạo, sắc mặt âm trầm xoay người bước đi.

Mạnh Hạo mở miệng nói: - Phù văn chi linh là ta tốn sức mới thu được.

Nam nhân áo đỏ dừng bước, quay đầu nhìn Mạnh Hạo: - Phù này thuộc

về tam tông ta.

Mạnh Hạo lặng im, tay phải vỗ túi trữ vật lấy ra một bầu rượu ném cho nam nhân áo đỏ.

Mạnh Hạo nhìn nam nhân áo đỏ, chậm rãi nói: - Đây là rượu quê hương ta, không còn nhiều, ngày xưa lúc đi chỉ mang theo một ít!

Nam nhân áo đỏ nhìn bầu rượu lại nhìn Mạnh Hạo, im lặng một lúc, mặt không đổi sắc, xoay người bước đi. Khi nam nhân áo đỏ bước đi liền vung tay áo, hơn một vạn phù văn chi linh lúc trước bị hắn lấy đi, bỗng lóe sáng rồi cắt đứt liên kết với hắn bay về vờn quanh Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thu lại ánh mắt, xoay người hóa thành cầu vồng thoáng cái biến mất.

Mấy ngày sau, trên một hòn đảo không lớn trong khu vực tam hoàn, Mạnh Hạo ngồi xếp bằng ở đó, hơn một vạn phù văn chi linh xoay tròn phòng hộ quanh thân.

Trước mặt Mạnh Hạo là Anh Vũ mở to hai mắt hung tợn nhìn Mạnh Hạo; Bì Đống ở bên cạnh cũng trợn mắt nhìn Mạnh Hạo.

Cả ba đã nhìn nhau gần mười hô hấp.

- Năm tên, tuyệt đối không bàn cãi, ngũ gia ta liều sống chết khẳng định không làm công không!

- Đúng, tam gia ta cũng muốn ba tên ác bá, tuyệt đối không thương lượng! Nói ba tên là ba tên!

Mạnh Hạo im lặng, trên mặt lộ ra vẻ đau lòng, một lúc sau mới miễn cưỡng gật đầu. Nhìn bộ dạng của Mạnh Hạo, Anh Vũ đắc ý cười ha hả ném ra một cọng lông chim. Cọng lông chim rơi cách không xa nổ “ầm”

một tiếng biến thành một đống yêu tâm chất thành ngọn núi lớn.

Bì Đống vênh váo đắc ý há mồm phun ra một mảng dải tơ năm màu thành ngọn núi lớn yêu tâm thứ hai.

Mạnh Hạo cười thầm trong bụng, hắn quá hiểu rõ hai tên này. Yêu cầu của Anh Vũ, Bì Đống không là gì, nhưng nếu Mạnh Hạo gật đầu đồng ý ngay, hoặc tạo cho chúng có cảm giác mình không đau lòng thì rất phiền phức.

Mạnh Hạo cố ý làm ra vẻ suy nghĩ, ra dáng đau lòng... hai tên này liền thỏa mãn.

Mạnh Hạo đuổi hai tên kia đi, ánh mắt sáng rực nhìn hai ngọn núi lớn yêu tâm, số lượng yêu tâm này lên đến hơn chục vạn.

Vả lại trong đó có hơn một nửa là yêu tâm có giá trị bằng linh thạch trung phẩm, có một số là linh thạch thượng phẩm. Tính ra giá trị những vật phẩm này tăng lên gấp mấy lần.

“Không biết những yêu tâm này có thể dùng phục chế gương đồng được không?” Trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng thầm nghĩ.

Mạnh Hạo cúi đầu trầm ngâm, nhìn mũi kiếm Tuế Nguyệt. Hiện giờ nguy hiểm lớn nhất của Mạnh Hạo là đệ thập tổ Vương gia có lẽ còn chưa chết.

“Lão bất tử đó tu vi quá cao, ta không phải đối thủ... phải nghĩ biện pháp, nếu đụng phải lão có thể chạy trốn!” Mạnh Hạo trầm ngâm nhìn mũi kiếm Tuế Nguyệt: “Nếu ta có mười mũi kiếm này ghép thành Liên Hoa Trận có lẽ có thể tập kích lão... Nhưng nếu muốn phục chế nó thì ta không đủ linh thạch.”

Mạnh Hạo nhíu mày, bỗng nhiên trong mắt lóe sáng: “Ta có thể phục chế

Tuế Nguyệt Mộc Kiếm khác, với tu vi của ta hiện tại chắc sẽ lạc ấn được Tuế Nguyệt Mộc Kiếm khoảng mười giáp. Nếu có một trăm mộc kiếm như vậy ghép thành Liên Hoa Đệ Tam Trận không biết uy lực như thế nào?”

Mạnh Hạo nghĩ đến đây lập tức lấy ra Tuế Nguyệt Mộc Kiếm của mình, hít sâu một hơi, bắt đầu khắc dấu vết năm tháng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nửa tháng thỉnh thoảng truyền ra tiếng nổ “ầm ầm“. Mạnh Hạo luôn cau mày, thẳng đến ngày cuối cùng chân mày hắn mới giãn ra, nhìn một thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm duy nhất lơ lửng trước mặt hắn.

Trên đó hoa văn rõ ràng, tản ra lực lượng năm tháng, có dao động năm tháng bảy giáp, đây là pháp bảo có nhiều năm tháng nhất hiện nay Mạnh Hạo có thể tự tay luyện chế.

“Tất cả Tuế Nguyệt Kiếm đều thất bại, chỉ có một thanh này thành công, nhưng cũng đáng giá. Đối với ta chỉ cần một thanh thành công là đủ.”

Mạnh Hạo lấy gương đồng ra, bắt đầu phục chế ngay.

Số linh thạch để phục chế Tuế Nguyệt Kiếm bảy giáp thật sự hao phí quá nhiều, Mạnh Hạo rất đau lòng xót của. Mạnh Hạo tốn hết công sức, hao phí toàn bộ linh thạch trong túi trữ vật mới phục chế được mười thanh Tuế Nguyệt Kiếm, tính luôn một cái trước là mười một thanh.

Mạnh Hạo trầm ngâm giây lát, bắt đầu dùng yêu tâm để phục chế. Nhưng khi Mạnh Hạo ném bảy, tám yêu tâm vào, hắn luôn chú ý quan sát gương đồng chợt dừng lại.

“Tác dụng không có gì khác với dùng linh thạch...” Mạnh Hạo nhíu mày, hắn vốn nghĩ rằng yêu tâm dù sánh bằng linh thạch nhưng về tác dụng thực tế hắn là có điểm đặc biệt. Dù sao đây là yêu tâm chứ không phải

linh thạch thật sự.

“Trừ phi giống như ta có thể giết chết phạm vi lớn hải yêu thu lấy yêu tâm, nếu không cũng sẽ giống như những người khác đến tam hoàn tối đa chỉ thu được mấy trăm yêu tâm mà thôi. Nhưng người ta... chỉ vì mấy trăm linh thạch nhỏ nhoi mà đến đây liều mạng sao?” Trong mắt Mạnh Hạo lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

“Dương Hồn Thánh kia cũng mở miệng đòi yêu tâm, với tu vi và địa vị của Dương Hồn Thánh cho dù là mấy trăm vạn linh thạch cũng không để trong mắt. yêu tâm này nhất định có tác dụng gì đó mà ta không biết!” Mạnh Hạo trầm ngâm suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy dường như mình đã bỏ qua điều gì. Một lát sau, trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe sáng, hắn đứng dậy, vung tay áo thu lại toàn bộ yêu tâm.

Mạnh Hạo đứng trên hòn đảo trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, cặp mắt chợt lóe sáng, thân mình bay lên trời cao, tốc độ cực nhanh thoáng chốc không còn thấy bóng dáng.

“Nếu ta không biết, cứ tìm người hỏi thì sẽ biết!” Mạnh Hạo thân hình mơ hồ, lặng lẽ cải trang thay đổi hình dạng, áp chế tu vi xuống còn cảnh giới Nguyên Anh. Mạnh Hạo bay nhanh mấy ngày chợt dừng lại thân mình nhìn phía xa xa.

Cách Mạnh Hạo không xa có một vòng xoáy chừng trăm trượng. Trong vòng xoáy có con hải mã khổng lồ đang gầm rống, quanh thân hải mã phát ra từng đợt khí lạnh cơ hồ như muốn đóng băng xung quanh.

Giữa không trung đứng hai người một nam một nữ: nam là lão nhân lưng gù, tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, khuôn mặt tang thương. Lúc này lão nhân mặt tái xanh, tay cầm một hạt châu, hạt châu tỏa ra hơi nóng hóa thành màn mưa lửa bao phủ bốn phía, bao vây hải mã ở bên trong.

Đứng cạnh lão nhân, là một nữ nhân đeo mặt nạ không thấy hình dạng,

chỉ từ làn da lộ ra phỏng chừng còn trẻ. Tu vi của nàng là Kết Đan trung kỳ, luôn chú ý theo dõi trận đấu giữa lão nhân và hải yêu, chỉ là trong mắt nữ nhân, thỉnh thoảng lóe lên một tia oán độc.

- Tiền bối, hay là thôi đi, chúng ta tìm hải yêu yếu hơn một chút... Nữ nhân thấy mặt lão nhân càng lúc càng tái xanh, liền nói.

- Chúng ta tới nơi này đã mấy tháng, đây là con hải yêu duy nhất nhìn thấy, sao có thể bỏ qua? Lão nhân cắn răng phun ra một búng máu, lập tức hạt châu trước mặt lão đỏ rực, phát ra biển lửa đốt cháy nước biển bên dưới, bốc lên một màn hơi nước. Hải mã trong biển lửa chợt gầm thét, lập tức khí lạnh khiếp người vọt lên cao, dập tắt một nửa biển lửa kia.

Lão nhân biến sắc, cắn răng cố chống cự. Đột nhiên đúng lúc này phía chân trời có một cầu vồng bay nhanh đến.

Trong cầu vồng chính là Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đến làm lão nhân giật nảy mình. Thiếu nữ đứng bên cạnh cũng biến sắc nhìn chằm chằm. Khi thấy tu vi của Mạnh Hạo là Nguyên Anh sơ kỳ, lão nhân thầm thở phào, sau đó nhíu mày nói: - Đạo hữu hãy rời đi. Con hải yêu này là lão phu phát hiện, theo quy định nó thuộc về lão phu!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1012: Phát tài lớn

Mạnh Hạo mỉm cười, dừng lại, không có tới gần.

Lão già sắc mặt khó coi cùng nữ nhân kia nhìn nhau, rồi vừa cảnh giác Mạnh Hạo, vừa tăng thêm lực khống chế pháp bảo trước người, lập tức biển lửa lại trầm xuống.

Nhưng hải mã kia đang trong gầm thét, trên thân nó bỗng nhiên ánh sáng lam nhoáng lên một cái, dường như muốn liều mạng. Ánh sáng này trong chớp mắt liền tràn ngập, nơi đi qua hết thảy đóng băng, ngay cả biển lửa kia cũng thoáng cái bị hàn khí ngăn lại. Lão già biến sắc, mắt thấy hạt châu phía trước hóa thành hàn băng, lão bật lui về sau, kéo thiếu nữ lại bên mình định bỏ đi... nhưng trước đó lão bị thương, ánh sáng lam kia lại quá nhanh, mắt thấy không thể trốn thoát...

Thần sắc lão lộ ra ý vùng vẫy, trong chớp mắt lão liếc nhìn thiếu nữ bên cạnh một cái. Đang lúc lão định đẩy nàng vào ánh sáng lam, dùng nàng ngăn cản nguy cơ.

Mạnh Hạo nâng tay phải lên chỉ về phía trước, lập tức ánh sáng lam lan tràn kia, trong nháy mắt liền dừng lại một chút, giúp lão già và thiếu nữ thoát ra ngoài ánh sáng lam.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo vung tay một cái, một thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm bảy giáp bay ra, với tốc độ như tia chớp vọt thẳng tới phía hải mã, bỗng nhiên xuyên thấu, chỉ một kiếm lập tức làm cho hải mã này thân thể run rẩy, phát ra tiếng gào thét thê lương, thân thể từ từ khô héo mắt thường có thể thấy được.

Trong mắt nó lộ ra ý hoảng sợ, thân thể chợt trầm xuống, nhưng gần như vừa mới trầm xuống, trên thân Mạnh Hạo hơi lộ ra một chút khí tức, khí

tức này vừa ra cặp mắt hải mã liền đỏ bừng, bỗng nhiên bỏ chạy, nhưng ở trong kiếm quang, trong khiếp sợ của lão già và thiếu nữ kia, Tuế Nguyệt Mộc Kiếm liên tục xuyên thấu nó 7, 8 lần.

Tiếng Hải mã gào thét còn đang vang vọng, nhưng thân thể nó trong nháy mắt khô héo, trực tiếp hóa thành thây khô, nổi trôi trên mặt biển...

Mạnh Hạo đi tới bên cạnh thi thể hải mã, nhấn tay phải một cái lập tức một quả yêu tâm bay ra rơi vào tay hắn. Trên không trung, lão già và thiếu nữ, đều thần sắc có chút phức tạp, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra ý cảnh giác, tiếc nuối, nhất là thanh kiếm của Mạnh Hạo làm cho bọn họ kinh hãi.

Khi Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn về phía hai người, lão già lập tức cảnh giác vận chuyển tu vi, kéo thiếu nữ ra phía sau mình, ôm quyền về phía Mạnh Hạo: - Đa tạ đạo hữu ra tay cứu giúp, quả yêu tâm trung phẩm này thuộc về đạo hữu, sau này nếu có duyên gặp nhau, ân tình này lão phu nhất định báo đáp! Lão nói xong, từ từ lui về sau, thanh kiếm của Mạnh Hạo khiến lão rất kiêng kỵ.

- Không vội! Mạnh Hạo lắc đầu, vung tay phải lên, yêu tâm trong tay bay ra, bay thẳng tới lão già. Lão già sửng sốt, theo bản năng giơ tay lên bắt lấy. Nhìn yêu tâm trong tay lão lại nhìn về phía Mạnh Hạo, vô cùng kinh ngạc nghi hoặc không hiểu.

Thiếu nữ bên cạnh thì lại nhìn chằm chằm yêu tâm trong tay lão già, hít thở đều dồn dập một chút, nhưng vẻ oán độc ẩn chứa sâu trong mắt, cũng trong khoảnh khắc này lóe lên: nàng biết rõ lựa chọn của lão già một khắc trước đó.

- Đạo hữu... Lão già chần chờ một chút.

- Hai người các vị tu vi cũng không yếu, yêu tâm này chỉ có thể so với một quả linh thạch trung phẩm, vì sao các vị coi trọng như thế? Mạnh

Hạo không có quanh co dài dòng, mà trực tiếp đặt câu hỏi.

Hắn vừa nói ra khỏi miệng, lão già sửng sốt một chút, thiếu nữ kia cũng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Đạo hữu... Chẳng lẽ là lần đầu tiên tới Thiên Hà Hải? Lão già trầm mặc một lát, hỏi ngược lại Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo gật đầu.

Lão già hít sâu một hơi, trầm ngâm một chút, sau đó thu cất yêu tâm: - Viên yêu tâm này, nếu nói về linh khí bên trong, đích xác chỉ có thể so với một viên linh thạch trung phẩm, nhưng một viên linh thạch trung phẩm, lại không đổi được yêu tâm này!

- Ba tông trong Hải Thành, có địa phương chuyên môn thu mua yêu tâm!

- Giá trị của Yêu tâm cũng không cố định. Lần trước khi lão phu rời Hải Thành, còn nhớ giá tiền một quả yêu tâm hạ phẩm, có thể đổi lấy 500 linh thạch hạ phẩm! Ta nhớ lúc giá cao nhất, có thể đổi một ngàn! Lão già chậm rãi nói.

Mạnh Hạo nghe đến đó, cho dù với tu vi của hắn, cũng đều ngay khoảnh khắc trong óc nổ ầm ầm: yêu tâm hạ phẩm trong túi hắn, gần như có tới tám, chín vạn viên, nếu vậy tính sơ là... là 80, 90 triệu linh thạch hạ phẩm.

Mấy chữ số này, lập tức làm cho tâm thần Mạnh Hạo nổi lên sóng lớn trước nay chưa từng có, đầu óc hắn ông ông, thậm chí không thể tin nổi. Cả đời này, hắn cũng chưa từng thấy nhiều linh thạch như vậy, thời khắc này hít thở đều có chút dồn dập.

- Lão nói bao nhiêu? Mạnh Hạo theo bản năng lên tiếng.

- Yêu tâm hạ phẩm, từ mấy trăm đến một ngàn, giá tiền cũng không cố định... Lão già liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, ngược lại cũng không cảm thấy Mạnh Hạo có gì kỳ dị, bất luận là người nào, lần đầu tiên nghe được chuyện này đều sẽ khiếp sợ như vậy.

- Yêu tâm có thể so với linh thạch trung phẩm thì sao? Mạnh Hạo lập tức hỏi tới.

- Loại đó là bảo vật, giá tiền thu mua gần như cố định phù động không lớn. Một viên có thể đổi chừng 10 ngàn linh thạch hạ phẩm! Lão già sờ vào túi trữ vật, hơi chần chờ nhưng còn là nói lời thật.

Mạnh Hạo lập tức miệng khô lưỡi đắng, trong túi trữ vật của hắn, yêu tâm như vậy gần như có hơn 30 ngàn viên. Hắn tính sơ trong lòng, sau khi tính ra một con số, trong đầu của hắn lần nữa nổ ầm một tiếng.

Bỗng nhiên hắn hoàn toàn hiểu rõ, vì sao có người liều chết cũng muốn chạy tới nơi này.

- Phát tài rồi! Lần này thật phát tài lớn rồi!!! Tâm tình Mạnh Hạo không thể áp chế kích động phát tài là nguyện vọng của hắn từ nhỏ, thời khắc này đột nhiên đạt thành, làm tim Mạnh Hạo đập tăng tốc.

- Còn có yêu tâm thượng phẩm hiếm thấy hơn, giá tiền bao nhiêu thì lão phu không thể phán đoán! Bởi vì mỗi lần có yêu tâm thượng phẩm như vậy, đều trở thành vật đấu giá trên hội đấu giá.

Nhưng lão phu còn nhớ, lần trước có một viên yêu tâm thượng phẩm, ra giá trên trời 670 ngàn! Lão già nhìn xem Mạnh Hạo, nói.

Mạnh Hạo nghe đến đó, lần nữa mừng như điên, trong túi trữ vật của hắn, yêu tâm thượng phẩm có tới gần vạn viên, tính sơ giá tiền, Mạnh Hạo cảm giác như mình trúng số đặc biệt, hạnh phúc ập vào người.

Nhưng ngay sau đó, Mạnh Hạo chợt biến sắc. Bỗng nhiên hắn nhớ lại, trước đó khi mình phục chế đã thử dùng bảy tám viên yêu tâm, bên trong có bốn viên là yêu tâm thượng phẩm.

Trái tim hắn chợt đau nhói một trận, nội tâm trong nháy mắt rối tung.

“Này... Ta... ta lại lãng phí hơn 2 triệu linh thạch? Mụ nội nó, này...” Mạnh Hạo có loại kích động muốn rống lớn mắng chửi người, sau khi hít thở sâu mấy lần, dùng chuyện đã từng sử dụng 2000 linh thạch cực phẩm để an ủi mình, tìm thăng bằng.

- Còn có yêu tâm trân quý hơn chứ, tỷ như yêu tâm có thể so với linh thạch cực phẩm? Mạnh Hạo đột nhiên hỏi. Trong túi trữ vật của hắn, có một viên yêu tâm như vậy, lấy từ Bạch Cốt Hoa mọc trên thân người khổng lồ.

- Không có yêu tâm như thế, hoặc giả là tu vi ta không đủ linh thạch, còn không thể tiếp xúc, nhưng ở trong tam hoàn, có một loại chí bảo gọi là yêu tâm Bạch Cốt hiếm thấy. Chí bảo này, bất kỳ một loại nào, đều là vô giá! Lão già ngẫm nghĩ một hồi, đáp.

Mạnh Hạo chấn động trong lòng. Trong nháy mắt hắn gần như có thể xác định, yêu tâm lớn chừng cái đầu trẻ con bên trong túi trữ vật kia, chính là yêu tâm Bạch Cốt trong miệng đối phương nói.

- Mặt khác, tối quan trọng là... ở trong Tam Tông Hải Thành, hầu hết vật phẩm, đều dùng yêu tâm để đổi lấy, đây cũng là nguyên nhân lão phu coi trọng yêu tâm.

Viên yêu tâm trung phẩm này, cộng thêm lão phu tích lũy từ trước, có thể đổi lấy Dưỡng Đan Tán, có thể giúp ta... đồ nhi của ta, ở Kết Đan cảnh không lo! Lão già lui về phía sau vài bước, hướng về phía Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu.

Mạnh Hạo mỉm cười gật gật đầu. Thời khắc này tâm tình hắn cực tốt, ý nghĩ duy nhất trong đầu, chính là đi Tam Tông Hải Thành, bán ra yêu tâm, đổi lấy đại lượng linh thạch.

“Có những linh thạch này... Ta có nắm chắc, làm ra 100 thanh Mộc Kiếm có mười giáp năm tháng, hợp thành Liên Hoa Đệ Tam Trận!” Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đè xuống phấn chấn trong lòng. Hắn biết rõ hiểu rõ, 100 thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, trừ mình ra, người ngoài không có khả năng có, bất luận là quá khứ hay là tương lai, đều khẳng định là hiếm thấy!

Trừ phi... có gương đồng, dùng tính phục chế nghịch thiên của nó mới đạt tới, nếu không, 100 thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, căn bản không có khả năng luyện chế được. Dù sao mỗi lần lạc ấn lực lượng của năm tháng, một khi thất bại thanh kiếm sẽ vỡ nát, mà tần suất thất bại này thật sự là cao đến mức khiến người ta phẫn nộ.

“Thậm chí, ta còn có thể phục chế mũi kiếm Tuế Nguyệt!” Tia sáng trong mắt Mạnh Hạo càng phát sáng rực rỡ. Nghĩ đến đây hắn xoay người định rời đi, bỗng nhiên, thiếu nữ sau lưng lão già kia nhìn Mạnh Hạo, cắn răng, dứt khoát đi tới gần Mạnh Hạo, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Vãn bối bái kiến tiền bối!

Mạnh Hạo đã cất bước đi ra, nghe vậy quay đầu lại liếc nhìn thiếu nữ.

Cùng lúc đó, lão già bên cạnh thiếu nữ lập tức biến sắc, lập tức kéo tay thiếu nữ, trong mắt nhoáng lên một tia hàn quang, lộ ra sát khí.

- Đạo hữu! Đồ nhi này của ta không hiểu chuyện, đạo hữu thứ lỗi, lão phu cáo từ! Lão già nói dứt lời, một tay kéo thiếu nữ, xoay mình định lui về sau. Thiếu nữ bị lão nắm cánh tay, phong bế tu vi, nói không ra lời, nhưng trong mắt lộ ra tuyệt vọng, còn có ý muốn chết.

Mạnh Hạo nhíu chân mày, trước đó hắn đã nhìn ra giữa hai người này đều không phải là thầy trò, thậm chí tâm ý của lão già trước đó, với từng trải lịch duyệt của Mạnh Hạo cũng đoán ra được vài phần.

Chuyện này hắn không muốn xen vào, nhưng ý tuyệt vọng trong mắt thiếu nữ kia, làm cho trong đầu Mạnh Hạo bỗng nhiên hiện lên thân ảnh của một nữ nhân.

“Năm đó, ở trong đất lành thượng cổ Thanh La Tông, nàng cũng là ánh mắt như vậy!”

- Chờ một chút! Mạnh Hạo thầm thở dài, lên tiếng, thân mình đã xuất hiện ở trước mặt lão già.

Lão già lần nữa biến sắc. Lão đúng là không có phát hiện chút nào, trong cảm ứng của lão rõ ràng đối phương còn ở phía sau, vậy mà trong chớp mắt đã hiện ra trước mặt... Một màn này, làm trái tim lão nhảy bộp một cái.

- Để nàng nói xong! Mạnh Hạo chậm rãi nói, lão già này dù sao đã nói cho hắn biết một chút tin tức, hắn cũng không muốn xuống tay với lão.

Lão già trầm mặc, từ từ buông lỏng tay ra.

Thân mình thiếu nữ run nhẹ một cái, khôi phục tu vi, trong mắt lộ ra tia sáng ẩn chứa hy vọng trước đó... Nàng hạ thấp người, lần nữa cúi đầu về phía Mạnh Hạo.

- Tiền bối hắn là lần đầu đi tới Thiên Hà Hải, không biết cụ thể: Hải Thành này xuất nhập vô cùng nghiêm khắc, các chỗ trú ngụ bên trong thành người ngoài không biết, rất khó thăm dò! Vãn bối từ nhỏ lớn lên trong Hải Thành, đối với tất cả đường xá bên trong đều biết rõ... Nếu tiền bối không ngại, vãn bối nguyện làm người dẫn đường cho tiền bối, như

vậy ở trong Hải Thành cũng có thể tiết kiệm thời gian của tiền bối, có thể mau sớm đạt thành mong muốn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1013: Rượu rất mạnh

Thiếu nữ nói dứt lời, lão già bên cạnh nàng sắc mặt càng khó coi, lập tức ôm quyền nói với Mạnh Hạo: - Đạo hữu! Đồ nhi này của ta không hiểu chuyện, đạo hữu chớ để ý! Hải Thành tuy lớn, nhưng bên trong phân biệt rõ ràng, đạo hữu đi vào dĩ nhiên là hiểu rõ!

Thiếu nữ cắn bờ môi, không có nói nữa, mà chỉ nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra ý khẩn cầu.

- Đạo hữu! Các câu hỏi của đạo hữu, lão phu đều tận lực trả lời không che giấu chút nào, đồ nhi này của ta nhớ nhung gia đình, nhưng phận tu sĩ chúng ta nếu muốn tu hành, phải đi ra thế giới của mình, cho nên lão phu mới mang nàng ra ngoài lịch lãm! Lão già nội tâm có phần lo lắng, lần nữa lên tiếng.

Mạnh Hạo trầm mặc, ánh mắt quét qua thiếu nữ và lão già, đáy lòng thầm thở dài một tiếng.

- Giới tu chân cá lớn nuốt cá bé, vốn cũng không sao, nhưng hành trình của con người, trong minh minh có định, lão làm nhiều hành vi bất nghĩa, rất khó Trảm Linh! Mạnh Hạo lắc đầu.

- Đa tạ đạo hữu thành toàn! Lão già vươn tay chụp tay thiếu nữ.

- Tiền bối!!! Lúc tu vi ngài còn yếu ớt, nhưng có ân nhân tương trợ... Không đợi nàng nói dứt câu, cánh tay bị lão già chụp lấy, lập tức cả người nàng giống như khôi lỗi, chỉ có thể ứa lệ, mang theo tuyệt vọng, mang đầy ý chết.

Lời nói của nàng truyền vào trong tai Mạnh Hạo, Mạnh Hạo liền nhàn nhạt lên tiếng: - Ta cho lão đi hay sao?

Lời nói này rất đơn giản, nhưng truyền vào trong tai lão già, lập tức tâm thần ầm một tiếng, Nguyên Anh trong cơ thể trong nháy mắt run rẩy, trên trán toát mồ hôi... lão lập tức dừng lại, chậm rãi xoay người, nhìn về phía Mạnh Hạo đầy mặt hoảng sợ mang theo vẻ không thể tin.

Ngay tại khoảnh khắc này, bỗng nhiên lão nhận ra tu vi của người trước mắt, vượt qua mình nhiều lắm nhiều lắm.

- Nàng này thể chất đặc thù, thích hợp với một vài pháp môn song tu lấy âm bổ dương... Mục đích của lão không ngoài là mượn đó để đột phá rào chắn tu vi phải không? Mạnh Hạo vừa nhàn nhạt lên tiếng, vừa nâng lên tay phải: Lập tức 10 viên yêu tâm trung phẩm bay thẳng tới lão già.

- Chuyện này ta vốn không muốn xen vào, nhưng nếu đã gặp, cũng coi như ta với nàng có duyên... Trước lão trả lời rất tốt, cầm lấy yêu tâm đi đi! Mạnh Hạo chậm rãi nói.

Trong lòng lão già đấu tranh một thoáng, cuối cùng buông lỏng tay thiếu nữ, thu lấy yêu tâm, cười khổ ôm quyền cúi đầu chào Mạnh Hạo, rồi xoay người vội vàng rời đi.

Mạnh Hạo tu vi sâu không lường được, giữa song phương chênh lệch quá lớn, dù trong lòng lão già dâng lên oán hận ngập trời đều không sinh ra chút dũng khí nào, chỉ có thể nhận mệnh.

Đợi đến lúc lão già khuất dạng, trong mắt thiếu nữ không ngừng doanh tròng nước mắt, nhưng liên tục bái tạ về hướng Mạnh Hạo.

- Cám ơn tiền bối ân cứu mạng, vãn bối từ nhỏ lớn lên tại Hải Thành, nhất định tận hết khả năng vì tiền bối! Trong mắt thiếu nữ lộ ra ý cảm kích phát ra từ nội tâm. Thời khắc này nàng sống sót sau tai nạn, lời nói cũng run rẩy, dường như tất cả dũng khí, vào giờ khắc này, toàn bộ đều mất đi, trở thành một thiếu nữ yếu đuối.

- Cô nương tên là gì? Mạnh Hạo nhìn thiếu nữ, chậm rãi nói.

- Duy Ly... Vãn bối tên là Duy Ly! Thiếu nữ cúi gằm đầu, che giấu bi thương dâng lên trong mắt, nhẹ giọng nói.

Mạnh Hạo gật gật đầu, không có hỏi kỹ, xoay người vung tay áo, lập tức cuốn lấy thiếu nữ, rồi dựa theo trong bản đồ nhanh chóng bay đi hướng Hải Thành.

- Tiền bối... ngài... ngài là tán tu à?

Duy Ly chần chờ một hồi lâu, tại bên cạnh Mạnh Hạo, nhìn mây khói bay dạt bốn phía, cảm thụ tốc độ nàng chưa bao giờ trải qua, thấp giọng nói.

- Vì sao nói như vậy? Mạnh Hạo bình thản hỏi lại.

- Trong tam hoàn, chỉ cần là tu sĩ Nguyên Anh, trừ phi là tán tu, nếu không, đều có bảo vật phi hành đặc hữu của tông môn hoặc là gia tộc, có thể tránh rất nhiều phiền toái, cũng có thể ngồi tu hành ở bên trong nó. Thậm chí khi đi vào Hải Thành, cũng có thể nhờ đó tránh bị kiểm tra không cần thiết!

Duy Ly lần nữa chần chờ, sợ trong lời nói của mình vô ý mạo phạm Mạnh Hạo.

- Còn có chuyện này ư? Vậy đi vào Hải Thành, ta sẽ mua mấy cái! Mạnh Hạo cẩn thận nghĩ lại, dường như mình thật sự không có bảo vật phi hành nào tốt một chút, nghĩ tới còn có thể ở bên trong tu hành, Mạnh Hạo cũng có chút động lòng.

Duy Ly mở to mắt, có lòng tốt muốn nói cho Mạnh Hạo biết, bảo vật phi hành rất đắt, nhưng không dám nói, nghĩ tới trước đây đối phương lấy ra

mười yêu tâm trung phẩm, lập tức Duy Ly chợt hiểu: trước mắt mình là một người giàu có.

- Tiền bối... ngài tốt nhất đổi một bộ quần áo! Trong Hải Thành có đạo trang chuyên môn dùng da hải yêu luyện chế ra... trình độ cao nhất, nghe nói có thể chống cự Trảm Linh một kích! Sau một lúc lâu, Duy Ly liếc nhìn Mạnh Hạo mặc trường bào mộc mạc, còn nói thêm: - Nếu tiền bối thích loại mộc mạc này, trong Hải Thành cũng có, nhưng bất kể chất liệu hay là chống bụi, đều là đặc hữu của Thiên Hà Hải, các địa vực bên ngoài, hàng năm đều có gia tộc tông môn tới nơi này đặt hàng!

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn quần áo mình, gật gật đầu, hắn đối với quần áo bên ngoài trước đây cũng không để ý lắm, thời khắc này nghe thiếu nữ nói, cảm thấy cũng có chút đạo lý.

- Ừm! Đến lúc đó ta mua mấy bộ!

- Tiền bối, còn có túi trữ vật! Thiên Hà Hải có túi trữ vật đặc thù, chẳng những túi trữ vật lớn gấp trăm lần túi bình thường, mà còn có tính bí ẩn. Thậm chí một vài túi trữ vật tốt nhất bên trong có thể lưu lại một luồng linh khí, giúp cho người dù là pháp lực mất hết, cũng có thể có một lần cơ hội mở ra lấy vật dụng trong nó!

- Còn có loại bảo vật chứa đồ vật này sao? Ừm! Đến đó ta mua mấy cái!

Mạnh Hạo cảm thấy rất mới mẻ, gật gật đầu.

- Tiền bối! Trên người ngài có truyền âm phù không? Nếu không có, thì nhất định phải mua truyền âm phù trong Hải Thành. Có nó, bất kể địa phương nào trong Thiên Hà Hải, đều có thể liên hệ với ngoại giới!

- Tốt! Để rồi mua nhiều mấy cái!

- Tiền bối! Với tu vi của ngài, trên thực tế không cần phải... mua Pháp

Giới, nhưng ta đề nghị ngài mua một số...

- Không sai! Vây sẽ mua các thứ đó...

- Tiền bối! Nếu ngài muốn cư ngụ lâu dài ở tam hoàn, tốt hơn là mua một chỗ động phủ trong Hải Thành, căn cứ vị trí bất đồng, có giá tiền khác nhau...

- Mua cái tốt nhất!

Đoạn đường này, Duy Ly ở bên cạnh Mạnh Hạo, toàn thân cao thấp đều nói một lần với hắn, mà Mạnh Hạo này, nếu đổi là thời điểm khác, những lời này hắn sẽ không thèm nghe, nhưng trước mắt hắn chỉ cần tính toán yêu tâm trong túi có thể đổi bao nhiêu linh thạch, thế là lập tức bị vui sướng chiếm cứ thể xác và tinh thần!

Trong túi tiền của dồi dào lại có người ở một bên giới thiệu các thứ tốt, lập tức hắn liền hăng hái, vung tay lên ra ý mua toàn bộ...

Tới mấy ngày sau, khi Mạnh Hạo nhìn thấy Hải Thành từ xa, hắn đã không nhớ rõ rốt cuộc Duy Ly đã giới thiệu bao nhiêu vật phẩm, cũng không nhớ rõ mình muốn mua bao nhiêu thứ.

Bất quá Duy Ly rất là chuyên nghiệp, đã sớm lấy ra một cái ngọc giản, từng món từng món ghi chép đầy đủ.

Từ rất xa nhìn Hải Thành phía trước vô cùng to lớn, giống như một con thú biển viễn cổ ngủ say trên biển rộng. Thời điểm này là hoàng hôn, bên trong thành đèn dầu đốt sáng rực, đếm sơ giản lược hắn là có hơn mười vạn tu sĩ ở bên trong.

Vòng ngoài, cũng có từng nhóm một tu sĩ tam tông, đang tuần tra bảo vệ. Bên trong thành, có một tòa tháp cao, trên tháp có gắn minh châu tỏa ra hào quang rực rỡ, hình thành đạo đạo sóng gợn bao trùm cả tòa thành,

người ngoài không thấy được, nhưng Mạnh Hạo có thể phát hiện rõ ràng.

Bốn phía cũng có tường thành cao ngất, non nửa lấp dưới nước biển, hơn phân nửa lộ trên mặt biển, toàn thể màu đen, tràn đầy sát ý; có những cây cọc nhọn vây quanh bốn phía Hải Thành, trên đó treo không ít thi thể hải yêu bị gió sấy khô.

Mạnh Hạo hai mắt lóe sáng một cái, ở bên trong tòa thành này hắn cảm nhận được có ít nhất mấy trăm cấm chế trận pháp loại hình lớn, cho dù là hắn cậy mạnh xông vào, cũng không thể bước chân vào nửa bước.

Một khi mở ra, những cấm chế trận pháp này, có thể giết chết Trảm Linh.

Nếu chỉ đơn giản như thế cũng thôi đi, nhưng ở chỗ sâu trong tòa thành, Mạnh Hạo lại cảm nhận được một khí tức khiến da đầu hắn tê dại; khí tức này dường như của tu sĩ, lại giống như của pháp bảo. Không phân biệt rõ, nhưng Mạnh Hạo có thể khẳng định: thứ có khí tức này... nhất định vượt qua lực lượng Trảm Linh!

Dùng ánh mắt quét qua, cuối cùng Mạnh Hạo nhìn về phía tòa tháp cao bên trong thành. Ngay khoảnh khắc đó, bên trong tòa tháp, Dương Hồn Thánh mặc áo bào đỏ đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, bỗng nhiên mở mắt.

Ánh mắt của hắn dường như xuyên qua tháp cao, nhìn về phía ngoài thành. Thời khắc này Mạnh Hạo đang đi tới, mặc dù Mạnh Hạo thay đổi hình dáng, nhưng hắn liếc mắt một cái liền nhận ra.

Hai người cách rất xa, đều cảm nhận ánh mắt lẫn nhau, nhìn nhau một hồi mỗi người thu lại ánh mắt.

- Tiền bối? Duy Ly nhận ra bước chân của Mạnh Hạo chợt ngừng lại, liền nhìn Mạnh Hạo hỏi.

- Tiền bối, ngài có lệnh bài thân phận không? Duy Ly hỏi.

- Nếu như có, chúng ta có thể đi thẳng vào; nếu không có thì hơi phiền phức...

Mạnh Hạo nhíu mày, lệnh bài thân phận thứ này hắn không có! Đang lúc chần chờ, hai người đã tới trước cửa thành, bên trong có ba lão già khoanh chân ngồi, phía trước ba người này còn có hơn mười tu sĩ, đang đứng ở đó, nắm chắc lệnh bài, thỉnh thoảng quét cặp mắt lạnh nhìn bốn phía.

Hoàng hôn xuống tới, nhưng ngoài cửa thành cũng còn không ít người, đang xếp hàng từng người một đi vào thành.

Lúc hai người Mạnh Hạo đi tới, ba lão già khoanh chân ngồi kia đồng thời mở hai mắt ra, Mạnh Hạo cũng lập tức phát hiện, theo ba người này mở mắt, ở chung quanh nơi này có một loạt dao động cấm chế tản ra.

Dường như chỉ cần mình có nửa điểm ác ý, cấm chế nơi này sẽ lập tức mở ra.

- Tiền bối! Nếu ngài không có lệnh bài thân phận, để ta đi vào trước, giúp mua một cái cho ngài! Tuy nhiên, giá tiền rất cao, vả lại chỉ có thể là lệnh bài bình thường nhất, tuy rằng sau này có chút phiền toái, bất quá... Duy Ly đang nói liếng thoắng, bỗng nhiên, từ bên trong thành bay tới một đạo cầu vồng.

Trong cầu vồng là một nữ nhân. Nữ nhân này dáng người xinh đẹp, mặc một thân quần dài màu hồng nhạt, thoạt nhìn rất là quý phái sang trọng. Nàng mới vừa xuất hiện, lập tức tu sĩ ở cửa thành khom người cúi đầu chào: - Tham kiến Lâm phu nhân!

Cùng lúc đó, những tu sĩ khác ở bốn phía, khi nhìn thấy nữ nhân này, cũng lập tức vô cùng cung kính, lần lượt ôm quyền khách sáo cúi đầu: -

Bái kiến Lâm phu nhân!

Nữ nhân duyên dáng mỉm cười gật đầu, đi qua đám người, đi thẳng đến phía Mạnh Hạo. Lập tức Duy Ly khẩn trương lui về phía sau, Mạnh Hạo thần sắc như thường, nhìn về phía nữ nhân được gọi là Lâm phu nhân này. Khi nàng đi tới trước Mạnh Hạo liền dừng lại, rồi ở trước mặt của mọi người, không ngờ nàng lại hạ thấp người cúi đầu với Mạnh Hạo.

Không có nói chuyện, chỉ là mỉm cười đưa cho Mạnh Hạo một tấm lệnh bài màu vàng.

- Tiện thể có người nhờ ta nhắn lời: rượu rất mạnh! Nàng cười cười, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, rồi xoay người rời đi.

Nàng đi khuất dạng, mọi người lập tức rối rít nhìn về phía Mạnh Hạo, Duy Ly cũng mở to mắt, nhìn Mạnh Hạo ngơ ngác...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1014: Lại thấy Tiếu Tiếu

- Hải Thành Lệnh nhất phẩm! Đợi khi nữ nhân quý phái sang trọng kia đi khuất dạng, tất cả tu sĩ xung quanh lập tức có người kinh hô thành tiếng, mọi ánh mắt trong phút chốc rơi vào Mạnh Hạo, nhất là lệnh bài màu vàng trên tay Mạnh Hạo.

- Cả Hải Thành, duy chỉ có tam Thánh tam tông làm lễ vật, mới có thể đưa ra... Hải Thành Lệnh nhất phẩm!

- Đây là ta lần thứ hai nhìn thấy, người cầm lệnh bài này, là khách quý của Hải Thành!

Trong lúc người ở bốn phía bàn tán ầm ĩ, Mạnh Hạo cúi đầu liếc nhìn lệnh bài trong tay, toàn vật thể màu vàng, mặt chính điêu khắc một tòa thành, mặt trái là ba chữ Dương Hồn Đạo.

Một cỗ uy áp như ẩn như hiện hiển lộ trên lệnh bài.

Duy Ly mở to mắt, có chút không thể tin, ngơ ngác đi theo phía sau Mạnh Hạo một đường đi qua đám người, đi vào bên trong thành, khi đi ngang qua cửa thành, tu sĩ tam tông chỗ này đều ôm quyền cúi đầu, vô cùng cung kính.

Đi thẳng vào cửa thành, bước chân vào trong Hải Thành, trong đầu Duy Ly vẫn còn kêu ông ông, hít sâu một hơi một lúc lâu, càng nhìn Mạnh Hạo, nàng càng phát hiện người trước mắt thần bí khó lường.

- Tiền... tiền bối! Chẳng lẽ ngài có quan hệ gì với Dương Hồn Thánh? Duy Ly đích thực không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Không có quan hệ! Mạnh Hạo nhìn bốn phía tùy ý nói trong tiếng ồn

ào, dù là hoàng hôn, Hải Thành cũng rất đông người náo nhiệt.

- Không có khả năng! Nếu không có quan hệ, vì sao Lâm phu nhân lại tự mình đưa tới Hải Thành Lệnh nhất phẩm, nàng là đạo lữ song tu của Dương Hồn Thánh đại nhân, ngày thường rất hiếm khi xuất hiện! Duy Ly đuổi lên vài bước, ở bên cạnh hỏi tới không bỏ.

- Trước đây ta tặng cho hắn một bầu rượu! Mạnh Hạo quay đầu lại nhìn Duy Ly nói, tựa cười như không cười.

Duy Ly trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, có lòng không tin nhưng từng hình ảnh trước đó đích thực quá mức quỷ dị... nhưng nếu tin, nàng lại cảm thấy điều này quá mức không thể tưởng tượng nổi.

- Đừng nghĩ lung tung! Còn không dẫn ta tới chỗ thu mua yêu tâm!

Mạnh Hạo thu lại nụ cười, nhàn nhạt nói, không có hiển lộ uy nghiêm, nhưng cũng làm Duy Ly khẩn trương, vội vàng thấp giọng vâng dạ.

- Tiền bối, trong Hải Thành có ba nhà chuyên môn thu mua yêu tâm. Theo thứ tự là Hải Thần Tông, Phi Tiên Tông, Dương Hồn Đạo. Hải các của tam tông ở chỗ này...

- Chỉ có điều là giá tiền của họ trả cũng không cao, nhưng hơn ở chỗ công bằng, bất kể ít nhiều, đều có thể đổi!

- Trừ tam tông này ra, còn có Phòng đấu giá Thiên Hải, nhưng ở nơi đó đấu giá thống nhất...

- Mặt khác có một số cửa hàng cũng có thu mua. Tóm lại chỉ cần là yêu tâm, ở trong Thiên Hà Hải, có thể trực tiếp sử dụng! Duy Ly vội vàng giới thiệu.

- Mặt khác nếu như tiền bối muốn ở chỗ này mua vật phẩm, ta đề nghị...

tốt nhất trước không nên đi đổi linh thạch, bởi vì ở trong Hải Thành, gần như hầu hết vật phẩm đều dùng yêu tâm đổi lấy!

Mạnh Hạo chỉ hơi trầm ngâm, gật gật đầu.

- Trước tới chỗ mua bán pháp bảo phi hành đi!

- Tiền bối muốn mua đẳng cấp gì? Duy Ly nhìn Mạnh Hạo hỏi.

- Tốt nhất! Mạnh Hạo lên tiếng rất là khí thế.

Duy Ly cặp mắt sáng ngời, nhanh chóng dẫn đường, đích xác nàng rất quen thuộc với nơi này, nàng dẫn Mạnh Hạo đi vòng vèo trong Hải Thành, đi ước chừng thời gian một nén nhang, liền xuất hiện ở ngoài một tòa lầu các thoạt nhìn rất có khí thế.

Lầu các này giống như một chiếc tàu cao tốc, toàn thể lưu chuyển tia sáng xanh tím, rõ ràng là đêm tối phủ xuống, nhưng lại tản ra hào quang rực rỡ, từng tầng một sóng gợn lan ra bốn phía, trước cửa có hai pho tượng kỳ lân đá to lớn, uy vũ phi phàm.

Nhất là cửa chính cao tới năm trượng, dựng bằng gỗ chìm dưới đáy biển; nhìn theo vẻ ngoài, mỗi một viên gạch mỗi một viên ngói đều qua khảo cứu, ẩn chứa thâm ý, hình như có lạc ấn phù văn, ẩn chứa linh khí nồng đậm... nhìn một cái, cũng đủ để cho không ít người rúng động với sự xa hoa đó.

- Nếu nói là pháp bảo phi hành, trong Hải Thành tổng cộng có mười một cửa tiệm có thể mua được. Nhưng tốt nhất, chỉ có một nhà Xuất Vân Các của Phi Tiên Tông này, pháp bảo phi hành ở đây, dù là gia tộc tông môn ở địa vực ngoại môn, cũng thỉnh thoảng tới mua! Duy Ly tâm tình có chút kích động, Xuất Vân Các chỉ bán pháp bảo phi hành, ở trong thế giới của nàng, cả đời này nàng đều không thể bước chân vào nửa bước.

Mà giá tiền pháp bảo phi hành, không phải nàng có thể tưởng tượng. Trước đây nàng chỉ dám đi ngang qua từ bên ngoài, mà trước mắt lại có thể bước chân vào bên trong... tâm tình Duy Ly rất là phấn chấn.

Mạnh Hạo đứng ngoài Xuất Vân Các, ánh mắt quét qua, thấy bên trong lầu các vô cùng tinh mỹ, cực kỳ xa hoa, ngọn đèn dầu sáng tỏ, ngay cả mặt đất đều dùng linh thạch lót đường.

Bên trong có vài ba người thần sắc kiêu căng, đang được đệ tử Phi Tiên Tông đi theo bên cạnh giới thiệu bảo vật phi hành.

Nhìn trên y phục, đều là phi phú tức quý, vừa thấy là biết đến từ đại tông đại tộc, không phải tán tu vô danh.

Bên cạnh, có hai lão già mặc cẩm bào đang khoanh chân ngồi nhắm mắt, đầy mặt ánh sáng đỏ, tu vi rõ ràng là Nguyên Anh sơ kỳ... Dùng tu sĩ Nguyên Anh thủ vệ, đủ để uy hiếp hạng người dung tục.

Trong cửa hàng, thời điểm này còn có ba đệ tử Phi Tiên Tông, hai nam một nữ, đang nói chuyện với nhau, không biết nói gì mà nữ nhân kia thỉnh thoảng khẽ cười, ánh mắt lườm nguýt, ngược lại cũng có một chút phong thái mê người.

Chỉ là đối với Mạnh Hạo và Duy Ly ngoài cửa, ba người nhìn cũng không liếc nhìn một cái, dường như ở nơi này thường xuyên có người ở bên ngoài quan sát với ánh mắt hâm mộ, nên họ sớm thành thói quen.

Mạnh Hạo đang muốn bước chân vào, bỗng nhiên từ ngoài cửa hàng cách không xa, truyền đến tiếng cười nói rôm rả, rồi thấy một đám tu sĩ, vây quanh một nữ nhân đi thẳng tới tòa lầu các này.

Người đi đường bốn phía đều rối rít né tránh, lộ ra ý cung kính. Những tu sĩ đi tới, bất kỳ một người nào đều là thiên kiêu của tam tông, bọn họ không đắc tội nổi.

Bất luận là quần áo, hay là khí chất, rõ ràng đều có khí thế vờn quanh.

Thế mà trước mắt, những thiên kiêu của tam tông này, mỗi một người đều đầy mặt tươi cười, vây quanh một nữ nhân, trong vẻ tươi cười, lời nói còn kèm theo một chút nịnh hót.

Về nữ nhân tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, thoạt nhìn rất là mảnh mai, nhưng tràn đầy cảm giác quyến rũ; nhất là hai tròng mắt đảo lên xuống như ẩn như hiện động lòng người.

Đặc biệt là nụ cười, càng làm cho người vây quanh nàng, đều nhìn thấy mà tim đập thình thịch.

Ở bên cạnh nữ nhân, có một thanh niên, mày kiếm mắt sáng, mặt ngọc rất tuấn lãng, mặc một thân trường bào màu trắng, thoạt nhìn phong lưu phóng khoáng.

- Tiếu Tiếu! Nơi này chính là Xuất Vân Các của Phi Tiên Tông ta, mời!

Khi tới gần Xuất Vân Các, thanh niên nhàn nhạt nhìn lướt qua Mạnh Hạo, Duy Ly, rồi xoay người mỉm cười nói với nữ nhân phong hoa tuyệt đại kia.

Cùng lúc đó, hai lão già đang khoanh chân ngồi trong cửa hàng, cũng đều mở mắt, lập tức đứng dậy, tính cả ba đệ tử trong cửa hàng, đều nhanh chóng đi ra, cung kính cúi đầu chào thanh niên kia: - Ra mắt thiếu tông!

Thanh niên gật gật đầu, thấy rõ trên mặt có chút kiêu căng đắc ý. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua nữ nhân gọi là Tiếu Tiếu kia, lập tức lại hóa thành ôn nhu văn nhã, cùng mọi người cùng đi vào trong các. Ngay cả vài ba tu sĩ đang chọn lựa pháp bảo phi hành trong các, đều vội vàng tiến lên bái kiến.

Cùng so sánh với náo nhiệt bên trong lầu các, Mạnh Hạo bên ngoài lầu các, thần sắc bình tĩnh, chỉ là khóe miệng lộ ra vẻ cười như không cười; nhưng Duy Ly bên cạnh hắn, thì lại thần sắc vừa hâm mộ, dường như vừa khát vọng muốn trở thành nữ nhân như Tiếu Tiếu vậy.

“Thật là đúng dịp, không ngờ gặp nàng ở đây!” Nữ nhân được mọi người vây quanh đi vào kia, chính là Quý Tiếu Tiếu, giấy nợ của nàng, giờ này còn ở bên trong túi trữ vật của Mạnh Hạo.

- Đi thôi, chúng ta vào đi! Mạnh Hạo bình thản nói, rồi cất bước đi vào Xuất Vân Các, Duy Ly vội vàng theo sát phía sau. Khi hai người đi vào bên trong, cũng không có người nào để ý tới, thời khắc này tất cả mọi người, đều vây quanh đám thiên kiêu tam tông, thần thái cung kính, thỉnh thoảng lộ ra nụ cười.

Mạnh Hạo chờ một lát, cũng không thấy người nào đến, cả tầng thứ nhất Xuất Vân Các không có người nào để ý tới hai người bọn họ, lập tức trên mặt Mạnh Hạo sa sầm xuống: - Xuất Vân Các, chính là chiêu đãi khách nhân như vậy sao?

Thanh âm hắn truyền ra, lập tức vang dội trong lầu các, trong nháy mắt liền dẫn tới rất nhiều ánh mắt, ngay cả Quý Tiếu Tiếu đều quay đầu nhìn thoáng qua, nhưng hiển nhiên nàng không nhận ra Mạnh Hạo đã cải trang thay đổi hình dáng.

Thiếu tông Phi Tiên Tông bên cạnh Quý Tiếu Tiếu, nhíu mày, tiếp tục nói chuyện với Quý Tiếu Tiếu, thỉnh thoảng chỉ vào một vài pháp bảo phi hành chưng bày ở bốn phía.

Nhưng hắn cau mày, hai lão già kia nhìn thấy, lập tức tim hai người nhảy bộp một tiếng, vội quay đầu lại mang theo ý bất mãn, chỉ vào một nữ đệ tử Phi Tiên Tông bên cạnh: - Ngươi đi tiếp đãi một chút!

Nữ nhân này vốn nhìn thấy những thiên kiêu tam tông này tới, tâm thần đang kích động, hy vọng dựa vào tư sắc của mình cũng không tệ lắm, mượn cơ hội này có thể có một chút cơ duyên gì chăng...

Giờ này nghe lão già phân phó, lập tức lòng đầy bất mãn, nhưng không dám không nghe lệnh, chỉ đành mang theo cơn tức, xụ mặt đi tới bên cạnh Mạnh Hạo, Duy Ly.

- Các vị muốn mua pháp bảo phi hành gì, pháp bảo ở đây giá rẻ nhất cũng cần 50 viên yêu tâm hạ phẩm! Nếu không mua nổi, vui lòng rời đi! Nữ nhân lãnh đạm nói, ánh mắt nhìn lướt qua Mạnh Hạo và Duy Ly, càng cảm thấy hai người này đúng là không có đầu óc, ở không đi gây sự.

Về phần tu vi của Mạnh Hạo, nàng ta nhìn không thấu, nhưng Hải Thành này là Xuất Vân Các của Phi Tiên Tông, cho dù đối phương tu vi cao hơn nữa, nàng cũng không kính sợ nhiều lắm.

Ở chỗ này, không ai dám gây sự!

Duy Ly có chút tức giận, nhưng trong lòng cũng có khẩn trương, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Đắt tiền nhất thì sao?

Mạnh Hạo lên tiếng, mặt không đổi sắc.

- Đắt tiền nhất? Nữ nhân nghe vậy khẽ bật cười, trong mắt không nhịn được lộ ra ý châm chọc. Nàng bán ở chỗ này nhiều năm, đã thấy qua nhiều người như người trước mắt này, tự cho là mình rất giỏi, kết quả cuối cùng đều là u đầu sứt trán rời đi!

- Đắt tiền nhất, cần 5 ngàn yêu tâm hạ phẩm! Đạo hữu muốn nhìn xem một chút không? Nữ nhân cười lạnh, đáp.

- Nhìn xem một chút cũng tốt! Mạnh Hạo chỉ hơi trầm ngâm, gật gật đầu.

- Loại bảo vật này, không phải ai cũng có thể xem được. Nếu đạo hữu muốn xem, dựa theo quy củ, cần giao nộp ba thành yêu tâm làm tiền đặt cọc. Đạo hữu nhất định phải xem sao? Nữ nhân nói với ý châm chọc rõ ràng, ngay lúc đó, nàng chợt nhìn thấy đám thiên kiêu kia đã lên thang lầu định đi lên tầng hai, nhất thời vội vàng cấp bách.

- Cửa ở đằng kia, đạo hữu tự tiện! Nữ nhân nói xong, xoay người định đuổi theo đám người lên lầu...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1015: Hứa Bình Bình

Mạnh Hạo nhíu mày, vô duyên cớ vô cớ ở chỗ này bị khinh miệt như vậy, nếu Mạnh Hạo tản ra tu vi, chuyện này trong nháy mắt liền có thể hóa giải. Nhưng hắn thật vất vả phát tài một khoản lớn như vậy, đã có yêu tâm có thể giải quyết vấn đề, hắn cũng không muốn lộ ra tu vi để đè người.

Gần như vào khoảnh khắc nữ nhân kia xoay người, Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, lập tức thanh âm lạo xạo chợt truyền ra. 1500 khối yêu tâm hạ phẩm trong nháy mắt ở bên trong đại điện này, trực tiếp chất đống thành một tòa núi nhỏ.

Tia sáng bắn ra bốn phía, vô cùng rực rỡ, nhất là thanh âm này quanh quẩn, thêm vào đó bên trong đại điện đột nhiên linh khí nồng đậm, lập tức khiến cho vài thiên kiêu đang muốn lên tầng hai, từng người một rối rít theo bản năng nhìn lại. Dưới một cái nhìn đó, mọi người lập tức sửng sốt, sau đó ánh mắt trong nháy mắt lộ ra ánh sao.

Quý Tiếu Tiếu cũng quay đầu, sau khi nhìn thoáng qua những thứ yêu tâm kia, lấy tu vi cùng thân phận của nàng, vẫn là tâm thần bị chấn động một chút. Nàng rõ ràng biết được, giá trị của những yêu tâm đó, không khỏi nhìn về phía Mạnh Hạo.

Người thanh niên bên cạnh nàng cũng ngây ngẩn cả người, hô hấp có chút dồn dập. Hắn mặc dù là thiếu tông, nhưng hơn cả một ngàn yêu tâm hạ phẩm chất đống ở cùng một chỗ, đối với hắn mà nói, cũng không thấy nhiều.

Về phần vị Phi Tiên Tông nữ đệ tử kia, nàng ngược lại là người cuối cùng phát hiện. Khi nàng nhìn đến mọi người đều đang nhìn phía mình, nàng theo bản năng quay đầu lại, lập tức đã bị một núi nhỏ yêu tâm làm

cho hoảng hốt tâm thần.

Trong óc ông ông có chút không thể tin. Nàng làm sao cũng không thể tưởng tượng, rõ ràng hai người thoạt nhìn quần áo bình thường, thậm chí có chút ít thổ khí, không ngờ... tùy thân mang nhiều yêu tâm như vậy.

- Tiền... Tiền bối...

Cô gái có chút nói lắp, đang muốn lên tiếng.

- Không đủ sao? Ta đây lấy ra toàn bộ là được chứ gì.

Mạnh Hạo nói một cách nhàn nhạt, vung mạnh tay phải lên.

Ầm!

Lại một tòa núi nhỏ yêu tâm xuất hiện. Cùng lúc đó, tiếng vang lần nữa truyền ra. Tòa núi nhỏ yêu tâm thứ ba xuất hiện, cả ba toà núi nhỏ, cả 5 ngàn yêu tâm hạ phẩm, vào giờ khắc này, đồng thời xuất hiện bên trong Xuất Vân Các đại điện. Tia sáng vạn trượng, rực rỡ bắn ra bốn phía, linh khí mạnh khiến khoảnh khắc nơi đây dường như trở thành tiên cảnh.

Giờ khắc này, trong đầu của nữ nhân kia trong nháy mắt nổ ầm ầm, gần như thân thể đứng không yên, sắc mặt tái nhợt, không thể tin đến cực hạn. Nàng bất kể như thế nào cũng không thể nghĩ tới, người mà mình trước đây châm biếm, lại là một phú ông như vậy.

Ngay cả các thiên kiêu của ba tông ở trên lầu cũng hít thở mãnh liệt dồn dập. Từng người một mở to mắt, gắt gao nhìn chằm chằm những yêu tâm, hận không thể lập tức làm của riêng.

Quý Tiếu Tiếu cũng thất kinh. Ánh mắt của nàng nhìn về phía Mạnh Hạo, mơ hồ xuất hiện thêm một tia lửa nóng. Thanh niên bên cạnh thời khắc này hút ngược hơi thở, ngơ ngác nhìn những yêu tâm nọ.

Cả trong đại điện, phút chốc một mảnh an tĩnh.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một trận tiếng cười truyền đến, lại thấy từ trong lầu hai có một người thiếu phụ đi ra. Quần áo có chút hở hang, dường như trời sanh mị thái, đi lại như làn gió thơm đập vào mặt. Nơi mi tâm có năm màu tinh phiến làm đẹp, chưa nói đã cười. Toàn thân tản ra khí tức của sự thành thục, tạo thành một cỗ lực hấp dẫn mãnh liệt.

Nàng cất bước đi xuống bậc thang, ghé sát vai đi qua những thiên kiêu nọ, nhìn cũng không thèm nhìn một cái. Ngược lại thì những thiên kiêu nọ phải từng người một cúi đầu ôm quyền.

Cho dù là Phi Tiên Tông thiếu tông, thấy được cô gái này cũng phải nhanh cúi đầu, dáng vẻ rất cung kính.

- Hôm nay sớm nghe thấy được chim khách đang gọi, thiếp đã biết đúng thật có khách quý tới cửa. Thiếp đợi cả ngày, chỉ đi nghỉ chút thời gian thì khách quý đã tới rồi.

- Thiếp Hứa Bình Bình, bái kiến đạo hữu.

Mạnh Hạo nhìn nhìn Hứa Bình Bình. Tu vi của Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn, mặc dù ẩn giấu rất sâu, nhưng trong mắt của Mạnh Hạo, như cũ rõ ràng có thể thấy được.

Chỉ một cái liếc mắt, nội tâm của Hứa Bình Bình bỗng nhiên run lên. Cái nhìn này mang tới cho nàng cảm giác, dường như trong nháy mắt xuyên thấu hết thảy phòng bị của mình, khoảnh khắc thấy được nội tâm của mình, dường như hết thảy bí ẩn không giữ lại chút nào bị đối phương nhìn một cái triệt triệt để để.

Một màn này lập tức khiến trong lòng nàng khẩn trương. Nhưng trên thần sắc cũng không lộ chút nào, vẫn là một bộ dáng thành thục quyến

rũ.

- Đạo hữu mời lên lầu hai, bên trong Xuất Vân Các ta, tất có vật đạo hữu cần.

Hứa Bình Bình cười nói, vô luận là lời nói hay là nội tâm, đều đối với Mạnh Hạo càng khách khí hơn.

Mạnh Hạo gật đầu, ra dấu tay đi ở phía trước, lên cầu thang. Trái tim của Duy Ly nhảy lên ầm ầm. Hôm nay một màn này, khiến nàng mở rộng tầm mắt, trong thời khắc khẩn trương này cũng có kích động, vội vàng đi theo phía sau Mạnh Hạo.

Mắt thấy muốn lên cầu thang, Duy Ly chần chờ một chút, thấp giọng lên tiếng.

- Tiền bối, những thứ yêu tâm đó...

- Yêu tâm của ta bên trong Hải Thành này sẽ không có người nào dám đoạt.

Mạnh Hạo nói nhàn nhạt, đi lên cầu thang. Lời nói của hắn truyền ra, rơi vào trong tai mọi người, khiến cho nội tâm của mọi người đều chấn động.

Câu nói này vô cùng bá đạo.

Đôi mắt của Hứa Bình Bình nhoáng lên một cái, nghĩ tới ánh mắt lợi hại của Mạnh Hạo trước đó, nàng không khỏi càng cẩn thận.

Mạnh Hạo đi sát qua cạnh những thiên kiêu kia, vô luận là Phi Tiên thiếu tông hay là những thiên kiêu khác, đều theo bản năng nhường ra con đường, cho đến khi đi tới bên cạnh Quý Tiếu Tiếu. Cô gái này mang vẻ tò mò, nhìn thêm Mạnh Hạo vài lần.

Mạnh Hạo cũng không để ý tới nàng, lên lầu hai.

Hứa Bình Bình sau đó đi tới, đi ngang qua sát cạnh những thiên kiêu. Bỗng nhiên bước chân chợt ngừng, nàng quay đầu nhìn về phía Nguyên Anh lão giả đi theo bên cạnh những thiên kiêu, còn có mấy tên đệ tử của Phi Tiên Tông ở chỗ này chiêu đãi.

- Hai người các ngươi cút trở về Phi Tiên Tông.

Khi nàng nhàn nhạt lên tiếng, hai vị Nguyên Anh lão giả lập tức run rẩy, cúi đầu xưng phải.

- Bốn người các ngươi cũng cút về đi. Phi Tiên Địa Lao trách phạt bốn người các ngươi 30 năm!

Giữa lúc nàng nói, sắc mặt của bốn tên Phi Tiên Tông đệ tử tái nhợt, thân thể run run, dường như sợ hãi đến cực hạn.

- Còn ngươi nữa... Dài mắt chó đê tiện, nếu bởi vì ngươi, tông môn bị gây phiền toái, ngươi có 10 cái mạng cũng không đủ thường lại, đuổi ra Phi Tiên Tông, cút xa được bao nhiêu thì cút thật xa đi.

Cuối cùng, Hứa Bình Bình nhìn thoáng qua trong đại điện. Phi Tiên Tông nữ đệ tử thất hồn lạc phách. Nàng nói xong thì xoay người lên tầng hai, chỉ có điều khi đi ngang qua cạnh Quý Tiếu Tiếu, gật đầu cười cười với cô gái này.

Xuất Vân Các, chỉ có hai tầng, tầng hai cũng có kích thước như đại điện vậy, thoạt nhìn rất là khí phái, chính giữa có một cái lư hương. Nó điêu khắc kỳ thú, dường như nuốt mây phun hơi nước, khiến cho bên trong tầng hai mơ hồ có sương mù lượn lờ.

Sau khi Mạnh Hạo lên tầng hai, ngồi xuống một chiếc ghế. Duy Ly đứng

phía sau Mạnh Hạo, nhìn bốn phía, nội tâm kích động không thôi. Nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới, mình có thể có một ngày đứng ở vị trí này.

Thần sắc của Mạnh Hạo bình tĩnh, nhắm mắt im lặng, không bao lâu Hứa Bình Bình mang nụ cười đi tới, dường như u oán liếc nhìn Mạnh Hạo một cái.

- Tiền bối đặt nhiều yêu tâm trong đại điện như vậy, hại thiếp rất là khẩn trương.

Mạnh Hạo mở mắt ra, tự tiếu phi tiếu, thần tình rơi vào trong mắt của Hứa Bình Bình, khiến nội tâm của nàng khẩn trương một chút, ngay cả nụ cười cũng đều đột nhiên cảm giác được có chút gượng ép.

- Ta muốn pháp bảo phi hành, tốt nhất .

Mạnh Hạo bình tĩnh nói.

- Sớm đã chuẩn bị xong cho tiền bối rồi.

Hứa Bình Bình cười nói, hai tay nâng lên vỗ ra ba cái. Lập tức có ba nữ tử mặc quần lụa mỏng nổi bật, trong tay nâng mâm bạc, nhẹ nhàng đi ra từ trong lư hương tầng hai. Ba cô gái đi tới gần, cung kính giơ lên cao mâm bạc trong tay.

Thời khắc này đám người Quý Tiếu Tiếu đều lên lầu hai. Ở một hướng khác, xa xa nhìn nơi này, hiển nhiên so với mua bán pháp bảo phi hành, bọn họ càng cảm thấy hứng thú hơn là bên phía Mạnh Hạo.

Bên trong ba cái mâm bạc, để một thanh tiểu kiếm màu đồng đỏ, một chiếc thuyền gỗ màu tím, còn có một mặt phi toa.

- Hồng Đồng Kiếm, đón gió lớn lên, có thể biến hóa thành lớn nghìn

trượng, bên trong chồng lên chín tầng, có thể chứa ít nhất 300 người ở bên trong, cũng có 10 ngàn tiểu kiếm hợp thành.

- Tử Mộc Chu, có thể chứa hai trăm người ở bên trong, không có pháp trận công kích, cũng không có trận pháp phòng hộ, nhưng tốc độ... có thể so với Trảm Linh đệ nhất đao, chỉ hao phí linh thạch, linh thạch hạ phẩm, ba nhịp thở một viên!

- Hồn Phi Toa, chỉ có vào khoảng ba trượng, tốc độ bình thường. Chỗ chân chính sắc bén là phong nhận này, một khi ở bên trong, mỗi nửa canh giờ, có thể tạo thành một đạo phong nhận, chỉ cần linh thạch đủ, phong nhận có thể gần như vô số.

- Ba dạng vật phẩm này xem như đỉnh cấp bảo vật phi hành mà bên trong Xuất Vân Các ta có khả năng chế ra, không biết đạo hữu nhìn được cái nào không?

Hứa Bình Bình nhìn Mạnh Hạo, mở miệng cười.

Cách đó không xa thiên kiêu của ba tông, từng người một khi nhìn đến ba dạng pháp bảo phi hành này đều lộ ra ý khát vọng. Bọn họ khắc sâu hiểu rõ về chỗ tốt của ba dạng pháp bảo.

Mạnh Hạo nhíu mày một cái. Ba dạng pháp bảo này có lẽ người ở bên ngoài xem ra rất tốt, nhưng tu vi của Mạnh Hạo thì hắn nhìn không thuận mắt.

Thấy Mạnh Hạo cau mày, nội tâm của Hứa Bình Bình bỗng nhiên chấn động. Nàng hít thở cũng dồn dập một chút, kết hợp chuyện lúc trước, nội tâm của nàng mơ hồ có một suy đoán.

- Tuy nhiên ta đề nghị đạo hữu, không cần mua ba dạng pháp bảo này. Bọn chúng nhìn như không tệ, nhưng đều có tệ đoan, vả lại tuy rằng trân quý, nhưng dù sao cũng là chế thức bảo vật, trên Nam Thiên Đại Địa có

không ít người có.

- Hả?

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn nhìn Hứa Bình Bình.

- Nếu tiền bối có đủ yêu tâm, bên trong Xuất Vân Các này của ta có một dạng chí bảo phi hành!

Hai mắt của Hứa Bình Bình nhoáng lên một cái, nhẹ giọng lên tiếng. Tay phải bấm quyết, chỉ một cái về phía lư hương.

Dưới một cái chỉ nọ, lập tức lư hương đó nổ ầm ầm, hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Bỗng nhiên , từ bên trong lư hương, phun trào ra đại lượng sương mù. Trong những sương mù ấy, bất ngờ có một chiếc hư ảo chiến xa đồng thau!

Chiến xa nọ tràn đầy tang thương, cũng có tia chớp cuồng bạo gào thét ở bốn phía chiếc thuyền. Trên chiến xa có từng đạo cái khe nứt, dường như đã trải qua chiến hỏa của mưa máu gió tanh thanh tẩy.

Một cổ uy áp vô hình tản ra từ bên trong chiến xa. Có thể thấy được, trên lớp ngoài của chiến xa, điêu khắc vô số phi hành chi thú. Những phi hành thú ấy dường như tồn tại sinh mạng vậy. Người ngoài nhìn không có gì, nhưng Mạnh Hạo nhìn, lập tức đôi mắt bỗng nhiên chớp động.

Trong mắt của hắn, những phi hành chi thú nọ đều là sống , đang vùng vẫy gào thét, gầm thét bức thẳng tới tâm thần của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo khẽ hô một tiếng, tay phải đột nhiên nâng lên, đặt trên mắt bên phải. Trong nháy mắt con mắt trái liên tục chớp động 9 cái. Khi Tiên Nhân Chỉ Lộ tiên khí trong cơ thể vận chuyển, con mắt trái của hắn thấy được chiến xa, đột nhiên biến hóa. Những phi hành chi thú đó lại dung hợp lẫn nhau, trở thành một cái cánh màu đen!

Đáng tiếc không phải là một đôi.

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt. Hai mắt nhắm nghiền, một lát sau mở ra, nhìn về phía Hứa Bình Bình.

- Bán thế nào?

Hứa Bình Bình thời khắc này tâm thần mãnh liệt rung động. Nàng trước khi lấy ra vật này, vốn dĩ có tính toán khác, nhưng sau khi nhìn thấy độn tác trước đó của Mạnh Hạo, nàng bỗng nhiên có chút hối hận.

- Đạo hữu, vật này hàng không bán, là...

Sắc mặt của Mạnh Hạo lập tức trầm xuống. Cùng lúc đó, cả Xuất Vân Các tầng thứ hai, trong nháy mắt có uy áp kinh người tràn ra trên người của hắn, bao phủ bốn phía, dường như gió mây muốn tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1016: Có tiền, tự do phóng khoáng!

Mạnh Hạo liếc nhìn Hứa Bình Bình một cái. Khí thế toàn thân khoảnh khắc thu hồi. Cả tầng hai khôi phục như thường, nhưng chỉ khoảnh khắc phát ra uy áp vừa rồi khiến cho Hứa Bình Bình mồ hôi ướt đẫm, có loại cảm giác đối mặt hung thú viễn cổ.

Chỉ có điều uy áp này trừ Hứa Bình Bình, người ngoài không cảm giác được, bao gồm Quý Tiếu Tiếu trong đó. Còn thiên kiêu của ba tông đều không có chút nào phát hiện, chỉ thấy được sắc mặt của Hứa Bình Bình đang biến hóa.

- Ra giá đi!

Mạnh Hạo nói nhàn nhạt. Câu nói này nói ra, nội tâm hắn ít nhiều có một chút cuồn cuộn. Hắn tu hành đến nay mấy trăm năm, cho tới bây giờ đều là miệng túi xẹp xẹp, cho dù nhất thời có tiền của phi nghĩa, nhưng cũng không chịu nổi Đồng Kính tiêu xài.

Trước mắt rốt cục có nội tình rất mạnh, đạt thành nguyện vọng trước sau tồn tại lúc hắn còn nhỏ...

Lão tử có tiền!

Duy Ly ở bên cạnh, đôi mắt lộ ra ánh sáng. Nàng càng phát giác Mạnh Hạo vào giờ khắc này, toàn thân dường như đều tán phát tia sáng, cũng có một cỗ khí thế không thể nói rõ ập vào mặt.

- Đây thật không phải là vấn đề giá cả...

Hứa Bình Bình bị khí thế của Mạnh Hạo chấn nhiếp, nhanh lên tiếng.

- 6000 yêu tâm hạ phẩm.

Mạnh Hạo hất càm lên, ngạo nghễ nói.

- Cái này...

- Không đủ ư? Vậy 8000 yêu tâm được chứ.

Mạnh Hạo nhìn như thần sắc như thường, nhưng loại cảm giác cuồn cuộn trong nội tâm càng lúc càng mãnh liệt. Cảm giác từ người nghèo lập tức biến thành tài chủ khiến hắn đột nhiên cảm giác được, mình dường như có thể mua lại cái cửa hàng này.

Đây là một loại tự tin không có liên quan tới tu vi. Sự tự tin này làm cho khí thế của hắn mạnh hơn một chút.

Lão tử rất có tiền!

Cho dù là Hứa Bình Bình hiểu sâu biết rộng cũng bị khí thế tản ra từ trong lời nói của Mạnh Hạo chấn nhiếp. Nàng mở to mắt, hít thở cũng dồn dập một chút. 8000 yêu tâm hạ phẩm, đây là một khoản giá trên trời!

Duy Ly ở bên cạnh mở to mắt, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo. Đầy đầu đều đang tính toán, 8000 yêu tâm hạ phẩm có thể đổi bao nhiêu linh thạch.

Còn có những tam tông thiên kiêu cùng với Quý Tiếu Tiếu ở xa xa đều nghe được lời nói của Mạnh Hạo. Từng người một há miệng, ngơ ngác nhìn bên chỗ cuả hắn. Bọn họ thấy thế nào đều tựa hồ trên người của hắn thấy được một loại cảm giác người có tiền buông thả...

Trong đó có mấy người nữ đệ tử, càng là ánh mắt lộ ra ánh sáng, khi trước đó nhìn Mạnh Hạo, đột nhiên cảm giác được điều mà trước đây

không phát hiện. Hóa ra người nàytuấn lãng, khí chất phi phàm, phong lưu phóng khoáng như thế, bất đồng với người khác.

Mạnh Hạo cho dù là thần sắc muốn biểu hiện như thường, nhưng thần tình trên mặt vô luận là ai cũng có thể nhìn thấu, rõ ràng viết mấy chữ.

- Ta là người có tiền!

- Ta...

Hứa Bình Bình cũng mở to mắt, trái tim nhảy lên ầm ầm.

- Còn chưa đủ hả? Không quan trọng, một vạn yêu tâm hạ phẩm được chưa?

Mạnh Hạo vung tay lên, trong trí nhớ lập tức nhớ lại năm đó trong huyện Vân Kiệt, thấy được mấy đại tài chủ làm vẻ ta đây, sau đó tằng hắng một cái, trầm giọng nói.

Sau khi hắn nói ra câu nói này, nhìn vẻ chấn động của những người bên cạnh, nội tâm hắn cảm giác thoải mái, dường như còn mãnh liệt hơn so với tu vi tăng lên.

Hứa Bình Bình hút ngược khẩu khí, Quý Tiếu Tiếu cũng nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, còn có Phi Tiên Tông thiếu tông, còn có thiên kiêu của ba tông. Thời khắc này đều từng người một trợn mắt há hốc mồm.

Trong mắt của Hứa Bình Bình lộ ra vùng vẫy, một lát sau bỗng nhiên truyền âm.

- Tiền bối, chiến xa này mấy ngày gần đây có người đưa tới, nghe nói là được phát hiện bên cạnh giữa nhị hoàn cùng tam hoàn, cho nên ta vẫn chưa thông báo cho tông môn.

Thần sắc của Mạnh Hạo bình tĩnh, nhưng đôi mắt lại nhoáng lên một cái. Một tiếng tiền bối hắn không ngoài ý.

- Nếu vãn bối không đoán sai, với thế lực của tiền bối, đi tới Thiên Hà Hải này nhất định là vì Hải Ma bên trong nhị hoàn cùng với chiếcthuyền chiến cổ trong truyền thuyết!

- Mà chiến xa đồng thau này có cảm giác tang thương, hiển nhiên là vật của viễn cổ, xuất hiện ở nơi này, vô cùng có khả năng là phun ra từ trong thuyền chiến cổ.

- Vãn bối chỉ có một yêu cầu, khi tiền bối đi tìm thuyền chiến cổ, có thể mang vãn bối cùng đi. Không cần tiền bối tương trợ, chỉ cần lên thuyền chiến, coi như tiền bối thực hiện ước định.

Mà làm báo đáp, vãn bối có thể bán vật này cho tiền bối với giá tiền 5000 yêu tâm.

Ánh mắt của Mạnh Hạo nhanh động một cái.

- Nếu ta không đi.

Hắn nhàn nhạt lên tiếng.

- Đó là ý muốn cá nhân của tiền bối, vãn bối nhận mệnh.

Hứa Bình Bình không chần chờ, nhẹ giọng truyền âm, tay phải nâng lên bấm quyết, phóng ra một chỉ về phía lư hương. Lập tức bên trong sương mù bỗng nhiên rời rạc, chiến xa ầm một tiếng, bỗng nhiên bay lên, muốn chạy ra khỏi các này.

Mạnh Hạo vung tay phải lên, chiến xa đồng thau lại lập tức chợt ngừng giữa không trung, không tự chủ được, bị lôi kéo đến trong tay của hắn. Vật nọ nhanh chóng rút nhỏ, cho đến khi hóa thành lớn chừng bàn tay, bị

Mạnh Hạo thu vào bên trong túi trữ vật.

Hắn đứng lên, không đi nhìn Hứa Bình Bình, mà là dẫn Duy Ly, trong từng ánh mắt lửa nóng của vài tên tam tông thiên kiêu, học theo tư thái của đệ nhất tài chủ Chu viên ngoại đệ ở huyện Vân Kiệt có tiền nhất trong trí nhớ, chắp tay sau lưng, đi về phía cầu thang.

Cho đến khi Mạnh Hạo bước lên bậc thang thứ nhất, hắn nhìn nhìn Hứa Bình Bình.

- Giao cho ta truyền âm phù của ngươi.

Hứa Bình Bình lập tức mừng như điên, hơi thở dồn dập, nhanh chóng lấy ra truyền âm phù của mình, cung kính đưa cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sau khi nhận lấy thu hồi, trong sự đưa tiễn của Hứa Bình Bình, đi xuống cầu thang, đi ra Xuất Vân Các.

Thời khắc này bên ngoài sớm đã trời tối, gió biển thổi vào. Duy Ly đổ mồ hôi đầy người. Nàng có chút hoảng hốt, khi thì nhìn về phía Mạnh Hạo, khi thì quay đầu lại nhìn về phía Xuất Vân Các.

Đêm đã khuya, Mạnh Hạo không đi sang cửa hàng khác, mà cùng Duy Ly tìm một chỗ ở, thuê một tòa nhà lớn đơn độc, ở lại trong đó.

Tòa nhà này cũng là động phủ, là nơi đắt tiền nhất trong Hải Thành. Bên trong có trận pháp phòng hộ, cũng có một cái lối đi, liên tiếp dưới mặt biển, tạo thành chỗ bế quan. Cho dù là đáy biển, cũng ở vào bên trong trận pháp của Hải Thành, sẽ không có bất kỳ thú biển lại gần.

Tòa nhà như vậy, Mạnh Hạo vốn định mua một chỗ, nhưng càng nghĩ, lại có chút ít đau lòng linh thạch, vì thế đổi mua thành thuê.

Phòng ốc bên trong tòa nhà không ít, Duy Ly một mình một gian, ban

đêm trằn trọc, nhớ lại một ngày này đã trải qua, lại nghĩ tới trước đó được Mạnh Hạo cứu. Vô tình, thân ảnh của Mạnh Hạo đã vô cùng khắc sâu trong đầu nàng. Nhưng nàng hiểu rõ thân phận giữa hai người chênh lệch thật lớn, chỉ suy nghĩ một chút, cuối cùng khẽ thở dài, nhắm mắt ngồi đó.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở bên trong phòng của hắn, bốn phía rất an tĩnh, ngay vào lúc canh ba, hắn bỗng nhiên mở mắt ra.

- Giờ này có tiền rồi, đáng tiếc năm đó Chu viên ngoại sớm đã qua đời, ngày sau có cơ hội, phải đi tìm hậu nhân của ông ta, trả lại ba lượng bạc thiếu lúc trước.

- Mà thôi, giờ này ta có tiền rồi, trả nhiều hơn một chút cũng được.

Mạnh Hạo lẩm bẩm nói nhỏ, sờ sờ lên túi trữ vật, trên mặt lộ ra nụ cười.

Khi tay phải nhấc lên, bên trong lòng bàn tay xuất hiện chiến xa đồng thau.

Không biết chiến xa đồng thau này đã trải qua bao nhiêu xuân thu. Trên đó tích tụ loang lổ, tràn đầy ý tang thương, dường như đã từng bị chôn ở chỗ không thấy mặt trời, đi qua vô số năm tháng ngày.

Nhìn nó, Mạnh Hạo có loại cảm giác rất kỳ quái. Dường như chiến xa đồng thau này, đúng như nói đã từng trải qua mưa máu gió tanh, miêu tả không biết trong một thời đại nào, chiến ý nhiệt huyết thương khung.

Những hung thú điêu khắc trên nó, từng con một nhìn như vật chết. Nhưng trong mắt của Mạnh Hạo, bọn chúng là sống, giống như là ngủ say hàng vạn năm, chờ đợi một khắc thức tỉnh, muốn tiếu ngạo thiên địa.

Đôi mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, tay phải đưa ra một chút tu vi, sáp nhập vào bên trong chiến xa đồng thau. Lập tức chiến xa bạo phát

ra dao động hơi yếu, cùng lúc đó, chiến xa cấp tốc bành trướng.

Mạnh Hạo sớm có chuẩn bị, giữa lúc cất bước, đã đi ra ốc xá, đứng bên trong viện, tay phải nâng lên không. Một tiếng ầm, chiến xa bay thẳng lên, khi nó ở giữa không trung đã hóa thành kích cỡ khoảng ba trượng.

Sóng gợn quanh quẩn, tia sáng lóng lánh. Chỉ có điều sóng gợn có chút mục nát, tia sáng nọ có chút phai nhạt.

Thân thể của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, khi hắn xuất hiện đã đứng ở bên trong chiến xa. Tay phải rơi xuống bên cạnh đồng thau, tu vi vừa phóng ra một cái, chiến xa chợt chấn động, mang Mạnh Hạo vội vã đi về phía bầu trời.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt chạy thẳng tới giữa không trung, Hải Thành phía dưới cấp tốc rút nhỏ lại. Trong bầu trời đêm, cuồng phong gào thét, nhưng không cách nào rung chuyển chiến xa chút nào.

Giờ này khắc này, trong Hải Thành, trên tòa tháp cao, Dương Hồn Thánh đang khoanh chân ngồi, vị Lâm phu nhân duyên dáng sang trọng bên cạnh. Hai tay giơ một mảnh lông chim, dường như đang tế luyện. Bên trong lông chim có một loạt khí tức mục nát tràn ra, nhưng cùng lúc đó, cũng có từng tia bạch quang phiêu tán, bị nam nhân áo bào đen Dương Hồn Thánh, hút vào trong miệng và mũi.

Vào lúc Dương Hồn Thánh đang tu hành, bỗng nhiên hắn mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

- Sao thế?

Lâm phu nhân quay đầu hỏi.

- Không có gì, cái người khó dây dưa đó đang khảo nghiệm pháp bảo của hắn. Hừ, pháp bảo bình thường, người cũng bình thường.

Nam nhân áo bào đen không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt trầm xuống.

- Hắn không phải tặng huynh một bầu rượu sao?

Lâm phu nhân cười hỏi.

Dương Hồn Thánh vừa nghe cái chữ rượu này, lập tức da mặt giật giật một cái.

- Hắn đó là đang uy hiếp ta.

Lâm phu nhân ngẩn ra, không nói chuyện, mà Dương Hồn Thánh cũng không muốn nhắc lại bầu rượu kia.

Ở giữa không trung, thời khắc này Mạnh Hạo đang nhíu mày, đứng ở bên trong chiến xa. Hắn cúi đầu liếc nhìn chiến xa, trong mắt lộ ra một chút nghi ngờ.

- Tốc độ của bảo vật này có thể so với Trảm Linh đệ nhất đao, nhưng vô cùng hao phí tu vi. Ta cho dù không cần vật này, tốc độ cũng nhanh rất nhiều so với nó.

- Hơn nữa...

Hai mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, nhìn trên chiến xa, vết rỉ sét đang chậm rãi khuếch trương.

- Khi thi triển bảo vật này, tổn hại cực lớn đối với hắn, dường như càng sử dụng, nó càng bị tổn hao, cho đến khi cả chiến xa đều bị rỉ sét tràn ngập, nó coi như là phế đi .

Mạnh Hạo trong trầm ngâm, tay phải nâng lên, vỗ mạnh lên chiến xa.

Một tiếng ầm, chiến xa rung chuyển, một loạt gầm thét nhẹ truyền mạnh ra từ bên trong. Cùng lúc đó, từng đạo thân ảnh hư ảo bất ngờ chạy ra từ bên trong chiến xa.

Đó là hư ảnh của vô số hung thú, bộ dáng khác nhau, có cự viên, có hùng sư một sừng dài, còn có gấu to hai đầu. Các loại bộ dáng hung thú bốn phía ngửa mặt lên trời gầm thét.

Nhưng trên người của bọn chúng đều có xiềng xích quấn quanh, cùng chiến xa vô hình liên tiếp. Mặt khác... bọn chúng đều từ từ nhắm hai mắt!

Không có bất kỳ một con hung thú nào mở mắt ra .

Theo bọn chúng xuất hiện, lập tức bốn phía uy áp mãnh liệt. Chân mày của Mạnh Hạo lại nhíu chặc hơn. Hắn phát hiện, vào thời khắc này tốc độ lan tràn của chiến trường rỉ sét cũng nhanh không ít.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1017: Chiến xa!

- Tối đa sử dụng mười lần, pháp bảo này sẽ không thể sử dụng nữa.

Mạnh Hạo nhìn thấu những vết rỉ sét kia, giống như hủ thực vậy, nơi đi qua, đồng thau thành sắt vụn.

- Loại cảm giác này phảng phất là sử dụng không thích đáng, tổn thương tự nhiên đối với nó sao... Ừ?

Mạnh Hạo vốn lẩm bẩm nói nhỏ, nhưng sau khi nói tới đây, hắn bỗng nhiên nội tâm vừa động.

- Sử dụng không thích đáng?

Ánh mắt của hắn chớp động, nội tâm nghi ngờ càng lúc càng lớn. Hắn rõ ràng nhớ ra một màn mà hắn lấy Tiên Nhân Chỉ Lộ đã thấy được bên trong Xuất Vân Các.

Mạnh Hạo hơi suy nghĩ một chút, tay phải của hắn vỗ trên chiến xa đồng thau, lập tức hung thú bốn phía của chiến xa đồng loạt biến mất. Chiến xa này cũng nhanh chóng rút nhỏ, cuối cùng hóa thành vào khoảng bàn tay, rơi vào trong tay của hắn.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, sau khi cẩn thận quan sát một lát, dưới vị trí tiên chủ thấy được, dần dần phát hiện một chút đầu mối.

- Phía trên này khắc một ít phù văn ấn ký, tuy nói cũng có tang thương, nhưng cho ta cảm giác, dường như cùng chiến xa này không phải nhất thể...

- Còn có xích sắt điêu khắc trên đó, cũng không phải nguyên vẹn hoàn

mỹ không sứt mẻ so sánh với vách tường, luôn có một loại cảm giác sau đó được cộng thêm vào.

Ánh mắt của Mạnh Hạo chớp động, bỗng nhiên nhắm lại mắt bên phải, con mắt trái liên tục chớp động 9 cái. Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể bỗng nhiên tràn ra một tia tiên khí, sáp nhập vào trong mắt, lập tức chiến xa đồng thau trước mắt hắn, tức thì bộ dáng đại biến.

Đây không còn là chiến xa, mà là một đám hung thú quấn quanh ở cùng một chỗ. Những hung thú này quấn quanh lẫn nhau, nếu như từ xa xa đi nhìn, thấy được là một cái cánh màu đen!

Cái cánh này tuy rằng mơ hồ, nhưng Mạnh Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là cánh của một con bướm!

Tâm thần của Mạnh Hạo chấn động, hít sâu một hơi, gia tăng sự vận chuyển khí tức của Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể, điều khiển tiên khí một chút, ngưng thần... nhìn về phía cánh bướm.

Trong nháy mắt hắn nhìn lại, trong đầu óc của Mạnh Hạo đột nhiên nổ ầm ầm một tiếng. Hắn thấy được thế giới lập tức phá thành mảnh nhỏ, giống như mặt kiếng vỡ vụn. Nhưng trong vỡ vụn đó, bên trong những mặt kiếng đó, xuất hiện vô số hình ảnh. Những bức họa ấy lóe lên qua mặt, Mạnh Hạo thấy không rõ toàn bộ.

Nhưng có một hình ảnh hắn thấy được, nhớ thật kỹ!

Đó là một chỗ thiên địa, trên bầu trời, mây mù cuồn cuộn, tia chớp nổ ầm ầm. Một thân ảnh mặc áo đen đang đứng trên chiến xa, mắt lạnh nhìn về phía mặt đất.

Dường như, người nọ chính là bầu trời, người nọ chính là ý chí của phương thiên không này.

Mi tâm của người nọ có một lốc xoáy, tựa như không có lúc nào là đang xoay tròn. Trên tay phải của hắn có một chuỗi hạt châu, toàn bộ đều là trống không, dường như chờ đợi phong ấn gì đó.

Mà chiến xa chỗ vị trí cụ thể của thân ảnh ấy, vô cùng tương tự cùng Mạnh Hạo thu được, chỉ có điều phía trên không có bất kỳ một cái phù văn nào.

Phía dưới là đại dương vô tận, ở trung tâm của đại dương có một cái cây. Một cây đại thụ che trời, trên cây đang ngồi một đứa bé trai, mang theo nụ cười, nhìn cả thế giới.

Bốn phía, có 9 con bướm bay múa, xa xa, có vô số sinh mạng tu hành.

Trong đó an tĩnh, an bình...

Trong đầu của Mạnh Hạo ầm một tiếng. Hết thảy hình ảnh trước mắt khoảnh khắc biến mất. Hơi thở của hắn dồn dập, đôi mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn thoáng qua chiến xa trong tay.

- Một màn kia...

Trong mắt của Mạnh Hạo nhanh chóng chớp động. Sau mấy nhịp thở, tay trái của hắn trực tiếp nâng lên, đặt trên chiến xa đồng thau, chậm rãi muốn xóa đi phù văn trên chiến xa.

Phù văn trên chiến trường, tổng cộng có 99 cái.

Tay phải của Mạnh Hạo tán phát ra ánh sáng nhu hòa, nhưng có bén nhọn ở bên trong, chậm rãi theo trên chiến trường, một lát sau, xóa đi một cái phù văn. Sắc mặt của Mạnh Hạo hơi tái nhợt một chút. Hắn xóa đi một cái phù văn này nhìn như không khó, nhưng trên thực tế hắn đã tiêu hao tu vi cực lớn.

Sau khi cái phù văn thứ nhất bị hủy diệt, chiến xa đồng thau đột nhiên chấn động, mơ hồ phảng phất có từng tiếng gào thét truyền ra từ bên trong. Giống như là người khổng lồ ngủ say vô số năm tháng, vào giờ khắc này, hiển lộ ra một tia dấu hiệu báo trước thức tỉnh.

Thanh âm này truyền vào trong tai Mạnh Hạo, hắn lập tức mừng rỡ.

- Những phù văn này cùng xích sắt, đích đích xác xác là sau đó cộng thêm bào. Nếu không có phong ấn, lại không biết chính xác cách dùng của chiến trường này, ý đồ lấy đó tới khống chế.

- Loại sử dụng không thích đáng ấy mới là nguyên nhân tạo thành chiến xa tổn thương nguyên nhân!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đang muốn xóa đi cái phù văn thứ hai. Nhưng ngay sau đó, tay hắn chợt ngừng, bên trong thần sắc lộ ra một chút hồ nghi.

- Vì sao ta có thể thấy được một màn hình ảnh kia. Nếu như những người khác cũng có thể thấy được, nhất định sẽ biết được bên trong bất đồng.

Đôi mắt của Mạnh Hạo chớp động, một lát sau cúi đầu nhìn một chút thân thể của mình.

- Tiên Nhân Chỉ Lộ... Sửu Môn Đài!

Sau một lúc lâu, Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng, lẩm bẩm nói nhỏ.

Hắn sở dĩ có thể thấy được hình ảnh bên trong chiến xa, biết được cách dùng chính xác của chiến trường này, đây hết thảy, đến từ tiên khí do Tiên Nhân Lộ tràn ra.

- Hay đây là bảo vật của tiên nhân?

Mạnh Hạo trong trầm ngâm, tay trái trên chiến trường thanh đồng, lần nữa lau một cái, chậm rãi xóa đi cái phù văn thứ hai.

Chiến xa đồng thau này, tia sáng mãnh liệt hơn, bên trong gào thét càng rõ ràng hơn.

Sau đó cái thứ ba cái, cái thứ tư, nhưng khi Mạnh Hạo xóa đi cái phù văn thứ mười, chiến xa đồng thau này lại phát ra một tiếng ông. Không ngờ trực tiếp lớn lên trong tay của Mạnh Hạo, đảo mắt liền hóa thành vào khoảng mười trượng.

Tia sáng bốn phía, một loạt uy áp kinh người. Cho dù là Mạnh Hạo thời khắc này cũng cảm nhận được một loạt uy hiếp mãnh liệt, dường như không thể tới gần chiến trường nơi đây, bị ép không thể không lui về sau một chút.

Đôi mắt hắn lộ ra tinh quang, thời khắc này hắn liên tục xóa 10 cái phù văn, tu vi đã khô kiệt. Sau khi hắn nhắm mắt một lát mới khôi phục, nhưng mày lại nhíu chặc hơn.

- Càng về phía sau, phù văn càng khó bị rung chuyển.

Thân mình của hắn nhoáng lên một cái, sắp chạy thẳng tới chiến xa. Nhưng hắn mới vừa tiến đến gần một chút, lập tức trên chiến xa có một đạo hào quang màu vàng bỗng nhiên xuất hiện.

Hào quang đó chợt tan ra phía ngoài, lập tức bên trong tâm thần của Mạnh Hạo hiện lên nguy cơ. Thân thể khoảnh khắc lui về sau, cho đến khi thối lui ra ngoài khỏi hào quang đó. Tiên Nhân Lộ trong cơ thể hắn nháy mắt tràn ra tiên khí. Khi nó miễn cưỡng du tẩu trong người, hắn lần nữa chạy ra.

Lần này, vòng ánh sáng màu vàng không xuất hiện. Tốc độ của Mạnh Hạo cực nhanh, trong nháy mắt liền đứng trên chiến xa. Tiên khí trong

cơ thể hắn không nhiều lắm, không cách nào kéo dài, giờ này biến mất.

Mạnh Hạo vuốt ve chiến xa phất tay, hắn như có điều suy nghĩ. Sau khi hắn nghỉ ngơi một lát, vận chuyển tu vi, đưa vào bên trong chiến xa, nhưng như đá chìm đáy biển, chiến xa không có nửa điểm phản ứng.

Mạnh Hạo ngưng tu vi, không có nửa điểm chần chờ. Khi khí tức của Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể lần nữa tràn ra, hóa thành một tia. Theo tay phải của hắn vào khoảnh khắc đụng chạm chiến xa, lập tức cả thế giới chợt nổ ầm ầm.

Một cái vòng xoáy to lớn xuất hiện trên bầu trời, xoay tròn ầm ầm, vô số tia chớp lôi đình, ngập trời bát phương. Bốn phía hư vô chợt cuồng bạo, dường như cả thiên địa vào giờ khắc này muốn vỡ nát.

Một loại cảm giác dường như cùng cái chiến trường hòa cùng một chỗ, tuy hai mà một, trong nháy mắt hiện lên bên trong tâm thần của Mạnh Hạo. Trong đầu óc của hắn, lần nữa dâng lên thân ảnh áo đen với mi tâm có vòng xoáy.

Cùng lúc đó, chiến xa ông một tiếng, ở phía trước, xuất hiện vô số hư ảnh của hung thú, bị từng cái xích buộc lại, phát ra tiếng gào thét không tiếng động, chạy trốn về phía trước, kéo động chiến xa. Trên bầu trời, hóa thành một đạo đốm lửa, lấy tốc độ không thể nào hình dung, trong nháy mắt đã đi xa.

Tốc độ này quá nhanh, thế cho nên lúc đi ở trước, nhấc lên tiếng nổ ầm ầm long trời lở đất. Nó tản ra một tầng sóng gợn màu vàng, quét ngang nửa bầu trời, khiến đêm tối vào một chớp mắt, tràn đầy hào quang màu vàng.

Vào giờ khắc này, bên trong Hải Thành, trong chỗ tháp cao, nam nhân áo bào đen Dương Hồn Thánh chợt đứng lên. Bên trong thần sắc lộ ra một chút rung động, cất bước trực tiếp xuất hiện giữa không trung, cách xa

nhìn về phía xa xa, thần sắc liên tục biến hóa mấy cái.

- Đó là pháp bảo gì?!

Hắn hút ngược khẩu khí. Khoảnh khắc trước đó, với tu vi của hắn cũng có một loại cảm giác sợ hết hồn hết vía. Loại cảm giác này, hắn không phải là không có qua, nhưng đó là khi đối mặt tông bảo do tông môn tổ tiên truyền thừa xuống mới xuất hiện.

- Đó là một món bảo vật truyền thừa ư?

Dương Hồn Thánh trầm mặc.

Mạnh Hạo thời khắc này nội tâm càng hoảng sợ. Hắn chỉ đưa ra một tia khí tức của Tiên Nhân Chỉ Lộ, trong chớp mắt, Hải Thành không thấy nữa. Chỗ vị trí cụ thể của hắn tuy rằng vẫn là hải vực, nhưng hắn không cách nào phân biệt, nơi này còn là tam hoàn hay không.

Nhưng cái hải vực này có chút quỷ dị. Biển rộng là màu đen, bốn phía yên tĩnh. Mặt biển thậm chí ngay cả một con sóng gợn cũng không phập phồng, càng không cần phải nói sóng lớn.

- Đây... Đây là tốc độ gì?!

Mạnh Hạo hút ngược khẩu khí, cúi đầu nhìn chiến xa phía dưới người, trong mắt dần dần lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Đây là chí bảo!

- Đáng tiếc muốn sử dụng bảo vật này, chỉ có tiên lực mới có thể, tu vi của ta... bảo vật này không tiếp nhận.

Mạnh Hạo thở dài, tiên khí trong cơ thể hắn chỉ có Tiên Nhân Chỉ Lộ, mỗi lần chỉ có thể tràn ra một chút. Một chút đó có thể dùng để triển khai

tiên đồng, nhưng dùng để ngầm đấu đá, thật sự là như muối bỏ biển.

- Tiên khí... Vật này là bảo vật của tiên nhân, chỉ có tiên khí mới có khả năng vận chuyển...

Khi Mạnh Hạo đang trầm ngâm, bỗng nhiên nội tâm vừa động, trong đầu óc hắn dâng lên một ý niệm kỳ dị.

- Khí tức của Tiên Nhân Chỉ Lộ tràn ra thật chính là tiên khí sao? Có thể... khí tức kia căn bản cũng không phải là tiên khí, mà là những thứ khác hay không...?

Ý niệm này lóe lên một cái trong đầu của Mạnh Hạo. Không đợi hắn tiếp tục suy tư, đột nhiên, hắn cúi mạnh đầu, nhìn về hải vực phía dưới.

Vốn dĩ hải vực không một gợn sóng, thời khắc này đột nhiên xuất hiện từng tầng một gợn sóng. Một cái thân thể cá sấu vào khoảng mấy trăm trượng, bỗng nhiên... cấp tốc chạy đến từ đàng xa.

Cá sấu vốn dĩ sẽ không xuất hiện trên biển rộng, nhưng ngăt nỗi nó lại xuất hiện ở chỗ này. Toàn thân màu đen, trong mắt mang âm lãnh, trên lưng của nó mọc đầy vô số gai dữ tợn.

Mà giữa những cái gai đó, có một người nam nhân mặc quần áo rách rưới, đang khoanh chân ngồi ở chỗ ấy. Thần sắc một dạng lạnh lùng, ngẩng đầu... nhìn về phía Mạnh Hạo.

Vào khoảnh khắc người nọ nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt của nam nhân nháy mắt lộ ra khát máu cùng sát khí.

- Tu sĩ sao?

Gã lên tiếng khàn khàn, thanh âm rất khó nghe, khi nói ra lời ấy, trong miệng há to có thể thấy được răng màu đen. Cả người gã, cho Mạnh Hạo

cảm giác lệ khí ngập trời.

Một cỗ khí tức Trảm Linh, vào giờ khắc này ầm ầm phát mạnh ra từ trên người gã. Cá sấu dưới chân gã cũng ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng gầm thét.

Theo tiếng gầm thét, theo khí tức Trảm Linh tản ra, mặt biển lập tức hỗn loạn, xuất hiện vô số khí phái. Một loạt mùi vị tanh hôi tràn ngập bốn phía.

- Nơi này là Ma Hải, ngươi nếu đã tới, cũng đừng mong đi .

Tay phải của nam nhân bỗng nhiên nâng lên, chộp mạnh một cái về phía trước. Lập tức bốn phía hư vô trong nháy mắt như đọng lại, một cỗ áp lực khổng lồ bỗng nhiên phủ xuống.

- Ma Hải?

Mạnh Hạo ngẩn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1018: Lê Tiên tái hiện!

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, mắt thấy dưới một trảo của thanh niên kia, bốn phía hư vô dường như sụp xuống, lăn lộn đè ép đến phía mình. Hắn đang muốn xuất thủ, nhưng hơi dừng lại một chút, đứng ở trên chiến xa, không nhúc nhích.

Hắn mặc cho bốn phía hư vô nổ ầm ầm đến. Nhưng ngay vào khoảnh khắc hắn lại gần chiến xa, lập tức chiến xa tự mình tràn ra một đạo hào quang màu vàng, đột nhiên khuếch tán giữa bốn phía, chạm vào với những hư vô sụp xuống nọ.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, tiếng động răng rắc truyền ra. Nơi mà vòng ánh sáng màu vàng đi qua, hết thảy gió êm sóng lặng.

Nam nhân đứng trên thân cá sấu ngẩn ra, trong mắt lộ ra ánh sáng đỏ. Thân thể trong nháy mắt bay lên, chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Cùng lúc đó, con cá sấu to lớn cũng cả thân mình bay ra từ trong biển, há to cái miệng u mịch, cắn mạnh một cái tới Mạnh Hạo.

Khi nam nhân tới gần, tay phải nâng lên, không có bấm quyết, mà là cách không chộp một cái về phía Mạnh Hạo. Dưới một trảo đó, năm cái móng tay của gã trong nháy mắt đen như mực, tản ra năm đạo hắc khí. Giữa không trung đan xen vào cùng một chỗ, tạo thành một con Giao long màu đen, mang vẻ dữ tợn, xông về Mạnh Hạo.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, Giao long mới vừa tới gần, lập tức bị vòng ánh sáng màu vàng đẩy ra. Mà con cá sấu to lớn kia lại tới, cũng vào chớp mắt cắn nuốt, bị vòng ánh sáng màu vàng đụng chạm, phát ra tiếng hét thảm thê lương, răng nanh đứt đoạn không ít, lập tức lui về sau.

Trên mặt của Mạnh Hạo lộ ra mỉm cười. Còn nam nhân nọ thì thần sắc

kinh nghi bất định, thân thể lui về sau vài bước, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Nụ cười của Mạnh Hạo càng rực rỡ hơn. Hắn phát hiện cái chiến xa này đích thật là món chí bảo. Chỉ cần mình tiến vào, cho dù không thôi phát tiên khí, thời khắc này cũng có thể có loại lực lượng phòng hộ.

- Ta và ngươi không oán không cừu, ta cũng không có ý cùng ngươi ngầm đấu đá, chỉ là ngoài ý muốn lại tới, cáo từ.

Khi Mạnh Hạo lên tiếng, tay phải ấn trên chiến xa, hít sâu một hơi. Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể chậm rãi vận chuyển, đang muốn phóng ra tiên khí, lấy tốc độ của chiến xa rời đi nơi này.

Bỗng nhiên, thần sắc của nam nhân mặc áo dài rách rưới lệ khí, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét điếc tai nhức óc. Thân thể trong nháy mắt vặn vẹo, nhưng lại không ngừng bành trướng. Trong nháy mắt, thân thể gã liền mọc đầy vảy màu đen, cùng lúc đó, cả người bành trướng trong nơi đây, đã không còn là hình người, mà là hóa thành ... một con Giao long màu đen!

Giao long lần nữa nhoáng lên một cái, vào khoảng trăm trượng. Khi nó phóng lên cao, trong mắt lộ ra hung tàn, cũng có ý tham lam, gắt gao nhìn chằm chằm chiến xa của Mạnh Hạo.

- Người phải ở lại, nuốt ngươi, có thể khiến cho tu vi của ta tinh tiến, về phần bảo vật của ngươi... càng phải để lại.

Giao long miệng phun tiếng người, há miệng lại hộc ra một mảnh ngọn lửa màu đen.

Ngọn lửa này đen như mực. Khi nó được phun ra, bên cạnh cũng có tia sáng màu xanh biếc. Một cỗ tanh hôi đập vào mặt, dường như ẩn chứa kịch độc, chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Khoảnh khắc đã bao vây bốn phía

hắn.

Đặt mình trong biển lửa, lực lượng lửa nóng cực kỳ cao, hư vô vặn vẹo. Mặt biển phía dưới cũng nổi lên dao động, dường như không thể thừa nhận. Cá sấu đó đã sớm lui về sau rất xa, du tẩu trên mặt biển, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Sắc mặt của Mạnh Hạo trầm xuống, lạnh lùng nhìn thoáng qua ngọn lửa màu đen bên ngoài. Giao long không ngừng hộc ra đại lượng biển lửa, tay phải đặt trên chiến xa nâng lên. Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể cũng ngừng vận chuyển.

- Nghĩ đến ngươi là tu sĩ, thì ra cũng là hải yêu. Ngươi nếu muốn chết, ta thành toàn ngươi.

Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng. Tính tình của hắn chính là như vậy, càng bình tĩnh thì bày tỏ sát tâm càng lớn.

Giữa câu nói, thân thể của Mạnh Hạo bước một bước đi ra phía ngoài, trực tiếp bước ra ngoài chiến xa, đi vào trong biển lửa màu đen. Mắt thấy Mạnh Hạo dám đi ra, Giao long không mừng mà ngược lại sợ hãi, không chậm trễ chút nào lập tức lui về sau.

- Ngược lại cũng giảo hoạt!

Khi Mạnh Hạo lên tiếng, tay phải nâng lên vung mạnh về phía trước. Lập tức một dạng biển lửa ầm ầm dựng lên. Đây là ngọn lửa màu đỏ, ngập trời thiêu đốt bốn phía Mạnh Hạo. Khi cùng bốn phía lửa đen trong nháy mắt đụng chạm, lập tức tạo thành tiếng nổ ầm ầm mãnh liệt. Trong tiếng nổ ầm ầm đó, Mạnh Hạo đã đi ra ngoài biển lửa.

Giao long kia biến sắc, thân thể lần nữa lui về sau. Nhưng không đợi nó lui bao xa, thân thể của Mạnh Hạo đã khoảnh khắc hóa thành khói xanh. Nội tâm của Giao long một tiếng lộp bộp. Nó lúc trước thấy được Mạnh

Hạo dám đi ra chiến xa, đã cảm thấy không ổn, thời khắc này trong nháy mắt lui về sau. Nhưng ngay vào khoảnh khắc nó lui về sau, Mạnh Hạo đã xuất hiện ở phía sau nó.

Tay phải nâng lên, một quyền rơi xuống.

Tiếng nổ ầm ầm ngập trời, một quyền này nhìn như đánh vào hư vô, nhưng Giao long cảm thụ, như có một đỉnh núi đập vào trên người, khiến nó phun ra máu tươi. Thần sắc lộ ra hoảng sợ, phát ra tiếng gào thét thê lương.

Khi nó gào thét, con cá sấu kia vọt mạnh tới, há cái miệng to, không để ý hết thảy chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

- Trảm Linh đệ nhất đao nhỏ nhoi, ngươi không phải là tên thứ nhất ta giết.

Khi Mạnh Hạo lên tiếng, nhìn cũng không nhìn cá sấu phía sau, chẳng qua là tay phải nâng lên, một quyền rơi xuống về phía sau.

Ầm!

Thân thể của cá sấu chợt run rẩy. Bắt đầu từ bộ phận đầu, trong nháy mắt vỡ vụn. Vỡ vụn đó thoáng chốc lan tràn, khoảnh khắc khuếch tán toàn thân. Cuối cùng một tiếng ầm, toàn bộ thân thể của cá sấu vỡ vụn.

Một viên yêu tâm màu đen lớn chừng nắm tay, hóa thành một đạo cầu vồng màu đen, rơi vào trong tay của Mạnh Hạo. Sau đó bị hắn thu vào túi trữ vật, khi nhìn về phía Giao long, thì Giao long nọ đã tâm thần chấn động mãnh liệt.

Nó hút ngược khẩu khí, không chậm trễ chút nào trong nháy mắt xoay người. Mây mù vờn quanh dưới thân, triển khai thần thông, sắp chui vào bên trong nước biển.

Tay phải của Mạnh Hạo bấm quyết, chỉ về phía trước.

- Yêu Phong, đệ bát cấm!

Yêu khí trong nháy mắt xuất hiện, hóa thành từng tia quấn quanh, trực tiếp vô hình trói chặc Giao long. Vào chớp xuất hiện dừng lại, Giao long hồn phi phách tán, trong vùng vẫy, tay phải của Mạnh Hạo vung lên. Lập tức mười thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm của hắn đồng loạt bay ra. Thoáng chốc đã xuất hiện bên cạnh Giao long, khoảnh khắc xuyên thấu mà qua.

Tiếng hét thảm thê lương bỗng nhiên quanh quẩn. thân thể của Giao long cấp tốc khô héo. Bên trong thần sắc nó lộ ra sự sợ hãi mãnh liệt, rõ ràng cảm nhận được sinh cơ của mình đang nhanh chóng biến mất.

Mắt thấy sắp tử vong, nó chấn động mạnh thân thể, phun ra một hạt châu từ trong miệng. Hạt châu nọ một dạng lớn chừng nắm tay, nhưng cũng không phải màu đen, mà là màu trắng.

Hạt châu mới vừa xuất hiện liền tản ra ánh sáng nhu hòa. Hương vị ngọt ngào hiện ra rất rõ ràng, thậm chí linh khí nồng đậm đến cực hạn. Hạt châu mới vừa xuất hiện liền tản ra sự đánh sâu vào mạnh mẽ, khuếch tán ra phía ngoài, nổ ầm ầm vang dội, chấn khai quấn quanh, bức lui 10 thanh Mộc Kiếm, cuốn hạt châu, chạy thẳng tới đáy biển.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền chìm vào trong biển, không thấy bóng dáng.

Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra kỳ quang. Vào khoảnh khắc hắn nhìn đến hạt châu màu trắng nọ, trong đầu phản ứng đầu tiên chính là vật này nhất định có thể bán ra linh thạch với giá trên trời.

Một khi cái ý niệm này hiện lên, Mạnh Hạo không có nửa điểm chần chờ. Thân thể nhoáng lên một cái, Tiên Nhân Chỉ Lộ khí tức tản ra,

thuận lợi bước lên chiến xa. Tay phải ấn ở phía trên, theo tâm thần chi động, chiến xa khoảnh khắc nổ ầm ầm, lấy tốc độ không thể nào hình dung, trong nháy mắt liền chạy thẳng tới biển rộng mà đi.

Trong nháy mắt chìm vào bên trong, bốn phía đáy biển một mảnh đen như mực, nhưng cũng chính là thời gian một cái hít thở, cơ hồ Mạnh Hạo vừa mới thấy được bốn phía đáy biển hắc ám. Phía trước chiến xa chỗ vị trí cụ thể của hắn liền xuất hiện con vật kia. Giao long cảm giác mình đại nạn không chết, lòng nó tràn đầy oán độc.

Cái ý nghĩ của Giao long cảm giác mình nhặt được mạng sống gần như mới vừa nổi lên, liền lập tức nghe được phía sau nổ ầm ầm. Khi nó xoay người, mở to mắt, lộ ra chính là vẻ hoảng sợ lúc trước, thấy được chiến xa mười trượng!

Giao long đang muốn né tránh, nhưng rõ ràng không kịp.

Ầm!

Chiến xa trực tiếp đánh vào trên người của Giao long. Nó phát ra tiếng hét thảm thê lương. Thân thể vào phút chốc lập tức sụp đổ, chia năm xẻ bảy, hạt châu màu trắng bay ra. Bên trong nó bất ngờ có một con Giao long nho nhỏ, đang mang vẻ kinh hoảng và sợ hãi, theo hạt châu cấp tốc đã đi xa.

Nhưng tốc độ của nó so với chiến xa của Mạnh Hạo, thật sự là quá chậm.

Mắt thấy chiến xa của Mạnh Hạo bên trong nước biển này, đảo mắt liền đuổi kịp. Giao long bên trong hạt châu màu trắng, trong mắt lộ ra không cam lòng cùng điên cuồng, trong giây lát phát ra một tiếng, truyền bá ra thần niệm thê lương trong đáy biển.

- Lê Tiên cứu mạng! !

Lê Tiên cái tên này, Mạnh Hạo trong nháy mắt nghe được, tâm thần hắn lập tức một tiếng rầm. Cái tên này hắn vĩnh viễn cũng sẽ không quên. Nhưng thời khắc này không phải lúc suy nghĩ nhiều, đôi mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, gần như đồng thời thần niệm của Giao long truyền ra, chiến xa đã trực tiếp đuổi kịp. Hắn nâng lên tay phải, bỗng nhiên chộp một cái, lập tức đã một phen nắm lấy trong tay hạt châu màu trắng nọ.

Mặc cho Giao long bên trong đó giãy giụa như thế nào, cũng đều vu sự vô bổ, bị Mạnh Hạo phong ấn, thu vào bên trong túi trữ vật.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn thu hạt châu vào túi trữ vật... Một tiếng thở dài xa thẳm bỗng nhiên chậm rãi truyền đến từ chỗ đáy biển đen như mực.

Chỉ là một tiếng than thở, nhưng lập tức khiến cho da đầu của Mạnh Hạo tê dại. Thân thể khoảnh khắc lạnh như băng, càng làm cho sắc mặt của Mạnh Hạo đại biến. Là Hoa Bỉ Ngạn trong cơ thể hắn vào chớp mắt đã nổi điên mà trước nay chưa có.

Dường như nó muốn không quan tơi hêt thay hiển lộ ra từ trong cơ thể của Mạnh Hạo, sắp đi ra ngoài cùng nhau gặp người truyền ra thanh âm kia.

Trong đầu óc của Mạnh Hạo nổ ầm ầm, lập tức thúc giục chiến xa, tràn ra tiên khí. Lúc hắn đang muốn rời khỏi, chỗ sâu của đáy biển có một cái xúc tu, lấy tốc độ không thể nào hình dung, bỗng nhiên mà đến.

Mới vừa xuất hiện, liền hóa thành một cỗ nguy cơ mãnh liệt. Trong cơ thể của Mạnh Hạo ầm ầm bạo phát. Mà Bỉ Ngạn Hoa cũng đúng lúc này vùng vẫy vô cùng kịch liệt.

Ầm!

Mạnh Hạo phóng thích ra toàn bộ tiên khí, tràn vào bên trong chiến xa. Chiến xa lập tức nổ ầm ầm, khoảnh khắc mà đi trong đáy biển. Tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền chạy ra mặt nước, hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới bầu trời xa xa.

Đồng thời vào lúc chiến xa chạy ra mặt nước, một cái xúc tua to lớn cũng theo đó phá biển mà ra. Mạnh Hạo chỉ kịp quay đầu lại liếc mắt nhìn, dưới tốc độ cực hạn của chiến xa thế giới liền mơ hồ .

Nhưng một cái nhìn đó lại làm cho tâm thần của Mạnh Hạo, vào một cái chớp mắt long trời lỡ đất.

- Đây... Đây là cái gì...?

Sắc mặt của Mạnh Hạo tái nhợt, bên trong thần sắc lộ ra không thể tin. Với tu vi của hắn, dựa vào sự lịch duyệt của hắn, với định lực của hắn, có thể khiến cho hắn có thần sắc kịch biến như vậy, trên Thiên Hà Hải này, trước đó chỉ có U Luân viễn cổ.

Nhưng trước mắt, lại xuất hiện thêm một người!

Thậm chí vì mối quan hệ của hắn, một màn kia sau khi xuất hiện gây chấn động cho Mạnh Hạo còn muốn vượt qua xa U Luân viễn cổ.

- Nó... Chính là Lê Tiên?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1019: Bỉ Ngạn Hoa Mẫu!

Đó là một cái xúc tua to lớn, toàn thân màu đen, trên đó sáng loáng, giống như chiếc roi vậy... Ở chỗ đuôi lại có vài miếng lá cây màu đen.

Đây không phải là xúc tua của hung thú, đây là cái nhánh của một buội thực vật! !

Nếu đổi thành những người khác, có lẽ sẽ không liếc mắt nhận ra. Nhưng Mạnh Hạo vì có nguyên nhân của mình, khi ánh mắt hắn lần đầu tiên nhìn đến liền lập tức nhận ra... Đây là...

Nhánh của Bỉ Ngạn Hoa! !

Thông qua cái nhánh đó, Mạnh Hạo hoàn toàn có thể tưởng tượng được, phía dưới đại dương màu đen, chỗ sâu vô tận đen như mực có sinh trưởng một gốc cây...Bỉ Ngạn Hoa lớn vô cùng! !

Bỉ Ngạn Hoa này chỉ là nhánh, đã có thể lan tràn ra ngoài biển rộng, có thể tưởng tượng, bản thể của nó sẽ khổng lồ và kinh khủng thế nào. Tốc độ cực hạn đó càng làm cho Mạnh Hạo hít thở dồn dập, có thể so sánh với chiến xa!

Mà đây bởi vì vị trí chỗ của Mạnh Hạo trước đó, khoảng cách mặt biển cũng không quá xa, giống như là cùng chung chạy ra với nhánh Bỉ Ngạn Hoa kia. Trong lòng của Mạnh Hạo biết, chiến xa không sánh bằng Bỉ Ngạn Hoa kinh khủng này.

- Nó nở mấy màu...

Mạnh Hạo hít thở dồn dập, thời khắc này chiến xa sớm đã rời khỏi vùng biển màu đen. Nước biển phía dưới trở thành bình thường. Phía trước có

một tầng cơn lốc gào thét, Mạnh Hạo đã tới đến bên cạnh tam hoàn, khoảng cách Hải Thành không còn rất xa.

Hắn hít sâu một hơi, thời khắc này sắc trời vẫn chưa sáng. Mạnh Hạo trầm mặc một lát, thu chiến xa, thân thể nhoáng lên một cái, triển khai tốc độ cao nhất, chạy thẳng tới Hải Thành.

Trước khi trời sáng, Mạnh Hạo về tới bên trong tòa nhà ở Hải Thành, sau đó khoanh chân ngồi xuống. Sắc mặt của hắn âm tình bất định. Chuyện của đêm nay khiến tâm thần của hắn khó an.

- Giao long kia tự xưng là ma, chắ hắn là cái mà nó gọi là Hải Ma .

- Vùng biển màu đen chính là Thiên Hà Hải nhị hoàn... Không nghĩ tới, ở đáy biển của nhị hoàn không ngờ... ẩn chứa một gốc cây Bỉ Ngạn Hoa kinh khủng như vậy!

- Nó... Chính là Lê Tiên?

- Khó trách Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể ta trước đó đã điên cuồng như thế!

- Nhưng tam hoàn cùng nhị hoàn rốt cuộc tồn tại quan hệ thế nào. Tam hoàn là yêu, trên người có Bạch Cốt Hoa ấn ký, nhị hoàn là ma, nhưng có thể huyễn hóa thành người, lấy Lê Tiên làm tôn!

- Còn có Ngân Đăng thượng nhân năm đó, ông ta rốt cuộc ở phương nào...? Thiên Hà Hải này thần bí khó lường, trước có U Luân, sau có thuyền chiến viễn cổ, giờ này lại xuất hiện Lê Tiên!

Mạnh Hạo trầm mặc, hồi lâu lúc ngẩng đầu, thần sắc có chút phức tạp, nhưng rất nhanh thì cặp mắt lóe lên một cái.

- Nơi đây càng phức tạp, càng hung hiểm, vị đệ thập Vương gia kia càng cần phải cẩn thận. Không biết Lê Tiên cùng đệ thập tổ Vương gia so

sánh, ai mạnh hơn ai?

Cái nghi vấn này lóe lên một cái trong nội tâm của Mạnh Hạo, hắn đã có đáp án.

- Nhất định là Lê Tiên!

Đáp án này không có chứng cớ, chỉ là trực giác của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thầm thở dài một tiếng, hai mắt của hắn nhắm nghiền, không suy tư về những chuyện khiến cho người ta phiền lòng nữa, yên lặng ngồi.

Sáng sớm dần dần đến, khi ánh mặt trời chiếu xuống biển rộng, là lúc nhấc lên sóng gợn lăn tăn. Hải Thành sáng sớm, giống như cự thú ngủ say mở mắt ra, thức tỉnh, từ từ náo nhiệt lên.

Người ra vào ở chỗ này chiếm đa số, vô luận là tới đây địa nghỉ dưỡng sức bổ sung, xuất thủ yêu tâm, hay là đi ra ngoài săn thú, ở nơi đây chỗ nào cũng có.

Ngay khi Duy Ly tới thỉnh an, Mạnh Hạo mở mắt ra. Sau đó hắn sửa sang lại một phen, dưới sự chỉ đường của Duy Ly, hắn đi đến cửa tiệm chuyện may quần áo ở nơi đây.

Ở chỗ này, phiền não đêm qua của hắn trở thành hư không, loại cảm giác người có tiền đó lại một lần nữa chinh phục hắn, càng rất hào sảng muốn mua một bộ quần áo cho Duy Ly theo bên người.

Tuy rằng chất liệu của bộ y phục này không tệ, nhưng phối hợp với khuôn mặt đeo mặt nạ của Duy Ly, sau khi Mạnh Hạo nhìn nhìn, vẫn quyết định thu hồi quần áo, tiết kiệm một ít linh thạch.

Duy Ly có chút ủy khuất, nhưng trước mặt của Mạnh Hạo lại không dám

nhiều lời. Nàng chỉ có thể mang oán khí, đi theo bên cạnh, trơ mắt nhìn hắn vô cùng phách khí ở tại nơi đó.

Cả cửa hàng đều bị khí phách toàn thân của Mạnh Hạo chấn nhiếp. Nơi hắn đi qua, mọi người đều theo phía sau. Khi hắn đi qua, phàm là vật gì hắn coi trọng, chỉ cần một lóng tay, lập tức liền có người nhanh chóng tiến lên gói kỹ.

- Cảm giác có tiền, thật tuyệt!

Khi Mạnh Hạo đi ra cửa hàng, hắn đã toàn thân trên dưới rực rỡ hắn lên. Áo bào dài màu xanh lam, như bầu trời xanh vậy. Trên đó có một loạt sống gợn của pháp lực lưu chuyển, hơn nữa dưới ánh mặt trời, lại làm cho người khôi ngô thanh tú.

Nơi ống tay áo thêu ngân rồng, chất liệu của cả bộ quần áo lấy từ hải yêu tốt nhất, đủ loại công hiệu, cũng làm cho Mạnh Hạo vô cùng hài lòng.

Đai lưng màu vàng tím, treo một chút ngọc thạch điếu trụy, mỗi một cái đều là giá trị xa xỉ. Thậm chí khi Mạnh Hạo đi ra, người đi qua ven đường có một vài người cũng con mắt nhìn lại, khiến Mạnh Hạo thở dài một tiếng, rất là cảm khái.

Duy Ly ở bên chu miệng, liếc một cái về bóng lưng của Mạnh Hạo.

- Đi, đi mua túi trữ vật!

Mạnh Hạo hất râu lên. Duy Ly ở bên nội tâm hừ một tiếng. Sau khi nàng cùng Mạnh Hạo quen thuộc, loại cảm giác kính sợ đó đã còn dư lại không nhiều lắm, ngược lại thì lao lao nhớ kỹ đối với khí thế đại tài chủ của hắn.

Trong cửa hàng chuyên môn bán vật dùng chứa đồ, Mạnh Hạo vừa tiến đến, hắn một thân quần áo này thêm vào đó khuôn mặt tuấn lãng, còn có

rõ ràng khí tức phách khí vô cùng của tài chủ, lập tức khiến cho tất cả mọi người trong cửa hàng rối rít trước mắt sáng ngời, biết kim chủ tới, đi nhanh lên tới đón tiếp.

Ở chỗ này, Mạnh Hạo một hơi mua mười túi trữ vật.

- Tiền bối, người mua nhiều như vậy làm gì?

Sau khi ra ngoài, Duy Ly mang ánh mắt kỳ vọng, không nhịn được hỏi một câu.

- Ta thích!

Mạnh Hạo chăm chú nhìn Duy Ly.

Duy Ly sửng sốt. Nàng cảm thấy người trước mắt này cùng người trước đó cứu mình, dường như... không phải cùng người, bằng không, làm sao có thể lại chênh lệch lớn như vậy.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, rất hài lòng sự chấn động của Duy Ly, sờ một cái vào túi trữ vật, vung tay lên, học bộ dáng của Chu viên ngoại, hấc cằm, lên tiếng nhàn nhạt:

- Đi thôi, chúng ta đi mua một ít Pháp Giới.

Bên trong cửa hàng Pháp Giới, Mạnh Hạo lần nữa hiển lộ khí phách, chấn nhiếp vô luận là khách nhân hay là nhân viên cửa hàng bên trong cửa hàng này, đều trợn mắt há hốc mồm. Hắn lại một hơi mua hơn 300 cái.

Trong hơn 300 cái Pháp Giới đó, đều chỉ có một thuật pháp cố định, đó chính là tự bạo.

Một khi ném ra, lập tức nổ tung, mà hơn 300 cái đồng thời nổ tung, dưới

uy lực chồng chất, vô cùng kinh khủng. Nếu không phải là Pháp Giới rất quý trọng như vậy, vả lại bên trong cửa hàng không nhiều lắm, Mạnh Hạo còn tính toán có bao nhiêu mua bấy nhiêu.

Cuối cùng hắn chỉ có thể tiếc nuối rời khỏi, lúc gần đi lắc đầu liên tục, dõi mắt cả Hải Thành, không có cảm giác vật phẩm nào mình mua không được.

Cứ như vậy, suốt một ngày, Mạnh Hạo dưới sự chỉ dẫn của Duy Ly, bên trong Hải Thành, trong nháy mắt có đại danh. Vô số người đều bàn luận, bên Hải Thành xuất hiện một người đặc biệt có tiền như vậy.

Mắt thấy hoàng hôn phủ xuống, Duy Ly đi theo Mạnh Hạo cả ngày hơi mệt chút. Nhưng nàng liếc nhìn hắn tinh thần trước sau không biết mệt mỏi, nàng chỉ có cười khổ.

- Tiền bối, còn muốn đi nữa chứ?

- Đi tới chỗ Dương Hồn Đạo thu mua yêu tâm.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, một ngày này, hắn quá vô cùng phong phú, thỏa mãn tâm nguyện của mình năm đó, rốt cục qua một ngày trên người có tiền.

Hắn hy vọng cuộc sống như thế có thể một mực kéo dài nữa, thời khắc này hăng hái, cất bước đi về phía trước.

- Tiền bối, người đi nhầm rồi, ở bên này.

Duy Ly bất đắc dĩ nhìn Mạnh Hạo.

Bước chân của Mạnh Hạo chợt ngừng, liền vội vàng xoay người.

Hai người đi trong hoàng hôn, thời khắc này mặt trời chiều ngã về tây,

Mạnh Hạo toàn thân áo bào lam. Trên mười đầu ngón tay đều mang chiếc nhẫn, thân ảnh cao ngất, cả người thoạt nhìn khí thế phi phàm, phi phú tức quý.

Chỉ là loại cảm giác bạo phát này, lại vô cùng rõ ràng, không thể dứt bỏ đi được.

Chỗ Dương Hồn Đạo thu mua yêu tâm ở vào trung tâm của hải thành, là một chỗ bộ dáng kiến trúc rất kỳ lạ, toàn thân màu trắng, giống như một cái đầu lâu, bên trong thông thấu, đám người rất nhiều.

Rậm rạp chằng chịt, cho dù là ở thời gian này cũng có rất nhiều người ra ra vào vào, ở chỗ này bán yêu tâm cho Dương Hồn Đạo, đổi lấy linh thạch tu hành.

Khi Mạnh Hạo đi tới, hắn một thân phục trang đẹp đẽ, lập tức đưa tới không ít người chú ý.

- Hắn là...

- Ta hôm nay gặp được hắn, hắn chính là đại gia có tiền mà ta vừa rồi nói với các ngươi. Ở Pháp Giới các, hắn một hơi mua hơn 300 chiếc nhẫn!

- Lại là hắn, ta cũng nghe nói hôm nay rất nhiều cửa hàng bên trong Hải Thành, một ít vật phẩm gần như bán hết sạch!

- Hắn là ai a, làm sao nhiều yêu tâm như vậy?

Theo Mạnh Hạo đi vào, lập tức bốn phía truyền đến tiếng thấp giọng nghị luận, rất nhiều ánh mắt đồng loạt rơi vào chỗ của Mạnh Hạo.

Thần sắc của Mạnh Hạo như thường. Sau khi hắn đi vào, ánh mắt quét qua bốn phía, lập tức liền có Dương Hồn Đạo đệ tử, lưu ý đến chỗ của hắn, đi nhanh tới, ôm quyền cúi đầu.

- Bái kiến tiền bối, không biết tiền bối muốn bán ra bao nhiêu yêu tâm? Nếu như là lượng nhỏ, tại hạ có thể giúp ngài đổi, nếu như là đại lượng... Ta cũng có thể dẫn tiền bối đi tầng hai, có trưởng lão tông môn ở trên, phụ trách tiếp kiến.

- Đến tầng hai đi!

Mạnh Hạo thong thả lên tiếng.

Dương Hồn Đạo đệ tử vừa nghe lời này, lập tức đôi mắt sáng, vừa truyền âm thông báo cho trưởng lão, vừa nhanh chóng dẫn Mạnh Hạo đi lên cầu thang bên cạnh.

Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, Mạnh Hạo dẫn Duy Ly lên lầu hai, vừa tới tầng hai, liền có một lão giả tóc trắng, mang nụ cười đi ra.

- Lão phu Tôn Vân Lượng bái kiến đạo hữu.

- Tới tới tới, đạo hữu mời vào bên trong.

Ánh mắt của lão giả quét qua quần áo của Mạnh Hạo, lại quét qua chiếc nhẫn trên ngón tay hắn, lập tức nội tâm nhất định, nụ cười càng rực rỡ, dẫn hắn lên ghế tầng hai. Họ mới vừa ngồi xuống, thì có hai người thị nữ bưng ấm trà, rót đầy một ly nước cho Mạnh Hạo.

- Đây là Thiên Hải Trà đặc sản của Thiên Hà Hải, sinh trưởng bên trong nhị hoàn, chỉ có bảy cây mẹ, đạo hữu nếm thử xem như thế nào.

Tôn Vân Lượng mỉm cười lên tiếng.

Mạnh Hạo cười cười, sau khi bưng lên liếc nhìn, hơi nhất phẩm, trong mắt dâng lên một mảnh mây mù, thần sắc có ý sáng tỏ. Loại khí tức thư sinh trên thân thể vào giờ khắc này phá lệ hiển lộ ra, dường như là một

thân xa hoa, cũng không thể cản trở không minh chút nào, giống như thay đổi thành một người. Hồi lâu hắn đặt chén trà xuống, mây mù trong mắt tiêu tán, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

- Rửa sạch hết cổ kim, mãi không biết chán... Trà ngon!

Tôn Vân Lượng mỉm cười, trong mắt lại có một chút kỳ dị. Ông ta mới nhìn Mạnh Hạo, liếc mắt liền nhìn ra ý bạo phát, nhưng ngặt nỗi khi uống trà cùng lời nói, cả người lại hiển lộ ra ung dung nhẹ nhàng. Một cỗ khí chất không nói rõ, nhất thời khiến ông ta có chút sinh ra hoài nghi đối với phán đoán của mình.

Duy Ly cũng sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn về phía Mạnh Hạo. Một màn trước đó khiến nàng lại cảm thấy dường như thấy được một đối phương bất đồng khác.

- Không biết đạo hữu tới đây, muốn lấy ra bao nhiêu yêu tâm đổi lấy? Hôm nay giá tiền là một viên yêu tâm hạ phẩm, đổi lấy 600 linh thạch hạ phẩm.

Tôn Vân Lượng dứt khoát trực tiếp hỏi.

Mạnh Hạo đang muốn lên tiếng, bỗng nhiên có loạt tiếng bước chân truyền đến từ trong tầng một, cũng có tiếng cười trò chuyện, càng ngày càng gần.

- Chư vị yên tâm, chuyện mà Chu mỗ đồng ý tuyệt không sẽ đổi ý, một viên yêu tâm hạ phẩm cho các ngươi 700 linh thạch.

Mạnh Hạo vừa nghe thanh âm này, lập tức thu nhỏ miệng lại không nói gì nữa, nâng chung trà lên, bắt đầu uống trà.

Da mặt của Tôn Vân Lượng giật một cái, nhìn mạnh về phía nơi cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1020: Đánh cược

Ở thang lầu, lúc này có một nam nhân trung niên đang cười chào đón bảy lão già đi lên tầng hai.

Lão già đều mặc áo bào gấm, vừa nhìn là biết vô cùng quý giá, ánh mắt lấp lánh, tu vi đều không kém, toàn là Nguyên Anh đại viên mãn, mỗi người dù mỉm cười, nhưng vẫn toát ra ngạo nghễ.

- Các vị đạo hữu, mời! Nam nhân trung niên cười tươi rạng rỡ, thần sắc khó giấu được hưng phấn, dẫn bảy lão già lên tầng hai, lập tức nhìn thấy hai người Mạnh Hạo cùng Duy Ly, chỉ là quét mắt liền bỏ qua.

Về phần Tôn Vân Lượng ngồi ở đối diện Mạnh Hạo, vốn đang nhíu mày, nhưng khi nhìn thấy bảy lão già này, ánh mắt liền sáng ngời, cười ha ha đứng lên, vội đi lên nghênh đón.

- Thì ra bảy đại chưởng quỹ Hải Thành đến đây, thật là vinh dự, vinh dự quá. Trong tiếng cười, Tôn Vân Lượng đi lên chắp tay chào.

Bảy lão già này cũng mỉm cười, lần lượt chắp tay.

Mạnh Hạo thần sắc như thường, uống nước trà, Duy Ly bên cạnh nhìn thấy bảy lão già này, ánh mắt co rụt một chút, có vẻ rất kinh sợ, truyền âm sang Mạnh Hạo.

- Tiền bối, bảy lão già này, là chưởng quỹ bảy cửa hàng trong Hải Thành, tu vi không kém, trong tay càng nắm giữ số lượng lớn yêu tâm...

- Tam Tông đặt chỗ thu mua yêu tâm trong Hải Thành, chẳng những đối với các tu sĩ, đối với các cửa hàng trong Hải Thành đều có yêu cầu nghiêm khắc, tất cả cửa hàng trong Hải Thành, mỗi năm nhất định phải

đổi yêu tâm cho Tam Tông.

- Có điều là đổi cho tông môn nào, chuyện này phải xem ý của họ, Tam Tông không thể can thiệp...

Mạnh Hạo nâng chén trà nhấp một miếng, trong mắt toát ra sương khói, cả người trống rỗng như đi vào mơ màng, Duy Ly cũng không rõ Mạnh Hạo có nghe được không.

Trong lòng Tôn Vân Lượng rất vui vẻ, nhìn sang nam nhân trung niên cũng toát ra khen ngợi, nam nhân trung niên rất kích động, càng khách khí với 7 chưởng quỹ.

Mọi người cười nói, đi đến chỗ ngồi, Tôn Vân Lượng đang muốn sai thị nữ dâng trà, nam nhân trung niên lại nhíu mày quét qua Mạnh Hạo cùng Duy Ly, truyền âm hỏi Tôn Vân Lượng.

- Tôn trưởng lão, hai vị này là?

- Là quý khách đến trước, có chút yêu tâm muốn bán ra. Tôn Vân Lượng truyền âm trả lời.

- Trưởng lão, 7 đại chưởng quỹ là khách quý, người không liên quan, để cho người phía dưới phụ trách tiếp đãi đi. Nam nhân trung niên vừa nghe vậy, cũng liền yên lòng, trước đó hắn còn tưởng là bạn của Tôn Vân Lượng chứ.

Tôn Vân Lượng chần chờ một chút, quay sang Mạnh Hạo, mỉm cười chắp tay.

- Đạo hữu, thật có lỗi, không thì các vị xuống lầu dưới, ta cho người an bài quy đổi cho các vị, được chứ?

Mạnh Hạo nghe vậy, sương mù trong mắt dần tiêu tán, đặt chén trà

xuống, chén trà vừa chạm bàn liền có thị nữ theo ánh mắt ra hiệu của nam nhân trung niên, đi lên lấy đi.

Mạnh Hạo nhướng mày đứng lên, nhìn sang Tôn Vân Lượng.

- Cũng được, không biết số lượng quy đổi linh thạch là bao nhiêu?

- Một yêu tâm, 600 linh thạch, đạo hữu cứ yên tâm.

Tôn Vân Lượng cười nói, vỗ tay, lập tức có đệ tử Dương Hồn Đạo từ lầu một chạy lên, cung kính chúi đầu liền muốn dẫn Mạnh Hạo xuống dưới.

Mạnh Hạo cười, cười rất nhạt, thần sắc bình tĩnh, đầu tiên là thu trà đuổi người, nếu giá cả vừa phải, Mạnh Hạo còn có thể chấp nhận, nhưng tỷ lệ quy đổi linh thạch, lại không giống như 7 đại chưởng quỹ này.

Hắn mỉm cười, vốn đã đứng lên, lại ngồi xuống.

Hắn ngồi xuống, Tôn Vân Lượng lập tức nhíu mày, cảm thấy người này thật là không biết thức thời.

- Bằng hữu, bổn tiệm thuộc Dương Hồn Tông, tại hạ là chấp sự Dương Hồn Tông, nơi này... không phải chỗ ngươi gây chuyện, tự mình đi xuống, còn tốt hơn là người khác mời ngươi xuống. Thần sắc nam nhân trung niên có chút không kiên nhẫn, theo hắn thấy, người này tối đa cũng chỉ đổi mấy trăm yêu tâm mà thôi.

Người như vậy, hắn thấy nhiều, căn bản không thể so với 7 chưởng quỹ này, 7 người bọn họ mỗi người đều có số lượng lớn yêu tâm, vì kéo 7 người đến đây, hắn tốn không ít công sức.

- Ngươi có thể thử xem. Mạnh Hạo nhàn nhạt nói.

Một câu này, lập tức làm ánh mắt Tôn Vân Lượng nghiêm lại, nam nhân

trung niên cũng nhíu mày, có chút không rõ lai lịch của Mạnh Hạo.

7 lão già bên kia cũng không vui, yêu tâm của bọn họ đi nhà nào cũng đổi được, sở dĩ chọn chỗ này, là bởi mấy ngày qua nam nhân trung niên kia rất có lòng, ngoài ra quan trọng nhất là chỗ này nhiều hơn hai tông khác.

Dù sao Thánh Tôn trấn thủ chỗ này, là Dương Hồn Thánh.

- Tôn trưởng lão, Chu chấp sự, thời gian của 7 người chúng ta có hạn, không thể ở lâu, không thôi lần sau rồi nói chuyện.

Trong 7 người, một lão già chậm rãi lên tiếng.

Hắn vừa nói, nam nhân trung niên họ Chu lập tức nóng nảy, đang muốn sai người đánh đuổi Mạnh Hạo, Tôn trưởng lão bước lên, nhìn vào Mạnh Hạo.

- Đạo hữu, không phải vấn đề linh thạch hay sao, lão phu làm chủ, 1 yêu tâm đổi 700 linh thạch, được chứ?

Mạnh Hạo nghe thế, cũng cảm thấy hơi quá, mỉm cười đứng lên, đang muốn xuống lầu, đột nhiên trong 7 đại chưởng quỹ, lão già ở ngoài cùng bên phải cười lạnh lên tiếng.

- Thì ra tùy tiện một người nào cũng có giá 700 linh thạch. Chu chấp sự, vậy chúng ta quy đổi linh thạch là bao nhiêu?

Hắn vừa lên tiếng, 6 người khác cũng gật đầu, 7 người này có thể được tông môn gia tộc phái ra quản lý một cửa hàng, đều là hạng tâm tư nhanh nhạy, nhìn thấy cơ hội, làm sao không nắm lấy.

- Nếu hắn là 700 vậy, vậy chúng ta đây, 1 yêu tâm phải đổi 800 linh thạch, nói thế nào, chúng ta quy đổi không thể giống một kẻ tùy tiện nào

khác. Chu chấp sự, đây là lời ngươi đã hứa trước đó.

- Đúng thế, Chu chấp sự, chúng ta muốn thêm linh thạch, bởi vì số lượng yêu tâm của chúng ta rất lớn, 7 người chúng ta còn gấp mấy tháng doanh thu lầu một của các người. Nếu chỉ có mấy trăm yêu tâm cũng cùng giá với bọn họ, nói ra ngoài, chúng ta còn mặt mũi nào nữa.

Tôn Vân Lượng biến sắc, trở nên khó xử, nam nhân trung niên họ Chu cũng khó coi, âm lãnh liếc qua Mạnh Hạo cùng Duy Ly.

- Tôn trưởng lão, vậy có phần không ổn. Tôn Vân Lượng chần chờ một chút, trong lòng thở dài, hắn còn chưa nói, Mạnh Hạo đã lên tiếng.

- Các ngươi rất nhiều yêu tâm sao?

Mạnh Hạo nhìn về phía 7 lão già.

- Nhiều hơn ngươi là được. Trong bảy người, lão già lên tiếng vừa rồi nhàn nhạt đáp lại.

- Các ngươi có dám so sánh, ai thua, giao túi trữ vật chứa tất cả yêu tâm cho đối phương! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, hừ lạnh phất tay.

Hắn vừa nói xong, 7 người lập tức đổi sắc, tập trung nhìn về phía Mạnh Hạo, không khí trở nên đè nén, Tôn Vân Lượng vội bước lên chắp tay với hai bên.

- Các vị đừng nổi nóng, đều là Tôn mỗ không giới thiệu trước. Đạo hữu, bảy vị này là chưởng quỹ bảy đại cửa hàng Hải Thành, hàng năm bọn họ thu hoạch số lượng yêu tâm không nhỏ.

- Các vị nể mặt Tôn mỗ, bỏ qua chuyện này, thế nào.

Mạnh Hạo nghe vậy, sắc mặt hơi đổi khó mà phát giác, nhưng vẫn hừ

lạnh, lời nói lại dịu xuống.

- Nếu Tôn trưởng lão đã lên tiếng, chuyện này coi như thôi. Nói xong, hắn liền xoay người đi xuống lầu.

- Chờ đã! 7 lão già ánh mắt chớp động, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, một người lóe lên lập tức đứng trước Mạnh Hạo, cản đường hắn đi.

- Các ngươi muốn sao! Mạnh Hạo liền quát khẽ, trong mắt xẹt qua một tia hoảng loạn, từ nhỏ hắn đã quen gạt người, nếu nói biểu diễn, mấy trăm năm nay đã sớm thành thói quen, dung nhập tận xương tủy.

7 lão già này cho dù là hạng người đa mưu túc trí, nhưng muốn nhìn thần sắc Mạnh Hạo mà nhìn ra dấu vết, thật là không được.

Chu chấp sự cười lạnh, ánh mắt trào phúng.

Tôn Vân Lượng nhíu mày, nhìn Mạnh Hạo, lại nhìn 7 lão già.

Lão già cản đường Mạnh Hạo, ánh mắt chớp động không nói gì, lúc này 6 người khác cũng khẽ động sắc, một người nhàn nhạt lên tiếng.

- Mới nãy ngươi nói so sánh, chúng ta theo, bên thua, tất cả yêu tâm trên người đều thuộc về đối phương.

- 7 vị chưởng quỹ, vị đạo hữu này đến bổn tiệm dùng yêu tâm đổi linh thạch, dù lời nói có phần kịch liệt, xin 7 vị nể mặt Tôn mỗ...

Tôn Vân Long lại chắp tay.

Mạnh Hạo thở phào, vòng qua lão già chặn đường, dẫn Duy Ly lập tức đi về phía thang lầu, nhưng bên miệng có một tia cười lạnh, không ai nhìn thấy được.

Hắn nắm chắc 7 lão già này nhất định trúng bẫy. Thực ra đúng là thế, 7 lão già này nhiều lần thăm dò, cuối cùng xác định được người này dù có chút yêu tâm, nhưng tuyệt đối sẽ không hơn 7 người mình gộp lại.

Quả nhiên, Mạnh Hạo chỉ đi được 6 bậc thang, lập tức lại có 2 lão già lóe lên xuất hiện, lại cản đường hắn.

- Họa từ miệng mà ra, nếu ngươi đã nói so sánh, vậy mời.

Sắc mặt Mạnh Hạo khó coi, im lặng hồi lâu, sắc mặt âm trầm xoay người đi lên lầu. Tôn Vân Lượng cười khổ, có phần áy náy nhìn Mạnh Hạo, còn nam nhân trung niên họ Chu thì tỏ rõ trào phúng.

- So sánh thế nào! Mạnh Hạo nghiến răng nói, thần sắc như chơi tới cùng.

- Một mình lão phu là đủ rồi. Một người đi ra, thần sắc kiêu căng, đi lên mấy bước vung tay lên, ném ra 1 túi trữ vật.

- Bên trong có 13 ngàn yêu tâm hạ phẩm, đạo hữu này, ngươi có bao nhiêu! Lão già nói rồi, ném túi trữ vật liền được Chu chấp sự tiếp nhận, thần thức quét qua, gật đầu, để tỏ vẻ công bằng, hắn lấy ra một tấm đá.

Tấm đá cao hơn 1 trượng, trên đó khắc 9 con rồng, túi trữ vật đặt lên tấm đá này liền có một con sáng lên, rất là sống động, con thứ 2 cũng sáng lên 3 phần, phát tán hào quang sáng ngời.

- Cân yêu tâm Cửu Long, một con rồng đại biểu 10 ngàn yêu tâm hạ phẩm. Tôn Vân Lượng nhắc nhở Mạnh Hạo, cũng lấy ra một tấm đá cho Mạnh Hạo sử dụng.

- Không biết đạo hữu có bao nhiêu yêu tâm, mời lấy ra cho chúng ta xem thử. Lão già so sánh với Mạnh Hạo, ngạo nghễ lên tiếng.

6 người bên cạnh hắn cũng như cười như không, nhìn Mạnh Hạo như ăn chắc hắn.

Chu chấp sự càng cười rạng rỡ, hắn đã sớm không vừa mắt Mạnh Hạo, lúc này thần sắc càng thêm châm chọc, muốn xem thử Mạnh Hạo thấy cảnh này sẽ có biểu tình gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1021: Cảm giác thật tốt

Duy Ly rất căng thẳng, nhìn sang Mạnh Hạo, nàng thật lo lắng, một khi Mạnh Hạo thua, sẽ phải trả giá quá đắt.

Mạnh Hạo mặt không đổi sắc, tay phải lấy ra một túi trữ vật, trực tiếp ném lên cân yêu tâm Cửu Long bên cạnh mình, túi trữ vật vừa rơi xuống, 9 con rồng trên tấm đá liền có một con chợt lóe, trực tiếp sáng ngời.

Cảnh tượng này làm mọi người chấn động, vội vàng nhìn sang, nhất là 7 lão già, sắc mặt hơi đổi, nhưng nhanh chóng toát ra mừng rỡ.

Bọn họ không lo mình sẽ thua, chỉ lo trong túi trữ vật của Mạnh Hạo có quá ít yêu tâm, hiện tại đã có 10 ngàn yêu tâm, bọn họ chia 7 phần cũng là một khoản thu không nhỏ.

7 cười mỉm cười, Chu chấp sự lại mở to mắt, có phần hối hận, trước đó hắn còn tưởng Mạnh Hạo chỉ có mấy trăm, tối đa mấy ngàn yêu tâm, nhưng giờ lại nhìn thấy tới 10 ngàn.

Nhưng hắn nhanh chóng không hối hận, bởi vì hắn cảm thấy Mạnh Hạo không thể thắng, cuối cùng thua rồi, những yêu tâm này là của 7 đại chưởng quỹ, cuối cùng cũng đổi ở đây.

Nghĩ vậy, Chu chấp sự lại cười rạng rỡ.

Lúc này, con rồng thứ hai cũng sáng lên, cuối cùng sáng được một nửa, đại biểu trong túi trữ vật của Mạnh Hạo của gần 15 ngàn yêu tâm.

- Ngươi thua rồi! Mạnh Hạo lập tức hô lên, trong giọng biểu lộ rõ ràng mừng rỡ kích động đang cố gắng đè nén.

- Ai nói ta thua, là một mình ngươi so sánh với 7 người chúng ta, trận so sánh này không đến cuối sẽ không kết thúc, không ai được quấy nhiễu. Một khi so sánh, nhất định phải có một bên đưa toàn bộ yêu tâm cho đối phương mời được. Lão già so sánh với Mạnh Hạo cười ha ha, 6 người khác cũng lần lượt gật đầu.

Hắn lui lại vài bước, lão già thứ hai ngạo nghễ đi ra, cầm một túi trữ vật khinh miệt liếc Mạnh Hạo, trực tiếp ném lên tấm đá.

Ông một cái, tấm đá chấn động, rồng khắc trên đó như sống lại, tỏa ra những trận dao động. Con rồng thứ 2 như sống dậy, con thứ ba cũng phát sát hoàn toàn.

- Tổng cộng 30 ngàn yêu tâm hạ phẩm!

Chu chấp sự kích động hô lên.

- Ngươi còn nữa không. Lão già nhàn nhạt nói, nhìn sang Mạnh Hạo.

6 người khác cũng vậy, nhìn Mạnh Hạo, bọn họ có thể tưởng tượng được, dù cho Mạnh Hạo còn có, nhất định cũng không nhiều, trận so sánh này vốn là không có gì bất ngờ.

Thần sắc Mạnh Hạo âm trầm, tay phải mò mẫm trong lòng, lấy ra , túi trữ vật, ném vào tấm đá bên mình, nháy mắt hình rồng lóe lên, con thứ 2, con thứ 3 sáng hết, con thứ 4 cũng lóe lên 1 phần.

- 30 ngàn... 31 ngàn... Chu chấp sự hít vào một hơi, liếc Mạnh Hạo.

Tôn Vân Lượng cũng mở to mắt, không thể tin được, trong lòng cười khổ, thầm nghĩ nếu sớm biết đối phương có bấy nhiêu yêu tâm, làm sao lại ầm ĩ đến cỡ này chứ.

Cho dù là 7 lão, cũng đều kinh hãi, mỗi người bọn họ cũng chỉ hơn 10

ngàn yêu tâm, rất khó quá 20 ngàn, nhưng trước mắt một mình đối phương lại lấy ra 30 ngàn yêu tâm, không khỏi làm bọn họ có nhiều suy đoán về Mạnh Hạo.

Nhưng 7 người nhìn nhau, đều nhanh chóng nhìn ra vẻ nóng bỏng trong mắt đối phương, càng thêm để ý trận so sánh này. Vừa nghĩ đối phương có ít nhất 30 ngàn yêu tâm, một khi bọn họ thắng, mỗi người có thể chia được 5 ngàn, làm cho 7 người đều loạn nhịp tim.

7 người cười ha hả, lão già thứ hai lùi về, lão già thứ 3 bước ra, tay phải vung lên, ném ra túi trữ vật, lập tức con rồng thứ tư, thứ 5 đồng thời sáng lên, đến con rồng thứ năm cũng sáng 9 phần.

- 49 ngàn yêu tâm hạ phẩm! Chu chấp sự hô xong, lập tức nhìn sang Mạnh Hạo. Không chỉ hắn, kể cả Duy Ly, mọi người đều nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Ta không tin, ngươi còn có thể so sánh tiếp! Lão già thứ ba nhìn Mạnh Hạo, nhàn nhạt lên tiếng.

Mạnh Hạo không nói gì, trong lòng hắn như có túi trữ vật lấy không hết, lại ném ra một cái, lập tức con rồng thứ 4, 5, 6 đều sáng ngời!

Trong túi trữ vật này, có đến 30 ngàn yêu tâm!

Trong đầu Chu chấp sự ầm một cái, hít thở dồn dập, ngơ ngác nhìn 6 con rồng sáng ngời trên tấm đá.

- 60 ngàn... yêu tâm!

7 lão già sắc mặt lập tức biến đổi, bọn họ nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, rồi nhìn nhau, lập tức lập ra thỏa thuận, cảm thấy phải đấu tới cùng với đối phương.

- 60 ngàn yêu tâm, khó trách khi đó ngông nghênh như thế!

- Nhưng không ngờ, người này có nhiều yêu tâm như vậy, nhưng so với 7 người chúng ta, hắn còn kém một chút!

- Tốt nhất hắn có 70 ngàn, vậy mỗi người chúng ta có 10 ngàn, đây là một khoản phát tài, mà người này dù có chút thế lực, lại dám đối đầu với cả 7 nhà chúng ta hay sao!

7 người liền cười, lão già thứ tư bước ra, thứ năm bước ra, hai người đồng thời ném ra túi trữ vật, lập tức tấm đá của bọn họ liền phát sáng chói lóa, chẳng những thắp sáng con rồng thứ 6, thứ 7, ngay cả con thứ 8 cũng sáng được một nửa.

- 75 ngàn yêu tâm hạ phẩm! Chu chấp sự kích động hô vang.

- Đạo hữu, ngươi có bao nhiêu yêu tâm hạ phẩm, có thể lấy ra hết, chúng ta theo tới cùng. Lão già thứ năm cười ha ha, thần sắc ngạo nghễ, không thể che giấu cõi lòng mừng rỡ.

Những người khác cũng đều cười đắc ý, đang nghĩ tới chuyện mấy người mình chia nhau yêu tâm của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trợn mắt, tay phải thò vào trong lòng, làm cho 7 lão già nheo mắt, nhìn thấy Mạnh Hạo ném ra một túi trữ vật.

Tiếng ông ông vang vọng, trên tấm đá, con rồng thứ bảy, thứ tám đều sáng ngời, chỉ có con rồng thứ chín vẫn tối sầm.

Thấy thế, 7 lão già cười ha ha, ngay cả Chu chấp sự cũng thở ra, hắn xem ra Mạnh Hạo chỉ có 80 ngàn yêu tâm, bằng không thì dựa vào khí thế trước đó, nhất định sẽ trực tiếp mở luôn con rồng thứ 9.

Tôn Vân Lượng lúc này hơi thở dồn dập, nhịp tim tăng tốc, nhìn thấy

biểu tình của Chu chấp sự, hắn hận không thể xông lên đập một cái.

Đúng là ngu xuẩn, người có thể lấy ra 80 ngàn yêu tâm hạ phẩm, nào phải dễ chọc, người này có thể không dám chống lại bảy nhà thế lực, nhưng ở Dương Hồn Đạo, xảy ra chuyện như thế, hắn làm sao bỏ qua!

- Trò kịch này nên kết thúc, đạo hữu, hôm nay coi như cho ngươi một bài học, phải nhớ kỹ, trên người có người, trên trời có trời. Trong 7 lão già, người thứ 6 nhàn nhạt lên tiếng, cũng không bước ra, trực tiếp ném một túi trữ vật, rơi xuống tấm đá, oành một cái, con rồng thứ tám liền sáng ngời, con thứ 9 cũng sáng 7 phần.

- 80 ngàn... 87 ngàn yêu tâm hạ phẩm! Chu chấp sự hít sâu một hơi, hô lên.

Mạnh Hạo nhíu mày, mò vào trong lòng, lúc này trong lòng không có túi trữ vật, toàn bộ yêu tâm hạ phẩm của hắn đều đặt ở trong lòng.

Nhìn biểu tình của Mạnh Hạo, Duy Ly giật thót, Tôn Vân Lượng cười khổ, bảy lão già thần sắc đắc ý, một người bước ra, vươn tay muốn lấy số túi trữ vật trên tấm đá của Mạnh Hạo.

- Cho ngươi lấy rồi sao! Mạnh Hạo vung tay, đánh ra một cỗ xung kích đẩy về phía lão già, lão ta biến sắc, ngẩng đầu lên, 6 người phía sau cũng bước tới, ánh mắt lành lạnh có vẻ không tốt.

- Đạo hữu thua không nổi?

- Dù ngươi không thua nổi, cũng vô ích, đánh cược chịu thua, ngươi thua, số yêu tâm này là của chúng ta.

Mạnh Hạo thần sắc như thường, mỉm cười, vẻ cười có chút xấu hổ.

- Còn chưa so sánh xong, làm sao thua không nổi. Hắn vừa nói vậy, 7 lão

già chợt cảm giác trong lòng trầm xuống, nhìn nhau, đều thấy kinh ngạc.

- Ngươi còn có yêu tâm hạ phẩm?

- Yêu tâm hạ phẩm thì không. Mạnh Hạo nói rồi, tay phải vỗ lên túi trữ vật, từ trong đó lấy ra một túi trữ vật, đây là chỗ tốt khi hắn mua món trữ vật này.

Cầm túi trữ vật, Mạnh Hạo liếc nhìn cân yêu tâm Cửu Long.

- Đổi cái khác đi, đây là bảo vật, làm hỏng thì đáng tiếc.

Hắn vừa nói thế, 7 lão già đều sửng sốt, lại nhìn túi trữ vật trong tay Mạnh Hạo, một người liền tào phúng.

- Tấm đá này nhìn chỉ có 9 con rồng, nhưng thực tế nếu quá 100 ngàn, màu sắc sẽ thay đổi, đến nay còn chưa nghe nói có ai dùng yêu tâm làm hỏng cân yêu tâm Cửu Long.

Mạnh Hạo nhìn Tôn Vân Lượng, Tôn Vân Lượng chần chờ một chút, cười khổ gật đầu.

- Vậy thì tốt. Mạnh Hạo ném túi trữ vật trong tay lên tấm đá, nháy mắt tấm đá lại phát ra tiếng ầm ầm nghe được, đồng thời con rồng thứ chín liền sáng lên.

Thần sắc 7 lão già chợt ngưng lại.

Đồng thời, từ con rồng thứ nhất, màu sắc chuyển sang màu lam.

Nháy mắt nó chuyển sang màu làm, thần sắc 7 lão già đại biến.

Ngay sau đó, con rồng thứ 2, thứ 3, cả 9 con rồng đều chuyển sang màu làm.

Tiếp theo lại biến đổi lần nữa, hóa thành màu tím, từ con thứ nhất đến con thứ 9, nháy mắt phát màu tím lóng lánh.

- Không thể nào! 7 lão già cả người run rẩy, thần sắc hoảng loạn, không thể tin nổi, mấy người kinh hô.

Nhưng ánh sáng tim cũng chưa hết, lại chuyển sang màu cam.

- Màu cam... đây... đây là màu cam! Đầu óc 7 lão già ông ông, mỗi người như bị sấm đánh, người run rẩy, ánh mắt thất thần, đã bị chấn động cực hạn.,

Sau khi tỏa sáng, ánh sáng lại biến đổi, tổng cộng đổi màu 3 lần, 9 con rồng trực tiếp hóa thành đỏ máu!

Màu sắc biến hóa đã sớm làm mọi người xung quanh rung động, mỗi người trợn mắt há mồm, đầu óc ông ông, ngây dại nhìn tràng cảnh. Cho đến khi màu đỏ máu xuất hiện, 9 con rồng nháy mắt thành Huyết Long, sau đó...

9 con rống lấp lánh lóe lên, dường như... còn muốn tiếp tục đổi màu.

Nhưng nó như đã là cực hạn của cân yêu tâm Cửu Long, không thể biến hóa ra, một tiếng chấn động truyền khắp lầu các, thậm chí bên ngoài cũng nghe được tiếng nổ ầm ầm, trong tiếng rắc rắc, tấm đá này ở trước mặt mọi người, lập tức... tan thành nhiều mảnh!

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, nhìn người xung quanh trợn mắt há mồm, cảm giác có tiền... thật là tốt quá.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1022: Ngươi gian lận

Khi tấm đá vỡ tan, trong Hải Thành, trên tháp cao, Dương Hồn Thánh đột nhiên mở đôi mắt nhắm chặt, thần thức lập tức quét qua Hải Thành, trực tiếp khóa chỗ của Mạnh Hạo.

Vừa nhìn, da mặt của hắn liền co rút.

- So sánh yêu tâm với hắn, 7 tên này đang muốn chết!

- Không thể cho người này có cơ hội nổi giận, một khi hắn chiếm lý, nói không chừng sẽ khuấy động sóng gió gì... Dương Hồn Đạo có chút đau đầu, nhìn hồ lô đặt bên cạnh, nghĩ tới rượu bên trong, sắc mặt liền khó coi.

Vung tay lên, liền ra ngoài tháp cáo, một bóng người nhanh chóng tiến tới, vừa đặt chân, lập tức quỳ bái.

- Bái kiến sư tôn. Đó là một nam nhân trung niên, mặc trường bào màu tím, thần sắc hết sức cung kính, ánh mắt có thần, tu vi Nguyên Anh đại viên mãn, chỉ cách Trảm Linh không xa.

- Ngươi đi Yêu Tâm Các của bổn tông, mời một người đến, nhớ phải khách khí, lấy lễ như đối đãi vi sư với người này.

Dương Hồn Thánh nhàn nhạt nói.

Nam nhân trung niên lập tức gật đầu, không thấy sư tôn nói thêm, liền chần chờ.

- Sư tôn, tục danh vị tiền bối đó là?

- Ngươi cứ đi, nhìn qua là sẽ nhận ra hắn. Dương Hồn Thánh có vẻ không muốn nói nữa.

Nam nhân trung niên vội đứng lên, mang theo khó hiểu, nhanh chóng rời tháp cao.

Hiện tại, ở tầng hai Yêu Tâm Các Dương Hồn Đạo, Mạnh Hạo đứng đó, nhìn cân yêu tâm Cửu Long, lại nhìn 7 lão già ngây dại, cũng không lên tiếng.

Lúc này 7 lão già hoàn toàn ngây dại, trong đầu nổi sóng chưa từng có, tiếng nổ vang vọng như đánh vỡ tâm thần.

- Đổi màu một lần, đại biểu số lượng yêu tâm tăng gấp đôi...

- Tổng cộng đổi màu 6 lần, đại biểu số lượng yêu tâm tăng gấp 6 lần... Trước đó là 80 ngàn yêu tâm, không lẽ trong túi trữ vật cuối cùng của hắn, có tới 500 ngàn yêu tâm hay sao!

- Sao lại thế được, 500 ngàn yêu tâm, nếu như đổi thành linh thạch, vậy là... vậy là...

- Trên 300 triệu! 7 lão già vừa tính, tâm thần lại bùng nổ, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo đã có phần kinh hãi.

- Không đúng!

- Cực hạn của cân yêu tâm Cửu Long, dựa theo tiêu chuẩn yêu tâm hạ phẩm, nghe nói có thể tính được 1 triệu yêu tâm, năm sáu trăm ngàn không thể nào làm chiếc cân tan vỡ, trong này có vấn đề!

7 lão già hít vào một hơi, liền ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Chẳng những bọn họ tính toán phát hiện vấn đề, lúc này Chu chấp sự cùng Tôn trưởng lão cũng đang trong chấn động vô cùng, cũng đã phát giác không đúng, đều nhìn về phía Mạnh Hạo.

Sau đó, ánh mắt mọi người đều đỏ lên.

- Ngươi gian lận! 7 lão giả lập tức hô lên, giọng khàn khàn, thông qua hơi thở dồn dập, trong lòng bọn họ sợ hãi cực hạn, bọn họ nào có từng... nghĩ tới sẽ thua.

Một khi thua, yêu tâm của bọn họ đều thuộc về Mạnh Hạo, trả giá này quá lớn, bọn họ không thể gánh chịu nổi, dù sao nó không phải yêu tâm của bọn họ, mà là của gia tộc tông môn đằng sau.

- Ngươi nhất định gian lận, cân yêu tâm này có thể tính được 1 triệu yêu tâm hạ phẩm, trong túi trữ vật của ngươi, lão phu không tin có hơn 900 ngàn!

- Nhất định là ngươi dùng cách gì, làm rối loạn công bằng, thật là đáng chết! 7 lão già đồng thời lên tiếng, giọng hung ác, sát khí lộ rõ.

- Ngươi có dám so sánh lại, lấy ra yêu tâm trong túi trữ vật của ngươi, chúng ta rực tiếp so sánh số lượng yêu tâm!

- Nếu ngươi không dám, ngươi chính là gian lận, ở trước mặt chúng ta còn dám âm hiểm như thế, ngươi sẽ không ra khỏi cửa Yêu Tâm Các này! 7 lão già hùng hổ dọa người, không ngừng bước lên, tu vi phát ra, tạo thành lốc xoáy vô hình ầm ầm lan tỏa.

Sắc mặt Duy Ly tái nhợt, nếu không nhờ nấp sau lưng Mạnh Hạo, nàng nhất định không thể chịu nổi, trực tiếp nổ tan xác.

Người cuối cùng trong 7 lão già vẫn chưa lấy ra túi trữ vật, lúc này lấy ra một túi, ném lên tấm đá, 9 con rồng trên đó liền lấp lánh, sau đó đổi màu,

xuất hiện màu lam.

Nhưng không đạt tối đa, bởi vậy không đến mức tăng gấp đôi, chỉ là con rồng thứ nhất sáng lên phân nửa.

- 980 ngàn yêu tâm hạ phẩm, đây là tất cả số số lượng yêu tâm của 7 người lão phu, ngươi còn dám so!

Đối với lời của 7 lão già, Chu chấp sự cùng Tôn Vân Lượng đều im lặng, hiện tại ngay cả Chu chấp sự cũng đã hiểu ra được, hắn không thể can dự vào chuyện như thế.

Mạnh Hạo mắt lạnh nhìn 7 lão già, tay phải vung lên, tất cả túi trữ vật trên tấm đá vỡ vụn bay ra, 7 lão già thấy thế, liền gầm lên muốn xông tới.

Nhưng bọn họ còn chưa đến gần, Mạnh Hạo mở ra túi trữ vật cuối cùng, mặt không đổi sắc lấy ra một viên yêu tâm. Yêu tâm này phát sáng nhiều màu, vừa xuất hiện liền phát ra linh khí nồng đậm, Mạnh Hạo ném yêu tâm này thẳng về phía Tôn Vân Lượng.

- Tôn trưởng lão, cho cái giá đi.

Mạnh Hạo nhàn nhạt nói.

7 lão già cùng dừng bước, đều nhìn về phía yêu tâm trong tay Tôn Vân Lượng, sắc mặt biến đổi, bọn họ không cần nhìn kỹ, từ linh khí trào ra, màu sắc cùng kích thước yêu tâm này, là có thể lập tức phán đoán...

- Yêu tâm trung phẩm! Tôn Vân Lượng hít sâu một hơi, lời của hắn phá hủy một tia may mắn cuối cùng trong lòng 7 lão già, mỗi người đều đổi sắc.

Tôn Vân Lượng hít vào một hơi, nhìn chằm chằm yêu tâm trong tay, sắc

mặt biến hóa không ngừng, đột nhiên nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào túi trữ vật trong tay Mạnh Hạo. 7 lão già kia cũng thế, trong lòng bọn họ lúc này nổi lên suy đoán vô hạn, suy đoán này làm cho sắc mặt bọn họ ngày càng khó coi.

- Yêu tâm trung phẩm, giá trị lưu động không lớn, 1 viên đổi 10 ngàn linh thạch, có thể đổi 10 viên yêu tâm hạ phẩm, nhưng ngược lại thì không thể đổi được!

- Không biết đạo hữu có bao nhiêu? Tôn Vân Lượng ngẩng đầu, nhìn Mạnh Hạo, nhấn từng chữ hỏi.

Mạnh Hạo không nói, mà vung tay, trong túi trữ vật bắn ra luồng sáng, xung quanh linh khí tuôn trào, toàn bộ lầu hai như tiên cảnh nhân gian.

Tận 10 ngàn yêu tâm trung phẩm, nháy mắt chất đống xung quanh, cảnh tượng này làm cho mọi người hít thở dồn dập, tâm thần chấn động.

- 10 ngàn... yêu tâm trung phẩm, có thể đổi 100 ngàn yêu tâm hạ phẩm, quy đổi... 100 triệu linh thạch! Tôn Vân Lượng hít vào một hơi, miễn cưỡng giữ được bình tĩnh.

Nhưng Chu chấp sự bên cạnh hắn lại thấy mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi, hắn không thể ngờ tới, kẻ bị mình khinh miệt lại có nhiều yêu tâm trung phẩm đến thế.

Còn 7 lão già, lúc này cả người run rẩy, như lập tức già đi chục tuổi.

- Không cần so nữa, đạo hữu đã thắng. Tôn Vân Lượng nhìn sang Mạnh Hạo, khách khí chắp tay.

Ở đằng sau Mạnh Hạo, Duy Ly lúc này đầu ông ông, nàng biết Mạnh Hạo có tiền, nhưng lại không ngờ, không ngờ... có tiền đến thế.

Mạnh Hạo giơ tay, đang muốn cầm lấy túi trữ vật của 7 lão già, 7 người liền đồng loạt tiến lên, mỗi người ánh mắt đỏ rực, sát khí tuôn trào, nếu như Mạnh Hạo dám cầm những túi trữ vật này, bọn họ sẽ liều mạng ra tay.

- Chậm đã!

- Đạo hữu quả thật nhiều yêu tâm hơn chúng ta, nhưng ngươi còn chưa giải thích chuyện gian lận trước đó!

- Dù cho ngươi có 10 ngàn yêu tâm trung phẩm, cũng tuyệt đối không thể làm cân yêu tâm Cửu Long tan vỡ. Ngươi đã gian lận trước, đánh cược này coi như không tính, chúng ta không phục! 7 lão già cưỡng từ đoạt lý, chính bọn họ cũng hiểu, nhưng nếu không làm thế thì sao bây giờ, hôm nay nói cái gì bọn họ cũng không thể cho đối phương cầm đi số yêu tâm của mình.

- Vậy ta cho các ngươi phục! Mạnh Hạo bình thản nói, vung tay, 20 ngàn yêu tâm trung phẩm còn lại trong túi liền bay ra, trải chật kín, chất đống cả tầng hai.

7 lão già mở to mắt, Mạnh Hạo lại lấy ra linh thạch thượng phẩm trong túi trữ vật, phất tay ném ra, 10 ngàn linh thạch thượng phẩm lập tức trở thành thứ chói lóa nhất trên tầng hai.

Chúng xuất hiện, tạo ra linh khí nháy mắt phóng lên cao, tạo thành cột khí trực tiếp bay lên trên không trung Hải Thành, làm cho thiên địa biến sắc mây gió vần vũ.

Trong khoảng khắc, tu sĩ trong Hải Thành đều nhìn thấy cảnh này, mỗi người trợn mắt há mồm, tiếng ầm ầm vang vọng khắp Hải Thành.

- Đó... đó là... Yêu tâm thượng phẩm! Trong Yêu Tâm Các, Tôn Vân Lượng ngơ ngác nhìn 10 ngàn yêu tâm thượng phẩm xung quanh, cầm

lấy một viên, nhìn thật kỹ càng, thất thần lên tiếng.

Vật phẩm này đã là bảo vật, rất hiếm thấy, bất cứ một viên nào cũng có thể đem ra Phòng đấu giá, nhiều năm qua bọn họ cũng chỉ thấy chưa đến 100 viên.

- Yêu tâm thượng phẩm, 1 viên Phòng đấu giá đặt giá gốc 500 ngàn linh thạch, có thể đổi 50 viên yêu tâm trung phẩm, đổi 500 yêu tâm hạ phẩm.. Ở đây có 10 ngàn... giá trị... giá trị... 5 tỷ!

Ánh mắt Chu chấp sự tối sầm.

7 lão già sắc mặt trắng đến cùng cực, lúc này đầu óc ông ông, bọn họ làm sao cũng không thể ngờ tới, bản thân mình lại đi đánh cược với một kẻ sâu không lường như thế.

Bên bọn họ, cầm yêu tâm trị giá mấy chục triệu, đi đấu với một người trong túi có 5 tỷ, đi đánh cược xem ai có tiền hơn...

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, vung tay lên, tất cả yêu tâm bay trở về, thu vào trong túi trữ vật, bao gồm cả 100 ngàn yêu tâm của 7 lão già cũng bị kéo đi. Nháy mắt hắn thu hồi, 7 lão già ngửa mặt gầm lên, bùng nổ tu vi, mắt đỏ rực xông về phía Mạnh Hạo.

Thần sắc Mạnh Hạo đột nhiên phát lạnh.

- Cút!

Chỉ một chữ, tâm thần 7 lão già như có thiên lôi bùng nổ, làm cho 7 người phun máu, người không tới gần Mạnh Hạo đã lùi trở ra, lại phun máu lần nữa, khi nhìn lại Mạnh Hạo, thần sắc bọn họ toát ra hoảng sợ chưa từng có.

- Trảm... Trảm Linh! Sắc mặt 7 người không còn chút máu, mỗi người

run rẩy dữ dội, lần này Chu chấp sự thật sự té xủi, Tôn Vân Lượng liên tục hít hà, vội chắp tay cúi đầu bước lên.

- Vãn bối bái kiến tiền bối!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1023: Nguy cơ tới gần

Ở trong Hải Thành, Mạnh Hạo phát tán khí tức đẩy lùi 7 lão già, mỗi người phun máu, ở ngoài tam hoàn Thiên Hà Hải, trong tứ hoàn, lúc này một mảnh mây đen, sấm vang chớp giật, xuất hiện bên ngoài tam hoàn Phi Tiên Tông.

Mây tan đi, hóa thành một lão già, mặc trường bào màu đen, dung nhan tang thương, cảm giác như năm tháng vây quanh, trên bầu trời, cúi đầu nhìn xuống mặt biển, trong mắt lóe lên thâm thúy.

Nếu như Mạnh Hạo ở đây, nhất định lập tức nhận ra, lão già này... chính là đệ thập tổ Vương gia!

- Không thể kéo dài nữa, lần này... nhất định phải lấy đạo cơ của hắn, nếu phân thân này vẫn thất bại, vậy lão phu chỉ cần định vị, không tiếc Phong Tiên Đài phát hiện, cũng phải dịch chuyển bổn tôn đến, đạt thành ước nguyện! Lão già nhàn nhạt nói, trong mắt lóe lên tia sắc bén, ẩn chứa sát phạt quyết đoán.

- Toàn bộ tứ hoàn, không có dấu vết của hắn, ta suy diễn trước khi đến, dù không tìm được vị trí cụ thể của hắn, nhưng tính ra hắn còn ở Thiên Hà Hải!

- Tứ hoàn không có, ngoại hải cũng không có, vậy hắn nhất định đã vào... Tam hoàn!

- Tam hoàn... Cấm khu Vấn Đạo... Lão già nhíu mày, người trầm xuống, đi thẳng Phi Tiên Tông.

Hắn vào Phi Tiên Tông chừng một nén nhang, liền đi ra, ngay khi hắn rời đi, toàn bộ Phi Tiên Tông đột nhiên chấn động, Thánh Tôn Phi Tiên

Tông hạ lệnh nháy mắt lan truyền, quá nửa đệ tử Phi Tiên Tông đồng loạt bay ra, chạy thẳng tới tam hoàn, Phi Tiên Hải Thành.

Mấy vạn đệ tử Phi Tiên Tông đồng loạt đi ra, trong tay mỗi người đều có một ngọc giản, bên trên có hình vẽ của Mạnh Hạo, thậm chí còn có một tia thần thức của đệ thập tổ Vương gia.

Theo những luồng sáng đệ tử Phi Tiên Tông đi vào Phi Tiên Hải Thành, lập tức tra xét ghi chép tam hoàn, nhưng không tìm được manh mối nào. Tiếp theo đó, mấy vạn đệ tử lập tức triển khai toàn lực Phi Tiên Tông, những chiếc chiến thuyền vượt qua tường gió, đi vào tam hoàn, hoàn thành mệnh lệnh tông môn.

Cùng lúc, Hải Thần Tông một trong Tam Tông, đệ thập tổ Vương gia đích thân đến, không biết hứa hẹn gì, sau khi hắn đi, Hải Thần Thánh Tôn đích thân hạ lệnh, mấy vạn đệ tử Hải Thần Tông cầm ngọc giản có hình vẽ Mạnh Hạo, hóa thành vô số kiếm quang chạy thẳng tới Hải Thần Thành, ở trong đó tra xét hết ghi chép ra vào tam hoàn, mấy vạn đệ tử Hải Thần Tông cũng giống như Phi Tiên Tông, đi vào tam hoàn.

Thậm chí Phi Tiên Thánh Tôn cùng Hải Thần Thánh Tôn, hai vị cường giả Trảm Linh cũng rời tông môn, đi vào tường gió, cùng vào tam hoàn.

Ba đại tông, lúc này đã có 2 tông bị đệ thập tổ Vương gia sai khiến, khi đệ thập tổ Vương gia đi tới Dương Hồn Đạo, vì Dương Hồn Thánh Tôn đến ở Tam Tông Hải Thành trong tam hoàn, những người khác không thể quyết định, thế mới không điều động, nhưng vì đệ thập tổ Vương gia, cũng tra xét ghi chép ra vào tam hoàn ở Dương Hồn Hải Thành.

- Kẻ nào xảo quyệt đa đoan, nhưng nếu suy nghĩ ngược lại, càng không có ghi chép của hắn, thì càng có khả năng hắn ở tam hoàn! Đệ thập tổ Vương gia trầm ngâm một hồi, trong mắt lóe lên cơ trí, rời khỏi tông môn Dương Hồn Đạo, đích thân đi vào tường gió.

- Ta ở trong tam hoàn bố trí thiên la địa võng, Mạnh Hạo... bị 70 ngàn tu sĩ của hai tông môn tìm kiếm, lão phu không tin... ngươi còn có thể không cánh mà bay ở trong tam hoàn!

- Phi Tiên Thánh cùng Hải Thần Thánh, được lão phu hứa hẹn, đi vào tam hoàn, tu vi hai người này bình thường, nhưng cầm bảo vật truyền thừa của bọn họ, vẫn có lợi hại.

- Không ai hiểu rõ tam hoàn hơn bọn họ, nếu ngươi còn trốn được, lão phu sẽ phục Mạnh Hạo ngươi.

- Chẳng những bọn họ đang tìm ngươi, Dương Hồn Đạo, lão phu cũng có nắm chắc thuyết phục, đến lúc đó 100 ngàn tu sĩ Tam Tông, tìm một mình ngươi.... Nếu còn chưa đủ, lão phu sai người ban bố thưởng lớn, đến lúc đó tất cả tu sĩ trong tam hoàn đều là tai mắt của lão phu.

- Chỉ cần có một người tìm đến ngươi, lão phu liền có thể phát hiện trong nháy mắt. Đệ thập tổ Vương gia bước đi, bên trong tướng gió, nơi đi qua sương mù đen đều tan rã, hiện ra một đường, không dám cản trở đệ thập tổ Vương gia.

- Lần này, lão phu nhất định phải thành công, thời gian quá lâu, Quý tộc đã có hoài nghi... Sắc mặt Đệ thập tổ Vương gia có chút âm trầm, lúc trước hắn làm sao cũng không ngờ, chỉ là một tên tiểu bối, lại làm mình bó tay như thế, thất bại hai lần.

70 ngàn tu sĩ Phi Tiên Tông cùng Hải Thần Tông đều đi vào tường gió, đi thẳng đến tam hoàn, ở bên trong Tam Tông Hải Thành, Yêu Tâm Các, Mạnh Hạo chụp vào hư không, lấy đi tất cả yêu tâm.

7 lão già câm nín run sợ, sắc mặt tái nhợt, không dám cản trở, trong lòng chua xót tràn khắp thân tâm.

- Tiền bối, có thể quy đổi số yêu tâm này cho bổn tông, tiền bối yên tâm,

bổn tông nhất định ra giá cho tiền bối hài lòng! Tôn Vân Lượng hít thở dồn dập, vội vàng nói, ánh mắt nóng bỏng, theo hắn thấy, nếu có thể quy đổi yêu tâm của Mạnh Hạo qua tay mình, đối với hắn sẽ là công lao to lớn.

Công lao này, thậm chỉ có thể cho Thánh Tôn tự mình ra tay chỉ điểm, làm mình có khả năng tiến thêm, đặt chân cảnh giới Trảm Linh!

Dù không đặt chân vào cảnh giới Trảm Linh, cũng đủ làm cho mình được nhiều người chú ý trong tông môn.

- Một cái tông môn Dương Hồn Đạo ngươi, có thể nuốt được số yêu tâm này? Mạnh Hạo liếc Tôn Vân Lượng.

Tôn Vân Lượng sửng sốt, tính toán một chút, sắc mặt liền khó coi, thế hắn mới nghĩ tới, dù cho Dương Hồn Đạo dốc hết sức cả tông, cũng không dễ dàng quy đổi hết số yêu tâm này.

Hắn chần chờ, ngoài lầu các có luồng sáng lao tới, vừa đến liền thuấn di trực tiếp xuất hiện trên lầu hai, đúng là đệ tử của Dương Hồn Thánh. Hắn vừa xuất hiện, liền nhìn thấy 7 lão già sắc mặt tái nhợt, sau đó ánh mắt lóe lên, rơi vào người Mạnh Hạo.

Chỉ cần nhìn qua, hắn liền đoán được, người trước mắt chính là tiền bối mà sư tôn nói.

Đơn giản là một loại trực giác, nam nhân trung niên kia hít sâu một hơi, liền cúi đầu chắp tay.

- Vãn bối Hàn Phong, bái kiến tiền bối, phụng lệnh gia sư, mời tiền bối đến gặp.

Khi hắn đến đây, Tôn Vân Lượng lập tức đổi sắc, vội lên bái kiến, 7 lão già nhìn thấy nam nhân trung niên này cũng toát ra kinh sợ, đồng loạt bái

lạy.

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua người nam nhân trung niên này, nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn ra ngoài, rơi vào tòa tháp cao trong Hải Thành.

- Sư tôn ngươi là Dương Hồn Thánh? Mạnh Hạo nhàn nhạt hỏi.

- Gia sư đúng là Dương Hồn Thánh. Nam nhân trung niên cúi đầu cung kính nói.

- Ta chờ ngươi ở bên Dương Hồn Thánh, ngươi kiểm kê linh thạch xong, có thể đến gặp ta, ngươi có bao nhiêu linh thạch, ta đổi cho ngươi bấy nhiêu yêu tâm. Mạnh Hạo nhìn Tôn Vân Lượng, xoay người đi ra, Duy Ly khẩn trương theo sau, nam nhân trung niên nghe vậy sững sờ, nhìn sang Tôn Vân Lượng.

Tôn Vân Lượng vội truyền âm, không nói cụ thể, chỉ nói số lượng yêu tâm trên người Mạnh Hạo, nam nhân trung niên liền trừng mắt, hít vào một hơi.

Hắn bỗng hiểu được, vì sao sư tôn bảo mình đến đây.

- Sao hắn có nhiều yêu tâm đến thế! Nam nhân trung niên vội đi theo sau Mạnh Hạo, một đường càng thêm cung kính, dẫn Mạnh Hạo bay về phía tháp cao.

Duy Ly một đường căng thẳng, càng đến gần tháp cao, nàng càng hít thở dồn dập, từ khi theo Mạnh Hạo đến nay, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, nàng đã gặp những chuyện mà cả đời không thể gặp được.

Nhất là số yêu tâm vừa rồi, càng làm trái tim của Duy Ly suýt ngừng đập, nàng cũng biết Mạnh Hạo có tiền, nhưng lại không ngờ, lại... có tiền đến thế.

Giàu như kho tàng còn chưa hẳn, nhưng đã có gia sản chống đỡ được với đại tông, vậy thì không một chút quá đáng.

Không lâu sau, 4 người tới ngoài tháp cao, Mạnh Hạo quay lại liếc Duy Ly.

Nam nhân trung niên lập tức tiến lên chắp tay. - Tiền bối yên tâm, vãn bối sẽ an bài chiêu đãi đạo hữu này.

Mạnh Hạo gật đầu, thấy Duy Ly cũng không có ý kiến, xoay người lại đạp không đi lên tháp cao, trực tiếp lên tầng cao nhất. Vừa đến gần, liền lóe lên biến mất.

Khi xuất hiện, đã ở bên trong tháp cao.

Nam nhân áo bào đen Dương Hồn Đạo, khoanh chân ngồi trước bàn dài, mặt không đổi sắc, bên cạnh là một phu nhân ăn mặc hoa lệ, đang ngửi bầu rượu, khi ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo liền cười ôn nhu.

- Ngươi mời ta uống rượu, ta cũng mời ngươi một ly. Dương Hồn Thánh đột nhiên lên tiếng, nói rồi phu nhân kia nâng bầu rượu đi tới cạnh bàn dài, lấy ra hai ly rượu, rót đầy xong, liền ngồi bên cạnh Dương Hồn Thánh, tò mò nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không nói gì, trực tiếp ngồi đối diện Dương Hồn Thánh, cầm ly rượu lên, nhìn qua, liền uống một ngụm.

Rượu vừa vào miệng, lập tức hóa thành một mảnh lạnh băng, muốn đóng băng cả người Mạnh Hạo. Trong mơ hồ, dường như cả ngọn lửa sinh mệnh cũng bị rượu lạnh này dập tắt.

Thậm chí hơi lạnh này lập tức bao phủ toàn thân, tu vi của Mạnh Hạo cũng nháy mắt bị đóng băng, cùng với thần thức, lúc này cũng chậm lại, người muốn chìm vào ngủ say, thật khó mà nghĩ được gì.

Ở trên làn da Mạnh Hạo xuất hiện sương lạnh, nhìn kiểu này, chỉ cần một ly rượu đã làm hắn hóa thành tượng băng.

Chén rượu này, Trảm Linh bình thường uống vào, chết là cái chắc. Nhưng thân thể Mạnh Hạo thật sự quá mạnh mẽ, tu vi thần thức dù bị đóng băng, nhưng thân thể hắn chỉ khẽ chấn động, thoáng cái xuất hiện trăm ngàn lần chấn động liên tục, đi cùng với tần suất hòa hợp đại đạo, chỉ trong vòng mười nhịp thở, trên đầu hắn tuôn ra sương tắng, bay lên không trung, nháy mắt toàn bộ đỉnh tháp cao phát ra tiếng răng rắc, trực tiếp bị đóng băng.

Cảnh này làm cho ánh mắt phu nhân toát ra ngưng trọng, Dương Hồn Thánh mặt không đổi sắc, nhìn Mạnh Hạo.

- Rượu không đủ mạnh, không bằng của ta. Mạnh Hạo giơ tay vỗ lên túi trữ vật, lần này không lấy ra hồ lô, mà trực tiếp lấy ra bầu rượu đồng thau Hàn Sơn, lại lấy ra một ly rượu, rót đầy đẩy ra trước, ly rượu trực tiếp trượt đến trước mặt Dương Hồn Thánh.

- Ta mời ngươi. Mạnh Hạo nhàn nhạt nói.

Dương Hồn Thánh da mặt co rút, ánh mắt rơi vào ly rượu, trong mắt hiếm có khi lại xuát hiện một chút chần chờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1024: Hợp tác

Sau vài hơi thở, ánh mắt Dương Hồn Thánh toát ra quyết đoán, tay nâng ly rượu, đặt lên miệng, một hơi uống cạn.

Uống xong ly rượu này, thân thể hắn chấn động mạnh, trên mặt lập tức hiện lên gân xanh, thần sắc đau đớn, nhưng lại nhẫn nhịn, giơ tay lên, toàn lực vận chuyển tu vi, phu nhân bên cạnh hắn biến sắc, đang muốn đứng lên, lại bị ánh mắt Dương Hồn Thánh ngăn cản.

Hơi thở của hắn dồn dập, sau 10 nhịp thở, tay chỉ ra một cái, trên đầu ngón tay có khí tức màu lam toát ra, vừa xuất hiện đã vô cùng sắc bén, đột nhiên bắn ra thẳng vào tường, thoáng cái biến mất, kiếm khí ngập trời bùng lên ở xa xa.

Dương Hồn Thánh hít thở dồn dập, làm xong rồi, sắc mặt tái nhợt, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. - Người ở quê ngươi, đều uống loại rượu này?

Mạnh Hạo thần sắc như thường, cầm bầu rượu đồng thau, uống ngụm lớn, liếc Dương Hồn Thánh.

Dương Hồn Thánh da mặt co rúm, nhìn Mạnh Hạo, lại thấy Mạnh Hạo không chút khác thường, thậm chí còn uống một ngụm nữa, liền thở dài.

- Lâm mỗ tu hành đến nay, bị người ta dùng một bầu rượu uy hiếp, mới là lần đầu.

- Ta mời ngươi uống rượu, làm sao lại uy hiếp, người quê ta quả thật đều uống loại rượu này, có điều ta đi ra vội vàng, không mang theo bao nhiêu, đợi lần sau về, sẽ mang cho ngươi một chút. Mạnh Hạo có vẻ oan uổng.

Dương Hồn Thánh im lặng, hắn có chút không nắm chắc được Mạnh Hạo, trong bầu rượu này ẩn chứa kiếm khí, mạnh mẽ đến mức hắn phải sợ hãi, nhìn thấy Mạnh Hạo uống như thường, không có một chút khó chịu, hắn không khỏi cảm thấy Mạnh Hạo có một phần thần bí.

- Có thể dẫn dụ hải yêu cuồng bạo, có loại rượu kiếm này, thân thể càng kinh người, có thể triệt tiêu khí băng hàn... Hắn còn tu Tuế Nguyệt, người này đến đây... nhìn không thấu. Dương Hồn Thánh thì thầm, ngẩng đầu lên, nâng ly rượu lạnh, uống một ngụm.

- Ngươi cứ việc yên tâm, quy đổi ở ta Dương Hồn Đạo, giá sẽ không cao, nhưng cũng không thấp.

Mạnh Hạo trầm ngâm một hồi, liếc Dương Hồn Thánh. - Vì sao Tam Tông này lại coi trọng yêu tâm như thế?

- Đối với người khác, đây là bí mật, nhưng với tu vi của ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ tự phát hiện. Dương Hồn Thánh bình thản nói tiếp.

- Tam Tông truyền thừa lâu, cụ thể bao nhiêu năm, ta cũng không nhớ rõ. Chỉ biết là lão tổ đời thứ nhất tông môn, tham dự bố trí tường gió, sau đó bế tử quan, đến nay chưa ra.

- Còn sống hay chết, không ai biết, lão tổ để lại một món bảo vật truyền thừa, bảo vật này cần cắn nuốt yêu tâm, mới có thể duy trì hình thần bất diệt. Mà Tam Tông tu luyện công pháp cũng không giống người ngoài, linh thạch đối với chúng ta thì tác dụng chỉ bình thường, nhưng yêu tâm thì khác.

- Ngoài ra, quan trọng nhất là đại trận hộ tông của Tam Tông, mỗi lần vận chuyển đều cần số lượng yêu tâm kinh người để duy trì, không thì sẽ không thể triển khai được. Dương Hồn Thánh nhàn nhạt nói.

Mạnh Hạo nghe xong, cười. - Chỉ sợ còn có nguyên nhân khác.

- Có, nhưng không thể nói cho ngươi. Dương Hồn Thánh trừng Mạnh Hạo.

- Có liên quan tới tường gió lốc, Hoàng Tuyền U Luân. Mạnh Hạo ánh mắt chợt lóe, mỉm cười nói.

Hắn vừa nói vậy, Dương Hồn Thánh mặt không đổi sắc, nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi không cần thăm dò, đây là bí mật của Tam Tông, không thể nói cho người ngoài. Nhưng ngươi có thể biết Hoàng Tuyền U Luân... vậy thật làm bổn thánh có phần bất ngờ.

Lời nói vậy, nhưng trong lòng Dương Hồn Thánh lại chấn động khi Mạnh Hạo nói ra Hoàng Tuyền U Luân, càng cảm thấy Mạnh Hạo thần bí hơn.

Đúng lúc này trong túi trữ vật của Dương Hồn Thánh có ngọc giản lóe lên, hắn vỗ tay lấy, nhìn qua, thần sắc bình thường đặt lên bàn.

- Ngươi không muốn thì thôi, về phần yêu tâm... Ta có thể quy đổi cho ngươi, ta cần rất nhiều linh thạch! Mạnh Hạo không thăm dò nữa, trực tiếp cởi túi trữ vật đặt lên bàn.

- Trong này có bao nhiêu, trong lòng ngươi cũng hiểu, ra giá đi. Mạnh Hạo quét qua ngọc giản trước mặt Dương Hồn Thánh, cười nói.

- Vật phẩm giá trị 5 tỷ linh thạch hạ phẩm. Dương Hồn Đạo nhàn nhạt nói, nhấc tay lấy ra một cái nhẫn ném tới, chiếc nhẫn hóa thành ánh sáng bị Mạnh Hạo nắm lấy.

Thần thức của hắn quét qua, lập tức nhìn thấy trong nhẫn này chứa đầy linh thạch!

Không phải hạ phẩm, cũng không phải trung phẩm, toàn bộ đều là linh thạch thượng phẩm!

Ánh mắt Mạnh Hạo co rút, nhiều linh thạch thượng phẩm như thế, theo Mạnh Hạo biết, ngay cả các đại tông gia tộc, muốn lấy ra như vậy cũng không dễ dàng, nhưng nhìn Dương Hồn Thánh, dường như... không hề để ý.

Mạnh Hạo thầm nhủ, thì ra tên mặt lạnh này mới thật là người có tiền, nhưng hắn thật không hiểu, chỉ là Dương Hồn Đạo, làm sao có nhiều linh thạch như vậy.

Ánh mắt Mạnh Hạo chớp động, hắn nghĩ tới yêu tâm.

Không lẽ, yêu tâm này ẩn chứa cái gì có thể làm Dương Hồn Đạo giàu có như vậy?

- Giao dịch hoàn thành, không tiễn. Dương Hồn Thánh nhắm mắt, không để ý Mạnh Hạo nữa, như là nhìn hắn cũng thấy phiền.

Mạnh Hạo cười, cầm lấy nhẫn này, đứng lên liền đi ra, nhưng vừa đi hai bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Dương Hồn Thánh. - Nếu Dương Hồn Đạo các người có nhiều linh thạch như thế, có lẽ chúng ta có thể hợp tác một chút.

Dương Hồn Thánh bỗng mở mắt, nhìn Mạnh Hạo. - Hợp tác thế nào?

- Hai ta liên thủ, tiêu diệt hải yêu, ta giúp ngươi dẫn hải yêu xuất hiện.

Trong mắt Dương Hồn Thánh chợt lóe sáng, trầm ngâm một hồi, nói. - Ăn chia thế nào?

- Lấy được yêu tâm, ngươi 9 ta 1, về phần linh thạch, ngươi có thể quy

đổi 90%!

- Quy đổi 50%! Dương Hồn Thánh lập tức nói.

- Không được, dẫn tới hải yêu cũng không dễ dàng, chuyện này là do ta chủ đạo, chỉ bởi vì ngươi ra tay thì tốc độ nhanh hơn. Hơn nữa nơi này cũng là tam hoàn, thuộc về Tam Tông các ngươi, không thôi ta có thể tự mình làm. Mạnh Hạo lắc đầu.

- Ngươi cũng biết nơi này là tam hoàn! Dương Hồn Thánh lại nói, hai người không ngừng cò kè mặc cả ăn chia thế nào, mỹ phụ ở một bên nhìn cảnh này, che miệng cười khẽ, đã rất nhiều năm rồi nàng chưa thấy Dương Hồn Thánh nói nhiều như vậy với một người.

Nàng biết phu quân mình, nhìn như lạnh lùng, nhưng thực tế một khi tiếp nhận một người, vậy sẽ là bạn thân thiết, nếu không chấp nhận, dù người có mạnh cỡ nào, cũng đừng mong hắn nói được hai ba câu.

Nàng có thể thấy được, giữa phu quân và Mạnh Hạo, nhìn như không hợp, nhưng thực tế, hai người đều có chút thưởng thức nhau.

- Ta cho tên hắc tiểu tử ngươi biết, đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, ngươi thưởng thức rượu quê ta thế nào, ngươi muốn quy đổi 50%. không được! Mạnh Hạo vỗ bàn, chấn ly rượu cùng ngọc giản bay lên.

Dương Hồn Thánh hừ lạnh. - Trong tam hoàn, mấy trăm năm qua bổn thánh nói là tính, không được ta đồng ý, ngươi có thể giết yêu được?

Hai người hầm hầm trừng nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, mỹ phụ cười, đứng lên rót rượu cho hai người, nhẹ nhàng lên tiếng. - Sao phải vậy chứ, 50% cũng được, 90% cũng được, không bằng đều lui một bước, 70% đi?

- Được, vậy thì 70%! Mạnh Hạo ngẫm nghĩ, gật đầu tiếp nhận, dù sao nơi này là tam hoàn, hơn nữa Mạnh Hạo cảm thấy trừ khi mình dùng sát chiêu, bằng không đánh với Dương Hồn Thánh, cuối cùng dù kém một chút, nhưng cũng không làm gì được đối phương. Nhưng nghĩ tới khi mình kiếm linh thạch, cứ luôn có người quấy nhiễu, vậy cũng phiền quá.

Dương Hồn Thánh hơi chần chờ, cũng gật đầu.

- Hắc tiểu tử, quyết định như vậy, mấy ngày này hai ta ra ngoài. Mạnh Hạo đứng lên.

- Bổn thánh là Lâm Đào! Dương Hồn Thánh nghiến răng nói.

- Được, hắc tiểu tử, ta biết rồi. Mạnh Hạo khoát tay, đang muốn đi.

Dương Hồn Thánh hai mắt chợt lóe, ném ngọc giản trên bàn về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo xoay người nhận lấy, nhìn về phía Dương Hồn Thánh.

- Phi Tiên Thánh Tôn, Hải Thần Thánh Tôn, truyền tin tức cho ta, ngươi xem đi. Dương Hồn Thánh câm ly rượu lên, uống xong liền nhắm mắt, không nói nữa.

Thần sắc Mạnh Hạo chợt ngưng, thần thức nhập vào ngọc giản, xem xong tin tức bên trong, trong lòng chấn động mạnh. Trong tin tức này, bao gồm cả việc 70 ngàn đệ tử Phi Tiên Tông cùng Hải Thần Tông, đang trên đường đi vào tam hoàn.

Còn bao gồm cả hai người Phi Tiên Thánh Tôn cùng Hải Thần Thánh Tôn, cũng đang tới đây, mặt khác trong tin tức còn có hình vẽ của Mạnh Hạo, sau đó là mời Dương Hồn Thánh giúp bọn họ tìm Mạnh Hạo.

Cuối cùng, chỉ ra đệ thập tổ Vương gia sắp tới, có thể sẽ tìm đến Dương Hồn Thánh, hứa hẹn lợi ích, nhờ Dương Hồn Đạo tham dự.

Mạnh Hạo mặt không đổi sắc, ném trả ngọc giản, lơ lửng trước mặt Dương Hồn Thánh.

Dương Hồn Thánh cầm lấy ngọc giản, cất xong nhàn nhạt lên tiếng.

- Hàn Phong. Vừa gọi, nháy mắt trước mặt hắn, Hàn Phong thuấn di đến, cung kính cúi mình.

- Trong Hải Thành, xóa bó tất cả ghi chép về bằng hữu của vi sư, mặc kệ hắn tiếp xúc bao nhiêu người, mặc kệ bao nhiêu người thấy được hắn, ngươi đi xử lý sạch sẽ.

- Bao gồm cả những người đã rời thành trong mấy ngày qua, xử lý sạch sẽ. Dương Hồn Thánh bình thản nói.

Hàn Phong sửng sốt, lập tức cúi đầu thưa, liếc Mạnh Hạo, xoay người đi ra.

Mạnh Hạo nhìn cảnh náy, hai mắt lóe lên, không nói gì.

- Phi Tiên Thánh Tôn cùng Hải Thần Thánh Tôn, vượt qua tường ngăn gió lốc, với tốc độ của bọn họ, cần 2 tháng, về phần đệ thập tổ Vương gia, dù cho tu vi Vấn Đạo, nhưng cũng ít nhất phải 2 tháng.

Dương Hồn Thánh nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Bổn thánh sẽ đồng ý yêu cầu của bọn họ, cũng sẽ đồng ý yêu cầu của đệ thập tổ Vương gia, như vậy, mới có thể làm ngươi không dễ dàng bại lộ tung tích của ngươi ở trong phạm vi của ta.

- Cám ơn! Mạnh Hạo im lặng một hồi, chắp tay.

- Bổn thánh không phải giúp ngươi không công, là giúp ngươi làm ăn với

ta. Dương Hồn Thánh nhàn nhạt nói, ho khan một tiếng, liếc Mạnh Hạo, lại nói.

- Quy đổi 20%!

- Tối đa 60%! Mạnh Hạo nghiến răng, nhìn Dương Hồn Thánh thần sắc bình thường, nhưng trong mắt lại đắc ý rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1025: Phục chế mũi kiếm!

Một lúc sau, khi Mạnh Hạo đi ra khỏi tháp cao, mặt hắn đen lại, sắc mặt rất là khó coi, cuối cùng vẫn là bị hắc tiểu tử Dương Hồn Thánh kia gài bẫy một phen, vẫn là lấy năm thành

Mạnh Hạo cảm giác cả cuộc đời mình đều là đi gài bẫy người khác, rất ít bị người khác gài bẫy lại, nhất là bị hắc tiểu tử vẻ mặt nghiêm túc, dường như rất có nguyên tắc kia gài bẫy, chuyện này khiến cho trong lòng Mạnh Hạo cảm thấy khó chịu

-Không ngờ bị hắc tiểu tử này gài bẫy Mạnh Hạo thở dài, dưới sự hướng dẫn của đệ tử Dương Hồn Đạo, chưa trở về nội thành mà ở khu vực gần đó, tiến vào trong một biệt viện

Đây là an bài của Dương Hồn Thánh, chỉ có ở chỗ này, ở trong tam hoàn trọng địa của Dương Hồn Đạo giảm bớt tiếp xúc với người ngoài, mới có thể xóa bỏ dấu vết tốt nhất

Duy Ly ở một bên đi theo, nhìn Mạnh Hạo vẻ mặt khó coi, không dám nói tiếp nữa, chỉ là thỉnh thoảng lại quét mắt nhìn sang, có thể thấy vẻ mặt Mạnh Hạo không ngừng biến hóa, lúc thì cắn răng, lúc thì thở dài, có lúc lại tựa như đau lòng vô cùng

-Hắn làm sao vậy? Duy Ly càng thêm ngạc nhiên

Nàng không biết, đối với Mạnh Hạo mà nói, linh thạch chính là mệnh hắn a, hôm nay bị một đao chém nhiều linh thạch tương lai như vậy, nội tâm Mạnh Hạo cũng giống như bị một đao xuyên thấu

Trên tháp cao, sau khi Mạnh Hạo rời đi, Dương Hồn Thánh Lâm Đào đắc ý cười ha hả dường như rất là vui vẻ, cầm bầu rượu lên, uống xong một ngụm to, vẻ mặt có chút vui sướng

Mỹ phụ bên cạnh hắn mỉm cười, nhìn phu quân, lắc đầu, trong lòng cũng rất là cao hứng, nàng cao hứng không phải phu quân chiếm được bao nhiêu tiện nghi, mà là hiển nhiên, giữa Mạnh Hạo và phu quân bất tri bất giác tồn tại một chút tình hữu nghị

Điều này đối với phu quân luôn luôn không có bằng hữu bên cạnh mà nói, hắn vui vẻ, nàng cũng cảm thấy cảm động lây

Đêm khuya, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trong ốc xá, hơn phân nửa ngày, hắn nghĩ đến sự tình hôm nay còn cảm thấy ngực mơ hồ đau

Lừa gạt người, rốt cục cũng bị gài bẫy, cảm thụ này khiến Mạnh Hạo liên tục thở dài

-Lão Vương gia khốn khiếp, ngươi cứ chờ đấy cho ta! Mạnh Hạo luôn cảm giác mình là một người giảng đạo lý, nghĩ đi nghĩ lại, hắn vẫn cảm thấy đầu têu gây họa chính là đệ thập tổ Vương gia kia

Khẽ cắn răng, Mạnh Hạo cảm thụ một chút tu vi trong cơ thể, lúc này trong cơ thể hắn, chỉ còn lại có ba cổ lực lượng tu vi dồi dào, lại đang dung hợp lẫn nhau

-Càng về sau lại càng chậm

Mạnh Hạo thu hồi thần thức

Đây là Trảm Linh đường của hắn, biến ba cổ thành hai cổ, lại biến thành một cổ, hắn có thể cảm ứng được đây chính là một viên Trảm Linh của mình

-Không biết trảm thứ nhất của ta chém xuống là cái gì

Mạnh Hạo có chút chần chờ, đến bây giờ, hắn còn không có quá nhiều cảm ngộ, đủ loại suy nghĩ tồn tại, chỉ là rất mơ hồ

Trong lúc trầm mặc, Mạnh Hạo lấy nhẫn trữ vật ra, nhìn thoáng qua linh thạch bên trong, hào quang sáng trong suốt kia khiến lòng hắn cảm thấy tốt lên không ít

-Lão Vương gia khốn khiếp này, nếu hắn đã không chết, lúc này phát động lực lượng như vậy đến tìm ta, xem ra là tính toán lần này nhất định đoạt đạo cơ của ta

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn quang, lấy Tuế Nguyệt Mộc Kiếm cùng gương đồng ra, bắt đầu phục chế

-Đợi sau khi ta làm ra 100 Tuế Nguyệt Mộc Kiếm có thể luyện thành đại trận, cho dù hắn là Vấn Đạo, ít nhiều ta cũng có chút sức lực chống cự! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, triển khai phục chế

Theo phục chế, theo lạc ấn tuế nguyệt phù văn không ngừng, linh thạch của hắn sung túc đến cực hạn

Cả người Mạnh Hạo hoàn toàn trầm xuống

Dần dần, Tuế Nguyệt Mộc Kiếm của hắn càng ngày càng nhiều

Mấy ngày sau, cuối cùng hắn cũng đã luyện chế ra 100 Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, lực lượng tuế nguyệt chỉ là tám giáp

Muốn tiếp tục nữa, thời gian đã không đủ, cách ngày ước định với Dương Hồn Thánh một ngày, từ sớm tinh mơ đến đêm khuya, ánh mắt Mạnh Hạo quét qua 100 thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm tám giáp, cặp mắt chớp động, liếc nhìn linh thạch chất đầy bên trong nhẫn trữ vật, hắn cắn

răng mạnh một cái

-Mặc dù linh thạch vô cùng trọng yếu, nhưng một khi ta vẫn lạc, đều sẽ thuộc về người khác Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên một cái, lấy mũi kiếm Tuế Nguyệt ra

Hắn nhìn chằm chằm mũi kiếm, hô hấp dồn dập

-Mũi kiếm này ta cũng không cần nhiều, chỉ cần 10 thanh

là có thể hợp thành Luyện Hóa Đệ Nhất Trận, lực lượng của kiếm trận này một khi tản ra ít nhất là 10 vạn tuế nguyệt bên trong

Mạnh Hạo nhìn mũi kiếm, lại nhìn nhẫn trữ vật, lập tức lấy ra gương đồng, bắt đầu phục chế

Đối với việc phục chế mũi kiếm này, hắn đã sớm chuẩn bị tâm tư, biết được một khi tiến hành, nhất định phải thành công mới có thể dừng lại, lúc này đã mang bất cứ tâm tư gì, không ngừng đưa linh thạch vào trong gương đồng

Mười khối, trăm khối, ngàn khối Động tác Mạnh Hạo có chút chết lặng, nhìn linh thạch bên trong nhẫn trữ vật không ngừng ít đi, mãi một lúc sau, bỗng nhiên trên gương đồng tia sáng bắn ra bốn phía, ánh mắt Mạnh Hạo lập tức nóng lên, từ từ con ngươi như hóa thành mặt nước, trong nháy mắt liền xuất hiện hai thanh mũi kiếm giống nhau như đúc

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, lập tức cầm lên, sau khi cảm thụ hắn ngửa mặt lên trời cười ha hả

Lực lượng tuế nguyệt! Cười lấy cười để, sau khi hắn tính toán một chút linh thạch đã hao phí, tâm Mạnh Hạo một lần nữa như bị đao đâm xuyên thấu

-Không ngờ hao phí 1 tỉ!! -Chết tiệt! Cũng thật quá đắt đi! Mạnh Hạo đau lòng

-Lão Vương gia khốn khiếp, chuyện này chúng ta không xong đâu! Mạnh Hạo đỏ cả mắt, tất cả đau lòng đều hóa thành phẫn nộ với đệ thập tổ Vương gia

Hắn cắn răng, mắt đỏ lên, lần nữa bắt đầu phục chế

5 tỉ linh thạch chỉ để Mạnh Hạo phục chế bốn thanh mũi kiếm Tuế Nguyệt chung vào một chỗ, mới năm thanh mà thôi, còn những linh thạch khác, còn lại là dùng phục chế đan dược, phục chế Tuế Nguyệt Mộc Kiếm cùng với những vật phẩm khác phía trên

Cho đến khi toàn thân cao thấp Mạnh Hạo gần như võ trang đầy đủ, bên trong túi hắn đã sắp rỗng rồi, ngơ ngác nhìn nhẫn trữ vật, lại nhìn túi trữ vật một chút, Mạnh Hạo cảm thấy mặc dù bên ngoài là sáng sớm, ánh nắng tươi sáng, nhưng trên thực tế cũng đã đen

Đêm hôm qua còn là đại tài chủ, nhưng trong một đêm, lại trở về trạng thái lúc đầu, khiến cho Mạnh Hạo ngoại trừ cười khổ cũng chỉ có cười khổ mà thôi

-Ta cảm giác mình vẫn chưa có mệnh của kẻ có tiềnĐây vẫn chỉ là phục chế pháp bảo và những vật phẩm khác, nếu ta đi tu hành Cửu Thiên Bảo Thân Ấn, dùng các loại bảo vật bị thân thể hấp thu, thì số linh thạch bị hao phí sẽ là vô số

Mạnh Hạo thở dài, Cửu Thiên Bảo Thân Ấn là hắn thu được trong Yêu Tiên Tháp, đạo pháp chuyên môn luyện thể!

Đạo pháp này ở bên trong Yêu Tiên Cổ Tông cũng rất hiển hách, trên thực tế có thể so với Nhục Thân Thành Thánh, sở dĩ xếp hạng ở phía sau, là bởi vì Nhục Thân Thành Thánh là bí thuật, mà Cửu Thiên Bảo Thân

Ấn lại cần tu hành quanh năm, nhập môn không khó, có khó cũng liền khó khăn tại tu hành, loại hao phí tài nguyên như vậy, cho dù là một tông môn cũng đều sẽ từ từ không chịu nổi

Mà đạo pháp này và bí thuật kết hợp mới là luyện thể tối cao pháp môn, cũng chỉ có phối hợp với nhau mới có thể bạo phát ra lực lượng chân chính của mình

- Nhục Thân Thành Thánh, dù sao cũng là bí thuật, nhất định là còn có một số tác dụng mà ta không biết, chỉ là tu vi của ta không đủ, không thể dẫn động

-Mà tu hành Cửu Thiên Bảo Thân Ấn

là đường tắt để trong tương lai đề cao thân thể ta, đừng thấy tu hành buồn tẻ, nhưng ta chỉ cần có đủ linh thạch, liền có thể vô hạn phục chế pháp bảo, có thể tu luyện được Cửu Thiên Bảo Thân Ấn này

Mạnh Hạo thở dài

Lúc trước sở dĩ hắn thủy chung không có tu hành Cửu Thiên Bảo Thân Ấn, ngoại trừ việc cảm ngộ ra, nguyên nhân trọng yếu nhất là hắn nghèo

-Linh thạch, ta muốn linh thạch! Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt lần nữa đỏ lên, khát vọng đối với linh thạch đã đến cực hạn, thân thể hắn nhoáng lên một cái, lúc bay ra, cả người đều lộ ra một cỗ túc sát ý

Khi Dương Hồn Thánh Lâm Đào tới, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, lập tức kinh ngạc

-Người nào chọc giận ngươi? Mạnh Hạo không nói chuyện, nhưng túc sát ý càng rõ ràng hơn, thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng ra xa, Dương Hồn Thánh ở phía sau càng nghi ngờ, đi theo, tốc độ hai người đều là cực nhanh, trong nháy mắt liền rời khỏi Hải Thành

Phía trên hải vực gần Hải Thành, Mạnh Hạo bước chân chợt ngừng, cúi đầu nhìn thoáng qua biển rộng phía dưới

-Hắc tiểu tử, ngươi chuẩn bị sẵn sàng sao? Ánh mắt của hắn quét qua Dương Hồn Thánh

-Không biết lớn nhỏ, ngươi sống đã bao nhiêu năm? Đừng lãng phí thời gian, nhanh

Dương Hồn Thánh nhướng mày

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, không nói gì nữa, nhưng tu vi lập tức áp chế, cùng lúc đó, Bỉ Ngạn Hoa vốn là sau khi gặp Lê Tiên sống động không ít, lúc này vừa nhìn thấy cơ hội, lập tức chui ra

Khí tức mới này vừa xuất hiện, hai mắt Dương Hồn Thánh bỗng nhiên lóe lên một cái, lui về phía sau vài bước, lập tức nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra một chút chần chờ và nghi ngờ

-Khí tức nàygiống Hải Manhưng rõ ràng hắn là tu sĩ

Trong khi Dương Hồn Thánh kinh nghi, mặt biển đột nhiên cuồn cuộn, cả tam hoàn biển rộng, trong nháy mắt vô số khu vực đều trong khoảnh khắc sóng lớn kinh thiên, hàng loạt hải yêu đồng loạt chấn động, cặp mắt máu đỏ, trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi nửa nén hương đã có mấy trăm hải yêu từ bốn phía nhanh chóng tiến tới

-Không đúng! -Một khi khí tức Hải Ma xuất hiện, trong nháy mắt khiến hầu hết hải yêu thần phục, nhưng ở hắn lại đưa đến cảm giác như thiên địch, dường như những hải yêu này cho dù thịt nát xương tan cũng muốn

cắn nuốt hắn

Dương Hồn Thánh lập tức đã nhận ra bất đồng

Oanh! Mấy trăm hải yêu lập tức vọt lên mặt nước, dữ tợn chạy thẳng đến chỗ Mạnh Hạo

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên, lập tức trong nháy mắt hơn 10 ngàn phù văn xuất hiện, hướng về bốn phía lập tức quét ngang, tiếng nổ ầm ầm quanh quẩn, xa xa có mấy ngàn hải yêu đồng loạt mà đến -Số lượng không nhiều lắm a

Dương Hồn Thánh ở một bên, chế nhạo nói

Mạnh Hạo không nói chuyện, thân thể chìm xuống, khi chạy thẳng tới đáy biển, khí tức Bỉ Ngạn Hoa một lần nữa mãnh liệt tản ra, cả biển rộng ầm ầm chấn động, nhưng lại nổi lên ngọn lửa! Ngọn lửa này là do vô số hải yêu trong lúc đang nóng nảy chạy đến bị khí tức của Bỉ Ngạn Hoa kích thích, trực tiếp thiêu đốt sinh mạng, đổi lấy tốc độ kinh người, gần như trong nháy mắt, trong biển rộng có mấy vạn hải yêu gào thét mà đến, chỗ xa hơn là mấy chục vạn hải yêu, nhấc lên sóng lớn ngập trời

Cũng có 7,8 tiếng gào thét kinh thiên truyền đến từ phía xa

Dương Hồn Thánh biến sắc, cũng theo đó chìm vào đáy biển, mới vừa bước vào liền thấy xung quanh Mạnh Hạo bất ngờ có 100 thanh Mộc Kiếm tạo thành 10 đóa hoa sen, bao phủ Mạnh Hạo ở bên trong, 10 đóa hoa sen này xen lẫn nhau vừa là hoa, cũng là cánh hoa, hợp thành một đóa

Liên Hoa Trận to lớn! Trận này có phạm vi trăm trượng, khi lan tỏa ra bốn phía, tất cả hải yêu gần đó thân thể trong nháy mắt khô héo, trực tiếp tiêu tán, dường như trong nháy mắt bọn chúng đã đi hết những năm tháng trong cuộc đời

Ngay cả phạm vi hải vực này, lúc này cũng đều xuất hiện dấu vết bốc hơi, dường như trong năm tháng này không gì không khô! Một màn này khiến cho nội tâm Dương Hồn Thánh lập tức chấn động

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1026: Lê Tiên kêu gọi

- Mười kiếm một hoa, mười hoa một trận! -100 thanh kiếm hợp thành Liên Hoa Đại Trận, trận này ẩn chứa lực lượng của tuế nguyệt, lực này kéo dài không có gì không khô! -Tinh diệu nhất là mỗi một đóa kiếm hoa trận này đều ẩn chứa ngàn loại biến hóa, mà 10 hoa hợp thành đại trận, biến hóa nhiều hơn gấp mấy lần nữa, bên trong có ít nhất mấy vạn biến hóa ngầm chứa! - Đại trận như vậy cần thần thức kinh người mới có thể làm được, nhưng cái này

vẫn chỉ là thứ yếu, trọng yếu nhất, là hình thần đều có, Liên Hoa Trận của hắn chẳng những có hình mà cũng có cả thần! Dương Hồn Thánh tâm thần chấn động, lúc trước hắn đã nhìn Mạnh Hạo rất cao, nhưng lúc này nhìn lại, hai mắt không khỏi co rút lại, hắn phát hiện, hắn vẫn còn xem thường đối phương

-Lúc trước khi hắn ra tay với ta, quả nhiên là chỉ hiển lộ ra một phần nhỏ thủ đoạn, nếu không, kiếm trận này vừa ra, cho dù là tasợ rằng từ bên trong cũng khó mà thoát thân! -Tu Tuế Nguyệt vốn là ít thấy, hắn này lại càng kinh người, bầu rượu kia

có tám phần khả năng, đích xác đến từ quê quán của hắn, chính là không biết quê quán của hắn ở phương nào! Chính mắt thấy lực lượng kiếm trận của Mạnh Hạo, nội tâm Dương Hồn Thánh dao động, lúc này mấy chục vạn hải yêu từ bốn phía rầm rầm mà đến

Trong lúc nhất thời, cả mặt biển sóng biển cuồn cuộn, nổ ầm ầm quanh quẩn, kiếm trận Mạnh Hạo xoay tròn, tốc độ cực nhanh, long trời lở đất

-Hắc tiểu tử ngươi không ra tay nữa, bảy thành ta đều không đồng ý! Mỗi lần Mạnh Hạo giết một đầu hải yêu đều tính toán yêu tâm, nhìn thấy Dương Hồn Thánh từ sau khi xuống dưới liền đứng ngẩn người ở chỗ

đó, nội tâm không khỏi suy nghĩ lệch lạc

Dương Hồn Thánh hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên, lập tức 100 ngàn phù văn trong nháy mắt từ trong cổ tay áo hắn bay ra, bỗng nhiên xoay tròn xung quanh trực tiếp hóa thành mười con phù văn hung thú, vừa gào thét vừa xông tới yêu thú xung quanh chém giết

Dưới sự liên thủ của Mạnh Hạo và Dương Hồn Thánh, tốc độ giết chóc lập tức tăng nhanh, nếu không có kích thích của Bỉ Ngạn Hoa, hải yêu tam hoàn sẽ không dễ dàng bị giết chết hết như vậy, nhưng lúc này dưới sự kích thích của Bỉ Ngạn Hoa, những hải yêu này đã mất hết lý trí, chỉ còn lại điên cuồng

Máu tươi nhiễm đỏ cả hải vực này

Trận giết chóc kéo dài khoảng nửa canh giờ, tay cũng đã tê liệt, lúc này bốn phía bỗng nhiên vang lên 4 tiếng gầm vang trời

Theo tiếng gào to vang vọng, bất ngờ có bốn con hải yêu khổng lồ trên người mọc Bạch Cốt Hoa từ bốn hướng nhanh chóng tiến đến

Trong bốn con hải yêu này, có một con thủy mẫu khổng lồ, ba con còn lại, một con là một con cự quy màu tím khổng lồ, hai con kia thoạt nhìn thì giống như hải giao

Bọn chúng đồng loạt mà đến, vừa xuất hiện lập tức khiến sóng biển ngập trời, bốn cổ khí tức Trảm Linh trong nháy mắt phủ xuống bao phủ lên người Mạnh Hạo và Dương Hồn Thánh

-Ta và ngươi mỗi người hai con, có muốn so người nào giết nhanh hơn không? Nếu như ta thắng, ngươi cho ta chín phần, nếu như ngươi thắng, ta cam tâm tình nguyện lấy sáu phần, như thế nào? Mạnh Hạo nhanh chóng lên tiếng

Dương Hồn Thánh mắt khẽ giật, hắn chưa từng thấy kẻ nào vô sỉ như vậy

Sau khi trực tiếp cự tuyệt, tay phải vung lên, lập tức ở trước mặt hắn bất ngờ xuất hiện hai thanh kiếm quang hư ảo, lẫn nhau lần lượt thay đổi ma sát, bóng kiếm chồng lên, chớp mắt biến thành mấy trăm, tạo thành mưa kiếm, chạy thẳng tới hai hải giao

Mạnh Hạo thấy Dương Hồn Thánh không bị lừa, không nói nữa, lúc quay đầu, tay phải bấm quyết, lập tức sáu thanh mũi kiếm Tuế Nguyệt bên trong túi trữ vật của hắn đồng loạt bay ra, tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc liền đến gần con cự quy màu tím, cùng lúc đó, Tuế Nguyệt Kiếm Trận lóe lên xuất hiện ở xung quanh con thủy mẫu

Mạnh Hạo ở giữa hai trận, bên ngoài thân thể hơn 10 ngàn phù văn bay vòng hóa thành cơn lốc

-Chém! Hắn khẽ quát một tiếng, một cái chớp mắt

sáu phiến mũi kiếm vây quanh cự quy đồng loạt xoay tròn, tản ra lực lượng tuế nguyệt kinh người, cự quy kia ngửa mặt lên trời vừa hô, phần lưng Bạch Cốt Hoa lay động đang muốn đối phương, nhưng bị khí tức tuế nguyệt này xâm nhập, lập tức thân thể run run, lộ ra vẻ hoảng sợ, nó không chậm trễ chút nào, lập tức rụt đầu, định cõng vỏ cứng đi chống cự

Nhưng dưới lực lượng tuế nguyệt, không có gì không khô! Sáu phiến mũi kiếm vượt qua 100 ngàn năm, chỉ là xoay tròn, trong nháy mắt khiến thân thể cự quy nhanh chóng khô héo, tiếng hét thảm thê lương mới vừa truyền ra, liền ầm một tiếng, cự quy bị lực lượng Trảm Linh, thân thể lập tức tan thành mây khói

Tốc độ cực nhanh, sát phạt chi ngoan, cho dù là Mạnh Hạo cũng chấn động, ngay sau đó trong mắt lộ ra ánh sao

-Linh thạch của ta cuối cùng cũng không có mất trắng! Cùng lúc đó, con thủy mẫu bên trong Liên Hoa Kiếm Trận lúc này cũng đang vùng vẫy, nhưng thân thể của nó bằng mắt thường có thể thấy được khô héo, cũng chỉ thời gian mười hít thở, liền trong nháy mắt khô quắt, thân thể ầm một tiếng, bị kiếm trận trực tiếp xuyên thấu trở thành tro bụi sáp nhập vào trong nước biển

Mà lúc này, Dương Hồn Thánh cũng chỉ mới chém chết một con hải giao mà thôi, hắn quay đầu lại, thấy được uy lực tuế nguyệt của Mạnh Hạo, cặp mắt co rút lại một chút, Mạnh Hạo cho hắn cảm giác sâu không lường được

Thời gian trôi qua, mấy canh giờ sau, hải yêu bốn phía ngưng tụ nhiều vô kể, rậm rạp chằng chịt, không ngừng tiến đến, nước biển trở thành màu đỏ, giết chóc như vậy cho dù là Dương Hồn Thánh, cũng đều cảm thấy kinh hãi

Có thể giết giết, hắn bỗng nhiên hưng phấn, thậm chí khi tay phải nhấc lên, không ngờ đem tam kiếm Hải Thành triệu hoán ra, nơi đi qua đều giết chóc ngập trời

Đến cuối cùng, Mạnh Hạo không có việc gì làm, chỉ là đứng ở nơi đó duy trì kiếm trận cùng phù văn liền có thể, Dương Hồn Thánh dường như đánh cuồng nhiệt, giống như thay đổi một người khác, từ bốn phía 10 vào 10 ra, cũng có thét dài quanh quẩn

-Giết giết giết! Dương Hồn Thánh cười to, cho dù là ở dưới mặt biển thì với tu vi của hắn, tiếng cười như cũ buồn buồn quanh quẩn tám phương

-Cái người này sau này vẫn là đừng trêu chọc

Mạnh Hạo nhìn Dương Hồn Thánh người đầy đỏ tươi, người này vốn là khuôn mặt nghiêm túc, lúc này đã sớm dữ tợn, vốn là tính tình trầm mặc ít nói, lúc này cũng đã điên cuồng, trong miệng không ngừng truyền ra

các loại lời nói

-Hắn điên rồi Hay là hắc tiểu tử này đè nén quá lâu? Mạnh Hạo mở to mắt, càng phát giác nội tâm Dương Hồn Thánh này ít nhiều có chút vặn vẹo

-Hắn đích xác là điên

Anh Vũ chẳng biết lúc nào xuất hiện, ở trên vai Mạnh Hạo, mở to mắt to, nhìn Dương Hồn Thánh giết tới giết lui

- Người điên này, Mạnh Hạo ngươi đừng đi đắc tội, người như thế ta trước kia thấy qua, đều là biến thái! Bì Đống cũng không ngừng gật đầu

-Còn không đi thu lấy yêu tâm! Mạnh Hạo lập tức lên tiếng, Anh Vũ và Bì Đống ánh mắt chớp động, lập tức bay ra, ở trong đáy biển xuyên qua, không ngừng lấy từng viên yêu tâm một

Dương Hồn Thánh cũng nhìn thấy màn này, không có đi để ý, lúc này hắn chỉ để ý là giết chóc thống khoái

Rồi đến cuối cùng, Dương Hồn Thánh giết hưng trí càng phát bừng bừng, pháp bảo rất nhiều, nơi đi qua đều nổ ầm ầm ngập trời, mà Mạnh Hạo càng ngày càng thanh nhàn, dứt khoát nhắm mắt ngồi tĩnh tọa ở trong trận pháp, luyện hóa ba cổ tu vi trong cơ thể

Thời gian lại trôi qua, hai canh giờ sau, giết chóc còn đang tiếp tục, Dương Hồn Thánh thanh âm cũng đều khàn khàn, nhưng sát ý của hắn chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng ngày càng mạnh

Khi Mạnh Hạo mở mắt ra cũng là kinh hãi, nước biển xung quanh đã hoàn toàn trở thành màu đỏ, hắn liếc nhìn Dương Hồn Thánh một cái, hai mắt lại nhắm nghiền

Cho đến một nén nhang sau, thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên run lên bần bật, đột nhiên đứng dậy, quay đầu lại nhìn thoáng qua đáy biển phía xa xa, có cảm giác chấn động sợ hết hồn hết vía, trong nháy mắt hiện lên toàn thân

Cùng lúc đó, Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể hắn lập tức sục sôi, vẻ kích động xuyên thấu ra, dường như muốn từ trong cơ thể Mạnh Hạo chạy ra, loại dấu hiệu báo trước này, loại cảm giác này, khiến đầu óc Mạnh Hạo trong nháy mắt khẽ đau, thân thể đứng lên, bước lên trước, khi đi tới Dương Hồn Thánh bên cạnh, tay phải nâng lên, chiến xa bất ngờ xuất hiện

-Thống khoái!

Dương Hồn Thánh cười to, ánh mắt đều đỏ, nhưng lời nói của hắn vừa mới nói ra, Mạnh Hạo liền hô hấp dồn dập gầm nhẹ

-Thống khoái cái rắm, đi theo ta! Mạnh Hạo nói, bắt lấy Dương Hồn Thánh, Dương Hồn Thánh sửng sốt, không có cự tuyệt, tùy ý Mạnh Hạo bắt được cánh tay lôi vào chiến xa

Oanh! Chiến xa mạnh chạy ra, một đường va chạm vô số hải yêu, sẽ phải phá biển mà ra, nhưng vào lúc này, một cỗ khí tức âm lãnh tà ác khiến Dương Hồn Thánh cũng cảm thấy trong giây lát từ chỗ sâu biển rộng nhanh chóng tiến đến

-Con của ta

Trở về

Trở về

Lúc này, thanh âm sâu kín theo khí tức tà ác âm lãnh lập tức vang vọng khắp bốn phía

Cùng lúc đó, một cái bóng đen xúc tu từ trong đáy biển tiến đến với tốc độ không thể nào hình dung trong nháy mắt muốn quấn lấy chiến xa của Mạnh Hạo

Tốc độ của xúc tu này quá nhanh, mắt thấy sắp quấn quanh chiến xa, trong mắt Mạnh Hạo đầy tơ máu, khí tức Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể vận chuyển hết tốc lực, nhưng vẫn là kém một chút

Khí tức này mạnh, Dương Hồn Thánh cũng đều mở to mắt, khi hắn mạnh quay đầu nhìn lại, hắn thấy được xúc tu khổng lồ kia, da đầu lập tức tê dại, nhưng cùng lúc đó, ở trong tâm thần chợt dâng lên một cỗ chiến ý mãnh liệt hơn

Tay phải hắn bỗng nhiên nâng lên, lập tức ba thanh kiếm phía sau đồng loạt bay ra, chạy thẳng tới xúc tu kia

Mạnh Hạo cũng lập tức ngẩng đầu, trong mắt đầy sát khí, phất tay, sáu phiến mũi kiếm Tuế Nguyệt, trăm kiếm Liên Hoa Đại Trận đồng thời xuất hiện, chạy thẳng tới xúc tu

Ầm một tiếng kinh thiên nổ, Dương Hồn Thánh phun ra máu tươi, Mạnh Hạo cũng phun ra máu tươi, tập hợp lực lượng hai người, còn có pháp bảo kinh thiên của bọn họ rốt cục khiến cho xúc tu kia dừng lại một chút

Trong khoảnh khắc thu hồi pháp bảo, chiến xa bằng tốc độ mắt thường không thể nhận ra hướng về phía ra mặt biển nhoáng lên một cái biến mất

Trên mặt biển đỏ tươi, nhánh Bỉ Ngạn Hoa bay ra, ở giữa không trung chậm rãi rơi xuống, mặt biển phập phồng, một mảnh đỏ tươi rất lâu mới chậm rãi bình tĩnh

Trên hải vực tam hoàn cách chỗ đó một khoảng, chiến xa ầm một tiếng từ trong hư vô xuất hiện, Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, Dương Hồn Thánh

mặt cũng không một chút máu, hai người nhìn nhau một cái

-Chết tiệt, kia là thứ quỷ gì, ngươi làm sao lại trêu chọcvào, ngươi cũng quá có thể gây chuyện đi, trước có đệ thập tổ Vương gia, nay lại có thứ đồ chơi chết người này! Dương Hồn Thánh cắn răng lên tiếng

-Này tam hoàn không phải ngươi nói là ngươi coi sao, ngươi cũng không biết, ta làm sao mà biết được! Mạnh Hạo mí mắt khẽ giật, lập tức nói

Hai người phẫn nộ nhìn, một lát sau đều hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa

-Thu được bao nhiêu yêu tâm? Hồi lâu sau, Dương Hồn Thánh bỗng nhiên lên tiếng

-So với lần trước thì nhiều hơn gấp đôi

Mạnh Hạo hơi tính toán một lúc, cặp mắt lập tức phát sáng

Dương Hồn Thánh vừa nghe lời này, lập tức cười

-Chúng ta trở về thành chỉnh đốn một chút, nghỉ ngơi mấy ngày tiếp tục?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1027: Vương tổ phủ xuống

-Bảo vật này của ngươi không tồi, có bán hay không? Trên đường trở về, dưới ánh mắt thèm thuồng của Dương Hồn Thánh, Mạnh Hạo thu hồi chiến xa, Dương Hồn Thánh đã nhịn nửa ngày, cuối cùng mở miệng

-Không bán! Mạnh Hạo không chút do dự

-Không bán thì thôi, cái thứ đồ hư này có cho không bản thánh thì bản thánh cũng không cần! Dương Hồn Thánh hừ lạnh một tiếng

-Cho không ta, ta muốn, ngươi cho ta một cái

Mạnh Hạo mắt khẽ đảo

-Cút! Dương Hồn Thánh cả giận nói

-Hắc tiểu tử, yêu tâm đều ở trong túi ta, ngươi lại nói một chữ cút nữa thử xem! Mạnh Hạo trong mắt lập tức lộ ra tinh quang, tìm kiếm cơ hội sẽ một mình nuốt lấy toàn bộ

Dương Hồn Thánh lên tiếng, vùng vẫy đã nửa ngày, lại không có nói ra một chữ

-Nói thật, đó là cái thứ gì? Sau một lúc lâu, Dương Hồn Thánh tránh đề tài trước ra, hỏi một câu

-Một đóa Bỉ Ngạn Hoa lão bất tử, hẳn là bên trong nhị hoàn đi

Mạnh Hạo không có lấy lệ, nói ra

-Bỉ Ngạn Hoa! Dương Hồn Thánh cặp mắt nheo lại, ánh mắt chớp động

Không bao lâu, hai người trở về Hải Thành, không có người phát hiện ra, ở trong tháp cao, bọn họ bắt đầu chia của

Mặc dù Mạnh Hạo thường xuyên lừa gạt người, nhưng một khi đã hứa hẹn, sẽ không âm thầm hẹp hòi, cho dù yêu tâm là hắn phụ trách lấy đi, nhưng không có ham nửa phần

Dựa theo lẫn nhau phân phối, Mạnh Hạo để lại một thành yêu tâm, những thứ khác đều bị Dương Hồn Thánh mua với giá giảm 6%

Sau khi đại lượng linh thạch vào trong túi, Mạnh Hạo lần nữa cảm nhận được Dương Hồn Đạo này

thực sự có tiền!

Sau khi Mạnh Hạo rời khỏi tháp cao, cầm lượng lớn linh thạch vừa tìm được khí thế Chu viên ngoại, về tới trong ốc xá đã là nửa ngày sau

Nghĩ tới sự lợi hại của mũi kiếm Tuế Nguyệt, hắn lập tức lấy gương đồng ra, bắt đầu phục chế

Lần này, hắn một hơi phục chế bốn thanh, tổng cộng 10 thanh mũi kiếm Tuế Nguyệt, hợp thành Liên Hoa Đệ Nhất Trận! Trận này vừa thành, uy lực lập tức tăng gấp bội, Mạnh Hạo đơn giản huy vũ một chút, vẻ mặt lộ ra phấn chấn

Sau đó lại lấy Tuế Nguyệt Mộc Kiếm ra, không ngừng ở trên lạc ấn lực lượng Tuế Nguyệt

Mấy ngày sau, hắn và Dương Hồn Thánh lại lần nữa lặng lẽ rời đi, ở một địa phương tam hoàn khác, với phương pháp giống nhau, không ngừng

chém chết hải yêu

Hai người phối hợp càng ngày càng ăn ý

Mỗi lần Dương Hồn Thánh giết chóc, đều là càng giết càng hưng phấn, Mạnh Hạo lại thanh nhàn tu hành, nhưng lúc nào cũng cảnh giác Lê Tiên kia

Thấm thoắt hơn một tháng đã trôi qua, hai người bọn họ ở trong tam hoàn liên thủ hoành hành khiến cho tất cả tu sĩ bước chân vào trong tam hoàn đều ngạc nhiên phát hiện, hơn một tháng qua bọn họ không nhìn thấy một con hải yêu nào

Mà thường xuyên ở biển lớn tam hoàn lên xuống, không thể đi ra ngoài

Trong khi đó, hai người Mạnh Hạo và Dương Hồn Thánh ở trong trận giết chóc này thu hoạch càng lúc càng lớn, thậm chí trong khoảng thời gian này tu vi của Mạnh Hạo đã từ ba cổ biến thành hai cổ

Trảm Linh Kỳ sắp tới

Cùng lúc đó, Tuế Nguyệt Kiếm Trận của hắn, 100 thanh Mộc Kiếm, đều trở thành kiếm mười giáp, sau khi kiếm trận triển khai, uy lực ngập trời, mà sát chiêu của hắn, còn lại là 10 phiến mũi kiếm Tuế Nguyệt

Đơn độc sử dụng thì có thể làm cho Dương Hồn Thánh kinh hãi

Một khi dung hợp với Tuế Nguyệt Mộc Kiếm trận pháp trở thành hạch tâm Liên Hoa Kiếm Trận, khi triển khai, trong phạm vi nghìn trượng hải vực, nháy mắt kiếm khí long trời lở đất

Từ trong tay Dương Hồn Thánh, Mạnh Hạo mua được rất nhiều bảo vật tự bạo, những bảo vật này nhiều đến mức chất đống như núi trong túi trữ vật của hắn

Dưới sự trang bị võ trang đầy đủ, thực lực của Mạnh Hạo càng ngày càng tăng

Lại qua mấy ngày này, bọn họ cũng không thấy Lê Tiên xuất hiện nữa, nhưng cảnh giác của Mạnh Hạo chưa hề giảm bớt chút nào

-Tam hoàn này rốt cuộc có bao nhiêu hải yêu? Chúng ta giết chóc như vậy, diệt sát không biết bao nhiêu, nhưng vì cái gì mà mỗi lần vẫn còn có nhiều như vậy? Lúc này ở khu vực bên trong tam hoàn, hải yêu gầm thét tiến đến, trong khi bốn phía giết chóc ngập trời, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trong trận pháp, hỏi Dương Hồn Thánh đang chém giết bên ngoài

-Nhiều vô số, Tam Tông từng có một truyền thuyết, dưới Thiên Hà Hải tồn tại ba chỗ tinh động! -Tinh động này nghe nói là liên tiếp Đệ Cửu Hải, những hải yêu này phần lớn đều đến từ Đệ Cửu Hải, chỉ có điều tinh động chỗ này hình như có hạn chế, cho nên hải yêu cường đại một chút không thể thông qua

Dương Hồn Thánh một kiếm chém chết 7, 8 hải yêu, nói với Mạnh Hạo

Những chuyện này nếu đổi lại là hơn một tháng trước, hắn chắc là sẽ không nói cho Mạnh Hạo, nhưng giờ này hơn một tháng chung sống, mặc dù hai người mỗi ngày đều đấu võ mồm, nhưng sự hòa hợp giữa hai bên đã tăng lên không ít

-Ba chỗ tinh động? Mạnh Hạo ngẩn ra

-Tam hoàn một chỗ, nhị hoàn một chỗ, nội hoàn còn có một chỗ! Dương Hồn Thánh nói

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, đang định tiếp tục hỏi, bỗng nhiên biến sắc

Hắn cảm nhận được khí tức âm lãnh tà ác

Trong nháy mắt khí tức này xuất hiện, Mạnh Hạo không chậm trễ chút nào đứng lên, khi cất bước, chiến xa xuất hiện

Dương Hồn Thánh vừa nhìn thấy hành động này của Mạnh Hạo, sắc mặt cũng theo đó biến hóa, không chậm trễ chút nào chạy thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, bị Mạnh Hạo bắt lại lôi vào bên trong chiến xa

Khi đang muốn thúc giục chiến xa bay nhanh bỏ chạy, mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe lên một cái, bởi vì hắn phát hiện, lần này, khi khí tức này xuất hiện, Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể rất là quỷ dị

Nó không hề giống như trước biểu thị ra sự kích động và hưng phấn, mà là

ở trong cơ thể Mạnh Hạo run rẩy, dường như hoảng sợ đến cực hạn, giống như là nó gặp phải việc gì sống chết vậy, thậm chí ở trong cơ thể Mạnh Hạo, khí tức đều nhanh chóng co rút lại, dường như không muốn lộ ra chút nào

Mạnh Hạo khẽ hô một tiếng, sử dụng chiến xa chạy ra, lúc này bỗng nhiên ở bên tai hắn truyền đến một thanh âm thương tang

-Bỉ Ngạn Hoa khai thất sắc thiên, hoa khai thành tiên nhất thiên niên

-Thành tiên bất thành, hóa Bạch Cốt Hoa

Thanh âm này xuất hiện, Mạnh Hạo tâm thần chấn động, Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể hắn lại kịch liệt run rẩy, cùng lúc đó, chiến xa cũng nhanh chóng hướng về phía mặt biển, trong nháy mắt muốn xé hư không mà đi

- Không chém được Bỉ Ngạn Hoa, lão phu chỉ có thể chém chính mình

Từ nay về sau Bỉ Ngạn Hoa không trở lại, Bạch Cốt Hoa nở khắp nơi

Mạnh Hạo hít sâu một cái, cúi đầu nhìn thoáng qua hải vực bên dưới, chiến xa đã xé hư không, biến mất vô ảnh

Khi xuất hiện đã là ở bên ngoài Hải Thành

Dương Hồn Thánh sắc mặt có chút khó coi, hắn đã đóng giữ ở chỗ này nhiều năm, Tam Tông lại luôn luôn tự xưng là đứng đầu Thiên Hà Hải, nhưng mấy ngày nay, hắn mới phát hiện, ở dưới Thiên Hà Hải này, nguyên lai còn ẩn chứa những bí ẩn này

Đoạn Mạnh Hạo nghe được, hắn cũng nghe được, thậm chí mấy ngày nay hắn mỗi lần trở về đều sẽ tìm điển tịch, dần dần cũng biết chuyện Bỉ Ngạn Hoa

Hai người một đường trầm mặc, về tới trong tháp cao, khoanh chân ngồi ở hai bên án kỷ

-Bỉ Ngạn Hoa ở chỗ này đã nhiều năm, thủy chung không ra, vì cái gì ngươi vừa đến, nó liền xuất hiện? Dương Hồn Thánh trầm mặc một lát, nhìn về phía Mạnh Hạo

-Trên người ta cũng có Bỉ Ngạn Hoa

Mạnh Hạo nhàn nhạt nói, ném yêu tâm trong túi trữ vật cho Dương Hồn Thánh

Dương Hồn Thánh ánh mắt co rụt lại, đáp án này, hắn cũng đã đoán trước được

Sau một lúc lâu, Dương Hồn Thánh thu hồi yêu tâm, lấy linh thạch ra đưa cho Mạnh Hạo

Lúc đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên, bên trong túi trữ vật của hắn có ngọc giản bỗng nhiên sáng lên, Dương Hồn Thánh lập tức lấy ra, sau khi nhìn mày nhăn lại, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo

-Phi Tiên Thánh Tôn, Hải Thần Thánh Tôn, còn có 70 ngàn đệ tử của hai tông, còn có vị đệ thập tổ Vương gia kia, đã đi ra tường ngăn gió lốc, lúc này đang chạy về hướng này! Khi hắn nói ra những lời này, ở chỗ tường ngăn gió lốc giữa tam hoàn và tứ hoàn, lúc này vang lên tiếng nổ ầm ầm ngập trời, từng chiếc thuyền một cấp tốc bay ra, trên thuyền rất nhiều tu sĩ đang đứng

Rậm rạp chằng chịt, ngước mắt lên nhìn dường như là nhiều vô cùng

Giữa không trung, có hai nam nhân trung niên, một người mặc áo bào lam, một người mặc áo bào trắng, khí thế như hồng, tu vi tản ra dẫn động thiên địa biến sắc, ở bên cạnh hai người còn lại là một lão già

Chính là đệ thập tổ Vương gia

Bọn họ vừa mới bước ra liền lập tức truyền tin tức cho Dương Hồn Thánh, lúc này ba người thoáng lên một cái, chạy thẳng tới Hải Thành, ở phía sau bọn họ, 70 ngàn đệ tử đồng loạt chạy ra, che phủ trời đất

Ở trong Hải Thành, khi Dương Hồn Thánh nói ra, sắc mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, nhưng sâu trong mắt lại có ánh sao khẽ lóe lên, hắn đứng lên

Dương Hồn Thánh chỉ hơi trầm ngâm, tay phải vung lên, một cái ngọc giản bay ra, bị Mạnh Hạo tiếp nhận

-Ta sẽ tranh thủ Dương Hồn Đạo phụ trách khu vực này, ngươi ẩn núp ở bên trong, thời gian ngắn vấn đề không lớn, khi bọn hắn đều tản ra tìm, ta an bài người đưa ngươi rời khỏi tam hoàn

Đến lúc đó, bọn họ rất khó mà tìm được ngươi

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua ngọc giản, không có nói chuyện, xoay người rời khỏi tháp cao, Dương Hồn Thánh khoanh chân ngồi ở chỗ kia, nhìn bóng lưng Mạnh Hạo, vẻ mặt có chút phức tạp

Lúc sắp ra khỏi tháp cao, bước chân Mạnh Hạo bỗng nhiên dừng lại

-Ta có một vấn đề thủy chung không hiểu, là chỉ có một tông Dương Hồn Đạo ngươi có linh thạch kinh người như vậy, hay là Tam Tông đều có? Cái vấn đề này ở trong lòng Mạnh Hạo đã hơn một tháng

Dương Hồn Thánh trầm mặc, mỉm cười

-Ngươi biết bên trong tường ngăn gió lốc có cái gì? -Nơi đó có một cái hầm mỏ, bên trong có tam mạch khoáng linh thạch kinh người, linh thạch

đối với Dương Hồn Đạo ta, không cần thiết! -Đã hiểu rõ, nhưng ngươi thu mua nhiều yêu tâm như vậy, có thể nói cho ta biết vật này rốt cuộc có đại dụng gì

Mạnh Hạo hỏi lần nữa

Lần này, Dương Hồn Thánh trầm mặc hơi lâu

-Yêu tâm có đại dụng, vật bên trong túi của ngươi tốt nhất cũng không cần bán ra

Tác dụng cụ thể ta biết cũng chỉ phiến diện, mà yêu tâm của Tam Tông, trong đó có bảy thành

thông qua một phương thức đặc thù, truyền tống ra Nam Thiên Đại Địa, trong tinh không có một tông môn chuyên môn thu mua yêu tâm

Giá tiền thu mua bên ngoài và giá tiền chúng ta thu mua có sự khác biệt

cực lớn

Những chuyện này Dương Hồn Thánh có thể không nói, nhưng hắn liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, vẫn là nói ra

Mạnh Hạo gật đầu, thân thể vụt một cái rời khỏi tháp cao

Trước khi đi, hắn đi gặp Duy Ly, sau khi để lại cho nàng không ít linh thạch, lấy chiến xa ra, nháy mắt đã đi xa, biến mất không thấy

Sau khi Mạnh Hạo đi không có bao lâu, đệ thập tổ Vương gia còn có Phi Tiên Thánh Tôn cùng với Hải Thần Thánh Tôn liền gào thét mà đến, tốc độ cực nhanh, một hơi thở trước còn ở phía xa, hơi thở tiếp theo liền xuất hiện ở trong Hải Thành

Khi Dương Hồn Thánh từ trong tháp cao cất bước đi ra, vẻ mặt lạnh lùng, khôi phục lại bộ dáng mà Mạnh Hạo nhìn thấy lúc trước, mắt lạnh nhìn ba người tiến đến

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1028: Ngân Đăng thượng nhân

Một ngày sau, nguyên cả tam hoàn bị một chuyện lớn gây chấn động hoàn toàn, một trăm ngàn đệ tử của ba tông toàn bộ xuất động, phân tán bên trong hải vực của tam hoàn, dựa theo bức họa trong ngọc giản đi tìm một người.

Chuyện này gây chấn động cả tam hoàn, ngay cả tam Thánh cũng đều ra mặt tìm kiếm nghiêm ngặt. Nếu chỉ có như thế thì cũng thôi nhưng tiếp theo đó, những cửa hàng của ba tông lại còn lấy trọng bảo làm giải thưởng kêu gọi toàn bộ tu sĩ trong hải vực tìm kiếm người này.

Trên mặt biển tam hoàn, chỗ nào cũng có thể thấy được thân ảnh của tu sĩ đang không ngừng tìm kiếm, gần như phong tỏa toàn bộ tam hoàn.

Đệ thập tổ Vương gia đang ở bên trong Hải Thành, hắn phân ra vô số thần thức dung nhập vào mỗi cái ngọc giản, chỉ cần có người đến gần Mạnh Hạo là hắn có thể lập tức phát hiện ra.

Cho dù Mạnh Hạo có biến đổi bộ dáng, biến đổi khí tức nhưng lần này đệ thập tổ Vương gia đã chuẩn bị rất đầy đủ, thà rằng giết nhầm cũng không bỏ qua.

Cả tam hoàn hoàn toàn sôi trào. Mà giờ khắc này, Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi trên một hòn đảo, sắc mặt có chút âm trầm, trong tay của hắn cầm một cái ngọc giản, là do Dương Hồn Thánh đưa cho hắn.

Trầm mặc một lát, Mạnh Hạo bóp nát ngọc giản.

- Ta không muốn đi khảo nghiệm lựa chọn của một người, cũng không

muốn đặt hy vọng vào người khác. Sau khi Mạnh Hạo bóp nát ngọc giản, nhẹ giọng lẩm bẩm, xoay người đi ra biển, nếu trên mặt biển không cách nào lẩn tránh, vậy chỉ có trốn dưới đáy biển.

Giữa không trung, ngay lúc ngọc giản vỡ nát thì đồng thời Dương Hồn Thánh đang đi về phía trước cũng ngừng bước chân lại, trầm mặc sau đó tiêu sái cười một tiếng, hắn có thể lý giải được lựa chọn của Mạnh Hạo, bởi vì hắn... cũng đang lựa chọn.

Như vậy cũng tốt, nhiều thêm một người bạn, ít đi một địch nhân. Trong lòng Dương Hồn Thánh thầm thở dài, trong đầu nhớ lại từng hình ảnh hai người cùng nhau chinh chiến hải yêu hơn một tháng trước đó.

Mạnh Hạo bay nhanh dưới biển, khí tức Bỉ Ngạn Hoa trên người không tản ra chút nào, luôn luôn chú ý bốn phía, một khi có chút xíu không thích hợp là hắn sẽ lập tức lấy chiến xa ra.

Muốn rời tam hoàn cần phải đi qua tường ngăn gió lốc, đệ thập tổ Vương gia bên đó nhất định đã có sự chuẩn bị, sợ là hắn cũng đang đợi ta tự chui đầu vô lưới.

Nhưng tam hoàn thật sự không thể ở lâu, nếu không sẽ có ngày mình bị phát hiện, một khi bị phát hiện... Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên.

Mà nhị hoàn... Lê Tiên lại ở nơi đó. Mạnh Hạo trầm mặc.

Trước có hung thần, sau có truy binh, nhưng vậy thì đã sao! Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn quang.

Người sống cả đời chỉ cầu tự tại, người sống trên đời chỉ cầu một cái thống khoái! Khi trước lúc ta biết chuyện đệ thập tổ Vương gia muốn đến đây là ta đã nghĩ rất rõ ràng, hiện giờ cần gì phải do dự!

Nhị hoàn là lối thoát duy nhất của ta, nơi đó có Lê Tiên, lại dẫn dụ đệ

thập tổ Vương gia tới, chỉ có ở trong sự hung hiểm cực độ thì mới có thể liều ra một đường sinh cơ.

Nhưng trước đó, Phi Tiên Tông, Hải Thần Tông, nếu các ngươi đã lựa chọn tham gia vào chuyện này, vậy thì cũng nên vì điều đó mà trả giá! Sát khí trong mắt Mạnh Hạo lấp lóe, hắn đã trốn đủ rồi, cũng chạy đủ rồi.

Sau khi từ Yêu Tiên Tông trở về, hắn chưa từng được nghỉ ngơi qua, hiện giờ oán khí cùng sát khí trong lòng sớm đã trở nên mãnh liệt, cái này không phải giết ít hay nhiều hải yêu là có thể hóa giải được, hắn muốn giết người.

Trước tiên làm loạn tam hoàn, lại dẫn dụ đệ thập tổ Vương ra, sau đó... ở trong nhị hoàn quyết một trận thắng bại. Thần thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, đang muốn hành động thì bước chân đột nhiên ngừng lại.

Ở xung quanh của hắn, cái khí tức âm lãnh tà ác đó lại phủ xuống lần nữa. Lần này, Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể của hắn lại trở nên khẩn trương, run rẩy và sợ hãi.

Sự sợ hãi của Bỉ Ngạn Hoa khiến cho tâm thần Mạnh Hạo nghiêm lại, lấy ra chiến xa nhưng lại không có lập tức thúc dục mà nhìn xuống đáy biển.

Vị trí này chính là phụ cận nơi lúc trước hắn nghe được thanh âm tang thương kia.

- Thành tiên không được, hóa Bạch Cốt Hoa... Thanh âm tang thương đó lại xuất hiện lần nữa, chậm rãi quanh quẩn dưới đáy biển yên tĩnh này.

- Chém không được Bỉ Ngạn Hoa, lão phu chỉ có thể tự chém mình... Từ đó không còn Bỉ Ngạn Hoa, Bạch Cốt Hoa thì nở rộ khắp nơi...

Mạnh Hạo lại nghe được thanh âm đó lần nữa, hắn cảm thụ được sự bi phẫn cùng oán khí ngập trời trong đó, người ngoài nghe được chỉ có chút rợn tóc gáy nhưng Mạnh Hạo nghe được lại cảm động lây.

Hắn trầm mặc, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán, điều khiển chiến xa đi về phía trước, thẳng tới chỗ truyền ra thanh âm đó. Hắn không ngừng đi về phía trước, không lâu sau, ở một nơi không xa dưới đáy biển, hắn dần dần thấy được nguồn gốc của khí tức tà ác âm lãnh đó.

Nơi đó không ngờ tồn tại vô số xương trắng đếm không hết, những bộ xương trắng đó có của tu sĩ, có của hải yêu, vô biên vô tận, nhìn từ xa những xương trắng đó phát họa ra một đóa hoa.

Bạch Cốt Hoa.

Ở ngay giữa Bạch Cốt Hoa khổng lồ đó có một mảnh rong biển màu đen, trong rong biển có một bộ hài cốt đang ngồi khoanh chân, hài cốt đó sớm đã mục nát, thân thể bị rong biển quấn quanh, nhẹ nhàng lay động.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, từ từ đi đến gần. Hắn càng đến gần thì Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể càng thêm run rẩy, thậm chí còn giống như đang phát ra tiếng kêu thê lương. Lúc Mạnh Hạo tới gần Bạch Cốt Hoa trăm trượng, trên thân thể của hắn nổi lên gân xanh, Bỉ Ngạn Hoa năm màu run rẩy xuất hiện ở sau lưng, hiển lộ vẻ điên cuồng.

Ngay lúc Bỉ Ngạn Hoa năm màu xuất hiện, hài cốt bên trong rong biển đột nhiên ngừng lay động, cái đầu của hài cốt chậm rãi nâng lên, hốc mắt trống không như đang nhìn Mạnh Hạo.

Trong óc Mạnh Hạo ngay lập tức nổ ầm ầm, dường như có một đoạn ký ức thuận theo hốc mắt trống không của hài cốt truyền vào trong mắt của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thấy được một lão già mặc áo bào màu vàng khoanh chân

ngồi dưới đáy biển, trước mặt lão có một ngọn đèn màu bạc tản ra ánh sáng yếu ớt bao phủ lấy lão già, cho dù là đang ở đáy biển nhưng ngọn đèn cũng không bị dập tắt.

Trên mặt của lão lộ ra vẻ dữ tợn, lúc thì trở thành vẻ giãy dụa, dường như đang chịu đựng nỗi đau không cách nào hình dung nổi, gân xanh trên mặt nổi lên, mạnh mẽ ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời rống giận.

- Lão phu Ngân Đăng thượng nhân, tu hành vài ngàn năm, Vấn Đạo đỉnh phong, sao có thể không chống lại được một Bỉ Ngạn Hoa nhỏ nhoi!

- Ta rõ ràng đã thành công, rõ ràng đã trừ bỏ Bỉ Ngạn Hoa, tại sao nó chết rồi vẫn sống lại! Trong lúc lão già gào thét, phía sau lão đột nhiên xuất hiện một hư ảnh to lớn.

Hư ảnh đó cao ngàn trượng, có bảy màu... Đó là một đóa... Bỉ Ngạn Hoa sáu màu!

Lúc Bỉ Ngạn Hoa này xuất hiện, thân thể của lão run rẩy, toàn thân nhanh chóng khô héo, tựa như toàn bộ sinh mạng, toàn bộ tu vi, toàn bộ ký ức trong chớp mắt đã bị Bỉ Ngạn Hoa hút đi.

- Thành tiên... Bỉ Ngạn Hoa thành tiên cần hấp thu sinh mạng của ký chủ, ta muốn thành tiên cần mượn khí vận của Bỉ Ngạn Hoa!

- Ta không cam tâm! Lão già ngửa mặt lên trời gào thét, trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn cùng quyết đoán.

- Ta muốn thành tiên!

- Vì thành tiên!

- Ta có tiên căn, ta có tiên lộ, đời trước ta từng là tiên nhân, tại sao kiếp này... ta không thể tiếp tục!

- Ta chém không được Bỉ Ngạn Hoa thì ta tự chém mình, chém đi tiên căn của mình, chém đi tiên lộ của mình, lấy tu vi kiếp trước, oán khí kiếp này của ta hóa thành biển xương trắng.

- Từ nay xương cốt của lão phu cam nguyện đắm chìm trong Thiên Hà Hải, lấy máu của ta nhuộm nước biển, lấy xương của ta diệt tận Bỉ Ngạn Hoa, nở thành Bạch Cốt Hoa! Lão già nói xong liền giơ tay phải lên, vỗ một cái thật mạnh vào ngực, dưới một vỗ này toàn thân của lão nổ ầm ầm, lão phun ra máu tươi, thân thể nhanh chóng khô héo nhưng lúc máu tươi của lão tản ra thì nước biển xung quanh bắt đầu lưu động, hấp dẫn không ít hải yêu tới.

- Từ nay về sau, hồn của lão phu nguyện trở thành xương trắng ký sinh vào tim của vô số sinh mạng, cùng Bỉ Ngạn Hoa... không đội trời chung! Lão già điên cuồng cười to, lại phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ máu thịt trên thân thể của lão đột nhiên căng phồng lên, đồng thời xung quang cũng đang có vô số hải yêu xông tới.

Âm thanh cắn nuốt truyền ra, tựa như có vô số cái miệng tràn đầy răng nhọn đang xâu xé máu thịt của lão. Mạnh Hạo không thấy được thân thể của lão nhưng có thể nghe được thanh âm tràn đầy oán độc của lão.

- Không đội trời chung!

Cùng lúc này, Bỉ Ngạn Hoa sáu màu phía sau hắn đang khô héo với tốc độ cực nhanh, nó cùng lão già hợp thành một thể, lão già bị cắn nuốt cũng tương đương với nó bị cắn nuốt, dù cho vùng vẫy như thế nào cũng không có chút tác dụng nào.

Không biết trải qua bao lâu, một tiếng nổ ầm vang lên, toàn bộ hải yêu đồng loạt bị đẩy ra, lộ ra một bộ xương không có máu thịt, rơi vào trong đám rong biển ở bên dưới, bị rong biển trắng quấn quanh, ở chỗ đó chậm rãi lay động.

Còn Bỉ Ngạn Hoa phía sau lão cũng dần ảm đạm rồi biến mất, xung quanh yên tĩnh trở lại nhưng những hải yêu đã cắn nuốt máu thịt của lão thì thân thể đột nhiên nổ tung, máu thịt của bọn nó lại thu hút hải yêu tới, cắn nuốt xong lại vỡ tung lần nữa.

Lặp đi lặp lại, sau thời gian một giáp, bên trong tam hoàn ở Thiên Hà Hải đã tràn ngập khí tức máu thịt của lão già, toàn bộ hải yêu xuất hiện trong hải vực có khí tức đó thì trên thân thể đều có ấn ký của Bạch Cốt Hoa.

Tâm thần của Mạnh Hạo bỗng nhiên chấn động, hình ảnh trước mắt lập tức biến mất, tất cả khôi phục lại bình thường, xung quanh vẫn như cũ có vô số xương trắng, hài cốt trong rong biển vẫn cúi đầu, lay động theo rong biển.

Hô hấp của Mạnh Hạo dồn dập, sắc mặt có chút trắng nhợt.

Bỉ Ngạn Hoa... ta đã xem thường Bỉ Ngạn Hoa rồi!

Lão là Ngân Đăng thượng nhân, lão đã từng đi qua Tử Vận Tông, sư tôn từng nói Ngân Đăng thượng nhân đã hóa giải được Bỉ Ngạn Hoa.

Nhưng lão... sau cùng vẫn chết ở chỗ này, cùng Bỉ Ngạn Hoa đồng quy vu tận, tạo thành Bạch Cốt Hoa.

Mà Bỉ Ngạn Hoa ở phía sau của lão còn chưa phải bảy màu, chỉ là sáu màu.

Bỉ Ngạn Hoa sáu màu, ngay cả Ngân Đăng thượng nhân cũng không cách nào áp chế, mà hiện giờ Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể của ta đã có năm màu. Mạnh Hạo nghĩ tới chỗ này, sắc mặt đại biến.

Hắn lần nữa phát hiện từ trước tới nay, sự lý giải của mình đối với Bỉ

Ngạn Hoa đã xuất hiện sai lầm nghiêm trọng.

Nếu Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể của ta nở ra màu thứ sáu, kết cục của Ngân Đăng thượng nhân chính là kết cục của ta trong lương lai. Sắc mặt Mạnh Hạo biến đổi liên tục, ánh mắt chớp động, hai mắt đột nhiên ngưng lại.

Ở chỗ này, Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể của ta sợ hãi đến cực điểm... Với lực lượng của bản thân mình có lẽ thật sự không cách nào triệt để hóa giải Bỉ Ngạn Hoa nhưng nếu mượn lực lượng của Ngân Đăng thượng nhân thì không phải không có khả năng. Mạnh Hạo híp mắt lại, ánh mắt lộ ra tinh mang, thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới chỗ Ngân Đăng thượng nhân.

Mặc cho Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể giãy dụa điên cuồng như thế nào, Mạnh Hạo cũng không chút do dự ngồi ngay bên cạnh rong biển. Ngay lúc hắn ngồi xuống, bỗng nhiên có một âm thanh lãnh lẽo, u ám từ một nơi xa xôi dưới đáy biển mơ hồ truyền đến.

- Con của ta, hãy rời đi nơi này...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1029: Trảm Linh đệ nhất đao

Theo thanh âm truyền tới, thần sắc của Mạnh Hạo lập tức có chút hoảng hốt, dường như cả người trở nên trống rỗng, thân thể vốn đang khoanh chân ngồi vào giờ khắc này cũng từ từ đứng lên.

- Con của ta, hãy rời đi nơi này... tới chỗ của ta...

- Ta đã ở nơi này đợi con hai trăm năm rồi...

- Tới đây, tới đây...

- Huyết mạch của con thích hợp để trưởng thành nhất, linh hồn của con cần phải ngủ say...

- Đến đây... ta ở chỗ này đợi con...

Thần sắc của Mạnh Hạo càng thêm mờ mịt, đã đi ra phạm vi của rong biển được mười trượng, đang muốn tiếp tục bước đi thì Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể của hắn đột nhiên tản ra một cổ khí tức. Khí tức đó trong nháy mắt liền chui vào Nguyên Anh trong cơ thể của Mạnh Hạo, Nguyên Anh lập tức trở nên mơ hồ, chỗ sâu trong Nguyên Anh của hắn lộ ra một con Ứng Long.

Ứng Long đó rất nhỏ, đang ngủ say, nhưng một tia tiên khí đó lại chạy thẳng tới chỗ của nó, trực tiếp chui vào trong cơ thể.

Ngay thời khắc này, Ứng Long đó mạnh mẽ mở mắt ra, phát ra một tiếng gầm.

Vào lúc nó gầm thét thì bên ngoài thân thể của Mạnh Hạo cũng có một con Ứng Long to lớn vạn trượng, tản ra dao động kinh người, lúc nó xuất hiện cũng phát ra tiếng gầm.

Gào

Khí tức của Lê Tiên trực tiếp biến mắt, thân thể Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt, hai mắt trở nên thanh tỉnh, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn lên phía trên nơi Ứng Long đang hiển lộ ra dao động kinh người.

Ứng Long đó quay đầu nhìn Mạnh Hạo một cái, thông qua cái nhìn này Mạnh Hạo dường như thấy được chính bản thân mình.

Ngay sau đó Ứng Long biến mất, sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, sau khi hồi tưởng lại một màn lúc nãy, hắn lập tức nội thị, phát hiện Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể hắn đang phát tán ra vô số cành xuyên qua các vị trí trong thân thể của mình.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra sát cơ, thân mình lập tức lui về sau, đến gần rong biển lần nữa, Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể lại run rẩy, mau chóng co rút lại, đợi đến lúc Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống thì Bỉ Ngạn Hoa đã ẩn giấu không thấy tăm hơi.

Cần phải ở lại đây, mượn nhờ lực lượng của Ngân Đăng thượng nhân để hoàn toàn chém đi Bỉ Ngạn Hoa.

Mà phương thức chém... ta muốn nhờ lực lượng Trảm Linh, con đường Trảm Linh của ta... đao thứ nhất chính là Bỉ Ngạn Hoa!

Cuộc đời của ta, ta muốn tự mình làm chủ, không thể để cho người khác khống chế, điều ta muốn là tự do, con đường của ta là một lữ trình, đạo của ta là phương hướng, thuận theo phương hướng đó để đi tiếp, truy tìm bản chất, nắm trong tay tự do, đạt được tự tại!

Đó, chính là ý nghĩ Trảm Linh của ta! Hết thảy chướng ngại đều phải vỡ vụn, hết thảy cản trở đều phải vỡ nát, tất cả nham thạch trên con đường của ta đều sẽ bị ta giẫm đạp dưới chân!

Không sợ hãi, tự do tự tại!

Khiến cho trời cũng không thể che đi ánh mắt của ta, khiến cho đất cũng không cách nào chôn vùi bước chân của ta!

Vì tự do ta có thể bỏ ra hết thảy!

Vì tự tại ta có thể chém hết tất cả!

Bỉ Ngạn Hoa là gông xiềng trên người của ta, là lồng giam ngăn cách sự tự do của ta, chỉ có chém nó đi... ta mới có được tự do, có thể tự tại mà tu hành!

Đó, chính là Trảm Linh đệ nhất đao của ta!

Đó, chính là ý cảnh Trảm Linh của ta!

Đó, chính là đạo thuộc về ta trong cái cảnh giới này! Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ hiểu rõ, hắn đã ở trong cảnh giới Nguyên Anh đại viên mãn nhiều năm, yên lặng quá lâu, lại trải qua thanh tẩy trong Yêu Tiên Tông, dưới sự truy sát của đệ thập tổ Vương gia, hắn giống như tắm trong lửa đạt được tân sinh, hậu tích bạc phát, cuối cùng vào giờ khắc này đã triệt để hiểu rõ!

Ngay khoảnh khắc mà hắn hiểu rõ, tu vi trong cơ thể của Mạnh Hạo lập tức nổ ầm ầm, hai cổ tu vi tồn tại trong cơ thể hắn cũng mau chóng dung hợp lại.

Tựa như suy nghĩ của Mạnh Hạo đã quyết định sự vận chuyển của tu vi, lúc ý niệm trong đầu thông suốt thì...

Oanh

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, hai cổ tu vi trong cơ thể vào thời khắc này trực tiếp dung hợp lại, Nguyên Anh trong chớp mắt liền biến mất, đồng thời trên người của Mạnh Hạo cũng phát ra ánh sáng năm màu.

Ánh sáng đó vây quanh bốn phía, tràn ngập khắp nơi, cuối cùng ngưng tụ lại ở trước mặt Mạnh Hạo, lúc hai mắt của hắn mở ra thì ánh sáng đó đã hóa thành một cây đao!

Một cây đao năm màu rực rỡ, dường như ẩn chứa đại đạo của trời đất!

Cây đao này sở hữu toàn bộ tu vi của Mạnh Hạo, đó là do chín Nguyên Anh dung hợp thành, bên trong nó có thiên địa ngũ hành, có được toàn bộ lực lượng tạo thành Nguyên Anh của Mạnh Hạo.

Còn có ký ức của hắn, cuộc đời của hắn, bao gồm tất cả những thứ đã trải qua trong hơn hai trăm năm tu luyện của hắn, nhìn đao như nhìn được bản thân mình!

Giờ khắc này, trong lòng của Mạnh Hạo không vui không buồn, dường như đã quên hết mọi thứ, chỉ còn lại khát vọng đối với tự do, theo đuổi tự tại.

Bỉ Ngạn Hoa trong cơ thể hình như cảm giác được nguy hiểm, nó có thể trốn trong thần thức của Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh Hạo không thể phát hiện ra nó nhưng dưới cây đao này, nó không có cách nào ẩn giấu cả.

Nguy cơ đến tính mạng khiến cho Bỉ Ngạn Hoa vùng vẫy, tựa như muốn từ trong cơ thể Mạnh Hạo xông ra, muốn tìm kiếm một chủ thể mới để chiếm cứ, nhưng nó vừa có chút hành động thì mặt biển của cả một tam hoàn chấn động ầm ầm. Cùng lúc đó, hài cốt bên trong rong biển ở phía sau Mạnh Hạo đột nhiên lộ ra u quang.

Ngay sau đó, trên thân thể của toàn bộ hải yêu dưới đáy biển đều lộ ra ấn ký của Bạch Cốt Hoa, ấn ký đó giống như một bộ mặt quỷ, tản ra khí tức âm trầm.

Khí tức đó đồng loạt áp chế về phía Bỉ Ngạn Hoa.

Oanh

Sự giãy dụa của Bỉ Ngạn Hoa đột nhiên ngừng lại, phát ra tiếng hét thê lương, tiếng kêu đó người ngoài nghe không được, chỉ có Mạnh Hạo có thể cảm nhận ra.

Phía sau Mạnh Hạo, hư ảnh của Bỉ Ngạn Hoa được huyễn hóa ra, Bỉ Ngạn Hoa năm màu đang lâm vào điên cuồng, muốn giãy dụa lần nữa. Thần sắc của Mạnh Hạo bình tĩnh nhưng cơ thể của hắn lại nhanh chóng khô héo, dường như sinh mạng, tu vi... tất cả đều bị Bỉ Ngạn Hoa hấp thu.

Nhưng hắn vẫn không động đậy, chỉ nhìn vào cây đao ở trước mặt mình.

Tiếng thét của Bỉ Ngạn Hoa càng thêm thê lương, giãy dụa càng ngày càng mạnh, nhưng bị Bạch Cốt Hoa của Ngân Đăng thượng nhân áp chế, từng tiếng nổ ầm ầm truyền ra, khiến cho Bỉ Ngạn Hoa năm màu như bị thương nặng, thân thể sắp biến mất, chỉ có thể hấp thu mọi thứ của Mạnh Hạo lần nữa.

Rất lâu sau, khi cơ thể của Mạnh Hạo khô héo như bộ xương thì cây đao ở phía trước hắn hơi động, chậm rãi nâng lên.

Lúc nó nâng lên, một cổ khí tức không cách nào hình dung bỗng nhiên phát tán ra, sự cường đại của khí tức đó trong chớp mắt liền xuyên qua mặt biển, trực tiếp phóng thẳng lên trời, nối tiếp với bầu trời.

Từ xa nhìn lại, mặt biển rộng lớn của tam hoàn cuồn cuộn sóng lớn, có một đạo ánh sáng chiếu sáng cả trời đất, bốn phía rõ ràng là ban đêm nhưng lúc này dường như đã trở thành ban ngày.

Giờ khắc này, trên Thiên Hà Hải, sắc mặt của Dương Hồn Thánh biến đổi, nhìn ra xa.

- Có người đang Trảm Linh, sao Trảm Linh này lại dẫn tới dị biến của thiên địa như thế?

Cùng thời gian này, Phi Tiên Thánh Tôn cùng Hải Thần Thánh Tôn cũng lập tức phát hiện ra, khi thấy được ánh sáng đó cùng với bầu trời sáng rõ như ban ngày thì thần sắc của bọn họ đều đồng loạt đại biến, còn có sự rung động.

Đệ thập tổ Vương gia đang khoanh chân ngồi ở bên trong Hải Thành cũng mở ra hai mắt, vẻ mặt của lão đột nhiên trở nên vui mừng.

- Đây là... dao động của Trảm Linh, là hắn! Hắn quả nhiên ở nơi này, người này không tầm thường, Trảm Linh mà lại có thể nối tiếp với Quý Thiên, khiến cho thiên địa xuất hiện dị thường!

- Nhưng ngươi lại dám Trảm Linh ở trước mặt lão phu, ta xem ngươi trốn như thế nào!

Đệ thập tổ Vương gia hừ lạnh một tiếng rồi đứng dậy, đang muốn bước đi thì sắc mặt của lão đột nhiên biến đổi, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, với định lực của lão vào giờ khắc này cũng phải thất thanh kêu lên.

- Không thể nào!

Trên mặt biển xuất hiện đạo ánh sáng liên tiếp với bầu trời, nhưng không dừng lại ở đó, mà nó trực tiếp xuyên thấu qua bầu trời xông thẳng vào

trong tinh không, dung nhập vào trong đó, khiến cho toàn bộ tinh tú trong tinh không bị thay đổi vị trí, phát ra một loạt tinh quang tổ hợp thành một cây Tinh Không Đao!

Đao này chiết xạ xuống Nam Thiên Đại Địa, lập tức khiến cho hầu hết tất cả mọi người trên Nam Thiên Đại Địa khi ngẩng đầu lên đều có thể nhìn thấy trên bầu trời có một cây đao khổng lồ dần dần xuất hiện.

Giống như là phá vỡ bầu trời của Nam Thiên Đại Địa, từ tình không bên ngoài hiển lộ ra rồi phủ xuống nơi này.

Đồng thời, một cổ khí tức đại đạo từ trên trời phủ xuống đánh vào Thiên Hà Hải, xuyên qua nước biển, rơi vào cây đao đang ở trước mặt Mạnh Hạo.

Trảm Linh đệ nhất đao lại làm cho tinh không biến đổi, hắn đã ngộ ra được đạo gì?

Đạo có trước sau, cũng có lớn nhỏ, đạo của gã Mạnh Hạo này... là cái gì, lại có thể làm cho tinh không vì hắn mà tạo thành thiên đao trợ hắn trảm đạo!

Thiên đao, chính là thiên đạo, Trảm Linh đệ nhất đao chính là Trảm Linh đệ nhất đạo! Sắc mặt của đệ thập tổ Vương gia hoàn toàn biến đổi, mạnh mẽ ngừng bước lại, thần sắc sợ hãi. Lúc này lão đã không còn dám đến gần chỗ của Mạnh Hạo nữa, đại đạo phủ xuống, với tu vi của lão thì một khi đến gần nhất định sẽ chết.

Cùng lúc đó, trên Thiên Hà Hải, Kháo Sơn lão tổ đang nâng Triệu Quốc trôi nổi ở trên biển, bỗng nhiên cả hòn đảo chấn động, từ dưới đáy biển thò ra một cái đầu to lớn, ngơ ngác nhìn lên bầu trời.

- Là tên tiểu vương bát đản đó đang Trảm Linh... Chết tiệt, Phong Yêu nhất mạch bọn họ đều là yêu nghiệt, tiểu vương bát đản đó càng là yêu

nghiệt nhất trong yêu nghiệt! Lão tổ ta phải nhanh chóng bỏ chạy, con bà nó, thật hận chết ta!

Trên Nam Vực Đại Địa, Hứa Thanh đang tu luyện thì thân thể đột nhiên chấn động, dường như có điều phát giác liền nhanh chóng bay ra khỏi động phủ, nhìn lên bầu trời, nàng hình như loáng thoáng thấy được Mạnh Hạo.

Trên Tử Vận Tông, Đan Quỷ đang luyện đan thì đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, trên mặt lộ ra nụ cười.

Sở Ngọc Yên bên cạnh lão tựa như có chút cảm ứng, lúc ngẩng đầu lên, cả người như lạc vào trong bầu trời.

Cùng lúc đó, mập mạp, Trần Phàm, tất cả người ở Nam Vực nhận biết Mạnh Hạo đều có chút cảm ứng, nhưng hiển nhiên không bằng Hứa Thanh cùng Đan Quỷ.

Duy chỉ có Huyết Yêu Tông ở Nam Vực, bên trong một mảnh ánh sáng màu máu đi ra một nam nhân trung niên mặc trường bào màu máu, hắn đứng trên đỉnh núi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

- Ngươi cùng ta có duyên, Huyết Yêu Tông... nhất định sẽ là chỗ ngươi trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1030: Đại đạo cộng minh!

Trảm Linh đệ nhất đao!

Trảm Linh đệ nhất đạo!

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi dưới đáy Thiên Hà Hải, chung quanh hắn xương trắng thành hoa, rong biển lay động, hài cốt tản ra đợt đợt u quang, ánh sáng này dần dần hiện lên trắng âm u giống như màu xương.

Trấn áp Bỉ Ngạn Hoa năm màu, làm cho Bỉ Ngạn Hoa vùng vẫy, hóa thành điên cuồng.

Mạnh Hạo thân thể khô héo da bọc xương, thoạt nhìn gầy yếu đến cực hạn, nhưng trong hai mắt của hắn, lại lộ ra tia sinh cơ trước nay chưa từng có.

Giống như hóa đạo, toàn bộ tâm thần, toàn bộ ý chí, vào giờ khắc này đều theo ánh mắt, ngưng tụ trên cây đao năm màu ở trước mặt hắn.

Hết thảy ở ngoại giới, Mạnh Hạo không thèm để ý, cũng không quản tới, thời khắc này trong thế giới của hắn chỉ có một cây đao này!

Đao đang động!

Chậm rãi nâng lên, theo động tác nâng lên, từ bầu trời trên mặt biển, từ trong tinh không, từ rất nhiều tinh tú kia nối tiếp hợp thành Tinh Không Đao, hào quang chiếu rọi xuyên thấu bầu trời Nam Thiên Đại Địa.

Cây Tinh Không Đao khổng lồ này vừa nâng lên, lập tức dẫn tới khắp Thiên Hà Hải nổi sóng cuồn cuộn, tiếng nổ ầm ầm chấn động bát phương, chẳng những Thiên Hà Hải như thế, ngay cả Tây Mạc Tử Hải,

giờ này cũng đang dậy sóng dữ dội.

Ngoài biển, tứ hoàn, tam hoàn, tất cả tu sĩ, tất cả sinh mạng, trong khoảnh khắc này đều vô cùng hoảng sợ.

Đệ thập tổ Vương gia sắc mặt khó xem đến cực điểm, lão ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên bầu trời, sắc mặt liên tục biến hóa, nhưng cũng không dám cất bước đi tới chỗ Mạnh Hạo trảm linh.

Bởi vì lão biết rõ, đây là đại đạo phủ xuống, một khi mình bước chân vào đại đạo này sẽ lập tức hình thần câu diệt, vì... đây không phải là đạo của lão.

- Chết tiệt! Đệ thập tổ Vương gia trong mắt toát ra sát cơ mãnh liệt.

Ngươi cuối cùng phải có lúc kết thúc Trảm Linh, nhưng nhất thiết không nên chém chết chính mình, nếu không, lão phu làm thế nào có thể thu được đạo cơ!

Nhưng... rốt cuộc hắn lĩnh ngộ là đạo gì?

Trong tam hoàn, ba Thánh tam tông, thời khắc này cũng đều sắc mặt cấp tốc biến hóa, so với Phi Tiên Thánh Tôn và Hải Thần Thánh Tôn, trong mắt Dương Hồn Thánh lộ ra tia sáng kỳ dị. Hắn lập tức suy đoán được, đây là... Mạnh Hạo đang Trảm Linh!

Hóa ra... trước đây hắn chỉ là nửa bước Trảm Linh! Dương Hồn Thánh hít sâu một hơi.

Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc Tinh Không Đao chậm rãi nâng lên, Bỉ Ngạn Hoa huyễn hóa phía sau thân ảnh Mạnh Hạo vùng vẫy kịch liệt, gần như điên cuồng, nó đang run rẩy, nó đang sợ: lần đầu tiên nó chân chính cảm nhận được nguy cơ sinh tử trước nay chưa từng có.

Nó biết rõ, thời khắc này cây đao trước mặt Mạnh Hạo có lực lượng tự chém xuống mình kia chính là lực lượng của đại đạo, dưới lực lượng này, nó hoàn toàn không thể vùng vẫy.

- Đạo tự do, đại tự tại... Đột nhiên truyền ra tiếng nói sâu kín từ trong miệng hài cốt quấn quanh rong biển: Ngân Đăng thượng nhân này đã chết rất nhiều năm, giờ này trong mắt lộ ra một chút thanh minh.

Lão ngắm nhìn Mạnh Hạo phía trước, nhẹ giọng lẩm bẩm: - Nếu không có Bỉ Ngạn Hoa tôi luyện cho hắn, hắn sẽ không cảm ngộ ra loại đại đạo thiên địa này...

- Chém xuống gông xiềng, thành tựu đại tự tại... Có ý nghĩa! Rốt cuộc là Bỉ Ngạn Hoa tôi luyện hắn, hay là hắn tôi luyện Bỉ Ngạn Hoa?

- Ta có thể mơ hồ cảm nhận được, phía sau hắn và Bỉ Ngạn Hoa đều có một thân ảnh... Một là trong nhị hoàn, Bỉ Ngạn Hoa Mẫu Lê Tiên của Nam Thiên Đại Địa; một... khác là... ánh mắt đến từ Đông Thổ!

Đang lúc Ngân Đăng thượng nhân ngắm nhìn Mạnh Hạo, bên trong nhị hoàn, dưới đáy biển sâu đen như mực, có một ánh mắt mang theo âm lãnh, tản ra tà ác vô tận, nhưng vẫn còn có một luồng tiên ý đang nhìn vào Mạnh Hạo nơi này.

- Tờ mờ sáng là lúc nở rộ, ta sinh ra ý thức... ngày trời xám nhạt nhá nhem tối thành tiên, người ta biết không nên gặp nhau!

- Thủy Mặc hái được trái tim ta, trong trái tim kia... chứa đựng tất cả tưởng niệm kiếp trước của ta... Trầm luân ở Thiên Hà Hải, phong ấn trong thạch trận, chứa đựng trong Đồng Quan... có ngàn vạn xiềng xích khóa lại! Khóa lại, là cái thiện của ta, nó hóa ra Côn Bằng khóc thầm trong Vãng Sinh Động!

- Phong Yêu nhất mạch, chín là cực hạn, hắn là hy vọng của ngươi sao...

Ta đã sớm biết, nếu không tìm được ngươi, ta sẽ cắt đứt hy vọng của Phong Yêu nhất mạch ngươi!

Ánh mắt dưới đáy biển nhị hoàn, ngắm nhìn Mạnh Hạo, trong ánh mắt kia có phức tạp, có âm lãnh, có mờ mịt, cũng có cừu hận và tà ác.

Đồng dạng vào giờ khắc này, còn có một nữ nhân cũng đang nhìn về hướng Thiên Hà Hải, dường như ánh mắt của nàng có thể xuyên thấu hư vô, xuyên thấu Thiên Hà Hải rơi vào trên người Mạnh Hạo.

Ánh mắt này mang theo ân cần, mang theo lo lắng, cũng có khẩn trương, hóa thành từ ái vô biên, dường như cả trái tim đều co thắt lại.

Nàng đứng ở Đông Thổ Đại Đường, đứng trên một chỗ đường lâu thật cao, ngóng về nơi xa xôi. Bên cạnh nàng đứng một nam nhân, nam nhân này yên lặng nắm tay nàng, cảm nhận được nàng run rẩy, cảm nhận được mồ hôi trong lòng bàn tay nàng.

- Đây là kiếp của Hạo nhi! Nam nhân nhỏ giọng nói.

- Ta vốn có ý để con nó sống một đời bình thường, nhưng nếu nó đi lên con đường tu hành này... thì không thể quay đầu lại!

- Nếu con nó thất bại, trong luân hồi, ta cùng đi với muội đón nó, sống với nhau cả cuộc đời, đi hết năm tháng một giáp... Nam nhân lẩm bẩm, dường như nói cho nữ nhân bên cạnh nghe, dường như cũng nói cho chính mình.

- Lòng của huynh thật độc ác! Nữ nhân nước mắt chảy xuống.

Nam nhân thân thể chấn động một cái, nhắm hai mắt, từ sâu tận đáy lòng của hắn từ từ tản ra vẻ đau khổ. Trong đầu của hắn hiện lên một màn trong sương mù năm đó, một đứa trẻ gầy yếu khóc lóc gọi cha mẹ, khập khểnh tìm kiếm trong sương mù, cuối cùng khi tìm thấy mình, nước mắt

trong mắt kia cùng ỷ lại đối với mình.

- Lệ! Muội không hiểu... Nam nhân đau đớn trong lòng, nhẹ giọng lẩm bẩm.

Ầm! Dưới đáy Thiên Hà Hải, hai mắt Mạnh Hạo bỗng chốc lộ ra tia sáng bức người, chậm rãi ngẩng đầu lên, cây đao trước mặt hắn càng nâng lên cao, ngoài bầu trời mặt biển, thanh Tinh Không Đao kia cũng giơ lên thật cao.

Quá trình giơ lên này giống như súc thế, sau khi nâng lên đến cực hạn, sinh linh toàn bộ Thiên Hà Hải đều ngưng tụ ánh mắt... Ngay khoảnh khắc vạn chúng chú mục này... Tinh Không Đao đột ngột chém xuống phía dưới, chém về hướng Thiên Hà Hải!

Bầu trời trên biển nổ ầm ầm, mặt biển bỗng nhiên xuất hiện một cái khe nứt to lớn, cấp tốc tản ra hai bên, làm cho đáy biển sâu vạn năm không thấy ánh mặt trời, lần đầu tiên... nhìn thấy thế giới.

Lộ ra Mạnh Hạo dưới đáy biển sâu, lộ ra Bỉ Ngạn Hoa phía sau hắn đang vùng vẫy điên cuồng!

Cũng lộ ra, trước người Mạnh Hạo, cây đao năm màu kia đang chém xuống chính hắn.

Trảm Linh đệ nhất đao!

- Thiên địa là lữ quán của vạn vật; năm tháng là khách qua đường trăm thế hệ! Mạnh Hạo nhỏ giọng nói, trong mắt lộ ra ý chí kiên định, cây đao kia gào thét mà đến.

- Cuộc đời của ta, chính là trường lữ quán này; bước chân của ta, chính là phương hướng của ta!

Thanh âm của Mạnh Hạo quanh quẩn, vốn mới đầu hơi nhỏ, nhưng khi truyền ra, lại càng lúc càng lớn.

- Chém xuống gông xiềng, thành tựu đại tự tại của ta, có đại tự do của ta! Thanh âm của hắn, lại nổ ầm ầm truyền ra bốn phía, làm cho nước biển gầm thét tách xa, làm cho tia sáng của Tinh Không Đao lập tức tăng mạnh gấp mười!

Giống như là phát sinh cộng minh với Mạnh Hạo!

Cộng minh này khiến thiên địa thất sắc, làm cho gió mây cuốn ngược, để cho Tinh Không Đao tỏa sáng vạn trượng... Cây đao năm màu trước mặt Mạnh Hạo ngay khoảnh khắc này tản ra ý đao kinh người.

Đây là... Đại đạo cộng minh!

Tia sáng càng ngày càng mãnh liệt, hình thành dao động, tạo thành chấn động, làm cho bát phương quanh nó trong nháy mắt vặn vẹo, dường như xuất hiện vô số chồng lên... Một màn này, bị đệ thập tổ Vương gia cảm nhận được, lần nữa lão biến sắc.

Đại đạo cộng minh!

Bỉ Ngạn Hoa Mẫu trong nhị hoàn, cũng cặp mắt bỗng nhiên co rút lại; hai vợ chồng ở Đông Thổ Đại Địa kia, đồng thời thân thể chấn động.

Chỉ có quyết tâm lớn, giác ngộ lớn, mới có thể tạo thành cộng minh!

Trảm Linh không khó, đạo giáng khó... cộng minh lại càng khó hơn!

Tâm của hắn, ý của hắn, thần của hắn, xuất hiện dung hợp với đại đạo phủ xuống này, tuy hai mà một, đại đạo là ta, ta chính là đại đạo!

Giờ khắc này, Nam Vực cũng thế, Bắc Địa cũng thế, còn có Đông Thổ,

lão tổ của các tông môn gia tộc, tất cả đại năng ẩn tàng, đều trong khoảnh khắc này, cảm nhận được rõ ràng đại đạo cộng minh.

Loại cộng minh này hình thành Trảm Linh đệ nhất đao, chém tới không phải là sinh mạng của Mạnh Hạo, cũng không phải thế giới của Mạnh Hạo, mà là chém... tỳ vết đạo không phù hợp ở trong cơ thể Mạnh Hạo!

Dùng đạo trảm đạo, giống như một trường thanh tẩy, rửa đi chỗ không hòa hài, rửa đi chỗ không cùng chí hướng không thể cùng nhau mưu sự trong cơ thể hắn!

Mà Bỉ Ngạn Hoa, chính là tỳ vết, chính là chỗ không hòa hài, chính là đạo bất đồng, là một phương không cùng mưu sự!

- Vô câu vô thúc, tùy ý đi lại ngoài thiên địa, không người nào có thể trói buộc ta, bầu trời không thể che mắt ta, mặt đất không thể chôn cái tâm của ta, đây chính là đạo của ta!

- Tự do, tự tại! Thanh âm của Mạnh Hạo, giống như tiếng nói của thiên thần, từng chữ từng chữ như sấm sét chấn động Thiên Hà Hải. Thanh âm này làm cho Lê Tiên chấn động; làm cho đôi vợ chồng ở Đông Thổ kia chấn động; làm cho đệ thập tổ Vương gia cũng chấn động đến cực hạn.

Trong câu nói này, ẩn chứa quyết tâm của Mạnh Hạo!

Tiếng nổ ầm ầm quanh quẩn, trong nháy mắt Tinh Không Đao dung hợp với cây đao năm màu của Mạnh Hạo, hình thành đạo đao, bỗng nhiên chém xuống hướng thiên linh của Mạnh Hạo.

Đao này tốc độ cực nhanh, chính là đồng thời với Mạnh Hạo vừa dứt lời, chém thẳng xuống thiên linh hắn, theo thiên linh thẳng đường từ chính giữa, chém đến cổ, chém qua trái tim, chém qua đan điền, chém thân thể hắn một phân thành hai!

Nhưng Mạnh Hạo vẫn không nhúc nhích, thậm chí trên mặt còn lộ ra vẻ tươi cười, nhưng phía sau hắn, Bỉ Ngạn Hoa năm màu phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể của nó run rẩy, tồn tại vô hình liên hệ giữa nó và Mạnh Hạo... trong một chớp mắt này... chợt cắt đứt!

Tổng cộng có năm tia đạo vô hình, thời khắc này đồng loạt đứt ra, Bỉ Ngạn Hoa năm màu cấp tốc khô héo, trong thần sắc của nó lộ ra ý không cam lòng, lộ ra oán khí ngập trời, nhưng không thể làm gì được, ý chí của nó tại khoảnh khắc này biến mất.

Biến mất vĩnh viễn.

Trảm Linh đệ nhất đao, chém xuống gông xiềng, chém ra tự do, có tự tại!

Thân thể Mạnh Hạo ngay tức thì bùng phát ra sinh cơ vô cùng vô tận, thân thể hắn vốn đang khô héo, trong nháy mắt khôi phục máu thịt, Mạnh Hạo không chậm trễ chút nào nâng lên tay phải, ngay khoảnh khắc hư ảnh Bỉ Ngạn Hoa ở sau thân mình sắp tiêu tán, chụp bắt lại.

- Ký sinh trong cơ thể ta hơn hai trăm năm, sao có thể dễ dàng liền ân oán kết thúc như vậy! Từ nay về sau, ngươi chính là Trảm Linh Bảo của ta, khi ngươi nở đủ bảy màu, chính là ngày Mạnh Hạo ta... thành tiên!

- - - - - oOo- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1031: Mạnh Hạo cường hãn!

Trảm Linh Bảo, là pháp bảo của mỗi tu sĩ Trảm Linh luyện hóa ngay khoảnh khắc Trảm Linh thành công, bất kỳ vật phẩm nào đều có thể trở thành Trảm Linh Bảo, có quan hệ với cảm ngộ của mỗi người.

Mà Mạnh Hạo lựa chọn đóa Bỉ Ngạn Hoa năm màu sắp tiêu tán này, trở thành Trảm Linh Bảo của mình, đây là phù hợp với đạo của hắn.

Bỉ Ngạn Hoa mất đi hồn, không còn mảy may vùng vẫy, trong nháy mắt bị Mạnh Hạo chụp bắt, sáp nhập vào bàn tay của hắn, hóa thành ấn ký một đóa Bỉ Ngạn Hoa.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi đứng lên, ngay khi hắn đứng dậy, tu vi của hắn ầm ầm bạo phát, đó là tu vi của Trảm Linh chân chính, trong phạm vi ngàn trượng bốn phía, hình thành một vực thuộc về Mạnh Hạo, đây là Phương Thốn!

Bất kỳ một tu sĩ Trảm Linh nào đều có Phương Thốn Vực.

Thân thể hắn thon dài hơn, đắm chìm trong đại đạo, thân thể cũng nhanh chóng cường hãn, trong nháy mắt đạt tới thân thể Trảm Linh cực hạn, không thể tinh tiến thêm nữa, bởi vì một khi tinh tiến, thân thể của hắn sẽ không còn là Trảm Linh, mà là Vấn Đạo!

Tu vi của hắn, cũng vào giờ khắc này không ngừng bạo phát, nhiều năm tu hành, áp chế cảnh giới Nguyên Anh, ở trong một chớp mắt này hậu tích bạc phát, lập tức tràn ngập trong cơ thể.

Trong nháy mắt liền đạt tới cực hạn của Trảm Linh đệ nhất đao, lại tiếp

tục đột phá, trực tiếp có lực lượng tu vi của Trảm Linh đệ nhị đao, chỉ kém cảm ngộ ý cảnh của đệ nhị đao.

Một khi cảm ngộ này xuất hiện, một khi đệ nhị đao chân chính chém xuống, Mạnh Hạo có lòng tin, mình có thể trong nháy mắt... trở thành Trảm Linh đỉnh phong.

Tuổi thọ của hắn cũng vào giờ khắc này kéo lên! Trong sinh cơ nồng đậm kia, tóc của hắn hóa thành màu đen, thân thể hắn dạt dào tuyệt luân, thậm chí cả người thoạt nhìn dường như trẻ thêm một chút, nhưng ý thương tang năm tháng giữa mi mắt lại rõ ràng hơn.

Toàn thân hắn xuất hiện biến hóa long trời lỡ đất: Đây là thoát thai hoán cốt!

Trên Thiên Hà Hải, đệ thập tổ Vương gia hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm xa xa, trong mắt của lão lộ ra tia sáng kỳ dị... có ý tham lam càng thêm mãnh liệt.

- Tư chất như thế, may mắn như thế, tất nhiên đều là nguyên nhân có đạo cơ hoàn mỹ... đây là của ta, nhất định là thuộc về ta! Đệ thập tổ Vương gia cất bước, khoảnh khắc biến mất.

Cùng lúc đó, dưới đáy biển nhị hoàn đen như mực, Lê Tiên đang nhắm nghiền hai mắt, nhưng trong nháy mắt mở ra, trong mắt liền có âm lãnh vô tận.

Tại Đông Thổ Đại Đường, đôi vợ chồng kia, nữ nhân nước mắt còn tuôn chảy, đó là nước mắt vui sướng.

- Chém không thành thì tuổi không hơn ngàn, con ta tu hành hơn hai trăm năm, đã Trảm Linh thành công, còn thu được đại đạo phủ xuống... Loại tư chất này so với người trong gia tộc huynh thế nào! Nữ nhân nhìn nam nhân nói.

Nam nhân trầm mặc, sau một lúc lâu, nhẹ giọng lên tiếng:

- Ta không sợ tư chất con không tốt. Nếu không tốt, cũng là con của ta và muội! Thành tiên khó biết bao! Ta sợ... là sợ tư chất của con quá tốt! Con đường này không dễ đi, đã bao nhiêu người rơi xuống trên con đường này; biết bao người hình thần câu diệt, bao nhiêu người hồn phi phách tán...

Nữ nhân thân mình run lên, im lặng.

- Trảm Linh Kiếp của con cũng sắp tới rồi! Nam nhân nhẹ giọng nói.

Nữ nhân biến sắc, đang định đi ra, lại bị nam nhân nắm cánh tay giữ lại.

- Đây mới là kiếp nạn chân chính của con, hết thảy có nhân có quả, muội giúp con là làm cho nhân này lớn hơn, làm cho quả về sau sâu đậm hơn!

- Tu hành không phá thì không xây được, nếu con nó có thể vượt qua một kiếp này, thì ngày thành tiên, chính là lúc ta đưa con đi Đông Thắng Đại Địa! Nam nhân nói như đinh chém sắt, nhưng nữ nhân không thấy được lòng bàn tay của hắn lại cất giấu một viên đan dược.

Một viên đan dược này ở Nam Thiên Đại Địa rất hiếm thấy, được xưng là chí bảo.

Hạo nhi! Nếu con thất bại, vi phụ sẽ vào luân hồi tìm con, dùng đan dược này, cho dù con mất mạng cũng có thể giúp con sống lại... nhưng ta hy vọng, con... sẽ tự mình vượt qua một kiếp này!

Thiên Hà Hải, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, toàn thân tu vi ầm ầm bạo phát, loại cảm giác nắm giữ lực lượng đó, khiến trong lòng Mạnh Hạo tràn đầy niềm tin; loại cảm giác tự do rốt cục thu được đó, trong một chớp mắt này, dường như làm cho hắn ý niệm thông suốt, hết

thảy suy nghĩ tức thì rõ ràng.

Thần thức của hắn tản ra, đã đạt tới gần như 100 ngàn trượng xa, đủ loại pháp môn thần thông trước đây ở trong đầu hắn ngay khoảnh khắc lóe lên, lập tức lại hiểu rõ không ít.

Gần như ngay lúc thân thể hắn bay ra, đột nhiên, có hai đạo cầu vồng vọt thẳng tới chỗ hắn, trong cầu vồng là hai nam nhân trung niên, chính là Phi Tiên Thánh Tôn và Hải Thần Thánh Tôn.

Hai người mới vừa xuất hiện, nhìn thấy Mạnh Hạo, lập tức liền nhận ra hắn đúng là người bọn họ đang truy tìm.

Trảm Linh đệ nhất đao thành công, chẳng những chém xuống Bỉ Ngạn Hoa, gương mặt biến đổi của Mạnh Hạo, cũng theo đó chém xuống, thời khắc này lộ ra là gương mặt thật của hắn.

- Mạnh Hạo! Phi Tiên Thánh Tôn lên tiếng, thanh âm như tiếng sấm nổ ầm ầm vang vọng bát phương, làm cho biển rộng nổi sóng cuồn cuộn.

Mạnh Hạo trong mắt lộ ra tia sáng lạnh nhìn hai người, lập tức liền nhận ra thân phận của hai người.

Ngay khoảnh khắc Phi Tiên Thánh Tôn lên tiếng, toàn thân Hải Thần Thánh Tôn lóe sáng một cái, xuất hiện một bộ khôi giáp, cất bước đi tới. Đệ thập tổ Vương gia hứa hẹn cực lớn, cho dù là hắn cũng động tâm. Hắn biết nếu có thể bắt giữ Mạnh Hạo thì thu hoạch của mình, mới lớn nhất.

Hắn với tốc độ cực nhanh, chạy thẳng tới chỗ Mạnh Hạo, tay phải bấm quyết, bỗng nhiên xuất hiện một thanh Tam Xoa Kích khổng lồ, vờn quanh thân hắn, bất ngờ dẫn động nước biển vô cùng tận bay lên không trung bao quanh hắn. Theo hắn vọt tới, Tam Xoa Kích điểm một cái, lập tức nước biển gầm thét, ngưng tụ lại giữa không trung hình thành một

bàn tay khổng lồ, chụp về phía Mạnh Hạo.

- Muốn chết! Mạnh Hạo vốn đã bất mãn với hành vi của Phi Tiên Tông và Hải Thần Tông, thời khắc này thấy Hải Thần Thánh Tôn ra tay, lập tức trên mặt lộ sát cơ, hắn không có mảy may ý né tránh, mà chỉ bước lên trước một bước.

Một bước này, thân thể Mạnh Hạo trong nháy mắt liền va chạm với bàn tay kia, trong tiếng nổ ầm ầm vang dội, bàn tay nước biển kia lập tức sụp đổ. Mạnh Hạo lông tóc không tổn hao gì, khi hiện ra lại đã xuất hiện ở trước mặt Hải Thần Thánh Tôn, tay phải nhấc lên, Thôn Sơn Quyết biến ảo, vung tay một cái tạo thành ngọn núi lớn, trong tiếng nổ ầm ầm ném thẳng tới Hải Thần Thánh Tôn.

Hải Thần Thánh Tôn biến sắc, bật lui về sau đồng thời vung tay áo, lập tức xuất hiện 100 ngàn phù linh, hóa thành mười con phù thú, tản ra tu vi Trảm Linh, phóng thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, không né không tránh, ngọn núi lớn kia trong tiếng nổ ầm ầm nhấc lên sóng biển ngập trời, phù thú do 100 ngàn phù văn hóa thành kia lập tức sụp đổ, dường như không có nửa điểm tư cách ngăn chống... ngay khoảnh khắc tán loạn ngọn núi lớn đánh thẳng về phía Hải Thần Thánh Tôn.

Hết thảy phát sinh quá nhanh, không đợi Phi Tiên Thánh Tôn kịp phản ứng, Hải Thần Thánh Tôn đã tâm thần hoảng sợ, trong lúc nguy cơ sinh tử cận kề, hắn chợt rống lớn, lập tức Tam Xoa Kích bên cạnh hắn chợt lóe lên, trong chớp mắt liền hóa thành nước biển màu đen tạo thành vách ngăn ở trước mặt hắn.

Ầm! Vách ngăn sụp đổ, đồng thời ngọn núi lớn cũng theo đó biến mất, nhưng Hải Thần Thánh Tôn trong lực phản chấn này sắc mặt tái nhợt, thân thể bật lui về sau. Trong nháy mắt Mạnh Hạo lại cất bước, trực tiếp tiếp cận.

Tay phải nâng lên, sát cơ trong mắt nhoáng lên một cái, đều không cần thuật pháp thần thông gì, chỉ trực tiếp tung một quyền đánh xuống.

Ầm! Một quyền này ở trong mắt Hải Thần Thánh Tôn, dường như thay thế bầu trời, nhấc lên khí thế, giống như thiên uy, khiến hắn kinh hồn thất sắc, vội há miệng hộc ra một hạt châu. Hạt châu tỏa ra hào quang màu lam chạy thẳng tới Mạnh Hạo, va chạm với tay quyền của Mạnh Hạo. Ngay sau đó hạt châu vỡ vụn, sụp đổ, không thể ngăn cản một quyền của Mạnh Hạo, trực tiếp đánh vào trên người Hải Thần Thánh Tôn.

Trong tiếng nổ ầm vang, Hải Thần Thánh Tôn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể phát ra tiếng rốp rốp, áo giáp chia năm xẻ bảy, hắn vô cùng hoảng sợ kêu to: - Phi Tiên cứu ta!!!

Thời khắc này Phi Tiên Thánh Tôn sắc mặt liên tục biến hóa, hít sâu một hơi, hắn không nghĩ tới tên Mạnh Hạo này vừa mới Trảm Linh, lại kinh khủng như thế!

- Chết tiệt, cho dù là hắn Trảm Linh dẫn tới dị tượng thiên địa, có đại đạo phủ xuống, nhưng cũng không có đạo lý nào yêu nghiệt như thế! Hắn đang lúc hoảng sợ, nghe Hải Thần Thánh Tôn cầu cứu, liền cắn răng phóng vọt tới, nâng lên tay phải điểm lên bầu trời, lập tức từ trên bầu trời xuất hiện một thanh quang kiếm, kiếm này như ánh sáng vừa rơi vào trong tay Phi Tiên Thánh Tôn, lập tức tốc độ của hắn liền tăng mạnh.

Tốc độ cực nhanh, thoáng cái vọt tới chỗ Mạnh Hạo.

- Phương Thốn! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, không quay đầu lại, nhưng ngay khoảnh khắc này trong phạm vi ngàn trượng quanh hắn, lập tức phủ xuống ý chí của hắn, còn ẩn chứa đạo của hắn.

Phương Thốn Giới!

Phi Tiên Thánh Tôn tốc độ chợt chậm lại, đang lúc tâm thần chấn động, Mạnh Hạo lại tung ra một quyền.

Cửu Trọng Thiên Băng! Quyền thứ nhất, trong tiếng nổ ầm ầm, Hải Thần Thánh Tôn lần nữa phun ra máu tươi, thân thể dường như sắp sụp đổ, phát ra tiếng hét thảm thê lương... Mạnh Hạo lại cất bước, quyền thứ hai phủ xuống.

Quyền thứ ba, quyền thứ tư... thân thể Hải Thần Thánh Tôn ầm ầm nổ tung, nguyên thần bay ra kêu gào cực kỳ thê lương.

- Bảo vật truyền thừa!!! Trong tiếng gào thét, lập tức từ trong nguyên thần của hắn bay ra một pho tượng, pho tượng kia toàn thân màu đen, điêu khắc thân ảnh một người không có mặt.

Ngay trong nháy mắt xuất hiện, lập tức tản ra một loạt khí tức của Vấn Đạo, tạo thành vách ngăn, bao phủ Hải Thần Thánh Tôn ở bên trong.

- Bảo vật truyền thừa ư? Mạnh Hạo bước tới một bước, đồng loạt tung ra quyền thứ năm, quyền thứ sáu, làm cho tám phương nơi này nổ ầm ầm, trong khi pho tượng kia chấn động, quyền thứ bảy, quyền thứ tám cũng theo đó tung ra, pho tượng kia càng chấn động thêm, vách ngăn run rẩy... Hải Thần Thánh Tôn bên trong lộ ra vẻ tuyệt vọng.

- Cửu Trọng Thiên Băng! Mạnh Hạo bình thản quát nhẹ, tay phải nâng lên, không phải quyền, mà là chưởng, nhẹ nhàng nhấn một cái về phía trước.

Ầm!

Vách ngăn sụp đổ, pho tượng lật nhào, nguyên thần của Hải Thần Thánh Tôn bên trong truyền ra một tiếng gào thét sinh mạng cuối cùng, hình thần đều diệt!

- Hắn sao có thể mạnh như vậy!!! Phi Tiên Thánh Tôn chính mắt thấy Hải Thần Thánh Tôn bỏ mình, da đầu tê dại, trong lòng hoảng sợ. Hắn chợt cắn mạnh chót lưỡi, phun ra máu tươi, bạo phát sinh cơ, không tiếc hao phí thọ nguyên, miễn cưỡng tránh thoát Phương Thốn Giới của Mạnh Hạo, hóa thành một cầu vồng bay nhanh, ý định chạy trốn.

Mạnh Hạo quay đầu lại nhìn theo hướng Phi Tiên Thánh Tôn chạy đi, híp mắt nâng lên tay phải, túi trữ vật của Hải Thần Thánh Tôn bay tới, rồi phất tay một cái hiện ra chiến xa.

- Xen vào chuyện giữa ta và lão khốn kiếp Vương gia, thì phải trả cái giá lớn!

- - - - - oOo- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1032: Chiến một trận!

- Hắn sao có thể mạnh như vậy!!!

- Cho dù là hắn có đại đạo phủ xuống, là đại đạo Trảm Linh với ta không giống nhau, nhưng cũng không có đạo lý kinh khủng như vậy!

- Hắn còn không có thi triển thuật pháp, cũng không có lấy ra pháp bảo, chỉ là thân thể!!!

- Chết tiệt! Thân thể của hắn đến trình độ nào? Pháp bảo không có hiệu quả, thần thông không thể rung chuyển, đây là thân thể gì? Phi Tiên Thánh Tôn khủng khiếp, hắn cực kỳ hoảng sợ, tu hành đến nay, hắn còn chưa từng gặp một tu sĩ cùng cảnh giới mà khủng khiếp như thế.

- Chết tiệt lão đệ thập tổ Vương gia, lão gài bẫy ta!!! Sớm biết người này yêu nghiệt như thế, nói cái gì ta cũng không tham dự vào... Phi Tiên Thánh Tôn bay nhanh sợ bị đuổi kịp, lần nữa phun ra máu tươi, thiêu đốt sinh cơ, đổi lấy tốc độ nhanh hơn.

Nhưng tốc độ của hắn có mau mấy đi nữa, cũng không mau hơn chiến xa. Mạnh Hạo đạp trên chiến xa, tốc độ cực nhanh, khí tức Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể chỉ là một tia, đã làm cho chiến xa này ầm một tiếng, khoảnh khắc liền đuổi kịp Phi Tiên Thánh Tôn, hung hăng va chạm vào người này.

Phi Tiên Thánh Tôn biến sắc, không né tránh kịp, chỉ có thể vung kiếm quang trong tay cản trở phía sau mình. Trong tiếng nổ ầm ầm vang động, kiếm quang lập tức sụp đổ chia năm xẻ bảy, còn thân thể Phi Tiên Thánh Tôn, cũng trong chớp mắt nổ tung.

Nguyên thần của hắn chật vật bay ra, Mạnh Hạo cất bước đi ra chiến xa,

nâng tay lên điểm tới phía trước, trong nháy mắt xuất hiện Yêu Phong đệ bát cấm, không đợi Phi Tiên Thánh Tôn có hành động, thân thể hắn bỗng nhiên chấn động mạnh, như có vô số sợi tơ bay tới, quấn quanh nguyên thần của hắn.

Nguy cơ tử vong bao phủ tâm thần Phi Tiên Thánh Tôn, hắn mở to mắt điên cuồng vùng vẫy, Mạnh Hạo vung tay lên, 100 thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm đồng loạt bay ra vây quanh Phi Tiên Thánh Tôn, Liên Hoa Trận lập tức chuyển động.

Trong tiếng hét thảm thê lương quanh quẩn, nguyên thần của Phi Tiên Thánh Tôn khô héo với mắt thường có thể thấy được. Chỉ trong thời gian mười hít thở, nguyên thần của hắn giống như bị luyện hóa, khô héo đến cực hạn, hình thần đều diệt.

Mạnh Hạo giơ tay lên chụp lấy túi trữ vật của Phi Tiên Thánh Tôn, nhìn thoáng qua Liên Hoa Kiếm Trận.

- Hoa sen, cũng là luyện hóa...

Đúng lúc này, đột nhiên, trong bầu trời xa xa, có tiếng sấm sét nổ ầm ầm, long trời lở đất, cả thiên địa gió mây cuồn cuộn. Trong nháy mắt từ sáng sủa hóa thành mờ tối, mây đen kéo tới ùn ùn, hợp thành một khuôn mặt to lớn, chính là... khuôn mặt của đệ thập tổ Vương gia.

Ở chung quanh gương mặt này, tiếng sấm quanh quẩn, tia chớp nhấp nhoáng, có thể thấy được chỗ mi tâm của gương mặt này, đứng một lão già, trong mắt sáng lấp lánh nhìn về phía mình.

- Mạnh Hạo!

Thanh âm vượt qua sấm sét, dường như thiên uy gào thét, trong chớp mắt bát phương nổ tung, Thiên Hà Hải phía dưới lập tức xuất hiện một hố sâu to lớn hình thành lốc xoáy, không ngừng chuyển động ầm ầm.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, mắt lạnh nhìn về phía đệ thập tổ Vương gia.

Còn là phân thân! Thời khắc này thần thức của hắn so với trước cường đại hơn rất nhiều, vả lại có hiểu biết về đệ thập tổ Vương gia, so sánh với hai lần phân thân trước đây, lập tức hắn phát hiện người tới, như cũ vẫn là phân thân.

Mạnh Hạo lập tức nâng tay lên đột nhiên nắm lại, biến ảo thành Thôn Sơn Quyết, ngay tức thì ở chung quanh hắn đồng loạt xuất hiện ngàn núi, vạn núi, những ngọn núi này dường như mang theo một chút nước biển... chính là núi dưới đáy biển trong phạm vi thần thức của hắn.

Thôn Sơn Quyết, một là núi, hai là hồn, ba là ý!

Tu vi đột phá, đồng thời, ta cũng hiểu rõ hồn!

Hồn này, ta có thể dùng Phong Yêu Lực thúc đẩy, dùng Phong Chính Pháp rút lấy núi hồn xuất hiện, sáp nhập trên núi ta, hoàn thành Thôn Sơn Quyết cảnh giới thứ hai!

Mạnh Hạo trong mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, đối mặt với đệ thập tổ Vương gia, hắn cảm nhận được áp lực, đồng thời, cũng dâng lên chiến ý mãnh liệt, hắn nâng tay lên, cách không nhấn một cái về phía biển rộng.

- Phong Chính!

- Núi dưới Thiên Hà Hải, đắm chìm không thấy mặt trời, hôm nay Mạnh mỗ mượn hồn của các ngươi, để mở ra thiên địa, cho các ngươi tắm rửa trong ánh mặt trời!

- Đi ra cho ta! Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, lập tức biển rộng như sôi trào, những ngọn núi dưới đáy biển bị một lực vô hình lay chuyển, bắt đầu rung động. Cùng lúc đó, lũ lũ khí tức người ngoài không thấy được,

từ trên thân chúng tràn ra, chạy thẳng tới trên mặt biển.

Mặt biển trong tiếng gầm thét, hiển lộ ra những hồn núi, sáp nhập vào những ngọn núi do Mạnh Hạo dùng thần thông biến ảo giữa không trung. Trong một chớp mắt này, ngàn núi vạn núi biến thành vô cùng chân thật, long trời lở đất!

Những ngọn núi này vây quanh Mạnh Hạo, Mạnh Hạo dang hai cánh tay, tóc tung bay, mắt lộ ra chiến ý mãnh liệt, hai cánh tay vung mạnh về phía trước một cái, lập tức ngàn núi vạn núi, đồng loạt bay ra, kèm theo tiếng gào thét kinh thiên, chạy thẳng lên bầu trời ập tới khuôn mặt to lớn kia.

Đệ thập tổ Vương gia biến sắc, vội bấm quyết, khuôn mặt to lớn bốn phía thân thể, lập tức chạy thẳng tới ngọn núi, song phương càng ngày càng gần, khoảnh khắc liền va chạm nhau, nhấc lên tiếng nổ cực lớn truyền khắp cả tam hoàn.

Trong tiếng nổ ầm ầm, từng ngọn núi sụp đổ, mà khuôn mặt kia cũng bị thủng lỗ chỗ. Chỉ trong khoảnh khắc, trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, tất cả ngọn núi sụp đổ, khuôn mặt kia cũng chia năm xẻ bảy.

Mạnh Hạo không có dừng lại chút nào, thân thể sớm đã bay ra, nâng tay vung ra, 100 thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm xuất hiện, hợp thành Liên Hoa Kiếm Trận, chạy thẳng tới phía đệ thập tổ Vương gia.

Cùng lúc đó, ở phía sau hắn, tay phải buông lỏng rồi nắm lại thành quyền tung ra, mỗi một lần tiến hành, khí thế trên người hắn liền mãnh liệt gấp đôi, đây là Cửu Trọng Thiên Băng!

Sau khi tu vi chân chính đạt tới Trảm Linh, Mạnh Hạo hoàn toàn hiểu rõ Cửu Trọng Thiên Băng!

Đệ thập tổ Vương gia cặp mắt co rút lại, lão cũng phát hiện rõ ràng, giờ khắc này Mạnh Hạo khác xa với trong trí nhớ của lão trước đây, hắn đã

cường đại hơn nhiều rất nhiều!

- Nhưng như cũ vẫn còn là... chút tài mọn! Đệ thập tổ Vương gia hừ lạnh một tiếng, nâng tay lên vung tới phía trước, lập tức trong mây đen dầy đặc bầu trời, đột nhiên xuất hiện một vầng sáng đỏ.

Đó là mặt trời, mặt trời màu đỏ!

- Tàn Dương! Đệ thập tổ Vương gia nhàn nhạt kêu lên, ánh sáng đỏ này liền tràn ngập thiên địa. Trong khuếch tán mãnh liệt đó, một trăm thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm của Mạnh Hạo lập tức chậm lại.

- Năm tháng thiêu đốt! Mạnh Hạo gầm nhẹ.

Hắn vừa dứt lời, 100 thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm mười giáp năm tháng, lập tức bốc cháy lên. Tại trong năm tháng này thiêu đốt, tốc độ của chúng chợt tăng mạnh, chỉ chốc lát liền xuyên thấu tầng tầng ánh sáng đỏ, xuất hiện ở bốn phía đệ thập tổ Vương gia, rồi đột nhiên xoay tròn.

Chỉ là xoay tròn một lần, đệ thập tổ Vương gia liền biến sắc, lão cảm nhận khối phân thân này của mình, lại lập tức giảm đi mấy ngàn năm tuổi thọ.

- Tuế Nguyệt Chi Bảo nhỏ nhoi, vỡ nát cho ta! Đệ thập tổ Vương gia hừ lạnh, ánh sáng đỏ bên ngoài thân lão tức thì lóe sáng kinh người, tỏa ra hơi nóng vô tận, đang muốn hòa tan Tuế Nguyệt Chi Bảo này.

Nhưng Mạnh Hạo đã trước một bước, truyền đến thanh âm của hắn.

- Bạo!

Rầm rầm...

Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, vào giờ khắc này, 70 thanh đồng loạt trực tiếp nổ

tung, Xuân Thu Mộc vỡ vụn, lực lượng của năm tháng ở bên trong điên cuồng tràn ra, tạo thành một lốc xoáy thời gian. Đệ thập tổ Vương gia biến sắc, trong tiếng nổ ầm ầm quanh quẩn, thân thể lão khô héo, đang lúc muốn lui ra sau, bất chợt thân ảnh Mạnh Hạo như tia chớp vọt tới. Tay phải của hắn đã liên tục mở ra nắm lại tám lần, lần này là lần thứ chín, tung một quyền đánh về phía đệ thập tổ Vương gia.

- Cửu Trọng Thiên Băng!

- Tàn Dương Lạc Vân! Trên người đệ thập tổ Vương gia bùng phát ra ánh sáng đỏ ngập trời, cuồn cuộn lan ra bốn phía. Mạnh Hạo đứng mũi chịu sào, toàn thân lập tức bị thiêu đốt, nhưng quả đấm của hắn vẫn tiếp tục đánh ra.

Ầm một tiếng nổ vang, đệ thập tổ Vương gia sắc mặt tái nhợt, lui về sau, lão chợt ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập sát cơ nhìn về phía Mạnh Hạo thời khắc này đang phun máu tươi, toàn thân bị thiêu đốt... lão đang định đuổi theo.

Lần nữa truyền đến thanh âm khàn khàn của Mạnh Hạo: - Bạo!

Trước đó nổ tung, là 70 thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, còn lại 30 thanh, vào giờ khắc này đồng loạt nổ tung, chính là đệ thập tổ Vương gia đang trên đường truy kích, gió lốc năm tháng rốt cục làm đệ thập tổ Vương gia bị thương.

Đệ thập tổ Vương gia phun ra máu tươi, ngửa mặt lên trời rống giận. Lão phẫn nộ ngập trời, ba cái phân thân bị chém hết hai cái, giờ này phân thân thứ ba này tuy rằng hơi yếu, không có pháp bảo trong người, thần thông cũng có không ít rất khó thi triển, nhưng dù sao cũng là Vấn Đạo, không ngờ vẫn bị thương.

Điều này với lão mà nói, là sỉ nhục!

Hắn cố ý chọc giận ta! Hiện tại tuyệt đối không thể đưa bản tôn tới, Tiên Kiếm của hắn có lẽ còn có một lần, uy lực của một kiếm kia... không thể xem thường! Đệ thập tổ Vương gia liên tục hít thở mấy hơi, đè xuống lửa giận trong lòng, nhìn về phía Mạnh Hạo, thoáng cái cất bước rời đi.

- Hô phong hoán vũ! Xung quanh đệ thập tổ Vương gia gió đen gào thét, có rồng đen ở bên trong, bát phương mưa rơi mù mịt, trong những giọt mưa đều ẩn chứa sát cơ, che phủ trời đất, chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Thà rằng hy sinh một khối phân thân này, cũng phải làm cho hắn thi triển Tiên Kiếm kia! Sau khi hắn thi triển ra Tiên Kiếm, chính là lúc bản tôn đến!

Mạnh Hạo toàn thân bị lửa thiêu đốt, cấp tốc lui về sau, trong mắt lộ ra tia sáng màu tím, không tiếc sinh cơ, thân thể khôi phục với mắt thường có thể thấy được, ngay khoảnh khắc đệ thập tổ Vương gia ập tới, Mạnh Hạo đã lui vào bên trong chiến xa.

Mới vừa bước vào chiến xa, rồng đen gầm thét, mưa mù mịt, sát cơ tới gần.

Mạnh Hạo ấn tay phải trên chiến xa, một mặt trị thương, một mặt vận dụng khí tức Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể, sáp nhập vào chiến xa. Hắn không có bỏ chạy, mà khởi động toàn bộ lực lượng của chiến xa, ầm ầm phóng vọt tới hướng đệ thập tổ Vương gia.

Bên ngoài chiến xa, những con hung thú biến ảo gầm thét, trong tiếng xích sắt va chạm vang động, chạy thẳng tới đệ thập tổ Vương gia.

Đệ thập tổ Vương gia biến sắc, trước đó lão không cảm thấy chiến xa này có thần kỳ gì mấy, nhưng một màn trước mắt lập tức làm cho nội tâm lão rúng động, không dám chậm trễ chút nào vội tránh ra.

Nhưng dù là tốc độ của lão cũng không sánh bằng chiến xa!

Trong tiếng nổ ầm ầm, chiến xa đâm thẳng vào đệ thập tổ Vương gia, một đường rồng đen sụp đổ, mưa rơi vỡ nát, một khí thế kinh thiên trào lên đánh vào trước người đệ thập tổ Vương gia, lão phun ra máu tươi, hai tay đè lên ngực, thần sắc dữ tợn, tu vi toàn thân toàn bộ bùng phát.

Liên tục lui về sau 100 trượng, đệ thập tổ Vương gia tuy rằng không ngừng lui về sau, tuy rằng phun ra máu tươi, nhưng lại không có tan xương nát thịt.

Hắn trước khi Trảm Linh đã không yếu, không nghĩ tới sau khi Trảm Linh, lại lợi hại như vậy!

Đây là do đạo cơ hoàn mỹ, ta nhất định phải lấy bằng được!

- - - - - oOo- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1033: Bản tôn phủ xuống!

Mạnh Hạo đứng trên chiến xa, nhìn đệ thập tổ Vương gia không ngừng lui về sau, trong mắt hắn sát cơ nhoáng lên một cái, tay phải đưa lên, bỗng nhiên xuất hiện Thanh Đồng Tiên Kiếm của Hàn Sơn.

Đệ thập tổ Vương gia trong nháy mắt cặp mắt co rút lại, nhưng không có né tránh, mà trong mắt lóng lánh tia sáng lạnh, lão vận chuyển tu vi toàn thân, khí thế như cầu vồng, thậm chí đều có một chút nguyên thần chi hỏa thiêu đốt trên người lão.

Rốt cục đã lấy ra kiếm này, nhìn dáng vẻ của hắn, tối đa cũng chỉ dùng một lần nữa mà thôi! Với khối phân thân này, đổi lấy dư lực của kiếm, một khi chém xuống chính là khoảnh khắc bản tôn dịch chuyển tới! Đệ thập tổ Vương gia trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Mắt thấy Tiên Kiếm của Mạnh Hạo sắp chém xuống, nhưng đột nhiên Tiên Kiếm trong tay Mạnh Hạo biến mất, rồi trong túi trữ vật mười luồng sáng lạnh hung mãnh bay lên, cuốn theo năm tháng vô tận, vọt thẳng tới phía đệ thập tổ Vương gia.

Tốc độ cực nhanh, hơn nữa trước đó Tiên Kiếm đã thu hút chú ý của đệ thập tổ Vương gia, bởi vậy, Mạnh Hạo coi như chiếm tiên cơ, mười thanh mũi kiếm Tuế Nguyệt, bằng tốc độ kinh người mang theo hơn 100 ngàn năm lực lượng của năm tháng, trong nháy mắt bay tới.

Chỉ vừa tới gần, lập tức khiến đệ thập tổ Vương gia biến sắc, thân thể lão cấp tốc khô héo. Trong hoảng sợ lão không dám chậm trễ chút nào bật lui ra sau. Thế nhưng lão càng lui về sau, tốc độ chiến xa lại càng nhanh.

Tranh đoạt từng giây, Mạnh Hạo không tiếc hao phí khí tức Tiên Nhân Chỉ Lộ, thúc giục chiến xa nổ ầm ầm. Đệ thập tổ Vương gia phát ra một tiếng rống giận thê lương, cánh tay phải trong một chớp mắt này nổ tung.

Lão dùng cách tự bạo, đổi lấy lực phản chấn cực mạnh, rốt cục tránh thoát va chạm của chiến xa, chiến xa lướt sát qua cạnh sườn, nhưng ngay lúc vượt qua sườn lão, trong mắt Mạnh Hạo sát cơ nhoáng lên một cái.

- Bạo! Một mũi kiếm Tuế Nguyệt giá trị 1 tỉ linh thạch, trong tiếng ù ù, trực tiếp nổ tung, tạo thành một lốc xoáy năm tháng ngập trời, quấn lấy đệ thập tổ Vương gia vào bên trong.

Đệ thập tổ Vương gia phát ra tiếng thét thê lương, trong lốc xoáy lão bạo phát tu vi toàn diện. Cuối cùng trong tiếng nổ ầm ầm lốc xoáy biến mất, cả người lão khô héo như da bọc xương, sắc mặt tái nhợt, phát ra tiếng gào thét điên cuồng.

- Bạo! Tới nước này, Mạnh Hạo không còn đau lòng cái gì. Hắn có thể chiến thắng phân thân này của đệ thập tổ Vương gia, tu vi chỉ là một phần... mà duyên do chính là hắn có tiền!

Hắn có tiền, thì có pháp bảo Tuế Nguyệt nghịch thiên, 100 thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm nổ nát, chỉ là bắt đầu, mũi kiếm Tuế Nguyệt tự bạo, mới là đòn sát thủ của Mạnh Hạo.

Phân thân của đệ thập tổ Vương gia, thời khắc này là thua bởi linh thạch của Mạnh Hạo!

Theo lời nói của Mạnh Hạo truyền ra, mũi kiếm Tuế Nguyệt thứ hai tự bạo, hình thành tiếng nổ ầm ầm vang trời, gió lốc năm tháng quét ngang bốn phương tám hướng, khiến cho hư vô đều tổn thương, biển rộng đều khô héo, hết thảy hết thảy vào giờ khắc này, dường như đã trôi qua vạn năm.

Phân thân của đệ thập tổ Vương gia, ầm một tiếng liền vỡ vụn, một luồng phân thần bay ra, phát ra tiếng rống giận thê lương.

- Mạnh Hạo!!!

- Ngươi hắn phải chết!!!

Ngay khoảnh khắc thanh âm lão truyền ra, nguyên thần lão lập tức xoay tròn, hóa thành một cái lốc xoáy to lớn, có vô số phù văn phức tạp lấp lóe trên đó cùng xoay tròn, dường như hợp thành một trận pháp thần bí.

Chỉ là ở trung tâm trận pháp, trong xoay tròn đó dường như xuất hiện một cái hắc động, không biết đi thông tới nơi nào. Tiếp đó từ bên trong hắc động lốc xoáy toát ra một khí tức áp lực lên Mạnh Hạo trước nay chưa từng cảm thụ.

Khí tức này mới vừa xuất hiện, khiến cho hư vô bốn phía phát ra tiếng rắc rắc, bất ngờ xuất hiện những khe nứt.

Nhìn thấy những khe nứt này cặp mắt Mạnh Hạo co rút lại. Hắn tận mắt nhìn thấy những cái khe nứt nhanh chóng khuếch tán, hóa thành một hình dáng hình bầu dục.

Từ rất xa nhìn tới, giống như một con mắt!

Lốc xoáy trận pháp kia chính là đồng tử, hắc động chính là chỗ sâu trong đồng tử, mà hư vô bốn phía trở thành là tròng trắng mắt, về phần những khe nứt kia... giống như tơ máu trong mắt!

Mạnh Hạo toàn thân phát lạnh, uy áp mãnh liệt làm thân thể hắn dường như sắp nổ tung, càng làm cho trong lòng Mạnh Hạo khiếp sợ. Ngay lúc hắn bị ánh mắt kia nhìn thẳng vào mình... hắn cảm nhận rõ ràng, trong thân thể của mình dường như có một vật chất vốn đã dung hợp với hắn tuy hai mà một, lại đang chậm rãi run rẩy, dường như sắp bị ép tách ra

khỏi bên trong thân thể mình.

Loại vật chất này, Mạnh Hạo hình dung không ra cụ thể, chỉ có thể mơ hồ cảm thụ, đây là cơ sở hắn thu được, là cơ sở hắn gian khổ tu hành củng cố hơn hai trăm năm qua!

- Là Đạo cơ... Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn có thể nghe được trái tim của mình đang nhảy lên thình thịch, ngoài ra, hết thảy bốn phía đều trong nháy mắt rơi vào tĩnh mịch.

Chỉ có lốc xoáy kia đang chuyển động...

Mạnh Hạo muốn vùng vẫy, nhưng giờ khắc này, thân thể hắn dường như không thuộc về mình, không thể hoạt động mảy may. Mà cơ sở trong cơ thể, cũng trong một chớp mắt này, dường như càng lúc càng xa cách. Thậm chí Mạnh Hạo tận mắt nhìn thấy, từ trong lỗ mũi mình có từng đợt từng đợt làn hơi trắng tiết ra. Hắn còn có thể cảm nhận được, chẳng những là mũi miệng, còn có trong mắt, còn có hai lỗ tai, cùng với toàn thân, thời khắc này đều có làn hơi trắng này tràn ra.

Đây không phải là sinh cơ, đây là đạo cơ!

Đạo của ta, là tự tại, là tự do!!! Mạnh Hạo cặp mắt đỏ bừng, ngay khoảnh khắc này, trong cơ thể tu vi ầm ầm bùng phát. Đây là cưỡng ép bùng phát, cái giá phải trả là hắn liên tục phun ra ba búng máu tươi, thân thể uể oải, nhưng đổi lấy thân thể khôi phục hành động.

Nhưng đúng vào lúc này, từ trong lốc xoáy truyền ra một tiếng thở dài, chỉ là một tiếng thở truyền vào trong tai Mạnh Hạo, lại làm cho thân thể Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức tái nhợt...

Rồi từ trong lốc xoáy kia chậm rãi hiện ra một cỗ quan tài bảy tấc!

Quan tài vừa xuất hiện, chợt toát ra một ý tang thương không cách nào hình dung, tràn ngập cả tam hoàn hải vực. Tất cả hải yêu dưới đáy biển, trong nháy mắt không nhúc nhích, ngay cả Hải Ma trong nhị hoàn, cũng đều run rẩy.

Trên Thiên Hà Hải, tất cả tu sĩ, tất cả sinh linh, đều trong khoảnh khắc này, toàn bộ an tĩnh lại.

Biển rộng bất động, thế giới bất động, chỉ có ý tang thương kia, cuồn cuộn lan tràn ra bốn phía càng ngày càng xa.

Đây mới là Vấn Đạo!

Chân chính Vấn Đạo đỉnh phong!

Mạnh Hạo không cần suy đoán, cũng lập tức sáng tỏ: đây... mới là bản tôn của đệ thập tổ Vương gia!

Bản tôn của lão, rốt cục xuất hiện!

Mạnh Hạo da đầu tê dại, cặp mắt hắn đầy tơ máu, ngay khoảnh khắc này, hắn không chậm trễ chút nào nâng tay phải lên vung mạnh về phía trước. Lập tức tám thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm còn thừa lại, trừ một thanh Mạnh Hạo để lại làm mẫu, bảy thanh kia toàn bộ bay ra, vọt vào bên trong lốc xoáy.

- Bạo! Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời rống lớn, trong thanh âm khàn khàn, tiếng nổ long trời lở đất, bảy mũi kiếm Tuế Nguyệt toàn bộ nổ tung, tạo thành lực lượng của năm tháng cực kỳ khủng khiếp.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo không mảy may do dự lấy ra Tiên Kiếm của Hàn Sơn, lấy ra bầu rượu uống một ngụm to, sau đó phun mạnh ra. Lập tức kiếm khí ngập trời, Tiên Kiếm trong tay hắn, vẫn còn lại một đạo kiếm khí cuối cùng, trước đó hắn không dùng, chính là phòng bị vạn

nhất!

Gió lốc năm tháng này, trong nháy mắt đã xé rách lốc xoáy, lại liên quan tới quan tài kia cũng đều cấp tốc khô héo, trong chớp mắt xuất hiện một khe nứt, cái nắp quan tài ầm một tiếng bể ra.

Mắt thấy gió lốc kinh thiên sắp cuốn vào trong, bỗng nhiên, từ bên trong quan tài thò ra một cánh tay khô khốc, chỉ là mở ra, chỉ là nắm lại, gió lốc năm tháng kinh người kia liền rút nhỏ với mắt thường có thể thấy... một lúc sau bị bàn tay này nắm trong lòng bàn tay, bóp mạnh.

Ầm!

Gió lốc tiêu tan, bên trong quan tài chậm rãi ngồi dậy một lão già, lão mặc áo liệm, thân thể gầy yếu... Thời khắc này sắc mặt lão hơi đỏ ửng, nhưng rất nhanh liền trở lại tái nhợt.

Tròng mắt của lão không lớn, nhưng cảm giác tang thương trên thân lão vô cùng mãnh liệt. Lúc này lão nhìn về phía Mạnh Hạo, toét miệng cười, khi thấy Tiên Kiếm trong tay Mạnh Hạo, trong mắt lão khẽ co giật một cái.

Nụ cười này làm Mạnh Hạo rợn cả tóc gáy, hắn không nhìn thấy răng của lão già, xem ra lão này đã rất già nua.

Trong nháy mắt lão lộ ra nụ cười, Tiên Kiếm trong tay Mạnh Hạo bất thình lình chém xuống. Một kiếm này, kiếm khí ngập trời, long trời lở đất, nhưng chưa kịp chém xuống, thân thể Mạnh Hạo đã chấn động mạnh, phun ra một ngụm máu tươi.

- Chết tiệt! Hắn sắc mặt tái nhợt, Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể đưa ra tiên khí, lập tức chiến xa vù vù, trong nháy mắt đi xa. Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, nhưng trong mắt lại nhoáng lên tia sáng cơ trí: một kiếm kia là hắn cố ý không chém xuống, lộ ra dáng vẻ không đủ sức, từ phân thân

của đệ thập tổ Vương gia trước đó, Mạnh Hạo đã nhìn ra đối phương e ngại Tiên Kiếm của mình.

Một khi đã như vậy, Mạnh Hạo không tin đối phương không có chuẩn bị, dù sao đổi lại là người nào đều biết: xuất hiện lúc ban đầu chính là cơ hội tốt nhất!

Người này cáo già xảo quyệt, chắc chắn đã chuẩn bị, muốn phát huy kiếm uy chỉ có thể trước lừa gạt lão, tu vi ta không bằng lão, nếu muốn vượt qua kiếp nạn này, nhất thiết phải dụng tâm trí! Tiên Kiếm không động thì thôi, một khi động... chính là lúc phân thắng bại! Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, hắn nghĩ tới một màn đối phương nắm chặt bàn tay, đã bóp nát gió lốc năm tháng, Mạnh Hạo cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Đây là Vấn Đạo đỉnh phong, đây là lực lượng của Ngụy Tiên! Mạnh Hạo tự mình cảm nhận được sự kinh khủng của bản tôn đệ thập tổ Vương gia. Hắn biết rõ, mình chênh lệch cách biệt với đối phương mà chua xót trong lòng! Hắn lại nghĩ tới trong cơ thể mình trước đó tràn ra làn hơi trắng, còn có loại rõ ràng đã dung hợp hoàn mỹ với bản thân mình, thế mà lại xuất hiện buông lỏng, muốn từ trong cơ thể cưỡng ép rút ra... hắn vô cùng kinh hãi.

- Cần gì phải bỏ chạy! Thanh âm khàn khàn truyền đến từ phía sau Mạnh Hạo.

- Cuộc đời của ngươi, vốn chính là chuẩn bị cho lão phu, đây là vận mệnh của ngươi...

Thanh âm thương tang vang vọng, dường như gió ở bốn phía đều mục nát, sâu kín truyền đến từ phía sau Mạnh Hạo. Mạnh Hạo nghe vào trong tai toàn thân phát lạnh.

Hắn không quay đầu lại, phát động toàn bộ Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể, sáp nhập vào chiến xa, khoảnh khắc trong tiếng nổ ầm ầm, một

đường xé hư không vọt đi.

- Từ một khắc ngươi Trúc Cơ, lão phu đã biết, cơ hội thành tiên chờ đợi nhiều năm, ở ngay trên người của ngươi! Thanh âm của đệ thập tổ Vương gia lần nữa truyền đến. Lần này, khoảng cách càng gần, Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, trên mặt nổi lên gân xanh, Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể đã đến cực hạn, tiên khí lại tràn ra như xé rách kinh mạch, đánh vào trong chiến xa.

Tốc độ cực nhanh, thời khắc này phía dưới đã không còn là tam hoàn, mà xuất hiện màu đen, đã đi vào nhị hoàn!

- Đây là đạo của nhân quả, đây là lựa chọn của vận mạng, ngươi cần gì phải cự tuyệt!

- Ngươi có thể cự tuyệt đạo của nhân quả sao? Ngươi có thể cự tuyệt lựa chọn của vận mạng sao? Nếu không thể cự tuyệt, sao không cam tâm tình nguyện giao đạo cơ của ngươi cho ta! Ngày lão phu thành tiên, ngươi ở địa phủ đệ tứ sơn, cho dù là uống vào thuốc lú, mất đi ký ức kiếp này, cũng có thể mơ hồ cảm giác vinh dự! Lần này, lời nói của đệ thập tổ Vương gia, ở ngay bên tai Mạnh Hạo...

- - - - - oOo- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1034: Đoạt Cơ Đại Pháp!

- Vinh dự em gái ngươi! Mạnh Hạo nổi trận lôi đình, đứng trên chiến xa mắng. Hắn vốn là thư sinh, vốn không biết mắng chửi người, nhưng từ sau khi Anh Vũ tỉnh dậy năm đó, lây tính tà ác của Anh Vũ, Mạnh Hạo cũng không khỏi học lây tính xấu.

Chỉ là qua nhiều năm nay, hắn cũng chỉ biết một câu chửi như vậy mà thôi...

Truyền đến tiếng cười khàn khàn của đệ thập tổ Vương gia, trong thanh âm ẩn chứa thương tang, dường như gió lạnh từ năm tháng vô tận thổi tới.

- Lão phu đích xác có một muội muội, bất quá giờ này đã thành hài cốt. Nếu ngươi thích, lão phu có thể làm một giao dịch với ngươi, đưa tặng hài cốt kia cho ngươi, thế nào?

Mạnh Hạo sắc mặt cực kỳ khó coi. Thời khắc này tốc độ chiến xa cực nhanh, nhưng đệ thập tổ Vương gia đuổi theo phía sau hắn đã tới gần. Mạnh Hạo có thể cảm nhận được rõ ràng, trên người mình đang không ngừng có làn hơi trắng tràn ra, loại đau đớn như trong cơ thể nứt ra đó, làm cho trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ lo lắng.

Vẫn chưa tới lúc vận dụng Tiên Kiếm!

- Đoạt Cơ Đại Pháp! Phía sau Mạnh Hạo quanh quẩn thanh âm của đệ thập tổ Vương gia, Mạnh Hạo không quay đầu lại cũng cảm giác được làn hơi trắng trên người mình, trong nháy mắt ầm ầm tràn ra với tốc độ vượt hơn trước gấp mấy lần. Ngay sau đó, trong cơ thể hắn truyền ra đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung, con đau lần này làm cho Mạnh Hạo không tự chủ phát ra tiếng thét thảm thiết.

Trên mặt hắn bất ngờ xuất hiện những đường gân máu, những gân máu này đang run rẩy, di động hiện lên toàn thân hắn, dường như muốn xé rách chạy ra từ trong cơ thể hắn!

Thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái, phun ra máu tươi, khí tức Tiên Nhân Chỉ Lộ không thể xuất hiện tiếp, chiến xa tức thì dừng lại, cấp tốc rút nhỏ. Mạnh Hạo nắm lấy chiến xa, chịu đựng đau nhức kịch liệt nâng tay phải lên, lấy ra Tam Vĩ Phiên, quét tới phía trước một cái, lập tức mây mù ngập trời.

Phía dưới là mặt biển màu đen vô tận, mặt biển dường như đọng lại, không có mảy may gợn sóng!

Ở phía sau hắn, đệ thập tổ Vương gia lơ lửng giữa không trung, toét miệng cười nhìn Mạnh Hạo.

Nụ cười âm trầm, mang theo ý tham lam, dường như khi nhìn về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo ở trong mắt lão chính là thức ăn, loại ánh mắt đó khiến da đầu Mạnh Hạo tê dại, đồng thời, Tam Vĩ Phiên bất ngờ cuốn lên, nhấc lên sương mù đen ngập trời, cuốn thẳng tới đệ thập tổ Vương gia.

- Kiện pháp bảo này... có hơi quen mắt! Đệ thập tổ Vương gia trong mắt lóe sáng một cái, tay bấm quyết chỉ về phía trước.

- Hải Thượng Thăng Minh Nguyệt! Thanh âm lão khàn khàn vừa truyền ra, lập tức nước biển màu đen phía dưới biến thành màu tím, rồi từ mặt biển bỗng nhiên dâng lên một vầng trăng đỏ. Vầng trăng đỏ vừa xuất hiện, lập tức thiên địa tràn ngập lửa, rồi hình thành một quả cầu lửa thật lớn, dâng lên ngọn lửa ngập trời cuốn thẳng tới Tam Vĩ Phiên của Mạnh Hạo.

Ngay khoảnh khắc đụng vào nhau, Tam Vĩ Phiên không hao tổn gì,

nhưng sương mù đen bốn phía lại lập tức sụp đổ tan đi, chỉ là vầng trăng đỏ kia cũng trong một chớp mắt này, giống như bị dập tắt, ảm đạm tán loạn tan đi.

Ngay sau đó. Tam Vĩ Phiên lan tràn, thoáng cái liền che phủ bầu trời, rồi cuốn tới phân cách Mạnh Hạo cùng đệ thập tổ Vương gia... Đệ thập tổ Vương gia biến sắc.

- Bảo vật này... rất quen thuộc! Hình như lão phu đã gặp ở nơi nào rồi! Đệ thập tổ Vương gia thần sắc ngưng trọng, hai tay bấm quyết giơ lên thật cao, mười ngón chạm đỉnh đầu, rồi đẩy mạnh lên.

- Mặt trời mới mọc, tia sáng xua tan hết thảy bóng đêm!

Cùng lúc đó, chùm tia sáng thứ nhất xuất hiện, ánh sáng này từ trên người đệ thập tổ Vương gia tràn ra, vây quanh thân thể lão, dường như lão... trở thành mặt trời mới mọc trong bóng tối này!

Mặt trời mới mọc hiển lộ, tia sáng tản ra chiếu rọi bốn phương tám hướng: đây là lực lượng của mặt trời mới mọc, xua tan lực lượng bóng tối. Vào giờ khắc này, tất cả bóng tối vô tận ở trong tia sáng đều lập tức tiêu tan, hoàn toàn bị khu trừ!

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, không thể thừa nhận, Tam Vĩ Phiên nổ ầm ầm, trong nháy mắt mơ hồ rút nhỏ lại, cuốn ngược. Giờ khắc này, cả thế giới đều sáng rỡ! Đệ thập tổ Vương gia chậm rãi bay lên không trung, nhìn vào lão, không biết là thân ảnh, hay là mặt trời!

Trong tâm thần Mạnh Hạo chỉ có tiếng nổ ầm ầm, loại thần thông này, loại đạo pháp này, hắn chưa từng nghe thấy!

Đây là thần thông gì!!! Thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên chấn động mạnh, phun ra máu tươi. Trong ánh mặt trời xua tan đêm tối kia, hắn giống như bị chỉ định trở thành một phần của bóng tối, dưới ánh mặt trời toàn thân

hắn bị thiêu đốt, truyền ra tiếng gào thét thê lương. Trong mắt Mạnh Hạo cấp tốc lóe sáng màu tím, điên cuồng khôi phục, nhưng vẫn trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể rơi xuống, chìm xuống dưới Hắc Hải.

- Đây là thuật pháp của lão tổ Vương gia ta tự chế, ngươi có thể tận mắt nhìn thấy cũng có thể mỉm cười dưới địa phủ!

Đệ thập tổ Vương gia ngạo nghễ lên tiếng, sắc mặt tái nhợt thêm một chút, hiển nhiên thuật pháp này dù là lão thi triển ra cũng không phải dễ dàng, nếu không vì muốn tốc chiến tốc thắng, chắc là lão cũng không trực tiếp thi triển thần thông này.

Thời khắc này thiên địa chiếu sáng vạn trượng, nước biển mơ hồ trở thành màu tím. Trong nháy mắt Mạnh Hạo chìm vào mặt biển, lão tổ Vương gia cặp mắt lóe sáng một cái.

Đến thời điểm này rồi, hắn còn không thi triển lực lượng của Tiên Kiếm. Lúc trước ta vừa mới phủ xuống, hắn triển khai một nửa liền không đủ sức, giờ này sắp tử vong cũng không thấy hắn thi triển... Ta có bảy thành xác định, Tiên Kiếm của hắn đã mất tác dụng! Thân thể nhoáng một cái, lão nâng tay lên chụp về phía Mạnh Hạo.

- Đoạt Cơ Đại Pháp! Năm ngón tay tay lão tản ra ánh sáng đen, dường như tạo thành một cái hắc động, phát ra hấp lực kinh người, trong nháy mắt bay tới.

Toàn thân Mạnh Hạo giống như rửa nát, da tróc thịt bong, tóc không còn... thoạt nhìn khô héo đến cực hạn, sinh cơ lại ảm đạm, so sánh cùng đệ thập tổ Vương gia là Vấn Đạo đỉnh phong này, tu vi của Mạnh Hạo... hãy còn quá yếu!

Ngay trong nháy mắt đệ thập tổ Vương gia lại tới, trong mắt Mạnh Hạo thiêu đốt điên cuồng, cho dù là toàn thân kinh mạch hắn đều đứt đoạn, cho dù là bị thương quá nặng, nhưng tay phải của hắn vẫn còn vỗ trên túi

trữ vật, lập tức xuất hiện một bầu rượu, uống vào một ngụm, phun mạnh rượu lên Tiên Kiếm trong tay.

Lập tức tiên khí trong nháy mắt dâng lên ngập trời, cực kỳ lợi hại. Trong tiếng nổ long trời lở đất, chém về phía đệ thập tổ Vương gia. Đệ thập tổ Vương gia cả kinh, nhưng rất nhanh thì cười lạnh. Lão đã có chuẩn bị từ trước, thời khắc này lão liền bấm quyết đang định thi triển thủ đoạn thế thân. Bỗng nhiên thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, trong tiếng nổ ầm ầm, Mạnh Hạo dường như không nắm chắc được Tiên Kiếm trong tay, phun ra máu tươi, cả cánh tay nổ tung, máu thịt bầy nhầy, Tiên Kiếm rời tay rơi qua một bên, chìm xuống đáy biển.

Một màn này, bất luận nhìn thế nào, đều thấy là Mạnh Hạo không thể chống đỡ lực lượng của Tiên Kiếm, cưỡng ép vận chuyển nên cánh tay không thể thừa nhận, lúc này mới nổ nát.

Mạnh Hạo cười thảm, trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng!

- Ta không cam lòng! Hắn ngửa mặt lên trời gào thét, thanh âm cực kỳ bi phẫn!

Đệ thập tổ Vương gia thấy một màn như thế, nở nụ cười, lão đã xác định tám thành là Tiên Kiếm không thể uy hiếp đến mình! Thời khắc này khóe miệng lão lộ ra ý dữ tợn.

Nhưng lão có thể sống được nhiều năm như vậy, sớm đã là cáo già thành tinh, lại tính tình cẩn thận, cho dù đến giờ này, cánh tay Mạnh Hạo nổ nát, lão cũng không có hoàn toàn mất đi phòng bị đối với Tiên Kiếm.

Càng không có chủ động đi hút lên Tiên Kiếm kia vào trong tay, mà chạy thẳng tới chỗ Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thấy thế nội tâm thầm oán hận, nhưng rất nhanh, trong lòng hắn xuất hiện một ý tàn nhẫn, loại ngoan độc này là nhằm vào đệ thập tổ

Vương gia, cũng là nhắm vào mình!

Ngay khoảnh khắc đệ thập tổ Vương gia tới gần đứng ở trước người Mạnh Hạo, nâng tay lên, năm ngón tay lóng lánh ánh sáng đen hung hăng chụp vào trong ngực Mạnh Hạo.

Móng tay lão liền xé rách da thịt Mạnh Hạo.

- Da dày thịt béo, nhưng thật đáng tiếc, nếu thân thể ngươi có thể mạnh hơn một cảnh giới, có lẽ lão phu đúng là không thể làm gì được ngươi, bất quá bây giờ... ngươi còn chưa được!

Đệ thập tổ Vương gia toét miệng cười truyền ra tiếng nói khàn khàn, móng tay lão đâm vào trong máu thịt ngay ngực Mạnh Hạo.

- Đoạt Cơ Đại Pháp! Đệ thập tổ Vương gia trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, có khát vọng, có kích động, có hưng phấn... năm ngón tay hung hăng nắm chặt, lập tức giữa bàn tay của lão và thân thể Mạnh Hạo, xuất hiện một cái lốc xoáy hắc động.

Hắc động này tỏa ra lực hút kinh người, vào giờ khắc này, toàn bộ đánh vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy kịch liệt, đau khổ không cách nào hình dung. Thân thể hắn hiện lên vô số sợi tơ màu máu, những sợi tơ này vốn đã hoàn toàn dung hợp với hắn, đó là đạo cơ hoàn mỹ của hắn! Là cơ sở thành đạo trong tương lai!

Nhưng bây giờ, những sợi tơ màu máu này đồng loạt vặn vẹo, bị hắc động ngay ngực hắn, dưới lực hút mãnh liệt kia cưỡng ép lôi kéo từ trong cơ thể hắn, từ từ co rút lại.

Từ hai chân, hai cánh tay, đầu, thân thể... hết thảy vị trí đều ngưng tụ về ngay ngực.

- Từ nay về sau, đạo cơ hoàn mỹ này thuộc về lão phu!

- Từ nay về sau, con đường thành tiên sẽ mở ra cho lão phu!

- Lão phu sẽ không còn là Ngụy Tiên, mà là Chân Tiên!

- Truy tìm con đường của tổ tiên, thành tựu đại năng thiên địa! Đệ thập tổ Vương gia hưng phấn đến cực hạn, ngửa mặt lên trời cười to, chậm rãi nâng tay lên. Theo cánh tay nâng lên, giữa bàn tay của lão và thân thể Mạnh Hạo, từng sợi tơ màu đỏ theo đó rút ra.

Những sợi tơ màu đỏ kia, mỗi một sợi, mỗi một tấc, đều cực kỳ rực rỡ khiến người ta nhìn vào, trong đầu chỉ hiện lên từ hoàn mỹ... hoàn mỹ này không tỳ vết!

Thân thể Mạnh Hạo nhanh chóng khô héo, cả người già đi, tu vi của hắn cũng trong khoảnh khắc này không ngừng giảm xuống. Hắn cảm nhận rõ ràng Ngưng Khí Cơ của mình biến mất, Đạo Đài Cơ biến mất, Kết Đan Hoàn Mỹ cũng giống vậy biến mất.

Ánh mắt của hắn trống rỗng, dường như mất đi hết thảy sức chống cự, ngơ ngác nằm ở đó, trên mặt lộ ra ý chua xót, thân thể đau nhức kịch liệt, nội tâm của hắn thời khắc này dường như đi rất xa.

Đệ thập tổ Vương gia nhìn sợi tơ màu đỏ không ngừng bị rút ra trong lòng bàn tay, trong mắt lộ ra khát vọng mãnh liệt, nội tâm tràn đầy kích động và hưng phấn! Đây là một ngày kích động nhất trong suốt cuộc đời lão!

Cũng chính vào giờ khắc này, lão hoàn toàn buông lỏng phòng bị đối với Tiên Kiếm, toàn bộ tâm thần lão đều dồn vào việc rút lấy đạo cơ hoàn mỹ này.

Ngay khoảnh khắc lão lơi lỏng phòng bị, cặp mắt trống rỗng của Mạnh Hạo, trong nháy mắt nổi lên ý âm lãnh: Đạo cơ của ta, bất kỳ kẻ nào lấy đi, đều phải trả giá thật lớn!

- Tiên Kiếm! Ý điên cuồng trong mắt Mạnh Hạo làm cho tâm thần Vương gia lão tổ chấn động.

Tiên Kiếm đang không ngừng chìm xuống dưới đáy biển kia, đột nhiên phát ra kiếm khí long trời lở đất, tốc độ kiếm khí này cực nhanh, chớp mắt một cái bay vọt lên...

- - - - - oOo- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1035: Ta muốn thành tiên!

Kiếm khí khủng bố, thanh kiếm từ đáy biển lao tới với tốc độ không tưởng tượng nổi.

Đệ thập tổ Vương gia biến sắc, trong tâm thần lập tức xuất hiện cảm giác sinh tử mãnh liệt, hắn đang muốn tránh né, nhưng Mạnh Hạo nhấc tay trái, nắm lấy cánh tay đệ thập tổ Vương gia đặt trên ngực mình, khóa thật chặt!

Mạnh Hạo mắt tràn tơ máu, thần sắc dữ tợn, hung thần ác sát nhìn chằm chằm đệ thập tổ Vương gia, lực lượng trên tay phải đến từ sinh mệnh của hắn, đến từ không cam lòng, càng đến từ sự điên cuồng của hắn.

- Ngươi... Đệ thập tổ Vương gia thần sắc đại biến, hắn lập tức ầm ầm phát tán tu vi ra xung quanh, tâm thần chấn động, vào thời khác sinh tử, không cho phép một chút sơ sẩy, hắn không biết Tiên Kiếm đó chạy ra từ chỗ nào, bởi vì khắp xung quanh là kiếm khí ngập trời.

Nhưng hắn có thể bao trùm bốn phía, phong tỏa toàn diện.

Ầm!

Thành Tiên Kiếm này từ dưới đáy biển, không phải trực tiếp xông ra, không phải chém về phía đệ thập tổ Vương gia, bởi vì như vậy thì tốt độ sẽ chậm một chút, mà hiện tại... thời gian là tất cả!

Nhưng Mạnh Hạo điên cuồng, không chỉ là chờ đến hiện giờ mới ra ra một lần tiên khí cuối cùng của Tiên Kiếm, mà là...

Xuyên thấu thân thể mình!

Thanh kiếm này khoảng khắc xuất hiện đằng sau lưng Mạnh Hạo, nháy mắt xuyên thấu qua, xuất hiện trước mặt đệ thập tổ Vương gia!

Đệ thập tổ Vương gia có thể phong tỏa bốn phương tám hướng, nhưng hắn lại quên... thân thể của Mạnh Hạo!

Làm sao hắn cũng không ngờ, Mạnh Hạo lại tàn nhẫn đến thế, không phải tàn nhẫn với kẻ địch, mà là tàn nhẫn với bản thân. Tiên khí xuyên thấu thân thể Mạnh Hạo, tốc độ như tia chớp trực tiếp xuyên qua ngực hắn, bắn thẳng vào đệ thập tổ Vương gia.

Đệ thập tổ Vương gia đầu óc thoáng cái bùng nổ, lần đầu tiên hắn phán đoán sai lầm, là Mạnh Hạo có thể nhẫn nhịn đến cuối cùng mới thả ra sát khí, mà lần thứ hai phán đoán sai lầm, là Mạnh Hạo lại để Tiên Kiếm xuyên thấu qua thân thể mình.

Không thể đề phòng, không thể chống đỡ!

- Nếu không thể sống, vậy thì cùng chết đi!

- Chết có gì đáng sợ, người phàm trăm năm đã là thọ, Mạnh Hạo ta sống hơn 200 năm, chết thì có xá gì!

- Từ khi bước lên con đường tu hành, ta đã chuẩn bị sẵn sàng, mặc kệ sống chết, ta chú ý... là tự do tự tại cả đời!

- Bỉ Ngạn Hoa cũng không trói buộc được ta, mà đệ thập tổ Vương gia ngươi, muốn trở thành xiềng xích trói ta, vậy cho dù ta tự chém bản thân, cũng phải chém ngươi!

Quyết tâm của Mạnh Hạo, kinh thiên động địa!

Oành!

Tiên Kiếm mang theo kiếm khí kinh người, trực tiếp đâm vào người đệ thập tổ Vương gia, thoáng cái, đệ thập tổ Vương gia phát ra tiếng gào thảm thiết, vung tay lên giãy khỏi tay của Mạnh Hạo, ném hắn bay ra, kéo theo đạo cơ hoàn mỹ thành đường màu đỏ, toàn bộ bị rút khỏi người Mạnh Hạo, tạo thành đám mây đỏ giữa không trung.

Những sợi tơ đỏ hoàn mỹ rực rỡ này đang không ngừng cắm vào tay phải của đệ thập tổ Vương gia, dung nhập vào người hắn, vốn đây phải là lúc đắc ý nhất của đệ thập tổ Vương gia.

Nhưng hiện tại, hắn gào thét thảm thiết, kinh thiên động địa.

Tiên Kiếm, xuyên thấu ngực hắn, phá hoại trái tim, máu tươi phun trào, đệ thập tổ Vương gia không ngừng lùi lại, thần sắc kinh hoàng, cùng với sợ hãi. Vết thương trên người là thứ yếu, nhưng hiện tại trong người hắn tràn lan kiếm khí điên cuồng, mới làm hắn kinh hãi.

Nhưng những thứ này, so với chấn động trong hồn phách, vẫn còn rất bé nhỏ.

Chân chính làm hắn sợ hãi, là lúc này hồn phách run rẩy, có cảm giác như bị xé rách.

- Không! Đệ thập tổ Vương gia gào lên, hắn cảm nhận được, ba hồn bảy phách của mình vốn là một khối, nhưng sau khi bị Tiên Kiếm xuyên qua, lập tức bị xé rách, hiện tại ba hồn bảy phách đang nhanh chóng tiêu tán.

- Mạnh Hạo, ngươi chết đi! Đệ thập tổ Vương gia phát điên chưa từng có, ngửa mặt gào thét, cả người nổ ầm ầm, chỗ máu me đầm đìa trước ngực nhanh chóng lan tràn, thân thể gầy yếu lúc này lại không ngừng phình ra, sợi tơ đỏ đạo cơ hoàn mỹ đang không ngừng nhập vào cánh tay hắn, bao trùm cả người, khí tức của tiên bùng nổ trên người hắn.

Nhưng dù cho khí tức của tiên phủ xuống, hắn vẫn không thể khống chế được hồn phách tan rã.

- Tiên! Ta muốn thành tiên! Đệ thập tổ Vương gia điên cuồng, gào thét, mặc kệ mọi giá lao về phía Mạnh Hạo, thần sắc dữ tợn, vung tay lên, thiên địa chấn động, tiên khí vọt tận trời.

Toàn bộ biển rộng rung chuyển, Mạnh Hạo mất đi đạo cơ, tu vi đã sớm mất hết, lúc này không còn là thanh niên, mà đã thành một lão già, khô quắt, chỉ còn lại một hơi.

Nhưng hắn đang cười, nụ cười sảng khoái, có phần tự do, có một phần dữ tợn.

- Cướp đi đạo cơ của ta, ngươi phải trả giá đắt.

Ngay khi đệ thập tổ Vương gia điên cuồng ấn bàn tay khổng lồ xuống, thiên địa biến sắc, bao phủ cả người Mạnh Hạo, đột nhiên một tiếng thở dài truyền đến từ mặt biển xa, đồng thời sương mù đen tràn ra, lập tức bao phủ người Mạnh Hạo, kéo mạnh, Mạnh Hạo liền biến mất dưới bàn tay đệ thập tổ Vương gia.

Khi xuất hiện, đã ở trên một chiếc thuyền.

Sau đó, chiếc thuyền này chậm rãi xuất hiện trong sương mù, hơi thở tang thương, dấu vết năm tháng, ván sàn nứt nẻ, còn có mùi vì xa xưa, chính là... U Luân viễn cổ!

Ở trên ván tàu, có một cái bóng đang ngồi, mặc áo giáp rách nát, Mạnh Hạo ở ngay bên cạnh hắn, lúc này nhắm mắt không biết sống chết.

Lão tổ Vương gia một chưởng ấn hút, rơi xuống biển nổ ầm ầm, xuất hiện một cái hố lớn, trong mắt đệ thập tổ Vương gia điên cuồng, ngửa

đầu gầm thét, khí tức tiên càng thêm rõ ràng, nhưng thần sắc của hắn lại càng thêm điên cuồng, hồn phách đang nhanh chóng tiêu tán, mất đi một phách, hiện tại chỉ còn tam hồn lục phách.

- Ta không cam lòng mà! Hắn gào thét, oán hận với Mạnh Hạo đã đến cực hạn, hiện tại đầu óc mơ hồ, ý thức hỗn loạn, ý nghĩ duy nhất chính là phải giết Mạnh Hạo trước khi hồn phi phách tán.

Đang muốn xông tới, U Luân chầm chậm lùi về, nhìn rất chậm, nhưng mặc kệ đệ thập tổ Vương gia đuổi theo thế nào cũng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn U Luân biến mất trên biển.

- Giết giết giết! Đệ thập tổ Vương gia rống lớn, tai mắt mũi miệng trào máu, ngửa mặt gầm thét, vung tay hung hăng vỗ lên đầu mình, ầm ầm, hắn phun máu, nhưng ánh mắt lại thoáng tỉnh táo.

- Ta muốn thành tiên, ta muốn hồn phách hoàn chỉnh, ta không muốn chết, ta còn chưa chân chính thànhh tiên, ta sắp thành tiên! Mắt hắn đỏ lên, hiện tại thân thể lung lay, lập tức xé rách khe nứt hư không, nháy mắt biến mất.

Khi xuất hiện, đã về đến Nam Vực, về tới thiên địa Vương gia.

- Ta muốn thành tiên, ta muốn thành tiên!

- Ta không thể chết, ta không thể chết được!

- Ta đã thu được đạo cơ hoàn mỹ, ta đã dùng tiên căn, ta đã xuất hiện tiên khí!

- Sao ta có thể chết được! Đệ thập tổ Vương gia rống lớn, ý thức hoàn toàn hỗn loạn, hiện tại ý niệm duy nhất trong tâm thần chính là thành tiên, mắt hắn đỏ như máu, gầm thét xông thẳng về phía một thành trì của Vương gia phía dưới.

Trong thành toàn là tộc nhân Vương gia, có người phàm, có tu sĩ, già trẻ lớn bé đều là người người Vương gia, ngay khi đệ thập tổ xông tới, trong thành có mấy trăm tu sĩ bay ra, mỗi người nhìn thấy đệ thập tổ đều thần sắc đại biến.

- Lão tổ!

- Lão tổ ngài... A! Những người này vừa lên tiếng, đệ thập tổ Vương gia đã đến ngay, vung tay trực tiếp nắm lấy một tộc nhân Vương gia, bóp mạnh, đầu người này bẹp dúm, hồn phách vừa bay ra liền bị đệ thập hít vào mũi.

Những tộc nhân Vương gia khác hoảng sợ, còn chưa phản ứng, đệ thập tổ Vương gia đã hóa thành con gió đen, quét ngang qua người, không ngừng phát ra tiếng gào thảm thiết, tiếng nổ ầm ầm vang vọng, mấy trăm người hình thần câu diệt, hồn phách đều bị đệ thập tổ Vương gia hút đi.

- Ta muốn thành tiên, ta không thể chết! Đệ thập tổ Vương gia phát điên gầm lên, mắt đỏ rực, lao thẳng xuống thành trì phía dưới, nơi đi qua không ngừng phát ra tiếng gào thảm thiết, vô số hồn phách bay ra, bị hắn hút vào miệng, chỉ trong 10 hơi thở, toàn bộ thành trì một mảnh im ắng, tất cả mọi người... đều đã chết!

Chỉ có đệ thập tổ Vương gia, bay lên trời cao, phát ra tiếng gầm rung trời.

- Hồn phách của ta, trở về đi! Hắn gầm lên lại bước đi, trong phạm vi Vương gia có tổng cộng 3 tòa thành như thế, hắn lập tức biến mất, khi xuất hiện đã ở trên tòa thành thứ hai.

Cảnh tượng tương tự, rít gào thảm thiết, vô số sinh mạng tan biến, mây đen bao phủ thành trì, tất cả tộc nhân có huyết mạch Vương gia, hồn phách đều nháy mắt bị đệ thập tổ Vương gia cắn nuốt.

Nhưng ba hồn bảy vía của hắn vẫn còn đang tiêu tán, hiện tại đã tan mất một hồn hai phách!

- Không! Đệ thập tổ Vương gia gầm lên, lao thẳng đến thành trì thứ 3, nơi đó chính là tổ trạch của Vương gia ở Nam Thiên Đại Địa, ngay khi hắn đến gần, trong tổ trạch bay ra mấy ngàn tu sĩ, trong đó còn có hai người Trảm Linh, lúc này sắc mặt đại biến.

- Lão tổ điên rồi!

- Hắn tàn sát tộc nhân hai thành trì, hắn điên rồi!

Oành!

Ở dãy núi mai táng các đời tổ tiên Vương gia, lúc này trên 7 ngọn núi truyền ra tiếng gầm rung trời, nháy mắt có 7 chiếc quan tài bắn ra, sau đó nổ tung, bên trong bước ra 7 lão già khô quắt, mỗi người đều giận dữ.

- Thập tổ. Ngươi muốn làm gì!

- Thập tổ, dừng tay! Bảy người đồng thời gầm lên, vượt xa tiếng sấm nổ, làm cho đệ thập tổ Vương gia thoáng xuất hiện một chút tỉnh táo. Ngay khi tỉnh táo, hắn biết được những gì mình đã làm, cả người run rẩy, trong tâm thần của hắn cảm nhận được vô số tộc nhân bị mình giết, chịu khổ cắn nuốt.

Cõi lòng của hắn đau nhói, nhưng chỉ là một chút mà thôi, chớp mắt sau đó, trong mắt hắn toát ra quyết đoán.

- Giết các ngươi, nuốt hồn phách của các ngươi, ta muốn thành tiên, tất cả tộc nhân đều có thể chết, chỉ có ta không thể chết!

----------oOo----------

- Vinh dự em gái ngươi! Mạnh Hạo nổi trận lôi đình, đứng trên chiến xa mắng. Hắn vốn là thư sinh, vốn không biết mắng chửi người, nhưng từ sau khi Anh Vũ tỉnh dậy năm đó, lây tính tà ác của Anh Vũ, Mạnh Hạo cũng không khỏi học lây tính xấu.

Chỉ là qua nhiều năm nay, hắn cũng chỉ biết một câu chửi như vậy mà thôi...

Truyền đến tiếng cười khàn khàn của đệ thập tổ Vương gia, trong thanh âm ẩn chứa thương tang, dường như gió lạnh từ năm tháng vô tận thổi tới.

- Lão phu đích xác có một muội muội, bất quá giờ này đã thành hài cốt. Nếu ngươi thích, lão phu có thể làm một giao dịch với ngươi, đưa tặng hài cốt kia cho ngươi, thế nào?

Mạnh Hạo sắc mặt cực kỳ khó coi. Thời khắc này tốc độ chiến xa cực nhanh, nhưng đệ thập tổ Vương gia đuổi theo phía sau hắn đã tới gần. Mạnh Hạo có thể cảm nhận được rõ ràng, trên người mình đang không ngừng có làn hơi trắng tràn ra, loại đau đớn như trong cơ thể nứt ra đó, làm cho trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ lo lắng.

Vẫn chưa tới lúc vận dụng Tiên Kiếm!

- Đoạt Cơ Đại Pháp! Phía sau Mạnh Hạo quanh quẩn thanh âm của đệ thập tổ Vương gia, Mạnh Hạo không quay đầu lại cũng cảm giác được làn hơi trắng trên người mình, trong nháy mắt ầm ầm tràn ra với tốc độ vượt hơn trước gấp mấy lần. Ngay sau đó, trong cơ thể hắn truyền ra đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung, con đau lần này làm cho Mạnh Hạo không tự chủ phát ra tiếng thét thảm thiết.

Trên mặt hắn bất ngờ xuất hiện những đường gân máu, những gân máu này đang run rẩy, di động hiện lên toàn thân hắn, dường như muốn xé

rách chạy ra từ trong cơ thể hắn!

Thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái, phun ra máu tươi, khí tức Tiên Nhân Chỉ Lộ không thể xuất hiện tiếp, chiến xa tức thì dừng lại, cấp tốc rút nhỏ. Mạnh Hạo nắm lấy chiến xa, chịu đựng đau nhức kịch liệt nâng tay phải lên, lấy ra Tam Vĩ Phiên, quét tới phía trước một cái, lập tức mây mù ngập trời.

Phía dưới là mặt biển màu đen vô tận, mặt biển dường như đọng lại, không có mảy may gợn sóng!

Ở phía sau hắn, đệ thập tổ Vương gia lơ lửng giữa không trung, toét miệng cười nhìn Mạnh Hạo.

Nụ cười âm trầm, mang theo ý tham lam, dường như khi nhìn về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo ở trong mắt lão chính là thức ăn, loại ánh mắt đó khiến da đầu Mạnh Hạo tê dại, đồng thời, Tam Vĩ Phiên bất ngờ cuốn lên, nhấc lên sương mù đen ngập trời, cuốn thẳng tới đệ thập tổ Vương gia.

- Kiện pháp bảo này... có hơi quen mắt! Đệ thập tổ Vương gia trong mắt lóe sáng một cái, tay bấm quyết chỉ về phía trước.

- Hải Thượng Thăng Minh Nguyệt! Thanh âm lão khàn khàn vừa truyền ra, lập tức nước biển màu đen phía dưới biến thành màu tím, rồi từ mặt biển bỗng nhiên dâng lên một vầng trăng đỏ. Vầng trăng đỏ vừa xuất hiện, lập tức thiên địa tràn ngập lửa, rồi hình thành một quả cầu lửa thật lớn, dâng lên ngọn lửa ngập trời cuốn thẳng tới Tam Vĩ Phiên của Mạnh Hạo.

Ngay khoảnh khắc đụng vào nhau, Tam Vĩ Phiên không hao tổn gì, nhưng sương mù đen bốn phía lại lập tức sụp đổ tan đi, chỉ là vầng trăng đỏ kia cũng trong một chớp mắt này, giống như bị dập tắt, ảm đạm tán loạn tan đi.

Ngay sau đó. Tam Vĩ Phiên lan tràn, thoáng cái liền che phủ bầu trời, rồi cuốn tới phân cách Mạnh Hạo cùng đệ thập tổ Vương gia... Đệ thập tổ Vương gia biến sắc.

- Bảo vật này... rất quen thuộc! Hình như lão phu đã gặp ở nơi nào rồi! Đệ thập tổ Vương gia thần sắc ngưng trọng, hai tay bấm quyết giơ lên thật cao, mười ngón chạm đỉnh đầu, rồi đẩy mạnh lên.

- Mặt trời mới mọc, tia sáng xua tan hết thảy bóng đêm!

Cùng lúc đó, chùm tia sáng thứ nhất xuất hiện, ánh sáng này từ trên người đệ thập tổ Vương gia tràn ra, vây quanh thân thể lão, dường như lão... trở thành mặt trời mới mọc trong bóng tối này!

Mặt trời mới mọc hiển lộ, tia sáng tản ra chiếu rọi bốn phương tám hướng: đây là lực lượng của mặt trời mới mọc, xua tan lực lượng bóng tối. Vào giờ khắc này, tất cả bóng tối vô tận ở trong tia sáng đều lập tức tiêu tan, hoàn toàn bị khu trừ!

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, không thể thừa nhận, Tam Vĩ Phiên nổ ầm ầm, trong nháy mắt mơ hồ rút nhỏ lại, cuốn ngược. Giờ khắc này, cả thế giới đều sáng rỡ! Đệ thập tổ Vương gia chậm rãi bay lên không trung, nhìn vào lão, không biết là thân ảnh, hay là mặt trời!

Trong tâm thần Mạnh Hạo chỉ có tiếng nổ ầm ầm, loại thần thông này, loại đạo pháp này, hắn chưa từng nghe thấy!

Đây là thần thông gì!!! Thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên chấn động mạnh, phun ra máu tươi. Trong ánh mặt trời xua tan đêm tối kia, hắn giống như bị chỉ định trở thành một phần của bóng tối, dưới ánh mặt trời toàn thân hắn bị thiêu đốt, truyền ra tiếng gào thét thê lương. Trong mắt Mạnh Hạo cấp tốc lóe sáng màu tím, điên cuồng khôi phục, nhưng vẫn trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể rơi xuống, chìm xuống dưới Hắc Hải.

- Đây là thuật pháp của lão tổ Vương gia ta tự chế, ngươi có thể tận mắt nhìn thấy cũng có thể mỉm cười dưới địa phủ!

Đệ thập tổ Vương gia ngạo nghễ lên tiếng, sắc mặt tái nhợt thêm một chút, hiển nhiên thuật pháp này dù là lão thi triển ra cũng không phải dễ dàng, nếu không vì muốn tốc chiến tốc thắng, chắc là lão cũng không trực tiếp thi triển thần thông này.

Thời khắc này thiên địa chiếu sáng vạn trượng, nước biển mơ hồ trở thành màu tím. Trong nháy mắt Mạnh Hạo chìm vào mặt biển, lão tổ Vương gia cặp mắt lóe sáng một cái.

Đến thời điểm này rồi, hắn còn không thi triển lực lượng của Tiên Kiếm. Lúc trước ta vừa mới phủ xuống, hắn triển khai một nửa liền không đủ sức, giờ này sắp tử vong cũng không thấy hắn thi triển... Ta có bảy thành xác định, Tiên Kiếm của hắn đã mất tác dụng! Thân thể nhoáng một cái, lão nâng tay lên chụp về phía Mạnh Hạo.

- Đoạt Cơ Đại Pháp! Năm ngón tay tay lão tản ra ánh sáng đen, dường như tạo thành một cái hắc động, phát ra hấp lực kinh người, trong nháy mắt bay tới.

Toàn thân Mạnh Hạo giống như rửa nát, da tróc thịt bong, tóc không còn... thoạt nhìn khô héo đến cực hạn, sinh cơ lại ảm đạm, so sánh cùng đệ thập tổ Vương gia là Vấn Đạo đỉnh phong này, tu vi của Mạnh Hạo... hãy còn quá yếu!

Ngay trong nháy mắt đệ thập tổ Vương gia lại tới, trong mắt Mạnh Hạo thiêu đốt điên cuồng, cho dù là toàn thân kinh mạch hắn đều đứt đoạn, cho dù là bị thương quá nặng, nhưng tay phải của hắn vẫn còn vỗ trên túi trữ vật, lập tức xuất hiện một bầu rượu, uống vào một ngụm, phun mạnh rượu lên Tiên Kiếm trong tay.

Lập tức tiên khí trong nháy mắt dâng lên ngập trời, cực kỳ lợi hại. Trong tiếng nổ long trời lở đất, chém về phía đệ thập tổ Vương gia. Đệ thập tổ Vương gia cả kinh, nhưng rất nhanh thì cười lạnh. Lão đã có chuẩn bị từ trước, thời khắc này lão liền bấm quyết đang định thi triển thủ đoạn thế thân. Bỗng nhiên thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, trong tiếng nổ ầm ầm, Mạnh Hạo dường như không nắm chắc được Tiên Kiếm trong tay, phun ra máu tươi, cả cánh tay nổ tung, máu thịt bầy nhầy, Tiên Kiếm rời tay rơi qua một bên, chìm xuống đáy biển.

Một màn này, bất luận nhìn thế nào, đều thấy là Mạnh Hạo không thể chống đỡ lực lượng của Tiên Kiếm, cưỡng ép vận chuyển nên cánh tay không thể thừa nhận, lúc này mới nổ nát.

Mạnh Hạo cười thảm, trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng!

- Ta không cam lòng! Hắn ngửa mặt lên trời gào thét, thanh âm cực kỳ bi phẫn!

Đệ thập tổ Vương gia thấy một màn như thế, nở nụ cười, lão đã xác định tám thành là Tiên Kiếm không thể uy hiếp đến mình! Thời khắc này khóe miệng lão lộ ra ý dữ tợn.

Nhưng lão có thể sống được nhiều năm như vậy, sớm đã là cáo già thành tinh, lại tính tình cẩn thận, cho dù đến giờ này, cánh tay Mạnh Hạo nổ nát, lão cũng không có hoàn toàn mất đi phòng bị đối với Tiên Kiếm.

Càng không có chủ động đi hút lên Tiên Kiếm kia vào trong tay, mà chạy thẳng tới chỗ Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thấy thế nội tâm thầm oán hận, nhưng rất nhanh, trong lòng hắn xuất hiện một ý tàn nhẫn, loại ngoan độc này là nhằm vào đệ thập tổ Vương gia, cũng là nhắm vào mình!

Ngay khoảnh khắc đệ thập tổ Vương gia tới gần đứng ở trước người

Mạnh Hạo, nâng tay lên, năm ngón tay lóng lánh ánh sáng đen hung hăng chụp vào trong ngực Mạnh Hạo.

Móng tay lão liền xé rách da thịt Mạnh Hạo.

- Da dày thịt béo, nhưng thật đáng tiếc, nếu thân thể ngươi có thể mạnh hơn một cảnh giới, có lẽ lão phu đúng là không thể làm gì được ngươi, bất quá bây giờ... ngươi còn chưa được!

Đệ thập tổ Vương gia toét miệng cười truyền ra tiếng nói khàn khàn, móng tay lão đâm vào trong máu thịt ngay ngực Mạnh Hạo.

- Đoạt Cơ Đại Pháp! Đệ thập tổ Vương gia trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, có khát vọng, có kích động, có hưng phấn... năm ngón tay hung hăng nắm chặt, lập tức giữa bàn tay của lão và thân thể Mạnh Hạo, xuất hiện một cái lốc xoáy hắc động.

Hắc động này tỏa ra lực hút kinh người, vào giờ khắc này, toàn bộ đánh vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy kịch liệt, đau khổ không cách nào hình dung. Thân thể hắn hiện lên vô số sợi tơ màu máu, những sợi tơ này vốn đã hoàn toàn dung hợp với hắn, đó là đạo cơ hoàn mỹ của hắn! Là cơ sở thành đạo trong tương lai!

Nhưng bây giờ, những sợi tơ màu máu này đồng loạt vặn vẹo, bị hắc động ngay ngực hắn, dưới lực hút mãnh liệt kia cưỡng ép lôi kéo từ trong cơ thể hắn, từ từ co rút lại.

Từ hai chân, hai cánh tay, đầu, thân thể... hết thảy vị trí đều ngưng tụ về ngay ngực.

- Từ nay về sau, đạo cơ hoàn mỹ này thuộc về lão phu!

- Từ nay về sau, con đường thành tiên sẽ mở ra cho lão phu!

- Lão phu sẽ không còn là Ngụy Tiên, mà là Chân Tiên!

- Truy tìm con đường của tổ tiên, thành tựu đại năng thiên địa! Đệ thập tổ Vương gia hưng phấn đến cực hạn, ngửa mặt lên trời cười to, chậm rãi nâng tay lên. Theo cánh tay nâng lên, giữa bàn tay của lão và thân thể Mạnh Hạo, từng sợi tơ màu đỏ theo đó rút ra.

Những sợi tơ màu đỏ kia, mỗi một sợi, mỗi một tấc, đều cực kỳ rực rỡ khiến người ta nhìn vào, trong đầu chỉ hiện lên từ hoàn mỹ... hoàn mỹ này không tỳ vết!

Thân thể Mạnh Hạo nhanh chóng khô héo, cả người già đi, tu vi của hắn cũng trong khoảnh khắc này không ngừng giảm xuống. Hắn cảm nhận rõ ràng Ngưng Khí Cơ của mình biến mất, Đạo Đài Cơ biến mất, Kết Đan Hoàn Mỹ cũng giống vậy biến mất.

Ánh mắt của hắn trống rỗng, dường như mất đi hết thảy sức chống cự, ngơ ngác nằm ở đó, trên mặt lộ ra ý chua xót, thân thể đau nhức kịch liệt, nội tâm của hắn thời khắc này dường như đi rất xa.

Đệ thập tổ Vương gia nhìn sợi tơ màu đỏ không ngừng bị rút ra trong lòng bàn tay, trong mắt lộ ra khát vọng mãnh liệt, nội tâm tràn đầy kích động và hưng phấn! Đây là một ngày kích động nhất trong suốt cuộc đời lão!

Cũng chính vào giờ khắc này, lão hoàn toàn buông lỏng phòng bị đối với Tiên Kiếm, toàn bộ tâm thần lão đều dồn vào việc rút lấy đạo cơ hoàn mỹ này.

Ngay khoảnh khắc lão lơi lỏng phòng bị, cặp mắt trống rỗng của Mạnh Hạo, trong nháy mắt nổi lên ý âm lãnh: Đạo cơ của ta, bất kỳ kẻ nào lấy đi, đều phải trả giá thật lớn!

- Tiên Kiếm! Ý điên cuồng trong mắt Mạnh Hạo làm cho tâm thần Vương gia lão tổ chấn động.

Tiên Kiếm đang không ngừng chìm xuống dưới đáy biển kia, đột nhiên phát ra kiếm khí long trời lở đất, tốc độ kiếm khí này cực nhanh, chớp mắt một cái bay vọt lên...

- - - - - oOo- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1036: Từ nay về sau

Hắn cam nguyện sa đọa!

Vì thành tiên!

Vì không chết!

Đệ thập tổ Vương gia chảy ra nước mắt, ngửa mặt gào thét, mắt của hắn lại đỏ rực, tâm của hắn đã không còn, nhưng cảm giác với tộc nhân vẫn còn đó, thân tình còn đó, nhưng mà... đã bước ra, không thể quay đầu.

Hắn không cam lòng chết đi, nhất là thu được đạo cơ hoàn mỹ, nhất là thân thể đã sinh ra tiên khí, hắn chỉ có thể sa đọa...

Hối hận ư, hắn không biết, hắn chỉ có cắn nuốt, cắn nuốt huyết mạch hồn phách chí thân, chỉ có hồn phách như vậy, mới có thể cứu vãn tính mạng của hắn.

Hắn chỉ có thể... làm như thế!

Vì thành tiên!

Đệ thập tổ Vương gia gào thét, ý thức mơ hồ, rơi vào điên cuồng, giết giết giết!

Hắn giết không biết bao nhiêu người, cắn nuốt không biết bao nhiêu tộc nhân, thành trì thứ 3 của Vương gia Nam Vực, trong một đêm, tất cả huyết mạch Vương gia đều chết.

Dãy núi mai táng các đời tổ tiên, ầm ầm sụp đổ, 7 lão già kia dù cho tu vi không kém, nhưng hiện tại so sánh với đệ thập tổ Vương gia có đạo cơ

hoàn mỹ, có được tiên khí, vậy không phải là đối thủ.

Lần lượt chết đi!

Dãy núi sụp đổ, thiên địa rung chuyển, Vương gia... gốc rễ ở Nam Thiên Đại Địa, trong một đêm bị nhổ tận gốc, đến đây diệt tộc!

Hắn là đệ thập tổ, ở Nam Thiên Đại Địa, là lão tổ sống lâu nhất, là lão tổ tu vi cao nhất, là thần linh trong lòng tất cả tộc nhân Vương gia.

Nhưng hiện tại, thần linh hóa ma, giết chóc lật trời, ở trong giết chóc, hắn thức tỉnh ba lần.

Lần đầu tiên, là hắn giết đệ đệ của mình, đệ đệ ruột làm bạn với hắn biết bao nhiêu năm, thập nhất tổ Vương gia, tự tay hắn rút ra hồn phách của thập nhất tổ, rớt nước mắt, cười điên dại nuốt vào miệng.

Lần thứ hai, là hắn giết một vãn bối mà những năm gần đây được hắn yêu thích nhất, khi vãn bối này gào khóc xin lão tổ tha mạng, tự tay bóp nát đầu hắn, trắng đỏ đầy tay, hồn phách vào miệng.

Lần thứ ba, là toàn bộ thế giới đều im lặng, dưới chân hắn, xung quanh hắn, một mảnh đổ nát, không còn một người sống, hắn thức tỉnh.

Chỉ là, lần thức tỉnh này cũng chỉ vài nhịp thở, liền rơi vào điên cuồng, trên người hắn không còn thương thế, đã sớm khỏi, chỉ là hồn phách... Vĩnh viễn biến mất hai hồn ba phách.

Chỉ còn có một hồn bốn phách.

Đây là kết quả đổi lấy bằng sinh mạng của tất cả tộc nhân Vương gia ở Nam Thiên Đại Địa, hắn quả thật không hồn phi phách tán chết đi, nhưng... chỉ còn một hồn bốn phách, đời này hắn cũng sẽ không tỉnh táo được mấy lần.

Phần lớn thời gian hắn chìm trong điên cuồng, rơi vào giết chóc, hiện tại trước khi hắn lại sa đọa lần nữa, nước mắt chảy dài, rơi xuống phế tích Vương gia, không biết đến bao nhiêu năm sau, nơi này có thể sẽ mọc lên một biển hoa màu máu...

Hắn ngửa mặt phát ra tiếng cười thảm thê lương, người hóa thành ánh sáng bay đi xa xa.

- Thành tiên!

- Ta muốn thành tiên! Hắn đi, chìm trong điên dại vĩnh hằng, rời đi.

Từ nay về sau, Nam Thiên Đại Địa không còn Vương gia, từ nay về sau, Nam Thiên Đại Địa thêm một kẻ điên, một kẻ bị mọi người gọi là kẻ điên thành tiên, chỉ là rất ít ai dám chọc kẻ điên này.

Bởi vì hắn... đã nửa bước thành tiên, trên người hắn đã sinh ra tiên khí, chỉ còn thiếu một tiên kiếp cuối cùng, hắn sẽ có thể trở thành Chân Tiên!

Nhưng hồn phách của hắn không đầy đủ, trọn đời sa đọa, sẽ không có một ngày gặp tiên kiếp.

.....

Thiên Hà Hải, sâu dưới đáy biển nhị hoàn, có một đóa Bỉ Ngạn Hoa khổng lồ đang chậm rãi lung lay, nhìn không rõ mấy màu, chỉ mơ hồ thấy được một bóng nữ nhân, ngồi trên cánh hoa, lấy nó như đu dây, lắc qua lắc lại.

- Không còn đạo cơ, hắn là ngã xuống rồi...

- Phong Yêu nhất mạch, 9 là cực hạn, một mạch này... đã đứt đoạn.

Thiên Hà Hải, bên ngoài tứ hoàn, một hòn đảo lướt nhanh trên biển, đột nhiên chấn động, lập tức dừng lại, im lặng hồi lâu, một cái đầu khổng lồ chàm chậm trồi lên mặt biển, nhìn về phía xa.

- Hơi thở của hắn... mất rồi...

- Nhãi con này cả một bụng xấu xa, chết cũng hay, chết càng tốt, chết... hắn chết thế nào! Cái đầu khổng lồ khẽ run, hắn cảm thấy lẽ ra mình phải vui mừng, nhưng không biết sao, lúc này hắn lại không vui được.

- Chết rồi... Đáng chết! Là ai giết hắn, hắn là đệ tử nội môn duy nhất của lão tổ ta, nhãi con này xảo quyệt gian trá, làm sao lại chết!

Trên đảo, Cổ Ất Đinh Tam Vũ mơ hồ phát giác được, sắc mặt tái nhợt, nhẹ nhàng dựa vào lưng lão già, trong mắt toát ra bi thương.

- Không phải ngươi đã hứa với ta, sẽ giúp ta hóa hải sao... Ngươi không giữ lời hứa.

Nam Vực Đại Địa, trong Tử Vân Tông Đan Quỷ đang mỉm của luyện chế một lò đan dược, đây là do hắn chuyên luyện chế cho đệ tử Mạnh Hạo, hắn đã cảm ứng được không lâu sau thầy trò sẽ gặp lại nhau.

Hắn muốn trước khi gặp lại sẽ luyện thành lò đan này, nhưng lúc này lò luyện đan ầm ầm nổ tung, Đan Quỷ nháy mắt giá đi trăm truổi, lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn ra xa, thật lâu, thật lâu.

Sở Ngọc Yên đang nhắm mắt nhập định, tu hành trong động phủ, nhưng nháy mắt này, nàng không rõ thế nào, trong lòng không yên, mở mắt ra, nàng nhìn thấy trên bầu trời đêm có một vì sao xẹt qua.

- Lúc bé phụ thân có nói, một ngôi sao rơi, đại biểu cho một người ngã xuống.

Ở Thanh La Tông, Hứa Thanh đang nhắm mắt cảm ngộ đạo pháp thu được ở Yêu Tiên Tông, lúc này người rung động, khi mở mắt, sắc mặt trắng bệch, tay ôm ngực.

Cảm giác không yên mãnh liệt, làm nàng không còn lòng dạ tu hành, khi ra khỏi động phủ, sắc mặt của nàng cảm thêm tái nhợt.

- Đau nhói, đây là lần thứ hai tim ta đau đớn... Lần đầu tiên, là ở Vãng Sinh Động.

- Mạnh Hạo, là ngươi sao... Ngươi xảy ra chuyện gì, vì sao ta đột nhiên rất sợ hãi. Hứa Thanh không biết vì sao mà bỗng dưng muốn khóc, cảm giác này tới quá đột nhiên, nhưng nàng không dám nghĩ sâu, nàng run rẩy bay lên, lao thẳng vào bầu trời.

Nương theo cảm giác trong lòng, nàng không biết phương hướng, nhưng nàng tin cảm giác của mình, nhắm về phía Thiên Hà Hải, vội vàng chạy đi.

Ngày hôm nay, tánh tình mập mạp trở nên cáu gắt, ở trong Kim Hàn Tông, hắn nổi giận vô số lần, bản thân cũng không biết là vì sao.

Ngày này, Trần Phàm giết người, thần sắc nhìn thì bình thản, nhưng sâu trong lòng lại tuôn trào vô số sát cơ, hắn ra ngoài tông môn, giết rất nhiều hung tu.

Ngày này, Huyết Yêu Tông Vương Hữu Tài, tu vi đột phá cảnh giới Nguyên Anh, nhưng hắn không có vui vẻ, mà nhìn về phía Triệu Quốc ngày trước, hắn nhớ lại tuổi thơ, nhớ lại đồng bạn cũ.

Ngày nay, ở Bắc Địa, có một Huyết tu trỗi dậy, một người tiêu diệt một tông môn cỡ nhỏ, trực tiếp chiếm giữ. Đó là một thanh niên, một thanh niên lãnh khốc vô tình, tay đầy máu tanh, hắn có một pháp bảo, một hạt châu, hắn có tên, là Đổng Hổ.

Ngày này, Đông Thổ Đại Đường, trên lầu cao, đôi phu thê đó lần đầu tiên xảy ra tranh cãi, đang trong cãi nhau, nữ nhân rung rung, đột nhiên đi xa, nam nhân yên lặng ngẩng đầu không ai nhìn thấy được, hắn chảy nước mắt.

Thời gian, chầm chậm trôi qua.

Thiên Hà Hải, Hứa Thanh đã đến, không tìm được gì, nàng tìm ở đây suốt 60 năm, cuối cùng đến gần Nam Vực, nàng lẳng lặng ngồi đó, mỗi ngày nhìn Thiên Hà Hải, nàng có thể cảm giác được, Mạnh Hạo ở nơi đó.

Chỉ là cảm giác, nhưng nàng tin.

Nữ nhân cãi nhau với phu quân một trận, khóc lóc cũng đi đến Thiên Hà Hải, đi tam hoàn, đi nhị hoàn, đi tất cả khu vực, không tìm được gì, nàng tìm rất lâu, ở sâu trong nhị hoàn, đánh một trận với Lê Tiên.

Trận chiến đó, trời long đất lở, Hải Ma nhị hoàn đều chết hết, nước biển màu đen bao phủ tam hoàn, thiên địa đổi sắc, trận chiến đó, ai thắng ai thua, không người nào biết.

Trăm năm sau...

Thiên Hà Hải, trong nội hoàn, nước biển màu đỏ, một chiến thuyền cổ xưa, trôi nổi trên biển, bên trên có một lão già mặc áo giáp, khoanh chân ngồi đó, dường như đang nhìn ra xa, không ai biết hắn đang nhìn cái gì.

Ở bên cạnh lão già, năm một người, không có tóc, không có chân mày, cả người khô quắt, đầy nếp nhăn, như vừa móc ra từ trong mộ, cả người mục nát.

Thậm chí không còn tay phải, ở ngực, có một cái lỗ lớn, hắn... không còn

tim.

Một cụm lửa lơ lửng trên người hắn, phát tán hơi ấm, hào quang bao phủ thân thể hắn, hóa thành những đốm sáng, bên trong ánh sáng, lóe lên vô số phù văn nhỏ, từ từ chui vào trong ngực Mạnh Hạo.

Có thể nhìn thấy trong ngực Mạnh Hạo, máu thịt đang chầm chập co rút, đang từ từ mọc ra.

Năm tháng như có thể chảy mãi như vậy, trong nội hoàn Thiên Hà Hải, không ai tìm được chiến thuyền cổ xưa này, cũng không ai tìm được Mạnh Hạo trên đó.

Cho đến một ngày, lão giả mắt giáp từ từ mở mắt, trong mắt ẩn chứa trời trăng, năm tháng vô tận, chỉ nhìn một cái có thể thấy được mênh mông vô tận.

Hắn quay đầu, ánh mắt thâm thúy, liếc qua Mạnh Hạo.

Chỉ một cái liếc, thời gian trên người Mạnh Hạo nháy mắt trôi đi trăm ngàn năm, ngọn lửa thiêu đốt dữ dội, tỏa ra đốm sáng lần lượt dung nhập vào ngực Mạnh Hạo, máu thịt co bóp cũng tăng nhanh vô số lần, bằng mắt thường nhìn thấy chúng khép lại, mọc ra trái tim mới, san phẳng vết thương, tay phải cũng mọc ra xương thịt, mọc dài trở lại.

Tất cả cũng chỉ trong một cái liếc nhìn, cả người Mạnh Hạo đã khôi phục như thường, không nhìn ra thương thế, chỉ duy nhất... tóc của hắn thành màu trắng, bộ dạng vẫn duy trì tang thương, trở thành lão già sắp xuống mồ.

Cảm giác suy yếu truyền ra từ người hắn, Mạnh Hạo mở mắt.

Trong mắt của hắn mờ mịt, nghĩ thật lâu, mới dần làm rõ những ký ức hiện ra trong đầu, hắn nhớ tới đệ thập tổ Vương gia, nhớ ra mình vì tự

do, thà rằng cùng chết. Cuối cùng một kiếm chém hồn phách của đệ thập tổ Vương gia!

- Tu vi của ta... Mạnh Hạo nhắm mắt lại, cảm thụ thân thể mình, thật lâu sau, Mạnh Hạo lặng lẽ ngồi dậy, nhìn về phía lão nhân mặc giáp, đưa lưng về phía mình, như vĩnh hằng trôi theo chiếc thuyền này.

- Cảm tạ ơn cứu mạng của tiền bối! Mạnh Hạo chắp tay, cúi đầu thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1037: Trên thuyền

Lão già không nói gì, dường như trong thế giới của hắn không có bóng dáng của Mạnh Hạo, lão chỉ lưu lạc trong thiên địa, ngẫu nhiên gặp Mạnh Hạo, ngẫu nhiên nhớ lại ký ức, tùy tiện ra tay cứu mà thôi.

- Thiên địa... còn có tận cùng...

- Tận cùng của ta, có ở đó không? Lão già lẩm bẩm, giọng khàn khàn, vô cùng tang thương, sau đó thở dài, nhắm mắt lại, cả người rơi vào không linh, mắt của Mạnh Hạo rõ ràng thấy được bóng lưng của hắn, nhưng không cảm giác được sự tồn tại của lão, thậm chí còn không cảm thụ được cả chiến thuyền này.

- Tiền bối? Mạnh Hạo ngẩn ra, chầm chậm nhìn ra được đối phương đang chìm trong thế giới riêng, liền im lặng ngồi một bên, nhìn ra xa, nhớ lại rất nhiều.

- Đạo cơ... đã không còn. Mạnh Hạo cảm thụ cơ thể trống rỗng, hắn không cảm giác được tu vi, dường như tất cả đã tan thành mây khói, cảm giác suy yếu càng thêm mãnh liệt, thậm chí thân thể già nua cũng làm Mạnh Hạo cảm nhận được cái chết đang đến gần.

Hắn, đã không còn bất cứ tu vi gì.

Mạnh Hạo cay đắng, thử tu hành lần nữa, nhưng thân thể hắn như cái sàng, mặc kệ thổ nạp thế nào cũng không có một chút linh khí tồn tại.

Mạnh Hạo vẫn không cam lòng, hắn lấy ra túi trữ vật, dù không có linh khí, nhưng túi trữ vật của Hải Thành dù không cần linh khí cũng có thể tự mở ra một lần.

Trước kia Mạnh Hạo mua rất nhiều túi trữ vật như vậy, Anh Vũ cùng Bì Đống ngủ say trong đó, có lẽ Mạnh Hạo suy yếu cũng khiến chúng mất sức sống.

Trong túi trữ vật, Mạnh Hạo lấy ra đan dược, dùng xong lại nhập định, ngưng khí một lát, thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên chấn động, sắc mặt tái nhợt, cả người lại suy yếu.

- Không thể tu hành, thân thể mất đi căn cơ, mất đi tất cả. Mạnh Hạo thì thào, hắn có thể xác định, hiện tại mình không còn một chút đạo cơ, toàn bộ biến mất.

Trong im lặng, Mạnh Hạo lại không cam lòng thử tiếp, thời gian trôi qua, đến một tháng sau, Mạnh Hạo thử tất cả cách mà hắn nghĩ tới, nhưng không cách nào làm hắn có được một chút tu vi.

Tất cả đều thất bại.

Vô số lần thử, làm thân thể Mạnh Hạo càng thêm suy yếu, đến 1 tháng sau, cuối cùng hắn hiểu rõ, bản thân mình đã bất lực xoay chuyển.

Mạnh Hạo cười thảm, cười, cười càng lúc càng lớn, truyền ra trong nội hoàn Thiên Hà Hải yên lặng, vang vọng trên chiến thuyền.

- Đệ thập tổ Vương gia! Trong tiếng cười của Mạnh Hạo, mang theo căm hận mãnh liệt.

Hắn không biết đệ thập tổ Vương gia có chết chưa, nhưng điều này đã không quan trọng.

- Không còn tu vi, nhưng ta còn sống... Nhưng với sức sống hiện tại, có thể sống được bao nhiêu ngày... Mạnh Hạo chua xót, tiếng cười dần yếu đi, hồi lâu sau, hắn nhìn ra xa, cả người không linh, ngây ngốc mà nhìn.

Hắn không biết mình đang nhìn cái gì, đầu trống rỗng, không nghĩ gì, cũng không thấy gì, cho đến khi ánh mắt của hắn rơi vào người lão già mặc giáp, trong mắt đột nhiên toát ra hy vọng.

Tính mạng của hắn là đối phương cứu, với sự thần bí của lão già này, với U Luân viễn cổ kỳ dị, Mạnh Hạo tin tưởng nếu như lão giả ra tay, không chừng tu vi của mình có khả năng khôi phục.

Mạnh Hạo đứng lên, chắp tay cúi đầu thật sâu với lão giả. - Tiền bối.

Lão giả không nói, vẫn cứ không linh.

Mạnh Hạo chần chờ một chút, bước tới, đến trước mặt lão giả, đang muốn bái lần nữa, đột nhiên cả người ngây dại, mắt mở to, toát ra không thể tin nổi.

Hắn nhìn thấy khuôn mặt lão giả, rất tang thương, ẩn chứa năm tháng vô tận, nhưng ở trong mắt Mạnh Hạo, làm cho tâm thần chấn động là thân thể đối phương không có thực chất, mà mơ hồ trong suốt.

Nhưng trong trí nhớ, rõ ràng đối phương không phải như vậy.

Mạnh Hạo im lặng một hồi, chầm chậm giơ tay lên, thử chạm vào lão giả. Cho đến khi tay hắn xuyên qua người lão giả như xuyên qua hư không, Mạnh Hạo thử lại, thậm chí cả người hắn bước qua, vẫn cứ xuyên thấu, Mạnh Hạo quay đầu lại, trong mắt phức tạp.

- Là ta nhớ nhầm, hay là vốn hắn chính là như thế, cũng như tên chiếc thuyền này, U Luân... U Hồn Chi Luân. Mạnh Hạo cười khổ, nhìn chiếc thuyền này, toàn bộ đổ nát, tràn đầy mùi mục nát.

Mấy ngày sau, Mạnh Hạo ngồi khắp mọi chỗ trên thuyền, hắn không cảm thấy chút khác thường nào, nhìn tới chạm tới, đều là cổ xưa và tang thương.

Đứng ở đầu thuyền, hắn nhìn U Luân im lặng đi tới, xung quanh yên ắng, chỉ thấy nước biển nhấp nhô, không có gợn sóng, càng không thấy sinh mệnh nào.

Dường như chỗ chiếc thuyền này đến, vạn vặn đều yên tĩnh.

- Vậy cũng tốt...

- Một mình ở trên thuyền không có người khác, yên lặng qua những ngày cuối cùng.

- Có lẽ không ai biết ta sắp chết, như vậy sư tôn sẽ không đau lòng, Hứa Thanh sẽ không khó chịu, mập mạp, đại sư huynh, còn những bằng hữu khác... bọn họ sẽ không biết. Mạnh Hạo khoanh chân ngồi về chỗ mình thức tỉnh, thì thào lẩm bẩm, nhìn ra xa xa.

Tâm của hắn dần bình tĩnh lại, không còn oán hận gì, cũng không nghĩ gì nữa, chỉ có chút tiếc nuối. Hắn tiếc nuối chưa về gặp lại sư tôn, tiếc nuối không ôm Hứa Thanh một lần, tiếc nuối chưa về Nam Vực, gặp lại những bằng hữu xưa.

Hắn tiếc nuối Đông Thổ Đại Đường xa lạ, tiếc nuối cha mẹ, kiếp này không thể gặp nhau.

- Lão rùa đen đội núi, từ này ngươi tự do rồi...

- Các đời tổ tiên Phong Yêu Tông, sau này sẽ không còn nhất mạch Phong Yêu. Mạnh Hạo thở dài, càng lúc càng bình tĩnh, cũng dần trở nên thoải mái.

Chết đi, nếu đã không tránh khỏi, vậy hắn cũng sẽ không để ý nữa.

- Đáng tiếc là trong túi trữ vật của ta còn nhiều linh thạch như vậy...

Đáng tiếc, còn chưa xài hết.

- Đáng tiếc còn nhiều giấy nợ như thế, những người may mắn kia... Chủ nợ chết rồi, bọn họ cũng không cần phải trả nợ nữa.

- 3 lượng bạc của Chu viên ngoại, lần này thật không cần trả.

- Đáng tiếc trên người ta còn nhiều bnảo bối như vậy, không biết sau này sẽ cho đứa nhãi nào trúng mánh.

Mạnh Hạo nghĩ tới đó, chỉ có thể thở dài.

- Có lẽ ta chết rồi, trên đời này liền bớt một cái tai họa, cái đám bị ta gây họa sau này, coi như các ngươi may mắn!

- Thiệt là may mắn! Mạnh Hạo thì thào, hồi tưởng lại đời này, thiếu niên đọc sách thi cử, gặp được Hứa sư tỷ bước chân vào Kháo Sơn Tông, đoạt được tạo hóa của Vương Đằng Phi, trở thành nội môn đệ tử, bị Kháo Sơn lão tổ gài bẫy, lại bẫy ngược Kháo Sơn lão tổ, cho đến đi vào Nam Vực, vùng lên bái nhập Tử Vận Tông.

- Hứa sư tỷ thật là đáng tiếc... Nàng thích ta, ta cũng thích nàng, đáng tiếc không thể thành hôn... Đời này ta còn chưa chạm được nữ nhân... Nghĩ tới đó, Mạnh Hạo cảm thấy mình quá sức thê thảm.

- Còn có Sở Ngọc Yên, tiểu nương tử này nhất định có ý với ta... Mạnh Hạo thở dài không thôi.

Lại nghĩ đến giết thiên kiều Quý gia, trốn vào Tây Mạc, Ô Thần bộ lạc... từng hình ảnh, Mạnh Hạo không khỏi nhớ tới Hàn Sơn, nhớ đến yêu nữ Chỉ Hương, còn có những cảnh tượng Yêu Tiên Tông.

- Hàn Sơn tiền bối, ta không thể làm được lời hứa...

- Chỉ Hương yêu nữ, thiếu ân tình của ta, ngươi cũng không cần trả.

Còn có Kha Cửu Tư, còn có Kha Vân Hải, Mạnh Hạo nghĩ một hồi, bỗng nhiên nghĩ tới Trảm Linh đệ nhất đao.

- Tu hành không đến 300 năm, đã chém được đệ nhất đao, có đại đạo phủ xuống, Bỉ Ngạn Hoa trở thành Trảm Linh Bảo của ta, đời này Mạnh Hạo ta có thể làm được đến đó, vậy là đủ rồi.

- Khắp Nam Thiên Đại Địa, có thể so với ta, chỉ sợ không có mấy người! Mạnh Hạo đột nhiên lại đắc ý, hắn cười, chua xót, mắng to, năm tháng cuộc đời thành những cảnh ngắn, lần lượt xẹt qua trong đầu.

Thời gian dần trôi, nửa tháng qua đi, Mạnh Hạo vẫn nhìn xa xăm, hồi tưởng tiếp diễn, cho đến một ngày, hắn chợt bị cái bóng của lão giả mặc giáp thu hút.

Hắn phát hiện, lão già vẫn không linh, mấy tháng không nhúc nhích, đột nhiên giơ tay phải, bấm một dấu ấn, khi bấm quyết, mơ hồ có hai màu trắng đen xuất hiện trong tay hắn.

Khi Mạnh Hạo chạm vào, nó vẫn là hư ảo.

Vì vậy trong thời gian sau đó, mỗi ngày Mạnh Hạo đều quan sát lảo giả, quan sát phương thức nhập định của hắn, quan sát bộ dáng không linh của hắn, quan sát hắn bấm quyết, vận chuyển trắng đen.

Dần dần, hắn bị hào quang trắng đen thu hút, hắn luôn cảm thấy trong đó ẩn chứa gì đó, nhưng không thể nói rõ.

Màu trắng, như tất cả màu sắc trong thiên địa ở trước mặt nó đều bị dần dần đồng hóa, cho đến khi trở thành màu trắng như nó. Còn màu đen, lại tràn đầy bá đạo, mọi màu sắc ở trước mặt nó chỉ có nước bị bao trùm.

Dần dần, Mạnh Hạo chìm đắm vào quan sát lão giả, thậm chí hắn vô thức học nhập định theo lão giả, cùng hít thở, cùng nhấc tay lên.

Thậm chí vì tìm hiểu, hắn dứt khoát ngồi ngay chỗ lão giả, cả người chồng lên cái bóng của lão giả, phương pháp này làm cho mọi động tác của mình đều giống y như lão giả.

Nhắm mắt lại, chìm đắm vào trong, năm tháng trôi đi, thoáng cái 3 năm.

Ba năm qua, Mạnh Hạo càng thêm suy yếu, sức sống dần dần khô héo, nhưng hắn đã không để ý, hứng thú duy nhất của hắn chính là tìm được khẳng định mình còn sống trong khi mô phỏng động tác clão giả.

Cho đến một ngày, hắn cảm nhận được một cỗ không linh, ở trong không linh, hờ hững sinh tử, tay hắn bấm quyết, chầm chậm hiện ra màu trắng.

- Con đường của ngươi, đi đến cuối cùng, chỉ còn lại bản thân. Trong đầu Mạnh Hạo, đột nhiên vang vọng giọng nói tang thương.

Ngay sau đó, trong bàn tay hắn xuất hiện màu đen.

- Con đường của ngươi, đi đến cuối cùng, chỉ còn lại bản thân. Tiếng nói tang thương vang vọng, cả người Mạnh Hạo chấn động, hắn mơ hồ nhận ra, mình đang ngộ đạo.

Cảm giác ngộ, đại đạo thần bí mênh mông không thể tưởng tượng.

- Trắng và đen, như bầu trời giữa ngày và đêm... Mạnh Hạo lầm bầm, cúi đầu nhìn vào tay mình, từ từ giờ lên, hắn có thể cảm nhận được, nếu mình có tu vi, có lẽ lúc này, dựa theo đạo mà hắn hiểu ra, có thể làm bầu trời biến thành màu đen, hóa thành sáng ngời, trắng đen giao nhau, phóng ra lực lượng vô thượng.

- Đáng tiếc, ta đã không còn tu vi, dù hiểu được đạo, cũng không dùng

được. Mạnh Hạo lắc đầu, đang muốn đứng lên, bỗng nhiên con thuyền vẫn luôn tiến tới trước, đột nhiên... ngừng lại.

Mạnh Hạo sững sờ, ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1038: Đi ở trong đường

Phía trước hắn, Thiên Hà Hải biến mất, tựa như con thuyền đi vào dòng sông năm tháng, xung quanh đầy màu sắc, có những mảnh vỡ...

Trong những mảnh vỡ này, tồn tại từng cái thế giới.

Mạnh Hạo con thuyền đi vào trong một mảnh vỡ thế giới, ở nơi đó, hắn nhìn thấy có vô số tu sĩ tồn tại, quỳ bái trước thuyền, dâng lên cống phẩm.

Bọn họ tu hành công pháp hệ hỏa, hỏa này xuất hiện từ huyết mạch của họ, vượt xa tất cả ngọn lửa mà Mạnh Hạo từng thấy, hắn nghe những người đó nói, đó là căn nguyên.

Mạnh Hạo không thể chạm tới thế giới này, hắn như là một người ngoài, nhìn thấy chiếc thuyền lại đi không biết bao lâu trong biển lửa, lại một lần nữa xuyên qua, đi vào trong một đoạn năm tháng.

Ở nơi đó, hắn nhìn thấy không gian, xa lạ, hư vô không giống bên ngoài Nam Thiên Tinh, mênh mông vô tận.

Có lúc lại nhìn thấy những sinh mệnh hình dạng kỳ lạ, đi đến đây, sùng bái dâng lên những vật phẩm cổ quái...

Mạnh Hạo như trở thành một du khách, theo chiếc thuyền này, nhìn thấy một còn bướm bay lượn, con bướm này quá lớn, từ xa còn nhìn rõ ràng, đến gần, là vô số thế giới hợp thành.

- Đây là chuyện đã từng xảy ra, ký ức của chiếc thuyền này, hay là... xảy ra ở hiện tại? Mạnh Hạo có chút không phân biệt được, con bướm bay đi, chiếc thuyền lại vào trong mênh mông, lại biến mất.

Khi xuất hiện, trước mặt Mạnh Hạo là một mảnh biển rộng, có một cây to che trời trong biển, lá cây vàng óng, thật đẹp...

Dưới tàng cây, có một người, đang yên lặng nhìn cây, không biết đang suy tư điều gì. Không biết đã bao lâu, người này cười, trên người xuất hiện hào quang vạn trượng, như đã hiểu thấu.

Mạnh Hạo không quấy rầy hắn, ngồi trên thuyền, như đi cùng với đời người, nhìn, đi.

Hắn nhìn thấy một cái lại một cái thế giới, thấy được vô số tu sĩ, thấy được rất nhiều chiến tranh, thậm chí thấy được một người ở dưới dất, chỉ vào thuyền của mình, liền phát điên.

Mạnh Hạo có chút mịt mờ, quên mất năm tháng trôi đi, quên mất bản thân mình sắp chết, ở trên chiếc thuyền không ngừng tiến tới trước, hắn thấy một con chim trụi lông, nhìn thấy một con hạc rơi nước mắt.

- Năm tháng đằng đẳng, ta luôn nhớ tới ngươi... Tiếng thì thào mang theo cảm giác thời gian vang vọng bên tai Mạnh Hạo, Mạnh Hạo nhìn con chim trụi lông, hạc chảy nước mắt, hắn mơ hồ cảm giác, trên người đối phương có một chút quen thuộc.

Chẳng lẽ ta từng gặp nó? Mạnh Hạo ngập ngừng.

Thời gian lại biến đổi, phong cảnh giao hòa, Mạnh Hạo nhìn thấy một cây to tu hành, to lớn như bầu trời, hoành hành bá đạo trong không gian, nhưng khi chiếc thuyền này đến, nó lại run rẩy.

Mạnh Hạo có chút thác loạn, càng mơ hồ.

Hắn nhìn thấy rất nhiều cách tu hành, cảm nhận được từng cái từng cái đạo, nhân quả, sống chết, Hoàng Tuyền, bất tử... Còn có thật giả, hắn

nhìn thấy từng người đi tới, trở thành cả một thế giới, mai táng bản thân, làm bạn với người khác.

Hắn nhìn thấy một người, phiêu lưu vĩnh hằng trong không gian, đi tới, không biết tận cùng ở nơi nào, người đó... hắn nhìn thấy một lão giả áo giáp.

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo nhìn thấy một mảnh thiên địa khác, có một nam nhân ôm thi thể cô gái, ngửa mặt gào thét, trong ánh mắt thiêu đốt, Mạnh Hạo nhìn vào cảm thấy kinh hãi, đó là điên cuồng cùng chấp nhất.

- Trời làm nàng chết, ta cũng phải làm nàng sống lại! Đây là lời của nam nhân, làm cho tâm thần Mạnh Hạo dấy lên chấn động chưa từng có.

Hắn chấn động, không phải câu chuyện nam nhân và cô gái kia, hắn chấn động là quyết tâm cùng ý chí kiên cường của nam nhân, dù cho thiên địa sụp đổ cũng không thể xóa bỏ được.

- Kiên cường như thế, ta vốn cho rằng mình cũng có, nhưng so với hắn, ta lại không bằng...

- Ta dù mất đi tu vi, tính mạng đến cuối cùng, nhưng... Ta thật sẽ từ bỏ như vậy? Ở trên thuyền, Mạnh Hạo lặng lẽ tự hỏi vấn đề này.

Trong mắt hắn dần xuất hiện một tia ngọn lửa sinh mệnh, ngọn lừa mờ nhạt, có thể tắt bất cứ lúc nào, nhưng nháy mắt, ngọn lửa này... lại sáng ngời hơn, ở trong ngọn lửa đang thiêu đốt một thứ gọi là ý chí.

Khi Mạnh Hạo trầm tư, chiếc thuyền lại chấn động, hắn nhìn thấy thế giới biến đổi, xuất hiện chín ngọn núi trong hư không.

Chín ngọn núi, tang thương cao vút, năm tháng vô tận, từ xa xưa đã vẫn tồn tại... Không thể hình dung nó lớn cỡ nào, nhưng Mạnh Hạo có thể xác định, nó lớn gấp mấy lần tất cả những thế giới mình đã thấy.

Trong không gian, còn có chín biển.

Chín núi chính biển, ở giữa là tinh hải bàng bạc hội tụ từ chín biển.

Trên mỗi ngọn núi đều có 4 ngôi sao, mà trời trăng... quấn quanh ngọn núi đầu tiên, lần lượt luân phiên, để cho ánh mặt trời và ánh trăng lan tỏa trong không gian vô hạn, bao trùm một mảnh, chiếu rọi một biển.

Hình ảnh vô cùng xinh đẹp, Mạnh Hạo nhìn thấy, trong lòng nổi lên sóng gió mãnh liệt.

- Chẳng lẽ... đây là... Cửu Sơn Hải? Nhìn chín ngọn núi, trong lòng Mạnh Hạo trào ra ý nghĩ không thể tưởng tượng. Nếu ta dùng Thôn Sơn Quyết, nuốt vào 9 ngọn núi này, không biết có thể khôi phục được tu vi?

Ý tưởng này quá to gan, Mạnh Hạo chỉ nghĩ mà thôi, nhưng ý này hiện ra trong đầu, nháy mắt đâm sâu cắm rễ, làm cho Mạnh Hạo hít thở dồn dập, hắn nhớ tới người kiên quyết ôm cô gái rống giận, nghĩ tới con đường của mình.

- Ta thật sự sẽ bỏ qua? Ngọn lửa sinh mệnh trong mắt Mạnh Hạo càng sáng lạng hơn, hắn quét qua Cửu Sơn Hải, cuối cùng rơi vào ngọn núi thứ 9.

Hít sâu một hơi, hắn không chần chờ... vận chuyển Thôn Sơn Quyết!

Pháp quyết này không cần tu vi, chỉ cần tâm, quan sát ngọn núi thứ 9, ấn nó vào trong lòng, như đi qua núi sống, ghi vào trong lòng là có thể mang đi.

Ánh mắt của hắn sơ suất nhìn qua ngọn núi thứ 9, cả người không linh, quên mất thời gian trôi đi, quên mất mọi thứ bên cạnh, chỉ có ngọn núi thứ 9 là còn tồn tại.

Có mất mới có được, hắn mất đi tu vi, nhưng hiện tại tâm linh được thăng hoa, nhất là lúc này, trong yên lặng, lặng lẽ cảm ngộ ngọn núi thứ 9.

Dần dần, trong đầu Mạnh Hạo, ngọn núi này ngày càng rõ ràng, một năm, một năm...

Có lẽ trăm năm, có lẽ ngàn năm, cũng có lẽ vạn năm... Mạnh Hạo chìm trong nhập định, không ngừng ghi nhớ ngọn núi thứ 9 vào trong đầu.

Cho đến một ngày, khi hình dáng ngọn núi thứ 9 hoàn toàn ghi khắc vào đầu hắn, tâm thần Mạnh Hạo chấn động, ngọn núi thứ 9 trong đầu hắn tan rã, hóa thành vô số phù văn, mỗi một phù văn đều tồn tại rất nhiều đạo.

Những đạo này, Mạnh Hạo không hiểu, nhưng dùng Thôn Sơn Quyết để nhìn, chúng có thể coi như hồn núi, dung hợp những đạo này, ngang với nuốt lấy hồn của ngọn núi thứ 9.

Mạnh Hạo nhìn những phù văn, mỗi một cái đều thâm sâu ẩn chứa khả năng vô hạn, Mạnh Hạo nhanh chóng bị lạc vào đó, chìm đắm trong đó, chính hắn cũng không phát hiện, trong khi quan sát, trên người hắn có thêm một chút khí chất khác.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên trên núi thứ 9 có một cỗ ý chí tang thương chợt trồi lên.

- Là ai... đang cảm ngộ ngọn núi thứ 9 của lão phu!

- Lão phu Quý Thiên, Đệ Cửu Sơn Hải chủ!

Tiếng nói tang thương rền vang, ngọn núi thứ 9 nháy mắt mờ đi, cả thế giới kéo lên gợn sóng, tâm thần Mạnh Hạo chấn động, lập tức tỉnh lại.

Ý chí đó quét ngang khắp nơi, nhưng không tìm được chiếc thuyền, cũng không tìm được Mạnh Hạo.

Chiếc thuyền lại tiến tới, rời khỏi ngọn núi thứ 9, đi đến ngọn núi thứ 8, vẫn tiến tới với tốc độ cố định, núi thứ 7, núi thứ 6...

Mỗi một ngọn núi, Mạnh Hạo đều nhìn không rõ, cho đến khi chiếc thuyền đến núi thứ 4, đột nhiên một cỗ khí tức âm trầm chạy ra, bao phủi khắp nơi.

- Cái gì là sống, cái gì là chết...

- Địa phủ chúng sinh, một ngày không độ, ta một ngày không sống!

- Năm tháng luân hồi, một ngày địa phủ không cười vui, ta một ngày không chết!

- Hồn trở về, phách đi ngang... Sao không trở về?

Tiếng nói tang thương truyền ra, toàn bộ ngọn núi thứ 7 nổ vang rền, một đại điện ầm ầm trồi lên, đi thẳng về phía Mạnh Hạo.

Trong đại điện này bay ra một con trâu, một con ngựa, toàn thân màu đen, khí thế ngập trời lật tung vòm trời, khí tức tử vong lan ta ập tới.

Mạnh Hạo nhìn thấy trâu ngựa này, cả người run rẩy, muốn ngủ say, hồn phách muốn bay ra...

- Cái gì là sống, cái gì là chết... Trong đầu Mạnh Hạo, lúc này chỉ còn tiếng nói này vang vọng.

Nhưng nháy mắt trâu ngựa ập tới, chiếc thuyền đã đi xa.

- Đại năng không chịu ngủ yên... Luân hồi là tận cùng của đạo, chính ngươi không muốn ngủ yên, làm gì còn phải kéo hắn đi theo đời ngươi. Ở đằng sau Mạnh Hạo, ngọn núi thứ 4 truyền ra tiếng thở dài.

Mạnh Hạo nghe được tiếng nói này, tâm thần bùng nổ càng thêm dữ dội, cho đến khi chiếc thuyền đi qua núi thứ 3, núi thứ 2, khi đến núi thứ nhất, Mạnh Hạo không nhìn rõ, tất cả đều hóa thành trắng đen, trở thành hai luồng khí tức lượn lờ trong hư vô, có hai hạt châu sinh ra trong đó.

Mạnh Hạo cúi đầu, nhìn vào tay mình, lúc này trong tay có hai hạt châu, không phải thực chất, mà là khí hóa thành.

Hai hạt châu đen trắng chậm rãi xoay trong bàn tay Mạnh Hạo, ở trong trắng và đen, như ẩn giấu thâm ảo của thiên địa.

Mạnh Hạo im lặng, hắn có thể cảm nhận được, mình tìm hiểu được hai hạt châu trắng đen từ lão giả áo giáp, bên trong ẩn chứa đại đạo, có lẽ không phải con đường của hắn, nhưng loại đạo này, có thể làm con đường của hắn đi càng xa hơn.

- Trong trắng và đen, tồn tại tất cả thế giới ta đã thấy, tất cả đạo...

- Cái gì là sống, cái gì là chết... Mạnh Hạo nhắm mắt, hiện tại, hắn nhớ tới thuật kinh thiên của Kha Cửu Tư... Ly Thần Quyết!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1039: Cố thổ

Ly Thần Quyết, có thể tu thành thần hồn bất tử, một khi thần hồn xuất hiện, thiên địa luân hồi không thể diệt, cho dù là chết, vô số năm sau cũng sẽ tái sinh xác thịt.

Thuật này không phải một trong ba ngàn đại đạo của Yêu Tiên Cổ Tông, mà là trước kia Kha Vân Hải vô tình thu được, coi như chí bảo, tu vi của hắn đã thành, không thể tu hành, cho nên để Kha Cửu Tư tu luyện.

Nhưng thuật này quá khó, dù cho Kha Cửu Tư thiên phú ngất trời, cũng khó mà hiểu thấu, cuối cùng trước khi Kha Vân Hải ngã xuống, luyện chế chí bảo, lại thêm Kha Cửu Tư trải qua đại biến, thế mới hiểu ra, ngưng tụ thần hồn bất tử, luân hồi bất diệt.

- Sống và chết, Ly Thần Quyết... Mạnh Hạo thì thào, mơ hồ hiểu ra một chút, nhưng vẫn mơ hồ, nắm được một chút phương hướng, nhưng nhìn kỹ lại thì không có gì cả.

Hồi lâu, Mạnh Hạo mở mắt, cúi đầu nhìn vào hai hạt châu trắng đen, nhìn một lúc, toàn bộ ý chí đều dung nhập vào trong trắng và đen.

Dường như trắng và đen này hóa thành lốc xoáy cắn nuốt tất cả, chậm rãi chuyển động, trong đầu Mạnh Hạo dần dần hiện ra hình ảnh, hình ảnh đó sừng sững trong thiên địa, tu vi tỏa ra, nhấc tay lên, hai hạt châu đen trắng chuyển động trong tay hắn.

Một loạt dao động không thể nói rõ phát tán ra từ hai hạt châu, tràn ra toàn thế giới, khắp mọi nơi, vô số sinh mệnh sùng bái, Mạnh Hạo có thể dễ dàng nắm giữ sống chết của bọn họ, bên trong hai hạt châu này như tồn tại đại đạo nắm giữ sinh mệnh cùng tử vong của thế gian.

Cuối cùng có một ngày, chiếc thuyền ầm một tiếng lại ngừng, Mạnh Hạo mờ mịt mở mắt, nhìn thấy biển rộng quen thuộc, đó là Thiên Hà Hải, thấy được mặt đất quen thuộc, đó là Nam Vực Đại Địa.

Chiếc thuyền này, dừng lại ở giao giới giữa Nam Vực và Thiên Hà Hải, Mạnh Hạo liền tỉnh táo lại.

Như một giấc mộng, một hành trình trong mộng, hoặc là tìm đạo trong giấc mộng.

- Giữa sống và chết, người chưa từng chết, không thể hiểu được.

Mạnh Hạo im lặng một hồi, từ từ đứng lên, quay đầu nhìn Thiên Hà Hải đằng sau, mặt biển yên lặng, không một gợn sóng, Mạnh Hạo hít sâu một hơi.

- Đến lúc đi rồi. Cho nên thuyền mới đưa ta đến đây...

- Ly Thần Quyết. Giữa sống và chết mới hiểu ra, hiện tại ta còn loanh quanh ngoài cửa...

- Như vậy, ta cam lòng cả đời lặng lẽ chết đi như thế...

- Ta không cam lòng! Trong mắt Mạnh Hạo toát ra chấp nhất mãnh liệt, chấp nhất như lửa, thiêu đốt tính mạng của hắn, đốt cháy tất cả mờ mịt và chua xót tương lai.

- Ta còn có hy vọng, dù cho mất đi đạo cơ, ta cũng vẫn còn hy vọng!

- Hy vọng của ta... ngay ở Vãng Sinh Động! Ánh mắt Mạnh Hạo phát sáng mãnh liệt, Vãng Sinh Động, là hy vọng của hắn, là chỗ lựa chọn cuối cùng.

Đối với Vãng Sinh Động, Mạnh Hạo hiểu biết không nhiều, nhưng ở

Nam Vực thì có rất nhiều truyền thuyết về Vãng Sinh Động. Trong những truyền thuyết này, đa số đều là những cường giả khi sinh mệnh đến cuối, trước khi chết sẽ bước vào Vãng Sinh Động, khao khát vãng sinh trong đó, lại có được sinh mệnh tràn đầy.

Nếu như coi sinh là khởi đầu, chết là kết thúc, như vậy từ sống đến chết là một lần luân hồi. Mà ở Vãng Sinh Động, trong truyền thuyết... có thể cho người ta sống một lần luân hồi thứ hai, như có được sinh mệnh thứ hai.

Những truyền thuyết này, Mạnh Hạo đã nghe không ít ở Nam Vực, thậm chí hắn còn tự mình đặt chân tới bên ngoài Vãng Sinh Động, chỉ là ở vòng ngoài, không chân chính tiến vào trong.

Vừa vào vãng sinh thân chết trước, chết rồi mới có mạng nghịch thiên!

- Trong truyền thuyết, Vãng Sinh Động, không phải ai cũng bước vào, chỉ có người khao khát vô hạn với sinh mệnh, tử khí toàn thân, có đại quyết tâm, đại nghị lực, mới có thể đặt chân vào trong động.

- Bằng không, giữa đường sẽ tự ngã xuống. Mạnh Hạo nhìn về phía Nam Vựcm ánh sáng trong mắt càng thêm mãnh liệt, mang theo chấp nhất, không cam lòng với tương lai, hắn hít sâu một hơi.

- Vãng Sinh Động, Mạnh Hạo ta xông vào một lần, xem thử bên trong có thể mở ra luân hồi lần thứ hai cho ta, sống thêm một đời! Mạnh Hạo đi tới, theo ván tàu xuống thuyền, đạp chân lên bờ cát, hắn quay đầu lại, nhìn thấy U Luân thượng cổ chầm chậm lùi về, mặt biển nổi lên sương mù, bao phủ U Luân, che khuất nó, sau đó biến mất.

Chỉ có trước khi biến mất, trong ánh mắt của lão giả mặc giáp trên thuyền mới hiện ra một tia thâm thúy, nhìn về Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cũng nhìn lão, hai người cách sương mù nhìn nhau, hắn thấy

được không phải thế giới của Mạnh Hạo, Mạnh Hạo thấy được, cũng không phải thế giới của lão.

Dần dần, sương mù tiêu tán, U Luân thượng cổ, lại sớm biến mất.

Nếu nó không muốn cho người thấy, vậy không ai có thể biết sự tồn tại của nó.

Nam Vực Đại Địa, rất nhiều chỗ giao nhau với Thiên Hà Hải, ở chỗ giao nhau, bãi biển hoang vắng, đôi khi thấy được xương cốt chim thú, xung quanh yên ắng không có hơi người.

Mạnh Hạo đầu tóc xám trắng, mặc áo dài tu sĩ, chỉ là mặt mũi già nua, nhìn như cụ già phàm tục.

- Không biết nơi này cách Vãng Sinh Động có xa lắm không... Mạnh Hạo đi trên bờ cát, mỗi một bước đều đạp sâu trong cát, đi rất lâu, mới rời khỏi bờ cát này, ở bên rìa núi rừng, ánh mắt hắn quét qua xung quanh, đi tới trước.

Rừng núi, đã rất lâu rồi Mạnh Hạo chưa đi qua, trong trí nhớ trước khi Trúc Cơ, mình ở Triệu Quốc thường xuyên qua lại rừng núi, nhưng từ sau Trúc Cơ đều là bay đi..

Rừng núi không dễ đi, tràn đầy gai góc, khi sắc trời chiều sắp tắt, hoàng hôn phủ xuống, Mạnh Hạo mới qua một ngọn núi, thở hồng hộc, cả người mỏi mệt, khi hoàng hôn mới dựa vào một cây to, ngồi xuống nhập định.

Nhập định, đã trở thành thói quen, cho dù là không có tu vi để vận chuyển, nhưng nhập định như vậy cũng làm cả người Mạnh Hạo thả lỏng.

Sắc trời ngày càng tối, khi tối đen, đột nhiên trong rừng xa phát ra tiếng

gầm khẽ, đồng thời mùi gió tanh ập tới. Ngay sau đó, trong rừng phía trước Mạnh Hạo đi ra một con chó hoang ba đầu. Con chó ba đầu này, một cái đầu khô rút, một cái phát ra âm lãnh, cái cuối cùng thì hung bạo.

Dãy núi này rõ ràng là lĩnh vực của hung thú, Mạnh Hạo đặt chân vào, khiến cho nó xuất hiện, trong mắt lóe lên sát khí hung tàn.

Nhưng nó không đến gần, mà vòng quanh Mạnh Hạo, tu vi của nó không kém, đã là Ngưng Khí tầng chín, có trực giác, mơ hồ cảm thấy Mạnh Hạo ẩn chứa nguy hiểm vô hạn, nhưng cố tình ở trong lúc nguy hiểm này, Mạnh Hạo cho nó cảm giác yếu ớt như người phàm.

Loại mâu thuẫn này, làm nó không khỏi do dự.

Nhưng nó kiên nhẫn cũng chỉ duy trì được nửa nén nhang, liền hung bạo gầm lên, nhảy vọt ra, vụt như chớp lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Ba cái đầu, ngoài một cái đầu héo khô, hai cái đầu khác đều há to miệng máu, mùi tanh ập tới, lao thẳng đến, Mạnh Hạo đột nhiên mở mắt.

Thân thể của hắn suy yếu, nhưng khi vừa mở mắt ra, trong mắt hắn xẹt qua một tia sáng lạnh.

Tia sáng lạnh này ẩn chứa sát khí của Mạnh Hạo, năm đó ở Tây Mạc dẫn Ô Thần bộ lạc dời đi, hắn giết rất nhiều tu sĩ, trên người sớm có sát khí, bình thường có tu vi áp chế hóa giải thì cũng thôi, nhưng trước mắt không thể áp chế được nữa, lúc này bùng ra từ trong mắt.

- Cút! Mạnh Hạo hừ lạnh, dù cả người suy yếu, nhưng vẫn có một cỗ khí thế hóa thành uy áp vô hình, rơi xuống người con chó ba đầu.

Con chó ba đầu lập tức dựng thẳng lông tơ, khựng giữa không trung, thần sắc hoảng sợ, nghe tiếng của Mạnh Hạo, không chút chần chờ quay người vội vàng bỏ chạy.

Dọa chạy con chó hoang này, Mạnh Hạo đứng lên, dù đã là hoàng hôn, nhưng hắn vẫn còn phải đi.

Hắn rất mệt mỏi, nhưng trong mệt mỏi, Mạnh Hạo phát hiện thân thể mình dù suy yếu, nhưng che giấu một cỗ lực lượng, đó là lực lượng thân thể trước kia.

Sở dĩ không hiện ra, là bởi sức sống của Mạnh Hạo suy kiệt, không thể chống chịu nổi.

Giống như người đàn ông khỏe mạnh bị bệnh lâu, từng có sức mạnh trăm cân, hiện tại có thể phát huy một phần mười cũng là xa vời, mà Mạnh Hạo còn nghiêm trọng hơn cả bệnh nặng, sức sống suy kiệt, khiến cho Mạnh Hạo mơ hồ hiểu được, một khi mình bùng nổ lực lượng thân thể, vậy cũng là lúc sinh mệnh đến cuối.

Mạnh Hạo khó nhọc bước đi, mặc kệ mặt trời lên xuống, thân thể già nua thêm, nhưng trong mắt hắn khao khát sinh mệnh lại càng nồng.

Cho đến khi hắn đi ra dãy núi, đứng trên đỉnh, phóng mắt nhìn ra, thấy được một mảnh hồ khổng lồ, Mạnh Hạo sững sờ.

Mảnh hồ này, cũng có thể gọi là biển.

Mạnh Hạo không thể quên nơi này, bởi vì nơi này... từng là quê hương của hắn.

Nơi này là lãnh thổ Triệu Quốc ngày xưa, năm đó Kháo Sơn lão tổ rời đi, liền hóa thành hố sau, đến nay đã qua trăm năm liền biến thành hồ.

- Chiếc thuyền đó, đưa ta đến nơi này...

Mạnh Hạo thì thào, đi tới trước, cho đến bên bờ, hắn nhìn vào nước hồ,

trong lòng hiểu ra.

- Ta sinh ở đây, nơi này là khởi điểm của ta... Mạnh Hạo ngồi xuống, nhìn nước hồ, hắn nhớ nhà.

Trên hồ có thuyền, nhưng rách nát, trôi nổi bên bờ, cũng có một căn nhà gỗ, cũng tràn đầy tang thương, rất lâu rồi không có người đến.

Lúc này bầu trời nổi mây đen, trong tiếng sấm ầm ầm, có tia chớp xẹt qua, mưa... từ từ trút xuống.

Mạnh Hạo đi vào trong nhà gỗ, ngồi dưới mái nhà, nhìn mưa bên ngoài, lặng lẽ nhìn, người hắn còng xuống, mặt mũi tang thương, xung quanh chỉ có tiếng mưa ào ào trên hồ nước, cùng tiếng gõ lên nhà gỗ, ngoài ra là yên lặng.

Cho đến khi hoàng hôn phủ xuống, bầu trời đã đen, trăng rằm giấu trong mây đen, chỉ lộ ra một góc, mưa vẫn ào ào, lại nổi lên gió mạnh, thổi qua mặt hồ, làm cho chiếc thuyền nát trôi đi. Lại rơi vào người Mạnh Hạo, trong gió rét, Mạnh Hạo kéo chặt quần áo, lúc ngẩng đầu, hắn thấy trên mặt hồ có một nữ nhân áo trắng, đang từng bước đi tới.

Nháy mắt nhìn thấy nữ nhân này, Mạnh Hạo sững sờ, im lặng cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1040: Ngươi sinh, ta sinh

Nữ tử đi tới bên bờ, mưa rơi bên ngoài thân thể nàng, không hề rơi một chút nào vào quần áo cả, bộ dáng của nàng rất đẹp, nhất là loại khí tức tu sĩ càng làm cho cả người nàng xuất trần kì ảo

Dung nhan của nàng rất lạnh, nhíu mi, trong mắt lại có chua xót, mơ hồ có thể nhìn thấu lo lắng và mờ mịt trong nội tâm nàng

Nàng là Hứa Thanh

Tìm Mạnh Hạo đã rất nhiều năm, thủy chung không có tìm được

nàng gầy rồi

Men theo phương hướng trong lòng, một ngày này, nàng tìm được hồ nước này, đây cũng đã từng là quê hương của nàng

Mạnh Hạo thấy được nàng, nàng cũng nhìn thấy Mạnh Hạo thương tang, có loại quen thuộc không hiểu, khiến nàng thay đổi phương hướng, đi tới nhà gỗ

Ngươi là người chèo thuyền ở đây? Hứa Thanh liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, cái nhìn này khiến cho lòng người run rẩy, Mạnh Hạo cúi đầu, trong lòng hắn khẽ thở dài một tiếng

Thanh âm của Hứa Thanh bình tĩnh, trước sau như một mang theo cảm giác lạnh như băng, bộ dáng Mạnh Hạo thay đổi quá nhiều, cho dù là người quen đi nữa cũng rất khó nhận ra từ vẻ ngoài

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, gật gật đầu

Ngươi ở nơi này, có từng thấy qua những người khác? Hứa Thanh nhíu mi chặt hơn, nàng tìm trăm năm, mỗi một lần tìm lại là một lần mất mát, nhưng nàng không có bỏ qua, sống phải gặp người, chết phải thấy thi thể, nếu như không tìm được

nàng sẽ tiếp tục tìm kiếm

Tính tình của nàng đơn giản, nhưng chính sự đơn giản này khiến cho nàng có sự chấp nhất của chính mình

Nàng sâu xa có loại cảm giác, nếu mình không tìm được Mạnh Hạo, như vậy có lẽcả đời này cũng đều không tìm được

Không có thấy

Mạnh Hạo lắc đầu, thong thả nói, thanh âm hắn khàn khàn, đã không có sự tương tự ngày trước

Có thể thấy được Hứa Thanh là hắn đã thấy đủ rồi, nhưng bộ dáng này của mình, hắn không muốn cùng Hứa Thanh quen biết nhau

Quen biết nhau thì có thể như thế nào, chẳng qua là ở ngoài Vãng Sinh Động có thêm một người nhớ kỹ bản thân, một khi hắn không đi ra ngoài được, lại có một bóng hình xinh đẹp cả đời bi thương ảm đạm Nếu là như thế, chẳng bằng quên đi thì hơn Ánh mắt Hứa Thanh quét khắp nơi, đáy lòng khẽ thở dài

Nàng cũng đã dùng thần thức quét qua Mạnh Hạo, thấy được chỉ là một người phàm, nhưng ở trên người Mạnh Hạo có cảm giác quen thuộc khiến nàng không nhịn được lần nữa nhìn một cái nữa

Chúng ta đã từng gặp nhau?

Không có

Mạnh Hạo lắc đầu

Hứa Thanh ngưng mắt nhìn Mạnh Hạo

Rất lâu sau đó, ánh mắt nàng lộ ra một chút phức tạp, phức tạp này rất dày đặc, dần dần hóa thành bi thương, thân thể của nàng cũng hơi run rẩy một chút

Ta đang tìm một người, hắn là đạo lữ của ta!

Nếu như ngươi thấy được hắn, giúp ta nói cho hắn biết, kiếp này

hắn sinh, ta sinh

hắn chết, ta chết! Hứa Thanh chua xót, xoay người, đi vào trong mưa, ở trong nước mưa quần áo màu trắng giống như một đóa hoa sen màu trắng xinh đẹp, tuyệt luân, càng đẹp hơn

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn bóng lưng Hứa Thanh trong mưa, trong mắt của hắn lộ ra một chút nhu hòa, hắn thấy được mệt mỏi của nàng, thấy được nóng nảy trong lòng nàng, khẽ thở dài một tiếng

Tu hành, có người lựa chọn chính là vô khiên vô quải, niệm đầu thông suốt, mà có người lại là trong lòng có chấp niệm, lấy chấp niệm tu hành, thành tựu đại đạo thiên địa

Nàng

vốn là không nhiễm bụi trần, là sự xuất hiện của ta tạo nên gợn sóng

Chờ một chút

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng

Trong mưa, bước chân Hứa Thanh chợt ngừng, quay đầu lại nhìn về phía Mạnh Hạo, khi nhìn lại, ở trong nhà gỗ cả người Mạnh Hạo dường như bị bao phủ ở trong bóng tối, tang thương, tuổi già, mục nát

Người mà ngươi nói có phải là một thư sinh hơn 20 tuổi, mặc trường bào màu xanh

Thân thể Hứa Thanh chấn động mạnh một cái, trầm mặc một lát, gật gật đầu

Nhiều năm trước, ta thấy một người có dáng vẻ như vậy, hắn ở chỗ này, một năm sau

chết ở trong này, hắn nói nơi này là nhà hắn

Mạnh Hạo khàn khàn nói

Trước khi chết, hắn đưa cho ta một cái túi, nói rằng nếu như có người tới tìm hắn, nhờ ta đưa cái túi cho đối phương

Mạnh Hạo nói, từ trong lồng ngực lấy ra một cái túi trữ vật, đặt ở một bên

Hứa Thanh cả người đứng ở trong mưa, những giọt mưa bên ngoài thân thể, xuyên thấu có sự xa lạ vô hình, rơi trên người nàng, nàng sâu đậm nhìn Mạnh Hạo, yên lặng đi lên trước, kinh ngạc nhìn túi trữ vật, khi cầm lên, trong mắt của nàng đã chảy nước mắt

Chỉ là ở trong nước mưa không phân rõ đâu là mưa đâu là nước mắt

Hứa Thanh cười thảm, sau khi liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, xoay người, cầm túi trữ vật, đi vào trong mưa

Mạnh Hạo một mực nhìn bóng lưng của nàng, ánh mắt phức tạp, không nói chuyện

Hứa Thanh đi được bảy bước, đưa lưng về phía Mạnh Hạo rồi dừng lại, nàng không quay đầu lại, nhưng thanh âm quanh quẩn

Mặc dù ta chậm chạp, không đủ thông minh, nhưng takhông phải người ngu

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn biết lời của mình không thể lừa gạt được Hứa Thanh, nhưng có một số thời điểm, thật và giả không quan trọng, một cái kết quả

là đủ rồi

So với để Hứa Thanh cứ như vậy hành hạ bản thân tiếp tục đi tìm, Mạnh Hạo hy vọng nàng có thể chặt đứt hết thảy, làm một cái kết thúc, từ nay về sau vẫn là không nhiễm bụi trần, thật đơn giản

Quên hết đi

Hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền, tâm của hắn cũng đau nhói

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu bỗng nhiên cười, trong nụ cười mang kiên quyết, mang chấp nhất, mang dứt khoát

Tay phải nàng nâng lên, một đạo kiếm quang từ trong tay bay ra, chạy thẳng tới mặt đất, kiếm này sắc bén đâm vào mặt đất, tầng tầng xoay tròn, đào ra một cái hố sâu dài

Cùng lúc đó, trong núi rừng xa xa, một khối núi đá bay tới, khi tới trước mặt Hứa Thanh, nàng vung tay phải lên, núi đá lập tức xoay tròn, các góc bị cắt dần, cuối cùng hóa thành một cái tấm bia đá

Tay phải nàng nâng lên nhẹ khắc lại dòng chữ ở trên tấm bia đá

Mạnh Hạo, Hứa Thanh chi mộ

Phịch một tiếng, tấm bia đá này rơi vào hố sâu bên cạnh, Hứa Thanh quay đầu, trong mắt lộ ra kiên quyết cùng quyết đoán, nhìn Mạnh Hạo

Trên Đại Thanh Sơn, ta và ngươi gặp nhau

Ở trong Kháo Sơn Tông, Dưỡng Nhan Đan duyên, một tiếng sư tỷ, hẹn tam sinh

Nam Vực phúc địa, lúc ta tuyệt vọng, bóng dáng ngươi tức giận ngập trời ánh vào trong mắt ta, nước mắt ta cũng không thể khiến thân ảnh của ngươi mơ hồ

Trong Thanh La Tông, sự xuất hiện của ngươi, tương trợ ta vu hồn tan, lúc gần đi mỉm cười, khiến lòng ta rung động

Trong Vãng Sinh Động, một khắc ngươi xoay người, bóng lưng đã đi vào trong lòng của ta

Tam sinh không quên! Tây Mạc Tử Hải, ta tìm ngươi rất lâu, nước mắt tích tụ trong Tử Hải, ta không biết ngươi có cảm thụ được hay không

Trong Yêu Tiên Tông, khi chúng ta gặp nhau, ngươi có biết hay không ta vui sướng, đoạn ngày kia là lúc ta vui vẻ nhất, sinh sống bình tĩnh, ta bồi tiếp ngươi, ngươi bồi tiếp ta, cùng nhau tu hành

Cho đến ngày đó, ta không thể tu hành, lòng của ta đã loạn, không hiểu bất an, ta muốn đi

tìm ngươi!

Ngươi sinh, ta sinh, ngươi chết, ta chết! Hứa Thanh nhẹ giọng nói

Mạnh Hạo tâm thần chấn động mãnh liệt, hắn mạnh mở hai mắt ra, hai mắt vẩn đục, nhưng lúc này cho dù là lại vẩn đục, cũng vẫn nhìn chăm chú

Hắn nhìn Hứa Thanh, nhìn mộ bia, thấy được Hứa Thanh quyết đoán, thấy được bi thương trên mộ bia Ngươi sinh, ta sinh, ngươi chết, ta chết! Đây không phải là lời tâm tình gì cả, đây là một cái ước định

Ta tính tình đơn giản, nhưng người đơn giản không phải là không có chấp niệm, một khi có

không thể quên được, đường tu hành xa xa, ta một mình không đi tiếp được

Nếu như thế, cùng với ngươi cùng nhau xuống Hoàng Tuyền thì như thế nào, chỉ hy vọng nếu có kiếp sau, chúng ta còn có thể gặp nhau

Hứa Thanh nhẹ giọng lên tiếng, thanh âm không lớn, nhưng cho dù là bốn phía nước mưa ào ào, thanh âm này vẫn rõ ràng bị Mạnh Hạo nghe được

Tâm Mạnh Hạo bị chấn động mãnh liệt, trầm mặc một lúc, hắn chậm rãi đứng lên, đi ra khỏi nhà gỗ, tùy ý mưa dính ở trên người, đi tới trước mặt Hứa Thanh

Mặt đất trơn trợt, gió rét thổi tới, thân thể Mạnh Hạo rét lạnh, bộ dáng của hắn càng thêm thương tang

Hứa Thanh nhìn Mạnh Hạo, cho dù Mạnh Hạo biến thành hình dáng nào, ở trong mắt nàng, đều là thiếu niên trên Đại Thanh Sơn năm xưa, đều là sư đệ của nàng

Mưa ở bên cạnh họ rơi xuống, cũng có một chút rơi xuống giữa hai người, nhưng mành mưa này không thể cản trở ánh mắt hai người ngắm nhìn lẫn nhau

Mang ta đi, Vãng Sinh Động! Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra chấp nhất mãnh liệt hơn, hắn phải tiếp tục sống, hắn muốn vãng sinh ra lần luân hồi thứ hai của bản thân! Vì mình, vì sự không cam lòng trong lòng mình, vì Hứa Thanh, vì tất cả thân bằng hảo hữu trên thế giới này của hắn! Hứa Thanh cười, khẽ gật đầu, đi lên trước, kéo tay Mạnh Hạo, trên mặt có chút ít đỏ ửng, tựa vào lồng ngực đã gầy yếu đi của Mạnh Hạo

Dường như vào lúc này, thời gian vĩnh hằng đọng lại

Không biết khi nào mà mưa đã ngừn , khi cầu vồng rực rỡ xuất hiện trong sáng sớm, ở trong cầu vồng rực rỡ, Hứa Thanh và Mạnh Hạo hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng tới chân trời xa xa

Mạnh Hạo không thể phi hành, nhưng hắn có pháp bảo phi hành, dưới sự khống chế của Hứa Thanh, phi toa ở trong cầu vồng phảng phất như màu sắc rực rỡ thứ tám của cầu vồng, dần dần đã đi xa

Thời gian trôi qua, với lực lượng của phi toa, từ Triệu Quốc năm đó đến Vãng Sinh Động chỉ cần 10 ngày, mười ngày sau, khi bọn hắn xuất hiện ở vòng ngoài Vãng Sinh Động, sắc mặt Mạnh Hạo càng tái nhợt hơn

Càng đến gần Vãng Sinh Động, thì Mạnh Hạo càng cảm thấy, sinh cơ sớm đã khô kiệt trong cơ thể mình càng khô héo, khí tức tử vong càng nồng đậm hơn

Cái này và năm đó khi hắn đi tới nơi này không giống nhau, có lẽ khi đó, vì Sửu Môn Đài phủ xuống khiến mọi thứ trong này có sự thay đổi, mà lúc này, Sửu Môn Đài đã đi vào trong Vãng Sinh Động khiến tất cả mọi thứ lại khôi phục thành bộ dáng vốn có

Tử huyệt của sinh mạng

Vãng Sinh Động

Người sống không thể đến

Khí tức tử vong khiến thân thể Mạnh Hạo càng hư nhược hơn, nhưng đồng thời cũng tại khí tức nồng đậm này, Mạnh Hạo cảm nhận được một tia cơ hội tồn tại

Trước khi chết tiến vào vãng sinh, sau khi chết mới có mệnh nghịch thiên! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đi về phía trước, mới vừa đi ra vài bước, Hứa Thanh đã đỡ cánh tay hắn, khi Mạnh Hạo quay đầu lại, Hứa Thanh nhìn Mạnh Hạo, không nói chuyện, trong mắt kiên định, còn hơn thiên ngôn vạn ngữ

Người sống, không thể vào chỗ này

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng

Hứa Thanh cười nhạt một tiếng, lôi kéo Mạnh Hạo, đi vào trong phạm vi Vãng Sinh Động

Khoảnh khắc khi bọn họ đi vào, trong nháy mắt, Mạnh Hạo hư nhược mãnh liệt, thân thể hắn nhanh chóng khô héo, cả người dường như thiêu đốt vô hình, mỗi một bước đi ra, mỗi lần lại gần Vãng Sinh Động, thân thể hắn, linh hồn của hắn, mọi thứ của hắn, đều đang kịch liệt hao phí

Cùng lúc đó, trong Vãng Sinh Động, lúc này có hơn 10 cổ ý thức, từ trong động lan tràn đi ra, lạnh như băng nhìn Mạnh Hạo và Hứa Thanh bước chân vào phạm vi Vãng Sinh Động

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1041: Cùng nhau

Vãng Sinh Động, một trong những hiểm địa của Nam Vực nhưng lại áp đảo hồ đạo, địa phương thần bí nhất trên Thái Ách Cổ Miếu! Bởi vì sự tạo thành của hồ đạo có thể coi như là một chút đại năng viễn cổ tọa hóa mà thành, đạo tràn ra sau khi rơi xuống đã trải qua năm tháng biến thiên, để lại rất nhiều thân ảnh

Về phần Thái Ách Cổ Miếu, cũng có thể truy ngược lại lai lịch như vậy

Duy chỉ có Vãng Sinh Động này, nói nó là đệ nhất hiểm địa của Nam Vực cũng không quá đáng chút nào, thậm chí phóng nhãn cả Nam Thiên Đại Địa, Vãng Sinh Động cũng đều thần bí khó lường, tồn tại thâm ảo khiến vô số người, vô số năm qua nghĩ không thấu

Ở bên trong có thể cho người vãng sinh, sống thêm một lần! Vô số năm qua, có bao nhiêu đại năng trước khi chết không cam lòng lựa chọn của vận mệnh, đi vào trong Vãng Sinh Động, tìm cơ hội vãng sinh, nhưng chân chính có thể thành công chỉ là phượng mao lân giác

Chỉ biết một ít là, phàm là tu sĩ đi vào trong Vãng Sinh Động, trừ phi thành công vãng sinh, nếu không thì không có ai có thể đi ra, chỉ có thể trở thành hài cốt trong động

Xung quanh Vãng Sinh Động là một mảnh rừng đá, không lớn như lúc trước Mạnh Hạo từng thấy được, những rừng đá này thác loạn vây quanh tám hướng, tràn đầy thương tang, tràn đầy thần bí, dường như ẩn chứa một chút đạo lý khiến người không hiểu rõ được, nhưng theo năm tháng bất đồng mà thay đổi

Ở trong trung tâm rừng đá có một ngọn núi thấp, trên núi có một miệng hang lớn, chiếm cứ cả bảy thành núi nhỏ, giống như một cái miệng to

sâu thẳm, đang đợi cắn nuốt chúng sinh thiên địa

Bốn phía âm u lạnh lẽo, mặt đất che lấp bởi một tầng sương băng thật mỏng màu lam, rất yên tĩnh, bao nhiêu năm rồi, dường như an bình trong này, rất ít bị đánh vỡ

Ngoại trừ Sửu Môn Đài năm đó

Ở xung quanh Vãng Sinh Động tồn tại một số tu sĩ, những người này hoặc là đơn độc, hoặc là tốp năm tốp ba, khi thì thử bước chân một chút vào phạm vi, mượn lực lượng kỳ dị chỗ này để tu hành một chút công pháp đặc thù

Những này người phần lớn đều là tán tu, không dám bước quá sâu vào phạm vi, khi Mạnh Hạo và Hứa Thanh đi vào phạm vi Vãng Sinh Động, cách chỗ họ không xa có ba tên tu sĩ chính đang khoanh chân ngồi, cặp mắt đang mở hí, nhìn về phía Mạnh Hạo

Khi thấy Mạnh Hạo hư nhược cùng với tử khí tràn ngập, mắt ba người này lập tức lóe lên một cái

Bọn họ lập tức liền đoán được mục đích Mạnh Hạo tới đây

Người này tử khí nồng đậm, cố tình không có tu vi

Vãng sinh

sao có thể đơn giản!

Lại là một tên có ý đồ vãng sinh, chỉ là cô gái bên cạnh hắn kia, nhìn có chút quen mắt?

Là Hứa Thanh tiên tử Thanh La Tông!

Mạnh Hạo ly khai Nam Vực mấy trăm năm, trong mấy trăm năm này, tên tuổi của Hứa Thanh sớm đã truyền khắp Nam Vực, đồng thời làm người biết rõ cũng là vì địa vị của nàng ở Thanh La Tông mà bị Nam Vực chú mục

Sự xuất hiện của nàng lập tức khiến ba người này thất kinh, ngưng thần nhìn lại, đều lập tức lấy ngọc giản ra, nói tin tức này cho những người khác

Rất nhanh, càng ngày càng nhiều tán tu nghe nói chuyện này, đều nhanh chóng tức tốc từ bốn phía chạy đến, nhìn Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh đi vào trong phạm vi Vãng Sinh Động

Một loạt tiếng nghị luận vang lên, gần như mỗi người đều đang suy đoán, Mạnh Hạo bên cạnh Hứa Thanh Là ai

Hứa Thanh không thèm để ý ánh mắt người xung quanh, trong thế giới của nàng chỉ có Mạnh Hạo

Mạnh Hạo khó khăn đi về phía trước, trong mắt của hắn mang theo chấp nhất, nhìn phía trước, Hứa Thanh ở bên cạnh hắn, giúp đỡ cánh tay hắn, hai người cùng nhau đi về phía trước

Khi thì nhìn nhau cười, Mạnh Hạo vẻ mặt nhu hòa, Hứa Thanh trong mắt mang theo ôn nhu

Nếu như con đường này là cuộc sống, như vậy hai người bọn họ cùng đi trên con đường này

Chỉ là con đường này không dễ đi, khi cách Vãng Sinh Động còn có vạn trượng, thân thể Mạnh Hạo run rẩy, trên người hắn tử khí nồng đậm đã bao trùm toàn thân, cả người thoạt nhìn giống như một cổ thi thể

Dung nhan của hắn già nua hơn, trong mắt vẩn đục sâu hơn

Về phần Hứa Thanh bên cạnh hắn, lúc này dung nhan cũng đã xuất hiện một chút dấu vết già nua

Nhưng kiên định trong mắt nàng khiến cho Mạnh Hạo nhiều lần thấy được, trong lòng hiện lên yêu thương

Vạn trượng, 8 ngàn trượng, 6 ngàn trượng

Khi bọn họ đi vào vị trí còn cách 5 ngàn trượng, trong tâm thần Mạnh Hạo hiện lên nồng nặc mệt mỏi, hắn biết, đó là khí tức tử vong đã xâm nhập vào trong hồn

Thân thể Hứa Thanh run rẩy, sắc mặt tái nhợt, sinh cơ của nàng vốn tràn đầy, nhưng trước mắt đang thật nhanh tiêu tán, thậm chí tóc đen cũng có một vài sợi màu trắng

Cả người dường như già đi năm tuổi, nếu vẫn còn tiếp tục đi tiếp, sợ là không bao lâu sẽ khô héo

Mạnh Hạo bước chân chợt ngừng, nhìn về phía Hứa Thanh, hắn không muốn Hứa Thanh tiếp tục đi theo nữa

Nếu ngươi già, ta bồi tiếp ngươi cùng nhau già

Hứa Thanh nhẹ giọng lên tiếng, thần sắc nhu hòa, ngưng mắt nhìn Mạnh Hạo

Mạnh Hạo hai mắt nhắm nghiền, khi mở ra, trong mắt của hắn lộ ra một chút ánh sao, thân thể vốn khô héo, lúc này xuất hiện dao động kinh người, phảng phất là pháo hoa nở rộ vào lúc cuối cùng của sinh mệnh, khi tay phải nhấc lên, một cỗ lực đậm ầm ầm bạo phát trên người hắn

Đây là lần cuối cùng hắn có thể toát ra lực lượng Trảm Linh thân thể,

vung tay áo, liền cuốn Hứa Thanh, trong nháy mắt đưa ra khỏi phạm vi Vãng Sinh Động

Hứa Thanh không thể vùng vẫy, dưới lực lượng Trảm Linh của Mạnh Hạo, thân thể của nàng trong chớp mắt liền bị đưa đi, lúc xuất hiện đã là ngoài Vãng Sinh Động, nàng cắn môi

Một màn này khiến nàng nghĩ tới lần trước ở bên ngoài Vãng Sinh Động này, nàng chỉ có thể nhìn Mạnh Hạo một người đi xa, từng hình ảnh một mình vùng vẫy

Lần này, ta sẽ không lại trầm mặc nữa! Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kiên định

Cùng lúc đó, khoảnh khắc khí tức Mạnh Hạo bộc phát ra, những tán tu xung quanh Vãng Sinh Động kia, toàn bộ tâm thần nổ ầm ầm, bọn họ lập tức liền cảm nhận được một cỗ đè nén không cách nào hình dung, trong nháy mắt phủ xuống toàn thân

Từng cái một tâm thần chấn động, toàn bộ sắc mặt đại biến, đồng loạt nhìn về phía Vãng Sinh Động

Là lão già vừa mới tới kia?

Là người bên cạnh Hứa Thanh tiên tử kia?

Hắn là tu vi gì, chẳng lẽchẳng lẽ là Trảm Linh! ! Lúc này, thân thể Mạnh Hạo mạnh chuyển động, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng tới Vãng Sinh Động đang cách 5 ngàn trượng bay đi

Trong nháy mắt, Mạnh Hạo liền bay qua ba ngàn trượng, xuất hiện ở ngoài rừng đá, mới vừa một bước vào rừng đá, thân thể Mạnh Hạo ầm ầm chấn động, tu vi cuối cùng của hắn nở rộ, đúng lúc này, lực lượng khi đến từ rừng đá trực tiếp tiêu tán, khi rơi xuống, Mạnh Hạo đỡ hòn đá một

bên, sắc mặt trắng bạch, trước mắt có chút mơ hồ

Ở chỗ này, hắn cảm nhận được tử vong không cách nào hình dung, khí tức tử vong này thậm chí đã hóa thành sương mù màu trắng, bao phủ bốn phía, mỗi một lần Mạnh Hạo hít thở, phun ra nuốt vào đều là tử vong mục nát

Sau một lúc lâu, Mạnh Hạo vùng vẫy ngẩng đầu, nhìn phạm vi 2000 trượng cuối cùng này, hắn cắn răng, chậm rãi đi về phía trước, từng bước từng bước

Khoảng cách 2000 trượng đối với Mạnh Hạo mà nói chưa từng có khó khăn như vậy, chỉ là đi qua 500 trượng, hắn liền phun ra một ngụm lớn máu tươi, máu tươi này màu sắc tím đen, vừa mới xuất hiện liền tản ra khí tức mục nát

Trong mắt Mạnh Hạo càng vẩn đục hơn, thân thể rét lạnh, đã có chút cứng ngắc, ý thức của hắn đã xuất hiện mơ hồ, lúc này ý niệm duy nhất trong đầu chính là đi tiếp

Tiếp tục đi tiếp, đi tới trong Vãng Sinh Động, đi liều mạng tìm cơ hội vãng sinh

Không biết đã qua bao lâu, Mạnh Hạo mỗi một bước bước ra, thân thể đều run rẩy, mỗi một bước rơi xuống, tử khí của hắn lại càng nồng đậm

Đến cuối cùng, ý thức của hắn càng mơ hồ hơn, hắn không nhìn thấy đường phía sau

Máu tươi tím đen đã tràn ngập khóe miệng hắn tràn ra

Xung quanh yên tĩnh, dường như là thế giới sau tử vong

Trong Vãng Sinh Động, hơn mười cổ ý thức kia đều đang lạnh như băng

ngắm nhìn Mạnh Hạo, thậm chí ở chỗ sâu trong Vãng Sinh Động, lúc này cũng có 7, 8 đạo ý chí quét ngang mà đến, mang nồng đậm thương tang cùng năm tháng, giống như thần linh thượng cổ, cùng chun đưa mắt rơi vào trên người Mạnh Hạo

Bọn họ nhìn Mạnh Hạo càng ngày càng gần, cho đến khi Mạnh Hạo đi tới trượng 1900

Khoảng cách Vãng Sinh Động chỉ còn có 100 trượng

Tại sâu trong Vãng Sinh Động có một đạo ý thức vô thanh vô tức xuất hiện, ý thức này vừa xuất hiện lập tức khiến tất cả ý chí đều run rẩy, đồng loạt tránh ra để cho cỗ ý thức này ở trong Vãng Sinh Động ngưng mắt nhìn Mạnh Hạo ngoài trăm trượng

Trong này đã là cực hạn của Mạnh Hạo, thân thể hắn ầm ầm chấn động, tóc bắt đầu bóc ra, đầu gối đã cong, cả người dường như trở thành thây khô

Trên người của hắn, đã không có sinh cơ, có chăng cũng chỉ là một tia chấp nhất không cam lòng với vận mệnh! Nhưng ngay cả một tia chấp nhất này cũng trở thành hắc ám khi ý thức của hắn tan rã, cả thân thể của hắn ngã xuống, ngã xuống khoảng cách Vãng Sinh Động chỉ còn có 100 trượng

Đã kết thúc rồi sao

Đáy lòng Mạnh Hạo lẩm bẩm, ý thức hoàn toàn tiêu tán

Theo hắn ngã xuống, từng tiếng than thở từ trong chỗ tối tăm vang lên, bên trong Vãng Sinh Động từng cái một ý chí cũng chậm chậm thu hồi, không chú ý nữa, duy chỉ có cái tồn tại kia trước khiến tất cả ý chí đều tránh ra còn lưu tại trong động, đưa mắt nhìn về phía sau Mạnh Hạo

Cùng lúc đó, những ý chí bị thu hồi kia, đột nhiên từng cái một chấn động, toàn bộ xuất hiện lần nữa, nhìn về phía sau Mạnh Hạo

Trong sương mù tử vong màu trắng, lúc này đang có một thân ảnh nữ tử đang khó khăn từng bước một đi tới, đi vào trong rừng đá, lấy sinh cơ của bản thân, không biết từ chỗ nào thu được kiên định, đi tới

Thân thể của nàng từ từ khô héo, tu vi của nàng từ từ ảm đạm, dung nhan của nàng dần dần già nua, khi đi đến bên cạnh Mạnh Hạo, kiều nhan lúc trước đã trở thành già nua

Nàng là Hứa Thanh

Không giống với Mạnh Hạo mất đi đạo cơ, nàng vốn là có sinh cơ tràn đầy, còn có năm đó cùng tàn hồn phượng tổ dung hợp, cho nên ở bên ngoài Vãng Sinh Động này, nàng có thể đi xa hơn, chỉ là có thể đi tới đây, đối với nàng mà nói cũng đã là một loại kiên trì

Hứa Thanh nhìn trong này, Mạnh Hạo đã không có sinh cơ, trong mắt nàng chảy ra nước mắt, nhẹ nhàng đỡ Mạnh Hạo dậy, để hắn tựa vào người mình, hôn đôi môi đã khô cằn của Mạnh Hạo

Một luồng sinh cơ từ trên người nàng tràn ra, theo môi của nàng, độ vào Mạnh Hạo trong miệng, trên mặt của nàng lộ ra sắc đỏ không bình thường, ở sâu trong chỗ đỏ đó, ẩn chứa hư nhược, ẩn chứa sinh mạng

Đây là bí thuật ta học được từ Yêu Tiên Tông

Đem mạng của ta, cho ngươi

Nhìn thân thể Mạnh Hạo dần dần thêm một tia sinh cơ, Hứa Thanh cười , nàng nhìn Mạnh Hạo, giống như năm đó ở trong Kháo Sơn Tông, dưới ánh trăng, bốn mắt nhìn nhau

Lúc ngẩng đầu, nàng nhìn về phía ngoài Vãng Sinh Động trăm trượng, giúp đỡ Mạnh Hạo, bước lên trước chạy bộ

Dung nhan của nàng càng lúc càng khô héo, thân thể của nàng run rẩy, tính mạng của nàng đang héo tàn, nhưng nàng vẫn như cũ cứ đi ra vài bước, lại đem sinh cơ của bản thân độ cho Mạnh Hạo một chút

Mỗi một lần, nàng lại càng hư nhược, càng già nua, nhưng nàng không hối hận

Nàng giúp đỡ Mạnh Hạo, đi qua trăm trượng, đi tới bên ngoài Vãng Sinh Động, không chần chờ chút nào, cùng Mạnh Hạo đứng lên

Đi vào trong động

Ngươi sinh, ta sinh, ngươi chết, ta chết! Ngươi nếu già, ta bồi tiếp ngươi cùng nhau già

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1042: Thế gian có vãng sinh hay không

Hứa Thanh đang cười, nụ cười rất đẹp, cho dù lúc này tóc nàng đã trở thành màu trắng, gương mặt của nàng đã đầy nếp nhăn, nhưng nàng vẫn rất đẹp.

Nàng nhu hòa nhìn Mạnh Hạo, trên mặt mang theo ánh sáng thánh khiết, giống như thấy được những hình ảnh đã từng xảy ra ở Đại Thanh Sơn, như đã quay về Kháo Sơn Tông. Khi tất cả hình ảnh cuối cùng trở thành Mạnh Hạo thì trong mắt của nàng dường như ẩn chứa tình cảm cả đời của mình.

Tính cách của nàng đơn giản nên tình cảm của nàng không dễ dàng gieo, một khi đã gieo xuống thì... chính là cả đời.

Nàng đỡ lấy Mạnh Hạo, từng bước từng bước đi vào Vãng Sinh Động trong một ngọn núi thấp âm u tĩnh mịch.

Bước một bước vào trong động tựa như ngăn cách giữa sinh và tử. Ngay khoảnh khắc bước chân vào, thế giới biến thành màu đen, không còn một chút ấm áp nào, không còn sinh cơ của trời đất, thứ còn lại... chỉ có tử vong cùng âm hàn đến cực điểm.

Cùng với bên ngoài động là hai cái thế giới.

Một cái là tử vong, một cái là sinh mạng.

Khi Hứa Thanh đỡ Mạnh Hạo bước vào trong, toàn bộ ý thức tồn tại trong động này đều lập tức rút về, ẩn vào sâu bên trong động, xa xa nhìn hai người bọn họ.

Nếu như còn ở bên ngoài, trong mắt của bọn họ thì Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh là người của một thế giới khác, có chỗ khiến cho bọn họ ghen tỵ hâm mộ, cũng có chỗ khiến cho bọn họ khinh miệt xem thường.

Nhưng hiện giờ, ngay khi Hứa Thanh mang Mạnh Hạo bước chân vào Vãng Sinh Động thì nàng và Mạnh Hạo cùng với những ý thức đó đã trở thành những tồn tại của cùng một thế giới.

Ở đây không có lực lượng thiên địa, sinh cơ của hắn sẽ tiêu tán nhanh hơn, cho đến khi toàn bộ biến mất, bị tử vong tràn ngập, đến lúc đó có lẽ sẽ tồn tại cái gọi là... thức tỉnh.

Sắc mặt Hứa Thanh trắng nhợt, đỡ lấy Mạnh Hạo đi về phía trước, thân thể của nàng ngày càng run rẩy, sinh cơ của nàng đang biến mất với tốc độ rất nhanh. Cùng lúc đó, sinh cơ vốn chỉ còn một ít của Mạnh Hạo cũng đang nhanh chóng biến mất.

Nhưng mỗi lần sinh cơ trong cơ thể Mạnh Hạo muốn tan đi thì Hứa Thanh sẽ hôn vào môi Mạnh Hạo, dùng một ít sinh cơ vốn không còn nhiều của mình truyền cho hắn, giao mạng của mình... cho hắn.

Cho đến lúc đi được khoảng cách mười mấy trượng, dung mạo của Hứa Thanh càng thêm già nua, cả người khô héo, thân thể gầy gò, đã mất đi thanh xuân, mất đi hết thảy.

Nàng đã không còn sức đi tiếp, đỡ lấy Mạnh Hạo dựa vào vách đá rồi ngồi xuống.

- Mạnh Hạo, ta đi không nổi nữa rồi... Hứa Thanh lẩm bẩm, cúi đầu nhìn Mạnh Hạo đang nằm dưới chân mình, nhìn khuôn mặt không còn chút máu của hắn, nhìn dung mạo tang thương của hắn.

- Năm đó lúc ta bái nhập Kháo Sơn Tông từng lập chí cả đời này sẽ

không gả cho ai, không trở thành đạo lữ của người khác, một lòng tu hành... Hứa Thanh nâng bàn tay đã từng như ngọc ngà nhưng giờ đã khô héo giá nua lên vuốt ve gương mặt của Mạnh Hạo.

- Nhưng ngươi lại xuất hiện... Hứa Thanh nói tới đây thì trên mặt có chút đỏ ửng, nhìn Mạnh Hạo thật sâu, hôn lên môi của hắn, lại truyền qua một ít sinh cơ.

Nhờ sinh cơ được đưa vào nên mặt của Mạnh Hạo có một chút huyết sắc, nhưng gương mặt của Hứa Thanh thì lại khô héo thêm một chút, sinh cơ lại ít đi.

- Ngày hôm đó, lúc ngươi mới vào Kháo Sơn Tông chưa lâu, gặp được ngày phát đan dược, khi ngươi cho ta đan dược... Ta mặt ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng lại rất là vui vẻ.

- Không phải bởi vì ngươi, mà là do viên đan dược đó. Hứa Thanh mỉm cười, nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Ta cho ngươi động phủ vốn nghĩ rằng sẽ không thiếu nợ nhau, nhưng tên láu cá ngươi lại ở hoài không chịu đi, lại còn lấy được Dưỡng Nhan Đan... Hứa Thanh nghĩ tới một màn năm đó, trong nụ cười mang theo ngọt ngào, vuốt ve gương mặt Mạnh Hạo.

- Sau này ngươi giết Triệu Vũ Cương, chuyện đó là ta giúp ngươi âm thầm xư lý đấy, ngươi đến bây giờ cũng còn chưa biết.

- Cuối cùng ngươi lại còn ở trong tông môn mở một tiệm tạp hóa... Hừ, nếu như không có ta thì chắc chắn sẽ có không ít người rình mò ngươi. Hứa Thanh muốn cười nhưng lại ho khan kịch liệt, nàng hình như sợ quấy rầy Mạnh Hạo nên che miệng lại, lúc nhìn vào bàn tay thì thấy trong lòng bàn tay có máu tươi màu tím đỏ.

- Nếu Kháo Sơn Tông không bị hủy diệt thì không biết chúng ta sẽ như

thế nào nhỉ... Khi ta bị mang đi Thanh La Tông, đối diện với sự lạnh lùng của tông môn, đối mặt với hoàn cảnh xa lạ, với những sư huynh không có ý tốt...

- Lúc đó, ta rất nhớ Kháo Sơn Tông, rất nhớ Triệu Quốc, rất là nhớ... ngươi. Hứa Thanh lẩm bẩm, cúi đầu truyền tiếp một ít sinh cơ cho Mạnh Hạo.

Sắc mặt của nàng càng thêm tái nhợt, thân thể càng thêm khô héo, cả người gần như sắp dầu hết đèn tắt, nàng biết mỗi lần bản thân đưa ra một ngụm sinh cơ đều có nghĩa là thời gian đi đến tử vong của mình sẽ rút ngắn đi rất nhiều.

Nếu lúc này nàng từ bỏ Mạnh Hạo, một mình đi khỏi đây, thì với sự đặc thù của hồn phách, nàng còn có thể trở ra thế giới bên ngoài, lần nữa đi vào thế giới của người sống.

Nhưng nàng không có làm như vậy, nàng không hối hận.

- Ngươi biết không, khi ta thấy được ngươi ở trong đám người, ta còn tưởng là nằm mơ... Bên trong đất lành thượng cổ, lúc ta tuyệt vọng thì ngươi xuất hiện, đi vào trong lòng của ta.

- Tàn hồn của Phượng tổ, ngươi lại cứu ta lần nữa.

- Cho đến lần này ở Vãng Sinh Động, ta chảy nước mắt nhìn ngươi đi xa, lòng ta rất đau...

- Tử Hải ta đi qua rồi, không có tìm được ngươi, nhưng ta có thể cảm giác được ngươi cách ta rất gần rất gần...

- Rốt cục ở trong Yêu Tiên Cổ Tông, ta lại gặp ngươi lần nữa, khoảng thời gian đó... Mạnh Hạo, ta rất vui vẻ, cảm ơn ngươi. Hứa Thanh cúi đầu, ngóng nhìn Mạnh Hạo.

Tình cảm của nàng ít khi nói ra miệng, nhưng hành động của nàng đã hoàn toàn biểu lộ ra tình cảm được chôn sâu trong lòng. Trên đời này, nếu có người có thể có được một đạo lữ như vậy, chết cũng không hối tiếc.

- Mạnh Hạo, ta không kiên trì nổi nữa rồi... Hứa Thanh lẩm bẩm, hiện giờ nàng đã không còn là dầu hết đèn tắt, mà đã tới điểm cuối cùng, tùy thời đều có thể nhắm mắt lại, từ nay không còn cách nào mở ra nữa.

Có lẽ nếu nàng nhắm mắt lại, một vài năm sau, nếu lại có người tới Vãng Sinh Động thì có thể thấy được hài cốt của hai người bọn họ ở chỗ này, một nữ nhân ngồi khoanh chân, một nam nhân nằm ở trên người nàng.

Một người đang ngủ say, một người đang mỉm cười, thời gian vĩnh hằng...

- Ngươi sống, ta sống, ngươi chết, ta chết...

- Nếu ngươi sống, ta sẽ cùng ngươi đi tới già.

- Nếu ngươi ngủ say tại đây, ta sẽ bồi tiếp ngươi... cùng nhau ngủ say tại đây. Hứa Thanh cúi đầu, cứng rắn bức ra một ít sinh cơ vốn đã đến cực hạn của nàng, hôn môi Mạnh Hạo, truyền cho hắn.

Lần truyền sinh cơ này, cơ thể của Hứa Thanh run rẩy, tóc rơi xuống, trước mắt một mảnh mơ hồ, nhưng nàng cắn răng truyền thêm một ít nữa.

Giờ khắc này, cho dù là những ý thức ẩn giấu ở nơi sâu trong động cũng bị một màn này làm cho chấn động. Chính vào lúc này, ở một nơi còn sâu hơn nữa, ý thức thuộc về Côn Bằng trong nháy mắt lan tràn ra, ngưng tụ ngay trước mặt Hứa Thanh, biến thành một nữ nhân.

Phong hoa tuyệt đại, xinh đẹp có một không hai.

Nàng là Côn Bằng biến thành, nàng là bộ xương trong Đồng Quan ở chỗ sâu trong Thiên Hà Hải, nàng... vào ngày tờ mờ sáng thành tiên, là một luồng thiện niệm của Bỉ Ngạn Hoa.

Ngày đó, nàng đã yêu một nam nhân, từ đó cam nguyện trầm luân, chỉ vì đối mặt với bi ai đau xót nên nàng chém đi thiện niệm cùng những thứ đã từng là tốt đẹp của mình, trở thành Lê Tiên.

Mà thiện niệm thì trở thành nữ nhân đang xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh lúc này.

- Cứ tiếp tục như vậy, ngươi sẽ hồn phi phách tán. Nữ nhân nhẹ giọng lên tiếng.

Ý thức của Hứa Thanh mơ hồ, nghe được âm thanh này liền ngẩng đầu lên, nhìn nữ nhân trước mặt này.

- Tiếp tục như vậy ngươi sẽ vĩnh viễn mất đi dấu vết của sinh mạng... Nữ nhân đó nhìn Hứa Thanh, dường như đang nhìn bản thân nàng hồi đó.

- Phong Yêu nhất mạch, từ xưa đã vô tình, ngươi làm như vậy, đáng giá sao?

- Ta không cần biết đáng giá hay không đáng giá, ta chỉ biết nếu trong đời này không có hắn, ta sống tiếp cũng chỉ là sống trong sự thương tâm.

- Nếu đã như thế, không bằng cùng chết.

- Ta không sợ hãi cái chết, ta chỉ sợ đau lòng cùng cô độc.

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Thân thể nữ nhân đó chấn động một cái, trầm mặc nhìn Hứa Thanh, sau một lúc liền thở dài.

- Ngươi sẽ hối hận đấy.

Hứa Thanh mỉm cười, nàng không lên tiếng, nhưng trong lòng của nàng sớm đã có đáp án.

- Không tin sao... năm đó ta cũng không tin. Nếu đã như thế, ta sẽ cho ngươi thấy đáp án, nhìn xem là ngươi đúng hay là ta đúng.

Nữ nhân đó ngẩng đầu, trong mắt lộ ra u mang.

- Trên người của ngươi có dấu vết của tàn hồn, có đạo pháp của Thanh La Tông. Trong Thanh La Tông có loại đan dược chí bảo, tên là Sinh Hồn Đan, ngươi nếu có thể mang nó tới đây, hắn sẽ có một tia cơ hội giữ được mạng. Nữ nhân nói xong, nâng tay phải lên phất một cái, lập tức có một trận âm phong vây quanh Hứa Thanh, trong nháy mắt liền cuốn nàng ra phía xa, ra khỏi Vãng Sinh Động, đi vào thế giới của người sống, cuốn về phía Thanh La Tông.

Khi cơn gió biến mất, sắc mặt Hứa Thanh tái nhợt, ý thức không còn mơ hồ nữa, hồi phục lại thanh tỉnh. Nàng quay phắt đầu lại, nhìn về hướng Vãng Sinh Động, hô hấp dồn dập, rất nhanh liền xoay người chạy thẳng tới Thanh La Tông.

Trong Vãng Sinh Động, nữ nhân đó đứng bên cạnh nhìn Mạnh Hạo.

- Thế gian này, nơi nào có vãng sinh chứ...

- Bên trong động này, ta đã đi hết tất cả khu vực, không có bỏ qua bất kỳ một vị trí nào, nơi này... căn bản là không có vãng sinh.

- Nếu thật sự có cũng chỉ là một mảnh nam châm của Đệ Cửu Sơn Hải từ

vô số năm trước rơi xuống đây, cho nên hồn phách ở nơi này có thể trường tồn, chỉ có thể tu Quỷ Tiên thôi.

- Vãng sinh, vãng sinh... đây chỉ là một hy vọng tốt đẹp mà thôi, là do nhiều người không muốn, không cam lòng chết đi nên vì bản thân mình tự biên ra một câu chuyện đồng thoại.

- Đồng thoại miêu tả sự tốt đẹp, dần dần che lấp đi chân tướng, một đời lại một đời... Nữ nhân chua xót lên tiếng, âm thanh sâu kín, mang theo sự mệt mỏi đối với năm tháng, mang theo những hồi ức của chuyện cũ, thân thể từ từ... biến mất.

Mạnh Hạo lặng lẽ nằm ở nơi đó, sớm đã không còn ý thức, xung quanh rất yên tĩnh, dường như từ hằng cổ đến nay cũng không có bao nhiêu âm thanh có thể quấy rầy nơi này.

Không còn Hứa Thanh truyền cho sinh cơ, nên sinh cơ của hắn đang nhanh chóng tiêu tán, cho đến nửa nén hương sau... hoàn toàn biến mất.

Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể của hắn cũng trở nên khô héo, dần dần mất đi ý nghĩa tồn tại, làm cho một nam nhân to cao đang ngồi khoanh chân ở sâu trong động phải ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng thở dài.

- Nơi này đích xác không có vãng sinh, có cũng chỉ là một khối nam châm của Đệ Cửu Sơn Hải...

- Hắn cũng không phải là người mà ta đợi... để có thể giúp ta sao?

- Như vậy, người mà ta đợi rốt cuộc ở nơi nào... Nam nhân cao to đó chính là Sửu Môn Đài.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1043: Nối tiếp cây cầu sinh mạng bị gãy

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua nửa tháng.

Hứa Thanh không có trở về

Bên trong Vãng Sinh Động, dưới tử khí âm hàn ở nơi này, Mạnh Hạo sẽ không bị rửa nát, sẽ được bảo tồn một đoạn thời gian khá dài, cơ thể của hắn nằm ở nơi đó đã không còn một chút sinh cơ nào.

Hắn chết rồi.

Hồn của hắn vốn có thể vào luân hồi nhưng bởi vì khối nam châm của Đệ Cửu Sơn Hải trong Vãng Sinh Động, nên hồn bị phong tại nơi này, không cách nào tiêu tán. Nhưng cũng không có bay ra khỏi thân thể, làm cho những ý thức kia đang chờ đợi để nuốt hồn của hắn đều không ngừng ngóng nhìn nơi này.

Bọn họ mơ hồ thấy được bên trong cơ thể của Mạnh Hạo dường như có một sợi tơ quấn lấy hồn của hắn không buông.

Sợi tơ không đứt, tàm bất diệt, tàm không bị diệt, tơ không đứt!

Vô Mục Tàm, một sợi tơ treo lấy sinh mạng! Khiến cho hồn của Mạnh Hạo vĩnh viễn ở đó nhưng cơ thể đã tử vong, Trong tình huống hồn sống thân chết này xuất hiện một trạng thái vừa sống vừa chết rất hiếm thấy trong trời đất.

Dường như ở một phương diện nào đó nó phù hợp với Ly Thần Quyết, nhưng đó không phải là vãng sinh.

Lại trôi qua nửa tháng, bên ngoài Vãng Sinh Động đi đến một người.

Người này không phải Hứa Thanh, mà là một trung niên mập mạp, tướng mạo đầy sự thô tục, thân thể như một quả cầu, trên mặt nổi đầy tàn nhang, mặc đạo bào, nhưng đạo bào đó có chút ít chặc, mặc trên người của hắn hơi phình ra, rất không hài hòa.

Nhưng hắn hình như còn tự nhận định rằng bộ dáng hiện giờ của hắn rất là cường tráng mạnh mẽ, sau lưng còn đeo một cây đại kiếm sáng vàng lóng lánh.

Hắn chính là mập mạp, Lý Phú Quý.

Hiện giờ hắn một thân một mình, run run rẩy rẩy đi vào trong phạm vi của Vãng Sinh Động, tốc độ rất nhanh, vừa bước vào thì sắc mặt của hắn nhanh chóng trở nên tái nhợt.

- Chết chắc rồi, chết chắc rồi. Mạnh Hạo a Mạnh Hạo, lão tử bị ngươi hại chết rồi!

- Còn có Hứa sư tỷ, ai ai ai... Mập mạp mày ủ mặt ê, nhưng bước chân lại không có dừng lại chút nào, mặc dù sinh cơ đang tiêu tán rất nhanh nhưng vẫn tiếp tục đi tới.

Lúc vào tới ngàn trượng, hắn phun ra một ngụm máu tươi, bên ngoài thân thể lập tức xuất hiện ánh sáng năm màu, bên trong mỗi luồng sáng đều có hư ảnh của một lão già khoanh chân tĩnh tọa.

- Lão tử là dòng độc đinh trong nhất mạch này của Kim Hàn Tông, những bảo bối khác trên thân không nhiều, đồ vật bảo vệ tính mạng thì một bó to! Mập mạp rống to, trên người ẩn chứa không biết bao nhiêu đồ vật bảo vệ tính mạng đều lấy ra toàn bộ, xông vào trong năm trăm trượng.

Đi tới đây, hào quang trên người của hắn mau chóng biến mất, ngay cả thân hình như quả cầu, mắt thường cũng có thể thấy được đang bị khô héo, nhìn thoáng qua hình như gầy đi không ít.

- Mạnh Hạo là đại ca của ta, vì hắn, một thân thịt mỡ quý giá của ta mất rồi... Ách... Ta ăn lại là được. Mập mạp cắn răng hét lớn một tiếng, lại xông ra được hai trăm trượng, lúc này thân thể của hắn đã gầy đến hình thể của người bình thường, bên cạnh hắn cũng có tiếng ầm ầm không ngừng vang lên.

Đó là sự tan vỡ của từng món pháp bảo bảo mệnh.

- Chết tiệt! Còn có ba trăm trượng, Hứa sư tỷ đã vì Mạnh Hạo mà thê thảm như vậy, hiện giờ sống hay chết cũng chưa biết... Nàng đặt toàn bộ hy vọng trên người ta, nếu ta không tới được đó, nhất định sẽ áy náy cả đời! Cặp mắt Lý Phú Quý đỏ như máu, trong tiếng gào thét lần nữa lấy ra vô số pháp bảo bảo mệnh, không tiếc thân thể trở nên khô héo, sinh cơ nhanh chóng tiêu tán, cuối cùng cũng đi tới một trăm trượng.

Tới đây đã là cực hạn sinh mạng của hắn, trước mắt của hắn đã trở nên mơ hồ, thế giới của hắn đã trở nên mờ tối, bước thêm một bước nữa, hắn sẽ chết.

Trên thực tế, hắn có thể đi được tới đây là nhờ những pháp bảo kia, càng bởi vì trước khi đến đây, hắn đã nuốt vào không biết bao nhiêu đan dược làm cho sinh cơ trở nên dạt dào.

Nếu không, hắn tới không được vị trí này.

- Hai trăm trượng! Mập mạp nhìn ngọn núi thấp cách đó không xa, trong mắt của hắn đã có nước mắt, hắn nhìn như tiêu sái nhưng thực ra sau khi biết chuyện của Mạnh Hạo, hắn liền không tiếc tất cả đi đến cấm địa Sinh Mệnh này, có thể thấy được trong lòng của hắn, Mạnh Hạo vẫn là

đại ca của hắn!

Vẫn là đại ca năm đó ở Kháo Sơn Tông, mang theo hắn cùng nhau tu hành.

- Mạnh Hạo, mập mạp đã tận lực rồi! Lý Phú Quý chảy nước mắt, hắn nhấc tay phải lên, trong lòng bàn tay có một cái bình thuốc màu đen, trên đó có ánh sáng đen lưu chuyển, lúc bình thuốc này xuất hiện, khí tức tử vong ở xung quanh đột nhiên ầm ầm bạo tăng.

Cùng lúc đó, bên trong Vãng Sinh Động, những ý thức giấu ở chỗ sâu trong động đồng loạt tràn ra, vởn quanh trong động, nhìn chằm chằm vào bình thuốc trong tay mập mạp.

Mập mạp cắn răng, quăng mạnh bình thuốc về phía Vãng Sinh Động cách đó hai trăm trượng, bình thuốc hóa thành một dải ánh sáng đen bay thẳng tới Vãng Sinh Động, chớp mắt liền rơi vào trong.

Sau đó mập mạp phun ra một ngụm máu tím đen, thân thể khô héo, xoay người hóa thành cầu vòng bay nhanh về phía xa, vừa bay đi vừa chảy nước mắt.

- Mạnh Hạo, nhất định phải vãng sinh... nhất định phải đi ra đấy!

Trong Vãng Sinh Động, bình thuốc vừa mới rơi xuống, những ý thức đó lập tức phủ tới, đang muốn cướp đi thì một tiếng hừ lạnh của nữ tử bỗng nhiên truyền ra từ trong động, người ngoài nghe không được nhưng những ý thức đó thì lại nghe rất rõ ràng, toàn bộ ý thức lập tức run lên một cái.

Cùng lúc đó, một ý thức mạnh mẽ từ sâu trong động nhanh chóng đi ra, quấn lấy bình thuốc rồi hóa thành một nữ nhân, người đã đưa Hứa Thanh đi.

Ánh mắt nữ nhân đó quét qua bốn phía, khiến cho những ý thức kia rối rít tránh ra, rút trở về chỗ sâu trong động. Cho đến lúc này, nữ nhân đó mới xoay người, đi tới bên cạnh Mạnh Hạo, nhìn thi thể của Mạnh Hạo một cái, lại cúi đầu nhìn bình thuốc trong tay.

Nàng trầm mặc.

Hứa Thanh không có trở lại, điểm này lúc trước nàng đưa Hứa Thanh đi là đã biết trước. Nàng vốn tưởng rằng, sau khi nhiều thêm một sự lựa chọn thì cái nữ tử si tình đó có lẽ sẽ thanh tỉnh lại, xuất hiện sự chần chờ.

Như vậy cũng coi như bảo vệ được tánh mạng.

Nhưng sự xuất hiện của bình thuốc này lại khiến cho sâu trong lòng của nữ nhân do thiện niệm của Bỉ Ngạn Hoa hóa thành này xuất hiện sự rung động.

- Người không có đến, nhưng lại sai người đưa tới, mà hắn lại có thiên địa kỳ bảo treo lại hồn không tiêu tán... Nữ nhân nhẹ giọng lên tiếng, nhìn bình thuốc trên tay, mặc dù nàng không biết sự tình cụ thể nhưng có thể tưởng tượng ra được, vì đạt được viên đan dược này, nữ tử đáng thương đó nhất định đã trả ra một cái giá không cách nào hình dung nổi.

Nữ nhân than nhẹ một tiếng.

- Đời này của ta là một cuộc đời bi ai...

- Nơi này không có vãng sinh, thế gian có lẽ cũng không có vãng sinh nhưng nếu ta đã đáp ứng nàng...

- Ta đã tồn tại quá lâu quá lâu, sống không còn gì luyến tiếc.

- Nếu đã như thế, sao lại không thành toàn cho nàng? Nữ nhân nhìn bình thuốc trong tay, sau một hồi lâu đột nhiên dùng sức, rắc một tiếng, bình

thuốc vỡ vụn, từ bên trong bay ra một viên đan dược, viên đan dược này vừa mới bay ra liền lập tức bị nàng nuốt vào.

Thân thể của nàng vốn là hư ảo nhưng trong nháy mắt giống như hóa thành thực chất, không ngờ lại tạo thành máu thịt.

- Cảm giác có máu thịt tạm thời... thật tốt. Nữ nhân nhẹ giọng lên tiếng, lần này thanh âm của nàng rất chân thật.

- Ta thành toàn nàng ta, để cho nàng thấy, trên thế gian thật sự có người bạc tình không, xem xem người truyền thừa cuối cùng của Phong Yêu nhất mạch đến khi chém tình, hắn sẽ lựa chọn như thế nào!

- Ta cứu ngươi không phải bởi vì ngươi, mà là vì nàng ta, vì muốn xem thử, đến lúc nào đó, trên thế gian có thể hay không sẽ nhiều thêm một người như ta. Nữ nhân nhẹ giọng lên tiếng.

- Ta cả đời trọng lời hứa, đối với hắn năm đó như vậy, đối với nữ tử hiện giờ đang muốn đi trên con đường ta đã từng đi qua cũng là như vậy.

-Ta đến nơi này không phải bởi vì ta sắp chết, muốn vãng sinh, mà vì ta muốn một lần nữa có được bản thân mình, ở nơi đây, chặt đứt quá khứ, lúc đi ra ta sẽ được giải thoát.

- Nơi này... không có vãng sinh!

- Có... cũng chỉ là lấy sinh mạng lâu dài của ta để nối tiếp cây cầu sinh mạng đã gãy của ngươi! Nữ nhân đó nhẹ nhàng lên tiếng, nâng tay phải lên chụp về phía chỗ sâu trong Vãng Sinh Động. Trong phút chốc, tại chỗ sâu trong Vãng Sinh Động có một khối nham thạch màu đen lớn nhỏ trăm trượng, có một nửa vị trí bị chôn dưới bùn đất.

Lúc này nham thạch màu đen đó chấn động mãnh liệt, từ phía trên tách ra một khối trực tiếp bay về phía nữ nhân.

Trong nháy mắt liền bị nàng chộp vào trong tay, một tay bóp nát nó thành bột phấn màu đen, vẩy lên trên người của Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, tay phải nàng bấm quyết, trong mắt nhớ lại những hồi ức tốt đẹp đã trải qua, trầm mặc một lát liền không có do dự nữa, một ngón tay điểm lên mi tâm khô héo cương cứng của Mạnh Hạo.

Khi tay của nàng chạm vào mi tâm của Mạnh Hạo thì thân thể đã lâu không động đậy của hắn chấn động mãnh liệt một cái. Mà thân thể nữ nhân đó thì lại từ từ khô héo, nơi khô héo trước tiên là hai chân của nàng.

Sinh cơ của nàng, sinh mạng của nàng, tất cả của nàng trong thời khắc này đều thuận theo ngón tay đưa vào trong cơ thể của Mạnh Hạo.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn bóng tối đen như mực ở phía xa, trong đầu của nàng hiện lên một hình ảnh, trong hình ảnh đó có nàng, còn có một nam nhân mà nàng không quên được.

- Ngươi sống, ta sống, ngươi chết, ta chết... Câu nói này, ta cũng từng nói qua. Nữ nhân lẩm bẩm, thân thể càng thêm khô héo, phía Mạnh Hạo thì ngược lại, thân thể của hắn đang nhanh chóng hồi phục, không còn là thương tang mà đã xuất hiện sinh cơ.

- Năm đó, ta thấy được ngươi, ngươi cũng thấy được ta...

- Sau ngày hôm đó, ta liền theo bên cạnh ngươi, cùng ngươi đi qua từng tràng diện sống chết.

- Ngươi mỗi lần bị thương, ta đều đau lòng, ngươi mỗi lần mỉm cười, ta đều vui vẻ, ta biết... ngươi từng rất nhiều lần muốn rời khỏi ta nhưng ngươi không nỡ. Nữ nhân lẩm bẩm, hai chân của nàng đã khô héo hoàn toàn, tựa như mọc rể nối liền với mặt đất, sinh cơ của nàng không ngừng hòa vào trong cơ thể của Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh Hạo mọc ra tóc

dài, gương mặt hồng nhuận, không còn là già nua mà đã trở thành trung niên.

Sinh cơ không ngừng ngưng tụ bên trong cơ thể Mạnh Hạo, lấp đầy từng vị trí đang thiếu hụt.

- Ta cũng biết, ngươi có người yêu của ngươi, có tông môn của ngươi, có sứ mệnh cùng trách nhiệm của ngươi, có toàn bộ những thứ thuộc về bản thân ngươi.

- Nhưng ta... thật sự chỉ có mình ngươi.

- Ngay cả tên của ta cũng là ngươi cho ta, ta thích ngươi gọi ta là Đát Nữ...

- Nếu ngươi già lão, ta cùng ngươi già lão, câu nói này, ta cũng nói qua. Nữ nhân đó nói nhỏ, những hồi ức trong ánh mắt có tốt đẹp, có buồn bã, càng có chua xót. Thân mình của nàng cũng đã bắt đầu khô héo, đưa sinh cơ cho Mạnh Hạo, khiến cho thân thể của Mạnh Hạo lúc này đã trở thành thanh niên, ngoại trừ không có mở mắt ra, thoạt nhìn ở bên ngoài thì cùng hắn năm đó giống nhau như đúc.

- Chỉ có một câu, ta nói qua, nàng thì không.

- Ngươi nếu thành tiên, ta sẽ cùng ngươi... thành tiên!

- Ta không có lòng hại ngươi, cũng sẽ không bao giờ làm hại ngươi, ngày tờ mờ sáng đó, trời xám nhạt nhá nhem, nhìn ngươi chém tình, ta đã khóc...

- Ta lưu lại toàn bộ thiện niệm của ta ở bên trong cỗ quan tài tại Thiên Hà Hải, ta không oán ngươi...

- Muốn oán, chỉ oán ta không phải là một nữ nhân chân chính, chỉ là một

đóa Bỉ Ngạn Hoa... đã yêu ngươi.

Bản thân trong hình ảnh của mắt nàng rõ ràng là một đóa Bỉ Ngạn Hoa xinh đẹp, trồng thật sâu ở trên người của một nam nhân, đi qua vô số năm, nàng... đã yêu kí chủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1044: Còn lời hứa hẹn

Giờ khắc này, tại Đông Thổ Đại Đường, trong một huyện thành, có một họa sĩ, quần áo có hơi nhếch nhác, liếc mắt nhìn một người dáng nhà giàu trước mắt đang không ngừng nói xu nịnh mình.

- Xin tiên sư vẽ tranh cho tiểu nhân đi, tiểu nhân nguyện ý bỏ ra giá cao!

- Lão phu vẽ tranh rất đắt!

Người nhà giàu vội vàng gật đầu, ra hiệu cho tùy tùng phía sau khiêng mấy cái rương lớn tới đặt một bên.

- Thôi được! Nể tình ta và ngươi có duyên, lão phu sẽ vẽ một bức họa cho ngươi! Lão già lén nhìn trộm mấy cái rương kia, ho một tiếng, nói.

Đang lúc định vẽ tranh, bỗng nhiên lão già khẽ nhíu chân mày.

- Lão phu có chuyện, cần đi vào cõi thần tiên một lát, ngươi trước chờ đi! Lão già nói dứt lời liền khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm nghiền.

Người nhà giàu không dám quấy rầy, chỉ có thể ở cạnh chờ đợi.

Tại Nam Vực, trong Vãng Sinh Động, Đát Nữ nhìn hư vô xa xa, hồi ức trong mắt sâu hơn.

Nàng là một đóa hoa, ngày nở ra bảy màu, ngày thành tiên trời xám nhạt, nhưng vì quá yêu kí chủ, ngày thành tiên chém thiện, giấu ở dưới Thiên Hà Hải.

Ngày đó, nước mắt của nàng nhỏ xuống, rơi vào vào trong Thiên Hà Hải, từ đó về sau... nàng gọi là Lê Tiên.

Mà phần thiện của nàng, ở dưới đáy Thiên Hà Hải vẫn là Đát Nữ.

Nhiều năm trôi qua, cuối cùng nàng từ trong Đồng Quan dưới đáy Thiên Hà Hải đi ra, sáp nhập vào thân thể một con cá nhỏ, một khắc nhảy ra mặt nước biến thành Côn Bằng, mang theo tử khí nồng đậm, bay về phía Vãng Sinh Động.

Tử khí đó, là trái tim chết của nàng.

Ở trong Vãng Sinh Động, nàng muốn lần nữa tẩy rửa bản thân, cầu xin một lần vãng sinh, chặt đứt quá khứ... Thế nhưng nàng tìm cả Vãng Sinh Động, cũng không có tìm được vãng sinh, nàng hiểu rõ: cái gọi là Vãng Sinh Động chỉ là một giấc mộng ảo mà thôi.

Không thể vãng sinh, trầm luân tại trong hồi ức của quá khứ, nàng đau khổ, trong thiên địa không ai có thể hiểu rõ. Ngay một khắc nhìn thấy Hứa Thanh kia, bỗng nhiên từ trên người của Hứa Thanh, nàng thấy lại chính mình năm đó.

Thời khắc này nàng khẽ thở dài một tiếng, hình ảnh ký ức càng hiện rõ trong mắt, nhưng thân thể của nàng đã khô héo nửa thân mình, dường như hóa thành một đóa hoa sắp héo tàn.

Bàn tay nàng chạm vào mi tâm Mạnh Hạo, thời khắc này cũng khô héo với mắt thường có thể thấy được; sinh mạng bàng bạc trong cơ thể nàng, đang không ngừng sáp nhập trong thân thể Mạnh Hạo, giúp cho thân thể hắn sớm đã khôi phục như thường, không còn thấy mảy may bộ dáng thương tang trước đó.

Trong cơ thể hắn từ từ nổi lên vô số điểm sáng, những điểm sáng rậm rạp chằng chịt này lần lượt ma sát đan xen vào nhau, dường như tạo thành một cái cầu hình vòm.

Nhưng... lại không trọn vẹn, từ vị trí giữa xuất hiện đứt đoạn, làm cho cây cầu kia không thể nối liền với nhau.

Những điểm sáng trong cơ thể Mạnh Hạo, chính là sinh mệnh của Đát Nữ tặng cho hắn, mà cái cầu kia là cây cầu sinh mệnh!

- Ta không oán chàng... Đát Nữ nhẹ giọng lẩm bẩm, nàng nhìn phương xa, trong đôi mắt trống rỗng ẩn chứa hồi ức người ngoài không thể thấy được.

Cả cánh tay của nàng, thời khắc này toàn bộ khô héo, đã lan tràn đến cần cổ của nàng, phảng phất như có những sợi tơ mọc lên, bò trên gò má của nàng, dần dần bao trùm cả đầu; khi lan tràn đến hai mắt, trong mắt của nàng, hình ảnh dừng lại ngay khoảnh khắc lần đầu tiên gặp nhau với ký chủ kia.

Một khắc đó người ấy nhìn nàng, nàng nhìn người ấy... dường như trở thành vĩnh hằng!

- Cho tới bây giờ, ta đều không oán chàng... Trong đôi mắt khô héo của Đát Nữ chảy xuống hai giọt nước mắt, chạy theo gò má khô héo rơi trên mặt đất, truyền ra tiếng vang nhỏ.

Hai mắt của nàng từ từ vô thần, trong nháy mắt nhắm mắt, nàng nâng lên bàn tay đã khô héo vỗ nhẹ vào vị trí trái tim nơi ngực Mạnh Hạo.

Nhìn như thật nhẹ nhưng dưới cái vỗ này, thân thể Mạnh Hạo lại giống như bị sấm sét đánh trúng, chấn động mãnh liệt, trong óc của hắn vào giờ khắc này lại nổi lên tiếng nổ ầm ầm ngập trời.

Trong cơ thể hắn vô số điểm sáng hợp thành cây cầu sinh mệnh, ngay khoảnh khắc, trong tiếng ầm ầm chấn động nhanh chóng lan tràn, chỉ trong chớp mắt đoạn giữa đã nối liền lại.

Ngay lúc cây cầu sinh mệnh này nối liền nhau, thân thể Mạnh Hạo chấn động trước nay chưa từng có: hắn vốn đã mất đi hơi thở tức thì xuất hiện; trái tim vốn không còn đập, chợt truyền ra tiếng động thình thình!

Theo trái tim nhảy lên, lập tức bột phấn nam châm Đệ Cửu Sơn Hải bốn phía Mạnh Hạo trước đó bị Đát Nữ làm tán lạc, trong nháy mắt cuốn ngược trở lại, chạy thẳng tới ngực Mạnh Hạo, trực tiếp thấm vào, tiếp theo dung hợp với trái tim của hắn.

Thình thịch, thình thịch! Trái tim của hắn không ngừng nhảy lên, vang vọng trong Vãng Sinh Động, đồng thời, cùng lúc với trái tim nhảy lên bùng phát một lực hút khổng lồ.

Lập tức hồn của hắn đang bị Vô Mục Tàm Ti quấn quanh, bị lực hút này hút mạnh, lôi thẳng về lại trong thân thể, dung hợp với trái tim, cùng chồng lên thân thể.

Đúng lúc này, cây cầu sinh mệnh nối liền lại hoàn chỉnh, tia sáng vạn trượng tràn ngập xua tan bóng tối bốn phía Vãng Sinh Động, hào quang rực rỡ kia làm người ta hoa cả mắt.

Máu huyết trong cơ thể Mạnh Hạo tức thì vận chuyển, sinh cơ dạt dào, hồn phách của hắn trở về cơ thể, cả người hắn dường như sống lại!

Hai mắt của hắn chợt mở ra.

Khoảnh khắc mở ra, hắn thấy Đát Nữ bên cạnh mình, thấy thân thể khô khốc của nàng, cảm nhận sinh cơ thịnh vượng của mình, còn có cổ sinh cơ trong cơ thể này trong mơ hồ tồn tại một chút liên hệ với nữ nhân bên cạnh mình.

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, thời khắc này nếu hắn còn không hiểu rõ thì hắn sống uổng hơn hai trăm năm! Trong nháy mắt hắn hiểu rõ, đây là đối phương trao tặng sinh mạng cho mình.

- Tiền bối...

- Ta cho ngươi sinh mạng, không phải vì ngươi, mà vì nàng! Đát Nữ nhìn về phía Mạnh Hạo, cặp mắt bỗng nhiên nhoáng lên một cái, một màn hình ảnh tức thì xuất hiện ở trong đầu Mạnh Hạo.

Trong hình ảnh kia, hắn nhìn thấy cảnh ngoài Vãng Sinh Động, sau khi mình ngã xuống, Hứa Thanh đi tới... rồi nhìn thấy cảnh Hứa Thanh giúp đỡ mình, một đường khó khăn từng bước đi vào Vãng Sinh Động, hồng nhan thành tóc trắng, càng lúc càng già nua, khóe miệng ứa máu tươi tím đen.

Thế nhưng trong mắt nàng không có chút hối hận, và trong thần sắc nhu hòa đối với Mạnh Hạo, trở thành chấp nhất của nàng.

Hắn lại nhìn thấy cảnh thân thể của mình tử vong, là Hứa Thanh dùng sinh cơ không nhiều lắm của bản thân, từng ngụm từng ngụm mớm cho mình, mỗi một lần mình đều có sinh cơ giữ mạng, mỗi một lần, Hứa Thanh đều sẽ càng hư nhược thêm.

Nhưng nụ cười của nàng, chấp nhất của nàng không mảy may thay đổi.

Một màn này khiến thân thể Mạnh Hạo run rẩy, cho đến lúc nhìn thấy Hứa Thanh giúp đỡ mình, đi vào Vãng Sinh Động, khoanh chân ngồi xuống, vuốt ve mặt của mình.

Hứa Thanh với dáng vẻ già nua, tóc trắng kia, nhưng nàng vẫn một lần tiếp một lần mớm sinh cơ cho mình, dù là nàng đã gần như đèn hết dầu.

- Huynh sống ta sống, huynh chết ta chết!

Trong mắt Mạnh Hạo vương lại nước mắt. Cho đến lúc hắn nhìn thấy Đát Nữ xuất hiện, thấy cảnh nàng đưa Hứa Thanh ra ngoài Vãng Sinh

Động, rồi đến cảnh... mập mạp xuất hiện đưa tới đan dược.

Những màn này, giống như những tia sấm sét, đánh vào trong đầu Mạnh Hạo, làm cả người hắn run rẩy, đồng thời, một nổi sợ khủng khiếp không cách nào hình dung, trong nháy mắt tràn ngập toàn thân hắn.

Hứa Thanh... Tại sao nàng không tới? Mạnh Hạo không dám nghĩ tiếp. Hắn ngẩng mạnh đầu, nhìn về phía Đát Nữ.

Thân thể hắn đứng bật dậy, hắn có thể cảm nhận được: Hứa Thanh ở nơi đó nhất định là xảy ra chuyện rồi!

Hắn muốn đi tìm Hứa Thanh, muốn đi tìm nàng!

Nhưng vừa đứng dậy, trong nháy mắt trên mặt Mạnh Hạo biến sắc, cả người hắn ngẩn người tại đó không nhúc nhích, duy chỉ có nắm tay nắm chặt, toàn thân áp lực đến cực hạn.

Thân thể hắn càng thêm run rẩy: vì trong cơ thể hắn không có nửa điểm tu vi, hết thảy đều trống không...

- Thế gian này, không có vãng sinh...

Thân hình Đát Nữ gần như toàn bộ đều khô héo, nàng nhìn Mạnh Hạo lẩm bẩm, sinh mạng đã sắp rời đi, mắt thấy đã sắp chết trong nháy mắt...

Đột nhiên, thiên địa nổ ầm ầm!

Trong nháy mắt từ chỗ sâu trong Vãng Sinh Động bỗng nhiên trào ra một luồng khí đen, trong khoảnh khắc liền bao trùm tất cả phạm vi Vãng Sinh Động. Sau đó trực tiếp tràn ngập bốn phương, khiến cho phương viên 100 ngàn dặm ngoài Vãng Sinh Động, trở thành một khu vực sương mù đen dày đặc.

Sương mù đen này cuồn cuộn bay lên, trong thiên địa bất ngờ hóa thành một cái đầu cực lớn, có tóc dài màu đen, khuôn mặt mơ hồ, chỉ có thể cảm nhận được ý thương tang vô tận.

- Thế gian này, sao có thể không có vãng sinh! Thanh âm trầm thấp, vang vọng.

Đát Nữ bên cạnh Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị. Nàng ở trong Vãng Sinh Động này nhiều năm, đi qua tất cả khu vực, thế nhưng trước nay không phát hiện có sương mù đen này tồn tại.

Thời khắc này giống nhau chấn động, còn có Sửu Môn Đài, hắn ở chỗ sâu trong Vãng Sinh Động, sau khi nghe được thanh âm này, tâm thần cả người hắn nổ ầm ầm mãnh liệt, đứng bật lên, thần sắc lộ ra ý hoảng sợ. Hắn trốn ở chỗ này nhiều năm, đều biết rất tường tận mỗi một tấc một góc Vãng Sinh Động, thế mà còn không biết trong động lại có một tồn tại như vậy!

Người này là ai! Sửu Môn Đài hít một hơi lạnh, trong giây lát hắn chợt ý thức được: Vãng Sinh Động này... cũng không đơn giản như mình nghĩ trước đây!

Nơi này rất thần bí... Cho dù là hắn đều không thể nhận ra!

- Đạo vãng sinh ở ngoài pháp tắc thiên địa, chỉ là ngươi chạm không tới mà thôi...

- Ngươi giờ này chọn cái chết, thành tựu người khác... Đó... chính là vãng sinh!

- Vãng sinh, một lần chết, một lần sinh, trở thành một tuần hoàn... Từ nay về sau hắn thay ngươi đi trên đường tu hành, ngươi thay hắn chết trong luân hồi... Đó... cũng là vãng sinh!

- Ngươi nếu hiểu rõ, liền có thể giải thoát, nếu còn không hiểu, cái chết... chung quy cũng vẫn còn phải trầm luân trong một đời khác!

Thân thể Đát Nữ chấn động mạnh, hô hấp dồn dập, nghe bên tai những thanh âm này, hồi lâu sau, trong mắt nàng lộ ra hiểu rõ.

- Vãng sinh... Cầu xin tiền bối dạy ta! Nàng chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, khoảnh khắc đang nhắm mắt, thân thể hoàn toàn khô héo, hóa thành một đóa Bỉ Ngạn Hoa ở bên trong Vãng Sinh Động này.

- Thiện niệm biến thành, chung quy vẫn làm việc thiện, khiến cho số kiếp tăng thêm thân, thành tựu pháp thân thiên địa... Niệm tình này, lão phu giúp cho ngươi một lần! Trong thanh âm quanh quẩn, sương mù đen khoảnh khắc co rút lại, từ ngoài Vãng Sinh Động ngưng tụ vào trong động, ở bên cạnh Bỉ Ngạn Hoa hóa thành một cây viết, qua lại vài nét bút, với hư không làm giá vẽ, phát họa ra một đóa Bỉ Ngạn Hoa trông rất sống động.

Rồi vung tay áo, đóa Bỉ Ngạn Hoa hư ảo này rơi vào trong cơ thể nữ nhân khô héo kia.

- Một giấc ngủ vạn năm, vạn năm sau nếu ngươi có thể thức tỉnh, ngươi sẽ vãng sinh! Trong lúc thanh âm vang vọng, trong sương mù dường như có ánh mắt chiếu vào chỗ sâu trong Vãng Sinh Động, dường như nhìn thấy Sửu Môn Đài.

Sửu Môn Đài chấn động tâm thần.

- Hồn đã trải qua năm tháng, ý nhiều lần chuyển kiếp, dựa vào một luồng chấp niệm đi tới hôm nay... Đi tiếp đi, ta ở trên người của ngươi, có thể thấy được thân ảnh quen thuộc!

Sửu Môn Đài run lên, hơi thở dồn dập trước nay chưa từng có.

- Ngài là...

Không đợi hắn nói xong, sương mù chợt cuồn cuộn mãnh liệt, lập tức Sửu Môn Đài không cách nào khống chế thân thể, trong chớp mắt bị cuốn lên, nhoáng một cái ra ngoài Nam Thiên Tinh, đi vào trong tinh không.

- Không quản nơi này có hay không có người ngươi muốn chờ đợi, nhưng nếu ngươi chỉ biết lợi dụng, thì cho dù là có cơ hội sống lại người trong lòng ngươi, cuối cùng cũng sẽ trở thành tiếc nuối... Đi đi, chờ tới lúc ngươi nghĩ minh bạch, hãy trở lại nơi này!

Trong Vãng Sinh Động tức thì yên tĩnh lại, sương mù xoay tròn, dường như bên trong xuất hiện một thân ảnh mơ hồ ngắm nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, nhưng hắn vẫn giở chân lên đi ra ngoài Vãng Sinh Động. Cho dù hắn chỉ là khôi phục sinh mạng, cho dù giờ này hắn chỉ là người phàm, nhưng... còn lời hứa hẹn...

Huynh sống ta sống, huynh chết ta chết!

- Cảnh giới hoàn mỹ thì tính là gì!? Ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo sắp đi ra ngoài Vãng Sinh Động, thân ảnh mơ hồ kia nhàn nhạt lên tiếng...

- - - - - oOo- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1045: Cảnh giới Vĩnh Hằng!

Thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên run lên, quay đầu nhìn về phía bóng người trong sương mù, hai mắt của hắn xuất hiện tơ máu, cả người sớm đã điên cuồng, nhưng vẫn trầm mặc.

- Ngươi còn nhận ra lão phu không? Thân ảnh mơ hồ chậm rãi rõ nét, hóa thành một lão già, thoạt nhìn rất là bình thường, nhưng ở trong vẻ bình thường kia lại tồn tại một khí chất không nói ra được.

- Thủy Đông Lưu tiền bối? Mạnh Hạo thân mình run lên, lập tức nhận ra lão già trước mắt chính là Thủy Đông Lưu.

- Cảnh giới hoàn mỹ tuy tốt, nhưng cũng chỉ là cơ sở mà thôi, người ngoài chỉ nghĩ là cảnh giới hoàn mỹ chí cao vô thượng, đến từ ba đại kinh văn, tương lai có thể chứng tôn giả!

- Nhưng, ở trong mắt lão phu, cảnh giới hoàn mỹ chỉ là cành lá mà thôi! Còn ở bên trong cơ thể ngươi nở hoa lan tràn, cuối cùng ngưng tụ ra đạo quả, mới là chí tôn!

- Ngươi cơ sở mặc dù mất đi, nhưng đạo quả vẫn còn, thì đâu có gì mất mát!

- Đạo quả! Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu, tâm thần của hắn nổ ầm ầm mãnh liệt.

- Đương nhiên là đạo quả! Cảnh giới hoàn mỹ tồn tại, chính là để ngưng tụ ra đạo quả hoàn mỹ!

- Đạo quả hoàn mỹ này, chính là cảnh giới Chí Tôn, nhưng dù là cảnh giới này, thì tình là gì! Thủy Đông Lưu phất tay áo một cái, nhàn nhạt lên tiếng.

- Trên cảnh giới Chí Tôn, còn có Vĩnh Hằng!

- Đó, mới chân chính là cảnh giới đỉnh phong! Toái Bàn, Hữu Khuyết, Vô Hạ, Hoàn Mỹ, Đạo Quả, Vĩnh Hằng, sáu đại cảnh giới trong giai đoạn tu hành, ngươi chỉ mới đi tới hoàn mỹ mà thôi!

- Muốn thành đạo quả, chém hoàn mỹ!

- Về phần vĩnh hằng... ngươi đã có sẵn điều kiện, thậm chí người ngoài đã giúp ngươi chém xuống, nhưng trong lòng ngươi... vì sao vẫn còn ràng buộc... Ngươi... còn không chém ra Trảm Linh đệ nhị đao! Thủy Đông Lưu quát khẽ một tiếng, thanh âm như tiếng sấm sét vang động, khi đánh vào trong tai Mạnh Hạo, làm cho trong đầu óc hắn nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Tâm thần Mạnh Hạo nổ ầm ầm, thân thể run rẩy. Trong mắt của hắn lộ ra tia sáng trước nay chưa từng có. Thủy Đông Lưu nói một phen, hết thảy mờ mịt trong đầu óc hắn đều hoàn toàn vỡ vụn, dường như trong đêm tối xuất hiện một tia sáng chiếu khắp thiên địa.

Đạo quả... Đạo quả...

Chém hoàn mỹ, thành tựu đạo quả! Mạnh Hạo hít thở càng phát dồn dập.

Đệ thập tổ Vương gia cướp đi đạo cơ hoàn mỹ của ta, nhưng luôn ghi khắc trong lòng ta, cho nên lần này là chém... cái tâm của ta! Chém hoàn mỹ trong cái tâm ta!

Có tu vi có thể chém; khi không có tu vi... người nào dám nói... không thể chém!

Trảm Linh, Trảm Linh chém chính là linh, chém chính là cái tâm... Đây... chính là Trảm Linh đệ nhị đao của ta!

Chém đi cảnh giới hoàn mỹ, chém đi quá khứ, chém ra đạo quả hoàn mỹ của ta! Trong đầu Mạnh Hạo nổ ầm một tiếng, chớp mắt hắn hiểu rõ: thân thể hắn lúc này rõ ràng không có tu vi, nhưng lại có một khí thế phóng lên cao.

Trong khí thế kia, bầu trời đổi sắc, gió mây thiên địa cuốn lên, đại đạo hắn đã từng gặp phủ xuống trên Thiên Hà Hải, trong một chớp mắt này ầm ầm xuất hiện.

Toàn bộ bầu trời Nam Thiên Đại Địa, vào giờ khắc này, bất kể ở khu vực nào, đều lập tức gió mây cuốn lên, có tiếng sấm chớp nổ ầm ầm, chấn động tất cả cường giả trên Nam Thiên Đại Địa, làm cho vô số người, trong hoảng sợ rối rít ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Cùng lúc đó, từ ngoài Nam Thiên Tinh, từ trong tinh không, từ trong núi thứ chín... có một ý chí kinh người chợt xuất hiện, quét ngang Đệ Cửu Sơn Hải, sau đó trực tiếp phủ xuống trên Nam Thiên Đại Địa.

Đây là ý chí đại đạo của Đệ Cửu Sơn Hải, là thiên địa pháp tắc, là cơ sở duy trì Đệ Cửu Sơn Hải vận chuyển.

Ý chí này còn là đại đạo! Sự xuất hiện của nó, lập tức làm bầu trời Nam Thiên Đại Địa tỏa sáng vạn trượng. Cho dù là Phong Tiên Đài của Quý gia ở ngoài Nam Thiên Tinh, cũng đều ảm đạm chấn động, ngừng vận chuyển.

Trên Nam Thiên Đại Địa, lão tổ Quý gia, còn có rất nhiều cường giả của các gia tộc tông môn khác, ai nấy đều trong hoảng sợ đồng loạt quỳ xuống bái lạy.

Trong thiên địa, ý chí của Đệ Cửu Sơn Hải hóa thành một cây đao, ngưng tụ trên không trung... trong nháy mắt chạy thẳng tới Vãng Sinh Động chỗ Mạnh Hạo đang ở đó.

Lần này ý chí phủ xuống, còn vượt hơn xa Trảm Linh đệ nhất đao của Mạnh Hạo, chấn động khắp cả Nam Thiên Đại Địa.

Bầu trời bị nhấc lên, lộ ra tinh không, trong tinh không vô số tinh hà đồng loạt lóng lánh, dường như đang chứng kiến.

Bên trong Vãng Sinh Động, trước thân Mạnh Hạo cũng xuất hiện một cây đao, chính là Trảm Linh Đao của hắn, lơ lửng trên đỉnh đầu tản ra hào quang khiếp người.

- Chém! Mạnh Hạo tóc tai bù xù, ngửa mặt lên trời rống một tiếng, khi thanh âm của hắn truyền ra ngoài Vãng Sinh Động, thanh đao đại đạo ầm ầm rơi xuống, chém thẳng vào bên trong Vãng Sinh Động, cùng cây đao trên đỉnh đầu Mạnh Hạo kia, trong nháy mắt dung hợp với nhau, rồi đột ngột chém xuống thiên linh của Mạnh Hạo!

Đao này, khoảnh khắc liền chém trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, xuyên thấu qua, chém thẳng xuống mặt đất... thân thể Mạnh Hạo dường như bị chém thành hai nửa.

Truyền ra một loạt tiếng vỡ vụn... Nhưng không phải thân thể Mạnh Hạo vỡ nát, mà là gông xiềng trong cơ thể hắn, là tấm lòng hắn không đành để cảnh giới hoàn mỹ mất đi!

Toàn bộ chém sạch!

Trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt. Trước tiên hắn cảm nhận chính là thoải mái, toàn thân từ trên xuống dưới tản ra thoải mái không cách nào hình dung, dường như ngọn núi đè trên thân từ trước, mà giờ khắc này ngọn núi biến mất.

Cùng lúc đó, trong mi tâm của Mạnh Hạo, bất ngờ xuất hiện một quả cây phát ra bảo quang.

Đó là... Đạo quả!

Từ vô số phù văn hợp thành, cực kỳ hoàn mỹ!

Đệ thập tổ Vương gia, có thể cướp đi đạo cơ của Mạnh Hạo, nhưng không đoạt được đạo quả của hắn, chú định đạo quả này chỉ thuộc về Mạnh Hạo, bất kỳ ai cũng không thể cướp đi được.

Ngay khoảnh khắc đạo quả xuất hiện, tu vi của Mạnh Hạo ầm ầm dâng lên. Trong nháy mắt trong cơ thể hắn xuất hiện Ngưng Khí, rồi sau đó Trúc Cơ, lập tức Kết Đan, thoáng cái Nguyên Anh.

Cho đến Nguyên Anh đỉnh phong, theo khát vọng tự do tự tại của Mạnh Hạo, trong tiếng nổ ầm ầm, Trảm Linh đệ nhất đao!

Tu vi, toàn bộ khôi phục!

Hạo kiếp, cũng là vận may!

Mạnh Hạo khí thế như cầu vồng, cũng có thoải mái sau khi chém tới cảnh giới hoàn mỹ, khiến cho thân thể Mạnh Hạo lần nữa chấn động mạnh, tiếp đó từ trên người hắn chợt bùng phát ra một khí tức tu vi càng mạnh hơn.

Đây là tu vi của Trảm Linh đệ nhị đao!

Đây còn là Trảm Linh đệ nhị đao trong cảnh giới Đạo Quả Chí Tôn!

- Đạo Quả Chí Tôn! Mạnh Hạo trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, hô hấp có chút dồn dập, thân thể hắn vẫn là cường hãn nghịch thiên từ sau Nhục

Thân Thành Thánh, vả lại vì có sinh cơ bàng bạc của Đát Nữ, thân thể hắn còn mạnh hơn một chút.

- Đạo quả tuy tốt, nhưng ngươi đã có tư cách vĩnh hằng, còn không ngồi xuống lĩnh ngộ! Thủy Đông Lưu thong thả lên tiếng, phất tay áo một cái, lập tức thân thể Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống.

Đi hỏi chính mình, cái gì là vĩnh hằng?

Cái gì là vĩnh hằng? Trong đầu Mạnh Hạo hiện lên vấn đề này.

Vĩnh hằng...

Vô Mục Tàm là vĩnh hằng, vì con tàm không chết, sợi tơ không đứt; sợi tơ không đứt, con tàm bất diệt!

Loại tuần hoàn này chính là vĩnh hằng!

Ly Thần Quyết là vĩnh hằng, có thể tu thành thần hồn bất tử, một khi thần hồn xuất hiện, thiên địa luân hồi không thể diệt, cho dù là chết, một số năm sau cũng sẽ lần nữa máu thịt sống lại.

Vĩnh hằng, chính là vĩnh viễn ở trên thân ta, thiên địa chúng sinh không thể cướp đi chút nào, cho dù là ý chí của thiên địa này, cũng không thể từ nơi ta cướp đi vĩnh hằng thuộc về ta!

Vĩnh hằng, chính là một quyết tâm, còn là một loại bá đạo!

- Ta, chính là ta! Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Thủy Đông Lưu.

- Ngươi hiểu rồi ư? Thủy Đông Lưu nhìn Mạnh Hạo.

- Hiểu rồi! Mạnh Hạo vừa dứt tiếng, trong cơ thể hắn lập tức nổ ầm ầm,

đạo quả sụp đổ, khoảnh khắc vỡ vụn, vô số phù văn tản ra, tràn ngập trong cơ thể Mạnh Hạo, dung hợp với tu vi của hắn, dung hợp với thân thể của hắn, dung hợp với linh hồn của hắn.

Cùng lúc đó, ở trong đầu Mạnh Hạo, Ly Thần Quyết vận chuyển trước nay chưa từng có, chỉ là một lần, hắn liền hiểu rõ chân ý của Ly Thần Quyết.

Đây là một bộ đạo pháp vô thượng, dẫn đường chúng sinh, cảm ngộ cảnh giới Vĩnh Hằng!

Muốn tu thuật này, cần phải trải qua sống chết, cần có nghị lực lớn, may mắn lớn, mà còn phải có một đường treo sống chết, không thể nghiêng về một bên nào... Nếu không, hoặc là sẽ chân chính tử vong, hoặc là không có cách nào tu hành thành công.

Mạnh Hạo sở dĩ có thể hiểu rõ, là nhờ Vô Mục Tàm, khi hắn ở Vãng Sinh Động, một đường sống chết của Vô Mục Tàm, hoàn toàn kéo dài duy trì hồn của hắn, không cho hồn tan, khiến cho hồn sinh nhưng thân thể lại chết.

Trong lúc sinh tử bất đồng này, giúp cho hồn của Mạnh Hạo... có được tư cách vĩnh hằng!

Mà Kha Vân Hải năm xưa luyện chế quan tài cho Kha Cửu Tư, cũng là dùng biện pháp như thế, nhờ đó mới giúp Kha Cửu Tư tu hành thành công.

Mạnh Hạo thân thể chấn động, phù văn xuyên vào mỗi một vị trí toàn thân, trong dung hợp này, tu vi của hắn còn là Trảm Linh đệ nhị đao, nhưng cảnh giới của hắn... đã trở thành vĩnh hằng!

Từ nay về sau không còn là hoàn mỹ, mà là ngự trị trên hoàn mỹ, là cảnh giới Vĩnh Hằng!

Cảnh giới Vĩnh Hằng, ta chính là ta, người nào cũng không thể cướp đi!

Khi Mạnh Hạo đứng lên, trên người hắn khí thế ngập trời. Trảm Linh đệ nhị đao dưới cảnh giới Vĩnh Hằng, đủ để hắn vượt qua cách biệt giữa đệ tam đao, thậm chí phối hợp với thân thể cường hãn, hắn đã có thể xem như... đệ nhất nhân dưới Vấn Đạo!

Mạnh Hạo xoay người nhìn về phía Thủy Đông Lưu, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Đa tạ ân tiền bối điểm hóa!

- Không cần cảm tạ ta... Chỉ hy vọng từ nay về sau, ngươi không cần tiếp tục tồn tại oán cừu với Vương gia. Trừ người đoạt đạo cơ của ngươi, ngươi có thể giết, những người khác nếu không có trêu chọc ngươi, không nên tạo nhiều sát nghiệt!

- Đi đi thôi, tâm ngươi có vướng víu, ta không ở lại lâu! Thủy Đông Lưu nhìn Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng.

Mạnh Hạo ngẩn ra, trong im lặng gật gật đầu, lần nữa cúi đầu, sau đó xoay người chạy ra ngoài động, cả người giống như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, sát khí ngập trời.

Thủy Đông Lưu nhìn theo bóng lưng Mạnh Hạo, hồi lâu sau mới xoay người đi vào chỗ sâu trong Vãng Sinh Động. Ở trong mắt Sửu Môn Đài và Đát Nữ nhìn Vãng Sinh Động này không lớn, nhưng trong mắt của Thủy Đông Lưu, nơi này rộng lớn vô hạn.

Lão đi rất xa, đi thẳng vào một gian thạch thất.

Gian thạch thất này rất trống, chỉ có một cái giá vẽ, phía trên có một nửa bức phát họa.

Trong hình là một cảnh trong thôn làng dân dã, một nam nhân tóc trắng đang chắp tay sau lưng đứng ở nơi đó, nhìn ra phương xa, ở bên cạnh nam nhân đi theo một đứa trẻ, dường như đứa trẻ này đang năn nỉ cái gì, nhưng nam nhân lại lắc đầu.

Nhìn bức họa, trong mắt Thủy Đông Lưu lộ ra hồi ức đã rất lâu, hai mắt lão nhắm nghiền.

Ngay khoảnh khắc lão nhắm mắt, trên Nam Thiên Đại Địa, trong Đông Thổ, họa sĩ kia đang khoanh chân tĩnh tọa chợt mở mắt ra, mỉm cười nhìn người nhà giàu trước mắt, ho một tiếng.

- Lão phu đi vào cõi thần tiên đã xong, giờ có thể vẽ cho ngươi rồi...

- - - - - oOo- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1046: Hắn, đã tới!

Mạnh Hạo đi ra khỏi Vãng Sinh Động.

Trong khoảnh khắc hắn bước ra, tu vi của hắn ầm ầm bạo phát, toàn thân hắn như một thanh kiếm sắc bén tuốt ra khỏi vỏ, kiếm khí ngập trời, sát khí tỏa ra khiến không gian xung quanh trong chớp mắt đều bị đóng băng.

Dưới chân Mạnh Hạo xuất hiện một đám sương mù lạnh lẽo, rất nhanh tràn ra xung quanh, rừng đá bốn phía lập tức bị đóng băng. Hắn bước ra từng bước một, thần thức đang phóng ra xung quanh chợt dừng lại, hắn thấy được một bóng dáng quen thuộc. Giờ phút này, bóng dáng kia đang đứng bên ngoài Vãng Sinh Động, mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Vãng Sinh Động

- Ê mập... Mạnh Hạo bước tới một bước, khi xuất hiện đã đứng ngay bên cạnh tên mập.

- Kẻ nào!!! Tên mập rõ ràng bị giật mình, nhảy cẫng lên, lui nhanh về sau, hàng loạt tiếng bùm bùm lập tức truyền ra, quanh ngươi hắn ít nhất phải hiện ra mấy chục món pháp bảo.

Sau khi thấy được Mạnh Hạo, tên mập sửng sốt một chút, sau đó lập tức hét toáng lên.

- Mạnh Hạo! Mạnh Hạo!!!

Trên mặt Mạnh Hạo hiện ra nụ cười, hắn và tên mập đã xa cách quá lâu rồi, giờ phút này gặp lại, cảm nhận được thân tình của tên mập, hai người cũng không nhiều lời, tiến lên ôm nhau.

- Mau đi cứu Hứa sư tỷ!!! Tên mập nhìn Mạnh Hạo, trong lòng vốn đang kích động vui sướng, chợt nghĩ tới Hứa Thanh, hắn lập tức biến sắc kêu lên.

Nghe vậy, ánh mắt Mạnh Hạo liền lóe lên.

- Xảy ra chuyện gì?

- Không có, không có gì... Tên mập chần chờ một chút, rồi lắc đầu lảng tránh.

Mạnh Hạo trầm mặc, cũng không truy hỏi, lắc mình một cái bay lên. Hắn không cần phải hỏi nữa, mọi việc cứ đi tới Thanh La Tông là sẽ có đáp án.

Mắt thấy Mạnh Hạo bay đi, với sự hiểu biết của tên mập đối với Mạnh Hạo, sao hắn còn không biết Mạnh Hạo đang nghĩ gì chứ? Hắn liền nghiến răng, rống lớn: - Mạnh Hạo, mau đi cứu Hứa sư tỷ đi, nàng vì giúp ngươi lấy đan dược, đã bị trấn áp dưới sơn môn Thanh La Tông. Toàn bộ Thanh La Tông, giờ này đang luyện hóa nàng đó!!!

- Ngươi nói cái gì?! Mạnh Hạo đang ở giữa không trung chợt khựng lại, cơn phẫn nộ và sát khí chưa từng có từ trước tới giờ lập tức bùng phát. Trong một sát na, trong đầu hắn vang lên những tiếng ầm ầm, thân thể hắn run lên, không gian bốn phía cũng bị ảnh hưởng, chấn động ầm ầm như muốn vỡ vụn.

- Mau đi cứu nàng, nếu chậm... sẽ không kịp mất!

- Nàng là người đầu tiên trong những năm qua ra khỏi Vãng Sinh Động, tin tức này sớm đã lộ ra, đan dược cũng là do nàng liều mạng, vì ngươi mà lén đem ra...

- ... Mà nàng, không ngờ lại bị Thanh La Tông bắt đi, bởi vì nàng từ

trong Vãng Sinh Động đi ra, trong cơ thể đã lây dính khí tức Vãng Sinh Động, cho nên lão tổ Thanh La Tông muốn luyện hóa nàng thành bảo đan, sau khi nuốt vào, sẽ hấp thu được khí tức vãng sinh. Mập mạp nghiến răng nói một mạch, nếu đã nói, thì dứt khoát nói hết ra luôn.

Trong đầu Mạnh Hạo kêu lên ong ong, tựa như có hàng vạn luông lôi đình long trời lở đất đang giáng xuống đầu hắn, như muốn chia năm xẻ bảy thần thức của hắn ra vậy.

Trong phút chốc, sát khí của Mạnh Hạo đã tràn ngập trời đất, từng hình ảnh đang chẫm rãi hiện lên trong đầu hắn, đó là hình ảnh Hứa Thanh dùng sinh cơ của nàng độ cho hắn, đó là hình ảnh ở chốn cũ Triệu Quốc, Hứa Thanh đào mộ huyệt lên.

Đó là ánh mắt Hứa Thanh kiên định nhìn hắn, nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Ngươi sống, ta sống, ngươi chết, ta chết!

Chưa từng có một nữ nhân nào đối với hắn như thế, chưa từng có một nữ nhân nào quan tâm đến tính mạng của hắn như vậy, chưa từng có...

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời, phát ra một tiếng gào thét thê lương, tiếng gào thét khiến thiên địa biến sắc, gió cuốn mây tuôn, tu vi toàn thân Mạnh Hạo ầm ầm bạo phát, hình thành một trận gió lốc quét ngang bát phương, không gian xung quanh hắn cũng trở nên vặn vẹo, vài chỗ bị vỡ vụn.

- Thanh La Tông!!!

- Nếu các ngươi dám khiến nàng bị chút thương tổn nào, Mạnh Hạo ta dù tan xương nát thịt, cũng sẽ cùng các ngươi không chết không thôi!!!

Mạnh Hạo giơ tay phải vỗ túi trữ vật, chiến xa lập tức bay ra, hắn đạp trên chiến xa, Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể đã khôi phục như thường,

khi vận chuyển, tiên khí liền truyền thẳng vào chiến xa, chiến xa lập tức kêu ầm một tiếng, trong nháy mắt biến mất.

- Mạnh Hạo, Hứa Thanh đã đối xử với ngươi như vậy, nếu ngươi phụ bạc nàng... trời đất không dung đâu! Tên mập nhìn theo bóng lưng Mạnh Hạo rời đi, lẩm bẩm nói.

- Hứa Thanh, chờ ta, ta tới cứu nàng!

- Hứa Thanh, ráng kiên trì, ta tới, ta tới đây! Ánh mắt Mạnh Hạo hiện ra sát khí ngập trời, sự phẫn nộ, điên cuồng của hắn, trong chớp mắt này đều dung nhập vào trong sát khí.

Tu vi của hắn là Trảm Linh đệ nhị đao, nhưng cảnh giới lại là Vĩnh Hằng, hắn chính là đệ nhất nhân dưới Vấn Đạo!

Hắn có tư cách đi làm điều mình cần phải làm, hắn càng có tư cách đi đối kháng một tông môn!

Cho dù đó là Thanh La Tông!

Cho dù sâu trong lòng đất Thanh La Tông, ẩn chứa vô số tàn hồn!

Cho dù Thanh La Tông được xưng là siêu cấp tông môn tại Nam Vực!

Nhưng những điều này, Mạnh Hạo không để trong lòng, điều đó đã không còn ý nghĩa gì nữa. Một nam nhân, nếu như trong lúc này còn suy tính thiệt hơn, lo lắng cho tính mạng của mình, thì hắn... không phải là người nữa!

Chiến xa bay nhanh, cuồng phong gào thét, cơn gió như mang từng đến từng hình ảnh trong ký ức, Mạnh Hạo thấy được Đại Thanh Sơn, thấy được Kháo Sơn Tông, thấy được vùng đất thượng cổ, thấy Thanh La Tông, thấy Vãng Sinh Động.

Từng hình ảnh từ khi hắn và Hứa Thanh gặp nhau đến nay, đều lần lượt hiện lên theo cơn gió quất tới trước mặt, Hứa Thanh nhu hòa, Hứa Thanh đơn giản, Hứa Thanh chấp nhất.

Tất cả đều in sâu, mọc rễ trong đáy lòng Mạnh Hạo.

Nhất là việc nàng lấy sinh cơ của mình độ cho Mạnh Hạo, càng khiến cho tim hắn đau nhói, sát cơ của hắn vào giờ khắc này, đã đạt tới cực hạn của sinh mạng.

- Hứa Thanh, nàng có thể bỏ ra sinh mạng vì ta, Mạnh Hạo ta vì nàng, cũng có thể!

- Hứa Thanh, từ nay về sau, nàng chính là đạo lữ của ta, lời này thiên địa chứng giám, ngươi sống, ta sống, ngươi chết, ta chết!

Thanh La Tông, sơn môn mênh mông trập trùng, thập vạn đại sơn vây quanh, làm nổi bật lên 99 núi ở chính giữa. Trên 99 ngọn núi này có một chiếc đỉnh chổng ngược trông vô cùng nguy nga, tráng lệ. Nơi này sinh trưởng vô số đằng liễu, những rặng liễu này rủ xuống, ngắn thì mấy trượng, dài thì mấy trăm trượng, xung quanh mây mù lượn lờ, khung cảnh như chốn bồng lai tiên cảnh.

Nơi đây có rất nhiều kiến trúc tinh mỹ, lầu các san sát, đại điện mọc lên khắp nơi. Giữa 99 ngọn núi có những mái vòm bảy màu như cầu vồng nối liền với nhau, trông vô cùng rực rỡ xinh đẹp.

Dưới chân núi, nước chảy rì rào qua những lèn đá chằng chịt, khiến cho toàn bộ tông môn hiện ra vẻ xinh đẹp khó tả. Thi thoảng lại có từng hồi chuông ngân nga quanh quẩn, khiến người ta cảm thấy rất yên bình.

Giờ phút này, trong ngoài Thanh La Tông đều có một màn sương mù dày đặc, đen như mực bao phủ. Bên ngoài màn sương mù là trận pháp hộ

tông của Thanh La Tông đã được vận chuyển, tràn ra lực lượng mênh mông cuồn cuộn, tạo thành một đóa hoa sen.

Đóa hoa sen này có 99 cánh, trên mỗi cánh hoa lại có 99 đóa sen nhỏ, tạo thành chiếc đỉnh khổng lồ luyện hóa bên trong, đủ để cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Bên trong trận pháp, các đệ tử Thanh La Tông, mỗi người đều chuyên chú khoanh chân ngồi trên mặt đất. Giờ phút này từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy được, mấy chục vạn đệ tử trên 99 ngọn núi Thanh La Tông, bất kể có tu vi gì, đều đang ngồi xuống.

Mà 99 núi ngọn này, cũng hợp thành một cái trận trong trận. Lúc này toàn bộ trận pháp đều vận chuyển, dường như muốn tập hợp mấy chục vạn tu sĩ, tập hợp toàn bộ lực lượng Thanh La Tông sáp nhập vào... truyền thừa chí bảo của tông môn trên ngọn núi thứ nhất.

Đó là một cái lư hương, đặt tại đỉnh núi thứ nhất của Thanh La Tông, lư hương cao chọc trời, được đời đời thờ phụng, bên trong có ba que hương to lớn đang cháy, dường như vĩnh hằng bất diệt không bao giờ tắt. Khói từ chân hương bay ra, mang theo mùi thơm dìu dịu vĩnh cửu, theo gió bay đi tiêu tán trong không trung, khiến người ta nhìn vào từng làn khói kia, như thấy được nhân sinh vô thường trong đó.

Mà giờ phút này, xung quanh lư hương đang có ba lão già khoanh chân ngồi, vẻ mặt mỗi người đều rất tang thương, ngày thường bọn họ không rời khỏi Thanh La Tông nửa bước, mà tu vi của bọn họ, đều là Trảm Linh!

Bọn họ, chính là trụ cột của Thanh La Tông hiện tại.

Trong ba người này, lão già mặt đỏ chính giữa chính là Mộ Dung Đoạt, người có tu vi cao nhất, Trảm Linh đệ tam đao!

Hai người kia, một người là Trảm Linh đệ nhị đao, người còn lại là Trảm Linh đệ nhất đao.

Bọn họ chính là lão tổ của Thanh La Tông!

Ba người đang khoanh chân, mượn lực lượng của trận pháp, mượn lực lượng tất cả tu sĩ trong toàn tông môn, cùng chung sức vận chuyển chí bảo tông môn, luyện hóa người ở bên trong thành đan!

Loại pháp thuật này, gọi là Thiên Địa Luân Hồi Luyện, luyện hóa bảy bảy bốn chín ngày, nhưng không ai có thể chống đỡ nổi 49 ngày đó, toàn bộ đều bị hóa thành máu loãng, sau đó ngưng tụ thành một viên đan dược.

Mà giờ phút này, bên trong lò luyện đan có một thân ảnh mơ hồ, chỉ có thể thấy đó là một nữ tử, không thấy rõ hình dáng, trên người nàng dán đầy phù văn, những phù văn này gắn chặt vào trong máu thịt nàng, sáng nhấp nháy, đang không ngừng luyện hóa.

Thân hình của nữ tử run rẩy, dường như đang cắn răng chịu đựng, dường như tùy thời đều có thể bị hòa tan...

Trên người của nàng đang không ngừng tràn ra khí tức Vãng Sinh Động, những khí tức này vừa xuất hiện, lập tức bị lư hương hút đi, lư hương dần dần nóng lên, tỏa ra ánh sáng đỏ ngập trời.

- Không ngờ nàng ta lại kiên trì được 37 ngày!

- Nữ đệ tử gọi là Hứa Thanh này, không ngờ tính cách cũng thật kiên cường, đáng tiếc trên người nàng đã dính khí tức Vãng Sinh Động, trở thành người duy nhất sau bao nhiêu năm, có thể còn sống sót đi ra...

Nàng đã được định sẵn, phải bị luyện thành Vãng Sinh Đan, có viên đan dược này... lão tổ Thanh La Tông đang ngủ say, sẽ có khả năng tỉnh lại!

- Đáng tiếc trên người nàng có tàn hồn phượng tổ, niết bàn truyền thừa, e là sẽ bị thất truyền từ đây. Tuy nhiên hy sinh nàng, mất đi một đạo truyền thừa, đổi lại thành toàn cho cả tông môn, chuyện này nàng có chết cũng đáng!

- Chuyện này, không chỉ có Thanh Dương Tông chúng ta đang tiến hành, mà ngay cả La Âm Tông cũng đang chung sức vận chuyển, dù sao lão tổ chúng ta, cũng là vua của bọn hắn! Ánh mắt ba người chớp động, truyền âm lẫn nhau, khi nhìn về phía lư hương, trong mắt đều hiện ra vẻ cuồng nhiệt.

Giờ phút này, bên trong lư hương, thân ảnh mơ hồ kia đang không ngừng run lên, truyền ra tiếng thì thào run rẩy của nàng.

- Mạnh Hạo, ngươi vẫn khỏe chứ... Nếu như ngươi sống lại, lúc ra ngoài, nhớ không được tìm ta đó... là ta không tuân thủ lời hứa hẹn, ta không trách ngươi.

- Nếu ngươi không sống lại, như vậy ta... cũng nên đi bồi tiếp ngươi.

- Chúng ta đã nói, ngươi sống, ta sống, ngươi chết, ta chết...

Đúng lúc này!

Bầu trời bên ngoài trận pháp Thanh La Tông ầm ầm rung chuyển, một chiếc chiến xa phong cách cổ xưa, vượt qua lôi đình kinh thiên, mang theo sát khí và phẫn nộ ngập trời, xé rách hư không, ầm ầm xuất hiện!

Trên chiến xa, Mạnh Hạo mặc áo bào xanh, tay phải nhấc lên, trong tay xuất hiện một cây Tam Vĩ Phiên, lá cờ đón gió tung bay, tạo thành một mảng không gian đen tối như muốn bao trùm bầu trời phía sau hắn. Hắn phất cờ lên, hai mắt hiện ra sát ý chưa từng có từ trước đến nay.

Hắn, đã tới!

Mang theo hứa hẹn, đã tới!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1047: Xông vào Thanh La Tông!

Mạnh Hạo xuất hiện, kinh thiên động địa, hư không ầm ầm chấn động, truyền ra từng đợt sóng gợn tràn khắp thiên địa.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng không ngớt, chiến xa xuất hiện xé rách hư không, khiến hư không xuất hiện dấu vết vỡ vụn, rồi lấy chiến xa Mạnh Hạo làm trung tâm, hư không tràn ra từng khe nứt kèm theo những tiếng rắc rắc.

Cả bầu trời như một chiếc gương, lúc này chiếc gương bị một quyền đánh trúng, chưa hoàn toàn vỡ vụn, nhưng cũng hiện ra từng vết nứt khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Nhất là Tam Vĩ Phiên đang bay phấp phới phía sau Mạnh Hạo kia, đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo phát ra uy lực chính thức của món chí bảo này. Giờ phút này ba chiếc đuôi cờ đồng loạt huy động, phát ra màn đen ngập trời, tựa như tách bầu trời thành hai khu vực đen trắng đối lập vậy.

Hai mắt Mạnh Hạo tràn ngập tơ máu, hắn không nhìn thấy được từng hình ảnh bên trong Thanh La Tông, đập vào mắt chỉ là vô tận sương mù màu đen, còn có đóa hoa sen cực kỳ bá đạo bên ngoài màn sương mù đen kia!

Hắn phóng thần thức ra dò xét, nhưng Liên Hoa Trận pháp và sương mù màu đen bên trong, hai thứ này có thể trở thành đại trận hộ sơn của Thanh La Tông, cũng không tầm thường, cho dù với lực lượng thần thức mạnh mẽ của Mạnh Hạo hiện tại, cũng không thể xuyên thấu, bị ngăn cách ở bên ngoài.

Sát khí trong mắt hắn lập tức càng mãnh liệt hơn.

- Thanh La Tông!

Hắn chợt gầm lên một tiếng. Tiếng gầm này còn hơn cả tiếng sét, đó chính là tiếng gầm của Mạnh Hạo dùng cảnh giới Vĩnh Hằng, thân thể Trảm Linh cực hạn, tu vi Trảm Linh đệ nhị đao đỉnh phong phát ra. Tiếng gầm vang dội, Mạnh Hạo đứng trên chiến xa, tay phải vung mạnh về phía trước, lập tức Tam Vĩ Phiên ở phía sau phần phật vươn lên, ánh sáng trên bầu trời trong nháy mắt bị bóng đêm cắn nuốt, màn đêm bao phủ xuống toàn bộ Thanh La Tông lại. Đóa sen to lớn bên ngoài, trong một sát na này ầm ầm nổ mạnh vang vọng khắp trời đất.

Thiên địa chấn động, bát phương vang lên tiếng nổ ầm ầm, trong nháy mắt đóa sen lập tức sụp đổ, nhưng nó cũng lập tức khôi phục lại ngay sau đó. Vào giờ phút này, dường như tất cả linh khí trong thập vạn đại sơn bao quanh Thanh La Tông, đều cấp tốc rút bị hút tới đây, tạo thành một đại trận tự nhiên liên miên bất tuyệt.

Mặt đất chấn động mãnh liệt, âm thanh của Mạnh Hạo, Tam Vĩ Phiên và đại trận, ba thứ cùng lúc đụng chạm, dung hợp với nhau, truyền ra tiếng nổ long trời lở đất, dư chấn bắn ra khắp bốn phương tám hướng, cũng truyền vào bên trong màn sương mù.

Khiến cho toàn bộ đệ tử Thanh La Tông, trong chớp mắt này, đều nghe được thanh âm điên cuồng của Mạnh Hạo.

- Giao Hứa Thanh ra đây! Đây là câu nói thứ hai của Mạnh Hạo, câu nói này xuất hiện, còn vượt qua cả câu đầu tiên, hiệu quả càng kinh người hơn, tiếng nổ ầm ầm chấn động bát phương, khiến đóa hoa sen cũng phải mờ đi, khiến màn sương mù bị khuấy động cuồn cuộn, khiến toàn bộ đệ tử Thanh La Tông, vào giờ khắc này tâm thần đều bị chấn động kịch liệt.

Ngay cả những kiến trúc lầu các bên trong, cũng bị chấn động rung rinh,

thậm chí còn có một vài kiến trúc trực tiếp sụp đổ dưới tiếng gầm của Mạnh Hạo. Toàn bộ đệ tử Thanh La Tông trên 99 ngọn đều đồng loạt trợn trừng mắt, lộ ra vẻ rung động!

Trên ngọn núi thứ nhất, ba lão già ngồi xung quanh lư hương giờ phút này cũng toàn bộ mở mắt, trong một sát na, ánh mắt của bọn họ đều lóe lên tinh mang.

- Trảm Linh!

- Lực lượng Đệ nhị đao!

- Là một cường giả! Ba người nhìn nhau, đều thấy vẻ ngưng trọng trong mắt đối phương.

- Mở ra trận pháp, chỉ là để phòng ngừa vạn nhất, tránh cho tông môn khác phát hiện. Người này rất lạ, hắn là ai?

- Không quản hắn là ai, cho dù là cường giả Trảm Linh, nếu dám tới Thanh La Tông ta, cũng phải quỳ ở chỗ này. Tam lão hơi trầm ngâm, lão già Trảm Linh đệ tam đao hừ lạnh một tiếng.

- Hắn không vào được đâu, tiếp tục luyện hóa!

Trong tiếng nổ ầm ầm vang vọng, mấy chục vạn đệ tử Thanh La Tông lại lần nữa bắt đầu luyện hóa. Bên trong lư hương đỏ thẫm, bóng người mờ ảo kia trong khoảnh khắc nghe được giọng nói của Mạnh Hạo, lập tức run lên dữ dội.

- Hắn... đã tới...

Bên ngoài trận pháp Thanh La Tông, ánh mắt Mạnh Hạo đỏ như máu, tay phải nhấc lên, Tam Vĩ Phiên cấp tốc quét ngang xung quanh hắn, màn đêm đen kịt cuồn cuộn, không ngừng va chạm với đại trận của

Thanh La Tông.

Tiếng va chạm kinh thiên không ngừng vang lên, Liên Hoa Đại Trận chợt xoay tròn, tỏa ra lực lượng thiên địa bất tử bất diệt, tựa như vĩnh hằng, bất kể Mạnh Hạo công kích như thế nào, trong chớp mắt nó cũng sẽ khôi phục như lúc ban đầu.

Trong thời gian ngắn, căn bản không thể bị rung chuyển.

Đám đệ tử Thanh La Tông lúc này mới bình tĩnh lại, chuyên chú vào nhiệm vụ luyện hóa. Tam lão bên cạnh lư hương cũng đều cười lạnh, tiếp tục luyện hóa.

Bọn hắn không hề lo lắng. Lực lượng phòng hộ của trận pháp này vô cùng cường đại, trừ khi có tu vi Vấn Đạo, nếu không, cường giả Trảm Linh muốn phá trận, không mất mấy tháng thì không thể làm được.

Mà bọn họ luyện hóa, chỉ cần vài ngày là xong, một khi xong việc... với lực lượng của toàn bộ Thanh La Tông, bọn họ cho rằng, cho dù đối phương có là Trảm Linh đệ nhị đao, cũng hắn phải chết không thể nghi ngờ.

- Thiêu thân lao đầu vào lửa! Lão già Trảm Linh đệ tam đao hờ hững lên tiếng.

Mạnh Hạo đứng trên chiến xa, nhìn chằm chằm vào đóa sen khổng lồ phía trước, hắn đã dùng Tam Vĩ Phiên công kích lên đóa sen ít nhất trên trăm lần.

Nhưng mỗi một lần đóa sen này vỡ vụn, trong nháy mắt đều sẽ lần nữa khôi phục, không chút hao tổn.

- Tập hợp lực lượng thiên địa của toàn bộ thập vạn đại sơn quanh Thanh La Tông, duy trì một cái trận pháp này... Ta phá không phải chỉ là trận

pháp này, mà là đang đối kháng với lực lượng thiên địa của toàn bộ thập vạn đại sơn!

- Lực lượng thiên địa không tiêu tan, trận này cũng sẽ không thể phá được!

- Trừ khi... lực lượng của ta trong nháy mắt có thể đạt tới Vấn Đạo, vượt qua cực hạn tốc độ vận chuyển của trận pháp này, khiến nó sụp đổ liên tục trên mười lần, khiến linh khí thập vạn đại sơn quanh Thanh La Tông không kịp bổ sung, sẽ xuất hiện đứt gãy!

- Trong nháy mắt đứt gãy, sẽ có thể phá vỡ được trận này! Mạnh Hạo nâng tay phải lên trảo vào trong hư không, lập tức Tam Vĩ Phiên liền bay trở về, quấn sau người hắn, tựa như một chiếc áo choàng đen phủ bên ngoài trường bào màu xanh.

Mạnh Hạo nhấn lên chiến xa một cái, Tiên Nhân Lộ trong cơ thể liền vận chuyển, phóng ra từng luồng tiên khí, trong nháy mắt dung nhập vào bên trong chiến xa.

- Ta không có cách nào đạt tới lực lượng Vấn Đạo!

- Trận này liên tục không dứt, nếu Tam Vĩ Phiên đã không thể làm gián đoạn tốc độ vận chuyển của trận pháp này, như vậy... ta sẽ phá vỡ nó! Ánh mắt Mạnh Hạo hơi lộ ra vẻ điên cuồng.

Hắn không muốn hóa giải trận pháp, mà là muốn cưỡng chế phá vỡ!

Chiến xa kêu lên vù vù, xung quanh xuất hiện vô số phù văn, kèm theo đó là không ít hư ảnh hung thú hiện ra phía trước chiến xa, gầm thét kéo chiến xa xông tới.

Tốc độ chiến xa nhanh tới mức khó có thể hình dung, mới thấy chiến xa còn ở tại chỗ, khi xuất hiện lại... chiến xa đã tựa như một vệt lửa, trực

tiếp va thẳng vào đóa sen, khiến thiên địa lập tức chấn động ầm ầm.

Đóa sen cấp tốc sụp đổ, trong quá trình sụp đổ, cũng nhanh chóng khôi phục lại.

Nhưng chiến xa lại không ngừng đánh tới, tựa như một thanh kiếm sắc bén điên cuồng đâm vào, khiến thập vạn đại sơn ở xung quanh vang lên âm ầm, vô cùng vô tận linh khí cấp tốc tràn tới.

- Mệnh thứ chín! Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời rống lên, thân thể hắn chợt cường hãn đến cực hạn, tu vi toàn diện bạo phát, hắn không có lực lượng Vấn Đạo, nhưng có tư cách đứng đầu dưới Vấn Đạo.

Uỳnh!

Khi chiến xa tiếp tục xông tiến thêm trăm trượng, toàn thân Mạnh Hạo chấn động, uy áp vô cùng kinh khủng đè xuống, nhưng không thể nào ngăn cản được bước chân của hắn, không thể ngăn cản được chiến xa của hắn. Chiến xa tựa như một con cự thú bị người đè xuống, nó gầm thét vùng vẫy vọt tới trước.

Càng tiến về phía trước, áp lực càng lớn, trong quá trình đài sen không ngừng sụp đổ lại không ngừng khôi phục, linh khí toàn bộ thập vạn đại sơn không ngừng tràn tới, thì bỗng nhiên tay trái Mạnh Hạo chợt nâng lên, nhấn mạnh một cái xuống đất.

- Yêu Phong, đệ bát cấm!

- Phong tỏa linh khí thập vạn đại sơn!

Thập vạn đại sơn chấn động mạnh, vang lên tiếng nổ ngập trời, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời gào thét, chiến xa điên cuồng phóng tới, khi lần nữa tiến vào phạm vi cách trận pháp 100 trượng, giờ phút này hắn chỉ còn cánh màn sương mù không tới 200 trượng.

Đúng lúc này, mặt đất chấn động mãnh liệt, dưới một quyền tối cường, ước chừng mấy ngàn ngọn núi thuộc thập vạn đại sơn ầm ầm sụp đổ xuống.

Mạnh Hạo không thể nào trụ được lâu, linh khí sau một khắc ngắn ngủi bị phong ấn, liền mạnh mẽ tràn ra, khiến cho đất rung núi lở!

Theo mấy ngàn ngọn núi lớn của thập vạn đại sơn vòng ngoài Thanh La Tông sụp đổ, đám đệ tử Thanh La Tông lập tức biến sắc, tam lão ngồi cạnh lư hương, đồng tử cũng co rút lại.

Một người trong đó hừ lạnh một tiếng, tay phải nhấc lên, chỉ xuống.

- 10 ngàn đệ tử tiến ra áp trận, mở ra chủ sát lực lượng, có thể giết thì giết, không thể giết thì quấn lấy ba ngày.

Hắn vừa dứt lời, trong hàng đệ tử phía dưới lập tức có 10 ngàn người bay ra, 10 ngàn người này trong nháy mắt liền xuyên qua màn sương mù đen, tiến vào Liên Hoa Trận pháp, mỗi người khoanh chân ngồi lên một đóa sen nhỏ, tu vi tản ra, chủ trì Liên Hoa Trận pháp.

Cùng lúc đó, Liên Hoa Trận pháp đột nhiên tăng tốc xoay tròn, tràn ra một loại ý cảnh giết chóc, trong chớp mắt liền có vô số cánh hoa bay lên, tựa như một lưỡi kiếm sắc bén, bắn thẳng tới Mạnh Hạo.

Cánh hoa như mưa, sát ý rậm rạp chằng chịt, nhưng khi vừa tới gần Mạnh Hạo, sát khí trong mắt hắn liền điên cuồng tuôn ra, hắn vừa điều khiển chiến xa bay nhanh đi, vừa vung tay áo lấy ra Tam Vĩ Phiên, quét ngang bốn phía. Một loạt tiếng nổ lớn truyền ra không dứt, thân thể 10 ngàn tên tử kia toàn bộ đều bị chấn động, đồng loạt phun ra máu tươi.

Mà chiến xa của Mạnh Hạo, giờ phút này đã cấp tốc vọt về phía trước trong, đối kháng lại áp lực, tiếp tục tiến về trước trăm trượng. Uy áp ở

nơi này, khiến cho Mạnh Hạo có cảm giác như thể đang bị thập vạn đại sơn đè lên người vậy.

Muốn ép cho hắn tan xương nát thịt.

Mà tiên khí trong cơ thể hắn, giờ phút này cũng không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, 100 trượng cuối cùng, rất khó có thể tiếp tục sử dụng chiến xa, ánh mắt Mạnh Hạo chớp động, không chậm trễ chút nào, thu lại chiến cất bước đi tới, hắn dựa vào thân thể cường hãn của mình, nhanh chóng tên lên trăm trượng cuối cùng.

Mới bước ra, uy áp của thập vạn đại sơn đã ầm ầm phủ xuống, thân thể Mạnh Hạo chấn động, phát ra tiếng răng rắc, bước chân chợt ngừng lại. 10 ngàn tên đệ tử lòng tin tăng cao, đồng loạt bấm quyết, ngồi trên đóa hoa sen cấp tốc xoay tròn, không ngờ đóa sen lại dịch chuyển bọn chúng đến phía trước Mạnh Hạo, hợp thành một tượng thần ba đầu sáu tay.

Tượng thần ba đầu sáu tay này vô cùng uy vũ, bên ngoài thân thể còn có hoa sen vây quanh, nó là do 10 ngàn người hợp thành, giờ phút này ba đầu đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo, sáu tay lại toàn bộ chỉ ra.

- Cút khỏi nơi này!

Tượng thần truyền ra âm thanh ồm ồm, đây là âm thanh của 10 ngàn người ngưng tụ lại, khiến cho không gian xung quanh cũng phải chấn động. Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời phát ra tiếng cười điên cuồng, sát khí của hắn giờ khắc này, ầm ầm bạo phát.

Mệnh thứ chín, Trảm Linh đệ nhị đao, cảnh giới Vĩnh Hằng, toàn bộ đều ầm ầm nổ tung trên người Mạnh Hạo, hắn cất bước đi tới, tay phải nâng lên, nện một quyền về phía trước.

Một người, đối kháng với đại trận vạn người!

- Nát cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1048: Phá trận!

Mạnh Hạo nện xuống một quyền, một quyền này mang theo uất ức cùng phẫn nộ hắn bị đoạt đi đạo cơ hoàn mỹ, mang theo quyết tâm dứt bỏ tất cả tiếc nuối của hắn.

Một quyền hạ xuống, thiên địa băng diệt!

- Ầm ầm ầm...

Sáu tay của pho tượng đồng loạt sụp đổ, ba cái đầu trong nháy mắt cũng chia năm xẻ bảy, cả thân thể pho tượng ầm một tiếng, trực tiếp nổ tung!

Không cách nào hình dung lực lượng bạo phát của một quyền này, 10 ngàn đệ tử Thanh La Tông toàn bộ phun máu tươi, bay ngược về sau, thân thể trực tiếp khô héo, hồn phách băng diệt.

Ánh mắt Mạnh Hạo hiện ra vẻ chấp nhất, bước lên một bước, đánh ra quyền thứ hai.

Quyền thứ ba, quyền thứ tư, quyền thứ năm!

Mỗi một quyền hạ xuống, xung quanh Liên Hoa Trận pháp đều bị sụp đổ, mỗi một quyền hạ xuống, hắn đều bước tới thêm mười trượng, quyền thứ chín hạ xuống, Mạnh Hạo đã ở bên cạnh trận pháp, tiếp tục một quyền... Cửu Trọng Thiên Băng!

Đóa sen đồng loạt vỡ nát, phát ra tiếng nổ long trời lở đất.

Ầm một tiếng, 10 ngàn ngọn núi của thập vạn đại sơn trực tiếp sụp đổ nổ tung, đại trận hộ sơn Thanh La Tông, vào giờ khắc này rốt cục cũng xuất hiện đứt gãy.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo bước ra khỏi trận pháp, tiến vào bên trong màn sương mù đen.

- Trả Hứa Thanh cho ta!

Trong nháy mắt bước chân vào màn sương mù, thanh âm của Mạnh Hạo như quân lâm thiên hạ, mang theo bá đạo và điên cuồng không cách nào hình dung, truyền khắp Thanh La Tông.

Thanh âm của hắn khuếch tán ra, khiến cho sương mù cuộn trào, hiện ra một thông đạo nhỏ, Mạnh Hạo nhìn theo thông đạo, liền thấy được 99 ngọn núi bên trong màn sương mù, thấy được trên đỉnh núi thứ nhất kia, có lư hương đỏ thẫm đang đặt trên đài sen.

Bên trong lư hương kia, có một thân hình đang khoanh chân ngồi run rẩy, hắn thấy không rõ, nhưng khí tức quen thuộc kia...

Chính là Hứa Thanh!

Là người nguyện cùng hắn sống chết - Hứa Thanh!

Mấy chục vạn đệ tử Thanh La Tông, đang luyện hóa Hứa Thanh!!!

Trong đầu Mạnh Hạo ầm ầm nổ tung, một cỗ phẫn nộ không cách nào hình dung hiện ra, hóa thành sát khí vô tận, ngưng tụ thành sát niệm của hắn.

Giết giết giết!

Giờ phút này, nỗi hận của Mạnh Hạo đối với Thanh La Tông, đã dâng cao đến mức độ không đội trời chung, Thanh La Tông, mỗi một tên đệ tử, đều phải chết!

- Giết hắn! Giờ phút này, tam lão đều đồng loạt biến sắc, bọn chúng không ngờ Mạnh Hạo lại có thể vào được trong này, không ngờ hắn có thể phá vỡ Liên Hoa Đại Trận, giờ phút này, tâm thần ba người chấn động không thôi. Lão già Trảm Linh đệ nhất đao lập tức đứng lên, hắn vốn tính tình nóng nảy, lúc này mang theo vẻ mặt âm trầm, cất bước bay thẳng lên không trung.

- Trăm ngọn núi, chỉ để lại đệ tử 20 ngọn núi cuối cùng, còn lại theo bản tổ tiến vào Âm La Trận, giết chết kẻ xâm nhập. Dứt lời, hắn liền phóng thẳng về phía màn sương mù, cùng lúc đó, 30 ngàn đệ tử trong nháy mắt liền bay ra, trong đó yếu nhất cũng là Trúc Cơ, mạnh nhất chính là Nguyên Anh.

Chúng đồng loạt xông vào màn sương mù. Bên trong màn sương mù, thanh âm Mạnh Hạo mang theo ngữ điệu thê lương trước nay chưa từng có, bỗng nhiên truyền ra.

- Thanh La Tông, Mạnh mỗ thề, cuộc đời này... nhất định diệt toàn bộ Thanh La Tông các ngươi, Nam Thiên Đại Địa, có ngươi không có ta!

Sát ý Mạnh Hạo ngập trời, tay phải nhấc lên, Tam Vĩ Phiên ầm ầm xuất hiện, cuốn ngang bát phương, phóng thẳng tới màn sương mù đen ở xung quanh. Liên tiếp những tiếng ầm ầm truyền ra, lão tổ Thanh La Tông Trảm Linh đệ nhất đao đã bước vào trong màn sương mù, khi hắn vừa bước vào, lập tức màn sương mù tựa như sống lại, tràn đầy linh động.

- Thanh La ý, thiên địa sáng tỏ, nghe ta hiệu lệnh, trận thứ nhất, đoạt thiên tinh! Thanh âm lão tổ Trảm Linh đệ nhất đao vang vọng, 30 ngàn đệ tử Thanh La Tông trước sau bước vào trong màn sương mù, màn sương mù lập tức quay cuồng, bất ngờ hợp thành tám con rồng đen.

Tám con rồng đen này trông vô cùng dữ tợn, gầm thét vang trời, bao phủ Mạnh Hạo ở bên trong, trong nháy mắt đã phóng thẳng tới cắn nuốt hắn.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên tia sáng lạnh léo, nhìn tám con rồng đen ở xung quanh, sát ý của hắn dâng cao chưa từng có, thậm chí từ khi hắn đạo tới nay, cũng chưa bao giờ có sát ý ngập trời như hiện tại.

Trong khoảnh khắc khi tám con rồng đen lao tới, Mạnh Hạo liền bước tới, Tam Vĩ Phiên quét ngang, màn đen khuếch tán, cuốn thẳng về phía ba con rồng đen trong đó. Tam Vĩ Phiên phát ra tia sáng kỳ dị, bên trên thấp thoáng xuất hiện vô số khuôn mặt, những khuôn mặt này vặn vẹo, hiện ra vẻ tham lam, khát máu, phóng thẳng tới đám rồng đen cắn nuốt.

Cùng lúc đó, thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, trong chớp mắt liền xuất hiện phía trước một con rồng đen, không có nửa điểm chần chờ, tay phải hắn nâng lên đánh ra một quyền. Một tiếng nổ lớn truyền ra, thân thể con rồng đen này chấn động mạnh, ầm ầm vỡ vụn. Lại có tiếng gào thét thê lương truyền tới, phía sau Mạnh Hạo, ba con rồng đen khác đang gầm thét mà tới, tốc độ cực nhanh, gần như khi hắn quay đầu lại, chúng đã ở trước mặt.

- Yêu Phong, đệ bát cấm! Mạnh Hạo nâng tay phải lên, chỉ về phía trước, lập tức toàn thân ba con rồng đen chấn động mạnh, như thể bị vô số sợi tơ vô hình quấn chặt lấy.

- Yêu pháp, Phong Chính hút hồn! Mạnh Hạo bấm quyết, ánh mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, chỉ về phía trước.

Một chỉ này phóng ra, lập tức khiến ba con rồng đen truyền ra tiếng gào thét thê lương khó có thể hình dung, mắt thường cũng có thể thấy được, bên tron ba con rồng đen này là hơn vạn tu sĩ, lúc này sắc mặt bọn chúng trở nên vặn vẹo, kêu lên thê thảm, trên người bọn chúng, xuất hiện từng luồng khói đen, kia chính là hồn phách của bọn chúng bị rút ra!

Ba con rồng đen lập tức sụp đổ, hơn vạn thi thể bỗng nhiên rớt xuống.

Phong Chính, đây chính là pháp thuật của Phong Yêu Sư, một niệm phong, một niệm chính, một niệm sinh, một niệm tử!

Đúng lúc này, ba con rồng đen bị Tam Vĩ Phiên quấn quanh kia cũng kịch liệt run rẩy, dường như muốn sụp đổ, mà con rồng đen cuối cùng, giờ phút này đang khựng lại giữa không trung, ở vị trí đầu rồng, lão tổ Thanh La Tông Trảm Linh đệ nhất đao huyễn hóa ra, sắc mặt đã hoàn toàn đại biến.

- Trận thứ hai!

Theo lời hắn truyền ra, lập tức tất cả rồng đen đều tự động sụp đổ, hắc khí cấp tốc cuốn ngược lại, hoàn toàn dung nhập vào xung quanh lão tổ Trảm Linh đệ nhất đao, hơn 10 ngàn tu sĩ không bị giết chết kia, cũng đều hoảng sợ, theo hắc khí chạy về.

Trong chớp mắt, những hắc khí này liền hóa thành một người khổng lồ cao chừng trăm trượng, người khổng lồ này mặc khôi giáp màu đen, trông như thiên thần. Sau khi nó xuất hiện, liền ầm ầm lao về phía Mạnh Hạo.

- Chết cho ta! Người khổng lồ lên tiếng, thanh âm của vạn người bên trong đồng loạt cất lên, khiến trời long đất lở, cả vùng thập vạn đại sơn phóng thích ra khí tức bàng bạc, bao phủ lên người khổng lồ này, khiến cho thân thể hắn lần nữa bành trướng, biến thành 500 trượng!

So sánh với nó, Mạnh Hạo nhỏ bé như con kiến vậy.

Mạnh Hạo liếc nhìn người khổng lồ, vẻ lạnh lùng trong mắt càng đậm, nhất là giờ này Hứa Thanh bên trong lư hương sống chết không biết, khiến Mạnh Hạo lo lắng vô cùng, nhưng hắn biết rằng, không tiêu diệt trận pháp này, thì hắn không thể tiến vào Thanh La Tông được.

- Giết! Người khổng lồ rống lớn, hai tay nâng lên, từ hai bên trái phải

của Mạnh Hạo đập tới, dường như muốn đập chết Mạnh Hạo trong lòng bàn tay vậy, tốc độ bàn tay cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần.

Mạnh Hạo không né tránh, hai tay nâng lên, trong chớp mắt khi hai tay người khổng lồ vỗ tới, liền đưa hai tay ra đối kháng.

- Ầm ầm! Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy thân thể của Mạnh Hạo bị hai bàn tay của người khổng lồ che mất, thế nhưng kẻ run rẩy ... lại là tên khổng lồ này.

Thân thể tên khổng lồ run rẩy, trên mặt hiện ra vẻ không thể tin nổi, cũng có hoảng sợ trong đó.

- Đây là... thân thể gì vậy!!! Bên cạnh lư hương, vị lão tổ Trảm Linh đệ nhị đao chợt đứng lên, hiện ra vẻ khiếp sợ.

- Bình tĩnh một chút chớ nóng vội, trận này có tam biến, lúc này mới chỉ là biến thứ hai mà thôi. Lão tổ trảm Linh đệ tam đao lạnh nhạt lên tiếng.

Gần như đồng thời lúc bọn hắn đang nói, hai tay người khổng lồ liền ầm ầm sụp đổ, sương mù màu đen bắn ra tứ tán, Mạnh Hạo từ bên trong đi ra, lông tóc không chút hao tổn, hắn cất bước chạy thẳng tới người khổng lồ, tay phải nâng lên, tống ra một quyền.

Tiếng nổ ầm ầm rung trời, người khổng lồ này lập tức rên lên, hộc ra một ngụm sương mù ngăn cản Mạnh Hạo, thân thể hắn cấp tốc lui về sau, thân ảnh lão tổ Trảm Linh đệ nhất đao trong mi tâm biến ảo, mang theo vẻ hoảng sợ, thét lên.

- Trận thứ ba! Hắn vừa dứt lời, thân thể cao lớn lập tức ầm ầm sụp đổ, hóa thành sương mù màu đen đậm đặc, phóng thẳng tới Mạnh Hạo, trong nháy mắt liền bao phủ hắn lại. Đám sương mù đen này chợt co rút lại, hóa thành một viên cầu to lớn, tỏa ra ngọn lửa màu đen ầm ầm thiêu đốt, dường như muốn nhốt Mạnh Hạo lại, ngạnh sinh luyện hóa vậy.

Quả cầu không ngừng thu nhỏ, 100 trượng, 50 trượng, 30 trượng, 10 trượng...

- Biến thứ ba, phối hợp với tu vi của Mạt Ly, đủ để vây giết cường giả Trảm Linh đệ nhị đao, cho dù thân thể kẻ này cường hãn, nhưng nhu có thể khắc cương, hắn trốn không thoát được. Cạnh lư hương, lão tổ Trảm Linh đệ tam đao hờ hững lên tiếng.

Tên lão tổ Trảm Linh còn lại, trên mặt cũng nở nụ cười, thầm đồng ý.

- Bên trong La Âm Trận, vạn vật đều có thể bị luyện hóa, đáng tiếc duy nhất chính là... Đây không phải là luyện đan, nếu không, luyện chế người này thành đan dược, sẽ là một viên bảo đan.

Trong lúc hai người đang nói cười, đột nhiên, một tiếng nổ ầm ầm ngập trời truyền ra, hai người mạnh mẽ biến sắc, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lại. Phía dưới, mấy chục vạn đệ tử Thanh La Tông, sắc mặt từng người cũng đại biến.

Chỉ thấy trên bầu trời, thời khắc này khi quả cầu sương mù màu đen to lớn co rút đến ba trượng, bỗng nhiên, một cỗ khí tức long trời lở đất, vô cùng tà ác từ bên trong quả cầu sương mù đen kia chợt tràn ra.

Khí tức tà ác khó có thể hình dung, kèm theo một cỗ âm hàn ngập trời, trong lúc mơ hồ, mọi người có thể thấy được, bên trong quả cầu sương mù màu đen ba trượng kia không ngờ lại xuất hiện một hình ảnh dữ tợn.

Đây không phải là bóng người, mà là một đóa hoa!

Một đóa dường như có ngũ sắc!

Cánh hoa lay động, khí tức quỷ dị ầm ầm tràn ra, quả cầu sương mù màu đen không thể trụ nổi, trong nháy mắt liền nổ tung, ầm ầm sụp đổ. Cùng

lúc đó, bên trong bay ra vô số máu thịt, đó chính là thi thể đệ tử Thanh La Tông, theo đó là một thân ảnh già nua, mang theo vẻ hoảng sợ cùng không thể tin, cấp tốc trốn ra.

Chính là lão tổ Trảm Linh đệ nhất đao kia.

- Cứu ta!!! Hắn vừa trốn ra, vừa rống lớn.

Nhưng hắn không trốn được quá xa, mọi người còn chưa kịp cứu viện, thì trong nháy mắt, một cành cây màu đen nhánh đã phóng tới, quấn quanh thân thể lão già, kéo mạnh một cái. Lão già này lập tức phát ra tiếng gào thét thê lương, thân thể trực tiếp bị kéo trở lại Mạnh Hạo, bị hắn bóp cổ lại.

Mạnh Hạo bước tới từng bước một, phía sau hắn là một đóa Bỉ Ngạn Hoa năm màu, cao chừng 20 trượng, đang điên cuồng lay động, lơ lửng đi theo!

Đây là Bỉ Ngạn Hoa, Trảm Linh Bảo của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1049: Thập vạn đại sơn!

Hắc vụ trận pháp bị phá rồi!

Toàn thân Mạnh Hạo tràn ngập sát khí, khi hắn đi ra, tay phải của hắn sờ mạnh một cái, cắt đứt sinh cơ, vỡ hết xương cốt của Thanh La Tông Trảm Linh đệ nhất đao lão tổ. Khi hắn nới lỏng tay, lão giả tùy ý rớt xuống mặt đất.

Mạnh Hạo không quên túi trữ vật.

Bỉ Ngạn Hoa lay động phía sau hắn, tản ra khí tức tà ác. Khí tức nọ khuếch tán, dường như phía sau hắn tràn đầy ngập trời đen như mực. Trảm Linh đệ nhị đao của hắn, Trảm Linh Bảo Bỉ Ngạn Hoa của hắn đã có thể vận dụng.

Nhất là sinh cơ trong cơ thể của Mạnh Hạo, đến từ chính đát nữ, đến từ chính một đóa Bỉ Ngạn Hoa bảy màu. Điều đó khiến cho Trảm Linh Bảo của hắn cho dù đã từng có gút mắt sống chết với hắn, nhưng sau khi bị hủy diệt ý thức, xuất hiện bản năng thân thiết với hắn.

Loại thân thiết đó khiến cho giữa Mạnh Hạo cùng Trảm Linh Bảo Bỉ Ngạn Hoa của hắn có một loại liên hệ mà ngoại nhân không cách nào chặt đứt.

Loại liên hệ này phải vượt qua Trảm Linh Bảo do tu sĩ Trảm Linh luyện chế.

Trong mắt của Mạnh Hạo, trong thế giới này, không có người khác, chỉ có cái thân ảnh bên trong lư hương. Trong nháy mắt hắn đi ra, thân thể hóa thành khói xanh, cất bước chạy thẳng tới lư hương của Thiên không đệ nhất sơn.

- Ngăn cản hắn!

Bên cạnh lư hương, sắc mặt của hai tên Thanh La Tông Trảm Linh đồng loạt đại biến, trong đó tên Trảm Linh đệ nhị đao lão tổ kia thì thân thể nhảy lên một cái, chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Cùng lúc đó, Thanh La Tông tu sĩ phía dưới, toàn bộ hoảng sợ bay ra từ bên trong. Giữa họ lẫn nhau lập tức kết thành đại trận, lực lượng của thiên địa phủ xuống. Thập vạn đại sơn lần nữa tán phát linh khí, khiến cho trận pháp ngập trời.

Tên Trảm Linh đệ tam đao lão tổ kia không có bay ra, mà sau đó đứng lên, tay phải nâng lên trực tiếp đặt trên lư hương. Ánh mắt của lão ta lóe lên. Tu vi trong cơ thể được vận chuyển toàn bộ. Trực tiếp dựa vào tu vi mạnh mẽ của mình bắt đầu luyện hóa!

- Người này không yếu. Có thể đi vào nơi này, ta cho dù xuất thủ cũng không nắm chắc tất thắng, một khi đã như vậy, ta chính là chỗ này rối loạn tâm của hắn. Tâm của hắn một khi bị rối loạn, dựa vào tu vi của Chu Thiết, hơn nữa đệ tử tông môn trận pháp, đánh chết người này có thể sẽ lớn hơn nhiều.

- Cút ngay cho ta!

Thân thể của Mạnh Hạo vừa mới chạy ra. Lập tức bị Trảm Linh đệ nhị đao lão tổ cản trở. Sát khí trong mắt của Mạnh Hạo nồng đậm, nhất là hắn thấy được Trảm Linh đệ tam đao lão giả cạnh lư hương, đang tăng tốc luyện hóa, trong mắt của hắn có một mảnh máu đỏ.

Lão ta gầm nhẹ phất tay áo, lập tức Trảm Linh đệ nhị đao lão tổ lại tới, phun ra máu tươi, thân thể thụt lùi, thần sắc hoảng sợ. Nhưng lão ta chợt cản trở như vậy, khiến cho tốc độ của Mạnh Hạo chậm một chút.

Cùng lúc đó, mấy chục vạn tu sĩ phía dưới đã triển khai trận pháp. Ánh sáng của trận pháp ngập trời lên, sau khi bao phủ toàn bộ bốn phương

tám hướng, ở bốn phía của Mạnh Hạo, bất ngờ xuất hiện một đạo lại một đạo quang ảnh. Những quang ảnh kia như hồn, mỗi một cái đều đại diện số lượng Thanh La Tông đệ tử không đều.

Thời khắc này toàn bộ xuất hiện, chợt mắt thấy rậm rạp chằng chịt nhiều chừng mấy vạn, toàn bộ xông về Mạnh Hạo, tới phía trước cản trở.

- Ta xem ngươi làm sao chạy ra!

Vị Trảm Linh đệ nhị đao lão tổ nọ, thời khắc này dữ tợn lên tiếng. Giữa thanh âm vang vọng, trận pháp vận chuyển ầm ầm, thiên địa thất sắc, gió mây cuốn ngược. Linh khí của Thập vạn đại sơn điên cuồng vọt tới.

- Các ngươi muốn chết!

Sát khí của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, thân thể trực tiếp chạy ra. Khi tay phải nhấc lên, Tam Vĩ Phiên biến ảo, cũng có thần thông Huyết Tiên xuất hiện trong tay hắn, nơi đi qua một mảnh giết chóc.

Tiếng hét thảm thê lương không ngừng truyền ra, Mạnh Hạo có tu vi cao cường, diệt sát những này người giống như con kiến. Nhưng đệ tử Thanh La Tông nhiều lắm, Mạnh Hạo cho dù tu vi cao hơn nữa, cũng rất khó trong thời gian ngắn diệt sát toàn bộ.

Mà Trảm Linh đệ nhị đao lão tổ nọ thì du tẩu bênh cạnh Mạnh Hạo, khi thì xảo quyệt xuất thủ. Hai người mỗi lần đụng chạm, đều có tiếng nổ ầm ầm kinh thiên. Trảm Linh đệ nhị đao lão tổ, mỗi lần đều phun ra máu tươi, nội tâm càng lúc càng hoảng sợ.

Bên ngoài trận pháp, Thanh La Tông Trảm Linh đệ tam đao lão tổ tăng tốc luyện hóa. Ngay lúc đó bên trong lư hương truyền ra từng tiếng hơi yếu dường như không chịu nổi của Hứa Thanh. Mạnh Hạo nổi điên .

- Đều chết cho ta! !

Tay phải hắn bỗng nhiên nâng lên, nhấn mạnh một cái về phía dưới mặt đất. Dưới một cái nhấn đó, cả vùng chấn động ầm ầm. Tóc của Mạnh Hạo bay lên, trên mặt nổi lên gân xanh, dường như cả người lâm vào trong điên cuồng từ trước đến nay chưa từng có.

- Thôn Sơn Quyết, Thập vạn đại sơn nơi đây, dâng lên cho ta! !

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời, phát ra tiếng gầm thét mãnh liệt. Trong tiếng gầm thét, mặt đất lăn lộn, đồng loạt chấn động Thập vạn đại sơn của Thanh La Tông.

Dường như muốn chặt đứt từ gốc vậy, phảng phất có một cỗ lực lượng không cách nào hình dung, hóa thành 100 ngàn bàn tay to, muốn nhô lên toàn bộ Thập vạn đại sơn!

Đây chính là Thôn Sơn Quyết!

Là Thôn Sơn Quyết do Mạnh Hạo sau khi Trảm Linh đệ nhị đao lấy cảnh giới Vĩnh Hằng, triển khai!

Pháp quyết này ra có thể đảo lộn trời đất!

- Nổi lên cho ta! ! !

Mạnh Hạo gào một tiếng thê lương. Thập vạn đại sơn lần nữa nổ ầm ầm. Lần này, có một vạn núi lớn, trực tiếp vỡ vụn từ bộ phận của chân núi, nhấc lên vô số đá vụn, chậm rãi bay lên không!

Chỗ bị đứt đoạn, còn có mạch rễ của vô số thảm thực vật, thời khắc này bị kéo tủng xuống trong gãy lìa, ngắn thì vài thước, dài thì mấy trượng.

Một màn này triệt triệt để để chấn động tất cả mọi người của Thanh La Tôn. Vô luận là đệ tử bình thường hay là Nguyên Anh trưởng lão, hay

hoặc giả là hai tên Trảm Linh lão tổ, đều lập tức hoảng sợ đến cực hạn!

- Hắn là ai? Sao ta cảm giác có chút quen mắt...

- Ta cũng cảm thấy nhìn quen mắt. Hắn đang làm gì?

- Chết tiệt! Đây là thần thông gì?

Giữa tiếng nổ ầm ầm, mọi người đều hoàn toàn rung động. Bọn họ cho tới bây giờ chưa từng thấy thần thông như thế, không ngờ có thể rút ra Thập vạn đại sơn của Thanh La Tông! Lại có một vài người, đã sớm cảm thấy nhìn quen mắt đối với Mạnh Hạo này, giống như đã từng gặp ở nơi nào. Nhưng hiển nhiên thời gian không ngắn, không nghĩ ra khi nào thấy qua cường giả kinh khủng như vậy.

- Ngăn cản hắn! !

Trảm Linh đệ tam đao lão tổ bên cạnh lư hương lập tức cấp tốc lên tiếng. Thập vạn đại sơn đó là cơ sở của Thanh La Tông, là duy trì tông môn phát triển dựa vào. Càng là chỗ phát ra linh khí của rất nhiều trận pháp nhất định bên trong tông môn.

Một khi... Thập vạn đại sơn bị rút lên, như vậy Thanh La Tông... cho dù không diệt tông cũng là diệt tông!

Giờ khắc này, luyện hóa Hứa Thanh đều là chuyện nhỏ. Trảm Linh đệ tam đao lão tổ lập tức cất bước đi ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Những tên Thanh La Tông đệ tử khác cũng kịp phản ứng, không quan tơi hêt thay xông về Mạnh Hạo.

Bên ngoài thân thể của Mạnh Hạo, Tam Vĩ Phiên quét ngang, Bỉ Ngạn Hoa dữ tợn. Thêm vào đó từ bên trong túi trữ vật của hắn, trong nháy mắt bay ra mấy vạn phù văn. Những phù văn này chi linh, tạo thành một trận gió lốc, chấn động tám hướng.

Ầm! !

Thập vạn đại sơn lần nữa có mấy ngàn núi lớn bị đứt đoạn, bay lên không. Thời khắc này giữa không trung lơ lửng núi lớn, nhiều hơn 10 ngàn, khí thế kinh thiên, linh khí lại cuồng loạn lan ra ngoài.

- Các ngươi cũng biết sợ hả?

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời cười lớn, mắt đỏ ngầu như máu, toàn thân sát khí ngập trời, hắn cắn răng, lần nữa gào thét.

- Thôn Sơn Quyết. Lên! !

Ầm! !

10 ngàn núi lớn đồng loạt tách ra, chợt bay lên không. Thời khắc này ở giữa không trung, 20 ngàn núi lớn long trời lở đất. Cả vùng đất còn dư lại 80 ngàn núi lớn, run rẩy mãnh liệt hơn, nổ ầm ầm không ngừng, mọi lúc mọi nơi đều có ngọn núi tách ra bay lên.

Bốn phía của Mạnh Hạo tràn ngập thần thông, đến từ tất cả Thanh La Tông đệ tử. Còn có Trảm Linh đệ nhị đao, đệ tam đao lão tổ điên cuồng, khiến cho Mạnh Hạo phun ra máu tươi. Nhưng hắn gần như mới vừa xuất hiện thương thế, lập tức cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn trong nháy mắt bạo phát ra, khiến mọi người đều rung động không thể tin.

Thương thế của Mạnh Hạo trực tiếp lành bệnh!

Hắn là cảnh giới Vĩnh Hằng, hắn càng gần như là thần hồn bất tử!

Thần hồn bất tử chỉ cần hồn phách có một tia còn thì có thể chết mà sống lại!

Cảnh giới Vĩnh Hằng chỉ cần thân thể có một giọt máu không bị diệt thì có thể sống lại!

- Còn không lên!

Tiếng hô kinh thiên của Mạnh Hạo, trong tiếng nổ ầm ầm, gần như 30 ngàn núi lớn chợt sụp đổ, khiến cho ngọn núi trên bầu trời đã nhiều đủ 50 ngàn!

Vượt qua một nửa ngọn núi bay lên, không thể trấn áp linh mạch của mặt đất, khiến cho linh khí vào giờ khắc này cuồng loạn lên. Lúc nó khuếch tán ầm ầm về bốn phía, hết thảy cỏ cây toàn bộ phá hủy, mặt đất như bị móc đi một tầng!

Giờ khắc này, kịch biến nơi đây chấn động Nam Vực.

Bên trong Nam Vực Tử Vận Tông, Đan Quỷ đang tĩnh tọa. Thời khắc này sắc mặt biến hóa, khi đang muốn đứng dậy, bỗng nhiên ngẩng mạnh đầu, chỉ thấy bên trên Tử Vận Tông xuất hiện một giọt máu tươi.

Máu tươi đỏ thẫm đó mới vừa xuất hiện, lập tức liền tản mạnh ra, tạo thành một mảnh màn máu, trực tiếp bao phủ toàn bộ Tử Vận Tông vào bên trong.

- Huyết Yêu lão tổ, ngươi muốn làm gì?

Đan Quỷ lập tức bay ra, cùng lúc đó, từ trong Tử Vận Tông, cũng có mấy người bay lên.

Đan Quỷ vung tay áo, lập tức thế giới nổ ầm ầm. Một cỗ màn máu mạnh mẽ chạy thẳng tới bầu trời mà đi, giữa tiếng nổ ầm ầm, màn máu nọ cấp tốc chớp động, nhưng lại không có phá!

- Đan Quỷ đạo hữu, máu đó đến từ Yêu Tiên Cổ Tông, máu của Yêu

Vương, ngươi sao có thể phá khai!

Bên ngoài màn máu, xuất hiện một cái thân ảnh già nua, mặc đại bào một thân đỏ thẫm, cúi đầu ngóng nhìn Tử Vận Tông phía dưới.

Ông ta chính là Nam Vực Huyết Yêu Tông lão tổ!

Truyền thuyết, chỗ sâu của Huyết Yêu Tông có ẩn chứa một cái thiên địa đại yêu. Tên yêu đó ngủ say đã lâu, rất ít thức tỉnh, đó là Huyết Yêu Tông đạo uẩn!

Mà ngày thường ở ngoài, chính là Huyết Yêu lão tổ trước mắt này đây.

- Lão phu không có ác ý, thôi phát máu này, dùng chí bảo này, mục đích là vây ngươi bảy ngày!

- Chỉ vây ngươi bảy ngày, bảy ngày sau màn máu sẽ tiêu tán. Giọt máu tươi này... chính là lễ vật bồi thường đối với ngươi!

- Ngươi!

Khi sắc mặt của Đan Quỷ biến hóa, lão nhân áo bào đỏ bên ngoài màn máu đã xoay người cất bước, khoảnh khắc đã đi xa.

Cũng một màn như vậy, trong cùng một lúc, cùng Kim Hàn Tông, Nhất Kiếm Tông, Lý gia, Tống gia, đồng thời xuất hiện. Tổng cộng năm giọt máu tươi, xuất hiện trên sơn môn của tất cả thế lực siêu cấp trên trên Nam Vực Đại Địa.

Tạo thành phong ấn, khiến cho những người này không thể đi ra, khiến cho đạo uẩn của bọn họ đều không thể thức tỉnh!

- Huyết Yêu Tông rốt cuộc muốn làm gì?

Đây là sự nghi ngờ của tất cả mọi người, nhưng bọn họ càng rung động là bầu trời vào thời khắc này, không ngờ... cũng thay đổi thành màu đỏ!

Bên trên Nam Vực, 100 ngàn đệ tử của Huyết Yêu Tông đồng loạt xuất hiện. Mỗi người đều rạch ra cánh tay, tràn ra máu tươi. Lý Thi Kỳ ở chính giữa, giơ lên cao một cái bảo lọ có phong cách cổ xưa. Bên trong họ có một giọt máu tươi màu vàng chợt bay ra, sau một chớp mắt hấp thu tất cả máu, trong giây lát trở thành đỏ thẫm, hóa thành một đạo màn sáng màu đỏ, trong nháy mắt bao phủ cả Nam Vực.

Phong ấn Nam Vực!

Loại phong ấn này không cách nào kéo dài, tối đa bảy ngày!

Đồng thời phong ấn cũng chính là lúc Mạnh Hạo ở Thanh La Tông rút ra 50 ngàn núi lớn, dẫn động linh khí cuồng loạn, truyền khắp cả Nam Vực!

Nhưng màn sáng màu máu lại trực tiếp ngăn cản hết tthảy dao động ở ngoài, không cho bất kỳ siêu cấp tông môn hoặc là gia tộc bên nào phát hiện, càng không để cho... tất cả cường giả người của Nam Vực phát hiện!

Giờ này khắc này, bên trong Nam Vực Huyết Yêu Tông, ở đó chỗ sâu vô tận đó, tồn tại một mảnh đầm nước màu máu.

Bên trong đầm nước, bên trong sân có một thân ảnh khoanh chân ngồi đó. Toàn thân khô héo, giống như thây khô. Mà trước mắt, hai mắt của hắn bỗng nhiên mở ra, lộ ra tang thương vô tận.

- Đợi lâu như vậy, rốt cục... chờ đến một ngày này!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1050: Điên cuồng

Nam Vực, bên trong Thanh La Tông, bốn phía Mạnh Hạo ánh sáng đỏ ngập trời. Thần thông cùng thuật pháp đến từ đám người Thanh La Tông, còn có rất nhiều pháp bảo, cho dù với thân thể của Mạnh Hạo cũng có chút không thể thừa nhận.

Tam Vĩ Phiên không ngừng bay vòng. Bỉ Ngạn Hoa cũng cũng bắt đầu co rút lại. Người của Thanh La Tông ở bốn phía dĩ nhiên điên hết rồi. Vô luận là người nào, thấy được căn cơ của mười vạn đại sơn bên trong tông môn, thời khắc này bị người rút ra một nửa cũng sẽ phát điên.

- Đợi không được mười vạn núi lớn, năm vạn cũng có thể!

Tay phải của Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, chỉ một cái về phía bầu trời, lập tức năm vạn núi lớn đồng loạt ầm ầm mà về phía chỗ hắn, tốc độ cực nhanh, một đường kinh người.

Trực tiếp liền cùng Thanh La Tông mấy chục vạn tu sĩ hợp thành trận pháp, cùng nhau đánh tới. Giữa tiếng nổ vang, tiếng thê lương hét thảm không ngừng truyền ra, trong mắt của Mạnh Hạo lóng lánh ngọn lửa điên cuồng.

- Băng!

Hắn lên tiếng, chỉ nói một chữ này.

Một chữ ra khỏi miệng, thiên địa nổ ầm ầm, năm vạn núi lớn vào một chớp mắt đồng loạt sụp đổ, bầu trời bị xé rách. Mặt đất chấn động, ngay cả 99 ngọn núi của mặt đất cũng bị liên lụy nghiêm trọng, rối rít chia năm xẻ bảy.

Mấy chục vạn tu sĩ, từng người một phun ra máu tươi, trận pháp trực tiếp sụp đổ. Những người này có một nửa phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân thể trực tiếp hình thần câu diệt.

- Không! !

Trảm Linh đệ nhị đao lão tổ triển khai thần thông trong tiếng rống giận. Bên ngoài thân thể có một cái Huyền Vũ to lớn xuất hiện, cõng giáp dữ tợn, chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Tay phải của Mạnh Hạo nâng lên một ngón tay, lập tức năm vạn núi lớn sụp đổ, có một phần tuyên tiết đến trên người của hắn. Giữa tiếng nổ vang, lão giả phun ra máu tươi, thân thể trực tiếp cuốn ngược. Cùng lúc đó, tay phải của Mạnh Hạo lần nữa nhấn một cái về mặt đất, lập tức mặt đất của cả Thanh La Tông trong nháy mắt nứt ra.

Linh khí chạy ra, mảnh vụn của ngọn núi, thiên địa thất sắc. Giữa thân thể của Mạnh Hạo cất bước, chạy thẳng tới ngọn núi thứ nhất giữa không trung.

Nhưng ngay khi hắn chạy ra, mới vừa một bước vào núi thứ nhất, lập tức hư vô phía trước hắn vặn vẹo. Trong ba đại Trảm Linh của Thanh La Tông, Trảm Linh đệ tam đao lão tổ mạnh nhất trong nháy mắt xuất hiện.

Thần sắc của lão ta dữ tợn, lộ ra mối hận ngập trời. Khi xuất hiện, tay áo vung, lập tức chung quanh lão ta bất ngờ xuất hiện 9 con bạch hổ. Bạch hổ này vào khoảng mười trượng, khi bọn chúng xuất hiện, gầm thét chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Sau khi bạch hổ đó lại, Trảm Linh đệ tam đao lão tổ ngửa mặt lên trời hô một tiếng. Tay phải nhấc lên, trong tay của lão ta xuất hiện một cái ấn. Cái ấn đó vô hạn khổng lồ, tán phát ra bảo quang ngập trời, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Xa xa, tên Trảm Linh đệ nhị đao lão giả chịu đựng thương thế, cũng

trong nháy mắt tới gần. Trong lúc bấm quyết, chung quanh lão ta lập tức hắc khí cuồn cuộn, tạo thành Huyền Vũ. Thêm vào đó có một pho tượng bay ra, giữa không trung tán phát u quang, mơ hồ có tiếng khóc truyền ra từ bên trong pho tượng, chấn động khắp nơi.

Đôi mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, tay phải vỗ vào túi trữ vật, lập tức mũi kiếm của Tuế Nguyệt Mộc Kiếm duy nhất trong túi của hắn chợt bay ra. Sau đó giữa hai ngón tay hắn kẹp lấy, thân thể bỗng nhiên nhoáng lên một cái. Khi xuất hiện đã trước người của Trảm Linh đệ nhị đao lão giả, dưới vung lên một cái, mũi kiếm gào thét mà đi.

Mới vừa đụng chạm Huyền Vũ, thân thể của con thú này lập tức khô héo, phát ra gào thét thê lương, trực tiếp sụp đổ tiêu tán. Trảm Linh đệ nhị đao lão tổ biến sắc, khi mũi kiếm đã gần kề, lão ta đang muốn né tránh, Mạnh Hạo nâng lên một ngón tay trái.

- Cấm!

Một chữ ra khỏi miệng, trong phút chốc thân thể của Trảm Linh đệ nhị đao lão giả chợt ngừng mạnh lại. Cái chợt dừng này, giá cao chính là mũi kiếm trực tiếp xuyên thấu qua từ trên thân thể lão, mang đi máu tươi, mang đi vạn năm thọ nguyên!

A! !

Đau đớn ngoài thân không tính là gì, nhưng thọ nguyên kia vỡ vụn tạo thành đau đớn, khiến cho lão giả này kêu thê lương thảm thiết. Thân thể đôi mắt khô héo đến có thể thấy được. Mạnh Hạo đã quay đầu, vung tay áo. Giữa cuồng phong gào thét, 9 con bạch hổ kia tới toàn bộ bức lui. Lúc hắn ngẩng mạnh đầu thì bên trên hắn, đại ấn nọ đã có đủ trăm trượng, mãnh liệt mà đến.

- Trấn!

Trảm Linh đệ tam đao lão giả hét lớn một tiếng. Hai tay nâng lên, dường như hư bắt đại ấn, đập mạnh một cái về phía Mạnh Hạo.

- Địa phương có núi chính là Phương Thốn Giới của ta!

Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng, tay phải nâng lên bấm quyết, hướng lên một lóng tay. Lập tức chung quanh hắn, bất ngờ xuất hiện năm vạn núi lớn, nhưng cũng không phải thực chất, mà là hư ảo, chính là năm vạn núi lớn bị sụp đổ trước đó!

Những núi lớn nổ ầm ầm tạo thành Phương Thốn Giới của Mạnh Hạo, trong lúc khuếch trương ra phía ngoài, chạy thẳng tới đại ấn mà đi, nổ ngập trời, đánh sâu vào khuếch tán mạnh về bốn phía. Trảm Linh đệ nhị đao lão tổ vốn dĩ bị thương, giờ khắc này dưới cái đánh sâu vào, phát ra một tiếng gào thét không cam lòng. Thân thể ầm ầm sụp đổ, hình thần câu diệt.

Cùng lúc đó, dựa vào cái đánh sâu vào, Mạnh Hạo cất bước đi ra, tốc độ cực nhanh. Một cái chớp mắt liền nhiễu khai Trảm Linh đệ tam đao lão giả, xuất hiện trên núi thứ nhất, bên cạnh lư hương.

Hắn không chần chờ chút nào, mang kích động, trong nháy mắt đến gần lư hương. Tay phải nâng lên, đang muốn một tay chộp lấy thân ảnh hư nhược giấu trong sương mù, bị luyện hóa bên trong, phía sau hắn truyền đến một tiếng gào thét phẫn nộ đến cực hạn.

Theo tiếng gào thét mà đến, lại là một cỗ nguy cơ khiến Mạnh Hạo cũng đều da đầu tê rần.

- Ngươi muốn cứu nữ tử bên trong, lão phu thà rằng không thèm lấy Vãng Sinh Đan, cũng không cho ngươi thành công!

- Thiên địa lô, vỡ đan diệt thể!

Trong nháy mắt lời này của lão ta truyền ra, lư hương chấn động mạnh, khoảnh khắc cực nóng lên rồi bạo phát.

- Ngươi nếu né tránh, đạo lữ của ngươi bên trong lò luyện đan khoảnh khắc liền chết. Ngươi nếu không né tránh, các ngươi cùng chết!

Sắc mặt của Mạnh Hạo biến đổi mạnh. Mắt thấy lư hương ngọn lửa ngập trời, mắt thấy phía sau nguy cơ tới gần. Giờ khắc này, trong mắt hắn lộ ra chấp nhất, không chần chờ, không có dừng lại nửa điểm, càng không đi né tránh.

Hai tay của hắn nâng lên, không thèm để ý chút nào đến nguy cơ phía sau, không để ý cực nóng bạo phát trong lư hương, cả người trực tiếp đưa về phía bên trong lư hương, ôm lấy thân thể đã cứng lên trong đó.

Thân thể hắn đã bị cực nóng trong nháy mắt xâm nhập. Đầu tóc ngay lúc đó trực tiếp thiêu đốt, khuôn mặt trong nháy mắt máu thịt bầy nhầy, một mảnh cháy đen. Hai tay lại máu thịt khô héo, lộ ra xương cốt, thậm chí vị trí của ngực thành mảnh khô cạn, lộ ra trái tim.

Nhưng hắn như cũ vẫn ôm lấy Hứa Thanh bên trong lư hương. Đồng thời khi hắn ôm lấy Hứa Thanh, thân thể hắn chấn động mạnh một cái, nguy cơ phía sau lại tới.

Phốc phốc phốc phốc...

Dưới Mạnh Hạo run rẩy tám cái, phần lưng của hắn, thời khắc này tám con bạch hổ gào thét mà đến, hóa thành tám cây đinh màu trắng, toàn bộ đóng vào trên lưng của hắn.

Nhưng thân thể đau khổ vào giờ khắc này bị Mạnh Hạo quên lãng. Hắn kinh ngạc nhìn Hứa Thanh trong lòng ngực, đó có lẽ đã không còn là bộ dáng xinh đẹp trong trí nhớ của hắn nữa.Thân thể khô héo, thân thể khô kiệt, bộ dáng già nua, không có sinh cơ, không có hồn phách.

Cái gì... cũng không có .

Thân thể của Mạnh Hạo run rẩy, trong mắt của hắn giữ lại nước mắt.

- Hứa sư tỷ...

Lòng của Mạnh Hạo đau nhói mãnh liệt, dường như bị người thẳng thừng rút ra từ trong cơ thể, cả người hắn triệt triệt để để điên cuồng. Cũng chính là vào giờ khắc này, phía sau Mạnh Hạo, thanh âm của Trảm Linh đệ tam đao lão giả nọ vang vọng:

- Bát Hổ Diệt Tiên Kiếp! !

Một tiếng ầm, trong cơ thể của Mạnh Hạo, tám cây đinh ghim trong người hắn lập tức tản ra lực lượng kinh khủng không cách nào hình dung. Trong nháy mắt tràn ra trong cơ thể của hắn, thoáng chốc tràn ngập mỗi một tấc xó xỉnh ở thân thể của hắn.

Ánh mắt của Mạnh Hạo đỏ rần, trong tiếng cười thảm hắn nhìn thân thể của Hứa Thanh. Hắn mặc kệ tiếng nổ ầm vang vọng phía sau, mặc choTrảm Linh đệ tam đao lão tổ tới gần, đánh tới thần thông phía sau hắn.

Hắn phun ra máu tươi, nhưng máu tươi mới vừa xuất hiện, đã bị thiêu đốt .

- Kiếp thứ nhất!

Khi Trảm Linh đệ tam đao lão tổ bỗng nhiên lên tiếng, thân thể của Mạnh Hạo lần nữa nổ ầm ầm.

- Kiếp thứ hai!

- Kiếp thứ ba!

Thanh âm không ngừng, nổ ầm ầm không ngừng, tám cây đinh trong cơ thể của Mạnh Hạo, mỗi một kiếp liền sẽ sụp đổ, chặt đi hồn của hắn, nát thân thể hắn. Nhưng Mạnh Hạo không thèm để ý, hắn thời khắc này duy nhất để ý, chính là thi thể của nữ tử trong ngực.

Hắn hận, hắn cuồng, hắn điên, hắn hối hận.

Hắn đã tới chậm ...

- Huynh sống, ta sống, huynh chết, ta chết...

- Huynh nếu già, ta theo huynh cùng nhau già...

Bên tai của Mạnh Hạo vang vọng thanh âm đã từng nghe. Hắn cười thảm không ngừng nổ ầm ầm trong thân thể.

- Kiếp thứ năm!

- Kiếp thứ sáu!

- Kiếp thứ bảy!

Đôi mắt của Mạnh Hạo vào giờ khắc này, đột nhiên lộ ra thần thái mãnh liệt. Hắn hít thở dồn dập, trong nháy mắt ba chữ kiếp thứ tám truyền ra sau người, hắn phát hiện một vấn đề!

- Hồn của Hứa Thanh... hồn của nàng không bên trong trong thân thể, hồn nàng

- Thân thể có thể khôi phục, chỉ cần hồn không tiêu tan, Hứa Thanh sẽ không phải chết. Mà bên trong thân thể của nàng không có bất kỳ dấu vết của hồn tan, phảng phất là... lúc trước đã bị người hút đi!

Thân thể của Mạnh Hạo chấn động, trong nháy mắt trong người truyền ra nổ ầm ầm. Hắn thu hồi thi thể của Hứa Thanh, cảnh giới Vĩnh Hằng trong cơ thể dường như vì ý chí của hắn mà thức tỉnh, cùng kiếp thứ tám, cùng chung bạo phát.

Giữa tiếng nổ ầm ầm, toàn thân của Mạnh Hạo thiêu đốt thành ngọn lửa vô cùng. Ngọn lửa này ngập trời, bị Thanh La Tông thời khắc này hơn mười vạn đệ tử thấy được, càng bị Trảm Linh đệ tam đao lão tổ thấy được.

Bọn họ thấy được ngọn lửa kia, thấy được thân ảnh bên trong ngọn lửa đang bị thiêu đốt. Thiên địa thất sắc, hơn mười vạn Thanh La Tông đệ tử từng người một lập tức kích động.

Trảm Linh đệ tam đao lão tổ kia cũng rốt cục nhẹ nhàng thở ra. Mạnh Hạo uy hiếp quá lớn đối với lão ta. Thậm chí lão ta hoài nghi, nếu không phải cuối cùng đối phương vì Hứa Thanh, e rằng mình cũng không thể diệt sát đối phương.

- Cuối cùng cũng đã xong ...

Trảm Linh đệ tam đao lão tổ lẩm bẩm, nhưng lời nói của lão ta vừa mới nói xong, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, lộ ra hoảng sợ, thân thể không chậm trễ chút nào cấp tốc lui về sau.

Ngay vào khoảnh khắc lão ta lui về phía sau, đoàn ngọn lửa kia trong nháy mắt dập tắt. Mạnh Hạo từng bước một đi ra từ bên trong. Cảnh giới Vĩnh Hằng, vĩnh hằng bất diệt!

Trừ phi là có thể diệt sát hắn trong nháy mắt, hình thần câu diệt, nếu không hắn sẽ không dễ dàng chết đi như vậy.

Mà Trảm Linh đệ tam đao lão giả nọ hiển nhiên còn không có tư cách cụ

bị như vậy!

Gần như khoảnh khắc lão ta lui về phía sau, bên ngoài thân thể của Mạnh Hạo tản ra sát khí, long trời lở đất.

- Hồn của Hứa Thanh ở đâu?

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm tên Trảm Linh đệ tam đao lão giả kia, từng chữ từng chữ lên tiếng. Ánh mắt của hắn đỏ thẫm, thanh âm của hắn ẩn chứa máu tanh giết chóc vô cùng. Hắn vào giờ khắc này cho người ta có cảm giác, nguy hiểm đến cực hạn.

Bốn phía hơn mười vạn Thanh La Tông đệ tử, từng người một run rẩy, nhưng trong đó có mấy người lại vào giờ khắc này, càng phát giác Mạnh Hạo nhìn quen mắt. Bọn họ đã có cảm giác này từ trước, nhưng lại không nghĩ sâu, mà trước mắt, bỗng nhiên nghĩ tới trong đầu, một cái tên đã từng biết.

- Mạnh Hạo! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1051: La Âm Tông!

- Hắn là Mạnh Hạo! !

- Tử Vận Tông, Tử Lô đan sư Mạnh Hạo. Hắn đã từng tới Thanh La Tông. Hắn năm đó đã nói qua đan đạo với chúng ta! !

Thanh âm truyền ra, bốn phía yên tĩnh lập tức chói tai. Ngay lúc đó mọi người sau đó đều ý thức được vấn đề này, một loạt tiếng động hấp khí toàn bộ lượn vòng.

- Hơn hai trăm năm trước, hắn mới là Kết Đan...

- Thời khắc này, hắn đã có thể chém chết Trảm Linh lão tổ! !

Bốn phía mọi người ồ lên cùng vù vù. Mạnh Hạo không đi chú ý nửa điểm, hắn nhìn chằm chằm Thanh La Tông Trảm Linh đệ tam đao lão tổ, cất bước đi về phía lão ta.

Theo tới gần, một cỗ khí thế khổng lồ quật khởi từ trên người Mạnh Hạo, hóa thành uy áp, bao phủ khắp nơi. Điều đó khiến bốn phía ồ lên khoảnh khắc an tĩnh, khiến gió trong trời đất cũng dừng lại, chỉ còn lại đè nén khó có thể hình dung.

Bầu trời, thời khắc này hoàng hôn mơ hồ phủ xuống hắc ám.

- Ở La Âm Tông, hồn của nàng ở La Âm Tông! !

Dưới áp lực bị ánh mắt của Mạnh Hạo chăm chú nhìn, Thanh La Tông tên Trảm Linh đệ tam đao lão tổ nọ, đáy lòng sợ hãi, cũng có một cỗ tuyệt vọng. Lão ta tin nếu mình không nói, hôm nay hắn phải chết không thể nghi ngờ. Lão ta lại nghĩ tới đạo uẩn của Thanh La Tông, vốn là La

Âm Tông lập tức không chậm trễ chút nào lên tiếng.

Thanh La Tông có chia âm dương.

Theo chia âm dương, hóa thành hai tông, trên mặt nổi chính là Thanh Dương Tông, mà dưới mười vạn núi lớn chính là La Âm Tông!

Hai tông môn này liên hệ chặt chẽ ở cùng một chỗ, không thể tách rời, tạo cho Thanh La Tông danh chấn Nam Vực.

Chuyện này Mạnh Hạo biết được không nhiều lắm, nhưng hắn có chút hiểu biết đối với Thanh La Tông, biết được nơi này tồn tại vô số tàn hồn. Những tàn hồn đều ở dưới mặt đất. Năm đó Mạnh Hạo từng có điều phát giác, thậm chí trên người của Hứa Thanh cũng có tàn hồn của phượng tổ.

Còn có một ít Thanh La Tông thiên kiêu, trên người của bọn họ cũng ẩn chứa hồn của La Âm Tông.

Rốt cuộc hai cái tông môn này, ai chủ ai thứ, điểm này... người ngoài không biết.

Mạnh Hạo không nói chuyện, tay phải nâng lên bấm quyết, bỗng nhiên nhấn một cái về phía mặt đất.

Dưới một cái nhấn đó, hắn thân là khí tức của Phong Yêu Sư, ầm ầm bạo phát. Bên trong khí tức đó, bốn phương tám hướng, trong thiên địa yêu khí, vô cùng vô tận hiển lộ ra, quét ngang về bốn phía. Trong ánh mắt của hắn, thế giới này cũng thay đổi cùng người khác bất đồng.

Hắn thấy được cả vùng đất này, bất ngờ tồn tại âm tử khí tức vô tận. Những khí tức đó cuốn lên ở cùng một chỗ, tạo thành từng cái lốc xoáy, mai tang sâu đậm phía dưới mặt đất của Thanh La Tông.

Mơ hồ, hắn thấy được một dòng sông vẩn đục. Khi nó chảy dưới mặt

đất, bốn phía có vô số tàn hồn tồn tại, thêm vào đó ở bốn phía, nổi lơ lửng mười cung điện to lớn. Những cung điện đó cũng đều là hư ảo, vây quanh bốn phía, giống như trấn thủ vậy.

Ở mười đại điện trung tâm, có một tòa Tế đàn. Tế đàn nọ được hợp thành từ xương trắng, tràn đầy khí tức quỷ dị lành lạnh. Thời khắc này có một thủy tinh cầu trôi trên Tế Đàn, màu sắc xanh thẫm, bên trong, bất ngờ có một cái hồn, đang ngủ say.

Trong nháy mắt nhìn đến cái hồn đó, thân thể của Mạnh Hạo chấn động.

Nàng... là Hứa Thanh.

Dưới thủy tinh cầu, có bốn cái thân ảnh mơ hồ khoanh chân ngồi. Âm tử khí xuyên thấu qua trên người bọn họ lan ra ngoài, có thể thấy được đó là bốn cổ hài cốt không biết tử vong đã bao nhiêu năm.

Gần như đồng thời Mạnh Hạo nhìn về phía bốn cỗ hài cốt, bọn họ đồng loạt ngẩng đầu, trong mắt lộ ra u mang, cùng hắn nhìn nhau.

Chỉ là ánh mắt đụng chạm, tâm thần của Mạnh Hạo lập tức nổ ầm ầm, phảng phất có bốn con rắn độc ập vào mặt.

- Cút!

- Cút ra khỏi nơi đây!

- Chỗ này không phải là chỗ ngươi có thể tùy ý xâm nhập. Trong vòng ba hơi thở nếu còn chưa cút, ngươi chính là ở lại chỗ này đi.

Bốn người, ba cái ý thức, lúc chợt bộc phát trong đầu của Mạnh Hạo, chân phải của hắn nhấc lên, bước mạnh một bước về mặt đất. Cả mặt đất trực tiếp nổ ầm ầm, nứt ra một đạo khe hở. Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra quyết đoán, không chậm trễ chút nào thân thể chạy thẳng tới cái khe nứt.

Hắn mới vừa một bước vào cái khe nứt, lập tức bốn phía âm hàn khí tức khoảnh khắc kinh thiên. Tức thì vô số tàn hồn chui ra từ bên trong dòng sông, những tàn hồn đó từng cái một mắt lộ ra u quang, mang ý tham lam, trong nháy mắt bay ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

- Bên trong Hoàng Tuyền, thiên địa tàn hồn, không thấy thiên dương, chỉ mong trầm luân!

Khi thanh âm tang thương quanh quẩn, ít nhất mấy vạn tàn hồn chạy ra từ bên trong nước sông vẩn đục, nhấc lên âm phong gào thét, khoảnh khắc lại tới.

Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra kỳ quang, một bước bước ra trăm trượng, tay phải chậm rãi nâng lên. Khoảnh khắc chút ít mấy vạn tàn hồn lại tới, bỗng nhiên chém một cái trước người, hóa thành một thanh đao hư ảo, ẩn chứa đạo của Mạnh Hạo.

Đao này chém một cái, giống như đạo chém!

Đệ nhất đao này là đạo của Mạnh Hạo tự do tự tại, cuộc sống như lữ khách, vô câu vô thúc, chém cắt hết thảy gông xiềng!

Trong tiếng nổ ầm ầm, đao này vô hạn phóng đại, ngay lập tức khoảng chừng nghìn trượng, nổ ầm ầm mà đi về phía trước. Nó trực tiếp chém một cái, nhấc lên sóng gợn ngập trời, quét ngang một đao. Nơi nó đi qua, vô số tàn hồn phát ra gào thét thê lương, thân thể trực tiếp thiêu đốt.

Mạnh Hạo lại bước một bước về phía trước, bước ra 200 trượng, khoảng cách chỗ Tế đàn chỉ có 500 trượng. Cùng lúc đó, bên trong mười đại điện bên ngoài Tế đàn lập tức có mười đạo thần niệm bỗng nhiên xuất hiện, mang khí tức tử vong mãnh liệt, bất ngờ hóa thành 100 ngàn tàn hồn. Mỗi một người đều mắt lộ ra tham lam, ngưng tụ chung một chỗ, dường như tạo thành vầng trăng khuyết màu đen, cấp tốc tiến về phía Mạnh

Hạo.

Tay phải của Mạnh Hạo lần thứ hai nâng lên, chợt rơi xuống, chém ra đao thứ hai!

Đó là đạo thứ hai của hắn, chém xuống hoàn mỹ, thu được tân sinh, ẩn chứa sự quyết đoán của hắn, ý chí của hắn. Hắn hiểu rõ, khoảnh khắc một đao này rơi xuống, thiên địa nổ ầm ầm, hình như có đại đạo phủ xuống. Trước mặt Mạnh Hạo, hóa thành một thanh đao vượt qua nghìn trượng.

Một đao chém trăng!

Nổ ầm ầm kinh thiên!

Sóng dao động của đao đi qua, tàn hồn thê lương, trăng khuyết tia sáng vạn trượng, muốn đi đối kháng.

Vào khoảnh khắc đụng chạm lẫn nhau, trăng khuyết ầm ầm chấn động, bị đao thứ hai của Mạnh Hạo trực tiếp chém qua từ trung gian. Một tiếng ầm, ánh trăng kia lập tức hỏng mất.

Theo trăng khuyết hỏng mất, 10 tòa đại điện cũng đang chấn động. Bốn phía tất cả tàn hồn toàn bộ hoảng sợ. Lúc mắt thấy trăng khuyết dường như muốn lần nữa ngưng tụ, Mạnh Hạo nâng lên tay phải, chỉ một cái.

- Yêu Phong, đệ bát cấm!

Ầm!

Phong Yêu chi pháp dường như làm thương tổn cực lớn đối với tàn hồn. Trăng khuyết lại chấn động mạnh một cái, nhưng lại mắt thường có thể thấy được tiêu tán ra. Cùng lúc đó, một loạt thanh âm thê lương cũng quanh quẩn mạnh bốn phía.

- Là hắn!

- Là Phong Yêu Sư năm đó! !

- Hắn là Phong Yêu Sư! !

Trong những thanh âm phập phồng, Mạnh Hạo bước ra bước thứ ba, trực tiếp vượt qua 500 trượng, chạy thẳng tới Tế đàn. Nhưng vào lúc này, bốn cái thân ảnh trên Tế Đàn, có ba người đôi mắt bỗng nhiên nhoáng lên một cái, toàn bộ giơ tay lên, chỉ một cái về phía Mạnh Hạo.

- Tàn hồn đạo, đạo hồn tàn!

Ba người bất ngờ đều là tu vi của Trảm Linh đệ tam đao, đồng loạt ra tay, uy lực kinh thiên. Bốn phía dường như đắm chìm trong thế giới hư ảo, dường như thiên địa nghịch chuyển, phía trước Mạnh Hạo hóa thành một cái lốc xoáy.

Lốc xoáy đó dường như có thể cắn nuốt sống chết, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Nếu vẻn vẹn như thế cũng đã đành, nhưng không đợi Mạnh Hạo thi triển thần thông, người thứ tư trên Tế đàn bỗng nhiên mở ra đôi mắt. Thân thể lại một cái chớp mắt cất bước đi ra, đạp về phía hắn.

- Lão phu Âm Thần, không đi địa phủ, không lên thiên dương, nắm trong tay luân hồi của mình, có núi thứ chín Hoàng Tuyền

Khi lão ta lên tiếng, thân thể xuyên qua lốc xoáy, bất ngờ xuất hiện trước người của Mạnh Hạo. Tay phải nhấc lên, chỉ về phía trước.

Dưới một cái chỉ đó, bốn phía ngón tay của người này xuất hiện hư ảnh của một mảnh dòng sông màu vàng. Bên trong hư ảnh phảng phất có

chúng sinh tồn tại, vùng vẫy trong đó, tản ra ý tử vong ngập trời.

Một cái chỉ đó, Mạnh Hạo lập tức thân thể nổ ầm ầm. Một cỗ sinh cơ nguy cơ mãnh liệt hiện lên trong nháy mắt. Hắn lập tức liền đoán được, người này... còn mạnh hơn nếu so với ba người trước!

- Ta từng ở trên chiếc thuyền cổ xưa đó, cảm ngộ hai thức đạo pháp...

Đôi mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, hít sâu một hơi. Khi tay phải bấm quyết nhấc lên, Thôn Sơn Quyết bỗng nhiên xuất hiện.

Pháp quyết này bên trong Yêu Tiên Cổ Tông không phải mạnh nhất, nhưng nếu bàn về có thể phát huy cực hạn, đối với Mạnh Hạo mà nói, có khả năng mạnh nhất, muốn xem núi này mô phỏng là núi gì!

Núi lớn bình thường, Thanh La Tông mười vạn tiên sơn, thậm chí cho dù là núi của cả Nam Vực Đại Địa cũng đều không thể vào giờ khắc này đối kháng lốc xoáy trước người Mạnh Hạo.

- Ta vẽ là núi mạnh nhất... Là núi thứ chín!

Đôi mắt của Mạnh Hạo trống rỗng. Tiếp theo một hơi, bên trong con ngươi của hắn, bất ngờ xuất hiện một ngọn núi!

Một ngọn núi sừng sững trong tinh không, vô biên vô tận, khổng lồ khó có thể hình dung!

Núi thứ chín!

Ngọn núi ấy vào thời khắc này hiển lộ trong mắt của Mạnh Hạo, biến ảo trong lòng bàn tay của hắn. Theo tay phải hắn nâng lên, núi thứ chín lập tức bành trướng. Cùng lúc đó, cũng có một cỗ đao động khó tả khôn xiết phát ra từ trên núi ấy.

Phía trước Mạnh Hạo, tàn hồn tự xưng Âm Thần, trong nháy mắt thần sắc hoàn toàn đại biến, thân thể cũng không tự chủ được dừng lại một chút.

- Đây là... Núi thứ chín!

- Có thể vẽ xuống cả núi thứ chín, điều này cần đại cơ duyên, càng cần hơn nữa là may mắn lớn!

- Hắn chẳng những hiển lộ ra núi thứ chín, lại biến ảo nó trong lòng bàn tay, cái này cần đại khí vận, càng cần... quyết đoán lớn!

- Hắn làm sao có thể cụ bị những thứ này? Cơ hội của hắn từ đâu tới, có thể thấy được hoàn chỉnh núi thứ chín! !

Đồng thời khi lão ta khiếp sợ, phía sau lão, ba cái tàn hồn trên tế đàn cũng đều toàn bộ thần sắc đại biến. Từng cái một lộ ra ý không thể tin, núi thứ chín đích thực quá kinh người!

Phải biết, cho dù Nam Thiên Đại Địa cũng chỉ là một trong bốn tinh tú. Mà bốn tinh tú cũng cần vây quanh núi thứ chín. Núi thứ chín... đối với tất cả mọi người của Đệ Cửu Sơn Hải mà nói là chí cao vô thượng!

Biến ảo ra núi thứ chín, coi như là biến ảo thế giới này, biến ảo một phương đại thiên địa.

- Biến ảo núi thứ chín, hắn ngày sau nếu thành tiên, chẳng phải là có khí nuốt núi. Người này tuyệt không thể để cho hắn lớn lên!

- Hắn chỉ có hình thể núi, không có ý núi, diệt sát hắn, đoạt máu hắn, chiếm vận hắn, thành đại thế của La Âm Tông ta!

Ba cái tàn hồn trên Tế Đàn lập tức chạy ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Mắt thấy song phương sắp đụng chạm, nhưng đúng lúc này, đột nhiên, một cỗ lực lượng mênh mông từ bên ngoài tinh không, trực tiếp phủ xuống Nam Thiên Đại Địa. Theo nó phủ xuống, cả Nam Thiên Đại Địa bị chấn động ầm ầm.

Đó là đại đạo phủ xuống, đó là núi thứ chín chân chính trong tinh không, phủ xuống ý chí!

Ý chí ấy bởi vì Mạnh Hạo vẽ mà đến. Ý chí ấy bởi vì núi trong tay hắn mà hạ xuống!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1052: Lục Đạo chân tổ.

Gần như vào khoảnh khắc Mạnh Hạo lấy Thôn Sơn Quyết vẽ ra núi thứ chín, trong tinh không bên ngoài Nam Thiên Đại Địa, tòa núi thứ chính bàng bạc không cách nào hình dung đột nhiên chấn động.

Theo chấn động, ý chí của núi này dường như trong chỗ u minh có điều cảm ứng. Khi nó phủ xuống Nam Thiên Đại Địa, phủ xuống trong tay Mạnh Hạo, trên tòa núi thứ chín đang nhanh chóng bành trướng.

Chỉ là một tia ý chí, nhưng đối với bốn cái tàn hồn trước mặt Mạnh Hạo mà nói, lại là long trời lở đất.

Bốn cái tàn hồn lập tức hoảng sợ đến cực hạn.

- Cộng minh! !

- Hắn... hắn không ngờ đưa tới núi thứ chín cộng minh! !

Khi bốn cái tàn hồn rung động, đôi mắt của Mạnh Hạo trong nháy mắt trống rỗng. Tay phải vung mạnh lên về phía hắn, lập tức núi thứ chín trong tay, chạy thẳng tới phía trước mà đi.

Khoảnh khắc núi thứ chín đến gần tàn hồn tự xưng Âm Thần, tàn hồn này trong lúc hoảng sợ sử dụng hết sức bình sinh, biến ảo ra vô số ngôi sao bên ngoài thân thể, muốn đến cản trở.

Ầm!

Tất cả tinh tú toàn bộ sụp đổ, tàn hồn tự xưng Âm Thần phát ra tiếng hét thảm thê lương. Sau đó thân thể bị núi thứ chín trực tiếp va chạm, hồn phi phách tán...

Cùng lúc đó, lốc xoáy to lớn cũng nháy mắt bị núi thứ chín đụng chạm, trực tiếp chia năm xẻ bảy. Dường như núi này không thể bị ngăn cản, liên đới ba cái tàn hồn khác cũng đều vào giờ khắc này hoảng sợ đến cực hạn, nhanh chóng lui về sau. Tốc độ của bọn họ càng nhanh hơn nữa, cũng sắp bước qua núi thứ chín.

Trong tiếng nổ ầm ầm, ba cái tàn hồn chỉ có một trốn ra, hai cái khác thì gào thét thê lương. Tất cả thần thông dùng hết, tất cả pháp bảo đều lấy ra, nhưng vẫn... sụp đổ diệt tuyệt.

Cho đến lúc này, sắc mặt của Mạnh Hạo tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi. Núi thứ chín này mới chậm rãi biến mất.

Vào lúc nó biến mất, trong cơ thể của Mạnh Hạo một trận hư nhược. Hắn cũng không nghĩ tới, bản thân mình thi triển ra núi Lâm mô thứ chín, không ngờ uy lực kinh người như vậy. Một cái chớp mắt, lực lượng của núi đó có thể cùng Vấn Đạo đối kháng!

Nhưng giá cao chính là tu vi của Mạnh Hạo không thể thừa nhận. Dưới sự cắn trả bị thương, cho dù là hồn của hắn có ý bất diệt, nhưng Mạnh Hạo đã nhận ra, loại thần thông này nếu mình sử dụng nhiều sẽ làm hồn khô!

Thời khắc này duy nhất tàn hồn vừa chạy ra, hoảng sợ hoảng sợ đến cực hạn. Thân thể cấp tốc lui về sau, đối với chỗ của Mạnh Hạo, dĩ nhiên nghe tin đã sợ mất mật.

Mạnh Hạo không đi để ý tới cái tàn hồn nọ. Hắn cất bước chạy thẳng tới Tế đàn, tay phải nâng lên, đang muốn bắt một trận về phía thủy tinh cầu.

Đột nhiên, một cái bàn tay khô, vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, nhẹ nhàng chỉ một cái. Hắn thậm chí có thể thấy được móng tay vàng đen trên ngón tay khô khan, còn có vẻ thương tang vô tận tản ra

từ bên trong.

Một lóng tay, không có xốc ra chút nào dao động, không có tán phát bất kỳ lực lượng của thiên địa, nhưng cho Mạnh Hạo một loại giống như đại đạo. Giống như cảm giác một phần của quy tắc thiên địa.

Hắn không thể né tránh, không thể tránh ra, chỉ có thể nhìn ngón tay nọ nhẹ nhàng điểm vào ngực của hắn.

Một ngón tay rơi xuống, trong óc của Mạnh Hạo trong nháy mắt nổ ầm ầm. Hắn phun ra máu tươi, thân thể giống như bị một cỗ lực mạnh mẽ trực tiếp đánh, cuốn ngược mạnh lại, trực tiếp đánh vào phía sau trên một ngôi đại điện. Đại điện sụp đổ, nhưng như cũ không thể cản trở cổ lực lượng trên người của hắn.

Thân thể hắn xuyên thấu đại điện, đụng phải bên trên mặt đất. Mặt đất chấn động. Giữa tiếng nổ vang vọng, thân thể Mạnh Hạo giống như xuyên qua từ trong âm dương tách rời, bay thẳng ra mặt đất của Thanh La Tông. Giữa không trung, thân thể hắn một tiếng ầm, ngực trực tiếp nổ tung.

Cùng lúc đó, thần hồn bất tử của hắn, cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn khoảnh khắc bạo phát, khiến cho vết thương của hắn mắt thường có thể thấy được khép lại. Nhưng sau khi vừa mới khép lại, rồi lập tức sụp đổ, vòng đi vòng lại, khiến hắn không ngừng phun ra máu tươi. Áo xanh mặc trên người lập tức trở thành màu tím.

Càng làm cho các đệ tử của cả vùng đất Thanh La Tông, mỗi một người đều thần sắc biến hóa, lộ ra vẻ khiếp sợ.

Cùng lúc đó, một loạt tiếng ho khan, truyền ra từ chỗ sâu của mặt đất.

Một cỗ hắc khí lại dâng lên theo mặt đất, chạy thẳng tới bầu trời mà đi, khiến cho cả Thanh La Tông lập tức bao phủ bên trong một tầng sương

mù đen thật mỏng.

Tiếng ho khan càng lúc càng mãnh liệt, phảng phất có người đang từng bước một tập tễnh đi ra từ bên trong mặt đất.

- Lão phu chẳng qua là ngủ say một hồi, lại có người ầm ĩ đến loại trình độ này.

Khi thanh âm tang thương vang dội, có một lão già đi ra từ bên trong mặt đất.

Toàn thân gầy gò, mặc áo bào đen, đỉnh đầu đội một cái mũ, dung nhan thương tang, nhưng lại lộ ra vẻ tái nhợt khiến người ta kinh khủng. Đôi mắt vô thần, cả người tản ra tử khí ngập trời, giống như một cỗ Cương thi vậy.

Khi ông ta đi ra, bốn phía lập tức băng hàn, phảng phất có bông tuyết màu đen rơi xuống.

- Vãn bối bái kiến Lục Đạo chân tổ!

Trên mặt đất, tên Trảm Linh đệ tam đao lão giả kia trong nháy mắt nhìn đến Cương thi ấy, thân thể run rẩy mạnh lên. Cái trán chảy xuống mồ hôi, không chậm trễ chút nào lập tức quỳ lạy xuống.

Cùng lúc đó, từ bên trong mặt đất, tàn hồn của cường giả sống sót trước đó cũng run rẩy bay ra, lập tức quỳ lạy xuống.

- Vãn bối bái kiến Lục Đạo chân tổ!

Lại ở phía sau lão ta, vô số tàn hồn bên trong mặt đất đồng loạt quỳ lạy. Bên trong thần sắc lộ ra kính sợ cùng sợ hãi, thanh âm vang vọng. Thanh La Tông đệ tử trên mặt đất cũng đều từng người một run run một chút. Mặc dù không biết lão giả này là ai, nhưng thời khắc này lại rối rít quỳ

lạy.

Sắc mặt của Mạnh Hạo khó coi. Hắn thời khắc này thương thế nơi ngực vẫn lan tràn, đối kháng với cảnh giới Vĩnh Hằng của mình. Hắn gắt gao nhìn chằm chằm lão giả kia, liếc mắt một cái liền nhận ra tu vi của người này...

Vấn Đạo điên phong!

Thậm chí Mạnh Hạo cảm thụ, bộ dáng còn mạnh hơn một chút so với bản tôn của đệ thập tổ Vương gia lúc trước.

Đây mới là chân chính đạo uẩn của một cái tông môn. Nam Vực năm đại tông môn, ba đại gia tộc, bất kỳ bên nào, đều tất nhiên có đạo uẩn như vậy, nếu không, sao có thể truyền thừa ít nhất vạn năm trở lên.

Lão giả ho khan, tay phải cứng lên nâng lên, chộp một cái về mặt đất. Lập tức bên trong mặt đất, cái sông mạnh vẩn đục chấn động, trong nháy mắt cuốn lên, bay thẳng ra từ trong lòng đất, vây quanh không ngừng rút nhỏ bên cạnh lão giả.

Cùng lúc đó, tay phải của lão giả nâng lên chỉ một cái vào lư hương trên núi thứ nhất giữa không trung. Cái lư hương đó chấn động, trong nháy mắt bay lên chạy thẳng tới lão giả, khi tới thì không ngừng rút nhỏ. Sau khi nó đến bên cạnh lão giả, bất ngờ hóa thành lớn chừng bàn tay, lư hương mở ra, chứa lấy nước sông lớn vẩn đục vào bên trong, rơi vào trong lòng bàn tay của lão giả.

Thoạt nhìn, nó đã không giống như là lư hương, ngược lại tựa như là một cái vò rượu.

Lão giả cầm lên, đặt ở bên miệng uống một ngụm. Đôi mắt lộ ra một chút u mang, ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Tu vi không tệ, nếu không có lão phu, vạn năm cơ nghiệp của Thanh La Tông ngược lại cũng thật có khả năng bị ngươi diệt .

- Ngươi muốn nàng hả?

Tay trái của lão giả chỉ một cái về mặt đất, lập tức thủy tinh cầu chỗ hồn của Hứa Thanh tức thì bay ra, bị lão giả bóp ở giữa hai ngón tay.

Có từng tia hắc khí theo hai tay của lão giả vây quanh bên ngoài thủy tinh cầu, biến ảo từng tên lệ quỷ dữ tợn, mang ý tham lam, dường như muốn xông vào bên trong thủy tinh cầu.

Hồn của Hứa Thanh lập tức run rẩy một cái, dường như trong chỗ u minh cảm nhận được sợ hãi.

Lòng của Mạnh Hạo cũng run lên theo.

- Có mùi vị vãng sinh, hắn là bọn đồ tử đồ tôn của lão phu vì cho lão phu hưởng dụng mà luyện chế. Nàng là người như thế nào của ngươi? Đạo lữ sao?

Lão già khàn khàn lên tiếng.

Mạnh Hạo gắt gao nhìn chằm chằm lão giả, không nói một lời. Lòng của hắn đau nhói, thân thể hắn thời khắc này lại run rẩy.

- Không nói hả?

Hai ngón tay của lão giả hơi dùng sức, khi tiếng động rắc rắc vang vọng, thủy tinh cầu lập tức xuất hiện cái khe nứt.

- Nàng là đạo lữ của ta!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn lão giả.

- Ngươi tới rất đúng lúc, nếu như không có ngươi xuất hiện, hồn của nàng sẽ trở thành tẩm bổ cho lão phu. Thân thể của nàng sẽ luyện hóa thành đan, trở thành lão phu cất chứa.

Lão già thong thả nói, khí tức tử khí trên thân thể càng đậm.

Đúng lúc này, bầu trời đã là đêm tối, trăng sáng xuất hiện. Trong tia sáng chiếu rọi, lão già ngẩng đầu chỉ một cái liếc mắt nhìn lại, lập tức sương mù đen trong nháy mắt bao trùm ánh trăng.

- Nhưng coi như ngươi đến rồi cũng vô ích, tuy nhiên lão phu có thể cho ngươi một lần cơ hội.

Khi lão già khàn khàn lên tiếng, đôi mắt vẩn đục lộ ra một chút u mang.

- Lấy ra thần thông thuật pháp cường đại nhất của ngươi. Nếu ngươi có thể tiếp nhận một thức của ta mà không chết, ta liền thả ngươi cùng hồn của nàng rời đi, như thế nào?

Mạnh Hạo gắt gao nhìn chằm chằm bên trong Thanh La Tông phía trước, chân tổ mạnh nhất, lòng của hắn cười thảm. Trên thực tế trước khi tới nơi này, hắn đã biết, có lẽ cũng không phải là thuận lợi, nhưng hắn không thể không tới.

Nếu không tới, hắn thật xin lỗi đạo của mình!

Tới rồi, hắn không có ý định phải đi!

- Nàng sống, ta sống, nàng chết, ta chết... Đây là hứa hẹn.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tay phải bỗng nhiên khi nhấc lên, mắt trái của hắn từ từ dâng lên sáng trắng. Mắt bên phải của hắn dần dần xuất hiện đêm tối.

Thần thông mạnh nhất của hắn là ở trên chiếc U Luân đó, bắt chước lão giả mặc áo giáp, cảm ngộ ra trắng và đen.

Trên tay phải của hắn lập tức xuất hiện một tia hắc khí, còn có một tia bạch khí.

Trong nháy mắt hai tia khí tức xuất hiện, đôi mắt của Thanh La Tông Lục Đạo chân tổ bỗng nhiên co rụt lại.

- Thì ra là cái này...

Lão ta sở dĩ không lập tức diệt sát Mạnh Hạo, chính vì lão ta đã cảm nhận được một cỗ tạo hóa trên người của hắn. Tu vi đến trình độ này của lão ta có thể dự cảm nguy cơ, cũng có thể dự cảm tạo hóa.

Cũng giống như đệ thập tổ Vương gia để mắt tới đạo cơ hoàn mỹ nhất của Mạnh Hạo vậy, Lục Đạo chân tổ khi ánh mắt lần đầu tiên nhìn hắn, lão ta liền mơ hồ cảm thấy, trên người của hắn ẩn chứa tạo hóa rất hữu dụng đối với mình.

Trên mặt của Lục Đạo chân tổ lộ ra mỉm cười cứng lên. Khi ánh mắt nhoáng lên một cái, trên tay phải chỗ Mạnh Hạo, hay cổ khí tức trắng và đen đã càng ngày càng nồng đậm, đến cuối cùng, bất ngờ hóa thành hai viên hạt châu!

Hạt châu đen!

Hạt châu trắng!

Vào khoảnh khắc hai hạt châu xuất hiện, hai mắt của Lục Đạo chân tổ co rút mạnh lại. Lấy định lực cùng tu vi của lão ta, đều lộ ra ý không thể tin.

- Đây là... Đạo!

- Đây không phải là đạo bình thường. Hại châu đen trắng cho ta cảm giác dường như vô hạn, dường như trong đó ẩn chứa...

Đôi mắt của Mạnh Hạo bỗng nhiên nhoáng lên một cái. Tay phải bất ngờ nâng lên, hắn không biết hai viên hạt châu này nên đi vận dụng như thế nào, nhưng đây đích đích xác xác là thuật pháp mạnh nhất mà hắn hiện giờ có thể bày ra.

Thời khắc này giữa cái phất tay, hai hạt châu hóa thành hai mũi nhọn đen trắng, chạy thẳng tới Lục Đạo chân tổ.

Trong nháy mắt, bầu trời chợt biến đổi, thế giới trở thành trắng và đen. Cả bầu trời không có loại màu sắc thứ ba nữa!

- Thiên đạo! !

- Đây không phải là thiên đạo của núi thứ chín, đây là thiên đạo ngoài Cửu Đại Sơn Hải! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1053: Huyết Yêu Tông thiếu tông!

- Hạt châu đen đại diện tử vong, hạt châu trắng đại diện sinh mạng!

- Không đúng, hạt châu trắng đại diện tử vong, hạt châu đen mới là đại diện sinh mệnh!

- Cũng không đúng, nơi này có bao nhiêu đạo, nhân quả, thiệt giả, sống chết, luân hồi, thiên địa...

Sắc mặt của Lục Đạo chân tổ đại biến. Vào khoảnh khắc hai cái hạt châu lại tới, tay phải lão ta bỗng nhiên nâng lên, vung về phía trước một cái. Lập tức lư hương trong tay bay ra, sau đó bành trướng mạnh trước mặt lão ta, nước sông vẩn đục bên trong bạo phát ầm ầm.

- Hoàng Tuyền!

Lục Đạo chân tổ quát khẽ một tiếng, lập tức nước sông vẩn đục kia tản ra khí tức tử vong ngập trời, bành trướng mạnh, hóa thành một cái Thiên Hà, giữa cái quét ngang chạy thẳng tới hai hạt châu.

Nhưng nó mới vừa tới gần một chút, Hoàng Tuyền lập tức chấn động, lại lập tức bị phân giải trước hạt châu... hóa thành vô số hồn phách, mang mờ mịt, khuếch tán ầm ầm về bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó, lư hương chấn động, bên trong có đốt hương hư ảo trôi nổi lên. Sắc mặt của Lục Đạo chân tổ biến hóa, tay phải nâng lên bấm quyết, chỉ về phía trước.

- Hương hỏa!

Lão ta vừa nói xong lời nọ, lư hương trong nháy mắt run rẩy, bốn phía lập tức xuất hiện từng cái thế giới hư ảo. Trong chút ít thế giới đó có vô số sinh mạng, đang quỳ xuống đất cúng bái.

Theo cúng bái, một loạt khí tức tràn ra từ trên người bọn họ, sáp nhập vào bầu trời, sau đó sáp nhập vào những thế giới. Lập tức những thế giới này, toàn bộ hóa thành pho tượng, mỗi một cái pho tượng đều là bộ dáng của Lục Đạo chân tổ, chạy thẳng tới hai viên chân đen trắng.

Hai viên hạt châu khoảnh khắc tới gần, nổ ầm ầm kinh thiên. Tất cả thế giới, tất cả pho tượng, vào giờ khắc này đều trở thành trắng hay đen, đồng thời trong nháy mắt sụp đổ. Trong lư hương cũng đang run rẩy, cấp tốc rút nhỏ. Sắc mặt của Lục Đạo chân tổ lần nữa biến hóa. Tay phải nâng lên nhấn một cái về mặt đất.

- Âm Dương Chuyển. Thiên Địa Biến!

Trong giọng nói của lão ta, tay phải nâng lên, vén mạnh một cái về bầu trời, lập tức một cây quạt lớn chợt xuất hiện ở trong tay của lão ta.

Chiếc quạt quét ngang bát phương, bên trong vải quạt bất ngờ có vô số hồn phách đang gào thét.

- Mười ức hương hỏa hồn.

Bên trong quạt đó, bất ngờ tồn tại mười ức hồn. Thời khắc này giữa bay múa tràn ngập thiên địa, chiếm cứ thế giới, chạy thẳng tới hai hạt châu đen trắng. Từng tiếng động kinh thiên lập tức vang vọng lại . Hai viên chân đen trắng cấp tốc rút nhỏ, mười ức hồn đó cũng hét thảm thê lương.

Chỉ là thời gian một lát, mười ức hồn liền tan thành mây khói. Cùng lúc đó, hai viên châu đen trắng cũng không thể ngưng tụ, lần nữa trở thành hắc bạch nhị khí, chạy thẳng tới Lục Đạo.

Ánh mắt của Lục Đạo lộ ra kỳ quang, lần này lão ta không có né tránh, cất bước gian chạy thẳng tới hắc bạch nhị khí, há miệng, một ngụm nuốt đi. Phía sau lão ta huyễn hóa ra một cái thân ảnh ba đầu sáu tay, cũng há miệng to như chậu máu, đang cắn nuốt.

Sau khi hắc bạch nhị khí đó trực tiếp bị lão ta cắn nuốt, thân thể của Lục Đạo chân tổ chấn động mạnh một cái. Sắc mặt tái nhợt, dường như nhẫn nại, nhưng hiển nhiên không thể chống đỡ, phun ra một ngụm lớn máu tươi. Bên trong thân thể của lão ta phát ra tiếng động ầm ầm, bắn ra từ bộ ngực. Hắc bạch nhị khí trực tiếp chui ra, tiêu tán trong bầu trời.

Bốn phía Thanh La Tông đệ tử mỗi một người đều hoảng sợ. Mạnh Hạo trầm mặc. Đây là thần thông mạnh nhất mà hắn có thể thi triển, thời khắc này hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Lục Đạo chân tổ.

- Có ý tứ, có ý tứ!

Lục Đạo ngửa mặt lên trời cười to.

- Được, thần thông của người này không tệ, xem như hoàn thành yêu cầu của lão phu đối với ngươi. Một khi đã như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Lục Đạo nói, bỗng nhiên tay trái siết một cái răng rắc. Thủy tinh cầu chỗ hồn của Hứa Thanh lập tức vỡ vụn hơn phân nửa, nhưng hồn của nàng lại không ra được. Mà tàn hồn ở ngoài thủy tinh cầu lại là lộ ra tham lam mãnh liệt, chạy thẳng tới thủy tinh cầu.

- Ngươi! !

Đôi mắt của Mạnh Hạo đỏ thẫm, trong tiếng gào thét vọt mạnh ra. Giờ khắc này, hắn không cần thiết sống chết, không cần thiết hết thảy, quan tâm chỉ là cái hồn bên trong thủy tinh cầu!

Hồn kia vào thời khắc này cũng mở mắt ra, khi thấy được Mạnh Hạo, ánh mắt mang theo nhu hòa, mang nhớ nhung...

- Lão phu tu hành chưa bao giờ sẽ giữ đúng hứa hẹn. Ngươi nếu trêu chọc lão phu, sao có thể cho ngươi đau khổ chết đi.

Lục Đạo lên tiếng khàn khàn, trong nụ cười mang lành lạnh, tay trái vung lên. Lập tức một tòa Tế đàn xuất hiện ở bên cạnh lão ta. Tế đàn như tháp, tổng cộng có tất cả chín tầng bậc thềm.

Trên Tế đàn, càng có vô số tàn hồn mở mắt ra, phát ra gào thét không tiếng động.

Ngay sau đó, Lục Đạo bắn ra thủy tinh cầu trong tay. Quả cầu chạy thẳng tới lên phía Tế đàn, lơ lửng ở chỗ đó, tiếng động răng rắc vang dội.

Bịch!

Thủy tinh cầu hoàn toàn sụp đổ. Hồn của Hứa Thanh ở bên trong hoàn chỉnh hiển lộ ra khi. Bốn phía nàng, những thứ tàn hồn kia từng cái một phát ra gào thét hưng phấn, phốc một cái mà lên.

- Ngươi nếu có thể cứu được nàng, lão phu sẽ giữ lời hứa một lần.

Lục Đạo cười quỷ dị nói, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo điên lên. Thân thể trong nháy mắt chạy ra, chạy thẳng tới Tế đàn. Nhưng không đợi hắn tiến lại gần, những thứ tàn hồn kia đã cắn xé trên hồn của Hứa Thanh. Hứa Thanh run rẩy, nhìn Mạnh Hạo, trong mắt hình như có nước mắt.

- Nuốt máu thịt của ta đi!

Nội tâm của Mạnh Hạo như bị xé rách. Khi hắn gào thét thê lương, tay phải nâng lên rạch mạnh một cái ở ngực, lập tức máu thịt văng khắp nơi. Khí tức Phong Yêu Sư của hắn lại hoàn chỉnh bộc phát ra.

Những tàn hồn kia toàn bộ chợt ngừng, đồng loạt quay đầu, trong mắt tham lam đến cực hạn, giữa gào thét chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Trong nháy mắt bọn chúng liền chui vào bên trong ngực của hắn, điên cuồng cắn nuốt.

Đau nhức kịch liệt!

Đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung!

Nhưng chút ít đó Mạnh Hạo không thèm để ý. Hắn khó khăn đi về phía trước, từng bước từng bước đi tới bậc thềm. Mọi chỗ mà hắn đi qua, bên ngoài thân thể hắn, tàn hồn càng trở nên hồn hơn, thậm chí không còn chui vào máu thịt, mà là điên cuồng cắn nuốt trên người của hắn.

Nhưng chút ít đó không thể cản trở bước chân của Mạnh Hạo.

Thanh La Tông đệ tử ở bốn phía, từng người một cho dù trước đó có cừu hận lớn hơn nữa đối với Mạnh Hạo, nhưng vào giờ khắc này cũng đều rung động.

Hai mắt của Lục Đạo vi ngưng.

Hắc khí ngập trời bên ngoài thân thể của Mạnh Hạo. Máu thịt của hắn đang nhanh chóng tiêu tán, nhưng cảnh giới Vĩnh Hằng tồn tại, khiến cho thân thể hắn đang cấp tốc khôi phục. Nhưng loại khôi phục đó lại mang tới cho hắn chỉ có đau khổ.

Hắn từng bước một rốt cục đi lên bậc đài, rốt cục đi tới trước mặt của Hứa Thanh. Tay phải vùng vẫy nâng lên, liền muốn nắm về phía nàng.

Nhưng vào lúc này, đôi mắt của Lục Đạo chân tổ nhoáng lên một cái, lộ ra ý tà ác, tay phải nâng lên trong tiếng hừ lạnh. Lão ta nhẹ nhàng chỉ một cái, lập tức một cỗ hắc khí bay ra, chạy thẳng tới hồn của Hứa Thanh.

- Kết thúc rồi!

Mắt thấy hắc khí kia chạy thẳng tới Hứa Thanh, Mạnh Hạo phát ra tiếng gào thét thê lương nhất trong tánh mạng của hắn.

- Không! !

Hắn không quan tơi hêt thay muốn nắm lấy Hứa Thanh, nhưng đạo hắc quang kia như cũ vẫn vào một cái chớp mắt, rơi vào trên hồn của nàng. Lúc nó bao phủ nàng vào bên trong đó, dường như hóa thành ngọn lửa màu đen.

Mà tay của Mạnh Hạo cũng vào chớp mắt đó bắt được ngọn lửa màu đen, bắt được Hứa Thanh bên trong ngọn lửa.

Vào khoảnh khắc đụng chạm hồn của Hứa Thanh, trong mắt của Mạnh Hạo có nước mắt chảy xuống. Hắn điên cuồng. Hắn hoàn toàn điên cuồng, nhưng hắn lại chỉ có thể nhìn Hứa Thanh từ từ tiêu tán bên trong ngọn lửa màu đen.

- Huynh sống, ta chết... Đáp ứng ta, phải sống tiếp...

Hứa Thanh lẩm bẩm. Nàng không có thanh âm, chỉ có môi hơi động.

- Ta chỉ muốn vui vẻ tu hành tiếp, ta chỉ là muốn cùng Hứa Thanh cùng nhau đi tiếp, tu hành... Đây là một con đường gì?

Mạnh Hạo thê lương. Hắn đơn độc, đơn độc đối với tu vi của mình, đơn độc đối với thế giới này.

Đúng lúc này, trong giây lát, trong đầu của Mạnh Hạo bỗng nhiên xuất hiện một thanh âm.

- Đáp ứng ta một cái điều kiện, ta có thể giúp ngươi!

Cái thanh âm nọ tới đột ngột. Nhưng giờ khắc này Mạnh Hạo, hắn không cần thiết. Vào khoảnh khắc thanh âm nọ xuất hiện, hắn không chần chờ chút nào, thậm chí cũng không nghĩ tới thanh âm này quỷ dị.

- Hết thảy điều kiện, ta đáp ứng!

Trong nháy mắt lời nói của Mạnh Hạo truyền ra, mắt thấy Hứa Thanh sắp tiêu tán, nhưng đột nhiên, một đạo huyết quang trong giây lát phủ xuống từ bầu trời. Trong nháy mắt nó liền bao phủ trên hồn của nàng.

Một chớp mắt nó liền dập tắt lửa đen!

Lục Đạo biến sắc. Cùng lúc đó, cả bầu trời trong phút chốc mây đỏ cuồn cuộn bỗng nhiên xuất hiện, bầu trời trở thành màu máu. Một khuôn mặt to lớn xuất hiện trên bầu trời.

Đó là một dung nhan già nua, hai mắt đỏ thẫm, đỉnh đầu có một cái sừng. Cái sừng đỏ tươi như máu. Vào khoảnh khắc gương mặt kia xuất hiện, các đệ tử của Thanh La Tông phía dưới, máu bên trong cơ thể của bọn họ toàn bộ sôi trào, dường như không cách nào khống chế muốn bay ra từ trong cơ thể.

Thậm chí cả vùng đất cũng vào giờ khắc này trở thành thế giới màu máu.

Vô cùng vô tận, toàn bộ đều là màu máu!

Hai mắt của Lục Đạo co rút mạnh lại. Khí thế trên thân thể lão ta trực tiếp quật khởi. Tay phải nhấc lên, lư hương vây quanh đỉnh đầu.

- Huyết Yêu! ngươi dám quản chuyện của Thanh La Tông ta hả?

- Có gì không dám!

Khi khuôn mặt trên bầu trời nhàn nhạt lên tiếng, thân thể của Lục Đạo chân tổ đột nhiên nổ ầm ầm. Trong cơ thể lão ta không có nhiều máu tươi lắm, lập tức nổ tung từ trong cơ thể. Toàn thân trên dưới lại phun ra máu tươi.

Sắc mặt của lão ta biến hóa, khoảnh khắc bay lên. Cả người hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng tới khuôn mặt ở không trung.

- Đều nói Huyết Yêu ngươi là Nam Vực đệ nhất cường giả, lão phu không tin!

- Nam Vực? Man Hoang Chi Địa thôi .

Khi khuôn mặt trên bầu trời khẽ lắc đầu, trong thiên địa, bất ngờ xuất hiện một cái bàn tay to lớn màu máu. Bày tay ấy da nhăn nheo, huyết ý ngập trời, chạy thẳng tới Lục Đạo, bắt lại lão ta, siết nhẹ nhàng.

Ầm, lư hương sụp đổ. Hoàng Tuyền tiêu tán. Lục Đạo phun ra máu tươi, cả người hoảng sợ đến cực hạn.

- Ngươi... ngươi...

- Ta không thể giết ngươi, ngày sau Huyết Yêu Tông thiếu tông ta mới là người giết ngươi.

Khi khuôn mặt ở không trung nhàn nhạt lên tiếng, buông lỏng ra tay phải, Lục Đạo phun ra máu tươi. Thân thể rơi thẳng xuống trên mặt đất.

Thanh La Tông đệ tử bốn phía từng người một sắc mặt tái nhợt, toàn bộ

hoảng sợ.

Trong ánh mắt của khuôn mặt ở không trung dường như thế giới này không có những người khác. Khi người này quay đầu, chỉ có Mạnh Hạo.

- Trước đó ngươi đã đáp ứng.

Mạnh Hạo mặt không có chút máu, nhưng lại rất bình tĩnh liếc nhìn hồn của Hứa Thanh bên trong ánh sáng đỏ, không thống khổ nữa, mà là khôi phục trong an tường. Lúc hắn ngẩng đầu, hắn nhìn khuôn mặt ở bầu trời.

- Cho dù là hóa yêu, vãn bối cũng cam tâm tình nguyện.

- Cần gì hóa yêu, ta muốn ngươi... Nhập ma!

- Vào Huyết Yêu Tông ta, thành ma duy nhất, thành Huyết Yêu Tông thiếu tông ta!

- Phong Yêu nhất mạch cuối cùng thành ma, thú vị, thú vị. Đây không phải là thiên đạo mong muốn, nhưng là bản thánh mong muốn!

- Nhập ma, từ nay về sau ngươi chính là ma, ngự trị trên yêu. Con đường của ngươi đi tiếp, ta muốn cho ngươi... từ nay về sau không Phong Yêu, nhìn một chút với Phong Yêu Lực của ngươi có thể cuối cùng đi phong Cửu Sơn Hải thiên này không! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1054: Tử Đông Vấn Đạo!

Khuôn mặt của không trung với thanh âm thương tang, vang vọng bốn phương tám hướng. Một cái bàn tay to lớn đỏ như máu chợt phủ xuống, bắt lại Mạnh Hạo cùng hồn của Hứa Thanh, chạy thẳng tới bầu trời.

Một chớp mắt, biến mất vô ảnh.

Chỉ để lại hài cốt Thanh La Tông, còn có mấy vạn Thanh La Tông từng tên đệ tử sắc mặt tái nhợt. Về phần Thanh La Tông chân tổ Lục Đạo, lại là sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lão ta gắt gao nhìn chằm chằm vào màu máu ở bầu trời đang nhanh chóng tán đi, răng cắn đến cực hạn.

- Huyết Yêu Tông! !

Trong lòng của Lục Đạo đang rỉ máu. Lần này bị đánh bại, lão ta bị đánh bại triệt triệt để để, đồng thời nội tâm có hoảng sợ không áp chế nổi đang nhanh chóng nảy sanh.

- Nam Vực đệ nhất cường giả!

Lục Đạo trầm mặc, đệ nhất cường giả này lão ta lúc trước nội tâm còn có khinh thường. Nhưng hôm nay đánh một trận, lão ta không thể không thừa nhận, Huyết Yêu lão tổ, đích đích xác xác là đệ nhất cường giả của Nam Vực.

- Cho dù là Nhất Kiếm Tông Kiếm Trần Tử, cũng không phải đối thủ của Huyết Yêu.

Sắc mặt của Lục Đạo âm trầm, vung tay áo, thân thể hóa thành khói đen

chạy thẳng tới mặt đất.

Thanh La Tông không bị hủy diệt, nhưng mười vạn núi lớn thời khắc này sụp đổ hơn phân nửa, chỉ còn lại không được hai vạn tồn tại. Cả tông môn, vô luận là Thanh Dương hay là La Âm đều bị phá hủy nghiêm trọng.

Cường giả Trảm Linh, chết bốn người!

Nguyên Anh, Kết Đan lại tử thương vô số. Tuy nói với nội tình của Thanh La Tông như cũ coi như là đại tông môn, nhưng lại tổn thương nguyên khí, muốn khôi phục, không có vạn năm rất khó lại về đỉnh cao.

Cùng lúc đó, quầng sáng màu máu bao trùm trên Nam Vực Đại Địa, thời khắc này cũng đã biến mất. Liên đới huyết mang của Tử Vận Tông, Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, còn có Lý gia, Tống gia cũng đều toàn bộ biến mất.

Khiến cho những tông môn gia tộc này không trở lại bị phong ấn. Cường giả trong những tông môn gia tộc đó gần như trước tiên tràn ra thần thức, bao trùm Nam Vực đồng thời, muốn đi tìm Huyết Yêu Tông thanh toán. Nhưng sau khi bọn hắn thấy được tàn hồn của Thanh La Tông, lại là từng người một hít ngược khẩu khí.

Tâm tư thanh toán ẩn giấu xuống.

Nam Vực đệ nhất cường giả cách xưng hô này cũng từ từ được người nhặt lên từ trong năm tháng, lần nữa truyền khắp Nam Vực.

Duy chỉ có Tử Vận Tông Đan Quỷ. Sau mấy canh giờ Mạnh Hạo rời đi, xuất hiện ở bầu trời của Thanh La Tông, dung nhan của người này lập tức càng thương tang, nhìn hài cốt nằm trên mặt đất của Thanh La Tông, ông ta trầm mặc im lặng.

Hồi lâu, ông ta thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói nhỏ.

- Ta người làm sư phụ này, ngay cả đệ tử cũng không thể cứu vớt, ta còn có tư cách gì... làm sư phụ của hắn...

- Hắn năm đó đã lạy ta ba lạy, gọi ta một tiếng sư tôn...

Đan Quỷ ngẩng đầu. Trong mắt lộ ra tia sáng quyết đoán.

- Cuộc sống an dật, quá lâu ... Rất lâu rồi ta đã không muốn theo đuổi Tiên đạo... Là ta sợ hãi sao. Có lẽ là vậy chứ.

- Nên chém xuống ...

Đan Quỷ lắc đầu, rời khỏi nơi này, về tới Tử Vận Tông.

Sau ngày thứ ba ông ta về tới Tử Vận Tông, đại đạo ầm ầm phủ xuống. Giờ khắc này, ánh mắt của cường giả Nam Vực rối rít nhìn về phía Tử Vận Tông.

Đó không phải là một luồng đại đạo, mà là liên tục phủ xuống ba lượt!

- Tử Đông... ngươi rốt cục chém xuống!

Bên trong Nhất Kiếm Tông, một vị lão giả mặc trường bào màu trắng, trước người lơ lửng một thanh Nguyệt Quang Kiếm, nhẹ giọng lên tiếng.

- Đắm chìm những năm này, hắn đã suy nghĩ minh bạch rồi sao?

Bên trong Kim Hàn Tông, chỗ sâu nơi cấm địa, vốn dĩ một mảnh đen như mực, nhưng đột nhiên có u quang lóng lánh, giống như đôi mắt.

- Đời trước Tử Đông chân nhân, cự tuyệt Quý gia ngụy tiên, muốn thành Chân Tiên, nhưng lại tọa hóa trước tiên kiếp, ngưng cả đời luân hồi sáp

nhập vào bên trong một viên đan dược. Kiếp này đan linh thức tỉnh, thành tựu Đan Quỷ đại sư...

- Ba lượt đại đạo, trực tiếp chém tam đao, từ Trảm Linh... Với nội tình của đời trước, bước chân vào Vấn Đạo!

- Với thiên tư của Tử Đông chân nhân năm đó, hắn chém một cái này không tới bao lâu, Vấn Đạo điên phong sắp tới. Chỉ có điều không biết... lần này, hắn có dám đi thành Chân Tiên hay không?!

- Chân Tiên... Chân Tiên... Hoặc là thành tiên, hoặc là hồn phi phách tán, từ nay về sau không có luân hồi, hủy diệt hết thảy dấu vết.

Lý gia, Tống gia, còn có những cường giả khác của Nam Vực đều vào giờ khắc này, ngóng nhìn Tử Vận Tông, chứng kiến Nam Vực lại có một cường giả xuất hiện.

- Con đường Chân Tiên vạn năm một lần đã mở, cơ hội thành tiên xuất hiện. Không biết lần này... lại có bao nhiêu người, đạo vẫn hình hồn tan. Mạnh Hạo, ngươi cùng Phong Yêu nhất mạch hữu duyên, mà ta cùng với Phong Yêu nhất mạch cũng hữu duyên.

- Ta tuy có tư tâm hiệp ân cho ngươi vào Huyết Yêu Tông, nhưng đối với ngươi lại không có nửa điểm ác ý. Ta chỉ bất mãn cổ hủ đối với Phong Yêu nhất mạch tám đời trước của ngươi!

- Thân là người trông chừng Cửu Đại Sơn Hải, Phong Yêu nhất mạch, lòng của ngươi... là ở Cửu Đại Sơn Hải, chính là bên ngoài!

- Nếu ở bên ngoài có thể không làm ... thất vọng phương Sơn Hải đại giới này. Nếu tâm ở chỗ này, vì cái gì Phong Yêu không đi phong thiên!

- Hay là, từ xưa Phong Yêu nhất mạch đều vô tình, đến đời thứ chín cũng muốn như thế sao... Ta không tin!

- Ta sẽ không hại ngươi, càng sẽ cho ngươi may mắn lớn, giúp cho ngươi lớn lên, hộ đạo cho ngươi. Khi ngươi muốn rời đi, ta cũng sẽ không ngăn trở, chỉ hy vọng một khoảng trải qua ở Huyết Yêu Tông, có thể trong cuộc sống của ngươi, khi ngươi lựa chọn tương lai, có một tia ràng buộc!

Một tiếng thở dài, quanh quẩn Nam Vực, từ trên một tòa đỉnh núi màu máu, trong lòng của một thanh ảnh mặc huyết bào lẩm bẩm nói nhỏ.

Đỉnh của ngọn núi này gọi là Huyết Yêu Sơn.

Huyết Yêu Tông, một trong năm đại tông môn của Nam Vực. Trước lúc này, nó thần bí mới là chỗ khiến tất cả mọi người kiêng kỵ. Có rất ít người biết Huyết Yêu Tông rốt cuộc ở địa phương nào. Họ chỉ biết là mỗi một đời Huyết Yêu Tông đệ tử, mỗi một người đều là hạng người sát phạt quyết đoán.

Ví dụ như ... Lý Thi Kỳ đời này!

Ví dụ như Vương Hữu Tài những năm này quật khởi, nơi đi qua, huyết quang ngập trời.

Mà bản thân của Huyết Yêu Tông trên thực tế cũng không lớn, nó chỉ có năm ngọn núi.

Chính giữa chính là Huyết Yêu Sơn, bốn ngọn núi khác vốn vô danh, lấy người ở đó làm mệnh danh.

Mà giờ khắc này, trên Huyết Yêu Sơn, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở chỗ kia. Phía sau hắn, là một cái cửa động tán phát huyết quang. Bên trong có một loạt khí tức âm hàn tràn ra, tràn đầy ý lành lạnh.

Ở trước mặt của hắn là một đoàn ánh sáng đỏ bao phủ hồn của Hứa Thanh.

Hắn nhìn Hứa Thanh, nàng cũng đang nhìn hắn.

Hai người cách âm dương ngóng nhìn, thời gian dường như có thể vĩnh hằng.

- Ngươi suy nghĩ rõ chưa?

Trên Huyết Yêu Sơn, một thân ảnh huyết quang tràn ngập, thấy không rõ bộ dáng. Lão ta đứng ở nơi đó, nhìn bầu trời xa xa, chậm rãi lên tiếng.

Mạnh Hạo trầm mặc. Hắn đi tới nơi này đã có mấy ngày. Vào mấy ngày trước vừa mới bị mang tới đây, thân ảnh màu máu chỉ nói một câu nói.

- Đạo lữ của ngươi, ngươi muốn theo nàng cả đời, hay là muốn theo nàng một đời?

- Cả đời bao hàm một đời, mà một đời cũng không bao hàm cả đời.

- Một đời đơn giản, ta có thể giúp ngươi làm được. Nhưng nếu muốn cả đời... ta không làm được.

Đây là một cái lựa chọn.

Mạnh Hạo không trả lời, hắn chỉ nhìn Hứa Thanh. Hứa Thanh cũng không trả lời, nàng chỉ nhìn hắn.

Cho đến giờ khắc này, ngay lúc thân ảnh màu máu kia mở miệng lần nữa, Mạnh Hạo nhẹ giọng trả lời.

- Ta cùng với Hứa Thanh từng có hứa hẹn, nàng sống, ta sống, nàng chết, ta chết.

Thân ảnh màu máu trầm mặc, sau một lúc lâu thanh âm thương tang của

lão ta vang vọng trên Huyết Yêu Sơn.

- Sự lựa chọn của ngươi nếu là một đời, ta chỉ cần sáp nhập hồn của nàng vào bên trong thân thể của nàng, lấy thiên địa kỳ vật tẩm bổ, trăm năm có thể khiến nàng khôi phục như lúc ban đầu.

- Nhưng hồn của nàng đã bị thương, thân đã mệt mỏi, không hòa vào được thân khó tồn trăm năm. Cho dù dung thân, cũng chém không được linh, có thể cùng ngươi ở cùng một chỗ một ngàn năm, cho đến thọ nguyên hết.

- Nếu ngươi lựa chọn cả đời... nàng cần luân hồi chuyển thế, hồn vào đệ tứ sơn địa phủ, rồi sau đó chuyển kiếp. Không xác định là một núi nào, trước khi thành tiên, nàng cũng sẽ không tỉnh ngộ ký ức của kiếp này. Duy có vào chớp mắt thành tiên, nàng mới có thể nhớ lại kiếp này.

Nàng một khi thành tiên, liền có thể cùng ngươi cả đời làm bạn.

- Là đưa nàng đi địa phủ luân hồi, hãy để cho nàng ở chỗ này theo ngươi một ngàn năm, ngươi chọn đi.

- Nếu đi địa phủ, ta đưa cho ngươi một đạo pháp chỉ, Địa Tạng Đại Tôn cùng ta tình bạn cố tri, có thể tránh cho nàng nổi khổ của địa phủ. Khi nàng chuyển thế, nhất định có đại khí vận làm bạn, ngày sau vô cùng có khả năng thành Chân Tiên.

- Ta cho ngươi một tháng, lựa chọn cuối cùng, ta ở huyết đàm chờ ngươi.

Thân ảnh màu máu nhàn nhạt lên tiếng. Thân ảnh từ từ biến mất, hóa thành một mảnh huyết quang, tản ra trong thiên địa.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh. Nàng cũng nhu hòa nhìn hắn.

Hai người đều không nói chuyện, chỉ nhìn lẫn nhau, một ngày, một ngày, một ngày...

Cho đến qua đi nửa tháng, thời gian giống như vĩnh hằng, trên mặt của Hứa Thanh lộ ra mỉm cười.

- Đưa ta đi luân hồi đi, ta không cần một ngàn năm tốt đẹp, ta muốn cả đời bồi bạn.

Mạnh Hạo trầm mặc.

- Bởi vì chúng ta đã từng hứa hẹn, ta sẽ cùng già theo huynh...

Hứa Thanh thâm tình nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo lắc đầu, đang muốn lên tiếng, thanh âm của Hứa Thanh mang nụ cười truyền đến.

- Ngươi sợ không tìm được ta sao?

- Huyết Yêu tiền bối cũng nói, Cửu Đại Sơn Hải một khi luân hồi chuyển thế, tuy nói không thể xác định ở một ngọn núi nào... Nhưng đây là một ước định của chúng ta.

- Ngươi tìm đến ta, ta chờ ngươi...

- Tiểu sư đệ, không cần phải sợ, chúng ta kiếp này hứa hẹn, là ước định cả đời của ta...

- Kiếp sau, ta nhất định sẽ thường ở trong mộng, thấy được ngươi đạp bầu trời, đi tới trước mặt của ta, nắm lấy tay của ta, mang ta đi hết cả đời này.

- Không cần chọn lựa nữa, chúng ta làm bạn 99 năm, một năm cuối

cùng... ta đi luân hồi.

Hứa Thanh nghiêm túc nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, lòng của hắn đau nhói, gật đầu trong trầm mặc.

Hứa Thanh cười. Nụ cười rất đẹp, Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, tay phải nhấc lên, hồn của nàng bên trong hạt châu màu máu bay xuống trong lòng bàn tay của hắn. Khi cầm, hắn nhắm mắt lại, dường như ôm lấy nàng vậy.

Hắn quên không được, hồng nhan trở thành tóc trắng.

Hắn cũng quên không được, mình sống ẩn chứa mạng của Hứa Thanh độ cho.

- Mặc kệ ngày sau nàng luân hồi ở vào một ngọn núi nào, ta đều sẽ đi tìm đến nàng.

Mạnh Hạo mở mắt ra, nhẹ giọng lên tiếng, sau đó thiếp thân cất xong hạt châu chỗ hồn của Hứa Thanh. Hắn đứng lên, đi vào trên Huyết Yêu Sơn phía sau người, bên trong cửa động tán phát huyết quang.

Động không sâu, Mạnh Hạo đi vào không tới bao lâu thì đã đến đáy động, thấy được phía trước một mảnh đầm nước màu máu, cổ hài cốt kia khô quắt. Toàn thân của hài cốt tán phát dao động vô hình, thoạt nhìn rất dữ tợn, đỉnh đầu cũng có một chiếc sừng màu máu.

Lão ta mặc một thân huyết bào rách nát, lộ ra bộ phận không thấy được da, có chăng chỉ là máu thịt màu đỏ sậm. Trong đó có nhiều sợi gân xanh vây quanh, cho người một loại cảm giác kinh khủng. Bờ môi của lão ta khô quắt, hai mắt lõm xuống. Thân thể ông ta khô héo, nhưng có thể thấy được răng trong miệng, vô cùng sắc bén.

Lão ta cụ bị hình người, nhưng hiển nhiên không phải tu sĩ!

Lão ta là yêu, Huyết Yêu lão tổ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1055: Huyết Yêu tâm

Đây là bản tôn của lão ta, mà hết thảy hiển lộ ở ngoại đều là phân thân của lão. Vô luận là Kháo Sơn Tông năm đó, hay là Thanh La Tông lúc trước, hết thảy tất cả đều là phân thân của lão ta biến ảo.

Bản tôn của lão ta vĩnh hằng đắm chìm trong nơi này, từ đầu đến cuối, không rời đi cái động này nửa bước, không đi ra khỏi huyết đàm này chút nào.

Khi Mạnh Hạo nhìn về phía lão ta, lão ta chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía hắn.

Ánh mắt của lão ta thương tang, phảng phất ẩn chứa năm tháng vô tận, khiến người nhìn một cái, dường như thấy được thời gian nghịch chuyển, phảng phất thấy được thượng cổ, thấy được viễn cổ, thấy được tinh không.

- Sự lựa chọn của ngươi, ta đã biết.

Thanh âm khàn khàn, truyền ra từ trong miệng hắn, vang vọng cả trong động.

Tay phải khô quắt của Huyết Yêu chậm rãi nâng lên, hư không nhẹ nhàng huy vũ. Bên trong huyết đàm, có một luồng máu loãng bay lên, xẹt qua giữa không trung theo ngón tay của lão ta, ngưng tụ thành một cái phù văn màu máu.

Phù văn này mới vừa thành hình, màu sắc lập tức biến đổi, không còn là màu máu, mà là xuyên thấu qua ánh sáng vàng, giống như một cái kim phù.

Phía trên tản ra sinh cơ cực kỳ nồng đậm. Sinh cơ đó mạnh, phảng phất cụ bị sinh mạng tự thân. Sau khi nó xuất hiện, Huyết Yêu lão tổ rõ ràng thân thể thương tang không ít, càng khô héo hơn. Lão ta không nói cho Mạnh Hạo, kim phù này ngưng tụ sẽ hao phí căn nguyên tánh mạng của lão ta. Đó là sinh mạng lực lượng vạn năm tu hành, cũng không thể khôi phục.

Sau khi kim phù lóe lên vài cái giữa không trung, chạy thẳng bay tới Mạnh Hạo.

- Phù này hòa vào thân thể trước kia của nàng, sau khi tẩm bổ chín chín tám mươi mốt ngày, đạo lữ của ngươi có thể hồn vào thân này, tái hiện Nam Thiên. Chẳng qua là kỳ hạn trăm năm, nếu quá trăm năm không vào luân hồi, ngàn năm duyên đoạn. Một khi luân hồi, phù này có thể mang nàng xuyên qua hư vô, đi vào địa phủ, ngày thành tiên che chở chuyển kiếp, cũng có thể tương trợ.

Huyết Yêu lão tổ khàn khàn lên tiếng, nói hời hợt.

Mạnh Hạo chăm chú nhìn phù văn. Với tu vi của hắn, sao có thể không nhìn ra bên trong phù văn này ẩn chứa sinh cơ kinh khủng, lại mơ hồ nhìn thấu vẻ hư nhược của Huyết Yêu lão tổ sau khi ngưng tụ phù văn này.

Nội tâm hắn đột nhiên rất phức tạp, không quản trước mắt Huyết Yêu lão tổ như thế nào hiệp ân để cho mình trở thành thiếu tông, nhưng vào giờ khắc này, trong lòng của hắn có cảm kích.

Sau khi Mạnh Hạo nhận lấy phù văn, hắn thu hồi nó một cách quý trọng, ôm quyền sâu đậm cúi đầu về phía Huyết Yêu.

- Bái kiến lão tổ!

Đôi mắt của Huyết Yêu khoảnh khắc lộ ra tia sáng yêu dị, tiếng cười

khàn khàn, lại truyền ra Huyết Yêu Sơn, truyền khắp cả Huyết Yêu Tông.

Mạnh Hạo trầm mặc, không nói chuyện. Hắn biết vốn là cuộc sống của mình chắc là sẽ không cùng Huyết Yêu Tông có qua lại gì quá sâu, nhưng ân tình của đối phương đã đầy đủ rồi.

Năm đó Kháo Sơn Tông, đối phương từng xuất thủ, thậm chí nếu truy đuổi tới cùng, e rằng ở bên trong Kháo Sơn Tông, lão yêu trước mắt này cũng đã từng âm thầm điểm hóa. Lại có lúc ở Nam Vực trước đó cũng từng cùng Huyết Yêu Tông tồn tại một chút liên hệ.

Cho đến khi Mạnh Hạo bên trong Thanh La Tông cho dù biết rõ đối phương hiệp ân, nhưng hắn vẫn quyết định, trong đời, lựa chọn con đường này đi tiếp.

- Ta đối với ngươi không có có bất kỳ yêu cầu gì, cho dù là ngươi muốn dẫn Huyết Yêu Tông đi chinh chiến Nam Vực, đi hủy diệt Thanh La Tông, ta cũng sẽ không có nửa điểm ngăn trở. Ở chỗ này ngươi làm theo ý mình, duy chỉ có hy vọng ngươi tu hành Huyết Yêu Đại Pháp. Khi ngươi tu hành Huyết Yêu Đại Pháp đến tầng thứ sáu, ngươi nếu còn muốn đi ta không ngăn cản!

Tâm thần của Mạnh Hạo chấn động, chợt ngẩng đầu, nhìn về phía Huyết Yêu lão tổ. Hắn không nghĩ tới, yêu cầu của đối phương với mình không ngờ chỉ có những điều này.

- Khi ngươi tu hành đến tầng thứ ba, ta cho ngươi một lần tạo hóa, từ rày về sau mỗi một tầng, ta đều có tạo hóa cho ngươi!

Huyết Yêu lão tổ chăm chú nhìn Mạnh Hạo.

- Thanh La Tông Lục Đạo, ta không có giết hắn, chỉ là phá hủy cơ sở. Tu vi của hắn sẽ rất nhanh rớt xuống đến Vấn Đạo sơ kỳ. Khi Huyết Yêu

Đại Pháp của ngươi tu thành tầng thứ tư, ngươi có thể kích sát Vấn Đạo sơ kỳ, khi đó, ngươi có thể tự tay diệt Thanh La Tông.

Mạnh Hạo trầm mặc, nhưng trong mắt lại có một chút tia sáng kỳ dị.

- Bất quá bên trong tông môn, ta cho ngươi chỉ là một cái tên. Bên trong Huyết Yêu Tông, ngươi có đứng vững vàng hay không, có phục chúng hay không, có khiến người đi theo ngươi... thừa nhận thân phận của ngươi hay không, cái đó phải xem thủ đoạn của ngươi.

Huyết Yêu thâm ý sâu sắc nhìn Mạnh Hạo một cái, tay phải nâng lên vẩy một cái, một giọt máu tươi bay ra, rơi vào trước người Mạnh Hạo. Sau đó bị hắn bắt lấy, hóa thành một viên huyết tinh trong lòng bàn tay, bên trong có phù văn lóng lánh, dường như ẩn chứa đại đạo thần bí khó lường.

Rõ ràng, sau khi đưa ra máu tươi ấy, Huyết Yêu lão tổ càng hư nhược hơn. Giọt máu tươi ấy là bản mạng chi huyết của lão ta, tróc hết ý chí, khiến cho lão ta vô hại, chỉ còn lại có tạo hóa ở bên trong.

Đây là truyền thừa, truyền thừa của lão ta!

Sau khi thấy Mạnh Hạo nhận lấy giọt máu tươi, ánh mắt của Huyết Yêu lão tổ nhìn về phía hắn đã ẩn chứa nhu hòa.

- Ta đã sống quá lâu, từ từ suy sụp, cũng sớm nên hồn phi phách tán. Trong chỗ u minh các lão huynh đệ theo ta vẫn lạc năm đó các ngươi chết , ta sống một mình ... Muội muội, chờ ta, các lão huynh đệ, chờ ta một chút, ta rất nhanh sẽ đi đoàn tụ với các ngươi ... Ta có thể chết, nhưng ta chết phải có giá trị lớn nhất, ta chết, muốn thay đổi Phong Yêu nhất mạch! Đây cũng là nguyên nhấn khiến ta vì cái gì, năm đó lựa chọn Nam Thiên Đại Địa hạ xuống... Nơi này là cố hương của Phong Yêu nhất mạch, chờ ta một chút, một ngày này, nhanh , nhanh ...

Huyết Yêu lão tổ nhìn Mạnh Hạo, nội tâm lẩm bẩm.

Mạnh Hạo trầm mặc, ôm quyền lần nữa cúi đầu, xoay người, đi về phía cửa động.

Ngay trong nháy mắt hắn lập tức sắp ra cửa động, bước chân của Mạnh Hạo chợt ngừng lại:

- Lão tổ, với thân phận thiếu tông của ta, hàng năm có mấy cái danh ngạch tử vong bên trong tông môn.

Lời nói của hắn bình tĩnh, nhưng rơi vào trong tai khô gầy của Huyết Yêu bên trong huyết đàm, lại làm cho đôi mắt của lão ta khoảnh khắc nhoáng lên một cái. Lúc lão ta ngẩng đầu, nhìn về phía bóng lưng của Mạnh Hạo xa xa.

- Một năm có thể giết trăm người.

- Vô luận là người nào sao?

- Vô luận là người nào.

Huyết Yêu lão tổ bình tĩnh lên tiếng. Trong lòng lão ta, chớ nói mấy đệ tử, cho dù cả Huyết Yêu Tông cũng không so bằng vị trí của Mạnh Hạo trong lòng lão ta.

Mạnh Hạo không mở miệng nữa, cất bước đi ra động phủ. Trong nháy mắt hắn đi ra, bên trong cả Huyết Yêu Tông, thanh âm của Huyết Yêu lão tổ chợt vang dội.

- Từ giờ trở đi, Mạnh Hạo... là Huyết Yêu Tông thiếu tông ta!

Câu nói này nổ ầm ầm như lôi đình, vang vọng năm ngọn núi của Huyết Yêu Tông. Trừ Huyết Yêu Sơn ra, bên trong bốn ngọn núi khác vào

khoảnh khắc đó, có vô số thần thức, trong nháy mắt tản ra, toàn bộ ngưng tụ trên người của Mạnh Hạo trên Huyết Yêu Sơn.

Vẻ mặt của Mạnh Hạo như thường, cất bước đi ở nấc thang, đi về phía chân núi. Sắc mặt của hắn bình tĩnh, thoạt nhìn trầm mặc ít nói. Sau khi chết một lần, tính cách của hắn có biến hóa rất lớn, nhất là trận giết chóc bên trong Thanh La Tông, khiến cho tính cách tàn nhẫn trong hắn cũng dần dần hiển lộ ra.

Mà trọng yếu hơn là sau khi trải qua chuyện của Hứa Thanh, đối với Mạnh Hạo mà nói, đây là cuộc sống đại biến.

Hắn trầm mặc đi tới, mặc cho bốn phía vô số thần thức ngưng tụ đến. Trong những thần thức đó gần như tất cả đều mang địch ý. Dù sao đối với Huyết Yêu Tông mà nói, Mạnh Hạo... là người ngoài!

Mà một người ngoài không ngờ một cái Huyết Yêu Tông, liền lập tức trở thành thiếu tông. Chuyện này rung chuyển lợi ích của quá nhiều người, đưa tới quá nhiều người bất mãn.

Bọn họ bất mãn, không dám đối mặt Huyết Yêu lão tổ, nhưng đối với Mạnh Hạo lại là không thèm để ý chút nào. Cho dù là hắn được bổ nhiệm trở thành thiếu tông, nhưng bên trong Huyết Yêu Tông, hết thảy... dựa vào thực lực nói chuyện.

Chuyện của Thanh La Tông chỉ có một mình Mạnh Hạo biết được. Những cường giả khác của Huyết Yêu Tôn chỉ biết lão tổ của bọn họ bố trí đại pháp, mang Mạnh Hạo trở về từ Thanh La Tông.

Còn chuyện cụ thể, Thanh La Tông đương nhiên sẽ không truyền ra ngoài. Mà Huyết Yêu Tông muốn biết được, trong thời gian ngắn thì khả năng không lớn.

Năm ngọn núi của Huyết Yêu Tông trừ ngọn núi chính giữa thuộc về

Huyết Yêu lão tổ ra, bốn núi khác đều có cường giả trấn giữ, thậm chí sinh sôi nảy nở, chia Huyết Yêu Tông thành bốn cổ thế lực cường đại.

Bốn cổ thế lực này ngày thường không phân sàn sàn như nhau, rất khó phân ra chủ yếu và thứ yếu. Trên mặt nổi nhìn như hòa thuận, nhưng trên thực tế âm thầm tranh đấu, chưa từng ngừng nghỉ.

Vô luận là ở ngoài hay bên trong luôn luôn như thế.

Trong đó Huyết Yêu Tông thiếu tông vị trí này, chính là bọn họ cực lực muốn thu được. Một khi thu được cái thân phận này, từ nay về sau không hề giống vậy, thậm chí có tư cách thống lĩnh tất cả ngọn núi.

Giờ khắc này trên đỉnh núi thứ nhất, ngọn núi này tên là Thiết Huyết Sơn. Trong ngọn núi tồn tại 50 ngàn tu sĩ. Những tu sĩ này mỗi một người đều là yêu tu, mỗi một người đều là hạng người giết chóc. Thời khắc này rối rít ánh mắt mang theo hàn mang, nhìn về phía Huyết Yêu Sơn.

Đối với thiếu tông mới tới, bọn họ căn bản không coi vào đâu, cho dù là tu vi của đối phương nhất định không tầm thường. Có thể coi là nếu không thường thì cũng chỉ là người ngoài mà thôi, sao có thể cùng cả Thiết Huyết Sơn đối kháng!

Bên trong động phủ của đỉnh núi, có hai vị tổ Thiết Huyết tồn tại. Hai người này đều không phải là tu sĩ, đều là yêu thân biến thành, nhưng bộ dáng bản tôn cụ thể có rất ít người biết được.

Hai người này ngày thường rất ít xuất hiện, thời khắc này đang khoanh chân, lại toàn bộ mở mắt ra, nhìn về phía Huyết Yêu Sơn, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Tiểu bối mà thôi.

Hai người nhàn nhạt lên tiếng.

Cùng lúc đó, trên núi thứ nhất, có một nam nhân trung niên đang đứng bên ngoài động phủ của hai lão tổ ở đỉnh núi. Trong mắt mang sát khí, gắt gao nhìn chằm chằm Huyết Yêu Sơn.

- Thiếu tông, đây là vị trí thuộc về Thường Ất ta. Mạnh Hạo đó lại dám cướp thức ăn trong miệng hổ, hắn muốn chết!

Toàn thân của nam nhân trung niên có huyết quang lóng lánh, trong mắt cũng có biển máu cuồn cuộn. Thời khắc này khi tức giận tràn ngập, bên ngoài thân thể càng hiện ra vô số huyết ảnh chi hồn, đang phát ra gào thét thê lương.

- Nhị vị sư tôn, xin làm chủ cho đệ tử!

Nam nhân trung niên cắn răng, lập tức quỳ lạy bên ngoài động phủ.

- Hắn tuy là thiếu tông, nhưng thiếu tông cùng ngươi so sánh chỉ nhiều thêm một Huyết Yêu Đại Pháp bất truyền người khác mà thôi. Ngươi nếu có bản lãnh khiến hắn cúi đầu, hắn sẽ là khôi lỗi của ngươi!

- Không sai, ngươi nếu có bản lãnh khiến hắn phạm sai lầm, vi sư nắm giữ Hình đường, liền có thể danh chánh ngôn thuận xuất thủ trấn áp hắn, bất quá hắn dù sao cũng là lão tổ bổ nhiệm, ngươi không thể chủ động!

Bên trong động phủ, truyền đến thanh âm lãnh đạm của hai vị tổ Thiết Huyết.

Nam nhân trung niên chợt ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một chút dữ tợn, lập tức xoay người rời đi.

Đồng dạng cũng vào thời gian đó, đỉnh núi thứ hai của Huyết Yêu Tông được gọi là Huyền Thiên Sơn, trong núi có Huyền Thiên Yêu Tôn.

Người này không phải yêu, mà là tu sĩ. Ông ta không có tĩnh tọa, mà là đứng ở trên ngọn núi, mắt lạnh nhìn Huyết Yêu Sơn.

Phía sau ông ta có bảy đệ tử đi theo, bảy người này mỗi một người cũng không phải người lương thiện. Thời khắc này mỗi một người đều trong mắt có ánh sáng đỏ lóng lánh, dường như ẩn chứa ý giết chóc.

Trên Huyền Thiên Sơn, mấy vạn đệ tử Huyết Yêu Tông thuộc về Huyền Thiên Yêu Tôn toàn bộ đều đang trầm mặc, mắt lạnh ngắm nhìn Huyết Yêu Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1056: Huyết Yêu Đại Pháp.

- Có ý tứ, lão tổ không phân phối ngọn núi cho hắn, cũng không có nhân mã chính thống... Đây là ý gì chứ?

Huyền Thiên Yêu Tôn là một người đồng tử mặc áo văn sĩ, thời khắc này chắp tay sau lưng, lẩm bẩm nói nhỏ.

- Sư tôn, dựa vào cái gì một tên người ngoài tới, có thể trực tiếp trở thành thiếu tông. Chuyện này đệ tử không phục!

- Đệ tử chờ lệnh, đi đánh với Mạnh Hạo, xem hắn rốt cuộc có bản lãnh gì, có thể trở thành thiếu tông!

Bảy đệ tử đứng phía sau đồng tử rối rít lên tiếng.

- Gấp cái gì, có người còn gấp hơn so với các ngươi.

Đồng tử âm trầm cười, không nói tiếp lời, xoay người đi vào trong động phủ.

Bảy đệ tử đó, mỗi một người đều tràn ngập sát cơ. Sau khi họ nhìn lẫn nhau, đều nhìn về Huyết Yêu Sơn, thời khắc này Mạnh Hạo đang đi xuống theo nấc thang.

Năm ngọn núi, trừ đỉnh núi thứ nhất cùng đỉnh núi thứ hai ra, thời khắc này trên đỉnh núi thứ tư, một màn đồng dạng như vậy cũng diễn ra trên đấy, chỉ có điều mãnh liệt hơn. Đối mặt dao động càng lúc càng nóng nảy đó, Đồ Linh tứ tổ của đỉnh núi thứ tư không có chút nào áp chế, mặc cho dáng vẻ bệ vệ ngập trời lên.

Duy chỉ có đỉnh núi thứ năm rất là an tĩnh. Ở đỉnh cuối cùng đỉnh núi thứ năm, có một lão giả tóc trắng, lưng còng, chống một cây quải trượng, đang đứng ở đỉnh núi, nhìn Huyết Yêu Sơn từ xa.

Ở bên cạnh ông ta có một người con gái đi theo. Dung nhan của cô gái kia kiều mỵ, nhưng cũng có sát khí ẩn chứa.

- Sư tôn, vì sao ngăn trở Quỷ Thác Sơn chúng đệ tử bất mãn việc mà lão tổ an bài? Đây vốn không công bằng. Nếu Thiết Huyết Sơn Thường Ất là thiếu tông, ta cũng còn chịu phục một chút, nhưng Mạnh Hạo đó thì trước chưa từng nghe nói qua.

- Vi sư sống thời gian rất lâu, sống lâu vốn là ngu dốt, cũng biến thành biết điều một chút.

Lão giả tóc trắng mở miệng cười, thanh âm khàn khàn.

- Năm đó trên Huyết Yêu Sơn, khi lão tổ phủ xuống, ta chính là chỗ này.

- Bao nhiêu năm rồi, vị trí Thiếu tông tồn tại qua bảy lần. Mỗi một lần, ta đều trải qua.

- Sống lâu, nhìn nhiều, khiến ta có một đôi mắt nhìn thấu thương tang... Ta nhìn thấy được gì đó không giống bình thường trên người của Mạnh Hạo.

Cô gái bên cạnh lão giả nhíu tít đôi mi thanh tú.

- Người này, không nên trêu chọc, cũng không nên đi đến gần. Vi sư còn phải nhìn xem, phải nhìn cẩn thận hơn, mới có thể lựa chọn.

Đôi mắt của lão giả nhoáng lên một cái, xoay người về tới trong động phủ.

Thần sắc của Mạnh Hạo bình tĩnh, một đường đi xuống bậc thang. Khi hắn đi đến giữa sườn núi, bước chân hắn chợt ngừng, thấy được phía trước, có một người nữ tử mặc áo trắng, một mình đứng trên tảng đá nhô ra bên cạnh, phía trước nàng, lại là vách núi, mây mù vờn quanh.

Quần áo của cô gái ấy bay múa, thoạt nhìn có chút xuất trần. Bộ dáng nàng vốn dĩ xinh đẹp, giờ khắc này, dường như Phi Tiên.

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi tiếp.

- Mạnh huynh, trong Yêu Tiên Tông ta và ngươi đã từng gặp qua, chẳng lẽ mấy ngày đã quên tại hạ ư?

Nữ tử xoay người, hai tròng mắt chăm chú nhìn Mạnh Hạo, chính là nữ giả nam trang đạo tử của Huyết Yêu Tông năm đó, Lý Thi Kỳ.

Mạnh Hạo không nói chuyện, chỉ ngẩng đầu nhìn Lý Thi Kỳ một cái, gật đầu, đi xuống phía dưới.

- Mạnh huynh, trên Huyết Yêu Sơn chỉ có lão tổ cùng ta ở đây. Ta cố ý ở chỗ này chờ ngươi, là vì nhắc nhở ngươi, thân phận thiếu tông, bên trong tông môn, bốn ngọn núi khác sẽ không chấp nhận.

Lý Thi Kỳ nói, bàn tay ngọc nâng lên, ném ra một cái ngọc giản.

- Trong đây có tin tức về bốn ngọn núi khác của Huyết Yêu Tông, sau khi ngươi xem sẽ có trợ giúp.

Mạnh Hạo nhận lấy, trầm mặc chốc lát.

- Đa tạ!

Hắn chậm rãi lên tiếng, tiếp tục đi xuống.

- Hứa... Hứa Thanh đạo hữu, như thế nào rồi?

- Đa tạ!

Thanh âm của Mạnh Hạo truyền đến từ dưới chân núi, mơ hồ không chừng.

Xuống núi, hiện ra trước mặt Mạnh Hạo là một mảnh hoang vắng. Huyết Yêu Tông không giống như những tông môn khác, bên dưới ngọn núi sẽ có đại điện, có ngoại môn đệ tử tồn tại.

Nơi đây, cho dù là ngoại môn đệ tử cũng đều sẽ ở trên ngọn núi của từng người. Về phần khu vực dưới chân núi này, lại là một mảnh rừng rậm.

Cũng may không phải là hoàn toàn không có bóng người, vẫn có một ít nhà gỗ tồn tại, là đệ tử ở các ngọn núi của Huyết Yêu Tông, đơn độc tu tập, rậm rạp chằng chịt, mặc dù rất nhiều tàn phá, nhưng coi như là có quy mô nhỏ.

Cũng có thể thấy được một ít Huyết Yêu Tông đệ tử thường lui tới. Chẳng qua từng người đang nhìn về phía Mạnh Hạo, đều là trong mắt lạnh lùng, không có mảy may ý tôn kính.

Đối với những đệ tử Huyết Yêu Tông lãnh đạm này, thần sắc của Mạnh Hạo bình tĩnh. Trước đó khi hắn một đường xuống núi đã nhận ra nhiều ánh mắt như vậy. Thời khắc này đi về phía trước, hắn lựa chọn một góc vắng vẻ, khoanh chân ngồi xuống ở nơi đó, nhắm mắt, lấy ra hồn châu của Hứa Thanh, nhìn nàng đã có mệt mỏi ngủ say bên trong. Hắn chăm chú nhìn rất lâu, lúc này mới thu hồi.

Cùng lúc đó, bốn phía trên ngọn núi có không ít thần thức thu hồi, rất nhiều người đều có ý khinh miệt.

- Mạnh Hạo này là thiếu tông gì chứ. Ta còn tưởng rằng có thể có bản lãnh bao lớn, hóa ra ngay cả nhà gỗ dưới chân núi cũng không đi tranh đoạt một cái.

- Hắn đây là không muốn gây chuyện hả? Bên trong Huyết Yêu Tông, hết thảy đều cần dựa vào thực lực, dựa vào tàn nhẫn. Động phủ, ngọn núi, đạo lữ, công pháp, tu hành cần, hết thảy tất cả đều là thuộc về cường giả!

- Cũng như bao gồm thân phận của hắn!

- Hừ, hắn muốn bình tĩnh, nhưng nếu hắn thu được thân phận không thuộc về hắn, chuyện này sao có thể bỏ qua!

- Tuy nhiên không nên nóng nảy, có tin tức liên quan tới người này, chúng ta hiểu được không nhiều lắm, còn phải quan sát đã...

Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, không để ý tới các loại ánh mắt cùng thần thức bên trong Huyết Yêu Tông. Những thứ đó, hắn không thèm để ý, thần thức của hắn sáp nhập vào bên trong túi trữ vật. Ở trong đó, lúc trước là huyết ngao mà Mạnh Hạo dùng chống cự một kích của đệ thập tổ Vương gia, giờ này đã lần nữa cụ bị thân thể, chỉ có điều vẫn còn yếu nhỏ.

Anh Vũ cùng Bì Đống... Mạnh Hạo nghĩ tới bọn họ, liền nhíu mày. Lúc trước sau khi hắn tỉnh dậy trên chiếc U Luân đó, đã không có thấy thân ảnh của bọn họ.

Tuy nhiên Mạnh Hạo trong chỗ u minh có thể cảm thụ, hai người này đang ở Nam Vực.

Trong trầm mặc, hắn vận chuyển tu vi trong cơ thể. Đến đêm khuya, Mạnh Hạo mở mắt ra, lấy ra thi thể khô héo của Hứa Thanh, từ từ sáp nhập phù văn màu vàng vào trong thi thể của nàng. Vào khoảnh khắc sáp

nhập, thân thể của Hứa Thanh lập tức tản ra một loạt sinh cơ. Mắt thường có thể thấy được, chậm chạp khôi phục.

Da từ từ biến đổi, thân thể dần dần thư giãn, cũng có một cỗ thần vận bên trong, dường như thức tỉnh. Loại khôi phục này cần chín chín tám mươi mốt ngày mới có thể hoàn thành.

Mạnh Hạo chịu đựng kích động trong lòng. Hắn hít sâu một hơi, nhìn rất lâu, lúc này mới thu hồi thân thể của Hứa Thanh.

- Hứa sư tỷ, 81 ngày sau, tỷ sẽ mở mắt ra.

Mạnh Hạo lẩm bẩm, sau một lúc lâu, hắn lấy ra giọt huyết tinh do Huyết Yêu đưa cho hắn.

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua, hắn không chần chờ, một phen nắm lấy. Trong nháy mắt hắn nắm lấy huyết tinh, lập tức tất cả máu của thân thể hắn chớp mắt sôi trào, tràn ra khí huyết vô hình.

Cùng lúc đó, trong óc của hắn, xuất hiện thêm một vài phù văn lạc ấn, đồng thời tán phát khí tức của phong cách cổ xưa, hóa thành một đạo truyền thừa.

Lại vào giờ khắc này, mặt nạ màu máu bên trong túi trữ vật của hắn, trong giây lát tản ra dao động mãnh liệt. Huyết ngao bên trong lại chấn động thân thể, dường như bản năng vậy, bắt đầu hấp thu khí huyết vô hình tràn ra từ trong cơ thể của Mạnh Hạo.

- Huyết Yêu Đại Pháp!

Mạnh Hạo lẩm bẩm.

Huyết Yêu Đại Pháp này là thuật cấm kỵ của Huyết Yêu Tông. Cả tông môn chỉ có một mình Huyết Yêu lão tổ có được. Cho dù là thiếu tông

qua các thời kỳ cũng chỉ được ngoài miệng truyền thụ mà thôi. Duy chỉ có Mạnh Hạo là bản mạng truyền thừa.

Pháp này chia làm sáu tầng, mỗi hai tầng là một cái cảnh giới, tổng cộng ba cái cảnh giới.

- Khí Huyết, Linh Mạch, Huyết Hồn...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong mắt lộ ra một chút ánh sáng đỏ. Hắn phát hiện mình tu hành Huyết Yêu Đại Pháp lại có tư chất không cách nào tưởng tượng.

Hắn gần như trong nháy mắt liền đạt tới tầng thứ nhất, nửa bước bước chân vào Khí Huyết Cảnh.

Khí Huyết Cảnh này gần như kinh khủng, có thể cho một người hấp thu lực lượng khí huyết của người khác, trở thành tự thân sử dụng.

Mạnh Hạo trong phút chốc, trong mắt có ánh sáng đỏ. Ánh sáng đỏ như lửa, lóng lánh bất diệt. Hắn chậm rãi nâng tay phải lên, khi nhìn lại, tay phải của hắn trở thành màu đỏ.

Dường như bên trong cái tay này ẩn chứa vô số hắc động cắn nuốt hết thảy, có thể trong nháy mắt... cắn nuốt khí huyết.

- Thuật này, tốc độ ta tu hành có chút khó tin... Có quan hệ với thần thông Huyết Tiên mà ta tu hành... Huyết Tiên, Huyết Yêu... Phương diện này chắc chắn liên hệ.

Mạnh Hạo chỉ hơi trầm ngâm, khi nghĩ tới đáp án này, hắn cũng cảm nhận được Phong Yêu thuật pháp của mình vào giờ khắc này, dường như cũng biến thành có chút không giống.

Dường như nó bị vô hình biến đổi, nhưng cụ thể như thế nào, Mạnh Hạo

không cảm thụ được.

- Huyết Yêu lão tổ để ý chính là thân phận Phong Yêu Sư của ta. Như thế xem ra, có lẽ Huyết Yêu Đại Pháp này, sở dĩ ta có thể tu hành thuận lợi như vậy là có quan hệ với điều đó.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, dứt khoát lần nữa tu hành. Dựa theo yêu cầu của Huyết Yêu Đại Pháp, một lúc lâu sau, đôi mắt hắn bỗng nhiên mở ra. Huyết quang trong mắt gần như chiếm cứ tất cả đồng tử, thoạt nhìn vô cùng kinh khủng.

- Khí Huyết Cảnh viên mãn!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn nhìn thấu sự bá đạo cùng kinh khủng của Huyết Yêu Đại Pháp bá, cắn nuốt khí huyết, cường hóa thân thể!

Loại cường hóa đó gần như vô hạn.

- Đáng tiếc, không phải vĩnh hằng, chỉ là ngoại lực.

Hai mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái. Hắn có hứng thú nồng đậm đối với Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ ba, nửa bước bước chân vào Linh Mạch Cảnh.

- Mỗi một người tu sĩ, trong cơ thể đều ẩn chứa đại lượng linh khí, coi như là tồn tại một cái linh mạch. Mà Linh Mạch Cảnh này lại là đi cắn nuốt linh mạch của người khác, cường hóa tu vi của mình.

Mạnh Hạo nhắm mắt lại, đắm chìm trong tu hành. Cho đến khi bầu trời sáng, hắn mở ra hai mắt, nhíu mày.

- Không cách nào tu hành, dường như thiếu ít một chút gì đó.

Mạnh Hạo đang suy tư, bỗng nhiên, bên tai hắn quanh quẩn trên Huyết

Yêu Sơn, thanh âm tang thương của Huyết Yêu lão tổ.

- Rất khá, trong một đêm Huyết Yêu Đại Pháp đến tầng thứ hai. Sau khi Huyết Yêu Đại Pháp của ngươi đến tầng thứ ba, ta sẽ cho ngươi một vật, ngươi nhất định sẽ chấn động.

- Vật đó có quan hệ với Phong Yêu nhất mạch của ngươi. Thông qua vật phẩm như vậy, ngươi có thể thu được... Phong Yêu thuật pháp!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía Huyết Yêu Sơn, không nói chuyện, nhưng nội tâm lại chấn động. Hắn đã hoàn toàn xác định, đối phương coi trọng ... chính là thân phận Phong Yêu Sư của mình.

- Phong Yêu Sư rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?

Trong lòng của Mạnh Hạo hiện lên nghi vấn. Hắn thân là Phong Yêu Sư nhiều năm, nhưng trừ đệ bát cấm cùng Phong Chính ra, những thứ khác cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1057: Đây chỉ là một lần thăm dò...

Hiện giờ trời đã sáng rõ, trong Huyết Yêu Tông có tu sĩ ra vào, có một chút không khí tông môn, chỉ là trong đó có không ít đang chém giết nhau, hơn nữa giết chóc rất mạnh, đôi khi có huyết quang lóe lên.

Tông môn như thế, người các đại tông Nam Vực khác mà đến thì rất không thích ứng, nhưng còn Mạnh Hạo, Kháo Sơn Tông vốn là như vậy, ở chỗ này lại có cảm giác quen thuộc.

Hắn ở trong góc, không để ý người ta, người ta cũng không quan tâm hắn, coi như Mạnh Hạo không tồn tại. Dù có nhìn thấy, thần sắc lạnh nhạt cùng khinh miệt ở sâu trong mắt, với lịch duyệt của Mạnh Hạo thì liếc cái là nhìn thấu.

Vậy cũng tốt. Mạnh Hạo bình thản, hắn vốn không phải ưa náo nhiệt gì, đỉnh núi cũng được, tranh chấp cũng vậy, nếu không ai tới quấy rầy, vậy hắn có thể yên tâm tu hành.

Giữa trưa, Mạnh Hạo đứng lên, dứt khoát đốn cây gỗ xung quanh, dựng lên một căn nhà gỗ ở ngay đó, cảnh này tự nhiên bị vô số người nhìn thấy, nhất là những người có địch ý rất lớn với Mạnh Hạo, nhìn cảnh này cũng đều ngây người.

- Hắn lại đi xây nhà gỗ?

- Xem ra là hạ quyết tâm, muốn chìm trong tu hành, nhưng hắn nghĩ vậy, liền có thể mặc kệ chuyện người ta hay sao!

Trên Thiết Huyết Sơn, nam nhân trung niên Thường Ất thấy cảnh này,

trong mắt xẹt qua tia sáng lạnh, nhíu mày.

Lúc này, Mạnh Hạo mở mắt, nhìn ra ngoài nhà gỗ, có một cái bóng gầy yếu đang từng bước đi tới, nhìn hắn như trung niên, nhưng trên người có năm tháng tang thương, người gầy xọp, ẩn chứa âm lệ, nhưng hiện tại lại bị phức tạp thế vào.

Ở trên người hắn, có dao động Nguyên Anh, Mạnh Hạo nhìn hắn, trong mắt toát ra phức tạp, cũng có hồi ức.

Nam nhân yên lặng đi tới, hắn xuất hiện làm không ít đệ tử đều kinh ngạc.

- Là Vương Hữu Tài sư huynh!

- Vương sư huynh muốn làm gì thế?

- Không đúng, nhìn biểu tình của hắn, có gì đó không đúng.

Trong ánh mắt mọi người, Vương Hữu Tài đi tới trước mặt Mạnh Hạo, yên lặng nhìn hắn, trong mắt toát ra hồi ức.

Hắn không nói, Mạnh Hạo cũng không lên tiếng, hai người nhìn nhau, ở trong mắt hai bên đều thấy được Đại Thanh Sơn trước kia.

Nơi đó, chính là chỗ bọn họ bước chân vào tu hành, cũng là nơi Mạnh Hạo và Hứa Thanh... quen nhau.

- Uống rượu chứ. Hồi lâu sau, Vương Hữu Tài chua xót nói, ngồi xuống đối diện Mạnh Hạo, ném ra một bầu rượu.

Mạnh Hạo nhận lấy, uống một ngụm lớn, rượu cay xè, vào cổ họng như một cây dao xuyên thấu tim gan.

- Chuyện của Hứa sư tỷ, Lý Phú Quý nói cho ta biết. Vương Hữu Tài trầm giọng nói.

Mạnh Hạo gật đầu, lại uống một ngụm, ở giới tu chân, hắn ghi nhớ sâu sắc nhất có mấy người, chính là Đại Thanh Sơn Vương Hữu Tài, mập mạp, Đổng Hổ.

Bốn người bọn họ, trước kia được Hứa Thanh cùng dẫn với Kháo Sơn Tông, sau đó Đổng Hổ cùng Vương Hữu Tài xảy ra mâu thuẫn, Vương Hữu Tài biến mất, Đổng Hổ tính tình đại biến, ngược lại mập mạp... so với bọn họ, thì hạnh phúc hơn nhiều.

Hai người đều im lặng, uống rượu cùng nhau, mỗi người đều có hồi ức riêng, hồi ức giao nhau đều đến từ Đại Thanh Sơn.

- Sau đó ngươi có gặp được Đổng Hổ? Vương Hữu Tài bỗng hỏi.

- Sau khi rời Triệu Quốc, cũng không gặp hắn, lúc đó các người... Mạnh Hạo lắc đầu, chần chờ một hồi, hỏi.

- Thân thể của hắn yếu, ta coi hắn như đệ đệ, nấu nước ta giúp, có người ăn hiếp, ta giúp, cho đến... Vì hạt châu kia, hắn đẩy ta xuống núi. Vương Hữu Tài nhàn nhạt nói.

Mạnh Hạo không nói, cầm bầu rượu, lại một ngụm lớn.

- Cẩn thận Thường Ất, còn có từng người trong Huyết Yêu Tông, ngươi đều phải cẩn thận... Huyết Yêu Tông này, không có ân tình, chỉ có ai ác hơn! Vương Hữu Tài khẽ thở dài đứng dậy liền muốn đi.

- Ngươi không nên tới.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn Vương Hữu Tài.

Vương Hữu Tài không nói, hắn biết, hắn quả thật không nên tới, toàn bộ tông môn hiện tại coi Mạnh Hạo là kẻ thù, sau khi hắn đi, chỉ sợ sẽ phải chịu đau khổ, nhưng hắn vẫn cứ tới.

Ngay khi Vương Hữu Tài đứng lên, trên đỉnh núi thứ nhất, khóe miệng Thường Ất toát ra nụ cười tàn nhẫn.

- Thì ra, bọn chúng quen nhau!

- Các sư đệ, theo ta ra ngoài!

Thường Ất phất tay áo, người bay ra, ở trên Thiết Huyết Sơn lập tức có 19 đạo cầu vồng cùng bay ra, lao thẳng về phía chân núi.

- Mạnh Hạo, ngươi có thể không ra tay, ngươi có thể không muốn gây chuyện, nhưng mà lần này, ta muốn xem thử, ngươi có ba đầu sáu tay gì, dựa vào cái gì mà muốn thành thiếu tông!

- Đây là một lần thăm dò, xem ngươi sâu cạn cỡ nào, nếu ngươi phản ứng không lớn, ta từ từ tăng thêm lực, nấu từ từ, có nhiều cách chơi ngươi, nếu ngươi phản ứng mạnh... Ta chính là chờ phản ứng mạnh của ngươi!

- Tốt nhất giết người, sư tôn ta quản lý Hình đường, sẽ có thể danh chính ngôn thuận trấn áp ngươi!

Ngay khi Vương Hữu Tài muốn đi, trên đỉnh núi thứ nhất, 20 người bao gồm cả Vương Hữu Tài liền lao thẳng xuống chỗ Mạnh Hạo, nháy mắt là đến.

Bọn họ xuất hiện, lập tức dẫn tới sự chú ý của các đệ tử Huyết Yêu Tông trong rừng, mỗi người đều lên tinh thần, bọn họ biết, trò hay sắp diễn ra.

Đồng thời, trên đỉnh núi thứ hai, bảy người đệ tử của Trảm Linh lão tổ

đều tập trung tinh thần, mỗi người trong mắt toát ra tàn nhẫn, lấp lóe nhìn xuống.

- Thật muốn xem, Mạnh Hạo có bao nhiêu sâu cạn!

- Thường Ất tính tình hấp tấp, mới chưa được một ngày, hắn đã không nhịn được!

- Khó trách hắn như vậy, cơ hội tốt như thế chính là lúc thăm dò, thông qua lần thăm dò này, chúng ta có thể nhìn ra chút manh mối.

Trên đỉnh núi thứ tư, ba cái bóng toàn thân bao trong lửa, đang âm lãnh nhìn cảnh này, ở ngoài động phủ của họ, các đệ tử cũng cười cợt nhìn xuống.

Trong đó có một nam nhân, tay cầm bảo quạt, ánh mắt âm trầm, khóe miệng mỉm cười.

- Quả nhiên Thường Ất không nhịn được.

- Nhưng vậy cũng tốt, dù sao chỉ là một lần thăm dò mà thôi, hắn là sẽ không gây ra quá nhiều sóng gió, chỉ có thể nói Thường Ất quá ngu ngốc.

- Thế mới có một ngày, lão tổ khâm điểm, dù thật có người muốn trấn áp hắn, lão tổ cũng sẽ ngăn cản, chỉ đáng tiếc cơ hội lần này.

Trên đỉnh núi thứ năm, nữ nhân kiều mị cũng lên tinh thần, chăm chú nhìn xuống, lão giả lưng còng cạnh nàng thì chầm chậm quét mắt nhìn xuống.

- Sư tôn, nếu lần này làm lớn chuyện, ngài nói Mạnh Hạo có thể bị trấn áp không? Trong mắt nữ nhân lóe lên, toát ra hung ác.

- Làm lớn? Sẽ không sẽ không, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, tối đa chỉ tổn thương hòa khí, ngươi tu hành quá ngắn, vi sư sống quá lâu, thấy nhiều, chuyện như vậy, nhiều lắm. Lão giả lưng gù già dặn nói. - Ngươi xem đi. Xung đột liên quan tới thiếu tông Mạnh Hạo, chỉ mới là bắt đầu mà thôi, về sau còn dài...

Huyết Yêu Sơn, trong huyết đàm, Huyết Yêu lão tổ cũng mở mắt, nhìn cảnh này.

- Hắn... sẽ làm thế nào? Hiện tại Lý Thi Kỳ cũng chú ý tất cả, ánh mắt thâm thúy.

Toàn bộ Huyết Yêu Tông, đều đang nhìn về phía Mạnh Hạo, mọi người đều hiểu, đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo được mọi người Huyết Yêu Tông chú ý tới. Bọn họ đều đang chờ, xem thử lần thăm dò này, Mạnh Hạo sẽ có hành động gì.

Đây chỉ là một lần thăm dò...

Mạnh Hạo bình thản, ngẩng đầu nhìn 20 đạo cầu vồng từ Thiết Huyết Sơn đến đây, mặc kệ là Thường Ất hay 19 người ở đằng sau hắn, ở trong mắt Mạnh Hạo đều là như nhau.

Dù cho trong 19 người này, có 8 người là tu sĩ Nguyên Anh, còn lại 11 người cũng là Kết Đan đại viên mãn, nhất là Thường Ất tu vi cao nhất, đã là Nguyên Anh đỉnh phong.

- Vương Hữu Tài! 20 người vừa đến, một người quát lớn, giọng nổ như sấm, vang vọng bốn phía.

Thậm chí không cần viện cớ gì, người kia vừa lên tiếng, lập tức hóa thành huyết quang bắn thẳng về phía Vương Hữu Tài, sát khí tràn ra, pháp bảo màu máu bay ra rít gào vang dội, đồng thời còn có 3 tu sĩ Nguyên Anh cũng nhắm thẳng vào Vương Hữu Tài.

Về phần những người khác, đều đứng xung quanh, mắt lạnh châm chọc quan sát Mạnh Hạo.

Nhất là Thường Ất, trong mắt âm lãnh đứng ở không trung, chắp tay nhìn về phía Mạnh Hạo. Hắn đang chờ Mạnh Hạo, nếu Mạnh Hạo không ra tay,hắn sẽ cho người đánh Vương Hữu Tài trọng thương. Nếu Mạnh Hạo ra tay... Thường Ất đang chờ, chính là chuyện này!

Hắn tin tưởng sư tôn sẽ lập tức ra tay trấn áp.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, sắc mặt Vương Hữu Tài âm trầm, người chợt lóe thuấn di muốn tránh ra, nhanh chóng truyền âm cho Mạnh Hạo.

Ngươi không thể ra tay, hắn chính là Thường Ất, sư tôn hắn quản lý Hình đường, ngươi không thể cho hắn lý do trấn áp, ngươi không cần lo cho ta. Vương Hữu Tài vừa mới thuấn di, Thường Ất cười lạnh, vung tay lên, lập tức bay ra 7 cây cờ nhỏ, nhanh chóng lớn ra ở trên không, phong ấn hư không xung quanh, làm cho Vương Hữu Tài bị đẩy ra ngoài, hắn vừa biến sắc, 3 tu sĩ Nguyên Anh đã kéo theo sát khí dữ tợn đánh tới.

Tốc độ cực nhanh, ầm ầm vang vọng, khóe miệng Vương Hữu Tài trào máu, lui ra sau bấm quyết, thần thông phát tán hung ác quát.

- Thường Ất sư huynh, ta là đệ tử núi thứ hai, ngươi dám động tới ta!

- Núi thứ hai thì sao. Thường Ất cười ha ha, thần sắc thàn nhiên, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi thứ hai.

- Hình đường làm việc, chúng ta vốn không nên ngăn cản. Thường sư huynh, nếu Vương Hữu Tài xúc phạm môn quy, ngươi làm gì chúng ta cũng mặc kệ, nhưng nếu không xúc phạm, sau này ngươi phải cho núi thứ hai ta một câu trả lời. Trên đỉnh núi thứ hai, lập tức có âm thanh truyền ra, hiện tại mọi người đều đang chờ xem náo nhiệt, bọn họ làm

sao lại ngăn cản.

Sắc mặt Vương Hữu Tài càng thêm âm trầm, thấy 3 tu sĩ Nguyên Anh hung tợn lao tới, hắn cắn răng, người lóe lên muốn thi triển thuật kích phát khí huyết, bỗng nhiên Mạnh Hạo đứng lên, thần sắc thản nhiên, chỉ một bước xuất hiện bên cạnh Vương Hữu Tài, ấn vai đè hắn xuống.

Ngay khi Mạnh Hạo đi ra, mọi ánh mắt xung quanh đều ngưng tụ, cùng với mọi người trên 5 ngọn núi, đều tập trung tới.

Nhất là Thường Ất, trong lòng mừng như điên.

- Thiếu tông, ngươi có ý gì, chẳng lẽ muốn can thiệp vào chuyện Hình đường, các ngươi còn không ra tay, bắt hắn về Hình đường! Thường Ất nhàn nhạt nói, hung tợn trừng tu sĩ Thiết Huyết Sơn, vừa nhìn thấy Mạnh Hạo xuất hiện là lại chần chờ.

Mấy tu sĩ này cắn răng, không để ý Mạnh Hạo, lao thẳng về phía Vương Hữu Tài, sát khí mãnh liệt.

Trong ánh mắt bình thản của Mạnh Hạo, ngay khoảng khắc này đột nhiên bùng lên tia sáng lạnh kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1058: Giết!

Tiếng rít vang lên, 3 tu sĩ Nguyên Anh Thiết Huyết Sơn cắn răng không để ý Mạnh Hạo, vòng qua người hắn, kéo theo sát khí nhắm thẳng vào Vương Hữu Tài.

Bọn họ sẽ không thật đánh chết Vương Hữu Tài, nhưng có thể trọng thương hắn, nhất là bọn họ đại biểu Hình đường, còn có Thường Ất đại sư huynh Thiết Huyết Sơn đích thân lên tiếng. Theo bọn họ thấy, bên mình chiếm lý, có nhị tổ Thiết Huyết ở sau lưng, chỉ là thiếu tông nho nhỏ, dù bọn họ còn không nhìn ra tu vi cụ thể, nhưng làm sao lại đối đầu với nhị tổ Thiết Huyết được!

Nghĩ vậy, sát khí của bọn họ càng nồng, tiến lên tung ra pháp bảo, huyết quang ngập trời, trước mắt bao người, ở trước mặt mọi người trên người, lập tức đánh tới.

Khóe miệng Thường Ất toát ra cười lạnh, mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo, hắn đang chờ phản ứng của Mạnh Hạo trong lần thăm dò này.

- Trong lòng ta có lệ khí, từ khi Thiên Hà Hải ngã xuống đã tồn tại... Mạnh Hạo khẽ lầm bầm nói, nhấc tay lên, tùy ý chỉ ra một ngón.

Cái chỉ tay này như ấn vào hư vô, nhưng nháy mắt, trong 3 tu sĩ Thiết Huyết Sơn, người tiến lên nhanh nhất chợt chấn động mạnh, thần sắc mờ mịt, lập tức phun máu, thân thể ầm ầm nổ tung.

Tựa như có bàn tay vô hình xuất hiện, trực tiếp bóp nát cả người hắn!

Cảnh tượng này quá nhanh, quá đột ngột, làm cho mọi người xung quanh, kể cả các đệ tử Huyết Yêu Tông trên núi, đều ngây ra một chút.

Phía sau Mạnh Hạo, Vương Hữu Tài biến sắc, trong lòng co rút, thầm hô không xong.

Mạnh Hạo quá kích động, giờ phải làm thế nào đây!

Vương Hữu Tài trong lòng lo lắng, hắn cũng nhìn ra Thường Ất thăm dò, nhưng không ngờ bên Mạnh Hạo lại xung động như vậy.

Thường Ất mắt trừng lớn, hắn cũng không ngờ tên thiếu tông này, vừa ra tay... là giết người. Cảnh này làm trong lòng hắn tuôn trào mừng rỡ như điên, thầm mắng tên thiếu tông này quá non, trong mắt xẹt qua tia sáng lạnh, tiến lên một bước quát lớn. - Thiếu tông, ngươi dám xúc phạm môn quy!

Đồng thời, trên đỉnh núi thứ hai, 7 đệ tử lão tổ không phải hạng tốt lành gì, mỗi người ánh mắt chớp động, toát ra hứng thú.

Về phần đỉnh núi thứ tư, trung niên cầm quạt mỉm cười, ánh mắt lóe lên tia sáng lạ.

Trên đỉnh núi thứ năm, lão giả lưng gù trong mắt lóe lên, nữ nhân quyến rũ cạnh lão thì sửng sốt, rõ ràng không ngờ Mạnh Hạo thật sự giết người.

- Thiếu tông này, cũng là hạng tàn nhẫn, nhưng mà có phần lỗ mãng, còn quá trẻ, không giống lão phu, sống lâu quá lâu quá. Lão giả lưng gù cảm khái nói.

Phản ứng của những người xung quanh, Mạnh Hạo không nhìn tới, hắn như chìm trong thế giới cùng cảm khái của riêng mình.

- Lệ khí này, ở Vãng Sinh Động mãnh liệt... Mạnh Hạo khẽ than, lại chỉ ra, lập tức nhắm váo tu sĩ Nguyên Anh thứ hai, sắc mặt người kia đại biến, vừa muốn dừng lại, tiếng ầm ầm vang dội, thân thể nổ tung, hình thần câu diệt.

Lại giết một người!

Cảnh này, làm Thường Ất biến sắc, hiện tại hắn không còn vui mừng, mà là cả kinh, vốn hắn tưởng đối phương giết một người đã là cực hạn, không ngờ còn giết một người nữa.

Đồng thời, các tu sĩ xung quanh đều toát ra kinh dị, những đệ tử trên núi cũng chấn động tâm thần.

- Ở Thanh La Tông... Lệ khí đã bùng nổ hoàn toàn, nhưng chẳng những không xả ra, ngược lại càng nồng nặc dưới đáy lòng, trở thành... ma mà Huyết Yêu lão tổ nhắc tới. Mạnh Hạo lầm bầm.

Lúc này tu sĩ Nguyên Anh thứ ba nhìn hai người đã chết, liền hoảng sợ cùng cực, mở to mắt muốn lui ra sau, Mạnh Hạo lại chỉ ra lần nữa.

- Đại sư huynh cứu ta...

Thân thể tu sĩ này ầm ầm nổ tung, trước khi chết phát ra tiếng gào thét thảm thiết vang vọng khắp nơi, làm cho mọi người chấn động, tỉnh lại từ rung động trước đó.

- Hắn... còn một hơi giết 3 người!

- Quá ngu xuẩn, kẻ này quá ngu xuẩn, vừa đến Huyết Yêu Tông ta, không biết khiêm nhường, còn dám ngông nghênh như thế!

- Lần này rắc rối to, trong Huyết Yêu Tông, giết hại đồng tông, hơn nữa còn là đệ tử Hình đường!

Trong tiếng ông ông vang vọng, Thường Ất bay lên, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trước tiên là cả kinh, nhưng hiện tại đã sớm tiêu tan, thay vào đó mà mừng rỡ vô tận, trong lòng sớm cười to.

Sư tôn không cho ta chủ động chọc tới, nhưng tên ngu xuẩn này lại đi giết người, giết một người thì với với thân phận của hắn còn dễ nói, nhưng không ngờ giết 3 người... Nếu như vậy, ta cho hắn giết nhiều chút, là bản thân hắn muốn chết! Nghĩ vậy, Thường Ất cười lạnh.

- Thường mỗ kính ngươi là thiếu tông, nhưng ngươi dám ra tay ở tông môn, xúc phạm Hình đường, dù cho tu vi của ngươi cao thế nào, cũng phải bị trấn áp, người đâu... bắt hắn cho ta!

Hắn vừa lên tiếng, tất cả đệ tử Thiết Huyết Sơn phía sau đều biến sắc, chần chờ, nhưng lúc này lại có hai cỗ khí thế Trảm Linh ầm ầm bùng nổ trên Thiết Huyết Sơn, trực tiếp long trời lở đất, thiên địa biến sắc, mây gió xoay vần.

- Thiếu tông phạm lỗi, đồng dạng có tội, bắt lấy thiếu tông, đưa vào Thiết Huyết Sơn. Nếu như chống cự, trực tiếp trấn áp. Tiếng nói già nua phát ra từ Thiết Huyết Sơn, vang vọng cả tông môn, Thường Ất tâm thần rung lên, đắc ý muốn cười to ha hả.

Hắn chết chắc rồi!

Đồng thời, các đệ tử đằng sau Thường Ất đều lên tinh thần, có nhị tổ Thiết Huyết đảm bảo, bọn họ tràn đầy lòng tin, lập tức xông ra lao thẳng về phía Mạnh Hạo, bọn họ tin tưởng thiếu tông này tuyệt đối không dám ra tay. Một khi ra tay, nhị tổ Thiết Huyết cũng sẽ ra mặt.

Hiện tại, trên đỉnh núi thứ hai, trong đại điện trên đỉnh Huyền Thiên Sơnm Huyền Thiên lão tổ ngồi đó, hình dạng trẻ con, thần sắc âm lãnh quét nhìn chân núi.

Bên ngoài đại điện, 7 đệ tử của hắn đều cười lạnh, nhìn tình thế phát triển, đối với Mạnh Hạo, đáy lòng khinh miệt càng nồng, cho rằng tâm cơ của Mạnh Hạo quá nông cạn.

Bị người ta thăm dò một chút, liền trực tiếp lộ ra sơ hở.

Trên đỉnh núi thứ tư, nam nhân cầm quạt lúc này buồn cười.

- Thiếu tông này, từng trải quá ít, tu vi không kém, nhưng đối nhân xử thế không ổn, coi như là một bài học, bớt cho sau này không xứng với danh, hẳn là ngày cúi đầu cũng không xa.

- Quá trẻ tuổi.

Trên đỉnh núi thứ năm, lão giả lưng gù thở dài.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt lạnh băng, cả người như khối băng không tan, lúc này bùng nổ ra lệ khí trong người.

- Lệ khí đã thành ma, không thể áp chế, không hợp với đạo của ta... Nếu đã như vậy... dứt khoát không chặn! Mạnh Hạo thì thào, bước ra trước, cả người sát khí tận trời, ầm ầm tỏa ra, vung tay lên.

Chỉ vung nhẹ, cuồng phong liền rít gào, trời long đất đở, gió như từ chín tầng trời, vừa xuất hiện đã quét ngang khắp chốn, chạm tới 10 người trên cùng.

Vừa chạm vào, 10 người này sắc mặt dại biến, toàn bộ phun máu, mặc kệ tu vi gì cũng không chịu nổi cơn gió mạnh mẽ này, thân thể nổ tung, sương máu ngập trời.

Sắc mặt Thường Ất tái nhợt, ánh mắt co rút, tu vi Nguyên Anh đại viên mãn mà hoảng sợ chống đỡ, nhưng cơn gió xong quanh tụ tập lại, hóa thành bàn tay nắm lấy Thường Ất.

Bóp lại, tiếng răng rắc vang lên, Thường Ất gào thét thảm thiết. - Sư tôn cứu ta!

Cảnh tượng này làm mọi người xung quanh đều biến sắc, trên đỉnh núi thứ hai, Huyền Thiên lão tổ đứng vụt dậy, 7 người bên ngoài đều chấn động tâm thần.

Đỉnh núi thứ tư, đỉnh núi thứ năm, cũng thế!

- Hắn muốn làm gì!

- Hắn dám giết nhiều người như vậy!

- Khiêu chiến Hình đường?

- Thế này... đây chỉ là một lần thăm dò, hắn lại làm như vậy!

Lúc này, hai tiếng hừ lạnh truyền ra từ Thiết Huyết Sơn, hai đạo thần thức mạnh mẽ lao thẳng xuống đất, muốn cứu Thường Ất ở trong tay Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo bình thản, bàn tay khổng lồ mạnh mẽ bóp lại.

- Dừng tay! Vừa bóp lại, hai đạo thần thức kia liền phát ra tiếng rống rung trời.

Nhưng tiếng rống vừa vang lên, Thường Ất hét thảm thiết, ầm một cái bị bóp nát, đồng thời Nguyên Anh cũng tan rã.

- Không... Đây chỉ là một lần thăm dò... Đây là.. Tiếng hét thảm của hắn còn chưa hết lời, đã hình thần câu diệt.

Đối với hắn, đây là một lần thăm dò, nhưng đối với Mạnh Hạo... khi hắn ra tay, đã mặc kệ thăm dò cái gì.

Xung quanh câm nín, không ai dự liệu được, lần này rõ ràng là hành

động thăm dò, không ngờ lại tạo thành hậu quả như thế, đồng thời hai đạo thần thức kia cũng giận dữ ập tới.

- Ngươi muốn chết!

- Dám giết đệ tử Thiết Huyết Sơn, lão phu trấn áp ngươi! Trong thần thức phát ra tiếng rống giận của nhị tổ Thiết Huyết, lúc này dù cho Mạnh Hạo là thiếu tông, dù cho bọn họ cảm thấy tu vi của Mạnh Hạo quỳ dị, cũng không để ý.

Mà tu vi của Mạnh Hạo quả thật quái dị, sinh cơ Bỉ Ngạn Hoa làm cho Trảm Linh đệ nhị đao của hắn rất mơ hồ, thoạt nhìn chỉ như đệ nhất đao mà thôi.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, không chút chần chờ, bùng nổ thần thức của mình, hung hăng đụng mạnh tới.

Oành!

Thần thức của Mạnh Hạo quá mạnh mẽ, nhị tổ Thiết Huyết dù cũng là tu sĩ Trảm Linh, nhưng ở trước thần thức của Mạnh Hạo, lại không thể chống đỡ, ầm ầm vỡ nát.

Dao động tạo ra quét ngang Huyết Yêu Tông như gió bão, vô số cỏ cây xào xạc, trên ngọn núi xung quanh, tất cả tu sĩ đều hít vào một hơi, hoảng sợ vô cùng.

- Không cần các ngươi tới trấn áp, Mạnh mỗ lên núi, trấn áp hai ngươi! Mạnh Hạo lạnh băng lên tiếng, người đã bước tới, một bước trực tiếp đạp lên đỉnh núi thứ nhất.

Giờ khắc này, Huyết Yêu Tông, toàn bộ bùng nổ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1059: Trấn áp!

Mạnh Hạo đi ra một bước, nháy mắt đã đến đỉnh núi thứ nhất, ngay khi hắn đạp bước vào, toàn bộ Thiết Huyết Sơn ầm ầm chấn động, đồng thời trong đại điện ở đỉnh núi, nhị tổ Thiết Huyết sắc mặt đại biến, hai người lập tức xuất hiện bên ngoài điện, trực tiếp bùng nổ khí thế Trảm Linh đệ nhất đao, trời long đất lở.

Thiên địa ầm vang, mây mù khắp nơi cuồn cuộn kéo tới, trên bầu trời Thiết Huyết Sơn hình thành một khuôn mặt khổng lồ, khuôn mắt màu máu, trên đầu có hai cái sừng.

Vô cùng dữ tợn, đồng thời trên người nhị tổ Thiết Huyết, góc áo phần phật, hai thanh búa chiến to lớn xuất hiện từ trong hư vô.

Búa chiến này là yêu binh của hai người, hiện tại hai người như gặp đại địch, trong lòng chấn động, nổi lên sóng gió ngập trời.

- Không thể ngờ... hắn mạnh như vậy!

- Tu vi của hắn là gì, không nhìn ra dấu vết đệ nhị đao, nhưng ngay cả Trảm Linh đệ nhất đao đại viên mãn, cũng không thể có thần thức mạnh như vậy!

- Chẳng lẽ, hắn chuyên tu luyện công pháp thần thức mạnh mẽ!

Hai người vừa xuất hiện, Mạnh Hạo đã đạp lên bậc thang ngọn núi thứ nhất, bước đi lên trên.

Lúc này, mọi ánh mắt xung quanh đều tụ tập ở đây, Mạnh Hạo thật xứng đáng được mọi người chú ý!

Trên đỉnh núi thứ hai, Huyền Thiên lão tổ hình dạng trẻ con vốn đang ngồi nhập định, cảm nhận được thần thức đối đầu giữa Mạnh Hạo và nhị tổ Thiết Huyết, sắc mặt biến hóa, đứng vụt lên, thuấn di xuất hiện ngoài điện.

Lúc này bên ngoài điện, 7 đệ tử của hắn đều hít vào một hơi, thần sắc hoảng sợ không thể tin nổi.

- Một mình hắn, thần thức chống lại nhị tổ Thiết Huyết!

- Rốt cuộc... hắn có tu vi thế nào!

- Hắn muốn làm gì, không phải là một lần thăm dò hay sao?

- Im lặng! Huyền Thiên lão tổ quát khẽ, 7 đệ tử này liền câm bặc.

Trên đỉnh núi thứ tư, tam lão toàn thân ngọn lửa cũng nháy mắt xuất hiện ngoài đại điện, thần sắc ngưng trọng, đều nhìn về phía đỉnh núi thứ nhất.

Ở bên cạnh họ, nam nhân cầm quạt, vẫn luôn có vẻ khinh miệt, lúc này há miệng, không thở ra hơi, mắt nhìn thẳng.

Hắn đột nhiên phát hiện, không phải thiếu tông non trẻ, mà là là đối phương có đủ tu vi, có thể không để ý thủ đoạn gì, dốc sức san bằng là xong!

Trong khi đỉnh núi thứ hai, đỉnh núi thứ ba, đỉnh núi thứ tư chấn động, trên đỉnh núi thứ nhất, Mạnh Hạo chỉ đi ra một bậc thang, thiên địa mây gió xoay vần, xuất hiện một mảnh sương mù đen, trong đó lại sinh ra sương mù trắng.

Nháy mắt, đen trắng giao nhau, bao phủ ngập trời, mơ hồ hiện ra hai hạt châu lớn, hai hạt châu này lại xoay quanh một ngọn núi bị mây mù quấn quanh!

Đó là núi thứ chín!

Hắc Bạch Song Châu Đệ Cửu Sơn!

Đây là cảm ngộ của Mạnh Hạo sau khi đánh một trận với Lục Đạo, lão tổ Thanh La Tông, hiện tại còn chưa hoàn thiện, nhưng ngay cả như thế, khi xuất hiện cũng long trời lở đất.

Cuồn cuộn kéo lên, trực tiếp trấn áp nhị tổ Thiết Huyết Sơn.

Oành!

Mặt đất chấn động, bầu trời ầm vang, sắc mặt nhị tổ Thiết Huyết Sơn lại đại biến.

Đồng thời, trên đỉnh núi thứ năm, lão giả lưng gù hai mắt co rụt, hít vào một hơi.

Nữ nhân quyến rũ bên cạnh lão, cũng cả kinh.

- Hắn.. hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ thật sự muốn chống lại Thiết Huyết Sơn. Sư tôn, không phải ngài nói chuyện này sẽ không làm lớn hay sao?

Lão giả lưng gù chớp chớp mắt, ho khan một tiếng.

- Yên tâm đi, với lịch duyệt của lão phu, chuyện này sẽ làm lớn, tối đa cũng chỉ liên lụy đỉnh núi thứ nhất mà thôi. Ha ha, xem ra thiếu tông này muốn lấy đỉnh núi thứ nhất để lập uy mà.

Ở trên Huyết Yêu Sơn, Huyết Yêu lão tổ thần sắc bình thản, nhưng khóe miệng toát ra tươi cười vui vẻ.

- Trong lòng lệ khí quá nặng, không thể tan rã, cho nên lắng đọng thành

ma, chuyện này đã lâu, không phải lão phu muốn ban ơn, mà là chỉ có cách này, mới có thể giúp ngươi!

- Bây giờ ngươi không hiểu chuyện này, chờ ngươi thành tựu Trảm Linh đệ tam đao, ngươi sẽ hiểu ra.

Trên Huyết Yêu Sơn, Lý Thi Kỳ đứng cạnh núi, nhìn cảnh này, trong mắt ngạc nhiên, đối với Mạnh Hạo, nàng hiểu biết nhiều hơn những người khác.

Dù sao cảnh tượng ở Yêu Tiên Cổ Tông, nàng ghi nhớ sâu sắc, không thể quên được, nàng trở về cũng không nói với người khác, toàn bộ tông môn ngoài Huyết Yêu lão tổ ra thì không ai biết.

Kinh hãi nhất phải là Vương Hữu Tài, hắn ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, hít vào một hơi, trong mắt toát ra chấp nhất.

- Mạnh Hạo... hắn đã mạnh như thế... ta không thể rơi lại!

Oành!

Tiếng nổ rung trời, Mạnh Hạo đi ra bước thứ ba, hai châu đen trắng trên không trung xoay quanh núi thứ chín, đè xuống đỉnh núi, khuôn mặt dữ tợn tạo ra từ khí thế của nhị tổ Thiết Huyết liền toát ra vẻ đau đớn.

Mạnh Hạo thần sắc lạnh băng, đi ra bước thứ tư.

Tiếng nổ rung trời, khuôn mặt khí thế của nhị tổ Thiết Huyết phát ra tiếng gào thét, nhưng vô ích, trực tiếp bị trấn áp, nháy mắt tan thành nhiều mảnh.

Cảnh tượng giống như bầu trời bị xé rách, bị hai châu đen trắng vào núi thứ chín thay thế, đồng thời khuôn mặt tan tành, nhị tổ Thiết Huyết đứng trên đỉnh núi, cả người chấn động mạnh, đồng loạt phun máu, thân thể

nháy mắt già nua, thần sắc đại biến, ánh mắt co rụt toát ra kinh hãi.

- Rốt cuộc hắn mạnh cỡ nào! Tâm thần nhị lão ầm ầm bùng nổ, làm sao bọn họ cũng không ngờ, chỉ riêng khí thế của Mạnh Hạo cũng trấn áp hai người đến mức này.

Trên đỉnh núi thứ hai, sắc mặt Huyền Thiên lão tổ biến đổi, nhìn chằm chằm Hắc Bạch Song Châu Đệ Cửu Sơn.

- Đây là thần thông gì!

Các đệ tử cạnh hắn, mỗi người đã sớm run rẩy, cùng với hơn 50 ngàn tu sĩ trên đỉnh núi thứ nhất, hoảng hốt nhìn bầu trời, nhìn Mạnh Hạo.

Còn trên đỉnh núi thứ tư, ba cái bóng lửa cũng thần sắc đại biến, hoảng sợ không thôi.

- Trấn áp, vậy mới là trấn áp!

- Căn bản không phải ra tay, chỉ là khí thế, đã trấn áp nhị tổ Thiết Huyết thảm như vậy!

- Thiếu tông, hắn là thiếu tông!

Mọi người hít thở dồn dập, Huyết Yêu Tông kẻ mạnh là vua, ngoài các đệ tử thân truyền dòng chính các tông, tất cả mọi người đều bị khí thế của Mạnh Hạo rung động.

Mạnh Hạo đi ra bước thứ năm.

Thiên địa ầm vang, hai châu đen trắng vây quanh núi thứ chín, trực tiếp trấn áp xuống. Nhị tổ Thiết Huyết thần sắc đại biến, hai người gầm lên, lao thẳng lên trời, nhưng vừa bay lên liền bùng nổ vang vọng. Thân thể hai người trực tiếp bị đánh rơi, nện xuống đỉnh núi, toàn bộ đỉnh núi thứ

nhất chấn động, mặt đất rung chuyển, ngọn núi bị đánh lún xuống một trượng!

Cảnh tượng này, chấn động tất cả!

- Không thể chống đỡ thần thông này, trực tiếp đấu pháp với bản tôn của hắn!

- Kẻ này thuật pháp ngập trời, không thể đấu xa. Đánh cận chiến! Trên đỉnh núi thứ nhất, nhị tổ Thiết Huyết phun máu, cả người nhiều chỗ nứt toát, trên bầu trời có núi thứ chín cùng hai châu đen trắng trấn áp xuống, bọn họ đã kinh hãi cực hạn.

Lúc này gầm lên, thân thể hai người nổ ầm ầm, thân thể phình ra, hóa thành người khổng lồ mười trượng, xuất hiện bốn cánh tay, giống như thần ma.

Trên đầu mọc ra hai sừng, không duy trì thân người, mà lộ ra yêu thể, khí thế nháy mắt bùng nổ hoàn toàn, mạnh mẽ chống đỡ uy áp, mỗi người nắm lấy búa chiến, từ đỉnh núi hóa thành hai đạo cầu vồng, kéo theo sát cơ ngập trời lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Giết!

- Chém!

Khí thế hai người hùng hồn, nháy mắt đã tới, Mạnh Hạo đi ra bước thứ sáu, mắt lạnh nhìn hai yêu, nhấc tay đánh mạnh tới trước.

Thân thể của hắn đã sớm thành thánh, ngang với Trảm Linh đại viên mãn, gần tới Vấn Đạo!

Tu vi của hắn, ở Trảm Linh đệ nhị đao, thực lực của hắn... khắp Nam Thiên Đại Địa, là người đứng đầu dưới dưới Vấn Đạo.

Một cái tát đánh ra, thiên địa nổ ầm ầm, trực tiếp đánh trúng hai yêu.

Ầm ầm! Chiến phủ vỡ tan, sắc mặt hai yêu biến hóa hoàn toàn, phun máu, phát ra tiếng gào thảm thiết, thân thể muốn nổ tung, máu tươi ngập trời quét ngang.

Trực tiếp bị một cái tát của Mạnh Hạo đánh về trên đỉnh núi, Hắc Bạch Song Châu Đệ Cửu Sơn trầm xuống, nhắm thẳng hai yêu.

- Không!

- Lão tổ cứu mạng!

- Huyền Thiên, Yêu Hỏa cứu chúng ta!

Ngay khi Thiết Huyết Sơn nhị tổ gào thét, trên đỉnh núi thứ hai, thứ tư, lập tức có huyết quang xuất hiện, lao thẳng đến đây, có tiếng hô vang vọng.

- Đủ rồi!

- Uy đã lập, ngươi còn chưa ngừng tay!

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên hung ác, đi ra bước thứ bảy.

- Cút! Mạnh Hạo quát một chữ, thần thức bùng lên hóa thành một mảnh màu máu, trực tiếp chống lại huyết quang tận trời, mạnh mẽ bùng phát, ầm một cái, hung hăng đánh tan hai mảnh huyết quang.

- Không phải muốn thăm dò sao, Mạnh mỗ cho các ngươi dò đủ, Thiết Huyết Sơn này, ta xem trúng. Mạnh Hạo lên tiếng, thiên địa ầm ầm, hai châu đen trắng vây quanh núi thứ chín trực tiếp rơi xuống, đánh vào đỉnh núi Thiết Huyết Sơn!

Trấn áp!

Mặt đất chất động, thiên địa biến sắc, 50 ngàn đệ tử đỉnh núi thứ nhất đều hoàng sợ, nhị tổ Thiết Huyết gào thảm thiết, thân thể bọn họ bị núi thứ chín trực tiếp đập trúng.

Trong tiếng ầm vang, thân thể hai người nổ tung, nguyên thần bay ra cũng không trốn thoát, mỗi cái bị hai châu đen trắng trực tiếp hút đi, phong ấn trong hạt châu.

Đến lúc này, Mạnh Hạo đi ra bước thứ tám, trên đỉnh núi, một mình hắn đứng đó, toàn bộ đệ tử run rẩy quỳ lạy.

- Bái kiến thiếu tông!

- Bái kiến thiếu tông!

Âm thanh trên đỉnh núi thứ nhất truyền khắp nơi, liên tục vang dội, sóng âm rung trời.

Lúc này, âm thanh trên đỉnh núi thứ nhất Huyết Yêu Tông vang vọng không ngớt.

Nhưng trong sóng âm này, lại có tiếng rít âm trầm phát ra.

- Mạnh Hạo, tu vi của ngươi tuy cao, nhưng nơi này là Huyết Yêu Tông, ngươi tự ý giết lão tổ Hình đường, xúc phạm môn quy, ngươi phải cho Huyết Yêu Tông một câu trả lời!

- Ngươi trấn áp hai vị đạo hữu Thiết Huyết, chuyện này nhất định phải nói cho rõ ràng! Âm thanh này truyền ra từ đỉnh núi thứ hai và thứ tư, đối mặt khí thế của Mạnh Hạo, Huyền Thiên lão tổ cùng tam tổ Yêu Hỏa lập tức lên tiếng. Bọn họ trong lòng khó chịu, nhưng kết luận Mạnh Hạo

đã lập uy xong, theo bọn họ thấy, Huyết Yêu lão tổ sẽ ra mặt, nếu vậy thì lúc này lên tiếng, có thể giữ được thể diện, làm người ta nhìn thấy bọn họ không e ngại thiếu tông này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1060: Trảm Ma Vấn Đạo!

Dù sao theo bọn họ, Mạnh Hạo không thể nào đối địch với toàn bộ Huyết Yêu Tông, hiện tại đã trả giá đắt cho lần thăm dò này, bởi vậy vào lúc này tự nhiên phải lên tiếng, không đánh mất uy nghiêm.

Mỗi người đều hạ quyết định, ngày sau nghĩ cách khác chống lại Mạnh Hạo, theo bọn họ nghĩ, tiếp theo nhất định là Huyết Yêu lão tổ ra mặt xoa dịu.

- Huyết Yêu lão tổ sắp xuất hiện, chuyện này đã xong, thiếu tông này... Quá trẻ tuổi, quá kích động, lão phu sống rất... Trên đỉnh núi thứ năm, lão giả hít sâu một hơi, hô khan, nhàn nhạt lên tiếng, nữ nhân quyến rũ cũng vỗ lưng cho lão, cảnh tượng hôm nay, làm cho nàng có ấn tượng mãnh liệt với Mạnh Hạo.

Nhưng lão giả lưng gù còn chưa nói xong...

Mạnh Hạo đứng đó, không nhìn xác chết đầy đất, quay đầu nhìn đỉnh núi thứ hai, trong mắt lại tràn đầy tia sáng lạnh hung ác.

- Bây giờ ta trả lời cho các ngươi! Hắn vừa nói, trong ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, một bước đi ra, thẳng đến đỉnh núi thứ hai!

Huyết Yêu Tông, nhắt mắt im ắng.

Trên đỉnh núi thứ hai, Huyền Thiên lão tổ sắc mặt đại biến.

- Kẻ điên, tên đáng chết này, hắn là kẻ điên!

- Ta... ta chỉ là thuận miệng nói vậy, không ngờ hắn... đáng chết! Sắc mặt biến hóa, Huyền Thiên lão tổ vội vàng lùi về, đồng thời trên đỉnh núi thứ tư, tam tổ Yêu Hỏa thần sắc biến đổi, cắn răng đồng loạt bay đi, thẳng đến đỉnh núi thứ hai.

Tốc độ của Mạnh Hạo cực nhanh, nháy mắt là tới, giơ tay lên, hai châu đen trắng vây quanh núi thứ chín ầm ầm phủ xuống, xuất hiện ở trên đỉnh núi thứ hai, bầu trời chấn động, mặt đất ầm vang.

Đệ tử Huyết Yêu Tông đều hoảng sợ cùng cực, hít vào một hơi, nhìn thiếu tông ở trên không, khí phách không thể tả được!

- Các ngươi muốn trấn áp ta, ta tới trấn áp các ngươi!

- Ngay bây giờ ta sẽ trả lời cho các ngươi!

- Đây là lời của thiếu tông, vậy mới là thiếu tông, khí phách tràn lan, thiếu tông của Huyết Yêu Tông ta!

Các đệ tử trên núi không phải dòng chính của lão tổ, mỗi người đều thở gấp gáp, nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt cuồng nhiệt, bọn họ bỗng phát hiện, thì ra thiếu tông này bá đạo như thế!

Đi theo sau thiếu tông như vậy, nhất định là một chuyện vô cùng vinh quang sáng rực!

Nhưng so với bọn họ, trên đỉnh núi thứ hai, 7 đệ tử của Huyền Thiên lão tổ thì sắc mặt tái nhợt, người phát run, trước đó bọn họ còn trào phúng Mạnh Hạo, khinh thường hắn trẻ tuổi, càng thêm khinh miệt. Nhưng hiện tại, trong run rẩy, bọn họ đã tỉnh táo lại, cực kỳ hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo.

Còn có nam nhân cầm quạt trên đỉnh núi thứ tư, sắc mặt trắng bạch, hắn bỗng phát hiện, thiếu tông này... nhìn như vô hại, nhưng thực tế khi trở

mặt lại bá đạo đến thế.

Căn bản không cho người ta một chút xíu cơ hội, một khi lập uy, vậy lập đến tận cùng!

Tốc độ của Mạnh Hạo cực nhanh, nháy mắt bước lên đỉnh núi thứ hai, toàn bộ núi thứ hai ầm ầm chấn động, ngọn núi rung chuyển, Mạnh Hạo nhấc tay, chỉ về phía Huyền Thiên lão tổ đang nhanh chóng lùi lại.

- Không phải ngươi muốn trả lời sao, đây là trả lời của Mạnh mỗ! Mạnh mỗ thay mặt Vương Hữu Tài trả lời cho đỉnh núi thứ hai ngươi! Mạnh Hạo ra tay đối phó núi thứ hai, chính là vì Vương Hữu Tài.

Trước đó hành động của núi thứ hai đối với Vương Hữu Tài, Mạnh Hạo nghe xong đã không hài lòng, lúc náy ra tay, một chỉ tay xé rách bầu trời, rít gào đánh tới, khí đen trắng bao bọc, tạo thành cái bóng mờ, nháy mắt đánh tới Huyền Thiên lão tổ.

Huyền Thiên lão tổ sắc mặt biến đổi, gầm lên nhấc tay bấm quyết, toàn thân huyết quang tận trời, tạo thành một cây đao màu máu, chém về phía chỉ tay của Mạnh Hạo.

Cú chém này, khí thế đệ nhất đao đại viên mãn bùng nổ, xem kiểu này, đã chạm đến ngưỡng đệ nhị đao.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, lại chỉ ra.

- Ngươi dám!

- Mạnh Hạo ngươi quá mức, dù cho ngươi là đệ nhị đao, vậy thì sao! Ngọn núi thứ tư, tam tổ Yêu Hỏa rống giận nhất là một lão giả trong ngọn lửa, tiếng quát như sấm, trên người tỏa ra khí tức Trảm Linh đệ nhị đao.

Mạnh Hạo vẫn không nhìn, phất tay.

Tiếng sấm rung trời, chỉ tay chạm vào đao máu, đao lập tức tan tành, Huyền Thiên lão tổ phun máu, người văng ra như diều đứt dây, Mạnh Hạo lại chỉ tới, trực tiếp chạm lên người hắn.

TIếng nổ vang vọng, Huyền Thiên lão tổ phát ra tiếng thét thảm thiết, nửa người nổ tung, nguyên thần hoảng sợ thê lương bay ra, đồng thời, ba người Yêu Hỏa cũng chạy tới.

- Nếu đã đến, vậy cùng nhau trả lời cho các ngươi. Mạnh Hạo bình thản nói, bước về phía ba người.

Ba người tâm thần chấn động, trong ba người Yêu Hỏa, lão tổ Trảm Linh đệ nhị đao chính huynh trưởng, nhấc tay lên, lập tức một biển máu ầm ầm xuất hiện.

- Chẳng lẽ ngươi là gian tế tông môn khác, che mắt Huyết Yêu lão tổ, ngươi còn dám ra tay với chúng ta!

- Danh ngạch tử vong 1 năm của ta, bây giờ còn 78 chỗ. Mạnh Hạo bước đi, chầm chậm nói.

Hắn vừa nói thế, toàn bộ Huyết Yêu Tông phát ra tiếng hít hà, ngay cả Yêu Hỏa tam lão cũng hít vào một hơi, ánh mắt co rút, về phần nguyên thần của Huyền Thiên lão tổ, sắc mặt chấn động.

Đệ tử xung quanh đều hô to, mọi người đều bị lời của Mạnh Hạo chấn động tâm thần.

- Danh ngạch tử vong!

- Hắn là thiếu tông, chẳng lẽ thiếu tông có danh ngạch tử vong gì đó!

- Trời ạ! Mặc kệ tu vi gì, đều ở trong danh ngạch này?

- Quyền lực của hắn quá lớn, sống chết của bất cứ đệ tử nào đều nằm trong tay hắn!

Trên ngọn núi thứ 5, lão giả lưng gù ngây dại, nữ nhân quyến rũ cũng mở to mắt, hít thở dồn dập.

- Sư tôn, danh ngạch tử vong này?

- Khụ khụ, không cần lo lắng, lão phu sống quá lâu, chuyện này chỉ là một lần thăm dò, sẽ không... Lão giả lưng gù vô thức nói, nhưng nói một nửa, phát hiện đệ tử nhìn mình có vẻ cổ quái, không khỏi ho khan.

- Sư tôn, ngay từ đầu ngài đã nói thế, kết quả Thường Ất chết, sau đó ngài lại nói vậy, kết quả ngọn núi thứ nhất bị trấn áp... Vừa rồi ngài còn nói vậy, kết quả ngọn núi thứ hai và thứ tư ra tay.

- Bây giờ ngài lại nói thế... Nữ nhân quyến rũ im lặng.

Trong khi nàng im lặng, Mạnh Hạo bước đi, vung tay đánh tới, núi thứ chín rầm rầm tiến tới, thẳng về phía tam tổ Yêu Hỏa.

Khoảnh khắc đến nơi, tam tổ Yêu Hỏa thần sắc ngưng trọng, mỗi người thi triển thần thông, nhất là lão già Trảm Linh đệ nhị đao, há miệng phun ra một đoàn lửa, ngọn lửa thiêu đốt biển máu, làm cho huyết hỏa ngập trời, ngưng tụ thành đầu hươu to lớn.

Con hươu toàn thân là lửa, hai cái sừng lớn, ầm ầm chọi lại núi thứ chín trên trời xuống, Yêu Hỏa tam lão tản ra, khoảng khác dưới đầu hươu này xuất hiện thân hươu khổng lồ.

Tạo thành một con hươu hoàn chỉnh, đánh lại Hắc Bạch Nhị Châu Đệ Cửu Sơn!

Ở trên thân hươu, tỏa ra dao động mãnh liệt, vượt qua Trảm Linh đệ nhị đao, gần tới Trảm Linh đệ tam đao!

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên tia sáng lạnh, không chần chờ, vung tay lên, lúc này bùng nổ toàn bộ tu vi, xung quanh hắn xuất hiện khe nứt hư vô, gió mây đảo chiều, thiên địa rền vang, Hắc Bạch Nhị Châu Đệ Cửu Sơn phình lớn, uy năng tăng gấp đôi.

Uy năng tăng lên, kéo theo uy áp ngập trời, làm cho tam lão hợp thành hươu lớn cũng hoảng sợ không thể tin nổi.

Oành!

Núi thứ chín va chạm với con hươu khổng lồ, nổ vang rung trời, con hươu trực tiếp nổ tung, tan thành mảnh vụn, bên trong tam lão phun máu, mỗi người văng ra sau, sắc mặt tái nhợt, trong lòng tung lên sóng gió.

- Sao lại thế này!

- Hắn mạnh đến thế! Ba người ta liên thủ, cũng không thể rung chuyển được!

Chẳng những bọn họ không tin nổi, các đệ tử Huyết Yêu Tông đều không thể tin được, Lý Thi Kỳ dù biết tu vi của Mạnh Hạo, nhưng hiện tại cũng rung động.

Nàng cũng không ngờ, Mạnh Hạo mạnh mẽ đến mức khủng bố thế này, dù sao ngay cả nàng cũng chưa hiểu hết chuyện Thanh La Tông.

Bọn họ đều không biết thực lực của Mạnh Hạo, nếu không phải Thanh La Tông có Lục Đạo lão tổ, toàn bộ Thanh La Tông đã bị hắn hủy diệt.

Trên ngọn núi thứ năm, lão giả lưng gù thần sắc ngưng trọng chưa từng

có, ánh mắt hắn lóe lên tia sáng kỳ dị, thì thào nói nhỏ.

- Già rồi, thật già rồi, không ngờ gặp loại yêu nghiệt trong truyền thuyết cũng không nhận ra... rõ ràng đây là loại đó, yêu nghiệt Trảm Đạo!

- Có những tu sĩ hiếm thấy, cuộc đời bọn họ trần đầy mấp mô, trên đường hoặc là ngã xuống, hoặc là tung trời, một khi trưởng thành, Trảm Linh có thể giết Vấn Đạo!

- Người như vậy, được gọi là... Trảm Đạo!

- Lệ khí của hắn cực nồng, đã thành ma niệm... Nhưng ma và đạo tương thông, đều là chấp niệm, đều là cực hạn!

- Con đường Trảm Đạo, vô cùng khó khăn, Trảm Đạo thành ma!

- Nhưng con đường Trảm Ma, càng khó khăn hơn, bởi vì đây là Trảm Ma thành đạo! Lão tổ, đây là nguyên nhân ngài cho hắn thành thiếu tông Huyết Yêu Tông sao?

- Trảm Đạo phải có đạo tâm, Trảm Ma cần có ma niệm!

- Lão phu đột nhiên vô cùng mong chờ, ngày mà... hắn Trảm Ma!

- Trảm Ma Vấn Đạo! Trên ngọn núi thứ năm, lão giả thì thào nói, ánh mắt càng thêm sáng ngời, nhìn về phía Huyết Yêu Sơn.

Trên Huyết Yêu Sơn, Huyết Yêu lão tổ ngồi trong huyết đàm, llúc này ánh mắt toát ra một tia thâm thúy, ở trong đó ẩn chứa năm tháng tang thương.

- Trảm Ma Vấn Đạo!

- Mạnh Hạo, đừng oán giận ta, ma niệm của ngươi là ta gieo, nhưng nhất

mạch Phong Yêu, đi đường sai rồi... Ta còn sống tạm, tạo thành ma niệm cho ngươi, sau đó chờ ngày ngươi Trảm Ma...

- Ngươi sẽ là Vấn Đạo!

- Trảm Ma Vấn Đạo lại Trảm Tiên, có gì khó!

- Đến khi đó, ngươi cùng yêu có nhân quả lớn, hy vọng nếu ngươi có một ngày đến đỉnh cao... đừng quên mất yêu duyên của ngươi!

- Muội muội, các lão huynh đệ, chúng ta sẽ nhanh gặp lại... Các người chờ ta, ta sắp xuống cùng các người... Huyết Yêu lão tổ thì thào, trên người trào ra tử khí.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1061: Huyết Yêu Đại Pháp!

Huyết Yêu Tông, con hươu khổng lồ tan vỡ, Yêu Hỏa tam lão phun máu văng ra, nguyên thần của Huyền Thiên lão tổ run rẩy vội lùi lại, trong lòng bọn họ trào ra hối hận vô tận, hối hận những lời đã nói.

Cũng hận luôn cả nhị lão Thiết Huyết bị trấn áp, nhất là Thường Ất, nếu không phải kẻ này, bọn họ đã không thê thảm như bây giờ.

- Đáng chết, sớm biết thế này, sao lại chọc tới tên sát tinh đó!

- Vì sao lão tổ còn chưa ra mặt, rõ ràng là Mạnh Hạo này muốn chém giết chúng ta!

Bốn người vội vàng lùi về sau, trong mắt Mạnh Hạo xẹt qua tia lạnh lùng, người lóe lên, tốc độ cực nhanh không thể hình dung, làm cho bốn người da đầu tê dại, Mạnh Hạo đã đến gần, vận chuyển Huyết Yêu Đại Pháp.

Vừa vận chuyển đại pháp này, toàn thân hắn huyết khí ngập trời, nhất là tay phải, một mảnh đỏ sẫm, hoàn toàn thành máu, hóa thành bàn tay máu.

- Huyết Yêu Đại Pháp cảnh thứ nhất!

- Khí Huyết Cảnh!

Mạnh Hạo vung tay trực tiếp nắm lấy Yêu Hỏa tam lão cùng với nguyên thần Huyền Thiên lão tổ, giữa bọn họ cách nhau mấy chục trượng, nhưng Mạnh Hạo vươn tay, bên ngoài bốn người đột nhiên xuất hiện lốc xoáy

màu máu.

Lốc xoáy ầm ầm xoay chuyển, long trời lở đất, nhìn từ xa không giống lốc xoáy, mà là một bàn tay màu máu khổng lồ!

Còn bốn người, đang ở trong bàn tay, không thể thoát ra.

Bốn người bọn họ sắc mặt đại biến, càng thêm kinh hãi. Bọn họ cảm nhận được, ở trong lốc xoáy này, tất cả khí huyết trong người đều sôi trào, tu vi không thể khống chế, thậm chí càng khống chế lại càng không thể áp chế.

- Huyết Yêu Đại Pháp!

- Đó là Huyết Yêu Đại Pháp!

Ầm ầm, toàn bộ Huyết Yêu Tông phát ra tiếng kinh hô.

- Huyết Yêu Tông chỉ thiếu tông mới có tư cách tu luyện... Huyết Yêu Đại Pháp!

- Thiếu tông mới đến một ngày, đã luyện thành cảnh giới thứ nhất!

Vô số đệ tử, ánh mắt khát vọng, bọn họ nhìn Mạnh Hạo, nhìn lốc xoáy màu máu trên không, mỗi người tâm thần chấn động, đối với Mạnh Hạo, lại xuất hiện cuồng nhiệt chưa từng có.

Không có thuật pháp nào làm cho đệ tử Huyết Yêu Tông điên cuồng giống như Huyết Yêu Đại Pháp, là đệ nhất pháp của Huyết Yêu Tông!

Ngay khi thi triển Huyết Yêu Đại Pháp, Yêu Hỏa tam lão giãy giụa dữ dội, bùng nổ tu vi, tiếng ầm ầm vang rền, nhưng mặc kệ thế nào, bọn họ vẫn không thể giãy ra được.

Thân thể bọn họ bắt đầu khô héo, khí tức máu thịt chảy ra, bị lốc xoáy hấp thu trực tiếp, dung nhập vào người Mạnh Hạo. Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, hắn lập tức cảm nhận được lực lượng thân thể đang nhanh chóng tăng lên!

Cảm giác mạnh mẽ, theo khí tức dung nhập vào, càng thêm mãnh liệt trong lòng hắn.

- Đây, chính là Huyết Yêu Đại Pháp! Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên kỳ dị.

- Không! Lực lượng khí huyết của ta, đáng chết!

- Dừng tay, Mạnh Hạo ngươi tàn sát đồng môn, ngươi sẽ chết không yên thân!

- Huyết Yêu lão tổ cứu mạng!

Tam lão gào thét thảm thiết, thân thể bọn họ không thể ngăn cản được khí huyết trôi đi, cảm giác suy yếu tràn lan trong tâm thân. Về phần Huyền Thiên lão tổ chỉ còn lại nguyên thần, vậy mà lại không sao, nhưng cũng bị dọa kinh hãi.

Nhìn cảnh này, mọi người đều rung động, Mạnh Hạo đứng ở trên không, nhấc tay phải, bốn người bị bàn tay máu nắm lấy, khí huyết tràn ra, bị Mạnh Hạo hấp thu.

- Các ngươi, có phục hay không! Mạnh Hạo nhàn nhạt nói.

- Không phục!

- Tam tổ Yêu Hỏa chúng ta tu hành đến nay, phục Huyết Yêu lão tổ, làm sao có thể phục tiểu nhi nhà ngươi! Tam lão rống giận, bọn họ căm phẫn tận trời, không ngừng đánh phá trong lốc xoáy, muốn chạy ra ngoài, nhưng lại không có cách nào.

Thân thể bọn họ khô héo thấy rõ, thậm chí trên da chảy ra máu, nhưng vậy còn không làm bọn họ tuyệt vọng, chân chính khiến bọn họ tuyệt vọng, chính là... Huyết Yêu lão tổ, cho đến hiện giờ vẫn không ra mặt.

Điều này rõ ràng xác định một chuyện, Mạnh Hạo nói danh ngạch tử vong, quả thật là tồn tại!

Cho dù là Trảm Linh lão tổ, cũng ở trong danh ngạch tử vong, mà đáp án này thể hiện một sự thật... Toàn bộ Huyết Yêu Tông, ở trong lòng Huyết Yêu lão tổ, cũng không sánh bằng một tên Mạnh Hạo!

Sự thật này, làm cho lão tam yếu nhất trong Yêu Hỏa tam tổ run lên, tu vi của hắn yếu nhất, lúc này cả người tràn máu, làm hắn cảm nhận được bóng ma tử vong.

- Phục! Lão phu phục rồi! Thiếu tông, lão phu thần phục! Yêu Hỏa lão tam cắn răng hô lên.

- Lão tam, ngươi muốn làm gì!

- Làm sao có thể thần phục tiểu nhi này! Hai yêu khác cũng rống giận.

- Phát ra đạo thề. Mạnh Hạo bình thản nói.

- Ngươi... Yêu Hỏa lão tam cười khổ, áy náy nhìn hai yêu khác, hắn không thể không thần phục. Mạnh Hạo khủng bố, làm cho hắn phát lạnh tận đáy lòng, nhất là theo phán đoán của hắn, đối phương... thật sự có khả năng đánh chết mình.

Dù cho mình là Trảm Linh lão tổ của Huyết Yêu Tông!

Rơi vào đường cùng, trong lòng hắn cũng không dám toát ra ý phản tông, từ xưa hắn đã kinh hãi vì thủ đoạn của Huyết Yêu lão tổ, hiện tại

thêm một kẻ sợ hãi, còn là thiếu tông, hắn không thể không tiếp nhận được.

Hắn trực tiếp phát ra đạo thề, ngay khi hắn thề xong, lốc xoáy bên ngoài liền không còn có lực cắn nuốt với hắn nữa.

Huyết Yêu Đại Pháp Khí Huyết Cảnh, vì bớt một người, áp lực lên hai lão Yêu Hỏa khác liền tăng gấp đôi, còn Mạnh Hạo thì khí huyết điên cuồng nhập vào, hắn dần chạm tới trạng thái không nói rõ được.

Hình như... đó là một loại ý thức gần vô hạn, tồn tại ở ngoài Nam Thiên Đại Địa, mơ hồ có ngàn vạn liên hệ với thế giới.

- Là Vấn Đạo ư... Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên.

- Phục, lão phu sẵn lòng thần phục! Trong lốc xoáy, Yêu Hỏa lão nhị rống giận hô lên, nghiến răng phát ra đạo thề. Hiện tại thân thể hắn khô héo, tinh khí thần khô héo cực hạn, không duy trì được nữa, thân thể của hắn sẽ trực tiếp vỡ vụn.

Theo hắn cũng thần phục, người mạnh nhất trong tam tổ Yêu Hỏa, Trảm Linh đệ nhị đao vẫn cắn răng chống đỡ, nhưng thân thể khô héo, máu chảy ra, cho đến khi thân thể xuất hiện vết nứt, sắp sửa tan vỡ.

- Lão phu thần phục! Hắn thở dài, dưới Huyết Yêu Đại Pháp, hắn không thể không thần phục, đồng thời càng kính sợ Mạnh Hạo vô cùng, đối phương mặc kệ tu vi hay thủ đoạn, hắn đều không thể chống lại.

Khi thần phục, phát ra đạo thề, ánh mắt Mạnh Hạo quét qua, vừa lúc rơi xuống Huyền Thiên lão tổ còn trong lốc xoáy, vì mất đi thân thể mà vẫn bình yên, lập tức Huyền Thiên lão tổ cả người run run, vội lên tiếng. - Ta cũng thần phục!

Khi ngọn núi thứ hai và thứ tư thần phục, trên ngọn núi thứ năm, lão giả

lưng gù cũng lên tiếng. - Lão phu Nguyên Đạo Tử, bái kiến thiếu tông!

Ở đằng sau lão giả, nữ nhân quyến rũ dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Mạnh Hạo, nhanh chóng bái xuống, sau đó các đệ tử trên ngọn núi thứ năm cũng đồng loạt quỳ bái. - Bái kiến thiếu tông!

Ở không trung, Yêu Hỏa tam lão cùng Huyền Thiên lão tổ cũng không do dự, đều chắp tay cúi đầu thật sâu. - Bái kiến thiếu tông!

Ngọn núi thứ tư, ngọn núi thứ hai, ngọn núi thứ nhất, toàn bộ Huyết Yêu Tông 200 ngàn đệ tử, âm thanh phát tán, sóng âm tận trời, vượt xa 50 ngàn người trên ngọn núi thứ nhất, trời đất rung chuyển.

Ở trên không, Mạnh Hạo phát tay, lốc xoáy màu máu biến mất, bàn tay máu cũng biến mất, đồng thời Mạnh Hạo cảm nhận được khí huyết hấp thu vào người đang nhanh chóng tiêu tán.

Không thể lãng phí, xem thử Huyết Yêu Đại Pháp này mạnh cỡ nào! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, nắm tay lại một quyền đánh lên bầu trời, ngưng tụ toàn bộ huyết khí đã hấp thu, trực tiếp đánh ra.

Thiên địa biến sắc, ầm vang rung trời, một quyền của Mạnh Hạo làm bầu trời chấn động, vô số vết rách, một cái lỗ đen lớn bị xé ra trên bầu trời, hóa thành những đường dài vặn vẹo nối thẳng hư vô.

Nhìn từ xa, bầu trời như xuất hiện một con rồng đen, vô cùng dữ tợn, muốn chấn sụp trời.

Bên trong bầu trời bị xé rách, tỏa ra khí tức làm Trảm Linh run rẩy, xé trời xé đất, chấn động Vấn Đạo!

Cảnh tượng này, chấn động mọi người, dủ cho Trảm Linh cũng phải hít hà.

- Một đòn này... đã có ý Vấn Đạo!

- Có thể sánh với một đòn của mới vào Vấn Đạo! Lúc này, mọi người đã hoàn toàn phục tùng Mạnh Hạo, không còn một chút bất kính.

Những đệ tử bình thường đều hoảng sợ, sau đó cảm giác cuồng nhiệt càng thêm mãnh liệt, tiếng hô thiếu công càng vang dội, vang vọng bốn phương.

Mạnh Hạo hít vào một hơi, hắn đã đánh giá cao Huyết Yêu Đại Pháp này, nhưng đến giờ hắn mới phát hiện, Huyết Yêu Đại Pháp mạnh mẽ vượt xa dự tính!

Thuật này, vượt qua Cửu Bảo Thiên Thân Quyết, phải cùng một tầng với Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo thần bí! Mạnh Hạo ánh mắt chợt lóe.

Đây chỉ là Huyết Yêu Đại Pháp cảnh giới thứ nhất, nếu như tu thành tầng thứ ba và tầng thứ tư, đạt tới cảnh giới thứ hai viên mãn, như vậy sẽ xuất hiện mười cái lốc xoáy!

10 cái lốc xoáy, hóa thành một bàn tay máu, có thể cắn nuốt tu vi lực lượng!

Còn nếu tu thành tầng thứ năm và tầng thứ sáu, đạt tới cảnh giới thứ ba, Huyết Hồn Cảnh... Dựa theo công pháp miêu tả, bầu trời sẽ trở thành màu máu, bầu trời hóa thành bàn tay lớn, gỡ lấy hồn phách!

Khó trách Huyết Yêu lão tổ nói, ta có thể tu thành cảnh giới thứ tư, sẽ có thể chém giết Thanh La Tông Lục Đạo lão tổ!

Đến tầng thứ tư, đạt tới cảnh giới thứ hai, Linh Mạch Cảnh viên mãn, một khi thi triển, quả thật có thể đánh chết Vấn Đạo sơ kỳ!

Thuật này, yêu pháp! Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía Thanh La

Tông, sát khí trong mắt càng nồng, dưới đáy lòng, lệ ý, ma niệm càng sâu.

Ta tu luyện pháp, với Cửu Thiên Bảo Thân Ấn, thân thể mạnh mẽ, với Huyết Yêu Đại Pháp, dung hợp thần thông Huyết Tiên, trở thành đòn sát thủ!

Đùng hai châu đen trắng dung nhập núi thứ chín, sáng lập thần thông riêng!

Cuối cùng... ta muốn tu hành Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo, dùng thuật này, mở ra bản tôn phân thân!

Khi những thứ này đều viên mãn, ta nhất định có thể tìm tới, cảm ngộ Trảm Linh đệ tam đao!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1062: Hứa Thanh thức tỉnh

Lúc này, Mạnh Hạo đứng giữa không trung, bên trên đầu hắn, một khe nứt trên bầu trời nhìn thấy mà giật mình

Xung quanh, mỗi một tên đệ tử Huyết Yêu Tông đều ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, bất kể là ai, lúc này đều tâm thần chấn động, trong mắt bọn họ Mạnh Hạo đã trở thành duy nhất

Cho dù là tu sĩ Trảm Linh của Huyết Yêu Tông lúc này đáy lòng cũng đều kính sợ, hóa thành lạc ấn

Trong sự yên tĩnh của Huyết Yêu Tông, bỗng nhiên, một thanh âm thương tang từ chính giữa Huyết Yêu Sơn truyền ra

Thanh âm khàn khàn, dường như ẩn chứa năm tháng vô tận, vang vọng tám phương, rơi vào trong tai từng tên đệ tử Huyết Yêu Tông

-Mạnh Hạo, 300 năm trước sinh ra ở Triệu Quốc Nam Vực, vốn là một thư sinh -Vì cơ duyên xảo hợp, bước chân vào con đường tu hành, hoàn mỹ Trúc Cơ, chín tòa đạo đài, diệt sát Kết Đan! Thanh âm đang vang vọng này chính là của Huyết Yêu lão tổ, mỗi một tu sĩ Huyết Yêu Tông đều ngưng thần lắng nghe, khi nói đến Triệu Quốc Nam Vực, vẻ mặt Vương Hữu Tài lộ ra hồi ức, Triệu Quốc cũng là cố hương của hắn

-Sau đó, bước chân vào Nam Vực, Tống gia chiêu tế, nhất cử đoạt giải nhất, bỏ qua thân phận con rể Tống gia, bái nhập Tử Vận Tông! -Ở trong Tử Vận Tông, trên phương diện luyện đan đạt thành tựu cao kinh thiên, Tử Lô đan sư, càng được gọi là

Đan Đỉnh đại sư!

Lời Huyết Yêu vừa nói ra, cả Huyết Yêu Tông trong lúc này lại cũng không thể giữ vững yên tĩnh được nữa, truyền ra tiếng động ồ lên vang trời, trong nháy mắt tất cả ánh mắt lần nữa ngóng nhìn Mạnh Hạo, nhìn thân ảnh giữa không trung vẻ mặt bình tĩnh, tiếng động hít khí vang lên liên tiếp

-Mạnh Hạo

Ta nhớ ra rồi, hắn là Mạnh Hạo, hắn là Đan Đỉnh đại sư của Tử Vận Tông năm đó! -Trời ạ, năm ngoái ta còn ở một hội đấu giá thấy một quả đan dược có ấn ký Đan Đỉnh, hét ra một cái giá trên trời! -Là hắn!! Đan Đỉnh đại sư! ! -Ta nhớ ra rồi, năm đó Mạnh Hạo gây ra đại họa, từ đó về sau thì mất tích!

Khi mọi người nhìn về phía Mạnh Hạo, cuồng nhiệt trong mắt trong nháy mắt mãnh liệt lên không ít

Lúc trước bọn họ phục chính là tu vi của Mạnh Hạo, nhưng lúc này, đối với những việc Mạnh Hạo đã trải qua, ngoài rung động, đáy lòng càng hơn là kính nể

Lý Thi Kỳ yên lặng nhìn Mạnh Hạo, trong đầu của nàng, hiện lên từng ký ức một

-Trúc Cơ có thể giết Kết Đan, Kết Đan có thể chém Nguyên Anh, chuyện của Mạnh Hạo năm đó các ngươi cũng đều có nghe qua

Hắn ly khai Nam Vực, đi Mặc Thổ, ở trong Mặc Thổ quật khởi, bước chân vào Tây Mạc, ở trong tử vũ hạo kiếp, chỉ với lực lượng một người, mang một bộ lạc chém chết vô số, danh chấn Tây Mạc! -Sau đó, hắn đắm chìm trong Tử Hải vạn vật mục nát, cảm ngộ đại đạo, bước chân vào Nguyên Anh đại viên mãn! Thanh âm của Huyết Yêu lão tổ như cũ

thương tang vang vọng truyền vào tai các đệ tử, nhấc lên sóng lớn ngập trời, bọn họ không thể tin nhìn Mạnh Hạo

Đối với bọn họ mà nói, những chuyện Mạnh Hạo đã trải qua giống như một truyền kỳ

Ngay cả đệ tử thân truyền của mấy Trảm Linh lão tổ đang ngồi trước có địch ý với Mạnh Hạo, lúc này cũng đều đang nhìn hướng về phía Mạnh Hạo, trong mắt nổi lên tôn kính cùng cuồng nhiệt

-Không ngờ hắn lại trải qua những loại chuyện này! -So sánh với hắn, chúng ta giống như sống trong an dật

Cho dù là thường ngày trải qua rất nhiều giết chóc, nhưng so sánh với những chuyện hắn đã trải quanhững chuyện của chúng ta không đủ nhắc tới!

Mạnh Hạo trầm mặc, nghe Huyết Yêu lão tổ nói tới quá khứ của mình lại giống như đang nghe chuyện của một người khác vậy

Đối với sự hiểu biết về bản thân của Huyết Yêu lão tổ, Mạnh Hạo không có ngoài ý muốn

-Khi đó, Mạnh Hạo là Nguyên Anh đại viên mãn, nhưng hắn lại đánh một trận với tu sĩ Trảm Linh đệ nhất đao, diệt bộ lạc của đối phương, cũng chính trận đại chiến này chấn động Mặc Thổ, kinh động Tây Mạc

-Đáng tiếc trận chiến này cũng không lâu dài, cũng không có truyền đi quá xa, hắn phải đi Yêu Tiên Cổ Tông! -Bên trong Yêu Tiên Cổ Tông cụ thể như thế nào lão phu không biết, nhưng lại hiểu rõ một chuyện, trong đó

vì hắn mà rực rỡ!

-Đi ra ngoài Yêu Tiên Cổ Tông, Mạnh Hạo gặp Vương gia Vấn Đạo đỉnh phong đệ thập tổ, chém chết phân thân ấy, bị ép vào Thiên Hà Hải, giao thủ mấy lần, cuối cùng bị đoạt tu vi, hóa thành người phàm! Khi Huyết Yêu lão tổ nói tới chỗ này, tiếng hấp khí xung quanh đã như sóng âm, sự không thể tin của mọi người đều đến cực hạn, bọn họ nghĩ đến lúc trước Mạnh Hạo trải qua đã là truyền kỳ, nhưng bây giờ đến xem, không ngờ càng thêm quanh co! -Không ngờ

trở thành người phàm? -Trước hắn có mất đi tu vi? Là địch của Vấn Đạo đỉnh phong, thiếu tông

người phi thường! -Hắn mất đi tu vi, nhưng lúc này nhìn lại, rõ ràng là cực kỳ cường hãn, ở giữa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Xung quanh tiếng tranh luận vang dội, ba vị tổ Yêu Hỏa cũng thất kinh, Huyền Thiên lão tổ ở bên cạnh khi nhìn về phía Mạnh Hạo cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, nhất là lão già lưng gù trên đỉnh núi thứ năm, trong mắt lại càng lộ ra kỳ quang

Cô gái quyến rũ bên cạnh hắn, còn có các đệ tử thân truyền của những ngọn núi khác, hiển nhiên là lần đầu tiên nghe nói những chuyện này, lúc này mỗi một người đều hô hấp dồn dập, ngưng thần nhìn về Mạnh Hạo ở giữa không trung vẫn đang bình tĩnh, mơ hồ bọn họ dường như thấy được vẻ cô đơn trên người Mạnh Hạo

Vương Hữu Tài kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo, hắn biết được chuyện phía sau, nhưng lại không biết cụ thể

Mạnh Hạo trầm mặc như trước, đối với chuyện ngay cả mình ở Thiên Hà Hải tao ngộ đệ thập tổ Vương gia Huyết Yêu lão tổ đều biết hiểu, Mạnh Hạo không có nghi ngờ, Thanh La Tông hết thảy sớm đã nói rõ tất cả

Mà hiển nhiên, Huyết Yêu lão tổ cũng không có che giấu điều gì về Mạnh Hạo, có chính là có, không có chính là không có

- Mạnh Hạo trở thành người phàm, lựa chọn Vãng Sinh Động! -Bên trong Vãng Sinh Động, đạo lữ của hắn bỏ ra tất cả, cuối cùng hắn vãng sinh, chém xuống đệ nhị đao, trở thành đệ nhất người dưới Vấn Đạo, mà đạo lữ của hắn thì bị trấn áp tại Thanh La Tông! -Trong Thanh La Tông, Mạnh Hạo đánh tới, với lực một người diệt sát mấy vạn đệ tử Thanh La Tông, chém chết mấy tu sĩ Trảm Linh, cuối cùng đánh một trận với đệ nhất lão tổ Thanh La Tông, Lục Đạo!

-Một trận chiến này, lão phu xuất thủ, cũng liền có thiếu tông Huyết Yêu Tông, Mạnh Hạo! -Đây chính là chuyện xưa của hắn, các ngươi

ai không phục tùng? Thanh âm thương tang của Huyết Yêu lão tổ ung dung truyền ra, vang vọng trong Huyết Yêu Tông, khiến mỗi đệ tử nghe được, lúc này nội tâm sớm đã nhấc lên sóng lớn ngập trời

Bọn họ bị những chuyện Mạnh Hạo đã trải qua làm rung động, vì con đường Mạnh Hạo đã đi qua mà khiếp sợ, càng đối với tu vi Mạnh Hạo, đối cuộc đời của hắn, đối với tất cả của hắn, lúc này, sinh ra cuồng nhiệt mãnh liệt

Ngay cả ba vị tổ Yêu Hỏa cùng với Huyền Thiên lão tổ, lúc này cũng đều là trong cơn hoảng sợ bỗng nhiên hiểu rõ hết thảy

Bảy đệ tử thân truyền của Huyền Thiên lão tổ trên đỉnh núi thứ hai, còn có thanh niên cầm quạt trên đỉnh núi thứ tư, và cả cô gái quyến rũ trên đỉnh núi thứ năm, bọn họ đều đang nhìn hướng về phía Mạnh Hạo, tâm thần bị mãnh liệt rung động

Bọn họ hoàn toàn hiểu rõ sự cường đại của Mạnh Hạo, là một loại kinh khủng ngự trị trên thiên kiêu

Thậm chí ở bọn họ xem ra, người như vậy có thể trở thành thiếu tông chẳng những hoàn toàn xứng đáng, thậm chí cho dù là Huyết Yêu Tông

cũng rất khó có thiếu tông như vậy

Đây rõ ràng là người có thể khai tông lập phái! Tất cả mọi người trong phút chốc đồng loạt hướng về Mạnh Hạo, ôm quyền cúi đầu

-Bái kiến thiếu tông! Tu vi Mạnh Hạo trấn áp ý nghĩ không phục niệm trong đầu tất cả mọi người, những chuyện đã trải qua của hắn rung động tia tà đạo cuối cùng trong lòng tất cả mọi người, trước mắt bọn họ, theo như lời Huyết Yêu lão tổ, Mạnh Hạo đã trở thành người trong Huyết Yêu Tông, xứng với cái tên

Thiếu tông! Mạnh Hạo không nói chuyện, tay phải vung lên, lập tức Hắc Bạch Nhị Châu Đệ Cửu Sơn biến mất, cùng lúc đó, nguyên thần hai vị tổ Thiết Huyết cũng được Mạnh Hạo thả ra, không có thật sự mạt sát

Lúc này nguyên thần hai người run rẩy, bọn họ ở trong Đen Trắng Nhị Châu thấy được tất cả những gì mà ngoại giới đã xảy ra, cũng nghe được lời nói của Huyết Yêu lão tổ, lúc này đối Mạnh Hạo lại không có chút ý khiêu khích nào, mà là tồn tại sâu đậm kính sợ, theo những người khác, cũng bái hạ Mạnh Hạo

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua đám người Huyết Yêu Tông, trầm mặc xoay người, cất bước đi về hướng xa xa, hắn không có lựa chọn bất kì ngọn núi nào trong năm ngọn núi mà ở bên ngoài năm ngọn núi, tìm một sơn cốc hương hoa thơm ngát, chim muông hót líu lo để ở

Mà sơn cốc vốn là vô danh này, cũng vì Mạnh Hạo ở, mà ở trong cảm nhận của tất cả đệ tử Huyết Yêu Tông đã trở thành Thánh địa gần với ngọn núi Huyết Yêu lão tổ đang ở

Có đệ tử cam tâm tình nguyện tới nơi này bảo vệ khiến cho sơn cốc này trở thành một nơi vô cùng trọng yếu của Huyết Yêu Tông Nhất là Vương Hữu Tài, càng vì Mạnh Hạo ở trong này mà ở trong Huyết Yêu Tông thanh danh hiển hách, thậm chí lão già lưng gù ở đỉnh núi thứ năm lại tự

mình ra mặt, thu Vương Hữu Tài làm đồ đệ

Khiến cho Vương Hữu Tài trực tiếp trở thành đệ tử thân truyền của đỉnh núi thứ năm, thân phận lập tức hoàn toàn khác so với dĩ vãng

Mà sơn cốc Mạnh Hạo ở được đệ tử Huyết Yêu Tông truyền tai gọi là

Thiếu Tông Cốc

Thiếu tông thích an tĩnh, cho nên trong Thiếu Tông Cốc, nếu không có việc gì, mọi người không dám bước chân vào bên trong

Thời gian trôi qua, chín chín tám mươi mốt ngày sau, bên trong sơn cốc Mạnh Hạo ở có một gian nhà gỗ, bốn phía mùi hoa tràn ngập, cỏ xanh khắp nơi, thoạt nhìn giống như thế ngoại đào nguyên

Lúc này, ở trước mặt của hắn có một nữ tử nằm ở nơi đó, hai mắt nhắm nghiền, dung nhan xinh đẹp, trên người tán phát ra một khí tức tiên linh, trắng nõn vô hạ

Mạnh Hạo nhìn nữ tử, yên lặng chờ đợi

Khi trời chiều, lông mi nữ tử này nhẹ nhàng run rẩy, dường như đang ngưng tụ lực lượng mở mắt ra, không bao lâu, nàng chậm rãi

mở mắt ra

Trong khoảnh khắc mở mắt ra, trong mắt nàng lộ ra mờ mịt, phảng phất có vô số ký ức vào lúc này đồng loạt hiện lên ở trong đầu, thật lâu không tiêu tan, cho đến một lúc lâu sau, mê mang này biến mất, hóa thành thanh minh, nàng nhìn thấy người ngồi ở bên cạnh mình, thủy chung nhu hòa đang nhìn mình

Mạnh Hạo

Hứa Thanh nhìn Mạnh Hạo, thần sắc ôn nhu, cười

Nụ cười của nàng rất đẹp, khi mỉm cười, nàng nhẹ nhàng ngồi dậy, tay phải nâng lên vuốt ve gương mặt của Mạnh Hạo

-Có thể có cảm giác thức tỉnh, thật tốt

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, lộ ra nụ cười, chỉ là sâu trong mắt ẩn chứa bi thương, bởi vì một màn này, chỉ có 99 năm

-99 năm này ta không rời mảnh sơn cốc này, chỉ bồi tiếp ngươi

cho đến luân hồi

Hứa Thanh nhẹ giọng nói

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1063: Hồ Đạo thượng cổ

Một năm

Thời gian Mạnh Hạo đi tới Huyết Yêu Tông đã được một năm

Một năm này, hắn không có đi ra khỏi sơn cốc nửa bước, cũng không có người tới quấy rầy hắn, ở bên trong sơn cốc này hương hoa thơm ngát, chim muông hót líu lo, hắn và Hứa Thanh nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn, ở trong bình tĩnh này ấm áp vượt qua

Một năm qua, Hứa Thanh không có lại đi tu hành, giống như tiểu nữ tử phàm trần, bồi bạn với Mạnh Hạo

Khi có tiếng cười từ bên trong sơn cốc truyền ra, đệ tử Huyết Yêu Tông phía ngoài đều từng cái một mỉm cười quay đầu lại nhìn về phía sơn cốc

Trong đó có thiếu tông của bọn họ, cũng có đạo lữ của thiếu tông

Thời gian một năm, uy danh của Mạnh Hạo ở trong Huyết Yêu Tông chẳng những không có giảm bớt, ngược lại theo ngoại giới dần dần truyền chuyện Thanh La Tông ra, lại bị người biết được việc trở thành thiếu tông Huyết Yêu Tông, Mạnh Hạo càng thêm hiển hách

Cường giả Trảm Linh, Đan Đỉnh đại sư, thiếu tông Huyết Yêu Tông, đại chiến Thanh La Tông, từng chuyện một truyền ra khiến cho mọi người Nam Vực đều nhớ tới Mạnh Hạo

Mà Mạnh Hạo cũng biết Vương gia thê thảm, biết tại Nam Thiên Đại Địa này, ở một vị trí không biết ở đâu có một người điên mất hồn phách, trong miệng hô thành tiên, bị mất tất cả

Một năm qua, Mạnh Hạo không có bỏ qua tu hành Huyết Yêu Đại Pháp, nhưng đối với tầng thứ ba này, hắn nhiều lần có thể cảm nhận được, nhưng không có cách nào bước chân vào, luôn thiếu một chút gì đó

Mạnh Hạo biết đây là bình cảnh

Đối với việc này, Huyết Yêu lão tổ không có nhắc nhở cho nửa điểm, thậm chí một năm qua này, cũng không có ở bên tai Mạnh Hạo nói câu nào

Cả Huyết Yêu Tông dường như toàn bộ giao cho Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh Hạo trở thành tồn tại quyết định sống chết của Huyết Yêu Tông chỉ bằng một lời nói

Tuy nói đến Huyết Yêu Đại Pháp Mạnh Hạo không có đột phá gì, nhưng một năm qua này, đối với tu hành Cửu Thiên Bảo Thân Ấn hắn đã có sáng tỏ hiểu rõ

Pháp này thô bạo đơn giản, có thể cường hóa thân thể, nhưng cần vô số pháp bảo sáp nhập vào trong cơ thể, thậm chí có thể nói, đây là một môn

luyện chế thân thể của mình thành pháp bảo thần thông

Nếu đổi thành những người khác, cho dù hiểu rõ cũng rất khó tu hành, dù sao thuật này cần rất nhiều pháp bảo, chỉ là tu hành tầng thứ nhất liền cần 10 ngàn pháp bảo cấp bậc Trảm Linh

Cũng may không phải pháp bảo bản mệnh tu sĩ Trảm Linh, nếu không Mạnh Hạo sẽ lập tức bỏ qua tu hành, cái này căn bản cũng không phải là pháp thuật hắn có thể tu luyện

Nhưng đồng dạng, một khi tu thành tầng thứ nhất, như vậy thân thể của hắn liền có thể trực tiếp vượt qua Trảm Linh, đạt tới cảnh giới Vấn Đạo, thân thể Vấn Đạo, trong khí huyết đều có pháp tắc thiên địa tồn tại

Thân thể như vậy đã là chí bảo

Nếu có thể tu hành tầng thứ hai, thì thân thể của hắn có thể đột phá Vấn Đạo, trực tiếp phủ xuống tiên kiếp thân thể, nếu có thể vượt qua

hắn chính là khí huyết thành tiên

-Thuật này tổng cộng có bốn tầng

Nếu có thể tu hành cao nhất

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra ánh sao, nhưng rất nhanh thì tiêu tán, vật phẩm tu luyện đến tầng thứ tư cần, hắn thậm chí cũng không có nghe nói qua

-Còn có Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo! Mắt Mạnh Hạo lộ ra kỳ quang, một năm qua này, thu hoạch lớn nhất của hắn không phải là Cửu Thiên Bảo Thân Ấn mà là Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo! Thuật này Mạnh Hạo rốt cục suy nghĩ ra một chút đầu mối, pháp này có thể ngưng tụ ra phân thân, Nam Thiên Đại Địa

Tuy nói thuật pháp phân thân không nhiều lắm nhưng cũng không phải hiếm thấy, tu sĩ Trảm Linh bình thường đều sẽ nghĩ biện pháp thu một loại pháp môn phân thân

Dù sao nếu như phân thân chết, bản tôn còn có thể sống sót, thậm chí nếu bản tôn vẫn lạc, phân thân cũng như cũ có thể có sinh cơ, thêm một cái phân thân, chẳng khác nào là thêm một cái mạng

Nhưng pháp môn tu hành phân thân có nhiều loại, đẳng cấp khác nhau, mà Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo ở trong Yêu Tiên Cổ Tông cũng là đạo pháp xếp hạng cực cao, năm đó Lý chủ ngồi xuống, là đạo pháp bản mạng của ba đại Yêu Tôn Khô Viêm Yêu

Cường hãn đến mức này cho dù là trong Đệ Cửu Sơn Hải cũng là thanh danh hiển hách

-Gần như tất cả thuật pháp phân thân đều là từ trong hồn phách của chính bản thân mình phân ra một luồng hồn, làm hồn dẫn, sáp nhập vào hoặc là với máu thịt, hoặc là với linh thể, hoặc là với pháp bảo tạo thành bên trong phân thân, do đó đạt tới mục đích tương thông cùng bản tôn

Đây là an toàn nhất, không tồn tại vấn đề phản loạn

-Nhưng không ngờ Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo này lại không phải là chia, mà là dưỡng! -Lấy huyết nhục của chính mình, dưỡng một khối phân thân đồng nguyên, còn cần tại trong phân thân này sáp nhập vào một luồng hồn, hồn này không thể là hồn của bản thân, mà là hồn phách người ngoài

-Hồn phách càng mạnh, thì phân thân lại càng mạnh! Thậm chí còn có thể điền vào nhiều hồn, khiến cho phân thân này càng ngày càng mạnh! -Không phải lấy hồn khống thân, mà là lấy thân khống hồn! Khô héo hồn, hóa thành viêm hỏa, tẩm bổ phân thân, đây không phải là đạo thuật, đây là yêu pháp, một khi phân thân dưỡng ra, tự thân ý chí hóa thành bản tôn, trấn áp trong phân thân, thành tựu bản tôn đạo

-Thân như khiếu, hồn như đao, ẩn giấu khiếu chi pháp, cũng liền là nắm giữ lực lượng mũi nhọn! -Pháp này bá đạo vô cùng! -Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo! -Pháp này tu ra thậm chí không phải là chia thân, mà là bản tôn thứ hai, bản tôn chí cường! Thời gian một năm này, ngoại giới cũng phát sinh không ít đại sự, trong đó kinh người nhất, không phải là chuyện của Mạnh Hạo, mà là Hồ Đạo thượng cổ, một trong ba đại hiểm địa của Nam Vực, nhiều lần phun trào

Thời gian trôi qua, phun trào như vậy càng ngày càng thường xuyên, bắt đầu còn là giếng đạo xung quanh hồ đạo, nhưng lúc này, thậm chí khu

vực bên trong hồ đạo cũng đều xuất hiện hiện tượng phun trào

-Hồ Đạo thượng cổ lần nữa phun trào ! -Ta nghe nói một tháng trước, trong hồ nhỏ khu vực bên trong hồ đạo không ngờ phun trào ra một kiện bảo vật Trảm Linh! -Đừng nói là hồ đạo, ngay cả giếng đạo xung quanh cũng đều liên tục phun trào mấy lần, lúc này tu sĩ ngưng tụ trong đó nghe nói không ít người đều có đốn ngộ

Trong Huyết Yêu Tông, mấy tháng gần đây, cũng thường có đệ tử nói đến chuyện này, thậm chí cũng có không ít người đi ra ngoài tông môn, ở xung quanh khu vực Hồ Đạo thượng cổ tìm cơ duyên tạo hóa

Thậm chí theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều đệ tử Huyết Yêu Tông tiến đến Hồ Đạo thượng cổ, nếu vẻn vẹn như thế, tối đa cũng liền hấp dẫn tu sĩ Kết Đan cùng với Nguyên Anh sơ trung kỳ thôi

Nhưng một tháng sau, một vị tu sĩ Nhất Kiếm Tông Nguyên Anh đại viên mãn ở cạnh hồ đạo trực tiếp đốn ngộ ra Trảm Linh, chuyện này chấn động cả Nam Vực, khiến cho tất cả Nguyên Anh cảnh giới đại viên mãn không thể Trảm Linh, lại có tu sĩ Trảm Linh có gan lập tức chạy tới Hồ Đạo thượng cổ, tìm kiếm tạo hóa

Thậm chí, rất nhiều người đồng thời chứng kiến, ở khu vực bên trong hồ đạo bạo phát một lần dao động phun trào vô cùng mãnh liệt, dựa theo trình độ dao động kia, dường như có thể khiến cho tu sĩ Trảm Linh ở bên trong cảm ngộ đại đạo

Chuyện này vừa truyền ra giống như gió bão quét qua cả Nam Vực, khiến cho lão tổ Trảm Linh của các tông gia tộc Nam Vực rối rít tim đập thình thịch

Bên trong Huyết Yêu Tông cũng như vậy

-Thiếu tông, hồ đạo phun trào, lão tổ bế quan không hỏi chuyện tông

môn, loại cơ duyên tạo hóa này Huyết Yêu Tông ta cần phải tham dự vào? -Đúng vậy thiếu tông, lúc này mấy tông môn gia tộc khác đều rục rịch ngóc đầu dậy, thậm chí mấy ngày trước Nhất Kiếm Tông đã phái ra đại lượng tu sĩ, do Trảm Linh dẫn đội, đã đi trước đến Hồ Đạo thượng cổ

-Hồ Đạo thượng cổ, thời gian phun trào giếng đạo vòng ngoài không có bao nhiêu quy luật, nhưng tiểu hồ trong hồ đạo lại là hai ngàn năm phun trào một lần, bên trong hồ chính vạn năm một lần

-Lúc này coi như là như thế, chính là muốn đến Hồ Đạo thượng cổ là lúc tất cả hồ nước đồng loạt phun trào! Hai vị tổ Thiết Huyết cùng với Huyền Thiên lão tổ, còn có ba vị tổ Yêu Hỏa, sau khi được sự cho phép của Mạnh Hạo tiến vào trong sơn cốc, hướng về Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi ở ngoài nhà gỗ, trước mặt đặt bầu rượu ôm quyền, rối rít lên tiếng

Hứa Thanh ở một bên an tĩnh nhìn những người trước mắt này

Đối với Hứa Thanh, những Trảm Linh lão tổ này đều rất là khách khí, dù sao lúc trước Mạnh Hạo vì Hứa Thanh có thể một người đối kháng Thanh La Tông, có thể thấy được địa vị của Hứa Thanh trong lòng Mạnh Hạo

Cặp mắt Mạnh Hạo đang mở hí, có tia sáng sâu sắc tồn tại, cũng có lệ ý giấu rất sâu, nồng đậm không thể tan ra, trong khoảnh khắc mở mắt ra khiến sáu lão tổ Trảm Linh đều tâm thần chấn động, cung kính cúi đầu xuống

-Hồ Đạo thượng cổ

Mạnh Hạo lẩm bẩm, lúc này tu vi của hắn cũng đến bình cảnh, tuy nói có đầu mối, nhưng đệ tam đao vẫn chưa tới chém xuống, Huyết Yêu Đại Pháp lại cũng không thể tinh tiến, cho dù lại bế quan, cũng không có ích gì

Mạnh Hạo nhìn về phía Hứa Thanh

-Ta không sao, ta ở chỗ này chờ ngươi

Ngươi nếu có thể có cơ duyên tạo hóa, chẳng phải là tốt hơn

Hứa Thanh mỉm cười, nhu hòa nhìn Mạnh Hạo

Một năm qua này, nàng rất khoái nhạc, không cần tu hành cũng không cần suy tính nhiều lắm, cùng Mạnh Hạo ở cùng một chỗ dường như về tới Kháo Sơn Tông

Lúc này, sáu người Thiết Huyết lão tổ đều nhìn về Mạnh Hạo, chờ đợi lựa chọn của Mạnh Hạo

Đúng lúc này, bỗng nhiên Yêu Minh một trong ba vị tổ Yêu Hỏa, lão già Trảm Linh đệ nhị đao, biến đổi sắc mặt, cúi đầu lấy một quả ngọc giản phát sáng từ bên trong túi trữ vật ra, ngưng thần nhìn, vừa thấy hắn liền biến sắc

-Thiếu tông, không thể chần chờ, sau Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, Tử Vận Tông, Thanh La Tông, Tống gia, Lý gia, đều lần lượt xuất phát, do Trảm Linh dẫn đội, đi tới Hồ Đạo thượng cổ

Hắn nói, đưa ngọc giản trong tay cho Mạnh Hạo

Mạnh Hạo nghe được ba chữ Thanh La Tông, thấy được vẻ mặt Hứa Thanh có chút ảm đạm, trong mắt hắn sát khí lóe lên một cái, nhận lấy ngọc giản, ngưng thần nhìn, lúc ngẩng đầu, trong mắt lộ ra quyết đoán

-Đi! Hắn đứng lên, bước lên trước

Khi bước đi, sắc mặt sáu Trảm Linh lão tổ Huyết Yêu Tông đều rung

lên, có Mạnh Hạo lãnh đạo, với tu vi của Mạnh Hạo, lần này nhất định khiến cho Huyết Yêu Tông lấy được đủ thu hoạch

Mạnh Hạo ở phía trước, sáu người ở phía sau, khi ra khỏi sơn cốc, phía ngoài sớm đã có mấy vạn đệ tử chờ đợi, mỗi một người đều lộ ra ánh mắt mong chờ

Ánh mắt Mạnh Hạo đảo qua

-Bốn ngọn núi lớn, mỗi ngọn núi ra 10 ngàn đệ tử, theo ta đi Hồ Đạo thượng cổ! -Thiếu tông! -Thiếu tông! Lập tức trong Huyết Yêu Tông trào dâng tiếng hô của mọi người, cùng lúc đó, dưới sự an bài của sáu Trảm Linh, lập tức các ngọn núi đều an bài đệ tử đi theo Mạnh Hạo, mọi người hóa thành mấy trăm ngàn cầu vồng, bay ra khỏi Huyết Yêu Sơn

Lý Thi Kỳ cũng ở bên trong

Về phần Vương Hữu Tài lại là lưu lại trong Huyết Yêu Tông, khoanh chân ngồi ở bên ngoài sơn cốc của Mạnh Hạo

Khi Mạnh Hạo mang mọi người bay đi, trên Huyết Yêu Sơn, trong huyết đàm, Huyết Yêu lão tổ mở mắt ra

-Dục trảm ma, trước nhập ma, ma của hắn còn chưa đủ sâu

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1064: Tụ tập hồ đạo!

Ba đại hiểm địa của Nam Vực! Vãng Sinh Động, Hồ Đạo thượng cổ, Thái Ách Cổ Miếu

Trong đó thần bí nhất thuộc về Vãng Sinh Động

Sát khí lớn nhất là Thái Ách Cổ Miếu, còn đối với tu sĩ mà nói, có trợ giúp nhiều nhất tại tu hành

là Hồ Đạo thượng cổ! Nhưng dù sao đó cũng là hiểm địa, một khi bước chân vào sống chết khó đoán trước, chỉ có lúc hồ đạo bộc phát, nguy cơ mới có thể giảm bớt, tạo hóa cơ duyên chiếm đa số

Chỉ là trong này tồn tại khe nứt vô hình, có thể tách rời mọi thứ, trừ phi là chí bảo, nếu không đều sẽ trong nháy mắt bị xé rách, ngoại trừ những khe nứt này ra còn có cấm chế khắp nơi

Những cấm chế này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, một khi bước chân vào, có chín thành tử vong

Mặt khác, cũng không thiếu truyền tống trận, nói trước không có bất kỳ dấu hiệu nào liền có thể tùy ý truyền tống người vào các khu vực trong Hồ Đạo thượng cổ, vận khí tốt, có lẽ không thấy, nhưng nếu vận may kém một chút, trực tiếp đưa vào trong hồ đạo hoặc là trong khe, cho dù là cường giả Vấn Đạo, không chết cũng phải lột da

Thậm chí

kinh khủng nhất là bước chân vào trong truyền tống tuần hoàn, ở bên trong khu vực Hồ Đạo thượng cổ không ngừng bị truyền tống đến một cái lại một cái truyền tống trận

Vòng đi vòng lại, không có đầu cuối, mà tu sĩ cũng ở trong truyền tống thường xuyên mà từ từ hành hạ hình thần câu diệt

Loại tàn khốc này ở Hồ Đạo thượng cổ cũng không hiếm thấy, thậm chí lúc này đều có người thấy được, trong từng truyền tống một có hài cốt qua lại truyền tống lóng lánh Có rất ít người biết được Hồ Đạo thượng cổ tạo thành như thế nào, nhưng ở trong khu vực này, ngoại trừ hồ đạo lớn nhất ở chính giữa ra, xung quanh còn vây quanh không ít hồ nước nhỏ một chút

Từng cái một nhìn lại giống như mặt kiếng, có thể chiếu rọi bầu trời ở bên trong

Về phần vòng ngoài, còn lại là một chút giếng đạo, ngày thường khô cạn, nhưng khi phun trào có thể khiến cho người thấy được đạo ảnh bên trong

Thậm chí ngoài đạo ảnh ra, có hồ đạo giếng đạo sẽ phun trào ra chí bảo, cũng có ghi lại, từng phun ra một số hung thú quỷ dị kinh khủng

Còn có thiên tài địa bảo, ngọc giản công pháp, có thứ vô giá trị, lại có thứ giá trị không thể đánh giá

Tóm lại dường như tất cả vật phẩm đều có thể phát ra từ chỗ này

Dần dần, sớm có người hoài nghi, dưới Hồ Đạo thượng cổ này, có lẽ tồn tại một mảnh phế tích đã từng tồn tại, nhưng lại theo năm tháng rơi xuống

Cũng có rất nhiều người muốn đi vào này trong phế tích, nhưng cho dù là Vấn Đạo đỉnh phong cũng đều không thể bước chân vào, thậm chí Quý gia Nam Thiên Đại Địa cũng đều ở nơi này tiếc nuối mà dừng lại

Lúc này bên ngoài Hồ Đạo thượng cổ có mấy chục vạn tu sĩ tụ tập mà

đến, vây quanh bốn phía

Những người này phần lớn đều là tán tu, bọn họ không dám bước chân vào trong phạm vi hồ đạo, chỉ có thể ở phía ngoài tranh đoạt lẫn nhau những giếng đạo kia

Nếu có thể có thực lực chiếm cứ một giếng đạo

liền giống như có căn cơ, nhưng giếng đạo phía ngoài không đến ba ngàn, cũng liền tạo thành tranh đoạt bên ngoài hồ đạo, mỗi ngày đều vô cùng thảm thiết

Nhưng trong sự thảm thiết này, vẫn có một cái lại một cái nhân vật xuất hiện đốn ngộ quật khởi, tu sĩ khích lệ, vì tạo hóa cơ duyên mà điên cuồng

Thời gian trôi qua, khi những tu sĩ càng đến càng nhiều, cũng có không ít người bắt đầu thử bước chân vào trong phạm vi hồ nước

Ở nơi này, chẳng những có giếng đạo, cũng có hồ đạo mười trượng! Đối với giếng đạo mà nói, gần như chín thành chín phát ra đều là đạo ảnh, chỉ có một tia khả năng, phun trào chính là những vật phẩm khác

Mà hồ đạo, căn cứ vào độ lớn nhỏ lại hoàn toàn bất đồng, ví dụ như hồ đạo mười trượng này, thì có một thành khả năng phun trào ra những vật phẩm khác, nếu là chỗ hồ đạo sâu hơn trăm trượng lại có ba thành khả năng phun trào các loại vật phẩm

Mà những hồ đạo ngàn trượng lại là có sáu thành khả năng

Cuối cùng, hồ đạo vạn trượng kia phun trào chí bảo có khả năng lên đến chín thành! Một khi giếng đạo phun ra đạo ảnh thì sẽ cố định, chẳng qua là kéo dài xuất hiện cùng cái đạo ảnh mà thôi, nhưng hồ đạo phun trào lại đều không phải là một lần, cho dù là đạo ảnh xuất hiện cũng sẽ biến mất, cho nên chỉ cần bảo vệ ở bên cạnh, kiên nhẫn chờ đợi, cách mỗi một

đoạn thời gian, liền sẽ phun trào

Chỉ là khu vực bên trong Hồ Đạo thượng cổ này, hồ đạo mười trượng ước chừng một ngàn cái, nhưng mỗi một cái đều là những tông môn nhỏ chiếm cứ, người ngoài rất khó rung chuyển, mà chỉ có mấy trăm hồ đạo trăm trượng, phần lớn đều là những tông môn gia tộc bậc trung khống chế

Về phần hồ đạo ngàn trượng, tổng cộng liền mười, chỉ có đại tông gia tộc như Nhất Kiếm Tông như vậy mới có tư cách chiếm cứ

Lúc này Hồ Đạo thượng cổ ngưng tụ tu sĩ Nam Vực, không vượt qua hơn trăm vạn, nhưng cũng có đến 700, 800 ngàn, lại mỗi ngày đều đang gia tăng, chuyện tranh đấu, chém giết, cướp lấy giếng đạo hồ đạo diễn ra liên tiếp

Hô! Trên bầu trời, một đám tu sĩ gào thét mà qua, những tu sĩ kia đều toàn thân tán phát ánh sáng vàng, dường như mặc áo giáp màu vàng, thoạt nhìn tràn đầy thô cuồng ý

Khi bọn họ đi về phía trước, thiên địa thất sắc, xuất hiện một loạt sóng gợn, những người này nhìn cũng không nhìn vòng ngoài phía dưới, chạy thẳng tới khu vực Hồ Đạo thượng cổ, sau khi bước chân vào, không phi hành nữa, mà dưới sụ dẫn dắt của cường giả tông môn cẩn thận đi về phía trước

-Kim Hàn Tông đến ! -Đó là tu sĩ Kim Hàn Tông! Người phía trước là Lăng Đông lão tổ Kim Hàn Tông, phía sau hắn chẳng lẽ chính là Sơn Cửu đại sư!!

-Người mập mạp bên cạnh hắn kia chính là đồ vô sỉ Lý Phú Quý năm đó thề muốn kết hôn 100 người đạo lữ? Tiếng hô từ bên ngoài hồ đạo truyền vào trong khiến cho những tông môn nhỏ và tông môn bậc trung đều từng cái một khẩn trương, nhất là nữ đệ tử của những tông môn này, lại

nghe được tên Lý Phú Quý sau, mặt mày biến sắc

Không bao lâu, thanh âm ngoại giới lần nữa truyền đến

-Lý gia đến !! -Đó là

Lý gia đệ thập cửu tổ! Nghe nói hắn đã là Trảm Linh đệ nhị đao, mấy người phía sau hắn thoạt nhìn dường như ngồi ngang hàng với hắn, chẳng lẽ cũng là Trảm Linh lão tổ! -Tống gia cũng tốt, ta thấy được Mặc Thạch Khôi Lỗi củaTống gia!!

-Thanh La Tông, người Thanh La Tông xuất hiện! -Lần này, tất cả tông môn gia tộc Nam Vực không sai biệt lắm đều đến rồi ! Thanh âm vang vọng, ở trong Hồ Đạo thượng cổ này không ngừng khuếch tán, dẫn đội Thanh La Tông chính là lão già Trảm Linh đệ tam đao ban đầu ở trong tay Mạnh Hạo còn sót lại, lúc này hiển nhiên tu vi của hắn đã khôi phục không ít, sắc mặt âm trầm, ánh mắt khi thì quét qua bốn phía, dẫn người chạy thẳng tới khu vực hồ đạo

Trong đám người Tống gia, Tống Giai ánh mắt yên tĩnh, đi sau một nam nhân trung niên, khi cất bước vẻ mặt nam nhân trung niên không giận mà oai, Tống lão quái năm đó không ngờ cũng ở bên trong, tu vi cũng có tăng lên đến Nguyên Anh đại viên mãn cảnh giới đỉnh phong, dường như khoảng cách Trảm Linh chỉ kém nửa bước

Phía sau bọn họ mang theo hơn vạn Tống gia con cháu, cũng có hơn 10 ngàn khôi lỗi màu đen, tán phát hàn khí, thoạt nhìn mà giật mình

Gần như cùng lúc đám người Tống gia bước chân vào khu vực Hồ đạo thượng cổ, trên bầu trời xa xăm, một mảnh tường vân màu tím gào thét mà đến, trong tường vân, có một lão già sắc mặt vàng như nến, bên cạnh hắn cũng có mấy lão già khí thế tương tự như hắn, mỗi một người đều trầm mặc im lặng, sau lưng mấy lão giả này đi theo mấy vạn đệ tử

Ở tường vân giữa không trung này có một tôn lò luyện đan xoay tròn, mơ hồ bên ngoài lò luyện đan còn có một thanh kiếm đang du tẩu

Khí thế như hồng, khi tới lập tức khiến cho tu sĩ trong ngoài hồ đạo nhận ra thân phận

-Là Tử Vận Tông! -Đó là Khô Đạo chân nhân Tử Vận Tông cường giả Trảm Linh! -Phía sau hắn nghĩ đến chính là Tử Vận song kiều

Sở Ngọc Yên, Hàn Tuyết San! Trong đám người Tử Vận Tông, Sở Ngọc Yên ánh mắt quét qua phía dưới, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại, không có thấy thân ảnh nàng muốn gặp, đứng bên cạnh là một cô gái xinh đẹp, da thịt như tuyết, thoạt nhìn sáng rỡ động lòng người, chính là Thánh nữ Hàn Tuyết San Thánh Tuyết Thành Mặc Thổ lúc trước

Ánh mắt của nàng cũng giống vậy quét xung quanh, sau đó có chút ảm đạm

Bên cạnh nàng có một nam nhân trung niên, tướng mạo tuấn lãng, trầm mặc im lặng, khi nhìn về phía Hàn Tuyết San có một chút nhu hòa, nhưng ẩn giấu rất sâu

Hắn là Diệp Phi Mục, năm đó tranh đoạt thân phận Tử Lô với Mạnh Hạo Vị kia tại đan đạo trên thiên kiêu, lúc này mấy trăm năm đã đi qua, hắn đã là Nguyên Anh hậu kỳ

Trong đám người này còn có một người thoạt nhìn không có tiếng tăm gì, nhưng tu vi của hắn lại cũng đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ, hắn nhìn phía dưới, dường như cũng đang tìm một cái thân ảnh trong trí nhớ

-Hắn không có đến sao

Cho dù là đến sợ rằng cũng nhớ không được ta là ai

Tu sĩ này là một cái lão già, khẽ thở dài một tiếng, trong đầu nổi lên một thân ảnh năm đó trong Tử Vận Tông

-Phương Mộc sư huynh, ngươi còn nhớ rõ Bạch Vân Lai sao

Trong Tử Vận Tông, An Tại Hải, Lâm Hải Long hai Tử Lô đan sư năm đó bất ngờ ở bên trong, lúc này cũng là ánh mắt quét xung quanh, trên sắc mặt mang theo phức tạp

Đám người Tử Vận Tông ở trong tường vân gào thét bước chân vào phạm vi trong Hồ Đạo thượng cổ, sau khi biến mất không thấy, khu vực này mới dần dần lại khôi phục bình thường

Cho đến ba ngày sau, ở cuối bầu trời, bỗng nhiên xuất hiện một ánh sáng màu máu, ánh sáng này nhanh chóng khuếch tán tám phương, phảng phất như có một đầu yêu thú màu máu từ trong huyết quang này sinh ra, trực tiếp chạy ra hóa thành một khuôn mặt to lớn

Gương mặt này dữ tợn, toàn thân màu máu, có một sừng cong, tản ra khí thế kinh người!

Nếu cẩn thận đi xem, hợp thành khuôn mặt dữ tợn này rõ ràng là mấy vạn tu sĩ, mà một sừng kia lại là một người thanh niên mặc áo bào màu máu, tóc dài phiêu diêu, thân ảnh xào xạc, dung nhan lạnh lùng, trong mắt cũng có một chút lệ khí tồn tại

Tướng mạo tuấn lãng, nhưng không có dáng vẻ thư sinh, ngược lại lại cho người khác một loại cảm giác lãnh khốc, chính là

Mạnh Hạo đã trải qua sinh tử, lệ khí nhập ma

Phía sau hắn, sáu Trảm Linh lão tổ Huyết Yêu Tông đi theo, mang 40 ngàn đệ tử, gào thét mà đến

-Huyết Yêu Tông! -Thanh niên kia

chẳng lẽ chính là Mạnh Hạo, Đan Đỉnh đại sư Phương Mộc năm đó, giờ này

Huyết Yêu Tông thiếu tông!!

-Vì đạo lữ Hứa Thanh, dùng lực một người, chiến Thanh La Tông Mạnh Hạo! Tu sĩ bên ngoài Hồ đạo, từng cái một lập tức ồ lên, đối với chuyện Thanh La, hơn một năm qua, sớm đã không cách nào bị che giấu, đã bị mọi người biết được

-Ta muốn tìm đạo lữ, cũng nhất định phải tìm người như Mạnh Hạo vậy ! Trong Đám người cũng có không ít nữ tu, khi nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra sáng rực

Trên mặt đất đầy tu sĩ đang thảo luận, Mạnh Hạo mang người Huyết Yêu Tông trực tiếp bước chân vào trong phạm vi Hồ Đạo thượng cổ

Khi nhóm hắn đi vào trong nháy mắt, cả Hồ Đạo thượng cổ ầm ầm chấn động, mặt đất run rẩy, từng giếng đạo, từng hồ đạo, lập tức phun trào, vô số đạo ảnh xuất hiện, thiên địa biến sắc

Bọn họ đang gặp phải một lần hồ đạo phun trào!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1065: Hồ đạo phun trào

Tiếng nổ ầm ầm rung trời, vang vọng bốn phía, cả mặt đất đều đang run rẩy, tựa như có một người khổng lồ ở trong lòng đất đang gào thét, thanh âm của nó thuận theo rất nhiều giếng đạo cùng hồ đạo truyền ra mặt đất.

Từ xa nhìn lại giống như núi lửa phun trào, chỉ có điều thứ phun ra không phải là nham tương mà là từng luồng đạo ảnh nhiều màu vây quanh, những đạo ảnh này mặc trang phục tu sĩ thượng cổ, hoặc là đang đấu pháp, hoặc là đang tu hành, hoặc là đang cảm ngộ thiên địa.

Tu vi cũng không đều, thấp thì chỉ là Trúc Cơ, cao thì lại có Nguyên Anh.

Phóng mắt nhìn đi, có rất nhiều đạo ảnh.

- Đó là...

- Trảm Linh đạo ảnh! Không ngờ lại xuất hiện Trảm Linh đạo ảnh.

- Dĩ nhiên là Trảm Linh... Không đúng, đây là đạo ảnh Nguyên Anh đại viên mãn, đang Trảm Linh đệ nhất đao! Gần như khi mặt đất này phun trào, Mạnh Hạo cũng đã mang theo đám người Huyết Yêu Tông bước chân vào phạm vi hồ đạo, lập tức khiến cho vòng ngoài hồ đạo truyền ra một loạt tiếng kinh hô.

Rất nhiều tu sĩ chen chúc nhau bay tới nơi xuất hiện Trảm Linh đạo ảnh.

Bước chân Mạnh Hạo chợt ngừng lại, quay đầu nhìn một cái, thấy được ở một nơi xa, bên trong một cái giếng đạo phát ra ánh sáng lam ngập trời, trong ánh sáng đó có một đạo ảnh với thân hình thon dài đang Trảm Linh.

Một màn này gây chấn động cho vài trăm ngàn tu sĩ ở vòng ngoài, ngay cả mấy chục ngàn người Huyết Yêu Tông đi theo Mạnh Hạo cũng có không ít người tim đập thình thịch.

- Các ngươi có thể ở chỗ này cảm ngộ! Mạnh Hạo không có ngăn trở, nói xong lập tức có hơn hai mươi ngàn người ở phía sau đồng loạt hướng về phía Mạnh Hạo thi lễ, sau đó liền bay đi. Trong bọn họ không phải ai cũng đều là tu sĩ Nguyên Anh nhưng ở vòng ngoài này hiển nhiên là có thứ làm cho bọn họ động lòng.

Tiếng nổ ầm ầm vẫn còn đang vang vọng, dao động càng mạnh hơn nữa từ phía trước truyền ra. Vào thời khắc này, từng cái hồ đạo mười trượng, từng cái giếng đạo ở phía trong đều đang liên tục phun trào, phát ra tiếng nổ động trời.

- Đạo bảo! Xuất hiện đạo bảo rồi!

- Đây là một thanh kiếm, tuy có chút hư hại nhưng kiếm quang lại sắc bén như vậy!

Trong một cái giếng đạo mười trượng có một thanh kiếm màu đen đột nhiên bay ra, kiếm khí ngập trời. Ở phía xa hơn cũng có một ít đạo bảo được phun ra.

Thủ hộ ở bên cạnh những hồ đạo mười trượng này đều là một ít tông môn nhỏ. Khi nó phun trào thì bọn họ đều kích động không thôi, lập tức triển khai tranh đoạt, làm cho khắp nơi trở thành một mảnh hỗn loạn.

Hai mươi ngàn đệ tử còn lại của Huyết Yêu Tông đều lộ ra khát vọng nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Bên trong hồ đạo này, các ngươi có thể tùy ý đi lại, nếu có nguy hiểm thì nhớ kêu gọi đồng tông của mình. Sau khi Mạnh Hạo nói xong, hơn

hai mươi ngàn người này lập tức có một nửa tản ra, có người bay về phía trong, có người lựa chọn những hồ đạo mười trượng này, cùng người khác chém giết tranh đoạt.

Hiện giờ ở phía sau của Mạnh Hạo, trừ sáu vị Trảm Linh lão tổ ra thì còn có mấy ngàn đệ tử, bọn họ dĩ nhiên là coi thường những hồ đạo mười trượng này. Khi Mạnh Hạo tiếp tục bay về phía trước thì bọn họ lập tức theo sau, mọi người hóa thành cầu vòng bay nhanh trong hồ đạo này.

Nhìn như tốc độ rất nhanh nhưng thần thức của Mạnh Hạo sớm đã tản ra, hắn thấy rất rõ ràng trên cả vùng đất này, đôi khi có tu sĩ đang phi hành thì đột nhiên phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể vô thanh vô tức bị tách rời ra, hoặc vận khí tốt chút thì tứ chi bị tách rời, vận khí không tốt thì thân thể trực tiếp chia năm xẻ bảy.

Cả thiên địa một mảnh hỗn loạn, nhưng hễ là ở bên cạnh hồ đạo cùng giếng đạo thì đều xảy ra chém giết.

Oanh!

Hư không ở phía trước Mạnh Hạo chấn động, có bảy tám tu sĩ vừa mới đến gần liền lập tức như bị hư vô cắn nuốt, bỗng nhiên biến mất, chỉ còn dư âm của tiếng kêu thảm còn đang vang vọng.

- Giết! Cả vùng đất, máu chảy thành sông, giết chóc không ngừng khuếch tán ra, đặc biệt là những nơi xuất hiện đạo bảo.

Mạnh Hạo không để ý đến, tiếp tục bay về phía trước, vừa mới đi được khoảng ngàn trượng thì hắn đột nhiên ngừng bước, nâng tay phải lên, đám người phía sau hắn đồng loạt dừng lại.

Ngay khi bọn họ dừng lại, phía trước Mạnh Hạo có một hồ đạo mười trượng, trên đó lơ lửng một đạo bảo hình dạng hồ lô, xung quanh có vài trăm người đang chém giết tranh đoạt. Nhưng đột nhiên, mặt đất xung

quanh hồ đạo chớp lóe mãnh liệt, xuất hiện vô số phù văn, những phù văn đó chỉ lóe lên ba cái thì có một lực lượng truyền tống kinh người chợt xuất hiện.

Cùng lúc đó, phạm vi bên trong khu vực đó đột nhiên nhiều thêm mười mấy bộ hài cốt, dường như xuất hiện từ hư vô.

Căn bản không cho người khác có bất kỳ cơ hội phản ứng nào, ngay khi những bộ hài cốt đó xuất hiện, lực truyền tống lập tức vang lên tiếng ầm ầm, mang theo vài trăm người đang ở xung quanh hô đạo này cùng với những bộ hài cốt vừa mới xuất hiện truyền tống biến mất.

Một màn này, cho dù là Mạnh Hạo cũng co mắt lại, thần sắc của sáu lão già Trảm Linh ở phía sau hắn càng thêm nghiêm trọng, những đệ tử khác cũng hít ngược một hơi.

- Đây là truyền tống?

- Ở bên trong khu vực Hồ Đạo thượng cổ thường hay xuất hiện những truyền tống không có quy luật vô cùng đáng sợ.

- Lúc nãy ta hình như thấy được mười mấy bộ hài cốt đã khô héo ở bên trong truyền tống khi nó xuất hiện,

Sau khi bị truyền tống, tu sĩ xung quanh hồ đạo biến mất không thấy, chỉ có ở phía trên hồ đạo vẫn lơ lửng một cái hồ hô rực rỡ, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, bọn họ đang từ bốn phía chạy tới. Mạnh Hạo cất bước, chớp mắt liền xuất hiện ở phía trên hồ đạo mười trượng, nâng tay phải lên phất một cái thu đi cái hồ lô đó.

Hắn ra tay khiến cho những tu sĩ đang tới gần lập tức dừng bước chân lại, xoay người bay về phía những khu vực khác.

- Đi! Mạnh Hạo mở miệng, hóa thành cầu vòng bay đi, đám người ở phía

sau lập tức bay theo.

Một đường bay qua, bọn họ thấy qua hơn mười lần xuất hiện truyền tống, thấy hơn trăm lần khe nứt hư vô, thậm chí có một khe nứt trực tiếp chia cắt thân thể của hơn trăm người.

Càng khiến trong lòng Mạnh Hạo nghiêm trọng là hắn thấy được trong mười lần truyền tống, rõ ràng có không ít địch nhân cũng ở bên trong đó. Có người như phát điên muốn xông ra ngoài nhưng mỗi lần truyền tống chỉ là một cái chớp mắt, bọn họ căn bản không có cách nào rời khỏi phạm vi truyền tống, chỉ có thể một lần rồi một lần không ngừng bị truyền tống đi.

May ra gặp vận khí tốt, sau ba năm lần thì lực lượng truyền tống sẽ biến mất, hoặc vận khí không tốt... thì sẽ tuần hoàn không ngừng, cho đến khi chết.

Mặc dù càng đi vào sâu thì số người ít đi nhưng trình độ giết chóc lại càng kịch liệt. Nhất là đám người Mạnh Hạo lúc này đi vào sâu hơn, đã bắt đầu xuất hiện hồ đạo trăm trượng, có thể ở chỗ này chiếm cứ hồ đạo trăm trượng đều là một số tông môn gia tộc bậc trung.

Thường thường đều là tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn trấn thủ ở chỗ này, tranh đoạt lẫn nhau. Mạnh Hạo mang theo đám người Huyết Yêu Tông gào thét bay tới.

Hắn đến lập tức khiến cho tu sĩ nơi này đều tâm thần chấn động. Cùng lúc đó, mấy ngàn đệ tử Huyết Yêu Tông ở phía sau Mạnh Hạo, trong mắt ai cũng lộ ra tia sáng kỳ dị, sau khi xin chỉ thị của Mạnh Hạo xong, mấy ngàn người này lập tức xông ra, gia nhập vào trong tranh đoạt.

Âm thanh chém giết động trời lở đất, trong sự hỗn loạn này, lệ khí trong mắt Mạnh Hạo càng đậm thêm một chút, hắn tiếp tục bay đi, không có tham gia vào tranh đoạt, đạo ảnh cùng đạo bảo của các hồ đạo này hắn

không đặt vào mắt.

Trong lúc bay, khi xung quanh bốn phía toàn bộ đều là hồ đạo trăm trượng thì đột nhiên Mạnh Hạo quay đầu thật mạnh, nhìn về phía một hồ đạo trăm trượng ở một chỗ không xa, trên đó có một đạo ảnh đang khoanh chân tĩnh tọa.

Thoạt nhìn cũng chỉ là tu vi Nguyên Anh, dường như đang cảm ngộ thiên địa, đạo ảnh như vậy, vô luận là ở bên ngoài hay xung quanh đây đều rất thường gặp.

Ở bốn phía đạo ảnh đó có bảy tám tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ đang chém giết lẫn nhau để tranh đoạt cơ duyên cảm ngộ, thậm chí chỉ cần có người đến gần là lập tức bị bọn họ liên thủ chém giết, rõ ràng là không muốn cho người khác có cơ hội tranh đoạt với bọn họ.

Thủ đoạn tàn nhẫn, vừa ra tay chính là sát chiêu, ở xung quanh bọn họ cũng có không ít thi thể.

Mạnh Hạo nhìn một cái, hai mắt hơi lóe lên, trực tiếp bước tới đạo ảnh đó, sáu lão già Trảm Linh cùng đệ tử Huyết Yêu Tông phía sau Mạnh Hạo đều ngẩn ra.

Tốc độ Mạnh Hạo rất nhanh, chớp mắt là tới gần, bảy tám tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ đó đều biến đổi sắc mặt.

- Huyết Yêu Tông!

- Hắn là... không lẽ hắn là thiếu tông của Huyết Yêu Tông!

Trong lòng bảy tám người đó lộp bộp một tiếng, đang muốn lên phía trước để che giấu một cái gì đó thì Mạnh Hạo nâng tay phải lên, giống như chụp vào hư vô, hướng về bên cạnh nhấc lên một cái.

Oanh!

Dường như có một tầng mạc bị Mạnh Hạo xốc lên, khi dao động khuếch tán ra thì lộ ra một thiên địa khác ở bên trong, vẫn như cũ là hồ đạo, nhưng thứ trôi lơ lửng không phải là đạo ảnh mà là một ngọn núi lớn nhỏ mấy chục trượng.

Hư vô xung quanh ngọn núi đó vặn vẹo, có dao động phát ra liên tục, dường như có một loại từ lực nào đó, khiến cho pháp bảo của ba lão già đang chém giết lẫn nhau ở gần đó đều có chút không tự chủ được bị hút đi.

Sự xuất hiện của Mạnh Hạo lập tức khiến cho ba lão già đều biến sắc.

- Ngươi là ai! Ba người lập tức nhìn về phía Mạnh Hạo, khi thấy được quần áo của Mạnh Hạo cùng sáu lão già Huyết Yêu Tông thì bọn họ lập tức hút ngược một ngụm khí.

Thủ đoạn lúc trước bọn họ thi triển là để che giấu làm cho người ngoài nhìn không ra đầu mối, ba người bọn họ tranh đoạt thì ở bên trong, vốn tưởng rằng có thể lừa gạt được mọi người nhưng không nghĩ tới, lại bị Mạnh Hạo nhìn ra.

- Ân? Mạnh Hạo nhìn ngọn núi đó, hai mắt chớp lóe mãnh liệt, hắn liếc mắt liền nhìn ra được ngọn núi nhỏ này không phải vật tầm thường, thậm chí hắn còn cảm nhận được ở trên nó có một chút khí tức Trảm Linh.

- Pháp bảo cấp bậc Trảm Linh! Trong lúc lẩm bẩm, Mạnh Hạo đưa tay phải lên trực tiếp chụp về phía ngọn núi, ba lão già kia căn bản không có kịp ngăn trở, ngọn núi nổ ầm ầm, chợt rút nhỏ lại, hóa thành lớn nhỏ chừng bàn tay, rơi vào trong tay của Mạnh Hạo.

Thu hồi nó xong, thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái đi về phía xa.

Đám người Huyết Yêu Tông lập tức theo ở phía sau, ba lão già kia giậm chân một cái nhưng cũng không dám nảy sinh oán khí gì, tất cả bảo vật trong Hồ Đạo thượng cổ này vốn chính là vật vô chủ, xem ai có khả năng đoạt được mà thôi.

- Chết tiệt, đã lãng phí một ít thời gian ở nơi này, vẫn là dựa theo kế hoạch cũ, chúng ta đi đoạt của người khác vậy!

- Đi mau lên, bỏ lỡ lần phun trào này nữa là kết thúc rồi!

Ngay lúc ba lão già đó lựa chọn hồ đạo khác thì đột nhiên có một tiếng nổ ầm ầm cực kỳ lớn từ chỗ sâu trong phạm vi nơi này truyền ra. Ngay sau đó, một đạo ánh sáng nghìn trượng phóng lên cao, bên trong ánh sáng đó lại xuất hiện một cây chùy màu đen, bốn phía có tia chớp quấn quanh, phát ra tiếng nổ ngập trời, trực tiếp hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

- Ngàn trượng... Chẳng lẽ là hồ đạo ngàn trượng phun trào.

- Hồ đạo ngàn trượng rất ít khi phun trào, nhiều nhất cũng chỉ là hồ đạo trăm trượng mà thôi, lần này không ngờ lại phun trào!

- Lần này là lần thứ nhất từ khi hồ đạo mở ra có hồ đạo ngàn trượng phun trào!

- Đáng tiếc nơi đó đều là đại tông gia tộc, chúng ta tranh không nổi!

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, nhìn về phía cột sáng ngàn trượng, con mắt của sáu lão già Trảm Linh phía sau hắn như bốc lửa, mang theo mấy ngàn đệ tử triển khai tốc độ cao nhất bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1066: Truyền tống tuần hoàn

Từ vị trí mà đám người Mạnh Hạo đang đứng tới chỗ của hồ đạo ngàn trượng, nhìn thi không xa nhưng ở khu vực Hồ Đạo thượng cổ nguy cơ tứ phía này thì vị trí như vậy không phải nhất thời nửa khắc là có thể chạy tới được.

Dù sao những tông môn gia tộc khác đều đến sớm hơn Huyết Yêu Tông, bọn họ sớm đã tiến vào nội hoàn của Hồ Đạo thượng cổ, mười cái hồ đạo ngàn trượng ở nơi đó cũng đã hoàn toàn phân chia, còn có những cái hồ trăm trượng xung quanh những hồ đạo ngàn trượng đó cũng bị phân ra chiếm cứ.

Tranh đoạt ở nơi đó nhìn như kịch liệt nhưng trên thực tế lại không phải như vậy.

Bất kỳ một tông môn gia tộc nào chỉ cần chiếm cứ một hồ đạo rồi thì những người khác rất ít khi chủ động ra tay tranh đoạt, trừ phi vật phẩm phun trào ra quá mức trân quý.

Nếu không, đều sẽ dựa theo quy tắc làm việc, người nào chiếm cứ hồ đạo, chính là của người đó.

Thay vì nói mọi người tranh đoạt bảo vật, không bằng nói là tranh đoạt hồ đạo.

Mà thứ chân chính có thể khiến cho những tông môn gia tộc đó điên cuồng tranh đoạt thì chỉ có... duy nhất một hồ đạo vạn trượng ở chỗ sâu nhất trong Hồ Đạo thượng cổ, ngay vị trí trung tâm!

Sự phun trào của hồ đạo long trời lở đất, trong lúc đám người Mạnh Hạo bay nhanh thì đột nhiên hư vô ở phía trước của hắn trở nên vặn vẹo, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, nâng tay phải lên phất về phía sau, đám người hắn mang theo lập tức tránh ra, một cái khe nứt hư vô trong nháy mắt lướt qua, không biết đi đâu.

Một đường trắc trở, càng đi tới nội bộ thì khe nứt càng nhiều, không ít đệ tử Huyết Yêu Tông không cách nào đi tiếp, đều dừng lại ở giữa đường, tự mình đi tìm tạo hóa của mình.

Chỉ có sáu lão già Trảm Linh cùng hơn trăm đệ tử Huyết Yêu Tông mới có thể duy trì theo sau, cùng với Mạnh Hạo cách nội hoàn của Hồ Đạo thượng cổ càng ngày càng gần.

Cho đến khi ánh mắt cũng có thể nhìn thấy thì khoảng cách chỉ còn không tới ngàn trượng, thậm chí những tông môn gia tộc bên cạnh hồ đạo ngàn trượng cũng có thể thấy được đám người Mạnh Hạo.

Trong đó có những thân ảnh Mạnh Hạo quen thuộc, ánh mắt hai bên đang nhìn lẫn nhau thì đột nhiên... ở bên cạnh Mạnh Hạo xuất hiện vô số truyền tống phù văn.

Phù văn này vừa mới xuất hiện lập tức khiến cho đệ tử Huyết Yêu Tông đang đứng xung quanh Mạnh Hạo biến sắc. Mặc dù Mạnh Hạo đang đứng ở vùng biên của truyền tống trận nhưng dù sao cũng là ở trong trận. Đệ tử Huyết Yêu Tông chỉ có vài người giống vậy, trong đó có Huyền Thiên lão tổ theo Mạnh Hạo gần nhất cũng nằm trong số đó.

Còn có Thiết Huyết hai yêu, còn có lão đại của Ba vị tổ Yêu Hỏacũng nằm trong số đó.

Có không ít người trong Tử Vận Tông đứng bật dậy, mập mạp trong Kim Hàn Tông, Trần Phàm của Nhất Kiếm Tông đều biến đổi thần sắc, lực lượng truyền tống ở xung quanh Mạnh Hạo phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Truyền tống quá nhanh, Mạnh Hạo ở bên trong chỉ một chớp mắt là đã bị truyền tống đi vô ảnh vô tung, mang theo Huyền Thiên lão tổ, Thiết Huyết hai yêu, còn có Yêu Hỏa lão đại cùng nhau biến mất

- Các ngươi đi tới khu trung tâm đợi ta! Mạnh Hạo chỉ kịp nói ra một câu này.

Ngay khi hắn biến mất, bên trong khu vực trung tâm của Hồ Đạo thượng cổ, vị lão già Trảm Linh đệ tam đao của Thanh La Tông đang chiếm cứ một cái hồ đạo ngàn trượng liền lập tức lộ ra thần sắc mừng như điên.

- Chết! Sát tinh đó tốt nhất nên chết ở chỗ này!

Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, còn có Lý gia, hầu hết đều nhìn có chút hả hê, chỉ có Trần Phàm, mập mạp cùng không ít người của Tử Vận Tông là lộ ra vẻ lo lắng, nhất là Sở Ngọc Yên, sắc mặt của nàng trở nên tái nhợt.

Người Tống gia đều trầm mặc, thần sắc Tống Giai phức tạp, nam nhân trung niên bên cạnh nàng nhìn nơi Mạnh Hạo biến mất một cái rồi im lặng nhắm mắt lại.

Sau khi truyền tống trận biến mất thì không lâu sau Huyết Yêu Tông chỉ còn lại hai vị tổ Yêu Hỏa cuối cùng cũng đến được khu vực trung tâm của Hồ Đạo thượng cổ, hai người bọn họ đều sắc mặt khó coi, ẩn chứa sự lo lắng.

Phía sau bọn họ lại ít đi mấy chục đệ tử, hiện giờ chỉ còn không tới ba mươi người, không có Mạnh Hạo che chở, lộ trình cuối cùng lúc nãy là con đường tràn đầy hiểm trở đối với bọn họ.

Nhất là sau khi đến được nơi này, hai vị tổ Yêu Hỏa của Huyết Yêu Tông lập tức cau mày lại khi thấy mười cái hồ đạo ngàn trượng đều bị

chiếm cứ, còn có không ít người nhìn bọn họ với ánh mắt bất thiện.

Cùng lúc đó, tông môn gia tộc ở bốn phía liền bạo phát ra khí tức Trảm Linh, bên cạnh mỗi một cái hồ đạo ngàn trượng đều có vài khí tức Trảm Linh, cho dù là Thanh La Tông có ít nhất nhưng khí tức Trảm Linh lại là đệ tam đao.

- Huyết Yêu Tông, các ngươi đến chậm rồi, nơi này không còn chỗ cho các ngươi nữa!

- Vận khí của các ngươi không tốt, chỉ có hai cường giả Trảm Linh cũng muốn ở chỗ này phân chén canh?

- Còn không mau mau rời đi!

- Nơi này đã không còn dư nhiều hồ đạo nữa, nhưng với thực lực của các ngươi, chiếm cứ một ít hồ đạo trăm trượng ở bên ngoài thì dư dả.

- Còn mấy người Huyết Yêu Tông các ngươi đã bước chân vào truyền tống trận thì chỉ có thể nói xui xẻo, truyền tống trận ở nơi này, tu sĩ Trảm Linh bước vào, sống chết cũng là một nửa.

Mười hồ đạo ngàn trượng, Nhất Kiếm Tông chiếm cứ ba cái, Kim Hàn Tông hai cái, Thanh La Tông một cái, Tử Vận Tông cũng có hai cái, còn Tống gia cùng Lý gia mỗi bên một cái.

Mà chung quanh mỗi một cái hồ ngàn trượng đều có mười cái hồ nhỏ trăm trượng, cũng bị những tông môn gia tộc đó chiếm cứ.

Trong mắt hai vị tổ Yêu Hỏa lộ ra vẻ giận dữ, đối mặt với lời nói châm chọc của những tông môn gia tộc này, đồng tử của bọn họ đều nổi lên huyết quang. Bọn họ nhìn lẫn nhau một cái, trong lòng tràn đầy uất ức, nếu Mạnh Hạo ở đây, bọn họ tất nhiên là không gì phải sợ, cho dù không có Mạnh Hạo nhưng nếu có bốn Trảm Linh khác ở bên cạnh thì với lực

lượng của sáu người, đồng dạng cũng có thể đối kháng với bất kỳ một thế lực nào.

Chỉ là hiện giờ... bọn họ căn bản là rất khó cướp được một cái hồ đạo ngàn trượng.

- Còn không mau cút đi! Trong Nhất Kiếm Tông, một lão già mặc đạo bào màu xám tro, có một cây Mộc Kiếm đặt trên đầu gối của lão, lão mở mắt ra, phát ra thanh âm như sấm mùa xuân.

Thanh âm đó nổ vang bốn phía, khiến cho sắc mặt hai vị tổ Yêu Hỏa bỗng nhiên biến đổi.

- Kiếm lão!

Ân oán giữa Huyết Yêu Tông cùng Nhất Kiếm Tông vốn rất nghiêm trọng, hiện giờ hơi có chút muốn bạo phát ra.

Chính vào lúc này, một lão già khô gầy ở Tử Vận Tông vốn đang khoanh chân nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra.

- Đạo hữu Huyết Yêu Tông, cái hồ đạo này nhường cho các ngươi. Hắn nhàn nhạt lên tiếng, chỉ vào hồ đạo ngàn trượng bên cạnh, các đệ tử của Tử Vận Tông ở xung quanh hồ đạo đó lập tức lui về phía sau.

- Khô Đạo chân nhân! Những người ở các tông môn khác đều ánh mắt chớp động, vị Kiếm lão của Nhất Kiếm Tông mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Tử Vận Tông.

Khô Đạo chân nhân của Tử Vận Tông cũng bình tĩnh nhìn lại.

Ánh mắt hai người giao nhau, Kiếm lão hừ lạnh một tiếng liền thu hồi ánh mắt, không có tiếp tục ngăn trở.

Hai vị tổ Yêu Hỏa dường như nghĩ tới điều gì đó, ôm quyền cúi đầu một cái rất là khách khí, mang người đi qua đó.

Đệ tử Huyết Yêu Tông cảm tạ Tử Vận Tông nhưng uất ức trong nội tâm vẫn còn tồn tại, lần này bọn họ tới trễ một chút, mất đi cơ duyên. Điều quan trọng là chiến lực mạnh nhất đã bị truyền tống đi, làm cho Huyết Yêu Tông luôn bá đạo rõ ràng rơi vào yếu thế ở bên trong Hồ Đạo thượng cổ này.

Thậm chí còn không bằng cả Thanh La Tông đã tổn thương nguyên khí.

Mà Nhất Kiếm Tông lần này hiển nhiên đã chiếm cứ được nhiều tiên cơ nhất, có đến ba cái hồ đạo ngàn trượng, khó có thể rung chuyển.

- Thiếu tông khi nào mới có thể trở về?

- Đợi thiếu tông quay lại, nhất định phải cho bọn họ biết tay!

- Truyền tống đó mặc dù mạnh nhưng với tu vi của thiếu tông nhất định rất nhanh là có thể đi ra! Hai vị tổ Yêu Hỏa nhìn lẫn nhau, chịu đựng sự uất ức cùng trào phúng của mấy tông môn lúc nãy, nhắm mắt tĩnh tọa.

Đệ tử Huyết Yêu Tông ở phía sau bọn họ cũng nhịn một hơi này.

Giờ này khắc này, trong Hồ Đạo thượng cổ, Mạnh Hạo đang cau mày, sắc mặt của Huyền Thiên lão tổ cùng với Thiết Huyết hai yêu ở bên cạnh hắn đều biến đổi, còn có bảy tám đệ tử Huyết Yêu Tông, mỗi người đều đang khoanh chân tĩnh tọa, dường như không thể chống đỡ nổi.

Truyền tống vẫn không ngừng được duy trì, vừa mới dừng một chút, còn chưa đợi mọi người phản ứng kịp thì lại truyền tống lần nữa.

Bịch!

Một đệ tử trong đó phun ra máu tươi, cả người lập tức khô héo, hóa thành thây khô, tiếp theo lại có vài người cũng lần lượt biến thành thây khô.

Hiện giờ, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà đã truyền tống mười ba lần.

Thế giới trước mắt Mạnh Hạo không ngừng biến đổi, mỗi một lần truyền tống đều có lực lượng đánh mạnh vào thân thể, chấn động linh hồn, thậm chí dường như có một loại lực lượng không ngừng cắn nuốt tinh khí thần của bọn họ ngay giữa các khoảng cách truyền tống.

- Thiếu tông, tiếp như như vậy không ổn!

- Thiếu tông, làm sao bây giờ? Lão đại trong ba vị tổ Yêu Hỏa trầm giọng nói.

Oanh!

Truyền tống ngừng lại lần nữa, bao phủ một mảnh cỏ cây lại tiếp tục biến mất.

Mạnh Hạo từ đầu đến cuối vẫn đứng yên một chỗ, trầm ngâm một hồi rồi nâng tay phải lên, giữa lòng bàn tay của hắn có hắc bạch nhị châu vây quanh đệ cửu sơn. Hắn không chớp mắt, đợi truyền tống thêm vài lần, khi truyền tống đạt ba mươi lần thì lần truyền tống cuối cùng là ở một nơi trên hồ đạo, ánh mắt Mạnh Hạo đột nhiên lóe lên mãnh liệt.

Hắn không chút do dự ấn Hắc Bạch Nhị Châu Đệ Cửu Sơn trên tay phải xuống phía dưới khi truyền tống trận đang muốn truyền tống lần nữa, tiếng nổ ầm ầm vang vọng, chấn động bát phương.

- Lớn! Giọng của Mạnh Hạo vang vọng, đệ cửu sơn ở bên trong trận pháp lập tức bành trướng, trực tiếp to lên tới ngàn trượng, chục ngàn trượng, tựa như trên đất bằng nổi lên một ngọn núi to lớn.

Ngọn núi đó xuất hiện trong Hồ Đạo thượng cổ khiến cho không ít người thấy được, nhất là đệ tử Huyết Yêu Tông bên cạnh hồ đạo ngàn trượng sau khi trông thấy thì đều phấn chấn tinh thần.

Ở bên ngoài hồ đạo mười trượng cũng có một ít tu sĩ, sau khi thấy được một màn này thì hít ngược một hơi, trợn mắt há hốc mồm.

- Không ngờ... không người có người đang công kích truyền tống trận!

- Truyền tống trận nơi này, một khi bước vào, căn bản không có cách nào đi ra!

Oanh!

Lực lượng truyền tống muốn mang theo ngọn núi to lớn cùng truyền tống đi thì cần ngưng tụ lực lượng lớn hơn nên không khỏi ngừng lại một chút.

Trong cái dừng chớp mắt này.

- Đi! Mạnh Hạo lập tức mở miệng, đồng thời, bốn vị lão già Trảm Linh trong đó có Huyền Thiên lão tổ sớm đã bay ra, mượn nhờ lực lượng chợt dừng lại này muốn mạnh mẽ xông ra phạm vi truyền tống.

Mạnh Hạo ở ngay sau cũng bước theo.

Vừa mới đến gần, lực lượng truyền tống bỗng nhiên bạo phát, như muốn cản trở bất kỳ kẻ nào muốn trốn ra.

- Trấn áp! Mạnh Hạo chau mày.

Tiếng vang ngập trời, đệ cửu sơn bành trướng lần nữa, tiếng nổ ầm ầm quanh quẩn, truyền tống trận không khỏi dừng lại lần nữa, tranh thủ cơ

hội hơi ngừng lại này, bốn người Huyền Thiên lão tổ lập tức xông ra truyền tống trận.

Nhưng ngay khi bọn họ xông ra thì truyền tống trận này lại mạnh mẽ triển khai ra một lần truyền tống kinh người rất hiếm gặp ở trong Hồ Đạo thượng cổ này, ánh sáng chói lòa, giống như hồ đạo ngàn trượng bạo phát, nổ ầm ầm, mang theo Mạnh Hạo cùng đệ cửu sơn của hắn chớp mắt liền biến mất.

- Thiếu tông!

- Với lực lượng của thiếu tông, vài lần truyền tống là có thể thoát khốn, trước tiên chúng ta nên đi tới khu vực trung tâm, chiếm cứ hồ đạo!

- Không sai, đi!

Trong lòng của bốn lão già rất có niềm tin đối với Mạnh Hạo, bốn người nhìn nhau một cái liền quyết đoán hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới khu vực trung tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1067: Triển áp Trảm Linh

Bên trong khu vực Hồ Đạo thượng cổ, tại một nơi trong sơn cốc, trong khoảnh khắc khi ánh sáng truyền tống kèm theo tiếng sấm truyền ra, một bóng người từ bên trong lập tức bay ra với tốc độ rất nhanh.

Vừa mới bay ra, truyền tống trận lập tức lần nữa biến mất.

Người bay ra, chính là Mạnh Hạo.

Sắc mặt Mạnh Hạo hơi tái nhợt, khi xuất hiện ở cạnh sơn cốc, hắn liền quay đầu nhìn lại phía sau, trong mắt vẫn còn lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Sau khi đám người Huyền Thiên được ta đưa ra hết, vậy mà ta đã truyền tống hơn 70 lần!

- Vòng truyền tống trận này quá mức kinh người, càng về sau tốc độ lại càng nhanh, thậm chí mỗi một lần truyền tống, khí huyết của ta cũng phải hư nhược một chút, tựa như bị hút đi vậy.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, sau khi lấy ra một ít đan dược trong túi trữ vật nuốt vào, hắn liền bay lên cao, quan sát bát phương. Giờ phút này, cảnh tượng phun trào bên trong Hồ Đạo thượng cổ đã kết thúc, tranh đấu chém giết lẫn nhau, phần lớn cũng đã đình chỉ.

- Đám người Huyết Yêu Tông hẳn là đã dựa theo yêu cầu của ta trước đó, đi vào khu vực trung tâm rồi. Mạnh Hạo lẩm bẩm.

Sau khi tìm đươc phương hướng Hồ Đạo ngàn trượng, Mạnh Hạo lập tức bay đi.

Một đường bay nhanh, hắn phóng thần thức ra, tránh khỏi mọi vị trí có khe nứt không gian, nhắm thẳng hướng Hồ Đạo ngàn trượng bay tới.

Giờ phút này, tại bên cạnh trung tâm Hồ Đạo ngàn trượng, Nhất Kiếm Tông và Huyết Yêu Tông đang giương cung bạt kiếm.

- Huyết Yêu Tông, đám yêu đạo các ngươi đã chiếm cứ một khu vực hồ đạo thì cũng thôi đi, lại còn dám nổi lòng tham!

- Muốn chết!

Thế lực Nhất Kiếm Tông ở chỗ này là lớn nhất, bọn chúng chiếm tiên cơ, nắm giữ ba tòa Hồ Đạo, tu sĩ Trảm Linh cũng có tới tám người, tám người này đều mang vẻ mặt lạnh lùng, khí thế dữ tợn.

Ngoại trừ tám người này ra, còn có một lão già, chính là Kiếm lão, lão khoanh chân ngồi ở cách đó không xa, lạnh lùng quan sát Huyết Yêu Tông.

Bên phía Huyết Yêu Tông, đám người Huyền Thiên lão tổ sớm đã chạy đến, sáu lão tổ cấp bậc Trảm Linh, mỗi một người đều tràn ngập sát khí, đối đầu với Nhất Kiếm Tông.

- Hồ đạo này là Huyết Yêu Tông ta mượn của Tử Vận Tông đang định trả lại, trái lại Nhất Kiếm Tông các ngươi chiếm cứ ba hồ, nhất định phải phân ra một cái!

- Nhất Kiếm Tông, chiến hay phân, các ngươi nói rõ đi?!

Sát khí song phương đều dâng cao, Huyết Yêu Tông và Nhất Kiếm Tông vốn có đại thù từ trước, bất cứ lúc nào cũng có thể chém giết lẫn nhau, càng không cần phải nói đang trong lúc tranh giành lợi ích nơi Hồ Đạo thượng cổ này.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên lão già Trảm Linh đệ tam đao của Thanh La Tông chợt cười lớn đứng lên, lạnh lùng nhìn về phía Huyết Yêu Tông.

- Huyết Yêu Tông chỉ là một đám yêu đạo mà thôi , hồ đạo này là cơ duyên của tu sĩ Nam Thiên chúng ta, nếu các ngươi còn dây dưa, lão phu cũng sẽ ra tay!

Đám người Nhất Kiếm Tông nghe vậy liền cười hớn hở, vị Kiếm lão nhìn lão già Trảm Linh đệ tam đao của Thanh La Tông, già gật đầu tỏ ra thiện ý.

Sáu lão tổ của Huyết Yêu Tông lập tức biến sắc.

- Đạo hữu Nhất Kiếm Tông và Thanh La Tông nói rất đúng! Cùng lúc đó, một nam nhân trung niên của Kim Hàn Tông cũng bước ra, cười lớn lên tiếng. Tên nam nhân trung niên này thân thể khôi ngô, trên người mặc áo giáp tựa như kim cương.

Phía sau hắn cũng có năm lão già đang khoanh chân ngồi, lúc này hai mắt chợt mở ra, hiển lộ ra khí tức Trảm Linh.

Hắn vừa xuất hiện, dường như đã lập tức đạt thành nhận thức chung với Nhất Kiếm Tông và Thanh La Tông. Lực lượng của tam tông đồng thời hiển lộ, tạo thành áp chế mãnh liệt đối với Huyết Yêu Tông.

Khó chịu nhất chính là Trần Phàm cùng tên mập, hai người trầm mặc lui về sau, loại chuyện này, bọn họ không thể tham gia.

Nhóm người Tử Vận Tông trầm mặc, Tống gia cũng trầm mặc.

Duy chỉ có Lý gia, vị lão tổ thứ 19 giờ phút này chợt phất mạnh tay áo, ánh mắt lộ ra sát khí.

- Thiếu tông của các ngươi chết chưa, nếu như không chết, sao còn không lộ mặt đi?! Đối với việc đạo tử Lý gia năm đó tử vong, Lý gia vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Lý gia xuất hiện, tạo thành bốn phương thế lực liên hiệp, sắc mặt sáu lão tổ Huyết Yêu Tông đại biến, đồng loạt lui về sau, bọn họ không thể đồng thời đối kháng với bốn cỗ thế lực này.

- Cần gì phải nhiều lời với bọn chúng, trực tiếp đuổi đi, nếu không đi, diệt sát thẳng tay là được! Lão già Trảm Linh đệ tam đao của Thanh La Tông chợt bước ra, tay phải phất lên, lập tức có tám đầu bạch hổ gầm thét phóng thẳng tới đám người Huyết Yêu Tông.

Lão tổ thứ 9 của Lý gia cũng đồng thời xuất thủ, tám lão già Trảm Linh của Nhất Kiếm Tông thấy vậy cũng đồng loạt bay ra. Trong lúc nhất thời, một cuộc hỗn chiến giữa các cường giả Trảm Linh, sắp bùng nổ.

Uỳnh!

Trong nháy mắt khi song phương tiếp xúc, lập tức vang lên một tiếng nổ lớn, sáu lão giả Huyết Yêu Tông lập tức thối lui, đối mặt với hơn mười cường giả Trảm Linh của bốn phương thế lực, bọn họ không thể kháng cự nổi.

Dưới uy lực của pháp bảo, thần thông kinh thiên phát ra, thời khắc này, mấy chục người đệ tử Huyết Yêu Tông không thể không thối lui, nhưng bọn họ vừa mới lui lại, lập tức đệ tử bốn tông liền nhanh chóng lao ra, trực tiếp khai chiến.

Trong bốn phương thế lực này, Thanh La Tông và Huyết Yêu Tông vốn có thù oán với Huyết Yêu Tông từ trước, Lý gia thì nhằm vào Mạnh Hạo, còn Nhất Kiếm Tông lại có đại thù với Huyết Yêu Tông, duy chỉ có Kim Hàn Tông, không biết tại sao cũng xuất thủ.

Hàng loạt tiếng nổ liên tiếp vang lên, Huyền Thiên lão tổ phun máu tươi, thân thể không ngừng thối lui, ngoại trừ lão đại Yêu Hỏa ra, bốn người khác cũng lần lượt phun ra máu tươi, đồng loạt thối lui. Mà cuộc chiến giữa các đệ tử lại càng thảm thiết, trong chớp mắt đã có tiếng hét thảm truyền ra.

Khô Đạo chân nhân của Tử Vận Tông nhíu mày, chần chờ một chút, cuối cùng nhắm hai mắt lại, phía Tống gia thì từ đầu đến cuối giữ trung lập, vừa không tương trợ Huyết Yêu Tông, vừa không tham dự vào bốn phương thế lực.

- Lui!

Sáu lão tổ Huyết Yêu vô cùng tức giận, nhưng dưới hình thế này, không thể không rút lui. Rất nhanh, đám người Huyết Yêu Tông toàn bộ đã lui lại, bỏ qua hồ đạo mà Tử Vận Tông tặng cho.

- Cút về, nơi này không phải là chỗ Huyết Yêu Tông các ngươi có thể bước chân vào! Lão già Trảm Linh đệ tam đao của Thanh La Tông phất tay công kích, hiện ra tám hổ gầm thét, mag theo chấn động linh lực kinh khủng phóng tới, khiến sáu lão tổ Huyết Yêu Tông miệng phun máu tươi, thân thể bị cuốn ngược ra sau, không ít đệ tử bình thường trực tiếp nổ tung.

Sát ý vô cùng mãnh liệt.

- Thiếu tông rốt cuộc đang ở đâu?

- Nếu hắn không chạy đến, chúng ta chỉ có thể bỏ qua nơi này! Sắc mặt sáu lão tổ Huyết Yêu Tông đồng loạt biến hóa, mang theo uất ức lần nữa thối lui.

- Ai tới cũng vô ích, Hồ Đạo thượng cổ này không phải là nơi Huyết Yêu

Tông các ngươi có thể bước vào, lăn ra khỏi đây! Bên trong Nhất Kiếm Tông truyền ra tiếng hừ lạnh.

Đúng lúc này, đột nhiên từ xa bỗng xuất hiện một đạo cầu vồng dùng tốc độ không thể nào tưởng tượng nổi, kèm theo sát khí và phẫn nộ ngập trời vọt tới.

Đạo cầu vồng này vừa xuất hiện, lập tức khiến cho toàn bộ mọi người đồng loạt nhìn lại, nhất là Sở Ngọc Yên cùng với Hàn Tuyết San, trên mặt lộ ra về trông ngóng.

Tống Giai cũng không kiềm chế được, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Tốc độ đạo cầu vồng này cực nhanh, vừa thấy còn ở tít phía xa, trong chớp mắt đã vượt qua sáu lão tổ Huyết Yêu Tông, trực tiếp xuất hiện trước mặt bốn phương thế lực đang đuổi giết tới.

Ầm một tiếng, một cỗ dao động kinh người chợt truyền ra, sắc mặt hơn mười vị Trảm Linh của bốn phương thế lực đều đại biến, đồng loạt dừng lại, lão già Trảm Linh của Kim Hàn Tông ở trước nhất chợt phát ra tiếng hét thảm, thân thể ầm ầm nổ tung, máu thịt văng khắp nơi. Thế chỗ của hắn là một thanh niên mặc trường bào màu đỏ đang đứng ở nơi đó.

Thân ảnh ấy mặc một bộ huyết bào, sắc mặt bình tĩnh, nhưng hàn ý trong mắt lại tựa như hàn băng ngàn năm, tay phải của hắn vừa đấm ra một quyền, đã khiến cho lão già Trảm Linh của Kim Hàn nổ tung.

Một quyền đánh chết cường giả Trảm Linh đệ nhất đao! Một màn này, lập tức khiến tất cả mọi người rúng động.

Mạnh Hạo tóc dài phiêu diêu, quần áo bay phấp phới, tu vi Trảm Linh đệ nhị đao tạo thành khí thế kinh thiên, lấy hắn làm trung tâm, ầm ầm khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Khí thế kia khiến thiên địa thất sắc, gió cuốn mây tuôn, tựa như một cỗ cuồng phong gào thét quét tới, khiến bụi đất bốc lên ngút trời.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người không thể không đổ dồn hết lên người Mạnh Hạo!

- Là ai nói, nơi này Huyết Yêu Tông ta không thể bước chân vào? Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập sát khí và giận dữ, quét tới đám tu sĩ Trảm Linh của bốn phương thế lực.

- Thiếu tông!

- Bái kiến thiếu tông! Đám người Huyết Yêu Tông phía sau Mạnh Hạo lập tức trở nên kích động, đồng loạt cúi người bái kiến hắn.

- Mạnh Hạo! Lão già Trảm Linh đệ tam đao của Thanh La Tông biến sắc, sắc mặt đám người Kim Hàn Tông cũng biến ảo không thôi, đồng tử trong mắt lão tổ Lý gia co rút lại, đám người Nhất Kiếm Tông thì tỏ ra vô cùng chấn động.

Bên phía Tử Vận Tông, An Tại Hải và Lâm Hải Long đều kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo mang một thân huyết bào đứng đó, trong nội tâm, khuôn mặt thiếu niên trong trí nhớ bọn họ cùng thân ảnh trước mặt dần dần chồng lên nhau.

Thân thể Sở Ngọc Yên khẽ run lên, thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng giờ phút này lại không thể thốt nên lời.

Hàn Tuyết San thì đơn thuần hơn một chút, nàng nhìn Mạnh Hạo, nghĩ về từng chuyện trải qua tại Thánh Tuyết Thành Mặc Thổ năm đó.

Diệp Phi Mục trầm mặc, vẻ mặt tràn đầy phức tạp, hắn nhìn bóng người đã bước vào Trảm Linh, thân phận cao quý, thanh danh hiển hách trước mặt kia, không khỏi nghĩ tới cảnh tượng đối phương tranh đoạt tư cách

Tử Lô đan sư cùng mình năm đó.

Mặc dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng hiện tại hắn hiểu rằng, mình đã... sớm bị hắn bỏ xa rồi.

Trong đám người, có một lão giả đang trầm mặc nhìn về phía Mạnh Hạo, không biết hắn có còn nhớ tới tiểu nhân vật như mình không.

Bốn phía rơi vào yên tĩnh, ánh mắt Mạnh Hạo quét tới đám người phía trước, liền thấy được lão già Trảm Linh đệ tam đao của Thanh La Tông.

- Là ngươi nói?

Lời nói của hắn rơi vào tai lão già Trảm Linh đệ tam đao này, khiến sắc mặt lão đại biến, tâm thần chấn động, hắn nghĩ tới sự kinh khủng của Mạnh Hạo, lập tức run rẩy lùi về phía sau.

Biến hóa của hắn rơi vào trong mắt mọi người, tạo thành rúng động to lớn.

Có thể khiến cho một cường giả Trảm Linh đệ tam đao sợ hãi như vậy, cho dù hắn là chém đạo đơn giản để trở thành Trảm Linh đệ tam đao, không phải là những tồn tại yêu nghiệt tam đao kinh khủng kia, thì cũng đủ để chứng minh ... Mạnh Hạo vô cùng cường hãn.

Ánh mắt vị trung niên nam tử Kim Hàn Tông nhoáng lên một cái, lập tức thối lui, đám cường giả Kim Hàn Tông cũng đồng loạt thối lui theo. Người vừa bị giết chính là cường giả Trảm Linh của Kim Hàn Tông bọn chúng, bọn chúng đã thối lui lại, Lý gia tự nhiên cũng sẽ thối lui, không muốn là đối tượng thứ nhất va chạm với Mạnh Hạo.

Bởi vì... một quyền trực tiếp giết chết một vị Trảm Linh đại năng khi Mạnh Hạo vừa xuất hiện kia, đã khiến tất cả mọi người rúng động sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1068: Bá đạo!

- Còn muốn chạy? Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo tỏa ra, khi nhìn đến tên tu sĩ Thanh La Tông kia, sát khí trong cơ thể hắn đã không thể áp chế, mà hắn cũng không muốn áp chế!

Thứ hắn muốn chính là giải tỏa, thứ hắn muốn, chính là... Giết!

Người khác rời đi, hắn có thể không quản, nhưng đám người Thanh La Tông rời đi, nếu hắn không thấy được thì cũng thôi, nhưng một khi thấy được ... nhất định phải chết!

Nhất định phải chết!

Mạnh Hạo vừa dứt lời, lập tức bước lên, phóng đến lão già Trảm Linh đệ tam đao của Thanh La Tông kia với tốc độ cực nhanh. Sắc mặt lão già lập tức đại biến, hắn đã sớm có chuẩn bị, lúc này liền bay nhanh về sau.

- Mạnh Hạo, ta nhường lại hồ đạo, lập tức rời khỏi nơi này!!!

- Không được! Mạnh Hạo lãnh đạm lên tiếng, tốc độ cực nhanh, lóe lên một cái đã xuất hiện trước người lão giả, tay phải hắn vung lên, lập tức truyền ra tiếng sấm kinh thiên, khiến mọi người xung quanh đều thở gấp, đồng loạt nhìn lại.

Nhất là đám cường giả Trảm Linh, ánh mắt mỗi người đều biến ảo không thôi, bọn họ vốn tưởng rằng nhất định sẽ có một tràng long tranh hổ đấu diễn ra, nhưng ý niệm này vừa mới hiện lên thì...

Mạnh Hạo cách không phát ra một trảo về phía lão già Trảm Linh đệ tam đao Thanh La Tông. Dưới uy lực một trảo này, đột nhiên xung quanh lão già chợt xuất hiện một lốc xoáy màu máu to lớn, cùng lúc đó, màn máu

này liền biến ảo thành một bàn tay to lớn, trảo tới.

Uỳnh!!!

- Không! Sắc mặt lão già Thanh La Tông đại biến, không quan hêt thay tránh đi, nhưng hắn lại không thể nào làm được, giờ phút này mắt thường cũng có thể thấy được, thân thể hắn đang cấp tốc khô héo, sinh cơ của hắn đang không ngừng sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Một màn này lập tức khiến toàn trường dồn dập phát ra tiếng hít sâu sợ hãi.

- Huyết Yêu Đại Pháp!

- Pháp thuật trấn tông của Huyết Yêu Tông, Huyết Yêu Đại Pháp!

Kiếm lão của Nhất Kiếm Tông đứng bật dậy, vẻ mặt trở nên ngưng trọng trước giờ chưa từng có, vị trung niên nam tử của Kim Hàn Tông cũng hít sâu một hơi, trong khoảnh khắc ánh mắt sáng lên lấp lánh.

Lão tổ thứ 19 của Lý gia, đồng tử cũng co rút lại, trong lòng rúng động không thôi.

Giờ phút này, bên trong đám người Tống gia, một lão giả nhìn như bình thường cũng ngẩng mạnh đầu, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Bên phía Tử Vận Tông, Khô Đạo chân nhân mang theo ánh mắt phức tạp nhìn Mạnh Hạo, thầm cảm khái không thôi.

Hết thảy nói ra thì dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ mới trải qua mấy hơi thở, lúc này lão già Thanh La Tông chợt phát ra tiếng hét thảm, hắn cũng là một người quả quyết, mắt thấy thân thể nhanh chóng khô héo không thể tránh thoát được, thời khắc mấu chốt liền cắn răng nổ tung, không ngờ lão lại tự bạo.

Một cỗ lực lượng kinh thiên theo vụ tự bạo truyền ra, khiến cho Huyết Yêu Đại Pháp của Mạnh Hạo xuất hiện chấn động, nguyên thần của lão già Thanh La Tông nhân cơ hội này liền bay ra, xuyên qua màn lốc xoáy màu máu, phóng ra ngoài.

- Mạnh Hạo chết tiệt, ngày đó lão phu nên hành hạ ả tiện nhân Hứa Thanh kia nhiều hơn một chút mới phải! Trong chớp mắt, nguyên thần kia liền xông lên bầu trời, xé rách hư không, định trốn vào trong đó.

Mạnh Hạo nghe lão già nói vậy, trong nháy mắt sát cơ trong mắt hiện lên đến cực hạn, tay phải nâng lên hướng về bầu trời nhấn một cái.

Dưới một nhấn này, bầu trời chợt hiện ra Hắc Bạch Lưỡng Châu Đệ Cửu Sơn, nó tựa như trở thành bàn tay của Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc nguyên thần lão già muốn chạy trốn, liền ầm ầm trấn áp tới.

Rầm rầm uỳnh!

Mặt đất chấn động, hư không run rẩy, Hắc Bạch Lưỡng Châu Đệ Cửu Sơn trực tiếp đè xuống, bên trong truyền ra tiếng gào thét thê lương nhưng bị tiếng nổ lớn lấn át mất, nguyên thần lão già Thanh La Tông bị vỡ thành mảnh nhỏ, hồn phi phách tán.

Hết thảy quá trình, chỉ trong vòng mười thở đã kết thúc, Mạnh Hảo chỉ lật tay một cái đã chém chết một vị cường giả Trảm Linh tam đao, một màn này, khiến tất cả mọi người đều lâm vào tĩnh mịch.

Duy chỉ có đám người Huyết Yêu Tông đều tỏ ra kích động hưng phấn, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo hiện lên vẻ cuồng nhiệt đến cực hạn.

- Lui! Kiếm lão truyền âm, lập tức đám người Nhất Kiếm Tông liền lui về khu vực ba cái hồ lớn phía sau.

Đám người Kim Hàn Tông cũng không chút chần chờ, cùng đám người Lý gia tộc nhanh chóng lui về bên cạnh đạo hồ của mình, ánh mắt đề phòng nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Thanh La Tông, không chừa một mống! Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng, đệ tử Huyết Yêu Tông phía sau hắn liền phóng tới mười mấy tên tu sĩ Thanh La Tông đang trấn giữ bên cạnh hồ đạo.

Không phải Mạnh Hạo lạm sát, mà là những tên đệ tử Thanh La Tông này đều tham dự vào trận pháp luyện hóa Hứa Thanh. Giờ phút này, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra, chỉ hơn mười hơi thở sau, toàn bộ đám người Thanh La Tông đều đã chết hết.

Mọi người xung quanh nhìn một màn này, không có ai đi ra ngăn cản.

Xunh quanh hồ đạo ngàn trượng này, vẫn còn không ít hồ đạo trăm trượng, Mạnh Hạo bay thẳng tới một hồ đạo trăm trượng, vung tay ném một cây đại kỳ màu máu xuống đám đất bên cạnh đạo hồ này.

- Hồ này, ta muốn!

Đại kỳ màu máu chính là lá cờ hiệu của Huyết Yêu Tông, mặt trái viết một chữ Mạnh, đây chính là cờ hiệu của thiếu tông Mạnh Hạo, tại Huyết Yêu Tông một năm qua, có đệ tử chuyên trách chế tạo không ít cờ hiệu cho Mạnh Hạo.

Đây là thứ thiếu tông nhất định phải chuẩn bị, nó tựa như tín vật vậy.

Lá cờ cắm xuống đất, kèm theo âm thanh Mạnh Hạo truyền ra, khiến sắc mặt đám người xung quanh lập tức biến hóa, nhất là những tên đệ tử đang canh giữ bên cạnh hồ kia lại càng thêm bất an.

Mạnh Hạo cất bước đi tới một cái hồ khác, vung tay, lại một cây đại kỳ khác rơi xuống.

- Hồ này, ta muốn!

- Hồ này, ta cũng muốn!

- Cả nơi này nữa!

- Nơi này cũng vậy! Thân ảnh Mạnh Hạo gào thét lao đi, trong chớp mắt, hơn một nửa hồ đạo trăm trượng xung quanh đều đã được cắm thiếu tông kỳ của Mạnh Hạo .

Trong lúc nhất thời, huyết kỳ bay múa khắp nơi, khí thế Mạnh Hạo như chẻ tre, vô cùng bá đạo.

Không quản những hồ đạo này thuộc về tông môn gia tộc nào, chỉ cần đám người đang chiếm đóng ở đó không mặc trang phục Tử Vận Tông, Mạnh Hạo đều chiếm hết.

Những tông môn và gia tộc khác, bị một màn Mạnh Hạo diệt sát Thanh La Tông trước đó chấn nhiếp, không ngờ lúc này không một ai xuất thủ ngăn cản, nơi Mạnh Hạo đi qua, khí thế vô cùng kinh người, đám đệ tử Huyết Yêu Tông vô cùng phấn chấn, lập tức bay ra chiếm cứ.

Mà những đệ tử của các tông môn gia tộc đang canh giữ hồ đạo, lúc này đều rối rít lui về sau.

Ngay khi Mạnh Hạo đang chiếm một hồ đạo tiếp theo, đột nhiên, một đợt phun trào nhỏ lại xuất hiện, đợt phun trào này không nhiều lắm, chỉ có một hồ đạo trăm trượng phía trước cách Mạnh Hạo không xa phun ra tia sáng.

Chỉ có điều thứ trong tia sáng kia phun ra, không phải đạo ảnh, cũng không phải pháp bảo, vật phẩm, mà là... một hung thú hình người màu tím, bộ dáng dữ tợn, đỉnh đầu có sừng, trên lưng mọc hai cánh như cánh

dơi, khi phun ra liền phát ra ánh sáng tím chói mắt.

Vừa xuất hiện, hung thú này liền ngửa mặt lên trời rống lớn, định chạy ra khỏi quầng sáng.

- Là hung thú! Tử Quang Thú!!!

- Là Tử Quang Thú, toàn thân đều là bảo, có thể luyện hóa vạn vật, đã gần tuyệt chủng!!!

Mọi người lập tức nhìn lại, có người la lên thất thanh.

Gần như trong chớp mắt khi hung thú này xuất hiện, đám đệ tử đang trấn giữ bên hồ này lập tức phóng tới hung thú kia, nhưng bọn chúng chưa tới gần, một loạt tiếng nổ ầm ầm đã vang ra, con hung thú kia chỉ gầm lên một tiếng, liền tạo thành sóng xung kích đánh thẳng về phía đám tu sĩ đang lao tới.

Mạnh Hạo bước tới một bước, trong khoảnh khắc khi những tu sĩ kia bị đẩy lui về sau, hắn liền xuất hiện bên cạnh hung thú, đưa tay vỗ mạnh một chưởng về phía hung thú.

Con hung thú lập tức phát ra tiếng gào thét thảm thiết, muốn phản kháng, nhưng dưới chưởng ấn kia đánh xuống, thân thể nó lập tức nổ tung, tan xương nát thịt, ùm một tiếng bay thẳng vào hồ đạo, bị Mạnh Hạo thu lại.

- Hồ này, cũng là của ta. Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, vứt ra một cây đại kỳ.

Trong nháy mắt, hồ đạo trăm trượng xung quanh đã bị Mạnh Hạo đã chiếm cứ hết bảy thành, lúc này hắn mới dừng lại. Đám người xung quanh đều hiện lên ánh mắt phức tạp, lui về khu vực hồ đạo ngàn trượng của mình.

Sau khi dẫn người chiếm cứ hết hồ đạo của Thanh La Tông và xung quanh, lập tức có một đệ tử Huyết Yêu Tông bên cạnh tiến lên, thuật lại toàn bộ chuyện xảy ra lúc trước cho hắn nghe, bao gồm cả chuyện Tử Vận Tông tặng hồ.

Mạnh Hạo nghe xong, liền nhìn về phía Tử Vận Tông, khi hắn nhìn lại, cũng là lúc đang có không ít người Tử Vận Tông nhìn về phía hắn, ánh mắt song phương lập tức giao hội với nhau.

Mạnh Hạo thấy được Sở Ngọc Yên, thấy được Hàn Tuyết San, thấy được An Tại Hải, Lâm Hải Long, Diệp Phi Mục, còn có lão già tầm thường đang ở trong đám người.

- Bạch Vân Lai... Mạnh Hạo liếc mắt một cái đã nhận ra lão già này, đó chính là đan đồng luôn ở bên cạnh hắn khi còn ở Tử Vận Tông.

Lúc này, Bạch Vân Lai của Đan Đông nhất mạch trăm việc đều biết ngày xưa, đã bước vào tuổi xế chiều, trở thành lão già.

Mạnh Hạo né tránh ánh mắt Sở Ngọc Yên, trong lòng hắn, đã có Hứa Thanh.

Dường như đã nhận ra tâm trạng của Mạnh Hạo, thân thể Sở Ngọc Yên run lên, cúi đầu.

Mạnh Hạo thầm thở dài, ánh mắt quét qua một lượt, liền thấy được nhóc mập, thấy được Trần Phàm. Hắn nhắm hai mắt lại, một lát sau, khi mở ra lại, ánh mắt đã lần nữa trở nên lạnh lùng.

Ánh mắt của hắn quét tới Lý gia, cất bước đi tới, đám đệ tử Huyết Yêu Tông phía sau lập tức hưng phấn đi theo.

Lão tổ thứ 19 của Lý gia biến sắc, từ phía sau hắn lập tức có bốn lão già đi ra, đứng ngang hàng với hắn, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo như lâm đại

địch, còn có đám tộc nhân Lý gia, mỗi tên đều khẩn trương lấy ra pháp bảo của mình.

- Mạnh Hạo, ngươi muốn làm gì! Lão tổ thứ 19 của Lý gia lập tức quát khẽ.

- Lăn! Mạnh Hạo đến gần, nhìn về phía đám người Lý gia, chỉ nói một chữ duy nhất. Một chữ này vừa ra khỏi miệng, lập tức hóa thành sấm sét cuồn cuộn, nổ ầm ầm rung trời, khiến cho đám tộc nhân dưới Trảm Linh của Lý gia, toàn bộ đều phun ra máu tươi, mà 5 tên Trảm Linh của Lý gia, tính cả Lão tổ thứ 19, sắc mặt lập tức tái nhợt, trong đó có hai người còn lui về phía sau vài bước.

- Ngươi khinh người quá đáng, Kiếm lão, Hàn Vân hai vị đạo hữu, các ngươi có quan tâm đến chuyện này không? Lão tổ thứ 19 của Lý gia lập tức gấp gáp lên tiếng, từ lúc Mạnh Hạo chém chết lão già của Thanh La Tông trước đó, hắn đã vô cùng khiếp sợ Mạnh Hạo.

- Lăn! Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát khí, lần này vẫn là một chữ, nhưng khi truyền ra, thiên địa liền ầm ầm chấn động, ngoại trừ lão tổ thứ 19 ra, bốn tên cường giả Trảm Linh còn lại, toàn bộ đều phun máu tươi, về phần những tên tu sĩ tầm thường kia, có người không thể thừa nhận nổi, thân thể lập tức nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1069: Cố nhân gặp nhau bên hồ đạo

Lão tổ thứ 19 của Lý gia nghiến răng, không chút chậm trễ liền bay nhanh về sau, bốn lão già Trảm Linh bên cạnh hắn cũng đều hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo, nhanh chóng mang theo tộc nhân lui lại, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi hồ đạo.

- Trong vòng vạn trượng ở nơi này, là vùng cấm của các ngươi, dám bước chân vào, ta sẽ giết. Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng, đám người Lý gia mang theo uất ức, thối lui ra ngoài vạn trượng.

- Tên Mạnh Hạo này, có tu vi gì vậy?!

- Một người mà có thể đối kháng với toàn bộ Thanh La Tông, tuy nói hắn bị thua trong tay Lục Đạo lão tổ, nhưng tên Mạnh Hạo này, nghe đồn chính là đệ nhất cường giả dưới Vấn Đạo đó!

- Có chể giết chết cường giả Trảm Linh đệ tam đao, nói hắn là người đứng đầu dưới Vấn Đạo, cũng không chút quá đáng!

Bóng người bay vù vù xung quanh, đệ tử Huyết Yêu Tông lập tức đem hồ đạo này chiếm cứ, giờ phút này không tính hồ đạo Tử Vận Tông tặng cho, Huyết Yêu Tông đã nắm giữ hai cái hồ đạo.

Sáu lão tổ Huyết Yêu Tông vẻ mặt đằng đằng sát khí, chờ đợi Mạnh Hạo ra lệnh, chiếm cứ mục tiêu kế tiếp.

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, không nhìn về phía Tử Vận Tông, mà quét tới đám người Tống gia, sau đó cũng bỏ qua, ánh mắt rơi vào đám người Kim Hàn Tông.

Sắc mặt tên nam nhân trung niên Kim Hàn Tông trầm xuống, vừa rồi hắn muốn xuất thủ tương trợ Lý gia, nhưng Mạnh Hạo mang lại cho hắn cảm giác vô cùng kinh khủng, hắn chỉ chần chờ một chút, Lý gia đã tán loạn.

Giờ phút này bị ánh mắt Mạnh Hạo nhìn tới, tâm thần đám người Kim Hàn Tông lập tức chấn động, tên mập chần chờ một chút, rồi hướng về phía Mạnh Hạo bốn mắt nhìn nhau, Mạnh Hạo trầm mặc một lát rồi thu hồi ánh mắt, không nhắm vào Kim Hàn Tông nữa, mà liền chuyển về phía Nhất Kiếm Tông.

Khi ánh mắt của hắn rời đi, đám Kim Hàn Tông liền thở phào nhẹ nhõm, nam nhân trung niên ngẩn ra, như có điều suy nghĩ, hàn quang trong mắt hơi lóe lên.

Khi Mạnh Hạo nhìn về phía Nhất Kiếm Tông, hắn thấy được Trần Phàm, Trần Phàm ở phía sau đội ngũ, tu vi đã đến Kết Đan đại viên mãn, sắc mặt hắn vàng như nến, dường như mang bệnh trong người. Khi Mạnh Hạo nhìn hắn, hắn cũng ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo.

Một hồi lâu sau, ánh mắt Mạnh Hạo liền rời đi, rơi vào trên người Kiếm lão. Nhưng trong nháy mắt, trong lòng mạnh hạo liền hiện ra báo động, hắn cảm nhận được nguy cơ, nguy cơ này, đến từ một người phía sau Kiếm lão.

Bên trong đám người Nhất Kiếm Tông, ánh mắt Kiếm lão lóe lên như ánh sao nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt hai người giao hội giữa không trung, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Kiếm lão biến sắc kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình chao đảo, trán tiết ra mồ hôi lạnh. Mà ngay sau đó, đột nhiên hắn lại phát hiện, uy áp từ ánh mắt của Mạnh Hạo phát ra kia, không ngờ... lại không phải nhằm vào hắn.

Mà là nhằm vào một thiếu niên gầy yếu, thoạt nhìn cực kỳ xấu xí phía sau hắn.

Khi hắn nhìn về phía thiếu niên này, thiếu niên này cũng ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Mạnh Hạo.

Bốn mắt nhìn nhau đối kháng, không ngờ lại khiến cho Kiếm lão bị ngộ thương.

Sau khi phát hiện Mạnh Hạo nhìn về thiếu niên phía sau mình, Kiếm lão liền chột dạ.

Cùng lúc đó, dưới ánh mắt của toàn bộ mọi người chú mục, Mạnh Hạo cất bước về phía Nhất Kiếm Tông, lập tức không khí trở nên khẩn trương tới cực hạn.

Mỗi một bước Mạnh Hạo hạ xuống, đều như tiếng sét chấn động tâm thần mọi người.

Đến khi Mạnh Hạo đi tới ngay phía trước tòa hồ đạo thứ ba Nhất Kiếm Tông chiếm cứ, toàn bộ đệ tử Nhất Kiếm Tông đứng cạnh hồ đạo đều như lâm đại địch, sắc mặt mấy tên tu sĩ Trảm Linh không ngừng biến hóa, hít thở dồn dập.

- Hồ đạo này, ta cũng muốn. Mạnh Hạo nhìn về thiếu niên phía sau Kiếm lão, hờ hững lên tiếng.

- Không có khả năng! Kiếm lão chợt đứng bật dậy lên tiếng, toàn bộ đệ tử Nhất Kiếm Tông đồng loạt rút kiếm, tám tên Trảm Linh toàn lực bộc phát tu vi, trong lúc nhất thời, toàn bộ Nhất Kiếm Tông kiếm khí ngập trời, phong vân biến sắc.

- Cho ngươi! Nhưng đúng lúc này, thiếu niên phía sau Kiếm lão chợt lên tiếng, giọng nói của hắn khàn khàn già nua, căn bản không giống như

giọng nói của một thiếu niên.

Thiếu niên này vừa mở miệng, sắc mặt Kiếm lão lập tức biến đổi, xoay người cung kính cúi đầu, mấy tu sĩ Trảm Linh còn lại cũng đều sửng sốt nhìn về phía thiếu niên kia, rồi như nghĩ tới điều gì, gương mặt mỗi người đều biến hóa, hít sâu một hơi, điệu bộ tỏ ra cung kính trước nay chưa từng có, thậm chí còn lộ ra vẻ cuồng nhiệt và phấn chấn.

- Hồ đạo này, nếu ngươi thích, ta đưa cho ngươi.

Thiếu niên nhìn Mạnh Hạo, cười nói. Chỉ có điều, tuy hắn đang cười, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng không hề che giấu.

Mạnh Hạo nhìn thiếu niên này, tựa như thấy được một thanh kiếm!

Một thanh kiếm kinh người!

Hắn vừa nói ra, tất cả đệ tử Nhất Kiếm Tông bên cạnh tòa hồ đạo thứ ba đều lui ra, nhường lại tòa hồ đạo này.

Đám tu sĩ Huyết Yêu Tông, sau khi thấy Mạnh Hạo gật đầu, liền dồn dập tiến lên, chiếm cứ hồ đạo.

Cho đến giờ phút này, mười cái hồ đạo ngàn trượng khu vực trung tâm Hồ Đạo thượng cổ, Huyết Yêu Tông đã chiếm cứ ba cái, Nhất Kiếm Tông hai cái, Kim Hàn Tông hai cái, Tử Vận Tông hai cái, Tống gia chiếm một cái, đám người Thanh La Tông đã bị tiêu diệt, Lý gia thì bị đuổi ra vạn trượng phía ngoài.

Về phần hồ đạo trăm trượng, xung quanh mỗi hồ đạo nghìn trượng đều có mười cái hồ đạo trăm trượng, tổng cộng hơn 700 cái.

Trong đó hồ đạo trăm trượng cắm cờ thiếu tông của Huyết Yêu Tông, có hơn 400 chỗ, tu sĩ Huyết Yêu Tông tiến c vào nơi này chỉ có mấy chục

người, cho dù là mỗi người chiếm cứ một hồ cũng không hết, cho nên rất nhiều hồ đạo trăm trượng, chỉ cắm mỗi một lá cờ, không người trấn thủ.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi cạnh hồ đạo ngàn trượng của Thanh La Tông lúc trước, hai mắt nhắm nghiền, vận chuyển tu vi trong cơ thể, chờ đợi lần hồ đạo phun trào tiếp theo. Những người quen biết hắn trong các tông môn gia tộc xung quanh, sau khi thấy được một màn xảy ra, đáy lòng đều than thở không thôi.

Giờ phút này, Mạnh Hạo tỏ ra lạnh như băng, làm cho người ta cảm thấy có chút xa lạ.

Bên phía Tống gia, Tống lão quái thỉnh thoảng lại nhìn về Mạnh Hạo, nội tâm tràn đầy cảm khái, không ngừng nhớ lại chuyện trước đây, khi lần đầu tiên thấy được Mạnh Hạo ở Triệu Quốc năm đó.

Tiếp theo chính là Ngô Đinh Thu của Tử Vận Tông, tâm tình của hắn và Tống lão quái giống nhau như đúc, thậm chí hắn còn nhớ tới, đến nay bên trong Tử Vận Tông vẫn còn chiếc thương sắt cắm xuống đất kia...

Thời gian dần trôi qua, bên trong khu vực hồ đạo ngàn trượng một mảnh an tĩnh, hồ đạo vạn trượng duy nhất, được nhiều hồ đạo ngàn trượng vây quanh kia cũng không chút gợn sóng, tựa như là một mặt gương vậy.

Sở Ngọc Yên trầm mặc rất lâu, rốt cục cũng đứng lên, rời khỏi đám người Tử Vận Tông. Khô Đạo chân nhân nhìn Sở Ngọc Yên, cũng không ngăn cản, tùy ý để Sở Ngọc Yên đi về phía Huyết Yêu Tông.

Nàng đi ra, lập tức khiến cho không ít ánh mắt trong khu vực an tĩnh này nhìn tới.

Nàng lặng lẽ đi tới, cho đến khi bước tới vòng ngoài nơi Mạnh Hạo đả tọa, liền bị đệ tử Huyết Yêu Tông ngăn lại.

- Ta muốn gặp Mạnh Hạo. Sở Ngọc Yên nhìn về phía Mạnh Hạo đang nhắm mắt tĩnh tọa cách đó không xa, nhẹ giọng lên tiếng.

Tên đệ tử Huyết Yêu Tông kia liền tỏ ra chần chờ, hắn biết thiếu tông của mình có quan hệ với Tử Vận Tông.

- Để nàng vào đi. Mạnh Hạo mở mắt, nhìn về phía Sở Ngọc Yên.

Đệ tử Huyết Yêu Tông lập tức nhường đường, Sở Ngọc Yên lặng lẽ bước về phía Mạnh Hạo, ngồi xuống bên cạnh hắn, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Nàng không nói gì, Mạnh Hạo cũng lựa chọn trầm mặc.

- Mấy trăm năm qua, ngươi có từng đi qua sơn cốc kia không? Một hồi lâu sau, Sở Ngọc Yên bỗng nhiên lên tiếng.

Mạnh Hạo biết nàng nói sơn cốc kia là chỗ nào, đó chính là vị trí Huyết Tiên truyền thừa, nơi hai người chân chính quen biết nhau.

- Không. Mạnh Hạo bình tĩnh trả lời.

- Ta đã tới lại nơi đó! Sở Ngọc Yên nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trầm mặc.

Sở Ngọc Yên chua xót, lặng lẽ nhìn hồ đạo, cho đến mấy canh giờ sau, nàng liền đứng lên, trở lại phía Tử Vận Tông, khi bước được bảy bước, bước chân của nàng chợt ngừng lại.

- Nếu như không có Hứa Thanh...

- Không có nếu như.

Mạnh Hạo nhẹ giọng nói.

- Tại sao?

- Bỏ lỡ, chính là bỏ lỡ!

Thân thể Sở Ngọc Yên run lên, nước mắt chảy xuống, cất bước rời khỏi hồ đạo nơi Mạnh Hạo ngồi, trở về Tử Vận Tông.

Sau đó Hàn Tuyết San cũng tới, mang theo vẻ lưu luyến thuần nhất không chút che giấu gặp Mạnh Hạo.

Nhóc mập cũng tới, hắn ngồi bên cạnh Mạnh Hạo rất lâu. Hắn mang theo một con gà rừng, Mạnh Hạo nhìn gà rừng, đưa tay phóng hỏa, hai người ở bên cạnh hồ đạo, dưới ánh mắt của mọi người, xé thịt gà ăn.

Nhóc mập cười tươi rói, cầm kiếm mài răng, trước khi đi còn dùng sức ôm chặt Mạnh Hạo, rồi quay đầu cất bước.

An Tại Hải, Lâm Hải Long cũng đều tới, cảm khái nhắc lại những chuyện xưa, tuy nhiên bọn họ đều tránh né nói về Đan Quỷ đại sư, bởi vì bọn họ biết, đối với Mạnh Hạo, người quan trọng nhất ở Tử Vận Tông đối với hắn, chính là... sư tôn của hắn.

Diệp Phi Mục cũng không tới, người cuối cùng của Tử Vận Tông đi tới, lại là một lão già, tu vi của hắn không cao, nhưng lúc đi tới, trên mặt Mạnh Hạo lại lộ ra mỉm cười.

- Bạch Vân Lai.

- Phương... Mạnh Hạo. Lão già theo bản năng, định gọi ra một tiếng Phương Mộc.

Tống gia, Kim Hàn Tông, còn có Nhất Kiếm Tông đều có người đến,

cho dù là trước đó bạt kiếm giương cung, nhưng lúc này, bọn họ đều đi tới. Những người này đều là những đạo tử thiên kiêu một thời ở Nam Vực khi xưa, cùng một thời đại với Mạnh Hạo, nhưng hiện tại, tu vi cao nhất trong bọn họ, cũng chỉ là Nguyên Anh mà thôi.

Bọn họ nhìn Mạnh Hạo, không khỏi hồi tưởng lại từng tràng cảnh năm xưa, Mạnh Hạo không thấy Lý gia Lý Thiên Đao, sự kiện hồ đạo lần này, hắn cũng không tham gia.

Về phần Vương Lệ Hải, còn có Vương Đằng Phi trong trí nhớ, Mạnh Hạo cũng không biết sau sự kiện lão tổ thứ 10 của Vương gia tàn sát tộc nhân, bọn họ có còn sống hay không.

Còn có một người, sau khi Mạnh Hạo về tới Nam Vực, vẫn chưa từng thấy qua, nàng chính là Hàn Bối, Thanh La Tông Hàn Bối.

Người cuối cùng bước tới, chính là Trần Phàm, gương mặt hắn đã in dấu vết thời gian, tu vi không đạt tới Nguyên Anh, thân thể trở nên khô gầy, cùng thân ảnh trong trí nhớ của Mạnh Hạo, khác nhau rất lớn.

Dường như mấy trăm năm qua, hắn có rất nhiều tâm sự, những tâm sự này đè nặng trong lòng, khiến hắn không thở được.

Hắn cũng không nhiều lời với Mạnh Hạo, chỉ lấy ra bầu rượu, cầm uống, không biết từ khi nào, mỗi ngày hắn nhất thiết đều phải có rượu, mỗi ngày đều muốn say.

Hắn cũng không còn là Thất kiếm như mặt trời ban trưa năm xưa, lần lượt bị một người lại một người đồng tông vượt qua. Hắn ở trong Nhất Kiếm Tông, buồn bực thất bại.

Nhưng hắn vẫn nhìn Mạnh Hạo cười, trong nụ cười kia, vẫn như cũ ẩn chứa vẻ ôn hòa, quan tâm như lúc xưa.

- Trần sư huynh... Mạnh Hạo nhìn nam tử trước mặt, mỗi lần thấy được những cố nhân này, hắn đều sẽ nhớ lại Kháo Sơn Tông.

- Tu hành cho tốt, nếu như có một ngày thành tiên, ta đây cũng sẽ có thể đứng trước mặt người khác ba hoa, ta có một đệ đệ, hắn là tiên nhân. Trần Phàm vỗ vỗ bả vai Mạnh Hạo cười, rồi cầm bầu rượu tu một ngụm lớn, bước về phía Nhất Kiếm Tông.

Mạnh Hạo rõ ràng thấy được, trong đám đệ tử Nhất Kiếm Tông, có không ít ngươi đang nhìn về phía Trần Phàm, lộ ra vẻ khinh miệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1070: Hồ này, cho ta!

Ầm!

Mấy ngày sau, Hồ Đạo thượng cổ lại lần nữa phun trào, lần này là một đợt phun trào lớn, gần như tám thành trong tổng số hồ đạo đều phát ra cột sáng phóng thẳng lên bầu trời.

Khu vực trung tâm, cũng đồng dạng như vậy.

Theo hồ đạo phun trào, có vô số đạo ảnh xuất hiện, tại khu vực trung tâm này, có hơn 300 hồ đạo phun ra pháp bảo và vật phẩm, về phần hồ đạo ngàn trượng, có hai nơi là đạo ảnh, tám hồ khác đều phun ra pháp bảo.

Pháp bảo phun ra bất đồng nhau, có không nguyên vẹn, có hoàn chỉnh, có cổ xửa, có mới tinh, còn có... một ít mảnh vỡ của pháp bảo, còn có bùn đất phế tích.

Trong ba hồ đạo ngàn trượng của Huyết Yêu Tông, có hai nơi phun ra pháp bảo, hồ đạo nơi Mạnh Hạo ngồi, lại xuất hiện đạo ảnh.

Hồ đạo ngàn trượng cuối cùng phun ra đạo ảnh, thuộc về một trong hai hồ đạo của Kim Hàn Tông, bên cạnh nhóc mập.

Đạo ảnh này là một nam nhân tai to mặt lớn, dường như tu hành loại pháp thuật cường hãn nào đó. Nhóc mập chỉ nhìn thoáng qua, liền ngẩn người, rồi lập tức như lâm vào trạng thái cảm ngộ.

Theo hồ đạo phun trào, trong lúc nhất thời, không khí yên tĩnh ở nơi này lập tức bị phá vỡ, nhưng cũng không xuất hiện hỗn loạn, nơi đây sớm đã được phân chia, trừ khi là có nhân vật vô cùng manh động, nếu không, nơi này sẽ không xảy ra tranh đoạt hỗn loạn như ngoại giới.

Phe nào chiếm cứ hồ đạo, thì thứ bên trong phun ra sẽ thuộc về phe đó.

Trong khoảnh khắc, có vô số tu sĩ bay thẳng tới hồ đạo của phe mình, trong tiếng sấm vang vọng, sáu lão tổ Huyết Yêu Tông cũng bắt đầu thu thập những thứ phun ra từ hồ đạo.

Nói thì chậm, nhưng trên thực tế cũng chỉ hơn mười hơi thở, vật phẩm từ các hồ đạo ngàn trượng phun ra đã được các tông thu lấy, sau đó, ánh mắt của bọn họ mới chuyển về phía hồ đạo trăm trượng.

Nhất là trong khu vực hơn 400 hồ đạo trăm trượng có đại kỳ của Mạnh Hạo kia, lại có hơn 100 pháp bảo, vật phẩm đang lơ lửng phát sáng, ngoài ra còn có rất nhiều đạo ảnh cùng những thứ tạp phẩm khác, khiến người ta nhìn qua mà giật mình, không tự chủ được động lòng.

Thế nhưng không có bất kỳ phe nào dám ho he cướp đoạt, Mạnh Hạo đã dùng hành động thể hiện sự bá đạo của hắn, bất kỳ một tên nào manh nha tranh đoạt hồ đạo có đại kỳ Mạnh Hạo, đều phải suy tới hậu quả sau đó.

Đám tu sĩ Huyết Yêu Tông tuy mệt mỏi nhưng vẫn vui vẻ, bọn họ là người bận rộn nhất, mất tới hơn nửa canh giờ thu thập vật phẩm trong hơn 400 hồ đạo, dưới ánh mắt hâm mộ ghen tỵ của các tông môn khác, mới thu thập xong.

Khi bọn chúng đang định đưa toàn bộ vật phẩm tới cho Mạnh Hạo, bỗng nhiên từ bên trong một hồ đạo trăm trượng chợt phun ra một đạo ảnh, chỉ trong chốc lát, toàn trường đều trở nên nhốn nháo.

- Phun trào hai lần liên tiếp!

- Hồ đạo bình thường ngẫu nhiên mới có thể xuất hiện phun trào hai lần liên tiếp, hồ đạo mười trượng xuất hiện tình huống như vậy rất ít, về

phần hồ đạo trăm trượng xuất hiện phun trào hai lần liên tiếp... lại càng hiếm thấy!

- Phun trào hai lần liên tiếp, có thể sẽ xuất hiện vật phẩm trân quý! Lập tức có không ít tu sĩ lập tức đứng lên, ánh mắt tỏ ra nóng bỏng, Mạnh Hạo cũng mở mắt ra.

Từ đầu tới giờ hắn đều nhắm mắt tĩnh tọa, lúc này hai mắt vừa mở, liền nhìn về phía hồ đạo phun trào lần thứ hai kia.

Ầm!

Khi hồ đạo này lần nữa có cột sáng phóng ra, bên trong bất ngờ lại có một cỗ thi thể!

- Là thi thể!!!

- Thi thể thượng cổ tu sĩ sao?

- Cái này... nhất định phải cướp được!

Thi thể quá mức hiếm thấy, nên trong khoảnh khắc vừa xuất hiện, Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, Tử Vận Tông, Tống gia, còn có Lý gia đang ở bên ngoài vạn trượng, toàn bộ đều chấn động, nhưng... bên cạnh hồ đạo phun trào hai lần liên tiếp này, bất ngờ lại có đại kỳ màu máu của Mạnh Hạo lại đang bay phấp phới ở đó, khiến trong nháy mắt không ít người đều tỉnh táo lại.

Nhưng cũng không phải ai cũng tỉnh ra, bên phía Kim Hàn Tông có ba cường giả Trảm Linh, cặp mắt nhoáng lên một cái, đồng loạt lao ra, bọn họ cho rằng lúc trước Mạnh Hạo không đụng tới Kim Hàn Tông, là vì có chỗ cố kỵ, kể từ đó, nếu lợi dụng tốt, sẽ có thể ngăn được.

Trong chớp mắt, ba người liền bay ra, lao thẳng tới hồ đạo trăm trượng

kia.

- Kim Hàn Tông, các ngươi dám!!!

- To gan! Sáu lão tổ Huyết Yêu Tông lập tức gầm nhẹ, định lao ra ngăn cản.

Mạnh Hạo thấy một màn như vậy, khóe miệng liền hiện ra nụ cười lạnh, tay phải hắn vỗ lên mặt đất, trong tiếng nổ ầm ầm chấn động cả vùng, thân thể hắn liền hóa thành một bóng mờ, nháy mắt biến mất.

Tốc độ hắn cực nhanh, vượt qua sáu lão tổ Huyết Yêu Tông, vượt qua ba người Kim Hàn Tông, trực tiếp xuất hiện bên cạnh hồ đạo, tay phải vung lên, lập tức thu thi thể kia lại, rồi xoay người lạnh lùng nhìn về phía ba người Kim Hàn Tông.

- Đây chính là các ngươi muốn chết.

Ba người này biến sắc, bị tốc độ của Mạnh Hạo chấn nhiếp, lúc này không chút chậm trễ, lập tức lui về sau.

Cùng lúc đó, vị nam nhân trung niên mặc áo giáp của Kim Hàn Tông cũng biến sắc, lập tức bay ra khỏi đội hình Kim Hàn Tông, phía sau hắn, đám cường giả Kim Hàn Tông cũng lần lượt bay theo.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên trảo một cái vào hư không, Huyết Yêu Đại Pháp xuất hiện, lập tức một trận lốc xoáy to lớn ầm ầm tràn ra, hóa thành bàn tay máu chụp về phía ba tên kia.

Tiếng hét thảm liên tiếp truyền ra, ba người này cực lực muốn tránh thoát, nhưng không thể thoát được, thân thể đang nhanh chóng khô héo.

- Dừng tay!

Tên nam nhân trung niên mặc áo giáp của Kim Hàn Tông lập tức rống lên, tốc độ bạo tăng. Phía sau hắn có năm người, năm người này đều bấm niệm pháp quyết, đồng loạt chỉ về phía trước, lập tức bên ngoài thân thể năm người bất ngờ xuất hiện từng cỗ khôi lỗi hư ảo.

Những khôi lỗi này đều lớn tầm mấy trượng, khi vừa bay ra, nam nhân trung niên mặc áo giáp cũng lập tức bấm quyết, trên mặt nổi lên gân xanh, bên trên hắn thình lình cũng xuất hiện một khôi lỗi!

Trong tiếng lách cách, những khôi lỗi này nhanh chóng kết hợp lại với nhau, bất ngờ tạo thành một con khôi lỗi lớn tầm100 trượng, phát ra hào quang vàng rực, trên tay nó cầm một thanh cự kiếm kim sắc, hiển lộ ra uy áp bức người, long trời lở đất.

- Dừng tay! Từ trong miệng khôi lỗi chợt phát ra thanh âm, thanh âm này lập tức tạo thành sóng âm, khiến bát phương chấn động ầm ầm.

- Chậm rồi. Mạnh Hạo lạnh lùng cất tiếng, tay phải trảo mạnh, ầmmột tiếng, ba tên tu sĩ Trảm Linh của Kim Hàn Tông lập tức kêu lên thảm thiết, thân thể trực tiếp hóa thành vũng máu. Trong chớp mắt, khí huyết của bọn chúng, từng tia từng tia chạy thẳng vào cơ thể Mạnh Hạo, tạo thành một cỗ lực lượng kinh người, sản sinh bên trong thân thể Mạnh Hạo.

Mà nguyên thần của ba người này vừa hoảng hốt trốn ra, lập tức đã bị sáu lão tổ của Huyết Yêu Tông đuổi tới.

- Chết tiệt, tưởng rằng Kim Hàn Tông ta sợ ngươi sao! Nam nhân trung niên mặc giáp vàng nổi giận gầm lên một tiếng, bấm quyết phát ra một chỉ, năm người phía sau hắn cũng bấm quyết, sáu người tựa hồ trở thành một chỉnh thể, kích hoạt khôi lỗi, bạo phát ra một cỗ khí tức... vô hạn tiếp cận Vấn Đạo.

Khí tức này vừa ra, lập tức có không ít người của các tông môn gia tộc,

sắc mặt đồng loạt biến hóa.

- Khí tức vô hạn tiếp cận Vấn Đạo!!!

- Pháp môn tối cao của Kim Hàn Tông, Kim Hàn Khôi!

Khôi lỗi màu vàng nâng đại kiếm lên, chém ra một kiếm, không gian liền phát ra một tiếng xoẹt, một khe nứt hơn mười trượng lập tức xuất hiện. Khí tức vô hạn tiếp cận Vấn Đạo chợt bạo phát, tạo thành uy áp có tính hủy diệt đối với cảnh giới Trảm Linh, theo một kiếm chém thẳng tới Mạnh Hạo.

- Chết cho ta!!! Sáu tên cường giả Kim Hàn Tông đồng loạt hét lớn, chấn động thiên địa.

- Khí tức Vấn Đạo sao, ta cũng có! Hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe sáng, lúc này, lực lượng khí huyết trong cơ thể ba tên tu sĩ Trảm Linh đã tràn ngập trong cơ thể, hơn nữa trước đó hắn còn hấp thu máu huyết của lão già Trảm Linh đệ tam đao của Thanh La Tông, tuy nói đã tiêu tán không ít, nhưng vẫn còn còn sót lại một chút, sau khi dung hợp lại, lập tức bạo phát trong cơ thể hắn.

Mạnh Hạo nắm quyền, đối mặt với cự kiếm đang chém tới, hắn liền bước tới một bước, trực tiếp tung ra một quyền.

Uỳnh!

Một quyền này vừa phát ra, khiến không gian cũng phải xé rách, nhưng không phải 10 trượng, mà là 30 trượng, tạo thành một cái hắc động, trong chớp mắt liền bạo phát ra một cỗ khí tức Vấn Đạo.

Vấn Đạo, đó là một loại quy tắc, một đạo pháp tắc gia thân.

Quy tắc, pháp tắc này là dựa vào tự thân cảm ngộ Trảm Linh tam đao

biến thành đạo của bản thân, khi đột phá lên Vấn Đạo, sẽ quay lại chứng thực đạo của bản thân ngộ ra khi ở cảnh giới Trảm Linh tam đao có xung đột với nội tâm của mình hay không, đây chính là vấn hỏi bản tâm, không thể quấy nhiễu, không thể chi phối.

Đúng chính là đúng, sai chính là sai, nếu đúng... thì đạt được Vấn Đạo, nếu sai... liền tiêu thất.

Mà cái gọi là khí tức, chính là khí tức của đạo!

Khí tức này tràn ra, khiến tu sĩ ở xung quanh hít sâu sợ hãi, Kiếm lão, Khô Đạo chân nhân, còn có lão tổ Tống gia dẫn đội, đều đồng loạt biến sắc, một quyền của Mạnh Hạo lập tức va chạm với cự kiếm.

Ầm ầm!

Mắt thường cũng có thể thấy được, cự kiếm màu vàng tấc tấc vỡ vụn như thiên nữ tán hoa, bắn tứ tán giữa không trung, mà khôi lỗi thì bị chấn động mạnh, trên thân xuất hiện vô số rạn nứt, khi vết nứt lan rộng ra toàn thân, nó liền lộ ra ánh mặt không thể tin, ầm ầm nổ tung.

Theo vụ nổ bạo phát, sáu người bên trong, bao gồm cả nam nhân trung niên, đồng loạt phun ra máu tươi, thân thể lập tức trở nên suy yếu, sáu người lộ ra vẻ hoảng sợ, không tiếc hết thảy lui nhanh về sau.

Một quyền của Mạnh Hạo, vào giờ khắc này cũng mất đi khí tức của đạo.

Dù sao đây chính là dựa vào Huyết Yêu Đại Pháp cắn nuốt để cường hóa, không phải lực lượng vốn có của Mạnh Hạo, nên sau khi một quyền này tiêu tán, hắn không thể đánh ra quyền thứ hai nữa.

- Huyết Yêu Đại Pháp, càng đánh càng hung! Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, đuổi theo sáu tên kia.

Giờ phút này, ba cái nguyên thần bị sáu lão tổ Huyết Yêu đuổi giết, đã không thể chạy thoát, bị phong ấn bắt lại, thực lực Kim Hàn Tông ở nơi này, dĩ nhiên bị tổn thất lớn.

Mắt thấy Mạnh Hạo đuổi giết đến, tên nam nhân trung niên mặc giáp vàng lo lắng, nghiến răng gấp giọng lên tiếng.

- Kim Hàn Tông ta nguyện đưa ra một hồ đạo ngàn trượng!!!

- Một hồ sao được, giao ra cả hai! Sáu lão tổ Huyết Yêu lập tức lên tiếng.

- Chết tiệt... Đám người Kim Hàn Tông nghiến răng tức giận, sắc mặt nam nhân trung niên mặc giáp vàng cấp tốc biến hóa, nhưng vừa rồi Mạnh Hạo bộc lộ ra sự cường hãn, sớm đã khiến hắn sợ hãi, quả thực không muốn tiếp tục giao đấu, thời khắc này liền định mở miệng đồng ý.

Ánh mắt Mạnh Hạo rơi vào một hồ đạo của Kim Hàn Tông bên cạnh, nơi nhóc mập đang nhìn đạo ảnh, có điều cảm ngộ.

- Hồ này, cho ta. Mạnh Hạo liền đưa tay chỉ về một hồ đạo khác.

Nam nhân trung niên mặc giáp vàng sửng sốt, không chậm trễ chút nào lập tức gật đầu, trong lòng kinh hãi, hắn cũng nhìn thấy nhóc mập, kết hợp với chuyện lúc trước, hắn đã thật sự hiểu ra, lúc trước Mạnh Hạo không động đến bọn chúng, không phải là cố kỵ Kim Hàn Tông, mà là vì Lý Phú Quý.

Theo Kim Hàn Tông rút về hồ đạo phun ra đạo ảnh, hiện tại Huyết Yêu Tông lại chiếm cứ thêm một hồ đạo ngàn trượng nữa, biến thành sở hữu bốn hồ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1071: Hồ chính bạo phát!

Khí tức Vấn Đạo vừa ra, uy danh của Mạnh Hạo trong các tông môn gia tộc Nam Vực, đã hoàn toàn bạo phát!

Trận chiến này chú định sẽ truyền khắp toàn bộ Nam Vực sau đó, mà cái tên Mạnh Hạo, thiếu chủ Huyết Yêu Tông, Đan Đỉnh đại sư, sẽ nổi danh khắp Nam Vực!

Nhất là hai cỗ khí tức Vấn Đạo lần này phát ra, lại càng kinh người hơn.

Cỗ khí tức Vấn Đạo đầu tiên thuộc về con khôi lỗi của Kim Hàn Tông phát ra, được toàn bộ mọi người trong ngoài Hồ Đạo thượng cổ này đều cảm nhận được. Tuy người ở đây nhận ra khí tức Vấn Đạo cũng không nhiều, nhưng cho dù là không biết, thì khí tức kinh khủng trong nháy mắt tràn ra kia, cũng khiến cho toàn bộ tu sĩ trong ngoài hồ đạo đều vô cùng khiếp sợ.

- Khí tức của ai vậy?!

- Kinh khủng quá, thậm chí ta còn mơ hồ cảm thấy, khí tức này tựa như thiên uy vậy!!!

- Ngay cả lão tổ của tông môn, cũng không có khí tức như vậy!!!

Mấy chục vạn tu sĩ Nam Vực khắp trong ngoài Hồ Đạo thượng cổ, đều cảm nhận được uy áp đáng sợ từ khí tức kia phát ra.

Uy áp kia vô cùng mãnh liệt, thậm chí còn khiến cho một vài đạo ảnh trong các hồ đạo cũng phải vặn vẹo, trong sát na, một tầng chấn động vô hình liền khuếch tán ra bát phương.

- Khí tức Vấn Đạo!!!

- Khí tức này nhất định là Vấn Đạo!

- Ông trời ơi, chẳng lẽ bên trong hồ đạo xuất hiện bảo vật Vấn Đạo, hoặc là có một lão quái Vấn Đạo đích thân hàng lâm đến?

Uỳnh!

Trong khi đám người bên ngoài còn đang rối rít hoảng sợ, đột nhiên lại có một cỗ khí tức Vấn Đạo khác bạo phát, khí tức này còn mạnh hơn cả cỗ khí tức trước đó, long trời lở đất!

Gió mây vẫn vũ, pháp thuật của tu sĩ cả trong lẫn ngoài khu vực hồ đạo đang phát ra, đều như bị quấy nhiễu, trở nên hỗn loạn, ngay cả pháp bảo, cũng đang run rẩy, dường như tùy thời đều có thể cắt đứt liên hệ với chủ nhân vậy.

Một cỗ quy tắc, pháp tắc phủ xuống thiên địa, bên trong pháp tắc này ẩn chứa một cỗ vận luật kỳ dị, khiến tất cả tu sĩ lập tức cảm nhận được tu vi trong cơ thể bị áp chế, thân thể dường như ngày càng nặng nề hơn.

Thậm chí có đạo ảnh bên trong hồ đạo, dưới khí tức Vấn Đạo phát ra, lập tức vặn vẹo đến cực hạn, trực tiếp tan vỡ.

- Trời ơi, lại thêm một cỗ khí tức nữa!

- Khí tức này so với trước còn mạnh hơn, có hai cỗ khí tức, vậy thì không thể nào là bảo vật Vấn Đạo được, chẳng lẽ đây là hai cường giả Vấn Đạo đang xuất thủ sao?!

- Là lão quái Vấn Đạo nào lại tới đây chứ? Toàn bộ Nam Vực, tu sĩ Vấn Đạo cực ít, tính cả tu sĩ Vấn Đạo trong các tông môn, e là cũng không vượt qua quá 30 người, trong đó hầu hết đều đang bế quan trường kỳ!

Trong khi khắp trong ngoài hồ đạo còn đang huyên náo, chính là lúc công kích của Mạnh Hạo và Kim Hàn Tông va chạm nhau, hai cỗ khí tức Vấn Đạo đối kháng, tạo thành chấn động kinh khủng, trong nháy mắt liền như cuồng phong quét ngang.

Phần lớn đạo ảnh đều trực tiếp tan vỡ, trong đầu mấy chục vạn tu sĩ như bị chấn động mạnh, lùng bùng một hồi lâu mới hồi phục lại được.

Giờ phút này, tại khu vực trung tâm Hồ Đạo thượng cổ, theo Kim Hàn Tông thúc thủ, lần nữa ổn định lại. Mạnh Hạo khoanh chân ngồi bên cạnh hồ đạo, nhìn đạo ảnh khổng lồ xuất hiện bên trên hồ đạo.

Lần hồ đạo phun trào này, hồ đạo ngàn trượng có hai nơi xuất hiện đạo ảnh, một nơi ở chỗ nhóc mập, một nơi khác... chính là vị trí chỗ Mạnh Hạo.

Đạo ảnh này là một tu sĩ trung niên, mặc trang phục theo phong cách cổ xưa, đang khoanh chân tĩnh tọa, trước mặt trung niên lơ lửng một giọt máu tươi, khi hắn bấm quyết, thân thể hắn liền hiện ra nhiều hư ảnh điệp gia lên nhau. Mạnh Hạo quan sát, lập tức đoán ra, đạo ảnh này đang tu hành một môn pháp thuật phân thân.

Hắn không nhìn ra được tu vi đạo ảnh này, nhưng môn pháp thuật phân thân này, dường như có chút giống với Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo, Mạnh Hạo quan sát, liền đắm chìm trong đó.

Một năm qua hắn vẫn luôn nghiên cứu Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo, mặc dù đã hiểu được đại khái, nhưng vẫn có vài chỗ hắn không hoàn toàn hiểu rõ, biết được quá trình, nhưng lại không biết ra tay như thế nào.

Hắn luôn có cảm giác như đã chạm đến, nhưng khi giơ tay ra, lại không nắm được gì.

Đạo ảnh trước mắt này, đối với Mạnh Hạo mà nói, chính là cơ duyên đúng lúc.

Thời gian dần dần trôi qua, đảo mắt đã ba tháng.

Hồ Đạo thượng cổ phun trào càng ngày càng mãnh liệt, lúc đầu, cứ vài ba ngày bạo phát một lần, nhưng một tháng nay, gần như cứ cách một ngày lại bạo phát một lần, cứ như vậy, vật phẩm phun trào ra ngày càng nhiều.

Thậm chí ngay cả thi thể, cũng đã xuất hiện 7, 8 cỗ, cho dù là hung thú, cũng đã phun ra năm con, sau khi bị các tông diệt sát, đã thu hoạch được rất lớn.

Mặc dù vật phẩm phun trào ra ngày càng nhiều, nhưng Huyết Yêu Tông chiếm cứ gần như một nửa số hồ đạo nơi này, lại không có bất kỳ người nào dám rình mò. Ba tháng trước, Mạnh Hạo đã dùng hành động chứng minh thực lực của hắn, bất kỳ kẻ nào muốn cướp đoạt, đều phải nghĩ tới hậu quả chọc giận hắn trước đã.

Cho nên, đệ tử Huyết Yêu Tông là mệt nhất, càng ngày càng nhiều bảo vật được đưa đến cho Mạnh Hạo, ngắn ngủi ba tháng, đã tích lũy rất nhiều.

Mà Mạnh Hạo chỉ ngồi một chỗ bên cạnh hồ đạo, quan sát đạo ảnh tu hành thuật phân thân, đạo ảnh này nếu không phải hắn tự tay hủy đi, sẽ không biến mất, đây là đặc thù của hồ đạo ngàn trượng.

Nhóc mập ở hai tháng trước đã từ trong cảm ngộ tỉnh lại, dường như hắn đã cảm ngộ được không ít, sau khi tỉnh dậy lại nhắm mắt tu hành.

Lại hai tháng nữa qua đi.

Hồ đạo phun trào, đã thành mỗi ngày một lần, thường xuyên như vậy, đối với tu sĩ Nam Vực mà nói, nơi này thật giống như chốn bồng lai vậy, chỉ cần không phải người đi loạn khắp nơi tìm kiếm đạo hồ, có thể giữ được một cái giếng đạo hoặc là hồ đạo, đã là tạo hóa kinh người rồi.

Nhưng đối với những người trong khu vực trung tâm mà nói, loại tần suất hồ đạo phun trào này, chỉ đại biểu cho một chuyện, hồ chính... sắp bạo phát!

Lần Hồ Đạo thượng cổ mở ra này, đã sắp tới thời khắc quan trọng nhất... Một khi đến lúc đó, hồ đạo vạn trượng vẫn luôn không gợn sóng, sẽ bạo phát.

Dựa theo điển tịch ghi lại, hồ đạo vạn trượng sẽ không phun trào ra một vật phẩm, mà là sẽ phun trào rất nhiều, hơn nữa bên trong nhất định sẽ có chí bảo!

Thậm chí còn có một chút khả năng, sẽ xuất hiện vật phẩm có thể so với bảo vật truyền thừa của các tông môn, điều này có thể so với việc trong tông môn nhiều thêm một lão quái Vấn Đạo, tu sĩ khắp Nam Vực, đều sẽ phát điên lên.

Dần dần, càng ngày càng nhiều ánh mắt chú ý về phía hồ chính vạn trượng yên lặng kia.

Mà Mạnh Hạo thì vẫn còn đắm chìm trong cảm ngộ, trong đầu của hắn không ngừng thôi diễn Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo.

- Khô Viêm, Yêu Pháp, Bản Tôn Đạo! Đây không chỉ là pháp môn phân thân, mà trong đó còn ẩn tàng những đạo thuật khác! Mạnh Hạo hiểu ra điều này, liền trở nên khiếp sợ, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy qua pháp thuật nào lại thâm ảo như thần thông điệp gia này.

Lại một tháng nữa trôi qua, tần suất Hồ Đạo thượng cổ phun trào đã đến

gần như mỗi canh giờ sẽ xuất hiện một lần. Tất cả mọi người trong Huyết Yêu Tông đều bận rộn đến phát điên, bọn họ gần như không nghỉ ngơi, liên tục phải đi thu các loại pháp bảo, vật phẩm từ hồ đạo phun ra. Đệ tử Huyết Yêu Tông trải ra trên khắp các đạo hồ như đi gặt vậy, cứ từng món lại từng món pháp bảo, vật phẩm được thu lấy mang đi.

Bọn họ khổ cực, nhưng lại vô cùng vui vẻ.

Về phần những tông môn gia tộc khác, bọn họ nhìn Huyết Yêu Tông bận rộn, trong lòng thống khổ... nhưng lại không chút vui vẻ.

Mà kẻ không vui nhất, chính là Lý gia đang ở ngoài vạn trượng, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn hồ đạo đang lần lượt phun trào từng món pháp bảo, vật phẩm ra, mà không dám bước chân vào phạm vi vạn trượng nửa bước. Bên ngoài cách khu vực trung tâm vạn trượng mặc dù cũng có hồ đạo, nhưng không thể nào lọt vào mắt bọn chúng được, tuy nói có ít còn hơn không, nhưng trong lòng uất ức, lại càng ngày càng mãnh liệt.

Nỗi hận của bọn chúng đối với Mạnh Hạo, cũng càng ngày càng tăng, chỉ có điều vẫn như cũ không dám bước chân vào phạm vi vạn trượng.

Uy hiếp từ Mạnh Hạo, đối với bọn họ mà nói, rất khủng bố.

- Mau, Hồ chính vạn trượng sắp phun trào rồi!

- Đợi chính là một ngày này, không biết lần này sẽ phun trào ra cái gì!

- Tên Mạnh Hạo kia tu vi quá cao, nhưng chúng ta sẽ không chiến đấu với hắn, khi hồ chính vạn trượng phun trào, quy tắc nơi này sẽ biến đổi, dịch chuyển phù vốn không có thể sử dụng, đến lúc đó sẽ có thể!

- Một khi hồ chính vạn trượng phun trào, sẽ phun ra rất nhiều vật phẩm trong một lần, một khi lấy được, lập tức dùng Đại Na Di Phù truyền tống đi, lúc này chính là so xem ai nhanh hơn!

- Tên Mạnh Hạo kia tuy tu vi cao thâm, nhưng dù sao hắn cũng chỉ có một mình, nhiều vật phẩm như vậy, liền xem vận khí người nào tốt! Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, còn có Lý gia đang ở cách đó vạn trượng, thậm chí cả Tống gia cũng đều ngóng nhìn về hồ chính vạn trượng, tiếp tục chờ đợi trong tâm trạng đè nặng.

Tử Vận Tông cũng đang ngóng nhìn, chỉ có điều, Tử Vận Tông có quan hệ rất sâu xa cùng Mạnh Hạo, nên dĩ nhiên ôn hòa hơn không ít.

Tống gia siêu nhiên không tranh với đời, nhưng cũng có dã tâm, mà những tông môn khác, đối với lần hồ chính phun trào này, là tình thế bắt buộc.

Bên phía Nhất Kiếm Tông, thiếu niên đang khoanh chân ngồi ở phía sau Kiếm lão, lúc này ánh mắt đang lộ ra tia sáng kỳ dị, nhìn về hồ chính vạn trượng.

- Lần này phân thân ta tới trước, chính là vì cơ duyên lần này, nếu ta thôi diễn không sai, thì cơ duyên chính là trong lần này!

- Tên tiểu tử Mạnh Hạo kia mặc dù nghịch thiên, nhưng nếu dám cùng ta tranh đoạt, thì chỉ có thể trấn áp hắn.

Bên phía Kim Hàn Tông, vị nam nhân trung niên mặc áo giáp kia, hô hấp dần trở nên dồn dập, khi thì nhìn về phía Mạnh Hạo, khi thì chớp chớp ánh mắt, nhìn về mấy người phía sau, đều thấy được sự lưỡng lự trong mắt đối phương.

- Tranh chấp!

- Tu hành vốn là một cuộc tranh đoạt, cơ duyên cùng vận mệnh, sẽ không tự nhiên mà phủ xuống người, mà phải đi tranh chấp! Ánh mắt mấy người này lóe lên một cái, không chần chờ nữa, hiện ra vẻ quyết

đoán.

Toàn bộ khu vực trung tâm đạo hồ, dần dần hiện ra một cỗ khí tức căng thẳng, không có người nói chuyện, mọi người đều đang chuẩn bị cho thời khắc hồ chính vạn trượng bạo phát.

Mạnh Hạo vẫn còn đang cảm ngộ, hắn đã không cần phải xem đạo ảnh nữa, mà từ từ nhắm mắt, Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo trong đầu, đang dần dần thấu triệt.

Ba ngày sau.

Rầm rầm uỳnh!

Trong giây lát, mặt đất xảy ra chấn động, tất cả hồ đạo đồng loạt đình chỉ bạo phát, cho dù là đạo ảnh phía trước Mạnh Hạo, trong nháy mắt cũng đều biến mất. Sau một hồi mờ mịt, mắt thường cũng có thể thấy được, hồ đạo trăm trượng, hồ đạo mười trượng, tất cả hồ nước đều cấp tốc hạ xuống, tựa như khô lại vậy.

Mà những giếng đạo thì đã hoàn toàn khô cạn.

Một màn này, tựa như là có người đang ở dưới đáy hồ hút mạnh, khiến toàn bộ hồ nước chấn động, cấp tốc rút đi vậy.

Mà sau khi hút vào, tất nhiên sẽ thở ra!

- Hồ chính vạn trượng, sắp mở ra!!!

- Sắp mở rồi, cơ duyên chân chính lần này sắp xuất hiện rồi!!!

- Hồ chính vạn trượng, không biết lần này sẽ phun ra cái gì!!! Chí bảo của Nhất Kiếm Tông trong truyền thuyết, chính là đến từ một lần hồ chính phun trào đó!

Tên thiếu niên Nhất Kiếm Tông đứng lên, nam nhân trung niên Kim Hàn Tông thì hít thở dồn dập, ánh mắt nhóm người Tống gia sáng lấp lánh, bên ngoài thân thể Khô Đạo chân nhân thì có sóng gợn lượn lờ, Lý gia cách đó vạn trượng, lúc này mỗi người cũng đang ngưng tụ lực lượng toàn thân.

Duy chỉ có Mạnh Hạo, là còn đang nhắm mắt.

Đúng lúc này!

Hồ đạo vạn trượng vốn không chút nào gợn sóng, đột nhiên lại xuất hiện gợn sóng, gợn sóng này không ngừng khuếch tán, tựa như có người đang thở ra dưới nước vậy.

Uỳnh!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1072: Khắp nơi động!

Lúc này, ngoài hồ đạo vạn trượng, tất cả hồ đạo đều cạn khô, tất cả giếng đạo khô cạn, thậm chí mặt đất Hồ Đạo thượng cổ cũng xuất hiện những vết nứt lớn.

Truyền tống trận, ở trong phạm vi hồ đạo điên cuồng lấp lánh, lúc tối da, một hơi xuất hiện mấy ngàn cái, quét ngang hầu hết khu vực.

Trước đó, khi hồ đạo mười trượng trăm trượng xuất hiện suy giảm mực nước, tu sĩ Nam Vực trong ngoài hồ đạo đã rút lui, bọn họ biết rõ tiếp theo sẽ xuất hiện tạo hóa lớn nhất.

Nhưng trận tạo hóa này, bọn họ không thể sở hữu được, chỉ có ở khu vực trung tâm mới có được cơ duyên này, còn lại ở ngoài khu vực trung tâm, một khi tạo hóa cuối cùng bùng nổ, mọi người đều phải chết.

Lúc này mấy trăm ngàn tu sĩ ở bên ngoài Hồ Đạo thượng cổ, vây quanh khắp nơi, xa xa nhìn về phía hồ đạo, bọn họ dù không thể lấy được tạo hóa, nhưng tự mình xem, là một lần từng trải trong đời, nói không chừng có cảm ngộ đột phá.

Hiện tại, mọi người đều chú ý.

Oành ầm ầm!

Mặt đất chấn động, hồ đạo vạn trượng ầm ầm bùng nổ!

Rất khó hình dung cảnh tượng long trời lở đất này chấn động tâm thần mọi người như thế nào, chỉ có thể miêu tả cảnh tượng, trong ngoài khu vực Hồ Đạo thượng cổ khổng lồ, mặt đất rạn nứt, như có lực hút khổng lồ truyền ra từ lòng đất, khiến mặt đất lõm xuống.

Vì đất quá khô, cho nên khi lõm xuống liền bị rạn nứt.

Sau khi lõm xuống đến mức nhất định, liền ầm ầm bắn ngược trở lên, giống như hít vào đến giới hạn thì nhất định phải thở ra, sâu trong lòng đất như có một người khổng lồ, một lần thở ra làm cho mặt đất dội lên, mà hồ chính vạn trượng, chính là con đường duy nhất kết nối với trên dưới.

Con đường này là chỗ khí thở ra bùng nổ, oành ầm ầm, nước trong hồ chính vạn trượng bắn lên cao, phun thẳng lên trời!

Nhìn từ xa, cảnh tượng chấn động tâm thần, đó không phải cột sáng, mà là cột nước vạn trượng, ánh mặt trời chiếu qua, chiết xạ thành ánh sáng bảy màu, vô cùng rực rỡ, làm cho mọi người đều bị thu hút.

Ở bên trong bảy màu đó, như ẩn chứa một tia đại đạo thiên địa, thu hút người ta không phải bảy màu, mà là những đại đạo đó.

Ở ngoài hồ đạo, trên trời có một cái bóng mơ hồ, mấy trăm ngàn tu sĩ, lại không ai phát hiện sự hiện diện của hắn. Hắn đứng đó, mặc đạo bào, là một thanh niên, ngoài người có gió đen bao bọc, ánh mắt chớp động, lạnh lùng nhìn hồ đạo bên dưới.

- Lần này, quả nhiên không đi uổng, ở Bắc Địa Linh Đài Tông, ta tính ra chỗ này có một hồi tạo hóa, nếu Chu Trần ta đã đến, tạo hóa này làm sao thoát được!

- Hả? Đáng chết, không ngờ hắn cũng đến, Lục Bách...

Thanh niên này đứng đó, rõ ràng tu vi không phải Vấn Đạo, nhưng cố tình trên người hắn lại có một tia khí tức Vấn Đạo rất khó phát hiện, hắn chợt cảm nhận được, nhìn thẳng về phía khu vực Hồ Đạo thượng cổ, nhíu mày.

Ở nơi khác, trên đỉnh núi, có một nam nhân đang ngồi, người mặc da thú, nhìn rất tục tằng, tay cầm bầu rượu, dưới chân là một thi thể Thiên Phương Thú, đôi khi hắn lại cắn xé máu thịt Thiên Phương Thú, ăn sống nuốt tươi8, trong mắt xẹt qua một tia hung bạo.

- Lần này không ít người Bắc Địa đến đây, nhưng mà tạo hóa chỗ này, nhất định thuộc về Hoang tộc Đế Dã ta! Ta không chỉ có được tạo hóa này, còn muốn nuốt mấy tên tu sĩ Nam Vực, máu thịt của chúng rất mềm, nhất định ngon hơn đám người Bắc Địa. Hắn nhe răng cười, ánh mắt nhìn chằm chằm Hồ Đạo thượng cổ.

Đột nhiên, hắn nhìn ra gì đó, sắc mặt chợt biến đổi. - Đế Tông Lục Bách, đáng chết! Hắn được công nhận là người đứng đầu dưới Vấn Đạo ở Bắc Địa, khắp Nam Thiên Đại Địa, một trong tứ đại tinh thiếu, làm sao hắn đến đây. Trảm Linh đệ nhị đao, có thể chiến Vấn Đạo sơ kỳ, yêu nghiệt như vậy, bản thân hắn chính là con cưng của thiên địa, vô số tạo hóa, tại sao lại đến đây tranh giành!

Nam nhân này rất căm phẫn, trong mắt lấp lánh ánh sáng.

Mấy ngàn truyền tống trận lấp lánh trong phạm vi Hồ Đạo thượng cổ, lúc này có một bóng người đang lạnh nhạt đi về phía trước, nơi hắn đi qua, các truyền tống trận kia lại không thể vận chuyển được.

Nơi này dù rất thú vị, nhưng lại không thích hợp với ta.

Vì sao Lê Tiên đại nhân muốn ta đến đây, nàng từng nói, ở chỗ này, ta sẽ gặp kẻ địch trong vận mệnh...

Thú vị, người này, sẽ là ai đây?

Bóng dáng đó là một thanh niên, bề ngoài ôn hòa, tuấn tú cực hạn, hoàn hảo không khuyết điểm.

Hắn nhàn nhạt tự nói, bước đi về phía trước, đằng sau những hư ảnh Bỉ Ngạn Hoa chiếu rọi mặt đất, dữ tợn sắc bén.

Trong ngoài hồ đạo, khí thế tuôn trào!

Mặt đất hồ đạo ầm ầm nổ utng, tràng cảnh chấn động tâm thành, từ xa đã thế, nhìn gần lại càng kinh người.

Cách hồ đạo vạn trượng, cường giả các đại tông môn gia tộc đều hết sức chăm chú, nhìn không chớp mắt, khí thế áp chế mãnh liệt, chỉ chờ khoảng khắc tuôn ra.

Khoảng khắc này... trực tiếp giáng xuống.

Trong tiếng nổ ầm ầm, vô số pháp bảo, vô số thi thể, vô số bóng dáng, vô số vật phẩm, thậm chí còn có rất nhiều hung thú, vào lúc này, đồng loạt phun ra từ hồ chính.

Trong nhất thời, đủ mọi màu sắc, bảo quang động người, kinh thiên động địa, mấy trăm ngàn tu sĩ bên ngoài phát ra tiếng hít hà, bọn họ đã thế, càng không nói người ở khu vực trung tâm, đưa tay là có thể lấy.

Trong những pháp bảo này, có một thanh trường kiếm bảy xích, xung quanh bao bọc 9 thanh kiếm ba xích, uy áp ngập trời.

Còn có một trống trận to lớn, bên cạnh có một con rối to, như là chỉ có nó mới gõ được trống trận này.

Còn có một vòng sáng lớn, không biết làm bằng gì, ánh sáng vàng lấp lánh, bên trên vô số phù văn gập ghềnh, lực lượng phong ấn mạnh mẽ lập tức tỏa ra.

Còn có... một thi thể đáng sợ, không phải xác người, mà là xác một con

rồng đen!

Gọi nó là rồng, nhưng lại có cánh, nhưng không phải Ứng Long, mà là một con rồng đen lớn ngàn trượng, mọc sừng rồng!

Còn có một cái cây, thân cây đỏ sẫm, lá màu đen, nở ra hoa màu lam, nhưng kết thành 3 trái lại màu trắng!

Còn có rất nhiều ngọc giản, những túi trữ vật, thậm chí còn có 7-8 cung điện thu nhỏ, kinh người nhất lại là một cái chân khổng lồ!

Cái chân toàn màu đen, có 3 cái móng, lớn trăm trượng, sát khí bức người.

Đủ thứ vật phẩm, không thể nói từ từ rõ ràng, thật là nhiều quá, tính sơ sơ đã hơn chục ngàn, trừ khi là khí tức đặc biệt mạnh, bằng không trộn vào nhau, rất khó phân biệt ra cái nào mạnh nhất!

Toàn bộ vật phẩm lộ ra theo nước hồ phun trào, khí tức dao động tung trời.

Ngay khi hồ đạo phun trào, thiếu niên Nhất Kiếm Tông dịch chuyển, dao động Vấn Đạo bùng lên, trực tiếp xuất hiện trong hồ nước.

Ngoài hắn ra, tất cả cường giả Trảm Linh Nhất Kiếm Tông đều lao thẳng vào hồ.

Kim Hàn Tông, nam nhân trung niên mặc áo giáp vàng cùng tất cả Trảm Linh, hợp thành con rối màu vàng, ầm ầm bước chân vào hồ.

Tử Vận Tông, Khô Đạo chân nhân tốc độ cực nhanh, nháy mắt biến mất, tốc độ ngang với thiếu niên Nhất Kiếm Tông kia, xuất hiện khi hồ đạo phun trào, toàn bộ Tử Vận Tông chỉ có một mình hắn.

Cách xa vạn trượng, Lý gia lúc này cũng điên cuồng, bọn họ không đủ tốc độ, nhưng bọn họ có phù dịch chuyển, toàn bộ Trảm Linh đều bóp nát, thân thể biến mất nháy mắt xuất hiện trong hồ đạo phun trào.

Còn có Tống gia, lão giả chưa từng nói nửa câu, cũng không lộ ra khí tức, lúc này đứng lên, nổi dậy lốc xoáy tận trời, hóa thành đoàn gió lốc dẫn theo hai tu sĩ Trảm Linh Tống gia, lao thẳng vào hồ đạo phun trào.

Bầu trời, lúc này như giáng mưa xuống, hồ đạo phun trào dữ dội, đồng thời tất cả tu sĩ không nhìn thấy, Chu Trần đạo tử Linh Đài Tông Bắc Địa cất bước, xung quanh xuất hiện 9 cái hồ lô xoay tròn, mở ra một con đường hư vô, trực tiếp phủ xuống trên không hồ đạo phun trào.

Ngọn núi đối diện, nam nhân Đế Dã ngửa mặt rống lên.

- Nhỏ, nhỏ, nhỏ!

Hắn liên tiếp hô ba tiếng nhỏ, mỗi một lần, toàn bộ thế giới trong mắt hắn đều rút nhỏ, hô đến lần thứ ba, thế giới ở trong mắt người khác vẫn bình thường, nhưng ở trong mắt hắn lại thành ảnh thu nhỏ, hắn chỉ đi ra một bước đã vượt qua khoảng cách, xuất hiện ở trên không hồ đạo phun trào!

Đồng thời, bên trong khu vực Hồ Đạo thượng cổ, thanh niên Lục Bách đi giữa truyền tống trận, hư ảnh Bỉ Ngạn Hoa bên ngoài co rút lại, ở trong tay hắn nở ra đóa hoa sáu màu.

Hoa nhỏ vừa xuất hiện, thời không xung quanh hắn vặn vẹo, những người và vật trong quá khứ, từng đi ngang qua hay tồn tại, đều phản chiếu ra.

Hắn đứng ở giữa thời gian, lạnh nhạt nhìn xung quanh.

- Nghịch chuyển ba nhịp thở, vừa đúng. Hắn mỉm cười, hư vô xung

quanh vặn vẹo, đột nhiên xuất hiện ở giai đoạn 3 nhịp thở trước, mà hắn bước ra, như trở về 3 nhịp thở trước, ngay lúc hồ đạo sắp phun trào, hắn lại bước đi, xuất hiện ở trên không trung hồ đạo, khi xuất hiện cũng là nháy mắt hồ đạo phun trào.

Thần thông quỷ dị, thuật pháp kinh người!

Hồ đạo phun trào, bảo quang ngập trời, Huyết Yêu Tông Trảm Linh sáu lão gấp gáp nhìn Mạnh Hạo còn đang nhắm mắt, dậm chân, đồng loạt lao ra, thẳng về phía hồ đạo phun trào.

Vốn cũng không xa, khoảng khắc là đến.

Còn Mạnh Hạo lại đang nhắm mắt, Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo trong đầu hắn đang còn suy diễn, như là không có giới hạn, nhưng bản thân hắn đã dần đến cực hạn có thể chịu được.

Trong đầu hắn, Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo đã bị phân giải thành ba loại đạo thuật, một là khô viêm, hai là yêu pháp, thứ ba mới là bản tôn đạo!

Nhưng hắn mơ hồ cảm giác, đạo pháp này... có thể chia làm 7 bộ phận, mỗi một bộ phận đều là đạo pháp kinh người!

Khô, Viêm, Yêu, Pháp, Bản, Tôn, Đạo!

Trong đó, phân thân chỉ là thần thông đại biểu chữ Bản!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1073: Ngươi có biết Liễu Tử Xuyên

- Thanh kiếm kia... Một kiếm bảy xích, 9 kiếm ba xích, tỏa ra hào quang rực rỡ, có tia chớp chạy quanh, giống như lôi kiếp phủ xuống, chẳng lẽ... chẳng lẽ chính là Tam Cửu Kiếp Kiếm trong truyền thuyết!

- Trống trận đó, sao giống như Viễn Cổ Chân Linh Cổ có ghi trong điển cố... Con rối bên cạnh, làm cho ta kinh hãi run sợ!

- Đó là cây gì, quỷ dị như vậy, còn có 3 trái!

- Còn có chân thú kia, nhìn thôi đã phát lạnh, chẳng lẽ là bảo vật Vấn Đạo!

- Đó là... Rồng đen? Là rồng thật sự! Con rồng này có vẻ nhỏ, nhưng toàn thân nó là bảo bối!

Mấy trăm ngàn tu sĩ ở ngoài Hồ Đạo thượng cổ, chứng kiến cảnh tượng hiếm thấy ở Nam Vực!

Mấy chục tu sĩ Trảm Linh, tụ tập bên trên hồ chính vạn trượng, trong phun trào, những bóng dáng lập tức xuất hiện.

Oành!

Đông đảo pháp bảo, chợt bùng lên ngay khoảng khắc tranh giành!

- Cút!

- Lão phu nhìn trúng thứ này!

- Đó là của ta, ai dám giành, ta giết kẻ đó!

Ầm ầm bùng nổ, mười mấy cường giả Trảm Linh lao thẳng về phía bảo vật mà họ coi trọng, nhất thời tiếng nổ dội trời, thiên địa biến sắc.

Ở trong đó, đáng chú ý nhất là thiếu niên Nhất Kiếm Tông, kế là con rối Kim Hàn Tông, đều có khí tức Vấn Đạo tỏa ra, mà quỷ dị nhất là ba người Lục Bách Bắc Địa, ba người này ở ba hướng khác nhau, nhưng nơi đi qua, hư vô vỡ vụn.

Ba người đột nhiên xuất hiện, làm cho tu sĩ Nam Vực giật mình, nhưng hiện tại không phải lúc truy cứu lai lịch, mỗi người đều lao về phía pháp bảo mà mình coi trọng.

Thiếu niên Nhất Kiếm Tông tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc đến gần trường kiếm bảy xích, giơ tay muốn nắm lấy.

Con rối khổng lồ Kim Hàn Tông tỏa ra khí tức tán phát Vấn Đạo, cất bước đi thẳng về phía trống trận to lớn cùng con rối cạnh nó, tốc độ cực nhanh, một đường đánh bay Kiếm lão Nhất Kiếm Tông cùng mấy cường giả Trảm Linh.

Lão tổ Tống gia tốc độ cực nhanh, toàn thân tỏa ra khí tức bài xích linh lực thiên địa, nơi đi qua, mơ hồ có bóng đao kiếm tận trời, mục tiêu của hắn là một cái ngọc giản tỏa ra hào quang màu tím.

Thập cửu tổ Lý gia, hiện tại muốn nổi điên, mục tiêu là con rồng đen!

Tử Vận Tông, chỉ có một mình Khô Đạo đến, mục tiêu của hắn là cái cây thân đỏ sẫm, lá đen, hoa lam, kết thành 3 trái trắng!

Về phần Đế Dã Bắc Địa, cả người cục mịch, trong tay xuất hiện một cây lang nha bổng to lớn, khí tức hoang dã tỏa ra, cực kỳ dũng mãnh, một

đường vung lang nha bổng, hư vô vỡ vụn, mục tiêu xông tới chính là cái chân màu đen trăm trượng.

- Đó là của Đế Dã ta!

Còn có Chu Trần đạo tử Linh Đài Tông, đến từ Bắc Địa, cả người âm nhu cực hạn, hư vô xung quanh hắn không tan vỡ, mà vặn vẹo cực hạn, nơi đi qua đều xuất hiện lụi tàn.

Thần sắc âm lãnh, lao về phía vòng sáng vàng phát ra lực lượng phong ấn.

Người cuối cùng, là một trong tứ đại tinh thiếu Nam Thiên, người đứng đầu dưới Vấn Đạo Bắc Địa, Trảm Linh có thể chiến Vấn Đạo sơ kỳ, đến từ Đế Tông, Lục Bách!

Ở trong hồ đạo phun trào, hắn đứng đó, nhưng lại không ở trong thời không này, hắn chỉ cần muốn, có thể đi lại trong bất cứ thời không nào.

Ánh mắt của hắn quét qua vật phẩm xung quanh, cuối cùng rơi vào thi thể con rồng đen, khoảng khắc nhìn tới, ánh mắt hắn lóe lên kỳ dị.

Cất bước chợt lóe lên, đi thẳng về phía thi thể rồng đen, mà kẻ tranh giành với hắn, là thập cửu tổ Lý gia.

Những người này, mỗi người đều có mục tiêu, có giống nhau, có khác nhau, ngoài bọn họ ra, các cường giả Trảm Linh tông môn gia tộc Nam Vực cũng xông về phía những mục tiêu khác.

Trong đó Huyết Yêu sáu lão tản ra, nhắm về phía vật phẩm làm mình chấn động, đỏ mắt đánh tới.

Trận tranh cướp này nhìn hỗn loạn, thực tế lại phân biệt rõ ràng, chỉ có cường giả mới đi cướp những vật nhìn bề ngoài đã tỏ rõ bất phàm, về

phần những người khác, không có tư cách mà tranh cướp.

- Đáng chết! Đó là của ta!

- Hồ đạo vô chủ, bất kỳ bảo vật nào cũng là của người có duyên, ngươi không có duyên, cút ngay!

- Giết!

Ầm ầm rung trời, gợn sóng lan tỏa, chỉ nháy mắt tiếp xúc liền có tiếng hét thảm, một cường giả Trảm Linh Kim Hàn Tông bị Khô Đạo chân nhân trực tiếp chém giết.

Một người Lý gia đến gần con rồng đen, đang hưng phấn muốn thu lấy, đàng sau có tiếng thở dài, thân thể hắn liền run lên, phun máu, thân thể lập tức thành vũng máu, nguyên thần bay ra chưa kịp trốn đã vỡ vụn trong thời gian.

Lúc này, ở bên hồ đạo ngàn trượng cạnh đó, Mạnh Hạo nhập định, trong đầu phát ra tiếng nổ ầm ầm, Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo, cuối cùng bị hắn hiểu thấu, chia cắt ra.

Khô, Viêm, Yêu, Pháp, Bản, Tôn, Đạo! Mạnh Hạo đột nhiên mở mắt.

Thuật này, không phải 3 tầng, mà là 7 bộ phận!

Mỗi một chữ, đại biểu một loại bí thuật, một khi tu thành, uy lực không tưởng!

Trong đó chữ Bản, là pháp môn phân thân!

Đáng tiếc trước kia ta hiểu sai, đi đường vòng, bằng không có thể sớm tìm hiểu chân tướng, thực lực còn có thể tăng lên!

Hiện tại ta hiểu sâu nhất, lại không phải phân thân chữ Bản, mà là chữ Khô!

Khô, vạn vật đều khô, nhưng cây khô cũng có thể tái sinh, thuật này trái là sinh, phải là chết, trái là quá khứ, phải là tương lai!

Mà chữ Khô này, cũng giống Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ ba, đi vào Linh Mạch Cảnh, cũng có chỗ tương tự, cắn nuốt linh mạch, trên thực tế... lại tương tự chữ Khô!

Linh mạch khô héo, như là phế đi tu vi, hơn nữa điều khiển thời gian, lại như gieo hạt giống, gieo trong thời gian này, thu hoạch ở ngoài thời gian!

Đây, chính là chân ý của Huyết Yêu Đại Pháp Linh Mạch Cảnh!

Chỉ cần cho ta chút thời gian bế quan, chỉ cần nửa tháng, ta có thể chân chính bước vào Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ ba! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, sâu trong mắt bùng nổ ánh sao, trên người bùng lên khí thế kinh người lên tận trời.

Khí thế xuất hiện, làm cho tu sĩ trên hồ đạo phát hiện, lập tức, những ánh mắt rơi vào người Mạnh Hạo.

Khi bọn họ nhìn tới, Mạnh Hạo cũng ngẩng đầu, trong mắt xẹt qua tia sáng lạnh, thân thể thuấn di đi thẳng đến không trung hồ đạo.

- Mạnh Hạo!

- Trước đó hắn đang cảm ngộ, hiện tại khí thế càng mạnh hơn, chẳng lẽ đột phá!

- Đáng chết, hắn tham dự vào, lại thêm một kình địch!

- Nhất định đừng nhìn trúng pháp bảo chỗ ta, để ý của người khác đi! Đủ

loại ý tưởng trào ra, nhìn như chậm, thực tế đều xảy ra trong nháy mắt.

Oành!

Mạnh Hạo bước chân vào hồ đạo, khoảng khắc đó, khí thế của hắn liền dẫn tới 4 người chú ý trọng điểm!

Người đầu tiên, chính thiếu niên Nhất Kiếm Tông, ánh mắt co rụt.

Ba người sau, lại là 3 vị thiên kiêu đến từ Bắc Địa, trong đó Chu Trần đạo tử Linh Đài Tông nhíu mày, thần sắc có chút ngưng trọng, còn Đế Dã ánh mắt khinh miệt, nhưng trong lòng lại vô cùng cảnh giác.

Ở đây có hứng thú với Mạnh Hạo nhất, chính là Lục Bách, hắn nghiêng đầu liếc Mạnh Hạo, vừa nhìn, người hắn liền chấn động mạnh.

Chính là hắn! Cảm giác vận mệnh, nháy mắt làm cho Lục Bách xác định, người thanh niên này chính là người mà vận mệnh định sẵn phải chiến, như là Lê Tiên đại nhân đã nói.

Mạnh Hạo vừa đến, lập tức làm mọi người kinh sợ, ánh mắt hắn quét qua, Mạnh Hạo nhắm thẳng với cái chân màu đen.

Hắn vừa chọn lựa, làm không ít người thầm thở phào, tiếp tục tranh cướp.

Đế Dã ánh mắt toát ra sát khí, đánh đấm tung hoành, nhắm thẳng tới cái chân đen.

Thiếu niên Nhất Kiếm Tông kia lúc này nắm lấy trường kiếm bảy xích, khí thế ầm ầm bùng nổ, ngửa mặt cười to. Ở chỗ rồng đen, thập cửu tổ Lý gia phun máu, không đấu nổi Lục Bách, đã bị Lục Bách phất tay thu lấy con rồng đen.

Mục tiêu của Kim Hàn Tông là trống trận con rối to lớn, có những Trảm Linh muốn cướp với hắn, nhưng dưới khí tức Vấn Đạo, một đường đánh giết, trực tiếp cướp đi.

Cây to đỏ sẫm, không ai tranh cướp với Khô Đạo, danh hào Đan Quỷ đại sư, vật luyện đan, người ngoài lấy cũng không dùng được, tự nhiên bị Khô Đạo chân nhân lấy cả cây.

Mục tiêu của Tống gia, là ngọc giản màu tím, cũng thành công lấy được.

Về phần vòng sáng màu vàng, không ít người tranh cướp với Linh Đài Tông Chu Trần, nhưng đều phun máu văng ra, có 2 người trực tiếp chết tại trận, bị Chu Trần nắm lấy vòng sáng.

Về phần những thứ khác, đều bị các tu sĩ Trảm Linh tông môn gia tộc phân chia.

Ở bên cái chân màu đen, Đế Dã đã đến, lang nha bổng quét ngang, kéo theo nước hồ, hắn giơ tay nắm lấy cái chân đen.

Nhưng ngay khi hắn sắp chạm tới, Mạnh Hạo ầm ầm xông tới với tốc độ không tưởng, một đường xuyên qua hư vô, khi xuất hiện đã ở bên cạnh cái chân đen.

- Cút! Đế Dã rống giận, nhìn thấy Mạnh Hạo muốn tranh giành với mình, vung lang nha bổng đánh tới.

Mạnh Hạo thần sắc như thường, nắm tay lại trực tiếp đánh ra một đấm, một đấm này không có khí tức Vấn Đạo, nhưng sức mạnh người đứng đầu dưới Vấn Đạo bùng nổ, trực tiếp đánh vào lang nha bổng.

Tiếng nổ rung trời, Mạnh Hạo chấn động, lang nha bổng bắn ra, Đế Dã biến sắc, người lảo đảo lùi lại 7-8 bước, ngẩng đầu lên, thần sắc dữ tợn.

- Thì ra ngươi không yêu nghiệt như Lục Bách! Đế Dã người lóe lên, ầm ầm xông tới, hắn cùng 3 người Lục Bách dù đến sớm, nhưng ngay cả Lục Bách cũng không thể nhìn trước hình ảnh khu vực trung tâm trước khi hồ chính bùng nổ, chỉ đến khi hồ chính bùng nổ, hư vô xung quanh chấn động, có thể dịch chuyển, mới có thể nhìn thấy, bởi vậy không biết Mạnh Hạo kinh người như thế.

- Bắc Địa? Mạnh Hạo ánh mắt thâm thúy, chầm chậm nói, hắn cảm nhận được khí tức tu sĩ Bắc Địa trên người nam nhân này.

- Chính là Bắc Đế Hoang tộc Đế Dã! Nam nhân này ngửa đầu rống lên, xông về phía Mạnh Hạo.

- Ngươi có biết Liễu Tử Xuyên? Mạnh Hạo chợt lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1074: Phun trào lần thứ hai!

Mạnh Hạo và Đế Dã tranh nhau cái chân đen, hai người va chạm, ầm ầm vang dội, lập tức khiến các cường giả đỉnh cao khác chú ý.

Thiếu niên Nhất Kiếm Tông ánh mắt lấp lánh, trường kiếm bảy xích trong tay xoay tròn, hiện giờ hắn tự ngẫm ở đây không ai đánh hơn mình, vừa rồi làm hắn có cảm giác uy hiếp chỉ có Lục Bách tuấn tú, còn nắm giữ được lực lượng thời không.

Kim Hàn Tông hợp thành con rối, nhìn thấy Mạnh Hạo ra tay, ánh mắt cũng chớp động.

Khô Đạo chân nhân im lặng, như không muốn chú ý những chuyện bên ngoài.

Thập cửu tổ Lý gia trọng thương, hiện giờ đang không ngừng lùi về, người Tống gia có thu hoạch, lúc này cũng có ý rút lui.

Linh Đài Tông đạo tử Chu Trần ánh mắt rục rịch, nhìn thấy Mạnh Hạo ra tay, lại nhíu mày.

Chỉ sánh với Trảm Linh đỉnh phong mà thôi, không bằng Lục Bách.

Đế tộc Lục Bách, cũng đang chú ý Mạnh Hạo, nhìn thấy Mạnh Hạo ra tay với Đế Dã, thần sắc bình tĩnh. Từ bé thiên phú của hắn rất mạnh, Bắc Địa không ai sánh bằng, dù cho Quý gia Đông Thổ Đại Đường thậm chí có ý muốn thu vào nhà, chỉ là về sau được Lê Tiên nhìn trúng, dẫn đường tu hành, không phải tu pháp như tu sĩ, mà là đạo Bỉ Ngạn Hoa.

Thậm chí không phải Bỉ Ngạn Hoa dung nhập hắn, mà là gieo hạt giống không có ý thức vào người, bị hắn cắn nuốt thay thế, có được lực lượng Bỉ Ngạn Hoa, như là muốn kết thiện duyên với hắn.

Nói hắn là tu sĩ, không bằng nói... hắn chính là Bỉ Ngạn Hoa!

Ngoài ra, ngay cả Phương gia cũng rất coi trọng hắn, thậm chí có ý chiêu làm rể, trọng điểm là thân phận của hắn, nhìn như bình thường, nhưng có truyền thuyết hắn từng là đại năng hùng mạnh, phủ xuống Nam Thiên Tinh, chuyển thế trùng tu.

Đối phó Đế Dã, với bí pháp thời gian của hắn, chỉ cần 3 chiêu là có thể trực tiếp trấn áp.

- Quá yếu. Hắn liếc Mạnh Hạo, lắc đầu thì thầm.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo nói ra hai chữ Bắc Địa, âm thanh vang vọng ra ngoài, nháy mắt trong lòng tu sĩ Nam Vực nổi sóng, dù cho thiếu niên Nhất Kiếm Tông kia cũng lập tức nhìn về phía Đế Dã.

Giữa hai khu vực quá mức nhạy cảm, tuy rằng đã lâu không bùng nổ chiến tranh khu vực, nhưng trong lịch sử Nam Thiên Đại Địa, chiến tranh khu vực cũng không hiếm thấy.

Mỗi lần triển khai, hai đại khu vực nhất định có một bên máu chảy thành sông.

- Bắc Địa?

- Khó trách tu vi 3 người này như vậy, mà lại xa lạ, thì ra bọn họ đến từ Bắc Địa!

- Bắc Địa và Đông Thổ liền nhau, nhưng chỗ này còn cách một Thiên Hà Hải, bọn họ vượt qua Thiên Hà Hải cũng tốn không ít thời gian, đến đây

chỉ vì hồ đạo này?

Trong khi người Nam Vực chấn động tâm thần, Mạnh Hạo nói ra cái tên Liễu Tử Xuyên.

Đối với người Nam Vực, cái tên này là xa lạ, nhưng Linh Đài Tông đạo tử Chu Trần nghe thế, ánh mắt lóe lên, nhìn thẳng Mạnh Hạo.

Lục Bách cũng sững ra, hắn đến từ Đế Tông, Chu Trần đến từ Linh Đài Tông, Đế Dã là Hoang tộc, còn Liễu Tử Xuyên, lại là Đế tộc!

Đế tộc, đệ nhất gia tộc Bắc Địa!

Liễu Tử Xuyên còn là Đế tử của Đế tộc!

Tuy rằng tu vi vừa mới bước vào Trảm Linh đệ nhất đao, nhưng thân phận địa vị Liễu Tử Xuyên, coi như số một số hai cả Bắc Địa.

- Ngươi biết Liễu Tử Xuyên? Ánh mắt Đế Dã co rút, Hoang tộc bọn họ là phụ thuộc Đế tộc, dù cho tu vi cao thâm, nhưng mỗi lần gặp Liễu Tử Xuyên, đều phải cúi đầu gọi một tiếng thiếu chủ.

- Hắn thiếu ta 9 triệu linh thạch, ta làm sao không biết hắn. Mạnh Hạo hừ lạnh, dứt khoát vỗ túi trữ vật, lấy ra một bó ngọc giản, tìm những người Bắc Địa thiếu linh thạch của hắn ở trong Yêu Tiên Cổ Tông.

- Hứa Thọ Viêm, thiếu 8 triệu linh thạch!

- Điền Lôi Phương, thiếu 7.8 triệu linh thạch!

- Chu Kiệt, thiếu ta 9.5 triệu linh thạch!

- Đế La, thiếu ta 11 triệu linh thạch!

- Còn một tên là Hàn Bằng, thiếu nhiều nhất, thiếu ta 15 triệu linh thạch!

- Những người này, đều là người Bắc Địa các ngươi phải không. Mạnh Hạo ngẩng đầu, lạnh giọng nói.

Những lời hắn nói, mỗi một câu là sắc mặt ba người Đế Dã biến đổi một chút, nhất là khi nhắc đến Chu Kiệt, Đế La cùng Hàn Bằng, ngay cả Lục Bách cũng sững sờ.

Chu Kiệt cùng Chu Trần là đồng tộc, Đế La là em ruột của Đế Dã, còn Hàn Bằng ở trong Đế Tông có thân phận gần với thiên kiêu Lục Bách.

- Bọn họ... bọn họ làm sao thiếu ngươi nhiều linh thạch như thế! Đế Dã mắt trừng lớn, giận dữ nói, nhưng trên ngọc giản trên tay Mạnh Hạo có những tia khí tức bản mạng, làm cho 3 người không hề hoài nghi thật giả, nó quả thật là dao động khí tức của những người đó.

Kinh hãi nhất không phải 3 người bọn họ, mà là những lão giả trong các tông môn gia tộc khác, những người này đều không thể tin nổi nhìn Mạnh Hạo, ngây dại tại chỗ.

Nhất là tu sĩ Huyết Yêu Tông và Tử Vận Tông, đều trợn mắt há mồm.

- Trước kia thiếu tông đã làm gì?

- Hắn... chẳng lẽ hắn có nhiều người thiếu nợ như vậy?

- Nè nè nè... Ta chú ý tới, vừa rồi lấy ra nhiều ngọc giản, chỉ rút ra một phần thuộc Bắc Địa, chẳng lẽ những ngọc giản khác còn bao gồm cả Nam Thiên Đại Địa!

- Nhất định là trước kia thiếu tông làm mua bán lớn!

Đế Dã đỏ mắt, cảm giác này làm hắn như bị sỉ nhục, ngửa mặt gầm lên,

vung lang nha bổng lao thẳng về phía Mạnh Hạo. - Nói năng bậy bạ, lão tử đập chết ngươi!

Mạnh Hạo trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, ngay khi nam nhân này đánh tới, vung tay chỉ ra. - Huyết Yêu Đại Pháp!

Nháy mắt, xung quanh nam nhân này xuất hiện lốc xoáy màu máu, ầm ầm chuyển động, hóa thành bàn tay máu, nắm lấy Đế Dã, mặc kệ hắn giãy giụa thế nào cũng không thể trốn ra được, chỉ có thể giận dữ gào thét, nhưng trong mắt hắn lại toát ra hoảng sợ.

Hắn lập tức phát hiện máu thịt của mình đang nhanh chóng khô héo, khí huyết tràn ra, đi thẳng về phía Mạnh Hạo, làm thân thể Mạnh Hạo lúc này được cường hóa vô tận.

Dưới Vấn Đạo, Mạnh Hạo thi triển Huyết Yêu Đại Pháp, còn chưa thấy ai có thể giãy ra được.

Cảnh tượng này, tu sĩ Nam Vực không rõ ràng, nhưng thanh niên Bắc Địa Linh Đài Tông thì sắc mặt đại biến, ánh mắt co rụt nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Trong lòng chấn động, hít thở dồn dập, sâu trong lòng không còn một chút khinh miệt Mạnh Hạo, loại thuật pháp này, theo hắn thấy đã cùng một tầng thứ với bí pháp thời gian của Lục Bách. Yêu nghiệt, yêu nghiệt cùng tầng thứ với Lục Bách..

Đế Tông Lục Bách, trong nháy mắt này trực tiếp phát ra tia sáng kỳ dị, nhìn về phía Mạnh Hạo, trên mặt mỉm cười, trong lòng bùng lên chiến ý.

Như vậy, còn có thể đánh một trận với ta!

Trong lốc xoáy màu máu, thân thể Đế Dã nhanh chóng khô héo, sợ hãi kinh hoàng lan tràn trong tâm thần, hiện tại hắn thấy Mạnh Hạo vô cùng

khủng bố.

Đáng chết! Hắn là yêu nghiệt giống như Lục Bách! Trong rống giận, Đế Dã cắn răng, mở túi trữ vật trực tiếp lấy ra một cái phù văn giống kết tinh.

Phù văn lấp lánh, đây là trong tộc cho hắn hộ mệnh trước khi đến Nam Vực, hắn không ngờ mới đến Nam Vực đã phải đối mặt sinh tử, hiện tại hắn cũng mặc kệ đau lòng, bóp chặt.

Ngay khi phù văn bị bóp nát, lực lượng Vấn Đạo ầm ầm phủ xuống, mạnh mẽ tạo thành gió lốc, đánh sâu vào lốc xoáy màu máu.

Tiếng nổ rung trời, khi Vấn Đạo phủ xuống, lốc xoáy màu máu chợt ngừng, nhắm ngay lúc này, Đế Dã rống lớn chạy vụt ra, nhưng ngay nháy mắt hắn chạy ra, Mạnh Hạo hừ lạnh, từ xa xa chỉ ra. - Khô!

Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo, thần thông mạnh mẽ mà Mạnh Hạo mới lĩnh ngộ ra, trực tiếp triển khai.

Một chữ, như hóa thành pháp tắc thiên địa, thậm chí thay thế quy tắc phủ xuống, trong khoảng khắc... biến đổi hư vô, vặn vẹo thời không.

Đế Dã phát ra tiếng hét thảm, thân thể nhanh chóng khô héo, lần này không chỉ là thân thể hắn, còn có tu vi, tính mạng, tất cả của hắn.

- Lục Bách cứu ta! Đế Dã cảm nhận tử vong mãnh liệt, ở gần đó Lục Bách ánh mắt lóe lên, cũng nhấc tay, xa xa chỉ ra.

- Nghịch! Một chữ, lập tức hư vô xung quanh hắn vặn vẹo, kéo theo xung quanh Đế Dã xuất hiện thời gian biến hóa, như đang cưỡng ép nghịch chuyển, triển khai xung đột vô hình với lực lượng chữ Khô của Mạnh Hạo.

Thân thể Đế Dã nháy mắt khô héo cực hạn, nháy mắt lại khôi phục bình thường, đau đớn như vậy làm tiếng gào thét của hắn cũng đứt quãng.

Toàn bộ quá trình, kéo dài 3 nhịp thở.

3 nhịp thở này, như là 3 đời đối với Đế Dã.

Cuối cùng ầm một cái, Mạnh Hạo chấn động, lùi lại 4 bước, chữ Khô cùng Huyết Yêu Đại Pháp của hắn như bị vô hình cắt đứt, bên phía Lục Bách, sắc mặt cũng biến đổi, lùi lại 3 bước, bí thuật thời gian của hắn cũng bị cắt ngang.

Đế Dã ở giữa thì thân thể khô héo phân nữa, như da bọc xương, vẫn không chết, lúc này nhặt được một mạng, hoảng sợ chạy về phía Lục Bách. Đối với Mạnh Hạo, hắn đã sợ hãi đến cực hạn.

Trận chiến này, Mạnh Hạo và Lục Bách không nói ai thắng ai thua, nhưng rõ ràng là Lục Bách mạnh hơn một chút.

Khi Mạnh Hạo lùi về, tay trải vỗ cái chân màu đen trăm trượng bên cạnh, lập tức thu hồi chí bảo này, sáu lão Huyết Yêu lúc này cũng thu không ít vật phẩm, xuất hiện đằng sau Mạnh Hạo.

- Hắn lại mạnh lên!

- Mạnh Hạo vừa rồi chỉ giác ngộ, thuật pháp đã tiến bộ một chút, đáng chết... Trước đó hắn đã có thể thi triển ra lực lượng Vấn Đạo, hiện tại Vấn Đạo không ra, còn ai áp chế được!

- Mạnh Hạo! Người Nam Vực nơi này, đều hít thở dồn dập.

Bắc Địa Linh Đài Tông đạo tử Chu Trần, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, cũng toát ra kinh hãi, hắn biết rõ danh tiếng Lục Bách, không chỉ hiển hách ở Bắc Địa, ngay cả Đông Thổ cũng có uy danh của Lục Bách.

Bằng không, làm sao được xưng tụng là Nam Thiên tứ đại tinh thiếu!

Tinh thiếu, đây là tôn xưng bốn Trảm Linh mạnh nhất Nam Thiên Đại Địa!

Có thể đánh được với Lục Bách, làm hắn lùi lại 3 bước, Mạnh Hạo này quá mạnh mẽ!

Lục Bách từ xa nhìn Mạnh Hạo, chiến ý trong mắt càng đậm, vung tay lên, hư vô xung quanh vặn vẹo, lực lượng Vấn Đạo ầm ầm phủ xuống.

Ta còn chưa phải Vấn Đạo, chỉ là Trảm Linh đệ nhị đao mà thôi, tùy thời có thể chém ra đệ tam đao, nhưng ta vẫn cần rèn luyện, cho nên vẫn không chém ra.

Hôm nay, dùng ngươi để mài đao! Ánh mắt Lục Bách chiến ý ngập trời, bước lên phía trước.

Nhưng hắn sắp đặt chân xuống, đột nhiên phía dưới hồ đạo truyền ra tiếng nổ ầm ầm rung trời! Mặt đất co rút, lại lõm xuống, dường như... lại muốn bùng nổ!

- Phun trào lần thứ hai!

- Trời ạ, hồ chính vạn trượng phun trào lần thứ hai, vậy... vậy sắp xuất hiện cái gì nữa!

- Còn có phun trào lần thứ hai!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1075: Hồn Chân Tiên!

Mặt đất Hồ Đạo thượng cổ co rút, hình thành lõm xuống, xuất hiện cảnh tượng như hít vào.

Cảnh tượng này làm chấn động mấy trăm ngàn tu sĩ Nam Vực bên ngoài, đều trợn mắt há mồm, tâm thần rung chuyển.

- Lần thứ hai... Phun trào lần thứ hai!

- Hồ đạo mười trượng phun trào lần thứ hai, có tỷ lệ lớn xuất hiện bào vật, trăm trượng cũng thế, ngàn trượng... càng khỏi nói. Nhưng mà hồ đạo vạn trượng... cũng sẽ xuất hiện phun trào lần thứ hai!

- Xuất hiện chí bảo, nhất định là chí bảo!

- Chí bảo... vượt qua tất cả vật phẩm trước! Tu sĩ vòng ngoài đã có kiến thức này, càng khỏi nói những người trên hồ đạo hiện tại.

Ngay cả Lục Bách, tâm thần cũng chấn động, mặc kệ đánh một trận với Mạnh Hạo, mà lập tức cúi đầu nhìn xuống hồ đạo, trong lòng hắn cũng nổi lên chấn động.

Thiếu niên Nhất Kiếm Tông, ánh mắt lóe lên, hít thở gấp gáp, nhìn chằm chằm hồ đạo bên dưới.

Chẳng lẽ... thanh kiếm này còn không phải tạo hóa, lần này... mới là tạo hóa!

Con rối Kim Hàn Tông, ánh mắt lóe sáng, bọn họ đã lấy được bảo vật, vốn muốn rút đi, nhưng cảnh tượng xuất hiện làm bọn họ rối rắm, lập tức hạ quyết định, ở lại chờ tiếp.

Khô Đạo chân nhân sửng sốt, im lặng không nói, người Tống gia cũng tỏa ra khí thế, thập cửu tổ Lý gia lau vết máu bên miệng, trong mắt toát ra điên cuồng, trước đó thất bại, lần này dù bọn họ trả giá đắt cũng muốn tranh cướp.

Đế Dã thầm kêu khổ, hiện tại hắn đã suy yếu, không thích hợp tranh giành, Chu Trần bên cạnh thì ánh mắt lóe sáng.

Đúng lúc này, tiếng nổ ầm ầm vang lên, hồ đạo phun trào lần thứ hai sẽ lập tức xảy ra, hồ nước sôi trào, có sóng khí không ngừng xuất hiện.

Sắp đến lúc mấu chốt... nhưng đột nhiên, Mạnh Hạo lóe lên, nhắm thẳng về phía thập cửu tổ Lý gia.

- Đáng chết! Thập cửu tổ Lý gia thần sắc đại biến, vội lui ra sau, người Lý gia phía sau đều biến sắc, nháy mắt rút lui.

- Kẻ điên, kẻ điên, phun trào lần thứ hai sắp xuất hiện, hắn còn có thời gian tới giết chúng ta!

- Mạnh Hạo, ngươi muốn làm gì!

- Bước vào vạn trượng, ta liền giết! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, đối với Lý gia, hắn chưa từng có ấn tượng tốt, mặc kệ là Lý Đạo Nhất năm xưa tranh giành truyền thừa Huyết Tiên, hay là Lý gia hùng hổ ép người ở ngoài Vãng Sinh Động, đều là cho Mạnh Hạo trào ra sát khí.

Hiện tại trong người hắn khí huyết tràn đầy, hấp thu lực lượng của Đế Dã, có thể bùng nổ tùy ý, nhấc bước tốc độ cực nhanh, nháy mắt đến gần, vung tay lên.

Lập tức biến ảo ra bàn tay khổng lồ, tỏa ra khí tức Vấn Đạo, ầm ầm lao thẳng về phía người Lý gia.

Những người khác đều nhìn, không can thiệp, hiện tại sắp phun trào, bọn họ càng quan tâm chí bảo trong lần phun trào này.

Oành!

5 người bao gồm cả thập cửu tổ Lý gia đều phun máu lùi lại, đang muốn bóp nát phù dịch chuyển chạy đi, nhưng lúc này Mạnh Hạo nhấc tay, chỉ về phía họ.

Lốc xoáy màu máu xuất hiện, trực tiếp bao phủ, ầm ầm vận chuyển, thập cửu tổ cùng 4 người Lý gia đều thần sắc đại biến.

- Không!

- Mạnh Hạo, thả chúng ta đi, cho chúng ta một đường sống!

- Chúng ta lập tức đi, lập tức đi ngay!

- Năm đó ở ngoài Vãng Sinh Động, vì sao các ngươi không cho ta một đường sống? Mạnh Hạo lạnh nhạt nói, lốc xoáy màu máu hút mạnh, tiếng gào thảm thiết vang lên, 5 người kể cả thập cửu tổ Lý gia lập tức khô cạn thân thể, lực lượng khí huyết chạy thẳng về phía Mạnh Hạo.

Bị Mạnh Hạo hấp thu, thân thể hắn càng thêm mạnh!

Khí tức Vấn Đạo ầm ầm bùng nổ, cùng với tiếng hét thảm, thân thể 5 người Lý gia trực tiếp trở thành khô lâu, ầm ầm vỡ vụn, nguyên thần muốn trốn, Mạnh Hạo phất tay.

Khô!

Khoảng khắc, luồng gió thổi qua, nguyên thần của 5 người run lên, khô héo thấy bằng mắt thường, nháy mắt đã hình thần câu diệt.

Đáng tiếc ta còn chưa bước vào tầng thứ ba Huyết Yêu Đại Pháp, bằng không có thể triển khai Linh Mạch Cảnh! Mạnh Hạo cảm nhận thể thể dao động, lúc này mặt đất bùng nổ rung trời.

Hồ đạo vạn trượng phía dưới, ầm ầm phun trào!

Phun trào lần thứ hai!

Mọi người chú ý, nháy mắt tập trung vào hồ đạo, chỉ thấy nước hồ vô tận phóng lên cao, nhưng chỉ có một người không nhìn hồ đạo.

Đó là Mạnh Hạo, ánh mắt của hắn lóe lên, nhìn về phía Linh Đài Tông đạo tử Chu Trần, nhìn qua, lập tức cất bước tiến tới.

Không ai ngờ tới Mạnh Hạo lại ra tay với Chu Trần, thậm chí Chu Trần cũng cảm thấy khó tin, giữa hắn và Mạnh Hạo vốn không có thù mà!

Tốc độ Mạnh Hạo quá nhanh, một quyền giáng xuống, khí tức Vấn Đạo ầm ầm bùng nổ, một quyền đánh vỡ vụn hư vô, thẳng về phía Chu Trần. Cả người Chu Trần tỏa ra khí thế, nhanh chóng bấm quyết, đẩy ra trước.

Oành!

- Ngươi muốn làm gì! Chu Trần phun máu, người lui ra sau, tâm thần run rẩy, rống giận.

- Muốn vòng sáng trong túi trữ vật mà ngươi đã lấy! Mạnh Hạo nói rồi, lại bước tới.

- Đáng chết! Đáng chết! Chu Trần đang muốn lùi lại, hồ đạo phun trào càng mãnh liệt hơn, thậm chí trong hồ đã xuất hiện tia sáng, bảo vật sắp xuất hiện.

Những người khác không dư hơi để ý Mạnh Hạo và Chu Trần, chỉ là thoảng cảnh giác, đa số tập trung vào bên dưới hồ đạo.

Mạnh Hạo lại đánh ra một đấm, ầm ầm rung trời, sắc mặt Chu Trần tái nhợt, người lùi về, bấm quyết, bản thân vặn vẹo hư vô mơ hồ, nhưng vẫn không thể chống đỡ, lại phun máu.

Quá mạnh, ta không phải đối thủ của hắn!

Sắc mặt Chu Trần tái nhợt, nhất là Mạnh Hạo ra tay là khi hồ đạo phun trào lần thứ hai, lúc này không thể dịch chuyển, chỉ có khoảng khắc khi phun trào mới dịch chuyển được.

Lập tức sẽ phun trào, ta không tin chỉ một chút thời gian này mà cũng không chống đỡ được! Chu Trần cắn răng.

Mạnh Hạo thần sắc lạnh lùng, sở dĩ hắn muốn giết người Lý gia, là vì hấp thu khí huyết, mà mục đích hấp thu khí huyết lại là tranh cướp những bảo vật bị người khác lấy.

Hắn không thù với Chu Trần, nhưng ở đây, tranh giành với tu sĩ Nam Vực, không bằng đi cướp bảo vật của tu sĩ Bắc Địa, điều này không liên quan tới thù hận, mà là liên quan tới địa vực.

Đây, chính là nguyên nhân, nguyên nhân mà Chu Trần không hiểu ra.

- Giao ra vòng sáng, bằng không chết! Tốc độ của Mạnh Hạo cực nhanh, lại đuổi tới, lúc này hồ đạo phun trào ngập trời, hồ nước sôi trào, mặt đất lõm xuống sắp cực hạn, có lẽ chỉ ngay lúc sau sẽ bùng nổ.

Cố lên, cố chống vài nhịp thở nữa! Sắc mặt Chu Trần biến đổi, nghiến răng, thi triển tốc độ cao nhất bỏ chạy.

- Muốn chết! Mạnh Hạo hừ lạnh, phất tay núi thứ chín ầm ầm phủ

xuống, hai châu đen trắng vây quanh, nhắm thẳng tới Chu Trần. Chu Trần hoảng sợ không thôi, muốn giãy giụa, nhưng thân thể Mạnh Hạo lúc này đã sánh với Vấn Đạo, giơ tay lên ấn xuống, như dung hợp với núi thứ chín, tạo thành lực hủy diệt ầm ầm giáng xuống!

Nghiền ép đi qua!

Cảm giác nguy hiểm sống chết điên cuồng trảo ra trong lòng Chu Trần, làm hắn cảm nhận được mình không thể tránh né, một khi núi này giáng xuống, sẽ hình thần câu diệt.

- Đáng chết! Hắn cũng là người quyết đoán, nghiến răng rống giận, trực tiếp ném ra vòng sáng vàng trong túi trữ vật, nháy mắt Mạnh Hạo đã bắt lấy...

Oành ầm ầm!

Hồ đạo phun trào!

Vô số nước hồ tung lên trời, bên trong không có xuất hiện nhiều bảo vật như lần đầu, chỉ có một thứ!

Đó là vật hư ảo tỏa ra hào quang bảy màu, giống như một đoàn hồn, có thể thấy rõ giống một nam nhân, có phần mơ hồ, hồn này xuất hiện trong nước phun trào, thiên địa lập tức tối sầm, mặt đất ầm vang.

Khí tức chưa từng có chợt bùng nổ, mạnh mẽ nghiền ép Trảm Linh, trấn áp Vấn Đạo. Đó là...

Tiên!

Khí tức của tiên, bùng lên cao.

Đó không phải ngụy Tiên, đây là Chân Tiên! Bởi vì xung quanh hồn này,

quy tắc đang thay đổi, pháp tắc xoay chuyển, tồn tại của nó có thể thay thế quy tắc biến hóa!

- Hồn Chân Tiên! Thiếu niên Nhất Kiếm Tông kinh hô, kích động vô cùng.

- Hồn Chân Tiên! Con rối Kim Hàn Tông cũng hít vào một hơi.

Khô Đạo chân nhân, lão tổ Tống gia đều cả kinh, bọn họ dù đã chuẩn bị tâm lý, biết phun trào lần thứ hai nhất định là chí bảo, nhưng làm sao cũng không ngờ tới, đó là... hồn Chân Tiên!

- Hồn Chân Tiên, đối với Vấn Đạo đỉnh phong, một khi hấp thu, sẽ có cơ hội thành thành Chân Tiên!

- Là hồn Chân Tiên!

Nhận ra hồn này không nhiều, ví dụ như mấy trăm ngàn tu sĩ bên ngoài, rất ít người biết, nhưng người trên hồ đạo vạn trượng, đa số nhìn cái là biết ngay.

Mạnh Hạo ánh mắt chớp động.

Tiên có chân-ngụy, Chân Tiên là cảm ngộ đạo của bản thân, đi đến tận cùng, trải qua tiên kiếp mà không chết, Vấn Đạo thành Tiên!

Còn ngụy Tiên, không có tiên kiếp, khắc tên trên núi thứ chín Phong Tiên Đài là có thể được phong Tiên, có được tiên khí, nhưng... đó chỉ là tiên núi thứ chín!

Tiên này, không ra khỏi núi thứ chín được, một khi Phong Tiên Đài vỡ, toàn bộ sẽ ngã xuống, cho nên... bọn họ là Tiên của Quý gia!

- Hỏng rồi, hồn Chân Tiên ra, nhất định dẫn động Vấn Đạo đỉnh phong

các tông môn gia tộc Nam Vực Đại Địa xuất hiện!

- Khí tức này rất khó phong ấn, có lẽ không truyền ra khỏi Nam Vực, nhưng ở trong Nam Vực, hiện tại nhất định đều có phát hiện! Thiếu niên Nhất Kiếm Tông, con rối Kim Hàn Tông, Khô Đạo chân nhân cùng những tu sĩ đều, nháy mắt liền hiểu ra.

- Tranh!

- Mau cướp tới tay, dù bản thân không cần, nhưng đưa ra có thể đổi lấy tạo hóa!

- Nhất định phải mau lấy tới tay, kẻ nào giành với ta, ta giết kẻ đó! Thiếu niên Nhất Kiếm Tông đỏ mắt, lập tức lao ra, những người xung quanh ánh mắt sáng chói, đồng loạt tiến lên.

Nhất thời, bao gồm cả Mạnh Hạo, đều xông ra!

Tranh giành Tiên hồn!

Dùng thời gian nhanh nhất, trước khi các lão quái Vấn Đạo đỉnh phong đến đây, cướp được hồn Chân Tiên, đây là tiên duyên, đây là cơ hội thành Chân Tiên, ở trước cơ hội này, tất cả đều không trọng yếu.

Trọng yếu... chính là tiên duyên này!

Oành!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1076: Thi triển tài năng!

Nam Vực Nhất Kiếm Tông, sâu trong kiếm sơn, lúc này phát ra tiếng nổ ầm ầm, khí tức tang thương bùng nổ, bầu trời âm u, một thanh kiếm hư ảo xuất hiện trong thiên địa.

Đồng thời, một cái bóng già nua, mặc áo xanh, chậm rãi bước ra từ hư vô. Hắn đứng đó, tu vi Vấn Đạo đỉnh phong trực tiếp bùng nổ, long trời lở đất, hắn nhìn về phía Hồ Đạo thượng cổ.

- Hồn Chân Tiên! Trong mắt hắn toát ra chấp nhất, người lập tức biến mất, lao thẳng về phía Hồ Đạo thượng cổ.

Kim Hàn Tông, trong cấm địa, có một mộ bia, mộ bia không có chữ, nhìn không có gì lạ, nhưng lúc này khí tức mục nát tang thường ầm ầm truyền ra từ mộ địa này, một cánh tay khô héo vươn ra từ mặt đất, mặt đất răng rắc vỡ vụn, cái bóng tang thương, tóc tai bù xù bay ra.

- Hồn Chân Tiên, đây là khí tức của hồn Chân Tiên! Bóng người thì thào, ánh mắt lóe sáng, trực tiếp xé rách hư vô, nhấc bước đi vào.

Tử Vận Tông, hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng thở dài truyền ra, sau đó không có động tĩnh.

Lý gia phát ra tiếng rống giận, cũng chỉ nháy mắt, một lão già áo gấm cùng với sát khí ngập trời bay ra, ầm ầm bay về phía Hồ Đạo thượng cổ.

Sâu dưới lòng đất Tống gia, hài cốt chỉ còn nửa người, mắt nhắm lại như đã chết, thoáng cái lại mở ra, trong mắt lóe sáng.

- Hồn Chân Tiên, lão phu đã có cơ hội thành tiên! Nửa người dưới của hắn, bằng mắt thường thấy được máu thịt xuất hiện, chỉ trong chớp mắt

hóa thành một nam nhân trung niên, chỉ là không có tóc, mặc đạo báo, nhấc chân liền biến mất.

Thanh La Tông, Lục Đạo lão tổ cũng có cảm nhận, nhưng hắn chần chờ một chút, uất ức gầm lên. - Đáng chết, tu vi của ta hiện giờ đã rớt xuống Vấn Đạo trung kỳ, làm sao đi tranh giành, làm sao tranh giành. Mạnh Hạo, Huyết Yêu Tông, lão phu và các ngươi không chết không thôi!

Cùng lúc này, bên cạnh Nam Vực, ở gần Thiên Hà, có một ngọn núi, dưới chân núi có một thôn trang nhỏ, có trăm hộ cư ngụ.

Lúc này khói bếp lượn lờ, bên ngoài thôn trang, một đám trẻ con phát ra tiếng cười réo rắt.

- Hụt rồi hụt rồi hụt rồi, lão đầu không bắt được ta.

- Lão bá bá tay dơ quá, đừng bắt ta.

- Ngài không bắt được ta, lão đầu, chúng ta ở đây!

Những đứa trẻ này đang chơi trốn tìm với một lão già điên điên khùng khùng, tóc tai bù xù, lão già người dơ bẩn, da đầy bùn đen, đầu tóc rũ rượi, đã thật lâu không chải, hắn cười ngây ngô chạy qua chạy lại, chọc những đứa nhỏ cười to.

- Ha ha! Bắt các ngươi, bắt các ngươi. Ha ha! Hồn của ta không còn, ta phải bắt được, Mạnh Hạo... Mạnh Hạo là ai... Thành tiên, thành tiên... Lão già đang chạy, chợt có cảm ứng, người khựng lại, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt vô thần. - Tiên hồn... Hồn Chân Tiên... Ta là ai... Ta là ai?

- Thành tiên, thành tiên, ta muốn thành tiên! Lão già ôm đầu, toát ra đau đớn, ngửa đầu phát ra tiếng gào thét, trong tiếng gào thét ẩn chứa dao động kinh người, có tồn tại tiên khí, ầm ầm hình thành gợn sóng quét ngang khắp nơi.

Những đứa nhỏ mặt mũi vặn vẹo, thân thể trực tiếp hư ảo, toàn bộ thôn trang lập tức vặn vẹo, phát ra ánh sáng, những ánh sáng tụ tập tới lão già, hóa thành một cây Trảm mã đao. Lão già cầm lấy, người lóe lên, chạy đi xa xa.

Thôn trang này, vốn không tồn tại, người trong thôn trang đều là hư ảo, đều là do cây đao này ảo hóa thành.

- Thành tiên, thành tiên, thành tiên! Lão già một đường chạy đi, một đường gào thét, thần sắc mờ mịt, hồn phách không đầy đủ.

Đồng thời, trên Huyết Yêu Sơn, Huyết Yêu lão tổ nhập định trong huyết đàm, bỗng nhiên mở mắt, đang muốn đứng lên, hắn lại chần chờ.

- Vô duyên với ta. Hắn lắc đầu, lại ngồi xuống.

Toàn bộ Nam Vực, thế lực khắp nơi chấn động, những đạo ánh sáng từ Tây Mạc rít gào chạy đi, bên trong là một thanh niên áo đen, hình dáng lại rất tương tự Mạnh Hạo, thần sắc âm trầm rít gào bay đi, nhìn từ xa giống như con dơi đen to lớn.

Tốc độ cực nhanh, nhắm thẳng Hồ Đạo thượng cổ. Hắn ở đó, ta có thể cảm nhận được...

Khi Nam Vực chấn động, ở khu vực trung tâm Hồ Đạo thượng cổ, bên trên hồ chính vạn trượng, tiếng nổ vang rền.

Trận tranh giành hồn Chân Tiên này, Trảm Linh bình thường không thể tham dự, ngay cả Trảm Linh đệ nhị đao cũng khó giành được tạo hóa, thậm chí có thể ngã xuống ở đây.

Dù là cơ duyên động lòng người, nhưng trải qua hồ đạo vạn trượng phun trào lần đầu, cường giả Trảm Linh các tông gia tộc đều kinh hãi, hiện tại

chần chờ, có không ít người rút khỏi tranh giành.

Huyết Yêu sáu lão là người rút lui đầu tiên, sau đó là đám người Kiếm lão Nhất Kiếm Tông, về phần Tống gia, lão tổ dẫn đội cắn răng, lập tức rút lui.

Tử Vận Tông chỉ có Khô Đạo chân nhân, nhưng ánh mắt lóe sáng, chần chờ một lúc, cũng chọn rút lui.

Tiếng nổ vang vọng, một loạt dao động thủ pháp truyền ra xung quanh, có tư cách tranh giành, chỉ có mấy người!

Thiếu niên thần bí Nhất Kiếm Tông, người Kim Hàn Tông hợp thành con rối, Bắc Địa Đế Tông Lục Bách, cuối cùng... là Mạnh Hạo!

Về phần Đế Dã, đã bị Mạnh Hạo trọng thương, Linh Đài Tông Chu Trần, toàn bộ kiêu ngạo bị Mạnh Hạo đánh tan tành, hai người này không dám tham dự, lập tức lùi ra sau.

Tiếng nổ rung trời, thiếu niên thần bí Nhất Kiếm Tông cầm trường kiếm bảy xích, chém mạnh tới trước, một đạo trăng lưỡi liềm chói lọi bùng lên, ầm ầm nổ tung, kéo theo gợn sóng mãnh liệt.

Đây là chiến tranh giành giật hồn Chân Tiên, ngoài bản thân, những người khác đều là kẻ địch, bởi vậy sẽ không đơn đấu, ra tay là thần thông phạm vi rộng.

Bởi vì tranh giành Tiên Hồn, cản trở bước chân người khác, chính là thắng lợi của mình.

- Tránh ra hết cho ta! Con rối Kim Hàn Tông hét lớn, toàn thân hào quang vạn trượng, vung tay đẩy mạnh, huyễn hóa ra một mảnh nước biển màu đen, bên trong có những con rồng đen gầm thét, mỗi một con phun ra hạt châu, tạo thành một mảnh thế giới, đánh ra khắp chốn.

Đế Tông Lục Bách hừ lạnh, nhấc tay bấm quyết chỉ ra, hư vô xung quanh vặn vẹo như thời gian nghịch chuyển, mọi người như chậm lại vô số lần, thậm chí còn có dấu hiệu đảo lùi.

Còn bản thân hắn, chỉ khoảng khắc đã xuất hiện bên cạnh hồn Chân Tiên.

Cuối cùng là Mạnh Hạo, hắn không thi triển thần thông gì, Hắc Bạch Nhị Châu Đệ Cửu Sơn lấy hồn Chân Tiên làm trung tâm, ầm ầm phủ xuống.

Núi thứ chín phủ xuống, khiến cho Lục Bách biến sắc, hắn vốn đã đến gần hồn Chân Tiên, nhưng lúc này lại bị ngăn cản bên ngoài.

Bốn phe thế lực đồng loạt ra tay, nhất thời trời long đất lở, mọi người đều bị ngăn cản, không thể lập tức đến gần, nhưng lúc này thiếu niên Nhất Kiếm Tông kia ngửa đầu gào thét, thân thể hắn phình ra, thoáng cái biến thành thanh niên.

Khí tức của hắn trực tiếp tăng vọt, lực lượng Vấn Đạo phủ xuống, không còn là Trảm Linh, mà như đặt chân Vấn Đạo, xung quanh hắn tạo thành quy tắc pháp tắc, nhấc chân xuyên qua nước biển đen, phá vỡ nghịch chuyển thời gian của Lục Bách, đánh về phía núi thứ chín của Mạnh Hạo.

Ầm ầm, núi thứ chín chấn động, thanh niên Nhất Kiếm Tông giơ tay, quy tắc pháp tắc phủ xuống, trực tiếp xuyên thấu núi thứ chín, nắm lấy hồn Chân Tiên.

- Đáng chết!

- Ngươi muốn chết!

- Giết hắn!

Lục Bách biến sắc, hai tay bấm quyết chỉ ra, bắn ra một đạo hào quang, thời không nghịch chuyển, khi xuất hiện đã đánh vào trên người thanh niên Nhất Kiếm Tông.

Con rối Kim Hàn Tông rống giận vung tay, ánh sáng đen ngập trời hóa thành mưa đen, vạn rồng gầm thét, đánh vào thanh niên Nhất Kiếm Tông.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát khí, hắn không thi triển những thuật pháp chú trọng công kích, mà chỉ ra, Yêu Phong đệ bát cấm!

Mặc cho thanh niên Nhất Kiếm Tông lúc này có tu vi Vấn Đạo sơ kỳ, nhưng bị nhiều phe liên thủ, vẫn bị chấn động, thuật pháp quỷ dị của Lục Bách làm hắn kẹt trong thời gian, thần thông của Mạnh Hạo kinh người, quấn lấy hắn, tu vi giảm xuống, con rối Kim Hàn Tông sát khí ngập trời ầm ầm giáng tới.

Ba người đồng thời ra tay, trực tiếp làm thanh niên Nhất Kiếm Tông sắc mặt tái nhợt, phun máu, người văng ra sau.

Đồng thời, Lục Bách lao ra đầu tiên, nghịch chuyển thời gian, xuất hiện bên cạnh hồn Chân Tiên, đang muốn nắm lấy, thanh niên Nhất Kiếm Tông rống giận, một kiếm ngập trời, hơn vạn ánh trăng đánh xuống, phối hợp vạn rồng gầm thét của con rối Kim Hàn Tông, cộng thêm một chỉ cấm thân làm người ta đau đầu của Mạnh Hạo.

Oành!

Mạnh như Lục Bách cũng da đầu tê dại, phun máu, không kịp nắm lấy hồn Chân Tiên, buộc phải rút lui.

Ngay khi hắn lui ra, Mạnh Hạo cùng con rối Kim Hàn Tông đồng loạt nhảy ra, nhắm thẳng hồn Chân Tiên, tốc độ hai bên cực nhanh, thoáng

cái đến gần, đang muốn nắm lấy, con rối Kim Hàn Tông ánh mắt lóe lên, vạn rồng gầm thét, đánh về phía Mạnh Hạo. Cùng lúc, thanh niên Nhất Kiếm Tông, Lục Bách đồng loạt ra tay, công kích Mạnh Hạo và con rối Kim Hàn Tông.

Đây là hỗn chiến, ngươi đánh ta, ta đánh hắn! Tiếp tục như vậy, không ai cướp được, nhưng hiện tại thời gian gấp rút, một khi có lão quái Vấn Đạo đỉnh phong đến đây, bọn họ sẽ không thể tranh giành được nữa.

Huyết Yêu Đại Pháp dù mạnh mẽ, nhưng Mạnh Hạo không nắm chắc đồng thời trói buộc cả 3 người, một khi trói thiếu một ai, hắn thi triển Huyết Yêu Đại Pháp, sẽ khó mà tranh cướp được với người khác.

Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, nhìn thấy những thần thông đến gần, đột nhiên nhấc tay nắm lại, toàn bộ khí huyết hấp thu được cường hóa thân thể, đều dung nhập vào nắm đấm, đánh ra một quyền mạnh nhất ở trạng thái hiện tại.

Một quyền này, có thể sánh với Vấn Đạo!

Hắn không phải đánh người nào, mà là ở bên hư vô.

Một quyền đánh vào, hư vô nổ tung, thiên địa chấn động, xì một cái, hư vô bị Mạnh Hạo trực tiếp xé ra một cái lỗ lớn, bên trong xuất hiện sức hút kinh người, khoảng khắc bùng nổ.

Như muốn cắn nuốt hết mọi thứ ở bên ngoài, làm dinh dưỡng cho lỗ thủng này khép lại, đây là một phần của quy tắc thiên địa, đằng sau không gian chính là hư vô.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1077: Đoạt linh!

Lỗ hổng hư vô này vốn không phải đặc biệt lớn, nhưng một quyền này của Mạnh Hạo ẩn chứa Vấn Đạo, giống như một cơn gió mạnh xé mở khe nứt, gió này phối hợp với lực hút càng khiến cho lực hút kinh người

Thanh niên Nhất Kiếm Tông biến sắc, thân thể không khỏi bị hút tới, khôi lỗi Kim Hàn Tông cũng như vậy, cho dù là Lục Bách trong lúc nhất thời cũng bị hút lại gần

Trong nháy mắt vẻ mặt bọn họ biến hóa, thân thể Mạnh Hạo cũng không cách nào khống chế được bị hút đi, nhưng vào lúc này, cặp mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ dị

-Huyết Yêu Đại Pháp!

Một cái lốc xoáy to lớn ầm ầm xuất hiện ở xung quanh Mạnh Hạo, hóa thành một bàn tay màu đỏ lớn, bắt lấy Mạnh Hạo, Huyết Yêu Đại Pháp này hắn không phải dùng i trên người người khác, mà là dùng trên người mình

Lấy lực lượng của lốc xoáy màu đỏ này đi đối chọi lực hút của chỗ hổng hư vô Ầm một tiếng, thân thể Mạnh Hạo mạnh chợt ngừng, lúc này trong số những người ở đây hắn là người cách Chân Tiên hồn gần nhất! Trong khi hắn mạnh vác lực hút, đồng thời cũng lấy thân thể của hắn cứng rắn hứng chịu thần thông của thanh niên Nhất Kiếm Tông và Lục Bách, còn có khôi lỗi của Kim Hàn Tông, phun ra một ngụm máu tươi, tay phải hắn mạnh nâng lên, bắt lấy Chân Tiên hồn!

-Chết tiệt! ! -Mạnh Hạo ngươi muốn chết! ! -Mạnh Hạo! ! Khoảnh khắc tay Mạnh Hạo đụng chạm Chân Tiên hồn, đầu óc hắn ầm một tiếng, cùng lúc đó, Chân Tiên hồn nhanh chóng rút nhỏ, trong phút chốc hóa thành

một quả tinh thạch, bị Mạnh Hạo một phen nắm trong tay

-Lấy được! Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, đang muốn dịch chuyển bỏ chạy

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, hồ đạo vạn trượng phía dưới trong giây lát truyền ra tiếng nổ ầm ầm kinh thiên

Khi tiếng nổ này vang lên, nước Hồ đạo tạo thành một cái lốc xoáy to lớn, ầm ầm chuyển động, một lực hút khổng lồ chợt truyền ra

Lực hút mạnh này trực tiếp vượt qua trước chỗ hổng hư vô, lúc xuất hiện, khôi lỗi Kim Hàn Tông ầm ầm tán loạn, hóa thành năm tên tu sĩ Kim Hàn Tông

Bọn chúng phát ra tiếng hét thảm thê lương, không thể cản trở, thân thể nháy mắt đã bị hút vào trong hồ đạo

Sau đó là thanh niên Nhất Kiếm Tông và Lục Bách, sắc mặt hai người bọn hắn đại biến, thanh niên Nhất Kiếm Tông trực tiếp bóp chặt lấy một cái ngọc giản, thân thể trong nháy mắt mơ hồ, nhưng cho dù là mơ hồ, cho dù là muốn dịch chuyển, nhưng vào lúc này vẫn như cũ bị cứng rắn lôi ra, trực tiếp hút vào trong hồ đạo

Vẻ mặt Lục Bách biến hóa, lực lượng thời gian ở bên cạnh hắn cấp tốc vặn vẹo, muốn biến đổi thời không bỏ chạy, nhưng cũng chính là thời gian một cái hít thở, hư vô chung quanh hắn liền trực tiếp sụp đổ, thời gian căn bản là không thể nghịch chuyển, thân thể hắn trở thành một đạo cầu vồng, lập tức đã bị hồ đạo cắn nuốt

Mạnh Hạo là người cuối cùng

Huyết Yêu Đại Pháp của hắn ở bên ngoài, lúc này run rẩy, tâm thần hắn chấn động, không ngừng muốn trốn ra, nhưng cũng chỉ kiên trì được hơn

ba cái hít thở

Lốc xoáy và bàn tay Huyết Yêu Đại Pháp ầm ầm sụp đổ, trong nháy mắt sụp đổ, thân thể Mạnh Hạo trực tiếp đã bị lốc xoáy hồ đạo kia mạnh kéo tới che mất ở bên trong

Trong lúc gần như đang lúc mấy người bọn hắn đều bị này hồ đạo vạn trượng cắn nuốt, trên bầu trời xa xa có hai đạo cầu vồng bay tới, tốc độ cực nhanh, một hơi thở trước còn ở phía xa, tiếp theo một cái chớp mắt và bàn tay đã ở trên hồ đạo, hóa thành hai cái lão già

-Chết tiệt! ! Một người trong đó trực tiếp tay phải nâng lên đánh về phía hồ đạo, nhưng hồ này không nhúc nhích chút nào, cùng lúc đó, tám phương đều có mấy đạo cầu vồng cũng đều trong nháy mắt tiến tới, chính là những lão quái Vấn Đạo đỉnh phong lúc trước cảm nhận được nơi này có Chân Tiên hồn

Bọn họ đã tới chậm một bước nhưng lại không cam lòng rời đi, chạy thẳng tới hồ đạo đánh, mọi người liên thủ, ở chỗ này giữ rất lâu, cho đến sau khi xác định không thể oanh khai, lúc này mới mang tiếc nuối, mỗi người rời đi

Đến đây, khu vực Hồ Đạo thượng cổ lần nữa khôi phục bình tĩnh

Mà đám người Mạnh Hạo thì lại mất tích, nhưng chuyện Mạnh Hạo cuối cùng cướp được Chân Tiên hồn lại không cách nào bị giấu giếm, dù sao lúc đó Trảm Linh của các tông môn gia tộc khác ở xung quanh bọn họ đều tận mắt nhìn thấy đến

Từ từ bị cả Nam Vực không ít người biết được, mà những lão quái các tông kia cũng đều từng cái một nổi điên, bọn họ thậm chí hợp lực thôi diễn, biết được Mạnh Hạo không tử vong, vì thế ở Nam Thiên Đại Địa này triển khai một cuộc tìm tòi điên cuồng

Một khi Mạnh Hạo xuất hiện, bọn họ sẽ lập tức phát hiện, nhưng Huyết Yêu Tông sao có thể đồng ý, vì thế một cuộc phân chiến giữa tông môn tại Nam Vực Đại Địa thường xuyên xuất hiện

Cả Nam Vực lập tức lâm vào trong hỗn loạn, tán tu mỗi người cảm thấy bất an, tông môn chi chiến, mặc dù còn không có chân chính quyết chiến, nhưng ngày thường tranh đấu, nơi chốn đều có

Mà Mạnh Hạo lúc này, khi bọn họ bị hút vào hồ đạo, liền mất đi ý thức, giống như ở trong một cái thông đạo, không ngừng bị hút đi, không biết đã qua bao lâu, một tiếng nổ ầm ầm vang thật lớn, chấn động toàn thân Mạnh Hạo, khiến cho hắn mạnh tỉnh lại

Khi hắn thức tỉnh, hắn đang ở giữa không trung, bên trên hắn không phải bầu trời mà là một mảnh mặt đất, chỉ có điều này mặt đất được khảm vô số minh châu, khiến cho trong này giống như ban ngày

Vả lại ở giữa minh châu này, có một lại một cái thông đạo rậm rạp chằng chịt, Mạnh Hạo liếc một cái liền đoán được, hắn chính là rớt xuống từ một cái thông đạo trong đó

-Nơi này là

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, ánh mắt quét qua phía trước, lập tức cặp mắt co rút lại, sắc mặt đại biến

Trong này

không phải Hồ Đạo thượng cổ! Nơi này là một mảnh phế tích vô tận, phế tích này lớn khó có thể hình dung, hài cốt khắp nơi, thậm chí một chút chỗ mặt đất lõm xuống có thể thấy được, dường như dưới mặt đất này còn mai táng những thứ phế tích khác Dường như từng tầng một trong này đều táng vô tận vật năm tháng

Trên mặt đất, tồn tại vô số ngọn núi lớn! Mỗi một ngọn núi đều không phải là núi chân chính, mà là vô số các loại vật phẩm pháp bảo đan dược, thi thể chất đống đi ra, núi như vậy có chừng hơn mấy vạn, tràn ngập xung quanh, thoạt nhìn mà giật mình

Lại ở trung tâm mấy vạn núi lớn bất ngờ nổi lơ lửng một cái hỏa diễm môn to lớn! Cửa này đỏ thẫm, ngọn lửa ngập trời, làm cả thế giới này đều trở thành màu sắc của lửa

Giữa không trung, có vô số thân ảnh dữ tợn cánh dài, toàn thân màu tím đang không ngừng phi hành, ôm bó lớn bó lớn pháp bảo, đưa vào bên trong hỏa diễm môn, những thứ kia pháp bảo vừa vào trong cửa lập tức liền thiêu đốt sạch sẽ

Dường như những pháp bảo này cung cấp lực lượng nào đó khiến cho trên hỏa diễm môn màu đỏ, khi thì có vô số phù văn lóng lánh, mỗi một lần lóng lánh, cũng sẽ có một cái biển lửa khuếch tán khai lai

Có thể thấy được dưới hỏa diễm môn có một cái dùi to lớn chừng vạn trượng, cái dùi này toàn thân đỏ thẫm, treo ở giữa không trung, nhắm thẳng vào một chỗ hố sâu nghìn trượng phía dưới mặt đất Trong những hung thú cánh dài này có một số là toàn thân tán phát ngân quang, những thân ảnh màu bạc này dường như cao cao tại thượng, trong tay cầm roi không ngừng quật, mà trong đó còn có một số là thân ảnh màu vàng, đang nằm ở trên hỏa diễm môn, dường như đang nhắm mắt ngủ say

Cả vùng đất có các loại các dạng hung thú kỳ dị, mỗi một cái đều tản ra khí tức kinh người, đi ở trong mảnh phế tích này, từ bên trong không ngừng khuân vác ra các loại các dạng vật phẩm

Có thi thể, có pháp bảo, có linh thạch, còn có hài cốt

Gần như ngay lúc Mạnh Hạo thấy được những này, tất cả tồn tại chỗ này thân thể đều chớp mắt chợt ngừng, mạnh ngẩng đầu, nhìn về phía Mạnh

Hạo

Vô số ánh mắ, trong nháy mắt ngưng tụ tại trên người Mạnh Hạo, da đầu Mạnh Hạo lập tức tê dại

Những thứ hung thú hình người da màu tím, cánh dài kia, Mạnh Hạo trước ở hồ đạo bên ngoài từng thấy qua, từng phát ra mấy con, mỗi một con đều có thể so với Nguyên Anh đại viên mãn, thậm chí còn có một số conriêng biệt có khí tức Trảm Linh

Mà những hung thú màu bạc kia, mỗi một con

đều là thú Trảm Linh, thậm chí trong đó còn có một số lại có khí tức của Vấn Đạo, số lượng không ít, chừng 200!

Nhưng kinh người nhất

là những hung thú màu vàng nằm ở trên hỏa diễm môn kia, tổng cộng 11 con

Những hung thú màu vàng này cho Mạnh Hạo có cảm giác đều là Vấn Đạo! Nhất là trong đó có một con hung thú gần như màu tím vàng, cho Mạnh Hạo có cảm giác mãnh liệt hơn, đó là Vấn Đạo đỉnh phong

Thậm chí so với Lục Đạo lão tổ, so với đệ thập tổ Vương gia đều mạnh hơn một chút! Về phần những hung thú mặt đất kia liền yếu đi nhiều lắm, chỉ là không tính những thứ kia, chỉ những hung thú rộng lớn trong này liền chừng khiến Mạnh Hạo có nguy cơ sinh tử

-Chỗ này là nơi nào?

Da đầu Mạnh Hạo tê dại, bị những hung thú này đồng loạt nhìn giống như bóng tối tử vong bao phủ, nếu không có thú màu vàng kia cũng liền thôi, nhưng thú màu vàng này đối với Mạnh Hạo có lực uy hiếp đích

thực quá lớn

Nhất là con hung thú màu vàng nhạt kia, thậm chí ở trong cảm giác Mạnh Hạo, trong hỏa diễm môn, dường như tồn tại khí tức kinh khủng hơn, khí tức này như tiên! Những thú màu vàng nằm trên hỏa diễm môn lúc này đều chậm rãi mở mắt ra, trong khoảnh khắc hai mắt bọn chúng mở ra, Mạnh Hạo thấy được một chút âm lãnh, cùng lúc đó, cái kia hung thú màu vàng nhạt cũng giương đôi mắt, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, cái nhìn này, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được hư vô bốn phía giống như bị phong ấn

-So với đệ thập tổ Vương gia thì mạnh hơn rất nhiều! ! Ở trước mặt nó, Lục Đạo căn bản cũng không phải là đối thủ! -Đây là hung thú gì, thế gian này lại còn có thú kinh người bực này! Cũng có thể, nó là yêu? Sắc mặt Mạnh Hạo biến hóa, chậm rãi lui về sau, nhưng vào lúc này, trên bầu trời, từ trong một cái thông đạo có thân ảnh ầm ầm rớt xuống

Chính là Lục Bách! Hắn mới vừa xuất hiện, cũng lập tức thấy được một màn xung quanh này, lập tức sắc mặt biến hóa

Ngay sau đó, thanh niên Nhất Kiếm Tông cũng từ bên trong một tông đạo rơi xuống, cuối cùng rơi xuống mới là năm người Kim Hàn Tông

Trình tự rơi xuống này khiến cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái

-Ta là người cuối cùng bị hút vào, lại là người đầu tiên rơi xuống, năm Trảm Linh Kim Hàn Tông kia bị hút vào đầu tiên, nhưng lại là người cuối cùng rơi xuống

Thanh niên Nhất Kiếm Tông, năm người Kim Hàn Tông cũng đều trong phút chốc thấy được một màn này trên mặt đất, rối rít vẻ mặt biến hóa

Tám người bọn họ đều đang chậm rãi lui về sau, sợ chọc đàn hung thú kinh khủng chỗ này nổi lên tấn công

-Người ngoại lai! Một cái thanh âm thương tang âm lãnh bỗng nhiên vang vọng trong thế giới này, truyền ra thanh âm này chính là con hung thú màu vàng nhạt mạnh nhất kia

Nó bay lên giữa không trung, thân thể mạnh bành trướng, sau khi trực tiếp hóa thành trăm trượng, giống như chúa tể, mắt lạnh nhìn tám người Mạnh Hạo

-Các ngươi là nhóm người ngoại lai thứ hai trong kỷ nguyên này đi tới nơi này

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1078: Thí luyện

-Dựa theo ước định cổ xưa, các ngươi có thể ở chỗ này tiến hành thí luyện sinh tử

Nếu có thể thành công

dựa theo khế ước, các ngươi có thể ở chỗ này lấy đi bảo vật

-Nếu như các ngươi thất bại, thì chỉ có thể chết ở chỗ này! -Chỗ này tổng cộng có ba tầng, chỉ cần có thể bước qua tầng thứ hai, liền có thể lựa chọn ly khai

-Nếu người nào có thể đi qua tầng thứ ba, thì có thể đi đến chỗ tộc của ta đời đời bảo vệ, ở nơi đó

thu được tạo hóa cuối cùng

- Tạo hóa này là bổn nguyên thần hỏa, là một loại hỏa trong thiên địa, chí cao vô thượng, hỏa này cho dù là nửa điểm đều có thể đốt chết tiên nhân!

-Trong kỷ nguyên này, các ngươi là nhóm người thứ hai bước chân vào, nhóm đầu tiên trước các ngươi tổng cộng đến 19 người, trong đó có hai người đi qua tầng thứ hai, một người rời đi, một người chết ở tầng thứ ba

Thanh âm vang vọng, tâm thần Mạnh Hạo nổ ầm ầm, bước chân bỗng nhiên chợt ngừng, thanh niên Nhất Kiếm Tông, còn có Lục Bách, đều nháy mắt trong mắt lộ ra kỳ quang, năm lão già Kim Hàn Tông kia từng người cũng đều ánh mắt lóng lánh

-Nhóm thứ hai các ngươi rất mạnh, so với nhóm đầu tiên thì mạnh hơn rất nhiều

-Có thể không tiến hành thí luyện sinh tử này hay không? Sau một chút chần chờ, một lão già Kim Hàn Tông cẩn thận lên tiếng

-Hả? Hắn vừa nói ra, lập tức hung thú màu vàng nhạt giữa không trung kia cặp mắt lóe lên một cái, trực tiếp ngắm nhìn trên người lão giả này

Bị con thú này thấy, thân thể lão già lập tức run rẩy, phảng phất tu vi đều muốn không ổn

-Đi tới nơi này nhất định phải tiến hành thí luyện sinh tử, nếu bỏ qua

Chết! Đây là ước định cổ xưa, chúng ta nhất tộc thủy chung nhận thức, không thể biến đổi

Trong mắt chủ tể màu vàng nhạt lộ ra một chút khinh miệt, nhàn nhạt lên tiếng

-Đi qua tầng thứ hai, các ngươi liền có thể lựa chọn rời đi!

-Tầng thứ nhất, chính là chỗ này! -Giao chiến với tộc nhân của ta, tiến được vào bên trong hỏa diễm môn liền coi như các ngươi đi qua tầng thứ nhất! Thanh âm chủ tể màu vàng nhạt vang vọng, nổ ầm ầm quay về

-Tiền bối là Vấn Đạo đỉnh phong, chúng ta làm sao có thể so được? Hai mắt Lục Bách nhoáng lên một cái, chậm rãi lên tiếng

-Ta không ra tay, tộc nhân màu vàng cũng chỉ ra ba tên

Chủ tể màu vàng nhạt bình tĩnh nói

-Là từng người lên một, hay là chúng ta cùng nhau? Nam nhân trung niên Kim Hàn Tông mặc áo giáp lập tức lên tiếng

-Từng người một lên, mỗi người một tầng có ba lượt cơ hội, toàn bộ ba lượt thất bại, chết!

-Chỉ sợ giết nhiều lắm, đến cuối cùng ngươi sẽ đổi ý! Thanh niên Nhất Kiếm Tông bỗng nhiên nói

-Giết nhiều? Tộc của ta là hậu duệ Thần tộc bất tử, ngươi có thể giết chết? Chủ tể màu vàng nhạt nghe vậy cười to, thanh âm vang dội, những hung thú phía dưới kia từng cái một toàn bộ trên người ầm ầm nổi lên ngọn lửa màu đen, trong ngọn lửa này, khí tức bọn chúng có bạo phát trình độ khác nhau! Loại bạo phát này vô cùng kinh khủng, những hung thú màu tím Nguyên Anh đại viên mãn kia lại có không ít con trực tiếp vượt qua cực hạn Nguyên Anh, bước chân vào trong cảnh giới Trảm Linh

Còn hung thú màu bạc, lại càng khí thế quật khởi

-Được, lão phu Cố Thiên Tường là người thứ nhất lên trước! Thanh niên Nhất Kiếm Tông kia, khi tay phải nhấc lên, trường kiếm bảy xích lập tức xuất hiện, chín kiếm ba xích xoay tròn bốn phía, trên người khí thế ầm ầm bạo phát, lộ ra Vấn Đạo sơ kỳ ý, cặp mắt lóe lên một cái, chạy thẳng tới phía trước

Hắn vừa chạy đến, lập tức những hung thú màu tím kai đồng loạt bay đi, nổ ầm ầm không ngừng, Cố Thiên Tường Nhất Kiếm Tông này tốc độ cực nhanh một đường chém giết, nhưng sắc mặt của hắn cũng đang biến hóa, thân thể những hung thú màu tím kia vô cùng cường hãn, cho dù là bị thương, nhưng ngọn lửa nhoáng lên một cái lại khôi phục như thường

Nhưng Cố Thiên Tường thực lực cường hãn, cứng rắn tiến vào trong đó, cho đến khi ở đó một số hung thú màu bạc xuất hiện, cuối cùng ở cách hỏa diễm môn 300 trượng, bị 20 tôn hung thú màu bạc vây công, phát ra tiếng gào thét thê lương, mạnh xoay người, bay nhanh quay về

-300 trượng! Lần đầu tiên thất bại, nhưng có thể toàn thân trở về, thành tích coi như không tệ, ngươi có cơ hội đi qua tầng thứ nhất! Chủ tể màu vàng nhạt ở giữa không trung nhàn nhạt lên tiếng

Sắc mặt đám người Mạnh Hạo trầm xuống, bọn họ chú ý tới thân thể cường hãn của những hung thú này, cũng đã nhận ra những hung thú này gần như không có thần thông thuật pháp, nhưng thân thể đích thực quá mạnh mẽ, lại giống như thật không chết, cho dù là bị thương nặng, ngọn lửa vừa đốt thì lập tức khôi phục

Cặp mắt Lục Bách chớp động, mạnh cất bước đi ra, hắn có lực lượng thời không, càng là cường giả Bắc Địa, trên người có không ít bảo vật bảo vệ tính mạng, từng chém chết cường giả Vấn Đạo sơ kỳ

Hắn đi ra hóa thành cầu vồng, trực tiếp phóng đi, xung quanh hắn thỉnh thoảng vặn vẹo, nơi đi qua, những hung thú màu tím thứ kia phảng phất như không thể đụng chạm vào thân thể hắn, lần lượt vồ hụt

Hai mắt Cố Thiên Tường Nhất Kiếm Tông co rút lại, sắc mặt năm người Kim Hàn Tông cũng đều khó coi, Mạnh Hạo ánh mắt lấp lánh

-A? Chủ tể màu vàng nhạt ở giữa không trung giật mình, nhìn về phía Lục Bách

-Nắm giữ bí pháp thời gian, cũng có đạo của bản thân, không tồi, tư chất của ngươi có thể so sánh với hai người nhóm đầu tiên kia

Oanh! Lục Bách một đường đánh tới, khi cách hỏa diễm môn 300 trượng, hắn cũng gặp phải hơn 20 cái hung thú màu bạc vây công

Dưới sự vây công này, trán của hắn toát ra mồ hôi, lại giết ra 100 trượng, khi chỉ cách hỏa diễm môn có 200 trượng, sắc mặt Cố Thiên Tường Nhất Kiếm Tông rất là khó coi

-Cực hạn rồi

Mắt Lục Bách đỏ lên, tay phải bỗng nhiên nâng lên bấm quyết, chỉ tay về phía bầu trời

-Dòng sông thời gian! Hắn vừa nói xong, lập tức xung quanh hắn xuất hiện vô số ánh sáng, những ánh sáng này hóa thành dòng sông, hướng về bốn phía mạnh tan ra, lập tức khiến hơn 20 cái hung thú màu bạc kia không thể không thối lui về sau một chút, Lục Bách mạnh chạy ra, bay thẳng vượt 100 trượng

Khoảng cách hỏa diễm môn chỉ còn lại có 200 trượng! Chủ tể màu vàng nhạt trên bầu trời mắt lộ ra kỳ quang, ngưng thần nhìn về phía Lục Bách

Đúng lúc này, một con hung thú màu vàng bỗng nhiên đứng lên, tốc độ cực nhanh xông về Lục Bách, hai người vừa mới đụng chạm, tiếng nổ ầm ầm ngập trời

Lục Bách phun ra máu tươi, vẻ mặt dữ tợn, khi lui về sau tay phải mạnh vỗ túi trữ vật, lập tức thi thể một con rồng đen xuất hiện

Đúng là thi thể con rồng đen hắn thu được khi hồ đạo phun trào kia

-Thời gian nghịch chuyển, sống lại!!

Trên mặt Lục Bách nổi lên gân xanh, cả người trực tiếp già yếu đi mười năm, dòng sông thời gian xung quanh hắn ầm ầm bạo phát, ánh sáng năm màu bao trùm tám phương, che mất con rồng đen kia

Mắt thường có thể thấy được, con rồng đen này dường như từ trong tử vong sống lại, khi mạnh mở mắt ra, một cỗ khí tức kinh thiên ầm ầm phủ xuống, đó là lực lượng của tiên! Lực lượng này, chỉ bạo phát một sát liền lập tức biến mất, rồng đen tử vong lần nữa

Nhưng cho dù là một sát, như cũ kinh người! Cố Thiên Tường Nhất Kiếm Tông hít sâu một hơi, lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Lục Bách này

không ngờ bí pháp kinh người như vậy!

Năm người Kim Hàn Tông lại toàn bộ sắc mặt đại biến, tâm thần nổ ầm ầm, loại bí thuật này khi hắn nhóm nhìn lại khó tin! Hai mắt Mạnh Hạo cũng co rút lại, lúc trước hắn có thể cảm nhận được Lục Bách mạnh, nhưng giờ này vừa thấy, người này

lại mạnh hơn! -Nhưng bí pháp này, hắn thi triển cũng là miễn cưỡng! Mạnh Hạo nhớ tới chiến ý trong mắt đối phương, lúc này trong tâm thần cũng giống vậy nổi lên? ? Chiến ý

Trong bầy thú, theo bí pháp Lục Bách triển khai này, khoảnh khắc lực lượng rồng đen kia bạo phát hóa thành một cỗ đánh sâu vào, chạy thẳng tới phía trước hung thú màu vàng

Vẻ mặt hung thú màu vàng này đại biến, đang muốn tránh ra, lập tức đã bị vào trên thân, da tróc thịt bong, thân thể đang thật nhanh tiêu tán, phát ra tiếng hét thảm thê lương, nhanh chóng lui về sau, ngọn lửa tràn ngập, lại khôi phục nhanh tốc

Nó không có chết, nhưng lần lui khai này cho Lục Bách cơ hội

Lục Bách phun ra máu tươi, thân thể triển khai cấp tốc, trong phút chốc bay vọt trăm trượng, trực tiếp đến trước hỏa diễm môn

Khi đến nơi này, hắn lần nữa phun ra máu tươi, tay phải nâng lên, khó khăn lấy rồng đen đã lần nữa hóa thành thi thể đi

-Một tên tu sĩ thật tốt! Tầng thứ nhất một lần thông qua, ngươi có thể bước chân vào tầng thứ hai, ta mong đợi biểu hiện ngươi ở tầng thứ hai,

thông qua tầng thứ hai, ngươi có thể được chí bảo tộc của ta

Trên bầu trời, chủ tể màu vàng nhạt kia cũng hít sâu một hơi, trên vẻ mặt lộ ra ý tán thưởng mãnh liệt

- Bí thuật thời gian, khi đến cực hạn lại có thể làm cho vật chết sống lại, đáng tiếc tu vi của ngươi quá yếu, nếu ngươi thành tựu Chân Tiên, thi triển bí thuật này

yểm rồng trong thời gian ngắn sống lại giúp cho ngươi đánh một trận! -Không cần Chân Tiên, là Vấn Đạo đỉnh phong, ta liền có thể làm nó trong chiến đấu sống lại! Lục Bách lau đi máu tươi ở khóe miệng, nhàn nhạt lên tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Mạnh Hạo đang ở ngoài nghìn trượng

Ánh mắt của hắn xuyên qua bầy thú, rơi vào trên người Mạnh Hạo

-Mạnh Hạo, ngươi có thể đến đây, đừng làm cho ta thất vọng

Hắn nhàn nhạt lên tiếng, khi xoay người, không liếc nhìn Mạnh Hạo một cái nào nữa, trực tiếp bước chân vào bên trong hỏa diễm môn, thân ảnh trong phút chốc biến mất không thấy

-Tới phiên các ngươi

Chủ tể màu vàng nhạt ở trên bầu trời, ánh mắt quét qua đám người Mạnh Hạo

-Nếu không nắm chắc, các ngươi cũng có thể ở chỗ này chờ sau khi nắm chắc, lại xông tầng thứ nhất này! -Thời gian không tính là cái gì, có lẽ các ngươi ở chỗ này tu hành trăm ngàn năm cũng liền có tư cách xông qua được tầng thứ nhất này

-Ngày thường trong này rất tịch mịch, khó có được nhìn thấy các ngươi

những người ngoại lai này đến, trong lòng ta

ngược lại cũng thật không muốn các ngươi chết đi

-Nhưng sau ba lượt nếu còn thất bại, các ngươi sẽ chết, ta sẽ đích thân diệt giết các ngươi, dĩ nhiên

các ngươi cũng có khả năng là ở trong lúc xông tầng, chết ở trong tay tộc nhân của ta

Chủ tể màu vàng nhạt chậm rãi nói

Cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái

-Trăm ngàn năm

Ta không chờ được, Hứa sư tỷ chỉ có thể tồn tại 99 năm, ta phải bồi nàng vượt qua cả đời này, ta không thể bị vây ở chỗ này trăm ngàn năm! Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn mang, thân thể hắn bỗng nhiên bước ra, hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng tới phía trước bầy thú mà đi

Lúc này, ánh mắt Cố Thiên Tường Nhất Kiếm Tông rơi vào trên người Mạnh Hạo

-Vốn tưởng rằng này Mạnh Hạo đã đủ yêu nghiệt, nhưng không nghĩ tới Lục Bách kia lại kinh người

nhưng Lục Bách bước qua tầng thứ nhất này đều có chút miễn cưỡng, Mạnh Hạo này

hắn không qua được

Năm người Kim Hàn Tông cũng đều sắc mặt khó coi, năm bọn họ nếu là liên thủ còn có một chút khả năng, nhưng từng người một lên, bất kỳ

người nào trong năm người cũng không có khả năng

Trong này đối với bọn họ mà nói giống như tuyệt địa, nhìn Cố Thiên Tường Nhất Kiếm Tông thất bại, nhìn Lục Bách thành công, nội tâm bọn họ vô cùng phức tạp, lúc này rối rít nhìn về phía Mạnh Hạo

Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, ầm một tiếng, bước chân vào bầy thú!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1079: Màu vàng viên mãn!

Vừa mới bước vào, vô số hung thú hình người màu tím ở bốn phía lập tức vỗ cánh bao vây Mạnh Hạo, phóng mắt nhìn lại, một mảnh màu tím.

Khoảng cách ngàn trượng, những hung thú màu tím đó đã chiếm cứ hết năm trăm trượng, chỉ có đi qua năm trăm trượng thì bọn chúng mới thối lui, sau đó sẽ tới lượt hung thú màu bạc ra tay ở ba trăm trượng kế tiếp, Cố Thiên Tường của Nhất Kiếm Tông chính là thất bại ở chỗ này.

Nếu có thể xông qua, thứ gặp phải sẽ là một hung thú màu vàng!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn không có thời gian dừng lại ở chỗ này quá lâu, lúc này ra tay liền là Hắc Bạch Lưỡng Châu Đệ Cửu Sơn, đệ cửu sơn phủ xuống, hắc bạch nhị châu vây quanh, làm cho mặt đất xung quanh chấn động, hư vô run rẩy, từng tầng từng tầng gợn sóng nhanh chóng khuếch tán, hóa thành uy áp kinh người.

Uy áp đó khiến cho những hung thú màu tím dường như đụng vào một vách ngăn vô hình, toàn bộ thối lui theo công kích của Mạnh Hạo, một loạt tiếng gào thét vang lên, cho dù là con xuất sắc trong đám hung thú màu tím này cũng không có cách nào tới gần, vừa mới đụng vào là lập tức bay ngược ra.

Một trăm trượng, hai trăm trượng, ba trăm trượng, bốn trăm trượng...

Chỉ có thời gian vài hơi thở mà Mạnh Hạo đã trực tiếp vượt qua được năm trăm trượng như giẫm trên đất bằng, những hung thú màu tím ở phía sau nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, nhưng cũng không có tiếp tục đuổi giết.

Ở phía trước Mạnh Hạo có ánh sáng bạc lóe lên, một con hung thú màu bạc dữ tợn gào thét bay tới, tốc độ cực nhanh, có thể so với Trảm Linh đệ nhị đao.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, phất tay phải một cái, đệ cửu sơn ầm ầm phủ xuống, hung hăng đụng tới trấn áp hung thú màu bạc, khiến cho hung thú màu bạc phát ra tiếng kêu thê lương, thân thể như sắp vỡ ra nhưng ngọn lửa toàn thân của nó cháy lên một cái lại khôi phục như thường.

Mạnh Hạo nhân cơ hội này chạy ra được một trăm trượng, hiện giờ khoảng cách tới cánh cửa lửa chỉ có bốn trăm trượng.

Nhưng đúng lúc này, lại bay đến sáu con hung thú màu bạc, cộng với con lúc nãy là bảy con hung thú, mỗi con đều có tu vi Trảm Linh đệ nhị đạo, thậm chí trong đó có hai con hiển lộ ra tu vi Trảm Linh đệ tam đao, toàn bộ xông về phía Mạnh Hạo.

Tiếp tục trấn áp! Bước chân Mạnh Hạo không dừng, tay phải chỉ về phía trước một cái, đệ cửu sơn lập tức bành trướng, phát ra tiếng ầm ầm trấn áp bảy con hung thú màu bạc.

Còn Mạnh Hạo thì xông tới được vị trí cách cánh cửa lửa ba trăm trượng.

Ngay khi hắn bước tới vị trí này, mười mấy con hung thú màu bạc ở bên cạnh rống giận xông ra, ầm một tiếng nổ lớn, đệ cửu sơn chấn động một cái, toàn thân bảy con hung thú màu bạc bị trấn áp bên trong đó bốc lên ngọn lửa ngập trời, thoát khốn bay ra, hình thành cục diện liên thủ bao vây.

Năm người Kim Hàn Tông nhìn chăm chú không chớp mắt, Cố Thiên Tường của Nhất Kiếm Tông ở một bên cũng hai mắt lóng lánh, hắn chính là thất bại ở ngay vị trí hiện giờ của Mạnh Hạo.

- Lục Bách kia là yêu nghiệt, tên Mạnh Hạo này mặc dù rất mạnh nhưng muốn xông qua ải này, không có khả năng!

Chủ tể màu vàng nhạt ở giữa không trung cũng đang nhìn một màn này.

- Hắn sắp bại rồi.

Nhưng chính vào lúc này, tay phải Mạnh Hạo đột nhiên bấm quyết, hướng về bốn phía phất ống tay áo một cái.

Huyết Yêu Đại Pháp!

Tiếng ầm ầm vang lên, một lốc xoáy lo lớn đột nhiên xuất hiện, trong chớp mắt liền bao phủ toàn bộ hơn hai mươi con hung thú màu bạc vào bên trong. Cùng lúc đó, một bàn tay màu máu to lớn huyễn hóa ra, một trảo bắt lấy hơn hai mươi con hung thú màu bạc.

- Khí Huyết Cảnh! Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời hô lên, thiên địa nổ ầm ầm, hơn hai mươi con hung thú màu bạc đó đều toàn thân chấn động, lộ ra thần sắc sợ hãi, bằng mắt thường có thể thấy thân thể của bọn họ đang nhanh chóng khô héo, lượng lớn khí huyết chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, sự mạnh mẽ của khí huyết này khiến cho thân thể của hắn trong nháy mắt liền đạt đến cực hạn mà Trảm Linh có thể ngưng tụ.

Hơn hai mươi hung thú màu bạc không ngừng vùng vẫy, lốc xoáy dường như muốn sụp đổ dưới sự vùng vẫy đó, tựa hồ đây cũng là cực hạn của Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ hai.

Ánh mắt Cố Thiên Tường của Nhất Kiếm Tông chớp động.

- Hắn sắp thua rồi!

Năm người Kim Hàn Tông đều than thở, Mạnh Hạo cũng không cách nào vượt qua tầng thứ nhất này, bọn họ tự cảm thấy bản thân càng không có hy vọng.

Khi chủ tể màu vàng nhạt trên không trung vừa thấy Mạnh Hạo triển khai Huyết Yêu Đại Pháp thì thần sắc có chút biến hóa, nhưng giờ thì đã khôi phục như thường.

Lúc này, lốc xoáy đã không thể chịu đựng được sự vùng vẫy cùng tiếng gào thét của hơn hai mươi hung thú màu bạc, thậm chí còn phát ra tiếng rắc rắc, mắt thấy sắp vỡ vun thì Mạnh Hạo đưa tay phải ra, chỉ về phía trước.

- Khô!

Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo, chữ Khô vừa ra, thân thể của toàn bộ hung thú màu bạc đều run rẩy, trở nên khô héo, tu vi của bọn họ đều bị áp chế, thậm chí sinh mạng cũng xuất hiện dấu hiệu khô héo.

Bọn chúng trở nên suy nhược nên lốc xoáy hình thành từ Huyết Yêu Đại Pháp không thể bị rung chuyển nữa, tiếp tục xoay chuyển ầm ầm, từ xa nhìn lại, lốc xoáy đó vô cùng khổng lồ, long trời lở đất.

Oanh!

Khí huyết càng nồng đậm hơn, che trời phủ đất bị hút ra từ trong lốc xoáy, chạy thẳng về phía Mạnh Hạo, thân thể hắn chấn động mãnh liệt, chớp mắt liền đột phá Trảm Linh trở thành thân thể Vấn Đạo.

Mà hơn hai mươi hung thú đó thì lại nhanh chóng khô héo, mắt thấy sắp chết đến nơi thì toàn thân bọn chúng lập tức xuất hiện ngọn lửa, chớp mắt liền hồi phục, nhưng vừa mới hồi phục thì lập tức bị Mạnh Hạo hấp thu lần nữa.

Lặp đi lặp lại, dường như bọn chúng đã trở thành nguồn năng lượng giúp cho Mạnh Hạo không ngừng cường hóa, có thể làm cho Mạnh Hạo... cường hóa vô hạn.

Vấn Đạo sơ kỳ, Vấn Đạo trung kỳ...

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời hô lên, hắn cảm nhận được một loại cường đại chưa từng có, sự cường đại đó là thân thể cường hãn đến một trình độ nhất định mà sản sinh ra sự tự tin.

Đây, chính là Huyết Yêu Đại Pháp, thuật pháp nghịch thiên!

Loại cường hãn này, trước giờ chưa có, cũng kèm theo đau nhức kịch liệt, giống như thân thể bị xé rách ra. Một màn này khiến cho Cố Thiên Tường của Nhất Kiếm Tông hít ngược một ngụm khí, năm người Kim Hàn Tông thì trừng to mắt ra.

Nhất là cự thú màu vàng nhạt trên không trung càng thêm hô hấp dồn dập.

Đây là thần thông gì, không ngờ kinh người như vậy!

Tuy rằng thoạt nhìn không giống với dòng sông thời gian kia, nhưng nếu bàn về trình độ kinh khủng thật sự thì thuật này vượt qua dòng sông thời gian đó! Chủ tể màu vàng nhạt thất kinh.

Nhất là khi hắn thấy được hơn hai mươi tộc nhân màu bạc của hắn dù là đang không ngừng hồi phục nhưng dần dần đã theo không kịp sự tiêu hao, thậm chí thần sắc của vài con trong đó đã lộ ra tuyệt vọng.

Mạnh Hạo dường như thay thế cho cái lốc xoáy đó, cắn nuốt hết thảy lực lượng khí huyết!

Chết tiệt, hắn tiếp tục như vậy thì rất có khả năng khiến cho tộc nhân của

ta khô héo đến chết! Chủ tể màu vàng nhạt biến đổi sắc mặt, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, thân thể của hắn ầm ầm bạo phát, trực tiếp xông qua Vấn Đạo trung kỳ, bước chân vào trình độ Vấn Đạo hậu kỳ.

Gần như khi hắn vừa bước vào trình độ đó thì lốc xoáy Huyết Yêu Đại Pháp trực tiếp từ màu đỏ biến thành màu vàng.

Tiếng nổ ầm ầm rung trời, uy áp càng thêm long trời lở đất, sắc mặt năm người Kim Hàn Tông hoàn toàn đại biến, tâm thần của bọn họ chấn động, bọn họ cảm nhận một cách rõ ràng sự đáng sợ của lốc xoáy màu vàng đó, thậm chí lúc này dù cho năm người bọn họ có hợp thành khôi lỗi cũng không cách nào rung chuyển được Mạnh Hạo.

Cố Thiên Tường của Nhất Kiếm Tông hít ngược một hơi, hai mắt mạnh mẽ co rút lại, lúc này hắn đã cảm nhận được trên người Mạnh Hạo cũng là một yêu nghiệt giống với Lục Bách.

Lốc xoáy màu vàng đó giống như một loại chất biến, uy lực trong nháy mắt bạo phát gấp mười lần, tâm thần Mạnh Hạo chấn động, hắn cảm nhận được sự kinh khủng của lốc xoáy màu vàng này.

Khó trách ta thủy chung không cách nào tu thành tầng thứ ba, bởi vì lốc xoáy màu máu... không phải là cực hạn của Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ hai, chỉ có làm cho nó biến thành màu vàng mới được xem là Khí Huyết Cảnh đại viên mãn!

Mạnh Hạo lập tức hiểu rõ, hắn lúc này tự tin có thể trong nháy mắt hút khô hơn hai mươi hung thú màu bạc này, nhưng hắn hơi do dự một chút, cũng không có làm như vậy.

Dù sao nơi này là do chủ tể màu vàng nhạt kia khống chế, có thể không làm chuyện quá tuyệt là tốt nhất.

Chết tiệt, một yêu nghiệt thì cũng thôi, làm sao lại ra thêm một yêu

nghiệt nữa, thậm chí so với tên trước đó càng kinh người hơn!

Lục Bách vượt qua chỗ này là dựa vào dòng sông thời gian đẩy lui những hung thú màu bạc, từ đó xông qua. Nhưng Mạnh Hạo thì dùng thuật pháp cường hãn của hắn, với khí thế nghiền ép đi qua, ai cao ai thấp liền được xác định!

Chủ tể màu vàng nhạt càng thêm lo lắng, nhưng nó có ước định cổ xưa ngăn trở nên không thể ra tay quấy nhiễu. Ngay lúc nó đang vô cùng lo lắng thì Mạnh Hạo nâng tay phải lên vung mạnh một cái, ầm một tiếng, lốc xoáy màu vàng tiêu tán đi, hơn hai mươi con hung thú màu bạc đồng loạt bị cuốn ngược về sau, từng con phun ra máu tươi, trở nên uể oải, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra vẻ khủng khiếp cùng kính sợ chưa bao giờ có qua.

Bọn chúng không sợ Lục Bách, bởi vì Lục Bách dù mạnh hơn nữa cũng không cách nào giết chết bọn chúng!

Nhưng Mạnh Hạo thì khác, hắn có tư cách, có năng lực diệt sát bọn chúng!

Trong tiếng nổ ầm ầm, khi hơn mươi con hung thú màu bạc bị đẩy lùi đi, Mạnh Hạo cất bước đi ra, hắn hấp thu vô cùng nhiều khí huyết, mặc dù không thuộc về hắn, chỉ là mượn dùng để tạm thời cường hóa nhưng cho dù là như vậy... lúc này hắn đã có thể bạo phát ra lực lượng thân thể gần với Vấn Đạo đỉnh phong.

Trong lúc hắn bước đi, quy tắc phủ xuống, pháp tắc vây quanh, thế giới ầm ầm chấn động, hư vô vặn vẹo, khí thế của hắn long trời lở đất. Hai mắt chủ tể màu vàng nhạt lóe lên, dưới sự khống chế của nó theo như ước định liền an bài một tộc nhân màu vàng còn mạnh hơn so với con Lục Bách gặp được, lập tức có một con hung thú màu vàng gào thét bay ra, xông thẳng về phía Mạnh Hạo, bạo phát ra tu vi Vấn Đạo, toàn thân có ngọn lửa đốt cháy, giống như lưu tinh ầm ầm bay tới.

- Cút cho ta! Mạnh Hạo lập tức nhìn ra sự bất đồng giữa mình với Lục Bách, hắn hừ lạnh một tiếng, hàn quang trong mắt lóe lên, nâng tay phải vung một quyền về phía trước, một quyền này hắn đã bộc phát ra toàn bộ lực lượng thân thể trong cơ thể, thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, một con sóng lớn che phủ trời đất điên cuồng đánh tới.

Sắc mặt hung thú màu vàng đang bay tới trong nháy mắt liền đại biến, nguy cơ sinh tử mãnh liệt khiến cho nó không chút do dự lựa chọn tránh né, nhưng sóng lớn do thân thể Mạnh Hạo đánh ra quá kinh người, chớp mắt liền tới, trực tiếp bao phủ hung thú màu vàng vào bên trong.

Tiếng hét thê lương thảm thiết truyền ra, ngọn lửa trên thân của hung thú màu vàng dù cho có thiêu đốt đi nữa nhưng cũng không cách nào thay đổi sự tan vỡ cùng tiêu tán của thân thể.

Mắt thấy nó sắp chết thì toàn thân chủ tể màu vàng nhạt trên không trung lập tức lóe lên ánh sáng, chớp mắt liền tới gần, bắt lại hung thú màu vàng sắp chết đó, vỗ mạnh một cái, tiếng nổ vang vọng, đánh tan sóng lớn do thân thể Mạnh Hạo tạo thành, cứu lại được tộc nhân của nó.

Hung thú màu vàng lúc này hơi thở thoi thóp, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo mang theo vẻ khiếp sợ mãnh liệt, không chỉ mình nó, toàn bộ hung thú màu vàng hiện giờ cũng đều hoảng sợ.

- Ngươi thông qua được cửa ải này! Chủ tể màu vàng nhạt nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, chậm rãi lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1080: Cửa ải thứ hai!

Hung thú màu vàng suýt nữa bị một quyền của Mạnh Hạo diệt sát rõ ràng vượt qua con hung thú mà Lục Bách gặp phải.

Nhưng dù là như vậy, nó cũng gần như sắp chết rồi, nếu không có chủ tể màu vàng nhạt ra tay, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng, Mạnh Hạo cũng chi ra được một quyền này!

Một quyền này, hắn phóng thích ra toàn bộ khí huyết hấp thu được, hiện giờ thân thể đã khôi phục như thường, khí thế cũng yếu đi không ít, nhưng cho dù như thế, cũng không có người nào dám xem thường hắn.

Năm người Kim Hàn Tông đã triệt để bị rung động.

- Hắn so với trước đây... còn mạnh hơn!

- Lốc xoáy màu vàng lúc nãy không lẽ là hắn đột nhiên ngộ ra? Hay lúc trước hắn nương tay! Năm người nhìn lẫn nhau, đều thấy được sự chấn kinh của đối phương. Nếu lúc trước Mạnh Hạo giao thủ với bọn họ mà sử dụng lốc xoáy màu vàng đó thì khôi lỗi do bọn họ hợp thành... nhất đinh sẽ bại!

Lúc này Cố Thiên Tường của Nhất Kiếm Tông biến hóa sắc mặt, đồng tử hai mắt không ngừng co rút lại, tâm thần cũng đang khiếp sợ.

- Hắn rõ ràng là Trảm Linh đệ nhị đao, Huyết Yêu Đại Pháp đó... không ngờ... không ngờ lại kinh khủng như vậy! Hắn thân là cường giả của Nhất Kiếm Tông, tự nhiên là rất hiểu rõ Huyết Yêu Tông, nhưng hiện giờ mới phát hiện, thuật pháp này của Huyết Yêu Tông là không thể tưởng tượng.

Chủ tể màu vàng nhạt trên không trung cũng kinh hãi, nó nhìn Mạnh Hạo, im lặng không nói.

Thần sắc Mạnh Hạo như thường, chậm rãi đi về phía trước, thẳng tới trước cánh cửa lửa, không một chút chần chờ liền bước vào.

Phía trong và phía ngoài cánh cửa lửa như là hai thế giới khác nhau, Mạnh Hạo vừa bước vào thì hình ảnh đầu tiên chính là Lục Bách đang ở phía xa, miệng phun máu tươi, rồng đen ở trước người mất đi sinh mạng, cả người hắn nhanh chóng bay ngược về sau như diều đứt dây.

Thế giới này vẫn là một thế giới lửa, bốn phương tám hướng tràn ngập biển lửa, có một tế đàn cao ngất, lớn nhỏ mấy chục ngàn trượng, vô cùng to lớn, có tất cả chín tầng hợp thành.

Lục Bách chính là thất bại ở tầng thứ ba, hắn phun máu thối lui tới giữa không trung, sắc mặt hắn tái nhợt. Hắn mạnh mẽ quay đầu lại, vừa nhìn liền thấy được Mạnh Hạo, trong mắt hắn lộ ra tinh mang, còn có phức tạp.

- Ngươi cũng tới rồi! Hắn chỉ nói một câu liền đáp xuống đất, không nhìn Mạnh Hạo nữa mà khoanh chân tĩnh tọa.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn tòa tế đàn ở giữa biển lửa, hắn mơ hồ cảm giác được nơi này rất kỳ quái, dường như ở đây thân thể thoải mái hơn một chút, ít đi một chút trói buộc, trong đầu càng thêm thông suốt rõ ràng hơn không ít.

- Người từ ngoài đến!

Một thanh âm tang thương từ trên không trung truyền xuống, chỉ thấy trên không của thế giới lửa này đột nhiên xuất hiện một hung thú hình người màu trắng.

Nó đứng ngay giữa không trung, không nhìn ra khí tức tu vi, nhưng nó đứng ở nới đó tựa như là đang đứng ở đỉnh phong của thế giới, cúi đầu xuống, ánh mắt rơi vào trên người Mạnh Hạo.

- Có thể thông qua ải thứ nhất, là tạo hóa của ngươi, nếu có thể thông qua ải thứ hai thì ngươi có tư cách rời khỏi nơi này, hơn nữa còn thu được bảo vật của tộc ta.

- Nơi này là sinh tử thí luyện, là ước định năm đó giữa tộc ta cùng ân công, hễ là người từ ngoài đến bước vào nơi này, mặc kệ là tộc nào cũng đều có thể ở nơi này thí luyện.

- Đạp qua ngọn lửa, bước lên Tế đàn, Tế đàn này có tất cả chín tầng, đánh bại địch nhân ở mỗi tầng thì được thông qua!

- Ở chỗ này, bất kỳ thuật pháp, bất kỳ thần thông, bất kỳ biện pháp nào ngươi cũng có thể thi triển!

- Ngươi có ba lần cơ hội, nếu ba lần đều thất bại... thì xóa đi sự tồn tại của ngươi.

Chủ tể màu trắng chậm rãi lên tiếng, nói xong liền nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, không có lập tức xông ải mà khoanh chân tĩnh tọa, điều chỉnh tu vi trong cơ thể. Một ngày sau, hai mắt của hắn bỗng nhiên mở ra, bước vào trong biển lửa.

Ngay khi hắn bước vào, Lục Bách mở mắt ra, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Cẩn thận tầng thứ ba, trên tầng thứ ba là một người khác của bản thân ngươi.

Bước chân Mạnh Hạo chợt ngừng, nhìn Lục Bách một cái rồi gật gật đầu, trực tiếp bay qua biển lửa, đi vào tầng thứ nhất của Tế đàn. Ngay khi đi vào, hắn thấy được một khối điêu khắc hình người ở trên đó, điêu khắc này đột nhiên hòa tan đi, hồi phục lại sinh cơ, hóa thành một thanh niên mặc trường bào màu xanh.

Thanh niên đó hai mắt vô thần, nhưng khi ánh mắt đó ngưng nhìn cùng với Mạnh Hạo thì đột nhiên lộ ra chút tinh mang.

- Tiểu tử trước đó may mắn xông qua, ngươi... không có may mắn vậy đâu! Nói xong, thanh niên đó đưa tay phải lên chỉ về phía trước, trước mặt hắn lập tức xuất hiện một con ong, con ong này toàn thân màu đen, vừa mới xuất hiện thì lập tức trùng điệp với nhau, trong nháy mắt liền xuất hiện hơn chục ngàn con.

Những con ong đó vù vù bay thẳng về phía Mạnh Hạo, che phủ trời đất, thanh niên đó bấm quyết, lại một chỉ nữa, lần này lại có trên chục ngàn con ngô công bay ra.

Tư Long? Mạnh Hạo ngẩn ra, một màn này hắn rất quen thuộc, Tư Long tu sĩ của Tây Mạc lúc ra tay chính là như vậy, Mạnh Hạo không có lập tức công kích mà lùi lại mấy bước, quan sát cẩn thận, hắn phát hiện đây... tuy không phải là Tư Long thuật pháp, nhưng lại có mức độ tương tự rất lớn.

Mà Mạnh Hạo hắn, trên con đường Tư Long nhất đạo này từng là một Đại Tư Long của Tây Mạc, thậm chí có thể nói, là Đại Tư Long mạnh nhất trong thế hệ này.

Thần sắc Mạnh Hạo như thường, lúc những con ong cùng ngô công bay tới, tay phải hắn bấm quyết, vận chuyện Tư Long chi pháp, thần thức đột nhiên tản ra, những con ong cùng ngô công đó chợt ngừng ngay giữa không trung.

Dường như có chút mờ mịt, sắc mặt thanh niên kia biến đổi.

Cùng lúc đó, tay phải Mạnh Hạo chỉ ra, Hắc Bạch Nhị Châu Đệ Cửu Sơn phủ xuống, phát ra tiếng nổ ầm ầm, một đường nghiền ép, tốc độ Mạnh Hạo rất nhanh, chớp mắt liền xuất hiện ở bên cạnh thanh niên, thi triển Huyết Yêu Đại Pháp.

Lốc xoáy màu vàng hóa thành bàn tay màu vàng to lớn, kinh thiên động địa, một tay liền bắt được thanh niên đó, hút mạnh một cái, mắt thường có thể thấy thân thể của thanh niên đó trở nên khô héo, ầm một tiếng sụp đổ.

Nhưng vừa mới tan vỡ thì ở một chỗ khác, thân thể thanh niên đó lại xuất hiện, hắn nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, nhàn nhạt lên tiếng.

- Tuy rằng ở đây chỉ là pháp thân do một luồng một khí tức của ta hóa thành nhưng nếu ngươi đã có thể đánh vỡ nó, trước ngươi còn chưa có ai làm được, ngươi... thông qua.

Chân mày Mạnh Hạo hơi nhíu lại, khí huyết mà hắn hấp thu không nhiều, tu vi của thanh niên đó hắn đến giờ vẫn không cách nào nhìn ra được, trầm mặt một hồi, thân thể liền nhoáng lên một cái, thẳng lên tầng thứ hai.

Ngay khi hắn vừa bước lên tầng thứ hai, một tiếng cười gằn truyền ra, sau đó là một lực lượng mạnh mẽ ầm ầm đánh tới.

Thần sắc Mạnh Hạo biến đổi, đưa tay phải ra phía trước đỡ lấy.

Ầm ầm, một cỗ lực lớn trực tiếp vọt tới, khiến cho thân thể Mạnh Hạo chấn động, hắn biến sắc mặt, thân thể không ngừng lui về sau.

Đây ít nhất cũng là lực lượng thân thể Vấn Đạo, thậm chí thoạt nhìn chỉ giống như tùy tiện một kích, Lục Bách đó làm sao xông qua ải này!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, thấy được một người đầu trâu khổng lồ, lúc này cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình.

- Ha ha, tốt tốt tốt, cuối cùng cũng đến được một người có khí lực lớn, so với tên tiểu tử nắm giữ thời gian lúc trước mạnh hơn không ít!

Người khổng lồ đầu trâu bắp thịt toàn thân nổi lên, vừa nói vừa cười gằn, chân phải đạp lên mặt đất, xông thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Ngươi cũng đừng để ta thất vọng, tên tiểu tử lúc trước quá khó dây dưa, bí pháp thời gian trên tay hắn quỷ dị khó lường, lão tử đánh đến vô cùng khó chịu.

- Bị hắn làm cho phiền lòng nên mới để hắn thông qua.

- Nhưng ngươi... lão tử thích ngươi!

Oanh!

Khí lực của người đầu trâu này rất lớn, khi di chuyển Vấn Đạo khí tức hiện ra, một quyền đánh tới. Sắc mặc Mạnh Hạo biến hóa, vận chuyển tu vi, cũng đánh ra một quyền.

Tiếng nổ kinh thiên, sắc mặt Mạnh Hạo càng thêm tái nhợt, thân thể không ngừng thụt lùi, người đầu trâu đó ngửa mặt lên trời cười lớn.

- Tốt tốt tốt! Nói xong lại xông tới nữa, tốc độ rất nhanh, khiến cho Mạnh Hạo co rụt mắt lại.

Hắn lại mạnh hơn rồi! Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra chiến ý, thân thể kích động đến cực hạn, lại dùng rung động chi pháp, đối chiến lần nữa.

Lực lớn đụng nhau, Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược về sau, thân thể người đầu trâu đó cũng chấn động một cái, mặt

đất dưới chân nứt ra, nhưng hắn lại ngẩng đầu, trong mắt lộ ra hào quang mãnh liệt.

- Thống khoái, thống khoái, tiểu tử ngươi quả thật không tệ, nào tới đây, để Ngưu gia gia ta đánh chết ngươi! Hắn cười lớn xong lại xông tới, sắc mặt Mạnh Hạo nhanh chóng biến hóa, nửa thân thể của hắn lúc này đều đang run rẩy, sớm đã chết lặng, nhưng đối phương lại như không có chuyện gì, thậm chí... Mạnh Hạo cảm giác được thân thể của đối phương lại mạnh thêm rồi.

Không thể cùng hắn so thân thể! Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, ngay khi người đầu trâu tới thì lập tức dịch chuyển, nhanh chóng tránh né.

- Chạy cái gì! Người đầu trâu mạnh mẽ quay đầu, lại xông tới nữa, Mạnh Hạo lại di chuyển lần nữa, người đầu trâu đó nổi giận.

- Chết tiệt, ngươi cũng khiến người không vui vẻ như vậy! Hắn hét lớn một tiếng, nâng chân phải lên đạp mạnh lên mặt đất, tiếng vang ngập trời, hư vô bốn phía vặn vẹo, Mạnh Hạo không cách nào dịch chuyển, mắt thấy người đầu trâu đó xông tới lần nữa, Mạnh Hạo bấm quyết chỉ về phía trước.

Huyết Yêu Đại Pháp!

Lốc xoáy màu vàng lập tức xuất hiện ở bên ngoài thân thể của người đầu trâu, bước chân của hắn chợt ngừng, lúc thân thể đang muốn khô héo thì người đầu trâu trừng to mắt ra.

- Chút tài mọn! Trong lúc nói, toàn thân hắn nổ ầm ầm, dường như có một lực lượng bạo phát trong cơ thể của hắn, khuếch tán ra bên ngoài trực tiếp đối kháng với lốc xoáy, lần đầu tiên lốc xoáy màu vàng... ầm ầm sụp đổ.

Sắc mặc Mạnh Hạo đại biến, thân thể lui về sau, người đầu trâu đó cuồng

tiếu, một quyền đánh tới.

Mạnh Hạo miễn cưỡng tránh được, nhưng vẫn phun ra một ngụm máu tươi, khi hắn thối lui lần nữa, ý niệm trong đầu của hắn nhanh chóng chuyển động.

Lực lớn vô cùng, thân thể cường hãn, phong ấn hư vô, ngay cả Huyết Yêu Đại Pháp cũng vô dụng... Làm sao bây giờ? Mạnh Hạo không ngừng tránh né, không ngừng bị thương, phun ra máu tươi. Người đầu trâu thì càng chiến càng hưng phấn.

Thân thể của hắn, ta nếu có thể hấp thu, nhất định có thể chuyển bại thành thắng!

Nhưng lốc xoáy của Huyết Yêu Đại Pháp, bị hắn chấn tan... Ân? Hai mắt Mạnh Hạo đột nhiên lóe lên.

Không đúng, lốc xoáy của Huyết Yêu Đại Pháp là trước khốn sau hút, bởi vậy mới cần hóa thành lốc xoáy lớn, đây coi như là phân tán, nhưng nếu ta thu nhỏ lốc xoáy đó đến cực hạn, không cần hấp thu toàn bộ, chỉ cần hấp thú khí huyết trong nháy mắt... Mạnh Hạo ở trong chiến đấu đột nhiên hiểu rõ, dường như nắm bắt được một chút gì đó, mắt thấy người đầu trâu lại tới lần nữa.

Mạnh Hạo không kịp suy nghĩ cặn kẽ, nâng tay phải lên, lập tức vận chuyển Huyết Yêu Đại Pháp nhưng không có triển khai trên phạm vi lớn mà thu nhỏ ở trong lòng bàn tay.

Trong lòng bàn tay phải của hắn lúc này có lốc xoáy màu vàng cấp tốc xoay tròn, giống như thay thế vân tay.

Nhìn xem có hữu hiệu hay không!

Khi người đầu trâu lại tới, Mạnh Hạo lập tức xông ra, mạnh mẽ chống lại

một quyền, tay phải của hắn đụng chạm trực tiếp.

Khí Huyết Cảnh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1081: Linh Mạch Cảnh!

Oanh!

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, hắn cảm thụ được trong quả đấm của người đầu trâu có một lực lượng kinh người, lực lượng đó cùng thân thể mạnh mẽ khiến cho Mạnh Hạo không cách nào thừa nhận được.

Nhưng lúc này, trong lòng bàn tay của Mạnh Hạo lại có một lực lượng khí huyết càng kinh người hơn được hút ra, trực tiếp bị thân thể của Mạnh Hạo hấp thu để cường hóa thân thể.

Một màn này khiến cho hai mắt Mạnh Hạo sáng ngời.

Người đầu trâu đó thì sửng sốt, dường như vô cùng kinh ngạc.

Như vậy có tác dụng

Huyết Yêu Đại Pháp không phải chỉ có thể biểu hiện ở bên ngoài mà có thể dùng ở trong mọi thủ đoạn, như thân thể của ta cũng có thể thi triển! Mạnh Hạo cười lớn một tiếng, trong mắt lộ ra chiến ý, nhưng không có lập tức va chạm mà vẫn như cũ tránh né.

Nhưng mỗi lần tránh né, hắn đều nghĩ biện pháp tiếp cận người đầu trâu, dùng chưởng để tiếp xúc.

- Chết tiệt, giống như bị muỗi cắn vậy, ngươi có dám trực tiếp đánh một trận với ta! Người đầu trâu rống giận, Mạnh Hạo không nói tiếng nào, nhưng hai mắt thì càng ngày càng sáng, mỗi lần tiếp xúc hắn đều hấp thu khí huyết vào thân thể, dần dần lực lượng thân thể của hắn không ngừng được cường hóa.

Một nén nhang sau, thân thể Mạnh Hạo oanh một tiếng, lúc bị đánh lui lại lần nữa thì thân thể được cường hóa đột phá Trảm Linh, trở thành thân thể Vấn Đạo.

- Ngươi muốn chiến, vậy thì chiến!

Mạnh Hạo lên tiếng, đồng thời cũng không tránh né nữa mà trực tiếp xông về phía người đầu trâu có phản ứng hơi chậm một chút.

Người đầu trâu mừng rỡ, cuồng tiếu xông tới.

Rầm rầm rầm rầm!

Mạnh Hạo cùng người đầu trâu không ngừng va chạm ở giữa không trung, mỗi một quyền tiếp xúc với nhau, Mạnh Hạo đều sẽ lui về sau nhưng thân thể của hắn lại càng ngày càng mạnh.

Người đầu trâu thì trái lại, hắn càng chiến càng kinh hãi, khí lực của hắn đang không ngừng giảm đi, thân thể khôi ngô của hắn lúc này đang từ từ trở nên khô héo.

- Ngươi mạnh như vậy!

- Không lẽ trước đó ngươi trêu đùa ta?

- Chết tiệt, ngươi dám đùa ta! Người đầu trâu đó lại còn chưa có phản ứng, lúc này liền rống giận, kêu la như sấm, xông về phía Mạnh Hạo.

Một nén nhang sau... Mạnh Hạo đã có thể ngay mặt giao chiến với người đầu trâu mà không bị thối lui, tiếng rống giận của người đầu trâu thì câng ngày càng mãnh liệt.

Lại một nén nhang trôi qua...

- Ngươi ngươi ngươi... ngươi sao lại mạnh như vậy! Người đầu trâu không ngừng lui về sau, bị sự dũng mãnh của Mạnh Hạo đánh cho tỉnh táo, quyền đầu của hắn đánh ra ngày càng yếu đi.

Sau nén nhang thứ ba, thân thể người đầu trâu ầm một tiếng thụt lùi, trực tiếp đụng lên trên Tế Đàn, thân thể hắn lúc này đã khô héo, rất là gầy yếu, đương nhiên đây là so sánh với với thân thể khôi ngô trước đó của hắn, hiện giờ mặc dù là gầy yếu nhưng cũng tráng kiện hơn người bình thường khá nhiều.

- Ta... sao ta gầy đi rồi?

- A a a a, ta gầy rồi! Người đầu trâu lúc này mới có phản ứng, khi thấy Mạnh Hạo lại xông tới thì hắn giật thót mình một cái.

- Yêu pháp, tiểu tử người dùng yêu pháp!

- Không đánh nữa, chết tiệt, không đánh nữa, ngươi thắng rồi, ngươi thông qua! Người đầu trâu không chút do dự tránh đi, gương mặt tức giận.

Bước chân Mạnh Hạo chợt dừng, trong lòng có chút áy náy, người đầu trâu này đã giúp hắn rất nhiều, khiến hắn hiểu được cách dùng khác của Huyết Yêu Đại Pháp, cách dùng này làm cho thuật pháp của Huyết Yêu càng thêm thực dụng đối với Mạnh Hạo.

- Đạ tạ tiền bối! Mạnh Hạo ôm quyền, cúi đầu một cái thật sâu.

Người đầu trâu hừ lạnh một tiếng, không nhìn Mạnh Hạo nữa mà cúi đầu nhìn thân thể của mình, mặt như muốn khóc.

- Gầy rồi... Ta lại gầy thành như vậy... Xong rồi xong rồi, lần này về nhà, bà nương của ta nhất định đánh chết ta, nàng... lỡ như nàng hiểu lầm cái gì thì ta nên làm như thế nào?

Mạnh Hạo áy náy trong lòng, ho khan một tiếng, biết được việc này không cách nào giải thích nên nhanh chóng nhoáng lên một cái, đi thẳng lên tầng ba.

Tầng thứ ba có một mặt gương to lớn, cái gương đó lóe lên ánh sáng, từ trong đó đi ra một thân ảnh giống hệt Mạnh Hạo.

Hắn cúi đầu nhìn thân thể của mình, cười xấu hổ nhìn về phía Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn nhớ lại nhắc nhở trước đó của Lục Bách.

Đánh một trận với bản thân?

Hắc Bạch Nhị Châu Đệ Cửu Sơn!

Hắc Bạch Nhị Châu Đệ Cửu Sơn! Hai người đồng thời ra tay, phát ra tiếng ầm ầm rung trời, Lục Bách ở dưới Tế Đàn cũng đang ngẩng đầu nhìn lên tầng thứ ba, mắt lộ ra ánh sáng kỳ lạ.

Thân thể Mạnh Hạo lui về sau, một bản thân khác ở trước mặt hắn cũng như vậy.

Huyết Yêu Đại Pháp!

Huyết Yêu Đại Pháp!

Oanh!

Thần thông thuật pháp mà hai người sử dụng giống nhau như đúc, sau khi chiến đấu liên tục mấy canh giờ thì thân ảnh giống hệt Mạnh Hạo đột nhiên biến đổi phương pháp chiến đấu, không còn ra tay giống như Mạnh Hạo nữa mà dùng tất cả thuật pháp Mạnh Hạo biết để triển khai tổ

hợp thuộc về bản thân mình.

Mạnh Hạo nhìn khuôn mặt Huyết Tiên to lớn ở trước mắt mình, nhìn lốc xoáy màu máu to lớn ở bên ngoài thân thể, sắc mặt của hắn cực ký khó coi, hắn cảm nhận được bản thân khác bị huyễn hóa ra này vô cùng khó dây dưa, thậm chí nhức đầu.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên hiểu được loại cảm giác của người khác lúc giao thủ với mình, nhất là... Yêu Phong đệ bát cấm, thuật này lại được bản thân hư ảo này sử dụng đến xuất thần nhập hóa, Mạnh Hạo cũng không thể không thừa nhận, đối phương dùng... tốt hơn hắn rất nhiều.

Mỗi một lần ra tay, nhất là vào thời khắc mấu chốt, Yêu Phong đệ bát cấm này đều khiến cho Mạnh Hạo muốn rống giận lên.

Thuật này lại còn có thể sử dụng như vậy! Mạnh Hạo ở trong sự uất ức cũng nhanh chóng học được phương pháp chiến đấu của thân ảnh hư ảo này.

Yêu Phong đệ bát cấm!

Tiếng nổ vang vọng, hai người đã chiến đấu gần một ngày, mỗi lần Mạnh Hạo thi triển Huyết Yêu Đại Pháp hấp thu khí huyết của đối phương thì thân thể của hắn cũng bị hấp thu đi.

Hai người hình như rất khó phân ra thắng bại, nhưng trong lúc chiến đấu, Mạnh Hạo lại có không ít cảm ngộ.

Tiếp tục như vậy, căn bản không có khả năng xuất hiện kết quả trong thời gian ngắn! Trong lòng Mạnh Hạo có chút gấp gáp, nhưng cố tình lúc này, chủ tể màu trắng trên không trung đột nhiên mở mắt ra.

- Trận chiến ở mỗi tầng không được vượt qua một ngày, ngươi còn thời gian một nén nhang.

- Sau một nén nhang, nếu chưa có kết quả... coi như ngươi bại!

- Tại sao? Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chủ tể màu trắng trên không trung.

- Đánh bại người khác dễ, đánh bại bản thân khó... Nhưng nếu ngay cả bản thân cũng không thể đánh bại thì sao có thể làm cho đạo tâm kiên định, đối mặt với tiên kiếp sau này!

- Nơi này, vào thời gian ban đầu, người ngoài tiến vào nhất định phải chết. Nhưng sau này vì có ý chí cổ xưa phủ xuống, tộc của ta bất đắc dĩ, chỉ có thể đồng ý ước định, do đó mới trở thành thí luyện sinh tử, nhưng mục đích của thí luyện này là vì bồi dưỡng ra Chân Tiên.

- Ải thứ nhất là khảo nghiệm năng lực sinh tồn của ngươi, trở thành Chân Tiên nhất định phải đối mặt với nhiều hạo kiếp, cần có sức tự vệ nhất định.

- Ải thứ hai, thứ khảo nghiệm chính là ngộ tính của ngươi, ngộ tính đầy đủ tự nhiên có thể ở trong ải thứ hai này lĩnh ngộ rất nhiều pháp môn đang bế tắc của mình, đạo tâm chỉ là một mặt thôi.

- Chiến thắng bản thân để kiên định đạo tâm chỉ là bước thứ nhất để thành tựu Chân Tiên mà thôi, bước thứ nhất này ngươi cũng không thể vượt qua, tất nhiên là ngươi bại!

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động.

- Chẳng lẽ đến giờ ngươi còn chưa phát hiện ra rất nhiều chỗ không đúng ở nơi này sao!

- Thôi, dù sao ngươi cũng chỉ là Trảm Linh, không cách nào nhìn ra sự bất phàm ở nơi này, nói cho tiểu tử ngươi biết, ở đây... không có quy tắc!

- Ải thứ hai này là địa phương không có quy tắc, không có pháp tắc, một khoảng trống rỗng!

- Cho nên ở đây, ngươi có thể đi tìm hiểu thuật pháp của mình, tìm hiểu đạo của mình, tìm hiểu pháp môn thần thông của mình. Bởi vì nơi đây... không có pháp tắc quấy nhiễu, không có pháp tắc làm vặn vẹo mà nhắm thẳng vào bản tâm.

Mạnh Hạo thất kinh, lúc trước hắn không có quá nhiều cảm thụ đối với điểm này, chỉ là cảm thấy nơi này có chút kỳ dị, dường như thân thể ít đi một chút trói buộc, trong đầu câng thêm tỉnh táo hơn khi ở đây.

Nhưng không nghĩ tới, nơi này... lại không có quy tắc!

- Một nén nhang cuối cùng, thắng không được bản thân, ngươi sẽ thua!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, thân ảnh hư ảo trong nháy mắt tới gần, hai ngươi lại giao chiến lần nữa, thời gian từ từ trôi qua, chớp mắt liền qua nửa nén nhang.

Làm sao bây giờ, làm sao đây?

Một khi thất bại lần đầu, lần thứ hai cũng rất khó thành công!

Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ ba, chỉ cần ta có thể hiểu ra, có thể tu thành là ta có khả năng chém giết thân ảnh hư ảo này!

Hoặc là ta hiểu ra Trảm Linh đệ tam đao!

Hoặc là ta có hiểu rõ thêm một chữ trong Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo!

Ngưng tụ ra được bản tôn thứ hai trong chữ Bản, với Chân Tiên hồn làm

phụ, bản tôn thứ hai sẽ vô cùng kinh khủng!

Thậm chí tu hành Cửu Thiên Bảo Thân Quyết, cũng là một biện pháp!

Chỉ là thời gian quá ít, chỉ còn nửa nén nhang sau cùng!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra tơ máu, thân thể không ngừng lui về sau, mắt thấy thân ảnh hư ảo đang thi triển Huyết Yêu Đại Pháp, Mạnh Hạo cũng triển khai theo.

Trong nháy mắt, thân thể của hắn cùng thân ảnh hư ảo đó đều đang khô héo, nhưng trong lúc khô héo, lại có khí huyết hấp thu từ phía đối phương không ngừng bổ sung, một màn giống như vậy đã xuất hiện rất nhiều lần trong lúc giao chiến.

Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ ba, bước vào Linh Mạch Cảnh!

Mỗi một tu sĩ, trong cơ thể đều có một linh mạch, đó là tu vi của người đó... Mà mục tiêu của Huyết Yêu Đại Pháp chinh là rung chuyển linh mạch này, như khai thác mỏ vậy, đào ra linh mạch đó để cắn nuốt!

Nhưng linh mạch này nên hút ra như thế nào?

Thời gian còn lại không tới nửa nén nhang!

Linh mạch! Mạnh Hạo cùng thân thể hư ảo đó cùng nhau dừng Huyết Yêu Đại Pháp, hai người lại triển khai thần thông lần nữa, trong đầu Mạnh Hạo đều đang nhanh chóng suy nghĩ. Ở trong một thế giới không có quy tắc, đầu óc của hắn tỉnh táo rõ ràng chưa từng có, giờ khắc này, hắn đột nhiên nghĩ tới... đệ thập tổ Vương gia!

Hình ảnh đệ thập tổ Vương gia năm đó hút đi đạo cơ hoàn mỹ của mình.

Hắn nhớ lại đủ loại biến hóa trong cơ thể của mình vào lúc đó, loại cảm

giác tu vi nghịch chuyển tự tan vỡ trở thành khí tức, tựa như bị rút ra khỏi cơ thể một phần, điều này khiến cho thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên chấn động một cái.

Nghịch chuyển, ta hiểu rồi, mấu chốt của tầng thứ ba chính là nghịch chuyển, lốc xoáy của tầng thứ hai sau khi xoay tròn đến cực hạn lại mạnh mẽ nghịch chuyển liền có thể sản sinh ra một lực lượng chấn động!

Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra tinh mang.

Oanh!

Ngay khi hắn lĩnh ngộ ra, Huyết Yêu Đại Pháp của hắn bỗng nhiên đột phá tầng thứ hai, bước vào... tầng thứ ba!

Sau khi bước vào tầng thứ ba, khí thế xung quanh Mạnh Hạo ngập trời, mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ lạ, nâng tay phải lên chỉ về phía thân ảnh được biến hóa ra. Dưới một chỉ này, lốc xoáy màu vàng bên ngoài thân thể của thân ảnh đó đột nhiên chuyển động, thân ảnh hư ảo đó hừ lạnh một tiếng, cũng đưa tay chỉ về phía Mạnh Hạo, hai người lại đồng thời thi triển Huyết Yêu Đại Pháp lần nữa.

Nhưng chỉ một lát sau, khi lốc xoáy màu vàng bên ngoài thân thể của thân ảnh hư ảo đó chuyển động đến cực hạn, tay phải Mạnh Hạo lập tức lật lại!

Trong nháy mắt, lốc xoáy bên ngoài thân thể của thân ảnh đó cũng theo đó lập tức nghịch chuyển. Khi nó vừa nghịch chuyển thì thần sắc thân ảnh hư ảo đó đại biến, tu vi trong cơ thể của hắn không chịu khống chế ầm ầm tan vỡ, thuận theo thất khiếu bay ra, thẳng tới Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, thân thể của thân ảnh hư ảo, vào giờ khắc này cũng trực tiếp sụp đổ, biến mất không thấy, chỉ còn lại cái gương với ánh sáng lập lòe ở nguyên vị trí cũ.

- Lần đầu tiên thí luyện, ngươi đã có thể chiến thắng bản thân trong vòng một ngày, vậy thì mấy tầng sau cũng không có gì khó khăn, ngươi trực tiếp đi xông tầng thứ chín, xông qua là ngươi có tư cách rời khỏi chỗ này!

- Còn có thể thu được trọng bảo của tộc ta! Trên không trung, chủ tể màu trắng nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, trong mắt có tia sáng kỳ dị, chậm rãi lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1082: Một ... Ngũ Gia khác!

Dưới tế đàn, Lục Bách ngẩng mạnh đầu, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ, hắn kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo đang ở tầng thứ ba, nghe âm thanh của Chủ Tể bầu trời màu trắng, sâu trong nội tâm hắn liền trầm mặc xuống.

- Hắn... chiến thắng bản thân? Lục Bách chậm rãi cúi đầu xuống, nhưng khi hắn lần nữa ngẩng đầu lên, rất nhanh trong mắt liền lộ ra chiến ý cùng chấp nhất mãnh liệt.

- Ta, không cần thân phận tinh thiếu, không cần vang danh Bắc Địa, cũng không cần chuyển thế trùng tu gì, ta chỉ có một quan tâm duy nhất... chính là trong mỗi một cảnh giới của ta... đều phải mạnh nhất!

- Đường của ta, chính là muốn trở thành Chân Tiên, lòng của ta, chính là muốn kiên định nhất!

- Mạnh Hạo có thể làm được, ta... cũng có thể làm được! Lục Bách hít sâu một hơi, trong mắt hiện ra sự kiên định trước nay chưa từng có, hắn chậm rãi đứng lên, cất bước chạy thẳng tới tầng thứ nhất.

- Lần này, ta nhất định phải thông qua tầng thứ ba!

Mạnh Hạo đứng ở tầng thứ ba, hắn không lập tức bước ra, mà nhắm mắt lại, yên lặng cảm thụ tu vi đang sôi trào trong cơ thể, cảm thụ Huyết Yêu Đại Pháp cuồn cuộn ở tầng thứ ba này, còn có lực lượng cường hóa sau khi bước chân vào Linh Mạch Cảnh.

- Khó trách Huyết Yêu lão tổ đã từng nói, nếu ta đạt tới tầng thứ tư Huyết Yêu Đại Pháp, sẽ có thể đánh một trận cùng Vấn Đạo sơ kỳ!

- Huyết Yêu Đại Pháp này quá mức kinh người, sở trường quần chiến, địch càng nhiều người... ta lại càng mạnh!

- Thanh La Tông... Hai mắt Mạnh Hạo chợt mở ra, trong mắt hắn lộ ra sát cơ mãnh liệt, hắn hận Thanh La Tông đã tới tận xương tủy, nếu Thanh La Tông không cản trở từ bên trong, Hứa Thanh cũng sẽ không cần chuyển thế, kiếp này... cũng sẽ có khả năng thành tiên.

Mà hiện tại, chỉ có trăm năm, kiếp này sẽ bị phá hủy, thù này... không đội trời chung!

Hắn hít sâu một hơi, nhấc chân tiến về phía trước, trong khoảnh khắc liền biến mất. Khi hắn xuất hiện lại, đã trực tiếp xuyên qua tầng thứ tư, tầng thứ năm, xuất hiện ở... tầng thứ chín!

Nơi này, có phạm vi nhỏ nhất.

Nơi này, là nơi cao nhất của Tế đàn!

Nơi này, là tầng cuối cùng của cửa ải thứ hai!

Bước qua nơi này, Mạnh Hạo sẽ có tư cách rời khỏi phương thế giới này, thậm chí hắn tiến thêm một bước, sẽ có thể đi khiêu chiến cửa ải thứ ba.

Ầm!

Trong khoảnh khắc Mạnh Hạo tại bước chân vào tầng thứ chín, dường như hắn đã vô hạn tiếp cận bầu trời, hắn thấy được ngọn lửa vô tận của thế giới này, thấy được bên ngoài thế giới này, là một không gian vô tận đen như mực.

Gần như trong nháy mắt khi Mạnh Hạo bước chân vào nơi này, hắn liền nghe được một tiếng cười the thé chói tai.

Tiếng cười này tựa như vịt đực, còn có cuồng ngạo không nói nên lời, quanh quẩn bát phương.

- Con em ngươi, đã bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng có người có thể đứng ở trước mặt Ngũ gia, tới tới tới, để Ngũ gia nhìn xem trên người của ngươi có mọc nhiều lông hay không!

Khoảnh khắc thanh âm này vang lên, lý tưởng hào hùng của Mạnh Hạo lập tức tắt ngấm, hai mắt hắn trợn tròn, lộ ra vẻ không thể tin nổi, ngơ ngác nhìn một đầu... sau khi hắn bước chân vào tầng thứ chín, đang từ hư vô bay ra...

Anh Vũ!

Anh Vũ toàn thân đủ màu, cái mỏ vểnh lên, chân thẳng ngực ưỡn, tràn đầy cuồng ngạo, dường như khắp thiên hạ này, hắn là duy ngã độc tôn vậy, khi nó xuất hiện, một cỗ khí thế kinh người, cũng ầm ầm bạo phát trên người nó.

- Ngươi... Mạnh Hạo thở dồn dập. Con Anh Vũ trước mắt này, rõ ràng chính là cái con chim chết tiệt lúc đầu hắn gặp nguy hiểm liền bỏ trốn mất kia.

- Ngươi ngươi cái gì, con em ngươi! Chưa từng thấy qua phong thái đẹp trai của Ngũ gia sao? Anh Vũ bay ra, dường như rất bất mãn với ánh mắt Mạnh Hạo, cặp mắt hiện ra tia sáng sắc bén, chói tai nói.

Vừa dứt lời, Anh Vũ lập tức chạy ra, tốc độ của nó cực nhanh, Mạnh Hạo căn bản không thể nào thấy rõ, ầm một tiếng, thân thể hắn bị húc thụt lùi lại, Anh Vũ di chuyển giữa không trung, không ngừng hét lên, lần nữa vọt tới.

Mạnh Hạo biến sắc, tốc độ Anh Vũ quá nhanh, nhanh đến nỗi hắn không

thể thấy rõ, nhưng giờ phút này Mạnh Hạo cũng cũng đã nhận ra, Anh Vũ trước mặt có điểm không giống với con chim.

Nhưng rốt cuộc không giống ở chỗ nào, Mạnh Hạo cũng không nói ra được, chỉ là cảm thấy như vậy.

Những tiếng rầm rầm liên tiếp không nhừng truyền ra, Anh Vũ không ngừng va chạm, nhưng trong lúc nhất thời, dường như nó cũng không thể làm gì được Mạnh Hạo. Mạnh Hạo không ngừng lui về sau, mỗi một lần Anh Vũ đánh tới, hắn đều cảm thấy như có ngọn núi đang đụng vào.

Thậm chí Mạnh Hạo còn thi triển ra cả Huyết Yêu Đại Pháp, nhưng tốc độ con Anh Vũ này quá nhanh, nơi nó bay qua, căn bản không thể trói buộc, dường như trên người nó có một cỗ lực lượng quỷ dị vây quanh, có thể xuyên phá vạn vật vậy.

- Con chim chết tiệt này, như thế nào lại khỏe như vậy! Mạnh Hạo còn đang cau mày thầm rủa, thì Anh Vũ bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung, chăm chú nhìn Mạnh Hạo.

- Con em ngươi, ta chơi ngươi, ta muốn chơi ngươi, sao thân thể ngươi lại cứng như vậy, càng cứng rắn càng tốt, chơi ngươi, chơi ngươi, chơi vỡ nát ngươi... Trong tiếng hét lên, nó dùng tốc độ cực hạn, nhanh chóng bay vòng quanh Mạnh Hạo, ánh mắt kia luôn không có hảo ý nhìn chằm chằm vào cái mông của Mạnh Hạo...

Mạnh Hạo thấy được một màn này, lập tức da đầu tê dại, trong lòng rúng động, hắn chợt nghĩ đến ác thú Anh Vũ, nghĩ tới từng nạn nhân bị Anh Vũ xuyên qua mông kia.

Những hình ảnh này mãnh liệt kích thích trong đầu, khiến toàn thân Mạnh Hạo hơi run lên, cho dù là trong lòng hắn đang đùng đùng nổi giận, nhưng giờ phút này cũng sâu sắc bị những hình ảnh kia hù dọa.

Ngày thường hắn luôn nhìn những con thú có lông khác kêu lên thê lương thảm thiết, nhưng hắn là tuyệt đối không muốn chính mình thể nghiệm.

- Chết tiệt, chết tiệt! Trên trán Mạnh Hạo đổ mồ hôi ròng ròng, phải biết rằng khi hắn đối mặt với tầng thứ ba, cũng không vã mồ hôi như vậy, thậm chí giờ khắc này, hắn suýt nữa kêu lên hai chữ bỏ qua.

Đây... đây là lực lượng mà tu sĩ căn bản không thể nào địch nổi!

Nhất là con Anh Vũ chết tiệt kia, nó không ngừng kêu gào chơi ngươi, ngay cả ái mỏ nó bất ngờ cũng đang thay đổi, không còn là cong cong, mà là càng ngày càng thẳng, càng ngày càng nhọn...

Thỉnh thoảng cái mỏ của nó lại mở ra, vẻ dâm ô xấu xa ập vào mặt, khiến trong nội tâm Mạnh Hạo run rẩy không thôi.

- Ta biết ngươi! Mạnh Hạo lập tức hô to một tiếng, hắn cũng là không còn cánh nào nữa, vội vàng kêu lên.

- Hử? Anh Vũ sửng sốt.

- Ngũ gia không nhận ra ngươi, ta vẫn phải chơi ngươi! Anh Vũ trừng mắt, súc thế định muốn lao tới.

- Ta là chủ nhân của ngươi!!! Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, lập tức lấy ra gương đồng.

- Ngươi làm nhục ta!!! Anh Vũ liếc cũng không thèm liếc gương đồng một cái, rống lớn một tiếng, thân thể hóa thành một luồng ánh sáng đen, tiếp tục lao thẳng tới Mạnh Hạo.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ! Mạnh Hạo cuống quýt, hắn phát hiện ra ánh sáng đen này quẹo một cái đổi hướng, bay thẳng ra sau lưng

hắn.

Mắt thấy ánh sáng đen kia lại tới, bỗng nhiên trong đầu Mạnh Hạo chợt lóe lên, nghĩ tới một điểm yếu trí mạng của con chim chết tiệt này, vì thế không chậm trễ chút nào lập tức lên tiếng.

- Ngươi cho dù có cường đại hơn nữa, thì có thể như thế nào, ta cũng không tin ngươi lại có thể xuyên qua Tế đàn này đi ra, ngươi có thể sao!? Mạnh Hạo vừa thốt ra, ánh sáng đen kia trong nháy mắt chợt dừng lại, hóa thành Anh Vũ, nó đang gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, dường như đã bị chọc giận.

- Ngươi nói cái gì, ngươi nói Ngũ gia không thể sao?

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, lập tức bình tĩnh lại, lộ ra vẻ khinh miệt.

Vẻ mặt này của hắn, lập tức khiến cho Anh Vũ hoàn toàn nổi điên, gào khóc hét to.

- Ngươi dám xem thường Ngũ gia, Ngũ gia không gì không thể làm được, ngươi ngươi ngươi...

- Câm mỏ. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng.

- A a a a... Anh Vũ nghe được giọng nói khinh miệt kia, một tia lý trí cuối cùng cũng bị thiêu đốt.

- Con em ngươi, ngươi xem đây, ngươi mở to mắt nhìn Ngũ gia, nhìn xem Ngũ gia có thể xuyên thủng Tế đàn này đi ra hay không nha!

Anh Vũ giận dữ, trong nháy mắt liền bay lên không trung, chuẩn bị bay thẳng tới Tế đàn.

Đột nhiên Chủ Tể màu trắng liền bay ra, chặn trước mặt Anh Vũ.

- Ngũ tiên bớt giận, bớt giận, không thể bị kích động a, ngài hãy nghe ta nói...

- Nói con em ngươi, cút cho ta! Anh Vũ rống giận.

- Ngũ tiên, ta...

Chủ Tể màu trắng cười khổ, đang định lên tiếng giải thích.

- Ngươi không cút sao, con em ngươi, ngươi nếu không cút, ngay cả ngươi lão tử cũng chơi! Anh Vũ rống giận.

Chủ Tể màu trắng trong lòng lo lắng, đến tận hôn nay hắn cũng mới biết con Anh Vũ này lại có khuyết điểm như vậy, đột nhiên hắn thấy được Mạnh Hạo, lập tức trong mắt hiện ra vẻ tức giận, đang định lên tiếng khiển trách thì ánh mắt Mạnh Hạo khẽ đảo nhìn chủ tể màu trắng, nội tâm hừ lạnh, lên tiếng:

- Ta cũng không tin ngươi có thể xuyên thủng cái Tế đàn này, đừng nói Tế đàn, cho dù là chủ tể màu trắng kia, ngươi cũng không làm được!

- A a a... ngươi lại còn dám xem thường ta! Anh Vũ tức giận ngập trời, quay mạnh đầu, ánh mắt rơi vào trên người chủ tể màu trắng, tên chủ tể màu trắng thân thể khẽ run lên.

Mắt thấy này Anh Vũ đang muốn lao tới, chủ tể màu trắng không chút chậm trễ, lập tức rống lớn:

- Qua cửa, qua cửa!!!

Hắn vừa lên tiếng, lập tức Tế đàn vang lên ầm ầm, một cỗ lực lượng mạnh mẽ lập tức bao phủ lên người Anh Vũ, Anh Vũ cũng không chống

cự, tùy ý để lực lượng này phủ xuống, gắt gao nhìn chằm chằm vào cái mông Chủ Tể màu trắng.

- Nơi này năm xưa khi kiến tạo, lão tử cũng xuất lực qua, cho nên mới lưu lại một đám thần thức hóa thân ở chỗ này, vì vậy cũng không tiện xuyên thủng nó, nhưng còn riêng con thú nhỏ bé đắc ý ngươi, ngũ gia thật sự muốn chơi thử một chút.

Nói rồi, Anh Vũ hừ lạnh một tiếng, sau đó lại nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, không nói gì, nhưng hàm nghĩa trong đó, lại rất rõ ràng.

- Tiểu tử, ngươi chờ đó, sau này nói không chừng còn có cơ hội, đến lúc đó ta sẽ chơi ngươi!

Ánh mắt Mạnh Hạo tràn ngập sát khí nhìn chằm chằm Anh Vũ, cũng không nói gì, nhưng hàm nghĩa trong đó, cũng rất mãnh liệt.

- Con chim chết tiệt, ngươi chờ cho đó cho ta, sau khi ra ngoài ta sẽ đi tìm ngươi, tìm được ta sẽ cho ngươi biết tay!

Giờ phút này, tại trên bầu trời Bắc Địa hải vực, một đại hán mặt đen đang đứng giữa không trung, xung quanh vây quanh một đám nhỏ tu sĩ, mỗi tên đều đang không ngừng tâng bốc, khiến tên đại hán mặt đen rất đắc ý.

Thỉnh thoảng hắn lại cúi xuống hôn con gấu chó đen đang ôm trong lồng ngực một cái, trên mặt đầy vẻ say mê. Con gấu chó này bộ lông rất dày, mịn màng, cũng không biết ở trên biển này, hắn làm như thế nào mà có được...

- Cuộc sống như thế này vẫn là tốt nhất, tiểu Tam ngươi cũng đừng nản lòng, không phải chỉ là một người chủ nhân thôi sao, hai ta đổi một người khác là được!

- Xem đi, sau này khi cái gương kia được những người khác chiếm được, luyện hóa, lão tử sẽ dẫn ngươi trở về, ngươi nhìn xem hai ta hiện tại tiêu sái biết bao nhiêu, đây mới là cuộc sống a.

Bỗng nhiên, đại hán mặt đen hắt hơi một cái, sau đó thân thể hắn khẽ run lên, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, trong cơ thể hắn, thời khắc này đang có người hai tiếng cãi vã truyền ra.

- Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra, không ngờ tam gia ta lại hắt xì!

- Cút, rõ ràng là Ngũ gia ta hắt xì.

- Cái này mà ngươi cũng giành với ta sao!!!

- Không đúng, con em ngươi, ta cảm thấy có gì đó không đúng, vừa rồi liền rùng mình một cái, dường như có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra!

- A, hay là tên Mạnh Hạo kia chưa chết!!! Xong rồi xong rồi, nếu hắn chưa chết, hai ta xong rồi, lúc này chúng ta chạy đi...

- Chạy cái gì mà chạy, cái đó gọi là chiến lược dời đi, ngươi hiểu chưa!

- Chết tiệt, lần trước không phải ngươi nói đưa hắn ma luyện sao, tại sao giờ lại biến thành cái thuyết pháp này?

- Ta nói sao?

- Ngươi nói, ngươi nói, ngươi nói...

Mặc đang đấu võ mồm, nhưng tên đại hán mặt đen vẫn biến đổi phương hướng, bay thẳng về phía Bắc Địa.

- Chúng ta đi Bắc Địa, nơi đó ta cảm thấy rất an toàn...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1083: Thần hỏa căn nguyên!

Tại hồ đạo vạn trượng, trong phiến thế giới kia, lúc này Mạnh Hạo đang ở tầng cao nhất của cửa ải thứ hai Tế đàn, hắn lắc mình một cái, trực tiếp rời khỏi Tế đàn.

Anh Vũ hừ lạnh một tiếng, thân thể sáp nhập vào hư vô biến mất, tên Chủ Tể màu trắng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, khi hắn nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt không giỏi hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

- Vận khí ngươi tốt, coi như đã thông qua!

- Hiện tại ngươi có hai lựa chọn, một là rời đi, hai là tiếp tục xông qua cửa ải thứ ba!

- Cửa ải thứ ba, đến nay vẫn chưa từng có người nào có thể xông qua, cho nên thần hỏa căn nguyên cũng chưa có ai có thể thừa kế, nói cho ta biết sự lựa chọn của ngươi. Chủ Tể màu trắng chậm rãi nói.

Mạnh Hạo chỉ hơi trầm ngâm, trong thân thể hắn còn có cảnh giới Vĩnh Hằng, tại cảnh giới này, tuy không phải nói thân thể hắn là bất tử, nhưng cũng coi như là người duy nhất trên Nam Thiên Đại Địa.

Đây là lá bài tẩy của hắn, là thủ đoạn lật ngược tình thế trong lúc đối đầu sinh tử của hắn.

Chỉ là hắn không có thời gian, một khi bị vây khốn tại cửa ải thứ ba, trăm năm chỉ là một cái búng tay mà thôi, nhưng nếu không xông vào, hắn đáy lòng ít nhiều cũng có chút không cam lòng.

- Lúc trước tiền bối từng nói, xông qua được cửa ải thứ hai này, sẽ có trọng bảo mà? Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía Chủ Tể màu trắng.

Cặp mắt hạt châu màu trắng khẽ nhảy một cái, có chút không quá tình nguyện, vung tay một cái, lập tức ở trước mặt hắn xuất hiện một vật phẩm, đó là một cái xiên.

Nó trông đen thui, không bắt mắt chút nào, nhưng khí tức mà nó tỏa ra, lại là Vấn Đạo, chỉ có điều trong thế giới không có quy tắc này, khí tức của nó không mạnh.

- Bảo vật Vấn Đạo, cũng coi như trọng bảo. Chủ Tể màu trắng dường như cũng cảm thấy hơi tức giận, chỉ lấy ra mỗi một món. Trên thực tế, dựa theo ước định cổ xưa, hắn phải lấy ra tất cả bảo vật của tộc bọn hắn, để người thông qua cửa ải thứ hai tùy ý chọn lựa, nhưng tộc này cũng rất hẹp hòi, cho dù là nhóm người thông qua trước Mạnh Hạo, hắn cũng chỉ lấy ra ba món để cho lựa chọn mà thôi.

Lợi dụng kẽ hở của ước định, chuyện này cũng không khiến nó cảm thấy mình bội ước.

Thần sắc Mạnh Hạo như thường, thoáng nhìn qua cái xiên kia, ít nhiều cũng nhận ra vị Chủ Tể màu trắng này không đối với mình không vui, cặp mắt hắn liền lóe lên một cái.

- Dựa theo ước định cổ xưa, có lẽ tiền bối nên cho vãn bối một bảo vật tốt hơn, thậm chí có thể lấy ra vài món để ta lựa chọn mới phải.

- Không có! Chủ tể màu trắng hừ lạnh một tiếng.

- Tiền bối, không bằng như vậy, bảo vật này ta cũng không cần, ta chỉ có hai yêu cầu... Mạnh Hạo mới vừa nói tới đây, Chủ Tể màu trắng lập tức thu hồi cái xiên lại, dường như ngay cả vật phẩm này đưa ra, nó cũng sẽ đau lòng.

- Ta nhìn thấy nhiều ngọn núi phía ngoài cửa ải thứ nhất, đều là do vô số pháp bảo hợp thành, trong đó có không ít món là pháp bảo Trảm Linh như vậy đi tiền bối, ta muốn 100 ngàn kiện pháp bảo Trảm Linh, ngài xem...

Mạnh Hạo liếm môi một cái, giở công phu sư tử ngoạm.

Chủ Tể màu trắng trừng mắt, bảo vật Vấn Đạo, hắn không nỡ bỏ, là bởi vì phàm là pháp bảo Vấn Đạo, đều có pháp tắc riêng ở bên trong, rất trân quý, nhưng pháp bảo cấp độ Trảm Linh, cũng không kém nhiều lắm.

- 100 ngàn! Sao ngươi không đi ăn cướp đi, tối đa mười kiện!

- 90 ngàn, không thể ít hơn nữa, tiền bối, ta chính là phải bỏ qua một món pháp bảo Vấn Đạo đó!

- Cái này... pháp bảo Trảm Linh cũng rất trân quý a, cho ngươi tối đa là 100 món!

- Tiền bối, sao người có thể như vậy được chứ, dù sao ta cũng đã xông qua được cửa ải thứ hai, ta có thể nhượng bộ cực hạn, là 80 ngàn pháp bảo mà thôi, những pháp bảo Trảm Linh phía ngoài kia còn nhiều mà, ngoài ra, ngươi phải cho ta một cơ hội đi vào cửa ải thứ ba thể nghiệm một chút.

- Cái này... quả thực là ngươi đã xông qua được, nhưng...

Hai người cò kè qua lại, cuối cùng quyết định xuống, Chủ Tể màu trắng cho Mạnh Hạo năm ngàn pháp bảo cấp Trảm Linh, mặt khác, lại cho Mạnh Hạo một cơ hội đi vào cửa ải thứ ba.

Sau khi trao đổi hoàn tất, Chủ Tể màu trắng mặt đen lại, vung tay áo một cái, trong hư không lập tức xuất hiện hai cỗ lốc xoáy, một là cửa ra, một

là lối đi tới cửa ải thứ ba.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra quyết đoán, hóa thành một đạo cầu vồng, bay thẳng tới cỗ lốc xoáy nối với cửa ải thứ ba. Trong khoảnh khắc khi hắn bước chân vào, hắn thấy phía dưới Tế Đàn đang vang lên những tiếng ầm ầm, Lục Bách bước vào tầng thứ ba, đang cùng chính bản thân hắn giao chiến.

Mạnh Hạo quay đầu lại nhìn thoáng qua, rồi không để ý tới nữa, thân ảnh biến mất.

Tại cửa ải thứ ba, khi Mạnh Hạo vừa bước vào, hiện ra trước mắt hắn, không phải là ngọn lửa thiên địa nào cả, mà là một thế giới hoàn toàn yên tĩnh, trên bình nguyên màu máu, có những kiến trúc cao ngất ở khắp mọi nơi, đó chính là từng ngọn tháp cao tựa như một cây đinh, đính trên mặt đất.

Cả vùng, mọc đầy một thứ cỏ màu trắng.

Không có gió, nhưng những đám cỏ này vẫn tự lay động.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, trầm ngâm nhìn xung quanh, phóng thần thức ra hết cỡ.

Thần thức chợt khuếch tán, trong khoảnh khắc đã lan ra phạm vi vô cùng xa.

- 99 vạn tòa tháp!!!

- Có vô số xương trắng!

- 99 vạn tòa tháp này, thoạt nhìn dường như chính là một trận pháp to lớn!

- Nơi đó... có một tòa thành!

Dưới thần thức của Mạnh Hạo tản ra, hắn thấy được 99 vạn tòa tháp rậm rạp chằng chịt, lại thấy được ở trung tâm 99 vạn tòa tháp kia, có một thành trì to lớn.

Thành trì này màu đen, bị cỏ trắng bao quanh, giữa không trung lơ lửng một ngọn lửa soi rọi thế giới này, dường như vĩnh viễn cứ cháy như thế vậy.

Gần như trong khoảnh khắc thần thức Mạnh Hạo tỏa ra, chỉ trong giây lát, hắn liền nghe được một tiếng gầm thét.

- Đạo Phương, ngươi nhất định phải chết!!!

- Kẻ giết ta là Đạo Phương, nếu ta chuyển kiếp, tất giết Đạo Phương!!!

- Cướp Tiên giới, thương tiên thổ, giết tiên nhân, ta không phục!!!

- Ta đã phát hiện ra chân tướng, cho dù các ngươi trấn áp ta lâu hơn nữa, ta vẫn sẽ không phục!

- Con khỉ chết tiệt, nếu ta thoát vây, nhất định sẽ rút da ngươi!!!

- Nếu ta chuyển kiếp, nhất định sẽ thoát khỏi nơi này, nếu ta chuyển kiếp thất bại, lẫn trong chúng sinh, vô số luân hồi khó có thể thức tỉnh, thì nơi này có lưu lại một đạo pháp chỉ của ta!

- Bên trong pháp chỉ, ẩn chứa căn nguyên đạo hỏa của ta! Đây là dấu vết tồn tại của Hỏa Viêm Tử ta, chỉ mong vô số năm tháng sau, dấu vết vẫn còn tồn tại như cũ!

Trong óc Mạnh Hạo chợt nổ ầm ầm, tựa như có một thanh kiếm sắc bén xuyên thấu tâm thần, muốn phá nát thân thể hắn, băng hồn phách của hắn

vậy. Thất khiếu hắn lập tức chảy máu, nhanh chóng nhảy lui lại, phun ra một ngụm máu lớn.

Thân thể hắn nổ ầm một tiếng, tựa như muốn sụp đổ. Cũng may hắn có cảnh giới Vĩnh Hằng, thân thể lập tức trọng tân ngưng tụ, nhưng thần thức cùng oán niệm che phủ trời đất kia, vẫn điên cuồng như cũ, tỏa ra nguy cơ sinh tử vô cùng mãnh liệt.

Mạnh Hạo ngẩng mạnh đầu, hoảng sợ nhìn thế giới này, hắn không chậm trễ chút nào bay nhanh về sau, khi thế giới này lần nữa xuất hiện thần thức nổ tung kia, hắn đã trực tiếp bước ra khỏi cửa ải thứ ba.

Sau khi về tới cửa ải thứ hai, hắn liền phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, hô hấp dồn dập, hắn nghe được, chính là một cái tàn niệm, chỉ là một cái tàn niệm mà thôi.

Nhưng tàn niệm này, không ngờ trong chớp mắt lại khiến cho mình bị thương, loại trình độ khủng bố này, khiến Mạnh Hạo kinh hãi.

- Ngươi thất bại. Bên trong cửa ải thứ hai, Chủ Tể màu trắng hờ hững lên tiếng.

- Không ai có thể thành công qua cửa ải thứ ba.

- Nơi đó là... Mạnh Hạo nhìn về phía Chủ Tể màu trắng, hít sâu một hơi.

- Đáp án, chỉ có người bước qua cửa ải thứ ba, mới có tư cách biết được, hiện tại ngươi có thể đi.

- Nhớ kỹ, bất kỳ chuyện gì có quan hệ chỗ này, nếu ngươi nói ra khỏi miệng, tất có hạo kiếp phủ xuống. Chủ Tể màu trắng thâm ý sâu sắc, nhìn Mạnh Hạo nói.

Mạnh Hạo trầm mặc, cúi đầu nhìn Lục Bách lúc này vẫn còn ở tầng thứ

ba phía dưới Tế đàn, không nói gì thêm, ngẩng đầu hướng về Chủ Tể màu trắng ôm quyền, rồi trong nháy mắt bay thẳng tới cỗ lốc xoáy dẫn ra ngoài.

Trong khoảnh khắc khi hắn bước chân vào, thân hình liền biến mất.

Chủ tể màu trắng đứng giữa không trung, nhìn Mạnh Hạo rời đi, trong mắt lộ ra một chút tang thương.

Nam Thiên Đại Địa, cách Hồ Đạo thượng cổ một đoạn, tại một nơi trong sơn cốc, đột nhiên mặt đất bỗng phát sáng, hiện ra một cái truyền tống trận, trong hào quang lóe lên, thân ảnh Mạnh Hạo đột nhiên hiện ra.

Hắn vừa xuất hiện, trận pháp liền đột nhiên biến mất.

- Ta cướp đi hồn Chân Tiên, chuyện này có không ít người cũng thấy được, nhất định đã truyền ra... trước tiên phải trở về Huyết Yêu Tông! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe sáng, lập tức bay lên, tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức chiến xa bay ra.

Hắn đạp lên chiến xa, ầm một tiếng, chiến xa liền lao vút đi.

Cùng lúc đó, trong nháy mắt khi Mạnh Hạo vừa xuất hiện, bên trong Nhất Kiếm Tông Nam Vực, tại kiếm sơn cấm địa, có một lão già đang nhắm mắt tĩnh tọa, trước mặt của hắn có chín hạt châu vây quanh, giữa chúng dường như dựa theo quy tắc nào đó xoay tròn, đột nhiên, một hạt châu trong đó chợt tỏa ra hào quang mãnh liệt.

Cặp mắt lão già bỗng nhiên mở ra, nhìn về phía hạt châu, trên hạt châu chợt xuất hiện vô số hình ảnh, trong đó chính là cảnh Mạnh Hạo tại phụ cận Hồ Đạo thượng cổ, đi ra khỏi truyền tống trận.

- Rốt cục cũng xuất hiện! Chớp mắt, lão già liền biến mất.

Bên trong Kim Hàn Tông, lão tổ Vấn Đạo đỉnh phong của Kim Hàn Tông đang đứng cạnh một đầm nước quan sát, bỗng nhiên đầm nước này nổi sóng gợn, dường như bên trong đó ẩn chứa huyền ảo thiên địa vậy, sự huyền ảo này người ngoài nhìn không hiểu, nhưng bên trong cặp mắt lão tổ này, lại thấy được thân ảnh của Mạnh Hạo.

Còn có Lý gia, vào giờ khắc này, tại một cấm địa bên trong Lý gia, chợt có một tiếng quát âm lãnh truyền khắp bốn phía.

- Chân Tiên hồn, không phải là thứ một tên Trảm Linh nho nhỏ có thể có được! Kèm theo đó là tiếng nổ ầm ầm, thiên địa vặn vẹo, một cỗ khí thế kinh người, phóng lên cao.

Giờ phút này, phía Tống gia cũng đã phát giác ra, bên dưới mặt đất, một lão già nửa người khô héo, từ trong nhập định mở mắt ra.

- Chân Tiên hồn... người có thể cướp được thứ này, là Mạnh Hạo... Hắn chần chờ một chút, trầm mặc, rồi sau đó hai mắt lại nhắm nghiền.

Bên trong Tử Vận Tông, không khí yên tĩnh, không có khí tức tràn ra, không có dấu vết dao động, duy chỉ có pho tượng Tử Đông chân nhân to lớn của Tử Vận Tông kia, dường như cặp mắt lộ ra một chút tia sáng, nhìn về phương xa.

Nam Vực Đại Địa vốn coi như yên lặng, dường như theo sự xuất hiện của Mạnh Hạo, phong vân chợt biến, Chân Tiên hồn, đối với Vấn Đạo đỉnh phong mà nói, quá trân quý, giá trị trân quý này, đủ để cho bọn họ toàn lực xuất thủ.

Bên trong Thanh La Tông, Lục Đạo lão tổ phát ra tiếng gào thét thê lương, tu vi của hắn, thời khắc này đã hạ xuống đến Vấn Đạo trung kỳ, không tới bao lâu nữa sẽ tiếp tục rơi xuống, trở thành Vấn Đạo sơ kỳ.

- Ta không cam lòng, Huyết Yêu Tông, nhất định phải hủy diệt, Mạnh

Hạo... nhất định phải chết!

Bất tri bất giác , tại rất nhiều khu trên Nam Vực Đại Địa xuất hiện mây đen ùn ùn, tia chớp chạy loạn, tiếng sấm ầm ầm, ánh mặt trời bị che khuất, thiên địa trở nên âm u, tiếp đó từng hạt mưa lớn như hạt đậu ào ào phủ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1084: Thiếu tông trở về!

Không phải tầng mây hạ thấp đến mức độ nhất định gây ra mưa, mà là vì có người xuyên qua không gian, cưỡng ép xuyên qua tầng mây, khiến tầng mây sụp xuống, tạo thành mưa rơi xuống.

Giờ khắc này, có ba cường giả Vấn Đạo đỉnh phong đang bay vội tới chỗ Mạnh Hạo, tốc độ bọn họ cực nhanh, cơ hồ chiến xa Mạnh Hạo chưa bay đi bao lâu, ba lão quái Vấn Đạo đỉnh phong đã xuất hiện ở Hồ Đạo thượng cổ.

Ba người này cũng không lộ ra thân hình, nhưng khí tức của nhau bọn họ đã sớm quen thuộc, sau khi vừa mới hiện ra, bọn họ liền lập tức lần theo dấu vết Mạnh Hạo, lần nữa truy đuổi.

Có điều bọn họ không nghĩ tới, Mạnh Hạo lại có loại chiến xa có tốc độ kinh khủng như vậy.

Tốc độ của nó cực nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt, đã cách xa Hồ Đạo thượng cổ, xuất hiện ở giữa khoảng cách Hồ Đạo thượng cổ và Huyết Yêu Tông. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, lần nữa điều khiển chiến xa bay đi, bỗng nhiên phía sau hắn vang lên tiếng sấm sét kinh thiên, cả không gian bị một đôi tay khô héo xé mở tạo thành một khe nứt to lớn, một lão già tóc đỏ từ bên trong bước ra.

Thân hình lão già này vô cùng vạm vỡ, vóc dáng cực cao, bên ngoài thân thể có sấm chớp vờn quanh lấp lánh, khi hắn xuất hiện, thiên địa chấn động ầm ầm, như quân lâm thiên hạ.

Đột nhiên, phía bên phải hắn lại xuất hiện một đạo kiếm quang, khí thế như muốn tách rời thiên địa, từ trong màn kiếm quang kia hiện ra một lão nhân áo xanh, cất bước đi tới.

Xa hơn một chút, đệ tam tổ Vấn Đạo đỉnh phong của Lý gia triển khai tu vi đỉnh phong, hóa thành một tia sáng xanh lè như ma trơi, theo tiếng nổ ầm ầm, không gian trực tiếp vỡ vụn, đốt cháy bầu trời mà đến.

Ba người này xuất hiện, sắc mặt Mạnh Hạo lập tức đại biến, trên cơ thể mỗi người, hắn đều cảm nhận được khí tức cường hãn như lão tổ thứ 10 của Vương gia năm đó vậy. Trong khoảnh khắc khi nhóm người này xuất hiện, chiến xa của Mạnh Hạo liền có vô số hung thú biến ảo bay ra, ầm một tiếng, kéo chiến xa vọt đi xa.

Tốc độ của nó cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất.

Ba người lập tức đuổi theo truy kích.

Giờ khắc này ở một hướng khác, trên một tầng mây đen, có một lão già điên điên khùng khùng đang dầm mưa cười ngây ngô ở đó.

- Ha ha ha... Thành tiên... Thành tiên... Đang cười ngây ngô, hình như hắn chợt phát giác ra gì đó, thân thể nhoáng lên một cái, lập tức biến mất.

Tốc độ chiến xa của Mạnh Hạo cực nhanh, nhưng tốc độ ba người phía sau hắn cũng như điện thiểm, khoảng cách truy đuổi ngày càng gần, trong lòng Mạnh Hạo hiện lên nguy cơ mãnh liệt.

Trong mắt hắn có sát cơ, có tàn nhẫn, cũng có tức giận.

Nhưng hắn không thể dừng lại, tu vi của hắn hiện tại, vẫn không phải đối thủ của ba tên Vấn Đạo đỉnh phong kia, hắn không muốn sau khi mất đi đạo cơ hoàn mỹ, lại tiếp tục mất đi đạo cơ vĩnh hằng!

Nhưng khoảng cách giữa hai bên, vẫn như cũ càng ngày càng gần!!!

- Nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa! Mạnh Hạo gào thét trong lòng, lúc này ba người phía sau hắn đã nâng tay lên, đang định cách không chỉ về phía Mạnh Hạo, bỗng nhiên, một tiếng hừ lạnh trong trời đất chợt truyền ra.

- Cút! Thanh âm này mặc dù thương tang, nhưng lại ẩn chứa khí phách vô tận, trong nháy mắt khi truyền ra, bầu trời lập tức trở thành màu máu, mặt đất hóa thành biển máu, thân hình Huyết Yêu lão tổ đã xuất hiện ngay trước Mạnh Hạo.

Một lời thốt ra, thiên địa vang lên ầm ầm, bầu trời như máu, mặt đất chấn động, tạo thành một cỗ lực lượng mãnh liệt cuốn thẳng tới ba người.

Ba người liền triển khai thủ đoạn của riêng mình, lão già tóc đỏ nâng tay phải lên, đánh ra một quyền, xung quanh hắn liền có vạn luồng thiểm điện màu đỏ ầm ầm phủ xuống, nhưng sắc mặt hắn vẫn biến hóa, bước chân dừng lại.

Lão nhân áo xanh của Nhất Kiếm Tông, ánh mắt sắc như kiếm lóe lên, phía trước hắn liền nổ ầm ầm, hư không xuất hiện sụp đổ vỡ vụn, bước chân của hắn, cũng không thể không dừng lại.

Cuối cùng là đệ tam tổ của Lý gia, hắn mặc cẩm bào, tóc bạc phiêu diêu, toàn thân tỏa ra khí thế cường hãn, mơ hồ có hư ảnh nhật nguyệt cấp tốc chuyển động quanh người, đối kháng với Huyết Yêu lão tổ, nhưng hắn vẫn kêu lên một tiếng đau đớn, đồng dạng phải dừng lại.

Mạnh Hạo khẽ thở phào, thu hồi chiến xa, đứng bên cạnh Huyết Yêu lão tổ, lạnh lùng nhìn về phía ba người kia.

- Huyết Yêu, giao Chân Tiên hồn ra!

- Lấy Chân Tiên hồn ra, chuyện này bỏ qua, ngươi không có khả năng

đối kháng cùng toàn bộ Nam Vực!

- Ngươi đưa ra, chúng ta sẽ cùng định đoạt nó thuộc về ai, thậm chí cũng có thể thay phiên nhau sử dụng, Huyết Yêu, cho chúng ta một đáp án, nếu không... Ba người lạnh lùng nhìn về phía Huyết Yêu lão tổ, hờ hững lên tiếng, chỉ có điều trong nội chúng tâm ít nhiều vẫn có chút kiêng kỵ, dù sao trận chiến ở Thanh La Tông kia đã chấn nhiếp bọn họ.

- Nếu không thì sao? Huyết Yêu lão tổ hờ hững lên tiếng.

- Nếu không, ngươi sẽ nhấc lên Nam Vực đại chiến!

- Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, Lý gia... còn có Thanh La Tông khi nghe được chuyện này, sẽ rất vui mà gia nhập vào, như vậy, Huyết Yêu Tông ngươi sẽ phải xác định tốt tư tưởng bị diệt môn đi!

- Bốn phương thế lực Nam Vực, hợp lại phá hủy Huyết Yêu Tông ngươi rất dễ dàng, Huyết Yêu, ngươi không nên đưa ra quyết định mù quáng!

Mạnh Hạo nghe vậy, tâm thần liền chấn động, mặc dù hắn đã có đánh giá về giá trị của Chân Tiên hồn, nhưng không ngờ rằng Chân Tiên hồn này lại có thể dẫn tới Nam Vực đại chiến.

- Lão tổ, ta có thể... Mạnh Hạo nhìn về phía Huyết Yêu lão tổ, hắn không muốn vì tranh đoạt Chân Tiên hồn của mình mà dẫn tới chiến tranh.

- Không cần nói, ngươi lấy được, sẽ là của ngươi, Chân Tiên hồn này đối với ngươi có đại tác dụng, sao có thể giao ra chứ. Huyết Yêu lão tổ thong thả nói, ánh mắt quét qua ba người đang biến sắc, cười lạnh nói:

- Về phần các ngươi... Cút!

- Huyết Yêu! Sắc mặt ba người biến ảo bất định, nhìn chằm chằm vào Huyết Yêu lão tổ, trong nháy mắt, từng người liền thụt lùi rồi biến mất.

- Lão tổ, Chân Tiên hồn này, nếu ngươi cần, ta có thể cho ngươi... Mạnh Hạo trong lòng cảm kích, cái nhìn đối với Huyết Yêu lão tổ cũng thay đổi không ít.

- Không cần lo lắng, hết thảy đã có ta, về phần Chân Tiên hồn này... đối với ta đã vô dụng, cho dù là sư tôn Đan Quỷ của ngươi, tác dụng cũng không lớn, sau này ngươi để hắn quan sát vài ngày là được. Huyết Yêu lão tổ lắc đầu.

- Sư tôn ta? Mạnh Hạo ngẩn ra, hắn không biết chuyện Đan Quỷ Trảm Linh Vấn Đạo.

- Sau này ngươi sẽ biết cụ thể. Huyết Yêu lão tổ tay áo vung, cuốn theo Mạnh Hạo biến mất giữa không trung, khi xuất hiện lại, đã về đến Huyết Yêu Tông.

- Thiếu tông!

- Thiếu tông đã trở lại!

- Bái kiến thiếu tông! Sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, đệ tử Huyết Yêu Tông lập tức kích động hô vang, bốn tòa sơn phong, bao gồm cả sáu Huyền Thiên lão tổ trong đó, đều đồng loạt bay ra, khi thấy được Mạnh Hạo, đều tỏ ra vui mừng.

- Cung nghênh thiếu tông trở về!

Trên đỉnh núi thứ năm, lão già lưng còng mỉm cười, nhìn về phía Mạnh Hạo, cũng ôm quyền cúi đầu.

Vương Hữu Tài bước ra cửa sơn cốc, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo. Hứa Thanh là sư tỷ hắn, Mạnh Hạo là người lớn lên cùng hắn từ nhỏ, tính tình của Vương Hữu Tài, cho dù quá kịch liệt mà trở nên âm trầm, nhưng một

vài điểm trong tính cách của hắn, vẫn sẽ không thay đổi .

Khi Mạnh Hạo chưa trở lại, nơi này, hắn sẽ dùng tính mạng để bảo vệ, hắn bảo vệ, đó là ký ức, hắn bảo vệ, chính là một chút tốt đẹp cuối cùng sâu trong nội tâm của hắn.

Bên trong sơn cốc, Hứa Thanh đi ra, mỉm cười nhìn Mạnh Hạo trên bầu trời.

Cái nhìn kia, rơi vào trong mắt Mạnh Hạo, trở thành vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1085: Nam Vực trước chiến tranh!

Huyết Yêu lão tổ nhìn Mạnh Hạo cười cười, thân hình biến mất, đây vẫn là phân thân của hắn.

Mạnh Hạo quay đầu lại nhìn Huyết Yêu Sơn, cảm thấy ấm lòng, thậm chí lần đầu tiên, hắn có cảm giác sở hữu đối với Huyết Yêu Tông.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Mạnh Hạo trở về Thiếu Tông Cốc, Hứa Thanh tiếp rượu, tự mình rót đầy cho Mạnh Hạo, hai người nhìn nhau, im lặng thật lâu.

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã mười ngày, sau khi về tới Thiếu Tông Cốc, Mạnh Hạo như thể tách biệt hẳn với bên ngoài, có Hứa Thanh bồi bạn, cuộc sống tốt đẹp như vậy, hắn không còn quan tâm đến thời gian nữa.

Huyết Yêu lão tổ hoàn thành hứa hẹn đốivới Mạnh Hạo, sau khi biết được Huyết Yêu Đại Pháp của Mạnh Hạo đã bước vào tầng thứ ba, hắn liền đưa tới một cây trượng.

Cây trượng này được tạo thành từ xương cốt, đen như mực, cầm trong tay có cảm giác lạnh như băng truyền vào cơ thể, đặc biệt là sau khi Mạnh Hạo cầm vào, 2 cái Phong Yêu cổ ngọc trong túi trữ vật lại đồng loạt phát sáng, bay ra khỏi túi trữ vật, vờn quanh cốt trượng.

Cuối cùng, không ngờ nó lại sáp nhập vào trong đó, tựa như hóa thành nhất thể.

Cùng lúc đó, trong đầu Mạnh Hạo như có thêm một chút ký ức, những

ký ức này rất mơ hồ, tựa như có người đang thì thầm bên tai không nghe rõ, duy chỉ có một đoạn là hắn nghe rõ.

- Yêu Phong Đệ Thất Cấm, Cấm Nhân Quả!

Dùng yêu khí, Cấm Nhân Quả, trảm mọi thứ bên trong ngũ hành, diệt sát lên chín tầng trời!

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, Phong Yêu Sư có rất nhiều pháp thuật, nhưng vẫn lấy Phong Yêu bát cấm làm chủ đạo, đó chính là pháp thuật các đời Phong Yêu Sư tự sáng tạo ra, uy lực kinh thiên.

Chỉ có điều, loại cấm thuật này phần lớn đã thất truyền, năm xưa Mạnh Hạo cũng là tình cờ mà đạt được đệ bát cấm, hiện tại trên cốt trượng này, hắn lại thu được đệ thất cấm!

Cảm ngộ đệ thất cấm, Mạnh Hạo liền đắm chìm trong đệ thất Cấm Nhân Quả, cũng may là hắn cũng có chút hiểu biết về nhân quả, cho nên khi tu hành đệ thất cấm này, tuy chậm chạp, nhưng cũng không có trở ngại.

Trong khi Mạnh Hạo đang tu hành đệ thất cấm, Huyết Yêu Tông yên bình, thì ngược lại, khắp Nam Vực Đại Địa thời khắc này đều đã hoàn toàn sôi trào.

Nhất Kiếm Tông, toàn tông chuẩn bị chiến tranh, vô số đệ tử từ khắp nơi trên Nam Vực vội vàng trở về, khắp Nhất Kiếm Tông tựa như một thanh kiếm sắp ra khỏi vỏ, long trời lở đất.

Thậm chí một vài chí bảo trấn áp tông môn, cũng dần dần được lấy ra, sau khi tế luyện liền lơ lửng giữa không trung Nhất Kiếm Tông, khiến cho Nhất Kiếm Tông trở nên rực rỡ muôn màu muôn vẻ, khí thế cường đại đến cực hạn.

Bất kỳ kẻ nào đều có thể nhận ra, Nhất Kiếm Tông... đang chuẩn bị phát

động chiến tranh!

Ngoại trừ Nhất Kiếm Tông ra, Kim Hàn Tông cũng như vậy, toàn bộ 18 đại trận Kim Hàn Tông đồng loạt vận chuyển, điều này hiển nhiên là để bảo vệ sơn môn trước khi xuất chiến.

Đệ tử Tông Kim Hàn cũng đều hết sức khẩn trương, bọn hắn đã nghe được phong phanh, theo thời gian trôi qua, theo tin tức này ngày càng được củng cố độ chính xác, nhóc mập liền âm thầm lo lắng, nhưng hắn cũng không có cách nào ngăn cản.

Ba đại gia tộc, Vương gia đã hủy diệt, Lý gia nổi lên, lần này, toàn bộ tộc nhân Lý gia hiện ra sát khí ngập trời, đều trong trạng thái chuẩn bị chiến tranh.Ngoài ra còn có Thanh La Tông, sau khi được mời, Lục Đạo lão tổ không chút chần chờ, lập tức đáp ứng.

Lúc này, toàn bộ Thanh La Tông cũng phát động ra lực lượng tàn hồn, còn mở cả đạo uẩn, lấy ra 193 chiếc quan tài, mang theo xuất chiến.

Cùng lúc đó, trên khắp Nam Vực Đại Địa, đan dược, trận pháp, pháp bảo, hết thảy mọi thứ phục vụ cho chiến tranh, đều được bốn phương thế lực mua hết. Một màn này khiến cho khắp Nam Vực Đại Địa nổi lên tin đồn càng thêm mãnh liệt.

- Chuẩn bị chiến tranh!

- Mấy tông môn này, đã rất lâu rồi không có như vậy, rốt cuộc là muốn khai chiến với ai chứ, không ngờ lại chuẩn bị rầm rộ như thế!

- Nhất định là Huyết Yêu Tông!

Tu sĩ trên khắp Nam Vực kinh hoảng, nhưng cũng có một số ít tán tu cho rằng, đây là một cơ hội, khi bốn phương thế lực Nam Vực hiệu triệu gia nhập, có không ít tán tu, vì lợi ích cá nhân, đã lựa chọn gia nhập.

Duy chỉ có Tử Vận Tông giữ vững yên lặng, không tham dự vào thế lực bốn phe này, vì quan hệ với Mạnh Hạo, bốn phương thế lực cũng đều hiểu, Tử Vận Tông không có khả năng liên thủ cùng bọn chúng.

Việc bọn họ phải làm, chính là phòng ngừa Tử Vận Tông trợ giúp Huyết Yêu Tông.

Về phần Tống gia, không ngờ cũng giữ vững trầm mặc, không tham dự, khiến bốn phương thế lực có chút khó hiểu.

Chiến tranh của cả một vực, là một cuộc dương mưu, đường đường chính chính giao chiến, cần chuẩn bị rất nhiều thứ, không phải trong thời gian ngắn có thể hoàn thành. Nhưng trong quá trình chuẩn bị chiến tranh, cũng là một loại dương mưu, việc này sẽ tạo thành sức ép, thậm chí kéo dài, so với chân chính khai chiến, còn cường liệt hơn.

Bên trong Huyết Yêu Tông, càng lúc càng trở nên trầm mặc.

Hết thảy những việc phát sinh ở bên ngoài, đã nói rõ tất cả, Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, Thanh La Tông, Lý gia, tập hợp Nam Vực đại lượng tán tu, 800 ngàn tu sĩ, chuẩn bị khai chiến cùng Huyết Yêu Tông!

Một trận chiến diệt tông!

Loại áp lực vô hình đến từ ngoại giới này, làm cho toàn bộ đệ tử Huyết Yêu Tông, từng người đều rơi vào trầm mặc, dần dần, trên người liền lộ ra sát khí.

Bọn họ là đệ tử Huyết Yêu Tông, bọn họ làm việc như yêu, tông môn bọn họ cũng mang một chữ Huyết, sao có thể sợ hãi!

Bên trong Huyết Yêu Tông, cũng đang tiến hành chuẩn bị cho chiến tranh, toàn bộ do lão già lưng gù từ núi thứ năm phụ trách.

Bên trong Thiếu Tông Cốc, Mạnh Hạo cũng cảm nhận được áp lực, hắn biết hết thảy điều này, là từ Chân Tiên hồn của hắn mà ra, thậm chí hắn cũng đã nghĩ tới lần nữa đưa ra, nhưng Huyết Yêu lão tổ không đồng ý.

- Thứ của ngươi, sẽ là của ngươi, từ khi ta dẫn ngươi đến đây, trở thành thiếu tông của Huyết Yêu Tông, ta sẽ chịu trách nhiệm về mọi chuyện của ngươi!

- Nếu cứ mặc cho người khác cướp đi thứ ngươi thu được, thì hôm nay người ta đoạt được đồ của ngươi, ngày mai cũng có thể cướp của những đệ tử khác, đến cuối cùng, chẳng phải là toàn bộ Huyết Yêu Tông bị lăng nhục sao!

Lão phu mặc dù đã già, nhưng vẫn cần mặt mũi, bọn họ muốn chiến, vậy thì chiến!

Mạnh Hạo nghe được lời này, ánh mắt của hắn hiện ra tia sáng kỳ dị, một hồi lâu sau hóa thành quyết đoán, đối với Huyết Yêu Tông này, hắn đã không còn để ý tới mình vì cái gì mà đến, hắn để ý, chính là một loại thông suốt trong nội tâm, không thẹn với bất kỳ người nào.

Huyết Yêu Tông đối đãi với hắn như vậy, hắn cũng sẽ vì Huyết Yêu Tông, làm tận trách nhiệm!

Mạnh Hạo lựa chọn bế quan, hắn không tiếp tục cả ngày nghiên cứu Yêu Phong Đệ Thất Cấm nữa, mà tận dụng thời gian, đặt vào chữ Bản trong Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo.

Hắn đã hiểu rõ hơn phân nửa đối với chữ Bản này, việc hắn cần làm hiện tại, là luyện chế ra bản tôn thứ hai của mình!

Mà bản tôn thứ hai này mạnh đến mức nào, Mạnh Hạo cũng không biết, bản tôn thứ hai này, dùng máu thịt của hắn làm chủ đạo, hoàn toàn thuộc

về bản thân hắn, duy chỉ có hồn phách ở trong đó, Mạnh Hạo lựa chọn ... Chân Tiên hồn!

Chỉ có điều, hắn lo lắng một khi hắn lấy Chân Tiên hồn ra dùng, sau này sư tôn làm sao có thể mượn quan sát, cho nên chuyện này Mạnh Hạo đã hỏi ý kiến của Huyết Yêu lão tổ, Huyết Yêu lão tổ nói với Mạnh Hạo, hết thảy đều không có vấn đề gì, lúc này Mạnh Hạo mới hạ quyết định.

Dùng Chân Tiên hồn, sáp nhập vào bản tôn thứ hai, rốt cuộc có thể phát huy ra lực lượng kinh người gì, Mạnh Hạo cũng rất mong đợi.

- Người khác tu phân thân, phương pháp này là tu bản tôn!

- Người tu phân thân, đó chỉ là phân hồn mà thôi, hồn phách của nó là từ căn nguyên hiện có, phân ra một luồng tạo nên thân thể, thành tựu phân thân.

- Tu bản tôn, lấy máu thịt để đắp nặn bản tôn thứ hai, không ngừng bồi dưỡng, tựa như một vỏ kiếm vô kiên bất tồi, nhưng lại ẩn chứa một thanh kiếm tuyệt thế bên trong.

Lấy hồn đem ra sử dụng, lấy máu đem ra sử dụng, phương thức bất đồng, nhìn như đồng dạng, nhưng trên thực tế, lại có khác biệt cực lớn.

Tại khoảnh khắc hắn mở mắt ra, tay phải liền nâng lên, xòe ra, lập tức có năm giọt máu tươi bay ra hai lần, cùng lúc đó, tay trái của hắn cũng xuất ra hai lần năm giọt.

Mỗi chân của hắn cũng xuất ra hai lần năm giọt máu tươi.

Tổng cộng 40 giọt máu tươi, lơ lửng trước mặt hắn, tỏa ra ánh sáng chói mắt, ngưng tụ cùng một chỗ, mi tâm của Mạnh Hạo nứt ra, bay ra một giọt máu tươi, sáp nhập vào bên trong, hắn lại cắn chót lưỡi, một hơi máu phun ra.

42 giọt máu tươi trước mặt hắn này, toàn bộ tỏa ra hào quang rực rỡ, sau khi dung hòa một chỗ, nó dần dần hóa thành một hình người.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, thân thể có chút hư nhược, nhưng trong mắt hắn lại hiện lên vẻ chấp nhất.

- Như thế nào là bản tôn?

- Máu của nó là máu của chính, da của nó là da của mình tách ra, kinh mạch của nó là kinh mạch của mình lạc ấn xuống, ngũ tạng lục phủ, toàn bộ đều đến từ bản tôn, hết thảy hết thảy, đều cùng bản tôn giống nhau như đúc.

Đây, mới là bản tôn thứ hai!

Ánh mắt Mạnh Hạo hiện ra vẻ tàn nhẫn, tay phải nâng lên, đâm thẳng vào bụng, một tiếng rắc vang lên, hắn chịu đựng đau nhức kịch liệt, bẻ ra một đoạn xương sườn của mình, sau khi lấy ra, bóp thành tro, sáp nhập vào 42 giọt máu hóa thành tiểu hình nhân kia.

Trong phút chốc, những tro cốt này ở bên trong cơ thể tiểu hình nhân, truyền ra những tiếng lách cách, bất ngờ ngưng tụ lại, hóa thành một bộ khung xương.

Thân thể Mạnh Hạo khẽ run nhè nhẹ, với cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn, có thể khiến cho tốc độ khôi phục đạt tới cực hạn, nhưng giờ phút này, vẫn không thể nào sinh ra lại số máu, đoạn xương sườn đã mất đi.

- Bản tôn thứ hai trong quyết chữ Bản, là di chuyển vĩnh viễn khỏi cơ thể, cho nên không thể khôi phục... Loại thần thông này, giống như tạo ra người vậy, cực kỳ bất phàm. Mạnh Hạo vừa lẩm bẩm, vừa chặt đứt một đoạn kinh mạch không cần thiết trong cơ thể mình, lấy ra, sáp nhập vào trong tiểu nhân.

Lập tức trên người tiểu nhân, xuất hiện kinh mạch.

Sau đó là lục phủ ngũ tạng cùng những bộ vị khác, mỗi thứ lấy ra một ít, duy chỉ không có hồn.

Theo thời gian trôi qua, Mạnh Hạo cũng không nhớ rõ đã mất bao lâu, thân thể hắn hơi suy yếu, nhưng trước mặt của hắn, đã có thêm một thân hình giống với hắn như đúc.

Người này mặc trường bào màu trắng, đang khoanh chân ngồi đó, mặt trắng như ngọc, trông rất tuấn lãng, hơn nữa còn có khí tức thư sinh nồng đậm, thoạt nhìn trẻ hơn rất nhiều so với Mạnh Hạo, dường như chỉ tầm 15, 16 tuổi.

Mạnh Hạo nhìn cái thân ảnh này, có một loại cảm giác như thể đối phương là một phần thân thể mình vậy, khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy nếu hắn không để ý đây là bản tôn thứ hai, sẽ tưởng như đây là... một loại pháp bảo hình người do hắn luyện chế ra vậy.

- Tiếp theo, chính là sáp nhập Chân Tiên hồn vào trong! Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ dị, vỗ túi trữ vật, lấy Chân Tiên hồn đang phát ra ánh sáng nhu hòa, ẩn chứa khí tức thần bí ra.

Hồn này vừa ra, lập tức toàn bộ Thiếu Tông Cốc xuất hiện tiên khí lượn lờ, thậm chí trong chớp mắt, toàn bộ Huyết Yêu Tông đều như trở thành Tiên Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1086: Bản tôn thứ hai!

Huyết Yêu lão tổ mở mắt ra, nhìn về phía Thiếu Tông Cốc.

- Đây là khí tức gì?

- Trong đầu cảm thấy thật nhẹ nhàng khoan khoái, rất là thư thái!

- Dường như tu vi của ta cũng tinh tiến hơn một chút... Bên trong Huyết Yêu Tông, mọi người dồn dập kinh ngạc.

Tại Thiếu Tông Cốc, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, dựa theo yêu cầu của bí quyết chữ Bản, đánh ra từng cái ấn quyết một lên Chân Tiên hồn, cũng không phải là cưỡng ép lạc ấn, mà là nhẹ nhàng sáp nhập vào bên trong, không cần hòa vào một thể, chỉ cần tiến vào bên trong, Chân Tiên hồn sẽ không phản kháng.

Sau khi hoàn toàn dựa theo yêu cầu của bí quyết chữ Bản, đưa tất cả ấn ký vào bên trong Chân Tiên hồn, Mạnh Hạo liền thận trọng đưa hồn này vào bên trong bản tôn thứ hai.

Trong nháy mắt khi Mạnh Hạo đưa Chân Tiên hồn vào cơ thể bản tôn thứ hai, thân thể kia liền chấn động mạnh một cái, sau đó rất nhanh lại khôi phục như thường.

- Còn cần 81 ngày nữa, bản tôn thứ hai sẽ có thể thức tỉnh!

- Đây là thời gian ôn dưỡng bản tôn thứ hai, tổng cộng chia làm ba giai đoạn, 81 ngày, 81 tháng, 81 năm!

- Ba giai đoạn, mỗi khi hoàn thành một giai đoạn, bản tôn thứ hai sẽ hoàn mỹ hơn không ít! Mạnh Hạo thở dốc, đây là lần đầu hắn ngưng tụ

loại pháp thuật thần thông kỳ dị này, lúc này hắn nhắm nghiền hai mắt, ổn định lại tâm tình, bắt đầu vận chuyển tu vi.

Mấy ngày sau, khi hắn mở mắt ra, thân thể đã không còn hư nhược nữa, mặc dù tổn thất rất nhiều, mặc dù không khôi phục như cũ, nhưng đối với Mạnh Hạo cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

So sánh với thu hoạch của hắn, những tổn thất này, hoàn toàn đáng giá.

- Còn ba tháng nữa!

- Ba tháng sau, bản tôn thứ hai sẽ đạt chút thành tựu, không biết khi đó... hắn sẽ mạnh bao nhiêu! Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ chấp nhất và mong đợi, hắn rất muốn biết, bản tôn thứ hai dung hợp Chân Tiên hồn, rốt cuộc... sẽ như thế nào!

- Kế tiếp, là Cửu Thiên Bảo Thân Ấn! Hai mắt Mạnh Hạo sáng như sao, khi hắn ở trong thế giới Hồ Đạo thượng cổ, đã thu được mấy ngàn pháp bảo cấp bậc Trảm Linh, mặc dù vẫn chưa tới 10 ngàn, nhưng vẫn như cũ có thể tu hành được Cửu Thiên Bảo Thân Ấn.

- 10 ngàn pháp bảo cấp bậc Trảm Linh, sẽ có thể khiến cho cơ thể của ta cường hãn thêm, thân thể đột phá Trảm Linh, bước chân vào Vấn Đạo! Mạnh Hạo mở túi trữ vật, lấy ra một thanh kiếm, sau khi nhìn thoáng qua, hắn liền chậm rãi đặt trên tay phải, trong đầu hiện ra Cửu Thiên Bảo Thân Ấn, một nén nhang sau, bỗng nhiên, bên trong cặp mắt hắn dường như xuất hiện ngọn lửa.

Ngọn lửa này tổng cộng có chín tầng, sau khi ngọn lửa tầng tầng vây quanh thanh kiếm, mắt thường cũng có thể thấy được, trong khoảnh khắc thanh kiếm liền bị hòa tan.

Thanh kiếm bị tan chảy, từ từ chui vào tay phải Mạnh Hạo, một cơn đau nhức kịch liệt truyền tới, khiến thân thể Mạnh Hạo run rẩy. Hắn ráng

nhịn đau, cho đến khi thanh kiếm này hoàn toàn hòa tan, hoàn toàn bị tay phải của hắn hấp thu, toàn thân Mạnh Hạo đã ướt đẫm mồ hôi.

Loại đau khổ này, khiến hắn liên tưởng tới cơn đau nhức kịch liệt khi bị đoạt đạo cơ lúc trước.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, chậm rãi nắm chặt tay phải lại, từ nắm tay hắn truyền ra tiếng động ầm ầm, xung quanh nắm tay, hư không vặn vẹo.

- Quả thật là mạnh hơn một tia... Ánh mắt Mạnh Hạo hiện ra vẻ phấn chấn, mặc dù đau nhức kịch liệt, nhưng Cửu Thiên Bảo Thân Ấn này đích xác có thể khiến cho thân thể hắn cường đại hơn, như vậy là đủ rồi.

- Tiếp tục!

Mạnh Hạo hiện ra vẻ quyết đoán, đại chiến đã sắp lan tới, hắn muốn dùng hết thảy biện pháp, để cho bản thân trở nên mạnh hơn.

Theo thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua hai tháng, tại ngoại giới, bốn phương thế lực đã hoàn thành xong công tác chuẩn bị chiến tranh, Nhất Kiếm Tông đưa ra 150 ngàn tu sĩ, trong đó Trảm Linh xuất động mười người, Vấn Đạo xuất động hai người!

Một trong số đó, chính là lão nhân áo xanh, Vấn Đạo đỉnh phong bên trong đạo uẩn Nhất Kiếm Tông.

Một ... người khác, chính là lão quái Vấn Đạo thứ hai của Nhất Kiếm Tông, mặc dù chỉ là Vấn Đạo sơ kỳ, nhưng vẫn là lão tổ của Nhất Kiếm Tông.

Cùng theo bọn họ bay ra, là mấy vạn thanh phi kiếm, trong đó có mười thanh kiếm lớn chừng nghìn trượng, kinh người nhất chính là một thanh kiếm màu vàng lớn vạn trượng.

Ngoài ra, còn có đủ loại trọng bảo cũng đồng loạt bay ra, bao phủ bốn phía, tạo thành vô tận bảo quang, theo 100 ngàn tu sĩ gào thét bay ra.

- Kiếm tới!

Lão nhân áo xanh Vấn Đạo đỉnh phong, không biết đã sống bao nhiêu năm, sau khi hắn hờ hững lên tiếng, liền chỉ ra, lập tức mấy thanh thạch kiếm to lớn lơ lửng trên bầu trời Nhất Kiếm Tông ầm ầm chấn động, không ngừng vỡ vụn, bên trong bất ngờ lại lộ ra một thanh trúc kiếm màu xanh!

Thanh kiếm kia vừa xuất hiện, thiên địa lập tức biến sắc, phong vân vần vũ, kiếm khí long trời lở đất. Khi bị lão già Vấn Đạo đỉnh phong nắm chặt, nó vẫn còn kêu lên vù vù.

- Bảo vật này, chính là tổ tiên đạt được từ Hồ Đạo thượng cổ, một trận chiến này, cũng là vì Chân Tiên hồn từ Hồ Đạo thượng cổ, mối quan hệ nhân quả này, đã chú định Chân Tiên hồn sẽ thuộc về Nhất Kiếm Tông ta! Lão nhân áo xanh hờ hững lên tiếng, phất tay áo một cái, 100 ngàn tu sĩ Nhất Kiếm Tông lập tức bay thẳng tới Huyết Yêu Tông.

Trong khi 100 ngàn tu sĩ Nhất Kiếm Tông đang bay thẳng tới Huyết Yêu Tông, thì đồng thời trong lúc đó, bên trong Kim Hàn Tông, từng bóng người mặc áo giáp cũng lập tức bay ra, cũng giống như 100 ngàn tu sĩ kia, những người này mang theo vô số trọng bảo, chân đạp lên rất nhiều phi toa. Ở giữa không trung, 100 ngàn tu sĩ bất ngờ phát ra trận pháp phối hợp với nhau, tạo thành một khôi lỗi lớn chừng mấy vạn trượng.

Ngay khi xuất hiện, con khôi lỗi khổng lồ này liền phát ra khí tức kinh khủng long trời lở đất, khó có thể hình dung. Vị lão già tóc đỏ Vấn Đạo đỉnh phong của Kim Hàn Tông bước lên đỉnh đầu khôi lỗi, khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt hiện ra vẻ dữ tợn.

Cường giả Vấn Đạo của Kim Hàn Tông, chỉ có một mình lão già tóc đỏ

này, thoạt nhìn dường như không bằng Nhất Kiếm Tông, dù sao Nhất Kiếm Tông cũng được xưng là đệ nhất tông môn ở Nam Vực.

Nhưng Kim Hàn Tông cũng không yếu, bọn họ có pháp thuật hợp kích, huyễn hóa ra khôi lỗi, tập hợp rất nhiều tu sĩ, có thể bạo phát ra lực lượng điệp gia.

Thời khắc này, khôi lỗi kia ngửa mặt lên trời gào thét, đó là tiếng gào thét của 100 ngàn người đồng thời phát ra, phóngthẳng về phía xa.

Trần Phàm của Nhất Kiếm Tông cự tuyệt tham chiến, Lý Phú Quý của Kim Hàn Tông cũng lựa chọn cự tuyệt, chỉ có điều nhóc mập có thân phận đặc thù, hắn có thể cự tuyệt, nhưng Trần Phàm thì không, sau khi hắn cự tuyệt, liền bị trừng phạt, nhốt vào lao ngục trong tông môn, chịu đựng 30 năm năm đau khổ.

Cùng lúc với Nhất Kiếm Tông và Kim Hàn Tông xuất phát, Thanh La Tông cũng dốc toàn bộ lực lượng, Lục Đạo lão tổ đã chờ đợi ngày này rất lâu, cơ hồ là vừa mới nghe được thông báo, liền lập tức dẫn theo vô tận tàn hồn cùng tất cả đệ tử Thanh La Tông, đồng loạt xuất binh.

Chỉ có điều, bên trong Thanh La Tông, lại không có Hàn Bối, cho dù là lúc trước Mạnh Hạo diệt sát Thanh La Tông, hắn cũng cũng không thấy Hàn Bối. Dường như sau khi từ Yêu Tiên Cổ Tông trở về, Hàn Bối đã mất tích .

Ngoài ra, toàn bộ tộc nhân của Lý gia cũng đồng loạt bay ra, phía trên bọn chúng là một chiếc chuông đồng to lớn, phát ra hào quang vàng rực kèm theo âm thanh ông ông bao phủ bát phương, mang theo tộc nhân Lý gia, gào thét lao đi.

Trên đỉnh chiếc chuông lúc này, đệ tam tổ, người mạnh nhất Lý gia đang khoanh chân ngồi đó, hai mắt hắn khẽ híp, phát ra tia sáng lấp lánh.

Bốn phương thế lực đồng thời xuất động, chạy thẳng tới Huyết Yêu Tông.

Cùng lúc đó, theo bốn phương thế lực liên thủ từ lâu đã ra lời kêu gọi tu sĩ Nam Vực tham gia chiến đấu, thảo phạt Huyết Yêu Tông, bốn phương thế lực cũng đã lấy ra không ít đan dược, bảo vật để khích lệ tu sĩ!

Ở trên chinh chiến lệnh, liệt kệ hơn 1000 điều làm ác của Huyết Yêu Tông, mỗi một điều ác, phàm là tu sĩ nhìn thấy, cảm giác đầu tiên là Huyết Yêu Tông bị trời người căm phẫn, khiến người ta giận sôi

Nhưng trên thực tế thật giả bên trong đó như thế nào, trong lòng mọi người đều biết rõ, nhưng cũng sẽ không quan tâm làm gì.

Dù sao đây chỉ là một cái cớ mà thôi, lấy cớ thay trời hành đạo, diệt Huyết Yêu Tông, nhổ đi một khối u ác tính của Nam Vực.

Rất ít người cho rằng, Huyết Yêu Tông có thể tránh khỏi kiếp nạn này, hầu như tất cả mọi người đều nhận định, lần này, Huyết Yêu Tông chạy trời không khỏi nắng, nhất định sẽ bị diệt tông, toàn bộ đệ tử Huyết Yêu Tông, cũng sẽ chết hết, cho dù là may mắn trốn thoát, thì sau này cũng bị toàn Nam Vực đuổi giết, từ đó về sau, Nam Vực sẽ không còn Huyết Yêu Tông nữa.

Vì thế, có mấy chục vạn tán tu, khi nghe tin lập tức hành động, những nhóm tán tu này cho rằng trận chiến này sẽ tất thắng, nên xung phong đi giết tu sĩ Huyết Yêu Tông, để đổi lấy những thứ cần thiết cho tu hành của bản thân.

Cuộc chiến này, tựa như một cơn gió lốc mãnh liệt quét ngang cả Nam Vực, bốn phương thế lực, ước chừng 60, 70 vạn tán tu khắp Nam Vực, từ bốn phương tám hướng, chạy thẳng tới Huyết Yêu Tông.

Phong vân biến sắc, thiên địa lu mờ, không khí đại chiến... hết sức căng

thắng.

Giờ phút này, bên trong Huyết Yêu Tông, các đệ tử đều đang trầm mặc, sát ý ngập trời, bọn họ là tu sĩ Huyết Yêu Tông, bọn họ kiêu hãnh là người Huyết Yêu Tông, cho dù đối mặt với trận hạo kiếp này, bọn họ không có lòng tin vượt qua, nhưng bọn họ... vẫn cam nguyện đánh một trận!

- Chiến!!!

- Sông chết cùng tông môn!

- Lão tổ là đệ nhất cường giả Nam Vực, thiếu tông là đệ nhất cường giả tại cấp bậcTrảm Linh, cho dù phải đối kháng với toàn bộ Nam Vực, thì như thế nào!

- Nếu chúng ta chiến bại, thì cũng thôi, nhưng nếu chúng ta không chiến bại, nhất định sẽ quét ngang bốn phương thế lực kia, đưa Huyết Yêu Tông trở thành tông môn duy nhất ở Nam Vực!

Hàng loạt tiếng gào thét reo hò vang lên trên khắp Huyết Yêu Tông, không phải toàn bộ bọn họ toàn đều tâm toàn ý đối với Huyết Yêu Tông, mà là trận chiến này... bọn họ cũng không có sự lựa chọn khác, hoặc là chiến, hoặc là chết!

Trừ khi Huyết Yêu Tông thật sự diệt vong, nếu không, một khi đã tiến vào Huyết Yêu Tông, không một ai dám làm phản, hậu quả kinh khủng của kẻ phản bội, bao nhiêu năm qua, đệ tử Huyết Yêu Tông sớm đã hiểu rõ.

Bảy ngày sau, Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, Thanh La Tông, Lý gia, đồng loạt phá vỡ hư không, theo tiếng nổ vang ầm ầm, liền xuất hiện trong khu vực Huyết Yêu Tông, bao vây bốn phía.

Phóng mắt nhìn lại, bốn phương hướng kia, phân biệt chính là Nhất Kiếm Tông với kiếm khí ngập trời, Kim Hàn Tông khôi lỗi kinh người, Thanh La Tông âm phong vô tận, Lý gia phát ra hào quang vàng rực bát phương.

Trên thực tế bọn họ còn có thể tới sớm hơn nữa, nhưng vì để bảo đảm đánh một trận tất thắng, cho nên bọn họ đã thống nhất thời gian, đồng thời đi tới.

Bọn chúng cũng không lập tức ra tay, mà bắt đầu bố trí truyền tống trận xung quanh Huyết Yêu Tông.

Để cho mấy chục vạn tán tu Nam Vực có thể tiến tới.

Hơn nữa chúng còn bố trí trận pháp phong ấn cùng vây khốn, muốn hoàn toàn cô lập Huyết Yêu Tông, không cho bất kỳ một người nào trốn ra.

Toàn bộ bầu trời Nam Vực tràn ngập mây đen, mây đen này chính là mây đen mà mọi người nhìn thấy trực quan, nhưng đồng thời trong nội tâm của đệ tử Huyết Yêu Tông lúc này, cũng có mây đen.

Trận pháp hộ tông sớm đã được mở ra toàn bộ, bát phương tràn ngập sương máu lượn lờ, từ xa trông lại, tạo thành một yêu thân to lớn.

Yêu thân này là hư ảo, thân thể lớn chừng mấy vạn trượng, còn cao hơn cả một tòa núi, nó đang khoanh chân ngồi trên mặt đất, trên người mặc khôi giáp màu đen, mái tóc màu xanh bay phấp phới, đeo trên mặt một chiếc mặt nạ màu vàng.

Mặt nạ này vẫn chưa hoàn chỉnh, dường như do rất nhiều phụ kiện hợp thành, trên đầu yêu ảnh này, có một cái sừng cong cong, thấp thoáng có tia chớp lượn lờ trên đó.

Lộ ra bên ngoài áo giáp là một làn da màu đỏ như máu, tạo cho người ta

một loại cảm giác mãnh liệt uy hiếp.

Đây, chính là trận pháp mạnh nhất của Huyết Yêu Tông, Huyết Yêu đại trận!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1087: Chiến

Trận này vừa ra, biến ảo yêu thân, ngưng tụ bên trong tu vi của tất cả đệ tử Huyết Yêu Tông, vô số năm qua bảo vệ Huyết Yêu Tông, khiến cho vĩnh cửu trường tồn.

Bên trong yêu thân này, năm ngọn núi của Huyết Yêu Tông thời khắc này có tia sáng tản ra, tạo thành năm tầng sóng gợn. Năm tầng sóng gợn đó có màu sắc bất đồng, khi nó khuếch tán tạo thành năm tầng cấm chế.

Mỗi một tầng cấm chế đều có cường giả Trảm Linh trấn thủ, ngưng tụ lực lượng của ngọn núi, khiến cho tự thân vô hạn cường hãn.

- Trận thứ nhất, bên trong yêu thân, Mạnh Hạo làm trụ cột, thống lĩnh 100 ngàn đệ tử, khống chế trận pháp!

Thanh âm của Huyết Yêu lão tổ vang vọng trong Huyết Yêu Tông. Mạnh Hạo ở bên trong Thiếu Tông Cốc, ngẩng đầu lên.

Hứa Thanh bên cạnh lặng lẽ sửa sang lại quần áo cho Mạnh Hạo. Nàng không nói chuyện, chỉ ôm lấy hắn, sau một lát buông lỏng ra. Mạnh Hạo ngắm nhìn nàng.

- Chờ ta trở lại.

Hứa Thanh vuốt nhẹ trán, nội tâm lo âu không có biểu hiện. Nàng không muốn khiến Mạnh Hạo phân tâm.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cất bước nhoáng lên một cái, đi ra Thiếu Tông Cốc. Hắn mới vừa xuất hiện, lập tức ánh mắt của đệ tử Huyết Yêu Tông đều mang cuồng nhiệt ngưng tụ đến.

Nhìn những ánh mắt này, ý tội lỗi nơi đáy lòng của Mạnh Hạo rất sâu. Đây hết thảy, hắn thấy là bởi vì mình tranh đoạt Chân Tiên hồn, nếu không, cũng sẽ không đưa tới hạo kiếp cho Huyết Yêu Tông.

- Không cần cảm thấy tội lỗi. Ngươi chẳng lẽ nghĩ đến, Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, Lý gia, là bởi vì Chân Tiên hồn mới phát khởi cuộc chiến tranh này sao?

- Chân Tiên hồn chỉ là một nguyên nhân dẫn đến thôi. Trọng điểm của chuyện này... là bọn họ kiêng kỵ đối với lão phu. Họ cho rằng lão phu uy hiếp đến sự an toàn của bọn họ tồn tại, muốn tìm một cơ hội, chém chết lão phu mà thôi.

- Không có Chân Tiên hồn, cũng sẽ có một trận chiến này.

- Nam Vực đã hòa bình quá lâu rồi.

Khi đáy lòng của Mạnh Hạo dâng lên tội lỗi là lúc bên tai của hắn truyền đến thanh âm bình tĩnh của Huyết Yêu lão tổ.

Mạnh Hạo không nói chuyện, trong mắt có kiên định cùng sát ý. Một trận chiến này, hắn phải giết!

Dùng hết năng lực của mình, đi diệt sát hết thảy.

Thân thể nhoáng lên một cái, Mạnh Hạo chạy thẳng tới trận thứ nhất. Phía sau hắn, 100 ngàn đệ tử của Huyết Yêu Tông bay ra. Từng người một toàn bộ bước chân vào trong trận pháp, từng người khoanh chân ngồi.

Thân thể 20 ngàn người, tứ chi chia ra 15 ngàn người, đầu cũng có 20 ngàn người, tổng cộng 100 ngàn. Mà vị trí của Mạnh Hạo là mi tâm của yêu thân này.

Sau khi 100 ngàn người mới vừa sáp nhập vào trận pháp, nhất nhất khoanh chân ngồi xuống. Theo tu vi tản ra, dung hợp theo trận pháp yêu thân, lập tức mỗi người đều thân thể nổ ầm ầm. Yêu thân khổng lồ vào một khoảnh khắc đó, phảng phất từ vật chết biến thành sự tồn tại sống sờ sờ, sinh cơ dạt dào, ầm ầm bạo phát trong người.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở mi tâm của yêu thân, trong mắt của hắn sát khí ngập trời. Hắn phải bảo vệ nơi này, một mặt vì Huyết Yêu Tông, một mặt khác là... vì Hứa Thanh.

Chỉ cần phải sống. Hắn không cho phép bất kỳ kẻ nào lại làm thương tổn Hứa Thanh nửa điểm.

Khi hắn khoanh chân ngồi, hắn đang không ngừng hấp thu từng món bảo vật trình độ Trảm Linh vào trong cơ thể, lại không thể thừa nhận đau nhức kịch liệt. Mạnh Hạo cũng cắn răng nhẫn nhịn. Mỗi khi hấp thu một món Trảm Linh pháp bảo, thân thể của hắn cũng sẽ cường hãn một chút.

Mà mạnh nhất ... lại là tay phải của hắn, đó là vị trí mà trước hết sáp nhập vào Trảm Linh pháp bảo. Sau khi khiến cho cả một ngàn Trảm Linh pháp bảo sáp nhập vào tay phải, hắn cảm nhận được, trên tay phải tràn ra dao động, phảng phất sắp muốn đột phá, cụ bị Vấn Đạo.

- Còn kém một chút...

Thần sắc của Mạnh Hạo bình tĩnh, tiếp tục dung hợp.

Thời gian từ từ trôi qua, đảo mắt lại qua đi mấy ngày, Huyết Yêu Tông một mảnh tĩnh mịch, dường như muốn bạo phát trong đè nén, súc thế đến cực hạn. Mà ngoại giới, trận pháp của bốn phương thế lực đã hoàn thành, mấy chục vạn Nam Vực tán tu đều đến.

Phóng mắt nhìn lại, bên ngoài Huyết Yêu Tông, 60, 70 vạn tu sĩ, rậm rạp chằng chịt, phá vỡ bầu trời, bao phủ mặt đất. Chỉ ánh mắt đảo qua cũng

đủ để khiến tâm thần chấn động.

- Huyết Yêu Tông!

- Sau trận chiến này, Huyết Yêu Tông diệt môn!

- Chiến! !

Vào buổi trưa, ánh mặt trời bị mây đen che đậy. Từng tiếng lôi đình xẹt qua bầu trời, bên trong bốn phương thế lực truyền ra tiếng gào thét kinh thiên. Theo tiếng gào thét vang vọng, 60, 70 vạn người đồng thời lên tiếng, truyền ra gầm thét, khiến nhiều đám mây trực tiếp sụp đổ. Mưa kích động, rơi xuống mặt đất.

Mưa, lôi đình, giết chóc...

Chiến!

Chiến tranh chợt triển khai!

Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, Thanh La Tông còn có Lý gia không lập tức xuất thủ. Người xuất thủ trước nhất đương nhiên là những tán tu của Nam Vực vì tưởng thưởng mà tới.

Số lượng của những người nọ mấy chục vạn, thời khắc này đồng loạt chạy ra. Đất rung núi chuyển, bầu trời đều run rẩy. Mưa căn bản không cách nào rơi xuống đất, liền trong nháy mắt tiêu tán.

Những tu sĩ này các loại tu vi đều có, chênh lệch khác nhau, bất quá cao nhất cũng là Nguyên Anh đại viên mãn, không có Trảm Linh. Nhưng trong nháy mắt bọn họ chạy ra, bốn phía trận pháp lập tức lóng lánh ánh sáng chói mắt, lại hấp dẫn xuống lôi đình ở bầu trời, sau đó đánh vào trong trận pháp, bạo phát ra từng tia chớp sáng lóe.

Những tia chớp đó lớn chừng trăm trượng, dài vạn trượng, tổng cộng có tám đạo. Khi nó gào thét ra, trực tiếp đã sáp nhập vào bên trong mấy chục vạn tán tu. Dõi mắt nhìn lại, trong mỗi một cái ngân xà đều có mấy vạn tu sĩ ở bên trong, phảng phất là bọn họ điều khiển tia chớp, đánh về phía cỗ yêu thân khổng lồ của Huyết Yêu Tông thời khắc này hiển lộ ở ngoài.

- Thiếu tông, chúng ta đánh đi!

- Thiếu tông, bọn ta nghe hiệu lệnh của ngài! !

Bên trong yêu thân, 100 ngàn đệ tử Huyết Yêu Tông đồng loạt lên tiếng, thanh âm không truyền ra ngoài yêu thân, chỉ quanh quẩn bên trong yêu thân.

- Vẫn chưa tới lúc!

Khi Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng, tay phải nâng lên. Lập tức yêu thân khổng lổ khoanh chân ngồi, cũng nâng lên tay phải, một chưởng rơi mạnh xuống về phía mặt đất.

Ầm!

Tiếng nổ kinh thiên, một tầng ánh sáng màu máu trong nháy mắt bay tản ra từ dưới bàn tay của yêu thân, quét ngang cuốn đi về bốn phía.

Tám đạo tia chớp lại tới, mới vừa đến gần yêu thân, liền lập tức bị quầng sáng màu máu ngăn trở bên ngoài nghìn trượng. Quầng sáng vặn vẹo, bị đánh tới không ngừng, nhưng lại không sụp đổ.

Bên trong yêu thân có 100 ngàn đệ tử Huyết Yêu Tông, trong mắt của từng người một sát khí lóng lánh. Trên người của mỗi người đều tản ra huyết quang, cùng yêu thân hoàn mỹ dung hợp ở cùng một chỗ. Chỗ mi tâm của yêu thân, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi, không ngừng luyện hóa

từng cái Trảm Linh pháp bảo, sáp nhập vào bên trong tay phải.

1451, 1452... dưới sự không ngừng địa sáp nhập vào, tay phải của hắn càng lúc càng cường hãn, khí tức của Vấn Đạo sớm đã hiển lộ. Mạnh Hạo có thể rõ ràng cảm nhận được, chỉ kém một chút... thì có thể làm cho tay phải của mình trở thành bộ phận thứ nhất có Vấn Đạo trong thân thể.

Tám cái tia chớp ngân xà nổ ầm ầm không ngừng. Quầng sáng màu máu vặn vẹo nhưng như cũ còn có thể kiên trì, thậm chí còn xuất hiện bắn ngược, khiến cho tiếng gầm rú càng lúc càng kinh người. Tám đạo tia chớp lại có hai đạo trong đó xuất hiện dấu hiệu tán loạn.

- Phế vật, có trận pháp của Lý gia ta tương trợ, bọn họ lại không thể công phá trận thứ nhất của Huyết Yêu Tông!

Trong bốn phương thế lực, Lý gia đệ tam tổ hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt lên tiếng.

- Lục Đạo đạo hữu, các ngươi nên xuất thủ .

Lão giả tóc đỏ của Kim Hàn Tông thì ánh mắt rơi vào trên người của Thanh La Tông Lục Đạo lão tổ.

Vị tu sĩ áo xanh của Nhất Kiếm Tông cũng nhìn lại.

Sắc mặt của Lục Đạo biến hóa, hừ lạnh một tiếng. Lão ta không thể cự tuyệt, tay phải nâng lên chỉ về phía trước, lập tức tàn hồn còn có tu sĩ của Thanh La Tông phía sau lão ta cắn răng chạy ra. Nhất là trong đó một luồng tàn hồn tản ra khí tức Trảm Linh, khoảnh khắc mà đi. Cả Thanh La Tông phảng phất hóa thành một thanh kiếm sắc bén, xuyên thấu hư vô. Tám đạo tia chớp nổ ầm ầm quầng sáng màu máu, đâm mạnh lên quầng sáng.

Tiếng nổ vang dội, quầng sáng màu máu lập tức run rẩy, phảng phất bị không ngừng suy yếu. Tám đạo tia chớp lại vội vã đi, ngưng tụ chung một chỗ, phối hợp lực lượng tu sĩ của Thanh La Tông, cùng chung sức đánh vào chỗ yếu.

Tiếng động răng rắc truyền ra. Từng đạo khe nứt lập tức xuất hiện trên quầng sáng màu máu. Nhưng rất nhanh thì khép lại, tạo thành lực phản chấn, khiến hai đạo tia chớp ngân xà có dấu hiệu báo trước tản loạn ầm ầm sụp đổ.

Theo nó sụp đổ, không có tiếng hét thảm thê lương truyền ra. Mấy vạn tu sĩ bên trong hai cái ngân xà, trong phút chốc thân thể liền trực tiếp bị phá hủy, hình thần câu diệt.

Một màn này khiến tán tu bên trong sáu cái tia chớp ngân xà khác, từng người một sắc mặt đại biến. Nhưng bọn họ nếu đã đi tới nơi này, vốn chính là vì liều mạng một cái tạo hóa, sự hứa hẹn của bốn phương thế lực, bỏ ra khích lệ là bọn hắn tha thiết ước mơ. Thời khắc này nếu họ đã tham chiến, sao có thể bỏ qua.

- Mạnh Hạo, ngươi núp bên trong Huyết Yêu Tông, dám đi ra đánh một trận hay không?

Bên trong Thanh La Tông, tàn hồn cụ bị tu vi của Trảm Linh lập tức hét lớn một tiếng. Lão ta không biết Mạnh Hạo ở ngay bên trong yêu thân, chỉ nghĩ đến hắn núp bên trong Huyết Yêu Tông.

Thời khắc này thanh âm ông ông, truyền vào bên trong quầng sáng màu máu, truyền vào trong yêu thân, truyền vào bên tai Mạnh Hạo.

Sát khí trong mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, không có ngẩng đầu, như cũ luyện hóa từng món một Trảm Linh Bảo vào trong tay bên phải.

1479, 1480!

Mạnh Hạo có thể rõ ràng cảm nhận được, tay phải của mình sắp vượt qua Trảm Linh, chân chính bước chân vào trong Vấn Đạo.

Ngoại giới nổ ầm ầm còn đang vang vọng. Sáu đạo tia chớp, hơn nữa Thanh La Tông tu sĩ, dưới sự hướng dẫn của Trảm Linh tàn hồn đó khiến cho quầng sáng màu máu bắt đầu co rút lại trong vặn vẹo, nhiều lần xuất hiện vỡ vụn.

- Mạnh Hạo, năm đó hồn của Hứa Thanh chính là lão phu tự mình rút ra, thẳng thừng khiến thân hồn của nàng chia cách. Nàng lúc đó rất thống khổ, vẻ mặt đó, một màn đó, lão phu đến nay còn nhớ rõ.

Trảm Linh tàn hồn giữa cái phất tay, quầng sáng chấn động. Thanh âm của lão ta truyền ra, mục đích chính là muốn dẫn Mạnh Hạo đi ra đánh một trận.

Vào khoảnh khắc lão ta đang nói ra câu nói này, Mạnh Hạo bên trong yêu thân bỗng nhiên ngẩng đầu. Ánh mắt lộ ra lệ khí nồng đậm, sát khí ầm ầm bạo phát.

Trên tay phải của hắn, món Trảm Linh pháp bảo thứ 1500 đang nhanh chóng hòa tan, sau đó hoàn toàn sáp nhập vào tay phải. Tay phải của hắn trong nháy mắt đột phá Trảm Linh, đạt tới trình độ Vấn Đạo.

Sự tàn tóa có quy tắc tràn ngập, không hoàn chỉnh, nhưng lại không ảnh hưởng tay phải của Mạnh Hạo, trở thành một vị trí cường hãn nhất trên thân thể hắn!

- Thiếu tông, đánh đi! !

- Thiếu tông, chúng ta đánh! !

- Đánh!

Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng, tay phải nâng lên, chộp mạnh một cái về phía trước. Dưới một trảo đó, người ở bên ngoài nhìn lại, là tay phải của yêu thân khổng lồ trong nháy mắt đưa ra, với một cỗ tốc độ không thể nào hình dung. Khoảnh khắc liền đưa ra bên ngoài quầng sáng, nhất cử... trực tiếp bắt được tàn tồn của Trảm Linh vẫn còn đang ồn ào.

Siết mạnh một cái, ầm một tiếng, không ngờ bị Mạnh Hạo bóp chặt lấy, hình thần câu diệt. Trước khi chết tên này hét thảm thê lương hoảng sợ, dư âm vang dội.

Yêu thân vào một chớp mắt, đứng lên từ trên vùng đất, độ cao mấy vạn trượng, long trời lở đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1088: Thảm thiết

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi bên trong mi tâm của yêu thân. Giờ khắc này, tu vi cũng như sinh cơ của 100 ngàn tu sĩ toàn bộ sáp nhập vào trong yêu thân, có thể được Mạnh Hạo cảm thụ.

- Vấn Đạo sơ kỳ! !

Mạnh Hạo giữa cái phất tay, quần sáng màu máu đang co rút lại phía ngoài khoảnh khắc trở về, bao trùm toàn thân của yêu thân. Cùng lúc đó, không có quầng sáng màu máu cản trở, sáu đạo tia chớp, còn có tàn hồn cùng với tu sĩ của Thanh La Tông dĩ nhiên sắc mặt tái nhợt, nhưng lại cắn răng vọt tới, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

- Phạm vào Huyết Yêu Tông của ta, chết!

Thanh âm tập hợp 100 ngàn người truyền ra từ trong miệng của yêu thân, long trời lở đất. Mạnh Hạo nâng lên tay phải, nắm tay đánh ra một quyền.

Một quyền trực tiếp đụng phải một tia chớp. Tia chớp đó bị vỡ vụn trong khoảnh khắc. Chớp mắt một cái, tất cả vị trí mà tia chớp bị vỡ vụn bao trùm, ầm một tiếng trực tiếp sụp đổ nổ tung.

Mạnh Hạo khống chế yêu thân, cất bước nhoáng lên một cái, tay phải bấm quyết, rơi xuống về phía trước, lập tức hư vô vỡ vụn. Một đạo khe nứt to lớn trực tiếp xuất hiện, sau khi đụng vào nhau cùng một tia chớp khác, tia chớp lần nữa sụp đổ.

Đây hết thảy đã xảy ra cực nhanh. Khi Mạnh Hạo khống chế yêu thân, xoay mạnh người, tàn hồn cùng tu sĩ của Thanh La Tông hợp thành một thanh kiếm sắc bén, đã đâm tới.

- Chết! !

Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng, trực tiếp hét lớn một tiếng. Trong yêu thân, 100 ngàn người đồng thời lên tiếng, tu vi kích động. Lực lượng của Vấn Đạo sơ kỳ cũng theo đó ẩn chứa trong thanh âm này, hóa thành sóng âm kinh khủng, cuồn cuộn tuôn ra từ trong miệng của yêu thân.

Sóng âm đó đã hóa thành gợn sóng thực chất, trực tiếp đụng chạm vào tàn hồn tu sĩ của Thanh La Tông. Trong phút chốc, tàn hồn phía trước nhất như bị hủy diệt, tầng tầng tiêu tán. Cho dù là tu sĩ có máu thịt đều trong nháy mắt vỡ vụn. Gợn sóng kia gào thét mà qua, mấy vạn đệ tử Thanh La Tông, toàn bộ... hình thần câu diệt.

- Khá lắm một đầu Huyết Yêu huyễn thân!

Lão nhân áo xanh của Nhất Kiếm Tông nhàn nhạt lên tiếng, thân thể bước lên trước bước đi, trong phút chốc xuất hiện trước người của Mạnh Hạo. Khi tay phải nhấc lên, trong tay lão ta rõ ràng cái gì cũng không có, nhưng lại có một đạo kiếm khí kinh thiên khoảnh khắc xuất hiện bên trong lòng bàn tay của lão ta, chém một cái về phía Mạnh Hạo.

Nhưng không đợi kiếm khí rơi xuống, một tiếng hừ lạnh truyền ra từ bên trong Huyết Yêu Tông. Cùng lúc đó, một đạo huyết ảnh trong nháy mắt bay ra, trực tiếp xuất hiện trước mặt của Mạnh Hạo, hóa thành Huyết Yêu lão tổ.

- Khi dễ vãn bối có ý nghĩa gì, ngươi không phải muốn đánh với ma sao, lão phu cùng ngươi đánh!

Ầm! !

Huyết Yêu lão tổ trực tiếp cùng đánh nhau với lão nhân áo xanh của Nhất Kiếm Tông. Hai người chạy thẳng tới bầu trời. Cùng lúc đó, lão già

tóc đỏ của Kim Hàn Tông, Lý gia đệ tam tổ, còn có Lục Đạo lão tổ, ba người đồng thời bay ra. Trong đó Lục Đạo âm độc nhìn thoáng qua yêu thân mà Mạnh Hạo khống chế, trong tiếng hừ lạnh không để ý đến, chạy thẳng tới bầu trời, chiến với Huyết Yêu lão tổ.

Đúng lúc này, từ bên trong Huyết Yêu Tông không ngờ lại có ba đạo huyết ảnh bay ra, hóa thành ba vị Huyết Yêu lão tổ giống nhau như đúc, xông về ba người.

Bốn người này đều là phân thân của Huyết Yêu lão tổ, tứ đại phân thân, đánh với lão tổ của bốn tông mạnh nhất ở Nam Vực.

Tiếng nổ ầm ầm ngập trời. Trên bầu trời mà bọn họ chiến đấu trực tiếp nhấc lên vặn vẹo, người ngoài rất khó thấy rõ. Nhưng bầu trời này dường như từng hình ảnh sắp sụp đổ, có thể chứng kiến, chém giết đã xảy ra ở nơi này nhất định là rung chuyển bầu trời.

- Giết! !

Cơ hồ lão tổ của các tông xuất thủ, ở trên trời quyết chiến, bốn phương thế lực đồng thời xuất động. Mấy chục vạn tu sĩ chạy ra, chạy thẳng tới yêu thân do Mạnh Hạo khống chế.

Nhất là phương diện này, bên trong Nhất Kiếm Tông còn có một tên Vấn Đạo sơ kỳ. Mà Kim Hàn Tông, năm cỗ khôi lỗi do Trảm Linh tạo thành liền cụ bị khí tức Vấn Đạo. Còn Lý gia cũng có trận pháp vây quanh. Duy chỉ có Thanh La Tông, thời khắc này đã coi như không trọn vẹn.

Sát khí lóe lên một cái trong mắt của Mạnh Hạo. Hắn khống chế yêu thân bước lên trước bước đi, cùng bốn phương địch tới, ngang nhiên đánh một trận!

Trong cơ thể hắn, 100 ngàn đệ tử Huyết Yêu Tông sớm đã nổi giận. Bọn họ là trận thứ nhất của Huyết Yêu Tông, không thể dễ dàng bị phá. Một

khi bị phá trận, Huyết Yêu Tông sẽ hiển lộ trước mặt mọi người.

- Tử chiến! !

Mạnh Hạo khống chế yêu thân, tán phát khí thế của Vấn Đạo sơ kỳ, nổ ầm ầm vang dội, cùng mấy chục vạn tu sĩ ở bốn phía đồng loạt đánh một trận.

Tia chớp chỉ còn lại có bốn đạo. Tán tu bên trong bốn đạo tia chớp đó dĩ nhiên tức giận, du tẩu ở bốn phía, thỉnh thoảng nổ ầm ầm mà đi. Trong bốn phương thế lực, Thanh La Tông đã tàn phế, không thành chiến lực.

Nhưng Nhất Kiếm Tông cũng không như vậy. Nhất là bên trong Nhất Kiếm Tông, dưới sự hướng dẫn của Vấn Đạo sơ kỳ cường giả đó, 100 ngàn phi kiếm nổ ầm ầm, tạo thành lực lượng kinh người, không ngừng đánh vào chỗ của Mạnh Hạo.

Còn Vấn Đạo sơ kỳ cường giả kia lại có thể cùng Mạnh Hạo khối này yêu thân đơn độc đánh một trận, trở thành chủ lực. Theo sau lại là mười tên cường giả Trảm Linh của Nhất Kiếm Tông.

Còn có Kim Hàn Tông, cường giả Trảm Linh của bọn họ hợp thành một khối khôi lỗi. Cái mạnh của khôi lỗi này là tản ra khí tức Vấn Đạo. Khi nó xuất thủ, bốn phương tám hướng gió mây động, cùng Vấn Đạo sơ kỳ Nhất Kiếm Tông tu sĩ, kềm chế yêu thân của Mạnh Hạo.

Còn Lý gia càng âm tổn. Bọn họ du tẩu ở bốn phía, một người một cái trận pháp bố trí ra, có quấn quanh, có tự bạo, không ngừng nén ép tới chỗ của Mạnh Hạo.

Mỗi một lần Mạnh Hạo xuất thủ, mỗi một lần song phương đánh, 100 ngàn tu sĩ trong yêu thân của Mạnh Hạo cũng sẽ có không ít người phun ra máu tươi. Nhất là một lần Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ cùng khôi lỗi của Kim Hàn Tông liên thủ một kích, long trời lở đất. Một kích đó

trực tiếp khiến 100 ngàn tu sĩ trong yêu thân của hắn có 20 ngàn người, thân thể không chịu nổi, trực tiếp sụp đổ nổ tung.

Máu tươi theo yêu thân thẩm thấu đi ra, chiếu xuống mặt đất, khiến cho trong trời đất này phảng phất dâng lên mưa máu.

Nhưng một dạng, bốn phương thế lực cũng đều bỏ ra giá cao!

Ba ngày, Kim Hàn Tông bị tử vong ba thành tu sĩ. Nhất Kiếm Tông cũng có hai thành tổn thất. Thanh La Tông thì hoàn toàn tàn phế. Lý gia cũng có hai thành tộc nhân chết ở chỗ này.

Những tán tu kia, Mạnh Hạo cũng không có thời gian đi để ý tới, có thể coi là như vậy, bốn đạo tia chớp cũng sụp đổ một đạo.

Tính thêm trước đó, bốn phương thế lực chết đi đã vượt qua 200 ngàn!

Mạnh Hạo cắn răng kiên trì, nếu không phải là tay phải của hắn dĩ nhiên cụ bị Vấn Đạo cường hãn, một trận chiến này, hắn không thể kiên trì quá lâu. Thời khắc này tay phải nâng lên, một quyền rơi mạnh xuống. Trong phút chốc, khôi lỗi của Kim Hàn Tông trước mặt hắn ầm ầm thụt lùi, dường như muốn sụp đổ. Nhưng Vấn Đạo sơ kỳ đó của Nhất Kiếm Tông trong nháy mắt xuất hiện, giữa cái phất tay áo cùng Mạnh Hạo đối kháng.

Bốn phía vô số trận pháp xuất hiện lần nữa tự bạo. Trong tiếng nổ ầm ầm, 100 ngàn đại kiếm gào thét mà đến, đồng loạt đâm vào trong yêu thân Mạnh Hạo.

- Cút ngay!

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời gào thét khàn khàn. Thân thể nhoáng lên một cái trực tiếp đánh về phía bên trong đám tu sĩ của Kim Hàn Tông. Nơi đi qua, vô số khôi lỗi do Kim Hàn Tông tu sĩ hợp thành lập tức có

không ít sụp đổ nổ tung.

- Nhất Kiếm Trận!

Đệ tử của Nhất Kiếm Tông trong phút chốc đôi mắt lộ ra ánh sao. Mọi người đều bấm quyết, gắt gao cầm kiếm trong tay. Trên thân thể tản ra kiếm mang kinh người, phảng phất mỗi người đều hóa thành một thanh kiếm, đồng loạt bay ra Khi đến giữa không trung, bất ngờ hợp thành một đạo kiếm trận lẫn nhau!

Vây quanh trận này thoạt nhìn phảng phất là một thanh đại kiếm, quét ngang bầu trời, chợt chém xuống Mạnh Hạo.

- Hắc bạch nhị châu đệ cửu sơn !

Mạnh Hạo nâng lên tay trái vung về phía trước một cái, lập tức núi thứ chín ầm ầm phủ xuống, cùng đại kiếm kia đụng nhau. Ngọn núi run rẩy, trực tiếp sụp đổ, nhưng cùng sụp đổ với nó còn có một kiếm trận kia!

Mạnh Hạo khống chế yêu thân thụt lùi, 80 ngàn tu sĩ trong cơ thể vào thời khắc này lại có 10 ngàn trực tiếp nổ tung. Ngặt nỗi vào lúc này, thân ảnh của Vấn Đạo sơ kỳ Nhất Kiếm Tông cường giả kia quỷ dị xuất hiện, giữa cái bấm quyết, bên ngoài thân thể hình thành một mảnh sương mù xanh. Trong sương mù có một cây gai độc, theo một ngón tay của lão ta, sương mù xanh trực tiếp vây quanh bốn phía yêu thân của Mạnh Hạo. Gai độc khoảnh khắc phá vỡ yêu thân, bay thẳng vào bên trong. Nơi đi qua, tiếng hét thảm thê lương vang dội bên tai Mạnh Hạo.

Tay phải của Mạnh Hạo bỗng nhiên nắm lại, không chậm trễ chút nào một quyền lại tới. Vấn Đạo sơ kỳ cường giả nọ nhíu mày, bấm quyết trong tiếng hừ lạnh, lập tức thân thể hư ảo. Giữa tiếng nổ ầm ầm, thân thể lão ta biến mất, khi xuất hiện đã ở ngoài nghìn trượng, sắc mặt có chút tái nhợt. Hiển nhiên một quyền nọ, lão ta cho dù tránh ra cũng như cũ có chút bị thương.

- Đồng loạt ra tay!

Khi thanh âm lão ta vang dội, tay phải nâng lên, chỉ một cái lên bầu trời.

- Trúc kiếm!

Một đạo ánh sáng xanh xuất hiện trên ngón tay lão ta, hóa thành một mầm non, nhanh chóng sinh trưởng, Trong nháy mắt nó liền trở thành một cây trúc, sau đó mảnh lá bóc ra, hóa thành một cây trúc kiếm.

- Chí bảo của Nhất Kiếm Tông! !

- Ta đã nghe nói qua món chí bảo đó!

Bốn phía tu sĩ lập tức người có kiến thức rộng rãi truyền ra tiếng kinh hô.

Khôi lỗi mạnh nhất của Kim Hàn Tông thời khắc này hừ lạnh một tiếng. Tay phải bấm quyết, chộp một cái về hư không phía trước. Lập tức hư vô trước mặt nó ầm ầm vỡ vụn. Sau đó một khối núi đá lớn chừng bàn tay chậm rãi bay ra, chợt bành trướng, trực tiếp hóa thành vào khoảng nghìn trượng, tạo thành một tòa núi nhỏ.

Toàn thân đen như mực, duy phía trên có một chữ màu vàng.

Mạt!

Mạt Sơn!

Chí bảo của Kim Hàn Tông và trụ kiếm của Nhất Kiếm Tông cùng nổi danh , Mạt Sơn!

Lý gia đệ ngũ tổ, tu vi của Trảm Linh đệ tam đao đại viên mãn. Lão ta trước sau du tẩu bốn phía, bố trí trận pháp. Thời khắc này đôi mắt chớp

động, lấy ra một cái la bàn màu hồng nhạt, một phen đè nó xuống đất.

Lập tức mặt đất nổ ầm ầm. Từng đạo khí trụ hồng nhạt ngập trời lên.

- Giết!

Trong phút chốc, trúc kiếm của Nhất Kiếm Tông phảng phất muốn xé rách bầu trời, tạo thành một đạo ánh sáng xanh, chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Mạt Sơn của Kim Hàn Tông lập tức xoay tròn, tản ra lực trấn áp vô cùng, cùng nhau đánh đến với lục quang nọ.

Sắc mặt của Mạnh Hạo đại biến. Hắc bạch nhị châu đệ cửu sơn xuất hiện lần nữa. Tay phải hắn nâng lên, ngưng tụ tất cả tu vi toàn thân, đánh ra một quyền tột cùng.

Ầm!

Yêu thân của Mạnh Hạo thụt lùi. Trong ánh sáng xanh lóng lánh, một đạo vết thương thật lớn chợt xuất hiện. Cánh tay phải của yêu thân bay thẳng lên, giữa không trung hóa thành hơn 10 ngàn tu sĩ, mới vừa xuất hiện, liền lập tức dưới khí thế hủy thiên diệt địa, trực tiếp vỡ vụn.

Ầm!

Mạt Sơn trấn áp, Mạnh Hạo phun ra máu tươi. Yêu thân mắt thường có thể thấy được , cái khe nứt càng ngày càng nhiều, thậm chí rất nhiều vị trí đều bị xé rách, lộ ra bên trong từng người một đệ tử Huyết Yêu Tông tuyệt vong, khoanh chân ngồi.

Ầm!

Bạo phát cuối cùng là cột sáng hồng nhạt của trận pháp kia đồng loạt nổ ầm ầm, tạo thành một cái thiên địa hồng nhạt. Khi nó co rút mạnh lại, hóa thành một cái móng vuốt màu hồng nhạt to lớn, bỗng nhiên nắm trên

yêu thân của Mạnh Hạo.

Yêu thân cũng không thể thừa nhận, mắt thấy sắp tán loạn. Tu sĩ bên trong đã tử vong không ít, chỉ còn lại có hơn 30 ngàn người.

- Rút lui, trở về tông môn!

Mạnh Hạo lập tức rống lớn, khống chế yêu thân một cái chấn động. Lập tức từ phía sau lưng của yêu thân, hơn 30 ngàn tu sĩ toàn bộ bị rung ra.

Thân thể của Mạnh Hạo cuối cùng bay ra một cái. Vào khoảnh khắc hắn bay ra, tay phải hắn bấm quyết, chỉ một cái về phía yêu thân sắp tán loạn.

- Bạo! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1089: Một chiếc lá!

Một tiếng nổ ầm kinh thiên, ngay cả Huyết Yêu lão tổ cùng mấy người khác đang xuất thủ trên bầu trời cũng đều nghe được thanh âm này, đó là yêu thân tự bạo!

Sự tự bạo đó đối với phía sau yêu thân, chỉ có lực lượng đẩy mạnh tương trợ, khiến cho đệ tử Huyết Yêu Tông lui về sau nhanh hơn. Nhưng ba phương hướng khắc lại là có tính chất hủy diệt đánh sâu vào ầm ầm khuếch tán.

Cường giả Vấn Đạo của Nhất Kiếm Tông biến sắc, thân thể trong nháy mắt vọt tới. Lão ta nhất định phải cản trở. Còn có khôi lỗi của Kim Hàn Tông cũng là như vậy. Lý gia đệ ngũ tổ một dạng không thể lui về sau.

Nếu không, tông môn gia tộc của bọn họ bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Nơi đi qua, vô số tu sĩ thậm chí ngay cả hét thảm cũng không thể phát ra, thân thể khoảnh khắc liền tiêu tán .

Trong chớp mắt, Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, Lý gia, còn có những tán tu kia lần này bị tổn thất không ít. Đây là Vấn Đạo sơ kỳ cường giả cùng Kim Hàn Tông khôi lỗi, còn có Lý gia đệ ngũ tổ cản trở hơn phân nửa, nếu không, thương vong lớn hơn.

Chỉ có điều những tán tu kia thì không ai tới giúp bọn họ chống cự. Trong gợn sóng hủy diệt của yêu thân tự bạo, vài đạo tia chớp ngân xà trên dưới vào khoảnh khắc trực tiếp hủy diệt, dấu vết cũng không còn dư lại.

Cuộc chiến tranh này căn bản cũng không phải là bọn họ có thể tham dự.

Bọn họ nghĩ đến dựa vào sự cường hãn của bốn phương thế lực, hủy diệt Huyết Yêu Tông hẳn là dễ dàng. Nhưng lại không nghĩ rằng, Huyết Yêu Tông không ngờ kinh khủng như thế.

Đây... Chỉ là trận thứ nhất!

Theo yêu thân sụp đổ, hư vô vặn vẹo, cả vùng đất lập tức lộ ra năm ngọn núi của Huyết Yêu Tông!

Năm ngọn núi của Huyết Yêu Tông đều bên trong một chỗ lõm xuống, vả lại bốn phía năm tầng quầng sáng tồn tại, tia sáng lượn lờ, tán phát ánh sáng chói mắt. Không thể bị phá giải, chỉ có thể lấy cường lực đánh, đánh ầm ra tầng tầng.

Đây đúng là Huyết Yêu Tông muốn nhìn đến. Phản lực của quầng sáng đủ để cho thế lực bốn phía trong trận chiến tranh này trả giá thật lớn.

Mạnh Hạo mang hơn 30 ngàn đệ tử Huyết Yêu Tông, nương vào lực lượng đẩy mạnh của tự bạo, trực tiếp về tới bên trong Huyết Yêu Tông, bước chân vào đến trong trận thứ hai của Huyết Yêu Tông, xuyên thấu quầng sáng. Hơn 30 ngàn người này lập tức được những đệ tử khác dìu lên đưa đến một bên, nuốt vào đan dược khôi phục.

Còn Mạnh Hạo thì sắc mặt tái nhợt, một trận đánh trước đó, hắn tiêu hao cực lớn, nhưng trước mắt không phải là lúc khôi phục. Hắn đứng ở nơi đó, nhìn về phía bên ngoài quầng sáng của trận pháp.

Hai vị tổ Thiết Huyết khoanh chân ngồi ở hai bên. Bốn phía bọn họ có hơn hai vạn đệ tử. Quầng sáng tầng thứ nhất của trận thứ hai là Thiết Huyết Sơn bọn họ phụ trách.

Phía sau Mạnh Hạo, bên cạnh tầng tầng quầng sáng, tu sĩ của các ngọn núi đều duy trì quầng sáng bốn tầng khác của trận thứ hai vận chuyển.

Bên ngoài quầng sáng, Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, Lý gia, tất cả tu sĩ đều bị một màn trước đó làm cho chấn động. Nhưng rất nhanh, sau khi bọn họ thấy được sơn môn của Huyết Yêu Tông, từng cái một lập tức sát khí ngập trời.

- Giết, không chừa một mống!

- Một trận chiến này, khiến Huyết Yêu Tông hoàn toàn diệt tông!

- Từ đó về sau, Nam Vực sẽ không có Huyết Yêu Tông!

Thế lực tu sĩ khắp nơi thời khắc này truyền ra thanh âm. Sóng âm ồn ào, quay về bốn phương tám hướng, giờ này vẫn còn dư lại mấy chục vạn tu sĩ, chạy thẳng tới Huyết Yêu Tông.

Mấy chục vạn tu sĩ căn bản là không thấy được giới hạn, dường như vô cùng. Trước khi Mạnh Hạo sáp nhập vào yêu thân, dựa vào thân thể khổng lồ, còn có thể nhìn rõ ràng. Nhưng giờ này yêu thân vỡ nát, sau khi hắn bay nhanh lui về, nhìn bốn phía, toàn bộ đều là tu sĩ.

Chỉ số lượng cũng đủ khiến cho người da đầu tê dại.

Giờ phút này vài người gào thét vọt đến, chạy thẳng tới năm tầng quầng sáng trong trận thứ hai bao phủ Huyết Yêu Tông.

Nhưng có quầng sáng ở đây, đệ tử của Huyết Yêu Tông không mất đi ý chí chiến đấu. Bọn họ chờ phía ngoài những tu sĩ này tới đánh vào quầng sáng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một đạo cầu vồng không ngờ trực tiếp từ trong bầu trời đàng xa, xé hư không mà đến. Cầu vồng đó có tốc độ cực nhanh, khó có thể hình dung, chạy thẳng tới mặt đất. Nơi đi qua, bầu trời bị rạch ra một đạo khẽ hở thật lớn, nhìn thấy mà giật mình.

Đó là một chiếc lá!

Một mảnh lá cây nhanh chóng thiêu đốt, tản ra khí tức kinh thiên!

Mục tiêu của nó không phải một người nào, mà là trận thứ hai của Huyết Yêu Tông!

- To gan! !

Tiếng rống giận truyền ra từ trong miệng của Huyết Yêu lão tổ đang chiến đấu cùng lão tổ của mấy tông. Lão ta lập tức nâng lên tay phải, vung mạnh lên, huyết quang lóng lánh, chạy thẳng tới lá cây xông về mặt đất.

Giữa tiếng nổ ầm ầm, chiếc lá cây nọ trong nháy mắt mục nát hơn phân nửa, nhưng như cũ vẫn có một luồng sợi tơ rõ ràng xuyên qua huyết quang, trong nháy mắt tới gần quầng sáng của trận thứ hai. Khoảnh khắc nó xuyên thấu trực tiếp tầng thứ năm, xuyên thấu một lỗ hổng trên quầng sáng tầng thứ tư, tầng thứ ba, dừng lại trên quầng sáng của tầng thứ hai.

Quầng sáng của tầng thứ năm, tầng thứ tư, tầng thứ ba vặn vẹo, mặc dù không sụp đổ nhưng lại tồn tại lỗ hổng!

Trên bầu trời, Huyết Yêu lão tổ rống giận, nhưng lão quái của mấy tông lại liều mạng ngăn trở.

Lỗ hổng xuất hiện lập tức khiến đệ tử Huyết Yêu Tông đua nhau thần sắc đại biến.

Cùng lúc đó, mấy chục vạn tu sĩ của ngoại giới từng người một mắt lộ ra sát khí, thay đổi phương hướng, chạy thẳng tới vị trí lỗ hổng, triển khai thần thông, gào thét mà đến.

Lỗ hổng đó không lớn, nhưng trận pháp lại không cách nào khiến cho nó

khép lại.

- Chết tiệt... làm sao đánh đây! !

- Có lỗ hổng đó, nơi đó chính là chỗ yếu nhất, làm sao đánh chứ!

- Thiếu tông giết nhiều như vậy, nhưng trước mắt vẫn là vô biên vô tận, chúng ta... còn có hi vọng sao?

Đối mặt nhiều địch nhân như vậy, đối mặt lỗ hổng xuất hiện ở quầng sáng của trận thứ hai, đệ tử Huyết Yêu Tông từng người một trong trầm mặc, có tuyệt vọng.

Bên trong Thiếu Tông Cốc, Hứa Thanh sớm đã đi ra. Nàng đứng ở nơi đó, trước sau đều nhìn Mạnh Hạo, lòng của nàng lo lắng. Sau khi nàng thấy Mạnh Hạo bình an trở về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng giờ đây, sau khi nhìn một màn này, sắc mặt của nàng cũng tái nhợt .

Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu, nhìn hướng thiên không. Hơi thở hắn dồn dập một chút, nhưng rất nhanh thì trầm mặc xuống, nhìn đệ tử Huyết Yêu Tông bốn phía tuyệt vọng, hắn sẽ không đi cổ vũ lòng người, cũng không muốn đi làm như vậy. Cuộc chiến tranh này, hắn vốn dĩ áy náy đối với Huyết Yêu Tông, thời khắc này sao có thể lại đi bảo người chém giết.

Hắn không làm được.

Một tiếng thở dài truyền ra từ trong đám người. Lão già lưng gù ở núi thứ năm chậm rãi đi ra, giữa cất bước sắp đạp đi chỗ lỗ hổng của trận pháp ở tầng thứ năm.

- Sư phụ...

Phía sau ông ta, cô gái quyến rũ kia trong mắt mang lo lắng, hiển nhiên

là đoán được mục đích của lão giả.

- Sống quá lâu, nhìn nhiều lắm, không sao, không sao.

Lão già lưng gù mở miệng cười, khi ông ta đang muốn đạp đi thì bỗng nhiên thân thể của Mạnh Hạo một bước bước đi.

Đây là hắn có thể làm được, trước khi bước ra bước này, Mạnh Hạo chỉ quay đầu lại nhìn thoáng qua Hứa Thanh đang nhìn mình, mỉm cười. Hắn xoay người, trong mắt hàn mang ngập trời, bước ra một bước kia.

Trước khi lão già lưng gù đạp vào lỗ hổng của quầng sáng, chỗ sơ hở duy nhất!

- Thiếu tông!

Lão già lưng gù ngẩn ra.

- Nơi này, ta tới trấn thủ!

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, trực tiếp xuất hiện bên ngoài quầng sáng. Hắn muốn dùng thân thể của mình tới chỗ này, ngăn chặn chỗ sở hở của trận pháp!

- Tay phải của ta đã có lực lượng Vấn Đạo!

- Huyết Yêu Đại Pháp am hiểu vốn là quần chiến!

- Chỉ cần chịu đựng qua mười ngày, bản tôn thứ hai của ta sẽ thức tỉnh!

- Đánh đi!

Thân thể của Mạnh Hạo bước ra bên ngoài quầng sáng, khoảnh khắc hắn bước ra, phía sau hắn truyền ra tiếng kinh hô của đệ tử Huyết Yêu Tông.

- Thiếu tông!

- Thiếu tông người...

Mạnh Hạo không quay đầu lại nữa. Hắn đứng bên ngoài quầng sáng, hít sâu một hơi, tu vi của hắn trong nháy mắt vận chuyển. Cho dù là mệt mỏi, nhưng thời khắc này cũng đều nhịn xuống, trực tiếp đạt tới tột cùng.

Khí tức Trảm Linh ầm ầm bạo phát. Nhất là tay phải của hắn lại mơ hồ tràn ra uy áp của Vấn Đạo. Hắn vung tay lên trong trầm mặc, lập tức núi thứ chín ầm ầm biến ảo phủ xuống. Bên ngoài thân thể hắn, hai hạt châu đen trắng không ngừng vây quanh.

Sau đó, Mạnh Hạo lấy ra mặt nạ Huyết Tiên từ bên trong túi trữ vật. Trong nháy mắt mấy chục vạn tu sĩ rầm rầm mà đến, trực tiếp đeo mặt nạ lên mặt.

Một tiếng gầm thét truyền ra từ bên trong mặt nạ. Một đạo bóng dáng đỏ trực tiếp xuất hiện bên cạnh Mạnh Hạo. Chính là huyết ngao... bên trong mặt nạ Huyết Tiên, lần nữa ngưng tụ thân thể!

Nó chết qua một lần, thời khắc này sau khi xuất hiện, thân thể càng dữ tợn, khí tức Trảm Linh tản ra, khí thế ngập trời.

Giữa cái phất tay, mũi kiếm Tuế Nguyệt xuất hiện, vật này không có hiệu quả đối với Vấn Đạo điên phong. Nhưng ở chỗ này vô cùng sắc bén, vả lại bay ra không phải một cái, mà là mười!

Đây là Mạnh Hạo dùng gương đồng biến ảo lúc trước khi trù bị chiến đấu.

Thời khắc này 10 mũi kiếm Tuế Nguyệt xoay tròn, tạo thành kiếm trận. Khi trận này xoay tròn, ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra huyết quang.

- Cảnh giới Vĩnh Hằng của ta có thể cho ta chiến lực... gần như vô hạn!

- Bỉ Ngạn Hoa của ta đã thành Trảm Linh Bảo của ta, đã uấn nhưỡng rất lâu... Cũng nên đến lúc biểu hiện rồi!

Sinh cơ bạo phát ầm trong cơ thể của Mạnh Hạo. Trong lúc bạo phát, phía sau hắn, bất ngờ xuất hiện một đóa Bỉ Ngạn Hoa hư ảo!

Năm loại màu sắc, thậm chí trên một chiếc lá mơ hồ xuất hiện màu thứ sáu!

Màu thứ sáu ấy khi thì xuất hiện, khi thì biến mất, nhưng Mạnh Hạo tin, không cần tới bao lâu, nó sẽ hoàn chỉnh hiển lộ ra. Đến khi đó, xuất hiện thêm một màu nữa thì có thể thành tiên!

Bỉ Ngạn Hoa dữ tợn, vào khoảnh khắc nó xuất hiện, lập tức khiến cho mấy chục vạn tu sĩ tới kia không ít người thần sắc biến đổi.

Nhưng như cũ, bọn họ vẫn gào thét mà đến, nhìn lại bên trong quầng sáng, một mình Mạnh Hạo đối kháng mấy chục vạn người. Một màn này tạo thành hình ảnh không thể phai mờ, in khắc sâu đậm trong tâm thần của mỗi người Huyết Yêu Tông, bất tử không quên.

- Giết!

Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu, đôi mắt khoảnh khắc lộ ra sát khí. Hai tay hắn bấm quyết, phóng ra một chỉ về phía trước, lập tức huyết ngao bay ra, Tuế Nguyệt Kiếm Trận rầm rầm mà đi. Bỉ Ngạn Hoa phía sau hắn lập tức vặn vẹo, xúc tu cấp tốc lan tràn, phía sau Mạnh Hạo dường như hoàn toàn nở rộ. Từng cái xúc tu huy vũ, giống như chiếc roi, co rúm hư vô chấn động, chạy thẳng tới mọi người.

Giết chóc chợt triển khai.

Cái mạnh ở tay phải của Mạnh Hạo, một quyền rơi xuống, thiên địa nổ ầm ầm.

Trên mặt nạ Huyết Tiên, lộ ra huyết quang ngập trời, huyễn hóa ra thần thông Huyết Tiên, vô diện nhất ngôn phong hỏa liên!

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang dội nơi đây. Huyết Yêu Đại Pháp của Mạnh Hạo cũng chợt triển khai.

Có thể coi là như vậy, đối mặt mấy chục vạn tu sĩ, Mạnh Hạo vẫn phảng phất là châu chấu đá xe, chỉ một cái tiếp xúc, dưới tiếng vang kinh thiên nơi đây, hắn phun ra máu tươi, thân thể trực tiếp hỏng mất.

Nhưng sự hỏng mất đó mới vừa xuất hiện, trong nháy mắt nghịch chuyển, tất cả máu thịt toàn bộ lần nữa ngưng tụ. Dưới cảnh giới Vĩnh Hằng, Mạnh Hạo có thể nói không chết, lúc xuất hiện lần nữa, hắn canh giữ ở chỗ lỗ hổng, vẫn giết chóc như cũ.

---------- .

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1090: Bóng lưng như núi!

Huyết Yêu Đại Pháp rốt cục được triển khai. Trong lốc xoáy màu vàng, vô số lực lượng khí huyết chạy thẳng tới Mạnh Hạo, còn có tu vi của linh mạch cũng đều vào giờ khắc này xông về thân thể hắn.

Rầm rầm rầm!

Chỉ vừa mới tiếp xúc không tới mười cái hít thở, thân thể của Mạnh Hạo liền băng liệt ba lần. Lần thứ ba, là Vấn Đạo sơ kỳ Nhất Kiếm Tông cường giả, cùng khôi lỗi của Kim Hàn Tông tập hợp mấy vạn người đồng thời tung ra một kích.

Có thể coi là như vậy, hắn cũng như cũ thủ tại chỗ này, không cho phép bất kỳ kẻ nào bước chân vào!

Ngay lúc thân thể của Mạnh Hạo lần nữa ngưng tụ, nhìn máu tươi trên người hắn, nhìn quần áo kia trở thành màu máu, đệ tử Huyết Yêu Tông phía sau hắn, từng người một ánh mắt đỏ ngầu. Nhất là 30 ngàn đệ tử trước đó cùng hắn hợp thành trận thứ nhất, thời khắc này có không ít người đã trực tiếp chạy ra.

- Thiếu tông! !

- Thiếu tông, chúng ta cùng nhau chiến đấu! !

- Các ngươi, đi về!

Những người này gần như vừa mới chạy ra, thân thể của Mạnh Hạo lui về phía sau, tay áo vung lên. Lập tức một cổ cuồng phong gào thét, quấn toàn bộ những đệ tử chạy ra vào bên trong quầng sáng.

Khi Mạnh Hạo quay đầu lại, trong mắt hắn lộ ra quyết đoán. Một trận chiến này, hắn nếu không như thế, lương tâm hắn bất an. Thân thể hắn rất khó diệt sát, nhưng những người khác thì không giống như vậy.

Rầm rầm rầm!

Mạnh Hạo không ngừng lui về sau. Thần sắc hắn dữ tợn. Huyết Yêu Đại Pháp được hắn triển khai nhiều lần, thậm chí ở bốn phía, xuất hiện chín lốc xoáy to lớn. Những lốc xoáy màu vàng đó tạo thành một loạt lực hút bàng bạc.

Phàm là tu sĩ bị lốc xoáy đó bao phủ, lập tức thân thể bị khô héo mà mắt thường có thể thấy được. Bọn họ trong sự rối rít hoảng sợ, càng nhận ra lực lượng của tu vi đều vào một chớp mắt bị cưỡng ép rút ra.

Đại lượng khí huyết tản ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, sau đó bị thân thể của hắn hấp thu. Thân thể của hắn càng cường hãn. Tu vi của hắn cũng theo đó kéo lên, thân thể hắn... càng khó bị phá hủy hơn.

Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ dị. Phía sau hắn chính là chỗ sơ hở duy nhất của quầng sáng trận pháp. Hắn sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào bước chân vào bên trong, cho dù là đạp thi thể của mình... cũng không thể.

Ầm!

Cho dù có đại lượng khí huyết cùng lực lượng tu vi bổ sung, nhưng đối mặt mấy chục vạn người, nhất là trong đó có rất nhiều cường giả, Mạnh Hạo như cũ vẫn phun ra máu tươi. Thân thể một lần nữa sụp đổ nổ tung.

Nhưng trong chớp mắt, những thứ máu thịt kia như thời gian nghịch chuyển, lần nữa ngưng tụ. Ánh mắt của Mạnh Hạo đỏ ngầu, rống to một tiếng, lần nữa triển khai Huyết Yêu Đại Pháp.

Núi thứ chín lại ngay phía trước hắn, nổ ầm ầm phủ xuống, kèm theo Tuế Nguyệt Kiếm Trận, điên cuồng quét ngang. Huyết ngao có chút chống đỡ hết nổi, nhưng Mạnh Hạo ở đây, nó sẽ phải đánh tiếp tục.

Tuy nhiên Mạnh Hạo sao có thể khiến huyết ngao lần nữa gặp nạn. Hắn trực tiếp nâng tay phải chộp một cái vào hư không, thu hồi huyết ngao vào bên trong mặt nạ màu máu. Giữa cái bấm quyết, vòng xoáy của Huyết Yêu Đại Pháp xuất hiện cái thứ mười.

- Phải kiên trì, không ngừng địa triển khai Huyết Yêu Đại Pháp, như vậy thì có khả năng làm cho lốc xoáy của Huyết Yêu đạt tới trình độ nhất định, hấp thu khí huyết cùng tu vi đến, có thể chống đỡ ta thời gian lâu hơn để bảo vệ chỗ này!

Mạnh Hạo cắn răng. Bỉ Ngạn Hoa phía sau bay múa xúc tu,, nghiêm mật bảo vệ phía trước hắn.

- Muốn chết!

Một tiếng hừ lạnh truyền ra từ trong đám người, chỉ thấy ba tên Trảm Linh lão giả đạp hào quang dưới chân lẫn nhau. Dường như bọn họ liên thành một cái trận pháp, gào thét ra từ trong đám người, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Phía sau ba người họ là mấy chục vạn tu sĩ triển khai vô số thần thông. Những thần thông đó đơn độc đối với Mạnh Hạo mà nói có thể không coi là gì, nhưng sau khi số lượng đạt tới loại trình độ này, thiên địa thất sắc, mặt đất nổ ầm ầm.

Dường như thiên địa hồng thủy, cuốn sát khí bốn phương tám hướng, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Cơ hồ trong nháy mắt ba người nọ lại tới, trong mắt của Mạnh Hạo lóe lên sát khí. Hắn nhận ra ba người là cường giả của Lý gia. Tay trái của

hắn nâng lên bấm quyết, lập tức thần thông Huyết Tiên biến ảo. Trong tiếng nổ ầm ầm, cùng Bỉ Ngạn Hoa dung hợp ở cùng một chỗ, phóng thích ra đóa hoa màu máu, đối kháng thiên địa hồng thủy.

Tiếng nổ ầm ầm vang dội. Hết thảy thuật pháp của Mạnh Hạo bên trong thiên địa hồng thủy chỉ cản trở một chút, liền lập tức bị phá hủy. Ba người Trảm Linh lão giả kia dẫn đầu chạy ra. Khoảnh khắc tới gần Mạnh Hạo, ba người đồng thời gầm nhẹ, lập tức hào quang dưới chân bọn họ, chạy thẳng tới chồng lên hắn.

- Phong!

- Phong!

- Phong!

Lập tức ba người phóng thích ra hào quang, tản ra hào quang rực rỡ, lại tuôn ra lực lượng phong ấn kinh người, khoảnh khắc bao phủ Mạnh Hạo, mắt thấy sắp phong ấn hắn.

Cùng lúc đó, từ trong đám người chung quanh, lần nữa bay ra sáu người!

Sáu người này có ba người đến từ Nhất Kiếm Tông, ba người đến từ Kim Hàn Tông. Sáu người đồng loạt xuất thủ, từng người triển khai thuật pháp mạnh nhất của cuộc đời. Trong phút chốc, bốn phía hư vô vặn vẹo, hư ảnh biến ảo, long trời lở đất!

- Chết! !

Mấy cửu đại Trảm Linh toàn lực một kích, phía sau bọn họ, Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ cường giả, còn có khôi lỗi của Kim Hàn Tông nhìn chằm chằm. Bọn họ không cần xuất thủ, bọn họ phải làm là vào khoảnh khắc Mạnh Hạo tử vong bị phong ấn, dùng tốc độ nhanh nhất, sát nhập vào bên trong lỗ hổng.

Không cần phong ấn có thể vây khốn Mạnh Hạo lâu dài, chỉ cần thời gian ngắn ngủi mấy nhịp thở, như vậy đủ rồi.

Mắt thấy nguy cơ lại tới, đệ tử Huyết Yêu Tông bên trong quầng sáng từng người một lập tức khẩn trương. Lý Thi Kỳ nhìn thân ảnh của Mạnh Hạo bên ngoài, nàng cắn đôi môi, thần sắc lộ ra lo lắng.

Vương Hữu Tài trầm mặc, nhưng sát khí trong mắt đã càng ngày càng mạnh. Hắn hận tu vi của mình không đủ. Hắn hận tư chất của mình không phải thiên kiêu.

Hứa Thanh chăm chú nhìn Mạnh Hạo, trầm mặc im lặng. Vẻ nhu tình trong mắt của nàng, dường như có thể hòa tan hết thảy. Mạnh Hạo vào giờ khắc này khiến nàng đau lòng.

Trảm Linh sáu lão, còn có lão giả lưng gù ở đỉnh núi thứ năm đều kinh ngạc nhìn người này. Vào lúc mới ban đầu, bọn họ không hề đánh giá cao thiếu tông.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra, ngay vào khoảnh khắc Lý gia tam lão lại tới, trong mắt của Mạnh Hạo lóe lên ánh sáng đỏ. Tay phải trực tiếp nâng lên, một quyền rơi mạnh xuống về phía trước.

Một quyền này thiên địa chấn động, đây là một quyền của Vấn Đạo.

Ba cái hào quang kia lại tới, trong phút chốc run rẩy, mắt thấy sắp sụp đổ, nhưng dường như còn có thể kiên trì. Tuy nhiên vào lúc này, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, lốc xoáy màu vàng bốn phía lập tức vỡ vụn, nương vào lực lượng vỡ vụn, trong khoảnh khắc hút đi toàn bộ khí huyết của tất cả những người bị vây khốn vào bên trong nó. Đại lượng khí huyết sáp nhập vào thân thể Mạnh Hạo, hắn lại đánh ra một quyền.

Ầm!

Ba cái hào quang bị bẻ gãy nghiền nát!

Ba người Lý gia lão giả kia thì sắc mặt đại biến. Từng người triển khai thần thông đối kháng, nhưng như cũ vẫn phun ra mấy ngụm máu tươi. Một người trong đó lại phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân thể trực tiếp sụp đổ. Thần sắc của hai người khác lộ ra hoảng sợ, nhưng cắn răng xông về Mạnh Hạo.

Giết! !

Sáu người của Nhất Kiếm Tông cùng Kim Hàn Tông cũng khoảnh khắc lại tới, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, đại lượng lực lượng tu vi sáp nhập vào trong cơ thể của Mạnh Hạo. Hắn nâng lên tay phải, chỉ một cái về phía bầu trời. Lập tức núi thứ chín chung quanh hắn biến ảo, khuếch tán mạnh, trực tiếp đối kháng cùng tám người tới.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng. Khóe miệng của Mạnh Hạo tràn ra máu tươi. Thần sắc dữ tợn, hư ảnh của núi thứ chín chấn động.

- Cơ hội!

Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ cùng khôi lỗi của Kim Hàn Tông lập tức bay ra. Khi họ sắp tới, Mạnh Hạo nâng lên tay phải, phóng ra một chỉ về phía hai người.

- Yêu Phong, đệ bát cấm!

Yêu khí như tơ, trong nháy mắt quấn quanh bọn họ. Mặc dù chỉ là thời gian một cái hít thở bọn họ liền tránh thoát đi ra. Nhưng một cái hít thở đó đã đủ Mạnh Hạo triển khai một cái thần thông.

- Đệ cửu sơn băng!

Khoảnh khắc Mạnh Hạo lên tiếng, núi thứ chín bên ngoài thân thể hắn ầm ầm tự bạo. Trong sự tự bạo đó, tám Trảm Linh lão giả phun ra máu tươi, từng người thụt lùi, đánh sâu vào quanh quẩn, khiến Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ cường giả cùng khôi lỗi của Kim Hàn Tông cũng đều không thể không dừng lại.

- Giết hắn! !

Tám tên Trảm Linh lão giả thụt lùi, rống giận trong rối rít hoảng sợ. Theo bọn họ rống giận, mấy chục vạn tu sĩ triển khai thần thông, kinh thiên nổ ầm ầm, giống như pháp vũ, đánh phía Mạnh Hạo.

Trong hư vô vặn vẹo, Mạnh Hạo đứng tại chỗ, thở hổn hển, mắt lạnh nhìn mọi người. Cho đến khi thân ảnh của hắn che mất trong thuật pháp thần thông của mấy chục vạn tu sĩ, nơi đó rực rỡ. Cảnh giới Vĩnh Hằng xuất hiện lần nữa, khi lần nữa ngưng tụ, hắn vẫn đứng ở nơi đó!

Chặn được rồi!

Giờ khắc này, đệ tử Huyết Yêu Tông phía sau lưng Mạnh Hạo, từng người một tâm thần chấn động. Bọn họ cả đời này, đều không thể quên mất bóng lưng của thiếu tông trước mắt.

Bóng lưng kia như núi!

Nhưng chiến tranh chưa kết thúc, lần nữa triển khai!

Thời gian cứ như vậy từ từ trôi qua, đảo mắt đã qua ba ngày. Khoảng cách bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo thức tỉnh còn có bảy ngày!

Mạnh Hạo đã quên mất thân thể của mình sụp đổ bao nhiêu lần, nếu không có cảnh giới Vĩnh Hằng, hắn đã sớm tử vong. Lốc xoáy màu vàng

bốn phía đã bị hắn thi triển ra hơn năm mươi cái.

Khí huyết kinh khủng còn có lực lượng tu vi đang không ngừng sáp nhập vào trong thân thể của hắn, nhưng... vẫn chưa đủ.

Thân thể hắn đã run rẩy, trong mắt của hắn tràn đầy tia máu. Thế giới của hắn sớm đã trở thành màu máu.

Ba ngày khiến Mạnh Hạo hiểu rõ, thế gian này không có chân chính vĩnh hằng. Cho dù là thân thể của mình hết lần này tới lần khác khôi phục, nhưng cũng giống vậy, càng lúc càng chậm chạp, thậm chí xuất hiện triệu chứng khô héo.

Phía sau hắn, đệ tử Huyết Yêu Tông, mỗi một người đều mắt đỏ ngầu, nhìn thiếu tông của bọn họ, ở ngoài dùng thân thể, đi ngăn chận sơ hở duy nhất kia, lòng của bọn họ thật giống như bị đao cắt. Cho dù là người vô tình đi nữa thì vào giờ khắc này, cũng đều bị bóng lưng của Mạnh Hạo làm cho rung động.

Thậm chí trên bầu trời, lão quái của mấy tông cùng Huyết Yêu lão tổ xuất thủ cũng đều bị một màn phía dưới mặt đất làm cho chấn động.

Cả vùng đất kéo dài ba ngày chém giết, xuất hiện yên tĩnh trong nháy mắt. Trong vòng ba ngày, mấy chục vạn người tử vong không ít. Nhưng bọn họ có quá nhiều người, bọn họ không thèm để ý. Chẳng qua là Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, chặn lỗ hổng. Thân ảnh của hắn dường như một tôn thiên thần, một người giữ ải, vạn người khó qua.

Mạnh Hạo toàn thân quần áo dính máu. Thần sắc của hắn mệt mỏi. Đôi mắt hắn tràn đầy tia máu, trở thành ác mộng rất khó tiêu tán trong lòng của mấy chục vạn tu sĩ.

Mạnh Hạo nhìn mấy chục vạn tu sĩ phía trước. Mấy chục vạn người đó cũng đang nhìn hắn. Sâu trong nội tâm của bọn họ, đối với Mạnh Hạo

nơi đó, thậm chí cũng có một vẻ kính nể.

Một người bảo vệ ở chỗ này, cho dù là thần thông rất cao, cho dù là thân thể có thể quỷ dị sống lại, nhưng đó cũng cần dũng khí.

Loại chuyện như vậy, không phải người người có thể làm được.

Nhất là bọn họ cũng đều nhìn thấu, thânn thể của Mạnh Hạo ở chỗ này khôi phục, đã có dấu vết khô héo, hiển nhiên là sắp đến cực hạn.

- Người mà lão phu cả đời bội phục không nhiều lắm. Từ hôm nay trở đi, ngươi coi như là một người!

Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ lão giả mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra sát khí, chậm rãi lên tiếng.

- Ra truyền thừa chí bảo!

- Ngươi nếu có bí pháp không chết, như vậy thì nhìn một chút, dưới truyền thừa chí bảo, ngươi có thể thừa nhận bao nhiêu kích!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1091: Ngũ Phong lão tổ!

Truyền thừa chí bảo!

Bất kỳ một tông môn nào đều có đạo uẩn cùa mình. Đó giống như bảo tàng, là căn bản mà một tông môn có thể kéo dài phát triển tiếp, lại là một loại uy hiếp đối với bốn phía cùng bảo vệ tự thân.

Nhất Kiếm Tông có rất nhiều đạo uẩn, nhưng chân chính có thể uy hiếp Nam Vực, chỉ có thanh trúc kiếm ấy!

Kiếm này đến từ Hồ Đạo thượng cổ, uy lực gần như vô hạn. Trong tay của người khác nhau, có thể hiện ra lực lượng khác nhau. Căn cứ Nhất Kiếm Tông nghiên cứu qua bao nhiêu năm, bọn họ có thể xác định, thanh kiếm này... chỉ có tiên nhân mới có thể hoàn toàn phát huy được.

Chỉ đáng tiếc, Nhất Kiếm Tông tuy nói đã xuất hiện tiên nhân, nhưng là ngụy tiên, về phần Chân Tiên... Cả Nam Vực, từ xưa đến nay không có xuất hiện qua một người!

Tây Mạc càng không cần phải nói, chỉ có Đông Thổ mới xuất hiện qua Chân Tiên!

Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ lão giả hít sâu một hơi, tay phải lão ta bỗng nhiên khi nhấc lên, trên ngón tay của lão, bất ngờ xuất hiện lần nữa mầm xanh. Cái mầm xanh nhanh chóng sinh trưởng, trong nháy mắt liền hóa thành một cây trúc, sau khi mảnh lá bóc ra, tạo thành một thanh... Trúc kiếm!

- Kiếm này mặc dù chỉ là cành nhánh, nhưng với tu vi của lão phu, mặc dù là cầm chủ kiếm trong tay, có thể phát huy ra cũng là lực lượng của chi kiếm.

Vấn Đạo sơ kỳ lão già nhàn nhạt lên tiếng, khi tay phải nhấc lên, trúc kiếm ở tay lập tức vòng quanh lão ta, trong nháy mắt sinh cơ dạt dào. Cả thế giới dường như đều hóa thành màu xanh biếc, mơ hồ có vô số điểm sáng, bồi hồi vang vọng ở bốn phía, thoạt nhìn vô cùng rực rỡ.

Vấn Đạo khôi lỗi do mọi người của Kim Hàn Tông hợp thành hừ lạnh một tiếng. Tay phải nhấc lên, bên trong lòng bàn tay có núi đá lớn chừng bàn tay. Núi đá chợt bay lên không, trong nháy mắt bành trướng, phút chốc liền hóa thành ngọn núi vào khoàng nghìn trượng.

Một cổ ý ngang ngược bạo phát ầm ầm, khiến bốn phía khôi lỗi, hư vô xuất hiện sóng gợn, dường như hóa thành dòng sông, quét ngang bốn phương tám hướng. Cũng có một loạt khí tức kinh người, tản ra từ bên trong núi đá.

Núi đá này cũng giống vậy đều là truyền thừa chí bảo, thuộc về Kim Hàn Tông. Lực của nó không giống với Trúc kiếm, càng bá đạo hơn, dường như dưới một núi, trời long đất lở.

Lý gia đệ ngũ tổ ở cách đó không xa nhìn một màn này, thần sắc như thường, duy chỉ có trong mắt có một chút ý âm trầm, giữa cái vẩy tay, la bàn bay ra. Trên la bàn có vô số phù văn phập phồng mặt ngoài, không ngừng lóng lánh, thoạt nhìn dường như tồn tại quy tắc tồn tại nào đó khiến người nghĩ không thấu.

Ba người bọn họ sử dụng đều không phải là chủ bảo, mà là phân chi của chí bảo biến thành. Chân chính chủ bảo vào thời khắc này đang trên bầu trời, trong tay của lão quái mấy tông, đang cùng Huyết Yêu lão tổ chém giết.

Theo ba đại chí bảo xuất hiện, bốn phía mấy chục vạn tu sĩ, bắt đầu chậm rãi lui về sau, nhường ra chiến trường. Không để cho Mạnh Hạo có cơ hội triển khai Huyết Yêu Đại Pháp.

Hai mắt của Mạnh Hạo co rút lại, một cỗ nguy cơ mãnh liệt hiện lên trong lòng, nhưng thần sắc hắn như cũ bình tĩnh. Nguy cơ như vậy, trong cuộc chiến tranh này, hắn gần như mỗi thời mỗi khắc đều có.

- Chém!

Khi Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ lão giả nhàn nhạt lên tiếng, tay phải bỗng nhiên rơi xuống, lập tức Trúc kiếm trong tay lão ta trong nháy mắt dường như hấp thu hết tất cả quầng sáng màu xanh biếc lan ra ngoài trước đó, tạo thành một đạo kiếm quang. Khoảnh khắc nó bay ra, trên bầu trời lập tức huyễn hóa ra một nửa đại kiếm màu xanh biếc.

Kiếm đó ẩn chứa uy lực không hiểu bỗng hướng về Mạnh Hạo, trực tiếp chém xuống!

Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu.

- Đệ cửu sơn!

Lập tức núi thứ chín lần nữa biến ảo, nhưng ngay sau đó liền tức thì sụp đổ.

Tuế Nguyệt Mộc Kiếm bay ra, cấp tốc xoay tròn trên kiếm trận, nhưng vẫn nổ ầm ầm trong tán loạn.

Thanh kiếm kia khoảnh khắc lại tới. Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời hô một tiếng, hai tay nhấc lên. Tay trái của hắn xuất hiện bạch khí, tay phải xuất hiện hắc khí, tạo thành hai viên châu màu đen trắng, cấp tốc bay lên, giữa không trung vây quanh lẫn nhau, tạo thành đen trắng, cùng đại kiếm đối kháng.

Tiếng nổ kinh thiên, đại kiếm chợt ngừng, hắc bạch nhị châu bị chấn động. Khi Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi thì tiêu tán.

Mắt thấy đại kiếm này thế như chẻ tre vậy, sắp chém trên người Mạnh Hạo, ánh mắt hắn lộ ra huyết quang, tu vi của toàn thân ầm ầm bạo phát, ngưng tụ trên tay phải, hướng về một kiếm lại tới, trực tiếp một quyền đánh ầm nhau.

Thiên địa nổ, thanh kiếm kia chợt ngừng giữa không trung. Tay phải của Mạnh Hạo lập tức xuất hiện vết nứt. Một cỗ áp lực không cách nào hình dung khiến hắn vào giờ khắc này, thân thể phát ra tiếng động răng rắc, dường như không thể chịu nổi.

Toàn thân của hắn lập tức xuất hiện vô số khe nứt. Những khe nứt đó mới vừa xuất hiện liền cấp tốc khép lại, nhưng rất nhanh thì không thể so sánh với tốc độ vỡ vụn. Máu tươi tràn ngập toàn thân, thân thể Mạnh Hạo không cách nào có thể phá thành mảnh nhỏ cùng đá vụn.

Cùng lúc đó, khôi lỗi của Kim Hàn Tông nâng lên tay phải, đưa về phía trước một cái. Lập tức ngọn núi nghìn trượng một cái thuấn di, lại xuất hiện bên trên Mạnh Hạo, đè mạnh một cái xuống phía dưới.

Ầm!

Thân thể của Mạnh Hạo lần nữa sụp đổ. Nhưng lúc này đây mới vừa xuất hiện dấu hiệu muốn vĩnh hằng ngưng tụ, thanh đại kiếm kia lần nữa chém xuống. Kiếm khí ầm ầm bạo phát, lại lần nữa làm vỡ vụn máu thịt của Mạnh Hạo.

Núi đá nổ ầm ầm, đè xuống. Một cỗ lực trấn áp cường hãn, không ngừng phủ xuống.

Thời khắc này, Lý gia đệ ngũ tổ vung tay phải lên trong tiếng hừ lạnh, la bàn bay ra.

- Hắc viêm địa hỏa, sát khí luyện hồn!

Trong mắt của Lão tổ Lý gia lộ ra ý tàn nhẫn. Khi lão ta lên tiếng, lập tức trên la bàn phun trào ra ngọn lửa màu đen. Những ngọn lửa này hóa thành từng con chim lửa màu đen, có chừng mấy ngàn con, chạy thẳng tới Mạnh Hạo bị trấn áp dưới núi đá, không ngừng lấy đi máu thịt bị vỡ vụn của hắn.

Đây là muốn khiến cho Mạnh Hạo chết!

Cho dù là cảnh giới Vĩnh Hằng, nhưng dưới chí bảo như vậy cũng như cũ sẽ bỏ mình!

Giờ khắc này, các đệ tử bên trong Huyết Yêu Tông toàn bộ điên cuồng .

- Thiếu tông! !

Họ không lui về phía sau. Giờ khắc này, tất cả đệ tử Huyết Yêu Tông đều hóa thành cầu vồng, triển khai tốc độ nhanh nhất của sinh mệnh, không quan tơi hêt thay sắp chạy ra.

Nhưng vào khoảnh khắc bọn họ sắp xông ra, lão giả lưng gù hít sâu một hơi, cái bướu phía sau lưng ông ta cũng rút nhỏ một chút. Diện mạo của ông ta thoạt nhìn, dường như chưa từng trải qua già nua.

- Quầng sáng, băng!

Hai tay ông ta nâng lên, nhấn mạnh một cái về phía trước. Một cổ khí thế vô hình tản ra từ trên người ông ta, trong phút chốc sáp nhập vào bên trong tầng quầng sáng thứ năm. Trong nháy mắt, tầng quầng sáng thứ năm lập tức vặn vẹo, chớp mắt một cái, ầm ầm vỡ vụn.

Theo nó vỡ vụn, một cỗ lực lượng không cách nào hình dung ngập trời lên, ầm ầm khuếch tán về bốn phía, tạo thành lực lượng mạnh, lập tức khiến ba đại chí bảo kia cũng đều chợt ngừng. Dõi mắt nhìn lên, sóng

gợn khuếch tán, mặt đất nổ ầm ầm, hư vô bị xé rách.

Nương theo lực lượng sụp đổ của quầng sáng, thân thể của lão giả lưng gù chợt bước lên trước bước đi, trong phút chốc liền đi tới bên ngoài ba đại chí bảo. Hai tay nâng lên, nhấn mạnh một cái về bốn phía.

Ầm!

Tu vi của ông ta khoảnh khắc bạo phát, tạo thành một cái lồng to lớn, bao phủ lấy vô số thịt nát của Mạnh Hạo. Lấy lực lượng của một mình ông ta đi bảo vệ hắn, cho hắn thời gian khôi phục. Còn chính ông ta thì đi đối kháng ba đại chí bảo.

Khi đại kiếm rơi xuống, thân thể của lão giả lưng gù run rẩy, phun ra máu tươi, thần sắc lộ ra dữ tợn. Cái bướu phía sau lưng lần nữa biến mất một chút. Diện mạo của ông ta hóa thành trung niên, sanh sanh chịu đựng. Tu vi của ông ta trong phút chốc trở thành Trảm Linh đệ nhị đao.

Có một cái hòa hoãn như vậy, máu thịt của Mạnh Hạo bắt đầu dung hợp ở cùng một chỗ, dường như rất nhanh sắp lần nữa hóa thành thân thể.

Lúc này, núi đá đè xuống, sắc mặt của lão giả lưng gù tái nhợt. Toàn thân có máu tươi như sương xuất hiện. Cái bướu sau lưng ông ta lần nữa rút nhỏ, mà diện mạo ông ta thì lại hóa thành thanh niên.

Khi lần nữa chống cự, thân thể của Mạnh Hạo đã xuất hiện hơn phân nửa.

Nhưng vào lúc này, con chim lửa màu đen tiến lên đó gào thét mà đến. Trong oanh kích, lão giả lưng gù ngửa mặt lên trời hô một tiếng, cái bướu phía sau lưng hoàn toàn biến mất. Bộ dáng của ông ta trở thành thiếu niên, tu vi lại một cái chớp mắt bước chân vào Trảm Linh đệ tam đao.

Bộ dáng của ông ta là thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi. Tướng mạo tuấn lãng, đồng thời khí thế quật khởi. Trên thân thể của ông ta, trực tiếp đốt lên ngọn lửa. Đó không phải lửa màu đen, đó là ngọn lửa sinh mệnh của ông ta.

Theo ngọn lửa sinh mệnh thiêu đốt, tu vi của ông ta vào giờ khắc này cấp tốc kéo lên, trong chớp mắt liền hóa thành Vấn Đạo sơ kỳ, cũng có quy tắc pháp tắc phủ xuống.

Lấy tánh mạng của ông ta đi đối kháng ba đại chí bảo.

Một màn này cho dù là mấy chục vạn tu sĩ kia, sau khi nhìn đến đều từng người một tâm thần chấn động.

- Sư tôn! !

Đệ tử của ông ta, vị nữ tử quyến rũ kia, thời khắc này chảy nước mắt. Nàng hiểu rõ, sư tôn nàng lựa chọn cái gì.

- Ngũ Phong lão tổ! !

- Lão tổ! !

Đệ tử của Huyết Yêu Tông đều nhìn thấy màn này, rối rít tâm thần chấn động, trong mắt cũng có nước mắt.

Sinh mạng thiêu đốt, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Cũng chính vào giờ khắc này, thân thể của Mạnh Hạo hoàn toàn khôi phục. Hắn mở mắt ra, thấy được trước mặt mình có một thiếu niên thiêu đốt sinh mạng vì mình tranh thủ được thời gian.

Hắn trước đó mặc dù thân thể vỡ vụn, nhưn hồn phách thần thức vẫn còn, bốn phía hết thảy, toàn bộ đều cảm nhận được.

- Ông...

Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra bi ai.

- Thiếu tông, ngươi đã làm quá nhiều cho Huyết Yêu Tông. Lần này, cũng không cần tranh giành với lão già ta nữa.

- Lần này, ta tới bảo vệ ngươi!

Thanh âm của người thiếu niên thương tang, cười vui cởi mở, nhưng thân thể ông ta lại đang run rẩy. Đối kháng ba đại chí bảo, cho dù là ông ta thiêu đốt sinh mạng, cũng không thể kiên trì quá lâu.

- Đi!

Ông ta chợt lên tiếng, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Lão phu sẽ chết, nhưng cho dù chết, cũng muốn làm bẩn ba đại chí bảo này, khiến bọn họ trong thời gian ngắn không thể ra lại. Lão tổ đang chiến đấu, chúng ta cũng ở đây chiến đấu, kế tiếp... phải dựa vào ngươi !

- Đi! !

Thân thể của Mạnh Hạo chấn động. Hắn nhìn thấu ý tử vong của đối phương đã không cách nào thay đổi. Trong trầm mặc, lòng của hắn như xé rách, đôi mắt tràn đầy tia máu lộ ra quyết đoán, thân thể lập tức lui về sau.

Vào khoảnh khắc lui vào tầng quầng sáng thứ tư, lão giả lưng gù đã từng vào giờ này là thiếu niên thiêu đốt sinh mạng, trên mặt lộ ra mỉm cười.

- Ta đã sống quá lâu, nhìn quá nhiều

Ông ta quay đầu lại nhìn thật sâu Huyết Yêu Tông, nhìn thoáng qua đệ tử của mình, trên mặt lộ ra mỉm cười hiền hòa. Sau đó hai mắt nhắm nghiền, trong nháy mắt nhắm mắt, ngọn lửa đốt lên thân thể ông ta bất ngờ trở thành màu đỏ. Một tiếng ầm, thân thể ông ta trực tiếp sụp đổ nổ tung. Một cỗ dao động kinh người cuốn màu máu vô tận, chạy thẳng tới ba đại chí bảo mà đi, khoảnh khắc nhiễm đỏ bọn họ.

Ba đại chí bảo nọ lập tức ảm đạm, dường như bị bẩn linh tính nào đó, lại trực tiếp rớt xuống.

- Sư tôn! !

Đệ tử của Ngũ Phong đồng loạt bi thống. Trong mắt của nữ tử quyến rũ kia hình như có huyết lệ.

Đệ tử Huyết Yêu Tông toàn bộ run rẩy. Sự tuyệt vọng của bọn họ biến mất, thay vào đó lại là một cỗ cừu hận điên cuồng.

Không cần người đi cổ vũ gì nữa, giờ khắc này Huyết Yêu Tông giống như một thanh kiếm muốn giết người!

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, trong mắt của hắn, một dạng ánh sáng đỏ kinh thiên.

----------.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1092: Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ tư!

Giờ khắc này, theo Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông và phân chi truyền thừa chủ bảo của Lý gia bị ô, rớt xuống mặt đất. Vì sự oanh liệt của Ngũ Phong lão tổ, ngay cả Mạnh Hạo bọn họ cũng không chú ý tới. Truyền thừa chí bảo của Nhất Kiếm Tông hình như có một tầng quầng sáng đặc thù, lóe lên một cái trên thân Trúc kiếm.

Dường như quầng sáng đó vốn dĩ tồn tại, nhưng lại bị phong ấn áp chế. Mà giờ khắc này, do nó bị bẩn, khiến cho phong ấn tiêu tán một chút, khiến quầng sáng vốn cất trên truyền thừa chí bảo lần đầu xuất hiện.

Tuy rằng Trúc kiếm này không phải chủ bảo, nhưng dù sao cũng là chi nhánh chân chính truyền thừa chí bảo của Nhất Kiếm Tông biến thành. Nó tựa như một mảnh cỏ khô trong Hỏa tinh, cho dù chỉ xuất hiện một tia, nhưng cũng không thể bị dập tắt, thậm chí quấy nhiễu trên bầu trời, Nhất Kiếm Tông lão nhân áo xanh đang cùng Huyết Yêu lão tổ phân thân giao thủ.

- Chuyện gì xảy ra?

Lão nhân áo xanh đang bấm quyết xuất thủ, cùng phân thân của Huyết Yêu lão tổ, nổ ầm ầm trên bầu trời. Bên người của lão ta, chân chính truyền thừa chí bảo của thanh Trúc kiếm kia, vốn dĩ vô cùng sắc bén, tồn tại uy áp kinh người, cho dù là Huyết Yêu lão tổ cũng đều có chút kiêng dè đối với mũi nhọn của nó.

Nhưng phút chốc, thanh kiếm nọ không ngờ xuất hiện một chút khí tức đặc thù. Khí tức đó... tựa như năm tháng!

Khí tức đó xuất hiện, lập tức khiến thanh trúc kiếm càng kinh người hơn, khiến Nhất Kiếm Tông lão nhân áo xanh tức khắc nội tâm vui mừng.

Huyết Yêu lão tổ nhíu mày. Phân thân của lão ta có thể có rất nhiều, cũng có thể chỉ có một. Nếu là một khối phân thân đủ để chiến bại bất kỳ một vị Vấn Đạo điên phong, như năm đó nghiền ép Lục Đạo lão tổ.

Nhưng giờ này, ở trước mặt của lão ta có ba tên Vấn Đạo điên phong, lại chia nhau đều cầm truyền thừa chí bảo. Lão ta không thể không phân thân mấy phần, mới có thể kềm chế tất cả địch tới.

Mặt khác, sâu trong nội tâm của Huyết Yêu lão tổ, chung quy một chút cảm giác dường như bị người nhìn chăm chú. Tựa như trong chỗ u minh có một đạo ánh mắt trước sau chăm chú nhìn nơi này.

- Đáng tiếc thần hồn không thể đi ra huyết đàm...

Nội tâm của Huyết Yêu lão tổ khẽ thở dài, nhưng bên trong thần sắc của lão ta lại không thấy chút nào kinh hoảng. Giống như cho dù là trời long đất lở, lão ta cũng có mười phần lòng tin cùng nắm chắc hóa giải hết thảy nguy cơ.

Sự tự tin của lão ta dường như từ đầu đến cuối đều dưới đáy lòng. Bất kể cục diện đến trình độ nào, cũng chưa từng biến mất nửa điểm.

Bầu trời chiến đấu vẫn còn tiếp tục. Lão ta lấy phân thân đánh với ba đại Vấn Đạo điên phong. Về phần Lục Đạo lão tổ lại không tiếc bí pháp, thiêu đốt thọ nguyên, khiến cho tu vi ngắn ngủi khôi phục, cùng đánh một trận với phân thân của Huyết Yêu lão tổ.

Người này hận Huyết Yêu Tông đã thành tâm ma.

Ầm!

Sự chém giết khắp nơi giống vậy đang biến hóa kịch liệt.

Tầng quầng sáng thứ năm sụp đổ. Ngũ Phong lão tổ bỏ mình. Phân chi của ba đại chí bảo bị ô. Đồng thời mấy chục vạn tu sĩ bị một màn này chấn động thật sâu. Mọi người Huyết Yêu Tông như một thanh huyết kiếm ngập trời, đã về tới bên trong tầng quầng sáng thứ tư.

- Tiến vào giết!

Trong mắt của Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ lão giả lóng lánh hàn quang, chạy ra trước tiên. Phía sau khôi lỗi của Kim Hàn Tông, Lý gia lão giả, còn có rất nhiều cường giả Trảm Linh chạy thẳng tới tầng quầng sáng thứ tư.

- Giết!

Mấy chục vạn người đồng loạt vọt tới. Khí thế kinh thiên, dường như hóa thành nước lũ ngập trời, muốn Huyết Yêu Tông hoàn toàn che mất sụp đổ.

Bên trong tầng quầng sáng thứ tư, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong phút chốc cất bước đi ra, đạp vào chỗ sơ hở duy nhất của tầng quầng sáng thứ tư. Lần này, phía sau hắn, hai vị tổ Thiết Huyết cũng xuất hiện theo đó, còn có hơn 10 ngàn đệ tử Huyết Yêu Tông cũng mang sát khí đi ra.

Sự quyết đoán cùng kiên định trong mắt của bọn họ khiến Mạnh Hạo hiểu rõ, chuyện này, hắn không thể ngăn cản nữa.

- Một khi đã như vậy, hôm nay chiến đến cùng!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh sáng đỏ lóng lánh trong mắt. Tuế Nguyệt Mộc Kiếm chung quanh hắn hóa thành hoa sen, chuyển động thật nhanh, bạo phát ra lực lượng của năm tháng kinh người, giống như ảnh hưởng bốn phía hư vô vào bên trong thời gian.

Vào giờ khắc này, trên người của Mạnh Hạo mơ hồ xuất hiện một mảnh huyết quang. Huyết quang nọ cùng thân thể hắn chồng lên, nhưng hơi thở tiếp theo liền trực tiếp đi ra, đó là huyết thân của hắn!

Quý gia huyết thân!

- Chiến!

Tay phải của Mạnh Hạo bấm quyết chỉ một cái, lập tức Tuế Nguyệt Kiếm Trận của hắn gào thét mà đi. Hai mắt của huyết thân chớp động, toàn thân huyết quang ngập trời, mơ hồ lộ ra một cổ ý tà ác, khoảnh khắc biến mất, hóa thành huyết ảnh, đánh tới từng tên tu sĩ.

Mỗi lần chỉ cần bị nó phốc trúng, đối phương đều sẽ trong nháy mắt thân thể run rẩy. Thân thể trong tiếng hét thảm thê lương chớp mắt mất đi toàn bộ máu, sau đó trở thành thây khô. Huyết ảnh bay ra, như ăn no nê mang theo tham lam, lại đánh về phía người tiếp theo.

Thêm vào đó trên người của huyết ảnh dường như có một chút linh trí đang theo nó không ngừng cắn nuốt máu tươi, chậm rãi thức tỉnh. Đây cũng chính là nguyên nhân mà Mạnh Hạo không muốn dễ dàng vận dụng huyết thân.

Trước đó hắn khống chế huyết thân này từng gặp qua chống cự. Trong lòng của Mạnh Hạo biết rõ, huyết thân hấp thu máu tươi càng nhiều, hắn thao túng lại càng khó khăn, thậm chí rất có thể xuất hiện nguy hiểm cắn trả.

Tuy nhiên giờ khắc này, một trận chiến này, Mạnh Hạo đã không để ý lo lắng chuyện tương lai. Huyết thân vừa ra, lập tức trên chiến trường, huyết quang ngập trời. Huyết thân... có thể nói không chết. Thân ảnh quỷ dị trong tiếng nổ ầm ầm, cứ việc giết địch không nhiều lắm, nhưng đưa tới hoảng loạn không nhỏ trên chiến trường.

- Đó là cái gì?

- Không thể bị huyết ảnh đó đụng phải. Vật đó cực kỳ tà ác!

- Huyết Yêu Tông tu hành đều là yêu pháp. Thuật pháp ác độc như thế, Huyết Yêu Tông nên bị diệt môn!

Tiếng hét thảm, gào thét, điên cuồng, nổ ầm ầm, đủ loại thanh âm sau khi dung hợp cùng một chỗ, tạo thành sóng âm, làm long trời lở đất trên chiến trường.

Hai vị tổ Thiết Huyết, hơn vạn đệ tử Huyết Yêu Tông, toàn bộ đều bên trong sóng âm, điên cuồng nghênh chiến.

Một mình Mạnh Hạo kềm chế Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ lão giả, Kim Hàn Tông khôi lỗi, còn có Lý gia lão già, thậm chí còn bao gồm mấy cường giả Trảm Linh, đều là một mình hắn đối mặt. Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ ba hóa thành lốc xoáy màu vàng, quanh quẩn bốn phương tám hướng. Đủ loại thuật pháp của Mạnh Hạo được triển khai toàn bộ, không làm cho bọn họ chạy ra khỏi phạm vi của hắn.

Đây đối với Mạnh Hạo mà nói, vô cùng miễn cưỡng. Nhất là Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ lão giả hừ lạnh một tiếng, thân thể ngoài quy tắc phủ xuống, cất bước, nhưng lại một bước dường như muốn vượt qua hư vô, đánh giết về phía hai vị tổ Thiết Huyết.

Sát khí nhoáng lên một cái trong mắt của Mạnh Hạo.

- Bạo!

Hắn chợt lên tiếng quát khẽ, lập tức Liên Hoa Kiếm Trận của hắn lập tức có một thanh Tuế Nguyệt Mộc Kiếm ầm ầm tự bạo. Theo tiếng nổ tung, lực lượng của năm tháng trong nháy mắt bạo phát, tạo thành một cỗ gió

lốc của năm tháng, quét ngang khắp nơi.

Vấn Đạo điên phong lão quái có thể không thèm để ý loại gió lốc năm tháng có trình độ này. Nhưng Vấn Đạo sơ kỳ lão giả không thể không thèm để ý. Lão ta biến sắc, thân thể cưỡng ép dừng lại, lui mạnh về sau, càng có thanh âm truyền ra.

- Trảm Linh nghe lệnh. Lập tức xuất thủ ngăn lại hắn!

Nhất Kiếm Tông cường giả Trảm Linh lập tức chạy ra. Thời khắc này khôi lỗi của Kim Hàn Tông, còn có Lý gia lão giả đều chia nhau lên tiếng truyền ra một dạng mệnh lệnh. Lập tức những cường giả Trảm Linh đồng loạt xông về Mạnh Hạo, thần thông biến ảo. Thuật pháp ngập trời, cản trở hắn.

Cùng lúc đó, đôi mắt của Kim Hàn Tông khôi lỗi nhoáng lên một cái. Người này vội vã đi từ một hướng khác, muốn quấy nhiễu Mạnh Hạo. Lý gia lão giả cũng có ý nghĩ giống như vậy.

Nhưng vào lúc này, hàn quang trong mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái.

- Bạo bạo bạo! !

Mũi kiếm của ba thanh Tuế Nguyệt ầm ầm sụp đổ nổ tung. Điều đó khiến cho Kim Hàn Tông khôi lỗi, Lý gia lão già toàn bộ dừng lại. Lại một tiếng nổ ầm ầm truyền ra, gió lốc năm tháng quét ngang khắp nơi.

Mạnh Hạo đã không tiếc giá cao, thời khắc này cất bước đi ra, tay phải nâng lên vung lên, thần sắc lộ ra tàn nhẫn.

- Bạo!

Lần này, trừ mũi kiếm của một thanh Tuế Nguyệt cuối cùng ra, còn dư lại năm thanh đồng thời trong lúc đó toàn bộ nổ tung, tạo thành gió lốc

năm tháng, lập tức khuếch tán bốn phía. Dường như trên mảnh chiến trường này nhấc lên một mảnh thiên địa nổ ầm ầm.

Trong tiếng hét thảm thê lương, lập tức có bốn tên cường giả Trảm Linh trực tiếp thân thể trong nháy mắt già yếu trong gió lốc đó, trong nháy mắt thọ nguyên đoạn tuyệt tử vong. Mấy Trảm Linh khác toàn bộ lui về phía sau trong vẻ hoảng sợ. Nhưng đồng thời lúc bọn hắn lui về phía sau, Mạnh Hạo cất bước nhoáng lên một cái, hóa thành khói xanh. Một cái chớp mắt xuất hiện phía sau một người, tay phải nâng lên chộp mạnh một cái, tạp sát một tiếng, bóp nát cổ họng của một người. Hắn lần nữa nhoáng lên một cái, tay phải vung lên, trong tiếng nổ ầm ầm, lần nữa đánh chết một người.

Thân ảnh của hắn lóe lên, thời gian mấy nhịp thở liên tục chém chết bảy tên tu sĩ Trảm Linh.

Cho đến thời khắc này, gió lốc năm tháng mới tiêu tán, cho đến lúc biến mất, Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ lão giả, Kim Hàn Tông khôi lỗi, còn có Lý gia lão giả, thần thông ba phía đã toàn bộ triển khai, tạo thành một mảnh lực lượng hủy thiên diệt địa, che mất Mạnh Hạo.

Ầm!

Thân thể của Mạnh Hạo sụp đổ, lại lần nữa ngưng tụ với nhau. Sắc mặt của hắn tái nhợt. Hắn có dự cảm mãnh liệt, thân thể của mình nếu cứ tiếp tục hỏng mất như vậy, thế thì rất nhanh... sẽ tử vong thật sự.

Mà giờ khắc này, đệ tử của Huyết Yêu Tông cũng đã có không ít người bị vỡ nát thân thể trong cuộc chiến tranh này. Nguyên Anh tử vong, nhưng phần lớn trước khi tử vong đều lựa chọn tự bạo, khiến cho trên chiến trường, mở ra từng đóa hoa màu máu.

Oanh liệt!

Bên trong tầng quầng sáng thứ tư, đệ tử của Huyết Yêu Tông từng người một mắt đỏ ngầu, lần nữa chạy ra mấy vạn người. Cũng có Yêu Hỏa tam lão tấn công ở phía trước. Nhưng đối mặt mấy chục vạn địch nhân, bọn họ chỉ có thể ngăn cản một khắc, cho dù muốn kiên trì cũng không thể chống đỡ tiếp.

Ngay cả chỗ của Mạnh Hạo cũng không thể không lui về sau. Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ, Kim Hàn Tông khôi lỗi, Lý gia lão giả ba người phía trước hắn, dưới đồng loạt xuất thủ, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, lần nữa thối lui ra khỏi.

Núi thứ chín của hắn đã sụp.

Hắc bạch nhị châu đã không cách nào phát triển nữa.

Tuế Nguyệt Kiếm Trận của hắn đã nổ tung.

Trảm Linh Bảo Bỉ Ngạn Hoa của hắn cũng đều xúc tu gãy lìa, rất là chật vật.

Thân thể hắn lại hư nhược đến cực hạn!

Mà Huyết Yêu Đại Pháp từng lần một triển khai, nhưng ngập trời đều là thần thông thuật pháp, dõi mắt nhìn lại đều là muôn màu muôn vẻ. Đại pháp này mới vừa xuất hiện cũng sẽ bị người có chuẩn bị, đủ lực đánh tan.

Mà Vấn Đạo sơ kỳ lão giả đó của Nhất Kiếm Tông còn có khôi lỗi của Kim Hàn Tông, cùng với Lý gia lão giả, Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ ba đối với bọn họ mà nói, không thể hoàn toàn trói buộc bọn họ.

- Lão tổ đã nói, Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ tư có thể chém chết Vấn Đạo sơ kỳ, tầng thứ tư... Tầng thứ tư!

Ánh mắt của Mạnh Hạo đỏ ngầu. Trong lúc lui về phía sau, hắn lần nữa triển khai Huyết Yêu Đại Pháp, trong sự sụp đổ lần lượt, thân thể hắn cũng đang không ngừng lui về phía sau.

- Lốc xoáy còn phải nhanh một chút nữa, nhanh đến cực hạn, chính là tầng thứ tư!

- Bước chân vào tầng thứ tư sẽ không có bình cảnh, vì ta đã bước chân vào Linh Mạch Cảnh. Ta cần ... là lốc xoáy màu vàng này chuyển động nhanh hơn!

Tu vi toàn thân của Mạnh Hạo điên cuồng bạo phát, toàn lực thi triển Huyết Yêu Đại Pháp. Theo sụp đổ, theo lui về phía sau, làm thân thể hắn cũng nhanh muốn lui vào tầng quầng sáng thứ tư. Phía trước hắn, Vấn Đạo sơ kỳ lão giả của Nhất Kiếm Tông, khôi lỗi của Kim Hàn Tông, Lý gia lão giả ba phía, khoảnh khắc sát khí ngập trời, hùng hổ dọa người mà đến...

Trong đầu của Mạnh Hạo chợt thanh minh. Giờ khắc này, dường như bốn phía hết thảy đều biến thành chậm lại. Chỉ có tay hắn, trong cái nâng lên này, chỉ về phía trước.

Một cái lốc xoáy màu vàng muốn khuếch trương gấp mười so với lốc xoáy trước. Giữa bất chợt, nó xuất hiện phía trước hắn, khoảnh khắc đã bao phủ Vấn Đạo sơ kỳ lão giả của Nhất Kiếm Tông, gộp cả mấy chục người tu sĩ chung quanh lão ta vào bên trong.

Vào khoảnh khắc lốc xoáy màu vàng xuất hiện, một cỗ lực hút điên cuồng bất kể là khí huyết hay là tu vi, đều trong nháy mắt bạo phát. Bên trong trừ cường giả Vấn Đạo ra, tất cả mọi người, trong phút chốc trở thành thây khô!

Vấn Đạo sơ kỳ lão giả nọ hừ lạnh một tiếng, đang muốn làm tan vỡ lốc xoáy. Nhưng trong nháy mắt, lão ta liền sắc mặt chợt đại biến. Lão ta lập

tức cảm nhận được, lốc xoáy này không giống với lúc trước!

Cái lớn của lực hút cho dù là lão ta cũng trong chớp mắt lại tổn thất ít nhất ba thành tu vi!

Quan trọng nhất là lão ta phát hiện, bản thân mình... lại không có cách nào chạy ra lốc xoáy, bị gắt gao trói buộc quấn quanh! !

- Điều đó không thể nào!

Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ lão giả hoảng sợ thất thanh.

Tốc độ cắn nuốt cùng cường độ hoàn toàn vượt qua Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ ba. Vào chớp mắt quầng sáng này xuất hiện, bước chân của Mạnh Hạo lui về phía sau, chợt ngừng mạnh. Lúc hắn ngẩng đầu, trong mắt hắn lộ ra hào quang mãnh liệt, mang sát khí, nhìn về phía Nhất Kiếm Tông bị vây bên trong lốc xoáy, không thể chạy ra như trước.

- Huyết Yêu Đại Pháp, tầng thứ tư!

Hắn đã đột phá rồi!

----------.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1093: Phân thân Lê Tiên!

Huyết Yêu Đại Pháp tổng cộng có sáu tầng!

Khí Huyết Cảnh, Linh Mạch Cảnh, Huyết Hồn Cảnh!

Ba cảnh giới lớn chia ra cường hóa thân thể, tu vi cùng với thần hồn!

Cảnh giới thứ nhất có thể khiến cho thân thể của tu luyện giả gần như cường hãn vô hạn, dựa vào lực lượng thân thể có thể lay bầu trời mặt đất. Mà cảnh giới thứ hai cường đại hơn, hấp thu tu vi của người ngoài, đổi lấy sự bay vọt của tu vi tự thân trong thời gian ngắn.

Thậm chí có thể vượt qua cực hạn, ngắn ngủi bước chân vào tột cùng!

Về phần cảnh giới thứ ba, Huyết Hồn Cảnh, Mạnh Hạo vẫn chưa đạt tới. Nhưng căn cứ Huyết Yêu Đại Pháp miêu tả, cảnh giới thứ ba có quan hệ với hồn, có quan hệ với thần niệm.

Thậm chí cảnh giới thứ ba, bên trong Huyết Yêu Đại Pháp cố ý phân chia tên!

Thần hoá phân thân, nhất niệm đồ tiên!

Đây chính là Huyết Yêu Đại Pháp!

Thân thể của Mạnh Hạo nổ ầm ầm, lúc ngẩng đầu, trên người của hắn hình như có một cỗ khí thế phóng lên cao. Bên trong chiến trường hỗn loạn, trong mắt hắn khoảnh khắc lộ ra một tia hào quang trước nay chưa có.

Tia sáng nọ khiến tâm thần của Kim Hàn Tông khôi lỗi chấn động, khiến

Lý gia lão giả càng là hai mắt co rút lại. Về phần Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ lão giả bị lốc xoáy màu vàng gắt gao quấn quanh vây khốn, lại trong óc nổ ầm ầm. Một cỗ cảm giác nguy cơ sinh tử trong nháy mắt hiện lên ở đáy lòng của lão ta.

- Chết!

Tay phải của Mạnh Hạo nâng lên, phóng ra một chỉ về Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ lão giả.

Một chỉ đó lập tức khiến lốc xoáy trong nháy mắt chuyển động đến cực hạn, hóa thành gió lốc, liên tiếp thiên địa. Xa xa nhìn một cái, một màn này vô cùng kinh người. Trên chiến trường, vô luận là đệ tử của Huyết Yêu Tông, hay là bốn phương thế lực tu sĩ, đều vào giờ khắc này, rõ ràng cảm nhận được lốc xoáy to lớn kinh người.

Về phần Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ lão giả bên trong lốc xoáy đã không thấy được bóng dáng, chỉ có thể nghe được tiếng gào thét thê lương. Truyền ra từ bên trong gió lốc còn có thể thấy được đại lượng khí huyết, hóa thành sương mù màu máu, nhanh chóng tràn ra từ bên trong gió lốc, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Khi Mạnh Hạo đi ra bước thứ ba, thân thể của hắn ầm một tiếng, toàn bộ bước chân vào đến cảnh giới Vấn Đạo. Cùng lúc đó, cũng có đại lượng lực lượng tu vi cũng tràn ra theo từ trong gió lốc, sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Giờ khắc này, tu vi của Mạnh Hạo ầm ầm bạo phát, có thể so với Trảm Linh đệ tam đao!

Mà Nhất Kiếm Tông lão giả bên trong gió lốc, toàn thân của lão ta truyền đến đau nhức kịch liệt không cách nào tưởng tượng. Thân thể của lão ta cấp tốc khô héo, trong nháy mắt dường như trở thành thây khô còn sống!

Ngay khi Mạnh Hạo lần nữa bước ra ba bước, thân thể hắn khoảnh khắc chấn động. Một cỗ khí tức kinh người chợt quật khởi từ trên người hắn khiến mọi người trên chiến trường đều cảm nhận được.

Đó không phải là Trảm Linh... Đó là Vấn Đạo!

Cho đến lúc này, lốc xoáy màu vàng mới chậm rãi biến mất, lộ ra Nhất Kiếm Tông lão giả bên trong, da bọc xương, tu vi không tồn tại nửa điểm. Trừ ngọn lửa sinh mệnh còn đang thiêu đốt ra, hết thảy đều không có!

Lão ta đã bị suy yếu vô hạn, trở thành người phàm, thậm chí ngay cả pháp bảo cũng không có khí lực lấy ra, ngay cả nguyên thần cũng khô héo.

Trong mắt của lão ta lộ ra mờ mịt, đây hết thảy xảy ra quá nhanh, nhanh đến khiến lão ta cảm thấy không cách nào tin, càng không dám tin. Vào khoảnh khắc lốc xoáy biến mất, thân thể của Mạnh Hạo gào thét mà đến, tốc độ cực nhanh, long trời lở đất, phút chốc liền xuất hiện trước mặt của Nhất Kiếm Tông lão giả. Tay phải nâng lên, bỗng nhiên nhấn một cái về thiên linh của lão giả.

Giờ khắc này, mấy chục vạn tu sĩ trên chiến trường, toàn bộ đều nhìn về nơi đây. Bên trong thần sắc của bọn họ mang hoảng sợ, khiếp sợ, còn có sợ hãi cùng khó có thể tin.

Ầm!

Cả chiến trường vào giờ khắc này an tĩnh .

Vấn Đạo sơ kỳ lão giả của Nhất Kiếm Tông, thân thể lão ta trực tiếp sụp đổ, máu thịt văng khắp nơi. Máu thịt của lão ta, hết thảy của lão ta đều vào giờ khắc này... tan thành mây khói.

Duy chỉ có nguyên thần khô héo, vào một cái chớp mắt bay ra, mang mờ mịt, cũng có hoảng sợ, bay nhanh sắp đi xa. Nhưng không đợi trốn ra quá xa, sát khí lóng lánh trong mắt Mạnh Hạo, tay phải nhấc lên. Tam Vĩ Phiên khoảnh khắc xuất hiện. Trong lúc nó quét ngang, bốn phương tám hướng miếng vải đen cuồn cuộn, trực tiếp cuốn lấy nguyên thần khô héo vào trong, dưới một cái kéo mạnh, phong ấn bên trong Tam Vĩ Phiên.

Bốn phía yên tĩnh...

Kim Hàn Tông khôi lỗi hút ngược khẩu khí. Thân thể khoảnh khắc lui về phía sau. Thần sắc của mọi người Kim Hàn Tông hợp thành khôi lỗi đều mang rung động. Bọn họ không thể tin, Vấn Đạo sơ kỳ cường giả không ngờ cứ như vậy bị chém chết!

Đôi mắt của Lý gia lão giả co rút mạnh lại.

- Vấn Đạo sơ kỳ...

- Chết rồi sao?

- Đường đường lão tổ của Nhất Kiếm Tông, không ngờ bỏ mình!

Mấy chục vạn tu sĩ bốn phía, sau lúc ngắn ngủi tĩnh mịch, lập tức bạo phát ra kinh thiên vù vù. Mọi người đều không dám tin một màn này.

Bọn họ rung động đồng thời chợt nhìn về phía Mạnh Hạo. Giờ khắc này, thân ảnh của hắn cả đời khó quên trong mắt bọn họ!

Huyết Yêu Tông đệ tử, từng người một kích động run rẩy, lập tức tiếng hô truyền ra.

- Thiếu tông!

- Thiếu tông! !

- Thiếu tông! ! !

Thanh âm truyền khắp chiến trường, quanh quẩn khắp nơi, hóa thành vô số dư âm, long trời lở đất.

Đánh chết Vấn Đạo sơ kỳ, khiến đệ tử Huyết Yêu Tông phấn chấn trước nay chưa tửng có. Mạnh Hạo lại ngẩng đầu, sát khí nhoáng lên một cái trong mắt. Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ tư ở tay, hắn có đầy đủ nắm chắc đi đối mặt mấy chục vạn địch nhân này.

Giữ cất bước, thân ảnh hắn hóa thành một đạo tàn hồng, chạy thẳng tới Lý gia lão giả.

Tiếng nổ ầm ầm vang dội. Sắc mặt của Lý gia lão giả đại biến, thân thể cấp tốc thụt lùi, không dám tiến lại gần Mạnh Hạo. Đối với Huyết Yêu Đại Pháp lốc xoáy, lão ta đã hoàn toàn sợ hãi.

Nhưng lão ta cho dù lui quá nhanh, cũng không thể mau hơn Huyết Yêu Đại Pháp của Mạnh Hạo. Hắn giữa cái phất tay, lập tức liền có ba cái lốc xoáy màu vàng trực tiếp xuất hiện bên trong đám người mấy chục vạn.

Lốc xoáy vừa ra, tiếng hét thảm thê lương không ngừng vang dội. Mấy trăm người bị ba cái lốc xoáy bao phủ, trong phút chốc thân thể của từng người một cấp tốc khô héo. Tu vi trong nháy mắt biến mất. Sau đó khí huyết, linh mạch bị rút ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Thân thể của Mạnh Hạo mạnh hơn!

Tu vi của hắn kinh người hơn!

Khi chạy ra, Mạnh Hạo nâng lên tay phải, chỉ một cái về Lý gia lão giả.

Yêu Phong đệ bát cấm!

Yêu khí tung hoành, trong nháy mắt như tơ, phút chốc đã quấn quanh Lý gia lão giả lui về sau, khiến thân thể lão ta khoảnh khắc chợt ngừng giữa không trung. Tuy rằng rất nhanh thì lão ta tránh thoát, nhưng giá cao của cái chợt dừng đó...

Là lốc xoáy của Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ tư được Mạnh Hạo triển khai!

Ầm!

Lốc xoáy xuất hiện, Lý gia lão giả phát ra gào thét thê lương. Tay phải nâng lên, lấy ra đại lượng pháp bảo, lại tu vi tản ra. Nhưng ngay cả Vấn Đạo sơ kỳ của Nhất Kiếm Tông cũng bỏ mình. Tu vi của Lý gia lão giả hơi thấp một chút, há có thể ngăn cản.

Khi tiếng hét thảm truyền ra, khôi lỗi của Kim Hàn Tông trơ mắt nhìn thân thể của Lý gia lão giả khô héo, tu vi hòa tan. Một màn này, khiến đám người hợp thành khôi lỗi da đầu tê dại, cấp tốc lui về sau.

Cũng là thời gian mấy hơi thở, Mạnh Hạo hấp thu tu vi cùng khí huyết của Lý gia lão giả. Tay phải nâng lên một quyền rơi xuống. Trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể của Lý gia lão giả trực tiếp sụp đổ nổ tung.

- Giết!

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời hô một tiếng, đệ tử Huyết Yêu Tông trong ngoài tầng quầng sáng thứ tư phía sau hắn càng phấn chấn. Từng người một lập tức chạy ra, tuy rằng chỉ có mấy vạn người, địch nhân của bọn họ là mấy chục vạn người.

Nhưng... cái chết của Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ, Lý gia lão giả bỏ mình, khôi lỗi của Kim Hàn Tông thụt lùi, còn có tất cả cường giả Trảm

Linh hoảng sợ cùng tránh ra, khiến cho bốn phương thế lực tu sĩ bị chấn động sâu đậm, dường như mất đi ý chí chiến đấu.

Nhất là huyết thân của Mạnh Hạo, còn đang không ngừng đánh về phía từng tên tu sĩ. Đây hết thảy tạo thành khí thế rớt xuống, trên chiến trường này, Huyết Yêu Tông lần đầu tiên... bức lui tu sĩ của bốn phương thế lực!

Nếu như so sánh bốn phương thế lực thành một quả đấm, như vậy thời khắc này, quyền đầu đó... đã bị Mạnh Hạo thẳng thừng đẩy ra!

Mắt thấy cục diện xuất hiện nghiêng về, trên bầu trời, ánh mắt của Nhất Kiếm Tông lão tổ áo xanh đỏ lên. Tiếng rống giận của lão ta bỗng nhiên vang dội từ bầu trời.

- Tiểu bối, ngươi muốn chết! !

Lão tổ của Lý gia cũng rống giận giống vậy. Bọn họ muốn xông xuống, nhưng phân thân của Huyết Yêu lão tổ sao có thể khiến cho bọn họ như nguyện. Tiếng nổ ầm ầm quanh quẩn trên trời, gợn sóng khuếch tán, bầu trời vặn vẹo.

- Chết tiệt, Lê Tiên, ngươi đáp ứng phải ra tay!

Nhất Kiếm Tông lão nhân áo xanh bị Huyết Yêu lão tổ quấn quanh, thời khắc này chợt truyền ra thanh âm.

Vào khoảnh khắc thanh âm lão ta truyền ra, một tiếng thở dài xa thẳm bỗng nhiên truyền ra từ trên bầu trời. Thanh âm đó xuất hiện quét ngang mặt đất, khiến cho mấy chục vạn tu sĩ của cả vùng đất, bất kể Huyết Yêu Tông hay là bốn phương thế lực, mọi người đều tâm thần chấn động. Trong óc có một chớp mắt mất đi thần trí, trống rỗng.

Bỉ Ngạn Hoa phía sau Mạnh Hạo khoảnh khắc huyễn hóa ra, xúc tu bay múa, dường như lộ ra ý dữ tợn. Hắn lại ngẩng đầu, mang âm trầm cùng

sát khí, nhìn về phía bầu trời.

Trên bầu trời, một thân ảnh của trung niên nữ tử đột nhiên xuất hiện, cất bước đi ra. Một đường đi tới, dưới chân bà ta hình như từng đóa hoa nở rộ. Một cỗ khí thế kinh người mơ hồ vây quanh trên người bà ta.

Người nữ tử đó không xinh đẹp, nhưng khơi khơi khuôn mặt bình thường kia lại có lực hấp dẫn khiến người kinh tâm động phách.

Sự xuất hiện của bà ta lập tức liền rung chuyển cả chiến trường. Tất cả phân thân của Huyết Yêu lão giả trong nháy mắt đều ngẩng đầu, chăm chú nhìn, ánh mắt cùng nhau ngưng tụ với người nữ nhân trung niên đang đi tới.

- Lê Tiên!

- Huyết Yêu!

- Một khối phân thân nhỏ nhoi chính là đòn sát thủ của Nhất Kiếm Tông mấy người các ngươi sao. Chiếc lá trước kia nghĩ rằng cũng là thủ đoạn của ngươi .

Khi Huyết Yêu lão tổ nhàn nhạt lên tiếng, tất cả phân thân của lão ta một cái chớp mắt ngưng tụ cùng nhau, tạo thành phân thân duy nhất.

Phân thân đó xuất hiện, khoảnh khắc khí thế ngập trời lên, khiến cho bầu trời trở thành màu máu. Một cái khuôn mặt to lớn chậm rãi hiển lộ ra.

- Nếu đổi thời điểm khác, đích xác không thể nề hà Huyết Yêu tiền bối. Tuy nhiên hiện giờ tiền bối bị tử khí quấn quanh, rất là hư nhược, hơn nữa ta nhớ Huyết Yêu Đại Pháp qua các thời kỳ chỉ có một người có thể thi triển. Ngươi chiến đến bây giờ cũng không có sử dụng, tiểu oa nhi phía dưới kia lại liên tiếp triển khai... Tuy nhiên những thứ này không trọng yếu, bởi vì ta cần làm là chỉ cần kiềm chế ngươi là được rồi.

Khi nữ nhân trung niên nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt quét qua mặt đất, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cũng nhìn bà ta, ánh mắt nhìn nhau trong nháy mắt, tâm thần hắn chấn động. Một cổ cảm giác áp lực chợt tràn ngập tâm thần, giống như một ngọn núi vô hình, ầm ầm đè xuống.

Bỉ Ngạn Hoa phía sau hắn lập tức điên cuồng vũ động.

- Lê Tiên! !

Thân thể của Mạnh Hạo ầm một tiếng, lui về phía sau vài bước, khóe miệng tràn ra máu tươi. Nhưng hắn vẫn như cũ ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm nữ nhân trung niên. Ánh mắt ấy, hắn sẽ không quên, chính là ánh mắt đến từ đáy biển vào ngày đó trên Thiên Hà Hải!

Nữ tử này chính là Lê Tiên thần bí, chỉ có điều không phải là bản thể của bà ta, mà là phân thân!

- Thiện niệm của ta cho ngươi sinh cơ. Con nối dòng của ta thành Trảm Linh Bảo của ngươi... Ngươi và ta, thật đúng là hữu duyên.

Nữ nhân trung niên nhàn nhạt lên tiếng.

----------.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1094: Bảo bối, nên trở về nhà rồi.

Khi phân thân Lê Tiên lên tiếng, áp lực toàn thân của Mạnh Hạo chợt tăng mạnh. Một cổ ý chí hủy diệt dường như phủ xuống chung quanh hắn, muốn hoàn toàn nghiền ép hắn.

Bỉ Ngạn Hoa phía sau hắn điên cuồng vũ động. Xúc tu không ngừng vung vẩy, màu sắc lóng lánh, dường như trong vùng vẫy có gào thét vô hình.

Thân thể của Mạnh Hạo run rẩy. Hắn cắn răng, ngẩng đầu nhìn Lê Tiên. Cái tên này từ khi hắn ở Kháo Sơn Tông đã từng nghe nói, giờ đây... rốt cục tận mắt nhìn thấy.

Cùng lúc đó, phân thân Lê Tiên nâng lên tay phải, lập tức một chiếc lá xuất hiện trong tay bà ta, nhẹ nhàng vung lên. Chiếc lá cây đó trong nháy mắt tia sáng vạn trượng, khoảnh khắc bay ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Thiên địa vào giờ khắc này dường như dừng lại, chỉ có lá cây đó hóa thành một đạo cầu vồng. Khoảnh khắc nó tới gần, bỗng nhiên ... một cái bàn tay già nua, một tay bắt được lá cây ở giữa không trung.

Bóp mạnh một cái, lá cây vỡ vụn.

Khi bàn tay mở ra, bụi vỡ nát bay múa.

Đó chính là phân thân duy nhất do rất nhiều phân thân của Huyết Dược lão tổ ngưng tụ mà thành!

- Đối phó các ngươi, cho dù thi triển không được Huyết Yêu Đại Pháp,

thì đã làm sao.

Khi Huyết Yêu lão tổ nhàn nhạt lên tiếng, tay phải nâng lên, trong giây lát chung quanh lão ta, huyết quang ngập trời, giữa không trung xuất hiện khuôn mặt to lớn. Trong huyết quang nọ, có một cái sừng dài ra, càng lúc càng dữ tợn, mơ hồ giống nhau như đúc với đại trận thân ảnh mà trước đó Mạnh Hạo khống chế.

- Huyết Giới khai!

Huyết Yêu lão tổ chậm rãi lên tiếng, lập tức thiên địa nổ ầm ầm. Sương mù đỏ cuồn cuộn, ầm ầm khuếch tán về bốn phía. Cùng lúc đó, đôi mắt của phân thân Lê Tiên chớp động, giơ tay lên, phía sau một đóa Bỉ Ngạn Hoa bỗng nhiên biến ảo. Tia sáng vạn trượng, khoảnh khắc bao phủ bát phương, cùng Huyết Yêu lão tổ ầm ầm đánh một trận.

Nhất Kiếm Tông lão nhân áo xanh, Kim Hàn Tông lão tổ, còn có lão tổ Lý gia ba người lập tức triển khai thần thông toàn thân, cùng Lê Tiên đánh với Huyết Yêu lão tổ!

Mà Lục Đạo của Thanh La Tông vừa muốn tham chiến, bỗng nhiên, phân thân Lê Tiên chợt lên tiếng.

- Lục Đạo, trận chiến này không cần ngươi tham dự, đi phá hủy căn cơ của Huyết Yêu Tông, phá hủy Huyết Yêu Sơn. Nơi đó mới là vị trí cụ thể bản tôn của Huyết Yêu!

- Thuận tiện giết tên Mạnh Hạo tiểu bối đó luôn đi!

Nhất Kiếm Tông lão nhân áo xanh cũng lập tức nói. Giữa lời nói, lão ta lại nâng lên tay phải. Một cái chớp mắt Nhất Kiếm Tông truyền thừa chí bảo nằm trong tay, trúc kiếm nọ bỗng nhiên bay ra, chạy thẳng tới Lục Đạo.

- Thanh kiếm này cho ngươi mượn!

Lục Đạo nghe lời nói trước đó, đang muốn cự tuyệt. Một màn Mạnh Hạo đánh chết Nhất Kiếm Tông Vấn Đạo sơ kỳ bị lão ta thấy được khiến trong lòng lão ta sợ. Nhưng giờ này mắt thấy trúc kiếm bay tới, lão ta bỗng nhiên mừng rỡ.

Lão ta rõ ràng biết được, truyền thừa chí bảo của Nhất Kiếm Tông có uy lực kinh người. Thời khắc này sau khi một phen bắt vào tay, thân thể của Lục Đạo khoảnh khắc nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới mặt đất mà đi.

Huyết Yêu lão tổ nhíu mày. Giữa tiếng nổ ầm ầm, bầu trời tia sáng vô tận. Đấu pháp thuộc về bọn họ lần nữa triển khai.

Lục Đạo đạp không mà đến, lúc xa xa thấy được Mạnh Hạo, sát khí trong mắt nhoáng lên một cái. Tay phải nâng lên, trúc kiếm trong tay bỗng nhiên tràn ra tia sáng, nổ ầm ầm, hư vô vặn vẹo. Một tầng khí tức vô hình, tràn ra từ trên thân trúc kiếm này, hình như có lực lượng của năm tháng vô tận bạo phát, ảnh hưởng thời gian, kiếm uy như núi.

Mạnh Hạo vốn dĩ sắc mặt khó coi, nhưng khi cảm nhận được khí tức trên thân trúc kiếm, hắn sửng sốt một chút, trong mắt lộ ra chần chờ.

Mắt thấy một kiếm này lại tới, Mạnh Hạo nhíu mày. Lục Đạo lão tổ trước mắt với tu vi ở vào giữa Vấn Đạo sơ kỳ cùng Vấn Đạo trung kỳ, nhưng có trúc kiếm kia ở đó, thực lực lập tức mạnh hơn không ít, không thể trực tiếp rung chuyển.

- Lui!

Tất cả đệ tử Huyết Yêu Tông, lập tức lui về sau, khoảnh khắc lui vào bên trong tầng quầng sáng thứ tư.

- Phá cho ta!

Lục Đạo cười lạnh, giữa cất bước tay phải nâng lên, bỗng nhiên nhấn một cái về phía tầng quầng sáng thứ tư. Dưới một cái nhấn đó, lập tức bên trên quầng sáng xuất hiện một cái lư hương to lớn.

Lư hương nọ chính là truyền thừa chí bảo của Thanh La Tông, chỉ có điều phía trên có một cái khe nứt. Đó là do lúc trước phân thân mạnh nhất của Huyết Yêu lão tổ áp chế tạo thành.

Lư hương nọ tán phát khí tức của phong cách cổ xưa, trầm xuống mạnh, chạy thẳng tới ném đến tầng quầng sáng thứ tư.

Tiếng nổ ngập trời, cho dù là lư hương này có cái khe nứt, nhưng nó dù sao cũng là truyền thừa chí bảo của một tông môn. Khi nó bị ném tới, có khói xanh cuồn cuộn ra. Bất ngờ giữa không trung, hóa thành vô số lệ quỷ dữ tợn, cùng nhau khiêng lư hương đập về phía quầng sáng.

Quầng sáng khoảng cách lắc lư, dưới tiếng răng rắc, chợt sụp đổ.

Cũng may Mạnh Hạo đã sớm cùng đệ tử Huyết Yêu Tông lui vào đến bên trong tầng quầng sáng thứ ba. Do tầng quầng sáng thứ tư bể ra, lực phản chấn mãnh liệt khiến cho lư hương cũng không khỏi được bị chấn động nâng lên.

Nhưng Lục Đạo lại ngửa mặt lên trời cười, giữa cái đạp bước trúc kiếm trong tay nâng lên, tu vi ầm ầm vận chuyển. Một đạo kiếm quang mạnh nhất có thể cho thấy khoảnh khắc xuất hiện, dài chừng vạn trượng, dường như có thể khai thiên lập địa. Nó ẩn chứa năm tháng vô tận, hướng về tầng quầng sáng thứ ba, một kiếm rơi xuống.

Một kiếm này, sự kỳ dị của kỳ dị càng rõ ràng hơn. Mơ hồ thanh trúc kiếm không ngờ xuất hiện một vài khe nứt vô cùng nhỏ. Bên trong những khe nứt đó, giống như cây khô gặp mùa xuân vậy, giống như còn ẩn chứa một thanh kiếm!

Khi khí tức năm tháng càng nồng đậm hơn truyền ra từ trong kiếm, Nhất Kiếm Tông lão nhân áo xanh trên bầu trời lập tức cảm nhận được, nội tâm vui mừng.

Lục Đạo lại vui mừng, ngửa mặt lên trời cười to.

- Mạnh Hạo, ngươi chết chắc rồi !

Ầm!

Tầng quầng sáng thứ ba chỉ chống đỡ mấy hít thở liền ầm ầm sụp đổ. Theo nó sụp đổ, Mạnh Hạo vốn dĩ phải là sắc mặt khó coi, nhưng ngặt nỗi không phải vậy. Thần sắc của hắn rất là cổ quái, đôi mắt nhoáng lên một cái.

- Lui nữa!

Hắn chậm rãi mở miệng, mang mọi người Huyết Yêu Tông lui vào bên trong tầng quầng sáng thứ hai .

Cùng lúc đó, mấy chục vạn tu sĩ bốn phía lại phấn chấn, từ bốn phía gào thét lại tới. Lấy Lục Đạo cầm đầu, triển khai toàn lực đánh vào tầng quầng sáng thứ hai.

Thời khắc này màn đêm buông xuống. Trăng sáng trên không trung. Mặt đất chấn động, chém giết, đã chẳng phân biệt được ngày sáng hay đêm tối.

- Mạnh Hạo tiểu oa nhi, ngày đó khi ngươi đạp Thanh La Tông ta, cũng biết sẽ có hôm nay!

Thanh âm của Lục Đạo vang vọng giữa không trung. Lư hương ở đỉnh đầu lão ta xoay tròn, bốn phía trúc kiếm vây quanh, khí thế như hồng.

Trong mắt của lão ta lộ ra oán độc. Lão ta hận Mạnh Hạo sớm đã tận xương. Lão ta muốn cho Huyết Yêu Tông diệt môn. Lão ta muốn cho Mạnh Hạo hình thần câu diệt, vì thế, lão ta đã không tiếc hết thảy.

- Chết cho ta!

Lục Đạo cười to, tay phải nhấc lên, trúc kiếm bên cạnh lão ta chợt bay lên. Theo tu vi toàn thân của lão ta ầm ầm tràn vào bên trong, thanh trúc kiếm bạo phát ra kiếm quang càng kinh người hơn.

Kiếm quang kinh thiên!

Bên trong kiếm quang này, tiếng động răng rắc truyền ra. Mắt thường có thể thấy được, khe nứt của thanh trúc kiếm càng ngày càng nhiều, cho đến khi phát ra một tiếng phịch, không ngờ vỡ vụn ra!

Đồng thời nó bị vỡ vụn ra, một thanh Mộc Kiếm bất ngờ xuất hiện giữa không trung!

Mộc Kiếm nọ giấu ở bên trong trúc kiếm. Giờ này trúc thể vỡ vụn, khiến cho Mộc Kiếm chân chính hiển lộ ra.

Phút chốc nó xuất hiện, lực lượng của năm tháng vô cùng ầm ầm bạo phát. Một cỗ khí tức tang thương phong cách cổ xưa lại tràn ngập thiên địa. Ngay cả Lê Tiên cùng Huyết Yêu lão tổ đồng thời đều cảm nhận được khí tức năm tháng, thần sắc biến hóa.

Nhất Kiếm Tông lão nhân áo xanh lại mừng như điên, ngửa mặt lên trời cười to. Lão ta tuy rằng cho Lục Đạo mượn kiếm, nhưng thanh kiếm này là truyền thừa chí bảo của Nhất Kiếm Tông lão ta, qua nhiều thế hệ nắm giữ. Cho dù cho người khác mượn cũng không người nào có thể cầm đi, nó chỉ thuộc về Nhất Kiếm Tông!

Thậm chí người ngoài cũng không biết, chỉ có Nhất Kiếm Tông lịch đại lão tổ hiểu rõ, thanh trúc kiếm này, Nhất Kiếm Tông là chủ nhân đời thứ nhất. Bởi vì lúc phát hiện sớm nhất, nó chỉ là một cây trúc, nhưng lại tồn tại kiếm khí thiên nhiên, được Nhất Kiếm Tông coi là chí bảo, luyện chế thành kiếm.

- Đây là trúc tâm, trúc tâm hóa mộc, tự nhiên thành kiếm! !

Khi tiếng cười của Nhất Kiếm Tông lão nhân áo xanh truyền ra, Lục Đạo lão tổ cũng tiếng cười vang vọng. Mắt lão ta lộ ra kỳ quang, tay phải nâng lên, chỉ mạnh một cái về phía dưới.

- Chết!

Thanh âm của lão ta như lôi đình, ẩn chứa vô cùng tự tin. Lão ta tin dưới kiếm như vậy, cho dù là có quầng sáng cản trở, Mạnh Hạo cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Theo thanh âm lão ta vang vọng, thanh Mộc Kiếm trong nháy mắt vù vù, chạy thẳng tới mặt đất tầng quầng sáng thứ hai, gào thét mà đi.

Mấy chục vạn tu sĩ bốn phía vào giờ khắc này dường như mất đi hít thở. Họ bị kiếm quang hình như duy nhất trong trời đất này hấp dẫn, nhìn thanh kiếm mang uy nghiêm ngập trời, cực kỳ sáng chói.

- Năm tháng thành trúc, trúc ẩn giấu thời gian, hóa thành trúc mộc...

Khi phân thân Lê Tiên trên bầu trời nhẹ giọng lên tiếng, đấu pháp cùng Huyết Yêu lão tổ chẳng những không chậm lại, ngược lại càng kịch liệt hơn.

Mộc Kiếm khoảnh khắc tới gần mặt đất, mặt đất run rẩy, xuất hiện cái khe nứt, dường như không chịu nổi uy lực của năm tháng, muốn mục nát xuống.

Thậm chí vô số cỏ cây đều vào giờ khắc này, khoảnh khắc khô héo. Thời gian vặn vẹo, năm tháng bao phủ, tạo thành một trận gió lốc của năm tháng, tu sĩ chung quanh rối rít hoảng sợ, đồng loạt lui về phía sau tránh ra.

Mắt thấy thanh kiếm này sắp chém trên tầng quầng sáng thứ hai, đệ tử Huyết Yêu Tông bên trong quầng sáng lộ ra tuyệt vọng. Mấy chục vạn tu sĩ bốn phía thì bên trong thần sắc ẩn chứa kỳ vọng.

Giờ khắc này, thanh kiếm này, vạn chúng chú ý.

Tiếng cười của Lục Đạo vang dội, truyền khắp cả chiến trường.

Thần sắc của Mạnh Hạo cổ quái. Trước đó, hắn đã cảm thấy khí tức của trúc kiếm này có chút quen thuộc. Theo cái khe nứt của kiếm càng nhiều, cảm giác quen thuộc này càng mãnh liệt. Cho đến khi cây trúc sụp đổ, Mộc Kiếm lộ ra, một luồng liên hệ đến từ trong tâm thần chỉ có chính hắn có thể nhận ra, trong nháy mắt xuất hiện!

Sự liên hệ đó chính là tới từ Mộc Kiếm! !

Trên mặt của Mạnh Hạo bất tri giác lộ ra một chút bẽn lẽn ngượng ngùng. Hắn vội ho một tiếng, dưới ánh mắt của mọi người Huyết Yêu Tông còn có mấy chục vạn tu sĩ của ngoại giới, trong nháy mắt Mộc Kiếm gào thét mà đến, hắn cất bước, đi ra tầng quầng sáng thứ hai.

Sự xuất hiện của hắn lập tức đưa tới tất cả mọi người nhìn chăm chú.

- Hắn muốn làm gì? Hay là hắn muốn cùng truyền thừa chí bảo của Nhất Kiếm Tông đối kháng?

- Không tự lượng sức, cho dù hắn rất mạnh, nhưng lúc này đây cũng hắn phải chết không thể nghi ngờ!

- Ha ha, lại có người tự đại như thế. Hắn dám đi ra, một kiếm này, nhất định khiến hắn hình thần câu diệt! !

Âm thanh ồn ào khoảnh khắc truyền ra từ trong mấy chục vạn người bốn phía.

- Muốn chết!

Lục Đạo lại cười to. Lão ta cảm thấy Mạnh Hạo là bị sợ ngây người. Nếu không, người bình thường sao có thể có cử động như vậy, không ngờ không trốn bên trong quầng sáng mà là đi ra.

Càng làm cho người chú ý là Mạnh Hạo đi ra tầng quầng sáng thứ hai, không ngờ giơ tay lên, dường như... ngoắc một cái về thanh Mộc Kiếm đang chém tới, mang khí thế kinh thiên.

- Bảo bối, nên trở về nhà rồi!

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, lên tiếng.

----------.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1095: Ngươi kêu nó, nó đáp ứng sao

- Hắn nói cái gì? Bảo bối? Về nhà?

- Mạnh Hạo này điên rồi ư?

- Thật hứng thú, lần đầu tiên thấy được cường giả điên như vậy!

Thanh âm của Mạnh Hạo vang vọng, lập tức mấy chục vạn tu sĩ ở bốn phía đều cười vang.

- Lão phu sống lâu như vậy, còn là lần đầu tiên thấy cuồng đồ như ngươi vậy!

Lục Đạo lớn tiếng cười nói.

Ngay cả lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông đấu pháp với Huyết Yêu lão tổ, cũng đều phân ra một luồng thần thức quan sát phía dưới, nhìn thấy một màn như vậy lắc lắc đầu cười.

Thanh âm của bọn họ vang vọng ầm ầm, liên tục hết đợt này tới đợt khác, đủ loại tiếng cười nhạo... Vốn... trong thời gian bọn họ cười cợt chế giễu, thanh Mộc Kiếm kia sớm đã có thể chém xuống, nhưng những người cười nhạo này, lại rất nhanh liền lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi vì... Kiếm không có chém xuống, mà chợt ngừng lại giữa không trung.

Lần dừng này, dường như làm cho nội tâm của mấy chục vạn người này co thắt lại.

Lục Đạo mở to mắt, cùng đệ tử Huyết Yêu Tông trong quầng sáng tầng thứ hai, dường như không hít thở, ngơ ngác nhìn thiếu tông của bọn họ đứng ngoài ở quầng sáng, ngoắc tay về hướng chí bảo Mộc Kiếm kinh người kia.

Trên bầu trời, lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông đang quấn đấu cùng Huyết Yêu lão tổ, vốn trong lòng vô cùng mừng rỡ, nhưng trong chớp mắt này, theo thanh Mộc Kiếm kia dừng lại, trái tim của lão cũng bộp một tiếng.

Thanh Mộc Kiếm này dừng lại phía trên Mạnh Hạo ngoài mười trượng, lực lượng của năm tháng làm cho bốn phía khô héo, ngay cả quầng sáng tầng thứ hai cũng đều vặn vẹo, dường như chỉ cần đụng nhẹ, ở dưới trạng thái này sẽ trong khoảnh khắc vỡ tan.

Thế nhưng Mạnh Hạo... ở dưới Mộc Kiếm kia, không có bị ảnh hưởng mảy may.

Mà thanh Mộc Kiếm dường như bản thân có linh tính, dường như xuất hiện chần chờ, sau khi dừng lại giữa không trung hình như có luồng sáng chạy trên thân kiếm.

Lục Đạo biến sắc, một màn này hắn cảm thấy rất khó tin, hoàn toàn vượt ra ngoài tưởng tượng của hắn, cho dù hắn đã từng là Vấn Đạo đỉnh phong, đã từng là tổ một tông, nhưng vẫn bị một màn này chấn khiếp.

Hắn không sao hiểu được, chí bảo truyền thừa của Nhất Kiếm Tông... vì sao... lại dừng lại ở trước mặt Mạnh Hạo, mà còn xuất hiện chần chờ như vậy.

Cho dù hắn vắt hết óc suy nghĩ, cũng không cách nào nghĩ ra đáp án này.

- Không có khả năng! Lục Đạo cắn răng, tu vi nổ ầm ầm, dùng toàn lực khống chế, nhưng thanh Mộc Kiếm kia không có nửa điểm phản ứng, hờ

hững đối với hắn, thậm chí lại chủ động tự cắt đứt liên lạc.

Một màn này, lập tức làm cho Lục Đạo lần nữa biến sắc.

Mấy chục vạn người ở bốn phía đều mở to mắt, nhìn một màn có lẽ cả đời bọn họ đều không thể gặp trước mắt này. Trong đó tu sĩ đến từ Nhất Kiếm Tông, trên mặt mỗi người đều đầy vẻ khó tin.

Đó là chí bảo truyền thừa của Nhất Kiếm Tông, đó là tượng trưng cho Nhất Kiếm Tông, đó còn là cơ sở của Nhất Kiếm Tông!

Mà chấn động nhất, cũng không phải bọn họ, mà là lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông giữa không trung. Lão không thể tin, trong óc như có sấm sét nổ ầm ầm, không tiếc thừa nhận thần thông của Huyết Yêu lão tổ, phun ra máu tươi, thân thể cũng muốn bay nhanh lui về sau. Bốn phía có sương mù Huyết Giới của Huyết Yêu lão tổ bao phủ, lão không thể chạy ra, thời khắc này chỉ có thể rút ra hai tay, dùng toàn lực chỉ vào thanh Mộc Kiếm một cái.

- Nhất Trúc Kiếm, trở về!!!

Lão tổ áo xanh bấm quyết, hét lớn một tiếng.

Lập tức thanh Mộc Kiếm rung động, dường như bị ảnh hưởng một chút. Lão tổ áo xanh lập tức trong lòng chìm xuống, cảm giác bất ổn mãnh liệt bởi vì thường ngày, chỉ cần lão bấm quyết chỉ một cái, lập tức Trúc Kiếm sẽ bay trở về, nhưng giờ này nó chỉ rung động mà thôi.

- Chết tiệt, tại sao có thể như vậy!?! Lão tổ áo xanh lần nữa bấm quyết, lại không tiếc phun ra một ngụm máu tươi. Lão không thể không cấp bách, bởi vì đây là chí bảo của Nhất Kiếm Tông, nếu như bị người cướp đi, lão chính là tội nhân của Nhất Kiếm Tông.

- Ngươi là Nhất Kiếm Tông ta luyện chế, là Nhất Kiếm Tông ta lúc trước

thu được từ trong Hồ Đạo thượng cổ, là được các đời tổ tiên Nhất Kiếm Tông ta tự mình tế luyện thành kiếm!

- Ngươi là thuộc về Nhất Kiếm Tông ta!!!

- Nhất Trúc Kiếm, trở lại cho ta!!! Lão tổ áo xanh rống giận, theo máu tươi phun ra, giữa lão và thanh kiếm này mơ hồ có liên hệ, trong phút chốc dường như dẫn tới tác dụng, Mộc Kiếm ở giữa không trung ngân một tiếng, lui về phía sau mấy trượng.

Ngay khoảnh khắc lão tổ áo xanh thở phào, Mộc Kiếm này lại đột nhiên dừng lại, tim lão tổ áo xanh lần nữa nhảy bộp một cái.

- Ngươi sinh ra trong Nhất Kiếm Tông ta, bao nhiêu năm được vô số đệ tử Nhất Kiếm Tông ta cung phụng, vì để cho ngươi có linh tính, chúng ta bỏ ra vạn năm tích lũy, vì để cho ngươi sắc bén hơn, toàn tông Nhất Kiếm Tông chúng ta cùng giúp ngươi!!!

- Ngươi ngươi ngươi... ngươi trở về đi!!! Lão tổ áo xanh lo lắng cấp bách, nhưng bị sương máu cản trở, lão không xông ra được, thời khắc này rống lớn, lần nữa phun ra máu tươi, không tiếc hao phí thọ nguyên, lần nữa chỉ tay vào Mộc Kiếm.

Nhưng một chỉ này rơi xuống, Mộc Kiếm vẫn không có phản ứng gì...

- Chơi đủ chưa, còn không trở lại, xem về nhà ta làm thế nào thu thập ngươi! Mạnh Hạo sắc mặt nghiêm túc lên tiếng, gần như quát.

Mạnh Hạo vừa nói ra lời này, Mộc Kiếm giữa không trung chợt run lên, trong nháy mắt liền chặt đứt liên hệ với lão tổ áo xanh, khoảnh khắc bay thẳng tới Mạnh Hạo, trong nháy mắt liền xuất hiện bên Mạnh Hạo, không ngừng vờn quanh, truyền ra tiếng kiếm ngân, dường như đang hoan hô, dường như đang lấy lòng, cũng có tưởng niệm.

Một màn này, bất kỳ kẻ nào đều có thể nhìn thấu, thanh kiếm này... rõ ràng là thuộc về Mạnh Hạo!

Lục Đạo mở to mắt, suýt nữa phun ra một ngụm máu bầm.

Bốn phía mấy chục vạn tu sĩ đồng loạt hít hơi lạnh, triệt để bị Mạnh Hạo làm rúng động.

Đệ tử của Nhất Kiếm Tông, mỗi người đều sững sờ tại chỗ, ngơ ngác nhìn chí bảo của tông môn bọn họ ngày thường chí cao vô thượng, rất là cao ngạo, không ngờ đang vờn quanh bốn phía Mạnh Hạo, dường như tung tăng vui đùa... thái độ kia rõ ràng... là nhận Mạnh Hạo làm chủ.

- Ta nhất định là chưa tỉnh ngủ...

- Đó... Đó là chí bảo truyền thừa của Nhất Kiếm Tông chúng ta sao?

- Đây... Đây là sao vậy... Đệ tử của Nhất Kiếm Tông, trong óc ong ong, nhưng thời khắc này không thể tin nhất chính là lão tổ áo xanh giữa không trung.

Trong mắt lão lộ ra ý điên cuồng, cũng có ủy khuất, cuối cùng hóa thành phẫn nộ ngập trời. Lão vừa định lên tiếng nói gì đó, lại phun ra một ngụm lớn máu tươi, thân thể đều thoáng cái già đi không ít.

Lão nghĩ không thông vì sao thanh kiếm này lại nghe theo Mạnh Hạo, lại nhận Mạnh Hạo làm chủ!

Những điều lão nhìn thấy, không thể tưởng tượng, lật đổ nhận thức, dường như trong tâm thần lão nhấc lên sóng lớn ngập trời.

- Tại sao lại như vậy? Lão tổ áo xanh rống giận, điên cuồng muốn xông ra sương máu, lão muốn cầm thanh Mộc Kiếm kia trong tay, để hỏi kiếm linh của Mộc Kiếm, tại sao như vậy, tại sao lại phản bội Nhất Kiếm

Tông, tại sao lại nhận tên Mạnh Hạo chỉ mới gặp lần đầu này làm chủ.

- Đây là kiếm của Nhất Kiếm Tông ta!!!

- Kiếm của ngươi? Ngươi kêu nó, nó đáp ứng sao? Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, nâng tay lên, lập tức thanh Mộc Kiếm bay tới nhẹ nhàng rơi vào bàn tay, lại không ngừng địa nhảy nhót trên bàn tay của hắn, dường như vô cùng hưng phấn.

- Ngươi!!! Lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông, thiếu chút nữa lần nữa phun ra máu tươi, lão bị tức giận công tâm, thời khắc này đừng nói là tu vi Vấn Đạo đỉnh phong, cho dù lão là tiên cũng không thể thừa nhận đả kích cùng tổn thất như vậy.

Nhất là... bộ dáng tung tăng vui đùa của thanh Mộc Kiếm kia, càng làm cho lão tổ áo xanh cảm thấy trong lòng như bị đâm mạnh một đao. Bởi vì khi thanh kiếm này ở trong tay lão, cũng là cần dâng cúng, cho tới bây giờ chưa từng thấy thanh kiếm này lại có một màn như vậy.

- Đừng làm rộn, đi giết hắn! Mạnh Hạo cũng đã nhận ra, một thanh trong mấy thanh kiếm lúc trước mình chôn xuống, không ngờ sinh ra Kiếm Linh, bất quá may mà thủ đoạn của hắn lúc trước vẫn hữu hiệu, bảo đảm thanh kiếm này bất kể chuyển qua tay mấy chủ nhân, chỉ cần vừa thấy mình, liền lập tức sẽ thừa nhận mình là chủ nhân đầu tiên của nó.

Thời khắc này Mạnh Hạo vừa lên tiếng, vừa chỉ tay vào Lục Đạo lão tổ.

Lục Đạo lão tổ trái tim nhảy bộp một tiếng, biến sắc, thân thể bay nhanh lui về sau, nhưng không đợi hắn lui ra sau bao xa, Mộc Kiếm bay vèo ra, tốc độ cực nhanh, khó có thể tưởng tượng, lại tản ra lực lượng của năm tháng kinh người, nơi đi qua, hư vô vặn vẹo. Thậm chí một số tu sĩ tới gần thanh kiếm này, lập tức khô héo với mắt thường có thể thấy được, dường như trôi qua vô số năm tháng, cũng có người tử vong ngay tức thì.

- Chết tiệt!

Lục Đạo lão tổ biến sắc, trong tiếng gầm nhẹ toàn thân tu vi bùng phát, nhưng cũng chỉ ở giữa Vấn Đạo sơ kỳ và trung kỳ, không thể tăng cao nhiều lắm, chỉ có thể khống chế lư hương xuất hiện, ngăn cản ở phía trước... Ầm một tiếng, Mộc Kiếm đâm thẳng trên lư hương.

Trong tiếng nổ ầm ầm không ngừng, lư hương liền xuất hiện vết nứt, lại có ý thương tang, thậm chí còn xuất hiện triệu chứng mục nát. Lục Đạo vô cùng đau lòng, nhưng không dám thu hồi, bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện, thanh kiếm này chỉ là tản ra dao động năm tháng, đã làm cho hắn lập tức già đi không ít, một khi bị kiếm này đâm trúng, hắn có thể tưởng tượng, sợ là tuổi thọ của mình sẽ lập tức đứt đoạn.

Trong hoảng sợ, thân hình hắn không ngừng lui ra sau, bởi vì dùng bí pháp đặc thù thúc đẩy tu vi, hắn sợ nhất... chính là năm tháng trôi qua.

Mà mấy chục vạn tu sĩ ở bốn phía cũng đều vô cùng khiếp sợ, không dám tiến lên, toàn bộ thối lui ra sau, làm cho ngoài quầng sáng tầng thứ hai này, Mạnh Hạo một người, một thanh kiếm, mà lại đuổi tất cả mọi người lui về phía sau nghìn trượng, không dám tiến lên chút nào.

- Chết tiệt!!!

- Kiếm Tôn đạo hữu, Kim Hàn lão tổ, còn có Lý Nguyên Lôi, ba người các vị nếu còn không ra tay, lão phu sẽ lấy tàn hồn ra chống đỡ!!!

Lục Đạo lão tổ mắt thấy lư hương trước mặt càng lúc càng nhiều vết nứt, lập tức rống giận.

Hắn vừa mới dứt lời, đột nhiên, lư hương trước mặt hắn vỡ tan, ngay khoảnh khắc Mộc Kiếm bay tới, Lục Đạo vừa ngửa mặt lên trời rống một tiếng, lập tức thân thể hắn ầm ầm nổ tung, Mộc Kiếm tùy ý xuyên thấu.

Nhưng trong nháy mắt lại có một luồng hồn bay ra, hóa thành một dòng sông hồn, bên trong không phải một hồn, mà là 100 ngàn tàn hồn!

100 ngàn tàn hồn đồng loạt bay ra, lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông trên bầu trời, thân thể đột nhiên bùng cháy một ngọn lửa, ngọn lửa này là ngọn lửa sinh mệnh của lão, tu vi của lão nổ ầm ầm, cả người hóa thành một cầu vồng, nhưng lại thoát khỏi màn sương máu của Huyết Yêu lão tổ. Lão liều mạng bị thương, chạy thẳng tới Mộc Kiếm của Mạnh Hạo, lão nhấc tay lên, cả người dường như hóa thành một thanh kiếm!

- Tiểu tử Mạnh Hạo, chết cho ta!!!

Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng một cái, không tới kịp tiêu diệt 100 ngàn tàn hồn của Lục Đạo, Mộc Kiếm lập tức bay trở về, thân thể nhanh chóng thối lui về sau, ngay lúc lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông kia đuổi tới, hắn đã lui vào bên trong quầng sáng tầng thứ hai.

Mà lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông, tốc độ chẳng những không có chậm lại, ngược lại tăng nhanh hơn, đâm vào quầng sáng.

- Phá vỡ!!!

Huyết Yêu lão tổ trong mắt lấp lóe sát cơ, nhưng phân thân Lê Tiên kia cũng làm lão tổ cảm thấy nhức đầu, phân thân này đã không phải Vấn Đạo đỉnh phong, mà đã vượt hơn một bước, có thể so với Ngụy Tiên.

Lão tổ cau mày, trong động phủ bên trong Huyết Yêu Sơn, bản tôn bỗng nhiên mở mắt ra, một giọt máu tươi trong huyết đàm bay ra, bay thẳng ra ngoài động phủ, sau đó chợt tản ra, bất ngờ nhuộm cả quầng sáng tầng thứ nhất và quầng sáng tầng thứ hai trở thành màu máu.

Ầm! Quầng sáng màu máu kia cứng rắn ngăn cản một kích phẫn nộ của lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông...

- - - - - oOo- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1096: Bản tôn thứ hai tới

- Huyết Yêu lão tổ, ngươi một mình đấu pháp với bọn ta, còn muốn phân tâm, không khỏi có chút xem thường không coi chúng ta vào mắt! Thấy quầng sáng màu máu trên mặt đất, nhất là nhìn thấy giọt máu từ trong Huyết Yêu Sơn bay ra, lão già tóc đỏ Kim Hàn Tông ngạo nghễ lên tiếng.

Trong lúc nói, lão bấm quyết, lập tức bốn phía huyễn hóa ra những khôi lỗi, mỗi cái đều cao lớn tới mười trượng, như thật như ảo, sau khi xuất hiện lập tức hóa thành cầu vồng xông về hướng Huyết Yêu lão tổ.

- Huyết Yêu Tông sắp bị diệt tới nơi! Huyết Yêu lão tổ! ngươi không thoát được vòng vây của chúng ta, một khi Huyết Yêu Sơn vỡ nát, bản tôn ngươi thấy ánh mặt trời sẽ hình thần câu diệt! Đệ tam tổ Lý gia cũng hừ lạnh một tiếng, phất tay một cái, lập tức la bàn trước mặt lão phát sáng rồi bay ra những phù văn, hóa thành đạo đạo trận pháp, trùng trùng điệp điệp đánh tới.

Huyết Yêu lão tổ trầm mặc không nói gì, nhưng thần sắc cũng không thấy hoảng loạn chút nào, nhất là vẻ lạnh nhạt trong mắt lão tổ, dường như bất kể thời điểm nào lão tổ đều có nắm chắc xoay chuyển tình thế.

- Huyết Yêu tiền bối! Bản tôn ngài không thể thấy ánh mặt trời, chuyện này ta rất rõ ràng, ngài vốn là một giọt máu tươi biến thành, ánh mặt trời sẽ làm cho bản tôn lần nữa hóa thành máu tươi... nhưng ta vẫn không hiểu, đến loại thời điểm này rồi, ngài... còn có thể có thủ đoạn gì nữa? Phân thân Lê Tiên nhẹ giọng lên tiếng, sau lưng nàng hư ảnh Bỉ Ngạn Hoa dữ tợn, xúc tu ầm ầm quay về, tạo thành lực trấn áp mãnh liệt. Trong tiếng nổ ầm ầm dường như hóa thân vô số, vây quanh bốn phía Huyết Yêu lão tổ không ngừng vây công.

Lê Tiên là chủ lực, Huyết Yêu lão tổ có ít nhất sáu phần thần thông là đặt trên phân thân Lê Tiên, mà lão tổ tóc đỏ Kim Hàn Tông cùng với đệ tam tổ Lý gia, thì chia sẻ bốn phần còn lại.

Kềm chế lẫn nhau, nhìn như ngầm đấu đá, nhưng trên thực tế đều có chỗ cố kỵ, tiêu hao tu vi song phương, chờ đợi thời khắc mấu chốt là tung một kích lôi đình.

Cả vùng đất nổ ầm ầm vang vọng, bên trong quầng sáng tầng thứ hai, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, Mộc Kiếm vờn quanh thân, trong tiếng vù vù có một loạt năm tháng vặn vẹo quay về. Đệ tử Huyết Yêu Tông toàn bộ đều ở bên trong quầng sáng tầng thứ hai, nhìn chằm chằm mấy chục vạn tu sĩ bên ngoài, còn có lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông kia đã nổi điên, thiêu đốt thọ nguyên vọt tới.

Lúc này lão tổ áo xanh, nội tâm uất ức cùng phẫn nộ khó có thể hình dung, lão hận không thể lập tức giết chết Mạnh Hạo trăm ngàn lần, đoạt lại chí bảo của Nhất Kiếm Tông.

Khi ra tay, trong tay lão không có kiếm, nhưng lại có kiếm ý ngút trời từ trên người lão tràn ra, hóa thành thanh kiếm vô hình, không ngừng đánh lên quầng sáng tầng thứ hai.

Năm tầng quầng sáng Huyết Yêu Tông này, càng là vòng trong, thì lực lượng phòng hộ càng cường hãn, lực phản chấn cũng mạnh hơn.

Mà trọng yếu là quầng sáng tầng thứ hai này, thời khắc này đổi thành màu máu, ẩn chứa lực lượng của một giọt máu tươi từ huyết đàm trong động phủ Huyết Yêu Sơn... nên trong thời gian ngắn sao có thể bị phá vỡ.

Vả lại quầng sáng thứ hai này không có sơ hở, lúc trước lá cây kia có thể xuyên thấu quầng sáng tầng thứ năm, thứ tư, thứ ba, nhưng tới quầng sáng tầng thứ hai, thì không có cách nào phá vỡ được.

Trong tiếng nổ ầm ầm, trong mắt lão tổ áo xanh càng tăng thêm phẫn nộ, quầng sáng tầng thứ hai vặn vẹo kịch liệt, những vẫn không thể phá!

Mọi người Huyết Yêu Tông trầm mặc, Mạnh Hạo cũng trầm mặc. Hắn lạnh lùng nhìn lão tổ áo xanh đang công kích quầng sáng, trong mắt thỉnh thoảng nhoáng lên sát cơ. Mộc Kiếm bên thân hắn, dường như cảm nhận được sát cơ này, phát ra tiếng ngân ong ong.

Ầm... Quầng sáng lần nữa chấn động, lão tổ áo xanh bật lui về phía sau, ngửa mặt lên trời hét lớn: - Tất cả tu sĩ nghe lệnh, toàn lực triển khai thần thông, đánh vỡ quầng sáng!!!

Thanh âm lão tổ áo xanh truyền khắp chiến trường, mấy chục vạn tu sĩ bốn phía hơi chần chờ một chút, đệ tử của Nhất Kiếm Tông bên trong trước tiên chạy ra, lập tức mấy vạn phi kiếm gào thét vọt thẳng tới quầng sáng; tiếp sau đó đệ tử Kim Hàn Tông cùng với tộc nhân Lý gia, còn có tán tu, toàn bộ thi triển thần thông, cùng công kích lên quầng sáng màu máu tầng thứ hai.

Trong lúc nhất thời, tiếng nổ ngập trời, cả vùng không ngừng nổ ầm ầm, cỏ cây gãy đổ, ngọn núi sụp xuống, mặt đất bị thuật pháp của mấy chục vạn tu sĩ chấn động, dường như đào xuống ba xích.

Phóng mắt nhìn lại, chỗ dãy núi vốn là cơ sở của Huyết Yêu Tông, thời khắc này ngọn núi sụp xuống, hóa thành bình nguyên, cỏ cây toàn bộ không có sinh cơ.

Một mảnh phế tích, duy chỉ có tại trung tâm phế tích này, quầng sáng màu máu vẫn như cũ rực rỡ, mặc dù vặn vẹo, mặc dù dao động kịch liệt, cũng như cũ không bị phá!

Nhưng năm ngọn núi Huyết Yêu Tông bên trong quầng sáng màu máu, trở thành trọng tâm chú ý nhất.

Cũng có lực phản chấn theo các đợt thần thông ầm ầm nổ tung, dưới quầng sáng vây công này, bốn phương thế lực đều bị hao tổn, vô số người bị lực phản chấn phun ra máu tươi, nhưng mới vừa lui về sau, lập tức có người xông lên bổ sung.

Vòng đi vòng lại, không ngừng công kích.

Nhất là lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông, mỗi một lần công kích đều là vô số kiếm khí nổ ầm ầm, khiến cho quầng sáng màu máu kiên trì hai ngày sau, bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Đến ngày thứ ba, quầng sáng màu máu tầng thứ hai này càng lúc càng nhiều thêm vết nứt, đệ tử Huyết Yêu Tông ở bên trong trầm mặc, cặp mắt Mạnh Hạo lại lóe sáng.

Đúng lúc này, vang lên một tiếng rắc, có mấy vết nứt nối tiếp nhau tạo thành một khe nứt giống như vết sẹo. Ngay sau đó, lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông đã không còn nhẫn nại, phất tay một cái bạo phát toàn thân tu vi, Vấn Đạo đỉnh phong, quy tắc phủ xuống, pháp tắc vây quanh, tạo thành một thanh kiếm của trời xanh.

Thanh kiếm này mới vừa xuất hiện, bầu trời nhoáng lên sấm chớp, sấm sét nổ ầm ầm, thanh kiếm này chợt lóe sáng, dường như ngưng tụ lực lượng của sấm chớp, rồi chạy thẳng tới quầng sáng tầng thứ hai.

Rầm rầm rầm! Quầng sáng tầng thứ hai không thể chống đỡ được nữa, ngay khoảnh khắc thanh kiếm vô hình này đâm vào, liền sụp đổ nổ tung, tạo thành một lực dao động quét ngang bốn phía... Mọi người Huyết Yêu Tông và Mạnh Hạo, sớm đã bước chân vào bên trong tầng quầng sáng cuối cùng.

- Chiến đi!!! Thiếu tông!

- Đến lúc này rồi, đã là cục diện hắn phải chết, cùng với bị vây ở chỗ này, không bằng xông ra đánh giết một trận cho thống khoái!

- Nếu như không thể tránh khỏi sẽ ngả xuống, như vậy ta lựa chọn chết trận! Bên trong quầng sáng tầng thứ nhất, đệ tử Huyết Yêu Tông đều đỏ mắt rối rít lên tiếng, mấy cường giả Trảm Linh cũng đều nhìn vào Mạnh Hạo.

Đây là một tầng quầng sáng cuối cùng, một khi quầng sáng này bị phá vỡ, như vậy Huyết Yêu Tông sẽ không còn bất kỳ lực lượng phòng vệ nào nữa, sẽ lập tức bị mấy chục vạn tu sĩ kia tấn công, có lẽ... không kiên trì được bao lâu, sẽ toàn quân bị diệt.

Vương Hữu Tài nhìn Mạnh Hạo, chờ đợi quyết định của Mạnh Hạo.

Lý Thi Kỳ, cũng nhìn Mạnh Hạo... Mạnh Hạo thân là thiếu tông, thực lực của hắn đã thu được kính sợ, một trận chiến này hắn đã phấn đấu quên mình, thu được tôn trọng.

Tất cả mọi người, đều đang nhìn Mạnh Hạo.

Mà Mạnh Hạo... ánh mắt của hắn chỉ rơi vào trên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh đứng ở ngoài Thiếu Tông Cốc, từ đầu đến cuối, nàng đều nhìn xem cuộc chiến. Giờ khắc này, khi Mạnh Hạo nhìn về phía nàng, nàng cũng ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo.

Hai người ở trong Huyết Yêu Tông, trong quầng sáng màu máu tầng thứ nhất này, trong tiếng nổ ầm ầm ngập trời ở bên ngoài, bốn mắt nhìn nhau, Mạnh Hạo thấy được ý khích lệ trong mắt Hứa Thanh, còn có loại quyết tâm kia...

Huynh sống, ta sống, huynh chết, ta chết!

Ầm!

Quầng sáng màu máu tầng thứ hai sụp đổ, không đợi sóng dao động tiêu tán, lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông đã dẫn đầu vọt tới, lão vung tay kiếm vô số kiếm quang chung quanh lão đồng loạt công vào một tầng quầng sáng cuối cùng này.

Trong tiếng nổ vang động, mấy chục vạn tu sĩ bốn phía kia, thời khắc này chỉ còn lại chừng hai chục vạn người, mỗi người đều có thương thế đầy mệt mỏi... Cuộc chiến tranh này đã kéo dài quá lâu, bất luận là đối với bọn họ, hay là đối với Huyết Yêu Tông, đều là một cuộc ác chiến kéo dài!

- Sắp kết thúc rồi!

- Chỉ cần phá vỡ một đạo phòng hộ cuối cùng này, Huyết Yêu Tông... sẽ phải bị diệt môn!

- Tối đa bốn ngày, bốn ngày sau, Nam Vực sẽ không còn Huyết Yêu Tông! Hai chục vạn tu sĩ từng người đều mắt đỏ bừng, gào thét không tiếc bị thương, thi triển toàn lực, từ bốn phía công vào một tầng quầng sáng màu máu cuối cùng kia.

Rầm rầm!!!

Quầng sáng lắc lư, nhưng một tầng quầng sáng cuối cùng này còn chắc chắn hơn, lực phản chấn lớn hơn so với tầng thứ hai. Trong lúc nhất thời, tiếng gầm rú ngập trời, nhưng quầng sáng này trong thời gian ngắn rất khó bị phá vỡ.

Chỉ là cho dù phòng hộ cường hãn mấy đi nữa, nếu bị hai chục vạn tu sĩ này liên tiếp công phá mấy ngày, nhất định cũng phải sụp đổ.

- Thiếu tông, chiến đi!!! Đệ tử Huyết Yêu Tông bên trong quầng sáng,

mỗi người đều đứng lên, khí thế không ngừng ngưng tụ, sát cơ càng lúc càng mãnh liệt.

- Đợi thêm bốn ngày nữa! Mạnh Hạo trầm mặc, một lát sau cắn răng lên tiếng!

Bản tôn thứ hai của hắn, còn bốn ngày nữa là thức tỉnh!

Đây là bốn ngày cuối cùng!

Mạnh Hạo không thể đánh giá bản tôn thứ hai của mình sau khi tỉnh dậy sẽ mạnh bao nhiêu, nếu không phải sử dụng tiên hồn, hắn còn có thể dự tính ra được, nhưng tiên hồn trong cơ thể bản tôn thứ hai, Mạnh Hạo không suy đoán được, bản tôn thứ hai... một khi thức tỉnh có nghịch thiên hay không.

Nhất định rất mạnh! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn ra ngoài quầng sáng.

Ngày thứ nhất trôi qua! Quầng sáng lắc lư càng mãnh liệt, hai chục vạn tu sĩ công phá ầm ầm, khiến cho quầng sáng này dường như chống cự đến cực hạn, nhưng lực phản chấn cũng tạo thành thương tổn nghiêm trọng cho hai chục vạn tu sĩ kia.

Ngày thứ hai! Quầng sáng vặn vẹo, gần như tất cả vị trí đều đang vặn vẹo, lại xuất hiện lay chuyển, thậm chí còn có một số chỗ đã xuất hiện vết nứt nhỏ, cũng may rất nhanh tự mình khép lại.

Mỗi lần lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông ra tay, đều làm cho quầng sáng cuối cùng này tùy thời có thể sụp đổ.

Ngày thứ ba! - Phá cho ta!!! Trong tiếng nổ ầm ầm quanh quẩn, trên quầng sáng lần đầu tiên xuất hiện một vết nứt không thể khép lại! Một khi có vết nứt thứ nhất, quầng sáng này liền gõ chuông tang! Hai chục

vạn tu sĩ trong ba ngày bị lực phản chấn, khiến cho một thành tu sĩ mất đi năng lực chiến đấu, không thể không lui ra khỏi chiến trường.

Thế nhưng còn dư lại hơn mười vạn tu sĩ, vẫn đông nghịt căn bản không thấy được đầu cuối, vẫn như cũ chiếm cứ toàn bộ chiến trường, toàn lực đánh hạ, quầng sáng bị vết nứt càng nhiều!

Cho đến ngày thứ tư!!! Khi ngày thứ tư này đến, khe nứt trên quầng sáng màu máu đã có thể nhìn thấy khắp nơi, thậm chí đã có không ít khe nứt nối liền nhau, tạo thành khe rãnh to lớn.

Quầng sáng run rẩy, trong tiếng rắc rắc, dường như không thể kiên trì thêm nữa.

Cùng lúc đó, trong mắt lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông lộ ra sát cơ mãnh liệt và điên cuồng, thân mình lão chợt bay lên, vung tay áo, lập tức thanh kiếm do pháp tắc quy tắc biến thành kia, lần nữa ngưng tụ giữa không trung.

Đây là Vấn Đạo Kiếm của lão!!!

- Huyết Yêu Tông, hôm nay phải bị diệt! Thanh âm lão tổ áo xanh quanh quẩn, lão nâng tay lên chỉ một lóng tay xuống phía dưới, lập tức thanh kiếm kia trong tiếng nổ ầm ầm vọt thẳng tới quầng sáng cuối cùng này.

Đệ tử Huyết Yêu Tông đều lộ ra vẻ điên cuồng, ánh mắt đỏ bừng, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ khoảnh khắc quầng sáng vỡ ra, chính là thời điểm bọn họ liều chết đánh một trận cuối cùng.

Nhưng... ngay trong nháy mắt thanh kiếm vô hình kia bay tới quầng sáng, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái, hắn cảm nhận được ở trong Thiếu Tông Cốc, một khí tức rất quen thuộc ngay lúc này phóng lên cao!

- Bản tôn thứ hai, tới! Trong mắt Mạnh Hạo đầy kích động, hắn chờ đợi một ngày này đã rất lâu rồi...

- - - - - oOo- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1097: Đỉnh phong

Bên trong Thiếu Tông Cốc, trong căn nhà gỗ, bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi, trước đó trên thân hắn không có lộ ra ngoài khí tức chút nào, giống như người chết, giống như một pho tượng.

Nhưng vào giờ khắc này, bỗng nhiên bản tôn thứ hai mở mắt ra, ngay lúc đó trong mắt hắn... toát ra hàn ý kinh người.

Trong lúc mơ hồ, có cảm giác có tiên khí lộ ra trên người của hắn, ánh mắt này và ánh mắt Mạnh Hạo không giống nhau, phảng phất là một người khác, nhưng thân thể này lại thuộc về Mạnh Hạo.

Loại hồn như kiếm, thân như vỏ bao này, phong giấu lực lượng, chính là chữ Bản trong Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo...!

Một dao động tu vi trên người hắn trong một chớp mắt này, lại ầm ầm bạo phát.

Mới vừa bạo phát lập tức tràn ngập cả Thiếu Tông Cốc, nhưng theo một lần hít thở của bản tôn thứ hai, tất cả dao động tu vi, trong phút chốc toàn bộ cuốn ngược trở lại, lần nữa nội liễm trong cơ thể hắn.

Với thân là đạo, với hồn là cất chứa, đây là đại đạo phong giấu!

Vào giờ khắc này, toàn bộ bên trong Thiếu Tông Cốc, tất cả cỏ cây tức thì khô héo, dường như mất đi sinh mạng, một khí tức âm hàn cực kỳ kinh khủng, mơ hồ vờn quanh thân mình bản tôn thứ hai.

Hắn ngẩng đầu, chậm rãi... nâng tay lên, điểm một cái về hướng bầu trời bên ngoài sơn cốc.

Vào giờ khắc này dường như thời gian dừng lại.

Bên ngoài sơn cốc, Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, tâm thần tản ra, thanh Mộc Kiếm bên cạnh hắn chợt run rẩy, dường như trong một chớp mắt này, nó cảm nhận được điều gì, tức thì bay thẳng ra ngoài quầng sáng cuối cùng kia.

Trong nháy mắt bay ra ngoài quầng sáng, thanh Mộc Kiếm đột nhiên toát ra ánh sáng sáng chói, đó là... thời gian!

Thời gian như dòng sông, hiển lộ ra trên thân kiếm!

Trăm năm, ngàn năm, năm ngàn năm... mười ngàn năm!

Thời gian mười ngàn năm ầm ầm bạo phát trên thanh Mộc Kiếm, tạo thành hư vô vặn vẹo, thời gian dừng lại... Nhưng lại làm cho Vấn Đạo Kiếm vô hình giữa không trung kia... chợt ngừng lại.

Dường như ngay khoảnh khắc xuyên qua dòng sông thời gian, nó phải trải qua mười ngàn năm!

Một màn này, lập tức chấn khiếp các đệ tử Huyết Yêu Tông, còn có hơn mười vạn tu sĩ bên ngoài cũng đều bị một màn này chấn nhiếp, mọi ánh mắt lập tức tụ lại trên thân Mộc Kiếm.

Lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông cặp mắt đỏ thẫm, trong lòng lão lần nữa tức giận ngập trời, thanh kiếm này vốn là chí bảo của Nhất Kiếm Tông, được Nhất Kiếm Tông cung phụng nhiều năm, nhưng dù như vậy, lão cũng chưa từng nhìn thấy, trên thanh kiếm này lại ẩn chứa lực lượng thời gian như thế!

Tuy rằng trước đây khi cây trúc vỡ nát, có chút dấu hiệu, nhưng ngay sau đó kiếm đổi chủ, cho dù là có dấu hiệu báo trước nhiều hơn nữa, lão cũng không có lòng suy nghĩ, sớm đã bị uất ức và tức giận tràn ngập che

lấp tâm thần.

Giờ khắc này, khi cảm nhận rõ ràng lực lượng thời gian trên thanh Mộc Kiếm, lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông tức giận không thể áp chế, lão hét lớn một tiếng, tu vi ầm ầm bạo phát, khí thế của Vấn Đạo đỉnh phong, cộng thêm trước đó lão thiêu đốt thọ nguyên ngắn ngủi... ào ào chạy ra.

Cả người lão giống như một ngôi sao băng, lại giống như một thanh kiếm sắc bén... nhoáng lên một cái, trực tiếp xuất hiện tại bên cạnh Mộc Kiếm, cưỡng ép chống lại dòng sông thời gian, lão nâng tay lên chụp lấy Mộc Kiếm.

- Trở về cho ta! Lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông rống lớn.

Nhưng gần như tay lão vừa mới đưa ra, không đợi chạm vào Mộc Kiếm, trong nháy mắt... trong Thiếu Tông Cốc, bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo đứng lên, bước ra một bước, thân ảnh trực tiếp xuất hiện bên ngoài quầng sáng, xuất hiện ở bên cạnh Mộc Kiếm, nhẹ nhàng chộp lấy Mộc Kiếm vào tay.

Một thân áo đen, một đầu tóc đen, thân ảnh gầy gò, khuôn mặt rõ ràng giống nhau như đúc với Mạnh Hạo, nhưng tạo cho người ta có cảm giác rõ ràng không phải là một người! Bản tôn thứ hai này như lạnh lùng như băng giá, hắn đứng ở đó, cũng có khí thế ngạo nghễ chí cao vô thượng, dường như khinh miệt hết thảy chúng sinh trong thiên địa.

Sự xuất hiện của hắn, lập tức làm cho đệ tử Huyết Yêu Tông đều rúng động, bọn họ hô hấp dồn dập, ngơ ngác hết nhìn bản tôn thứ hai, rồi quay nhìn về phía Mạnh Hạo.

Hơn mười vạn tu sĩ bên ngoài, cũng bị một màn này dọa cho khiếp sợ.

Phân thân? Trong óc mỗi người, đều ngay tức khắc nghĩ tới hai chữ này!

- Phân thân nhỏ nhoi, chết đi cho lão phu... Lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông nheo cặp mắt, vừa nói vừa định thi triển thần thông, nhưng bất ngờ thân thể lão ầm ầm chấn động, ánh mắt lộ vẻ không thể tin, cũng có vẻ hoảng sợ.

Không chỉ là lão hoảng sợ, mà bốn phía hơn mười vạn tu sĩ, toàn bộ đều hoảng sợ!

Ngay cả đệ tử Huyết Yêu Tông, cũng vào giờ khắc này đều hoàn toàn chấn động!

Bởi vì...

Bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo này, ngay khoảnh khắc nắm thanh Mộc Kiếm kia, đột nhiên tu vi của hắn từ trong thu liễm ầm ầm bùng phát!

Trảm Linh đệ nhất đao, đệ nhị đao, đệ tam đao... Vấn Đạo sơ kỳ!

Trong tiếng nổ ầm ầm long trời lở đất, bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo này, tu vi tăng lên ngập trời, Vấn Đạo trung kỳ, Vấn Đạo hậu kỳ... cho đến Vấn Đạo đỉnh phong!!!

Một màn này, lập tức chấn động tất cả mọi người trên chiến trường!

Chỉ cần bước chân vào Vấn Đạo, là có thể so với lão tổ một tông, mà Vấn Đạo đỉnh phong... đó là cường giả chân chính, đó là lão tổ mạnh nhất trong tông môn khổng lồ!

Thậm chí còn là một trong đạo uẩn!

Vấn Đạo đỉnh phong, trên khắp Nam Vực Đại Địa, không vượt qua mười người! Phóng mắt nhìn khắp Nam Thiên Tinh, cường giả Vấn Đạo đỉnh phong, cũng không vượt qua 100 người!

Bất kỳ một Vấn Đạo đỉnh phong nào, đều có thể bước ra một bước trở thành Ngụy Tiên!

Mà giờ khắc này, bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, lại bước chân vào Vấn Đạo đỉnh phong, một màn này, sao không khiến người ta rúng động, sao không làm người ta hoảng sợ!

- Điều này sao có khả năng!!!

- Vấn Đạo đỉnh phong! Nhất định đây là Vấn Đạo đỉnh phong, tạo cho người ta có cảm giác giống nhau như đúc với lão tổ áo xanh, thậm chí... còn mạnh hơn một chút!!!

- Mạnh Hạo, Mạnh Hạo... Sau trận chiến này, bất kể kết quả như thế nào, từ nay về sau Nam Vực Đại Địa nhiều thêm một cường giả, là Mạnh Hạo!

- Hắn là tu luyện phân thân như thế nào? Ngay cả phân thân đều là Vấn Đạo đỉnh phong, vậy tu vi của bản tôn hắn, nhất định sớm muộn gì cũng là Vấn Đạo đỉnh phong! Bốn phía hơn mười vạn tu sĩ, lập tức nổi lên bàn tán rì rầm, bọn họ đã bị Mạnh Hạo một lần tiếp một lần biến hóa, chấn động đến trong linh hồn, cả đời đều không thể quên.

Đệ tử Huyết Yêu Tông thì càng kích động mãnh liệt hoan hô. - Thiếu tông!!!

Cùng lúc đó, ngay cả mấy người Huyết Yêu lão tổ trên bầu trời, cũng đều bị một màn này dọa khiếp, nhất là lão tổ tóc đỏ Kim Hàn Tông, còn có đệ tam tổ Lý gia, trong nháy mắt đều mặt biến sắc.

- Chết tiệt!!! Tiểu bối này sao có thể có phân thân Vấn Đạo đỉnh phong!!! Phân thân Lê Tiên cặp mắt co rút lại, nàng biết Mạnh Hạo bất phàm, nhưng giờ khắc này, vẫn còn bị Mạnh Hạo làm chấn động mạnh. Có thể nói là lần đầu tiên nàng khiếp sợ đối với Mạnh Hạo!

Huyết Yêu lão tổ quét ánh mắt nhìn lướt trên mặt đất, bên trong cặp mắt lóe lên một chút ý sâu sắc.

- Vấn Đạo đỉnh phong thì như thế nào, lão phu cũng là Vấn Đạo đỉnh phong! Lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông trong mắt lóe lên sát cơ, lập tức đè xuống khiếp sợ trong lòng, cắn răng nâng tay bấm quyết, tức thì chung quanh lão trong phút chốc có 10 ngàn đạo kiếm quang, chớp mắt một cái bay lên ngập trời.

Thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, hơn vạn kiếm quang, dường như biến nơi này thành một thế giới kiếm...

Theo tay lão tổ áo xanh chỉ về hướng bản tôn thứ hai một cái, lập tức hơn vạn kiếm quang kia bay thẳng tới bản tôn thứ hai!

Bản tôn thứ hai đứng ở giữa không trung, tóc đen tung bay, thần sắc lạnh lùng, tay phải cầm Mộc Kiếm, cặp mắt nhoáng lên một cái, hắn vung kiếm.

Lập tức Mộc Kiếm chấn động, dường như truyền ra tiếng kiếm ngân reo hò, trong chớp mắt liền tản ra lực lượng thời gian của năm tháng vô cùng tận!

10 ngàn năm, 20 ngàn năm, 30 ngàn năm...

Lực lượng thời gian ầm ầm bạo phát, kèm theo tiếng kiếm ngân hưng phấn của Mộc Kiếm vang vọng bát phương, dường như từ rất lâu tới nay, chỉ có vào giờ khắc này, thanh Mộc Kiếm mới có thể hoàn toàn hiển lộ ra lực lượng chân chính của nó.

Mà điểm này, ngay cả Mạnh Hạo cũng không làm được, chỉ có bản tôn thứ hai của hắn, với tu vi Vấn Đạo đỉnh phong mới có thể kích phát ra lực lượng chân chính của Mộc Kiếm.

40 ngàn năm, 50 ngàn năm...

Thiên địa nổ ầm ầm, dòng sông thời gian theo đó biến ảo, theo bản tôn thứ hai quét ngang bốn phương tám hướng, long trời lở đất... 10 ngàn đạo kiếm quang kia tức thì dừng lại ở bốn phía Mạnh Hạo, không thể đi tiếp tới trước nửa tấc!

Ngăn cản chúng là năm tháng!

Lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông trên mặt hoàn toàn biến sắc, một dự cảm nguy cơ mãnh liệt tức thì xuất hiện trong tâm thần lão, cùng lúc đó, hơn mười vạn tu sĩ ở bốn phía, cũng đều lần nữa hoảng sợ.

Trên bầu trời lão tổ tóc đỏ Kim Hàn Tông, đệ tam tổ Lý gia, đều bị một màn này dọa cho khiếp sợ.

Tóc đen áo đen, bản tôn thứ hai như cũ đứng giữa không trung, kiếm trong tay, hắn vẫn chưa có hoàn toàn bạo phát!

Ầm!

60 ngàn năm!!! Ngay khoảnh khắc dòng sông thời gian ngưng tụ 60 ngàn năm tháng, bản tôn thứ hai động rồi!

Hắn chỉ là quét ngang một kiếm ra bốn phía, lập tức hơn vạn kiếm quang kia liền biến mất với mắt thường có thể thấy được, giống như trong chớp mắt trải qua 60 ngàn năm, không còn gì để lưu lại.

- Điều đó không có khả năng!!! Lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông hoảng sợ đến cực hạn, lão hít một hơi, thân thể bật lui nhanh ra sau, nhưng vẫn bị ánh sáng này đụng nhẹ, lập tức cả người lão cấp tốc khô héo, trong nháy mắt dường như già nua vạn năm trở lên. Lão tổ áo xanh phun ra một ngụm máu tươi, quần áo trên mình lão đều mục nát, sắc mặt vàng

như nến, sắc mặt chỉ còn là hoảng sợ, rồi đổi thành kinh hoàng.

Lão cảm nhận được tử vong uy hiếp, một chớp mắt vừa rồi kia, bóng tối tử vong đã bao phủ lão.

Bản tôn thứ hai tay cầm Mộc Kiếm, lực lượng Vấn Đạo đỉnh phong kinh người!

- Tiên hồn! Trong phân thân này có dao động của tiên hồn!!! Lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông bay lui nhanh về sau, trong hoảng sợ cả kinh kêu lên.

Gần như đồng thời truyền ra câu nói của lão, bản tôn thứ hai chợt cất bước, năm tháng như gió thổi, thời gian như dòng chảy biến ảo chung quanh hắn, nơi hắn đi qua chúng sinh mục nát.

Ầm!!! Một kiếm rơi xuống, lão tổ áo xanh lần nữa phun ra máu tươi, thân thể lại khô héo thêm không ít, trên mặt hoảng sợ đến cực hạn, mắt thấy bản tôn thứ hai lại bước tới, lão tổ áo xanh bay lui nhanh về phía sau, phất tay một cái bất ngờ bốn phía xuất hiện mấy vạn kiếm quang nổ ầm ầm bay ra, ý đồ cản trở.

Trong tiếng nổ vang vọng, những kiếm quang này toàn bộ vọt tới trước mặt bản tôn thứ hai, khí thế bẻ gãy nghiền nát, không để cho tồn tại nửa điểm, bản tôn thứ hai nâng tay lên, lần thứ ba vung lên Mộc Kiếm, thời gian 60 ngàn năm tháng toát ra đầy trời.

Thiên địa nổ ầm ầm, lão tổ áo xanh Nhất Kiếm Tông trong lúc nguy cấp thân thể nhoáng một cái, chạy thẳng tới chỗ hơn mười vạn tu sĩ dưới mặt đất. Mới vừa xông vào, lập tức lão vung mạnh hai tay, toàn bộ tu sĩ chung quanh lão, bị khống chế thân thể bay lên, cản trở thanh Mộc Kiếm Tuế Nguyệt phía sau lão...

- - - - - oOo- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1098: Khôi lỗi Ngụy Tiên!

Một kiếm quét qua, cốt khô héo thần tiêu tan!

Thời gian năm tháng trôi qua, trong phút chốc, những tu sĩ bị lão tổ áo xanh ném lên kia, từng thân thể cấp tốc khô héo với mắt thường có thể thấy được, trong nháy mắt liền tan thành mây khói, thân thể, pháp bảo, hết thảy hết thảy của bọn họ, đều mục nát tiêu tán toàn bộ.

Tử vong thật đơn giản làm cho tất cả mọi người bốn phía, đều bị chấn động thật sâu.

Bọn họ muốn né tránh, nhưng dưới tu vi của lão tổ áo xanh, bọn họ giống như con kiến, bất kể làm thế nào cũng không thể tránh thoát. Lão tổ áo xanh dùng thân thể bọn họ ngăn cản làm tiêu hao lực lượng của năm tháng, tự mình bỏ chạy, rốt cục có cơ hội thở dốc.

- Chết tiệt, chết tiệt!!! Lão tổ áo xanh sắc mặt tái nhợt, loại tử vong bao phủ đó, lão đã nhiều năm không có thể hội, mà cảm giác bị người đuổi giết này, cũng rất lâu lão không có trải qua.

Hoảng sợ trong lòng sớm đã tràn ngập tâm thần lão, thời khắc này bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, lần nữa bay nhanh đuổi tới.

Mắt thấy một kiếm của hắn cuốn lên bầu trời, thời gian năm tháng như mưa bao phủ bốn phương tám hướng, lão tổ áo xanh sắc mặt tái nhợt, hai mắt co rút lại, vỗ mạnh túi trữ vật một cái, lập tức từ bên trong hiện ra một cái sừng màu đen. Lão cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, rơi vào trên cái sừng này, lập tức ầm một tiếng, cái sừng vỡ vụn, từ bên trong bay ra hai con ngô công!

Hai con ngô công toàn thân đen như mực, duy chỉ có dưới bụng có một đường gân trắng. Mới vừa xuất hiện liền phun ra kịch độc, thậm chí từ trên thân chúng tản ra khí thế hung mãnh khó có thể hình dung.

- Đi!

Lão tổ áo xanh sắc mặt tái nhợt. Đây là đòn sát thủ của lão, trước kia, lão từng dùng hai con ngô công này, đánh lén bị thương một Ngụy Tiên.

Hai con ngô công vừa ra, lập tức tốc độ cực nhanh như đằng vân giá vũ, ngay khoảnh khắc liền xông tới bản tôn thứ hai... mới vừa xâm nhập trong phạm vi thời gian năm tháng, bọn chúng chợt ngừng lại.

Đồng thời lúc chúng dừng lại, lão tổ áo xanh khẩn trương trong lòng, lần nữa lấy ra không ít pháp bảo.

Nhưng ngay sau đó, hai con ngô công ngàn chân không ngờ bắt đầu di chuyển, tuy rằng tốc độ chậm đi nhiều, nhưng lại rõ ràng đi tới phía trước, mơ hồ, dường như chúng có vẻ kích động.

Nhất là đường gân trắng dưới bụng chúng, lại bắt đầu lan tràn, dường như trong năm tháng này chúng có thể tăng trưởng... rất nhanh thì bao trùm nửa người, làm cho hai con ngô công thoạt nhìn đen trắng giao nhau.

Cùng lúc đó, một khí tức cường đại hơn từ hai con ngô công tản ra, bọn chúng càng hưng phấn tăng nhanh tốc độ, mơ hồ, dường như bọn chúng đang cắn nuốt lực lượng của năm tháng.

Mạnh Hạo ở trong quầng sáng thấy một màn này, nheo mắt lại.

Lão tổ áo xanh lại trong lòng vui mừng, không còn có ý bỏ chạy, mà phất tay một cái, lập tức rất nhiều pháp bảo chung quanh lão toàn bộ phát ra

bảo quang, bay thẳng tới bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, lão tổ áo xanh cặp mắt nhoáng lên một cái, bấm quyết chỉ tay lên bầu trời, lập tức một đạo thiên lôi ầm ầm giáng xuống, khoảnh khắc bao phủ bốn phía rồi một thanh Lôi Kiếm ngưng tụ trên không trung, chém thẳng tới bản tôn thứ hai.

Bản tôn thứ hai hừ lạnh một tiếng, nhưng lại buông ra Mộc Kiếm, để mặc cho Mộc Kiếm tự xoay tròn bốn phía, tạo thành lốc xoáy, kiếm khí ngập trời, thời gian gào thét.

Mà chính hắn thì nâng tay lên, trong mắt lập tức như xuất hiện mờ mịt.

Thế nhưng tay của hắn lại nhanh chóng biến hóa, trong chớp mắt như có trăm ngàn ấn quyết biến ảo ra, bất ngờ phía trước hắn hợp thành một cái dù hư ảo!

Cái dù này hoàn toàn là do những phù văn hợp thành, ngay khoảnh khắc xuất hiện lập tức bung ra!

Một khí tức kinh người ầm ầm bạo phát, trên cái dù còn xuất hiện một màn sáng rực rỡ giống như mặt trời. Trong mắt của mọi người dường như cái dù này, thực sự biến thành mặt trời!

Đây không phải là thần thông của Mạnh Hạo, đây là đạo pháp thần thông từ ký ức của tiên hồn trong bản tôn thứ hai!

- Nhất Dương Thiên! Thanh âm thương tang, mang theo lạnh lẽo, từ trong miệng bản tôn thứ hai truyền ra. Trong nháy mắt thanh âm này quanh quẩn, tất cả pháp bảo của lão tổ áo xanh, toàn bộ trong tiếng nổ ầm ầm sụp đổ, mà bản thân lão cũng trong tia sáng và gió lốc này phun ra máu tươi, thân thể lần nữa khô héo không ít, thần sắc hoảng sợ.

- Đây là thần thông gì!!!

Cùng lúc đó, càng khiến lão tuyệt vọng, là hai con ngô công ở trong dòng sông thời gian kia, dường như hấp thu đủ lực lượng của năm tháng, không ngờ co lại thành quả cầu nhỏ, lơ lửng giữa không trung không nhúc nhích, hờ hững với triệu hoán của lão tổ áo xanh.

- Chết tiệt!!! Lão tổ áo xanh đang tràn đầy một lòng uất ức, đột nhiên, ở bên trong quầng sáng Mạnh Hạo, vung tay một cái, trước người ầm ầm xuất hiện chiến xa, hắn không có nửa điểm chần chờ bước chân vào bên trong chiến xa, rót vào khí tức Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể.

Ầm! Chiến xa khoảnh khắc biến mất, khi xuất hiện tốc độ cực nhanh, trực tiếp xuất hiện ở phía trước hai quả cầu ngô công trước mặt bản tôn thứ hai kia. Hắn phất tay áo, trực tiếp thu hai quả cầu ngô công vào bên trong túi trữ vật.

- Ngươi!!! Lão tổ áo xanh suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, nhìn hai Mạnh Hạo tướng mạo giống nhau trước mặt, nhưng lại tạo cho người ta có cảm giác hoàn toàn bất đồng... thân thể lão lập tức lui về sau.

Ngay lúc lão lui về phía sau, bản tôn thứ hai bước ra một bước, tay phải nhấc lên chỉ tới trước, lập tức Mộc Kiếm vù vù, cùng lúc Mạnh Hạo cũng bấm quyết chỉ tới trước.

Bản tôn thứ hai hoàn toàn bị Mạnh Hạo khống chế, thời khắc này hắn cùng với bản tôn thứ hai cùng chung khống chế Mộc Kiếm, lập tức Mộc Kiếm ông một tiếng, năm tháng thời gian ở bốn phía ầm ầm bạo phát.

70 ngàn năm!!!

Với lực lượng của năm tháng 70 ngàn năm, dòng sông thời gian hóa thành một kiếm!

Kiếm khí vạn trượng, long trời lở đất, chém về phía lão tổ áo xanh.

Lão tổ áo xanh hai mắt co rút lại, đang định né tránh, bỗng nhiên ở chung quanh lão lập tức xuất hiện lốc xoáy màu vàng của Huyết Yêu Đại Pháp, đồng thời, Yêu Phong đệ bát cấm cũng theo đó mà ra.

Đồng loạt bao phủ, thân thể lão trong nháy mắt xuất hiện dừng lại, một lần dừng lại này, Tuế Nguyệt Kiếm 70 ngàn năm trong tiếng nổ ầm ầm chém xuống.

- Không!!! Lão tổ áo xanh hét lớn một tiếng, hai tay bấm quyết, một khí tức cổ xưa chợt xuất hiện trên ấn quyết hai tay lão, thân thể lão vào giờ khắc này cấp tốc khô héo, đó không phải là bị lốc xoáy hút đi, cũng không phải bị năm tháng ăn mòn, mà chính là lão cưỡng ép nghịch chuyển!

Với tất cả máu thịt, xương cốt, kinh mạch của bản thân cùng với toàn thân máu huyết, ngưng tụ ra một thức thần thông.

- Nhất Kiếm Thân! Lão tổ áo xanh gào thét, thân thể ầm ầm sụp đổ, nhưng nguyên thần của lão vẫn nguyên vẹn cuốn theo túi trữ vật thụt lùi, mà lúc này tất cả bộ phận thân thể đều vỡ vụn, ngưng tụ chung một chỗ, tạo thành một thanh... Bạch Cốt Kiếm, chuôi kiếm máu thịt, khí huyết vờn quanh kiếm!

Thanh kiếm này chém thẳng về phía Tuế Nguyệt Mộc Kiếm của Mạnh Hạo và bản tôn thứ hai.

Ầm ầm... Tiếng va chạm long trời lở đất, rung chuyển chiến trường, chấn khiếp tất cả mọi người.

Bạch Cốt Kiếm vỡ nát, chuôi kiếm sụp đổ, khí huyết hóa thành sóng gợn quét ngang ra bốn phía; Mộc Kiếm của Mạnh Hạo chấn động ông một tiếng, bị cuốn về phía sau, nhưng bị bản tôn thứ hai bắt lại.

Bản tôn thứ hai sắc mặt tái nhợt, lui ra sau vài bước; Mạnh Hạo tuy được bản tôn thứ hai che chắn phía sau, cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Vấn Đạo đỉnh phong, quả nhiên không phải hạng người có thể tùy ý chém chết! Mạnh Hạo trong mắt lóe lên tia sáng lạnh.

Mặt đất nổ ầm ầm, dưới lực lượng này, một tầng quầng sáng cuối cùng của Huyết Yêu Tông, vốn đã không chịu nổi, thời khắc này bị chấn động, hoàn toàn vỡ vụn... Trong nháy mắt Huyết Yêu Tông liền lộ ngoài chiến trường.

Nguyên thần của lão tổ áo xanh, cũng dưới lực phản chấn này ảm đạm không ít. Tức khắc bay nhanh về phía sau, thần sắc chứa đầy vẻ điên cuồng và oán độc, từ khi lão trở thành lão tổ, chưa từng bị thương nghiêm trọng như vậy. Ngay cả Nhất Kiếm Thân lão đều dùng ra, hết thảy nguyên nhân này, ít nhiều có quan hệ với Mộc Kiếm, vì rất nhiều thuật pháp cường đại của lão, đều cần chí bảo của Nhất Kiếm Tông phối hợp, mới có thể thi triển.

- Các ngươi đều phải chết! Mạnh Hạo, thân thể của ngươi, lão phu phải đoạt xá!!! Lão tổ áo xanh ngửa mặt lên trời gào thét.

- Kim Hàn, Lý Nguyên Lôi! Lão phu hiện tại sẽ ra tay! Lão tổ áo xanh nghiến răng nói, tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức từ bên trong bay ra một pho tượng to lớn!

Pho tượng kia cao tới ngàn trượng, toàn thân đen như mực, mới vừa xuất hiện, lập tức khí thế ngập trời, trong mơ hồ dường như có sát khí vô cùng tận vờn quanh trên thân nó. Thậm chí khi nó xuất hiện bầu trời biến sắc, gió mây cuốn lên, một cái lốc xoáy to lớn, ầm ầm xuất hiện ở bốn phía pho tượng.

Một khí tức thuộc về tiên, lại theo đó bùng phát!

Đây là Tiên bảo!

Lê Tiên, là đòn sát thủ của thế lực bốn phương, mà pho tượng kia, là thủ đoạn cuối cùng bọn họ!

Lão già tóc đỏ Kim Hàn Tông, đệ tam tổ Lý gia, trong mắt hai người nhoáng lên một cái, lộ ra quyết đoán.

Lão già tóc đỏ Kim Hàn Tông hít sâu một hơi, phất tay, lập tức từ trong tay áo của lão bay ra một ngàn hòn đá lớn bằng nắm tay, đều là màu vàng, trong nháy mắt xuất hiện chợt tản ra tiên khí... đây không phải pháp bảo, cũng không phải linh thạch, mà là... Tiên Ngọc!!!

Cho dù là tiên nhân, cũng đều rất ít có khả năng có Tiên Ngọc!!!

Những Tiên Ngọc này mới vừa vừa bay ra, lập tức bị lốc xoáy của pho tượng hút lấy, tới gần, sáp nhập vào trong pho tượng. Lập tức pho tượng phát ra khí thế kinh thiên, tản ra khí tức mạnh hơn, sát khí nồng đậm hơn không chỉ gấp mười lần.

Đệ tam tổ Lý gia, cũng thần sắc ngưng trọng há miệng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó cả người uể oải xuống, cấp tốc lui về phía sau. Trong máu tươi của lão, có vô số điểm sáng màu vàng, những điểm sáng này ngưng tụ chung một chỗ, bất ngờ hóa thành vô số sợi tơ, lại có một mạch lạc làm gốc.

Đây là... Tiên căn!

Tiên căn bay vào bên trong pho tượng, ngay khoảnh khắc sáp nhập, lập tức pho tượng kia dường như sống lại, tứ chi nhích động, từ một pho tượng biến thành một khôi lỗi!

Cùng lúc đó, lão tổ áo xanh phất tay áo, lập tức tàn hồn của Lục Đạo lão tổ trước đó bị lão bắt đi, trực tiếp ném ra.

Nhưng lại không còn là với hồn của Lục Đạo lão tổ cầm đầu, mà lão tổ áo xanh đích thân cầm đầu, mang theo 100 ngàn tàn hồn, hóa thành dòng sông hồn, chạy thẳng tới pho tượng khôi lỗi, chớp mắt một cái sáp nhập vào trong đó... cặp mắt của pho tượng khôi lỗi liền xuất hiện tia sáng.

Một khí tức của tiên, triệt để bạo phát!

Đó là tiên!

Mặc dù không phải Chân Tiên, nhưng dù là Ngụy Tiên, cũng vẫn được gọi là tiên!

Khôi lỗi Ngụy Tiên!!!

- Mạnh Hạo, chết cho ta!!! Từ trong miệng khôi lỗi truyền ra thanh âm lão tổ áo xanh!

Cặp mắt khôi lỗi tỏa sáng vạn trượng, nó đứng lên bùng phát khí tức của tiên, khí thế khiến bầu trời đều nổ ầm ầm, mặt đất run rẩy.

- Tổng tiến công, giết sạch Huyết Yêu Tông, không chừa một mống, toàn bộ tiêu diệt!!! Thanh âm khôi lỗi vang trời, dưới mặt đất hơn mười vạn tu sĩ tâm thần đều chấn động, thân thể dường như bị khống chế, mỗi người đều không có nửa điểm do dự, phóng thẳng tới Huyết Yêu Sơn đã mất đi quầng sáng...

- - - - - oOo- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1099: Quyết chiến!

Quyết chiến, cuối cùng đã phát động!

Trời đất nổ ầm ầm, bầu trời thất sắc, gió mây vô tận, với Huyết Yêu Tông làm trung tâm, bên trong phương viên mấy chục ngàn dặm, rất nhiều thuật pháp đưa tới dao động, quanh quẩn, mặt đất vỡ vụn, xé rách hư vô, dường như nơi này trở thành tận thế.

Hơn mười vạn tu sĩ điên cuồng xông lên, đệ tử Huyết Yêu Tông bị bọn họ bao vây tầng tầng lớp lớp. Trong cuộc chiến này từng đệ tử Huyết Yêu Tông sớm đã đè nén trong nhẫn nhịn đến cực hạn, thời khắc này cũng theo đó bùng phát.

- Giết!!! Đệ tử Huyết Yêu Tông, chỉ còn mấy vạn người, mặc dù nhân số kém hơn gấp đôi so với đối phương, nhưng bọn họ đều đầy nhiệt huyết quyết chiến!

Bởi vì nơi này là tông môn của họ, bởi vì một trận chiến này là đối phương muốn diệt tông, không chừa một mống... một khi đã như vậy, trước khi chết, sao không giết nhiều thêm mấy người!

Có lẽ... còn có thể xoay chuyển tình thế!

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, thân thể tức khắc lui về phía sau, trong chớp mắt liền đi tới bên ngoài Thiếu Tông Cốc, đứng ở trước Hứa Thanh. Hứa Thanh thân thể run nhè nhẹ, thấy Mạnh Hạo đến, nàng hít sâu một hơi trong mắt đầy ý nhu hòa.

- Sợ sao? Mạnh Hạo ôm Hứa Thanh, ngẩng đầu nhìn hơn mười vạn người đánh nhau ở bốn phía; nhìn đệ tử Huyết Yêu Tông điên cuồng, nhìn trận quyết chiến cuối cùng trên chiến trường... nhỏ giọng lên tiếng.

- Không sợ! Hứa Thanh cười.

Bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo ở giữa không trung cặp mắt lóe sáng, Mộc Kiếm vờn quanh thân, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, tu vi Vấn Đạo đỉnh phong ầm ầm bùng phát, phóng thẳng tới khôi lỗi Ngụy Tiên kia.

Ở giữa không trung chiến một trận với khôi lỗi, trong tiếng nổ ầm ầm ngập trời, dẫn tới sóng gợn vô tận, trở thành một chỗ chiến trường khác của phiến thiên địa này, trừ khu vực trận chiến của Huyết Yêu lão tổ nơi đó.

Mà cả vùng đất quyết chiến chém giết, tiếng gào thét ngập trời, bốn phương tám hướng không chỗ nào không có giết chóc; đệ tử Huyết Yêu Tông, trong điên cuồng không quan tơi hêt thay, một khi bị thương là lập tức thiêu đốt thọ nguyên liều mạng; một khi mệt mỏi đến cực hạn, liền cười thảm lựa chọn tự bạo.

Tiếng nổ ầm ầm truyền khắp chiến trường, đệ tử Huyết Yêu Tông giết chóc mang theo hung tàn, cũng có điên cuồng.

Một người tu sĩ Nguyên Anh của Huyết Yêu Tông trong đó bị thương nặng sắp chết, cũng dùng chút khí lực cuối cùng, cắn một cái ngay cổ họng đối thủ của hắn, cứng rắn rứt ra một miếng thịt, rồi trong tiếng hét thảm thê lương của đối phương, hắn thở dốc cười ha hả, thân thể ầm một tiếng nổ tung.

Còn có đệ tử Huyết Yêu Tông, triển khai cấm thuật, một thân tu vi, cả thân thể, tính cả linh hồn, hóa thành một giọt máu tươi... trong tiếng gào thét xuyên thấu mi tâm mọi người, sau khi giết chết 7, 8 người, tự mình ngã gục.

Thảm thiết!

Dưới sự điên cuồng của đệ tử Huyết Yêu Tông. hơn mười vạn tu sĩ đối phương lại bị ngăn cản ở ngoài năm ngọn núi, không ngờ không thể bước chân vào nửa bước. Huyết Yêu Tông giết chóc, rúng động hơn mười vạn tu sĩ này, trong va chạm ngắn ngủi đó, Huyết Yêu Tông tử vong hơn mười ngàn người!

Nhưng thế lực bốn phương, lại bỏ ra giá cao, chết hơn hai chục ngàn người!

Mạnh Hạo không có ra tay, hắn đứng ở ngoài Thiếu Tông Cốc, yên lặng nhìn bốn phía chiến trường, quanh hắn có đệ tử Huyết Yêu Tông vây quanh. Ở trong mắt đệ tử Huyết Yêu Tông, thiếu tông của họ đã vì bọn họ bỏ ra nhiều lắm, hiện tại... là thời điểm bọn họ ra sức cho thiếu tông.

Trên bầu trời, phân thân Lê Tiên toát ra hào quang kinh người, sau lưng nàng hư ảnh Bỉ Ngạn Hoa gần như ngưng thật, dựa vào lực lượng của một mình nàng, nhưng lại kềm chế phân thân duy nhất của Huyết Yêu lão tổ.

Hai người ở giữa không trung va chạm nổ ầm ầm. Về phần lão tổ tóc đỏ Kim Hàn Tông, và đệ tam tổ Lý gia, hai người đi quanh bốn phía, quấy nhiễu, cũng có bố trí trận pháp, dường như làm cho Huyết Yêu lão tổ không thể thoát vây.

Một chỗ giữa không trung khác, bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, đang chiến một trận với khôi lỗi Ngụy Tiên. Nguyên thần lão tổ áo xanh trở thành chủ đạo của khôi lỗi này. Dưới sát cơ của lão, khôi lỗi Ngụy Tiên càng lúc càng cường hãn, bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo kế tiếp bại lui.

Giữa Vấn Đạo đỉnh phong và Ngụy Tiên, chênh lệch quá xa!

Cũng may bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo có Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, vả lại trong bản tôn thứ hai chính là tiên hồn, cho nên còn có thể miễn

cưỡng giằng co.

Thế cục, bất kể bất kỳ kẻ nào đều có thể nhìn thấu: Huyết Yêu Tông... ắt phải thua.

- Chết! Tiếng gào thét vang trời, cả vùng đất, hơn mười vạn người kia lần nữa phát động công kích. Trong giết chóc lần này, khôi lỗi có khí tức Vấn Đạo của Kim Hàn Tông, cặp mắt nhoáng lên một cái, cũng theo trong đám người, thận trọng từng chút một đi tới trước.

Đối với Mạnh Hạo, mấy người Kim Hàn Tông hợp thành khôi lỗi này đã hoàn toàn bị dọa cho hoảng sợ, bọn họ tận mắt thấy bốn vị Vấn Đạo sơ kỳ của Nhất Kiếm Tông, thấy lão già Lý gia bị thương nặng, lại nhìn thấy lão tổ áo xanh cũng đều không địch nổi.

Nếu không phải đây là chiến tranh, bọn họ không thể thối lui ra, thì sớm đã lựa chọn rời đi.

Gần như trong nháy mắt khôi lỗi Kim Hàn Tông này đi tới trước, Mạnh Hạo ở trong Thiếu Tông Cốc, trong mắt chợt lóe sáng một cái, quay nhìn về phía khôi lỗi Kim Hàn Tông, ngay khoảnh khắc hắn nhìn lại, khôi lỗi Kim Hàn Tông lập tức dừng bước chân.

- Hôm nay, ta sẽ giết rất nhiều người, muội không thích máu tanh, hãy nhắm mắt lại! Mạnh Hạo cúi đầu, nhỏ giọng nói với Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngắm nhìn Mạnh Hạo, thần sắc nhu hòa, nhưng lại thật nhắm nghiền hai mắt.

Mạnh Hạo ôm lấy Hứa Thanh, phất tay áo, chiến xa xuất hiện, hắn bước vào chiến xa, lập tức chiến xa tỏa hào quang vạn trượng, lại huyễn hóa ra vô số hung thú kéo chiến xa, gầm thét bay lên.

Mạnh Hạo đứng trên chiến xa, Hứa Thanh đứng bên cạnh hắn. Giờ khắc

này, Mạnh Hạo lần nữa trở thành tiêu điểm trên chiến trường, hắn không thể không trở thành tiêu điểm, từng lời nói từng hành động của hắn, trong mắt tất cả mọi người sớm đã ảnh hưởng khắp chiến trường.

Ầm! Chiến xa tức khắc chạy ra, sát nhập vào trận chiến. Trong chớp mắt, liền đụng ra một con đường máu, nơi nó đi qua tạo thành một vết máu thịt kéo dài.

Tiếng hét thảm thê lương không ngừng địa truyền ra, phàm là bị chiến xa của Mạnh Hạo đụng phải, toàn bộ tử vong, máu tươi bắn tung tóe, chiến xa cũng đổi thành màu máu.

Trên mặt, trên tóc, quần áo Mạnh Hạo đầy vết máu, nhưng hắn không thèm để ý, trong hai mắt của hắn đầy ý lạnh lẽo, tay phải nâng lên vung lên, lập tức núi thứ chín ầm ầm chụp xuống, cũng có lốc xoáy của Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ tư bất chợt xuất hiện.

Hắn đã không còn là thư sinh năm đó, hắn cũng không phải là Mạnh Hạo đã từng ở Nam Vực... từ khoảnh khắc bước chân vào Huyết Yêu Tông, đáy lòng của hắn liền tồn tại sát ý vô tận.

Sát ý này, là tâm ma của hắn!

Với tâm ma nhập ma, trong ma giết chóc!

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời rống một tiếng, chiến xa lần nữa ầm ầm chạy ra, lần này, chạy thẳng tới chỗ khôi lỗi Kim Hàn Tông. Khôi lỗi lại biến sắc, thân thể cấp tốc lui về sau, bấm quyết một mảng ánh đao bóng kiếm tức thì xuất hiện, gào thét chém về phía Mạnh Hạo.

Ầm! Mạnh Hạo hoàn toàn không né tránh, chiến xa ầm ầm va chạm, tất cả ánh đao bóng kiếm toàn bộ vỡ tan, chiến xa của hắn bẻ gãy nghiền nát, đâm thẳng vào trên thân khôi lỗi.

Trong tiếng nổ ầm ầm vang vọng, thân thể khôi lỗi rắc rắc, xuất hiện vết nứt. Lần nữa lui về sau, trong tiếng hô quanh quẩn, nó nâng tay chụp hư không một trảo, lập tức biến ảo thành một thanh kiếm lớn màu vàng, chém một kiếm về hướng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải nắm lại tung ra một quyền.

Ngay khoảnh khắc quả đấm của hắn đụng vào thanh kiếm màu vàng, thanh kiếm chấn động mạnh, trong tiếng rắc rắc nổ tung vỡ vụn. Khôi lỗi Kim Hàn Tông mất đi thanh kiếm, thần sắc lộ ra tuyệt vọng, không thể né tránh liền bị chiến xa của Mạnh Hạo đụng mạnh trên người.

Trong tiếng nổ ầm ầm, khôi lỗi Kim Hàn Tông lập tức sụp đổ vỡ ra, hóa thành bốn lão già Trảm Linh, từng người phun ra máu tươi, sắc mặt hoảng sợ, đang định lui về sau, nhưng đợi bọn họ là lốc xoáy của Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ tư.

Lốc xoáy màu vàng ầm ầm chuyển động, bốn người không người nào có thể chạy thoát, toàn bộ bị lốc xoáy bao phủ, chỉ một lần chuyển động, bốn người hét thảm thê lương, thân thể khoảnh khắc khô héo, tu vi tức thì bị hút ra... Ngay cả Vấn Đạo sơ kỳ chân chính đều không thể trốn thoát lốc xoáy, bốn người này... sao có thể không chết!

Ầm! Thân thể bốn người vỡ nát, tu vi mất đi, nguyên thần vừa bay ra, Tam Vĩ Phiên của Mạnh Hạo xuất hiện, quét ngang một cái hấp thu vào bên trong.

Chỉ là thắng lợi này, không thể ảnh hưởng cả chiến cuộc! Gần như đồng thời với lúc Mạnh Hạo chém chết khôi lỗi Kim Hàn Tông, giữa không trung nổ ầm ầm ngập trời, bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cấp tốc lui về sau.

Mà khôi lỗi Ngụy Tiên kia dưới khống chế của lão tổ áo xanh, thì lại tản ra khí thế ngập trời, tiên khí khuếch tán, hư vô bốn phía rách toạt, quy

tắc pháp tắc dường như thần phục nó, chỗ nó đứng dường như chính là vương thổ thuộc về nó!

- Huyết Yêu Tông, hôm nay nhất định bị hủy diệt!

- Tiểu tử Mạnh Hạo! Hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Bên trong khôi lỗi Ngụy Tiên truyền ra thanh âm của lão tổ áo xanh mang theo sát cơ lạnh lẽo, bất chợt thân thể khổng lồ nhoáng một cái, nhưng lại không đuổi theo giết bản tôn thứ hai, mà nhằm về hướng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cũng tràn ngập sát cơ, nhưng hắn biết còn chênh lệch, chiến xa ông một tiếng, lập tức lui về sau, nhưng đồng thời hắn lui về phía sau, khôi lỗi Ngụy Tiên kia lại tăng nhanh tốc độ, càng lúc càng gần!

Dường như bất kể Mạnh Hạo thối lui đến địa phương nào, khôi lỗi Ngụy Tiên đều sẽ đuổi giết đến cùng!

Bản tôn thứ hai nhoáng một cái, tức khắc tới nơi, Mạnh Hạo không thể lui được nữa, dứt khoát cười gằn một tiếng, lộ ra ý quyết liệt, không lui tiếp, mà nhấc tay lên, lốc xoáy của Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ tư tức thì xuất hiện; núi thứ chín xuất hiện; hai châu đen trắng xuất hiện; thần thông Huyết Tiên xuất hiện; còn có Bỉ Ngạn Hoa phía sau Mạnh Hạo, cũng đều nở rộ dữ tợn!

Khi quyết chữ Khô xuất hiện, ngay cả huyết thân Quý gia trên chiến trường xa xa, cũng đều quay nhìn.

Cuối cùng, là quyền phải của Mạnh Hạo!

Cộng thêm bản tôn thứ hai với tu vi Vấn Đạo đỉnh phong, thi triển ra Nhất Dương Thiên!

Kết hợp với Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, dòng sông thời gian 70 ngàn năm...

hết thảy hết thảy, trong một chớp mắt này, dung hợp cùng một chỗ, tạo thành một kích mạnh nhất của Mạnh Hạo, giờ này có thể đánh ra.

Chiến Ngụy Tiên!

Chiến trường chấn động!

Trong tiếng nổ ầm ầm long trời lở đất, một trận chiến này khiến cho vô số người chú ý. Trong hư vô vỡ vụn, khôi lỗi Ngụy Tiên kia chợt ngừng lại giữa không trung, nhưng lại bị bức lui về phía sau ba bước!

Nhưng Mạnh Hạo nơi này, bản tôn thứ hai phun ra một ngụm lớn máu tươi, thân thể ầm ầm cuốn ngược; phần Mạnh Hạo cũng phun ra máu tươi, may mà có chiến xa, thân thể hắn không đến mức sụp đổ, nhưng trúng một kích này, chiến xa lộn nhào, khí tức Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể hắn tiêu tán, làm cho chiến xa biến mất.

Trong tiếng nổ ầm ầm, Mạnh Hạo ôm Hứa Thanh không ngừng lui về phía sau, lúc ngẩng đầu, chỉ thấy khôi lỗi Ngụy Tiên ngửa mặt lên trời cười to, cất bước mang theo sát cơ, ầm ầm phủ xuống.

- Chết cho ta! Khôi lỗi Ngụy Tiên gầm nhẹ, nâng tay lên, lập tức trên tay của nó, bất ngờ xuất hiện một màn hào quang bảy màu, tiên khí lượn lờ, hóa thành một đóa hoa sen, lay động, uy áp ngập trời, rầm rầm đánh tới.

Đúng lúc này...

Trên bầu trời, phân thân duy nhất của Huyết Yêu lão tổ đang giao chiến với Lê Tiên, khẽ thở dài một tiếng, thân thể trong một chớp mắt, tiêu tán.

Ngay sau đó, bên trong động phủ Huyết Yêu Sơn, Huyết Yêu lão tổ mặc áo giáp khoanh chân ngồi trong huyết đàm, bỗng nhiên mở mắt, lộ ra một màn ánh sáng đỏ màu máu...

- - - - - oOo- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1100: Bản tôn Huyết Yêu

- Một trận chiến này, nên kết thúc rồi! Thanh âm thương tang từ trong Huyết Yêu Sơn truyền ra, quanh quẩn khắp nơi, trên chiến trường mặt đất, trừ đệ tử Huyết Yêu Tông những người khác đều bất chợt dừng lại không nhúc nhích.

Bao gồm khôi lỗi Ngụy Tiên do lão tổ áo xanh khống chế, cũng giống vậy vừa tới gần Mạnh Hạo liền bị ngưng lại giữa không trung.

Còn có lão tổ tóc đỏ Kim Hàn Tông, đệ tam tổ Lý gia, thậm chí bao gồm phân thân Lê Tiên, cũng đều trong một chớp mắt này, thân thể bị dừng lại, nhưng tâm thần của bọn họ còn có thể suy tư, còn có thể... hoảng sợ!

- Có thể dồn ép lão phu đến bước này, là ta đã xem thường tu sĩ Nam Vực! Thanh âm thương tang quanh quẩn, mang theo ý mỏi mệt, thế nhưng trong mệt mỏi này cũng có một cỗ ngạo nghễ điên duồng.

- Lê Tiên, trước ngươi hỏi, từ đâu mà ta tự tin! Hôm nay, lão phu sẽ cho các ngươi biết, nơi phát ra... tự tin của ta! Các ngươi đều nghĩ, bên trong động phủ Huyết Yêu Sơn, là bản tôn của ta ư? Thanh âm thương tang tràn ngập thiên địa, Huyết Yêu lão tổ khoanh chân tĩnh tọa trong động phủ Huyết Yêu Sơn kia, chậm rãi đứng lên, đi ra huyết đàm, đi ra... động phủ!

Ngay khoảnh khắc Huyết Yêu lão tổ đứng trên ngọn núi, phía sau lão tổ bất ngờ bay ra biển máu, đó đích xác là biển máu, nước biển ngập trời, chớp mắt một cái chạy thẳng tới bầu trời, tức thì che phủ bầu trời, làm cho bầu trời nơi này... trở thành bầu trời máu.

Màn trời bị che phủ làm cho thế giới này dường như trở thành thế giới màu máu. Trên Huyết Yêu Sơn, Huyết Yêu lão tổ mặc áo giáp, cặp mắt

thương tang nhìn xuống mặt đất.

Lão tổ tóc đỏ Kim Hàn Tông thân thể run rẩy, có cảm giác bất ổn mãnh liệt.

Đệ tam tổ Lý gia cũng hoảng sợ, nội tâm dâng lên nguy cơ trước nay chưa từng có.

Phân thân Lê Tiên sắc mặt chợt ngưng trọng, nàng phát hiện: đối với Huyết Yêu lão tổ này... dường như nàng cũng không biết rõ hoàn toàn.

Khôi lỗi Ngụy Tiên do lão tổ áo xanh khống chế, thời khắc này cũng run rẩy, bị uy áp vô hình trong trời đất này bao phủ... dường như sống chết chỉ một ý niệm của đối phương!

- Không có khả năng, lão làm sao lại mạnh như vậy!!!

Trên mặt đất, hơn mười vạn tu sĩ của bốn phương thế lực, toàn bộ đều hoảng sợ run rẩy.

- Nam Vực Đại Địa, lưu truyền truyền thuyết về lão phu, nói lão phu là yêu do một giọt máu tươi biến thành, cho nên... tự xưng Huyết Yêu lão tổ!

- Truyền thuyết này, là thật! Trên Huyết Yêu Sơn, Huyết Yêu lão tổ nhàn nhạt lên tiếng. Lão đứng ở nơi đó, nhưng trên người lão không cảm nhận được mảy may dao động của tu vi tồn tại, giống y như một phàm nhân.

- Nhưng cũng là giả! Ngay khoảnh khắc lão tổ nói ra câu này, lập tức mặt đất nổ ầm ầm, rắc rắc xuất hiện những khe nứt, dường như có con quái vật lớn, đang thức tỉnh từ dưới mặt đất muốn chui lên.

- Nói là thật, bởi vì lão phu đích thật là giọt máu tươi biến thành; nói là giả, bởi vì cho dù thân thể này do giọt máu tươi biến thành, cũng không

phải là... bản tôn của ta!

Mặt đất nổ ầm ầm, những khe nứt càng ngày càng nhiều, nhưng toàn bộ tu sĩ đang đứng trên mặt đất, cho dù là mặt đất dưới chân sụp xuống, thân thể họ vẫn lơ lửng như cũ.

Về phần đệ tử Huyết Yêu Tông, thời khắc này sớm đã lui về sau, toàn bộ về lại dưới năm ngọn núi. Mạnh Hạo tâm thần chấn động, cũng lập tức mang Hứa Thanh trở về.

Hứa Thanh mở mắt ra, kinh ngạc hoảng sợ nhìn một màn dọa người trước mắt.

- Ta tự tin, nguyên nhân vì bản tôn của ta, sinh mệnh của ta không nhiều lắm, vốn không muốn động tới bản tôn... Thế nhưng một trận chiến này, các ngươi có tư cách nhìn thấy! Huyết Yêu lão tổ nói tới đây, mặt đất nổ ầm một tiếng.

Trong tiếng nổ long trời lở đất, bất ngờ từ dưới mặt đất thò lên một bàn tay khổng lồ, chỉ là một cánh tay, đã lớn tới nghìn trượng, nhìn như một đỉnh núi.

Mặt đất sụp xuống phạm vi lớn, cùng lúc đó, một cái đầu to lớn, trong tiếng nổ ầm ầm ló lên, da đầu lâu kia đều là màu máu, đỉnh đầu có một cái sừng; tiếp theo một thân mình mặc áo giáp rách nát cổ xưa... hoàn toàn... lộ ra trong thiên địa!

Thân thể cao gần vạn trượng, toàn thân đỏ thẫm, thậm chí còn có vô số phù văn phức tạp lóng lánh... xuất hiện ở trước mặt mọi người!

Thân ảnh ấy giống nhau như đúc với yêu thân trước đây, khi Mạnh Hạo khống chế Huyết Yêu đại trận hình thành, nhưng thương tang hơn, chân thật hơn!

Lão tổ tóc đỏ Kim Hàn Tông trong óc ông một tiếng, mặt biến sắc, hô hấp dồn dập; lão tổ Lý gia bên cạnh lão hít hơi lạnh, mở to mắt không thể tin.

Phân thân Lê Tiên, thân thể run rẩy, hư ảnh Bỉ Ngạn Hoa phía sau dường như đang vùng vẫy; khôi lỗi Ngụy Tiên do lão tổ áo xanh khống chế, càng run rẩy dữ dội.

Ngay khoảnh khắc thân ảnh khổng lồ này xuất hiện, trên Huyết Yêu Sơn, Huyết Yêu lão tổ cất bước đi ra, đạp hư vô, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu thân ảnh khổng lồ này. Sau khi khoanh chân ngồi xuống, cả người lão tổ cùng dung hợp với yêu thân.

Cùng lúc đó, cặp mắt trên đầu yêu thân, bỗng nhiên mở ra.

- Đây... đây là bản tôn của lão phu!

- Năm đó lão phu bị thương nặng, ở chỗ này tu dưỡng, ngưng tụ hồn huyết hoá phân thân, sáng lập Huyết Yêu Tông! Thanh âm của lão tổ ầm ầm vang vọng thiên địa, bầu trời huyết quang lóng lánh, mặt đất tràn ngập khe nứt, hơn mười vạn tu sĩ run rẩy hoảng sợ, tất cả cường giả toàn bộ chấn động mãnh liệt.

Mạnh Hạo cũng rúng động.

- Đáng tiếc, ta có thể phát huy ra chỉ có lực lượng không nhiều lắm so với thời điểm đỉnh phong, lay chuyển Chân Tiên thì khó, bất quá tiêu diệt Ngụy Tiên... vậy là đủ rồi! Huyết Yêu lão tổ nhàn nhạt nói, yêu thân nâng lên cánh tay to lớn, chụp một trảo về hướng phân thân Lê Tiên trên bầu trời.

Ầm một tiếng, phân thân Lê Tiên phát ra tiếng gào thét thê lương, Bỉ Ngạn Hoa phía sau điên cuồng vùng vẫy, dường như muốn đối kháng, nhưng hoàn toàn không thể kiên trì mảy may, cả người sụp đổ, bao gồm

Bỉ Ngạn Hoa phía sau cũng trong sụp đổ, bắt đầu tiêu tan.

- Huyết Yêu lão tổ! Ta không tin lão có thể duy trì yêu thân này lâu dài, đợi lão sắp chết, yêu thân này, ta lấy chắc rồi! Trước khi phân thân Lê Tiên tiêu tán, thanh âm âm lãnh vô tình vang vọng tám phương.

- Quả nhiên ngươi... đến là vì yêu thân của ta! Huyết Yêu lão tổ nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt yêu thân lại rơi vào trên người lão già tóc đỏ Kim Hàn Tông, điểm ngón tay một cái.

Lão già này run rẩy, nhưng không có cách nào tránh thoát, bị một lóng tay của yêu thân điểm vào thân thể, giống như bị ngọn núi lớn đánh trúng, lập tức thân thể ầm một tiếng vỡ nát, nguyên thần ở giữa không trung đầy khủng khiếp và tuyệt vọng nhưng không thể bỏ chạy, mắt thấy sắp tiêu tán.

- Để lại ngươi một mạng! Bỗng Huyết Yêu thong thả lên tiếng, bầu trời màu máu lập tức rơi xuống một mảnh huyết quang, bao phủ lão tổ tóc đỏ, trong phút chốc lại tạo cho lão một khối huyết thân.

Chỉ là lần nữa có thân thể, trên mặt lão lại lộ ra vẻ mờ mịt, dường như ký ức bị hủy diệt.

- Từ nay về sau, ngươi là hộ pháp của Huyết Yêu Tông! Huyết Yêu lão tổ nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn về phía đệ tam tổ Lý gia, lần nữa điểm một lóng tay.

Đệ tam tổ Lý gia run rẩy, thân thể ầm ầm vỡ nát, máu thịt tiêu tán, nguyên thần bay ra, bị ngưng tụ huyết thân, hủy diệt ký ức, trở thành hộ pháp của Huyết Yêu Tông.

Thân thể Huyết Yêu lão tổ hình như có chút mệt mỏi, cặp mắt khẽ khép lại, dường như không còn bao nhiêu khí lực để mở ra lại, dường như khống chế thân thể đánh chết mấy người này, với lão tổ cũng là một loại

tiêu hao lớn.

- Còn ngươi nữa... cũng trở thành hộ pháp của Huyết Yêu Tông ta đi! Huyết Yêu miễn cưỡng mở mắt, nhìn về phía khôi lỗi do lão tổ áo xanh khống chế.

- Lão ta phải chết! Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng.

Huyết Yêu cặp mắt chợt lóe lên một cái, không có nói chuyện, tay phải khẽ nhấc lên chụp lấy khôi lỗi Ngụy Tiên, bóp mạnh, bóp nát không chỉ khôi lỗi, mà cả nguyên thần của lão tổ áo xanh bên trong.

Trong tiếng hét thảm, nguyên thần của lão tổ áo xanh ầm ầm vỡ nát.

Làm xong những chuyện này, yêu thân khổng lồ của Huyết Yêu nhắm nghiền hai mắt, thân thể dường như mất đi hết thảy lực lượng, lần nữa khoanh chân, lần nữa chìm vào mặt đất. Thân ảnh Huyết Yêu lão tổ trên đỉnh đầu yêu thân, chậm rãi xuất hiện, cả người cũng có vẻ cực kỳ mệt mỏi, tử khí lượn lờ, đồng thời với lúc yêu thân khổng lồ bị mặt đất mai táng, lão tổ cất bước đi lên Huyết Yêu Sơn, bước vào bên trong động phủ Huyết Yêu. Tức thì biển máu trên bầu trời hạ xuống, chạy thẳng vào động phủ, lần nữa hóa thành huyết đàm, Huyết Yêu lão tổ chậm rãi khoanh chân ngồi xuống.

- Ta vốn không muốn động tới chân thân, với lực lượng còn sót lại của ta giờ này, phải trả giá quá lớn... Nhưng vì ngươi... ta không thể bỏ qua cơ hội... Ta phải ngủ say, trong vòng trăm năm có lẽ sẽ thức tỉnh, cũng có lẽ sẽ không thức tỉnh! Huyết Yêu Tông... giao cho ngươi... Cẩn thận Lê Tiên, nó vừa là Bỉ Ngạn Hoa, vừa không phải Bỉ Ngạn Hoa... Trận chiến địa vực đã không xa!

Bên tai Mạnh Hạo vang vọng thanh âm mệt mỏi của Huyết Yêu lão tổ, chỉ có Mạnh Hạo mới nghe được.

Các khe nứt trên mặt đất, từ từ khép lại, cấm chế ở bốn phía cũng trong một chớp mắt này biến mất. Thân thể hơn mười vạn tu sĩ tám phương vừa khôi phục hành động, đồng thời, từng người run rẩy, ánh mắt đầy khủng khiếp nhìn về phía Huyết Yêu Sơn. Rồi cũng không biết người nào bắt đầu trước, theo nhau bỏ chạy, thoáng cái hơn mười vạn người này chạy tứ tán.

Ngay lúc bọn họ phía sau tiếp trước bỏ chạy, 70 ngàn đệ tử Huyết Yêu Tông, mỗi người đều sát cơ mãnh liệt: Một trận chiến này, Huyết Yêu Tông suýt nữa diệt môn, thù này nếu không báo, trong lòng bọn họ không yên được.

- Thiếu tông!!!

- Thiếu tông!!! Tất cả đệ tử Huyết Yêu Tông, đều nhìn về phía Mạnh Hạo, chờ đợi quyết định của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn đệ tử Huyết Yêu Tông đầy vẻ mệt mỏi bốn phía, trầm mặc một lát, chậm rãi lên tiếng: - Nợ máu, nhất định phải trả bằng máu!

- Nghỉ dưỡng sức một tháng, một tháng sau, ta sẽ mang các ngươi... đi nhất thống Nam Vực!

Sát cơ mãnh liệt, cùng với khát vọng bốn chữ Nhất Thống Nam Vực này, hóa thành tâm tình kích động và điên cuồng, bao phủ lên Huyết Yêu Tông đổ nát!

Cùng lúc đó, bên ngoài Huyết Yêu Tông, trên bầu trời, có một lão nhân khoanh chân ngồi ở đó, dưới thân lão có một lò luyện đan, lão nhân ngắm nhìn Huyết Yêu Tông với ánh mắt phức tạp,.

Lão nhân là Đan Quỷ, cũng là Tử Đông chân nhân của Tử Vận Tông.

- Huyết Yêu lão tổ! Vì để cho hắn trảm ma Vấn Đạo, lão đã bỏ ra nhiều

lắm, hắn là đồ nhi của ta, ân tình này, không cần hắn trả, ta sẽ báo đáp cho lão! Đan Quỷ nhìn thoáng qua Huyết Yêu Tông nói nhỏ, rồi xoay người, thân hình biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1101: Thanh La đế quân

Một tháng sau

Việc bốn phương thế lực Nam Vực cùng chiến Huyết Yêu Tông, trước đó đã được cả Nam Vực chú ý, nay đã một tháng sau trận chiến, từng màn từng cảnh trên chiến trường đều đã được truyền khắp cả Nam Vực từ lâu

Lão tổ Vấn Đạo đỉnh phong của Nhất Kiếm Tông chết trận, Vấn Đạo sơ kỳ chết trận! Lão tổ Lục Đạo của Thanh La Tông chết trận! Lão tổ của Kim Hàn Tông, đệ tam tổ của Lý gia bị xóa đi ký ức, trở thành hộ pháp của Huyết Yêu Tông! Huyết Yêu Tông thiếu tông Mạnh Hạo, có phân thân Vấn Đạo đỉnh phong, đáng sợ hơn là thân thể bất tử, nhiều lần chết đi, lại nhiều lần ngưng tụ lại

Huyết Yêu lão tổ có một thân bản tôn, trong Huyết Yêu Tông, thực lực kinh người!

Từng màn từng màn này, truyền khắp Nam Vực, chấn động tất cả tu sĩ tại Nam Vực, sự cường đại của Huyết Yêu Tông, tại thời điểm này, hoàn toàn trở thành sự hãi hùng trong lòng tất cả mọi người ở Nam Vực

Lão tổ của bốn tông, người thì chết, người thì bị bắt! Huyết Yêu Tông này, vậy mà lại cường đại đến thế!

Cái này thì có nhằm nhò gì, ta nghe nói chí bảo của Nhất Kiếm Tông không ngờ bị thiếu tông của Huyết Yêu Tông thu lấy, chuyện này vô cùng quỷ dị!

Nam Vực đệ nhất tông, chính là Huyết Yêu Tông!

Thế lực bốn phương đại bại, Huyết Yêu Tông sao có thể buông xuôi? Không biết chừng không lâu nữa, đại chiến sẽ lại diễn ra!

Đáng tiếc những tán tiên tham gia trận chiến, nghe đâu gần như chết sạch… Một tháng này, cả Nam Vực đều bàn tán về trận đại chiến của Huyết Yêu Tông với bốn phương thế lực, thậm chí ai cũng phát hiện ra là, tu sĩ tại Nam Vực… không ngờ bỗng chốc ít đi rất nhiều

Trong đó có tu sĩ của tông môn bốn phương thế lực, còn có cả tán tiên tham gia trận chiến

Tổn thất như thế này, với Nam Vực mà nói thì đã khiến cho chiến lực tổng thể của Nam Vực giảm đi một chút

Cùng với việc mọi người bị chấn động bởi trận chiến Huyết Yêu Tông, trong Nhất Kiếm Tông, một mảng bi phẫn, tông môn từng cường đại nhất bởi có hai vị lão tổ Vấn Đạo, nhưng hiện nay hai vị lão tổ đều đã chết trận cả

Thậm chí ngay cả chí bảo của tông môn cũng đã trở thành vật của người khác

Đệ tử chạy về Nhất Kiếm Tông chỉ bằng một nửa trước khi xuất chinh

Cường giả Trảm Linh cũng đã chết gần hết, quay về được chỉ có ba người

Sau khi bọn họ trở về, lập tức phong bế núi, mở ra đại trận, ngăn cách bên trong và bên ngoài

Họ đều đang lo lắng và sợ hãi sự trả thù của Huyết Yêu Tông

Ngoài Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông cũng đồng dạng như vậy, lão tổ chết trận, Vấn Đạo khôi lỗ sụp vỡ, Trảm Linh gần như chết sạch, chỉ còn

lại một vị trưởng lão Trảm Linh đệ nhị đao ở lại thủ hộ ở tông môn, nay đã trở thành cường giả Kim Hàn Tông còn sót lại

Mười tám đại trận đồng loạt mở ra, Kim Hàn Tông… cũng lựa chọn cách phong bế núi, phong bế tông môn! Còn về Lý gia, cái chết của đệ tam tổ, đệ ngũ tổ khiến gia tộc bị trọng thương, không ít tộc nhân thương vong

Cũng may Lý gia truyền thừa lâu đời, lâm thời có một vị lão tổ Trảm Linh đệ tam đao thức tỉnh, nhưng cũng chỉ có mỗi một mình hắn

Vậy nên Lý gia cũng phong bế gia tộc, phong bế sơn mạch, phong bế bát phương

Mà Thanh La Tông… căn bản không cần phong bế núi

Khắp cả Thanh La Tông, đệ tử còn sót lại chả còn mấy, thậm chí đệ tử chạy thoát khỏi Huyết Yêu Tông, đại đa số không trở về Thanh La Tông

Còn về đệ tử ở lại tông thủ hộ, sau khi biết được Lục Đạo tử vong, biết được Huyết Yêu Tông đại thắng, cuống cuồng kinh hãi, toàn bộ rời đi, khiến cho Thanh La Tông vốn rộng lớn, nay người đi núi trống

Nhưng vẫn còn có một số tán tiên và tông môn nhỏ, theo hơi linh khí của Thanh La Tông, âm thầm tìm tới, ý đồ tìm kiếm điển tịch truyền thừa và pháp bảo ở trong đấy

Chỉ là, có một sự việc phát sinh, lập tức khiến cho Thanh La Tông bỗng chốc trở thành cấm địa, không còn ai dám bước chân vào

Việc này xảy ra vào nửa tháng trước, khi hàng trăm tán tiên đang ở Thanh La Sơn qua lại tra xét, bỗng nhiên một tiếng gầm nhẹ đầy âm lãnh từ dưới lòng đất Thanh La Tông truyền khắp tám phương

Bản đế chỉ là ngủ say một khoảng thời gian, nơi đây… không ngờ lại trở

thành như vậy, các ngươi đều ở lại đi! Theo sự xuất hiện của thanh âm, trên mảnh đất Thanh La Tông, hắc vụ ngập trời bốc lên, phút chốc bao phủ tám phương, khiến cho tán tiên ở trong hắc vụ phát ra tiếng hét thê lương, nhưng không ai có thể thoát ra

Những người ở bên ngoài, ai nấy đều hoảng sợ trốn lẹ , đem việc này truyền ra bên ngoài

Các phương thế lực tại Nam Vực hỗn loạn, trong lúc Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông và Lý gia đều tiếp tục phong sơn, thì Tống gia và Tử Vận Tông vẫn như thường ngày, không có chút gì bất đồng

Trận chiến Huyết Yêu Tông, họ không tham dự, tự nhiên không có chút gì tổn thất, bảo tồn thực lực hoàn hảo

Thời gian trôi qua, ngày càng có nhiều tu sĩ Nam Vực suy đoán bước tiếp theo của Huyết Yêu Tông, liệu có phản kích hay không, một khi trả thù thì sẽ chọn tông môn nào trước

Thậm chí còn có không ít tu sĩ lởn vởn bên ngoài Huyết Yêu Tông chờ đợi ngày Huyết Yêu Tông xuất động

Mãi cho tới một hôm, bầu trời sáng sủa, vạn dặm không một gợn mây, bỗng nhiên trong Huyết Yêu Tông xuất hiện cầu vông chấn động, không chỉ một đạo mà hàng trăm đạo, tiếp sau đó là hàng nghìn đạo, cuối cùng… là hàng vạn đạo cầu vồng, kinh thiên động địa

Một cảnh này lập tức khiến cho tu sĩ quanh quẩn bên ngoài Huyết Yêu Tông tâm thần chấn động

Huyết Yêu Tông xuất động rồi!!

Hàng vạn người xuất động, lần này nhất định là đánh rồi!

Nhất định là muốn phản kích, không như vậy làm sao mà lập uy! Những tán tiên này lập tức truyền tin tức đi, trong giai đoạn nhạy cảm này, giai đoạn tu sĩ khắp Nam Vực đều quan tâm chú ý tới Huyết Yêu Tông, tin tức này truyền khắp Nam Vực nhanh như một cơn gió

Huyết Yêu Tông động rồi! Hàng vạn đạo cầu vồng, Mạnh Hạo ở phía trước, thần sắc âm lãnh, thét lên dẫn đoàn, phía sau người hắn, bất ngờ có hai thân ảnh mặc hắc bào, thần sắc cứng nhắc, giống như không có quá nhiều ý thức, nhưng khí tức Vấn Đạo đỉnh phong lại cực kỳ mãnh liệt

Ở phía sau, là cường giả Trảm Linh, theo sau là hàng vạn đệ tử Huyết Yêu Tông xuất hiện vì báo thù

Hàng vạn người trầm mặc suốt cả chặng đường, tốc độ cực nhanh

Trên đường có không ít tu sĩ Nam Vực nhìn thấy thân ảnh của bọn họ trên bầu trời, chấn động không ngừng, sau đó bay theo, dần dần, tu sĩ bám theo Huyết Yêu Tông từ đằng xa ngày càng nhiều

Thanh La Tông, mục tiêu của họ là Thanh La Tông!

Không sai, hướng này chỉ có Thanh La Tông!

Thanh La Tông sớm đã sụp đổ

Đệ tử người thì chết, kẻ thì chạy, cả tông môn đã trở thành phế tích!

Các ngươi quên chuyện nửa tháng trước phát sinh tại Thanh La Tông rồi sao? Thanh La Tông hiện tại bị sương mù bao phủ, trong đó rất thần bí và nguy hiểm

Đám tu sĩ Nam Vực ở sau Huyết Yêu Tông lập tức truyền ra tiếng vù vù

Mạnh Hạo ở phía trước, thần sắc bình tĩnh, duy chỉ có sự lóng lánh của sát cơ trong mắt

Trận chiến Huyết Yêu Tông, tử thương rất nhiều, chuyện này thù hận cực lớn, cần phải trả thù lại

Mà Thanh La Tông, Mạnh Hạo vốn đã muốn diệt từ lâu, diệt không phải chỉ có tu sĩ trong tông mà còn cả căn cơ của nó, để cho Thanh La Tông bị xóa sổ tại Nam Vực từ đây

Oanh! Vài ngày sau, trên bầu trời ngoài Thanh La Tông, hàng vạn đạo cầu vồng của Huyết Yêu Tông bay tới, ở sau lưng bọn họ còn có mấy chục vạn đạo cầu vồng, những người này… đều là tán tiên và đệ tử của các tông môn khác tại Nam Vực từ bốn phương tám hướng chạy tới theo đuôi Huyết Yêu Tông, để chứng kiến màn đại chiến này

Thanh La Tông, không còn là bộ dáng như trong ký ức của Mạnh Hạo nữa

Cái mà hắn nhìn thấy là một mảng hắc vụ cuồn cuộn mà dày đặc, sương vụ bao phủ lấy nơi đã từng là cửu thập cửu sơn

Trong sương vụ, tồn tại tử khí nồng đậm

Cảm giác lạnh lẽo vô cùng rệt, thậm chí có thể nhìn thấy trên mặt đất, từng tầng từng lớp băng xanh bao trùm bốn phía, khiến nơi này trở nên rét đậm

Mạnh Hạo đứng bên ngoài màn hắc vụ, lạnh lùng nhìn mảng sương vụ nồng đậm, mắt phải của hắn bỗng nhiên không ngừng chớp động, khí tức Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể lập tức tràn ra, dung hòa vào trong mắt phải của hắn

Khi hắn nhìn lại sương vụ, lập tức mảng sương vụ trong mắt hắn đã mơ

hồ đi rất nhiều

Hắn rõ ràng thấy được cửu thập cửu sơn đổ nát dưới màn sương vụ, cũng nhìn thấy có hàng trăm thân ảnh đi đi lại lại trong cửu thập cửu sơn này, thân thể cương cứng, nằm giữa sự sinh và tử

Ở phần đầu của những người này, có một tia hắc tuyến, tia hắc tuyến này làn tràn khắp mặt đất, liên kết với đoàn sương vụ mười trượng ở sâu dưới mặt đất, cho dù là mắt của Mạnh Hạo cũng nhìn không thấu

Trên mười trượng sương vụ kia, Mạnh Hạo cảm nhận được khí tức của Vấn Đạo

Hừ lạnh một tiếng, Mạnh Hạo vận chuyển tu vi, khi tay phải nhấc lên, ấn vào mắt phải, Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể toàn lực tràn vào, trong con ngươi bên phải của hắn bỗng chốc xuất hiện ánh sáng màu vàng, mạnh mẽ co rút lại, cả thế giới nằm trọn trong mắt hắn, lập tức như bị vén lên tấm màng sa

Đoàn sương vụ mười trượng trước đó hắn nhìn không thấu, bỗng chốc trở nên rõ ràng, khiến Mạnh Hạo liếc mắt đã thấy, trong mười trượng sương vụ này tồn tại một cái đài sen, trên đài sen có một thân ảnh đang khoanh chân ngồi đó

Một thân đế bào, đội đế quan, nhưng thân thể khô gầy, tựa như một cái xác khô

Hàng trăm tia hắc tuyến trên mặt đất lúc này đang nối liền với đầu hắn, ngọ ngoạy một cách quỷ dị

Phía sau xác khô có một cánh cửa

Tại thời khắc Mạnh Hạo nhìn về phía xác khô, hai mắt của xác khô này bỗng nhiên mở ra, trong mắt lộ ra ánh sáng xanh biếc, xa xăm mà xuyên

thấu cả sương vụ, ngưng tụ cùng với ánh mắt của Mạnh Hạo

Mạnh… Hạo…

Xác khô bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm tang thương, mang theo sự quỷ dị, cùng sự mơ hồ

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, đối với việc người nọ biết mình, cũng không có quá nhiều sự bất ngờ

Hàng trăm tia hắc tuyến kia, Mạnh Hạo cảm giác rằng, đây chính là sự liên kết giữa xác khô với não hải của hàng trăm tên kia, tương tự với một dạng sưu hồn

Ta… không muốn… làm kẻ địch… với ngươi, Ý? Khí tức của ngươi… Xác khô đang nói được một nửa thì thân mình bỗng chấn động tựa như phát giác được điều gì

Sau khi tập trung quan sát Mạnh Hạo, ánh sáng xanh trong mắt hắn bỗng nhiên chớp sáng tới cực hạn

Ngươi là… người năm đó… Phong Yêu Sư!

Phong Yêu Sư… giết được ngươi, có thể chứng đường Chân Tiên

Xác khô mạnh mẽ đứng dậy, tại lúc hắn đứng lên, sương vụ bên ngoài Thanh La Tông, ầm ầm bạo phát, cuồn cuộn rít kéo về phía Mạnh Hạo

Trong sương vụ này, hàng trăm thân ảnh, ai nấy đều ngửa đầu gào thét, vô số hắc khí chui vào trong cơ thể bọn chúng, hàng trăm người trong cùng một lúc tu vi toàn diện bạo phát, hai mắt vô thần, thần sắc vặn vẹo, thân thể chúng bành trướng gấp mấy lần, lông đen mọc lên, miệng cũng mọc răng nanh, còn đầu có thêm hai cái sừng

Hình dáng đại biến, không còn là người, mà giống như yêu, gầm thét chạy ra

Muốn chết! Trong mắt Mạnh Hạo, hàn khí lóe lên, lạnh nhạt lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1102: Cấm Nhân Quả

Hàng trăm thân ảnh tựa như yêu, ngay tại thời khắc xông ra, tốc độ của chúng cũng tăng lên không chỉ vài lần, tu vi tổng thể thăng lên hẳn một cảnh giới lớn.

Nhất là bốn tên tu sĩ Nguyên Anh ở trong đó, thân ảnh càng bành trướng mãnh liệt, chiều cao phải tới mười trượng, tu vi có thể so với Trảm Linh!

Sau khi bị cường hóa, trong những thân ảnh này, kẻ yếu nhất cũng là tu sĩ Kết Đan, so với Nguyên Anh thì chiếm nhiều hơn hẳn.

Một cỗ lực lượng như vậy, đặt ở bất kỳ một gia tộc tông môn nào cũng đều có thể coi như chiến lực đỉnh cấp, không một thế lực nào có thể coi thường, thậm chí nhiều khi đủ để ảnh hưởng tới cục diện của một cuộc chiến quy mô nhỏ.

Đặc biệt là bốn tên Trảm Linh kia, trong tình huống Vấn Đạo tại Nam Vực không ra mặt, thì thêm một kẻ chen chân cũng có thể làm chấn động bát phương.

Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe, hàng vạn người sau lưng hắn bỗng chốc sát khí ngập trời. Đám người của Huyết Yêu Tông này, vốn vì báo thù mới xuất ra, đối với thế lực vây công Huyết Yêu Tông trước đó, chỉ có hai sự lựa chọn, hoặc là diệt môn, hoặc là quy hàng.

Mạnh Hạo thần sắc vẫn như bình thường, ánh mắt lạnh lùng nhìn hàng trăm người xông tới. Hắn thậm chí còn không đích thân ra tay, chỉ phất tay áo, thản nhiên lên tiếng.

- Tiêu diệt.

Lời hắn vừa nói ra, phía sau lưng lập tức truyền ra tiếng gào thét.

- Giết! Đệ tử Huyết Yêu Tông sau lưng Mạnh Hạo lập tức phát ra tiếng gầm gừ, bỗng chốc, hàng vạn người toàn bộ triển khai thần thông thuật pháp, chớp mắt một cái, sóng gợn kinh thiên, muôn màu muôn vẻ, vô số thần thông ầm ầm như thủy triều, quét đi hết thảy hư vô phía trước.

Sương mù nổ ầm ầm, trực tiếp vỡ vụn, mấy trăm người kia, trong nháy mắt, ngoại trừ bốn tên Trảm Linh, những tu sĩ khác toàn bộ thân thể tan vỡ, máu me be bét.

Đây, chính là sức mạnh của mấy vạn người, mấy trăm kẻ biến dị của Thanh La Tông này, cho dù có thể so bì với trung kiên của một tông môn, nhưng đối diện với hàng vạn người ngập tràn sát khí, cũng không chịu nổi một đòn.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, bốn tên tu sĩ Trảm Linh thăng cấp từ Nguyên Anh sau khi biến dị, toàn bộ đều phun ra máu tươi, nhưng vẫn không biết sợ chết, căn bản là không hề né tránh, điên cuồng xông tới, thậm chí khi sắp tới nơi, bốn tên này không ngờ lại… lựa chọn tự bạo.

Thân thể chúng còn đang thiêu đốt, thì một cỗ uy áp kinh người, từ trong thân thể chúng tràn ra, có thể thấy được vô số cường quang từ trong cơ thể chúng bắn ra, sắp sửa tự bạo.

Mạnh Hạo thần sắc không đổi, dường như ngay trong tích tắc bốn tên Trảm Linh tự bạo, bản tôn thứ hai sau lưng hắn bước ra một bước, trực tiếp đạp bước về phía trước, tay phải nhấc lên, năm ngón tay nắm thành quyền, nhấn một cái về phía trước.

Tiếng nổ ầm ầm kinh thiên, sự tự bạo của bốn tên yêu hình thành nên sự xung kích mãnh liệt, khiến cho sương mù cuồn cuộn, hư vô bị xé rách, một đám mây tựa như cái nấm sặc sỡ trực tiếp bốc lên trời, trong đó có ẩn chưa máu thịt, cùng với lực hủy diệt. Khi nó quét qua bốn phía xung

quanh, lại bị bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo trực tiếp ngăn cản ở phía trước.

Đối diện với cỗ lực lượng tự bạo kinh thiên này, tay phải của bản tôn thứ hai nhấc lên, chầm chậm nắm thành quyền, còn đám mây tựa như chiếc nấm kia, ngay tại lúc này, không còn khuếch tán nữa, mà co rút lại.

Khi nắm đấm của bản tôn thứ hai nắm chặt lại hoàn toàn, lực hủy diệt hình thành do tự bạo và đám mây hình nấm cũng như bị áp xúc tới cực hạn.

Tay phải của bản tôn thứ hai hung hăng miết một cái, oanh một tiếng, đám mây hình nấm hình thành do lực tự bạo không ngờ vậy mà… biến mất khỏi hư không.

Một màn này, lập tức làm cho tinh thần hàng vạn tu dĩ Huyết Yêu Tông phấn chấn, càng khiến cho hàng chục vạn tu sĩ Nam Vực theo sau, người nào người nấy sắc mặt đại biến, hít vào một hơi.

- Phân thân này Huyết Yêu Tông thiếu tông… không ngờ…. không ngờ…. khủng bố như vậy!

- Là bốn tên Trảm Linh tự bạo đấy, vậy mà lại bị một chưởng trực tiếp bóp nát.

- Khó trách thế lực bốn phương vây công đều không thể làm gì Huyết Yêu Tông, từng kẻ từng kẻ thân lâm vào bước đường phong núi tự vệ, Huyết Yêu Tông này… quá mạnh!

Dường như tại khoảnh khắc hàng trăm thân ảnh bị tiêu diệt, sương mù chợt cuồn cuộn, đồng loạt bay lên không trung, ở giữa không trung hóa thành một con hung thú to lớn, con hung thú này hai chân đứng thẳng, nhìn lướt qua trông giống như gấu chó.

Nhưng bộ dạng lại dữ tợn hơn, tuy không có sừng nhưng răng nanh kinh người, toàn thân sương mù lượn lờ, cặp mắt đỏ thẫm, trong khi ngửa mặt lên trời gầm thét, trực tiếp xông về phía Huyết Yêu Tông.

Uy áp kinh người tràn ra từ trên người hung thú, tuy rằng không mang quy tắc pháp tắc nhưng cảm giác hung thú này mang tới cho Mạnh Hạo, giống như Vấn Đạo.

Cùng lúc đó, Cửu Thập Cửu sơn của Thanh La Tông cũng theo làn sương hóa thành hung thú mà hiển lộ ra. Có thể thấy được ở ngay chính giữa có một vết nứt cực lớn, trong vết nứt này đang có từng tia sương đen tràn ra.

Mà thân ảnh trước đó Mạnh Hạo nhìn thấy đang ở tại nơi sâu thẳm trong vết nứt này.

- Tả hộ pháp, giết sương thú này đi. Khi Mạnh Hạo nhìn hung thú gầm thét chạy tới này một cái, lạnh nhạt nói thì kẻ đã từng là lão tổ Kim Hàn Tông sau lưng hắn, hai mắt bỗng chốc đầy huyết sắc, không hề chậm trễ bước ra, xông thẳng về phía sương thú, thậm chí khí nhấc tay còn xuất hiện một ngọn núi nhỏ, chính là chí bảo truyền thừa của Kim Hàn Tông.

Trong tiếng nổ ầm vang, hắn cùng sương thú đấu với nhau.

- Hữu hộ pháp, đem tên đang trốn ở trong lòng đất, giết đi. Trong khoảnh khắc Mạnh Hạo thong thả lên tiếng, huyết thân do Lý gia đệ tam tổ hình thành chớp mắt lộ ra vẻ khát máu, thân thể trực tiếp bước lên, la bàn chí bảo truyền thừa của Lý gia xoay vòng quanh, theo hắn tiến lên, trực tiếp tiến vào trong vết nứt.

Tiếng sấm kinh thiên, Mạnh Hạo trong không trung, trận chiến này, hắn không ra tay, hai vị hộ pháp Vấn Đạo bên mình này đã đủ giết chết hết thảy, càn quét Nam Vực.

Thống nhất toàn bộ Nam Vực, với Huyết Yêu Tông hiện tại mà nói là điều vô cùng dễ dàng. Thứ mà Mạnh Hạo cần cũng chính là loại nghiền ép này, nghiền ép tuyệt đại đa số gia tộc tông môn tại Nam Vực, triệt để thống nhất Nam Vực.

Tiếng nổ ầm ầm vang dội, sương thú phát đầu tiên không cách nào chịu đựng, dưới oanh kích đạo thần thông của lão tổ Kim Hàn Tông, cũng chỉ bảy tám hơi thở liền lập tức sụp đổ và tán ra, hóa thành vô số sương mù, cấp tốc khuếch tán ra bốn phía xung quanh.

Mà trong mặt đất, tiếng nổ ầm ầm truyền khắp bốn phía, có cả tiếng rộng giận hòa cùng trong đó. Cái xác khô héo mặc trang phục đế bào, đang giao chiến với đệ tam tổ của Lý gia, trên mình tản mát sóng dao động, không ngờ cũng là cấp độ Vấn Đạo đỉnh phong.

Hai người chiến một trận này, đại địa chấn động, một khe nứt bốc chốc toác ra, khi tiếng rống giận của xác khô ngày càng cường liệt thì Mạnh Hạo tay phải nhấc lên ra chỉ, lập tức lão tổ Kim Hàn Tông, phút chốc bay vào trong khe nứt, hợp sức hai người để chiến với xác khô này.

Không hề trì hoãn, sau thời gian khoảng nửa nén hương, cái xác khô kia dần dần bị đánh lui, tiếng rống vang vọng mang theo sự phẫn nộ cùng uất ức truyền ra.

- Mạnh Hạo… ngươi có thể đi, ta sau này sẽ không để ý tới thân phận Phong Yêu Sư của ngươi nữa, chúng ta không ai xâm phạm ai, thế nào!

- Cứ đánh tiếp như thế này, ngươi cho dù có thắng, nhưng hai tên ra tay với ta, cũng nhất định sẽ có một tên bị trọng thương, thậm chí vẫn lạc cũng không phải điều không thể!

- Chúng ta ngừng ở đây, thế nào!

- Ngươi không để ý, ta để ý! Khi Mạnh Hạo lạnh lùng lên tiếng thì bản

tôn thứ hai ở sau lưng hắn,trong mắt hàn quang chợt lóe lên, thân thể bỗng chốc bước ra liền xuất hiện ngay bên ngoài vết nứt, chớp mắt đã tiến vào trong, ngay sau đó, tiếng nổ ầm ầm lại truyền ra bên ngoài một lần nữa.

Khi xác khô phát ra âm thanh kinh hãi và ngân vang, mặt đất chấn động, đùng đoàng kinh thiên, từng vết nứt xuất hiện trong phạm vi lớn, thậm chí từng ngọn núi đều đã bắt đầu sụp đổ.

Cả Thanh La Tông, lập tức trở thành một mảng hỗn loạn, ngọn núi sụp đổ, mặt đất vỡ vụn, cung điện vừa mới tu sửa xong chỗ nào cũng lúc nào cũng có thể tùy ý sụp đổ, thậm chí tới sau cùng, một cái hố sâu cực lớn, ầm một tiếng liền xuất hiện trên mặt đất.

Cắn nuốt Cửu Thập Cửu sơn, hình thành một hố thiên nhiên cực lớn. Bốn đạo trường hồng từ trong đó bay ra, một người đi trước, 3 người đi sau, phía trước chính là xác khô, hắn phun ra máu, cả người chật vật, chạy trốn với sự hoảng sợ, sau lưng hắn chính là bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo và Tả Hữu hộ pháp.

Ba người ra tay, kinh thiên động địa, xác khô căn bản không cách nào chạy thoát, thân thể không ngừng lùi về sau, nhất là Tuế Nguyệt Mộc Kiếm ở bên mình bản tôn thứ hai, từng kiếm thời gian, khiến cho xác khô hoảng sợ tới cực điểm.

Mắt thấy ba người lại một lần nữa tiếp cận, trong mắt xác khô lộ lên một tia điên cuồng, hắn bỗng nhấc tay phải lên, trực tiếp xé lồng ngực, chớp mắt lồng ngực của hắn bị xé ra, khi máu thịt khô héo lộ ra bên ngoài cũng lộ ra vị trí trái tim của hắn, nơi đó không ngờ còn giấu một hắc sắc tiểu nhân ở bên trong.

Tên tiểu nhân này toàn thân đen như mực, có ba con mắt, không có mũi, nhưng lại có một chiếc miệng lớn, thân thể hắn dường như sinh trưởng trong trái tim này, lúc này ba con mắt bỗng nhiên mở ra, mang theo một

chút u mang phút chốc bay ra. Khi nó vừa xuất hiện, xác khô run rẩy, thân thể vốn dĩ khô héo dường như bị hút đi tia sinh cơ cuối cùng, trực tiếp tử vong.

Cùng với cái chết của xác khô, tên tiểu nhân này bỗng chốc trực tiếp phi thẳng lên trời, đứng trong không trung, cúi đầu lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra vẻ oán độc cùng âm trầm, tựa như muốn đem bộ dáng của Mạnh Hạo, ghi nhớ thật kỹ.

Một màn này khiến Mạnh Hạo sửng sốt, tất cả tu sĩ xung quanh sau khi nhìn thấy một màn này cũng ngẩn người ra, không ai có thể nghĩ ra rằng trong cơ thể của xác khô vậy mà còn có một sự tồn tại kỳ dị như vậy.

- Phong Yêu Sư… việc này bản đế đã nhớ kỹ rồi, không còn lâu nữa đâu, ta sẽ khiến ngươi phải trả đủ! Hiện tại… nếu ta muốn đi, ai có thể ngăn cản! Hắc sắc tiểu nhân thanh âm sắc bén, trong khi nói chuyện thân thể bỗng bay ra, nhưng lại là hướng lên trên, tựa như muốn xông ra khỏi màn trời, xông vào tinh không.

Khi Tả Hữu hộ pháp lập tức biến ảo thần thông ngăn cản, tên hắc sắc tiểu nhân này khóe miệng lộ ra vẻ trào phúng, không trốn không né, trực tiếp xông vào bên trong những thuật pháp thần thông này, tuy nhiên hắn không mảy may thương tổn, mà trực tiếp xuyên thấu.

Bản tôn thứ hai hừ lạnh một tiếng, cũng ra tay, bầu trời xuất hiện phù văn chi tán, khi Mạnh Hạo triển khai, tia sáng phát ra vạn trượng, tiểu nhân kia hai mắt co rút lại, phát ra tiếng gào thét sắc nhọn, lập tức thân thể tuôn ra lượng lớn sương đen, xông về phía phù văn chi tán.

Oanh một tiếng, phù văn tán vỡ nát, sương mù trên người tiểu nhân, cũng đều đã bị hòa tan, thân thể hắn suy nhược đi không ít, nhưng đã ở trên cao, quay đầu lại nhìn Mạnh Hạo một cái rồi mạnh mẽ bay đi.

Mạnh Hạo ánh mắt lóe lên, hắn cảm nhận được sự uy hiếp, tên hắc sắc

tiểu nhân này hắn không rõ lai lịch, nhưng trên người tên tiểu nhân này, hắn cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

- Tuyệt đối không thể để tên đó thoát! Mạnh Hạo lắc mình một cái, khi bay ra tay phải nhấc lên, chỉ về phía tiểu nhân ở đằng xa.

Yêu Phong đệ bát cấm!

Oanh!

Tên tiểu nhân nọ thân thể run lên bần bật, nhưng chớp mắt đã giãy thoát ra được, thanh âm bén nhọn lại một lần nữa phát ra.

- Muốn cấm ta, tu vi của ngươi còn chưa đủ!

Mắt nhìn đối phương rất mau sẽ biến mất, Mạnh Hạo bỗng hít sâu một hơi, khi bình tĩnh lại, tay phải hắn nhấc lên, hướng về bầu trời chém một trảm về phương xa.

Tâm thần không linh của hắn, chỉ tồn tại nhân quả.

Phong Yêu đệ thất cấm…

Cấm Nhân Quả!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1103: Tiến vào Thượng Cổ Phúc Địa một lần nữa

Cấm Nhân Quả, là cấm pháp chỉ thuộc về Phong Yêu Sư mà huyết yêu lão tổ truyền cho hắn khi ở Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ tư, và cũng chỉ có Phong Yêu Sư mới có thể học và triển khai.

Pháp này Mạnh Hạo đã sớm minh ngộ trong lòng từ lâu, nhưng sau khi thử, lại không có cách nào mỗi một lần đều thi triển ra, lần này trông thấy hắc sắc tiểu nhân bỏ chạy, Mạnh Hạo ánh mắt lộ ra hàn mang, thi triển thuật này.

Trong khoảnh khắc tay phải hắn nhấc lên, chém xuống, cả thế giới trong mắt Mạnh Hạo, bỗng chốc như dừng lại, hắn nhìn thấy trên người của mỗi người xung quanh đều tồn tại vô số sợi tơ, những sợi tơ này quấn lấy nhau, liên kết với hư vô, tựa như lan tràn khắp cả thế giới.

Một màn này, Mạnh Hạo không phải lần đầu trông thấy, Trảm Nhân Quả của Quý gia, cũng có thể nhìn thấy một màn như thế này.

Nhưng Yêu Phong của Mạnh Hạo, không phải trảm mà là cấm!

Trảm là đứt, cấm là phong!

Trảm đi nhân quả, khiến một người triệt để tử vong, cho dù người đó có vô số phân thân, nhưng một khi trong đầu của những người có ký ức với hắn đều xóa đi hình bóng của hắn, vậy thi hắn sống cũng chính là chết.

Loại đạo thuật đáng sợ này là căn bản chi pháp của Quý gia, thậm chí đủ để có thể coi là thuật pháp mạnh nhất của đệ cửu sơn. Mà sở dĩ có thể thi triển vì trời của đệ cửu sơn… là Quý Thiên.

Mạnh Hạo đầy là Cấm Nhân Quả, nói một cách đơn giản chính là cấm đi nhân quả.

Lấy nhân quả của ngươi để phong ấn ngươi!

Nhân quả của ngươi càng nhiều, phong ấn này lại càng mạnh, bất luận là người hay là tiên, bất luận là dạng tồn tại nào, chỉ cần có nhân quả thì đều có thể bị phong ấn.

Điểm mạnh của thuật này, xem ra không bá đạo như của Quý gia, nhưng trên thực tế…trảm thì dễ, chỉ cần một thanh đao sắc bén, mà dùng nhân quả để phong ấn lại cần phải có sự hiểu biết về nhân quả, đó là sự kiểm soát.

Trảm Nhân Quả của Quý gia tu hành tới cực hạn, cũng không thể nào kiểm soát được nhân quả, vì cái mà Quý gia tu luyện là đao để trảm nhân quả. Mà Phong Yêu Sư một khi đã nắm được nhân quả, một chữ nói ra thì đã có thể khiến nhân quả đứt đoạn.

Cấp bậc, hoàn toàn bất đồng.

Điểm mạnh của thuật này, đủ để kinh thiên, giống như Yêu Phong đệ bát cấm, đều là một trong bát cấm, cũng chỉ có đạo pháp tuyệt đại như thế này mới đáng để chỗ mỗi một đời Phong Yêu Sư, cả đởi sáng tạo.

Cũng chỉ có sáng tạo ra cấm thuộc về mình, mới thực sự được coi là… Phong Yêu Sư!

- Phong yêu đệ cửu cấm thuộc về ta… Không biết ta có thể sáng tạo ra được hay không. Mạnh Hạo lẩm nhẩm trong lòng, lúc này hắn hai mắt không minh, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn về thân ảnh của hắc sắc tiểu nhân ở trên cao và rất xa kia.

Hắn có thể thấy được, trên người hắc sắc tiểu nhân có vô số sợi dây nhân quả quấn quanh, mà thời khắc này, nhưng dây nhân quả này chợt vặn vẹo quấn lấy người hắc sắc tiểu nhân.

- Không!

- Đệ thất cấm. Đây là đệ thất cấm… Bảy đời Phong Yêu đã chết, cấm pháp thất truyền, tại sao trên đời này vẫn còn có người có thể thi triển!!

- Điều này là không thể nào, ta không cam tâm, chỉ còn lại một giáp…

Hắc sắc tiểu nhân phát ra tiếng hét thê lương, điên cuồng muốn dãy dụa, nhưng càng dãy dụa, thì sợi dây nhân quả xung quanh hắn càng quấn lấy, thời gian trôi quả chỉ ngắn ngủi vài hơi thở, đã hoàn toàn quấn lấy hắn, căn bản không thể thoát ra chút mảy may nào.

Một màn này, người ngoài nhìn vào sẽ là cảnh tượng khác biệt. Bọn họ không nhìn thấy được sợi dây nhân quả, chỉ nhìn thấy Mạnh Hạo giơ tay lên chỉ, lập tức tên hắc sắc tiểu nhân sắp chạy thoát kia đột nhiên dừng lại ở giữa không trung, dường như đang vùng vẫy vì điều gì, thậm chí cả thân mình đều không thể kiểm soát, cứ vậy lùi lại phía sau.

Trực tiếp hướng về phía Mạnh Hạo.

Chớp mắt một cái, đã trực tiếp bay về chỗ Mạnh Hạo, khi rơi vào tay Mạnh Hạo, Mạnh Hạo một tay bóp chặt lấy tên tiểu nhân này, trong ánh mắt thất thần của mọi người, Mạnh Hạo thu lấy hắn ta.

Tiếng hít thở từ bốn phía truyền đến, đệ tử của Huyết Yêu Tông thì khá hơn một chút, bọn họ đã quen với sự thần bí của Mạnh Hạo, nhưng mấy chục vạn tán tiên kia, ai nấy đều hoảng sợ hãi hùng.

- Đó là… phong ấn?

- Nhưng ta không hề cảm nhận được bất kỳ dao động hay vết tích phong ấn nào, dường như… dường như tên hắc sắc tiểu nhân kia tự mình bay lại.

- Thiếu tông Mạnh Hạo của Huyết Yêu Tông… thâm sâu khó lường!

Thanh La Tông, đã bị hủy diệt.

Cả mặt đất chỉ còn lại một cái hố sâu, đỉnh núi sớm đã sụp đổ, sự huy hoàng trước đây chỉ còn lại trong ký ức của hậu nhân, trong hư vô bị phá vỡ, duy chỉ có sự hồi phục của trời cao.

Đại tông vạn năm, nay chỉ còn lại một mảng phế tích cùng hài cốt.

Không còn tồn tại.

Tán tiên xung quanh, ai nấy đều trầm mặc, nhìn về Thanh La Tông, trong lòng họ từ từ nổi lên vô số cảm khái.

Mạnh Hạo đứng trong không trung, nhìn Thanh La Tông, cũng trầm mặc. Hắn nghĩ tới năm đó lần đầu tiên tới đây, nghĩ đến bản thân đến đây với thân phận Phương Mộc, cũng nghĩ đến trước đây, vì Hứa Thanh hắn tới đấy lần thứ ba.

Qua một hồi lâu, Mạnh Hạo lắc đầu, khi hắn hít sâu một hơi định rời đi thì bước chân chợt ngừng lại, cúi đầu nhìn phía Thanh La Tông, hai mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

- Ta hình như đã quên mất một điều gì đó… Mạnh Hạo lẩm bẩm, hai mắt chớp động, năm đó khi hắn lần đầu tiên đến Thanh La Tông, là đi vào trong Thượng Cổ Phúc Địa.

Cũng chính là ở đây, hắn gặp phải Bì Đống phiền phức.

Rồi lại ở đây, hắn nhìn thấy một cái đỉnh.

Một cái đỉnh cực lớn trong tròn ngoài vuông, đỉnh này có vết nứt, có vô số lôi đình, trong đỉnh có vô số hình khắc cực lớn, đó là tổ tiên của một vài dòng họ thời thượng cổ.

Tại trung tâm của những hình khắc, còn có một cái nội đỉnh, ngoài tròn trong vuông, ở trong đó… tồn tại chí bảo của cực đại thượng cổ cường giả đại năng.

Mạnh Hạo ánh mắt lóe lên, không có lập tức rời đi mà lắc mình một cái, lao thẳng vào khé nứt trên mặt đất. Hắn muốn tới nới mà trước đây xác khô khoanh chân đả tọa, cánh cửa ở sau lưng.

Bản tôn thứ hai tiến lên cùng hắn, Mạnh Hạo nhoắng cái đã vào trong vết nứt, vội vã đi, không lâu sau thì tới một đài sen, đứng ở đây, hắn nhìn một cái liền thấy được trước mặt là cánh của tràn ngập khí tức cổ xưa.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy cảnh cửa này, Mạnh Hạo chần chừ một chút, tâm thần vừa động, bản tổn thứ hai sau lưng hắn bước ra, tiến vào trong cửa trước.

Một lát sau, Mạnh Hạo cặp mắt chớp động, thần thức của hắn trên thân thể bản tôn thứ hai nhìn thấy được tất thảy những gì mà bản tôn thứ hai nhìn thấy, không còn chần chứ gì nữa, một bước tiến vào bên trong cánh cửa.

Oanh!

Thiên địa vặn vẹo, vạn vật mơ hồ, khi tất cả mọi thứ đều đã rõ ràng, Mạnh Hạo bất ngờ xuất hiện trong thế giới mà hắn đã từng tới, Thượng Cổ Phúc Địa!

Mạnh Hạo tuy rằng quen thuộc với nơi này, nhưng cũng chính vì quen

thuộc, nên hắn nhìn ra được sự biến đổi của nơi này so với trước đây, bốn bề yên tĩnh, không có cây cối xanh tươi, mặt đất một mảng tối đen như mực.

Duy chỉ có một vài đỉnh núi còn đó, nhưng trên những đỉnh núi này, lại có những sợi xích đen quấn quanh, cả thế giới trông càng giống một trận pháp.

- Tên hắc sắc tiểu nhân kia, thủ hộ cánh cửa này, tất cả những gì ở đây, nhất định là có liên quan tới hắn. Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, lắc mình một cái, chiếu theo phương hướng trong ký ức, bay thẳng tới phía đại đỉnh.

Bay ngang mặt đất, hắn trông thấy mặt đất này đến bảy phần đều là màu đen, ba phần còn lại đang dần dần biến đổi, theo tốc độ này, e là thêm một giáp nữa, mặt đất ở nơi đây toàn bộ đều sẽ biến thành màu đen.

Mạnh Hạo đang phi hành bỗng nhiên dừng lại, cúi đầu nhìn mặt đất phía dưới. Thần sắc lộ ra vẻ hồi tưởng, hắn nhớ là, nơi tương kiến với Hứa Thanh tại Nam Vực, chính là nơi này.

Qua một hồi lâu, Mạnh Hạo khẽ thở dài, vội vã bay đi, sau một nén hương, hắn tới được một mảnh đất không bị màu đen bao phủ, tại đây, cỗ truyền tống trận vẫn còn đó.

Với tu vi và kiến thức hiện tại của Mạnh Hạo, sau khi xem xét cỗ truyền tống trận này, liền lập tức lấy ra một ít linh thạch đặt lên trên, rất mau, truyền tống trận ánh sáng chói lọi, thân ảnh Mạnh Hạo phút chốc đã biến mất ở bên trong.

Khi xuất hiện, hắn đã ở khu vực của đại đỉnh kia.Vừa hiện thân, hắn đã nghe thấy tiếng sấm chớp rền vang, kinh thiên động địa, hắn liếc mắt liền thấy được phía đằng xa…

Là một cái thanh đồng đỉnh to lớn tựa quả núi.

Một vết nứt cực lớn, rõ ràng có thể thấy được trên chiếc đỉnh này.

Nhìn chiếc đỉnh này, Mạnh Hạo nghĩ tới năm đó khi lại gần, những hình ảnh mà hắn nhìn thấy đó, nó là một cái đại năng thiên địa, tại đệ cửu sơn sau khi bị Quý gia chiếm cứ, hắn không muốn bị khuất phục, nhờ bảo vật này mà xông ra khỏi Quý Thiên.

Lựa chọn của hắn, giống như Kiến Mộc trong truyền thuyết, chỉ bất quá Kiến Mộc hủy tại tinh không, mà chỗ này của hắn, đỉnh này bị nổ tung, hoặc giả hình thần câu diệt, chỉ còn lưu lại cái đỉnh kinh thiên này, được đặt ở đây.

Hoặc giả đối với Quý gia mà nói, đỉnh này đã nứt, hơn nữa ẩn chứa ý diệt thiên, lấy cũng vô dụng, hoặc cũng có thể vì một nguyên nhân nào đó khác, nên không có mang đi. Nhưng bất luận ra sao, đối với người khác mà nói, đỉnh này ắt là chí bảo.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hướng về phía trước, lại gần thanh đồng đại đỉnh, sấm chớp rền vang giáng xuống, càng đánh càng dày đặc, từng luồng chớp điện màu xanh như muốn biến nơi này thành lôi trì.

Trong những luồng chớp điện kia, có một vài tia điện màu đen, mỗi một luồng đều vô cùng kinh người.

- Năm đó có Hàn Bối, còn có cả mấy người khác, khi lôi đình ở trong thời khắc suy yếu nhất mới dám tiến lại gần bên trong, nhưng hiện tại… chắc chắn không phải là lúc nó suy yếu nhất.

Tại bên ngoài thanh đồng đỉnh năm trăm trượng, Mạnh Hạo cước bộ dừng lại.

- Nhưng, ta của ngày hôm nay, không còn là ta của ngày đó. Mạnh Hạo

hai mắt lóe lên, bước vào bên trong lôi đình, âm thanh ầm ầm không ngừng truyền tới, khi từng tia chớp điện đánh xuống, một âm thanh già nua mang theo sự bá đạo truyền ra từ bên trong đại đỉnh.

- Đứng lại!

Tại thời khắc âm thanh này phát ra, lôi đình bỗng chốc mãnh liệt tới cực hạn, kết làm một mảng, che phủ đất trời, rền vang ngập trời, vây quanh lấy Mạnh Hạo, đem cả thế giới đều bao phủ ở bên trong.

- Ta có chút ấn tượng với ngươi, đây không phải là nơi ngươi nên tới, mau chóng rời đi, nếu còn tiến lại gần một bước, dưới Lôi Hỏa Kiếp, hắn phải chết không còn gì nghi ngờ. Âm thanh già nua, thản nhiên vang lên, xen lẫn trong lôi đình, tựa như thiên uy.

- Tiền bối, người là linh của bảo đỉnh này sao! Mạnh Hạo dừng lại cước bộ, nhìn đại đỉnh, bỗng nhiên lên tiếng.

Âm thanh già nua không có phát ra, lôi đình bốn phía vẫn ngập trời như vậy, chỉ là sau lưng Mạnh Hạo, lại lộ ra một con đường không có chớp điện, tựa như muốn nói cho Mạnh Hạo hiểu, con đường của hắn… chỉ có lùi lại rời đi.

- Vãn bối tới đây, chỉ có một mục đích là mang chiếc đỉnh này đi. Làm thế nào để đạt được, mong tiền bối chỉ rõ cho. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

- Nếu như ngươi có thể đi đến trước cái đỉnh này, hạ lạc ấn thần thức của ngươi lên đó, thì có thể mang nó đi. Sau một lúc lâu, âm thanh già nua nọ lại phát ra một lần nữa, chỉ là trong ngữ khí có thêm sự lạnh nhạt, cùng một chút khinh miệt.

- Ngươi không phải là đỉnh linh sao? Mạnh Hạo lập tức nghe ra hàm ý trong câu nói của đối phương.

- Ta đương nhiên không phải!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1104: Thân thể Vấn Đạo

Mạnh Hạo hai mắt lóe lên, nếu đổi là hắn năm đó lần đầu tiên tới nơi này, tự nhiên không dám mở miệng như vậy, càng không hỏi trực tiếp như thế. Dù sao thì hắn năm đó tu vi quá thấp, có thể tới đây, cũng đã là cơ duyên xảo hợp rồi.

Mà hiện tại, hắn tuy chỉ là Trảm Linh đệ nhị đao, nhưng bản tôn thứ hai của hắn lại là Vấn Đạo đỉnh phong.

Vấn đạo đỉnh phong, tại Nam Thiên Đại Địa, tại cái thời đại tiên hiếm gặp này, hoàn toàn xứng đáng là cấp bậc mạnh nhất. Có thể nói, có được bản tôn thứ hai, Mạnh Hạo mới coi như bước lên bậc thang cường giả thực thụ tại Nam Thiên Đại Địa.

Không còn bị giới hạn tại Nam Vực, có thể phóng mắt khắp cả Nam Thiên Tinh.

Mạnh Hạo chăm chú nhìn thanh đồng đại đỉnh phía sau vô số lôi điện, thần sắc bình tĩnh, trực tiếp tiến lên một bước, bước này vừa đặt xuống, lập tức tiến vào trong lôi điện, âm vang ầm ầm động trời, vô số sấm chớp lôi điện trực tiếp đánh thẳng về phía Mạnh Hạo.

Chớp mắt đã đánh lên người hắn, phát ra tiếng tanh tách, những dòng chớp điện này hình thành vô số ngân xà bò qua lại, nhìn từ đằng xa, Mạnh Hạo giống như đang khoác một chiếc áo choàng điện chớp nháy.

Bước đi của hắn không nhanh, nhưng mỗi một bước đặt xuống đều rất vững vàng, sắc mặt không đổi bước lên mười bước, mỗi bước một trượng!

Tiếng nổ ầm ầm càng kinh người, chớp điện uy lực càng mạnh, cho dù là

Mạnh Hạo, sau khi đi được hai mươi bước cũng không khỏi nhíu mày, tu vi trong cơ thể rối loạn, với thân thể xác thịt cường hãn như hắn, cũng cảm nhận được từng cơn co rút, tuy rằng vẫn có thể tiếp tục bước đi, nhưng theo phán đoán của Mạnh Hạo, sau ba trăm bước, chính là cực hạn của hắn.

Duy chỉ có tay phải của hắn là không có quá nhiều cảm giác với chớp điện này,chỉ là có chút ngưa ngứa, có thể thấy được có không ít chớp điện chui vào trong tay phải của hắn, dù sao… đây cũng là bộ phận duy nhất trên cơ thể hắn bước vào cảnh giới Vấn Đạo.

- Ngươi cách cự đỉnh này cũng chừng ngàn bước, với thực lực của ngươi, nhiều lắm… là ba trăm bước, hiện tại ngươi từ bỏ, coi như sáng suốt, nếu còn ngoan cố, không chết cũng bị thương. Âm thanh già nua mang theo sự lãnh đạm vang vọng.

- Nếu ta thực sự muốn đi qua đoạn đường sấm sét này cũng không phải chuyện khó khăn gì. Mạnh Hạo thản nhiên lên tiếng, tay phải khua lên, lập tức hư vô sau lưng hắn liền vặn vẹo, chớp mắt, bản tôn thứ hai bước ra, đứng ngay sau lưng Mạnh Hạo. Sấm sét bốn phía bổ tới, nhưng thân thể của bổn tôn thứ hai không mảy may bị tổn thương. Thậm chí ngay cả lông tóc, hay góc áo cũng không hề có chút nào bị nhăn.

- Hử? Trong đại đỉnh, âm thanh già nua lập tức ngừng lại một chút.

- Tiên khôi! Giọng nói già nua như có phần kinh ngạc, lôi điện tứ phía theo âm thanh phát ra của hắn mà càng ầm ầm vang động kinh nhân. Trong chớp mắt chúng đan vào nhau trong không trung, hình thành một cái thân ảnh.

Đó là một lão giả, bộ dáng trông không được rõ ràng, chỉ có thể thấy được đường nét khái quát. Lão xuất hiện trên bầu trời, phảng phất tựa như lôi điện chi chủ, trên người lão bỗng nhiên tỏa ra một cỗ uy áp.

- Không phải tiên khôi, mà là phân thân… cũng không phải phân thân, đây giống như thân thể xác thịt được hình thành từ bí pháp, ngưng tụ sức mạng ẩn chứa, bên trong sát nhập một cái… Chân Tiên hồn!

- Mượn hồn này để phát huy sức mạnh kinh người, mượn thân này để tạo nên một sự tồn tại tựa như con rối tựa như người thực! Lão giả lẩm bẩm, âm thanh lão phát ra, sau khi Mạnh Hạo nghe được hai mắt co rút. Lão giả này vừa nhìn một cái không ngờ đã thấy được điểm mấu chốt.

- Ngụy Tiên thường thấy, Chân Tiên khó gặp!

- Có tiên thân như thế này, ngươi đích thực có tư cách mang chiếc đỉnh này đi, bất quá… chiếc đỉnh này không có khí hồn, dưới lôi điện sinh mạng đầu tiên tiếp xúc với đỉnh sẽ bị tách ra khỏi thân thể, trở thành đỉnh linh chi nguyên, ngươi xác định… để tiên thân của ngươi chạm vào chiếc đỉnh này? Lão giả chăm chú nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo chân mày nhíu lại, trầm ngâm. Theo như ý trong lời nói của lão giả, nếu như để bổn tôn thứ hai chạm phải, vậy thì hồn bị tách ra sẽ không phải của Mạnh Hạo mà là của Chân Tiên hồn.

Nói cách khác, đỉnh này, rất có khả năng là Mạnh Hạo có thể dùng nhưng lại không thuộc về hắn.

- Lão giả này lai lịch thần bí, lời lão nói… không thể tin tưởng toàn bộ.

Mạnh Hạo trầm ngâm, cúi đầu nhìn tay phải của mình, chớp điện lượn lờ trên thân, thi thoảng lại bị tay phải hấp thu, cái cảm giác ngưa ngứa đó tựa như tay này có thể cắn nuốt chớp điện để cường hóa.

Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe lên.

- Cửu Thiên Bảo Thân Ấn của ta, cần phải hấp thu một lượng lớn pháp bảo, lôi điện sấm chớp tại đây, hình như cũng có thể hấp thu? Nghĩ tới

đây, Mạnh Hạo trong lòng vừa động, hít sâu vào một hơi, nhắm mắt lại, một lúc sau khi hắn mở mắt ra, Cửu Thiên Bảo Thân Ấn đã vận chuyển toàn thân hắn.

Khi thuật này vừa triển khai, lập tức chớp điện xung quanh ầm ầm bổ tới, trong nháy mắt tựa như tìm được một nơi để trút vào, cũng giống như thân thể của Mạnh Hạo, trở thành một cái hắc động, chớp mắt vô số chớp điện rít lên ập tới, nhưng lại… chỉ ở trên thân Mạnh Hạo.

Giống như bị Mạnh Hạo cắn nuốt!

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, từng cơn đau nhức kịch liệt lan ra khắp toàn thân. Hắn dùng Cửu Thiên Bảo Thân Ấn hấp thụ sấm điện ở bên ngoài. Khi chúng không ngừng chuyển động trong cơ thể, đã mau chóng bị hòa tan, sau khi được khoảng một nén hương, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh.

Trong mắt hắn lộ ra quang mang mãnh liệt.

- Cường hóa một chút có thể so với hàng chục kiện pháp bảo Trảm Linh. Mạnh Hạo hít sâu vào một hơi, hắn bỗng nhiên cảm giác nơi này đối với kẻ bên ngoài mà nói thì là hung hiểm, nhưng đối với người tu luyện Cửu Thiên Bảo Thân Ấn mà nói thì lại là tồn tại của tạo hóa.

Mạnh Hạo lập tức khống chế bổn tôn thứ hai đứng nguyên tại chỗ, khi ngẩng đầu lên, hắn nhìn về phía thân ảnh lôi điện giữa không trung.

- Vãn bối muốn tự mình nếm thử một chút. Nói xong, Mạnh Hạo lại một lần nữa bước tới, trong tiếng nổ ầm vang, lôi điện ríu rít ập tới, Mạnh Hạo thân thể chấn động, Cửu Thiên Bảo Thân Ấn lại vận chuyển một lần nữa, lôi điện lập tức trực tiếp bị Mạnh Hạo hấp thu.

Thứ cảm giác đau đớn khi bị chớp điện xuyên thấu qua da thịt khiến thân thể Mạnh Hạo run rẩy, nhưng hai mắt hắn mang theo vẻ cố chấp, cắn

răng chịu đựng nỗi đau, tiếp tục tiến về phía trước, một mạch đi được một trăm bước!

Cũng chính là một trăm trượng!

Lôi điện hợp lại thành một mảng, nhấn chìm Mạnh Hạo ở bên trong, từ bên ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy được bóng hình mơ hồ của hắn.

Trong nơi chớp động này Cửu Thiên Bảo Thân Ấn toàn lực vận chuyển, thân thể Mạnh Hạo trong cơn chấn động, chớp điện di chuyển, lúc thì chui vào, lúc lại chui ra, điều này hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, sự cường hãn của xác thịt đang không ngừng được nâng cao.

Thân thể của hắn, sớm đã đạt đến cực hạn của Trảm Linh, chỉ cần tiến thêm một bước nữa là thân thể Vấn Đạo.

- Cơ duyên này, ta nhất định phải nắm cho thật chắc!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, tiếp tục đi về phía trước.

Trên bầu trời lúc này, thân ảnh của lão giả do lôi điện hợp thành, thần sức từ từ lộ ra vẻ ngưng trọng, hai mắt bỗng chốc quang mang càng lớn, hắn rõ ràng cảm nhận được lôi điện tại nơi này vậy mà lại giảm đi một chút.

Tuy rằng không nhiều, những loại giảm bớt này bao nhiêu năm nay chưa từng xuất hiện qua.

- Hắn có thể hấp thu lôi điện? Đây không phải lôi điện bình thường, mà là kiếp lôi, hắn vậy mà có thể hấp thu kiếp lôi để cường hóa thân thể. Lão giả thất kinh.

- Hắn tu luyện là thứ công pháp gì mà lại có thể làm được tới mức này… lẽ nào là mấy loại đạo pháp thân thể trong truyền thuyết! Trong khi lão

giả còn đang thất kinh thì Mạnh Hạo đã bước đến vị trí ba trăm trượng.

Lôi điện dọc đường không ngừng nghỉ, ầm ầm nổ vang, khiến cho thân thể của Mạnh Hạo, đau đớn vô cùng, thân thể trên dưới như có vô vàn mũi kim sắc bén không lúc nào là không đâm vào hắn.

Dùng từ vạn tiễn xuyên tâm để hình dung cũng không có chút nào quá đáng.

Dưới sự đau đớn này, trước mắt Mạnh Hạo tối sầm. Cho dù lôi điện xung quanh chớp nháy sáng rực nhưng cũng dần dần tối lại trong mắt hắn, Mạnh Hạo cắn lấy đầu lưỡi, sau khi cả người tỉnh táo lại một chút, nhổ ra chút máu, hắn lại tiếp tục tiến về phía trước.

Oanh!

Năm trăm trượng!

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời gào thét, cả một bên cánh tay phải của hắn đã đột phá hoàn toàn, từ Trảm Linh thăng cấp lên Vấn Đạo, liên đới toàn thân của hắn, cũng trong thời khắc này, trong cực hạn Trảm Linh cũng đã tinh tiến thêm không ít.

Mà lôi điện xung quanh, vốn dĩ bao phủ vạn trượng, nhưng giờ đây dưới sự hấp thu của Mạnh Hạo, cũng đã giảm thiểu đi rất nhiều, chỉ còn lại tám trăm trượng.

Nhất là sau khi cả một cánh tay phải của Mạnh Hạo đều là sức mạnh Vấn Đạo, tốc độ hấp thu chớp điện này cũng nhanh lên không ít, làm cho tám trăm trượng lôi điện, lại bị rút ngắn lại, hóa thành bảy trăm trượng.

Mạnh Hạo tinh thần phấn chấn, cắn rằng tiến tới.

Sáu trăm trượng!

Bảy trăm trượng!

Ầm một tiếng, cánh tay trái của Mạnh Hạo bỗng nhiên đột phá, trở thành thân thể Vấn Đạo!

Tám trăm trượng!

Hai chân của Mạnh Hạo trong giây lát tản ra khí tức quy tắc, tựa như tồn tại mối liên hệ kỳ dị giữa thiên địa này. Máu thịt trong đó được cường hóa, nháy mắt đã đạt Vấn Đạo.

Chín trăm trượng!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, chớp điện xung quanh hắn, trong lúc này đây như đều ngưng trệ lại, tiếng nổ ầm vang, cả một phạm vi lớn bị rút ngắn lại, chỉ còn lại ba trăm trượng.

Nhất là đúng lúc này, những chớp điện màu đen mang theo sự hủy diệt xông về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo ngẩng đầu, hai mắt hắn đã đỏ ngầu, mặc kệ những tia chớp điện màu đen này trực tiếp đánh vào cơ thể.

Khi những chớp điện màu đen tiến vào cơ thể Mạnh Hạo, toàn thân hắn kêu răng rắc, từng vết nứt xuất hiện, tựa như không cách nào chịu nổi sự tan vỡ.

Nhưng ngay sau đó, cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn phát huy tác dụng, dưới sự phục hồi nhanh chóng, những đau đớn hình thành vượt quá trước đây rất nhiều rất nhiều, cho dù là Mạnh Hạo cũng không nhịn được mà gào thét thê lương.

Trong tiếng gào thét, thân thể hắn truyền ra tiếng nổ ầm vang, đây không phải tiếng nổ khi thân thể tan vỡ mà là âm thanh kinh thiên phát ra khi thân thể được cường hóa tới Vấn Đạo.

Tứ chi, toàn thân tất cả đều đột phá từ Trảm Linh, bước vào Vấn Đạo, duy chỉ có phần đầu là nơi yếu nhất, độ khó khi cường hóa lại càng lớn. Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, lắc thân mình, trực tiếp đi lên, chín trăm mười trượng, chín trăm ba mươi trượng… chín trăm bảy mươi trượng!

Đầu hắn như bị thiên địa chèn ép, vô cùng vô tận chớp điện ập tới, khi di chuyển khắp toàn thân, Cửu Thiên Bảo Thân Ấn cũng không ngừng vận chuyển…

Chín trăm tám mươi trượng, chín trăm chín mươi trượng… cho đến… một ngàn trượng!!

Thanh đồng đại đỉnh ở ngay trước người Mạnh Hạo, đứng tại đây, chớp điện xung quanh sớm đã bị rút xuống còn một trăm trượng, ánh chớp gần như vô cùng, Mạnh Hạo trong cơn run rẩy, phun ra máu tươi, chầm chậm nhấc tay phải lên, cắn răng một chưởng ấn lên trên thanh đồng đỉnh!

Đại đỉnh ông lên một tiếng, lôi điện trong phạm vi một trăm trượng trong nháy mắt ngưng tụ về phía Mạnh Hạo.

Oanh!

- Từ nay về sau, ngươi thuộc về Mạnh Hạo ta, âm thanh của hắn mang theo sực run rẩy, từ trong lôi điện kinh thiên, bỗng nhiên truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1105: Đến Nhất Kiếm Tông

Oanh!

Lôi điện trong phạm vi một trăm trượng, nháy mắt ập tới, đem Mạnh Hạo bao phủ hoàn toàn bên trong, lão giả trong không trung lúc này ánh mắt lấp lánh, cũng bị hành động trước đó của Mạnh Hạo làm cho tâm thần chấn động.

Đúng tại lúc này, bỗng nhiên, thanh đồng đại đỉnh chấn động, Mạnh Hạo ở trong lôi điện thân thể như sụp đổ, chớp mắt, thân thể hắn xuất hiện vô số vết nứt, tựa như muốn nổ tung.

Nhưng chính tại thời khắc sắp nổ tung, đầu của Mạnh Hạo trực tiếp phủ xuống quy tắc pháp tắc, tất cả bộ phận trên thân thể Mạnh Hạo, thời khắc này… đều đã bước chân vào Vấn Đạo!

Đây là thân thể Vấn đạo!

Vấn Đạo này không hiển lộ rõ ràng như tu vi, quy tắc và pháp tắc dẫn động cũng không mạnh mẽ bằng, nhưng kể từ lúc này, thân thể của Mạnh Hạo có thể so với bảo vật Vấn Đạo.

Tu sĩ Trảm Linh, cho dù Mạnh Hạo có nhắm mắt lại, tùy ý để đối phương chém giết thì cũng không tài nào rung chuyển thân xác hắn.

Thậm chí có thể nói, phóng mắt khắp cả Nam Thiên Đại Địa, người có thể có được thân thể cường hãn như Mạnh Hạo, hiếm như phượng mao lân giác, cho dù là Quý gia tại Nam Thiên Đại Lục e là cũng không tìm ra được một người.

Thân thể chí cường!

Mạnh Hạo ngẩng đầu hống lên, tất cả chớp điện xung quanh hắn đều bị hấp thu vào trong cơ thể, chớp mắt, chớp điện biến mất không chừa lại một tia, thân thể Mạnh Hạo bay lên, khi dừng ở giữa không trung, bên ngoài thân thể hắn không có một chút chớp điện nào, nhưng nếu có người nhìn trực tiếp vào trong đôi mắt hắn, lập tức có thể cảm nhận được hỉnh như có một cỗ lôi điện vô hình đánh vào tâm thần.

Mạnh Hạo ở giữa không trung, cảm nhận rõ ràng thời khắc này, sự khủng bố và cường hãn của thân thể, thậm chí còn cảm nhận được thiên địa pháp tắc nhàn nhạt, tuy nhiên có thể vì nơi này là Thượng Cổ Phúc Địa, thiên địa pháp tắc không giống như Nam Thiên Đại Địa, cho nên trên người Mạnh Hạo có thêm một cỗ khí tức hồng hoang.

Khí tức này lộ ra vẻ cổ xưa, ẩn chứa thương tang, khiến Mạnh Hạo đứng tại nơi đây tự nhiên mang tới cho người khác một loại cảm giác năm tháng vô tận.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn thanh đồng đỉnh bên dưới, ánh mắt chợt lóe, trước đó khi hắn chạm vào đại đỉnh, có cảm nhận được hồn của mình bị phân tách ra một tia nhập vào trong đỉnh.

Lúc này nhìn lại, hắn âm thầm cảm nhận được sự liên kết giữa bản thân và đại đỉnh.

- Lên! Tay phải Mạnh Hạo nhấc lên, nâng lên phía trước.

Oanh!

Chiếc đỉnh từ từ được nâng lên, khi nâng bụi đất bay lên mịt mù khiến cho mặt đất giống như bị sương mù khuếch tán.

Đỉnh này, càng nâng càng cao, khí tức cổ xưa trên đó, ý vị tang thương, không ngờ lại vô cùng gần gũi với Mạnh Hạo lúc này.

Một màn này khiến cho lão giả giữa không trung hít sâu một hơi, lão nhìn kỹ Mạnh Hạo rồi lại cúi đầu nhìn bản tôn thứ hai đứng trên mặt đất.

- Lão phu không phải đỉnh linh, nhưng lại là người trông coi chiếc đỉnh này, điểm quý báu của đỉnh này là ở bên trong đỉnh, lai lịch thần bí, khó mà tra ra. Còn bên ngoài đỉnh là do ta tạo nên, giờ trở thành di vật của hắn, ngươi đã đạt được… cũng là có duyên, mong ngươi có thể dùng đỉnh này để tái hiện lại huy hoàng của chủ nhân trước đây.

- Không có đỉnh này, lão phu cũng đã hoàn thành sứ mạng… Lão giả nhẹ giọng nói, trong mắt lộ ra vẻ mê mang, thân thể từ từ tiêu tán.

- Ta vốn nên vẫn lạc, năm đó còn sót lại dưới kiếp lôi, thần hồn chưa tan, nay sứ mệnh hoàn thành, ta cũng có thể tân sinh…

- Ta muốn đi địa phủ đệ tứ sơn, chuyển thế làm người, năm tháng ung dung hoặc giả tương lai một ngày nào đó, ta và ngươi còn có thể tương ngộ trên tiên lộ… Lão giả thản nhiên nói, thân thể phiêu diêu dần mơ hồ, cuối cùng hóa thành một đạo tinh quang bay lên, chớp mắt biến mất trong hư vô.

Mạnh Hạo nhìn về phương hướng lão giả rời đi, hắn không biết đối phương là ai, nhưng trong não hải lại hiện lên hình ảnh đại hán khôi ngô năm đó ở bên ngoài đại đỉnh này.

Thời gian thoáng qua, hai người dường như có sự tương đồng.

Mạnh Hạo nhìn về phía đại đỉnh trong sự trầm mặc.

- Nhỏ lại!

Đại đỉnh ông lên một tiếng, lập tức thu nhỏ lại cho đến khi bằng một bàn tay, rơi vào trong lòng bàn tay Mạnh Hạo. Khi vừa tiếp xúc, chớp điện trong người Mạnh Hạo tràn ra, cả người như tắm trong lôi điện.

Trong lôi điện, Mạnh Hạo thân thê chấn động, hắn cảm nhận được một vài chỗ diệu dụng của thanh đồng đỉnh này. Sau khi tiếp xúc, trong đầu hắn tự nhiên biết được nhiều hơn.

- Di hình hoán vị… Mạnh Hạo ngẩn người ra, bỗng nhiên miết cái đỉnh, ánh mắt nhìn về phía bổn tôn thứ hai.

Khi hắn nhìn về phía bản tôn thứ hai, phía trước lập tức mơ hồ, khi rõ ràng hắn bỗng phát hiện ra, bản thân… không ngờ đang đứng dưới mặt đất, còn bản tôn thứ hai lại đang ở giữa không trung, tại vị trí của Mạnh Hạo trước đó.

- Vật này! Mạnh Hạo mắt trợn tròn, hô hấp bỗng chốc gấp rút, nhìn chằm chằm lôi đỉnh trong lòng bàn tay, lập tức phán đoán ra sự kỳ diệu của vật này khi đấu pháp.

Thậm chí không chỉ là đấu pháp, mà nhiều khi, tác dụng của vật này có thể nói là nghịch thiên.

- Không chỉ có thể dùng như vậy, vật này cũng có thể phóng thích lôi điện, thậm chí có thể trực tiếp nện xuống bằng sức nặng của nó, giống như trấn áp!

- Ngoài ra, chất liệu là từ thượng cổ, với mức độ cứng rắn của nó e là pháp bảo bình thường không cách nào địch lại được nó! Mạnh Hạo ánh mắt chớp động, nghĩ tới trong lôi đỉnh còn có những pho tượng, còn có nội đỉnh trong pho tượng.

- Đây đích thực là chí bảo! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, một lát sau liền thu lôi đỉnh vào trong túi trữ vật, lắc thân mình, mang theo bản tôn thứ

hai nháy mắt bay ra xa.

Truyền tống rời khỏi, từ trong Thượng Cổ Phúc Địa đi ra, sau khi quay lại đài sen tại nơi sâu thẳm trong lòng đất Thanh La Tông, cánh cửa mất đi tác dụng, vỡ vụn biến mất.

Mạnh Hạo quay đầu nhìn lại một cái, thân thể trực tiếp bay lên, khi xông lên mặt đất, bên ngoài Thanh La Tông, chúng nhân Huyết Yêu Tông đều đang chờ đợi, sau khi thấy Mạnh Hạo quay trở lại, tất cả đồng loạt ôm quyền cúi đầu.

- Cung nghênh thiếu tông trở về!

Thiết Huyết nhị lão trong Huyết Yêu Tông mơ hồ cảm nhận được sự bất đồng của Mạnh Hạo so với trước đây, nhưng cụ thể là chỗ nào bất đồng lại không nói ra được. Còn về lão tổ Kim Hàn Tông và lão tổ Lý gia, hai người đã trở thành huyết thân khôi lỗi, nên không cách nào nhận biết.

Mà mấy chục vạn tán tiên đằng sau cũng không có ai nhìn ra được chút đầu mối nào, chỉ là mơ hồ cảm thấy, Mạnh Hạo này dường như… mạnh hơn một chút, có một sự thương tang vẩn quanh.

- Thanh La Tông đã diệt, tiếp theo… Nhất Kiếm Tông! Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua chúng nhân, bống nhiên lên tiếng.

- Nhất Kiếm Tông! Trong mắt đam người Huyết Yêu Tông lập tức lóng lánh sát cơ, ngạo khí xung thiên, mấy chục vạn tán tiên kia, ai nấy tâm thần đều chấn động.

- Quả nhiên là muốn hủy diệt hoàn toàn bốn phương thế lực!!

- Nếu Huyết Yêu Tông thực sự làm được điều này, vậy thì Huyết Yêu Tông có thể nhất thống Nam Vực!

Trong sự khiếp sợ của mấy chục vạn tán tiên, Mạnh Hạo bước ra, dưới bước chân có lôi điện chớp nháy, đám người Huyết Yêu Tông sau lưng hắn hóa thành hàng vạn đạo cầu vồng, phóng thẳng tới Nhất Kiếm Tông.

Vài ngày sau, bên ngoài Nhất Kiếm Tông, bầu trời ầm vang, tầng mây sụp đổ, mặt đất gió cuồng rít gào, khiến cho sơn môn Nhất Kiếm Tông như có gió bão kéo tới.

Nhất Kiếm Tông đã triệt để phong sơn, phong bế tông môn, nghiêm cấm đệ tử nội môn ra ngoài, nếu gặp đại địch, phong ấn tất cả, phòng ngừa Huyết Yêu Tông trả thù.

Lúc này trong Nhất Kiếm Tông, mây đen sương mờ, ai nấy đều cảm thấy bất an, mấy vạn đệ tử ít ỏi còn sót lại ai cũng đều thấp thỏm, Vấn Đạo trong tông môn tử vong, nay cường giả mạnh nhất là ba vị Trảm Linh, bao gồm cả Kiếm lão trong đó.

Đối mặt với Huyết Yêu Tông như cầu vồng, bọn họ căn bản không có lực phản kháng, chỉ hy vọng hộ sơn đại trận có thể cản trở sự trả thù của Huyết Yêu Tông.

Lúc này ngoài tông môn, thiên địa vặn vẹo, hàng vạn đạo cầu vồng ríu rít kéo tới, Mạnh Hạo đi đầu, sát khí mãnh liệt, trong mắt ngập tràn sát cơ quét nhìn Nhất Kiếm Tông.

Nơi đây ngọn núi như kiếm quây quanh bát phương, mơ hồ có thể thấy được kiếm phong kinh thiên, chỉ là xung quanh tồn tại sương mù mỏng manh, xuyên qua sương vụ trông coi, Nhất Kiếm Tông một mảnh tiêu điều.

Sương vụ này tưởng chừng mỏng manh nhưng trên thực tế, lại là trận thứ nhất trong đại trận của Nhất Kiếm Tông.

- Hoặc là hàng, hoặc là chết! Hàng vạn đệ tử Huyết Yêu Tông sau lưng

Mạnh Hạo nhất loạt lên tiếng, tạo thành sóng âm ngập trời, cuồn cuồn truyền vào Nhất Kiếm Tông.

Không có tiếng nói truyền ra, nhưng sương vụ mỏng manh của Nhất Kiếm Tông như hóa thành từng con du long cấp tốc di chuyển, ngưng tụ lại với nhau, bất ngờ… tạo thành một con kiếm long khổng lồ!

Con rồng này như thằn lằn, thân thể to lớn chiếm cứ phía trên Nhất Kiếm Tông, phần lưng là vô số kiếm lớn như gai nhọn, toàn thân một màu xanh, thoạt nhìn trông rất kinh người. Sau khi huyễn hóa, nó ngẩng đầu gầm thét, phát ra tiếng rống giận về phía Mạnh Hạo.

Hàn quang trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe. Tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức lôi đỉnh bay ra, ông một tiếng ở giữa không trung, chợt bành chướng, chớp mắt biến hóa tựa như một ngọn núi, vô số lôi điện nhất thời khuếch tán, khiến cho không trung trực tiếp trở thành thế giới của lôi điện.

Uy áp kinh người, một màn này, lập tức khiến cho ba người Kiếm lão trong Nhất Kiếm Tông khẩn trương vô cùng. Các đệ tử khác trong Nhất Kiếm Tông cũng đã toàn bộ bị chấn động.

Duy chỉ có một nam tử trung niên ở trong góc, nhìn qua tưởng lão giả nhưng thực tế lại là trung niên, trên mặt râu ria lởm chởm, thần sắc có chút cô đơn, thân là đệ tử Nhất Kiếm Tông, nhưng bên người lại không có kiếm.

Chỉ có một bình rượu, cầm lên uống, nhìn về ngọn núi sau lưng, một sơn thạch nhìn trông bình thường, nhưng trong sơn thạch như có một thân ảnh… vĩnh viễn ở trong lòng hắn.

- Tiểu sư đệ, giết đi… giết tất cả người của Nhất Kiếm Tông, coi như báo thù cho sư tôn của ta, cũng coi như vì ta mà chuộc tội. Nam tử lẩm bẩm, gượng cười đau khổ uống thêm mông ngụm lớn.

Lôi đỉnh trên không kinh người, cùng với sự bành trướng, lôi điện ngày càng nhiều lên, kinh thiên động địa.

Khiến cho Huyết Yêu Tông và mấy chục vạn tán tiên theo tới ở phía sau ai nấy đều thất kinh, trong lúc hoảng sợ, lôi đỉnh chợt ập tới Kiếm Long do Nhất Kiếm Tông hợp thành.

Oanh!

Chịu đựng!

- Toàn bộ đệ tử hợp lực vận chuyển pháp trận!! Kiếm lão ba người của Nhất Kiếm Tông lập tức gào thét, hàng vạn đệ tử cắn răng dốc toàn lực khống chế pháp trận, khiến cho Kiếm Long thoạt nhìn chân thật hơn một chút.

Dưới cái nhìn chăm chú của vạn người, lôi đỉnh ầm ầm ập xuống thẳng tới Kiếm Long, Kiếm Long rít gào, mạnh mẽ xông lên, va chạm với lôi đỉnh ở giữa không trung.

Tiếng ầm ầm vang động kinh thiên.

Từng tiếng hít thở truyền khắp bát phương, chỉ thấy Kiếm Long tiếp xúc với phần đầu của lôi đỉnh thì tức tốc nát như phấn, cả thân thể căn bản không tài nào ngăn cản lôi đỉnh, chớp mắt…

Khô héo mục nát!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1106: Chuyện xưa

Lôi đỉnh trực tiếp nghiền nát Kiếm Long nọ, đập lên pháp trận của Nhất Kiếm Tông trong tiếng nổ ẩm ầm.

Vân sóng gợn quanh, Nhất Kiếm Tông trong mắt của người bên ngoài, lập tức vặn vẹo, giống như lúc nào cũng có thể bị xé rách. Trong Nhất Kiếm Tông, ba người Kiếm lão thân thể chấn động, phun ra máu tươi.

Mấy vạn đệ tử Nhất Kiếm Tông, ai nấy thân thể đều run rẩy, sắc mặt tái nhợt, đồng loạt phun máu.

- Trận thứ hai!! Âm thanh thê lương của Kiếm lão quanh quẩn trong Nhất Kiếm Tông, mấy vạn đệ tử này lập tức đồng loạt lấy đan dược ra, không chút chần chừ nuốt vào.

Trận chiến này, trong lòng bọn họ đều rõ, là trận chiến tồn vong của Nhất Kiếm Tông. Nếu pháp trận có thể ngăn cản, vậy thì Nhất Kiếm Tông sau này có thể tiếp tục phong bế núi không ra ngoài, nhưng một khi không cách nào ngăn cản… vậy thì nó đại biểu cho việc Nhất Kiếm Tông từ nay về sau bị xóa sổ khỏi Nam Vực.

Còn có một loại khả năng, đó là quy hàng.

Do sư vận chuyển toàn lực của mọi người mà trong Nhất Kiếm Tông bỗng chốc xuất hiện vô số kiếm quang, từ trên mặt đất, từ trong sơn mạch, từ trong lầu các, từng thanh kiếm bay ra.

Những kiếm này vượt quá mười vạn. Sau khi đã bay cả lên vây quanh Nhất Kiếm Tông, hình thành một màn thú vị. Trong tiếng nổ ầm ầm một tràng cảnh từng thanh kiếm cùng hợp lại một chỗ, bất ngờ… hình thành một thanh kiếm lớn bàng bạc.

Cao chừng vạn trượng, bao phủ Nhất Kiếm Tông ở bên trong, làm Nhất Kiếm Tông như khoác thêm một lớp kiếm giáp.

Mạnh Hạo thần sắc vẫn như thường, tay phải nâng lên vẫy, lôi đỉnh lập tức thu nhỏ, bay về, khi xuất hiện trong tay Mạnh Hạo, bị hắn nằm trong lòng bàn tay, thì lôi điện lập tức tràn ngập toàn thân hắn.

- Phá vỡ trận này! Mạnh Hạo thản nhiên lên tiếng, lão tổ Kim Hàn Tông còn có đệ tam tổ của Lý gia bỗng chốc bước ra, chớp mắt tới gần bên cạnh kiếm giáp, phất tay, tu vi Vấn Đạo đỉnh phong bạo phát, khi tiếng nổ ầm ầm vang vọng quẩn quanh, mấy vạn đệ tử Huyết Yêu Tông cũng đồng loạt xuất thủ, thần thông thuật pháp như mưa oanh kích đại trận của Nhất Kiếm Tông.

Bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, cũng xuất hiện dưới sự khống chế bằng tâm niệm của hắn, Tuế Nguyệt Mộc Kiếm trong tay, cả người đạp lên kiếm quang, cũng giết vào bên trong.

Sức mạnh của mấy vạn người, còn có ba Vấn Đạo đỉnh phong oanh kích trận pháp, liền khiến cho đại kiếm của Nhất Kiếm Tông không ngừng run rẩy, thậm chí rất nhiều chỗ đều đã xuất hiện vết nứt vỡ.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn tất thảy.

Tiếng nổ ầm ầm không ngớt, đại kiếm của Nhất Kiếm Tông sau nửa canh giờ cuối cùng cũng không cách nào duy trì được nữa. Trong đó có không ít kiếm thể chợt vỡ tan, khiến cho trận pháp không còn hoàn chỉnh, tốc độ sụp đổ ngày càng nhanh.

Một lát sau, ầm một tiếng nổ lớn, cả trận pháp triệt để sụp đổ. Có những phi kiếm vỡ vụn toàn bộ, bị cuốn ngược ra bốn phía xung quanh, cả đại trận của Nhất Kiếm Tông, như bị xé mở ra một khe hổng.

Thông qua khe hổng, có thể nhìn thấy được Nhất Kiếm Tông thực sự ở bên trong, còn có thể thấy được mấy vạn đệ tự sắc mặt trắng bệch trong Nhất Kiếm Tông, cùng với sự tuyệt vọng của ba lão giả Trảm Linh.

Oanh!

Bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo bước tới khe hổng, hai mắt hắn lóe lên, dùng hai tay xé sang hai bên, rắc một tiếng, vết nứt trực tiếp bị xé mở ra, hình thành một vết sẹo to lớn, lúc này trận pháp của Nhất Kiếm Tông triệt để vỡ nát.

Cùng lúc đó, đệ tử Huyết Yêu Tông bỗng nhiên xông tới, tạo thành huyết vân giết vào trong Nhất Kiếm Tông.

Đám người Nhất Kiếm Tông, dưới lực lượng tuyệt đối căn bản không có nổi tâm lý phản kháng, không biết ai là kẻ đầu tiên quỳ xuống đất, rất mau, từng tên từng tên đệ tử đều quỳ bái.

- Quy hàng, ta nguyện ý quy hàng.

- Ta cũng quy hàng!

Kiếm lão ba người của Nhất Kiếm Tông sắc mặt tái nhợt, hai người trong đó cười thảm, đang muốn lựa chọn quy hàng thì lúc này Kiếm lão hai mắt bỗng lóe lên, thân thể thuấn di một cái, trực tiếp xuất hiện ở nơi không xa, bên cạnh trung niên nam tử chỉ có bình rượu mà bên người lại không có kiếm.

Vừa mới xuất hiện, hắn đã nhấc tay phải lên, một tay ấn xuống đỉnh đầu của nam tử trung niên nọ, khi mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong mắt hắn lộ ra một chút điên cuồng cùng dữ tợn.

- Mạnh Hạo!

- Đây là sư huynh Trần Phàm của ngươi năm đó tại Kháo Sơn Tông, cũng là bạn thân của ngươi, nếu ngươi dám để người của mình động thủ, lão phu cho dù là chết, cũng sẽ kéo hắn chôn cùng!

Thanh âm của hắn thê lương, khi phát ra, đệ tử Huyết Yêu Tông chợt ngừng lại, ai nấy đều lạnh lùng nhìn về phía Kiếm lão, thậm chí những đệ tử của Nhất Kiếm Tông cũng đều ngẩn người ra, nhưng không có ai cảm thấy vui mừng, mà ngược lại sắc mặt càng trở nên tái nhợt hơn.

Nhất là hai vị cường giả Trảm Linh của Nhất Kiếm Tông kia, họ căn bản không phải đối thủ của Nhất Kiếm Tông, một hồi đối kháng ban nãy đã chứng minh tất cả, Huyết Yêu Tông không thể ngăn cản.

Quy hàng, chính là lối thoát duy nhất!

Nhưng nay Kiếm lão làm như vậy, lập tức liên lụy tới đám người Nhất Kiếm Tông này, càng thêm trêu chọc tên sát tinh Mạnh Hạo kia, khiến hai người sắc mặt lập tức đại biến.

- Kiếm lão, không thể làm vậy!

- Kiếm lão, ngươi…

Kiếm lão thần sắc dữ tợn, gắt gao giữ lấy đỉnh đầu của Trần Phàm, ngẩng đầu mang theo sự điên cuồng, nhìn về phía Mạnh Hạo lúc này đang từ từ đi ra từ trong đám người Huyết Yêu Tông.

- Mạnh Hạo, đưa tiên khôi của Nhất Kiếm Tông cho ta, ta chỉ cần tiên khôi đó, sau khi lấy được, ta tuyệt đối không đả thương tới Trần Phàm!

- Ngươi điên rồi? Mạnh Hạo sắc mặt vô cùng âm trầm, sự lạc phách của Trần Phàm năm đó hắn vẫn còn để ở trong mắt, có lòng giúp đỡ, nhưng Trần Phàm lòng rõ ràng đã chết, lần này tới Nhất Kiếm Tông, ngoài việc trả thù cho Huyết Yêu Tông, hắn trong lòng cũng nhớ tới Trần Phàm.

- Điên thì đã làm sao, ta chỉ cần tiên khôi đó, giao ra đây, ra sẽ thả hắn ra! Kiếm lão ánh mắt đỏ ngầu, rống giận hét lên.

Trần Phàm sắc mặt tái nhợt, nhìn xung quanh, cũng nhìn Mạnh Hạo, hắn không nói gì, chỉ là mỉm cười, giống như năm đó tại Nam Vực, khi lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Hạo, là nụ cười đó.

- Tiểu sư đệ, ngươi đã trưởng thành rồi… Đó là lời hắn nói năm đó, nay trong nụ cười này, Mạnh Hạo dường như thấy được vị sư huynh đã từng hăm hở nhiệt tình, nhìn thấy một Trần Phàm một lòng cầu đạo trong Kháo Sơn Tông.

Chớp mắt đã mấy trăm năm trôi qua, cảnh còn người mất, nhưng tình cảm tại tông môn khi xưa lại thủy chung còn đó.

- Mạnh Hạo, ngươi mặc dù huy hoàng, nhưng sư huynh ngươi những năm này, lại khổ đến cùng cực! Trong mắt Kiếm lão lộ ra vẻ ác độc, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, mắt thấy Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, nội tâm thở phào nhẹ nhõm, cười lạnh nói.

- Trần Phàm này vốn dĩ là thiên kiêu của Nhất Kiếm Tông ta, từng là một trong thất kiếm, nhưng hắn thực sự không nên… yêu lấy Sơn Linh! Hắn lo sợ Mạnh Hạo không màng tới sự sống chết của Trần Phàm, muốn khiến Mạnh Hạo nhớ tới những ngày tốt đẹp, nên lập tức nói.

- Sơn Linh là sơn thạch hóa thân, là một chí bảo khác trong Nhất Kiếm Tông ta, ngoại trừ chí bảo truyền thừa.

- Nàng ta không thể động phàm tâm, một khi động phải thì sẽ không còn là linh, phân tách khỏi sơn thạch, gây ảnh hưởng tới khí vận của Nhất Kiếm Tông ta, dù sao… tảng đá kia, nghe đồn là đến từ đệ cửu sơn!

Trong khi Kiếm lão cười lạnh nói, thì trong não hải của Mạnh Hạo xuất

hiện hình ảnh nữ tử phiêu nhiên từ trên đỉnh núi đi tới năm đó, khi hắn lần đầu tiên tới Nhất Kiếm Tông.

- Hắn vi phạm tông quy, khiến sơn thạch nhiễm bụi, khí vận không còn, mà hắn lại cùng Sơn Linh bỏ trốn, sau cùng bị Nhất Kiếm Tông ta bắt về, vì hắn, sư tôn của hắn…

- Đừng nói nữa! Hai mắt Trần Phàm chợt mở ra, trong đó lộ ra những tơ máu, điên cuồng rống lớn.

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, hắn quen biết Trần Phàm bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Trần Phàm lại đậm tình như vậy. Sự đau khổ trong con mắt kia, còn có sự điên cuồng trong thần sắc, khiến Mạnh Hạo bất chợt nhớ sự điên cuồng của bản thân năm đó tại Thanh La Tông khi bỗng chốc nhìn thấy tàn hồn của Hứa Thanh.

- Không nói nữa ư? Tại sao lại không nói nữa? Vì ngươi, sư tôn của ngươi thay ngươi chịu sự phẫn nộ của tông môn, bị phế đi tu vi, lưu lạc phàm trần cho đến chết.

Mà ngươi ở đây, nếu không phải Sơn Linh lấy sự tự hủy để uy hiếp, lập nên ước định với tông môn, đời này trầm luân trong núi đá vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại, mới đổi được cái mạng của ngươi.

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa…

Trần Phàm run rẩy, nước mắt tuôn rơi, thần sắc đau khổ tới cùng cực, trong nụ cười thảm, đôi mắt càng trở nên vô thần.

Hắn vĩnh viễn không thể nào quên được câu nói của sư tôn năm đó khi đứng trước mặt mình, cúi đầu trước tất cả mọi người trong tông môn.

- Hắn là đệ tử của ta, tội của hắn, do ta gánh chịu.

Hắn trơ mắt nhìn sư tôn tu vi bị phế, nhìn một cường giả Nguyên Anh, đến cuối cùng biến thành một lão già phàm tục, cho đến cái ngày tử vong đó, sư tôn của hắn cũng không oán trách hắn một câu, trái lại còn cùng hắn ôn lại chuyện cũ, chỉ là càng là như vậy, trong lòng hắn càng đau đớn, loại cảm giác đó đủ để khiến cho con người ta phát điên.

Mà con cháu của sư tôn hắn, hận hắn tới thấu xương, mong hắn tự tìm lấy cái chết.

Hắn hận, hận bản thân không có cách nào thay đổi tất cả, hận Nhất Kiếm Tông quá tuyệt tình, hắn cũng đã từng muốn chết, nhưng… hắn không quên được Sơn Linh, không quên được người con gái đó.

Hắn chỉ có thể uống rượu, trong cơn say nhớ lại sự tốt đẹp trong quá khứ. Hắn có lỗi với sư tôn, có lỗi với người con gái đó, có lỗi với tất cả những người quan tâm hắn.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn cuối cùng cũng đã hiểu những chuyện đã phát sinh trên người Trần Phàm, hiểu được vì sao một người, từ hăm hở nhiệt tình suy sút tới cùng cực như ngày hôm nay.

- Đừng nói nữa… xin ngươi, đừng nói nữa… xin ngươi… Trần Phàm lẩm bẩm, cúi đầu, chua xót nói.

- Nếu không phải Sơn Linh làm vậy, ngươi cho rằng ngươi phạm tội lớn như thế, sao có thể chỉ nghiền nát nguyên anh của ngươi, để ngươi kiếp này không cách nào đột phá, cái giá phải trả có một chút như vậy?

- Sự tồn tại của ngươi, chính là sự ảnh hưởng tới Sơn Linh trong tông môn, đáng tiếc… lần này trận chiến với Huyết Yêu Tông biến hóa quá bất ngờ, chỉ có lão tổ mới biết làm sao để khống chế sơn thạch này, nếu hắn không chết, ngươi ở nơi này cứ chờ mà xem, trận pháp tuyệt đối không dễ phá vỡ như vậy. Kiếm lão cười lạnh, ánh quét về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo càng để ý, hắn càng nhận thấy bản thân nắm bắt được

càng nhiều.

- Một mình ngươi, hại sư tôn của ngươi, hủy hoại đạo lữ của ngươi, sao lại không thể để người khác nói!

- Câm miệng! Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe, khi nói, thanh âm cuồn cuộn như lôi điện, ầm ầm phát ra, chỉ là thanh âm mà đã khiến cho hai mắt của Kiếm lão co rút lại, nội tâm oanh động, tay phải miết mạnh.

Cùng lúc đó, lôi đỉnh trong tay Mạnh Hạo chợt lóe sáng.

Di hình hoán vị!

Hoán vị không phải Kiếm lão mà là Trần Phàm trong tay lão.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1107: Cầu phúc cho ngươi

Lôi đỉnh trong tay Mạnh Hạo bỗng nhiên sáng chói, trong tiếng lôi điện oanh động, Kiếm lão Nhất Kiếm Tông sắc mặt đại biến, trong lòng nổi lên một dự cảm không lành, tay phải không chần chừ miết một cái, muốn bóp lấy thiên linh của Trần Phàm trong tay, lấy sự tổn thương này để uy hiếp Mạnh Hạo.

Nhưng tay của hắn, dường như vừa mới dùng lực, dưới bàn tay của hắn truyền ra một cỗ lực lượng mạnh mẽ kinh người, thứ mà hắn bóp phải không phải máu thịt mà là một khối sắt nóng bỏng đỏ hồng, lực phản chấn cùng với cảm giác đau như kim châm trong lòng bàn tay khiến Kiếm lão thất kinh.

Cùng lúc đó, hắn bỗng nhiên phát hiện, nơi hắn nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, không ngờ… Mạnh Hạo đã biến mất, còn thân ảnh của Trần Phàm, lại xuất hiện ở đó.

Kiếm lão trong lòng hồi hộp, khi cúi đầu xuống lập tức nhìn thấy người mà tay phải của mình đang nắm lấy, lại chính là Mạnh Hạo!

Hắn sửng sốt, sau đó da đầu tê rần, thân thể chớp mắt lùi về sau, gần như hồn phi phách tán.

- Đây là thần thông gì!!! Kiếm lão bị một màn này làm cho rung động hoàn toàn. Trong sự hoảng sợ, hắn cắn rách lưỡi, phun ra máu tươi, khiến cho tốc độ bỏ chạy lại càng tăng nhanh.

- Muốn chạy ư? Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, tay trái nâng lên chỉ về phía trước, lập tức Tuế Nguyệt Mộc Kiếm của bản tôn thứ hai ở bên

cạnh vang lên một tiếng, chớp mắt tới gần, cho dù tốc độ của Kiếm lão có nhanh hơn nữa thì cũng không thể nhanh hơn Tuế Nguyệt Mộc Kiếm.

Trong chớp mắt, kiếm này ầm ầm phóng tới, khi sắp tới gần năm tháng thời gian liền làm cho hư vô vặn vẹo, thân thể của Kiếm lão mau chóng khô héo, bằng mắt thường cũng có thể thấy được. Hắn phát ra tiếng hét thảm thiết trong cơn hoảng sợ, Tuế Nguyệt Mộc Kiếm chớp mắt xuyên qua đầu hắn,

Một kiếm chém chết!

Gọn gàng sạch sẽ, không có một chút chần chừ nào, thân thể lão lập tức khô héo, nguyên thần tử vong, khi rơi xuống giống như trải qua vô tận năm tháng, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Không để lại bất kỳ dấu vết của sự tồn tại nào, triệt để… tử vong.

Hai cường giả Trảm Linh còn lại của Nhất Kiếm Tông, còn có mấy vạn đệ tử Nhất Kiếm Tông ai nấy đều sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, hai cường giả Trảm Linh nọ chợt giật mình, lập tức hướng về phía Mạnh Hạo quỳ bái.

- Ta cam nguyện quy hàng Huyết Yêu Tông, bái kiến thiếu tông!

- Bái kiến thiếu tông! Đệ tử Nhất Kiếm Tông lũ lượt gấp rút quỳ bái Mạnh Hạo trong sự chấn động, thanh âm run rẩy, nhưng mấy vạn người cùng nói một lúc cũng tạo ra sóng ấm, vang vọng bốn phía.

Mạnh Hạo không nói gì, quay đầu nhìn Trần Phàm, nhìn một Trần Phàm giờ đây sắc mặt ảm đạm tựa như không còn lưu luyến gì với sự sống, sống trong đau khổ, mong muốn được giải thoát.

Mạnh Hạo lòng đau nhói, đại sư huynh trong ký ức của hắn, không phải là như vậy. Đó là một anh hào một lòng cầu đạo, có chí lớn, tuy rằng có đôi chút cổ hủ, nhưng bất luận là lúc nào cũng có thể đứng trước mặt

mình, che mưa che gió cho mình.

Trong mắt của hắn, Mạnh Hạo vĩnh viễn đều là tiểu sư đệ năm đó, vĩnh viễn là sư đệ cần hắn quan tâm thậm chí suy tính chung thân đại sự sau khi tông môn không còn.

- Sư huynh… Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng.

Trần Phàm trầm mặc một lát, rồi chậm rãi ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, gượng cười một cái.

- Tiểu sư đệ, ngươi trưởng thành rồi… ta đây cũng yên tâm rồi… có thời gian không, nếu có thì cùng sư huynh chút rượu.

Mạnh Hạo lập tức gật đầu, đệ tử Nhất Kiếm Tông còn có tu sĩ Huyết Yêu Tông, lũ lượt rút ra khỏi chỗ này, khoanh chân chờ đợi ở bên ngoài quanh Nhất Kiếm Tông.

Khắp cả Nhất Kiếm Tông, nay hoàn toàn yên tĩnh, duy chỉ có Mạnh Hạo và Trần Phàm ở trên đỉnh núi không xa, dưới sơn thạch kỳ dị, Trần Phàm lấy ra bầu rượu đưa cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trong mắt có chút phức tạp, nhưng lại không biết nên bắt đầu khuyên giải từ đâu, sau khi tiếp rượu liền uống một ngụm lớn.

Rượu rất mạnh, sau khi vào miệng giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt trong cơ thể.

- Nàng là chị dâu của ngươi. Trần Phàm nhìn sơn thạch, lẩm bẩm nói.

Mạnh Hạo trầm mặc.

- Ta đã từng hứa hẹn, tiên lộ gập ghềnh, không bằng làm bạn cả đời.

- Nàng đã ngủ say hoặc giả cả đời này sẽ không tỉnh lại, hoặc giả sẽ tỉnh lại… ta sẽ ở lại đây, ở bên nàng, đó là lời hứa của ta.

- Ta có lỗi với sư tôn, có lỗi với lão nhân gia… Trần Phàm nói, nước mắt tuôn rơi, một nam tử trung niên trông như ông già, trước mặt Mạnh Hạo, nước mắt ngày càng nhiều.

Hắn rất ít khóc, khi cùng với Sơn Linh bị bắt trở về hắn không khóc, khi Sơn Linh cam nguyện ngủ say, hắn trong lòng có nước mắt, nhưng không khóc ra được, khi sư tôn thay hắn chịu phạt, lần đầu tiên hắn khóc.

Khi sư tôn chết, hắn khóc lần thứ hai.

Giờ này, thấy được Mạnh Hạo, hắn lần thứ ba, nước mắt tuôn rơi.

- Sư huynh… Mạnh Hạo mở miệng nhưng lại không biết nên nói gì, nên lại trầm mặc, nhưng trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ cố chấp, tay phải nâng lên, trong tay hắn từ từ ngưng tụ ra một giọt máu tươi.

Ngưng tụ một giọt máu này khiến sắc mặt Mạnh Hạo trắng nhợt, huyết quang rực rỡ, Trần Phàm ngẩn ra, sau đó dường như hiểu ra được điều gì, lập tức lùi về sau, thần sắc lộ ra vẻ nghiêm khắc.

- Tiểu sư đệ, ngươi đang làm cái gì vậy, lập tức ngừng lại!

-Sư huynh, ta không giúp được gì cho huynh, điều duy nhất có thể giúp được chính là giúp huynh khôi phục tu vi, để thọ nguyên của huynh có thể gia tăng, như vậy… ngươi có thể có thời gian ở bên đạo lữ của ngươi. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tay phải nâng lên, chỉ một cái, giọt máu ẩn chứa sinh mạng của hắn chớp mắt liền rớt trên mi tâm của Trần Phàm.

Trong khoảnh khắc dung nhập vào trong, cơ thể Trần Phàm chấn động, những mảnh vụn Nguyên Anh bị đánh vỡ của hắn năm đó, bỗng chốc

như thời gian nghịch chuyển, một lần nữa xuất hiện. Sau khi hấp thu giọt máu, bông nhiên ngưng tụ lại với nhau.

Giọt máu này không chỉ mang sinh mạng của Mạnh Hạo mà còn có lực lượng Vĩnh Hằng cảnh giới của hắn, cũng chính là cỗ lực lượng này mới khiến cho tu vi của Trần Phàm khôi phục lại.

Nhưng với Mạnh Hạo mà nói, giọt máu ẩn chứa sinh mạng như thế này, hắn cả đời củng chỉ có thể ngưng tụ ra vài giọt mà thôi, một khi nhiều rồi, sự vĩnh hằng của hắn sẽ biến mất.

Nhưng Trần Phàm là đại sư huynh của hắn, tình nghĩa năm đó, từng hình ảnh hồi ức đã qua khiến cho Mạnh Hạo làm như vậy. Không hề có chút chần chừ, trái lại nếu không làm như thế, hắn… đã không phải là Mạnh Hạo.

Trần Phàm thân thể run rẩy, sau một lát liền phun ra mọt ngụm máu đen, trong cơ thể hắn, Nguyên Anh chợt xuất hiện, tu vi toàn thân ầm ầm bạo phát, mái tóc xen lẫn trắng đen, chớp mắt hóa thành tóc đen.

Khuôn mặt già nua, cũng khôi phục lại tư thế oai hùng vào giờ phút này. Thoạt nhìn không còn là lão giả mà hóa thành trung niên, một cỗ khí thế như ẩn như hiện xuất hiện trên người hắn.

Đây mới đúng như trong ký ức của Mạnh Hạo, bộ dạng của Trần Phàm.

- Tiểu sư đệ, ngươi… Trần Phàm kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo.

- Sư huynh, việc này không cần nhắc lại, ngươi là sư huynh của ta…

Mạnh Hạo nhẹ giọng nói.

Trần Phàm trầm mặc, hồi lâu mới chậm rãi gật đầu, lấy bầu rượu ra cùng Mạnh Hạo uống từng hớp từng hớp dưới sơn thạch.

Bầu trời dần tối lại cho tới khi trăng sáng treo trên cao, cho đến khi ánh dương ngày mới ló dạng, Mạnh Hạo mới chủ động tìm đề tài nói chuyện, cùng Trần Phàm hồi tưởng lại Kháo Sơn Tông ngày trước, hồi tưởng lại Nam Vực năm xưa, hồi tưởng lại từng cảnh tượng tốt đẹp.

Cho đến khi mặt trời hoàn toàn ló dạng, Mạnh Hạo mới đứng lên.

- Sư huynh, ta phải đi rồi… Ngươi ở nơi này nếu như mệt rồi thì có thể dẫn theo chị dâu tới Huyết Yêu Tông.

Mạnh Hạo nhìn Trần Phàm.

Trần Phàm trầm mặc, ngẩng đầu nhìn sơn thạch, loáng thoáng như thấy được người con gái đang nhắm mắt ở trong sơn thạch này.

- Ngươi trưởng thành rồi, sư huynh già rồi…

- Ngươi không cần phải lo cho ta, đi con đường của ngươi… ta cũng có con đường của ta, ta sẽ ở đây cùng với nàng ấy cho tới ngày ta nhắm mắt xuôi tay.

- Nếu như ngày đó đến rồi, tiểu sư đệ… hãy chôn ta ở đây, mặt trời mọc mặt trời lăn, thời gian đằng đẵng, nếu có kiếp sau… ta sẽ tìm lại nơi đây, cả đời cả kiếp… chờ đợi ngày nàng tỉnh lại. Trần Phàm nhẹ giọng lẩm bẩm, quay đầu lại, nhìn Mạnh Hạo sâu lắng.

- Tiểu sư đệ… bảo trọng, sư huynh không có tài cán gì, thứ có thể làm được… chính là âm thầm cầu phúc cho ngươi, hy vọng người suốt chặng đường… sáng sủa!

Mạnh Hạo thần sắc phức tạp, kinh ngạc nhìn Trần Phàm, đáy lòng có một cảm giác không nói được ra thành lời, hắn mãi mãi cũng không quên được thân ảnh một lòng truy cầu Vấn Đạo tại tông môn Kháo Sơn Tông

kia, vĩnh viễn không quên được bóng lưng đứng chắn trước mặt hắn, bảo vệ hắn… nay là sư huynh đang khẽ lẩm bẩm đứng ở nơi đây.

- Sư huynh… bảo trọng. Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, sau khi ôm quyền cúi một cái thật sâu, xoay người mang theo tiếng thở dài, rời đi.

Trần Phàm lặng lẽ khoanh chân ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo đã đi xa.

- Linh nhi, hắn là sư đệ của ta, trong lòng ta, hắn cũng là người thân của ta… người thân của ta không nhiều, một là hắn, một là Hứa sư muội, chỉ có hai người bọn họ.

- Nếu như nàng có linh, hãy cùng ta chúc phúc cho bọn họ…

Mạnh Hạo bay ra khỏi Nhất Kiếm Tông. Khi vừa xuất hiện thì đệ tử Nhất Kiếm Tông và tu sĩ Huyết Yêu Tông ở bên ngoài lập tức đứng cả dậy, thần sắc cung kính.

- Giao ra một tia hồn của các ngươi, lập lời huyết thệ, sau này các ngươi ở lại đây, trở thành một trong các phân tông của Huyết Yêu Tông ta! Tất cả hãy cứ như thường ngày, nhưng ngọc giản, điển tịch, vật truyền thừa của tông môn ngươi đều phải giao ra hết.

- Từ nay về sau Nam Vực không còn Nhất Kiếm Tông, chỉ có phân tông của Huyết Yêu Tông!

- Dưới sơn thạch trên đỉnh núi. Trần Phàm là sư huynh của ta, ngọn núi mà hắn ở bất kỳ ai cũng không được bước vào nửa bước, ý của hắn không ai được phép làm trái. Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua đám người Huyết Yêu Tông, chậm rãi lên tiếng.

Đệ tử Nhất Kiếm Tông, kẻ nào kẻ nấy liên tục gật đầu xưng phải, kể từ khi lựa chọn quy hàng, bọn họ đã làm tốt công tác chuẩn bị, tiếp đó, từng

người một lập thệ hồn, sau khi được Huyết Yêu Tông sắp xếp lại, hóa thành hồn giản giao cho Mạnh Hạo, tiếp sau đó chính là thu xếp pháp bảo cùng với điển tịch, dọn sạch kho báu của Nhất Kiếm Tông.

Lấy đi tất cả truyền thừa, để lại một vài đệ tử của Huyết Yêu Tông trú đóng tại đây, sau đó…

Mạnh Hạo phất tay áo, lập tức đám người Huyết Yêu Tông gào thét mà đi.

Mục tiểu… Kim Hàn Tông!

Mà bản tôn thứ hai của hắn lúc này trong lúc bước đi đột ngột biến mất, bị Mạnh Hạo sắp xếp tới một nơi khác.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1108: Mập mạp điên cuồng

Trong Kim Hàn Tông, cho dù là đã phong núi nhưng giữa các tu sĩ đều tồn tại sự lựa chọn khó khăn.

Là tiếp tục thủ hộ nơi này, hay là lựa chọn rời khỏi Nam Vực…

Là quy hàng Huyết Yêu Tông hay là lựa chọn tử chiến đến cùng…

Sự hủy diệt của Thanh La Tông chả là cái gì, nhưng Nhất Kiếm Tông quy hàng, việc này được mấy chục vạn tu sĩ Nam Vực chứng kiến, sớm đã truyền ra. Kim Hàn Tông cho dù phong núi cũng có thể nhận được tin tức này.

Nhất thời đám người trong Kim Hàn Tông đều rối rít hoảng loạn cùng khẩn trương, mà người duy nhất trong số đó không hoảng loạn chính là Lý Phú Quý. Nhưng hắn tuy không hoảng loạn nhưng lại rất căng thẳng, khoảng thời gian này hắn luôn than thở, rất bối rối.

Kim Hàn Tông đối xử với hắn không tệ, từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ đều rất tốt, hơn nữa còn cho hắn không ít đạo lữ xinh đẹp, tuy rằng hắn rất mệt nhưng lại thấy vui vẻ ở trong đó… Nhưng Mạnh Hạo là huynh đệ của hắn, là huynh đệ cùng đi ra từ Kháo Sơn Tông ở Triệu Quốc.

Năm đó hai người cùng nhau bái nhập sơn môn, cùng nhau trở thành đệ tử ngoại môn, cùng nhau đi bắt gà rừng, nhất là cái quán tạp hóa tại Kháo Sơn Tông, sự chăm sóc của Mạnh Hạo đối với hắn, hắn trước giờ vẫn ghi nhớ.

Hai người là huynh đệ.

Chỉ là hiện tại, hắn ở thế khó xử, thậm chí có chút mù mịt, huynh đệ của hắn muốn tới diệt Kim Hàn Tông, hắn không biết nên xử trí ra sao.

Cho đến mấy ngày sau, trong Kim Hàn Tông chỉ còn lại duy nhất một cường giả Trảm Linh, đích thân tới tìm hắn nói chuyện cùng với sư tôn của hắn.

- Cầu hòa? Mập mạp sửng sốt, nhìn lão tổ Trảm Linh gương mặt mệt mỏi trước mặt.

- Ngươi với Mạnh Hạo có giao tình, Mạnh Hạo người này… tuy rằng sát khí ngập trời, tuy rằng ra tay ác độc, tuy rằng tu vi cao thâm khó dò, nhưng… hắn là người niệm tình cũ.

- Điểm này, thông qua tin tức truyền ra từ trong Nhất Kiếm Tông, chuyện của Trần Phàm là có thể đoán ra đôi chút.

- Lý Phú Quý, từ ngày ngươi gia nhập tông môn, ngươi nói xem, tông môn đối xử với ngươi như thế nào? Lúc này tông môn đại nạn lâm đầu, hy vọng ngươi có thể đứng ra, giúp bản tông vượt qua cửa ai khó khăn này bằng giao tình của ngươi với Mạnh Hạo.

- Kim Hàn Tông ta nguyện ý quy hàng, duy chỉ có một điều kiện, đó là không trở thành phân tông, mà là đồng minh!

- Chúng ta sẽ toàn lực phục tùng Huyết Yêu Tông, chỉ cầu có thể giữ lại đạo chính thống, để Kim Hàn Tông không bị xóa sổ khỏi Nam Vực, vì một số năm sau có thể quật khởi lần nữa, lưu lại một cơ hội.

Cường giả duy nhất của Kim Hàn Tông ôm quyền hướng về Lý Phú Quý, cúi một cái thật sâu, sư tôn của Lý Phú Quý cũng ở bên cạnh, nhìn Lý Phú Quý.

Lý Phú Quý sau khi trầm mặc bèn ngưng trọng gật đầu.

Kim Hàn Tông lại một ngày trôi qua trong sự khẩn trương, đại trận bên ngoài tông môn đột nhiên cuồn cuộn mây tầng, mấy vạn đạo cầu vồng rít gào kéo tới, hình thành một biển máu ngập trời, như mây đỏ kéo thẳng tới Kim Hàn Tông.

Chính là mấy vạn đệ tử của Huyết Yêu Tông sau khi hủy diệt Thanh La Tông, thu phục Nhất Kiếm Tông mang theo sát khí áp sát Kim Hàn Tông.

Tán tu ở phía sau nhiều hơn một chút, mấy chục vạn người tản mát bay tới, cùng chứng kiến con đương Huyết Yêu Tông thống nhất Nam Vực.

Bên ngoài Kim Hàn Tông, hư vô không bị vặn vẹo, càng không có sương mù vậy quanh, mà chỉ bị một tầng ảo trận che phủ, thứ có thể thấy được, chỉ là một mảnh núi hoang.

Khi vừa mới tới gần, chưa đợi tu sĩ Huyết Yêu Tông lên tiếng, trong hoang sơn lập tức có một đạo cầu vồng bắn ra, trong đó chính là thân hình tròn trịa của mập mạp.

- Đừng đánh, đừng đánh, là ta. Vừa mới xuất hiện, mập mạp đã hét lớn, hắn nhìn thấy mấy vạn đệ tử Huyết Yêu Tông ở bên ngoài, cũng nhìn thấy mấy chục vạn người theo sau lập tức bị dọa tới thân thể run rẩy.

Mạnh Hạo nhìn thấy mập mạp, ánh mắt bèn quét qua Kim Hàn Tông, trong lòng ít nhiều hiểu được cách nghĩ của Kim Hàn Tông. Trên thực tế, đối với Kim Hàn Tông, Mạnh Hạo trong lòng cũng có chút do dự.

Dù sao mập mạp cũng ở đây, bất luận là hắn làm gì, người sau cùng bị tổn thương cũng là mập mạp.

Mắt thấy mập mạp xuất hiện, Mạnh Hạo liền phất tay áo, hư vô bốn phía

lập tức vặn vẹo, thân thể hắn bỗng nhiên biến mất, khi xuất hiện thì đã ở bên cạnh mập mạp, xung quanh bọn họ không gian vẫn vặn vẹo khiến cho người ngoài nhìn vào chỉ thấy mơ hồ, không thấy được cụ thể.

Mạnh Hạo gương mặt tươi cười, nhìn thân thể tròn trịa của mập mạp, hắn cười ha hả, nụ cười này của hắn khiến mập mạp thở phào một hơi, hai người ôm nhau một cái.

Nhưng rất mau Mạnh Hạo liền cười khổ.

- Cái bụng ngươi… to quá rồi. Mạnh Hạo phát hiện bản thân rất khó ôm mập mạp.

- Lại béo lên rồi, ta gần đây đang nghĩ cách giảm cân đây. Mập mạp xoa đầu cười, ánh mắt quét qua người Mạnh Hạo, nhìn mấy vạn đệ tử Huyết Yêu Tông sát khí đằng đằng ở sau hắn.

- Cái kia… Mạnh Hạo lão đại, chúng ta thương lượng một chút, thế nào. Mập mạp nhìn mà sợ hết hồn hết vía, vội vàng thấp giọng lên tiếng.

- Ồ? Mạnh Hạo trừng mắt, cười mà chẳng phải cười nhìn mập mạp.

- Lão tổ Trảm Linh trong tông môn tới tìm ra, muốn ta tới cầu hòa, hay là… không đánh nữa, tông môn quy hàng, chỉ cầu có thể giữ lại đạo chính thống… Mập mạp thở dài, dứt khoát nói hết toàn bộ.

Trong khi hai người thảo luận, khẩn trương nhất là đám người trong Kim Hàn Tông, bọn họ đều ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Hạo và mập mạp, ai nấy đều lo được lo mất.

- Cũng không biết Lý sư huynh có thể thành công không…

- Tên Mạnh Hạo này nghe nói rất trọng tình trọng nghĩa, có lẽ vấn đề không lớn.

- Khó nói lắm, Mạnh Hạo thân là thiếu tông Huyết Yêu Tông, giết chóc vô số, rất là tàn bạo, sao có thể dễ dàng đồng ý việc này.

Trong khi đám người trong Kim Hàn Tông lo lắng khẩn trương thì giữa không trung bên ngoài, Mạnh Hạo sau khi nghe mập mạp nói vậy, mặt nở nụ cười.

- Mập mạp, ngươi tốn công tốn sức giúp tông môn cầu hóa như vậy, tông môn đã hứa hẹn gì với ngươi rồi. Mạnh Hạo cười nói.

Mập mạp sửng sốt, bỗng nhiên vỗ đùi, trong mắt lộ ra vẻ tức giận.

- Mụ nội nó, đúng rồi, đám lão già này, không ngờ chả hứa hẹn gì với tiểu gia ta!! Mạnh Hạo ngươi đừng vội đồng ý, ta quay về trước, nói là việc này không dễ thực hiện, để bọn chúng hứa hẹn với ta, sau đó ta lại quay ra.

Mạnh Hạo lắc đầu cười, tay phải nâng lên, khua về bốn phía, lập tức không gian vặn vẹo xung quanh hắn bỗng chốc biến mất, tất cả đều trở nên rõ ràng, người bên ngoài cuối cùng đã có thể nhìn rõ hai người.

Sắc mặt của Mạnh Hạo lúc này cũng trầm lại, mắt mập mạp sáng lên, biết là sắp bắt đầu rồi. Thế là lập tức lửa giận bừng bừng, hướng về Mạnh Hạo gào thét.

- Mạnh Hạo, ngươi sao có thể như vậy! Hắn nói trong cơn giận dữ, xoay mình phóng thẳng về Kim Hàn Tông.

Còn đám người trong Kim Hàn Tông lúc này đều biến sắc, trong lòng hồi hộp.

Khi mập mạp mang theo sự tức giận xông vào Kim Hàn Tông, lập tức đám đông vây quanh hắn, trong mắt đều mang theo sự lo lắng.

- Mặc kệ, lão tử mặc kệ!

- Tên Mạnh Hạo này không niệm tình cũ, ta khuyên hòa không được! Mập mạp tức giận nói vậy khiến đám người Kim Hàn Tông lập tức lo âu.

Lão giả Trảm Linh duy nhất lập tức bước ra, lên tiếng hỏi.

Hắn không đồng ý?

- Ta vừa nói tới cầu hòa, hắn liền hỏi ta, ta lấy thân phận gì để đến cầu hòa, ta có thể lấy thân phận ta là đệ tử Kim Hàn Tông. Hắn đây là đang làm nhục ta! Mập mạp tức giận nói, nói xong, con ngươi theo bản năng chuyển động vài cái.

- Một khi đã như vậy thì chiến đi!

- Đúng vậy, thà chết trận chứ tuyệt không để bị làm nhục, ngay cả Lý sư huynh cũng không có cách, vậy thì chiến đi!!

- Chiến!! Đám người xung quanh ai nấy đều đã bị đè nén quá lâu, vốn dĩ hy vọng đều đặt trên mình mập mạp, nay thấy hy vọng chả còn, không thể tiếp tục đè nén thêm được nữa nên lập tức nổi lên chiến ý.

Một màn này khiến mập mạp sửng sốt, trong lòng thầm nghĩ bản thân vừa rồi đã ra ám hiệu rất rõ ràng rồi mà, tại sao không ai nghe ra hàm ý vậy?

Lão giả Trảm Linh trầm mặc, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo trong không trung, trong lòng thở dài, hắn không muốn khai chiến, hai bên chênh lệch quá lớn, nhưng hiện tại… còn có thể có cách gì.

Hàm ý trong câu nói của Lý Phú Quý, nếu là lúc bình thường lão có thể nghe ra, nhưng hiện tại đang quá mức lo lắng nên mới sơ suất bỏ qua.

- Nếu đã như thế, vậy thì cứ chiến trước rồi nói sau! Lão giả Trảm Linh cắn răng nói.

Mập mạp mở to con mắt, trong lòng hồi hộp, thầm nói mình chơi ác quá, nên nhanh chóng tiến lên.

- Kỳ thực… ta cảm thấy vẫn còn có hy vọng…

- Lý sư huynh không cần nói nữa, chúng ta chiến!!

- Phải đó, Lý sư đệ, việc đã tới mức độ này, chúng ta chỉ có mỗi cách khai chiến với họ thôi!

- Để cho bọn chúng biết Kim Hàn Tông chúng ta cho dù suy sút nhưng cũng có sức đánh một trận!

Mập mạp nôn nóng.

- Mọi người nghe ta nói, ta cảm thấy…

- Lý Phú Quý không cần nói nữa! Lão giả Trảm Linh thản nhiên nói, ánh mắt lộ hàn mang.

- Là lão phu trước đó phán đoán sai lầm, xem ra cần phải đánh một trận mới có thể xuất hiện cơ hội xoay chuyển, chúng đệ tử nghe lệnh… Lão giả Trảm Linh phất tay áo, lúc đang định mở miệng nói thì bỗng nhiên mạp mạp hét lên một tiếng.

- Lão tổ, cho ta thêm một cơ hội nữa, Lý Phú Quý ta liều chết cũng nhất định vì tông môn mà cầu hòa thành công! Lý Phú Quý trong lòng khẩn trương, thời điểm này cổ họng hét cũng đã khàn tiếng rồi.

Lời hắn vừa nói ra khiến đám đông đều quay lại nhìn, Trảm Linh lão già

cũng ngẩn ra, nhìn về phía Lý Phú Quý.

Lý Phú Quý hung hăng vỗ ngực, vỗ tới bản thân cũng cảm thấy đau đớn, nước mắt không khỏi chảy xuống.

- Hảo hài tử, ngươi…việc gì phải làm vậy, không cần ngươi phải mạo hiểm nữa, sau khi chúng ta và bọn chúng chiến một trận, hiển lộ thực lực của Kim Hàn Tông, đó mới là cơ hội xoay chuyển! Trảm Linh lão già cảm động nhìn mập mạp, hít sâu một hơi, đang định tuyên bố mệnh lệnh.

Mập mạp run run, gân xanh trên mặt nổi lên, lại một lần nữa hét lên như mổ heo.

- Lão tổ yên tâm, ta là đệ tử của Kim Hàn Tông, cho dù là tan xương nát thịt cũng nhất định sẽ giúp tông môn vượt qua cửa ải khó khăn này. Kim Hàn Tông là tông môn của ta, nếu Mạnh Hạo không đồng ý, ta sẽ chết trước mặt hắn! Nói rồi, mập mạp lập tức bay ra với biểu hiện thấy chết không sờn.

Trảm Linh lão già thân thể chấn động, các đệ tử khác xung quanh tâm thần cũng đều bị chấn động, bọn họ nhìn Lý Phú Quý nước mắt đầy mặt, khí thế nguyện vì tông môn thấy chết không sờn.

- Bất luận là thành công hay không, từ thời khắc này, ngươi chính là thiếu tông của Kim Hàn Tông ta! Lão giả Trảm Linh hít sâu một hơi, trong lòng lão cảm thấy rất không hợp lý, nhưng thời khắc nguy cơ rình rập, cũng không quan tâm được nhiều như vậy.

Mập mạp kích động, hắn cảm thấy bản thân cần phải làm cho giống thật một chút, thế là hít sâu một hơi, rồi đột ngột xé rách y phục của bản thân, để lộ ra một thân thịt mỡ, mang theo quyết tâm chết vì tông môn, trầm giọng nói.

- Lão tổ xin ban chữ!

- Xin hãy viết trên lưng ta năm chữ “thiếu tông Kim Hàn Tông”!

Lão giả Trảm Linh ngây người, da mặt co rút mất tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1109: Lý gia Kiếp!

Mập mạp vừa nói xong, đệ tử Kim Hàn Tông xung quanh sửng sốt lần nữa, lão già Trảm Linh kia da mặt co rúm lại, hít sâu một hơi, cố nặn ra vẻ cảm động

-Đứa bé ngoan, thật là đứa bé ngoan!! -Tông môn sẽ không quên ngươi, ngươi là anh hùng của tông môn! -Được, lão phu liền ban chữ cho ngươi! Tay phải lão già Trảm Linh bỗng nhiên nâng lên, ở trên người mập mạp vung lên, trong phút chốc, lập tức ở phần lưng mập mạp xuất hiện năm chữ to "Thiếu tông Kim Hàn Tông"

Năm chữ này lạc ấn

hơi sâu một chút, vì thế mập mạp lập tức đau đớn nhe răng toét miệng, thậm chí nước mắt cũng chảy ra, nhưng hắn lại không kêu một tiếng, cho đến sau khi chữ bị lạc ấn xong, mập mạp hít sâu một hơi, ánh mắt thâm trầm, nhìn từng tên đệ tử đồng môn xung quanh

-Ta đi chuyến này có lẽ sẽ không trở lại, nhưng cho dù là ta chết đi, cơ thể của ta, linh hồn của ta, cũng đều thuộc về Kim Hàn Tông! -Các sư huynh đệ, các đạo lữ xinh đẹp của ta, ta đi ! Gương mặt mập mạp quyết liệt, cất bước, nháy mắt chạy ra khỏi tông môn

Hắn mới vừa bay ra, lập tức trong tông môn có không ít người sắc mặt khó coi, một người trong đó chần chờ một chút, bỗng nhiên nói

-Ta thế nào có cảm giác cử động của Lý sư đệ vừa rồi có chút quái dị đi?

Hắn vừa mở miệng như vậy, mấy sắc mặt khó coi kia đang muốn nói chuyện, nhưng vào lúc này, lão già Trảm Linh hừ lạnh một tiếng

-Lý Phú Quý vì tông môn cam nguyện liều chết đi ra ngoài, thậm chí mời lão phu ban chữ

Các ngươi còn ở nơi này hoài nghi

Nếu hoài nghi, chính các ngươi ra ngoài thay hắn! Khi lão già Trảm Linh nói ban chữ thì dừng một chút, nội tâm có một chút vùng vẫy, hắn thân là tu sĩ Trảm Linh, sống rất lâu, cho dù là sớm nhất không có nhìn thấu đầu mối, nhưng cuối cùng sao có thể không nhìn ra mập mạp không thích hợp

Có chút suy nghĩ lập tức liền hiểu rõ hoàn toàn

Biết được mập mạp đây là tranh công, nội tâm cũng có chút bất mãn, nhưng lúc này chuyện này cho dù là hắn bất mãn cũng không có thể nói a

Chẳng những không thể nói, thậm chí còn phải giúp mập mạp hoàn thiện chỗ sơ hở lúc trước, nghĩ tới đây nội tâm lão già Trảm Linh này liên tục than thở

- Lý Phú Quý này không thể diễn giống như thật một chút sao? Chết tiệt! Ngươi cuối cùng làm cái gì mà ban chữ, ngươi ngươi ngươi

Lão già Trảm Linh vừa nghĩ tới ban chữ cuối cùng, lập tức nhức đầu, cái này rất giả

Nhưng suy tính đến mối quan hệ giữa mập mạp và Mạnh Hạo, hắn lại không dám đắc tội, lúc này cắn răng, trong đầu bắt đầu suy nghĩ, như làm thế nào với động tác ban chữ, tìm một lý do đường đường chính chính khiến cho mọi người đều tin phục

Khi hắn ở trong này rối tung, thì mập mạp bay ra khỏi tông môn, vẻ mặt vẫn là thấy chết không sờn, nhưng trong lòng lại đã sớm cười nở hoa

-Ha ha, vẫn là mập gia ta thông minh, nhất là mấy chữ trên người này, lão tử làm thiếu tông là ván đã đóng thuyền

Sau này ai dám không phục, lão tử trực tiếp cởi quần áo! Mập mạp đắc ý, bay về phía Mạnh Hạo

Mạnh Hạo ở giữa không trung, nhìn một đoàn thịt trắng bóng bay tới, sửng sốt một chút, sắc mặt có chút cổ quái, tay phải vung lên, lập tức xung quanh vặn vẹo, sau khi che đậy thân ảnh, hắn thấy rõ năm chữ phía sau mập mạp

-Thế nào? Thế nào? Mập mạp vừa mới dựa vào gần một chút, lập tức trên mặt lộ ra vẻ mặt mừng như điên, nhanh chóng xoay người lộ phía sau lưng ra

Mạnh Hạo ngẩn ra, sau đó thở dài một tiếng

-Thế nào ? Mập mạp sửng sốt rất là bất mãn nhìn về phía Mạnh Hạo, lấy ra một thanh phi kiếm, theo bản năng bắt đầu mài răng

-Ngươi chỉ có chút chí khí như vậy? Sao lại không viết chưởng môn Kim Hàn Tông? Mạnh Hạo cười khổ nói

Động tác mài răng của mập mạp mạnh chợt ngừng, hắn mở to mắt, đột nhiên gào thét một tiếng, ánh mắt đều đỏ

-Chết tiệt chết tiệt, ta thế nào lại quên

Không được, Mạnh Hạo ngươi trước đừng đồng ý, chờ ta một chút, ta muốn trở về một chuyến!

Mập mạp lập tức vội vàng, vừa muốn xoay người, lập tức bị Mạnh Hạo kéo lại

Mạnh Hạo nhìn mập mạp, có chút không nói nên lời, nhưng vừa nghĩ tới năm đó mập mạp ở trong Tử Vận Tông rối rắm, bỗng nhiên cũng liền hiểu

-Thiếu tông cũng rất được, ngươi nhìn ta cũng thiếu tông vậy

Mạnh Hạo nhanh khuyên bảo, lo lắng mập mạp tiếp tục rối rắm, thanh âm Mạnh Hạo nhanh chóng truyền khắp tám phương, cũng truyền vào trong Kim Hàn Tông

-Kim Hàn Tông, nếu Lý Phú Quý trở thành thiếu tông của tông môn các ngươi, như vậy việc vây công Huyết Yêu Tông ta, tội chết có thể miễn, nhưng từ nay về sau các ngươi thuộc sở hữu của Huyết Yêu Tông!

-Cho phép bọn ngươi bảo lưu lại đạo thống, nhưng hồn thề phải lập! Lời nói của Mạnh Hạo vừa mới truyền ra, trận pháp Kim Hàn Tông lập tức tản ra lộ ra cảnh tượng sơn môn, lão già Trảm Linh kia dẫn theo vạn đệ tử Kim Hàn Tông lập tức bay ra, đồng loạt hướng về Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu

-Chúng ta tuân theo Huyết Yêu Tông pháp chỉ! Kim Hàn Tông quy thuận, hồn thề được lập, mập mạp trở thành thiếu tông Kim Hàn Tông, cho dù là có người bất mãn, nhưng cũng không dám biểu lộ ra, dù sao lực uy hiếp của Mạnh Hạo bên này đích thực quá lớn

Nhưng sự bất mãn này cũng không phải rất mạnh, nếu như là Mạnh Hạo cưỡng ép lập mập mạp làm thiếu tông, thì bất mãn mới nhiều, giải quyết Kim Hàn Tông như vậy, đối với Mạnh Hạo mà nói, tuy rằng không phải tốt nhất nhưng cũng có thể chấp nhận được

Chỉ là đối với đệ tử Huyết Yêu Tông, đáy lòng Mạnh Hạo có chút áy náy, bọn họ đã tới báo thù, nhưng cuối cùng không có giết chóc, nhất khẩu ác khí thủy chung không có phát tiết ra ngoài

-Lý gia! Sát khí trong mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái

Đối với Lý gia, Mạnh Hạo không có bất kỳ hảo cảm gì, nhất là Lý Đạo Nhất năm đó, nếu như không phải nói có chút liên hệ, chỉ có lôi hồn của lão tổ Lý gia hóa thành trong mặt nạ màu máu

-Lý gia, không cần quy hàng! Khi Mạnh Hạo lên tiếng, đệ tử Huyết Yêu Tông phía sau hắn, từng cái một lập tức sát khí ngập trời, bọn họ chờ đợi giết chóc đã đợi rất lâu

Mạnh Hạo phất tay áo, thân thể bay lên, mấy vạn tu sĩ Huyết Yêu Tông, sát khí ngập trời, hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới Lý gia, tận đáy lòng của mỗi người bọn họ đều có nồng nặc sát khí, Huyết Yêu Tông một trận, bọn họ cửu tử nhất sinh, bọn họ tất nhiên muốn báo thù! Mà thù, chỉ có máu tươi mới có thể rửa sạch! Thanh La Tông người đi tông không, Nhất Kiếm Tông quy hàng, Kim Hàn Tông có Lý Phú Quý, bọn họ có thể lý giải khó xử của Mạnh Hạo, nhưng nhất khẩu sát khí này thủy chung nín, chỉ chờ một khắc phóng ra ngoài

Lý gia, chính là nơi bọn họ phóng ra! Lúc này Lý gia không phải là an tĩnh, mà là tiếng nổ ầm ầm ngập trời

Lý gia còn dư lại mấy chục ngàn tộc nhân, dưới sự hướng dẫn của một vị lão tổ Vấn Đạo sơ kỳ duy nhất thức tỉnh từ trong bế quan ở trong gia tộc đang ý đồ truyền tống ly khai Nam Vực

Bọn chúng vốn cho là phong sơn thì có thể cản trở sự trả thù của Huyết Yêu Tông, nhưng trận pháp Nhất Kiếm Tông sụp đổ, tan rã hy vọng xa vời của bọn chúng, vào lúc đó, bọn họ bỗng nhiên hiểu được, Nam Vực

không có khả năng cho Lý gia sinh tồn nữa

Bọn họ cũng từng cân nhắc qua quy hàng, nhưng khi biết được Kim Hàn

Tông cũng quy hàng xong, lão tổ Vấn Đạo của Lý gia lập tức ý thức được, Lý gia lần này là đại kiếp! -Đám người Huyết Yêu Tông là vì báo thù mà đến, Thanh La Tông, Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông cũng không có xuất hiện giết chóc

Như vậy Lý gia ta nguy hiểm! Vị lão tổ Vấn Đạo sơ kỳ kia sau khi đã nhận ra một màn này lập tức không chậm trễ chút nào, an bài Lý gia truyền tống trốn ra khỏi Nam Vực

Nhưng gần như tại khoảnh khắc truyền tống trận này vừa mới triển khai, trên mặt đất một tiếng nổ ầm ầm vang lên, giữa không trung Lý gia bất ngờ xuất hiện một phù văn tạo thành cái ô lớn

Ô này tia sáng vạn trượng, sau khi xuất hiện lập tức nổ tung, tạo thành dao động, chớp mắt một cái đã bao phủ cả Lý gia, không phải là hủy diệt, mà giống như là phong ấn

Phong ấn Lý gia, kể cả truyền tống trận kia vào lúc này cũng dường như mất đi tác dụng

Đây là lực lượng thần thức của Vấn Đạo đỉnh phong, một cái chớp mắt, phong ấn ngàn dặm

Trong phạm vi ngàn dặm như trở thành một thế giới bị ngăn cách trong ngoài

Trừ phi Lý gia cũng có Vấn Đạo đỉnh phong, nếu không cho dù là có một số bảo vật cũng rất khó trong thời gian ngắn đánh bay vực này, mà bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo lại là từ trong hư vô đi ra, khoanh chân ngồi ở giữa không trung, nhắm mắt ngồi, đối với Lý gia phía dưới cũng không liếc nhìn một cái

Từ lúc Mạnh Hạo từ Nhất Kiếm Tông rời đi, hắn đã an bài bản tôn thứ hai đi, khống chế bản tôn thứ hai đi tới Lý gia, phòng ngừa Lý gia nghe

tiếng mà trốn

Lúc này bản tôn thứ hai khoanh chân, cặp mắt khép kín, nhưng trên người hắn tràn ra uy áp Vấn Đạo đỉnh phong, lại khiến cho Lý gia tộc nhân trong phạm vi ngàn dặm từng tên một đều run rẩy, loại sợ hãi đó đến từ tâm thần, chớp mắt một cái liền lây tất cả mọi người

-Mạnh Hạo! Vấn Đạo sơ kỳ Lý gia là đệ cửu tổ, hắn từ trong tổ trạch bay lên, hướng về phía trên trời, tay phải vung lên, lập tức ở trong tay của hắn xuất hiện một màn tranh cuốn

Bên trong trục tranh này vẽ một nữ tử, nữ nhân kia nhắm hai mắt khiến cho người lần đầu tiên nhìn thì là phong hoa tuyệt đại, nhưng nhìn kỹ thì lại mơ hồ, khi triển khai, một cỗ dao động kinh người lập tức tràn ra, theo Lý gia đệ cửu tổ bấm quyết, dao động này chạy thẳng bốn phía, chợt đối kháng với vực do bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo tạo thành

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, hư vô xung quanh vặn vẹo, bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo chậm rãi mở mắt ra, lộ ra một chút âm lãnh, nhìn về phía Lý gia đệ cửu tổ phía dưới, hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên xuống phía dưới một chỉ tay

Một chỉ tay này ở trong Vực này lập tức khiến trời đất nổ ầm ầm, thân thể tất cả tu sĩ lại xuất hiện triệu chứng khô héo, dường như ở trong thế giới Vực này, quy tắc bị biến đổi, pháp tắc bị ảnh hưởng

Lý gia đệ cửu tổ sắc mặt đại biến, âm thầm kêu khổ, cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, huyết dịch của hắn trực tiếp đã bị tranh cuốn kia hấp thu

-Tổ tiên cứu mạng! !

Lý gia đệ cửu tổ lập tức phát ra thanh âm thê lương

Khi thanh âm của hắn vang lên, tranh cuốn kia bỗng nhiên tự mình thiêu đốt, theo thiêu đốt, thân ảnh nữ tử bên trong lại trong ngọn lửa này mở mắt ra! -Lý gia vốn không phải là người Nam Thiên Tinh, mà là người Bắc Lô Tinh trong tứ đại tinh tú

Đạo hữu nếu cố ý giết bọn họ, từ nay về sau cùng Lý gia ta, không chết không thôi

Thanh âm khàn khàn, mang từ tính, chậm rãi từ trong miệng nữ nhân kia truyền ra

-Niệm tình ngươi không biết lai lịch Lý gia, lại không quá truy cứu, tự chặt hai cánh tay thì Lý gia không truy cứu nữa, còn có cặp mắt của ngươi

Bất kỳ tên nào không phải người trong gia tộc ta mà nhìn thấy ta đều phải bị đào đi hai mắt

-Lựa chọn như thế nào, chính ngươi định đoạt

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1110: Vô đề

Bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo trong mắt lộ ra một chút sát khí, hồn bản tôn thứ hai này mặc dù không phải hồn Mạnh Hạo, nhưng với lực lượng thân thể này phong giấu, thần niệm Mạnh Hạo, có thể đem khống chế giống như chân thân của mình

-Cút! Bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo lạnh giọng nói

Một lời ra miệng, không có lôi đình nổ ầm ầm, không có sóng gợn quanh quẩn, nhưng lại có một cỗ hàn khí ngập trời, nhanh chóng khuếch tán xung quanh, chớp mắt một cái đóng băng phương viên ngàn dặm này

Ngay cả trong tranh cuốn thiêu đốt kia, nữ tử bên trong cặp mắt cũng đều co rút lại một chút

-Không biết điều! Nữ tử cắn răng, khi tay phải nhấc lên, lập tức ngọn lửa xung quanh nàng quay về, tạo thành một cỗ gió lốc lửa, ầm ầm khuếch tán ra bốn phía, trực tiếp đối kháng với vực do bản tôn thứ hai Vấn Đạo đỉnh phong tạo thành, Bản tôn thứ hai hừ lạnh một tiếng, cặp mắt khép kín, hờ hững, tùy ý đối phương nổ ầm ầm tám phương, nhưng vực của hắn thủy chung tồn tại, phong tỏa hết thảy, khiến Lý gia tộc nhân không một ai có thể trốn ra

Thời gian trôi qua, Lý gia tộc nhân càng thêm kinh hoảng, cho dù bọn chúng triển khai thủ đoạn gì đều không thể thôi phát truyền tống trận, càng không thể đánh tan phong ấn ngàn dặm này, cho dù là nữ tử tranh cuốn tạo thành kia cũng đều khó có thể trong thời gian ngắn làm đến, dù sao

tồn tại trong này chỉ là một luồng thần thức của nàng mà thôi, cho dù có mạnh mấy đi nữa cũng chỉ là một bức họa, là tu vi Vấn Đạo trung kỳ mà

thôi, không được đỉnh phong

Vả lại Lý gia Nam Thiên Đại Địa chỉ là một trong rất nhiều dòng thứ của Lý gia Bắc Lô mà thôi, nếu không phải là có chút liên hệ đặc thù với nàng, cho dù là chết, đối với Lý gia đã từng huy hoàng, lúc này cho dù là một mình, cũng như cũ rắc rối phức tạp mà nói, không coi là cái gì

Ba ngày sau, tiếng nổ ầm ầm vẫn như cũ, toàn thân nữ tử tranh cuốn kia thiêu đốt hơn phân nửa, đã dùng hết toàn lực thần niệm phân thân này, mọi người Lý gia cũng đều lần lượt điên cuồng, đồng thời vực bao phủ phạm vi ngàn dặm này cũng bắt đầu xuất hiện vỡ vụn

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, trên bầu trời xa xăm có hơn vạn đạo cầu vồng gào thét mà đến, sát khí ngập trời, tạo thành một mảnh mây đỏ, ầm ầm trong nháy mắt tới gần

Chính là mấy vạn đệ tử Huyết Yêu Tông đã đè nén quá lâu, đứng đầu là Mạnh Hạo, còn có bên cạnh hắn tả hữu hộ pháp

Trong nháy mắt Mạnh Hạo tới gần, nữ tử tranh cuốn kia cặp mắt mạnh lóe lên một cái, xa xa nhìn về phía Mạnh Hạo, nàng liếc mắt liền nhìn ra đây mới là bản tôn Tiên thể chân chính

Trong mắt nàng sát khí lóe lên, lúc đang muốn lên tiếng, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn mang, căn bản cũng không có bất kỳ lời nói, tay phải nâng lên chỉ về phía trước, lập tức lão tổ Kim Hàn Tông cùng với Lý gia đệ tam tổ bên cạnh hắn trong mắt lộ ra huyết quang, thân thể trong nháy mắt bay đi, chạy thẳng tới Lý gia

Cùng lúc đó, mấy vạn đệ tử Huyết Yêu Tông phía sau Mạnh Hạo từng cái một sau khi đè nén rất lâu, rốt cục bạo phát

Huyết quang ngập trời, gào thét ra

-Giết! ! -Không chừa một mống, giết! Mấy vạn đệ tử Huyết Yêu Tông, trong đầu bọn họ hiện lên đều là một màn lúc trước Huyết Yêu Tông thê thảm kia, lúc này cặp mắt đỏ thẫm, mang giết chóc, mang điên cuồng, toàn bộ xông vào Lý gia

Chớp mắt một cái, tiếng nổ ầm ầm ngập trời

Mấy vạn tộc nhân Lý gia lúc này cũng đều ở trong tuyệt vọng liều chết phản kích

Một trận chiến này, không có hàng binh, chỉ có diệt môn

Mấy chục vạn tán tu từ xa lần lượt mà đến đều nhìn thấy màn này, rối rít tâm thần chấn động

-Bắt đầu giết

-Huyết Yêu Tông trả thù, chân chính bắt đầu ! -Lý gia

Từ nay về sau Nam Vực sẽ không có Lý gia

-Lý gia sắp bị hủy diệt, Vương gia năm đó trong một đêm bị diệt môn một cách thần bí, lúc này Nam Vực chỉ còn lại có Tống gia còn tại! -Về phần năm đại tông môn lúc trước, lúc này Thanh La Tông bị diệt, Nhất Kiếm Tông hoàn toàn quy hàng, ngay cả đạo thống đều không có lưu lại, chỉ có Kim Hàn Tông vì Lý Phú Quý mà bảo lưu lại đạo thống, nhưng trong khoảng thời gian ngắn tuyệt khó khăn quật khởi

Còn lại chính là Tử Vận Tông

Mấy chục vạn tu sĩ bị chấn động, giết chóc mãnh liệt hơn, tiếng nổ ầm ầm không ngừng, nhất là hai vị tả hữu hộ pháp Huyết Yêu Tông, bọn họ đã không có thần trí, khi xuất thủ thiên địa nổ ầm ầm, đánh nữ tử do tranh cuốn tạo thành kia bại lui, về phần Lý gia đệ cửu tổ kia lại sắc mặt

trắng bạch, phun ra máu tươi, bị Lý gia đệ tam tổ, sụp đổ thân thể, đánh ra nguyên thần

-Tam tổ! ! Đệ cửu tổ phát ra tiếng gào thét thê lương

Nhưng đệ tam tổ đã mất đi thần trí kia không có phản ứng chút nào, như cũ xuất thủ

Về phần Lý gia tộc nhân lại đang trong giết chóc, cho dù là liều chết phản kháng, nhưng như cũ không thể đối kháng với mấy vạn đệ tử Huyết Yêu Tông tinh nhuệ mà đến này

Trong chớp mắt, tử vong đã mấy ngàn

Đây là một chiến trường tràn ngập máu tươi, giết chóc không có lúc nào là không xuất hiện, Mạnh Hạo không có xuất thủ, bản tôn thứ hai của hắn cũng không có xuất thủ, đều tại yên lặng nhìn từng hình ảnh trong chiến trường

Mạnh Hạo đột nhiên cảm giác có chút chán ghét, hắn từ khi bắt đầu tu hành, chưa từng có giết chóc nhiều người như vậy như những năm này

Cho dù là ban đầu ở Tây Mạc di dời, cũng cũng không có thường xuyên cùng máu tanh như vậy

Tâm của hắn rất mệt mỏi, vẻ mặt có chút mê mang

Bên tai tiếng giết chóc không ngừng truyền đến, tiếng hét thảm thê lương, tiếng nguyền rủa trước khi tử vong, còn có thanh âm chửi rủa hắn, vào lúc này, rất nhiều rất nhiều nhưng lại toàn bộ trở thành mơ hồ không chừng, dường như khoảng cách với mình rất xa

Hắn có thể cảm nhận được, trên người của mình, mùi máu tanh càng ngày càng nặng, thậm chí có thể rõ ràng khác biệt, tim của mình cũng

chậm chậm biến đổi màu sắc, dường như rất nhanh muốn trở thành màu đen

Đó là sát khí ngưng tụ mà thành, đó là cả đời giết chóc nhiều lắm tạo thành, nhưng khi hoàn toàn biến thành màu đen, Mạnh Hạo hiểu rõ, có lẽ

cũng chính là mình sẽ không vì một khắc giết chóc quá nhiều mà mê mang

Nhưng cái này thật chính là mình cần sao? Hắn bỗng nhiên rất hoài niệm lúc ban đầu sinh sống ở Yêu Tiên Cổ Tông, hoài niệm khi di dời tại Tây Mạc, hoài niệm khi luyện đan Nam Vực, cũng hoài niệm hết thảy ngây thơ ở Kháo Sơn Tông

Dù sao cũng tốt hơn hiện tại, ở trong giết chóc khiến người mệt mỏi, thậm chí khi Mạnh Hạo nhắm mắt lại, hắn có thể cảm nhận được trên người của mình quấn quanh vô số oan hồn, những oan hồn này đều chết ở trong tay của hắn, bọn chúng quấn quanh tám phương người hắn, tạo thành oán khí mãnh liệt, dường như muốn nguyền rủa mình, vĩnh viễn, đều đang nguyền rủa

Mạnh Hạo trầm mặc

Hắn thật

mệt mỏi

-Có lẽ, đây cũng là nguyên nhân vì sao mà sau khi đạt tới tầng thứ tư Huyết Yêu Đại Pháp, có cảm giác dường như pháp này đến cực hạn, sẽ không thể tiến thêm đi

-Ta chung quy vẫn không phải là ma mà trong miệng Huyết Yêu lão tổ nói

Không làm được lãnh khốc vô tình, giết chóc chúng sinh mà tâm không chiến một chút

Đáy lòng Mạnh Hạo khẽ thở dài

Lúc trước sau khi Huyết Yêu Đại Pháp đến tầng thứ tư, hắn từng ý đồ hiểu rõ tầng thứ năm Huyết Hồn Cảnh, nhưng lại không làm được, dường như đường đến đầu cuối, một khắc kia, hắn liến có chút sáng tỏ

Lúc này nhìn máu tanh giết chóc trước mắt này, nhìn từng cái một khuôn mặt vì giết chóc mà vặn vẹo kia, chán ghét và mệt mỏi không ngừng dâng lên, hắn rốt cuộc hiểu rõ nguyên nhân sở tại

-Trừ phi, từ đáy lòng ta chân chính, cam tâm tình nguyện, không quay đầu lại bước ra một bước kia, khiến tim của mình, hoàn toàn đen như mực, lấy oan hồn bốn phía làm thú vui, lấy giết chóc làm đạo, nếu không

cả đời này, ta cũng sẽ không bước chân vào tầng thứ năm Huyết Yêu Đại Pháp

-Tầng thứ năm cần giết chóc, nó cần vô số hồn

Bên cạnh ta oan hồn ngưng tụ càng nhiều, thì pháp này tu hành mới có thể càng thuận lợi

-Trừ phi, ta thừa nhận ta là ma, ta toàn thân toàn ý dung hợp với Huyết Yêu Đại Pháp, cho dù mở mắt ra, hay là nhắm mắt vào, màu sắc ta thích là màu đỏ, là màu đen

-Đây là phương pháp duy nhất, nhưng ta

không làm được

Mạnh Hạo đứng ở ngoài Lý gia, nhìn mặt đất máu chảy thành sông, nhìn

từng cỗ thi thể một, nhìn những hài cốt, mọi chỗ nổ ầm ầm, nhìn những tu sĩ chém giết lẫn nhau, dường như mất đi lý trí kia

Vào lúc này, Mạnh Hạo bỗng nhiên đốn ngộ

Cuộc chiến tranh này không có kéo dài quá lâu, dưới sự xuất thủ của tả hữu hộ pháp, chỉ dùng một canh giờ liền hoàn toàn kết thúc vận mạng Lý gia

Trước khi nữ tử tranh cuốn tiêu tán, thanh âm âm lãnh truyền khắp tám phương, nàng không phải tử vong, tiêu tán đại biểu cho thần thức của nàng sẽ xuyên qua hư vô, về tới nơi bản tôn nàng ở tại Bắc Lô Tinh

-Ngươi lựa chọn không chết không thôi, từ nay về sau, trừ phi ngươi không ra khỏi Nam Thiên Tinh, nếu không

cả Đệ Cửu Sơn, Lý gia đuổi giết đến cùng! Hàn quang trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, bản tôn thứ hai của hắn nâng tay phải lên, một chỉ tay hướng về nữ tử tranh cuốn kia, dưới một chỉ tay này, thân ảnh nữ tử lập tức sắp tiêu tán này đột nhiên giống như bị giam cầm, ngọn lửa tan một chút

Nữ tử này sửng sốt, cùng lúc đó, tay phải Mạnh Hạo cũng nâng lên một chỉ tay

Yêu Phong, đệ bát cấm! Yêu Phong, đệ thất cấm! Hai đại cấm thuật đồng thời triển khai, trong phút chốc, thân thể nữ nhân kia mạnh run rẩy, nàng là do thần niệm hợp thành, thân thể một cái chớp mắt dường như cắt đứt liên lạc với chủ thần niệm, bị tách rời ra

-Ngươi muốn làm gì! ! Lần đầu tiên nữ tử này lộ ra vẻ mặt khiếp sợ cùng hoảng sợ

Ngay sau đó, nhân quả quấn quanh, ngũ hành sợi tơ trực tiếp phong ấn nàng ở bên trong, khi tay phải Mạnh Hạo nhấc lên, thân thể này nữ tử

này nhanh chóng rút nhỏ, trong chớp mắt liền hóa thành một đạo bạch quang, trực tiếp rơi vào trong tay Mạnh Hạo, bị Mạnh Hạo hung hăng bóp

Ầm một tiếng, nhân quả nát, nữ tử này phát ra tiếng hét thảm thê lương, theo nhân quả vỡ vụn, nàng hoàn toàn tử vong

Không có tư cách trở về Bắc Lô Tinh ở bên cạnh bản tôn nữa

-Tự mình muốn chết

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, khi buông tay ra, trong lòng bàn tay hắn nhiều điểm ánh sáng tiêu tán, chỉ có Mạnh Hạo có thể cảm nhận được, oan hồn bên cạnh có thêm một vị

Ánh mắt oán độc kia ngoại nhân không cách nào thấy được, cũng không cảm giác được, chỉ có Mạnh Hạo có thể phát hiện

Cùng lúc đó, ở Đệ Cửu Sơn, trên Bắc Lô Tinh trong tứ đại tinh tú, có một nửa mặt đất trên tinh tú đều thuộc về một gia tộc, đó là Lý gia! Truyền thuyết, Lý gia này đã từng là hậu nhân của Lý chủ Đệ Cửu Sơn Hải, nhưng rốt cuộc là thật là giả, kẻ đầu đường xó chợ không thể phán đoán, chỉ biết nếu là thật, vì cái gì Quý chủ không diệt Lý gia

Mà lúc này, ở cả vùng đất Lý gia có một Tế đàn cao ngất, Tế đàn này bộ dáng đặc thù là một cây Tam Xoa Kích to lớn, ở trên mũi kích có một nữ tử khoanh chân ngồi, tóc nàng rất dài, thõng xuống kích thân, dung nhan tú lệ, tuyệt thế bất phàm

Nhưng đột nhiên, cặp mắt nàng bỗng nhiên mở ra, trong mắt lộ ra một chút mờ mịt, cũng có tia sáng sắc bén lóe lên

-Thần thức phân thân mà ta năm đó vì nhất mạch tộc nhân của em trai lưu trên Nam Thiên Đại Địa kia tử vong

---

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1111: Bắc Địa tập kết!

Lý gia hủy diệt

Không một tộc nhân nào còn tồn tại, toàn bộ đều tử vong, đây không phải là Mạnh Hạo có thể ngăn trở

Đối với Huyết Yêu Tông mà nói, đệ tử tử vong gần như bảy thành, giữa những đệ tử này cho dù là quan hệ lại lạnh lùng đi nữa, nhưng trong trận chiến ấy lẫn nhau không quản vì cái gì mà bỏ ra sinh mạng, đối với người sống đã trở thành chấp niệm

Chấp niệm báo thù! Nhất Kiếm Tông, vì quy hàng đầu tiên, bọn họ có thể lựa chọn chịu đựng

Kim Hàn Tông, vì bạn thân thiếu tông, bọn họ cũng giống vậy có thể lựa chọn lại chịu đựng

Nhưng Lý gia bọn họ không thể tiếp tục nhịn, đó cũng không phải nói bọn họ hận Lý gia, mà là bọn họ cần giết chóc, cần báo thù, cần phải đi phát tiết chấp niệm trong nội tâm

Lý gia máu chảy thành sông, đã từng huy hoàng nay đã thành phế tích, hoặc nhiều năm sau, nơi này sẽ trở thành hoàng thổ

Mà thành trì Lý gia khống chế thì người phàm chiếm đa số, Huyết Yêu Tông còn chưa tới mức đi tru diệt người phàm

Đệ tử Huyết Yêu Tông rời đi, lần nữa về trong Huyết Yêu Tông, giết chóc ở Nam Vực Đại Địa xem như bình tĩnh lại, nhưng tất cả tu sĩ Nam Vực đều khắc sâu hiểu rõ

Từ lúc này, Huyết Yêu Tông chẳng những là đệ nhất tông Nam Vực, lại còn là

chủ cả Nam Vực! Không có có bất kỳ lực lượng nào có thể đối kháng với Huyết Yêu Tông, bởi vì ở trong Huyết Yêu Tông

tổng cộng có bốn vị Vấn Đạo đỉnh phong! Huyết Yêu lão tổ, Kim Hàn lão tổ, Lý gia đệ tam tổ, về phần vị thứ tư, còn lại là phân thân của thiếu tông Mạnh Hạo! Tứ đại Vấn Đạo đỉnh phong, thực lực như vậy, phóng nhãn cả Nam Vực cũng có thể quét ngang tám phương, mặc dù không như một số siêu cấp tông môn chân chính Đông Thổ, nhưng cũng không khác là mấy

Mà này vẫn chỉ là lực lượng hiện lên trên mặt nước mà thôi

Theo Lý gia bị hủy diệt, Nam Vực lần nữa khôi phục hòa bình, chỉ là cả Nam Vực tu sĩ lập tức thiếu nhiều người như vậy khiến cho rất nhiều địa phương có nhiều chỗ trống

Về phần Mạnh Hạo, hắn không có lập tức trở về Huyết Yêu Tông, mà là đi đến Tử Vận Tông

Khi hắn đến, toàn tông Tử Vận Tông chấn động

Mạnh Hạo đứng ở bên ngoài sơn môn Tử Vận Tông, nhìn pho tượng Tử Đông chân nhân khổng lồ, trầm mặc im lặng

Sau khi Tử Vận Tông ngắn ngủi trầm mặc liền bày ra nghi thức long trọng, Đan Đông nhất mạch, còn có Tử Khí nhất mạch, toàn bộ xuất hiện, nhìn từng khuôn mặt quen thuộc, nội tâm Mạnh Hạo khẽ thở dài

Hắn không muốn thấy Tử Vận Tông đối đãi với mình như vậy, gặp nhau như vậy, ngoại trừ xa lạ

cũng chỉ là xa lạ

Huyết Yêu thiếu tông lại tới Tử Vận Tông ta thật vẻ vang cho kẻ hèn này, mời! Chưởng môn Tử Vận Tông, lão giả quen thuộc trong trí nhớ Mạnh Hạo kia, mang vẻ khẩn trương, hướng về Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu

Ở phía sau hắn, Tử Khí nhất mạch, Đan Đông nhất mạch rối rít như vậy, bên trong có trưởng lão lúc trước nhìn kỹ Mạnh Hạo tư chất, đối với hắn rất là tán thưởng, cũng có đám người Tử Lô Lâm Hải Long, An Tại Hải, còn có người đã từng ở Triệu Quốc có chút dây dưa với Mạnh Hạo, Ngô Đinh Thu

Những người này đều ở phía trước Mạnh Hạo, lúc này ôm quyền

Mạnh Hạo còn thấy được Hàn Tuyết San, chỉ là hắn không nhìn thấy Sở Ngọc Yên

Tử Vận Tông cung kính khiến đáy lòng Mạnh Hạo khẽ thở dài, hắn không nhịn được lên tiếng làm Tử Vận Tông không cần như vậy, nhưng lại không sửa đổi được sát khí trên người hắn

Cùng với Thanh La Tông, Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông còn có Lý gia, cho cả Nam Vực tạo thành rung động, cũng ở trên người Mạnh Hạo ngưng tụ uy áp

Hắn cảm nhận được Ngô Đinh Thu khẩn trương, nhìn thấu đám người Tử Lô đan sư An Tại Hải đối với mình kiêng kỵ, cũng nhìn thấu Hàn Tuyết San, dường như cũng có một chút không dám dựa vào gần

Còn có những khuôn mặt quen thuộc khác đều là như vậy, giống như ở trên người mình sát khí quá lớn tạo thành kim đâm, làm cho không người nào có thể dựa vào gần

Mạnh Hạo trầm mặc, tâm của hắn chớp mắt có chút khó chịu

Một người sau khi cường đại liền sẽ từ từ cùng những người đã từng quen thuộc xuất hiện khoảng cách sao

Mạnh Hạo bỗng nhiên cảm nhận được cô độc, cảm giác rõ ràng đứng ở trước mặt bằng hữu quen thuộc nhưng vẫn là cô độc, dường như trong trời đất, chỉ có một mình mình một người tịch mịch

Lúc này, hắn nghĩ tới Trần Phàm, nghĩ tới mập mạp, thậm chí hắn cũng nghĩ đến Âu Dương trưởng lão Kháo Sơn Tông, còn có chưởng môn Hà Lạc Hoa, chỉ là mấy trăm năm, Mạnh Hạo chưa bao giờ gặp lại bọn họ

Mang theo quen thuộc và xa lạ, Mạnh Hạo đi vào Tử Vận Tông

Thậm chí khi Mạnh Hạo bước chân vào Tử Vận Tông, lão tổ Tử Vận Tông, ngày thường sẽ không xuất hiện đều ở bế quan Vấn Đạo đỉnh phong, cũng từ trong bế quan đi ra

Đó là một người nam nhân trung niên thương tang, tiên phong đạo cốt, chỉ là có hơi gầy gò, trong mắt nhìn như tia sáng không hiện rõ, nhưng khí tức Vấn Đạo đỉnh phong kia lại không yếu chút nào

Hắn đứng ở trong đại điện, nhìn Mạnh Hạo bị đám người Tử Vận Tông vây quanh mà đến

Mạnh đạo hữu, mời

Nam nhân trung niên mỉm cười, tay phải nâng lên huy vũ, lập tức trong đại điện này lập tức xuất hiện một tấm án kỷ, trên đó có rượu mặn mà quả, bốn phía lại xuất hiện một số thân ảnh phiêu hốt, dường như đang thổi nhạc khúc tuyệt vời

Đám người Tử Vận Tông dừng lại tại bên ngoài, sau khi ôm quyền sâu

đậm cúi đầu rối rít lui xuống, trong đại điện chỉ còn lại có Mạnh Hạo

Lão tổ không cần như thế

Người tới là khách, cho dù đạo hữu đã từng là đệ tử Tử Vận Tông ta hay không, ngươi đã đến rồi, ta liền muốn chiêu đãi, mời

Nam nhân trung niên cười nói

Mạnh Hạo tiến lên, ngồi ở một bên án kỷ, nam nhân trung niên cười cười, cũng khoanh chân ngồi xuống

Lão phu Tôn Đào, không coi là lão tổ, chỉ là một dược đồng thôi, cho nên đạo hữu không cần gọi ta là lão tổ, nếu thật muốn gọi

Ta còn muốn xưng hô ngươi một tiếng tiểu chủ

Nam nhân trung niên cười ha ha một tiếng, bưng rượu lên, vì Mạnh Hạo rót đầy một ly

Mạnh Hạo sửng sốt

Ta đã từng là dược đồng của Tử Đông chân nhân, hiện tại cũng vậy

Nam nhân trung niên liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, mỉm cười

Hai mắt Mạnh Hạo nháy mắt lóe lên một cái

Không cần hỏi, không cần hỏi, không thể hỏi

Ý đồ của ngươi đến, ta đã hiểu rõ, chỉ là sư tôn ngươi giờ này bế quan, không thể đi ra ngoài

hắn để ta chuyển cáo ngươi, tu hành

Chính là tu tâm!

Ở trong tâm, màu đỏ cũng tốt, màu đen cũng được, ý của ngươi mới là mấu chốt, ý như đao, đao của ngươi

Còn có thể chém xuống lần thứ ba, cần gì phải mờ mịt

Một đời người luôn luôn có lựa chọn, cho dù là sai hay đúng, cứ đi tiếp, một số năm sau khi quay đầu lại, sai

có lẽ đều không phải là sai, đúng

cũng có lẽ đều không phải là đúng

Cần gì phải khổ não, cần gì phải mê mang, hết thảy

cứ đi tiếp

Bởi vì, không có sai, nơi nào sẽ có đúng? Đạo lý giống nhau, không có đúng thì tại sao có thể có sai? Nam nhân trung niên chậm rãi lên tiếng, nhìn Mạnh Hạo

Mạnh Hạo tâm thần mạnh chấn động, hắn đi tới Tử Vận Tông liền là muốn thấy sư tôn Đan Quỷ, ly biệt nhiều năm, hắn thủy chung không có quên ngày đó tam lễ bái sư

Mặt khác, một trong đạo đan là đại đạo, sư tôn ngươi để cho ta chuyển cáo ngươi, không thể bỏ phí, có lẽ với tu vi của ngươi bây giờ, ở Nam Thiên Đại Địa chỗ dùng không nhiều lắm, nhưng con đường của ngươi

Nhất định là muốn đi ra Nam Thiên Đại Địa, đi xa hơn

Khi đó, đan đạo

chính là phụ trợ lớn nhất ngươi, có thể cho ngươi một đường gian hành, bất diệt tự thân đan hỏa

Mạnh Hạo trầm mặc, hồi lâu sau bưng ly rượu lên, uống một hớp, khi đứng dậy, hướng về nam nhân trung niên ôm quyền sâu đậm cúi đầu

Đa tạ tiền bối điểm hóa, mời tiền bối chuyển cáo sư tôn ta, đệ tử không quên sư huấn! Mạnh Hạo nói xong, hít sâu một hơi, xoay người, đi ra khỏi đại điện

Nam nhân trung niên khoanh chân ngồi ở chỗ kia, nhìn bóng lưng Mạnh Hạo, khẽ gật đầu

Mà ở Tử Vận Tông này, trên Đan Đông đỉnh núi thứ nhất, trong động phủ, lúc này một cái lão giả tóc trắng đang khoanh chân ngồi, hư vô bên ngoài thân thể hắn vặn vẹo, trong lúc mơ hồ như có đại đạo ẩn chứa

Mạnh Hạo đi ra khỏi đại điện, lập tức đám người chưởng môn trưởng lão Tử Vận Tông nhanh tiến lên, bước chân Mạnh Hạo bỗng nhiên chợt ngừng, ngẩng đầu nhìn Đan Đông nhất mạch ngọn núi, thật lâu, thật lâu, hắn mới thu hồi ánh mắt

Ta muốn đi một chuyến đến động phủ của ta năm đó

Mạnh Hạo nhìn về phía chưởng môn Tử Vận Tông, chưởng môn lập tức gật đầu, vây quanh Mạnh Hạo, đi về phía trước

Không bao lâu, Mạnh Hạo đi vào Đan Đông nhất mạch, phía sau hắn có đám người chưởng môn trưởng lão Tử Vận Tông bồi bạn, khi bước chân vào Đan Đông nhất mạch, vẻ mặt Mạnh Hạo bỗng nhiên cổ quái

Hắn nhìn thấy, thanh

ngân thương! Đã bao nhiêu năm trôi qua, thương này vẫn còn

bị đâm vào mặt đất, thậm chí xung quanh còn có rào chắn, khiến cho cái chuôi thương này dường như trở thành phong cảnh

Mà ở dưới thương này có hai tu sĩ khoanh chân đang ngồi, đã là lão già, nhưng Mạnh Hạo vẫn loáng thoáng nhìn thấu, chính là năm đó

Lữ Tống và Thiên Thủy Ngân

Hai người này bây giờ đều là tu sĩ Kết Đan trung kỳ, ở trong Tử Vận Tông cũng là vị trí thân cư chấp sự, lúc này Mạnh Hạo thấy được bọn họ, hai người này lập tức đứng lên, vẻ mặt cung kính, hướng về Mạnh Hạo ôm quyền sâu đậm cúi đầu

Bái kiến Mạnh tiền bối

Ha ha, thiếu tông có còn nhớ rõ cái chuôi thương này? Một bên chưởng môn Tử Vận Tông, lập tức cười nói

Cái chuôi thương này, lại nói tiếp còn là lúc trước Ngô trưởng lão mang về, sau khi đâm vào đây, giờ này đã trở thành một chỗ trứ danh trong Tử Vận Tông ta

Mạnh tiền bối yên tâm, vãn bối nhất định chiếu cố cái chuôi thương này thật tốt! Hai người Lữ, Thiên, kích động lên tiếng, bọn họ đã sớm quên mất uất ức năm đó, lúc này đối với Mạnh Hạo đã là cuồng nhiệt sùng bái, thậm chí cảm thấy có thể cùng Mạnh Hạo có chuyện cũ năm đó rất là tự hào

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, sờ một cái túi trữ vật, bên trong túi trữ vật của hắn còn có một đống kim thương, thủy chung không có tìm được người có thể bị gài bẫy

Mà một bên Ngô Đinh Thu, lúc này thân thể đều run run một chút, nội tâm âm thầm kêu khổ, đang muốn lui về phía sau vài bước, bỗng nhiên ánh mắt Mạnh Hạo rơi vào trên người của hắn

Thân thể Ngô Đinh Thu chấn động, nhanh lộ ra mỉm cười, nội tâm thì tại gõ trống, nhưng hắn cảm thấy, chuyện năm đó Tống lão quái kia là chủ mưu

Trong lúc Mạnh Hạo ở trong Tử Vận Tông hồi tưởng nhớ lại, lúc này, tại Bắc Địa bên kia Thiên Hà Hải, đang một mảnh tiêu sát kinh thiên

Trên vùng đất gần Thiên Hà Hải lúc này có gần một triệu tu sĩ, chính trận địa sẵn sàng đón quân địch, phân ra hơn mười bộ phận, phân biệt đến từ rất nhiều tông môn bộ lạc ở Bắc Địa

Cả vùng đất, mấy trăm trượng cự thú bị xích sắt cột, cho dù bọn chúng giãy giụa như thế nào cũng đều không thể tránh thoát, bị dắt đi về phía trước

Trên bầu trời, vô số ác cầm to lớn phát ra tiếng hí,bén nhọn xoay tám phương, dưới ánh mặt trời, cánh bọn chúng chiếu lên mặt đất tạo thành bóng tối khổng lồ, dường như có thể che đậy bầu trời

Chỗ xa hơn, người khổng lồ cao như núi, sải bước, trong tay cầm cốt bổng to lớn đang gầm thét gào thét, người khổng lồ như vậy có chừng hơn mấy chục tên

Thậm chí càng ở phía sau, mây đen tràn ngập, dường như ẩn chứa vô số hung tàn lệ quỷ, đang dùng tốc độ cao nhất tiến tới

Những tên này là đại quân Bắc Địa, bọn chúng đang ngưng tụ bên bờ Thiên Hà Hải, dường như

đang đợi cái gì!

Kinh người nhất vẫn là ở khu vực này, phóng lên cao có 11 đạo khí tức mang lớn lối và ngạo nghễ, toàn bộ đều là

khí tức Vấn Đạo đỉnh phong!

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1112: Mẫu thân ngươi đã từng tới

Mây gió cuốn tới.

Dường như rất nhanh sẽ có giông bão.

Đối với loại mưa tuyết tự nhiên này, rất nhiều tông môn cũng không cố ý né tránh, mà tùy ý để mưa tuyết rơi xuống tông môn, bọn họ cho rằng đây là quy luật tự nhiên, chỉ có trải qua những điều này, linh khí trong tông môn mới có thể duy trì.

Trên bầu trời Tử Vận Tông, mây đen ùn ùn, chớp giật liên hồi, rất nhanh lại có tiếng sấm ầm ầm vang vọng.

Nếu ngăn mưa tuyết ở bên ngoài, nhìn qua tông môn như Tiên Cảnh, nhưng lại thiếu đi một chút tự nhiên.

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua ngân thương, vội ho một tiếng, sau khi nói khách sáo mấy câu liền rời đi. Tại Đan Đông nhất mạch này, hắn đi tới toà núi nhỏ thuộc về hắn năm xưa, nơi này đã trôi qua bao nhiêu năm, nhưng vẫn không có ai ở đó, dường như vĩnh viễn muốn đợi Mạnh Hạo trở về.

Từ chi tiết rất nhỏ này, Mạnh Hạo có thể cảm nhận được, sư tôn Đan Quỷ của hắn... vĩnh viễn luôn xem hắn là đệ tử Tử Vận Tông.

Khi Mạnh Hạo bước chân vào động phủ, đám người chưởng môn trưởng lão Tử Vận Tông nhìn thấy Mạnh Hạo đang chìm đắm trong hồi ức, liền thức thời lần lượt cáo lui, để Mạnh Hạo ở lại một mình, lưu lại động phủ đã từng thuộc về hắn.

Không lâu sau, phía ngoài vang lên tiếng sấm lớn, nước mưa ào ào trút xuống, chạm vào mặt đất, làm văng lên những bụi nước li ti, nhưng những tia nước này chưa kịp bay lên cao, lại lần nữa bị nước mưa cuốn xuống, mặt đất rất nhanh liền xuất hiện một hồ nước nhỏ.

Thiên địa một mảnh mông lung, nhìn màn mưa dễ đưa người ta chìm vào hồi ức.

Mạnh Hạo đứng ở cửa động phủ, nhìn màn mưa bên ngoài, trí nhớ của hắn đang lùi về những ngày tháng luyện đan ở nơi này.

Thời gian trôi qua, đảo mắt sắc trời đã dần tối, mưa vẫn không ngừng, ngược lại càng lớn, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, hắn nghĩ đến... hắn sẽ thấy một thân ảnh đi tới. Nhưng cho đến khi mặt trời mới mọc, hắn ngẩng đầu lên nhìn, vẫn không thấy hình bóng người con gái kia xuất hiện.

Mạnh Hạo trầm mặc, lắc đầu cười.

Khi mặt trời mới vừa mọc, cơn mưa mới ngừng lại, không khí trở nên mát mẻ, mưa mang theo ẩm ướt, mang theo sinh cơ tưới tắm vạn vật. Mạnh Hạo đi ra động phủ, rời khỏi Tử Vận Tông.

Trước khi đi, Mạnh Hạo tìm được Bạch Vân Lai, để lại cho hắn không ít linh thạch và đan dược.

Còn có Hàn Tuyết San, còn có từng khuôn mặt quen thuộc với Mạnh Hạo, hắn đều cho từng người những thứ khác nhau, đối với... Sở Ngọc Yên, Mạnh Hạo trầm mặc một lát, rồi tặng cho nàng một ngọc giản ngưng tụ thần thức trong đó.

Ngọc giản này, có thể bảo vệ Sở Ngọc Yên thoát khỏi một lần nguy cơ sinh tử. Hắn nhờ Hàn Tuyết San giao ngọc giản này cho nàng, còn mình thì xoay người cất bước, hóa thành một đạo cầu vồng bay vào không

trung, chớp mắt đã đi xa.

Khi Mạnh Hạo rời đi, tại một tòa động phủ trên Đan Đông nhất mạch, Sở Ngọc Yên cắn môi, nhìn lên bầu trời.

- Ngươi có sự lựa chọn của ngươi, ta cũng có của kiêu ngạo ta! Khi Sở Ngọc Yên đang nhẹ giọng lẩm bẩm, Hàn Tuyết San đến, chần chờ một chút, nàng liền đưa ngọc giản cho Sở Ngọc Yên.

Sở Ngọc Yên trầm mặc, vốn không định nhận lấy, nhưng rồi lại không khống chế được bản thân, vươn tay cầm lấy ngọc giản.

Hàn Tuyết San khẽ thở dài, xoay người rời đi.

Thân thể Sở Ngọc Yên run run, cầm ngọc giản, nước mắt bất tri giác chảy xuống.

Mạnh Hạo rời khỏi Tử Vận Tông, bay trên bầu trời Nam Vực Đại Địa quen thuộc, phương hướng của hắn nhắm tới, là Tống gia!

Tại phía nam Tống gia, có một khu vực đặc thù, bên trong đó, tu vi của tu sĩ tuy rằng sẽ không bị áp chế, nhưng sẽ không hấp thu được linh khí bên ngoài.

Điểm đặc thù này, năm xưa Mạnh Hạo không hiểu, nhưng nhưng với tu vi hiện tại của hắn, dĩ nhiên là biết được, đây là Vực của cường giả Vấn Đạo đỉnh phong tạo thành.

Vấn Đạo, có thể tạo thành quy tắc riêng của bản thân, mà cường giả càng tới gần Vấn Đạo đỉnh phong, loại quy tắc này sẽ ngày càng mạnh, cho đến khi tạo thành Vực, đó chính là quy tắc do cường giả đỉnh phong Vấn Đạo biến thành.

Khi Mạnh Hạo bước vào Vực của Tống gia, toàn bộ Tống gia lập tức

chấn động, vị lão tổ Tống gia đang bế quan dưới lòng đất cũng lập tức mở mắt, đích thân đi ra, nghênh tiếp Mạnh Hạo.

Bọn họ không dám có chút bất kính đối với Mạnh Hạo, nhìn khắp Nam Vực, hiện tại cũng không có tu sĩ nào dám bất kính đối với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không mạnh, nhưng bản tôn thứ hai của hắn, lại là Vấn Đạo đỉnh phong, mà thân phận của hắn, lại là thiếu tông Huyết Yêu Tông.

Tống gia cử hành thịnh yến, bày ra nghi thức chưa từng có tiếp đón Mạnh Hạo. Trong yến hội, Mạnh Hạo nhìn khắp bốn phía, Tống gia, đây là lần thứ hai hắn đến nơi này.

Lần đầu tiên, là khi Tống gia kén rể, ở nơi này, hắn đã nhận được cơ duyên, gặp được... Thủy Đông Lưu.

Tống gia lão tổ ngồi ở bên cạnh Mạnh Hạo, khi hắn nhìn về phía Mạnh Hạo, trong lòng rất cảm khái.

Nhưng còn một người so với lão càng cảm khái hơn, đó chính là... Tống lão quái. Hắn vẫn là Nguyên Anh, lúc này đang ngồi cách Mạnh Hạo không tính là quá xa, nhưng thủy chung vẫn luôn cúi đầu, sợ bị Mạnh Hạo nhìn thấy.

Nhưng ánh mắt Mạnh Hạo, vẫn rơi trên người Tống lão quái hắn.

- Tống đạo hữu, những hung thú kia của ngươi, chăm sóc tốt chứ? Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, hắn chưa bao giờ cho rằng, mình không phải là một kẻ thù dai...

Tống lão quái khẽ run lên, trước đó tại Hồ Đạo thượng cổ, hắn cũng rất sợ bị Mạnh Hạo thấy được, sau đó nghĩ lại, cho rằng đã không sao rồi, nhưng bây giờ Mạnh Hạo xuất hiện ở Tống gia, hắn trở nên càng thêm khẩn trương hơn.

Thời khắc này bị hỏi đích danh như vậy, Tống lão quái lập tức đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh, liên tục ôm quyền với Mạnh Hạo, chỉ là nụ cười kia, so với khóc còn khó coi hơn.

- Tạ tiền bối quan tâm, về chuyện đó... vãn bối đã sớm không còn nuôi dưỡng hung thú nữa...

Mạnh Hạo ồ một tiếng, ánh mắt quét qua Tống lão quái, thân thể Tống lão quái lại run lên, ánh mắt lộ ra vẻ cầu khẩn.

Mạnh Hạo mỉm cười, lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Tống lão quái thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng ngồi xuống, cầm chén rượu lên uống một ngụm lớn, gắng bình tĩnh lại. Một màn vừa rồi khiến hắn sợ khiếp vía, hiện tại ở bên ngoài đã sớm lan truyền, Mạnh Hạo sát khí kinh người, giết người không chớp mắt, Vấn Đạo cũng bị hắn giết chết, Trảm Linh thì bị giết như giết chó, về phần tu sĩ Nguyên Anh... chỉ sợ là hắn thổi một cái, cũng có thể khiến cho kẻ đó thần hình câu diệt.

Nhất là khi hắn đến, ngay cả Tống gia lão tổ cũng phải ở bên bồi tiếp, một màn này khiến trong lòng Tống lão quái vô cùng sợ hãi. Trên thực tế, từ khi Mạnh Hạo trở về Nam Vực, Tống lão quái hắn đã bắt đầu hối hận, dần dần khi Huyết Yêu Tông ngày càng nổi lên, nỗi sợ hãi đối với Mạnh Hạo cũng theo đó ngày càng tăng lên.

- "Năm xưa, ngàn vạn lần không nên trêu chọc tới tên sát tinh này ah... Không thể ngờ được, tên tiểu tử năm xưa, giờ này lại có thể kinh khủng như vậy, hàiiii... ai có thể ngờ tới chứ"? Tống lão quái thầm cảm khái, nghĩ tới thân ảnh lần đầu tiên gặp được ở Triệu Quốc, bóng người kia cầm một cây ngân thương, từ dưới chân núi một mực đánh lên đỉnh núi, không ngừng lấy đi các loại linh thạch, đan dược, Tống lão quái liền trở nên có chút hoảng hốt.

- "Nhưng nói lại, đây cũng là chỗ lợi hại của lão phu, năm xưa lão phu đã khiến cho tên sát tinh này phải bỏ chạy, nhìn khắp toàn bộ Nam Vực, có mấy người có thể làm được điều này chứ"? Nghĩ tới đây, Tống lão quái bỗng nhiên lại đắc ý.

- "Hơn nữa, chuyện năm đó, lão già Ngô Đinh Thu kia mới là chủ mưu!"

Trong yến hội này, còn có một người nữa cũng không ngừng cảm khái, đó chính là mẫu thân của Tống Giai, trái với vẻ mặt hờ hững của Tống Giai đang ngồi ở bên cạnh nàng, mẫu thân Tống giai không ngừng cảm khái trong lòng, đồng thời ánh mắt cũng hiện lên vẻ kích động.

- "Dựa theo cách nói của vị kia năm xưa, Giai nhi cũng có thể trở thành thị nữ của Mạnh Hạo... Điều này cũng không tồi ah, nhưng chuyện này nên nói như thế nào cho phải chứ? Nữ tử nhíu mày, ánh mắt chợt nhìn sang Tống gia lão tổ, mà vị lão tổ kia, cũng đang như tùy ý nhìn về phía nàng.

Nữ tử lập tức hiểu rõ, không tiếp tục suy nghĩ nữa.

Cuộc thịnh yến này, kéo dài mấy canh giờ, Mạnh Hạo đi tới Tống gia, mục đích trấn an là chính. Dù sao hiện tại Huyết Yêu Tông thế đang lớn, gần như đã nhất thống cả Nam Vực, cho nên để giữ vững lập trường trung lập của Tống gia, hắn với thân phận thiếu tông Huyết Yêu Tông, cần phải đích thân đến trấn an.

Trong lòng song phương đều hiểu, Mạnh Hạo có thể đích thân đến, đã nói rõ thái độ, mà Tống gia lão tổ đích thân chiêu đãi, cũng đã biểu đạt rõ thái độ.

Cho đến khi hoàng hôn sắp buông xuống, Mạnh Hạo mới từ chối khéo lời mời ở lại của Tống gia, đứng dậy rời đi. Khi ánh mắt Mạnh Hạo nhìn tới Tống Giai, hắn liền chần chờ một chút, lấy ra một cái ngọc giản từ trong lồng ngực.

Bên trong ngọc giản này, cũng là một luồng thần thức của hắn. Đối với Tống Giai, Mạnh Hạo vẫn luôn cảm thấy mắc nợ nàng, năm xưa hắn tuổi trẻ lỗ mãng, ảnh hưởng tới việc Tống Giai kén chồng, khiến cho hiện tại Tống Giai vẫn chưa xuất giá, chuyện này luôn khiến Mạnh Hạo cảm thấy áy náy.

Sau khi đưa ra ngọc giản này, hơn nữa trước đó hắn đã từng tương trợ nàng trong Yêu Tiên Cổ Tông, trong lòng Mạnh Hạo mới bình phục một chút.

Tống Giai không cự tuyệt, nhận lấy ngọc giản, cúi đầu nói lời cảm tạ, thần sắc cũng rất bình tĩnh.

Tống gia lão tổ ở bên cạnh thấy được một màn như vậy, cặp mắt liền lóe lên, khóe miệng lộ ra nụ cười, rồi tươi cười đi theo tiễn Mạnh Hạo.

- Lão tổ xin dừng bước, nếu có thời gian, Mạnh mỗ sẽ trở lại. Mạnh Hạo ôm quyền, chuẩn bị rời đi.

- Mạnh Hạo tiểu hữu, không cần như thế, ngươi ta vốn là người một nhà, đứa cháu nhỏ Tống Giai của ta, sớm muộn gì cũng là thị nữ của ngươi, tiểu hữu đối với Tống gia ta, đừng làm như người xa lạ. Tống lão tổ cười ha ha, thẳng thắn thân thiết nói.

- Thị nữ? Mạnh Hạo đang định bước đi, nghe vậy chợt ngừng bước, quay đầu kinh ngạc lên tiếng.

- Hử? Tiểu hữu không biết sao?

- Năm xưa, lúc Tống gia ta kén rể, mẫu thân ngươi đã từng đích thân đến đây, Người đã nói qua với ta, để cho tiểu tôn nữ của ta trở thành thị nữ của ngươi sau này. Tống lão tổ vừa thấy vẻ mặt Mạnh Hạo như vậy, trong nội tâm đã có đáp án, ra vẻ giật mình nói.

Mạnh Hạo lập tức chấn động, trong lòng như nổi sóng lớn, nhưng hắn tu hành đã nhiều năm, tâm tính sớm đã không phải như lúc mới ra đời năm xưa, vẻ mặt chỉ biến hóa một thoáng rồi lại bình tĩnh như thường, chỉ có cặp mắt là đầy thâm ý nhìn về phía Tống lão tổ.

- Lão tổ, có lời gì cứ nói thẳng đi.

Tống gia lão tổ thấy Mạnh Hạo như vậy, vẻ mặt lão cũng trở nên nghiêm túc.

- Tiểu hữu, ta không biết đó có phải mẫu thân của ngươi hay không, sau này nhớ lại, ta thấy có hai khả năng, một là nàng đích thật là mẫu thân của ngươi, hai là... nàng chính là Bỉ Ngạn Hoa Mẫu!

- Cụ thể ta rất khó phán đoán, nhưng chắc chắn đối phương chính là tiên nhân, cũng không thể đoán được, đó là Ngụy Tiên hay chân tiên... Nhưng ta có thể xác định, nàng đến từ Đông Thổ!

- Đây là bộ dáng của nàng, là năm xưa ta dựa vào ký ức lạc ấn xuống. Tống lão tổ nâng tay vỗ túi trữ vật, lấy ra một cái ngọc giản, đưa cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trầm mặc nhận lấy, bỗng nhiên hắn không dám nhìn vào, cho đến khi hít sâu một hơi, mới lập tức truyền thần thức vào bên trong ngọc giản. Khi thấy được thân ảnh của nữ tử trong ngọc giản, trong lòng Mạnh Hạo lập tức dậy sóng ngập trời.

Cho dù hắn có định lực mạnh mấy đi nữa, thì giờ phút này cũng sụp đổ, tựa như ngạn vạn sấm sét giáng xuống đầu vậy, thân thể hắn run rẩy, hai mắt lại lộ ra chấp nhất mãnh liệt.

Hắn vốn tưởng rằng, mình đã không còn tin tức gì về cha mẹ nữa, vốn tưởng rằng, mộng tưởng muốn đi Đông Thổ năm xưa, đã là quá khứ.

Nhưng giờ phút này, bỗng nhiên hắn lại bị kích động mãnh liệt, muốn đi Đông Thổ một chuyến, đi hỏi một câu... Tại sao?!

Bởi vì, người nữ tử trong ngọc giản kia, cùng mẫu thân trong trí nhớ của hắn...

Giống nhau như đúc!!!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1113: Cố nhân...

Mạnh Hạo từ từ nắm chặt ngọc giản trong lòng bàn tay, suy nghĩ bị giấu kín trong lòng, không muốn dễ dàng hiển lộ ra.

Nhưng Tống gia lão tổ tu hành đã nhiều năm, từ động tác nơi bàn tay Mạnh Hạo, cũng có thể thấy được đầu mối, biết được lần đánh cuộc này của mình, xem như đặt đúng cửa rồi.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn về phía Tống gia lão tổ, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Đa tạ!

Hắn không nhiều lời, chỉ có hai chữ này, nhưng đối với Tống gia lão tổ mà nói, hai chữ này, vậy là đủ rồi, hắn gật gật đầu, cũng ôm quyền trả lễ.

- Mạnh Hạo tiểu hữu, nếu sau này muốn đi Đông Thổ, trong tộc của lão phu cũng có chi nhánh tại Đông Thổ, có lẽ có thể giúp được một chút.

Mạnh Hạo gật đầu, không nói tiếng nào, xoay người hóa thành cầu vồng, trong chớp mắt liền bay đi xa.

Tống gia lão tổ nhìn theo bóng lưng Mạnh Hạo, hồi lâu sau, khi thân ảnh Mạnh Hạo biến mất, hắn mới xoay người, trở về Tống gia tổ trạch.

Mạnh Hạo bay nhanh trên bầu trời, sắc mặt của hắn phức tạp, ký ức trong đầu lần lượt hiện ra, ký ức khi đó, không vì năm tháng trôi qua mà mơ hồ, ngược lại vào giờ phút này, lại càng rõ ràng .

- Cha, mẹ... Rốt cuộc... Tại sao?

- Tại sao năm đó các ngươi lại rời đi, tại sao lại bỏ ta một mình ở nơi này, tại sao... khi ở Tống gia, rõ ràng người đã xuất hiện, nhưng lại không cho ta biết.

- Tại sao?!! Trong lòng Mạnh Hạo đau nhói, câu hỏi này, hắn đã chôn ở trong lòng rất lâu rồi.

Nhưng không có đáp án.

Đáp án... Tại Đông Thổ!

Rất lâu sau, Mạnh Hạo khẽ thở dài một tiếng, dần bình tĩnh lại, giờ phút này, hắn lại trở về là cường giả tu hành mấy trăm năm, cũng chỉ có một cái chớp mắt hắn nghĩ về chuyện trước đó, mới có thể khiến hắn thất thần.

- Đông Thổ, khi còn nhỏ ta đã có mộng tưởng tới nơi đó... Nơi đó... Ta nhất định sẽ đi! Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra quyết đoán, hít sâu một hơi, bay nhanh đi về phía trước.

Lúc này hoàng hôn đã phủ xuống, Mạnh Hạo bay rất nhanh, hắn đã bái phỏng Tống gia, đi Tử Vận Tông, hiện tại cần trở về Huyết Yêu Tông, bồi bạn với Hứa Thanh, đi hết quãng đường 100 năm này.

Đang bay đi, bỗng nhiên Mạnh Hạo khẽ biến sắc, nhìn về phía xa xa rồi dừng lại.

- Là hắn... Mạnh Hạo có chút ngoài ý muốn.

Vị trí hiện tại của Mạnh Hạo, là khoảng giữa Tống gia và Huyết Yêu Tông, cách hắn khoảng hơn trăm dặm, có ba luồng cầu vồng đang bay nhanh tới.

Hắn thấy rất rõ ràng, ba luồng cầu vồng này, hai người phía sau đang

đuổi giết một người phía trước, tu sĩ bị đuổi giết kia là một nam nhân trung niên, y phục màu trắng trên người hắn loang đầy máu tươi, khuôn mặt già nua, tràn đầy mệt mỏi, đồng thời còn có bi phẫn trong đó.

Từ bộ dáng của hắn, có thể loáng thoáng nhận ra, người này đã từng rất tuấn lãng phi phàm, hiện tại cho dù đã đứng tuổi, nhưng nét tuấn lãng vẫn không tầm thường, chỉ có điều năm tháng trôi qua đã vô tình che lấp đi, đây chính là khắc nghiệt của cuộc sống.

- Vương Đằng Phi, ngươi có thể chạy đi đâu!

- Năm xưa cũng là một thế hệ thiên kiêu của Vương gia a, hiện tại không ngờ lại như chó rơi xuống nước vậy, chỉ biết bỏ chạy!

- Ngươi chạy làm gì, tới tới tới, giở bản lãnh năm xưa của ngươi ra đi, lúc trước ngươi cuồng ngạo vô cùng, từng đuổi giết hai huynh đệ ta nhiều năm, bây giờ gặp lại, xem ngươi chạy đi đâu!

- Ha ha ha... sao hắn có thể không chạy chứ, Nam Vực đã sớm không còn Vương gia, toàn bộ Vương gia đã bị diệt môn trong một đêm, tên Vương Đằng Phi này vận khí thật tốt, không ngờ lại không chết!

Nhưng không ngờ lại gặp được ở nơi này, Vương Đằng Phi, lần này... ngươi chết chắc rồi ! Người bị đuổi giết, chính là... Vương Đằng Phi!!!

Mà hai người đuổi giết hắn kia, là hai tu sĩ trung niên, tu vi Kết Đan hậu kỳ, chỉ kém Nguyên Anh nửa bước, về phần Vương Đằng Phi, hắn cũng là Kết Đan hậu kỳ, nhưng hiển nhiên đang có thương thế trong người, đối mặt với hai người, chỉ có thể trốn.

Sắc mặt Vương Đằng Phi tái nhợt, phát ra bi phẫn càng mãnh liệt, mỗi một câu nói của đối phương, đều đâm sâu vào trong lòng hắn, sau khi Vương gia bị diệt, hắn đã nhận lấy rất nhiều lời sỉ vả, đã từng là thiên kiêu, lập tức trở thành chó nhà có tang, hắn vốn cho rằng mình nghe

nhiều đã thành thói quen, nhưng không ngờ mỗi lần nghe được những lời này, trong lòng của hắn vẫn cảm thấy đau nhói.

Có cảm giác như bị người ta khoét sâu vào lòng vậy, khiến vẻ mặt hắn trở nên bi phẫn đến cực hạn.

Năm đó khi Vương gia bị diệt, hắn cũng đang ở trong gia tộc, tận mắt nhìn thấy lão tổ nổi điên, giết chết từng người thân, một khắc kia, hắn cảm thấy trời đất quay cuồng.

Cha mẹ hắn tử vong, tổ phụ của hắn tử vong, tất cả tộc nhân, toàn bộ đều chết hết, mà trong lúc hắn... đang sợ hãi và bi thương, lại bị ca ca của hắn người hắn vẫn luôn muốn vượt qua... đánh một chưởng lên thiên linh cái.

Một chưởng kia, trực tiếp khiến tâm thần của hắn nổ ầm ầm, thần thức biến mất, ngã xuống hôn mê, trước khi hôn mê, hắn còn loáng thoáng nghe được ca ca hắn nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Tiểu đệ, ngươi phải tiếp tục sống...

Khi Vương Đằng Phi từ trong biển máu tỉnh lại, xung quanh hắn là thi thể của tất cả tộc nhân, mà nằm trên người của hắn... chính là thi thể của ca ca.

Ca ca của hắn, trước khi chết dùng thi thể của mình, đè lên Vương Đằng Phi, khiến cho Vương Đằng Phi... thoát khỏi một kiếp, chuyện này cũng có quan hệ với lão tổ thứ 10 của Vương gia đang điên cuồng, không tra xét được tường tận.

Một khắc đó, Vương Đằng Phi khóc.

Gia tộc không có, thân nhân không có, tất cả, đều không có.

Trong trời đất này, dường như chỉ còn lại một mình hắn, hắn chua xót bò dậy, mờ mịt bước đi vô định trong trời đất...

Hắn còn sống mà giống như đã chết, hắn gặp được rất nhiều bằng hữu ngày xưa, nhưng khi gặp lại, nhận được chỉ toàn là châm chọc khiêu khích, từng lời châm chọc kia, không còn chút nào giống như trước kia, khiến Vương Đằng Phi run rẩy, như hiểu ra điều gì đó.

Hắn chỉ còn biết cúi đầu xuống, lòng tràn đầy chua xót, nhưng chỉ có thể nuốt ngược vào trong lòng.

Hắn muốn tìm đến lão tổ thứ 10 Vương gia, muốn hỏi một câu... tại sao?!

Tại sao, lão nhân gia ngài, lại muốn tiêu diệt cả Vương gia?!

Tại sao???

Điều này dường như là cọng cỏ duy nhất để hắn kiên trì sống tiếp, hắn bắt đầu tìm khắp Nam Vực, thông qua huyết mạch liên hệ, đi tìm lão tổ thứ 10 Vương Gia, chết... cũng phải tìm được!

Cho đến mấy ngày gần đây, tại khu vực này, rốt cục hắn cũng cảm ứng được lão tổ thứ 10, hắn bắt đầu cẩn thận tìm kiếm. Nhưng chưa kịp tìm được, hắn lại gặp phải hai kẻ mà trước đó liếc mắt hắn cũng không thèm liếc một cái, chỉ vì một kiện pháp bảo, mà hắn đã dẫn người đuổi giết hai người này một thời gian dài.

Hắn chỉ có thể bỏ chạy.

Ầm!

Hai người đuổi giết Vương Đằng Phi, từng người bấm quyết, lập tức có hai thanh phi kiếm gào thét lao ra, kiếm quang nhoáng lên một cái, đã

chạy thẳng tới Vương Đằng Phi, khi sắp tiếp cận, Vương Đằng Phi sắc mặt tái nhợt, lấy ra một mặt trống nhỏ, ném về sau, chiếc trống lập tức bành trướng, truyền ra tiếng đùng đùng, cùng va chạm với hai thanh phi kiếm.

Một tiếng nổ vang truyền ra, Vương Đằng Phi phun máu, sắc mặt càng thêm tái nhợt, cắm đầu bay nhanh, ngay cả trống nhỏ kia cũng không có thời gian thu hồi. Hai tên tu sĩ đuổi giết hắn cười lên ha hả, một người trong đó thu pháp bảo của Vương Đằng Phi lại, trong mắt hai người lộ ra tham lam cùng sát cơ, lần nữa đuổi theo.

Mấy lần va chạm, Vương Đằng Phi không ngừng phun ra máu tươi, kiếm quang dưới chân ảm đạm, trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng, hai mắt của hắn lúc này, thế giới... chỉ toàn một màu xám tro.

- Không phải năm xưa ngươi rất lớn lối sao?!

- Năm đó ngươi phong quang vô hạn, xem những người khác như con kiến, chỉ có một mình ngươi là thiên kiêu, hôm nay sao ngươi không tiếp tục lớn lối nữa đi!

- Vương Đằng Phi, hôm nay ngươi chết chắc rồi, kiếp sau nếu có thể đầu thai, nhớ đừng lớn lối như vậy!

Hai người đuổi giết Vương Đằng Phi, giờ phút này sát cơ trong mắt đã tràn ngập, hai người đồng thời xuất thủ, thi triển ra thần thông mạnh nhất, trong nháy mắt kiếm khí tràn ngập, cũng có chưởng ấn rầm rầm hiện ra, lao thẳng tới Vương Đằng Phi.

Vương Đằng Phi cười thảm, hắn biết mình không thể trốn nữa, chợt xoay người lại, cười lên thê lương, hắn đã sống đủ rồi, vốn năm xưa hắn hẳn phải chết rồi, lúc này hắn muốn liều một lần, chết là hết.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, từ trong thiên địa chợt chậm rãi truyền

ra một tiếng thở dài.

Khi tiếng thở dài này vừa vang lên, sắc mặt hai người đuổi giết Vương Đằng Phi bỗng nhiên đại biến, thân thể run rẩy, chúng ngẩng đầu nhìn ra phía sau Vương Đằng Phi, sắc mặt lập tức tái nhợt.

- Huyết... Huyết Yêu Tông thiếu tông!!!

- Là Mạnh Hạo!

Thân hình Mạnh Hạo chậm rãi đi ra, từ phía sau Vương Đằng Phi, bước từng bước một qua hắn, đi tới khoảng giữa hai tu sĩ và Vương Đằng Phi.

- Người này là bạn cố tri của Mạnh mỗ, hai vị đạo hữu, có thể cho Mạnh mỗ một chút mặt mũi hay không? Mạnh Hạo nhìn hai người kia.

Hai người này hít sâu một hơi, nội tâm hoảng sợ, nhanh rất cung kính ôm quyền.

- Vãn bối không biết Vương Đằng Phi là bạn cố tri của thiếu tông đại nhân, lúc trước có nhiều đắc tội, mong đại nhân chớ trách.

- Chúng ta đi ngay, chúng ta lập tức đi ngay... Hai người hết sức sợ hãi, lúc này khắp Nam Vực chỉ sợ không có mấy người là không biết tướng mạo Mạnh Hạo, bọn họ không quan tâm tới Vương Đằng Phi, nhưng đối với Mạnh Hạo lại khiếp sợ đến cực hạn, hai người vội vàng lên tiếng rồi run rẩy lui về sau.

Ở phía sau, Vương Đằng Phi kinh ngạc nhìn bóng lưng Mạnh Hạo, lại thấy được biểu tình của hai người kia, trong tâm của hắn lần nữa đau nhói, vẻ mặt như vậy, là khi Vương gia còn chưa bị diệt môn, hắn thường được hưởng thụ, nhưng hiện tại...

Vẻ mặt của hắn vặn vẹo, trong tim của hắn như bị một cây đao xuyên

thấu, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, nhìn chằm chằm vào thân ảnh năm xưa hắn hận thấu xương kia, thậm chí khi Vương gia chưa bị diệt môn, hắn chỉ hận không thể tự tay chém chết Mạnh Hạo.

Hắn hận đối phương cướp đi truyền thừa của mình, hận đối phương cướp đi vị hôn thê của mình, hận đối phương đạt được hết thảy thành tựu kia, bởi vì hắn thấy, hết thảy thành tựu kia, vốn phải thuộc về mình mới đúng!

Mấy ngày này, mỗi lần hắn nghe được chuyện về Mạnh Hạo, hắn đều như muốn nổi điên lên, hắn hận, hận thấu xương!

- Không cần ngươi quan tâm, giết đi, tới giết ta, giết ta đi!

- Ta sớm đã sống đủ rồi, Mạnh Hạo, không phải ngươi muốn giết ta sao, tới đi, cần gì giả mù sa mưa, ngươi tới đi, Vương Đằng Phi ta đỉnh thiên lập địa, ta đứng ở đây, ngươi tới giết ta đi!

- Ngươi cướp đi cơ duyên thuộc về ta, còn cướp đi vị hôn thê của ta, ta và ngươi không đội trời chung, tên ngụy quân tử, tên tiểu nhân nhà ngươi, tới giết ta đi!

- Năm xưa ở Kháo Sơn Tông, ngươi là cái thá gì chứ, một đầu ngón tay ta cũng có thể diệt sát ngươi, nếu không phải Âu Dương trưởng lão ra mặt, ngươi sớm đã bị ta chém chết rồi!

- Ta là thiên kiêu, thiên kiêu của Kháo Sơn Tông, thiên kiêu của Vương gia, mà ngươi... chỉ là con kiến!!!

Vương Đằng Phi thê lương cười to, hắn đã đè nén quá lâu, thời khắc này bạo phát ra ngoài, tựa như người điên, điên cuồng gào thét.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1114: Đệ thập tổ!

Vương Đằng Phi gào thét như người điên, Mạnh Hạo chỉ khẽ nhíu mày lại, nhưng hai tên tu sĩ kia thì sắc mặt lập tức tái nhợt, trong lòng kinh hãi, thầm kêu không ổn.

Trong giây lát bọn chúng liền nhớ lại, ở Nam Vực năm xưa có một chuyện xem như là chấn động nhỏ, chuyện kể rằng, Mạnh Hạo, Vương Đằng Phi và Sở Ngọc Yên giữa, ba người có một mối tình cảm tay ba.

- Không tốt, bọn họ là tình địch năm xưa!!!

- Chết tiệt, chuyện này bị chúng ta thấy được, lại còn nghe được chuyện không nên nghe... Sắc mặt hai người đại biến, lập tức liên tục ôm quyền hướng về Mạnh Hạo, rồi lui nhanh về sau, thấy Mạnh Hạo không truy cứu, hai người lập tức triển khai tốc độ cực hạn, chỉ hận không thể có thêm một đôi cánh, vội vã trốn đi.

- Giết đi, tới giết ta đi!

- Mạnh Hạo, năm xưa khi ở Kháo Sơn Tông, không phải ngươi muốn giết ta sao, ta còn nhớ rõ ngươi nắm chặt tay, móng tay chọc vào lòng bàn tay, máu tươi chảy tí tách, khi đó, ngươi chỉ là con kiến, mà ta chính là thiên kiêu!

- Hôm nay, thấy được bộ dáng này của ta, có phải ngươi đặc biệt vui vẻ phải không, có phải đặc ngươi biệt cao hứng phải không, tới đi, giết ta đi!!!

- Ta sớm đã sống đủ rồi, gia tộc không còn, tộc nhân không còn, thân nhân không còn, mạng của ta là ca ca ta ban tặng cho, ta sống đã không còn ý nghĩa gì nữa, chết ở trên tay ngươi, cũng coi như giải thoát!

- Sao ngươi còn không ra tay đi, giết đi!!! Vương Đằng Phi rống lớn, cặp mắt đỏ thẫm nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, bước tới trước mặt Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn Vương Đằng Phi trước mặt có chút phức tạp, về chuyệnVương gia, hắn đã biết, giờ phút này nhìn Vương Đằng Phi, chuyện năm đó, sớm đã trở thành quá khứ.

- Ta là thiên kiêu Vương gia, khi ta còn bé từ trên trời rơi xuống một giọt máu Ứng Long, ta dựa vào cảm ứng, hao tốn cáigiá khổng lồ, rốt cuộc cũng tìm được Kháo Sơn Tông!

Truyền thừa Ứng Long, vốn thuộc về ta! Nhưng ngươi lại cướp nó đi, ngươi đã cướp đi truyền thừa của ta, còn cướp đi cả tư cách đệ tử nội môn Kháo Sơn Tông của ta, cắt đứt con đường để ta thu được Thái Linh Kinh!

Rồi sau đó, ngay cả vị hôn thê của ta ngươi cũng đều cướp đi, Sở Ngọc Yên là vị hôn thê của ta, nhưng bởi vì ngươi mà nàng đã giải trừ hôn ước với ta!

- Mạnh Hạo, Vương Đằng Phi ta đời trước mắc nợ ngươi hay sao, tại sao ngươi đã được một ... mà ... lại còn cướp đi cả ba thứ hết thảy thuộc về ta!!! Vương Đằng Phi thê lương rống lớn, kể lể, nước mắt chảy xuống.

- Hết thảy của ngươi bây giờ, vốn đều thuộc về ta, ta hẳn phải là người đứng đầu Nam Vực, ta hẳn phải nổi danh, mà ngươi... hiện tai ngươi phải mang bộ dáng của ta mới đúng, những điều đó... đều là của ta!

Là ngươi đã đoạt đi hết thảy, hiện tại ngươi lại lấy tư thái kẻ thắng cuộc đứng trước mặt ta, muốn cứu giúp ta sao? Đó không phải là cứu ta, ta không cần ngươi đồng tình, không cần thương hại, ta cần chính là chết!!!

- Ngươi không nên dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, ta là Vương Đằng Phi!

Vương Đằng Phi nước mắt chảy ướt nhèm, gào thét ngập trời. Sau khi Vương gia diệt tộc, hắn đã chịu đựng rất nhiều châm chọc thóa mạ, dù nội tâm đau nhói, hắn vẫn có thể chịu đựng, nhưng trên cái thế giới này, chỉ duy nhất có một người hắn không thể nhẫn nhịn được.

Người đó, chính là Mạnh Hạo!

Cho dù có chết, hắn cũng không muốn nhìn thấy ánh mắt thương hại và phức tạp của Mạnh Hạo, hắn là Vương Đằng Phi, cho dù hắn có chết, cũng phải kiêu ngạo mà chết!

Mạnh Hạo khẽ thở dài, nhìn Vương Đằng Phi trước mặt, lắc lắc đầu. Những chuyện trải qua liên quan đến Vương Đằng Phi, thời khắc này nghĩ lại, cũng chỉ là do khí thịnh mà thôi.

Năm xưa hắn tuổi trẻ khí thịnh, rất nhiều chuyện hiện tại nhớ lại, dường như... quả thật cũng có chút quá, chẳng hặn như chuyện Sở Ngọc Yên, có lẽ... năm xưa nếu mình không có ý định chọc phá, thì nàng và hắn sẽ rất hạnh phúc bên nhau rồi.

Chung quy còn tốt hơn hiện tại.

Mạnh Hạo trầm mặc, lấy ra một ngọc giản, lạc ấn thần thức của mình vào trong, cách không đưa tới trước mặt Vương Đằng Phi.

- Vật này ngươi giữ lại, thời khắc nguy cơ, có thể bảo vệ tính mạng một lần, ta và ngươi... dù sao cũng là cố nhân, hy vọng ngươi... có thể càng ngày càng tốt hơn. Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, rồi xoay người rời đi.

Vương Đằng Phi sửng sốt, kinh ngạc nhìn ngọc giản trước mặt, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời lớn tiếng cười ra nước mắt, hắn không muốn nhận thiện ý của Mạnh Hạo, hắn không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt người mà mình đã từng hận nhất, sau khi Vương gia diệt tộc, hắn đã trải qua không ít chuyện, cũng đã nhìn thấu lòng người dễ thay đổi.

Đã từng là bạn tốt, sau đó lại bỏ đá xuống giếng, đã từng đồng bạn, sau đó mỗi người lại tránh mình như tránh rắn rết, những điều này, khiến cho lòng hắn đau nhói, mhưng vẫn có thể thừa nhận được, cho dù là bị địch nhân đuổi giết, cùng lắm thì tự bạo đồng quy vu tận.

Nhưng hắn không nghĩ tới, người mà mình hận nhất, lại là người duy nhất sau khi mình cùng đường... tỏ ra thiện ý đối với mình.

Hắn không muốn chấp nhận, hắn như một kẻ điên, là một loại phát tiết, hắn rơi nước mắt, là một loại bi thương.

Tay phải hắn nâng lên vung mạnh, ngọc giản bị hắn thẳng tay ném xuống đất.

- Vương Đằng Phi ta, không cần ngươi thương hại!!!

Bước chân Mạnh Hạo chợt ngừng, không quay đầu lại, thở dài một hơi, lúc hắn đang định đi tiếp, bỗng nhiên, trong sát na này, từ trong rừng rậm phía xa, bỗng nhiên có một tiếng thét dài kinh thiên vang lên.

Tiếng thét này khiến thiên địa biến sắc, phong vân vần vũ, một bóng người phát ra khí tức vượt qua Vấn Đạo đỉnh phong, đã có tiên khí, bỗng nhiên từ bên trong rừng, ào ào chạy ra.

- Ha ha ha, thành tiên, thành tiên... Ha ha ha, ta muốn thành tiên!!!"
Bóng người này tóc tai bù xù, quần áo rách nát, thân thể bẩn thỉu, điên điên khùng khùng.

Đồng tử Mạnh Hạo lập tức co rút lại, trợn trừng mắt nhìn tới, trong mắt của hắn chợt hiện lên sát cơ kinh thiên, bản tôn thứ hai của hắn, trực tiếp từ trong hư vô cất bước đi ra.

Bóng người điên khùng này, cho dù là vẻ ngoài đã thay đổi rất nhiều,

nhưng liếc mắt một cái Mạnh Hạo vẫn có thể nhận ra... hắn chính là lão tổ thứ 10 của Vương gia!!!

Đối với tên này, Mạnh Hạo đã sớm dò la tin tức, đã biết được biết lão tổ thứ 10 của Vương gia điên cuồng hủy diệt Vương gia, rồi sau đó lại nổi điên, nhưng hiện tại, vẫn là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy người này ở Nam Vực Đại Địa.

- Lão tổ!!! Vương Đằng Phi lập tức kích động.

- Lão tổ thứ 10 của Vương gia! Mạnh Hạo trầm giọng lên tiếng, rồi phóng chỉ về phía trước, lập tức bản tôn thứ hai bên cạnh hắn gào thét, phóng thẳng tới lão tổ thứ 10 của Vương gia.

- Ầm... Một tiếng nổ kinh thiên truyền ra, bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, trực tiếp va chạm với lão tổ thứ 10 của Vương gia, toàn thân lão tổ thứ 10 của Vương gia tiên khí lượn lờ, đầu tóc tán loạn, hiện ra một khuôn mặt tang thương, còn có vẻ mờ mịt trong mắt.

- Thành tiên, ta muốn thành tiên... Lão tổ thứ 10 của Vương gia cười ngây ngô, phất tay, không gian xung quanh lập tức vặn vẹo, một cỗ dao động tu vi cường hãn trong chớp mắt liền truyền ra, cùng bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo va chạm với nhau.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái, cũng bay tới, dùng thân thể Vấn Đạo của hắn, lấy ra lôi đỉnh, lao thẳng tới lão tổ thứ 10 của Vương gia.

Liên tiếp những tiếng nố mạnh ngập trời ầm ầm vang lên, Mạnh Hạo và bản tôn thứ hai của hắn trực tiếp giao chiến với lão tổ thứ 10 của Vương gia giữa không trung, trong lúc nhất thời, phong vân vần vũ, trời long đất lở.

- Chém! Bản tôn thứ hai quét ngang Tuế Nguyệt Mộc Kiếm ra, một kiếm

trôi qua mấy vạn năm, dòng sông thời gian gào thét ập tới, nhưng lão tổ thứ 10 của Vương gia cũng không phải Vấn Đạo đỉnh phong bình thường, trên người hắn có tiên khí, lúc này liền huyễn hóa ra tiên quang, khuếch tán ra bên ngoài, đối kháng với lực lượng thời gian kia. "Âm ầm", bản tôn thứ hai lui về phía sau, sắc mặt lão tổ thứ 10 của Vương gia cũng hơi tái nhợt đi, vào giờ phút này, vẻ mờ mịt trong mắt dườngnhư có chút thanh tỉnh lại.

- Mạnh... Hạo... Hắn nhìn về phía Mạnh Hạo, âm thanh có chút khàn khàn, chậm rãi lên tiếng, vẻ mờ mịt trong mắt, lúc này đã trở nên thanh tỉnh.

- Lão tổ!!! Vương Đằng Phi ở bên cạnh, giờ phút này liền kích động gọi to, hướng về lão tổ thứ 10 bay đi.

- Đằng... Phi...

Lão tổ thứ 10 của Vương gia nhìn tới Vương Đằng Phi, bỗng nhiên vẻ mặt tỏ ra vô cùng đau khổ, hai tay bó chặt đầu, gào lên thê lương.

- Không nên tới đây!!!

- Vương gia... Ta là tội nhân của Vương gia, ta là tội nhân... Ta đã giết toàn bộ tộc nhân Vương gia, ta đã giết toàn bộ tộc nhân a... Vì thành tiên... vì thành tiên, đáng giá sao... đáng giá sao!!! Lão tổ thứ 10 của Vương gia nổi điên, ngửa mặt lên trời gào thét, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ mãnh liệt.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, cùng bản tôn thứ hai đứng đó, không có lập tức ra tay, Mạnh Hạo nhìn lão tổ thứ 10 của Vương gia, trong mắt sát cơ lấp lánh.

- Ta là tội nhân... toàn bộ tộc nhân của Vương gia, đã bị chính tay ta giết chết... Lão tổ thứ 10 của Vương gia gào thét, trong mắt chảy xuống hai

hàng huyết lệ, nội tâm của hắn như sắp bị chôn vùi, hắn hối hận, hắn đơn độc, hắn điên cuồng, vào giờ khắc này, toàn bộ đều hiện lên, hắn rõ trong đầu hắn, khuôn mặt của từng tộc nhận bị hắn giết chết năm xưa, lần lượt hiện ra trước mắt, khiến thân thể hắn run lên lẩy bẩy, vẻ mặt đau khổ khó có thể hình dung.

- Đều là ngươi, đều là tại ngươi! Lão tổ thứ 10 của Vương gia ôm đầu gào thét, cặp mắt đỏ thẫm nhìn về phía Mạnh Hạo, cách mỗi một đoạn thời gian hắn sẽ thanh tỉnh một lần, nhưng mỗi một lần thanh tỉnh, với hắn mà nói, đều là một hồi cảm thấy tội lỗi và đau khổ không cách nào hình dung, cảm thấy đau đớn và hối hận trong lòng, khiến mỗi lần tỉnh lại, hắn đều muốn chết đi cho xong.

Nhưng tu vi đã đến trình độ này, chết... cũng không dễ dàng.

Trong khoảnh khắc khi hắn lao tới, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, không ra tay, mà là lắc mình tránh đi, cừu hận trong mắt, lại càng trở nên tràn ngập, khóe miệng Mạnh Hạo hiện ra nụ cười lạnh.

- Muốn chết sao? Không dễ dàng như vậy đâu, ta làm sao có thể để cho ngươi chết được, chết là hết, đó là giúp cho ngươi giải thoát khỏi đau khổ, chỉ có để ngươi cứ mãi điên khùng như vậy, cứ một mực sống tiếp, khi thanh tỉnh, sẽ phải sống trong tội lỗi và thống khổ, đó mới là cách hành hạ và báo thù tốt nhất đối với ngươi!

Trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập căm hận ngập trời, hắn hận lão tổ thứ 10 của Vương gia, nếu không phải do đối phương, Hứa Thanh sao có thể như bây giờ chứ, bản thân hắn càng phải trải qua thập tử nhất sinh bên trong Vãng Sinh Động, đối với Mạnh Hạo mà nói, hắn đích xác đã chết qua một lần.

Loại thù hận này, đã không phải diệt sát có thể giải quyết, phải khiến cho đối phương đau khổ cả đời, mới là cách báo thù tốt nhất!

Mạnh Hạo cười lạnh, thân thể lần nữa lui nhanh về phía sau, vẻ mặt Lão tổ thứ 10 của Vương gia, lại từ từ trở nên mờ mịt, cười ngây ngô, từ trong cơn ngu dại, quên mất đau khổ.

Mạnh Hạo sao có thể để cho hắn như thế!

Tay phải hắn bỗng nhiên nâng lên, phóng chỉ về phía lão tổ thứ 10 của Vương gia.

Yêu Phong Đệ Thất Cấm, Cấm Nhân Quả!

Hắn không triển khai hoàn toàn, mà chỉ triển khai một nửa, dùng pháp thuật này, làm cho đối phương cho dù là đang trong cơn điên dại, cũng sẽ bị nhân quả quấn quanh, khiến những tộc nhân Vương gia bị hắn giết, sáp nhập vào trong sợi dây nhân quả của hắn, thủy chung bén rễ, thủy chung quấy nhiễu, khiến hắn luôn phải nghĩ tới hai bàn tay dính máu, khiến thần trí của hắn luôn luôn bị một tia quấy nhiễu trong đầu.

Ầm!

Sợi dây nhân quả trên người lão tổ thứ 10 của Vương gia lập tức hỗn loạn, tại trong hỗn loạn này, thân thể của hắn run rẩy, trong mắt của hắn có lệ, vẻ mặt của hắn mờ mịt, hắn nổi điên gào thét, nội tâm đau khổ, toàn bộ không thể nào khống chế.

- Thành tiên... không, đừng đến gần ta, hồn của ta... giết... giết... giết sạch các ngươi... đệ đệ, không nên tới gần ta... A a, thành tiên... Lão tổ thứ 10 của Vương gia ôm đầu, đau khổ gào thét.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1115: Tình sâu sắc nhất

Vương gia lão tổ vốn đã điên cuồng, lần này, hắn càng điên cuồng hơn, mọi lúc mọi nơi trong cơn điên cuồng hắn đều cảm nhận được, không cách nào khống chế thân thể ý thức, cũng không thể khống chế, tác dụng tồn tại duy nhất, chính là không có lúc nào không khiến hắn đắm chìm trong cảm giác tội lỗi Vương gia diệt môn.

Khiến từ giờ khắc này trở đi, hắn vĩnh viễn không thể quên được từng hình ảnh hắn muốn quên.

Thù hận của Mạnh Hạo đối với lão tổ thứ 10 của Vương gia, từ thủ đoạn này, có thể thấy được rốt cuộc sâu bao nhiêu.

Nhưng sau khi thi triển thủ đoạn, Mạnh Hạo cũng không cảm thấy khuây khỏa, mà lại càng sâu đậm thêm, hắn mệt mỏi, loại mệt mỏi phát ra từ nội tâm, khiến hắn khẽ thở dài một tiếng.

Hắn xoay người cất bước, muốn đi xa nơi này, hắn không muốn lại gặp phải lão tổ thứ 10 của Vương gia nữa, báo thù hay không, dường như cũng không còn ý nghĩa gì nữa, rốt cuộc Hứa Thanh vẫn chỉ còn có không tới trăm năm thọ nguyên, rồi vẫn phải đi địa phủ chuyển thế.

Mạnh Hạo buồn tẻ, nhưng ngay khi hắn xoay người, thì đồng thời, Vương Đằng Phi nơi đó, ánh mắt lộ ra vẻ quyết liệt và quyết đoán, hắn cười thảm hít sâu một hơi, trong nháy mắt bay ra, lao thẳng tới lão tổ thứ 10 Vương gia.

- Thành tiên... Giết... Giết... Lão tổ thứ 10 của Vương gia đang ở giữa không trung, ôm đau đầu rống lên, nước mắt không ngừng chảy ra, trong thế giới của hắn, hắn luôn phải trầm luân trong từng hình ảnh diệt sát tộc nhân, hồn của hắn như bị giam cầm ở ngày đó, đời đời kiếp kiếp, vĩnh

viễn đều phải trải qua cảnh tượng ngày đó.

- Lão tổ! Vương Đằng Phi nhanh chóng bay đến gần, nhưng ngay khoảnh khắc khi hắn tiến đến gần lão tổ thứ 10 Vương gia, cặp mắt lão chợt hiện lên vẻ hung dữ.

- Hồn... Hồn... hồn của ta... Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Đằng Phi, loại hồn phách đến từ đồng tộc này, đối với hắn mà nói, có sức dụ dỗ không thể áp chế, loại dụ dỗ đó chính là ham muốn bản năng của hắn, bản năng muốn chữa trị hồn phách của mình.

Hắn không thể khống chế được loại bản năng này, thân thể nhoáng lên một cái, xông về phía Vương Đằng Phi, trong nháy mắt khi tới gần, hắn liền giơ tay vỗ xuống thiên linh cái của Vương Đằng Phi.

Vương Đằng Phi không tránh né, tùy ý để lão tổ thứ 10 Vương gia đánh tới, tùy ý để lão tổ vỗ xuống thiên linh cái nghe "rắc" một tiếng, tay chọc sâu vào trong đầu.

Đau nhức kịch liệt, với hắn mà nói, không coi vào đâu.

Ánh mắt lão tổ thứ 10 của Vương Gia hiện ra vẻ tham lam, trong cơn điên cuồng, muốn hấp thu hồn phách của Vương Đằng Phi để chữa trị bản thân.

Mạnh Hạo chấn động trong lòng, quay ngoắt người lại, trong phút chốc cặp mắt liền lóe lên tinh quang, lao đến. Đồng thời, bản tôn thứ hai bên cạnh hắn cũng chớp mắt đi ra, muốn lao tới cứu Vương Đằng Phi.

- Mạnh Hạo! Thần sắc Vương Đằng Phi vặn vẹo, sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy, toàn thân của hắn nhanh chóng khô héo, dường như tất cả tinh hoa sinh mệnh, đều ở trong một cái chớp mắt này bị hút đi, tẩm bổ cho thần hồn lão tổ.

- Đây là sự lựa chọn của ta! Là nguyên nhân lâu nay ta đi tìm lão tổ!

- Đừng tới quấy nhiễu ta, đây là lựa chọn của Vương Đằng Phi ta! Thân thể Vương Đằng Phi run run, cặp chân đã khô héo đến cực hạn. Vương gia lão tổ ở nơi đó, ánh mắt sáng ngời, tay phải gắt gao giơ ra.

- Ta sống đã không còn ý nghĩa, so với chết ở trong tay người khác, không bằng chết trong tay lão tổ, lấy hồn ta chữa trị cho hồn phách lão tổ!

- Mạnh Hạo, ta không muốn ngươi tới cứu, cũng không cần ngươi tới cứu. Hãy để ta... Chết có ý nghĩa một chút!

- Đây mới là ý nghĩa sinh tồn của ta đến nay, thân nhân của ta, phụ mẫu ta, ca ca của ta, tất cả tộc nhân của ta, đều đã bỏ ra hồn phách, duy chỉ có ta... Hiện tại... ta cũng nên đưa ra rồi!

- Mạnh Hạo, ta không thể lựa chọn sống như thế nào, nhưng ta có thể lựa chọn chết như thế nào... ngươi không cần để ý tới ta, lại càng không nên cứu ta, đây là chuyện của Vương gia, không liên quan tới ngươi! Vương Đằng Phi run rẩy, cả người hắn đều đã khô héo, sinh cơ toàn thân, tại một cái chớp mắt này, toàn bộ đều sáp nhập vào hồn phách của bản thân, khiến cho vị trí đỉnh đầu hắn bị lão tổ thứ 10 của Vương gia áp lên, tản ra từng tia sương trắng.

Vẻ mặt lão tổ thứ 10 của Vương gia tỏ ra vùng vẫy, đau khổ, nhưng theo bản năng, lại vẫn như cũ mạnh hút một cái, lập tức thân thể Vương Đằng Phi, trong nháy mắt vỡ vụn, trên đỉnh đầu của hắn, bay ra đại lượng bạch khí, đó chính là hồn của hắn.

Hai mắt của hắn ảm đạm, gương mặt hắn già nua, toàn thân vào giờ khắc này, tựa như đã đi qua một đời người, không còn tuấn lãng phi phàm, không còn là hoàn mỹ không tỳ vết như trong trí nhớ Mạnh Hạo năm đó, mà là da bọc xương hết sức xấu xí.

- Mạnh Hạo, năm đó... là ta không đúng... nhưng ta hiểu ra quá muộn, cho đến khi gia tộc bị diệt, ta mới hiểu được... năm đó... ta để cho người ta chán ghét đến nhường nào.

- Khó trách Ngọc Yên rời khỏi ta... nàng đã đúng ... Mạnh Hạo, ta hận ngươi, chính là vì ghen tỵ, vì hâm mộ, vừa nãy ngươi cứu ta, ta nói ra những lời kia... Là vì ta không muốn thừa nhận sau khi mọi người đều trở mặt, duy chỉ có ngươi đối xử tốt với ta...

- Mạnh Hạo... Cuối cùng, Vương Đằng Phi liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, thanh âm hư nhược, cái nhìn kia như mang theo lưu luyến đối với thế gian, mang theo kiêu ngạo, mang theo hăng hái đã từng theo đuổi.

- Mạnh Hạo, ta... có một yêu cầu cuối cùng, ngươi... phải đối xử tử tế với Sở Ngọc Yên!!!

- Nàng là một nữ tử tốt, ta không xứng với nàng, nàng ra vẻ lạnh lùng, nhưng trên thực tế trong lòng rất yếu đuối...

- Mạnh Hạo, nếu ngươi đã có truyền thừa thuộc về ta, lấy đi cơ duyên của ta, như vậy ngươi... nhất định phải... đi tiếp, đi tới đỉnh phong, đi ra khỏi Nam Thiên Tinh, đi tới nơi xa hơn cao hơn...

- Đó là ước mơ của ta, ngươi... phải đi tiếp! Vương Đằng Phi cười, giờ phút này, hắn đã không còn hận Mạnh Hạo nữa, nụ cười của hắn, lại trở lại vẻ tiêu sái, trở lại tuấn lãng như đã từng có, hoàn mỹ không tỳ vết như lúc ở Kháo Sơn Tông năm xưa.

Hắn mang theo mỉm cười, đầu gục xuống, sinh cơ trong nháy mắt đoạn tuyệt...

Hồn của hắn, sau khi bị lão tổ thứ 10 của Vương gia ngạnh sanh rút ra, lập tức đưa vào miệng, lão tổ thứ 10 của Vương gia khóc, nước mắt hắn

tuôn ra như mưa, cho đến sau khi nuốt xuống, lão tổ thứ 10 của Vương gia liền ngửa mặt lên trời gào thét.

- Thành tiên... Thành tiên... Giết, giết... Hắn chạy về phía xa, vừa khóc vừa gào thét thê lương.

Mạnh Hạo sợ run đứng ở nơi đó, hắn nhìn một màn này, rất lâu sau đó, hai mắt liền nhắm nghiền, khi hắn lần nữa mở mắt ra, ánh mắt mang theo vẻ mệt mỏi, hắn thấy được sự kiên quyết của Vương Đằng Phi, hắn hiểu rõ, cho dù hôm nay mình không ở nơi này, thì sau khi Vương Đằng Phi tìm được lão tổ thứ 10, hắn vẫn sẽ làm như vậy.

Với hồn phách huyết mạch Vương gia, lão tổ thứ 10 của Vương gia vẫn sẽ nhào lên, hút mất hồn phách của hắn, đó là bản năng, không ai có thể thay đổi, mà hành động của Mạnh Hạo, chỉ là khiến cho lão tổ thứ 10 của Vương gia vĩnh viễn thanh tỉnh để đắm chìm trong hối hận mà thôi.

Hết thảy, rốt cuộc là ai đúng ai sai...

Là Mạnh Hạo sao, hắn cũng là người bị hại. Là lão tổ thứ 10 của Vương gia sao, nổi thống khổ của hắn, có lẽ đã đủ.

Mà tộc nhân Vương gia, lại vô tội, lựa chọn của Vương Đằng Phi thì bi tráng.

Là ai sai... Đây là một vòng luẩn quẩn nan giải, nếu thật phải chỉ ra, có lẽ... tham lam, mới là đáp án cuối cùng.

Nếu lão tổ thứ 10 của Vương gia không tham lam đạo cơ hoàn mỹ của Mạnh Hạo, hết thảy... sẽ không phát sinh.

- Nhân quả trên thế gian, tuần hoàn trắc trở... Mạnh Hạo lẩm bẩm, bỗng nhiên hắn đối với nhân quả, lại khắc sâu hơn, nhưng cái giá phải trả, quá cao, quá nặng nề.

Mạnh Hạo khẽ thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Lựa chọn cuối cùng của Vương Đằng Phi, ngoài dự liệu của Mạnh Hạo, trên đường đi, trong đầu hắn không khỏi hiện lên từng hình ảnh khi ở Kháo Sơn Tông, lần đầu tiên gặp được Vương Đằng Phi.

Nhớ lại lần đầu hai người giao phong, rồi sau đó là truyền thừa Ứng Long, tranh giành danh ngạch đệ tử nội môn, rồi đến những chuyện phát sinh ở Nam Vực, giờ phút này nhớ lại, cảm thấy như đã rất lâu rồi, nhưng Mạnh Hạo biết, ấn tượng cuối cùng của hắn đối với Vương Đằng Phi... toàn bộ đều dừng lại ở lời nói và vẻ mặt của đối phương lúc sắp chết.

- Hắn là Vương Đằng Phi! Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm.

Mạnh Hạo rời khỏi nơi này, trở lại Huyết Yêu Tông, mang theo mệt mỏi, mang theo hiểu rõ về loại nhân quả nặng nề kia, mang mang theo bàn tay dính máu, trở lại Huyết Yêu Tông, về tới Thiếu Tông Cốc, về tới bên cạnh Hứa Thanh.

Khi hắn thấy được bóng dáng Hứa Thanh, Mạnh Hạo liền ôm chặt lấy nàng, tựa đầu vào mái tóc của nàng, không nói gì.

Hứa Thanh dường như hiểu được điều gì đó, ôm lấy Mạnh Hạo, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng của hắn, tựa như một người đại tỷ vậy.

Mạnh Hạo rất mệt mỏi, lần này đi ra ngoài, đầu tiên là hắn cảm nhận được chuyện cũ của Trần Phàm, rồi sau đó lại biết được tin tức mẫu thân, cuối cùng... là chuyện Vương Đằng Phi và lão tổ thứ 10 của Vương gia, hắn đã hiểu ra nhân quả vô tình.

- Hứa sư tỷ, ta muốn ngủ một giấc.

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Ngủ đi, ta bồi bạn ngươi... Hứa Thanh ôn nhu.

Hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền.

Hứa Thanh ôm Mạnh Hạo, hai người ở bên ngoài ốc xá Thiếu Tông Cốc, Hứa Thanh ngồi ở đó, Mạnh Hạo nằm lên đùi nàng, ngủ say.

Hứa Thanh một mực cúi đầu, ôn nhu nhìn Mạnh Hạo, tay phải nhẹ nhàng xoa tóc hắn, vẻ mặt tỏ ra thương yêu sâu đậm.

Một giấc này, Mạnh Hạo ngủ suốt hai ngày, khi hắn khi mở mắt ra, đã là ban đêm, bầu trời đầy sao lấp lánh, nhưng vẫn không sáng bằng đôi mắt Hứa Thanh, không có vẻ hiền dịu và rực rỡ như trong mắt nàng, càng không có vẻ ôn nhu mê người như nàng.

Hắn nhìn nàng, nàng nhìn hắn.

Bỗng nhiên trong đầu Mạnh Hạo, tựa như hiểu ra điều gì đó.

- Tình sâu sắc nhất, chính là bồi bạn...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, hắn hiểu ra vì sao Trần Phàm sư huynh phải bảo vệ bên cạnh sơn thạch, mà không chuyên chú tu hành, bởi vì đối với Trần Phàm mà nói, có thể được bồi bạn như vậy, chính là tình của hắn.

Hắn cũng hiểu rõ, vì sao cuối cùng Vương Đằng Phi lại lựa chọn tử vong, bởi vì đối với hắn mà nói, được bồi bạn với tộc nhân của hắn, bồi bạn với lão tổ, đó... chính là tình của hắn.

Bất kể là tình bạn, tình thân, tình yêu... thì sâu đậm nhất, vĩnh viễn nhất chính là bồi bạn.

Ngươi bồi bạn ta, ta bồi bạn ngươi, đó... chính là tình.

Như chính hắn, có Hứa Thanh bồi bạn, khiến giờ phút này, Mạnh Hạo đã hiểu rõ hàm nghĩa tình là gì.

- Hứa Thanh, chúng ta... làm lễ song tu, kết hôn đi. Mạnh Hạo nghiêm túc nhìn Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh run lên, tim đập rộn ràng, kết hôn, đối với bất kỳ một nữ tử nào mà nói, đều là buổi lễ long trọng nhất trong đời, hai gò má Hứa Thanh đỏ ửng, nhưng nàng không tránh né ánh mắt Mạnh Hạo, mà nhìn Mạnh Hạo, khẽ gật đầu.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1116: Hôn nhân chấn động Nam Vực

Mạnh Hạo kết hôn!

Chuyện này, ngắn ngủi trong mấy ngày, bắt đầu từ Huyết Yêu Tông, rồi sau đó đã truyền ra khắp cả Nam Vực Đại Địa, cơ hồ được tất cả tu sĩ Nam Vực truyền miệng nhau, không tới mười ngày, đã chấn động toàn bộ Nam Vực!

Danh khí Mạnh Hạo ở Nam Vực hiện tại, đã trở nên vang dội hiển hách, khí thế như hồng!

Thiếu tông Huyết Yêu Tông!

Phân thân Vấn Đạo đỉnh phong!

Đã từng là Đan Đỉnh đại sư!

Những thân phận này, đã chú định lễ thành hôn của Mạnh Hạo được tất cả tu sĩ Nam Vực chú ý, từ trước tới nay, chưa từng có bất kỳ một tu sĩ nào kết hôn, lại có thể xuất hiện chấn động như vậy, mà sau này, chỉ sợ là cũng rất khó xuất hiện.

Tin tức này như một cỗ cuồng phong quét qua Nam Vực, rung chuyển vô số tâm thần người khác, càng khiến cho rất nhiều tu sĩ rối rít mong mỏi được tham dự lễ thành hôn.

Thậm chí... người có được tư cách tham dự, cũng sẽ khiến cho vô số người hâm mộ.

- Nghe gì chưa, thiếu tông Huyết Yêu Tông Mạnh Hạo, tại 15 tháng sau, sẽ cử hành hôn lễ!

- Mạnh Hạo đại nhân kết hôn, chuyện này tông môn ta đã nghe nói, ngay cả lão tổ cũng đều xuất quan, tự mình chuẩn bị lễ vật!

- Chắc đến ngày đó, cường giả khắp Nam Vực đều sẽ tụ tập tại Huyết Yêu Tông đi.

- Tin tức của ngươi cũ rồi, sư tôn ta đã nhận được tin tức chuẩn xác, lần này Mạnh Hạo đại nhân cử hành hôn lễ, không phải ở Huyết Yêu Tông, mà ở bên cạnh một hồ nước lớn ở Nam Vực!

Tu sĩ Nam Vực chấn động, Mạnh Hạo kết hôn, lập tức liền trở thành trung tâm bàn tán của mọi người mấy ngày này, các tông môn, các gia tộc toàn bộ được đều huy động để chuẩn bị quà tặng.

Ngày hôn lễ, định tại 15 tháng sau, mà địa điểm, chính là bên cạnh một hồ nước lớn ở Nam Vực!

Địa điểm đặc thù, dẫn tới vô số người chú ý, rất nhanh, nguyên nhân đã được tìm ra.

- Nơi đó... là Triệu Quốc trước kia!

- Mấy trăm năm trước, Triệu Quốc biến mất trong một đêm, chỉ còn lại một hố sâu thiên nhiên, năm tháng trôi qua, hiện tại nơi đó đã trở thành hồ...

- Đúng vậy, Mạnh Hạo đại nhân cùng Hứa Thanh, đạo lữ của ngài vốn là người Triệu Quốc, lễ song tu định ở nơi đó, mới là chính xác!

Khi phần lớn tu sĩ Nam Vực đã hiểu rõ, thì mấy vạn đệ tử Huyết Yêu Tông đã sớm rời khỏi Huyết Yêu Tông, bọn họ từng người mang theo vẻ

hưng phấn, kích động, càng nhiều vui sướng, đi trước tới vị trí Mạnh Hạo tổ chức hôn lễ.

Ở nơi đó, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất, xây sửa xung quanh, trang hoàng một phen, khiến cho nơi đó trở thành điện phủ!

Mạnh Hạo kết hôn, đối với toàn Nam Vực mà nói là một đại sự, đối Huyết Yêu Tông mà nói, chính là sự kiện to lớn. Huyết Yêu Tông cùng bốn phe thế lực chiến đấu một trận, Mạnh Hạo dùng thân thể hắn, dùng chấp nhất của hắn, sớm đã nhận được sự cuồng nhiệt từ tất cả mọi người trong Huyết Yêu Tông.

Ngày hôn lễ của hắn, đối với tất cả đệ tử Huyết Yêu Tông mà nói, tuyệt đối không thể qua loa chút nào.

Mạnh Hạo cũng hiểu rõ, mình và Hứa Thanh kết hôn, không có khả năng che giấu, đây là một đại sự, nếu đã kết hôn, sẽ phải tuyên cáo với toàn bộ Nam Vực, ngày đó, bất cứ ai tới, đều là khách quý.

Từng tấm thiệp mời, được đệ tử Huyết Yêu Tông đưa đi khắp các tông môn cùng gia tộc trên toàn Nam Vực, phàm là tông môn gia tộc nhận được thiệp mời, mỗi một nhà đều cảm thấy kích động, lấy làm tự hào.

Duy có một chút nơi đặc thù, Mạnh Hạo dẫn Hứa Thanh đích thân tới, đó chính là Tử Vận Tông. Khi Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh đến, đưa ra ngọc giản, vị lão tổ Vấn Đạo đỉnh phong Tử Vận Tông, cười lớn.

Sau khi khách khí một phen, Mạnh Hạo nhìn lên ngọn núi cao nhất Đan Đông nhất mạch, kéo theo Hứa Thanh, tại giữa không trung ôm quyền cúi đầu thật sâu về nơi đó, nơi đó, là nơi sư tôn Đan Quỷ của hắn bế quan.

Gần như khi Mạnh Hạo đang cúi đầu, một tiếng cười tang thương, mang theo thoải mái, từ bên trong ngọn núi kia chợt truyền ra.

- Hạo nhi, ngày ngươi thành thân, vi sư sẽ xuất quan, làm người chứng hôn cho ngươi!

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, ngẩng đầu nhìn về ngọn núi cao nhất, Hứa Thanh bên cạnh hắn tỏ ra ngượng ngùng, cúi đầu.

- Đa tạ ơn sư tôn! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khẽ lên tiếng.

Khi hắn cùng Hứa Thanh rời đi khi, hắn không chú ý, nhưng Hứa Thanh lại thấy được, tại một đỉnh núi trên Đan Đông nhất mạch, có một bóng hình nữ tử, đang đứng ở nơi đó, mang theo vẻ bi thương, yên lặng nhìn bọn họ.

Đó là Sở Ngọc Yên.

Thân thể Sở Ngọc Yên run rẩy, nơi nàng đang đứng, gió núi rất lớn, khiến trang phục của nàng bay phần phật, trông tựa như tiên tử, nhưng trong lòng nàng, vào giờ khắc này, lại như đang chìm vào hố băng, toàn thân rét lạnh, lòng đau như cắt.

Nàng chua xót, nước mắt lăn dài.

Nước mắt của nàng, Mạnh Hạo không nhìn thấy, nhưng Hứa Thanh lại thấy được.

Hứa Thanh trầm mặc, muốn nói rồi lại thôi, xoay người cùng Mạnh Hạo đi xa.

Tại một nơi khác trên ngọn núi, Hàn Tuyết San rất không vui, đá hòn đá dưới chân, bên cạnh nàng có một nam nhân, chính là Diệp Phi Mục, hắn phức tạp nhìn Hàn Tuyết San, yên lặng bồi bạn.

Tống gia, Mạnh Hạo và Hứa Thanh cũng đích thân tới, sở dĩ như vậy, là

bởi vì viên ngọc giản của lão tổ Tống gia cùng từng chuyện năm xưa, khiến Mạnh Hạo hiểu rõ, hắn thiếu đối phương một cái nhân tình.

Chuyện này đối phương cũng không nói, nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, lại cực kỳ trọng yếu.

Tống gia lão tổ cười to, đích thân nhận thiệp mời, rồi cảm khái nhìn Mạnh Hạo và Hứa Thanh. Không lâu sau, Mạnh Hạo đã bái biệt rời đi, khi hắn và Hứa Thanh đã bay xa, tại bên trong Tống gia, một bóng hình nữ tử, cô độc đứng ở nơi đó, khẽ thở dài, trong lòng thầm chúc phúc cho hai người.

Nàng là Tống Giai.

Bên trong Nhất Kiếm Tông, Mạnh Hạo và Hứa Thanh đi tới, vừa mới bước vào, các đệ tử Nhất Kiếm Tông đều rất cung kính, vây quanh Mạnh Hạo, giống như đối đãi với lão tổ vậy, đón hắn vào tông môn.

Bên cạnh một ngọn núi đá, Trần Phàm đang khoanh chân, nhìn Mạnh Hạo và Hứa Thanh dắt tay nhau tiến đến, hắn cười, nụ cười rất vui vẻ.

- Chúc mừng tiểu sư đệ, rốt cuộc cũng ôm được mỹ nhân về, năm đó khi ở Kháo Sơn Tông, ta đã nhận ra ngươi đối với Hứa sư muội có chút không bình thường.

- Hiện tại hai người các ngươi kết hoa liền cành, đây chính là ông trời tác hợp cho!

- Đáng tiếc, không tìm được Âu Dương trưởng lão cùng Hà chưởng môn, tuy nhiên nếu bọn họ còn ở Nam Vực, chắc chắn sẽ nghe nói tới hôn sự của các ngươi.

Trần Phàm rất vui vẻ, nhìn Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh, hắn cười trong một ngày này, phải hơn cả mấy chục năm trước cộng lại.

Lưu lại với Trần Phàm một ngày, lúc gần đi, Mạnh Hạo và Hứa Thanh hướng về núi đá ôm quyền cúi đầu, bên trong núi đá, là tẩu tẩu của hai người, một lễ này vừa ra, núi đá mơ hồ sáng lên lóng lánh, tựa như đang chúc phúc.

Sau đó, Mạnh Hạo và Hứa Thanh đi tới Kim Hàn Tông, nhóc mập hưng phấn khó được, nháy mắt ra hiệu với Mạnh Hạo, rồi vỗ ngực, dẫn 100 đạo lữ, dáng vẻ rất xinh đẹp tiến ra.

Hơn 100 đạo lữ này, đồng loạt ra mắt bái kiến Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh, vẻ mặt Mạnh Hạo có chút cổ quái, Hứa Thanh nhìn như mỉm cười, nhưng khi nhìn về phía nhóc mập, ánh mắt lại hơi có vẻ bất thiện.

Nhóc mập vẫn không phát hiện ra hàm nghĩa bên trong, thậm chí còn giựt dây Mạnh Hạo học theo hắn, nạp thêm vài tiểu thiếp nữa...

- Lý Phú Quý, năm xưa là ta xách ngươi đưa đến Kháo Sơn Tông phải không? Hứa Thanh hờ hững lên tiếng.

Nhóc mập sửng sốt, lại thấy Mạnh Hạo đang đứng nơi đó cười lúng túng, thân thể lập tức khẽ run lên, trong giây lát liền hiểu rõ vấn đề, lập tức nhanh chóng chuyển đề tài.

Lưu lại Kim Hàn Tông một đêm, Mạnh Hạo lại cùng Hứa Thanh rời đi.

Hai người vẫn chưa trở về Huyết Yêu Tông, Mạnh Hạo dẫn theo Hứa Thanh, đi dạo bộ khắp sông núi Nam Vực Đại Địa như một người phàm, mặt trời mọc thì đi về phía trước, mặt trời lặn thì ôm nhau ngủ, mọi nơi thâm sơn cùng cốc, mọi chỗ bình nguyên, đều để lại bóng dáng của bọn họ.

Đôi lúc có người thấy được bọn họ, lập tức bái kiến, dần dần, đôi thần tiên quyến lữ, cũng truyền khắp Nam Vực.

Suốt một tháng, bọn họ đi qua rất nhiều nơi, Hứa Thanh cười vang đi bên cạnh Mạnh Hạo, Mạnh Hạo không đi để ý tu hành, không quan tâm tới tương lai, không để ý tất cả, thả lòng hưởng thụ bồi bạn với Hứa Thanh.

Cho đến một tháng sau, bọn họ đã kết thúc hành trình của hai người, đi tới vị trí Triệu Quốc khi xưa, hiện tại đã trở thanh hồ lớn.

Nơi đây đã hoàn toàn thay đổi, thoạt nhìn tựa như Tiên Cảnh, mặt hồ lăn tăn sóng, giữa hồ có một hòn đảo, bên trên trạm trổ xinh đẹp, cũng không xa hoa, mà lại rất có ý cảnh.

Hai người dừng lại nơi đây, chờ đợi nửa tháng sau... ngày hôn lễ đến.

Xung quanh hồ nước, mấy vạn đệ tử Huyết Yêu Tông đang không ngừng thi triển pháp thuật, muốn hoàn toàn cải tạo nơi này, thỉnh thoảng lại có tiếng cười truyền ra, những đệ tử Huyết Yêu Tông này, mỗi khi quay đầu nhìn về phía hòn đảo giữa hồ, vẻ mặt đều tỏ ra cuồng nhiệt, còn có chúc phúc.

Thậm chí khắp nơi, đã bắt đầu có tu sĩ Nam Vực đi tới, lưu lại ở nơi đó, chờ đợi đến ngày hôn lễ.

Cùng lúc đó, tại trung bộ Nam Vực Đại Địa, bên trong một huyện thành phàm tục, một sạp nhỏ bán mì nước, mỗi một năm đến lúc này, đều sẽ có hai lão già bày sạp ở đây, bán những tô mì ngon được khắp huyện thành khen ngợi.

Một lão già trong đó lưng đã hơi còng, tóc bạc trắng, vẻ mặt rất hiền hòa, người còn lại dường như trẻ hơn một chút, nhưng tóc trắng cũng không ít, đó có thể thấy được lúc còn trẻ, người này rất tuấn lãng phi phàm.

Mỗi khi mặt trời lặn, hai người đều sẽ ngồi ở đó cầm tẩu thuốc hút vài

hơi, ngắm nhìn hoàng hôn, rất ít nói chuyện với nhau.

Ngày qua ngày, năm qua năm, rất lâu trước đó bọn họ đã tới nơi này, khi vẫn còn là trung niên, theo năm tháng trôi qua, hiện tại đều đã già.

Một ngày nọ, hoàng hôn dần dần bị màn đêm thay thế, mọi nhà đều đã lên đèn, lão già lưng còng bỗng nhiên buông tẩu thuốc xuống.

- Có nên đi hay không? Thanh âm hắn khàn khàn, chần chờ nói.

Lão già còn lại, cũng buông tẩu thuốc xuống.

- Năm xưa ngươi trông coi hắn, vì tiểu tử kia, ngươi đã yên lặng bỏ ra rất nhiều, hiện tại hắn đã nổi danh, trở thành đỉnh phong, ngày đại hôn... ta có thể không đi, nhưng chẳng lẽ ngươi không tới nhìn một chút sao?

- Đi, nhất định phải đi, tiểu oa nhi này năm xưa ta vừa nhìn đã thấy có tiền đồ lớn! Lão già lưng gù cười ha ha một tiếng, đứng dậy.

- Cũng được, thọ nguyên của ta và ngươi cũng không còn nhiều, đi nhìn mấy tiểu tử kia một chút, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện.

Nhị lão nhìn nhau một cái, đều cười vang cất bước, chớp mắt đã biến mất trong đêm tối.

Hai người này, chính là Âu Dương đại trưởng lão cùng Hà Lạc Hoa của Kháo Sơn Tông năm xưa, năm đó Âu Dương đại trưởng lão thọ nguyên không còn nhiều lắm, có thể sống đến bây giờ, hiển nhiên đã gặp được cơ duyên nào đó.

Một màn tương tự, cũng xuất hiện tại Mặc Thổ.

Mạnh Hạo kết hôn, theo làn gió bay khắp nơi, truyền khắp vô tận.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1117: Kiếp nạn bảy tuổi!

Mấy bộ lạc lớn ở Mặc Thổ thường hay chú ý Nam Vực, đối với việc Huyết Yêu Tông bị thế lực bốn phương vây công, sau đó Huyết Yêu Tông thống nhất Nam Vực rất là quan tâm.

Nhất là sự quật khởi của Mạnh Hạo càng khiến cho Kim Ô tộc bên trong Mặc Thổ phấn chấn, khi nghe nói chuyện tình đại hôn của Mạnh Hạo, tộc trưởng Kim Ô tộc lập tức tự mình dẫn đội, mang không ít người rời khỏi Mặc Thổ, muốn đi chúc phúc cho hôn lễ của Mạnh Hạo.

Còn có những bộ lạc lớn khác cũng giống như vậy.

Cuối cùng là Kim Quang Giáo, đồng loạt hô khẩu hiệu, chạy thẳng đến Nam Vực, nhấc lên lượng lớn sương mù.

Cùng lúc đó, trên Đông Thổ Đại Địa, bên trong tổ trạch của Phương gia có một tòa tháp cao ngất, hình dạng ngọn tháp tương tự đường lâu, nhưng lại cao hơn chín trượng.

So với tất cả đường lâu trong Nam Thiên Đại Địa đều cao hơn chín trượng!

Bên trong tháp có một nam một nữ, hai người đang đứng ở nơi đó, dường như vừa mới trải qua cãi vả kịch liệt, nữ nhân chảy nước mắt, im lặng nhìn trời đất xa xôi, nơi đó... là phương hướng của Nam Vực, nơi đó là nơi Mạnh Hạo đang ở.

- Trước sinh nhật bảy tuổi của hắn, chúng ta đã rời đi...

- Nam Vực Đại Địa, hắn nhiều lần gặp nguy hiểm nhưng chúng ta cũng không có đi cứu, càng không dám đến gần hắn... Lần trước thiếp xuất

hiện ở Tống gia Nam Vực là thiếp không đúng, nhưng... hắn là con của thiếp, là con của chúng ta!

- Ở Thiên Hà Hải hắn bị đoạt mất đạo cơ, thiếp biết chúng ta không thể ra mặt, nhưng trong lòng thiếp đau nhói. Bên trong Vãng Sinh Động, Hứa Thanh đó vì hắn bỏ ra nhiều như vậy, thiếp đều thấy được ở trong mắt, thiếp thích cô bé này.

- Lần này, hắn sắp làm đại hôn, thiếp nhất định phải đi! Trong mắt nữ nhân lộ ra sự kiên định, nhìn nam nhân bên cạnh.

Thân thể nam nhân trung niên run lên, trong mắt lộ ra vẻ bi thương, lòng của hắn cũng đang đau nhói, nhưng hắn chỉ có thể chịu đựng, chỉ có thể đặt hy vọng vào tương lai.

- Chờ thêm chút nữa, Lệ Lệ, chờ thêm chút nữa được không... Năm đó chúng ta phí sức, chịu trăm ngàn khổ sở mới đổi lại khả năng sống một lần như vậy cho hắn, chỉ cần hắn Vấn Đạo, chỉ cần bước vào Vấn Đạo là không còn nguy hiểm nữa rồi.

- Đợi thêm một thời gian đi, ngày hắn bước vào Vấn Đạo, chúng ta sẽ cùng nhau đi gặp hắn, cho hắn hiểu được tất cả! Thân thể nam nhân trung niên run rẩy, tay phải nắm chặt lấy cây cột bên cạnh, trong mắt lộ ra sự yêu thương sâu đậm, nhìn về phía trời đất xa xăm, trong miệng lẩm bẩm.

- Chúng ta không thể có bất kỳ một tia sai lầm nào, một khi hắn thất bại lần này... Lệ Lệ, đời thứ tư, kiếp nạn bảy tuổi, nàng có thể chịu đựng được loại đau khổ đó lần nữa sao?

- Ta là phụ thân của hắn, hắn là con của chúng ta, vì hắn, ta và nàng đã lập lời thề trấn thủ Nam Thiên Môn trăm ngàn năm, không thể bước ra Nam Thiên nửa bước mới đổi lại được cơ hội này, đợi thêm nữa đi... Nam nhân trung niên nhắm hai mắt lại, vì hài tử, hắn có thể bỏ ra sinh

mạng, có thể bỏ ra tất cả.

- Kiếp nạn bảy tuổi... Nữ nhân chảy nước mắt, trong mắt lộ ra hồi ức đau khổ.

- Nhưng đã qua nhiều năm như vậy...

- Trảm Linh định hồn, Vấn Đạo chôn máu, một khi không tới được Vấn Đạo, kiếp nạn bảy tuổi... vẫn không thể hóa giải! Thân thể của hắn đã Vấn Đạo, chỉ thiếu tu vi... Nhanh thôi, ngày đó... nhanh thôi.

Nam nhân trung niên lẩm bẩm, giống như đang nói với nữ nhân bên cạnh, lại giống như đang nói với chính mình.

Khi còn cách lễ song tu của Mạnh Hạo năm ngày, trong khu vực Bắc Địa gần với Thiên Hà Hải, hơn một triệu tu sĩ đang tập kết ở chỗ này.

Khí tức của hung thú, Lệ quỷ, cường giả hình thành nên một cổ gió lốc quét ngang bầu trời, phát ra tiếng gào thét kinh người.

Mười một vị lão tổ Vấn Đạo đỉnh phong đến từ các gia tộc, bộ lạc, tông môn hóa thành mười một thân ảnh kinh thiên, lúc này đều bay lên, đứng giữa không trung, xa xa nhìn hướng Thiên Hà Hải, nhìn về phía bên kia của nước biển, Nam Vực Đại Địa.

- Tiên căn ở Nam Vực!

- Sau khi Nam Vực gặp đại kiếp, hiện giờ là hư nhược nhất, hơn nữa bọn họ căn bản không hề nghĩ tới toàn quân chúng ta sẽ xuất hiện trên Nam Vực Đại Địa!

- Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở tốt nhất của chúng ta!

- Trận chiến này, diệt sát tất cả cường giả Vấn Đạo của Nam Vực, chém

giết hết thảy tu sĩ Trảm Linh, hủy diệt toàn bộ tu sĩ Nguyên Anh! Về phần Kết Đan, có thể không cần để ý.

- Phá hủy căn cơ, đoạn đi tiên duyên, chúng ta chiếm cứ nơi đó là có thể cảm ngộ tiên căn, trở thành chân tiên!

- Trận chiến này có Bỉ Ngạn Hoa, đồng minh của Bắc Địa ta giúp đỡ, nhất định một trận định càn khôn!

- Tốc chiến tốc thắng, không thể để cho Đông Thổ nhúng vào một tay!

Mười một vị Vấn Đạo đỉnh phong này, quần áo từng người không giống nhau, người thì trên da có vô số hình vẽ, người thì mang một chút xương răng tán phát ra hắc mang, người thì mặc đạo bào, mỗi một người đều có lực lượng thông thiên.

Lúc này tất cả bọn họ đang đứng ở giữa không trung, nhìn về phía Thiên Hà Hải, cả Thiên Hà Hải bỗng nhiên cuồn cuộn gầm thét, không có gió, nhưng sóng lớn vẫn ngập trời.

Tứ hoàn, tam hoàn, nhị hoàn của Thiên Hà Hải, ngoại trừ nhất hoàn ra, tất cả các khu vực trong nháy mắt đều sóng biển ngập trời, các đệ tử của tam đại tông môn ở trong tam hoàn đều hoảng sợ.

Các tu sĩ sống trên đảo ở Thiên Hà Hải sau khi thấy được nước biển gầm thét đều trở nên khiếp sợ.

Đây không phải là sóng thần bình thường, mà tồn tại sát khí ngập trời, nước biển dâng lên, dường như ở dưới đáy biển đang có một vật vô cùng to lớn muốn đứng dậy!

Khi toàn bộ mọi người ở Thiên Hà Hải đều đang khiếp sợ thì dưới nhị hoàn, sâu trong nước biển đen như mực, một đóa Bỉ Ngạn Hoa to lớn đang điên cuồng lắc lư, Thiên Hà Hải xuất hiên sống thần, ngọn nguồn...

chính là đây.

Tiếng ầm ầm không ngừng truyền ra, thân thể đóa Bỉ Ngạn Hoa to lớn đó không ngờ lại bành trướng lần nữa, dưới sự bành trướng vô hạn đó, chỉ có mười mấy cái hô hấp sau, từng căn xúc tu thô to mười trượng từ trên mặt biển nhị hoàn của Thiên Hà Hải xông ra, phóng thẳng lên cao.

Những xúc tu đó tản ra khí tức kinh thiên, ngay khi xông ra lập tức đong đưa, cùng lúc đó, dưới đáy biển còn có vô số xúc tu đang không ngừng kéo dài ra tám hướng, rất nhanh liền tới được mặt biển của tam hoàn, cũng xông ra khỏi mặt biển, phóng thẳng lên trời.

Xúc tu lan tràn ra, trực tiếp xuyên thấu qua gió lốc giữa tam hoàn cùng tứ hoàn, ầm ầm xuất hiện trên mặt biển tứ hoàn.

Nếu có thể đứng ở độ cao thấy được toàn bộ Thiên Hà Hải, từ trên nhìn xuống thì lập tức có thể nhìn thấy, xúc tu như vậy trong Thiên Hà Hải có hơn trăm ngàn cái, dường như... ở dưới đáy biển có một tồn tại vô cùng kinh khủng.

Đó là Bỉ Ngạn Hoa!

Bỉ Ngạn Hoa đang cấp tốc bành trướng, nước biển gầm thét, vô số tu sĩ hoảng sợ, thậm chí còn bị nước biển vùi lấp đi. Trăm ngàn xúc tu đó bắt đầu giao thoa xoắn lại với nhau.

Tạo thành... một cây cầu!

Một đoạn do năm chục ngàn xúc tu đan vào mà thành, bề rộng chừng hơn ba ngàn dặm, long trời lở đất, tiến đến gần Nam Vực nhưng lại không có chạm vào.

Một đoạn khác dưới sự kéo dài vô hạn đã nối tiếp với Bắc Địa, tạo thành hình cung!

Mà ngay chính giữa, một đóa Bỉ Ngạn Hoa to lớn nhìn không thấy cuối ầm ầm nổi lên từ dưới đáy biển!

Không cách nào để hình dung ra một màn này có bao nhiêu rung động cùng hoảng sợ, đây là một màn làm cho người ta không thể nào tin tưởng được, một đóa hoa với cành lá của nó hóa thành cây cầu, bắc ngang qua Thiên Hà Hải, nối tiếp hai khối đại lục!

Giải quyết được cái giá truyền tống khiến người ta không cách nào thừa nhận nổi khi giao chiến giữa hai địa vực, làm cho trận chiến này có thể tận tình mà triển khai.

Thiên địa phát ra tiếng ầm ầm, ngay khi cây cầu Bỉ Ngạn Hoa xuất hiện thì toàn bộ hơn triệu tu sĩ của Bắc Địa đều ngửa mặt lên trời gào thét, mười một vị cường giả Vấn Đạo đỉnh phong trên không trung phất tay, hơn triệu tu sĩ chạy thẳng đến cầu Bỉ Ngạn Hoa.

Lệ quỷ ở phía sau, người khổng lồ to như núi đi theo, vô số hung thú gầm thét, kèm theo lượng lớn tu sĩ, vào giờ khắc này tất cả đều đang xông lên cây cầu Bỉ Ngạn Hoa. Vừa mới bước lên liền lập tức triển khai toàn lực chạy đi, nhất là ở trên cầu Bỉ Ngạn Hoa tồn tại một ít truyền tống lực lượng có thể giúp cho tất cả mọi người không ngừng được truyền tống, rút ngắn thời gian đi tới Nam Vực.

Chỉ cần vài ngày là có thể bước lên Nam Vực Đại Địa!

Hôn lễ càng ngày càng gần.

Hiện giờ, hồ lớn do Triệu Quốc ngày xưa hóa thành đã giăng đèn kết hoa, cả cái hồ đều hiện lên bảo quang, xung quanh nó có vô số bàn ghế vây quanh, người lui tới đều là đệ tử của Huyết Yêu Tông.

Khắp nới tràn đầy tiếng cười nói vui vẻ.

Trần Phàm đến, mập mạp cũng đến, còn có những bạn tốt của Mạnh Hạo ở Tử Vận Tông cũng lần lượt chạy tới. Trong không khí vui vẻ đó, nụ cười của Hứa Thanh càng thêm xinh đẹp, thỉnh thoảng nhìn về phía Mạnh Hạo, thần tình trong đôi mắt dường như có thể hòa tan hết thảy lạnh lẽo.

Mạnh Hạo cũng đang mỉm cười, thậm chí nhiều khi hắn cũng có chút mờ mịt luống cuống, không biết nên làm như thế nào, cũng may có mấy vị Trảm Linh lão tổ của Huyết Yêu Tông đều đã trải qua chuyện như vậy. Lúc này mỗi người đều cực lực lo liệu cho hôn lễ, thêm vào mập mạp tự mình tiến cử, lấy chuyện hắn cưới hơn trăm đạo lữ ra để thuyết phục giúp đỡ cho Mạnh Hạo.

Sở Ngọc Yến sau cùng vẫn tới, lúc đến, mặt nàng đang cười, trong nụ cười đó mang theo sự chúc phúc, ẩn giấu đi nội tâm mất mát. Mạnh Hạo nhìn thấy nàng, muốn mở miệng để nói gì đó, nhưng cuối cùng... chỉ có thể thở dài.

Hứa Thanh lôi kéo Sở Ngọc Yên đi về một bên, lặng lẽ nói chuyện thuộc về hai nàng.

Hàn Tuyết San, còn có Tống Giai cũng đến, mấy nữ nhân ở cùng một chỗ, nhất là những đạo lữ của mập mạp, khiến cho âm thanh oanh oanh yến yến luôn vang vọng trên đảo.

Vài ngày sau, đại hôn cuối cùng cũng đến, tiếng chung báo hỷ vang lên, truyền đi bát phương.

Từ sáng sớm bắt đầu đã có vô số khách đến, tất cả tông môn, gia tộc ở Nam Vực đều tới, ghế ngồi ở bốn phía căn bản không đủ, cho dù đã chuẩn bị được trăm ngàn cái nhưng vẫn không có chỗ ngồi, rậm rạp chằng chịt, phóng mắt nhìn không thấy tận cùng. Thậm chí ở địa phương xa hơn còn có rất nhiều tu sĩ Nam Vực đứng vây quanh, dù cho không có

chỗ ngồi nhưng vẫn tới chúc mừng cho lễ song tu của Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh.

Tu sĩ Trảm Linh, cường giả Vấn Đạo, toàn bộ đều tới!

Khi tiếng chung gõ được mấy cái, một đạo ánh sáng tím cất bước đi tới, đó là một lão già mặc áo bào tím, trong thương tang mang theo vẻ uy nghiêm, nhưng khi nở nụ cười thì tràn đầy hiền hòa, trên thân có mùi thơm đan dược, khi Mạnh Hạo nhìn thấy lão thì thân thể chấn động, lập tức bay ra, ở trước mắt toàn bộ tu sĩ ôm quyền lạy một cái thật sâu.

- Bái kiến sư tôn!

Lão già đó chính là Đan Quỷ, lão nhìn Mạnh Hạo, thần sắc lộ ra vui vẻ, còn có yêu thương, vừa cười vừa bước tới đỡ Mạnh Hạo dậy.

- Đại hôn hôm nay của ngươi, vi sư sẽ làm người chứng hôn.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1118: Đại hôn!

Kim Quang Giáo đến!

Những tu sĩ Kim Quang Giáo xếp thành đội ngũ, đạp trên mây mù cuồn cuộn xuất hiện ở nơi diễn ra hôn lễ.

Kim Ô tộc cũng đến!

Tất cả tông môn, tất cả gia tộc đều phái không ít người đến hiện trường hôn lễ, tới chứng kiến buổi hôn lễ long trọng nhất ở Nam Vực nhiều năm qua.

Trước không có, sau này cũng không có.

Cả hỗn lễ sẽ diễn ra quanh cái hồ lớn, tu sĩ tới đây có hơn vài trăm ngàn, chiếm gần tám thành tu sĩ ở Nam Vực.

Căn bản là thấy không được đầu cuối, rậm rạp chằng chịt, toàn bộ đều là người, còn lễ vật mà bọn họ tặng, sau khi gom lại một chỗ có thể khiến cho bất kỳ một tu sĩ nào lập tức được xưng là Nam Vực cự phú.

Âu Dương trưởng lão cùng Hà Lạc Hoa cũng đến rồi, bọn họ ở trong đám đông, không có đứng ở phía trước, mà ở phía xa nhìn Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh, nhìn mập mạp cùng Trần Phàm, trên khuôn mặt già nua của hai người lộ ra nụ cười hiền hòa.

Bọn họ rất vui vẻ, còn có đắc ý, bởi vì những kiêu tử hiện giờ của Nam Vực đều đến từ Kháo Sơn Tông hồi đó!

Bộ lạc ở Tây Mạc cũng lần lượt đến, gần như tất cả những bộ lạc mà Mạnh Hạo biết hoặc biết Mạnh Hạo đều xuất hiện trong hôn lễ, hôn điển

vài trăm ngàn người lại không có hỗn loạn, có mập mạp cùng đệ tử của Huyết Yêu Tông lo liệu xung quanh có sắc có màu, ngay ngắn trật tự.

Không khí vui mừng, tiếng cười nói vui vẻ nơi đâu cũng thấy.

Cường giả tụ tập, có thể nói hôn điển lần này là long trọng nhất, to lớn nhất Nam Vực từ trước đến nay.

Ngày hôm nay, Hứa Thanh xinh đẹp tuyệt luân, nàng mặc đồ cưới màu đỏ, khi đứng cùng Mạnh Hạo, toàn trường hôn lễ lập tức truyền ra từng tiếng hoan hô chúc phúc.

- Chúc mừng Mạnh Hạo đại nhân cùng Hứa Thanh tiên tử kết cây liền cành!

- Chúc cho bạc đầu tới già, yêu nhau đời đời kiếp kiếp!

- Chúc mừng...

Âm thanh như sóng truyền khắp bát phương, nhịp tim của Mạnh Hạo tăng nhanh, cho dù là hắn cũng không khỏi khẩn trương trong lòng, hắn mặc trường bào màu đỏ, hắn vốn đã tuấn lãng, nay đầy người đều là không khí vui mừng.

Hắn kéo lấy tay của Hứa Thanh đứng ngay giữa không trung, trở thành tiêu điểm cho mọi người theo dõi.

- Đa tạ các vị đạo hữu tới chứng kiến lễ song tu của Mạnh mỗ cùng Thanh nhi!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, kéo lấy Hứa Thanh hướng về phía tất cả mọi người cúi đầu.

Khuôn mặt Hứa Thanh đỏ bừng, tim của nàng vẫn luôn đập nhanh thình

thịch không ngừng, bất kỳ một nữ nhân nào vào thời khắc này đều là xinh đẹp nhất, cũng khẩn trương nhất, càng thêm kích động nhất.

Cả Nam Vực lúc này đang chứng kiến ước hẹn cả đời của hai người.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn truyền ra khắp nơi, tổng cộng mười cường giả Trảm Linh bay ra, thẳng đến không trung, bọn họ ở giữa không trung triển khai ra thần thông rực rỡ nhất của mình, từ xa nhìn lại giống như hình thành mười cái pháo hoa xinh đẹp.

Làm cho trời đất thay đổi màu sắc, làm cho toàn bộ tu sĩ dưới mặt đất đều mở to mắt ra nhìn vẻ đẹp hiếm thấy này ở trên không trung.

Đó là tu vi của mười cường giả Trảm Linh bạo phát ra, đó là thần thông thuật pháp muôn màu muôn vẻ của bọn họ, khiến cho lúc này, ánh sáng vô tận, tựa như trên không trung xuất hiện mười cái mặt trời.

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên, ánh sáng rực rỡ, mười cường giả Trảm Linh không ngừng biến hóa thần thông, khiến cho dao động của thuật pháp ở trên không trung ầm ầm khuếch tán ra khắp nơi.

- Trời ạ, không hổ là thiếu tông của Huyết Yêu Tông, hôn lễ của hắn lại có mười vị lão tổ Trảm Linh buông xuống thân phận, cam nguyện lấy thuật pháp làm pháo hoa!

- Phóng mắt cả Nam Vực, chỉ có Mạnh Hạo mới có thể làm được điểm này!

- Lễ song tu sau này của ta... có thể mời tu sĩ Kết Đan làm như vậy cũng đã là cực hạn của nhân sinh rồi!

Mọi người trên mặt đất ồn ào hẳn lên, tâm thần của bọn họ đều đang

chấn động khi nhìn từng màn ở trên không trung. Nhưng nếu nghĩ kỹ lại, đây cũng là chuyện đương nhiên.

- Nhìn kìa, lại thay đổi rồi!

Trên bầu trời, thần thông thuật pháp của mười cường giả Trảm Linh đột nhiên biến đổi, mười người nối tiếp lại với nhau hình thành một con rồng, một con thải phượng.

Long phụng trình tường, ở trên không trung bay múa, trông rất sống động, vô cùng kinh người.

Ngay sau đó, có một ngàn tu sĩ Nguyên Anh từ dưới mặt đất đồng loạt bay lên, sau khi bọn họ tự cố định đứng bất động ở giữa không trung xong liền nhắm mắt lại, ngọn lửa sinh mạng của bọn họ lập tức hiện ra, hóa thành một ngàn ngọn nến.

Ánh nến chiếu rọi trời đất, tạo nên vẻ đẹp rực rỡ không cách nào tưởng tượng.

Còn chưa xong, sau khi một ngàn tu sĩ Nguyên Anh xuất hiện, lại có mười ngàn tu sĩ Kết Đan bay ra, vòng quanh ở giữa không trung, dùng thuật pháp của bọn họ cấu thành một cầu thang thông thiên.

Cầu thang đó tản ra bảo quang, long trời lở đất, một ngàn ngọn nến chiếu rọi khắp bốn phía, làm cho bầu trời cũng trở thành một bộ phận của hôn lễ. Mà long phụng giao nhau lại thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu làm cho không khí hôn lễ lập tức đạt đến đỉnh cao.

Khi không ít người đều cho rằng tất cả đã kết thúc thì có hai đạo cầu vòng đột nhiên từ mặt đất bay lên, đó là hai lão già, mặc dù thần sắc mờ mịt nhưng sự xuất hiện của hai người lập tức hấp dẫn ánh mắt của vô số người.

Đó là... lão tổ của Kim Hàn Tông, đệ tam tổ Lý gia!

Khi hai vị tả hữu hộ pháp Vấn Đạo đỉnh phong của Huyết Yêu Tông bay đến giữa không trung thì lập tức bấm quyết, phất ống tay áo một cái, hư vô ở phía cuối cầu thang thông thiên trên không trung chợt trở nên vặn vẹo, một tòa tiên cung điện đường bỗng nhiên xuất hiện.

Tòa tiên cung điện đường đó rất là lớn, tràn đầy trang nghiêm, mỗi một phiến gạch ở bên trong đều tản ra bảo quang, đây là ảo ảnh do tu vi của hai Vấn Đạo đỉnh phong lão quái bố trí ra.

Nếu chỉ có như vậy thì cũng thôi, ngay khi điện đường này xuất hiện, một cầu vồng rực rỡ từ trên trời giáng xuống, bao phủ lấy tòa điện đường, mỹ lệ tuyệt luân, không gì so sánh nổi.

Mơ hồ có tiên hạc xuất hiện ở bốn phía, ưu nhã bay lượn, thế giới một mảnh mông lung, vô số thụy thú lượn lờ đưa ra chúc phúc.

Tu sĩ trên mặt đất truyền ra từng tiếng hít hơi, trận hình như vậy, phô trương như vậy, hoàn toàn xứng đáng là lần thứ nhất của Nam Vực.

- Đại hôn của Mạnh Hạo tiểu hữu, lão phu vì tiểu hữu thêm chút không khí vui vẻ. Tiếng cười của lão tổ Tống gia truyền ra, nâng tay phải chỉ lên không trung, khí thế toàn thân của lão lập tức bạo phát.

Dưới một chỉ này, trên bầu trời phát ra ánh sáng vạn trượng, xuất hiện vô số tinh điểm, chớp mắt hóa thành hơn vạn tiên nữ xinh đẹp, phân biệt sắp thành hàng ở trong ngoài điện đường, trên cầu vòng, trên bậc thang đầy bảo quang, trên ngàn ngọn nến, cùng hướng về phía Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh thi lễ một cái.

Giống như thị nữ vậy, khiến cho ảo ảnh trên không trung lập tức chân thật hơn, hơn nữa trong tay của những tiên tử đó đều cầm một ít linh quả, mỗi một cái đều là thật!

Đây mới là lễ vật mà Tống gia tặng!

Nam nhân trung niên Vấn Đạo đỉnh phong trong Tử Vận Tông cũng cười cười, truyền ra thanh âm.

- Hôn lễ của tiểu chủ, lão phu cũng thêm chút không khí vui mừng! Nói xong mở miệng phun ra một hơi, một cái lò luyện đan to lớn lập tức xuất hiện ở bên ngoài điện đường, mùi hương đan dược lan tràn ra quanh quẩn bốn phía, từ trong mùi thơm đan dược ngưng tụ ra từng thị vệ mặc kim giáp.

Tổng cộng mười ngàn thị vệ, toàn bộ thủ hộ ở bốn phía, khí thế kinh người, bọn họ đồng loạt quỳ xuống, thanh kiếm trên tay cắm ở phía trước, hướng về phía Mạnh Hạo cúi đầu quỳ lạy.

Tu sĩ trên mặt đất trở nên điên cuồng.

Bốn vị Vấn Đạo đỉnh phong ra tay, biến hóa của mười cường giả Trảm Linh, ngọn nến do trên ngàn tu sĩ Nguyên Anh tạo nên, cầu thang bảo quang của trên chục ngàn đệ tử Kết Đan, một màn này triệt để chấn động tất cả mọi người.

- Trước đây chưa từng thấy, trước đây chưa từng thấy a!

- Tiên tử làm tỳ, tiên binh làm vệ, tiên cung thành điện đường, cầu vòng rực rỡ dương vui, Trảm Linh làm nên long phượng, Nguyên Anh hóa thành ngọn lửa tân hôn, tu sĩ trải đường...

- Lễ song tu này, lão phu cho dù chết cũng không bao giờ quên!

- Có thể thấy được một màn này, đủ rồi!

Chấn động!

Trên mặt Đan Quỷ lộ ra nụ cười hiền lành, đứng trên bậc thang phía dưới tiên cung, nhìn Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh.

- Lễ nghĩa của tu sĩ không câu nệ tiểu tiết, nhưng cũng phải đi lên bậc thang, qua ánh nến, đăng tiên cung.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nắm tay Hứa Thanh, tay của Hứa Thanh có chút run rẩy, đầy mồ hôi lạnh, hai người nhìn nhau một cái, đều thấy được sự khẩn trương cùng nhu hòa trong ánh mắt của nhau.

Hai người nhìn nhau cười, cùng nhau bay lên, bước lên bậc thang, nơi đi qua, tiên tử hạ thấp người, tiên binh quỳ lạy, cho đến khi đi qua bậc thang, đi qua ánh nến, đi qua vòng tròn do long phượng vây quanh tạo thành, cuối cùng... bước lên cầu vòng, dưới sự vây quanh của tiên hạc cùng thụy thú đứng trên tiên cung điện đường.

Khi bọn họ đứng ở nơi này, quay người lại thì có thể thấy được Thiên Hà Hải ở phía xa, cúi đầu có thể thấy được vài trăm ngàn người dưới mặt đất. Phía dưới lập tức truyền ra tiếng hoan hô, thanh âm như sóng truyền đi khắp nơi, long trời lở đất.

Thậm chí truyền đến... Thiên Hà Hải cách nơi này không xa!

Đến lúc này, lễ song tu xem như đã tiến hành được một nửa, tiếp theo sẽ là chứng hôn quan trọng nhất!

- Lão phu tuyên bố... Đan Quỷ nhìn Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh, thanh âm thương tang truyền đi khắp nơi, tiếng hoan hô của tu sĩ dưới mặt đất càng thêm kinh người.

Chỉ là, còn chưa đợi Đan Quỷ nói hết lời thì trong tiếng hoan hô của mọi người, thần sắc của Mạnh Hạo đột nhiên biến đổi, hai mắt lộ ra tia sáng sắc bén, nhìn chằm chằm về hướng Thiên Hà Hải.

Thiên Hà Hải nhìn như bình thường nhưng Mạnh Hạo bỗng nhiên có cảm giác sợ hết hồn hết vía, dường như có cái gì cực kỳ hung hiểm đang ẩn giấu ở Thiên Hà Hải, muốn mở mồm ra cắn nuốt tới.

Đồng thời, khi Mạnh Hạo nhìn về phía Thiên Hà Hải thì toàn bộ cường giả Vấn Đạo đỉnh phong ở nơi này đều chấn động tâm thần, đồng loạt nhìn hướng Thiên Hà Hải.

Trên Thiên Hà Hải, tất cả nhìn như bình thường nhưng khi mắt phải của Mạnh Hạo chớp chín lần, khí tức Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể vận chuyển, thế giới trong mắt phải của hắn trong nháy mắt liền mơ hồ, khi rõ ràng trở lại thì dường như hắn thấy được hai thế giới khác nhau.

Một thế giới là Thiên Hà Hải lúc bình thường, còn một thế giới khác là... nước biển gầm thét cuồn cuộn ngập trời, một cây cầu khổng lồ do Bỉ Ngạn Hoa tạo thành, long trời lở đất!

Trên cây cầu đó có vài trăm ngàn tu sĩ Bắc Địa đang mang theo sát khí ngập trời gào thét chạy tới!

Trong đám tu sĩ Bắc Địa đó có một thạch đỉnh khổng lồ được chục ngàn người khiêng, đỉnh này thương tang, bên trong chứa bùn đất màu đen, trên đám bùn đất đó có cắm một cây nhang chỉ dài chừng một lóng tay!

Nén nhang này rất nhỏ, so sánh với đại đỉnh thì gần như không thể phát hiện.

Nhưng nén nhang này lại tạo cho người ta cảm giác khủng bố tà ác đến cực hạn, ngay cả Vấn Đạo đỉnh phong của Bắc Địa cũng lộ ra thần tình cực kỳ coi trọng nén nhang này, còn có kiêng kỵ.

Bọn họ đang không ngừng đến gần, cách Nam Vực Đại Địa... đã rất gần, rất gần!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1119: Bắc Địa xâm lấn!

- Bắc Địa! Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại.

Ngoài hắn ra, tu sĩ Vấn Đạo đỉnh phong ở xung quanh lại không ai có thể thấy được một màn này, chỉ có... Đan Quỷ, hai mắt lão đột nhiên lộ ra ánh sáng vàng, sau khi nhìn xong thì lập tức biến sắc.

Tiếng hoan hô ở bốn phía còn đang vang vọng, tu sĩ dưới mặt đất đều đang đợi diễn văn chứng hôn của Đan Quỷ, đẩy hôn lễ đang tiến hành được một nửa lên đỉnh phong.

Nhưng lúc này, trong lòng của Mạnh Hạo cùng Đan Quỷ dường như chìm vào trong hố băng!

- Sao vậy? Hứa Thanh lập tức phát giác ra sắc mặt của Mạnh Hạo, nàng có chút lo lắng, kéo lấy tay Mạnh Hạo nhẹ giọng hỏi.

- Bắc Địa... xâm lấn. Mạnh Hạo trầm mặc, nắm chặc lấy tay của Hứa Thanh, chậm rãi nói.

Lúc bốn chữ đó truyền ra không có bị tu sĩ dưới mặt đất nghe thấy, nhưng thần sắc lão tổ Vấn Đạo đỉnh phong ở xung quanh thì đều đại biến.

- Đó là... Hai mắt Đan Quỷ đột nhiên co rút lại, lúc này lão mơ hồ thấy được trên Thiên Hà Hải, ngoài cây cầu kinh người đó ra còn có khẩu đại đỉnh đang không ngừng tới gần.

- Mạnh Hạo, ngươi nhìn kỹ lại, đó có phải là một khẩu thạch đỉnh không có bất kỳ điêu khắc nào, trong đỉnh đó chứa bùn đất màu đen, trên đám bùn đất đó có cắm một... nén nhang không? Thần sắc của Đan Quỷ đại

biến, lúc này lão không quan tâm tin tức này có dẫn đến náo loạn hay không, lão gấp giọng lên tiếng.

Lời nói của lão vừa ra, những tu sĩ trên mặt đất đang hoan hô đều sửng sốt, âm thanh từ từ biến mất, từng người đều lộ ra nghi hoặc, rối rít thuận theo ánh mắt của Đan Quỷ nhìn hướng Thiên Hà Hải.

Mạnh Hạo nghe thấy lời của Đan Quỷ, mắt phải lại chớp chín lần nhìn hướng Thiên Hà Hải, thế giới trong mắt của hắn dường như bị phóng to vô hạn, quả thật là hắn mơ hồ thấy được một thạch đỉnh, thấy được nén nhang ngắn ngủn trên bùn đất màu đen trong đỉnh đó.

- Có! Mạnh Hạo lập tức gật đầu.

Sắc mặt Đan Quỷ trong nháy mắt trở nên tái nhợt, hai mắt co rút lại, thân thể lập tức bay lên, thanh âm truyền ra khắp nơi.

- Toàn bộ tu sĩ Nam Vực lập tức triển khai tu vi, tản ra hết tất cả tu vi của các ngươi để quấy nhiễu sự vận chuyển của thiên địa nơi này, hình thành vách ngăn, nhanh lên!

- Tống lão tổ, dược đồng, Mạnh Hạo, còn có Kim Hàn lão tổ bên cạnh ngươi cùng đệ tam tổ Lý gia, chúng ta cùng nhau đi!

- Tuyệt đối không được để cho thạch đỉnh đó... rơi trên Nam Vực Đại Địa!

- Đó là Khô Minh Cửu Suy Hương luyện chế từ huyết nhục của Chân Tiên! Đó là lời nguyền ác độc nhất, một khi chạm vào mặt đất sẽ nguyền rủa hết tất cả tu sĩ được sinh ra trên mảnh đất đó. Lời nguyền đó sẽ làm khô héo thân thể tu sĩ, làm cho tu vi bị rớt xuống, không có giải dược, càng không cách nào chạy trốn, cho dù rời khỏi Nam Vực, chỉ cần được sinh ra ở Nam Vực thì đều sẽ bị nguyền rủa! Đan Quỷ rống lớn, thân thể lập tức bay lên, xông thẳng tới Thiên Hà Hải.

Tống lão quái biến sắc, còn có nam nhân trung niên của Tử Vận Tông cũng biến đổi thần sắc, không có bất kỳ chần chờ nào liền vội vã bay đi.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát cơ, hôm nay là ngày đại hôn của hắn, là đại sự trong cuộc đời hắn. Hắn muốn ở trong thọ nguyên không tới trăm năm của Hứa Thanh làm cho nàng một hôn lễ cực lớn, nhưng hiện giờ chỉ mới tiến hành được một nửa.

Sự tiến đến của tu sĩ Bắc Địa khiến cho hôn lễ xuất hiện ngoài ý muốn, Mạnh Hạo sao có thể không giận.

Hắn nhìn Hứa Thanh một cái, trong lòng Hứa Thanh có chút lo lắng nhưng trên mặt lại lộ vẻ nhu hòa.

- Hôn lễ còn chưa kết thúc, ta ở chỗ này chờ ngươi.

Hứa Thanh ôn nhu nói.

Mạnh Hạo gật đầu, cất bước bay đi, bản tôn thứ hai của hắn từ trong hư vô đi ra, lão tổ Kim Hàn Tông còn có đệ tam tổ Lý gia cũng từ trong tiên cung hư ảo kia xuất hiện, bọn họ trong nháy mắt liền hóa thành cầu vòng, bay thẳng tới Thiên Hà Hải.

Tu sĩ Trảm Linh tạo thành long phương lập tức hiển lộ ra thân ảnh, trong thanh âm vang vọng tán phát ra tu vi làm vặn vẹo bát phương, vài trăm ngàn tu sĩ trên mặt đất đều chấn động tâm thần, có chút còn chưa thể chấp nhận biến hóa đột ngột này, bọn họ đồng loạt vận chuyển tu vi, thiên địa xung quanh lập tức trở nên vặn vẹo, một cơn gió lốc ầm ầm bạo phát ra.

Cùng lúc đó, trên Thiên Hà Hải, tu sĩ Bắc Địa trên cầu Bỉ Ngạn Hoa cũng biết hành tung của bọn họ đã bị phát hiện nên cũng không ẩn giấu nữa. Ầm một tiếng, cả Thiên Hà Hải lập tức thay đổi dáng vẻ.

Không còn trời trong nắng ấm như trước nữa mà là sóng biển ngập trời, thậm chí trên mặt biển còn nổi lên không ít thi thể đã bị ngâm dưới nước nhiều ngày, những thi thể đó đều là tu sĩ của Thiên Hà Hải.

Cây cầu Bỉ Ngạn Hoa khổng lồ dữ tợn, kinh thế hãi tục hoàn toàn hiển hiện ra giữa trời đất, trường long do triệu tu sĩ Bắc Địa ở trên cầu hình thành nên cũng có thể thấy được rõ ràng.

- Trong một tháng hủy diệt Nam Vực! Thanh âm thương tang cùng âm lãnh bỗng nhiên từ trong miệng một vị lão già Bắc Địa truyền ra, lão già này mặc da thú, trên cổ đeo một chuỗi cốt nha, lúc thân thể lão bay lên thì có ba người phía sau lão bay theo.

Đó là hai lão già, người thứ ba lại là một đồng tử.

Tướng mạo của hai lão già lại giống nhau như đúc, y phục một đen một trắng, tu vi cũng là Vấn Đạo đỉnh phong. Còn đồng tử thì trong tay hắn cầm một trái Chu Quả, đặt trên miệng không ngừng cắn, trong mắt thỉnh thoảng lộ ra ánh đỏ, sát khí rất nồng, cũng là Vấn Đạo đỉnh phong.

Bốn người này là bốn vị lão tổ trong đợt thứ nhất của đại quân Bắc Địa, ở phía sau bọn họ còn có mấy trăm ngàn tu sĩ Bắc Địa thuộc nhóm thứ hai còn vài ngày lộ trình mới đến.

Lúc này, nơi bọn bọ đang đứng cách Nam Vực Đại Địa rất gần, thậm chí đã có thể thấy được hình dáng dãy núi của Nam Vực Đại Địa. bọn họ vừa nhìn liền thấy được trên Nam Vực Đại Địa đang có sáu đạo cầu vòng bay nhanh tới.

Cùng lúc đó, bọn họ cũng thấy được trên Nam Vực Đại Địa đang có một cơn gió lốc tu vi kinh thiên với khí thế bàng bạc do mấy trăm ngàn tu sĩ hình thành.

- Tu sĩ Nam Vực này ngược lại cũng không có ngu ngốc, không ngờ lại phát giác sớm như vậy, biết được chuẩn xác thời gian chúng ta đi đến đây.

- Không những biết được thời gian, còn ở chỗ này bày trận địa sẵn sàng nghênh địch, thậm chí ngưng tụ tu vi của mấy trăm ngàn người tạo thành gió lốc, lấy nó để làm suy yếu lực lượng thánh dược của chúng ta!

- Từ hành động của bọn họ mà xem thì ngay cả chúng ta xuất động thánh dược lần này bọn họ cũng biết! Cũng may chúng ta đã chuẩn bị khá đầy đủ, nhưng tiếc là nếu bọn họ phân tán ra thì mới là thích hợp nhất để phát huy thánh dược.

- Sáu người đến đây, trong đó có bốn người Vấn Đạo đỉnh phong, một người Vấn Đạo sơ kỳ, người cuối cùng là một thanh niên mặc áo bào đỏ chỉ có tu vi Trảm Linh đệ nhị đao?

- Không cần lo nhiều như vậy, tất cả làm theo kế hoạch, tế ra thánh dược!

Bốn người nhìn nhau một cái, lão già mặc da thú, trên cổ đeo cốt nha hừ lạnh một tiếng, lấy ra một viên đan dược màu đỏ, trên mặt có phù văn quỷ dị, sau khi nuốt vào thì hai tay lão bỗng nhiên nâng lên, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét.

Trong tiếng gào thét, mắt thường có thể thấy thân thể của lão bành trướng lên, chớp mắt liền sinh ra vảy, thân thể trực tiếp hóa thành vài trượng lớn nhỏ, thân thể cường hãn, cốt nha trên cổ bay ra, hình thành một cái trận pháp hình tròn vây xung quanh lão.

- Long Ngư Biến!

Ầm một tiếng, từ bên trong trận pháp hình tròn đó truyền ra một tiếng gầm thét, ngay sau đó bên trong chui ra một con cá sấu màu đen trăm trượng.

Cá sấu đó vừa xuất hiện liền quất mạnh đuôi một cái, sóng gợn lan ra. Trên cầu Bỉ Ngạn Hoa, thạch đỉnh to lớn được chục ngàn người nâng tự động bay lên, rơi trên lưng của cá sấu đó.

Cá sấu đó kêu một tiếng, hai mắt lộ ra ánh sáng đỏ, xông thẳng tới Nam Vực Đại Địa.

Toàn thân lão già cao mấy trượng kia phát ra khí thế hung tàn, lão lập tức đuổi theo, giống như hộ giá vậy, chạy theo bên cạnh.

Phía sau lão, hai lão già có bộ dáng giống nhau như đúc mặc áo dài đen trắng phất tay áo một cái, trên thân thể hai người bỗng nhiên tản ra tử khí kinh người, sau lưng hai người lại còn xuất hiện hai cương thi phân biệt mặc áo đen cùng áo trắng.

Răng nanh của hai cương thi đó dài ra, thần sắc dữ tợn, đầu đội mũ, nhảy theo hai lão, hộ giá thạch đỉnh.

Người sau cùng đi ra là đồng tử, đồng tử đó vừa bước đi thì phía sau hắn, trên cầu Bỉ Ngạn Hoa liền có một người khổng lồ to như núi, cầm lang nha bổng to lớn, vừa rống to vừa chạy, tùy ý để cho đồng tử ngồi trên vai của nó, cuốn theo một cơn gió lớn mà xông thẳng tới Nam Vực.

Chu Quả của hắn đã ăn được một nửa, còn lại một nửa thì cầm trên tay, thỉnh thoảng nghịch vài cái.

Cá sấu chạy ở trước nhất, hai mắt của nó càng thêm đỏ, tốc độ cực nhanh, dường như hóa thành một tia chớp màu đen. Mắt thấy sắp đến gần Nam Vực thì Đan Quỷ cùng Tống lão quái, còn có nam nhân trung niên tự xưng dược đồng của Tử Vận Tông, ba người cũng đã tới gần.

Hai bên căn bản không cần nhiều lời, trực tiếp khai chiến!

Oanh!

Nam nhân trung niên Tử Vận Tông lúc ra tay thì biến ảo ra lò luyện đan, đan khí khuếch tán ra khắp nơi hình thành vô số kim giáp hộ vệ, chớp mắt liền phong tỏa xung quanh.

Tống lão quái hừ lạnh một tiếng, bấm quyết làm cho linh khí xung quanh lập tức khô héo, cùng lúc đó, một cỗ Đồng Quan xuất hiện, chính là chí bảo của Tống gia.

Đan Quỷ thì chạy thẳng tới thạch đỉnh.

Cá sấu kia kêu gào, lão già mấy trượng bên cạnh nó hét lớn một tiếng, thân thể liền xuất hiện ở phía trước con cá sấu, nâng tay phải lên đánh mạnh một quyền về phía trước.

- Cút cho lão phu!

Oanh!

Một quyền này là lực lượng thân thể, vừa mới xuất hiện là hư vô vỡ vụn, thiên địa biến sắc, ầm ầm đánh nát toàn bộ kim giáp hộ vệ do nam nhân trung niên của Tử Vận Tông biến ảo ra như bẻ gãy cành khô.

Lão già đó lực lớn vô cùng, bên ngoài thân thể có quy tắc huyễn hóa, hình thành vực thuộc về lão, một đường đâm ngang chạy dọc, cứng rắn đánh nát sự phong tỏa, mang theo cá sấu ở sau lưng chạy thẳng tới phía xa.

Cùng lúc đó, hắc bạch nhị lão cũng theo đó mà tới, hai người bọn họ nhắm mắt lại, thân thể trở nên mơ hồ, cùng với cương thi phía sau dung hợp lại với nhau, cặp mắt của hai cương thi đó lập tức lộ ra vẻ cơ trí, nhảy một cái, tử khí ngập trời, hình thành nên lốc xoáy to lớn. Bên trong lốc xoáy đó xuất hiện vô số cánh tay tái nhợt, một người chạy tới Tống

lão quái, một người khác thì ngăn cản ở trước mặt Đan Quỷ.

Người ra tay sau cùng là tên đồng tử, người khổng lồ to như núi dưới chân của hắn huy vũ lang nha bổng, quét ngang bốn phía. Còn tên đồng tử thì tay phải một chỉ, nam nhân trung niên của Tử Vận Tông lập tức biến sắc, từ trong mi tâm của hắn nổi lên một cái bọc lớn, cái bọc này màu đỏ thẫm, dường như muốn tạo thành một trái Chu Quả.

Trận chiến đỉnh phong trong nháy mắt đã bạo phát, tiếng ầm ầm truyền khắp bốn phía, Mạnh Hạo mang theo bản tôn thứ hai, còn có tả hữu hộ pháp từ phía xa bay nhanh tới.

- Hạo nhi, ngăn cản thạch đỉnh kia, đừng để nó chạm vào mặt đất! Đan Quỷ lập tức lên tiếng.

Mắt thấy tình hình chiến đấu như vậy, hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, xông thẳng tới con cá sấu đang gào thét chạy đi như tia chớp kia.

- Cút cút cút! Lão già mấy trượng ở phía trước con cá sấu dựa vào lực lượng thân thể khủng bố của lão bẻ gãy nghiền nát mọi thứ, lúc nhìn thấy Mạnh Hạo thì lão căn bản không có để ý, lão chỉ để ý ba Vấn Đạo đỉnh phong ở bên cạnh Mạnh Hạo, lão rống lớn một tiếng cách không đánh ra một quyền.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1120: Khô Minh Cửu Suy

"Ầm!" Lão già này tung một quyền, lại đánh ra một cái lốc xoáy to lớn, trung tâm lốc xoáy màu đen giống như một cái hắc động, tạo thành lực hút kinh khủng, hư vô bốn phía vặn vẹo. Lão tổ Kim Hàn Tông thấy thế chạy thẳng tới trước người Mạnh Hạo.

Lão tổ Kim Hàn Tông mặc dù thần sắc mờ mịt, nhưng dù sao cũng là tu vi Vấn Đạo đỉnh phong, phất tay một cái trước người sương mù cuồn cuộn, tạo thành một thanh vụ kiếm, đánh thẳng tới lốc xoáy.

Đệ tam tổ Lý gia, thân ảnh mờ ảo, dưới chân có tia sáng trận pháp vây quanh, nơi lão đi qua, lập tức lực lượng phong ấn mênh mông cuồn cuộn, trong nháy mắt xoay quanh một vòng, trực tiếp phong ấn lão già kia cùng với con cá sấu ở bên trong.

Bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, cặp mắt nhoáng lên một cái, tay phải vung lên Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, dòng sông thời gian tung hoành. Hắn bước ra một bước, nhưng lại sáp nhập vào hư vô, khi xuất hiện lại, bất ngờ hiện ra con bên cạnh cá sấu, nâng tay lên chụp về hướng thạch đỉnh.

Mạnh Hạo từ trong túi trữ vật lấy ra lôi đỉnh, mắt lạnh nhìn lão già mặc da thú, chuẩn bị thời cơ tấn công.

Lão già Bắc Địa sắc mặt dữ tợn, ngửa mặt lên trời rống một tiếng, thân thể lần nữa bành trướng, khóe miệng lộ ra vẻ cười châm biếm, nhưng lại ngay lúc này, thân thể lão... "ầm ầm" tự bạo!!!

Vấn Đạo đỉnh phong tự bạo, một màn này quá đột ngột, mọi người bốn phía căn bản là không thể phán đoán trước, thậm chí có thể nói, chuyện này hoàn toàn không có khả năng xuất hiện.

Nhưng lại... xuất hiện!

Máu thịt thân thể vỡ nát, chớp mắt một cái liền nổ ầm ầm ngập trời, tạo thành một sóng dao động kinh người, tức thì tỏa ngang ra bốn phía, nhiễu loạn tất cả pháp tắc trong phạm vi vạn dặm, làm cho nơi này giống như bị giam cầm không thể thuấn di.

Lão tổ Kim Hàn Tông cùng với đệ tam tổ Lý gia, đồng loạt lui về sau, toàn lực chống cự, bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo cũng không thể không lui ra sau, tránh ra phạm vi nổ ầm ầm này.

Mà con cá sấu thì lại hóa thành một tia chớp màu đen, chớp mắt một cái chạy ra, chạy thẳng tới Nam Vực. Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện trên không trung Nam Vực, đang định va chạm mặt đất.

Mà thạch đỉnh trên lưng nó, lúc này cũng tỏa ra ánh sáng đen, bên trong bùn đất màu đen nhúc động, cây nhang kia... không có lửa tự cháy!

Ngay khi làn khói bay ra, tất cả tu sĩ Nam Vực bốn phía, đều biến sắc.

Đan Quỷ, Tống lão tổ, còn có nam nhân trung niên Tử Vận Tông, ba người bay lui nhanh ra sau, định đi cản trở, hai lão già đen trắng kia cười lạnh, truy kích tới.

Về phần đồng tử thì đang đùa với Chu Quả trong tay, cũng theo đó bay tới trước, trong chớp mắt, mấy người bọn họ liền đi tới trên bầu trời Nam Vực, đang định ra tay.

Mắt thấy con cá sấu này sắp rơi xuống đất, Mạnh Hạo nâng tay lên điểm một cái về phía con cá sấu.

Yêu Phong đệ bát cấm!

Trong nháy mắt, yêu khí vô hình ngưng tụ, liền quấn quanh con cá sấu

kia. Thân thể cá sấu chợt ngừng lại, tuy rằng rất nhanh thì giãy thoát, nhưng ngay sau đó ở chung quanh nó bất ngờ xuất hiện một cái lốc xoáy màu vàng.

Huyết Yêu Đại Pháp!

Lốc xoáy màu vàng ầm ầm vận chuyển, khí huyết cùng với tu vi của con cá sấu liền bị hút đi. Cùng lúc đó, Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh thoáng cái tới gần, nhấc tay lên chụp về phía thạch đỉnh trên lưng cá sấu.

- Muốn chết! Trên bầu trời, hai lão già đen trắng Bắc Địa hừ lạnh, vọt thẳng tới hướng Mạnh Hạo. Tống lão tổ cùng nam nhân trung niên Tử Vận Tông, lập tức ngăn cản.

Đồng tử ngồi trên vai người khổng lồ kia, cười lạnh một tay ném nửa trái Chu Quả về hướng bên cạnh, thân thể nhoáng một cái bay thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Mà giờ khắc này, tả hữu hộ pháp cùng với bản tôn thứ hai, cũng dùng tốc độ cao nhất, gào thét tới gần.

Đây là một trường đấu hỗn loạn.

Mạnh Hạo cách con cá sấu gần nhất, mắt thấy Mạnh Hạo sắp đắc thủ, nhưng đột nhiên, cặp mắt Mạnh Hạo chợt co rút lại, trong mơ hồ hắn cảm thấy có điều không đúng, dường như có một nguy cơ kinh người sắp xuất hiện... đây là linh quyết báo trước do hắn thân là Phong Yêu Sư.

Chẳng những là hắn có cảm giác này, mà bản tôn thứ hai, cũng vào giờ khắc này sinh ra cảm ứng tương tự, bị Mạnh Hạo phát hiện.

Đúng lúc này, bùn đất trong thạch đỉnh, đột nhiên thò ra một bàn tay khô héo, nắm lại thành quả đấm, đánh một quyền về phía tay Mạnh Hạo đang chụp tới.

- Trảm Linh nho nhỏ, cút cho ta! Từ bên trong thạch đỉnh bỗng nhiên truyền ra thanh âm già nua.

Trong tiếng nổ ầm ầm, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được một lực lượng mạnh mẽ, như thủy triều ầm ầm mà đến, thân thể hắn lập tức truyền ra tiếng "rắc rắc", nếu không nhờ hắn có thân thể Vấn Đạo, thì một quyền này sẽ lập tức đánh hắn bị thương nặng.

Nhưng Mạnh Hạo có cảnh giới Vĩnh Hằng, trong cơ thể mới vừa xuất hiện thương thế, trong nháy mắt liền lành lặn. Chẳng những thân hắn không có thối lui nửa bước, ngược lại trong mắt sát khí nhoáng lên một cái, tay phải chụp lấy quả đấm khô héo kia, giữ chặt, kéo mạnh ra phía ngoài.

"Ầm!"

Bùn đất bên trong thạch đỉnh trực tiếp nổ tung, một lão già mặc da thú, trong nháy mắt đã bị Mạnh Hạo lôi ra ngoài. Lão già này vừa xuất hiện, thân thể cá sấu trong nháy mắt khô héo, một phần sinh mạng và tu vi sáp nhập trong cơ thể Mạnh Hạo, nhưng dường như phần lớn vẫn bị lão già này thu hồi, ngay chớp mắt sáp nhập vào thân thể lão, thân hình lão lại lần nữa khôi phục được mấy trượng.

Lão... không chết!

Tự bạo kia, cũng không phải là bản tôn, cũng không phải phân thân của lão!

- Đạo Linh Đan!!! Đan Quỷ cặp mắt co rút lại, bỗng nhiên lên tiếng.

Đạo Linh Đan, cả Nam Thiên Đại Địa đều hiếm thấy, là đan dược thượng cổ, số lượng rất hiếm. Một quả Đạo Linh Đan, một khi sáp nhập vào khí tức tu sĩ, có thể hình thành hóa thân, nhưng hóa thân này không

thể kiên trì thời gian lâu dài, tối đa là một nén nhang!

Tự bạo, chính là Đạo Linh Đan này!

Lão già da thú mới vừa bị Mạnh Hạo lôi ra, cặp mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, dường như lão thất kinh nhìn về phía Mạnh Hạo, sau đó lập tức dữ tợn, nâng tay lên, tung ra một quyền.

Mạnh Hạo trong mắt lóe tia sáng lạnh, cũng tung ra một quyền đón đỡ!

Trong tiếng nổ ầm ầm, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, thân mình bật lui ra sau, ở giữa không trung bỗng nhiên nổ tung, nhưng chớp mắt một cái sương máu lại lần nữa ngưng tụ, thân thể lần nữa xuất hiện.

- Lão phu Đại Tế Tự của Đế tộc Bắc Địa, chư vị đạo hữu Nam Vực, hãy nhìn xem các ngươi nhanh, hay là lão phu nhanh! Lão già mặc da thú cười to, đưa tay chụp lấy thạch đỉnh ở bên cạnh, lắc mình ném thạch đỉnh này xuống mặt đất.

Thạch đỉnh tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã cách mặt đất không tới mấy trăm trượng!

Ở phía sau, Tống lão tổ, nam nhân trung niên Tử Vận Tông, cùng với tả hữu hộ pháp, đang cấp tốc truy kích, đang định thuấn di bỗng nhiên đều biến sắc: hư vô bốn phía này, trước đó bị lão già da thú tự bạo, sớm đã hỗn loạn không thể thuấn di.

Hiển nhiên, đối phương đã có tính toán, vô cùng tuyệt diệu!

Mà hai lão đen trắng cùng với đồng tử Bắc Địa, lại ở bên cạnh ra toàn lực ngăn cản. Bọn họ chỉ cần trì hoãn một chút... mà điều này đối với bọn họ, cho dù đối mặt với cường giả cùng cảnh giới, cũng không phải việc khó!

Mạnh Hạo lần nữa ngưng tụ thân ảnh, trong mắt tĩnh táo, phía sau hắn, bản tôn thứ hai gào thét chạy tới, nhập làm một với Mạnh Hạo, ngay khoảnh khắc chạy ra, dòng sông thời gian gầm rú, mắt thấy không thể thuấn di, Mạnh Hạo bỗng nhiên chớp chớp mắt, tay phải sờ lên lôi đỉnh, cặp mắt rơi vào một tảng đá lớn trên mặt đất.

Lôi đỉnh ầm một tiếng, ánh sáng chớp lóe ngập trời, một màn này dẫn tới chú ý của mọi người bốn phía.

Ngay khoảnh khắc bọn họ nhìn về phía Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo trong nháy mắt biến mất, tại vị trí của hắn trước đó lại xuất hiện một tảng đá lớn!

Mà ở vị trí tảng đá trên mặt đất kia, thời khắc này thân ảnh Mạnh Hạo nhoáng một cái hiện ra, thân thể vọt lên, vung tay một caái chụp lấy thạch đỉnh kia!

- Không có khả năng!!! Lão già mặc da thú đầy mặt không thể tin. Đừng nói là lão, hai lão già đen trắng và đồng tử kia, lúc này đều mở to mắt, bọn họ không thể tin, không ngờ tu sĩ Trảm Linh trước mắt lại làm được như thế.

Mắt thấy nén nhang cháy bên trong thạch đỉnh, một làn khói tràn ra, thậm chí chui vào trong cơ thể Mạnh Hạo, làm khô héo thân thể của Mạnh Hạo, nhưng dưới cảnh giới Vĩnh Hằng hắn vẫn còn có thể áp chế.

Mạnh Hạo trong mắt lộ ra ý quyết đoán, hắn không thể để cho vật này tiếp tục cháy, liền đưa tay nắm lấy đầu cây nhang như muốn bóp tắt, nhưng cây nhang lại tràn ra một lực mạnh mẽ: Nén ngang này... một khi đốt cháy, không thể dập tắt!

"Cũng không cần dập tắt..." Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên tia sáng lạnh, lần nữa lấy ra lôi đỉnh quét ánh mắt, lần này, hắn nhìn về phía tu sĩ Bắc Địa đông nghịt trên Thiên Hà Hải.

- Không!!! Lập tức cường giả Bắc Địa giữa không trung rống lớn, bốn người gào thét bay nhanh.

Nhưng tốc độ bọn họ quá chậm, lôi đỉnh trong tay Mạnh Hạo nổ ầm ầm, tia chớp lần lượt thay đổi, thân thể hắn tức khắc biến mất, một tu sĩ Bắc Địa mờ mịt xuất hiện ở vị trí của Mạnh Hạo trước đó.

Mà Mạnh Hạo, thì xuất hiện trên Thiên Hà Hải, xuất hiện ở giữa đám tu sĩ Bắc Địa, bất chợt ném thạch đỉnh cầm trong tay lên trên cây cầu Bỉ Ngạn Hoa, chỗ rất nhiều tu sĩ Bắc Địa.

Tốc độ cực nhanh, không thể bị ngăn cản, "ầm" một tiếng thạch đỉnh kia rơi xuống, trực tiếp nổ tung. Nương theo lực nổ tung, nén nhang kia chỉ trong chớp mắt cháy đến đầu cuối, phóng ra đại lượng làn khói màu xám tro. Chúng dường như có linh tính, khát vọng máu thịt, tự động đi tìm thân thể máu thịt ở gần nhất, lập tức chui vào mấy chục vạn tu sĩ Bắc Địa ở bốn phía. Còn có một số, chui vào bên trong cây cầu Bỉ Ngạn Hoa, làm cho khu vực đoạn cầu này biến thành màu xám tro, mắt thường có thể thấy được.

Tiếng hét thảm thê lương long trời lở đất, không đợi mấy chục vạn tu sĩ Bắc Địa này bước lên Nam Vực Đại Địa, lập tức bị khói kia chui vào cơ thể, từng người sắc mặt vặn vẹo, thân thể khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Lúc này Mạnh Hạo mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng dự cảm nguy cơ trong lòng hắn vẫn không có tiêu tán, ngược lại... còn mạnh hơn, thậm chí làm cho da đầu tê dại!

"Tại sao có thể như vậy!" Thân hình Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, bay lên giữa không trung, chung quanh hắn cũng có làn khói gào thét bay tới, ngay tức thì, Mạnh Hạo nhìn thấy ở xa xa, có một quả Chu Quả rơi trên mặt đất, hai mắt hắn bỗng nhiên co rút lại.

Chu Quả kia, thời khắc này đang không thể tra xét... lại bùng cháy!!!

Nếu không nhìn kỹ rất khó nhận ra, ở trong Chu Quả không ngờ cũng giấu một đoạn nhang!

Đan Quỷ cũng mơ hồ cảm thấy có điều không đúng, khói nhang bốn phía cùng một dạng với Khô Minh Cửu Suy Hương trong trí nhớ của lão, nhưng lão vẫn cảm thấy có chỗ nào đó bỏ quên!

- Không xong! Đan Quỷ chợt biến sắc, quét ánh mắt một vòng, tức khắc liền thấy... nửa trái Chu Quả trước đó bị đồng tử Bắc Địa làm như rất tùy ý ném ra!

Chu Quả này bị cắn một nửa không bắt mắt chút nào, tốc độ rơi xuống cũng không nhanh... nguyên nhân chính vì như thế rất khó bị phát hiện, khi Đan Quỷ lão nhân nhìn lại, Chu Quả này đã chạm mặt đất.

"Ầm" một tiếng, Chu Quả trực tiếp vỡ nát, cây nhang giấu bên trong chỉ có gần nửa đoạn, bằng một nửa cây nhang trong thạch đỉnh, nhưng cũng trong nháy mắt cháy hết, tức thì cả mặt đất biến thành màu xám tro, mắt thường có thể thấy được... Màu xám tro này nhanh chóng lan tràn, tốc độ cực nhanh, không thể cản trở.

Mạnh Hạo biến sắc...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1121: Lực nguyền rủa

Khô Minh Cửu Suy là dùng mỡ máu thịt Chân Tiên luyện chế ra, dung hợp với oán khí nồng đậm của Chân Tiên trước khi chết. Oán khí này hóa thành lực nguyền rủa, nếu không đụng chạm mặt đất thì uy lực bình thường, nhưng một khi chạm tới mặt đất, thì trong nháy mắt sẽ nguyền rủa hết thảy sinh mạng sinh ra trên vùng đất ấy.

Nhưng lại có một chỗ thiếu sót trí mạng, hoặc cũng không thể nói là chỗ thiếu sót, nếu là Chân Tiên có thể rung chuyển một phương mặt đất, thì oán khí nguyền rủa với máu thịt Chân Tiên luyện hóa, lại không có cách nào rung chuyển mặt đất lâu dài, tối đa cũng chỉ ba tháng sẽ bị tự nhiên tinh lọc hết!

Nói cách khác, lực nguyền rủa này sẽ tồn tại ba tháng, nhưng dù là ba tháng, cũng đủ để làm cho tu sĩ cả Nam Vực gần như toàn bộ khô héo, suy yếu chết đi, dù không chết, tu vi cũng sẽ tụt xuống phạm vi lớn.

Cho nên phương pháp sử dụng lực nguyền rủa này tốt nhất, chính là đại quân vừa tới trong chớp mắt liền sử dụng; tiếp sau đó đại quân Bắc Địa sát nhập nghiền ép... như thế mới có thể dùng thời gian nhanh nhất, với thế lôi đình phá hủy cơ sở của Nam Vực.

Đối với trận chiến Nam Vực, Bắc Địa cực kỳ coi trọng, vì thế lần này xuất động, Đế tộc không tiếc lấy ra Khô Minh Cửu Suy Hương còn lưu lại trong tộc, thậm chí không phải một, mà là hai khối.

Một sáng một tối, mục đích... chính là bảo đảm có một khối, có thể thành công chạm trên mặt đất Nam Vực.

Đế tộc... đã từng là người bản địa của Nam Thiên Đại Địa, vô cùng lâu dài, chỉ có điều rất lâu trước kia, theo Lý chủ trở thành người chủ Đệ

Cửu Sơn Hải, nhất thống tứ đại tinh tú, mới bị trấn áp.

Mà Đế Tông ở Bắc Địa, là một chi tách ra từ Đế tộc, có cùng một dạng huyết mạch, chỉ có điều tình hình từ trong khuông khổ gia tộc, biến thành tông môn, lại khuếch trương rộng lớn, thu hút người ngoài bái nhập tông môn... để cường đại bản thân.

Nếu đổi là thời gian khác, cho dù là Nam Vực nội loạn, Bắc Địa cũng sẽ không lấy ra loại kỳ vật trấn tộc này. Dù sao có Quý gia tại Đông Thổ nhìn chằm chằm, Bắc Địa không dám.

Nhưng giờ này... chính là thời gian trước khi Chân Tiên duyên đến. Trong khoảng thời gian này, một khi tranh chấp được tiên duyên, sẽ thành tựu Chân Tiên. Vả lại Đế tộc với phương pháp đặc thù, tính ra lần này căn cơ tiên duyên... là ở Nam Vực!

Cho nên, mới có hành động điên cuồng lần này!

Chiếm cứ Nam Vực, chẳng khác nào chiếm cứ căn cơ tiên duyên!

Lúc này trên Thiên Hà Hải từ phía sau mọi người không ngừng truyền ra tiếng hét thảm thê lương. Nhóm Bắc Địa đầu tiên có tới mấy chục vạn tu sĩ, thanh âm của bọn họ thê thảm, thân thể đang không ngừng khô héo, tu vi lại nối tiếp tụt xuống.

Không đợi bọn họ tới gần mặt đất Nam Vực, liền bị tổn thất lớn như vậy, chuyện này khiến bốn vị Vấn Đạo đỉnh phong của nhóm đầu tiên như muốn nổi điên.

Căm hận đối với Mạnh Hạo, ngay khoảnh khắc này lập tức dâng lên ngập trời.

Mà Nam Vực Đại Địa, cũng rơi vào tình thế nguy cơ nguy ngập!

Bị Khô Minh Cửu Suy Hương hóa thành màu xám tro, trong nháy mắt lan tràn khắp nơi. Theo tốc độ lan tràn này, không cần tới bao lâu sẽ bao trùm toàn bộ Nam Vực Đại Địa.

Màu xám tro này rất là nồng đậm, cơ hồ như màu đen, nơi nó đi qua, hết thảy thực vật trên mặt đất toàn bộ chết khô; dã thú phát ra tiếng gào rú thê lương, ý đồ chạy trốn, nhưng không chạy bao xa, liền suy yếu ngã xuống, trong mắt lộ ra tuyệt vọng, run rẩy rồi khô héo mắt thường có thể thấy được.

Trên bầu trời, Tống lão tổ sắc mặt tái nhợt. Rõ ràng là lão ở giữa không trung, nhưng thân thể trong chớp mắt này, lại nổi lên khói đen; còn có nam nhân trung niên Tử Vận Tông, còn có đệ tam tổ Lý gia cùng với lão tổ Kim Hàn Tông, còn có Đan Quỷ, toàn bộ đều giống như thế.

Khói đen vờn quanh, dường như làm mục nát máu thịt.

- Khô Minh Hương... Bắc Địa muốn diệt tuyệt cơ sở tu sĩ Nam Vực ta! Lực nguyền rủa này... cho dù là trốn thoát, cho dù là dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Nam Vực, cũng đều không hữu dụng, phàm là người sinh ra trên vùng đất này, đều không trốn thoát... Vô cùng bá đạo! Đan Quỷ cười thảm, thân thể lão vờn quanh khói đen, màu xám tro lan tràn khắp nơi.

- Trừ phi có thể ngăn cản lực nguyền rủa lan tràn, nhưng... làm thế nào ngăn cản! Đan Quỷ đầy mặt bi ai, chợt nhìn thấy Mạnh Hạo ở bên cạnh, thân thể run rẩy, cặp mắt đỏ bừng, bất ngờ lão hơi sửng sốt một chút.

- Hạo nhi... con... con lại không có bị nguyền rủa!!!

Trên thân thể Mạnh Hạo không ngờ không có tràn ra khói đen chút nào... Phải biết trước khi làn khói Khô Minh Hương này chưa có rơi xuống mặt đất, đối với hắn còn có tác dụng, nhưng giờ này rõ ràng Nam Vực bị nguyền rủa, phàm là người sinh ra trên phiến mặt đất này đều sẽ bị khói

đen quấn quanh... nhưng Mạnh Hạo... lại không có bất kỳ biến hóa nào!

Mà bản tôn thứ hai của hắn, với máu thịt của hắn tạo nên, cũng giống như vậy.

Mạnh Hạo không có thời gian suy nghĩ vì sao mình không có bị nguyền rủa, thời khắc này hắn hai mắt đỏ bừng, thân thể tức khắc bay ra, chạy thẳng tới mặt đất. Hắn mắt thấy làn khói Khô Minh Hương với tốc độ không thể ngăn cản, trong nháy mắt liền lan tràn đến đầu cuối tầm nhìn không thấy, bao trùm hiện trường hôn lễ của hắn. Vào giờ khắc này, cả vùng đều trở thành màu xám tro.

Cũng may tại hiện trường hôn lễ, có mấy chục vạn tu sĩ ngưng tụ tu vi phát ra gió lốc, miễn cưỡng đối kháng, giống như tinh lọc... Hành động đó dù có làm suy yếu mấy thành lực nguyền rủa, nhưng cũng không có cách nào ngăn cản toàn bộ.

Khói đen cứ thế nổi lên cuồn cuộn, long trời lở đất.

Mà giờ này, bốn Vấn Đạo đỉnh phong của Bắc Địa chú ý tới quần áo khác lạ trên người Mạnh Hạo, lại nhìn thấy tu sĩ Nam Vực bên trong khu vực, và những bàn tiệc kia... lập tức bọn họ hiểu rõ.

- Không trách các tu sĩ Nam Vực lại tụ tập ở đây, thì ra là đám cưới của người này!!! Lão già mặc da thú Bắc Địa, trong mắt lóe sáng lẩm bẩm.

- Một buổi lễ song tu có thể để cho mấy chục vạn tu sĩ Nam Vực tới tham dự, chú định sắp trở thành màu máu! Hai lão đen trắng giống như hai Cương thi kia tiếp lời, khóe miệng lộ ra ý tàn nhẫn.

- Ha ha... Hay cho một hôn lễ màu máu! Đồng tử Bắc Địa toét miệng cười.

- Chỉ đáng tiếc là bọn họ tụ tập một chỗ, nếu có thể phân tán, Khô Minh

Cửu Suy sẽ phát huy đến mức lớn nhất, giờ này... sợ là sẽ bị suy yếu một chút!

Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, chớp mắt một cái liền phủ xuống mặt đất, chạy thẳng tới hiện trường hôn lễ của hắn, vọt thẳng vào, xuất hiện trên hòn đảo giữa hồ.

Hứa Thanh cũng vậy, Sở Ngọc Yên cũng vậy, tất cả mọi người, thời khắc này đều khoanh chân ngồi tại chỗ, đang phát ra toàn thân tu vi sáp nhập vào gió lốc để chống cự lực nguyền rủa.

Nhất là Hứa Thanh, thân thể run rẩy, thân thể nàng đặc thù, đối với nàng lực nguyền rủa này... rất nghiêm trọng!

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, trong mắt lộ ra quyết đoán, bỗng nhiên hắn nâng tay lên, trực tiếp đặt trên mặt đất, trên gương mặt nghiêm trọng lộ ra ý chấp nhất, ầm ầm vận chuyển Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ tư,.

Hút không phải máu thịt, không phải tu vi, mà là dùng lốc xoáy của Huyết Yêu Đại Pháp để hấp thu lực nguyền rủa của Khô Minh Cửu Suy!

Mạnh Hạo tuy không biết có thành công hay không, nhưng hắn không có biện pháp nào khác, ngày hôn lễ, Bắc Địa xâm lấn, không khí tiệc cưới vui mừng trở thành bi thương, loại chuyện như vậy hắn không thể chấp nhận!

Tâm của hắn đã điên, ý của hắn đã điên, giờ khắc này, ầm ầm vận chuyển Huyết Yêu Đại Pháp, lập tức trong hồ nước dưới bàn tay của hắn, hình thành một cái lốc xoáy màu vàng to lớn.

Lốc xoáy này ầm ầm chuyển động, khiến cho hồ nước cũng cấp tốc xoay tròn, nhưng lực nguyền kia mới vừa có dấu hiệu sắp bị lay chuyển, lập tức lại như không thèm để ý tới hắn nữa.

- Tới đi!!!

Mạnh Hạo hét lớn một tiếng, trong nháy mắt lòng bàn tay của hắn rách toạt, máu thịt đụng chạm với mặt đất, theo máu tươi của hắn chảy vào trong bùn đất, theo Huyết Yêu Đại Pháp của hắn vận chuyển tới cực hạn, lực nguyền rủa kia rốt cục bị lay chuyển, bắt đầu tràn tới hướng hắn nơi này... nhưng tốc độ... còn quá chậm!

- Bản tôn thứ hai! Mạnh Hạo lên tiếng, bản tôn thứ hai đang ở trên bầu trời nhoáng một cái liền tới, hiện ra ở phía sau hắn, khoanh chân ngồi xuống, nâng tay đặt lên lưng hắn.

Tập hợp lực lượng của hắn cùng với bản tôn thứ hai, trong chớp mắt, lần nữa Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ tư kéo lên tới cực hạn.

"Ầm!"

Giống như là nhỏ một giọt nước vào chảo dầu, với hòn đảo dưới chân Mạnh Hạo làm trung tâm, trong tiếng nổ ầm ầm lập tức dâng lên ngập trời dẫn động lực nguyền rủa trên mặt đất, lập tức lực nguyền rủa bàng bạc trên mặt đất chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Rồi theo máu thịt lòng bàn tay của hắn, trực tiếp xông vào thân thể hắn. Mạnh Hạo tức thì run rẩy, trong cơ thể ngưng tụ vô số lực nguyền rủa, tóc của hắn liền trắng toát, thân thể hắn khô héo.

Đây là cưỡng ép hấp thu lực nguyền rủa!

Mạnh Hạo tức khắc vận chuyển cảnh giới Vĩnh Hằng. Hắn đang dùng thân thể của mình để tinh lọc lực nguyền rủa khô héo này. Bất kỳ kẻ nào, đều không làm được điểm này, chỉ có Mạnh Hạo có cảnh giới Vĩnh Hằng mới có thể làm như vậy.

Trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể Mạnh Hạo trong cảnh giới Vĩnh Hằng

tức thì khôi phục, nhưng mới vừa khôi phục, lại lần nữa bị lực nguyền rủa mục nát... vòng đi vòng lại, ngắn ngủi mấy nhịp thở, cảnh giới Vĩnh Hằng của Mạnh Hạo, không biết đã vận chuyển bao nhiêu lần.

Mặt đất chấn động, mặt đất màu xám tro kia cũng trong chớp mắt này... màu sắc có thay đổi! Mà ở trên trời nhìn xuống, có thể thấy rõ ràng, màu xám tro trước lan tràn mặt đất, giờ này dường như tại chỗ Mạnh Hạo nơi đó tạo thành một cái hắc động, đang không ngừng tinh lọc lực nguyền rủa.

- Điều đó không có khả năng!

- Hắn là ai? Vấn Đạo đỉnh phong kia là phân thân của hắn ư?

- Trước đó rõ ràng hắn không bị nguyền rủa, hắn không phải sinh ra trên Nam Thiên Đại Địa, nhưng thân thể hắn... không ngờ... không ngờ cường hãn đến mức với lực một người, dẫn động lực nguyền rủa khô héo!!! Trên bầu trời, bốn Vấn Đạo đỉnh phong của Bắc Địa, thấy một màn như vậy đều biến sắc.

Bọn họ từ khi tu hành đến nay, còn chưa từng thấy tu sĩ kinh khủng như Mạnh Hạo như thế.

- Yêu nghiệt!!! Bốn người kinh hãi, đang định bay đi cản trở, nhưng Tống lão tổ và Đan Quỷ, sao có thể để bốn người kia được như nguyện! Bọn họ thấy được hy vọng, thời khắc này tính cả nam nhân trung niên Tử Vận Tông, còn có lão tổ Kim Hàn Tông cùng với đệ tam tổ Lý gia, đều bay ra, toàn lực ngăn cản bốn người đối phương.

Trong tiếng nổ ầm ầm không ngừng, bốn người đối phương rống giận, nhất thời không thể vượt qua cản trở, không thể đi quấy rầy Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, không ngừng khô héo, không ngừng khôi phục... nhưng trong quá trình đau khổ này đủ để cho một người ý chí

kiên định, cũng đều đau đớn đến hôn mê đi.

Mạnh Hạo cắn răng, mang theo ý chấp nhất, khi nhìn thấy Hứa Thanh, hắn càng run rẩy mãnh liệt.

- Quá chậm, nhanh một chút nữa!!! Hắn cũng đặt mạnh tay còn lại trên mặt đất.

"Ầm!" Lực nguyền rủa điên cuồng vọt tới, theo hai tay Mạnh Hạo "ào ào" xông vào trong cơ thể hắn.

Màu sắc mặt đất màu xám đậm, đang dần dần đổi thành mờ nhạt...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1122: Một tiếng cười kia

Mặt đất bị rung chuyển, màu sắc biến đổi, dường như phai nhạt đi một thành.

- Một thành!!!

- Chết tiệt, người này rốt cuộc là yêu nghiệt gì, không ngờ dùng thân thể của hắn cưỡng ép hấp thu một thành của lực nguyền rủa!!! Trên bầu trời, bốn Vấn Đạo đỉnh phong của Bắc Địa, đang đấu cùng đám người Tống lão tổ, trong tiếng nổ ầm ầm, thấy màu sắc mặt đất biến đổi đều hoảng sợ kêu lên.

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, trên thân hắn hấp thu đầy lực nguyền rủa, máu thịt không ngừng khô héo, trong cảnh giới Vĩnh Hằng lại không ngừng khôi phục... chỉ trong thời gian ngắn ngủi, không biết đã tuần hoàn bao nhiêu lần.

Thậm chí còn thảm thiết hơn so với khi Mạnh Hạo giao chiến cùng bốn thế lực lớn ở ngoài quầng sáng Huyết Yêu Tông lúc trước.

Chẳng những khóe miệng của hắn tràn ra máu tươi, thậm chí khóe mắt của hắn, thời khắc này cũng có máu đen tràn ra, sắc mặt hắn tái nhợt giống như người chết, nhưng hai tay hắn vẫn đè mạnh trên mặt đất, vận chuyển Huyết Yêu Đại Pháp tới cực hạn, hấp thu lực nguyền rủa trên mặt đất.

Phía sau hắn, bản tôn thứ hai cũng đang run rẩy, dùng toàn bộ lực lượng tu vi, giúp cho Huyết Yêu Đại Pháp của Mạnh Hạo có lực hút kinh người.

Cả hòn đảo, xuất hiện một tầng gió lốc màu xám, ầm ầm chuyển động,

bao trùm cả hồ nước, tám phương đều bao phủ ở bên trong, vô cùng tận lực nguyền rủa từ mặt đất lan tràn ra, đều bị Huyết Yêu Đại Pháp của Mạnh Hạo hấp thu vào trong cơ thể.

Thân thể đau nhức kịch liệt, không cách nào hình dung; máu thịt khô héo trong vĩnh hằng, dường như khốc hình ác độc nhất trong thiên địa; tóc trên đầu Mạnh Hạo dần dần bắt đầu không thể khôi phục, không còn là màu đen, mà đổi thành màu trắng, khi nhìn lại đã là tóc xám.

- Nhanh một chút nữa! Mạnh Hạo cắn răng, phun ra một ngụm lớn máu tươi, thân thể lắc lư, mười đầu ngón tay cắm xuống mặt đất, lực nguyền rủa điên cuồng trào lên.

Hai thành!

Ba thành!

Màu sắc mặt đất Nam Vực không ngừng đổi thành màu nhạt. Trong thời gian ngắn này đối với Mạnh Hạo giống như luân hồi cả trăm lần, thân thể hắn dường như không còn thuộc về mình, chỉ có ý chí của hắn, thủy chung kiên định.

Trên bầu trời, bốn Vấn Đạo đỉnh phong đến từ Bắc Địa, đã bị một màn này dọa cho tâm thần hoảng sợ, từng người hít hơi lạnh, không thể tin.

Bọn họ không cách nào tưởng tượng, có người có thể làm được điểm này: dùng thân thể của mình, để chống lại lực nguyền rủa của Khô Minh Cửu Suy! Đổi lại là bất kỳ người nào trong bọn họ, đều không thể làm được điểm này.

Điều này ở trong mắt bọn họ: rõ ràng là muốn chết!

- Điên rồi! Người này điên rồi!

- Hắn sao có thể không điên, đây là hôn lễ của hắn, nhưng giờ này lại trở thành nghĩa trang!

- Hắn hắn phải chết không thể nghi ngờ! Thân thể hắn một khi không thể thừa nhận, lập tức tan chảy thành máu loãng, mà nước máu của hắn chính là lực nguyền rủa còn ác độc hơn!

- Hắn chết chắc rồi! Bốn người Bắc Địa kinh hãi.

Giờ khắc này, ở bốn phía Mạnh Hạo, mấy chục vạn tu sĩ tới tham gia hôn lễ, thân thể của bọn họ đang từ từ khô héo, mặc dù Mạnh Hạo đang điên cuồng hấp thu lực nguyền rủa, nhưng chỉ cần lực nguyền rủa còn tồn tại, thì sẽ kéo dài thương tổn với bọn họ.

Từng người một gương mặt dần dần già nua... Hứa Thanh... thân thể run rẩy, dường như một đóa hoa tùy thời sẽ héo tàn.

Mạnh Hạo bi phẫn trong lòng, dường như hóa thành một bụng uất khí, ở trong cơ thể không thể phát tiết, đánh sâu vào thân thể của hắn, trong mắt của hắn đỏ bừng, trong óc của hắn thời khắc này chỉ có một ý niệm...

Liều mạng toàn lực, cũng phải hút sạch toàn bộ lực nguyền rủa này vào cơ thể.

Thế nhưng... khôi phục thân thể của hắn... đã từ từ không theo kịp với hấp thu lực nguyền rủa, thậm chí da tay của hắn cũng xuất hiện dấu hiệu khô quắt... cảnh giới Vĩnh Hằng trong cơ thể, cho dù có mạnh mấy đi nữa, nhưng dù sao cũng không thể khôi phục vĩnh viễn.

"Thế gian này, không có vĩnh hằng chân chính..." Mạnh Hạo khóe miệng tràn ra máu tươi, trong lòng hắn biết rõ điểm này, hắn biết rõ cảnh giới Vĩnh Hằng của mình, không có khả năng kéo dài không có đầu cuối, nhưng hắn vẫn như cũ tiếp tục... hấp thu.

"Ầm!" Màu sắc mặt đất, lần nữa phai nhạt một chút.

Bốn thành!!!

Trong thời gian ngắn ngủi, Mạnh Hạo dùng thân thể của mình, hút đi bốn thành lực nguyền rủa của Khô Minh Cửu Suy, cũng làm cho toàn thân hắn đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung.

Hàm răng của hắn lung lay, da tay của hắn biến chất, xương của hắn mềm xốp, thất khiếu chảy máu, nhưng những thứ đó... thì tính là gì chứ!

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, hắn hít sâu một hơi, bên trong thân thể của hắn đã tích lũy rất nhiều rất nhiều lực nguyền rủa, nhiều đến mức cảnh giới Vĩnh Hằng đều rất khó để hóa giải, ngũ tạng lục phủ của hắn... cũng bắt đầu khô héo.

Giờ này, Hứa Thanh... hàng mi khẽ run lên, mở mắt ra.

Nàng nhìn Mạnh Hạo, dường như không có khí lực nói chuyện, nhưng ý lo lắng sâu đậm trong mắt, ẩn chứa bi thương, làm cho Mạnh Hạo như xé rách tim gan.

Đây là ngày hôn lễ... hôn lễ chỉ tiến hành một nửa...

Nhưng giờ này, lại trở thành màu xám tro, trở thành màu máu!

Ngày này vốn là ngày hạnh phúc của đời người, nhưng giờ này... lại biến thành ngày bi thương lớn.

Mạnh Hạo cười, ngửa mặt lên trời cười to, trong nụ cười kia mang theo điên cuồng, mang theo oán hận, cũng có không cam lòng... Trong tiếng cười, hai tay hắn nổ ầm ầm, cho dù trong cơ thể đã gần như sắp bị lực nguyền rủa khô héo chiếm cứ, nhưng hắn vẫn tiếp tục hấp thu.

"Ầm!" Mặt đất lay động, màu sắc lần nữa biến đổi!

Năm thành!!!

Vô cùng vô tận lực nguyền rủa ngập trời, trong gió lốc ầm ầm tụ tới. Mạnh Hạo ở trong gió lốc, thân thể hắn hóa thành hắc động cắn nuốt hết thảy.

Thất khiếu chảy máu, da tay của hắn xuất hiện nứt nẻ, thân thể hắn dường như sắp hóa thành một vũng máu, lực nguyền rủa tích lũy trong cơ thể hắn đã đến cực hạn.

Lực nguyền rủa đến từ Khô Minh Cửu Suy, đó là lực lượng khô héo cực hạn, khô héo mặt đất, khô héo hết thảy sinh mạng sinh ra trên mặt đất. Thời khắc này tích lũy trong cơ thể Mạnh Hạo, cảnh giới Vĩnh Hằng đều không thể tiêu diệt... thân thể Mạnh Hạo ầm ầm chấn động.

Vô tình cắm liễu, đúng là tình cờ hắn tu hành Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo, trong bảy chữ quyết này có quyết chữ Khô... vào giờ khắc này, hoàn toàn đại thành!

Theo quyết chữ Khô đại thành, thân thể Mạnh Hạo nổ ầm ầm, tất cả lực nguyền rủa khô héo tích lũy trong cơ thể hắn, vào giờ khắc này đều cấp tốc co rút lại, ngưng tụ trong huyết mạch của hắn, ngưng tụ trong linh hồn của hắn, ngưng tụ tại mỗi một tấc máu thịt toàn thân hắn, hóa thành... Thần thông chữ Khô!

Ngay khoảnh khắc thần thông chữ Khô đại thành, Mạnh Hạo hít vào một hơi, Huyết Yêu Đại Pháp dung hợp với quyết chữ Khô, cộng thêm bản tôn thứ hai điên cuồng... mặt đất lần nữa nổi lên tiếng nổ ầm ầm.

Sáu thành!!!

Cả mặt đất Nam Vực, màu sắc lại lần nữa biến đổi, bị hoàn toàn rung

chuyển. Trên bầu trời, bốn Vấn Đạo đỉnh phong của Bắc Địa, trong nháy mắt mặt lại biến sắc.

- Thân thể hắn... thân thể hắn có vấn đề!!!

- Hắn tu hành công pháp cũng không bình thường! Người này... thân thể của người này có thể không ngừng khôi phục!!!

- Không ngờ hắn có thể hấp thu lực nguyền rủa khô héo!!!

Thời khắc này chẳng những là bốn người bọn họ tâm thần hoảng sợ, ngay cả đám người Tống lão tổ cũng đều không thể tin; chỉ có Đan Quỷ là bi ai, kinh ngạc nhìn thân ảnh Mạnh Hạo và cả vùng đất...

Lão thân là sư tôn của Mạnh Hạo, lão hiểu rõ nguyên nhân thời khắc này Mạnh Hạo liều mạng như vậy: hôm nay là hôn lễ của hắn, trên hòn đảo kia có thê tử của hắn.

- Không được mười thành, không thể nghịch... Đan Quỷ lẩm bẩm.

Ngay khi lực nguyền rủa bị Mạnh Hạo hút đi sáu thành, mấy chục vạn tu sĩ chung quanh hắn, rõ ràng tốc độ khô héo giảm chậm lại một đoạn lớn, từng người dù còn đang run rẩy, nhưng hình như có vẻ hòa hoãn, khi bọn hắn mở hai mắt ra, chỉ thấy... Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể dường như sắp hòa tan.

Sáu thành... còn chưa đủ!

Mạnh Hạo thậm chí lấy ra lôi đỉnh, ý đồ dẫn lực nguyền rủa này vào trong lôi đỉnh, nhưng không có tác dụng, sấm sét cùng lực nguyền rủa này dường như là hai vật bất đồng; cho dù Mạnh Hạo cũng lấy ra Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, định dùng năm tháng lây dính lực nguyền rủa, nhưng khoảnh khắc năm tháng đó, không sửa đổi được lực nguyền rủa trên mặt đất, còn có lực nguyền rủa tồn tại ở bên trong cơ thể mọi người Nam

Vực.

Một khi bạo phát, có lẽ trong chớp mắt liền kết thúc, nhưng... điều đó chẳng khác nào là tăng tốc lực nguyền rủa dẫn tới hủy diệt.

Hắn đã nghĩ rất nhiều biện pháp, không có con đường nào có thể giải quyết...

Chỉ có dùng thân thể tiếp tục hấp thu, một lần nữa triển khai, vận chuyển quyết chữ Khô trong cơ thể, trong tiếng nổ ầm ầm, màu sắc mặt đất biến đổi.

Bảy thành!

Quyết chữ Khô cũng có cực hạn, khi Mạnh Hạo trong cơ thể ngưng tụ bảy thành lực nguyền rủa, ngay cả quyết chữ Khô, cũng không thể hấp thu tiếp nữa.

Mà Mạnh Hạo cũng đã đến cực hạn!

Cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn gần như đã sắp biến mất, thân thể hắn không thể tiếp tục thừa nhận lực nguyền rủa khô héo, bắt đầu già nua... Hứa Thanh nơi đó trong mắt chảy nước mắt.

- Kết thúc rồi! hắn đã đến cực hạn, không thể hấp thu nữa!

- Hấp thu bảy thành lực nguyền rủa còn không chết, thậm chí bản thân hắn không ngờ cũng ẩn chứa lực lượng khô héo... người này... có thể nói là người đứng đầu Nam Vực!

- Diệt Nam Vực, trước phải giết hắn! Đáng hận, lực nguyền rủa chỉ còn lại có ba thành! Bốn Vấn Đạo đỉnh phong của Bắc Địa, đã bị Mạnh Hạo làm rúng động, thời khắc này mắt thấy Mạnh Hạo dường như đã đến cực hạn, đều nhẹ thở ra.

Trên mặt đất, trên hòn đảo, nước mắt của Hứa Thanh rơi vào trong mắt Mạnh Hạo, dường như thế giới vào giờ khắc này hoàn toàn yên tĩnh!

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, ngọn lửa sinh mệnh của hắn thiêu đốt, tu vi của hắn đang bạo phát, ấn ký đã từng xuất hiện trên mu bàn tay của hắn kia, một lần nữa xuất hiện.

Hắn ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười thê lương quanh quẩn thiên địa, Mạnh Hạo thiêu đốt hết thảy của mình, đổi lấy một lần hấp thu điên cuồng cuối cùng!

- Không!

Hứa Thanh trong run rẩy hé miệng, trong nháy mắt truyền ra thanh âm yếu ớt của nàng.

Đây chính là một sát điên cuồng cuối cùng của Mạnh Hạo! Mặt đất nổ ầm ầm, màu sắc trong một cái chớp mắt này, ầm ầm biến đổi, lần nữa phai nhạt!

Tám thành!!!

Tám thành lực nguyền rủa bị Mạnh Hạo hấp thu vào trong cơ thể. Khi hắn có ý đồ đi hấp thu thành thứ chín, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, phun ra một ngụm lớn máu tươi, hai tay của hắn bị một lực lượng mạnh mẽ hất ra, cả người lui ngược ra sau, máu tươi lần nữa phun trào... hắn... không thể tiếp tục hấp thu lực nguyền rủa thêm nữa...

- Điều đó không có khả năng!!! Bốn người Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa, đều hít hơi lạnh.

Không có Mạnh Hạo hấp thu, cả mặt đất Nam Vực còn dư lại hai thành lực nguyền rủa, ầm ầm bạo phát, bao phủ mấy chục vạn tu sĩ vào trong...

nhưng... mấy chục vạn tu sĩ tu vi nổ ầm ầm, toàn lực chống cự, mạnh mẽ cưỡng ép lực nguyền rủa này... lần nữa suy yếu một thành!

Mười thành nguyền rủa, thời khắc này bị hủy diệt chín thành, còn dư lại một thành tức thì hoàn toàn bùng phát, làm cho mấy chục vạn tu sĩ toàn bộ phun máu tươi.

Nhưng trong mắt của họ lại lộ ra sát khí mãnh liệt, một thành lực nguyền rủa còn dư lại kia gần như đối với tất cả tu sĩ mà nói, đã không còn là kiếp nạn mà có thể thừa nhận, thậm chí tu vi cũng không có bị tổn thất quá lớn.

Bọn họ toàn bộ đứng lên, ánh mắt lộ ra sát cơ ngập trời, trong lúc nhất thời, thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, bốn người Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa kia da đầu tê dại, từng người đều hoàn toàn bị chấn động.

Duy chỉ có Hứa Thanh... nàng phun ra máu tươi, thân thể lập tức yếu nhược. Thân thể của nàng đặc thù, cho dù là một thành lực nguyền rủa, đối với nàng cũng là trí mạng.

Ngay khoảnh khắc thân thể nàng ngã xuống, Mạnh Hạo toàn thân hắc khí lượn lờ, nhoáng một cái vọt tới, ôm lấy Hứa Thanh, tại trên chiến trường sắp bạo phát này, mang đầy bi ai, mang đủ điên cuồng phóng vọt đi xa.

Hắn cứu cả Nam Vực, cuối cùng lại không cứu được thê tử của mình... Trong điên cuồng, tiếng cười thê lương của Mạnh Hạo, giống như tiếng khóc thầm, quanh quẩn trong thiên địa...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1123: Ta trước ngủ một giấc

Cả chiến trường bất chợt tĩnh lặng, tiếp sau đó, sát cơ ngập trời.

- Giết!!! Mấy chục vạn tu sĩ này điên cuồng chạy ra, chạy thẳng tới Thiên Hà Hải, chạy thẳng tới mấy chục vạn tu sĩ Bắc Địa bị khô héo kia, đánh giết.

Chiến tranh... bắt đầu!

Mạnh Hạo đi rồi, tất cả mọi người trên chiến trường phía sau hắn, không có bất kỳ người nào có một câu oán hận vì Mạnh Hạo rời nơi này, bọn họ đã trải qua một nửa hôn lễ của Mạnh Hạo và Hứa Thanh, đã trải qua Bắc Địa xâm lấn, đã trải qua lực nguyền rủa của Khô Minh Cửu Suy.

Đối với Mạnh Hạo, bọn họ chỉ có bi thương, bọn họ hy vọng Mạnh Hạo có thể kiên cường đi tiếp.

Giết chóc triển khai ngập trời tại ranh giới Nam Vực.

Mạnh Hạo ôm Hứa Thanh, hai người bọn họ đều mặc áo cưới màu đỏ, Hứa Thanh hư nhược tựa vào lòng Mạnh Hạo. Mạnh Hạo toàn thân hắc khí ngập trời, thân thể hắn khô héo, trong mắt hắn có nước mắt, tim của hắn như đang xé rách, dường như không ngừng bị đâm vào một đao tiếp một đao.

Trên người Hứa Thanh cũng có hắc khí, thân thể của nàng khô héo, nàng đã từng chết một lần, mặc dù thân thể khôi phục nhưng chỉ có thể sống thêm trăm năm.

Lực nguyền rủa chỉ còn lại một thành này, đối với người khác có thể thừa nhận, nhưng với Hứa Thanh, thân thể của nàng không chịu nổi.

Một thành lực nguyền rủa, dường như tăng tốc vô số lần lực lượng của năm tháng, trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày, ở trên người của nàng sẽ như đi hết cả đời.

- Muội muốn... trở về sơn cốc! Hứa Thanh tựa vào lòng Mạnh Hạo, yếu ớt lên tiếng. Nàng miễn cưỡng mở mắt, ngắm nhìn nam nhân đang ôm mình, đây là thân nhân trọng yếu nhất trong cuộc đời nàng.

Nàng không muốn hắn không vui, nàng không muốn hắn bị mảy may thương tổn, nàng hy vọng hắn có thể cả đời vui vẻ hạnh phúc, không có ưu thương, cũng không có bi thương như lúc này.

Hết thảy, chỉ cần hắn khỏe mạnh bình an... vậy là đủ rồi.

- Đi trở về, chúng ta đi trở về... Mạnh Hạo tim đang run rẩy, hắn nhìn Hứa Thanh gật gật đầu. Hắn không muốn bi thương của mình ảnh hưởng tới Hứa Thanh... hắn ôn hòa mỉm cười.

Đây là cười ư? Rõ ràng là tiếng khóc không nước mắt.

- Huynh làm rất đúng! Bọn họ tới tham gia hôn lễ của chúng ta, không thể để cho khách nhân bị thương tổn, đây là nhân tình... Sau này nếu muội không còn, huynh nhớ phải đi báo đáp! Hứa Thanh dựa vào lòng Mạnh Hạo, dường như rất mệt mỏi, hư nhược lẩm bẩm, hai mắt nhắm nghiền.

Ngay khoảnh khắc nàng nhắm nghiền hai mắt kia, thân thể Mạnh Hạo ầm ầm dừng lại, khi hắn cảm nhận được Hứa Thanh chỉ là hôn mê, rốt cục hắn không thể che giấu bi thương, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt Mạnh Hạo... chảy dài nước mắt.

Dường như hắn sợ kinh động tới Hứa Thanh, ôm nàng chạy càng lúc càng xa, đi qua mảng mảng mặt đất, đi qua những ngọn núi... cho đến lúc về tới Huyết Yêu Tông, về tới tòa Thiếu Tông Cốc... về tới căn nhà gỗ trong cốc kia.

Hắn đi tìm Huyết Yêu lão tổ, nhưng động phủ của Huyết Yêu lão tổ bị một màn huyết quang bao phủ, hắn không thể bước chân vào... Huyết Yêu lão tổ đã ngủ say, không thể thức tỉnh.

- Chúng ta từng ước định làm bạn trăm năm, rồi sau đó muội đi chuyển thế, ta đi tìm muội... Bên trong sơn cốc, Mạnh Hạo ôm Hứa Thanh, vuốt mái tóc của nàng... trong tim đau nhói, nhẹ giọng lên tiếng.

Hứa Thanh mở mắt ra nhìn Mạnh Hạo, nàng đang cười, nàng không có thấy, khi bàn tay Mạnh Hạo vuốt tóc của nàng, lưu tại trong rảnh tay hắn những đoạn tóc khô héo.

Mạnh Hạo nhìn thấy, thân thể run lên, tay nắm lại đoạn tóc tiêu tan.

Hứa Thanh sắc mặt tái nhợt, tóc của nàng dường như mất đi sinh mạng bắt đầu khô héo, mà dung nhan của nàng cũng đang từ từ biến đổi, không còn trẻ nữa, không còn dung mạo xinh đẹp, mà đã xuất hiện nếp nhăn.

Năm tháng, đang trôi qua trên thân nàng...

Nhìn hồng nhan thương tang trước mắt, trái tim Mạnh Hạo dường như không còn, loại cảm giác trống rỗng đó, giống như trong ngực có một hắc động cắn nuốt hết thảy, làm hắn đau đớn thống khổ...

Hứa Thanh nhìn bầu trời đêm, nhìn ánh sao lập lòe kia, nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Ước mong sao... thời gian có thể mang chúng ta về lại Kháo Sơn Tông, năm đó ta còn là sư tỷ của huynh, huynh còn là sư đệ của ta...

- Ta sẽ dẫn huynh đi gặp người nhà của ta, ta nhớ năm đó trước khi được mang lên tông môn, trong nhà còn có một đệ đệ...

- Mong sao... có thể luôn ở bên huynh... Hứa Thanh càng nói càng suy yếu, hai mắt nhắm nghiền, nàng ngủ rồi.

Trong mắt Mạnh Hạo, sinh cơ của Hứa Thanh đã đến cực hạn, thân thể khô héo, dường như tùy thời có thể tiêu tan. Nàng đã không còn bao nhiêu khí lực, giống như ánh nến trong gió...

Mạnh Hạo nhìn gương mặt Hứa Thanh đã có chút ít già nua. Giờ khắc này, thoạt nhìn nàng không còn là hơn 20 tuổi, mà giống như mỹ phụ trung niên... nhưng trong thế giới của hắn, Hứa Thanh vĩnh viễn đều là thân ảnh xinh đẹp đã từng làm hắn động lòng, đưa tặng Dưỡng Nhan Đan.

- Ta sẽ không để cho muội khô héo, chúng ta ước định trăm năm, thì nhất định phải bồi bạn trăm năm!

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, trong mắt kiên định trước nay chưa từng có, như ngọn lửa bùng cháy, hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Hứa Thanh.

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, một lát sau khi mở mắt ra, ngón trỏ tay phải của hắn trở thành bộ phận thân thể duy nhất không có khô héo giờ này, nơi đó... ẩn chứa lực Vĩnh Hằng không còn nhiều lắm trong cơ thể hắn.

Mạnh Hạo nhẹ nhàng chấn rách ngón tay, nhỏ từng giọt máu tươi ẩn chứa cảnh giới Vĩnh Hằng, rơi vào bên môi Hứa Thanh.

Đôi môi Hứa Thanh trở thành màu máu, phảng phất như chỗ ướt át tươi đẹp duy nhất, trở thành đối lập rõ ràng với màu tái nhợt trên thân thể

nàng... Khi giọt giọt máu chảy vào trong miệng Hứa Thanh, dung nhan của nàng ngay khoảnh khắc, dường như không còn già nua nữa.

Mà Mạnh Hạo thì thân thể run nhẹ một cái, hắn khô héo hơn. Vốn lực Vĩnh Hằng trong cơ thể không còn nhiều lắm, lại giảm một ít, nhưng trong lòng của hắn lại tràn đầy hy vọng.

Chỉ là, thời gian trôi qua, ba ngày sau, Mạnh Hạo phát hiện lực Vĩnh Hằng của mình không thể tiếp tục biến đổi khô héo cho Hứa Thanh dược nữa, hắn cười thảm...

Tóc trên đầu Hứa Thanh đã có hơn phân nửa trở thành màu trắng, dung nhan của nàng đã hoàn toàn trở thành trung niên, cả người gầy gò không còn xinh đẹp như dĩ vãng, nhưng vẻ ôn nhu trong mắt, nụ cười nơi khóe miệng kia, vẫn như cũ là duy nhất trong ký ức Mạnh Hạo.

Nàng cười ngăn cản Mạnh Hạo tiếp tục dùng máu tươi Vĩnh Hằng, nàng đau lòng, nàng không muốn để Mạnh Hạo làm như thế, điều đó còn khiến nàng khổ sở hơn so với chính nàng sắp chết đi.

- Bồi tiếp muội đi hết đoạn đường cuối cùng, tiễn muội đi luân hồi... vậy là đủ rồi!

- Chúng ta ước định chính là cả đời, coi như muội... ngủ trước một giấc thôi, khi muội thức tỉnh, muội sẽ nhìn thấy huynh, đúng không...

- Nhất định! Mạnh Hạo run giọng lên tiếng.

Thời gian ngày ngày trôi qua, gương mặt Hứa Thanh càng ngày càng già nua, thời gian nàng thức tỉnh mỗi ngày cũng càng ngày càng ít, phần lớn thời gian là ngủ mê.

Mạnh Hạo thủy chung bồi tiếp nàng, không có ra khỏi sơn cốc nửa bước, thủy chung ôm nàng, dường như muốn ôm nàng suốt đời.

Thân thể hắn trong mấy ngày này bắt đầu khôi phục, cảnh giới Vĩnh Hằng dần dần thức tỉnh, dường như đang không ngừng triệt tiêu với lực nguyền rủa trong cơ thể hắn... nhưng Hứa Thanh nơi đó lại càng suy yếu...

Mạnh Hạo thử tất cả biện pháp, hắn không thể nghịch chuyển sinh mạng của Hứa Thanh đang tiêu tan, hắn không làm được, hắn hận tu vi mình không đủ, hắn càng hận Bắc Địa.

Trong lòng của hắn vốn đã có ma, ma này trước nay bị hắn áp chế giống như mang bộ gông xiềng, nhưng giờ này, gông xiềng đã được mở ra...

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Hứa Thanh trở thành tóc trắng, tuổi thanh xuân ra đi không trở lại, từ trung niên biến thành lão bà, quần áo trên thân nàng còn là áo cưới màu đỏ, chưa thay.

- Sở Ngọc Yên là một cô nương tốt... Hứa Thanh lẩm bẩm, cặp mắt đã vẩn đục, dường như muốn nhìn rõ Mạnh Hạo, nhưng lại rất miễn cưỡng.

- Muội nói với nàng rồi, muội chỉ có thể ở lại với huynh không tới trăm năm, để nàng giúp muội chăm sóc huynh!

- Tống Giai cũng không tệ...

Mạnh Hạo không có cắt lời, hắn nhìn Hứa Thanh, trong mắt chứa đầy bi ai, nhẹ vuốt ve khuôn mặt đầy nếp nhăn của nàng, nhìn gương mặt trong lòng hắn đã từng xinh đẹp, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi trở thành tóc trắng...

Mà ở trong lòng Mạnh Hạo, ma của hắn đã giãy thoát gông xiềng, đang thức tỉnh...

Ngoại giới, mấy ngày này đã trải qua biến cố lớn, Nam Vực cùng Bắc

Địa chiến một trận ở bên bờ Thiên Hà Hải. Mấy chục vạn tu sĩ Bắc Địa toàn bộ tử vong, máu tươi nhiễm đỏ Thiên Hà Hải, khiến cho nước biển đều biến thành màu đỏ.

Mà theo nhóm tu sĩ Bắc Địa thứ hai đến, mấy chục vạn người Nam Vực cũng bắt đầu rút lui, chiến trường, đã từ ranh giới Nam Vực lan tràn đến hơn phân nửa Nam Vực.

Phía ngoài, giết chóc mỗi ngày đều đang tiến hành, mấy chục vạn tu sĩ đến từ Bắc Địa, tổng cộng có bảy Vấn Đạo đỉnh phong, khiến cho tu sĩ Nam Vực hoàn toàn không thể đối kháng, chỉ không ngừng rút lui.

Tất cả tu sĩ Nam Vực đều phát động, bất kể tông môn nào, gia tộc nào, đều toàn bộ xuất động, đi tham gia trận tử chiến này!

Đây chính là tử chiến, Bắc Địa xâm lấn, muốn không phải là quy hàng, mà là hoàn toàn hủy diệt cơ sở của tu sĩ Nam Vực! Nhất là tổn thất lúc đầu của Bắc Địa, làm cho cuộc chiến tranh này vừa mới tiếp diễn như đã có huyết hải thâm cừu.

Không chết không thôi!

Tông môn nơi nơi hoang phế, gia tộc các nơi trở thành phế tích, chiến tranh bị chia ra thành sáu khu vực, giống như sáu mũi tên bắn ra từ Bắc Địa, bắn thẳng vào Nam Vực.

Trong sáu khu vực chiến tranh này, nơi thứ ba và thứ tư là trùng trùng điệp điệp, cũng là chiến trường trong cả Nam Vực, thời khắc này ngưng tụ tu sĩ nhiều nhất, mấy chục vạn tu sĩ Nam Vực ở chỗ này không ngừng chém giết, không ngừng rút lui trước đại quân Bắc Địa.

Tử vong, mỗi ngày đều xuất hiện vô số, máu tươi nhiễm đỏ trên đường, thi thể ngổn ngang khắp mặt đất.

Lại qua đi mấy ngày, chỗ chiến trường thứ ba và thứ tư, mấy chục vạn tu sĩ Nam Vực đã chết hơn một nửa, còn dư lại không tới hai chục vạn người, lúc này đã tới rất gần Huyết Yêu Tông.

Ở bên ngoài Huyết Yêu Tông, hợp thành phòng tuyến cuối cùng liều chết đối kháng với Bắc Địa.

Chiến trường nổ ầm ầm ngập trời, giết chóc tràn ngập, tiếng gào thét thê lương, thần thông muôn màu muôn vẻ, mặt đất run rẩy, thiên địa biến sắc.

Người khổng lồ đến từ Bắc Địa kia, như ngọn núi cao quơ cây lang nha bổng, tấn công phía trước nhất tại chiến trường, toàn thân bọn họ ướt đẫm máu tươi, nhưng giết chóc vẫn như cũ kinh người; còn có vô số hung thú, vô số lệ quỷ, đều vây quanh bốn phía, hợp với mấy chục vạn tu sĩ Bắc Địa tạo thành một thế lực hủy diệt, nghiền ép hết thảy...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1124: Để ngày cưới không có tiếc nuối

Thanh âm giết chóc trên chiến trường, đã truyền vào bên trong Huyết Yêu Tông, đệ tử Huyết Yêu Tông còn lại, giờ này đều bảo vệ ở bên ngoài, cùng chung sức với tu sĩ Nam Vực chống cự lại đại quân Bắc Địa.

Tu sĩ Nam Vực, không thể không rút về nơi này, bọn họ đã không biết nên thối lui đến địa phương nào... Trong giết chóc của đại quân Bắc Địa, Huyết Yêu Tông đã trở thành Thánh địa của Nam Vực.

Nơi này, là tông môn mạnh nhất của Nam Vực!

Nơi này, có Mạnh Hạo trước đó giải cứu lực nguyền rủa cho Nam Vực!

Nơi này, cũng có Huyết Yêu lão tổ cường hãn trong truyền thuyết!

Cho nên, chỗ chiến trường thứ ba và thứ tư, trong lúc lui về phía sau đều rút về nơi này. Mà đây cũng chính là điều tu sĩ Bắc Địa muốn nhìn thấy: bọn họ muốn hủy diệt là cơ sở của cả Nam Vực, một khi đã như vậy, hủy diệt Huyết Yêu Tông, cũng giống như một kích tuyệt sát giáng cho tu sĩ Nam Vực.

Mấy chỗ chiến trường khác cũng đều đang rút dần về hướng Huyết Yêu Tông, dường như muốn tiến hành một cuộc quyết chiến cuối cùng ở chỗ này!

Nam Vực... hầu như không có bất kỳ phần thắng nào, bởi vì cho đến thời khắc này, Bắc Địa cũng chỉ xuất động nhóm đại quân thứ hai mà thôi, nhóm đại quân thứ ba mấy ngày sau, mới từ Thiên Hà Hải lên bờ.

Đó cũng là thực lực sau cùng của Bắc Địa!

Bên ngoài Huyết Yêu Tông không ngừng giết chóc, Đan Quỷ, Tống lão tổ, gần như tất cả Vấn Đạo đỉnh phong của Nam Vực đều ở nơi này, xem nơi này là chiến trường chính, bọn họ đã chiến đấu tới mắt đỏ bừng.

Tống lão tổ mất đi cánh tay phải, mất đi một con mắt, khí tức suy yếu, thậm chí sinh mạng đều thiêu đốt một lần.

Vị nam nhân trung niên Tử Vận Tông kia, thân thể đã vỡ nát, thời khắc này tồn tại chỉ là thể nguyên thần, có lò luyện đan vờn quanh, hắn vẫn đang chém giết hăng say.

Lão tổ Kim Hàn Tông, trên người dính thương thế rất nặng, thậm chí thần trí của lão đều khôi phục một chút, không còn ngớ ngẩn ngẩn ngơ như trước, nhưng sau khi khôi phục thần trí, lão không có lựa chọn bỏ trốn, mà trong tiếng cười thảm, ngửa mặt lên trời rống lớn.

- Ta là tội nhân, tội nhân của Nam Vực!!! Trong tiếng gào thét, lão không quan hêt thay ra tay gết địch.

Đệ tam tổ Lý gia thì không có thức tỉnh, nhưng lại chết trận!

Cái chết của lão chấn động chiến trường. Lão là Vấn Đạo đỉnh phong, trước khi chết lão lựa chọn tự bạo, mặc dù không có kéo theo Vấn Đạo đỉnh phong của Bắc Địa, nhưng lại làm cho ba lão tổ Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa bị thương nặng.

Đan Quỷ, toàn thân mệt mỏi, cũng có thương thế; mi tâm của lão chẳng biết từ lúc nào, nhiều thêm một cái ấn ký màu tím, dường như đã từng bị phong ấn trước đây, lúc này... lão cố ý mở ra.

Theo ấn ký xuất hiện, tu vi của lão không còn là Vấn Đạo sơ kỳ, mà bước chân vào đến Vấn Đạo trung kỳ, thậm chí có lúc... có thể thi triển

lực lượng của Vấn Đạo hậu kỳ.

Dường như có một dao động kinh khủng không ngừng vận chuyển trong cơ thể lão, đang có ý đồ muốn xông phá thân thể chui ra.

Cường giả Trảm Linh, chết trận!

Bắc Địa thương vong cũng to lớn. Cuộc chiến tranh này phát sinh cực nhanh, trong thời gian ngắn đã máu chảy thành sông.

Ở bên ngoài giết chóc ngập trời, tiếng nổ ầm ầm, còn bên trong Thiếu Tông Cốc, Mạnh Hạo ôm Hứa Thanh, nhìn nàng dần dần già nua. Thời khắc này gương mặt nàng đầy nếp nhăn, tóc hoàn toàn bạc trắng. Loại đau xót trong nội tâm đó cùng với chém giết bên ngoài, dường như tạo thành cộng minh nào đó.

Hắn không có cách nào giữ lại sinh cơ của Hứa Thanh, mấy ngày này, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn hồng nhan trong lòng da mồi tóc trắng.

- Sau khi muội đi, huynh có nhớ muội không...

Hứa Thanh nhẹ mở hai mắt, ánh mắt vẩn đục dường như không có tia sáng, dường như hết thảy thế giới trước mắt nàng... đều mơ hồ.

Một câu nói này, làm trong mắt Mạnh Hạo ứa nước mắt, làm tim của hắn đau nhói, hắn ôm chặt Hứa Thanh nước mắt nhỏ giọt, rơi trên mặt Hứa Thanh.

- Đừng khóc... Hứa Thanh dường như dùng hết khí lực, nâng lên bàn tay khô héo muốn lau nước mắt cho Mạnh Hạo.

- Muội rất vui mừng... là năm đó ở Đại Thanh Sơn, có thể gặp huynh...

- Muội chỉ hy vọng, khi chuyển thế thức tỉnh, chúng ta cũng gặp nhau

trên một ngọn núi xanh...

- Mạnh Hạo, gần đây muội thường nằm mơ, trong mộng... muội và huynh về lại Đại Thanh Sơn, về lại Kháo Sơn Tông... Hứa Thanh lẩm bẩm, sinh mệnh chi hỏa của nàng trong chớp mắt này, cuối cùng bắt đầu tiêu tán.

Cả người nàng như hồi quang phản chiếu, dường như ngay lúc này, toàn bộ sinh mạng cuối cùng nở rộ, cặp mắt lập tức không còn vẩn đục, bên trong mang đầy vẻ nhu hòa như trước, cũng có không đành lòng mãnh liệt như trước.

Nàng không đành rời xa Nam Vực, không đành rời xa Mạnh Hạo... có nhiều lắm lưu luyến, có nhiều lắm ký ức, những thứ này... nàng không bỏ được, nàng muốn bồi bạn Mạnh Hạo trăm năm, nhưng giờ này lại không làm được.

Khẽ thở dài, tận đáy lòng của nàng còn có một tiếc nuối sâu đậm nhất, là buổi hôn lễ... chỉ tiến hành một nửa...

- Mạnh Hạo... bảo trọng... huynh sống ta sống... huynh chết ta chết... Tương lai một ngày nào đó, khi muội chuyển thế thức tỉnh, huynh phải có... nếu không có huynh... muội nguyện vĩnh viễn sẽ trầm luân không tỉnh! Hứa Thanh lẩm bẩm, ánh sáng trong hai mắt dần dần mờ đi, tay nâng lên dường như mất đi khí lực, sắp rơi xuống.

Nhưng ngay khi tay của nàng sắp rơi xuống, Mạnh Hạo nhẹ đưa tay đỡ lấy, hắn nhìn Hứa Thanh, trong mắt mang theo bi thương, nhu hòa.

Vào giờ khắc này, tay kia của hắn đặt trên lưng Hứa Thanh, ầm ầm trút sinh cơ của mình vào trong cơ thể Hứa Thanh. Sinh cơ này là sinh mạng của Mạnh Hạo, tóc của hắn vào giờ khắc này, đang không ngừng biến thành màu trắng.

Cưỡng ép từng chút một dừng lại sinh mạng sắp tiêu tan của Hứa Thanh, để nàng ở lại nhân gian thêm chút thời gian... hai mắt của nàng lần nữa có một chút tia sáng, nhìn Mạnh Hạo.

- Để muội đi thôi... Hứa Thanh suy nhược lẩm bẩm.

- Chuyện hôn nhân của chúng ta còn chưa hoàn thành, muội không thể đi... Ta muốn cho muội hoàn tất hôn lễ song tu! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, trong mắt lộ ra chấp nhất. Hắn ôm Hứa Thanh, chớp mắt một cái bay lên.

Hắn không thể buông tay ra, giờ khắc này, hắn không ngừng rót sinh mạng vào trong cơ thể Hứa Thanh, không để nàng tiêu tan.

Y phục của hai người họ còn là đồ cưới màu đỏ hôn lễ lúc trước, giờ này hai người cũng đều trở thành tóc trắng, chỉ là một đã trở thành già nua.

Ngày vui lớn, bi thương lớn, vào giờ khắc này, dường như dung hợp vào nhau. Thời điểm Mạnh Hạo từ trong Thiếu Tông Cốc bay ra, hắn nhìn thấy chiến trường xa xa, giết chóc ngập trời.

Trên chiến trường, mấy chục vạn người đang điên cuồng chém giết, thuật pháp dao động vô tận, thiên địa thất sắc, gió mây cuốn ngược, tiếng nổ ầm ầm vang trời, tử vong... chỉ trong chớp mắt đều xảy ra; không ngừng truyền ra tiếng hét thảm thê lương, hóa thành sóng âm, dường như nơi này trở thành chốn âm ty địa phủ.

Trên mặt đất thương tang, phóng mắt nhìn tới khắp nơi là máu, ngổn ngang vô số thi thể...

Bầu trời, thời điểm này là hoàng hôn, nhưng hư vô không trọn vẹn, gió lốc thổi ầm ầm, khiến cho thiên địa mờ tối.

Mạnh Hạo xuất hiện, lập tức liền hấp dẫn ánh mắt không ít người trên

chiến trường, bất luận là tu sĩ Nam Vực hay là cường giả Bắc Địa, đều nhìn thấy hai người mặc áo cưới màu đỏ giữa không trung, Mạnh Hạo tóc trắng ôm nữ nhân tóc bạc trắng già nua.

Còn cảm nhận được, đến từ trên người Mạnh Hạo, loại bi thương gần như mất đi.

- Mạnh Hạo... là Mạnh Hạo đại nhân!

- Trong ngực hắn... chẳng lẽ là Hứa Thanh... đây... đây là lực nguyền rủa...

- Ta tự mình tham dự hôn lễ kia... Đó là cảnh đồ sộ cả đời này ta chưa từng thấy... Tu sĩ Nam Vực, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Mạnh Hạo, đều chua xót.

Tống lão tổ nhìn Mạnh Hạo, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra miệng, từ trên người Mạnh Hạo, lão cảm nhận được loại đau đớn dường như mất đi cõi lòng kia.

Lão tổ Kim Hàn Tông đã thanh tỉnh, cũng trầm mặc xuống.

Nam nhân trung niên Tử Vận Tông chỉ còn lại có nguyên thần, lúc này từ xa xa nhìn Mạnh Hạo, trong chua xót xoay người chiến đấu tiếp.

Đan Quỷ thần sắc bi thương nhìn đồ nhi của mình, nhìn nơi đã tổ chức hôn lễ, cuối cùng biến thành cảnh đổ nát kia, nhìn ngày vui lớn trở thành bi thương lớn... lão không biết mình nên nói những gì.

Về phần tu sĩ Bắc Địa, cũng đều trông thấy Mạnh Hạo, có lẽ trước đó bọn họ không nhận ra, nhưng khi thấy y phục trên thân Mạnh Hạo, thấy nữ nhân tóc trắng trong lòng hắn, thấy vẻ chua xót của mọi người Nam Vực... bọn họ cũng lập tức nhớ tới mấy ngày này, tại Bắc Địa lưu truyền một cái tên.

- Mạnh Hạo! Hắn nhất định là tên Mạnh Hạo chết tiệt kia!

- Chính là hắn, làm cho mấy chục vạn tu sĩ nhóm đầu tiên Bắc Địa ta, trúng ngược Khô Minh Cửu Suy, mấy chục vạn người... bị tàn sát làm cho Thiên Hà Hải trở thành màu đỏ!

- Ngày Bắc Địa ta bước chân vào Nam Vực, chính là ngày hôn lễ của người này, hắn mệnh không tốt, ngày hôn lễ trở thành ngày bi thương sinh ly tử biệt!

- Đáng đời! Hôm nay hắn xuất hiện lần nữa, hắn hắn phải chết không thể nghi ngờ! Lần này với hắn mà nói ngược lại là chuyện tốt, được làm đôi vong hồn uyên ương cùng đi địa phủ!

Tu sĩ Bắc Địa bàn tán ầm ĩ, trên bầu trời, bảy Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa toàn bộ đều ở nơi này, từng người đều có thương thế trên người, nhất là ba người trong đó, lại bị thương nặng, là lão già mặc da thú và đồng tử, còn một người là một lão ẩu của nhóm thứ hai tới sau.

- Hắn chính là Mạnh Hạo trong miệng tu sĩ Nam Vực, hắn hấp thu tám thành lực nguyền rủa, lại còn không chết!!! Lão già mặc da thú nhíu mày, cặp mắt lóe tia sáng lạnh.

- Người này có đại thù với Bắc Địa ta, nếu hắn chết đi ngược lại là may mắn cho hắn, nếu không chết, như vậy hôm nay phải chém hắn ngàn vạn đao mới hả giận!

- Hắn không chết cũng tốt, để hắn cảm nhận một chút ngày hôn lễ đạo lữ khô héo, ở bên cạnh hắn trở thành già nua tóc trắng... Chỉ có như vậy, mới có thể an ủi mấy chục vạn anh linh của Bắc Địa ta! Đồng tử áo bào đỏ nghiến răng lên tiếng, trong mắt lóe ra sát cơ.

Bên cạnh bọn họ, mấy lão tổ Bắc Địa khác đều đã sớm nghe nói tới

Mạnh Hạo, thời khắc này nhìn thấy ai nấy đều tràn ngập sát cơ.

Ngay thời điểm Mạnh Hạo bị vạn chúng trên chiến trường này chú ý, Mạnh Hạo đang sắc mặt bi thương cúi đầu nhìn Hứa Thanh già nua tóc trắng, sau đó ngẩng đầu, dời ánh mắt nhìn Đan Quỷ sư tôn của hắn nơi đó.

- Sư tôn! Con muốn ở chỗ này, cử hành hoàn tất hôn lễ, mời sư tôn tiếp tục làm chứng cho hôn nhân của chúng con! Mạnh Hạo nói rất bình tĩnh, nhưng trong vẻ bình tĩnh lại ẩn chứa kiên quyết, đủ để cho tất cả tu sĩ Nam Vực đều tâm thần run rẩy.

Hứa Thanh kinh ngạc đưa mắt nhìn Mạnh Hạo, nàng cố hết sức để cho mắt mình không nhắm lại, nhưng lại không nhịn được, có nước mắt trong suốt từ khóe mắt ứa ra.

Đan Quỷ thân thể chấn động.

- Thiếu tông muốn tiếp tục cử hành đám cưới!!!

- Thiếu tông! Lần này lão phu không có chuẩn bị quà tặng, ta giết thêm nhiều tu sĩ Bắc Địa, dùng đầu của chúng làm quà tặng, với máu tươi của chúng làm tô điểm cho ngày vui!

- Mạnh Hạo đại nhân, tiếp tục hôn lễ đi!!! Tu sĩ Nam Vực, toàn bộ gào thét, trong mắt từng người lộ ra ánh sáng đỏ, nội tâm từng người tràn ngập bi thương... hòa vào tiếng gào thét ngập trời.

Lập tức liền có đệ tử Huyết Yêu Tông, thật nhanh bắt đầu bố trí trên mặt đất. Trong lúc nhất thời làm cho nơi này, thoạt nhìn giăng đèn kết hoa, tràn đầy cảnh tượng ngày vui hôn lễ.

Cả chiến trường, ngay thời điểm này, dường như phân làm hai cực!

Một bên, giết chóc ngập trời!

Một bên, Mạnh Hạo tiếp tục làm đám cưới!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1125: Hứa Thanh chuyển thế

Loại việc như cử hành hôn lễ trên chiến trường, khắp cả Nam Thiên Đại Địa chưa bao giờ có. Cùng với tiếng gào thét bi ai của mấy chục vạn tu sĩ Nam Vực, Đan Quỷ ở giữa không trung, nhìn Mạnh Hạo, nhìn Hứa Thanh tóc bạc trắng trong lòng hắn ta, tâm hắn, chấn động.

- Lão phu… tiếp tục làm người chứng hôn cho ngươi và Hứa Thanh! Đan Quỷ trong lòng bi thương, cất lên âm thanh già nua.

Khi thanh âm của hắn vang lên, trên chiến trường tiếng gào thét lập tức vọng lại.

Mấy chục vạn tu sĩ đến từ Bắc Địa cũng bị một màn này làm cho chấn động, bảy tên Vấn Đạo đỉnh phong, trong mắt bỗng chốc nổi lên sát cơ.

- Nửa buổi hôn lễ trước của hắn đã thành huyết sắc, vậy thì nửa buổi sau này… cũng nên tiếp tục biến thành huyết sắc!

- Tu sĩ Bắc Địa, hãy xông qua chém giết, tiêu diệt tất cả tu sĩ Nam Vực tại đây, làm cho mặt đất nơi đây nhuộm màu đỏ tươi, làm cho tàn hồn vô số, làm cho hôn lễ này… tiếp tục huyết sắc!

Theo thanh âm của bảy tên Vấn Đạo đỉnh phong truyền ra, mấy chục vạn tu sĩ Bắc Địa ai nấy bỗng chốc sát cơ ngập trời, gào thét xông lên phía trước.

- Giết!

Cuộc giết chóc, lại triển khai lần nữa, đại địa chấn động, bầu trời vặn

vẹo, phong vân biến sắc, chiến tranh giữa Nam Vực và Bắc Địa giống như hai cái thớt xay cực lớn, va chạm trong trời đất, mỗi lần va chạm đều có tiếng thét thê lương truyền ra, mỗi lần va chạm đều có huyết nhục văng ra, tàn hồn thê thảm.

Tu sĩ Nam Vực điên cuồng, thời khắc này phảng phất như có một cỗ nhiệt huyết xông vào trong tâm thần của bọn họ.

- Chiến đi!! Đã tới mức độ này rồi thì, tử chiến!!

- Sinh làm người Nam Vực, chết làm quỷ Nam Vực!

- Chiến trường máu me, nở rộ một đóa hoa hôn lễ, việc rầm rộ như vậy, có máu Bắc Địa lót đường, đầu người làm quà mừng, giết!

Khắp chiến trường mặt đất, thời khắc này đây, một mặt giết chóc kinh thiên, một mặt khác, hàng ngàn đệ tử Huyết Yêu Tông, lấy dãy núi làm ánh nến, lấy mặt đất làm thảm đỏ, phất tay, điện phủ đột nhiên xuất hiện, sừng sững ngay trên mặt đất, giăng đèn kết hoa, trong tràng cảnh không khí hôn lễ vui mừng, ai nấy đều đang mỉm cười, chỉ là ẩn sâu trong nụ cười đó, lại ẩn chứa sự bi thương nồng đậm.

Mạnh Hạo ôm lấy Hứa Thanh, đầu Hứa Thanh dựa vào lồng ngực Mạnh Hạo, tựa như có thể nghe được tiếng tim đập của hắn, cảm nhận được bản thân vẫn còn tồn tại trong cõi nhân gian.

Nàng nhìn Mạnh Hạo, như muốn đem bóng hình của hắn khắc sâu vào trong linh hồn mình, để cho luân hồi không cách nào xóa mờ, để nước Vong Xuyên cũng không thể nào mang đi, để canh Mạnh bà cũng không thể khiến nàng quên lãng.

Tiếng bang bang truyền ra, xung quanh Mạnh Hạo và Hứa Thanh, các thuật pháp thần thông hình thành nên pháo hoa, chiếu sáng trời đất, muôn màu muôn vẻ, vô cùng đẹp đẽ.

Như làm nền, làm tôn lên tân nhân của hôn lễ này!

Mái tóc dài một đầu bạc trắng của Mạnh Hạo phiêu diêu, sinh mệnh của hắn đang không ngừng dung nhập vào trong thân thể của Hứa Thanh, Hứa Thanh trong lòng hắn, mái tóc bạc phất phới, ở giữa những lọn tóc lộ ra khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, ẩn chứa hào quang thánh khiết.

Hồng nhan tóc bạc, vẫn đang cười!

Mạnh Hạo cũng đang cười, duy chỉ có sự bi thương trong đáy lòng, nồng đậm tới cực hạn.Trong mắt hắn chì còn lại cái nhìn sâu đậm, hắn biết, chỉ cần hắn lơi tay, Hứa Thanh sẽ tiêu tán.

Từ đó về sau thiên nhân cách biệt, phải đời đời kiếp kiếp tìm kiếm chuyển thế của nàng.

- Giết! Bảy tên Vấn Đạo đỉnh phong của Bắc Địa trên bầu trời, nháy mắt xông ra, Tống lão tổ thần sắc bi ai, ngửa đầu gào thét, mạnh mẽ bước ra, cùng với nam nhân trung niên chỉ sót lại nguyên thần của Tử Vận Tông, còn có lão tổ Kim Hàn Tông, còn có bản tôn thứ hai bước ta từ phía sau Mạnh Hạo lập tức cản trở bảy tên Bắc Địa kia.

Tiếng nổ vang ngập trời, bốn người tiến ra ngăn cản, khiến cho bảy tên Bắc Địa này nhất thời không cách nào vọt tới!

Mà trên mặt đất, chém giết khắp nơi, tiếng thét kinh người, trong từng thanh âm thê lương kia, có của người Bắc Địa cũng có cả của tu sĩ Nam Vực đang điên cuồng chém giết tất cả sinh linh trước mắt.

Mặt đất chấn động, khí thế chiến tranh bừng bừng, mặt khác, ai nấy đều có thể thấy được, hôn lễ… chính thức bắt đầu!

Đan Quỷ bay lên, đứng trước Mạnh Hạo và Hứa Thanh, hắn nhìn Mạnh

Hạo, nhìn Hứa Thanh già nua trong lòng Mạnh Hạo, tâm hắn bị dày xéo nhưng trên mặt lại không thể không mỉm cười.

Mạnh Hạo ôm Hứa Thanh, ngẩng đầu nhìn Đan Quỷ.

- Sư tôn, tuyên bố đi.

Mặt đất nổ ầm, xung quanh hôn lễ, lập tức có không ít tu sĩ đồng loạt quỳ xuống, bọn họ là quỳ lạy một cách tự phát, bọn họ cảm ơn Mạnh Hạo ngày trước đã dùng thân mình hấp thu nguyền rủa, cứu sống tất cả bọn họ.

Cái quỳ này, là cái quỳ chân thành nhất trong lòng bọn họ.

Thời khắc này, nếu từ trên không nhìn xuống mặt đất, thì có thể thấy rõ, khắp cả chiến trường không ngờ được chia làm hai khu vực, trong một khu, hôn lễ đang tiến hành, một khu khác, chép giết ngập trời!

Bọn họ trải qua nửa buổi trước của hôn lễ của Mạnh Hạo, lúc này bọn họ đang tham gia nửa buổi sau của hôn lễ, tuyệt đối không lùi!

Hôn lễ, cho dù là màu máu hay màu xám thì cũng đều phải tiếp tục tiến hành. Đây là lựa chọn của Mạnh Hạo, cũng là nỗi niềm sâu thẳm trong lòng tu sĩ Nam Vực, báo đáp Mạnh Hạo, để Mạnh Hạo và Hứa Thanh… không có tiếc nuối!

Tu sĩ quỳ xung quanh hôn lễ của Mạnh Hạo, ai nấy trên người đều nhuốm đầy máu tươi, có của địch nhân, cũng có của bản thân, sự mệt mỏi của họ ẩn giấu trong thân thể, chôn cất trong tim, trên mặt bọn họ, đều lộ ra nụ cười.

Nụ cười này, lập tức trở thành một tia ánh dương đủ để chấn động trời đất trên chiến trường giết chóc này.

- Ta tuyên bố… từ nay về sau… Đan Quỷ trong lòng run rẩy, âm thanh già nua, giờ phút này, vang vọng tám phương, bao phủ khắp cả chiến trường. Bảy tên Vấn Đạo đỉnh phong, chém giết càng điên cuồng hơn, mấy chục vạn tu sĩ Bắc Địa trên mặt đất gào thét, cùng đánh sâu vào.

- Từ nay về sau… Mạnh Hạo, Hứa Thanh, kết song tu chi lễ, đời đời kiếp kiếp, dây nhân duyên dắt tay, bất luận sinh tử, vĩnh viễn không đứt! Thanh âm của Đan Quỷ lúc này hoàn toàn vang vọng.

Hứa Thanh trong lòng Mạnh Hạo sau khi nghe được câu nói này, trên mặt nàng nở ra một nụ cười e thẹn, kết hôn là chuyện lớn trong đời người, là một ngày tràn đầy mong đợi nhất đối với nữ nhân.

Thành thân rồi, lúc này đây, nàng và Mạnh Hạo, có trời đất đang nhìn,có mấy chục vạn tu sĩ Nam Vực đang nhìn, Đan Quỷ làm chứng, bầu trời mặt đất làm hôn lễ, tàn hồn trông thấy, máu tươi trải đường.

Cùng… tới làm chứng, hôn lễ của bọn họ!!

- Đời đời kiếp kiếp, bất luận sinh tử, vĩnh viễn không đứt… Hứa Thanh lẩm bẩm, nhìn Mạnh Hạo, nước mắt tuôn rơi. Dòng nước mắt chảy qua gò má của nàng, biến mất trong những nếp nhăn.

- Đời đời kiếp kiếp, dù sinh dù tử, vĩnh viễn không đứt! Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, nói ra từng từ từng từ một.

Mặt đất ầm vang, dưới điện phủ hôn lễ, những tu sĩ quỳ bái kia, đồng loạt ngẩng đầu, phát ra sóng âm kinh thiên.

- Mạnh Hạo và Hứa Thanh, đời đời kiếp kiếp, bất luận sinh tử, vĩnh hằng không đứt!

Âm thanh vang vọng, trong lúc đó, tại một bên chiến trường, mùi máu tanh ngập trời, giết chóc ở khắp mọi nơi, một tu sĩ Nam Vực mạnh mẽ

xông ra, tay phải huy vũ, lấy xuống một cái đầu của tu sĩ Bắc Địa, giơ lên thật cao.

- Mạnh đạo hữu, đây là quà mừng của lão phu!

- Mạnh Hạo đại nhân, đây là quà mừng của ta!

- Đây là của ta!

- Ha ha, cái đầu lâu này, ai cũng đừng hòng tranh với ta, đây là quà mừng ta chuẩn bị cho thiếu chủ! Nhất thời, trên chiến trường điên cuồng chém giết, tu sĩ Nam Vực mắt ai nấy đều đỏ ngầu, bạo phát ra tiếng thét trước giờ chưa từng có, điên cuồng phản kích, mặc kệ tất thảy, tặng lên từng phần từng phần quà một.

Lần phản công này khiến cho mấy chục vạn tu sĩ Bắc Địa tâm thần chấn động, lần đầu tiên, bọn họ bị công kích đẩy lùi.

- Điên rồi, chỉ là một cuộc hôn lễ mà thôi, không ngờ những kẻ này, lại lâm vào mức độ điên cuồng như thế này!

- Điên rồi, điên hết rồi, tặng quà mừng sao!!!

- Đáng chết, tu sĩ Bắc Địa chúng ta, lại bị xem như quà mừng đem tặng!

Khi thanh âm từ chiến trường vọng tới, trên điện phủ, Mạnh Hạo ôm lấy Hứa Thanh, hắn không muốn lộ ra vẻ bi thương, nhưng sự bi ai tận sâu trong đáy lòng đã nồng đậm đến cùng cực, ma trong lòng hắn dường như không cách nào áp chế lại được.

Hắn chỉ có thể ôm chặt lấy Hứa Thanh, không muốn buông tay.

Hứa Thanh cười, nụ cười đó trong mắt Mạnh Hạo là nụ cười đẹp nhất trên thế gian này. Trong mắt hắn, nhìn thấy được không phải sự già nua,

không phải mái tóc trắng, hắn không quan tâm tới tướng mạo, không quan tâm tất cả, chỉ quan tâm… người con gái Hứa Thanh này.

- Đưa muội… tới luân hồi… Hứa Thanh dịu dàng lên tiếng.

- Có thể trở thành thê tử của huynh, muội đã không còn gì tiếc nuối…

- Hãy buông tay… để muội… ra đi.

Mạnh Hạo mắt đã hoe đỏ.

Khi tay phải của Hứa Thanh run rẩy nâng lên, vuốt ve gương mặt của Mạnh Hạo, nhẹ giọng lẩm bẩm, bỗng nhiên trong mắt nằng lộ ra ánh hào quang, giống như hồi quang phản chiếu, một khắc này, nàng vậy mà lại tự đoạn tâm mạch của mình!

- Nàng không muốn Mạnh Hạo tiếp tục xuất ra sinh mạng, sống vạ vật nhờ sinh cơ của Mạnh Hạo, cho dù là một hơi thở, nàng cũng đều đau lòng, nàng không muốn Mạnh Hạo bị thương, không muốn Mạnh Hạo vì bản thân mà xuất hiện tóc trắng.

- Thanh nhi! Mạnh Hạo thân thể kịch liệt chấn động.

Hứa Thanh thâm tình nhìn Mạnh Hạo, nhìn hắn một lần sau cuối, khóe miệng lộ ra nụ cười năm đó tại Đại Thanh Sơn, khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn cắp đít, nụ cười mà Mạnh Hạo trước đó chưa bao giờ thấy.

Khóe mắt của nàng, rớt xuống giọt lệ sau cùng.

Trong khoảnh khắc giọt lệ lướt qua gò má, thân thể của nàng trong lòng Mạnh Hạo cũng tiêu tán, hóa thành từng điểm tinh quang phiêu tán, không cách nào cản trở giọt lệ này rơi xuống, giọt lệ này… rơi xuống mặt đất.

- Muội là thê tử của ta… trên trời cũng tốt mà dưới đất cũng vậy, bất kể thời gian ra sao, luân hồi làm chứng, ai cũng không thể đoạt muội đi, chuyển thế, ta sẽ đi tìm muội! Mạnh Hạo ý định tóm lấy Hứa Thanh, hắn nhìn từng điểm tinh quang phiêu tán kia, sự đè nén trong lòng bỗng chốc hóa thành tiếng gào thét.

Chiến trường, thời khắc này đều trở nên yên tĩnh, Nam Vực cũng vậy, mà Bắc Địa cũng thế, lúc này tất cả ánh mắt đều ngưng đọng về phía Mạnh Hạo, bọn họ nhìn thấy Hứa Thanh trong lòng Mạnh Hạo, hóa thành điểm tinh quang, hợp thành một con sông dài, bay thẳng lên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1126: Vấn Đạo vẫn!

Tinh điểm hội tụ, hóa thành một con sông dài, hiện tại sắc trời rõ ràng là chính ngọ, nhưng thời khắc này như trở nên u ám, duy chỉ có con sông dài kia, trở thành luồng sáng rực rỡ nhất, cuốn bay thẳng lên trời.

Bầu trời lúc này xuất hiện một cơn lốc xoáy lớn, cơn lốc chuyển động vô thanh vô tức làm trời như bị xé ra, làm lộ tinh không bên ngoài.

Mơ hồ có thể thấy được, trong bầu tinh không kia cũng có một dòng sông, dòng sông này mênh mông rộng lớn mà bàng bạc, nước sông là một mảng khô héo, bên trong lơ lửng vô số… tàn hồ!

- Vong Xuyên!

- Trời ạ, không ngờ đây lại là Vong Xuyên hà trong truyền thuyết! Mọi người lập tức kinh hô.

Dòng sông kia mọi người chỉ có thể nhìn thấy một góc xuyên qua cơn lốc, dòng sông kia trải dài khắp tinh không.

Tinh điểm do thân thể Hứa Thanh hóa thành, hình thành dòng nước xuyên qua cơn lốc, dung nhập vào trong dòng sông lớn kia, bị Vong Xuyên hà mang đi về nơi xa, đệ tứ sơn, địa phủ.

Mạnh Hạo ở giữa không trung, kinh ngạc nhìn một màn này, trong mắt hắn có lệ tuôn rơi, trong tim hắn đau đớn dày xéo, hắn âm thầm nhìn những tinh điểm kia, khi sắp vào trong cơn lốc, dường như lại phác họa ra một khuôn mặt, đó là khuôn mặt của Hứa Thanh.

Giống như năm đó tại Kháo Sơn Tông, dưới ánh trăng, cái nhìn khiến Mạnh Hạo động lòng.

Khuôn mặt phác họa của Hứa Thanh trên bầu trời sâu đậm nhìn Mạnh Hạo, khi quay đầu, lần nữa hóa thành nước sông, tràn vào trong cơn lôc xoáy.

Giữa không trung, trong bảy tên Vấn Đạo đỉnh phong của Bắc Địa, đồng tử mặc áo bào đỏ, trong mắt lóe lên một tia ác ý, thân thể nhoáng cái xông ra, phi thẳng tới những tinh điểm sắp vào trong lốc xoáy.

- Muốn luân hồi… nằm mơ, muốn chết, thì chết hồn phi phách tán! Âm thanh bén nhọn của tên đồng tử này vang vọng, bốc chốc áp sát dòng sông tinh điểm do Hứa Thanh hóa thành.

Hành động này chớp cái đã rơi vào mắt Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo chấn động, đáy lòng hắn vốn đã không cách nào đè nén ma tính cùng giết chóc, tại thời khắc này, ầm ầm bạo phát.

Dường như trong nháy mắt bạo phát, tên đồng tử mặc áo bào đỏ liền phát ra tiếng thét thê lương. Hắn vừa mới lại gần tinh điểm, lập tức bị một cỗ sức mạnh bí ẩn trực tiếp chấn lùi về sau, phun ra một ngụm máu, thần sắc hoảng sợ nhìn lốc xoáy trên bầu trời.

Hắn vố dĩ trong trận chiến trước đó đã bị đệ tam tổ Lý gia tự bạo làm cho trọng thương, nay thương thế gia tăng. Nếu không phải hắn có một thân tu vi cường hãn, kiên cường chống đỡ, đổi lại là tên tu sĩ khác, thì đã chết từ lâu

Lúc này hắn có thể cảm nhận được khoảnh khắc ban nãy, xuyên qua lốc xoáy, một cỗ khí tức kinh người truyền ra từ bên ngoài dòng sông, chỉ là khí tức mà đã khiến cho bản thân xém chút hồn phi phách tán, giống như một lời cảnh cáo.

Lốc xoáy vẫn xoay tròn như vậy, mang theo Hứa Thanh, dung nhập vào trong dòng sông dai trong tinh không, trở thành một trong rất nhiều hồn

phách ở trong đó.

Chỉ bất quá trong hồn phách của Hứa Thanh có một tầng anh sáng đỏ bảo vệ, khiến nàng ở trong đó không bị bất kỳ một tàn hồn nào tiếp cận lại gần, yên tĩnh… thuận theo dòng nước, càng trôi càng xa.

Vòng xoáy trên bầu trời, trong lúc này cũng bỗng chốc biến mất, bầu trời lại khôi phục như thường.

Mạnh Hạo trầm mặc, điện phủ sau lưng hắn biến mất, những ngọn nến là đỉnh núi dập tắt, đèn hoa bốn phía lúc này cũng đều hóa thành tro bụi, tất cả không khí vui mừng đều biến mất, chỉ còn lại chiến trường.

Thân thể Mạnh Hạo chậm rãi đáp xuống mặt đất, hắn cúi đầu nhìn đôi bàn tay, trong chút thời gian ngắn ngủi trước đó, hắn còn ôm lấy Hứa Thanh, vậy mà giờ đây… không còn nữa.

- Không còn nữa… Mạnh Hạo thanh âm khàn khàn, lẩm bẩm.

- Chúng ta đã ước hẹn, bên nhau một trăm năm… cũng đã chẳng còn nữa rồi… Khuôn mặt của hắn vặn vẹo, một đầu tóc bạc tung bay, trên người hắn, tản mát ra sát khí.

Sát khí càng ngày càng nhiều, chỉ trong chớp mắt liền ngập trời, hình thành một cỗ sương đen, sương vụ này cuồn cuộn giữa không trung, khiến thiên địa trở nên lạnh lẽo, khí tức tử vong mạnh mẽ khuếch tán, hắc vụ giữa không trung hợp thành một khuôn mặt to lớn.

Khuôn mặt này, chính là khuôn mặt của Mạnh Hạo!

Mắt của hắn không còn là màu đỏ mà hóa thành màu đen, không thấy được đồng tử, không thấy được tất cả, thứ nhìn thấy được chỉ là một màu tối đen vô tận.

Trên mặt đất, thân thể Mạnh Hạo run rẩy, ngẩng đầu phát ra nụ cười thê lương, tiếng này truyền vào trong tai của tu sĩ Bắc Địa lập tức khiến tâm thần nổ ầm ầm, hồn của bọn chúng, lúc này đây dường như đều bị rung chuyển.

Trong thân thể Mạnh Hạo truyền ra tiếng vỡ vụn mà chỉ có mình hắn mới có thể nghe thấy, thứ vỡ vụn chính là gông xiềng của hắn, thứ phóng thích… chính là ma vẫn luôn tồn tại trong người hắn sau vụ việc Thiên Hà Hải năm đó!

Lúc này, hắn không muốn khống chế, hắn không muốn đè nén, hắn chỉ có một ý nghĩ…

Giết sạch tất cả đám tu sĩ Bắc Địa xâm lấn, giết sạch cường giả Vấn Đạo, giết bọn chúng, giết bọn chúng!!

Chỉ cần có thể đạt được nguyện vọng này, dù cái giá phải trả có như thế nào, cũng được!

Nếu tiên không thể làm, thì thành ma đã làm sao!

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời, trong tiếng cười thê lương, cơ thể hắn ầm lên một tiếng, hắc khí điên cuồng phát tán, mái tóc triệt để hóa thành màu trắng, dung mạo hắn không còn khô héo mà khôi phục lại vẻ thanh niên, sắc mặt tái nhợt, nhưng lại tỏa ra sự rét lạnh kinh người.

Hắn đứng ở đó, giống như một ma đầu khát máu, thứ hai mắt hắn nhìn thấy như chỉ có máu tươi, chỉ có giết chóc.

Mặt đất răng rắc xuất hiện một lớp băng mỏng màu máu, hư vô âm lãnh, nháy mắt khí hậu như biến đổi, trên trời các bông tuyết màu đen chậm rãi rơi xuống.

Ma tính của hắn đã triệt để phóng thích ra bên ngoài. Sự giết chóc của

hắn không còn nửa điểm áp chế, lúc này, sự lãnh khốc của hắn không chỉ với địch nhân, mà đối với bản thân hắn, cũng là như vậy.

Ngày đại hôn, trở thành ly biệt đau thương, Mạnh Hạo chỉ có thể nhập ma!

Tại thời khắc ma tính trong lòng hắn triệt để phóng thích ra ngoài, Huyết Yêu Đai Pháp của hắn cuối cùng cũng không còn dừng lại ở tầng thứ tư, mà bắt đầu hướng tới tầng thứ năm.

- Ngươi phải chết! Ánh mắt Mạnh Hạo nhìn hướng lên phía bầu trời, rơi lên… người đồng tử mặc áo bào màu đỏ.

Trong khoảng khắc hắn nhìn qua đó, bản tôn thứ hai ánh mắt cũng lập tức lóe sáng chăm chú nhìn.

Cùng lúc đó, thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên biến mất, khi xuất hiện, bất ngờ ở giữa không trung, khắp mình hắc khí cuồn cuộn, ma diệm ngập trời, cùng với bản tôn thứ hai chạy thẳng tới chỗ đồng tử áo bào đỏ.

- Phân thân của ngươi cũng coi như không tệ, về phần bản tôn, cút! Đồng tử áo bào đỏ hử lạnh một tiếng, trong nháy mắt khi hắn mở miệng, giết chóc lại lần nữa nổi lên ở khắp nơi, bất luận là đấu pháp của Vấn Đạo đỉnh phong hay sự chém giết điên cuồng của Nam Vực và Bắc Địa trên mặt đất cũng đều rất kinh thiên.

Trên chiến trường tràn mập tiếng gào rống cùng tiếng thét thê lương, tràn đầy mùi máu tanh cùng với dao động của hư vô. Sự thảm thiết của trận chiến này, sớm đã vượt qua trận chiến Huyết Yêu Tông ngày đó.

Trong cơn giết chóc, bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo dùng tốc độ nhanh chóng chạy thẳng tới đồng tử áo bào đỏ, hai người chớp mắt đã đấu với nhau, gió cuộn cát tung bay, sấm sét nổ ầm ầm, một loạt tiếng nổ liên hoàn không ngừng truyền ra, hai người trong khoảng thời gian ngắn ngủi

đã đối quyết trăm ngàn lần.

Còn Mạnh Hạo, khi bay ra thì lập tức bị thú bì lão giả nhảy ra cản trở, cười gằn, nâng tay phải lên, nắm thành quyền hướng về phía Mạnh Hạo, đánh tới.

- Đạo lữ của ngươi chết rồi, ngươi còn sống làm gì, đi theo đạo lữ của ngươi đi!

Trong khoảnh khắc một quyền của lão giả đánh tới, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra sự lạnh lùng, tay phải nâng lên, lôi đỉnh xuất hiện, lão giả vừa nhìn thấy lôi đỉnh, sắc mặt lập tức biến hóa.

Đúng lúc này, trên lôi đỉnh tản ra vô số tia chớp, trực tiếp bao trùm lấy Mạnh Hạo, khiến chiến trường trở nên rực rỡ. Thân thể hắn bỗng chốc biến mất, mà lão giả du thú kia cũng biến mất trong nháy mắt.

Vị trí của hai người nháy mắt thay đổi cho nhau!

Mạnh Hạo xuất hiện tại vị trí lúc trước của lão giả, không quay đầu, mặc kệ thú bì lão giả rống giận đuổi tới, trong mắt hắn, chỉ có đồng tử áo bào đỏ!

Là Chu Quả của kẻ này, đã nguyền rủa Hứa Thanh!

Là kẻ này trước đó ý đồ ra tay cản trở Hứa Thanh chuyển thế!

Lòng muốn giết tên đồng tử này của Mạnh Hạo cũng giống như ma tính của hắn!

Đồng tử áo bào đỏ đang giao chiến với bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, hắn vốn đã bị trọng thương, không phải là đối thủ, lúc này không ngừng lùi về sau, hai mắt đỏ ngầu, khi xuất thủ phong vân cuồn cuộn, hắn cũng nhìn thấy Mạnh Hạo tới gần, tay phải nâng lên chỉ một cái.

- Tự mình tìm chết, ta giết bản tôn của ngươi! Một chỉ này nháy mắt xuất ra, khi sắp tới gần Mạnh Hạo thì lôi đỉnh trong tay Mạnh Hạo lại lóe sáng một lần nữa, lần này, hắn hoán đổi vị trí với bản tôn thứ hai.

Ầm một tiếng, bản tôn thứ hai xuất hiện tại vị trí Mạnh Hạo trước đó, còn Mạnh Hạo… lại xuất hiện ở… nơi cách đồng tử kia… rất gần!

Lôi đỉnh trong tay Mạnh Hạo, đã được sử dụng tới mức xuất thần nhập hóa!

Đồng tử áo bào đỏ tâm chợt chấn động, một chỉ đó không cách nào làm gì bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, hắn mạnh mẽ xoay người, ngay lúc muốn kích sát Mạnh Hạo thì tay phải Mạnh Hạo nâng lên, trong lòng bàn tay hắn, bất ngờ xuất hiện một cái phù văn!

Đó là một chữ!

Khô!

Khô Tự Quyết của Mạnh Hạo đã hấp thu tám thành sức mạnh nguyền rủa. Quyết này có thể trở thành thần thông triển khai lâu dài, tùy theo sự đề thăng tu vi của Mạnh Hạo mà thuật khô héo ngày càng tinh thâm, uy lực cũng ngày càng đáng sợ.

Đồng thời cũng có thể làm thành phù văn, phóng thích một lần, sau đó phù văn ảm đạm, thì cần phải hấp thu lực lượng khô héo một lần nữa.

- Ta chưa từng đích thân giết chết Vấn Đạo đỉnh phong.

- Ngươi sẽ là tên đầu tiên.

- Sự đau khổ mà thê tử ta phải chịu trước khi đi, ta muốn cho ngươi… đích thân trải nghiệm một chút. Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, hắn rất bình

tĩnh, bình tĩnh tới mức khiến cho đông tử áo bào đỏ sợ mất vía, cảm nhận được nguy cơ sinh tử trước nay chưa từng có.

Khô tự phù văn trong lòng bàn tay Mạnh Hạo khiến cho hơi thở của tên đồng tử trở nên gấp rút, da đầu hắn tê rần, chớp mắt thoái lui.

Mạnh Hạo ánh mắt lạnh lùng, thản nhiên lên tiếng.

- Khô, bạo!

Trong tích tắc hai chữ được nói ra, tay phải của hắn tản mát ra vầng sáng xám, vầng sáng này nháy mắt đã bao phủ bầu trời, khiến mấy chục vạn người đang giao chiến dưới mặt đất ai nấy đều hoảng sợ, cảm nhận sự nguyền rủa khô héo đang bạo phát trên bầu trời.

Thú bì lão giả hít vào một hơi, thân thể lập tức dừng lại, rồi cấp tốc lui về sau.

- Không! Đồng tử áo bào đỏ phát ra tiếng gào thét thê lương, tu vi toàn thân bạo phát, lấy ra phần lớn pháp bảo nhằm chống lại lực lượng nguyền rủa đến từ Khô Minh Cửu Suy.

Nhưng tất cả hành động của hắn trước khi sự khô héo bạo phát chỉ như châu chấu đá xe, lập tức hắn bị nhấn chìm trong cái màu xám bao phủ đất trời.

Chỉ còn lại tiếng hét thảm, vang vọng giữa đất trời.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1127: Chiến!

Khô Tự Quyết hấp thu tám thành nguyền rủa của Khô Minh Cửu Suy là phù văn mạnh nhất Mạnh Hạo nắm giữ hiện nay, phù văn này một khi hoàn toàn bạo phát, phóng thích ra tất cả nguyền rủa, có thể giết chết Vấn Đạo đỉnh phong.

Điểm này, Mạnh Hạo trong lòng biết rõ

Nhưng chỉ có một lần này, sau lần này, phù văn ảm đạm, cái suất phải chết này, Mạnh Hạo lựa chọn để lại cho đồng tử áo ào đỏ.

Đất trời mênh mông, sắc xám vô tận, tiếng hét thảm của đồng tử áo bào đỏ, khiến cho tất cả những người nghe thấy đều chấn động tâm thần, không ngừng hoảng sợ.

Trong mơ hồ có thể nhìn thấy được đồng tử áo bào đỏ ở trong lời nguyền, quần áo của hắn rách nát, mái tóc của hắn hoa râm rơi rụng, da dẻ của hắn khô héo, máu thịt của hắn, xương cốt của hắn, lục phủ ngũ tạng của hắn, linh hồn của hắn, trong lúc này, đều không ngừng khô héo.

- Đau không?

- Thanh nhi mấy ngày nay, không muốn ra nhìn thấy nàng đau đớn, nên vẫn luôn chịu đựng.

- Ngươi có thể tưởng tượng một người con gái yếu đuối, làm sao có thể chịu đựng được sự đau đớn kinh người như thế này không? Mạnh Hạo nhìn sự thê thảm của đồng tử áo bào đỏ, bình tĩnh lên tiếng.

Thanh âm của hắn truyền ra, khiến cho tất cả những người nghe được đều dấy lên một cỗ lãnh khí từ tận sâu trong đáy lòng.

- Loại đau đớn này, ta đã từng trải qua, hiện tại tới phiên ngươi rồi. Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng.

Tiếng thét của đồng tử càng ngày càng thê lương, thân thể hắn run rẩy, ý đồ tự bạo để nguyên thần trốn ra, nhưng không cách nào làm được, nguyên thần của hắn đã khô, linh hồn của hắn đã héo.

Chớp mắt, trong khi hắn đang gào thét trong sự thống khổ không cách nào hình dung thì hàm răng của hắn rụng ra, cả người hắn, cho tới khi ngay cả sức lực để gào thét cũng không có… thì đã hóa thành một bãi nước màu vàng.

Khô héo đến chết!

Cùng với cái chết của hắn, trớ chú màu xám trên bầu trời cũng quay lại tay phải của Mạnh Hạo, hóa trở lại thành Khô tự phù văn, phù văn này không còn rực rỡ như trước nữa, mà ảm đạm đi một nửa.

Giết kẻ này, phù văn chi lực vẫn còn dư lại một nửa, có thể thấy được sự khủng bố và kinh người của trớ chú này.

Giờ khắc này, chiến trường mặt đất đều yên tĩnh, ngay cả những Vấn Đạo đỉnh phong khác đang giao chiến với đám người Tống gia lão tổ cũng ngẩn người tại chỗ.

- Lão tổ của Linh Đài Tông… chết rồi?

- Lão tổ Linh Đài Tông, Vấn Đạo đỉnh phong, hắn… hắn vậy mà vẫn lạc rồi!!

Tất cả tu sĩ Bắc Địa sau phút yên tĩnh ngắn ngủi này, lập tức bạo phát ra tiếng ồ kinh thiên, cùng lúc đó, tu sĩ Nam Vực ai nấy đều kích động, dường như có được khí lực, tấn công một lần nữa!

Khi chém giết tại mặt đất bùng lên, những tên Vấn Đạo đỉnh phong khác của Bắc Địa, ai nấy tâm thần đều rúng động mãnh liệt, đây là Vấn Đạo đỉnh phong đầu tiên chết kể từ khi lần xâm lược này!

Thú bì lão giả ánh mắt đỏ ngầu, đồng tử áo bào đỏ vừa chết là chí hữu của hắn, hắn lúc này rống giận, xông thẳng về phía Mạnh Hạo.

Ở bên cạnh, Bắc Địa lão giả mặc hắc bạch trường sam tướng mạo giống nhau y như đúc, trong đó người mặc trường bào màu trắng cũng nháy mắt xông lên, cùng với thú bì lão giả đánh về phía Mạnh Hạo.

Bản tôn thứ hai đôi mắt lóe sáng, lập tức ngăn cản, đại chiến với hai người trên không trung.

Thú bì lão giả phát cuồng, phun ra một ngụm máu tươi, hai tay bấm quyết, lập tức màu sắc làn da toàn thân hắn biến đổi thành màu lam, tốc độ trong tích tắc bạo tăng, chớp mắt liền rẫy bỏ bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, chạy thẳng về phía hắn, tung ra một quyền.

- Chết cho ta!

Mạnh Hạo cách đó không xa, sắc mặt có chút tái nhợt, khóe miệng máu tươi rỉ ra, đây là lần đầu tiên, hắn dựa vào sức lực bản thân, không dựa vào bản tôn thứ hai để đánh chết Vấn Đạo đỉnh phong.

Mắt thấy thú bì lão giả tới gần, Mạnh Hạo tay phải nâng lên, nhấn một cái cách không hướng mặt đất, lập tức trong đại quân tu sĩ Bắc Địa bất ngờ xuất hiện một cơn lốc xoáy khổng lồ.

Cơn lốc xoáy này không còn là màu vàng mà trở thành màu đen, thoạt nhìn trông giống như một chiếc miệng lớn, đang muốn cắn nuốt tất thảy, phàm là tu sĩ Bắc Địa ở trong lốc xoáy, đều lập tức phát ra tiếng thét thê lương, thân thể cấp tốc khô héo, tu vi thoát ra từ mũi miệng, thậm chí

hồn của bọn chúng cũng bị rung chuyển tựa như muốn rút ra khỏi cơ thể.

Rầm rầm rầm!

Cơn lốc dạng này, ở trên mặt đất bât ngờ xuất hiện bảy cái!

Bảy cái lốc xoáy cực lớn, bao phủ gần ba vạn tu sĩ Bắc Địa, lực lượng thân thể ngưng tụ ra, tại thời điểm này trực tiếp phóng lên cao, đuổi theo Mạnh Hạo, trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Mà lực lượng tu vi, cũng đồng dạng như vậy!

Mạnh Hạo nhắm mắt, khi hai mắt của hắn vừa nhắm lại thì tu vi lập tức bạo phát, khắp cả người lúc này phảng phất như hóa thành một đạo lưu tinh, nháy mắt xông thẳng tới một quyền kia của lão giả.

Trong khoảnh khắc áp sát, hai mắt Mạnh Hạo mở ra, gương mặt hắc vụ trên không của hắn, còn có hắc khí trên người hắn, lúc này toàn bộ ngưng tụ chung một chỗ, hình thành một chưởng cực lớn, vỗ mạnh về phía thú bì lão giả.

Tiếng nổ kinh thiên!

Thú bì lão giả thần sắc hoảng sợ, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bỗng nhiên thụt lùi về sau, cùng lúc đó, Bắc Địa chiến sĩ trong bảy cái lốc xoáy dưới mặt đất kêu la thảm thiết, có không ít người trong đó trực tiếp bị khô héo tới chết.

Về phía Mạnh Hạo, khi thân thể lùi về sau, hắn cắn rách đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu, máu mà hắn phun ra bỗng chốc bành trướng, rồi hóa thành một cái hồ máu!

Trong ngụm máu này, không chỉ ẩn chứa lực lượng khí huyết của Mạnh Hạo mà còn có cả khí huyết của ba vạn tu sĩ bên dưới, dung hợp lại với

nhau, hóa thành hồ, ầm ầm công kích về phía thú bì lão giả.

Thú bì lão giả biến sắc, trong lúc khua tay, tay phải bành trướng, mọc ra một cái gai xương, mạnh mẽ tung ra một quyền về phía trước, trong tiếng động kinh thiên, hồ máu sụp đổ.

Nhưng ngay tại lúc sụp đổ, Mạnh Hạo toàn thân hắc khí lượn lờ lại vọt tới lần nữa, hai người ở giữa không trung, rầm rầm không ngớt, chớp mắt đã đối quyết mấy trăm lần.

Thân thể của Mạnh Hạo, hắc vụ không ngừng sản sinh, khí huyết và tu vi ở dưới mặt đất, hội tụ thành dòng sông, không ngừng dung nhập vào trong thân thể hắn, khiến Mạnh Hạo tại nơi này, chiến lực kinh người.

- Đáng chết, nát cho ta!! Thú bì lão giả rống giận, hắn thủy chung đề phòng Khô tự phù văn của Mạnh Hạo, nhưng hắn không ngờ rằng, đối phương không dùng tới phù văn này cũng dây dưa vướng víu như vậy, lúc này hắn tay phải nâng lên vỗ lên lồng ngực, cả người như thắp lên sinh mệnh chi hỏa, hai tay nâng lên, toàn lực công kích.

Song quyền đánh ra, xé rách hư vô, thiên địa biến sắc, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn mang, hắn thủy chung không nói một lời, lúc này càng không lảng tránh, gia tốc xông lên. Tu vi, thân thể, đệ cửu sơn, tất thảy của tất thảy, trong lúc này đều bạo phát, ma niệm điên cuồng của hắn, thân thể và tu vi trong bảy cái lốc xoáy dưới mặt đất, lúc này đều dung nhập vào một chưởng.

Quyết đấu một lần nữa!

- Còn không chết! Trong tiếng nổ ầm ầm, thú bì lão giả phun ra máu tươi, thân thể lần nữa lùi về sau.

Thân thể Mạnh Hạo thoái lui lập tức sụp đổ nhưng vừa sụp đổ thì cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn trực tiếp bạo phát, nhưng Vĩnh Hằng chi lực của

hắn chỉ sót lại một tia, khi đối kháng với trớ chú, đã hao phí tới cực hạn, nay đang trong quá trình hồi phục, còn không đủ để trị khỏi thân thể hắn một cách hoàn chỉnh.

- Chết đi! Thú bì lão giả cũng phát hiện ra được một màn này, nên trong mắt lập tức lộ ra sát cơ mãnh liệt, nháy mắt áp sát, khi hai tay nhấc lên liền hóa quyền thành trảo, cả người nhảy lên, lập tức bên ngoài thân thể hắn, hư vô vặn vẹo, bất ngờ thân thể hắn hình thành một con hung cầm to lớn.

Giống như một con đại bàng, hàn mang từ mỏ phát ra, móng vuốt như thể xé rách thiên địa, xông thẳng tới Mạnh Hạo, tốc độ cực nhanh, hóa thành một đạo tàn ảnh đánh tới.

Một luồng gió hung mãnh đập vào mặt, Mạnh Hạo mắt lóe hàn quang, nhấc tay phải lên, lôi đỉnh trong nháy mắt xuất hiện.

Lôi đỉnh lóe lên một cái, ánh mắt Mạnh Hạo đặt lên người một lão giả Nguyên Anh trong đám tu sĩ Bắc Địa dưới mặt đất, bỗng nhiên, hắn biến mất, vị trí hắn đang đứng liền xuất hiện lão giả Nguyên Anh hung tàn đang chém giết dưới mặt đất kia, còn Mạnh Hạo thì lại xuất hiện tại vị trí trước đó của đối thương.

Di hình hoán vị!

Tu sĩ Nguyên Anh của Bắc Địa này, trước mắt hoa lên, đột nhiên xuất hiện giữa không trung khiến hắn không khỏi sửng sốt. Trong trí nhớ của hắn, một hơi thở trước hắn còn đang giơ tay muốn tóm lấy lồng ngực của tu sĩ Nam Vực, nhưng lúc này hắn lại ở giữa không trung.

Cùng lúc đó, cảm giác nguy cơ mãnh liệt xuất hiện trong lòng hắn. Hắn hoảng sợ nhìn trước mặt, một con đại bàng hung tàn đang lao đến với tốc độ khó mà hình dung được, căn bản là không thể né tránh, Nguyên Anh trong thân thể giờ khắc này bị dọa gần như vỡ tan.

Oanh!

Thân thể của hắn trực tiếp bị đại bàng xé rách, khi máu tươi văng khắp tứ phía, tiếng rống nộ từ trên không truyền ra, đại bàng dần mơ hồ, thú bì lão giả hiện ra, hắn nhìn chằm chằm dưới mặt đất, sát cơ ngập trời.

- Mạnh Hạo! Trong tiếng rống giận, thú bì lão giả lắc mình, lập tức hóa thanh đại bàng hung tàn, lao thẳng xuống mặt đất.

Trên mặt đất, trong đám đông tu sĩ Bắc Địa, thân ảnh Mạnh Hạo bỗng chốc xuất hiện, sự xuất hiện của hắn khiến cho tu sĩ Bắc Địa sửng sốt, nhưng không để cho bọn chúng kịp phản ứng, Mạnh Hạo nhấc tay phải lên, chợt nhấn về phía mặt đất.

Huyết Yêu Đại Pháp!

Oanh!

Một cái lốc xoáy khổng lồ lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, khuếch tán sang tứ phía, trực tiếp bao trùm mấy ngàn người, tu sĩ Nam Vực ở trong đó bị một cỗ lực lựng nhu hòa đẩy ra ngoài, ngăn cản không cho vào trong.

Cùng lúc đó, trong lốc xoáy, Mạnh Hạo với một đầu tóc bạc phiêu diêu, tay phải ấn xuống mặt đất, ánh mắt lộ ra vẻ lãnh khốc cùng bình tĩnh.

- Khí huyết.

Trong tiếng nổ ầm ầm, mấy nghìn tu sĩ Bắc Địa trong cơn lốc, cho dù là tu vi gì thì cũng la hét thảm thiết, bằng mắt thường cũng có thể thấy được sự khô héo cấp tốc.

Lượng lớn khí huyết chi lực ào ào tràn ra, ngấm vào từng tấc máu thịt trên thân thể Mạnh Hạo, khiến thân thể hắn càng trở nên cường hãn,

thương thế trong cơ thể cũng nhờ lực lượng bên ngoài này mà khôi phục không ít.

- Linh mạch! Mạnh Hạo lại mở miệng lần nữa.

Rầm!

Tiếng hét càng thêm thê thảm, mấy ngàn người trong cơn lốc, ai nấy đều đã khô héo đến độ da bọc xương. Sau khi mất đi toàn bộ khí huyết, tu vi của bọn họ cũng không cách nào giữ lại, hóa thành từng đợt khói trắng bay ra từ thất khiếu của bọn chúng. Bọn chúng ngoài việc ngây ngốc, gào thét thì chỉ có thể run rẩy.

Tu vi của bọn họ sau khi xuất ra ngoài thì bay thẳng về phía Mạnh Hạo, bị Mạnh Hạo hấp thu, khiến tu vi của hắn không ngừng đề thăng, và điều trị thương thế.

Mà giờ khắc này, đại bàng do thú bì lão giả hóa thành cũng từ trên không phóng xuống, mang theo tiếng rống giận cùng sát cơ, chạy thẳng tới Mạnh Hạo..

- Hồn! Mạnh Hạo ngẩng đầu, lạnh lùng nhả ra một chữ!

Hắn muốn đánh vào Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ năm.

Bởi vì một khi đạt tới tầng thứ năm, hắn liền có thể khống chế… Ngụy Tiên khôi lỗi, thứ mà sau khi Huyết Yêu lão tổ cải tạo, thậm chí ngay cả bản tôn thứ hai của hắn cũng không có cách nào vận dụng, duy chỉ có mình hắn mới có thể khống chế!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1128: Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ năm!

Hô ra chữ Hồn!

Nháy mắt, tất cả tu sĩ Bắc Địa trong lốc xoáy quanh Mạnh Hạo, mỗi người phát ra tiếng gào thét cuối cùng trong sinh mệnh, thân thể héo khô, tu vi tiêu tán, thời điểm đau đớn dữ dội trong sinh mệnh của họ ập tới, như cơn sóng thần nháy mắt chôn vùi bọn họ.

Trước mắt tối đen, thế giới không còn, sinh mệnh... cũng không trở về!

Rất nhiều chiến hồn tử vong thảm thiết, bay ra từ thất khiếu của họ, mỗi người đều ngẩng đầu, mặt trũng vào, mắt xám tro, miệng há ra, không động đậy.

Hồn của bọn họ bay ra, ngưng tụ trong lốc xoáy, tạo thành bão hồn dữ dội, làm mọi người nhìn cảnh này đều hoảng sợ vô cùng.

- Tà pháp, đây là tà pháp!

- Thần thông ác độc như vậy, nhất định là yêu pháp! Tu sĩ Bắc Địa đều run rẩy, tâm thần bị kinh hoàng bao phủ, nhất là Mạnh Hạo ở trong hồn lốc, tay ấn xuống đất, đầu ngẩng lên, mái tóc trắng phần phật, trong mắt toát ra lãnh khốc vô tình.

Sắc mặt trắng bạch, nhìn hắn như Ma thần, chiến hồn xung quanh bị nô dịch, không thể thoát khỏi Mạnh Hạo.

Trên bầu trời, lão già da thú hóa thành đại bàng bay tới, hít vào một hơi, bị cảnh tượng này làm chấn động, đồng thời trong mắt xẹt qua sát cơ, khí

thế hung dữ, hóa thân đại bàng lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Giả thần giả quỷ, chết!

Mạnh Hạo ánh mắt chợt lóe, lão già vừa đến, tay rời mặt đất, kéo theo lốc xoáy bùng lên. Lốc hồn xung quanh bùng nổ, vô số chiến hồn ngưng tụ, tạo thành một đường dài nhắm thẳng đại bàng.

Ầm ầm vang vọng, lão già da thú mạnh mẽ cũng không khỏi trào máu, không thể duy trì hình dạng đại bàng, hóa thành hình người lùi lại.

Còn Mạnh Hạo thì phun máu, mặt đất rắc rắc, lấy hắn làm trung tâm, trực tiếp vỡ vụn, xuất hiện hàng loạt vết nứt.

Chiến hồn xung quanh đều tan vỡ, hóa thành những đốm hồn phách, tụ tập vào Mạnh Hạo, bị hắn hút vào người, Mạnh Hạo cảm nhận được, dường như mình chạm tới... Ngưỡng cửa Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ năm.

- Còn cần thêm hồn!

Mạnh Hạo ánh mắt chớp động, không chờ lão già kia tới nữa, trong tay hiện lên lôi đỉnh, người lóe lên đã đổi chỗ với một tu sĩ Bắc Địa xa xa.

Khi xuất hiện, hắn lại ở trong đại quân tu sĩ Bắc Địa, ấn tay xuống đất, lốc xoáy bùng nổ, lại thi triển Huyết Yêu Đại Pháp.

Tu sĩ Bắc Địa, đối với hắn chỉ như là chất dinh dưỡng, là vật cần cho hắn chiến đấu với Vấn Đạo đỉnh phong. Theo hấp thu, tiếng hét phát ra, khí huyết, tu vi đều bị rút ra, làm cho thân thể Mạnh Hạo càng mạnh hơn, đã sớm đột phá trung kỳ, đạt tới Vấn Đạo hậu kỳ.

Tu vi của hắn cũng theo hấp thu mà vượt qua Trảm Linh, tạm thời đặt chân Vấn Đạo, có quy tắc pháp tắc vây quanh, làm cho Mạnh Hạo...

càng đánh càng hăng!

Huyết Yêu Đại Pháp, thích hợp nhất là quần chiến!

Kẻ địch càng đông, sẽ càng vô địch!

Lão già da thú ở trên không trung rống giận, người lóe lên, lần này không hóa thành đại bàng, mà biến thành mãng xà đen khổng lồ, cái đầu to lớn giáng xuống, há miệng máu cắn lấy Mạnh Hạo.

Cái miệng máu giáng xuống, mấy ngàn tu sĩ trong lốc xoáy quanh Mạnh Hạo đều hét thảm, thân thể khô héo, tu vi tiêu tán, sắp đến cái chết...

- Hồn! Mạnh Hạo quát, ầm ầm, mấy ngàn tu sĩ thân thể nổ tung, hồn bay ra.

Thân thể Mạnh Hạo lúc này cũng biến mất, khi mãng xà khổng lồ giáng xuống, đã xuất hiện ở xa xa, lốc xoáy Huyết Yêu lại hình thành.

Lão già da thú căm giận tột cùng, nhưng mặc kệ hắn làm gì cũng không ngăn cản được Mạnh Hạo nắm giữ lôi đỉnh, linh hoạt truyền tống làm hắn kĩnh hãi, không thể khống chế được.

- Đáng chết, Mạnh Hạo, ngươi có dám đánh một trận với lão phu! Trong mắt lão già da thú lóe lên sát cơ, nhưng không đuổi theo, mà nhắm thẳng đại quân tu sĩ Nam Vực. - Ngươi không ra đánh một trận, ta giết tu sĩ Nam Vực!

Mạnh Hạo chợt ngừng chân, nhấc tay quét một vòng, Huyết Yêu Đại Pháp lại xuất hiện, lôi đỉnh trong tay hắn lấp lánh, lần này hoán đổi là lão già da thú,

Hai người giao qua nhau ở trên không, người lão già da thú... bị kéo vào trong lốc xoáy của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đứng ở trên không, mắt lạnh nhìn lão già da thú.

- Ngươi muốn đánh, vậy thì đánh! Mạnh Hạo lên tiếng, đưa hai tay ra, lập tức toàn bộ khu vực bị hắn tạo thành mấy khu lốc xoáy, tu sĩ Bắc Địa hét thảm thiết, khí huyết ồ ạt chảy ra, làm cho thân thể Mạnh Hạo nháy mắt mạnh mẽ đến mức Vấn Đạo đỉnh phong.

Ầm ầm, thân thể lão già da thú cũng khô héo một chút, nhưng mạnh mẽ giãy ra, đến gần đánh một quyền về phía Mạnh Hạo.

- Chết!

Mạnh Hạo vung tay, trong chớp mắt, hai người đánh hơn trăm lần giữa không trung, ầm ầm vang vọng khắp nơi, lão già da thú mắt lóe hung quang, trong mắt bay ra hai con chim vàng, kêu chói tai, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Còn lão như một con quay, xoay tròn tung chân giáng xuống đầu Mạnh Hạo, một khi đánh trúng, Mạnh Hạo nhất định phải trọng thương.

Ánh mắt Mạnh Hạo chớp động tia sáng lạnh, nhàn nhạt nói. - Linh mạch!

Lập tức, ở bên dưới, tu sĩ Bắc Địa bị bao phủ trong lốc xoáy màu máu, tiếng gào thảm thiết lại vang lên, mỗi người mất đi tu vi, bay ra từ mũi, bay thẳng về phía Mạnh Hạo, tạo thành lốc xoáy xung quanh hắn, tu vi vô tận tràn tới, làm cho Mạnh Hạo được cường hóa đến Vấn Đạo đỉnh phong!

Bấm quyết, Mạnh Hạo giơ tay chỉ về phía bầu trời.

- Núi thứ chín!

- Trấn áp!

Ầm ầm, trên bầu trời huyễn hóa ra núi thứ chín, thân núi hùng hồn rộng lớn vô biên, giống như ngọn núi thật sự, bên trên có quy tắc pháp tắc quấn quanh, kéo động vòm trời, mặt đất rung chuyển, uy áp mênh mông, ầm ầm nhắm thẳng về phía lão già da thú.

Lão già da thú ngửa đầu gầm lên, thân thể phình to, hóa thành người khổng lồ như núi, hai tay giơ lên chống đỡ núi thứ chín.

Ầm! Núi thứ chín rơi xuống, lão già da thú phun máu, thân thể răng rắc, mạnh mẽ chống đỡ d núi thứ chín biến ảo ra.

- Hồn!

Trong mắt Mạnh Hạo lóe tia sáng lạnh, quát một tiếng, tu sĩ Bắc Địa trong lốc xoáy lập tức chết đi, người ngã xuống, thất khiếu bay ra chiến hồn, đi thẳng về phía Mạnh Hạo.

Quá nhiều hồn, nháy mắt đều dung nhập vào người Mạnh Hạo, lúc này trong đầu Mạnh Hạo ầm một cái, Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ năm... đột nhiên mở ra!

Lúc này, Mạnh Hạo không có biến hóa, nhưng chiến lực của hắn, thoáng cái tăng lên mấy bậc!

Tóc tung bay, thân thể như Ma Thần, ánh mắt phát sáng như mặt trời, ở trên chiến trường, trên người hắn tỏa ra sương đen như che phủ bầu trời.

Hít sâu một hơi, đi ra một bước, thẳng về phía lão già da thú, lão già da thú rống giận, hai tay chấn động mạnh, ẩn chứa quy luật, sau đó đẩy mạnh núi thứ chín, phát ra tiếng răng rắc, sau đó ầm ầm tan vỡ.

- Tiểu tạp chủng! Lão già da thú miệng tràn máu, đánh vỡ núi thứ chín,

lão trả giá không nhỏ, người lóe lên hóa thành một con bạch hổ, gầm lên đánh về phía Mạnh Hạo.

Lần này, Mạnh Hạo không tránh né, hai người vừa tới gần, ầm ầm đối chọi, ngay khi sắp đụng nhau.

- Khí huyết! Mạnh Hạo nhàn nhạt nói, trong lòng bàn tay xuất hiện lốc xoáy, đụng vào cánh tay lão già da thú, lập tức làm cả cánh tay chỉ còn da bọc xương!

Cảnh tượng quá kinh người, lão già da thú sắc mặt đại biến, hít vào một hơi, hóa thân bạch hổ run rẩy, vội lui ra sau.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe sát cơ, làm sao cho lão già da thú rút ra, đột nhiên áp sát, lóe lên xuất hiện phía sau lão già da thú, lốc xoáy trong bàn tay ấn vào sau lưng.

- Cút! Lão già da thú rống lớn, trên người bùng nổ tu vi thành một tầng khí nổ, ầm ầm bùng nổ ra xung quanh. Mạnh Hạo hừ lạnh, bàn tay vẫn không đổi, tiếp tục ấn tới.

- Linh mạch!

Ầm, lần này không phải hút máu, mà là tu vi, khí nổ tỏa ra đụng tới Mạnh Hạo liền sụp đổ, lực lượng tu vi lập tức bị bàn tay của Mạnh Hạo hấp thu.

Lão già da thú tê da đầu, hắn không thể ngờ thuật pháp của Mạnh Hạo có thể tổn thương được mình, chỉ là va chạm hai lần, hắn liền mất một thành tu vi cùng khí huyết, điều này quá khủng bố đối với hắn, liền bất chấp mọi giá phải lui ra.

Mạnh Hạo lập tức đuổi theo, hai người ầm ầm chiến đấu trên không trung, lão già da thú rống giận không ngừng, không dám ở gần, chỉ có bị

đánh, phun máu vội vàng lùi lại.

Mạnh Hạo thần sắc lạnh nhạt, tràn ngập sát cơ.

Cảnh tượng này bị những người ngoài nhìn thấy, đều không thể tin nổi, rõ ràng là lão già da thú không thể chống lại Mạnh Hạo, bị đánh phun máu bỏ chạy.

- Cứu ta! Lão già da thú tâm thần run rẩy, thân thể đã như da bọc xương, tu vi bị hút đi 4 phần, nguy cơ ngấp nghé.

Tu sĩ Bắc Địa tâm thần chấn động, 5 Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa ở trên trời đều rung động, trước đó Mạnh Hạo tiêu diệt đồng tử áo bào đỏ, vốn đã làm bọn họ kinh hãi, nhưng đều cho rằng Mạnh Hạo dùng kỹ xảo, đến lúc này bọn họ mới chấn động đối với Mạnh Hạo.

Đang muốn ra tay cứu giúp, bên người Mạnh Hạo chợt lóe sáng chữ Khô, hào quang xám tro bùng lên, làm cho mấy Vấn Đạo đỉnh phong ngừng bước.

Không dám tới gần!

Đây cũng là vì sao Mạnh Hạo không sử dụng chữ Khô lần nữa, chữ này... tác dụng lớn nhất là chấn nhiếp người khác cứu viện!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1129: Lê Tiên, ngươi có dám đánh một trận!

Mạnh Hạo hóa thành sao băng, ầm ầm tới gần, tay trái chỉ ra, Yêu Phong đệ bát cấm xuất hiện, lão già da thú người run lên, khựng lại trong khoảng khắc.

Khoảng khắc này, Mạnh Hạo đã tới, tay phải ấn mạnh lên ngực lão già da thú, đâm vào bên trong.

- Khí huyết, linh mạch!

Oành!

Lão già da thú gào thét thảm thiết, người lập tức khô héo, tu vi trôi đi, hắn cắn đầu lưỡi phun máu, máu này bùng lên hóa thành một cái đỉnh máu lớn, mở rộng ra, muốn đẩy văng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cười lạnh, giơ tay nắm lại, một quyền giáng xuống, ầm vang rung trời, tập hợp khí huyết của Mạnh Hạo, cùng với khí tức mấy vạn người, còn có lực lượng của bản thân lão già này, hóa thành một quyền đánh vào đỉnh lớn, lập tức tiếng nổ ầm ầm vang vọng chiến trường.

Đỉnh lớn trực tiếp vỡ nát nổ tung, nắm đấm của Mạnh Hạo xuyên qua cái đỉnh tới trước mặt lão già da thú, đấm hóa thành chụp, đặt lên mặt lão già da thú.

Ầm ầm, khí huyết, linh mạch, toàn bộ điên cuồng chảy khỏi người lão già da thú, bị Mạnh Hạo trực tiếp hấp thu. Lão già da thú hét thảm, vung tay muốn đẩy Mạnh Hạo ra, bị hắn lóe lên xuất hiện đằng sau, ấn vào lưng lão.

- Cứu ta! Lão già da thú tâm thần run rẩy, cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt trào ra, tiếng nói lạnh băng của Mạnh Hạo truyền vào tai hắn.

- Không ai có thể cứu được ngươi!

Đúng lúc này, trên trời phủ xuống lá cây, vô số lá, tỏa ra ánh sáng lấp lánh!

Cùng với khí tức làm Mạnh Hạo quen thuộc, nháy mắt xuất hiện!

- Nếu ta muốn cứu thì sao. Giọng nữ nhân nhẹ nhàng, có phần lạnh nhạt, truyền khắp chiến trường.

Lá cây bay múa, phủ xuống Nam Vực Đại Địa.

Vô số phiến lá xoay chuyển giữa không trung, đột nhiên nhanh chóng ngưng tụ một chỗ, tạo thành hình một thân thể lung linh, lụa mỏng bảy máu bao bọc, hiện ra dung nhan tuyệt thế làm bất cứ ai rung động.

Đã không còn là thiếu nữ, mà là thiếu phụ.

Chính là... Bỉ Ngạn Hoa Mẫu, Lê Tiên!

Nàng nhấc tay, chỉ về phía Mạnh Hạo.

Chỉ ra, trên người Mạnh Hạo xuất hiện vô số cành nhánh, mọc ra từ hư không, lập tức nối liền một chỗ, tạo thành cái lồng muốn phong ấn Mạnh Hạo bên trong.

- Trận chiến Huyết Yêu Tông, có ngươi, bây giờ còn ngươi nữa. Cút! Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát cơ, vừa nói, cả người bùng nổ tu vi, tạo thành gió lốc lan tỏa xung quanh, trực tiếp đục thủng cái lồng, người lóe lên nhắm thẳng về phía lão già da thú đang bỏ chạy.

Lê Tiên cười lạnh, phất tay, xung quanh nàng xuất hiện một mảnh lá cây bảy màu, phát sáng chói lọi, lập tức bay ra bắn thẳng về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo tâm thần run lên, nhưng tốc độ không chậm lại, nháy mắt đuổi kịp lão già da thú suy yếu, vung tay đặt ngay lên đầu hắn.

- Hồn! Mạnh Hạo bình thản nói.

Nháy mắt, lão già da thú phát ra tiếng gào thảm thiết, cả người run rẩy, miệng há to, ánh mắt lõm vào, hồn của hắn... thành những tia rút ra từ thất khiểu, chảy thẳng vào tay Mạnh Hạo, lập tức bị hấp thu.

- Muốn chết! Ở trên không, trong mắt Lê Tiên hiện ra sát cơ, lá bảy máu bắn về phía Mạnh Hạo càng nhanh hơn, lập tức xuất hiện phía trước Mạnh Hạo, sắp đánh trúng.

Mạnh Hạo nắm lão già da thú ném mạnh, trực tiếp để hắn đụng vào mảnh lá đó, oành, thân thể lão già da thú tan tành, hình thần câu diệt.

Mạnh Hạo không ngừng lùi lại, sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng hấp thu xong tu vi khí huyết của lão già da thú, cộng thêm hấp thu được hồn, hóa thành khí thế vô hình chống đỡ mảnh lá xung kích, làm hắn dù lùi lại cũng không bị thương!

Nhìn thấy đám lá bảy màu lại tới gần, Mạnh Hạo mắt lóe sát cơ, lôi đỉnh biến ảo, trong chớp nhoáng liền hoán đổi chỗ với bà già trong 5 Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa đang đánh với mấy người Đan Quỷ.

Tốc độ nhanh chóng, lập tức thay đổi chỗ, bà già biến sắc, lá cây bảy màu cũng ngừng lại, đổi hướng theo Mạnh Hạo, hắn đã ở bên cạnh Tống lão tổ, cùng nhau ra tay, đánh về phía đối thủ, là tên cương thi áo bào trắng, Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa.

Ầm ầm, lão giả áo bào trắng đổi sắc, phun máu lùi lại, lá cây bảy màu lại tới.

Cả người Mạnh Hạo bùng lên sấm chớp, lần này trực tiếp xuất hiện trong đại quân tu sĩ Bắc Địa, tốc độ cực nhanh không thể hình dung, lốc xoáy Huyết Yêu Đại Pháp xuất hiện, bao phủ ngàn người, hấp thu khí huyết linh mạch hồn, gào thét thảm thiết, Mạnh Hạo lại biến mất.

Lôi đỉnh, ở trong tay hắn được vận dụng xuất thần nhập hóa!

- Đáng chết!

- Lôi đỉnh kia là bảo vật gì, Mạnh Hạo này quá khó chơi! Các Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa trên trời đều khiếp sợ, trận chiến này, Mạnh Hạo quỷ dị khó lường, ra tay hung ác, hoàn toàn chấn trụ bọn họ, đã coi Mạnh Hạo là đại địch!

Thậm chỉ là đại địch nhất định phải loại trừ!

- Hắn, để ta xử lý! Trên không trung, Lê Tiên nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt bùng lên hào quang bảy màu, mặt đất xung quanh cũng bao bọc bảy màu, như đang phong ấn.

- Vật này huyền diệu, ta không thể phong ấn hoàn toàn, nhưng có thể kéo dài thời gian đổi chỗ, các ngươi có thể thử. Lê Tiên bình thản nói, liền bước về phía Mạnh Hạo.

Nàng tới gần, uy áp kinh người phủ xuống, đằng sau xuất hiện một đóa Bỉ Ngạn Hoa bảy màu dữ tợn!

Đóa hoa lay động, rõ ràng phải tuyệt đẹp, nhưng thoáng cái lại khiến người ta cảm thấy vô cùng tà ác.

Mạnh Hạo bình tĩnh, trong mắt không chút thay đổi, thu hồi lôi đỉnh, lấy

ra... một khôi lỗi màu máu to chừng bàn tay.

Khôi lỗi bay lên trong tay Mạnh Hạo, lập tức phình to, trực tiếp lớn ra 10 trượng, khí thế kinh người bùng nổ, thiên địa biến sắc, mây gió đảo chiều, đây là khí tức của tiên!

Không phải Chân Tiên, mà là Ngụy Tiên!

Nhưng cũng vẫn... là tiên!

Lê Tiên lần đầu đổi sắc, các lão tổ Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa đều thần sắc đại biến.

Vật này là tập hợp bốn phương thế lực Nhất Kiếm Tông, Kim Hàn Tông, Thanh La Tông cùng Lý gia cùng nhau làm ra, đây là chiêu sát thủ, lúc ở Huyết Yêu Tông, nếu không phải bản tôn Huyết Yêu lão tổ xuất hiện, chỉ riêng con khôi lỗi này đã có thể quyết định cục diện chiến trường.

Sau đó Huyết Yêu lão tổ tiêu diệt lão tổ Nhất Kiếm Tông, được cải tạo lại, chỉ có Mạnh Hạo mới khống chế, hơn nữa phải đạt đến Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ năm, coi như phần thưởng của tầng thứ năm!

Mạnh Hạo lách người, lập tức dung hợp với khôi lỗi mười trượng, ánh mắt tối sầm của khôi lỗi lập tức bùng lên âm lãnh, đó là ánh mắt của Mạnh Hạo.

Khí tức của ngụy tiên ầm ầm bùng nổ, Mạnh Hạo khống chế khôi lỗi đứng lên, khí thế rung trời rung đất, làm cho tu sĩ Bắc Địa hoảng sợ. Toàn bộ chiến trường, dưới khí thế này tạo thành xung kích lan tỏa, các tu sĩ Bắc Địa đều phải lùi lại, hít vào một hơi.

Tu sĩ Nam Vực lại hưng phấn vô cùng, hô to tên Mạnh Hạo!

Những tiếng hô to vang lên, rung chuyển trời đất!

- Lê Tiên, ngươi có dám đánh một trận! Mạnh Hạo vung tay, chỉ về phía Mạnh Hạo, âm thanh như sấm nổ, giống như thiên uy, ầm ầm vang vọng, mặt đất rung chuyển, hư vô rách toạt, nhất thời thiên địa tối sầm.

Lê Tiên không nói, trong mắt xẹt qua u quang, nhấc tay chỉ ra, hư ảnh Bỉ Ngạn Hoa đằng sau xuyên qua người, bay ra, xúc tua tung bay, một đóa kỳ hoa thiên địa bay về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ lạnh, hắn khống chế khôi lỗi, cảm nhận được trời đất lập tức dung hợp với mình, vung tay đánh tới, bầu trời xuất hiện mây đen, sấm sét buông xuống, tạo thành một mảnh hồ sấm, bao phủ Bỉ Ngạn Hoa.

- Ngụy Tiên mà thôi, một khi sử dụng, sẽ kết nhân quả với Quý gia. Lê Tiên lắc đầu, nhàn nhạt nói rồi, người thoáng cái biến mất, khi xuất hiện đã ở trước người Mạnh Hạo, nhấc tay nhẹ nhàng ấn xuống.

Hào quang bảy màu bùng nổ, hóa thành mặt trời bảy màu nổ tung trên người Mạnh Hạo.

Ầm ầm chấn động, ngay cả các Vấn Đạo đỉnh phong cũng phải lùi lại, bà già Bắc Địa vừa lùi lại, đột nhiên sắc mặt đại biến, đang muốn tránh ra, nam nhân trung niên Tử Vận Tông chỉ còn lại nguyên thần ở phía sau, hóa thành ánh sáng chói lọi chôn vùi bà già.

Bà già gào thét, ầm ầm vang vọng.

- Thân thể ta bị phế, không thể chống đỡ được, trước khi đi... kéo theo kẻ này, chúc các vị đạo hữu... có thể toàn thắng lần này! Trong ánh sáng, trung niên Tử Vận Tông nhẹ nhàng phát ra tiếng nói. - Chủ nhân, không thể làm dược đồng của ngài, xem ngài thành Chân Tiên...

Ầm ầm, ánh sáng bùng nổ, bà già Bắc Địa bên trong chợt tắt tiếng, toàn

bộ bầu trời bị ánh sáng này chiếu rọi, ngay cả Mạnh Hạo cùng Lê Tiên cũng bị bao phủ.

Mạnh Hạo trong lòng đau nhói, nhìn lại ánh sáng tiêu tán, không còn bóng nam nhân trung niên, cũng không còn bà già kia.

Đan Quỷ người chấn động, trào ra nước mắt, ngửa đầu cười thê lương, trên người hắn xuất hiện vô số phù văn, từng cái vỡ vụn, nháy mắt đã vỡ phân nửa.

Tu vi lúc này ầm ầm bùng phát, không còn là Vấn Đạo trung kỳ, trực tiếp đột phá đạt tới Vấn Đạo hậu kỳ, lại đột phá tiếp thành Vấn Đạo đỉnh phong!

Phù văn tan vỡ, không phải ý nguyện của hắn quyết định, mà là phong ấn trên người hắn, lúc này bị xúc động dữ dội mà tự vỡ nát.

Đan Quỷ trở thành Vấn Đạo đỉnh phong, trên người thêm một chút khí tức xa lạ, bộ dạng có chút thay đổi, thoạt nhìn... lại giống y như pho tượng Tử Đông chân nhân ở Tử Vận Tông!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1130: Quyết chiến Lê Tiên!

- Tử Đông chân nhân... Tống lão tổ nhìn cảnh này, thần sắc phức tạp.

- Cường giả vạn năm trước... Từng là đệ nhất thiên kiều Nam Vực, Tử Đông chân nhân, sáng lập Tử Vận Tông, là lão tổ đời đầu tiên!

- Vạn năm trước, chính là Vấn Đạo đỉnh phong, không muốn làm Ngụy Tiên, thề phải thành đường Chân Tiên, trước khi độ kiếp tự biết đường không đúng, ngưng tụ một tia hồn phách trên đan dược tự luyện chế, dùng đan thân trùng tu!

- Kiếp này, lấy thân phận Đan Quỷ, lại đi lên Vấn Đạo đỉnh phong, khi toàn bộ phù văn vỡ nát, chính là ngày Chân Tiên Kiếp mà ngươi áp chế hai kiếp sẽ phủ xuống!

- Chỉ là, Chân Tiên Kiếp, bao nhiêu năm rồi, có quá nhiều người chết ở kiếp nạn này này, hiếm có ai thành công, ngươi... có làm được không? Tống lão tổ thì thào, dù là ở trên chiến trường, hắn vẫn than thở.

Đan Quỷ im lặng, hắn không nói gì, toàn thân đầy mây tía, cất bước đi tới, khí thế hoàn toàn khác với trước, một người mạnh mẽ giao chiến với hai đại Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa, thậm chí còn có phần áp chế.

Tiếng nổ vang vọng, Đan Quỷ mạnh mẽ chấn động mọi người, ngay cả Bỉ Ngạn Hoa Mẫu Lê Tiên cũng phải thoáng chú ý.

Tống lão tổ lắc đầu than thở, cũng xông lên đánh, cùng bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, còn có Kim Hàn Tông lão tổ trọng thương, chiến đấu với Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa.

Dưới đất, tu sĩ Bắc Địa thấy thế cục liên tục thất lợi, mọi người đều kinh hãi, lại thêm tổn thất trước đó, bây giờ đã thành đảo ngược với tu sĩ Nam Vực. Tu sĩ Nam Vực giết đỏ cả mắt, nối thành một dãy, cả trăm ngàn người xông lên, chinh chiến mặt đất.

Máu chảy thành sông, thiên địa tối tăm, tiếng chém giết rung trời.

Trên trời, Mạnh Hạo cùng Lê Tiên đang chiến đấu, hai người ra tay rung chuyển. Tu vi Lê Tiên thần bí khó lường, dù cho hiện tại chỉ xuất hiện một phân thân, cũng vẫn vô cùng mạnh mẽ, trong thời gian ngắn đánh ngàn lần với Mạnh Hạo, tiếng nổ vang vọng, ngọn núi xung quanh đã sớm sụp đổ, chỉ có Huyết Yêu Sơn vẫn đứng thẳng.

Chỉ là Huyết Yêu lão tổ bên trong vẫn luôn nhắm mắt, ngủ say không tỉnh, trên người hắn không chút sức sống, dù cho bên ngoài nổ rung trời cũng không tỉnh lại.

Mặt đất vỡ vụn, bầu trời xuất hiện những khe nứt, Mạnh Hạo cùng Lê Tiên ra tay, tạo thành lốc xoáy, núi thứ chín biến ảo lại sụp đổ, hai châu đen trắng xuất hiện, áp chế bầu trời, Bỉ Ngạn Hoa vặn vẹo, hóa thành cây roi, nằm trong tay Lê Tiên đánh nát hư vô.

Trận chiến khó khăn vượt ngoài dự kiến của tu sĩ Bắc Địam bọn họ làm sao cũng không dự liệu được, Mạnh Hạo xuất hiện làm cho chiến trận xoay chiều như thế.

Đồng tử áo bào đỏ tử vong, lão già da thú ngã xuống, trực tiếp suy yếu 3 phần chiến lực đỉnh phong của Bắc Địa, đây... mới là một đòn quyết thắng thua trong trận chiến này!

Mà Lê Tiên xuất hiện,lại như xoay chuyển tình thế, nhưng mọi người tuyệt không thể ngờ, bên Mạnh Hạo... lại lấy ra khôi lỗi Ngụy Tiên.

Lấy thân khôi lỗi, lại đánh tối trời tối đất với Lê Tiên.

Đan Quỷ thức tỉnh, thả ra lực lượng Vấn Đạo đỉnh phong, càng làm tu sĩ Bắc Địa lo lắng, trận chiến tranh này, hình như... khó mà thủ thắng!

Tiếng nổ vang dội, Mạnh Hạo phun máu, thân khôi lỗi của hắn răng rắc nứt nẻ, Bỉ Ngạn Hoa Mẫu cũng nhíu mày, khôi lỗi Ngụy Tiên của Mạnh Hạo ép nàng phải tung ra hết sức.

Càng thêm quỷ dị, là Huyết Yêu Đại Pháp của Mạnh Hạo không ngừng xuất hiện quanh nàng, gần như lấy chiến nuôi chiến, cực kỳ khó chơi.

Mà bản tôn của nàng ở Thiên Hà Hải, không thể đi ra, làm cho trận chiến này xuất hiện giằng co!

Nhưng cục diện giằng co, đối với tu sĩ Bắc Địa lại là chuyện tốt!

Bởi vì bọn họ chỉ là nhóm thứ hai trong chủ lực đại quân Bắc Địa, hiện tại trên Nam Vực Đại Địa còn có 4 thế lực, đang từ 4 hướng đánh tới như mũi tên, không bao lâu là sẽ đến đây.

Dù trong đó không có Vấn Đạo đỉnh phong, chỉ có Trảm Linh dẫn đội, nhân số cộng lại không quá 100 ngàn, nhưng bọn họ sắp xuất hiện, sẽ tạo ra tác dụng trọng yếu giữa chiến sự giằng co.

Hơn nữa trọng yếu nhất... hiện tại mấy trăm ngàn tu sĩ Bắc Địa ở Nam Vực Đại Địa, chỉ là đoàn thứ hai của đại quân Bắc Địa chinh chiến lần này, bởi vì cây cầu Bỉ Ngạn Hoa, 1 triệu tu sĩ chia làm 3 đợt.

Hiện tại nhóm tu sĩ Bắc Địa thứ 3, võ trang đầy đủ, đang trên đường đi, không lâu nữa sẽ bước lên Nam Vực Đại Địa, nhóm tu sĩ thứ ba có 4 Vấn Đạo đỉnh phong!

Đó không phải Vấn Đạo đỉnh phong bình thường, mà là 4 lão tổ mạnh

nhất Bắc Địa!

Trong đó còn có tộc trưởng Đế tộc, tu vi tận trời, thậm chí có thể đánh Ngụy Tiên!

Chỉ cần bọn họ đặt chân lên Nam Vực, sẽ là tất thắng!

Điểm này, tu sĩ Bắc Địa biết, tu sĩ Nam Vực cũng đoán được, các Vấn Đạo đỉnh phong trên trời cũng biết.

Chuyện này không có cách giải quyết, một khi kéo dài, sẽ là đại kiếp của Nam Vực!

Trừ khi... có thể dùng thời gian ngắn nhất giải quyết nhóm tu sĩ thứ hai, tranh thủ thời gian bố trí trận pháp trước khi nhóm thứ ba tới, để tu sĩ Nam Vực có thời gian dưỡng sức.

Bằng không, chiến đấu kịch kiệt nhiều ngày, từng nhóm tiến lên, sẽ chỉ làm người Nam Vực càng thêm mỏi mệt, không có thời gian chuẩn bị chiến đấu.

Mạnh Hạo ánh mắt phát lạnh, trong khi giao chiến với Lê Tiên, hắn cũng hiểu được tình hình chiến sự, ánh mắt lóe sát cơ, hít sâu một hơi, lại một lần đánh với Lê Tiên, hắn chợt quyết đoán.

Không chút chần chờ, bấm quyết, thần thông biến đổi, lực lượng khôi lỗi Ngụy Tiên phát huy đến cực hạn, trên khôi lỗi bùng lên ánh sáng chói!

Những tia sáng chói lọi bùng lên, làm cho khôi lỗi của Mạnh Hạo trở thành mặt trời trong thiên địa, ánh sáng chiếu rọi khắp nơi.

Lực lượng hủy diệt, bùng lên từ trên khôi lỗi.

Đó là dấu hiệu cảnh báo tự bạo, là lực lượng hủy thiên diệt địa, đó là...

Khôi lỗi Ngụy Tiên này trả giá bằng hủy diệt, thả ra một đòn rung trời.

Khí tức khủng bố làm chấn động tâm thần mọi người trên chiến trường, nhất là 4 người Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa, càng thần sắc đại biến.

- Hắn muốn tự bạo!

- Khôi lỗi này tự bạo, vượt qua một chiêu đỉnh phong, dù cho Ngụy Tiên, cũng phải ngã xuống!

- Mạnh Hạo...

Lê Tiên nhìn qua, ánh mắt co rụt, nguy cơ mãnh liệt tuôn trào từ đáy lòng, nháy mắt muốn lùi ra sau, Bỉ Ngạn Hoa hóa thành cây roi, nhanh chóng quấn quanh, đan vào nhau tạo thành phòng hộ.

Mạnh Hạo quyết đoán, làm cho nàng cả kinh, nên biết đây là khôi lỗi Ngụy Tiên, có thể đi ngang đa số nơi ở Nam Thiên Đại Địa.

Thậm chí đối với bất cứ thế lực nào, khôi lỗi Ngụy Tiên này cũng có giá trị cực lớn, sẽ bị vô số người tranh cướp, đây là chí bảo!

Nhưng hiện tại, Mạnh Hạo này, lại muốn tự bạo!

Lê Tiên kinh hãi, phòng hộ của nàng vừa xuất hiện, Mạnh Hạo khống chế khôi lỗi Ngụy Tiên nương theo lực lượng bùng phát trước khi tự bạo, tốc độ cực nhanh đến gần, giang tay ra, mặc kệ cho Bỉ Ngạn Hoa Mẫu thi triển thần thông gì, dù liều mạng không ngừng hộc máu, cũng phải... ôm chặt Lê Tiên.

Ôm chặt lấy, đột nhiên thi triển Yêu Phong đệ bát cấm, làm cho Lê Tiên chấn động, Mạnh Hạo khống chế khôi lỗi lao thẳng lên bầu trời.

- Ngươi muốn chết!

Lê Tiên đổi sắc, giọng lạnh lùng, lần đầu tiên nổi giận thật sự, Bỉ Ngạn Hoa biến ảo điên cuồng đánh ra.

Mỗi một lần, đều làm khôi lỗi của Mạnh Hạo vỡ vụn, làm cho hắn ở bên trong phun máu, thân thể chấn động, mỗi một đòn đều có thể khiến Vấn Đạo đỉnh phong bị thương.

Khôi lỗi vỡ vụn, vô số hào quang từ bên trong phun ra, mặt đất chấn động, tất cả tu sĩ đều ngẩng đầu, tâm thần chấn động.

Bọn họ nhìn thấy, như là một mặt trời!

Đan Quỷ trong lòng nóng vội, hắn biết Mạnh Hạo có vĩnh hằng khôi phục, cũng biết Mạnh Hạo có Huyết Yêu Đại Pháp, nhưng đây là tiên khôi tự bạo, dưới nó, hắn không biết Mạnh Hạo còn chịu nổi không.

Tống lão tổ cũng nóng vội, mà càng lo lắng hơn là 4 người Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa.

Lúc này 4 người đều sợ hãi vô cùng, bọn họ đã tưởng tượng được, nếu như... Lê Tiên tử vong trong tự bạo này, còn Mạnh Hạo không ngã xuống, vậy thì... Trận chiến này, căn bản không thể tiến hành được nữa, không chờ được nhóm đại quân thứ ba đến, bọn họ mà không chạy trối chết thì sẽ bỏ mạng.

Ở trên cao, đối mặt Lê Tiên điên cuồng, Mạnh Hạo thần sắc dữ tợn, toát ra hung tàn, đối với Lê Tiên này, những năm qua tiếp xúc mấy lần, Mạnh Hạo đã sớm chán ghét.

- Là ngươi chết! Mạnh Hạo cắn răng, tốc độ tăng mạnh, lao thẳng lên cao!

Hắn không thể tự bạo ở tầng thấp, bằng không thương vong quá lớn,

không phân địch ta, hắn chỉ lựa chọn Lê Tiên mạnh nhất nơi này, trút hết lực lượng tự bạo lên người nàng.

Khi lên đến cao độ, trong mắt Lê Tiên lần đầu toát ra hoảng sợ, nàng phát hiện mặc kệ làm thế nào cũng không thể giãy ra, ánh mắt chớp động u quang, cả người mọc ra vô số cành lá, trực tiếp hóa thành Bỉ Ngạn Hoa khổng lồ, bao phủ cả người.

Lúc này, Mạnh Hạo khống chế khôi lỗi, ánh sáng chói lọi cực hạn, hư vô vỡ vụn, bầu trời biến sắc, lực hủy diệt không thể hình dung, tiếng ầm vang vọng cả Nam Vực!

Nổ lớn rung trời!

Bỉ Ngạn Hoa Lê Tiên, đóa hoa bên ngoài bị lực hủy diệt xung kích vỡ vụn lớp lớp, nghiền nát phá hủy, không ngừng sụp đổ, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ bên trong!

Sau đó, người nàng bị lực hủy diệt bao phủ trong nháy mắt.

Còn Mạnh Hạo ở trong khôi lỗi tự bạo thân thể cũng lập tức bong tróc da thịt, cả người bị thiêu đốt, làn da bị hòa tan lập tức, khi cả người sắp bị bao phủ... Trong tay hắn xuất hiện lôi đỉnh, ánh mắt bình tĩnh, giống như đau đớn toàn thân cùng nguy cơ sinh tử vẫn không làm hắn có một chút hốt hoảng.

Ánh mắt của hắn, trong tích tắc... nhìn xuống mặt đất, nhìn về phía... 4 lão tổ Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa, một nam nhân trung niên áo bào tím, cả người có hư ảnh Giao long quấn quanh.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1131: Bắc Địa tan tác!

Trời đất vang rền, tiếng nổ truyền khắp Nam Vực, như thiên lôi cuồn cuộn, dao động mãnh liệt kinh người lan tỏa, thậm chí khôi lỗi Ngụy Tiên tự bạo ở Nam Vực rung chuyển cả Nam Thiên Đại Địa, khiến cho vô số dòng khí cuồng loạn, kéo theo cả phong vân Bắc Địa, Đông Thổ.

Đồng thời, khi Mạnh Hạo sắp bị lực hủy diệt bao phủ, cả người hắn chợt lóe sấm sét.

Di Hình Hoán Vị!

Hắn trực tiếp biến mất, xuất hiện lại là nam nhân trung niên áo bào tím, có hư ảnh Giao long bao bọc, vị Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa vừa xuất hiện, còn chưa hét lên, đã bị lực hủy diệt bao phủ.

Ầm ầm, bầu trời muốn sụp xuống, bùm bùm vang vọng.

Nam nhân trung niên Vấn Đạo đỉnh phong trực tiếp tử vong, Lê Tiên cũng bị chôn vùi, tất cả hơi thở của nàng bị bao phủ trong hủy diệt, không truyền ra chút nào.

Chỉ có ở trên Thiên Hà, cầu Bỉ Ngạn Hoa khổng lồ nối liền hai khối đại lục, lúc này đang rung lên, đau đớn dữ dội truyền khắp toàn thân, ầm mầ, cầu sụp xuống một chút, có một bộ phận xúc tua trực tiếp tan thành mây khói.

- Mạnh Hạo! Tiếng gào thảm thiết chợt phát ra từ cây cầu Bỉ Ngạn Hoa, rung rời rung đất!

Trên chiến trường Nam Vực, Mạnh Hạo xuất hiện ở cạnh Tống lão, thân thể hắn lúc này thảm không nỡ nhìn.

Hắn chỉ còn tay phải cầm lôi đỉnh, thân thể tan nát, toàn bộ làn da biến mất, máu thịt khô héo, lộ ra nội tạng, ngay cả đầu cũng bị mất một nửa, nhìn như chết chắc.

Mà cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn vốn không còn nhiều, vẫn đang tái sinh, hiện tại không thể khôi phục thân thể Mạnh Hạo, bị thương thế này, dù cho linh đan diệu dược cũng khó khôi phục!

Bởi vì trong người Mạnh Hạo còn tràn ngập lực hủy diệt, hắn không chết ở trên không, đã coi như may mắn. Dù cho lôi đỉnh nghịch thiên, Mạnh Hạo cũng chết là chắc!

Ngay cả như thế, khi hắn vừa xuất hiện, 3 Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa đều hít vào một hơi, theo bản năng lùi lại, càng không dám thừa dịp ra tay.

Trước đó Mạnh Hạo hung tàn độc ác, cảnh tượng không trung đổ sụp, tiêu diệt phân thân Lê Tiên, thuận tay giết một Vấn Đạo đỉnh phong, cảnh này làm cho Mạnh Hạo dựa vào hung danh, chấn nhiếp mọi người.

- Hắn vẫn còn chưa chết!

- Dưới sụp đổ như thế, hắn vẫn còn sống! Một loạt tiếng hít hà phát ra từ 100 ngàn tu sĩ Bắc Địa, tạo thành cộng hưởng.

- Hạo nhi!

Đan Quỷ nóng vội, lập tức lấy ra đan dược, Tống lão tổ cùng Kim Hàn lão tổ cũng không chần chờ, bảo vệ trước Mạnh Hạo.

Về phần bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, lúc này cũng trở nên uể oải, mất đi hào quang, một khi Mạnh Hạo chết... Vậy thì bên hắn, cũng sẽ phải chết.

Mạnh Hạo không nói ra lời, ánh mắt mịt mờ, thần trì mơ màng, toàn thân quấn quanh tử khí, lúc nào cũng có thể hình thần câu diệt. Chỉ còn sót một tia linh trí, làm cho hắn nhìn xuống mắt đất, làm cho tu sĩ Bắc Địa chấn động hoảng sợ.

Lôi đỉnh trong tay lóe lên, hắn lại biến mất, xuất hiện thay vào chỗ một tu sĩ Bắc Địa bên dưới, tay vỡ ra, người sụp đổ, cả người... chỉ còn nửa cái đầu!

Thậm chí cả nửa cái đầu này khi rơi xuống đất cũng lập tức hóa thành sương máu, nhưng sương mù này lại không biến mất, mà thông qua thất khiếu chui vào người một tu sĩ Bắc Địa, người này hét thảm, người run lên, mặt nổi gân xanh, thần sắc hoảng sợ vô cùng.

- Không! Cứu ta với... Hắn chưa nói hết, người liền khô héo, khí huyết, tu vi, cùng với hồn, lập tức bị hút đi.

Khi hắn chết, trong người hắn xuất hiện thật nhiều sương mù, vừa xuất hiện liền tách ra hai cổ tản ra.

Tiếng hét vang vọng, trên chiến trường lại xuất hiện biến hóa kinh người!

Tiếng nổ không ngừng, từng tu sĩ Bắc Địa khô héo mà chết, sương máu từ 2 hóa 4, lại thành 8, rồi 16, 32, 64... Cuối cùng thành mấy trăm cổ cùng tản ra, chui vào mấy trăm người, hấp thu khí huyết cùng hồn, lại mở rộng.

Chỉ trong chớp mắt, trên chiến trường xuất hiện mấy ngàn sương mù đỏ như thế, mang theo ma tính tà ác mở rộng ra, như có linh trí, không chạm tới bất cứ tu sĩ Nam Vực nào, cứ nhắm hướng Bắc Địa mà giết.

Trên trời, 3 lão tổ Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa, ngoài hai người như

cương thi, tướng mạo giống nhau, mặc áo đen trắng khác biệt, còn một người như thanh niên, toàn thân bao bọc phù văn thần bí, mỗi một phù văn đều như vũ khí.

Ba người này bị cảnh tưởng dưới đất làm rung động, nhìn nhau, không chần chờ nữa, vội vàng lùi lại, chạy đi xa.

Bọn họ không dám đánh nữa!

Lê Tiên tử vong, 7 Vấn Đạo đỉnh phong chết 4 người, trong đó có 3 người bị Mạnh Hạo giết, hơn nữa người này hình như... còn chưa chết!

Bọn họ không dám ở lại, nhất là Nam Vực này, Đan Quỷ trở thành Vấn Đạo đỉnh phong, cùng Kim Hàn lão tổ và Tống lão tổ, đã đủ uy hiếp bọn họ, càng không nói bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, dù cho suy yếu, nhưng một khi Mạnh Hạo khôi phục, bản tôn thứ hai cũng là một đại địch với Bắc Địa!

Trận này, đã không thể đánh tiếp!

Lê Tiên vừa tử vong, đã quyết định vận mệnh của nhóm đại quân thứ hai Bắc Địa.

3 người Bắc Địa sống sót, lúc này da đầu tê dại, vội vàng chạy trốn, bọn họ phải tụ tập với nhóm đại quân thứ ba, chỉ có vậy, bọn họ mới dám xuất hiện lần nữa, đối mặt với Mạnh Hạo Nam Vực.

Bọn họ cũng không phải chưa nghĩ tới thừa dịp này có thể chém giết Mạnh Hạo, nhưng... nguy hiểm quá lớn, so với vậy, còn không bằng làm ổn thỏa nhất.

3 người vội bỏ chạy, bỏ lại 100 ngàn tu sĩ Bắc Địa dưới đất, mấy người Tống lão tổ chần chờ một chút, không đuổi theo, bọn họ càng để ý tới Mạnh Hạo.

Hơn nữa dù đuổi theo, cũng khó phân thắng thua trong thời gian ngắn.

- Không được quấy rầy hắn, chúng ta kết trận, phong tỏa xung quanh, hộ pháp cho hắn!

- Phải làm thế, hắn đang khôi phục, dùng Huyết Yêu Đại Pháp khôi phục! Mấy người Đan Quỷ nhìn nhau, liền tỏa ra, phong tỏa xung quanh, hộ pháp cho Mạnh Hạo.

Toàn bộ khu vực, sương máu ngập trời, sương mù hóa thành vạn cổ, che phủ trời đất, cắn nuốt tu sĩ Bắc Địa, không thấy lốc xoáy Huyết Yêu Đại Pháp, nhưng phàm là tu sĩ bị sương máu chui vào, toàn bộ đều không trốn khỏi vận mệnh khô héo, khí huyết, tu vi, hồn của bọn họ đều bị tế sống!

Tiếng gào thét vang vọng chiến trường, dù cho tu sĩ Nam Vực cũng bị cảnh tượng này hù dọa, trong lòng hoảng sợ.

Bọn họ nhìn thấy từng cổ thi thể khô héo, đều mở to mắt, vô thần, bên trong ẩn chứa đau đớn cùng cực.

Sương máu ngày càng to lớn, sau đó đã lên mấy vạn, chỗ thân thể Mạnh Hạo sụp đổ ngưng tụ ra một cái hạch tâm, toàn bộ sương mù từ hạch tâm này lan tỏa ra nogài.

Vị trí hạch tâm hiện tại xuất hiện gió lốc sương mù máu, hóa thành dạng kén, có tiếng tim đập phát ra từ bên trong, kinh thiên động địa.

Thình thịch!

Thình thịch!

Thình thịch!

Mỗi một nhịp đập, đều làm mặt đất chấn động, bầu trời trối sầm, toàn bộ thế giới như bị tà ác bao phủ, chiếc kén trào ra sương máu đã vượt quá 50 ngàn, quét ngang mọi nơi, bất cứ tu sĩ Bắc Địa nào cũng không trốn thoát.

- Không!

- Tu sĩ Nam Vực đáng chết, các ngươi quá tàn nhẫn!

- Giết! Đến lúc này, cũng phải tranh thủ giết thêm một tên khốn Nam Vực!

Giống như Nam Vực trở thành phe xâm lấn, tu sĩ Bắc Địa gào thét không ngừng, hận ý tận trời.

Lúc này ở ngoài Nam Thiên Tinh, trong tinh không vô tận, có một dòng sông mà tu sĩ bình thường không nhìn thấy, đang rít lên chảy trong hư không.

Dòng sông này vừa nhìn đục ngầu, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ cảm thấy vô cùng trong suốt, sông này là Vong Xuyên Hà, khởi nguyên núi thứ tư, tung hoành Cửu Đại Sơn Hải, nắm giữ luân hồi, tự thành địa phủ.

Phàm là sinh mệnh tử vong ở Cửu Đại Sơn Hải, chỉ cần không phải hồn phi phách tán, đều sẽ nhập vào sông này, bị đưa đi núi thứ tư, trở về nguyên điểm.

Trong dòng sông có rất nhiều hồn phách, phần lớn đều mở to mắt, phát ra tiếng gào thét không nghe được, giãy giụa muốn thoát ra khỏi dòng sông, trong đó không ít hung thú mạnh mẽ, cũng có hạng tu vi kinh người.

Có thể nhìn thấy trong đó có vô số con thú dữ tợn, một con Xuyên Sơn

Giáp toàn thân đầy gai nhọn, thân thể ngàn trượng, gầm lên giận dữ.

Nửa người nó trong nước sông, đang bị ăn mòn nhanh chóng, ăn mòn như vậy sẽ làm nó mất đi thần trí, trong lúc nóng vội, hung thú ngửa đầu rống lớn.

- Ta là Sơn Thần Tiên, tổ phụ ta là Phong Mạch Đạo Chủ núi thứ bảy, địa phủ luân hồi, ngươi dám trói buộc ta!

Con thú này gầm lên, nhảy lên muốn chạy trốn, nhưng nước sông cuộn trào, cơn sóng nổi lên trực tiếp phình to, hóa thành một mảnh biển rộng, ầm một cái chôn vùi hung thú, khi tiêu tán, tiếng gào yếu ớt, hung thú khổng lồ bị đánh tan tành, hóa thành vô số tàn hồn tan trong nước sông.

Cảnh tượng này, làm cho tất cả hồn hung thú xung quanh đều kinh hãi, hoảng sợ không thôi.

Xa xa, trong sông có một lão già, ngồi yên trên mặt sông, toàn thân có âm đại đạo quấn quanh, mỗi một tấc trên hồn thể đều có những tiên chi, cả người lấp lánh, bao trùm nước sông xung quanh, như một vị bảo tiên, sừng sững giữa Vong Xuyên Hà, tùy ý cho nước sông ăn mòn cũng không lay chuyển được hắn.

- Lão phu là đại năng Đạo Chủ Cảnh núi thứ sáu, thọ nguyên cho dù đoạn tuyệt, nhưng từng trải Cửu Đại Sơn Hải, thọ nguyên Đạo Chủ vô tận, hiện tại... Núi thứ tư, ngươi dựa vào đâu mà đưa lão phu luân hồi!

Lão già bỗng ngẩng đầu, trong mắt như hai mặt trời, phàm là tàn hồn nhìn vào mắt hắn, đều hét thảm thiết, hồn thể lập tức tiêu vong.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1132: Một phát chém phán quan!

Lão già vỗ mặt sông, đột nhiên bay lên, bấm quyết, xé rách tinh không, xoay người muốn bước vào.

Lúc này, trong nước sông đột nhiên bay ra một con cá đen, răng nhọn dữ tợn, khi xuất hiện, toàn thân tỏa ra hào quang màu đen như mặt trời, lập tức tới gần lão già.

Uy áp tận trời không thể hình dung ập tới.

- Đây... Minh ngư! Núi thứ tư có phán quan, bản thể chính là Minh ngư, ngươi là phân thân của hắn!

Lão già sắc mặt đại biến, vừa muốn chống cự, Minh ngư lóe lên, trực tiếp xuyên qua mi tâm lão già, thân thể lão già run lên, cả người nhanh chóng tiêu tán nhìn thấy được.

Sắp biến mất, đột nhiên trong mắt lão già bùng lên hào quang mãnh liệt.

- Dù lão phu chết, địa phủ ngươi cũng đừng mơ tốt lành, dùng đạo của lão phu, âm hóa đại đạo, trong sông này, tất cả vong hồn, phàm là ai có một tia lưu luyến thế gian, đều sẽ thức tỉnh, dựa vào lưu luyến nhân gian chạy đi cửa ra, về nhân gian làm xác sống! Lão già ngửa đầu cười to, thân thể ầm ầm tan vỡ, nhưng tiếng nói của hắn lập tức theo dòng Vong Xuyên Hà, bao phủ không thấy cuối.

Dù hắn chết, nhưng trong Vong Xuyên Hà, phàm là tàn hồn bị âm đại đạo trước khi chết của hắn bao phủ, mỗi cái thân thể chấn động, không bị khống chế lần lượt bay lên, tạo thành lốc xoáy hồn, điên cuồng lao thẳng

đến khe nứt hư không còn chưa tiêu tán.

- Trốn khỏi đây, ta muốn về nhà!

Ầm ầm, vô số hồn phách gào thét chạy ra, trên mặt sông có một nữ nhân đang nằm, trên người có ánh sáng màu máu bao phủ, nàng vẫn nhắm mắt, nhưng lúc này người lại bay ra, ánh sáng đỏ bao bọc chảy vào lốc xoáy hồn.

Minh Ngư ở cạnh khe nứt hư không toát ra tia âm lãnh.

- Các ngươi đã chết, nếu lựa chọn hồn phi phách tán, vậy bổn phán quan thỏa mãn các ngươi.

- Phán trong đoạn Vong Xuyên này, chúng hồn... không cần thẩm tra, không vào luân hồi, trực tiếp diệt hồn, dung nhập dòng Vong xuyên, từ nay không còn dấu vết! Minh Ngư nhàn nhạt nói, trên người tỏa ra hào quang màu đen, ở không trung tụ tập thành pháp chỉ, sau đó tỏa ra.

Nháy mắt, khắp mọi nơi bị hào quang đen bao phủ, phàm là hồn đụng vào đều hét lên tiêu tán, trực tiếp bị diệt!

- Ta không muốn chết!

- A! Hồn phi phách tán, lão phu không phục!

- Đoạn tuyệt kiếp này, không còn kiếp sau, ta không cam lòng!

Chỉ nháy mắt, cả đoạn sông chỉ còn hồn của nữ nhân kia tồn tại, hào quang đen bị ánh sáng đỏ trên người nàng cản trở, ngoài nàng ra, những hồn còn lại đều diệt vong.

Minh Ngư ánh mắt lóe lên, rơi vào người cô gái này, ánh mắt co rụt lại.

Cô gái này, chính là hồn của Hứa Thanh!

- Còn có pháp chỉ tùy thân, chỉ định chuyển thế? Nó chần chờ một chút, bình thường, có loại pháp chỉ tùy thân này, đều có lai lịch rất lớn, nó không khỏi cẩn thận nhìn qua Hứa Thanh.

- Nữ nhân này có đạo căn? Hơn nữa còn mới mọc ra? Chuyện này chưa từng thấy, ta đang cần một tỳ nữ, chính là ngươi. Ánh mắt Minh Ngư lóe lên, cẩn thận nhìn Hứa Thanh, bỗng toát ra kinh ngạc, ánh sáng đen vươn ra bàn tay mọc đầy vảy, nắm lấy Hứa Thanh.

Vừa chạm vào, lập tức khiến ánh sáng đỏ toát ra gợn sóng dữ dội, chấn bàn tay vỡ vụn, cảnh này làm Minh Ngư cả kinh, nhưng trong mắt nó nhanh chóng toát ra ánh sao.

- Thú vị, người hạ pháp chỉ này, ắt là đại năng kinh thiên, nhưng cuối cùng sắp chết, lực lượng khô kiệt, ta cùng Vong Xuyên Hà có thể trấn áp, cũng không sợ có ngày hắn tìm tới!

Minh Ngư lắc mình, toàn bộ Vong Xuyên Hà gầm thét, sóng lớn tận trời, kéo dài không ngớt, hào quang đỏ không ngừng chống đỡ, nhưng cuối cùng không thể chống đỡ lực lượng thần bí của toàn bộ Vong Xuyên Hà, không bao lâu liền tiêu tán.

Khoảng khắc tiêu tán hoàn toàn, Minh Ngư cười ha ha, lại hóa ra bàn tay chộp về phía Hứa Thanh. - Cho ngươi một hồi tạo hóa, xóa đi trí nhớ, đoạn tuyệt đường phàm, ngăn cản luân hồi, từ nay về sau, làm thị nữ bên cạnh bổn phán quan!

Nhưng ngay khi bàn tay này sắp chạm vào người Hứa Thanh, trên người Hứa Thanh bay lên một sợi tóc, lập tức tỏa ra lực lượng kinh thiên, một chém trực tiếp cắt đứt bàn tay đen đó!

Tiếng gào thét phát ra từ miệng Minh Ngư, nó hoảng sợ chưa từng có,

vội vàng lùi lại.

Đồng thời, một tiếng nói lạnh băng vang vọng cả Vong Xuyên Hà. - Con dâu của Phương mỗ, ngươi cũng dám đụng!

Tiếng nói này mang theo giận dữ, cả Vong Xuyên Hà nổ ầm ầm, Minh Ngư hoảng sợ vô cùng.

- Ngươi... Phương... ngươi là... Người nó phát run, lúc này muốn hồn phi phách tán, chưa nói hết lời, sợi tóc kia lập tức quét tới, cắt ngang tinh không, chém giết pháp tắt, xẹt ngang qua người Minh Ngư. Minh Ngư hét thảm, thân thể bị chém làm hai, sau đó lại bị cắt, muốn hoàn toàn tiêu tán.

- Đại nhân tha mạng! Minh Ngư kinh hoảng vô cùng, đến lúc sống chết, nhưng nó không thể trốn, chỉ có thể cầu xin.

Cùng lúc, trong Vong Xuyên Hà chậm rãi truyền ra một tiếng nói tang thương.

- Phương huynh bớt giận, có thể nể mặt bổn vương... Theo tiếng nói truyền ra, trong Vong Xuyên Hà dâng lên một khuôn mặt khổng lồ, ở giữa mi tâm có con mắt thứ ba, vừa mới xuất hiện, không gian chấn động.

- Không nể được! Tiếng nói lạnh băng truyền ra, Minh Ngư gào thét, thân thể nó hoàn toàn diệt vong, lại một cỗ ý niệm diệt tuyệt theo phân thân chạy vào hư vô, truy tìm nơi bản tôn, muốn chết giết luôn thể.

Không thể ngăn cản!

Tinh không yên ắng.

- Phương huynh, đã nhiều năm không gặp, tính tình của ngươi trước sau

vẫn vậy... Nhưng dù ngươi chỉ là một luồng thần thức rời Nam Thiên Đại Địa, cũng tính là vi phạm ước định.

- Kỳ hạn 100 ngàn năm vừa bắt đầu, ngươi cùng đạo lữ, không thể rời Nam Thiên Đại Địa!

- Trong 100 ngàn năm, ta có thể để một luồng thần thức rời đi, điều này cũng nằm trong ước định. Tiếng nói lạnh băng vang vọng.

- Quả thật có chuyện này, nhưng cũng chỉ là một luồng thần thức, dùng làm hộ đạo cho con trai ngươi, không ngờ tới ngươi dùng lên người cô gái này. Trên mặt sông, ánh mắt của khuôn mặt khổng lồ chợt lóe, chầm chậm nói.

- Con của Phương mỗ, tất nhiên là rồng trong trời đất, không cần ta hộ đạo!

- Ồ? Ngươi không sợ hắn bị người ta hại chết yểu! Trên mặt sông, khuôn mặt khổng lồ lạnh lùng nói.

- Kẻ nào hại con ta chết yểu, ta cho hắn chết yểu đời đời kiếp kiếp, luân hồi huyết mạch cả nhà! Tiếng nói lạnh băng bình thản nói, một lời nói ra, khí phách tận trời, cùng với hàn khí lạnh băng, làm cho khuôn mặt trên sông cũng thầm chấn động.

"Khó trách Phương gia đã bao nhiêu năm, thiên kiều đệ nhất nhân, cũng may hắn vì con nối dõi tàn phế, ước định trấn thủ Nam Thiên Tinh 100 ngàn năm... không thể rời đi. Nam Thiên khô héo, tu vi của hắn dừng lại, không cần 100 ngàn năm, nhiều người sẽ vượt qua hắn."

- Đây là con dâu của ta, một luồng thần thức ở bên cạnh, bảo vệ nàng bình yên chuyển thế, địa phủ, cũng không được quấy nhiễu.

Tiếng nói lạnh băng lại vang vọng, sợi tóc nhẹ nhàng rơi xuống, buộc

vào tay Hứa Thanh, dần dần biến mất.

Khuôn mặt trên sông im lặng, lại chìm vào dòng sông, Vong Xuyên Hà rộng lớn, trong khu vực này lại không còn hồn khác, chỉ có hồn của Hứa Thanh dần dần đi xa.

Nam Vực Đại Địa, trên chiến trường, tu sĩ Nam Vực vây quanh, bọn họ không ra tay, lúc này đều quen với máu tanh, mỗi người mặt lạnh lùng, thù hận, nhìn tu sĩ Bắc Địa bị bao vây, phát ra tiếng gào thét cuối cùng của sinh mệnh.

Xung quanh bị phong ấn, hơn 100 ngàn tu sĩ Bắc Địa, không thể trốn ra, hiện tại chỉ còn không tới 30 ngàn người sống, thi thể khô héo... trải rộng khắp nơi.

Chiến trường rộng lớn, ở giữa là một cái kén máu, có một cái bóng đang ngồi tĩnh tọa, nhìn không rõ hình dáng, nhưng nhìn bóng dáng đó, trong mắt các tu sĩ Nam Vực toát ra tôn kính cuồng nhiệt.

Tập trung 100 ngàn khí huyết, tu vi và hồn, tái tạo thân thể, thuật pháp này vốn là vô cùng độc ác, nhưng bản thân thuật pháp không phân thiện ác, thiện ác là lập trường và lòng người.

HIện tại, theo phía Bắc Địam sương máu này cực kỳ tà ác, tàn nhẫn không thể tả, căm hận thấu xương. Nhưng đối với tu sĩ Nam Vực, cách nghĩ của họ vừa lúc ngược lại.

Lấy tu sĩ Bắc Địa tế sống, để tái tạo thân thể cho Mạnh Hạo, đây là cảnh tượng làm bọn họ kích động không thôi.

- Mạnh Hạo!

- Mạnh Hạo!

- Mạnh Hạo!

Không biết người nào hô lên đầu tiên, hơn 100 ngàn người Nam Vực sống sót nhanh chóng hô lên, âm thanh ngày càng lớn, cuối cùng mọi người đều hô, kêu tên một người.

Bọn họ đang kêu gọi Mạnh Hạo, kêu gọi Mạnh Hạo tỉnh lại!

Oành! 20 ngàn tu sĩ Bắc Địa còn sót lại bị vô số sương mù đỏ bao phủ, bọn họ gào thét tạo thành đối lập rõ ràng với tiếng gọi của tu sĩ Nam Vực, trở thành hai âm thanh còn lại trên chiến trường.

Thân thể bọn họ chỉ duy trì vài hơi thở, liền khô héo, theo những thi thể ngã xuống, trên người bọn họ trào ra sương mù dày đặc hơn, toàn bộ sương mù chảy ngược lại, rút vào trong kén máu to lớn ở trung tâm, kén máu này... nhịp tim càng thêm mãnh liệt!

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Chẳng những nhịp tim mãnh liệt, bóng dáng trong kén máu lúc này cũng càng rõ ràng hơn!

- Mạnh Hạo!

- Mạnh Hạo!

- Mạnh Hạo!

Hơn 100 ngàn tu sĩ Nam Vực đồng loạt rống lớn, âm thanh rung trời, truyền vào trong kén máu!

Bóng dáng trong kén máu, ánh mắt từ từ... mở ra!

- Ai... đang kêu gọi ta...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1133: Mạnh Hạo thức tỉnh!

Bên trong cái kén máu, một thân ảnh đang khoanh chân tĩnh tọa, tóc trắng bệch, thân thể không có da, có thể thấy được một số mạch máu và kinh mạch lượn lờ, cả người thoạt nhìn rất là đáng sợ

Hai mắt hắn vô thần, trên người của hắn có một cỗ ma khí ngập trời tràn ra, dường như cả người trở thành Huyết Ma! Chính là Mạnh Hạo! Hấp thu khí, máu và tu vi của hơn 100 ngàn tu sĩ, còn có hồn của bọn họ, khiến Mạnh Hạo hóa giải Ngụy Tiên khôi lỗi sụp đổ, tản vào lực hủy diệt thân thể

Nhưng vẫn không có cách nào để cho thân thể hắn khôi phục lại hoàn toàn

Ngoại giới kêu gọi tên Mạnh Hạo, thanh âm càng ngày càng mãnh liệt, xuyên thấu qua cái kén máu, vang vọng bên tai Mạnh Hạo, buồn buồn, dường như bị kéo dài

Dần dần, trong mắt Mạnh Hạo không mờ mịt nữa, xuất hiện thanh minh

Ta

Là Mạnh Hạo

Khi lẩm bẩm, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái, trong đầu của hắn nổ ầm ầm phập phồng, tất cả ký ức trong chớp mắt hiện lên hết thảy

Bắt đầu từ khi tuổi nhỏ, mãi cho đến bảy tuổi khi cha mẹ mất tích, hắn

đuổi theo ra sương mù, cho đến Kháo Sơn Tông, Tử Vận Tông, Tây Mạc Đại Địa, Yêu Tiên Tông, Thiên Hà Hải, rồi sau đó chinh chiến Nam Vực

Hắn nhớ ra tất cả, cùng Hứa Thanh đại hôn, nhìn Hứa Thanh hồn quy vong xuyên, một màn này khiến thân thể Mạnh Hạo run rẩy, đồng thời trên mu bàn tay phải của hắn, ấn ký đã từng xuất hiện một lần nữa hiện lên, nhoáng lên một cái lại một cái

Cúi đầu nhìn ấn ký trên mu bàn tay, trong đầu Mạnh Hạo dường như nhiều hơn một số

ký ức mà hắn xa lạ, những ký ức này chỉ là một số đoạn ngắn rách nát, không liên tiếp ở cùng một chỗ

Những đoạn ngắn này đều là hình ảnh trước khi hắn bảy tuổi, nhưng cảnh tượng trong hình ảnh kia lại cũng không phải là Triệu Quốc, mà là địa phương xa lạ, nhất là một bức tranh trong đó, bầu trời có bảy ánh trăng sáng, một cái sáng, sáu ảm đạm

Trên bầu trời độc đáo này, hắn bị một nữ nhân ôm vào trong ngực, bên cạnh có một thanh niên đang mỉm cười nhìn hắn, chỗ xa hơn là một lão già cao lớn, tiếng cười vang dội, vô cùng hiền hòa

Nam nữ kia, Mạnh Hạo không xa lạ gì, đó là bộ dáng cha mẹ trong trí nhớ của hắn

Nhưng bầu trời kia, mặt đất kia, cả thế giới kia, khiến Mạnh Hạo rất xa lạ

Nơi đó

không phải Nam Thiên Đại Địa

Nguyền rủa của Nam Thiên Đại Địa không có tác dụng với ta

Chẳng lẽ ta thật sự không phải là sinh ra tại Nam Thiên Đại Địa? Mạnh Hạo trầm mặc, cái vấn đề này lúc trước hắn không có thời gian đi suy tư, lúc này ở trong cái kén máu này, bị những mảnh vỡ ký ức rải rác nhiều hơn trong đầu này dẫn động

Thật lâu, ấn ký trên mu bàn tay Mạnh Hạo từ từ tiêu tán, hắn ngẩng đầu lên, trong tiếng kêu của ngoại giới từ từ đứng lên, khi đứng dậy, cái kén máu xung quanh hắn nổ ầm ầm sụp đổ, hóa thành một cỗ gió lốc màu máu, kinh thiên lên

Trong gió lốc, Mạnh Hạo cất bước đi ra, tất cả tu sĩ Nam Vực bốn phía nhìn Mạnh Hạo từ gió lốc màu máu đi ra, một đầu tóc bạc, bộ dáng dữ tợn, toàn thân không có da, nhưng bọn họ không sợ hãi, như cũ kêu gọi

Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo!!

Đan Quỷ, Tống lão tổ, còn có Kim Hàn lão tổ, đều nhanh chóng tiến tới, khi xuất hiện ở bên cạnh Mạnh Hạo, thân thể bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo cũng khôi phục, xuất hiện ở xa xa

Hạo nhi

Đan Quỷ nhìn thân thể Mạnh Hạo giờ này, đau lòng không thôi

Sư tôn, không sao

Đây chỉ là quá độ của Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ sáu mà thôi

Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu, lúc ngẩng đầu nhẹ giọng lên tiếng

Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ sáu! Tống lão tổ hít sâu một hơi, nhìn về phía Mạnh Hạo

Đây chính là Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ sáu, trong khoảnh khắc Mạnh Hạo cuối cùng sụp đổ, Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ sáu của hắn tự mình mở ra, dường như muốn bước chân vào tầng thứ sáu này, nhất định phải phải trải qua như vậy một lần máu toàn thân tiêu tán

Vậy ngươi bây giờ

Đan Quỷ nhìn về phía Mạnh Hạo

Sư tôn, nhóm tu sĩ Bắc Địa thứ hai tới vẫn còn ở Nam Vực sao? Khi Mạnh Hạo lên tiếng, trong mắt có một chút ánh sáng đỏ lóe lên

Có! Tổng cộng sáu chiến trường, ba bốn tầng chồng lên ở nơi này, giờ này còn có chung quanh phân tán ở bốn phương hướng, nhân số tu sĩ Bắc Địa tổng cộng chừng mười vạn người! Đan Quỷ hình như có sở ngộ, trong mắt lộ ra một vẻ lo âu, hắn hiểu rõ trạng thái Mạnh Hạo lúc này, đã là nhập ma, giết chóc chi ma

Sư tôn, ta đã tìm ra đệ tam đao chi lộ

Mạnh Hạo nhìn Đan Quỷ, cung kính ôm quyền

Đan Quỷ nháy mắt một cái, sau đó cười ha hả, không lo lắng nữa, tay phải vung lên, một cái ngọc giản bay ra, bên trong có vị trí đại quân tu sĩ Bắc Địa xung quanh sở tại

Mạnh Hạo nhận lấy ngọc giản, hướng về Tống lão tổ và Kim Hàn lão tổ ôm quyền, lại hướng về tu sĩ Nam Vực xung quanh ôm quyền cúi đầu, sau đó bay lên, chạy thẳng ra xa xa, thân ảnh bản tôn thứ hai của hắn vặn vẹo, khi biến mất, hóa thành ảnh Mạnh Hạo cũng đi xa

Sau khi Mạnh Hạo rời đi, Đan Quỷ lấy ra lò luyện đan, phóng ra lượng lớn đan dược, đưa cho tu sĩ Nam Vực, đồng thời cũng để cho mọi người bảo dưỡng, mà hắn cùng với Kim Hàn lão tổ còn có Tống lão tổ, thì bắt đầu bố trí trận pháp

Bọn họ hiểu rõ, chiến tranh còn chưa kết thúc, nhóm thứ ba của Bắc Địa mạnh hơn đang ở trên đường, không bao lâu liền có thể đến, đó mới là trận đánh cuối cùng quyết định thắng bại

Mặc dù

phần thắng của Nam Vực không nhiều lắm, nhưng vẫn như cũ phải chiến! Thà rằng chết trận, cũng tuyệt không thể để cho Nam Vực từ nay về sau rơi vào tay giặc

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo ở giữa không trung hóa thành một đạo cầu vồng màu máu, bay nhanh về phía trước, trong tay hắn cầm ngọc giản, mục tiêu là chiến trường thứ hai cách nơi này không tính là quá xa

Ba cảnh giới của Huyết Yêu Đại Pháp, cảnh giới thứ nhất, ta có thể chiến Vấn Đạo sơ kỳ, cảnh giới thứ hai, có thể chiến Vấn Đạo trung kỳ, mà cái cảnh giới thứ ba này đại thành, lấy tu vi của ta bây giờ cũng có thể rung chuyển Vấn Đạo đỉnh phong!

Nếu ta có thể chém ra đệ tam đao, bước chân vào Vấn Đạo, như vậy trong Vấn Đạo

Ta là vô địch! Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, nội tâm lẩm bẩm

Trảm Linh đệ tam đao

Ta đã có đầu mối

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, cúi đầu nhìn thoáng qua cả vùng đất, cái bóng người ngoài không thấy được, đó là bản tôn thứ hai của hắn

Khi đi về phía trước, tốc độ hắn cực nhanh, cũng không lâu lắm, lập tức chợt nghe thấy tiếng chém giết từ xa xa truyền đến, thanh âm này không có kinh thiên như đại chiến có mấy trăm ngàn, nhưng cũng như cũ có thể rung chuyển tám phương

Trên chiến trường, đang có mấy vạn người đang chém giết

Một bên không ngừng bại lui, một bên tàn nhẫn tới gần, nơi đi qua, mặt đất tràn ngập máu tươi, ở xa xa thi hài khắp nơi

Hơn hai vạn tu sĩ Bắc Địa đang cùng hơn 10 ngàn tu sĩ Nam Vực sát phạt, tu sĩ Nam Vực nơi này chủ yếu đến từ Tử Vận Tông, thiên kiêu bên trong Tử Vận Tông vì còn chưa hoàn toàn trưởng thành, không thể tác dụng chiếm cứ, chân chính đưa đến tác dụng là ba lão già Trảm Linh Mà một bên Bắc Địa xuất động bốn tên Trảm Linh

Trong tiếng nổ "ầm ầm", tu sĩ Nam Vực không ngừng lui về sau, ba người Trảm Linh đều bị thương nặng, đệ tử tử vong nhiều lắm

Sở Ngọc Yên cũng ở bên trong, lúc này sắc mặt tái nhợt, khóe miệng mang máu tươi, đang cùng người chém giết

Còn có rất nhiều thân ảnh Mạnh Hạo quen thuộc đều ở nơi này, có người đã ngã xuống, có người vẫn đang kiên trì, tiếng nổ ầm ầm ngập trời

Thân ảnh Mạnh Hạo như một đốm lửa màu máu, từ bầu trời rầm rầm mà đến nhuộm bầu trời đều thành màu đỏ, vừa mới xuất hiện lập tức khiến cho mấy vạn người trên mặt đất đang chém giết này toàn bộ tâm thần chấn động

Nhất là những lão già Trảm Linh kia, lại hai mắt co rút lại, trong lúc nhất

thời, bọn họ không thể nhận ra người tới là địch hay ta! Chỉ có Sở Ngọc Yên, sau khi tránh được một kích trí mạng thuật pháp, nàng phun ra máu tươi, ngẩng đầu, chỉ nhìn thoáng qua thân ảnh trong cầu vồng, lòng của nàng liền mạnh run lên

Tóc màu trắng, thân ảnh không da, bộ dáng nhìn như dữ tợn kinh khủng, nhưng ở trong mắt của nàng, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra

Đó là Mạnh Hạo

Hắn

Thế nào

Sở Ngọc Yên tâm đau đớn, nàng có kiêu ngạo của nàng, nhưng dưới sự kiêu ngạo này, vẫn hiện lên đau lòng như cũ sau khi thấy bộ dáng Mạnh Hạo như vậy

Ầm! Mạnh Hạo phủ xuống, như một đốm lửa đánh vào trong đám người Bắc Địa

Vừa mới rơi xuống, mặt đất chấn động, xuất hiện từng khe nứt một, càng làm cho không ít tu sĩ Bắc Địa phun ra máu tươi, thân thể trực tiếp sụp đổ

Bốn tên cường giả Trảm Linh Bắc Địa tâm thần nhảy dựng, cắn răng tấn công, nhưng không đợi đến gần, Mạnh Hạo nâng tay phải lên, vung về phía trước một cái, lập tức có lượng lớn sương mù màu đỏ nhanh chóng khuếch tán ra tám phương

Bốn tên Trảm Linh Kia đứng mũi chịu sào, chớp mắt một cái đã bị sương mù chui vào trong cơ thể, cùng theo đó là tiếng hét thảm thê lương long trời lở đất, chỉ sợ bọn họ là cường giả Trảm Linh, nhưng vẫn như cũ trong chớp mắt, thân thể khô héo xuống, khí huyết, tu vi cùng với hồn

đều bị nhanh chóng rút ra, theo sương mù lan ra ngoài, bốn người này biến thành thây khô, rơi xuống hướng mặt đất

Một màn này rung chuyển tất cả tu sĩ Bắc Địa, nhưng ngay sau đó, sương mù đỏ khuếch tán, tiếng động thê lương chợt vang lên

Tất cả tu sĩ Bắc Địa vừa rồi còn từng cái một dữ tợn giết chóc ngập trời, nhưng bây giờ lại là run rẩy thê thảm vô cùng, thân thể khô héo, tu vi tiêu tán, hồn phách bị rút ra

Trong nháy mắt, cả chiến trường bị một màn thê lương này chiếm cứ, những đệ tử Tử Vận Tông từng cái một sắc mặt tái nhợt, toàn bộ lui về sau, bị Mạnh Hạo sở rung động, đồng thời lại lộ ra ý sợ hãi

Hắn là ai? ?

Toàn thân màu máu, không có da, thuật pháp yêu dị!

Này

như thế nào có chút tương tự với Huyết Yêu Đại Pháp của Mạnh Hạo,

Sở Ngọc Yên kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo trong đám tu sĩ Bắc Địa, nhìn thân ảnh như huyết ma của hắn vậy, lòng của nàng càng đau hơn, nàng dường như có thể nhìn thấu, trên người của Mạnh Hạo mang một cỗ vẻ bi thương

Trong tiếng nổ "ầm ầm", hơn hai vạn tu sĩ Bắc Địa xung quanh Mạnh Hạo thê lương hét thảm, mỗi một người đều hóa thành thây khô, theo sương mù màu đỏ từ bên trong cơ thể của bọn họ tràn ra, lần nữa ngưng tụ đến trên người Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo vào lúc này phát ra tiếng động răng rắc

Vốn là thân thể không có da, lúc này mọc ra một chút da, khí huyết thân

thể thịnh vượng, khiến bầu trời này đều dường như bị chấn động, truyền ra sấm sét

Mạnh Hạo! Hắn là

Mạnh Hạo!

Đúng thật là Mạnh Hạo, vừa rồi không có nhìn ra, trên người hắn khôi phục một chút da, mới nhìn ra hắn

Là Mạnh Hạo!

Hắn làm sao lại biến thành bộ dáng này Mỗi một người đệ tử Tử Vận Tông đều lộ ra vẻ khiếp sợ, khi lời nói truyền ra, thân thể Mạnh Hạo nhảy lên một cái, cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất, nhìn mọi người một cái, sau khi dừng lại ở trên người Sở Ngọc Yên lâu hơn một chút, hắn xoay người, cất bước đã đi xa

Đi Huyết Yêu Tông, tập kết ở đó! Thanh âm của Mạnh Hạo từ xa xa truyền đến

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1134: Tam kiếm quét Đông Thổ!

Khi Mạnh Hạo rời đi, trên Đông Thổ Đại Địa, trong đường lâu của một tòa cao ngất, đôi nam nữ đã từng đứng ở chỗ này vẫn như cũ đứng ở nơi ấy? Nhìn Nam Vực từ xa

Nhanh thật

Nó rất nhanh sẽ đột phá !

Một khi đột phá, một khi Vấn Đạo, chúng ta liền có thể ra hiện ở trước mặt của nó, liền có thể nói cho nó biết tất cả chân tướng!

Trước khi nó trở thành Vấn Đạo, chúng ta không thể quấy nhiễu nhân quả nó, thậm chí hễ là chuyện xảy ra liên quan với nó, chúng ta đều phải cẩn thận

Một khi xuất hiện một cái ngoài ý muốn, liền sẽ dẫn tới thất bại kiếp này của hắn

Ta

không muốn nhìn thấy nó lại thừa nhận đau khổ như vậy

Nam nhân nhẹ giọng lên tiếng, thanh âm trầm thấp, ánh mắt lộ ra thần tình từ ái, dường như có thể hòa tan hết thảy hàn băng

Nữ tử bên cạnh hắn, lúc này trong mắt có nước mắt, kinh ngạc nhìn Nam Vực, nàng có thể nhìn bộ dáng Mạnh Hạo bây giờ, nhìn thân thể không có da, lòng của nàng đang run rẩy

Nhưng nó

vẫn còn con nít

Nước mắt nữ tử chảy xuống

Nữ tử mới vừa nói xong, bỗng nhiên vẻ mặt biến đổi, trong mắt đột nhiên lộ ra sát khí, sát khí này kinh thiên, mạnh quay đầu, nhìn về một hướng khác trên Đông Thổ, nơi đó

là Quý gia!

Lúc này, bên trên Quý gia, bầu trời gió mây biến sắc, một cái lốc xoáy to lớn ầm ầm xuất hiện, lốc xoáy này tu vi không đến Vấn Đạo thì nhìn không thấy

Chỉ có Vấn Đạo trở lên mới có thể thấy rõ

Trong lốc xoáy có một Tế đàn to lớn như ẩn như hiện, đó là

Phong Tiên Đài! Ở phía sau Phong Tiên Đài, trên bầu trời Đông Thổ, mơ hồ xuất hiện một khuôn mặt to lớn, gương mặt này từ từ nhắm hai mắt, dường như đang ngủ say

Nhưng sự xuất hiện của hắn lại tạo thành một cỗ uy áp không cách nào hình dung khiến tất cả sinh linh Đông Thổ Đại Địa đều đột nhiên cảm thấy đè nén

Hạo nhi dùng Ngụy Tiên khôi lỗi, lây dính nhân quả Quý gia, lúc trước lại cùng Quý gia có nhân quả, lần này

Quý gia muốn xuất động! Trong mắt nữ tử lộ sát khí

Cùng lúc đó, Phong Tiên Đài trên bầu trời Quý gia truyền ra tiếng nổ ầm ầm, nhưng lại trong nháy mắt mơ hồ dường như muốn dịch chuyển đi

Chàng giải khai phong ấn của ta, bọn họ là vì Hạo nhi mà đi, ta muốn đi ngăn cản! Nữ tử lo lắng lên tiếng, nhưng nam tử bên người không nói chuyện, nhưng tay cầm một bên lan can lại là trong phút chốc hung hăng bóp

Không cần, ta tự mình đi! Nam nhân bình tĩnh lên tiếng

Lời nói vừa ra, nữ nhân kia cũng sửng sốt

Bởi vì trong trí nhớ của nàng, phu quân của mình luôn luôn phản đối mình quấy nhiễu

Thậm chí vì hai người này nhiều lần tranh cãi ầm ĩ

Nhưng lúc này đây, hắn lại muốn tự mình xuất thủ!

Chàng

Hạo nhi bây giờ là thời khắc mấu chốt, không thể bị quấy rầy, Quý gia

cũng không thể được! Nam nhân ánh mắt lộ ra lãnh ý, tay phải nâng lên, một chỉ tay hướng về bầu trời

Một chỉ tay này lập tức cả bầu trời Đông Thổ, ầm ầm chấn động, khuôn mặt kia đều vặn vẹo một chút, một ngón tay to lớn bỗng nhiên đột nhiên xuất hiện tại trên bầu trời, vô cùng lớn, hướng về Phong Tiên Đài phía dưới, hung hăng đâm một cái

Trong tiếng nổ ầm ầm, có tiếng rống giận từ Quý gia truyền ra, tổng cộng ba thân ảnh nháy mắt hướng lên, chạy thẳng tới bầu trời trên Phong Tiên Đài, một chỉ tay lại đến

Tiếng nổ vang vọng, có đại đạo chi âm từ Phong Tiên Đài truyền lên ra, từ tổ địa Quý gia bay lên, dường như rung chuyển bầu trời, khiến khuôn mặt to lớn bầu trời kia dường như hơi mở ra một mắt

Lập tức ngón tay khổng lồ kia bỗng nhiên run rẩy, hình như có một chút không thể chống đỡ

Đúng lúc này, nam nhân hừ lạnh một tiếng

Đông Thổ Đại Địa có 216 nước, khu vực Bắc Địa có 113 nước, Nam Vực 219 nước, Tây Mạc không nước, cũng là nơi duy nhất không có đường lâu

Cả Nam Thiên Đại Địa, tổng cộng 548 tòa đường lâu!

Lúc này, gần ba thành đường lâu toàn bộ tản ra tia sáng, có cầu vồng chạy ra, chạy thẳng tới bầu trời, ở bên ngoài đường lâu Đông Thổ, ở trước mặt nam nhân ngưng tụ ra một thanh kiếm

Thanh kiếm này thoạt nhìn như thiết kiếm bình thường, không có có bất kỳ sự đặc biệt nào nhưng sự xuất hiện của nó lại khiến bầu trời biến sắc, làm cả Nam Thiên Tinh

đều chấn động một cái

Kiếm này nháy mắt bay ra, tốc độ cực nhanh nhìn bằng mắt thường không thấy, đệ nhất kiếm liền chém lên trên Phong Tiên Đài nổ ầm ầm

Phong Tiên Đài trực tiếp nứt ra, rơi hướng mặt đất

Đài này dục phong con ta, nên rơi xuống vạn năm! Kiếm thứ hai quét ngang tám phương, làm thân ảnh ba tên Quý gia chạy ra kia nhấc lên sương máu, sau khi trực tiếp chặn ngang chặt đứt, chạy thẳng tới tổ trạch

Quý gia mà đi, trong tiếng nổ "ầm ầm", trong tổ trạch Quý gia tạo thành một khe rãnh to lớn, thậm chí xuyên thấu nhiều tầng không gian, trực tiếp xuất hiện ở trước thê tử của hắn, dừng lại trước bậc thang sở tại, ép hướng nấc thang cao nhất, ngồi ở trước mặt thanh niên

Thanh niên này biến sắc, gầm nhẹ toàn lực xuất thủ, nổ ầm ầm ,hắn phun ra máu tươi, hai cánh tay bay thẳng lên, không lửa tự cháy, vĩnh hằng biến mất

Tộc ngươi dục lây dính con ta nhân quả, mà ngươi Đạo Chủ Tiên Cảnh đỉnh phong nhỏ nhoi, Cổ Cảnh đại môn chưa mở, ngày đó cũng dám quát vợ ta, chặt hai cánh tay của ngươi, cuộc đời này vĩnh viễn không ngày hóa cổ!

Kiếm thứ ba hướng về khuôn mặt trên bầu trời, chợt một trảm, kiếm khí ngập trời lên, xé rách bầu trời, khiến cho khuôn mặt kia tiêu tán

Nếu là lão nhân nhà ngươi đích thân đến, Phương mỗ đích xác không địch nổi, nhưng nhỏ nhoi Nam Tinh Thiên do một luồng thần niệm tạo thành còn không đè ép được Phương mỗ

Quý gia, Phương mỗ một nhà bốn miệng đến Nam Thiên Đại Địa đã mấy trăm năm, thủy chung chưa từng tả hữu tinh vận chuyển, từ hôm nay

Phương mỗ muốn thực hiện cái thân phận Ngục Tôn đệ cửu sơn này

Từ nay về sau Quý gia ngươi thành thật cho Phương mỗ, nếu lại dám động một tia tà niệm, không có gì nói các ngươi chỉ là một nhánh Quý gia, cho dù là Quý gia chủ mạch, Phương mỗ nửa đời trước đã giết không biết bao người!

Cả Quý gia nháy mắt không tiếng động

Các ngươi nghe cho kỹ, Hạo nhi nhà ta phải trở về, mấy tiểu tử Quý gia

ngươi thiếu con ta linh thạch kia, ta xem người nào không trả! Trong Đường lâu, ánh mắt nữ tử lộ ra đắc ý, lập tức lên tiếng

Nàng hành động như vậy, nhưng thật ra rất là giống Mạnh Hạo

Trong Quý gia, mọi người đều run rẩy, những thiên kiêu chi tử kia, còn có Quý Tiếu Tiếu, đều từng cái một da đầu tê dại, bọn chúng vốn là còn không biết đối phương nói tới ai, nhưng khi nghe tới thiếu linh thạch, những nhóm thiên kiêu này đã từng đi Yêu Tiên Tông lập tức run run một chút, nhớ lại cái kẻ gài bẫy vô số người mà mỗi khi thường xuyên nhớ lại đều cắn răng nghiến lợi Sâu trong Quý gia, trên Tế Đàn kia một tầng không gian khác, thanh niên mất đi hai cái tay cánh tay lúc này trầm mặc, adnh mắt phức tạp, thật lâu sau khẽ thở dài một tiếng

Vì một đường sinh cơ, cam nguyện bị phong 100 ngàn năm, không được rời Nam Thiên Tinh, trở thành Ngục Tôn đệ cửu sơn

hóa ra, tiểu oa nhi kia chính là con của hắn! Trên bầu trời, thiết kiếm biến mất, đường lâu Nam Thiên Đại Địa ảm đạm, tất cả những điều này người phàm không thấy được, ngay cả tu sĩ cũng đều không thể thấy được

Khi hết thảy tiêu tán, trong đường lâu, nữ tử không chớp mắt nhìn phu quân bên cạnh, ánh mắt rất quái dị

Nam nhân vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhạt lên tiếng

Rất kinh ngạc sao? Trước nàng mấy lần xuất thủ đã rất nguy hiểm, dù ta từng nói qua nàng, nhưng trên thực tế trước ta cũng từng xuất thủ một lần cản trở ý đồ của đồng tử nho nhỏ kia đánh chết hồn phách Hứa Thanh

Chàng sợ Hạo nhi sau này oán chàng? Nữ tử bỗng nhiên cười

Hứa Thanh ly khai Nam Thiên Đại Địa, ở trong vong xuyên cho nên ta mới có thể thật ra tay, kia nếu là đạo lữ của nó, là con dâu của chúng ta, thì một luồng thần thức của ta kia sẽ bảo vệ nàng chuyển thế, cho đến bọn chúng gặp nhau

Về phần Hạo nhi

Ta tin, nó ắt là "Rồng trong loài người", không phải loại kiêu nhi cần sống ở dưới cánh cha mẹ!

Chúng ta muốn tại Nam Thiên Tinh này 100 ngàn năm, đây là ước định, cũng là lời thề, không thể rời đi, chúng ta cũng không có khả năng làm nó ở chỗ này bồi tiếp chúng ta 100 ngàn năm, con đường của nó còn xa và dài lắm, nếu kiếp này, nó hoàn toàn dựa vào tự mình đi tới bước này, đi tới cảnh giới khiến chúng ta kiêu ngạo, như vậy chúng ta nên tin, tương lai nó

sẽ càng làm cho chúng ta kiêu ngạo! Nam nhân nhẹ giọng lên tiếng, dường như nói cho nữ tử bên cạnh nghe, cũng dường như nói cho mình nghe

Nam Vực Đại Địa, da trên người Mạnh Hạo đã mọc ra gần ba thành, thoạt nhìn không còn là kinh khủng như vậy, vẻ mặt hắn lạnh như băng, hóa thành cầu vồng màu máu, chạy thẳng tới chỗ chiến trường thứ nhất mà đi

Sáu chiến trường Nam Vực, ba bốn chỗ ở giữa dung hợp, mà những nơi khác xung quanh cũng đã sớm hội tụ về Huyết Yêu Tông, hơn nữa tốc độ Mạnh Hạo cũng nhanh, không lâu lắm hắn liền xuất hiện trên bầu trời ở chiến trường thứ nhất

Nơi này ngoại trừ một số đệ tử Tử Vận Tông ra thì cũng có không ít tán tu, một nhóm người tạm thời tách ra, cản trở hơn hai vạn tu sĩ Bắc Địa ở chỗ này triển khai huyết chiến

Giết chóc tràn ngập, thi thể xếp thành một đường, từ xa vừa thấy rất là kinh người

Mạnh Hạo xuất hiện như một luồng gió màu đỏ, gào thét quét ngang

Trong đám tu sĩ Bắc Địa này có một cái cường giả Trảm Linh rất là bá đạo, toàn thân máu đỏ một mảnh, nhưng lại không có bao nhiêu thuộc về bản thân hắn, vẻ mặt tàn nhẫn, trong mắt tràn ngập sát cơ, khi thì cười to, bên hông của hắn đeo hai cái đầu, trong đó một người Mạnh Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra, là một trong hai Thiết Huyết nhị lão Huyết Yêu Tông

Tu sĩ Nam Vực tự xưng là chính thống, nhưng giờ này không bằng chó má, Trảm Linh đều bị ta giết hai cái, các ngươi đều chết hết đi! Tiếng cười của đại hán này truyền ra, trong tay cầm một cái cây gậy to lớn, nơi đi qua đều là một mảnh giết chóc

Tại phía sau hắn còn đi theo hai cái người khổng lồ như núi cao rống giận, nơi đi qua tu sĩ Nam Vực không thể chống cự

Đúng lúc này, bầu trời đỏ thẫm một khoảng, Mạnh Hạo phủ xuống, nhấc lên một mảng sương mù đỏ, ngập trời mà đến, rất xa vừa thấy, dường như trên người hắn khoác một áo choàng màu đỏ, áo choàng này

có thể che trời

Một cảm giác dường như có chí tôn trên người Mạnh Hạo, hiển lộ không thể nghi ngờ

Đại hán Trảm Linh này lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Hạo, vẻ mặt liền lập tức đại biến, trong óc vù vù, một cỗ uy áp không cách nào hình dung khiến cho hắn dường như mất đi hít thở, mồ hôi lạnh chảy xuống, giống như hắn hóa thành một con ấu thú nhỏ gặp hùng sư

Ngăn cản hắn! Thân thể đại hán này run run một chút, vừa rống lớn vừa lui về sau, phía sau hắn kia hai cái người khổng lồ như núi cao gầm thét chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Mạnh Hạo vẻ mặt lạnh lùng trực tiếp tới, từ bên cạnh hai cái người khổng lồ như núi này mà qua, hắn không có ra tay, chỉ là bên cạnh tràn ra sương mù đỏ, liền trong nháy mắt bao phủ hai tên người khổng lồ này, tiếng gào thét thê lương kinh thiên, thân thể hai tên gào thét chớp mắt khô héo, ầm ầm ngã xuống

Ngươi

Trảm Linh đại hán hít sâu, vẻ mặt lộ ra hoảng sợ

Vấn Đạo đỉnh phong, tuyệt đối là Vấn Đạo đỉnh phong, chết tiệt, Vấn Đạo đỉnh phong Nam Vực không phải đều ở chiến trường trung tâm sao, nơi này làm sao sẽ xuất hiện một tên? Nghi vấn của hắn vĩnh viễn sẽ không có thời gian suy tư, trong phút chốc, sương mù đỏ cuồn cuộn mà đến, như một cái miệng, sau khi trực tiếp cắn nuốt hắn liền bao trùm tất cả tu sĩ Bắc Địa trên chiến trường

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thê lương thảm thiết chợt vang lên

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1135: Quét ngang

Một lát sau, sương mù đỏ tám phương ngưng tụ đến, khi lần nữa hóa thành thân ảnh Mạnh Hạo, da trên người hắn đã mọc ra chừng năm thành, cả người thoạt nhìn đã không trở lại dữ tợn như vậy, nhưng sắc mặt lạnh như băng, còn có ma khí ngập trời cho người lại mãnh liệt hơn

Tay áo vung lên, tu sĩ Nam Vực phía dưới tâm thần bị chấn động, Mạnh Hạo đã đi xa, cầu vồng quán không, trong nháy mắt không thấy bóng dáng

Sáu chiến trườn, lúc này đã có chung quanh dừng lại, còn có hai nơi cuối cùng như cũ vẫn trong chiến tranh

Mạnh Hạo triển khai toàn bộ tốc độ dường như muốn xé rách hư không, sấm chớp rền vang, vượt qua mặt đất, xuất hiện ở trên chiến trường thứ năm

Tu sĩ Nam Vực nơi này đã còn dư lại không nhiều lắm, chỉ có mấy ngàn người, mà tu sĩ Bắc Địa hơn 10 ngàn người đang trong chém giết làm cho tu sĩ Nam Vực kế tiếp bại lui

Trong đám người, mập mạp bất ngờ ở bên trong, toàn thân máu tươi, vẻ mặt dữ tợn, cho dù là tu vi không cao, nhưg trên người hắn pháp bảo nhiều lắm, thân phận lại là thiếu tông Kim Hàn Tông, cho nên bên cạnh tổng là có người bảo vệ

Coi như là thế, hắn vẫn như cũ thỉnh thoảng phun ra máu tươi, nhiều lần gặp nạn, hắn tức giận ngập trời, thường thường há miệng cắn lấy đối phương

Hễ là bị hắn cắn trúng, cho dù là máu thịt hay là xương cốt, thậm chí

pháp bảo, đều sẽ răng rắc một tiếng, trực tiếp cắn nát, rất là hung tàn

Chết tiệt, đây là hung thú hay là người? Không ngờ răng nanh dài sắc bén như vậy!

Hắn tu công pháp gì? ?

Chém hắn, lột hết răng hắn xuống, nhất định tế luyện ra một bộ pháp bảo uy lực kinh người

Tu sĩ Bắc Địa đuổi giết mập mạp, mỗi người đều mang bị thương, miệng vết thương kia rất rõ ràng là bị cắn, từng tên một tràn ngập sát cơ, ngoài thân thể bảo quang vây quanh, đuổi giết mập mạp

Đến a, đến a

Mập gia cắn chết các ngươi! Mập mạp rống lớn

Giết chóc tràn ngập, tu sĩ Nam Vực lần nữa lui về sau, đại quân Bắc Địa điên cuồng đánh tới

Dường như muốn tất cả tu sĩ Nam Vực chỗ này toàn bộ diệt tuyệt

Mập mạp ánh mắt đã sớm đỏ

Mắt thấy từng đạo lữ ái thiếp của mình bị thương, hắn lập tức chạy ra, một tay lôi ái thiếp bị thương trở về, há to miệng cắn vào tay tu sĩ Bắc Địa đang đánh đến

Tu sĩ Bắc Địa kia da đầu tê dại, lập tức lui về phía sau, bị mập mạp cắn hụt

Cho dù là cắn hụt, nhng như cũ vẫn phải có tiếng vang truyền ra, làm người nghe sẽ da đầu tê dại

Chết tiệt! Tu sĩ Bắc Địa kia thẹn quá hóa giận, phất tay, bên ngoài thân thể chớp mắt một cái xuất hiện một khối đồng thau thiết

Khi bị hắn mạnh ném ra, đồng thau thiết này trực tiếp hòa tan, bạo phát ra hào quang màu xanh, dường như mang linh tính, chạy thẳng tới mập mạp xem chừng muốn bao phủ cắn nuốt

Mập mạp biến sắc, nguy cơ sinh tử nháy mắt hiện lên trong lòng, nhanh chóng lui về sau

Ánh sáng xanh kia tốc độ nhanh hơn, mắt thấy sẽ phải đụng chạm nhỏ thân thể của mập mạp

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên vang vọng trong trời đất

Chỉ là một thanh âm liền lập tức khiến tất cả tu sĩ Bắc Địa, thân thể toàn bộ chấn động, cũng không ít người trực tiếp phun ra máu tươi, trong óc nổ ầm ầm, tâm thần không xong

Tu sĩ đuổi giết mập mạp kia sắc mặt nháy mắt tái nhợt, máu tươi phun ra, vẻ mặt hoảng sợ, mạnh ngẩng đầu, thấy được chính là một mảnh ánh sáng đỏ chói mắt che đậy bầu trời

Hơi thở tiếp theo, một bàn tay xuất hiện ở phía sau mập mạp, cầm lấy bờ vai của hắn, nhẹ nhàng kéo về phía sau, thân ảnh Mạnh Hạo trực tiếp xuất hiện ở trước người mập mạp

Mạnh Hạo! Mập mạp lập tức vui mừng, vừa lên tiếng hắn tất cả tu sĩ Nam Vực chung quanh lập tức tinh thần phấn chấn

Mạnh Hạo đại nhân đến!

Chúng ta được cứu rồi, Mạnh Hạo đến! Tu sĩ Bắc Địa cũng phần lớn

nghe qua tên Mạnh Hạo, biết được nhóm đại quân đầu tiên chính là bị một người tên gọi Mạnh Hạo chôn sống, lúc này nghe nói hai chữ Mạnh Hạo, không ít người hít sâu một cái, theo bản năng lui về sau

Người có thể chôn sống mấy chục vạn đại quân, cho dù là dùng phương pháp gì đều nhất định có chỗ kinh người

Mạnh Hạo vừa mới xuất hiện, khí thế lập tức tạo thành uy hiếp, trực tiếp khiến hơn 10 ngàn tu sĩ Bắc Địa này từng cái một tâm thần chấn động, cùng lúc đó, tay phải Mạnh Hạo nâng lên, một chỉ tay hướng về ánh sáng xanh lại tới

Tản! Hắn lãnh đạm mở miệng, ánh sáng xanh kia lập tức run rẩy, phát ra hét lên, bay nhanh lui về sau, cắn trả vị tu sĩ Bắc Địa kia, như cũ không thể trốn ra, ở giữa không trung co rút lại, lần nữa hóa thành đồng thau, bị một cỗ mạnh mẽ bao phủ, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, bị Mạnh Hạo nắm ở trong tay

Khối đồng thau này ở trong tay Mạnh Hạo run rẩy, dường như lộ ra ý cầu xin tha thứ, Mạnh Hạo liếc nhìn, trực tiếp thu hồi sau đó ngẩng đầu ánh mắt quét qua kia hơn 10 ngàn tu sĩ Bắc Địa

Cặp mắt hắn trong nháy mắt nổi lên u mang, thân thể bước lên trước bước đi, lượng lớn sương mù đỏ lập tức ầm ầm tản ra, giống như một con rắn độc, chớp mắt một cái chạy thẳng tới hơn 10 ngàn người này, trong chớp mắt liền chui vào trong cơ thể bọn họ

Tiếng kêu thảm thiết thê lương, lập tức long trời lở đất

Mà Mạnh Hạo đứng tại chỗ, hai tay nâng lên, hai mắt nhắm nghiền, tiếng nổ ầm ầm truyền ra, theo một cái lại một cái tu sĩ Bắc Địa trở thành thây khô, thất khiếu bọn họ trong sương mù đỏ tràn ra, trở về trong cơ thể Mạnh Hạo, da trên thân thể hắn thật nhanh sinh trưởng, chỉ là thời gian gần nửa nén hương làm tất cả tu sĩ Bắc Địa nơi này hét thảm biến mất,

từng thi thể một ngã xuống, Mạnh Hạo mở mắt ra

Trên người của hắn lúc này đã mọc ra bảy tám thành da, trên mặt cũng là như vậy, một đầu tóc bạc phiêu diêu, cả người tán phát hung thần ý khiến tu sĩ Nam Vực cũng đều khẩn trương kinh hãi

Huyết Yêu Đại Pháp, tầng thứ sáu

Nhanh

Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong mắt lộ ra lãnh khốc, quay đầu lại liếc nhìn tu sĩ Nam Vực một cái, duy chỉ có khi đang nhìn hướng mập mạp, khóe miệng mới lộ ra một luồng mỉm cười

Chỉ là mỉm cười này rơi vào trong mắt mập mạp lại làm cho hắn thở sâu

Ngươi

Hắn chần chờ một chút

Mạnh Hạo không có nói chuyện, xoay người nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới bầu trời, hắn muốn đi chỗ chiến trường cuối cùng, ở nơi này

làm cho Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ sáu hoàn toàn đại thành!

Ngươi không phải Mạnh Hạo, ngươi là ai? Mập mạp nhìn Mạnh Hạo bay lên, nhất thời không nhịn được, lập tức lớn gọi ra

Lúc trước khi Mạnh Hạo vừa mới xuất hiện, hắn rất là vui mừng, nhưng ngay sau đó, hắn cảm nhận được một cỗ xa lạ trên người Mạnh Hạo, xa lạ kia lạnh như băng, khiến mập mạp cảm thấy, người trước mắt và Mạnh Hạo trong trí nhớ của hắn không giống nhau

Rất không giống nhau! Điểm này Sở Ngọc Yên có điều phát giác, nhưng

mập mạp nơi này phát hiện nhạy cảm hơn

Mạnh Hạo trong trí nhớ của hắn sẽ không giết chóc như vậy, sẽ không hung tàn như vậy, cắn nuốt khí huyết sinh mạng linh hồn tu sĩ để tu hành, loại công pháp này là ma công! Loại chuyện như vậy đặt ở bất kỳ thời đại, bất kỳ địa phương nào, đều sẽ khiến cho người hoảng sợ

Lãnh khốc, vô tình, xem sinh mạng không ra gì, đây là cảm giác trực quan nhất của mập mạp đối với Mạnh Hạo trước mắt này cùng với Mạnh Hạo thích lừa gạt người trong ký ức của hắn hoàn toàn chính là hai người! Mạnh Hạo ở giữa không trung, thân ảnh chợt ngừng, lời nói của mập mạp vang vọng trong tâm thần hắn, hắn không quay đầu lại, sau khi chợt ngừng chớp mắt đã đi xa, biến mất vô ảnh

Chỗ chiến trường thứ sáu cũng là nơi giờ này trên Nam Vực Đại Địa do một chi tu sĩ đội ngũ cuối cùng trong nhóm tu sĩ Bắc Địa thứ hai xâm lấn, phụ trách ngăn cản bọn chúng là Nhất Kiếm Tông cùng với bộ phận tu sĩ Kim Hàn Tông

Chiến trường nơi này cũng là một chỗ duy nhất

Nam Vực chiếm thế thượng phong! Tu sĩ Bắc Địa vốn là hơn hai vạn người, nhưng lúc này chỉ còn lại có hơn 10 ngàn, tu sĩ Nam Vực đang không ngừng phản công, giết chóc gào thét, tràn ngập cả chiến trường

Trần Phàm ở trong đó, Lý Thi Kỳ cũng ở nơi đây, thuật pháp tia sáng, lực lượng thần thông, trên chiến trường này, chỗ nào cũng có

Tu vi Trần Phàm đã lần nữa về tới Nguyên Anh, hắn dùng chính là một thanh kiếm, cả người dường như Kiếm tu, giết lực kinh người, Lý Thi Kỳ nơi đó một thân huyết quang, nàng không có tu hành Huyết Yêu Đại Pháp, nhưng những thuật pháp khác của Huyết Yêu Tông nàng đều biết

Khi tiếng nổ ầm ầm vang dội, bầu trời chớp mắt một cái trở thành màu

đỏ, nhưng lại rơi xuống mưa màu đỏ

Mưa này xuất hiện quá mức đột nhiên lập tức khiến tu sĩ Nam Vực và Bắc Địa rối rít tâm thần cả kinh

Đúng lúc này, đột nhiên, những giọt mưa rơi xuống kia trực tiếp hóa thành sương mù đỏ, chớp mắt một cái nghịch chuyển, chạy thẳng tới tất cả tu sĩ Bắc Địa, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền nhất nhất chui vào

Tu sĩ Nam Vực thất kinh, toàn bộ lui về sau, bọn họ lập tức rung động thấy được, tất cả tu sĩ Bắc Địa, nhưng lại vào lúc này, phát ra tiếng hét thảm trước nay chưa có, thân thể run rẩy trong nháy mắt khô héo, tóc bóc ra, tu vi từ toàn thân tràn ra, ngay cả hồn phách

cũng đều từ trong lỗ mũi bay ra

Mà xa xa kia mấy người khổng lồ như núi cao cũng là như vậy, cho dù là những vật Bắc Địa lại tới như lệ quỷ kia cũng đều tại hét thảm, thân thể mơ hồ, dường như muốn bị trừ đi

Đủ loại khiến tất cả mọi người tu sĩ Nam Vực đều hít thở sâu, một màn này quá mức kinh hãi, dường như nơi này trở thành địa ngục nhân gian

Theo từng cỗ thây khô ngã xuống, theo người khổng lồ như núi cao ầm ầm tử vong, theo những thứ lệ quỷ kia cũng đều tại hét thảm tiêu tán trong trời đât, lúc này xung quanh xuất hiện yên tĩnh ngắn ngủi

Trong sự yên tĩnh này, vô số sương mù màu đỏ từ trong từng cỗ một thi thể chui ra, mang khí huyết tu vi hồn phách của những người này, chạy thẳng tới bầu trời mây đỏ

Một màn này sâu đậm khắc sâu trong lòng tất cả tu sĩ Nam Vực

Sương mù đỏ cuốn ngược, bay lên không, mơ hồ có thể thấy được, trong mây đỏ trên bầu trời kia dường như có một thân ảnh khoanh chân đang ngồi

Thân ảnh ấy đang không ngừng hấp thu những sương mù đỏ kia! Da Mạnh Hạo trong chớp mắt liền mọc ra toàn bộ, vẫn là bộ dáng thư sinh, nhưng trên người của hắn nhưng không có khí chất thư sinh dĩ vãng, có chỉ là Huyết Ma một dạng lãnh khốc vô tình

Hắn một đầu tóc bạc phất phới, hai mắt chậm rãi mở ra, dường như trong mắt của hắn ẩn chứa tia chớp màu đỏ, sau khi thu gặt lực lượng chiến trường phía dưới, thân thể hắn nhoáng lên một cái, xoay người rời đi

Phía dưới có cố nhân, nhưng bộ dáng này hắn không muốn cố nhân thấy được

Tế sống! ! Đây là công pháp tà ác, sinh sinh tế sống! !

Thân ảnh trong Tầng mây kia là ai? Tu sĩ Nam Vực trên mặt đất rối rít thở sâu, trong đó có một số người sắc mặt hơi biến hóa, một màn này làm cho bọn họ nhớ lại một số hình ảnh tương tự nhưng không có tàn khốc như vậy

Trần Phàm trầm mặc, phức tạp nhìn bầu trời, không nói chuyện

Lý Thi Kỳ cách đó không xa, thân thể run lên, nàng là đệ tử Huyết Yêu Tông, mặc dù không có tu hành Huyết Yêu Đại Pháp, nhưng cũng không xa lạ gì

Là hắn

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1136: Quyết chiến đã đến!

Toàn bộ Nam Vực chiến tranh, theo chiến trường thứ sáu kết thúc, hết thảy tựa hồ cũng lắng xuống, nhưng mỗi người đều tinh tường hiểu được, đây chỉ là yên tĩnh ngắn ngủi trước cơn bão mà thôi.

Bão tố, sắp đến rồi!

Trận quyết chiến cuối cùng, sắp hàng lâm!

Địa điểm trận quyết chiến này là nơi nào, tu sĩ Nam Vực có sự lựa chọn bất đồng, có người quyết ý chọn ngay tại Huyết Yêu Tông, bày trận tại nơi này, quyết chiến với Bắc Địa, một chỗ tốt như vậy, sẽ tiết kiệm được một ít thời gian, dù sao hiện nay hầu như tu sĩ Nam Vực co thê chiến đấu được, đều đã đến đây.

Nhưng cũng không ít người cho rằng, nhóm tu sĩ Bắc Địa thứ ba xâm nhập nơi nào, sẽ quyết một trận tử chiến ở nơi đó, như vậy, có thể tránh cho tu sĩ Bắc Địa gây họa lan tràn ra cả Nam Vực Đại Địa.

Cuối cùng, ba người Đan Quỷ, Tống lão tổ và Kim Hàn lão tổ đã thống nhất, đối với Nam Vực mà nói, trước mắt thời gian mơi là quý giá nhất!

Quyết định quyết chiến ở tại Huyết Yêu Tông, tại đây cách xa Thiên Hà Hải, cách Mặc Thổ không xa, xem như là biên giới Nam Vực, tuy nói bỏ ra một khu vực địa vực rộng lớn làm chiến trường, nhưng chỉ cần một ngày bọn họ chưa diệt vong, Bắc Địa sẽ không tính là đã chiếm lĩnh được Nam Vực.

Bởi như vậy, sau khi tu sĩ Bắc Địa tiến vào biên giới Nam Vực, cần phải

có thời gian hành quân, chẳng khác gì là cho tu sĩ Nam Vực, tranh thủ được nhiều thời gian hơn.

Theo ba người lựa chọn, giờ phút này tu sĩ Nam Vực co thê chiến đấu, ước chừng còn hai mươi vạn người, lấy Huyết Yêu Tông làm trung tâm, đóng quân ở xung quanh, hợp thành một vòng lại một vòng phòng tuyến.

Cùng lúc đó, ba người Đan Quỷ đích thân mang tới vô số vật liệu, bảo vật của tất cả tông môn ở Nam Vực để bố trí đại trận, tổng cộng có mười tòa đại trận, vờn quanh đại địa, hình thành uy áp kinh thiên.

Không khí rất khẩn trương, từng tu sĩ Nam Vực đều nắm chặt hết thảy thời gian chữa thương, hồi phục tinh lực. Toàn bộ trận doanh, một mảnh yên tĩnh.

Trận chiến cuối cùng này, sẽ quyết định thắng bại, nếu thắng, Nam Vực sẽ có được một thời gian dài đáng kể yên bình, sau khi nghỉ ngơi và hồi phục, sẽ lần nữa phát triển rực rỡ, càng thêm sáng chói.

Mà một khi thất bại. . .

Từ nay về sau Nam Vực sẽ biến thành địa bàn của Bắc Vực, truyền thừa bị chiếm đoạt, tu sĩ diệt vong, căn cơ biến mất, bị Bắc Địa triệt để thống trị, một số năm sau. . . có lẽ sẽ không còn ai có thể nhớ rõ, tại đây đã từng rất phồn hoa.

Trận chiến này, quyết định hết thảy!

Hoặc là sinh, hoặc là tử, không có quy hàng.

Mấy ngày trước, Mạnh Hạo đã về tới trận doanh, bước vào Huyết Yêu Tông. Một mình yên lặng trở về Thiếu Tông cốc của hắn, tại đó, hắn yên lặng ngồi tại vị trí lúc trước ôm Hứa Thanh, ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn, nhưng hiện tại đã không còn là hai bóng hình, mà chỉ còn lại một

mình hắn.

Tóc trắng phiêu diêu, huyết bào bay mua, một cơn gió thổi tới, Mạnh Hạo ngẩng đầu lên.

Sắc mặt hắn tái nhợt, không có chút huyết sắc, tựa như một người bệnh nặng vậy, hoàn toàn đối lập với trang phục huyết sắc của hắn, nhưng cặp mắt của hắn, lại thâm thúy tựa như bóng đêm, hóa thành ánh sáng âm u.

Hắn rõ ràng là ở đó, nhưng lại khiến cho người ta cảm giác khí huyết thông thiên, phảng phất tại bên trong thân thể của hắn, tồn tại lực lượng khí huyết khiến cho người ta khủng bố, hơn nữa thấp thoáng còn có vô số u hồn- ít nhất hơn mười vạn đang vờn quanh hắn, gào thét thê lương vang trời.

Tựa như những u hồn này, muốn thôn phệ xé xác Mạnh Hạo, nhưng lại không dám vậy, chúng bị giam cầm xung quanh Mạnh Hạo, vĩnh viễn, không được Luân Hồi.

- Thanh nhi, hiện tại vừa vặn rất tốt đối với muội. . . Mạnh Hạo thì thào, ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng, còn ẩn chứa nét cô độc, khiến cho toàn thân hắn tựa như phát ra một loại khí tức Tịch Diệt.

Mà tại Thiếu Tông cốc của hắn, người ở bên ngoài nhìn tới, sẽ thấy tràn đầy huyết sắc, tràn đầy thần bí, chuyện Mạnh Hạo thôn phệ khí huyết, tu vi, hồn phách của tu sĩ, từ lâu đã được truyền ra, phần lớn tu sĩ Nam Vực đều đã nghe thấy, thậm chí phần lớn đã thấy tận mắt.

Đối với Mạnh Hạo, bọn hắn vừa tôn kính, đồng thời tận sâu trong lòng, cũng đều xuất hiện sợ hãi.

Đại quân Nam Vực, ở nơi này chỉnh đốn, bày trận đã bước sang ngày thứ năm. . .

Biên giới Nam Vực, gần Thiên Hà Hải, nước biển gao thet, nhấc lên sóng dữ ngập trời, tựa như muốn tràn lên Nam Vực, bao phủ cả Nam Vực, trên mặt biển, cây cầu Bỉ Ngạn Hoa phát ra hào quang rực rỡ kinh thiên, thấp thoáng có Trận Pháp Truyền Tống đang không ngừng lập loè.

Thời gian dần qua, từng bóng người lần lượt xuất hiện, đến cuối cùng, bóng người đã rậm rạp chằng chịt, vô biên vô hạn.

Cầu Bỉ Ngạn Hoa nhấp nhô bóng người, xa xa, có hai cự nhân cao lớn như núi, nhưng rõ ràng lại càng cường hãn hơn so với hai nhóm trước, chúng mặc áo giáp Kim sắc, những nơi đi qua, uy áp ngập trời.

Rõ ràng không còn là có thể so với Trảm Linh, mà là có thể so với Vấn Đạo!

Cho dù chỉ là Vấn Đạo sơ kỳ, nhưng với thân thể cao lớn kia, vẫn đủ để nghiền ép tu sĩ cùng cảnh giới, nhất là trên người bọn chúng có áo giáp, sau lưng còn có đại kiếm, thoạt nhìn càng thêm khiếp người.

Ngoại trừ hai cự nhân này ra, tại phía sau bọn chúng, còn có tử khí ngập trời, hóa thành màn sương mù màu xanh lá, những nơi sương mù đi qua, mặt biển xuất hiện từng mảng thi thể Hải Thú.

Tại trong sương mù, có ba lão quỷ vạn năm!

Ba lão quỷ này, mỗi tên đều có thể so với Vấn Đạo, trong lúc sương mù di chuyển, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng gào rú thê lương, khiến cho bát phương phong vân cuồn cuộn.

Trừ bọn chúng ra, chính là đại quân mấy chục vạn tu sĩ Bắc Địa, rậm rạp chằng chịt đứng trên cầu Bỉ Ngạn Hoa, khiến cho người ta nhìn vào, phải hít sâu một hơi.

Đáng chú ý nhất, chính là ở sau cùng!

Nơi đó có một chuồng sắt chừng trăm trượng, được vô số xích sắt chậm rãi kéo đi, bên trong chuồng sắt có một con khỉ hai mắt đỏ thẫm, con khỉ này toàn thân rậm rạp chằng chịt phù văn, thở hồng hộc, bên trong lồng giam không chút nhúc nhích.

Mà đi đầu đội ngũ, có ba người, khí thế ngập trời, phiêu phù giữa không trung, lạnh lùng nhìn về phía Nam Vực Đại Địa, chính giữa ba người này, là một lão giả.

Lão giả này mái tóc dài màu đỏ, sắc mặt cũng đỏ thẫm, mặc áo bào trắng, thoạt nhìn trên thân thể có uy áp không hiểu tràn ngập, thậm chí còn có vô số tia chớp chạy quanh người, tạo thành một... Chân Long!

Cẩn thận quan sát thì thấy, đây không phải là Chân Long, mà là một Tiểu Đỉnh!

Chiếc đỉnh này... Nếu Mạnh Hạo ở nơi này, nhất định liếc mắt một cái sẽ nhận ra, rất là tương tự với... Lôi Đỉnh của hắn, chỉ có điều mặt ngoài của nó lại điêu khắc tia chớp hình Long bao quanh!

Hắn đứng ở nơi đó, trên người phát ra khí tức Vấn Đạo đỉnh phong, mang lại cho người ta cảm giác, có chút giống với Ngụy Tiên Khôi Lỗi của Mạnh Hạo.

Nhưng nhìn kỹ lại, lại thấy không giống, hắn mang lại cho người ta cảm giác, càng thêm cổ xưa, càng thêm tang thương.

Khí tức kia, tựa như ở vào khoảng giữa Chân Tiên và Ngụy Tiên vậy.

Lão giả này, chính là Tộc trưởng Đế tộc, đệ nhất cường giả Bắc Địa.

Bên cạnh hắn có hai người, một nam một nữ, đều có bộ dáng trung niên, nam tử thì âm nhu, mắt phượng, thân thể phiêu hốt, nhưng trong đôi mắt,

lại thấp thoáng có hai vị tiên đang khoanh chân ngồi, dường như đang tụng kinh, khiến cho người ngoài nhìn vào, lập tức biết trung niên nam tử này không tầm thường.

Hắn cũng là Vấn Đạo đỉnh phong, trên người cũng có vẻ kỳ dị giống như Ngụy Tiên, nhưng khí tức lại không đồng dạng như vậy.

Mà nữ tử kia, thì không chút xinh đẹp, trên mặt có một cái bớt màu đen, sắc mặt nhăn nhó, thân thể cũng không cân đối, mà hơi mập mạp.

Trên người của nàng ta, lại có một con rắn nhỏ màu đỏ quấn quanh trên cổ, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu thụt thò lưỡi, con mắt lạnh lùng, nếu nhìn kỹ, có thể thấy được con rắn nhỏ này không phải thực thể, thân thể của nó rõ ràng là do vô số tàn hồn ngưng tụ thành.

Bọn hắn, chính là đại quân tu sĩ Bắc Địa thứ ba, cũng là nhóm cuối cùng, càng là đội hình mạnh nhất!

Cơ hồ khi bọn họ tiến tới gần biên giới Nam Vực, lập tức có ba luồng cầu vồng từ phía Nam Vực gào thét bay đến, nhay măt đã hiện ra ba tu sĩ Vấn Đạo đỉnh phong, chính là ba vị lão tổ Bắc Địa, lúc trước bị Mạnh Hạo chấn nhiếp bỏ chạy.

Ba người vừa gia nhập, lập tức khiến cho nhóm đại quân Bắc Địa thứ ba này, có tới sáu Vấn Đạo đỉnh phong!

Còn có hai tên cự nhân, ba lão quỷ, lực lượng như vậy, chính là đội hình mạnh nhất Bắc Địa.

Ba người bước đi, không nói gì, mà là riêng phân minh lấy ra một miếng ngọc giản, ném lên, phân biệt rơi vào tay Tộc trưởng Đế tộc cùng hai người bên cạnh hắn, ba người Ngưng Thần xem xét về sau, thần sắc không thay đổi, nhưng trong mắt đã hiện lên vẻ thâm thúy.

- Mạnh Hạo. . .

- Lúc trước nhận được tin tức các ngươi truyền về, hôm nay xem ra, tên Mạnh Hạo này... đích thật chính là trở ngại lớn nhất để Bắc Địa ta làm chu Nam Vực!

- Phân thân Vấn Đạo đỉnh phong, bản tôn co thê thôn phệ tánh mạng, khí huyết, tu vi, hồn phách. . .

- Nhất định phải loại bỏ hắn, chỉ cần trên chiến trường không có người này, chinh phục Nam Vực sẽ dễ như trở bàn tay!

Sáu người nhìn nhau truyền âm, một lát sau, ánh mắt bọn hắn đều lóe lên, nhìn về Tộc trưởng Đế tộc ở chính giữa.

Lão giả toàn thân có tia chớp lượn lờ này, hai mắt nhắm nghiền, một lát sau bỗng nhiên mở ra, lần thứ nhất mở miệng, thanh âm khàn khàn, có uy áp không hiểu.

- Đối với hắn, vận dụng tộc khí!

Hắn vừa nói ra, năm người khác đều khẽ gật đầu, không hề đàm luận thêm nữa, một lát sau, nhóm đại quân thứ ba của Bắc Địa này, theo cầu Bỉ Ngạn Hoa, đã tiến vào Nam Vực Đại Địa!

Trong nhay măt khi tiến vào Nam Vực Đại Địa, theo sát khí của vô số tu sĩ Bắc Địa tràn ngập ra, bầu trời cũng trở nên âm u, tựa như một mảnh mây đen, gào thét trên bầu trời.

Vị Tộc trưởng Đế tộc toàn thân lượn lờ tia chớp kia ngẩng đầu, ánh mắt tựa như co thê xuyên thấu Thương Khung, hừ lạnh một tiếng, điểm ra một chỉ, lập tức một đạo thiểm điện gào thét phóng thẳng lên bầu trời.

Hư không vặn vẹo, một con mắt gần như trong suốt, lớn cỡ nắm tay trên

bầu trời, lập tức bị tia chớp oanh kích, trực tiếp nổ tung.

- Nam Vực đã biết chúng ta đến, dùng tốc độ nhanh nhất toàn lực chạy đi, một lần hành động quyết chiến! Lão giả vừa dứt lời, tu sĩ Bắc Địa đồng loạt ngửa mặt lên trời thét dài, hướng về phía xa bay nhanh.

Thiên Địa biến sắc, phong vân vần vũ, đại địa rung chuyển, sát cơ hàng lâm!

Bên ngoài Huyết Yêu Tông, Tống lão tổ biến sắc, hai mắt đang nhắm đột nhiên mở ra.

- Đến rồi!

- Lão giả toàn thân lượn lờ tia chớp kia, co le chính là Tộc trưởng Đế tộc, đệ nhất cường giả Bắc Địa, tu vi người này quả nhiên kinh người, hắn đã phát hiện ra Minh Tức Pháp Nhãn của ta.

- Chậm nhất ba ngày, bọn hắn sẽ sẽ đến!

Ánh mắt Đan Quỷ và lão tổ Kim Hàn Tông chợt lóe lên, nhìn nhìn nhau, trong đáy mắt đều lộ ra vẻ thâm thúy, áp chế hết thảy lo nghĩ xuống đáy lòng, thở sâu, rồi hai người đứng lên.

- Thông cáo xuống dưới, bắt đầu quyết chiến!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1137: Chương 1137

Hai mươi vạn tu sĩ Nam Vực tại mười tòa đại trận bao quanh Huyết Yêu Tông, toàn bộ đều đa nghe được mệnh lệnh của Đan Quỷ, từ trong nhập định mở mắt ra, trong mắt của bọn họ vằn lên tơ máu, nhiệt huyết của bọn họ không gì có thể dập tắt.

Mấy ngày này đối với bọn họ mà nói, mặc dù là đang nghỉ ngơi lấy sức, nhưng trong đầu lúc nào cũng căng thẳng như dây cung kéo căng, không chút buông lỏng, mỗi người đều đang đợi. . . đợi một khắc quyết chiến cuối cùng kia!

Giờ phút này, thời khắc kia rốt cuộc cũng đã đến!

Không có người nói chuyện, thế nhưng khí tức dày đặc tỏa ra lại hóa thành Thiên Lôi ì ùng, vang vọng khắp bát phương, sát khí từ trên người từng tu sĩ một tràn ra, cuối cùng ngưng tụ lại, phóng lên trời, khiến trời long đất lở.

Một trận chiến này, không có đường lui!

Một trận chiến này, là một hồi điên cuồng cuối cùng của Nam Vực!

Một trận chiến này, thất bại hẳn phải chết, thắng lợi mới có một đường sinh cơ!

Không ai nắm chắc có thể sống sót sau trận chiến này, cho dù là đám người Tống lão tổ cũng đều như vậy, trong trận chiến giữa hai phiến Địa Vực với mấy chục vạn tu sĩ, hết thảy đều có khả năng xảy ra.

Bọn hắn trầm mặc, có người lấy ngọc giản từ trong lồng ngực ra, khắc tuyệt học của bản thân vào bên trong, dùng máu tươi nguyền rủa, bất

luận người nào muốn đạt được tuyệt học, cần phải đời đời kiếp kiếp không đội trời chung với tu sĩ Bắc Địa!

Có người lấy ra Pháp bảo, cũng có người lấy ra một vài thứ phàm tục, dường như đang lưu lại nhắn nhủ đối với người nào đó, yên lặng cầm lấy thì thầm.

Như là cáo biệt. . .

Mạnh Hạo tại bên trong Thiếu tông cốc, vẫn ngồi ở đó không nhúc nhích, mấy ngày nay hắn không tu hành, Huyết Yêu Đại Pháp trên người hắn cũng chưa triệt để đại thành, còn thiếu khuyết một ít Chiến Hồn.

Chỉ ngồi ở vị trí đã từng ôm Hứa Thanh lúc trước, im lặng trầm tư, dường như khí tức toàn thân đều đã biến mất, không chút nhúc nhích.

Thời gian trôi qua , thời điểm hoàng hôn ngày thứ hai phủ xuống, khí tức của tu sĩ Nam Vực càng phát ra trầm trọng, Lôi đình vang vọng, vẫn không có người nói chuyện.

Cho đến khi. . . tại phía chân trời, xuất hiện một tuyến đường!

Một tuyến đường màu đen, một tuyến đường động trời do vô số tu sĩ Bắc Địa tạo nên!

Nơi đó, mấy chục vạn tu sĩ Bắc Địa tinh thần vô cùng phấn chấn đang bay tới, phong vân biến sắc, chấn động vang trời, đại địa rung chuyển.

Hai tên Cự Nhân màu vàng to lớn như núi cao kia, đang chạy tới, mỗi một lần nhấc chân lên đều vượt qua một tòa núi lớn, thoạt nhìn có lực uy hiếp rất mạnh, giữa không trung, ba lão quỷ quanh quẩn trong màn sương mù màu xanh lá, cũng gào thét tiến đến, những nơi đi qua, toàn bộ thảm thực vật trên đại địa đều tử vong, ngay cả ngọn núi cũng như muốn hòa tan.

Ở vị trí tiên phong, sáu vị Vấn Đạo đỉnh phong tính cả Tộc trưởng Đế tộc, trực tiếp xẹt qua bầu trời, sáu người tựa như một cái thú trảo cực lớn, xé rách không gian.

Giờ khắc này, tất cả tu sĩ Nam Vực đều ngẩng đầu lên, bọn hắn buông ngọc giản xuống, buông xuống vật ký thác trân quý nhất trong lòng, chặt đứt nhi nữ tình trường trong đầu, giờ khắc này, toàn bộ tâm thần đều đặt ở phía trước, chiến ý cũng trong nháy mắt này, ầm ầm bộc phát.

- Chiến! Không biết là ai hét lên đầu tiên, sau đó ngày càng có nhiều người, sau mấy ngày bị đè nén, lúc này như muốn bộc phát, rống lên rung trời.

- Chiến!!!

- Chiến!!! Nguyên một đám tu sĩ Nam Vực đứng lên thét lớn, thiên địa lu mơ, một cỗ sát khí mãnh liệt từ trên người bọn họ bộc phát ra, tràn ra phía ngoài trận pháp, tiến đến khu vực tu sĩ Bắc Địa đang xúc thế, quyết đấu.

Ầm!

Mấy chục vạn người ngưng tụ khí thế quyết đấu, nhìn như vô hình, nhưng trên thực tế lực sát thương rất mạnh, sau tiếng nổ vang, tu sĩ Bắc Địa toàn bộ ngừng lại, có không ít người khóe miệng tràn ra máu tươi, tu sĩ Nam Vực cũng tương tự.

- Trung quân đánh thẳng vào, hai cánh hóa đao, thỉnh tiên môn, bái chín phương trời! Một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng, từ trong khu vực tu sĩ Bắc Địa chợt truyền ra. Ba lão quỷ mang theo sương mù màu xanh lá bay lên, một tên trong đó mang theo một nữ tử che mặt, nàng khoanh chân ngồi trong sương mù, không bị ảnh hưởng chút nào, hờ hững mở miệng.

Theo lời nàng truyền ra, lập tức mấy chục vạn đại quân Bắc Địa phân ra ba bộ phận, mười vạn quân ở giữa mạnh mẽ tiến vào, hai bên riêng phần mình mười vạn, triển khai đội hình thành hình đao nhọn, tiếp theo xung phong liều chết.

Đúng thời điểm này, bầu trời nứt ra một khe hở, một đại môn màu vàng đột nhiên xuất hiện, từ trên bầu trời ào ào hướng về đại địa đập tới.

Hai Kim giáp Cự Nhân cao lớn như núi kia mãnh liệt nhảy lên, ngửa mặt lên trời rống to, riêng phần mình hai tay nâng lên, giữa không trung, cứng rắn tiếp được đại môn màu vàng kia, dùng lực lượng của hai người, nâng đại môn lên!

Cùng lúc đó, đại môn từ từ mở ra, bên trong lộ ra một vùng hư vô Hỗn Độn, mơ hồ có thể chứng kiến có một cây đại thụ, từ bên trong cửa chậm rãi lan tràn đi ra.

Khí tức tang thương, ý vị cổ xưa của cây đại thụ này, trong chớp mắt tràn ngập trong trời đất.

- Mở trận!!! Ân thanh Tống lão tổ tại thời khắc này vang lên, một loạt tiếng "ầm ầm" liên tiếp truyền ra, mười tòa trận pháp lập tức được mở ra toàn bộ, theo trận pháp vận chuyển, lập tức có vô số Linh kiếm hư ảo bay ra, phô thiên cái địa, lao thẳng đến tu sĩ Bắc Địa.

- Phá trận! Trong màn sương mù màu xanh lá, nữ tử kia nhàn nhạt mở miệng.

Nàng vừa dứt lời, lập tức hai Cự Nhân liền khiêng đại môn màu vàng lao thẳng về phía trận pháp Nam Vực, trong lúc phóng đi, cây đại thụ ở bên trong càng lan tràn ra nhiều, đạt đến hơn trăm trượng.

Hai tên Cự Nhân lực lượng lớn vô cùng, không cách nào bị ngăn cản,

trong nháy mắt đã tới gần tòa đại trận thứ 10 của Nam Vực ở ngoài cùng, rồi đập thẳng tới.

- Ầm ầm rắc... Tòa đại trận thứ mười không ngăn cản được chút nào, trực tiếp tan vỡ.

Bên trong trận pháp, sắc mặt Tống lão tổ cùng lão tổ Kim Hàn Tông đại biến.

- Đó là cái gì?!

- Phá Trận Mộc! Bắc Địa nội tình sâu dày, không ngờ còn sót lại loại Mộc này! Sắc mặt Đan Quỷ âm trầm, trong lúc đang nói, hai Cự Nhân kia đã bước nhanh đến thẳng tòa đại trận thứ chín, tại phía sau bọn chúng, mấy chục vạn đại quân Bắc Địa gào thét mà đến, thế như sóng lớn, muốn bao phủ cả Nam Vực.

Cùng lúc đó, trong sáu tên lão tổ Vấn Đạo đỉnh phong trên bầu trời, có năm người lập tức bay ra, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã bay tới trận thứ chín, phối hợp cùng hai Cự Nhân kia, triển khai thần thông, oanh kích tới.

Chỉ trong chốc lát, đại địa rung chuyển, bầu trời nổ vang, tòa đại trận thứ chín phá, thứ tám phá, lúc đến tòa đại trận thứ bảy, trong khoảng khắc khi trận pháp bị phá vỡ, bên trong tòa đại trận thứ bảy như ẩn giấu lực lượng hủy diệt nào đó, lập tức ầm ầm nổ tung, hóa thành một cỗ lực lượng trùng kích, ầm ầm tràn ra xung quanh.

Những nơi đi qua, đại địa chấn động nổ vang, hai Cự Nhân khiêng đại môn màu vàng, thân thể mãnh liệt run rẩy, không cách nào ngăn cản, bị cưỡng ép lui về phía sau trăm trượng, tu sĩ Bắc Địa phía sau bọn chúng cũng có không ít, dưới lực lượng trùng kích lập tức hình thần câu diệt.

Mắt thấy lực lượng trùng kích vẫn còn muốn khuếch tán, năm tu sĩ Vấn

Đạo đỉnh phong lập tức ra tay, các loại thần thông được phóng ra, Thiên Địa run rẩy, triệt tiêu lực lượng trùng kích kia.

- Giết ra ngoài! Tống lão quái rống to một tiếng, cùng lão tổ Kim Hàn Tông và Đan Quỷ, ba người thét lên bay ra, phía sau bọn họ là năm cường giả Trảm Linh của Nam Vực cùng hai mươi vạn tu sĩ Nam Vực, thời khắc này cũng lao ra khỏi trận pháp, triển khai đánh giáp lá cà!

Ba người Đan Quỷ bay thẳng đến năm tên Vấn Đạo đỉnh phong, trong đó Tống lão tổ cùng Kim Hàn Tông lão tổ, chỉ có thể một mình chiến một người, mà Đan Quỷ lực lượng mạnh mẽ, phù văn bên ngoài thân thể tuy nói vẫn chưa hoàn toàn vỡ vụn, nhưng vẫn bộc phát ra lực lượng Vấn Đạo đỉnh phong, vượt qua đám người Tống lão tổ.

Lão vừa ra tay, lập tức âm thanh Đại Đạo vang vọng, lò đan biến ảo như muốn luyện hóa cả Thiên Địa trong đó, trực tiếp đối kháng với nam tử âm nhu của Bắc Địa, đồng thời còn vung tay, oanh kích về phía lão giả áo bào trắng giống như Cương thi của Bắc Địa kia.

Ba người đại chiến, long trời lở đất.

Nhưg cho dù là vậy, Bắc Địa xuất động năm Vấn Đạo đỉnh phong, vẫn có một vị không ai có thể ngăn cản, chính là nữ tử mập mạp, nữ tử này nhếch miệng cười cười, lao thẳng đến Tống lão quái, muốn giết chết lão trước.

Nhưng trong nháy mắt khi nàng ta vừa lao ra, bỗng nhiên da đầu nữ tử run lên, sắc mặt đại biến, mãnh liệt rút lui. Ngay khi lui ra phía sau, phía trước nữ tử đột nhiện hiện ra một thanh Mộc kiếm gào thét chém tới, lực lượng Tuế Nguyệt tràn ra, khiến cho phiến không gian nơi này trở nên ảm đảm như đã trôi qua vài vạn năm chỉ trong chớp mắt.

- Ai!

Khi nữ tử còn đang biến sắc, bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo từ hư vô bỗng nhiên hiện ra, hắn phất tay một cái, bên người liền xuất hiện trên trăm phù văn, tạo thành đại trận lao thẳng đến nữ tử.

Nữ tử há mồm phun ra một mảnh sương mù, mảnh sương mù này cuồn cuộn, huyễn hóa ra các loại hung thú giữa không trung, lao thẳng về phía bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo.

- Ầm ầm... Nữ tử lại lần nữa biến sắc, nàng không phải Vấn Đạo đỉnh phong bình thường, mà là siêu việt, thậm chí bình thường còn có thể chém giết Vấn Đạo đỉnh phong khác, không ngờ ở nơi này, rõ ràng lại gặp một đối thủ... mạnh mẽ không kém mình chút nào.

- Ngươi chính là Mạnh Hạo? Giờ khắc này, chẳng những nữ tử mở miệng hỏi như vậy, mà tên nam tử âm nhu đang giao chiến cùng Đan Quỷ, cùng đệ nhất cường giả Bắc Địa đang ở phía xa xem cuộc chiến, cũng ghé mắt nhìn lại.

- Hắn là phân thân của Mạnh Hạo! Lão giả Cương thi mặc áo đen đang giao chiến cùng Kim Hàn lão tổ, lập tức hô lên.

Trong tiếng nổ tung, cuộc chiến đỉnh phong, lập tức triển khai trên bầu trời.

Cùng lúc đó, nhìn khắp chiến trường, năm cường giả Trảm Linh của Nam Vực hò hét xông lên, ngăn cản bọn họ, chính là cường giả Trảm Linh của Bắc Địa.

Bảy người này bay ra, phân ra năm người giao chiến, hai người còn lại lao thẳng đến tu sĩ Nam Vực, tàn nhẫn giết chóc.

Trên chiến trường, giết chóc chẳng phân biệt tu vi, đánh chết thật nhiều địch nhân, mới là thủ đoạn của chiến tranh!

Cùng lúc đó, giữa không trung, nữ tử khoanh chân ngồi trên màn sương mù, lạnh lùng lên tiếng: - Huyền Thiên Tam lão, mời ra tay a.

Nàng vừa cất tiếng, ba lão quỷ trong sương mù ngửa mặt lên trời cười khặc khặc, thân hình nhoáng một cái, lao ra màn sương mù thẳng đến khu vực tu sĩ Nam Vực, trong mắt ba lão quỷ lộ ra ánh sáng âm u, mang theo vẻ khát máu, như phải đi thôn phệ sinh mệnh chi hỏa của tu sĩ vậy.

Thế cục lúc này đối tu sĩ với Nam Vực mà nói, cực kỳ bất lợi, tuy nhiên trận pháp vẫn còn, đây chính là căn cơ, một khi không địch lại, có thể lui về đại trận phòng hộ.

Chẳng qua, cho dù là như thế, trận chiến này vẫn không có phần thắng, vị đệ nhất cường giả Bắc Địa giữa không trung kia, căn bản vẫn chưa ra tay.

Trong nháy mắt khi tam quỷ đánh tới, trong nháy mắt khi hai tên Trảm Linh nhe răng cười hàng lâm vào trong đội hình đại quân tu sĩ Nam Vực, bên trong Thiếu tông cốc, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe lên, không còn trầm tư nữa, mà đỏ lên, hắn lắc mình một cái, nháy mắt biến mất.

Lúc xuất hiện, đã ở chiến trường!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1138: Chém quỷ!

Mạnh Hạo xuất hiện, vô thanh vô tức, trên khắp chiến trường, chỉ có không nhiều người nhận ra sự xuất hiện của hắn, trên bầu trời, vị tộc trưởng của Đế tộc, đệ nhất cường giả Bắc Địa thủy chung vẫn không xuất thủ kia, chính là một người trong số đó.

Khi mới xuất hiện, Mạnh Hạo tại bên cạnh trận pháp, một thân áo bào đỏ che trời, sắc mặt tái nhợt, không chút huyết sắc, tay phải hắn cầm một cái lôi đỉnh, đỉnh này chợt hiện lên ánh chớp lập lòe, thân thể hắn lần nữa biến mất.

Khi xuất hiện lại, bất ngờ đã như hùng sư phủ xuống khu vực hai tên giả Trảm Linh đang xông vào đội hình tu sĩ Nam Vực kia, một trong hai tên là một đại hán đầu tóc bù xù, đang giết tới một tu sĩ Nam Vực, tu sĩ kia lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hắn vốn tưởng rằng hắn phải chết, đang muốn tự bạo, nhưng trong nháy mắt trước mặt liền hoa lên, bất ngờ đã đổi vị trí với Mạnh Hạo, tâm thần tu sĩ kia chấn động, nhìn Mạnh Hạo phía trước mặt.

Khi tay phải tên đại hán sắp vỗ xuống, bỗng nhiên sắc mặt hắn biến đổi, cặp mắt co rút lại, bị một màn Mạnh Hạo đột nhiên xuất hiện này khiếp sợ, đang định lui về phía sau, Mạnh Hạo như u hồn, chớp mắt một cái đã xuất hiện sát người hắn, tay phải nâng lên nhẹ nhàng vỗ về tên đại hán này.

Một tiếng hét thảm trong khoảnh khắc từ trong miệng đại hán truyền ra, tay phải của hắn mắt thường cũng có thể thấy được, trực tiếp khô héo, đồng thời, nơi đó hóa thành một cái hắc động, hút khí huyết toàn thân hắn vào trong, trong chớp mắt, tên đại hán chỉ còn da bọc xương, tu vi biến mất, dưới trạng thái khủng khiếp tràn ngập, hồn phách của hắn cũng

bị rút ra, thân thể ầm một tiếng vỡ vụn, có lượng lớn sương mù đỏ tản ra, sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Bước chân Mạnh Hạo không chút dừng lại, sau khi hời hợt chém giết một người, lôi đỉnh trong tay hắn lại một lần nữa lấp lánh, lúc hắn lần nữa xuất hiện, bỗng nhiên lại... hiện ra bên cạnh một tên cường giả Trảm Linh khác.

Tên Trảm Linh này là một lão già, da đầu đã tê dại, tốc độ Mạnh Hạo đánh chết đại hán kia quá nhanh, nhanh đến mức khiến hắn không thể phản ứng, gần như vừa mới sửng sốt, Mạnh Hạo đã xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Khuôn mặt thương mang, không có chút huyết sắc, còn có ánh sáng âm u trong mắt kia, khiến da đầu lão già này trực tiếp tê dại, hồn phi phách tán.

- Không!

Hắn đang muốn lui về sau, tay phải Mạnh Hạo đã trực tiếp đặt trên thiên linh của hắn, hút một cái, lão già hét lên thê lương, thân thể trong nháy mắt khô héo, hết thảy đều theo thiên linh của hắn, sáp nhập vào tay Mạnh Hạo.

Toàn bộ mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, từ lúc Mạnh Hạo đi ra, đến khi hắn chém chết hai tên Trảm Linh, nhanh đến mức khiến gần như tất cả mọi người đều thất kinh.

- Mạnh Hạo đại nhân!

- Mạnh Hạo đại nhân!

- Mạnh Hạo đại nhân!!! Tu sĩ Nam Vực, đầu tiên là mấy người được Mạnh Hạo cứu kia lạc giọng kêu tiếng, sau đó toàn bộ tu sĩ Nam Vực

đồng loạt hô vang, tạo thành sóng âm ngập trời.

Mà Mạnh Hạo ở nơi đó, huyết bào phất phới, một mái đầu bạc, tỏa ra khí thế kinh thiên!

Giữa không trung, cặp mắt vị tộc trưởng Đế tộc, đệ nhất cường giả Bắc Địa kia, lập tức co rút lại.

- Muốn chết! Thân thể hắn nhoáng lên một cái, trong chớp mắt, không ngờ lại hóa thành một con Lôi Bằng, bốn phía tia chớp lượn lờ, trong nháy mắt đã lao tới gần Mạnh Hạo, định đánh chết hắn.

Thần sắc Mạnh Hạo vẫn như thường, rất tỉnh táo, gần như trong khoảnh khắc lão già này lao tới, lôi đỉnh trong tay hắn bỗng nhiên nhoáng lên một cái, sấm chớp hiện lên, lập tức biến mất. Khi xuất hiện lại, bất ngờ đã hiện ra trước người một lão quỷ.

Lão quỷ kia mơ hồ có thể nhìn thấu bên trong là một lão bà. Bà ta đang cười gằn công kích vào chính giữa thân thể một tu sĩ Nam Vực, cái miệng há to trực tiếp cắn xuống đầu tu sĩ này, rắc rắc cắn nát, hấp thu hồn phách tu sĩ.

Tu sĩ kia vẫn chưa chết, phát ra tiếng hét thê lương, đột nhiên, thân thể hắn chợt biến mất, thân ảnh Mạnh Hạo trực tiếp thay thế hắn, u quang trong mắt lão bà kia lóe lên một cái, ỷ vào quỷ thể hư ảo của mình, không dừng lại mà cười gằn cắn tới Mạnh Hạo.

- Tự tới nạp nạng, để cho lão bà tử ta xem thử, ngươi mạnh như thế nào!

Một ngụm cắn tới, tựa như có thể rung chuyển hồn phách tu sĩ, muốn rút ra hồn phách từ trong cơ thể, thần sắc Mạnh Hạo vẫn lạnh lùng như cũ, trong khoảnh khắc khi lão bà cắn tới, bỗng nhiên hắn cũng há miệng, hút mạnh một cái.

Dưới cái hút kia, thân thể lão bà run mạnh, một loại cảm giác nguy cơ không cách nào hình dung trong nháy mắt ập tới, khiến bà ta hét lên, bỏ qua Mạnh Hạo, bay nhanh về sau.

- Chết tiệt, ngươi có phải là tu sĩ không, sao có thể tu luyện quỷ pháp chứ!!!

Lão bà chưa lui được bao xa, dưới một cái hút của Mạnh Hạo, thân thể lập tức bà ta liền ầm ầm sụp đổ, hóa thành vô số ánh sáng cuốn ngược, bay thẳng tới miệng Mạnh Hạo.

Mơ hồ có thể thấy được, trên thân ảnh lão bà này bị một tinh thể điểm trúng, trong tiếng hét thảm, bà ta đã bị Mạnh Hạo một ngụm nuốt vào. Hắc khí trên mặt Mạnh Hạo thoáng hiện, sau đó lại lập tức khôi phục thành tái nhợt không có chút máu, tóc bạc phất phơ. Cách đó không xa, hai lão quỷ khác đã hoàn toàn hoảng sợ, lập tức bay ra, định bỏ chạy.

Phía sau Mạnh Hạo truyền tới tiếng rống giận ngập trời, tộc trưởng của Đế tộc, trong khoảnh khắc lao đến, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần, va chạm với Mạnh Hạo.

Trong mắt Mạnh Hạo hiện ra vẻ lạnh lùng, xoay tròn người như một con vụ, chân phải nâng lên, đá thẳng lên Lôi Bằng.

Uỳnh!

Tiếng nổ tung trời, cho dù là mấy cường giả Vấn Đạo đỉnh phong trên bầu trời kia, cũng bị chấn động, thân thể Lôi Bằng chợt sụp đổ, nhưng bất ngờ bên trong chợt xuất hiện một cánh tay già nua, đấm thẳng về phía Mạnh Hạo.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi, khi trúng một quyền phun máu, hắn chợt lui về sau, toàn thân hiện ra sấm chớp nhoáng lên một cái, đã đổi vị trí với một tu sĩ Bắc Địa, khi xuất hiện lại,

đã ở bên cạnh một trong hai lão quỷ đang kinh hãi lui về sau.

Hết thảy những điều này, bất ngờ đều nằm trong tính toán của Mạnh Hạo.

Mới vừa xuất hiện, Mạnh Hạo không có nửa điểm chần chờ, nhảy lên một cái, tay phải bấm quyết, cách không nhấn một cái, thân thể hắn lập tức tràn ra một màn sương mù màu đỏ, trong chớp mắt sương mù này tạo thành một cơn lốc, lao thẳng tới lão quỷ kia.

Sắc mặt lão quỷ kia đại biến, phát ra tiếng hét thê lương, bay nhanh về sau, nhưng căn bản không có tác dụng, bị gió lốc kia một ngụm cắn nuốt, trực tiếp nghiền nát bên trong, hình thần câu diệt, khi trở về thân thể Mạnh Hạo, Mạnh Hạo có thể cảm nhận được, Huyết Yêu tầng thứ sáu của hắn, đã tinh tiến hơn một chút.

- Còn thiếu chút nữa! Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên huyết sắc.

Thời khắc này, tên lão quỷ cuối cùng đã bị dọa tới hồn phi phách tán, hắn thật sự sợ hãi, tung hoành Bắc Địa nhiều năm, cho dù là bị thu phục cải tạo, trở thành quỷ thân, nhưng hắn vẫn là cường giả, cắn hồn phách người khác để tu hành, nuốt máu thịt người khác tăng cường hồn phách, đây đối với hắn mà nói, tựa như là chuyện vô cùng tự nhiên.

Nhưng đây là lần đầu tiên, hắn gặp phải một tồn tại đáng sợ... cắn nuốt cả quỷ!

Lão quỷ mang theo hoảng sợ, cấp tốc bay đi, chìm vào trong màn sương mù màu xanh giữa không trung, không dám đi ra ngoài nữa.

Giữa không trung, hai Cự Nhân to như núi kia, vẫn đang khiêng đại môn màu vàng, bên trong tràn ra Mộc thụ, đánh về phía trận pháp Nam Vực.

Tòa đại trận thứ sáu, ầm ầm sụp đổ, tòa đại trận thứ năm, cũng lung lay

sắp đổ.

Cả chiến trường, tộc trưởng Đế tộc, đệ nhất cường giả Bắc Địa, sau khi biến ảo thân thể, bỗng nhiên thân thể tràn ra sấm chớp ngập trời. Cái lôi đỉnh bao quanh hắn kia, tựa như trở thành căn nguyên sấm sét, hắn nâng tay lên, điểm chỉ về phía Mạnh Hạo.

Lập tức từ trên lôi đỉnh của hắn bạo phát ra một tia chớp, tia chớp này màu đen, tựa như một con rồng, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, thân hình lão cũng nhoáng lên một cái, biến đổi hình dáng, bất ngờ hóa thành một con rồng dài 100 trượng, đây không phải là rồng bình thường, mà là một con lôi long!

- Thái Cổ Lôi Long Biến! Thanh âm như thiên uy của lão già vang lên, một cỗ khí tức hoang dã, tang thương từ trên người hắn tràn ra, hóa thành Thái Cổ Lôi Long, trong chớp mắt xông về phía Mạnh Hạo.

Đáng tiếc, đó không phải là Thái Cổ Lôi Long chân chính, mà chỉ có một tia hình thái mà thôi, nhưng cho dù là như vậy, cũng vẫn long trời lở đất!

Sắc mặt Mạnh Hạo lần đầu tiên biến hóa, lão già này là người đầu tiên hắn thấy, gần bằng với cường giả Lê Tiên!

Mặc dù về mặt quỷ dị không được như Lê Tiên, nhưng khí thế và trình độ bá đạo, thì đã vượt qua Lê Tiên, nhất là Thái Cổ Lôi Long hắn huyễn hóa ra kia, cảm giác thương tang cổ xưa rất rõ ràng, còn có khí phách ngập trời, tựa như mọi thứ tồn tại ở trước mặt, đều phải bẻ gãy nghiền nát, thần hình câu diệt vậy.

- Đây là rồng gì vậy!

- "Chiếc đỉnh trong tay hắn, vừa rồi mình chú ý tới, có chút tương tự với lôi đỉnh của mình..." Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, thân thể bay

nhanh về sau, bỗng nhiên biến mất, lại tiếp tục đổi vị trí với một tu sĩ Bắc Địa ở phía xa.

Hắn vừa xuất hiện, tên tu sĩ Bắc Địa kia đã lập tức bị sấm sét xé rách.

- Ngươi trốn không thoát, Thái Cổ Lôi Long, không ai có thể rung chuyển, Lôi Biến! Lão già hóa thành Thái Cổ Lôi Long hét lớn một tiếng, trong chớp mắt, không ngờ tốc độ lại tăng đột biến, căn bản không cho Mạnh Hạo có cơ hội lần nữa triển khai lôi đỉnh bỏ chạy.

- Mạnh mỗ cũng không định bỏ chạy.

- Về phần lôi long kia... ta rung chuyển cho ngươi xem! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, trong khoảnh khắc khi Thái Cổ Lôi Long lao tới, hai tay hắn nâng lên, một cơn lốc xoáy ầm ầm xuất hiện, cơn lốc xoáy này chính là thân thể Mạnh Hạo, đẩy mạnh ra bên ngoài, lập tức tất cả chiến hồn vô hình chung quanh hắn hét lên thê lương thảm thiết, mấy trăm ngàn chiến hồn toàn bộ bị khống chế, bay tới bên cạnh Mạnh Hạo như mưa, ngưng tụ thành một cái đầu to lớn giữa không trung.

Đầu lâu kia có màu máu, đỉnh đầu có một sừng, chính là đầu Huyết Yêu!

Thần thông hai người chưa va chạm với nhau, trên bầu trời đã truyền ra tiếng nổ kinh khủng, khiến cho toàn chiến trường đều chấn động ầm ầm.

Trên bầu trời, thương thế của Kim Hàn lão tổ vẫn còn, thời gian chỉ có mấy ngày, cho dù là có đan dược của Đan Quỷ, nhưng như cũ vẫn còn ảnh hưởng, thời khắc này lão không ngừng lui về sau, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

- Thọ nguyên của lão phu đã không còn nhiều lắm, sớm muộn gì cũng phải chết, trận chiến lúc trước không chết, là do Lý gia lão tổ cứu ta một lần, lúc này... cho dù có chết, ta cũng phải chết ở trong chiến đấu của Nam Vực, cái chết của lão phu có giá trị! Kim Hàn lão tổ rống lên một

tiếng, thân thể hắn ầm ầm thiêu đốt, trực tiếp phóng ngọn lửa sinh mệnh của lão ra, trong khoảnh khắc tựa như đóa hoa vậy, đổi lấy đỉnh phong ngắn ngủi!

Cặp chân lão đã bị thiêu đốt biến mất, thân thể của lão cũng nhanh chóng tiêu tán mất một nửa, dùng toàn bộ tính mạng của lão, tạo thành ... một kiếm cuối cùng, đó chính là một chiêu kiếm cấm kỵ!

- Kim Hàn Trảm Tiên!

Chém thiên diệt địa, gào thét lao đi.

Một kiếm này tỏa ra hào quang màu vàng ngập trời, khoảnh khắc bổ xuống, lão già Cương thi mặc trang phục màu đen vốn đã bị thương, căn bản không thể né tránh, một kiếm lao tới, khiến đầu hắn rơi xuống, hét lên thê lương rung trời.

Mà Kim Hàn lão tổ, sau khi phóng ra một kiếm cuối cùng, thân thể lão cũng hoàn toàn tiêu tán, từ nay về sau hồn phi phách tán, luân hồi cũng không thể bước chân vào.

- Lão tổ!!!

Khắp chiến trường, có một số ít tu sĩ Nam Vực là đệ tử Kim Hàn Tông, thời khắc này mỗi một người đều tỏ ra bi phẫn.

- Lão phu đã từng làm sai một chuyện, không nên tham dự trận chiến giữa Nhất Kiếm Tông và Huyết Yêu Tông, đây chính là chuyện sai lầm nhất trong cuộc đời này của ta, khiến cho mấy trăm ngàn tu sĩ phải hy sinh một cách vô ích, hại cả Huyết Yêu đạo hữu... ngủ say không tỉnh!

- Nếu không, chỉ một cái Bắc Địa nhỏ nhoi, cũng dám tới Nam Vực ta lớn lối sao! Ánh mắt Kim Hàn lão tổ lộ ra hối hận sâu đậm, đầu hóa thành bụi bặm, tiêu tán tại Nam Vực.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1139: Mặt trời gay gắt nổi lên!

Năm đó bốn phương thế lực, lão tổ Nhất Kiếm Tông, lão tổ Thanh La Tông đã chết ở trận chiến đó, mà hôm nay, sau khi Kim Hàn lão tổ phát ra một kiếm hội tụ toàn bộ sinh mạng, chém chết Vấn Đạo Bắc Địa, bản thân cũng tan thành mây khói.

Đúng như lão nói, nếu không có trận chiến ấy, có lẽ lúc này Nam Vực vẫn còn rất mạnh mẽ, cho dù Bắc Địa có 11 vị Vấn Đạo đỉnh phong, cũng không dám tùy tiện xuất binh đối với Nam Vực.

Dù sao năm đại tông môn, ba đại gia tộc, căn cơ sâu dày, vẻn vẹn Vấn Đạo đỉnh phong đã có khoảng tám người, lại càng không nói tới những cường giả Vấn Đạo khác, cũng có mấy vị.

Hơn nữa chí bảo của các tông các gia tộc, đủ để khiến cho tu sĩ Bắc Địa trả giá thảm trọng.

Nhưng hiện tại... hết thảy đều chỉ còn là "nếu như".

- Lão tổ!!! Trong đội hình tu sĩ Nam Vực dưới đất, thần sắc từng đệ tử Kim Hàn Tông cực kỳ bi ai, nhìn lão tổ của bọn họ tiêu tán, đúng như Kim Hàn lão tổ nói, lão ăn năn vì sai làm của mình năm đó, hôm nay muốn chuộc lỗi.

Sáu cường giả Vấn Đạo Bắc Địa, thời khắc này chỉ còn lại có năm người, nhưng Vấn Đạo đỉnh phong của Nam Vực, cũng chỉ còn lại có Tống lão tổ cùng Đan Quỷ thương thế ngày càng nặng, còn lại chính là bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo.

Ba người, chiến bốn vị Vấn Đạo đỉnh phong!

Trong tiếng nổ ầm ầm, giết chóc dưới mặt đất cũng bắt đầu triển khai, thiên địa lu mờ, gió mây cuốn lên, những tiếng gào thét thê lương, pháp thuật nổ ầm ầm, còn có những màn tự bạo trước khi tử vong, từng bức họa, tạo thành một khúc táng ca, vang lên quanh quẩn cửu thiên cửu địa, trời đất bao la nổi lên sấm sét chằng chịt, máu chảy thành sông.

Nhìn khắp chiến trường, tộc trưởng Đế tộc, đệ nhất cường giả Bắc Địa hóa thân thành Thái Cổ Lôi Long, nơi đi qua thiên lôi bạo phát, toàn thân phát ra tia chớp, kết nối với sấm sét trong trời đất, khí thế không cách nào hình dung, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vận chuyển Huyết Yêu Đại Pháp tới cực hạn, ngưng tụ mấy trăm ngàn chiến hồn bị hắn nô dịch không thể luân hồi, hóa thành một đầu máu to lớn trước người, đó chính là đầu Huyết Yêu một sừng dữ tợn, vô cùng to lớn, dĩ nhiên đã thành hình, rung chuyển tất cả ánh mắt mọi người nhìn tới.

Đây là một màn Thái Cổ Lôi Long đối kháng cùng Huyết Yêu!

Đây là một cuộc đụng độ có lẽ trong năm tháng xa xưa đã từng phát sinh qua, lúc này, trên vùng đất này, Thái Cổ Lôi Long cùng Huyết Yêu, lại lần nữa chém giết nhau!

Trong chớp mắt, Thái Cổ Lôi Long cùng đầu Huyết Yêu lập tức va chạm, Thái Cổ Lôi Long toàn thân phóng ra tia chớp, trong chớp mắt đã chấn vỡ đầu Huyết Yêu phá thành mảnh nhỏ, sắp phải sụp đổ.

Nhưng cùng lúc đó, đầu Huyết Yêu một sừng, tựa như một lưỡi dao sắc bén vô kiên bất tồi, cũng trực tiếp đâm vào thân thể Thái Cổ Lôi Long, xuyên qua, xé rách Thái Cổ Lôi Long thành hai nửa.

Tiếng nổ kinh thiên vào giờ khắc này truyền ra, lôi long phát ra tiếng

gầm thét, đầu Huyết Yêu tỏa ra yêu khí ngập trời. Hai thứ đổng thời tiêu tán giữa không trung, hóa thành sóng chấn động, mạnh mẽ khuếch tán ra xung quanh.

Dưới làn sóng chấn động đánh sâu vào, mấy trăm ngàn tu sĩ trên chiến trường cũng bị chấn động mạnh, trong nháy mắt không ngờ dừng lại.

Nơi Lôi long tiêu tán, thân ảnh tộc trưởng Đế tộc hiện ra, khóe miệng hắn tràn ra máu tươi, trên mặt nổi lên gân xanh, lúc ngẩng đầu liền gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Thân thể Mạnh Hạo cũng chấn động, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể "bịch bịch bịch" lui về phía sau mấy bước. Trong chớp mắt khi ánh mắt âm độc của tộc trưởng Đế tộc quét tới, lôi đỉnh trong tay hắn bỗng nhiên phát ra ánh chớp bao trùm toàn thân, trực tiếp biến mất, khi xuất hiện lại, đã đổi vị trí cùng một tu sĩ Bắc Địa ở xa xa.

Vừa xuất hiện, hai tay Mạnh Hạo đưa ra, ánh mắt lộ ra u quang, thân thể ầm một tiếng, phóng thích ra đại lượng sương mù màu đỏ, sương mù này như có linh tính, mới vừa xuất hiện liền tỏa ra, phóng thẳng tới mấy ngàn tu sĩ Bắc Địa xung quanhMạnh Hạo.

Nhất nhất chui vào trong cơ thể bọn chúng, hàng loạt tiếng hét thảm thê lương trên chiến trường truyền ra, thân thể từng tu sĩ Bắc Địa khô héo tử vong, màn sương máu mang theo khí huyết, tu vi, hồn phách, hết thảy bay thẳng về Mạnh Hạo.

Tộc trưởng Đế tộc giận tím mặt, trong mắt hắn như có tia chớp đang nhảy nhót, hắn hít sâu một hơi, thân thể lập tức bành trướng, trong nháy mắt liền lớn chừng mười trượng, tựa như một Cự Nhân, ngửa mặt lên trời gầm thét, tóc của hắn không gió tự bay, tiếng thết này... dường như ẩn chứa quy tắc kỳ dị nào đó, không ngờ lại khiến không gian xung quanh ngưng lại.

Tựa như thời gian trôi qua biến thành chậm chạp, mà hắn nơi đó, lại nhanh hơn!

Hắn nhoáng lên một cái, lao thẳng tới Mạnh Hạo, tung ra một quyền.

Hàn quang trong mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, lão già này rất cường hãn, với tu vi cùng thần thông hiện tại của hắn, rất khó đối kháng.

- Trừ khi... Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ sáu đại thành! Tay phải Mạnh Hạo nhấn lên mặt đất một cái, khi nhấc lên, lập tức mấy ngàn thi thể khô héo chung quanh hắn đồng loạt bay ra, tựa như từng đốm lửa xông về tộc trưởng Đế tộc.

- Chết cho ta! Tộc trưởng Đế tộc âm lãnh thét lên, tiếng nổ ầm ầm vang lên không dứt, tất cả thi thể bay tới, trong phút chốc đều sụp đổ nổ tung, mà hắn lại trực tiếp xuất hiện trước người Mạnh Hạo, tay phải tung ra một quyền.

Ầm!

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể lần nữa biến mất, sau khi xuất hiện ở phía xa, Huyết Yêu Đại Pháp lại ầm ầm vận chuyển, mấy ngàn tu sĩ Bắc Địa ở xung quanh lần nữa kêu lên thảm thiết kinh thiên.

- Chết tiệt!!!

Tộc trưởng Đế tộc tức giận ngập trời, phóng thẳng tới Mạnh Hạo đuổi giết, công pháp máu tanh này của Mạnh Hạo, khiến tộc trưởng Đế tộc kinh hãi, hắn quyết không thể để cho đối phương hoành hành trong đội hình tu sĩ Bắc Địa nữa, nếu không, hắn tin rằng chỉ không bao lâu nữa, với công pháp của người này, sẽ hấp thu hết toàn bộ sinh cơ của tu sĩ Bắc Địa.

- Loại tà công này, đặt ở bất kỳ thời đại nào, cũng đều là ma công bị mọi

người đuổi giết!

- Ngươi tu hành pháp thuật này, đã chú định bị trời phạt, nhất định đột tử!

Tộc trưởng Đế tộc cất bước đi tới.

- Pháp không thiện ác, quy về một mối, ngươi không lay chuyển được đạo tâm Mạnh mỗ! Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, trong khoảnh khắc khi tộc trưởng Đế tộc lao tới, lại một lần nữa lóe lên, xuất hiện ở một vị trí khác trên chiến trường, tu sĩ Bắc Địa bốn phía hoảng sợ định chạy tứ tán, nhưng không thể nhanh hơn sương mù máu của Mạnh Hạo, khoảnh khắc chui vào bên trong cơ thể những người này, lập tức hấp thu hết thảy.

- Xem thử ngươi nhanh, hay là ta nhanh! Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, hắn có thể cảm nhận được, Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ sáu của mình, đã sắp đại thành!

Ánh mắt Tộc trưởng Đế tộc lóe lên thâm thúy, nhưng không tiếp tục truy kích nữa, mà bay lên bầu trời, mục tiêu chính là đám người Tống lão tổ đang giao thủ với Vấn Đạo của Bắc Địa.

- Ngươi giết tu sĩ Bắc Địa, ta giết Vấn Đạo đỉnh phong của Nam Vực ngươi!

Ngay trong nháy mắt tộc trưởng Đế tộc bay lên, khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra một tia cười lạnh, thân thể hắn bỗng nhiên chợt ngừng, không hấp thu sinh mạng tu sĩ Bắc Địa ở xung quanh nữa, lôi đỉnh trong tay nhoáng lên một cái, toàn thân hiện ra tia chớp ầm ầm. Vị tộc trưởng Đế tộc, đệ nhất cường giả Bắc Địa kia cười lạnh phóng đi.

Nhưng nụ cười của hắn vừa mới xuất hiện, bỗng nhiên cứng lại.

Bởi vì Mạnh Hạo cũng không phải xuất hiện ở trước mặt, cản trở hắn.

Mà là xuất hiện ở... hai tên Cự Nhân đang khiêng cánh cửa màu vàng xông về trận pháp kia.

- Chết tiệt, giảo hoạt đa đoan, lòng dạ độc ác, kẻ này chưa trừ diệt, Nam Vực không thể thuận lợi diệt sát! Sắc mặt Tộc trưởng Đế tộc đại biến, trong nháy mắt bay nhanh về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo đã xuất hiện, thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp hiện ra bên cạnh một tên Kim Giáp Cự Nhân, ánh mắt hắn lộ ra kỳ quang, căn bản không để ý tộc trưởng Đế tộc tới gần, hai tay bỗng nhiên đưa ra, "ầm" một tiếng, trên thân thể của hắn bạo phát ra đại lượng sương mù màu đỏ.

Sau khi màn sương mù đỏ này tỏa ra, trong nháy mắt liền xông về tên Kim Giáp Cự Nhân thời khắc này đang tràn đầy hoảng sợ thét lên kinh hãi, trực tiếp chui vào bên trong thân thể to lớn như núi kia.

Tên Cự Nhân này phát ra tiếng gào thét thê lương, thân thể run rẩy, thần sắc lộ ra đau khổ không thể thừa nhận, thân thể của hắn mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng khô héo, khí huyết, tu vi bàng bạc, còn có hồn phách, giờ phút này, toàn bộ đều bị rút ra thật nhanh.

Thân thể của hắn trong nháy mắt khô héo, cặp chân "rắc" một tiếng vỡ vụn, không thể chống đỡ cánh cửa màu vàng kia được nữa, khiến cho cánh cửa này nghiêng hẳn về một phía, lung lay sắp đổ.

Cũng chính vào lúc này, tộc trưởng Đế tộc đã lao tới gần, rống giận đánh ra một quyền, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể bay nhanh về phía sau, ánh mắt cũng lộ ra kỳ quang.

- Chết! Tộc trưởng Đế tộc cất bước, tốc độ nhanh hơn, biến ảo thành Thái Cổ Lôi Long, thành đại bàng, cự mãng, mơ hồ còn có bạch hổ hiển lộ, khí thế lập tức tăng lên kinh thiên, ngưng tụ ra một quyền, rầm rầm đánh tới.

Mắt thấy một quyền này sắp đụng vào người Mạnh Hạo...

Đúng lúc này, Kim Giáp Cự Nhân khô héo kia không thể thừa nhận được nữa, trong nháy mắt sinh mạng liền tiêu tán, thi thể ầm ầm đổ xuống đất, từ trên thi thể của hắn bạo phát ra lượng lớn sương mù đỏ, sương mù này tựa như hấp thu vật đại bổ vậy, phát ra ánh sánh đỏ rực rỡ.

Thậm chí so với Mạnh Hạo hấp thu mấy vạn tu sĩ Bắc Địa, còn muốn sáng hơn mười ngàn trượng, trong khoảnh khắc khi màn sương mù đỏ này sáp nhập trở lại cơ thể Mạnh Hạo, thân thể hắn chợt chấn động mạnh.

Tất cả thương thế trong cơ thể hắn, khoảnh khắc liền khỏi hắn, Huyết Yêu Đại Pháp của hắn... chợt đột phá, bước vào...

Tầng thứ sáu!

Khí thế của hắn, tại một sát na này, hoàn toàn bất đồng cùng trước đó, rầm rầm tuôn ra, trong nháy mắt đã trở nên kinh thiên, một cỗ gió lốc màu máu trên người hắn, trong chớp mắt cuốn lên, tiếp nối với bầu trời.

Bên trong thân thể hắn, sau khi Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ sáu vận chuyển tới cực hạn, tay phải Mạnh Hạo nâng lên, hướng về phía tộc trưởng Đế tộc, phát ra một chưởng.

Một chưởng này, hình thành một cỗ lốc xoáy, vừa bắt đầu, cỗ lốc xoáy này chỉ có một trượng, sau khi xuất hiện cấp tốc bành trướng, trong nháy mắt đã đạt tới tầm 100 trượng, tựa như một cái miệng to, lao tới cắn nuốt tộc trưởng Đế tộc.

Lần đầu tiên ,Tộc trưởng Đế tộc cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt, hắn hoảng sợ liều mạng dốc toàn lực.

Ầm ầm ầm ầm!

Tộc trưởng Đế tộc trực tiếp bị cỗ lốc xoáy kia cắn nuốt, nhưng ngay tại khoảnh khắc bị cắn nuốt, một tiếng rống giận chợt truyền ra, lốc xoáy vỡ tan, từ bên trong bay ra một huyết nhân.

Chính là tộc trưởng Đế tộc, toàn thân hắn chật vật, máu tươi phun trào, mang theo vẻ hoảng sợ chạy ra, thân thể hắn chỉ trong chớp mắt, đã khô héo mất khoảng hai thành.

Mà cỗ lốc xoáy sụp đổ kia lập tức cuốn ngược, sau khi sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo chợt chấn động, trong phút chốc trở nên cường hãn hơn, thậm chí còn xuất hiện một luồng tiên ý!

Tu vi của hắn, cũng vào giờ khắc này, trực tiếp bạo phát, khí thế nổ ầm ầm.

Hắn đứng ở giữa không trung, quanh người gió lốc màu máu cuốn lên ngập trời, lôi đỉnh trong tay khuếch tán tia chớp, tóc không gió tự bay, tựa như chí tôn!

Thời khắc này, hắn lạnh nhìn tộc trưởng Đế tộc, ý cảnh chí tôn càng phát mãnh liệt, khiến thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, bất kể là mấy trăm ngàn tu sĩ phía dưới, hay Vấn Đạo của song phương trên bầu trời, đều chấn động tâm thần.

Hình ảnh kia tựa như một vầng mặt trời nổi lên gay gắt, rực rỡ vô tận!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1140: Trấn áp!

Tộc trưởng Đế tộc, đệ nhất cường giả Bắc Địa, thời khắc này đồng tử co rút mạnh lại, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, lúc trước Mạnh Hạo chỉ khiến cho hắn cảm thấy có chút khó dây dưa, nhưng trong chớp mắt này, Mạnh Hạo lại cho hắn cảm giác, tựa như một hung thú viễn cổ, ánh mắt kia, khí thế kia, gió lốc màu máu kia, khiến tộc trưởng Đế tộc kinh hãi.

Trong khi thần sắc hắn còn đang ngưng trọng trước nay chưa từng có, ánh mắt Mạnh Hạo chợt hiện ra hàn mang, thân thể nhoáng lên một cái trực tiếp cất bước đi tới, tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc đã tới gần tộc trưởng Đế tộc, hắn phất tay một cái, thiên địa ầm ầm chấn động, sương mù màu máu khuếch tán, trong nháy mắt liền quyết đấu với tộc trưởng Đế tộc giữa không trung mấy mươi lần.

Tiếng nổ ầm ầm truyền khắp bát phương, chém giết dưới mặt đất vẫn đang tiếp tục, cuộc chiến Vấn Đạo giữa không trung, cũng đang diễn ra.

Vốn Nam Vực ở vào thế yếu, nhưng hiện tại theo Mạnh Hạo trở nên cường hãn lên, theo Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ sáu của hắn đại thành, hết thảy... dường như có thể nghịch chuyển!

Chỉ cần Mạnh Hạo có thể đánh chết tộc trưởng Đế tộc, như vậy một trận chiến này... dường như... có dấu hiệu thủ thắng!

Sĩ khí của tu sĩ Nam Vực tăng cao, nơi quyết chiến, chém giết ngập trời.

Bên ngoài trận pháp, Kim Giáp Cự Nhân tử vong một tên, thời khắc này tên... Kim Giáp Cự Nhân còn lại, thân thể run rẩy, đối với Mạnh Hạo đã hoảng sợ đến cực hạn, cánh cửa màu vàng kia vì mất đi một người khiêng, thời khắc này sớm đã nghiêng về một bên, lung lay sắp đổ.

Hắn run rẩy, kinh hãi nhìn Mạnh Hạo cùng tộc trưởng Đế tộc xuất thủ, da đầu tê dại, lập tức vứt bỏ đại môn màu vàng đang khiêng, thân thể nhoáng lên một cái, không ngờ lại lựa chọn chạy khỏi chiến trường.

Dù sao hắn cũng không phải tu sĩ, chỉ là mang huyết mạch Cự Nhân thượng cổ mà thôi, đối mặt với Mạnh Hạo nơi đó, lúc này hắn đã sớm run như cầy sấy.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn muốn chạy trốn, xa xa trong thiên địa, bên trong màn sương mù màu xanh biếc cuồn cuộn kia, nữ tử bên trong thủy chung vẫn lạnh lùng quan sát, lúc này ánh mắt bỗng nhiên lóe lên một cái, bàn tay ngọc nâng lên, cách không phát ra một chỉ về phía tên Cự Nhân đang bỏ chạy kia.

- Lâm trận nếu bỏ chạy, diệt huyết mạch cửu tộc ngươi.

Dưới một chỉ này, Cự Nhân kia run rẩy kịch liệt, trên mi tâm xuất hiện một cái ấn ký, ấn ký này tựa như đang thiêu đốt, gây tổn thương nặng bên trong đầu hắn, khiến tên Cự Nhân này phát ra tiếng hét thê lương, cặp mắt từ từ lộ ra vẻ điên cuồng.

- Loại bỏ thần trí, kích phát cuồng huyết, dùng sinh cơ đổi lấy điên cuồng nhất thời, giết chóc 100 ngàn người, có thể giải trừ nguyền rủa. Bên trong màn sương mù màu xanh biếc, nữ tử bình tĩnh lên tiếng. Tên Cự Nhân khổng lồ rống lớn, thần sắc đã hoàn toàn điên cuồng, hóa thành máu đỏ, không tiếp tục bỏ chạy nữa mà xoay người trực tiếp xông vào đại quân tu sĩ Nam Vực.

Nơi đi qua, tu sĩ Nam Vực chưa kịp đến gần, đã lập tức da tróc thịt bong, trực tiếp sụp đổ, có người bị bàn chân khổng lồ của hắn nghiền ép, có người sau khi bị hắn bắt lại, ném thẳng vào trong miệng, cắn chết, máu tươi theo khóe miệng của hắn chảy xuống, trông rất điên cuồng.

Một tên Cự Nhân khổng lồ như núi, có thể so với Vấn Đạo nổi điên, đối với tu sĩ Nam Vực mà nói, ảnh hưởng quá lớn, chỉ trong thời gian mấy hơi thở, đã có mấy trăm tu sĩ Nam Vực, dồn dập tử vong.

Căn bản không ai thể cản trở, trừ khi là vượt qua mấy vạn người đồng thời xuất thủ, còn có thể rung chuyển, nhưng... trên chiến trường này, tu sĩ Bắc Địa sao có thể để cho Nam Vực cơ hội này chứ? Dưới mệnh lệnh của nữ tử bên trong màn sương mù xanh biếc truyền ra, tu sĩ Bắc Địa bắt đầu tổng tiến công.

Biển người vô biên vô tận, phát động tổng tiến công, tựa như thủy triều vậy, ầm ầm tràn tới.

Chiến trường của cường giả Vấn Đạo trên bầu trời, Tống lão tổ cùng Đan Quỷ tỏ ra rất lo lắng, nhưng lại không cách nào đi giải cứu, mắt thấy thế cục Nam Vực vốn có chuyển biến tốt đẹp, thời khắc này lập tức nghịch chuyển, mọi người đều tỏ ra khẩn trương.

Nơi Mạnh Hạo cùng tộc trưởng Đế tộc Bắc Địa quyết đấu, tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên, tên tộc trưởng Đế tộc thân là đệ nhất cường giả Bắc Địa, thủ đoạn cường thế, tu vi ngập trời, xuất thủ cuồng mãnh, chiến đấu cùng Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ sáu đại thành của Mạnh Hạo, tại giữa không trung như muốn xé rách trời cao.

Trong lúc hai người quyết đấu, Mạnh Hạo cũng đã nhìn thấy, trên chiến trường Cự Nhân khổng lồ kia đang cuồng loạn, lại nhận ra nữ tử âm độc trong màn sương mù xanh biếc kia.

- Muốn chết! Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, thân thể như con vụ chợt xoay tròn, chân phải nhấc lên, thân thể tạo thành gió lốc, ầm một tiếng va chạm với một quyền của tộc trưởng Đế tộc.

- Ầm! Trong tiếng nổ ngập trời, khóe miệng tộc trưởng Đế tộc tràn ra máu tươi, Mạnh Hạo cũng đồng dạng như vậy, nhưng trong khoảnh khắc

khi thân hình chợt ngừng, hắn lại lập tức biến mất, khi xuất hiện, bất ngờ đã đổi vị trí với một tên tu sĩ Bắc Địa đang xông lên tấn công.

- Chết tiệt! Tộc trưởng Đế tộc rống giận, đối với sự linh hoạt của Mạnh Hạo trên chiến trường, hắn vô cùng nhức đầu, thời khắc này hắn đang định đuổi theo, nhưng Mạnh Hạo ra tay quyết đoán, mới vừa hiện thân, đã lập tức vung tay lên, lập tức sương mù đỏ ngập trời khuếch tán ra, tạo thành một cỗ lốc xoáy to lớn, bao trùm lên tên Cự Nhân khổng lồ đang nổi điên rống giận kia.

Trong thiên địa truyền ra âm thanh cắn nuốt chói tai, khiến tất cả những ai nghe được, đều không khỏi thầm run lên.

Có máu tươi hiện ra giữa trận lốc xoáy, cũng có tiếng hét thảm thê lương truyền ra, cho đến khi một tiếng nổ "ầm ầm" vang lên, lốc xoáy tản ra, hóa thành màn sương mù mang theo sinh mạng đỏ tươi, trở về trong cơ thể Mạnh Hạo, Mạnh Hạo... trở nên mạnh hơn!

Hắn xoay mạnh người, phát ra một quyền đánh vào hư vô, trực tiếp đối kháng với tộc trưởng Đế tộc đang lao tới, tiếng nổ ngập trời, lần đầu tiên thân thể tộc trưởng Đế tộc bị chấn động thụt lùi ra sau. Hắn mang theo vẻ rung động, thần hắn tỏ ra dữ tợn, thân thể nhoáng lên một cái, không ngờ lại tiếp tục biến thân, hóa thành một con Tam Túc Kim Ô!

Thân thể hắn phóng ra ánh sáng chói lòa, tựa như một vầng mặt trời, trong khoảnh khắc khuếch tán ra nhiệt độ cực nóng, dùng tốc độ cực nhanh, phóng thẳng tới trước mặt Mạnh Hạo!

Cùng lúc đó, nữ nhân trong màn sương mù ở xa xa kia, hàn quang trong mắt lóe lên một cái, bàn tay ngọc nhấc lên, lập tức từ trong tay nàng bay ra chín tấm phù văn, chín tấm phù văn này cấp tốc lao đi, kết hợp với nhau giữa không trung, bất ngờ hợp thành một đại ấn!

Đại ấn phát ra lực lượng kinh người, mới vừa xuất hiện, liền lập tức ầm

ầm phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

- Trấn áp! Nữ tử nhẹ giọng lên tiếng, sắc mặt nàng vốn đã tái nhợt, thời khắc này sau khi phóng ra chín tấm phù văn, lại càng tái nhợt hơn, âm thanh nữ tử lạnh như băng, tựa như không có bất kỳ cảm xúc nào bên trong vậy.

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập, thân thể nhoáng lên một cái, tu vi ầm ầm vận chuyển vào tay trái, hắn nâng tay lên, lập tức trong tay của hắn bất ngờ xuất hiện một móng vuốt màu đen chừng nắm tay trẻ con!

Móng vuốt vừa xuất hiện, lập tức một cỗ khí tức hung tàn tràn ra ngập trời, trong lúc mơ hồ, tựa như trong thiên địa này, có một tiếng mèo kêu truyền ra, long trời lở đất.

Thú trảo này, chính là đồ vật trong Hồ Đạo thượng cổ phun trào ra, được Mạnh Hạo tranh chấp đoạt được, sau đó trải qua tế luyện, hiện tại đã có thể sử dụng!

Đây không phải là hung thú bình thường, thậm chí có thể nói, đây căn bản cũng không phải là hung thú, đây là một con mèo!

Đây là móng mèo!

Chiếc móng này màu đen, có lẽ toàn thân con mèo này, cũng là màu đen.

Móng vuốt vừa xuất hiện, mang theo khí tức hung tàn bệ vệ ngập trời, tiếng mèo kêu kinh người, khiến tâm thần của mọi người rét lạnh, tựa như bị trúng thần hồn công kích vậy. Cùng lúc đó, dưới tu vi của Mạnh Hạo phát động, móng vuốt này từ trong tay Mạnh Hạo bay lên, giữa không trung bành trướng, càng lúc càng lớn, trong nháy mắt đã lớn chừng mấy trượng, chụp về phía Tam Túc Kim Ô.

Toàn thân Tam Túc Kim Ô run lên bần bật, nhưng lại không có biến

pháp tránh đi, trong khoảnh khắc bị móng vuốt xẹt qua, ba chân trực tiếp gãy lìa, truyền ra tiếng hét thảm, lần nữa hóa thành tộc trưởng Đế tộc. Hắn phun ra một ngụm máu tươi, hai cánh tay vỡ vụn, hoảng sợ bay nhanh về sau, không biết triển khai thuật pháp gì, hai cánh tay biến mất không ngờ lần nữa lại dài ra.

Nhưng sắc mặt hắn lại tái nhợt, thất thanh thốt lên: - Cửu U Táng Miêu!!!

Cùng lúc đó, đối mặt với đại ấn kia sắp lao tới, Mạnh Hạo ngẩng mạnh đầu, Huyết Yêu Đại Pháp tạo thành lốc xoáy xung quanh hắn ầm ầm hiện ra, hóa thành đầu Huyết Yêu, mang theo vẻ dữ tợn, mang theo khí thế như muốn chọc thủng bầu trời, lao thẳng về phía đại ấn kia.

- Vỡ cho ta! Âm thanh Mạnh Hạo vang vọng, công kích hai bên va chạm, đại ấn run rẩy, rắc rắc vỡ vụn, rồi ầm ầm nổ tung, lần nữa hóa thành chín tấm phù văn, ba tấm trong đó vô cùng ảm đạm, lại trực tiếp hóa thành tro bụi tiêu tán, còn dư lại sáu tấm bay trở về bên cạnh nữ nhân kia.

Cũng đúng lúc này, thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, giết thẳng về phía nữ tử trong màn sương mù kia.

- Ta tới trấn áp ngươi!

- Núi thứ chín! Trong khoảnh khắc Mạnh Hạo tới gần, tay phải hắn phát ra một chỉ, lập tức thiên địa chấn động, núi thứ chín chợt biến ảo xuất hiện. Sau khi Huyết Yêu Đại Pháp đại thành, núi thứ chín xuất hiện cũng trở thành màu đỏ, to lớn thêm một vòng, lao thẳng tới nữ tử trong màn sương mù.

Vừa hạ xuống, mặt đất lập tức rung chuyển, nứt ra từng cái khe lớn, cắn nuốt không ít tu sĩ. Sắc mặt nữ tử đại biến, lão quỷ trong màn sương mù run rẩy, phát ra tiếng gào thét thê lương, bị nữ nhân kia bắt lại, ném lên

trên.

Lão quỷ lập tức hóa thành một luồng lửa, lao thẳng tới núi thứ chín, cùng lúc đó, nữ nhân kia bấm quyết, lập tức sáu tấm phù văn xung quanh nàng cấp tốc bay lên, tạo thành một vầng hào quang giữa không trung, theo lão quỷ phóng về phía trước, trong nháy mắt liền va chạm với núi thứ chín.

Rầm rầm uỳnh!

Khí thế núi thứ chín trầm xuống, chợt ngừng, tựa như sắp bị cản trở.

- Hắc Bạch Nhị Châu! Mạnh Hạo hờ hững hô lên, bên ngoài núi thứ chín, hắc bạch nhị khí biến ảo, trở thành hạt châu, bao quanh núi, núi thứ chín ầm một tiếng, trực tiếp trầm xuống, nghiền nát lão quỷ, phá vỡ quầng hào quang kia, khí thế như hồng, không thể cản trở, roi thẳng xuống nữ nhân kia.

Thiên địa biến sắc, tiếng nổ "ầm ầm" chấn động trời đất, màn sương mù màu xanh trực tiếp nổ tung, nữ nhân kia, kể cả không ít tu sĩ Bắc Địa phía dưới, trực tiếp bị núi thứ chín hoàn toàn nghiền ép dưới chân núi.

Trên mặt đất, có thêm một ngọn núi lớn!

Tất cả mọi người hoảng sợ, tộc trưởng Đế tộc kinh hãi, cặp mắt tràn ngập tơ máu, trận chiến này vô cùng gian nan, vì có sự tồn tại của Mạnh Hạo, khiến Bắc Địa tổn thất quá lớn!

Hai Cự Nhân thượng cổ khổng lồ, ba lão quỷ diệt vong, ngay cả Thánh nữ đời đời truyền thừa của Đế tộc bọn họ, cũng đều bị trấn áp, thời khắc này sống chết không biết, mà trên bầu trời, Vấn Đạo đỉnh phong lúc trước cũng đã tử vong một người.

Trận quyết chiến này, vốn là Bắc Địa tất thắng, nhưng hiện tại... chỉ vì

một người, mà tình thế nghịch chuyển, nếu không có biện pháp giải quyết Mạnh Hạo, cuộc chiến tranh này... Bắc Địa thất bại!

Nghĩ tới đây, trong mắt tộc trưởng Đế tộc lộ ra quyết đoán, hắn vốn không muốn vận dụng tộc khí, nếu sử dụng sẽ tiêu hao số mệnh của nhất tộc bọn họ, cho nên lúc trước hắn thủy chung muốn đích thân ra tay giết chết đối phương.

Nhưng trước mắt xem ra... hắn đã sai.

- Ngay từ đầu, ta nên không tiếc giá cao, vận dụng tộc khí mới phải!!!

- Hiện tại, vẫn không coi là quá muộn!

- Mạnh Hạo, có thể bị trấn áp dưới tộc khí của tộc ta, chính là vinh hạnh của ngươi! Ánh mắt Tộc trưởng Đế tộc lộ ra quyết đoán, vừa dứt lời, hai tay một ngón chỉ lên bầu trời, một ngón chỉ xuống mặt đất.

- Thỉnh tộc khí!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1141: Rơi vào tình thế nguy cơ nguy ngập!

Tộc trưởng Đế tộc vừa dứt lời, ánh mắt Mạnh Hạo liền lóe lên, một cảm giác nguy cơ vô hình chợt xuất hiện trong lòng, cảm giác này tới rất đột nhiên, như thể đối mặt với nguy cơ sống chết trước mắt vậy.

Mạnh Hạo không thu hồi Đệ Cửu Sơn, vẫn để ở chiến trường, trấn áp phía dưới.

Mà giờ khắc này, theo âm thanh tộc trưởng Đế tộc vang lên, một ngón tay chỉ lên trời, một ngón tay chỉ xuống đất, đột nhiên từ trong hư vô ầm ầm hiện ra một tia chớp màu xanh...

Tại một vị trí chiến trường ở phía xa, nơi đây đã bị bỏ qua, không ngờ không ai có thể thấy được, đột nhiên lúc này như một tấm màn được vén ra, lộ ra bên trong... một chuồng thú to lớn!

Bên trong chuồng thú, có một con khỉ, toàn thân đều là phù văn, cặp mắt đỏ như máu, tựa như muốn mang theo vẻ điên cuồng cắn nuốt bầu trời vậy.

Khi nhìn đến chuồng thú, thấy được con khỉ bên trong, tâm thần Mạnh Hạo chấn động mạnh, ngay cả hắn... cũng không nhận ra, ở nơi đó lại có một cái chuồng thú như vậy tồn tại.

Điều này đã nói lên, chuồng thú này vô cùng cường hãn, vượt qua tu vi của Mạnh Hạo rất nhiều!

Mà tu vi có thể vượt qua hắn sau khi cường hóa, cho dù là Ngụy Tiên cũng không thể khiến Mạnh Hạo nửa điểm phát hiện cũng không có, chỉ

có một khả năng... đó là nó có thể so với Chân Tiên!

Cũng chỉ có tồn tại như vậy, mới có thể được xưng là tộc khí của Đế tộc!

Ngưng tụ số mệnh vô số năm của toàn tộc, tạo thành chí bảo!

Chuồng thú chậm rãi bay lên không, xuất hiện giữa biển sét tiếp nối trời đất kia. Tộc trưởng Đế tộc quỳ hai gối xuống, hai tay giơ lên, trong miệng truyền ra chú ngữ kỳ dị, tựa như đang tế bái.

Giờ khắc này, trong trời đất chợt truyền ra âm thanh đại đạo, âm thanh như được cất lên từ vô số người, trầm hùng mơ hồ, không rõ, nhưng khi vừa truyền ra, tất cả tu sĩ dưới mặt đất đều chấn động, sắc mặt đám người Vấn Đạo lão tổ trên bầu trời cũng đại biến.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nguy cơ trong lòng, tại một sát na này càng trở nên mãnh liệt đến cực hạn. Hắn nhấc tay phải lên, lôi đỉnh trong tay chấn động vang dội, vô số tia chớp hiện ra, trong khoảnh khắc hắn đã biến mất. Sau khi hoán đổi vị trí với một tên tu sĩ cách tộc trưởng Đế tộc không xa, hắn liền bay lên, tay trái bấm quyết, thi triển Huyết Yêu Đại Pháp gào thét lao thẳng tới.

Hắn không thể để cho đối phương tiếp tục thi pháp, chuồng thú cổ quái quỷ dị này, khiến Mạnh Hạo kinh hãi.

Ầm!

Thần thông của hắn đánh vào tới tộc trưởng Đế tộc, nhưng người này căn bản không chút né tránh, vẫn quỳ lạy ở nơi đó, miệng ngâm tụng chú ngữ, khi thần thông của Mạnh Hạo đánh lên người hắn, liền bị một tầng lực lượng vô hình cản trở, không ngờ... trực tiếp hóa giải!

Mạnh Hạo lập tức biến sắc.

Đúng lúc này, hai mắt con khỉ bên trong chuồng thú đột nhiên lóe lên, vô số phù văn trên người nó bất ngờ bắt đầu chuyển động thật nhanh, khiến cho con khỉ tỏa ra hào quang vàng rực rỡ, một cỗ tiên khí, tại trên người nó bộc phát ra.

Da đầu Mạnh Hạo tê dại, cảm giác nguy cơ kia dường như nổ tung trong tâm thần hắn. Thấy không thể đánh chết được tộc trưởng Đế tộc, thời khắc này Mạnh Hạo chợt lui về sau, định rời khỏi chiến trường phía này, tránh đi nguy hiểm từ chuồng thú.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn lui về phía sau...

- Mời tộc khí giết chết người này! Tộc trưởng Đế tộc ngẩng mạnh đầu, trên mặt hiện lên vẻ cuồng nhiệt, cao giọng hô lên. Thiểm điện lôi đình rầm rầm phủ xuống chuồng thú, khiến cho chuồng thú như trở thành một mặt trời sấm sét hiện ra trong trời đất.

Ngay sau đó, phù văn trên người con khỉ kia lại càng chuyển động nhanh hơn, trong chớp mắt, tay phải của nó không ngờ đã không còn phù văn nào, toàn bộ biến mất, phân tán vào những vị trí khác trên thân thể của nó.

Phù văn này, tựa như là một loại phong ấn, ngày thường phong kín con khỉ kia lại, lúc này... tay phải của nó đã được buông lỏng.

Một vài thanh chắn chuồng thú, chậm rãi cong lại, lộ ra một khe hở có thể vươn tay ra!

Đúng lúc này, ánh mắt con khỉ kia trở nên độc ác ngập trời, bỗng nhiên rống lớn.

- Tiên giới, căn nguyên của tai họa, tiên nhân... đều phải bị trấn áp! Nó gầm lên một tiếng xuyên thấu thiên địa, tay phải chậm rãi đưa ra, vươn ra khỏi chuồng thú, chụp về phía Mạnh Hạo.

Da đầu Mạnh Hạo tê dại, lôi đỉnh trong tay chuyển động ầm ầm, lập tức biến mất, khi xuất hiện lại đã ở phía xa, hắn hóa thành luồng lửa, gào thét bay nhanh đi.

Nhưng trong nháy mắt khi Mạnh Hạo bay xa, cánh tay vươn ra từ chuồng tú kia, bất ngờ bành trướng vô hạn giữa không trung, trong khoảnh khắc đã đạt tới 100 trượng, 1000 trượng, chớp mắt đã đạt tới 10 nghìn trượng!

Mà nó vẫn còn chưa ngừng lại, đang tiếp tục bành trướng, vươn ra, cấp tốc đuổi theo Mạnh Hạo, toàn bộ chiến trường, vào giờ khắc này đều bị một bóng ma bao phủ, bàn tay này che đậy bầu trời, che phủ ánh sáng, tạo thành chiếc bóng, đuổi theo Mạnh Hạo.

Không cách nào hình dung nổi đây rốt cuộc là thần thông gì, Mạnh Hạo hoảng sợ, những Vấn Đạo đỉnh phong khác, cũng đều hoảng sợ đến cực hạn.

Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, tốc độ trong nháy mắt lại bạo tăng, nhưng phía sau hắn, bàn tay khổng lồ kia như vươn ra vô hạn, bóng tay nó in trên mặt đất đuổi theo Mạnh Hạo, như nhất định phải bao phủ Mạnh Hạo lại, nhất là phía trước hắn, thậm chí còn xuất hiện năm ngọn núi kinh thiên, đang hướng về phía hắn ập xuống!

Mạnh Hạo mở to mắt, tộc khí của Đế tộc, không ngờ lại kinh khủng như vậy, ánh mắt hắn lộ ra hàn mang, hư ảnh Côn Bằng xuất hiện ở mi tâm, thân thể hắn như biến thành con cá, quẫy đuôi phá toái hư không, hắn dựa theo lực lượng này, lấy ra chiến xa, khí tức Tiên Nhân Chỉ Lộ trong cơ thể bạo phát, "ầm" một tiếng, phóng đi rất xa.

Khi năm ngọn núi sụp đổ xuống, trong chớp mắt hắn đã dựa vào lực lượng chiến xa, xuyên qua khe hở bay ra ngoài.

Phía sau hắn, tộc trưởng Đế tộc phun ra một ngụm máu tươi, mắt thấy phù văn trên tay phải con khỉ sắp xuất hiện trở lại, nội tâm hắn tràn ngập tức giận, hắn không nghĩ tới ngay cả tộc khí, cũng không thể bắt được đối phương.

- Chết tiệt, lão phu cũng không tin! Tộc trưởng Đế tộc cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, từ trên người lấy ra một khối đầu lâu, điểm vào mi tâm, trong chớp mắt, toàn thân hắn run rẩy, vô số tiếng nổ ầm ầm từ trong cơ thể hắn truyền ra, thân thể phát ra hào quang vô tận.

- Thỉnh tộc khí, phong ấn người này!

Tộc trưởng Đế tộc hô lên vang vọng, ánh mắt con khỉ trong chuồng thú lập tức lóe lên một cái, không ngờ lại không phát ra huyết sắc nữa, mà từ từ ảm đạm xuống, cuối cùng tựa như ngọn lửa sinh mệnh đã tắt, không ngờ hóa thành một pho tượng đá.

Theo nó hóa thành tượng đá, đột nhiên chuồng thú chợt phát sáng, trong chớp mắt trở nên khổng lồ, biến mất.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo đang bay nhanh đi xa, lực lượng chiến xa vận chuyển tới cực hạn, trong chớp mắt đã bay xa vô tận, khi xoay người lại, hắn không còn thấy bàn tay khổng lồ kia nữa, lập tức thở phào nhẹ nhõm, sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lại lóe lên, đang định xoay người quay trở lại chiến trường, đột nhiên tâm thần hắn chấn động mạnh, nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Dưới mặt đất là một mảnh bình nguyên, nhìn không có điểm gì đặc biệt, nhưng trong mắt của Mạnh Hạo, phiến mặt đất này yên tĩnh một cách bất thường, yên tĩnh như không có chút sinh cơ nào.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía xa, thấy được từng ngọn núi trập trùng.

- Với lực lượng của chiến xa, vừa rồi ta thi triển toàn lực, đáng lẽ lúc này

phải thấy được Thiên Hà Hải... Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, mơ hồ cảm thấy không ổn, hắn đảo mắt bay nhanh về phía trước, một lát sau đã đi tới gần những dãy núi kia, hắn quan sát một lát, bỗng nhiên sắc mặt đại biến.

Đây... nào phải là dãy núi gì chứ, rõ ràng là những cây cột khổng lồ!

Da đầu Mạnh Hạo tê dại, trong khoảnh khắc, hắn chợt xoay người lại phía sau, bất ngờ hắn chợt thấy được một pho tượng khổng lồ không cách nào hình dung, sừng sững trong thiên địa.

Đó là pho tượng một con khỉ, trên mặt của nó như mang theo vẻ châm biếm.

Trong đầu Mạnh Hạo chấn động ầm ầm, thời khắc này nếu hắn còn không hiểu ra, thì hắn không phải là Mạnh Hạo nữa.

- Nơi này chính là chuồng thú!!! Mạnh Hạo vẫn có chút không thể tin nổi, hắn đã triển khai tốc độ cao nhất, rõ ràng đã tránh khỏi bàn tay con khỉ... Lúc này hắn hô hấp dồn dập, lần nữa triển khai tốc độ, quét ngang bát phương, sau một vòng bay đi, hắn phát hiện thế giới này đã không còn là Nam Vực Đại Địa nữa, mà là một thế giới vuông góc.

Bốn phía là những cây cột, chính giữa còn có con khỉ đá kia, Mạnh Hạo rốt cục cũng biến sắc.

Đúng lúc này, một loạt tiếng ngâm xướng từ bốn phương tám hướng chợt vang lên, thanh âm kia mang theo lực lượng khó hiểu truyền ra, khiến cả thế giới run rẩy, Mạnh Hạo nhìn thấy rất rõ ràng, phiến thế giới này... đang không ngừng rút nhỏ lại!

Cùng lúc đó, một cỗ uy áp kinh người, ầm ầm phủ xuống.

Càng rút nhỏ, uy áp lại càng mãnh liệt, tạo thành lực trấn áp, khiến thân

thể Mạnh Hạo chấn động, tựa như đang khiêng một ngọn núi vậy.

Giờ phút này, tại thế giới bên ngoài, trên chiến trường Nam Vực, Tống lão tổ cùng Đan Quỷ trên bầu trời, đồng loạt chấn động, tu sĩ Nam Vực dưới mặt đất, cũng lần lượt lộ ra tuyệt vọng.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy, bên trong chuồng thú to lớn lượn lờ tia chớp giữa không trung kia, bất ngờ xuất hiện một bóng người, bóng người này chính là Mạnh Hạo!

Chỉ có điều tựa như bị thu nhỏ vô số lần, bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ trấn áp bên trong chuồng thú.

Ánh mắt tộc trưởng Đế tộc lộ ra vẻ tàn nhẫn, thời khắc này hắn hít sâu một hơi, thu hồi khối đầu lâu kia lại, phun ra một búng máu, thân thể hắn lập tức trọng thương già đi rất nhiều, hiển nhiên việc thôi phát tộc khí đối với hắn mà nói, cũng phải trả giá cực lớn.

- Trận chiến biến hóa bất ngờ, tuy nhiên tên Mạnh Hạo này đã bị trấn áp, trận chiến Nam Vực, đã sắp kết thúc, từ nay về sau, nơi này thuộc về Bắc Địa ta!

- Tiên căn, nhất định cũng sẽ sinh trưởng trong cơ thể của tu sĩ Bắc Địa ta! Tộc trưởng Đế tộc ngửa mặt lên trời cười to, mặc dù phải trả một cái giá thật lớn, nhưng có thể trấn áp Mạnh Hạo, hết thảy đều đáng giá.

Giờ phút này, sát cơ trong mắt tộc trưởng Đế tộc lóe lên, bay thẳng lên bầu trời, xông về phía Tống lão tổ và Đan Quỷ, định gia nhập cuộc chiến, giải quyết hai người trước, rồi sau đó sẽ khống chế trận chiến này.

Toàn bộ chiến trường, tu sĩ Nam Vực tuyệt vọng, tu sĩ Bắc Địa phấn chấn, gào thét tấn công, trong lúc nhất thời, tu sĩ Nam Vực chết thảm trọng, không ngừng lui về phía sau, chỉ có thể tránh né bên trong trận pháp.

Nhưng trận pháp cho dù có mạnh mấy đi nữa, cũng không thể cản trở mấy chục vạn đại quân Bắc Địa điên cuồng, cánh cửa màu vàng lại được mấy vạn tu sĩ giơ lên, rầm rầm oanh kích, đại trận thứ tư sụp đổ, đại trận thứ ba sụp đổ, cho dù là chấn động do đại trận sụp đổ đánh sâu vào khiến tu sĩ Bắc Địa tử vong một số, nhưng rất nhanh sau đó, tòa đại trận thứ hai cũng bị phá vỡ.

Bên dưới chân Núi thứ chín trên chiến trường, giờ phút này cũng truyền ra tiếng nổ ầm ầm, dường như có người đang oanh kích từ bên trong, muốn phá vỡ ngọn núi này chạy ra!

Nam Vực, rơi vào tình thế vô cùng nguy ngập!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1142: Người kia từng nói...

Mà trên bầu trời cũng nguy hiểm như nhau!

Tống lão quái phun ra máu tươi, con mắt còn lại của lão bị tộc trưởng Đế tộc móc ra, nếu như không có bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo dùng Tuế Nguyệt Kiếm cản trở, Tống lão quái nhất định sẽ chết.

Tống lão quái mất đi hai con mắt cười thảm trong bộ dáng chật vật, mi tâm nứt ra, phát ra ánh sáng chói mắt, đó là nguyên thần của lão, không có hai mắt nên lão lấy nguyên thần làm mắt để tiếp tục chiến đấu.

Lão không thể tự bạo, bởi vì thời khắc này là lúc Nam Vực nguy cấp nhất, nếu lão tự bạo, cho dù là kéo theo một người của đối phương nhưng còn dư lại chỉ có Đan Quỷ cùng bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, không những làm cho thất bại tới nhanh hơn mà quan trọng nhất nó sẽ là đả kích mạng tính hủy diệt đối với sĩ khĩ của tu sĩ Nam Vực.

- Chiến đến chết mà thôi! Tống lão quái cười to, tiếp tục xuất thủ.

Đan Quỷ bên đó cũng phun ra máu tươi, một mình lão giao thủ với hai người, sự cường hãn của tộc trưởng Đế tộc khiến cho Đan Quỷ không cách nào chống đỡ, cũng may là bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo đã lập tức tới ngăn cản, bao phủ tộc trưởng Đế tộc vào bên trong cùng với hắn, còn có nữ tử mập mạp kia, tất cả cùng nhau ra tay.

- Bản tôn của ngươi cũng bị lão phu trấn áp, phân thân nhỏ nhoi, cút cho ra! Tộc trưởng Đế tộc cười lạnh, nói xong liền phất tay, Thái Cổ Lôi Long biến ảo ra gầm thét xông thẳng tới bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo.

Sắc mặt bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo âm trầm, khi bản tôn bị phong ấn, hắn đã mất đi liên hệ cùng với bản tôn, lúc này dù cho có lo lắng cũng không có cách nào, chỉ có thể cố hết sức cầm chân đối phương.

Mặt đất chấn động, trong tiếng "rắc rắc", đệ cửu sơn xuất hiện một cái khe nứt, người bị trấn áp bên trong đó dường như rất nhanh sẽ thoát ra. Đồng thời, mặt đất nổ ầm ầm, trận pháp cuối cùng của Nam Vực sụp đổ.

Công kích lan ra làm cho tu sĩ Bắc Địa bị cuốn ngược về sau, nhưng rất nhanh những tu sĩ Bắc Địa đó liền đỏ hết cả mắt, mang theo sự hung tàn cùng tàn nhẫn giết tới lần nữa.

- Giết! Tu sĩ Nam Vực bị ép đến cực hạn, hai trăm ngàn người, hiện giờ chỉ còn lại một nửa, mọi người sớm đã bất chấp tất cả mà xông tới chém giết.

Trong lúc nhất thời, mặt đất run rẩy, máu chảy thành sông, giết chóc khắp nơi.

Ánh đỏ của máu phản chiếu bầu trời thành màu đỏ, trận chém giết ở Nam Vực, nơi quyết chiến cuối cùng, chấn động bát phương.

Mà lúc này, Mạnh Hạo bị nhốt ở bên trong cũng đang trải nghiệm sinh tử đại kiếp của hắn, thân thể hắn run rẩy, bị trấn áp đến phun ra máu tươi, Nam Vực... dường như không thể tránh khỏi... phải đại bại rồi!

Sự thảm trọng của tu sĩ, sự thê lương của Vấn Đạo, sự hung tàn của tộc trưởng Đế tộc, mắt thấy trận chiến này sắp được định đoạt.

Nhưng ngay lúc này...

- Đoạn Nam! Một thanh âm thương tang bỗng nhiên vang vọng giữa trời đất, thanh âm đó vừa mới xuất hiện thì giống như gió lốc quét ngang khắp nơi, ầm ầm khuếch tán ra.

- Đoạn Nam! Thanh âm thứ hai xuất hiện, lời nói như nhau, thương tang như nhau, cũng quét ngang bầu trời mặt đất.

- Đoạn Nam!

- Đoạn Nam! Thanh âm như vậy xuất hiện một lần rồi một lần, đến cuối cùng đã không thể nào nhận ra nó đã xuất hiện bao nhiêu lần, long trời lở đất, khiến cho bầu trời biến sắc, khiến cho mặt đất run rẩy, thần sắc của từng người trong tu sĩ Bắc Địa đều khiếp sợ, tu sĩ Nam Vực thì mờ mịt.

Trên bầu trời, Tống lão quái cùng Đan Quỷ cũng sững sờ, đám người Vấn Đạo của Bắc Địa lập tức xoay người, đồng loạt nhìn về phía xa.

Tộc trưởng Đế tộc thì biến đổi sắc mặt.

- Đoạn Nam! Trong tiếng nổ ầm ầm, ở phía xa có mười ngàn thân ảnh bước từng bước lớn đi tới, trên thân những người đó mặc áo giáp màu xanh, trên khôi giáp đầy vẻ thương tang, không biết đã tồn tại được bao nhiêu năm tháng, thậm chí có không ít đã bị rách nát.

Bên trong khôi giáp là những khuôn mặt không có biểu tình, giống như người chết, đó là khôi lỗi, là yêu vệ màu xanh!

Mỗi một yêu vệ màu xanh đều có tu vi Kết Đan, lúc này bọn họ bước đi, long trời lở đất, sau lưng bọn họ lại có hơn chín mươi thân ảnh mặc áo giáp màu đen.

Một mảnh đen nhánh, yêu khí tản ra ngoài, đó là... yêu vệ giáp đen.

Mỗi một con đều có tu vi Nguyên Anh, thực lực kinh người, khi bước đi thì sau lưng bọn họ bỗng nhiên xuất hiện sáu thân ảnh mặc áo giáp màu tím.

Sáu thân ảnh này đều tản ra khí tức Trảm Linh, khí thế kinh người, vừa xuất hiện thì mặt đất nổ ầm ầm, bầu trời thất sắc.

Phía sau sáu thân ảnh đó còn có ba lão già mặc chiến giáp đồng thau, đầu tóc trắng của ba lão già phiêu diêu, gương mặt thương tang, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, bọn họ cũng là thân thể khôi lỗi, không còn là tu sĩ, nhưng khí tức trên thân lại là Vấn Đạo đỉnh phong.

Hơn mười ngàn người này vừa xuất hiện, mỗi người đều mở miệng ra.

- Đoạn Nam!

Thanh âm phát ra rung trời, lập tức khiến cho người Nam Vực nghĩ đến một truyền thuyết xa xưa.

Trong truyền thuyết, giữa Nam Vực cùng Tây Mạc vốn không phải là một bình nguyên, hai bên hoàn toàn giáp giới với nhau, mà chiến tranh giữa Nam Vực cùng Tây Mạc cũng đã phát sinh qua vài lần.

Cho đến một lần, lúc Tây Mạc yếu thế, Nam Vực đang cường hãn, giết vào Tây Mạc, tất cả bộ lạc ở Tây Mạc liên hợp lại thành lập nên Đoạn Nam Vệ, tất cả Vấn Đạo đỉnh phong trong đó tự nguyện từ bỏ hết thảy trở thành khôi lỗi, tạo thành dãy núi Đoạn Nam, hoàn toàn ngăn ra Tây Mạc cùng Nam Vực.

Từ đó, dãy núi kéo dài ngang dọc đó được gọi là... Đoạn Nam Sơn!

Trên ngọn núi đó luôn luôn tồn tại người thủ hộ của Tây Mạc, từng là một nhóm... Đoạn Nam thủ vệ!

Tây Mạc trở nên xuống dốc từ lúc đó, thêm vào Tử Hải, dần dần đã không còn xuất hiện qua Vấn Đạo, và mối quan hệ với Nam Vực cũng từ từ hòa hoãn xuống.

- Đoạn Nam thủ vệ!

- Là Đoạn Nam thủ vệ của Tây Mạc! Tâm thần của tu sĩ Nam Vực chấn động, Đoạn Nam thủ vệ của Tây Mạc xuất hiện khiến cho mọi người đều kinh hãi, trong nhất thời cũng không rõ đối phương là địch hay bạn!

Tu sĩ Bắc Địa cũng giống như vậy, cũng lập tức kinh hãi đối với sự xuất hiện đột ngột của bên thứ ba.

Chính vào lúc này, ở phía sau của Đoạn Nam thủ vệ bỗng nhiện xông ra vài chục ngàn thân ảnh ăn mặc đơn giản, thậm chí có chút thô thiển, những thân ảnh đó đều tạo ra cảm giác dã man, tóc tai thì rối bời, giống y như dã nhân.

Trên thân của bọn họ có dấu vết cổ xưa, tựa như huyết mạch đã truyền thừa rất là lâu, trong đó... có Kim Ô tộc, có Man Viêm Đại Bộ, có Yêu Điệp Đại Bộ, còn có Vân Thiên Đại Bộ!

Tây Mạc thành Từ Hải, phần lớn di dời tới Mặc Thổ, mà những người tới đây lúc này chính là chiến sĩ của tất cả bộ lạc trong Mặc Thổ.

- Đan Quỷ đạo hữu, nhờ có đại ân của người năm đó, còn có Mạnh Hạo đạo hữu, chúng ta đến giúp các ngươi đánh một trận!

- Mạnh Hạo lão tổ, chúng ta đến rồi!

- Tuy chúng ta cùng Nam Vực có thù cũ nhưng đó là chuyện xưa giữa Tây Mạc ta cùng Nam Vực. Tây Mạc gặp nạn Tử Hải, Nam Vực cho phép chúng ta chiếm cứ Mặc Thổ, không có đến ngăn trở quấy nhiễu, càng không có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, ân tình này... Tu sĩ Tây Mạc chúng ta hôm nay tới báo đáp!

- Chuyện này đã xin chỉ thị của Đoạn Nam quan, ý của lão tổ, trợ giúp Nam Vực, xua đuổi Bắc Địa! Từng tiếng rống lớn truyền ra khắp nơi,

truyền vào tai của tu sĩ Nam Vực, truyền vào trong tâm thần của tu sĩ Bắc Địa.

Tu sĩ Nam Vực run rẩy, bọn họ chưa từng nghĩ tới vào thời điểm cuối cùng, Tây Mạc... lại xuất binh cứu giúp!

Tu sĩ Bắc Địa chấn động tâm thần, chiến cục vốn đã định sẵn vào lúc này đã xảy ra sự nghịch chuyển.

Cùng lúc đó, ở phía sau vài chục ngàn tu sĩ Tây Mạc là vài trăm ngàn... hung thú!

Có lẽ những hung thú này không mạnh nhưng số lượng rất nhiều, che phủ trời đất, do không ít Tư Long điều khiển chạy thẳng đến chiến trường, cùng tu sĩ Nam Vực tiền hậu giáp kích, đánh chết Bắc Địa.

Nam Vực phấn chấn, chém giết ngập trời.

Thân thể Tống lão quái run rẩy, ngửa mặt lên trời cười to, Đan Quỷ ở một bên cũng lộ ra thần sắc kích động, lão đối xử Tây Mạc rất tốt, âm thầm tương trợ nhiều lần, là do Tử Đông chân nhân năm đó từng có tình bạn cố tri với Tây Mạc.

Hiện giờ tu sĩ Tây Mạc đến khiến cho Nam Vực đang rơi vào tình thế nguy cấp lập tức tỏa sáng tân sinh!

Nhất là Đoạn Nam thủ vệ, chớp mắt liền giết vào trong chiến trường, ba lão già mặc áo giáp đồng thau thì trực tiếp giết vào trong chiến cục, chiến một trận với Vấn Đạo đỉnh phong của Bắc Địa.

- Chết tiệt! Tây Mạc man di, các ngươi tìm chết! Sắc mặt tộc trưởng Đế tộc biến hóa, hét to một tiếng, không ngờ hắn lại một người chiến với ba Vấn Đạo đỉnh phong, trong lúc nhất thời, bầu trời nổ ầm ầm, long trời lở đất.

Đây là giao chiến của tam đại địa vực, Tây Mạc, Nam Vực, Bắc Địa!

Tam phương xuất thủ, đánh đến trời đất trở nên hôn ám, mặt đất nứt thành từng khối từng khối, hư vô trên không trung bị xé ra, bầu trời bị nứt lộ ra tinh không, thậm chí lúc này, sự vận chuyển của toàn bộ Nam Thiên Đại Địa dường như xuất hiện sự nghiêng ngả.

Vốn dĩ những trận chiến tam vực như vậy thì Quý gia nhất định sẽ ra mặt ngăn cản, vì cái này đã có thể rung chuyển được căn bản của Nam Thiên Đại Địa, nhưng hiện giờ... Quý gia giống như là không nhìn thấy, không có một người nào xuất hiện.

Tiếng nổ ầm ầm của chiến tranh, cuộc chém giết giữa hung thú cùng tu sĩ, sự điên cuồng của Nam Vực, Tây Vực cùng Bắc Địa đã khiến cho sự thắng bại của chiến cuộc trở nên khó bề phân biệt.

Không người nào có thể nắm chắc thắng lợi, Tây Mạc và Nam Vực không có, Bắc Địa cũng không có.

Dưới mặt đất, máu chảy thành sông, giết chóc khắp nơi, tiếng gào thét thê lương, vô số thi thể ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ hết tất cả, trời đất u ám, mỗi một người đều giống như đi vào bên trong sa trường máu thịt to lớn, ngoài giết ra, chỉ có thể giết!

Trên bầu trời, Bắc Địa năm người, Nam Vực ba người, Tây Mạc ba người, tổng cộng mười một Vấn Đạo đỉnh phong, bọn họ dường như muốn đánh vỡ bầu trời này, khiến chó bầu trời của Quý gia biến mất từ đây, làm cho viễn cổ tinh không phủ xuống mặt đất.

Nếu như đổi lại thời gian khác thì bọn họ nhất định sẽ không thành công, nhưng hiện giờ... Quý Thiên của Nam Thiên Đại Địa đã bị chém, mất đi sự bảo vệ, khiến cho bầu trời ở chỗ này cuồn cuộn khuếch tán ra, hình thành một cái lốc xoáy to lớn.

Lốc xoáy ầm ầm chuyển động, giống như một con mắt, có thể thấy bên trong con mắt lốc xoáy đó là tinh không!

Tử Hải cuồn cuộn, Thiên Hà Hải gầm thét, bởi vì mặt đất chấn động nên nơi tiếp giáp với nhau xuất hiện sự giao hội, khiến cho Tử Hải chảy vào Thiên Hà Hải, cả mặt biển lập tức xảy ra biến hóa trời long đất lở.

Biến hóa này vốn dĩ rất kinh người, nhưng kinh người nhất là... trên chiến trường, nơi xảy ra giao chiến giữa Nam Vực cùng Vấn Đạo, máu tươi của vài trăm ngàn gần triệu người trải qua từng trận chiến đấu chảy xuống, nhìn như thấm vào mặt đất nhưng trên thực tế, trong chỗ u mình lại chảy về phía Thiên Hà Hải.

Bao gồm máu tươi trong trận chiến của bốn phương thế lực ở Huyết Yêu Tông cũng giống như vậy, đã sớm vô hình chảy vào trong Thiên Hà Hải, theo sự sát nhập của Tử Hải, Thiên Hà Hải... bạo phát.

- Năm đó người kia từng nói... ngày tuyền nhãn, liên hoa biến, giữa tiên ma, thanh liên có thể hiện... hiện giờ...

- Thấy tinh trần, máu triệu tu sĩ, xuất hiện ngày tuyền nhãn.

- Tây Mạc kiếp, vô tận Tử Hải, ẩn giấu liên hoa biến.

- Ngày trời xám, oan hồn mười đấu, ta có... thanh liên hiện!

- Ta lấy máu của triệu người hóa thành nước bùn, lấy mười đấu oan hồn hóa thành vết bẩn, ta nguyện... đi ra bùn đất bằng máu của triệu người mà không nhiễm một chút vết bẩn, ta nguyện... thoát khỏi thân Bỉ Ngạn Hoa thành Thanh Liên Thiên!

Thanh âm u ám từ trong Thiên Hà Hải truyền ra.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1143: Đại đạo cộng minh!

Sau khi Thiên Hà Hải dung nhập với Tử Hải, màu sắc biến đổi, trở thành màu chàm!

Mặt biến cuồn cuộn, từng luồng từng luồng bọt sóng, giống như trở thành những làn tóc không ngừng phập phồng trên mặt biển.

Lúc này, cây cầu Bỉ Ngạn Hoa khổng lồ nối tiếp Nam Vực cùng Bắc Địa chấn động ầm ầm, xúc tu co rút lại, từ mặt đất Nam Vực cùng Bắc Địa thu trở về.

Nó ngưng tụ tới... đóa Bỉ Ngạn Hoa long trời lở đất trên Thiên Hà Hải.

Bỉ Ngạn Hoa bảy màu!

Nhưng lúc này, đóa hoa đó đang nở rộ, toàn bộ màu sắc trở nên ảm đạm, dần dần biến đổi thành màu sắc của nước biển, từ xa nhìn tựa như đang trở thành một đóa hoa sen màu chàm.

Thiên địa linh khí vô cùng vô tận điên cuồng ngưng tụ về phía nó, dường như quá trình trở thành hoa sen của Bỉ Ngạn Hoa cần phải tập hợp lực lượng của cả tinh tú.

Thiên địa biến sắc, gió mây quay cuồng, Quý gia phát hiện ra trước tiên, tộc nhân đều chấn động tâm thần.

Tu sĩ bình thường ở Nam Vực Đại Địa không cách nào phát hiện ra một màn này, chỉ nhận thấy linh khí trong thiên địa bỗng thưa thớt đi nhiều. Nhưng Vấn Đạo đỉnh phong trên không trung thì lại lập tức cảm thụ được sự biến hóa kinh người không chút che giấu đó là đến từ Thiên Hà Hải.

Đệ nhất cường giả Bắc Địa, tộc trưởng Đế tộc chợt biến sắc, mấy tu sĩ Vấn Đạo khác của Bắc Địa cũng như vậy, sự biến mất của Bỉ Ngạn Hoa đã chặt đứt đường lui của tu sĩ Bắc Địa.

- Chết tiệt! Khi mọi người đang biến đổi sắc mặt thì trong mắt của Đan Quỷ cùng Tống lão quái có sát cơ lóe lên, không cần biết Bỉ Ngạn Hoa có mục đích gì, chuyện quan trọng nhất đối với bọn họ lúc này là diệt sát tu sĩ Bắc Địa.

Cho dù là trời sập đất nứt nhưng giết chóc vẫn rất mãnh liệt.

Trong tiếng ầm ầm, trên mặt đất chém giết khắp nơi. Ba phương Bắc Địa, Nam Vực, Tây Mạc giết đến hôn thiên ám địa, Vấn Đạo đỉnh phong giữa không trung cũng như thế, sự gia nhập của Tây Mạc khiến cho cuộc chiến tranh này khôi phục lại cân bằng.

Thế quân lực địch!

Nhưng dù sao nơi này cũng là Nam Vực, là chủ chiến trường của tu sĩ Nam Vực, trận chiến này chỉ cần duy trì trong thời gian dài một chút thì Bắc Địa nhất định sẽ bại!

Nhưng Nam Vực cùng Tây Mạc cũng phải bỏ ra cái giá thảm trọng, chiến tranh nhất định phải có thắng bại, mặc kệ cái giá ra sao, vẫn còn tốt hơn tu sĩ của một địa vực bị chém đi căn cơ.

- Giết!

Mặt đất run rẩy, máu tươi, bầu trời nứt ra, cuồng phong gào thét. Cuộc chiến này đã ảnh hưởng đến sự vận chuyển của cả Nam Thiên Đại Địa.

Thậm chí mặt đất Nam Vực còn có không ít nơi bị sụp xuống do dao động lan tới, làm cho nước biển của Thiên Hà Hải mang sóng thần tới.

Cùng lúc đó, tộc khí của Đế tộc trên không trung, bên trong cái lồng tản ra khí tức cổ lão đó. Mạnh Hạo đang gặp phải nguy cơ lớn nhất trong đời của hắn.

Thế giới bên trong cái lồng, thiên địa xung quanh Mạnh Hạo không ngừng nén ép lại, lúc này đã có thể thấy được cả thế giới chỉ còn lại khoảng mười ngàn trượng!

Uy áp kinh người, dường như muốn hoàn toàn phong ấn trấn áp Mạnh Hạo.

Khóe miệng Mạnh Hạo chảy ra máu tươi, hắn bấm quyết biến hóa ra thần thông lốc xoáy Huyết Yêu Đại Pháp kinh thiên, muốn đánh mở phong ấn nhưng lại không có cách nào làm được, hết thảy lực lượng cũng đều không thể rung chuyển bốn phía chút nào.

Chỉ có thể trơ mắt ra nhìn mặt đất mười ngàn trượng trở thành tám ngàn trượng, vẫn đang tiếp tục co lại.

- Chết tiệt! Mạnh Hạo đỏ mắt rồi, thân thể hắn chợt bay lên, ngưng tụ toàn bộ tu vi hóa thành một lưu tinh, ầm ầm xông về phía không trung, muốn đánh ra một lỗ hổng.

Ầm ầm!

Thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như bị dội ra rơi thảng xuống đất, vẫn không thể rung chuyển lực lượng phong ấn này.

Cả mặt đất co lại lần nữa, chỉ còn sáu ngàn trượng!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, tóc tai bay loạn, thân thể hắn nổ ầm ầm, toàn bộ lực lượng khí huyết hấp thu được lúc nãy chợt bạo phát ra, ngưng tụ trên

tay phải của hắn, hóa thành một quyền mạnh nhất của thân thể hắn hiện giờ.

Đồng thời, tu vi trong cơ thể của hắn điên cuồng dao động, toàn bộ lực lượng khí huyết hấp thu được cũng đang ngưng tụ lại, khi tất cả dung nhập vào trong quyền phải thì tay của hắn phát ra ánh sáng rực rỡ lóa mắt.

- Hồn! Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, trong cơ thể của hắn lập tức có lượng lớn chiến hồn gào thét bay ra, vài trăm ngàn chiến hồn che phủ trời đất, tay phải Mạnh Hạo giống như trở thành một cái hắc động, chớp mắt liền hấp thu những chiến hồn đó vào trong.

Lúc này, tay phải của Mạnh Hạo đã có lực lượng hủy thiên diệt địa, đây là lực lượng đỉnh phong mạnh nhất của hắn. Mạnh Hạo bay lên, đánh một quyền trực tiếp vào vách ngăn phong ấn ở bốn phía.

Tiếng nổ lớn vang lên rung trời, một quyền này khiến cho cả thế giới run rẩy, khiến cho thời gian dừng lại, một lốc xoáy to lớn trực tiếp bị xé ra, dường như muốn cắn nuốt cái thế giới này.

Thiên địa văn vẹo, tiếng "rắc rắc" vang lên, vách ngăn xung quanh tựa như muốn nứt ra, nhưng... hai mắt thạch hầu ở ngay giữa bỗng nhiên mở ra, lộ ra một chút u mang, u mang đó chớp mắt một cái liền bao trùm cả thế giới.

Giống như đóng băng!

Oanh!

Lốc xoáy sụp đổ, thời gian hồi phục lại như thường, sáu ngàn trượng biến thành ba ngàn trượng!

Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, lui về sau. Do thế giới chợt co

rút lại quá nhiều nên khiến cho uy áp cường đại gấp đôi, làm cho Mạnh Hạo lại phun máu lần nữa.

- Tiên giới là ngọn nguồn của tai họa, tiên nhân là gốc của hết thảy giết chóc, Tiên Cảnh phải bị phong, tiên nhân phải bị trấn áp!

Thanh âm thương tang âm lãnh từ trong miệng của thạch hầu chậm rãi truyền ra, vang vọng trong thế giới ba ngàn trượng này. Uy áp càng mạnh hơn, toàn thân Mạnh Hạo vang lên tiếng rắc rắc, xương cốt như muốn vỡ nát ra.

Nếu như nhục thân của hắn không cường đại, đổi lại là người khác thì lúc này nhất định sẽ nứt vỡ toàn thân, hình thần câu diệt.

- Ồn ào cái gì! Trong mắt Mạnh Hạo đầy tơ máu, hắn nghe không hiểu lời nói của thạch hầu. Trong lòng hắn lúc này tràn ngập sát cơ, nhưng đáy lòng của hắn đã nổi lên cảm giác vô lực trước cái lồng giam phong ấn không cách nào rung chuyển này.

"Vừa nãy chỉ thiếu một chút!"

"Nhưng ánh mắt của thạch hầu đó lại khiến cho tất cả tan biến đi!"

"Ta không thể đánh mở cái lồng giam này nhưng ta có thể mượn lực!" Trong mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lộ ra tinh mang, sau khi hít sâu một hơi thì hắn cũng không có tiếp tục công kích xung quanh nữa mà quay trở về mặt đất, khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt thâm thúy.

"Trước đó ta đã có sự lĩnh ngộ đối với con đường của Trảm Linh đệ tam đao... nhưng lại chần chờ không biết đường này có chính xác hay không. Hiện giờ... dứt khoát không cần để ý nữa, chém đệ tam đao thôi!"

"Mượn nhờ lực lượng thiên địa khi chém xuống đệ tam đao, mượn nhờ cây đao trảm đạo đó để chém mở cái lồng giam này!" Trong mắt Mạnh

Hạo lộ ra vẻ quyết đoán.

"Đệ nhất đao của ta, thứ chém đi là Bỉ Ngạn Hoa, chém ra tự do, có được phương hướng!"

"Đệ nhị đao của ta, chém đi những thứ đã trôi qua, chém ra đạo quả!"

"Đệ tam đao của ta... thứ chém đi sẽ là tâm ma của ta, chém đi nhập ma chi niệm, đó là trảm ma!"

"Ta muốn... trảm ma Vấn Đạo!" Mạnh Hạo ngẩng đầu, hai mắt chợt lộ ra hào quang mãnh liệt, sau khi hít sâu một hơi thì tu vi trong cơ thể của hắn ầm ầm vận chuyển, dùng tất cả lực lượng tu vi để thúc động Trảm Linh đệ tam đao của hắn!

Trảm Linh, tam đao, mỗi một đao đều có thể tùy thời phủ xuống, chỉ cần cho rằng đạo đã có, linh đã đầy là có thể trao đổi với thiên địa, giáng xuống đao trảm đạo!

Nhưng nếu trảm đúng thì tu vi đột phá, còn một khi trảm sai, thân vẫn đạo tiêu!

Do đó nếu tu sĩ Trảm Linh không có mười phần nắm chắc sẽ không dễ dàng chém đi, bọn họ sợ chém xong mới phát hiện là sai thì sẽ rơi vào kết cục từ vong.

Đệ nhất đao còn đỡ, đệ nhị đao nguy cơ mãnh liệt, còn đệ tam đao... lại cực kỳ mấu chốt!

Trảm đúng có thể bước vào Vấn Đạo, trảm sai lập tức tử vong. Nếu là ở vào ranh giới giữa đúng và sai thì có thể kéo dài hơi tàn, từ đó mất đi con đường tấn thăng, cả đời dừng lại ở cảnh giới đệ tam đao, đợi đến lúc thọ nguyên cạn kiệt thì cũng phải trở về cát bụi.

Về phần cái gì là đúng, cái gì lại là sai thì không có đáp án, chỉ nhìn vào tâm của tu sĩ!

Nếu tâm đúng, hết thảy đều đúng, nếu tâm sai, hết thảy đều sai!

Từ xưa nó vốn huyền diệu, đến nay cũng hiếm có người có thể hoàn toàn hiểu rõ.

Tu vi toàn thân của Mạnh Hạo ầm ầm tản ra, cho dù hắn dang ở trong lồng giam, cho dù hắn đang bị phong ấn trong mặt đất nhưng đạo là vô hình. Trong trời đất không có chỗ nào không ẩn chứa đạo, hiển nhiên... lồng giam này cũng vậy!

Gần như khi tu vi của Mạnh Hạo tản ra để kêu gọi Trảm Linh đệ tam đao thì bên ngoài lập tức sấm chớp vang dội, chấn động bầu trời. Tuy bầu trời bị vỡ vụn, có lốc xoáy xuất hiện nhưng vẫn có lực lượng đại đạo ầm ầm buông xuống.

Lực lượng đại đạo đó đến từ tinh không, phủ xuống Nam Thiên Đại Địa, giáng xuống chiến trường ở Nam Vực.

Trong lúc nhất thời, gần như toàn bộ tu sĩ đều cảm nhận được lực lượng đại đạo đang giáng xuống trong thiên địa, tâm thần từng người đều lập tức chấn động.

- Đó là... Trảm Linh đại đạo!

- Là ai đang kêu gọi Trảm Linh chi đạo?

- Không ngờ trên chiến trường lại có người đột phá bước vào Trảm Linh!

Cho dù trong chém giết, lực lượng đại đạo cũng khiến không ít người chấn động, Vấn Đạo đỉnh phong của ba phương thế lực đều biến sắc mặt, kinh ngạc trước một màn này.

Ánh mắt của bọn họ quét qua bốn phía, nhưng lại không phát hiện ra người nào đang đốn ngộ Trảm Linh.

Đúng vào lúc này, lực lượng đại đạo đó đột nhiên nổ ầm ầm, trong nháy mắt liền mạnh gấp mười lần. Lốc xoáy trên bầu trời cũng bị che mờ đi, cả thế giới dường như chỉ còn lại đại đạo.

Những tu sĩ đang chém giết nhau cũng không cách nào ra tay nữa, hết thảy thần thông, thuật pháp của bọn họ như bị đại đạo đồng hóa, khó mà triển khai.

Ngay cả đám người Vấn Đạo đỉnh phong trên bầu trời cũng như vậy, một màn này lập tức khiến cho tất cả mọi người hít ngược một hơi, thần sắc rung động.

- Đây không phải là Trảm Linh đệ nhất đao, mà là Trảm Linh đệ tam đao!

- Cũng không đúng, chưa từng thấy qua Trảm Linh đệ tam đao của ai lại có lực lượng kinh người như thế!

- Chẳng lẽ là...

Trong tiếng nổ ầm ầm, lực lượng đại đạo mạnh thêm, chấn động bầu trời Nam Thiên Đại Địa, khiến cho toàn bộ bầu trời trở nên mơ hồ, chỉ có lực lượng đại đạo thì càng ngày càng mạnh, ngay cả Bỉ Ngạn Hoa trên Thiên Hà Hải vào lúc này cũng biến đổi thần sắc.

Lực lượng đại đạo mạnh mẽ giáng xuống, khiến cho mọi người trên chiến trường đều không thể xuất thủ, tâm thần từng người chấn động. Bọn họ thấy được tộc khí lồng giam của Đế tộc chợt phát ra hào quang mãnh liệt.

Nhìn kỹ một chút, ánh sáng này không phải do lồng giam đó phát ra mà là Mạnh Hạo bên trong đó!

Ánh sáng đó giống như cộng minh!

Cộng minh với đại đạo!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1144: Đạo thành sương mù, sương mù thành đao

- Là Mạnh Hạo!!!

- Là Mạnh Hạo đại nhân! Tộc khí Đế tộc của Bắc Địa nhỏ nhoi, làm sao có thể trấn áp Mạnh Hạo đại nhân!

- Mạnh Hạo đại nhân không phải Vấn Đạo sao... Làm sao lại xuất hiện Trảm Linh đại đạo? Tu sĩ Nam Vực lập tức xôn xao, trong đó có không ít người lộ vẻ kinh ngạc. Hiển nhiên mấy ngày này Mạnh Hạo tạo cho người có cảm giác, không còn là Trảm Linh, vì thế người ta cũng quên mất tu vi thực tế của hắn, chỉ là Trảm Linh đệ nhị đao!

Bởi vì, Nam Thiên Đại Địa có lịch sử tới nay, chưa từng có xuất hiện: phân thân của cường giả Trảm Linh lại có tu vi Vấn Đạo đỉnh phong, cũng chưa từng có xuất hiện, tu sĩ Trảm Linh có thể đánh giết một trận với Vấn Đạo đỉnh phong.

Một màn này chưa bao giờ xuất hiện, khiến cho Mạnh Hạo ở trong mắt không ít người Nam Vực, hắn... chính là Vấn Đạo đỉnh phong!

Cùng lúc đó, nỗi khiếp sợ của tu sĩ Bắc Địa nơi đó, lại càng mãnh liệt đến cực hạn.

- Tộc khí đều không thể trấn áp hắn, hắn... hắn rốt cuộc lai lịch gì!

- Hắn chỉ là Trảm Linh ư? Điều đó không có khả năng!!!

- Trời ơi! Hắn... hắn sao có thể chỉ là Trảm Linh, Trảm Linh đã có thể chiến với Vấn Đạo đỉnh phong, như vậy nếu như hắn trở thành Vấn Đạo,

há không phải có thể chiến với Ngụy Tiên sao? Tu sĩ Bắc Địa hoàn toàn hoảng sợ, trong tiếng bàn tán rù rì, trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo đều lộ ra chấn động mãnh liệt và không thể tin.

Bọn họ dù sao không hiểu nhiều lắm về Mạnh Hạo, giờ khắc này đột nhiên nhìn thấy chân tướng, bọn họ không thể nào tiếp thu được.

- Nam Thiên Đại Địa, đệ nhất nhân dưới tiên!

- Mạnh Hạo đại nhân, sắp thoát vây!

- Trảm Linh Vấn Đạo! Tu sĩ Tây Mạc, lập tức truyền ra tiếng hoan hô, thanh âm thành sóng âm, long trời lở đất.

Mà trên bầu trời, Đan Quỷ cùng Tống lão tổ không có gì bất ngờ, bọn họ biết được tu vi chân chính của Mạnh Hạo, cũng đã quen với Mạnh Hạo cường hãn rồi, đã sớm quên mất chân tướng đối phương còn là Trảm Linh.

Nhưng mọi người Bắc Địa thì cũng không biết, thời khắc này từng người đều trợn mắt há hốc mồm, rối rít hít ngược hơi lạnh. Nhất là nữ nhân toàn thân mập mạp kia bỗng nhiên biến sắc, lộ ra vẻ hoảng sợ, đồng thời, lập tức nhìn về phía bản tôn thứ hai Mạnh Hạo mặt không biểu cảm kia.

Bỗng nhiên nàng ta rùng mình, da đầu tê dại, cảm thấy lần này xâm lấn Bắc Địa là phạm vào sai lầm lớn lao!

So với nàng ta, còn có một người, mức độ khiếp sợ trong lòng đã nhấc lên sóng lớn ngập trời, là đệ nhất cường giả Bắc Địa, Tộc trưởng Đế tộc!

Lão kinh ngạc nhìn hết thảy, trong mắt lộ ra không thể tin, thế nào lão cũng không muốn tin người đại chiến với mình trước đó, thậm chí làm cho mình bị thương, không tiếc vận dụng tộc khí trấn áp... không ngờ... chỉ là một Trảm Linh!

- Điều đó không có khả năng! Tộc trưởng Đế tộc hô hấp dồn dập, hai mắt đầy hoảng sợ và khiếp sợ, cũng có một chút khủng khiếp, lão không thể tưởng tượng: rốt cuộc là thiên kiêu tuyệt thế dạng gì, mà có thể với tu vi Trảm Linh làm được điểm này.

Chính bởi vì không thể tin, lập tức da đầu lão tê dại.

- Trảm Linh đệ tam đao, với bất kỳ người nào đều là cực kỳ trọng yếu, sai một bước lập tức bỏ mình, cho dù là ở vào giữa đúng sai, cũng sẽ dừng lại tu vi!

- Mạnh Hạo này hiển nhiên cũng không có làm xong chuẩn bị Trảm Linh đệ tam đao, điểm này ta có thể đoán chắc! Nói cách khác, thời khắc này hắn Trảm Linh là bị ép bất đắc dĩ, là cưỡng ép chém đi!

- Như vậy... hắn nhất định thất bại, ngày bỏ mình chính là hôm nay!

- Mạnh Hạo... ngươi tuyệt đối không thể thành công! Tộc trưởng Đế tộc thật sự sợ hãi, lão không thể tưởng tượng, nếu Mạnh Hạo thành công Trảm Linh bước chân vào Vấn Đạo, sẽ mạnh bao nhiêu...

Thời khắc này, lực lượng đại đạo mạnh hơn, khắp bầu trời Nam Thiên toàn bộ đều mơ hồ.

Tại Đông Thổ Đại Địa, trên đường lâu, đôi nam nữ kia, thời khắc này thân thể hai người run nhè nhẹ, nữ nhân kích động, nam nhân thì dường như cố ép mình bình tĩnh, nhưng không cách nào làm được.

Bọn họ chờ đợi một ngày này, đã đợi quá lâu quá lâu rồi.

- Bây giờ còn không thể qua đó, chờ một chút, chờ một chút... Đây là một khắc cuối cùng!

- Nếu thành công, chúng ta sẽ gặp... nếu không thành công... Nam nhân lẩm bẩm, thê tử bên cạnh nắm chặt tay hắn, tay hai người đều toát đầy mồ hôi.

Giờ khắc này, đối với hai vợ chồng bọn họ chính là thời khắc khẩn trương nhất, trọng yếu nhất trên đời này. Cho dù là có cường giả kinh thiên phủ xuống quấy nhiễu, bọn họ bỏ ra bất cứ giá nào, cũng không cho phép bất kỳ kẻ nào tới quấy rầy!

- Chờ đợi ba đời, chờ đợi mấy trăm năm...

- Chỉ chờ giờ khắc này!

- Hạo nhi, nhất định... nhất định... phải thành công Vấn Đạo!

Trong chuồng thú, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi đó, tóc của hắn không gió tự lay, thân thể hắn run nhè nhẹ, bốn phía vách chuồng đã co rút lại còn chừng ngàn trượng; chung quanh hắn, mặt đất đều trở thành hư vô; hết thảy dãy núi, hết thảy tồn tại, đều bị uy áp kinh người này làm vỡ vụn.

Thân thể hắn, thỉnh thoảng truyền ra tiếng "rắc rắc", dường như xương cốt ma sát.

Nhưng Mạnh Hạo lại không hề phát hiện, hết thảy tâm thần đều đắm chìm trong lời kêu gọi Trảm Linh đệ tam đao, theo lời kêu gọi càng truyền ra, thiên địa bên ngoài mơ hồ càng mãnh liệt hơn.

Đại đạo càng nồng đậm, nhưng lại làm cho trong trời đất này xuất hiện một màn sương mù... Sương mù vừa xuất hiện ở trên chiến trường Nam Vực Đại Địa, chớp mắt một cái liền lan tràn, bao trùm toàn bộ Nam Vực Đại Địa.

- Đây là...

- Đạo đậm đặc thành sương mù!!!

- Không ngờ đạo hình thành sương mù đậm đặc! Đây là dị biến thiên địa chỉ có hiểu rõ đại đạo của thiên địa chí cường, mới sẽ xuất hiện!!!

- Đây là miêu tả trong truyền thuyết Nam Thiên Đại Địa, cực kỳ hiếm thấy!!! Giữa không trung ba phương Vấn Đạo đỉnh phong, lập tức có người nhận ra, thất thanh lên tiếng, những người khác cũng đều tâm thần chấn động.

Trong mắt Đan Quỷ lộ ra vẻ kích động, thời khắc này nội tâm lão không ức chế được bật cười, gần như từ trong miệng muốn cười to thành tiếng.

Tống lão tổ cũng trong mắt đầy kích động.

Chỉ có bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, nhưng lại vào giờ khắc này, hai mắt nhắm nghiền, khoanh chân ngồi xuống!

Đại đạo phủ xuống, phân tranh đều dừng lại! Cho dù là Vấn Đạo đỉnh phong cũng không thể ra tay ở dưới đại đạo như vậy. Mấy người Bắc Địa chỉ có thể trơ mắt nhìn bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo khoanh chân ngồi, không thể ngăn cản.

- Chết tiệt, tuyệt không thể thành công! Tộc trưởng Đế tộc, nội tâm càng chấn động hơn.

Giờ khắc này, tất cả cường giả Bắc Địa, Tây Mạc, Nam Vực, đều tận mắt nhìn thấy một màn này, mà ở Đông Thổ Đại Địa, Quý gia hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có lão tổ thanh niên mất đi hai cánh tay đang ở trong không gian hư ảo kia, thì mắt không chớp, ngắm nhìn.

Cùng lúc đó, các tông môn trên Đông Thổ Đại Địa, cũng có một số cường giả phát hiện, rối rít kinh hãi, thần thức bao phủ ngắm nhìn,

nhưng quỷ dị là không ai ra tay, bởi vì Quý gia không động, bọn họ không dám động.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Mạnh Hạo trong chuồng thú, ngẩng đầu lên, cặp mắt hé mở, phát ra một tiếng gầm nhẹ: - Đệ tam đao!

Thanh âm của hắn truyền ra, quanh quẩn trong thế giới giờ này chỉ còn lại có 500 trượng này, nhìn như không có truyền ra ngoài, nhấc lên vô tận tiếng vang vọng, như có vô số bản thân hắn ở cùng một chỗ reo hò... nhưng trên thực tế thanh âm này rõ ràng đã truyền đi khắp Nam Thiên Đại Địa.

Phảng phất như từ trong sương mù tràn ra, phảng phất như ẩn chứa từ trong đại đạo phủ xuống... bỗng nhiên vang vọng.

Vô số người nghe được thanh âm này, phàm là người nghe được, đều trong chớp mắt tâm thần nổ ầm ầm.

Theo thanh âm truyền ra, lập tức sương mù lan tràn khắp cả Nam Thiên Đại Địa, ngay khoảnh khắc này, bỗng nhiên cuốn ngược, từ tất cả vị trí trên Nam Thiên Đại Địa, trong nháy mắt co rút lại, cuồn cuộn... toàn bộ ngưng tụ giữa không trung trên chiến trường Nam Vực, rồi hóa thành... một thanh đao sương mù!!!

Đao sương mù!

Ngộ đạo!

Trong nháy mắt thanh đao sương mù này xuất hiện, tất cả Vấn Đạo đỉnh phong trên chiến trường Nam Vực, tức khắc mở to mắt, trong đầu nổ ầm ầm, cho dù là Đan Quỷ đều lộ ra ý không thể tin.

Đạo nồng đậm hóa thành sương mù, điểm này, vốn đã làm cho bọn họ kinh hãi, nhưng còn có thể miễn cưỡng chấp nhận: tuy rằng đây là một

màn trong truyền thuyết.. Nhưng... khi bọn họ nhìn thấy thanh đao sương mù này, mỗi người đều không cách nào khống chế tâm thần hoảng sợ.

- Đao... sương mù!!!

- Đây... đây rõ ràng là đẩy ra tiên môn trước khi thành tiên, là một màn phải trải qua trên tiên sơn mới đúng!!!"

- Người thành tựu Chân Tiên, thừa nhận Chân Tiên Kiếp, sau khi độ kiếp, sẽ đứng trên tiên sơn của mình, bước ra một bước kia, đao sương mù sẽ rơi xuống, hoàn toàn chém đi Linh Cảnh, rồi dùng lực lượng đẩy ra tiên môn, tại một khắc tiên môn mở ra kia trở thành Chân Tiên!

- Hắn... hắn không ngờ ở thời điểm Trảm Linh đệ tam đao, lại xuất hiện đao sương mù này!!! Bị đao sương mù chém qua, sẽ chém đi linh đài, ngưng tụ con đường Chân Tiên!!!

Tộc trưởng Đế tộc trong óc kêu "ong ong", thân mình run rẩy, trong phút chốc lão cảm thấy, lần này xuất binh Nam Vực là sai lầm hoàn toàn!!!

Giữa không trung, các Vấn Đạo đỉnh phong toàn bộ đều hoảng sợ, không chỉ có bọn họ như thế, trên Đông Thổ Đại Địa, lão tổ trong các tông môn kia toàn bộ đều như thế, mỗi người đều không thể tin nhìn một màn này, tràn đầy hoảng sợ và khó tin.

- Thanh niên này là ai!

- Trảm Linh đệ tam đao lại là đao sương mù, nếu hắn thất bại cũng thôi đi; nếu như hắn thành công, chẳng phải là nghịch thiên ư!

- Nếu hắn thành công, sau Vấn Đạo, hắn là Vấn Đạo, hay là Tiên?

Giờ khắc này, ngay cả trong không gian hư ảo ở Quý gia, lão tổ thanh niên mất đi hai cánh tay kia, cũng mở to mắt lộ ra không thể tin, đứng

bật dậy.

"Nghe nói Phương Tú Phong cha hắn thân là đệ nhất thiên kiêu của Phương gia, thời điểm năm đó Trảm Linh đệ tam đao, xuất hiện trong đao có hai thành sương mù đã rung động tất cả gia tộc cổ lâu đời núi thứ chín, ngay cả lão tổ cũng đều chú ý ghé mắt. Mạnh Hạo này... hắn... hắn Trảm Linh lại còn nghịch thiên hơn so với kia Phương Tú Phong năm đó, không ngờ... là một thanh đao sương mù hoàn chỉnh!"

Trên Đường lâu, nữ nhân kia hô hấp dồn dập:

- Đạo đậm đặc thành sương mù, sẽ thành đao sương mù! Phu quân... Hạo nhi làm được điểm này!!! Thậm chí... Hạo nhi... Hạo nhi không phải chỉ ngưng tụ một tia sương mù, mà là ngưng tụ thanh đao sương mù hoàn chỉnh... đều dọa kinh sợ quá nhiều quá nhiều người so với huynh lúc trước!!! Nữ nhân run rẩy, trong mắt đầy vẻ kích động, cũng có phấn chấn mãnh liệt.

- Thất tuế kiếp, bốn thế cuối cùng, ba đời hữu duyên...

- Không dính nhân quả của ta và muội, mới có thể hiện ra một đường sinh cơ!

- Đạo thành sương mù, sương mù thành đao, một đao chém hết giữa tiên ma! Nam nhân lẩm bẩm, trong mắt phát sáng mãnh liệt đến cực hạn, sau đó ngửa mặt lên trời cười ha hả.

- Con của Phương mỗ dĩ nhiên phải kinh người hơn so với cha nó mới đúng!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1145: Trảm ma Vấn Đạo

Đệ tam đao!

Thanh âm bị sương mù truyền khắp Nam Thiên Đại Địa, theo sương mù cuốn ngược, thanh âm này dường như bị thu hồi, cuối cùng ngưng tụ thành thanh đao sương mù kia... Thanh âm của Mạnh Hạo vang vọng trên chiến trường.

Đó là một thanh đao sương mù thoạt nhìn rất bình thường!

Chẳng qua là từ sương mù hợp thành, nhưng sương mù này... là sau khi đại đạo nồng đậm đến cực hạn hiển hóa ra, trong cây đao này ngưng tụ tất cả đại đạo lần này phủ xuống!

Bởi vì chẳng những là sương mù cuốn ngược ngưng tụ, mà ngay cả bầu trời cũng trong một khắc đó, tất cả mơ hồ đều tiêu tán, dường như có từng tia tia lực lượng vô hình theo sương mù trôi đi, toàn bộ ngưng tụ trên cây đao!

Đây là đao, cũng là đạo!

Đây là sương mù, cũng là hiểu!

Đây là đao sương mù, cũng là hiểu đạo!

Chém!

Thanh đao sương mù này bỗng nhiên chém xuống hướng chuồng thú, con khỉ đá trong chuồng thú chớp mắt một cái bỗng nhiên mở mắt tản ra u quang muốn đi cản trở, nhưng u quang này mới vừa xuất hiện, lập tức liền tiêu tan. Một đao kia rơi xuống, xuyên qua chuồng thú rầm rầm

chém về hướng Mạnh Hạo.

Con khỉ đá nổi giận gầm lên một tiếng, từ trong chuồng thú nhảy vọt lên, ý đồ ngăn cản cây đao kia.

Nhưng mới vừa tiếp xúc, toàn thân con khỉ đá nổ ầm ầm, phun ra máu tươi, thân mình nó không ngờ bị... chém thành hai nửa, không thể cản trở mảy may thanh đao sương mù này.

Trong thế giới chuồng thú, thời khắc này bốn phía Mạnh Hạo chỉ còn lại vách chuồng cao 100 trượng, theo đao sương mù chém tới, vách chuồng trước đó hắn vận hết toàn lực đều không thể rung chuyển kia, trong nháy mắt xuất hiện một vết nứt to lớn.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", lại bị chém mở ra!

Vách chuồng sụp đổ, con khỉ đá thành hai nửa, chuồng thú tộc khí của Đế tộc cũng vào giờ khắc này, ầm ầm vỡ ra, hoàn toàn chia năm xẻ bảy. Thân thể Mạnh Hạo, rốt cục lần nữa xuất hiện trong thiên địa!

Hắn vẫn đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa, lúc ngẩng đầu một đầu tóc bạc tung bay, toàn thân Ma diệm ngập trời, trên da xuất hiện đại lượng hắc khí... dường như đã thấm sâu trong cơ thể hắn, sớm đã hòa hợp thành một thể với hắn.

Đó là ý niệm tâm ma của hắn, đó là căn nguyên giết chóc của hắn, đó là ma của hắn!

Bốn phương nổ ầm ầm, mọi người đều ngơ ngác nhìn một màn này, thân thể của họ không thể nhúc nhích, cho dù là Vấn Đạo đỉnh phong, cũng đều như thế.

Bọn họ chỉ có thể dùng ánh mắt ghi nhớ sự kiện, có lẽ cả đời này, duy nhất một lần chính mắt nhìn thấy!

Đao sương mù nổ ầm ầm chém tới một đao, ngay khoảnh khắc chạm vào thiên linh cái Mạnh Hạo, trên mặt Mạnh Hạo lộ ra ý đau khổ, tất cả màu đen toàn thân hắn đều nhanh chóng trôi đi, hóa thành những khuôn mặt thê lương, dường như đang phản kháng, đang vùng vẫy.

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, loại đau không cách nào hình dung này, như xé rách từ trong cơ thể... thế nhưng trong mắt của hắn vẫn lộ ra ý chấp nhất.

Giờ khắc này, chẳng những mọi người trên chiến trường đang nhìn hắn, mà lão tổ các tông trên Đông Thổ, cũng đều với phương pháp của mỗi người, không tiếc tiêu hao giá cao đưa mắt nhìn xuống nơi này.

Quý gia đang nhìn, đôi phu thê trong Đường lâu kia, cũng đang nhìn.

Mọi người đều theo dõi, nhìn xem lần này, Mạnh Hạo có thể thành công hay không?

- Trảm ma!

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn đao sương mù bên trên, cặp mắt lộ ra tia sáng chấp nhất, trong tiếng gầm nhẹ, tu vi toàn thân hắn ầm ầm bùng phát, không ngừng thúc đẩy ma niệm trong cơ thể. Trong lúc nhất thời, bên trong tâm thần của hắn nổi lên từng hình ảnh giết chóc ngập trời, từ khi hắn nhập ma, trải qua tất cả giết chóc.

Thanh đao sương mù kia chấn động, lần nữa trầm xuống, lần này lại chém vào thiên linh Mạnh Hạo sâu ba tấc, nhưng không có máu tươi chảy xuống, vì đây không phải là đao thật, mà đây là đạo!

Thế nhưng Mạnh Hạo đau khổ dường như còn dữ dội hơn đao thực đâm vào, trên người hắn hắc khí ầm ầm tứ tán, bất ngờ hóa thành một khuôn mặt to lớn vờn quanh hắn.

Gương mặt này... giống hệt gương mặt của Mạnh Hạo!

Nhưng tràn đầy lệ khí, tràn đầy dữ tợn và điên cuồng, ma khí ngập trời, nó mở miệng hướng về thanh đao sương mù kia, phát ra tiếng gầm thét không tiếng động.

Nhưng thanh đao kia vẫn chậm rãi trầm xuống, lực lượng nó trầm xuống không thuộc về bầu trời, không thuộc về mặt đất, cũng không thuộc về lực lượng u minh, mà thuộc về Mạnh Hạo!

Là Mạnh Hạo đang tự mình chém!

Lực lượng chém xuống là đến từ ý của hắn, ý hắn muốn chém, đao này liền chém, nếu chính hắn bỏ qua thì đao sẽ tiêu tan... dĩ nhiên Trảm Linh thất bại!

- Chém! Mạnh Hạo cắn răng gào thét, thanh âm khàn khàn, thanh đao sương mù nổ ầm ầm chấn động, lần nữa chém xuống, lần này nhưng lại xẹt qua từ đầu Mạnh Hạo, chém thẳng xuống cổ họng, đao đang run rẩy, bốn phía Mạnh Hạo hình thành khuôn mặt lệ khí dữ tợn kia, xuất hiện một vết nứt to lớn với mắt thường có thể thấy được... mà... không thể khép lại.

Tiếng hét thảm thê lương truyền ra từ trong miệng thân ảnh ma khí kia, thân ảnh ấy chợt tản ra, lần nữa cố xông vào cơ thể Mạnh Hạo, chớp mắt một cái đã bao trùm thân thể Mạnh Hạo, làm cho từ đầu Mạnh Hạo trở xuống, toàn bộ đều trở thành màu đen.

- Đường đi của ta không có sai!

- Đại tự do, đại tự tại, Bỉ Ngạn Hoa không thể đoạt xá, trong sinh tử kiếp thức tỉnh, đạo của ta... không phải ma đạo!

- Ma là chấp niệm, chấp niệm này ta cần, nhưng không thể chi phối tâm thần ta, ta không phải ma, cũng không phải tiên, ta chính là chính ta! Mạnh Hạo lẩm bẩm, hít sâu một hơi, thanh đao sương mù trong cơ thể hắn kia, dường như có lực lượng tràn vào, trong tiếng nổ "ầm ầm", lần nữa chém xuống!

"Rầm rầm rầm..." Thanh đao sương mù từ cổ họng Mạnh Hạo, chém thẳng xuống đan điền, gần như sắp hoàn toàn chém Mạnh Hạo thành hai nửa...

Ngoài thân thể hắn, thời khắc này hai bên trái phải đều có hắc khí tràn ra, dường như hóa thành hai cái cánh, biến hóa thành hình dáng Mạnh Hạo, một cái hướng về Mạnh Hạo rống giận, một cái nói nhỏ bên tai Mạnh Hạo.

Dường như không cam lòng bị chém xuống! Bọn chúng là ma niệm của Mạnh Hạo sinh ra, đã là một thể, chú định chiếm cứ tâm thần của Mạnh Hạo, giờ này bị chém đi, bọn chúng không phục.

Mạnh Hạo trầm mặc.

Thần sắc hắn có chút hoảng hốt, giờ khắc này, dường như hắn quên mất mình đang Trảm Linh, mà trong tâm thần hiện lên hai cái chính mình, đang quyết đấu!

Bên tai ma niệm rống giận, làm hắn nghĩ tới từng hình ảnh lúc trước xâm nhập Thanh La Tông, bên tai ma niệm nói nhỏ, khiến hắn nghĩ tới thời điểm ôm thi thể Hứa Thanh, trong tiếng cười tàn nhẫn của tu sĩ Bắc Địa.

Hắn ngừng lại.

Ngay khoảnh khắc ý của hắn dừng lại, thanh đao sương mù kia cũng dừng lại.

Trên chiến trường, tất cả ánh mắt đều đang chú ý; tại Đông Thổ, lão tổ các tông cũng đang theo dõi.

Tộc trưởng Đế tộc thời khắc này bỗng nhiên trên mặt lộ vẻ vui mừng, lão nhìn thấy vẻ chần chừ của Mạnh Hạo, trong lòng đang reo hò.

- Dừng đi, cứ như vậy dừng đi!

Tại Quý gia ở Đông Thổ, lão tổ thanh niên mất đi hai cánh tay kia từ xa xa nhìn thấy hết thảy, bỗng nhiên trong mắt lóe ra tia sáng kỳ lạ.

Bên trong Đường lâu, hai vợ chồng kia đầy mặt lo lắng, nhưng không cách nào đi quấy rầy, một khi quấy nhiễu ảnh hưởng còn lớn hơn, hết thảy... Mạnh Hạo chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thời gian trôi qua mười hô hấp.

Nhưng mười hô hấp này trong mắt của rất nhiều người, lại vô cùng dài lâu.

Mạnh Hạo trong trầm mặc hai mắt nhắm nghiền, rất nhanh lần nữa mở ra, trong mắt của hắn lộ ra bình tĩnh, ánh mắt bình tĩnh của hắn làm mọi người không nhận ra rốt cuộc là ý gì, nhưng ma ảnh hai bên thân thể hắn, lại để lộ ý vui mừng.

- Người có thiện ác hai tâm niệm!

- Đệ tam đao của ta này, cùng với nói là trảm ma, không bằng nói là chém cái ác!

- Nhưng cái ác... thật có thể hoàn toàn chém xuống sao?

- Nếu người ta chỉ còn lại có thiện, có lẽ tốt đẹp hơn, nhưng điều đó không thực tế, nếu không có cái ác, thì thiện... có lẽ cũng sẽ không gọi là

thiện!

- Thiện và ác, đều là tâm niệm, nếu ta một lòng làm việc thiện, thì ác bị trấn áp, nếu ta một lòng làm điều ác, thì thiện cũng giống vậy sẽ bị trấn áp!

- Thế gian này, có lẽ không có thiện và ác tuyệt đối, giống như Đan Quỷ sư tôn nói là đúng với sai!

- Có chăng... chỉ là ý của ta!

- Ý ta lựa chọn, khẳng định hết thảy! Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm. Thời điểm thanh âm của hắn quanh quẩn, không ngờ bốn phía nổi lên đại đạo chi âm, thậm chí xuất hiện một chút lực lượng pháp tắc. Những pháp tắc này, dường như trước lúc này không có, mà theo lời nói của Mạnh Hạo mới lộ ra trong thiên địa.

Dường như... thanh âm của Mạnh Hạo nói ra tức thì pháp tắc theo sau!

Ngay khoảnh khắc cảm nhận được pháp tắc này, tất cả Vấn Đạo đỉnh phong ở bốn phía, toàn bộ trong óc nổ ầm ầm, cũng chính trong một chớp mắt này... vang lên tiếng quát nhẹ của Mạnh Hạo: - Đạo, chém tiếp!

"Ầm!" Thanh đao sương mù kia, chém thẳng xuống từ đan điền của Mạnh Hạo, xuyên thấu qua thân thể hắn, có tiếng gào thét thê lương vô hình truyền ra bốn phương, thân thể Mạnh Hạo phân làm hai, hai đạo ma ảnh kia chợt tách ra với thân thể hắn.

Vừa tách ra, thân thể Mạnh Hạo không còn mảy may ý hung tàn, khí tức thư sinh trước kia lại lần nữa trở về. Trên lưng bàn tay phải của hắn, lần nữa xuất hiện ấn ký kia lấp lóe lóng lánh, phát ra ý thần bí; ở chung quanh hắn, xuất hiện rất nhiều pháp tắc, hư vô vặn vẹo, hình thành một con gió lốc ầm ầm nổi lên.

Trên chiến trường, tu sĩ Nam Thiên nhìn thấy một màn như vậy, lập tức hiểu rõ, trên mặt ai nấy đều vô cùng mừng rỡ.

- Mạnh Hạo!!!

- Mạnh Hạo!!!

- Mạnh Hạo!!! Đó là 100 ngàn người rống lớn, đó là tu sĩ Nam Vực đồng loạt hoan hô; trong mắt bọn họ đầy cuồng nhiệt. Trong đám người, mập mạp cũng đang gào thét, dù nghẹt cổ họng cũng rống lớn.

Một dạng gào thét, còn có tu sĩ Tây Mạc, nhất là Kim Ô tộc và Kim Quang Giáo, thanh âm vô cùng vang dội.

Chỉ có tu sĩ Bắc Địa toàn bộ run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo mang theo khủng khiếp.

Giữa không trung, Đan Quỷ ngửa mặt lên trời cười to; Tống lão tổ mặc dù hư nhược, cũng cất tiếng cười vang dội.

Còn Vấn Đạo đỉnh phong của Bắc Địa, thì ai nấy sắc mặt tái nhợt. Bọn họ không thể không lo lắng, không biết giờ khắc này Mạnh Hạo... sẽ mạnh lên bao nhiêu!

- Vừa mới Vấn Đạo mà thôi, lão phu sẽ làm cho ngày hắn Vấn Đạo, chính là ngày hắn bỏ mình! Đệ nhất cường giả Bắc Địa, tộc trưởng Đế tộc, cố nén kiêng kỵ, nghiến răng nói, bất chợt sát cơ mãnh liệt.

Cùng lúc đó, hai phần ma niệm kia ở giữa không trung tụ lại với nhau, lần nữa hóa thành một màn hắc khí ngập trời, nhưng không cách nào kéo dài, mắt thấy sắp biến mất.

- Ma niệm này tan đi, có chút đáng tiếc... Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, đồng thời đưa tay điểm một cái, lập tức ma niệm chấn động, nhưng lại

nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới bản tôn thứ hai.

Bản tôn thứ hai bỗng nhiên mở hé ra cặp mắt, mở miệng hút một cái, lập tức ma niệm đang gào thét bay tới, theo mũi miệng của hắn, trực tiếp sáp nhập vào trong cơ thể, trong mắt bản tôn thứ hai tức thì lộ ra tia sáng lạnh lẽo, lãnh khốc dường như không có mảy may tâm tình; cũng có một cỗ lệ khí, hóa thành sát ý, từ từ tản ra toàn thân.

Toàn thân bản tôn thứ hai hắc khí ngập trời, dường như trở thành Ma Tiên...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1146: Mạnh Hạo vô địch

Giờ này khắc này, trên Thiên Hà Hải, đóa Bỉ Ngạn Hoa khổng lồ kia bỗng nhiên co rút lại, tất cả cánh hoa đều thu lại, hóa thành đài sen, tất cả xúc tu đều đan vào một chỗ hình thành một cây sen xanh!

Cây sen xanh lắc lư, hình như có hoa sen nở rộ, nhưng vẫn còn kém một chút, dường như không ổn định, tùy thời có thể lần nữa lui về hình dáng Bỉ Ngạn Hoa.

- Giữa tiên ma, đã xuất hiện...

Trên chiến trường Nam Vực, trong tiếng hoan hô của mọi người, dưới sắc mặt tái nhợt của tu sĩ Bắc Địa, lực lượng đại đạo chợt biến mất.

Cùng lúc đó, tất cả thân thể mọi người đều khôi phục như thường, nhưng cả mặt đất không có ai đang tiếp tục chém giết. Bắc Địa thu rúc lại một chỗ, mỗi người đều nhìn lên không trung. Trên bầu trời, tộc trưởng Đế tộc ngửa mặt lên trời thét một tiếng, thân thể hóa thành Thái Cổ Lôi Long, nhưng lại chớp mắt một cái vòng qua ba người thủ vệ Đoạn Nam mặc chiến giáp đồng thau kia, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

- Hãy để lão phu nhìn xem, sau khi trở thành Vấn Đạo, ngươi có thể mạnh bao nhiêu?

Cùng một lúc với lão già này đánh tới, bốn người Bắc Địa Vấn Đạo khác, cũng đều trong mắt lập tức sát cơ nhoáng lên một cái, tu vi ầm ầm bùng phát... Bọn họ hiểu rõ, hôm nay nhất định phải ra tay, nếu không ra tay, cuộc chiến lần này sẽ bị đánh bại!

Mà nếu có thể đánh chết Mạnh Hạo, thì trận chiến này... có lẽ còn có khả năng chuyển bại thành thắng!

Năm người gào thét vọt tới, tốc độ cực nhanh.

- Giết hắn!

- Trước hắn đã rất mạnh, sau Vấn Đạo ắt phải nghịch thiên, thừa dịp thời khắc này hắn vừa mới chém xuống đệ tam đao, tu vi còn chưa ổn định, đánh chết hắn!

- Chỉ có hắn chết đi, trận chiến này mới có cơ hội xoay chuyển, tuyệt không thể để hắn sống!

- Chết yểu trước khi Vấn Đạo, chết đi! Bốn Vấn Đạo đỉnh phong, rống giận bay tới. Nữ nhân mập mạp kia, khi bay ra thân thể ầm ầm nổ tung, tản ra vô số sương mù bảy màu hóa thành kịch độc, trôi đi quanh nàng tạo thành bảy tờ giấy!

Bảy tờ giấy màu sắc bất đồng, phía trên mỗi một tờ đều có vô số phù văn lóng lánh, tản ra một loạt khí tức của đạo, gào thét theo nàng chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Nam nhân trung niên âm nhu bên cạnh, tốc độ cực nhanh, toàn thân tỏa ra hàn khí vô tận. Những hàn khí này hình thành hư ảnh mơ hồ ở bên ngoài thân thể hắn, nhưng lại huyễn hóa ra một pho tượng, pho tượng kia chung thể nam nữ, tràn đầy ý dâm, thật không chịu nổi, mà cố tình lại có đạo ý tràn ngập... giống như âm dương dung hợp.

Trong tia sáng tỏa ra này, nam nhân âm nhu lại biến đổi hình dáng, dường như biến thành nữ nhân, có gương mặt tuyệt sắc, lại đằng đằng sát khí...

Hai người khác, lão già như Cương thi kia trên thân thể lại mọc ra lông tóc màu đen, cặp mắt toát ra ánh sáng xanh, toàn thân chấn động một cái, lại lớn thêm một vòng, tử khí lượn lờ, phảng phất như quái vật gây hạn

hán!

Tử khí chung quanh lão vốn phải là âm hàn, nhưng vào giờ khắc này lại giống như ma trơi, ngọn lửa khuếch tán mãnh liệt, mang theo âm u, khiến nhật nguyệt đều mất sáng; khi tản ra bốn phương, trong ngọn lửa này lại xuất hiện vô số lệ quỷ, che phủ trời đất, trong tiếng nổ ầm ầm đánh về phía Mạnh Hạo.

Người cuối cùng, là một trung niên mặc áo bào tím. Trung niên này tham dự nhóm chiến tranh thứ hai, trong trận quyết chiến cuối cùng này, hắn vẫn kiên trì cho tới bây giờ, mặc dù bị thương nặng, trước đó phun ra không ít máu tươi, thân thể hắn như nỏ mạnh hết đà... nhưng giờ này hắn ngửa mặt lên trời thét dài, thân thể ầm ầm bành trướng, gương mặt lập tức già nua, trong nháy mắt liền hóa thành một lão già mặt đầy nếp nhăn.

Dường như hắn hy sinh thọ nguyên, đổi lấy trong nháy mắt lực lượng long trời lở đất, thân thể cấp tốc bành trướng, toàn thân của hắn lại mọc ra vảy, những vảy này tức thì mọc kín toàn thân; thậm chí trân đỉnh đầu đều mọc ra một cây sừng; phía sau xuất hiện một cái đuôi to lớn... phảng phất như từ người biến thành yêu ma!

Một khí thế hung tàn đột nhiên nổi lên, hắn cất bước nhấc lên một luồng gió mạnh, hư vô bốn phía không ngờ xuất hiện vô số bùn cát, bỗng dưng mà đến, ngưng tụ chung một chỗ, sau đó hóa thành một lốc xoáy bùn cát, cuốn theo hắn xông về phía Mạnh Hạo.

Bốn Vấn Đạo đỉnh phong này dường như đều nổi điên, lấy ra loại thần thông bảo mạng: giết địch một ngàn tự tổn thương tám trăm... còn có tộc trưởng Đế tộc đệ nhất cường giả Bắc Địa kia, hóa thân thành Thái Cổ Lôi Long, trong lúc nhất thời thiên địa biến sắc, sấm sét nổ ầm ầm...

Năm người với sở trường bễ nghễ xông tới, dường như không cách nào ngăn cản, từ năm phương hướng đồng thời xuất hiện, vọt thẳng tới chỗ Mạnh Hạo... Cường đại khó có thể hình dung, hư vô chấn động, bốn

phương nổ ầm ầm, bất luận là đám người Đan Quỷ hay là quân thủ vệ đồng thau Đoạn Nam, không ngờ đều không thể cản trở.

Dường như cho dù là Ngụy Tiên dưới một kích liều chết của năm Vấn Đạo đỉnh phong này, cũng phải bị thương nặng!

- Mạnh Hạo đại nhân!!!

- Không xong! Mạnh Hạo thiếu tông vừa mới chém xuống đệ tam đao, còn chưa củng cố... Tu sĩ Bắc Địa chết tiệt!!! Mọi người Nam Vực phía dưới, lập tức ánh mắt đều đỏ bừng.

Tống lão tổ và Đan Quỷ cũng biến sắc mặt, đang định liều chết đi ngăn cản, bỗng thanh âm của Mạnh Hạo quanh quẩn thiên địa.

- Để bọn họ tới!

Một câu nói bốn chữ, chứng tỏ một cổ tự tin cường đại, thậm chí hắn cũng không có dùng tới bản tôn thứ hai.

Lời nói vừa ra, mọi người Nam Vực toàn bộ bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo.

Không còn ai đi ngăn cản, năm người Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa kia, trong tiếng nổ "ầm ầm", hóa thành năm đạo cầu vồng, khoảnh khắc tới gần.

- Mạnh Hạo, ngươi chết đi!!! Tiếng rống giận vang trời!

Ngay thời điểm bọn họ tới gần, Mạnh Hạo ngẩng đầu, trên mặt bình tĩnh trước nay chưa từng có, từ từ đứng lên.

Quá trình đứng lên này rất ngắn, nhưng đồng thời lúc đứng lên, hư vô bốn phía Mạnh Hạo nổ ầm ầm, phảng phất như có một lực lượng khai

thiên lập địa, theo hắn đứng dậy ầm ầm bùng phát.

Tiếng nổ ầm ầm vang trời!

Theo Mạnh Hạo đứng lên, lực lượng pháp tắc phủ xuống, bốn phía Mạnh Hạo hình thành từng vòng phù văn cổ xưa, những phù văn lóng lánh này hợp thành pháp tắc, đó là pháp tắc của Mạnh Hạo sau khi Vấn Đạo.

Đó là đạo của tự tại, đó là đạo của thiện ác, đó là ý chí của Mạnh Hạo biến thành, một niệm thiên địa, biến ảo tám phương.

Pháp tắc xuất hiện, tiếng nổ ầm ầm ở bốn phía càng kinh người hơn, bầu trời dường như xuất hiện một ngọn núi, núi đó không phải núi thứ chín, mà là màu xanh... đó là... Đại Thanh Sơn, cũng là núi chứng đạo!

Núi này mới vừa xuất hiện, lập tức phát ra hào quang mãnh liệt, Mạnh Hạo dưới vầng hào quang này hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn ấn ký trên mu bàn tay của mình, ấn ký lúc này đang tản ra một loạt khí tức sáp nhập vào cơ thể, sau đó thân thể hắn không ngờ xuất hiện một lũ khí tức tiên linh!

Đó là tiên khí!

Sau khi thông qua đao sương mù, tiên khí xuất hiện trên người Mạnh Hạo!

Ngay khoảnh khắc tiên khí xuất hiện chấn động thế nhân, tu sĩ Bắc Địa trên mặt đất từng người đều run rẩy, tu sĩ Nam Vực và mọi người Tây Mạc đều tâm tình kích động.

- Trảm ma Vấn Đạo, đây là trảm ma Vấn Đạo trong truyền thuyết thiên địa hiếm thấy!!! Đan Quỷ hít sâu một hơi, kích động lẩm bẩm.

Tống lão tổ cũng một dạng kích động.

Mà Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa, trước đó có lẽ còn có một tia may mắn, nhưng giờ này ngay thời điểm cảm nhận được tiên khí này, ai nấy đều hít ngực hơi lạnh, tâm thần chấn động.

- Vừa mới bước chân vào Vấn Đạo, không ngờ liền sinh ra tiên khí, điều này sao có thể? Lão phu Vấn Đạo đỉnh phong đã nhiều năm, còn không có xuất hiện một tia một hào tiên khí!

- Hắn thời khắc này rốt cuộc là tu vi gì, ta không ngờ... không ngờ không nhìn thấu tu vi của hắn!!!

- Dường như là Vấn Đạo sơ kỳ, hoặc như là trung kỳ, còn giống là đỉnh phong hơn... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!!!

- Ta nghĩ tới một truyền thuyết, trong truyền thuyết có một loại Vấn Đạo Cảnh, chẳng phân biệt được cảnh giới, chỉ cần bước chân vào chính là đỉnh phong trong cảnh giới này...

Năm người Vấn Đạo của Bắc Địa, toàn bộ hoảng sợ, nhưng giờ này tên đã gắn trên dây, nhất định phải phát ra, nếu không, kết quả bọn họ hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Nếu lui về sau chính là tử vong, như vậy con đường duy nhất... chính là giết!

Trong tiếng nổ "ầm ầm", năm người tới gần!

Từ nam nhân biến thành tu sĩ gương mặt tuyệt sắc kia, tốc độ nhanh nhất là người tới đầu tiên, khí tức âm hàn bên ngoài thân hắn tỏa ra ngập trời, hình thành pho tượng hư ảo vô cùng quỷ dị, tản ra u quang... Đây là hắn ngưng tụ lực lượng Vấn Đạo đỉnh phong của hắn, hy sinh sinh cơ bản thân biến ảo thành thần thông mạnh nhất... thi triển ra.

- Âm Dương Cửu Kiếp! Tu sĩ gương mặt tuyệt sắc gầm nhẹ, hai tay đưa ra, khi tới gần Mạnh Hạo chợt trầm xuống, định đánh nát toàn thân Mạnh Hạo.

Nhưng ngay chớp mắt hắn đánh tới, Mạnh Hạo nâng tay tung một quyền về phía người này. Gọn gàng sạch sẽ, chỉ là một quyền cực nhanh không cách nào hình dung, hư vô trực tiếp nghịch chuyển, một lực lượng mạnh mẽ ngập trời, tu sĩ gương mặt tuyệt sắc kia tức thì biến sắc, hắn cảm thấy một uy áp vô thượng cuồn cuộn phủ xuống, giống như thiên uy, không thể chống cự, không đợi hắn lui về sau, lực lượng vô hình chợt đập vào mặt.

"Rầm rầm", tiếng nổ vang trời.

Tu sĩ này là Vấn Đạo đỉnh phong, thiêu đốt sinh cơ, giờ này cực kỳ cường đại, thế nhưng giờ khắc này phải phun ào máu tươi, pho tượng hư ảo run rẩy rồi sụp đổ, nứt ra bốn năm mảnh, mà hắn thì không ngừng phun ra máu tươi, thân thể trong tiếng nổ "ầm ầm" nổ tung, nguyên thần cấp tốc lui ra sau.

Một quyền, đánh vỡ tan một Vấn Đạo đỉnh phong thiêu đốt sinh cơ!

Một màn này, lập tức bốn phía truyền ra vô số tiếng hít hơi lạnh. Cùng lúc đó, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, không có chém chết nguyên thần kia, mà quả đấm của hắn chợt hóa thành bàn tay, tung một chưởng chụp tới hướng nữ nhân có bảy tờ giấy bảy màu tràn đầy kịch độc ở một bên.

Một chưởng rất ung dung, rất bình tĩnh, giống như chụp một con ruồi đang bay. Một chưởng rơi xuống, nữ nhân kia mở to mắt, phát ra tiếng thét thê lương, vận hết toàn lực, bảy tờ giấy ngoài thân thể tản ra đạo quang, chồng lên thành một quyển sách, bị nàng thúc động, theo ở phía trên đụng nhau với một chưởng của Mạnh Hạo chụp tới.

"Rầm rầm rầm!" Thanh âm đinh tai nhức óc, long trời lở đất.

Bảy tờ giấy kia hợp thành sách, trong run rẩy ngay cả một hơi thở đều không thể kiên trì, trực tiếp vỡ vụn, tấc tấc vỡ nát biến thành tro bụi. Về phần nữ nhân, toàn thân sương mù kịch độc cũng hoàn toàn không thể lay chuyển Mạnh Hạo chút nào, toàn bộ bị cuốn lên, nữ nhân miệng phun ra máu tươi, thân thể không ngừng lui ra sau, khi lui ba bước, hai cánh tay vỡ nát; khi lui bảy bước, thân thể nứt ra; khi lui mười bước, toàn thân nổ ầm ầm, hoàn toàn vỡ nát.

Nguyên thần của nàng, Mạnh Hạo không có giết, để mặc cho nguyên thần nữ nhân mang theo hoảng sợ trước nay chưa từng có, cấp tốc thối lui.

- Còn ngươi nữa!

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, đồng thời nâng tay lên, điểm về hướng Cương thi đang nhào tới. Cương thi lập tức chấn động toàn thân, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng, ma trơi tử vong lập lòe quanh thân lão, ở trước mặt Mạnh Hạo yếu đuối không chịu nổi một kích, dưới một chỉ của Mạnh Hạo ma trơi dập tắt, toàn thân Cương thi ầm một tiếng nổ tung, nguyên thần bao phủ trong hắc khí bay ra, run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, cơ hồ là kinh hoàng đến cực hạn.

- Vô địch!!! Người này vô địch!!!

Thiên địa chấn động, năm Vấn Đạo đỉnh phong, ba người thân thể vỡ tan, chỉ có lão già áo bào tím hóa thành yêu ma và tộc trưởng Đế tộc đệ nhất cường giả Bắc Địa kia, giống như nổi điên gầm rống, không quan tơi hêt thay, như thiêu thân lao đầu vào lửa... xông về phía Mạnh Hạo...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1147: Nửa bước Chân Tiên

Lão già áo bào tím hóa thân yêu ma, toàn thân mọc đầy vảy, ngay cả gương mặt cũng đều biến đổi, hai mắt lõm sâu xuống, khóe miệng nhô ra, khi nói lộ ra một miệng đầy răng nanh, đỉnh đầu có một cái sừng, tỏa ra ánh sáng sắc bén, phía sau còn có một cái đuôi, khi quất qua lại hư vô vặn vẹo.

Lão đã bị Mạnh Hạo làm chấn động, nhưng thời khắc này không có biện pháp nào khác, trong tiếng rống giận, lão già yêu ma này toàn thân ầm ầm thiêu đốt, nhưng thoáng cái dường như tu vi vượt qua ba người chỉ còn lại có nguyên thần kia, cả người lão hóa thành một cơn gió lốc cuốn thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Mới vừa tới gần, lão nâng hai tay lên, chụp mạnh tới phía trước.

- Khai Thiên! Truyền tới thanh âm gầm thét của lão chấn động bốn phía, không gian bị xé rách một cái khe nứt to lớn, giống như cái miệng to muốn cắn nuốt Mạnh Hạo. Nhưng ngay khoảnh khắc cái khe nứt tới gần, Mạnh Hạo nhàn nhạt nhìn lão một cái.

Chỉ một ánh mắt, cái khe nứt kia lập tức sụp đổ, lão già yêu ma phát ra tiếng hét thảm. Lão cảm thấy ánh mắt của Mạnh Hạo giống như thiên thần, tản ra uy áp lão không thể thừa nhận. Mới chỉ là uy áp, đã làm cho hai tay lão trong chớp mắt trực tiếp nổ tung, máu thịt bầy nhầy.

Mắt của lão đỏ bừng, bất chợt lão cúi đầu dùng sừng đâm mạnh tới, dường như muốn xung phá uy áp của ánh mắt Mạnh Hạo, cho dù không thể hủy diệt đối phương, nhưng chỉ cần húc Mạnh Hạo bị thương, cũng coi như đáng giá.

Nhưng ngay trong nháy mắt một sừng này húc tới, Mạnh Hạo đưa tay chụp lấy cái sừng, sắc mặt bình thản, dường như nhìn thấy từng hình ảnh từng thân ảnh tu sĩ Nam Vực đã bị lão già yêu ma này giết chết thê lương... trong trầm mặc hắn hung hăng bẻ mạnh một cái, "rắc" một tiếng, cái sừng gãy đoạn.

Lão già hét thảm, cái đuôi "vèo" một tiếng, bất thình lình quét tới, nhưng không đợi tới gần, thân thể lão liền "ầm" một tiếng, toàn bộ vỡ nát, máu tươi khủng khiếp như thủy triều, lập tức hoàn toàn che phủ lão ở bên trong, nguyên thần của lão mang theo hoảng sợ cực hạn chạy trối chết, run lẩy bẩy nhìn về phía Mạnh Hạo, trong óc của lão chỉ có hai chữ: "Vô địch..."

Tu sĩ trên mặt đất, đồng loạt hít một hơi lạnh, mọi người ở bốn phía, toàn bộ mở to mắt, chấn động.

Năm Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa, bốn người thân thể vỡ nát, chỉ còn lại có nguyên thần. Cũng không biết Mạnh Hạo vì nguyên nhân gì không có giết chết, nếu không, nếu hắn nguyện ý, một khắc vừa rồi kia cũng đủ để chém chết bốn người!

Bình tĩnh không cấp bách, khí thế vô địch!!!

Chỉ có tộc trưởng Đế tộc đệ nhất cường giả Bắc Địa, hóa thân thành Thái Cổ Lôi Long kia, thời khắc này đang gào thét vang trời, mang theo bi phẫn, mang theo tuyệt vọng. Thậm chí... mang theo ý liều chết, điên cuồng vọt tới.

- Chết chết chết!!! Lão rống giận vọt tới, dẫn động sấm sét thiên địa ầm ầm phủ xuống, làm cho nơi này dường như hóa thành Lôi Trì, còn lão là rồng của Lôi Trì, mang theo sấm sét từ chín tầng trời, muốn đồng quy vu tận với Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo ở giữa không trung, phía sau hắn hư vô vặn vẹo, bầu trời trên đỉnh đầu hắn nổ ầm ầm, mặt đất dưới chân hắn rung chuyển... thế giới này vào giờ khắc này, trở thành làm nền tô điểm cho hào quang của Mạnh Hạo.

Trong cơ thể hắn tiên khí càng ngày càng mạnh, ngay khoảnh khắc hắn hoàn toàn đứng lên, bùng phát tiếng nổ "ầm ầm" làm cho toàn thân Mạnh Hạo tỏa sáng mười ngàn trượng, hắn bình tĩnh nhìn tộc trưởng Đế tộc vọt tới... Ở phía sau Mạnh Hạo, giờ khắc này, dường như ngưng tụ hết thảy thiên địa, hóa thành... một người khổng lồ!

Người khổng lồ giống nhau như đúc với hình dáng của hắn, nhưng cao lớn không cách nào hình dung, đầu chạm trời, chân đạp đất, toàn thân tản ra uy áp kinh người. Chỉ là uy áp đã làm cho mặt đất run rẩy, vô số tu sĩ trên mặt đất tâm thần hoảng sợ, ở trước mặt Mạnh Hạo, dường như tu vi đều bị áp chế hoàn toàn.

Trong mơ hồ, quy tắc trong thiên địa này đều vây quanh bốn phía pháp tướng của Mạnh Hạo, ngoài lốc xoáy to lớn trên bầu trời, tinh không xa xôi kia cũng đều phủ xuống ánh sáng, khiến cho Mạnh Hạo đắm chìm trong vầng hào quang này, tràn đầy khí thế siêu phàm thoát tục.

Dường như là Chí Tôn!

Thân ảnh khổng lồ này, nhìn rất tương tự với bóng hình hư ảo phía sau lưng tu sĩ Vấn Đạo khi thi pháp, nhưng lại hoàn toàn khác: bóng hình hư ảo của tu sĩ Vấn Đạo là thuật pháp tạo thành, biến ảo trong thiên địa, mà người khổng lồ phía sau Mạnh Hạo này, là hình chiếu của thân thể hắn!

Một là hư ảo, một là hình chiếu, tuy rằng đều là giả, nhưng khác biệt và tầng thứ, lại cách biệt giữa trời và đất!

Thậm chí nếu có một ngày, Mạnh Hạo đủ cường đại, như vậy khi có người thu được hắn đồng ý, đọc lên tên của hắn, lập tức ở sau người đó

sẽ xuất hiện thân ảnh của hắn!

Điểm này, chính là chỗ khác biệt!

Mà thân ảnh này có một cái tên, gọi là... Pháp tướng!

- Pháp tướng!!!

- Hắn... hắn không ngờ xuất hiện pháp tướng!!!

- Chỉ có tiên mới có thể xuất hiện pháp tướng, không ngờ lại xuất hiện trên người hắn!!!

Ngay khoảnh khắc pháp tướng xuất hiện phía sau Mạnh Hạo, thiên địa nổ ầm ầm, toàn bộ thế nhân Nam Thiên Đại Địa đều khiếp sợ!

Bắc Địa, Tây Mạc, Nam Vực, tất cả Vấn Đạo toàn bộ hô hấp dồn dập! Giờ khắc này, trên Đông Thổ Đại Địa, trong mấy tông môn cổ xưa, cũng truyền ra một loạt tiếng kinh hô không thể tin.

- Mới vừa Vấn Đạo, tu vi không thể nhìn thấu, đây chỉ có trong truyền thuyết, khi thân thể và tu vi đồng thời đạt tới cảnh giới Vấn Đạo, mới sẽ xuất hiện!!! Người này... Người này hay là thân thể cũng là Vấn Đạo, điều đó không có khả năng!!!-

- Tiên khí, trên người của hắn lại có tiên khí, đây không phải là khí tức của Ngụy Tiên, đây là Chân Tiên... là khí tức của Chân Tiên!!! Hắn còn không có bước chân vào Tiên Cảnh, vậy mà trên người lại có khí tức như vậy!

- Đường Chân Tiên vạn năm, hay là Chân Tiên duy nhất của Nam Thiên Đại Địa ta kiếp này là hắn!!!

- Hắn không ngờ sinh ra pháp tướng. Đây... đây là thần thông trong

truyền thuyết, chỉ có tiên mới có thể ngưng tụ năm thành lực lượng của Chân Tiên... Người này... người này đã là nửa bước Chân Tiên!!! Tại Nam Thiên Đại Địa, trừ Quý gia và tồn tại thần bí cá biệt, không có người nào có thể trấn áp!!!

Thời điểm các tông môn lớn ở Đông Thổ đồng loạt chấn động, giữa bầu trời chiến trường Nam Vực, Mạnh Hạo đứng ở đó, sắc mặt bình tĩnh, khí chất cả người không có hung tàn chút nào, mà giống như một thư sinh phàm trần, một thân áo dài màu xanh, ngay cả tóc đều không còn là màu trắng, đã khôi phục tóc đen.

Mắt của hắn rất sáng, pháp tướng to lớn phía sau hắn, tản ra uy áp ngập trời, khiến mọi người hít thở đều cảm thấy đè nén.

Mà bản tôn thứ hai ở bên kia, toàn thân Ma diệm ngập trời, cực kỳ âm lãnh, trong hung tàn kèm theo sát ý, mắt lạnh nhìn xuống thế giới.

- Chết!!! Bỗng truyền ra tiếng rống giận, tộc trưởng Đế tộc liều mạng hết thảy, hóa thành Thái Cổ Lôi Long tung một kích tới gần.

Đối mặt với công kích của tộc trưởng Đế tộc, Mạnh Hạo đưa tay chỉ tới phía trước.

Đồng thời một chỉ tay này, pháp tướng phía sau hắn cũng giơ tay điểm một lóng tay, dường như bầu trời bị thay thế, hóa thành một hòn đảo to lớn, trong tiếng nổ "ầm ầm", tức khắc rơi xuống, đụng nhau với Thái Cổ Lôi Long.

"Ầm" một tiếng nổ vang trời, Thái Cổ Lôi Long vỡ ra, tộc trưởng Đế tộc ở bên trong phun ra máu tươi, đầy mặt hoảng sợ và không thể tin, thân thể "phịch phịch phịch..." liên tục lui về phía sau 100 trượng, trung gian liên tiếp phun ra 7, 8 búng máu tươi, lập tức thân mình uể oải.

- Ngươi... Tộc trưởng Đế tộc sắc mặt trắng bệch, Mạnh Hạo quá cường

đại, chỉ là một lóng tay, liền lập tức làm lão bị thương nặng. Nhất là thời khắc này Mạnh Hạo chỉ quét ánh mắt nhìn, lập tức tâm thần lão run lên, cảm nhận được uy áp mãnh liệt không cách nào hình dung, như sấm sét nổ ầm ầm phủ xuống.

- Cái đỉnh nhỏ này có duyên với ta! Mạnh Hạo nói mà trên mặt có chút ít xấu hổ, điểm tay một cái, lôi đỉnh trước mặt tộc trưởng Đế tộc lập tức bay ra, rơi vào trên tay Mạnh Hạo.

Tộc trưởng Đế tộc sắc mặt lần nữa tái nhợt, lại phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lập tức già nua, hai mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Các Vấn Đạo đỉnh phong Bắc Địa phía sau lão, từng người đều run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo chứa đầy ý sợ hãi.

Mạnh Hạo quét ánh mắt một vòng, nhìn về phía bọn họ, trong đầu mấy người này toàn bộ nổ ầm ầm, nguyên thần dường như muốn vỡ nát.

- Đa tạ chư vị đạo hữu Tây Mạc, ân này... Nam Vực ta vĩnh viễn đời đời không quên! Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, hướng về mọi người Tây Mạc và Đoạn Nam thủ vệ, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Tất cả Đoạn Nam thủ vệ đều cung kính cúi đầu đáp lễ với Mạnh Hạo; tu sĩ Tây Mạc cũng như thế... Mạnh Hạo quá cường hãn, cộng thêm chuyện cũ năm đó, Tây Mạc sớm đã xem Mạnh Hạo thành người một phe của mình.

- Trận chiến này, kết thúc rồi! Mạnh Hạo quét ánh mắt nhìn về phía tu sĩ Bắc Địa trên mặt đất.

- Giết nhiều không có ý nghĩa, các ngươi đã không có đương vê nha. Từ nay về sau lưu lại ở Nam Vực, để trả giá cho chuyện xâm lấn của các ngươi, phong bế lực lượng tu vi các ngươi, đời đời kiếp kiếp trong huyết mạch không sinh ra Nguyên Anh, cắt đứt con đường tu hành... từ nay về sau... các ngươi là tội dân!

Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, lời hắn nói ra, lập tức thiên địa nổi lên tiếng sấm "ầm ầm", nói là làm ngay, hai chữ "tội dân" kia, lập tức trong tiếng nổ long trời lở đất, lạc ấn trong tâm thần của mỗi tu sĩ Bắc Địa, đời đời vĩnh viễn tồn tại!

Cũng vào giờ khắc này, trong hơn 100 ngàn tu sĩ Bắc Địa, tất cả tu sĩ Nguyên Anh, toàn bộ run rẩy, Nguyên Anh tự vỡ vụn, tu vi toàn bộ tụt xuống... Trong chớp mắt, không còn một người nào giữ lại tu vi ở Nguyên Anh!

- Mà các ngươi... sau trận chiến Nam Vực này tan vỡ, tu sĩ tử vong thảm trọng, linh khí mỏng manh, trấn áp năm người các ngươi, đời đời kiếp kiếp cho cơ sở tu sĩ Nam Vực ta ngày sau hấp thu lực lượng nguyên thần các ngươi, phụng dưỡng ngược lại linh khí Nam Vực Đại Địa! Trong lúc Mạnh Hạo lên tiếng, nâng tay lên, lập tức cả núi thứ chín thủy chung không có sụp đổ kia, ầm ầm dâng lên, lộ ra phía dưới nữ nhân đang phun ra máu tươi, tính mạng treo trên sợi tóc.

Mà ngọn núi này, cũng chạy thẳng tới chỗ năm người Vấn Đạo Bắc Địa.

- Núi này, sau này kêu là Bắc Tội Sơn!

Giờ khắc này, trong không gian hư ảo của Quý gia, lão tổ thanh niên mất đi hai cánh tay hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra ý tiếc nuối, lắc lắc đầu.

- Phương gia... Thiên kiêu chi tử, lực lượng năm thành Chân Tiên, nửa bước Chân Tiên... Khối ấn ký kia... hắn chính là khối ấn ký kia! Hắn đang lẩm bẩm, bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, cặp mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, khóe miệng nhưng lại lộ ra một nụ cười...

- Có hứng thú, ta chợt nhớ tới, trên chủ mạch Phương gia Đông Thắng Tinh, trước đây cũng ra một thiên kiêu tuyệt đại, tên là Phương Vệ, không biết nếu hai người này gặp nhau, sẽ phát sinh cái gì đây?

Cùng lúc đó, trong Đường lâu tại Đông Thổ, hai vợ chồng kia đầy mặt kích động, nhìn nhau một cái rồi nắm tay nhau, ngay lập tức cất bước đi ra.

- Hắn đến lúc gặp nhau rồi...

- Một ngày này, chúng ta đã đợi rất lâu rồi...

- Thất tuế kiếp, thất tuế kiếp, kiếp nạn này con ta vượt qua, từ nay về sau cá vượt biển rộng, chính là "rồng trong loài người"!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1148: Trấn áp Bắc tu

- Không!!!

- Lão phu tu hành mấy ngàn năm, sao có thể cam tâm bị trấn áp!!!

- Phong ấn con đường của tu sĩ Nguyên Anh Bắc Địa ta, ngưng tụ núi này trấn áp chúng ta, phụng dưỡng ngược lại Nam Vực Đại Địa... chuyện này không có khả năng! Chiến trường Nam Vực bùng nổ ầm ĩ, năm Vấn Đạo đỉnh phong bao gồm tộc trưởng Đế tộc đều rống lên. Năm người không phải đối thủ của Mạnh Hạo, thời khắc này phía sau Mạnh Hạo có pháp tướng, chiến lực của hắn đã là nửa bước Chân Tiên.

Vấn Đạo đỉnh phong hoàn toàn không phải đối thủ, cho dù năm người bọn họ liên thủ cũng bị đánh bại. Trong tiếng gào thét, năm người không chậm trễ chút nào, hóa thành năm đạo cầu vồng bỏ chạy ra các hướng.

Một trận chiến này, Bắc Địa bị đánh bại... Hoàn toàn bại trận!

Nhưng chỉ cần năm người bọn họ còn sống, thì trận chiến này có lẽ ngày sau còn có ngày nghịch chuyển. Thời khắc này năm đạo cầu vồng tốc độ cực nhanh, ngay tức khắc tản ra, bay đi cực nhanh theo năm hướng bất đồng.

Mạnh Hạo ở giữa không trung bình tĩnh nhìn một màn này, vung tay một cái, lập tức núi thứ chín rầm rầm bay đi, khoảnh khắc biến mất, khi xuất hiện lại bất ngờ hiện ra trước mặt nữ nhân mập mạp kia.

Thân thể nữ nhân này đang chìm vào hư vô, tốc độ cực nhanh khó có thể hình dung, nhưng ngay khoảnh khắc núi thứ chín xuất hiện, trầm xuống phía dưới, lập tức hư vô vỡ vụn, nguyên thần nữ nhân lộ ra, trong tiếng hét thê lương, "ầm" một tiếng, bị núi thứ chín trấn áp phía dưới, cưỡng

ép phong ấn nguyên thần của nàng trong núi.

Sau đó núi này lại nhoáng lên một cái, xuất hiện trong thiên địa xa xôi, "ầm ầm" trấn áp lão già như Cương thi kia. Lão già này tu vi yếu nhất, sắc mặt tái nhợt, nguyên thần tán lạc lộ ra ý tuyệt vọng, lại giống như nổi điên ra tay... Thế nhưng vẫn không cách nào thay đổi cục diện bị trấn áp, trong tiếng nổ "ầm ầm" bị phong ấn trong bụng núi.

Tiếp sau đó, núi này lần nữa nhoáng lên một cái, khi xuất hiện đã ở phía trước nam nhân âm nhu. Nam nhân âm nhu này toàn thân có phù văn vây quanh, cả người giống như vầng trăng sáng, mắt thấy không thể chạy thoát, trong mắt hắn lộ ra vẻ tàn nhẫn, hắn lại lựa chọn tự bạo.

Thà chết, cũng không muốn bị trấn áp!

Thế nhưng, không đợi hắn triển khai tự bạo, núi thứ chín "rầm rầm" trấn áp tới, trực tiếp phong ấn nguyên thần đang cuồng bạo của hắn vào bụng núi, tức thì trong mắt nam nhân âm nhu lộ ra vẻ tuyệt vọng...

Liên tục trấn áp ba người, núi thứ chín linh khí vô cùng nồng đậm, trong tiếng ngân "ông ông" trời đất biến sắc, gió mây cuốn ngược, hư vô vặn vẹo... nó xuất hiện lại ở trước mặt lão già yêu ma hóa của Bắc Địa, mặc cho người này giãy giụa như thế nào đều vô ích, không thoát khỏi bị trấn áp hấp thu.

Cuối cùng... núi này biến mất, khi xuất hiện lần nữa ngăn cản trước mặt tộc trưởng Đế tộc, đệ nhất cường giả Bắc Địa. Lão già này sắc mặt tái nhợt, cười thảm... lão nghiêng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo xa xa.

- Lão phuchấp nhận phụng dưỡng ngược lại Nam Vực, nhưng ngươi phải cho tu sĩ Bắc Địa ta một kỳ hạn... Coi như lão phu van xin ngươi!!!

- Mười ngàn năm! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng.

- Mười ngàn năm... Lão già cười thảm, không vùng vẫy nữa, trong tiếng nổ "ầm ầm" bị núi thứ chín trấn áp phong ấn.

Liên tục trấn áp năm đại cường giả, núi này linh khí ngập trời, dường như hóa thành một ngọn núi linh thiêng rơi xuống mặt đất, mắt thấy sắp chạm mặt đất. Một khi chạm mạnh thì núi này sẽ nối tiếp với Nam Vực, linh khí bản thân của năm cường giả Vấn Đạo đỉnh phong bị phong ấn trong nó, sẽ tẩm bổ Nam Vực Đại Địa.

Năm người này sẽ trở thành năm khối linh thạch, đến ngày nào đó bọn họ khô kiệt linh khí, linh khí của Nam Vực Đại Địa sẽ khôi phục trở lại thời điểm phồn hoa.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trong thiên địa quanh quẩn một tiếng thở dài xa thẳm, theo thanh âm truyền ra, từ hướng Thiên Hà Hải đi tới một nữ nhân.

Nữ nhân mặc váy dài màu xanh, váy trải ra giống như bao phủ mặt đất, hóa thành một tầng bầu trời, nàng từ đàng xa đi tới như đi trong thiên địa màu xanh.

Nàng xuất hiện lại làm cho pháp tắc của thế giới này ảm đạm; ngay cả thời gian dường như cũng ngừng lại, núi thứ chín lơ lửng không thể phủ xuống mặt đất; tất cả tu sĩ trên chiến trường, toàn bộ thân thể chấn động một cái, đều dừng lại.

Ngay cả Vấn Đạo đỉnh phong giữa không trung đều toàn bộ như thế, hết thảy trong trời đất vào giờ khắc này đều dừng lại.

Duy chỉ có nữ nhân kia, từng bước từng bước đi tới hướng Mạnh Hạo.

- Năm đó người kia từng nói... ngày tuyền nhãn, Bỉ Ngạn Hoa biến thành hoa sen, giữa tiên ma, sen xanh hiện... Giờ này... Nữ nhân nhẹ giọng lên tiếng, thanh âm sâu kín, quanh quẩn trên trời dưới đất... khi nàng đi tới

phía sau mơ hồ biến ảo một cây sen xanh, cũng giống như... Pháp tướng kia!

- Tinh trần quan, trăm vạn tu đổ máu, ngày tuyền nhãn hiện!

- Tây Mạc kiếp, Tử Hải vô tận, Bỉ Ngạn Hoa ẩn mình biến thành hoa sen!

- Ngày trời nhá nhem tối, oan hồn mười đấu, ta có... sen xanh hiện!

- Còn lại một người giữa tiên ma... Đao sương mù chém, trảm ma Vấn Đạo, sinh ra giữa tiên ma! Trong mắt nữ nhân có vẻ mông lung, cái nhìn đầu tiên là bình tĩnh; nhìn lần thứ hai thì lại là điên cuồng; nhìn lần thứ ba lại là sâu sắc... Dường như trong mắt của nàng ẩn chứa luân hồi vô hạn.

- Ta biến 1 triệu máu hóa thành nước bùn, ta biến mười đấu oan hồn hóa thành vết bẩn, ta nguyện... xuất ra 1 triệu vũng máu mà không nhiễm chút vết bẩn nào, ta nguyện... lột bỏ xác thân Bỉ Ngạn Hoa, thành Thanh Liên Thiên!

- Ngày trời nhá nhem tối cầu đạo, lúc tờ mờ sáng ta đã thành tiên, chém xuống thiện niệm, cắt đứt tiên căn, chỉ vì ác niệm cực hạn, đi liều một lần biến đổi! Nữ nhân chậm rãi đi tới, đi tới trước mặt Mạnh Hạo ngoài trăm trượng dừng lại, nhìn Mạnh Hạo.

- Ta đã chuẩn bị rất lâu, giờ này giữa tiên ma cũng xuất hiện, dung hợp với ngươi, ta sẽ viên mãn!

- Nhiều năm trước, ta vãi xuống vô số cây, chung quy một lũ giữa tiên ma vốn sẽ không chọn ngươi, nhưng ngươi trở thành Phong Yêu nhất mạch, chú định nhân quả có ngươi! Lúc này... cám ơn ngươi! Nữ nhân nhìn Mạnh Hạo, nhẹ giọng lên tiếng, hạ thấp người cúi đầu bái.

Mạnh Hạo không có cắt lời. Lúc này thời gian pháp tắc thiên địa đều dừng lại, hết thảy là vì nữ nhân này, nhưng Mạnh Hạo ở đó lại hơi chao đảo một cái, bốn phía truyền đến tiếng "rắc rắc" vô hình, dường như một loạt tiếng nứt vỡ... Trong nháy mắt, thân thể của hắn khôi phục như thường, trong mắt pháp tướng phía sau lộ ra một tia sáng chói mắt.

- Bỉ Ngạn Hoa Mẫu, Lê Tiên!

Nữ nhân gật gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười, nụ cười kia rất đẹp, mang theo hồi ức nhìn Mạnh Hạo, thậm chí trên mặt nàng đều xuất hiện một chút ngẩn ngơ.

- Ngươi không giống với người kia... nhưng khí tức của ngươi giống như hắn... Phong Yêu nhất mạch... từ xưa vô tình!

- Dung hợp ngươi, ta thành Thanh Liên Thiên, hết thảy nhân quả tốt đẹp, nhân của năm đó, quả của hôm nay, từ nay về sau hắn không thiếu ta, ta không thiếu hắn!

Nữ nhân nhẹ giọng nói, khẽ đưa tay điểm một cái về phía Mạnh Hạo.

Một lóng tay này, dường như thiên địa biến đổi, bốn phương thế giới bất ngờ huyễn hóa ra sóng biển ngập trời, sóng lớn quét ngang, dường như sắp che phủ Mạnh Hạo ở trong đó... nhưng ngay trong chớp mắt tới gần Mạnh Hạo, pháp tướng phía sau Mạnh Hạo đột nhiên mở miệng, truyền ra một tiếng gầm nhẹ.

Chỉ là một tiếng gầm, thiên địa vỡ vụn, tiếng "rắc rắc" quanh quẩn tám phương, sóng lớn kia lại tới, toàn bộ sụp đổ, nước biển biến ảo ở bốn phía, lập tức tiêu tan, tạo thành một phiến mây đen trên bầu trời liên miên bất tuyệt, không thấy đầu cuối.

- Thời điểm ở Kháo Sơn Tông, có thân ảnh ngươi xa xa, trên Thiên Hà Hải, có ẩn giấu thân mình ngươi, một trận chiến Huyết Yêu Tông ngươi

cũng xuất hiện, chiến tranh địa vực hôm nay, ngươi lại hiện thân... Ta không quản lý do vì sao, ngươi muốn dung hợp ta... ngươi còn chưa đủ tư cách! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, pháp tướng phía sau hắn hai mắt lóe sáng một cái, lại từ phía sau Mạnh Hạo bước đi ra, nhấc tay lên, Huyết Yêu Đại Pháp ầm ầm xuất hiện, tạo thành một cái lốc xoáy to lớn, trong tiếng nổ "ầm ầm", chạy thẳng tới bao phủ nữ nhân kia.

Nhìn kỹ, Huyết Yêu Đại Pháp này lại có thể so với lốc xoáy bầu trời, trong xoay tròn tất cả tầng mây đều đồng loạt kéo tới, dẫn tới thiên địa biến sắc, lốc xoáy ngay tức khắc tới gần nữ nhân.

- Ngày Bỉ Ngạn Hoa nở bảy màu, hoa tàn thành tiên một ngàn năm! Nữ nhần nhìn lốc xoáy cuốn tới, nhẹ giọng lẩm bẩm, nàng đưa tay điểm tới phía trước, lập tức ở trước mặt nàng bất ngờ xuất hiện một đóa Bỉ Ngạn Hoa bảy màu. Bỉ Ngạn Hoa này mới vừa xuất hiện ở trước mặt nàng, lại vỡ vụn ra, hóa thành sợi bông bảy màu sắc nhẹ nhàng trôi tản ra, đụng chạm với lốc xoáy Huyết Yêu kia.

Tiếng sấm nổi lên vang trời, lốc xoáy chuyển động, đoàn sợi bông bảy màu sắc bất đồng kia, trực tiếp xuyên qua lốc xoáy, dường như nhẹ nhàng run rẩy, dường như đang bị suy yếu, nhưng không có mảy may dừng lại, giống như một đường cầu vồng rực rỡ, chớp mắt một cái xuyên qua, sau đó vọt thẳng tới chỗ Mạnh Hạo.

Khi bay tới, bất ngờ hóa thành bảy cánh hoa, giống như phù văn phong ấn, trong nháy mắt tới gần.

Mạnh Hạo trong mắt lóe tia sáng lạnh, pháp tướng hắn hét lớn một tiếng, lập tức bốn phương tám hướng gió mây cuồn cuộn, bảy cánh hoa bay tới kia chợt ngừng lại giữa không trung.

Trong nháy mắt chợt dừng này, Mạnh Hạo phất tay một cái, trong tay hắn bất ngờ xuất hiện... Gương đồng!

Lúc này trong gương đồng có tia sáng lấp lánh, nếu nhìn kỹ, đó là... Yêu Binh mộ hoang lóng lánh u quang.

Yêu Binh này, trước đây sau khi bị Mạnh Hạo dung hợp với gương đồng, không có cách nào sử dụng, cho đến vừa rồi hắn bước chân vào Vấn Đạo, có tiên khí, pháp tướng ngưng tụ, hắn mới cảm nhận được mộ hoang tồn tại.

Thời khắc này hắn chợt đặt tay trên gương đồng, rồi bỗng nhiên chộp một trảo, thiên địa nổ ầm ầm, một cỗ yêu khí trong nháy mắt dâng lên ngập trời, lập tức làm cho thế giới này yêu khí ngang dọc, trong tay Mạnh Hạo đã xuất hiện một thanh trường thương màu đỏ!

Đó là màu đỏ, cũng là màu đen, màu sắc luân phiên biến đổi, làm cho không người nào có thể phân biệt, chỉ có thể dùng chữ yêu quái để hình dung.

Mộ hoang trên tay, Mạnh Hạo không chút chần chờ, đâm một thương về hướng bảy cánh hoa chợt ngừng phía trước.

Một thương đi qua, thiên địa nổ "ầm ầm", trong chớp mắt này yêu khí chợt bạo phát, tỏa ngang ra bốn phía. Ở phía trước Mạnh Hạo lại theo Yêu Binh mộ hoang gào thét, xuất hiện một mộ phần cô độc!

Mộ phần vừa biến ảo hiện ra trong thiên địa, dường như trấn áp hết thảy.

"Rầm rầm rầm!" Bảy cánh hoa kia toàn bộ vỡ vụn, hình thành những điểm sáng bảy màu, bay tản trong thiên địa.

Giờ khắc này, Mạnh Hạo cầm Yêu Binh mộ hoang dường như là Chí Tôn trong thiên địa, không thể không chiến thắng!

Còn nữ nhân kia, vẫn như thường mặt không đổi sắc, dường như không thèm để ý tới khí thế kinh người của Mạnh Hạo, trên mặt lại lộ ra ý

thương hại.

- Ngươi là Phong Yêu nhất mạch, ta không muốn giấu ngươi, không ai có thể cứu ngươi. Quý gia, năm đó thiếu ta một lời hứa, bọn họ sẽ không xuất hiện ngăn trở!

- Trừ bọn họ ra, một vài tồn tại cổ xưa trên tinh này, cũng sẽ không hiện thân ngăn cản... Lúc này... không người nào có thể cứu ngươi!

- Thời gian đã đến, ngươi... nên dung hợp đi! Nữ nhân nhẹ giọng lên tiếng, toàn thân lập tức phát sáng mười ngàn trượng, cây sen xanh sau lưng nàng bỗng nhiên lắc lư, tạo thành một uy áp không cách nào hình dung, uy áp cường đại khiến lần đầu tiên Mạnh Hạo biến sắc.

Thân thể hắn cũng vào giờ khắc này, bao gồm cả pháp tướng, đều không thể nhúc nhích chút nào, dường như trên người của hắn cũng có sen xanh... mọc ra.

Đúng lúc này... từ thiên địa xa xa vang lên một tiếng hừ lạnh, âm thanh cuồn cuộn tới như khai thiên lập địa, vỡ vụn bầu trời.

- Ngươi dám động vào hắn một cái thử xem!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1149: Gặp nhau...

- Tiện nhân, ban đầu ở Thiên Hà Hải, ta đã muốn chém ngươi!

Sau tiếng hừ lạnh đó, còn có thanh âm của một người nữ tử, bỗng nhiên khoảnh khắc đến từ đàng xa.

Hai thanh âm này xuất hiện, lập tức khiến cả thế giới dừng lại, trực tiếp vỡ vụn. Khiến núi thứ chín ầm ầm rơi xuống đất, khiến tất cả tu sĩ trên chiến trường toàn bộ khôi phục như thường.

Lại vào giờ khắc này, theo tiếng hừ lạnh truyền ra, một đạo kiếm mang khoảnh khắc mà qua, trực tiếp phút chốc chặt đứt liên tiếp chi ảnh hư vô giữa Lê Tiên cùng Mạnh Hạo!

Tiếng nổ ầm ầm vang dội, thân thể của Mạnh Hạo chấn động mạnh. Hoa sen xanh trên người hắn biến mất, pháp tướng khôi phục, nhưng hắn lại mở to mắt, ngơ ngác nhìn hai thân ảnh xa xa cất bước đi tới.

Một nam một nữ kia sau khi Mạnh Hạo thấy rõ bộ dáng, lập tức trong óc nổ vang.

Quá quen thuộc , cho dù là thời gian chưa tới ngàn vạn năm, Mạnh Hạo cũng không thể quên hết hai thân ảnh đó trong trí nhớ. Khi đứa trẻ ôm mẫu thân mình nói chuyện xưa, đó là khi đứa trẻ nhìn như nghiêm túc, nhưng trong mắt lại có phụ thân từ ái hòa tan hết thảy.

Thân thể của Mạnh Hạo run rẩy, hắn ngơ ngác nhìn đây hết thảy. Mà giờ khắc này trên mu bàn tay của hắn, ấn ký đang tản ra hào quang mãnh liệt.

Vào khoảnh khắc một nam một nữ kia xuất hiện, thần sắc của Lê Tiên

bỗng nhiên đại biến. Hơi thở của bà ta dồn dập, thần sắc lộ ra không thể tin, thân thể nhanh chóng lui về sau.

Nhưng bà ta vừa mới thối lui ra khỏi ba bước, ánh mắt của nam nhân kia quét qua một cái.

Một tiếng ầm, Lê Tiên phun ra máu tươi. Thần sắc hoảng sợ đến cực hạn. Nhất là pháp tướng sau lưng bà ta, vào giờ khắc này trực tiếp sụp đổ, hoàn toàn vỡ vụn.

Thậm chí trên bầu trời trên biển, mặt biển nổ ầm ầm. Bản thể của Lê Tiên, Bỉ Ngạn Hoa khổng lồ đó lại vào giờ khắc này trực tiếp sụp đổ, hoàn toàn nổ tung. Dưới sự chia năm xẻ bảy Bỉ Ngạn Hoa... tán loạn.

- Một đạo ánh mắt làm sụp đổ pháp tướng của ta, khiến ta bị thương nặng... Vừa rồi làm gãy thanh liên kiều của ta, đó không phải là kiếm, một dạng cũng là ánh mắt!

- Ông ta là ai?

- Người này mạnh không cách nào tưởng tượng, Quý gia cũng hoàn toàn không bằng!

Sắc mặt của Lê Tiên tái nhợt. Bà ta bị chặt đứt căn cơ, không dám lui. Trước mặt đại năng như vậy, sự sống chết của bà ta sớm đã không ở trên người mình.

- Trước khi Phương mỗ hạ xuống tinh này có cố nhân dặn dò, nói trong biển nơi đây, từng có một đóa hoa do ân công hắn năm đó để lại. Hoa ấy đã là yêu, tồn tại năm tháng đã lâu.

- Mấy lần niết bàn, không muốn thăng tiên mà đi, đóa hoa đó nói chính là ngươi.

Nam nhân nọ đứng trước người Mạnh Hạo, nhìn Lê Tiên, nhàn nhạt lên tiếng.

- Ngươi rõ ràng sớm đã có thể thành tựu Chân Tiên đạp không mà đi, sao làm khó bản thân mình, cũng làm khó người khác. Nể tình sự tồn tại của ngươi, có công hiệu ma luyện đối với con ta, hôm nay không chém ngươi.

- Còn không thành tiên rời đi!

Khi nam nhân lên tiếng, thiên địa nổ ầm ầm, sấm sét chấn động, nói là làm ngay. Sắc mặt của Lê Tiên tái nhợt, lần nữa phun ra máu tươi. Thân thể không ngừng lui về sau, ngay sau khi thối lui ra khỏi nghìn trượng, bà ta bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra sắc mặt thê thảm.

- Cần gì cùng ả nhiều lời. Trực tiếp chém đi!

Người nữ tử bên cạnh nam tử quả quyết lên tiếng.

Mạnh Hạo ở phía sau hai người này, trong óc còn ông ông, không thể tin. Hắn thời khắc này tâm thần rất rối loạn, ngây ngốc ở đó nói không ra lời.

- Chém ta?

Lê Tiên cười thê lương chợt ngẩng đầu, thần sắc có dữ tợn, tóc tai rối bời. Bà ta mất đi Bỉ Ngạn Hoa căn cơ, bị phá đi pháp tướng, nhưng đúng lúc này, trên người của bà ta lại lộ ra một chút điên cuồng.

- Phong Yêu nhất mạch đều là người vô tình. Người mà năm đó ta bồi bạn, cuối cùng lại bị hắn chém!

- Ta hận!

- Ta sinh ra vào lúc cổ xưa, bao nhiêu năm rồi, ta vô số lần có thể thành

tiên, chỉ vì một câu nói của hắn năm đó, ta trước sau ở chỗ này không rời đi.

- Hắn chém ta ở chỗ này, một mình rời đi. Ta giết hết huyết mạch tộc nhân của hắn, nhưng ta vẫn hận!

- Ngươi... Cũng muốn chém ta?

Lê Tiên ngửa mặt lên trời cười thê thảm. Hai cánh tay bỗng nhiên đưa ra, vung mạnh về bốn phía.

- Nam Thiên Đại Địa cổ xưa tới nay, hoặc là còn sót lại, hoặc là cất giấu, phàm là người thiếu ta nhân tình, hôm nay Lê Tiên thỉnh cầu các ngươi... Giúp ta tha cho tên này!

- Hoàn thành tâm nguyện của ta, vâng theo lời hứa năm đó của các ngươi!

Thanh âm của bà ta thê lương, trong nháy mắt liền truyền khắp cả Nam Thiên Đại Địa. Cùng lúc đó, trên Nam Vực Đại Địa, bên trong Hồ Đạo thượng cổ truyền ra một tiếng khẽ thở dài. Thanh âm than thở đó dường như mang bất đắc dĩ, khí thế ầm ầm lên.

- Không nên ra, ước định năm đó, ta không thể ra, nhưng nhân tình... vẫn phải đáp lại.

Đó là một đầu hung thú màu vàng tím, ngất trời vọt ra từ trong Hồ Đạo.

Cùng lúc đó, bên trong Thái Ách Cổ Miếu, trong vô số pho tượng, một cái pho tượng trong đó bóc ra tro bụi. Đôi mắt của pho tượng bỗng nhiên mở ra. Đầu tiên là có chút mờ mịt, sau đó lộ ra tang thương. Khi nó nhẹ nhàng đứng lên, thiên địa biến sắc.

- Là nàng giúp ta ẩn thân bên trong miếu cổ, thu hoạch hương hỏa lực

năm đó, nếu không ra, niệm đầu không thông.

Bên dưới Thiên Hà Hải, chỗ sâu nước bùn vô tận, thời khắc này theo mặt biển cuồn cuộn. Một cánh tay khô héo ở chỗ sâu, một cái thân ảnh khô héo chậm rãi leo ra ngoài.

- Ân tình năm đó, hôm nay phải báo. Tuy nhiên trước khi báo đáp, phải cắn nuốt đủ huyết thực mới được.

Lại đúng lúc này, Tây Mạc Đại Địa, vì Tử Hải tràn vào Thiên Hà Hải, khiến cho nước biển của Tây Mạc giảm bớt. Bên dưới Tử Hải đó, có một ngọn núi. Núi này thoạt nhìn không chút nào xuất kỳ, nhưng thời khắc này bụng núi chấn động ầm ầm. Khi một cái khuôn mặt biến ảo, ngọn núi này... lại đứng lên!

Đó không phải là núi, đó rõ ràng là một người khổng lồ, dường như sơn thần vậy. Sau khi người nọ đứng lên thì đầu hướng về phía mặt biển, lúc ngẩng đầu, thần sắc tang thương, nhoáng lên một cái bay ra.

- Giết chóc trả hết ân này, giết chóc trăm vạn tu!

Ngay sau đó, bên dưới Tử Hải, một cái dãy núi chấn động. Dãy núi này nổi danh, gọi là dãy núi Hắc Long. Thời khắc này sau khi đá vụn bóc ra, một con cá sấu khổng lồ bất ngờ xuất hiện, vẫy đuôi một cái. Trong mặt đất nổ ầm ầm, cá sấu phóng lên cao.

Trong mắt nó lộ ra ý tàn nhẫn, không có lời nói, chỉ có dáng vẻ khí thế độc ác ngập trời.

Bắc Địa, trong một bộ lạc không lớn, có một Tế đàn. Tế đàn đó hàng năm đặt một cái đầu lâu, đã không biết bao nhiêu năm tháng trôi qua. Giờ khắc này, đầu lâu nọ bỗng nhiên lộ ra u quang, lại bay thẳng ra.

Đồng dạng là ở Bắc Địa, bên trong một mảnh sơn cốc đóng băng, nơi

này là vùng cấm của tu sĩ. Ở chỗ sâu... có một khối hàn băng, bên trong lớp băng bất ngờ phong ấn một cái thân ảnh sau lưng có cánh dài màu vàng.

Giờ phút này đôi mắt của thân ảnh bỗng nhiên mở ra. Sau đó lớp băng dưới tiếng vỡ vụn rẹt rẹt, hắn cất bước đi ra, nhíu mày, khẽ thở dài một tiếng.

- Năm đó khi tới thì bị thương nặng sắp chết, là nàng khiến ta tàn phế còn sống... Ta từng hứa hẹn phải báo đáp một lần.

Đông Thổ Đại Địa, có hai vùng cấm lớn.

Một là Cổ Nhạc Viên, nơi đó nghe nói có vô số thượng cổ dược thảo, nhưng tất cả thuốc đều ẩn chứa tử khí nồng đậm. Bởi vì nơi này đã từng... cũng là chiến trường thượng cổ.

Mà giờ khắc này, bên trong Cổ Nhạc Viên, có một cây đại thụ khô héo. Gốc rễ của cây kéo dài mặt đất. Theo Lê Tiên kêu gọi, cây ấy chấn động một cái, tất cả rễ đều co rút lại. Sau khoảnh khắc sáp nhập vào trong cơ thể, cây đại thụ nọ... bất ngờ tản ra khí thế kinh người.

Cũng giống như vậy ở Đông Thổ Đại Địa, một chỗ vùng cấm khác, nơi đó được gọi là Tiên Miếu. Đấy là trong một dãy núi lớn, nơi này tồn tại vô số cấm chế, chỗ sâu núi đó có một gian miếu cổ đổ nát.

Thần tượng trong miếu đã từng được thờ phụng, sớm đã rách nát, thấy không rõ bộ dáng. Nhưng bên trong miếu lại có một chung ngọn đèn dầu, không biết tắt đã bao nhiêu năm. Vậy mà vào một chớp mắt này, lại trong phút chốc cháy lên, tản ra một loạt thần quang.

Ánh sáng lay động chiếu cả miếu cổ, chiếu rọi pho tượng thần rách nát hiện ra một cái bóng. Bên trong cái bóng truyền ra tiếng than thở.

- Nàng dù sao đến từ nơi này, cùng ta có chút quan hệ sâu xa...

Trong tiếng lẩm bẩm của cái bóng, nhưng lại cùng thần chi xa cách, bay ra khỏi miếu cổ, đã đi xa .

Nam Thiên Đại Địa, vào một khoảnh khắc nổ ầm ầm, tổng cộng chín cổ khí tức phóng lên cao, khiến bầu trời đen như mực, khiến mặt đất sinh linh run rẩy, khiến tất cả tu sĩ đều dường như buồn ngủ.

Ngay cả các đại tông môn của Đông Thổ cũng đều vô cùng hoảng sợ. Những lão tổ rối rít nghĩ tới truyền thuyết ghi chép trong tông môn.

Đông Thổ Quý gia, thanh niên lão tổ mất đi hai cánh tay nọ chợt đứng lên, mắt lộ ra kỳ quang.

- Giỏi cho một Lê Tiên, ngay cả ta cũng không nghĩ tới, nàng không ngờ bố trí nhiều hậu thủ như vậy!

- Cũng khó trách như thế, sự tồn tại của nàng... đã quá lâu quá lâu. Nếu nàng một lòng tu hành, giờ này đã không cách nào đoán sẽ là cảnh giới gì .

Trong Nam Thiên Đại Địa nổ ầm ầm, phía trước Mạnh Hạo, người nữ tử trong hai vợ chồng nọ, sắc mặt lập tức biến đổi. Người này chợt nhìn bốn phía, lui về phía sau vài bước, tới bên cạnh Mạnh Hạo.

- Bà... Đúng thật là mẹ ta...

Mạnh Hạo như cũ còn là trong óc ông ông, ngơ ngác nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, lẩm bẩm.

- Hạo nhi, những năm này, con chịu khổ rồi.

Người nữ tử ấy chính là mẫu thân của Mạnh Hạo. Bà ta đau lòng nhìn

Mạnh Hạo, kéo tay của hắn. Ánh mắt lộ ra sự quan tâm thương yêu, cũng có nước mắt.

- Đều do mẹ không tốt, không chiếu cố tốt con, khi đó con còn nhỏ như vậy... Ta và phụ thân con rời đi , con khóc hô chạy ra ngoài, mẹ nhìn con ngã sấp xuống, lòng nát tan.

Giờ này khắc này, nam nhân phía trước quay đầu lại nhìn Mạnh Hạo một cái. Cái nhìn ấy khiến tâm thần của Mạnh Hạo chấn động. Trong mắt đó ẩn chứa từ ái, ẩn chứa tình cảm, khiến trong mắt hắn không khỏi chảy nước mắt.

Hắn không nghĩ tới bản thân mình sẽ khóc. Hắn thậm chí cũng không nghĩ tới, cùng cha mẹ gặp nhau, sẽ nhanh như vậy.

Hắn không biết nên nói những gì, nước mắt lại không ngừng được.

- Hạo nhi.

Mẹ của hắn vừa thấy Mạnh Hạo khóc, nước mắt rơi, ôm lấy hắn. Cái ôm ấp ấm áp đó khiến hắn nghĩ tới năm đó khi mình còn là đứa trẻ, lưu luyến đối với mẫu thân.

- Đừng khóc!

Phụ thân của Mạnh Hạo, người nam nhân kia nhẹ nhàng vuốt ve đầu của hắn, trên mặt lộ ra mỉm cười, trong mắt từ ái.

- Con lớn lên rồi ... Giờ này lại là nửa bước Chân Tiên, cần phải truyền thừa một chút đạo pháp của ta. Đạo của ta là kiếm đạo... con hãy coi trọng, vi phụ diễn luyện chín lần cho con.

- Lần đầu tiên!

Khi nam nhân bình tĩnh lên tiếng, cả người ông ta vào giờ khắc này, chân trái bước ra, đạp đất hơi cong, thân thể cùng theo đó mà động, dường như cong thành một cây cung. Cả người giống như trở nên không linh, rõ ràng đứng ở nơi đó, lại dường như cùng thiên địa hoàn toàn dung hợp. Nhưng hơi thở tiếp theo lại dường như thiên địa không thể làm gì, thẳng thừng bị ông ta lấy xuống một cỗ lực từ trong bầu trời.

Tay phải của ông ta nâng lên, trong tay xuất hiện một thanh thiết kiếm rất bình thường.

Một kiếm... quét về Nam Vực Hồ Đạo thượng cổ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1150: Phương phụ nói cười quét Nam Thiên

- Ba ngàn đại đạo, mỗi một loại đều có chỗ chí tôn chí cường, không thể phân biệt loại nào mạnh hơn...

- Đạo ở trong lòng, tâm sinh từ ý. Ý của con mạnh thì đạo mạnh, thì kiếm... vô địch!

- Chú ý động tác của ta, tổng cộng chín động tác. Mỗi một cái đều có thể dẫn động lực lượng tinh không.

Khi nam nhân nhẹ giọng lên tiếng, thiết kiếm rơi xuống.

Thiên địa ầm một tiếng, tất cả ánh sáng của cả thế giới vào giờ khắc này đều biến mất, chỉ còn lại kiếm quang. Tất cả tồn tại trong thiên địa đều mơ hồ, chỉ còn lại có thiết kiếm!

Kiếm quang này khoảnh khắc vung lên, một kiếm chém xuống, xuất hiện ở Hồ Đạo thượng cổ, xuất hiện trước mặt hung thú vừa mới bay ra. Hung thú nọ sửng sốt, sau khi nhìn đến kiếm quang này, bỗng nhiên thần sắc đại biến, phát ra tiếng gào thét thê lương. Thần sắc lộ ra hoảng sợ cùng không thể tin, thân thể lui mạnh về sau, muốn trở về trong Hồ Đạo.

- Đây là... Đây là...

Sau khi hung thú mới vừa lui, kiếm quang khoảnh khắc mà đến. Cùng lúc đó, Hồ Đạo thượng cổ đột nhiên phun trào, bên trong có một thanh âm tang thương cấp tốc truyền ra.

- Đại nhân bớt giận, cầu xin bỏ qua tộc nhân ta...

- Không được!

Thanh âm trầm thấp, mang uy áp nổ giữa không trung của Hồ Đạo thượng cổ. Kiếm quang quét qua một cái, hung thú hét thảm đột nhiên ngừng lại. Thân thể trực tiếp bị triển khai, rồi sau đó thiêu đốt, hình thần câu diệt.

Một kiếm chém chết, thiên địa nổ ầm ầm, chín cổ khí tức vừa xuất hiện đó lập tức thiếu một cổ. Tám cổ khí tức khác toàn bộ chợt ngừng giữa không trung. Mỗi một người đều lộ ra ý hoảng sợ, trong chớp mắt, tám cổ khí tức lập tức cuốn ngược, liền phải nhanh lui về.

Nhưng lại chậm rồi!

- Hạo nhi, nhìn kỹ kiếm thứ hai này, nhớ kỹ, khi xuất kiếm, ý của con cần phải không linh, không được có tạp niệm. Con chính là đạo, đạo chính là kiếm!

Nam nhân nhẹ giọng lên tiếng, truyền thụ, rõ ràng là đạo mạnh nhất cả đời của ông ta.

Đạo không thể truyền tùy tiện, nhưng đối với con ông ta, đừng nói là đạo, 100 ngàn năm trấn thủ Nam Thiên, ông ta còn có thể đồng ý.

Giữa lời nói, chân phải của ông ta bước ra một bước về phía trước. Bước này có tốc độ cực nhanh, mang theo một cỗ gió, kiếm thứ hai ngập trời lên, cả bầu trời đều đang run rẩy. Dường như trong kiếm quang khủng khiếp đó, chỉ cần một cái ý của nam nhân có thể chém ra bầu trời!

Một tiếng ầm, kiếm quang một cái chớp mắt xuất hiện trên Nam Vực Thái Ách Cổ Miếu, thân ảnh mà pho tượng kia biến ảo thời khắc này hoảng sợ đến cực hạn, đang nhanh chóng lui về sau. Nhưng không đợi hắn lui về trong miếu cổ, kiếm quang quét qua một cái. Khi tiếng hét

thảm thê lương truyền ra, hạng người đại năng đã từng này lập tức đầu một nơi mình một nẻo, thân thể lập tức thiêu đốt, sạch sẽ.

Chỉ có âm thanh thê lương của hắn trước khi chết còn vang dội bốn phương tám hướng.

- Trên Linh Cảnh là Tiên Cảnh. Con hiện giờ là nửa bước Chân Tiên, đã là tầng thứ giữa Linh Cảnh cùng Tiên Cảnh, lại bước ra một bước... liền có thể bước chân vào Tiên Cảnh!

- Hiện giờ, con nhìn kiếm thứ ba!

Khi nam nhân lên tiếng, hít thở lâu, tay trái nâng lên trên thân kiếm một chút, dường như khai linh vậy. Kiếm thứ ba nổ ầm ầm ra, một kiếm này lại đâm vào mặt đất. Cả vùng run rẩy, kiếm quang xuất hiện bên dưới Thiên Hà Hải. Thời khắc này trước mặt thân ảnh khô héo đang mang hoảng sợ, cấp tốc thụt lùi vào trong nước biển.

- Ngươi là ai? Đừng giết ta. Ta nguyện quy hàng. Ta có thể làm hộ đạo cho con nối dòng của ngươi!

- Hạo nhi, con muốn không?

Nam Vực, nam nhân quay đầu lại nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sửng sốt, theo bản năng lắc đầu.

Nam nhân cười to.

- Hạng người như thế còn không xứng hộ đạo cho con ta.

Trong thanh âm quanh quẩn, một kiếm chém xuống. Thân ảnh khô héo toàn thân một tiếng ầm, trực tiếp vỡ vụn, toàn bộ thiêu đốt, hình thần câu diệt.

Ba kiếm, chém chết ba hạng người đại năng!

Một màn này khiến lão tổ các tông của Đông Thổ toàn bộ hoảng sợ. Bọn họ hết thảy đều đứng lên, run rẩy sợ hãi nhìn một màn từ xa. Nội tâm một dạng có sự suy đoán mãnh liệt.

Bên trong Quý gia, thanh niên lão tổ mất đi hai cánh tay khẽ thở dài một tiếng.

- Các ngươi không ra cũng đã đành, hắn cũng sẽ không tìm các ngươi phiền toái. Nếu là đổi vào thời gian khác xuất hiện cũng còn may. Với tính cách của người này, ngược lại cũng thật không để ý tới. Nhưng ngặt nỗi... các ngươi là muốn làm khó con của hắn.

- Con của hắn, đó là vảy ngược của hắn a! Ai dám đụng?

Sáu đạo khí tức khác vào thời khắc này toàn bộ run rẩy, bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới, Lê Tiên không ngờ trêu chọc một sự tồn tại kinh khủng như vậy. Lập tức sáu đạo khí tức, có hai đạo không thụt lùi nữa, mà là chạy thẳng tới bầu trời mà đi, liền muốn chạy trốn.

Một đạo là đầu lâu, một đạo còn lại là sơn thần dưới Tây Mạc Tử Hải.

- Đường tu hành, không thể dựa vào người khác hộ đạo. Kiếp này con vẫn chưa rời khỏi Nam Thiên Tinh, vi phụ năm đó thấy được nhiều thiên kiêu được người hộ đạo. Nhưng giờ này... mỗi một người đều là gà đất chó sành thôi.

Nam nhân cười một tiếng với Mạnh Hạo, tay trái bấm quyết. Hai ngón tay khép lại, dường như cướp đoạt lực lượng của thiên địa, hóa thành ánh sáng kỳ dị lưu chuyển toàn thân. Thân thể lại bước ra hai bước, khi rơi xuống hai đạo kiếm khí khoảnh khắc bay ra, chạy thẳng tới bầu trời.

Trong chớp mắt, tiếng hét thàm thê lương truyền ra từ trong miệng sơn thần. Thân thể khổng lồ của hắn rõ ràng đã sắp bay ra Nam Thiên Tinh, nhưng lại ầm ầm sụp đổ, thiêu đốt tiêu tán.

Còn cái đầu lâu nọ thì xông vào tinh không, bay nhanh giữa tinh hà, nhưng vẫn như cũ không thể trốn khỏi kiếm khí kia lại tới. Khoảnh khắc mà qua, chém chết tất cả xương cốt, xóa bỏ nguyên thần.

- Không! !

Trước khi chết,bên trong cái đầu lâu khô này truyền ra tiếng động thê thảm.

Mạnh Hạo mở to mắt, ngơ ngác nhìn phụ thân trước mắt. Từng kiếm một đi bốn bước, đi giết hết người này đến người khác đều là thứ kinh khủng mà giống như chém chết con gà con vậy. Khí tức của những đại năng đó, mỗi một người cũng làm cho Mạnh Hạo cảm thấy kinh khủng. Bất kỳ một người nào đều có thể chém chết bản thân mình, nhưng trước mặt phụ thân, chỉ xứng một đạo kiếm khí, một đạo kiếm quang mà thôi.

- Bọn họ là... Cảnh giới gì?

Mạnh Hạo lẩm bẩm.

- Thông tiên mạch, ngưng tụ duy nhất đạo quả, bước chân vào Tiên Cảnh Tiên đạo đỉnh phong, tự xưng Đạo Chủ. Chẳng qua là không mở được cánh cửa của Cổ Cảnh, cũng không phải Chân Tiên, sớm muộn gì trở về cát bụi.

Trả lời hắn là mẫu thân bên cạnh.

- Linh Cảnh, Vấn Đạo đỉnh phong là cực hạn, rồi sau đó tiên có hai đường, một là tế bái tổ tiên, lấy được đạo quả của tổ tiên, thành tựu tiên lộ, pháp tướng biến ảo, vĩnh viễn không thể nào là mình. Loại tiên này

gọi là Ngụy Tiên, vì một đạo này tổ tiên rơi xuống, tất cả người tế bái hắn đều phải rớt xuống tu vi!

- Loại này đơn giản, cũng là đại đa số sự lựa chọn của thế nhân. Còn một con đường khác... lại là sùng bái tự thân, pháp tướng biến ảo cũng là tự thân, đã trải qua tiên kiếp, đi ra con đường độc thuộc về mình, khiến người khác sùng bái bản thân mình, tu con đường của mình, thành Ngụy Tiên của chính mình, đây là... Chân Tiên!

Nói chuyện chính là phụ thân của Mạnh Hạo. Thân thể ông ta như gió, đi ra hai bước, bước chân rơi xuống mặt đất vù vù. Tóc không gió tự động. Thiên linh dâng lên từng tia ảnh sương mù. Tay phải giữa cái nâng lên vung lên, hai đạo kiếm khí khoảnh khắc vọt ra, một đạo đi Đông Thổ, một đạo đi Tây Mạc.

Đông Thổ Đại Địa, bên trong Cổ Nhạc Viên, cây đại thụ kia thời khắc này tất cả nhánh đều không gió tự động. Khí thế ngập trời lên, tâm thần của nó ngưng trọng chưa từng có trước nay. Nó liều mạng toàn lực, thậm chí rung chuyển cả Cổ Nhạc Viên, khiến cho mặt đất vỡ vụn. Rễ của nó cũng đều huy vũ, đi đối kháng kiếm khí phủ xuống trên bầu trời.

Một tiếng ầm, đại thụ gào thét, liều mạng toàn lực. Nhưng như cũ nó vẫn bị kiếm khí trực tiếp chém xuống, sau đó chia đại thụ ra thành hai nửa, trực tiếp thiêu đốt. Tiếng động chua xót truyền ra, cây này trở thành tro bụi tiêu tán.

Dưới Tây Mạc Tử Hải, con cá sấu kia run rẩy. Tốc độ cực nhanh, ý đồ muốn chạy trốn. Nhưng kiếm khí gào thét mà đến, khoảnh khắc rơi xuống đỉnh đầu của nó.

Cá sấu lộ ra tuyệt vọng.

- Ta... Ta có thể làm tọa kỵ, ta không có tư cách làm người hộ đạo, ta... Ta nguyện ý làm tọa kỵ!

Mắt thấy kiếm khí rơi xuống, cá sấu lập tức rống lớn.

Khi tiếng hô của nó truyền ra, kiếm khí bỗng nhiên chợt ngừng, không còn sắc bén nữa, mà là hóa thành một cái phong ấn. Khoảnh khắc phong ấn rơi xuống, lạc ấn trên người cá sấu.

- Có lân long huyết mạch, ngược lại cũng có chút tư cách, thành vật để cưỡi cho Hạo nhi nhà ta.

Con cá sấu run rẩy, trong lòng nó sớm bị sợ hãi chiếm cứ, sợ hãi đến cực hạn. Sau khi nó bị phong ấn bao phủ, thân thể lập tức rút nhỏ, sau đó biến thành lớn hơn một trượng, trực tiếp bị bắt đi, xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo.

Con cá sấu biết đây là tiểu tổ tông, nhanh lộ ra ý lấy lòng, cái đuôi lắc lư qua lại.

Thần sắc của Mạnh Hạo cổ quái, nhìn con cá sấu một cái.

- Đáng tiếc chỉ mở ra 53 mạch, nếu có thể mở được 60 mạch trở lên, thì có thể biến ảo lực lượng của huyết mạch lân long.

Phụ thân của Mạnh Hạo lắc đầu.

- Hạo nhi, bên trong Tiên Cảnh không có cảnh giới gì cụ thể, chỉ có Tiên đạo trăm mạch vừa nói!

- Hết thảy sinh linh đều có trăm mạch. Đây là duy nhất, bất kỳ sinh mạng, không nhiều không ít, đều là như thế.

- Sau Tiên Cảnh, tu cũng là trăm mạch, ba hồn bảy vía, tổng cộng mười cái. Mỗi mười mạch ngưng tụ một cái, trăm mạch toàn bộ mở ra, thành tựu tiên hồn. Sau khi sinh ra duy nhất đạo quả thì có thể đẩy ra ra cánh

cửa của Cổ Cảnh!

- Chẳng qua là Tiên Cảnh quá khó khăn, từ xưa đến nay khai 50 mạch đã có thể xưng là Tiên Cảnh đỉnh phong, cũng có thể đi thử đánh khai cổ môn. Trong truyền thuyết, người có thể mở được 80 mạch, phượng mao lân giác, chỉ có thiên kiêu dòng chính của các đại gia tộc tông môn mới có lực lượng khổng lồ của tông môn gia tộc làm được.

Về phần 90 mạch, thì càng hiếm thấy hơn, chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Còn chân chính trăm mạch toàn bộ mở ra... Có lẽ từ xưa đến nay, cũng không có người nào làm được.

- Hạo nhi nhất định có thể!

Mẫu thân của Mạnh Hạo lập tức lên tiếng.

Nam nhân nghe vậy cười ha ha một tiếng, thân thể bỗng nhiên hơi ngồi chồm hổm, khi đứng lên giống như người khổng lồ trời xanh. Ông ta nhoáng lên một cái hai bước, giữa cái phất tay, hai đạo kiếm khí khoảnh khắc bay ra, một đạo Đông Thổ, một đạo Bắc Địa.

Với tu vi của ông ta vốn không cần đi cố ý làm ra động tác gì. Hết thảy nước chảy mây trôi, chỉ là vì Mạnh Hạo, lúc này mới triển khai động tác.

Trong sơn cốc của Bắc Địa Băng Phong, nam nhân đi ra trong đóng băng trước đó, thời khắc này cười khổ, hắn không né tránh, mà là khoanh chân ngồi ở chỗ kia. Mặc dù người này cười khổ, nhưng trong mắt lại có một chút điên cuồng.

Thân thể hắn đang nhanh chóng biến thành màu tím, mơ hồ có lực nguyền rủa tràn ngập, trong phút chốc, chớp mắt kiếm khí lại tới.

- Người giết ta, huyết mạch nguyền rủa!

Nam nhân sau lưng có cánh đó bỗng nhiên lên tiếng.

- Chú tộc nhỏ nhoi, huyết mạch không tinh khiết cũng dám nguyền rủa Phương mỗ.

Tiếng hừ lạnh quanh quẩn, kiếm khí ầm ầm rơi xuống, trực tiếp chém xuống đầu thân ảnh có cánh nọ.

Trong nháy mắt thiêu đốt, những lực nguyền rủa kia hóa thành làn khói, trong vặn vẹo không thể lan tràn ra, thẳng thừng luyện hóa tiêu tán.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1151: Sinh ra ở Đông Thắng Tinh!

Một đạo kiếm khí cuối cùng, quán xuyên thiên địa, chạy thẳng tới Đông Thổ thâm sơn. Khi nó tới gần trước miếu cổ, miếu cổ này đột nhiên tản ra hào quang mãnh liệt, có đại đạo chi âm quanh quẩn. Dường như tòa miếu cổ này có thân ảnh của vô số tiên thần khoanh chân tĩnh tọa, bao gồm bốn phía mặt đất ngọn núi, dường như trở thành một chỗ Đạo tràng. Mơ hồ thời gian trôi qua, có thể thấy được rất nhiều sinh linh thiên kiêu, từng ở chỗ này tu hành qua.

- Hả?

Phụ thân của Mạnh Hạo khẽ hô một tiếng, kiếm khí dừng lại.

Đại môn của miếu cổ mở ra, bên trong đi ra một thân ảnh, thấy không rõ bộ dáng. Người nọ đứng ở nơi đó, hướng về chỗ vị trí cụ thể của phụ thân Mạnh Hạo, yên lặng nhìn.

- Không nghĩ tới đây lại là một chỗ Tiên Cổ Đạo Tràng... Là Phương mỗ lỗ mãng, nếu mở ra chỗ này... ta muốn một quả Tiên Cổ Đạo Lệnh!

Phụ thân Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng.

Thân ảnh kia trầm mặc một lát, giữa cái phất tay, miếu cổ nổ ầm ầm. Một cái lệnh bài tán phát tiên khí nồng đậm bay ra sau đó. Tất cả ánh sáng của miếu cổ thì ảm đạm, thân ảnh kia cũng đã biến mất.

Chín đại cường giả xuất hiện, rồi sau đó nhất nhất rơi xuống, trừ con cá sấu trở thành tọa kỵ, thân ảnh bên trong Tiên Miếu đưa ra một cái tiên cổ viện lệnh tránh khỏi khó khăn ra, bảy người kia toàn bộ tử vong.

Đây hết thảy cực nhanh, chỉ trong mấy lần đối thoại giữa Mạnh Hạo cùng phụ thân của hắn liền quyết định hết thảy.

Nam Vực Đại Địa, trên mặt đất tất cả tu sĩ toàn bộ hoảng sợ. Đám người Vấn Đạo đỉnh phong giữa không trung, cũng đều tâm thần chấn động.

Lê Tiên cười thảm, lảo đảo lui về phía sau vài bước. Khóe miệng tràn ra máu tươi. Bà ta nhìn Mạnh Hạo, lắc đầu.

- Đây là mệnh...

- Ta muốn trở thành hoa sen xanh...

- Không phải là vì thành Chân Tiên, ta chỉ vì người nọ... Năm đó từng nói, hắn... Thích hoa sen.

Lê Tiên cười thảm, khi thân thể lần nữa lui về sau, thân thể đã xuất hiện dấu hiệu tiêu tán.

Mất đi căn cơ, lại không cách nào dung hợp Mạnh Hạo trở thành hoa sen xanh, bà ta chỉ có tiêu tán.

- Mạnh Hạo... ngươi là Phong Yêu nhất mạch. Phong Yêu nhất mạch từ xưa vô tình. Nếu ngươi có một ngày có thể gặp được một người hỏi về Bỉ Ngạn Hoa của ngươi, ngươi giúp ta hỏi một chút hắn...

- Còn nhớ trên Nam Thiên Đại Địa, đóa... Bỉ Ngạn Hoa đã từng bị hắn chém xuống hay không?

Lê Tiên lẩm bẩm, lúc ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời, trong mắt hình như có nước mắt chảy xuống, thân thể dần dần tiêu tán.

- Ta hận... Nhưng ta không hận ngươi, ta hận mình... Không phải hoa sen

xanh.

Thanh âm của bà ta lẩm bẩm, trong vang vọng, tiêu tán hết ở thiên địa.

Tâm thần của Mạnh Hạo chấn động, hắn nhìn Lê Tiên biến mất, trầm mặc im lặng.

Chiến tranh của Nam Vực cùng Bắc Địa đã xong .

Tây Mạc rời đi, Đoạn Nam quan đứng vững cả vùng đất. Ân tình của Tây Mạc, Nam Vực sẽ không quên, đời đời đời đời đều sẽ khắc ghi. Mà tội nhân của Bắc Địa cũng mất đi đương vê nha, trở thành tội dân...

Nam Vực tu sĩ chỉ có 100 ngàn, rất nhiều tông môn gia tộc đều bị hủy diệt, rất nhiều đạo chính thống đều đã biến mất. Ngay cả mặt đất cũng đều linh khí không nhiều lắm. Cũng may có ngọn núi kia tồn tại, từ trên ngọn núi này, không ngừng tràn ra linh khí phụng dưỡng ngược lại mặt đất.

Có lẽ một số năm sau, Nam Vực sẽ lần nữa huy hoàng như đã từng.

Đan Quỷ về tới Tử Vận Tông, Tống lão tổ về tới Tống gia.

Hai người bọn họ là Vấn Đạo đỉnh phong còn sống, không tính Mạnh Hạo, trên Nam Vực Đại Địa hiện giờ. Mà Tử Vận Tông và Tống gia, cũng trở thành sự tồn tại như Thánh địa ở Nam Vực vậy.

Bọn họ dẫn đường Nam Vực tu sĩ thành lập tông môn gia tộc, chọn lựa người thích hợp tu hành từ trong người phàm trúng tuyển, khiến cho Nam Vực từ từ khôi phục.

Cái này cần thời gian, ít nhất hơn mấy trăm ngàn năm.

Tòa núi phong ấn Bắc Địa năm đại Vấn Đạo đỉnh phong, gọi là Bắc Tội

Sơn. Núi này đứng chót vót ở chỗ đó, sẽ trong năm tháng sau này, trở thành một chỗ địa điểm trứ danh của Nam Vực.

Chiến tranh... Đã xong .

Một trận chiến này, Mạnh Hạo nổi lên, tên của hắn truyền khắp Nam Vực Tây Mạc, ngay cả Đông Thổ cũng đều rối rít chấn động. Mạnh Hạo... đã trở thành sự chú ý của Nam Thiên Đại Địa.

Thế hệ thiên kiêu cùng thời với hắn năm đó, giờ này lớp chết, lớp ảm đạm, không có bất kỳ một người nào có thể theo kịp bước chân của hắn, đi tới trước mặt hắn.

Những gì Mạnh Hạo đã trải qua, đối với tu sĩ Nam Vực mà nói, giống như một tràng truyền thuyết.

Khi hắn mới vào tông là ở Kháo Sơn Tông, bên trong Huyết Tiên truyền thừa, quấy rối bầu trời Nam Vực, gió mây khắp nơi. Với Tống gia nhất cử kinh người, rồi sau đó chìm trong Tử Vận Tông, với cái tên Đan Đỉnh, lần nữa chấn động Nam Vực Đại Địa.

Bên trong Vãng Sinh Động, hắn chém đứa con xếp vào danh sách chuẩn của Quý gia!

Trong Mặc Thổ, hắn tham dự trận chiến của Thánh Tuyết Thành!

Tây Mạc Đại Địa, dưới Tử Hải kiếp, hắn dẫn một bộ lạc nhỏ yếu, từng bước một đi hướng huy hoàng, đi ra từ trong kiếp, bước lên Mặc Thổ.

Rồi sau đó biến mất, nhiều năm sau lần nữa xuất hiện, cùng Trảm Linh tu vi Hô Diên lão tổ đánh một trận. Trận chiến này long trời lở đất, rung chuyển Tây Mạc Mặc Thổ, kinh động thế nhân, hắn đi Yêu Tiên Tông.

Nam Thiên thiên kiêu đều tụ tập Yêu Tiên Tông, nhưng tất cả mọi người

chung vào một chỗ đều không thể rung chuyển hắn nửa điểm. Sau khi họ bị hắn cướp đi gần như tất cả tạo hóa, hắn xuất hiện ở Thiên Hà Hải!

Đệ thập tổ Vương gia hiện thân, Mạnh Hạo cửu tử nhất tử, đạo cơ hoàn mỹ bị đoạt. Trước khi chết, Hứa Thanh cứu giúp, kết nhân duyên, sau khi hắn tỉnh dậy từ Vãng Sinh Động, đánh một trận Thanh La Tông, rồi sau đó nhập ma kinh thiên.

Hồ Đạo thượng cổ, tranh đoạt Chân Tiên hồn, bốn phương thế lực đại chiến Huyết Yêu Tông. Hắn đánh một trận kinh người. Ngày đại hôn, Bắc Địa xâm lấn, Hứa Thanh bỏ mình. Mạnh Hạo điên cuồng, chiến chiến chiến!

Giết giết giết!

Trảm ma Vấn Đạo, nửa bước Chân Tiên!

Chuyện xưa của hắn, ở Nam Vực truyền ra như gió. Tây Mạc biết rõ. Bắc Địa kinh hãi. Đông Thổ cũng đều nghe nói, cái tên Mạnh Hạo... chân chính nổi lên!

Giờ này khắc này, bên trong Huyết Yêu Tông Thiếu Tông Cốc, Mạnh Hạo yên lặng ngồi ở chỗ đó. Trước người của hắn, là cha mẹ hắn, nhìn cha mẹ trước mắt, hắn đã không có chấn động trước đó, nhưng hắn lại trầm mặc xuống.

Mấy trăm năm không gặp nhau, bảy năm trong trí nhớ cho dù sẽ không ma diệt, nhưng ít nhiều vẫn sẽ mơ hồ. Chẳng qua là thân tình giữa huyết mạch, khiến Mạnh Hạo phức tạp hơn.

Hắn có quá nhiều điều không hiểu. Hắn cũng có quá nhiều mê mang. Năm đó phụ mẫu vì sao phải rời đi? Hôm nay vì sao lại xuất hiện, những năm qua, bọn họ ở nơi nào...?

Lúc mình nguy nan, bọn họ không ở bên.

Khi bị Bỉ Ngạn Hoa ký sinh, bọn họ không có ở bên.

Khi Vương gia lão tổ cướp đi đạo cơ hoàn mỹ của mình, bọn họ không ở bên.

Bên trong Vãng Sinh Động, vào một khắc sắp tử vong đó, bọn họ không ở bên.

Khi Hứa Thanh tử vong, bọn họ... cũng không ở bên.

Nếu như bọn họ chỉ là người bình thường cũng đã đành, nhưng trận chiến chém chết chín đại cường giả ấy, Mạnh Hạo đã hiểu rõ, phụ mẫu của mình rất mạnh... Cho dù là mạnh như Quý gia, từ đầu tới cuối cũng không xuất hiện qua.

Hắn cần một đáp án, cần một lời giải thích, trong lòng của hắn... có khúc mắc.

- Hạo nhi...

Mẫu thân của Mạnh hạo chảy nước mắt lên tiếng.

- Không nên lo lắng cho Hứa Thanh. Một luồng thần thức của phụ thân con trên người nàng, sẽ bảo vệ nàng bình an chuyển thế, chỉ dẫn các con gặp nhau.

- Ta biết con có khúc mắc, con có quá nhiều nghi vấn.

Phụ thân của Mạnh Hạo trầm giọng lên tiếng. Vẻ từ ái trong mắt của ông ta rất đậm rất đậm. Ông ta nhìn Mạnh Hạo, hít sâu một hơi, tay phải bỗng nhiên nhấc lên. Trên đầu ngón tay của ông ta xuất hiện một luồng hào quang rực rỡ.

- Ta sẽ dẫn con trở lại như trước, thức tỉnh trí nhớ của con, con sẽ thấy... đáp án.

Giữa lời nói, tay phải ông ta chỉ một cái, lập tức hào quang rực rỡ trôi nổi lên, tiến lại gần Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn cha mẹ trước mắt, sau đó nhìn về hào quang rực rỡ trước mặt, hai mắt nhắm nghiền. Vào khoảnh khắc hắn nhắm mắt, hào quang rực rỡ đụng chạm tới mi tâm của hắn, mang hắn về tới chỗ sâu của ký ức.

Lúc hắn sinh ra, đó là một bầu trời đêm có hai vầng trăng sáng, tinh tú vô tận, rất đẹp rất đẹp.

Rất nhiều tiếng cười vang vọng trong một chỗ đại điện vô cùng đồ sộ. Đại điện như vậy tồn tại gần như chiếm vị trí một nửa tinh tú. Trên cái tinh tú này, có một nửa lãnh địa, thuộc về...

Phương gia!

- Kỳ Lân tử của Phương gia ta sinh ra, làm yến hội 300 năm, chiêu đãi tất cả đạo hữu của Đông Thắng Tinh!

- Chỉ là Đông Thắng Tinh còn không được. Đứa cháu của lão phu, sau này nhất định danh chấn Đệ Cửu Sơn Hải, phải yến thỉnh đạo hữu của ba chỗ tinh tú khác, còn có những cổ tông cũng phải mời tới!

- Đứa bé này là ngoại tôn của lão phu, ngày sau núi thứ tám, cũng có con đường vô địch của nó, phải mời người của núi thứ tám tới chúc mừng!

Thanh âm ngân nga, tiếng cười vô tận, khi Mạnh Hạo mở mắt ra, thấy được là ngày như vậy, cười như vậy, thế giới cùng với đám người như vậy.

Một nữ nhân ôm hắn vào trong ngực. Hắn mở to mắt nhìn, thấy được chính là mẫu thân của hắn rất trẻ. Bên cạnh mẫu thân, còn có một cô bé năm, sáu tuổi, trong vẻ đang tò mò, mang nụ cười xấu xa, nhìn hắn. Thỉnh thoảng thừa dịp mẫu thân không chú ý, làm ra mặt quỷ hù dọa hắn, đó là tỷ tỷ của hắn.

Còn có phụ thân cách đó không xa, mặt đầy vẻ kích động, bị một đám lão giả này vây, không ngừng uống rượu.

Hắn sinh ra, cả Đông Thắng Tinh chấn động, bởi vì... phụ thân của hắn là đứa con cả của dòng chính nhất mạch, mà hắn... là trưởng tôn của dòng chính!

Cũng bởi vì, ông ngoại của hắn, không phải là người của núi thứ chín, mà là Mạnh gia núi thứ tám tiếng tăm lừng lẫy, bởi vì sơn chủ của núi thứ tám, chính là họ Mạnh!

Hắn sinh ra, Quý gia đều đưa tới tặng quà. Quý chủ phủ xuống một đạo pháp thân.

Hắn sinh ra, chấn động bốn tinh tú lớn, chấn động núi thứ chín, chấn động tất cả cổ tông.

Rất nhiều người đều hiểu, chỉ cần trẻ con sinh ra không phải phế vật, như vậy với lực lượng của Phương gia cùng Mạnh gia, ngày sau đứa nhỏ này nhất định rực rỡ tinh hải.

Nhất là, khi đứa bé này sinh ra, trên mu bàn tay của hắn có một Niết Bàn Ấn!

- Tiểu chủ, không nên đi vào, nơi đó là vùng cấm a, không thể làm loạn vào .

- Tiểu chủ tử, van cầu người, cái này không thể cắn a.

- Tiểu chủ, nhanh dừng lại, không thể đào a. Cái cây này là lão tổ năm đó tự mình gieo, người người người... nó không trở ngại người chơi mà.

Một đứa trẻ năm tuổi, bên trong cả Phương gia, cơ hồ mọi người đều nhức đầu. Hắn thật sự là rất tinh nghịch .

Gần như mỗi ngày, phía sau hắn đều đi theo đại lượng tộc nhân, bởi vì chỉ cần không để ý một cái... hắn có thể chọc rách cả trời.

- Tiểu đệ, ngươi lại tinh nghịch.

Tỷ tỷ cao hơn một đầu so với Mạnh Hạo, mang trên mặt cười xấu xa, hai tay không ngừng đùa nghịch phát ra tiếng động ca ca, cười híp mắt nhìn hắn. Khi nàng từng bước một đi tới, da đầu Mạnh Hạo tê dại, liên tiếp lui về phía sau. Thanh âm cũng nói lắp một chút, thường thường đang muốn giải thích cái gì, nhưng một hơi tiếp theo nhất định là bị khi dễ mạnh một phen.

Tỷ tỷ của hắn cũng dần dần lớn lên, đối với Mạnh Hạo rất là nghiêm khắc, khiến hắn từ đáy lòng cũng có chút sợ hãi. Vị tỷ tỷ này của hắn hình như có khuynh hướng bạo lực.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1152: Thất tuế kiếp!

- Tiểu chủ, nên đi học ...

- Không thể đánh, tiểu chủ tử, cậu ta là Vệ công tử a, là tộc đệ của người. Người đừng đánh cậu ta khóc.

- Ai nha, tiểu chủ người không thể khi dễ Linh Nhi Quận chúa. Nàng... nàng là đạo lữ tương lai của người, là lão tổ khâm định nha!

Mạnh Hạo kinh ngạc nhìn hết thảy, nhìn hắn lúc năm, sáu tuổi, hung hăng đánh một cậu bé cùng tuổi. Dường như là vì đứa nhỏ nọ cáo trạng, khiến hắn bị tỷ tỷ đánh một trận, thời khắc này đang trả thù. Đứa bé trai kia liên tục cầu xin tha thứ không ngừng khóc thầm. Sau đó hắn lại thấy được, mình đốt tóc của một cô bé xấp xỉ cùng hắn. Một màn này khiến hắn có chút kinh ngạc, thậm chí cảm thấy... đây không phải là bản thân mình a.

Hắn thấy được rất nhiều khuôn mặt xa lạ, thấy được bản thân mình trước khi bảy tuổi, không buồn không lo, thậm chí có thể nói vui vẻ không có tim không có phổi.

Còn có khi đi học không nghiêm túc. Điều này làm cho hắn không khỏi nghĩ tới mình không thuận lợi trên đường khoa cử.

Nhưng đây hết thảy, vào lúc sinh nhật bảy tuổi của hắn, toàn bộ biến đổi!

Cái ngày sinh nhật bảy tuổi đó, thân thể hắn xuất hiện biến cố kinh người. Biến cố ấy làm cho cả Phương gia chấn động, phong tỏa tin tức, bởi vì chuyện này quá mức kinh người.

Phương gia có một loại đạo pháp truyền thừa huyết mạch. Pháp này

nghịch thiên, căn cứ sự bất đồng về huyết mạch của tộc nhân có thể cho người... Niết bàn bốn lần, như sống sót bốn sinh mạng!

Chữ Phương có bốn nét, giống như bốn sinh mạng này, cũng chính là đạo pháp, khiến cho Phương gia ở Đệ Cửu Sơn Hải, vô luận là niên đại Lý chủ hay là thời đại Quý chủ đều trước sau sừng sững không ngã.

Mỗi một tộc nhân sinh ra, nếu cụ bị Niết Bàn Ấn, chính là thiên kiêu, như không có ấn, thì ngày sau cũng rất khó tạo thành.

Nhưng... bao nhiêu năm rồi, Tứ sinh này chỉ là truyền thuyết mà thôi. Cho dù là một vài lão tổ, trước khi tuổi già hư nhược cũng nhiều nhất là niết bàn một lần thôi . Người có thể niết bàn hai lần, vô cùng hiếm thấy.

Điều này cần tu vi sâu đậm, càng cần huyết mạch nồng đậm.

Mỗi niết bàn một lần sẽ nở ra một đóa Niết Bàn Hoa. Hoa đó sáp nhập vào trong cơ thể, có thể khiến cho người chí cường, sống thêm cả đời!

Cái ngày được bảy tuổi đó, tiểu Mạnh Hạo... Niết bàn !

Hắn không có tu vi cao sâu cỡ nào, nhưng khơi khơi... Niết bàn !

Chuyện này chấn động cả Phương gia. Cha mẹ của Mạnh Hạo lại chấn động tâm thần trước nay chưa có!

Bởi vì... Niết bàn là chuyện tốt, có thể khiến cho nhiều người sống cả đời. Nhưng nếu là phát sinh trên người một đứa trẻ bảy tuổi, đây là đại nạn tàn nhẫn nhất!

Hắn không có cuộc sống. Tương lai hắn vô hạn khả năng, không đợi nở rộ đã bị bóp chết, lấy máu thịt tinh hoa, lấy sinh mạng tất cả không đợi tạo hóa nở rộ, tiến hành niết bàn, lần nữa trở lại!

Thân thể hắn bắt đầu thoái hoá, thẳng thừng từ bảy tuổi như thời gian nghịch chuyển, lần nữa về tới một khắc vừa mới sinh ra. Niết Bàn Ấn trên mu bàn tay hắn phai nhạt một chút, tách ra một tầng, hóa thành một đóa hoa. Mà đóa hoa này không ngờ... nở rộ kết thành quả!

Cái quả đó xuất hiện, lần nữa chấn động Phương gia. Ngay cả những lão tổ bế quan không ra đều xuất quan đến xem.

Bởi vì trong truyền thuyết, cực hạn cuối cùng niết bàn đạo pháp của Phương gia chính là Niết Bàn Quả!

Niết Bàn Hoa mặc dù ít thấy, nhưng chung quy mỗi một đời vẫn sẽ có. Nhưng Niết Bàn Quả... bao nhiêu năm rồi, ở Phương gia cũng đều là vật truyền thuyết, đến nay mà thôi. Bên trong gia tộc chỉ có một xác quả tồn tại khô quắt không có khí tức.

Niết Bàn Hoa là tộc nhân Phương gia sau niết bàn, sống thêm cả đời mở ra. Vật nở rộ, dường như sinh ở trong người, có thể khiến cho người chí cường. Theo tộc nhân ngày sau tử vong, Niết Bàn Hoa cũng sẽ khô héo tiêu tán.

Mà Niết Bàn Quả... lại là loại cực hạn của sự cường đại ấy, lại có thể... bảo lưu lại, thậm chí truyền thừa!

Giờ này... trên người của tiểu Mạnh Hạo xuất hiện trái Niết Bàn Quả!

Chuyện này chấn động Phương gia. Tiểu Mạnh Hạo nơi này cũng được vô số tộc nhân cho rằng là thiên kiêu kinh thế. Nhưng cha mẹ hắn lại trong lòng có chút bất an. Bọn họ nhìn con của mình, thẳng thừng lần nữa biến thành trẻ con từ bảy tuổi. Loại cảm giác bất an đó càng lúc càng mãnh liệt.

Loại tạo hóa này không thể nghĩ sâu, một khi nghĩ sâu... thì sẽ rợn cả tóc gáy. Đứa nhỏ bảy tuổi không có cuộc sống, trên người của hắn dường

như không có tám tuổi.

Tổ phụ của Mạnh Hạo trầm mặc, vào một đêm rời đi. Trước khi đi ông ta nói cho cha mẹ của Mạnh Hạo, ông ta muốn đi tìm một dị nhân, duy chỉ có người này có thể có biện pháp, giải thích chuyện này. Cùng đi với ông ta còn có ngoại công của Mạnh Hạo, vị Mạnh gia lão gia tử của núi thứ tám.

Hai người rời đi, đạp không trời sao.

Dường như một lần luân hồi, tiểu Mạnh Hạo lần nữa lớn lên. Hắn không có ký ức cả đời của lúc trước. Tính tình biến đổi rất nhiều. Cả người rất lâu đều trầm mặc, đối với quá nhiều người bên trong gia tộc loại đơn độc nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt chỗ sâu ẩn chứa ánh sáng kỳ dị, khiến hắn hơi sợ.

Ánh mắt kia không giống như là đang nhìn một đứa con, mà nhìn một gốc cây thiên tài địa bảo.

Mỗi khi lúc này, tỷ tỷ của hắn đều sẽ phát ra rống giận, dẫn hắn đi hành hung những tộc nhân mắt lộ ra kỳ quang đó, thỉnh thoảng bảo vệ bên cạnh Mạnh Hạo.

- Tiểu đệ, không phải sợ, tỷ tỷ bảo vệ đệ!

Tỷ tỷ 15, 16 tuổi đã duyên dáng yêu kiều, nhưng tính tình nóng nảy như cũ không thay đổi, ngược lại càng lúc càng bạo lực .

Cho đến có một ngày, khi một vị tiền bối trong tộc cũng nhìn Mạnh Hạo như vậy, hắn sợ hãi .

Hắn nói chuyện này với phụ thân. Phụ thân của Mạnh Hạo mỉm cười sờ đầu hắn một cái, sau khi dụ dỗ hắn ngủ xong, xoay người đi ra. Sắc mặt của ông ta cực kỳ âm trầm. Ngày đó, cả Phương gia nổ ầm ầm ngập trời,

tiếng hét thàm thê lương không ngừng truyền ra. Phụ thân của Mạnh Hạo cầm một thanh kiếm, đi qua cả Phương gia.

Từ đó về sau, ánh mắt như vậy trong nháy mắt ít đi nhiều lắm nhiều lắm.

Thời gian trôi qua, những đứa trẻ cùng lứa với Mạnh Hạo trước đó, mỗi một người lớn hơn so với hắn. Thậm chí người lúc trước bị hắn khi dễ cũng đều tu hành tinh tiến. Hắn không bao giờ có thể đốt tóc của cô gái trổ mã càng lúc càng xinh đẹp đó nữa, cũng không thể đi đánh tên Vệ công tử hắn nhìn không vừa mắt, cũng không cùng thế hệ đồng bối theo hắn chơi đùa. Mặc dù tộc nhân phía sau vẫn rất nhiều, nhưng loại cảm giác tịch mịch cô độc luôn vây quanh bên người của hắn. Hắn dần dần cũng hiểu rõ niết bàn trước bảy tuổi.

Duy có cha mẹ bồi bạn hắn, tỷ tỷ ở cùng hắn. Trong thời gian sinh lần thứ hai, Mạnh Hạo rất ít đi ra ốc xá, yên lặng vượt qua bảy năm...

Cho đến khi hắn bảy tuổi sinh lần thứ hai, hắn... Lần nữa niết bàn .

Lần này niết bàn, trong sự sợ hãi Mạnh Hạo cảm nhận được đau khổ. Thân thể hắn khô héo, hắn hết thảy đều mơ hồ, máu thịt của hắn dường như muốn tiêu tán. Ấn ký trên mu bàn tay tán phát ánh sáng yêu dị.

Cả Phương gia lần nữa chấn động. Mẹ của hắn chảy nước mắt ôm Mạnh Hạo đang ở niết bàn. Nước mắt rơi vào trên mặt của hắn, khiến ký ức Mạnh Hạo có chút mơ hồ. Hắn mở mắt ra, kinh ngạc nhìn mẫu thân thương tâm muốn chết.

- Mẫu thân... Đừng khóc... người không phải đã nói sao, con chính là ngủ một hồi... Ngủ một hồi sẽ tỉnh ... Sau khi con tỉnh, mẹ còn phải kể chuyện xưa cho ta nữa chi...

Tiểu Mạnh Hạo khàn khàn lên tiếng. Tỷ tỷ của hắn ở một bên, khóc nhìn tiểu đệ. Nàng đã hai mươi tuổi, nhìn đệ đệ từ nhỏ đến lớn hai lần niết

bàn, lòng của nàng như bị xé rách vậy.

Phụ thân ở một bên gắt gao nắm chặc quả đấm, trong mắt dường như sắp nhỏ xuống máu tươi. Một cỗ cực kỳ bi thương không thể tuyên tiết trong lòng của ông ta.

Niết bàn là thiên địa tạo hóa, nhưng... liên tục hai lần phát sinh trên người một đứa bé con, liên tục hai lần tới lúc bảy tuổi, đây không còn là vận may, đây là kiếp nạn!

Thất tuế kiếp!

Nếu lần thứ ba phát sinh nữa, lần thứ tư phát sinh nữa, như vậy chờ đợi Mạnh Hạo chỉ có chết. Hắn sẽ để lại bốn trái Niết Bàn Quả, sau đó tiêu tán trong thiên địa.

Trong thế giới của hắn, vĩnh viễn... không có tám tuổi.

Phương gia cũng vào giờ khắc khí phần vô cùng quỷ dị. Ánh mắt của nhiều người rơi vào trên người Mạnh Hạo, nhìn hắn niết bàn, chờ đợi sau khi hắn niết bàn, xuất hiện trái Niết Bàn Quả thứ hai. Nhưng không ai trong mắt lộ ra dị thường, cũng không có ai lên tiếng nói chuyện.

Bọn họ nhìn thân thể của Mạnh Hạo từ từ thoái hoá, lần nữa trở thành đứa trẻ... Ấn ký trên mu bàn tay hắn nở ra một đóa hoa, kết ra Niết Bàn Quả.

Cuộc sống lần thứ hai không hoàn chỉnh của Mạnh Hạo, vào giờ khắc này kết thúc.

Hắn lần nữa biến thành trẻ con, nhưng không có khóc thầm truyền ra, mà là được mẹ của hắn ôm vào trong ngực, kinh ngạc nhìn bầu trời, giống như tự nhiên.

Mẹ của hắn khóc. Phụ thân của hắn ở một bên run rẩy, ngửa mặt lên trời rống giận, nhưng lại không có cách nào đi biến đổi hết thảy. Nhất là khi bọn họ thấy được, trên mu bàn tay của Mạnh Hạo, Niết Bàn Ấn một lần nữa sau khi xuất hiện, bọn họ hiểu rõ, lần sinh thứ ba sẽ bắt đầu.

Lần này, chú định cũng là sau bảy tuổi, lần nữa niết bàn.

Rất nhiều tộc lão của Phương gia rối rít bốn phía nhìn một màn này. Có không ít người lộ ra không đành lòng, cũng có người khẽ thở dài.

Chuyện này rốt cục vẫn phải truyền ra ngoài, nhưng che giấu hết bí mật của niết bàn. Người ngoài biết chỉ là Phương gia dòng chính trưởng tôn này khi sinh ra liền mang theo hạo kiếp, bảy tuổi một kiếp.

Hài tử như vậy chỉ có thể là một người tàn phế.

Mẹ của hắn cả ngày lấy nước mắt rửa mặt. Tỷ tỷ của hắn tánh tình nóng nảy, mỗi ngày đều muốn đi ra ngoài cùng người đánh nhau, dường như đang phát tiết nội tâm bi phẫn. Phụ thân của hắn phát động hết thảy lực lượng đi tìm phương pháp giải cứu, đều vu sự vô bổ.

Tổ phụ cùng ngoại công của hắn lại chưa trở về.

Khi hắn sinh ra lần thứ ba, lúc một tuổi, có một thanh niên lên Đông Thắng Tinh. Sự xuất hiện của hắn, khiến Phương gia tộc lão đều chấn động, rối rít tới lạy.

Hắn tự xưng là được tổ phụ cùng ngoại công của Mạnh Hạo mời tới. Sau khi hắn nhìn Mạnh Hạo, trầm mặc rất lâu, bên trong thần sắc hình như có chút ít hồi ức cùng phức tạp, cũng có giật mình.

- Hết thảy có nhân mới có quả, như hoa màu kia, ngươi cần lao động, mới có thể thu hoạch... Có bỏ ra, mới có hồi báo.

- Hai vợ chồng các ngươi có nguyện bỏ qua tương lai huy hoàng, bỏ qua hết thảy thân phận, cam nguyện trở thành Ngục Tôn của núi thứ chín, trấn thủ Nam Thiên Môn 100 ngàn năm. Trong vòng 100 ngàn năm khô khan đó, bất kể trời long đất lở, bất kể hạo kiếp của giới bên ngoài đều không thể đi ra Nam Thiên một bước. Các ngươi trông coi Nam Thiên Môn, không thể để cho bất kỳ ngoại giới sinh mạng, đi qua Nam Thiên Môn.

- Nếu các ngươi nguyện ý, để lại hết thảy vật lây dính nhân quả, mang đứa bé này đi vào trong đó đi. Nơi đó là nơi bắt nguồn của núi thứ chín, ở nơi đó... trước khi sinh nhật bảy tuổi của nó, các ngươi rời đi, không đến ngày Vấn Đạo, không thể gặp nhau, không thể lây dính nhân quả. Hết thảy phải xem các ngươi tâm thành hay không, thành tắc thành.

- Nó cũng không cần mang họ Phương, theo họ của mẫu thân nó đi.

- Như vậy, có lẽ... nó có thể sống tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1153: Tương lai nhất định gặp nhau!

Cha mẹ của Mạnh Hạo không hề do dự, chỉ cần có thể khiến hắn khá hơn, bọn họ nguyện ý bỏ ra hết thảy. Cho dù là mất đi tự do, bỏ qua thân phận đang có, đi tới chỗ Nam Thiên Tinh đó, trấn thủ 100 ngàn năm.

Bọn họ cũng cam nguyện!

Bọn họ rời đi, mang Mạnh Hạo, mang tỷ tỷ của Mạnh Hạo, rời khỏi Đông Thắng Tinh, rời khỏi Phương gia. Trước khi đi, toàn bộ tộc lão của cả Phương gia xuất động. Vì bọn họ lần này không thể mang bất kỳ vật nào dính tới nhân quả, cho nên phụ thân của Mạnh Hạo để lại tất cả vật phẩm trong gia tộc.

Ông ta chỉ lấy một thanh thiết kiếm.

Hai trái Niết Bàn Quả trên người của Mạnh Hạo cũng để lại. Toàn tộc tộc lão bao gồm lão tổ đều hứa hẹn, đây là Niết Bàn Quả thuộc về Mạnh Hạo, bọn họ sẽ bảo lưu lại. Đợi hắn khôi phục lại, hai trái Niết Bàn Quả này như cũ thuộc về hắn.

Phụ thân của Mạnh Hạo cười lạnh. Ông ta sao có thể nhìn mà không hiểu những điều này, vốn định không để hai trái đó ở lại chỗ này, nhưng đôi mắt sau khi lóe lên một cái, trong mắt lộ ra một chút tia sáng sắc bén.

- Hai trái Niết Bàn Quả này để lại ở tộc trưởng. Một vài năm sau, Hạo nhi nhà ta sẽ đích thân trở về lấy đi.

Ông ta giữa lúc nói chuyện, ném ra hai trái Niết Bàn Quả đều là chí bảo, tất cả mọi người nhìn lại.

Nhưng bọn họ không biết, chí bảo này cha mẹ của Mạnh Hạo xem ra, là nguồn gốc của bi thương.

Mấy ngày sau, bọn họ ôm Mạnh Hạo thường xuyên ngủ mê man, trước sau có chút ngốc trệ, còn có tỷ tỷ của hắn rời khỏi.

Bọn họ đi tới Nam Thiên Tinh, đi tới Nam Vực Đại Địa, đi tới Triệu Quốc vắng vẻ. Bên trong Vân Kiệt Huyện phía dưới Đại Thanh Sơn, bọn họ sống ở nơi đó. Còn tỷ tỷ của hắn thì chưa cùng đi theo, mà là đi Đông Thổ, ở nơi này đi vào Đông Thổ Phương gia, tu hành ở đó. Nàng muốn để lại bảy năm cuối cùng này cho cha mẹ cùng đệ đệ, để cho bọn họ ở chung một chỗ.

Bảy năm này Mạnh Hạo rất vui vẻ. Hắn từ từ khôi phục thần trí, bắt đầu đi học, cho đến trước khi sinh nhật bảy tuổi. Đêm hôm đó, phía ngoài treo gió màu tím. Cha mẹ của hắn mang thương tâm cùng lo lắng, vì cứu hắn, không thể không rời đi.

Khi hắn thức tỉnh, thanh âm kêu khóc khiến lòng của cha mẹ hắn cũng nát tan...

Mạnh Hạo mở mắt ra, trên mặt của hắn đã có nước mắt chảy xuống, rơi vào quần áo. Thế giới trước mắt dường như đều mông lung . Duy chỉ có cha mẹ trước mặt, thân ảnh dần dần rõ ràng.

Trên tóc của mẫu thân có thêm nhiều tóc trắng mà trước đó hắn không thấy. Trên gương mặt của phụ thân cũng có một chút tang thương mà hắn không có chú ý.

Bọn họ nhìn Mạnh Hạo, vẻ từ ái trong mắt khiến hắn run rẩy.

Hắn hiểu rõ hết thảy, hiểu rõ tất cả nghi vấn, tìm được xong toàn bộ đáp án, hắn thấy được từng hình ảnh của hai cuộc đời trước đó. Dường như

giấc mộng của ngày hôm qua, hôm nay mặc dù tỉnh, nhưng mộng hết thảy như cũ còn ở trong đầu, không thể phai mờ.

- Thất tuế kiếp...

- Vì ta, cha mẹ bị trấn thủ tại chỗ này 100 ngàn năm... 100 ngàn năm...

Mạnh Hạo không thể tưởng tượng đây là một sự lâu dài ra sao. Điều khúc mắt đã từng nơi nội tâm của hắn sớm vào giờ khắc này hoàn toàn hóa giải. Không có bất kỳ ủy khuất gì, thậm chí còn có đau lòng và hối hận.

Hắn không nên có khúc mắc đối cha mẹ.

Cha mẹ hắn, vì hắn yên lặng làm ra nhiều lắm nhiều lắm. Không có bất kỳ yêu cầu cùng hồi báo gì, duy nhất ... chỉ để cho hắn có thể sống tiếp được.

Thân thể của Mạnh Hạo run rẩy, nước mắt chảy ra.

- Mẹ...

- Cha...

Khi Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, mẹ của hắn run rẩy, tiến lên ôm lấy hắn, nước mắt chảy xuống.

- Hạo nhi, hết thảy đều tốt rồi. Kiếp của con đã vượt qua, hết thảy đều tốt rồi...

Phụ thân của Mạnh Hạo, vị Phương Tú Phong này đã từng là đứa con cả dòng chính của Phương gia, thiên kiêu kinh người. Mặc dù hiện tại ông ta cũng như cũ danh chấn ngoại giới, yên lặng đi tới, ôm lấy vợ con của ông ta vào trong ngực.

- Đều qua hết rồi, Hạo nhi, đều đã qua rồi..

Ông ta nói, thanh âm run rẩy, trong mắt cũng nước mắt chảy ra. Đây là lần thứ hai ông ta chảy nước mắt, sau khi ông ta thành niên.

Lần đầu tiên, là Mạnh Hạo niết bàn sinh lần thứ hai. Ông ta nhìn đối phương từ bảy tuổi biến thành trẻ con, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, nhìn đôi mắt từ từ vô thần, ông ta chảy nước mắt .

- Tỷ tỷ...

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng. Hắn không quên hình ảnh tỷ tỷ nghiêm khắc đối với mình trong đó, không quên khi sinh lần thứ hai, tỷ tỷ bảo vệ mình.

Lời lẽ đó, hắn còn nhớ rõ.

- Tiểu đệ, không phải sợ, tỷ tỷ bảo vệ đệ!

- Tỷ tỷ con bế quan ở Đông Thổ vẫn chưa đi ra. Sau khi chúng ta trở về, đợi tỷ tỷ con xuất quan, một nhà đoàn viên!

Mẫu thân của Mạnh Hạo, vui khóc lên tiếng.

- Tổ phụ cùng ngoại công...

Mạnh Hạo hỏi lần nữa.

Hắn vừa hỏi lời này, phụ thân cùng mẫu thân của hắn đều trầm mặc. Nội tâm của Mạnh Hạo lộp bộp một tiếng. Hắn nhớ lúc đầu hai vị lão nhân gia là vì hắn mới cùng đi ra ngoài, muốn đi tìm một dị nhân.

Vị dị nhân nọ, năm đó đã tới, nhưng tổ phụ cùng ngoại công của hắn lại

chưa trở về.

- Có bỏ ra, mới có hồi báo. Mệnh đăng của tổ phụ cùng ngoại công của con vẫn chưa tắt. Bọn họ còn đấy, chẳng qua là ở một nơi... chúng ta không biết thôi.

Hồi lâu, phụ thân của Mạnh Hạo, chậm rãi nói.

Mạnh Hạo trầm mặc, nội tâm lại có một chút đau đớn. Trước đây hắn không biết hết thảy cũng đã đành, giờ này sau khi hắn biết được tất cả nhân quả, hắn đối với tổ phụ cùng ngoại công, trong lòng có tội lỗi rất sâu.

Nếu không có bọn họ, dị nhân đó sẽ không xuất hiện. Hắn nơi này sớm đã trở về cát bụi mà đi, hóa thành 4 trái Niết Bàn Quả.

Cũng chính bởi vì mình, khiến hai lão nhân đi một chuyến chưa trở về.

Mà cha mẹ nơi này bị trấn thủ ở đây 100 ngàn năm. Nghĩ đến những điều này, lòng của Mạnh Hạo càng thêm đau nhói. Hắn nhìn cha mẹ, hắn không mở miệng nữa, nhưng sâu trong nội tâm, đã ghi khắc sâu tận đáy lòng hết thảy những thứ này.

Ân tình của phụ mẫu người thân, hắn cả đời này không thể báo đáp.

Từ đầu đến cuối, Huyết Yêu lão tổ cũng không có thức tỉnh. Cho đến trước khi Mạnh Hạo cùng cha mẹ hắn rời đi, phụ thân quay đầu lại sâu đậm nhìn thoáng qua Huyết Yêu Sơn, trong trầm mặc ôm quyền, cúi đầu sâu đậm.

Mấy ngày sau, Nam Vực Đại Địa, hết thảy đều khôi phục lại trật tự ngay ngắn. Mạnh Hạo cùng phụ mẫu hắn rời đi, trước khi đi, hắn đi bái biệt sư tôn Đan Quỷ.

Mẫu thân của hắn đối Đan Quỷ nơi này cũng vô cùng cảm kích, đưa ra lễ trọng. Đan Quỷ lại sắc mặt lập tức trầm xuống, cho dù đối phương là hạng người có tu vi ngập trời, nhưng ông ta như cũ sắc mặt biến đổi, không nhận bất kỳ lễ vật.

- Mạnh Hạo là đệ tử của ta, sao có thể nhận lễ của các ngươi!

Phụ thân của Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu, đưa ra một luồng đạo ý của ông ta. Ý này ngưng tụ trong cơ thể Đan Quỷ, khiến thân thể của người này chấn động.

Đây là đạo ý, đối với Đan Quỷ mà nói, ý nghĩa vô cùng trọng đại, có thể cho ông ta chứng kiến đường tu hành của bản thân mình.

- Là hai phu thê ta lỗ mãng, xin đại sư chớ trách mắng. Một luồng đạo ý này xin đại sư nhận, Hạo nhi không sinh ra ở Nam Thiên Đại Địa. Cái duyên Chân Tiên mười ngàn năm này không thuộc về nó. Đạo chí của đại sư khiến Phương mỗ kính nể. Khi Chân Tiên Kiếp, Phương mỗ đích thân đến hộ đạo cho đại sư!

Ở Tử Vận Tông mấy ngày, Sở Ngọc Yên một mực tránh hắn. Mạnh Hạo khẽ thở dài, không cưỡng ép đi gặp, cùng phụ mẫu hắn cuối cùng rời đi, sau khi bái biệt Tống lão tổ, rời khỏi Nam Vực Đại Địa.

Khi bọn họ hóa thành cầu vồng đã đi xa, trên ngọn núi của Tử Vận Tông, Sở Ngọc Yên kiêu ngạo đứng ở nơi đó. Nàng không nói một lời, chỉ có điều bóng lưng xào xạc, khiến sau khi Đan Quỷ nhìn thấy, khẽ thở dài một tiếng.

Mạnh Hạo theo phụ mẫu hắn rời khỏi nơi đây.

Trên đường Mạnh Hạo yêu cầu đi một chuyến Thiên Hà Hải, tìm lão rùa đen Kháo Sơn nọ. Mẫu thân của hắn cười lắc đầu.

- Con nói con rùa đó ư? Nó sớm đã rời đi, không còn ở Nam Thiên Đại Địa nữa.

Mạnh Hạo sửng sốt, sau đó vẻ mặt hận hận. Thầm nói lão rùa đen này đi thật nhanh, nếu không, nhất định phải khiến lão nhìn đẹp mắt.

Thời khắc này trong tinh không, có một con rùa với thân thể vô cùng khổng lồ, đang trôi đi bên trong tinh hà. Trên lưng của nó có một khối mặt đất, phía trên có rất nhiều sinh mạng tồn tại, cũng có tu sĩ tông môn san sát.

Nhưng bọn họ hiển nhiên không biết mình đã thân ở tinh không. Cho dù họ ngẩng đầu, thấy được cũng là bầu trời biến ảo.

Lão rùa đen này chính là Kháo Sơn lão tổ. Nó thời khắc này đầu bên trong vỏ rùa, đang ngâm nga khúc nhạc. Một bộ dáng vui vẻ vô biên, cũng có đắc ý.

- Hừ hừ, vẫn là lão tổ ta lợi hại, ta bỏ chạy tới nơi này, nhìn xem tên khốn nạn rùa con này làm sao có thể tìm đến ta!

- Ha ha, từ nay về sau, trời cao biển rộng, lão tổ ta tự do ! !

- Tiểu khốn nạn rùa con, lão tổ ta cũng không ở Nam Thiên Tinh, xem ngươi làm sao đây, trợn tròn mắt rồi chứ, ha ha.

Kháo Sơn lão tổ vừa nghĩ tới có một ngày Mạnh Hạo đi Thiên Hà Hải tìm kiếm mình, nhưng sau đó không tìm được, liền lập tức phấn chấn. Nó lần nữa cảm giác mình trên tâm trí, vượt qua Mạnh Hạo nhiều lắm nhiều lắm.

- Muốn cho lão tổ ta đảm đương người hộ đạo, không có khả năng, ai... Đều do những thứ Phong Yêu nhất mạch lão khốn nạn rùa con đó, hại đầu óc ta có chút dùng không xong. Ta thế nào không sớm một chút nghĩ

tới, bay ra Nam Thiên Tinh chứ!

- Nhưng mà bây giờ cũng không muộn, ta chợt phát hiện, sau khi bay ra Nam Thiên Tinh, lão tổ ta càng thông minh!

- Ai nha nha, đi nơi nào tốt đây? Thôi thôi, lão tổ ta nhớ năm đó trên Đông Thắng Tinh, còn có một người đạo lữ. Đã nhiều năm như vậy, cũng không biết nàng đó thế nào rồi, liền đi xem một chút tình nhân cũ đi.

Kháo Sơn lão tổ rất là hí hư, xoay người nhoáng lên một cái, nâng cả Triệu Quốc, chạy thẳng tới Đông Thắng Tinh mà đi.

Nó vừa bay, vừa ngân nga khúc hát phiêu diêu, vui vẻ vô biên...

Còn có một người cũng bay nhanh trong tinh không. Đó là một lão giả điên điên khùng khùng. Ông ta rõ ràng không phải tiên, lại chẳng biết tại sao, trên thân thể không ngờ tản ra tiên khí nồng đậm, có thể chống đỡ ông ta đi lại tinh không.

- Thành tiên... Thành tiên...

Khi thanh âm của ông ta quanh quẩn bốn phương tám hướng, gương mặt ông ta lại xuất hiện sự biến hóa quỷ dị. Phút chốc là lão già, trong nháy mắt... lại hóa thành bộ dáng thanh niên.

Chẳng qua là bộ dáng thanh niên đó hoàn toàn bất đồng khi cùng là lão già. Đó là hai người bất đồng!

Ôn ta là đệ thập tổ Vương gia, mà thân ảnh khi thì huyễn hóa ra trên người ông ta... Nếu là Mạnh Hạo ở chỗ này, liếc một cái liền có thể nhận ra, đó là... Vương Đằng Phi!

Vương Đằng Phi bị đệ thập tổ Vương gia cắn nuốt hồn!

Cùng lúc đó, ranh giới Bắc Địa cùng Đông Thổ đang có hai cái thân ảnh, lấm la lấm lét lặng lẽ đi về phía trước. Một là thanh niên mặc quần áo màu đen. Thanh niên này có bộ dáng thanh tú, dường như một người thư sinh, nhìn kỹ, lại cùng Mạnh Hạo có chút tương tự. Nhưng ngặt nỗi ánh mắt kia có ý xấu xa, phá hủy hình tượng chỉnh thể.

Bên người của gã, đi theo một một tên mập mạp. Tên mập mạp này thỉnh thoảng lẩm bẩm.

- Bỏ chạy bỏ chạy bỏ chạy, ngươi biết bỏ chạy, sớm nói ngươi như vậy không đúng, ngươi như vậy thất đức, ngươi như vậy vô cùng vô cùng vô sỉ. Lúc trước chúng ta không nên chạy... Lần này xong rồi, hoàn toàn xong rồi, Mạnh Hạo không ngờ mạnh mẽ như vậy ... Làm sao bây giờ, khiến tam gia sau này ta làm sao?

- Câm miệng, ngũ gia ta còn chưa lên tiếng đây, ngươi la ó dài dòng làm gì, ngươi muốn làm gì? Ngươi biết tam hậu diện là cái gì không? Ngươi có thể đếm tới năm sao!

Ngũ gia có thể!

- Tin ngũ gia được bất tử, ngũ gia mang ngươi đi Đông Thổ. Có cọng lông chim rớt xuống từ trên trời đó, sau này chúng ta đi nhất định nổi tiếng sống khỏe ăn sung mặc sướng đó!

Thanh niên liếc mắt một liếc, ngạo nghễ lên tiếng, thân thể còn run run một chút, dường như cắt tỉa lông tóc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1154: Tiên Cổ Đạo Lệnh!

Đông Thổ Đại Địa, cổ thành Trường An.

Nơi này là địa phương mà vô số thư sinh mộng tưởng tới trên Nam Thiên Tinh, triều bái Đại Đường, bước chân vào Trường An.

Đại Đường có binh lực hùng hậu, cũng có tu sĩ trấn quốc. Thế giới phàm tục của cả Nam Thiên Đại Địa không ai không sùng bái đối với Đại Đường.

Đồng dạng là ở Đông Thổ, tông môn gia tộc san sát, vượt qua Bắc Địa, Nam Vực cùng Tây Mạc bất kỳ lực lượng của một khu vực nào, ch chỉ là tông môn ở chỗ này, lại có chín tông.

Cũng có bảy đại gia tộc, môn đồ, đệ tử, tộc nhân, số lượng rất nhiều. Đông Thổ phồn hoa như thế đương nhiên thiên kiêu vô số, thậm chí có không ít danh truyền những đại lục khác.

Cho dù là hoàng tộc, cũng có đạo thống tự thân tồn tại, lấy điều này nắm trong tay mặt đất. Bản thân Đường Hoàng lại có tu vi cường hãn, ngày thường rất ít hiện thân, nhưng uy áp của ông ta bao phủ toàn quốc.

Lấy Trường An làm trung tâm, bốn phía có mười tòa Vệ Thành, trong đó tám tòa thuộc về Đại Đường, nhưng lại có hai tòa, thuộc về hai gia tộc.

Một là Phương, một là Quý!

Tuy rằng chiếm cứ hai cái Vệ Thành, nhưng điều này cũng không đại diện hai gia tộc này cuối đầu trước hoàng quyền. Bọn họ siêu nhiên, ngự trị trên hết thảy, càng làm cho Đông Thổ những tông môn gia tộc khác đều phải cúi đầu trước mặt bọn họ.

Nhất là Quý gia, ngay cả trời cũng đều là gia tộc của bọn họ, có người nào có thể chí cao vô thượng ở trước mặt bọn họ chứ?

Mà Phương gia, một dạng nội tình cường hãn, mặc dù trên chi nhánh nơi này, nhưng cho dù là chi nhánh, cũng cho người cảm giác sâu không lường được. Chỉ có điều dường như tuân theo một ít tộc quy, ở chỗ này, phải tôn trọng Đại Đường, bảo vệ Đường triều vĩnh hằng, mặc dù... Đường Hoàng họ Lý!

Nhưng này những điều đó đối Mạnh Hạo mà nói, tuy rằng rất gần, nhưng cũng rất xa.

- Hạo nhi, đường tương lai của con ở dưới chân của chính con. Như thế nào đi nữa, cha mẹ chỉ có thể phụ trợ, không thể giúp cho con. Giờ này, con cần làm nhất, chính là... Thành tiên!

- Con giờ này đã là nửa bước Chân Tiên. Chỉ kém nửa bước thì có thể bước ra thành tựu Tiên Cảnh.

- Chân Tiên mỗi mười ngàn năm có một lần cơ duyên. Vì cơ duyên này, rất nhiều thế hệ tu sĩ hoặc là thiên kiêu trước đó, cam nguyện tự áp tu vi, chờ đợi cái duyên của Chân Tiên.

- Mười ngàn năm này, duyên Chân Tiên ở Nam Thiên Đại Địa, nhưng con không phải sinh ra ở Nam Thiên Đại Địa,. Cái duyên của tinh này không thuộc về con. Chỗ Chân Tiên của con là ở Đông Thắng Tinh.

Bên trong Phương gia, ở đình viện, dưới một cái cây già, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở chỗ kia. Bên cạnh hắn có một con cá sấu nhỏ, đang run rẩy ở một bên, thận trọng nhìn nam nhân tĩnh tọa khoanh chân phía trước Mạnh Hạo.

Đó là phụ thân của Mạnh Hạo.

- Thành tựu Chân Tiên, đơn giản nhất, là lấy Thông Tiên Đằng hiếm thấy này đây, cảm ngộ Chân Tiên ý, thành Chân Tiên.

- Thông Tiên Đằng mặc dù hiếm thấy, nhưng đúng là vẫn còn có. Miễn cưỡng đủ mỗi vạn năm, các tông xuất hiện một đến hai vị Chân Tiên cường giả. Tuy nhiên thời gian sử dụng là trong vòng ngàn năm của mỗi một lần sau Chân Tiên duyên.

- Biện pháp thứ hai thì rất khó, đó chính là mười ngàn năm một lần Chân Tiên duyên. Lấy duyên này chứng thực đường Chân Tiên, như sư tôn Đan Quỷ của con. Ông ta muốn đi chính là đường này.

- Hai loại tiên đều là Chân Tiên. Nhưng sư phụ con loại đó khó có được nhất. Nếu ông ta thành công, nhất định sẽ được thế lực lớn mang đi, thành đệ tử hạch tâm.

- Mà lấy Thông Tiên Đằng thành Chân Tiên, thì hơi kém một chút, nhưng tu hành không chỉ dựa vào cất bước, tương lai như cũ huy hoàng.

- Cho nên, sư phụ con khi thành Chân Tiên, Nam Thiên Đại Địa sẽ rất náo nhiệt, không ít mười ngàn năm cố ý ở chỗ này sinh ra. Rồi sau đó thiên kiêu của các tông các gia tộc bị mang đi sẽ trở lại tranh đoạt, đến lúc đó ta sẽ hộ đạo cho sư tôn của con.

- Mà con ở đây, sau khi nhìn qua sư tôn con độ kiếp, phải đi Đông Thắng Tinh, vi phụ ở nơi này chuẩn bị Thông Tiên Đằng cho con!

Phụ thân của Mạnh Hạo nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi nói.

- Thành Chân Tiên, chỉ có hai con đường này sao? Còn Bỉ Ngạn Hoa vì sao thành tiên?

Mạnh Hạo kinh ngạc hỏi.

- Người không phải hoa, hoa không phải là người. Con đường của nó chỉ có thể tham khảo, tu sĩ nếu đi, rất khó thành đạo.

- Cũng còn có con đường thứ ba, không dựa vào bất kỳ tinh tú, bất kỳ tiên thổ, tự thân... Tự thành Chân Tiên!

- Nhưng quá ít thấy, truyền thuyết chỉ có Địa Tạng lão tổ của bốn núi, đi chính là con đường này, trừ ông ta ra, không người nào làm đến như vậy. Một khi thành công, dẫn động tiên khí của cả Sơn Hải ngưng tụ trôi qua, trên đời đều biết.

- Đi như thế nào, vi phụ cũng không biết.

Phụ thân của Mạnh Hạo lắc lắc đầu. Ông ta mặc dù nhìn kỹ Mạnh Hạo, nhưng cũng không cho rằng hắn có thể đi ra con đường thứ ba.

- Chín thức kiếm pháp của ta, con có thể cảm ngộ nhiều hơn.

Ông ta nghiêm túc nhìn Mạnh Hạo. Bọn họ trở về đã có mấy ngày, đáng tiếc tỷ tỷ Phương Du của hắn bế quan đến thời khắc mấu chốt, không thể đi ra ngoài. Mấy ngày này, theo Mạnh Hạo về nhà, Nam Thiên Đại Địa Phương gia, rất nhiều người đều cẩn thận, đối với Mạnh Hạo xa lạ, ngay cả thử dò xét cũng không dám.

Bởi vì chuyện của Mạnh Hạo ở Nam Vực sớm đã truyền ra. Tu sĩ của Đông Thổ Đại Địa cũng phần lớn nghe nói.

Về phần Quý gia, mấy ngày qua cũng không ít người rối tung... Phàm là rối tung , đều là thiên kiêu mà trước đó bên trong Yêu Tiên Cổ Tông, thiếu Mạnh Hạo linh thạch. Còn có một vài đứa con cưng bên trong ít tông môn của Đông Thổ cũng đều từng người một rối tung trong phức tạp.

- Đây là một cái Tiên Cổ Đạo Lệnh!

- Cầm lệnh này, con ngày sau rời khỏi Nam Thiên Đại Địa, có thể trở về gia tộc tu hành, cũng có thể đi núi thứ chín Tiên Cổ Đạo Tràng, bái nhập nơi đó, tu hành đạo pháp!

- Bên trong núi thứ chín, có nhiều chỗ Tiên Cổ Đạo Tràng. Sau khi mỗi một chỗ mở ra đều sẽ dẫn động bốn phương tám hướng chú ý, đến nay chỉ có Tiên Cổ Đạo Tràng của núi thứ chín còn truyền thừa. Nơi đó có rất nhiều tu sĩ ở bên trong tu hành, khiến cho Tiên Cổ Đạo Tràng này trở thành Đạo môn siêu nhiên của núi thứ chín. Khi những Đạo tràng khác xuất thế, đều đã hoang phí.

- Tiên Cổ Đạo Tràng chỉ có người mạnh nhất trong thiên kiêu, mới có thể bái nhập bên trong đó. Năm đó Lý chủ bái nhập qua. Quý chủ cũng bái nhập qua. Phương gia ta thời đại lão tổ nọ, cũng bái nhập qua. Nơi đó lịch đại thu môn nhân vô cùng nghiêm khắc. Nhưng nếu có thể có Tiên Cổ Đạo Lệnh, có thể trực tiếp trở thành đệ tử hạch tâm của Tiên Cổ Đạo Tràng.

- Cái lệnh bài này con nhận đi!

- Cái lệnh bài này trừ một tác dụng này ra, ở Nam Thiên Đại Địa, vi phụ trước đó cũng phát hiện một chỗ Tiên Cổ Đạo Tràng. Tuy rằng hoang phế, nhưng ta vừa bước vào, Đạo tràng đã tự mình mở ra...

- Con cầm lệnh bài này, nhận chỉ dẫn, có thể vào bên trong Đạo tràng tu hành cảm ngộ, đối với con thành tiên, có đại cơ duyên.

- Tuy nhiên, sau khi Tiên Cổ Đạo Tràng mở ra, sợ là người ngoại giới sẽ có phát hiện. Đến lúc đó hẳn có không ít thiên kiêu của các tinh các tông các gia tộc bên ngoài Nam Thiên Đại Địa phủ xuống nơi này, đi tới bên trong chỗ Tiên Cổ Đạo Tràng đó, tranh đoạt cơ duyên cùng tạo hóa.

- Bọn họ muốn tranh đoạt nhất, chính là cái Tiên Cổ Đạo Lệnh này.

- Đây là sự ma luyện của con.

Dưới cây lớn, phụ thân của Mạnh Hạo vung tay phải lên, một cái lệnh bài rực rỡ tán phát hào quang, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, lơ lửng ở trước mặt của hắn. Hắn chăm chí nhìn, chỉ nhìn thoáng qua, hắn liền lập tức cảm nhận được một cỗ thương tang cùng mênh mông ập vào mặt.

Mơ hồ , dường như hắn thấy được một cái Đạo tràng viễn cổ. Bên trong có vô số thân ảnh đang tu hành, có tiên nhân toàn thân tán phát tia sáng, đang giảng đạo.

Đại đạo chi âm quanh quẩn, ở bên tai mơ hồ nghe không rõ ràng, nhưng lại khiến Mạnh Hạo có loại cảm giác đắm chìm dưới tiên quang, toàn thân tiên khí lượn lờ, vô cùng bất phàm.

Sau một lúc lâu, thân thể của Mạnh Hạo chấn động, lúc này mới khôi phục lại, cầm lấy Tiên Cổ Đạo Lệnh trong bàn tay.

- Bảo vệ được cái đạo lệnh này, rồi sau đó thành tiên, đây là sự khảo nghiệm của vi phụ đối với con. Nếu con không làm được... thì cũng không cần rời khỏi bên cạnh ta và mẹ của con, ở chỗ này theo chúng ta tốt hơn.

- Nếu con lực chiến thiên kiêu của các tinh các tông các gia, bảo vệ cái đạo lệnh này, trở thành Chân Tiên. Như vậy... Ta với mẹ của con an tâm cho con rời khỏi Nam Thiên Đại Địa, đi ra tương lai đỉnh cao thuộc về con!

Phụ thân của Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng. Mạnh Hạo ngẩng đầu, cầm cái Tiên Cổ Đạo Lệnh, gật đầu thật mạnh một cái.

Thấy được Mạnh Hạo như thế, trên mặt phụ thân lộ ra nụ cười. Nụ cười

kia mang từ ái, trong mắt ẩn chứa khích lệ.

- Đi thôi, con cá sấu này cứ để ở chỗ này, làm vật để cưỡi ngày sau cho con khi thành tiên rời đi. Hạo nhi... Cả đời này, ta với mẹ con không có ở bên cạnh con, con đi tới cảnh giới hiện giời. Đây hoàn toàn là dựa vào sự cố gắng của chính bản thân con!

- Ta tin, tương lai của con... Một dạng không cần ta với mẹ của con tới trợ giúp. Con sẽ tự mình... Đi xa hơn!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cúi đầu với phụ thân.

- Đi thôi, sẽ đi ngay bây giờ, tu sĩ bọn ta hết thảy không câu nệ tiểu tiết. Con cũng đã... Lớn rồi.

Phụ thân của Mạnh Hạo nhìn Mạnh Hạo, nụ cười trên mặt, đó là ánh mắt ước mong con cái vinh hiển. Ánh mắt như vậy, Mạnh Hạo đã thấy qua ở chỗ của Kha Vân Hải.

Mạnh Hạo đứng lên, khi ngẩng đầu nhìn lại, mẹ của hắn đi tới từ ngoài đình viện, đi tới bên người của hắn. Bà chỉnh sửa lại một chút quần áo cho hắn. Ánh mắt đó từ ái án, mang không đành, cũng có lo lắng.

- Mẹ, con không sao!

Mạnh Hạo cười có chút xấu hổ.

Vừa nhìn thấy nụ cười này của Mạnh Hạo, mẫu thân hắn lắc đầu cười .

- Con đó, từ nhỏ cười cứ như vậy, mỗi lần một muốn làm chuyện gì xấu, đúng sẽ như thế.

Nụ cười của Mạnh Hạo càng ngượng nhập xấu hổ. Sau khi hắn nói chuyện một hồi cùng phụ mẫu, hắn ôm quyền cúi đầu, lúc ngẩng đầu,

sâu đậm nhìn thoáng qua phụ mẫu, xoay người cất bước đi.

Nhìn bóng lưng của Mạnh Hạo đã đi xa, mẫu thân của hắn khẽ thở dài một tiếng.

- Tu sĩ tu hành, vốn dĩ là như thế, Hạo nhi nó là "Rồng trong loài người", con đường của nó... ở chính dưới chân nó!

- Nhưng ta vẫn lo lắng...

- Khi không có chúng ta ở bên, nó đã đi tới nửa bước Chân Tiên.

Phụ thân của Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng.

- Hài tử lớn rồi, tính cách của nó không có khả năng ở chỗ này 100 ngàn năm, chúng ta lại không cách nào đi ra, sự ma luyện thích hợp nhất định phải có. Hơn nữa... dõi mắt cả Đệ Cửu Sơn Hải, ở cái tuổi này, người có thể có tu vi như thế, thật không có bao nhiêu người có thể cùng Hạo nhi sánh vai!

Phụ thân của Mạnh Hạo nói tới chỗ này, một cỗ ý tự hào dâng lên.

- Nhưng lúc này đây Tiên Cổ Đạo Tràng bị ngươi mở ra, ta sợ trong những người tới, có người trên Linh Cảnh...

Mẫu thân của Mạnh Hạo nhẹ giọng nói.

- Phương Tú Phong ta trên Nam Thiên Tinh, quy tắc của nơi này... Ta nói chắc lời, trên Linh Cảnh, tự tiện xông vào chính là chém.

Phụ thân của Mạnh Hạo cười nhạt một tiếng.

Mạnh Hạo đi ra Phương gia, mấy ngày qua này, hắn từ sau khi trở về, trước sau không đi ra ngoài. Thời khắc này hắn đi ở đầu đường náo

nhiệt, nhìn bốn phía mọi chỗ phồn hoa, nơi này rõ ràng là thành trì của người phàm. Trong nơi đây có một ít tu sĩ cũng không dám hiển lộ ra cao hơn người một bậc. Dường như cho dù là tu sĩ, ở chỗ của Đại Đường trực tiếp nắm trong tay cũng không thể lớn lối.

Lúc ngẩng đầu, Mạnh Hạo thấy được xa xa một tòa hùng thành, đó... chính là Trường An.

Khi bất giác nhìn lại như thế, Mạnh Hạo vận chuyển tiên khí, lại nhìn lên. Hắn bất ngờ thấy được có 95 con Kim Long, trôi đi ở bầu trời của Trường An, khi thì phát ra gào thét gầm thét, long trời lở đất, nhưng người ngoài hiển nhiên không thể nghe được.

Mơ hồ, 95 con Kim Long này dường như hợp thành một cái thân ảnh khổng lồ. Thân ảnh ấy giống như ngồi ngay ngắn ở trong thiên địa. Khi Mạnh Hạo nhìn lại, thân ảnh kia hình như có điều phát giác, một đạo ánh mắt khoảnh khắc mà đến, nhìn về phía hắn.

- Con của Phương huynh quả nhiên bất phàm, lần đầu gặp nhau, tặng cho ngươi một luồng khí vận tăng thêm lên người.

Thanh âm uy nghiêm, vang vọng trong óc của Mạnh Hạo. 95 con Kim Long đồng loạt phun ra long khí, tạo thành một con Tiểu Kim Long, rất sống động, hóa thành một luồng sáng vàng xé hư không mà đến, khoảnh khắc liền sáp nhập vào trong cơ thể của Mạnh Hạo. Nó chui tới chui lui trong thân thể hắn, một cỗ cảm giác sảng khoái hiện lên từ toàn thân của hắn.

Thân thể hắn vang dội lẹt rẹt, trong nháy mắt liền tràn ra một cỗ khí tức xuất trần, như bị thanh tẩy một phen. Lại vào giờ khắc này, hắn dường như cùng mảnh mặt đất này xuất hiện cộng minh. Trong lúc mơ hồ, một chút đạo pháp, một chút quy tắc pháp tắc dường như tùy ý có thể thấy được.

Khi tâm thần của Mạnh Hạo tâm chấn động, thân ảnh kia thu hồi ánh mắt.

- Đường Hoàng!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn có thể xác định, người kia... Chính là vua của Đại Đường!

- Nam Thiên Đại Địa, tàng long ngọa hổ... Vị vua của Đại Đường này có tu vi sâu không lường được, là chỉ có Nam Thiên Đại Địa như thế, hay là những tinh tú khác cũng như vậy? Có lẽ chỉ có đến cảnh giới như phụ thân mới có thể hiểu rõ.

Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu về phía Trường An ,thân thể hóa thành một đạo cầu vồng, muốn men theo Tiên Cổ Đạo Lệnh chỉ dẫn, đi tới chỗ Đạo tràng đó.

Bản tôn thứ hai của hắn hóa thành cái bóng, mọi lúc mọi nơi đi theo cước bộ của hắn. Trong phút chốc, hắn liền xuất hiện ở bên ngoài thành trì, khi hắn đang muốn rời khỏi, bỗng nhiên đôi mắt của hắn nhoáng lên một cái.

- Nghe mẫu thân nói, Quý gia cách nơi này không xa...

Trên mặt của Mạnh Hạo lộ ra nụ cười xấu xa. Hắn sờ túi trữ vật, nơi đó có không ít giấy nợ, trong đó có mấy tờ như vật, chính là những thiên kiêu của Quý gia viết xuống.

- Hắn phải đi đòi nợ thôi...

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, lấy ra một cái ngọc giản, bên trong có cặn kẽ bản đồ của Đông Thổ Đại Địa. Sau khi hắn liếc nhìn, chạy thẳng tới Vệ thành chỗ Quý gia.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1155: Đi Quý gia đòi nợ!

Quý gia có tổ trạch cũng không phải là một chỗ, mà là nhiều chỗ, trong đó bên trong Vệ Thành này có một chỗ.

Đó là một cái đình viện to lớn chiếm gần ba phần thành trì, bên trong điêu lan ngọc thế. Nhìn từ ngoài rất là bình thường, nhưng nếu bước chân đi vào, bên trong xa hoa, khó có thể hình dung.

Lại có ý cổ xưa tang thương, khuếch tán bốn phương tám hướng, dường như mỗi một mảnh gỗ, mỗi một tảng đá đều có linh tính, vô cùng bất phàm. Điểm này, ngay cả Đông Thổ Phương gia cũng không bằng.

Mạnh Hạo đi vào bên trong thành trì, dựa theo bản đồ chỉ dẫn, xuất hiện bên ngoài cửa lớn của Quý gia. Hắn vội ho một tiếng, đi ra phía trước, cửa này đóng cửa, ngoài cửa không có bóng người.

Ở ngoài cửa, Mạnh Hạo gõ cửa một cái, thấy bên trong không có phản ứng, vì thế thân thể nhoáng lên một cái muốn bay đi vào. Nhưng hắn mới vừa bay lên, lập tức một cỗ uy áp bàng bạc phủ xuống, cấm không chỗ này.

- Vị đạo hữu này, không cần thử. Người như ngươi vậy mỗi ngày đến chỗ này, muốn đi bái kiến Quý gia quá nhiều.

Phía sau Mạnh Hạo truyền đến tiếng cười.

Đó là hai người tu sĩ, đang đi ngang qua nơi này, sau khi thấy được cử động của Mạnh Hạo, lên tiếng nói.

- Quý gia là Nam Thiên Đại Địa đệ nhất gia tộc, nơi đây lại là một trong tổ trạch, làm gì dễ vào như vậy. Quý gia, chỉ có bọn họ mời, mới có thể

vào.

- Đạo hữu chớ thử nữa, nếu không, nếu là đưa tới tộc nhân nào đó trong Quý gia không thích, ngươi sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Hai người kia mở miệng cười, khuyên bảo Mạnh Hạo.

Dáng vẻ của Mạnh Hạo tuấn lãng, khí chất như ở trước mắt, khiến cho hai người này rất có hảo cảm, lúc này mới nhắc nhở.

- Ta không phải tới bái bọn họ, ta là tới đòi nợ .

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, khi nói bỗng nhiên đôi mắt lóe lên một cái. Ánh mắt lấp lánh nhìn hai cái vòng sắt trên cửa chính.

Hai cái vòng sắt này nhìn như bình thường, mà khi Mạnh Hạo lấy tiên nhãn vừa thấy, lập tức liền cảm nhận được phía trên bất ngờ có một loạt khí tức phù văn cổ xưa.

- Là một kiện pháp bảo!

Mạnh Hạo lập tức tiến lên, sau đó nắm lấy, kéo mạnh một cái. Nhưng đại môn này cũng không động. Hai tu sĩ phía sau hắn bị cử động này của hắn làm hoảng sợ.

- Đạo hữu, ngươi... ngươi đây là muốn làm gì?

Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Mắt lộ ra kỳ quang, khi đang sắp lần nữa kéo xuống, thì hai tu sĩ đã trợn mắt há hốc mồm, nhanh chóng lui về phía sau. Bọn họ thường xuyên tới thành mua sắm vật phẩm, cũng thường thấy được tu sĩ ở chỗ này bồi hồi, ý đồ bái kiến.

Nhưng vẫn chưa không thấy qua, có người không ngờ đánh chủ ý tới vòng sắt ở đại môn của Quý gia. Điều này làm cho bọn họ da đầu tê dại.

Trong nháy mắt bọn họ lui về phía sau, Mạnh Hạo muốn toàn lực nắm lấy thiết hoàn, tiếng gầm lên giận dữ truyền đến từ đàng xa.

Chỉ thấy ở đầu đường phía xa có bảy tám người thanh niên đang nói cười, sau khi nhận ra cử động chỗ Mạnh Hạo, một người trong đó sửng sốt một chút. Sau đó người này giận dữ, thân thể trong nháy mắt bay lên, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

- Ăn tim rồng hay sao. Không ngờ như thế to gan, dám ở trước cửa Quý gia ta giương oai!

- Không xong, là Quý Học Minh, đứa con xếp vào hàng kế thừa chuẩn thế hệ này của Quý gia!

Hai người tu sĩ kia lập tức thất thanh, lui về phía sau nhanh hơn. Quý Học Minh gào thét mà đến, sau khi khoảnh khắc tới gần, tay phải bấm quyết, trên người hắn lập tức xuất hiện một loạt hào quang mãnh liệt, hóa thành một cây trường mâu ở trước người, mang lực lượng của lốc xoáy, chạy thẳng tới Mạnh Hạo một mâu đâm tới.

Mạnh Hạo đứng ở cửa của Quý gia, quay đầu nhìn thoáng qua trường mâu đang bay tới, hừ lạnh một tiếng. Tay phải nâng lên phóng ra một chỉ. Dưới một chỉ đó, trường mâu vang lên một tiếng ầm, vỡ vụn từng tấc, trực tiếp tan vỡ, nhấc lên đánh sâu vào, dương không dậy nổi sợi tóc của Mạnh Hạo. Nhưng lại trực tiếp cuốn bay Quý Học Minh, rơi ra sau ngoài trăm trượng, phun ra máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt.

Mấy người bên cạnh hắn cũng đều từng người một thần sắc đại biến, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Ngươi muốn chết!

Quý Học Minh bò dậy. Hắn có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ. Tu vi của Mạnh Hạo khi hắn nhìn lại sâu không lường được, nhưng hắn như cũ

rống giận.

- Ngươi là Quý Học Minh? Ngươi chờ một chút...

Mạnh Hạo lấy ra một xấp to giấy nợ từ bên trong túi trữ vật, sau khi lật lật một hồi, ánh mắt sáng lên, lấy ra một tờ.

- Quý Học Lâm là gì của ngươi?

Mạnh Hạo mang kỳ vọng hỏi.

- Đó là ca của ta, ngươi dám ở Quý gia ta giương oai, ngươi chết chắc rồi!

Quý Học Minh thê lương lên tiếng, tay phải nhấc lên. Lập tức một cỗ linh khí phóng lên cao, giữa không trung hóa thành một phàm nhân không thấy được sóng gợn.

Mạnh Hạo cười cười xấu xa, không để ý đến, quay đầu lại nhìn thoáng qua vòng sắt, càng động lòng.

- Bảo bối này không tệ!

Hắn bỗng nhiên tu vi trong cơ thể bất ngờ chuyển một cái, pháp tướng hư ảnh phía sau khoảnh khắc nhoáng lên một cái, bắt được vòng sắt nọ, kéo mạnh một cái ra phía ngoài.

Một tiếng ầm, cả đại môn chấn động mãnh liệt, ngay cả mặt đất cũng run rẩy một cái. Vòng sắt nọ... không ngờ bị Mạnh Hạo kéo xuống thẳng thừng.

Một màn này trực tiếp khiến hai người tu sĩ từng khuyên bảo Mạnh Hạo hút ngược khẩu khí, trợn mắt há hốc mồm.

Mấy người bên cạnh Quý Học Minh, từng người một mở to hai mắt, dường như thấy được ác quỷ vậy, lộ ra bộ dạng không thể tin. Ngay cả Quý Học Minh đang gào thét thê lương cũng đều thanh âm hơi ngừng, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo.

- Hắn... hắn tháo xuống vòng cửa rồi?

- Điều... Điều này sao có thể...?!

Theo tiếng nổ ầm ầm truyền ra, bên trong thành trì có không ít tu sĩ đều phát hiện, rối rít chạy đến, tốc độ đến thật nhanh. Sau khi bọn họ thấy rõ một màn này, lập tức truyền ra kinh hô.

- Người này điên rồi phải không? Hắn lại dám trêu chọc Quý gia!

- Nơi này là một trong Quý gia tổ trạch, là thể diện, người này không ngờ... Không ngờ lại kéo vòng cửa xuống!

- Chọt rách trời rồi!

Bốn phía vang dội vù vù.

Thần sắc của Mạnh Hạo như thường, cầm lấy vòng sắt trong tay, sau khi cân nhắc hai cái, ánh mắt lộ ra vui sướng.

- Hảo bảo bối!

Hắn lập tức quay đầu, nhìn về phía một cái vòng sắt khác, khi đang muốn giơ tay lên, một thanh âm âm lãnh bỗng nhiên truyền ra từ Quý gia. Ngay sau đó, đại môn vô thanh vô tức mở ra, từ bên trong đi ra một thanh niên.

Thanh niên này tóc dài sõa vai, bộ dáng tuấn mỹ, một cỗ khí tức Trảm Linh tràn ngập. Thần sắc âm lãnh. Hắn mới vừa đi ra, bốn phương tám

hướng nổ ầm ầm, dường như trên người hắn, tồn tại ba động kỳ dị nào đó.

- Phá hủy tộc môn, dựa theo quy củ, diệt huyết mạch cửu tộc của ngươi.

Thanh niên này chậm rãi đi ra, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo một cái, bỗng nhiên sửng sốt.

Đúng lúc này, Quý Học Minh ngoài trăm trượng lập tức vui mừng.

- Ca, giết hắn!

Đôi mắt của Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ dị, chợt nhìn về phía thanh niên này, càng nhìn càng vui vẻ, cười ha ha một tiếng.

- Học Lâm đạo hữu, còn nhớ ta không?

Thanh niên kia ngay từ đầu vẫn là một bộ dáng âm lãnh, nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, nghe được câu hỏi của Mạnh Hạo. Sau khi người này vừa cẩn thận nhìn thoáng qua Mạnh Hạo, sắc mặt hắn bỗng nhiên đại biến, trong nháy mắt tái nhợt. Nếu không phải là định lực rất sâu, sợ là phải la thất thanh, còn chưa tính là như vậy, hắn cũng vẫn đặng đặng đặng liên tục lui về phía sau mấy bước.

- Không nhận ra!

Hắn nhanh lên tiếng, sắp lập tức đóng cửa.

Đôi mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, chân phải chợt nâng lên, trực tiếp một đá đá vào trên cửa chính. Một tiếng ầm, cửa này bị Mạnh Hạo trực tiếp đá văng. Quý Học Lâm phía sau cửa phun ra máu tươi, thân thể cấp tốc thụt lùi, hắn lập tức lớn tiếng lên tiếng.

- Mạnh Hạo tới, Mạnh Hạo tới rồi!

Thanh âm hắn cấp tốc truyền ra, trong nháy mắt liền truyền khắp Quý gia nơi đây. Không ít gia tộc tộc lão, từng người một sắc mặt lập tức biến hóa. Nhưng những thiên kiêu ở chỗ này, tuy rằng không phải toàn bộ, cũng có vài ba người, chính là năm đó thiếu Mạnh Hạo linh thạch, lập tức thất kinh.

Mà những người ngoài Quý gia cũng đều nghe được cái thanh âm này, rối rít sửng sốt. Có không ít người vẫn chưa có phản ứng, nhưng có một phần thì thần sắc biến hóa mạnh.

- Mạnh Hạo? Là Mạnh Hạo nửa bước Chân Tiên, kết thúc trận chiến của Nam Vực cùng Bắc Địa, được xưng người đứng đầu của thế hệ này!

- Là hắn... hắn không ngờ tới Đông Thổ, chết tiệt, ta nhớ ra rồi, tông môn gần nhất có ra mệnh lệnh, không thể đắc tội Mạnh Hạo! Ta trước còn thắc mắc là người này ở Nam Vực, nguyên nhân nào đưa hắn tới Đông Thổ chứ?

- Hắn... hắn chính là Mạnh Hạo!

Nam Vực đánh một trận, sớm đã truyền khắp thiên hạ. Cái tên Mạnh Hạo hoàn toàn nổi lên, phong ấn tu vi của hơn 100 ngàn tu sĩ Bắc Địa, chặt đứt con đường Nguyên Anh, trở thành tội dân, biến ảo một ngọn núi lớn, trấn áp năm đại Vấn Đạo đỉnh phong.

Một màn này sớm đã khiến cái tên của Mạnh Hạo chấn động cả Nam Thiên Đại Địa.

Quý Học Minh đó thì sắc mặt tái nhợt, mở to mắt, thời khắc này run run một chút. Trước hắn mơ hồ nghe nói qua, trong gia tộc có đồn đãi, không cho trêu chọc Mạnh Hạo.

Khi khắp nơi chấn động, Mạnh Hạo cất bước đi vào Quý gia. Khi hắn đi

ngang qua nửa cánh cửa, hắn giơ tay lên, một tay lấy xuống một cái vòng sắt khác, đặt vào bên trong túi trữ vật.

Một màn này, lần nữa khiến bên ngoài cửa hít ngược khẩu khí, cảm giác sâu sắc sự bá đạo của Mạnh Hạo, nhưng lại khiến tộc nhân của Quý gia rối rít đi ra, từng người một mắt lộ ra tức giận.

Dù sao... Thiếu linh thạch hắn cũng chỉ có cá biệt mấy người mà thôi, đối với những Quý gia tộc nhân khác mà nói, hành vi của Mạnh Hạo như thế, đây là sự khinh nhờn lớn nhất.

Lập tức có bảy tám tộc lão, cất bước đi ra trong tiếng hừ lạnh, khi phất tay thần thông biến ảo. Nhưng mới vừa tiến tới gần chỗ của Mạnh Hạo, đôi mắt hắn lóe lên một cái, tay áo quăng động, thiên địa nổ ầm ầm. Một cổ gió lốc chợt rạch ra, tạo thành đánh sâu vào tứ tán. 7, 8 người kia từng người một phun ra máu tươi, thân thể cuốn ngược.

- Ta tới nơi này không phải là vì đánh nhau, ta là tới đòi nợ. Quý Học Lâm, Quý Thiên Nhất, Quý Tiếu Tiếu...

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, lấy ra giấy nợ, lẩm nhẩm đọc lên bảy tám cái tên.

Sau đó hắn ngẩng đầu.

- Các ngươi thiếu ta mấy ngàn vạn linh thạch, muốn thiếu tới khi nào, trả ta linh thạch!

Thanh âm hắn rất lớn, truyền khắp cả Quý gia, phía ngoài đều có thể nghe được. Trong lúc nhất thời, mấy người bị kêu lên tên, trừ người nào không có ở chỗ này ra, phàm là ai có đều từng người một lộ ra phẫn nộ trong rối tung. Bọn họ không thể không nổi giận, bởi vì tiền nợ nhiều lắm ... chính bọn họ cũng không trả nổi.

- Ngươi vô sỉ! Mạnh Hạo, năm đó là ngươi ép chúng ta viết giấy nợ!

- Đây không phải ý nguyện của chúng ta, là ngươi bức người viết !

- Là ngươi uy hiếp chúng ta, chúng ta bất đắc dĩ mới viết. Giấy nợ này không tính!

Mấy người bọn họ vừa hô, lập tức bốn phía Quý gia tộc nhân cũng đều có không ít người thất kinh. Ngoại giới tu sĩ lại từng người một trợn mắt há hốc mồm.

- Mạnh Hạo năm đó đã mãnh liệt như thế ư? Không ngờ ép Quý gia thiên kiêu viết xuống giấy nợ! !

- Mấy ngàn vạn linh thạch a, cái này... cái này bị ép tới trình độ nào, mới có thể nhịn đau viết xuống giấy nợ!

- Các ngươi không nhận nợ?

Mạnh Hạo lập tức trừng lên ánh mắt.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1156: Thiếu nợ thì trả tiền!

Quý gia tộc nhân từng người một phẫn nộ nhìn Mạnh Hạo, trong mắt đều lộ ra sát cơ. Bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ người nào dám xâm vào Quý tiết như thế, trừ... đôi phu thê kia.

Mà trước mắt, Mạnh Hạo này trở thành người thứ ba.

- Nhất phái nói bậy!

Bên trong Quý gia tộc nhân lập tức có người lên tiếng, cùng lúc đó, một cỗ lực mạnh mẽ truyền ra từ trong đám người Quý gia. Ngay sau đó, có ba lão giả cất bước đi tới, tốc độ cực nhanh, một hơi thở trước đó còn ở phía xa, tiếp theo một cái chớp mắt đã đến trước người Mạnh Hạo. Ba lão giả tản ra tu vi, bất ngờ đều là Vấn Đạo, khi đi tới, ba người hừ lạnh một tiếng, đồng loạt xuất thủ.

Bọn họ biết được Mạnh Hạo không tầm thường, thời khắc này liên thủ đánh ra. Lập tức vòm trời chấn động, nhật nguyệt đều rung chuyển, phảng phất có một tòa Tế đàn hư ảnh biến ảo, rầm rầm trấn áp đến chỗ của Mạnh Hạo.

- Nhìn trên phần cha mẹ ngươi, hôm nay không giết ngươi, nhưng giáo huấn nhất định phải có.

Ba lão giả bước ra một bước về phía trước, khi mặt đất lay động, Tế đàn hư ảo nọ chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Thần sắc của Mạnh Hạo như thường, mỉm cười, nhìn thoáng qua Tế đàn đang tới. Tay phải bỗng nhiên nâng lên, một quyền rơi xuống về bầu trời.

Một quyền xuất ra, lập tức núi thứ chín được huyễn hóa ra, trong tiếng nổ ầm ầm cùng Tế đàn đụng chạm.

Tiếng nổ ngập trời, Tế đàn trực tiếp cuốn ngược, núi thứ chín chợt vang lên, tán phát uy áp kinh người, cũng có tiên khí lượn lờ. Thần sắc của ba lão giả nọ biến hóa, khóe miệng của từng người tràn ra máu tươi, thân thể đặng đặng đặng lui về sau.

Gần như khi bọn họ lui về phía sau, bên trong Quý gia tộc nhân có bảy tám lão giả chợt bay lên, liên thủ với nhau cách không nhấn một cái về Mạnh Hạo. Dưới một cái nhấn đó, lập tức bầu trời chấn động, dường như hóa thành một cái hồ nước to lớn. Bên trong hồ có cá bơi lội, trong đó một con nhảy lên, bất ngờ hóa thành Hồng Long, gầm thét mà đến phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo giơ chân lên, bước ra một bước về phía trước. Bước này rơi xuống, mặt đất lay động. Một cỗ dao động mạnh mẽ ầm ầm khuếch tán về bốn phía. Ba người Vấn Đạo lão giả nọ phun ra máu tươi. Thân thể lần nữa lui về sau, thần sắc rung động.

Về phần bảy lão liên thủ hóa thành Hồng Long cũng là từng người phun ra máu tươi. Thân thể như như diều đứt dây, lập tức thụt lùi.

Những tộc nhân bình thường kia thì từng người một thần sắc đại biến. Thân thể không bị khống chế lui về phía sau, lộ ra ý hoảng sợ, nhìn Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, khí thế quật khởi.

Một màn này cũng rơi vào trong mắt của mọi người ở ngoại giới. Mỗi một người đều trợn mắt há hốc mồm, hô hấp dồn dập. Mạnh Hạo vào giờ khắc này dường như chí tôn vậy. Hắn đứng ở nơi đó, giống như không người nào có thể địch!

- Thiếu nợ thì trả tiền, đạo lý chính đáng, các ngươi nếu quỵt nợ, ta tự tới lấy là được rồi.

Khi Mạnh Hạo lên tiếng, hắn đi về phía trước. Nơi hắn đi qua, những Quý gia tộc nhân không thể không tránh lui. Thân thể của bọn họ dường như không bị khống chế, mà bị một cỗ lực mạnh đẩy ra.

Nhưng trong đó có một thanh niên lại không cách nào rút lui, bị lực lượng vô hình quấn quanh, trực tiếp kéo lên, xuất hiện trước người của Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, ngươi không nên quá phận!

Quý Học Lâm gào thét thê lương, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, dường như muốn phun ra lửa. Nội tâm lại đang run rẩy. Lời nói này, hành động này, cơ hồ là kiên trì làm ra. Bởi vì chỗ này dù sao cũng là Quý gia, hắn nếu không làm như thế, ngày sau trong tộc không thể ngẩng đầu.

- Ngươi thiếu ta tiền, ta tới đòi nợ, tại sao gọi quá phận?

Mạnh Hạo ngay trước mặt Quý gia tộc nhân nơi đây, lấy đi túi trữ vật trên người của thanh niên này, sau khi mở ra liếc nhìn, nhíu mày.

- Sao chỉ có một trăm vạn linh thạch thế? Cái này không đủ a, Quý Học Lâm, ta xem một chút a... ngươi thiếu ta 765 vạn linh thạch.

Mạnh Hạo nghiêm túc lên tiếng, tay phải nâng lên đưa vào trong ngực của Quý Học Lâm, cẩn thận lục soát một vòng.

- Mạnh Hạo, ngươi ngươi ngươi...

Quý Học Lâm rống giận, trơ mắt nhìn Mạnh Hạo cầm đi túi trữ vật của mình, lại lấy đi từng chút một vật phẩm vụn vặt trên người mình. Cuối cùng, khi thấy Mạnh Hạo không ngờ lại cởi y phục của mình, Quý Học Lâm sợ hãi, sự hoảng sợ mà trước nay chưa có.

- Ngươi ngươi ngươi... ngươi muốn làm gì?

Không chỉ là hắn sợ hãi, bốn phía những Quý gia tộc nhân đó cũng từng người một mở to mắt. Toàn bộ lộ ra hoảng sợ, trơ mắt nhìn Mạnh Hạo lột xuống quần áo của Quý Học Lâm.

- Ngươi thiếu ta tiền! Y phục này không tệ, đoán chừng lấy ra cũng có thể bán chút ít linh thạch.

Mạnh Hạo thu lấy quần áo, nhìn Quý Học Lâm run lẩy bẩy nơi đó, bỗng nhiên có chút không đành lòng, khẽ thở dài một tiếng.

- Sớm biết như thế, cần gì lúc trước, người tuổi trẻ, giấy nợ tuyệt không có thể dễ dàng viết a. Hy vọng ngươi sau này cách xa giấy nợ, lần nữa làm người.

- Tuy nhiên, thiếu linh thạch của ta nhớ lần sau phải cho ta, lần này, coi như lợi tức là được rồi.

Mạnh Hạo một bộ thần sắc đồng tình với hắn, lắc đầu lên tiếng.

Quý Học Lâm hét lớn một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, tức giận trực tiếp té bất tỉnh, cũng không biết là thật hay giả...

Đúng lúc này, một thanh âm âm u lạnh lẽo bỗng nhiên truyền ra. Ngay sau đó, một đạo thân ảnh khoảnh khắc xuất hiện từ bên trong một tòa nhà, mới vừa xuất hiện lập tức một cỗ khí tức âm hàn ngập trời, hóa thành sát khí vô tận, giữa không trung tạo thành một cái thủ ấn màu đen to lớn. Trong tiếng nổ ầm ầm, lại áp chế bốn phương tám hướng, tạo thành lực lượng của Vấn Đạo đỉnh phong. Một bàn tay rơi xuống ầm ầm về phía chỗ của Mạnh Hạo, một chưởng rơi xuống.

Mơ hồ có thể thấy được, sau bàn tay hư ảo này, có một người lão giả

mặc trường bào màu đen. Lão giả gầy nọ, trên người lộ ra khí tức mục nát, phảng phất leo ra ngoài từ trong mộ địa vậy.

- Ở Quý gia, ngươi còn không có tư cách giương oai!

Thiên địa nổ ầm ầm, sát khí kinh người, càng tạo thành sát cơ vô tận, dường như tà ác đến cực hạn. Điều đó khiến cho trơi đang rực rỡ này trực tiếp trở thành mùa đông tối tăm, thậm chí còn có tuyết màu đen bay rơi xuống, giống như trực tiếp hóa nơi này thành mùa đông đậm rét, tạo thành một chỗ chiến trường.

Trên chiến trường này, vô số thi hài tràn ngập, vô số tu sĩ chém giết, vô cùng chân thật, đây là vực!

Vực thuộc về Vấn Đạo đỉnh phong!

Mạnh Hạo đứng trong vực nơi này, thần sắc bỗng nhiên trầm xuống. Thần sắc hắn âm trầm, dường như thiên biến, khiến tất cả người thấy được cũng không nhịn được nội tâm lộp bộp một tiếng. Dường như Mạnh Hạo vào giờ khắc này so với trước đó, như đổi thành người khác, phảng phất có lệ khí ẩn giấu!

- Sát khí? Ngươi không có nhiều như ta.

Khi hắn nhàn nhạt lên tiếng, cái bóng dưới thân bỗng nhiên vặn vẹo. Bản tôn thứ hai của hắn trong nháy mắt đi ra, vốn dĩ từ từ nhắm hai mắt, sau khi đi ra thì mở mắt ra. Ánh mắt màu máu, sát khí còn muốn nồng đậm gấp mấy lần so với sát khí nơi đây. Một tiếng ầm ầm lên, khiến cho thiên địa biến sắc, gió mây nghịch chuyển, nhật nguyệt đều rung chuyển, cái mạnh của sát khí đó đủ để rung động bốn phương tám hướng.

Lão giả gầy giữa không trung hút ngược khẩu khí. Bên trong thần sắc lộ ra không thể tin. Quý gia tộc nhân bốn phía, từng người một lập tức run rẩy, lộ ra hoảng sợ, cũng không ít người trực tiếp khóe miệng tràn ra máu

tươi.

Mà mọi người của ngoại giới, cũng đều vào một cái chớp mắt đó, dường như bị hàn khí đóng băng, toàn thân run rẩy.

Đó là bản tôn thứ hai của hắn. Bản tôn thứ hai hấp thu ma niệm vô biên của Mạnh Hạo!

Ma niệm kinh thiên, trong hắc khí rầm rầm bộc phát từ trên người bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo, ở giữa không trung tạo thành mây đen lăn lộn, hóa thành một bộ khuôn mặt to lớn. Khuôn mặt đó vô cùng dữ tợn, dường như ẩn chứa sự điên cuồng muốn hủy diệt chúng sinh.

Cái mạnh của sát cơ trên người hắn, khoảnh khắc liền trực tiếp áp qua lão giả gầy. Ngay cả lão giả cũng đều thất kinh, da đầu tê dại.

- Cái này... cái này

Tâm thần ông ta nổ ầm ầm. Loại sát khí này, loại sát cơ này, loại điên cuồng này, ông ta bình sinh hiếm thấy.

- Còn có chiến trường nơi đây biến ảo... ngươi, thấy qua chiến trường chân chính sao?

Khi tâm tình của Mạnh Hạo có chút hạ xuóng, nhẹ giọng lên tiếng, trên bản tôn thứ hai của hắn đột nhiên hư vô vặn vẹo. Cái vặn vẹo đó như tia ánh sáng, sau khoảnh khắc bao trùm bốn phía, một mảnh chiến trường khác... chợt xuất hiện!

Trên chiến trường, giết chóc ngập trời, máu chảy thành sông. Người khổng lồ như núi gầm thét. Nữ tử ẩn thân trong sương mù. Mặt đất chém giết đến cực hạn. Một màn thà rằng tự bạo cũng phải bảo vệ gia viên chỗ nào cũng có, mặt đất là màu máu. Đó là máu tươi nhiễm đỏ, bầu trời thì vỡ vụn. Vấn Đạo đỉnh phong đang chém giết. Một người trong đó, đang

cười lớn tự bạo.

Một màn này vô cùng chân thật, bởi vì... đó vốn là thật. Đây là hình ảnh chiến tranh giữa Nam Vực cùng Bắc Địa!

- Chiến trường như vậy, ngươi thấy qua sao?

Khi Mạnh Hạo lên tiếng, đôi mắt bản tôn thứ hai của hắn khoảnh khắc nhoáng lên một cái. Giữa cất bước, sát khí cùng khí thế của chiến trường dung hợp, dường như hóa thành một phương thiên địa. Bàn tay màu đen lại tới phía đó, trực tiếp một ngón tay rơi xuống về phía lão giả gầy.

Trong tiếng nổ ầm ầm, chưởng ấn màu đen sụp đổ. Lão giả gầy phun ra máu tươi, thân thể cuốn ngược mà đi, trên đường lần nữa phun ra ba ngụm máu tươi, tu vi rớt xuống. Trên người có tiếng động răng rắc. Một cái ngọc giản hộ thân vỡ vụn, nếu không có cái ngọc giản này, ông ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Bốn phía khoảnh khắc an tĩnh, tất cả Quý gia tộc nhân, mỗi một người đều rung động nhìn Mạnh Hạo, ngoại giới tu sĩ cũng như vậy.

- Đây... mới là Mạnh Hạo!

- Thiên kiêu quật khởi trong trận chiến của Nam Vực cùng Bắc Địa, người đứng đầu thế hệ này của Nam Thiên Đại Địa...

- Chiến trường này chắc hẳn là cuộc chiến tranh của Nam Vực cùng Bắc Địa rồi...

Tiếng động hấp khí dần dần truyền ra, Mạnh Hạo lắc đầu.

- Không khống chế được.

Khi hắn ngoắc tay, bản tôn thứ hai một cái chớp mắt biến mất, lần nữa

hóa thành bóng dáng của hắn. Còn cảm giác mà Mạnh Hạo mang tới cho người ta, cũng vào giờ khắc này lần nữa khôi phục bình tĩnh.

- Tiểu bối, ngươi quá lắm rồi!

Đúng lúc này, một thanh âm già nua truyền ra từ bên trong tổ trạch của Quý gia. Đó là một ốc xá ở chỗ sâu nơi đình viện của Quý gia, khác biệt với điêu lan ngọc thế bốn phía. Ốc xá nọ rất là bình thường, chỉ là một gian nhà tranh, giờ phút này cửa ốc xá mở ra, một thiếu niên đi ra từ bên trong.

Thiếu niên này thoạt nhìn 15, 16 tuổi, nhưng lại một đầu tóc bạc, bên trong thần sắc thương tang. Rất rõ ràng, người này phảng phất là tu hành công pháp kinh người nào đó, khiến cho thân thể nghịch chuyển.

Người này mới vừa đi ra khỏi, lập tức ở phía trước ông ta, vòm trời chấn động, nhật nguyệt run rẩy, thiên địa thất sắc, một cỗ pháp tướng to lớn bất ngờ xuất hiện!

Đó không phải là thân người, mà là một cái hồ lô to lớn. Cái hồ lô ba màu lưu chuyển, mới vừa xuất hiện, liền tia sáng mười ngàn trượng, bao phủ cả thành trì.

- Bái kiến cửu tổ!

- Là cửu tổ, bái kiến cửu tổ!

Mọi người của Quý gia, từng người một sau khi thấy được cái hồ lô này, nghe được thanh âm tang thương, lập tức tinh thần phấn chấn. Bất lể già trẻ, đều lập tức đồng loạt lạy bái về phía cái hồ lô.

Cùng lúc đó, có thể thấy được thiếu niên đi ra ốc xá, bước ra một bước về phía trước. Bước này bước xuống, dường như súc địa thành thốn vậy, khoảnh khắc liền xuất hiện trước người mọi người của Quý gia, chắp tay

sau lưng, một đầu tóc bạc phiêu diêu, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1157: Chúng ta trả lại tiền.

Ngụy Tiên!

Đây là một vị Ngụy Tiên!

Đi theo ra bên ngoài, người thiếu niên thần sắc âm lãnh, đứng trước mặt đám người Quý gia, ánh mắt quét qua người Mạnh Hạo.

- Cút! Hắn chỉ nói một từ này, trong lòng hắn biết Mạnh Hạo lai lịch quá lớn, nên không muốn trêu chọc, nhưng nơi này là nhà tổ do hắn trấn giữ, nếu là Phương Tú Phong đến, hắn không dám mạo phạm thì cũng thôi đi, đằng này một tên tiểu bối cũng dám làm vậy, khiến cho lòng hắn vô cùng phẫn nộ.

Sự xuất hiện của hắn khiến cho tộc nhân Quý gia ở xung quanh phấn chấn, Quý Học Lâm trong nháy mắt liền "tỉnh lại", kích động nhìn cửu tổ trong gia tộc, sau đó nhìn Mạnh Hạo, lộ ra ý nghĩ giải hận.

- Ngươi lần này nhất định sẽ bị trấn áp!

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, nhìn pháp tướng hồ lô cực lớn đang trôi nổi trên đỉnh đầu của thiếu niên này.

- Pháp tướng sao… ta cũng có. Mạnh Hạo cười cười, hai mắt lóe lên, từ sau khi hắn tiến vào Quý gia, chưa từng sử dụng toàn lực, cho tới lúc này, tu vi trong cơ thể hắn ầm ầm chuyển động, trên thân thể bỗng chốc lộ ra tiên khí, trong khoảnh khắc tiên khí tản ra, sau lưng hắn, vòm trời chấn động, nhật nguyệt cùng rung chuyển, một pháp tướng tựa như có thể chống đỡ thiên địa cự lớn, ầm ầm xuất hiện.

Điểm mạnh của pháp tướng này, kinh thiên động địa, giống như viễn cổ cự nhân, gương mặt chính là Mạnh Hạo!

Pháp tướng vừa xuất hiện, bát phương ầm vang, bầu trời chấn động, mặt đất rung chuyển, khi pháp tắc quy tắc nhất thời hiển lộ thì một cỗ uy áp khổng lồ bao phủ xuống, khiến cho hồ lô kia lập tức phát ra tiếng ong ong, như tán phát toàn lực để đối kháng với pháp tướng của Mạnh Hạo.

Khiến bầu trời như bị rách ra, tiếng nổ đinh tai nhức óc, như đem thiên địa chia làm hai, chấn áp lẫn nhau, sự va chạm vô hình khiến mặt đất xuất hiệu dấu hiệu vỡ vụn.

Trong lúc nhất thời, bất phân thắng bại!

Toàn bộ tộc nhân Quý gia đều trợn mắt há mồm, hô hấp dồn dập, tất cả mọi người vào lúc này, da đầu tê rần, trong đầu nổ vang, bọn họ… biết Mạnh Hạo rất mạnh, nhưng không ngờ…lại… mạnh như thế này!

Vậy mà mà có thể đối kháng với cửu tổ của bọn hắn, hơn nữa còn bất phân thắng bại, phải biết là, cửu tổ của bọn họ… là tiên!

Thiếu niên sắc mặt trầm xuống, mắt lộ kỳ quang, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, tận đáy lòng thở dài một tiếng. Sự kinh diễm của thiếu niên này, hắn không phải bây giờ mới biết, nhưng khi thực sự đối diện rồi, mới đột nhiên phát hiện, bản thân mình trước đó… đã xem thường hắn.

- Quả nhiên là… đã bước nửa bước vào Chân Tiên!

Lúc này, việc Mạnh Hạo xông vào Vệ Thành quý tiết sớm đã bị tu sĩ bên ngoài mau chóng truyền đi thông báo với tông môn dưới muôn vàn hình thức, cộng thêm gió mây vần vũ trong thiên địa cũng khiến cho cường giả các tông môn trong Đông thổ đều phát giác và ngưng tụ thần thức, khi nhìn thấy Mạnh Hạo vậy mà có thể đánh ngang tay với Ngụy Tiên,

từng tiếng thở chợt từ trong các tông môn tại Đông Thổ truyền ra.

- Hay cho một tên Mạnh Hạo!

- Cha hắn vốn đã kinh diễm, nay nay… còn hơn cả thế!

- Phương gia…

Vô số ánh mắt Đông Thổ ngưng tụ nhìn lại, trong Quý gia, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra chiến ý, sau khi tu vi của hắn đại thành, thì chưa từng được chiến đấu với Ngụy Tiên lần nào. Hắn rất muốn biết, bản thân hiện nay nếu chiến với Ngụy Tiên một trận, kết cuộc sẽ ra sao!

Mạnh Hạo nâng tay phải lên, chỉ về phía thiếu niên nọ, trong mắt chiến ý đã rõ ràng.

- Đợi chiến với ngươi đấy!

Tộc nhân Quý gia hô hấp dồn dập, đặc biệt là mấy tên thường ngày vẫn tự cho là thiên kiêu kia, sắc mặt càng trở nên tái nhợt, bọn chúng không thể không thừa nhận, bản thân và Mạnh Hạo sớm đã bị kéo ra một khoảng cách không cách nào tưởng tượng được, như trời với đất, không thể vượt qua.

- Hắn… không ngờ lại mạnh hơn chúng ta nhiều như vậy!

- Nực cười thật, chúng ta còn cảm thấy là cùng bối phận cùng thế hệ, ta tác động tới phong vân, mà hắn ở đây… đã có thể đánh một trận với lão tổ của chúng ta!

- Chúng ta… đã không còn tư cách làm đối thủ của hắn nữa rồi… Đối với thiên kiêu của Quý gia mà nói, đây là một đả kích rất lớn, trước nay chỉ nghe nói, nay tận mắt chứng kiến, khiến chúng cả linh hồn rung động.

Đối mặt với ánh mắt tràn ngập chiến ý của Mạnh Hạo, thiếu niên cửu tổ đâm lao phải theo lao, thời khắc này tiến thoái đều không được, chính lúc đang chần chờ, thì bỗng nhiên, một âm thanh tang thương từ trong hư vô truyền tới, vang vọng khắp cả Quý gia.

- Quý gia ta tu nhân quả, linh thạch ngoại vật, cũng là một loại trong nhân quả, không thể vấy nhiễm, nhưng phàm là kẻ thiếu linh thạch thì cho hắn!

- Ngươi hãy nhớ lấy, thứ mà Quý gia tu là nhân quả, không giống với người khác, tu nhân quả, càng kính sợ nhân quả, nếu không có sức mạnh Trảm Nhân Quả, thì phải thuận theo nhân quả!

- Cho hắn, hắn tới nơi này yêu cầu linh thạch, cũng là vô hình trung giúp các ngươi trảm đi nhân quả, việc này các ngươi còn nhìn không thấu sao? Nhân quả một khi đứt rồi, tu vi của các ngươi mới có thể tinh tiến.

Thanh âm vang vọng, sau khi nói được ba câu thì biến mất. Thiếu niên cửu tổ thân mình chấn động, hắn nghe ra được đây là thanh âm của lão tổ chân chính của Quý gia tại Đông Thổ, khí thế lập tức tiêu thất, pháp tướng tán đi, ôm quyền hướng về phía Mạnh Hạo cúi đầu.

- Đa tạ tiểu hữu giúp đỡ tử đệ Quý gia, chặt đứt nhân quả, xin hỏi tổng cộng còn thiếu bao nhiêu, lão phu cho ngươi.

Không những vị thiếu niên này như vậy, trong tộc nhân Quý gia có không ít người dường như có sự minh ngộ, nhất là mấy tên thiên kiêu thiếu Mạnh Hạo linh thạch, tên nào tên nấy thân hình chấn động, toàn thân không ngờ xuất hiện đạo quang, như có đại đạo chi âm vây quanh. Lời nói ban nãy dường như đã đánh thức đạo tâm trong lòng chúng!

Đối với một màn nghịch chuyển này, Mạnh Hạo cũng ngẩn ra, nhất là khi trông thấy đạo quang trên người Quý Học Lâm nhiều nhất, dao động

tu vi như muốn đột phá, hắn liền hít vào một hơi.

- Công pháp của Quý gia không ngờ lại nghịch thiên như vậy!

- Tu Nhân Quả, Kính Nhân Quả, Trảm Nhân Quả… Mạnh Hạo mở to hai mắt, trong khi vẫn còn đang kinh ngạc thì Quý Học Lâm bỗng nhiên ôm quyền hướng Mạnh Hạo cúi đầu.

- Đa tạ Mạnh sư huynh trảm đi nhân quả năm đó của ta.

- Đa tạ Mạnh sư huynh!

- Đa tạ Mạnh Hạo đạo hữu! Khi mấy thiên kiêu thiếu linh thạch của Mạnh Hạo ai nấy đều ôm quyền thì Mạnh Hạo chợt lùi về sau, trong lòng vô cùng tức giận, bản thân chẳng qua là muốn tính sổ mà thôi, tại sao tới sau cùng lại biến thành bản thân mình giúp đỡ bọn chúng.

- Vậy lão gia hỏa ban nãy nói chuyện, lão ta là ai, người này lợi hại thật, chỉ vỏn vẹn ba câu nói thì đã hóa giải tất cả, còn giúp cho tộc nhân có được tạo hóa, ba câu nói, liền biến ta thành đá mài dao giúp bọn chúng trảm đi nhân quả!

- Đáng chết! Mạnh Hạo nhíu mày, đang muốn lui về phía sau thì bỗng nhiên thiếu niên cửu tổ bước ra, mỉm cười lên tiếng.

- Tiểu hữu đây là muốn làm gì, bọn chúng thiếu ngươi bao nhiêu linh thạch, ngươi nói với ra, hiện tại ta sẽ đưa cho ngươi.

- Khụ khụ, không sao, ta với bọn hắn quan hệ rất tốt, hôm nay chỉ là đùa giỡn mà thôi, cứ để thiếu vậy đi, ta… ta không cần gấp. Mạnh Hạo vội vàng lên tiếng, lùi tới bên cạnh cửa lớn.

- Vậy thì không được, tiểu hữu ngươi không nói, là do ngươi tấm lòng nhân hậu, các ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc là thiếu bao nhiêu. Còn có

ba người Tiếu Tiếu nữa, các ngươi có biết thiếu bao nhiêu không. Thiếu niên cửu tổ thản nhiên nói, trong lòng hắn mơ hồ có sự minh ngộ, biết rằng nhân quả này không thể dùng dằng, lúc này đoạn được, thì đối với mấy tên thiên kiêu kia mà nói mới thực sự là việc đại sự.

Đám người Quý Học Lâm phúc linh tâm chí, mơ hồ cũng minh ngộ được đạo lý này, nên rối rít lên tiếng.

- 765 vạn!

- 918 vạn!

- 1000…1400 vạn.

- 833 vạn…

- Ba người Tiếu Tiếu cộng vào chắc không quá 3000 vạn…

Thiếu niên cửu tổ sau khi nghe thấy số lượng linh thạch này, liền sửng sốt, ánh mắt thâm sâu nhìn Mạnh Hạo.

- Tiểu hữu tấm lòng nhân hậu, ngày sau ắt phú quý càng nhiều.

- Quý Tiếu Tiếu ba người bọn hắn không có ở đây, không tính là đích thân đưa cho ra, không tính là trả tiền! Mạnh Hạo ho khan mấy tiếng, gấp rút lùi về sau, hắn cảm thấy Quý gia toàn một lũ điên, làm gì có ai nợ nhiều linh thạch như vậy mà còn nôn nóng đòi trả, đổi lại là hắn, đánh chết hắn cũng không đưa.

- Thật sự không gấp mà, thế này đi, các ngươi cứ bận việc trước, cha ta tìm ta có việc, ta về nhà trước đây… Mạnh Hạo ra khỏi cửa lớn Quý gia với tốc độ nhanh nhất. Nhưng vừa mới bước ra thì lập tức một túi trữ vật bay ra, rơi vào trong tay hắn.

- Bên trong là tất cả linh thạch, từ nay về sau mấy người bọn hắn, không còn nhân quả gì với ngươi nữa.

“Binh” một tiếng, cửa lớn của Quý gia đóng lại.

Mạnh Hạo cười khổ, mấy tờ giấy nợ trong túi trữ vật của hắn, lúc này liền trở thành tro bụi, cũng may… còn lại ba tờ của đám người Quý Tiếu Tiếu, bọn hắn không có ở đây, nên xem như không thể trả lại nhân quả.

Đòi được tiền, nhưng Mạnh Hạo lại rất buồn bực, hắn không biết là, thời khắc này trên khắp Đông Thổ đều vì lần đi đòi nợ này của hắn mà chấn động không ngừng, vô số ánh mắt đều dồn vào đây.

Mạnh Hạo nhìn cánh cửa lớn của Quý gia, lại nghĩ tới thiết hoàn trong túi trữ vật, chần chờ một chút.

- Con bà nó, lão tử không tin nhân quả, thiết hoàn này ta càng muốn được! Mạnh Hạo xoay người, ôm quyền hướng về đám tu sĩ đang vây quanh ở bên ngoài, sau đó hóa thành một đạo cầu vồng, chớp mắt đã bay xa.

Tốc độ cực nhanh, thân ảnh chớp mắt đã không thấy, không bao lâu sau, trên bầu trời Đông Thổ, thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện, ánh mắt hắn lóe lên, thần thức tản ra, sau khi xác định xung quanh không có thần niệm quấn quanh, trong mắt mới lộ ra vẻ trầm tư.

Một lúc lâu sau, hai mắt hắn chợt lóe

- Xem ra sau này phải khuyên người ta viết giấy nợ nhiều hơn, tự tay viết, chính là nhân quả…

- Thú vị đây, ngày sau nói không chừng những tờ giấy nợ này có thể mang lại lợi ích lớn! Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe, đang muốn đi tìm cái Đạo tràng kia dựa theo Tiên Cổ Đạo Lệnh thì bỗng nhiên, thân ảnh hắn

khựng lại.

- Ta nhớ ra… hình như mình cũng nợ tiền người khác…

- Chu viên ngoại, ba lượng bạc… Mạnh Hạo nghĩ tới đây, mơ hồ cảm thấy có chút gì đó không đúng.

- Nhưng năm đó ta đã từng tìm, Chu viên ngoại đã tạ thế, vậy xem ra, ta nên đi tìm hậu nhân của hắn để trả sạch. Hừ? Kháo Sơn lão ô quy, Triệu quốc trên lưng nó, nó đã rời khỏi Nam Thiên Đại Địa rồi, ta… ta làm sao đi trả sạch món nợ nhân quả này đây! Mạnh Hạo sau một hồi sửng sốt, bèn cười khổ.

Mạnh Hạo lắc đầu thở dài, thần thức rót vào trong Tiên Cổ Đạo Lệnh trong túi trữ vật, men theo lời chỉ dẫn, nhoắng cái đã đi xa, mấy ngày sau, tại nơi sâu thẳm trên Đông Thổ, tại vòng ngoài sơn mạch rộng lớn, thân ảnh Mạnh Hạo biến mất vào trong núi, một mạch tiến về phía trước, đi qua không biết bao nhiêu nơi hiểm trở, thậm chí có không ít lần còn rất nguy hiểm.

Nhất là càng vào sâu bên trong, không những không thể bay, mà mặt đất có khi còn đột nhiện nứt ra, hắc khí ngất trời, cho dù là thân thể cường hãn như Mạnh Hạo, cũng bị hắc khí làm cho bị thương, sau vài lần như vậy, hắn có chút kinh hãi.

- Cái này không giống cấm chế, trái lại giống như có người bị chôn ở đây, là ai chôn không biết? Cái này thực tổn âm đức. Mạnh Hạo xem xét kỹ lưỡng, hắn có thể xác định, trong lòng đất có chôn vật gì đó, một khi chạm phải sẽ nổ tung.

Cũng có một số cấm chế tự nhiên, một khi bạo phát, tu vi như Mạnh Hạo cũng phải bỏ mạng.

May mà Tiên Cổ Đạo Lệnh chẳng những có hiệu quả đối với cấm chế,

mà ngày cả vật bị chôn dưới lòng đất cũng có hiệu quả. Dưới sự dẫn dắt của nó, Mạnh Hạo cẩn thận tránh né từng chút một, lại qua vài ngày, thì thấy được một con đường nhỏ. Mạnh Hạo mơ hồ cảm nhận được nơi này đều là một dạng cấm chế sờ vào là nổ. Cũng may có sự dẫn đường cộng thêm sự cẩn thận nên hắn chỉ dẫn phát ba lần. Khi đến cửa vào, trước mặt hắn, xuất hiện… một gian miếu đổ nát.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1158: Cửu Sơn Hải, phong vân động

Trên Nam Thiên Tinh, hơn hai mươi ngày trước, khi phụ thân của Mạnh Hạo một kiếm chém xuống, kiếm khí rít gào giáng xuống Đông Thổ, xuyên qua sơn mạch, xuất hiện ở trước căn miếu đổ nát. Khi nhìn thấy cảnh bát phương huyễn hóa thành Đạo tràng, Tiên Cổ Đạo Tràng này xem như đã bị phụ thân của Mạnh Hạo mở ra.

Cách mở này, là phát động, một khi mở ra, dao động vô hình khó mà ẩn giấu, nó sẽ truyền ra Nam Thiên Tinh, truyền vào trong tinh không, bị đấng đại năng cảm ứng.

Đông Thắng Tinh, gần như một nửa diện tích thuộc về Phương gia, thậm chí nếu như Phương gia muốn, cả tinh tú đều thuộc về họ.

Khi dao động Tiên Cổ Đạo Tràng tại Nam Thiên Tinh truyền ra, trên Đông Thắng Tinh, trong điện phủ cổ xưa truyền ra một thanh âm già nua như từ thời viễn cổ bay ra.

- Lại một cái Tiên Cổ Đạo Tràng mở ra… tại Nam Thiên Đại Địa… có thể để cho mấy đứa thiên kiêu trong danh sách gia tộc tới đó để thu hoạch tạo hóa… Phương Hương San, Phương Vân Dịch, Phương Đông Hàn ba đứa các ngươi có duyên, có thể đi tìm cơ duyên, nơi đó có tộc thúc Phương Tú Phong của các ngươi, các ngươi có thể sẽ nhận được một chút trợ giúp.

- Các tộc nhân khác, tuy rằng không có cơ duyên, nhưng nếu muốn đi… cũng có thể tìm duyên.

Khi giọng nói già nua vang vọng khắp cả tinh tú, thì trên mặt đất, có ba

vị trí bạo phát khí thế kinh người. Một nơi trong đó là một cái hồ, trong hồ có một chiếc thuyền, trên đó là một nữ tử mặc đồ trắng đang ngồi khoanh chân. Nữ tử này đẹp tựa như tiên, tóc đẹp vai thon, cả người tựa như không linh xuất trần, bên cạnh nàng ra quanh năm đều có hai thân ảnh mơ hồ bảo vệ.

Nữ tử lông mi rung rung, mở to mắt.

- Lão tổ có linh, Hương nhi sẽ đi một chuyến.

Tại một vị trí khác, là một sơn mạch hoang vu, bên trong thường có hung thú gào thét, âm thanh như muốn xé trời. Nơi này được gọi là cấm khu, cực kỳ hung hiểm. Lúc này trong sơn mạch, có một thanh niên để trần thân trên, đang đánh giết với một con cự viên toàn thân ánh kim lóng lánh. Khi cự viên gầm gừ, pháp tướng sau lưng biến ảo, nhưng thanh niên nọ vẫn một mực tàn nhẫn, không lâu sau, một cự viên sống sờ sờ bị xé ra làm hai, máu đủ để làm nước tắm rửa.

- Tiên Cổ Đạo Tràng? Nhất định là Tiên Cổ Đạo Lệnh xuất hiện, Phương Vệ lịch luyện ở bên ngoài, nhất thời không thể quay về, tạo hóa này trong tộc, ắt là Phương Đông Hàn ta! Thanh niên uống một ngụm máu vượn, khi đứng lên, hai thân ảnh mỹ nữ hư ảo xuất hiện, không có chân thân mà chỉ là linh thể. Nếu có người hiểu biết ở đây thì nhất định có thể nhìn ra, đây là phong linh thể, là tồn tại đặc thù thuộc phong linh tộc, trên thế gian này không nhiều, mỗi đời tộc nhân đều có người trời sinh thích hợp tu hành phong pháp.

Các nàng cầm áo choàng, tự mình khoác lên người thanh niên này.

Tại vị trí thứ ba, là một cái bồn địa cực lớn, trong bồn địa này có vô số đá vụn, số đá vụn này không hề đơn giản, mỗi cục đều tới từ thiên ngoại, do tinh tú ở thiên ngoại rơi xuống tạo thành.

Khiến cho chỗ này hình thành vô số uy áp, tu sĩ ở trong đó rất khó để cất

lên vài bước, giống như toàn thân bị trói buộc, nếu cưỡng ép đi lại, ắt sẽ tan tành.

Vậy mà giờ này, tại nơi sâu trong bồn địa, có một thanh niên, đang khoanh chân ngồi ở đó, hắn không có tóc, mặc một thân trang phục bó sát người. Toàn thân phát ra âm thanh răng rắc, thân thể đã cường hãn tới cực điểm. Hắn đã dùng thân thể xác thịt để chống cự lại uy áp kinh người ở chỗ này.

Một lát sau, hai mắt hắn mở ra, trong đồng tử không ngờ lại có một tinh tú ở bên trong, thoạt nhìn rất kỳ dị.

- Thật thú vị, Tiên Cổ Đạo Lệnh, nếu ta mà đạt được, thì sẽ tặng cho Chỉ Hương tiên tử, chắc hẳn sẽ thu thêm được hảo cảm. Thanh niên đầu trọc mỉm cười, đứng lên, đi một mạch ra bên ngoài, khi hắn xuất hiện ở bên ngoài bồn địa, thì có hai lão giả bước ra, đứng bảo vệ bên cạnh hắn.

Đông Thắng Tinh ngoại trừ ba người này, còn có mười mấy người cũng lựa chọn đi tranh đoạt cơ duyên lần này.

Cùng lúc đó, trên Tây Hạ Tinh, trong sa mạc, có một thanh niên thân thể thon dài, một thân trường bào màu lam, mái tóc dài phiêu diêu, lưng hắn đeo một thanh kiếm, đi lại giữa thiên địa, sau lưng hắn, kiếm khí ngập trời, xung quanh hắn, sa mạc như hóa thành kiếm chì, đạo âm truyền ra, khiến nơi này như biến thành thánh địa, hắn đứng đó, như cảm giác được điều gì, lắng nghe, một lúc sau, cặp mắt chợt lóe lên.

- Tiên Cổ Đạo Tràng… ta mơ hồ cảm nhận được, nếu mình không đi, sẽ phải hối tiếc, đã vậy… đi xem xem một chút cũng tốt.

Hắn mỉm cười, thân thể hóa thành một đạo kiếm quang, nháy mắt đã đi xa.

Cũng ở trên Tây Hạ Tinh, một thiếu nữ mang mạng che mặt, đang

khoanh chân ngồi trong một ngọn núi, ngọn núi này yêu khí tung hoành, khiến cho bầu trời phong lôi cuồn cuộn, nữ tử hai mắt chợt mở ra, trên người nàng tản mát ra khí tức yêu chẳng phải yêu, tiên chẳng phải tiên.

- Tiên Cổ Đạo Tràng… Nam Vực… Nữ tử nhẹ giọng lẩm bẩm, thanh âm vừa cất lên như mê hoặc chúng sinh. Nàng cười cười, trước mắt xuất hiện thân ảnh một thanh niên.

- Cũng được, đi gặp cố nhân, không biết tên tiểu tử Trảm Linh có thành công không.

Cùng lúc đó trên Bắc Lô Tinh, phong vân cũng động, bát phương cuộn theo.

Nam Vực Quý gia chỉ là một nhánh không được coi trọng mà thôi, Quý gia thực sự ở trong đại giới biển Đệ Cửu Sơn, danh tiếng lẫy lừng. Lúc này trong Quý gia, có một chiếc thuyền cực lớn bay ra, lớn phải vạn trượng, trên đó có mười mấy tộc nhân, theo chiếc thuyền phi thẳng tới tinh không.

Trên đó có một nữ tử lạnh lùng kiêu ngạo, ngồi ở phía trên cùng, mắt nàng sáng tựa ánh trăng, ở mi tâm có ấn ký hình chiếc lá, thần sắc lạnh như băng.

- Tiên Cổ Đạo Lệnh, ắt thuộc về ta.

Ở Bắc Lô Tinh cũng đồng dạng như vậy, có hai nơi truyền ra dao động kinh thiên, ở một nơi trong đó, có một lão giả thân hình dịch chuyển, xuất hiện bên ngoài miệng núi lửa cực lớn, ôm quyền cúi đầu.

- La Đan tiểu chủ, lão tổ có lệnh, để ngươi dẫn người đi Nam Thiên Tinh một chuyến, Tiên Cổ Đạo Tràng xuất hiện, ngươi đi liều một phen xem.

Oanh!

Miệng núi lửa phun trào, một thân ảnh ngập tràn hỏa diễm từ bên trong từ từ bước ra, khi gần tới trước mặt lão giả, hỏa diệm ngưng tụ trên vai hắn, hóa thành một con quạ lửa.

Đây là một thanh niên tinh tráng, trên trán có một vết sẹo, kéo dài tới cổ, thoạt nhìn rất dữ tợn, hắn đi ra, trên người xuất hiện phù văn hỏa diễm, hợp thành quần áo.

- Hiểu rồi. Hắn lạnh nhạt lên tiếng, đi về đằng xa.

Ở một khu vực khác, trong rừng trúc, nơi này tối đen như ẩn chứa vô số vong hồn quẩn quanh, cuổn cuộn kinh thiên. Có một thanh niên, đang khoanh chân ngồi trên một cây trúc, thanh niên mày kiếm mắt sao, rất anh tuấn, trong lúc khoanh chân hai mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, nhìn chằm chặp vào cây trúc khác trước mặt.

Trên cây trúc kia, có một lão giả đang ngồi, lão giả nhìn như con khỉ, thần sắc ngạo nghễ, khinh miệt nhìn người thanh niên, hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

- Ngươi nhất định phải theo ra đi.

- Thúi lắm, Hứa gia gia nhà ngươi huy hoàng không biết bao nhiêu năm, có thể đi theo tên nhãi nhà ngươi ư? Mau chóng cút đi, nếu đổi lại là tính cách của Hứa gia gia ngươi trước đây, thì sớm đã thu thập ngươi rồi. Lão giả lên tiếng, rất là khinh miệt.

- Ta họ Vương!! Thanh niên cắn răng nói.

- Là Vương Bát à? Lão giả không nhịn được, khua tay, thanh niên phun ra một ngụm máu, bị hất văng ra ngoài.

Khi vừa mới bò dậy, lập tức có một u hồn bay tới, đứng bên cạnh thanh

niên, sau khi thì thầm một lát, thanh niên hai mắt chợt lóe, có chút không cam lòng.

- Lão già khốn khiếp, ngươi đợi đó cho ta, đợi sau khi tiểu gia đạt được Tiên Cổ Đạo Lệnh, sẽ lại quay về tìm ngươi! Ngươi là của ta!

- Cút cút cút, ngươi cút nhanh cho Hứa gia gia! Trong rừng trúc, truyền ra âm thanh thiếu nhẫn nại của lão giả.

Nam Thiên Đại Địa Tiên Cổ Đạo Tràng mở ra làm oanh động cả Đệ Cửu Sơn Hải, ngoại trừ tinh tú cực lớn, ngoại giới còn không ít thế lực, cũng đang quan sát chuyện này. Rối rít truyền ra mệnh lệnh, lựa chọn đệ tử tông môn, đến Nam Thiên Tinh tranh đoạt tạo hóa.

Ngay cả Quý gia ở Đệ Cửu Sơn cũng có người động lòng, Đệ Cửu Sơn đỉnh phong, nơi đây tồn tại một gia tộc, đó là Đệ Cửu Sơn Hải chủ, Quý gia!

Lúc này trong Quý gia, bên cạnh truyền tống trận, có vô số người tiến vào, trong đó có một người thân hình thon dài, toàn thân quẩn quanh vô cùng vô tận nhân quả, khiến cho tướng mạo khó có thể nhìn rõ. Sự xuất hiện của hắn, khiến tộc nhân Quý gia xung quanh đều lần lượt lui về phía sau, thần sắc lộ ra sự kính sợ cùng cuồng nhiệt.

Hắn không nói một lời nào, đi vào trong truyền tống trận, sau khi khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, vô số nhân quả tràn ngập trên thân hắn hóa thành rất nhiều sợi tơ, mỗi lần đụng chạm đều bạo phát ra vô số quang mang, khiến người trông thấy phải hoa cả mắt, dường như hồn phách bị hấp hẫn qua đó, rất khó để tự minh thoát ra.

- Lần này Tiên Cổ Đạo Tràng mở ra, Quý Tử bế quan không thể tới, không ngờ, Quý Âm lại lựa chọn đi trước.

- Ba người bọn họ năm đó tranh đoạt Quý Tử, trận chiến ấy đất trời u

ám, nhật nguyệt đều rung chuyển, oanh động khắp cả Đệ Cửu Sơn Hải, thu hút vô số sự quan tâm… Quý Âm tuy thất bại, nhưng sự cường đại của hắn, đủ để khiến cho thiên kiêu của tam đại gia tộc, ngũ đại thanh địa, tam giáo lục tông coi là đại địch.

- Thế hệ này, người có thể đối kháng với mấy người bọn họ… không còn nhiều, nhưng nghe nói Vệ công tử của Phương gia, từng đánh thắng Quý Âm một trận, không biết là thật hay giả…

Đệ Cửu Sơn Hải, phong vân biến sắc, vô số gia tộc tông môn đều xuất động, phái ra thiên kiêu chi tử, hướng về Nam Thiên Đại Địa, tranh đoạt tạo hóa của Tiên Cổ Đạo Tràng.

Cho dù là Đệ Cửu Sơn Hải ở giữa Đệ Cửu Sơn và Đệ Bát Sơn cũng vậy, nơi đây nói là hải, nhưng thực thế là vô số tinh tú vỡ vụn, tản mát ra linh khí nồng đậm, hóa thành vụ hải.

Tinh hải ầm ầm vang lên, trên mặt biển xuất hiện một chiếc cửa khổng lồ, cửa này vừa xuất hiện, liền có vô số hải long bay ra, run rẩy sùng bái trước cửa, quang mang từ cửa phát ra vạn trượng, có đại đạo chi âm truyền khắp tứ phương, dường như tại tám hướng quanh cửa này có vô số tiên thần đang tĩnh tọa, khí thế kinh người.

Lúc này, cánh cửa từ từ mở ra, bên trong như có cả một thế giới.

Từ trong thế giới đó, một nữ tử bước ra, nữ tử mái tóc rất dài, dài tới tận bắp chân, tướng mạo tuyệt mỹ, tựa như ngưng tụ tất cả cái đẹp trong thiên địa lại một chỗ, khí chất u lan, khi nàng bước ra, tay vừa vẫy thì cánh cửa lớn sau lưng liền chậm rãi trầm xuống, một lần nữa chìm sâu vào đáy biển.

Trong tam đại Đạo Môn, đệ tử hạch tâm của Tiên Cổ Đạo Tràng cho đến nay chỉ có bốn người, ít hơn Cửa Hải Thần Giới ta một người, lần này không thể để cho Đạo Lệnh xuất thế. Nữ tử lạnh nhạt lên tiếng, khi cất

bước, một con Hải Long gầm gừ tiến tới, ngoan ngoãn ở dưới chân nàng, đưa nàng xông ra bên ngoài biển, chạy thẳng tới hư vô.

Cửu Đại Sơn Hải, Cổ tộc Phương gia, tam đại gia tộc, tam đại Đạo Môn, ngũ đại thánh địa,tam giáo lục tông… Tất cả đều tại lúc này, phong vân nổi lên, chúng thiên kiêu, thẳng tiến Nam Thiên Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1159: Chương 1159

Nam Thiên Tinh, Đông Thổ Đại Địa.

Một dãy núi kéo dài liên miên, nơi này được tu sĩ Đông Thổ xưng là vùng cấm, cho dù là Vấn Đạo bước vào, cũng không có đường trở ra, bên trong đó dường như tồn tại một vật thần bí đáng sợ, khiến cho vô số người chùn bước, không dám tiến vào trong.

Cho dù là Quý gia, cũng đã từng có lão tổ mang người tiến vào, tìm kiếm nhân quả trong đó, nhưng lần tiến vào đó, toàn quân cơ hồ bị diệt, duy chỉ có lão tổ thoát ra ngoài được, cảnh cáo Đông Thổ Quý gia, từ nay về sau không được tiến vào nửa bước.

Vị lão tổ đó, chính là thanh niên Tiên cảnh đỉnh phong, mất đi hai cánh tay trong Quý gia hiện nay.

Cho dù là hắn, năm đó cũng không tài nào tiến vào chỗ sâu nhất trong sơn mạch, dọc đường bị cấm chế nơi này chấn nhiếp. Vì tự thân Nam Thiên Đại Địa thần bí, lão tổ Quý gia cũng không báo chuyện này lên, vì chỗ này… là nơi khiến hắn cảm thấy khủng bố, rất nhiều chỗ.

Mà hắn cũng không xông vào lần nữa. Theo hắn thấy, trừ phi trong tay có được một vài bảo khí cường đại trong gia tộc, nếu không thì khó có thể tiến vào, mà nếu như có bảo khí, tất thảy cõ lẽ sẽ trở nên bất đồng.

Chỉ là bảo khí quá ít, với thân phận của hắn, cho dù tọa chấn ở đây cũng không cách nào có được, Phong Tiên Đài kia coi như là một món, nhưng đài này tự có linh trí của nó, không phải thứ hắn có thể cưỡng ép nắm trong tay, còn về bảo khí… chỉ có thiên kiêu chi tử trong tộc mới được ban cho để phòng thân.

Không ai có thể giải thích, tại sao Nam Thiên Tinh lại đặc thù như vậy, tại đây, không có một phương thế lực nào có thể đạt được địa vị bá chủ, cho dù là Quý gia, cũng chỉ là xưng bá trên sự uy nhiếp. Mà Phương gia trên Đông Thắng Tinh có chiếm cứ nửa tinh tú, thậm chí nếu muốn, có thể chiếm cứ hoàn toàn.

Còn tại Nam Thiên Đại Địa, bốn khu vực, mỗi nơi đều có đạo chính thống, thậm chí nếu thôi diễn thì có thể phát hiện… tuyệt đại đa số tông môn ở nơi đây, ở tinh không ngoại giới đều có chủ mạch, mà Nam Thiên Đại Địa chỉa là phân nhánh.

Dường như tất cả thế lực đều muốn tới đây, lưu lại một đạo chính thống.

Nhất là phụ thân của Mạnh Hạo tại Nam Thiên Đại Địa lại trở thành Ngục Tôn của Đệ Cửu Sơn, một chữ Ngục này, có thể nói rõ rất nhiều rất nhiều thứ…

Nhưng mỗi khi Mạnh Hạo dò hỏi, phụ thân hắn đều nói với hắn, chữ Ngục này không phải là giám ngục!

Cụ thể thế nào, phụ thân hắn không nói, chỉ là thần sắc có chút mê mang, cho dù ngay cả bản thân hắn, cũng đều cảm thấy khó tin, cảm thấy có chút mờ mịt.

Nhưng bất luận như thế nào thì Nam Thiên Đại Địa…. rất đặc thù!

Tại nơi này, Mạnh Hạo đã vượt qua Thất Tuế kiếp, tại nơi này có truyền thừa của Phong Yêu nhất mạch, Yêu Tiên Cổ Tông năm đó bị hủy diệt, Huyết Yêu lão tổ cũng ẩn náu ở đây, thậm chí ở Nam Thiên Đại Địa… còn có quốc gia người phàm cường đại tới mức khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy khó mà tin được, Đại Đường!

Mà cảm giác hoàng đế Đại Đường mang tới cho Mạnh Hạo lại càng kinh người.

Mạnh Hạo mang theo rất nhiều nghi hoặc, hắn nghĩ tới Nam Vực Thượng Cổ Đạo Hồ, cái thế giới mà hắn thấy được đó, rồi hẹn ước viễn cổ mà đối phương nói đến trong lần thí luyện đó, còn có… khi ở tầng cuối cùng đó, Mạnh Hạo cảm nhận được sự đáng sợ.

Thần Hỏa căn nguyên!

Những điều này đều khiến Mạnh Hạo mê mang, mà hiện tại , ở sơn mạch này hắn dựa theo truyền thừa của Tiên Cổ Đạo Lệnh, đi qua hết thảy, khi nhìn thấy gian miếu cổ, lòng Mạnh Hạo chợt chấn động.

Hắn lại nhìn thấy một khoảng thiên địa không lường trước được.

Tại đây, hắn nhìn thấy một phiến Đạo tràng bàng bạc, vô cùng vô tận, đỉnh núi cũng được mà thảo mộc cũng thế, đều đã biến mất hết, tồn tại ở nơi đây là một Đạo tràng cực lớn do thanh thạch xếp thành.

Có vô số thân ảnh ngồi xếp bằng ở bên đó. Mỗi người đều cường đại đến độ khiến cho Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, giống như vô số thiên thần đang tĩnh tọa, đại đạo chi âm truyền khắp bốn phương, nhật nguyệt đều đang rung chuyển, tựa như nơi này không tài nào tán phát ra ánh sáng.

Trong Đạo tràng có một tòa Tế đàn, trên Tế đàn có một lão giả đang tĩnh tọa, lão giả tiên phong đạo cốt, mặt mỉm cười giảng đạo, âm thanh mơ hồ, dung nhập vào trong thiên địa, Mạnh Hạo nghe không rõ, nhưng lại nhìn thấy vô số thân ảnh ở bên dưới, trong đó có không ít người, tựa như đốn ngộ.

Cho đến khi lão giả nâng tay phải lên, khua trong không trung, một chữ “Tiên” cực lớn… ầm ầm xuất hiện.

Đó là một chữ “Tiên” màu xanh!

Chỉ vỏn vẹn một chữ, lại khiến cho thiên địa thất sắc, khiến nhật nguyệt lu mờ, khiến cả vòm trời như phủ phục xuống, sùng bái giống như sinh linh khác.

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, cả người hắn đắm chìm trong cái thế giới khủng bố này, thanh thạch đại địa tại nơi đây, mỗi một tảng đều phát ra khí thế không cách nào hình dung, ẩn chứa tiên khí kinh thiên, sự mãnh liệt của luồng tiên khí này, khó có thể tưởng tượng được.

Nhất là trong Đạo tràng này, còn có chín cái đỉnh cực lớn, cửu đỉnh phân tán, từng làn khói xanh bốc lên trên trời, trong từng tia khói lượn lờ kia, không ngờ lại tồn tại một cái rồi lại một cái thế giới.

Mà bầu trời… là tinh tú, có tinh hà chảy xuôi, nhật nguyệt trôi nổi bên trong, còn có một số đại năng không tài nào tưởng tượng được, khi bay ra thi thoảng nhấc tay lên liền có thể hái tinh tú trên tinh hà rồi luyện hóa trong bàn tay lớn hư ảo, khi lấy lại, nó đã trở thành một bảo vật rực rỡ trong lòng bàn tay.

Thậm chí còn có mấy người, một khi dậm chân xuống mặt đất thì mặt đất lập tức nứt ra, khi vô tận địa hỏa thiêu đốt, liền hóa thành một sinh linh, sinh linh đó giống như đại địa chi linh, bị tu sĩ một tay tóm lấy hợp thành chiến xa, đó là chiến trường do hàng vạn đại địa chi linh lôi động, rít gào vận chuyển.

Lại có một người ở trên bầu trời cười ha hả, trong miệng như nói ra mấy từ, thân thể liền ầm ầm biến lớn, nháy mắt đã không thấy thân ảnh hoàn chỉnh, mà chỉ thấy.. một cái đầu ngón chân, chiếm cứ tất cả mảng thiên địa trong mắt.

Mà thân thể của người kia, không tài nào tưởng tượng.

Bay lên là có thể hái tinh tú!

Xuống đất có thể luyện linh!

Có thể chống giữ vũ trụ!

Mà sau cùng, tất thảy của tất thảy, toàn bộ đều vặn vẹo, ở trước mắt Mạnh Hạo, tất cả cảnh tượng ngưng tụ, hình thành… một gian miếu cổ đổ nát.

Miếu cổ này đóng cửa, xung quanh đổ nát, ngay cả tường quây cũng đã sụp đổ, dường như không cần qua cửa để đi vào, vì xung quanh tứ phía đều là cửa vào, có thể thấy miếu vũ ở trong sân hắn là thờ phụng một vài bức tượng, nhưng hiện tại tượng đã bị vỡ nát, sự huy hoàng trước đây nay chỉ còn đọng lại trong tiếng tụng hờ của hậu nhân, truyền thuyết bất hủ cũng đã trở thành hư vô từ lâu.

Duy chỉ có ngọn đèn dầu bằng thanh đồng, là còn bám đầy dấu tích rỉ sét, tố cáo năm tháng thời gian, bên trong ngọn lửa bập bùng cháy, phát ra âm thanh tanh tách khe khẽ, ánh lửa chiếu sáng xung quanh, xuất hiện không ít cái bóng.

Ngoài cái này ra, thì tất cả đều là một mảng yên tĩnh.

Trong sân, còn có một miệng giếng, dưới giếng tối đen như mực, không biết ẩn giấu ác quỷ gì, mà khiến cho người vừa nhìn vào liền cảm thấy khiếp sợ. Bên cạnh đó lại có một giàn trúc gãy nát, một vài dây mây khô quắt quấn lấy, giống như rất lâu rất lâu trước đó, ở đây có một cây nho, quấn quanh giàn trúc, tạo thành bóng râm mát.

Ở dưới giàn trúc này còn có một ít hoa khô héo, không bắt mắt tẹo nào.

Mạnh Hạo trầm mặc, tại nơi tĩnh mịch này, hắn bỗng nhiên cảm thấy da đầu tê dại, nếu không phải phụ thân chỉ định hắn phải tới, đổi lại là tình huống khác, hắn liền lập tức quay đầu bỏ đi thật xa.

Nơi đây, khiến lòng hắn cảm thấy run rẩy, rõ ràng không có uy áp, nhưng Mạnh Hạo lại cảm thấy hô hấp khó khăn, rõ ràng không nhìn thấy điều nguy hiểm gì, nhưng trong tâm hồn Mạnh Hạo lại truyền ra cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có.

Hắn cảm thấy tất cả mọi thứ ở xung quanh đều tồn tại sự quỷ dị!

Ở dãy sơn mạch này, tại sao lại có một gian miếu thờ như thế này, cái miếu rõ ràng không phù hợp với mặt đất xung quanh, nó giống như từ nơi xa xôi bay tới rồi rớt xuống nơi này rất lâu trước đó.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, kiên trì tiến về phía trước, khi vừa mới tiến được vài bước, hắn bỗng nhiên nghe thấy tiếng khóc, tiếng khóc tới rất đột ngột, như có nữ nhân đang nghẹn ngào, khi tiếng khóc cất lên, Mạnh Hạo lông tóc dựng đứng, tu vi bỗng nhiên bạo phát, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía sau nhưng lại không phát hiện được điều gì bất thường.

Ngay cả một cơn gió cũng không có…

Mạnh Hạo trầm mặc, một lát sau liền nhắm hai mắt lại, tay phải vỗ lên túi trữ vật, Tiên Cổ Đạo Lệnh lập tức xuất hiện, bị hắn nắm trong lòng bàn tay, lệnh bài vừa xuất ra, cũng không biết có phải là hắn bị ảo giác hay không mà nơi này cảm giác như không còn âm lãnh nữa.

Hắn cẩn thận tiến về phía trước, cho đến khi tới bên cạnh cửa, chần chờ một chút, hắn cảm giác được sự quỷ dị của nơi này, tốt nhất là đừng có vượt tường mà vào hoặc giả tiến vào từ tứ phía, muốn tiến vào… thì phải đường đường chính chính.

Hắn trực tiếp phất tay áo, đẩy cánh cửa miếu ở trước người.

Vốn tưởng rằng sẽ rất khó để mở ra, nào ngờ sau một tiếng kẽo kẹt, cánh cửa chầm chậm mở ra, lộ ra khoảng sân ở bên trong, đại điện của miếu thờ còn có cái miệng giếng kia ở trong sân.

Một cơn gió lạnh thổi tới, giống như có thân ảnh lướt qua bên cạnh hắn, Mạnh Hạo sắc mặt chợt biến, cái cảm giác này rất là mãnh liệt, hắn lập tức vận chuyển tiên khí trong cơ thể, ngưng tụ tại mắt phải, sau vài cái chớp mắt, liền xem xét xung quanh.

Cái gì cũng không có, tất cả vẫn chỉ là đống đổ nát.

Mạnh Hạo cười khổ.

- Cha, người bảo con tới cái nơi quỷ quái gì thế này…

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, bước vào bên trong, miếu này rất nhỏ, sân cũng không lớn, Mạnh Hạo nhìn cái miệng giếng kia, hắn luôn cảm thấy miệng giếng này rất quỷ dị, rồi lại nhìn giàn trúc. Khi đang định bước vào trong miếu, bước chân hắn bỗng ngừng lại, da đầu ông lên một tiếng, quay ngoắt đầu lại, nhìn chằm chằm những bông hoa nhỏ khô héo không hề bắt mắt ở dưới giàn trúc kia, hơi thở dồn dập, lập tức lại gần, sau khi xem xét tỉ mỉ, Mạnh Hạo thần sắc bỗng lộ ra sự kinh ngạc không cách nào kiềm chế.

- Những cái này…

- Những cái này là… Bỉ Ngạn Hoa! Mạnh Hạo quá hiểu rõ về Bỉ Ngạn Hoa, hắn vừa nhìn liền có thể lập tức nhận ra, nhưng bông hoa nhỏ này… không ngờ đóa nào cũng là Bỉ Ngạn Hoa!

Tại nơi này, những bông Bỉ Ngạn Hoa… dường như chỉ là những loài hoa cỏ tầm thường, một màn này, khiến cho Mạnh Hạo hít vào một hơi… hắn càng ngày càng cảm thấy nơi đây… thần bí khôn cùng.

Lúc này sắc trời đã là hoàng hôn, Mạnh Hạo chần chừ một lúc rồi bước vào trong miếu thờ. Nhìn những bức tượng vỡ nát, trên mặt đất phủ đầy bụi bặm, ngay cả bồ đoàn cũng đều rách nát. Mạnh Hạo suy tư một chút

rồi quỳ lên trên bồ đoàn, hướng về phía bức tượng vỡ nát bái lạy.

- Thần tiên phù hộ, thần tiên phù hộ… Mạnh Hạo lẩm bẩm, lời hắn vừa nói xong liền lập tức cảm thấy sự âm u lạnh lẽo ở xung quanh tiêu tán đi một chút. Khi hắn đứng lên, bỗng nhiên có môt cơn gió thổi tới, khiến con ngọn đèn dầu lắc lư, lớp bụi bặm dưới mặt đất cũng bị thổi cuốn lên. Mạnh Hạo hai mắt ngưng trọng, hắn nhìn thấy, trên mặt đất nơi bụi bặm bị thổi bay… bất ngờ có một chữ lớn!

Tiên!

Chính là chữ “Tiên” mà Mạnh Hạo nhìn thấy khi ở bên ngoài, xuất hiện trong hình ảnh hư ảo, khi lão giả trên tế đàn phất tay lên.

Giống nhau như đúc!

Nhìn vào chữ này, một cỗ khí tức mãng hoang ập vào mặt, như có người đang lẩm bẩm nói khẽ, mơ hồ như đang giảng đạo, từ viễn cổ xa xôi truyền tới,vang vọng quẩn quanh kiếp này.

Mạnh Hạo phúc linh tâm chí, khoanh chân ngồi xuống, trong lòng đặt Tiên Cổ Đạo Lệnh, kinh ngạc nhìn chữ này tới nhập thần.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1160: Hình ảnh truyền đạo!

Không biết trôi qua bao lâu, dường như rất lâu, nhưng lại rất ngắn, sắc trời tối dần, ánh trăng mờ ảo, bóng đêm phủ xuống.

Ở trong đêm tối, ngọn đèn trong miếu thờ lung lay, trong tim đèn như có một cái hình bóng, đang ngẩng đầu nhìn ánh trăng...

Miếu thờ thêm một cái bóng, đó là ngọn lửa chiếu rọi ra, theo ngọn đèn lung lay, cái bóng như đang múa may.

Quần áo của Mạnh Hạo tự dưng phai màu, trở nên xám xịt, xuất hiện rách nát, ngồi ở đó, quần áo của hắn như trải qua năm tháng, hiện ra tang thương.

Hình bóng của hắn cũng có cảm giác như vậy, hồn của hắn như không còn ở đây, mà về đến Đạo tràng viễn cổ, đang nghe đạo âm, hồn dính vào thân thể, khiến cho thân kiếp này hiện ra tang thương.

Đêm khuya...

Đột nhiên có tiếng khóc phát ra, tiếng khóc chạy xa chạy gần, giữa đêm yên tĩnh trở nên rất nổi bật, tiếng khó vang vọng, lại thành tiếng thở dài.

- Trên đời này, còn có tiên nhân sao... Tiếng nói truyền ra, xung quanh yên ắng, chỉ có cây cối khẽ lung lay, lá phát ra tiếng soàn soạt.

Đồng thời, ở miệng giếng trong nhà, có những luồng tóc đen bay lên, nếu có người ở bên cạnh giếng nhìn xuống, nhất định sẽ hít vào một hơi lạnh, bởi vì trong miệng giếng tràn ngập tóc dài.

Những tóc đen dài bay lên, lan tràn khỏi giếng, rơi xuống đất nhanh chóng lan tỏa ra ngoài, đến khi chiếm cứ toàn sân, đột nhiên ở giàn trúc phát ra tiếng rắc rắc.

Dây mây khô héo rơi xuống, trở thành một đường cong như bàn đu dây, lắc lư trước sau.... Loáng thoáng, có một cái bóng ngồi trên dây mây, đang đong đưa.

Tiếng khóc truyền ra từ giếng, lại có tiếng cười phát ra từ bàn đu dây, làm cho cái sân tràn ngập âm trầm quỷ dị. Ở trong miếu, Mạnh Hạo nhắm mắt lại, không động đậy.

Xung quanh hắn, những cái bóng chiếu rọi từ ngọn đen bỗng nhiên vặn vẹo, bước ra ngoài, có được hình thể, đi lại trong miếu, có cái ngồi xuống, có cái quỳ bái, có cái luyện đan, có cái đang cầm chổi quét dọn, còn có cái tò mò đứng trước Mạnh Hạo, chỉ cách hắn một tấc, nhìn chằm chằm.

Tượng thần đổ nát dựng trên dài, thân rách nát như nói lên ký ức cũ, bên dưới tượng thần có mấy cái bóng, dần cách xa ra, hóa thành một lão già.

Quần áo lão già này rất giống trường bào rách nát của Mạnh Hạo lúc này, sắc mặt hắn tái nhợt, tai mắt mũi miệng chảy máu, đầu tóc bù xù, người như lệ quỷ, bay đến sau Mạnh Hạo, đứng đó, cúi đầu nhìn vào ót Mạnh Hạo, không biết đang nghĩ gì.

Rất nhanh, những cái bóng trong miếu đều tới gần Mạnh Hạo, vây quanh hắn, mỗi cái đều như đang nhìn hắn.

Trên bầu trời, mây đen che phủ nửa vầng trăng, mặt đất có gió nhẹ thổi qua, có tiếng u u vang vọng.

Lúc này, mặt đất chấn động, giọng trầm trầm phát ra từ sâu trong lòng

đất dưới miếu.

- Về nhà... nơi này không phải nhà của ngươi... Ta muốn về nhà...

- Đưa ta về nhà... ta về nhà Chí Tôn... Chí tôn đưa ta về nhà....

Tiếng nói xuất hiện, tất cả cái bóng trong miếu đều chấn động, trong sân, tóc đen trào ra từ giếng liền bay múa, dây mây đong đưa cũng khựng lại.

Đồng thời, một cái đầu lâu bay ra từ giếng, trắng bạch hư ảo, dữ tợn khủng bố, đó là... một cái đầu ngâm mấy chục triệu năm trong giếng vẫn chưa rữa nát, mắt vô thần nhìn xuống mặt đất, trong mắt không có con ngươi.

Trên bàn đu dây, rõ ràng không thấy bóng, nhưng lại có máu màu đen nhỏ giọt xuống.

Thân thể Mạnh Hạo lúc này run lên, cảm giác dựng tóc gáy xuất hiện trong đầu hắn, lập tức mở mắt, ngẩng đầu lên, Mạnh Hạo tê hết da đầu, hắn nhìn thấy một cái bóng đen thui đang ở ngay gần mặt mình.

Sau đó lại nhìn thấy rất nhiều bóng đen vây quanh, sắp chạm vào người mình, cảm giác này làm trong đầu Mạnh Hạo ông một cái.

Biết được Mạnh Hạo tỉnh lại, những bóng đen nhẹ nhàng lướt ra sau, ngồi ở xa xa, Mạnh Hạo nhìn những cái bóng trong miếu, nhìn tóc đen ngoài sân, dây mây đong đưa, da đầu càng tê, từ từ đứng lên, muốn rời miếu này.

Hắn cảm thấy... đây không phải chỗ mà mình ở lại.

Vừa đứng dậy, cảm giác sau lưng có khí lạnh, vô thức quay đầu, trực tiếp thấy một khuôn mặt tái nhợt, thất khiếu chảy máu, cách hắn chưa đến một tấc. Ánh mắt Mạnh Hạo co rụt, bị dọa nhảy dựng, vụt vụt lùi lại.

- Ngươi là ai! Mạnh Hạo gầm lên, vận chuyển tu vi, pháp tướng từ từ hiện ra, tim đập bùm bùm, nơi này quỷ dị làm hắn không cảm thấy an toàn.

Lão già ánh mắt vô thần, không để ý Mạnh Hạo, xoay người bước về phía tượng thần, bóng người từ từ nhạt đi, đến gần tượng liền biến mất.

Những cái bóng xung quanh đều còn nguyên, có ngồi, có đi lại, có cái đang tu hành.

Mạnh Hạo hít thở dồn dập, người lóe lên muốn đi, nhưng mới đến chỗ ngưỡng cửa, hắn chợt ngừng bước, nghiêng đầu nhìn một cái bóng, bóng đen ngồi đó, trong tay có một cái như lò luyện đan, đang trong luyện đan.

Nhưng thủ pháp luyện đan của hắn, Mạnh Hạo chưa từng thấy, nó như thu nạp lực lượng thiên địa, vậy mà... không cần dược thảo nào.

Mạnh Hạo sửng sốt, nhìn cẩn thận, ánh mắt lóe lên kỳ dị, hắn vốn là đại sư đan đạo, trình độ luyện đan trong khắp Nam Thiên Đại Địa, ngoài Đan Quỷ ra thì chính là hắn.

- Từ không mà có... Mạnh Hạo ánh mắt lóe lên kỳ dị, hắn từng luyện chế ra một viên đan từ không mà có ở Yêu Tiên Cổ Tông, hiện tại nằm trong túi trữ vật của mình, nhưng vẫn không dùng.

Đan dược này, Mạnh Hạo luyện chế ra cũng cảm thấy kỳ tích, hắn từng muốn phục chế, nhưng không thể thành công.

Mà hiện tại, bóng đen kia luyện đan lại như thuận tay cầm lấy, rất là tự nhiên.

Mạnh Hạo chớp mắt, không đi, nhìn những cái bóng xung quanh, những

cái bóng này có cái đang tu hành, có di chuyển, có bấm quyết đang diễn luyện đạo pháp.

Từng hình ảnh, Mạnh Hạo nhìn xem, tâm thần chấn động.

- Truyền đạo! Bọn họ đang truyền đạo! Mạnh Hạo thì thào, càng thêm rung động, đọ không truyền tùy tiện, mà những cái bóng ở đây đều đang truyền đạo, chỉ cần cảm ngộ, nếu là cơ duyên, sẽ có thể thu hoạch.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, quay đầu nhìn bóng người vẫn luyện đan, liền ngồi xuống trước nó, xem kỹ càng, càng nhìn ánh mắt càng sáng ngờ, đến cuối cùng hắn lại lấy ra lò luyện, học theo bóng đen luyện đan.

Thời gian một đêm trôi qua nhanh chóng, nhưng Mạnh Hạo không rõ có phải là ảo giác, lại cảm thấy thời gian trôi qua thật dài, dài đến mức hắn không thể suy nghĩ rõ ràng, hắn chỉ biết khi trời sáng, bóng đen biến mất, bóng đen luyện ra một viên đan dược bị thuận tay ném ra ngoài miếu, rơi vào trong khe núi. Còn bên Mạnh Hạo, lại vô thức luyện ra một viên.

Trời đã sáng.

Tất cả cái bóng trong miếu đều biến mất, trong sân, tóc đen, dây mây đều khôi phục nguyên trạng, mọi thứ như không có gì xảy ra. Mạnh Hạo hít thở dồn dập, cúi đầu nhìn một viên đan dược quấn quanh khí đen nằm trong tay mình.

Nói nó là đan, lại không phải đan, chỉ là một mảnh sương mù màu đen lan tỏa, Mạnh ánh mặt trời chiếu xuống, lại xuất hiện làn da đen, cuối cùng trong tay Mạnh Hạo xuất hiện một viên đan dược màu đen.

Không có dược hương tỏa ra, mà chỉ có lực lượng hung bạo ẩn chứa trong đó.

Mạnh Hạo nhíu mày, nhìn viên đan dược đen trong tay, vuốt cằm trầm

tư, đột nhiên hắn biến sắc, vung tay ném đan dược ra ngoài, viên đan tỏa ra khí đen, vừa bay ra liền tự nổ ầm một cái.

Tạo thành sóng xung kích quét ra ngoài...

- Không luyện thành, đây là một vật thất bại, nhưng cũng coi như một loại từ không mà có. Mạnh Hạo suy ngẫm, cũng có kinh hãi, uy lực đan dược này nổ tung có thể sánh với một đòn mạnh mẽ.

- Đáng tiếc không ổn định, đụng một chút là nổ tung, nhưng sao ta thấy có vẻ quen quen. Mạnh Hạo thì thào, đột nhiên ánh mắt chợt lóe, hắn nhớ tới trên đường vào miếu, nhìn thấy mặt đất nổ tung, chợt hiểu ra, hắn nhớ tới cái bóng kia luyện đan xong liền thuận tay ném đi...

- Vật này... có tác dụng khác. Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, suy ngẫm kỹ càng, lập tức lấy ra lò luyện đan, dựa theo thủ pháp luyện đan tìm hiểu đêm qua, thu nạp lực lượng thiên địa, lại luyện lần nữa.

Thất bại mấy lần, cuối cùng luyện ra 2 viên thành công, vẫn là một mảnh sương đen, ánh mặt trời chiếu rọi liền tạo thành lớp da, Mạnh Hạo cầm đan dược bay ra ngoài miếu, thí nhiệm một phen, phát hiện chỉ cần ném vật này có kỹ xảo, có thể coi như một đòn sát thủ.

- Chôn thì có phần lãng phí, không dễ khống chế, trực tiếp ném ra mới tốt nhất, có vật này, thêm một thủ đoạn hộ mệnh, nhưng đáng tiếc, sở dĩ vật này cuồng bạo, hắn là có liên quan tới khí tức đặc biệt chỗ này, không biết ở ngoài thì có luyện chế được không. Mạnh Hạo suy ngẫm, trở về miếu tiếp tục luyện chế.

Thoáng cái mấy ngày, ban đêm Mạnh Hạo cảm ngộ những cái bóng truyền đạo, ban ngày thì đều luyện chế đan dược, luyện ra tổng cộng mấy chục viên, thậm chí thử bỏ thêm thần thức vào đó, đáng tiếc không thể thành công, đành phải bỏ đi.

Thậm chí Mạnh Hạo còn ra ngoài một lần, luyện chế ngoài núi, đáng tiếc đều thất bại, làm cho hắn hiểu được, đan này... có lẽ chỉ luyện chế ra được ở miếu thờ, hấp thu lực lượng thiên địa trong đó.

Vì vậy trở về miếu, ban đầu luyện chế, từ từ tích lũy loại đan dược đen có uy lực nổ không nhỏ này.

- Không biết khi nào những thiên kiều bên ngoài đến đây, hắn là nhanh thôi...

Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe, hắn càng thêm mong chờ đánh một trận với các thiên kiều bên ngoià, xem thử bản thân mình vẫn ở Nam Thiên Đại Địa, so với các thiên kiều các tông môn bên ngoài, rốt cuộc... ai mạnh ai yếu.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1161: Tiên Cổ Đạo Mạch!

Thời gian trôi qua, đến đêm, Mạnh Hạo nhìn không chớp mắt các bóng xuất hiện trong miếu, những cái bóng này không giống nhau, hắn nhìn kỹ, phát hiện có nam có nữ, có già có trẻ, thậm chí còn có một số không phải hình người, mà là bóng các thú yêu dị

Thời gian kéo dài, Mạnh Hạo đã sớm không sợ hãi chúng, thậm chí quen luôn những cảnh quái dị, mỗi lần đêm xuống, trong miệng giếng tỏa ra tóc đen, Mạnh Hạo phát hiện ngồi trên tóc đen đó, cả người lạnh băng, lại có lợi cho tìm hiểu các bóng ảnh truyền đạo.

Về phần trong giếng truyền ra tiếng khóc, Mạnh Hạo nghe lâu, dần dần nghe ra vận điệu trong tiếng khóc đó...

Còn có dây mây tạo thành đu dây, Mạnh Hạo cũng ngồi lên đong đưa, ẩn chưa một chút đại đạo, trong đầu như xuất hiện một cái đu dây, không ngừng đong đưa.

Thậm chí dưới mặt đất phát trong tiếng bảo về nhà, Mạnh Hạo cũng quen dần, đôi khi nổi hứng còn dậm chân xuống đất, cảm thấy tiếng nói đó đang quấy rầy mình tu hành.

Mọi thứ trong miếu, Mạnh Hạo đã làm quen, nhất là mỗi đêm xuất hiển lão già thất khiếu chảy máu, mỗi lần Mạnh Hạo cảm ngộ, lão già đều sẽ đứng phía sau nhìn vào ót hắn.

Lâu dần, Mạnh Hạo cũng mặc kệ cho đối phương nhìn.

Về phần quần áo, Mạnh Hạo thử đổi nhiều lần, phát hiện mặc kệ mới cỡ nào, chỉ cần mình chìm vào trong cảm ngộ, khi tỉnh lại đều sẽ trở nên rách nát, dứt khoát không đổi nữa.

- Đây là... một thức đạo pháp! Mấy ngày nay, Mạnh Hạo luôn nhìn một cái bóng, cái bóng đó ngồi tĩnh tạo, nhưng trên người tỏa ra dao động, Mạnh Hạo xem lâu, ánh mắt sẽ mơ hồ, xuất hiện một con đại bàng đen, tỏa ra khí thế hung tàn.

Điều này làm cho Mạnh Hạo nhớ tới trận chiến với tộc trưởng Đế tộc Bắc Địa, đối phương thể hiện ra thần thông kỳ dị, có thể hóa thân hung thú, làm cho Mạnh Hạo cảm thấy không kém.

Hắn không ngừng tìm hiểu, chìm đắm trong đó, như trở về Đạo tràng cổ xưa, nghe được âm thanh đại đạo, đến khi trời sáng mới tỉnh táo, cảm ngộ rất nhiều.

Lặp đi lặp lại, Mạnh Hạo ở trong miếu này, tu vi lặng lẽ tiến bộ rất nhiều, Vấn Đạo của hắn không có cảnh giới cụ thể, dựa theo cách nói của phụ thân, đây kết quả vụ đao trảm xuống, đối với hắn, đây là một cảnh giới lớn, Linh Cảnh đỉnh phong.

Bước tiếp theo, sẽ là Chân Tiên.

Mà trong Tiên Cổ Đạo Tràng, truyền đạo kỳ dị là thích hợp nhất với Mạnh Hạo, đạo pháp biến hóa đại bàng, hắn mơ hồ hiểu ra, lại cảm ngộ cái bóng tiếp theo.

Đáng tiếc hắn không thể tìm hiểu được tất cả cái bóng ở chỗ này, có không ít cái xung khắc với hắn, làm sao cũng không hiểu được.

- Đây là một chiêu trảo pháp! Mạnh Hạo nhìn cái bóng đạo ảnh gần tường, ánh mắt lóe lên, một mảnh trời xanh nâng lên trong tay một nam nhân, tay chụp xuống, mặt đất tan vỡ.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, không ngừng khắc ghi vào đầu.

- Còn có cái này... đây là... Trích Tinh Pháp! Mấy ngày sau, Mạnh Hạo lại nhìn một bóng đạo ảnh khác, trong tìm hiểu, hắn lại thấy Đạo tràng viễn cổ, một đạo nhân giơ tay lên, nắm lấy một ngôi sao trên trời, bóp mạnh, ngôi sao tan vỡ, hóa thành hào quang ngưng tụ trong tay.

Mạnh Hạo hoàn toàn đắm chìm trong truyền đạo miếu này, hắn dần phát hiện, ngọn đèn có dấu hiệu tắt, hắn mơ hồ hiểu được, khi ngọn đèn tắt mất, đại biểu lần tạo hóa ở Tiên Cổ Đạo Tràng này cũng chấm dứt.

Lại qua mấy ngày, Mạnh Hạo hít sâu, tỉnh lại từ nhập định, tất cả đạo ảnh nơi này, phàm là hắn có thể tìm hiểu, đều đã tìm hiểu xong, đáng tiếc quá lộn xộn, chân chính để Mạnh Hạo nắm giữ được bề ngoài, chỉ có 3 thức.

Vết trảo, đại bàng biến, còn có Trích Tinh Pháp.

Nhưng chỉ một chút, đều là pháp, không phải đạo.

- Pháp có ngàn vạn, đạo ở trong lòng, Tiên Cổ Đạo Tràng này... đạo ở nơi nào? Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn xung quanh, ánh mắt cuối cùng rơi vào tượng thần đổ vỡ.

Sau đó hắn đứng lên, đến trước tượng thần, ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn.

Tượng thần này vỡ phân nửa, không có đầu, thân thể chỉ còn một nửa, chỉ thấy được là ngồi tĩnh tọa, tay phải bấm ấn.

Hắn cũng học theo ấn này, nhưng làm sao cũng không cảm nhận được gì trên tượng thần.

- Ngươi đã ở đằng sau ta nhìn hơn nửa tháng, đầu của ta đẹp vậy sao? Mạnh Hạo có chút phiền, quay lại nhìn lão già, bất mãn nói.

- Ngươi cũng là ngọn đèn chiếu rọi hóa thành, mỗi lần thấy ngươi, đều là

đi ra từ cái bóng tượng thần, hơn nửa tháng qua không phải nhìn không công đó chứ? Mạnh Hạo nhìn lão già đằng sau, cũng không thấy đối phương dữ tợn gì, mà cảm thấy có phần ngốc trệ.

- Tiên! Đột nhiên lão già này lên tiếng, giọng khàn khàn, chỉ nói một chữ.

Mạnh Hạo liền tròn mắt, nửa tháng qua, hắn lần đầu nghe lão già này nói chuyện.

- Ngươi nói cái gì?

- Tiên! Lão già lại lên tiếng.

- Tượng này, là tiên.

Mạnh Hạo sửng sốt.

- Ngươi muốn, trở thành tiên sao? Lão già lại nói, ánh mắt toát ra âm u, nhìn Mạnh Hạo.

- Ta chỉ đi ra nửa bước, sẽ là Chân Tiên. Mạnh Hạo cảm thấy lão già này bắt đầu trở nên quỷ dị, ánh mắt co rút, bình tĩnh nói.

- Tiền, nào có chia thật giả... Sai đường rồi. Lão già lắc đầu, thần sắc tang thương, ánh mắt toát ra hồi ức.

- Sai đường... là truyền thừa đứt đoạn sao... Quá lâu rồi, trận chiến đó...

Lão già lầm bầm, bỗng nhiên cười to, rất là điên cuồng.

- Đều chết hết, đất tan nát, tinh hà đứt đoạn... Lão già cười, bỗng nhiên lại khóc, đi qua đi lại trong miếu.

- Đứt rồi, ta trấn áp không được người sống, ta chỉ trấn áp vong hồn....

- Không còn, không còn nữa...

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, hắn nhìn lão già điên này, một cái bóng trong miếu, như có tang thương thê thảm tỏa ra từ trên người lão, giếng ngoài sân, tiếng khóc càng thê lương, đu dây qua lại, máu tươi nhỏ xuống ngày càng nhiều.

- Tiền bối, ngài nói chiến tranh gì? Mạnh Hạo lập tức hỏi.

Lão già cười to, khóc lớn, ngọn đèn lung lay dữ dội, các cái bóng xung quanh run lên, đều đứng dậy, cùng nhau cười, khóc, xoay tròn quanh Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hít thở dồn dập, đang muốn nói nữa, đột nhiên bụp một cái... cây đèn, tắt.

Trong nháy mắt, mọi thứ biến mất.

Một mảnh đen kịt, Mạnh Hạo ngẩn ngơ, ngẩng đầu lên, xa xa xuất hiện mặt trời lên.

Ngày hôm nay, Mạnh Hạo có chút mờ mịt, lời của lão già đó, cũng những gì xảy ra đêm qua, làm hắn cảm thấy có một bí mật kinh thiên quấn quanh Tiên Cổ Đạo Tràng.

Bí mật này, có lẽ... liên quan tới Nam Thiên Đại Địa.

- Đạo tràng to lớn... tại sao lại tiêu tán.

- Đạo tràng nhiều bóng dáng như thế, hiện tại ở nơi nào?

- Miếu đổ nát này, vì sao hôm nay tan nát như vậy?

Một ngày trôi qua, đến đêm, cây đèn lại cháy, ngọn đèn tối đi nhiều, lão gia kia lại đi ra, đứng bên miếu, không khóc cười nữa, mà im lặng.

- Phụ thân của ngươi rất mạnh, dù là niên đại của lão phu, cũng là cường giả một phương.

- Hắn cũng biết bản thân đi sai đường, nhưng hắn không thể thay đổi, bằng không, sẽ càng mạnh hơn.

- Căn cơ của ngươi rất tốt, thậm chí hơn cả tu sĩ thời đại ta, hơn rất nhiều, ngươi... Có muốn trở thành tiên? Không phải Ngụy Tiên Chân Tiên gì, chỉ là tiên... trăm mạch mở ra thành tiên! Lão già bỗng quay đầu, nhìn Mạnh Hạo.

- Chỉ có mở ra hết trăm mạch, mới có thể xưng là tiên! Ở thời đại trước, người mở ra hết trăm mạch cũng không nhiều, chỉ có những người truyền thừa đại đạo, mới miễn cưỡng làm được.

Trong lòng Mạnh Hạo chấn động, hắn nghe cha mẹ đả nói, 80 mạch là thiên kiều, 90 mạch hiếm thấy, trăm mạch.... Trong truyền thuyết hình như cũng không có, ánh mắt hắn lấp lóe, gật đầu.

- Pháp không dễ nói, đạo không truyền bừa, nơi này mở ra, Đệ Cửu Sơn Hải phong vân động... Ngọn đèn này thiêu đốt viễn cổ, thắp sáng kiếp này.

- Lần này mở ra, nó đốt hơn 10 ngày, sắp tắt rồi, dùng máu của ngươi làm dầu, để đèn này duy trì cháy bảy bảy bốn chín ngày, trong thời gian này không thể tắt, cũng không cho người khác bước vào miếu đụng tới nó, luôn phải giữ chỉ có khí tức một mình ngươi.

- Như vậy... Bảy bảy bốn chín ngày sau, khi ngọn đèn tắt, nó sẽ tỏa ra một luồng Tiên Cổ Đạo Khí, nhập vào người, có thể hóa thành một Tiên

Cổ Đạo Mạch!

- Dùng đạo mạch này, nếu ngươi có cơ duyên, có thể cảm ngộ Tiên đạo! Lão già nhìn Mạnh Hạo thật sâu, xoay người đi vào cái bóng tượng thần, biến mất.

Mạnh Hạo im lặng, ánh mắt toát ra chấp nhất, cúi đầu nhìn dưới đất có khác chữ tiên, khí tức viễn cổ từ đáy lòng trào ra cả người.

- Ngụy Tiên, Chân Tiên... Tiên! Mạnh Hạo thì thào, đột nhiên cây đen đồng thau mờ dần, có dấu hiệu muốn tắt, Mạnh Hạo lập tức tiến lên, rạch tay cho máu chảy vào ngọn đèn, lập tức ngọn đèn bụp bụp, không tắt nữa, có thêm sinh mệnh.

Ngồi dưới đèn, Mạnh Hạo cảm thấy tâm thần không linh chưa từng có.

Lại qua vài ngày, ngoài Nam Thiên Tinh, trong tinh không, đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói lọi, một cái trận pháp to lớn đột nhiên xuất hiện, làm cho sao trời tối sắc, sóng tinh hải dập dờn, trong trận pháp xuất hiện mấy chục bóng người.

Ba người đằng trước, chính là 3 vị thiên kiều Phương gia, đằng sau họ là mười mấy tộc nhân Phương gia, cùng với người hộ đạo gia tộc.

Những người này xuất hiện, lập tức làm tinh không chấn động, có điều tu vi hầu hết không phải Tiên Cảnh, cho nên không thể ở lâu trong không gian, cần được người hộ tống, tu vi khoảng giữa Vấn Đạo và Tiên Cảnh, dù là 3 vị thiên kiều Phương gia cũng thế.

Nhưng cũng có một số tộc nhân vượt qua Linh Cảnh đến đây, dù không phải thiên kiều, nhưng dù sao tu vi cũng là tiên, vừa xuất hiện, khí thế kinh người.

- Đến rồi, đây chính là Nam Thiên Tinh!

- Phương gia ta, hẳn là người đầu tiên đến đây, đi, đi thu lấy tạo hóa!

Mười mấy người, bao gồm người hộ đạo, vội vàng chạy đi Nam Thiên Tinh.

Trong đó có 3 người không đứng gần nhau, nhưng mỗi người đều được các tộc nhân xung quanh nhìn lên, trong 3 người, nữ là Phương Hương San, hai người khác lại không có tóc, mắt có tinh tú, thân thể mạnh mẽ, Phương Vân Dịch; cùng với Phương Đông Hàn dùng máu thú tắm rửa!

Ba người, được gọi là 3 đại thiên kiều Phương gia, sở dĩ không đến Tiên Cảnh, là bởi vì đều áp chế tu vi, muốn củng cố căn cơ, một hơi tiến lên Chân Tiên.

Bọn họ, không muốn trở thành Ngụy Tiên!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1162: Hai điều không cho!

Người Phương gia vừa muốn đặt chân lên Nam Thiên Tinh, đột nhiên tiếng nói lạnh nhạt truyền ra từ Nam Thiên Đại Địa, vang vọng không gian.

- Tiên Cổ Đạo Tràng mở ra, Nam Thiên Tinh, có hai điều quy tắc. Một, chỉ có Linh Cảnh mới lên Nam Thiên Tinh. Hai, cửa chỉ mở một lần, muốn vào phải đợi mọi người đến, thống nhất tiến vào.

Tiếng nói vang vọng, truyền vào tai người Phương gia, làm mọi người biến sắc.

- Là tộc thúc Phương Tú Phong!

- Xin tộc thúc dàn xếp, tạo hóa nơi này, lão tổ có lệnh, sai chúng ta đến lấy, xin tộc thúc giúp cho!

- Tiên không thể vào? Quy củ này là đối với người ngoài, nhưng chúng ta là đồng tộc, chúng ta muốn vào! Người Phương gia lập tức lên tiếng.

- Phương mỗ là Ngục Tôn núi thứ chín, bảo vệ Nam Thiên Tinh, hai điều quy củ, kẻ nào vi phạm... Ta chém kẻ đó. Nam Thiên Đại Địa phát ra tiếng nói bình thản.

Một cỗ sát khí mơ hồ sinh ra từ hư không, làm cho người Phương gia tâm thần chấn động, không ít người trực tiếp nổi giận, một tộc nhân Tiên Cảnh nhíu mày, ỷ vào thân phận, bay ra trước nhắm thẳng Nam Thiên.

Nhưng hắn còn chưa tới gần, đột nhiên một đạo kiếm khí đánh tới, xẹt

qua người tộc nhân này như cắt cỏ, máu tươi bắn ra, người này trợn mắt, ngơ ngác nhìn người mình chia làm hai, miệng không kịp hô một tiếng, đã chết đi.

Thoáng cái, tộc nhân Phương gia đều yên lặng, ngay cả ba người Phương Hương San, Phương Vân Dịch, Phương Đông Hàn cũng đều biến sắc, ánh mắt co rút.

- Phương Tú Phong, chúng ta thân là người hộ đạo, cũng không thể vào? Lúc này, tiếng nói già nua phát ra từ đằng sau Phương Hương San, là một bà già, ánh mắt toát ra ánh sao, chậm rãi nói.

- Không được!

- Nếu các hậu bối này xuất hiện bất ngờ, vậy phải thế nào!

- Đã là thiên kiều, đã dám tới thu lấy tạo hóa, vậy phải chuẩn bị sẵn sàng, sống chết tùy mệnh!

- Ngươi... con ngươi đã tàn phế, cần gì làm khó đồng tộc ta, nói thế nào, bọn chúng cũng là hậu bối của ngươi, chúng...

- Ngươi dám nói lại một câu con ta là phế vật? Phương Tú Phong nói rồi, trong hư không sát khí âm lãnh, bà già rùng mình, trán toát mồ hôi lạnh, ngậm miệng không dám nói nữa.

Lúc này, một chiếc tàu cao tốc từ xa xuyên qua hư vô tiến tới, trên đó có gần trăm người, là Lý gia Bắc Lô Tinh, nữ nhân ngồi phía trước, giữa mi tâm lấp lánh, rõ ràng không tầm thường.

- Là Lý Linh Nhi!

- Truyền thuyết nàng là đạo nữ đời này của Lý gia, tu vi không kém, đã vượt qua Vấn Đạo đỉnh phong, có thể tùy lúc gặp Chân Tiên Kiếp!

Tiếp theo, trong tinh không có một bóng người, đạp trên phi kiếm, rít gào truyền tống đến, là một thanh niên, nơi đi qua, kiếm quang gầm thét.

Thần sắc bình thản, dung mạo tuấn tú, mi tâm mơ hồ có con mắt thứ ba. Khi hắn đến, không ít tộc nhân Phương gia và Lý gia đều nhìn sang, ánh mắt chợt lóe.

- Ba đại Đạo môn Thái Hành Kiếm Trì, một đời chỉ có hai đệ tử xuất thế, hắn là Triệu Nhất Phàm!

- Nghe nói hắn từng đánh một trận với Tống gia Tống La Đan, đánh bại Tống La Đan!

Xung quanh phát ra tiếng xì xào, tiếng hừ lạnh truyền ra, trong tinh không xa xa, biển lửa ầm ầm kéo tới, trong biển lửa có mấy chục bóng người, người đằng trước là một thanh niên áo bào đỏ, bả vai có một con quạ lửa, thần sắc không giận mà oai, mơ hồ có ý chí tôn, khi đến nơi, không gian vặn vẹo.

- Triệu Nhất Phàm, trận chiến trước còn chưa kết thúc, hôm nay vừa lúc tiếp tục! Thanh niên này chính là Tống gia Tống La Đan, vừa đến nơi, ánh mắt đầy chiến ý nhìn Triệu Nhất Phàm.

Phương gia Phương Đông Hàn lúc này bước ra, trên người bùng lên khí thế, Lý gia Lý Linh Nhi thì bình thản, nhưng mi tâm tỏa ra ánh trăng, rất là kinh người.

Lúc này, từ xa truyền đến tiếng ầm ầm, lại có hai tòa truyền tống trận kinh người xuất hiện, trong tinh không Nam Thiên Tinh, hai tòa trận pháp có mấy chục người bước ra, một bên có một nữ nhân đeo khăn che mặt, dáng người lung linh duyên dáng, vừa xuất hiện đã tràn ra cảm giác yêu dị.

Nàng bước ra, lập tức thu hút ánh mắt nhiều người.

Còn bên pháp trận kia, trong mười mấy người có một thanh niên mày kiếm mắt sáng, dung mạo bình thường, thần sắc lạnh lùng, đi ra từng bước, khí thế không ngừng kéo lên, như muốn áp chế những thiên kiều khác ở đây, dẫn tới bọn họ hừ lạnh.

- Yêu Tiên Tông yêu nữ Chỉ Hương!

- Đó là... Vương gia thiếu tông Vương Mộc, nghe nói hắn như lão tổ Vương gia, thậm chí từng ngang nhiên nói muốn thu phục Kiếm Linh cổ xưa của gia tộc họ!

Tiếp theo, lại từng cái truyền tống trận ầm ầm xuất hiện, Đệ Cửu Sơn Hải, năm đại Thánh địa, ba giáo sáu tông, toàn bộ đều có người đến, làm cho tinh không Nam Thiên Tinh gợn sóng không ngừng, đầu người đông đúc, khí thế xoay chuyển muốn chèn ép sao trời.

Thỉnh thoảng có tiếng kinh hô vang lên, mỗi một phe thế lực đều có thiên kiều danh chấn Đệ Cửu Sơn Hải xuất hiện, khiến cho phong vân ngưng tụ, tinh hà lung lay.

Lúc này, đột nhiên một quyển tranh từ tinh không xa xôi thoáng cái là đến, vừa đến liền kéo ra, lớn đến 10 ngàn trượng, rất là kinh người, trên quyển tanh vẽ một ngọn núi!

Trên núi có mấy chục bóng người ngồi tĩnh tọa, một người quấn quanh lực lượng, hắn mở mắt, tất cả ánh mắt đều nhìn vào hắn, trong đầu nổ ầm ầm.

- Quý gia!

- Quý gia tới! Đó là... Quý Âm!

- Năm đó Quý gia có 3 người tranh giành thân phận Quý tử, Quý Âm dù thất bại, nhưng cũng là hạng thiên kiều, cùng thời đại ít có người đấu lại hắn!

Quý gia xuất hiện, làm mọi người chấn động, những thiên kiều từ các thế lực đều toát ra chiến ý.

Cuộn tranh lóe lên, không để ý mọi người xung quanh, nhắm thẳng về phía Nam Thiên Tinh. Vừa mới đến gần, một đạo kiếm khí đột nhiên đánh tới, trong cuộn tranh phát ra tiếng kinh hô, một lão già bước ra, vung tay, ầm ầm ngăn cản kiếm khí. Nhưng lão già cũng phun một ngụm máu lớn, người đùng đùng lùi lại ngàn trượng, ngẩng đầu, thần sắc rung động.

- Phương Tú Phong, ngươi có ý gì?

- Hai điều không cho, không cho phép Linh Cảnh trở lên đi vào, không cho tiến vào trước. Kẻ vi phạm, chém. Nam Thiên Tinh truyền ra tiếng nói phụ thân của Mạnh Hạo.

- Ngươi.... Lão già biến sắc.

Các thế lực khác cũng đổi sắc, đều nhìn về phía Nam Thiên Tinh.

- Phương Tú Phong... Ta có nghe nói người này, được khen ngợi là thiên kiều đứng đầu Phương gia, có thể chống lại các cường giả tuyệt thế lão tổ các tông!

- Đáng tiếc, hắn vì đứa con trai tàn phế, đặt ước định trấn thủ Nam Thiên Tinh 100 ngàn năm... không được đi ra.

- Ta cũng nghe người ta nói chuyện này, hiện tại đã qua mấy trăm năm, đứa con tàn phế của hắn, coi chừng đã chết rồi, cho nên hắn rất không ưa những thiên kiều khác.

- Hừ! Dù đứa con tàn phế của hắn không chết, vậy có thể sánh vai với những thiên kiều các tông hay sao! Dựa vào cái gì không cho Tiên Cảnh đi vào!

Trong lúc giằng co, từ xa xa có một Hải Long xuyên qua hư vô, gầm lên tiến tới, vừa xuất hiện, tinh không hóa thành biển, dẫn tới mọi người chú ý, trên Hải Long có một cô gái tóc rất dài, ngồi trên người Hải Long đi đến.

- Cửu Hải Thần Giới Phàm Đông Nhi!

- Thần nữ Phàm Đông Nhi!

- Không ngờ nàng cũng đến! Lập tức vô số ánh mắt đều nhìn về phía cô gái ngồi trên Hải Longm nhất là Phương Hương San cùng Lý Linh Nhi, cùng các nữ nhân thiêu kiều khác.

Phương Đông Hàn ánh mắt lóe sáng, nhìn Phàm Đông Nhi, Triệu Nhất Phàm cũng thần sắc kinh diễm, tập trung nhìn sang, Vương gia Vương Mộc, ánh mắt chợt lóe.

Lúc này, các thiên kiều Đệ Cửu Sơn Hải có thể tới, đều đã đến.

- Tiên Cổ Đạo Tràng mở ra, các ngươi có thể vào.

Trên Nam Thiên Tinh, tiếng nói phụ thân Mạnh Hạo truyền ra.

- Tiên Cảnh trở lên, nếu áp chế tu vi, tự phong ở Linh Cảnh, có thể vào được không? Lập tức có người hỏi.

Phụ thân của Mạnh Hạo im lặng một hồi, như đang cân nhắc, sau đó lên tiếng.

- Tự phong cũng được, một khi vượt qua, hình thần câu diệt.

- Được!

Các thế lực dù không hài lòng, nhưng nơi này là Nam Thiên Tinh thần bí, đối mặt Phương Tú Phong có thân phận Ngục Tôn, bọn họ không muốn đắc tội. Trước khi tới đây, đều được các lão tổ gia tộc tông môn nhắc nhỏ, bảo bọn họ đi vào Nam Thiên Tinh phải cẩn thận.

Lúc này trong tinh không, cả ngàn bóng người đều lóe lên, Tiên Cảnh tự phong thành Linh Cảnh đỉnh phong, hóa thành cầu vồng nhắm thẳng Nam Thiên Tinh.

Ngày này, tu sĩ Nam Thiên Đại Địa đều nhìn thấy trên bầu trời có cả ngàn đốm lửa đánh tan vòm trời phủ xuống, mỗi một đốm lửa tỏa ra khí thế kinh người, làm cho tu sĩ Nam Thiên Đại Địa tâm thần chấn động.

Không ít tông môn lập tức cảnh cáo đệ tử, những ngày gần đây không được ra ngoài.

Có những lão tổ tông môn thức tỉnh khỏi bế quan, chí bảo trong tông tỏa ra ánh sáng, sinh ra cộng hưởng với một số người.

Nam Thiên Đại Địa chấn động, nhưng những bóng người này không quấy nhiễu Nam Thiên Tinh vận hành, trước khi bọn họ tới đã bị tông môn gia tộc cảnh cáo nghiêm khắc, Nam Thiên Tinh thần bí khó lường, liên quan trọng đại, tuyệt đối không được tùy ý can thiệp.

Cho nên hơn ngàn cầu vồng này đều rít gào lướt qua, không phủ xuống những tông môn đó, dựa theo các lão tổ tông môn mỗi cái gia tộc suy diễn, nhắm thẳng Đông Thổ.

Đi sâu vào Đông Thổ Đại Địa, dãy núi đặt Tiên Cổ Đạo Tràng, thiên địa nổ vang, như bị xé rách, dẫn tới vô số tu sĩ chú ý.

Các đại tông môn Đông Thổ lúc này cũng nhận ra, biết được có trọng bảo xuất thế, bằng không sao lại dẫn tới động tĩnh này.

Nhưng không ai đi ra, bọn họ đều nhìn ra được, trong những người đó có những kẻ khủng bố vô cùng, nhưng lại chỉ tỏa ra dao động Vấn Đạo, mạnh nhất... cũng chỉ gần tới tiên, hơn nữa, còn là bảo vệ những người thanh nhiên kia.

Mỗi một tu sĩ trẻ tuổi, đều làm người ta cảm giác như một vị thần chi, Tiên Tôn tương lai, khí thế hùng hồn, cực kỳ kinh người, làm các tông môn Đông Thổ kinh hãi.

- Nhất định là thiên kiều bên ngoài, ngay cả Quý gia cũng không ra mặt.... Chúng ta chỉ có thể xem.

- Không biết xuất hiện chí bảo gì, dẫn động những thiên kiều khủng bố kia đến đây, bọn họ... nhìn bọn họ rất trẻ, không phải thân thể lột xác thành, mà là thời gian tu luyện thật sự không lâu, nhưng có tu vi như thế...

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1163: Ta đã chờ rất lâu!

Các tông chấn động, Quý gia cũng đang nhìn, không cho tộc nhân đi ra Đông Thổm trong đó có một số người đi ngang Đông Thổ Đại Đường, dường như bị long khí Đại Đường chấn động, toát ra tham lam, vừa muốn đến gần, 95 con Kim Long Đại Đường gầm lên, trên không trung bùng ra sương máu, mấy người trực tiếp tan xác.

Cảnh tượng này chấn nhiếp những người khác, ngay cả Phàm Đông Nhi con co rụt ánh mắt.

Sau đó, không ai dám đến gần Đại Đường, đều vòng qua, nhắm về phía dãy núi.

Đông Thổ Đại Địa, có hai bóng người đang ẩn nấp trong thành trì phàm tục, vừa ăn mỳ, vừa lấm lét nhìn bầu trời.

Người phàm không thấy được những đạo cầu vồng rít gào ngang trời, nhưng hai người bọn họ lại nhìn rất kỹ, nhất là chuyên nhìn túi trữ vật của bọn họ ở đâu, hay đeo ngọc bội gì.

- Đáng tiếc, đều không lông! Một người là thanh niên tuấn tú, uống nước canh, lắc đầu thở dài.

- Tiểu Tam ngươi nhìn kỹ, những kẻ này, đều là dê béo!

- Ngày sau hai chúng ta sống tốt, đều dựa vào những dê béo này, xem xem xem, chúng ta chọn một cái trước.

- Cứ chọn hắn! Vừa nhìn là biết hắn là kẻ xấu, thất đức, vô sỉ, làm hết chuyện xấu, Tam gia muốn độ hóa hắn! Bên cạnh thanh niên là một tên mập mạp, chỉ lên một người vừa bay ngang trời.

Đó là một thanh niên, thần sắc ngạo nghễ, bên cạnh không ít tùy tùng, toàn thân lụa mỏng, còn đội đế quan màu tím, nhìn uy vũ bất phàm.

- Hắn? Được, dựa theo ta dạy cho ngươi, mau biến mỹ nhân ra đây. Ánh mắt thanh niên toát ra gian xảo, hai người chợt lóe liền biến mất.

Lúc này, ở trong dãy núi, miếu thờ, Mạnh Hạo đang ngồi tĩnh tọa, đột nhiên mở mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời khác thường, ánh mắt toát ra ánh sao.

- Phụ thân nói tôi luyện, đến rồi...

- Tiên Cổ Đạo Tràng cho ta thử thách, nếu có thể vượt qua, vậy khi cây đen tắt, sẽ tạo ra một tiên mạch chân chính trong người ta!

- Ta cũng muốn xem thử, các thiên kiều các tông các tộc ngoài Nam Thiên Tinh, rốt cuộc kinh diễm cỡ nào. Mạnh Hạo ngẩng đầu, thì thào nói, mặt dần toát ra cười nhạt, hắn nhớ tới những Hắc Bì Đan mà mình làm ở bên ngoài.

Mạnh Hạo nhắm mắt lại, im lặng chờ đợi.

Thời gian trôi qua, mấy ngày sau, không ít thiên kiều Đệ Cửu Sơn Hải đều đến bên ngoài dãy núi của Mạnh Hạo, từ xa nhìn tới, những người này đều thần sắc nghiêm túc. Nơi này theo bọn họ thấy, nó tràn đầy cảm giác thần bí, thậm chí còn có cấm không. Hơn nữa càng đi về phía trước, cấm chế lại càng mạnh, nhất là tồn tại nguy hiểm xung quanh, hơi không chú ý sẽ gặp kiếp nạn.

Nhưng có thể đến nơi này, tự nhiên đều có chuẩn bị, các tông các tộc tản ra, không đi cùng một đường, mà chia ra khắp nơi, đặt chân vào dãy núi.

Trong đó có những đệ tử tông môn gia tộc sắc mặt âm trầm, mấy ngày

qua bọn họ như gặp chuyện bực phát điên gì, nhưng lại cố tình không nói ra được, chỉ có thể cắn răng chịu đựng, đi theo tông môn gia tộc vào trong núi.

Những đệ tử như thế lại có không ít, phải tới mấy chục người.

Thánh tộc Phương gia, ba đại gia tộc, ba đại Đạo môn, năm đại Thánh địa, ba giáo sáu tông, ngoài Tiên Cổ Đạo Tràng núi thứ chín không phái người tới, còn lại đều có đệ tử tộc nhân đến, tổng cộng gần ngàn người, lúc này đều xông lên núi, lấy ra bảo khí mạnh mẽ mở đường, đều muốn đến Tiên Cổ Đạo Tràng trước tiên.

Nhất thời, trên núi tuôn trào pháp thuật, nhất là đến cuối cùng, khi cấm không mạnh đến cực hạn, mọi người đều không thể bay, đi trong núi bị cản trở rất lớn. Cũng may đều có chuẩn bị, dù có chút thương vong, nhưng không nhiều, gần như quét ngang, ngày càng gần miếu cổ chỗ Mạnh Hạo.

- Tranh giành chân chính, không phải ở trên đường, mà là khi nhìn thấy Tiên Cổ Đạo Tràng!

- Ai có thể đặt chân đầu tiên, người đó có cơ duyên thu được Tiên Cổ Đạo Lệnh!

- Ngoài lệnh bài ra, mỗi một chỗ Tiên Cổ Đạo Tràng mở ra, bên trong đều có đạo ảnh truyền đạo, nhất định thu được thần thông đạo pháp!

- Người nào giành với ta, ta giết kẻ đó! Thiên kiều các tông các tống đều ánh mắt lấp lánh, gào thét xông lên.

Năm đại Thánh địa, một trong đó là Thái Dương Sơn, truyền thuyết núi này thực tế là một mặt trời rơi xuống biến ảo thành, làm cho sinh linh trong khu vực đó được tẩy rửa, có được huyết mạch đặc thù, bởi vậy lập ra Thánh địa Thái Dương Sơn.

Quý chủ tranh thiên, Thái Dương Sơn từng góp sức, cho nên về sau Quý Thiên phong Thái Dương Sơn làm Thánh địa.

Lần này đi Nam Thiên Tinh, Thái Dương Sơn có mấy chục người, trong đó nổi bật nhất là một thanh niên Thái Dương Tử, mặc trường bào vàng, như một mặt trời, tỏa ra hơi nóng. Nơi đi qua, mặt đất thiêu đốt, không ít tộc nhân đi theo, còn có một lão già hộ đạo.

Đoàn người mạnh mẽ đi tới, trở thành nhóm đầu tiên đến gần cổ miếu.

Nhưng khi bọn họ đến một sơn cốc, đột nhiên một tộc nhân Thái Dương Sơn đi phía trước, quan sát địa hình, vừa đặt chân xuống liền phát ra tiếng nổ rung trời, hào quang màu đen bùng lên, nổ trúng tộc nhân Thái Dương Sơn này, hắn hét thảm văng lên, phun máu, xung quanh dãy núi cũng liên tục phát ra 7-8 tiếng nổ, gào thét thảm thiết.

Cảnh này, làm cho mọi người cả kinh.

Thái Dương Tử ánh mắt lóe lên, toát ra ngưng trọng, mọi người nhìn nhau, đều cẩn thận hơn, từ từ đi tới, những thế lực đến gần nhất cũng vậy.

Phương gia là một trong đó, lúc này Phương Đông Hàn sắc mặt âm trầm, khóe miệng tràn máu, vừa rồi hắn vừa đạp bước liền bị nổ trúng, nếu không phải né nhanh, đã mất nửa cái mạng.

Bên phía khác, Lý gia cũng có tộc nhân bị nổ trúng lại không may mắn như vậy, thân thể trực tiếp vỡ vụn, hình thần câu diệt, khiến cho các tộc nhân Lý gia khác đều kinh hãi.

Quý gia tốc độ nhanh nhất, một tộc nhân trực tiếp đạp trúng, nổ tan xác...

Còn có những giáo phái tông môn, cũng nằm trong nhóm đầu, tiếng nổ

ầm ầm, liền có tiếng rống giận phát ra.

Đó đều là lực lượng cấm chế, tồn tại trong dãy núi cổ miếu, càng đến gần cổ miếu, chỗ như vậy càng nhiều, lúc Mạnh Hạo đi vào cũng gặp nạn mấy lần, cũng may hắn có Tiên Cổ Đạo Lệnh chỉ dẫn, tránh né không ít, thế mới đi vào được miếu cổ.

Lúc này ở trong miếu, Mạnh Hạo nghe tiếng nổ ầm ầm bên ngoài, hắn biết đây là tranh giành tạo hóa, nhất định phải đối địch với nhau, hít sâu một hơi, trong mắt dần toát ra chiến ý, dứt khoát đứng lên, lại thêm một chút máu vào trong ngọn đèn. Cần phải bỏ thêm máu mỗi ngày, bằng không sẽ tắt.

Sau đó, hắn để bản tôn thứ hai ngồi đây, bản thân đi ra ngoài, khi đẩy cửa sân, hắn lại trở vào, đặt mấy cái bẫy trước cửa, cẩn thận chôn mấy viên Hắc Bì Đan Dược, rồi mới hài lòng đi ra sân, ngồi ngay ngoài cửa.

Chờ đám người tới!

- Nếu phải đánh, vậy đánh cho sảng khoái! Mạnh Hạo hít thở càng ổn định, toàn thân tỏa ra ánh sáng đại đạo, trong lòng hắn không còn tạp niệm, chỉ có tràn ngập chiến ý.

Trạng thái của hắn lúc này cộng hưởng với xung quanh, Đạo tràng viễn cổ như lại hiện ra trước mắt Mạnh Hạo, có tu sĩ đang quyết chiến trong Đạo tràng.

Mạnh Hạo lúc này như không ở trong thế giới này, về đến viễn cổ, lây dính khí tức, cả người tang thương.

Nhất là áo bào xám tro rách nát của hắn, khiến cho khí chất của hắn như hòa làm một thể với miếu cổ, làm người ta nhìn qua, không thể xác nhận được hắn đến từ hiện tại, hay đi tới từ viễn cổ.

Mấy canh giờ tiếp theo, tiếng nổ thường xuyên vang lên, rung động mọi hướng, nhất là có một lần 7-8 cấm chế nổ cung lúc, làm cho mặt đất chấn động.

Thiên kiều cường giả các tộc bị cản trở, nhất là càng đến gần miếu cổ, đường lại càng ít, đến cuối cùng chỉ còn một con đường, ngàn người lớp chết lớp bị thương không ít, mỗi người nhìn con đường nhỏ nối thẳng, đều dừng bước, không muốn dò đường thay người khác.

- Dưới đất có cấm chế, bình thường không sao, nhưng một khi đạp lên liền có thứ nổ tung, cảm thấy không giống cấm chế!

- Chẳng lẽ có người chôn xuống?

- Xem ra là vậy, nếu đúng, vậy người chôn xuống bảo vật đã đi phía trước chúng ta!

- Đáng chết, kẻ này quá âm hiểm, trên đường đã bố trí bao nhiêu....

- Mặc kệ là ai, chỉ cần chúng ta đi qua, người nào ở trong Đạo tràng, chính là kẻ đó làm!

Người tới ngày càng đông, tiếng mắng cũng dần phát ra.

Trong đám người phát ra tiếng hừ lạnh, Thái Dương Sơn Thánh địa Thái Dương Tử đi ra, cả người ánh sáng chói lọi, thần sắc lạnh lùng, làm không ít người chú ý.

- Đương nhiên không phải cấm chế, mà là một viên đan dược màu đen. Thái Dương Tử nhàn nhạt nói, giơ tay lên, trong tay xuất hiện quầng sáng, bên trong là một viên đan dược màu đen.

- Đan này là ta đào được từ dưới đất, bên trong có khí hỗn loạn, rất không ổn định, có thể xác định, là người ta chôn xuống. Thái Dương Tử

cả người ánh sáng lấp lánh.

- Các vị, đan dược màu đen này quả thật ẩn chứa khí tức hỗn loạn, hẳn là trên đường này đã bị chôn xuống không ít, không bằng chúng ta liên thủ, cùng nhau đẩy tới. Thái Hành Kiếm Trì Triệu Nhất Phàm nhàn nhạt nói, thân là một trong ba đại Đạo môn, lời của hắn rất có trọng lượng.

- Những đan dược này quả thật có khí tức hỗn loạn rất nồng. Cửu Hải Thần Giới Phàm Đông Nhi cũng thản nhiên nói, giọng rất dễ nghe, truyền ra làm cho thiên kiều các tông nhìn nhau, đều gật đầu.

Mọi người đồng ý, lập tức lấy ra bảo khí, nhất thời đại đạo phủ xuống, làn sóng lan tỏa khắp nơi, long phượng rống lên, từng đạo hào quang lấp lánh, những bảo khí này tỏa ra dao động mạnh mẽ đánh về phía trước, đào sâu ba tấc, nơi đi qua, mặt đất bị xới tung, tạo thành một con đường bằng phẳng.

Từng bóng người lập tức tiến tới, tất cả thiên kiều thi triển tốc độ cao nhất, theo đường này xông lên cửa vào, bọn họ mơ hồ thấy một tòa miếu cổ, cửa vào ở trong đó!

Lại nhìn thấy một bóng người, mặc trường báo rách nát, trên người có khí tức viễn cổ, tang thương như miếu này, đang ngồi trước cửa miếu. Miếu cổ đằng sau, huyễn hóa ra Đạo tràng viễn cổ xung quanh hắn, cảnh tượng này hết sức kinh người.

- Ta chờ các người đã lâu... Bóng người kia mở mắt, như nhìn thấy được viễn cổ, tiếng nói vang vọng, tàn ngập khí tức cổ xưa.

Mọi người nhìn bóng người này, đều hít vào một hơi, đồng loạt dừng lại.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1164: Ta là một người quét rác

- Hắn là...

- Thoạt nhìn rất trẻ, nhưng thực tế lại cảm giác như tồn tại từ viễn cổ đến nay, hắn là ai!

- Áo bào trên người hắn, rõ ràng trải qua năm tháng tang thương vô tận, các ngươi nhìn áo bào, không phải mặc vào sau, mà là tự nhiên mục nát trên người hắn!

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ hắn là người hộ đạo ở chỗ Tiên Cổ Đạo Tràng này!

- Nhất là cảm giác tang thương trên người hắn, tuyệt đối không giả, căn bản không thể làm giả được! Mười mấy thiên kiều đứng đây, mỗi người đều hít vào một hơi, lập tức dừng lại, bọn họ không phải không nghĩ tới sẽ có người tới trước, nhưng khi vừa thấy Mạnh Hạo, ý tưởng này liền dao động.

Mạnh Hạo cho người khác cảm giác như không phải cùng thời đại với bọn họ, lúc này, những tu sĩ và lão già các tông các tộc Cửu Sơn Hải đều đến, khi nhìn thấy Mạnh Hạo ngồi trước cửa miếu, đều hít vào một hơi.

- Khí tức viễn cổ trên người hắn, làm người ta cảm giác đồng nhất với miểu cổ, chẳng lẽ... hắn thật sự là người hộ đạo!

- Ta từng nghe nói, trong Đệ Cửu Sơn Hải, có 4 chỗ Tiên Cổ Đạo Tràng, mỗi lần mở ra, đều có dị tượng xuất hiện, trong đó có một chỗ cũng xuất hiện tương tự người hộ đạo!

- Nhưng hắn... nhìn rất trẻ tuổi, chẳng lẽ là kẻ đến sớm, làm bố cục này lừa gạt chúng ta! Tiếng xôn xao vang lên, có người rung động, có người hoài nghi. Nhất là những thiên kiều các tông, mỗi người đều tâm tư nhanh nhạy, tâm cơ không kém, bằng không chỉ dựa vào tư chất, đã không thể trở thành những thiên kiều kiệt xuất các tông.

Bọn họ dù bị chấn nhiếp, nhưng lúc này phản ứng lại, mỗi người ánh mắt lóe lên kỳ dị, nhìn vào Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thần sắc như thường, trong lòng lại ngây ra, hắn nghe xong những người này nói chuyện, trong lòng khẽ động, sắc mặt suýt toát ra ngượng ngùng. Cố nhịn xuống, càng thêm nghiêm trang, ánh mắt bình tĩnh nhà nhạt nhìn mọi người đến đây.

Áo bào rách nát không gió mà bay, khí tức viễn cổ càng thêm nồng đậm, vừa cố ý chìm trong đại đạo, tiếng nói của Mạnh Hạo như cũng trở nên tang thương, chậm rãi truyền ra.

- Tiên cổ mở ra, đại đạo phủ xuống, chỗ truyền thừa, lựa chọn con đường thế gian đúng sai... Các tu sĩ hậu bối, đi lên mấy bước... ta đã... chờ các ngươi rất lâu. Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, vung tay lên... chẳng có gì xảy ra.

Những người đến đây, ánh mắt chớp động, cảnh giác nhìn xung quanh, lại không thấy dị tượng gì, Thái Dương Tử hừ lạnh một tiếng.

- Giả thần giả quỷ! Hắn nói rồi liền bước lên, nhưng đi ra ba bước, cả người bỗng run lên, khựng lại, ngơ ngác nhìn phía trước, thần sắc rung động chưa từng có.

Hắn như vậy, làm cho ánh mắt mọi người lóe lên, Phương Hương San lách người đi tới, Phương Vân Dịch cùng Phương Đông Hàn đồng thời nhấc chân, đi ra ba bước, ba người liền khựng lại, ngơ ngác nhìn phía trước, hơi thở dồn dập.

Thái Hành Kiếm Trì Triệu Nhất Phàm ánh mắt lóe sáng, cùng Tống gia Tống La Đan, Vương Mộc, ba người đi ra. Sau ba bước, họ đều chấn động cả người.

Lý Linh Nhi ánh mắt sáng lên, cùng đi tới trước, cùng với Quý gia Quý Âm quấn quanh nhân quả, ánh mắt chợt lóe đi lên, theo sau bọn họ là Cửu Hải Thần Giới Phàm Đông Nhi.

Sau đó, thiên kiều các giáo các tông, cùng những người hộ đạo theo sau đều đi lên, chỉ có Chỉ Hương ở trong đám người, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo ngồi trước cửa, chớp mắt, đầu tiên là khiếp sợ, tiếp theo là không tin, sau đó... lại mỉm cười.

Lúc này mọi người đều đi ra mấy bước, đến trong vòng 100 trượng, vừa đạp bước vào, bọn họ liền giống như lúc Mạnh Hạo mới đến, nhìn thấy hình ảnh chấn động nhất trong thiên địa.

Đó là mặt đá xanh vô biên, vô số bóng dáng tu hành, tế đàn thật cao, lão giả giáng đạo, âm thanh mơ hồ, tụ tập một chữ tiên to lớn trên không trung.

Bầu trời có ngân hà chảy xuôi, trời trăng trôi nổi, có người giơ tay hái sao, có người đạp đất rút linh, rung động chiến trường, có người tự ngộ đạo, cười ha ha đứng lên, nháy mắt thân thể to lớn vô hạn, cuối cùng chỉ thấy một đầu ngón chân, chiếm cứ thiên địa, còn thân thể... đã không thấy được.

Cảnh tượng này làm mọi người rung động, làm cho tâm thần rền vang, thân như ở viễn cổ, đúng lúc này bọn họ mơ hồ thấy được, trên đạo tràng có một bóng người ngồi, dường như... là Mạnh Hạo!

Chưa kịp nhìn kỹ, mọi hư ảo tiêu tán, xung quanh khôi phục bình thường, mọi người hít thở dồn dập, thân thể chấn động, nhìn về phía

Mạnh Hạo, đã không dám nói như trước nữa.

Cuối cùng bọn họ hiểu được, vừa rồi vì sao Mạnh Hạo phất tay, đó không phải không có thần thông biến hóa, mà là đạo pháp quá sâu, bọn họ không rõ mà thôi.

Lúc này mọi người nhìn nhau, có muốn không tin, nhưng cảnh tượng vừa rồi quá kinh người.

- Tiền bối... ngài là... người hộ đạo nơi này? Một nữ đệ tử tông môn không khỏi cúi đầu chắp tay với Mạnh Hạo.

Nàng vừa hỏi, mọi người đều lập tức nhìn về phía Mạnh Hạo, chỉ có Chỉ Hương, thần sắc càng thêm cổ quái.

Chẳng qua những thiên kiều kia đều có định lực, cho dù là bị chấn nhiếp, nhưng lúc này ánh mắt mọi người lấp lóe, Triệu Nhất Phàm cẩn thận nhìn Mạnh Hạo, trong mắt có kiếm mang.

Phàm Đông Nhi thần sắc lạnh nhạt, ánh mắt lại sắc bén, lướt qua Mạnh Hạo, nhìn vào miếu đằng sau hắn.

Quý Âm thần sắc lạnh lùng, không nói gì, đứng đó, dù có uy áp kỳ dị xung quanh, nhưng sợi tơ nhân quả của hắn vẫn quấn quanh.

Bọn họ nhìn về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cũng đang quan sát thiên kiều các tông các tộc Đệ Cửu Sơn Hải, trong này có không ít, làm cho hắn nhìn, ánh mắt cũng phải co rụt.

- Lão phu không phải người hộ đạo, chỉ là một người quét rác Đạo tràng mà thôi. Mạnh Hạo thần sắc toát ra hồi ức, học theo thần thái lão già điên kia, giọng nói mơ hồ.

Hắn nói vậy, không ít người hít vào.

- Người quét rác? Ta từng nghe nói những truyền thuyết, rất nhiều chỗ cổ xưa, mạnh mẽ nhất không phải người hộ đạo, mà là những người quét rác không có gì đáng chú ý!

- Ta cũng nghe qua chuyện này...

Tiếng đồn phát ra, một thanh niên thần sắc ngạo nghễ, sắc mặt âm trầm bước ra, người này ăn mặc hoa lệ, đầu đội đế quan, trên người có tinh tú quấn quanh, trực tiếp bước ra.

- Là Đế Tiên Giáo Chuẩn Đạo Tử!

- Nghe nói người này từng chém giết một Ngụy Tiên, tuy rằng nghe nói Ngụy Tiên đó bị thương, nhưng Linh Cảnh bình thường cũng không thể chém giết được!

Mọi người xì xào, thanh niên ngạo nghễ này đi về phía Mạnh Hạo.

- Mặc kệ ngươi là người hộ đạo hay người quét rác, hoặc cố ý giả làm huyền bí, tránh ra, ta muốn vào miếu!

Hắn vừa đi ra, đằng sau có 10 người bước theo, đều là đệ tử Đế Tiên Giáo, còn có mấy lão già, trên người rõ ràng là tự phong tu vi, ánh mắt lạnh lùng, rõ ràng không tin lời Mạnh Hạo nói.

Bọn họ vừa đến, Mạnh Hạo chợt trầm xuống, vung tay, người không gió mà bay, hai trụ đen trắng biến ảo, tạo thành lực lượng viễn cổ tang thương phủ xuống.

Trong đầu Mạnh Hạo lúc này nhanh chóng hiện ra hình dạng lão nhân trên thuyền năm xưa, mô phỏng theo, trong mắt tang thương, nhìn về phía thanh niên Đế Tiên Giáo đi tới.

- Dừng lại! Hắn nhàn nhạt lên tiếng, trong tay hai châu lấp lánh, chiếu rọi xung quanh, ở chỗ Mạnh Hạo lại càng tang thương mãnh liệt.

Đế Tiên Giáo Chuẩn Đạo Tử biến sắc, dừng bước, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Người phía sau hắn, cùng tất cả tu sĩ nơi này lại biến sắc, càng thêm không nắm chắc được Mạnh Hạo, không dám tùy tiện ra tay.

- Tiên Cổ vừa mở, không phải mọi người đều có thể vào, cảm ngộ Đạo tràng. Người có thể đắc đạo, có thể đến trước mặt lão phu.

Đế Tiên Giáo Chuẩn Đạo Tử có vẻ chần chờ, hắn nhìn Mạnh Hạo, càng phát hiện cỗ khí thế thần bí, trong lòng khó phán đoán, quay đầu nhìn những người phía sau, cũng thấy họ như thế.

Nhất thời, không ai lên tiếng, sắc trời tối dần, ánh trăng xuất hiện, xung quanh có tiếng gió thổi, có tiếng rít quanh quẩn, mặt đất tối dần. Đúng lúc này, Phương Đông Hàn bỗng nhiên cười lạnh, bước ra, toàn thân trào ra khí thế, tu vi mạnh mẽ ầm ầm bùng nổ, làm cho mấy gió cuộn trào.

- Mặc kệ ngươi là ai, Phương mỗ muốn thỉnh giáo một phen! Hắn nói rồi, nhanh bước tới, tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần Mạnh Hạo. Đang muốn ra tay, trong lòng Mạnh Hạo co rút, nhìn thấy sắc trời đã tối, gió lại rít lên, trong lòng khẽ động, mắt trừng ra.

Hắn đứng dậy, làm cho mọi người ánh mắt lấp lánh, không ít người đều nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn có rất nhiều người không tin Mạnh Hạo.

Nhìn thấy Mạnh Hạo đứng lên, tất cả ánh mắt ngưng tụ, Phương Đông Hàn ánh mắt co rụt, nhìn hắn lỗ mãng, thực tế làm việc rất cẩn thận.

Trong khi mọi người nhìn Mạnh Hạo, đột nhiên Mạnh Hạo ngửa đầu cười to.

- Sai đường... là truyền thừa đứt đoạn sao... Quá xa xôi, trận chiến đó... Mạnh Hạo cười, trở nên điên cuồng.

- Đều chết hết, đất tan nát, tinh hà đứt đoạn... Đáng nói, hắn chợt khóc thành tiếng, đi tới đi lui.

- Đứt rồi, ta trấn áp không được người sống, ta chỉ có thể trấn áp vong hồn...

- Không còn nữa, đều không còn nữa...

Hắn vừa nói, xung quanh lại toát ra vô số lời đáp, có tiếng gió thổi, mơ hồ tiếng nữ nhân khóc lẩn quẩn đâu đây, mặt đất rung chuyển, mọi người biến sắc, bầu trời tối đen hoàn toàn, đúng lúc này...

- Cứu ta, ta muốn về nhà... Chí tôn cứu ta, cứu ta là Chí tôn.... Giọng ồm ồm truyền ra từ mặt đất, xung quanh khí lạnh kinh người, trong miếu, miệng giếng phun ra thật nhiều tóc đen, dây mây rơi xuống, lắc như đu dây, tiếng khóc, tiếng cười, toàn bộ phat 1ra.

Trong miếu thờ, ngọn đèn thiêu đốt, trở thành chỗ mờ ảo duy nhất giữa đêm tối.

Cộng với tiếng của Mạnh Hạo, lập tức dọa người ta dựng tóc gáy, ngay cả những thiên kiều còn không tin cũng cả kinh, Phương Đông Hàn da đầu tê dại, lập tức lui về. Đế Tiên Giáo Chuẩn Đạo Tử hít vào một hơi, thần sắc biến hóa, bịch bịch lùi về.

Chỉ có Mạnh Hạo đứng trước cửa miếu, cười khóc điên cuồng, trong lòng lại đang rất đắc ý.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1165: Tiểu Thanh và Tiểu Hoa

Rất nhiều thiên kiêu đi tới Tiên Cổ Đạo Tràng vào lúc này, ngoại trừ Chỉ Hương ra, toàn bộ đều tâm thần chấn động, bọn họ

quả thật có một chút tin

Nếu như trước nói không tin, như vậy lúc này từng hình ảnh một xuất hiện bốn phía, quỷ dị, từng trận gió lạnh, một cỗ khí tức làm cho bọn họ tâm thần chấn động tràn ngập, bọn họ

không thể không tin

Nhất là Mạnh Hạo nơi đó điên khóc cười, rồi lại kết hợp với xung quanh, cái này làm cho toàn bộ bọn họ da đầu tê dại, quỷ dị của nơi này, còn có tóc đen phiêu diêu kia, dây mây lắc lư, cùng với thanh âm ở mặt đất, hết thảy hết thảy, khi cả nhóm người nhìn lại, dường như đều vì thanh âm của Mạnh Hạo mà lên

Ngay cả Chỉ Hương cũng đều mở to mắt, lộ ra vẻ khó tin, nếu như không phải là nàng nhận ra Mạnh Hạo, lúc này cũng nhất định là vô cùng kinh nghi

Nếu tất cả định xuống như vậy, có lẽ Mạnh Hạo thật đúng là có thể trì hoãn một ít thời gian, nhưng cũng sẽ không được bao lâu, dù sao người chỗ này đều không phải hạng người tầm thường, hơi sơ hở một chút liền có thể làm cho bọn họ hoài nghi, chỉ cần có người vừa ra tay lập tức sẽ làm Mạnh Hạo lộ ra nguyên hình

Thậm chí lúc này, một lão già Quý gia cặp mắt lóe lên một cái, thân thể

nháy mắt đi ra, hiển nhiên muốn đi thử dò xét Mạnh Hạo một chút

Mạnh Hạo thở dài, hắn cảm thấy những người này rất không dễ gạt gẫm, đúng lúc này, bỗng nhiên hắn phát hiện lão già muốn đi tới lại biến sắc, thậm chí những người phía trước khác đều là sắc mặt biến hóa, có không ít kẻ lại hít sâu một hơi lui về sau

Mạnh Hạo sửng sốt, thầm nói hay là khí thế của mình nổi lên? Bỗng nhiên , hắn cảm thấy sau lưng có chút gió lạnh, hình như có một cỗ lạnh như băng quét tới quét lui trên cần cổ, hắn theo bản năng quay đầu lại, liếc mắt liền thấy được

Ở phía sau mình có một cái đầu lâu trôi nổi, chính là cái đầu trong miệng giếng, dường như bị ngâm chục triệu năm không bị mục nát hết! Nhất là khi Mạnh Hạo quay đầu lại, đầu lâu cách rất gần, gần như sắp chạm vào nhau, Mạnh Hạo chớp chớp mắt, vẻ mặt rất là bình tĩnh quay đầu, nhìn về phía mọi người sắc mặt đang biến hóa

Nàng kêu Tiểu Thanh, các ngươi không cần sợ hãi

Mạnh Hạo vội ho một tiếng

Nơi đó còn có một người tên là Tiểu Hoa, đến đến đến, Tiểu Hoa chào hỏi mọi người

Mạnh Hạo chỉ vào giọt máu tươi màu đen bên trong sân, bên bàn đu dây đưa tới đưa lui, nói với mọi người

Hắn vừa nói xong, bàn đu dây kia bỗng nhiên dừng lại, mắt thường có thể thấy được, những giọt máu tươi giống như một cái thân ảnh vô hình không thấy được, đang từng bước một đi tới bên cạnh Mạnh Hạo

Lúc này, cho dù là Mạnh Hạo cũng đều da đầu tê dại, hắn nhìn bên cạnh người mình, từng giọt máu đen rơi xuống, mơ hồ cảm thấy dường như có

một cô bé sắc mặt tái nhợt đang đứng ở nơi đó, không biết là nhìn chằm chằm vào mọi người phía ngoài, hay là nhìn chằm chằm vào chính mình

Mạnh Hạo cảm giác mình sắp không kiên trì nổi, hung hăng nhìn hơn một ngàn người đối diện kia, khoanh chân ngồi xuống, cặp mắt khép kín, ở nơi này tĩnh tọa

Đáy lòng mơ hồ cảm thấy, bản thân mình dường như quá độc ác

Lúc này ở trong mắt của mọi người, Mạnh Hạo mặc trường bào rách rưới, phảng phất như từ viễn cổ đi tới, vẻ mặt lạnh nhạt lộ ra thương tang, dường như cùng miếu cổ là một thể, hắn khoanh chân tĩnh tọa, phía sau nổi lơ lửng một cái đầu lâu to lớn

Đầu lâu này trắng bệch, đã ngâm chục triệu năm, có vô số tóc đen phất phới

Mà bên người của hắn cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có từng giọt máu tươi màu đen từ từ rơi xuống, mỗi lần rơi xuống đất đều có tiếng động hơi nhỏ, thanh âm hình như có lực lượng kỳ dị, chấn động lòng của mọi người

Không ai dám cử động mạnh, ngay cả Triệu Nhất Phàm của Thái Hành Kiếm Trì cũng đều chần chờ một chút, không có đi ra khỏi, Phàm Đông Nhi xa xa mắt không chớp nhìn Mạnh Hạo, bên trong cặp mắt có tia sáng lóe lên một cái

Quý Âm khoanh chân ở phía xa, toàn thân nhân quả lượn lờ, thấy không rõ gương mặt hắn, cũng không thấy được mắt của hắn, cả người hắn dường như chính là một đoàn nhân quả

Phương gia ba người ngồi chung một chỗ, Phương Vân Dịch thỉnh thoảng nhìn về phía Chỉ Hương, ngưỡng mộ ý rõ ràng nhất, Phương Đông Hàn lại nhìn miếu cổ, trong mắt lộ ra chấp nhất

Tống La Đan rất là cao ngạo, cùng người Tống gia ở một hướng khác, thỉnh thoảng nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt có chiến ý dần dần nồng đậm

Mà Lý Linh Nhi thì lại dường như không biết nghĩ cái gì, không ngờ cúi đầu đang nghiên cứu mặt đất, tay phải nâng lên nhẹ nhàng xẹt qua mặt đất, dường như đang thôi diễn

Mà Vương Mộc lại là cặp mắt chớp động, không biết suy nghĩ cái gì

Còn có những thiên kiêu tông giáo Thánh địa khác, từng người đều có tâm tư, trong đêm đen này, tại trước cửa Tiên Cổ Đạo Tràng, đêm đầu tiên không ngờ cứ trôi qua như vậy

Khi trời đã sáng, ngọn đèn dầu tự nhiên tắt, Mạnh Hạo hiểu rõ, sau khi màn đêm buông xuống, ngọn đèn dầu này sẽ lần nữa đốt lên, chỉ khi nào hoàn toàn tắt, thí luyện lần này của mình mới coi là đã xong

Ngay lúc trời sáng, Mạnh Hạo mở mắt ra, đầu lâu to lớn phía sau hắn biến mất, những giọt máu đen bên cạnh tiêu tán, hết thảy đều khôi phục như thường

Trong nháy mắt, trong đám người có không ít người mắt lộ kỳ quang, nhìn về phía Mạnh Hạo

Triệu Nhất Phàm là người đầu tiên đứng lên, đi về hướng Mạnh Hạo

Cùng lúc đó, Phàm Đông Nhi cũng đứng dậy nhoáng lên một cái từ một hướng khác tới gần, mà Lý Linh Nhi kia cũng ngẩng đầu, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt lạnh lùng, cùng một dạng đi tới

Còn có Quý Âm toàn thân nhân quả lượn lờ, cũng ở đây chớp mắt một cái đứng lên, từng bước một đi về hướng Mạnh Hạo

Ngoại trừ mấy người bọn họ ra, còn có một số thiên kiêu cũng đều vẻ mặt bất thiện, từng tên một tới gần

Dừng lại! Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, thanh âm vang dội

Mấy người này không nói một lời, tốc độ nháy mắt tăng nhanh, Triệu Nhất Phàm nhanh nhất, khi tới gần tay phải nâng lên, lập tức một đạo kiếm khí kinh thiên lên, kiếm khí này như rồng, khi ở giữa không trung thì tản ra, bất ngờ hóa thành chín Kiếm Long đồng loạt gào thét, khiến không gian run rẩy, nhật nguyệt vô ảnh, dây dưa ở cùng một chỗ, nháy mắt chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Vị đạo hữu này, trên người ngươi Triệu mỗ cảm nhận được khí tức Nam Thiên Đại Địa, ngươi không phải người quét rác

Trong khi nói, chín con rồng kia một hơi thở trước còn ở phía xa, một cái chớp mắt tiếp theo đã gần kề gần trước người Mạnh Hạo

Kiếm đạo, tồn hồ nhất tâm, tại hồ nhất ý

Triệu Nhất Phàm nhàn nhạt lên tiếng, chín con rồng kia ở trước mặt Mạnh Hạo ầm ầm hóa thành chín thanh kiếm, chớp mắt một cái đâm tới

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, chiến ý vào lúc này ầm ầm bạo phát, khi đứng lên tay phải nắm lại, hướng về chín kiếm đang tới, một quyền rơi xuống

Một quyền này khiến cho một ngọn núi xuất hiện phía trước hắn nổ ầm ầm, đụng chạm với chín kiếm kia, lập tức nổ ngập trời, nhấc lên đại lượng dao động, tản ra tám phương

Nhân quả trên người ngươi không phải cổ nhân

Cùng lúc đó, thanh âm Quý Âm mang theo lạnh như băng vang lên, thân thể hắn trong nháy mắt mơ hồ, khi xuất hiện bất ngờ tại bên cạnh Mạnh Hạo, tay phải bấm quyết, tốc như sấm đánh, hướng về sau lưng Mạnh Hạo nhấn một cái

Dưới một cái nhấn này, Mạnh Hạo hồn đều chấn động, dường như ký ức cả đời hiện lên, tạo thành nhân quả đang rung chuyển thần hồn của hắn

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, hừ lạnh một tiếng, nếu bị khám phá thân phận, dứt khoát không lại đi che giấu gì nữa, tay trái bấm quyết, hướng một chỉ tay về Quý Âm xa xa

Chữ "Khô" quyết trong nháy mắt bạo phát, hư vô giữa Mạnh Hạo và Quý Âm trong nháy mắt dường như sụp xuống, xuất hiện một cái hắc động thật lớn, mạnh hút rút lui, truyền ra tiếng nổ ầm ầm, thân thể Mạnh Hạo nhanh chóng lui về phía sau, nhảy lên một cái

Phía trước hắn, thân ảnh nổi bật Lý Linh Nhi xuất hiện, nàng gương mặt tuyệt mỹ, trong mắt mang theo sát khí

Trong trí nhớ của mảnh đất này, ngươi đến trước chúng ta một tháng

Vừa nói, bàn tay ngọc của nàng bấm quyết, mi tâm lá liễu chớp động, lập tức ở trong tay của nàng xuất hiện một mảnh lá cây

Lá cây vừa mới hiển lộ, lập tức sinh cơ vô cùng bạo phát, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, sau khi sinh cơ này đến cực hạn, nhưng lại từ trong dấu hiệu sinh ra tử vong, lá cây trực tiếp đen như mự, trong nháy mắt bay ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo mà đến

Phong!

Lý Linh Nhi nhàn nhạt lên tiếng, lá cây kia nháy mắt nổ ầm ầm, trực tiếp nổ tung, hóa thành gân lá không màu đen, giống như một cái lưới lớn,

trực tiếp bao phủ Mạnh Hạo Mắt thấy sắp phong ấn hắn, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, hai cánh tay đưa ra, ngửa mặt lên trời vừa hô, lập tức đạo pháp hắn nắm giữ sơ sơ xuất hiện, thân thể hắn vào lúc này bất ngờ hóa thành một con đại bàng màu đen, hung tàn ý bộc phát, trực tiếp chạy ra từ trong gân lá màu đen này

Nhưng vừa mới chạy ra, bên tai của hắn truyền tới một thanh âm dễ nghe

Đạo huynh rất là bất phàm, Đông nhi gần như đều phải tin

Thanh âm này vừa truyền ra, Mạnh Hạo lập tức có loại cảm giác da đầu nổ tung, một cỗ nguy cơ mãnh liệt trong phút chốc xuất hiện, hắn không chậm trễ chút nào tay phải lôi đỉnh biến ảo, toàn thân tia chớp ầm ầm bạo phát, trong nháy mắt đổi vị trí với Lý Linh Nhi

Trong nháy mắt thân ảnh hai người thay đổi, Mạnh Hạo lập tức liền thấy, trong tay Phàm Đông Nhi xuất hiện một đóa hoa sen xanh, một khắc vừa rồi kia, là trong sen xanh này có một đồng tử ngoắc tay, dường như xem hắn hóa làm một mai hạt sen nuốt vào

Còn có một cây châm màu đen, tán phát mục nát, thậm chí phía trên đều có một chút tú tích, bị một cái lão già bên cạnh Tống La Đan Tống gia ném ra, nếu là bị đâm vào, Mạnh Hạo nhất định hóa thành máu loãng

Tất cả những điều này nói ra thì chậm, nhưng trên thực tế cũng là trong điện quang hỏa thạch, Mạnh Hạo đã giao thủ với Triệu Nhất Phàm của Thái Hành Kiếm Trì, Quý Âm Quý gia, Lý Linh Nhi Lý gia trong ba đại Đạo môn còn có Phàm Đông Nhi Cửu Hải Thần Giới

Nhìn như đụng chạm đơn giản, nhưng trên thực tế lại là tràn ngập sát cơ, hơi sơ suất một chút, Mạnh Hạo liền sẽ máu tươi tại chỗ, trong mắt hắn tràn ngập chiến ý, Lý Linh Nhi sắc mặt biến hóa, mi tâm lá liễu nhanh chóng lóng lánh, hơn nữa Phàm Đông Nhi khẽ di một tiếng thu tay lại, lúc này mới tránh ra sát cơ

Lúc này mọi người xung quanh sau khi chính mắt thấy một màn này rối rít kinh hãi, càng có một số thiên kiêu mắt lộ ra kỳ quang, nháy mắt bay ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Hắn là ai, không ngờ có thể cùng đám người Triệu Nhất Phàm giao chiến như vậy mà không rơi xuống thế hạ phong!

Không thể nào là hạng người vô danh, không biết hắn tu hành đã bao nhiêu năm, nếu không phải đến ngàn năm, người này sẽ lại càng không tục!

Vừa rồi không ngờ Hắn tránh được Thanh Liên Pháp của thần nữ Phàm Đông Nhi Cửu Hải Thần Giới, lôi đỉnh trong tay hắn không ngờ có thể Di Hình Hoán Vị!

Những cái này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là

hắn tới nơi này trước chúng ta, tạo hóa Tiên Cổ Đạo Tràng ở trong tay hắn!

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1166: Ta kêu Mạnh Hạo!

Khi thanh âm từ bốn phía truyền ra, Mạnh Hạo vừa mới lui về phía sau, cách đó không xa một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên vang lên

Đêm qua Tống mỗ liền nhìn ra đầu mối, nhưng mặc dù ngươi là giả, nhưng quỷ ảnh phía sau là thật, hôm nay

Tống mỗ đánh chết ngươi, cho ngươi biết được, không phải là người nào, ngươi cũng có thể đi lừa bịp! Vừa nói, trên trán Tống La Đan Tống gia có một vết sẹo trực tiếp lan tràn đến chỗ cần cổ, toàn thân hỏa diễm phù văn lóng lánh, trên vai một con quạ lửa, lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, theo đi ra, một cỗ khí thế Vấn Đạo đỉnh phong ầm ầm bạo phát, đây không phải là Vấn Đạo đỉnh phong bình thường, mà đã vượt qua

So với tộc trưởng Đế tộc càng cường đại hơn, thậm chí ở trên người hắn lại có tiên ý tràn ngập, hắn rõ ràng là trong Vấn Đạo, chiến lực tu hành ra lại có thể so với Ngụy Tiên

Phía sau hắn đi theo một lão già, lão già này gầy, da bọc xương, mặt không thay đổi, nhưng trong mắt lại có lạnh lùng ý, hắn cho người có cảm giác lại kinh khủng, dường như ở trong cơ thể hắn ẩn chứa một pho tượng tiên cường đại, một khi tản ra có thể trực tiếp trấn áp Mạnh Hạo

Mơ hồ dường như ở trong cơ thể hắn, có nhiều mạch mở ra, nhưng hiển nhiên bị phong, lúc này có thể phát huy được chỉ là có thể so với Ngụy Tiên mà thôi

Ngụy Tiên là cảnh giới cao nhất trong phạm vi cho phép của phụ thân Mạnh Hạo

Gần như vào lúc Tống La Đan đi tới, Mạnh Hạo ở giữa không trung bỗng nhiên xoay người, nhìn về phía Tống La Đan cùng với lão già phía sau này, trong mắt Mạnh Hạo sát cơ nhoáng lên một cái

Một châm vừa rồi kia vô cùng âm độc

Ta tới giết ngươi! Mạnh Hạo vừa nói, cất bước, thân thể hóa thành một con đại bàng, khi đến gần Tống La Đan, đại bàng kinh thiên, nổ ầm ầm vang dội, trong nháy mắt liền quyết đấu với Tống La Đan ở giữa không trung hơn trăm lần

Ngọn lửa tràn ngập, trên người Tống La Đan biển lửa tản ra, tạo thành ảnh con quạ lửa, che phủ trời đất, cùng chiến đấu với Mạnh Hạo đang ở giữa không trung

Hai người xuất thủ, long trời lở đất

Nhìn như là ở giữa không trung, nhưng trên thực tế Mạnh Hạo không xa rời đại môn miếu thờ

Về phần những vị trí khác, nếu có người xâm nhập, Mạnh Hạo cũng không để ý tới

Hắn nhớ cảm giác lúc trước của mình, nếu có người không từ cửa chính bước chân vào, nhất định sẽ chết không được tử tế

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, đám người Triệu Nhất Phàm dừng bước lại, nhìn về phía một trận chiến này, những người khác ở xung quanh cũng tận mắt thấy

Người này vô cùng không tầm thường

Trước hắn cùng với mấy người Phàm Đông Nhi xuất thủ, tuy có lép vế, nhưng không đáng ngại, trước mắt hắn cùng với Tống La Đan đánh một

trận

Không biết hai người người nào thắng?

Nhất định là Tống La Đan, hắn có thể cùng Triệu Nhất Phàm Thái Hành Kiếm Trì toàn lực giao thủ, tuy có nghe đồn thất bại, nhưng điều này cũng có thể nói rõ chỗ cường đại của hắn! Thiên địa dao động, vạn quang rực rỡ, Tống La Đan trong biển lửa giống như hỏa tiên phủ xuống

Vẻ mặt hắn không giận mà oai, thân thể bỗng nhiên nâng lên, chân phải ở trên hung hăng đá một cái về hướng Mạnh Hạo phía dưới

Chết! Một cước này xốc lên biển lửa, ở giữa không trung biển lửa bạo phát, hóa thành con quạ lửa to lớn dường như muốn xé mở không gian, bao phủ xung quanh Mạnh Hạo, phong kín hết thảy, như ngưng tụ thiên uy, rầm rầm rơi xuống

Cùng lúc đó, lão già bên cạnh hắn thủy chung đi theo hộ đạo cười lạnh, tay phải vung lên, một quả châm mục nát lại xuất hiện lần nữa chạy thẳng tới Mạnh Hạo, trong khảnh khắc châm tới, trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát cơ

Hắn hừ lạnh, tay phải nâng lên, hướng về Tống La Đan lại tới bấm quyết một chỉ tay, lập tức lốc xoáy Huyết Yêu Đại Pháp ầm ầm xuất hiện

Lốc xoáy này vừa một tạo thành, dường như rồng hút nước, trong nháy mắt đã cuốn tất cả biển lửa thành gió lốc, trực tiếp hút vào bên trong, trong nháy mắt biển lửa liền toàn bộ biến mất, lộ ra Tống La Đan bên trong

Tống La Đan sắc mặt đại biến, vẻ mặt cũng có khiếp sợ, chân phải của hắn vào lúc này nhưng lại nhanh chóng khô héo, hắn mạnh hét lớn một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, sanh sanh khiến thân thể ầm ầm thụt lùi, không ngờ

Tại nguy cơ trước mắt này, sanh sanh trốn ra bao phủ Huyết Yêu lốc xoáy, khi lui về phía sau, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, ngoại trừ khiếp sợ ra còn có sát cơ hàn ý

Mọi người xung quanh đồng loạt chấn động

Trong đám người, Chỉ Hương mở to mắt, hô hấp dồn dập, nàng mơ hồ cảm thấy cái lốc xoáy thần thông này vô cùng giống một loại đạo pháp thất truyền trong truyền thuyết được tông môn ghi chép

Triệu Nhất Phàm Thái Hành Kiếm Trì cặp mắt mạnh lộ ra ánh sao, có chiến hỏa trong mắt đốt, Lý Linh Nhi Lý gia Bắc Lô Tinh cũng là hít sâu, vẻ mặt biến hóa, khi nhìn về phía Mạnh Hạo có chút ngưng trọng

Vừa rồi bốn người bọn họ cũng không có xuất toàn lực, cố mà đối với Mạnh Hạo có thể trốn ra, chẳng qua là cảm thấy người này không đơn giản, xa xa không có dưới mắt coi trọng như vậy

Quý Âm toàn thân nhân quả lượn lờ, thấy không rõ thần tình, nhưng trước mắt hắn nhất định cũng là kinh hãi

Về phần Phàm Đông Nhi, mắt nàng lộ ra kỳ quang, vẻ mặt bình tĩnh, cả người dường như tràn đầy ý thánh khiết, lại giống như từ chối người ngoài ngàn dặm, nhưng cố tình tuyệt mỹ kia lại đủ để cho tất cả mọi người tim đập thình thịch, hận không thể kéo đi vào trong ngực, từ nay về sau giúp chồng dạy con

Mạnh Hạo hận không phải Tống La Đan, mà là vị lão giả bên cạnh kia, người này hai lần độc châm ám toán, Mạnh Hạo tay trái nhấc lên, hướng về hư vô vung tay chộp một cái, lập tức tay hắn dường như khổng lồ vô hạn, giống như muốn hái sao, trực tiếp cầm cây kim trong bàn tay

Trích Tinh Pháp này Mạnh Hạo chỉ là cảm ngộ được chút da lông, nếu

như hắn có thể hoàn toàn hiểu rõ, tu vi lại đủ, nhất định có thể vừa giơ tay lên liền tháo một vì tinh tú trực tiếp từ trên bầu trời xuống! Trong nháy mắt bắt được cái châm mục nát này, thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, trong phút chốc chạy thẳng tới lão già kia, lão già này cười lạnh, cũng không lui lại, đi hướng Mạnh Hạo

Không biết sống chết, lão phu thành toàn ngươi!

Lão thất phu! Mạnh Hạo quát khẽ một tiếng, thân thể chớp mắt hóa thành đại bàng, khi xuất hiện, lão già kia phất tay lại có khí tức màu xám tro ầm ầm tản ra, bên trong ẩn chứa tiên khí

Trấn áp!

Là ta trấn áp ngươi! Tu vi của Mạnh Hạo ầm ầm tản ra, tiên khí của hắn cũng theo đó nổ ầm ầm, trực tiếp từ trong cơ thể mạnh khuếch tán, khi tản ra, toàn bộ tất cả mọi người xung quanh vẻ mặt biến đổi

Tiên khí vô hình đối kháng, truyền ra tiếng nổ ầm ầm, lão già biến sắc

Ngươi là người tông môn gia tộc nào? Mạnh Hạo không nói một lời, khi tiên khí tản ra, tay phải hắn bấm quyết, lập tức về phía trước nhấn một cái, lập tức núi thứ chín rầm rầm ra, trấn áp mà đi

Không nói, đừng trách lão phu cho ngươi hình thần câu diệt! Lão già hừ lạnh, phía sau bất ngờ xuất hiện pháp tướng, đó là một thần tượng to lớn, là một nam nhân trung niên uy áp

Pháp tướng vừa ra, bầu trời rối loạn, nhật nguyệt run rẩy

Trong phút chốc, Mạnh Hạo và lão già này ở giữa không trung đối kháng, Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, lập tức phía sau hắn, pháp tướng chợt xuất hiện, lực lượng nửa bước Chân Tiên ầm ầm bạo phát, tạo thành một cỗ áp chế, khiến vẻ mặt lão già kia biến hóa

Khi đang muốn lui về sau thi triển những thuật pháp khác, Mạnh Hạo trong mắt sát cơ sáng lên, vung tay trái lên, lập tức bảy tám Hắc Bì Đan Dược bay ra, khi đụng chạm lão già kia thì ầm ầm nổ tung

Lão già phun ra máu tươi, sắc mặt đại biến, thân thể bị thương nặng, đang muốn lui về phía sau, nhưng tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, một cái chớp mắt lại tới, tay phải Trích Tinh Pháp, hướng về lão già mạnh rơi xuống

Lão già rống giận, tay phải nhấc lên, trong lòng bàn tay hình như có mặt trời mặt trăng ngôi sao, trực tiếp đụng chạm với Mạnh Hạo

Lão già phát ra một tiếng gào thét thê lương, Mạnh Hạo cũng phun ra máu tươi, thân thể lui về phía sau, trong tay lôi đỉnh tia chớp trôi đi, trong nháy mắt biến mất

Cùng lúc này thừa dịp Mạnh Hạo đại chiến, Phàm Đông Nhi muốn bước chân vào đại môn miếu thờ, trực tiếp đổi vị trí

Khi xuất hiện, Mạnh Hạo đứng ở trước cửa miếu thờ, khóe miệng mang máu tươi, thân ảnh cao ngất, dường như có thể chống đỡ thiên địa, lúc ngẩng đầu, chân hắn hướng mặt đất một bước, lập tức mặt đất nổ ầm ầm, tay phải Mạnh Hạo nâng lên, hướng về phía trước thành chộp, nắm mạnh một cái

Lập tức ba vết cào nháy mắt xuất hiện, giống như một đầu hung thú viễn cổ thức tỉnh, hướng về thiên địa huy vũ một trảo, mà pháp tướng sau lưng của hắn cũng giống như vậy

Lập tức nhấc lên trùng kích, cản trở Lý Linh Nhi cùng với Phương Đông Hàn Phương gia muốn xông đến

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, giữa không trung, người hộ đạo Tống La

Đan kia phát ra gào thét thê lương, trên tay phải của hắn bất ngờ có một cây châm, trước hắn nhận ra, châm này muốn tập sát Mạnh Hạo! Châm này tán phát mục nát, liên đới lão già này cũng đều mục nát

Không! !

Sắc mặt hắn lộ ra hoảng sợ, khuôn mặt của hắn bằng mắt thường có thể thấy được mục nát, dường như hóa thành tro bụi, trong lòng hắn bị khủng khiếp tràn ngập

Châm này mặc dù ác độc, nhưng trong lòng hắn biết uy lực cũng không phải tấn mãnh như vậy, nhưng trước mắt, trên châm này dường như lây dính hơi thở của hắn, không ngờ như vậy

Tiếng hét thảm của hắn vang vọng, bốn phía mọi người hấp khí, thân thể lão già này ở giữa không trung trực tiếp sụp đổ, không có máu thịt, trở thành tro bụi

Trong nháy mắt, bốn phía an tĩnh

Lão già này không phải người bình thường, hắn là người hộ đạo Tống La Đan, là cường giả Tống gia, tu vi Tiên Cảnh, đã mở mấy chục mạch, nhưng giờ này

Không ngờ chết ở nơi này, chết ở

trong tay một tu sĩ Linh Cảnh

Cho dù là ngoài ý muốn, cho dù là tình cờ, cho dù tự phong là tiền đề, nhưng bất kể như thế nào

Hắn đã chết! Chết ở trong tay Mạnh Hạo!

Người hộ đạo Tống La Đan

Chết ?

Hắn

hắn không ngờ giết một người hộ đạo!

Người này là ai, hắn cũng không hạng người vô danh, không thể nào là người Nam Thiên Đại Địa này, nhất định là thiên kiêu tông môn phía ngoài!

Nhưng dáng vẻ của hắn xa lạ, chưa từng thấy qua

Khi mọi người xung quanh đang thảo luận, Chỉ Hương mở to mắt, cũng lộ ra khiếp sợ, tu vi của nàng vốn là Tiên Cảnh, nhưng sau khi chuẩn bị yêu tiên thể, vì thu được tương lai mạnh hơn, nàng tự áp tu vi, tại Linh Cảnh trùng tu, thu được thực lực cường đại hơn rất nhiều so với khi nàng đã từng Linh Cảnh

Có thể coi như là vậy, nàng cũng không có nắm chắc đi đánh chết một Ngụy Tiên!

Ngươi là ai? Triệu Nhất Phàm nhìn Mạnh Hạo, bỗng nhiên lên tiếng

Quý Âm cũng dường như nhìn về phía Mạnh Hạo, Lý Linh Nhi, còn có Vương Mộc thủy chung không có xuất thủ, cùng với thiên kiêu những tông môn gia tộc khác, bao gồm Thái Dương Tử, đều vào lúc này đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo

Cho dù là Tống La Đan cũng đều thở sâu, người hộ đạo tử vong khiến trong lòng hắn sợ, đồng thời đối với Mạnh Hạo sát cơ càng mãnh liệt hơn

Đạo huynh ngươi rốt cuộc là người nào? Có thể nói cho ta biết hay

không? Phàm Đông Nhi ở giữa không trung, lúc trước bị Mạnh Hạo đổi vị trí, đáy lòng rất là nổi giận, nhưng sắc mặt cũng không lộ chút nào, bình tĩnh lên tiếng

Mạnh Hạo nhìn những thiên kiêu kia, hắn thừa nhận, những người này đích xác rất mạnh, nhưng trong lòng Mạnh Hạo lại có chiến ý tràn ngập, cũng có một cỗ mong đợi

Hắn mong đợi, sau khi mình ly khai Nam Thiên Đại Địa, bước chân vào trong thế giới thuộc những thiên kiêu kia thì sẽ rộng lớn mạnh mẽ như thế nào

Ta kêu Mạnh Hạo! Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, trước mắt thiên kiêu cả Đệ Cửu Sơn nói ra tên của hắn, một cái tên sau trận chiến này sẽ truyền khắp ra ngoài, được rất nhiều người biết đến!

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1167: Phàm Đông Nhi!

Cái tên Mạnh Hạo này, đa phần tu sĩ Nam Thiên Đại Địa biết được, nếu là những thiên kiêu các tông các gia tộc Đệ Cửu Sơn Hải này ở Nam Thiên Đại Địa thời gian dài một chút, bọn họ cũng sẽ biết được

Nhưng lúc này, cái tên này lại là lần đầu tiên rơi vào trong tai bọn họ, rất xa lạ, nhưng chú định sẽ nhớ kỹ vĩnh hằng

Mạnh Hạo! Chỉ Hương nhìn Mạnh Hạo đứng ở trước cửa miếu thờ, sắc mặt của nàng có chút hoảng hốt, loáng thoáng nghĩ tới tiểu tu sĩ lúc trước bị chính mình khi dễ khó được, còn có từng hình ảnh khi ở trong Yêu Tiên Cổ Tông

Lúc này hồi tưởng lại, nàng không khỏi hít sâu một hơi, nàng là một người duy nhất ở nơi này biết thời gian tu sĩ thực tế Mạnh Hạo, ngay cả 500 năm cũng chưa tới

Không được 500 năm, đã có tiên khí

Hơn nữa còn là

Nửa bước Chân Tiên!

Pháp tướng của hắn là bản thân, tiên của hắn

không phải Ngụy Tiên, đường hắn đi chính là Chân Tiên!

Người này tâm chí cực lớn giống chúng ta, đều không muốn thành Ngụy Tiên, mà là muốn độ Chân Tiên Kiếp, thành Chân Tiên!

Không biết hắn tới từ tông môn nào, Đệ Cửu Sơn Hải, Thông Tiên Đằng

vô cùng hiếm thấy, nếu không phải Thông Tiên Đằng, vậy cũng chỉ có thể đi liều Chân Tiên duyên, chờ đợi cơ duyên vạn năm mới có một lần, mới có thể thành Chân Tiên

Tiếng bàn luận xung quanh vang lên, Vương Mộc Vương gia Bắc Lô Tinh bỗng nhiên lên tiếng

Ngươi đến đã bao lâu rồi? Mạnh Hạo mắt lạnh liếc nhìn Vương Mộc này một cái, không nói chuyện, đứng ở trước cửa miếu thờ, trong mắt chiến ý như cũ đốt

Người này nhất định đã đến nhiều ngày, ngăn cản chúng ta đi vào Đạo tràng! Tống La Đan ở giữa không trung, âm độc lên tiếng, lập tức trong đám người nháy mắt bay ra 7, 8 người, Thái Dương Tử chính ở trong đó

7, 8 người này đều là thiên kiêu các tông, khi xuất hiện, muôn màu muôn vẻ, khí thế nhẹ nhàng phiêu dật, hóa thành bảy tám đạo cầu vồng, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Nhường ra! Khi tiến tơi, 7, 8 tiếng người này âm như sấm sét

Phía sau 7, 8 người đang tới này, lão già hộ đạo của các tông các gia tộc, cặp mắt chớp động, cũng không có ít người bay ra, hơn mười người cùng nhau, khí thế ngập trời, nháy mắt tiến đến

Mạnh Hạo cho dù là có mạnh mấy đi nữa, đối mặt với đám người mà bất kỳ một người nào cũng đều là cường giả đỉnh cao, cũng không thể một người đi rung chuyển, cho dù là phụ thân cũng không nghĩ tới Mạnh Hạo sẽ ở trong Tiên Cổ Đạo Tràng này thu được một thí luyện như vậy

Dựa theo ý nghĩ phụ thân, Mạnh Hạo hẳn là cùng mọi người cùng nhau tranh đoạt mới đúng, cho dù là Mạnh Hạo nói trước đi cảm ngộ, ở phụ thân xem ra, tạo hóa cuối cùng sao có thể là ngắn ngủi một tháng liền có thể thu hoạch

Nhưng cố tình

Mạnh Hạo không ngờ thành công

Trước mắt hắn không thể lui ra, không thể làm cho người bước chân vào trong miếu thờ này

Trong khoảnh khắc hơn mười người tiến tới, tay phải Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, từ bên trong túi trữ vật trực tiếp lấy ra mấy chục mai Hắc Bì Đan Dược ném về phía trước một cái

Những đan dược này vừa bay ra, ma sát với hư vô, trong phút chốc đồng loạt nổ ầm ầm, chợt nổ tung

Bất kỳ một viên đan dược nổ tung, uy lực đều kinh người, mấy chục viên này cùng nhau đại bạo, nổ ầm ầm kinh thiên, dường như đất rung núi chuyển

Bốn phía tất cả mọi người đinh tai nhức óc, đồng loạt rung động

đám người cách những viên đan dược đại bạo gần nhất toàn bộ phun ra máu tươi

Trong đó có hai người lại thân thể trực tiếp chia năm xẻ bảy

Tiếng gào thét thê lương trong nháy mắt truyền khắp bốn phía

Là hắn, là hắn! !

Đan dược màu đen này chính là đan dược trước khi chúng ta đến được chôn ở dưới mặt đất, chính là hắn chôn xuống! Thái Dương Tử phun ra máu tươi, một cánh tay bị nổ tung, hắn phát ra tiếng gào thét thê lương, khi thanh âm truyền ra, lập tức tất cả mọi người nơi này đều mạnh nhìn

về phía Mạnh Hạo

Nhất là những tông môn gia tộc trước ở bên ngoài bị hao tổn kia, lập tức trong mắt tràn ngập sát cơ, trước khi người hộ đạo Tống La Đan tử vong, bọn họ liền hoài nghi, nhưng một màn kia quá nhanh, không thể nhìn thấu cụ thể

Nhưng trước mắt, bọn họ lần nữa thấy được, lập tức liền nhận ra, chính là Hắc Bì Đan Dược kia bên ngoài bị chôn dưới đất, thù mới hận cũ chớp mắt nổi lên

Trong lúc nhất thời, lần nữa lại có người bay tới hướng về Mạnh Hạo, xuất thủ đánh chết

Nhưng cũng có không ít người ánh mắt chớp động

Phương Vân Dịch chính là một kẻ trong số đó, nhoáng lên một cái từ vách tường chỗ cạnh miếu thờ, đang muốn bay vào trong miếu thờ, nhưng ngay sau đó, hắn có loại cảm giác rợn cả tóc gáy, nhanh chóng dừng lại, ngay tại lúc hắn dừng lại, địa phương chung quanh hắn đã có hơn mười người, không chậm trễ chút nào vọt vào

Những người này gần như vừa mới đi vào sân hư hại, đột nhiên từng cái thân thể một run rẩy, phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân thể bằng mắt thường có thể thấy được trong phút chốc mục nát, chớp mắt một cái nhưng lại trở thành nước đen

Một màn này lập tức khiến mọi người đều trong óc ong một tiếng, sắc mặt đại biến, phải biết trong những người tử vong kia có một số là lão già hộ đạo, nhưng ngay cả bọn họ cũng đều không có chút lực lượng phản kháng cùng vùng vẫy nào, chớp mắt một cái liền tử vong

Chỗ này chỉ có thể từ cửa đi vào, không thể thông qua những phương thức khác bước chân vào!

Cửa là đường duy nhất!

Mạnh Hạo chận cửa miệng, bên trong nhất định có càn khôn, diệt sát hắn, mở cửa đi vào! Sau khi biết được chỉ có cửa vào mới có thể vào, Mạnh Hạo áp lực lập tức tăng nhiều, tiếng nổ ầm ầm thỉnh thoảng truyền ra, nếu không phải là những Hắc Bì Đan Dược kia uy hiếp, Mạnh Hạo căn bản là không thể kiên trì quá lâu, nhưng những đan dược này đã không nhiều lắm

Mắt thấy bốn phía tràn ngập sát cơ, Mạnh Hạo không ngừng lui về sau, khi đang đến gần đại môn miếu thờ, toàn thân Triệu Nhất Phàm kiếm khí ngập trời, cả người trực tiếp hóa thành một thanh kiếm, bốn phía kiếm trì biến ảo, trong nháy mắt hắn đi ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, tốc độ không nhanh, nhưng cố tình người xung quanh hắn đều không tự chủ được nhường ra, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được một cỗ nguy cơ sinh tử mãnh liệt

Người này rất mạnh! Khóe miệng Mạnh Hạo có máu tươi, lúc này trong cơ thể bị thương, không phải lúc đỉnh phong nhất, mắt thấy Triệu Nhất Phàm một kiếm lại tới, Mạnh Hạo hai mắt chớp động, nhưng lại lui về sau một bước, trực tiếp bước chân vào bên trong môn

Gần như khi hắn bước chân vào bên trong môn miếu thờ, kiếm Triệu Nhất Phàm nháy mắt mà đến, giống như mặt trời, kiếm quang rực rỡ, mọi người phía sau hắn đều mắt lộ ra kỳ quang, tại miếu thờ đại môn mở ra, đồng thời cấp tốc mà đến sẽ bước chân đi vào

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo lui vào trong đại môn, đồng thời bên người của hắn, một cỗ sát khí ngập trời ầm ầm bạo phát, theo sát khí lên là vô tận sát cơ cùng băng hàn, cũng có một cỗ ma niệm, tạo thành khói đen bay lên, trong một ngày hoàng hôn sắp hết, hóa thành sương mù đen vô biên

Một thân ảnh giống như Mạnh Hạo từ bên cạnh hắn trực tiếp đi qua

Chính là bản tôn thứ hai! Khi hắn bước ra đại môn, tay phải mạnh vung lên, lập tức Tuế Nguyệt Mộc Kiếm xuất hiện, dòng sông thời gian cuốn lên tám phương, trực tiếp đối kháng với Triệu Nhất Phàm một kiếm

Tiếng nổ ầm ầm vang dội, Triệu Nhất Phàm sắc mặt biến hóa, thân thể lui về phía sau, bản tôn thứ hai kêu lên một tiếng đau đớn, không lùi mà tiến tới

Nơi đi qua, lực lượng thời gian khuếch tán

Lập tức mọi người rối rít vẻ mặt đại biến, bọn họ cảm giác được rõ ràng, thọ nguyên của thân thể của mình lập tức khô héo

Tu Tuế Nguyệt! !

Chết tiệt, nơi này là hai người, không phải một người! Bản tôn thứ hai ở bên ngoài, Mạnh Hạo ở trong miếu thờ, sau khi lấy ra đan dược nuốt vào, khoanh chân tĩnh tọa mười hít thở, lập tức mở mắt ra, theo đi ra đại môn, đứng chung một chỗ với bản tôn thứ hai, hướng về bốn phía xuất thủ, tiếng nổ ầm ầm vang lên không ngừng, thần thông tràn ngập, đại chiến triển khai, dẫn phát lực lượng kinh người

Cùng Mạnh Hạo bản tôn thứ hai xuất thủ chính là Phàm Đông Nhi, bốn phía còn có những người khác đều ở cửa không ngừng xông vào

Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, mặt đất lốc xoáy màu máu biến ảo

Huyết Yêu Đại Pháp rốt cục bị hắn toàn bộ triển khai, trong lúc nhất thời mọi người đều sắc mặt thay đổi, rối rít lui về sau

Mạnh Hạo nơi này khó dây dưa, bọn họ rất là nhức đầu, mà bản tôn thứ hai kai sát khí ngập trời, âm lãnh vô cùng, xuất thủ tàn nhẫn, bốn phía

ma niệm vây quanh, cũng có năm tháng tản ra, đồng dạng khó dây dưa

Đang ra tay, Mạnh Hạo và Phương Đông Hàn đánh một trận, hai người ngắn ngủi mấy lần quyết đấu đều tạo thành khí bạo oanh khai, mà Mạnh Hạo nơi này một khi có khuynh hướng cách cửa, hắn liền lập tức lấy ra bó lớn Hắc Bì Đan Dược ném ra, đưa tới vô số nguyền rủa rống giận

Lại dùng lôi đỉnh đến cực hạn, vừa nhoáng lên một cái, bất kỳ một thiên kiêu nào muốn nhân cơ hội bước chân vào miếu thờ đều trong một cái chớp mắt bị Mạnh Hạo Di Hình Hoán Vị

Triệu Nhất Phàm bị đổi quá, Phàm Đông Nhi, Lý Linh Nhi, Vương Mộc, Thái Dương Tử, Quý Âm, Phương Hương San

Gần như tất cả thiên kiêu các tông đều có cơ hội bước chân vào trong miếu thờ, nhưng Mạnh Hạo dường như mọc ra vô số ánh mắt, mỗi lần lôi đình nhoáng lên một cái, đều sẽ Di Hình Hoán Vị

Mà lúc này, sắc trời đã tối, gió lạnh thổi tới, sân dây mây rơi xuống, lần nữa lay động, từng giọt máu tươi màu đen rơi xuống, trong miệng giếng có tóc đen phiêu diêu

Trong miếu thờ, ngọn đèn dầu lần nữa đốt, trong ánh lửa hơi yếu, vô số cái bóng xuất hiện, một màn này bị người ngoài thấy được khi, không ít người hít sâu, Mạnh Hạo cũng cảm thấy sau lưng một loạt gió lạnh

Đúng lúc này, Phàm Đông Nhi cặp mắt lóe lên một cái, trước mắt của nàng bất ngờ xuất hiện một cánh cửa

Âm dương gian, Cửu Hải Thần! Nàng nhẹ giọng lên tiếng, bỗng nhiên thân thể nháy mắt biến mất, giống như bị đồng tử cửa hút đi, tiếp theo một cái chớp mắt, thân thể của nàng không ngờ xuất hiện ở trong sân! Vừa mới xuất hiện, Mạnh Hạo vẻ mặt đại biến, Di Hình Hoán Vị triển khai, nhưng lại là lần đầu mất hiệu lực! Phàm Đông Nhi vẻ mặt lạnh

nhạt, nhoáng lên một cái sẽ i bước vào trong miếu thờ, Mạnh Hạo mạnh bay ra, bắt một trận đi, hắn vừa rời đi, cửa lộ ra, bản tôn thứ hai không thể một mình đối kháng, lập tức liền có một cái lão già hộ đạo trực tiếp bước chân vào trong cửa

Nhưng ngay khi hắn bước chân vào, chính là lúc bầu trời đen như mực, bước chân hắn rơi xuống, lập tức phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân thể trong nháy mắt hóa thành nước đen

Một màn này lập tức khiến người ngoại giới rối rít hít một hơi thật sâu, không dám thử bước chân vào

Mạnh Hạo cũng không thèm để ý, hắn hóa thân đại bàng, trực tiếp cùng Phàm Đông Nhi tại trong sân này đánh một trận

Chết tiệt, ta quên mất lão đầu điên kia nói là không để vào sân, hay là không để đi vào miếu thờ! ! Mạnh Hạo rất là nổi giận, khống chế bản tôn thứ hai đồng loạt ra tay

Bản tôn thứ hai cặp mắt nhoáng lên một cái, dưới cái nhìn chằm chằm của mọi ngươi nhưng lại bước chân vào ngưỡng cửa, không ngờ vô ngại, cất bước đi tới

Mắt thấy bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo lại tới, Phàm Đông Nhi sắc mặt rốt cục biến đổi!

Hắn làm sao cũng có thể vào được! Ta biết rồi, hắn không phải tu sĩ, hắn là phân thân của ngươi! Tiếng nổ ầm ầm truyền ra, Phàm Đông Nhi vẻ mặt thủy chung không thể lạnh nhạt, ở trong sân này quyết đấu với Mạnh Hạo, hai người trong chớp mắt quyết đấu hơn trăm lần, ngoại giới mọi người từng cái một ánh mắt chớp động, lại có người ỷ vào thuật pháp quỷ dị của bản thân, thử đi vào đại môn mở rộng ra, nhưng mới vừa một bước đi vào, lần nữa thê lương tử vong, ngoại giới mọi người đã hiểu rõ

Chỗ này, ban ngày có thể vào, ban đêm không thể bước chân vào!

Chết tiệt, Phàm Đông Nhi kia sợ là đã sớm đã nhận ra một màn này, cho nên thần thông của nàng trước không có triển khai, chỉ chờ khoảnh khắc âm dương luân phiên, ngày đêm biến đổi kia, mới xuyên qua đi vào!

Trước nàng rõ ràng mấy lần bị Mạnh Hạo Di Hình Hoán Vị, hiện tại đến xem, cũng là vì Mạnh Hạo sơ hở!

Tâm cơ thâm trầm, người Cửu Hải Thần Giới đáng hận nhất!

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1168: Chiến thần nữ!

Ngoại viện của miếu thờ, mọi người lập tức rối rít nhìn lại.

Trong sân, Mạnh Hạo cùng bản tôn thứ hai của hắn đang cùng thần nữ Phàm Đông Nhi của Cửu Hải Thần Giới giao chiến, tiếng nổ ầm ầm. Dây mây lấm tấm máu đen đung đưa, tiếng cười trong vắt truyền ra.

Từ trong giếng truyền đến tiếng khóc, tóc đen bay phất phới; bên trong miếu thờ hiện ra vô số đạo ảnh, hoặc là tĩnh tọa, hoặc là luyện đan, hoặc là thi triển đạo pháp; cây đèn cổ màu đồng thau phát ra ánh sáng mờ mờ, chiếu rọi thần tượng tàn phá, thoạt nhìn có chút thần vận không nói rõ.

Đây không phải là đêm đầu tiên mọi người ở bên ngoài sân Tiên Cổ Đạo Tràng, nhất là trước mắt, có rất nhiều người tụ tập ngoài sân, khoảng cách rất gần, nhìn vào đạo ảnh trong miếu thờ, lập tức có người la lên thất thanh.

- Truyền đạo!!!

- Những đạo ảnh kia đang truyền đạo, chỉ cần có thể tiến vào, sẽ có thể thu được đạo!!!

- Tiên Cổ Đạo Tràng, nơi nhận được cơ duyên!

- Chết tiệt, tên Mạnh Hạo này không biết đến trước chúng ta mấy ngày, nhìn dáng vẻ của hắn, nhất định là đã thu được cơ duyên lớn nhất, Tiên Cổ Đạo Lệnh kia, nhất định là đã bị hắn đoạt được!

Trong khi phía ngoài đang huyên náo không ngừng, thì trong sân, Mạnh Hạo và bản tôn thứ hai đã cùng Phàm Đông Nhi quyết đấu hơn trăm hiệp, tiếng nổ ầm ầm vang lên không ngớt, Phàm Đông Nhi nhíu mày,

không ngừng lui về phía sau, đã bị ép lui tới gần cổ miếu, chẳng những không thể tiến vào, mà còn bị ép muốn văng ra khỏi đại môn.

Mạnh Hạo vốn còn đang gấp gáp, nhưng khi phát hiện Phàm Đông Nhi chỉ vừa mới đến sân, ngọn đèn dầu bên trong miếu thờ vẫn như cũ, không có gì thay đổi, mơi khẽ thở phào một hơi.

- Lão đầu điên kia nói, hắn là trong miếu thờ, không phải ở sân! Nghĩ tới đây, ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe sáng, tay phải biến thành trảo, chụp về phía Phàm Đông Nhi.

Phàm Đông Nhi đã hơi nổi giận, hừ nhẹ một tiếng, tay phải nâng lên hiện ra một đóa sen xanh, phát ra hào quang rực rỡ, dường như có số mệnh vây quanh, tạo thành tiên khí. Nàng hút một cái, đóa sen theo thất khiếu chui vào cơ thể, hai tròng mắt nàng liền tỏa ra hào quang màu vàng, nhìn về phía Mạnh Hạo, đôi môi hơi động, đọc ra một chữ.

- Trấn!

Một chữ vừa ra khỏi miệng, đồng tử Mạnh Hạo lập tức co rút lại, hắn lập tức cảm nhận được có một cỗ lực lượng không gian xuất hiện, quấn quanh thân thể hắn, thậm chí ngay cả bản tôn thứ hai của hắn, cũng bị ảnh hưởng.

Vẻ mặt Phàm Đông Nhi lạnh nhạt, nhoáng lên một cái định xông về miếu thờ.

- Mở! Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, pháp tướng phía sau rầm rầm xuất hiện, hào quang mười ngàn trượng, đại đạo lượn lờ, hào quang từ pháp tướng phát ra như chiếu rọi cả bầu trời, thấp thoáng còn có vô số bóng tiên nhân tĩnh tọa xung quanh pháp tướng.

- Rắc rắc... Không gian trói buộc xung quanh trực tiếp vỡ vụn, Mạnh Hạo thoát ra, tay phải nâng lên, thi triển ra Trích Tinh Pháp.

Một trảo này, đã ép Phàm Đông Nhi gần như chỉ còn nửa bước nữa sẽ bước vào miếu thờ, quay trở lại.

Thân thể Phàm Đông Nhi không thể khống chế lui về phía sau, mắt thấy sắp đụng vào bàn tay Mạnh Hạo, Phàm Đông Nhi hừ lạnh một tiếng, tay trái bấm quyết, chỉ xuống mặt đất, lập tức mặt đất dưới nàng chân huyễn hóa thành biển rộng, sóng biển nhấc lên cuồn cuộn, hình thành hơn mười đầu Hải Long từ mặt biển gầm thét lao ra.

Trích Tinh Pháp của Mạnh Hạo lập tức tiêu tán, nhưng trong nháy mắt, bản tôn thứ hai của hắn đã tới gần, vung mạnh tay một cái, sau một tiếng "ầm" dữ dội, hư ảnh xung quanh Phàm Đông Nhi sụp đổ, khóe miệng nàng tràn ra máu tươi, bịch bịch lui về sau. Không dừng lại, Mạnh Hạo lập tức bấm quyết, chỉ tới.

Lốc xoáy Huyết Yêu Đại Pháp bất ngờ xuất hiện. Hai người giao đấu, biến hóa nhanh như chớp khiến người ta hoa cả mắt, chiêu thức thi triển vô cùng lưu loát tự nhiên, nhanh đến cực hạn.

Rầm rầm uỳnh!

Phàm Đông Nhi biến sắc, nàng rất kiêng kỵ Huyết Yêu Đại Pháp của Mạnh Hạo, hai tay nhanh chóng bấm quyết, sau lưng nàng lập tức xuất hiện vầng sáng, vầng hào quang này như từ trên trời phủ xuống, chỉ trong khoảnh khắc đã ngưng tụ thành một mỹ nhân ngư.

Mỹ nhân ngư này tóc rất dài, gương mặt tuyệt đẹp, ná na giống Phàm Đông Nhi, chỉ có điều mỹ nhân ngư này không có quần áo, nửa người được vẩy cá che kín, toát ra mị lực kinh người, đủ để khiến cho tim người ta đập thình thịch.

- Đường đường là một nữ anh hào, không ngờ lại không mặc quần áo, còn ra thể thống gì! Mạnh Hạo nghiêm túc lên tiếng, đồng thời anh mắt

không ngừng nhìn về phía pháp tướng.

- Tên mồm mép giảo hoạt ngươi, vừa nhìn là biết thứ trăng hoa rồi! Phàm Đông Nhi bình tĩnh đối đáp, bàn tay ngọc nâng lên bấm quyết, pháp tướng sau lưng nàng chợt mở bừng hai mắt, tỏa hào quang vàng chói.

- Cửu Hải Thần Lôi! Bốn chữ này vừa truyền ra, đột nhiên xung quanh Mạnh Hạo xuất hiện bốn luồng sấm sét màu vàng, trong khoảnh khắc ầm ầm lao đến.

Cặp mắt Mạnh Hạo co rút lại, những thiên kiêu ở Đệ Cửu Sơn Hải này, mỗi một người đều vô cùng cường đại, khiến Mạnh Hạo đã sớm thu hồi tâm lý xem thường. Hắn hiểu được, không thể xem những người này như những Vấn Đạo đỉnh phong bình thường, mỗi một người ở nơi đó đều có chí lớn, hướng đến trở thành Chân Tiên.

Thậm chí có không ít người, rõ ràng đã tu hành nhiều năm, nhưng lại áp chế cảnh giới, chờ đợi cơ duyên trở thành Chân Tiên.

Còn có một số người, cho dù là Mạnh Hạo cũng cảm nhận được nguy hiểm, chẳng hạn như Triệu Nhất Phàm, như Phàm Đông Nhi này, đều là một trong số đó.

- "Thế gian này thiên kiêu rất nhiều, cường giả như mây trên trời, con đường tu hành, với ta mà nói chỉ là vừa mới bắt đầu, một thế giới rộng lớn, mạnh mẽ sắp mở ra..." Chiến ý trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập, hắn rất là mong mỏi, sau khi bước ra Nam Thiên Đại Địa, tiến vào Đệ Cửu Sơn Hải, sẽ được chạm trán với những thiên kiêu ở trong phiến thiên địa kia.

- Hiện tại, chỉ là vừa mới tiếp xúc mà thôi.

Thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, pháp tướng phía sau ngửa mặt

lên trời rống lớn, càng thêm bành trướng, tay phải nhấc lên, đấm mạnh về phía Phàm Đông Nhi.

Bốn đạo thần lôi màu vàng nhấc lên chấn động kinh người kia, đều bị pháp tướng của Mạnh Hạo cản trở hết.

- Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ dữ dội vang lên liên tiếp, Phàm Đông Nhi còn đang biến sắc, bản tôn thứ hai đã lao tới, sát khí tràn ngập, mới vừa xuất hiện, dòng sông thời gian đã ập tới. Bản tôn thứ hai ra tay vô cùng tàn nhẫn, vừa quét tới, khóe miệng Phàm Đông Nhi đã lần nữa tràn ra máu tươi, trên vai nàng còn có một vết kiếm kéo đến sát cần cổ.

- "Tên Mạnh Hạo này rốt cuộc là kẻ nào... chưa nói tới thứ giống hệt như phân thân kia, chỉ riêng bản thân hắn cũng đã vô cùng cường đại rồi, lại còn thi triển ra cả pháp tướng, mà pháp tướng này lại chính là bản thể của hắn, lực lượng của hắn đã đạt tới nửa bước Chân Tiên rồi!"

- "Hơn nữa, hiện tại hắn vẫn còn chưa dung hợp với phân thân, một khi bản tôn dung hợp với phân thân"... Ánh mắt Phàm Đông Nhi lóe lên suy tư.

- "Hắn đề phòng không cho người khác đi trong cổ miếu như vậy, chẳng lẽ là đang tiếp nhận truyền thừa gì đó, không thể bị người khác bước vào quấy rầy? Ta nhất định phải gián đoạn hắn tiếp nhận truyền thừa mới được!"

- Tiên Cổ Đạo Tràng, không thể xuất hiện đệ tử hạch tâm thứ năm! Hàn quang trong mắt Phàm Đông Nhi lóe lên một cái.

- Cửu Hải Thần Niệm! Nàng hít sâu một hơi, lấy từ trong túi trữ vật ra một vỏ ốc biển (Hải Loa), Hải Loa vừa xuất hiện, hào quang rực rỡ chiếu sáng khắp vòm trời, nhật nguyệt cũng phải run rẩy, âm thanh đại đạo rầm

rầm truyền khắp bốn phía.

Ở bên ngoài, mọi người sớm đã bị cuộc chiến này rúng động tâm thần, trong nội tâm bọn họ càng thêm khiếp sợ Mạnh Hạo.

- Có thể giao chiến với Phàm Đông Nhi của Cửu Hải Thần Giới tới mức này, tên Mạnh Hạo này... cũng là thiên kiêu!

- Đó là... đó chính là chí bảo của Cửu Hải Thần Giới, Cửu Thần Loa!!!

- Theo truyền thuyết, chiếc loa này đã từng giết chết cả đại năng Đạo Cảnh...

- Không phải chính phẩm, chỉ là phỏng chế, nhưng chắc chắn uy lực cũng vô cùng kinh người!

Trong lúc bên ngoài còn đang ầm ầm bàn tán, Mạnh Hạo cũng biến sắc, từ trên Hải Loa kia, hắn cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt, ánh mắt hắn lóe lên, lập tức bấm quyết, Huyết Yêu Đại Pháp tầng thứ sáu được thi triển ra.

Đúng lúc này, Phàm Đông Nhi mang theo ánh mắt băng hàn, giơ Hải Loa lên cao, thổi một hơi, hơi thở nàng vừa truyền vào Hải Loa, lập tức Hải Loa liền phát ra hào quang vàng chói vô tận, bên trong hào quang truyền ra một luồng đạo âm.

Âm thanh này mơ hồ bất định, tựa như một nữ nhân đang ca hát. Âm thanh vô hình khuếch tán, hóa thành ba cái bọt khí, bên trong ba bọt khí thấp thoáng có phù văn đang sinh sôi, khiến bầu trời thất sắc, phong vân vần vũ. Một cái bọt khí nhẹ bay về phía Mạnh Hạo, lập tức thân thể Mạnh Hạo ầm ầm chấn động, bản tôn thứ hai của hắn, cũng trong một sát na này mất đi khống chế, khựng lại, bị bọt khí bay tới chạm phải, "bụp" một tiếng, bọt khí vỡ tan.

Hắn và bản tôn thứ hai, lập tức phun ra máu tươi, bên tai chấn động ầm ầm, đang lui về phía sau, bọt khí thứ hai lại lần nữa bay tới, vỡ vụn, trong tiếng "rầm rầm" liên tiếp, Mạnh Hạo tiếp tục phun ra máu tươi, cùng lúc đó, trên người hắn chợt xuất hiện vô số rong biển, những rong biển này mọc ra từ trên da tay của hắn, rồi tràn ngập toàn thân, khiến cho Mạnh Hạo chảy máu đầm đìa.

Thân thể bản tôn thứ hai run lẩy bẩy, trên người cũng mọc đầy rong biển, từng sợi rong biển yêu dị như hấp thu sinh mạng Mạnh Hạo làm chất dinh dưỡng, không ngừng lan tràn, cắm rễ trên da, trói chặt Mạnh Hạo cùng bản tôn thứ hai của hắn.

Phía ngoài sân, toàn bộ mọi người đồng loạt hít sâu một hơi.

- Cửu Hải nguyền rủa!!!

- Tên Mạnh Hạo này... tất bỏ mạng!

Phàm Đông Nhi phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo lui về phía sau vài bước, sắc mặt tái nhợt, để Hải Loa kêu lên, đối với nàng mà nói, cũng phải trả giá rất lớn.

Thời khắc này nàng hít sâu một hơi, nhìn rong biển mọc đầy trên người Mạnh Hạo và bản tôn thứ hai của hắn, vẻ mặt bình tĩnh, xoay người nhanh chóng phóng vào cổ miếu.

Khi sắp bước chân vào cổ miếu, đột nhiên, thân thể Phàm Đông Nhi nhoáng lên một cái, mặt đất dưới chân nàng bất chợt nổ ầm ầm, một cỗ hắc khí phóng lên cao, trong chớp mắt liên tục truyền ra bốn năm tiếng nổ ầm ầm.

Vụ nổ vô cùng dữ dội, Phàm Đông Nhi không thể khống chế, thân thể bị cuốn ngược về sau, giữa không trung lần nữa phun máu.

- Mạnh Hạo! Nàng gằn giọng kêu lên, nội tâm vô cùng tức giận, nàng cẩn thận mấy cũng có sai sót, không ngờ Mạnh Hạo lại chôn Hắc Bì Đan Dược trước cửa cổ miếu!

Đan dược này, khi đám người kia còn ở dãy núi phía ngoài, vì cẩn thận, Mạnh Hạo đã âm thầm chôn xuống.

Gần như ngay khi Phàm Đông Nhi bị đánh lui, bọt khí thứ ba đã bay tới Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, bản tôn thứ hai rung mạnh, không ngờ từ từ tiêu tán, hóa thành hư ảnh, trong khoảnh khắc cùng Mạnh Hạo... dung hợp.

- Đứt cho ta! Mắt trái Mạnh Hạo hiện lên vẻ lãnh khốc, mắt bên phải lại xuất hiện sát khí vô tận, sau khi dung hợp bản tôn thứ hai, pháp tướng phía sau hắn vào giờ khắc này cũng biến đổi, nửa người bất ngờ trở thành màu đen!

Thời khắc này hiển lộ trong mắt mọi người, dường như không còn là vẻ thần thánh nữa, mà là tiên cùng ma cộng lại!

Bọt khí thứ ba lập tức vỡ ra nổ "ầm ầm", nhưng cùng lúc đó, thân thể Mạnh Hạo cũng thoát khỏi đám rong biển đang trói buộc, tung ra một quyền đối kháng với bọt biển thứ ba.

Trong tiếng nổ ngập trời, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, lập tức ánh mắt hắn lóe lên, bất ngờ xuyên qua không gian, hướng về phía Phàm Đông Nhi mặt mày đang biến sắc, chộp tới một chưởng.

Vẻ mặt Phàm Đông Nhi đại biến, thời khắc này nàng đã bị trọng thương, lại thấy Mạnh Hạo thoát vây mà ra, lập tức lui về sau, định trốn khỏi căn nhà này.

- Còn muốn chạy! Tay phải Mạnh Hạo kéo mạnh một cái!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1169: Tiểu Thanh, cho muội!

Trích Tinh Pháp chợt vận chuyển, Phàm Đông Nhi chưa kịp trốn ra sân, lập tức đã bị Mạnh Hạo bắt lại. Phàm Đông Nhi cấp tốc lùi lại, ánh mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, hai tay bấm quyết, lập tức lần nữa lấy Hải Loa ra!

Vừa định thổi vào, Mạnh Hạo đã bắt lấy Phàm Đông Nhi, ném thẳng về phía giếng cổ trong viện.

- Đi mà thổi cho Tiểu Thanh nhà ta ở dưới giếng nghe!

Ầm một tiếng, thần sắc Phàm Đông Nhi kinh hãi, nàng chưa kịp vùng vẫy thổi Hải Loa, thân thể đã không bị khống chế, bị Mạnh Hạo ném thẳng vào trong giếng.

Cùng lúc đó, tay hắn bấm quyết, Đệ Cửu Sơn ầm ầm hiện ra, hướng thẳng về miệng giếng đè xuống, trong tiếng nổ "ầm ầm", miệng giếng đã bị lập lại.

Tiếng nổ "ầm ầm" quanh quẩn không ngừng, xen lẫn trong đó là tiếng hét thê lương từ miệng giếng truyền ra, Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, trực tiếp khoanh chân ngồi ở trên đỉnh Đệ Cửu Sơn, sắc mặt tái nhợt, sát khí mắt bên phải dần dần biến mất, từ trong cơ thể hắn chui ra vô số hắc khí, ngưng tụ phía sau hắn, lần nữa hóa thành bản tôn thứ hai.

Khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, hai mắt bản tôn thứ hai cũng có chút ảm đạm.

Lúc trước bọn họ cưỡng ép dung hợp, hiện tại liền xuất hiện một chút cắn trả.

Mà bên ngoài viện giờ khắc này, tâm thần mọi người vô cùng chấn động, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, không khỏi giật mình.

- Hắn... hắn đã trấn áp thần nữ Cửu Hải Thần Giới dưới giếng sao?

- Ta nhớ... dường như cái khuôn mặt ngâm hàng chục triệu năm kia, cũng... ở dưới giếng!

- Chết tiệt, ngươi lại dám đối đãi với thần nữ như vậy, ta muốn giết ngươi!

Trong khi đám người bên ngoài còn đang huyên náo, hai mắt Triệu Nhất Phàm lóe lên một cái, đứng ở ngoài sân ngưng thần nhìn về phía Mạnh Hạo, chiến ý hắn trong mắt càng ngày càng đậm, cả đời này, hắn một đường khiêu chiến mà đi lên!

- Có thể trấn áp được Phàm Đông Nhi, ta rất mong đợi... khi trời sáng, sẽ cùng ngươi đánh một trận!

Tống La Đan hít sâu một hơi, đám người Vương Mộc, Lý Linh Nhi, còn có Phương Đông Hàn cũng đều biểu hiện như vậy. Nhìn một màn từ lúc Mạnh Hạo đại chiến cùng Phàm Đông Nhi trong sân, cho đến khi nàng bị trấn áp, khiến cho bọn họ khắc sâu nhớ kỹ Mạnh Hạo.

Thái Dương Tử cũng biến sắc, nhưng lại không cam lòng yếu thế, hừ lạnh một tiếng.

- Chỉ là dùng thủ đoạn mà thôi, nếu đấu với ta, ta tất sát ngươi, sau đó sẽ dung hợp cốt nhục của ngươi, đốt cháy linh hồn ngươi ra!

Còn có những thiên kiêu của các Thánh địa và tông môn khác, cũng đều thay đổi hẳn cách nhìn đối với Mạnh Hạo, đám người hộ đạo thì ánh mắt long lên sòng sọc.

Thời khắc này đêm đã khuya, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên núi đá, phía dưới truyền ra tiếng nổ ầm ầm, thỉnh thoảng còn có tiếng Phàm Đông Nhi hét lên quanh quẩn.

Dưới miệng giếng, da đầu Phàm Đông Nhi tê dại, nàng đã hoảng sợ đến cực hạn. Thời khắc này, nàng đang ngâm nửa người trong nước, xung quanh đều là sợi tóc màu xanh. Nơi này vốn tối đen như mực, nhưng tu vi nàng không tầm thường, có thể lờ mời thấy rõ, kể từ đó, nàng lập tức thấy được, trước mặt của mình, có một cái đầu người như ngâm ở đó đã hàng chục triệu năm, đang nhìn mình không chớp mắt.

Loại cảm giác này, chỉ hơi hình dung một chút, cũng sẽ thấy rợn cả tóc gáy. Tiếng hét của Phàm Đông Nhi, lập tức truyền ra.

Nhất là, trên thân thể nàng đang có vô số sợi tóc quấn quanh, mà chiếc đầu quỷ dị kia, lại đang không ngừng tiến lại gần...

- Mạnh Hạo, ta tuyệt không tha cho ngươi!!! Da đầu Phàm Đông Nhi muốn nổ tung, tiếng hét của nàng vang lên thảm thiết bên trong giếng, nhưng mặc cho nàng triển khai thần thông pháp thuật như thế nào, cũng không thể phá vỡ thoát ra, ngược lại càng thi triển pháp thuật, tóc đen ở xung quanh càng quấn tới nhiều, thậm chí có một lần, cái trán của nàng đã đụng phải đầu lâu kia.

Cảm giác lạnh như băng truyền vào da đầu, khiến Phàm Đông Nhi hét lên vô cùng thê lương.

- Tiểu Thanh, giúp huynh thu thập tiểu bì nương này, ta giao nàng cho muội đó!

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trên núi đá, hừ lạnh một tiếng, khi hai mắt hắn mở ra, thương thế trong cơ thể đã khôi phục không ít, hắn nhìn đám người phía ngoài, lại nhìn khoảng sân trong miếu thờ bởi vì chuyện

Phàm Đông Nhi mà không ai bước vào sân, tắt cây đèn đồng thau.

Ánh mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ dị, thậm chí trên mặt còn dần dần có chút xấu hổ.

- Những thiên kiêu kia, trên người mỗi một người đều có bảo bối a... Hắn liếm môi một cái, nụ cười rơi vào trong mắt mọi người bên ngoài sân, khiến bọn họ đều rất kinh ngạc.

- Tên Mạnh Hạo này, thế nào lại cười vậy?

- Hừ, nụ cười này nhìn như xấu hổ, nhưng ta luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng...

Mạnh Hạo nhảy xuống, trước mặt của đám người bên ngoài, trực tiếp đào hố, chôn Hắc Bì Đan Dược xuống. Thấy hành động của hắn, sắc mặt đám người phía ngoài ý thức được gì đó, bỗng nhiên đại biến, lập tức lui về sau.

Mạnh Hạo cũng không ngẩng đầu lên, sau khi đào hố, chôn đan dược xuống xong, hắn thở phào một hơi, thận trọng đứng lên phía trên, sau đó ngẩng đầu, tay phải lập tức hiện ra lôi đỉnh.

Tia chớp lấp lánh, từ trên người hắn bắn ra, nụ cười trên mặt hắn càng thêm xấu hổ, mang theo vẻ mong đợi, nhìn đám người phía ngoài.

Tại một cái chớp mắt này, toàn bộ đám người phía ngoài, đầu óc liền trở nên lùng bùng, sắc mặt đại biến, đồng loạt lui về sau.

- Chết tiệt, tên Mạnh Hạo kia muốn lừa gạt người!!!

- Hắn có Di Hình Hoán Vị đỉnh, dưới chân có Hắc Bì Đan Dược, hắn đạp nhẹ không sao, nhưng đổi thành người khác, hơi giẫm lên một chút sẽ nổ tung!

- Mụ nội nó, sao hắn lại có thể hèn hạ như vậy!!!

- Quá vô sỉ, ta chưa từng thấy qua người vô sỉ như vậy!

Bên ngoài viện, khi sắc mặt đám người đều đại biến, toàn bộ lui về phía sau, Mạnh Hạo chợt nhìn thấy Thái Dương Tử đang bị thương, trong khoảnh khắc khi hắn nhìn về phía Thái Dương Tử, sắc mặt Thái Dương Tử tái nhợt, mắt trợn trừng. Không đợi hắn lên tiếng, lôi đỉnh của Mạnh Hạo ầm ầm tản ra tia chớp, cùng lúc đó, thân thể Mạnh Hạo cùng Thái Dương Tử, trong khoảnh khắc đổi vị trí.

Gần như chớp mắt khi hắn đổi vị trí, Thái Dương Tử mang theo tiếng hét xuất hiện ở trong sân, loại phương pháp xuất hiện này, dường như cũng không xúc phạm đến cấm chế trong sân, hắn không có lập tức biến thành máu đen, nhưng đan dược dưới chân lại lập tức nổ tung, vài viên đan dược đồng loạt nổ tung, hắc khí ngất trời trực tiếp bao phủ hắn lại.

Thái Dương Tử phát ra tiếng hét thê lương, khi miệng hắn đang phun ra máu tươi, trong nháy mắt bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo đã sấn tới.

Mà Mạnh Hạo, lại xuất hiện ở bên ngoài sân, trong chớp mắt hiện thân, hắn liền lấy ra chiến xa, "ầm" một tiếng, lập tức lại lần nữa trở về trong sân.

Nơi hắn vừa dừng chân, vẫn còn lưu lại tàn ảnh, bị các loại thần thông pháp thuật tới tấp đánh tới, trực tiếp chôn vùi.

- Quá khách khí, chư vị đạo hữu không cần khách khí như vậy, không cần đưa tiễn, không cần đưa tiễn. Mạnh Hạo suýt nữa bị dính đòn, sau khi về tới sân, hắn cười hắc hắc ôm quyền cảm tạ, điệu bộ vô cùng ngứa mắt.

- Vô sỉ!!!

- Tu vi ngươi đã như vậy, không ngờ còn hèn hạ như vậy! Phía ngoài lập tức truyền đến tiếng mắng chửi của mọi người.

Mạnh Hạo cười cười, không thèm để ý chút nào, khẽ hừ một tiếng xoay người lại. Thái Dương Tử bị thương nặng, đã bị bản tôn thứ hai bắt giữ.

Khi thấy Mạnh Hạo đi tới, thân thể Thái Dương Tử run lên, vẻ mặt tái nhợt.

- Ta đến từ Thánh địa Thái Dương Sơn, thái tổ của ta chính là Thái Dương Sơn lão tổ...

Bốp!

Mạnh Hạo giơ tay vả một phát, Thái Dương Tử phun ra máu tươi, rơi mất mấy cái răng, hắn quay đầu lại, thần sắc dữ tợn như muốn nổi điên.

- Từ lúc ta bắt đầu tu hành, mỗi lần thấy được những thiên kiêu của các tông môn kia, trước khi chết đều phun ra những lời như vậy, ngươi nói có phiền hay không? Mạnh Hạo nghĩ tới những năm qua, hắn đã nghe không biết bao nhiêu lần cái loại ngữ khí như vậy, liền tiến lên đá thẳng tới một cước.

- Không phải ngươi nói muốn đốt cháy cốt nhục ta, thiêu đốt thần hồn của ta sao?

Mạnh Hạo lại đá một đá.

Thái Dương Tử hét thảm, đám người phía ngoài từng người đều hết sức sợ hãi, mà những tộc nhân cùng người hộ đạo đến từ Thái Dương Sơn kia thì tỏ ra vô cùng giận dữ, trong đó có mấy người lập tức bay tới.

- Trợ thủ!!!

- Chết tiệt, ngươi dám đả thương hắn, ngươi đã lâm vào đại họa rồi, toàn tộc ngươi cũng bị liên lụy!

- Ai cũng không cứu được ngươi, trời vừa sáng, ngươi tất chết chắc rồi! Hai tên hộ đạo của Thái Dương Sơn đứng bên ngoài viện, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, âm trầm lên tiếng. Mạnh Hạo lại đạp Thái Dương Tử một đạp, Thái Dương Tử lập tức hét thảm, lúc này Mạnh Hạo mới xoay người, nhìn phía mấy tên hộ đạo phía ngoài.

- Ta đến từ Tiên Cổ Đạo Tràng cổ xưa, cha ta là... Mạnh Hạo lập tức lên tiếng, mới nói một nửa bỗng nhiên đình chỉ, vội ho một tiếng, mà đám người phía ngoài, lại tỏ ra căm tức không thôi, nhất là đám người Thái Dương Sơn, lại càng dữ tợn, đây rõ ràng là Mạnh Hạo đang bắt chước Thái Dương Tử vừa nãy.

Tay phải Mạnh Hạo nâng lên, xách theo Thái Dương Tử đã bị giam cầm tu vi, đi thẳng tới núi đá đang đè lên miệng giếng, làm bộ định nhấc ngọn núi lên, quăng hắn vào.

- Tiểu nương bì kia đang ở dưới đó, ngươi xuống hẹn hò cùng nàng đi.

Thái Dương Tử lập tức trợn tròn mắt, thét lên sợ hãi, không ngừng vùng vẫy.

- Đừng nói Mạnh mỗ không cho ngươi cơ hội, pháp bảo trên người ngươi thật ra cũng thật nhiều .

Mạnh Hạo vội ho một tiếng.

- Bỏ qua cho ta, ngươi có thể lấy đi tất! Thái Dương Tử lập tức lên tiếng, hắn thật sự hoảng sợ, phía dưới kia đích thật có Phàm Đông Nhi, nhưng còn có cả chiêc đầu lâu lâu năm kia, đó chính là lệ quỷ Đạo tràng thần bí đó!

- Ta là chính nhân quân tử, sao có thể đoạt pháp bảo của ngươi chứ, đừng hòng làm hỏng đạo quả của ta! Mạnh Hạo lập tức trở nên nghiêm túc, vẻ mặt lạnh như băng, biến hóa cực nhanh. Thái Dương Tử sửng sốt, sau đó nhanh trí cởi túi trữ vật xuống, giơ lên thật cao.

- Ta tặng cho ngươi!

Lúc này Mạnh Hạo mới đưa tay nhận lấy, sau khi mở ra nhìn, anh mắt hắn lập tức tràn đầy vui vẻ, sau đó lại nhìn về lệnh bài phía sau lưng Thái Dương Tử.

- Cái này hình như cũng không tồi...

- Cho ngươi!

- Hử, cái này cũng vô cùng tốt.

- Cho... Cho ngươi!

- Cái này cho tới bây giờ ta mới nhìn thấy...

- Cho ngươi hết... Thái Dương Tử muốn khóc lên, tất cả vật phẩm trên người, đều vét sạch cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cầm một hòn đá màu vàng lớn chừng bàn tay trong tay, trên đó tỏa ra lực lượng cực nóng, còn có hào quang chói mắt, bên trong dường như có một sinh mạng đang ngủ say, hắn quét thần thức qua, lập tức âm thanh đại đạo truyền vào trong đầu, thậm chí ở phía trên còn tỏa ra một loạt khí tức nguy hiểm.

Dường như, đây không phải đá, mà là một mặt trời!

Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, cẩn thận quan sát, nội tâm chấn động, hắn

chưa từng thấy qua bảo vật như vậy.

Vật này, là Mạnh Hạo lấy ra từ bên trong túi trữ vật của Thái Dương Tử.

- Bảo khí! Không ngờ lại là bảo khí của Thái Dương Sơn!!!

- Thái Dương Sơn, lần này tổn thất lớn ... Phía ngoài lập tức có người kinh hô.

Sắc mặt Thái Dương Tử tái nhợt, chua xót nhìn hòn đá trong tay Mạnh Hạo, khiến hắn cảm thấy bi ai chính là, hắn thậm chí chưa nghĩ tới lấy ra, đã bị bắt.

Nhắm mắt cảm thụ một lát, Mạnh Hạo lại mở hai mắt ra, tảng đá này cực nóng, Mạnh Hạo thu lại, rồi lại nhìn Thái Dương Tử, cười híp mắt lấy ra một tờ giấy từ trong lồng ngực, lại lấy ra một cây viết, đưa cho Thái Dương Tử. Thái Dương Tử sửng sốt.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1170: Cải mệnh!

- Sửng sốt cái gì, viết giấy nợ đi, ngươi cảm thấy cái mạng này của ngươi đáng giá bao nhiêu tiền, thì viết thiếu nợ ta bấy nhiêu, tuy nhiên nếu ngươi viết ít, linh thạch trong túi ta cũng rất nhiều, nói không chừng có thể trực tiếp mua mạng ngươi đó. Mạnh Hạo đằng hắng nói.

- Ngươi!!! Thái Dương Tử tức muốn phun máu, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hồi lâu sau thở dài một tiếng, viết xuống một khoản nợ kếch xù, được Mạnh Hạo cẩn thận thu hồi, đặt chung trong xấp giấy nợ khác.

Sau khi thấy được trong túi trữ vật của Mạnh Hạo có nhiều giấy nợ như vậy, đám người phía ngoài, còn có Thái Dương Tử, hầu hết đều hít sâu một hơi.

- Hắn gài bẫy được bao nhiêu người... Không ngờ có nhiều giấy nợ như vậy!

- Hắn rốt cuộc là đến từ đâu, có thật là tu sĩ Nam Thiên Đại Địa không vậy?

- Không có khả năng, nơi đó tuy rằng kỳ dị, nhưng không thể xuất hiện người vô sỉ như vậy!!!

Thái Dương Tử nhìn thấy nhiều giấy nợ như vậy, đột nhiên hắn cảm thấy tốt hơn một chút, cười khổ nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Mạnh huynh...

- Yên tâm, Mạnh Hạo ta làm việc, già trẻ không gạt, quang minh chính đại, tuyệt sẽ không cầm giấy nợ của ngươi, lại làm ra chuyện không thả ngươi ra. Mạnh hạo rất nghiêm túc nói ra, bỗng nhiên nói nhỏ: - Thấy

ngươi phối hợp như vậy, tới tới tới, nói cho ta biết những tên phía ngoài kia, tên nào có thù với ngươi, ta sẽ bắt hắn lại.

- Ngươi suy nghĩ thật kỹ đi. Nói rồi, Mạnh Hạo lại bắt đầu đào hố, chôn đan dược xuống.

Mà Thái Dương Tử ở nơi đó, lại đang mở to mắt, ngẩn ra, đám người phía ngoài thì hít sâu một hơi, có không ít người lập tức lui về phía sau, thậm chí còn có một số người dứt khoát lui về nhất tuyến thiên.

Thái Dương Tử ngẩn ra sau, bỗng nhiên cặp mắt hơi lóe lên một cái, nhìn chằm chằm Vương Mộc của Vương gia trong đám người, ánh mắt hai người tiếp xúc nhau giữa không trung.

- Vương Mộc!

Thái Dương Tử lập tức lên tiếng.

- Chính là hắn, năm đó hắn đã đoạt mất một lần cơ duyên của ta. Chính là hắn! Thái Dương Tử lập tức lên tiếng, vẻ mặt căm hận.

Vương Mộc đứng ở đàng xa nghe vậy, sát cơ trong mắt liền lóe lên. Hộ đạo giả xung quanh hắn lập tức tiến lên, lạnh lùng đề phòng.

- Hiểu rồi. Mạnh Hạo trói Thái Dương Tử lại, ném về phía cây nho bên cạnh, sau đó lôi đỉnh trong tay rầm rầm phát sáng, nhìn về phía Vương Mộc. Vương Mộc lập tức vận chuyển tu vi toàn thân cảnh giác đề phòng.

Mà trong chớp mắt tiếp theo, Mạnh Hạo lại nhìn về phía Tống La Đan, thân thể hai người lập tức đồng loạt biến mất, Tống La Đan trực tiếp xuất hiện ở trong sân, nhưng bàn chân hắn căn bản cũng không chạm đất, mà lơ lửng trên không.

- Chút quỷ kế nhỏ bé, mà cũng dám đùa bỡn ta sao?! Tống La Đan cười

lạnh, lúc đang ở bên ngoài, bọn chúng đã sớm có chuẩn bị, nhưng vào lúc này, bản tôn thứ hai chợt dậm mạnh chân xuống đất. "Ầm" một tiếng, thân thể Tống La Đan liền rơi xuống mặt đất chôn đan dược, lần nữa nổ tung.

Trong tiếng nổ "ầm ầm" truyền ra, Tống La Đan lập tức phun máu, hắn không kịp tránh ra. Thời khắc này tóc tai hắn bù xù, đang phát ra tiếng gầm thê lương, thì bản tôn thứ hai đã đánh tới.

Mạnh Hạo xuất hiện ở bên ngoài, vừa xuất hiện, lập tức xung quanh vang lên tiếng oanh kích "ầm ầm" ngập trời, Lý Linh Nhi, Phương Vân Dịch, còn có Phương Hương San, còn có tộc nhân của Quý gia, cả những thiên kiêu và người hộ đạo của các tông môn khác, toàn bộ đều xuất thủ.

Mặt đất cũng có ánh sáng trận pháp xuất hiện, không ngờ lúc trước bọn hắn đã âm thầm bố trí ra, muốn lưu giữ Mạnh Hạo lại giết chết.

Thậm chí còn có mấy người sử dụng cả bảo khí, trong lúc nhất thời, tiếng công kích vang lên ầm ầm ngập trời. Mạnh Hạo phun ra máu tươi, đứng trên chiến xa bay nhanh về sau, tia côhpứ liên tục lóe lên, sau nhiều lần đổi vị trí, đã chạy thoát ra ngoài. Mắt thấy sắp bước vào trong sân, đột nhiên từ đằng xa có một đạo kiếm khí chém tới nhanh như chớp, một kiếm này, khiến thiên địa trở nên tối đen như mực, chỉ còn ánh kiếm phát ra hào quang sáng ngời, như thể toàn bộ bầu trời đều biến thành một kiếm này vậy, trực tiếp chém thẳng tới Mạnh Hạo.

Một kiếm này, long trời lở đất, Mạnh Hạo biến sắc, lập tức bấm quyết, thi triển thần thông vang lên ầm ầm, pháp tướng như khai thiên hiện ra, cùng kiếm khí kia trực tiếp đối kháng.

- Rầm rầm uỳnh...!

Tiếng nổ dữ dội trong nháy mắt truyền khắp bốn phương tám hướng, một kiếm kia không ngờ lại phá vỡ pháp tướng của Mạnh Hạo, chém lên

chiến xa của hắn.

Tiếng nổ kinh người vang lên, Mạnh Hạo lại phun ra máu tươi, mượn lực nhoáng lên một cái, bay về trong sân. Vừa bước vào sân, hắn liền ngẩng mạnh đầu, nơi cửa sân trước mặt hắn, Quý Âm không biết từ lúc nào đã đứng ở nơi đó, tay phải hắn nhấc lên, lực lượng nhân quả hiện ra, không ngờ lại xuyên thấu vào bên trong.

Thậm chí bàn tay hắn đã thò vào bên trong đại môn, như đang cùng cấm chế trong sân đối kháng, tỏa ra hào quang chói mắt. Không gian lập tức vặn vẹo, truyền ra chấn động khếch tán, tựa như có tiếng sét đánh ầm ầm, sau khi hắn đưa tay vào trong được ba tấc, thì không thể tiếp tục tiến vào được nữa, liền chậm rãi thu tay lại.

Không ít người ở xung quanh hít sâu, sợ hãi nhìn về phía Quý Âm không thể thấy được gương mặt kia.

Hai mắt Mạnh Hạo cũng co rút lại, nội tâm chấn động, thời khắc này hắn đã biết được, tên Quý Âm này mạnh như thế nào.

- Để ta đi vào, ta bảo đảm tánh mạng cho ngươi. Giọng nói không phân rõ nam nữ, từ trong miệng Quý Âm chợt truyền ra, mang theo một cỗ sát phạt, tàn nhẫn vô cùng.

Mạnh Hạo cười cười, lau đi vết máu ở khóe miệng, xoay người đi tới Tống La Đan, lúc này hắn đã bị trọng thương, bị bản tôn thứ hai trói lại bên cạnh.

Tống La Đan phẫn nộ nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt tràn ngập sát cơ.

Mạnh Hạo cũng lười nói chuyện, liên tục tát cho mấy cái, Tống La Đan rống giận ngập trời. Mạnh Hạo không nói một lời, lấy túi trữ vật của hắn xuống, lại lục soát khắp người trấn lột, sau đó lấy ra giấy bút.

- Chết ta cũng không viết! Tống La Đan rống giận, vết sẹo trên mặt thời khắc này thoạt nhìn càng thêm dữ tợn.

- Không viết sao? Mạnh Hạo hờ hững hỏi ngược lại.

- Tiểu hoa, ngươi ở đó có thiếu người làm bạn đu dây không? Mạnh Hạo nhìn về phía dây mây nhiễm máu đen, đang đưa tới đưa lui, truyền ra tiếng cười kia.

Hắn mơ hồ cảm thấy, Tiểu Thanh và tiểu hoa trong sân, sau khi hắn được lão già điên kia đồng ý, hình như có một chút biến hóa.

Thời khắc này, hắn vừa dứt lời, lập tức xích đu chợt ngừng, ngay sau đó, thân thể Tống La Đan không bị khống chế bay lên, mang theo hoảng sợ thu nhỏ lại, trong nháy mắt đã biến thành bộ dáng 7, 8 tuổi, ngồi trên dây mây, đưa tới đưa lui.

Hắn trở nên chết lặng, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi trước nay chưa từng có.

Thời khắc này sắc trời dần dần sáng, vẻ âm trầm quỷ dị bên trong sân, dường như cũng sắp biến mất.

Đám người bên ngoài sân, ánh mắt mỗi người đều lộ ra sát cơ, nhất là Thái Dương Sơn cùng Tống gia, sát cơ đã ngập trời, ngay cả những thiên kiêu có chút ngưỡng mộ Phàm Đông Nhi của Cửu Hải Thần Giới, cũng nổi lên sát tâm đối với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhíu mày, nhìn trời, lui về phía sau vài bước trở lại bên trong miếu thờ, hắn nhìn đạo ảnh ở xung quanh, lại nhìn ngọn đèn cổ màu đồng thau, khẽ thở dài.

- 49 ngày, hiện tại mới chỉ được hơn phân nửa, thời gian còn lại... ta không có khả năng bảo vệ.

- Người bên ngoài nhiều lắm, lúc này ta đã trì hoãn mất hai ngày... Mạnh Hạo trầm ngâm, đi tới trước mặt ngọn cổ đăng, nhìn ngọn lửa đang cháy bên trong, mỗi khi về ban ngày, ngọn lửa này nhìn như tắt mất, nhưng Mạnh Hạo quan sát nhiều ngày, đã phát hiện ra ngọn lửa này cũng không hoàn toàn tắt hẳn, mà vẫn còn nguồn lửa tồn tại.

Khi đêm về, nó sẽ thắp sáng lên.

Trầm ngâm một hồi, Mạnh Hạo lại trích máu, nhỏ một giọt vào bên trong ngọn đèn, ngọn đèn liền phát ra tiếng tách tách, rồi tỏa ra một mùi hương dịu nhẹ, khi Mạnh Hạo ngửi vào, lập tức trở nên thư thái.

- Đây căn bản là yêu cầu không có khả năng hoàn thành, ngăn cản người ngoài bước chân vào nơi này, khiến nơi này không bị lây dính khí tức bọn họ. Mạnh Hạo thở dài, hắn càng nghĩ càng không có biện pháp, thời khắc này bên ngoài trời đã sắp sáng...

Hắn có thể cảm nhận được sát cơ của đám người bên ngoài sân, hắn đã trở thành cái đinh trong mắt bọn họ, chẳng những cản trở cơ duyên của bọn họ, mà lại càng kích động sát tâm của một số người.

- Nếu chút chuyện này, cũng phải cầu cứu cha mẹ, thì ta không là Mạnh Hạo nữa! Trong giây lát, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra hàn mang, lúc trước hắn Vấn Đạo, cũng không dựa vào cha mẹ, tự mình đi tới nửa bước Chân Tiên.

Mấy lần đã trải qua sống chết, thậm chí tại Thiên Hà Hải còn đánh một trận với lão tổ thứ 10 của Vương gia, thật sự đã chết qua một lần, Nam Vực đại chiến, hắn lại nổi lên đỉnh phong.

Hết thảy những điều này, khiến Mạnh Hạo có kiêu ngạo của hắn.

- Hơn nữa, con đường của ta là ở bên ngoài Nam Thiên, cha mẹ đã ở nơi

này 100 ngàn năm... Không thể rời khỏi, nhưng đường của ta, vẫn còn cần chính mình đi qua, cơ duyên... cũng cần phải do chính mình đoạt lấy!

- Nếu không, ta cùng với những người phía ngoài kia, cũng không có gì khác biệt. Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra chiến ý, hắn hít sâu một hơi, bỗng nhiên trong đầu lóe lên một ý niệm, sau khi khựng lại một chút, hai mắt hắn chợt lộ ra tia sáng kỳ dị.

- Không đúng a...

- Lão già điên khùng kia nói, trong 49 đêm, không thể để cho ngọn đèn này dập tắt, không thể để người khác bước chân vào nơi này, chạm vào cây đèn.

- Vậy phải chăng, trên thực tế bước chân vào nơi này sẽ không sao? Chỉ cần không đụng vào cây đèn là được? Ánh mắt Mạnh Hạo sáng lên.

- Nếu như vậy, có phải hay không... không quản ta làm như thế nào, cho dù là cầm cây đèn đồng thau này rời khỏi đây, chỉ cần không để cho những người khác ngoài ta chạm vào, chỉ cần không để cho nó tắt, là tốt rồi?

Nghĩ tới đây, hô hấp của Mạnh Hạo trở nên hơi dồn dập, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán, nếu đã chú định không thể cản trở người bên ngoài, vậy thì dứt khoát... thử một chút!

Tay phải Mạnh Hạo chợt nâng lên, cầm lấy cây đèn đồng thau, định nhấc lên, nhưng cây đèn này lại không chút nhúc nhích, càng không thể thu vào trong túi trữ vật. Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra kỳ quang, tu vi toàn thân ầm ầm vận chuyển, pháp tướng phía sau trong khoảnh khắc hiện ra, dùng toàn lực nâng ngọn cổ đăng lên.

Lập tức từ trong miếu thờ truyền ra tiếng nổ ầm ầm kinh thiên, mặt đất

run rẩy, miếu cổ chấn động, dưới lòng đất có tiếng gào thét truyền ra, bên trong sân có tiếng khóc cười rợn người, toàn bộ dãy núi, toàn bộ thiên địa, dường như đều ở trong một cái chớp mắt này, rung chuyển.

Đám người bên ngoài sân, đồng loạt đại biến, dồn dập nhìn vào trong miếu thờ.

Thậm chí trong chớp mắt này, toàn bộ Nam Thiên Đại Địa cũng ầm ầm chấn động, Nam Thiên Tinh vốn đang vận chuyển, không ngờ cũng đột nhiên dừng lại!

Thiên Hà Hải gầm thét, mặt đất chấn động ầm ầm, tất cả cường giả Nam Thiên, vào giờ khắc này, tâm thần đều trở nên rung động!

Trên một căn lầu các, cha mẹ Mạnh Hạo đang ở nơi đó đánh cờ, đột nhiên, phụ thân Mạnh Hạo biến sắc, ngẩng mạnh đầu lên, sắc mặt mẫu thân hắn cũng chợt đổi.

- Đây là...

- Tiên Cổ Đạo Tràng chuyển động, không tốt... nơi đó xảy ra đại biến cố! Phụ thân Mạnh Hạo lập tức đứng dậy, đang định động thân, bỗng nhiên bước chân hắn chợt ngừng, mẫu thân Mạnh Hạo cũng chợt biến sắc, hai người đồng thời nhìn về một bóng người cách đó không xa, không biết từ lúc nào đã xuất hiện giữa không trung.

Người này mặc một bộ đạo bào bình thường, tóc màu xám tro để dài, bộ dáng tang thương, trong mắt như thể ẩn chứa nhật nguyệt tinh tú, lão giả đứng ở nơi đó, tựa như là một họa sĩ, dường như lão chỉ cần giơ tay lên, liền có thể vẽ ra vũ trụ vô cùng vô tận.

- Tú Phong tiền bối!

- Mạnh Lệ bái kiến tiền bối! Cha mẹ Mạnh Hạo lập tức chấn động, đồng

loạt hành lễ, lão giả này, chính là... vị dị nhân năm xưa đã xuất hiện ở Đông Thắng Tinh, chỉ điểm cho bọn họ đi tới Nam Thiên Tinh, để cho bọn họ trấn thủ ở nơi này 100 ngàn năm!

Nếu như Mạnh Hạo ở đây, liếc mắt một cái có thể nhận ra, lão chính là... Thủy Đông Lưu!

- Tiên cơ đã bị thiên đạo cắn nuốt, con đường thương cổ đã bị chồng lên, ta thấy được chín con bướm lần nữa bay tới, ta thấy được thân ảnh kia biến mất, ánh mắt người kia khi quay đầu lại... không thể tính ra, không thể thấy được... Hắn... không ngờ đã sửa lại mạng của mình! Thủy Đông Lưu lẩm bẩm, ánh mắt lộ ra kỳ quang, nhìn về phía dãy núi Tiên Cổ Đạo Tràng ở xa xa.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1171: Viễn cổ lóe hình ảnh!

Cùng lúc đó, tại nội hoàn Thiên Hà Hải, nơi đây sóng biển cuồn cuộn, đột nhiên có một cỗ sương mù xuất hiện, tản ra bốn phương tám hướng, cỗ sương mù này có màu xám tro, tựa như ẩn chứa tử vong trong đó.

Bên trong màn sương mù, có một chiếc thuyền cổ xưa tang thương, chậm rãi di chuyển, có thể thấy được khi chiếc thuyền di chuyển trong màn sương mù, thấp thoáng có vô số hình ảnh lóe lên.

Tựa như chiếc thuyền này đang đi qua viễn cổ, từ từ xuất hiện ở kiếp này vậy.

Trên đầu thuyền, có một lão già mặc áo giáp rách đang khoanh chân ngồi đó, tóc của hắn rất dài, không thấy rõ gương mặt, chỉ có thể nhìn được một đôi vô thần mắt, mang theo vẻ mờ mịt, tựa như tự cổ chí kim đều đang suy tư một vấn đề không ai giải đáp được vậy.

Giờ khắc này, hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Tiên Cổ Đạo Tràng của Đông Thổ Đại Địa.

- Là ai... rung chuyển thế giới.

Hết thảy dao động, đều giới hạn tại Nam Thiên Tinh, không có mảy may chấn động tràn ra tinh không.

Nơi lầu các, cha mẹ Mạnh Hạo nghe được Thủy Đông Lưu nói, tỏ ra vô cùng khiếp sợ.

- Tính không ra? Hắn cải mệnh?

- Các ngươi cũng không cần đi quấy rầy, quá nhiều nhân quả, sẽ bất lợi... hắn... cùng Nam Thiên hữu duyên.

- Tiền bối... Phụ thân của Mạnh Hạo lo lắng, nhìn Thủy Đông Lưu.

- Hạo kiếp... sắp đến , ta thấy được vô số thi hài, thấy được vô số máu tươi, tràng cảnh kia khiến tinh không chỉ còn lại chín tòa núi, hạo kiếp... đã không còn xa.

- Tồn tại bị trấn áp, không đi ra khỏi viễn cổ được, nhưng sinh mạng không bị trấn áp, đã mang theo lòng báo thù mà đến...

- Thù, kết từ khi nào? Do đâu mà có? Đã quên ... đều đã quên ... không ai nhớ ...

- Bọn họ... nô dịch thiên đạo, đã ở trên đường. Thủy Đông Lưu lẩm bẩm, lắc lắc đầu, khẽ thở dài, rồi lắc mình biến mất.

Cùng lúc đó, tại sâu trong dãy núi Tiên Cổ Đạo Tràng, bên ngoài miếu cổ, mặt đất chấn động, toàn bộ mọi người trở nên hoảng sợ, bọn họ nghe được tiếng khóc thê lương, nghe được tiếng cười vui sướng, nghe được sâu dưới lòng đất có tiếng gào thét, lại thấy được tòa miếu cổ kia đang rung rinh, theo từng khe nứt hiện ra, ảo ảnh Đạo tràng viễn cổ, lại lần nữa xuất hiện.

Bên trong miếu cổ, sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, hắn chỉ là muốn lấy cây đèn đồng thau này xuống mà thôi, nhưng không ngờ lại khiến cho bốn phương tám hướng nổ ầm ầm, thiên địa lắc lư, khiến Mạnh Hạo trợn tròn mắt.

Mà hắn vẫn không thể lấy được cây đèn đồng thau xuống, lòng bàn tay hắn đau nhói, dường như bị rạch ra, lập tức máu tươi chảy ra, bị kia cây đèn đồng thau trực tiếp hấp thu.

Cây đèn này sau khi hấp thu máu Mạnh Hạo, ngọn lửa lập tức trở nên rực rỡ, mơ hồ còn tỏa ra ánh sáng đỏ, tựa như có thể xuyên thấu hư vô, xé mở vách ngăn viễn cổ, khiến cho Mạnh Hạo lập tức thấy được, mọi vật ở xung quanh, không ngờ lại đang chuyển động.

Tất cả hình ảnh ở bốn phía, đều đang xoay tròn quanh hắn, tốc độ càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng một tiếng nổ ầm ầm ngập trời truyền ra, chuyển động xung quanh đã trở thành lốc xoáy.

Không biết lốc xoáy đã xoay chuyển bao lâu, khi lốc xoáy chấn động mạnh một trận, Mạnh Hạo rung động nhìn xung quanh, nơi này... rõ ràng là nơi hắn đã từng thấy được, nơi này là Đạo tràng viễn cổ, tiếng giảng đạo vang lên quanh quẩn, xung quanh có rất nhiều bóng người đang tĩnh tọa, trên đỉnh đầu tinh hà quét ngang, một thế giới cổ xưa hiện ra.

Hắn thấy được lão giả trên Tế Đàn kia, lão phất tay một cái, thiên địa chợt nghịch chuyển, một chữ Tiên to lớn xuất hiện...

Mà chữ "Tiên" này, không ngờ lại chồng lên thân thể hắn, dường như, ngọn cổ đăng trong tay hắn, hóa thành núi, mà hắn đang đứng trên đỉnh núi đó, hóa thành ... chữ Tiên!

Vô số ánh mắt đang chú mục nhìn hắn, đầu óc Mạnh Hạo lùng bùng, hết thảy điều này quá mức không thể tưởng tượng nổi, khiến Mạnh Hạo không thể tin được.

Sau đó, cây đèn đồng thau kia lại hấp thu máu của Mạnh Hạo, sắc mặt hắn tái nhợt, thế giới xung quanh lần nữa xoay tròn, tiếng sấm quanh quẩn, sau khi hết thảy lại dừng lại, bất ngờ Mạnh Hạo lại thấy được một thế giới khác.

Bầu trời bị một bàn tay khổng lồ trực tiếp bóp nát, mặt đất rung chuyển dữ dội, vô số tu sĩ đang chém giết, có người khi ra tay, tinh tú trên bầu

trời bị cũng kéo xuống, trở thành thần thông.

Có người khi ngăn cản, nhấc lên một lục địa, xé rách tinh không tránh thoát.

Cũng có thân ảnh Cự Nhân khổng lồ không cách nào hình dung, mi tâm có tinh điểm, bên cạnh có vô số hành tinh lớn nhỏ, vô số xúc tu khổng lồ quét ra, từng mảng lớn sụp đổ, tử vong thành phiến.

Mạnh Hạo khó có thể phân biệt được, rốt cuộc có bao nhiêu thế lực tham dự trong đó, hắn chỉ có thấy được trong tinh không xa xa, có một khe nứt bị ngạnh sanh xé rách, từ bên trong bay ra...chín cái mặt trời!

Chín vầng mặt trời kia khiến tinh không run rẩy, hư vô vỡ vụn, khiến hết thảy sinh mạng đều cảm thấy như muốn mất đi sinh cơ!

Mà chín vầng mặt trời này, không ngờ lại đang kéo một tượng đá, từ trong khe nứt muốn bước chân vào nơi này, tượng đá kia là một nam nhân, một nam nhân tướng mạo bình thường, nhưng lại có một cỗ khí tức, khiến người ta chỉ nhìn một lần sẽ không thể quên được!

Cường đại không cách nào hình dung, cũng có một loại cảm giác như bóng ma, tựa như muốn bao trùm cả tinh không, mơ hồ có thể thấy được, đó là một tồn tại kỳ dị.

Có người thất thanh, kinh hô lên "thiên đạo"...

Càng kinh người hơn, là ở một khu vực khác, bay tới chín con bướm, chín con bướm này vô cùng khổng lồ, vượt qua hết thảy, trên thân thể chúng dường như mở ra một cái thế giới, có vô số thân ảnh đang gào thét bay ra. Mạnh Hạo lại một lần nữa rung động thấy được, phía sau chín con bướm này, bất ngờ có một khối đại lục khổng lồ khó có thể hình dung, đang muốn trôi về nơi này.

- Tiên giới, ngọn nguồn của hết thảy tai họa, tiên nhân, hết thảy đều là đỉnh cao của tội ác! Phảng phất như có giọng nói ông ông truyền ra, không biết là ai lên tiếng, chỉ có thể nhìn thấy phía dưới chín mặt trời cùng chín con bướm kia, có chín tòa núi to lớn kinh thiên đang đứng sừng sững dưới mặt đất.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra, hình ảnh biến mất, trong đầu Mạnh Hạo ù ù, hết thảy bốn phía liền phá thành mảnh nhỏ, lần nữa tạo thành lốc xoáy, xoay tròn, dường như đưa Mạnh Hạo từ viễn cổ trở về, khi xuất hiện lại, vẫn là ở bên trong cổ miếu.

Máu của hắn gần như đã bị hút đi toàn bộ, hoàn toàn bị cây đèn đồng thau kia hấp thu, mà cây đèn này... cũng tự động trôi nổi lên, lơ lửng trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, tỏa ra ánh lửa yếu ớt.

Cũng chính là giờ khắc này, bên ngoài... trời đã sáng!

Trong nháy mắt khi trời trở sáng, ánh lửa từ cây đèn đồng thau trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, trở nên ảm đạm, rút xuống chỉ còn nguồn lửa, tựa như đã tắt, một làn khói xanh mỏng manh bay lên, chui vào thất khiếu của Mạnh Hạo, khiến cho tinh thần hắn thanh tỉnh trước nay chưa từng có.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, ánh mắt lập tức sáng lên, hắn biết được thời khắc này không phải là lúc chần chờ, bản tôn thứ hai hóa thành cái bóng đi theo, Mạnh Hạo bước ra khỏi miếu cổ, vung tay cách không dẫn theo Thái Dương Tử cùng Tống La Đan đã bị phong ấn, hắn liếc nhìn về phía miệng giếng đang bị ngọn núi đè lên kia, không chần chờ nữa, lắc mình chạy ra sân.

Mới vừa ra khỏi sân, hắn lập tức nhìn về phía đám người bên ngoài, vẻ mặt mỗi người bọn họ vào giờ khắc này trở nên mờ mịt, dường như đang đắm chìm trong ký ức cổ xưa, cho dù là Quý tử, thân thể cũng đang khẽ run lên.

Mạnh Hạo không chậm trễ chút nào, chớp mắt một cái liền bay lên, nhắm thẳng về phía xa xa bay đi. Gần như ngay khi hắn vừa bay ra, đồng thời, một đạo kiếm quang ngập trời cũng chém tới, chính là Triệu Nhất Phàm!

Không ngờ hắn lại là người thứ nhất thức tỉnh!

Ngay sau đó, mấy người khác cũng lục tục tỉnh lại, sau khi thấy Mạnh Hạo, lập tức thi triển pháp thuật, oanh kích thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Đạo tràng cho các ngươi! Mạnh Hạo lên tiếng, chiến xa lập tức xuất hiện, "ầm" một tiếng cấp tốc bay đi. Phía sau hắn, đám người vừa thức tỉnh kia phát ra pháp thuật oanh kích tới, suýt vùi lấp Mạnh Hạo ở bên trong.

Cũng may Mạnh Hạo từ khi ra ngoài, hành động chớp nhoáng không không chút chậm trễ, chủ yếu hơn chính là hắn được làn khói xanh của ngọn đèn cổ đồng thau giúp cho thanh tỉnh, mà những người khác, bao gồm cả Triệu Nhất Phàm, cũng chỉ vừa mới thức tỉnh, trong nháy mắt rất khó thi triển ra toàn bộ tu vi.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", Mạnh Hạo phun ra máu tươi, nhưng cũng đã đánh ra một con đường, trong nháy mắt lao vút về phía nhất tuyến thiên.

Nhưng pháp thuật cấm không ở trong này, cự ly ngắn chiến xa còn miễn cưỡng bay nhanh, vừa mới bay vào nhất tuyến thiên, chiến xa liền chậm lại, Mạnh Hạo lập tức thu hồi chiến xa, như mũi tên rời cung hạ xuống, rồi bay vèo về phía xa.

Phía sau hắn có mấy trăm người đang đuổi tới, trong đám người đuổi theo, không có thiên kiêu, mà chính là người hộ đạo của các tông các gia tộc, duy chỉ có Thái Dương Sơn cùng Tống gia, là toàn bộ xuất động.

Mà những thiên kiêu khác, sau khi thức tỉnh, nhìn về miếu thờ trống

không, lập tức xông vào bên trong.

Gần như khi nhóm người này xông vào bên trong, thì đồng thời, núi đá trên miệng giếng cũng nổ tung sụp đổ, một tiếng thét thê lương của nữ nhân, từ trong miệng giếng truyền ra.

- Mạnh Hạo, ta không để yên cho ngươi đâu! Cùng lúc đó, Phàm Đông Nhi mang theo sắc mặt tái nhợt, tóc tai bù xù, từ trong miệng giếng bay ra. Nàng vừa bay ra, những thiên kiêu ngưỡng mộ nàng đang định tiến lên, nhưng sau đó mọi người đều hít sâu một hơi, da đầu tê dại, hoảng sợ nhìn về phía Phàm Đông Nhi, đồng loạt thụt lùi lại.

Phàm Đông Nhi sửng sốt, mặt mày biến sắc, lập tức tay phải nhấc lên, trong tay xuất hiện một một vầng hào quang, hóa thành một chiếc gương, khuôn mặt của nàng lập tức hiện ra trong gương, mặc dù tái nhợt, nhưng vẫn rất tuyệt mỹ.

Lúc này Phàm Đông Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó...

- Đông nhi, ngươi... phía sau ngươi...

- Phía sau lưng ngươi có người!!!

- Ngươi... sao ngươi đeo một thi thể sau lưng chứ...

Đúng lúc này, Phàm Đông Nhi theo tấm gương trong tay cũng đã nhìn thấy, phía sau mình... không ngờ đang lơ lửng một nữ thi, chính là thi thể nữ nhân trong giếng, khiến nàng bị hành hạ cả đêm kia.

Da đầu Phàm Đông Nhi tê dại, thân hình nhoáng một cái bay ra, nhưng không ngờ nữ thi kia như hình với bóng, theo nàng bay đi, giống như âm hồn bất tán, vĩnh viễn theo nàng vậy.

Thử tưởng tượng, sau này bất kể Phàm Đông Nhi đi tới nơi nào, phía sau

cũng sẽ trôi nổi một thi thể đã ngâm trong nước hàng chục triệu năm... Một màn kia, sẽ rúng động toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải, vô số người sẽ biết được.

Phàm Đông Nhi hét lên...

- Mạnh Hạo, ta muốn giết ngươi, giết ngươi!!!

Mà giờ khắc này, những thiên kiêu kia sau khi xông vào cổ miếu, sắc mặt mỗi người bỗng nhiên đại biến, đồng loạt lui về sau, trong cổ miếu này có một khe nứt đang ầm ầm mở rộng ra, mặt đất sụp xuống, toàn bộ miếu cổ, trực tiếp hạ xuống.

Cũng may mọi người nhanh chóng bay ra, mới không có lọt vào bên trong khe hở, nhưng bọn chúng chỉ có thể trơ mắt nhìn miếu cổ chìm vào mặt đất, sau đó mặt đất không ngờ quỷ dị khép lại...

- Chết tiệt, kia ngọn đèn đồng thau kia đã bị Mạnh Hạo lấy đi, đó nhất định là chí bảo của Tiên Cổ Đạo Tràng!

- Tiên Cổ Đạo Lệnh, nhất định đang trên người hắn!

- Đuổi theo, nơi này cấm không, hắn chưa trốn đi xa đâu, phong tỏa dãy núi, phong tỏa hư không, đào ba tấc đất lên cũng phải lôi hắn ra!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1172: Kẻ nào giành mối làm ăn với ta?

Các tông môn gia tộc đến từ Đệ Cửu Sơn Hải, toàn bộ đều tại một cái chớp mắt này, lập tức bay nhanh đi, triển khai thủ đoạn của riêng mình, hoặc là phong ấn dãy núi, hoặc là thi triển thần thức phong tỏa không gian, hoặc là sử dụng bí pháp tiêu tán, đủ loại thần thông bí thuật, toàn bộ triển khai, cũng có một nhóm truy kích Mạnh Hạo.

Nhất là Phàm Đông Nhi, thanh âm nàng bén nhọn, thời khắc này đã sắp điên mất, vẻ thánh khiết cùng bình tĩnh ngày thường, sớm đã biến mất. Đổi thành bất kỳ một nữ nhân xinh đẹp nào, cũng đều không thể chấp nhận được cảnh phía sau luôn túc trực một khối nữ thi như vậy.

Thậm chí nàng có thể tưởng tượng được, không bao lâu nữa, chuyện này sẽ lan truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải, nghĩ tới đây, nỗi hận của Phàm Đông Nhi đối với Mạnh Hạo, đã trở nên ngập trời.

Ngoài ra còn có thiên kiêu của các tông môn khác, cũng rất xông xáo, không cam ở phía sau người khác, bình thường ở bên ngoài, bọn họ vẫn thường ra tay tranh đoạt cơ duyên lẫn nhau, thậm chí nhiều lần lâm vào hung hiểm, nhưng có rất ít người tay không mà về, tranh đoạt lẫn nhau, chẳng qua là xem ai thu được nhiều cơ duyên hơn mà thôi.

Nhưng lúc này... ở tại Nam Thiên Đại Địa này, lần đầu tiên bọn chúng gặp được Mạnh Hạo, cũng là lần đầu tiên bọn chúng thấy được loại tuyệt đại cơ duyên trước mắt, nhưng rồi sau đó, một chén canh bọn chúng cũng đều không có được.

Nhất là nghĩ tới Mạnh Hạo trước đó lừa dối, rồi sau đó chôn sống, đủ loại thủ đoạn xảo trá hiện lên trong óc, khiến bọn chúng đã sớm hận

Mạnh Hạo đến ngứa răng.

- Quá vô sỉ, người này vô sỉ đến tận xương tủy!

- Loại người như vậy, cũng coi như đi theo con đường cực đoan, không có khả năng ở ngoại giới vô danh, rất có thể hắn chính là tu sĩ Nam Thiên Đại Địa!

- Không quản hắn là ai, dám đoạt mất cơ duyên của chúng ta, nhất định sẽ phải phun ra!

Hơn mấy trăm ngàn người phóng đi vun vút, toàn bộ giải tán, phân tán tại bốn phương tám hướng trong dãy núi, tựa như giăng một cái lưới lớn, truy tìm Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cẩn thận từng li từng tí ở trong vùng núi này đi về phía trước, hắn đã thử tất cả biện pháp,nhưng đều không thể thu cây đèn đồng thau lơ lửng trên đỉnh đầu vào túi trữ vật, chỉ có thể mặc cho nó treo lơ lửng trên đầu.

Mặt đất xung quanh thỉnh thoảng lại chấn động, cũng có một vài luồng thần thức quét qua, tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, nhưng dãy núi này quá lớn, xung quanh lại ẩn tàng cấm chế, hơi sơ ý một chút bước chân vào, sẽ cửu tử nhất sinh, cho nên không thể triển khai tốc độ cao nhất.

Mạnh Hạo rất cẩn thận đi về phía trước, ánh mắt sáng như sao, lúc này hắn đã không còn bị hạn chế ở trước cửa cổ miếu nữa, mà là trong toàn bộ dãy núi, trời cao biển rộng, để cho Mạnh Hạo có được phạm vi hoạt động rất lớn.

- Dưới tình huống đơn thương độc mã, ta cũng muốn xem thử những con cưng ở ngoại giới này, so với ta ai mạnh hơn!

Thời gian dần trôi qua, rất nhanh đã đến buổi trưa, Mạnh Hạo đang đi tại

một nơi trong rừng rậm, bỗng nhiên vẻ mặt hắn hơi động, lập tức lui về sau. Gần như ngay khi hắn lui về phía sau, một mũi tên màu đen trong nháy mắt đã cắm đúng vị trí hắn vừa đứng. "Ầm" một tiếng, mặt đất nổ tung, bụi đất và cây cối bốc lên mù mịt, một tiếng hừ lạnh từ cách đó không xa truyền đến.

- Nguyên lai là ngươi ở nơi này! Theo thanh âm truyền đến, một tên thanh niên mặc trường bào xa hoa, trên áo thêu Tử Long, đầu đội đế quan xuất hiện trước mắt, thanh niên này tu vi không tầm thường, đã vượt qua Vấn Đạo đỉnh phong, vừa xuất hiện, ánh mắt hắn liền lộ ra tia sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào ngọn cổ đăng trên đỉnh đầu Mạnh Hạo.

- Nếu có thể trấn áp được ngươi, nhất định thanh danh của Tôn Hải ta sẽ lan truyền đi khắp nơi! Cơ duyên của Tiên Cổ Đạo Tràng, cũng chỉ có thể thuộc về một mình Tôn Hải ta mà thôi!

- Trấn áp hắn! Bên cạnh thanh niên này, còn có một lão già đi theo. Lão già này thân hình còi cõm, trông rất già nua, tướng mạo xấu xí, nhưng vào giờ phút này, ánh mắt lão lộ ra hào quang mãnh liệt, tựa như hai vầng mặt trời.

Lão nhìn Mạnh Hạo toét miệng cười, khí thế toàn thân ầm ầm bộc phát, phảng phất như trong cơ thể lão có một vị tiên nhân đang ngủ say thức tỉnh vậy, lão cất bước đi tới, hư không xung quanh không ngừng sóng gợn vặn vẹo.

Mạnh Hạo xoay người, thấy được hai người, hắn nheo mắt lại, không lên tiếng, người này hắn có chút ấn tượng, chính là một trong số 7, 8 tên thiên kiêu liên thủ ra tay với hắn lúc ban đầu ở ngoài viện.

- Muốn trấn áp Mạnh mỗ, phải xem ngươi có bản lĩnh hay không đã.

Trong lúc Mạnh Hạo còn đang mỉm cười, lão già đã cất bước đi tới, lão chỉ bước tới một bước, không gian trước mặt Mạnh Hạo tựa như bị kéo

dài ra, nhưng trong nháy mắt, lại trực tiếp rút ngắn lại, dưới trạng thái không gian không ngừng co dãn, lão già kia đã bước tới gần Mạnh Hạo.

- Chết! Lão già hờ hững lên tiếng, tay phải nâng lên, lực lượng ngưng tụ nơi bàn tay như một vầng mặt trời, tỏa ra hào quang sáng chói, trực tiếp bao phủ Mạnh Hạo lại. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, không lùi mà tiến tới, phía sau hắn lập tức hiện ra bản tôn thứ hai, sát khí tràn ngập, lao thẳng tới thanh niên áo bào tím.

- Giết lão trước, rồi sau đó ta sẽ giết tên tiểu tử kia! Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, pháp tướng phía sau ầm ầm xuất hiện, khí thế nửa bước Chân Tiên bạo phát, hai tay pháp tướng nâng lên, ầm ầm đối kháng với lão già kia.

Tiếng nổ dữ dội truyền ra, tay phải lão già bị chấn vung lên. Ánh mắt lão lộ ra hàn quang, sát khí tràn ngập, thân thể lại suy nhược đi một chút, nhưng từ trong cơ thể lão lại lập tức bạo phát ra khí lực khổng lồ, tay nắm thành quyền, đám mạnh về phía Mạnh Hạo.

Bên kia, bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo cũng đang chiến đấu với tên thanh niên áo bào tím, tiếng nổ rầm rầm vang lên, bốn phía không ngừng có gợn sóng tràn ra.

Chỉ hơn mười hơi thở, Mạnh Hạo và lão già đã quyết đấu mấy trăm hiệp, trong lúc hai người đang không ngừng ra tay, dưới chân Mạnh Hạo chợt hiện ra lốc xoáy màu máu, lão già biến sắc, lập tức lui về sau. Đúng lúc đó, Mạnh Hạo lập tức nhảy lên, toàn thân hóa thành lốc xoáy, như muốn hút đi hết thảy vật chất ở xung quanh, lao thẳng tới lão già.

Hai mắt lão già lóe lên, bấm quyết, phía sau lão bất ngờ xuất hiện hư ảnh một vị đế vương, hư ảnh lập tức chụp mạnh về phía Mạnh Hạo.

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt Mạnh Hạo chợt hiện ra vẻ châm chọc, thân thể hắn trong khoảnh khắc biến đổi, không ngờ hóa thành một đầu đại

bàng, tốc độ trong nháy mắt bạo tăng, trực tiếp phóng qua lão già, chạy thẳng tới bản tôn thứ hai đang giao đấu với tên thanh niên kia.

Sắc mặt lão già đại biến, lập tức truy kích.

Tên thanh niên áo bào tím biến sắc, gầm nhẹ một tiếng.

- Đế chi sở tại, tẫn thị vương thổ!(DG: Nơi đế vương ở, đều là đất vua!) Hai tay hắn bấm quyết phun ra máu tươi, phía sau ầm ầm xuất hiện một hư ảnh, cũng lại là hư ảnh một vị đế vương, hư ảnh bước ra một bước, không gian bốn phía lập tức như bị phong tỏa lại.

Mạnh Hạo không nói một lời, tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức thú trảo xuất hiện, dùng thú trảo này, thôi phát ra Trảo Ngân mà hắn mới cảm ngộ được một chút bên ngoài, quét về phía trước.

Thiên địa lập tức tối sầm lại, thú trảo trong tay Mạnh Hạo bất ngờ truyền ra một tiếng mèo kêu thê lương, huyễn hóa ra một một con mèo đen, trảo thẳng về khu vực không gian bị phong tỏa phía trước. "Ầm" một tiếng, lực lượng phong tỏa lập tức vỡ vụn.

Gần như trong nháy mắt khi phong tỏa vỡ vụn, Mạnh Hạo liền hóa thành đại bàng, tựa như một tia chớp xuất hiện ở bên cạnh tên thanh niên, hai mắt tên thanh niên co rút lại, bắn nhanh về phía sau, Mạnh Hạo áp sát tới, hai bên lập tức ngạnh đấu, va chạm "ầm ầm" không ngừng truyền ra. Đột nhiên tay phải Mạnh Hạo nâng lên, xuất trảo chụp về phía tên thanh niên.

Đệ Cửu Sơn xuất hiện, nhưng không phải hiện ra trước người Mạnh Hạo, mà là ở phía sau hắn, ngăn cản một kích của lão già, riêng mình thì thi triển ra Trích Tinh Pháp, lập tức hư không tựa như có một bàn tay to lớn, bắt được tên thanh niên kia lại, tên thanh niên phun ra máu tươi, đang định tránh đi thì Mạnh Hạo đã tới gần, áp tay lên ngực hắn, Huyết Yêu Đại Pháp ầm ầm vận chuyển. Tên thanh niên phát ra tiếng hét thê

lương, thân thể lập tức khô héo, bị Mạnh Hạo phong ấn ném vào túi trữ vật.

Hắn xoay người lại, lúc này lão già đang phát ra tiếng gầm kinh thiên, cặp mắt đỏ thẫm, lão trơ mắt nhìn Mạnh Hạo bắt đi tiểu chủ trước mặt của mình, khiến lão vô cùng giận giữ.

- Gào thét chẳng có ích gì, không có năng lực trấn áp ta, lại muốn chọc tới ta, chính là tìm chết mà! Mạnh Hạo cười lạnh, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Lão già rống giận vọt tới, hư ảnh đế vương phía sau hắn phát ra uy áp kinh người, Mạnh Hạo khẽ biến sắc, lão già này thân là người hộ đạo, đã tự phong ấn tu vi, nhưng vẫn rất cường hãn.

Mạnh Hạo hừ lạnh, bỗng nhiên từ trong rừng rậm phía sau hắn chạy ra một người, chính là Vương Mộc, hắn vốn ở gần đây, cảm nhận được dao động liền nhanh chóng chạy tới, nhưng ngay khoảnh khắc khi hắn xuất hiện, lập tức hai mắt hoa lên, chỉ thấy sấm sét lấp lánh hiện ra, một hơi thở tiếp theo, hắn và Mạnh Hạo đã đổi vị trí với nhau.

- Đa tạ Vương tiểu đệ. Mạnh Hạo cười ha ha nói, rồi lập tức bay thẳng vào sâu trong rừng rậm, bản tôn thứ hai hóa thành hư ảnh, chớp mắt một cái cũng biến mất.

Mà Vương Mộc ở nơi đó, còn có lão già đang nổi điên lên, hai người giao đấu với nhau vài chiêu giữa không trung, sau đó liền dừng tay, quay mạnh đầu lại, ánh mắt tràn ngập sát cơ, không nói một lời, bay nhanh đuổi theo.

Lão già thầm kêu khổ, cũng lập tức cắn răng truy kích.

Thời gian nhoáng cái đã trôi qua một canh giờ, Mạnh Hạo có lôi đỉnh trong tay, lại thi triển tốc độ cực hạn, nhanh chóng lao đi bên trong rừng rậm. Thần thức hắn mạnh mẽ, khu vực rừng rậm này lại không nhỏ, nên mặc dù phía sau không ngừng truy kích, nhưng hắn vẫn tới lui tự nhiên

bên trong rừng rậm.

Lúc này hắn đang đi về phía trước, tay phải vỗ túi trữ vật, lôi tên thanh niên đầu đội đế quan ra.

- Ta là Đế Tiên Tông...

Bốp!

Mạnh Hạo tát thẳng tới một cái.

Tròng mắt tên thanh niên vằn lên tia máu, tức giận nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hô hấp dồn dập, nhưng cũng không nói gì, Mạnh Hạo không thèm để ý tới, gỡ túi trữ vật cuả tên này xuống, lại lục soát toàn thân, sau đó chợt sửng sốt.

- Sao lại trống trơn như vậy? Ngươi trước khi tới đây đã bị đánh cướp sao? Mạnh Hạo cả giận hỏi, hắn cảm thấy như mình bị lừa, không ngờ lại bắt được một tên so với chính mình còn nghèo hơn.

Bên trong túi trữ vật của đối phương, cũng trống rỗng ...

Tên thanh niên này ức chế gần như muốn thét to lên, nội tâm vô cùng ủy khuất, hắn thân là thiên kiêu của Đế Tiên Tông, trên người vốn có đại lượng pháp bảo, càng có một vài món bí bảo, đặc biệt còn có cả pháp khí, cùng tu vi của hắn hỗ trợ lẫn nhau, có thể khiến cho thần thông của hắn phát huy đến mức tận cùng, nhưng... trước khi gặp được Mạnh Hạo, đích xác là hắn đã bị đánh cướp, khiến hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Hắn đã không còn gì cả, bởi vậy khi giao đấu với Mạnh Hạo, mới dễ dàng bị bắt giữ.

- Nam Thiên Tinh các ngươi, đều là một đám thổ phỉ hay sao?! Tên thanh niên nghiến răng lên tiếng, trong lòng đang rỉ máu.

Mạnh Hạo kinh ngạc, tra hỏi một phen, Tôn Hải cũng không giấu giếm, nói hết toàn bộ. Mạnh Hạo nghe xong, suy nghĩ hồi lâu, hắn không hề có ấn tượng ở Nam Thiên Đại Địa, có người nào đó dám đoạt mối làm ăn với mình, nhưng trong lòng hắn lại nổi lên cảnh giác, đối với đối thủ cạnh tranh tiềm tàng này, hắn rất cảnh giác.

- Thôi thôi, coi như là ta xui xẻo, ngươi viết giấy nợ đi. Mạnh Hạo thở dài.

- Ngươi... ngươi đừng mơ tưởng ta sẽ viết giấy nợ!

- Pháp bảo không để lại cho ta, giấy nợ cũng không để lại cho ta sao? Cái đồ vô dụng nhà ngươi, nếu không phải ta lo lắng cha mẹ ta sẽ chọc phải phiền toái không cần thiết, ta đã trực tiếp làm thịt ngươi rồi. Mạnh Hạo trừng mắt, trực tiếp túm tóc tên kia, phong ấn tu vi và miệng của hắn, lại thi triển tiểu pháp thuật học được từ Yêu Tiên Cổ Tông, điểm lên người hắn vài cái, túm tóc kéo lê Tôn Hải trên mặt đất, tốc độ cực nhanh...

Toàn thân Tôn Hải run lên, tu vi hắn bị phong ấn, miệng cũng bị phong ấn, nhất là tên Mạnh Hạo này không biết thi triển ra thủ đoạn gì, không ngờ lại khiến cho cảm giác đau đớn của hắn tăng lên không biết gấp bao nhiêu lần, bị kéo đi trên mặt đất, cảm giác như bị lăng trì.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1173: Bắt giữ Lý Linh Nhi!

Tôn Hải bị kéo đi sềnh sệch, mấy lần đau đớn ngất đi, nhưng rất nhanh hắn lại bị đau đớn làm cho tỉnh lại, cái loại cảm giác, loại tư vị đó, cả đời này hắn chưa bao giờ thể nghiệm qua.

Nếu như có thể nói nổi, nhất định hắn sẽ phát ra tiếng hét vô cùng thảm thiết.

Mạnh Hạo nhìn cũng không nhìn Tôn Hải, túm tóc, lôi hắn đi nhanh về phía trước, chủ ý tìm một vài con đường không dễ mà đi, nơi hắn đi qua, mặt đất ngoằn nghèo vết máu tựa như vết rắn bò.

Rất nhanh, sắc trời tối dần, khi màn đêm hoàn toàn phủ xuống, cây đèn đồng thau trên đỉnh đầu Mạnh Hạo bỗng nhiên chấn động, thân thể Mạnh Hạo cũng theo đó dừng lại, hắn cảm nhận được máu của mình, tại một sát na này bị kia cây đèn đồng thau hút đi không ít, đến khi sắc mặt Mạnh Hạo đã tái nhợt, đèn cổ đồng thau nơi đỉnh đầu, mới từ từ cháy lên.

Ánh lửa leo lét tỏa ra xung quanh, xuất hiện vô số chiếc bóng, nhất là trong bóng tối ở nơi này, nếu khoảng cách xa sẽ nhìn không rõ, nhưng nêu khoảng cách không xa lắm, nhất định sẽ phát hiện ra.

Mạnh Hạo nhíu mày, không biết làm sao để che đậy ánh lửa, hắn thở dài, cặp mắt chớp động, nhanh chóng đi về phía trước, hắn dứt khoát không hướng ra phía ngoài, mà nhắm về sâu trong sơn mạch, vội vã mà đi.

Bám trụ ở nơi này...

Bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng gió vô thanh vô tức thổi qua, Tôn Hải đau đớn chết đi sống lại, bị Mạnh Hạo kéo đi suốt mấy canh giờ, lúc này đã là nửa đêm, Mạnh Hạo đang đi về phía trước, bỗng nhiên bước chân chợt ngừng, một cảm giác nguy cơ trong khoảnh khắc hiện lên trong lòng, hắn lập tức xoay người lại, thấy được cách đó không xa, có một nữ nhân đang đi tới.

Nữ nhân này rất xinh đẹp, trong bóng tối, nàng tựa như từ Tiên Cảnh đi ra, váy dài thướt tha, mi tâm có một ấn ký hình lá liễu, thần sắc bình tĩnh, từng bước đi tới, dường như trong trời đất này, tất cả hào quang đều phải ảm đạm, chỉ có thân ảnh của nàng ở đó, trở thành trung tâm của thế gian này.

- Giao Tiên Cổ Đạo Lệnh ra. Nữ tử này chính là Lý gia Lý Linh Nhi của Bắc Lô Tinh, nàng từng bước một đi tới, hai tròng mắt như có ánh sao lấp lánh, nhìn Mạnh Hạo, bình tĩnh lên tiếng.

Phía sau nàng, theo bước chân nàng đi tới, tất cả hoa cỏ ven đường đều rung rinh, nở rộ rực rỡ, dường như khí tức của nàng có thể tẩm bổ cho vạn vật, khiến khắp nơi nở đầy hoa tươi.

- Lúc đối đầu với Phàm Đông Nhi, thật không nhìn ra nguyên lai ngươi cũng đẹp như vậy. Con mắt Mạnh Hạo hơi co rụt lại, Lý Linh Nhi này là một trong những người đầu tiên ra tay với hắn lúc trước, chỉ ngắn ngủi tiếp xúc, hắn đã cảm nhận được Lý Linh Nhi này không tầm thường.

Trên người nàng, dường như có một tia khí tức ẩn giấu trong cơ thể khiến Mạnh Hạo cảm thấy kiêng kỵ. Chỉ có một thứ duy nhất huyễn hóa ra... chính là ấn ký hình lá liễu trên mi tâm nàng.

Nhất là khiến ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ bén nhọn chính là, bên cạnh nữ tử này... không ngờ không có người hộ đạo.

Mạnh Hạo nhớ lại lúc trước nàng ở bên ngoài viện, bên cạnh cũng có

người hộ đạo, nhưng hiện tại lại không thấy đâu, điều này cho thấy, nữ tử này có đầy đủ tự tin, mà nhìn khắp trong số những thiên kiêu kia, người có tự tin như vậy, cũng có khá nhiều.

Chẳng hạn như Triệu Nhất Phàm, Quý Âm, chẳng hạn như Phàm Đông Nhi, chẳng hạn như Lý Linh Nhi trước mắt này.

Nghe Mạnh Hạo nói vậy, thần sắc Lý Linh Nhi vẫn tỏ ra như thường, không chút dao động, theo từng bước chân đi tới, trên người nàng dần dần ngưng tụ ra một cỗ khí thế, khí thế kia vô cùng mãnh liệt, ngưng tụ ở sau lưng nàng, bất ngờ huyễn hóa ra một cây đại thụ!

Đây là một cây khô, nhưng trên thân của nó, lại quấn quanh một dây mây như giao long, toàn thân đen kịt, trổ ra lá dài xanh biếc.

- Đưa, hay không đưa?! Lý Linh Nhi nhìn như bình tĩnh, nhưng vẻ cao ngạo cố hữu kia, Mạnh Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra.

- Ta cũng muốn đưa ra, nhưng... ta đã thành thân ah!

Mạnh Hạo thở dài, bỗng nhiên lên tiếng.

Hắn vừa nói ra, Lý Linh Nhi lập tức sửng sốt, Mạnh Hạo trả lời không có bất kỳ liên quan gì đến ý tứ nàng hỏi.

Trong nháy mắt khi nàng còn đang sửng sốt, ánh mắt Mạnh Hạo sáng lên lấp lánh, chớp mắt liền nhoáng lên một cái, tay phải vung lên, phía sau chợt hiện ra pháp tướng, pháp tương vung quyền đánh thẳng về phía Lý Linh Nhi.

Tôn Hải sớm đã bị Mạnh Hạo ném qua một bên, hắn đã bị phong ấn, thời khắc này ở nơi đó nhìn Mạnh Hạo và Lý Linh Nhi giao chiến, trên mặt lộ ra vẻ mong đợi.

- Thổ dân Nam Thiên, chút tài mọn. Lý Linh Nhi khinh bỉ lên tiếng, đại thụ sau lưng nàng nhoáng lên một cái, dây mây chợt bắn ra hào quang sáng chói, bay ra đón đỡ công kích của pháp tướng, tiếng nổ ầm ầm vang lên, một quyền của Mạnh Hạo, bị một phiến lá liễu đột nhiên xuất hiện trước người Lý Linh Nhi ngăn lại.

Nhưng không đợi Lý Linh Nhi triển khai những thần thông khác, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay trái nâng lên, lôi đỉnh xuất hiện, lấp tức có tia chớp hiện ra chói lóa. Lý Linh Nhi khẽ nhếnh miệng cười châm biếm.

- Ngươi trốn không thoát đâu! Nàng vừa dứt lời, đột nhiên xung quanh Tôn Hải hiện ra vô số nhành cây, như muốn bao phủ Tôn Hải lại.

- Ta sẽ không bỏ chạy! Hai người vừa nói vừa xong, sấm chớp chợt nổ vang ầm ầm, thân hình hai người trong khoảnh khắc liền đổi vị trí cho nhau!

Mạnh Hạo quả thật không bỏ chạy, lần này thi triển lôi đỉnh cũng không phải là hoán đổi vị trí với Tôn Hải, mà là với Lý Linh Nhi!

Một màn này, khiến Lý Linh Nhi kinh hãi, không đợi nàng kịp phản ứng, tiếng nổ ầm ầm lại vang lên quanh quẩn, trong thời gian ngắn ngủi, hai người đã hoán đổi vị trí cho nhau đến 7, 8 lần.

Thường xuyên biến hóa thân thể như vậy, lập tức khiến Lý Linh Nhi không thể kịp thích ứng, một lần còn được, hai lần cũng có thể, nhưng sau ba lượt, loại cảm giác xé rách thân thể khi xuyên qua hư không, lập tức trở nên mãnh liệt.

Trừ phi là có thân thể cường hãn như Mạnh Hạo, nếu không, khó có thể trụ được.

Càng khiến cho Lý Linh Nhi biến sắc chính là, trong khi Mạnh Hạo hoán đổi vị trí với nàng, còn có thể xuất thủ, tiếng nổ ầm ầm vang lên, hai

người ngừng hoán đổi vị trí giữa không trung, Mạnh Hạo vẫn có thể thi triển thần thông như thường, nhưng Lý Linh Nhi lại nhiều lần bị gián đoạn.

Rầm rầm uỳnh!

Trong chớp mắt, có tiếng nổ mạnh truyền ra, toàn thân Lý Linh Nhi lập tức bạo phát ra hào quang chói lóa, dây mây bay lên, hóa thành Giao long, truyền lực lượng dao động cao tần ra xung quanh, trực tiếp xé ra một khe hở không gian, đẩy hai người ra ngoài.

Lý Linh Nhi cấp tốc lui về sau, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, đối với thân thể cường hãn của Mạnh Hạo, nàng rất là kinh hãi.

- Hèn hạ! Nàng vừa nói xong, Mạnh Hạo đang lơ lửng lui về phía sau, sấm chớp trên người hắn lại lần nữa lóe lên, Lý Linh Nhi lập tức biến sắc.

Nhưng sấm chớp chỉ chớp động tại đó, mà không có thuấn di, Mạnh Hạo chỉ hù dọa nàng mà thôi, sau khi ánh chớp lóe lên, hắn liền đánh ra một quyền, pháp tướng phía sau toàn lực bạo phát ra khí tức nửa bước Chân Tiên kinh thiên, truyền ra tiếng nổ ầm ầm, bản tôn thứ hai của hắn cũng đi ra, chuẩn bị trấn áp Lý Linh Nhi. Bất ngờ, phía sau Lý Linh Nhi cũng hiện ra một thân ảnh, đó chính là pháp thân của nàng!

Pháp thân xuất hiện, trực tiếp cùng bản tôn thứ hai của Mạnh Hạo đánh một trận.

Hàng loạt tiếng nổ liên tiếp truyền ra, Mạnh Hạo gầm nhẹ, hóa thành đại bàng, ra tay nhanh như tia chớp quyết đấu, Lý Linh Nhi vừa bị thương, thời khắc này liên tiếp lui về sau, Mạnh Hạo vô cùng hung mãnh, ra tay cực nhanh, đã vượt qua ánh chớp, cũng có một cỗ khí thế vô địch tràn ngập, hoàn toàn áp đảo Lý Linh Nhi.

Chỉ ngắn ngủi mấy hơi thở, hai người đã thi triển ra sát chiêu quyết đấu, Huyết Yêu Đại Pháp vừa ra, hai tay Lý Linh Nhi lập tức nâng lên, toàn thân nàng tỏa ra hào quang xanh biếc kinh người, tạo thành một cái Bảo Bình Ấn, không ngờ lại khiến Huyết Yêu Đại Pháp lay động.

Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, từ đại bàng hóa thành đầu Huyết Yêu, hung hăng va chạm, Bảo Bình lập tức sụp đổ, tay phải Lý Linh Nhi vung lên, đột nhiên từ trong hư không xuất hiện một hư ảnh dây mây, "bốp" một tiếng, va chạm với đầu Huyết Yêu.

Đầu Huyết Yêu vỡ vụn, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, nhưng hắn không lui về phía sau nửa bước, mà tiếp tục xông lên. Thân thể cường hãn bạo phát ra lực lượng kinh người, khi ra tay vô số núi lớn biến ảo mà ra, hình thành hư ảnh một dãy núi liên miên bất tuyệt, khiến Lý Linh Nhi lần nữa lui về sau. Nàng đã kinh hãi đến cực độ, cảm thấy Mạnh Hạo giờ phút này, so với lúc giao đấu với Phàm Đông Nhi, không ngờ còn mạnh hơn.

Tựa như có một cỗ khí thế đang dần dần quật khởi.

- "Hắn có tư chất vô địch, không thể để cho khí thế của hắn hình thành, nếu không... trận chiến này ta tất bại!" Ánh mắt Lý Linh Nhi lóe lên một cái, thân thể lui về phía sau, hai tay bấm quyết, vẻ mặt tỏ ra ngưng trọng.

- Kiến Mộc tự băng, kỳ linh oán thiên, vi ngã hiển hóa, trấn áp cửu địa! Lý Linh Nhi bấm niệm pháp quyết, hai tay đẩy mạnh về phía trước, lập tức một tiếng nổ thật lớn vang lên, nổ tung ở vị trí giữa hai người, nhưng lại chưa khuếch tán ra, mà đè nén phập phồng, tựa như một quả tim đang đập vậy.

Mạnh Hạo còn đang biến sắc, tiếng nổ thứ hai đã ầm ầm truyền ra, sau đó là tiếng thứ ba, tiếng thứ tư, đúng lúc này, đại thụ phía sau Lý Linh Nhi trực tiếp sụp đổ, rồi như đã trải qua vô số năm tháng, không ngờ lại

hóa thành một thân cây, xuyên thấu qua thân thể của nàng, khi xuất hiện, nó đã lớn chừng 100 trượng, ầm ầm lao về phía Mạnh Hạo.

Trong khoảnh khắc, đáy lòng Mạnh Hạo hiện lên một cỗ nguy cơ sinh tử mãnh liệt, trên thân cây này, hắn cảm nhận được tử vong đang tới gần. Nguy cơ trước mắt, Mạnh Hạo lập tức vỗ túi trữ vật, lấy ra một hòn đá.

Đó là một hòn đá màu vàng, giống như một vầng mặt trời, trong nháy mắt khi thân cây ầm ầm mà đến, Mạnh Hạo liền vận chuyển tu vi toàn thân, thúc đẩy công năng của viên đá, ngay cả pháp tướng cũng đều trở nên mơ hồ. Theo mạnh Hạo toàn lực thôi phát viên đá, một luồng ánh sáng mãnh liệt liền phóng thẳng lên trời, chiếu rọi bát phương, khiến toàn bộ dãy núi, thậm chí cách thật xa dãy núi, cũng đều lập tức thấy được.

Viên đá tựa như mặt trời, thiêu đốt hết thảy, va chạm với thân cây, đại địa chấn động, nhật nguyệt rung chuyển, thân cây bị hòa tan, viên đá cũng không còn ánh sáng, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, Lý Linh Nhi thì toàn thân chấn động mạnh, phun ra một ngúm máu lớn, trên mặt hiện ra vẻ không thể tin nổi, cấp tốc lui về sau.

- Còn muốn chạy? Bên cạnh mẫu thân của ta còn thiếu một thị nữ, lấy ngươi đi! Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát cơ, tay phải nâng lên, cách không điểm chỉ về phía Lý Linh Nhi.

Yêu Phong đệ bát cấm, chợt thi triển ra.

Trong chớp mắt, mặt mày Lý Linh Nhi lập tức đại biến, toàn thân của nàng trong sát na này, không ngờ mất đi tu vi, mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng trong lúc chiến đấu, đủ để thay đổi rất nhiều.

Trong khoảnh khắc nàng khựng lại, Mạnh Hạo đã trực tiếp xuất hiện bên cạnh nàng, đang định trấn áp bắt lại, không ngờ trong mắt Lý Linh Nhi lộ ra vẻ tàn nhẫn, hư ảnh phía sau biến ảo, định lần nữa triển khai thần

thông hiện ra thân cây kia.

Nhưng Mạnh Hạo sao có thể để nàng được như nguyện chứ? Hắn không bắt nàng lại nữa, mà lôi đỉnh chớp lóe lên, tại khoảng cách gần như vậy, hai người trực tiếp Di Hình Hoán Vị, không ngừng chuyển đổi, trong nháy mắt chính là mấy mươi lần!

Cho dù là Mạnh Hạo, cũng có chút không chịu nổi, cảm thấy thân thể sắp bị xé rách ra. Lý Linh Nhi nơi đó, còn thê thảm hơn, nàng phun ra máu tươi, thân thể vốn đã bị thương, lúc này trực tiếp bị thương nặng.

Nàng nghiến răng bóp nát một cái ngọc giản, ngọc giản tràn ra dao động, như muốn sáp nhập vào hư vô, muốn tại trong Di Hình Hoán Vị trốn đi. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên, Trích Tinh Pháp vận chuyển, không ngờ... chộp vào bờ mông căng đẫy, tràn đầy lực đàn hồi của Lý Linh Nhi, kéo mạnh một cái.

Thân thể Lý Linh Nhi run lên, toàn thân đã tê rần, da gà thi nhau nổi lên, trực tiếp bị Mạnh Hạo lôi trở về, trong nháy mắt tu vi nàng bị phong ấn, hai mắt tối sầm, bị Mạnh Hạo thu vào bên trong túi trữ vật.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1174: Sau này, gọi ta Tiểu Hải!

Tôn Hải ở một bên trừng to mắt lên, lộ ra rung động, hắn ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo bắt đi Lý Linh Nhi, quá trình ra tay khiến cho da đầu hắn tê dại.

- Hắn là người ở nơi này, sao hắn... lại mạnh như vậy!

Cùng lúc đó, phía xa có tiếng rống giận truyền đến, đó là thanh âm của Phàm Đông Nhi, còn có rất nhiều thân ảnh đang chạy tới.

Mạnh Hạo thu Tôn Hải vào trong túi trữ vật, bản tôn thứ hai hóa thành cái bóng, hắn quay người chạy đi.

Ngọn đèn thanh đồng trên đầu hắn vẫn thiêu đốt, tản ra ánh sáng yếu ớt. Khóe miệng Mạnh Hạo chảy ra máu tươi, hắn lấy ra đan dược nuốt vào, trong mắt lộ ra tinh mang. Một đạo kiếm khí từ trên trời giáng xuống, có thể thấy được trên đỉnh ngọn núi đối diện có một người đang đứng.

Chính là Triệu Nhất Phàm, hắn cách Mạnh Hạo một cái sơn cốc. Nơi này cấm bay nên hắn không thể bay tới, nhưng kiếm khí thì có thể vượt qua sơn cốc, kiếm khí ngập trời, tản ra dao động khiến vòm trời biến sắc, khiến cho tu sĩ bốn phía chấn động tâm thần.

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên nhìn kiếm khí đang tới gần. Lúc này hắn đột nhiên nghĩ tới chín kiếm mà phụ thân hắn diễn luyện, một kiếm này tuy không bằng phụ thân hắn nhưng cũng có thể nhìn ra được kiếm đạo trong đó.

Mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ dị, sau khi hít sâu một hơi rồi bước chân trái ra,

thân thể cong lại như một cây cung, trong đầu hiện ra phương pháp hít thở mà phụ thân hắn truyền cho. Trong nháy mắt, thiên địa như nổi lên từng tầng dao động, mặt đất như thấp đi, thân ảnh của Mạnh Hạo lúc này như to lớn vô hạn.

Hô hấp của hắn tựa như hấp thu tất cả lực lượng xung quanh, tạo thành liên âm. Mà trong tay của hắn vốn không có kiếm nhưng lúc này lại xuất hiện... một chút kiếm khí thưa thớt.

Mạnh Hạo cảm giác thân thể như muốn nổ tung, hắn biết đông tác kế tiếp là bước chân phải ra trước nhưng hắn lại làm không được, thân thể như đạt tới cực hạn, không thể chứa nổi quá nhiều lực lượng.

Hắn dứt khoát bỏ qua động tác thứ hai, tựa như kéo cung bắn tên, tay phải nâng lên quét về phía không trung, thân thể của hắn trở nên thẳng tắp, bạo phát ra toàn bộ lực lượng, toàn bộ tu vi cùng một lúc.

Ầm ầm, mọi người ở dãy núi bốn phía nhìn thấy trên ngọn núi mà Mạnh Hạo đang đứng bạo phát ra một đạo kiếm khí kinh người. Kiếm khí đó có chút mỏng, khi đánh ra liền trực tiếp va chạm với kiếm khí đang từ trên trời giáng xuống .

- Kiếm đạo!

- Cái gì, hắn... hắn còn biết kiếm đạo!

- Kiếm, chỉ có người trong sáng vô tư mới có thể tu thành đạo, người này vô sỉ như vậy, sao có thể thi triển kiếm đạo!

Tiếng kinh hô truyền ra từ ngọn núi xung quanh, hai đạo kiếm khí tiếp xúc với nhau trên không trung, phát ra ánh sáng chói mắt, khiến cho xung quanh chợt sáng lên.

Trên dãy núi đối diện, Triệu Nhất Phàm hơi run lên, hắn không có bị

thương mà đang kích động, chiến ý trong hai mãnh liệt chưa từng có.

- Chính là ngươi... ngươi là đá mài kiếm của ta!

Chỉ Hương ở phía xa nhin thấy một màn này cũng há to miệng ra, thần sắc chấn động. Nàng cảm giác Mạnh Hạo càng thần bí khó lường hơn, dường như không còn là người trong trí nhớ nàng nữa.

- Làm sao hắn trở nên mạnh như vậy?

Chỉ Hương hít sâu một hơi. Trên một dãy núi khác truyền ra thanh âm phẫn nộ của Phàm Đông Nhi.

- Mạnh Hạo, ta muốn giết ngươi! Phàm Đông Nhi muốn phát điên rồi, nữ thi phía sau như bóng với hình, lúc trời sáng còn tốt chút, tuy rằng dọa người nhưng không ra tiếng...

Nhưng lúc trời tối thì... đầu tóc nữ thi đó bay loạn, mắt lộ ra u quang, phát ra tiếng khóc ô ô. Tiếng khóc thê lương đó như truyền vào trong linh hồn, làm cho Phàm Đông Nhi thường bị giật mình tỉnh lại khi đang tĩnh tọa.

Thái Dương Sơn Thánh địa cùng Tống gia rất muốn giết Mạnh Hạo, nhưng lại lo lắng thiếu chủ bọn họ bị Mạnh Hạo bắt đi, sinh tử không rõ, khiến cho bọn họ sợ hãi, càng quyết tâm đuổi giết Mạnh Hạo.

Ba người Phương gia tản ra tìm kiếm, Phương Đông Hàn tính cách âm trầm, ít khi ra tay, nên rất nhiều người đều không để ý hắn. Nhưng thế hệ này của Phương gia, nếu không có xuất hiện yêu nghiệt như Phương Vệ thì mặt trời của Phương gia nhất định là hắn.

Phương Vân Dịch không có nhìn ra kiếm khí của Mạnh Hạo, Phương Hương San một lòng tu hành, không quan tâm chuyện bên ngoài. Lần này nếu không phải do lão tổ yêu cầu, nàng sẽ không đến, nàng không có

địch ý đối với Mạnh Hạo, cũng không có hảo cảm.

Nhưng Phương Đông Hàn lại nhìn chằm chằm nơi Mạnh Hạo biến mất, tâm thần hắn chấn động, một kiếm đó... hắn mơ hồ nhận ra đó là đạo pháp thần bí trong cổ điển Phương gia ghi chép lại, Trảm Thiên Kiếm!

Mà cả Phương gia cũng chỉ có Phương Tú Phong một người học được Trảm Thiên Kiếm, lại có được đạo của mình.

"Mạnh Hạo... hài tử năm đó cũng là biểu ca của ta... Thế hệ này, hắn là trưởng tôn... hắn kêu Phương Hạo!"

"Phương Hạo, Mạnh Hạo..." Phương Đông Hàn hít ngược một hơi, hai mắt lóe lên.

Khi mọi người chạy gấp đến dãy núi Mạnh Hạo đứng lúc trước thì hắn đã sớm rời khỏi, biến mắt không thấy.

Nhưng người Lý gia rất nhanh liền phát hiện Thánh nữ Lý Linh Nhi của bọn họ... biến mất rồi.

Sau đó, Đế Tiên Giáo cũng phát hiện ra thiên kiêu của bọn họ cũng biến mất..

Sau nhiều lần xác định, Lý Linh Nhi cùng Tôn Hải đã mất tích. Mà người có khả năng lớn nhất khiến cho bọn họ mất tích rõ ràng là Mạnh Hạo!

- Trời ạ, Thái Dương Tử, Tống La Đan, Lý Linh Nhi, còn có Tôn Hải đều bị Mạnh Hạo bắt đi!

- Đừng quên Lý Linh Nhi, tuy nàng không bị bắt đi nhưng đoán chừng so với bắt đi còn đau khổ hơn.

- Mạnh Hạo này... muốn nghịch thiên!

Một đêm im lặng, rất nhiều người đi tìm Mạnh Hạo, nhưng có rất nhiều dãy núi, cho dù là các tông môn gia tộc dùng một số bí thuật nhưng cũng khó tìm ra trong thời gian ngắn, trừ khi là có thể phi hành.

Nhưng không biết tại sao cấm không không những không tán đi khi cổ miếu biến mất, mà còn mãnh liệt hơn, thậm chí bao phủ nơi xa hơn.

Lúc trời sáng, Mạnh Hạo đứng trên một cây cổ thụ, hai mắt lộ ra hào quang sáng rỡ, sau khi nghỉ ngơi hơn một canh giờ, lúc này hắn tràn đây tinh lực, đang muốn chạy đi thì đột nhiên vỗ túi trữ vật, Lý Linh Nhi cùng Tôn Hải chợt xuất hiện.

Hai người đều bị phong tu vi, Lý Linh Nhi nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, nàng tóc tai bù xù, cắn răng nghiến lợi, đã không còn sự cao ngạo như lúc trước.

Thân thể Tôn Hạo run lên một cái, thấy Mạnh Hạo đang nắm tóc mình thì vội lên tiếng.

- Ta viết giấy nợ!

Hắn không dám giằng co cùng Mạnh Hạo nữa, y phục sau lưng hắn sớm đã không còn, máu thịt bầy nhầy, nhất là sau khi thấy trận chiến giữa Mạnh Hạo cùng Lý Linh Nhi, hắn lập tức khuất phục.

- Sao không nói sớm! Mạnh Hạo lập tức mặt mày hớn hở, vội vàng lấy giấy bút ra. Tôn Hải hít sâu một hơi, cúi đầu không chút do dự viết xuống khoản nợ lớn, vẻ mặt cầu xin nhìn Mạnh Hạo, trong lòng hắn thề rằng nếu lần này có thể sống sót, cả đời cũng không muốn thấy mặt người này nữa.

Lo xong Tôn Hải, Mạnh Hạo quay đầu nhìn Lý Linh Nhi, nàng phẫn nộ

nhìn hắn, ánh mắt hai người đối chọi nhau, Mạnh Hạo ho khan một tiếng.

- Đừng nhìn nữa, ta thật sự đã thành thân rồi, vợ ta đẹp hơn người rất nhiều.

Nói xong, Mạnh Hạo lấy túi trữ vật của Lý Linh Nhi, vừa mở ra xem thì trong mắt liền lộ ra hào quang.

- Thiên kiêu các ngươi... thật là... thật là có tiền! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, linh thạch trong túi rất nhiều, còn có một ít bảo đan, một cái hộp ngọc.

Trong hộp ngọc có một thanh tiểu kiếm màu vàng nhạt, có một tấm phù dán lên trên.

Cả thanh kiếm tản ra uy áp giống như viên Thái Dương Thạch mà Mạnh Hạo thu được, đều là bảo khí!

Kiếm này cần tế ra trước, lúc Lý Linh Nhi đánh với Mạnh Hạo, khí thế Mạnh Hạo như hồng, chèn ép hết thảy, làm cho Lý Linh Nhi không có thời gian và tâm thần hiến tế kiếm này.

- Thật là ngại quá đi, thanh kiếm này ta lấy. Mạnh Hạo ho khan một tiếng, dưới ánh mắt như muốn phun lửa của Lý Linh Nhi, hắn thu đi túi trữ vật, lại đưa tay vào trong ngực của nàng lấy ra một cái ngọc giản, lại tìm nửa ngày, lấy ra không ít vật phẩm linh tinh.

Tôn Hải trừng to mắt ra nhìn một màn này, hắn bỗng nhiên có chút hâm mộ Mạnh Hạo.

Lý Linh Nhi đỏ mặt, nhưng kèm theo sát cơ cùng tức giận, khi Mạnh Hạo lại lấy ra một vật từ trong ngực của nàng, Lý Linh Nhi đột nhiên nhoáng lên một cái, không ngờ trong cơ thể còn có một tia tu vi, thân thể

nghiêng về phía trước, chụp về phía cây đèn thanh đồng trên đầu Mạnh Hạo.

Tốc độ nàng rất nhanh, ẩn nhẫn đến lúc này mới ra tay như sấm sét, tay của nàng sắp đụng phải đèn thanh đồng, ngọn lửa trên ngọn đèn cũng nhanh chóng ảm đạm, dường như muốn tắt.

- Tiểu nương bì rất giỏi nhẫn nhịn! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, nâng tay phải lên vỗ mạnh một cái lên mông của Lý Linh Nhi.

Ba một tiếng, Lý Linh Nhi phát ra tiếng hét thảm, thân thể lập tức tê dại, không thể chạm vào đèn cổ thanh đồng, sắc mặt tái nhợt, đau đến ngã xuống đất, cú đánh này... quá độc rồi. Tôn Hải thấy được... hai bên rõ ràng không cân xứng...

- Ngươi như vậy không tốt! Mạnh Hạo nghiêm túc mở miệng, nâng tay phải lên, dưới sự kinh hãi của Tôn Hải...

Ba!

Lại một tiếng vang lên, lần này, đầu Tôn Hải trống rỗng, hắn phát hiện hai bên cân xứng rồi.

Lý Linh Nhi đau đến chảy nước mắt, trước mắt trở nên mơ hồ, bộ dáng như vậy càng thêm xinh đẹp, có thể khiến cho lòng người sinh trìu mến. Mạnh Hạo nhìn như đang cười nhưng trên thực tế, trong mắt Mạnh Hạo luôn rất bình tĩnh, cả đời hắn trải qua nhiều chuyện, sẽ không dễ dàng bị rung chuyển.

Sau khi phong ấn Lý Linh Nhi, thu vào trong túi trữ vật, Mạnh Hạo nhìn Tôn Hải.

- À, Tôn đạo hữu đúng không?

Tôn Hải run lên một cái, phát hiện Mạnh Hạo đang nhìn mình, trên mặt lập tức nặn ra nụ cười nịnh.

- Mạnh huynh, ta còn chưa giới thiệu bản thân, sau này hãy gọi ta Tiểu Hải...

- Mạnh huynh, lúc trước bên ngoài miếu thờ, lần đầu tiên nhìn thấy huynh là ta đã biết huynh là rồng trong loài người, đạo tử trong thiên kiêu, nhân kiệt trong đạo tử! Hai mắt của huynh như tinh thần đại hải, sự kính ngưỡng của ta đối với huynh đã in sâu vào trong linh hồn!

- Đặc biệt là mấy ngày nay, Tiểu Hải vô cùng cảm kích sự khổ tâm dạy bảo của huynh, ta đã khắc trong tâm khảm, mỗi một góc trong nội tâm, mỗi một tấc trong tâm linh đều tràn ngập kính ý đối với huynh.

Mạnh Hạo sửng sốt.

- Sau này, hãy gọi ta là Tiểu Hải! Tôn Hải thâm trầm lên tiếng.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1175: Sát cục

Thần sắc Tôn Hải Đế Tiên Giáo biến hóa cực nhanh, lời nói cực kỳ a dua, khiến cho Mạnh Hạo vốn trải qua sóng gió cũng phải sửng sốt cảm khái một chút, hắn bỗng nhiên nhớ tới Bì Đống cùng Anh Vũ.

Nghe được lời nói của Tôn Hải, Mạnh Hạo ho khan một tiếng, trong lòng ít nhiều gì cũng có chút đắc ý, nhưng lại trừng mắt lên.

- Miễng lưỡi trơn tru, ngươi tưởng ta là loại người thích nghe lời nịnh nọt sao? Thần sắc Mạnh Hạo nghiêm túc.

Trong lòng Tôn Hải lộp bộp một tiếng, thầm nói không ổn, hắn quả thật đã thấy qua vài người kiên cường, biết được loại người này không dễ tiếp xúc, đang lúc do dự thì Mạnh Hạo đột nhiên thở dài.

- Nhưng nể tình ngươi nói thật nên ta tha cho ngươi lần này. Mạnh Hạo nói xong, nâng tay phải nắm lấy tóc Tôn Hải, thu vào trong túi trữ vật.

Trong lòng Tôn Hải bi phẫn, hắn cảm thấy tóc của mình sắp bị kéo đứt rồi, nhưng lại không dám vùng vẫy, thậm chí còn phải lộ ra bộ dáng cảm kích.

Đáy lòng không ngừng chửi thầm, càng bi phẫn hơn.

Thu Tôn Hải xong, Mạnh Hạo tằng hắng một cái.

- Mỗi một góc trong nội tâm, mỗi một tấc trong tâm linh, câu này nói rất hay. Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn mọc trời mới lên, nhoáng một cái chạy vào trong dãy núi, tốc độ rất nhanh. Thần sắc hắn bình thường, chỉ có hai mắt thỉnh thoảng lộ ra hàn quang, cả người lặng lẽ biến mất.

"Với tu vi của cha ta vốn có thể ngăn cản những người này, đây là cha đang khảo nghiệm ta... Nếu đã là khảo nghiệm thì không thể vượt ngoài năng lực giới hạn của ta."

"Những lão già kia, trong cơ thể ai cũng như ẩn chứa tiên, tu vi nhất định vượt qua Linh Cảnh, hiện giờ đều đang tự phong tu vi..." Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, đã đoán được bảy tám phần.

"Bọn họ không dám mở phong ấn... nếu không sẽ có hạo kiếp!

Thời gian từng ngày trôi qua, chớp mắt đã mấy ngày.

Mấy ngày này, Mạnh Hạo lúc thì dừng lại, lúc thì chạy đi. Tại vùng núi này càng chạy càng xa, trên đường cũng gặp người tông môn gia tộc vài lần, nhưng đánh một trận xong là lập tức rút lui. Nhiều lúc là hắn cố ý hiện thân để nhiễu loạn phán đoán của họ đối với hành tung mình.

Hắn vô cùng cẩn thận, không dễ dàng tiếp xúc người khác, tránh bị trúng một số vật có thể truy tung khí tức.

Vài ngày sau, thương thế trong cơ thể của hắn lúc đánh với Lý Linh Nhi đã hoàn toàn hồi phục. Ngọn đèn thanh đồng trên đầu luôn luôn cháy, chưa từng tắt qua. Mạnh Hạo có cảm giác mãnh liệt rằng, trong ngọn đèn thanh đồng đó dường như dần dần sinh ra tiên uy!

Điều này làm cho hắn rất động lòng, càng thêm kiên định ý nghĩ vượt qua bốn mươi chín ngày này.

"Thời gian rất nhanh tới rồi!" Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhoáng một cái biến mất.

Lại trôi qua ba ngày, hoàng hôn ngày hôm nay, Mạnh Hạo đang chạy về phía trước thì đột nhiên ngừng bước, lui mạnh về phía sau. Một bóng đen chợt xông đến, gần như lướt sát qua mi tâm của Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, một thân ảnh từ phía xa bước tới, mỗi bước đều khiến cho mặt đất như chấn động, dường như không phải là con người mà là một hung thú viễn cổ.

Hắn không có tóc, thân hình cường tráng, cả người tản ra uy áp kinh người, trong hai mắt có tinh tú lóng lánh, nhất là tầng hào quang chói mắt trên người.

Đó là nhục thân được tu luyện đến cực hạn, người này là Phương Vân Dịch Phương gia.

- Ngươi quả nhiên tới đây! Phương Vân Dịch nhìn Mạnh Hạo, cười ngạo nghễ.

"Quả nhiên?" Tia sáng trong mắt Mạnh Hạo nội liễm, hai chữ "quả nhiên" có ý nghĩ sâu xa, hơn nữa Mạnh Hạo cũng không xa lạ gì gã Phương Vân Dịch trước mặt này. Lúc ở bên ngoài miếu thờ, hắn đã chú ý đến ba người Phương gia.

Đối với Phương gia, trong lòng Mạnh Hạo rất phức tạp.

- Phương mỗ không để ý tạo hóa của ngươi, thứ ta để ý chính là ngươi! Phương Vân Dịch nói xong, thân thể như gió, chớp mắt liền tới gần Mạnh Hạo.

- Trở thành tùy tùng của ta, nếu không... chết! Hai mắt Phương Vân Dịch đều xuất hiện tinh tú, khiến cho khí thế cả người hắn chớp mắt liền tăng tới đỉnh phong.

Một chữ cuối cùng giống như sét đánh, vang vọng bốn phía, khiến cho hư vô xung quanh vặn vẹo, tựa như bị xé rách ra. Mạnh Hạo như trở thành chiếc thuyền lẻ loi trong cơn sóng dữ, bị áp lực xung quanh nghiền nát.

- Cút! Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn Phương Vân Dịch, chỉ nói ra một chữ, như tiếng sấm vang trời, dường như tạo thành đạo âm duy nhất, quanh quẩn bốn phía, phá tan uy áp, chấn nát khí thế vô hình của Phương Vân Dịch.

- Tìm chết! Phương Vân Dịch cười lạnh, nâng tay phải lên đánh ra một quyền, lực lượng thân thể vượt qua Vấn Đạo đỉnh phong toàn bộ bạo phát ra, phía sau hắn còn xuất hiện một hư ảnh pháp tướng to lớn, nhìn không rõ bộ mặt của nó, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra hình dáng con người.

Hai mắt Mạnh Hạo càng lạnh lẽo, không lên tiếng nữa, bước ra phía trước một bước, lực lượng thân thể lập tức bạo phát, đánh ra quyền phải đối kháng trực tiếp với Phương Vân Dịch.

Tiếng ầm ầm vang vọng bốn phía, Mạnh Hạo hóa thành đại bàng, dùng Thôn Sơn Quyết hóa ra từng ngọn núi, hợp thành dãy núi quét ngang bốn phía. Phương Vân Dịch biến sắc, trong nháy mắt hai người đã quyết đấu gần trăm lần.

Tiếng nổ không ngừng vang lên, không trung bị xé rách ra. Sau khi hai người tách ra, sắc mật Phương Vân Dịch hơi tái nhợt, khóe miệng chảy ra máu tươi.

- Đừng có làm phiền ta! Thần sắc Mạnh Hạo như thường, đang muốn quay người rời đi.

Hai mắt Phương Vân Dịch lóe lên ánh sáng đỏ, trên mặt còn nổi gân xanh, gầm nhẹ một tiếng.

- Khai thiên! Khi thanh âm hắn vừa truyền ra, phía sau lập tức truyền ra tiếng ầm ầm, hư ảnh pháp tướng trở nên rõ ràng hơn một chút, không ngờ là một người khổng lồ hai đầu!

Trên thân người khổng lồ phát ra khí tức thương tang, dường như từ viễn cổ xuyên qua thời gian tới đây. Hai cái đầu đồng thời ngửa mặt lên trời gào thét, nhưng lại không có tiếng. Khí thế toàn thân của Phương Vân Dịch chợt nghịch chuyển, không giống với lúc trước.

Trở nên hung tàn hơn rất nhiều!

Hắn gào lên lần nữa, thân thể xông về phía Mạnh Hạo, đánh ra một quyền.

Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, Phương Vân Dịch lúc này làm cho Mạnh Hạo có cảm giác nguy hiểm, thần sắc hắn nghiêm lại, pháp tướng xuất hiện phía sau, cũng là người khổng lồ, nắm lại thành quyền quyết đấu với Phương Vân Dịch lần nữa.

Ngay khi hai người đang đánh nhau thì có tiếng khóc từ phía xa truyền tới, một thân ảnh chạy thẳng tới chỗ Mạnh Hạo với tốc độ nhanh như chớp.

Tiếng khóc thê lương, kèm theo thanh âm bén nhọn từ miệng của thân ảnh đó phát ra.

- Mạnh Hạo!!

Trong thanh âm đó ẩn chứa nỗi hận thấu xương, thân ảnh đó là một nữ tử, chính là Phàm Đông Nhi, còn tiếng khóc kia là... Tiểu Thanh nửa tấc không rời phía sau nàng.

Đồng thời lại có hai thân ảnh đến nữa, đó là hai lão già, một người đến từ Thái Dương Sơn, một người đến từ Lý gia. Dường như bọn họ biết trước Mạnh Hạo sẽ xuất hiện ở đây.

Oanh!

Tốc độ ba người cực nhanh, khóe miệng Phương Vân Dịch lộ ra vẻ châm chọc. Hắn nhìn như lỗ mãng nhưng thực tế tâm cơ không ít. Lúc này tay phải hóa thành chưởng muốn bắt lấy quyền đầu của Mạnh Hạo, hắn tin tưởng chỉ cần kiềm chế Mạnh Hạo trong thời gian một cái hô hấp là Mạnh Hạo nhất định sẽ bại.

Nguy cơ trước mắt, sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, tay phải hóa chỉ triển trai Yêu Phong đệ bát cấm. Dưới một chỉ, yêu khí tung hoành, thân thể Phương Vân Dịch chấn động, sắc mặt biến hóa, hắn bị giam cầm trong chốc lát.

Trong nháy mắt đó, năm ngón tay Mạnh Hạo thành chùy, như hình thành ngọn núi đâm thẳng vào lòng bàn tay của Phương Vân Dịch, thần sắc lộ ra sự tàn nhẫn.

Pháp tướng phía sau hắn rống to, quyết đấu với Phương Vân Dịch trên không trung.

Trong tiếng nổ ầm ầm, ngọn núi vỡ tung ra, Phương Vân Dịch phun ra máu tưới, thần sắc chấn động, còn chưa đợi hắn lui về sau thì Mạnh Hạo hóa thành đại bàng trực tiếp đụng vào ngực của Phương Vân Dịch. Răng rắc một tiếng, sắc mặt Phương Vân Dịch đại biến, hắn cảm giác như bị một viên tinh tú đập vào người, xương ngực vỡ vụn. Mạnh Hạo đồng thời thi triển Huyết Yêu Đại Pháp, dán sát người Phương Vân Dịch toàn lực cắn nuốt, bản tôn thứ hai ở phía sau hắn thì đi về phía Phàm Đông Nhi.

Còn Mạnh Hạo thì mượn sự cường hóa cùng bổ sung sau khi cắn nuốt tu vi máu thịt của Phương Vân Dịch để mạnh mẽ chịu đựng một kích toàn lực của hai lão già còn lại.

Ầm một tiếng kinh thiên, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch. Phương Vân Dịch thì phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể chợt khô héo, gần như sắp chết, bị Mạnh Hạo thu vào trong túi trữ vật.

Sau đó Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, chạy về phía xa.

Tia chớp của lôi đỉnh chớp mắt liền xuất hiện, đang muốn dịch chuyển thì đột nhiên có tinh quang phủ xuống, tia chớp không ngờ bị dập tắt, làm cho Mạnh Hạo dịch chuyển thất bại.

Trong tay Phàm Đông Nhi xuất hiện một hòn đã như tinh tú, tinh quang đó chính là từ hòn này tản ra.

Đúng lúc này lại có một đạo kiếm khí kinh người từ trên trời giáng xuống, chém thẳng tới phía trước Mạnh Hạo, chính là Triệu Nhất Phàm.

"Có người tính ra ta sẽ đi qua con đường này, tại chỗ này... bố trí sát cục!" Nếu lúc này Mạnh Hạo còn không hiểu ra nguyên nhân thì hắn đã không thể quật khởi ở Nam Thiên Đại Địa rồi.

Cây đèn thanh đồng trên đầu hắn vẫn còn đang cháy, nhưng lại yếu ớt đi rất nhiều, dường như có thể tắt bất cứ lúc nào. Mà tình trạng hiện giờ của Mạnh Hạo cũng cực kỳ xấu, là lần thụ thương nghiêm trọng nhất trong tất cả các trận giao thủ.

Con đường phía trước bị kiếm khí cản trở, Triệu Nhất Phàm tựa như Kiếm tiên, chiến ý ngút trời. Còn Phàm Linh Nhi phía sau Mạnh Hạo thì vòng qua bản tôn thứ hai, trong mắt lộ ra sát cơ, biển tinh tú xuất hiện xung quanh, từng viên từng viên bay thẳng tới Mạnh Hạo.

Hai lão già kia thì ở hai bên trái phải, thần sắc âm lãnh, trong lúc bước đi, tu vi trong cơ thể phát huy đến cực hạn, giống như Ngụy Tiên hàng lâm. Bốn phương hướng thụ địch dồn Mạnh Hạo vào chỗ chết!

Tinh quang cùng cấm không như gián tiếp tạo thành phong ấn.

Cùng lúc đó, trên một ngọn núi phía xa, Quý Âm của Quý gia đang khoanh chân ngồi ở chỗ này, bốn phía tồn tại vô số nhân quả, khiến

người nhìn không rõ bộ dáng.

Chỉ thấy hai mắt lộ ra sự lãnh khốc vô tình, xuyên thấu qua từng tầng nhân quả nhìn... ngọn đèn thanh đồng trên đầu Mạnh Hạo.

- Ngọn đèn này... không nằm trong nhân quả. Quý Âm lẩm bẩm, trong ánh mắt lãnh khốc từ từ lộ ra khát vọng chưa từng có.

"Ta lựa chọn đến Nam Thiên Đại Địa chính là cảm giác được trong nhân quả có một vật cùng ta có duyên!"

"Mạnh Hạo này không tầm thường, nhưng duyên này không thuộc về hắn!"

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1176: Phá cục

Thế cục tuyệt sát, cho dù Mạnh Hạo muốn lấy ra đám người Lý Linh Nhi từ trong túi trữ vật làm con tin, cũng không kịp, vả lại trong bốn phương thế lực, Phàm Đông Nhi và Triệu Nhất Phàm kia, hiển nhiên sẽ không vì con tin mà bỏ qua không ra tay.

Trong tình thế chớp nhoáng, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng lạnh bức người, thân thể chợt ngừng lại giữa không trung, hắn hít sâu một hơi nâng tay lên, Thái Dương Thạch bỗng nhiên hiện ra, chớp mắt từ trên Thái Dương Thạch bùng phát sóng nhiệt vô tận và ánh sáng rực rỡ.

Truyền ra tiếng sấm, hư vô vặn vẹo, sóng gợn lan rộng, thân ảnh hai lão già hộ đạo kia chợt ngừng lại, Triệu Nhất Phàm trong mắt lộ ra tia sáng sắc bén, cũng ngừng lại, sau đó cả người hắn dường như hóa thành một thanh kiếm lớn, cưỡng ép chém tới.

Mà Tinh Thần Thạch trong tay Phàm Đông Nhi, thì phát sáng vô tận mạnh mẽ đối kháng với Thái Dương Thạch của Mạnh Hạo.

Chỉ một Thái Dương Thạch, không thể đồng thời rung chuyển sát cục của bốn đại cao thủ, chỉ có thể làm cho bọn họ chợt ngừng lại thôi. Nương theo khoảnh khắc dừng lại này, thân thể Mạnh Hạo nghịch chuyển, cả người hóa thành một đạo cầu vồng vọt thẳng tới phía sau Phàm Đông Nhi.

Tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc đến gần, pháp tướng phía sau Mạnh Hạo biến ảo, bất chợt ra tay. Trong tiếng nổ "ầm ầm", trong nháy mắt liền qua lại mấy chiêu với Phàm Đông Nhi, Mạnh Hạo bị phản chấn khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng không có thối lui nửa điểm, trên mặt lộ ra ý tàn nhẫn, thân thể vừa chuyển liền giơ chân lên, giống như toàn phong rơi xuống.

"Ầm" một tiếng, trong công kích liên tục, trên mặt Phàm Đông Nhi đều biến sắc, giờ khắc này dường như Mạnh Hạo tạo cho nàng có cảm giác: huyết sát vô tận chưa từng có từ trước đến nay.

Phàm Đông Nhi hai tay bấm quyết, lập tức phía sau huyễn hóa ra một con ốc biển to lớn, truyền ra tiếng động "ô ô". Cùng một lúc, Mạnh Hạo lấy ra thú trảo, biến ảo thành con mèo đen, truyền ra tiếng kêu chói tai, chụp về phía Phàm Đông Nhi.

"Rắc" một tiếng, con mèo đen vỡ vụn, nhưng con ốc biển hư ảo kia cũng trong run rẩy vỡ nát. Phàm Đông Nhi hừ lạnh một tiếng, hai tay bấm quyết vung về phía trước một cái, lập tức mảnh vỡ của con ốc biển kia liền hình thành một con gió lốc cuốn về phía Mạnh Hạo.

Mà chính nàng, thì thân thể nhanh chóng lui về sau, đụng nhau với bản tôn thứ hai thời khắc này từ phía sau vọt tới.

Mạnh Hạo sắc mặt càng lộ ra tàn nhẫn, Triệu Nhất Phàm phía sau hắn kiếm khí ngập trời, hai lão già hai bên sát cơ mãnh liệt đang bay nhanh tới gần, mắt thấy sắp chạm nhau, mà Thái Dương Thạch của Mạnh Hạo phát ra lực lượng sóng gợn không cách nào kéo dài, mắt thấy sẽ không có cách nào áp chế...

Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, không thèm để ý gió lốc mảnh vỡ cuốn tới phía trước, với thân thể cường hãn của mình hóa thành kim bằng, như tia chớp vọt tới... Trong tiếng nổ "ầm ầm", toàn thân hắn tràn ngập máu tươi, nhưng trước khi Triệu Nhất Phàm cùng hai lão già kia bay tới, hắn xuyên qua gió lốc đuổi kịp Phàm Đông Nhi!

Phàm Đông Nhi biến sắc, nàng không nghĩ tới Mạnh Hạo này lại tàn nhẫn như thế. Lần đầu giao đấu chẳng qua là nàng cảm thấy Mạnh Hạo vô sỉ, nhưng giờ này lần nữa giao đấu, lại từ trên người Mạnh Hạo, nàng nhìn thấy một vẻ hung tàn trước nay chưa từng có.

Sự hung tàn này không phải mọi người đều có thể có được, mà nhất định cần trải qua một cuộc sống người thường không thể tiếp xúc... mới có thể xuất hiện khí thế như vậy.

Mạnh Hạo trong mắt tràn ngập sát cơ, kim bằng giương cánh quét ngang về phía Phàm Đông Nhi, trong tiếng nổ "ầm ầm", Phàm Đông Nhi vội ra tay đón đỡ, Phàm Đông Nhi phun ra máu tươi, thân thể thụt lùi, nhưng trong mắt lại lộ ý tàn nhẫn, trực tiếp bóp nát Tinh Thần Thạch!

Trong nháy mắt khối đá này vỡ vụn, liền tản ra hào quang vô tận bao phủ Mạnh Hạo, làm cho thân thể Mạnh Hạo chợt ngừng lại giữa không trung.

Hậu quả dừng lại này, là phía sau hắn kiếm khí của Triệu Nhất Phàm lại tới, một kiếm... chém thẳng trên lưng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thân thể chấn động, một kiếm này rạch một vết thương trên lưng của hắn, có thể thấy xương cốt bên trong, nếu không nhờ hắn có thân thể cường hãn, cộng thêm có sóng gợn của Thái Dương Thạch làm suy yếu bốn phía, nếu không thì một kiếm này có thể đã chém hắn thành hai nửa!

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, đồng thời trúng một kiếm này, hai lão già hai bên trái phải cũng cùng lúc đánh tới, thần thông thuật pháp tràn ngập, đều đánh trúng trên người Mạnh Hạo.

Tiếng nổ "ầm ầm" vang trời, Mạnh Hạo lần nữa phun ra máu tươi, cũng may mà hắn sớm có chuẩn bị, ngoài thân thể biến ảo dãy núi, cũng có hai viên châu đen trắng xuất hiện, lại có Thái Dương Thạch làm suy yếu, nhờ thế lúc này mới không có chết đi... nhưng cả người hắn lại giống như diều đứt dây bị bắn tung ra, rơi trên mặt đất... Mạnh Hạo gian nan đứng lên, lần nữa phun ra máu tươi.

- Chết đi! Phàm Đông Nhi thân thể nhoáng một cái, bốn phía có Thần

Hải biến ảo, vô số hải long gầm thét, chạy thẳng tới Mạnh Hạo như muốn xé rách cắn nuốt.

Triệu Nhất Phàm thần sắc bình tĩnh, duy chỉ hơi có ý thất vọng; còn hai lão già kia thì lại cười lạnh lần nữa tới gần, muốn triệt để giết chết Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trước mắt có chút mơ hồ, cây đèn đồng thau trên đỉnh đầu hắn ảm đạm, mắt thấy xuất hiện dấu hiệu sắp tắt, đột nhiên trong mắt Mạnh Hạo lóe lên tia sáng lạnh.

- Bản tôn thứ hai... Ma niệm, trở về! Thanh âm của Mạnh Hạo từng chữ từng chữ truyền ra, lập tức thiên địa nổ ầm ầm, hết thảy hư vô bốn phía trong nháy mắt vặn vẹo, bản tôn thứ hai run rẩy hai mắt nhắm nghiền, đột nhiên từ trong thất khiếu của hắn, tràn ra sương mù đen vô cùng tận.

Tại giữa không trung, bất ngờ hình thành một cái đầu to lớn, cũng có sát khí không cách nào hình dung phóng thẳng lên cao... đây là ma niệm của Mạnh Hạo những năm này, đây là sát khí hắn giết vô số người mà thành.

Thời điểm hắn Vấn Đạo, chém xuống, sáp nhập vào bản tôn thứ hai. Vốn hắn tưởng rằng cuộc đời này sẽ không cần tới, ma niệm này có thể cho hắn mạnh hơn, nhưng hậu quả quá lớn!

Thậm chí có khả năng, ảnh hưởng tới tâm trí của Mạnh Hạo, nhưng giờ khắc này hắn không chút chần chờ hút mạnh một hơi, trong nháy mắt sương mù đen bàng bạc kia chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Tốc độ cực nhanh, thooáng cái liền dung hợp với Mạnh Hạo, trên thân thể của hắn lập tức xuất hiện một số văn lộ màu đen, đúng lúc này, từ trên người Mạnh Hạo "ầm ầm" bùng phát một luồng sát khí trước nay chưa từng có.

Đó là ma!

Đó là sát khí!

Đó là Mạnh Hạo đã từng đỉnh phong nhất!

Chung quanh hắn, vào giờ khắc này xuất hiện vô số hồn thê lương, những hồn kia từng cái đều dữ tợn, phát ra tiếng gào thét không tiếng động, những oan hồn đó đều là chết ở trong tay Mạnh Hạo!

Bốn phương tám hướng thiên địa, vào giờ khắc này giá lạnh, bông tuyết màu đen nhẹ bay bao phủ bầu trời mặt đất.

Giờ này tóc trên đầu Mạnh Hạo không gió tự lay, khí thế trên người hắn không ngừng nổi lên, hai mắt của hắn lãnh khốc không có chút tâm tình, hắn tạo cho người ta có cảm giác, dường như đại biểu cho vị Thần tử vong!

Thân thể Phàm Đông Nhi chợt ngừng lại, mở to mắt, lộ ra vẻ không thể tin.

"Hắn rốt cuộc là ai, sát khí của hắn... như thế... rốt cuộc hắn đã giết bao nhiêu người? Chỉ có cường giả đi ra từ trong thây chất thành núi máu chảy thành sông, mới có thể có sát khí như thế!"

Trong mắt Triệu Nhất Phàm, lần nữa lóe sáng.

Hai lão già kia cũng giật mình, nhưng cũng chỉ chợt ngừng lại, rồi vọt tới gần Mạnh Hạo, sát ý mạnh hơn.

Ngay khoảnh khắc mấy người này lần nữa lại tới, Mạnh Hạo ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời cười to, trong tiếng cười dưới thân hắn xuất hiện lốc xoáy của Huyết Yêu Đại Pháp, chung quanh hắn cỏ xanh, cây lớn, trong nháy mắt khô héo, ngay cả mặt đất vào giờ khắc này đều khô nứt... hết thảy chỉ xuất hiện trong chớp mắt.

Mà khí thế của Mạnh Hạo, cũng trong chớp mắt ầm ầm kéo lên, ngay lúc bốn người bay tới, hắn đứng lên, bước một bước, nâng tay lên toàn lực triển khai Yêu Phong đệ bát cấm.

"Ầm!" Đệ bát cấm vừa ngưng tụ, sát khí cùng ma niệm trong cơ thể Mạnh Hạo, toàn diện bùng phát, dẫn động thiên địa, dẫn dắt yêu khí, hóa thành một khí tức vô hình, làm cho thân thể bốn người kia toàn bộ ngừng lại.

Mạnh Hạo bước một bước, đứng ở trước mặt Phàm Đông Nhi, nâng tay tung ra một quyền đánh ngay bụng Phàm Đông Nhi. Trong tiếng nổ ầm ầm, Phàm Đông Nhi phun ra máu tươi, toàn thân trong tiếng "rắc rắc", lại có ba cái ngọc giản đồng thời vỡ vụn, dường như thay nàng chết đi.

Mạnh Hạo sắc mặt vô tình, lại đưa tay chụp lấy cánh tay Phàm Đông Nhi, bẻ mạnh một cái, "rắc" một tiếng... Phàm Đông Nhi đau đớn run rẩy, nhưng lại quyết đoán chặt đứt cánh tay, thân thể bay nhanh lui về sau. Mạnh Hạo đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn theo, không có truy kích, mà thân mình nhoáng một cái, xuất hiện ở trước mặt Triệu Nhất Phàm, cũng tung ra một quyền, trong tiếng nổ ầm ầm, Triệu Nhất Phàm phun ra máu tươi, thân thể lập tức thụt lùi.

Trong nháy mắt hắn thụt lùi, Mạnh Hạo đưa tay điểm vào Thái Dương Thạch một cái.

- Nát! Từ trong miệng Mạnh Hạo truyền ra thanh âm khàn khàn, Thái Dương Thạch trong run rẩy ầm ầm nổ tung, theo nổ tung lập tức một sóng nhiệt phóng lên cao, cuốn ra hướng bốn phía, trực tiếp che phủ Triệu Nhất Phàm ở bên trong.

Triệu Nhất Phàm toàn thân thiêu đốt, trong tiếng kêu rên, bay nhanh lui về sau, không ngừng phun ra máu tươi.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo tung ra quyền thứ ba, rơi vào trên người lão già hộ đạo của Lý Linh Nhi. Dưới vận dụng ma niệm toàn lực đánh ra, lão già kia phun ra máu tươi, sắc mặt rung động, cả người lập tức uể oải.

Giờ khắc này dường như Mạnh Hạo nương theo ma niệm, trong nháy mắt có lực lượng đột phá Linh Cảnh đỉnh phong.

Hắn không có đánh ra quyền thứ tư, thần trí của hắn đã có chút mơ hồ, ma niệm trở về, một khi thời gian hơi dài liền không thể nghịch chuyển. Đúng lúc này, bỗng nhiên xa xa có một thân ảnh đang bay tới.

- Không nên tới!!!

Phàm Đông Nhi biến sắc kêu lên. Cục thế này, trọng điểm chính là hạn chế lôi đỉnh của Mạnh Hạo, trừ Tinh Thần Thạch ra, còn trọng yếu chính là, bốn phía không xuất hiện người khác, thì Mạnh Hạo không thể đổi chỗ.

Chuyện này bọn họ đã có chung nhận thức, cho nên từ đầu giao chiến đến giờ, trên chiến trường thủy chung đều là bốn người bọn họ, , cũng không có ai tới gần, những người khác đều ở phía xa không để Mạnh Hạo nhìn thấy.

Thân ảnh từ xa xa bay tới, nghe vậy liền dừng lại, dường như triển khai toàn lực trong nháy mắt lui về sau... Thế nhưng trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, ngay lúc nhìn lại, hắn lấy ra lôi đỉnh, ánh chớp trôi đi, thân mình hắn lập tức cùng với người đang lui về sau ở xa xa kia, khoảnh khắc đổi vị trí với nhau.

Khoảnh khắc thân ảnh hai người bọn hắn đổi vị trí, bên tai Mạnh Hạo truyền đến một thanh âm trầm thấp.

- Mạnh huynh! Là Quý Âm tính ra nơi này là chỗ huynh nhất định chết!

Mạnh Hạo dường như không có nghe, dường như sắp mất đi ý thức, trong mắt ảm đạm, lại nhoáng một cái, nhìn thấu người đổi vị trí với mình chính là Phương Đông Hàn!

Khoảnh khắc hai người thay đổi vị trí, Mạnh Hạo toàn thân chạy thoát khỏi sát cục, dưới sấm chớp lấp lóe, nhìn thấy ở xa xa có rất nhiều thân ảnh, từng người sắc mặt rung động nhìn mình.

Hắn lập tức lần nữa tìm người đổi vị trí, một đường bay nhanh, trong tiếng nổ ầm ầm vang trời, thân ảnh mơ hồ không chừng, chỉ cần có người, chỉ cần hắn có thể nhìn thấy, hắn sẽ không còn rơi vào sát cục nữa.

Mấy lần dịch chuyển đổi vị trí, thân mình Mạnh Hạo sắp vỡ ra, cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn còn đang trong khôi phục, không thể nhanh chóng phục hồi như trước... hắn cần chính là thời gian...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1177: Chỉ Hương báo ân

Nhưng thời gian đối với Mạnh Hạo lúc này là một loại xa xỉ!

Chung quanh hắn, thiên kiêu cùng người hộ đạo đến từ các tông môn gia tộc Đệ Cửu Sơn Hải, gần như toàn bộ xuất hiện, cho dù là Mạnh Hạo có thể dời hình đổi chỗ, nhưng cuối cùng vẫn có cực hạn.

Mà những thiên kiêu cùng người hộ đạo kia, cũng từ trong khiếp sợ nhìn thấy Mạnh Hạo trốn thoát sát cục, từ từ thanh tỉnh lại, tiếp tục truy kích, dường như muốn tạo thành một sát cục khác.

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, thời khắc này phía sau hắn Vương Mộc, còn có một số thiên kiêu đang bay nhanh truy kích, dần dần ở bốn phía Mạnh Hạo không nhìn thấy những thân ảnh người khác, nhưng hắn cảm nhận được, bốn phía quanh mình thời khắc này đã là dầy đặc lớp lớp người.

Mà Phàm Đông Nhi mất đi một cánh tay, cũng đang đuổi theo phía sau, chỉ có Triệu Nhất Phàm, đã không thấy bóng dáng.

Còn có Phương Hương San của Phương gia, cũng đang ở trong đám người truy đuổi phía sau.

Mắt thấy một cuộc đại chiến lại sắp triển khai, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ ầm thật lớn, mặt đất dưới chân Mạnh Hạo rung chuyển, xuất hiện những cái khe nứt. Ngay khi những cái khe nứt này nhanh chóng lan rộng, phía trước Mạnh Hạo có một đỉnh núi, không ngờ trực tiếp sụp xuống.

Theo ngọn núi sụp đổ có một luồng sáng từ trong ngọn núi phóng lên cao, tia sáng vô tận, dường như chí bảo xuất thế, lập tức khiến cho mọi người đang đuổi giết Mạnh Hạo ở bốn phía, đều đưa mắt nhìn lại.

Cùng lúc đó, mặt đất xuất hiện dấu hiệu sụp xuống, một con cá chạch màu vàng đất to lớn bất ngờ trồi lên, thân thể khổng lồ tới mấy trăm trượng, vả lại cũng không phải một con, mà tổng cộng tới chín con, toàn bộ xuất hiện.

Lập tức làm cho cuộc đuổi giết này xuất hiện biến cố.

- Cá chạch yêu!!!

- Chỗ này tại sao có thể có cá chạch yêu!!!

- Chết tiệt! Cá chạch yêu này không phải yêu thú đặc hữu của Bắc Lô Tinh sao?

Người ở bốn phía lập tức ồ lên, chín con cá chạch yêu mấy trăm trượng này, gầm thét cuồn cuộn khiến mặt đất rung chuyển, bỗng nhiên ở trong đầu Mạnh Hạo, truyền đến một thanh âm lo lắng cấp bách.

- Mạnh Hạo, con cá chạch yêu thứ ba!

Thanh âm này làm cho thần trí đang mơ hồ của Mạnh Hạo, có một tia thức tỉnh, hắn nhìn về phía con cá chạch yêu thứ ba, thoáng hơi trầm mặc chần chờ một chút, sau đó nhoáng một cái trong chớp mắt tới gần, bị con cá chạch yêu khổng lồ kia một ngụm nuốt vào, rồi chạy thẳng xuống sâu dưới mặt đất.

Lập tức có tiếng người quát tháo, có người ngăn cản, nhưng ngay sau đó mấy con cá chạch yêu còn lại toàn bộ tự bạo, tiếng nổ ầm ầm khắp mặt đất, mà ngọn núi phát sáng xa xa kia cũng vào giờ khắc này, cực kỳ rực rỡ lại làm cho tám phương thế giới này đều sáng rực, làm cho mọi người đều chói mắt không nhìn thấy thứ gì khác.

Ánh sáng đến cực hạn, chính là đen tối!

Mạnh Hạo đang bị con cá chạch yêu kia cắn nuốt, trong nháy mắt bốn phía tối đen như mực, chỉ cảm nhận được con cá chạch yêu này đang nhanh chóng bay nhanh. Lập tức hắn khoanh chân tĩnh tọa, vận chuyển toàn lực tu vi khu trừ ma niệm trong cơ thể, đồng thời, nuốt vào một lượng lớn đan dược, bắt đầu trị thương.

Một trận chiến này, Mạnh Hạo bị thương rất nặng, nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, cả đời này của hắn đã trải qua không ít lần bị thương thế còn nặng hơn so với hôm nay, nên trong lòng thủy chung vẫn bình tĩnh.

Thời gian trôi qua, nhoáng một cái đã qua mấy ngày, con cá chạch yêu rốt cục ngừng lại, rồi chìm xuống dưới mặt đất. Mạnh Hạo mở mắt ra, hắn nhìn thấy trong cơ thể con cá chạch lúc này giống như một lối đi, đang có ba người đi tới.

Người trước mặt là một nữ nhân, đeo khăn che mặt, không thấy rõ gương mặt, nhưng qua hai tròng mắt có thể phán đoán, đây là một nữ nhân xinh đẹp.

Bên cạnh nàng đi theo hai lão ẩu, gương mặt già nua, đầy nếp nhăn, dường như đã trải qua không ít năm tháng, cặp mắt mờ đục nhưng trong mờ đục đó dường như ẩn chứa gió lốc.

- Nhiều năm không thấy! Mạnh Hạo nhìn nữ nhân, bình tĩnh lên tiếng.

Nữ nhân chính là Chỉ Hương!

- Ngươi năm đó có ân với Yêu Tiên Tông ta, ân tình này, hôm nay hai người lão thân đã báo đáp, cá chạch yêu này, đã mang ngươi thoát khỏi bố cục của Quý Âm! Một lão ẩu bên cạnh Chỉ Hương, nhàn nhạt lên tiếng, nhìn thoáng qua cây đèn đồng thau trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, sau đó thu hồi ánh mắt, không lên tiếng nữa, mà cùng... người hộ đạo kia khoanh chân ngồi xuống.

Chỉ Hương cất bước đi tới gần Mạnh Hạo, cẩn thận nhìn Mạnh Hạo vài lần, sau đó che miệng cười.

Nụ cười này, cho dù là cách một lớp khăn che mặt, cũng không che giấu được cực kỳ quyến rũ.

- Yêu Tiên Tông ta từng thiếu huynh một ân tình lớn! Chỉ Hương nhìn Mạnh Hạo vừa lên tiếng vừa phất tay lấy ra một cái bình ngọc, đặt trước mặt Mạnh Hạo.

- Trong này có một viên đan dược, là cổ dược của Yêu Tiên Tông ta, có thể giúp huynh tăng nhanh tốc độ trị thương!

Mạnh Hạo không có lên tiếng, trước hắn nghe được thanh âm lo lắng cấp bách, chính là Chỉ Hương.

Hắn cầm lên bình ngọc mở ra, bên trong có một viên đan dược màu đỏ, với trình độ đan đạo của Mạnh Hạo, liếc mắt liền nhìn ra đan dược này không tầm thường, chỉ hơi trầm ngâm một thoáng, hắn lấy ra đan dược cẩn thận nhìn xem, rồi cho vào miệng nuốt vào.

- Huynh không sợ à? Chỉ Hương đột nhiên hỏi.

- Nam Thiên Đại Địa, còn không có người nào có thể hại được ta! Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng.

- Vậy à? Sát cục trước đó thì sao?

- Đó là tôi luyện, nếu ta thật sự một đường tử vong, trời sẽ biến!

Mạnh Hạo đang nói, hai mắt nhắm nghiền. Ngay khoảnh khắc hắn nhắm mắt, hai lão ẩu đồng loạt mở mắt ra nhìn về phía Mạnh Hạo.

Đan dược này không độc, sau khi hòa tan lập tức tạo thành luồng hơi nóng, tản ra khắp toàn thân Mạnh Hạo. Thương thế sau lưng hắn liền khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, mà lòng bàn tay của hắn cũng từ từ xuất hiện một tia lại một tia hắc khí.

Thời gian nhoáng một cái trôi qua mấy ngày, thời điểm Mạnh Hạo mở hai mắt ra lại, trong lòng bàn tay của hắn đã tràn đầy sương mù đen, đó là ma niệm của hắn, bị hắn cưỡng ép bức ra.

Sau khi khu trừ ma niệm, Mạnh Hạo nghĩ mà khiếp sợ: lần này rất nguy hiểm, nguy hiểm không phải sinh tử, mà là bị ma niệm ảnh hưởng! Vật này mặc dù có thể làm cho người từ nay về sau không tầm thường, nhưng cái giá phải trả quá lớn.

Sau khi thu hồi ma niệm, thương thế bên trong cơ thể Mạnh Hạo hầu như cũng khôi phục bảy tám thành.

- Cám ơn nhiều! Mạnh Hạo nhìn về phía Chỉ Hương khoanh chân ngồi bên cạnh hai lão ẩu.

Chỉ Hương ngẩng nhìn ma niệm trong tay Mạnh Hạo, lại nhìn Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ.

- Bản tôn thứ hai của huynh đã bị Quý Âm phong ấn mang đi rồi!

Mạnh Hạo cặp mắt lóe tia sáng lạnh.

- Không sao, ta sẽ đích thân thu về! Mạnh Hạo nói xong, đứng lên, ôm quyền cúi đầu về hướng Chỉ Hương và hai lão ẩu.

- Lần này đa tạ...

- Không cần khách sáo, chúng ta cũng là hoàn trả mối nhân tình năm đó! Hai lão ẩu sắc mặt bình tĩnh, chỉ là ánh mắt thâm ý sâu sắc nhìn Mạnh

Hạo một cái.

Chỉ Hương mỉm cười, nhìn thấu ý muốn rời đi của Mạnh Hạo, liền phất tay một cái, lập tức ở phía sau Mạnh Hạo xuất hiện một cái lốc xoáy, chậm rãi chuyển động, mơ hồ hiện ra dãy núi ở bên ngoài.

- Bất kể như thế nào, chuyện hôm nay, Mạnh mỗ khắc ghi trong lòng! Mạnh Hạo lần nữa ôm quyền, nhìn Chỉ Hương nói. Cái nhìn này, không khỏi làm cho trong lòng Chỉ Hương nổi lên gợn sóng, nàng nghĩ tới từng hình ảnh ở Yêu Tiên Cổ Tông lúc trước.

Mạnh Hạo xoay người, đi vào lốc xoáy.

- Nghe nói, huynh đã thành thân? Chỉ Hương bỗng nhiên lên tiếng.

Mạnh Hạo chợt ngừng bước chân: - Thành thân rồi!

- Chúc mừng huynh!

Chỉ Hương thần sắc như thường, mỉm cười.

- Đúng rồi, nói cho huynh biết một tin tức, không bao lâu sẽ phát sinh một đại sự tại Đệ Cửu Sơn Hải, đó là việc trọng đại ba đại Đạo môn, năm đại Thánh địa cùng với ba giáo sáu tông, toàn bộ cùng một lúc tổ chức chiêu thu đệ tử!

Chuyện này cách mỗi một đoạn năm tháng sẽ tổ chức, đến lúc đó hướng tới tất cả tu sĩ Nguyên Anh trở lên, tiên trở xuống của Đệ Cửu Sơn Hải!

Có người là vì bái tông, mà có người lại vì chí bảo chuẩn bị trong việc trọng đại này!

Mạnh Hạo thoáng ngẩn người, trầm tư chốc lát, gật gật đầu, đi vào lốc xoáy, khoảnh khắc bước chân vào lốc xoáy lập tức thân ảnh biến mất.

Trong bụng cá chạch yêu liền yên tĩnh lại, hai lão ẩu chớp chớp mắt, nhìn nhau một cái, đều có chút chần chừ.

- Hắn có ân lớn với ta! Chỉ Hương bình tĩnh nói.

Hai lão ẩu trầm mặc, sau đó gật gật đầu.

- Được rồi! Người này trước đó nhìn như trị thương, nhưng lòng cảnh giác thủy chung không có giảm bớt, hạng người thiên kiêu như thế khẳng định còn có ẩn giấu thủ đoạn!

- Mặt khác, sau khi hắn tỉnh dậy, hình như có chỗ dựa vào. Bên ngoài bụng cá chạch yêu, Mạnh Hạo đi ra lốc xoáy, thời khắc này bên ngoài là hoàng hôn, cây đèn đồng thau trên đỉnh đầu Mạnh Hạo hiện ra một chút ngọn lửa, Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn cây đèn đồng thau trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Đèn này đến nay còn không có tắt, Mạnh Hạo tính toán thời gian, khoảng cách 49 ngày chỉ còn lại có bốn ngày.

- Bốn ngày... Mạnh Hạo trong mắt lộ ra tia sáng lạnh.

"Bốn ngày sau, kết thúc tạo hóa của cây đèn đồng thau, đến lúc đó, ta không có băn khoăn, nhất định phải làm cho những người đi tới nơi này, trả giá thật lớn!" Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thân thể khoảnh khắc biến mất.

Hắn vẫn còn ở trong dãy núi này, chỉ là tìm một chỗ động phủ bí ẩn, ngồi tĩnh tọa ở bên trong, chờ đợi thời gian đến.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, mà bên ngoài vẫn còn nhấc lên sóng to gió lớn, bên trong dãy núi vô tận này, toàn bộ thiên kiêu cùng người hộ đạo, đều tản ra truy tìm Mạnh Hạo.

Bọn họ bố trí phong ấn ở ngoài dãy núi, bảo đảm Mạnh Hạo không thể trốn ra ngoài, sau đó cơ hồ là đào xới mỗi một tấc đất, không ngừng truy tìm bóng dáng Mạnh Hạo.

Ngày đó qua một trận chiến sát cục, mọi người đều không dám mảy may có ý xem thường Mạnh Hạo nữa, thậm chí mơ hồ đã xem Mạnh Hạo trở thành tầng lớp đứng đầu thiên kiêu.

Nên biết rằng sát cục ngày đó, đổi lại bất kỳ là một thiên kiêu nào, đều là hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Mà Mạnh Hạo, lại đánh bị thương nặng Triệu Nhất Phàm, xé xuống một cánh tay của Phàm Đông Nhi, còn đánh bị thương nặng một người hộ đạo... nếu chỉ như thế cũng thôi đi, dưới tình huống bị thương thế nghiêm trọng, hắn còn trốn thoát đuổi giết của mọi người.

Tuy rằng không ít người nhìn thấu là có người tương trợ, nhưng cho dù như vậy, danh tiếng Mạnh Hạo này cũng vẫn nổi lên như cồn!

Có thể tưởng tượng, một khi những người này rời Nam Thiên Tinh, theo bọn họ truyền bá, nhất định tên tuổi của Mạnh Hạo cũng đều truyền ra khắp Đệ Cửu Sơn Hải!

Trấn áp Thái Dương Tử, phong ấn Tống La Đan, giam cầm Lý Linh Nhi, nghiền ép Tôn Hải, Phương Vân Dịch.

Làm cho Phàm Đông Nhi từ thần nữ mất đi một cánh tay, còn biến thành oan hồn quấn thân; đánh cho Triệu Nhất Phàm bị thương nặng, thối lui ra khỏi tranh đoạt lần này; đánh chết người hộ đạo; làm cả ngàn người truy tìm nhiều ngày... hết thảy... đủ để bất kỳ một thiên kiêu nào đều tâm thần chấn động mãnh liệt.

Mặc dù là tôi luyện, Mạnh Hạo cũng đã hoàn thành triệt để.

Thế nhưng hắn... còn không cam lòng!

"Thời khắc cuối cùng!"

Ngày thứ tư, trong lúc bên ngoài truy tìm, bên trong động phủ, Mạnh Hạo mở hai mắt, nhìn cây đèn đồng thau trên đỉnh đầu, lộ ra ý mong đợi mãnh liệt...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1178: Tiên mạch

Một ngày này, là ngày thứ bốn mươi chín sau khi Mạnh Hạo đốt lên cây đèn đồng thau!

Một ngày này, là một ngày cuối cùng!

Thời điểm này bên ngoài là đêm tối, nhưng lại không thấy ánh trăng, cả dãy núi đều tối đen như mực.

Duy chỉ có... trong động phủ của Mạnh Hạo, dường như là trong thiên địa này... duy nhất có ánh sáng.

Cây đèn đồng thau, thiêu đốt máu tươi của Mạnh Hạo cháy lên một luồng tiên hỏa, thời khắc này bùng cháy đến cực hạn.

Mạnh Hạo mắt không chớp nhìn cây đèn đồng thau, hắn chờ đợi đã quá lâu, vì một ngày này đã trải qua nhiều trận chém giết, mà giờ này, giờ khắc này... sắp tới.

- Để cây đèn đồng thau thiêu đốt 49 ngày, như vậy, khoảnh khắc nó tắt, nó sẽ gieo một cái tiên mạch trong cơ thể ta!

- Cảm ngộ tiên mạch này, con đường của ta... sẽ nối thông tới viễn cổ!

Mạnh Hạo lẩm bẩm. Thời khắc này thiên địa bên ngoài tối đen như mực, thiên kiêu các tông các gia tộc, còn có những người hộ đạo kia, mỗi người đều cảm nhận được có điều không thích hợp.

Hình như có một áp lực, đang từ từ nổi lên trong dãy núi, lại đúng vào lúc này, cấm không trên tám phương dãy núi, không ngờ... xuất hiện buông lỏng.

Một cơn mưa gió sắp thổi tới, vào lúc này dần dần hình thành.

Quý Âm đứng trên một chỗ dãy núi nhìn thiên địa, nhân quả lượn lờ quanh hắn, người ngoài không thấy được gương mặt, nhưng hai mắt hắn lại lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

- Chết tiệt... Nhân quả này không thuộc về hắn!!! Thân hình Quý Âm ngay khoảnh khắc biến mất, lại hóa thành từng đạo sợi tơ sáp nhập vào trong dãy núi, với một loại phương thức cực kỳ đặc thù, truy tìm Mạnh Hạo.

Mà các thiên kiêu khác trong dãy núi, cũng đều từng người triển khai thủ đoạn, tiếp tục truy tìm. Nhất là Phàm Đông Nhi, cánh tay nàng đã khôi phục, nhưng hai lần chịu thiệt với Mạnh Hạo nơi đó làm cho tự ái của nàng bị đả kích rất mạnh.

"Chiến thắng hắn, mới có thể chứng đạo tâm của ta!" Phàm Đông Nhi trong mắt lộ ra sát cơ.

Phương Đông Hàn ở một hướng khác, ngồi yên tĩnh, nhìn một màn này, trên mặt hắn lộ ra nụ cười. Cách làm của hắn trước đó, đưa tới rất nhiều người hiểu lầm, nhưng hắn không quan tâm: - Phương Hạo, Mạnh Hạo... Có hứng thú! Ta rất mong đợi một màn khi hắn gặp nhau với Phương Vệ!

Vương Mộc sắc mặt âm trầm, hắn cảm giác mình cùng với Mạnh Hạo nơi đó, dường như luôn kém một bước. Mỗi một lần đều không thể chân chính giao đấu. Thời khắc này hắn hít sâu một hơi, đặt tay lên mặt đất, hai mắt khép kín, một lát sau bỗng nhiên mở ra, trong mắt của hắn vô thần, dường như hồn của hắn dung hợp với mặt đất, với loại bí thuật này tản ra thần thức truy tìm.

Mà lo lắng nhất, là Thái Dương Sơn, Tống gia, Lý gia và Đế Tiên Giáo...

thiên kiêu của họ bị Mạnh Hạo bắt, loại sỉ nhục này làm cho người hộ đạo của bốn phương thế lực rất là mất mặt.

- Chết tiệt, nếu ở nơi này không có tự phong tu vi, thì đâu có để tên Mạnh Hạo này lớn lối như thế!

- Hắn chết chắc rồi! Khi tìm được hắn, hắn hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Mọi người đều đang truy tìm, phạm vi tìm kiếm trong bốn ngày này cũng càng ngày càng hẹp lại, khoảng cách động phủ của Mạnh Hạo cũng càng ngày càng gần.

Đêm khuya... Rạng sáng!

Cây đèn đồng thau trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, đột nhiên ánh lửa phát sáng mãnh liệt, dường như hóa thành một cây đuốc. Trong nháy mắt ánh sáng liền bao trùm cả động phủ, mắt thường có thể thấy được động phủ này đang hòa tan, mà ánh sáng... dường như muốn xuyên thấu động phủ, chiếu rọi thiên địa.

Thân mình Mạnh Hạo chấn động, máu huyết cả người hắn nghịch chuyển, nhưng lại từ trong thất khiếu chảy ra, giọt giọt bay lên sáp nhập vào bên trong cây đèn đồng thau, làm cho ánh lửa lần nữa cháy bùng lên.

"Ầm!" Trong dãy núi truyền ra một tiếng nổ vang dội, mặt đất rung chuyển, một áp lực vô hình trong phút chốc lan tràn ra, lập tức làm cho không ít tu sĩ thân thể run rẩy, lại bị áp chế không thể không lập tức khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

"Ầm!" Rất nhanh, tiếng nổ thứ hai vang lên, cùng lúc đó, động phủ của Mạnh Hạo lập tức hòa tan, ánh lửa tức thì chiếu sáng bầu trời!

Mà mặt đất càng chấn động hơn, phảng phất như có người khổng lồ đang

chạy, uy áp mãnh liệt lần nữa tăng mạnh gấp mấy lần. Trong một chỗ dãy núi, đột nhiên xuất hiện vô số sợi nhân quả li ti, hóa thành bóng người, rồi từ trong miệng người này phun ra máu tươi, chính là Quý Âm.

Hắn không thể không khoanh chân ngồi xuống, toàn lực chống cự.

Mà Vương Mộc nơi đó, cũng phun ra máu tươi, lập tức tĩnh tọa; Phàm Đông Nhi, còn có tất cả thiên kiêu khác, đều tâm thần bị chấn động, lập tức tĩnh tọa kháng cự.

Ngay sau đó, "ầm" một tiếng truyền ra tiếng nổ thứ ba, những người hộ đạo trong dãy núi, không có người nào ngoại lệ, toàn bộ phun ra máu tươi, lập tức tĩnh tọa chống cự.

Cả dãy núi đều run rẩy, bầu trời dường như nhấc lên lốc xoáy vô tận, tiếng nổ ầm ầm, long trời lở đất, mơ hồ có thể nhìn thấy cả phương thiên địa dãy núi này, dường như đang biến đổi!

Ngoài dãy núi, ở Đông Thổ, cha mẹ của Mạnh Hạo cùng Thủy Đông Lưu đứng giữa không trung, thủy chung đều đang ngóng nhìn về hướng dãy núi, Thủy Đông Lưu trong mắt lộ ra tia sáng lạ.

- Một khắc cải đổi vận mệnh!

Trong Thiên Hà Hải, trên chiếc thuyền, lão già khoanh chân tĩnh tọa kia chậm rãi mở mắt ra, từ xa xa nhìn về hướng dãy núi.

Mà trong dãy núi, ở địa phương đã từng là Tiên Cổ Đạo Tràng, thời khắc này nơi đó là một cái hố sâu, nhưng trên miệng hố lại có một thân ảnh đang từ từ ngưng tụ.

Chính là lão già mặc áo bào tro rách nát, lão nhìn chỗ Mạnh Hạo, kinh ngạc ngẩn người.

"Ầm!" Truyền ra tiếng nổ thứ tư, dường như có lực lượng khai thiên, lập tức biến đổi bầu trời đen nhánh, khiến cho bầu trời trên dãy núi, không ngờ trong vặn vẹo này hóa thành tinh không, dường như trở về tới thời viễn cổ.

Mà ở trong tinh không này xuất hiện một số thân ảnh mơ hồ, đang bay nhanh về phía trước, đó là những con chân long, những tiên thú cường hãn.

Thời khắc này, truyền ra tiếng nổ ầm thứ năm, mặt đất lay động, dãy núi vô cùng biến mất, xuất hiện ở trong mắt tất cả mọi người, là một phiến Đạo tràng!

Đạo tràng chân chính, có vô số người khoanh chân tĩnh tọa, cũng có những cái đài cao, trên mỗi đài cao đều có người đang giảng đạo, mà trên một chỗ Tế Đàn cao nhất, đang khoanh chân ngồi một lão già, trên đỉnh đầu của lão... bất ngờ có một ngọn đèn đồng thau!

Đèn này cháy bùng bốc lên một luồng khói xanh, khói này bay lên không trung, theo tay áo lão già vung lên, bất ngờ ở giữa không trung... tụ thành một chữ Tiên to lớn!

Ngay khoảnh khắc chữ này xuất hiện, tất cả thân ảnh trong Đạo tràng, toàn bộ quỳ lạy về phía lão già. Bầu trời tinh tú ảm đạm, vô số thân ảnh trong tinh không cũng đều đồng loạt quỳ lạy.

Giờ khắc này, trời trăng mất sáng; giờ khắc này, tinh không cúi đầu; giờ khắc này, chúng sinh sùng bái... Thậm chí có thể nhìn thấy, ở địa phương xa hơn, dường như bốn phía quanh Đạo tràng này tồn tại vô số thân ảnh, đều đang hướng về nơi này quỳ bái!

Cũng đúng vào lúc này, truyền ra tiếng nổ thứ sáu, từ chỗ Mạnh Hạo trong nháy mắt ánh lửa bùng sáng, mãnh liệt đến cực hạn, rực rỡ không cách nào hình dung.

Tất cả tu sĩ trong dãy núi, lúc này toàn bộ đều tận mắt nhìn thấy thân ảnh của Mạnh Hạo, theo ánh sáng kia đang chậm rãi bay lên không trung.

Hắn khoanh chân tĩnh tọa, trên đỉnh đầu của hắn, bất ngờ có một cây đèn đồng thau!

Thoạt nhìn rất giống với cây đèn của lão già kia!

Nhất là... trong ánh sáng vây quanh Mạnh Hạo bay lên không trung, lại chồng lên thân ảnh của lão già kia... một màn này, lập tức chấn khiếp tất cả mọi người.

Mà Mạnh Hạo nơi này, tâm thần trống rỗng, thân thể hắn đang nhanh chóng khô héo, máu huyết toàn thân rót vào cây đèn đồng thau, giúp cho bấc đèn tản ra hào quang sinh mệnh cuối cùng.

Cho đến khi thân ảnh hắn cùng với lão già kia chồng lên, người ở bên ngoài nhìn lại, dường như Mạnh Hạo đã thay thế lão già kia!

Mà các thân ảnh ở bốn phương tám hướng đang quỳ bái cũng không phải quý bái lão già kia, mà là đang quỳ bái Mạnh Hạo... Nhật nguyệt đều rung chuyển, tinh không ảm đạm, chân long cũng thế, tiên thú cũng vậy... đều đang quỳ lạy.

Thân ảnh các nơi đang quỳ lạy, bất luận là đại năng hái sao, hay là người khổng lồ dùng thân mình chống đỡ tinh không kia, hoặc là bầu trời mặt đất kia... đều trong chớp mắt này quỳ bái Mạnh Hạo!

Cũng đúng vào lúc này, vang lên tiếng nổ thứ bảy!

Tiếng nổ vang vọng khắp Nam Thiên Đại Địa, giống như tiếng chuông, nhưng cố tình không có truyền ra ngoài Nam Thiên Tinh... Ở ngoài Nam Thiên Tinh, ở trên núi thứ chín, Tiên Cổ Đạo Tràng duy nhất còn kéo dài

truyền thừa, hương hỏa bất diệt, không ngờ cũng có truyền ra tiếng chuông như vậy, dường như có vô số tiên ảnh biến ảo, kinh động núi thứ chín!

Cùng lúc đó, Nam Thiên Đại Địa, giữa không trung trên dãy núi này, cây đèn đồng thau trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, ngay khoảnh khắc tiếng nổ thứ bảy này ầm ầm vang vọng... đèn tắt!

Lửa tắt, nhưng còn đang tản ra ánh sáng!

Trên cây đèn đồng thau bốc lên một luồng khói xanh, trong khói xanh này dường như ẩn chứa đại đạo, ngay khoảnh khắc xuất hiện, ở giữa không trung bất ngờ ngưng tụ ra một chữ Tiên!

Chữ này, do khói xanh tụ thành, biến ảo trong thiên địa, tất cả người nhìn thấy đều tâm thần nổ ầm ầm.

Ngay sau đó, chữ Tiên này lần nữa hóa thành luồng khói xanh, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, trong nháy mắt theo thất khiếu chui vào thân thể hắn, trôi đi một vòng, sau đó nối tiếp nhau, tạo thành... một cái kinh mạch hư ảo!

Đó là... Tiên mạch!

Ngay khoảnh khắc tiên mạch xuất hiện, thân thể Mạnh Hạo chấn động ầm ầm, giống như bị cưỡng ép nghịch chuyển, xương cốt, máu thịt cả người, hết thảy hết thảy... dường như được thay đổi hoàn toàn.

Khi truyền ra tiếng động "rầm rầm", trong thân thể hắn dường như có một vị tiên đang sinh ra, khí thế của hắn bỗng nhiên nổi lên khiến thiên địa thất sắc!

Phía sau hắn bỗng nhiên xuất hiện pháp tướng, tu vi của hắn vào giờ khắc này xảy ra biến hóa long trời lở đất!

Chân Tiên năm thành!

Chân Tiên sáu thành!

Chân Tiên bảy thành!

Chân Tiên tám thành!

Tu vi của Mạnh Hạo kéo lên điên cuồng, tiên khí trên người hắn nồng đậm đến cực hạn, toàn thân máu thịt của hắn, đều trong chớp mắt này cường hãn đạt tới điểm cuối!

Hắn khoanh chân ngồi giữa thiên địa, dường như hóa thân thành một vị tiên!

Tiên mạch thành, mở ra tiên lộ!

Không cần Chân Tiên duyên vạn năm một lần, không cần Thông Tiên Đằng, tiên của Mạnh Hạo, là tiên của chính hắn, là... chính hắn đi ra một con đường Chân Tiên!

Hắn còn không phải Chân Tiên, nhưng chỉ cần đi theo con đường này, sau khi làm cho tiên mạch trong cơ thể không còn là hư ảo, mà là thực chất chân chính, hắn... chính là Chân Tiên!

Một khi cuối cùng có thể đạt tới trăm mạch toàn bộ mở ra, như vậy vì hắn so với người khác nhiều hơn một đường tiên mạch, hắn chính là... 101 tiên mạch!

Thiên địa nổ ầm ầm, Mạnh Hạo chợt mở mắt ra, ngay khoảnh khắc ánh lửa tản ra thế giới này sắp tiêu tán, thanh âm của hắn quanh quẩn cả dãy núi.

- Phàm Đông Nhi, Quý Âm, Triệu Nhất Phàm, các ngươi... người nào chiến một trận với ta?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1179: Báo thù không muộn

Thanh âm của Mạnh Hạo quanh quẩn trên bầu trời, hắn ở giữa không trung khí thế bễ nghễ thiên hạ, bốn phía tỏa sáng mười ngàn trượng, pháp tướng phía sau vô cùng chân thật, trên người hắn lại tản ra một loạt tiên uy!

Đó là... uy áp vượt qua Ngụy Tiên!

Đó là... Chân Tiên tám thành!!!

Hắn khoanh chân ngồi giữa không trung, dường như hóa thân thành một vị tiên, trong hai mắt của hắn dường như ẩn chứa tinh tú, thanh âm của hắn chứa đựng uy nghiêm vang vọng thiên địa, trở thành sấm sét nổ ầm ầm cả thế giới.

Thiên địa biến sắc, gió mây gào thét, tất cả tu sĩ khắp nơi núi hoang, vào giờ khắc này toàn bộ tâm thần nổ ầm ầm, nhất là ba người bị Mạnh Hạo chỉ đích danh kia, thì trong óc ong ong như tiếng chuông gọi hồn.

Phàm Đông Nhi biến sắc, hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo giữa không trung, thời khắc này trong lòng nàng nổi sóng gió cuồn cuộn, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin.

- Chân Tiên uy!!! Trên người của hắn, có Chân Tiên uy!

Trên một chỗ dãy núi cách xa nơi này, Triệu Nhất Phàm sắc mặt tái nhợt đứng ở đó, hắn bị thương quá nặng, không thể không thối lui ra khỏi cuộc tranh đoạt tạo hóa. Giờ này hắn đứng ở đó, yên lặng nhìn Mạnh Hạo giữa không trung xa xa, hắn hô hấp dồn dập, chiến ý của hắn lần

nữa bùng cháy, nhưng đồng tử co rút lại, có thể nhìn thấu nội tâm của hắn cực kỳ không ổn định.

Một người cuối cùng bị Mạnh Hạo chỉ đích danh là Quý Âm. Hắn đang khoanh chân ngồi trên dãy núi, nhìn về phía Mạnh Hạo, không thấy được vẻ mặt của hắn, nhưng tay hắn đang từ từ nắm chặt.

Bốn phương tám hướng dãy núi hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thanh âm của Mạnh Hạo đang vang vọng, vô số thiên kiêu, vô số người hộ đạo, vào giờ khắc này đều tâm thần nổ ầm ầm.

Mà cùng lúc đó, cấm không ở chỗ này... bỗng dưng biến mất!

Dường như nơi này bị cấm không, chỉ là chờ đợi giờ khắc Mạnh Hạo đạt được may mắn rồi thôi.

- Ta tới chiến với ngươi! Đúng lúc này, bỗng nhiên truyền ra một tiếng gầm nhẹ, từ một chỗ trong dãy núi bay thẳng ra một thân ảnh. Thân ảnh kia là một thanh niên mày kiếm mắt sáng, chính là Vương Mộc!

Khi hắn bay ra, toàn thân chiến ý dạt dào, nội tâm cũng có tức giận, Mạnh Hạo chỉ ra tên ba người, lại không có hắn... Điều này làm cho hắn cảm thấy chính là một loại sỉ nhục bản thân mình.

Đang bay ra, hai tay hắn bấm quyết, lập tức hóa thành mấy con rồng đen như hô phong hoán vũ, long trời lở đất, rầm rầm vọt tới phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ở giữa không trung, mắt lạnh nhìn Vương Mộc đang vọt tới, ngay khoảnh khắc đối phương tới gần, hắn chợt vung tay về hướng Vương Mộc, đâychính là trích tinh!

Với lực lượng Chân Tiên tám thành của Mạnh Hạo, thi triển Trích Tinh Pháp, mới vừa xuất hiện, lập tức thiên địa mờ tối, huyễn hóa ra một bàn tay hung hăng chụp về hướng Vương Mộc.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", truyền ra tiếng kêu của Vương Mộc, hắn lại đưa tay điểm tới trước, bất chợt bạo phát một lực lượng dường như muốn cố định bầu trời, làm bàn tay to hư ảo kia liền dừng lại giữa không trung.

Khoảnh khắc dừng lại này, Vương Mộc cười lạnh vọt tới, tay phải bấm quyết điểm một cái về phía Mạnh Hạo, lập tức một ý hủy diệt hoàn toàn bộc phát ra, tạo thành khí thế kinh người, dường như ẩn chứa lực lượng của tử vong vô cùng tận.

Nhưng không đợi phủ xuống trên người Mạnh Hạo, Mạnh Hạo đã bước ra một bước, tức thì xuất hiện ở trước người Vương Mộc, tung ra một chưởng tốc độ cực nhanh. Vương Mộc thất kinh, thậm chí Mạnh Hạo cũng không thèm nhìn ngón tay của Vương Mộc điểm tới, để mặc cho ngón tay điểm trúng trên thân hắn, bàn tay của hắn cũng cùng lúc tát ra.

"Ầm" một tiếng, Vương Mộc kêu rên, phun ra máu tươi, thân mình thụt lùi, lộ ra sắc mặt điên cuồng, đang định vọt tới lần nữa, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thân thể tức khắc hóa thành kim bằng.

Kim bằng giương cánh, ánh sáng vàng ngập trời, chớp mắt một cái biến mất, hóa thành một đạo cầu vồng, trực tiếp xuất hiện trước mặt Vương Mộc, nâng tay lên, lập tức biến ảo thành những ngọn núi, nối tiếp thành dãy núi, cùng đè xuống phía Vương Mộc.

Trong tiếng nổ vang trời, Vương Mộc rống giận, toàn lực vùng vẫy, nhưng ngay sau đó Mạnh Hạo giống như con lốc, nhấc chân lên bùng cháy tia sáng màu máu, quét ngang một đá ngay trên vai Vương Mộc.

"Rắc" một tiếng, vai phải Vương Mộc lập tức vỡ vụn, đau nhức kịch liệt làm hắn toát mồ hôi lạnh, thân thể hắn lập tức khô héo, trong hoảng sợ hắn cắn răng còn muốn đánh một trận.

- Cút! Mạnh Hạo tung một quyền đánh thẳng vào bụng Vương Mộc,

bùng phát lực lượng của Chân Tiên tám thành, Vương Mộc phun ra máu tươi, thân thể run rẩy bị Mạnh Hạo đoạt lấy túi trữ vật, sau đó giống như một đốm lửa bay ngược ra sau, ầm một tiếng đập mạnh trên mặt đất, lần nữa phun ra máu tươi... Hắn tức giận công tâm, nhưng trong lòng dĩ nhiên đã khiếp sợ sự cường hãn của Mạnh Hạo.

Tất cả tu sĩ bốn phía, đều nhìn thấy tận mắt một màn này, ai nấy đều hít hơi lạnh. Các thiên kiêu kia từng người mở to mắt, các người hộ đạo cũng đều lộ vẻ mặt ngưng trọng.

- Gần như Chân Tiên!!!

- Hắn thu được toàn bộ tạo hóa của Tiên Cổ Đạo Tràng, chết tiệt!!!

Đồng thời lúc người ở bốn phía nơi này đều biến sắc, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt quét nhìn về phía người hộ đạo của Lý gia và Thái Dương Sơn, trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái.

Ngay khoảnh khắc hai lão người hộ đạo mặt đổi sắc, Mạnh Hạo nâng tay lên xuất hiện lôi đỉnh, trong ánh chớp chớp động liền đổi vị trí với một người ở bên cạnh lão già Lý gia. Mới vừa xuất hiện, Mạnh Hạo giơ chân giậm mạnh xuống mặt đất, "ầm" một tiếng mặt đất vỡ vụn, lốc xoáy màu máu chợt bùng phát, lão già kia vừa định lui ra sau, hắn giơ tay điểm một cái.

Tức khắc thi triển Yêu Phong đệ bát cấm, lão già biến sắc, thân thể trong nháy mắt vừa dừng lại, Mạnh Hạo đã tới gần. Lực lượng thân thể của Chân Tiên tám thành, vào giờ khắc này toàn diện bùng phát, ba quyền liên tiếp toàn bộ rơi vào trên người lão già.

Lão già phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, trong rống giận bấm quyết, thần thông biến ảo, mơ hồ có một cái Bảo Bình to lớn, xuất hiện giữa không trung phát ra lực hút cực mạnh, sắp bao phủ Mạnh Hạo.

Pháp tướng phía sau Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, tiếng gầm chấn động bốn phương, hình thành sóng gợn lan ra, nhưng lại làm cho Bảo Bình kia vặn vẹo. Trong lúc lão già biến sắc, pháp tướng đã đánh xuống một quyền.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", trong nháy mắt Mạnh Hạo cùng lão già này ở giữa không trung đã quyết đấu mấy chục lần, Huyết Yêu Đại Pháp xuất hiện, lốc xoáy màu máu quét ngang, cũng có cái đầu Huyết Yêu hung hăng đập xuống đỉnh đầu lão già.

Lão già phun ra máu tươi, thân thể khô héo nghiêm trọng, lần nữa lui ra sau, thần sắc lão mang theo hoảng sợ, cũng có dữ tợn, liền muốn giải mở phong ấn tu vi, nhưng lại phát hiện, phong ấn... không thể mở ra.

- Này... Lão già càng biến sắc, Mạnh Hạo lần nữa hóa thành đại bàng vọt tới, tốc độ cực nhanh, ánh sáng vàng chói mắt. Nhoáng một cái, mọi người bốn phía chỉ nghe một tiếng hét thảm thê lương, khi tia sáng tiêu tan, cái đầu lão già kia đã vỡ nát.

Túi trữ vật của lão bị Mạnh Hạo chụp lấy, nguyên thần của lão không đợi trốn ra, đã bị pháp tướng phía sau Mạnh Hạo há miệng, một ngụm cắn nuốt.

Ý hung tàn ngập trời! Đang lúc mọi người ở bốn phương tám hướng truyền ra một loạt tiếng hít hơi lạnh, thân thể Mạnh Hạo nhoáng một cái, chạy thẳng tới người hộ đạo của Thái Dương Sơn. Ngày đó trong sát cục, tất cả người ra tay đối phó với Mạnh Hạo, lần này Mạnh Hạo nhất định phải lấy trở về cả vốn lẫn lời.

Lão già Thái Dương Sơn kia mặt đổi sắc, không chậm trễ chút nào muốn cởi bỏ phong ấn, nhưng lập tức biến sắc, lão phát hiện mình... không thể cởi bỏ phong ấn.

Lão da đầu tê dại, thân thể bay nhanh lui về sau, thanh âm thê lương.

- Chư vị đạo hữu, cùng ra tay tru diệt tên này!!!

Lão vừa nói ra, lập tức có vài ba người bay thẳng tới phía Mạnh Hạo, ý đồ ngăn cản con đường phía trước hắn, nhưng Mạnh Hạo đã nhanh như tia chớp, Di Hình Hoán Vị, xuất hiện ở trước mặt lão già Thái Dương Sơn, sắc mặt lạnh lùng, trong mắt mang theo sát cơ, nhấc tay lên vận chuyển toàn thân Huyết Yêu Đại Pháp, cả người hóa thành một cái lốc xoáy màu máu to lớn, bao phủ lão già này ở bên trong.

Tiếng nổ "ầm ầm" vang vọng, truyền ra tiếng lão già hét thảm thê lương, hai người trong lốc xoáy màu máu này hét thảm cũng chỉ trong thời gian mấy hơi thở, khi thần thông vài ba người kia đánh tới, lốc xoáy màu máu biến mất, thân ảnh Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, xuất hiện ở xa xa, mà lão già của Thái Dương Sơn kia đã trở thành bộ hài cốt.

Toàn thân máu thịt, tu vi và hồn, đều bị hút đi!

- Giết hắn!

- Đồng loạt ra tay, giết chết hắn!

- Hắn gần như Chân Tiên, nếu luyện hóa thân thể hắn, nói không chừng có thể luyện hóa ra một quả Chân Tiên Đan! Lại có bảy tám người bay vèo ra, bên trong có mấy thiên kiêu, cũng có người hộ đạo, hợp với vài ba người trước đó, mười mấy người đồng thời hóa thành cầu vồng bức tới gần Mạnh Hạo.

Mà cách đó không xa, còn có hơn mười người cũng cất bước đi ra, từ bốn phương tám hướng chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Về phần những người khác, cũng đều ánh mắt lóe sáng, bọn họ thừa nhận Mạnh Hạo rất mạnh, nhưng Mạnh Hạo chỉ đơn độc một mình, với bọn họ xem ra, còn chưa đủ để lay chuyển phe ta.

Mấy chục người này trong nháy mắt tới gần, mắt thấy sắp tấn công tới, Mạnh Hạo ở giữa không trung cười lạnh, hít sâu một hơi, thân thể cong thành vòng cung, tay phải nâng lên, trong óc hiện lên đệ nhất kiếm của phụ thân.

Trong chớp mắt, dường như thân thể hắn biến thành một cái hắc động, cắn nuốt lực lượng của thiên địa, thoáng cái có kiếm khí ầm ầm xuất hiện vô hình bành trướng, sau đó, ngay khoảnh khắc một số người tới gần, Mạnh Hạo phất tay chém xuống.

Lập tức, một đạo kiếm khí kinh người ầm ầm bùng phát, quét ngang tới phía trước, chém qua bốn phía, trong tiếng nổ vang trời, mấy chục người này toàn bộ thất kinh đồng loạt lui về sau, nhưng vẫn có hai ba người bị chém trúng trên người, thân thể vỡ vụn, hét thảm bỏ mình.

Mạnh Hạo mượn cơ hội này, lôi đỉnh nhoáng lên một cái, Di Hình Hoán Vị, chạy thẳng tới... chỗ Phàm Đông Nhi!

- Phàm Đông Nhi! Không phải ngươi muốn giết ta sao, ta tới đây!

Phàm Đông Nhi biến sắc, giờ khắc này Mạnh Hạo có khí thế vô địch, căn bản là không người nào có thể chống cự lại. Phàm Đông Nhi trước mất đi cánh tay, lại bị thương nặng, thời khắc này tuy rằng khôi phục, nhưng chưa có hoàn toàn lành lặn, đối mặt với Mạnh Hạo, nàng không có phần thắng chút nào, nàng lập tức bay nhanh lui về sau.

Nhưng ngay chớp mắt nàng lui về phía sau, Mạnh Hạo hóa thân kim bằng, tốc độ tăng nhanh, thoáng cái ánh sáng vàng ngập trời, thân ảnh của hắn đã tới gần Phàm Đông Nhi!

Từ rất xa cũng nhìn thấy, Phàm Đông Nhi thân thể mềm mại thụt lùi, tóc tai rối bời, mà phía trước nàng, một con kim bằng khổng lồ mang đầy lệ khí, đang tung một trảo chụp tới nàng.

Các thiên kiêu khác ở bốn phía, có người ngưỡng mộ Phàm Đông Nhi, thấy một màn như vậy lập tức đều biến sắc, trong nháy mắt có bảy tám người bay thẳng tới phía Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo! Ngươi không nên ép người quá đáng!!!

Chợt truyền ra thanh âm lanh lãnh của Phàm Đông Nhi.

- Ép ngươi thì sao! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, kim bằng hóa thân không chậm trễ chút nào, trong tiếng nổ "ầm ầm" bay tới...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1180: Vô địch

Phàm Đông Nhi đồng tử trong hai mắt co rút lại, thân thể bay nhanh lui ra sau, hai tay bấm quyết, lập tức phía sau nàng xuất hiện một vùng biển rộng bàng bạc, trong biển có tinh tú phập phồng, nhật nguyệt dường như cũng ở bên trong.

- Cửu Hải Thần Giới! Bỗng nhiên truyền ra thanh âm của Phàm Đông Nhi, lập tức biển rộng sau lưng nàng bành trướng vô hạn, trong nháy mắt liền bao trùm bốn phương tám hướng; tinh tú bên trong từng viên một bay lên, chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, ở bốn phía quanh Mạnh Hạo, bảy tám thiên kiêu kia cũng đều mang theo sát cơ phóng vọt tới.

Mạnh Hạo hóa thân kim bằng, gào thét bay tới, lập tức toàn thân biến đổi màu sắc, trở thành màu đỏ, Huyết Yêu Đại Pháp vận chuyển nổ ầm ầm, ở bốn phía Mạnh Hạo lại tạo thành một cái lốc xoáy to lớn.

Lốc xoáy này biến thành một gương mặt, tản ra dao động màu máu, lan rộng, lập tức bảy tám người kia bị ảnh hưởng. Cùng lúc đó, theo gương mặt này há miệng, truyền ra âm thanh không tiếng động, xuyên thẳng vào tâm thần bảy tám người này.

Trên đỉnh đầu của những người lại sinh ra màn khói, giống như gió lửa, sau đó nổ ầm ầm khiếp người!

Máu huyết bên trong cơ thể bảy tám người đó toàn bộ nghịch chuyển, rồi nổ tung, trong nháy mắt bọn họ liền biến thành người máu. Từng người đều sắc mặt hoảng sợ, phun ra máu tươi, thân thể không ngừng bật lui ra sau.

- Mây tản mưa máu ngập trời biển! Mạnh Hạo hóa thân đại bàng màu đỏ, đánh thẳng tới Phàm Đông Nhi trong Cửu Hải, trong chớp mắt va chạm nhau một cái, bầu trời xuất hiện đám mây, giáng xuống mưa máu, trở thành biển máu, sau khi nối tiếp thành đoàn... trong trời đất này, bất ngờ xuất hiện hai vùng biển rộng!

Một là Cửu Hải, một là biển máu: trên Cửu Hải, thần nữ Phàm Đông Nhi tỏa sáng mười ngàn trượng; trong biển máu, pháp tướng của Mạnh Hạo khổng lồ kinh người, song phương ngay tức thì va chạm nhau.

Trong tiếng nổ ầm ầm vang vọng bầu trời, mặt đất vỡ vụn, hư vô sụp đổ, tất cả mọi người ở bốn phía toàn bộ thối lui ra sau, hoảng sợ nhìn một màn này.

Trong nước biển va chạm nhau, Mạnh Hạo trong hóa thân đại bàng chợt chạy ra, trực tiếp xuất hiện trước mặt Phàm Đông Nhi, hung hăng chụp một trảo.

"Ầm!" Phàm Đông Nhi hai tay bấm quyết, ngoài thân nàng lập tức xuất hiện chín con hải long, gầm thét cản trở Mạnh Hạo. Nhưng hải long còn không phải là rồng, chỉ là rắn lớn mà thôi, kim bằng chụp một trảo. Hải long phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, toàn bộ vỡ vụn... Mạnh Hạo hóa thân đại bàng chộp thẳng vào trên người Phàm Đông Nhi.

Phàm Đông Nhi phun ra máu tươi, thân thể lần nữa lui về sau, tóc tai bù xù, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, hai tay nâng lên, lần nữa xuất hiện con ốc biển kia... nhưng mới vừa thi triển thần thông, Mạnh Hạo rống to một tiếng, lập tức pháp tướng phía sau hắn cũng ngửa mặt lên trời gào thét truyền ra toàn bộ tu vi.

Thanh âm vang trời, làm cho bầu trời thất sắc, lại làm cho con ốc biển kia... đều bị áp chế, run rẩy, Phàm Đông Nhi lại phun ra máu tươi, vừa định thối lui, Mạnh Hạo hung hăng chụp một trảo theo thế hái sao.

Phàm Đông Nhi biến sắc, vội phất tay, lập tức chung quanh nàng xuất hiện vô số bóng hình người cá, sắc đẹp nổi bật, chớp mắt một cái bao trùm bốn phía, dường như tạo thành một đại trận ngăn cản Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, toàn thân huyết quang nổi lên ngập trời, Huyết Yêu Đại Pháp trong một chớp mắt này được vận chuyển tới cực hạn, lốc xoáy màu máu chung quanh hắn trong nháy mắt lan rộng hơn 100 trượng. Theo thân thể hắn đấu đá lung tung, nhìn lại chỉ thấy một cái đầu Huyết Yêu to lớn, trong tiếng gào thét đụng đầu vào trận pháp người cá kia.

Tiếng nổ truyền khắp dãy núi, trận pháp sụp đổ, người cá khô héo, cái đầu Huyết Yêu tiêu tán... Mạnh Hạo toàn thân tản ra huyết quang chạy ra, tung một quyền đánh xuống, tiếng nổ vang trời, Phàm Đông Nhi phun máu tươi, trên mặt đầy khiếp sợ, lại lần nữa thối lui ra sau.

Giờ khắc này Mạnh Hạo làm cho mọi người bốn phía đều kinh hãi: khí thế của hắn không thể ngăn cản!

- Chết đi! Mạnh Hạo quát lớn, kim bằng tung trảo chụp về phía cần cổ của Phàm Đông Nhi, mắt thấy sắp chụp trúng, Phàm Đông Nhi phát ra tiếng thét lanh lãnh, lập tức trước thân mình nàng hư vô vặn vẹo, trong giây lát biến ảo thành một con giao long toàn thân màu lam, mở to miệng như muốn cắn nuốt kim bằng hóa thân của Mạnh Hạo.

Trong tiếng nổ ầm ầm, giao long sụp đổ, kim bằng hóa thân Mạnh Hạo cũng run lên rồi tiêu tán, huyễn hóa ra thân ảnh Mạnh Hạo.

Phàm Đông Nhi mượn cơ hội này, thi triển bí pháp, không tiếc thân thể chớp mắt một cái gầy đi một vòng, đổi lấy tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đi xa. Nàng vung tay, lập tức trên cổ tay bay ra một cái vòng tay, vòng tay này màu lam, vừa bay ra liền vỡ nát, tạo thành một khu vực như mảnh vỡ tinh tú, trực tiếp chặt đứt thiên địa giữa nàng và Mạnh Hạo.

Dường như nàng đã xé mở một cái khe rãnh tách rời phiến thiên địa này... Phàm Đông Nhi nhìn chằm chằm Mạnh Hạo bên kia, cái nhìn này, dường như muốn ghi nhớ kỹ Mạnh Hạo.

- Chúng ta sẽ còn gặp nhau, lần sau gặp nhau, ta phải giết ngươi!

Phàm Đông Nhi nghiến răng nói, hai tay bấm quyết, lập tức sau lưng nàng hư vô chấn động, mơ hồ xuất hiện một cánh cửa lớn.

Cửa này nối thông tới Cửu Hải Thần Giới!

Mạnh Hạo trong mắt chớp lóe sát cơ, đang định xé mở cái khe rãnh ngăn cách kia, nhưng người hâm mộ Phàm Đông Nhi ở bốn phía, lại có bảy tám người bay tới, ý đồ ngăn cản Mạnh Hạo.

Bảy tám người này tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt tới gần, thần thông biến ảo không ngờ hình thành chân long hỏa phượng, cũng có kim hổ... hóa thành sát phạt. Nhất là một người trong đó, khi phất tay hóa thành con kiến to lớn dài ba xích, lại có nhiều tới hơn một ngàn con, đông nghịt bao phủ phía trước cản đường Mạnh Hạo.

- Không cần lần sau! Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, nhắm hai mắt, hít sâu một hơi, lập tức pháp tướng phía sau hắn rút nhỏ với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Cuối cùng pháp tướng khổng lồ kia lại dung nhập trong cơ thể Mạnh Hạo, chồng lên thân mình hắn.

Pháp tướng vừa nhập vào thân thể, Mạnh Hạo mở mắt ra, tiên khí kinh người trên người hắn chợt bùng phát khí thế cường hãn. Giờ khắc này, hắn chính là pháp tướng, pháp tướng chính là hắn!

Bảy tám người kia mới vừa tới gần, lập tức tâm thần chấn động, cảm giác nguy cơ mãnh liệt trực tiếp xuất hiện trong nội tâm. Dường như giờ khắc này đối với bọn họ, Mạnh Hạo là một tồn tại nguy hiểm không thể tới gần.

Ngay lúc bảy tám người này biến sắc, Mạnh Hạo bước ra một bước, chỉ là một bước rơi xuống, lập tức hư vô chấn động, hai thiên kiêu tới gần nhất lập tức phun ra máu tươi, trong lúc hoảng sợ vội vàng thụt lùi lại. Mạnh Hạo vốn cũng chưa có ra tay với bọn họ, chỉ mới nhấc lên khí thế đã làm cho bọn họ bị thương... đối với bọn họ mà nói, Mạnh Hạo cực kỳ kinh khủng.

Mấy người khác, cũng đều từng người hít ngược hơi lạnh, hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo, rồi toàn bộ dừng lại không dám tới gần. Mà những người khác ở bốn phía, cũng đều nhìn thấy một màn này, lần nữa nhận thức sự cường hãn của Mạnh Hạo.

Ngay cả Phàm Đông Nhi, cũng đều hoảng sợ biến sắc.

Mạnh Hạo lại bước ra một bước, tiên mạch hư ảo trong cơ thể thời khắc này vận chuyển, tản ra một loạt ánh sáng sáng chói lưu chuyển trong toàn thân Mạnh Hạo, làm cho bước thứ hai của Mạnh Hạo này rơi xuống, dường như vượt qua hư vô, đạp ngay tại khe rãnh kia, hắn chấn động toàn thân, dường như bị ảnh hưởng, nhưng vẫn bước ra bước thứ ba!

Giờ khắc này, tu sĩ bốn phương tám hướng toàn bộ không ngừng truyền ra tiếng hít hơi lạnh.

- Pháp tướng dung hợp với thân thể, đây là bước chân vào Tiên Cảnh mới có thể làm được! Hiện tại hắn hiển nhiên còn không phải Tiên Cảnh, chỉ là đến rất gần, nhưng không ngờ cũng có thể làm được!

- Hắn đúng thật là tu sĩ của Nam Thiên Đại Địa sao...

- Mạnh Hạo này, quá mạnh mẽ! Chú định sau trận chiến này, nếu hắn không rơi xuống, nhất định sẽ dương danh núi thứ chín!

Ngay thời điểm này, Mạnh Hạo bước ra bước thứ ba. Bước thứ ba vừa rơi xuống, khe rãnh run rẩy, thân thể hắn dường như sắp vượt qua khe rãnh!

Đúng lúc này, cánh cửa hư ảo phía sau Phàm Đông Nhi, hoàn toàn hiển lộ, cánh cửa chậm rãi mở ra, Phàm Đông Nhi nhẹ thở ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mạnh Hạo một cái, xoay người định bước chân vào cánh cửa kia.

- Tiểu Thanh!

Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng.

Ngay khoảnh khắc thanh âm của hắn truyền qua khe rãnh, nữ thi thủy chung đi theo phía sau Phàm Đông Nhi, cặp mắt vô thần, đột nhiên chớp một cái, mái tóc đen thật dài quỷ dị bay lên quấn quanh Phàm Đông Nhi.

Phàm Đông Nhi hoàn toàn biến sắc, trong lúc cấp bách không tiếc phun ra máu tươi, một chân bước vào cánh cửa... Cùng lúc đó, truyền ra tiếng nổ ầm ầm, bước thứ tư của Mạnh Hạo rơi xuống, trực tiếp vượt qua khe rãnh. Khi xuất hiện, cả người hắn tiên khí lượn lờ, chớp mắt một cái tới gần, vươn tay chụp một trảo về hướng Phàm Đông Nhi.

Phàm Đông Nhi phát ra tiếng gào thê lương, hơn phân nửa người đã đi vào cánh cửa hư ảo, mắt thấy sắp biến mất... Mạnh Hạo nhíu mày, hắn cảm nhận được nguy cơ từ bên trong cánh cửa truyền ra, nhưng lại không chút chần chờ thi triển Trích Tinh Pháp, bàn tay hư ảo ngay khoảnh khắc Phàm Đông Nhi sắp biến mất, chụp nắm lấy... mái tóc của nàng.

Hung hăng kéo một cái, bên trong truyền ra tiếng kêu rên, Phàm Đông Nhi biến mất, cánh cửa hư ảo kia cũng trong một tiếng nổ "ầm" biến mất. Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, trong tay của hắn có một dúm tóc, gốc tóc còn dính máu tươi.

Nhìn dúm tóc trong tay, Mạnh Hạo nghĩ tới những thuật pháp thu được trong Yêu Tiên Cổ Tông trước kia, có một phép nguyền rủa, vì thế lập tức thi triển. Sau khi thiêu đốt tóc này thành màu xanh biếc, thổi một hơi, bấm quyết, xuất hiện một luồng khói xanh. Mạnh Hạo thu lấy luồng khói này... Đây chính là lợi khí cho sau này hắn gặp Phàm Đông Nhi, sẽ đối phó với nàng.

Bốn phía rất yên tĩnh, mọi người tại đây đều nhìn về hướng Mạnh Hạo, không có người nào lên tiếng. Giờ khắc này Mạnh Hạo có lực uy hiếp cực lớn với tất cả thiên kiêu, mà những người hộ đạo kia vì không thể giải mở phong ấn, nên ở nơi này... cũng không phải đối thủ của Mạnh Hạo.

Nhất là những người đã từng ra tay đối phó với Mạnh Hạo, đều kinh sợ trong lòng, bắt đầu âm thầm lui về sau, Mạnh Hạo quét ánh mắt nhìn lướt qua mấy người này, rồi xoay mình nhìn về phía Quý Âm trên dãy núi cách đó không xa.

Từ đầu đến cuối, Quý Âm chỉ khoanh chân ngồi ở đó, nhìn Mạnh Hạo với Chân Tiên tám thành đi tới vô địch.

- Quý Âm, cầm vật của ta, là có nhân quả với ta, ngươi xác định không? Mạnh Hạo nhìn Quý Âm, bình tĩnh lên tiếng.

- Ngươi cũng cầm vật của ta! Quý Âm nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi lên tiếng.

Mạnh Hạo nghe nói vậy trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, nhoáng một cái hóa thành đại bàng, toàn thân tiên khí tràn ngập, gào thét bay thẳng tới chỗ Quý Âm.

Tốc độ cực nhanh, một đường huyết quang tràn ngập, đã không phải là kim bằng, mà là xích bằng!

- Thu thập ngươi, rất đơn giản! Mạnh Hạo thoáng cái đã tới gần, thanh âm truyền ra, chỉ là một câu nói lại để lộ ra ý bá đạo vô thượng. Loại bá đạo này, mọi người nghe vào trong tai đều rất kinh hãi.

Nên biết rằng, đó là Quý Âm, tuy rằng tranh đoạt đạo tử của Quý gia thất bại, nhưng hắn vẫn là thiên kiêu của Quý gia!

Mà Quý gia... đó là người chủ của núi thứ chín!

- Buồn cười! Quý Âm nhàn nhạt lên tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1181: Trảm và Cấm!

Khi lời nói truyền ra, Quý Âm hai mắt chợt lóe lên, nhìn Mạnh Hạo đang phóng tới, tay phải chậm rãi nâng lên chỉ về hướng Mạnh Hạo.

Lập tức hư vô trước mặt hắn xuất hiện từng gợn sóng, huyễn hóa ra thành hai con cá màu đen, bơi đan xen vào nhau trực thẳng hướng Mạnh Hạo.

Trong nháy mắt, khi chúng tới gần, Mạnh Hạo liền hừ lạnh một tiếng, tay phải vừa vung lên thì tám thành lực lượng Chân Tiên chợt bạo phát, tạo thành một cỗ âm thanh động trời, trực tiếp chấn toái bát phương, hình thành lốc xoáy màu máu, trông như một chiếc miệng lớn, trực tiếp cắn nuốt cặp cá kia.

Nhưng ngay tại lúc cắn nuốt, hai con cá kia chợt nhảy lên, trực tiếp hóa thành hai con hắc long ở giữa không trung, gầm gừ xông thẳng về phía Mạnh Hạo, mắt thấy sắp đụng chạm, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, lập tức sơn mạch biến ảo, trấn áp hai con hắc long.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, hắc long vỡ vụn, nhưng lại có hai đạo hắc ti, dường như không thể bị hủy, trực tiếp in vào trong lòng bàn tay Mạnh Hạo, như muốn ngang tàn chui vào cơ thể hắn. Cũng tại lúc này, ở giữa thiên địa, trong đầu của tất cả những người quen biết Mạnh Hạo đều khẽ rung động, như có một cỗ sức mạnh vô hình dao động nhân quả giữa bọn họ với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thần sắc ngưng trọng, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, khi bước đi, tựa như không để ý đến nhân quả đang dao động, trực tiếp đi tới bên cạnh Quý Âm, tay phải nâng lên, lốc xoáy màu máu xuất hiện, bỗng nhiên bị ấn xuống.

Quý Âm thần sắc vẫn như thường, khi hai mắt chợt lóe lên, nhân quả toàn thân hắn bỗng nhiên bạo phát, sau lưng hắn nháy mắt xuất hiện vô số thân ảnh, đó là vô số những người bị hắn nhớ hoặc là người ghi nhớ hắn.

Thậm chí trong đó có một thân ảnh, không ngờ lại là Mạnh Hạo.

Vô số thân ảnh này, mỗi một người đều là một sơi dây nhân quả, lúc này đây toàn bộ bạo phát, như một mình Mạnh Hạo, đi đối phó với vô số người.

Trong tiếng nổ "ầm ầm". Ngọn núi sụp đổ, hai người đồng thời bay ra, tại giữa không trung trong nháy mắt quyết đấu hơn trăm lần.

Huyết Yêu Đại Pháp nổ ầm ầm. Quý Âm nhíu mày, nhưng lại không lui về sau. Nhân quả toàn thân đồng loạt chớp nháy, khi phát tán ra bên ngoài, giam cầm hư vô, giam cầm thời gian, nhưng lại cân bằng Huyết Yêu Đại Pháp, không bị hút đi.

Trong lúc phất tay, tay phải hắn bấm quyết, chỉ về phía những thân ảnh thuộc về Mạnh Hạo trong vô số những thân ảnh sau lưng kia. Một chỉ này, lập tức khiến thân ảnh kia run rẩy, phun ra máu tươi.

Mà Mạnh Hạo, sắc mặt chợt biến, lồng ngực bỗng nhói đau, nhưng trong mắt ngập tràn sát cơ, miễn cưỡng bước đi, tay phải nâng lên, lập tức vô số sơn mạch xuất hiện, Đệ Cửu Sơn biến ảo, hung hăng đè ép xuống phía dưới.

Trong tiếng nổ ầm ầm, Mạnh Hạo hóa thân đầu Huyết Yêu, trực tiếp va chạm, khiến đất trời biến sắc, cho dù là Quý Âm cũng không thể không lùi lại phía sau. Nhưng khi bấm quyết, vô số nhân quả xung quanh hắn cùng lan ra, hóa thành vô số những sợi tơ rối rắm, hướng thẳng về phía Mạnh Hạo lao tới.

- Đạo nhân quả, nhẹ không thể dính, dính vào ắt có báo!

Trong khi Quý Âm nói, những sợi tơ nhân quả bỗng chốc quấn xung quanh Mạnh Hạo, Mạnh Hạo tâm thần chấn động, thầm giật mình. Hắn bỗng ngửa đầu rống lên, thân thể lập tức bành trướng vô hạn, tựa như pháp tướng xuất ra, chống đỡ thiên địa, muốn xông ra từ trong vô số nhân quả này.

- Trảm nhân quả! Quý Âm trong mắt lóe hàn quang, nhìn Mạnh Hạo, tay phải nâng lên, bỗng nhiên chém xuống.

Lời vừa nói ra, nháy mắt khắp cả bầu trời, khắp cả thế giới, khắp cả mặt đất, bỗng nhiên trở nên tĩnh mịch, dường như quy tắc bị thay đổi, dường như pháp tắc bị ảnh hưởng, dường như thời gian bị dừng lại.

Hết thảy của hết thảy, tại thời khắc này, đều trở nên tĩnh lặng.

Thân thể Mạnh Hạo bị giam giữ giữa không trung, nhưng trong khoảnh khắc bị giam cầm, tay phải của hắn cũng nâng lên, chỉ hướng về Quý Âm.

Hắn không lên tiếng, nhưng Cấm Nhân Quả trong Yêu Phong bát cấm lúc này đây bỗng nhiên triển khai trong tay Mạnh Hạo!

Một cái là Trảm Nhân Quả. Một cái là Cấm Nhân Quả.

Trảm Nhân Quả, chém đứt sợi dây nhân quả, sống cũng chính là chết!

Cấm nhân quả, để nhân quả tự giam cầm, nhân quả càng nhiều, cấm chế càng lớn.

Quý Âm toàn thân nhân quả lượn lờ, trông rất kinh khủng, nhưng Mạnh Hạo lại trông thấy, đây rõ ràng là một cái bia tốt nhất để thi triển Cấm Nhân Quả!

Bị giam giữ, trên thân Mạnh Hạo trực tiếp tản ra vô số sợi tơ sáng tối bất định với nhiều màu sắc rực rỡ. Mỗi một sợi tơ đều là nhân quả trong cuộc đời Mạnh Hạo.

Những sợi tơ kết thành khóm, lại lan ra bên ngoài, phủ khắp bát phương, thậm chí còn có chút liên quan tới những tu sĩ ở xung quanh, tràn ngập khắp cả Nam Thiên Đại Địa.

- Nhân quả chi đạo, Quý mỗ từ nhỏ đã bị quấn quanh, ta sẽ chém toàn bộ nhân quả của ngươi, chỉ chém một sợi trong số đó, sợi này dứt, cuộc đời ngươi nhân quả không vẹn, dừng bước ở Tiên Cảnh. Quý Âm xem ra rất bình tĩnh. Nhưng thâm tâm lại rất cố kỵ Mạnh Hạo, cho nên lần này hắn cuối cùng cũng ra tay thi triển đạo pháp mạnh nhất của mình.

Lúc này tay phải hắn nâng lên, khẽ phất, nhân quả trên người Mạnh Hạo dường như bị người khác lật xem, rồi như mau chóng liên kết với sợi tơ nhân quả tự thân trên người hắn.

Một màn này, khiến cho tất cả tu sĩ, cho dù là thiên kiêu, cũng phải biến hóa thần sắc, kinh hãi trong sự trầm mặc.

- Đây chính là Quý gia…

- Nhân quả chi đạo, thiên hạ không thể đối chọi, nghe đồn nhân quả đạo do Quý chủ thi triển khiến Quý chủ năm đó nhiều hơn một ông trời!

- Quý Âm này không hổ là tồn tại có thể tranh đoạt đạo tử năm đó, ta nghe nói, khi hắn ra đời thì có dị tượng, nhân quả nhập thân, tạo hóa trên nhân quả đạo, rất là kinh người.

- Tên Mạnh Hạo này… chết chắc rồi!..

Nhưng khi Quý Âm lật giở nhân quả của Mạnh Hạo, bỗng nhiên sắc mặt

biến đổi, thần sắc lộ ra vẻ khó tin, một màn này người ngoài không nhìn thấy được nhưng nhân quả trên thân hắn, một lúc này, bỗng nhiên hỗn loạn.

Mà sợi tơ liên kết nhân quả của hắn và Mạnh Hạo, cũng tại thời khắc này, ầm ầm đứt đoạn, không phải một sợn, mà là từng sợi, tiếng nổ ầm ầm vang lên, mỗi một tiếng nổ đều kinh người, nhân quả mà hai người cùng liên kết, nhanh chóng bị đứt đoạn.

Cùng lúc đó, sợi tơ nhân quả ở chỗ Mạnh Hạo đang từ từ ảm đạm, thân thể bị giam giữ của hắn, cũng đã khôi phục bình thường, hắn đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn Quý Âm,

Quý Âm thời khắc này, thân thể run rẩy, thần sắc mang theo vẻ không thể tin được, sợi tơ nhân quả xung quanh hắn triệt để hỗn loạn, từng đợt tiếng nổ truyền ra.

Từng sợi, từng sợi tơ nhân quả, lan ra vô tận vô biên, khi nhìn bên ngoài thân thể Quý Âm, hư vô vặn vẹo, sợi nhân quả đan xen vào nhau, mỗi một lần dao động, mỗi một lần va chạm, đều phát ra ánh sáng chói lóa.

Thân thể hắn ngày càng run rẩy, cùng lúc đó, một sợi nhân quả đột nhiên buông lỏng xuống, trực tiếp chui vào trong cơ thể Quý Âm, giống như bị phong ấn. Nháy mắt sợi tơ nhân quả quấn quanh thân thể hắn như theo đó mà rớt xuống, đồng loạt quấn quanh, từng sợi từng sợi chui vào trong cơ thể hắn, biến mất không thấy tăm hơi.

Còn bộ dạng của hắn cũng vì từng sợi nhân duyên biến mất mà từ từ hiện ra.

Một màn này khiến cho người xung quanh đều thất kinh, bọn họ không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, lúc trước rõ ràng là Quý Âm đang thi triển Trảm Nhân Quả, nhưng chớp mắt, Quý Âm hình như bị thua thiệt lớn.

Tất đều diễn ra chỉ trong vài hơi thở, rất mau, dung nhan của Quý Âm, lần đầu tiên hiện lên trong mắt người ngoài. Khi từng ánh mặt từ bốn phía xung quanh đặt trên mình Quý Âm, lập tức tiếng kinh hô truyền ra, cũng có người mở to con mắt.

Thứ mà bọn họ thấy được, là khuôn mặt của nữ nhân, nữ nhân này dung nhan tuyệt mỹ, hơi tái nhợt, trên mi tâm có ấn ký song ngư, khắp người tản mát ra cái đẹp thiếu khỏe mạnh.

Nàng ta… mới là Quý Âm!

Cho dù là tại Quý gia, cũng rất ít người biết được, nàng là một nữ nhân!

Bốn bề yên tĩnh, tất cả mọi người đều đang nhìn Quý Âm. Quý Âm run rẩy, nàng có thể cảm nhận rõ ràng tu vi của mình đang dần tiêu tán, nhân quả mà bản thân tu luyện dường như bị một cỗ lực lượng kinh người quấy nhiễu, trở thành phương thức mà đối phưng dùng để giam cầm mình!

- Điều này không thể nào… Nàng tâm thần chấn động, kể từ khi nàng tu hành nhân quả cho tới nay, chưa bao giờ gặp phải tình huống này, điều này với nàng mà nói, quá kinh khủng.

- Ngươi… Quý Âm sắc mặt tái nhợt, nhìn Mạnh Hạo, lúc này trên người nàng, một sợi nhân quả sau cùng cũng đã chui vào trong cơ thể, hóa thành một bộ phận phong ấn.

Thân thể của nàng hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người, đó là một nữ tử mặc váy đen, sự tái nhợt của nàng đối lập với màu đen của y phục khiến cả người nàng lộ ra vẻ hư nhược trước nay chưa từng có.

- Ngươi làm sao mà làm được vậy!

Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, đôi mắt lạnh lùng, bước lên một bước, trực tiếp tới bên cạnh Quý Âm. Quý Âm đã mất đi toàn bộ tu vi, căn bản không cách nào vùng vẫy, bị Mạnh Hạo trực tiếp tóm lấy, thu vào trong túi trữ vật.

Giờ khắc này, người xung quanh đều kinh hãi, ai nấy khi nhìn về phía Mạnh Hạo, đều cảm thấy trên người hắn tựa như ẩn chứa sự thần bí khó dò.

Trận chiến này, người ngoài xem không hiểu lắm, duy chỉ có Mạnh Hạo và Quý Âm bọn họ mới hiểu chỗ đáng sợ của đối phương. Trảm Nhân Quả của Quý Âm một khi bị chém phải, Mạnh Hạo đã từng trải qua, nên biết điểm kinh khủng của nó.

Còn Cấm Nhân Quả của hắn, chính là khắc tinh của nhân quả đạo, nhân quả càng nhiều, cấm chế càng mạnh, mức độ kinh người của pháp này, chuyên để đối phó người Quý gia.

- Giết hắn, kẻ này nếu không chết, tạo hóa tất cả sẽ đều trong tay hắn, không thể giữ lại mạng cho hắn được!.

- Thái Dương Tử, Lý Linh Nhi, Tôn Hải, còn có Tống La Đan, Phương Vân Dịch đều đã bị hắn bắt đi, nay lại thêm Quý Âm, kẻ này đã gây ra đại họa, ắt phải chết không nghi ngờ!

- Hắn nhất định phải chết, hắn tuy mạnh, nhưng chỉ có một người!

- Có thể đối kháng với nhân quả đạo, trên người hắn nhất định có chí bảo, rất có khả năng là tạo hóa của Tiên Cổ Đạo Tràng! Xung quanh lập tức có người lên tiếng, âm thanh mơ hồ bất định, tràn đầy ý khích bác mọi người giết Mạnh Hạo.

Cùng với sự vang vọng của thanh âm, ánh mắt của mọi người xung quanh đều chớp động, bọn họ không phải không nghe ra ý trong lời nói,

lời nói này, cũng không phải không có đạo lý.

Ngay khi nội tâm mọi người dậy sóng, Mạnh Hạo đứng giữa không trung sát cơ chợt lóe, điện quang ở lôi đỉnh lượn lờ, thân ảnh hắn chớp cái biến mất, khi xuất hiện, đã bất ngờ đứng bên cạnh nhân ảnh đội nón tre.

Mạnh Hạo vừa xuất hiện, người đội nón tre sắc mặt bỗng đại biến, người ban nãy lên tiếng chính là hắn. Lúc này hắn đang lùi về sau, nhưng tốc độ Mạnh Hạo nhanh hơn, trực tiếp đuôi theo, tám thành Chân Tiên hoàn toàn bạo phát, trong tiếng nổ ầm ầm, liên tục bảy quyền trực tiếp một mạch đánh thanh niên này thành cám.

Sau khi lấy nón tre, thu vào trong túi trữ vật, mấy chục thân ảnh ở xung quanh hô hoán tránh ra, tại nơi cách đó không xa, hàng trăm người đồng loạt bay tới, muốn quần công giết chết Mạnh Hạo.

- Các ngươi không cần nóng vội ra tay làm gì, từ nay về sau, cho đến khi các ngươi rời khỏi Nam Thiên Đại Địa, khoảng thời gian đó… ta sẽ chơi với các ngươi một trò chơi.

- Một cuộc, đi săn! Mạnh Hạo thản nhiên lên tiếng, thân thể vừa lắc, Di Hình Hoán Vị chớp mắt ra xa. Trước đây khi hắn là ngũ thành Chân Tiên, trong cục diện chém giết hắn đã có thể thoát ra, nay bát thành Chân Tiên, hắn muốn đi, người ở đây không cách nào giữ hắn lại được.

Duy chỉ có thanh âm của hắn vang vọng khắp bốn phương tám hướng, khiến cho tất cả những ai nghe thấy, trong lòng đều cả kinh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1182: Dọn sạch chiến trường!

Mạnh Hạo thân ảnh hóa thành cầu vồng, thoắt đã đi xa, phía sau mấy trăm người truy kích, nhưng tại đây, bọn chúng kẻ thì tu vi không bằng Mạnh Hạo, kẻ thì không thể giải trừ phong ấn, cộng thêm khả năng Di Hình Hoán Vị vô cùng nghịch thiên của lôi đỉnh, cứ vậy mấy canh giờ, bọn chúng liền mất dấu Mạnh Hạo.

Hàng trăm hàng ngàn con người cùng trầm mặc, trong đó có một số dứt khoát bay đi, lựa chọn từ bỏ, muốn rời khỏi Nam Thiên Đại Địa. Nhưng vẫn có không ít người, trong lòng bất cam.

Nhất là những tiểu chủ của những gia tộc tông môn bị Mạnh Hạo bắt giữ thế lực kia là không thể rời đi, chỉ có thể túm tụm vào một chỗ, cùng tìm kiếm Mạnh Hạo.

Tạo hóa của Tiên Cổ Đạo Tràng, cho tới hiện tại, đã hoàn toàn không còn huyền niệm, tất cả đều đã bị Mạnh Hạo thu hoạch, có thể tưởng tượng ra được, cùng với sự rời khỏi của đám người, tên tuổi của Mạnh Hạo không lâu sau cũng theo đó mà truyền khắp Đệ Cửu Sơn.

Giờ khắc này ở sơn mạch, Mạnh Hạo thân thể vô thanh vô tức đi về phía trước, hắn mang một cái nón tre, vật này rất thần kỳ, sau khi đội lên liền có thể che dấu hơi thở, không bị người khác phát hiện, thậm chí ngay cả bộ dáng cũng đều có thể biến đổi.

Nếu chỉ có vậy thì cũng thôi đi, vật này trông có chút kệch cỡm, cho dù hình dáng và hơi thở đều thay đổi, nhưng nón tre vẫn ở nguyên trên đầu, người có tâm, nhìn cái liền có thể nhận ra.

Nhưng... chiếc nón tre còn có một tác dụng khác, đó là khi đội lên, liền có đại đạo chi âm quanh quẩn bên tai, mặc dù có chút mơ hồ nghe không rõ, nhưng âm thanh lọt vào tai, lại có thể khiến cho lòng người tĩnh lặng.

Mạnh Hạo cảm thấy vật này không tồi, vì vậy liền đội lên đầu, khi đi về phía trước, hắn sờ sờ mấy cái túi trữ vật trên người. Vật phẩm trong túi trữ vật của Vương Mộc không ít, khiến Mạnh Hạo nhìn mà sáng cả mắt. Còn mấy cái của đám hộ đạo giả, cũng rất phong phú.

- Phát tài rồi, đám thiên kiêu ở bên ngoài kia, đứa sau càng lắm tiền nhiều của hơn đứa trước. Mạnh Hạo hai mắt sáng sao, sau khi thu hồi lại mấy cái túi trữ vật, liền lắc mình, phi thẳng về phía trước.

Một canh giờ sau, tiếng nổ vang vọng, mặt đất chấn động, có tiếng rống nộ truyền ra, thảm thiết mà động trời. Đây là nơi đoàn người Huyết Lan Giáo của tam giáo lục tông đang ở. Thời gian một nén hương trước, Mạnh Hạo bỗng nhiên xuất hiện, trực tiếp ra tay, nhưng không có giết người, sau khi đánh trọng thương tất cả mọi người, liền thu lấy túi trữ vật.

Hắn vốn dĩ định đi rồi, nhưng sau khi thần niệm quét qua túi trữ vật của một tên thiên kiêu trong Huyết Lan Giáo, hắn liền giận dữ.

Những túi trữ vật này không phải đều trống không, nhưng rõ ràng là đã bỉ giảm đi phân nửa, tựa như trước đây tại chỗ này đã từng bị người khác cướp sạch.

- Chết tiệt! Mạnh Hạo xoay người, đánh cho đám người Huyết Lan Giáo một trận nữa. Mấy tên hộ đạo giả của Huyết Lan Giáo cơ hồ muốn nổi điên, nhưng không thể giải trừ phong ấn, nên chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cho dù bọn chúng có là thiên kiêu. Bị ép viết giấy nợ, cũng chỉ có thể nhịn, bọn chúng đối với tên Mạnh Hạo này, đã hận tới mức không cách nào hình dung.

- Nam Thiên Đại Địa các ngươi đều là cường đạo, đều là giặc cướp! ! Trong thiên kiêu của Huyết Lan Giáo thiên kiêu, có một nữ tử, cũng sắp sửa bật khóc tới nơi.

- Yên tâm, ta sẽ giúp các ngươi báo thù. Dám cướp mối làm ăn của ta! Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, thoắt cái đã rời đi.

Lại ba canh giờ nữa trôi qua, tại một chỗ khác trên sơn mạch, dao động thuật pháp lại truyền ra xung quanh. Đây là nới đoàn người Thanh Liên Thiên của ngũ đại thánh địa đang ở.

Kết cục cũng giống như Huyết Lan Giáo, tại nơi này, Mạnh Hạo chính là vô địch, nơi hắn đi qua, nổ ầm ầm không ngừng vang lên, sau khi hùng hổ đánh trọng thương tất cả mọi người, Mạnh Hạo thu lấy túi trữ vật, lần này xem như phong phú, vẫn chưa bị kẻ khác nhanh chân trước một bước.

Mấy ngày kế tiếp, Mạnh Hạo thường xuyên thường lui tới, thi thoảng có đánh giết, chủ yếu chỉ là đả thương, nhưng cho dù là như vậy, cũng đều khiến cho người người oán hận, thậm chí đã có không ít thế lực, đã lựa chọn rời đi, bay thẳng ra khỏi Nam Thiên Đại Địa, cho đến khi đặt chân vào tinh không, ai nấy mới thở ra nhẹ nhõm, tu vi của đám hộ đạo giả cũng đều khôi phục, mặc dù hận Mạnh Hạo tận xương, nhưng không cách nào bước chân lại vào tinh tú, chỉ có thể mang hận, giậm chân rời đi.

Đây là dọn sạch chiến trường...

Một mình Mạnh Hạo đối kháng với thiên kiêu và hộ đạo giả của gia tộc tông môn thuộc Đệ Cửu Sơn Hải, trực tiếp tại dãy sơn mạch này bắt đầu dọn dẹp. Phàm là những kẻ bị hắn vô tình gặp được đều không thoát khỏi cái vận mệnh bị cướp.

Nhất là những tên miệng túi trống rỗng, đều phải viết giấy nợ. Nếu gặp phải kẻ không phối hợp, Mạnh Hạo trực tiếp lôi tóc kẻ đó kéo đi như đối phó với Tôn Hải năm đó.

Tiếp đó ngày càng nhiều tông môn gia tộc lựa chọn rời đi, ngay cả Thái Dương Sơn cùng Lý gia, cũng không rời đi không được, họ không dám tiếp tục ở tại chỗ này, chỗ này đối với bọn họ mà nói, là nguồn gốc của sự đau khổ.

Rõ ràng có tu vi cường hãn, vậy mà lại bị phong ấn, bị một tên tiểu bối như Mạnh Hạo đánh bại, khiến thâm tâm họ đã sớm phát điên.

Mấy ngày sau, Mạnh Hạo tìm kiếm cả một ngày cũng không phát hiện có người còn ở trên sơn mạch này, ngẫm nghĩ một hồi, chắc hẳn là không còn ai. Khi hắn đang định rời đi, thì bước chân bỗng ngừng lại, xoay người nhìn về hướng đằng xa, với tu vi lúc này của hắn, mơ hồ có thể cảm nhận được một chút dao động ở phía đằng xa kia.

- Còn có kẻ vẫn chưa đi? Mạnh Hạo rất ngạc nhiên, mấy ngày nay hắn hăng say dọn dẹp chiến trường, vốn tưởng rằng không ai sẽ chọn ở lại, vậy mà giờ lại thấy có kẻ không đi.

Mạnh Hạo thoắt cái rời đi, không lâu sau, hắn trông thấy tại trong sơn mạch có bốn người đang vận chuyển tối đa tốc độ, tiến về phía trước, trong đó có một người, chính là Phương Hương San, hai bên là hai hộ đạo giả, phía sau cùng là một lão giả, chính là một trong những hộ đạo giả của Phương Vân Dịch.

Sự xuất hiện của Mạnh Hạo khiến cho bốn người sắc mặt đại biến, hai thân bà lão lập tức bước ra, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, sắc mặt Phương Hương San biến hóa, nhìn Mạnh Hạo với sự khiếp sợ.

- Những kẻ khác đều đã đi cả rồi, sao các ngươi còn không đi. Mạnh Hạo nhìn bốn người, lên tiếng.

Hắn vừa nói ra câu này, sắc mặt Phương Hương San liền biến chuyển, hai bà lão lập tức xông lên, trực hướng Mạnh Hạo.

- Tiểu chủ đi mau! !

- Đi tìm tộc thúc Phương Tú Phong của ngươi, tìm được hắn, ngươi sẽ an toàn!

Khi hai bà lão xông về phía Mạnh Hạo, lão giả kia liền tóm lấy Phương Hương San, tức tốc triển khai toàn bộ tốc độ, hóa thành một đạo cầu vồng bắn đi. Bọn họ trước đó vô cùng thận trọng, chính là sợ dẫn dụ mj tới, hiện tại mắt thấy Mạnh Hạo xuất hiện, liền không cần ẩn giấu tung tích nữa, nên tốc độ cực nhanh.

Mạnh Hạo nghe thấy ba từ Phương Tú Phong, không nhịn được ho khan một tiếng, đang muốn nói cái gì đó, thì hai bà lão kia đã áp tới, xuất thủ vô cùng tàn nhẫn, khói độc tản ra, bên trong mơ hồ ẩn chứa u quang lóng lánh, nơi khói độc đi qua, cỏ cây bốn phía lập tức khô héo.

Mạnh Hạo nhíu mày, tay phải nâng lên đánh xuống một chưởng, Thôn Sơn Quyết lập tức huyễn hóa ra sơn mạch, tung hoành bát phương, trực tiếp trấn áp nhị lão.

Nổ ầm ầm truyền ra, nhị lão toàn lực xuất thủ, tu vi Ngụy Tiên tu vi hoàn toàn bạo phát, kiên quyết cản trở bước chân của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, khi phất tay pháp tướng liền biến ảo, một quyền nện xuống mặt đất, mặt đất chấn động. Khi mặt đất không ngừng vỡ vụn, Huyết Yêu Đại Pháp ầm ầm vận chuyển, hắn quyết định không đuổi bắt nữa, mà ở lại đây đấu pháp với nhị lão.

Một nén nhang sau, tiếng nổ ầm ầm kinh thiên, nhị lão phun ra máu tươi, thân thể khô héo, trực tiếp rơi xuống mặt đất, người nào người nấy sắc

mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo mang theo sự oán độc.

- Ngươi chết chắc rồi !

- Nơi này là Nam Thiên Đại Địa, Phương gia ta có cường giả ở chỗ này trấn thủ, ngươi dám đối với ta đằng như thế, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

- Ta không giết các ngươi, chớ tự mình tìm chết! Mạnh Hạo lạnh giọng lên tiếng, xoay người thoắt cái liền đuổi theo truy kích.

Hắn luôn cảm thấy Phương Hương San kia có cái gì đó không đúng, ở đây mọi người đã lũ lượt rơi đi, tại sao bọn họ vẫn còn ở lại cho tới bây giờ. Điều quan trọng là, ban nãy Mạnh Hạo vừa mở miệng, Phương Hương San kia sắc mặt liền đại biến.

- Hay là, nơi này còn có cái tạo hóa gì mà ta chưa thu được? Mạnh Hạo rất là tò mò, vội vã đi, phía sau hắn nhị lão sắc mặt biến hóa, cắn răng bay lên, đuổi theo hướng Mạnh Hạo.

Giờ này khắc này, ở bên ngoài Nam Thiên Tinh ngoại, trong vô tận tinh không, đột nhiên, có chín trận pháp cực lớn xuất hiện, quang mang vô tận. Trận pháp vận chuyển trong tiếng nổ “ầm ầm”. Trong chín đại trận này, bất ngờ xuất hiện hơn mười thân ảnh.

Những thân ảnh này đều mơ hồ, hiển nhiên không phải bản thể, mà là thần niệm phân thân biến thành, có thể coi là là thần niệm, sự xuất hiện của chúng, đều khiến cho tinh không gợn sóng, từng luồng uy áp cường đại uy áp, trực tiếp phủ xuống Nam Thiên Tinh.

Cùng lúc đó, trong mười mấy người mới đến này, lập tức có thanh âm truyền ra.

- Phương đạo hữu, chuyện Tiên Cổ Đạo Tràng... Thôi, Quý mỗ chỉ hy

vọng Quý Âm của tộc ta quay trở về lai, xin Phương đạo hữu giơ cao đánh khẽ...

- Thái Dương Sơn ta có thiên kiêu bị bắt ở đây, xin Phương huynh... thả người đi!

- Lý gia ta luôn có quan hệ hệ sâu xa với Phương gia ngươi, vì hà cớ gì mà tại nơi này, hậu bối Lý Linh Nhi lại bị bắt… nó là một con bé, một khi không giữ được trong sạch, Lý gia ta có thể nhịn, nhưng Phương Tú Phong, ngươi đừng quên Lý Linh Nhi có hôn ước với nhà ngươi!

- Phương huynh, con cháu Tống mỗ cũng bị bắt ở nơi này, Phương huynh ngươi và ta năm đó mới gặp mà như đã quen từ lâu, ngươi xem…

- Phương huynh, giáo tông của Đế Tiên Giáo ta là chấp hữu với ngươi, ài... Giáo tông bế sinh tử quan không thể đi ra ngoài, ngươi... ngươi cấp cho chút thể diện đi, Tôn Hải đó là hậu bối nhất mạch của ta.

- Phong đại ca... Lão tổ đối với chuyện này cũng rất bất đắc dĩ, để cho ta tới tìm ngươi... con trai ta, cũng chính là cháu ngươi, Phương Vân Dịch cũng bị bắt rồi ...

Khi thanh âm quanh quẩn vang vọng, trong Đông Thổ Đại Đường, Thủy Đông Lưu lắc đầu cười, thân thể mơ hồ biến mất, Phương Tú Phong hai vợ chồng cười khổ, cấm chế trước Tiên Cổ Đạo Tràng sau khi biến mất, bọn họ thấy được từng tràng cảnh đã phát sinh, cũng nghe được một số chuyện.

- Tiểu tử này, cũng quá... Phương Tú Phong thở dài, hắn cảm thấy có chút đuối lý, nếu những người phía ngoài kia, vừa tới liền dữ mồm, ngược lại dễ xử lý hơn, đằng này ngôn từ lời nói đều rất ôn hòa, nhất là những người thực sự có quan hệ tốt với hắn, điều này khiến Phương Tú Phong có chút ngượng ngùng.

Thê tử bên cạnh hắn, mẫu thân của Mạnh Hạo, thì mặt mày hớn hở, rất là đắc ý.

Sau khi hai người liếc nhìn nhau, Phương Tú Phong chỉ hơi trầm ngâm, tay phải bỗng nhiên hướng về phía bầu trời vung lên, lập tức bầu trời chấn động, xuất hiện một vết rách lớn, trong tinh không kia hơn mười đạo thân ảnh, trong nháy mắt ập tới.

Sự xuất hiện của mười mấy người này lập tức khiến Nam Thiên Tinh chấn động, uy áp mơ hồ tràn ngập, thân ảnh của bọn họ vẫn mơ hồ như cũ, nơi này dù sao cũng là Nam Thiên Tinh, tại đây, bọn họ không thể không cẩn thận một chút.

Sau khi ôm quyền cúi đầu hướng hai vợ chồng Phương Tú Phong. Phương Tú Phong cười khổ.

- Chư vị đạo hữu, chuyện này... Thôi, ta dẫn bọn ngươi đi xem một chút, chắc chắn cho các ngươi hậu bối bình an.

Những này người cũng đều rất khách khí, đối với Phương Tú Phong tại nơi này, bọn họ không muốn đắc tội, dưới sự chỉ dẫn Phương Tú Phong, cả đám người hóa thành cầu vồng, hướng thẳng tới Tiên Cổ Đạo Tràng. ---------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1183: Gia trưởng tới rồi

Khe nứt to lớn trên bầu trời, tu sĩ khắp cả Đông Thổ đều có thể nhìn thấy. Khi Mạnh Hạo truy kích Phương Hương San, cũng ngẩng đầu nhìn lên, bỗng chột dạ.

Nhưng chớp mắt đã bình tĩnh trở lại, tiếp tục truy kích.

Phương Hương San ở phía trước, lão giả bên cạnh tóm lấy cánh tay nàng, triển khai tốc độ cao nhất, không tiếc thi triển bí pháp, huyết độn mà đi, nơi này vốn gần ranh giới sơn mạch, khi hay người bỏ chạy đã tiến tới ngày càng gần, không bao lâu, trực tiếp chạy ra khỏi sơn mạch, hóa thành hai đạo cầu vồng, đang muốn xông về Đông Thổ Đại Đường, thuộc Vệ Thành của Phương gia.

Mà Mạnh Hạo lúc này cũng đã đuổi tới, hai bà lão sau lưng hắn, mang theo sự oán độc đuổi tới.

- Chỉ cần tìm thấy được tộc thúc của ngươi, tất cả đều có thể giải quyết, tên Mạnh Hạo này ắt phải chết không còn nghi ngờ gì! Lão giả lo lắng, nói với Phương Hương San, Phương Hương San cắn môi gật đầu. Trong lòng nàng tràn ngập kinh hoảng, nhưng cũng tin rằng, chỉ cần tới được chỗ tộc thúc, tất cả nguy cơ đều có thể hóa giải, hơn nữa còn có thể khiến tên Mạnh Hạo kia phải trả giá.

Nàng cho là như vậy, lão già cũng cho là như vậy, còn có hai bà lão mang theo ánh mắt oán độc ở phía sau Mạnh Hạo, cũng cho là như vậy.

- Tộc thúc tọa trấn Nam Thiên Tinh, bất kỳ ai gây bất lợi cho Phương gia, người nhất định sẽ ra tay ngăn cản!

- Tộc thúc ngươi cho dù có yêu cầu đối với việc tiến nhập Nam Thiên

Đại Địa chuyến này, nhưng dẫu sao hắn cũng là người của Phương gia, Mạnh Hạo kia độc ác vô cùng, ắt phải chết!

- Chỉ cần thấy được tộc thúc, Mạnh Hạo kia chết chắc, cho dù sư môn của hắn ở Nam Thiên Đại Địa có căn cơ thâm sâu đến bực nào, cũng cứu không được hắn.

Hai người ở trước, Mạnh Hạo ở sau, hai bà lão ở sau nữa, năm người rin rít xông ra khỏi sơn mạch. Mạnh Hạo tay phải nâng lên, tóm về phía trước, ầm một tiếng, lão giả đang lôi Phương Hương San chạy thân thể run rẩy mãnh liệt, phun ra một ngụm máu, tránh một kích này của Mạnh Hạo. Thần sắc lão càng trở nên oán độc, tiếp tục bỏ chạy.

Hai bà lão sau lưng Mạnh Hạo cũng lo lắng xuất thủ, tiếng nổ ầm ầm vang lên.

- Mạnh Hạo, ngươi đừng có mà quá đáng quá, nơi đây đích thực là Nam Thiên Tinh, nhưng nơi đây cũng là đất mà Phương gia tọa trấn.

- Ngươi hôm nay phải chết không thể nghi ngờ!

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, đang định tiếp tục ra tay, hắn cũng không định giết người, chỉ là muốn rà soát túi trữ vật của Phương Hương San một chút, nhưng tại lúc này, trên bầu trời phía xa bỗng nhiên có hơn chục đạo thân ảnh di chuyển với tốc độ khó mà hình dung, như súc địa thành thốn, như dịch chuyển thời không, chớp mắt đã tới gần.

Người cầm đầu chính là phu phụ Phương Tú Phong, sau lưng bọn họ, là mười mấy cường giả tới từ các gia tộc, tông môn.

Phu phụ Phương Tú Phong liếc mắt liền thấy Mạnh Hạo. Phương Tú Phong trợn mắt, mà mẫu thân Mạnh Hạo nhìn thì như nghiêm túc, nhưng trong đáy mắt lại là ý cười.

Mạnh Hạo cũng trông thấy họ, sự chột dạ trong lòng lại nhiều lên một chút. Lão giả và Phương Hương San cũng nhìn thấy nhóm người này, sắc mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Còn hai bà lão thì tựa như cười lớn.

- Tộc thúc cứu con! Phương Hương San lập tức lên tiếng, lão giả sau lưng nàng ta, kích động không thôi, ôm quyền vái lạy Phương Tú Phong.

- Bái kiến Phương Tôn!

Hai bà lão đồng thời dừng lại. Nội tâm tràn ngập kích động cùng vui sướng, vây quanh Mạnh Hạo. Phong kín đường lui của hắn. Thần sắc lộ ra sát cơ mãnh liệt. Mạnh Hạo đối với bọn họ mà nói, đã là người chết.

Sau đó ôm quyền hướng phu phụ Phương Tú Phong.

- Bái kiến Phương Tôn!

Mạnh Hạo sờ sờ mũi, cũng không tiện tiếp tục truy kích, dứt khoát đứng tại chỗ.

Phu phụ Phương Tú Phong đã xuất hiện ở giữa không trung, mười mấy cường giả sau lưng họ cũng lần lượt xuất hiện, cho dù mơ hồ, nhưng uy áp mạnh mẽ hình thanh nên khí thế khiến cho bầu trời tối sầm lại.

Ánh mắt của những người này phút chốc đều đặt trên người Mạnh Hạo, giống như từng ngọn núi, chèn ép xung quanh Mạnh Hạo, trực tiếp phong ấn bát phương.

- Tộc thúc, con là San nhi đây, xin tộc thúc làm chủ cho con! Phương Hương San kích động lên tiếng, sự ấm ức suốt cả chặng đường giờ khắc này đã không thể nhịn được nữa.

- Phương Tôn, hắn chính là Mạnh Hạo, kẻ này lòng dạ ác độc, vô sỉ đến cùng cực, hắn sử dụng thủ đoạn hèn hạ để bắt giữ Vân Dịch!

- Kẻ này không thể giữ, hắn không những bắt Vân Dịch, mà còn làm nhục thần nữ Phàm Đông Nhi của Cửu Hải Thần Giới, thậm chí còn bắt giữ thiên kiêu của các gia tộc tông môn khác, hèn hạ đến cực hạn!

- Không sai, việc quá đáng nhất, chính là hắn đã sử dụng thủ đoạn hèn hạ để cướp đoạt toàn bộ tạo hóa của Tiên Cổ Đạo Tràng, khiến người người giận sôi!

- Người này xấu xa vô cùng, đầu tiên hắn ở bên ngoài Đạo tràng chôn địa lôi, để tất cả mọi người đều bị tổn thất, sau đó lại ở bên ngoài Tiên Cổ Đạo Tràng giả dạng hộ đạo giả, còn tự xưng là người quét rác!.

- Quả thực vô sỉ đến cùng cực, một mình hắng chiến cứ Tiên Cổ Đạo Tràng, bất kỳ ai tiến vào thì không nói, đằng này lại dùng thủ đoạn hèn hạ vơ vét đánh cướp người khác, đã có không ít đồng đạo đều bị hắn hại! Lão giả và hai bà lão lập tức lên tiếng, thanh âm tỏ ra thỏa thê, khi nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt oán độc, như nhìn người chết.

Phương Hương San cũng rơi nước mắt, liên tục cúi đầu hướng về phu phụ Phương Tú Phong.

- Thúc thúc, thẩm thẩm, kẻ này truy sát con tới đây, nếu không phải gặp được hai người, San Nhi nhất định sẽ bỏ mạng tại đây, sẽ không còn được trông thấy hai người nữa. Nàng không phải dòng chính của Phương gia nên chỉ có thể xưng hô thúc thúc, nếu là dòng chính trực hệ thì phải xưng hô Phương Tú Phong là đại bá, dù sao trong dòng chính, Phương Tú Phong là trưởng tử, mà Mạnh Hạo là trưởng tôn.

Mấy người này liên tục lên tiếng khiến phu phụ Phương Tú Phong sắc mặt trầm xuống, Mạnh Hạo càng chột dạ, mặt không khỏi lộ ra vẻ xấu hổ, cùng ngượng ngùng.

Mười mấy người đằng sau Phương Tú Phong, có người lập tức cười lạnh, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo.

- Thì ra ngươi chính là tên tiểu bối Mạnh Hạo.

- Hay cho một tên Mạnh Hạo, còn không thả thiên kiêu của Thái Dương Sơn ta ra, theo lão phu về Thái Dương Sơn chuộc tội!

- Thiên kiêu Linh Nhi của Lý gia ta, giờ đang trong tay ngươi, lập tức quỳ xuống, tự phế tu vi, móc hai con mắt, coi như chuộc tội cho ta!

- Thiên kiêu Tống La Đa của Tống gia ta, làm người ngay thẳng, tu vi bất phàm, bị ngươi bắt giữ, nhất định là do ngươi sử dụng thủ đoạn hèn hạ gì.

- Tôn Hải chắc hẳn ở chỗ ngươi, còn không giao ra, niệm tình ngươi trẻ người non dạ, lão phu sẽ thay cha mẹ ngươi dạy dỗ ngươi một phen!

Nếu không có phu phụ Phương Tú Phong ở đây, ai trong số mười mấy người bọn họ đều có thể ra tay bất kỳ, nháy mắt giết chết Mạnh Hạo. Lúc này đây nói chuyện qua lại, khiến cho xung quanh lập tức trở nên lạnh lẽo.

Sắc mặt phu phụ Phương Tú Phong cũng lạnh lẽo như vậy.

- Thúc thúc, thẩm thẩm. Trong tay người này còn có Tiên Cổ Đạo Lệnh! Phương Hương San sau khi nhìn sắc mặt của mọi người, trong lòng vui vẻ, lập tức lên tiếng, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, cũng đầy vẻ oán độc.

- Các vị tiền bối, Phương Tôn, trên người kẻ này không những có Tiên Cổ Đạo Lệnh, mà còn có thanh đồng đăng, chính chiếc đèn này khiến hắn có bát thành tu vi Chân Tiên! Lão giả vội vàng lên tiếng, hai bà lão cũng lập tức nói lên.

Tất cả mọi người ở xung quanh, dường như đều nhìn xoáy vào Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cúi đầu, giống như đứa trẻ mắc lỗi, càng thêm xấu hổ.

- Lời bọn họ nói có đúng không! Phương Tú Phong nhìn Mạnh Hạo, chầm rãi lên tiếng.

- Cũng không có tốt như lời họ nói. Con cũng đâu phải cố ý. Mạnh Hạo chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn cha mẹ, nhỏ giọng nói.

- Lời nói giữa Phương Tú Phong và Mạnh Hạo, đám người Phương Hương San không phát giác ra cái gì, nhưng trong mười mấy cường giả, lại có mấy người nội tâm vừa động, mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Phương Tú Phong hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, trực tiếp đánh tan uy áp xung quanh Mạnh Hạo, một màn này trông có vẻ tầm thương nhưng rơi vào mắt người có tâm, nội tâm liền lập tức chấn động.

- Hình như… giữa Phương Tú Phong này và kẻ kia có gì đó không đúng… Cường giả đến từ Đế Tiên Giáo hai mắt hơi co lai.

Người tới từ Quý gia, ánh mắt cũng chớp động, nhìn Mạnh Hạo rồi lại nhìn Phương Tú Phong, tỏ vẻ suy tư.

- Còn không thả người! Phương Tú Phong nhíu mày, nhìn Mạnh Hạo, lúc lên tiếng trong mắt lộ vẻ nghiêm khắc.

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, trong lòng đắn đo. Nhưng nhìn mẫu thân, rồi lại nhìn phụ thân thần tình rất giả kia, cũng đành thở dài, vỗ túi trữ vật.

Đầu tiên là thả Tôn Hải.

Tôn Hải sau lưng không có quần áo, bộ dáng lam lũ, thần sắc chật vật, nhưng khi vừa xuất hiện, hắn lập tức ôm quyền hướng về phía Mạnh Hạo, trên mặt lộ vẻ a dua.

- Phương huynh, tiểu Hải xin thỉnh an huynh…. Hắn đang định tiếp tục, bèn nhìn sang người xung quanh Mạnh Hạo, bỗng chốc hít vào một hơi, thân thể run rẩy lộ ra vẻ kích động.

Mà cường giả Đế Tiên Giáo bên cạnh Phương Tú Phong lúc này sắc mặt rất khó coi, hung hăng trừng mắt nhìn Tôn Hải. Lời ban nãy Tôn Hải nói ra, quả thực là mất mặt.

Tôn Hải trong lòng run lên, nhưng lại không sao áp chế được sự kích động trong lòng, nước mắt cũng sắp chảy ra.

- Đại bá, cứu con! Tôn Hải nhìn cường giả Đế Tiên Giáo, lập tức hét lớn.

- Đại bá, con là bị người ta ép, bị tên khốn vô sỉ này ép. Mọi người không biết đâu, hắn tàn bạo vô cùng, lấy đi túi trữ vật của con, cướp đi tất cả đồ vật, lại còn ép con viết giấy nợ!!

- Con không đồng ý, vậy là hắn túm lấy tóc của con, dùng hết sức ép con, người xem, áo sau lưng con cũng chả còn, con là bị ép! Khi thanh âm Tôn Hải thê lương, vang vọng, người xung quanh có thể cảm nhận được những gì mà hắn đã trải qua và gặp phải trong quãng thời gian này. Nhất định là thê thảm vô cùng.

Mạnh Hạo trợn mắt, cười lạnh nhìn Tôn Hải, không nói gì.

- Nhìn cái gì mà nhìn! Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi! Tôn Hải xoay người, hung hăng trợn mắt nhìn Mạnh Hạo, mau chóng lùi về sau. Sau khi lui về bên cạnh đại bá của hắn, cả người hắn mới thở phào nhẹ nhõm, hung hăng nhìn Mạnh Hạo.

Ngay cả Phương Tú Phong cũng sửng sốt, khi thê tử hắn chớp chớp mắt nhìn Mạnh Hạo, trong mắt là ý cười.

- Thả những người khác ra! Phương Tú Phong có chút đau đầu, nhìn Mạnh Hạo lên tiếng.

Mạnh Hạo "Ô" một tiếng bèn vỗ túi trữ vật, người lần này thả ra là Thái Dương Tử

Thái Dương Tử gương mặt thê thảm, tóc tai rối bời, chật vật vô cùng. Thậm chí ánh mắt đều mờ mịt. Sau khi được thả thì ngây ra một lúc, thân thể từ từ run rẩy, kích động.

- Sư thúc… Thái Dương Tử run rẩy lên tiếng, thứ cảm giác cuối cùng có thể trong thấy mặt trời khiến hắn cảm thấy cuộc đời bỗng chốc sáng sủa. Khi hắn dùng toàn lực bỏ chạy về phía cường giả Thái Dương Sơn, mạnh mẽ quay đầu, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, hy vọng ngươi hôm nay không bỏ mạng tại đây, để ta có cơ hội đích thân làm thịt ngươi! Ta thề, ta sẽ để cho ngươi biết thế nào là sống không bằng chết!

Mạnh Hạo trừng mắt, hung hăng nhìn về phía Thái Dương Tử!

- Ngươi nói thêm một câu nữa đi! Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát khí, Thái Dương Tử đang định mở miệng, liền nhìn thấy ánh mắt Mạnh Hạo, lòng bỗng run lên, run rẩy một hồi, nhất thời không dám tiếp tục nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1184: Thả hết ra đây!

- Thật là to gan! Lão già bên cạnh Phương Hương San hừ lạnh, âm lãnh nhìn Mạnh Hạo, hắn quả thật... không nhìn ra dấu vết nào, mười mấy người đằng sau Phương Tú Phong đã có không ít người cảm giác được bầu không khí... rất không đúng.

Nhìn thế nào, đối thoại giữa Phương Tú Phong và Mạnh Hạo, hình như không giống người ngoài, mà lại giống như cha con.

Có tiếng hít hà vang lên, phân tích như thế, lập tức có người nghĩ tới nguyên do năm đó hai vợ chồng Phương Tú Phong đi tới Nam Thiên Tinh, lập tức đều nhìn về phía Mạnh Hạo, trong ánh mắt có một chút khác lạ.

- Rề rề rà rà, thả hết ra đây! Phương Tú Phong trong lòng cười khổ, nhưng cũng có chút kiêu ngạo, dù sao những chuyện Mạnh Hạo làm ra, không phải ai cũng làm nổi.

Mạnh Hạo mặt mày cau có, thả ra Phương Vân Dịch và Tống La Đan, hai người vừa xuất hiện, bộ dạng thảm hại làm người ta cả kinh, nhất là Phương Vân Dịch còn trọng thương, đi ra liền phun máu, lập tức té xỉu, được lão già bên cạnh Phương Hương San đỡ lấy, nhìn về phía Mạnh Hạo, tràn ngập sát cơ.

Tống La Đan im lặng, đi ra quay đầu liếc Mạnh Hạo thật sâu, không nói gì, mà đến cạnh cường giả Tống gia, nhắm mắt đứng đó, không biết đang nghĩ gì.

- Còn nữa không? Phương Tú Phong liền hỏi.

- Ấy... còn mấy tên. Mạnh Hạo rất bất đắc dĩ mở túi trữ vật, lại thả ra 3

người, đều là thiên kiều bị hắn bắt trong thời gian này, mỗi người thả ra đều kích động vô cùng, quay lại phẫn nộ nhìn Mạnh Hạo, tràn đầy sát cơ.

Mọi người đều sửng sốt, ngay cả vợ chồng Phương Tú Phong cũng không ngờ tới Mạnh Hạo bắt được nhiều như vậy, càng không nói đến những cường giả các tông các tộc khác.

Mọi người ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo mở túi trữ vật thả ra những người này, càng phát giác Mạnh Hạo... quả thật làm người ta giận điên.

- Hết rồi. Mạnh Hạo xòe tay, bình tĩnh nhìn cha mẹ cùng các cường giả.

Hắn vừa nói thế, cường giả Quý gia cùng Lý gia liền trừng mắt, Phương Tú Phong cũng hừ một tiếng.

- Thiên kiều Quý gia, còn Lý Linh Nhi đâu?

Mạnh Hạo liền nóng nảy. - Lý Linh Nhi? Ai chứ, không quen, thiên kiều Quý gia? Ta không thấy.

Mạnh Hạo đang nói, phát hiện thần sắc Phương Tú Phong không đúng, đành thở dài.

"Phải sớm rời Nam Thiên Tinh, ở chỗ này luôn bị đè nén, không có ý nghĩa." Mạnh Hạo thầm hạ quyết định, dứt khoát rộng rãi một lần, trực tiếp ném Quý Âm ra.

Quý Âm vừa ra, trên người xuất hiện sương mù, che đậy bóng dáng, ánh mắt thâm ý nhìn về phía Mạnh Hạo, xoay người lóe lên, về bên cạnh cường giả Quý gia.

- Đừng quên ngươi thiếu ta giấy nợ! Mạnh Hạo chợt nói, hắn đã sớm thu hồi bản tôn thứ hai, bao gồm túi trữ vật của Quý Âm, đều bị Mạnh Hạo lột sạch.

Quý Âm chợt ngừng bước, đang mạnh mẽ kiềm chế bản thân, hồi lâu sau mới cắn răng nhịn xuống.

- Lần này thật không còn! Mạnh Hạo kiên quyết.

Mười mấy người đằng sau Phương Tú Phong lúc này im lặng, hiện tại bọn họ còn nhìn không ra, vậy thì uổng cho tu hành đến nước này. Cường giả Lý gia thở dài, có chút đau đầu, bởi vì nếu theo ước định năm xưa, hôn ước giữa Lý gia và Phương gia, thế hệ này sẽ ứng vào Lý Linh Nhi cùng đứa con tàn phế của Phương Tú Phong.

Hiện tại, họ đã nhìn ra, sợ rằng... đứa con tàn phế năm đó, rất có khả năng chính là Mạnh Hạo này.

- Phương huynh... ngài xem. Cường giả Lý gia thở dài, nhìn sang Phương Tú Phong.

Phương Tú Phong cười khổ, trừng Mạnh Hạo. - Thả ra đây!

- Đó là thị nữ ta tìm cho mẹ! Mạnh Hạo cũng ngẩng đầu, một bước không nhường, trừng lại. Phương Tú Phong.

Hắn vừa lên tiếng, dã tính hung tàn trào ra, làm cho Phương Tú Phong mềm lòng, biết bọn họ đã không ở bên cạnh đứa nhỏ này từ bé, cho nên rất ghét loại quản giáo như thế.

Mạnh Lệ che miệng cười, đi lên nhìn con trai, hiền lành nói. - Lấy ra xem thử.

Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, Lý Linh Nhi lập tức bay ra, tóc tai bù xù, khóe miệng còn dính máu, nhất là chỗ mông bị lõm vào, có chút không hài hòa, sắc mặt tái nhợt, đến tận bây giờ, vẫn còn đau đớn làm nàng muốn ngất.

Mới vừa xuất hiện, trong mắt Lý Linh Nhi lóe lên hung ác, xoay người lao thẳng về phía Mạnh Hạo, hai tay cào về phía mặt hắn, Mạnh Hạo trừng mắt, giơ tay lên.

Trong lòng Lý Linh Nhi run lên, không chút chần chờ lùi lại, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Hung dữ như vậy, không thích hợp làm thị nữ cho mẹ ta, cút cút cút. Mạnh Hạo khua tay, tâm tình hắn không tốt, luôn cảm thấy lần này chịu thiệt nhiều.

- Mạnh Hạo! Lý Linh Nhi hét lên, giận đến cả người run run, còn muốn xông lên, bị cường giả Lý gia cản lại, kéo sang một bên, truyền âm nói chuyện. Lý Linh Nhi mở to mắt, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, lại nhìn vợ chồng Phương Tú Phong, đột nhiên sắc mặt của nàng tái nhợt, cả cuộc đời như trở nên tối tăm.

- Không thể nào... điều này không thể nào... Nàng thì thào, như muốn phát điên.

- Người đã thả, không còn chuyện gì thì ta đi. Mạnh Hạo hừ một tiếng, phất tay muốn đi, nhưng đúng lúc này, lão già kia còn chưa nhìn ra rõ ràng, đột nhiên lại cười lạnh.

- Còn muốn chạy, để túi trữ vật của ngươi lại, quỳ xuống xin tha! Lão già quát lên, người chợt lóe lao về phía Mạnh Hạo, hai bà già chần chờ một chút, họ cảm thấy có điều không đúng, nhưng cắn răng cũng xông lên.

Phương Hương San dù sao tu hành chưa lâu, lúc này chỉ cảm thấy không khí khác thường, nhưng lại không hiểu thấu.

Nhìn ba người áp sát, thần sắc Mạnh Hạo sầm xuống.

- Các ngươi là cái thứ gì! Hắn hừ lạnh, tay nắm lại giáng ra một quyền, ầm ầm, ba người chấn động, bọn họ lùi lại, muốn cởi bỏ phong ấn.

Nhưng đúng lúc này, tiếng hừ lạnh truyền tới, lời của Phương Tú Phong vang vọng.

- Các ngươi là cái thứ gì! Hắn vừa nói, ánh mắt lóe tia sáng lạnh, chỉ một ánh mắt liền làm ba người phun máu, ầm ầm văng ra, không ngừng phun máu. Thân thể ba người nổ ầm ầm, từng đạo vết kiếm xuất hiện, sắp bị phanh thây.

Ba người sắc mặt kịch biến, một thân tu vi bị cắt bỏ chín phần, máu tươi giàn giụa, sắp hồn phi phách tán.

- Phương Tôn...

- Tộc thúc... Phương Hương San sửng sốt.

- Các vị đạo hữu, còn chưa giới thiệu cho mọi người, hắn... chính là khuyển tử. Phương Tú Phong mỉm cười lên tiếng, truyền khắp bốn phương, rơi vào trong tai mười mấy cường giả, mọi người đều cười khổ. Bọn họ đã đoán lờ mờ, bây giờ nghe chính miệng Phương Tú Phong nói ra, cũng không bất ngờ.

Nhưng mà mấy người Quý Âm lại cả kinh, đều nhìn về phía Mạnh Hạo, Lý Linh Nhi người run rẩy, thần sắc ngây dại. Nhưng kinh ngạc nhất không phải nàng, mà là Tôn Hải, hắn ngây dại nhìn cảnh tượng này, nhớ lại những lời mình đã nói, mặt mày đưa đám, cảm giác cả bầu trời tối sầm.

Về phần Phương Hương San cùng Phương Vân Dịch vừa tỉnh lại, đầu óc ông ông, tâm thần như sấm nổ, về phần lão già cùng hai bà già kia, lại hít vào một hơi, không thể tin nổi.

Nhất là nhớ tới những lời uy hiếp Mạnh Hạo... đó là lấy cha của người ta uy hiếp người ta, loại chuyện này... làm cả người bọn họ run rẩy.

- Nam Thiên Tiên Cổ Đạo Tràng lần này, vốn là chỗ thí luyện của khuyển tử, hắn từ nhỏ lỗ mãng quen rồi, có chỗ nào đắc tội, nể mặt Phương mỗ, các vị đạo hữu đừng để ý. Phương Tú Phong cười ha ha nói, chắp tay với mọi người.

Mười mấy cường giả này đều cười khổ lắc đầu, trong lúc khách sáo với vợ chồng Phương Tú Phong, thỉnh thoảng nhìn về phía Mạnh Hạo. Về phần túi trữ vật bị Mạnh Hạo cướp đi, còn có chuyện trong Tiên Cổ Đạo Tràng, đều không thể nhắc lại.

- Các vị khó mà đến đây, đừng vội đi ngay, mời vào nhà ngồi chơi. Phương Tú Phong mở miệng mời, mười mấy người cười khan. Đối với chuyện giữa tiểu bối, sẽ không để ý tới, cười nói với vợ chồng Phương Tú Phong, đi tới Phương gia.

Về phần đám người Tống La Đan, bọn họ vẫn còn hận ý với Mạnh Hạo, thần sắc không che giấu, nhưng Mạnh Hạo lại càng không che giấu, hung hăng trừng về, lấy ra cả đống giấy nợ làm quạt, làm đám người Tống La Đan cắn răng nghiến lợi, xoay người đi theo trưởng bối.

Mạnh Hạo quyết đoán từ chối về nhà, Phương Tú Phong cũng không ép buộc, mẫu thân cười giúp chỉnh lại quần áo Mạnh Hạo, nhéo mũi hắn, căn dặn hắn đừng làm chuyện xấu như đứa nhỏ, cũng quay người bước đi.

Phương Vân Dịch cùng Phương Hương San kinh hồn không thôi, đang muốn đi theo, Mạnh Hạo vừa nhấc bước, chặn trước hai người.

- Biểu... biểu ca... Phương Hương San run run nói.

Phương Vân Dịch hừ lạnh, quay đầu đi không nói.

Mạnh Hạo trừng mắt, trực tiếp giáng cho một chưởng, Phương Vân Dịch phun máu lùi lại, người hộ đạo của hắn cười khổ cúi đầu, coi như không thấy.

- Ngươi! Phương Vân Dịch nhấc đầu lên, nhưng vừa nói một chữ, Mạnh Hạo đạp tới, trực tiếp đè Phương Vân Dịch dưới chân, hung hăng nghiền mạnh.

- Nhìn thấy ta, còn không gọi ca, ngươi không có giáo dục hả! Mạnh Hạo nói rồi, hung hăng đá mạnh, Phương Vân Dịch hét thảm, đầu đầy máu, Phương Hương San bị dọa sững sờ ra đó, nhìn Mạnh Hạo hung tàn, ký ức nháy mắt tràn về, nàng mơ hồ nhớ lúc nhỏ mình cũng bị biểu ca này ăn hiếp.

- A a a! Ta muốn giết ngươi! Phương Vân Dịch rống lớn, ánh mắt Mạnh Hạo lạnh lùng, một quyền giáng xuống đánh thẳng vào miệng Phương Vân Dịch, làm hắn không nói được, trực tiếp vỡ hết răng lợi, máu phun ào ạt.

Cảnh tượng này càng làm Phương Hương San run hơn, lão già cùng hai bà gia kia mở to mắt, nhưng không dám ngăn cản.

Phương Vân Dịch bị đánh đến mơ hồ, cả người đau nhức, ý thức lơ mơ, lúc này ký ức hiện lên, loáng thoáng nhớ lại lúc nhỏ bị một đôi tỷ đệ đánh thê thảm.

Trong tiếng gào thét, Mạnh Hạo đạp càng ác hơn, giống như Phương Vân Dịch không gọi, hắn sẽ đạp cho tới chết.

Phương Vân Dịch sợ rồi, miệng mồm đầy máu hô lên. - Ca... Biểu ca!

Mạnh Hạo chợt ngừng chân, dừng lại trên mặt Phương Vân Dịch, từ từ rút về, mặt cười nhạt.

- Tiểu đệ, hoan nghênh đến Nam Thiên Tinh.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1185: Gài bẫy tình phiên bản lỗi

Xoay người, Mạnh Hạo nhìn sang Phương Hương San, Phương Hương San lập tức mở túi trữ vật lấy ra một cái bình rách nát.

- Biểu ca, đây là ta phát hiện trong dãy núi, bên trong có đạo âm... Nàng cũng đau lòng, nhưng nhìn kết cục của Phương Vân Dịch, không dám không lấy ra, nhất là nàng nói rất nhiều lời trước mặt cha mẹ của Mạnh Hạo, bây giờ nhớ lại mà tê hết cả đầu.

Mạnh Hạo làm sao quên những lời cùng ánh mắt oán độc của Phương Hương San lúc trước, đưa tay lấy bình, xem qua liền ném lại cho Phương Hương San, hắn cũng có ấn tượng với thứ này, là một trong những chai lọ nát trong miếu.

Sở dĩ có đạo âm, hắn là vì để lâu trong miếu.

Không để ý tới Phương Hương San, Mạnh Hạo chợt lóe hóa thành câu vồng đi xa, chờ hắn đi xa rồi, ba người lão già mới tới gần, thổn thức không thôi, đỡ Phương Vân Dịch trọng thương, dẫn Phương Hương San vẫn còn sợ hãi, cười khổ lên đường.

Thời gian thoáng cái trôi qua mấy ngày, Mạnh Hạo đi trong Đông Thổ Đại Địa, hạn chế phạm vi ở núi non quanh Tiên Cổ Đạo Tràng, không lộ ra hình dạng khí tức, thậm chí còn đội nón tre che giấu khí tức.

Về phần quần áo, hắn thuận tay lấy ra một bộ áo bào của Đế Tiên Giáo Tôn Hải, chậm rì rì đi lại xung quanh, hắn đang chờ người.

Chờ hai tên ăn cướp đáng chết kia!

"Dám giành mối làm ăn của ta!" Mạnh Hạo thần sắc không tốt, đối với hai tên ăn cướp thần bí giật mất vật phẩm vốn của hắn, Mạnh Hạo vẫn luôn canh cánh trong lòng.

"Chuyện vô sỉ như thế, nếu ta không đoán sai, mười phần hết chín là hai tên khốn kia làm!" Mạnh Hạo đi trên không trung, hừ lạnh.

"Hai người này bỏ trốn trong trận đánh giữa ta và đệ thập tổ Vương gia, đến nay không dám xuất hiện, lần này nhất định phải tìm ra bọn chúng." Trong lòng Mạnh Hạo gần như xác định, có thể làm ra chuyện độc địa như thế, ngoài Bì Đống cùng Anh Vũ ra thì không còn ai nữa.

"Nhưng mà hai người này hắn là rất yếu mới đứng, làm sao đánh cướp được những thiên kiều đó?" Mạnh Hạo rất khó hiểu điều này, đây cũng là chỗ duy nhất mà hắn không xác định.

"Chẳng lẽ có tạo hóa gì?"

Mạnh Hạo nghi hoặc, đi ngang qua núi non xung quanh, lại 3 ngày qua, Mạnh Hạo đi ngang một thành trì Đông Thổ, ánh mắt quét qua, cố ý đi lại vài vòng, rồi mới đi xa.

Hắn không phát hiện, có một khách sạn trong thành, hai đạo ánh mắt mờ mịt quét qua người hắn.

Đó là hai nam nhân khôi ngô, đang ngồi nhậu nhẹt, một người khoanh chân ngồi trên ghế, người còn lại chồm hổm, động tác như thế mới làm họ thoải mái.

Kỳ lạ hơn, là nam nhân khoanh chân trên ghế ăn cái gì thì há miệng, rất nhiều thức ăn bay lên lọt vào miệng, còn người kia, lại như... con gà, mổ thức ăn.

- Nhìn thấy chưa. Nam nhân như gà kia, ánh mắt đảo một vòng, lóe lên tia gian tặc, nhìn Mạnh Hạo đi xa.

- Cái gì? Nam nhân còn lại sửng sốt, khi ngẩng đầu, chỉ thấy bóng lưng Mạnh Hạo.

- Tên ngu này, ngu ngốc, ngươi có óc không vậy!

Nam nhân như gà kia trừng mắt, gõ mạnh lên đầu đối phương.

- Ngũ gia dẫn ngươi nhiều năm như vậy, sao ngươi vẫn đần độn thế!

- Ngươi làm gì, ngươi thật không có đạo đức, ngươi làm vậy quá vô sỉ, ngươi làm vậy là không đúng. Ta muốn độ hóa ngươi! Nam nhân kia nổi giận, lúc nói chuyện, thức ăn phun ra, có những tia chớp chảy trong miệng.

- Im miệng, ta nói với ngươi, ngươi nhìn người đội nón tre kia, ẩn giấu khí tức, nhất định là một bảo bối! Nam nhân gà xác định.

- Bảo bối! Nam nhân kia ánh mắt sáng ngời.

- Đúng, nhất định là bảo bối, hơn nữa dựa theo kinh nghiệm của ta, bình thường người mang loại bảo bối này, đều là kẻ yếu, đều là dê béo!

- Tin tưởng ngũ gia, nhất định là dê béo, hơn nữa tu vi người này không cao, nhưng xem chừng túi trữ vật rất phình. Ngươi nhìn áo của hắn, ăn mặc không khác gì những người mà chúng ta từng cướp.

- Quan trọng nhất... bộ dáng của hắn rõ ràng là không muốn để người khác nhận ra, nói rõ hắn có bí mật, bí mật đó!

Nam nhân gà kích động nói.

- Bí mật! Nam nhân kia mừng rỡ.

- Loại dê béo có bí mật, tu vi lại yếu, cộng thêm túi trữ vật phình to, chính là mục tiêu lý tưởng nhất với chúng ta. Hơn nữa vừa nhìn là hắn rất biết đóng kịch, tin ta, chúng ta chỉnh hắn, mấy ngày qua, chúng ta có kinh nghiệm phong phú rồi. Nam nhân gà càng nói càng hưng phấn.

Ánh mắt nam nhân kia sáng lên, nhưng chần chờ một chút.

- Nhưng chúng ta cũng thất bại đến 3 lần, suýt nữa bị bắt, nhất là mấy ngày đầu, ngươi biến thành bộ dạng tên kia, lập tức dẫn tới không ít người đuổi giết... Ngoài ra, hắn là ác bá sao?

- Đúng vậy, tuyệt đối là ác bá, nhất định là ác bá, lần này chúng ta nhất định thành công. Tin tưởng ngũ gia, mấy lần trước chỉ là bất ngờ! Những thiên kiều kia hiện tại đều đã đi, hiện tại còn ở lại đều là dê béo. Nam nhân gà gật mạnh đầu.

- Chỉnh hắn! Mụ nội nó, tam gia chỉnh hắn! Nam nhân kia nhanh chóng nghiến răng gật đầu.

- Đợi ngũ gia tính xem, người như vậy... mười phần hết chín đều là hạng háo sắc, lần này chúng ta không thể dùng biện pháp ăn cướp như trước, thế này, chúng ta trực tiếp thi hành kế hoạch thứ chín, ngươi biến mỹ nữ ra đây. Nam nhân gà vội nói.

- Thứ chín? Chín là bao nhiêu? Ngươi dám trào phúng tam gia! Nam nhân kia nổi giận.

- 3... kế hoạch thứ 3! Nam nhân gà vội nói.

- Ngươi nói sớm đi, ta vốn không hiểu, ta biến ai đây?

- Ai cũng được, xinh đẹp chút là được, mau lên, hắn sắp đi rồi! Nam

nhân gà vội nói.

- Xinh đẹp? Nam nhân kia suy nghĩ, người bùm một cái biến đổi hình dạng, hóa thành một nữ nhân, thân thể lòi lõm dụ dỗ, mi mắt phong thái mê người, nhất là ánh mắt, như câu tâm câu hồn.

Nếu Mạnh Hạo ở đây, nhất định nhìn là nhận ra ngay, đây là... Yêu nữ Chỉ Hương.

- Quần áo nhiều quá, ít chút. Nam nhân gà liền phê bình,

Bùm!

Nam nhân kia lại biến hóa.

- Quần áo quá ít, ngươi ngươi ngươi, tên ngốc này, ngươi như vậy còn ra ngoài được sao!

Liên tục biến đổi bảy tám lần, nam nhân gà mới vừa lòng, vội thúc đối phương ra ngoài.

Nam nhân biến thành dạng Chỉ Hương, quần áo hở hang, nhất là trong lòng hắn rất bất mãn, lúc ra cửa móc mũi, đi lại sải bước, làm cho nam nhân gà rống giận, thế mới điều chỉnh lại.

Hiện giờ Mạnh Hạo mới ra cửa thành, dưới nón chân mày nhăn lại, hắn đã đến khu vực xung quanh chạy mấy ngày, nhưng vẫn không dẫn ra hai người kia.

"Chẳng lẽ đi rồi? Hay nhận ra khí tức của ta?" Mạnh Hạo đang trầm tư, đột nhiên biến sắc, xoay người, nhìn trên không trung phía sau, có một nữ nhân đang đến gần, thần sắc lo lắng như bị truy đuổi.

Khi nhìn rõ nữ nhân này, Mạnh Hạo ngẩn ra.

Nữ nhân này, chính là Chỉ Hương, cũng là nam nhân kia.

Nàng ăn mặc hở hang, khi đi cảnh xuân lấp ló, phong vận động lòng người, nhất là thần sắc phong tình, đôi mắt câu hồn, làm không ít người nhìn thấy mà tim đập rộn ràng.

Nàng đi ngang qua Mạnh Hạo, hơi ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt ngường ngùng, cúi đầu nhanh chóng bước đi. Nhưng chưa được vài bước, như là bị Mạnh Hạo thu hút, lại quay đầu nhìn, cái nhìn câu hồn, còn mang theo một chút chọc ghẹo, xoay người lại, người nhẹ nhàng lung lay, nhất là bóng lưng thướt tha, làm cho người ta nhìn đến mà tim đập thình thịch.

Mạnh Hạo sửng ra một hồi.

Nam nhân biến thành cô gái kia trong lòng lại bất mãn, thầm nghĩ mình đã làm trắng ra như thế, nhưng sao đối phương không có phản ứng, chỉ là ngẩn người ra đó, vì vậy dứt khoát cắn đầu lưỡi phun máu.

Sắc mặt tái nhợt, người lung lay không đứng vững.

- Đạo hữu cứu ta.

Nàng lập tức kêu gọi Mạnh Hạo

Mạnh Hạo mắt trừng lớn, nhìn kỹ càng "Chỉ Hương" này, khóe miệng nhếch lên mỉm cười không rõ ràng, lập tức tiến lên cười nói.

- Có ta ở đây, đạo hữu đừng sợ.

- Có người đuổi theo ta, ta đang trốn chạy, nhưng người mang thương thế, đạo hữu có thể đưa ta đi động phủ, ta nhất định hậu tạ. Chỉ Hương này nhẹ nhàng nói, giọng yếu ớt, càng thêm dụ người.

Mạnh Hạo cười ha ha, thầm nghĩ thế này giả quá đi chứ, nhưng vẫn tươi cười như thường, gật đầu cùng nữ nhân này bay đi, hai người đi không xa, đến dãy núi, trong núi có động phủ, theo nữ nhân này hướng dẫn, hai người đi vào trong.

Trên đường, Mạnh Hạo nheo mắt, động phủ này không bình thường, nhất là trận pháp bên ngoài, hắn cảm thấy nguy hiểm, với tu vi của hắn cũng không dễ dàng phá giải trận pháp đó.

Vừa vào động phủ, nữ nhân này như thở phào, quay sang cười quyến rũ Mạnh Hạo.

- Cảm tạ đạo hữu, xin ở lại hộ pháp cho ta, chờ ta trị thương xong, nhất định hậu tạ đại ơn của đạo hữu. Nói rồi, nàng còn cố ý dựa vào gần Mạnh Hạo.

- Được rồi được rồi. Mạnh Hạo cố nhịn muốn nôn ra, lui lại vài bước.

Nam nhân hóa thành mỹ nữ nhíu mày, điều này không giống kế hoạch, làm hắn nhất thời không biết làm gì, vì vậy dậm chân, âm thầm thông báo cho nam nhân gà.

Vài nhịp thở sau, đột nhiên cửa động phủ nổ ầm ầm, một cỗ khí tức mạnh mẽ làm Mạnh Hạo cũng cả kinh bùng nổ bên ngoài, cửa mở ra, một người trực tiếp đi vào, quần áo màu đen, tướng mạo tuấn tú, có một cỗ khí chất thư sinh trong đó.

- Nương tử, ta đã trở về. Thanh niên này đi vào, tiếng cười truyền đến, nhưng nhìn thấy Mạnh Hạo cùng nam nhân hóa thành nữ nhân, hắn chợt ngừng chân, mắt trừng lớn.

- Tiện nhân, ngươi... ngươi dám có gian tình với người khác ở trong này! Vừa nói, thanh niên này giận dữ đến cực hạn, bùng nổ toàn bộ khí thế,

thiên địa biến sắc, khắp nơi chấn động, dưới bùng nổ, cánh cửa động phủ nháy mắt sụp đổ, thậm chí những trận pháp mà Mạnh Hạo kinh hãi, cũng đều lập tức vỡ vụn.

Một cỗ khí thế vượt qua Linh Cảnh vọt lên, khí thế mạnh mẽ như tiên nhân phủ xuống, thậm chí hư không xung quanh cũng bị giam cầm, nguy cơ mãnh liệt xuất hiện dưới đáy lòng Mạnh Hạo.

Người trước mặt, như là chỉ cần khí tức cũng có thể lập tức quyết định sống chết của mình.

- Phu quân, đây là hiểu lầm... Nam nhân biến nữ nhân thần sắc đại biến, vội lên tiếng.

- Cái gì hiểu lầm, cút ngay, nể tình hai ta từng là vợ chồng, hôm nay ta không giết ngươi, nhưng tình nhân của ngươi, không trả lời rõ ràng, mặc kệ hắn đến từ tông môn nào ở bên ngoài, đến Nam Thiên Tinh này, Mạnh mỗ muốn hắn chết, không ai cứu được hắn!

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, nhìn kỹ thanh niên này, thần sắc càng thêm cổ quái.

Bộ dạng người này... lại giống y như Mạnh Hạo!

Có điều hiện tại Mạnh Hạo đội nón tre, thay đổi hình dạng, người ngoài nhìn không ra.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1186: Nhìn xem ta là ai

- Các hạ là... Mạnh Hạo chầm chậm nói.

- Ta là Mạnh Hạo, Nam Thiên đệ nhất bá! Thanh niên hừ lạnh, nhàn nhạt nói, khí thế hùng hồn, lời nói rung trời.

- Đệ nhất bá, ngươi hiểu là gì không, chính là nói ở Nam Thiên Đại Địa, không ai dám chọc tới ta! Thanh niên hất cằm, thần sắc ngạo nghễ.

- Ngươi mau trả lời rõ ràng cho hắn, phu quân của ta là đệ nhất cường giả Nam Thiên Đại Địa ngoài những lão già khác, là đỉnh phong Nam Vực, thao túng chiến tranh đại lục. Nam nhân biến thành Chỉ Hương lập tức khuyên bảo.

- Câm miệng! Nam nhân nói chuyện, nữ nhân cút sang một bên! Thanh niên lập tức trừng mắt, tay vung lên kiên quyết nói, mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo. - Mạnh mỗ nói một không hai, nể tình ngươi mới sai phạm, lần này không giết ngươi!

Mạnh Hạo thần sắc cổ quái liếc nhìn người giống y như mình, lại nhìn sang người biến thành Chỉ Hương, khóe miệng mỉm cười. Có thể làm ra bố cục trăm chỗ hở như vậy, ngoài Anh Vũ cùng Bì Đống ra, Mạnh Hạo không nghĩ được là ai khác.

- Hắn là ngươi cũng nghe qua tục danh của ta, thôi, ta không làm khó ngươi, giao ra túi trữ vậtm ta cho ngươi dùng tiền tài đổi lấy ta tha thứ!

- Nếu dám chống cự, hôm nay nơi này sẽ là chỗ ngươi chôn thân! Thanh niên kia âm lãnh nói, khí thế bùng nổ tạo thành gió lốc, kết nối thiên địa, làm cho mọi người cảm nhận khí tức này đều khó thở, ở trước mặt như xuất hiện ngọn núi lửa không thể lay chuyển, nếu cố giãy giụa, một khi

núi lửa bùng nổ, mình chắc chắn sẽ chết ở đây.

Các trận pháp rách nát ngoài động phủ lập tức sụp đổ, cát bay đá chạy, núi non đổ nát, khí thế mạnh mẽ làm cho bầu trời biến sắc, dù cho Mạnh Hạo, ánh mắt cũng phải co rút.

Nếu không phải vì hắn xác định hai người này chính là Bì Đống cùng Anh Vũ, nếu không phải hắn cực kỳ hiểu biết tên tên ngốc này, bây giờ hắn cũng đã bị chấn nhiếp.

- Ồ? Làm sao ngươi biết ta mới làm lần đầu? Mạnh Hạo như cười như không.

Thanh niên sửng sốt, nam nhân biến thành Chỉ Hương cũng sững sờ.

- Đáng chết, chẳng lẽ ngươi không phải mới làm lần đầu? Ngươi đúng là quá đáng! Thanh niên lập tức rống lớn, vung tay lên, mặt đất rung chuyển, khí thế tuôn trào muốn một chưởng đập chết Mạnh Hạo, nhưng lại như cực lực khắc chế.

Mạnh Hạo như thế, làm cho nam nhân gà trong lòng giật thót, mơ hồ cảm thấy không ổn, nhìn nam nhân biến thành Chỉ Hương, thanh niên này hừ lạnh.

- Xem ra ngươi còn chưa biết rõ Mạnh mỗ!

- Biết cha Mạnh mỗ là ai không, Phương Tú Phong! Thanh niên trong lòng đắc ý, thầm nhủ mình bién hóa ra nhân vật lợi hại nhất Nam Thiên Đại Địa, cũng chỉ mấy ngày gần đây hắn hóa thành hình dạng Mạnh Hạo, là nghe nói chuyện này từ một tộc nhân Phương gia.

- Ngươi sợ không!

Mạnh Hạo ho một tiếng, chớp mắt, có chút ngượng ngùng. - Ngươi thật

là Mạnh Hạo?

- Mạnh mỗ đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, chính là Mạnh Hạo! Thanh niên ngạo nghễ nói.

- Ta nghe nói Mạnh Hạo có thể dậm chân làm mặt đất vỡ vụn, ngươi có thể làm được? Ta không tin ngươi làm được. Mạnh Hạo lắc đầu.

- Ngươi không tin! Thanh niên mở to mắt, giận dữ nhìn Mạnh Hạo.

- Ta không tin!

Mạnh Hạo kiên quyết nói.

- Đáng chết! Ngươi dám không tin! Thanh niên rống giận dậm chân, ầm ầm, động phủ sụp đổ, mặt đất rung chuyển nứt ra.

- Thế nào, tin chưa!

- Thế này mới nứt ra một khe, ta nói là mặt đất vỡ vụn ra cái hố. Mạnh Hạo có thể làm được, ngươi được không? Thôi đi, ngươi không làm được. Mạnh Hạo khinh thường nói.

- A a a a a, tức chết ta, ngươi dám không tin. Đáng chết! Ngươi nhìn cho kỹ, nhìn xem ngũ gia... À, nhìn xem Mạnh mỗ có làm được không! Ánh mắt thanh niên đỏ lên, hắn ghét nhất là người khác không tin hắn, ghét bị khích, lúc này người bay lên, ầm ầm giáng xuống đất, trực tiếp đánh mặt đất thủng một lỗ lớn.

Mạnh Hạo chớp mắt, cẩn thận nhìn mặt đất xung quanh cùng ngọn cỏ xa xa, ánh mắt chớp sáng.

Nháy mắt, thanh niên bay ra ngoài lỗ thủng, thần thái ngông nghênh. - Tin chưa!

- Không đủ sâu! Mạnh Hạo thở dài.

Thanh niên nổi giận, người lóe lên lại đánh về phía lỗ thủng, tiếng ầm ầm vang lên, mặt đất rung chuyển, một lát sau tiếng nổ vang vọng, lỗ thủng này như đánh vào địa tâm, lại có địa hỏa phun trào, thanh niên này lại bay lên, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, như là ngươi còn chưa tin, ta đánh xuyên qua Nam Thiên Đại Địa.

- Được rồi, ta sợ được rồi chưa, trên người ta có tổng cộng 10 túi trữ vật, các ngươi muốn mấy cái? Mạnh Hạo ho khan một tiếng, thở dài nói.

- 10 cái đều lấy!

- 3 cái, ta muốn 3 cái! Thanh niên cùng nam nhân biến thành Chỉ Hương đồng thời sáng mắt, lên tiếng.

- Ngu ngốc, 10 cái lấy hết!

- Ngươi mới ngốc, 3 là lớn nhất, lấy 3 cái! Nam nhân cùng thanh niên rống lớn với nhau, mơ hồ có tranh chấp, nam nhân biến thành mỹ nữ lúc này mắt đỏ lên, nhìn chằm chằm thanh niên.

- Ngươi là ngu ngốc, 3 cái túi trữ vật lớn nhất, ngươi ngươi ngươi, còn lấy 10, 10 là bao nhiêu, lớn hơn 3 hay sao!

- Ngươi ngớ ngẩn hả, 10 dĩ nhiên là lớn hơn 3, 3 cái mới có bao nhiêu, phải là 10! Thanh niên rống giận.

Nam nhân kia sững sờ.

- Ôi, vị nữ đạo hữu này, ta cảm thấy phu quân của ngươi làm việc quá bá đạo ác liệt, nhìn thế nào cũng giống ác bá. Mà ác bá như vậy, phải bị độ hóa, ta rất đồng tình với ngươi.

Mạnh Hạo thở dài lên tiếng, những lời của hắn, nếu là tu sĩ khác thì sẽ cảm thấy đối phương quá ngây thơ, căn bản không tin cậy được, thậm chí lời này châm ngòi ly gián quá rõ ràng.

Nhưng cố tình, nam nhân cùng thanh niên này, lại không nghe ra được...

Nhất là nam nhân kia, nghe Mạnh Hạo nói nhiều lần ác bá, ánh mắt dần toát ra hung ác.

- Ác ba,một đáng chết! Ngươi chính là ác bá, ngươi làm như vậy không đúng, ngươi làm vậy là thất đức, ngươi làm vậy quá vô sỉ, ta muốn... Độ hóa ngươi! Nam nhân này rống giận đánh về phía thanh niên.

Thanh niên kia nóng nảy, liền tục lùi lại, bộ dáng tức giận tận trời, nhưng hắn... dù sao cũng hơi thông minh một chút, mạnh mẽ khựng lại, trực tiếp nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Không đúng, lão tam ngươi dừng lại, sao ta cảm thấy không đúng...

- Chúng ta không thể tự đánh nhau, không đúng, không đúng, ngươi này nói mấy câu, lại làm cho chúng ta nội đấu!

Thanh niên lẩm bẩm, cẩn thận nhìn Mạnh Hạo, càng nhìn càng kinh hãi.

Mạnh Hạo vẫn mỉm cười đứng đó, nhìn thanh niên thần sắc dần thay đổi, thầm nhủ quả nhiên Anh Vũ vẫn thông minh một chút, nhìn ra dấu vết.

Đúng lúc này, thanh niên kia bỗng hít vào một hơi.

- Ta biết ngươi là ai!

- Có thể nhìn ra sơ hở của chúng ta, nói mấy câu làm chúng ta nội đấu, ngươi chính là... Kháo Sơn lão tổ! Thanh niên rống lớn, nam nhân kia

nghe vậy run lên, người bùm một cái từ bộ dáng Chỉ Hương biến về nam nhân, hít vào một hơi, bộp bộp lùi lại mấy bước.

- Ngươi là Kháo Sơn lão tổ! Đừng oán ta, là hắn buộc ta biến, hắn mới biến thành Mạnh Hạo! Nam nhân kia run run nhanh chóng lùi lại, liên tục rống lên.

Sắc mặt Mạnh Hạo sầm xuống, không còn tâm tình, hừ lạnh một tiếng, dứt khoát cởi nón tre. - Hai tên ngu ngốc các ngươi mở to mắt nhìn cho rõ, ta là ai!

Mạnh Hạo vừa tháo nón xuống, hơi thở của hắn tràn ra, bộ dạng hiện rõ trước mặt thanh niên và nam nhân kia. Khi nhìn rõ ràng bộ dáng Mạnh Hạo, nam nhân kia sửng sốt, đột nhiên hét lớn, người bùm một cái biến thành Bì Đống, hét thảm nhanh chóng bay đi xa.

- Là hắn, là Mạnh Hạo, hắn đuổi tới, xong rồi xong rồi, chết chắc rồi chết chắc rồi, toàn là tại ngươi!

Thanh niên kia run run, phát ra tiếng hét thê thảm, người bùm một cái hóa thành con Anh Vũ lông nhiều màu, móng túm một cái lông chim, ra sức vỗ cành, dốc hết sức mà chạy trốn.

- Đáng chết! Sao hắn xuất hiện ở đây, không thể nào, chúng ta lại gặp phải hắn!

Gà bay chó chạy, Anh Vũ cùng Bì Đống hét lên vội vàng chạy đi, bọn họ vừa đi, mặt đất nơi này vặn vẹo, lập tức khôi phục, không còn vết nứt, không còn lỗ thủng, động phủ không thấy, những cấm chế trận pháp đáng sợ cũng không còn.

Nơi này vốn không phải động phủ, chỉ là một khe núi mà thôi, tất cả mọi thứ đều là ảo ảnh, không phải sự thật.

Tất cả căn nguyên, chính là cái lông chim màu đen trong móng của Anh Vũ, lúc này lông chim tỏa ra ánh sáng yêu dị, chớp động như ảnh hưởng hư vô, xuất hiện ảo cảnh.

Mạnh Hạo nhìn Anh Vũ cùng Bì Đống bỏ chạy, căn bản không đuổi theo, mà đứng đó nhàn nhạt nói.

- Trong vòng 3 hơi thở, hai tên các ngươi ai về trước, ta không trừng phạt kẻ đó, tên còn lại, ta sẽ trừng phạt gấp đôi chuyện bỏ trốn khi ta gặp nguy hiểm. Lời của Mạnh Hạo truyền ra, Bì Đống cùng Anh Vũ chợt khựng lại giữa không trung.

- Đáng chết, Bì Đống đầu óc đơn giản, là tên ngu ngốc, nhất định sẽ bị lừa, tuyệt đối không thể để nó trúng kế, vậy thì tự mình ngũ gia vào tròng mới đảm bảo! Anh Vũ chợt xoay người, tốc độ cực nhanh, lập tức chạy thẳng về phía Mạnh Hạo.

Bì Đống người cũng run lên.

- Anh Vũ xảo trá đa mưu, toàn là vì nó, lúc trước chạy trốn cũng là bởi nó giật dây, ta không thể chịu tội thay nó! Gần cùng lúc với Anh Vũ, Bì Đống lập tức lóe lên tia chớp, dốc hết sức chạy thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Ta đầu hàng!

- Bà nội ngươi, ta cũng đầu hàng!

Anh Vũ cùng Bì Đống nhanh chóng lao tới, Mạnh Hạo hừ lạnh đột nhiên nhấc tay, gương đồng xuất hiện, Anh Vũ hét thảm, hóa thành ánh sáng lập tức bị thu vào trong gương đồng.

Còn chiếc lông chim rơi xuống, bị Mạnh Hạo cầm lấy, về phần Bì Đống, người run run, lập tức nói. - Chủ nhân, tam gia nhớ ngài muốn chết, những năm qua đều là Anh Vũ đáng chết này, là nó năm đó dụ ta đi, toàn

là do nó. Chủ nhân, chúng ta cùng nhau độ hóa nó!

Mạnh Hạo trực tiếp vỗ lên đầu Bì Đống, ầm, nó co lại một cục, nắm lấy ném xuống đất. Mặt đất nổ ầm, bị nện ra một cái lỗ, Bì Đống hét thảm bắn lên, Mạnh Hạo lại túm lấy, một đường lao đi ném xuống đất, Bì Đống đau đến hét thảm không ngừng.

- Đừng giả vờ nữa. Mạnh Hạo nói một câu, Bì Đống lập tức không la hét nữa, chuyển sang cầu xin.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1187: Kiếp của Đan Quỷ!

Mấy ngày sau, Bì Đống không ngừng nói bậy về Anh Vũ, ban đầu ở Thiên Hà Hải cho đến đánh cướp Đông Thổ, tất cả mọi chuyện đều thêm mắm thêm muối nói hết một lượt, còn chủ động đưa ra 3 túi trữ vật, bên trong có phần tang vật chia cho nó.

Chỉ sợ Mạnh Hạo tiếp tục tính sổ với mình, mấy ngày qua Bì Đống bị Mạnh Hạo nện xuống đất đến sợ, nhất là hiện tại tu vi Mạnh Hạo cao thâm, có thể dùng một luồng tiên khí khóa miệng của nó, làm cho nó không nói được một câu. Đây mới là chuyện khủng bố nhất đối với Bì Đống.

Về phần Anh Vũ, Mạnh Hạo căn bản không hỏi, phong ấn trong gương đồng, không cho nó thấy được sợi lông nào, chính là trừng phạt lớn nhất với nó.

Còn sợi lông chim màu đen, Mạnh Hạo nghiên cứu rồi mới chấn động, sợi lông này tràn ngập lực lượng biến hóa, sở dĩ Anh Vũ có thể thả ra khí tức khủng bố, toàn là dựa vào sợi lông này.

Mà lai lịch của nó, theo Bì Đống nói, là khi nó cùng Anh Vũ từ Thiên Hà Hải đi Đông Thổ, trên trời tự rớt xuống...

Đối với lời này, Mạnh Hạo nửa tin nửa ngờ, thu hồi lông chim, trở về Phương gia, những người gia tộc tông môn Đệ Cửu Sơn Hải đã sớm rời đi, hiện tại Nam Thiên Đại Địa yên ắng, chỉ là tỷ tỷ của Mạnh Hạo còn đang bế quan, đến nay chưa ra.

Thời gian thấm thoáng, một tháng trôi qua.

Một tháng này, Đệ Cửu Sơn Hải ngoài Nam Thiên Tinh, tên của Mạnh

Hạo truyền nhanh như gió, có điều mọi người nói tới hắn đều nghiến răng nghiến lợi, khiến cho không ít người Đệ Cửu Sơn Hải đều biết trên Nam Thiên Tinh xuất hiện một tên vô sỉ là Mạnh Hạo.

Người này độc chiếm tạo hóa Tiên Cổ Đạo Tràng, hại đằng sau Phàm Đông Nhi luôn có nữ thi, bắt sống không ít thiên kiều, một chiêu thắng Quý Âm, càng quá đáng hơn, người này có một thói quen rất xấu, là thích bắt người ta ghi giấy nợ.

Thói quen này, làm không ít người khó hiểu, không biết sao Mạnh Hạo có sở thích này...

Đồng thời, trong 1 tháng này, còn có một chuyện làm chấn động Đệ Cửu Sơn Hải, vô số tu sĩ chú ý, ngay cả những gia tộc cũng rất chú ý chuyện này.

Ba đại Đạo môn Thái Hành Kiếm Trì, Tiên Cổ Đạo Tràng, Cửu Hải Thần Giới dẫn đầu, triển khai đại hội chiêu thu môn đồ với toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải!

Chỉ cần là Nguyên Anh trở lên, Tiên Cảnh trở xuống, đều có thể tham dự sự kiện này.

Thậm chí năm đại Thánh địa cũng tham dự, cuối cùng ba giáo sáu tông đều tham gia, biến sự kiện chiêu thu đệ tử này đến cực hạn, bốn ngôi sao, cùng tán tu Đệ Cửu Sơn Hải, phàm là tu vi phù hợp, mặc kệ tuổi, mặc kệ xuất thân, đều có thể tham dự.

Đối với nhiều người, đây là một lần cá vượt Long môn, nhất là những tu sĩ không rời khỏi ngôi sao bản địa, một khi nắm chắc cơ hội này, có thể thay đổi vận mệnh cuộc đời.

Sự kiện chiêu thu đệ tử này, mấy vạn năm cũng chưa xuất hiện một lần, sau lần này, tiếp theo sẽ không biết đến năm tháng nào, toàn bộ Đệ Cửu

Sơn Hải, chỉ riêng trên bốn ngôi sao lớn, đã có không ít người phù hợp tu vi, còn trên núi thứ chín thì lại càng nhiều.

Còn có vô số hòn đảo thiên thạch trên Cửu Hải, cũng không ít tu sĩ, cộng thêm những không gian tiểu thế giới tồn tại gần Đệ Cửu Sơn Hải, có thể nói nhân số tham gia sự kiện này là vô cùng khổng lồ.

Nhất là lần này tất cả tông môn Đệ Cửu Sơn Hải chiêu thu đệ tử chia làm 3 tầng, Nguyên Anh, Trảm Linh, Vấn Đạo, người 3 loại cảnh giới chia làm 3 khu vực, sẽ không tiếp xúc với nhau.

Càng làm người ta động lòng, là trong 3 cảnh giới này, nếu có thể giành được hạng nhất, chẳng những có thể trực tiếp bái vào ba đại Đạo môn, còn có thể trở thành đệ tử nội môn, thậm chí còn được ban thưởng chí bảo.

Điểm này, dù cho các thiên kiều trong mấy đại gia tộc cũng đều động lòng, gia tộc tu luyện, không phải chỉ có thể ở trong gia tộc, cũng có thể đi ra, bài vào những tông môn khác, điểm này thì gia tộc sẽ không bắt buộc.

Hơn nữa ba đại Đạo môn truyền từ xa xưa, năm tháng tồn tại rất lâu, đã vượt qua một kỷ nguyên.

Điều này có liên quan đến ba đại Đạo môn siêu nhiên, bọn họ sẽ không tham gia vào bất cứ tranh chấp nào, kẻ địch duy nhất là lẫn nhau, còn các tông môn gia tộc khác, ba đại Đạo môn sẽ không can thiệp.

Thậm chí năm đó Quý chủ hoán thiên, ba đại Đạo môn cũng không quấy nhiễu, trong năm tháng dài dòng, bọn họ nhìn thấy rất nhiều thời đại biến chuyển.

Lần này chiêu thu đệ tử, ba đại Đạo môn mỗi bên chỉ thu 1 người, tổng cộng 3 người.

Từ trong quần thể tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải khổng lồ, thu vào 3 người, vậy đã định sẵn vận mệnh 3 người này về sau sẽ biến hóa, vọt thẳng mây xanh!

Dù là không được thu vào, năm đại Thánh địa và ba giáo sáu tông cũng sẽ chọn lựa trong đó, chuyện này truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải, được vô số tu sĩ truyền bá, bốn ngôi sao lớn, bao gồm cả Nam Thiên Tinh cũng đều biết.

Thậm chí Quý chủ cũng giáng pháp chỉ, Quý gia trên Nam Thiên Tinh lập tức thông báo thiên hạ tin tức này, nhất thời tất cả tu sĩ Nam Thiên Tinh từ Nguyên Anh trở lên đều kích động.

Trong bọn họ, có rất nhiều người thậm chí không biết ngoài không gian còn có thế giới, lần đầu nghe nói tới, trong lòng chấn động, về phần những tu sĩ biết chuyện bên ngoài, thì tràn đầy mong chờ với sự kiện này.

Phong vân biến hóa, tất cả khu vực Đệ Cửu Sơn Hải đều đang bàn luận về sự kiện này.

Cũng lúc này, Mạnh Hạo nhận được ngọc giản của sư tôn Đan Quỷ.

"Mau đến Tử Vận Tông!"

Chỉ có 5 chữ, nhưng từ trên đó, Mạnh Hạo cảm nhận được tiên ý!

- Sư phụ con, sắp độ Chân Tiên Kiếp. Phương Tú Phong đứng cạnh Mạnh Hạo, không nhìn ngọc giản, mà ngẩng đầu nhìn trời, chậm rãi nói.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, đối với thành tựu Chân Tiên, Mạnh Hạo biết là rất khó. Hắn cũng biết duyên Chân Tiên trên Nam Thiên Tinh lần nàymột không phải là của mình, 10 ngàn năm một lần duyên Chân Tiên,

sẽ xuất hiện ở một trên bốn ngôi sao lớn, cụ thể là hành tinh nào thì chỉ có mấy trăm năm cuối cùng mới phát hiện.

Chỉ có người sinh ra trên hành tinh đó mới có tư cách thu được duyên này, Mạnh Hạo không sinh ra trên Nam Thiên Tinhm cho nên duyên Chân Tiên này đã định sẵn không thuộc về hắn.

- Duyên Chân Tiên, tiên kiếp giáng... Đối thủ của sư phụ con, là những người nói dõi cố ý được chọn sinh ra trên 4 hành tinh lớn, bọn họ sẽ đến cướp tiên duyên này!

- Còn có các cường giả Vấn Đạo đỉnh phong khác trên Nam Thiên Đại Địa, cũng sẽ liều một phen!

- Sư phụ con có ân với con, ân này ta báo lại, Chân Tiên Kiếp của hắn, vi phụ sẽ đi hộ pháp, không cho người ngoài đặt chân Nam Thiên Tinh. Về phần Nam Thiên Đại Địa này... cần con đi! Phương Tú Phong bình thản nói, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đứng lên nhìn phụ thân.

Phương Tú Phong phất tay, hư vô xung quanh vặn vẹo, hư không chồng lên, ảo hóa ra bản đồ Nam Thiên Đại Địa.

Cất bước, Phương Tú Phong ở phía trước, Mạnh Hạo đằng sau, hai người trước tiếp bước đi trên bản đồ ảo này, Mạnh Hạo hoa mắt, khi mọi thứ rõ ràng, hắn cảm nhận được khí tức Nam Vực.

Trong khoảng khắc, bọn họ đã từ Đông Thổ Phương gia đi tới Nam Vực Tử Vận Tông.

Đại trận hộ sơn Tử Vận Tông đã sớm mở ra, ánh sáng như hoa, tràn lan mọi hướng, pho tượng Tử Đông chân nhân to lớn lúc này tỏa ra ánh sáng, nhìn kỹ, mơ hồ có tiên khí quấn quanh.

Trên đỉnh đầu Tử Đông chân nhân, có một người đang ngồi tĩnh tọa,

nhìn từ xa, chính là Đan Quỷ.

Đan Quỷ mở mắt, nghiêng đầu nhìn, thấy được Mạnh Hạo cùng Phương Tú Phong, mỉm cười hiền hòa, phất tay, đại trận hộ sơn mở ra, một đường ánh sáng hiện ra trước mặt chạy thẳng đến trước Mạnh Hạo.

- Con đi đi, vi phụ ở đây chờ Chân Tiên Kiếp đến sẽ hộ pháp. Phương Tú Phong gật đầu với Mạnh Hạo, không đi vào trận pháp, ngồi ở bên ngoài.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, bước lên đường ánh sáng, lóe lên đã đến trên pho tượng Tử Đông chân nhân, trước mặt Đan Quỷ,

- Sư tôn... Mạnh Hạo gọi nhỏ, trong lòng hắn lo lắng, tu vi của hắn là Chân Tiên tám thành, không phải đi con đường của Đan Quỷ, nhưng cũng mơ hồ cảm nhận được tồn tại Chân Tiên Kiếp của mình, khoảng khắc hắn trở thành Chân Tiên mười thành, kiếp của hắn sẽ giáng xuống, hơn nữa sẽ còn khủng bố hơn Chân Tiên Kiếp của Đan Quỷ.

Chân Tiên Kiếp, cửu tử nhất sinh.

- Con phải cao hứng cho vi sư mới phải. Đan Quỷ mỉm cười nói, hiền hòa nhìn Mạnh Hạo, nhìn đệ tử này, năm đó dập đầu ba cái, kết duyên thầy trò, hiện tại đệ tử còn mạnh hơn mình, Đan Quỷ rất là vui vẻ.

- Vì duyên Chân Tiên này, vi sư đợi hai kiếp... Đời trước, ta là Tử Đông chân nhân, Vấn Đạo đỉnh phong, không cam lòng thành Ngụy Tiên, muốn thành Chân Tiên, chuyển thế trùng tu!

- Đời này, ta là một viên đan dược, luyện thành linh, ngưng thân, một đường đi đến hôm nay... Duyên cũng tốt, cướp cũng được, bước này... ta vẫn phải đi!

- Cho dù là đạo tiêu thân vẫn, lão phu không hối hận! Đan Quỷ nhẹ nhàng nói, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt toát ra chấp nhất, kiên

định, cũng có mong chờ.

Đó là mong chờ với đạo, chấp nhất với tiên.

- Trước kia ta muốn bỏ qua, không phải vì không dám, mà là vì ngươi ở đây, tiên duyên phủ xuống, ta làm sao đi giành với đệ tử của mình, nhưng hiện tại mọi chuyện sáng tỏ, tiên duyên này... vi sư muốn lấy! Đan Quỷ vừa nói, toàn thân khí thế bùng lên, tiên khí mơ hồ sinh ra.

- Tiên, một người một núi!

- Thành tiên, cần có núi của mình chứng đạo, vi sư lấy pho tượng đời thứ nhất làm núi, dùng chứng đạo, đại biểu đạo tâm của ta, đạp lên đời thứ nhất, lấy đời thứ hai tìm tiên!

- Còn mấy ngày nữa, mặc kệ thành công thất bại, đều là một lần kinh nghiệm của con. Đan Quỷ nhìn Mạnh Hạo, chầm chậm nói.

- Con nhất định phải xem kỹ, quá trình lần này, vô cùng trọng yếu cho Chân Tiên Kiếp ngày sau của con!

- Hộ pháp, có phụ thân con là được, về phần đám bạn già Nam Thiên Đại Địa, bọn họ cũng cùng một ý với ta, còn không cần quấy nhiễu, nếu vi sư không có tự tin này, làm sao lại đi Chân Tiên!

- Con cứ ở đây, xem vi sư... độ Chân Tiên Kiếp, thành Chân Tiên! Tiếng nói Mạnh Hạo vang vọng, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn sư tôn, cảm nhận được trên người hắn có quyết tâm cùng chấp nhất vì chứng đạo, trả giá tất cả!

Chết còn không sợ, chỉ sợ không thành tiên!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1188: Tiên môn phủ xuống!

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, nhìn sư tôn, nghe chấp nhất thành tiên của hắn, trong lòng Mạnh Hạo bị xúc động, không tiếp tục khuyên can, mà yên lặng ngồi đó, thần sắc hiểu ra.

"Muốn thành tiên, cần có đại nghị lực, đại chí khí, hóa thành đạo tâm tìm tiên."

"Đạo tâm này, đại biểu chấp nhất cả đời, không thành Chân Tiên, chết cũng tiếc nuối."

Đan Quỷ mỉm cười, nhắm mắt lại, còn có mấy ngày, Chân Tiên Kiếp của hắn sẽ giáng xuống, mấy ngày này hắn phải bình ổn tâm tình, bảo trì trạng thái đỉnh cao, đi nghênh đón Chân Tiên Kiếp đã chờ hai kiếp!

Thời gian từ từ trôi người, trên người Đan Quỷ dần dần tràn ra càng nhiều tiên khí, Tử Vận Tông toàn lực vận chuyển đại trận hộ sơn, tất cả đệ tử Tử Vận Tông đều ngồi, niệm kinh văn, tỏa ra ý nguyện, bọn họ dùng nguyện ngưng tụ thành lực kỳ dị, bỏ thêm lên pho tượng Tử Đông chân nhân.

Làm cho pho tượng càng thêm sống động, Sở Ngọc Yên cũng ở trong đám đông, nàng nhìn Mạnh Hạo, nhưng lại nhắm mắt. Nàng có thể cảm nhận được khác biệt ngày càng lớn giữa nàng với Mạnh Hạo, Mạnh Hạo đã sánh với tiên, còn nàng mới là Nguyên Anh.

Tu vi giữa hai người như lạch trời, cản trở mọi khả năng tương lai.

Không khí Nam Vực Đại Địa cũng dần áp lực, Tống gia lão tổ tới, Tây

Mạc Đoạn Nam thủ vệ cũng tới, còn có vô số tu sĩ đều đến, không đến gần Tử Vận Tông, mà ở vòng phòng hộ bên ngoài, dùng lực lượng của bọn họ hộ pháp cho Đan Quỷ.

Còn có những người từng chịu ân huệ của Đan Quỷ trong những năm qua, đều lần lượt xuất hiện, vì báo đáp mà hộ pháp cho Đan Quỷ. Cùng lúc đó, Đông Thổ Đại Địa, cùng Nam Thiên, ở những chỗ bí ẩn, những người lựa chọn bế quan nhiều năm, kiềm chế tu vi, muốn trở thành Chân Tiên trong kiếp này, đều lần lượt tỉnh lại.

Bọn họ rời chỗ bế quan, rời núi non hoang vắng, dùng phương pháp riêng, từ khắp nơi đến Nam Vực, không quấy nhiễu Tử Vận Tông, những người này chọn một khu vực, bày ra cấm chế trận pháp cả đời, ngồi trong đó, vận chuyển tu vi, muốn đi giành tiên!

Lần này, cơ duyên Nam Thiên Tinh sẽ phủ xuống trên Nam Vực Đại Địa, cho nên muốn giành lấy tiên, vậy phải đi lên mảnh đất này, ở lại đây mới có cơ hội.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao cường giả Bắc Địa trước đó lại phát động chiến tranh, bọn họ muốn chiếm lấy Nam Vực Đại Địa, tranh giành tiên duyên.

Bầu trời mờ mịt, rõ ràng là ban đêm, nhưng lại không thấy bóng đen, toàn bộ thời gian, bầu trời đều là hoàng hôn, một cỗ uy áp kinh người dần bao phủ Nam Thiên Tinh.

Tất cả người phàm, đều vô thức ngủ say, tất cả cỏ cây trong nháy mắt ngủ mê, tạm thời mất sức sống, tất cả hung thú lúc này nằm xuống, nhắm mắt lại.

Núi lớn không còn nguy nga, dòng sông không chảy thẳng, Thiên Hà Hải cũng không nổi sóng, bình lặng như mặt gương.

Đồng thời, bên ngoài Nam Thiên Tinh, những đạo cầu vồng, những tòa pháp trận ầm ầm xuất hiện, không ít người từ các khu vực Đệ Cửu Sơn Hải chạy đến, bọn họ đã từng để lại thủ đoạn trên Nam Thiên Tinh, có tộc nhân sinh ra ở đây, chính là vì tranh giành tiên duyên, lúc này đều chạy tới.

Nhưng ngay khi bọn họ đến gần, một đạo kiếm khí từ Nam Thiên Đại Địa ầm ầm dâng lên, thẳng lên không gian, quét ngang một vòng Nam Thiên Tinh, tiếng nói của Phương Tú Phong vang vọng.

- Nam Thiên phong tinh, mời các vị đạo hữu rời đi.

Tiếng nói vang vọng, làm cho những người ngoài không gian đều biến sắc, có người truyền âm hứa hẹn, yêu cầu được vào, nhưng Phương Tú Phong coi như không thấy, hắn nhắm mắt dưới chân núi Tử Vận Tông, thần thức tỏa ra, kiếm khí phong tỏa toàn bộ Nam Thiên Tinh.

Hắn biết làm chuyện này coi như cắt đứt tiên lộ của rất nhiều người, biết rõ như vậy sẽ làm rất nhiều tông môn gia tộc không hài lòng, dù không làm gì được hắn, nhưng đối với Mạnh Hạo, vậy không phải chuyện tốt.

Những điều này, Phương Tú Phong đều nói cho Mạnh Hạo, nhưng Mạnh Hạo không im lặng, ánh mắt kiên quyết của hắn đã có câu trả lời.

"Con của Phương Tú Phong ta, phải như vậy, có ơn phải báo, có thù cũng phải báo!"

Nam Thiên Tinh phong tỏa, người bên ngoài không thể vào, chỉ có nóng nảy, nhưng có người cắn răng, gầm lên hóa thành cầu vồng muốn mạnh mẽ xông vào. Nhưng còn chưa đến gần, kiếm khí quét ngang, ầm ầm, những người này đều phun máu, hoảng sợ vội lùi lại.

- Sau khi cảnh cáo, còn tự ý xông vào, giết không tha!

Phương Tú Phong giọng lạnh băng vang vọng không gian, làm cho mọi người bên ngoài bất mãn, đồng thời cũng kiêng kỵ.

3 ngày sau!

Nam Thiên Đại Địa nổ ầm ầm, tiếng nổ không truyền ra từ Nam Thiên Tinh, mà từ ngoài không gian, như có một người khổng lồ đang rống lên trong không gian.

Rống lên một chữ!

Chữ này, chính là tiên!

Tiếng động vang vọng, rõ ràng bao phủ toàn bộ không gian Đệ Cửu Sơn Hải, nhưng cố tình... có thể nghe được âm thanh này, lại chỉ có Nam Thiên Tinh!

Đồng thời, không gian chấn động, vô số mảnh vỡ đột nhiên xuất hiện, có những mảnh vỡ nháy mắt ngưng tụ ngoài Nam Thiên Tinh, hợp thành... một cánh cửa to lớn!

Cánh cửa này tỏa ra tang thương vô tận, toàn thể như đồng thau, khắc vô số đường vân vật tổ, nhưng lại không thể nhìn rõ ràng, chỉ có thể cảm nhận được cánh cửa tang thương, xa xôi như từ thiên địa sơ khai.

Cánh cửa này có rách nát, như đã từng trải qua đại chiến khủng bố, bên trên còn một chút máu đen, tòa ra khí tức khủng bố, mạnh mẽ không thể hình dung, lại vô cùng to lớn, có thể nhồi đầy không gian.

Ngay cả Phương Tú Phong cảm nhận rồi, tâm thần cũng chấn động, nếu vật này là pháp bảo, vừa xuất hiện là có thể trấn áp hết chúng sinh.

Nó vừa xuất hiện bên ngoài Nam Thiên Tinh, những tu sĩ vây quanh bên ngoài không thể đi vào, mọi người đều biến sắc, có tiếng kinh hô vang

lên.

- Tiên môn xuất hiện, duyên Chân Tiên phủ xuống!

- Đáng chết, Phương Tú Phong cản trở, chúng ta không thể đi vào, chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn tạo hóa, lại không thể lấy được!

- Một mình Phương Tú Phong hắn, chẳng lẽ còn dám đối địch với mọi người, giết vào trong! Người bên ngoài Nam Thiên Tinh đều đỏ mắt, đồng thời trên tiên môn có tiên vụ trào ra, rít lên nhắm thẳng xuống Nam Thiên Tinh.

Trong chớp mắt đã bao phủ Nam Thiên Tinh, biến cả hành tinh thành sương mù, sau đó cánh cửa tiến tới, xuyên qua mọi người, xuất hiện trong sương mù, chậm rãi phủ xuống Nam Thiên Đại Địa.

Lúc này, những tu sĩ bên ngoài điên cuồng, đồng loạt xông lên, Phương Tú Phong thần thức trào ra lạnh lùng, kiếm khí ầm ầm trực tiếp quét ngang đám đông.

Tiếng nổ vang rền, không gian chấn động, hét thảm vang dội, mưa máu tung tóe, kiếm khí tung hoành, không một ai xuyên qua được kiếm khí đặt chân lên Nam Thiên Đại Địa.

Nam Thiên Đại Địa, tiên vụ tràn xuống, tỏa ra trên trời, thay thế hoàng hôn, có tiếng nổ ầm ầm không ngừng truyền ra, là tiếng sương mù ma sát, là âm thanh tiên lôi.

Có những tia chớp trôi trong sương mù, mỗi một tia chớp xuất hiện làm cho những người nhìn thấy, tâm thần run lên, linh hồn muốn vỡ vụn.

- Tiên! Tiếng nói tang thương truyền ra từ sương mù, vang vọng Nam Thiên Đại Địa, truyền vào tâm thân tất cả tu sĩ Vấn Đạo, một chữ này như hóa thành chìa khóa, mở ra con đường thành tiên của tất cả những

người đủ tư cách.

- Tiên! Đan Quỷ ngẩng đầu lên, mở mắt, ánh mắt toát ra chấp nhất mãnh liệt, đứng dậy.

Đồng thời, trên Nam Vực, các cường giả Vấn Đạo từ mọi nơi, bọn họ hoặc đến từ Đông Thổ, hoặc đã từng là cường giả, áp chế tu vi, sống lay lắt đến kiếp này, hoặc là chuyển thế trùng tu như Đan Quỷ.

Bọn họ đợi, chính là lần Chân Tiên Kiếp này!

Lúc này bọn họ đều đồng loạt lên tiếng, một chữ Tiên, phóng lên từ Nam Vực Đại Địa, như đáp lại tiếng nói tang thương trong bầu trời sương mù.

Trong lòng Mạnh Hạo chấn động, tu vi vận chuyển, máu chảy tăng tốc, trong nháy mắt vừa rồi, tiên khí trong người hắn bị thúc đẩy, suýt nữa cũng hô lên chữ tiên.

Nhưng dù sao hắn không phải người sinh ra trên Nam Thiên Đại Địa, không phải nằm trong duyên này, cho nên nhịn được, nhưng cảnh tượng trên trời để lại ký ức khó phai mờ.

Trong sương mù cuộn trào, sấm sét ầm ầm, vô số tia sét chạy quanh, một tòa tiên môn to lớn ầm ầm chìm xuống hiện ra từ sương mù!

Cánh cửa tang thương không thể hình dung, đã có từ thiên địa sơ khai, vô cùng xa xôi, vượt xa năm tháng tồn tại của Cửu Đại Sơn Hải. Nó phủ xuống, làm cho mặt đất cũng nhỏ bé, trên đó điêu khắc, để lại vết máu, cùng với khí tức tràn ra, làm cho mọi người nhìn thấy đều hít thở dồn dập, nhìn thấy cảnh cửa này như lịch sử thất truyền trong năm tháng!

- Nó đến từ đâu, vì sao nó lại cho người ta trở thành Chân Tiên! Mạnh Hạo nhìn cảnh cửa, trong lòng bùng nổ, ngay lúc này, cây đèn đồng thau bị hắn lấy bỏ vào túi trữ vật cũng đang chấn động, nó có cộng hưởng với

cánh cửa đồng thau kia.

- Tiên môn phủ xuống, đây... chính là Chân Tiên Kiếp!

- Ngụy Tiên không có kiếp, chỉ cần một đạo pháp chỉ Chân Tiên là có thể cho người ta trở thành Ngụy Tiên. Nhưng một khi Chân Tiên chết, Ngụy Tiên cũng sẽ chết!

- Đây không phải con đường của tu sĩ, đây là ăn nhờ ở đậu. Tu sĩ, tu là vô pháp vô thiên, tự do tự tại, làm sao tu tiên của người khác!

- Đạp lên núi chứng đạo của mình, trong tiên kiếp đánh mở tiên môn, thành tựu Chân Tiên!

- Tiên môn không mở, tiên kiếp không tan, đánh không ra tiên môn, chết trong tiên kiếp thì có sao! Đan Quỷ ngửa mặt cười, pho tượng Tử Đông chân nhân dưới chân hắn là núi, ầm ầm rút ra khỏi mặt đất, một cỗ lực lượng nhẹ nhàng tỏa ra, đẩy Mạnh Hạo rời khỏi pho tượng.

Pho tượng đó dưới lực lượng kỳ dị, bay lên không trung, đi thẳng tiên môn.

Cùng lúc, trên trên Nam Vực Đại Địa đột nhiên xuất hiện 7 ngọn núi khác nhau!

7 ngọn núi đó, lớn như thanh kiếm chọc trời, nhỏ thì như mộ phần lớn, mỗi cái khác nhau, nhưng đều là những tồn tại cổ xưa tranh giành tiên duyên với Đan Quỷ, núi chứng đạo của bọn họ.

Tính cả Đan Quỷ, 8 ngọn núi đồng thời bay lên, nhắm thẳng tiên môn.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1189: Sai cũng muốn làm!

Dưới chân của mỗi người đều có một tòa núi chứng đạo thuộc về chính mình, một người, một ngọn núi, đây

chính là tiên! Tám người, bát tiên, đồng loạt chạy ra

Mà Chân Tiên Kiếp vĩnh viễn cũng sẽ không tiêu tán, chỉ có càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng đủ để diệt sát tất cả tu sĩ Linh Cảnh, thậm chí Tiên Cảnh, thậm chí Cổ Cảnh

đều sẽ bị đánh chết! Mà mấu chốt của độ kiếp chính là đánh vỡ tiên môn! Chỉ có đánh vỡ tiên môn mới có thể khiến kiếp nạn này tiêu tán, mới coi là độ kiếp thành công

Gần như vào lúc tám người Đan Quỷ đạp tám ngọn núi khác nhau chạy ra, bầu trời tiên vụ chợt cuồn cuộn, có tám đạo tia chớp trong nháy mắt mà đến, mỗi một đạo đều lớn chừng bằng cánh tay, tốc độ cực nhanh, khí thế mạnh mẽ, vẻn vẹn một kích này liền có thể trực tiếp đánh một Vấn Đạo đỉnh phong bình thường hình thần câu diệt

Trong tiếng nổ "ầm ầm" phủ xuống trên người tám người, tiếng nổ ngập trời, mặt đất chấn động, bầu trời cuồn cuộn, tám người này từng người lấy ra pháp bảo, thể hiện thần thông, toàn bộ thân thể chấn động, có tiếng gào thét truyền ra, nhưng lại sanh sanh đều ngạnh kháng một lôi này, chạy thẳng tới tiên môn

Cặp mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe lên một cái, hắn ở giữa không trung thấy rõ ràng trong tám đạo lôi này, một lôi đánh về phía sư tôn Đan Quỷ kia và bảy đạo lôi đình khác có độ lớn không giống nhau

Dường như trên đạo lôi này có nhiều hơn một chút linh động và sắc thái, vừa thấy thì không có khác biệt, nhưng nếu cẩn thận đi xem thì có thể nhìn thấu sự khác biệt của lôi này

Một đạo chủ lôi, bảy đạo phó lôi!

Đúng rồi, phụ thân từng nói, kiếp này Chân Tiên duyên thuộc về sư tôn ta, với tu vi và kiến thức của phụ thân quả quyết sẽ không dễ dàng nói ra lời này

Điều này đã đủ để nói rõ, kiếp này Chân Tiên duyên lựa chọn chính là sư tôn, cho nên lôi của người là chủ, mà bảy người kia mặc dù là phó, nhưng bọn họ cũng có thể thay thế làm chủ! Trong mắt Mạnh Hạo sát cơ lóe lên một cái, hắn tu hành về sau đã trải qua không ít chuyện, tính tình sớm đã quyết đoán, cũng có tàn nhẫn

Bảy người kia hắn không nhận ra, nhưng nếu ở trong Chân Tiên duyên này đi tranh chấp với sư tôn hắn thì chính là địch nhân của Mạnh Hạo hắn

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, trong mắt sát cơ sáng lên, thân thể trong nháy mắt bay lên, chạy thẳng tới một lão già trong bảy người

Trên người Mạnh Hạo, Chân Tiên khí tức thuộc về hắn chợt vận chuyển, nháy mắt sẽ bộc phát ra

Hạo nhi, đi trở về! Trên bầu trời, Đan Quỷ đang cùng bảy người kia xông về tiên môn, lập tức quát khẽ

Tiên duyên, vi sư muốn dựa vào chính mình đi tranh thủ, ngươi lui xuống! Thanh âm của Đan Quỷ vang lên, nhìn như nghiêm khắc, nhưng cũng có ân cần lo lắng

Hắn không xác định lấy trạng thái của Mạnh Hạo nếu tham dự vào trong tiên kiếp này sẽ sinh ra ảnh hưởng gì đối với tương lai của Mạnh Hạo hay không, cho nên nói cái gì cũng sẽ không để cho Mạnh Hạo xuất thủ

Bước chân Mạnh Hạo chợt ngừng, hắn nghe được nghiêm khắc và ân cần trong lời nói của sư tôn

Hắn không muốn sư tôn lúc này phân tâm, cắn răng không có tiếp tục chạy ra, nhưng khí thế Chân Tiên tám thành lại ầm ầm bạo phát, khí thế kia cùng một chỗ lập tức gió mây biến sắc, bảy lão già tranh chấp tiên duyên với Đan Quỷ kia toàn bộ tâm thần chấn động

Bảy các ngươi nghe cho kỹ, thành thật đi tranh chấp với sư phụ ta

Mạnh mỗ sẽ không xuất thủ quấy nhiễu, nhưng nếu là dám có một chút động tác nhỏ, đừng trách Mạnh mỗ xuất thủ!

Các ngươi càng rõ ràng hơn một chút

Chả sợ các ngươi thực sự thành công tranh chấp được tiên duyên

nhưng Ngụy Tiên ta cũng đã giết một số, Chân Tiên

Thật đúng là muốn làm thịt một tên thử một chút

Mạnh Hạo cặp mắt chớp động

Câu nói đầu tiên là chấn nhiếp, câu nói thứ hai là uy hiếp

Hắn phải làm loạn tâm bảy người này, làm cho bọn họ ở trên tranh chấp tiên, tâm có khe nứt

Tiên duyên phủ xuống Nam Thiên Tinh, hễ là người sinh ra trên tinh này đều có tư cách tranh đoạt, ngươi dựa vào đâu nói ra những lời này?

Hừ, hạng người không biết sống chết, tiên duyên là tạo hóa, mỗi người có thể được

Ngươi một khi quấy nhiễu chính là đối kháng tiên môn, ý đồ với lực lượng cá nhân quấy nhiễu tiên duyên, lão phu cũng muốn biết, ngươi dựa vào đâu nói ra những lời này? Lập tức trong bảy người kia có thanh âm của hai người truyền ra, âm lãnh vô cùng

Bọn họ hiển nhiên là bế quan quá lâu, không nghe thấy ngoài thân bất cứ chuyện gì, chỉ khi tiên duyên phủ xuống thì xuất quan, cho nên không nhận ra Mạnh Hạo, mà có bốn vị trong bảy người này đến từ Đông Thổ biết được Mạnh Hạo, lúc này không nói một lời

Chỉ bằng bên ngoài tinh không, lúc này cha ta đang cản trở những người Đệ Cửu Sơn Hải đã từng ở Nam Thiên Đại Địa có con nối dòng sinh ra trở về!

Chỉ bằng một khi bọn họ trở về, các ngươi sao có thể có tiên duyên có thể tranh!

Chỉ bằng Nam Thiên Nam Vực Đại Địa này là nhà của Mạnh mỗ! Mạnh Hạo vung tay áo một cái, bỗng nhiên lên tiếng

Vậy thì như thế nào, tiên duyên ở phía trước, mỗi người đều có cơ hội, sư phụ ngươi đợi rất lâu, chúng ta cũng giống vậy đã đợi rất lâu, chúng ta đoạt tiên duyên, có sai sao? Trong bảy người lại một lão già thở dài, chậm rãi lên tiếng

Mạnh Hạo trầm mặc, nhìn bảy người kia, bình tĩnh truyền ra một câu nói

Các ngươi không sai, sai chính là ta, có thể coi như là sai, ta cũng muốn làm như vậy

Lão giả lúc trước nói chuyện kia lời nói chợt ngừng, lại không nói ra được lời phản bác

Bọn hắn cũng đều cảm nhận được, lúc này ở bên ngoài tinh không đang có đại chiến dao động ngập trời, cũng có thể cảm nhận được quyết tâm của Mạnh Hạo

Ầm! Đạo lôi đình thứ hai nháy mắt đã đến

Trong tiếng nổ "ầm ầm", thân thể tám người Đan Quỷ chấn động, khi dừng lại ở giữa không trung, đạo lôi đình thứ ba lại huyễn hóa ra một loạt phi kiếm hư ảo, mãnh liệt đến, tám người Đan Quỷ từng người triển khai thần thông pháp bảo nhưng đều có máu tươi phun ra

Nhưng bọn họ lại cắn răng chạy thẳng tới tiên môn, khi đạo lôi đình thứ sáu phủ xuống, rốt cuộc đã tới đến cạnh tiên môn, gần như chẳng phân biệt được trước sau, đồng loạt xuất thủ đánh tiên môn

Tiếng nổ ngập trời, Đan Quỷ tám phương triển khai toàn bộ tu vi, nhưng không cách nào khiến tiên môn này có chút chấn động, ngay cả khe hở cũng không có xuất hiện một tia, một màn này làm nội tâm tám người lộp bộp một tiếng

Mạnh Hạo ở phía dưới, vẻ mặt lo lắng

Sấm sét nổ ầm ầm, từng đạo không ngừng phủ xuống, khi đạo lôi đình thứ chín phủ xuống, bầu trời cuồn cuộn, đạo lôi này lại to bằng cái thùng nước nhỏ, ở bên trong lại xuất hiện Giao long, Giao long hư ảo này vừa mới xuất hiện, thiên địa biến sắc, uy áp kinh thiên, nhất là Giao long ở chỗ Đan Quỷ, thậm chí đều mọc ra sừng rồng, rõ ràng không giống bảy con kia

Tiếng nổ ầm ầm chấn động khiến mặt đất run rẩy, hư không, Đan Quỷ phun ra máu tươi, pháp bảo bên ngoài thân thể lúc trước lấy ra toàn bộ

sụp đổ vỡ vụn, thân thể run rẩy, lui về phía sau vài bước, mà bảy người kia cũng đều từng người máu tươi phun ra, nhưng tương đối Đan Quỷ nơi này vẫn tốt hơn một chút, cắn răng như cũ đánh tiên môn

Nhưng cửa này vẫn bất động! Đúng lúc này, Đan Quỷ ngửa mặt lên trời vừa hô, trên người của hắn tiên khí lượn lờ, thân thể dường như thiêu đốt, pho tượng Tử Đông chân nhân dưới thân vào lúc này cũng giống vậy bốc cháy lên, hai mắt nháy mắt lại có lưu quang tràn ra

Trong lúc mơ hồ, pho tượng kia dường như muốn sống lại, mà Đan Quỷ tại đỉnh đầu pho tượng, hai tay bấm quyết một chỉ tay hướng tiên môn

Dưới một chỉ tay này, thân thể pho tượng Tử Đông chấn động mãnh liệt, không ngờ nâng Đan Quỷ chợt bay lên, sanh sanh đối kháng sấm sét, mang Đan Quỷ trong nháy mắt xuất hiện ở bên ngoài tiên môn

Pho tượng nâng tay phải lên, một quyền đánh ra

Đan Quỷ cũng nắm tay phải, trực tiếp đánh vào

Dường như tập hợp hai kiếp tu hành hóa thành một kích này! Nhất là một quyền này của pho tượng Tử Đông chân nhân, phảng phất như từ vạn năm trước đánh tới, xuyên qua năm tháng, xuất hiện ở hiện tại, dung hợp với đời thứ hai của hắn, tạo thành chí cường

Tiên! Đan Quỷ thanh âm truyền khắp tám phương, mặt khác bảy người kia cũng đều kinh hãi, một quyền này

trực tiếp liền rơi vào trên tiên môn khổng lồ

Trong tiếng nổ ầm ầm, tiên môn

lần đầu chấn động một cái

Dưới một quyền hai kiếp của Đan Quỷ và Tử Đông chân nhân pho tượng, một cái khe hở cực kỳ nhỏ bỗng nhiên xuất hiện trên cửa! ! Trong khoảnh khắc khe hở này xuất hiện, Đan Quỷ phun ra máu tươi, pho tượng dưới thân hắn lại run rẩy, dường như muốn sụp đổ rách nát, nhưng

cũng lúc này, tiên khí trên người Đan Quỷ lại lập tức nồng nặc lên

Lôi kiếp rầm rầm lần nữa phủ xuống, lần này, bảy người kia là một đạo lôi đình, mà Đan Quỷ lại là ba đạo lôi đình, trong tiếng nổ vang, bảy người kia sắc mặt biến hóa, tâm thần chấn động

Không thể để hắn tiếp tục đi đánh, muốn giết hắn!

Hắn đã đánh vỡ một khe hở, nếu làm cho hắn tiếp tục nữa, lần này Chân Tiên duyên chính là hắn !

Ngăn trở hắn, giết hắn, chỉ có hắn chết, tiên duyên mới có thể giành được! Uy hiếp của Mạnh Hạo lúc trước còn có tác dụng, nhưng giờ này trơ mắt nhìn tạo hóa phủ xuống, dường như mỗi người đều có cơ hội thu được, bảy người này sao có thể còn giữ vững lý trí

Trong mắt mỗi người đều lóng lánh sát cơ, bọn họ tu hành đến nay, ẩn tàng đến nay, mỗi một người ở trong niên đại của mình đều là chí tôn, trước mắt lại quyết đoán, trong đó có ba người, chớp mắt một cái chạy thẳng tới Đan Quỷ

Hắn có tiên duyên số kiếp trong người, người nào giết hắn chẳng khác nào là cướp đoạt số kiếp!

Ngay lúc ba người xông về Đan Quỷ, Đan Quỷ bị ba đạo lôi đình đánh, máu tươi phun ra, sắc mặt trắng bạch, thân thể lung lay sắp đổ

Mạnh Hạo ở phía dưới chính mắt thấy một màn này, ánh mắt đỏ

Chân Tiên tám thành toàn diện bạo phát, phía sau pháp tướng lập tức xuất hiện, khí thế kinh người

Thân thể hắn nhoáng lên một cái, trực tiếp xuất hiện trước người Đan Quỷ, tay phải nâng lên hướng về tam lão đang đến, một quyền rơi xuống

Đừng ép ta giết người! Mạnh Hạo thanh âm như lôi đình, khi truyền ra với hắn lực lượng của Chân Tiên tám thành trong nháy mắt tạo thành hủy diệt trùng kích

Ba người kia vừa mới đụng chạm, liền lập tức vẻ mặt hoảng sợ, toàn bộ phun ra máu tươi, cũng có một người trực tiếp hai cánh tay sụp đổ nổ tung, tiếng hét thảm truyền ra

Trong mắt lão già này lộ ra tàn khốc, hai mắt trong nháy mắt chảy xuống máu đen, nhưng lại từ trong mắt cho ra hai luồng ánh sáng đen, dường như tất cả dơ bẩn tồn tại chạy thẳng tới Đan Quỷ

Ngươi muốn chết! Mạnh Hạo cả người giống như một trận gió lốc, gào thét mà đến, lại một quyền nữa

Một quyền này long trời lở đất, lão già mất đi hai cánh tay kia căn bản là không né tránh kịp nữa, thậm chí ngay cả một số pháp bảo chuẩn bị độ kiếp cũng không kịp lấy ra, trực tiếp sụp đổ mà chết

Nói đến cùng, hắn cũng chỉ là Vấn Đạo đỉnh phong mà thôi, cho dù là lần này đã trải qua tiên kiếp, nhưng vẫn như cũ còn không có thành tiên

Ngươi dám quấy nhiễu tiên duyên, nhất định bị trừng phạt! Lão già này trước khi tử vong phát ra tiếng gào thét thê lương

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, khi xoay người, bầu trời sương mù cuồn cuộn, hình như có một tiếng tức giận từ trong sương mù truyền ra, một tia chớp màu đỏ không giống những người khác trong nháy mắt rơi

xuống, một đường hủy diệt hư vô, sanh sanh thông suốt mở ra một khe nứt, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Đây là trừng phạt! Trừng phạt quấy nhiễu tiên kiếp!

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1190: Nguyên lai, ngươi cũng là kiếp!

Hạo nhi! Đan Quỷ lo lắng đang muốn tương trợ, Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu, sau khi hít sâu một hơi, pháp tướng phía sau hắn trong nháy mắt bị hắn hấp thu sáp nhập vào trong cơ thể

Mạnh Hạo bấm quyết, hướng về tia chớp màu đỏ đang tới kia bỗng nhiên chỉ một cái

Một chỉ tay này khiến thiên địa biến sắc, nhật nguyệt đều rung chuyển, đất rung núi lở, bầu trời nổ ầm ầm, Mạnh Hạo thân thể liên tục lui về phía sau mấy bước, khóe miệng tràn ra máu tươi, tia chớp màu đỏ kia cũng đã biến mất

Đây là trừng phạt? Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu

Sư phụ, ngươi không cần để ý đến ta, tiếp tục đánh tiên môn là được, đồ nhi

hộ pháp cho người! Đan Quỷ biết đồ nhi của mình cường hãn, lúc trước trực tiếp trấn áp cường giả Bắc Địa, khiến mấy trăm ngàn người trở thành tội dân, đến nay Tội Bắc Sơn vẫn tồn tại như cũ, bên trong ba vị Vấn Đạo đỉnh phong kia ngược lại phụng dưỡng Nam Vực Đại Địa, khiến cho Nam Vực linh khí càng ngày càng tăng

Lúc này hắn hít sâu một hơi, thấy được kiên quyết trong mắt Mạnh Hạo, ở trong lòng rất là ấm áp, trên mặt lộ ra mỉm cười, trong vẻ mặt có quyết đoán, thân thể nhoáng lên một cái, ngưng tụ lực lượng hai kiếp, chạy thẳng tới tiên môn

Đan Quỷ biết được Mạnh Hạo, nhưng hai lão già trước chặn đánh giết Đan Quỷ này lại là lần đầu cảm thụ, hai người sắc mặt đại biến, da đầu tê dại, vừa rồi tia chớp màu đỏ kia rõ ràng cường hãn hơn giai đoạn tiên kiếp bọn họ trải qua nhiều lắm, bọn họ tự hỏi đổi lại là mình hẳn là phải chết không thể nghi ngờ

Nhưng người thanh niên trước mắt này không ngờ sanh sanh chống được, thậm chí cũng không sử dụng bất kỳ pháp bảo nào, mà cuối cùng cũng chỉ là khóe miệng tràn ra máu tươi mà thôi

Tại hai người bọn họ xem ra, cơ hồ là yêu nghiệt, lúc này hô hấp dồn dập, nhưng bọn hắn không có đường lui, ở trong tiên kiếp này, không thành công, chính là chết

Các ngươi không tới cản trở sư tôn ta, nếu bình thường tranh chấp tiên duyên, Mạnh mỗ sẽ không xuất thủ

Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung, nhìn hai lão già kia, ánh mắt lại quét qua bốn người khác

Bình thường tranh chấp tiên duyên

Giết người có số kiếp này mới là bình thường, đường lui đã không có!

Chúng ta không thù, nhưng ngươi cản trở con đường thành tiên của chúng ta, chính là sinh tử đại thù!

Không có đường lui

Thất bại chính là chết, chỉ có giết người hai kiếp kia, mới có sinh cơ, mới có thể thành tiên! Sáu người nhìn nhau một cái, cho dù là cường giả Đông Thổ Đại Địa biết được thân phận Mạnh Hạo cũng đều vào lúc này không thèm để ý

Có tâm độ kiếp sao có thể sợ chết

Ssáu người này trong mắt sát cơ lóe lên một cái, đè xuống kiêng kỵ đối với Mạnh Hạo, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn có tâm ngăn cản, nhưng không có ý giết người, nhưng trên tiên lộ không có đúng sai, cản trở tiên lộ chính là sinh tử đại thù

Đứng ở góc độ của Đan Quỷ, Mạnh Hạo nếu không làm như vậy mới là sai, nhưng đứng ở góc độ sáu người đó, Mạnh Hạo làm như vậy, chính là tội không thể tha!

Chúng ta không thù không oán, cản trở các ngươi thành tiên, đoạn các ngươi sinh lộ

Nếu có nhân quả, Mạnh mỗ nguyện một mình gánh chịu

Mạnh Hạo trầm giọng lên tiếng, trong mắt hàn quang bỗng nhiên hiện ra

Tại khoảnh khắc sáu người này tới, Mạnh Hạo lắc lư, thân thể trong nháy mắt ánh sáng vàng mười ngàn trượng, hóa thành kim bằng, một tiếng kêu to truyền ra, tốc độ của kia cực nhanh, trong nháy mắt tới gần một người

Từ xa nhìn lại, kim bằng đang tới, hai móng dường như có thể tê kim nứt đá, trong nháy mắt đụng lão già kia, lão già này triển khai toàn bộ thần thông, thay đổi dùng pháp bảo, nhưng vu sự vô bổ, chênh lệch lẫn nhau quá xa, cũng liền thời gian mấy nhịp thở, hắn liền trọng thương sẽ chết

Nguy cơ trước mắt, ánh mắt lão già này lộ ra điên cuồng, tay phải nhấc lên, lập tức ở trong tay của hắn xuất hiện một cái ngọc giản

Ngọc giản này tán phát một loạt tiên khí, cũng có một cỗ nguy cơ vô

hình tràn ra

Hai mắt Mạnh Hạo co rụt lại trong nháy mắt

Chết cho ta! Lão già bóp mạnh ngọc giản, đây là vật hắn chuẩn bị thời điểm cuối cùng độ kiếp, lúc này bị ép đến cực hạn, lập tức dùng đến

Trong tiếng nổ "ầm ầm", trước người của hắn dường như xuất hiện một mặt trời, tia sáng mười ngàn trượng, rầm rầm đi về phía trước

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn vốn có thể dùng lôi đỉnh Di Hình Hoán Vị với người, nhưng lại không sử dụng

Hắn tôn trọng mấy người tranh chấp tiên này, không muốn lấy tay đoạn diệt sát

Ngọc giản này uy lực lớn, cho dù là Ngụy Tiên gặp cũng đều kinh tâm

Mạnh Hạo nếu là Chân Tiên năm thành cũng nhất thiết phải nghĩ biện pháp tránh ra, nhưng bây giờ, hắn đã Chân Tiên tám thành

Ngay lúc mặt trời này bạo phát, tay phải của hắn bỗng nhiên nâng lên, toàn thân pháp quang ngập trời, không ngờ sanh sanh xuyên thấu mặt trời này, lúc này mặt trời bạo phát, một ngón tay điểm mi tâm của lão già phía sau tia sáng

Lão già mở to mắt, hắn không thể tin nhìn một màn này, vật bị hắn quyết định dùng làm mấu chốt độ kiếp, không ngờ

đều không nề hà gì trước mắt tồn tại kinh khủng này

Cười thảm, lão già trong mắt ảm đạm, nhưng dường như hồi quang phản chiếu, dường như ở trên người Mạnh Hạo thấy được một ít gì, bỗng nhiên mở to mắt, nhưng lại cười ha hả

Nguyên lai, ngươi cũng là kiếp

Ầm một tiếng, mặt trời nổ tung, sóng gợn tiêu tán, Mạnh Hạo vẫn như cũ đứng ở nơi đó, mà lão già hắn chỉ lúc trước đã không có khí tức

Mạnh Hạo vung tay lên, thi thể lão già an ổn rơi xuống mặt đất

Bầu trời tiên vụ chớp mắt nổ ầm ầm, một tia chớp màu đỏ còn cường hãn hơn trước, nháy mắt phủ xuống, tốc độ cực nhanh, căn bản cũng không cho Mạnh Hạo chút cơ hội phản ứng nào, nháy mắt đánh tới

Nổ một tiếng, kim bằng Mạnh Hạo hóa thành vỡ nát, khi thân ảnh của hắn hiển lộ ra, phun ra một ngụm máu tươi, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người một

lão già khác

Lão già sắc mặt trắng bạch, vẻ mặt hoảng sợ đến cực hạn

Ta bế quan nhiều năm không có ra, Nam Thiên Đại Địa thế nào lại có một tên yêu nghiệt như vậy, hắn rốt cuộc là người nào! !

Sấm sét không thể đánh chết hắn, hai người đã bị hắn giết, hay là đây là kiếp số! !

Lão già bi hô, cũng có không cam lòng, trong mắt lộ ra oán độc điên cuồng, biết không tránh thoát, hắn vỗ túi trữ vật, trực tiếp lấy ra một lọ máu, đặt ở miệng trực tiếp nuốt vào, khí thế một cái chớp mắt nghịch chuyển, trên đỉnh đầu của hắn xuất hiện một đám sương máu

Gương mặt hắn vặn vẹo, trên mặt nổi lên gân xanh, phát ra như gầm thét như dã thú

Ngươi cản trở ta tiên lộ, như chặt đứt sinh cơ của ta, lần này ta nếu không có cách nào thành tiên, vốn cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nếu là như thế

Chết ở trong tay ngươi cùng chết ở dưới tiên kiếp, không có khác biệt! Lão già vẻ mặt bi phẫn, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Cùng lúc đó, sấm sét nổ ầm ầm, tiên kiếp một lần lại một lần rơi xuống, càng ngày càng mạnh, long trời lở đất, Đan Quỷ đã lần nữa đến tiên môn

Trong tiếng nổ ầm ầm, tập hợp lực lượng hai kiếp, khiêng tiên kiếp, lần thứ hai đánh vào tiên môn

Đan Quỷ phun ra máu tươi, tiên môn kia chấn động, mở ra khe hở, lại hơn một chút, nhưng vào lúc này, bốn lão già khác triển khai thần thông thuật pháp, giết hướng Đan Quỷ

Nguy cơ trước mắt, Đan Quỷ trọng thương, liều chết đối kháng, đánh một trận với bốn người kia, sấm sét rầm rầm rơi xuống, ngưng tụ trên người năm người bọn họ, long trời lở đất, Mạnh Hạo đã quyết đấu với người như dã thú gầm thét mà đến kia

Tiếng nổ ngập trời, lão già như dã thú gầm thét này không phải đối thủ của Mạnh Hạo, nhưng hắn có lòng muốn chết, căn bản cũng không phòng ngự, toàn lực xuất thủ

Mạnh Hạo khẽ thở dài một tiếng, tay phải nhấc lên, lập tức Trích Tinh Pháp vận chuyển, hư không bàn tay to bỗng nhiên phủ xuống, dưới một trảo, lão già kia cười thảm, thân thể vỡ nát

Mạnh Hạo dùng hết sức giữ vững thi thể này toàn vẹn, vững vàng rơi xuống mặt đất

Hắn chạy thẳng tới bốn người vây công Đan Quỷ

Trong khi đi về phía trước, bầu trời sương mù cuồn cuộn, tia chớp màu đỏ thứ ba trong nháy mắt lại tới, ngoài màu đỏ ra, còn có thêm màu đen, hai loại màu sắc lần lượt thay đổi, trở thành màu tím, nháy mắt rơi xuống, Mạnh Hạo toàn thân mạnh chấn động, liên tục phun ra hai búng máu tươi, lúc này mới chống đỡ được

Hóa thành kim bằng, Đan Quỷ bị bốn người quyết đấu lại bị lôi đình đánh, trào máu tươi, ngọn núi dưới thân cũng đều tràn đầy khe nứt, dường như muốn sụp đổ trong nháy mắt, chạy thẳng tới bốn người

Mới vừa tới gần, Mạnh Hạo toàn thân pháp quang ngập trời, tạo thành một trận gió lốc, rầm rầm quyết đấu với bốn người này, tiếng nổ vang lên, bốn người này không thể không lui về sau, từng người phun ra máu tươi, cười thảm, bọn họ sát cơ mạnh hơn

Chư vị, không nên ép ta nữa! Mạnh Hạo bảo vệ Đan Quỷ, sắc mặt Đan Quỷ tái nhợt, thân thể lung lay sắp đổ, nuốt vào đan dược, ngưng tụ toàn lực, lần nữa đánh tiên môn

Tiên môn chấn động, khe hở lại mở một chút, tiên kiếp lại một lần nữa rơi xuống

Thiên địa một mảnh sấm chớp sáng chói, Mạnh Hạo đứng ở giữa bốn người và Đan Quỷ, dường như một cái to lớn khe rãnh, cản trở bốn người!

Không có đường lui, không giết này hai kiếp chi tu, không giành được số kiếp, chúng ta đánh không mở tiên môn!

Trước sau cũng chết, sinh cơ ở phía trước, chết cũng muốn một tranh chấp!

Chúng ta đợi quá lâu, rốt cục chờ đến một ngày này

Ngươi đối với bọn ta mà nói, đích xác chính là một trường kiếp nạn

Bốn người từng người cười to, tâm cầu đạo của bọn họ cho dù là tới bây giờ, vẫn mãnh liệt như cũ

Tiếng cười của bốn người truyền ra, hóa thành cầu vồng, nhưng lại thiêu đốt tu vi, đổi lấy đỉnh phong trong nháy mắt, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Mạnh Hạo ánh mắt phức tạp, trong trầm mặc hít sâu một hơi, trong lúc bốn người này tiến đến, trên người của hắn pháp tướng bành trướng ra, hóa thành người khổng lồ, hướng về phía trước mạnh cất bước, giống như tạo thành một mặt tường, cùng bốn người này đụng nhau

Tiếng nổ vang dội, long trời lở đất, truyền khắp bốn phía, cũng có một cỗ trùng kích kinh người khuếch tán, nhưng dưới sự cản trở của pháp tướng Mạnh Hạo, không có một tia một hào nào quấy nhiễu Đan Quỷ

Đan Quỷ trầm mặc, nhìn Mạnh Hạo, không có nhiều lời, đây hết thảy hắn đều khắc sâu ghi tạc linh hồn

Nếu có nhân quả, không cần đệ tử ta đến gánh chịu, lão phu đời đời kiếp kiếp, cam nguyện mấy người bọn họ đạo hồn quấn thân!

Đan Quỷ nhẹ giọng lẩm bẩm, thân thể nhoáng lên một cái mà đi, lần nữa đánh tiên môn

Lần này, pho tượng dưới thân hắn sắp sụp đổ, hắn cũng đến cực hạn của thân thể, càng đánh, tiên môn càng phát chấn động, khe hở càng lúc càng lớn, nhưng lôi kiếp cũng càng ngày càng mạnh! Cùng lúc đó, bốn lão ngoài pháp tướng kia cười thảm trong máu tươi tràn ngập, từng cái một đã đèn hết dầu, thân thể bọn họ ầm ầm bay lên, bọn họ không muốn chết ở trong tay Mạnh Hạo, cho dù chết, cũng muốn chết ở dưới tiên kiếp! Khi bốn người bay ra, tiên kiếp phủ xuống, đánh mà qua, hình thần câu

diệt

Mặc dù không phải Mạnh Hạo giết chết, nhưng lại vì Mạnh Hạo mà chết, khoảnh khắc bọn họ tử vong, bầu trời sương mù cuồn cuộn, hình như có thanh âm nổi giận từ bên trong truyền ra, ầm ầm, lượng lớn tia chớp màu đỏ chợt xuất hiện, tạo thành một biển lôi, chạy thẳng tới Mạnh Hạo rầm rầm mà đến

Nhìn lại, lượng lớn tia chớp này giống như một cái bàn tay, muốn sanh sanh đập chết Mạnh Hạo

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1191: Chân Tiên khó khăn!

Với tu vi của Mạnh Hạo cũng ở trên tia chớp bàn tay to đang tới cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt

Khoảnh khắc tia chớp phủ xuống, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra một chút điên cuồng, tay phải nâng lên, lập tức Huyết Yêu Đại Pháp toàn lực vận chuyển, nổ ầm ầm, thân thể hắn tán phát pháp quang kinh thiên

Trong lúc nhất thời, pháp quang ngập trời

Cùng lúc đó, trong lốc xoáy Huyết Yêu Đại Pháp tạo thành hình như có một tiếng gầm thét đến từ viễn cổ ầm ầm truyền ra, tất cả tu sĩ trong Tử Vận Tông có thể thấy rõ ràng, trong lốc xoáy có một sừng màu đỏ vươn ra

Ngay sau đó, xuất hiện một cái đầu lâu khổng lồ, đó là Huyết Yêu đầu lâu, hướng về tia chớp bàn tay to ầm ầm va chạm

Va chạm lẫn nhau, tiếng nổ khiến nhật nguyệt đều rung chuyển, mặt đất nổ vang, Huyết Yêu đầu lâu từ cái sừng đỏ bắt đầu vỡ vụn, trong nháy mắt tràn ngập cả thân thể, cuối cùng sụp đổ, lốc xoáy màu máu kia cũng đều chia năm xẻ bảy

Nhưng sau đó pháp tướng của Mạnh Hạo cũng vào lúc này sụp đổ

Mà tia chớp bàn tay to kia cũng chấn động, từng ngón tay một tán loạn, đến cuối cùng chỉ còn lại có một ngón tay còn sót lại, mang lực lượng sấm sét, hung hăng đâm tới hướng Mạnh Hạo

Ngay khoảnh khắc muốn đụng phải Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo ánh sáng vàng vô tận, chợt hóa thành kim bằng, giương cánh nháy mắt đã đi xa, ngay lúc ngón tay này truy kích mà đến, Mạnh Hạo đã vận chuyển tu vi, lần nữa triển khai thần thông, quyết đấu với sấm sét ngón tay này

Ầm! Nổ lại một lần nữa truyền ra, sấm sét ngón tay biến mất, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo không ngừng lui về sau, cho đến thối lui ra khỏi ngoài nghìn trượng, một đường phun ra bảy búng máu tươi, này mới dừng lại

Sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể không bị khống chế run rẩy, toàn thân lưu lại vô số tia chớp, cả người khí huyết đều tiêu hao hơn phân nửa, hô hấp dồn dập, nhưng mỗi một lần hít thở, ngực đều dường như muốn nổ tung đau nhức kịch liệt

Mạnh Hạo cắn răng ngẩng đầu, sừng sững ở trong thiên địa, trong mắt lộ ra hào quang mãnh liệt

Hắn gắng gượng qua lôi kiếp trừng phạt này! Lúc này, những người Nam Vực Đại Địa đến hộ pháp cho Đan Quỷ, mỗi một người đều tâm thần trước nay chưa có nổ vang

Bọn họ chính mắt nhìn thấy tất cả trước đã xảy ra

Ở đó, dưới Chân Tiên Kiếp, bọn họ có kích động muốn tương trợ Đan Quỷ, nhưng lại bị uy áp tiên kiếp bao phủ, tràn đầy lòng kính sợ, không cách nào khống chế thân thể bay ra

Mạnh Hạo xuất thủ, bọn họ cũng chỉ có thể đi xem, đối với cường hãn của Mạnh Hạo, vào lúc này lại có nhận thức sâu hơn

Còn có trong Tử Vận Tông, tất cả đệ tử đều từng cái một tâm thần chấn động, sau khi mắt thấy tất cả, đối với Mạnh Hạo, bọn họ tâm đầy cảm kích, vô cùng mãnh liệt

Nếu không phải Mạnh Hạo, sát kiếp lần này có lẽ Đan Quỷ cũng có thể tránh thoát, nhưng không thể nghi ngờ sẽ làm Chân Tiên duyên của hắn xuất hiện lệch lạc

Một khi thất bại

Hồn phi phách tán

Mạnh Hạo lau đi máu tươi ở khóe miệng, lúc ngẩng đầu, trên bầu trời sư tôn của hắn Đan Quỷ đạp pho tượng Tử Đông chân nhân rách nát, lại một lần nữa ngưng tụ lực lượng hai kiếp, đánh tiên môn

Một lần, hai lần, ba lần

Dưới những cái đánh không ngừng này, cái khe nứt tiên môn càng lúc càng lớn, nhưng cùng lúc đó, tiên kiếp phủ xuống cũng càng ngày càng cường hãn

Đến cuối cùng, tất cả pháp bảo mà Đan Quỷ có đều đã dùng ra

Tiên kiếp kinh thiên

Thậm chí đại trận Tử Vận Tông cũng đều triển khai toàn bộ phạm vi, trợ giúp Đan Quỷ đi đối kháng tiên kiếp, nhưng tiên kiếp này càng ngày càng mạnh, mà tiên môn kia lúc này chỉ mở ra khoảng bốn thành, khoảng cách hoàn toàn mở ra còn kém sáu thành!

Đan Quỷ đạo hữu, dùng pháp bảo của ta!

Đan Quỷ tiền bối, pháp bảo của ta cho ngươi!

Đan Quỷ, đây là bảo vật độ kiếp ta chuẩn bị cho ngươi! Đúng lúc này, cả vùng đất, những người đến hộ pháp cho Đan Quỷ, từng cái một rối rít lấy

pháp bảo của bản thân ra, sau khi toàn bộ chém cắt đứt liên lạc, đưa lên bầu trời

Những pháp bảo này hóa thành từng đạo lưu quang, chạy thẳng tới Đan Quỷ, vây quanh bốn phía Đan Quỷ, những bảo vật này đều là bảo vật tránh sấm sét những tu sĩ mặt đất kia chuẩn bị, vô cùng trân quý

Nhưng chớp mắt một cái, bọn họ không chút do dự đưa ra, Đan Quỷ ở giữa không trung thân thể chấn động, hắn cảm kích đầy cõi lòng, nhưng lúc này không phải là lúc nói, hắn hít sâu một hơi, hướng về mọi người trên mặt đất ôm quyền cúi đầu, phất tay, mấy trăm kiện pháp bảo vây quanh chung quanh hắn, toàn bộ tán phát bảo quang đối kháng với tiên kiếp! Mạnh Hạo ở phía xa, nhìn một màn này, hắn phất tay cũng có bảo vật đưa ra, là thú trảo kia, vật này tràn đầy sắc bén, ở trong đám bảo vật xung quanh Đan Quỷ tán phát kỳ quang

Mạnh Hạo trong mắt lộ ra mong đợi, đi gặp Chân Tiên của sư tôn hắn

Rầm rầm rầm! Tiên kiếp một đạo liên tiếp một đạo, lôi đình vô số, đến cuối cùng gần như hợp thành một mảnh, rậm rạp chằng chịt hóa thành Lôi Trì, dường như bầu trời bị xé mở một cái thủng to lớn lỗ, sấm sét như mưa, mưa tầm tã mà đến

Thân ảnh Đan Quỷ bị che mất ở bên trong, người ngoài nhìn không rõ, chỉ có Mạnh Hạo nơi này mới có thể mơ hồ thấy rõ

Tiên môn nổ ầm ầm kéo dài, năm thành, sáu thành

Pháp bảo xung quanh Đan Quỷ vỡ nát tan tành, tiên môn bị đánh nứt sáu thành, cho dù là thú trảo của Mạnh Hạo, cũng đều sụp đổ nổ tung, tất cả pháp bảo toàn bộ vỡ vụn, Đan Quỷ đã đèn hết dầu, hắn cười khổ, nhìn lôi kiếp trên bầu trời, nhìn tiên môn mở ra sáu thành, khẽ thở dài một tiếng

Chân Tiên khó khăn

Mặc dù là duyên vạn năm mới có một lần, cũng giống vậy khó khăn

Dốc hết tất cả, còn kém bốn thành

Đan Quỷ chua xót, bầu trời nổ vang, Lôi Trì gào thét, dường như bao trùm tám phương, mang lực hủy diệt, hướng về Đan Quỷ bên cạnh tiên môn, rầm rầm mà đến

Đúng lúc này, Mạnh Hạo cặp mắt chợt lóe lên một cái, tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức Bì Đống xuất hiện

Không đợi Bì Đống kịp phản ứng, nó đã bị Mạnh Hạo một phát ném ra, hóa thành một đạo cầu vồng

Bì Đống hét thảm, chạy thẳng tới bên trên Đan Quỷ, thiên kiếp mà đi

Sư tôn tiếp tục đánh tiên môn! Thanh âm của Mạnh Hạo truyền ra, Bì Đống đã đụng vào tiên kiếp Lôi Trì, nó mắng mở to miệng, hút một cái, Lôi Trì chấn động, không ngờ chạy thẳng tới Bì Đống

Bì Đống trên người thình thịch vang dội, trong nháy mắt thân thể đều đen

Mạnh Hạo ngươi cái tên khốn kiếp, ngươi cái ác bá, ngươi thật quá đáng , ngươi ngươi ngươi

Tam gia muốn độ hóa ngươi! Đan Quỷ thân thể chấn động, không chậm trễ chút nào triển khai toàn lực, đánh tiên môn

Lúc này lôi kiếp có Bì Đống cắn nuốt, không có tiên lôi rơi xuống, Đan Quỷ liều mạng toàn lực, hai kiếp tạo hóa ngưng tụ, đánh trong, tiên môn mở rộng ra! Bảy thành

Tám thành!

Ngay lúc tiên môn mở ra tám thành, vô tận tiên quang từ bên trong cửa vẫy ra, cũng có tiên khí nồng đậm thả ra, trong lúc nhất thời, bầu trời dường như trở thành Tiên Cảnh, thậm chí còn có đại đạo chi âm như niệm tụng kinh văn, quanh quẩn bầu trời

Tu sĩ phía dưới, còn có đệ tử Tử Vận Tông, từng cái một đắm chìm trong tiên quang này, tu vi tự mình vận chuyển, lập tức thu được tạo hóa

Nhưng vào lúc này, tiếng hét thảm của Bì Đống truyền đến, thân thể hắn run rẩy, toàn thân xuất hiện vô số cái khe nứt

Đây là tiên kiếp, cho dù là nó có thể cắn nuốt sấm sét, nhưng trong mưa Lôi Trì tầm tã này, cũng không thể chống đỡ quá lâu, lúc này hét thảm, thân thể nhoáng lên một cái, bị trực tiếp hất bay, không thể tiếp tục tương trợ

Mà Lôi Trì cũng vào lúc này ầm ầm rơi xuống, che mất Đan Quỷ ở bên trong, Đan Quỷ ngửa mặt lên trời vừa hô, tu vi bạo phát, toàn lực đối kháng, thân thể hắn run rẩy, pho tượng Tử Đông chân nhân dưới chân cũng cũng bắt đầu vỡ vụn

Mạnh Hạo lo lắng, trong giây lát dường như nghĩ tới điều gì, hắn hít sâu một hơi không chậm trễ chút nào triệu hoán bản tôn thứ hai ra, tay phải nâng lên hướng một chỉ tay về bản tôn thứ hai, lập tức thân thể bản tôn thứ hai chấn động, cặp mắt nháy mắt ảm đạm, có một luồng hồn từ trong thiên linh bản tôn thứ hai bay ra

Chính là

Chân Tiên hồn! Lúc trước Huyết Yêu lão tổ từng nói qua, hồn này đối với độ kiếp có hiệu quả, nhất là muốn trở thành Chân Tiên, vật này trợ

giúp cực lớn

Mạnh Hạo không biết này Chân Tiên hồn trợ giúp ở nơi nào, cho dù là cảm ngộ hay là quan sát, dường như đều không được tác dụng gì, lúc này cũng là không có biện pháp khác, lấy ra

Nhưng ngay khi Chân Tiên hồn này xuất hiện trong nháy mắt, bỗng nhiên, những lôi đình kia hướng về Đan Quỷ đánh, nhưng lại đột nhiên ngừng lại, sau đó dường như bị dẫn dắt, không ngờ ly khai Đan Quỷ, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, chuẩn xác mà nói, là chạy thẳng tới Chân Tiên hồn trước mặt hắn

Hồn này

Không ngờ có thể hấp dẫn tiên kiếp! Trong tiếng nổ "ầm ầm", sấm sét đánh, Chân Tiên hồn ở trong Lôi Trì dường như phạm vào Thiên Điều, đang bị sấm sét lăng trì

Không có lôi đình, Đan Quỷ ánh mắt đều đỏ, hắn đã dùng hết tất cả, cho dù là của bản thân hay là của tu sĩ phía dưới hộ pháp, đều đã bỏ ra toàn bộ, bây giờ là một khắc mấu chốt, không thành công, tựu là nhân! Đan Quỷ ngửa mặt lên trời vừa hô, thân thể bỗng nhiên bốc cháy lên, thiêu đốt chính là tánh mạng của hắn, thiêu đốt chính là pho tượng Tử Đông dưới chân hắn, thiêu đốt lại tu vi hai kiếp của hắn

Trong thiêu đốt, Đan Quỷ dường như trở thành một đốm lửa, chạy thẳng tới tiên môn, triển khai sinh mạng đánh

Rầm rầm tiếng động truyền ra Nam Vực, truyền khắp hơn nửa Nam Thiên Tinh, tiên môn chấn động, lần nữa bị đánh mở

Chín thành! Trong tiếng nổ ầm ầm, pho tượng Tử Đông sụp đổ, Đan Quỷ toàn thân vô hạn già nua, dường như sinh mạng đi đến cuối cùng, nhưng hắn không cam lòng, rống lớn giống như bươm bướm dập lửa, dùng tánh

mạng đi va chạm tiên môn! Ầm! Một tiếng này, chấn động Nam Thiên Tinh, truyền ra tinh không, khiến tất cả mọi người bên ngoài tinh không đang nỗ lực chém giết phụ thân của Mạnh Hạo, toàn bộ nghe được

Vừa nghe được thanh âm này, tất cả mọi người

Đều tâm thần như tiếng chuông

Tiên môn

Mở ra chín thành rưỡi, chỉ kém một tia

Liền có thể hoàn toàn mở ra! Nhưng cố tình đúng lúc này, bầu trời cuồn cuộn, sương mù dào dạt, không ngờ xuất hiện gió! ! Đây là Diệt Linh Kiếp Phong, là kiếp thứ hai sau lôi kiếp!

Gió này thổi qua, vốn là đèn hết dầu Đan Quỷ, pho tượng Tử Đông của hắn vỡ nát thành tro, đan thân kiếp này của hắn cũng vào lúc này bắt đầu tiêu tán

Hắn thất bại

Lúc này, mặt đất an tĩnh, mọi người đều nhìn một màn này, nội tâm dâng lên bi ai vô hạn, mơ hồ có tiếng khóc từ trong Tử Vận Tông truyền ra

Thân thể Đan Quỷ nhanh chóng tiêu tán, tiên môn phía sau hắn cũng xuất hiện mơ hồ

Chín thành rưỡi mở ra, chỉ kém một tia! Đan Quỷ khẽ thở dài, hắn không có chua xót, mà là trên vẻ mặt có không tha, hắn không tha nhóm người phía dưới, không tha đồ nhi cuả mình, cũng không tha đạo của mình, đã là đầu cuối

Đan Quỷ muốn nói cái gì đó, nhưng đã không cách nào lên tiếng, thân

thể hắn hư ảo, giờ này nửa người dưới đã tan thành mây khói, nửa người trên mắt thường có thể thấy được, hóa thành vô số tro bụi, trên mặt da cũng bóc ra, cả người dường như muốn hóa thành hư vô

Hắn chỉ có thể dùng ánh mắt, đem không tha của chính mình cùng chúc phúc đối với mọi người, đưa cho mỗi một chúng sinh ở chỗ này

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, ánh mắt của hắn đỏ bừng, nhìn tiên môn sắp tiêu tán kia, nhìn Đan Quỷ đi hướng tử vong, Mạnh Hạo bỗng nhiên thân thể mạnh chạy ra

Sư tôn, ta đến giúp người!

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1192: Đường tại tinh không, không ở tinh tú!

Loại kiếp thứ hai của Chân Tiên Kiếp chính là Diệt Linh Kiếp Phong, so với lôi kiếp đầu tiên cường hãn hơn không ít, loại gió này thổi qua, thân thể tan rã, linh hồn tan biến.

Ngay khoảnh khắc khi thân thể Đan Quỷ sắp tiêu tán, Mạnh Hạo không chút chậm trễ chạy ra, giờ phút này, hắn không có thời gian đắn đo sẽ có nguy hiểm hay không, không có thời gian nghĩ về lời hứa hẹn cùng người trong tương lai, giờ phút này... chỉ còn ân tình của sư tôn Đan Quỷ đối với hắn.

Ân tình này, đến từ Tử Vận Tông năm xưa, đến từ từng chuyện sư tôn Đan Quỷ với tấm lòng của một người thầy làm cho hắn.

Khi còn chưa biết cha mẹ ở nơi nào, chưa trải qua một đoạn tình cảm với nghĩa phụ Kha Vân Hải của hắn, thì Đan Quỷ, chính là chỗ dựa duy nhất của Mạnh Hạo.

Giờ phút này, Mạnh Hạo lao ra.

Bước chân vào bên trong Diệt Linh Kiếp Phong, loại gió này khiến thân thể hắn bắt đầu tiêu tán, khiến hồn phách hắn bắt đầu mờ nhạt, khiến linh thức của hắn dần dần tiêu biến, nhưng hắn không quan tâm.

Thời gian dường như tại một cái chớp mắt này bị kéo dài ra, thân ảnh Mạnh Hạo mang theo vẻ quyết liệt, tiến đến gần Đan Quỷ, lập tức đỡ lấy Đan Quỷ, dùng lực lượng của mình, đối kháng với cơn gió đang khiến cho toàn thân hắn đau nhức kịch liệt sắp phải tử vong kia, trực tiếp đánh về phía tiên môn đang dần biến mất!

Một quyền đánh tới!!!

Uỳnh!

Tiên môn đang có dấu hiệu tiêu tán kia, vào giờ khắc này truyền ra tiếng nổ ầm ầm. Vốn chỉ còn kém một tia nữa là sẽ mở ra, thì trong một cái chớp mắt này, đã bị mở ra hoàn toàn, theo tiếng nổ nổ ầm ầm, đại môn liền mở ra, tiên quang vô tận tràn ra, Mạnh Hạo lập tức dùng một tia khí lực cuối cùng, đẩy mạnh Đan Quỷ về phía tiên môn!

Mà thân thể hắn đã đầm đìa máu tươi, toàn thân khô héo, gần như sắp tiêu tán, rơi thẳng xuống mặt đất.

Hết thảy những điều này xảy ra quá nhanh, mọi người phía dưới chưa kịp phản ứng, Mạnh Hạo đã rơi "phịch" xuống đất, toàn thân hắn như muốn vỡ vụn, thân thể mục nát, khí tức toàn thân hư nhược, nhưng hai mắt của hắn lại không có một tia hối hận, nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời, phía trong tiên môn, ánh mắt của Đan Quỷ vốn đã mờ mịt mơ hồ, nhưng trong nháy mắt khi tiến vào tiên môn, lão liền run mạnh, thân thể trong nháy mắt được vô tận tiên khí bao phủ. Tại bên trong khu vực tiên khí này, thân thể của lão dần dần ngưng thật, cho đến khi thân thể thật sự ngưng thật, thì tất cả kiếp vụ trên bầu trời liền cuồn cuộn chuyển động, không có kiếp phủ xuống nữa, mà trong nháy mắt đám sương mù kia bay thẳng tới tiên môn.

Cùng lúc đó, trong tiên quang vô tận, tiên khí ngập trời, âm thanh đại đạo quay về, toàn thân Đan Quỷ liền phát ra hào quang lưu chuyển, một cỗ khí tức của Chân Tiên, bất ngờ hiện ra trên người lão.

- Kiếp trước ta là Tử Đông, kiếp này là Đan Quỷ, một đời tu luyện, đều là đan đạo... lần này thành tựu Chân Tiên, ngưng tụ lại một luồng Chân Tiên Đan Khí... tất cả khí tức bổn mạng, ta sẽ không lưu lại bên mình,

mà đưa cho đệ tử của ta... Đan Quỷ nhìn Mạnh Hạo, trên mặt lộ ra vẻ hiền hòa cùng cảm kích, tay phải nhấc lên, bỗng nhiên một luồng khí màu xanh chợt bay thẳng tới Mạnh Hạo.

Luồng khí vừa hiện ra, khiến mặt đất nở hoa, vạn vật sống lại, trên bầu trời có cầu vồng rực rỡ phủ xuống, trong trời đất tràn đầy mùi thơm đan dược vô tận. Đây chính là đan khí bổn mạng, trong khoảnh khắc Đan Quỷ đạt đến Chân Tiên ngưng tụ thành, đan khí này còn vượt qua cả Tiên Đan!

Trong chớp mắt, luồng đan khí này bỏ qua Mạnh Hạo cự tuyệt, sáp nhập thẳng vào trong cơ thể hắn, ngay tức khắc, toàn bộ thương thế của Mạnh Hạo đều khép lại, cũng vào giờ khắc này, cảnh giới Vĩnh Hằng hắn thủy chung vẫn không khôi phục được, thì vào giờ phút này, cũng khôi phục lại.

Theo cảnh giới Vĩnh Hằng lần nữa xuất hiện, thân thể Mạnh Hạo liền nổ ầm ầm, thương thế hoàn toàn khôi phục, hắn đứng lên, nhìn trên sư tôn trên bầu trời, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Đan Quỷ ở bên trong tiên môn, theo tiên khí không ngừng ngưng tụ, tràn ra bên ngoài, khiến tất cả mọi người vào giờ khắc này đều được tiên khí thấm vào cơ thể, tựa như được thanh tẩy, tu vi mỗi người đều tinh tiến một chút, thậm chí có người còn trực tiếp đột phá tu vi.

Khí tức của Chân Tiên trên người Đan Quỷ ngày càng mạnh, chỉ trong vòng mười hơi thở, theo tiếng nổ ầm ầm vang vọng, trên người Đan Quỷ bất ngờ cũng tản ra uy áp tương tự Mạnh Hạo.

Chân Tiên!

Khí thế của lão tăng lên ngập trời, ý cảnh Chân Tiên đặc biệt rõ ràng, toàn thân Đan Quỷ tỏa ra hào vô tận, hồn phách của lão, vào giờ khắc này, trở thành hồn Chân Tiên, đạo của lão, vào giờ khắc này, trở thành

Chân Tiên đạo.

Thân thể của lão, trở thành thân thể Chân Tiên!

Hết thảy trên người lão, vào giờ khắc này, toàn bộ đều trở thành Chân Tiên!

Cùng lúc đó, tiên môn nổ vang ầm ầm, bên trong dường như xuất hiện một thế giới, nhưng thế giới này, người ngoài không thấy được, cho dù là Mạnh Hạo cũng chỉ mơ hồ cảm thụ được mà thôi, chỉ có Đan Quỷ là thấy rõ ràng, khi lão nhìn vào thế giới đó, thân thể lập tức chấn động.

Ngay sau đó, từ trong tiên môn có một luồng tiên quang bay ra, bên trong có một quyển trục, quyển trục tự động mở ra, trên đó xuất hiện không ít tên người.

Những cái tên này, có cái ảm đạm, dường như chủ nhân của cái tên này đã chết, có cái lại sáng như mặt trời, cụ thể bao nhiêu tên người thì không rõ, những cái tên này... chính là danh tính của những người đạt đến Chân Tiên tại Cửu Đại Sơn Hải trong vô số năm qua.

Số lượng nhìn qua không ít, nhưng trên thực tế, so với số lượng tu sĩ khổng lồ trong khắp Cửu Đại Sơn Hải, thì Chân Tiên... quả thực như lông phượng sừng lân!

Dù sao, mười ngàn năm qua, Cửu Đại Sơn Hải chỉ xuất hiện có chín Chân Tiên, mỗi một Sơn Hải xuất hiện một người!

Dĩ nhiên, vì có Thông Tiên Đằng tồn tại, khiến cho số lượng Chân Tiên nhiều hơn một chút, nhưng cho dù là vậy, trong vòng vạn năm, toàn bộ Cửu Đại Sơn Hải cũng chỉ không được trăm người mà thôi.

Giờ phút này, trên quyển trục bất ngờ xuất hiện thêm một cái tên, Đan Quỷ!

Điều này đại biểu cho, từ giờ phút này, Đan Quỷ đã hoàn toàn trở thành Chân Tiên!

Mà trong vòng ngàn năm từ nay về sau, Cửu Đại Sơn Hải sẽ có thiên kiêu dùng Thông Tiên Đằng đạt tới Chân Tiên, mà tên của bọn họ, cũng sẽ xuất hiện trên quyển trục này, chỉ có điều sẽ không hiển lộ riêng biệt, mà chờ mười ngàn năm sau, khi có người lại thu được Chân Tiên duyên, trở thành Chân Tiên, khi đó người khác mới có thể được thấy được danh tính.

Tiên môn vào giờ khắc này liền tiêu tán, vô thanh vô tức hóa thành một luồng ánh sáng, xuyên phá bầu trời, xé rách hư không bay đi. Cùng lúc đó, bên ngoài tinh không, những người có ý đồ muốn bước chân vào Nam Thiên Tinh, đều thầm thở dài dừng lại, không có ai lên tiếng, từng người một mang tiếc nuối xoay người rời đi.

Chỉ có điều đối với Phương Tú Phong, đối với người trở thành Chân Tiên kia, bọn họ khó tránh khỏi ghi hận.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một tòa truyền tống trận to lớn chợt xuất hiện trong tinh không, hào quang chiếu sáng bát phương, từ bên trong trận pháp đi ra một lão giả cưỡi hưu trắng.

Lão giả này tướng mạo bình thường, trên mặt mỉm cười, con hưu trắng lão cưỡi có cặp sừng dữ tợn, cặp mắt lóe lên vẻ tàn ác, tỏa ra khí tức kinh người. Lão giả xuất hiện, lập tức khiến hư không run rẩy, khiến tinh không cũng phải ảm đạm đi một chút, một số người vẫn còn chưa rời đi, giờ phút này lập tức kinh hãi, trong đó có người sau khi nhận ra lão giả, liền hít sâu một hơi sợ hãi.

- Côn Lôn đạo nhân của Côn Lôn Đạo!

- Trong số tam giáo, sáu tông, thì Côn Lôn Đạo là thần bí nhất, mà Côn

Lôn đạo nhân, lại chính là chưởng giáo!!!

- Lão nhân gia không ngờ lại đích thân tới đây... Nói vậy, con hưu trắng kia, chính là con hung Lộc 50 ngàn năm trước đã đảo loạn Đệ Cửu Sơn rồi!

Ánh mắt Phương Tú Phong lóe lên một cái, đồng tử hơi co rút lại.

- Bái kiến Côn Lôn đạo nhân. Cường hãn như phụ thân của Mạnh Hạo, vào giờ phút này, không ngờ cũng ôm quyền, cúi đầu hành lễ với lão giả thật sâu.

- Tú Phong, ta tới đón đệ tử của ta trở về, tên đệ tử này là truyền nhân trong mộng của lão phu, kỳ danh Tử Đông, hiện tại hắn đã trở thành Chân Tiên, đến lúc trở lại rồi.

Lão giả mỉm cười lên tiếng, lập tức mọi người ở đây đều rối rít kinh hãi, không ít người trợn tròn mắt kinh ngạc, những người ghi hận đối với Đan Quỷ khi trở thành Chân Tiên kia, giờ phút này toàn bộ kcũng đều tiêu tan hết hận thù.

Côn Lôn Đạo, thân là một trong tam giáo chín tông, thần bí khó lường, lại nổi tiếng bao che khuyết điểm nhất, nếu không phải là năm xưa khi Quý chủ đổi trời, Côn Lôn Đạo không tương trợ, thì e là hiện tại, trong năm đại Thánh địa đã có thêm Côn Lôn Đạo rồi.

Đồng tử Phương Tú Phong co rụt lại, trầm mặc, Côn Lôn đạo nhân không thúc giục, mỉm cười nhìn Phương Tú Phong.

Một lát sau, Phương Tú Phong khẽ nghiêng người, mỉm cười gật đầu với lão giả.

- Ân tình này, lão phu sẽ không quên. Vừa dứt lời, lão giả liền cưỡi hưu trắng, dưới ánh mắt của mọi người, bước về hướng Nam Thiên Tinh,

xuất hiện ở Nam Vực, dần dần lọt vào tầm mắt của đám người Tử Vận Tông.

Mạnh Hạo cũng nhìn thấy lão giả cưỡi hưu trắng này, lập tức hơi sửng sốt.

Giữa không trung, khi Đan Quỷ nhìn thấy lão giả, vẻ mặt trở nên hơi hoảng hốt, rồi như nghĩ tới điều gì, lập tức cất bước đi tới trước mặt của lão giả, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Có nhớ ra không? Lão giả cười, mở miệng.

- Nhớ ra, bái kiến sư tôn! Đan Quỷ nhẹ giọng nói.

Đời trước của ngươi, lúc còn trẻ ta đã từng hiện ra trong mộng của ngươi, chỉ điểm ngươi tu hành, chỉ điểm đan đạo cho ngươi, khi đời trước của ngươi niết bàn, trước khi ta rời đi ngươi từng hỏi ta khi nào có thể gặp lại nhau...

- Lúc đó ta đã trả lời, khi ngươi trở thành Chân Tiên, sẽ là đệ tử thân truyền của ta...

- Hôm nay, ta tới đón ngươi. Lão già mỉm cười.

Đan Quỷ hít sâu một hơi, lần nữa cúi đầu, một lúc sau lão liền ngẩng đầu nhìn lão giả trước mắt: - Sư tôn, ta có một đệ tử, hắn...

- Hắn có con đường của hắn, đi thôi, nói không chừng sau này các ngươi còn có thể gặp nhau đó. Tuy nhiên, trong tông môn ngươi sáng lập ra, cũng có mấy người tư chất thích hợp, cũng mang theo cùng đi. Lão già mỉm cười, ánh mắt quét qua Mạnh Hạo, khẽ gật đầu, sau đó lão nhìn về phía Tử Vận Tông, tay phải nâng lên điểm ra một chỉ, lập tức có 7, 8 người, tính cả Sở Ngọc Yên trong đó, mang theo vẻ mờ mịt chậm rãi bay ra.

- Đi thôi, Côn Lôn Đạo, đạo lôn côn, tu hành từ nay về sau, chỉ cầu một ngày bái Côn Lôn. Lão già cất tiếng cười vang, rồi vung tay, dẫn theo Đan Quỷ cùng đám người Sở Ngọc Yên, bay về phía xa.

Đan Quỷ quay đầu lại nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt hiện lên vẻ khích lệ.

Sở Ngọc Yên cũng quay đầu lại, nàng vẫn còn mờ mịt như cũ, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Mạnh Hạo, nhưng rất nhanh nàng liền bình tĩnh lại, nhẹ nhàng gật đầu với Mạnh Hạo, rồi quay người rời đi.

Mạnh Hạo đứng tại chỗ ngẩn người, nhìn đám người Đan Quỷ, Sở Ngọc Yên, dưới sự chỉ dẫn của lão giả, đang dần dần đi xa về phía tinh không.

- Nam Thiên Tinh quá nhỏ, ngươi, sư tôn ngươi, hay là cô gái nhỏ kia cũng vậy, con đường của các ngươi... là ở trong tinh không, không phải chỉ giới hạn trong một tinh cầu.

- Cũng không cần hoài niệm, Đệ Cửu Sơn cũng không tính là quá lớn, cuối cùng cũng có một ngày sẽ gặp nhau. Từ bên cạnh, phụ thân Mạnh Hạo đi tới, cùng hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhẹ giọng lên tiếng.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1193: Thí luyện cổ lộ khai!

- Lần sau gặp nhau, tại trong tinh không. Mạnh Hạo lẩm bẩm, theo đám người Đan Quỷ, Sở Ngọc Yên rời đi, đột nhiên trong lòng Mạnh Hạo có chút trống trải.

Quay đầu nhìn lại chặng đường tu hành mấy trăm năm qua của mình, dường như rất nhiều người đều đã đi xa, không còn ở Nam Thiên Đại Địa.

Kháo Sơn lão tổ rời đi, Hứa Thanh rời đi, Đan Quỷ rời đi, Sở Ngọc Yên rời đi...

Cũng may nhóc mập và Trần Phàm vẫn còn ở lại, còn có một vài người, Mạnh Hạo không biết bọn họ đã đi về đâu, chẳng hạn như lão tổ thứ 10 của Vương gia, chẳng hạn như Hàn Bối của Thanh La Tông, còn có Đổng Hổ, người cùng bái nhập vào sơn môn với hắn thủa ban đầu.

Mạnh Hạo khẽ thở dài, không đi chung với Phương Tú Phong rời khỏi Nam Vực, mà đi tới Kim Hàn Tông, uống rượu cùng nhóc mập, nhóc mập đuổi hơn 100 đạo lữ của hắn đi chỗ khác, cùng Mạnh Hạo ngồi uống rượu trên ngọn núi, ôn lại chuyện cũ.

Hai người nhắc đến Triệu Quốc, nhắc đến Vân Kiệt Huyện, nhắc đến Kháo Sơn Tông, tất cả chuyện xưa. Thời gian dần dần đến hoàng hôn, khi tinh tú hiện ra đầy trời, bọn họ không biết đã uống hết bao nhiêu rượu.

- Ta muốn đi tới ba Đạo môn lớn của Đệ Cửu Sơn Hải, tham gia thí luyện thu đồ đệ! Nhóc mập lấy một bầu rượu ném ra, rồi nhìn Mạnh

Hạo, quyết đoán lên tiếng.

- Ta không muốn suốt đời chỉ ở Nam Thiên Đại Địa, ta muốn bước chân vào tinh không!

Mạnh Hạo nhìn nhóc mập, chuyện ba Đạo môn lớn thí luyện thu đồ đệ, lúc trước Chỉ Hương đã nói qua, hiện tại chuyện này đã truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải, Nam Thiên Tinh cũng đã biết được.

Vẻ mặt nhóc mập rất kiên định nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi không cần lên tiếng, ta biết ngươi sẽ ở lại Nam Thiên Đại Địa không quá lâu, tinh không mới là con đường tương lai của ngươi, mà huynh đệ chúng ta, nếu ngươi đi, ta cũng không muốn một mình ở lại đây.

- Ta muốn liều một lần!

Mạnh Hạo trầm mặc, cầm bầu rượu lên uống một ngụm lớn, khi nhìn về phía nhóc mập, trên mặt liền hiện ra nụ cười.

- Với cái miệng kia của ngươi, nhất định sẽ có được cơ duyên!

Nhóc mập nghe vậy cười ha ha một tiếng, rồi cầm một thanh phi kiếm lên, chà chà răng, hai người nhìn nhau cười to, lại nói chuyện đến sáng. Mạnh Hạo ở lại chỗ nhóc mập mấy ngày, sau đó hắn lại tới gặp Trần Phàm.

Vẫn là ở dưới tòa núi đá kia, Mạnh Hạo và Trần Phàm yên lặng ngồi đó, Trần Phàm không còn uống rượu nữa, chỉ có điều trên mặt vẫn mọc nhiều râu ria rậm rạp như cũ, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén, nhưng khi hắn nhìn chăm chú về phía núi đá, thần sắc lại như đang đắm chìm trong hồi ức.

Mạnh Hạo không quấy rầy Trần Phàm hồi tưởng, ngồi bồi tiếp hắn cả đêm.

- Thí luyện tại ba Đạo môn lớn, ta đã quyết định sẽ đi. Bình minh, lúc Mạnh Hạo gần rời đi, bỗng nhiên Trần Phàm chợt lên tiếng.

Mạnh Hạo rời đi , nơi cuối cùng hắn đi tới, chính là Huyết Yêu Tông, bên trong Huyết Yêu Tông, hắn thấy được Vương Hữu Tài. Tên này cũng lựa chọn giống với nhóc mập và Trần Phàm, thí luyện của ba Đạo môn lớn, khiến cho Vương Hữu Tài động tâm.

Hắn quyết định sẽ tham gia thí luyện, liều mạng mở ra một tương lai mới.

Bên trong Huyết Yêu Tông, Mạnh Hạo không thấy Huyết Yêu lão tổ, chỉ có điều ở bên ngoài động phủ của Huyết Yêu lão tổ, hắn cảm nhận được tử khí nồng đậm, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, trầm mặc rất lâu, rồi ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Ân tình của tiền bối, trảm ma Vấn Đạo, vãn bối suốt đời không quên! Mạnh Hạo cúi đầu hành lễ, tử khí ở nơi đó vẫn nồng đậm như cũ, một hồi lâu sau, Mạnh Hạo xoay người rời đi. Khi quay đầu lại, hắn thấy được sơn cốc đã từng cùng Hứa Thanh sống qua quãng đời còn lại, cũng nhìn ra bên ngoài, nơi hắn cùng Hứa Thanh thành thân.

Đó là một ngọn núi lưu lại ký ức đẹp đẽ của hắn và Hứa Thanh, lưu lại ký ức chiến trường giết chóc ngập trời, cũng là nơi hắn cùng Hứa Thanh thành thân.

Trầm mặc nhìn nơi này, Mạnh Hạo chợt hiện ln một loại cảm giác đơn, trầm mặc một lúc lâu, hắn liền yên lặng rời đi.

Trời đất bao la, nhưng hắn lại không biết về nơi nào, chỉ có thể ngẩng đầu, nhìn tinh không.

- Có lẽ, ta cũng nên rời đi.

Đảo mắt đã qua hơn hai tháng, Mạnh Hạo đi Thiên Hà Hải, đi Tây Mạc, đi Bắc Địa, cuối cùng về tới Đông Thổ, một ngày nọ, bầu trời chợt vang lên tiếng nổ ầm ầm, còn có âm thanh đại đạo rầm rầm truyền khắp bát phương, đột nhiên xuất hiện ba vòi lốc xoáy bảy màu to lớn.

Ba vòi lốc xoáy ầm ầm chuyển động, thanh âm vang vọng, khiến mỗi tu sĩ ở Nam Thiên Đại Địa đều có thể cảm nhận được, không quản tu sĩ đó ở Tây Mạc hay Nam Vực, Bắc Địa hay Đông Thổ, trong một cái chớp mắt này, đều thấy được ba vòi lốc xoáy kỳ dị kia.

Ba vòi lốc xoáy như ở tận chân trời, lại như ở ngay trước mắt mỗi người.

Bất kể ở địa phương nào, chỉ cần có tu vi phù hợp yêu cầu, chỉ cần có đi quyết tâm liều mạng tầm đạo, đều có thể bước chân vào vòng xoáy.

Cùng lúc đó, một âm thanh tang thương, từ bên trong ba vòi lốc xoáy chợt truyền ra.

- Lấy ba đại Đạo môn, năm đại Thánh địa, ba giáo sáu tông, tổ chức sự kiện thí luyện lần này!

- Phàm là người trong Đệ Cửu Sơn Hải, bất kể xuất thân, bất kể tuổi tác, chỉ cần tu vi phù hợp yêu cầu, đều có thể tham dự!

- Ba vòi lốc xoáy này, phân thành ba con đường Nguyên Anh, Trảm Linh, Vấn Đạo!

- Tiến vào cổ lộ, chỉ lấy mười ngàn người nhanh nhất đi tới đầu cuối, tham dự Thanh Thiên Thí Luyện!

- Trong mười ngàn người này, Nguyên Anh lấy bảy ngàn, Trảm Linh lấy

hai ngàn, Vấn Đạo lấy một ngàn, chúng tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải, thí luyện bắt đầu! Thanh âm vang vọng, long trời lở đất, ngay cả quy tắc cũng không thể áp chế, dường như âm thanh này từ viễn cổ truyền lại vậy, mang theo uy nghiêm khiến trời xanh cũng phải kiêng kỵ.

Nam Thiên Tinh chấn động, rất nhiều người đều lập tức sáng tỏ, âm thanh mấy ngày qua truyền khắp bên ngoài tinh không Nam Thiên Đại Địa là gì, ba đại Đạo môn thí luyện thu đồ đệ, đã bắt đầu!

Vô số tu sĩ chuẩn bị tham dự trận thí luyện này, vào giờ khắc này đều nhiệt huyết sôi trào, đây là con đường vận mệnh của bọn hắn, không trở thành tiên, không thể bước chân vào tinh không, mà cơ duyên lần này, nếu có thể nắm bắt được, từ nay về sau nhất định cá vượt long môn hóa rồng, thăng quan tiến chức như diều gặp gió!

Đồng thời trong lúc đó, Bắc Lô Tinh, Đông Thắng Tinh, còn có Tây Hạ Tinh, cùng xuất hiện lốc xoáy cùng giọng nói tang thương như vậy, thậm chí tại Đệ Cửu Hải, Đệ Cửu Sơn cũng như vậy, tất cả khu vực trên Đệ Cửu Sơn Hải đều đang vang vọng thanh âm này, mà ba vòi lốc xoáy, cũng hiện ra khắp Đệ Cửu Sơn Hải.

Giờ phút này, Đệ Cửu Sơn Hải lập tức sôi trào, vô số tu sĩ mang theo chấp nhất, mang theo quyết tâm tầm đạo, từ nơi mình ở bay lên, hướng thẳng tới lốc xoáy mà đi.

Trên Nam Thiên Đại Địa bay ra hơn 10 ngàn người, những người này phần lớn đều là Nguyên Anh tu sĩ, đều bước chân vào lốc xoáy Nguyên Anh, đi Nguyên Anh cổ lộ, cũng có một phần nhỏ, lại bước chân vào lốc xoáy Trảm Linh.

Ít nhất ... chính là Vấn Đạo cổ lộ.

Nhưng nếu nhìn khắp toàn bộ cả Đệ Cửu Sơn Hải, tu sĩ bước chân vào ba con đường này, số lượng cũng rất khổng lồ, không thể đếm xuể.

Đây là đại sự kinh thiên của Đệ Cửu Sơn Hải, ba đại Đạo môn, năm đại Thánh địa, ba tông sáu giáo toàn bộ đều tham dự, phái ra vô số người, bảo vệ ba lối cổ lộ này.

Ba con đường này có lai lịch cực lớn, nói là cổ lộ, nhưng trên thực tế lại chính là một phế tích thần bí bên trong Đệ Cửu Sơn Hải, chỗ phế tích này tồn tại vô số cơ duyên, theo truyền thuyết nó đã tồn tại còn lâu hơn cả bản thân Đệ Cửu Sơn Hải.

Mà ba con đường này, trên thực tế chỉ là một bộ phận cực nhỏ trong mảnh phế tích mà thôi, phân biệt được ba đại Đạo môn nắm trong tay, lần này mở ra, khiến vô số người trong Đệ Cửu Sơn Hải động lòng.

Nhất là... mảnh phế tích này, được xưng là Tiên Khư, ở nơi này, có người đã phát hiện ra Thông Tiên Đằng, từ đó đã thay đổi hạn chế về số lượng Chân Tiên của Đệ Cửu Sơn Hải, về phần tám Sơn Hải còn lại, cũng có phế tích thần bí tương tự.

Mà bên trong mảnh phế tích này, hầu hết khu vực đều là cấm địa, nhất là ở chỗ sâu. Một khi đi vào, cơ hồ thập tử vô sinh, bao nhiêu năm qua, cũng có cường giả tiến vào chỗ sâu trong Tiên Khư, nhưng cuối cùng có thể sống sót đi ra, gần như không có.

Nghe đồn, năm xưa Lý chủ đã từng đi vào chỗ sâu trong phế tích, nhưng cuối cùng hắn phát hiện cái gì, không ai biết, chỉ biết pháp thân của hắn để lại, đã truyền ra pháp chỉ trả mệnh cho trời.

Cũng chính vì pháp chỉ này, mới có Quý chủ thay trời sau đó, được hầu hết thế lực đến từ Đệ Cửu Sơn Hải ủng hộ và tham dự.

Cũng có truyền thuyết, trong Cửu Đại Sơn Hải, bất kể một cái Sơn Hải nào, nếu có người có thể tham ngộ được bí mật cuối cùng trong Tiên Khư, sẽ trở thành chủ nhân chung của cả Cửu Đại Sơn Hải!

Ngay cả Địa Tạng chủ nhân của Đệ Tứ Sơn Hải, người được coi là đã được công nhận, cũng không thể làm được điểm này.

Thí luyện mở ra, từng bóng người lần lượt biến mất bên trong ba vòi lốc xoáy. Nhóc mập, Trần Phàm, Vương Hữu Tài, còn có rất nhiều người khác, đều vì cơ duyên lần này liều mạng một lần.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở dưới một tán cây lớn ở Phương gia Đông Thổ, hắn ngẩng đầu nhìn ba vòi lốc xoáy to lớn kia, sau một lúc trầm mặc, hắn lại nhìn về phía lốc xoáy lóng lánh kia, bỗng nhiên trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

- Con có Tiên Cổ Đạo Lệnh, nếu muốn bái nhập Tiên Cổ Đạo Tràng, không cần tham gia trận thí luyện này. Phía sau Mạnh Hạo truyền đến âm thanh của phụ thân hắn, Phương Tú Phong chậm rãi đi tới, đứng ở bên người hắn.

- Trong đợt thí luyện này, sẽ có nguy hiểm, con có sợ không? Phương Tú Phong nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Bái nhập ba đại Đạo môn, có lợi ích gì đặc biệt không? Mạnh Hạo hỏi.

- Đương nhiên là có, đạt được vị trí thứ nhất, sẽ được thưởng chí bảo, với nội tình ba đại Đạo môn, bảo vật đưa ra cho dù là vi phụ, cũng đều phải động lòng.

- Hơn nữa, vi phụ có thể nói cho con biết một bí mật, ngoại trừ ba đại Đạo môn có quan hệ sâu xa ra, thì tứ đại gia tộc, năm đại Thánh địa, ba giáo sáu tông... Tất cả những người sáng lập ra, đều đã từng đi qua ba con đường này tiến vào Tiên Khư!

Ở nơi đó, bọn họ đã thu được cơ duyên không cách nào tưởng tượng được, từ đó mà sáng lập ra gia tộc, sáng lập ra tông môn.

- Tổ tiên của Phương gia ta, cũng là như vậy, ở nơi đó, ngài đã thu được huyết mạch khiến Phương gia ta sừng sững tại Đệ Cửu Sơn Hải không ngã, cũng chính là... Phương gia bốn thế thức tỉnh!

- Cha, người cũng đã đi qua sao? Mạnh Hạo nhìn về phía Phương Tú Phong.

Phương Tú Phong trầm mặc, một lúc lâu sau lắc lắc đầu.

- Lúc trước vốn định chờ sau khi ngươi lớn lên, ta với mẫu thân ngươi sẽ đi một chuyến.

Mạnh Hạo nhìn phụ thân trước mặt, hắn có thể cảm nhận được nội tâm phụ thân mang theo tiếc nuối, hắn từ trong trầm mặc ngẩng đầu, nhìn lên ba vòi lốc xoáy kia, trong mắt lộ ra vẻ kiên định.

- Cha, ta muốn đi.

- Muốn đi thì cứ đi, tu sĩ chúng ta, tu hành suốt đời, không nên sợ sống chết. Phương Tú Phong nhìn Mạnh Hạo, bình tĩnh nói, trong mắt mang theo vẻ từ ái, cũng có khích lệ.

- Sau cổ lộ, sẽ có lôi đài, sự việc lần này trọng đại, vi phụ hy vọng ngươi sẽ đi!

- Có biết danh khí của vi phụ, là như thế nào truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải, thậm chí những Sơn Hải khác cũng nghe nói đến không? Bởi vì bắt đầu từ Linh Cảnh, ta một đường chiến đấu với tất cả người cùng thế hệ, một đường chém giết, một đường đi tới, ta đi tới bước này, vượt qua tất cả người cùng thế hệ, ta giẫm lên bọn họ, thu được số kiếp của bọn họ, cho nên mới càng ngày càng mạnh!

- Con phải nhớ kỹ, tu hành, chỉ tu không đủ, còn cần hành, chuyến này...

con phải đi phía trước nhất, mới có thể đạt tới đỉnh phong!

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ.

- Cha, con không ủng hộ con đường này của người, con cảm thấy... để cho tất cả thiên kiêu của Đệ Cửu Sơn Hải, đều phải thiếu nợ con, mới là lý tưởng nhất.

Trong khi Phương Tú Phong còn đang sửng sốt, Mạnh Hạo đã cười vang bay lên, hắn bước tới một bước, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh vòi lốc xoáy Vấn Đạo, sau khi hít sâu một hơi, hắn không chần chờ nữa, cất bước tiến thẳng vào.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1194: Đây là hiểu lầm...

Lốc xoáy trên bầu trời chuyển động, âm thanh ầm ầm vang vọng, giờ phút này, gần như tất cả khu vực trong Đệ Cửu Sơn Hải đều có người bay ra, bước vào lốc xoáy, chỉ có điều có không ít người sau khi bước chân vào lốc xoáy lập tức biến đổi hình dáng bên ngoài.

Mỗi người đều có nguyên nhân riêng, không muốn để người ta biết được chân thân của mình, dù sao chuyện lần này trọng đại, sẽ khiến cho toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải chú ý.

Trong khoảnh khắc Mạnh Hạo bước chân vào lốc xoáy, lập tức hắn liền truyền thần niệm cho Bì Đống, Bì Đống than thở, trợ giúp Mạnh Hạo biến đổi hình dáng, hóa thành Phương Mộc đã từng ở Tử Vận Tông.

Sự kiện lần này trọng đại, Mạnh Hạo chỉ vì thí luyện, nhưng hắn cảm thấy bên trong Tiên Cổ Đạo Tràng của Nam Thiên Tinh, bản thân lộ rõ tài năng đã bị nhiều người biết đến, sau này rời khỏi Nam Thiên Tinh, một thân một mình xông xáo, nếu có thể có một thân phận khác, sẽ dễ dàng hơn không ít.

Mà không có một cơ hội nào, lại thích hợp hơn thí luyện thu đồ đệ của ba đại Đạo môn, để cho thân phận thứ hai của mình nổi danh.

- "Đáng tiếc, bản tôn thứ hai của ta, vì Chân Tiên hồn đã bị tổn hao trong tiên kiếp, trong thời gian ngắn không thể ngưng tụ ra lại, nhưng như vậy cũng tốt." Sau khi thay đổi ngoại hình xong, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên sáng như sao, nhìn khắp xung quanh. Xung quanh hắn là một mảnh tối đen như mực, mơ hồ có thể thấy được gió lốc bao quanh, bên trong gió lốc, thỉnh thoảng lại có từng luồng ánh sáng hơi yếu đang trôi đi.

Cảm giác giằng xé ngày càng phát ra rõ ràng, uy áp vẫn tồn tại bao phủ

xung quanh.

Ước chừng một nén nhang sau, không gian đen như mực phía trước đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng, ánh sáng này càng ngày càng chói chang, trong chớp mắt, thân thể Mạnh Hạo đã bị luồng ánh sáng này che mất.

Khi trước mắt nhìn được rõ ràng trở lại, xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, chính là một vùng không gian, trong khu vực không gian này, có vô số bình đài rậm rạp chằng chịt, có cái tầm mười trượng, có cái 100 trượng, thậm chí có cái lớn chừng nghìn trượng.

Lớn nhỏ không đều, mà ở trung tâm mỗi một cái bình đài, đều có một tấm bia đá đứng sừng sững, phía trên còn có một bộ bản đồ. Mà ở bên dưới tấm bia đá này, đặt một giá nến, ánh đèn chưa được thắp lên, khiến cho tấm bia đá bản đồ hơi mờ tối.

Cụ thể có bao nhiêu bình đài, Mạnh Hạo không thể tính được, thần thức của hắn ở chỗ này bị áp chế vô hình, khó có thể phát ra quá xa, gần như trong nháy mắt khi Mạnh Hạo nhìn xung quanh, trong hư không đã có không ít bóng người lục tục xuất hiện, những người này cũng giống như Mạnh Hạo, khi thấy được những bình đài này đều sửng sốt.

Khí tức của những người này đều là Vấn Đạo đỉnh phong, thậm chí cá biệt còn có một vài người, đem lại cho Mạnh Hạo cảm giác, tuy rằng không bằng những thiên kiêu kia, nhưng cũng cách biệt không nhiều lắm.

Trang phục bất đồng, bộ dáng khác nhau, già trẻ trai gái, thậm chí không ngờ còn có một số sinh vật không phải người hình, mà giống như hung thú. Phóng mắt nhìn tới, chỉ vẻn vẹn khu vực xung quanh Mạnh Hạo, đã có chừng hơn trăm người, về phần chỗ xa hơn, đang có vô số bóng người lục tục xuất hiện.

Cũng không biết ai là người thứ nhất bay ra, phóng thẳng tới một trong số bình đài nghìn trượng, sau đó phàm là tu sĩ từ hư vô hiện ra, đều lập tức lấy tốc độ cao nhất chạy thẳng tới bình đài, mỗi người đều chiếm cứ một tòa, thậm chí có người còn bởi vậy mà xuất hiện tranh đấu, tuy nhiên đa số đều đang kiềm chế, dù sao những người này đều mới vừa bước chân vào cổ lộ thí luyện, nếu rất sớm đã xuất hiện chém giết, vậy thì có chút không đáng.

Nhất là, những bình đài kia vốn là vô chủ, nhưng chỉ cần có người thứ nhất bước lên, thì trong nháy mắt dường như nhận chủ vậy, giá nến trong nháy mắt cháy lên, tia sáng tràn ra, chiếu rọi bản đồ.

Kể từ đó, tranh đấu cũng giảm đi rất nhiều, thường thường hễ ai thấy được bình đài bị người khác nhanh chân đến trước, sẽ lập tức chuyển sang một bình đài khác.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, bình đài 100 trượng, nghìn trượng, đều cách hắn hơi xa, ngược lại có một tòa bình đài chừng mười trượng, cách hắn gần nhất, Mạnh Hạo cất bước, nhoáng lên một cái, bay thẳng tới bình đài mười trượng kia.

Nhưng ngay khi hắn sắp hạ xuống bình đài, chợt gặp một bóng người cũng có cũng suy nghĩ với Mạnh Hạo lao tới, đó là một đại hán thân hình tráng kiện, dưới chân đại hán này truyền ra dao động liên tục, nhìn kỹ, hình như có nước biển hư ảo mà ra, ở trong biển có ba con cá đang bơi lội, mơ hồ tràn ra ba luồng chấn động, khiến cho khí thế đại hán này trông rất kinh người.

Hắn cùng với Mạnh Hạo, gần như đồng thời hạ xuống bình đài mười trượng kia, mắt thấy Mạnh Hạo sắp bước lên, đại hán hừ lạnh một tiếng, sát cơ trong mắt tràn ngập.

- Lăn!

Hắn vừa dứt lời, tay phải liền nâng lên, hướng về Mạnh Hạo kéo mạnh một cái, con cá dưới chân hắn bơi càng nhanh, bạo phát ra một cỗ lực lượng cường hãn, hóa thành hư ảnh một con Hải Long, phóng thẳng tới Mạnh Hạo, khí thế như muốn cắn nuốt hắn.

Vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, nhưng tốc độ khoảnh khắc liền bạo tăng, tránh khỏi Hải Long, đạp xuống bình đài trước đại hán kia một hơi thở.

Gần như trong nháy mắt khi chân của hắn chạm xuống bình đài, giá nến trên bình đài lập tức được thắp lên, tràn ra tia sáng, sắc mặt đại hán kia cực vi khó coi, gắt gao nhìn chòng chọc Mạnh Hạo, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người xông về một bình đài khác.

Sắc mặt Mạnh Hạo như thường, không để ý đến đại hán kia, hắn đi tới bên cạnh tấm bia đá khoanh chân ngồi xuống, nhìn vào bản đồ trên bia đá. Bản đồ này phạm vi cực lớn, nhưng gần như chín thành địa phương trong đó, đều tối đen, chỉ có một thành khu vực sáng lên.

Bên trong khu vực một thành sáng lên đó, có một cái dây nhỏ câu ra một con đường, bắt đầu xuất phát, dựa theo bản đồ chỉ, chính là chỗ này, mà điểm tiếp theo chính là một điểm tối ở gần khu vực đó.

Trong hư không, giá nến một ngọn lại một ngọn được thắp lên, số lượng bình đài cùng số người tới đây bằng nhau, không lâu sau, tất cả tu sĩ đều đã chiếm được bình đài của riêng mình.

Chỉ có điều cũng có một vài người không may, trong quá trình tranh đoạt bị người khác tàn nhẫn giết chết.

Về phần đại hán kia, bình đài hắn tranh đoạt, chính là ở phía bên phải Mạnh Hạo, ánh mắt hắn khi nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra sát cơ, hiển nhiên lúc trước Mạnh Hạo đoạt trước hắn một bước, khiến hắn rất không vui.

Mạnh Hạo làm như không thấy, vẫn như cũ trầm tư nhìn tấm bản đồ bia đá.

Lại qua thời gian một nén nhang nữa, xung quanh dần dần an tĩnh lại, bỗng nhiên, một âm thanh tang thương chợt vang vọng trong hư không.

- Lão phu Lăng Vân Tử của Cửu Hải Thần Giới, lần này... Đạo môn mở, trên cổ lộ này, đám người các ngươi, cần độ đường này... dùng đường chứng đạo, dùng đường chứng nhận cơ duyên!

- Đường này nhiều hứa hẹn, nhưng cũng tồn tại nguy cơ, người bước chân vào, nên thận trọng!

- Thời khắc này, nếu quay đầu lại, còn có đường lui, nếu bước tới một bước... sẽ không quay đầu được nữa. Thanh âm tang thương lan đến toàn bộ các bình đài, khiến cho toàn bộ tu sĩ Vấn Đạo tham dự thí luyện đều nghe được rõ ràng.

Mạnh Hạo lập tức ngẩng đầu, bốn chữ "Cửu Hải Thần Giới", khiến hắn nghĩ tới Phàm Đông Nhi, lập tức có chút chột dạ, thầm nói cũng may mình đã thay đổi hình dáng, rồi lại cảm thấy không yên lòng, lặng lẽ lấy ra cọng lông chim màu đen Anh Vũ thu được kia thả vào trong ngực.

- Con đường này, không phải để các ngươi xông qua, mà là thí luyện, đào thải người không phù hợp tư cách, để lại người thích hợp.

- Đường này cũng không phải cho các ngươi đi qua, mỗi một cửa ải, các ngươi đều cần khảo nghiệm.

- Người thông qua khảo nghiệm, căn cứ vào biểu hiện của các ngươi, lão phu sẽ an bài tiến về phía trước, bất kỳ biểu hiện nào của các ngươi ở nơi này, đều sẽ được người bên ngoài thấy được, cho nên không cần lo lắng lão phu bất công.

- Hiện tại, cửa ải thứ nhất của con đường này, Chiến Quan!

- Không từ thủ đoạn, bất kể sống chết, trong vòng một nén nhang, người làm tắt ánh nến càng nhiều thì càng tốt, mà người bị tắt đèn, hủy bỏ tư cách, người tử vong, ngọn đèn sẽ tắt! Thanh âm tang thương của Lăng Vân Tử Cửu Hải Thần Giới vang vọng, trong nháy mắt, tâm thần những tu sĩ Vấn Đạo của Đệ Cửu Sơn Hải tham dự thí luyện lần này đều chấn động, lập tức có sát khí ngập trời nổi lên.

Con đường cổ lộ này vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người, vốn tưởng rằng là toàn bộ xâm nhập, cuối cùng lấy một ngàn người đi tới đích đầu tiên, không ngờ lại không phải như vậy, mà là dùng phương thức này để thí luyện.

Cửa ải này, quan trọng chính là phải giữ được ngọn đèn của mình không tắt, lại còn phải đi dập tắt đèn của người khác.

Gần như trong chớp mắt, lập tức liền có người thi triển pháp thân, bay ra khỏi bình đài, phóng thẳng tới nhưng bình đài khác xung quanh, trong lúc nhất thời, tiếng chém giết vang lên ầm ầm, thần thông pháp thuật long trời lở đất, khiến bát phương chấn động, trong nháy mắt đã xuất hiện thương vong.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên như sao, đại hán bên phải hắn, ánh mắt lộ ra sát cơ, cười gằn một tiếng, tay phải vung lên, bay ra một cái la bàn, la bàn lập tức huyễn hóa thành một vòng tròn ánh sáng trận pháp, bao phủ phòng hộ cây nến của hắn lại, riêng phần mình trong nháy mắt bay ra, phóng thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Vấn Đạo đỉnh phong ta giết nhiều rồi, ngươi dám cùng ta tranh đoạt, vậy thì lần thí luyện này, người thứ nhất ta giết sẽ là ngươi đi! Đại hán quát lên ầm ầm, dưới chân huyễn hóa ra nước biển, chớp mắt đã bước lên bình đài của Mạnh Hạo, hắn lập tức bấm quyết, một đầu Hải Long gầm thét bay ra, đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở bên cạnh ngọn đèn, vẻ mặt bình tĩnh ngẩng đầu lên, thậm chí ngay cả khí thế sắc bén cũng không lộ ra, chỉ hờ hững liếc nhìn đại hán kia một cái, tay phải nâng lên trảo một cái về phía hư không, dưới một trảo này, Trích Tinh Pháp bất ngờ được vận chuyển.

Cái nắm đầu tiên, chính là con Hải Long kia, con Hải Long này căn bản không thể chống cự, mặc cho nó giãy giụa như thế nào, đều không thoát khỏi, Mạnh hạo nhẹ nhàng nắm một cái, Hải Long lập tức vỡ tan. Cặp mắt đại hán co rút lại, hắn biết rõ con Hải Long mình đã biến ảo ra hơn ai hết, nó đã chiếm gần như tám thành lực lượng của mình, ngày thường tại Đệ Cửu Hải, Vấn Đạo đỉnh phong không có bao nhiêu người có thể tránh thoát con Hải Long của mình.

Nhưng người trước mặt này, chỉ tùy ý vung tay lên, không ngờ đã bóp vỡ Hải Long, giờ khắc này, da đầu đại hán đã tê dại, gần như hồn phi phách tán.

- "Không tốt, chẳng lẽ là gặp phải tên yêu nghiệt của tông môn gia tộc nào đó, không có khả năng a, những tên kia ta đều đã từng đứng xa thấy qua, người này rõ ràng xa lạ!" Đại hán biến sắc, lập tức hô to.

- Hiểu lầm, đạo hữu, đây là hiểu lầm... Hắn vừa nói vừa bay nhanh về sau, Trích Tinh Pháp của Mạnh Hạo lập tức ầm ầm mà đến, bắt được đại hán này, dưới cơn hoảng sợ khủng khiếp của tên đại hán, vẻ mặt Mạnh Hạo không chút thay đổi khẽ bóp một cái.

Ầm!

Tên đại hán này thậm chí ngay cả hét thảm một tiếng cũng không kịp truyền ra, thân thể lập tức sụp đổ vỡ vụn, hình thần câu diệt, cùng lúc với hắn chết, ngọn đèn trên bình đài của hắn, cũng tắt ngấm.

Sau khi đánh chết người này, tay phải Mạnh Hạo cách không điểm một

chỉ về về phía ngọn đèn của tên địa hán, la bàn tạo thành trận pháp bao phủ ngọn đèn run lên, lập tức bay ra. Khi la bàn sắp bay tới Mạnh Hạo, đột nhiên một luồng ánh sáng đen trong nháy mắt lao tới, hóa thành một thanh niên áo đen, tên thanh niên này nâng tay định chộp lấy la bàn.

Nhưng bàn tay hắn còn chưa kịp chạm vào la bàn, Mạnh Hạo liền hừ lạnh một tiếng, âm thanh này truyền vào tai tên thanh niên, lập tức thân thể tên thanh niên run mạnh, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, khi ánh mắt hắn tiếp xúc với ánh mắt Mạnh Hạo, đầu óc lập tức "ầm" lên một tiếng.

Hắn có cảm giác như ánh mắt của đối phương tựa như hai luồng kiếm quang sắc bén, trong nháy mắt xuyên thấu vào hai mắt của mình, một đường nổ ầm ầm, trực tiếp phá vỡ tâm thần, đâm vào trong óc, chui vào trong hồn của mình.

Vẻ mặt tên thanh niên đại biến, phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt tái nhợt hoảng sợ, không còn dám tranh đoạt la bàn nữa.

- Đạo hữu thứ tội!!! Thanh âm hắn khàn khàn, gấp giọng lên tiếng.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1195: Một đường tranh phong!

Mạnh Hạo cũng không đuổi tận giết tuyệt, vẻ mặt bình tĩnh vẫy tay một cái, la bàn liền bay tới, rơi xuống tay hắn, vì đại hán kia đã tử vong, vật này vô chủ, nên sau khi bị Mạnh Hạo sáp nhập thần thức vào trong, lập tức để lại lạc ấn.

- Ngược lại cũng huyền diệu, chỉ có điều uy lực bình thường. Mạnh Hạo đưa tay lấy từ trong túi trữ vật ra 2 khối cực phẩm linh thạch hắn cũng không còn nhiều lắm, trực tiếp đặt trên la bàn.

Trong chớp mắt, la bàn này nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế lực lượng trận pháp bên trong tràn ra, đã khác trước một trời một vực, sau khi được Mạnh Hạo đặt xuống, nó liền phát ra hào quang, bao phủ ngọn đèn lại.

- Trừ khi gặp phải thiên kiêu nhưng đám Thái Dương Tử kia, nếu không, Vấn Đạo đỉnh phong bình thường, trong vòng một nén nhang, không cách nào có thể phá vỡ. Mạnh Hạo đứng lên, thời khắc này đã qua non nửa thời gian, mà hắn mới chỉ dập tắt được một ngọn đèn, xa xa đã có người liên tục dập tắt 7, 8 ngọn đèn, về phần chỗ xa hơn, có lẽ có người còn dập tắt được nhiều hơn.

Ngay khi Mạnh Hạo đi ra, đồng thời ở ngoại giới, tất cả địa phương xuất hiện lốc xoáy trên Đệ Cửu Sơn Hải, thời khắc này cũng không còn tiếp tục chuyển động nữa, mà là hiện ra hình ảnh.

Chính là từng hình ảnh đang xảy ra bên trong cổ lộ, chỉ có điều đây là ảnh thu nhỏ, song nếu có đầy đủ tu vi, cũng có thể quan sát được rõ ràng từng người.

Toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải, giờ phút này có vô số người đang quan sát hình ảnh bên trong lốc xoáy, ba đại Đạo môn, tứ đại gia tộc, năm đại Thánh địa, ba giáo sáu tông, còn có những đại năng tán tu, đều đang quan sát.

Nhất là những tông môn kia, bọn họ không như các gia tộc, thu nhận đệ tử đều là từ ngoại giới đưa tới, nên đối với lần thí luyện này rất coi trọng, quan sát rất cẩn thận, thậm chí phần lớn quyết định, sẽ không chờ khi có kết quả cuối cùng, mà ở trong quá trình thí luyện, trực tiếp chọn lựa đệ tử.

- Ba đường cổ lộ Tiên Khư này, được Ba đại Đạo môn phân chia mười cửa ải, mỗi một cửa ải đều là một đợt khảo nghiệm, tầng tầng sàng lọc về sau, người còn trụ lại đều có hy vọng lớn trở thành thiên kiêu trong tương lai.

- Tuy nhiên trong những người bị đào thải, có lẽ cũng tồn tại một vài mầm mống tốt do vận khí không tốt mà bị loại.

- Trong Nguyên Anh cổ lộ, đã có người dập tắt được 39 ngọn đèn! Tu vi bọn chúng mặc dù không cao, nhưng quyết tâm tranh đoạt ngược lại rất mạnh!

- Trong Trảm Linh cổ lộ, người dập tắt đèn nhiều nhất, đã đạt tới 27 ngọn đèn!

- Vấn Đạo cổ lộ, đó là... người đeo mặt nạ là ai, không ngờ hắn lại dập tắt được tới 19 ngọn đèn! Đệ Cửu Sơn Hải, tiếng nghị luận không ngừng vang vọng.

- Vẫn là Vấn Đạo cổ lộ thú vị, người này hắn là đệ tử Lý gia đi, mặc dù hình dáng thay đổi, nhưng thần thông xuất ra, vẫn có thể nhận ra, hắn chính là người đã hủy diệt 15 ngọn đèn.

Trong khi mọi người trên Đệ Cửu Sơn Hải còn đang nghị luận, thì tại bên trong Vấn Đạo cổ lộ, Mạnh Hạo nhoáng lên một cái bay ra, trong chớp mắt đã lao thẳng tới một bình đài mười trượng gần đó. Hắn mới vừa bước vào, lập tức xa xa có một tiếng gầm nhẹ vang lên, một lão già tóc tai bù xù, toàn thân tán phát ra vẻ điên cuồng, đánh dạt mấy người bên đường ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

- Chết!

Trong khoảnh khắc lao tới, lão già liền bấm quyết, không gian phía trước lão chợt xuất hiện một khe nứt, không ngờ lại tạo thành một cây đao!

- Hư Không Trảm! Thanh âm lão già vang vọng, đám người xung quanh rối rít kinh hãi, lập tức tránh ra, Mạnh Hạo xoay người lại, vẻ mặt bình tĩnh như cũ, trong chớp mắt khi Hư Không Trảm phóng tới, hắn không lùi mà tiến tới, thi triển ra Kim Bằng Biến, nhưng dưới tác dụng của phiến lông chim trong ngực kia, hiển lộ ra không còn là kim bằng, mà là một một con kền kền.

Con kền kền này toàn thân màu đen, phóng thẳng tới Hư Không Trảm, khoảnh khắc liền va chạm nhau, phát ra tiếng nổ ầm ầm quanh quẩn, Hư Không Trảm bất ngờ vỡ vụn, không ảnh hưởng tới Mạnh Hạo chút nào. Lão già thấy một màn này, lập tức rung động, thân thể nhanh chóng lui về sau, nhưng lão vẫn chưa kịp lùi xa, một trận gió thổi tới, Mạnh Hạo hóa thành kền kền, trong nháy mắt đã vọt tới gần, giương vuốt chụp một trảo, "rắc" một tiếng, đầu lão già lập tức vỡ nát.

Trận thí luyện này, tranh chấp chính là vận mệnh người khác, ngươi không giết người khác, người khác sẽ giết ngươi.

Mạnh Hạo đã trải qua rất nhiều chuyện gió tanh mưa máu, đối với loại chuyện như vậy, sớm đã thành thói quen, sẽ không bị ảnh hưởng nội tâm chút nào. Theo lão già tử vong, ngọn đèn của hắn cũng tắt ngấm, Mạnh

Hạo nhoáng lên một cái, tốc độ cực nhanh, chạy thẳng tới chỗ bình đài tiếp theo, nếu không có ai cản trở, hắn sẽ chỉ dập tắt đèn, còn nếu có người đánh tới, Mạnh Hạo sẽ lập tức giết chết.

Trong lúc nhất thời, khu vực xung quanh Mạnh Hạo xảy ra chém giết ngập trời, không có bất kỳ người nào có thể chống cự lại hắn dù chỉ là một hơi thở, chỉ có tử vong, hoặc là ngọn đèn bị dập tắt.

Một đường bẻ gãy nghiền nát, với khí thế áp đảo, hắn chợt nhanh chóng nổi bật.

Ba ngọn đèn, bốn ngọn đèn, năm ngọn đèn...

Mạnh Hạo xuất thủ tàn nhẫn, vô cùng quyết đoán, bên trong khu vực hắn hoạt động, trong hơn mười người ở nơi này, có vài ba người che giấu tu vi, thời khắc này khi giao đấu với Mạnh Hạo lập tức bạo phát, tuy rằng còn không bằng đám thiên kiêu như Thái Dương Tử, nhưng lại có thần thông đặc thù của bản thân.

Cũng có một người, không ngờ lại nắm giữ thần thông thời gian tương tự như tên thiên kiêu Lục Bách của Bắc Địa, khi ra tay thời không như bị giam cầm, rất là kinh người.

Nếu đổi thành những Vấn Đạo đỉnh phong khác, đối mặt với những người này, nhất là lão già nắm giữ lực lượng thời không, nhất định sẽ bỏ mạng ở nơi này, nhưng Mạnh Hạo với tám thành Chân Tiên, ngay cả Ngụy Tiên đều có thể diệt sát, nên một đường xuất thủ, hoặc là giết người, hoặc là dập tắt đèn, tiếng nổ ầm ầm vang lên không ngừng.

Chỉ có lão giả nắm giữ lực lượng thời gian trước mặt, Mạnh Hạo không lập tức giết chết, mà là quan sát một lát, đạo pháp thời gian này, năm đó khi hắn cùng Lục Bách đánh một trận liền vô cùng động lòng, nhưng thủy chung vẫn không thể tìm hiểu.

Thời khắc này khi ra tay, hắn cố ý quan sát, lấy cảnh giới Chân Tiên tám thành của hắn, ngược lại cũng nhìn ra một chút đầu mối, lão già kia càng đánh càng là kinh hãi, đến cuối cùng da đầu trở nên tê dại, hồn phi phách tán, nhất là khi hắn phát hiện ra, tên thanh niên tướng mạo bình thường trước mắt này, không ngờ lại đang phân tích pháp đạo thời gian của hắn, thậm chí mơ hồ còn xuất hiện một chút dấu vết, tâm thần lão già lập tức chấn động mãnh liệt.

- Yêu nghiệt, tên này nhất định là một trong những thiên kiêu trong truyền thuyết kia!!! Trong lòng lão già run rẩy, không chút chậm trễ, không ngờ lại quyết đoán tự dập tắt đèn của mình, đổi lấy một đường sinh cơ.

Đối với sự quyết đoán của lão già, ánh mắt Mạnh Hạo liền lóe lên một cái, không tiếp tục tay, mà chỉ đứng đó nhìn lão già sau khi ngọn đèn dập tắt, bị cổ lộ dịch chuyển rời đi.

Khi thời gian một nén nhang chỉ còn lại một phần ba, Mạnh Hạo đã dập tắt 19 ngọn đèn!

Bình đài xung quanh hắn, phần lớn đã trống rỗng, mà những bình đài bị dập tắt nến kia, lại không có ai tử vong, thân thể mỗi người đều trở nên ảm đạm, bị một cỗ lực lượng cưỡng ép dịch chuyển, mất đi tư cách tiếp tục thí luyện.

Một màn này, khiến rất nhiều người chấn động trong lòng, bất kể là tử vong hay là mất đi tư cách, đối với đám người tràn đầy hy vọng đi tới nơi này, đều là một đả kích nghiêm trọng.

- Thời gian chi đạo, cũng tương tự như Tuế nguyệt, có chỗ tương thông, nhưng cũng có bất đồng! Ánh mắt Mạnh Hạo bình tĩnh, lóe lên ánh sáng thôi diễn, trận chiến này không tính là quá ngắn, Mạnh Hạo cũng có chút thu hoạch.

Thời khắc này hắn đứng ở trên bình đài, ánh mắt quét ra xa, thân thể nhoáng lên một cái, lao thẳng về phía xa.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên âm thanh tang thương của Lăng Vân Tử Cửu Hải Thần Giới, lại một lần nữa vang lên.

- Thời gian một nén nhang, chỉ còn không tới một trăm hơi thở... Sau một trăm hơi thở nữa, cửa ải thứ nhất sẽ kết thúc, mà trước khi kết thúc, người dập tắt đèn của người khác, nếu bản thân bị dập tắt đèn, thì đối phương sẽ thu được toàn bộ chiến công của người đó!

Trong khoảnh khắc khi câu nói này truyền ra, toàn bộ Vấn Đạo cổ lộ lập tức sôi trào, lời nói tương tự cũng vang lên trong Nguyên Anh cổ lộ cùng Trảm Linh cổ lộ, khiến cho sát cơ nổi lên ngập trời.

Mà giờ khắc này tại ngoại giới, mọi người đều đang không chớp mắt nhìn hình ảnh trong ba vòi lốc xoáy, Nguyên Anh cổ lộ rất hỗn loạn, Trảm Linh cổ lộ cũng đang loạn thành một đoàn.

Duy chỉ có Vấn Đạo cổ lộ, nghiễm nhiên bị tách thành hơn 10 ngàn khu vực, bên trong mỗi một khu vực, thường chỉ tồn tại một người mạnh nhất, sau khi dập tắt ngọn đèn ở xung quanh, liền tạo thành một khu vực bất khả xâm phạm.

10 ngàn khu vực hơn này có lớn có nhỏ, có thể ở tự mình ở trong đó bộc lộ tài năng, đủ để chứng minh đều là cường giả, rất nhanh, những cường giả này sẽ triển khai phân tranh lẫn nhau.

- Bên trong Vấn Đạo cổ lộ, đã có người dập tắt tới hơn 70 ngọn đèn!!!

- Thời gian sao không qua mau đi chứ, thí luyện này quá mức tàn khốc, không ngờ lại đào thải nhiều người như vậy!

Trong khi ngoại giới còn đang huyên náo, thì tại bên trong Vấn Đạo cổ

lộ, không ít người đều bị kích thích đến đỏ mắt, có người bắt đầu giết loạn xạ, có người thì bản thân đã đạt được không ít chiến công, tìm cách trì hoãn thời gian, đảo mắt toàn bộ hư không đều trở nên hỗn loạn, Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, sát nhập vào một khu vực ở gần hắn. Khu vực này có 7, 8 người đang chém giết lẫn nhau, giờ phút này chiến đấu, đều là đại biểu cho từng khu vực quyết đấu ra người mạnh nhất.

Trong 7, 8 người này, bất ngờ có một đầu hung thú bộ dáng Xuyên Sơn Giáp (DG: con tê tê), nhưng ánh mắt của nó linh hoạt, thanh minh, có thể thấy được đã sinh ra linh trí giống con người.

Còn có một nữ tử, nữ tử này thân thể như thiếu nữ, nhưng khuôn mặt lại già nua tràn đầy nếp nhăn, phía sau mơ hồ có hư ảnh màu hồng, dường như là pháp tướng sơ kỳ.

7, 8 người này xuất thủ rất tàn nhẫn, chấn nổ ầm ầm không ngừng, trong lúc nhất thời không phân biệt ai với ai, ngẫu nhiên lại có mấy người đột nhiên liên thủ, thần thông tràn ngập ra, chấn động bát phương.

Mạnh Hạo vừa mới tiến vào gần, trong nháy mắt 7, 8 người liền nhìn lại, những người này đều không nhận ra nhau, đến từ các nơi khác nhau trong Đệ Cửu Sơn Hải, vì tranh đoạt tạo hóa mà chiến đấu, trong khoảnh khắc khi nhìn đến Mạnh Hạo, con Xuyên Sơn Giáp kia liền nhoáng lên một cái, phóng thẳng tới Mạnh Hạo, ánh mắt mấy người khác cũng đều lóe lên một cái, tấn công Mạnh Hạo.

- Chúng ta chém giết bất phân thắng bại, cũng không làm gì được nhau, tiếp tục nữa chỉ lãng phí thời gian, không bằng giết chết tên này, ai vận khí tốt đánh chết, sẽ là tạo hóa của người đó!

- Không sai, người này chờ chúng ta chiến đấu mới đến đây, hiển nhiên là chiến lực bình thường, nếu không đã sớm càn quét khu vực sở hữu rồi.

- Coi như hắn xui xẻo, giết hắn!

Sát cơ trong mắt 7, 8 người này chợt tràn ngập, đồng loạt lao ra, tuy nói như vậy, nhưng bọn chúng đều đang âm thầm đề phòng người bên cạnh, nhìn như liên thủ, nhưng trên thực tế âm mưu giết chết lẫn nhau, căn bản không chút giảm bớt.

Trong nháy mắt khi 7, 8 người này lao đến, vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, dứt khoát dừng thân lại, giờ phút này thời gian cửa thứ nhất kết thúc, chỉ còn không tới 60 hơi thở, thời gian đang nhanh chóng trôi qua.

Trong nháy mắt, 7, 8 người ầm ầm lao đến, Xuyên Sơn Giáp phóng ra vảy toàn thân, thần thông kích nổ ầm ầm, tựa như có thể chấn vỡ một ngọn núi, còn nữ tử kia thì lại phất tay, khí tức màu hồng phía sau chợt khuếch tán, mơ hồ tạo thành một chiếc đầu lâu màu đỏ.

Mấy người khác cũng thi triển thần thông của riêng mình, 7, 8 người toàn bộ ra tay, long trời lở đất.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn không chút thay đổi, tay phải nâng lên nắm lại, trong chớp mắt khi những người này tới gần, liền đánh ra một quyền vào hư không.

Một quyền này hạ xuống, phiến hư không nổ ầm ầm, một cỗ khi tức kinh thiên không cách nào hình dung tràn ra, không phân biệt quét ngang tới 7, 8 người, sắc mặt 7, 8 người này lập tức đại biến. Mạnh Hạo động!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1196: Người đứng đầu cửa ải này!

Hắn hóa thành một cơn gió, một cơn gió lốc!

Cơn gió lốc này vô cùng mạnh mẽ, vừa mới hình thành lập tức dẫn động hư không bốn phía, còn có thiểm điện lôi đình ầm ầm hiện ra, sáp nhập gió lốc, quét ngang tới 7, 8 người kia.

Sau đợt va chạm, thần thông của 7, 8 người ầm ầm sụp đổ, thần sắc hoảng sợ, trong lòng rúng động trước nay chưa có, bọn họ đều là người mạnh nhất trong từng khu vực đánh ra, thậm chí tại ngoại giới, cũng đều là bá chủ một phương trong Linh Cảnh, vừa rồi lúc giao đấu lẫn nhau, ai cũng không thể đánh chết đối phương.

Không ai có thể ở trước mặt bọn họ, xuất hiện loại khí thế ngự trị, nhưng trong một cái chớp mắt này, theo một quyền Mạnh Hạo hạ xuống, khiến cho 7, 8 người này có cảm giác như phàm nhân đối đầu với gió lốc!

Đây không phải là thứ gió lốc bọn hắn có thể rung chuyển, lại càng không phải là thứ gió lốc bọn hắn có thể chống cự, đó tựa như là... uy lực của thiên địa, tựa như ẩn chứa hủy diệt vô tận, có thể dễ dàng bẻ gãy nghiền nát bọn họ!!!

Đó chính là... triệt triệt để để nghiền ép! !

Theo tiếng nổ ầm ầm ngập trời, gió lốc gào thét kèm theo thiểm điện lôi đình vô tận, điên cuồng bao phủ lên 7, 8 người này với tốc độ cực nhanh, khiến 7, 8 người đầu váng mắt hoa, khiến cho khu vực chiến trường này, đều dẫn tới sự chú ý từ những khu vực chiến trường khác.

Giờ phút này, tại ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải, tất cả chúng tu sĩ đều đang không chớp mắt nhìn hình ảnh bên trong ba vòi lốc xoáy kia.

Thời khắc này bên trong Nguyên Anh cổ lộ, chém giết đã trở nên ngập trời, Trảm Linh cổ lộ cũng vậy, pháp thuật va chạm chấn nổ ầm ầm. Trong Nguyên Anh cổ lộ, nhóc mập toàn thân đầy máu tươi, gào thét nhào lên, cắn vào cổ một tên địch nhân, cặp mắt hắn đỏ bừng, răng nanh phát ra hào quang sắc lạnh, dập tắt ngọn đèn của đối phương.

Hung mãnh, tàn bạo. Bản thân nhóc mập cũng không biết, đã có không ít tông môn chú ý tới hắn.

Còn có Trần Phàm, Vương Hữu Tài, Lý Thi Kỳ cùng với đám người Mạnh Hạo quen biết ở Nam Thiên Đại Địa, thời khắc này đều đang ở trong Nguyên Anh cổ lộ, hoặc là tử vong, hoặc là bị hủy bỏ tư cách, hoặc là... tiếp tục chém giết.

Trần Phàm cầm một thanh kiếm trong tay, vẻ mặt hờ hững, thần sắc tựa như không có bao nhiêu sinh cơ, toàn thân như đang ở trạng thái không minh, ngay cả khi ra tay, cũng đều mang theo một cỗ ý chí ảm đạm, nhưng trên thân kiếm của hắn, thỉnh thoảng lại lóe lên một luồng khí tức màu xanh lưu chuyển, phàm là có người va chạm, tâm tình lập tức sẽ bị ảnh hưởng, cho dù là trong Nguyên Anh cổ lộ có rất nhiều người, nhưng hắn cũng đưa tới không ít người chú ý.

Những người được chú ý như nhóc mập và Trần Phàm, cũng không thiếu, đây vẫn chỉ là mới bắt đầu, nếu như bọn họ có thể tiếp tục nổi bật tiến lên, như vậy cho dù không trở thành đệ nhất trong Nguyên Anh cổ lộ, cũng sẽ có cơ duyên tạo hóa phủ xuống.

Mà khiến mọi người chú ý nhất, vẫn như cũ chính là Vấn Đạo cổ lộ. Chém giết ở nơi đó, đã trở thành gió tanh mưa máu, đến thời khắc quan trọng nhất.

Có thể thấy rõ ràng, so với sự hỗn loạn bên trong Nguyên Anh, Trảm Linh cổ lộ, thì Vấn Đạo cổ lộ lại tràn ngập sát khí kinh thiên. 10 ngàn khu vực, mỗi một khu vực chỉ còn lại một người mạnh nhất, mà hiện tại, người mạnh nhất tại hơn 10 ngàn khu vực, đang điên cuồng chém giết lẫn nhau, muốn dập tắt ngọn đèn của đối phương.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, thắng bại chỉ trong chớp mắt, liền xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

- Dập tắt 93 ngọn đèn! Là ai vậy? Người này ta chưa từng thấy qua!!!

- Người đeo mặt nạ kia, vượt xa những người khác, là người thứ nhất dập tắt hơn trăm ngọn đèn!

- Còn có thiên kiêu của Lý gia kia, cũng đột phá trăm ngọn!

Tại ngoại giới, mọi người không ngừng trầm trồ, kinh hô.

- 300, xếp hạng đầu, đã dập tắt 300 ngọn đèn!

- Biến hóa quá nhanh, thật là hồi hộp, người đeo mặt nạ kia, hắn... hắn... đã đột phá 300!!!

- Hắn chính là người duy nhất đột phá 300, mấy người sau hắn, đều là hơn hai trăm, năm người này, nhất định là người mạnh nhất ở cửa ải thứ nhất này!

- Thời gian sắp hết!

Những tiếng trầm trồ vang lên không ngừng, bên trong Vấn Đạo cổ lộ, có năm người thu hút tất cả sự chú ý của các tu sĩ, ba giáo sáu tông, năm đại Thánh địa, cho dù là ba đại Đạo môn, ánh mắt cũng đều dồn dập lộ ra kỳ quang, nhìn về năm bóng người tỏa sáng bên trong lốc xoáy Vấn Đạo kia...

Trừ bọn họ ra, trong phạm vi rất lớn quanh đó, đã không còn những người khác!

Năm người này, được người ta chú mục nhất chính là một người đeo mặt nạ, mái tóc đen phất phơ, mặt nạ đen như mực, một thân áo đen, cả người tựa như bóng tối, tỏa ra qua một loại khí tức âm trầm lãnh khốc.

Hắn xuất thủ rất sắc bén, thậm chí tựa hồ cũng không triển khai thần thông gì, thường thường chỉ nâng một ngón tay lên, sẽ lập tức khiến cho một tên Vấn Đạo đỉnh phong tan vỡ thần thức, nguyên thần sụp đổ mà chết.

Còn có một nữ tử, mặc một bộ váy màu tím mỏng, toàn thân tựa như một đóa Tử La Lan, gương mặt nàng mơ hồ, không biết đã dùng phương pháp gì ẩn giấu khuôn mặt, thân thể nhìn như mềm mại, nhưng trên thực tế khi ra tay lại vô cùng tàn nhẫn, đặc biệt xung quanh nàng lại lơ lửng từng đóa hoa màu tím, trên mỗi một đóa hoa đều có một giọt máu tươi, rất là kinh người.

Người thứ ba, lại là một đồng tử, người này gầy gò, tóc rất ít, nhưng tốc độ lại nhanh nhất trong đám người, đặc biệt,trên người hắn còn có đồ án màu lam, những đồ án này tựa như ấn ký, nhìn như là ấn ký tự nhiên vậy, không phải được lạc ấn sau đó.

Trên người hắn, lại có một cỗ khí tức hoang dã, tuy rằng đã cực lực che giấu, nhưng khi khí huyết vận chuyển, vẫn tràn ra một chút, tựa như hắn không phải tu sĩ, mà là một hung thú đến từ nơi hoang dã vậy.

Người thứ tư, chính là một nam nhân trung niên, vẻ mặt lãnh ngạo, một thân áo trắng, nhưng xung quanh hắn lại có một mảng rậm rạp chằng chịt con muỗi màu nâu, những con muỗi này đều lớn chừng nắm tay, xúc tu sắc bén, bay vù vù, đủ để khiến cho người ta sau khi nhìn thấy, da đầu tê dại.

Nhất là ánh mắt của những này con muỗi lại đỏ thẫm, lộ ra vẻ hung tàn và khát máu, khiến người ta không rét mà run.

Mà người thứ năm, lại chính là một quái nhân, người này khi thì là lão già, khi thì lại là trung niên, đôi lúc không ngờ còn hóa thành thiếu niên, dường như tuổi của hắn đang không ngừng biến hóa, mà mỗi một lần biến hóa, đều sẽ khiến cho chiến lực của người này thay đổi kinh thiên, hiển nhiên là tu hành đạo pháp kỳ dị nào đó.

Năm người này, chính là những người được người ta chú ý nhất trong cửa ải thứ nhất Vấn Đạo cổ lộ, mỗi một người đều đã dập tắt trên 200 ngọn đèn, tên thanh niên đeo mặt nạ, thì đã đột phá 300.

Nhưng ngoài nhóm này ra, vẫn còn tồn tại không ít thiên kiêu, mặc dù không gây được sự chú ý, nhưng đây dù sao cũng mới là cửa ải thứ nhất, kết quả cuối cùng như thế nào, khó mà nói trước.

- Còn lại không tới 30 hơi thở !!!

- Những người còn lại đều là cường giả trong cường giả, trong vòng 30 hơi thở, rất khó xuất hiện bất ngờ, kết quả cửa thứ nhất này, hắn là đã định hình! Mọi người đều có suy nghĩ này, cho dù là tu sĩ của những tông môn kia, cũng đều cho là vậy.

Mắt thấy thời gian sắp trôi qua, mà lúc này, cũng chính là thời điểm một quyền của Mạnh Hạo hạ xuống, hóa thành gió lốc quét ngang 7, 8 người kia.

- Không có khả năng!!! 7, 8 người kia, trong đó có vị nữ tử kia, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi, hai tay bấm quyết toàn lực chống cự, hóa thành một màn sương mù, muốn cản trở gió lốc, nhưng trong chớp mắt màn sương mù đã ầm ầm sụp đổ, nữ tử ở bên trong, toàn thân chấn động mạnh, thân thể mắt thường cũng có thể thấy được nổ tung bên trong lốc

xoáy, trực tiếp truyền ra tiếng hét thê lương, hình thần câu diệt.

Mà trận gió lốc này, vẫn còn đang khuếch tán, theo tiếng hét thảm truyền ra, lại có ba người bạo phát toàn bộ tu vi, nhưng vẫn như cũ không cách nào cản trở gió lốc nghiền ép, trong tiếng ầm ầm vang vọng, trực tiếp diệt vong.

Còn dư lại bốn người, sớm đã hồn phi phách tán, muốn chạy trốn, nhưng lại không thể nào làm được, trận gió lốc bao vây toàn bộ bọn họ vào trong, bóng tối tử vong bao phủ bát phương, bọn họ muốn giết chết Mạnh Hạo, nhưng lúc này lại bị giết ngược lại, thời khắc này thể xác và tinh thần bọn chúng đang vô cùng khiếp đảm.

Muốn lên tiếng cầu xin tha thứ, nhưng gió lốc tràn vào miệng, trong đó có hai người còn chưa kịp phát ra thanh âm, toàn thân đã sụp đổ vỡ nát, ngọn nến dập tắt.

- Ta không cam lòng!!! Tên thú tu Xuyên Sơn Giáp kia, thân thể cường hãn nhất, nhưng cho dù là hắn, cũng chỉ kiên trì được một hơi thở, sau đó lớp vảy toàn thân đều bị tróc sạch, máu thịt văng ra như bị đao gió lăng trì, trực tiếp biến thành bộ xương.

7, 8 người này, toàn bộ diệt vong!

Trong khoảnh khắc khi nhóm người này diệt vong, số lượng ngọn đèn Mạnh Hạo dập tắt, lập tức đột phá từ 100 lên 200!

Mà trận gió lốc này, vẫn chưa tiêu tán, Mạnh Hạo ở trung tâm gió lốc, thần sắc bình tĩnh, tay phải nhấc lên, bỗng nhiên hướng về phía dưới, liên tục đánh ra ba quyền, sau đó hít sâu một hơi, lại lần nữa phát ra ba quyền.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", trận gió lốc này lập tức bành trướng gấp ba, sấm chớp ngập trời, gió lốc chợt khuếch trương quét ra xung quanh,

trong nháy mắt khi chỉ còn lại mười hơi thở, gió lốc đã lan ra phạm vi nghìn trượng.

Mà đúng lúc này, cho dù là những người ở ngoại giới, cũng đều lập tức thấy được trận gió lốc lôi đình bao trùm phạm vi nghìn trượng kia.

- Đó là cái gì!!!

- Lúc trước không chú ý nơi đó, sao lại xuất hiện một cơn gió lốc khổng lồ như vậy chứ!

- Trời ơi, trận gió lốc này vẫn còn đang khuếch tán!!!

Chẳng những ngoại giới chú ý, mà ngay cả vị Lăng Vân Tử của Cửu Hải Thần Giới, vào giờ phút này, cũng phải quay đầu nhìn về cơn lốc, lúc này, thời gian chỉ còn lại có ba nhịp thở!

Ba, hai, một!!!

Rầm rầm rầm rầm!!!

Trong một sát na trước khi kết thúc, cơn gió lốc theo Mạnh Hạo đánh xuống, đã bành trướng đến phạm vi mười ngàn trượng, đồng loạt nổ tung, có tiếng kêu lên thê lương truyền ra, có tiếng hét lên kinh hãi, cũng có tiếng gầm thét kinh thiên không cam lòng.

Mà số lượng ngọn đèn Mạnh Hạo dập tắt, vào giờ khắc này, cũng chợt kéo lên!

200!

300!

400!

500! !

Mười ngàn trượng trong phạm vi gió lốc, tất cả ngọn đèn đều tắt ngấm, tất cả tu sĩ còn trụ lại nơi đó, toàn bộ hình thần câu diệt, khiến cho trong phạm vi mười ngàn trượng này, trong nháy mắt trống rỗng, chỉ còn lại... một mình Mạnh Hạo đứng ở trung tâm gió lốc, tóc bay phấp phới, thần sắc bình tĩnh, nhưng sâu trong đáy mắt, mọi người ở ngoại giới có thể cảm nhận được, ẩn chứa tàn nhẫn.

Giờ phút này, bên trong Vấn Đạo cổ lộ hoàn toàn yên tĩnh, mọi người ở ngoại giới, từng người một cũng đều mở to mắt nhìn trận gió lốc bên trong Vấn Đạo cổ lộ kia, mang theo vẻ không thể tin nổi, rất nhiều khu vực ở bên trong, giờ phút này chỉ còn lại hình ảnh Mạnh Hạo đang tỏa ra sáng chói nhất đứng đó.

Cửa ải thứ nhất, hắn vượt qua người trước, trở thành người đứng đầu cửa ải này!!!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1197: Danh chấn!

Giờ khắc này, mọi người đều chú ý tới Mạnh Hạo!

Chẳng những toàn bộ ngoại giới, mà chúng tu trong Vấn Đạo cổ lộ còn tồn tại đến lúc này, cũng đều không thể không chú ý đến Mạnh Hạo, cho dù là cách rất xa, nhưng Vấn Đạo cổ lộ là một phiến hư không, có thể khiến cho phạm vi mười ngàn trượng chỉ còn lại một người, điểm này, đủ để chấn động bát phương.

Cho dù là tên thanh niên đeo mặt nạ tạm dẫn đầu lúc trước kia, cũng chỉ đạt tới trong vòng mấy ngàn trượng, chỉ có mình hắn mà thôi.

Giờ phút này, ba giáo sáu tông, năm đại Thánh địa, thậm chí cao tầng của tứ đại gia tộc, đều chấn động tâm thần, ánh mắt toàn bộ bọn họ chớp động, có không ít người lập tức truyền âm ra ngoài.

- Nghĩ hết tất cả biện pháp, truyền tin cho người này, thỏa mãn tất cả điều kiện của hắn, trở thành người của Hương Hỏa Đạo ta!

- Cửa ải thứ nhất, cho dù là nhóm xếp hạng phía trước, cũng không thể quyết định nhiều lắm, sau mỗi cửa ải, gần như chú định sẽ có người lục tục nổi lên, cho dù là người xếp thứ hai của cửa ải thứ nhất, cũng không khiến người khác chú ý lắm, nhưng... người đứng đầu này, cho dù sau đó hắn biểu hiện không tốt, nhưng chỉ dựa vào thực lực người đứng đầu ở cửa ải thứ nhất này, đã chú định Đế Tiên Giáo ta thu nhận rồi, lập tức thông báo xuống!

- Chiến lực của hắn kinh người, tâm tính lại tàn nhẫn, người như vậy thích hợp với Huyết Lan Giáo ta nhất!!!

Một số thế lực của ba giáo sáu tông, vào giờ phút này đều rối rít phát

động, Mạnh Hạo kinh diễm, đã khiến cho bọn họ động tâm.

Tuy nhiên năm đại Thánh địa, tứ đại gia tộc, còn có ba đại Đạo môn, tuy rằng Mạnh Hạo kinh diễm khiến cho chấn động, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ xem Mạnh Hạo bất đồng với những người khác mà thôi.

Quan sát ba vòi lốc xoáy cổ lộ, còn có cha mẹ của Mạnh Hạo, bọn họ đang ở tại Phương gia Đông Thổ Đại Địa, giờ phút này bọn họ đang ngẩng đầu nhìn lốc xoáy Vấn Đạo cổ lộ, mặc dù Mạnh Hạo đã biến đổi bộ dáng, nhưng vợ chồng Phương Tú Phong chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra.

Khi thấy Mạnh Hạo đứng đầu cửa ải thứ nhất, vợ chồng Phương Tú Phong cười, nụ cười kia tràn đầy tự hào, cũng có mong đợi, chỉ có điều đằng sau nụ cười của mẫu thân Mạnh Hạo, còn có lo lắng, nhưng nàng hiểu rõ, con đường của Mạnh Hạo... là thuộc về chính hắn.

Bên trong Côn Lôn Đạo, Đan Quỷ nhìn lốc xoáy Vấn Đạo trong tinh không, người khác có lẽ không nhận ra Mạnh Hạo, nhưng Đan Quỷ sao có thể không nhận ra người đã từng mang hình dáng Phương Mộc chứ.

Sở Ngọc Yên cũng yên lặng đứng cạnh Đan Quỷ quan sát, trong lòng nàng luôn có một hình bóng không thể quên mất, cũng không muốn đi quên mất, dường như nàng đã quen đứng từ xa nhìn đối phương rồi vậy.

Cho dù nàng chỉ là đệ tử của Đan Quỷ, nhưng ở trong Côn Lôn Đạo, bởi vì Đan Quỷ được Côn Lôn đạo nhân trực tiếp thu làm đệ tử, trở thành nổi tiếng như mặt trời ban trưa ở Côn Lôn Đạo, nên nàng cũng bởi vì vậy mà địa vị bất đồng với những người khác, thậm chí chỉ trong một thời gian ngắn, nàng đã gặp được rất nhiều thiên kiêu, mà dung nhan của nàng, cũng khiến cho vô số đệ tử Côn Lôn Đạo theo đuổi.

Thế giới quan của nàng, cùng hoàn toàn bất đồng với trước, trên đầu của nàng, dường như không chỉ là trời xanh, mà đã xuất hiện tinh không, ánh

mắt của nàng, dường như không chỉ nhìn đến núi cao xa xa, mà đã có thể thấy được tinh hải.

Nhưng có một điều nàng không bao giờ thay đổi, đó chính là những kỷ niệm ở Nam Thiên Tinh, những ký ức ở trong lòng nàng.

Cửa ải thứ nhất, đã xong, Nguyên Anh cổ lộ, Trảm Linh cổ lộ, Vấn Đạo cổ lộ, đã đào thải một lượng lớn người thí luyện, những người còn lại, giờ phút này vừa mệt mỏi vừa khẩn trương, chờ đợi cửa ải thứ hai đến.

Cùng lúc đó, thanh âm tang thương lại vang vọng bên trong ba đầu cổ lộ.

Thanh âm này, ngoại trừ thông báo cửa ải thứ nhất kết thúc, còn... định ra số bước đi tới!

- Cửa ải thứ nhất, người dập tắt được 50 ngọn đèn trở xuống, được tiến lên ba ngàn bước, trăm ngọn đèn trở xuống, tiến lên năm ngàn bước!

- 200 ngọn đèn trở xuống, tiến bảy ngàn bước, 300 ngọn đèn trở lên, tiến chín ngàn bước... Mà người dập tắt 500 ngọn đèn, tiến lên một vạn bước! Bên trong Vấn Đạo cổ lộ, lần đầu tiên Lăng Vân Tử của Cửu Hải Thần Giới xuất hiện, thân thể của lão gầy gò, mặc trường bào màu xanh, tóc trắng xõa vai, mi tâm có một ấn ký màu lam, bên trong ấn ký đó, dường như ẩn chứa một vùng hải dương!

Lão đứng ở nơi đó, khí thế ngập trời, dường như một mình lão, chính là cả một vùng tinh hải!

Mà ở phía sau lão, bất ngờ có hư ảnh chín con Hải Long đang mơ hồ biến ảo, nhưng cho dù chỉ là hư ảnh, Mạnh Hạo vẫn có cảm giác như đang đối mặt với thương khung vậy.

Đây chính là cường giả, thậm chí ở trong Đệ Cửu Sơn Hải, cũng chính là cường giả đỉnh phong đếm trên đầu ngón tay!

Khi ánh mắt của lão quét qua tất cả khu vực, liền dừng lại chỗ Mạnh Hạo một chút.

Theo âm thanh tang thương truyền ra, tay phải Lăng Vân Tử vung lên, tất cả mọi người bên trong Vấn Đạo cổ lộ lập tức biến mất, dựa theo số lượng ngọn đèn dập tắt, thân hình của bọn họ không chịu khống chế, bất ngờ cất bước đi tới phía trước.

Từng bước từng bước, không có ngọn đèn dầu, không có bình đài, mà là đạp vào hư không, rất nhanh, bọn họ đã đi ra hư không, xuất hiện trong một khu vực phế tích vô tận, có thể thấy được một vài kiến trúc còn sót lại, có thể thấy được một vài pho tượng cổ xưa, cũng có thể thấy được dãy núi con sông, mặt đất nơi thì khô hạn, nơi thì rừng rậm.

Nơi này... mới chính là Tiên Khư của Đệ Cửu Sơn Hải!

Mà phiến không gian trước đó, chỉ là cửa vào mà thôi!

Âm u, tang thương, cổ xưa, thần bí, yên tĩnh, khổng lồ!

Hết thảy mọi thứ bên trong Tiên Khư này, đem lại cho tất cả mọi người cảm giác đầu tiên chính là 12 từ này, nhất là một từ cuối cùng, lại càng trực quan!

Không nhìn thấy đường ở đâu, duy nhất có thể thấy được, chính là ở nơi này tồn tại từng chỗ Tế đàn liên tiếp, những Tế đàn này lộ ra vẻ cổ xưa, thậm chí trên mặt còn có một số phù văn phức tạp, rất ít người có thể hiểu được, càng xa, phù văn trên Tế đàn càng nhiều, tạo cho người có cảm giác càng thêm thần bí.

Nếu như nói nơi này có đường, có lẽ... Tế đàn liên tiếp kia, chính là con đường.

Từ xa nhìn lại, nơi này không biết có bao nhiêu Tế đàn, nhìn không thấy điểm cuối.

Nhiều Tế đàn như vậy, cảm giác đầu tiên, chính là Tế đàn không lớn, nhưng trên thực tế... mỗi một chỗ Tế đàn ở nơi này đều vô cùng to lớn, không nói có thể so với khu vực hư vô ở cửa ải thứ nhất, nhưng ít ra cũng bằng khoảng ba thành.

Bất kỳ một Tế đàn nào, đều vô cùng to lớn!

Cũng có thể tưởng tượng được, nơi phế tích này, rốt cuộc rộng lớn kinh người như thế nào, thậm chí Mạnh Hạo nhìn tới, còn mơ hồ có một loại cảm giác, như thể nơi này không phải chuẩn bị cho tu sĩ, mà là xây dựng cho người khổng lồ vậy.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại phủ định ý nghĩ này, bởi vì hắn nghĩ tới ... Tiên Cổ Đạo Tràng trong dãy núi của Đông Thổ Đại Địa, trong ảo giác đó, hắn đã thấy được từng hình ảnh, khiến hắn cảm thấy, dường như viễn cổ vốn là như vậy, người khổng lồ cũng tốt, tu sĩ cũng được, có lẽ đều có thể biến ảo lẫn nhau.

Nhóm đầu tiên dừng ở ba ngàn bước, tuy rằng số lượng rất nhiều, nhưng ở cùng một chỗ trên Tế Đàn, cũng không chật chội, sau đó là nhóm tu sĩ dừng ở năm ngàn bước, số lượng không nhiều lắm, bọn họ ở trên cùng một Tế Đàn, mỗi người đều có thể chiếm cứ một khu vực rất lớn.

Nhóm tiếp theo là bảy ngàn bước, nhân số rất ít, phân tán tại trên Tế Đàn, đều không thể thấy được đối phương.

Tại vị trí chín ngàn bước, ngoại trừ thanh niên đeo mặt nạ kia, còn có một người, chính là lão già có bộ dáng biến hóa, lúc này, người này giờ đã biến thành một thiếu niên, hắn cùng thanh niên đeo mặt nạ, chia sẻ Tế đàn khổng lồ này.

Mà Mạnh Hạo là người dừng lại ở vị trí phía trước nhất, hắn là người duy nhất, một mình chiếm cứ một cái Tế đàn!

Thời khắc này, Nguyên Anh cổ lộ, Trảm Linh cổ lộ cũng đang xuất hiện một màn tương tự.

- Cửa ải thứ hai, Sát Quan! Thanh âm của Lăng Vân Tử Cửu Hải Thần Giới, mang theo vẻ lãnh khốc, bỗng nhiên truyền ra.

- Khảo nghiệm ở cửa ải thứ nhất, chính là đấu pháp tranh đoạt tạo hóa với người khác, tu sĩ tu hành, cùng người tranh chấp, cùng địa tranh chấp, cùng thiên tranh chấp, chỉ có không ngừng tranh chấp, mới có thể nghịch thiên cải mệnh!

- Mà khảo nghiệm ở cửa ải thứ hai này, chính là xem cảnh giới Vấn Đạo của các ngươi, mạnh như thế nào!

- Cửa ải này nhìn như tương tự với cửa ải thứ nhất, nhưng thực tế lại bất đồng, cửa ải thứ nhất địch nhân của các ngươi không giống nhau, có mạnh có yếu, không thể phán đoán ai mạnh ai yếu hơn.

- Mà cửa ải thứ hai này, địch nhân của các ngươi như nhau! Tu sĩ chúng ta, đạo là mấu chốt, pháp là vì hộ đạo mà chuẩn bị, nhưng nếu pháp không đủ, đạo sao có thể thành, cho nên tại cửa ải thứ hai này, các ngươi phải toàn lực ứng phó!

- Cửa ải này, thời gian như cũ là một nén nhang, nhưng khảo nghiệm không phải là giết chết nhiều bao nhiêu, mà là... người nào giết chết đối thủ nhanh hơn!

- Chém chết tất cả nhưng gì các ngươi thấy được, một nén nhang sau, người chưa hoàn thành, đào thải. Cửa ải thứ hai này có nguy cơ sinh tử, lúc này ai quay đầu lại, có thể rút lui! Thanh âm Lăng Vân Tử của Cửu Hải Thần Giới vang vọng, ánh mắt quét qua mọi người, thấy không có ai

lựa chọn thối lui, vẻ mặt lạnh lùng phất tay áo một cái, lập tức phù văn trên các Tế đàn có người liền sáng lên, truyền ra tiếng nổ ầm ầm kinh thiên, ánh sáng chói chang phóng lên cao, trực tiếp bao trùm Tế đàn lại, che khuất thân ảnh mọi người ở bên trong.

Tên thanh niên đeo mặt nạ cách Mạnh Hạo chỉ có một ngàn bước, trong mắt lộ ra một cỗ ánh sáng bén nhọn, nhìn chằm chằm thân hình Mạnh Hạo sắp bị bao phủ phía trước.

- Cửa ải thứ nhất ngươi thắng, nhưng cửa ải thứ hai này, sẽ không thuộc về ngươi nữa!

Lão già ngoại hình liên tục biến hóa kia, giờ phút này đã biến thành thiếu niên, ánh mắt cũng lộ ra tia sáng sắc bén.

Còn có những người trên Tế Đàn phía sau bọn họ, mỗi một người đều đang nhìn bóng lưng Mạnh Hạo, lộ ra vẻ không phục.

- Hắn cuối cùng nhất định đã dùng thủ đoạn gì đó, lần này... bắt hắn phải lộ nguyên hình!

Mà giờ phút này, Nguyên Anh cổ lộ, Trảm Linh cổ lộ, tất cả mọi người đều bị màn sáng bao phủ, nhìn không rõ hình dáng, duy chỉ có trên màn sáng này, lục tục xuất hiện từng cái tên một.

Phía sau những cái tên này, có con số xuất hiện, đại biểu cho số lượng đã đánh chết.

Tế đàn chỗ Mạnh Hạo, thời khắc này thân hình của hắn cũng bị che mất, bên tai của hắn truyền đến giọng nói lạnh như băng hỏi tên của mình, vẻ mặt Mạnh Hạo hơi động, trầm ngâm một chút, liền báo ra hai chữ Phương Mộc.

Trong chớp mắt, bên ngoài màn sáng Tế đàn hắn đang ở, hiện lên hai

chữ "Phương Mộc", chỉ trong chớp mắt, toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải đều thấy được.

- Hắn gọi là Phương Mộc!!!

- Chẳng lẽ có quan hệ với Phương gia, tuy nhiên thiên hạ này người họ Phương nhiều lắm, cũng không nhất định có quan hệ với Phương gia.

- Phương Mộc, Phương Mộc... hắn là người đứng đầu cửa ải thứ nhất, không biết cửa ải thứ hai này như thế nào...

- Không cần suy nghĩ nhiều, người liên tục dứng đầu cả hai cửa ải là chuyện không có khả năng, ta hoài nghi người này lúc cuối cùng sử dụng đạo pháp cấm kỵ gì đó, nếu không, ở cửa ải thứ nhất sớm đã bộc lộ tài năng rồi, cần gì phải đến cuối cùng mới đột nhiên nổi lên chứ.

- Tuy là nói vậy, nhưng nếu hắn lại có thể đứng đầu như cửa ải thứ nhất, như vậy hắn sẽ trở thành tồn tại nghịch thiên, sợ là đến lúc đó tất cả tông môn đều sẽ hoàn toàn chấn động!!!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1198: Nhanh nhất!

Toàn bộ ba cổ lộ đều phát ra ánh sáng chói mắt, che đi tất cả thân ảnh, chỉ hiển lộ ra những cái tên thật giả lẫn lộn.

Trước mắt Mạnh Hạo bị ánh sáng thay thế, mặt đất như nghịch chuyển, bầu trời biến đổi, Tế đàn đó như biến thành một quang trận khổng lồ. Ánh sáng cũng không có duy trì quá lâu, sau mấy cái hô hấp thì biến mất.

Mọi thứ ở xung quanh đều thay đổi, không có bầu trời, chỉ có tinh không, không có mặt đất, chỉ có một con cổ thú to lớn ngàn trượng.

Con thú này là một con mãng xà, toàn thân đen như mực, trên người phủ đầy vết thương, có chỗ thấy được cả xương cốt, thậm chí một số chỗ gần như bị xuyên thấu qua.

Hơi thở thoi thóp, sinh cơ ảm đạm, dường như chỉ còn lại một ít khí lực để phi hành, lúc này chỉ là miễn cưỡng chống đỡ. Nhưng trong cơ thể của nó lại tồn tại một khí tức khủng bố, sự mạnh mẽ của khí tức đó khiến cho Mạnh Hạo kinh hãi, nếu như bạo phát ra thì cho dù là Chân Tiên cũng có thể bị diệt sát.

Mạnh Hạo đang đứng trên đỉnh đầu của cổ thú, hơn nữa hắn hình như có một chút liên hệ với cổ thú mãng xà này, có thể khống chế nó.

Hắn hơi sửng sốt, cúi đầu xuống nhìn thì thấy không biết lúc nào trên thân của mình đã khoác một bộ chiến giáp. Bộ giáp này còn khá mới, tản ra lực lượng nhu hòa, thân thể hắn nhìn như thực chất nhưng thực tế lại có chút hư ảo. Còn phía trước của hắn thì có một viên tinh tú.

Tinh tú đó nhỏ hơn rất nhiều so với Nam Thiên Tinh, hoặc cũng không

thể gọi là tinh tú được, chỉ là một khối vẫn thạch có chút lớn thôi, bên trong nó tràn ngập dao động không ổn định, rất là hỗn loạn.

Gần như khi Mạnh Hạo vừa nhìn qua đó thì tinh tú màu đen đó đột nhiên xuất hiện vô số điểm sáng, tựa như những con mắt mở ra hoàn toàn, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo.

Trong lòng Mạnh Hạo bỗng nhiên nổi lên nguy cơ mãnh liệt, tâm thần hắn chấn động. Bỗng nhiên có tiếng gào thét vang lên, chỉ thấy hơn ngàn đạo cầu vòng chợt xông ra từ viên tinh tú đó, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Bên trong cầu vòng đó không phải tu sĩ mà là khôi lỗi.

Không phải chỉ có chỗ Mạnh Hạo phát sinh chuyện như vậy, mỗi một tu sĩ thí luyện tại Vấn Đạo cổ lộ đều ở trong một thế giới thuộc về bản thân mình, thứ thấy được, cảm nhận được đều giống hệt Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên hàn quang, không có lập tức hành động lỗ mãng, mà thừa lúc đối phương đang tới đánh giá lại trạng thái của cổ thú mãng xà dưới chân. Con thú này bị thương rất nặng, chỉ còn hơi tàn, nhưng bộ dạng của nó dường như vẫn còn lực đánh ra một kích.

Nhưng sau một kích, con thú này nhất định hồn phi phách tán, một kích trước khi chết khẳng định sẽ long trời lở đất. Điểm này, Mạnh Hạo có thể cảm thụ được rõ ràng.

Mạnh Hạo chau mày lại, thần thức tản ta, sau đó trong lòng liền thả lỏng xuống, những khôi lỗi đang từ tinh tú phía xa đến đây đều tản ra khí tức Vấn Đạo đỉnh phong, không có con nào đạt đến Ngụy Tiên.

Nhưng lúc này, từ viên tinh tú đó lại có năm khí tức bỗng nhiên bạo phát ra, toàn bộ năm khí tức đo đều là cảnh giới Ngụy Tiên. Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, sau khi năm khí tức đó tản ra thì trên tinh tú đó lại bạo phát ra một khí thế càng mạnh hơn nữa.

Tinh tú chấn động, dao động lan ra bốn phía, khí thế như hồng thủy càng ngày càng mạnh, tràn ngập sự cuồng bạo hỗn loạn y như viên tinh tú vẫn thạch đó.

Sắc mặt Mạnh Hạo trầm xuống, hai mắt co rút lại...

Chân Tiên!

"Hơn ngàn khôi lỗi, năm Ngụy Tiên, một vị Chân Tiên. Đây là thí luyện sao?"

"Theo lời nói của Lăng Vân Tử là phải trong thời gian một nén nhang diệt sát toàn bộ địch nhân mới được tính qua ải, thủ đoạn bình thường căn bản không làm được."

Trong lúc Mạnh Hạo đang suy nghĩ thì hơn ngàn khôi lỗi đã cách Mạnh Hạo càng ngày càng gần.

"Mà thí luyện này cũng không thể chỉ trong ải thứ hai mà muốn đào thải gần hết tất cả mọi người được..."

"Cổ thú này rất mạnh... một kích trước khi chết của nó có thể nháy mắt diệt sát hơn ngàn Vấn Đạo đỉnh phong. Nếu đợi thêm chút mới thi triển thì có thể tiêu diệt năm Ngụy Tiên, còn nếu để đến cuối cùng thì có thể đánh chết Chân Tiên."

"Chỉ có một lần..."

"Đây là một lựa chọn dành cho người thí luyện!" Mạnh Hạo đảo mắt liền hiểu rõ.

Giờ này khắc này, trên Vấn Đạo cổ lộ, những tu sĩ thí luyện trong từng cái thế giới đều đang đắn đo suy nghĩ, có thể bộc lộ tài năng trong nhiều

người thì tâm trí của những thiên kiêu đó đều không phải hạng tầm thường. Bọn họ lúc này cũng giống như Mạnh Hạo, đã hiểu ra điểm mấu chốt của ải này.

Hai mắt thanh niên đeo mặt nạ lóe lên, không do dự nữa, nhoáng lên một cái xông thẳng tới ngàn Vấn Đạo đỉnh phong, hắn tính toán để lại một kích cuối cùng của cổ thú mãng xà vào lúc cuối tiêu diệt Chân Tiên.

Loại lựa chọn này cần sự quả quyết cực lớn, càng phải có đủ tự tin.

Hai mắt của lão già có thể biến hóa tuổi tác cũng lóe lên, cũng lựa chọn giống như vậy.

Nhưng cũng có không ít tu sĩ lựa chọn dùng một kích cuối cùng của cổ thú để diệt sát hơn ngàn Vấn Đạo đỉnh phong, sau đó tự mình giết về phía năm Ngụy Tiên.

Ba sự lựa chọn, mỗi loại đều có người chọn lựa, khiến cho bên trong mỗi thế giới đều phát ra ánh sáng thuật pháp cùng tiếng ầm ầm long trời lở đất.

Mọi người ở Đệ Cửu Sơn không thấy được hình ảnh trong thế giới đó, chỉ có thể xem tên của mỗi người cùng số khôi lỗi bị giết đằng sau cái tên đó. Hiện giờ những con số đó đang nhảy lên rất nhanh.

Cao tầng lão tổ của ba đại Đạo môn, bốn đại gia tộc, ngũ đại Thánh địa cùng ba giáo sáu tông đều đang ở trong một điện đường to lớn tại một nơi tinh không nào đó, bọn họ ngồi khoanh chân vây quanh một mặt cổ kính ngay giữa.

Mặt kính đó bị phân thành ba khu vực, huyễn hóa ra hình ảnh của ba cổ lộ.

- Thanh niên đeo mặt nạ này lựa chọn con đường gian nan nhất, có thể

thấy được tâm trí của y kiên định như đã, là một mầm tốt.

- Tu sĩ có thể biến hóa tuổi tác kía hẳn là đệ tử của Huyễn Thần lão tổ, tuy là tán tu nhưng ở Vấn Đạo mà có thể biến hóa năm tháng, rất hiếm thấy.

- Thí luyện lần này có không it mầm tốt...

- Dựa vào ba lựa chọn có thể nhìn ra tính cách khác nhau của mỗi người. Nhưng dù là lựa chọn nào, chỉ cần cỏ thể thông qua thì chính là thiên kiêu! Bọn họ thảo luận với nhau, thần sắc bình tĩnh, thỉnh thoảng nhìn cổ lộ của Nguyên Anh và Trảm Linh, quan sát tất cả những người trên ba cổ lộ mà bọn họ cảm thấy đáng chú ý.

Mạnh Hạo cũng bị chú ý, nhưng đến giờ đằng sau cái tên Phương Mộc còn chưa xuất hiện con số nào.

Đúng lúc này!

- Tiểu bối nuôi dưỡng không ít muỗi hung ác kia là người đầu tiên đưa ra lựa chọn.

- Còn tiểu oa nhi mặc trường bào màu vàng này lại không làm theo ba sự lựa chọn. Có thanh âm truyền ra từ trong điện đường. Chỉ thấy trong Vấn Đạo cổ lộ, trên một mặt kính, thanh niên có nhiều hung thú muỗi phất tay một cái, toàn bộ muỗi bay thẳng tới mãng xà, đâm vào bên trong cơ thể nó không ngừng hút máu.

Trong một mặt kính khác có một thanh niên biểu hiện bình thường ở ải thú nhất, thân thể hắn đột nhiên mơ hồ, không ngờ lại dung hợp với mãng xà, khống chế mãnh xà, ý đồ dùng lực lượng một kích của nó tiêu diệt đồng thời khôi lỗi và Ngụy Tiên.

Không lâu sau, tu sĩ không có làm theo ba sự lựa chọn như hai người bọn

họ cũng lần lượt xuất hiện. Không ai giống ai, đám người trong điện đường không ai lộ ra vẻ ngoài ý muốn cả, hiển nhiên là sớm đã biết sẽ có chuyện như vậy.

- Đây là chuyện tốt, nhiều người tài giỏi hơn so với thí luyện lần trước.

- Từ xưa đến nay, đã có không ít người thí luyện trên cổ lộ này trở thành hạng người kinh diễm về sau, tu sĩ thí luyện lần này không tệ!

- Phương Mộc còn chưa nhúc nhích nữa sao?

Trong lúc mọi người bàn luận thì cũng có người vẫn luôn lưu ý Mạnh Hạo. Câu hỏi vừa ra thì ánh mắt của những người khác đều rơi lên người Mạnh Hạo. Trong mặt gương, Mạnh Hạo đứng trên đỉnh đầu mãng xà, giống như đang đứng ngây ra, mà hơn ngàn khôi lỗi phía trước thì đang không ngừng đến gần hắn.

- Chắc Phương Mộc này không có chủ ý rồi, trong tu sĩ cũng có người sẽ do dự khi lựa chọn.

- Đáng tiếc, lão phu còn muốn xem hắn có biểu hiện tuyệt diễm trong ải thứ hai này không?

- Có thể hạng nhất liên tục hai ải không phải là không có, nhưng chỉ là số ít, ta thấy người này làm không được rồi.

Trong thế giới của Mạnh Hạo, hơn ngàn khôi lỗi gào thét đang xông về phía Mạnh Hạo. Lúc này, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe lên, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

"Ba sự lựa chọn, nhìn như khác nhau nhưng thực tế đều giống nhau. Cho dù là có biện pháp khác nhưng cũng chỉ thêm một chút biến hóa trong đó. Mặc dù thành công tiêu diệt tất cả nhưng vẫn bỏ qua một trọng điểm."

"Trọng điểm đó chính là viên tinh tú đó!" Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra ánh sáng kỳ lạ, nhìn về phía tinh tú.

"Còn mãng xà này, ngoại trừ lực lượng một kích ra còn có một tác dụng khác, đó là phi hành!"

"Nhưng trước đó phải thử một chút, thân thể của ta ở chỗ này có phải là thật không." Hai mắt Mạnh Hạo chớp động, đột nhiên nâng tay phải chưởng mạnh lên ngực mình.

Ầm một tiếng, thân thể Mạnh Hạo chấn động, nhưng hai mắt lại lộ ra tinh mang. Trước khi bước vào nơi này, hắn đã cảm thấy không bình thường rồi, nơi này mặc dù như thật nhưng hắn đã trải qua ảo cảnh của Yêu Tiên Cổ Tông nên lúc này hắn đã hiểu ra.

Mà giờ khắc này, những tu sĩ thí luyện khác sớm đã đánh đến trời long đất lở.

Trong thế giới của Mạnh Hạo, lúc những khôi lỗi đang lao tới thì Mạnh Hạo bỗng nhiên ngồi khoanh chân trên thân thể mãng xà, hai tay nhấn xuống cơ thể nó.

Hai mắt mãng xà lập tức đỏ lên, ngửa mặt gầm thét, toàn thân bốc cháy, dùng một tia sinh cơ cuối cùng của nó để hóa thành tốc độ cực hạn, ầm một tiếng bay thẳng về trước.

Nơi đi qua, toàn bộ khôi lỗi đều bị văng đi, mãng xà đó đâm ngang chạy dọc, mãnh mẽ xông tới, năm Ngụy Tiên cũng không ngăn nổi. Dưới tốc độ cực nhanh đó, nó mang theo Mạnh Hạo bước lên viên tinh tú.

Vừa tới nơi thì thân thể mãng xà tan thành mây khói. Trên viên tinh tú này, khí tức của Chân Tiên bạo phát ra, một thân ảnh toàn thân phát ra ánh sáng vàng bỗng nhiên xuất hiện, xông tới chỗ Mạnh Hạo với tốc độ

cực nhanh.

Khí thế ngập trời, giống như một cơn gió lốc cuốn thẳng tới Mạnh Hạo.

Nhưng ngay lúc hắn vừa đến gần, thần sắc Mạnh Hạo lộ ra vể tàn nhẫn, triển khai Trích Tinh Thủ bắt lấy thân ảnh màu vàng đó. Vừa bắt được thì Mạnh Hạo nhắm hai mắt lại, tu vi trong cơ thể hắn, tất cả mọi thứ bỗng nhiên

Tự bạo!

Lấy Trích Tinh Thủ làm dẫn, lực lượng tự bạo hoàn toàn tràn vào trong thân ảnh màu vàng. Dù cho người này có cường đại cỡ nào, thân thể cũng bị nổ ầm ầm, khí tức của hắn vốn hỗn loạn, giò lại bị lực lượng tự bạo dẫn động, bị bức cùng nhau

Tự bạo!

Âm thanh vang lên rung trời, hai người liên tục tự bạo dẫn động đến viên tinh tú không ổn định đó, làm cho tinh tú trong nháy mắt bị vỡ thành bốn năm khối, lực hủy diệt hóa thành một hắc động to lớn khuếch trương ra xung quanh, cắn nuốt hết thảy.

Những khôi lỗi, Ngụy Tiên ở bốn phía căn bản không có sức phản kháng, chớp mắt liền bị hắn động nuốt mất.

Một màn này lập tức khiến cho đám người trong điện đường trợn mắt há hốc mồm.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1199: Tư chất, Tu vi, Tuổi

Lúc này, ở khắp mọi nơi Đệ Cửu Sơn, những người đang chú ý hình ảnh trong ba lốc xoáy đó đều trừng to đôi mắt, lộ vẻ không tin nổi.

Trên Vấn Đạo cổ lộ, đằng sau tên Phương Mộc trước đó còn chưa có một con số nào, nhưng chớp mắt một cái lại trở thành một ngàn lẻ sáu.

Con số đó xuất hiện quá nhanh, quá đột ngột, trong khi tất cả mọi người còn đang bất ngờ thì con số đó biến mất, tên Phương Mộc cũng biến mất.

Lúc này, ánh sáng trên Tế đàn của Mạnh Hạo cũng biến mất, hiện ra Mạnh Hạo đang ngồi khoanh chân bên trong đó.

Người thứ nhất

Vượt ải!

- Sao Sao có thể!

- Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, ta rõ ràng còn nhớ Phương Mộc không có con số nào mà, nghĩa là hắn không có kích sát địch nhân, sao mới chớp mắt một cái hắn đã vượt ải rồi?

- Lúc nãy hình như có xuất hiện qua một con số, nhưng sau đó liền biến mất, rồi Phương Mộc vượt ải. Chẳng lẽ hắn chỉ dùng một chiêu là tiêu diệt hết tất cả địch nhân?

- Trời ạ, hắn là người đầu tiên vượt qua ải thứ hai, mới qua có bao lâu chứ, chưa tới trăm hơi thở nữa.

- Người đứng đầu ải thứ nhất. Ải thứ hai, hắn lại đứng nhất! Mọi người

trong Đệ Cửu Sơn đều thất kinh, gần như mọi khu vực đều có tiếng nghị luận kinh ngạc truyền ra.

Đông Thổ Đại Địa, hai phu thê Phương Tú Phong cũng ngây ra, bọn họ không hiểu Mạnh Hạo sao làm được việc này.

Đan Quỷ, Sở Ngọc Yên thì mở to mắt ra, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo trong lốc xoáy.

-Thí luyện lần này, Phương Mộc gây nhiều chú ý nhất.

- Hắn rốt cuộc mạnh cỡ nào, không ngờ một chiêu diệt sát toàn bộ!

- Ta rất muốn biết hắn làm như thế nào, nhất định cực kỳ kinh diễm! Mọi người tại Đệ Cửu Sơn đều bàn luận sôi nổi. Trong tinh không, khu vực gần Đông Thắng Tinh, có một con rùa khổng lồ vác một cái đại lục đang dừng ở đây, nó đang nhìn chằm chằm ba lốc xoáy bên ngoài Đông Thắng Tinh.

"Chết tiệt, nhất định là hắn, có hóa thành tro lão tổ ta cũng nhận ra tiểu vương bát đản đó!"

"Nhưng hắn rốt cuộc làm như thế nào? Chỉ chớp mắt một cái thành người đầu tiên qua ải rồi!" Con rùa khổng lồ đó dĩ nhiên là Kháo Sơn lão tổ.

Cùng lúc đó, ở chỗ khác trong tinh không, một thân ảnh tóc tai bù xù đang lặng lẽ ngồi khoanh chân trên một viên vẫn thạch. Hắn ngẩng đầu lên nhìn ba lốc xoáy, im lặng không nói, nhưng trong mắt lại có tinh quang lóe lên.

"Không nghĩ tới, ta lại không có chết Mạnh Hạo, Nam Thiên Tinh là nửa đời trước của ta, đa tạ ngươi đã cho hiểu được nhiều thứ, ngày tháng sau này ta sẽ báo đáp từng cái."

Khi Đệ Cửa Sơn đang chấn động thì bên trong điện đường lại hoàn toàn yên tĩnh, những lão tổ của các tông phái gia tộc, bao gồm người của ba đại Đạo môn đều đang trợn mắt há hốc mồm.

- Đây là gian lận!

Hồi lâu sau, một lão già cười khổ lên tiếng, bọn họ đều thấy được rõ ràng cả quá trình.

- Có thể nghĩ đến biện pháp này, một kích đoạt hạng đầu, cho dù là gian lận nhưng cũng rất kinh người!

- Không tiếc đồng quy vu tận, loại khí thế này mới là mấu chốt giành thắng lợi.

- So với Phương Mộc, phương pháp của những người khác đã không thể coi là mang tính đột phá rồi. Hắn mới thật sự khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, có thể quyết đoán như vậy, nắm thời cơ cũng xảo diệu, có thể khẳng định hắn là người đầu tiên nhìn ra ảo cảnh của ải thứ hai.

- Tuy là thế, nhưng phải hủy bỏ tư cách của hắn, thủ đoạn gian dối như thế, thật không biết xấu hổ!

- Đừng tưởng lão phu không biết, các ngươi muốn hủy bỏ tư cách của hắn, sau đó âm thầm đi chiêu mộ. Đây mặc dù là gian lận nhưng người khác lại nghĩ không ra hoặc làm không được, đó là bọn chúng yếu. Phương Mộc, thông qua ải thứ hai!

Thanh âm của bọn họ vang vọng trong điện đường. Một lão già trong ba đại Đạo môn ngồi ở chỗ cao nhất đột nhiên mở hai mắt ra, cả điện đường lập tức sáng lên.

- Phương Mộc, thông qua! Lão chỉ nói ra bốn chữ, dùng cách thức đặc

thù vang trong Vấn Đạo cổ lộ, truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải.

Trên Vấn Đạo cổ lộ xuất hiện một bảng xếp hạng, hiện Phương Mộc đang xếp thứ nhất, phía dưới thì trống không.

Đệ Cửu Sơn Hải chấn động, có không ít người trong điện đường lập tức lấy ra ngọc giản, thông báo cho tông môn sai người đi chiêu mộ Mạnh Hạo.

Ngay lúc này, Mạnh Hạo mở mắt ra, ánh mắt mờ mịt, sau đó trở nên thanh minh, thần sắc bình tĩnh, ngồi im một chỗ.

Mọi thứ trong ải thứ hai đều là ảo cảnh, căn bản không có nguy hiểm. Chỉ vì sự thảm thiết ở ải thứ nhất khiến cho mọi người vô ý thức cho rằng ải thứ hai cũng như thế.

Thời gian từ từ trôi qua, nửa nén nhang sau, một nữ tử mặc váy lam bỗng nhiên xuất hiện, ánh sáng xung quanh nàng biến mất. Trong mắt nàng lộ ra sự tự tin nhưng sau khi thấy được bảng xếp hạng thì sự tự tin đó trở thành chết lặng.

- Hắn còn nhanh hơn ta sao, ta có hồn đạo, có thể khống chế những khôi lỗi đó, nhưng Phương Mộc này lại có thần thông gì?

Sau nữ tử đó thì liên tục có người thông qua ải. Một nén nhang rất nhanh trôi qua, gần ba thành người thí luyện không có thông báo, những người còn lại đều có phương pháp riêng để xông qua ải thứ hai. Phần lớn bọn họ lựa chọn dùng một kích của mãng xà diệt sát Chân Tiên.

Không người nào làm giống như Mạnh Hạo.

Những người đi ra sau khi nhìn thấy xếp hạng đều sửng sốt.

- Cửa ải thứ nhất là Phương Mộc, ải thứ hai vẫn là hắn!"

- Chết tiệt! Thanh niên đeo mặt nạ nằm trong nhóm xuất hiện sau cùng, sắc mặt hắn khó xem, hùng tâm tráng chí lúc trước bị mài mòn đi không ít. Lão già biến hóa tuổi tác cùng Tế Đàn với hắn cũng u đầu sứt trán, cau mày lại.

Ưu thế ở ải thứ nhất của bọn họ đã không còn nhiều sau ải thứ hai.

Lúc này, cổ lộ Nguyên Anh, Trảm Linh cũng sắp kết thúc ải thứ hai. Mập mạp, Trần Phàm, còn có Vương Hữu Tài đều thành công thông qua. Trong đó, Trần Phàm là kinh người nhất, tuy không phải là người thứ nhất thông qua nhưng cũng xếp vào trước trăm.

Mập mạp và Vương Hữu Tài cũng nằm trong một ngàn.

Lý Thi Kỳ xếp gần cuối, miễn cưỡng thông qua.

Chỉ hai ải mà đã đào thải hơn một nửa lượng lớn người thí luyện lúc ban đầu.

Nhất là Mạnh Hạo, trực tiếp làm chấn động mọi người trong Đệ Cửu Sơn Hải, cái tên Phương Mộc được mọi người ghi nhớ kỹ. Có không ít người thậm chí bắt đầu mong đợi xem Phương Mộc có thể giữ hạng đầu trong ải thứ ba không!

Trên cổ lộ Vấn Đạo, Lăng Vân Tử của Cửu Hải Thần Giới xuất hiện, ánh mắt quét qua mọi người, nhìn tới Mạnh Hạo thì hơi dừng lại một chút.

Lão không có lên tiếng, phất tay một cái, toàn bộ mọi người trên cổ lộ biến mất, xuất hiện ở con đường xa hơn, vẫn là đứng trên Tế đàn, nhưng vị trí lại khác nhau rất lớn, nhiều người từng ở trước, nay xếp ở sau, nhiều người từng ở sau, nay lại ở trước.

Chỉ có Mạnh Hạo vẫn đứng ở trước nhất, một người một Tế đàn, những

Vấn Đạo tu sĩ ở phía sau đều lộ ra chiến ý khi nhìn bóng lưng của Mạnh Hạo.

- Hai ải trước khảo nghiệm chiến lực của các ngươi. Ải ba, bốn, năm sẽ tiến hành đồng thời, lần lượt khảo nghiệm tư chất, tu vi sâu cạn tại Linh Cảnh, còn có tuổi của các ngươi.

- Tư chất càng cao, tu vi càng thâm hậu, tuổi càng nhỏ thì càng ưu tú!

- Đây là một khảo nghiệm tổng hợp, nếu ba ải này đều xuất sắc thì dù hải ải trước bất lợi cũng có thể bộc lộ tài năng. Nói xong, lão không cho mọi người thời gian suy nghĩ, phất tay một cái, thiên địa lập tức biến sắc, gió thổi mây cuốn, Tế đàn ầm một tiếng, phía trước mỗi người trực tiếp dựng lên ba tấm bia đá to lớn.

Trên mỗi bia đá đều khắc một chữ rất lớn.

Tư, Tu, Tuế!

- Áp tay vào bia đá, để lực lượng bia đá nhập vào thân thể. Khảo nghiệm bắt đầu!

Trên Vấn Đạo cổ lộ, đa số người thí luyện đều bước ra vài bước, nâng tay áp lên bia đá chữ "Tu". Trong nháy mắt, bia đá liền phát ra độ sáng khác nhau, phần lớn ánh sáng cao khoảng mười trượng, nhưng rất nhanh thì có một bia đá phát ra ánh sáng cao hai mươi trượng, rất dễ gây chú ý.

Đối với một tông môn, tư chất còn quan trọng hơn chiến lực.

Ngay sau đó xuất hiện ánh sáng cao ba mươi trượng, kế tiếp có năm mươi trượng, sáu mươi trượng, thậm chí một trăm trượng!

Nữ tử thông qua ải thứ hai sau Mạnh Hạo lúc trước rất bình tĩnh, nàng nhìn ánh sáng của bia đá, biểu tình như thường.

Sau nàng, ánh sáng trăm trượng liên tục xuất hiện, ngoài nử tử đó ra còn có thanh niên đeo mặt nạ cùng tu sĩ có muỗi xung quanh. Những người không nổi bật trong hai ải trước cũng rất kinh diễm, gây nên sự chú ý.

- Ánh sáng trăm trượng! Đây là tư chất đạt đến cực hạn, không nghĩ tới lần thí luyện ở Vấn Đạo này lại có đến bảy người.

- Trảm Linh cũng có chín người!

- Nguyên Anh nhiều nhất, không ngờ xuất hiện mười bảy người!

- Không biết Phương Mộc như thế nào Trong khi mọi người đang bàn luận sôi nổi thì tại điện đường, ánh mắt những lão tổ đại diện cho các tông môn đều lóng lánh, nhìn những người có tư chất tốt nhất. Mạnh Hạo cũng nằm trong sự chú ý.

Mạnh Hạo chưa từng chú ý qua tư chất của mình, hắn chần chờ một chút liền nâng tay phải ấn lên bia đá.

Vừa tiếp xúc thì lập tức có một lực lượng nhu hòa từ bia đá men theo tay phải tiến vào trong cơ thể Mạnh Hạo, lan ra kinh mạch toàn thân. Sau khi chạy một vòng đang muốn quay về bia đá thì tiên mạch do ngọn đèn thanh đồng gieo xuống trong cơ thể Mạnh Hạo bỗng nhiên chấn động một cái, truyền ra một lực hút, nháy mắt liền cắn nuốt sạch sẽ lực lượng nhu hòa đó.

Mạnh Hạo sửng sốt.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1200: Tiền bối, mang tới mười cái

Trên cổ lộ Nguyên Anh, tia sáng tăng cao, mập mạp ngơ ngác nhìn tấm bia đá trước mắt, tuy rằng chỉ cao có 30 trượng, nhưng nhìn lại còn có không ít người không bằng hắn.

"Mụ nội nó, tư chất của lão tử lại không phải tốt nhất? Thật không có đạo lý mà! Năm đó Kim Hàn Tông từng nói, tư chất của ta thiên hạ có một không hai!" Mập mạp rất là căm tức, nhất là hắn nhìn thấy Vương Hữu Tài nơi đó, không ngờ đạt tới độ cao 50 trượng, hắn càng cảm thấy buồn bực.

Cuối cùng, khi thấy Trần Phàm, lập tức mập mạp mở to mắt, lộ vẻ khó tin, tư chất của Trần Phàm không ngờ... là một trong 17 người tia sáng cao tới 100 trượng kia!

Về phần Lý Thi Kỳ nơi đó, tuy rằng không tới 100 trượng, nhưng cũng đạt tới độ cao 80 trượng.

Mà ở trên cổ lộ Vấn Đạo, theo từng người thí luyện đặt tay trên tấm bia đá, tia sáng thay nhau nổi lên, rực rỡ, chỉ có Mạnh Hạo nơi đó, nhìn tấm bia đá trước mặt không có bất kỳ tia sáng gì, hắn nở nụ cười khổ.

Tấm bia đá này không có khả năng phát sáng, bởi vì lực lượng nhu hòa để phát sáng kia, từ trong trong cơ thể Mạnh Hạo không có về lại tấm bia đá, mà ở trên nửa đường đã bị tiên mạch hư ảo trong thân thể Mạnh Hạo cắn nuốt sạch.

Thời khắc này bên ngoài nổi lên tiếng bàn tán ầm ĩ, liên quan tới tư chất này là rất được coi trọng. Dù sao tư chất cũng là cơ sở của một tu sĩ nên

tất cả tông môn đều đang chú ý. Đối với những người tư chất xuất sắc nổi trội kia, lập tức được ghi chép lại.

Cũng có không ít người chú ý tới Mạnh Hạo nơi đó, xếp hạng nhất hai cửa ải trước đó đã làm cho danh tiếng của Mạnh Hạo ở trên đỉnh sóng, có người mong đợi hạng nhất thứ ba; cũng có người cười lạnh, chuẩn bị nhìn xem chê cười Mạnh Hạo.

Mà giờ này, bất luận là cổ lộ Nguyên Anh, cổ lộ Trảm Linh hay là cổ lộ Vấn Đạo, khi tất cả tấm bia đá đều phát sáng, thì chỗ Mạnh Hạo nơi đó có vẻ nổi bật một cách bặc biệt...

Nhất là, hắn thân là người đứng đầu hai quan ải trước đó, trên cổ lộ Vấn Đạo ở phía trước nhất, bên cạnh không có tu sĩ nào khác, nên lúc này hắn ở nơi đó cực kỳ chói mắt.

- Phương Mộc kia đang làm gì?

- Ồ! Không ngờ tấm bia đá của hắn một chút ánh sáng cũng không có! Đây là chuyện gì xảy ra? Không có khả năng có người không có tư chất chút nào, cho dù là tư chất kém, cũng sẽ có ánh sáng chứ?!

- Hay là hắn còn chưa có làm khảo nghiệm? Cũng không đúng, rõ ràng hắn đã đặt tay trên tấm bia đá! Rất nhanh, người bên ngoài đều nhìn về phía hình ảnh Mạnh Hạo trong cổ lộ Vấn Đạo, rối rít nổi lên kinh ngạc.

Ngay cả cường giả các tông môn cũng đều nhìn lại, mọi người trong Tinh Không Điện Đường kia toàn bộ ghé mắt, bất luận là ba giáo sáu tông hay là năm đại Thánh địa, tứ đại gia tộc, cho dù là ba đại Đạo môn, thời khắc này cũng đều đưa mắt chăm chú nhìn, nơi duy nhất không có phát sáng trong thí luyện.

- Tên khốn bại hoại này đang chơi trò âm mưu quỷ kế gì vậy? Trong tinh không, Kháo Sơn lão tổ đầy mặt tức giận. Tuy rằng giữa lão và Mạnh

Hạo có nhiều gút mắt phức tạp, nhưng sâu trong nội tâm của lão, Mạnh Hạo là đệ tử nội môn duy nhất của Kháo Sơn Tông... Một màn này khiến lão có cảm giác mình cũng bị mất mặt theo.

Đông Thổ Đại Địa, vợ chồng Phương Tú Phong, giờ khắc này cũng đều hơi sửng sốt một chút: tư chất của Mạnh Hạo như thế nào, bọn họ là rành rẽ nhất, bảy tuổi là kiếp, nhưng trong toàn bộ thiên kiêu của Phương gia, bao nhiêu năm qua, Mạnh Hạo là người thứ nhất ở thời điểm bảy tuổi xuất hiện sống lại lần thứ hai, thậm chí là sống lại lần thứ ba.

Sở dĩ như vậy, là do huyết mạch của Mạnh Hạo nồng đậm đến cực hạn tạo thành, mà huyết mạch là một phần của tư chất. Tấm bia đá trước mặt Mạnh Hạo làm sao có thể không phát sáng chứ?

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, hắn nhìn thấy tấm bia đá của tất cả mọi người bốn phía đều đang phát sáng, cũng cảm nhận được ánh mắt của mọi người đến từ phía sau... vì thế chậm rãi giơ tay lên, lần nữa đặt trên tấm bia đá.

Lực lượng nhu hòa kia lại lần nữa xuất hiện, nhưng kết cục như nhau, rất nhanh đã bị tiên mạch trong cơ thể hắn cắn nuốt... Theo cắn nuốt, tiên mạch này hình như có hơi khác trước.

Mạnh Hạo dứt khoát không ngừng giơ tay lên, không ngừng nhấn xuống, lực lượng nhu hòa kia như nhau không ngừng tràn ra... Mọi người đều ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo ở đó đang không ngừng thử.

Sau 7, 8 lần, khi Mạnh Hạo tiếp một lần nữa đặt tay trên tấm bia đá, lực lượng nhu hòa kia dường như bị cắn nuốt quá nhiều, không xuất hiện nữa, nhưng tiên mạch trong cơ thể hắn, không ngờ từ trong hư ảo trước đó, gần như ngưng thật được một thành.

Một màn này, làm tim trong ngực Mạnh Hạo nhảy dựng, trong lòng vô cùng phấn chấn! Hắn hiểu rõ, một khi tiên mạch này hoàn toàn ngưng

thật, chính là khoảnh khắc hắn đi ra con đường Chân Tiên thuộc về mình.

Mạnh Hạo cố đè xuống phấn chấn, trên mặt làm ra vẻ kinh ngạc, thử tiếp mấy lần, rồi rất là áo não thu tay lại, ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, cuối cùng nhìn lên hư vô trên bầu trời, lớn tiếng kêu lên: - Lăng Vân Tử tiền bối có ở đó không? Tấm bia đá này hỏng rồi, đổi cho ta một cái khác đi!

- Tốt nhất mang tới cho ta mấy cái, bằng không vạn nhất lại hỏng tiếp, còn phải phiền toái lão nhân gia ngài! Mạnh Hạo lại nhanh chóng nói tiếp một câu, rồi tràn đầy mong đợi nhìn lên bầu trời.

Bốn phía yên tĩnh, rất nhiều người thí luyện trên cổ lộ Vấn Đạo, toàn bộ đều trầm mặc xuống.

Trong Tinh Không Điện Đường, những lão tổ các tông kia, cũng đều từng người nhíu mày, nhưng Tiên Khư này thần bí khó lường, cho dù là ba đại Đạo môn, tuy rằng nắm giữ ba cổ lộ, nhưng chỉ có thể sử dụng, về phần trình độ hiểu biết cũng còn chưa đủ.

- Lăng Vân Tử đạo hữu, đổi cho hắn một cái đi! Sau một lúc lâu, lão tổ Cửu Hải Thần Giới trong ba đại Đạo môn, chậm rãi lên tiếng.

Thanh âm lão truyền vào bên trong cổ lộ Vấn Đạo, trong hư vô, Lăng Vân Tử sắc mặt lạnh nhạt đi ra. Lão liếc nhìn Mạnh Hạo, phất tay một cái, lập tức tấm bia đá trước mặt Mạnh Hạo nổ ầm ầm, giống như bị dịch chuyển, biến mất, sau đó một tấm bia đá mới xuất hiện ở trước mặt hắn.

Mạnh Hạo cặp mắt phát sáng, nhanh chóng tiến lên nâng tay phải lên, nhấn một cái trên tấm bia đá này.

- Phát sáng đi! Hắn lại phối hợp hét lớn một tiếng, một lực lượng nhu hòa lập tức từ trong tấm bia đá tràn ra, sáp nhập vào trong cơ thể hắn trôi

đi một vòng... trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe sáng một cái không thể tra xét: tức thì Bì Đống cùng với phiến lông chim trong ngực Mạnh Hạo kia cùng nhau biến hóa, che giấu trạng thái kỳ dị trong cơ thể.

Chớp mắt một cái, lực lượng nhu hòa kia liền bị tiên mạch trong cơ thể Mạnh Hạo cắn nuốt sạch sẽ, chỉ có điều lần này ảnh hưởng với tiên mạch cũng không lớn... Mạnh Hạo chớp chớp mắt, ở trước mặt Lăng Vân Tử đang mở to mắt, hiển nhiên là đang thẩm tra, hắn liên tục đặt tay trên tấm bia đá mấy lần, cắn nuốt toàn bộ lực lượng nhu hòa của tấm bia đá.

Quá trình này, chẳng những Lăng Vân Tử đang quan sát, mà mọi người bên trong Tinh Không Điện Đường, cũng đều nhìn không chớp mắt... rất nhanh ai nấy đều nhíu mày thật sát.

- Có vấn đề!

- Tấm bia đá cũng không phải là mất hiệu lực, mà trong cơ thể người này có điều quỷ dị, nhưng nhìn xem bề ngoài lại rất bình thường!

- Hắn là hắn tu hành đạo pháp đặc thù nào đó...

- Suy đoán làm gì! Thái Dương Sơn ta nguyện giải thích nghi hoặc cho chư vị, lão phu chiêu mộ hắn đi vào Thái Dương Sơn, không phải hết thảy giải quyết rồi sao! Mọi người trong điện phủ đang đàm luận, một lão già thân mặc trường bào màu đỏ lên tiếng nói, rồi cười ha hả, đứng dậy định bước ra một bước, nhưng trong nháy mắt đã bị mọi người ngăn cản.

- Chuyện này cần gì làm phiền tới Thái Dương Sơn Thánh địa, Hương Hỏa Đạo ta nguyện ý đi mạo hiểm như vậy!

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong điện phủ lập tức xuất hiện dao động... Thời điểm bọn họ đang đấu lời tranh lý, thì bên trong cổ lộ Vấn Đạo, Mạnh Hạo thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Vân Tử sắc mặt có

chút âm trầm giữa không trung kia.

- Tiền bối! Cái này... cái này cũng hỏng rồi a!

- Hay là ngài đổi cho ta mấy cái đi...

Lăng Vân Tử trầm mặc một lát, liền vung tay một cái, tiếng động "rầm rầm" quanh quẩn, bất ngờ trước mặt Mạnh Hạo, lại xuất hiện bốn tấm bia đá chữ Tư.

Mạnh Hạo trái tim tăng tốc đập thình thịch, vội ho một tiếng, tiến lên tiếp tục khảo nghiệm.

- Cái này hỏng rồi!

- Ồ! Cái này cũng hỏng! Chết tiệt!

- Trời ơi! Cái này cũng hư nốt!

- Cái này... Rồi lại cũng hỏng! Một lát sau, Mạnh Hạo đầy mặt bất đắc dĩ, dường như cảm thấy Trời cao đang đùa với hắn, cũng có chua xót, than vãn, nhìn Lăng Vân Tử đang sắc mặt cực kỳ khó coi.

Nhưng trên thực tế, nội tâm hắn rất là phấn chấn, năm tấm bia đá sau này mặc dù tác dụng không lớn, nhưng cũng làm cho tiên mạch ngưng thật hơn một thành, thời khắc này đã có hai thành ngưng thật.

Một màn này, làm mọi người Đệ Cửu Sơn Hải bên ngoài cổ lộ đều dở khóc dở cười! Mạnh Hạo lần này mặc dù không có xếp hạng nhất, nhưng so với hai lần trước, còn thu hút chú ý của người khác nhiều hơn.

- Tiền bối! Hãy đổi cho ta mười cái đi! Mạnh Hạo mong đợi nhìn Lăng Vân Tử, nói.

Lăng Vân Tử mí mắt giật giật, hừ lạnh một tiếng, vung mạnh tay một cái, cũng lười tuyên bố người đứng đầu cửa ải thứ ba này, lên tiếng: - Cửa quan tiếp theo, quan chữ Tu, bắt đầu khảo nghiệm! Khi lời nói của lão truyền ra, tất cả tấm bia đá chữ Tư toàn bộ biến mất. Người thí luyện tia sáng cao nhất ở cửa ải này, rất là uất ức, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có điều rất là oán hận Mạnh Hạo.

- Tiền bối, tiền bối... Ta còn chưa có khảo nghiệm xong đâu! Cái này không công bình!!! Mạnh Hạo lập tức cấp bách, kêu lên.

Lăng Vân Tử hoàn toàn không thèm để ý tới Mạnh Hạo, thân thể trực tiếp biến mất.

Mặc cho Mạnh Hạo ở đó tố khổ, cũng không người nào để ý tới, người thí luyện trên cổ lộ Vấn Đạo, rối rít hướng tới tấm bia đá chữ Tu. Các lão tổ bên trong Tinh Không Điện Đường, mỗi người đều ánh mắt lóe sáng, bọn họ nhìn như trước đấu lời tranh lý, nhưng trên thực tế trong lòng mỗi người đều có tính toán của riêng mình.

Mà mọi người Đệ Cửu Sơn Hải ở bên ngoài, thì lại cảm thấy cửa ải thứ ba này, vốn đang khảo nghiệm tốt đẹp, nhưng sau khi xuất hiện tên Phương Mộc kia, hết thảy... dường như thay đổi mùi vị.

- Cái này quá bất công mà! Mạnh Hạo vừa lẩm bẩm, vừa đi tới trước mặt tấm bia đá chữ Tu, tay phải nhấn một cái phía trên, lập tức vui mừng: lại một lực lượng nhu hòa khác với trước đó, dường như hơi bá đạo một chút, xông vào trong cơ thể, lần này không đợi trôi đi, tiên mạch trong cơ thể hắn liền lập tức chấn động, dường như đói khát đến cực hạn, chủ động lan tràn, trong nháy mắt đã cắn nuốt sạch lực lượng nhu hòa này.

- Chết tiệt, cái này thế nào cũng hỏng rồi? Khi Mạnh Hạo lên tiếng rất là phẫn nộ, các tấm bia đá chung quanh hắn đã xuất hiện những luồng ánh sáng. Mạnh Hạo dường như không chịu phục, không ngừng thử, 7, 8 lần, sau khi hút đi tất cả lực lượng của tấm bia đá, tiên mạch trong cơ thể hắn

bất ngờ ngưng thật đến ba thành!

Liên đới tu vi Chân Tiên tám thành của hắn, cũng trong một chớp mắt này tinh tiến một chút.

- Cái này đích thực quá bất công mà! Lăng Vân Tử tiền bối, đổi cho ta một cái đi! Mạnh Hạo liếm môi một cái, ngẩng đầu lớn tiếng kêu lên.

Lăng Vân Tử hiện ra thân ảnh, sắc mặt hơi đen xuống, nhìn cũng không nhìn Mạnh Hạo, chỉ phất tay một cái, tất cả tấm bia đá chữ Tu tiêu tán, sau đó không nhịn được truyền ra lời nói: - Còn làm rộn, ồn ào nữa, hủy bỏ tư cách của ngươi! Cửa quan tiếp theo, quan chữ Tuế!

Mạnh Hạo chớp chớp mắt, có hơi chột dạ, nhanh chóng đi tới trước tấm bia đá chữ Tuế, lập tức đặt tay lên trên...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1201: Sáng tạo

Trên cổ lộ Nguyên Anh hết thảy bình thường; trên cổ lộ Trảm Linh tiến triển kịch liệt, ba cửa ải chữ Tư, Tu, Tuế này chính là khảo nghiệm cơ sở, rất được các tông coi trọng. Giờ này trên cổ lộ Nguyên Anh và cổ lộ Trảm Linh, đã có không ít người được đi vào danh sách các tông, mặc dù chỉ là dự định, nhưng chỉ cần tiếp theo sau biểu hiện không cách xa đặc biệt lớn, là có thể quyết định vận mạng của mình.

Trần Phàm chính là một trong danh sách của mọi người!

Mà đám người mập mạp, thì còn chưa đủ để đi vào các danh sách.

Nhưng trên cổ lộ Vấn Đạo lại là một mảng hỗn loạn, loại hỗn loạn này không phải rối loạn trật tự, mà tạo cho người ta có cảm giác, bởi vì trên cổ lộ Vấn Đạo, ai là hạng nhất của cửa ải tư chất, ai là hạng nhất của cửa ải tu vi, thậm chí ai là hạng nhất của cửa ải năm tuổi, đều đã không có người nào còn chú ý.

- Phương Mộc này thật ra là tư chất gì, tu vi gì, tuổi bao lớn!

- Tấm bia đá không ngờ mất hiệu lực, còn đổi mấy cái, hiển nhiên là Mạnh Hạo có chỗ đặc thù!

- Đúng rồi, trong cửa ải tư chất và cửa ải tu vi, ai là hạng nhất?

- Không có chú ý ai là hạng nhất, ta còn mong đợi Phương Mộc này ở trong cửa ải tuổi, tấm bia đá có còn bị mất hiệu lực hay không? Bên ngoài cổ lộ, mọi người Đệ Cửu Sơn Hải theo dõi thí luyện lần này đều bàn tán ầm ĩ.

Thí luyện trên cổ lộ Vấn Đạo này giống như bị phá rối: Mạnh Hạo với

phong cách hành sự của hắn, cưỡng ép đoạt đi danh tiếng của tất cả mọi người, thành công lần nữa trở thành điểm chú mục.

Hắn không phải hạng nhất, nhưng hạng nhất... đã bị người bỏ qua.

Càng ngày càng nhiều tông môn có hứng thú nồng đậm với Mạnh Hạo, ba giáo sáu tông, tên của Mạnh Hạo có trong toàn bộ danh sách của bọn họ, mà còn xếp hạng thứ nhất!

Mạnh Hạo rất là ngại ngùng đặt tay trên tấm bia đá chữ Tuế, sau khi hút đi tất cả khí tức trên tấm bia đá này, tiên mạch trong cơ thể đã ngưng thật đến bốn thành.

Hắn có chút đáng tiếc, cảm thấy Lăng Vân Tử quá nhỏ mọn đi! Trong cảm thán hắn muốn hô to không công bình, nhưng vội ngậm miệng đứng ở nơi đó, quan sát những tấm bia đá phía sau đang tản ra ánh sáng kia, nhưng sắc mặt của mọi người lại rất khó coi.

- Cửa ải tuổi đã xong! Lăng Vân Tử phất tay nói. Trừ Mạnh Hạo ra, mọi người đều biến mất, khi xuất hiện lại đều ở trên Tế Đàn xa xa.

Mạnh Hạo nơi này, trực tiếp từ vị trí trước nhất vừa rồi, biến thành vị trí cuối cùng.

Một màn này, người thí luyện trên cổ lộ Vấn Đạo đều cảm thấy phấn chấn, bọn họ gần như toàn bộ quay đầu lại, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo với ánh mắt căm hận, trong lòng chỉ cảm thấy Lăng Vân Tử thật sự là rất nhân từ, người như thế, nên trực tiếp đuổi đi mới đúng.

- Rõ ràng tư chất của mình không đủ, liền cố ý dùng thủ đoạn ác độc, làm cho tấm bia đá mất hiệu lực... Đồ vô sỉ!

- Hắn tu vi cổ quái, sợ là có chỗ gì đó không thể cho ai biết, với loại phương pháp này tránh né... Thực đáng hận mà! Phải hủy bỏ tư cách của

hắn, đặt ở cuối cùng đã là nhân từ đối với hắn!

- Thật hả lòng hả dạ!!! Những người thí luyện trên cổ lộ Vấn Đạo này, nhất là người ở hai cửa quan phía trước không có tiếng tăm gì, chỉ mới nổi lên trong ba cửa ải Tư, Tu, Tuế, lại càng phẫn nộ đối với Mạnh Hạo.

- Không công bình! Mạnh Hạo lập tức lớn tiếng kêu lên.

- Thế nào không công bình? Ba cửa trước ải ngươi không có thành tích, lãng phí tấm bia đá, tiêu hao lực lượng Tiên Khư, không đuổi ngươi ra ngoài đã coi là không tệ rồi... ngươi còn huyên náo một câu nữa thử xem! Lăng Vân Tử trừng mắt nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Tiền bối uy vũ, vãn bối biết sai rồi! Như vầy đi... ngài lại cho ta ba tấm bia đá, ta thử lại lần nữa xem... Nếu như còn không được, vãn bối liền nhận mệnh!

Nếu là người khác ở dưới ánh mắt của Lăng Vân Tử cùng lời nói đó đã sớm kính sợ, lo được lo mất, nhưng với Mạnh Hạo lần này đi tới nơi này, vốn cũng không phải là để bái nhập tông môn cái gì.

Lăng Vân Tử sửng sốt một chút, bị câu nói của Mạnh Hạo tức giận mà bật cười. Nếu không phải biểu hiện của Mạnh Hạo trước đó, đã dẫn tới chú ý cực lớn của ngoại giới, thời khắc này nhất định hắn đã bị đuổi ra ngoài. Lúc này đích thực lão rất nhức đầu với Mạnh Hạo, nhưng chỉ làm như không nghe không thấy.

- Cửa ải thứ sáu, cửa ải thứ bảy, cửa ải thứ tám, phân biệt khảo nghiệm thần thức, ý chí, ngộ tính!

Khi truyền ra lời nói của Lăng Vân Tử, Mạnh Hạo chớp chớp mắt, thầm nghĩ trong lòng: Lần sau gặp Phàm Đông Nhi, nhất định phải cho nàng biết tay! Đây là hắn chuẩn bị trút cơn giận Lăng Vân Tử, rơi trên người Phàm Đông Nhi!

- Ba cửa ải này, sẽ đồng thời tiến hành, mỗi người các ngươi đều sẽ ở trong thế giới đơn độc, căn cứ từng hình ảnh thiên địa kỳ dị trong thế giới, sáng tạo ra thần thông thuộc về chính các ngươi!

- Điểm trọng yếu của khảo hạch, chính là sau khi thần thông này chế tạo ra, sẽ phủ xuống mấy tấm... Lăng Vân Tử nói tới đây dừng một chút, sau đó mới chậm rãi nói ra ba chữ cuối cùng: - ... Tấm bia đá!

Mạnh Hạo vừa nghe ba chữ tấm bia đá này, lập tức tim đập mạnh, ánh mắt đều sáng lên.

Lăng Vân Tử phất tay một cái, lập tức tất cả Tế đàn toàn bộ chấn động, nổi lên sương mù vô tận trong chớp mắt che phủ tất cả các thân ảnh, rồi đột nhiên tản ra lực lượng truyền tống, trong chớp mắt mọi người biến mất.

Giờ khắc này, mọi người Đệ Cửu Sơn Hải bên ngoài, toàn bộ tập trung chú ý cao độ nhìn về phía lốc xoáy, nếu như nói cửa ải thứ nhất và cửa ải thứ hai, khảo nghiệm chính là chiến, như vậy ba, bốn, năm, chính là khảo nghiệm cơ sở, mà sáu, bảy, tám này là khảo nghiệm sức sáng tạo của mỗi người!

Sức sáng tạo, cần ý chí, càng cần ngộ tính, mà thần thức cũng là mấu chốt.

Mỗi một lần ba đại Đạo môn triệu tập mở ra thí luyện, trong ba cửa ải này đều sẽ xuất hiện hạng người kinh diễm tuyệt luân, sẽ có thần thông danh truyền thiên hạ sinh ra tại đây.

Mọi người đều đang chú ý, đều đang mong đợi.

Bên trong Tinh Không Điện Đường, các lão tổ các tông cũng đều ngưng tranh luận, toàn bộ mắt không chớp theo dõi... Năm đại Thánh địa, ba đại

Đạo môn cũng đều như thế, nhìn hình ảnh trước mặt bọn họ, nhìn các tu sĩ trên cổ lộ Nguyên Anh, Trảm Linh, Vấn Đạo.

Mà những người trên danh sách các tông kia là trọng điểm được quan sát. Có thể nói chỉ cần ở trong ba cửa ải này chiếm cứ ưu thế nhất định nào đó, như vậy bọn họ coi như đã được điều động nội bộ.

Mà những người không có trên danh sách kia, nếu ở trong ba cửa ải này nổi trội hơn người, cũng sẽ lập tức được chú ý, xếp vào trong danh sách.

- Sáng lập một thần thông, đây không phải là chuyện đơn giản, chuyện này rất khó... Lão phu rất mong đợi nhìn thấy, xuất hiện một vài thần thông kinh diễm tuyệt luân!

- Nếu đổi là địa phương khác, có lẽ trong những người này, có thể người sáng tạo ra thần thông hiếm thấy như lông phượng sừng lân, nhưng ở trong cổ lộ Tiên Khư này, có môi trường đặc thù, có uy áp đặc thù, còn có một số cảnh vật bên ngoài hiếm thấy... những thứ này đều có thể xúc động đối với bọn họ, ảnh hưởng tâm tình của bọn họ!

- Không sai! Cho nên ở trên cổ lộ này, bọn họ có thể dễ dàng sáng tạo thần thông hơn so với ngoại giới. Nếu như vậy còn không thể sáng tạo, vậy thì cũng đại biểu con đường của họ, không đi được xa lắm!

- Thần thông đến từ sáng tạo, sáng tạo đến từ ngộ tính, trong ngộ tính ẩn chứa ý chí, mà thần thức lại là hộ đạo... Nhưng xét đến cùng, cảnh vật giống nhau, xúc động như nhau, người xem khác nhau, cũng có cảm ngộ khác nhau!

- Từ xưa đến nay, Đạo môn thí luyện mở ra mấy lần, người mạnh nhất trong những lần trước, chính là Phàm lão của Cửu Hải Thần Giới hiện nay. Thần thông của Phàm lão chế tạo năm đó, phủ xuống 19 tấm bia đá, đến nay còn là người đứng đầu!

- Phàm Hải Hóa Tiên, một thức thần thông này, giờ này đã diễn biến thành đạo pháp, trở thành một trong chín đại đạo pháp mạnh nhất trong Cửu Hải Thần Giới! Bên trong Tinh Không Điện Đường, khi mọi người cảm khái, trên ba cổ lộ tất cả người thí luyện đều đang trong truyền tống.

Mạnh Hạo thân thể chấn động, khi thấy rõ hết thảy bốn phía, hắn đang đứng trên một chỗ vùng đất xa lạ, phiến mặt đất này bùn đất là màu đen, phóng mắt nhìn tới đất đen vô tận.

Bầu trời mặt trời hừng hực, chín vầng mặt trời cao cao tại thượng, dường như chín vị tiên cường đại đang nhìn xuống mặt đất.

Một mảnh đất hoang!

Có thể nhìn thấy xa xa có một số kiến trúc, một nửa chôn trong bùn đất, lộ ra không trọn vẹn, trên đó điêu khắc điềm lành, loáng thoáng còn hiển lộ đã từng huy hoàng.

Có gió nhè nhẹ, dường như từ đàng xa thổi tới, bốc lên một chút đất đen, dường như một khúc bi ca, như muốn tìm lại thân ảnh lắng nghe ngày nào, nhưng thổi qua tất cả mặt đất, thổi đi vô số năm tháng, cũng vẫn còn là trong ký ức xa vời.

Mạnh Hạo đứng trên mặt đất, cả thế giới dường như chỉ có một mình hắn.

Bồi bạn với hắn chỉ có luồng gió tịch mịch, chỉ có những phế tích hài cốt trên vùng đất hoang màu đen vô tận này.

Ở trong hoàn cảnh dạng này, dường như tâm tình cả người đều bị ảnh hưởng rất nhiều, bỗng nhiên trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, lúc ngẩng đầu, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ.

Nơi này có thể ảnh hưởng nỗi lòng ta! Hắn bỗng nhiên tản ra thần thức

quét ngang bốn phía, khi nhìn đến mặt đất xung quanh, hắn cũng cảm nhận được uy áp tồn tại trong thế giới này.

Uy áp này nếu không tản ra thần thức thì không cảm nhận được, chỉ có trong thần thức mới có thể phát hiện, vả lại... có mạnh có yếu!

Mạnh Hạo từ từ hơi đổi sắc, hắn quét ngang thần thức cẩn thận dò xét, rung động phát hiện: những uy áp có mạnh có yếu này, bất ngờ đến từ những phế tích kia!

Đúng lúc này, thanh âm của Lăng Vân Tử dường như chồng lên cùng thế giới này, trong không gian khác nhau và trên cổ lộ Vấn Đạo, đều quanh quẩn bên tai tất cả người thí luyện.

- Cửa ải thứ sáu, thần thức!

- Cửa ải thứ bảy, ý chí!

- Cửa ải thứ tám, ngộ tính!

- Thế giới của các ngươi hiện tại, tồn tại 99 chỗ Tiên Khư không trọn vẹn, còn có một chỗ Tiên Các gần như hoàn chỉnh... Uy áp lên mỗi người bất đồng, cảm ngộ cũng không giống nhau, thần thức của các ngươi càng mạnh, có thể sẽ nhận ra Tiên Khư càng nhiều, cảm ngộ cũng càng nhiều!

- Mà ý chí của các ngươi, quyết định sau khi các ngươi tìm được Tiên Khư, có thể chống cự uy áp đến từ Tiên Khư hay không!

- Ngộ tính của các ngươi, quyết định cuối cùng cảm ngộ như thế nào để biến thành thần thông! Thanh âm Lăng Vân Tử mang theo ý cổ xưa quanh quẩn trong thiên địa, dường như bị ảnh hưởng của cổ xưa nơi này, giống như từ viễn cổ truyền tới hiện tại.

Tiếng gió như cũ rì rào, mặt đất như cũ mờ mịt, Mạnh Hạo trong mắt lóe

sáng, trước đó hắn tản ra thần thức không thể bao trùm toàn bộ thế giới này, chỉ nhìn thấy bảy chỗ Tiên Khư.

Mà một chỗ gần nhất ở ngay ngoài ngàn trượng, nơi đó có một cái giếng cạn, bốn phía có ba mặt thành giếng đổ nát.

Mạnh Hạo chậm rãi đi tới gần, hắn cảm nhận được uy áp rất mạnh, giống như gió lốc... ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo đến gần 100 trượng, ầm ầm cuốn tới.

Theo gió lốc cuốn tới, còn có một thanh âm cổ xưa mênh mang, so sánh với lời nói của Lăng Vân Tử, thanh âm này mới thật sự là từ viễn cổ truyền tới hiện tại.

- Mỗi khi thấy nó, ta liền nhớ tới ngươi...

- Tương lai các người nghe được thanh âm ta, các ngươi có thể có cùng cảm xúc với ta, hoặc giả cũng có một vật nào đó, sẽ làm cho ngươi nhớ tới một người...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1202: Bản tính khó đổi

Mạnh Hạo dừng lại bước chân, kinh ngạc đứng ở đó, hết thảy trước mắt dường như xuất hiện hư ảo, trong mơ hồ dường như hắn nhìn thấy thân ảnh một người trung niên, mặc một thân áo dài màu trắng, khoanh chân ngồi ở bên cạnh miệng giếng.

Mà bốn phía thành giếng cũng không còn là đổ nát, mà hoàn chỉnh, còn có một căn nhà đơn giản, ngoài căn nhà mọc đầy dây bầu hồ lô.

Thân ảnh trung niên kia, dường như nhìn miệng giếng vĩnh hằng, dường như vào giờ khắc này thời gian vĩnh hằng.

Hình ảnh rất đơn giản, cảnh vật rất bình thường, nhưng thân mình Mạnh Hạo lại chấn động mạnh, thanh âm bên tai truyền vào tâm thần của hắn, quanh quẩn trong hồn của hắn.

Hắn nghĩ tới rất nhiều, nhớ lại rất nhiều người, nhớ lại rất nhiều chuyện.

Không biết khi nào, hắn đã đi tới cạnh miệng giếng, khoanh chân ngồi xuống, nhìn miệng giếng đăm đăm, trên mặt tràn đầy mờ mịt và vùng vẫy, dường như bị thanh âm cổ xưa mênh mang kia, bị ý chí của Tiên Khư không trọn vẹn này ảnh hưởng, sắp mất đi chính mình...

Mà nội tâm của hắn, thời khắc này đang đối kháng cùng uy áp, dùng ý chí kiên định của mình, để duy trì một tia thanh tỉnh cuối cùng trong nội tâm, không để cho mình hoàn toàn đắm chìm lạc lối.

Một lúc lâu sau, trong mắt Mạnh Hạo từ từ không còn mờ mịt, khôi phục thanh minh.

Đạo ảnh thật lợi hại! Mạnh Hạo trên trán chảy xuống mồ hôi, hắn hít sâu

một hơi, nghĩ tới cảnh mông lung trước đó, rất là khiếp sợ. Nếu không phải chỗ này không có nguy cơ sinh tử, chỉ tồn tại cảm ngộ tạo hóa, thì vừa rồi khi Mạnh Hạo mất đi ý thức vùng vẫy, hắn đã rơi vào chỗ sâu trong nguy hiểm rồi.

Với ý chí của ta, cũng cần chống cự một canh giờ mới có thể thức tỉnh! Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn quanh thế giới này, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Thần thức, có thể cho người nhận ra Tiên Khư; mà ý chí, thì có thể giúp cho người chống cự uy áp trong Tiên Khư; về phần ngộ tính, lại là cảm ngộ cuối cùng... những thứ này... chính là sáng tạo!

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, khoanh chân ngồi ở cạnh miệng giếng, hồi tưởng từng hình ảnh trước đó.

- Chung quy sự vật cùng một dạng, khi ngươi nhìn thấy sẽ nhớ tới một người... Mạnh Hạo lẩm bẩm, mở ra túi trữ vật, thần thức quét qua, bỗng nhiên hắn giật mình, sau đó trong cặp mắt lộ ra vẻ cổ quái.

- Ái chà... Mạnh Hạo chần chờ một chút, từ bên trong túi trữ vật lấy ra một xấp giấy.

- Mỗi khi ta thấy tờ giấy nợ này, ta liền nhớ tới Thái Dương Tử tia sáng mười ngàn trượng...

- Về phần tờ này, ta nghĩ tới Quý Tiếu Tiếu!

- Còn có tấm này... ta nhớ tới Tống La Đan!

- Cái này... là Lý Linh Nhi, còn có tờ này là Tôn Hải, đáng tiếc Phàm Đông Nhi chưa viết giấy nợ cho ta, còn có Quý Âm kia cũng không có viết! Mạnh Hạo đếm từng tờ giấy nợ, sau đó nở nụ cười khổ, hắn cảm giác mình cùng nam nhân trung niên trong đạo ảnh kia, về cảm ngộ cũng

không phải một hướng.

Đối phương hiển nhiên là tưởng niệm cố nhân, hoặc là bạn hữu... hoặc là người yêu... mà mình nơi này, lại biến thành mùi vị lạ.

Mạnh Hạo thở dài, thu cất những tờ giấy nợ, sau đó đứng lên, lần nữa nhìn thoáng qua chỗ phế tích này, rồi thân thể nhoáng một cái, đi tiếp hướng xa xa.

- Xem ra nơi này không thích hợp ta cảm ngộ, bằng không vì sao ta ở chỗ này rõ ràng là ý cảnh tưởng niệm cố nhân, lại nghĩ tới giấy nợ! Mạnh Hạo lắc đầu, hóa thành cầu vồng bay xa.

Thần thức tản ra tìm kiếm ở bốn phía những phế tích khác. Với tu vi Chân Tiên tám thành, thần thức hắn vô cùng cường hãn, sau khi quét một vòng lập tức bay về phía một phế tích tiếp theo.

Nơi này, đã từng là một dòng sông.

Hiện nay đã sớm khô cạn, chỉ còn lại có một mảng lòng sông. Ngay khi Mạnh Hạo tới gần, uy áp lần nữa phủ xuống, lần này không có thanh âm truyền đến, nhưng uy áp này mạnh hơn một chút so với miệng giếng nơi đó.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi bên lòng sông, với ý chí cường đại của hắn kiên trì ước chừng nửa canh giờ sau, mới chậm rãi khôi phục lại, hô hấp dồn dập, trên trán đổ mồ hôi.

Như phế tích dạng này tổng cộng có 99 cái, còn có một cái Tiên Các gần như hoàn chỉnh, cảm ngộ càng nhiều, thì càng có thể sáng lập thần thông. Nhưng... đây chỉ là ta gặp cái thứ hai, không ngờ khó khăn như vậy, không biết những người khác thời khắc này cảm ngộ được mấy thứ! Mạnh Hạo nhíu mày, nhìn lòng sông, trong óc nhớ lại hình ảnh thấy được khi nổi lên ý chí dùng đối kháng với uy áp trước đó.

Trong hình ảnh kia, dòng sông này dòng nước chảy xiết, trong bọt sóng bàng bạc cuồn cuộn, nước sông dường như có thể rung chuyển bầu trời mặt đất, khi nước chảy mặt đất chấn động, bầu trời đều phải mở ra một cái khe nứt, bị dòng sông này chảy xuyên qua.

- Cảm ngộ dòng sông này, hắn có thể sáng tạo ra một thức thần thông dòng nước xiết, thuật pháp vừa ra, bốn phương biến ảo thành Thiên Hà, cuốn lên hết thảy tồn tại! Mạnh Hạo lẩm bẩm, cặp mắt lộ ra tia sáng, hắn cảm thấy một thức thần thông này rất là lợi hại, vì thế ở chỗ này khoanh chân ngồi xuống, yên lặng cảm ngộ.

Chỉ là thời gian không ngừng trôi qua, ba canh giờ sau, Mạnh Hạo mở mắt ra rất là áo não, trong đầu của hắn không có bất kỳ manh mối gì.

- Ta nhìn dòng sông này, mặc dù biết có thể cảm ngộ thần thông, nhưng lại không nhịn được nghĩ tới dòng sông dưới Đại Thanh Sơn kia... ta còn nhớ rõ năm đó, ta từng ném một cái hồ lô... bên trong có một tờ giấy! Mạnh Hạo gãi đầu một cái, nghĩ tới điều lúc trước hắn viết trên tờ giấy kia, đó là hắn phát hạ chí nguyện to lớn, mà giờ này chí nguyện to lớn đó dường như cũng chưa có thực hiện xong... hắn không khỏi lần nữa thở dài!

- Xem ra nơi này cũng không thích hợp ta cảm ngộ!

Mạnh Hạo đứng dậy, theo trong thần thức đi tới chỗ phế tích kế tiếp.

Mà giờ khắc này, giới bên ngoài, mọi người Đệ Cửu Sơn Hải đều đang theo dõi, bọn họ nhìn hình ảnh trong ba cổ lộ Nguyên Anh, Trảm Linh, Vấn Đạo này, bên trong đều là hình ảnh mơ hồ, cho dù là lão tổ các tông trong Tinh Không Điện Đường kia, cũng không có cách nào thấy rõ.

Nơi đó dù sao cũng là Tiên Khư, uy áp rất nhiều, khảo nghiệm lần này, chỉ có khi cuối cùng thần thông sáng tạo ra, người ngoài mới có thể thấy

được tường tận.

Tuy nói như thế, dù không thấy được hình ảnh trong đó, nhưng mọi người lại có thể nhìn thấy số lượng cảm ngộ Tiên Khư của từng người thí luyện trên ba cổ lộ.

- Giờ này gần như tất cả mọi người thí luyện đều đắm chìm trong Tiên Khư bọn họ gặp đầu tiên, không biết khảo nghiệm lần này, người tối đa có thể cảm ngộ mấy chỗ Tiên Khư!

- Người cảm ngộ Tiên Khư càng nhiều, sáng tạo thần thông sẽ càng cường đại... Điểm này đã không cần hoài nghi!

- Không sai! Phàm lão của Cửu Hải Thần Giới, năm đó chính là cảm ngộ 91 chỗ Tiên Khư, từ đó mới sáng tạo ra Phàm Hải Hóa Tiên kinh diễm tuyệt luân, phủ xuống 19 tấm bia đá!

- Sáng tạo thần thông, có liên quan rất lớn với tính tình, người tâm tính quảng đại, thường thường thần thông cũng như vậy, mà người hẹp hòi thì thần thông phần lớn là cực đoan... Tính tình khác nhau, thần thông bất đồng! Trong Tinh Không Điện Đường, lão tổ các tông nhìn hình ảnh trong cổ lộ, rối rít lên tiếng đàm luận với nhau.

- Hả? Phương Mộc kia không ngờ cảm ngộ hai nơi Tiên Khư rồi! Đúng lúc này, lão tổ của Hương Hỏa Đạo lên tiếng, khiến cho mọi người đều nhìn về phía hình ảnh đại biểu bộ phận khu vực của Mạnh Hạo kia.

Nơi đó, bất ngờ xuất hiện hai cái điểm sáng.

Mà giờ khắc này, trên cổ lộ Nguyên Anh, mập mạp đang ngơ ngác ngồi bên cạnh một chỗ cọc gỗ. Cọc gỗ này cao hơn trăm trượng, sừng sững trên mặt đất, tràn đầy ý cổ xưa, không biết đã tồn tại bao lâu.

Trên đỉnh cọc gỗ có một đóa linh chi!

Linh chi như tấm thớt hình tròn, toàn thân màu tím đỏ, mơ hồ còn có mùi hương từ linh chi tỏa ra, mập mạp nhìn một hồi lâu, bỗng nhiên nuốt một ngụm nước miếng, cặp mắt từ từ phát sáng.

- Vật này là bảo bối đây... Mùi này, vừa thấy hình dáng là biết thiên tài địa bảo gì rồi!

Hắn lập tức từ trong túi trữ vật lấy ra một thanh phi kiếm ném thẳng tới linh chi kia, trong tiếng nổ ầm ầm, phi kiếm chao đảo, bị chấn bay ra ngoài, linh chi kia không mẻ chút nào.

Mập mạp ánh mắt lộ ra chấp nhất, lại lấy ra không ít pháp bảo, vận lên toàn bộ tu vi không ngừng đánh tới, nhưng liên tục công kích nửa canh giờ, ngay cả lớp da linh chi đều không có mẻ một chút.

- Ta cũng không tin! Mập mạp đứng bật dậy, cắn răng nghiến lợi bỗng nhiên bay đến bên cạnh linh chi, trong mắt lộ ra ý điên cuồng, há to miệng... không ngờ cắn một cái.

Dưới một cái cắn này, mập mạp đau đớn hét thảm, hắn cảm thấy trước mắt lóe đầy ánh sao, răng đều sắp gãy, nước mắt không ngừng chảy xuống... nhưng hắn nghĩ tới ở Tử Vận Tông lúc trước, mình cắn viên đan dược do Mạnh Hạo luyện chế kia.

- Ta không phục! Mập mạp rống giận, thân thể lần nữa bay lên, dùng toàn bộ khí lực cùng tu vi... Khi ngưng tụ răng trên miệng hắn có thể nói là bảo vật... lần nữa hung hăng cắn một cái trên linh chi.

Đau nhức kịch liệt lần nữa đánh úp lại, nhưng tính chấp nhất của mập mạp vào giờ khắc này bùng phát.

- Cũng chưa có vật gì mà mập gia nhà ngươi cắn không nát! Mập mạp mắt đỏ bừng, không ngừng cắn xé điên cuồng, một màn này may mà

không có người nào khác trông thấy, nếu không, nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm.

Quả thật hình ảnh mập mạp lúc này, giống như một con chó săn đang không ngừng cắn xé...

Mạnh mẽ cắn nửa canh giờ, trong nỗ lực không ngừng của mập mạp, rắc một tiếng, linh chi cứng rắn kia không ngờ bị hắn cắn mẻ một miếng nhỏ.

Mập mạp ánh mắt đỏ bừng, trong miệng hung hăng nhai trạo trạo, nuốt mạnh xuống. Đang lúc hắn định tiếp tục, bỗng nhiên thân thể hắn lảo đảo, đầu có chút choáng váng, mơ màng... phù một tiếng, liền ngã xuống.

Hôn mê hơn một canh giờ, hắn mở mắt ra, thần sắc có chút mờ mịt.

Trong giấc mộng, trong mộng dường như đang sáng tạo thần thông... Hắn ngẫm nghĩ, trong mắt lóe sáng, lại đứng dậy tiếp tục nỗ lực cắn xé, lần nữa cắn nuốt tiếp một miếng linh chi, sau đó lại hôn mê.

Vòng đi vòng lại, mập mạp cũng không biết đã trôi qua bao lâu, hôn mê bao nhiêu lần, linh chi kia đã bị hắn cắn xé nuốt vào hơn phân nửa.

Đồng dạng cũng trên cổ lộ Nguyên Anh này, Trần Phàm yên lặng đứng bên cạnh một tảng đá núi to lớn, trong tay cầm một cây viết, thần sắc mờ mịt, dường như đang đắm chìm trong cảnh giới nào đó, hắn giơ tay lên, chậm rãi vẽ, vẽ thân ảnh của một nữ nhân.

Đó là người yêu của hắn, Sơn Linh.

- Ta thần trí ảm đạm rồi, lại vĩnh viễn không quên tình! Trần Phàm nhẹ giọng lẩm bẩm.

Vương Hữu Tài cũng ở trên cổ lộ Nguyên Anh, trước mặt của hắn là một mặt gương cổ đồng thau to lớn. Cái gương này tạo cho người ta một loại cảm giác cổ xưa mênh mang, hắn khoanh chân ngồi ở trước gương, nhìn chằm chằm vào chính mình trong gương.

Trên mặt của hắn khi thì lộ ra vẻ dữ tợn, khi thì lộ ra ý mờ mịt, khi thì cũng có hiểu rõ... hắn ngồi ở chỗ này đã rất lâu.

- Ta thấy được thế giới, ta thấy được thiên địa, ta thấy được tương lai, ta thấy được quá khứ... nhưng đôi mắt của ta này, còn có thể nhìn thấy! Vương Hữu Tài dường như điên cuồng, thanh âm khàn khàn.

Năm đó ba người trên Đại Thanh Sơn: Mạnh Hạo linh động, Đổng Hổ âm trầm, mà Vương Hữu Tài, lại là người cố chấp!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1203: Tâm tính trẻ sơ sinh

Trên cổ lộ Nguyên Anh, còn có một nữ nhân là Lý Thi Kỳ.

Nàng mặc một thân quần dài màu trắng, yên lặng đi trên mặt đất màu đen, với thần thức của nàng cũng nhìn thấy một số Tiên Khư, nhưng nàng chỉ đứng xa xa nhìn lướt qua, liền rời đi.

Không lựa chọn tùy tiện, cũng không tùy tiện đi thử, đây là tính cách của nàng.

Cho đến khi nàng đi rất lâu, phía trước xuất hiện một mảng hồ nước màu máu, hồ này có lẽ trước kia rất rộng lớn, nhưng giờ này chỉ còn lại có một vũng đáy.

Có thể thấy ở dưới đáy hồ máu mọc một đóa hoa.

Đó là một đóa hoa lan mà lại là màu máu.

Đây là Huyết Lan Hoa.

Lý Thi Kỳ yên lặng nhìn đóa hoa, sau một lúc lâu trong mắt nàng lộ ra ý quyết đoán, cất bước đi tới gần đóa hoa. Đây là lựa chọn đầu tiên của nàng. Hoặc là không chọn, một khi lựa chọn là nhất định đi tới cùng: Đây cũng là tính cách của nàng!

- Trên thế giới có quá nhiều tạo hóa, ta không cầu có toàn bộ, chỉ cầu tìm được một cái, thích hợp với ta là đủ rồi! Lý Thi Kỳ vừa nhỏ giọng lẩm bẩm, vừa đi tới gần Huyết Lan Hoa, thừa nhận uy áp, cuối cùng yên lặng khoanh chân ngồi xuống, thần sắc mờ mịt, đắm chìm trong cảm ngộ.

Trên ba cổ lộ, gần như tất cả mọi người đều đang cảm ngộ, có người lựa chọn giống như Lý Thi Kỳ, có người lại có ý đồ cảm ngộ càng nhiều Tiên Khư.

Tính tình bất đồng, đường đi cũng khác nhau!

Thời gian trôi qua, trên ba cổ lộ, mỗi người đều đang nỗ lực vì tương lai của mình, đều cảm ngộ thần thông thuộc về mình... Mọi người Đệ Cửu Sơn Hải ở bên ngoài, bọn họ đều đang chú ý, không ai không kiên nhẫn, đây là sáng lập thần thông, cũng không phải là bức vẽ phỏng theo đơn giản, mà cần nhiều thời gian hơn, có lẽ khi thi triển sẽ càng kinh diễm hơn!

- Sau khi ba cửa ải này kết thúc, nhất định có người bỗng nhiên nổi tiếng, dẫn tới chú ý của tất cả tông môn. Bất luận là trong danh sách các tông hay là ngoài danh sách, đều sẽ lập tức được lựa chọn!

- Cũng nhất định có người sẽ xuống dốc không phanh, hoàn toàn đánh mất ưu thế ở các cửa ải trước đó!

- Nhất định phải nhìn xem cẩn thận, lần này nếu có người có thể sáng tạo thần thông phủ xuống 10 tấm bia, ngày sau nhất định là hạng người thiên kiêu!

Bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải còn có một nhóm người, ở trong những khu vực khác nhau, cũng chú ý tới cổ lộ thí luyện, những này người chính là thiên kiêu các tông như Thái Dương Tử. Trong bọn họ có một số người từng đi qua Nam Thiên Tinh, mặc dù Mạnh Hạo chưa từng thấy qua, nhưng bọn họ thì đã sớm nghe nói tới tên của Mạnh Hạo.

Thời khắc này, những thiên kiêu kia cũng đang mang trong lòng tâm tư bất đồng, theo dõi thí luyện.

Bọn họ biết ở trong này, có lẽ sẽ có người là đối thủ trong tông môn của mình ngày sau.

Thời gian từng giờ trôi qua, rất nhanh qua ba ngày. Ba ngày này, Mạnh Hạo đã đi qua 19 chỗ Tiên Khư, mỗi một chỗ hắn đều dừng lại một ít thời gian, rồi thất vọng rời đi... Hắn cảm thấy cả người cũng không tốt lắm.

“Bực mình... Tại sao ta cảm ngộ trong mỗi chỗ Tiên Khư, đều có liên quan với linh thạch...” Mạnh Hạo thở dài một tiếng, đi tới trước một chỗ gương cổ đồng thau to lớn. Ngay lúc nhìn thấy cái gương này, Mạnh Hạo có loại kích động muốn lấy ra một khối linh thạch thả vào trước gương.

Một lát sau, khi Mạnh Hạo rời khỏi cái gương cổ, trên mặt hắn lộ ra ý quyết đoán.

“Nếu ta cảm ngộ tất cả khu vực, đều không tự chủ nghĩ tới linh thạch, sau đó liền nghĩ tới những tờ giấy nợ kia... như vậy ta hãy sáng tạo một thần thông... hoàn toàn khác biệt với người khác!” Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt lóe ra tia sáng lạ. Sau khi thầm hạ quyết tâm, bỗng nhiên toàn thân hắn dường như đều cảm thấy ý niệm trong đầu thông suốt hơn rất nhiều.

Thân thể nhoáng một cái vọt thẳng tới chỗ Tiên Khư tiếp theo.

Thời gian tiếp tục trôi qua, mập mạp nơi đó trong mấy ngày này, qua nhiều lần thức tỉnh. Mỗi lần vừa tỉnh lại, hắn liền lập tức ôm lấy linh chi hung hăng gặm vài miếng... Giờ này linh chi đã bị hắn ăn toàn bộ, mập mạp có chút nóng nảy, dứt khoát cắn cái cộc gỗ một miếng. Ngay cả gỗ kia, đều bị hắn cố nhai nuốt xuống, lúc này mới mang theo mong đợi và thỏa mãn, lại hôn mê tiếp.

Trần Phàm đứng trên núi đá vẻ người yêu của hắn, nét bút trong tay càng lúc càng nhanh, dưới ngòi bút của hắn, bóng hình Sơn Linh dần dần rõ

nét trông rất sống động...

Vương Hữu Tài thủy chung ngồi trước tấm gương cổ đồng thau, cặp mắt một màu đỏ thẫm, thậm chí đã chảy xuống huyết lệ, giọt giọt rơi trên y phục của hắn, thân thể hắn run rẩy, trên mặt nổi lên gân xanh, thần sắc dữ tợn: - Ta còn có thể nhìn thấy!!!

Lý Thi Kỳ đã đến gần Huyết Lan Hoa, yên lặng nhìn, quần áo trên người nàng vốn là màu trắng, nhưng giờ này chẳng biết tại sao, màu sắc từ từ đổi thành màu đỏ, dường như dần dần sắp trở thành cùng một màu sắc như Huyết Lan Hoa.

Lại qua đi ba ngày, khi Mạnh Hạo đi qua chỗ Tiên Khư thứ ba mươi chín, trên cổ lộ Nguyên Anh, có tiếng động “rầm rầm” long trời lở đất, tất cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải chú ý tới cổ lộ, đều nhìn lại với ánh mắt mong đợi.

- Có người thành công rồi!

- Là tiếng vang trên cổ lộ Nguyên Anh, không biết sẽ phủ xuống mấy tấm bia đá!

Trong Tinh Không Điện Đường, lão tổ các tông cũng đều lập tức nhìn lại.

Trên cổ lộ Nguyên Anh, một lão già thời khắc này ngửa mặt lên trời cười to, trong tiếng cười lão phất tay một cái, lập tức bùn đất màu đen bị nhấc lên, ở giữa không trung nhanh chóng ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một pho tượng ba đầu sáu tay... pho tượng mới vừa xuất hiện, lập tức tỏa ra uy áp ngập trời.

- Lão phu cảm ngộ một chỗ đất mai táng, đất mai táng này ẩn chứa linh khí, với linh khí này biến ảo thần niệm của người khi còn sống mai táng nơi này, thành tựu thần thông của lão phu... Một thức thần thông này, lão

phu mệnh danh là... Hàng Linh!

Theo thanh âm lão già truyền ra, từ trong bầu trời “rầm rầm” phủ xuống hai tấm bia đá to lớn, rơi trên mặt đất phát ra hào quang mãnh liệt, hào quang này phá mở vách ngăn thế giới, làm cho mọi người phía ngoài nhìn thấy rõ ràng một màn này.

- Hai tấm bia đá... không ít, người này cũng coi như rất cao rồi!

- Hắn dùng thời gian nhanh nhất, trước đó danh tiếng không hiển hách, giờ này nhất định được chú ý! Đang lúc mọi người bàn tán, cũng có mấy tông môn nhanh chóng xếp lão già này vào danh sách.

Nhưng không đợi tiếng cười của lão già này tiếp tục quanh quẩn, đột nhiên, trên cổ lộ Trảm Linh, trên cổ lộ Vấn Đạo, còn có trên cổ lộ Nguyên Anh... liên tục có 7, 8 người, toàn bộ truyền ra tiếng nổ ầm ầm, cũng đều thành công sáng tạo thần thông của mình.

Tiếng nổ “ầm ầm” vang vọng, từng tấm bia đá phủ xuống, nhưng những người này đều là hai tấm bia đá, không ai có thể sáng tạo ra thần thông phủ xuống ba tấm bia đá.

Từ đó về sau mấy ngày, liên tiếp xuất hiện người thí luyện sáng tạo ra thần thông. Trên ba cổ lộ đều như thế, tấm bia đá ít nhất chỉ là một tấm, tối đa thì xuất hiện bốn tấm, làm chấn động không ít người chú ý.

Cho đến ngày thứ bảy, đột nhiên trên cổ lộ Vấn Đạo, truyền ra tiếng gầm rú còn vượt qua trước đó.

Là lão già có thể biến hóa tuổi kia, thời khắc này hình dáng của lão là trung niên, dường như là thời điểm đỉnh phong nhất trong cuộc đời lão. Lúc này lão lơ lửng giữa không trung, phất tay bấm quyết, lập tức thân thể lão nổi lên một lớp da, không ngờ là lột da, không phải rải rác mà là một tấm da người hoàn chỉnh!

Bộ da người này dường như đang mỉm cười, nhưng vẻ cười này lại vô cùng đáng sợ!

- Ta sáng lập thần thông, Nhất Mệnh Đoạt! Với một thân da lột của ta, có thể đoạt mạng Ngụy Tiên! Lão già đứng ở giữa không trung nhàn nhạt lên tiếng, thiên địa nổ ầm ầm, có tám tấm bia đá ầm ầm phủ xuống.

Tám tấm bia đá này vừa ra, thiên địa biến sắc, mọi người Đệ Cửu Sơn Hải ở bên ngoài toàn bộ tâm thần chấn động.

Ngay cả các lão tổ trong Tinh Không Điện Đường, cũng có không ít người mắt lóe tia sáng lạ.

- Tám tấm bia đá, người này sáng tạo kinh người!

- Mấy của quan trước đó người này đã biểu hiện không tầm thường, giờ này lại sáng tạo thần thông tám tấm bia đá, người này... là một mầm móng đây!

- Ha ha... ba đại Đạo môn có lẽ coi thường người này, bất quá Thất Hải Tông ta chính là cần đệ tử như vậy!

Ngoại giới chấn động, tám tấm bia đá, là xuất hiện người nhiều nhất hiện giờ.

Ngay lúc giới bên ngoài bị tám tấm bia đá này chấn động, đồng thời, có lẽ đã thời điểm giới hạn nhất định, đột nhiên, trên cổ lộ truyền ra tiếng nổ ầm ầm, lại có không ít người thí luyện sáng tạo thần thông thành công... nhưng đáng tiếc không ai có thể đạt tới tám tấm bia đá, tối đa cũng chỉ sáu tấm mà thôi.

Cho đến... trên cổ lộ Nguyên Anh lại vang lên một tiếng nổ ầm vang trời, thanh âm này mới vừa xuất hiện, lập tức thế giới run rẩy, gió mây biến

sắc, khí thế mạnh mẽ, không ngờ vượt qua lão già tám tấm bia đá kia... dẫn tới bên ngoài chú ý mãnh liệt.

Đó là... Mập mạp!!!

Mấy cửa quan trước đó, hắn thủy chung thanh danh không hiển hách, không được ghi vào danh sách các tông. Thời khắc này hắn mở mắt ra, trên mặt có chút mờ mịt, cọc gỗ trước mặt hắn đã bị gặm ăn hơn phân nửa, thoạt nhìn càng rách nát hơn.

Mang theo ánh mắt mờ mịt, mập mạp đứng lên, theo bản năng há to miệng, hút mạnh một cái về hướng bầu trời, một cái hút này không ngờ bầu trời biến hóa, mây mù cấp tốc ngưng tụ, trong nháy mắt ở giữa không trung hóa thành một cái... miệng to lớn!

Thậm chí còn có thể nhìn thấy hàm răng sắc bén trong miệng. Cái miệng to này, hướng về mặt đất cạp mạnh một cái, không ngờ trong nháy mắt bành trướng vô hạn, to lớn đến mấy ngàn trượng, một cạp này làm cho mặt đất nổ ầm ầm, dường như bất kể vật chất gì đều sẽ bị cái miệng to cắn nuốt, bị hàm răng cắn nát.

Một màn này, khiến toàn bộ người bên ngoài đều trợn mắt há hốc mồm.

Đúng lúc này, bầu trời vặn vẹo có 13 tấm bia đá “ầm ầm” phủ xuống, vây quanh bốn phía mập mạp... Lúc này mập mạp mới tỉnh lại.

- 13 tấm bia đá, Mập mạp... này sáng tạo thần thông gì vậy?

- 13 tấm bia đá, gần với Phàm lão năm đó! Mập mạp này trước đây rất là bình thường, không nghĩ tới ngộ tính mạnh như thế!!!

Trong Tinh Không Điện Đường, lão tổ các tông, mỗi người đều mở to mắt, cho dù là ba đại Đạo môn cũng đều kinh hãi. Đúng lúc này, trong điện phủ, lão tổ Cổ Tiên Lăng trong năm đại thánh địa, chợt đứng bật

lên, tốc độ cực nhanh, không đợi mọi người kịp phản ứng, ngay khoảnh khắc liền bước vào hình ảnh phía trước, trong nháy mắt biến mất.

Còn có bốn vị lão tổ cũng rối rít đứng dậy, nhưng tốc độ còn chậm một chút. Lão tổ Cổ Tiên Lăng kia, trong nháy mắt liền xuất hiện trong thế giới của mập mạp.

- Thần thông này của ngươi, tên gọi là gì? Lão tổ mới vừa xuất hiện, vung tay về phía sau một cái, dường như che trời, phong bế đường đi ngăn cản không cho người khác đi vào.

Mập mạp hơi run run:

- Ta cũng không biết, ta chỉ là ăn khúc gỗ phía dưới kia, còn có linh chi trên nó... trong giấc mộng... trong mộng ta rất đói bụng... hàm răng ngứa ngáy, luôn thấy ngứa răng muốn ăn cái gì đó! Mập mạp run rẩy lên tiếng, hắn không biết lão già trước mắt này là từ đâu xuất hiện.

- Tốt tốt tốt... Tâm tính trẻ sơ sinh! Thần thông của ngươi này, từ nay về sau cứ gọi Thôn Thiên là được!

- Ngươi có nguyện ý bái nhập Cổ Tiên Lăng, trở thành đệ tử Cổ Tiên Lăng ta không? Lão già trong mắt lóe sáng, ánh mắt nhìn về phía mập mạp càng xem càng mừng rỡ.

- Nguyện ý, nhưng... nhưng ta còn có đạo lữ ở quê hương, có thể cùng đi chung được không? Mập mạp chớp chớp mắt, thử hỏi dò xét.

- Quả nhiên là người trọng tình trọng nghĩa! Yên tâm đi, đạo lữ của ngươi, có thể cùng đi với ngươi bái nhập Cổ Tiên Lăng ta! Lão già cảm khái lên tiếng, phất tay một cái, trực tiếp bao phủ mập mạp, khoảnh khắc biến mất, một phương thế giới này ầm ầm sụp xuống... Các lão tổ trong Tinh Không Điện Đường vô cùng bất mãn, nhưng cũng không có cách nào...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1204: Trăm hoa nở rộ

- Chết tiệt, chậm một bước, mầm móng tốt như vậy không ngờ bị đoạt đi rồi! Trong Tinh Không Điện Đường, lão tổ các tông khác đều cả giận nói.

Mà ngoại giới, cũng vì mập mạp bị chiêu mộ đi, nhấc lên sóng gió ngập trời.

- Mập mạp này là ai, từ đâu tới, không ngờ hắn được Cổ Tiên Lăng một trong năm đại thánh địa thu làm đệ tử!

- Ta nhớ hắn gọi là Lý Phú Quý, từ nay về sau, cả đời này hắn sẽ biến đổi!

- Có thể sáng tạo thần thông phủ xuống 13 tấm bia đá, Lý Phú Quý này cũng là hạng người thiên kiêu! Cứ chờ xem, có lẽ không cần tới bao lâu, hắn có thể đột phá tu vi, một khi đến Vấn Đạo nhất định sẽ thành tiên!

- Bất quá trong hình ảnh, cọc gỗ phía dưới hắn kia, thế nào lại giống như bị chó gặm vậy? Hay vốn chính là bộ dáng này?

Bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải, tất cả người chú ý đều tâm thần chấn động, có phức tạp, có hâm mộ.

Bàn tán vẫn còn tiếp tục, trên cổ lộ Nguyên Anh một lần nữa truyền ra tiếng sấm. Lần này, là từ Lý Thi Kỳ nơi đó truyền ra. Y phục Lý Thi Kỳ đã hoàn toàn đổi thành màu máu, nàng khoanh chân ngồi bên cạnh Huyết Lan Hoa, dường như bản thân cũng trở thành một bộ phận của Huyết Lan Hoa!

Ngay khoảnh khắc nàng mở mắt ra, đứng dậy, Huyết Lan Hoa kia... lại

khô héo!

Theo khô héo, trên mặt Lý Thi Kỳ dường như tỏa sáng trước nay chưa từng có, tu vi của nàng lại vào giờ khắc này kéo lên, vô hạn đến gần Trảm Linh.

Nàng đầu tiên là mờ mịt, sau đó tỉnh thần lại, bàn tay ngọc bấm quyết chỉ lên hướng bầu trời. Dưới một lóng tay này, bầu trời biến thành màu máu, ở giữa không trung chợt biến ảo thành một đóa Huyết Lan Hoa, rồi nở rộ.

Tiếng sấm vang trời, trong bầu trời màu máu chợt phủ xuống những tấm bia đá, một tấm, hai tấm, ba tấm... 10 tấm, 12 tấm... 13 tấm...

Cuối cùng, khi 14 tấm bia đá từ trên trời giáng xuống đứng sừng sững trên mặt đất, bầu trời run rẩy, mặt đất nổ ầm ầm long trời lở đất, Lý Thi Kỳ đứng ở đó dường như là trọng điểm chú ý của thiên địa.

Bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải, sôi trào.

- Trời ạ! Không ngờ còn kinh người hơn mập mạp, 14 tấm bia đá!!!

- Nàng cảm ngộ chính là Huyết Lan ư? Huyết Lan Giáo lần này nhất định sẽ điên cuồng, không tiếc bất cứ giá nào chiêu thu nàng này!

- Trên cổ lộ Nguyên Anh này, thế nào liên tiếp xuất hiện hai thiên kiêu như thế!!! Hai người bọn họ, trước đó đều là không chút nổi bật, giờ này bỗng nhiên nổi tiếng!

Khi mập mạp xuất hiện, trong Tinh Không Điện Đường, tính cả lão tổ Cổ Tiên Lăng có năm người bay ra, nhưng giờ này lại có bảy người đồng thời bay ra. Trừ ba đại Đạo môn thủy chung không nhúc nhích, lão tổ của Lạc Nguyệt Hồ trong năm đại Thánh địa cũng cất bước đi ra.

Bảy người gần như đồng thời bước chân vào trong hình ảnh, xuất hiện trong thế giới của Lý Thi Kỳ.

- Bé gái, ngươi có nguyện ý bái nhập Lạc Nguyệt Hồ trong năm đại thánh địa không?

- Năm đại Thánh địa rất nhiều thiên kiêu, ngươi đi vào nơi đó nói không chừng sẽ bị mai một... bái vào Đế Tiên Giáo ta, với ngộ tính của ngươi, ngày sau nhất định có thể xưng là một đời Đế hậu của Đế Tiên Giáo ta! Bảy người này lập tức lên tiếng, đều muốn chiêu thu Lý Thi Kỳ làm đệ tử.

Đúng lúc này, một lão già mặc áo bào màu máu trong bảy người, bỗng nhiên lên tiếng:

- Ngươi sáng tạo thần thông từ cảm ngộ Huyết Lan Hoa, chú định có duyên với Huyết Lan Giáo ta. Nếu ngươi gia nhập Huyết Lan Giáo, nhập giáo chính là Thánh nữ! Lão già vừa nói ra, sáu người kia đều giật mình. Tu sĩ trong thí luyện được chiêu thu làm đệ tử, phần lớn cần một ít thời gian để khảo sát thích hợp, mà như lời nói của lão già này, nhập giáo chính là liệt vào Thánh nữ, là không phù hợp lẽ thường... nhưng nghĩ tới cô gái này là cảm ngộ Huyết Lan Hoa, những người khác cũng đều có điều hiểu rõ.

Lý Thi Kỳ trầm mặc một lát, hướng về lão già Huyết Lan Giáo, hạ thấp người cúi đầu: - Vãn bối Lý Thi Kỳ, nguyện bái vào Huyết Lan Giáo!

Cuối cùng Lý Thi Kỳ theo lão tổ Huyết Lan Giáo rời đi, nhưng phàm là tu sĩ hiểu rõ Huyết Lan Giáo, đều biết, nữ nhân Lý Thi Kỳ này từ nay về sau là cá vượt Long Môn!

Thậm chí tương lai của nàng, nếu so với Lý Phú Quý còn tỏa sáng hơn, vì nàng cảm ngộ chính là Huyết Lan Hoa, mà còn thành công sáng tạo thần thông... điều này đối với Huyết Lan Giáo với Huyết Lan Hoa lập

phái mà nói, là cái đích tuyển chọn Thánh nữ tương lai!

Còn Mạnh Hạo, giờ khắc này đã đi qua chỗ Tiên Khư thứ bảy mươi hai, cho dù là đa số mọi người đều bị mập mạp cùng Lý Thi Kỳ nơi đó thu hút chú ý, những cũng còn không ít người theo dõi Mạnh Hạo nơi này, vả lại rất nhiều đều là hạng người tu vi cao thâm, bọn họ nhìn càng lâu dài, càng nhìn thấu triệt, chỉ là bọn họ không có bàn luận.

Khi nhìn thấy Mạnh Hạo cảm ngộ nhiều Tiên Khư như vậy, ai nấy đều thầm kinh hãi. Ngoài ra còn có các lão tổ trong Tinh Không Điện Đường kia, bọn họ cũng đang chú ý, chỉ có điều không ai chủ động mở miệng nói ra chuyện này.

Bởi vì rất hiển nhiên, người cảm ngộ giống như Mạnh Hạo như vậy, các tông môn khác nếu như muốn tranh đoạt, nhất định phải đối mặt với xúc phạm ba đại Đạo môn, dù sao... thí luyện lần này, ba đại Đạo môn mới là chính.

Bọn họ rất rõ ràng, trong số người sáng tạo thần thông, chỉ có hạng người có dã tâm, mới đi con đường cảm ngộ nhiều Tiên Khư như thế. Mà ở phía sau Mạnh Hạo, bất luận là cổ lộ Vấn Đạo hay cổ lộ Trảm Linh, hoặc là cổ lộ Nguyên Anh, cũng có không ít người, đi theo con đường giống như hắn, chỉ là số lượng cảm ngộ so với hắn còn cách biệt rất lớn.

Trong khi mọi người giới bên ngoài bàn tán về Lý Thi Kỳ cùng mập mạp, Vương Hữu Tài vẫn khoanh chân ngồi trước tấm gương cổ đồng thau, hai mắt của hắn đỏ thẫm, máu tươi không ngừng nhỏ giọt, thân thể hắn run rẩy, cả người dường như ngớ ngẩn tại đó.

- Ta còn có thể nhìn thấy, ta có thể nhìn thấy tất cả...

- Tư chất của ta không bằng Đổng Hổ, tu vi của ta không bằng Mạnh Hạo, ta không cam lòng! Trong mắt của Vương Hữu Tài càng ngày càng

nhiều máu tươi, đồng tử dường như sắp vỡ ra.

- Lần này, là cơ hội duy nhất của ta, mấy cửa ải trước không người nào chú ý tới ta, cửa ải này... ta phải nổi lên!

- Ta muốn nhìn thấy toàn bộ... ta muốn nhìn thấy hết thảy vận mạng, cặp mắt của ta này phải nhìn thấy bầu trời sau lưng, phải nhìn thấy cửu u dưới mặt đất! Hai mắt của hắn máu tươi không ngừng nhỏ giọt, đồng tử trong mắt hắn đã xuất hiện nứt vỡ.

Cho đến sau mười hô hấp... khi một tiếng nổ ầm kinh người, truyền ra từ trong thế giới Vương Hữu Tài, đồng thời truyền ra tiếng lẩm bẩm của Vương Hữu Tài: - Ta thấy rồi... Ngay lúc hắn nói ra câu nói này, hai mắt của hắn chợt vỡ vụn, trước mắt tối đen, từ nay về sau trở thành đêm tối vĩnh hằng, mà ngay khoảnh khắc vỡ nát, hắn nhắm nghiền hai mắt.

Chỉ là lần này vỡ nát, trong thế giới của hắn lại toàn bộ chấn động, trong tiếng “rắc rắc” quanh quẩn thiên địa nổ ầm ầm, thế giới này... lại sụp đổ!

Theo sụp đổ, theo hắn đứng lên, trên bầu trời sụp đổ tấm bia đá “ầm ầm” phủ xuống. Thời khắc này từng tấm bia đá phủ xuống, làm cho mọi người bên ngoài đều dời ánh mắt nhìn về phía Vương Hữu Tài.

Bọn họ nhìn thấy thế giới sụp đổ, nhìn thấy tấm bia đá phủ xuống... Gần như tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh.

Một tấm, năm tấm, 10 tấm, 13 tấm, 15 tấm...

Tròn 16 tấm bia đá ầm ầm rơi xuống, vây quanh bốn phía Vương Hữu Tài, mà Vương Hữu Tài thì từ từ nhắm hai mắt, yên lặng đứng ở nơi đó.

- Từ nay về sau, ta vĩnh viễn nhắm mắt, mà nếu mở ra, thiên địa biến sắc!

- Thần thông của ta tên gọi... Hắc Dạ!

Khi thanh âm Vương Hữu Tài truyền ra, Đệ Cửu Sơn Hải đều khiếp sợ.

- 16 tấm bia đá... không ngờ là 16 tấm bia đá!

- Đây là nghịch thiên mà! Từ xưa đến nay, có thể vượt qua hắn, chỉ có Phàm lão tiền bối, vị ghi chép trong điển tịch của Cửu Hải Thần Giới kia!!!

- Sợ là ba đại Đạo môn, đều sẽ động tâm!

Trong Tinh Không Điện Đường, lão tổ các tông, có không ít người hít sâu một hơi, nhìn về phía Vương Hữu Tài. Cho dù là bọn họ, cũng đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Vì thành tựu thần thông, tự hủy cặp mắt! Sáng tạo thuật pháp như thế, mắt của hắn đã mù, nhưng với chiến lực của hắn, dù chỉ là Nguyên Anh cũng có thể chém chết Trảm Linh. Thậm chí là Vấn Đạo, nếu hắn mở mắt ra cũng đều khiếp sợ!

- Thật là người ngoan độc, tính tình thật cố chấp!

Trong lúc mọi người bàn tán, có mười người đứng dậy, với tốc độ cực nhanh định bước vào trong hình ảnh, nhưng lúc này lão tổ của Lạc Nguyệt Hồ trong năm đại thánh địa là tốc độ nhanh nhất, nhưng lão không có bước chân vào hình ảnh, mà hướng về phía mọi người ôm quyền: - Chư vị đạo hữu, người này thích hợp với đạo pháp của Lạc Nguyệt Hồ ta. Phía sau Lạc Nguyệt, đều không phải chỉ có ngày dài sáng tỏ, mà còn có đêm tối vô tận... Người này... còn xin chư vị đạo hữu không nên tranh đoạt cùng Lạc Nguyệt Hồ ta!

- Đạo trưởng ba đại Đạo môn, có thể hay không cho Lạc Nguyệt Hồ ta chút mặt mũi! Chuyện này, ngày sau Lạc Nguyệt Hồ ta nhất định báo

đáp! Lão già ôm quyền nói vô cùng nghiêm túc, cúi đầu thật sâu, khiến cho mấy người khác đều dừng bước lại, từng người xoay chuyển tròng mắt, nhưng không người nào lên tiếng, mà đều dời ánh mắt nhìn về phía ba lão tổ của ba đại Đạo môn.

- Lão phu không có ý kiến! Lão tổ Cửu Hải Thần Giới trong ba đại Đạo môn, hơi suy nghĩ một chút, gật gật đầu.

- Người có duyên với Tiên Cổ Đạo Tràng có ở đây, nhưng thí luyện lần này hắn sẽ không bái nhập. Lúc trước sở dĩ lão phu đồng ý thí luyện lần này, chỉ là để nhìn xem hắn mà thôi, người ngươi chọn nếu không phải hắn, lão phu sẽ không ngăn cản! Ngồi chính giữa ba đại Đạo môn, là một lão già tiên phong đạo cốt, một thân áo bào trắng, thần sắc bình thản, toàn thân lượn lờ tiên khí, thời khắc này nhàn nhạt lên tiếng.

Lão già của Thái Hành Kiếm Tông bên cạnh mỉm cười, nụ cười có chút lạnh như băng, dường như trong nụ cười này cũng có kiếm khí bén nhọn:
- Người này cũng là người lão phu nhìn kỹ, bất quá... Hả? Lão già Thái Hành Kiếm Tông đang chậm rãi lên tiếng, bỗng nhiên ánh mắt chợt sáng lên, bên cạnh hai lão tổ Cửu Hải Thần Giới và Tiên Cổ Đạo Tràng, cũng đều đổi sắc, đồng loạt nhìn về phía hình ảnh trong cổ lộ.

- 91!

- Hắn rốt cục cảm ngộ đến chỗ 91!

Trong cổ lộ Vấn Đạo, Mạnh Hạo đứng trên một tháp cao, cặp mắt từ từ mở ra, trong mắt có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh thì tỉnh táo lại, không có dừng lại đi tới chỗ tiếp theo.

Thần thức của hắn toàn lực tản ra, tìm khắp nơi trong Tiên Khư, cho đến chỗ thứ 92, chỗ thứ 93...

Thời gian trôi qua, trên cổ lộ liên tục có người sáng tạo thần thông,

nhưng không có ai kinh diễm hơn. Trần Phàm cũng sáng tạo thành công, nhưng chỉ phủ xuống tám tấm bia đá.

Nếu đổi là thời điểm khác, nhất định đã rất kinh diễm, nhưng giờ này lại không nổi bật lắm.

Từ từ, tất cả mọi người bắt đầu chú ý tới những người thí luyện chưa sáng tạo thần thông, nhưng cảm ngộ số lượng Tiên Khư, lại đang không ngừng tăng lên... Bọn họ biết, những này người không cảm ngộ thì thôi, một khi cảm ngộ rất có khả năng sẽ là nghịch thiên!

Mà Mạnh Hạo nơi đó, một lần nữa được mọi người chú ý, bởi vì hắn cảm ngộ số lượng Tiên Khư đã vượt qua Phàm lão trước kia!

- 96 chỗ!!!

- Nhìn dáng vẻ của hắn, chẳng lẽ là muốn cảm ngộ toàn bộ 99 chỗ hay sao? Từ xưa đến nay, người cảm ngộ vượt qua 90 chỗ Tiên Khư, không tới 100 người, nhưng trong 100 người này, chỉ có một mình Phàm lão tiền bối là sáng tạo thần thông, xuất hiện 19 tấm bia đá!

- Những người khác đều không bằng Phàm lão, không biết Phương Mộc này... sáng tạo thần thông, sẽ có bao nhiêu tấm bia đá?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1205: Chín cây cầu

- Hoặc là sẽ vượt qua Vương Hữu Tài trước đó, hoặc là sẽ chẳng có gì kinh diễm!

- Nhưng dù như thế nào thì có thể cảm ngộ Tiên Khư trên 99 chỗ trở lên, từ xưa đến nay, cũng chỉ khoảng trăm người!

- Nhưng có thể nhìn ra được, thần thức của Phương Mộc này cực kỳ kinh khủng, ý chí cũng cường hãn như thế, thần thông được tạo ra sau cùng chính là khảo nghiệm cho ngộ tính của hắn. Mọi người Đệ Cửu Sơn Hải ở ngoại giới, đều tập trung nhìn vào hắn, bàn tán với nhau.

Trong Tinh Không Điện Đường, lão tổ các tông cũng đều không chớp mắt, nhìn vào khu vực đại diện cho Mạnh Hạo trong hình ảnh, lúc này ở đây điểm sáng rất nhiều, chi chít chằng chịt.

Trong ánh nhìn chú mục của gần vạn người, Mạnh Hạo tại trong thế giới thuộc về hắn, đứng trên vách đá bờ vực, mở mắt, thần sắc thoáng mờ mịt, cất bước đi về đằng xa.

Đó là một tấm vách ngăn, có hài cốt của miếu thờ cổ xưa, đây là Tiên Khư ở chỗ 97, khi Mạnh Hạo tới nơi đây để cảm ngộ, trong hình ảnh thuộc về hắn, có nhiều hơn một điểm sáng, mọi người ở ngoại giới, lại ồ lên lần nữa.

- Đã là Tiển Khư ở chỗ 97 rồi, Phương Mộc này đã nghịch thiên rồi.

- Thật mong chờ xem hắn liệu có thể sáng tạo ra thần thông nghịch thiên hơn nữa không!

- Ta thấy chưa chắc, người có cảm ngộ Tiên Khư trên 90 chỗ như hắn,

chỉ có mỗi mình Phàm lão là tuyệt luân!

Cùng lúc đó, trên ba cổ lộ này, những người thí luyện có lựa chọn giống như Mạnh Hạo cũng đều đang tiến về phía trước. Trong đó tối đa chỉ có một người đã tới chỗ thứ 83.

Người này chính là thanh niên đeo mặt nạ kia, có thể nói, nếu như không có Mạnh Hạo tham gia cuộc thí luyện lần này, hắn tại nơi này, trong mấy cửa ải trước, nhất định sẽ khiến vạn người chú mục, trở thành đệ nhất nhân.

Sự xuất hiện của Mạnh Hạo, khiến hắn tại nơi này trở nên ảm đạm không ít.

Hắn hiện tại, không biết việc ở ngoại giới, thần sắc lộ ra sự cố chấp, cắn răng kiên chì, đi tới Tiên Khư chỗ thứ 83, tìm kiếm chỗ tiếp theo.

Thời gian trôi qua, càng là về sau, tiến triển của mọi người càng chậm chạp, thời gian mấy ngày, Mạnh Hạo mới tỉnh lại từ trong Tiên Khư chỗ thứ 97. Khoanh chân xếp bằng ngồi trầm mặc tại đó thật lâu, Mạnh Hạo chậm rãi đứng dậy, đi tới trước cái hố sâu.

Trong hố sâu có nhiều điểm sáng, giống như năm tháng nào đó trước kia, khi lưu tinh rơi xuống, ương ngạnh nện xuống tạo ra.

Mà nơi này, cũng không phải ai cũng có thể tìm thấy, cho dù là tìm thấy, cũng rất khó để chống cự với uy áp, duy chỉ có Mạnh Hạo, với thần thức cường hãn của mình, cùng ý chí kinh người, từng bước từng bước, đi tới đáy của hố sâu, khoanh chân ngồi ở nơi đó.

- 98 chỗ! Mọi người ở ngoại giới, toàn bộ rung động, tất cả lão tổ trong Tinh Không Điện Đường, ánh mắt không ngừng sáng lên.

- Thêm một chỗ nữa, chính là 99, hắn liền có thể hoàn thiện rồi!!

- Từ xưa đến nay, chưa từng có ai ở trong Linh Cảnh, tại Vấn Đạo cổ lộ, cảm ngộ được toàn bộ Tiên Khư!

- Phương Mộc này rốt cuộc là ai, đến từ nơi nào, nếu hắn thực sự có thể làm được, từ nay về sau sẽ danh chấn Cửu Sơn! Trong tiếng vù vù từ ngoại giới, trong Tinh Không Điện Đường, lại là một hoàn toàn yên tĩnh.

Lão tổ đến từ các tông đều đang chăm chú nhìn, không ai nói chuyện.

Còn về phần những người thí luyện khác, thời khắc này đã sớm chẳng còn ai quan tâm để ý. Cho dù là thanh niên đeo mặt nạ kia, lúc này đã đi tới Tiên Khư chỗ thứ 88, là đệ nhất nhân dưới Mạnh Hạo.

Lại năm ngày nưa trôi qua!

Mạnh Hạo chậm rãi mở mắt, trong thần sắc có chút mệt mỏi. Mờ mịt, lần này, hắn xém chút không tỉnh lại được, trong hố sâu, có không ít đá vụn, mỗi một khối đều tản mát ra khí tức khác nhau, dung nhập cùng một chỗ, như hình thành một cái lốc xoáy cổ xưa, làm ảnh hưởng tới tâm thần.

Hắn như đã chứng kiến một đạo pháp phát sinh ở thời đại viễn cổ, có người trong khi phất tay, một tinh tú đang vận chuyển trong tinh không bị áp súc thành một khối vẫn thạch, bắn thẳng xuống mặt đất.

Sự va chạm khiến trời long đất lở, bầu trời gần như bị xé rách, mang theo cả thần thức của Mạnh Hạo, cũng tại thời khắc đó, như vỡ vụn thành từng mảnh, nếu không phải hắn dựa vào ý chí cường hãn, ương ngạnh kiên trì, một mực tìm kiếm thì hắn khó mà thức tỉnh.

- Càng ngày càng khó… Ta đã cảm ngộ được Tiên Khư ở 98 chỗ rồi, theo như lời Lăng Vân Tử nói thì ở đây có tất cả 99 Tiên Khư tàn khuyết, ngoài ra còn có một Tiên Các gần như hoàn chỉnh!

- Nhưng ta phóng ra thần thức tìm khắp tất cả mọi nơi, có thể tìm ra Tiên Khư sau cùng, nhưng lại không tìm thấy Tiên Các.

- Tiên Khư sau cùng cho dù là với thần thức của ta, thì cũng chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được vị trí mà thôi, tìm không được vị trí cụ thể, nhưng mơ hồ có một loại dự cảm, nơi đó… rất nguy hiểm! Mạnh Hạo trầm mặc, chậm rãi đứng lên, đi ra khỏi hố sâu, đứng ở mép hố, lâm vào trầm tư.

Hắn đang đắn đo, nên tiếp tục hay ở lại đây sáng tạo thần thông, về thần thông, trong đầu hắn đã có một vài ý tưởng.

Một lát sau, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra sự quyết đoán, hắn không phải loại người thấy khó là lui, ngược lại càng nguy hiểm, hắn càng cố chấp. Nếu không phải vậy, hắn cũng không thể nào từ gã thư sinh năm đó, một đường đi tới bát thành Chân Tiên như hiện tại!

- Thần thông sáng tạo càng mạnh, tấm bia đá phủ xuống càng nhiều, ta cần bia đá! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, không còn đắn đo nữa, nhoáng cái liền vội vã tiến về phía Tiên Khư chỗ thứ 99 mà thần thức hắn cảm nhận được.

Tuy rằng không biết vị trí cụ thể, nhưng Mạnh Hạo có lòng tin có thể tìm thấy nó, chỉ có điều sẽ hao phí một chút thời gian thôi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày…

Trong Tinh Không Điện Đường hoàn toàn yên tĩnh, lão tổ của các tông đều đang trầm mặc.

- Hắn có thể tìm thấy Tiên Khư ở chỗ thứ 99 không? Nói ra thì lão phu cũng rất hiếu kỳ, Tiên Khư ở chỗ thứ 99 cùng thông với ba cổ lộ kia, rốt cuộc là như thế nào!

- Đạo hữu của ba đại Đạo Môn, liệu có thể giải đáp mối nghi hoặc giúp chăng? Trong Điện Đường, thanh âm già nua truyền ra, người nói chuyện, là lão giả Côn Lôn Đạo, từ đầu tới cuối đều không chiêu mộ bất kỳ ai.

Nếu như là tông môn khác hỏi ý, ba đại Đạo Môn sẽ không thèm để ý tới, nhưng Côn Lôn Đạo thì không giống như vậy, tam lão của ba đại Đạo Môn sau khi nhìn nhau, lão giả của Cửu Hải Thần Giới, thản nhiên lên tiếng.

- Từ trong truyền thuyết, trong trận chiến đó, ba vị đại nhân chí tôn liên hiệp tất cả tôn giả Tiên Cổ, rút lấy tiên khí trên thế giới, tế vô tận sinh linh, phá nát…hai bờ nền móng đạp thiên.

Lời lão vừa nói ra, trong Tinh Không Điện Đường, lão giả các tông ai nấy đều hít vào một hơi, thần sắc đều lộ ra vẻ hoảng sợ, có vài người còn trực tiếp đứng dậy.

- Gì cơ!

- Là Bỉ Ngạn Chi Cơ trong truyền thuyết!!

Lão giả Côn Lôn Đạo kia, cặp mắt bỗng nhiên co rút, không nói gì thêm, trong nội tâm “ầm ầm” chấn động.

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo vẫn đang tìm kiếm, trong ba cổ lộ, liên tục có người sáng tạo ra thần thông, cũng liên tục có người thất bại, lựa chọn từ bỏ.

Cho tới bảy ngày sau, trên ba cổ lộ, chỉ còn lại bảy người!

Bảy người này, lúc này đều nhận được sự quan tâm trước nay chưa từng có, tất cả mọi người đều đang nhìn bọn họ, trong đó trên Nguyên Anh cổ lộ có một người, Trảm Linh có hai Người, bốn người khác, đều ở trên

Vấn Đạo cổ lộ.

Một trong số đó là thanh niên đeo mặt nạ.

- Lần thử luyện này liệu có ai có thể vượt quá 16 tấm bia đa được hay không, thì phải xem bảy người này rồi!

- Chỗ 99, đó gọi là Ly Viêm, tu sĩ mang mặt nạ, hắn cũng cảm ngộ được Tiên Khư chỗ thứ 90!!.

- Giỏi thật, hắn là người thứ hai ở trong cuộc thí luyện lần này đạt được Tiên Khư thứ 90!!

Ở ngoại giới có người kinh hô, rất nhanh liền có không ít người chú ý tới chỗ thanh niên đeo mặt nạ, lão tổ các tông trong Tinh Không Điện Đường cũng dời ánh mắt từ chỗ Mạnh Hạo một lát để chuyển qua nhìn khu vực thanh niên đep mặt nạ đang ở.

Vào thời khắc này, Mạnh Hạo ở trong thiên địa, dựa theo tri âm của thần thức, không ngừng tìm kiếm Tiên Khư thứ 99. Khu vực này, hắn đã tìm kiếm suốt cả bảy ngày, hắn có thể kết luận, nơi thần thức cảm ứng được, hắn đều đã tìm khắp, nhưng lại không có phát hiện gì.

- Rốt cuộc… là ở đâu? Mạnh Hạo dừng bước, nhíu mày, nhìn xung quanh, trầm mặc, dứt khoát nhắm hai mắt, phát ra thần thức một lần nữa. Trong mơ hồ, hắn cảm nhận được vị trí thứ 99 đang ở phía trước, nhưng khi hai mắt mở ra, cái gì cũng không thấy.

Mạnh Hạo trầm ngâm, nhắm mắt lại lần nữa, không mở ra, thân thể bỗng nhiên đi về phía trước, cứ đi với trạng thái như vậy khoảng mọt canh giờ, bông nhiên thân thể Mạnh Hạo chấn động.

Hắn không có mở mắt, nhưng trong thần thức, hắn nhìn thấy trước mặt, bỗng nhiên xuất hiện một hình ảnh kinh người.

Nơi đó… có chín cây cầu!

Chín cây cầu kinh thiên động địa, như ngự trị bầu trời, chí cao vô thượng. Chín cây cầu này, ở trong hư không, một cây lại cao hơn một cây, như hóa thành bậc thang, nối thẳng lên tận bầu trời.

Trong lúc mơ hồ, hắn có một thứ cảm giác mãnh liệt, nếu như có người bước qua chín cây cầu này, đi tới tận cung, vậy thì người đó, nhất định là thiên địa chí cường.

Khi thân thể Mạnh Hạo chấn động, hắn cảm nhận được uy áp không cách nào hình dung, uy áp này có thể dễ dàng hủy hoại hắn, cũng may không có ảnh hưởng tới hắn ở chỗ này, mà chỉ là vây quanh trên chiếc cầu kia.

Nhưng cho dù là như thế, Mạnh Hạo cũng đã phun ra một ngụm máu tươi, thân thể "bạch bạch bạch" lui về sau mấy bước, chín chiếc cầu không trọn vẹn, nếu như hoàn chỉnh, vậy chỉ e bản thân dù nhìn một cái, cũng sẽ lập tức thần hình câu diệt.

- Đây là cầu gì vậy? Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn không dám mở mắt, khi thần thức đang cẩn thận quan sát, hắn mơ hồ nhìn thấy được hư ảo.

Trong hư ảo, hắn trông thấy từng màn từng cảnh đã từng xuất hiện, đã phát sinh trong những năm tháng xa xôi. Hắn trông thấy một thân ảnh tựa như vầng mặt trời, ý định đặt chân lên chiếc cầu này, nhưng chỉ mới là cây cầu đầu tiên đã khiến người đó gần như sụp đổ.

Cho đến khi hắn nhìn thấy một thân ảnh tóc trắng, mang theo vẻ lạnh lùng vô tận, bước lên trên cầu, từng bước từng bước, từng cây từng cây…

Càng đi càng cao, càng ngày càng mạnh, cho tới sau cùng, thiên địa thất

sắc, chín cây cầu đều đang run rẩy, như không cách nào chống đỡ được bước chân của người này.

Khi thân ảnh đó đi tới cây cầu cuối cùng, hắn đứng ở đó, xoay người lại, Mạnh Hạo nhìn thấy rõ mắt của người đó, chỉ là trong khoảnh khắc nhìn thấy, trong đầu óc hắn liền nổ "ầm ầm".

Máu tươi phun ra, Mạnh Hạo lại lùi về sau một lần nữa, khi hắn ngẩng đầu lên, hắn không chần chừ mở mắt.

Hai mắt mở ra, chín cây cầu biến mất. Trước mắt hắn trống không, cái gì cũng không có.

- Nơi đây, chính là Tiên Khu chỗ thứ 99!! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, cặp mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, sau khi lau đi vết máu ở khóe miệng, khoanh chân ngồi xuống, tu vi vận chuyển liệu thương.

Cũng chính vào lúc này, Vấn Đạo cổ lộ, tại khu vực của hắn, khi nhìn từ ngoại giới, đã xuất hiện 99 điểm sáng!

99 chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1206: Đầu mối của bí ẩn

- Hắn tìm được rồi! Trong Tiên Cổ Điện Đường, lão giả ba đại Đạo Môn, toàn bộ cặp mắt đều lộ ra ánh sáng, nhất là lão giả của Tiên Cổ Đạo Tràng, thần sắc càng trở nên rạng ngời trước nay chưa từng có.

- Hắn là người đầu tiên từ xưa tới nay, trong cổ lộ thí luyện, với tu vi Linh Cảnh, tìm được Bỉ Ngạn Thiên Cơ.

- Nhưng chỉ có thể nhìn từ xa, không thể lại gần, với thần thức và ý chí của người này, chắc hẳn có phán đoán của bản thân, sẽ không lỗ mãng lại gần.

- Chỉ còn xem tạo hóa của hắn, ba ải thế giới sáu bảy tám này, thời gian trôi qua nhìn thì như giống với ngoại giới, nhưng trên thực tế, ở đó cảm ngộ một ngày, tương đương với cảm ngộ mười năm ở ngoại giới. Trong Điện Đương, thanh âm lẩm bẩm.

Đệ Cửu Sơn Hải ngoại giới, mọi người đều rì rào.

Họ thấy chỗ Mạnh Hạo xuất hiện 99 điểm sáng, hiểu rõ nó đại biểu cho điều gì, tiếng trầm trồ vang lên ở khắp mọi nơi. Cái tên Phương Mộc, đã in sâu trong tâm thần của tất cả mọi người.

Trong khi mọi người đang rung động thì Mạnh Hạo bỗng nhiên mở mắt, hắn hô hấp dồn dập, cắn răng nhắm mắt lại một lần nữa. Thần thức bỗng nhiên tản ra quan sát từ xa chín cây cầu kinh thiên động địa kia.

Những chiếc cầu này nhìn tưởng chừng như hoàn chỉnh, nhưng Mạnh Hạo hiểu, nếu chúng hoàn chỉnh, bản thân chỉ nhìn một cái cũng sẽ mất mạng. Mà hiện tại cho dù có giữ chút khoảng cách, nhìn từ đằng xa, lại chỉ bị thương, điều này chứng tỏ, chín cây cầu này, e là đã bị tàn phá tới

cực điểm, nếu không thì, với tu vi của hắn, chỉ cần để thần thức chạm phải đều sẽ bị thần hình câu diệt.

- Chín cây cầu nghịch thiên bực này, vậy mà lại bị hủy diệt… Đây nào phải cầu gì, rõ ràng là vật chí cao vô thượng, có thể khiến tu sĩ, tu vi tăng vọt, thậm chí đột phá một cái cảnh giới cường hãn!

- Không ngờ ở đây, lại có thể nhìn thấy vật này tồn tại, điều này đối với ta mà nói, là tạo hóa lớn lao! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, trong lòng bỗng kích động.

- Không có ai quy định, tại đây chỉ có thể sáng tạo ra một cái thần thông… vậy thì liệu có khả năng, có thể sáng tạo ra hai cái không? Mạnh Hạo trong lòng ban đầu đã có hình dung về thần thông, nhưng hiện tại sau khi nhìn thấy chín cây cầu này, trong đầu hắn lại có nhiều thêm một cái cảm ngộ, có thể hóa thành thần thông, hơn nữa hai cái thần thông này, hắn cái nào cũng không muốn từ bỏ.

Thần thông thứ nhất, là biến hóa ra từ tính cách của hắn, mà thần thông thứ hai, lại là khát vọng Mạnh Hạo mong muốn có được.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, không tiếp tục suy tư, thần thức ngưng tụ nhìn chín chiếc cầu, chống đỡ uy áp, muốn ghi nhớ thật kỹ chín cây cầu này trong lòng, cũng muốn thử tiến lại gần một chút, tìm kiếm tạo hóa từ trong uy áp này.

Thời gian trôi qua từng chút một, mười ngày sau, bảy người trên ba cổ lộ, đã có ba người không cách nào cảm ngộ được Tiên Khư, lựa chọn sáng tạo thần thông, trong ba người, người tìm được nhiều nhất là 76 chỗ Tiên Khư.

Thần thông của ba người, đều rất mạnh, nhiều nhất là phủ xuống mười một tấm bia đá, hấp dẫn một số sự quan tâm.

Lại qua mười ngày, trong bốn người còn lại, lại có hai người không thể nào kiên trì tiếp, lựa chọn sáng tạo thân thể, thanh niên khống chế Hung Văn kia chính là một trong số đó, hắn tìm được 89 chỗ Tiên Khư, tiếc nuối dừng lại, sáng tạo ra thần thông phủ xuống mười ba tấm bia đá, chấn động không ít người.

Lúc này, trên ba cổ lộ, chỉ còn lại hai người, một là Mạnh Hạo, một là Ly Viêm đeo mặt nạ!

Ly Viêm đã tìm được Tiên Khư 93 chỗ, trở thành người thứ hai vượt qua Phàm lão trong lần thí luyện này.

Hắn và Mạnh Hạo đều bị Đệ Cửu Sơn Hải chăm chú quan sát.

Lại ba ngày trôi qua, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, trước mắt có chút mơ hồ, trong hơn hai mươi ngày này, hắn bị thương vô số lần, lại vô số lần cưỡng ép cảm ngộ, muốn lưu giữ chín cây cầu kia tận đáy lòng.

Tuy rằng gian khổ, nhưng hắn với ý chí cường hãn, ương ngạnh dùi mài từng chút từng chút một, cũng không phải tham lam dã tâm muốn ghi nhớ toàn bộ chín cây cầu, mà chỉ là nhìn cây đầu tiên.

Cuối cùng tại ngày thứ hai mươi bảy, dưới hoàn cảnh đặc thù, có thể so với hơn hai trăm năm cảm ngộ, mới khiến trong đầu Mạnh Hạo nổ ‘oanh’ một tiếng, hai mắt sáng lên, trong lòng hắn, cây cầu đầu tiên bỗng nhiên huyễn hóa ra.

Gần như trong khoảnh khắc cây cầu này huyễn hóa ra, Mạnh Hạo cuối cùng tại nơi sâu thẳm trong lòng cảm nhận được mức độ tàn phá của cây cầu đầu tiên, hơn chín thành chín đều đã biến mất, cây cầu đầu tiên thực sự, trên thực tế… chỉ là một hòn đá nhỏ bằng một bàn tay!

Nhưng chỉ vỏn vẹn một hòn đá, liền khiến Mạnh Hạo nhìn một cái, cũng phun ra máu tươi, nếu như lại gần, hắn sẽ hình thần câu diệt, mà cảm

ngộ, trông thì hơn hai mươi ngày, trên thực tế nếu ở ngoại giới, lại cần hơn hai trăm năm.

Dường như ngay tại lúc nhìn ra được thực hư và phác họa ra cây cầu thứ nhất ở trong lòng, trước mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên xuất hiện một hình ảnh.

Trong hình ảnh, chín mặt trời khổng lồ, kéo theo một pho tượng kinh người, mang vô số tu sĩ, không nhìn được tới tận cùng, hợp thành đại quân, oanh kích hư không. Sau khi xé ra một chỗ hổng, liền giết vào trong.

Mà ở đằng sau pho tượng kinh người kia, bỗng nhiên có chín cây cầu, rung động bầu trời, ánh sáng vô tận, bảo phủ tất cả khu vực.

Một màn này, khiến Mạnh Hạo tâm thần chấn động, việc này với từng màn từng cảnh hắn nhìn thấy trong hư ảo tại Tiên Cổ Đạo Tràng, xuất hiện trùng lặp.

Nháy mắt tiếp theo, hình ảnh thay đổi, thứ xuất hiện trước mắt Mạnh Hạo là một màn chiến tranh kinh thiên động địa, vô số sinh linh chém giết, tinh tú sụp đổ, tinh không vỡ vụn, mỗi một hơi thỏe đều có vô số sinh mạng rơi xuống.

Mà chín cây cầu kia, dưới sự trấn áp, khiến cho bầu trời bắt đầu sụp xuống, ngày sau đó, Mạnh Hạo nhìn thấy ba thân ảnh cao lớn, xuất hiện trên bầu trời, ba người hợp sức, bầu trời biến mất, thế giới tối đen, dường như rút đi toàn bộ khí tức, ngưng tụ thành chín tòa núi, ầm ầm trấn áo chín cây cầu.

Cầu, sụp đổ!

Tới đây, hình ảnh liền biến mất. Mạnh Hạo cũng không kịp nhìn kỹ, tất cả đều đã biến mất rồi. Hắn ngẩn ra một chút, rồi mở mắt ra, trong thần

sắc có sự mở mịt, cũng có khiếp sợ.

- Chín tòa núi đó…

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn cảm thấy bản thân dường như đã phát hiện ra một bí ẩn cực lớn mà chỉ có một số ít người nào đó biết được.

- Thế giới ta đang ở, tại sao chỉ có chín tòa núi, chín vùng biển, tại sao mỗi một tòa núi chỉ có bốn tinh tú!

- Trước đó, ta chưa từng suy nghĩ sâu xa về việc này, tại sao Nam Thiên Tinh lại đặc thù như thế, tại sao dị nhân kia lại muốn để phụ thân đi trấn thủ!

- Còn có trên Nam Thiên Tinh, dưới Thượng Cổ Đạo Hồ ta đã từng đi qua, tồn tại trấn áp phong ấn kia, đã từng nói… Tiên nhân, ngọn nguồn của tất cả hỗn loạn.

- Câu nói này, lại có ý nghĩa gì đây! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập chưa từng thấy, thân thể hắn run rẩy, trong đầu có một ý niệm, nhưng lại không dám tin vào.

Khi Mạnh Hạo rung động, chín cây cầu trước mặt hắn, đã biến mất, lần này là biến mất thực sự, cho dù Mạnh Hạo dùng thần thức để tìm kiếm, cũng không tìm được.

Trầm mặc hồi lâu, Mạnh Hạo khẽ thở dài, những chuyện này quá xa vời, Mạnh Hạo hiểu với tu vi của bản thân, còn không đủ để chạm vào những bí ẩn này.

- Rồi sẽ có một ngày, ta phải tìm hiểu tất cả! Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra sự kiên định, sau khi hít sâu một hơi, hắn phóng thần thức, cầu nếu như đã không tìm thấy được, hắn sẽ đi tìm Tiên Các gần như hoàn chỉnh như trong lời nói của Lăng Vân Tử kia.

Mấy ngày sau, Mạnh Hạo không có chút thu hoạch gì, dùng tất cả biện pháp, cho dù là nhắm mắt cũng không cách nào phát giác. Cho đến khi hắn xác định mình tìm không được Tiên Các, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống nơi vốn là chín cây cầu, bắt đầu sáng tạo!

Cả người hắn như bước vào không minh.

Trong đầu có rất nhiều ý niệm và suy nghĩ, có từng hình ảnh lướt qua, có 99 cảm ngộ dung hợp, mơ hồ trong đầu có một cỗ ý thức như muốn xông ra, sáng tạo ra một thần thông thuộc về hắn.

Trong khi hắn dung hợp tất cả cảm ngộ để sáng tạo thần thông thì trên cổ lộ này, Ly Viêm dừng bước tại Tiên Khư chỗ thứ 95, chỗ thứ 96 hắn không tìm thấy.

Chỉ có thể tiếc nuối dừng lại, bắt đầu sáng tạo.

Thời khắc này, bất luận là mọi người Đệ Cửu Sơn Hải hay là lão giả của Tinh Không Điện Đường, tất cả đều đang chờ đợi, chờ đợi thần thông của hai người Mạnh Hạo và Ly Viêm.

Trong Tinh Không Điện Đường, không có ai chú ý đến, tam lão của ba đại Đạo Môn, cho dù đang ngóng nhìn hình ảnh trong lốc xoáy, nhưng sâu thẳm trong đáy mắt lại kèm theo sự than thở.

Ý than thở này, ẩn chứa rất sâu, như có chút thất vọng, nhưng lại có chút bất ngờ, người ngoài nhìn không ra.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, mọi người Đệ Cửu Sơn Hải tại ngoại giới, ngày càng mong đợi.

- Phương Mộc và Ly Viêm, rốt cuộc thần thông của ai sáng tạo ra phủ xuống nhiều tấm bia đá nhất đây!

- Ta đoán là Phương Mộc, hắn dù sao cũng đã cảm ngộ 99 chỗ Tiên Khư, xưa nay chưa từng có!

- Điều này chưa chắc, chỉ có thể nói Phương Mộc nắm giữ chút tiên cơ, nhưng sáng tạo sau cùng, ta đánh giá cao Ly Viêm!

- Nếu thần thông hai người họ sáng tạo ra đều không vượt quá 16 tấm, vậy thì Vương Hữu Tài mới là đệ nhất nhân của ải sáu bảy tám chuyến này!

Lại hai ngày nữa trôi qua, bỗng nhiên, thanh niên đeo mặt nạ, thế giới Ly Viêm đang ở, bỗng nhiên ở xung quanh chỗ hắn khoanh chân xếp bằng, trực tiếp bạo phát ra hỏa diễm.

Ngọn lửa này đen như mực, chớp mắt đốt cháy bầu trời, khi hai mắt hắn chậm rãi mở ra, ngay cả đồng tử cũng tràn ngập lửa!

Tám phương biển lửa ngập trời, bao chùm mặt đất, thiêu đốt bầu trời, thế giới này không ngờ ở trong biển lửa, xuất hiện sự hòa tan, khó có thể thừa nhận. Cùng với sự hòa tan của thế giới, mọi người Đệ Cửu Sơn Hải tại ngoại giới, tất cả đều nhìn rõ ràng thế giới mà Ly Viêm đang ở, nhìn rõ tất cả mọi thứ ở đó.

Tiếng động của từng đợt hấp khí lập tức truyền ra từ các khu vực Đệ Cửu Sơn Hải, trong Tinh Không Điện Đường, chúng lão giả ánh mắt đều lộ kỳ quang, lão giả Viêm Ma Hài trong năm đại thánh địa, cũng mở to con mắt, lộ ra tinh mang.

- Hay cho một tên Ly Viêm, thứ hắn sáng tạo là thần thông hỏa diệm gì, mà lại có thể hòa tan cả thế giới!

- Chí ít cũng là 16 tấm bia đá, so với Vương Hữu Tài trước đó, rất giống, nhưng cảm giác lại mạnh hơn!

Ly Viêm chậm rãi đứng dậy, biểu cảm ngạo nghễ dưới lớp mặt nạ, hô hấp ba lần.

Mỗi lần hô hấp, thiên địa "ầm ầm" nổ vang, phạm vi biển lửa khuếch trương. Sau ba lượt hít thở, cả thế giới, gần như đều là lửa, mà sau cùng Ly Viêm lại hít mạnh vào một hơi.

Một hơi này, biển lửa ngập trời lập tức toàn bộ bị cuốn ngược, "ầm ầm" lao về phía Ly Viêm, bị hắn hút trọn vào trong cơ thể.

Ngay sau đó, một tiếng "ầm" trong thân thể hắn, khắp người không nhìn thấy một chút lửa nào, nhưng, chỉ cần là người có thể nhìn thấy hắn, đều sẽ xuất hiện đau đớn như bị lửa thiêu đốt.

- Thể thuật!!

- Trời ạ, thứ hắn sáng tạo ra, lại là thể thuất khó sáng tạo nhất!!

- Đây không chỉ là thể thuật, nó đã gần với đạo pháp rồi!

- Tuy không phải đạo thuật hoàn chỉnh, nhưng cũng có đặc sắc, ngày sau theo tu vi cao thâm của người này, rất có khả năng thay đổi trở thảnh đạo pháp truyền thừa chân chính!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1207: Nhất Chỉ Nhân Quả

Mọi người Đệ Cửu Sơn Hải toàn bộ đều rung động, trong Tinh Không Điện Đường, lão giả các tông ánh mắt cũng đều lộ kỳ quang, lão giả của Viêm Ma Hài thánh địa, cười ha hả, đứng dậy.

- Xem ra người này cũng không phải là lựa chọn của ba đại Đạo Môn rồi, thuật pháp này của hắn, có duyên với Viêm Ma Hài ta, chư vị cũng đừng tranh với lão hủ. Nói rồi, lão giả tốc độ cực nhanh, khi bước đi nháy mắt xông ra, nhưng người khác cũng theo đó đi ra.

Năm đại thánh địa, ngoại trừ Lạc Nguyệt Hồ và Cổ Tiên Lăng lựa chọn Vương Hữu Tài và mập mạp ra, thì chỉ có Thanh Liên Thiên không có đi ra, mà Thai Dương Sơn, Viêm Ma Hài đã xông ra từ lâu.

Ngay tại khoảnh khắc khi mọi người phủ xuống thế giới Ly Viêm đang ở, hư vô ầm ầm nổ vang, từng tấm bia đá, một tấm, ba tấm, năm tấm, bảy tấm…

Tổng cộng mười bảy tấm bia đá!

So với Vương Hữu Tài, còn nhiều hơn một tấm!

Mười bảy tấm bia đá này, tấm nào cũng to lớn trăm trượng, quây lấy xung quanh, hình thành xoắn ốc, tản ra ánh sáng ngập trời, chiếu rọi bát phương, khiến cho Ly Viêm ở trong đó, cũng hào quang sáng chói, sừng sững ở giữa thiên địa, giống như tuyệt thế thiên kiêu.

Mọi người Đệ Cửu Sơn Hải, sau khi nhìn thấy mười bảy tấm bia đá này, đều không ngớt trầm trồ.

- Tự cổ chí kim, gần sát với Phạm lão!!

- Mười bảy tấm bia đá, không hổ là người cảm ngộ 95 chỗ Tiên Khư, thân thuật sáng tạo ra, xứng đáng với mười bảy tấm bia đá!

- Người này tương lai không thể đoán chừng, nhất là tu vi hắn là Vấn Đạo đỉnh phong, kể từ nay, một khi gia nhập tông môn, tăng cường thêm chút rèn luyện, thì có thể trở thành một thế hệ thiên kiêu!

Khi từng loạt âm thanh mang theo sự hâm mộ cùng đố kỵ vang vọng Đệ Cửu Sơn Hải, thì trong thế giới của Ly Viêm, lão giả các tông đã đồng loạt phủ xuống, sau một phen tranh đoạt, cuối cùng Viêm Ma Hài thành công chiêu mộ Ly Viêm làm đệ tử.

Thời khắc này, trong thế giới ba ải sau bảy tám của ba cổ lộ, chỉ còn lại một mình Mạnh Hạo, thần thông thông của hắn, vẫn còn đang trong quá trình sáng tạo.

Tất cả mọi người đều đang chú ý, trong Tinh Không Điện Đường, ba đại Đạo Môn cũng đang ngóng nhìn.

Chờ đợi. Ngày càng mãnh liệt.

- Có thể vượt qua tất cả mọi người, trở thành đệ nhất nhân của lần này hay không, thì còn phải xem thần thông của hắn phủ xuống mấy tấm bia đá!

- Cảm ngộ Tiến Khư 99 chỗ, nếu bia đá của hắn ít hơn 15 tấm, vậy thì thật làm cho người ta thất vọng!

- Việc này rất khó nói, nghe nói năm có người cảm ngộ Tiên Khư 98 chỗ, kết quả chỉ sáng tạo được thần thông 9 tấm bia đá!

Ba ngày sau, Mạnh Hạo đang khoanh chân bỗng nhiên mở mắt.

- Cảm ngộ trước Tiên Khư 98 chỗ trong đầu ta trước đây nổi lên, đều có liên quan tới linh thạch, giấy nợ, mà ta cũng rất hy vọng, Cửu Đại Sơn Hải ngày sau, có thể khiến cho tất cả thiên kiêu phải viết giấy nợ cho ta!

- Điều này cũng coi như ý nguyện vĩ đại của ta rồi…

- Viết cho ta một tờ giấy nợ, liền có nhân quả với ta, sự quẩn quanh của nhân quả có thể quấy nhiễu tới vận mạng. Nhưng luôn có người không cam tâm tình nguyện viết giấy nợ cho ta, đã là như vậy, thần thông ta sáng tạo chính là Cường Hành Kết Duyên! Mạnh Hạo hai mắt lóe sáng, tay phải nâng lên chỉ.

Một chỉ này, lập tức khiến thế giới chấn động, từng sợi dây tơ bỗng nhiên xuất hiện, những sợi tơ này sợi rõ sợi mờ, đầy là sợi dây nhân quả, không phải đến từ thế giới này, mà là đến từ Mạnh Hạo!

Hắn rõ ràng là thông qua một chỉ này làm hiển lộ tất cả sợi dây nhan quả của hắn, nhất thời thế giới chấn động gia tăng, tiếng nổ ầm ầm ngập trời, mơ hồ như sụp đổ.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, chăm chú nhìn dây nhân quả của mình, khi cặp mắt chớp động, tay phải nâng lên vồ nắm, nắm lấy một sợi ở trong đó. Trong khoảnh khắc chạm vào sợi nhân quả này, trong đầu Mạnh Hạo lập tức xuất hiện hình dáng của Phàm Đông Nhi.

Hắn kéo mạnh một cái, sợi dây nhân quả này lập tức vặn vẹo, cùng lúc đó, Mạnh Hạo lấy ra một tờ giấy, không chậm trễ khiến sợi dây này gấp khúc, tạo thành một phù văn in lên trên giấy.

Dường như tại ngay lúc in lên, trong Cửu Hải Thần Giới, Phàm Đông Nhi đang khoanh chân tĩnh tọa, ý định trấn áp nữ thi sau lưng, đột nhiên thân thể run rẩy mãnh liệt, hai mắt trực tiếp mở ra, lộ rõ vẻ khiếp sợ.

Ngay sau đó, sắc mặt nàng ta đại biến, phun ra một ngụm máu, thần sắc mang theo vẻ khó tin.

- Đã xảy ra chuyện gì, có kẻ dùng Đạo Nhân Quả tính toán với ta!!

Khi Phàm Đông Nhi ở đây mặt mày biến sắc thì nơi đó, Mạnh Hạo thần sắc mang theo hưng phấn, hắn hít sâu một hơi, mắt lộ kỳ quang, thuật pháp Cường Hành Kết Duyên này, lúc này hắn chỉ diễn biến tầng đầu tiên, mà tầng thứ hai có thể để chô những tờ giấy nợ dung nhập vào trong dây nhân quả, nhờ đó triển khai thần thông.

Thậm chí còn có tầng thứ ba, là loại lấy giấy nợ này làm nhân quả, một khi trồng xuống, tương lai nếu pháp này đại thành, Mạnh Hạo chỉ cần một ý nghĩ liền có thể quyết định sinh tử!

- Đây là thần thông do ta sáng tạo, Nhất Chỉ Nhân Quả, tuy không hoàn thiện, nhưng ngày sau tùy theo tu vi thâm thúy của ta, ắt sẽ có ngày hoàn thiện! Mạnh Hạo thanh âm vang vọng, thiên địa nổ ầm ầm, thế giới sụp đổ, mặt đất run rẩy, tất cả mọi người ở ngoại giới, đều nhìn rõ tất thảy Mạnh Hạo tại nơi này.

Trong Tinh Không Điện Đường, chúng lão giả chấn động.

- Là đạo pháp!

- Đạo Nhân Quả của Quý gia, không đúng, không giống với Đạo Nhân Quả của Quý gia, Quý gia là trảm, mà hắn lại là kết duyên, bá đạo như nhau, kinh người như nhau!

- Không những là đạo pháp, mà còn là bí pháp! Phương Mộc này không ngờ ngộ tính lại cao như thế!

- Lão phu rất hiếu kỳ, hắn rốt cuộc dựa vào cảm ngộ như thế nào để sáng

tạo ra đạo pháp như thế!

Đạo pháp hiếm thấy, bí pháp lại càng hiếm thấy hơn!

Người quan tâm của Đệ Cửu Sơn Hải tại ngoại giới, tất cả đều mở to con mắt, tiếng hít vào truyền khắp tám phương, ai nấy đều chấn động vô cùng!

- Khó có thể tin nổi!

- Phương Mộc này, thuật pháp sáng tạo ra, như bí lại như đạo, e là chỉ có cường giả của những tông môn kia mới có thể nhìn ra đầu mối ở đâu!

- Dù thế nào đi nữa, nhất định cũng đều khiến thế giới sụp đổ, không biết ở chỗ hắn có bao nhiêu tấm bia đá!! Có thể vượt qua Ly Viêm không!!

Lúc này, tại thế giới Mạnh Hạo đang ở, trong sự sụp đổ có tiếng nổ vang vọng, khi hư vô chấn động, tấm bia đá chợt phủ xuống.

Một tấm, ba tâm, năm tấm, bảy tấm…

Trong sự sửng sốt cả kinh của mọi người ngoại giới, tổng cộng phủ xuống hai mươi mốt tấm bia đá, những tấm bia đá này ầm ầm rơi xuống, khi vây quanh Mạnh Hạo, thì không ngừng chuyển động, kinh thiên động địa.

Thời khắc này, Đệ Cửu Sơn Hải ngoại giới, hoàn toàn sôi trào.

- Hai mươi mốt tấm, trời ơi, đây… đây đã vượt qua Phàm lão rồi!!!

- Yêu nghiệt, người này chiến lực ngập trời, sức sáng tạo yêu nghiệt, tư chất của hắn tuy rằng nhìn không ra, nhưng ắt hẳn cũng không tầm thường, hắn là đệ nhất nhân của lần thí luyện này!!

- Ba đại Đạo Môn, e là đều vô cùng động lòng!! Hai mươi mốt tấm bia đá, pháp này ngày sau nhất định danh chấn Cửu Sơn!

Trong Tinh Không Điện Đường, ngoại trừ lão giả của ba đại Đạo Môn vẫn ngồi ngay ngắn như cũ, những người khác đã đứng cả dậy, ai nấy mắt sáng lên, nếu không phải suy đoán ba đại Đạo Môn sẽ thu nhận Mạnh Hạo, bọn họ nhất định sẽ toàn lực tranh đoạt.

So sanh với Mạnh Hạo, đệ tử mà bọn họ chiêu thu tuy cũng là thiên kiêu, nhưng thế gian này, người rất nhiều, rất nhiều việc vốn dĩ không thể nào so sánh, một khi so sánh sẽ mất thăng bằng.

Đông Thổ Đại Địa, phu phụ Phương Tú Phong nhìn nhau cười, trên mặt mẫu thân Mạnh Hạo lộ vẻ đắc ý, nhìn Mạnh Hạo trong hình ảnh vòng xoáy, đáy lòng tràn đầy từ ái.

- Tiểu vương bát đản, cuối cùng cũng không làm mất mặt lão tổ ta! Trong không trung, Kháo Sơn lão tổ lầm bẩm nói vài câu.

Ở chỗ Đan Quỷ, còn có Sở Ngọc Yên, đều nhẹ nhàng thở ra một hơi, Sở Ngọc Yên hiểu không nhiều về thói quen ghi nợ của Mạnh Hạo, nhưng Đan Quỷ ít nhiều cũng biết một chút, lúc này thần sắc có chút cổ quái, nhân quả mà mọi người nghĩ không thông kia, hắn mơ hồ có thể đoán ra được mấu chốt.

- Có pháp này, xem ngày sau còn ai dám viết giấy nợ với ta! Mạnh Hạo trong lòng phấn chấn, đối với thần thông mình cuối cùng cũng sáng tạo ra, vô cùng hài lòng.

Ngay lúc mọi người đều cho rằng ba đại Đạo Môn sẽ chiêu mộ Mạnh Hạo, thậm chí Cửu Hải Thần Giới và Thái Hành Kiếm Tông đích xác cũng động tâm, chuẩn bị thương lượng với Tiên Cổ Đạo Tràng thì bỗng nhiên, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Mạnh Hạo không ngờ lại khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, như… còn đang cảm ngộ!

Một màn này, lập tức khiến ngoại giới tất cả mọi người đều sửng sốt.

- Hắn đang làm cái gì thế?

- Chẳng lẽ… chẳng lẽ hắn dự định tiếp tục sáng tạo thần thông? Ngay khi không ít người đều đang kinh ngạc, thì ở chỗ Mạnh Hạo, trên thân thể bỗng nhiễn xuất hiện tia sáng, mơ hồ có đại đạo chi âm truyền ra, cũng có kinh văn vang vọng.

Mạnh Hạo đích xác là còn đang cảm ngộ, hắn không có lập tức hấp thu lực lượng của hai mươi mốt tấm bia đá, mà mượn trạng thái hiện tại của bản thân, mang ý niệm hình thành do cảm ngộ đối với chín cây cầu ở trong đầu, để sáng tạo thần thông.

- Hắn không ngời thực sự tiếp tục sáng tạo thần thông!!

- Đây… điều này làm sao có thể, hắn đã sáng tạo một cái rồi, lại có thể sáng tạo cái nữa? Hắn cho rằng sáng tạo thần thông, dễ dàng như ăn cơm uống nước sao?

Mọi người ngoại giới, toàn bộ đều thất kinh, ngay cả phụ mẫu của Mạnh Hạo cũng ngẩn ra, trong Tinh Không Điện Đường, lão tổ các tông cũng mở to con mắt.

Mà như Ly Viêm, người thí luyện sớm đã ra khỏi ba ải thế giới, lúc này, cũng ngây ngốc, kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo.

Nhất là, cũng chỉ mấy thời thần, ở chỗ Mạnh Hạo tiếng nổ ầm ầm ngập trời, sau lưng hắn, có một cỗ khí thế xông thẳng lên trời, do sự sụp đổ của thế giới, cỗ khí thế này đã ảnh hưởng tới tế đàn tại nơi của Mạnh Hạo. Chỉ cần dùng mắt nhìn, không cần phải trải nghiệm, cũng có thể cảm nhận được thần thông sắp xuất hiện, nhất định kinh thiên.

- Không ngờ thực sự sáng tạo ra rồi, hắn là thứ yêu nghiệt gì vậy!! Mọi người ồ lên, nhưng vẫn chưa đợi mọi người tỉnh lại trong cơn rung động, Mạnh Hạo tại nơi đó nhíu mày.

- Không đúng, nghĩ lệch rồi.

Mạnh Hạo lẩm bẩm, phất tay đem thần thông chỉ vọn vẹn là khí thế khiến mọi người khiếp sợ kia, trực tiếp bóp chết, lại một lần nữa cảm ngộ lại.

Một màn này, khiến cho mọi người ngoại giới, không nói nên lời… Nhất là những người thí luyện kia, rối rít cười khổ. Chỉ là thần thông do Mạnh Hạo nghĩ sai thôi đã mạnh hơn rất nhiều thần thông do bọn họ sáng tạo, điều này thực sự khiến họ không biết nói gì.

- Lại nghĩ lệch rồi! Lại một canh giờ nữa trôi qua. Khi khí thế trên thân thể Mạnh Hạo lại nổi lên một lần nữa, hắn rất giận dữ, bắt đầu lại từ đầu.

Mọi người ngoại giới, lại cũng đều không nói nên lời, chỉ biết cười khổ ngóng nhìn Mạnh Hạo trong hình ảnh kia.

Trong Tinh Không Điện Đường, lão tổ của các tông, ai nấy mắt ngày càng sáng, mơ hồ có ý tranh đoạt, yêu nghiệt như thế này, bọn họ không cam tâm để cho ba đại Đạo Môn bắt đi.

Tam lão của ba đại Đạo Môn, lúc này cũng sửng sốt một chút, ba người ánh mắt chợt lóe, sau khi nhìn nhau, đều thấy sự kỳ dị trong mắt đối phương, tận sâu trong sự kỳ dị đó, ẩn chứa hy vọng… chỉ ba người bọn họ mới có thể nhìn thấy!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1208: Chí Tôn Kiều!

Hy vọng đó, mới là nguyên nhân sâu xa nhất mà bao nhiêu năm qua bọn họ mấy lần cử hành thí luyện toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải!

Đó là chuyện còn quan trọng hơn cả thu đệ tử!

Tam lão hít thở dồn dập, nhưng bọn họ tu vi cao thâm, đều có định lực, lúc này mơ hồ thấy được hy vọng mà mấy đời ba đại Đạo môn truy tìm, nhưng vẫn còn chưa khiến cho những người khác nhìn thần sắc bọn họ mà nhìn ra dấu vết.

Chỉ có... lão già Côn Lôn Đạo, ánh mắt chợt lóe lên không ai thấy, mơ hồ nhận ra kỳ dị.

Thời gian dần trôi, mấy canh giờ sau, bên phía Mạnh Hạo lại ầm âm vang vọng, biến mất rất nhanh, nhưng... mỗi lần, tiếng nổ lại càng mạnh!

Điều này đại biểu, Mạnh Hạo sáng tạo thần thông, đang ngày càng mạnh hơn!

Mọi người Đệ Cửu Sơn Hải đều nhìn không chớp mắt hình ảnh trong lốc xoáy, Mạnh Hạo ngồi đó, bọn họ đang mong chờ, Mạnh Hạo có thể sáng tạo ra kỳ tích hay không!

- Đạo pháp của hắn đã phủ xuống 21 bia đá, sau đó bắt đầu sáng tạo, một khi thành công.... không biết sẽ phủ xuống bao nhiêu?

- Trước này chưa từng thấy, trong điển tịch cũng không có ghi chép, thí luyện ba đại đạo môn không phải mở ra lần đầu, nhưng theo ghi chép, Phương Mộc là người đầu tiên kinh người như thế, chấn động tinh không!

- Loại thiên kiều này, ở bất cứ tông môn nào cũng sẽ làm trời cao chú ý, chỉ là kỳ quái trước giờ lại chưa nghe nói tới hắn!

Tiếng ông ông vang vọng, mặc kệ là người bên ngoài hay những người thí luyện trong cổ lộ, hiện tại đều bị Mạnh Hạo làm cho chấn động.

Tất cả đều đang chờ... Mạnh Hạo sáng tạo kỳ tích!

Một ngày sau, tiếng nổ rung trời, 2 ngày sau, tiếng vang truyền khắp Vấn Đạo cổ lộ, 3 ngày sau... lại truyền ra tiếng sấm, ngay cả Nguyên Anh cùng Trảm Linh cổ lộ cũng nghe được.

Truyền khắp cổ lộ!

Khiến người rung động!

4 ngày sau, trong người Mạnh Hạo truyền ra tiếng nổ, thậm chí truyền ra từ cổ lộ, theo lốc xoáy truyền vào tinh không Đệ Cửu Sơn Hải.

Khi tinh không có tiếng nổ vang vọng, Mạnh Hạo đột nhiên mở mắt.

Hắn vừa mở mắt, ánh sáng vàng vô tận từ trong mắt bùng lên, bất cứ ai nhìn thẳng vào hắn đều cảm thấy chói lọi. Mạnh Hạo bình thản, chậm rãi nhấc hai tay lên, trong đầu hắn, lúc này hiện ra một chiếc cầu, ấn vào trong linh hồn, vĩnh hằng không tiêu tan.

Đồng thời, hai tay hắn giơ lên, mặt đất rung chuyển, xuất hiện những khe nứt, hư vô tung lên, tầng tầng tiêu tán, chỉ vài hơi thở mà toàn bộ mặt đất vỡ vụn, chìm xuống như đổ sụp, hư vô tung lên, phong vân biến sắc.

Còn Mạnh Hạo vẫn ngồi đó, nhưng trời đất biến mất, hắn ngồi trong hư vô, bên cạnh chỉ còn tồn tại 21 tấm bia đá trăm trượng.

Nhưng lúc này, đột nhiên trong hư vô vô tận cũng phát ra tiếng nổ ầm ầm như hồi âm, trong tiếng nổ, lại có... bia đá phủ xuống!

1 cái, 2 cái, 3 cái... đến 9 cái bia đá, đột nhiên giáng xuống, vây quanh bên ngoài 21 bia đá, những bia đá giáng xuống lần này đều có màu bạc!

So với 21 cái trước, nhìn hoa lệ hơn, càng thêm kinh người!

Cảnh tượng này, khiến cho chúng lão Tinh Không Điện Đường đều mở to mắt, mọi người bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải đều hô to, không thể tin nổi.

- Hắn... hắn còn chưa sáng tạo ra, chỉ là khởi đầu mà thôi, lại có bia đá phủ xuống!

- Là bia đá màu bạc, bia đá như vậy, chưa từng nghe nói.

- Thần thông này không lẽ nghịch thiên, không thì vì sao chỉ mới khởi thế, chưa hiện ra gì, đã có bia đá phủ xuống?

- Rốt cuộc là thần thông gì?

Bên ngoài kinh hô, Mạnh Hạo bình thản, ánh mắt không vui không buồn, cả người chìm vào chiếc cầu trong tâm thần, yên lặng cảm ngộ.

Khí thế trên người hắn cũng ngày càng mạnh, sau một nén nhang, chiếc cầu trong tâm thần đột nhiên chấn động, mở rộng vô hạn, nháy mắt bao trùm mọi nơi trong người Mạnh Hạo.

Giống như hắn trở thành cầu!

Lại như, chiếc cầu... trở thành hắn!

Vào lúc này, trong người Mạnh Hạo truyền ra đau đớn dữ dội không thể

nói hết, đau đớn như có cả trăm dòng khí chảy trong người, mạnh mẽ mở ra.

Mồ hôi bằng hạt đậu trào ra, trong người hắn, khoảng khắc này lại... xuất hiện trăm mạch!

Trăm mạch này, chính là mạch của Tiên Cảnh, vốn là không tồn tại trong người Mạnh Hạo, nhưng hiện tại câu cầu mở rộng, mạnh mẽ đánh ra, dù chỉ là chuyện trong nháy mắt chứ không phải cố định vĩnh viễn, nhưng coi như trực tiếp tạo ra tiên cơ cho Mạnh Hạo!

Nếu cộng thêm tiên mạch này, người ngoài mà nhìn thấu cảnh này, nhất định vô cùng hoảng sợ, ngay cả tam lão ba đại đạo môn cũng không thể nào nhìn rõ cơ thể Mạnh Hạo, cưỡng chế xem xét, cũng chỉ thấy một mảnh chói lọi.

Trong người Mạnh Hạo vừa bị mạnh mẽ mở ra trăm mạch, tiếng nổ rung trời, lại có bia đá từ trên trời giáng xuống, lần này, là 9 bia đá màu vàng!

9 bia đá màu vàng rung trời, vừa xuất hiện đã làm mọi người thí luyện, những người bên ngoài, trong đầu nổ ầm ầm!

- 18 bia đá!

- Trời ạ, 9 cái màu bạc, 9 cái màu vàng, thần thông của hắn còn chưa sáng tạo xong, nhưng... đã có 18 bia đá!

- Tuyệt thế thiên kiêu!

Bên ngoài xôn xao, Mạnh Hạo không nghe được, hiện tại cả người hắn run rẩy, hắn có cảm giác mãnh liệt là thần thông mình sáng tạo có uy lực mạnh mẽ không thể hình dung, đó là thuật pháp kinh thiên, tu vi của hắn hiện tại không thể nào thi triển được!

Thuật pháp này, cần chân chính mở ra trăm mạch, mới có thể thi triển!

Dù là yếu đi một chút, cũng cần có 50 mạch.

Mà hiện giờ trong người Mạnh Hạo được mạnh mẽ mở ra trăm mạch, nhưng hắn biết đây là phù dung sớm nở tối tàn, là mượn sáng tạo thần thông lần này mà được tạo hóa ban cho, không thể duy trì lâu, nhưng dù là biến mất, vẫn là tạo hóa kinh người đối với Mạnh Hạo. Coi như đã trải đường cho hắn, làm cho trên Tiên Cảnh, hắn chỉ cần bước đi lên Chân Tiên, không còn cản trở gì.

Cho dù ta tạm thời không thể thi triển được thuật pháp này, cũng phải sáng tạo ra nó! Ánh mắt Mạnh Hạo toát ra chấp nhất, tu vi ầm ầm vận chuyển, toàn bộ kích hoạt, tiếng nổ rung trời.

Đằng sau hắn, mơ hồ xuất hiện một chiếc cầu!

Chiếc cầu đó chỉ mơ hồ, nếu nói rõ ràng là 10 phần, vậy hư ảnh lúc này cũng chỉ được 1 phần thôi!

Nhưng dù là 1 phần, nhưng tràn đầy khí tức tang thương cổ xưa, càng tràn ngập quy tắc không giống Cửu Đại Sơn Hải, mang theo ý nghịch thiên, muốn đánh tan bầu trời, trời... bị đạp dưới chân!

Khí thế lại càng bá đạo vô thượng, ánh mắt quét qua, chí cao vô thượng, mọi chúng sinh đều phải quỳ bái!

Cả người Mạnh Hạo run rẩy, trong người hắn mở ra trăm mạch vốn phát sáng, nhưng lúc này nhanh chóng tối lại, toàn bộ đều bị cây cầu kia hút đi.

Nháy mắt, trăm mạch chỉ còn 30 mạch, trong mắt Mạnh Hạo toát ra chấp nhất điên cuồng, hắn ngửa đầu hét lớn, trong người ngoài tiên mạch ra, còn lại đều tối sầm, cùng lúc, chiếc cầu đằng sau hắn xuất hiện rõ ràng

đến 2 phần!

Chỉ là 2 phần, khiến cho ba đường cổ lộ Tiên Khư đều rung chuyển, chúng lão trong Tinh Không Điện Đường tâm thần ầm vang, đều bị chấn động. Làm cho tất cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải bên ngoài nhìn vào, không ít người phun máu.

Càng làm cho hư vô, phủ xuống 9 tòa... bia đá bảy màu!

9 tấm bạc, 9 tấm vàng, 9 tấm bảy màu!

Thế gian khiếp sợ.

- Đây là thần thông gì?

- Vượt qua đạo pháp, ngự trên bí thuật, đây là thuật gì?

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ là Chí Tôn Pháp trong truyền thuyết! Tinh Không Điện Đường, chúng lão các tông, ngoài ba người ba đại Đạo môn, những người khác đều đứng lên, thần sắc rung động.

- Chí Tôn Pháp! Tu vi Linh Cảnh, lại sáng tạo ra Chí Tôn Pháp, Phương Mộc này, ngộ tính kinh thiên!

- Pháp này, hắn đương nhiên không thi triển được, nhưng ngày sau theo tu vi tăng lên, một ngày đến Tiên Cảnh đỉnh phong, thi triển pháp này. Có thể đánh chết cường giả Cổ Cảnh!

Chúng lão trong điện đều kinh hô, tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải bên ngoài chú ý cảnh này đều hoảng sợ, bọn họ không biết Chí Tôn Pháp, nhưng có thể cảm nhận được khi đằng sau Mạnh Hạo xuất hiện chiếc cầu, tu vi của họ đang run rẩy!

Mạnh Hạo phun một ngụm máu, hắn không thể tiếp tục duy trì, cây cầu

sau lưng nháy mắt biến mất, người hắn cũng khôi phục bình thường, chỉ là cả người mỏi mệt như vừa bệnh nặng, sắc mặt tái nhợt, nhưng trong mắt hắn lóe sáng chưa từng có.

Cầu này vừa hiện, chí tôn vô thượng, như vậy tên của nó, sẽ là...

Chí Tôn Kiều!

Đây chính là thuật pháp thần thông thứ 2 mà ta sáng tạo ra!

Mạnh Hạo từ từ đứng lên, lập tức, ánh mắt mọi người đều nhìn vào Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, thần thức tỏa ra, bao phủ 49 bia đá phía sau.

Hút mạnh một cái, toàn bộ 49 bia đá ầm ầm sụp đổ, tỏa ra tiên khí tạo thành lực lượng như hòa chạy thẳng về phía Mạnh Hạo, làm hắn như ở trong lốc xoáy, không ngừng hấp thu, tiên mạch trong người như sống lại, điên cuồng cắn nuốt.

3 phần, 4 phần, 5 phần, 6 phần, 7 phần!

Đường tiên mạch này, trước khi Mạnh Hạo đến Tiên Khư là hư ảo, nhưng hôm nay lại đang điên cuồng ngưng thực với tốc độ kinh người. Theo cắn nuốt, những bia đá biến mất, khi tấm cuối cùng biến mất, tiên mạch trong người Mạnh Hạo đã ngưng thực được 8 phần!

Đây là chiếc đèn đồng thau tạo ra Tiên Cổ Đạo Mạch, vượt xa mọi tiên mạch của tu sĩ tu hành hiện tại, đến từ viễn cổ, theo lời Thủy Đông Lưu, đây là sửa mệnh!

Nó ngưng thực 8 phần, tỏa ra tiên uy, làm cho tu vi Mạnh Hạo bùng nổ, khí thế phóng lên, tràn ra khí thế Chân Tiên mãnh liệt!

Tiên mạch 8 phần, làm cho Chân Tiên của Mạnh Hạo xuất hiện chất biến, hắn rõ ràng còn không phải Chân Tiên, nhưng hắn lúc này... còn mạnh hơn cả Đan Quỷ khi trở thành Chân Tiên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1209: Binh Các!

Mọi người bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải đều hô vang, trợn mắt há mồm, hít thở dồn dập, nhất thời đầu óc trống rỗng.

- Cảm ngộ 99 chỗ Tiên Khư, sáng lập hai đại thần thông, tổng cộng phủ xuống 49 bia đá...

- Xưa chưa từng có, có thể ngày sau cũng không...

- Hắn... sẽ chọn bái vào Đạo môn nào?

Tiếng xì xào xôn xao, Mạnh Hạo làm cho mọi người chấn động chưa từng có.

Nhất là những thiên kiêu các tông, lúc này đều khắc ghi cái tên Phương Mộc, coi như đối thủ lớn nhất trong đời!

- Khí thế này... là Chân Tiên! Tinh Không Điện Đường, chúng lão các tông đều hít thở dồn dập, ánh mắt lóe sáng.

- Trước đó rõ ràng hắn không phải Chân Tiên, chẳng lẽ là sáng tạo Chí Tôn Pháp kinh người kia, liền thành Chân Tiên!

- Xưa có truyền thuyết, làm được Chí Tôn Pháp, có thể khiến tu vi biến hóa, xem ra lời này là thật!

- Không đúng, hắn còn không phải chân tiên, chỉ có khí thế, nhưng thiếu gốc rễ!

Mọi người trong Tinh Không Điện Đường xì xào, tam lão ba đại Đạo môn thì hy vọng trong mắt càng mãnh liệt, bọn họ không nói, mà đều

nhìn Mạnh Hạo, nói chính xác là nhìn xung quanh Mạnh Hạo.

- Phương Mộc này đã sáng tạo Chí Tôn Pháp, theo lý mà nói, hắn là sẽ xuất hiện trên tế đàn cổ lộ...

Lúc này, lão già Côn Lôn Đạo lên tiếng.

Hắn vừa nói, ánh mắt tam lão ba đại Đạo môn liền co rụt.

Xung quanh Mạnh Hạo, 49 bia đá biến mất, đột nhiên đằng trước hắn không một tiếng động, nhẹ nhàng xuất hiện một tòa lầu các.

Chạm khắc tinh xảo, tràn đầy tiên ý, lầu cách nguyên vẹn, dựng lên giữa hư không, xung quanh có đá nền, mơ hồ có một số kỳ hoa dị thảo, trở thành sắc thái duy nhất trong hư không.

Có tiên khí quấn quanh, tràn ra ý viễn cổ, cũng tràn ngập thần thánh, nơi này như đã từng là thánh địa.

Các tượng điêu khắc tỏa ra uy áp, làm cho Mạnh Hạo như thấy được 9 chiếc cầu, trước cửa dựng một tảng đá lớn, viết 2 chữ rồng bay phượng múa.

Binh Các!

Hai chữ này đỏ như máu, ánh mắt rơi vào, bên tai Mạnh Hạo nghe được tiếng gầm thét, như thật sự do chân long chân phượng biến thành.

Mọi người bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải còn chưa thấy rõ, hình ảnh Mạnh Hạo trong lốc xoáy chợt mờ đi.

- Có chuyện gì vậy?

- Sao tự dưng không có hình ảnh? Mọi người đều kinh hô.

Tinh Không Điện Đường, lão tổ ba đại Đạo môn lần đầu đứng lên, chúng lão các tông đều sửng sốt. Bọn họ cũng không thấy được hình ảnh, Tiên Các kia vừa xuất hiện, liền cắt đứt ánh mắt bên ngoài.

- Không ngờ thật bị ngươi tìm được, mở ra trận pháp, thi triển thuật thông thiên!

- Không ngờ tới, chờ đợi mấy vạn năm, cuối cùng lần thí luyện này, đã chờ được ngày đó!

- Bao nhiêu năm rồi, ba đại Đạo môn nghĩ hết cách, cũng không cách nào nhìn thấy Tiên Các, không lấy ra được những vật phẩm trong truyền thuyết. Năm đó trải qua tính toán, người có thể gặp được Tiên Các, chỉ Linh Hải mới được!

Lão tổ ba đại Đạo môn thần sắc nghiêm nghị, ba người nhìn nhau, truyền âm cảm thán ba câu, những người khác không nghe được. Nhưng lão giả Côn Lôn Đạo, ánh mắt chợt lóe, mơ hồ hiểu được, thần sắc kích động.

Thì ra, những năm qua ba đại Đạo môn các ngươi thí luyện nhiều lần, ngoài thu đệ tử ra, còn có mục đích khác! Chúng lão các tông đều nghĩ tới, thần sắc rung động, sau đó hít thở dồn dập, với tu vi, định lực của bọn họ, lúc này cũng đều run lên.

- Đạo hữu ba đại Đạo môn, chuyện này...

- Đây là chuyện riêng của ba đại Đạo môn, không liên quan các vị, thí luyện sẽ để sau tiếp tục!

Người trả lời là lão già Cửu Hải Thần Giới, ánh mắt lóe sáng kỳ dị.

Cùng lúc, Mạnh Hạo nhìn tòa Tiên Các, nó xuất hiện quá đột ngột, có lẽ là vì mình sáng tạo Chí Tôn Pháp nên mới hiện ra.

Lăng Vân Tử từng nói, nơi này có 99 Tiên Khư, một cái Tiên Các gần nguyên vẹn, không lẽ đây chính là Tiên Các mà ta không tìm được! Ánh mắt Mạnh Hạo co rút.

Chỉ hơi trầm ngâm, hắn đang muốn đi lên, bỗng nhiên trong đầu truyền ra tiếng nói tang thương. - Phương Mộc, lão phu Cửu Hải Thần Giới Lăng Vân Tử, đại biểu ba đại Đạo môn đối thoại với ngươi, mặc kệ ngươi dùng cách gì, chỉ cần ngươi đặt chân vào Tiên Các, lấy ra một chiếc la bàn, như vậy ba đại Đạo môn có thể đồng ý một điều kiện với ngươi, bất cứ điều kiện nào, chỉ cần chúng ta có thể làm được, đều có thể!

Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe, không nói gì, nhưng bước chân ngừng lại, thần sắc chần chờ.

- Không cần lo nguy hiểm, đây là tạo hóa của ngươi, lão phu không thể hiện thân, vì một khi hiện thân là Tiên Các sẽ biến mất. Nhưng ngươi yên tâm, trong đó không có nguy hiểm.

Thoáng trầm ngâm, ánh mắt Mạnh Hạo toát ra quyết đoán, người lóe lên đi về phía Tiên Các.

Lúc này ở bên ngoài không nhìn thấy hình ảnh Mạnh Hạo, tam lão ba đại Đạo môn hít thở dồn dập, ánh mắt lóe sáng.

Bọn họ cũng không thấy được thế giới chỗ Mạnh Hạo, hiện tại chỉ có thể chờ đợi, bọn họ đợi nhiều năm rồi, cuối cùng chờ đến cơ hội này.

Mạnh Hạo từ từ đến gần Tiên Các, đi tới, uy áp ngày càng mạnh, nhưng không biết sao, uy áp này có thể ngăn cản tất cả mọi người đến gần, nhưng cố tình tới Mạnh Hạo thì theo bước đi, nó tự động tiêu tán, dọn ra một đường chuyên dành cho hắn.

Ánh mắt Mạnh Hạo chớp động, hắn không nhận ra có nguy cơ gì ở đây, nghiền ngẫm suy nghĩ, từ từ đến trước cửa Tiên Các, đứng đó, hít sâu một hơi, giơ tay đẩy cửa Tiên Các.

Không tiếng động, cửa chầm chậm mở ra, có ánh sáng vô tận từ bên trong phóng ra, nháy mắt bao phủ người Mạnh Hạo. Ánh sáng truyền ra khắp nơi, mơ hồ có tiếng hét thảm của Lăng Vân Tử, hắn lặng lẽ theo sau Mạnh Hạo, muốn cùng vào Tiên Các.

Nhưng ở trong ánh sáng, bóng người hắn bị đẩy ra, cả người đổ máu giống bị nguyền rủa, hoảng sợ kinh hãi vội vàng lùi lại, không chần chờ rời khỏi mảnh thế giới này, mới tránh được cái chết.

Lúc này xung quanh Tiên Các chỉ có một mình Mạnh Hạo, ở trong ánh sáng, hắn không hề bị tổn thương gì, đến khi ánh sáng yếu dần, Mạnh Hạo ngơ ngác nhìn Tiên Các, hít vào một hơi.

- Nơi này... Mạnh Hạo thì thào, hắn nhìn thấy trong Tiên Các có một loạt cái bệ, bên trên đặt rất nhiều pháp bảo.

Có cây roi quấn quanh sương khói như rồng, roi này luyện từ gân, tỏa ra uy áp mạnh mẽ, như luyện từ chân long. Còn có gương cổ bị sương mù che phủ, bên trong phong ấn sinh mệnh nào đó.

Có một con mắt đỏ, dù khép lại, nhưng vẫn làm Mạnh Hạo cảm giác rung trời.

Còn có một cái đỉnh, bên dưới trấn áp một con cóc.

Ở không xa, đặt một cây trường thương, toàn thân màu xanh, mũi thương mài bằng xương cốt, cán bằng gỗ... Mạnh Hạo nhìn tới, trong đầu nổ vang, hắn biết gỗ này, đây là... Kiến Mộc!

Còn có một cây đao, đao nhuộm máu đen, trong máu đó vẫn còn tồn tại ý

chí, đang phát ra tiếng gầm thét dữ dội.

Ngoài ra, còn có một cái la bàn, nhìn không có gì lạ, nhưng ở giữa khảm một viên thủy tinh trắng, tỏa ra hào quang nhu hòa, có nó tồn tại, la bàn này lập tức khác thường.

Hơn nữa nhìn kiểu này, có thể lấy ra thủy tinh, la bàn này hình như chỉ được tạo ra từ lực lượng thủy tinh bùng nổ.

Đủ loại pháp bảo ở mọi nơi, có nhiều cái Mạnh Hạo không nhìn ra tác dụng, hình dạng kỳ quái, nhưng bất cứ cái nào, đặt ở bên ngoài đều sẽ rung trời.

Ngoài các pháp bảo, trong Tiên Các còn một bàn dài, đặt một số thẻ tre, cùng bút mực.

Mạnh Hạo hít thở dồn dập, ánh mắt sáng ngời, nhấc chân trực tiếp bước vào lầu các, vừa vào trong, cửa Tiên Các tự động đóng lại.

Đồng thời, tiếng nói lạnh băng vang vọng trong Tiên Các.

- Tuân theo di mệnh ba đại Chí Tôn, nếu có tu vi Linh Cảnh, sáng tạo ra Chí Tôn Pháp, có thể vào Binh Các chọn một bảo vật.

Mạnh Hạo quay đầu nhìn quanh, nơi này ngoài hắn ra, không còn bóng dáng khác, giọng nói lạnh lùng này không có một chút tình cảm, chỉ nói một câu vừa rồi liền không phát ra tiếng nữa.

Mạnh Hạo giật mình, im lặng một hồi, nhìn những chí báo, tim đập thình thịch.

Mỗi một món pháp bảo ở nơi này, Mạnh Hạo đều muốn có, ánh mắt quét qua, dừng một chút trên la bàn.

- La bàn này, hắn là thứ mà ba đại Đạo môn muốn ta lấy. Ánh mắt Mạnh Hạo chớp động, quét qua tất cả pháp bảo, trầm ngâm.

- Ba đại Đạo môn thí luyện, có mục đích khác, mục đích chính là để người đi vào Tiên Các, lấy vật họ muốn. Nếu ta không làm theo, chỉ sợ ra ngoài sẽ dữ nhiều lành ít. Mạnh Hạo có chút không cam lòng, trầm ngâm một hồi, nhìn la bàn, ánh mắt chợt lóe, đi lên cầm lấy la bàn.

Khi vừa cầm lấy, Mạnh Hạo lấy ra một thanh phi kiếm, dùng hết sức cạy khối thủy tinh màu trắng ở giữa la bàn.

- Muốn lợi dụng ta, không có cửa đâu! Mạnh Hạo nghiến răng, cạy mạnh, rắc một cái, thủy tinh rơi ra, bị hắn cầm lấy, mỉm cười cẩn thận cất vào trong túi trữ vật.

Lại nhìn la bàn trong tay, cảm thấy không thấy dấu vết gì, liền ho một tiếng, ánh mắt lấp lóe nhìn xung quanh.

- Dù nói chỉ là có thể lấy một bảo vật, nhưng nói không chừng sẽ có bất ngờ, phải thử xem có thể nào cầm bảo vật khác. Mạnh Hạo tim đập thình thịch, lập tức đi về phía cây thương, đưa tay muốn lấy, nhưng khi vừa chạm tới, lập tức có lực lượng đẩy ra.

- Nó vô duyên với ngươi, ngươi đã lấy một bảo vật, có thể rời đi. Trong Tiên Các, tiếng nói lạnh băng lại vang vọng.

- Vô duyên? Duyên là một loại nhân quả, tức là nói ta không có nhân quả với những pháp bảo này? Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên kỳ dị, vội ho một tiếng, ánh mắt lấp lánh, đồng thời thi triển Yêu Phong đệ thất cấm, Cấm Nhân Quả.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1210: Một lần cuối cùng!

Yêu Phong đệ thất cấm, thuật độc hữu của Phong Yêu nhất mạch, nhìn như tương tự nhân quả đạo của Quý gia, nhưng thực tế lại khác về bản chất, lúc này thi triển ra, ánh mắt Mạnh Hạo bùng lên tia sáng kỳ dị, nhìn về những loại pháp bảo trong Binh Các.

Trên những pháp bảo, ở trong mắt hắn xuất hiện rất nhiều sợi tơ, những sợi tơ đó chính là dây nhân quả.

Phàm là những dây nhân quả trong Binh Các, lúc này toàn bộ đều hiện rõ trong mắt Mạnh Hạo.

- Quả nhiên dù cho pháp bảo cũng tồn tại nhân quả, như vậy ta yên tâm rồi. Mạnh Hạo ho khan, lúc này hắn trở nên lén lút thập thò.

- Trước tiên cắt những tồn tại nhân quả của bản thân pháp bảo, sau đó có thể kết duyên của ta! Mạnh Hạo phất tay, Yêu Phong đệ thất cấm mở rộng, bao phủ tất cả pháp bảo trong Binh Các.

Nhất thời, hào quang bùng lên, toàn bộ Binh Các chấn động.

Mạnh Hạo kinh hồn bạt vía, chờ một lúc, không có phản ứng đặc biệt nào, liền yên tâm, lại lấm lét nhìn quanh.

- Gạch nền cũng được, lát nữa cạy mấy cục mang theo, còn có những bệ đỡ này, vừa nhìn là biết không phải gỗ thường... Mạnh Hạo liếm môi, nhìn lên trên.

- Gạch ngói cũng được! Ánh mắt Mạnh Hạo phát sáng, hít sâu một hơi.

Bấm quyết, vận chuyển Nhất Chỉ Nhân Quả, trên đầu Mạnh Hạo xuất

hiện sợi dây nhân quả của hắn, một đường đủ màu, Mạnh Hạo tập trung ngưng thần, tìm trong dây nhân quả của mình, cuối cùng tìm được một sợi tơ mỏng đến có thể tiêu tan bất cứ lúc nào.

Sợi tơ này chính là bởi vì Mạnh Hạo nhìn thấy cây thương, từ đó xuất hiện một sợi nhân quả, nhưng mà quá nhỏ, thổi một cái là có thể tiêu tán.

Mạnh Hạo hít sâu, giơ tay chỉ về sợi này, lập tức sợi dây nhân quả đó vặn vẹo, ngưng tụ thành phù văn, rơi vào tay Mạnh Hạo.

- Kết duyên! Mạnh Hạo quát, sợi tơ này phát sáng, đồng thời cây thương run lên, đang giãy giụa.

Nhưng nó giãy giụa, trên đầu Mạnh Hạo, đường nhân quả của cây thương này lại nhanh chóng rõ ràng, nó cùng Mạnh Hạo như có gút mắc, nhân quả hai bên lại càng sâu đậm.

- Nhất Chỉ Nhân Quả, kết duyên! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe sáng, gầm lên, phù văn chỉ ra lấp lánh, hắn dùng sức bóp, phù văn nổ ầm trong tay, nhưng khi tán loạn, cây thương cũng không giãy giụa nữa, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được kêu gọi, truyền ra từ cây thương.

Hắn nhịn xuống kích động, tay chụp vào hư không, lập tức cây thương bay ra rơi vào tay hắn, vung lên, tiếng rít kinh người.

Mạnh Hạo cười to.

- Của ta, tất cả bảo vật nơi này, đều là của ta! Mạnh Hạo hưng phấn, nhưng đúng lúc này, đột nhiên đằng sau có sát khí nhắm tới.

Sát khí mạnh mẽ, chỉ cần thổi một cái là sẽ khiến Mạnh Hạo hình thần câu diệt.

Sắc mặt Mạnh Hạo đại biến, lập tức quay đầu, nhưng đằng sau trống

rỗng, sát khí vẫn tồn tại, nó đến từ Binh Các này.

Trên trán Mạnh Hạo chảy mồ hôi lạnh, không dám động đậy, dưới sát khí này, hắn thở hổn hển, một lát sau chầm chậm lùi lại mấy bước, sát khí này cũng đi theo, như đang uy hiếp.

- Chẳng qua là muốn kết cái duyên mà thôi, làm gì phản ứng mạnh như vậy. Mạnh Hạo trong lòng thấp thỏm, vội nói.

- Khụ khụ, hiểu lầm, hiểu lầm, Binh Các huynh đệ, đây là hiểu lầm thôi. Mạnh Hạo vội nói, sát khí vẫn mãnh liệt.

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo thấy sát khí tràn ra, không công kích mình, tròng mắt xoay chuyển, muốn đi, nhưng nhìn pháp bảo khác trong Binh Các, liền không cam lòng.

- Binh Các huynh đệ, không cần để ý tới ta, ta không sao cả, ngươi làm việc đi. Mạnh Hạo lớn tiếng hô, cẩn thận lùi lại, đến gần cây kiếm có sương mù quần quanh.

Vừa cảnh giác sát khí, vừa thi triển Nhất Chỉ Nhân Quả, tìm được sợi tơ nhân quả với thanh kiếm, dùng tốc độ nhanh nhất để kết duyên.

Kiếm kia chấn động, sát khí từ Binh Các lập tức sắc bén hơn, trên trán Mạnh Hạo chảy mồ hôi lạnh, cắn răng lại kết duyên tiếp, 3 lần liên tục, thanh kiếm liền ngừng giãy giụa, hình thành liên hệ vô hình với Mạnh Hạo.

Kiếm bay ra, thẳng đến cạnh Mạnh Hạo, xoay quanh như một con rồng đang lượn.

Mạnh Hạo không kịp vui mừng, sát khí trong Binh Các ầm ầm tăng vọt, không đâu không có, đã giận dữ đến cực hạn, vô cùng sắc bén.

- Cái cuối cùng, đây là cái cuối cùng!

Mạnh Hạo liếm môi, không dám động dậy, thẳng đến một hồi sau, hắn cẩn thận dời bước, đến gần một bảo hoa khắc bằng ngọc thạch, cắn răng, không chần chờ thi triển Nhất Chỉ Nhân Quả, hung hăng vỗ lên bảo hoa. Phù văn xuất hiện, hoa này không như những bảo vật khác, một lần là thành công.

Ngay khi thành công, sát khí rung trời ầm ầm tăng vọt, dưới sát khí này, cả người Mạnh Hạo ướt hết mồ hôi, liên tục hô to.

- Cái cuối cùng, ta đảm bảo, lần này thật là cái cuối cùng!

- Binh Các huynh đệ, thật là cái cuối cùng, ta đi ngay, ta đi ngay.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, sát khí này mạnh mẽ làm cho tâm thần của hắn chấn động, nói rồi liền nhanh bước đi, muốn rời Binh Các.

Nhưng mới đi được mấy bước, hắn không khỏi rối rắm, ở trên cái bệ cạnh hắn có một chiếc bình nhỏ, màu xanh đậm, nhìn thì bình thường, nhưng Mạnh Hạo lại cảm nhận được lực lượng hùng hồn tỏa ra từ chiếc bình.

- Đáng chết! Mạnh Hạo hung hăng nghiến răng, vung tay, sợi dây nhân quả của hắn và chiếc bình ngưng tụ thành phù văn, vừa đụng vào tay Mạnh Hạo, hắn liền bóp lại, mặc kệ thành công hay không, trực tiếp vươn tay nắm lấy chiếc bình.

Không ngờ lập tức chộp lấy, người lóe lên chạy vụt về phía cửa Binh Các, đồng thời, sát khí trong Binh Các bùng lên tận trời, mơ hồ có tiếng rống giận vang vọng, sát khí vọt về phía Mạnh Hạo.

- Cái cuối cùng, lần này thật là cái cuối cùng, ta đi, ta đi ngay! Da đầu Mạnh Hạo tê dại, vội vàng chạy tới, sát khí như xua đuổi, gầm thét quét

ngang ở sau lưng Mạnh Hạo.

Ở bên hông Mạnh Hạo, là chỗ đặt chiếc bàn dài, Mạnh Hạo đi ngang qua, thật không nhịn được, không khống chế được tay mình, thuận tay chụp lấy, trực tiếp túm theo một cái ngọc giản để trên đó.

Vừa chộp xong, sát khí trong Binh Các đã nhẫn nhịn đến cực hạn, chợt bùng nổ, tạo thành xung kích đánh thẳng vào Mạnh Hạo.

- Cút ra ngoài! Ở trong sát khí có tiếng rống giận, mạnh mẽ đụng vào làm cho Mạnh Hạo phun máu, người văng về phía cửa Binh Các.

Cửa liền mở ra, trực tiếp trục xuất Mạnh Hạo, đột nhiên đóng lại.

Binh Các cũng dùng tốc độ nhanh nhất lập tức biến mất, cùng lúc, trong Tinh Không Điện Đường, tam lão ba đại Đạo môn cùng chúng lão các tông cũng có thể nhìn thấy được cảnh tượng trong lốc xoáy.

Trên hình ảnh, Mạnh Hạo phun máu bay ra, thần sắc kiên nghị, thấy chết không sờn, vì hoàn thành nhiệm vụ mà không tiếc mọi giá.

- Vãn bối Phương Mộc, cho dù bản thân trọng thương, dù suýt chết, vượt lửa quá sông, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ của ba đại Đạo môn vĩ đại! Mạnh Hạo phun máu, lớn tiếng hô, lấy trong lòng ra chiếc la bàn, giơ lên cao.

Bộ dáng bi tráng của hắn, khóe miệng dính máu, sắc mặt tái nhợt, người đang run lên, thương thế rất nghiêm trọng, nhưng càng là như vậy, lời nói hành động của hắn càng khiến tam lão ba đại Đạo môn chấn động.

Tinh Không Điện Đường, tam lão ba đại Đạo môn hơi thở gấp gáp, thần sắc mừng như điên không thể kiềm chế được.

Đúng lúc này, phía trước Mạnh Hạo chợt xuất hiện bóng dáng Lăng Vân

Tử, sắc mặt hắn tái nhợt, lúc xuất hiện liền chụp vào hư không, la bàn trên tay Mạnh Hạo bị hắn lấy đi, gật đầu với Mạnh Hạo. Trong lòng Lăng Vân Tử cảm khái, vừa rồi hắn bị ánh sáng trong Binh Các tổn thương, hiểu được Binh Các nguy hiểm, giờ thấy Mạnh Hạo đi ra, phát hiện hắn bị thương, cũng cảm động lây, lại thấy thần sắc bi tráng của Mạnh Hạo, càng cảm thấy mình có chút hiểu lầm đứa nhỏ này.

- Đứa nhỏ ngoan!

- Thương thế như vậy không sao cả, dùng viên đan dược này! Lăng Vân Tử rất cảm động, vung tay lên, một viên đan dược màu trắng rơi xuống trước mặt Mạnh Hạo, mùi hương phà vào mặt, với trình độ đan đạo của Mạnh Hạo, liếc qua liền biết đây là một viên bảo đan.

Đáng tiếc, ở đây không thể phục chế được.

Mạnh Hạo vội nhận lấy đan dược, lại muốn cất vào túi trữ vật.

- Còn không mau dùng, thương thế của ngươi rất nặng. Lăng Vân Tử quan tâm.

Mạnh Hạo thầm cười khổ, hắn không nỡ dùng viên đan dược này, với thương thế như vậy, hắn chỉ cần mở ra cảnh giới Vĩnh Hằng là sẽ khôi phục rất nhanh, nhưng đối phương đang nhìn mình, Mạnh Hạo có nhịn đau lòng, cắn răng nuốt vào đan dược.

Đan dược vào miệng liền tan ra, tạo thành dòng hơi nóng chảy khắp cả người Mạnh Hạo, thương thế của hắn khôi phục với tốc độ thấy rõ.

Lỗ, lần lỗ rồi, nếu có thể phục chế đan dược, sau này đem ra bán, nhất định có thể bán ra giá cao. Mạnh Hạo thầm cười khổ, nhưng ngoài mặt lại toát ra cảm kích, cúi đầu chắp tay với Lăng Vân Tử.

Lăng Vân Tử gật đầu, nhìn Mạnh Hạo, càng nhìn càng thấy Mạnh Hạo

mặc kệ là tu vi hay ngộ tính, ngay cả số mệnh cũng là lựa chọn tốt nhất.

Ba cửa tư chất, là ta hiểu lầm hắn.

Lăng Vân Tử mỉm cười, đột nhiên nói.

- Phương Mộc, ngươi có chịu trở thành đệ tử hạch tâm Cửu Hải Thần Giới ta?

Hắn vừa lên tiếng, trong Tinh Không Điện Đường, chúng lão các tông ánh mắt chợt lóe.

Lão già Tiên Cổ Đạo Tràng mỉm cười, nụ cười có thâm ý, lão già Thái Hành Kiếm Tông lại hơi chần chờ, còn lão già Cửu Hải Thần Giới thì cười ha hả.

Mạnh Hạo cũng sững sờ một lát, có lòng muốn từ chối, nhưng chợt nghĩ Phàm Đông Nhi cũng ở Cửu Hải Thần Giới, nếu có một ngày, mình dùng thân phận Phương Mộc đi vào, vậy nhất định là một chuyện rất hay.

Nghĩ thế, Mạnh Hạo vội ho khan, chắp tay. - Vãn bối đồng ý, chỉ là vãn bối còn chút chuyện vặt cần xử lý, xin tiền bối cho ta một chút thời gian, chờ xử lý xong, sẽ lập tức đi Cửu Hải Thần Giới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1211: Hai cửa cuối cùng

- Được, cho phép, ngươi cứ suy nghĩ, chờ ngươi đến Cửu Hải Thần Giới, lại báo cho lão phu! Lăng Vân Tử cười nói, vung tay, một chiếc lệnh bài bay ra, rơi vào tay Mạnh Hạo.

- Ngươi xử lý xong việc, bóp nát vật này, sẽ có thể đi đến Cửu Hải Thần Giới. Lăng Vân Tử nói xong, xoay người chợt lóe, lập tức biến mất, đồng thời hư vô quanh Mạnh Hạo cũng vỡ tan, khi mọi thứ rõ ràng, hắn lại xuất hiện ở tế đàn cổ lộ.

Người thí luyện nơi này, mọi người đều không thể tin nổi nhìn Mạnh Hạo.

Mọi người bên ngoài dù không nhìn thấy chuyện giữa Mạnh Hạo và ba đại Đạo môn, nhưng không ảnh hưởng tới việc Mạnh Hạo mang tới rung động đối với mọi người trong thí luyện này.

Nhất là Lăng Vân Tử thu Mạnh Hạo làm đệ tử hạch tâm Cửu Hải Thần Giới, mọi người bên ngoài đều nghe được, đều mang ánh mắt phức tạp hâm mộ nhìn Mạnh Hạo trên hình ảnh.

- Hắn đã như người đứng đầu lần thí luyện này, bái vào Cửu Hải Thần Giới cũng không có gì bất ngờ.

- Không biết hắn có còn tham dự tiếp hai cửa cuối cùng, còn có 2 cửa, một đợt trọng điểm khác trong thí luyện lần này... Lôi đài chiến!

- Nếu ta là hắn, sẽ tham dự 2 cửa cuối cùng, nhưng lôi đài chiến, vậy sẽ không tham dự. Dù sao tranh tài lôi đài, những thiên kiêu các tông đều tự động có tư cách, không cần tham dự kiểm tra, cho nên không cần đi cổ lộ, mà là trực tiếp tiến vào lôi đài chiến!

- Phương Mộc, dù cho rất mạnh, nhưng so sánh với những thiên kiêu các tông, hắn là không bằng.

- Vậy thì đáng tiếc, các lần thí luyện ba đại Đạo môn, lôi đài chiến mới là trọng điểm! Có phần thưởng kinh người!

Người bên ngoài xì xào, trên 3 đường cổ lộ, đã bắt đầu cửa thứ 9!

Nhân số tham dự cửa thứ 9 đã giảm mạnh, 8 cửa trước lục tục loại bỏ không ít người, đám người mập mạp trực tiếp bị tông môn dẫn đi, sẽ không tham dự 2 cửa sau và lôi đài.

- 2 cửa cuối cùng, một là tâm quan, một là đạo quan! Lăng Vân Tử xuất hiện trên Vấn Đạo cổ lộ, khi hắn nhìn Mạnh Hạo, tràn đầy khen ngời, nói rồi phất tay, vị trí mọi người lại biển đổi, ầm ầm chia ra lên xuống, xếp ở phía trước tiên chính là Mạnh Hạo.

- Tâm quan luyện tâm, đạo quan vấn đạo!

- 2 cửa này, lấy 7000 Nguyên Anh, 2000 Trảm Linh, 1000 Vấn Đạo, đi vào lôi đài chiến!

- Ta phải nhắc nhở các ngươi, trong lôi đài chiến, rất nhiều khen thưởng, nhưng đối thủ của các ngươi, ngoài lẫn nhau, còn có thiên kiêu từ các tông. Đương nhiên, cũng sẽ có đệ tử ba đại Đạo môn đi vào.

- Có lẽ không công bằng, nhưng chuyện thiên hạ vốn là thế, trở nên nổi bật mới là chân hùng! Lăng Vân Tử nói rồi phất tay, tất cả tế đàn lại mờ đi.

Người ngoài Đệ Cửu Sơn Hải nhìn không chuyển mắt, xem 2 cửa cuối cùng. Về phần Tinh Không Điện Đường, chúng lão các tông đều nghiền ngẫm, nhưng không ai hỏi ba đại Đạo môn, mà xem những người thí

luyện được bọn họ nhìn trúng.

Về phần tam lão ba đại Đạo môn, ngồi yên ở đó, thần sắc ba người bình tĩnh, chỉ có bọn họ mới biết nội tâm hưng phấn thế nào.

- Tâm quan, kiểm tra một người có thể chiến thắng được tâm ma hay không!

- Cửa này có liên quan tới ý chí, nhưng không quá lớn, trọng điểm chiến thắng tâm ma, ngoài ý chí ra, quan trọng nhất là đạo tâm có vững chắc không, cho nên hai cửa này sẽ tiến hành cùng lúc.

- Không biết, lần này Phương Mộc có còn tiếp tục nổi bật hay không, nếu hắn vẫn là người đứng đầu, vậy lần thí luyện này, hào quang của hắn triệt để đàn áp mọi người trong bất cứ cửa nào.

- Ta thấy chưa hẳn, mấy cửa trước hắn là người đứng đầu, hai cửa cuối thì hắn đã mỏi mệt, khó mà thành công!

Người bên ngoài xì xào, những người thí luyện trong ba đường cổ lộ bị bao phủ mơ hồ, chìm trong một thế giới đặc thù, hoàn toàn khác với rước.

Mạnh Hạo mở mắt, hắn nhìn thấy.... một mảnh luyện ngục!

Mặt đất đầy lửa, bầu trời ngập lửa, những chỗ không có lửa thì khô nứt, không một ngọn cỏ.

Còn hắn... cả người bị treo lên, dây xích trói buộc, nhìn quanh, toàn là dây xích dày đặc, mỗi cái đều trói một người.

Những người này có Nguyên Anh, có Trảm Linh, có Vấn Đạo giống Mạnh Hạo, thậm chí Mạnh Hạo nhìn thấy thanh niên đeo mặt nạ, thấy được tu sĩ Nguyên Anh Trần Phàm.

- Đây... đây là chuyện gì! Trước khi Mạnh Hạo đi vào thế giới 2 cửa đạo và tâm, hắn có tự tin, dù sao 8 cửa trước, hắn đều vượt qua rất nổi bật.

Nhưng bây giờ nhìn xung quanh, nhận ra thế giới đặc thù, không biết sao hắn lại sinh ra áp lực cùng nguy cơ.

Hiện tại không chỉ có hắn tỉnh, nhìn xung quanh, gần 100 ngàn tu sĩ đều lần lượt tỉnh dậy, mỗi người đều nhận ra trạng thái bản thân và cảnh tượng xung quanh, đều giật mình.

- Đây là chỗ nào, 2 cửa cuối cùng, sao lại thế này?

- Không ngờ... không ngờ mọi người đều ở chung một chỗ!

Mạnh Hạo thở gấp, hắn phát hiện xiềng xích trói buộc không thể lay chuyển, tu vi có thể phát huy bị áp chế cực hạn, chỉ phát ra lực lượng Vấn Đạo bình thường.

Càng làm Mạnh Hạo rung động, là xiềng xích trói buộc hắn không ngừng lung lay, khi nhìn ra xa, Mạnh Hạo ngẩn ngơ, lúc này cũng không ít người nhìn được cảnh tượng đằng xa, ánh mắt co rụt, không ít người hô lên.

Mạnh Hạo thấy rõ, xích sắt trói hơn 100 ngàn tu sĩ, đầu bên kia là một cây gậy to lớn, mà cây gậy này lại bị một người khổng lồ vác trên vai.

Người khổng lồ quá to lớn, hắn trần thân trên, quấn quanh da thú, cả người tím đen, nhấc chân chạy về phương xa, hắn vừa chạy, xích sắt rung chuyển, làm cho mọi người choáng váng.

Mọi người bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải cũng rung động, nhìn trên 3 lốc xoáy xuất hiện hình ảnh giống nhau, nhìn người thí luyện, nhìn người khổng lồ.

- 2 cửa cuối cùng, sao lại như thế?

- Vậy phải thử thách thế nào?

Đúng lúc này, bỗng nhiên trên bầu trời thế giới đó xuất hiện một khe nứt lớn, bên trong khe nứt có trăm ngàn cái bóng bay ra.

Những cái bóng này không phải tu sĩ, mà là hung thú có cánh, rất là hung dữ, bay ra kéo theo cơn gió dữ dội, lao thẳng về phía người khổng lồ.

Người khổng lồ dừng chân, vung gậy đánh lên trời, vừa làm thế, những sợi xích đều bị văng ra, khiến cho những tu sĩ trên đó giống như đụng vào núi đá, trong gió rít ầm ầm, trực tiếp đối mặt những hung thú bay.

Những hung thú hai mắt đỏ sẫm, toát ra tham lam, lập tức đánh thẳng về phía mọi người, nhất thời tiếng hét thảm vang lên, chỉ vừa tiếp xúc, đã có không ít người chết ngay, bị hung thú giết liền nuốt sống.

Máu tươi như mưa rơi xuống, làm cho biển lửa dưới đất cũng tối sầm lại.

Ánh mắt Mạnh Hạo hung ác, hắn không thể khống chế thân thể, đành phải theo dây xích bay đi, nhưng khi ra tay lại không chần chờ, tay bấm quyết chộp lấy, hóa ra móng vuốt đụng vào một con hung thú.

Ầm ầm, hung thú hét thảm, đầu vỡ vụn, còn Mạnh Hạo bị kéo đi, lại có 3 con hung thú bay tới.

Tiếng nổ vang vọng, Mạnh Hạo ra tay như gió, lúc này hắn không che giấu bản tính hung ác, tay đầy máu, nhưng sát cơ trong mắt ngày càng mạnh, trong vòng nửa nén nhang, hung thú chết trong tay hắn đã quá 30 con.

Cũng không thiếu tu sĩ như Mạnh Hạo, đều đang giết chóc, nhưng dần

dần, theo tu sĩ chết đi càng nhiều, những người chưa chết cũng phải đối mặt càng nhiều hung thú.

Lại xuất hiện một chút hung thú mạnh mẽ ngang với Vấn Đạom sau nửa canh giờ, ngay cả hung thú Ngụy Tiên cũng xuất hiện, tu sĩ xung quanh Mạnh Hạo lần lượt chết đi. Lại hồi lâu, tính cả hắn chỉ còn không quá trăm người, bọn họ bị vô số hung thú vồ lên.

Mạnh Hạo chỉ chống đỡ được 50 hơi thở, cả người tan vỡ, đầu bị một con một con hung thú trực tiếp cắn nuốt, trước khi chết, hắn mơ hồ thấy được mình là người chống đỡ đến cuối cùng.

Trước mắt tối sầm.

Đến khi rõ ràng trở lại, dưới đất tràn ngập biển lửa, bầu trời tối tăm, xích sắt lung lay, Mạnh Hạo mở mắt, xung quanh đều giống y như cũ, lần lượt có người thức tỉnh, đều sửng sốt.

Mạnh Hạo cũng ngây ra, sau đó da đầu tê dại, mọi thứ dường như không thay đổi, người khổng lồ vẫn đang chạy, còn những người chết đi trước đều lúc này đều có mặt.

Sau nửa nén nhang, bầu trời rách ra khe nứt, hung thú lại tới, chuyện xảy ra lại như luân hồi phủ xuống, người khổng lồ gầm lên, vung gậy, tất cả tu sĩ trên xích sắt bao gồm cả Mạnh Hạo lại bị văng ra, khai chiến lần nữa.

Ngay cả hung thú mà Mạnh Hạo đánh chết, cũng cùng một con trước đó!

Sau một canh giờ, Mạnh Hạo chết, khi mở mắt, xích sắt vẫn lung lay...

Một lần, hai lần, ba lần... thời gian trôi qua, Mạnh Hạo không biết đã trôi qua bao lâu, cũng quên mất mình chết bao nhiêu lần, mọi người bên cạnh hắn đã có không ít người chết lặng, rất nhiều người vừa đi ra lập tức

chọn chết đi, tiếp tục lặp lại.

Thần sắc Mạnh Hạo ngày càng mờ mịt, nơi này căn bản không có lối thoát, đây là thí luyện, nhưng thí luyện này không có đường sống.

Chết, chết, lại chết.

Thức tỉnh, thức tỉnh, lại thức tỉnh.

Có người sụp đổ, gào thét điên dài, nhưng vô ích, có người im lặng, nghĩ hết cách, thậm chí thử dùng quỷ kế, nhưng đều thất bại.

Mạnh Hạo tận mắt thấy có một tu sĩ Vấn Đạo, không biết dùng cách nào, trong một lần hung thú tấn công, đoạt xá một con hung thú muốn trốn đi, rõ ràng đã không thấy bóng, hình như trốn ra.

Nhưng khi Mạnh Hạo thức tỉnh lần nữa, hắn thấy đối phương vẫn ở trên xích sắt.

Xảy ra chuyện gì, người kia không nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1212: Tâm cường đạo kiên!

Chết đi sẽ làm người ta sợ hãi, nhưng chết 100 lần, sẽ khiến người ta chết lặng, mà chết 1000 lần, sẽ khiến người ta lạc lối, nếu chết 10 ngàn lần...

Vậy sẽ làm một người, không còn là người nữa.

Đây là một loại đau khổ, hận không thể kết thúc cho xong, đau khổ tràn ngập trong lòng những người thí luyện, dày vò tâm lý bọn họ, làm cho bọn họ lạc lối.

Lần thí luyện này, như một cối đá xay to lớn, nghiền nát tất cả ý thức.

Ngày càng nhiều người, không còn chống cự giãy giụa nữa, nếu như 10 ngàn lần chống cự giãy giụa đều vô ích, còn bao nhiêu người kiên trì nữa chứ...

Mạnh Hạo đang kiên trì, mỗi lần hắn tỉnh lại, đều kiên trì giết chóc, lập tức công kích hung thú, giết 10 ngàn lần.

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo nhìn thấy rất nhiều tu sĩ xuất hiện các loại lựa chọn, có người chọn chạy trốn, có người chọn quay đầu công kích người khổng lồ, có người chọn tự sát....

Thậm chí có người, chọn công kích lẫn nhau.

Nhưng không con đường nào, đến khi Mạnh Hạo thức tỉnh, bọn họ sẽ lại xuất hiện trên xích sắt, không một ai ngoại lệ.

Mọi người bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải xem tất cả hình ảnh, trong lòng chấn động, nếu 8 cửa trước, bọn họ chỉ cảm thấy rung động, vậy thì lần thử thách này làm cho mọi người hoảng sợ.

Trước đó họ còn hâm mộ những người thí luyện, thậm chí cảm khái nếu là mình, có lẽ còn làm tốt hơn, nhưng bây giờ nhìn thấy 2 cửa cuối cùng, bọn họ im lặng.

Rốt cuộc đã chết bao nhiêu lần, không ai tính nữa.

- Rốt cuộc đang thử thách cái gì? Vô số lần chết đi, có ích gì cho tâm cho đạo?

- 2 cửa cuối cùng, căn bản là địa ngục! Mọi người bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải đều thở hổn hển.

- Ta nhìn thấy nhiều người thử đủ loại cách, tất cả bọn họ gộp lại đã ngưng tụ thành mọi khả năng, nhưng cuối cùng đều thất bại.

- Thử thách này, làm sao vượt qua? Phương Mộc kia, chỉ sợ không cách nào thành người đứng đầu được.

Tinh Không Điện Đường, cũng yên lặng, tất cả mọi người đều xem hình ảnh, không nói một lời.

Cái chết vẫn tiếp tục, một lần lại một lần, lặp đi lặp lại, không có kết thúc.

Mạnh Hạo im lặng không nói nữa, nhưng trong đám đông, hắn là một trong không bao nhiêu người chưa hề nghĩ tới cách trốn thoát, cũng không mất lòng chém giết, từ đầu đến cuối, mỗi lần tỉnh lại đều sẽ giết chóc.

Chỉ là hắn chết càng lúc càng nhanh, bởi vì ngày càng nhiều từ bỏ chống

cự, mỗi lần xích sắt bay ra, bọn họ đều nhắm mắt chờ chết.

Dần dần, tu sĩ chống cự giống Mạnh Hạo cũng ít dần, ban đầu là mấy chục ngàn người, biến thành mấy ngàn người. Đột nhiên, trong thế giới này vang vọng tiếng nói của Lăng Vân Tử. - Hô một tiếng bỏ cuộc, sẽ có thể rời đi.

Những lời này truyền ra, những tu sĩ gặp phải vô số lần chết đi, đã trở nên mơ hồ, lập tức có người run run hô lên.

- Bỏ cuộc...

Tiếng hô vang lên, người của hắn lập tức biến mất, thật sự biến mất, rời khỏi không gian này.

Theo sau hắn, lục tục có tiếng hô vang lên, bóng người lần lượt biến mất.

Khi con người ta chưa tuyệt vọng, người cho hắn một hy vọng, hắn có thể sẽ không coi trọng. Hắn có lòng kiên định của mình, hắn có đạo không thay đổi.

Nhưng... nếu như đau khổ đến cực hạn, ở trong tuyệt vọng, như vậy hy vọng này đột nhiên xuất hiện, cơ hội giải thoát ở ngay trước mắt, thì có lẽ người ta sẽ không do dự túm lấy nó.

Ngày càng nhiều người chọn bỏ cuộc, nhưng tiếng hô vang lên, lại có những tu sĩ đã không còn chống cự nữa, liền như có được sức mạnh, bắt đầu chém giết hung thú.

Thời gian trôi dần, lần lượt chết đi, hai chữ bỏ cuộc như thành tâm ma, tồn tại trong lòng mỗi một tu sĩ.

Rất đơn giản, chỉ cần hô lên, mọi dày vò sẽ kết thúc, mọi chuyện sẽ được giải thoát.

- Thử thách quá tàn khốc. Tinh Không Điện Đường, một lão già khẽ nói.

- Từ xưa đến nay, trong cửa này, có thể duy trì 30 ngàn lần chết đi, coi như thông qua.

- Vượt qua 50 ngàn lần, đó là thiên kiêu!

- Đến nay, không ai vượt qua 79113 lần, đó là kỷ lục cũ của Phàm lão.

- Thử thách này, quá tàn khốc, nếu không cho hy vọng, như vậy có lẽ rất nhiều người sẽ cắn răng kiên trì, mà khi hy vọng ở bên cạnh, xoay người là có thể nắm lấy, vậy còn mấy ai kiên trì được?

- Tâm quan luyện tâm, đạo quan vấn đạo, hai cửa này kiểm tra tâm có đủ mạnh, đạo có đủ vững chưa.

- Kiên trì càng lâu, ngày sau mới càng đáng sợ! Tinh Không Điện Đường, chúng lão chầm chậm nói, bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải, cũng không ít người nhìn ra dấu vết.

- Ta nhớ ra, năm đó Phàm lão, ở trong hai cửa cuối cùng, chết hơn 79 ngàn lần, là người kiên trì đến cuối cùng, mới lựa chọn bỏ qua.

Bên ngoài xôn xao, không truyền được vào thế giới luân hồi, Mạnh Hạo còn đang kiên trì, trong lòng hắn lúc này xuất hiện hai tiếng nói, một cái bảo hắn chọn bỏ cuộc, một cái bảo hắn kiên trì.

Mỗi lần chết đi đau đớn, khi tỉnh dậy mờ mịt, nói thì đơn giản, nhưng thực tế mỗi một lần đều là dày vò, bên cạnh hắn ngày càng ít tu sĩ.

Đôi khi phát ra tiếng từ bỏ, giống như ma âm làm tan chảy cõi lòng, khiến cho những người kiên trì càng muốn bỏ cuộc.

Thời gian lại trôi qua, tu sĩ tiếp tục kiên trì càng ít hơn, chỉ còn mấy trăm người, 3 ngày sau, chỉ còn không quá 100, lại qua 3 ngày, chỉ còn được 9 người.

Trong 9 người, có 3 người dù còn đang kiên trì, nhưng lại từ bỏ chống cự, dùng phương thức như gian lần chịu đựng chết đi, đau đớn của bọn họ nhìn như ít hơn, nhưng thực tế, bị động như vậy lại càng thêm đau khổ.

Còn lại 6 người, Mạnh Hạo là một trong số đó, mỗi lần tỉnh dậy, đều lại chém giết.

Mạnh Hạo không biết mình chết bao nhiêu lần, hai mắt của hắn đã đỏ, trước mắt hắn toàn là máu tươi. Thời gian lại qua 3 ngày, 3 người lựa chọn bị động chết đi cũng không chịu được nữa, bỏ cuộc.

5 người cũng đánh như Mạnh Hạo, cũng có 4 người bỏ cuộc.

Lúc này, chỉ còn 2 người, một là Mạnh Hạo, một người... là Trần Phàm!

Trần Phàm giết, mỗi lần tỉnh lại đều chém giết, ở trong chém giết vô tận như thế, hắn mới chìm đắm trong một loại trạng thái.

Bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải, hôm nay lại chấn động, Tinh Không Điện Đường, chúng lão các tông đều thở dồn dập, đều nhìn về phía Trần Phàm.

Trần Phàm, trước kia từng kinh diễm, nhưng trong sáng tạo thần thông lại im lặng vô danh, nhưng đến 2 cửa cuối cùng lại trỗi dậy.

- Tâm như thế, đạo như thế, người này có đại tạo hóa!

- Không ngờ có thể kiên trì đến nước này, rõ ràng có thể giải thoát, nhưng vẫn kiên trì, hắn đã chết 70 ngàn lần!

- Hắn sẽ còn kiên trì được một thời gian, thử thách cửa này, thực tế là khó khăn nhất, là đến khi chỉ còn một người, đã định sẵn thành người đứng đầu, tâm sẽ buông lỏng, rất khó tiếp tục. Năm đó Phàm lão chính là vì chỉ còn một mình, lại chết chưa được ngàn lần nữa liền chọn bỏ cuộc.

1 ngày sau, Trần Phàm run rẩy, lựa chọn bỏ cuộc, hắn kiên trì hơn 70 ngàn lần, gần với Phàm lão năm xưa, trở nên nổi bật, đã có không ít tông môn chuẩn bị thu hắn làm đệ tử.

Mà thử thách này, đến giờ mọi người đều khiếp sợ, nhìn tồn tại duy nhất... Mạnh Hạo.

- Hai cửa đầu, hắn là người đứng đầu, 3 cửa giữa, hào quang của hắn lấn át người đứng đầu, lại 3 cửa sau, hắn lại là người hạng nhất, 2 cửa cuối cùng... không ngờ... vẫn là hắn!

- Đã định sẵn sẽ trỗi dậy, không ai cản nổi, nếu hắn không chết yểu, sau này tên của hắn nhất định lẫy lừng Đệ Cửu Sơn Hải!

- Dường như ta nhìn thấy một Chí Tôn tương lai...

Bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải, tất cả tu sĩ chú ý thử thách này, đầu óc choáng váng.

Đối với Mạnh Hạo, bọn họ đã phục, nhất là 2 cửa cuối cùng, bọn họ tự ngẫm lại bản thân, cũng không làm được như Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo còn đang kiên trì, hắn biết nơi này chỉ còn bản thân, nhưng hắn không bỏ cuộc, thậm chí khóe miệng mỉm cười, cười dữ tợn, cũng có tàn nhẫn. Lần lượt tỉnh lại, hắn chạy ra, chém giết với vô số hung thú, trong giết chóc, hắn mài luyện tâm, mài luyện đạo của mình.

- Đạo của ta, hành trình đời ta, không có tận cùng, tự do tự tại, mà bây

giờ, ta bị xích sắt trói chặc, ta không tự do!

- Tâm của ta, vô câu vô thúc, thiên địa sụp đổ không diệt, vạn vật không khô héo, mà hiện tại, nó đang ngập ngừng!

- Đạo không tự tại, ta lại muốn tự tại, tâm đang ngập ngừng, ta sẽ kiên trì đến không ngập ngừng!

-Thử thách này đang kiểm tra ta, còn ta lại dùng nó mài giũa đạo của mình, tiếp tục như thế, ta nhìn như bị khóa, nhưng thực tế chỉ là xiềng xích mà thôi, không trói được ta, chỉ xứng để rèn đạo!

- Còn tâm của ta, muốn nó không ngập ngừng, vậy chỉ có kiên trì, kiên trì tới... Ta ở trong thử thách này, không cảm thấy đau khổ, chỉ cảm thấy sảng khoái!

- Khoảng khắc qua cửa, ta đại tự tại, tâm ta kiên cường nhất!

Ánh mắt Mạnh Hạo sáng chói, ầm ầm đánh tới.

73 ngàn lần, 76 ngàn lần. 79 ngàn lần...

80 ngàn lần!

Khi Mạnh Hạo chết đi 80 ngàn lần, bên ngoài bùng nổ, chúng lão các tông trong Tinh Không Điện Đường, dù đã quen Mạnh Hạo sáng tạo kỳ tích, vẫn bị chấn động.

- Vượt qua Phàm lão!

- Ta tính rồi, đây là lần 80 ngàn, hắn trở thành người đứng đầu cửa này từ xưa đến nay!

- Phương Mộc, Phương Mộc, cái tên này, ngày sau nhất định kinh thiên!

Mọi nm kinh hô, Mạnh Hạo còn đang kiên trì, khóe miệng của hắn dần toát ra mỉm cười, trên người dần tỏa ra sảng khoái, không phải sảng khoái vì chết đi, không phải sảng khoái vì giết chóc, mà là sảng khoải vì tâm, đạo của mình, lúc này trở nên cứng cỏi hơn.

Trước mặt đạo và tâm, cái chết... chỉ xứng làm mài giũa mà thôi.

Mấy ngày sau, 90 ngàn lần!

Lại qua vài ngày... 100 ngàn lần!

Khi 100 ngàn lần xuất hiện, thế gian chấn động, khi Mạnh Hạo thức tỉnh, thiên địa biến sắc, gió mây đảo chiều, người khổng lồ chậm rãi giơ cao cây gậy, quỳ một gối. Khe nứt trên bầu trời, vô số hung thú cũng rạp xuống.

Như đang quỳ bái!

Qua cửa!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1213: Người đứng đầu!

Thiên kiêu như vậy! Trong Tinh Không Điện Đường, toàn bộ lão già các tông đứng lên, nhìn hình ảnh trong lốc xoáy Mạnh Hạo được người khổng lồ và hung thú sùng bái, vẻ mặt đều có cảm khái

Bọn họ mỗi một tông môn đều muốn thu đối phương làm đệ tử, nhưng ba đại Đạo môn trong Cửu Hải Thần Giới đã xuất thủ, bọn họ không có cơ hội

Chẳng những là người ba giáo sáu tông như vậy, ngay cả năm đại Thánh địa cũng đều rối rít thán phục

Phương Mộc này là một thiên kiêu bao nhiêu năm rồi khó có được xuất hiện!

Chúc mừng Cửu Hải Thần Giới, Phương Mộc này ở trong thần giới, ngày sau nhất định sẽ tạo nên thành tựu xuất sắc! Trong điện phủ, lão già các tông rối rít lên tiếng, lão già Cửu Hải Thần Giới cười ha ha một tiếng, trên vẻ mặt cũng có thoải mái

Phương Mộc này hoàn toàn xứng đáng là người đứng đầu trong lần thí luyện này! Ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải, lúc này toàn bộ bùng nổ, tâm và đạo là hai quan cuối cùng, mà Mạnh Hạo là người thứ nhất thông quan, phải biết cho dù là Phàm lão năm đó cũng đều không có thông quan

Thu hút toàn bộ sự chú ý!

Hoàn toàn xứng đáng, người đứng đầu!

Từ nay về sau danh chấn Đệ Cửu Sơn Hải, trở thành một trong chúng thiên kiêu, vả lại hắn bái nhập Cửu Hải Thần Giới, nếu có thể giữ vững

phát triển, ắt có thể trở thành thần tử cùng Phàm Đông Nhi ngày sau nên duyên, thành tựu vô thượng thần thoại!

Các ngươi có chú ý đến hay không, 20 ngàn lần tử vong cuối cùng của Phương Mộc, hắn là ở sung sướng, so với đau khổ của những người khác, đây mới là chỗ đáng sợ nhất

Ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải bàn luận sôi nổi, trong tinh không, Kháo Sơn lão tổ rất là đắc ý, nhưng rất nhanh thì mạnh thân thể run một cái

Chết tiệt! Lão tổ ta lập trường sai rồi, chết sống của tiểu vương bát đản hắn quan hệ gì với ta, hắn có cái gì chú ý cũng được, cũng không có liên quan tới lão tổ ta a, chúng ta là cừu gia a, chết tiệt chết tiệt, lập trường sai!!

Cũng ở trong tinh không, đệ thập tổ Vương gia tóc tai bù xù, lặng lẽ thu hồi ánh mắt, chỗ sâu trong mắt của hắn có sâu sắc và co rút lại

Rất mạnh

So với trong trí nhớ của ta, còn mạnh hơn!

Mạnh Hạo, rất mong đợi một ngày chúng ta gặp lại lần nữa! Trong mắt Đệ thập tổ Vương gia lóe lên thần mang Vương Đằng Phi, lẩm bẩm lên tiếng, hắn xoay người nhoáng lên một cái đã đi xa

Trong Côn Lôn Đạo, Đan Quỷ và Sở Ngọc Yên lúc này cũng đều tâm thần chấn động

Bọn họ chính mắt thấy hết thảy thí luyện của Mạnh Hạo nơi này, nếu như không phải biết Phương Mộc chính là Mạnh Hạo, bọn họ bất kể như thế nào cũng đều không thể liên hệ hai người với nhau

Phương Mộc

Thật sự là rất thu hút sự chú ý

Nam Thiên Tinh quá nhỏ, hắn ở nơi này như bị chế trụ, thế giới của hắn

là ở trong tinh không

Sở Ngọc Yên lẩm bẩm, mắt lộ ra chấp nhất, nhìn về phía xa xa

Mà lúc này trên Nam Thiên Tinh, Đông Thổ Đại Địa, Phương gia, cha mẹ của Mạnh Hạo nhìn hình ảnh trong lốc xoáy, trên mặt hai người lộ ra nụ cười, nhưng đằng sau nụ cười này lại là than thở

Hạo nhi phải đi

Mẫu thân Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng

Nam Thiên Tinh quá nhỏ, hạn chế sự lớn lên của nó, nó nhất định là muốn ly khai , sau lần này, nó ở Nam Thiên Tinh, ta sẽ không để cho con nó dừng lại quá lâu

Phương Tú Phong trầm mặc một lát, ôn nhu nói

Nhưng con nó vẫn còn con nít

Mẫu thân Mạnh Hạo chua xót nói

Con nó đã lớn, nàng nếu không để nó bay xa, làm sao biết trời cao biển rộng

Đồng thời trong lúc đó, ở trong tinh không, trên Tây Hạ Tinh, Triệu Nhất Phàm xoa kiếm trong tay, trong mắt lộ ra chiến ý, chậm rãi từ trên lốc xoáy bầu trời thu hồi ánh mắt

Không thể xem thường thiên hạ cùng thế hệ, không nghĩ tới ngoại trừ Mạnh Hạo Nam Thiên Tinh ra, trong thí luyện lần này cũng ra một tên Phương Mộc! Trong mắt Triệu Nhất Phàm đốt lên chiến ý

Hy vọng ngươi tham gia lôi đài chiến phía sau!

Triệu Nhất Phàm hít sâu một hơi, hai mắt nhắm nghiền, lôi đài tranh tài, hắn sẽ ra mặt, mang đệ tử Thái Hành Kiếm Tông xuất chiến

Nguyên Anh, Trảm Linh, Vấn Đạo, ba chỗ lôi đài, duy có trở thành đệ nhất mới có thể được ba đại Đạo môn chiêu thu làm đệ tử, vả lại đệ tử này là đệ tử hạch tâm

Nhưng đây không phải là nói, những người khác không thể tham dự, ngược lại, nếu đệ tử trong ba đại Đạo môn được thứ nhất cũng có thể bước chân vào hạch tâm

Về phần những tông môn khác không phải là vì bái nhập Đạo môn, mà là vì khen thưởng phong phú của lôi đài chiến lần này! Cửu Hải Thần Giới, Phàm Đông Nhi từ đang khoanh chân mở mắt ra, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, trong lúc mơ hồ hình như có loại nhân quả khiến trong óc nàng luôn hiện lên Mạnh Hạo kẻ làm nàng hận thấu xương

Phía sau của nàng, nữ thi kia vẫn tồn tại như cũ, sư tôn nàng đang nhìn nữ thi này, không có giúp nàng giải khai, mà là nói cho nàng biết, đây là một cuộc tạo hóa

Nhưng Phàm Đông Nhi thà rằng không phải cái tạo hóa này

Phương Mộc Này, ta thấy thế nào đều không vừa mắt! Ánh mắt Phàm Đông Nhi rơi vào hình ảnh trong lốc xoáy, nhăn đôi mi thanh tú, lôi đài chiến, nàng bị chế định phải ra chiến

Lý gia Bắc Lô Tinh, Lý Linh Nhi vẻ mặt lạnh nhạt, đang khoanh chân

ngồi ở trên Đạo tràng, phía trước nàng là không ít tộc nhân Lý gia đều đang nghe nàng giảng đạo tu hành

Ở trong mắt những tộc nhân này, Lý Linh Nhi chính là tiên nữ, không nhiễm một hạt bụi, cao cao tại thượng

Hình ảnh lốc xoáy giữa không trung khi thì sẽ khiến cho Lý gia tộc nhân ngắm nhìn, Lý Linh Nhi cũng thỉnh thoảng nhìn lại

Khi được tộc nhân hỏi tới có tham gia lôi đài chiến tranh hay không

Lôi đài chiến, ta sẽ tham gia! Lý Linh Nhi nhàn nhạt lên tiếng

Thái Dương Tử, còn có Đế Tiên Giáo Tôn Hải, đều bị tông môn yêu cầu xuất chiến, gần như tất cả tông môn gia tộc đều có thiên kiêu sẽ tham dự lôi đài chiến lần này

Trong đó có một số là Mạnh Hạo biết, cũng không có ít người là trước không có đi Nam Thiên Tinh

Ngoại giới tám phương đều đang chuẩn bị lôi đài chiến, thế giới Mạnh Hạo sở tại phá thành mảnh nhỏ, thân ảnh của hắn hiển lộ ra, đứng ở phía đầu tiên Vấn Đạo cổ lộ

Phía sau hắn là đám người thí luyện, mỗi người đang nhìn hướng Mạnh Hạo đều có kính sợ, cho dù là thanh niên đeo mặt nạ kia cũng là như vậy, còn có tu sĩ toàn thân con muỗi hung ác tràn ngập, khi nhìn về phía Mạnh Hạo cũng đều cặp mắt co rút lại, rất là kính sợ

Mạnh Hạo với thực lực của hắn từ các phương diện nghiền ép tất cả người thí luyện

Thân ảnh Lăng Vân Tử từ trong hư vô chậm rãi đi ra, đứng ở trong hư không, hắn nhìn mọi người, thanh âm vang vọng

Mười quan khảo nghiệm, toàn bộ đã kết thúc, lão phu phụ trách Vấn Đạo cổ lộ, lựa chọn sử dụng một ngàn người

Hắn nhàn nhạt lên tiếng, vung tay lên, lập tức mấy ngàn tu sĩ Vấn Đạo tồn tại trong chớp mắt thì có hơn phân nửa thân ảnh biến mất, từng người bị dịch chuyển truyền tống trở về lại chỗ

Tồn tại được chỉ có một ngàn người

Các ngươi thông qua thí luyện, kế tiếp có thể lựa chọn, có tham dự lôi đài chiến hay không!

Lôi đài chiến, xếp hạng đi vào trước trăm, phủ xuống một ngàn tiên ngọc! Tiên ngọc này trong các ngươi có lẽ có người không hiểu

Đây là vật sau khi các ngươi bước chân vào Tiên Cảnh tu hành, Đệ Cửu Sơn Hải không nhiều lắm

Một ngàn tiên ngọc có thể so với chục triệu linh thạch

Mạnh Hạo vốn là không có hứng thú gì đối với lôi đài chiến, nhưng sau khi nghe được câu này, hắn mạnh mở to mắt, trong mắt lộ ra cường quang, hít thở đều dồn dập một chút

Chục triệu linh thạch

ba đại Đạo môn này cũng quá có tiền, đi vào trước trăm liền cho chục triệu linh thạch! ! Mạnh Hạo có chút kích động

Đi vào 16 cường lại khen thưởng năm ngàn tiên ngọc! Lăng Vân Tử chậm rãi lên tiếng, thanh âm vang dội, không chỉ có là Mạnh Hạo kích động, những người thí luyện lưu lại toàn bộ đều hô hấp dồn dập

Mà tiến vào bát cường, khen thưởng mười ngàn tiên ngọc! Mạnh Hạo trong óc ầm một tiếng, đầy đầu đều đang tính toán mười ngàn cộng thêm năm ngàn cộng thêm một ngàn sau tương đương với bao nhiêu linh thạch, sau khi tính toán xong, ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra hung quang

Nếu là có thể đi vào tứ cường, khen thưởng Thông Tiên Đằng! Lăng Vân Tử vừa nói câu này ra khỏi miệng, lập tức trong ngàn người này truyền ra kinh hô và không thể tin

Mạnh Hạo đến không cảm thấy cái gì, nhưng những người khác lại là trong khoảnh khắc này, ánh mắt hoàn toàn đỏ bừng

Đối với mọi người mà nói, tiên ngọc là khoản thu nhập thêm mà thôi, cho dù là thích hợp tu hành cũng cần Tiên Cảnh, nhưng Thông Tiên Đằng lại là có thể biến đổi vận mạng của bọn họ, làm cho bọn họ có thể trở thành Chân Tiên! !

Nhất là, giờ này vừa mới có Nam Thiên Tinh Chân Tiên xuất hiện, trong ngàn năm đều có thể sử dụng Thông Tiên Đằng, đây đối với tất cả mọi người ngoại trừ Mạnh Hạo ra mà nói, là chí bảo không cách nào tưởng tượng! Biến đổi vận mạng, quyết định tiền đồ! Tam điều cổ lộ, khen thưởng khác nhau, nhưng đối với tu sĩ cảnh giới khác nhau mà nói, bọn họ nghe được vật khen thưởng, một dạng làm cho bọn họ sôi trào

Đừng nói là bọn họ, ngay cả ngoại giới lúc này mọi người Đệ Cửu Sơn Hải nghe được khen thưởng trên tam điều cổ lộ khác nhau, đều từng cái một hô hấp dồn dập, ánh mắt đỏ lên, nếu không phải là không có tư cách, hận không thể cũng đi tham chiến

Nhất là, nghe tới trên Vấn Đạo cổ lộ không ngờ khen thưởng Thông Tiên Đằng, toàn bộ khiếp sợ

Thế nhưng

Thế nhưng khen thưởng Thông Tiên Đằng! !

Chết tiệt, sớm biết ta cũng đi a, trong ngàn năm sử dụng Thông Tiên Đằng này có tỷ lệ trở thành Chân Tiên a! !

Chân Tiên, mặc dù không bằng Chân Tiên do số kiếp ngưng tụ, tinh tú thành, nhưng cũng là Chân Tiên! ! Mọi người đều đang rung động, Lăng Vân Tử hài lòng nhìn mọi người, bỗng nhiên đã nhận ra Mạnh Hạo nơi đó tuy rằng cũng hô to, nhưng hiển nhiên là đang lấy lệ, hơi suy nghĩ một chút, chậm rãi lên tiếng

Phương Mộc, ngươi tuy rằng thân là đệ tử hạch tâm Cửu Hải Thần Giới ta, nếu không đủ công lao cũng sẽ không ban thưởng Thông Tiên Đằng, cơ hội lần này, ngươi phải bắt được

Mạnh Hạo nhanh gật đầu, chần chờ một chút, đột nhiên hỏi

Thông Tiên Đằng này giá trị bao nhiêu linh thạch? Lăng Vân Tử sửng sốt

Vật báu vô giá, nếu là bán đấu giá, bán ra 1 triệu tiên ngọc cũng không phải là không thể được

Mạnh Hạo nghe đến đó, trong óc ong một tiếng, cả người thân thể run rẩy, ánh mắt lập tức một phiến đỏ thẫm, hô hấp dồn dập, vẻ mặt cũng thay đổi dữ tợn

Biểu tình của Mạnh Hạo khiến Lăng Vân Tử ho khan một tiếng, hắn mơ hồ có chút hiểu rõ tính tình Phương Mộc này

Nếu có thể trở thành đệ nhất

Lăng Vân Tử nói tới đây, dừng một chút

Khen thưởng một giọt máu tươi do ba đại chí tôn đã từng để lại! Lời nói vừa ra, ngàn người trầm mặc, nhưng trong đó có một số lại là run rẩy, vẻ mặt lộ ra so với Thông Tiên Đằng lúc trước còn cường liệt hơn không thể tin, mà ngoại giới cũng trong nháy mắt yên tĩnh, nhưng sau đó bạo phát ra ồ lên, truyền khắp tám phương

Máu ba đại chí tôn để lại, trời ạ, bên trong đó có đạo của ba đại chí tôn! !

Ba đại chí tôn, đó là người mạnh nhất trong truyền thuyết thời đại viễn cổ, bọn họ

bọn họ lại có máu lưu lại! !

Là thật sao! ! Ngay cả lão già các tông trong Tinh Không Điện Đường cũng đều chợt đứng lên, hô hấp dồn dập, lộ ra không thể tin, sắc mặt cũng có rung động

Duy chỉ có Mạnh Hạo lại không cảm thấy gì, nhưng sau đó, hiển nhiên là một câu nói của Lăng Vân Tử đặc biệt vì hắn mà nói, khiến tim Mạnh Hạo suýt nữa đều ngừng nhảy lên

Một giọt Chí Tôn Huyết này, Phương Mộc ngươi nếu bán đi, cả Đệ Cửu Sơn Hải, người có thể ra lên giá, phượng mao lân giác

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1214: Có người khiêu khích!

Mạnh Hạo liên tục hít thở sâu nhiều lần, đều không thể làm tim của mình tự bình tĩnh, hắn thừa nhận, chính mình có cái nhược điểm không thể chống cự, đó chính là

Ái tài

Nhưng hắn cũng ủy khuất nha, hắn từ nhỏ không có tiền, bên ngoài bây giờ còn có nợ chưa trả, hắn cũng không dễ dàng

Hồi nhỏ sợ nghèo, sau khi lớn lên bước chân vào tu hành, lại thủy chung không có phát đại tài

Tuy rằng năm đó ở trên Thiên Hà Hải có tiền của phi nghĩa, nhưng vừa nghĩ tới sở dĩ có thể để dành được là bởi vì gương đồng rất lâu không có ích lợi gì, vừa nghĩ tới gương đồng ăn tiền, Mạnh Hạo đã cảm thấy, bản thân vẫn là một người nghèo

Một ngàn tiên ngọc khiến Mạnh Hạo kích động, mười ngàn khiến hắn sôi trào, mà giá trị Thông Tiên Đằng khiến ánh mắt hắn đỏ bừng, nhưng giờ này, một giọt Chí Tôn Huyết kia khiến cặp mắt Mạnh Hạo xanh

Ánh sáng xanh này cho dù là Lăng Vân Tử sau khi thấy đều sửng sốt một chút

Hắn cho tới bây giờ không có ở trong đôi mắt của người thấy qua hào quang như vậy

Mạnh Hạo nơi này, hắn vẫn là lần đầu

Nhưng ngay sau đó, tiếng hít thở nồng đậm từ trong miệng hơn một ngàn người nơi thí luyện truyền ra

Có không ít người giống như Mạnh Hạo, trước không biết Chí Tôn Huyết, nhưng giờ này sau khi bọn họ nghe được câu nói thứ hai của Lăng Vân Tử, mỗi một người đều trong óc nổ ầm ầm ngập trời

Chẳng những là bọn họ như vậy, lúc này trong Tinh Không Điện Đường, lão già các tông mỗi một người đều hô hấp dồn dập, Chí Tôn Huyết đối với bọn họ mà nói cũng là chí bảo

Loại vật phẩm này bọn họ biết chỉ có ba đại Đạo môn có, nhưng ba đại Đạo môn cũng không có bao nhiêu, đây là chí bảo, mà bọn họ thế nào cũng không có đại cao, ba đại Đạo môn không ngờ sẽ ở trong lần thí luyện này lấy ra làm khen thưởng

Ba đại Đạo môn tam lão mỉm cười

Bọn họ sở dĩ lấy Chí Tôn Huyết này ra, tự nhiên có thâm ý của bọn họ, vô luận là người nào thu được đều không quan trọng, quan trọng là

để cho người biết được, Chí Tôn Huyết! Mọi người ở ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải, toàn bộ sôi trào

Ngay cả thiên kiêu các tông chuẩn bị tham chiến kia cũng đều từng cái một hô hấp dồn dập, cho dù là đệ tử ba đại Đạo môn cũng là như vậy

Bọn họ mặc dù là người Đạo môn nhưng thứ chí bảo này trừ phi là lập được công lớn, nếu không căn bản cũng không có khả năng có

Mà giờ này

Chỉ cần có thể là thứ nhất thì có thể thu được!

Chí Tôn Huyết

Không biết là vị chí tôn nào, sáp nhập vào đạo kiếm của ta, nhất định sẽ làm đạo của ta sắc bén hơn! Triệu Nhất Phàm chợt đứng lên, chiến ý ngập trời

Phàm Đông Nhi cũng là mở to mắt, hô hấp dồn dập

Có máu này, có lẽ ta liền có thể thoát khỏi thi thể phía sau này! Lý Linh Nhi, Thái Dương Tử, Tôn Hải, còn có những thiên kiêu khác, toàn bộ đều hít sâu, mà những kẻ trước không có lựa chọn tham chiến như đám người Tống La Đan, lúc này toàn bộ hối hận không kịp

Lôi đài chiến là ở nơi này trong Tiên Khư triển khai, nhưng cũng không phải tại trên tam điều cổ lộ này mà diễn ra ở trong Tiên Khư, một cây Đạo Thụ viễn cổ!

Mỗi người các ngươi có ba ngày nghỉ ngơi

Ba ngày sau, lão phu sẽ đích thân mang bọn ngươi đi đến trước Đạo Thụ viễn cổ!

Trong ba ngày này, nếu có người muốn bỏ qua, tùy thời có thể đưa ra

Lăng Vân Tử nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm vang lên sau, thân thể nhoáng lên một cái sẽ đi xa

Lão tổ dừng bước! Mạnh Hạo nhanh lên tiếng, cao kêu thành tiếng

Lăng Vân Tử bước chân chợt ngừng, quay đầu lại nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt mang theo tán thưởng, trên mặt lộ ra mỉm cười

Chuyện gì?

Lão tổ, cái kia

Trước lão nhân gia ngài nói để ta thử nghĩ đưa ra yêu cầu gì

Ta cảm thấy

giọt Chí Tôn Huyết kia liền tốt vô cùng

Mạnh Hạo có chút xấu hổ lên tiếng dường như rất ngượng ngùng

Lăng Vân Tử nghe nói lời này, trừng mắt, khi đang muốn khiển trách, thấy được biểu tình của Mạnh Hạo, nghĩ tới lúc trước Mạnh Hạo bi tráng cùng bỏ ra, tức giận tiêu tán không ít

Chuyện này không phải lão phu một người có thể quyết định

Như vậy đi, chờ sau khi ngươi đi tới tông môn, chúng ta lại nói

Lăng Vân Tử lắc đầu, xoay người rời đi

Đã sớm đoán được bọn họ sẽ không tuân thủ lời hứa, ta lúc trước liên kim chỉ nam trên la bàn đều giữ lại thì tốt rồi

Mạnh Hạo bất đắc dĩ, khoanh chân ngồi xuống

Thời gian trôi qua, ngàn người trên Vấn Đạo cổ lộ không có có một lựa chọn bỏ qua, lúc này mỗi một người đều ngưng thần tĩnh tọa, nắm chặt tất cả thời gian tu hành, ý đồ để cho mình ở vào trạng thái tốt nhất

Chỉ là trước đó ở trong mười quan đều có tiêu hao, tinh thần mệt mỏi, tu vi cũng đều có chút khô kiệt, nhất là hai quan cuối cùng khiến người gần như muốn sụp đổ tuyệt vọng

Loại hành hạ đó đối tâm thần hao phí rất nghiêm trọng, mà một ngàn người có thể để lại này tự nhiên đều là người xuất sắc, lúc này mỗi một người đều nắm chặt tất cả thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức

Giống Mạnh Hạo chuẩn bị cảnh giới Vĩnh Hằng, không cần khôi phục như vậy, chỉ có chính hắn

Còn có ba ngày mới bắt đầu lôi đài chiến, lần này đi tới nơi này luôn cảm thấy thua thiệt rất nhiều, trong Binh Các cục gạch, mái ngói, còn có đầu gỗ làm giá ta cũng không kịp cầm đi

Một cái la bàn, còn bị ba đại Đạo môn cướp bóc

Mạnh Hạo trầm ngâm, ánh mắt quét qua những người thí luyện trên Tế Đàn ở phía sau, bỗng nhiên nội tâm vừa động, đứng lên, nhoáng lên một cái, nhưng lại từ trên Tế Đàn bay ra, mới vừa đi ra khỏi Tế đàn, lập tức hắn liền cảm nhận được một cỗ uy áp phủ xuống, nổ ầm ầm

Tiếng vang này lập tức đưa tới sự chú ý của ngàn người chỗ này, rối rít mở mắt ra, sau khi nhìn đến cử động của Mạnh Hạo, mọi người đều vẻ mặt biến đổi, ngay cả mọi người ngoại giới cũng đều sau khi thấy một màn như vậy, sửng sốt một chút

Hắn muốn làm gì?

Đang tốt, thế nào đột nhiên đi ra khỏi Tế đàn

Trong Tinh Không Điện Đường, những lão già các tông cũng đều rất là kinh ngạc, thân ảnh Lăng Vân Tử xuất hiện ở trong hư không, cũng kinh ngạc nhìn

Mạnh Hạo lại thành công cướp được ánh mắt của mọi người

Hắn ở giữa hai cái Tế đàn chậm rãi đi, uy áp càng ngày càng mạnh, đến

cuối cùng nổ ầm ầm, trán Mạnh Hạo chảy xuống mồ hôi, thân thể run nhè nhẹ, nhưng hai mắt của hắn lại càng phát sáng lên

Hắn đang tu hành!

Không hổ là người đứng đầu trong thí luyện, cho dù là chỉ có ba ngày thời gian liền lôi đài chiến, nhưng hắn vẫn không lãng phí bất kỳ thời gian, nỗ lực tu hành! Đám người Ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải lập tức có người nhìn ra đạo lý, tán thưởng lên tiếng

Rất nhanh, những người khác cũng đều nhìn thấu một chút đầu mối, Mạnh Hạo ở trong uy áp này, hiển nhiên chỉ có tu hành là giải thích

Trong Tinh Không Điện Đường, lão già các tông kia cũng đều khẽ gật đầu

Không tồi, tiếp nhận uy áp cổ lộ tu hành, dưới áp lực này, ba ngày tương đương với 30 ngày ở ngoại giới, thậm chí còn lâu hơn, mà hắn nếu là thói quen loại uy áp này, khi buông lỏng, sẽ lập tức bạo phát, khiến cho hắn ở trong lôi đài chiến khí thế bất đồng

Khó trách hắn có thể trở thành người đứng đầu lần thí luyện này, chỉ là loại ý thức tu hành này thì không phải là những người khác có thể nghĩ tới

Trong Tinh Không Điện Đường, chúng lão rối rít gật đầu, ba lão của ba đạo Đạo môn cũng đều mặt mỉm cười

Lúc này, những thiên kiêu các tông chuẩn bị tham dự lôi đài chiến kia cũng đều đang tu hành

Nhưng đôi khi thì sẽ quan sát đối thủ bọn họ trong thí luyện, mặc dù bên trong hầu hết bọn họ không thèm để ý, nhưng cũng có mấy người làm cho bọn họ rất là lưu ý, Mạnh Hạo chính là một cái người làm cho bọn

họ cảm thấy áp lực lớn nhất

Khi thấy Mạnh Hạo ở trong uy áp này tu hành, những thiên kiêu kia đều vẻ mặt ngưng trọng

Có thể ở vào thời điểm này nghĩ tới biện pháp tu hành này, Phương Mộc quả nhiên không tầm thường

Triệu Nhất Phàm chậm rãi lên tiếng

Phương Mộc Này là kình địch

Phàm Đông Nhi nhíu mày

Lý Linh Nhi, Thái Dương Tử, còn có Tôn Hải, đều vẻ mặt nghiêm túc

Trên Vấn Đạo cổ lộ, trong hư vô Lăng Vân Tử thân ảnh hiện ra, lúc này chậm rãi gật đầu, trên vẻ mặt tán thưởng càng ngày càng nhiều

Mà những người thí luyện khác trên Tế Đàn lúc này cũng đều kịp phản ứng

Có không ít người lập tức noi theo, nhưng vừa mới đi ra khỏi Tế đàn, ở trong uy áp không thể kéo dài quá lâu, không thể không trở về

Cũng chính là nguyên nhân này, bọn họ càng kính sợ Mạnh Hạo hơn

Thời gian trôi qua, hai canh giờ sau, Mạnh Hạo cuối cùng từ Tế đàn chỗ hắn đi tới Tế Đàn phía sau cách hắn gần nhất

Khi bước chân vào Tế đàn này, trên đó Ly Viêm đeo mặt nạ, cặp mắt co rút lại

Mặc dù nội tâm cảnh giác kính sợ, nhưng vẻ mặt cũng không biến đổi,

lạnh lùng nhìn lại

Hắn cũng thử uy áp bên ngoài Tế đàn nhưng chỉ có thể kiên trì nửa canh giờ là phải phải trở về, mà Mạnh Hạo nơi này không ngờ có thể kiên trì hai canh giờ, điểm này khiến hắn càng kinh hãi hơn

Vốn tưởng rằng Mạnh Hạo chỉ là tới nơi này nghỉ ngơi một chút, sau đó liền sẽ đi trở về, nhưng hắn không nghĩ tới, Mạnh Hạo bước chân vào nơi này sau, nhưng lại đi về phía hắn

Phương đạo hữu, dừng lại! Hai mắt Ly Viêm lóe lên hàn quang, lông tơ dựng đứng, cảnh giác đến cực hạn, phất tay, chung quanh hắn lại xuất hiện tầng một quầng sáng, mơ hồ tràn ra khí thế không yếu

Một màn này lập tức đưa tới người chú ý chỗ này, mọi người ngoại giới cũng đều rối rít nhìn lại

Đạo hữu chớ hiểu lầm, Phương mỗ không có ác ý, ta tới nơi này là bán đan dược, ngươi nhìn, ta chỗ này có Tỉnh Thần Đan tốt nhất, một viên liền có thể cho ngươi tinh thần tỏa sáng, phấn chấn gấp trăm lần

Thế nào, chỉ cần 100 ngàn linh thạch, một viên Tỉnh Thần Đan này sẽ là của ngươi !

Mạnh Hạo mở miệng cười, rất là thành thạo từ bên trong túi trữ vật lấy ra một viên đan dược, nhìn về phía Ly Viêm

Ly Viêm sửng sốt, những người thí luyện khác trên Tế Đàn cũng sửng sốt, Lăng Vân Tử giữa không trung đồng dạng ngây ngẩn cả người

Mọi người ngoại giới rối rít trợn mắt há hốc mồm, những thiên kiêu kia cũng đều mở to mắt, lão già các tông trong Tinh Không Điện Đường từng cái một ngẩn ra

Hắn

hắn mất khí lực lớn như vậy, khiêng uy áp, không ngờ

Lại là vì bán đan dược! !

Nhất là một quả Tỉnh Thần Đan lại muốn 100 ngàn linh thạch, cái này

Đây cũng quá đắt ! Trên bầu trời Lăng Vân Tử khó được cười khổ, vốn là có chút giận, nhưng vừa nghĩ tới Mạnh Hạo trước đối linh thạch nhạy cảm, lại nghĩ tới bi tráng khi hắn lấy ra la bàn, thở dài

Đứa nhỏ này nhất định là một tán tu, từ khi tu hành đến nay sợ là chịu không ít khổ, cho nên mới đối linh thạch đặc biệt thích

Ly Viêm chần chờ nhìn về phía Mạnh Hạo, đan dược của đối phương hắn đích xác là muốn mua, linh thạch không là vấn đề, nhưng cũng không dám mua, hắn có chút sờ soạng không rõ, trước mắt này Phương Mộc nói là thật là giả

Phương

Phương đạo hữu, ta có đan dược

Sau một lúc lâu, Ly Viêm cẩn thận lên tiếng

Như vậy a

Mạnh Hạo có chút thất vọng đứng lên, nhìn về phía xa xa những người thí luyện trên Tế Đàn khác

Chỗ này người thí luyện phần lớn trầm mặc, không nói chuyện, nhưng vào lúc này, vị trí cách Mạnh Hạo sáu Tế đàn, một nam nhân trung niên cười lạnh một tiếng, vẻ mặt ngạo nghễ

Người ái tài như vậy lại còn có thể lấy được đệ nhất, thật sự là ông trời mắt bị mù, đan dược này của ngươi, tự mình đưa tới đi, ngươi có bao nhiêu, Triệu mỗ liền mua bấy nhiêu

Nhưng mà, ta chỉ chờ ngươi thời gian nửa ngày, ngươi nếu không qua được, liền cút về

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn vị nam tử trung niên xa xa kia, trên mặt lộ ra xấu hổ

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1215: Đưa thuốc tới cửa!

Mạnh Hạo đứng ở trên Tế Đàn thứ hai, mà nam nhân trung niên lại là ở chỗ Tế đàn thứ tám, giữa hai người có khoảng cách sáu Tế đàn! Nam nhân trung niên này thân là hàng một ngàn Vấn Đạo cổ lộ, ở trên quê hương sở tại cũng là hạng người thiên kiêu một phương, cho nên mới có thể từ trong Vấn Đạo cổ lộ này bộc lộ tài năng

Vốn là, hắn cho là mình có thể tranh đoạt tốp 10, nhưng thực tế tàn khốc khiến hắn ở trong thí luyện này không ngừng bị đả kích, duy chỉ có tại trong ba cửa ải Tư, Tu, Tuế cửa ải tư chất, hắn thu được thành tích thứ hai, điều này với hắn mà nói rất là phấn chấn, nhưng cố tình bị Mạnh Hạo lúc đó một màn nhiễu loạn ánh mắt, khiến cho hắn không ngờ có rất ít người đi chú ý

Ghen tỵ đối với Mạnh Hạo vào lúc đó đã sâu sâu chôn ở đáy lòng, theo sau một cửa ải quan Mạnh Hạo kinh diễm tuyệt luân, ghen tỵ này cuối cùng biến thành hận khắc cốt minh tâm

Nhưng hắn cũng không phải là hạng người không có tâm trí, hắn phải làm nhục Mạnh Hạo trước mặt của mọi người ngoại giới, đồng thời bảo đảm an toàn của mình, cho nên hắn đưa ra nửa ngày

Nửa ngày này, hắn không cho là Mạnh Hạo có thể đến, dù sao vẻn vẹn đi tới một chỗ Tế đàn, Mạnh Hạo liền hao phí hai canh giờ

Nửa ngày, sáu canh giờ, nam nhân trung niên này kết luận, đối phương không đến được đây

Một khi thời gian trôi qua, hắn cho dù là đến cũng không làm gì được ta, chỗ này vẫn phải có quy tắc, hắn nếu dám xuất thủ đối với ta, ba đại Đạo môn nhất định sẽ ngăn cản, cho dù là

hắn đã là đệ tử Cửu Hải Thần Giới!

Cầu phú quý trong nguy hiểm, ta ra mặt làm nhục Phương Mộc này, người ngoài đều có thể thấy được, đây là cơ hội của ta, cơ hội làm cho người các tông môn phía ngoài chú ý tới ta chỗ này! Nam nhân trung niên ánh mắt chớp động, khóe miệng lộ ra cười lạnh

Mạnh Hạo trên mặt có chút ít xấu hổ, hướng về Ly Viêm bên cạnh gật gật đầu, thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới Tế đàn bên kia

Khi cất bước chân vào trong hư vô lập tức áp lực ngoại giới ầm ầm phủ xuống, Mạnh Hạo dường như thuyền cô độc trong biển động, toàn thân quần áo bay múa

nhưng cước bộ của hắn lại là vô cùng kiên định, từng bước một đi về phía trước

Hắn đi ra, lập tức khiến tất cả người thí luyện trên Tế Đàn, toàn bộ ánh mắt ngưng tụ, từng cái một cặp mắt đều có tia sáng lóe lên, có các loại tâm tư

Phương Mộc này, nửa ngày, cho dù trước hắn lại kinh diễm cũng không đi được đến trước thân người kia

Không khôn ngoan

Chuyện này phải nhịn xuống, sau lôi đài giải quyết

Người kia cũng là ác độc, nhưng đủ thông minh, không ngờ chủ động trêu chọc Phương Mộc, vốn nổi danh, làm nhục đối phương

Chỗ này người thí luyện có thể lưu lại đều là hạng người tâm trí không tầm thường, nhìn thấu đầu mối sở tại

Lăng Vân Tử ở giữa không trung vẻ mặt lạnh nhạt

Với tu vi của hắn, phía dưới giữa những người thí luyện lục đục với nhau, hắn sẽ không đi để ý

Chỉ có điều đối với Mạnh Hạo, hắn rất là tán thưởng, lúc này không khỏi nhìn lại, muốn biết Mạnh Hạo có trong vòng nửa ngày đi tới được hay không

Mà ngoại giới, lúc này tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải chú ý trận thí luyện này, rối rít nội tâm vừa động, đều lộ ra cảm thấy hứng thú, có không ít người nhìn thấu tâm tư nam nhân trung niên, các loại suy nghĩ đều có

Phương Mộc này có chút bị kích động

Hắn sẽ không nên đi buôn bán đan dược gì, cho đối phương một cái cơ hội

Coi như là tự rước lấy nhục

Về phần lão già các tông trong Tinh Không Điện Đường, mỗi một người đều định khí ngưng thần

Mâu thuẫn giữa người thí luyện lẫn nhau, bọn họ không thèm để ý, chỉ có điều vì là phát sinh ở trên người Mạnh Hạo, cho nên, là muốn nhìn Mạnh Hạo giải quyết như thế nào

Cái này cũng tương đương với một lần khảo nghiệm , mấy quan trước, khảo nghiệm đều là mạnh yếu của bản thân, loại này khiêu khích giữa người và người mới có thể nhìn thấu một cái bản tính của con người

Lão già Đế Tiên Giáo nhàn nhạt lên tiếng, những người khác rối rít gật đầu

Thời gian trôi qua, một lúc lâu sau, Mạnh Hạo chân bước không nhanh, đi tới hư không giữa Tế đàn thứ hai và thứ ba, nơi này uy áp càng ngày càng mạnh, Mạnh Hạo tóc bay múa, vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí đôi khi còn có thể dừng lại, dường như đang cảm thụ uy áp

Chỗ này những người thí luyện kia từng cái một âm thầm lắc đầu, bọn họ biết, nửa ngày, Mạnh Hạo không đến được

Nam nhân trung niên vẻ mặt lộ ra đắc ý, trước hắn lên tiếng như vậy, trên thực tế nội tâm cũng đang khẩn trương, nhưng giờ này khẩn trương này tiêu tán , tiếng cười truyền ra

Phương Mộc, thời gian chỉ có nửa ngày, nếu như ngươi không đến được đây, liền lập tức cút về, vượt qua nửa ngày, đan dược của ngươi cho không Triệu mỗ, Triệu mỗ cũng không cần

Ý lớn lối vô cùng rõ ràng

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn thoáng qua nam nhân trung niên xa xa này, mỉm cười, thân thể bước lên trước, dùng nửa canh giờ, đạp đến trên Tế Đàn thứ ba

Thời gian so với trước nhanh hơn nửa canh giờ, khiến không ít người trong lòng cả kinh, nhưng khoảng cách sáu canh giờ giờ này chỉ còn lại có bốn canh rưỡi, Tế đàn cũng không thiếu, nam nhân trung niên yên tâm hơn, tiếng cười truyền ra

Phương Mộc, vẫn còn dư lại năm cái Tế đàn, bốn canh giờ rưỡi, ngươi nhưng muốn nắm bắt thời gian, Triệu mỗ rất muốn nhìn một chút, ngươi là như thế nào dùng bốn canh giờ rưỡi đi qua những Tế đàn này! Mạnh Hạo xấu hổ cười, cất bước lần nữa bước chân vào hư vô, uy áp tràn ngập, thân thể hắn đột nhiên khí thế nổi lên, toàn thân tia sáng mười ngàn trượng, không có dừng lại, chạy thẳng tới phía trước, tuy rằng càng chạy

càng chậm, uy áp mạnh hơn, nhưng lúc này đây, khi hắn đến chỗ Tế đàn thứ tư chỉ dùng một canh giờ

Một màn này khiến không ít người nội tâm lần nữa giật mình, nam nhân trung niên hơi biến sắc mặt, nhưng vẫn như cũ lớn lối

Thì tính sao, giữa chúng ta còn có chung quanh Tế đàn, thời gian chỉ còn lại có ba canh giờ rưỡi, ngươi có thể đến?

Không dùng lâu như vậy

Đây là lần đầu tiên lên tiếng giữa Mạnh Hạo và nam nhân trung niên này

Khi thanh âm truyền ra, thân thể Mạnh Hạo giống như tia chớp, nháy mắt bước chân vào hư vô, trực tiếp đi vào trong uy áp, tiếng nổ ầm ầm vang dội, vì tốc độ hắn quá nhanh, dường như xuất hiện ma sát, dường như đánh vào trên vách ngăn, lần này, hắn chỉ dùng nửa canh giờ, sẽ thấy lần bước lên Tế đàn, đây là tòa Tế đàn thứ năm!

Cái gì! Người thí luyện xung quanh có không ít người trực tiếp đứng lên, vẻ mặt lộ ra khiếp sợ, những người khác cũng đều rối rít hô hấp dồn dập, ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải mọi người cũng đều mở to hai mắt

Nửa canh giờ vượt qua hư vô giữa hai cái Tế đàn, loại tốc độ này vô cùng kinh người, nhất là Mạnh Hạo trước chậm nhất chính là dùng hai canh giờ

Hắn là trước giấu giếm thực lực, hay là thói quen uy áp!

Phương Mộc này hay là lại muốn sáng lập một cái kỳ tích hay sao! Khi ngoại giới ồ lên, nam nhân trung niên sắc mặt đại biến, hô hấp dồn dập, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, lúc này giữa hắn và Mạnh Hạo cách ba tòa Tế đàn

Nhưng thời gian còn có ba canh giờ!

Điều đó không có khả năng! Nam nhân trung niên sắc mặt tái nhợt, cặp mắt co rút lại, hắn thấy được Mạnh Hạo hướng về phía mình cười, nụ cười kia rất xấu hổ, dường như có chút ngượng ngùng

Nhưng ngay sau đó, Mạnh Hạo lại một lần nữa cất bước, vượt qua hư vô, tốc độ cực nhanh, không ngờ chỉ dùng thời gian một nén nhang, liền ầm ầm đi tới chỗ Tế đàn thứ sáu, tính thêm chỗ Tế đàn thứ tám nam nhân trung niên sở tại, giữa hai người đã là quá gần

Không có dừng lại, Mạnh Hạo lần nữa cất bước, từ chỗ Tế đàn thứ sáu sở tại, đạp tại chỗ trên Tế Đàn thứ bảy, lần này, ngay cả thời gian một nén nhang đều không có dùng hết, khi hắn đứng ở chỗ Tế đàn thứ bảy, nhìn về phía nam nhân trung niên cách đó không xa

Nam nhân trung niên da đầu tê dại, thân thể mạnh đứng lên, đảo hút khẩu khí, sắc mặt lộ ra hoảng sợ

Điều đó không có khả năng! ! Thân thể hắn run rẩy, liên tiếp lui về phía sau, nội tâm hối hận vào lúc này bạo phát, nếu có thể cho hắn một cơ hội chọn lại, hắn nhất định sẽ không đi trêu chọc đối phương

Xung quanh những người thí luyện khá lại hoảng sợ, nhất là chỗ Mạnh Hạo lúc này sở tại trên Tế Đàn thứ bảy, mọi người rối rít đứng lên, vì Mạnh Hạo nhường ra con đường, lại ôm quyền sâu đậm cúi đầu

Mạnh Hạo cường hãn, vào lúc này, khiến tất cả mọi người lần nữa rung động, ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải mọi người rối rít tâm thần chấn động, nhất là những thiên kiêu kia, mỗi một người đều gắt gao nhìn chằm chằm hình ảnh Mạnh Hạo trong lốc xoáy, đưa hắn nâng lên đến trình độ kình địch

Trong Tinh Không Điện Đường, những thứ kia lão già các tông cũng đều

mắt lộ ra kỳ quang

Lăng Vân Tử ở giữa không trung mỉm cười, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, càng phát tán thưởng

Hắn tu vi cao thâm, tự nhiên nhìn thấu đầu mối, không phải Mạnh Hạo ẩn giấu tu vi, mà là hắn đối với uy áp nơi này đã càng ngày càng quen

Có thể sáng tạo ra Chí Tôn Pháp, trong tâm thần có hình ảnh cây cầu bỉ ngạn, theo hắn tu vi cao thâm, thiên hạ này còn thật không có uy áp gì có thể để cho hắn dừng lại

Lúc này, mọi người chỗ thí luyện này có không ít đều nhìn về nam nhân trung niên, trong ánh mắt mang châm biếm, nam nhân trung niên này sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy, chung quanh hắn vốn là cũng không thiếu người thí luyện, nhưng giờ này những người này toàn bộ giải tán, kéo ra khoảng cách với hắn

Trêu chọc ai không được, cố tình trêu chọc Phương Mộc kia

Nam nhân trung niên toàn thân run rẩy, nội tâm run run, trong óc ong ong, không kịp suy tư chủ ý, thân thể Mạnh Hạo đã bay vọt lên, khoảnh khắc bước vào hư vô, lần này, chỉ dùng 20 hơi thở! Thân ảnh của hắn dường như tiên giống như thần, trực tiếp vượt qua hư vô, đạp tại chỗ trên Tế Đàn thứ tám, xuất hiện ở phía trước nam nhân trung niên, người thí luyện chỗ Tế đàn này, toàn bộ hướng về Mạnh Hạo ôm quyền, nhanh tránh ra

Nam nhân trung niên thân thể run run, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hít thở sâu, hắn bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng

Phương đạo hữu quả nhiên tu vi cao thâm, nếu đích thân đến, Triệu mỗ mua đan dược là được

Hắn nói, lập tức lấy ra một cái túi trữ vật bên trong, trực tiếp ném ra

Bên trong có 100 ngàn linh thạch, sau khi Phương đạo hữu cầm đi, có thể đi về

Mạnh Hạo cười cười, sau khi nhận lấy túi trữ vật, vẻ mặt có chút xấu hổ

Không được a, ta chỗ này nhưng có không ít Tỉnh Thần Đan a

Hắn nói, tay phải vỗ túi trữ vật, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện

Một bình thuốc

Trong này, có ít nhất mấy chục viên, ở trước mặt nam nhân trung niên nhoáng lên một cái

Nam nhân trung niên mở to mắt, thân thể liên tục lui về phía sau

Ngươi không có nói ngươi có nhiều như vậy, ngươi

Ừ? Mạnh Hạo một khắc trước còn là vẻ tươi cười hiện rõ ra ngoài, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, mặt liền trầm xuống

Ta ngàn dặm xa xôi tới tặng đan dược tới cửa cho ngươi, ngươi không mua? Mạnh Hạo nói, thân thể nháy mắt ra, đi thẳng tới trước mặt nam nhân trung niên này, tay phải nâng lên, một bàn tay đánh tới

Nam nhân trung niên mới vừa chống cự, nhưng hắn thế nào là đối thủ Mạnh Hạo, trong tiếng nổ ầm ầm phun ra máu tươi, bị Mạnh Hạo bắt lại tóc, trực tiếp ấn ở trên mặt đất

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1216: Tiên Khư chân chính!

- Ngươi đùa giỡn ta? Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo hiện lên, hắn vung chân, đá mạnh vào tên nam nhân trung niên, rắc một tiếng, tên nam nhân trung niên phun máu tươi, xương vỡ vụn, đang định lên tiếng, tay phải Mạnh Hạo lại nâng lên, mang theo tức giận, giáng xuống một quyền.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, Mạnh Hạo ra tay vô cùng tàn nhẫn, tên nam nhân trung niên hét thảm, máu me be bét, trông vô cùng thê thảm.

- Hiểu lầm, Phương đạo hữu, đây là hiểu lầm...

- Hiểu lầm cái rắm! Mạnh Hạo nâng chân lên, đạp thẳng mặt tên nam nhân trung niên, tên kia hét thảm ôm đầu, toàn thân máu chảy lênh láng, bị Mạnh Hạo trực tiếp hành hung.

- Hôm nay ngươi muốn cũng phải mua, không muốn cũng phải mua! Mạnh Hạo nắm tóc tên nam nhân trung niên, quay một vòng, đập thẳng xuống đất đánh ầm.

Không đợi đối phương truyền ra tiếng hét thảm, chân phải hắn lại nâng lên, hung hăng giẫm một cái, rắc một tiếng, xương đùi tên kia trực tiếp bị nghiền nát!

Một màn này, trông vô cùng tàn bạo, nhất là vẻ mặt Mạnh Hạo biến hóa cực nhanh, khiến tất cả mọi người xung quanh, như thể mới lần đầu biết Mạnh Hạo vậy, toàn bộ đều trợn mắt há hốc mồm.

Mà những người ở ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải, cũng đều hít sâu một hơi, ngơ ngác nhìn từng màn trong lốc xoáy, đối với sự hung tàn của Mạnh

Hạo, toàn bộ mọi người đều thấy sợ hãi.

- Tên này không nên trêu chọc!

- Tính tình hắn bạo ngược, không nên tùy tiện trêu chọc hắn!

- Một tu sĩ có khí tức thư sinh, không ngờ tính khí lại nóng nảy như vậy!

Đám thiên kiêu của các tông môn cũng đều thất kinh, những người khác còn tốt một chút, riêng Tôn Hải thì trợn tròn mắt, hô hấp dồn dập, hắn ngơ ngác nhìn một màn Phương Mộc nắm tóc tên nam nhân trung niên kia, trong đầu liền hiện lên ký ức mà hắn cảm thấy sỉ nhục nhất, cả đời này khó quên.

- Có chút... có chút tương tự... nhưng chắc không phải là một người đâu... Tôn Hải chần chờ, nhớ lại người trong trí nhớ kia, toàn thân hắn liền khẽ run lên, đó chính là cơn ác mộng của hắn, cho dù đã về tới Đế Tiên Giáo sau đó, hắn cũng đã mấy lần đang ngồi tĩnh tọa giật mình thức tỉnh, vì thế, hắn thậm chí còn muốn cạo sạch tóc trên đầu đi.

Bên trong Tinh Không Điện Đường, đám lão giả của các tông, từng người cũng đều trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo đang hành hung nam nhân trung niên ở nơi đó, một màn này, khiến bọn hắn cũng phải kinh hãi, sau đó liền lần lượt nở nụ cười.

- Tính tình tên Phương Mộc này, có chút thú vị.

- Có thù tất báo, không chịu thua thiệt, lại nói, đây cũng là do đối phương trêu chọc hắn trước.

Bên trong Vấn Đạo cổ lộ, Lăng Vân Tử cười khổ lắc đầu, làm bộ như không thấy.

Toàn thân tên nam nhân trung niên đều là máu tươi, hét thảm vùng vẫy,

nhưng càng giãy dụa, Mạnh Hạo càng ra tay tàn nhẫn, rắc một tiếng, lại một khối xương nữa vỡ vụn .

Đám người thí luyện ở xung quanh, đều dồn dập hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, đã mang theo hoảng sợ, da đầu bọn chúng tê dại, đối với Mạnh Hạo đã sinh ra lòng sợ hãi khủng khiếp.

- Người này thoạt nhìn hiền lành, sao có thể ra tay bạo ngược như vậy chứ!

- Không thể trêu chọc hắn, tuyệt không có thể trêu chọc hắn!

- Ta mua... mua!!! Mắt thấy sát cơ trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập, hai ngón tay điểm thẳng tới mặt, tên nam nhân trung niên phát ra tiếng hét thê lương, vội vàng lên tiếng.

Câu nói này, tựa như một cơn gió mát, quanh quẩn bên tai Mạnh Hạo, tay phải Mạnh Hạo trong nháy mắt dừng lại, vẻ bạo ngược và tức giận trên mặt lập tức biến mất, trong chớp mắt liền lộ ra nụ cười xấu hổ, lại tựa như ngượng ngùng.

- Khụ khụ... ngươi xem ngươi đó, sao không nói sớm. Mạnh Hạo vội vàng ngồi xổm người xuống, dưới ánh mắt sợ hãi run rẩy của tên nam nhân trung niên, đỡ hắn dậy.

- Không cần giúp đỡ ta, không... Chỉ một động tác đỡ lên đơn giản, lại khiến cho tên nam nhân trung niên lần nữa bị dọa khiếp vía, run rẩy lên tiếng. Nhưng hắn còn chưa dứt lời, đã bị Mạnh Hạo trừng mắt dọa cho im miệng.

- Bình đan dược này, toàn bộ đều là Tỉnh Thần Đan, cộng thêm lộ phí, một viên 200 ngàn linh thạch, nơi này có 15 viên, tổng cộng là 3 triệu linh thạch. Mạnh Hạo cười, đặt bình thuốc vào tay tên nam nhân trung niên, hai mắt tỏa sáng, mang theo vẻ mong đợi nhìn về phía đối phương.

Tên nam nhân trung niên sắp phát khóc, giờ phút này trong đầu của hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, mau mau đuổi tên này đi, nếu không, mình hắn sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

- Ta mua... Tên nam nhân trung niên nhanh chóng móc túi trữ vật, lấy ra một lượng lớn linh thạch.

Hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, sau khi liếc nhìn túi trữ vật của tên nam nhân trung niên, cảm thấy đối phương vẫn còn linh thạch, vì thế liền căm tức vào túi trữ vật của mình, tại sao Tỉnh Thần Đan lại chỉ có một lọ như vậy chứ?!

- Ngươi là khách hàng của ta, ta muốn phụ trách sự an toàn của ngươi. Mạnh Hạo nghiêm túc lên tiếng.

- Nói, là ai đả thương ngươi, tính toán một chút, điều này cũng không quan trọng, quan trọng là ngươi bị thương, mà hai ngày sau còn phải tham gia lôi đài chiến, tuy nhiên đạo hữu cứ yên tâm, ta có đan dược a.

- Liệu Thương Đan tốt nhất, 200 ngàn một viên, già trẻ không gạt! Mạnh Hạo lập tức móc túi trữ vật lấy ra bảy tám bình thuốc, đưa cho đối phương.

Nam nhân trung niên sửng sốt, lần này hắn thật sự muốn khóc , không muốn mua, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười xấu hổ của Mạnh Hạo, toàn thân hắn khẽ run lên, cắn răng móc ra linh thạch, mua lại toàn bộ.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào túi trữ vật của đối phương, hai mắt càng phát sáng, vội ho một tiếng.

- Đạo hữu, ta cảm thấy với thương thế của ngươi, những đan dược này là không đủ a, ngươi xem nguyên thần của ngươi cũng bị thương đó.

- A? Da đầu tên nam nhân trung niên tê dại, nguyên thần hắn không bị thương chút nào, nhưng khi thấy được ánh mắt của Mạnh Hạo, hắn hiểu rõ, đối phương rất dễ dàng khiến cho nguyên thần của mình bị thương thật.

Hắn đưa ra vẻ mặt cầu xin, nội tâm đã hối hận đến cực hạn, linh thạch của hắn đã không còn nhiều lắm, số linh thạch này đều là tích góp bao nhiêu năm của hắn, cũng có ban thưởng của tông môn.

- Phương đạo hữu, bỏ qua cho ta đi, ta thật sự sai rồi ... Nam nhân trung niên cầu khẩn, nhưng sâu trong nội tâm, lại hận ý ngập trời, đối với Mạnh Hạo, hắn hận không thể xé xác đối phương ra.

- Người đầu tiên ta giết, cũng là họ Triệu. Mạnh Hạo hé miệng cười, ánh mắt lạnh băng.

Thân thể tên nam nhân trung niên run run, toàn thân lạnh toát, lại cắn răng, lấy ra linh thạch, mua đan dược của Mạnh Hạo, túi trữ vật hắn lúc này đã trống rỗng.

Mạnh Hạo hài lòng gật gật đầu, vỗ vỗ bả vai tên nam nhân trung niên.

- Có gì cần, nhớ lại gọi ta đến nha!

Nam nhân trung niên run rẩy, liên tục lắc đầu.

Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, bước chân vào hư vô, lần này, đi từ chỗ Tế đàn này về tới tòa Tế đàn phía trước nhất, hắn chỉ dùng nửa canh giờ, một đường trở về, tất cả những người thí luyện, đều vội vã ôm quyền cúi đầu, nhường ra một con đường, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, đều mang theo vẻ khiếp đảm.

Sau khi về tới Tế đàn, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, kiểm kê thu hoạch, nhìn đống linh thạch bên trong túi trữ vật, hắn cảm thấy chuyến

này của mình cũng không uổng phí.

- Chỉ là đáng tiếc, Binh Các kia quá nhỏ mọn, không phải ta cầm chút pháp bảo thôi sao, gạch lát cũng bị ta cạy, những cái giá cũng mất, còn có gạch ngói cũng rất tốt, ta đều lấy hết!

Năm xưa khi ta ở Đạp Tiên Kiều, ngay cả cục gạch ta đều đào đi. Mạnh Hạo vừa nghĩ tới Binh Các, đã cảm thấy đối phương hẹp hòi đến cực hạn, hắn hận nhất, chính là cái loại hẹp hòi này.

- Bất kể như thế nào, tích tiểu thành đại, chỉ cần cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ trở thành người có nhiều tiến nhất trong Cửu Đại Sơn Hải! Trong nội tâm Mạnh Hạo có một chí nguyện to lớn, thời khắc này hắn hít sâu một hơi, khoảng cách hắn đạt tới nguyện vọng, đã tiến thêm một bước.

- Đợi sau tìm được Hứa Thanh, đã đủ cho cả hai người tiêu sài cả đời rồi ah. Mạnh Hạo cảm khái.

Thời gian trôi qua, ba ngày nghỉ dưỡng sức đã hết, những người thí luyện dồn dập mở mắt ra, hai mắt đều sáng lấp lánh, có Mạnh Hạo ở đây, bọn họ không cầu đệ nhất, chỉ hy vọng có thể tiến vào bát cường!

Thân hình Lăng Vân Tử, từ trong hư không đi ra, ánh mắt quét qua mọi người.

- Vị trí Lôi đài là Đạo Thụ viễn cổ trong Tiên Khư, các ngươi hãy chú ý, vị trí Đạo Thụ, mặc dù không phải là chỗ sâu trong Tiên Khư, nhưng cũng tràn đầy nguy hiểm, khi các ngươi giao chiến, bên ngoài có thể xuất hiện hết thảy biến cố, nhưng nhớ lấy... không thể rời khỏi Đạo Thụ viễn cổ.

- Chỉ cần vẫn còn trên cây, các ngươi sẽ an toàn, nhưng nếu rời khỏi... sống chết chớ bàn đến! Ánh mắt Lăng Vân Tử nghiêm khắc nhìn về phía

mọi người, sau đó vung tay lên, lập tức thiên địa đỏ rực, hư không run rẩy, bát phương vặn vẹo, tất cả mọi người, bao gồm cả Mạnh Hạo trong đó, lập tức bay lên, mà thân thể Lăng Vân Tử tựa như trở nên vô cùng khổng lồ, không ngờ lại thu toàn bộ mọi người vào trong tay áo.

Một màn này, khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động.

- Đây là đại thần thông! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, từ trong cổ tay áo Lăng Vân Tử, hắn thấy được thế giới bên ngoài đang trôi đi, biết rằng Lăng Vân Tử đang triển khai tốc độ tiến về phía trước.

Mà theo mọi người ở ngoại giới chứng kiến, thời khắc này ngoại trừ Lăng Vân Tử, thì trên hai đầu cổ lộ Nguyên Anh, Trảm Linh, cũng có hai lão giả khác bay ra, tập trung lại cùng Lăng Vân Tử, ba lập tức bay thẳng về phía xa.

Dọc đường sương mù tràn ngập, có tiếng gào khóc thê lương truyền ra, cũng có những tiếng gầm thét kinh người vang vọng, mơ hồ có thể thấy được một cái đầu cực lớn đang lơ lửng trong màn sương mù, đầu này thất khiếu chảy máu, có một con rết đang chui qua hốc mắt.

- Tiên Khư, nơi này mới chính là Tiên Khư!

- Cái đầu kia thật lớn, không ngờ lại lớn tới ngàn trượng! Tại ngoại giới, mọi người đều hô hấp dồn dập, nhìn hình ảnh bên trong lốc xoáy, tâm thần rúng động.

Mạnh Hạo ở trong cổ tay áo Lăng Vân Tử, cũng có thể nhìn được cảnh vật bên ngoài, khi hắn thấy được chiếc đầu lâu to lớn kia, tâm thần cũng rất rúng động.

Theo thời gian trôi qua, sương mù càng ngày càng đậm, tiếng gào khóc thê lương liên tiếp truyền tới, thấp thoáng trong màn sương mù xuất hiện một dây mây, dây mây này quét ngang bát phương, trên đó không ngờ

đang trói chặt vô số thi thể, những thi thể này đều là người viễn cổ, từng cỗ thi thể đều khô héo, có thi thể trên người vẫn còn pháp bảo cùng với túi trữ vật

Nhưng vô số năm tháng trôi qua, những vật phẩm này vẫn còn ở đó, điều này cũng đủ để nói rõ... dây mây này rất cường đại, cản trở tất cả những kẻ nhòm ngó.

Mấy ngày sau, ở bên trong Tiên Khư này, Mạnh Hạo đã thấy được rất nhiều những tồn tại kỳ dị, hắn thấy được một cọng lông khổng lồ như một tinh cầu, thấy được một con mắt nhỏ máu, thậm chí còn thấy được một đám tu sĩ quần áo rách nát, mang theo vẻ mờ mịt tiến về hư vô.

Những tu sĩ kia, mỗi một người đều cường đại đến mức khiến Mạnh Hạo nghẹt thở.

Nhưng khiến cho Mạnh Hạo rung động nhất, chính là hắn thấy được... một chiếc thuyền, chiếc thuyền này đang ở trong màn sương mù chậm rãi đã đi xa, chiếc thuyền này, Mạnh Hạo không xa lạ gì, tâm thần hắn chấn động, chiếc thuyền này, đúng là chiếc thuyền cổ xưa khi hắn ở Thiên Hà Hải đã từng ngồi qua!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1217: Phong Yêu đệ lục cấm!

Cho đến bảy ngày sau, tốc độ ba người Lăng Vân Tử cũng dần dần chậm lại, thần sắc ba người đều rất ngưng trọng, dù đã tới đây không chỉ vài lần, nhưng mỗi một lần bọn họ đều rất cẩn thận, nơi này là Tiên Khư, không phải như những địa phương khác, tuy không đến mức từng bước nguy cơ, nhưng nơi này tồn tại rất nhiều thứ mà cho dù là bọn họ, cũng đều hoảng sợ kiêng kỵ.

Chỉ sơ xảy không để ý một chút, nói không chừng sẽ táng thân ngay lập tức, mà thí luyện lần này, một khi xuất hiện ngoài ý muốn, người tử vong không chỉ là bọn họ, mà còn có những người tham gia thí luyện được bọn họ dùng pháp thuật Tụ Lý Càn Khôn thu vào trong ông tay áo mang đi.

Một khi chuyện đó xảy ra, đối với toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải chính là một tổn thất lớn.

- Những thiên kiêu của các tông môn này, sinh mạng là núi tiền mà. Ba người Lăng Vân Tử dừng lại, cùng bấm quyết như đang thôi diễn, một lát sau ba người nhìn nhau một cái, một người trong đó hờ hững lên tiếng.

Lăng Vân Tử lắc đầu, không đồng ý kiểu nói như vậy, lần này ba người bọn họ hộ tống đám người thí luyện, mà những thiên kiêu của các tông môn này, còn cần ba người bọn họ sau khi đến Đạo Thụ viễn cổ, thiết lập một cái truyền tống trận, truyền tống đi nữa.

Có điều truyền tống trận trong Tiên Khư, cho dù chỉ có thể tồn tại không được mười hơi thở, nhân số không thể vượt qua trăm người, nhưng vẫn

như cũ cần tiêu hao một cái giá khổng lồ.

Số tiêu hao này, các tông môn sẽ phải phân chia trả tiền, để bảo đảm cho mỗi vị thiên kiêu trong tông môn bọn họ có thể thuận lợi đến nơi.

- Còn năm canh giờ mới tới ở cửa vào, này năm canh giờ, ta muốn nghỉ ngơi một chút.

Lão già dẫn theo nhóm người thí luyện tại Trảm Linh cổ đạo chậm rãi lên tiếng, sa đó khoanh chân ngồi xuống.

Người báo oán đầu tiên, chính là lão già phụ trách nhóm tu sĩ Nguyên Anh, lão hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía xa xa.

- Cứ để cho toàn bộ đám người thí luyện này đi ra ngoài xem một chút đi, năm canh giờ này, cũng coi như tương đối an toàn. Lăng Vân Tử lên tiếng, rồi vung tay áo lên, lập tức một ngàn Vấn Đạo tu sĩ bao gồm cả Mạnh Hạo trong đó, toàn bộ xuất hiện. Khi nhìn thấy khung cảng xung quanh, toàn bộ mọi người đều rối rít hít sâu một hơi, tâm thần chấn động, không ai lên tiếng nói chuyện.

Không bao lâu, tu sĩ Trảm Linh, Nguyên Anh cũng được thả ra, một rừng người đông nghịt hiện ra xung quanh, sau khi quan sát bốn phía, bọn họ không ngừng hít sâu một hơi.

- Không thể vọng động, không thể cách ta quá xa, chỉ được ở phụ cận quanh đây. Nơi này, mới thật sự là Tiên Khư, tồn tại rất nhiều nguy cơ, với tu vi của các ngươi, vốn không thể vào được, lần này để cho các ngươi cảm thụ một chút, cũng coi như khen thưởng. Thanh âm Lăng Vân Tử vang lên.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, xung quanh nơi này đều là sương mù, có mờ nhạt, có dày đặc, cũng có nơi tỏa ra uy áp tràn ngập, hiển nhiên cũng phân chia ra các khu vực mạnh yếu khác nhau.

Nơi bọn họ đang đứng, là khu vực có uy áp yếu nhất, hơn nữa còn được tam lão chống cự hơn phân nửa, nên uy áp lan tới trên người bọn họ rất ít, nhưng cho dù là như vậy, vẫn khiến không ít người miễn cưỡng lắm mới có thể chống cự nổi.

Nguyên Anh, Trảm Linh, gần như đều ngồi khoanh chân tĩnh tọa, chống cự lại uy áp còn sót lại, quan sát bốn phía. Trong số tu sĩ Vấn Đạo, cũng có một nửa số người đang ngồi, chỉ có mấy trăm người mới có thể hoạt động tại xung quanh.

Mạnh Hạo tiến về phía trước, vừa mới đi được 100 trượng, bước chân hắn chợt ngừng, hắn mơ hồ có cảm giác, nếu tiếp tục bước lên trước, uy áp sẽ bạo tăng. Hắn trầm ngâm một hồi, sau đó vỗ lên túi trữ vật lấy ra một thanh phi kiếm, từ từ đưa ra phía trước, mới vừa bay đi 100 trượng, phi kiếm đã lập tức truyền ra tiếng động rắc rắc, mắt thường cũng có thể thấy được nó đang nứt ra, mấy hơi thở sau, trở thành tro bụi.

- Thời gian năm hơi thở. Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, phi kiếm này là một thanh Trảm Linh Bảo, nhưng ở chỗ này, lại chỉ có thể kiên trì được năm hơi thở.

Mạnh Hạo lắc lắc đầu, chậm rãi lui về sau, nhưng ngay khi hắn lui về phía sau, đột nhiên, một giọng nói chợt quanh quẩn trong đầu hắn.

- Tới... tới...

Mạnh Hạo chợt khựng lại, ánh mắt sáng như sao, nhìn về phía xa xa trong Tiên Khư, giọng nói kia vẫn còn đang vang vọng, khiến cho tâm thần hắn thấp thỏm không yên. Mạnh Hạo quay đầu lại, nhìn về những người khác phía sau, nhưng ngay cả ba người Lăng Vân Tử, dường như cũng đều không nghe thấy, dường như giọng nói này, chỉ có một mình Mạnh Hạo mới có thể nghe được mà thôi.

Trong khi giọng nói kia còn đang vang lên, Phong Yêu Cổ Ngọc bên trong túi trữ vật của Mạnh Hạo chợt phát ra hào quang lấp lánh yếu ớt.

Đã rất lâu rồi Phong Yêu Cổ Ngọc không có phản ứng gì, không ngờ lúc này lại phát sáng, nhưng lần này lại không giống như những lần trước, có giọng nói xuất hiện trong Cổ Ngọc.

- Phong Yêu nhất mạch... tới đây đi... tới chỗ lão phu... Khi giọng nói ngắt quang kia truyền ra, thì đồng thời sương mù phía trước Mạnh Hạo, dường như có hơi thay đổi, không ngờ... xuất hiện một con đường.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, hắn nhìn con đường kia, nhưng không có bước vào, mà lại chậm rãi lui về sau, Mạnh Hạo hiểu được, với tu vi của mình, có lẽ trong cùng thế hệ là đỉnh phong, nhưng nhìn khắp Sơn Hải, hắn vẫn chỉ là Linh Cảnh mà thôi.

Con đường kia, cho dù là đạt được cơ duyên, nhưng với tu vi của hắn, có lẽ cơ duyên sẽ trở thành nguy hiểm trí mạng.

Gần như ngay khi hắn lui về phía sau, thanh âm lại tựa như có chút lo lắng cất lên.

- Phong Yêu nhất mạch, lão phu cũng là Phong Yêu nhất mạch, tới chỗ của ta, ta sẽ cho ngươi tạo hóa... cho ngươi cơ duyên, cho ngươi một bước lên trời, cho ngươi một bước lên mây, cho ngươi trực tiếp trở thành tiên!

Giọng nói kia càng sốt sắng, Mạnh Hạo lại càng lui nhanh về sau, ngay khi hắn thối lui được mười trượng khi, bỗng nhiên sương mù phía trước hắn chợt trở nên cuộn trào, mơ hồ có một cỗ lực lượng mạnh mẽ lao ra, muốn phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo biến sắc, tốc độ lui về phía sau càng nhanh hơn, thời khắc này ba người Lăng Vân Tử cũng đã nhận ra một màn kia, sắc mặt ba người

chợt đổi, đồng thời ra tay, lập tức thu đám người thí luyện ở xung quang vào trong tay áo, sau đó cất bước xuất hiện bên cạnh Mạnh Hạo. Cùng lúc đó, từ trong màn sương mù đang cuồn cuộn kia, bất ngờ hiện ra một bóng người.

Đó là một tu sĩ, nhưng toàn thân thối rửa, đầu đã mất một nửa, quần áo rách nát, tỏa ra một cỗ cùng khí tức tang thương mục nát, xung quanh hắn sương mù lượn lờ, trong tay cầm một cây quạt rách nát đứng ở nơi đó, chỉ còn lại một con mắt vô thần đang nhìn ba người Lăng Vân Tử.

Ba người Lăng Vân Tử biến sắc, như lâm đại địch, lập tức vận chuyển khí tức toàn thân, tràn ra một loạt dao động pháp thuật quanh quẩn.

- Tiền bối đã vẫn, bụi về với bụi, đất về với đất, đám người vãn bối vẫn còn sống, lần này đi ngang qua nơi này, quấy rầy tiền bối ngủ say, kính xin tiền bối thứ lỗi.

- Tiền bối, xin hãy rời đi! Ba người Lăng Vân Tử lập tức lên tiếng.

- Ta... muốn... hắn... Thân ảnh đã mất đi nửa đầu kia, chậm rãi nâng ngón tay thối rữa lên, chỉ về hướng Mạnh Hạo.

Lăng Vân Tử biến sắc, sắc mặt nhị lão còn lại cũng chợt đổi.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, lui về phía sau ba người, nhìn chằm chằm vào bóng người kia, nội tâm chấn động. Ánh mắt của hắn rời tới vị trí lưng của người kia, nơi đó... có một thanh kiếm đang cắm vào.

Thanh kiếm này đen như mực, tán phát ra khí tức băng hàn, nhưng khi Mạnh Hạo nhìn vào, liền nhận ra trên thanh kiếm này, không ngờ lại có Phong Yêu Lực, trong lúc mơ hồ, dường như trong đó tồn tại một Cấm!

- Phong Yêu đệ lục cấm! Đúng lúc này, Phong Yêu Cổ Ngọc bên trong túi trữ vật của hắn rốt cục cũng truyền ra một giọng nói tang thương.

- Tiền bối, chớ ép người quá đáng! Lăng Vân Tử lạnh lùng lên tiếng, tay phải đặt sẵn trên túi trữ vật.

Thân ảnh đã mất đi nửa đầu kia đột nhiên ngẩng đầu, con mắt duy nhất còn lại chợt hiện lên một ngọn lửa nhảy nhót, sấn bước đi tới, sương mù phía sau hắn sôi trào lên, hình như có vô số oan hồn đang gào khóc thê lương, hắn vung cây quạt lớn rách nát lên, lập tức sương mù lên vang lên tiếng nổ ầm ầm, lao thẳng tới tam lão cùng Mạnh Hạo.

Sắc mặt Lăng Vân Tử đại biến, gầm nhẹ một tiếng, không chậm trễ chút nào, móc túi trữ vật lấy ra một tấm phù văn.

Tấm phù văn này rất cổ xưa, tang thương vô tận, dường như đã tồn tại rất lâu, phía trên vẽ một khuôn mặt tươi cười, trông rất đơn giản, nhưng trong nháy mắt khi lão lấy ra, bước chân người kia chợt khựng lại, ngay cả sương mù đang đánh tới, trong phút chốc cũng đều cuốn ngược, dường như không dám tới gần, cứ mãi đọng lại ở đó.

Lăng Vân Tử hít sâu một hơi, bấm quyết, lập tức phù văn liền trôi nổi giữa không trung, lão túm lấy Mạnh Hạo, cấp tốc lui về sau, mà hai lão giả còn lại cũng nhanh chóng lui về phía sau, chỉ còn lại tấm phù văn lơ lửng ở nơi đó.

- Không ngờ lại gặp được một người phản sinh, phù văn này có thể cố định được hắn mười canh giờ. Lăng Vân Tử nhíu mày nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi như thế nào lại đi trêu chọc hắn?

Mạnh Hạo cười khổ, không biết nên nói gì.

- Không được có liên hệ gì với hắn, người phản sinh ở nơi này vẫn luôn tìm một số người mà bọn họ cho rằng thích hợp, năm xưa không phải chúng ta cũng đã gặp qua hay sao. Lão già phụ trách đám tu sĩ Trảm

Linh chậm rãi lên tiếng, hắn đến từ Tiên Cổ Đạo Tràng.

- Tiền bối, cái gì là... người phản sinh? Mạnh Hạo chần chờ một chút, lên tiếng hỏi.

- Một số cổ tu sĩ sau khi tử vong sau, vẫn còn tồn tại một luồng oán niệm, không nằm trong phạm vi quy tắc của Sơn Hải, ý đồ muốn sống lại, chính là người phản sinh.

Mạnh Hạo gật gật đầu, nhìn về phía bóng người ở phía xa kia, hắn có tâm muốn đi qua thu hồi thanh kiếm kia lại, nhưng cũng biết, chuyện này không có khả năng, nên chỉ có thể tiếc nuối.

Thời gian dần trôi qua, rất nhanh đã hết năm canh giờ, trong một sát na này, sương mù ở xung quanh chợt trở nên cuộn trào, Mạnh Hạo bị Lăng Vân Tử thu vào trong cổ tay áo, nhưng hắn vẫn thấy được, khi sương mù ở ngoại giới sôi trào, bất ngờ từ bên trong, lộ ra một khối... thân thể không cách nào hình dung nổi!

Thân thể kia lớn đến nỗi khiến Mạnh Hạo phải hít sâu một hơi, nó vượt qua tinh tú, vô biên vô tận, tu sĩ ở trước mặt khối thi thể này, còn muốn nhỏ hơn cả con kiến nữa.

Thân thể này hiện ra như một phiến đại lục vô biên vô tận, trực tiếp chiếm cứ hư không.

Đúng lúc này, ba người Lăng Vân Tử lập tức bay ra, từng người lấy ra một tấm phù văn, sau đó toàn thân ba người phát ra hào quang màu xám tro, không ngờ lại phóng thẳng về khối thân thể kia, trong nháy mắt tới gần, ba người chợt bước lên khối thân thể đó, tựa như đang giẫm lên một phiến đại lục, bay về phía xa.

Mạnh Hạo trợn mắt há hốc mồm, hô hấp dồn dập. Ba người Lăng Vân Tử bay liên tiếp suốt một tháng, tốc độ cực nhanh, khó có thể hình dung,

nhưng vẫn chưa thể đi hết khối thi thể này, phía trước ba người, dần dần lộ ra một cây đại thụ.

Một cây đại thụ lớn kinh người!

Đại thụ lại sinh trưởng ngay trên thân thể khổng lồ kia, dường như thân thể to lớn kia chính là chất dinh dưỡng để cho nó hấp thụ, mọc ra vậy.

Thân cây khổng lồ, cao vút, phân ra hai nhánh, hợp với thân cây, tạo thành hình dáng một cái cái nĩa!

Trên đó rậm rạp chằng chịt vô số lá cây, mà mỗi một phiến lá cây, không ngờ đều lớn cả trăm trượng, chúng không phải rủ xuống, mà là xòe ra, trông tựa như một bình đài.

- Tới đi!

Ba người Lăng Vân Tử dừng lại dưới tàng cây, phất tay một cái, lập tức từng bóng người từ trong tay áo bọn họ bay ra, rơi xuống từng phiến lá cây.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1218: Hắn là thần!

Những tu sĩ của Đệ Cửu Sơn Hải ở ngoại giới, lúc này vẫn đang chăm chú quan sát, bọn họ thấy được hình ảnh bên trong lốc xoáy, thấy được hết thảy những gì ba người Lăng Vân Tử gặp được trên đoạn đường này.

Bao gồm cả thân ảnh mục nát, bao gồm cả những thứ kinh người ẩn chứa trong màn sương mù kia.

Không ít tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải truyền ra tiếng hít hà, đây đối với hầu hết mọi người mà nói, đều là lần đầu chân chính thấy được Tiên Khư, trong dĩ vãng, nhưng tu sĩ tham gia thí luyện, người ngoài không thể thấy được, nhưng lúc này đây lại không giống như trước, chẳng những có phần thưởng kinh người, mà càng để cho tất cả mọi người, thấy được một góc Tiên Khư.

Cho dù là chỉ là một góc, nhưng cũng đủ để khiến vô số người rúng động.

Nhất là thấy sau khi bọn họ thấy thi thể khổng lồ kia, tiếng kinh hô tiếng liền truyền khắp bát phương, rồi sau đó Đạo Thụ viễn cổ xuất hiện, tiếng kinh hô lại lần nữa truyền ra ầm ĩ.

- Không ngờ... nó lại sinh trưởng trên thi thể của người khổng lồ!

- Đây là Đạo Thụ viễn cổ sao? Nó rốt cuộc là thứ gì, mà có thể được gọi là Đạo Thụ chứ!

- Thi thể này... ông trời ơi, thế gian lại có người khổng lồ như vậy sao, điều này sao có thể... nếu hắn không chết, ai có thể chiến thắng đây! Mà hắn... lại là thi thể!

Bên trong Tinh Không Điện Đường, lão giả của các tông thần sắc bình tĩnh, so với những người khác, bọn họ không xa lạ gì đối với Tiên Khư.

Chỉ là lần thí luyện này, lại để cho ngoại giới thấy được Tiên Khư, không biết ba đại Đạo môn rốt cuộc có mục đích gì .

Trên thi thể, bên cạnh cổ thụ.

- Lá cây, chính là lôi đài.

- Bên nhánh trái đại thụ, là chiến trường của Nguyên Anh, phía bên phải là Trảm Linh, ở giữa thân cây chính là... chiến trường Vấn Đạo! Trong khi thanh âm Lăng Vân Tử đang truyền ra, lúc này, Mạnh Hạo đang đứng ở vị trí chính giữa thân cây, tại một phiến lá cây của tầng một, tầng thấp nhất.

Tất cả tu sĩ Vấn Đạo, đều ở xung quanh tầng một thấp nhất, cả đám người đang rối rít ngẩng đầu nhìn lên phía trên, lá cây ở vị trí thân cây này, lấy nhánh cây để phân chia tầng thứ, cao nhất là tầng mười.

Càng lên trên, lá cây lại càng thiếu, mà nơi cao nhất, chỉ có một phiến lá cây màu vàng, trở thành tâm điểm chú ý.

Hai bên cũng phân chia ra chiến trường, chẳng qua là trải rộng ra, không phải là hướng lên, mà là hướng về hai bên, hai bên chiến trường này cũng phân chia tầng thứ, càng xa, lá cây lại càng thiếu, mà chỗ xa nhất, phân biệt đều chỉ có một phiến lá cây, cũng là màu vàng!

Ba phiến lá cây màu vàng, chính là nơi quyết chiến cuối cùng trên Đạo Thụ viễn cổ này.

Khi Lăng Vân Tử dứt lời, lão và hai lão giả còn lại lập tức bấm quyết, lấy ra một vài vật liệu, bắt đầu bố trí trận pháp trên khối thi thể khổng lồ này.

Một lát sau, trận pháp đã được tạo thành. Tam lão bấm quyết, lập tức có hào quang bắn lên chiếu rọi mười ngàn trượng. Cùng lúc đó, bên trong các tông môn ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải, cũng xuất hiện ánh sáng trận pháp khởi động, Triệu Nhất Phàm, Thái Dương Tử, Phàm Đông Nhi cùng với mọi người, trong một cái chớp mắt này, toàn bộ đều bước chân vào trận pháp, theo ánh sáng trận pháp lưu chuyển, thân hình của bọn họ biến mất.

Khi xuất hiện lại, bất ngờ đã ở trên thi thể khổng lồ trong Tiên Khư này.

Cũng chính là trong thời gian mười hơi thở này, người của các tông môn đã tới gần trăm người. Thời khắc này, trận pháp chợt truyền ra tiếng rắc rắc, ầm ầm sụp đổ, tiêu tán.

Đám người Phàm Đông Nhi vội vã tản ra, quét mắt nhìn xung quanh, mỗi người đều rúng động trong lòng, hiển nhiên đối với bọn họ mà nói, đây cũng là lần đầu tiên tới nơi này.

Mạnh Hạo ở trên một phiến lá cây, thấy được Triệu Nhất Phàm, Thái Dương Tử, Phàm Đông Nhi, còn có đám người Tôn Hải, ánh hắn liền lóe lên một cái, khẽ nhếch mép mỉm cười.

Lăng Vân Tử vung tay áo, lập tức gần 100 thiên kiêu này, căn cứ vào tu vi của bọn họ, phân biệt rơi vào từng phiến lá cây riêng biệt mọc ra từ thân cây.

Đám người Triệu Nhất Phàm, đều xuất hiện ở xung quanh tầng chót nhất của thân cây Đạo Thụ, trong đó Phàm Đông Nhi mặc một bộ quần áo màu trắng, phía sau nàng có một màn sương mù màu trắng, màn sương mù này rất dày đặc, che kín mọi thứ bên trong nó, khiến người ngoài không thể thấy được.

Ngoài ý muốn của nàng, lá cây của nàng và Mạnh Hạo, lại liên tiếp nhau.

Mạnh Hạo theo bản năng nhìn Phàm Đông Nhi thêm vài lần, nhất là màn sương mù phía sau lưng nàng.

Phàm Đông Nhi cũng chú ý Mạnh Hạo, khẽ nhíu mày, nhưng nghĩ đến dù sao sau này đối phương cũng là đồng môn của mình, lúc này mới nén giận xuống, nhưng vẫn hung hăng trợn mắt nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vội vàng thu hồi ánh mắt, lại nhìn Triệu Nhất Phàm, sau đó nhìn về phía Lý Linh Nhi, ánh mắt của hắn theo bản năng nhìn về phía... cái mông của đối phương.

Hắn còn nhớ rõ chuyện cũ, hai bàn tay hắn đã từng hỏi thăm cái mông của nàng.

Lý Linh Nhi hờ hững liếc nhìn Mạnh Hạo, rồi không để ý đến nữa, trong lòng Mạnh Hạo đắc ý, ánh mắt quét qua bốn phía, chợt nhìn thấy một người, người này cũng đang nhìn hắn.

Trong khoảnh khắc khi ánh mắt hai người giao nhau, không ngờ thân thể tên thanh niên kia liền run lên, người này... dĩ nhiên chính là Tôn Hải.

Tôn Hải không nhận ra Mạnh Hạo, nhưng không biết tại sao, ánh mắt Mạnh Hạo, khiến hắn phải hít sâu một sâu, luôn cảm thấy có chút không ổn.

Lúc đầu, Mạnh Hạo cũng không nhận ra tên thanh niên đầu trọc này, nhưng sau khi đã nhận ra, hắn lập tức sững sờ.: - Thế nào mà một đầu tóc dài mà giờ trọc lóc vậy? Ta nhớ lần trước vẫn còn chừa lại cho hắn không ít mà.

Chẳng những chỉ có Mạnh Hạo đang quan sát những thiên kiêu khác, mà lúc này, những người thí luyện khác cũng đều đang quan sát lẫn nhau.

Không bao lâu, thanh âm Lăng Vân Tử truyền ra.

- Lôi đài chiến lần này, Nguyên Anh, Trảm Linh, Vấn Đạo, sẽ không có gì quấy nhiễu, từng người tiến hành quyết đấu, trên lá cây Đạo Thụ viễn cổ của các ngươi, ẩn chứa lực lượng truyền tống, mỗi một lần truyền tống, đều sẽ để hai người xuất hiện quyết đấu với nhau, người thắng có thể tiến lên trên tầng một!

- Theo đó, sẽ chọn ra cường giả cuối cùng.

- Trên lôi đài, sống chết do mệnh, một lần thất bại, sẽ bị loại, một khi hô lên nhận thua, cũng đồng dạng bị loại.

- Các ngươi nhớ lấy, nơi này là Tiên Khư, rất nguy hiểm, cho dù bên ngoài xuất hiện chuyện gì, xuất hiện thứ gì dụ dỗ hay quấy nhiễu, cũng không nên rời khỏi phiến lá cây của các ngươi.

Còn ở trên lá cây, các ngươi sẽ an toàn, một khi thoát ra ngoài... sống chết mặc kệ.

- Hiện tại, lôi đài chiến, bắt đầu!

- Lão tổ chờ một chút! Gần như trong nháy mắt khi Lăng Vân Tử vừa tuyên bố, Mạnh Hạo lập tức hô to.

Thanh âm của hắn truyền ra, đưa tới không ít người chú ý, Lăng Vân Tử nhíu mày, nhìn Mạnh Hạo, định không để ý tới, nhưng vừa nghĩ tới tính cách đối phương trong trí nhớ của mình, liền mềm lòng xuống.

- Chuyện gì?

- Lão tổ, ta muốn biết, khối thi thể khổng lồ chúng ta đang đứng này, có phải cũng là tu sĩ hay không? Vấn đề này, chẳng những Mạnh Hạo muốn biết, mà nhưng người tham gia thí luyện ở đây, đều muốn biết, về phần

những thiên kiêu kia, bọn họ liền trầm mặc im lặng, so với những người thí luyện kia, bọn họ lúc ở ngoại giới, đã biết đáp án.

Lăng Vân Tử trầm mặc, vấn đề này, lão không có quyền trả lời, ánh mắt của lão nhìn về hai lão giả còn lại, ba người nhìn nhau một cái sau, sau đó lấy ra ngọc giản, dường như đang hỏi ý kiến tông môn, xem bọn họ có thể trả lời hay không.

Một lát sau, Lăng Vân Tử thu hồi ngọc giản, ánh mắt rơi vào trên người Mạnh Hạo.

- Hắn là Thần của bờ đối diện!

Chỉ có bảy chữ, sau khi nói xong, không đợi mọi người phản ứng, thanh âm Lăng Vân Tử lần nữa truyền ra.

- Lôi đài chiến, bắt đầu!

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, đáp án này, khiến hắn hít sâu một hơi, thần...

Tất cả những người tham gia thí luyện chợt chấn động, đầu váng lên, thế giới trước mắt bọn họ lập tức vặn vẹo, thân ảnh mỗi người trở nên mờ dần, trong chớp mắt, khi trước mắt mọi người lần nữa rõ ràng, bất ngờ đã xuất hiện tại tầng một của tán cây.

Nhưng mỗi một phiến lá cây, không còn là chỉ có một người, mà còn có đối thủ xuất hiện.

Xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, là một thanh niên, thanh niên này vốn khí thế đang ngập trời, nhưng sau khi thế giới trước mắt rõ ràng trở lại, nhìn thấy được Mạnh Hạo, sắc mặt hắn lập tức đại biến.

Hắn không phải thiên kiêu các tông, hắn chỉ là một người thí luyện bình

thường, thậm chí... một màn khi Mạnh Hạo hành hung tên nam nhân trung niên, lúc đó hắn cũng ở cùng chung Tế Đàn đó, tận mắt thấy hết toàn bộ quá trình.

Thời khắc này trong đầu hắn rối tung, nhưng rất nhanh mắt của hắn chợt lộ ra hung quang, nổi giận gầm lên một tiếng, trong khoảnh khắc liền bạo phát ra toàn bộ tu vi, hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, trong nháy mắt khi tên thanh niên lao tới, tay phải hắn nâng lên, đấm ra một quyền vào vị trí không gian phía trước, sau đó hắn liền xoay người, đi về hướng lôi đài bên cạnh.

Gần như đồng thời với hắn xoay người, tiếng nổ ầm ầm ngập trời lập tức truyền ra, tên kia thanh niên phun ra máu tươi, thân thể trong nháy mắt hư nhược, liên tục lui về phía sau, cho đến khi thối lui hơn mười trượng, lại lần nữa phun máu tươi, thần sắc ảm đạm, sắc mặt tái nhợt.

Hắn biết, đối phương đã nương tay, một quyền kia chỉ rơi vào hư không phía trước mình, mà không phải là hạ xuống người mình, nếu không, thời khắc này hắn đã không chỉ lui về sau, bị thương đơn giản như vậy .

Hắn hít sâu một hơi, mang theo vẻ ủ rũ hướng về phía Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Ta nhận thua. Hắn hít sâu một hơi, chua xót lên tiếng.

Gần như ngay khi tên thanh niên này hô lên nhận thua, thân hình của hắn liền biến mất, hiện ra ở tầng dưới tán lá cây, thể hiện hắn đã bị đào thải, mà Mạnh Hạo ở nơi đó, bình tĩnh đi tới bên cạnh lôi đài, khoanh chân ngồi đó, nhìn mọi người xung quanh chiến đấu.

Hắn ở nơi đó rất tùy ý, nhưng những tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải ngoại giới đang quan sát lôi đài chiến, lại đang không ngừng rung động trước sự

cường hãn của Mạnh Hạo.

- Một quyền... mà lại chỉ là đánh vào hư vô, không ngờ lại khiến cho tên tu sĩ Vấn Đạo đỉnh phong kia bị thương!

- Tên Phương Mộc này, vừa nãy hắn không dùng pháp thuật, mà chỉ là lực lượng thân thể!

- Khó trách hắn có thể chống cự uy áp giữa Tế đàn, thân thể của hắn mạnh đến mức hiếm thấy!

Đối với đám người Triệu Nhất Phàm mà nói, trận đầu lôi đài, rất đơn giản, tất cả thiên kiêu bao gồm hắn ở trong đó, đều dùng không đến 10 hơi thở đã thủ thắng.

Ánh mắt Mạnh Hạo lại quét qua mọi chỗ lôi đài, ngoại trừ những thiên kiêu kia, có mười người, khiến hắn lưu ý, bốn người trong đó, một là tên thanh niên đeo mặt nạ kia, hai là tên tu sĩ bên người có con muỗi dữ tợn, người thứ ba, chính là một đồng tử, đồng tử này cũng là người tham gia thí luyện, tuy rằng không có tiếng tăm gì, nhưng có thể lọt vào top một ngàn, cũng có chỗ đặc thù.

Hắn ra tay rất tàn nhẫn, đối thủ của hắn, toàn thân đều hóa thành một đoàn sương máu.

Người thứ tư, lại là một lão già, lão già này thần bí âm trần, thân thể luôn run rẩy, trong miệng lẩm bẩm, mà kẻ địch của hắn, chính là thiên kiêu của Thất Hải Tông, nhưng tên thiên kiêu này vừa mới xuất hiện, không ngờ bỗng nhiên nổi điên, theo tiếng lẩm bẩm của lão già, tên thiên kiêu kia chợt điên cuồng chạy ra khỏi lôi đài, nếu không phải Lăng Vân Tử xuất thủ cứu giúp, nhất định đã gặp phải nguy hiểm.

Bốn người này, khiến cho Mạnh Hạo ngưng trọng nhất, không phải là lão già lầm bầm thần bí kia, cũng không phải Ly Viêm, mà là tên đồng tử

tướng mạo xấu xí kia!

- Có ít nhất ba thành lực lượng Chân Tiên! Mạnh Hạo nhìn tên đồng tử kia thật sâu, gần như trong nháy mắt khi hắn nhìn tới, tên đồng tử kia cũng quay ngoắt đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo. Tên đồng tử kia từ cách khá nhiều lôi đài nhìn lại, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1219: Một quyền!

Ngoại trừ bốn người này ra, sáu người khác, chính là thiên kiêu các tông môn, Mạnh Hạo chưa từng thấy qua bọn họ tại Nam Thiên Tinh, bốn nam hai nữ, trong đó có một nữ tử đeo mặt nạ màu trắng, mặc váy dài đỏ, khi ra tay, xung quanh nàng có Huyết Lan nở rộ, nàng đến từ Huyết Lan Giáo.

Một nữ tử khác, mặc trang phục ngũ sắc, tướng mạo bình thường, khi ra tay pháp thuật ngũ hành kinh người, cho dù là Mạnh Hạo đã từng tu qua ngũ hành Nguyên Anh, cũng cảm thấy pháp thuật của nàng vô cùng cường hãn, nàng, đến từ Ngũ Sắc Tông.

Bốn người khác, đều có bộ dáng thanh niên, nhưng một người trong đó, lúc đối địch không trực tiếp ra tay, mà có một chiếc quan tài từ trong hư không xuất hiện, từ trong đó đi ra một cỗ thi thể, dễ dàng đánh chết đối thủ, hắn đến từ Cổ Tiên Lăng, một trong năm đại thánh địa.

Người thứ hai, thân thể gầy gò, duy chỉ có hai mắt tràn ngập ngọn lửa, hắn đứng ở nơi đó, cũng không ra tay, mà chỉ liếc mắt một cái, địch nhân của hắn lập tức toàn thân biển lửa ngập trời, hét lên thảm thiết rồi biến thành tro bụi.

Người thứ ba, tướng mạo tuấn lãng, mi tâm bất ngờ có con mắt thứ ba, đó chính là pháp nhãn, nó luôn khép kín, trên mặt hắn luôn nở nụ cười, thoạt nhìn rất vô hại, dường như không có bất kỳ tính công kích nào, mà kẻ địch của hắn, căn bản cũng không ra tay, hai người dường như chỉ truyền âm nói chuyện với nhau một lát, rồi bất ngờ đối phương liền quì xuống một gối, trên mặt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, thành kính, chủ động nhận thua.

Hắn, đến từ Hương Hỏa Đạo.

Người cuối cùng, là một đại hán, đến từ Côn Lôn Đạo, đại hán này trông rất khôi ngô, thân thể cường hãn, hắn đứng ở nơi đó giống như một tòa núi nhỏ, đối mặt với đối thủ, hắn chỉ điểm ra một chỉ, lập tức liền có một ngọn núi lớn đột nhiên xuất hiện, ầm ầm phủ xuống, đánh bại đối thủ, nhưng lại không giết chết.

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua khắp chiến trường, trong mắt dần dần hiện ra chiến ý.

Vòng thứ nhất lôi đài đang diễn ra kịch liệt, tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải ở ngoại giới chăm chú theo dõi, hình ảnh trong ba vòi lốc xoáy phân tách ra thành từng ô nhỏ, mỗi ô là một chiến trường.

Bên trong Tinh Không Điện Đường, lão giả các tông môn cũng không chớp mắt, quan sát thiên kiêu tông môn mình, cũng lưu ý đến tu sĩ của những tông môn khác, những thiên kiêu kia, hiện tại còn không tính là cường đại, nhưng bọn họ lại chính là tương lại huy hoàng của một tông môn.

Chỉ cần không chết yểu, sau này trưởng thành, nhất định sẽ khiến cho tông môn cường thịnh.

- Thế hệ này gặp số kiếp Chân Tiên, Cửu Đại Sơn Hải, mỗi mười ngàn năm khi Chân Tiên duyên phủ xuống, đều sẽ có thiên kiêu xuất hiện lớp lớp.

- Không biết ba người nào, sẽ trở thanh đệ nhất tại từng cảnh giới đây!

Mọi người đều đang mong đợi, chuyên chú theo dõi chiến trường.

Trên chiến trường, vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, khoanh chân ngồi trên phiến lá cây, ánh mắt quét qua khắp các lôi đài, cũng không thiếu người, giờ phút này đang quan sát hắn.

Sau khi quan sát một vòng, Mạnh Hạo cũng không đi xem chiến trường Nguyên Anh nữa, bởi vì khu vực bất đồng, không thể thấy được, hắn trầm mặc một hồi rồi hai mắt nhắm nghiền, chờ đợi thời gian trôi qua.

Trên chiến trường Nguyên Anh, Trần Phàm mang theo vẻ mặt ảm đạm, khi ra tay nhìn như bình thường, nhưng đối thủ của hắn, tựa hồ bị ảnh hưởng tâm trạng, mười thành tu vi chỉ có thể phát huy ra một nửa.

Trên chiến trường Trảm Linh, tranh đấu cũng rất kịch liệt.

Vòng thứ nhất lôi đài, sau hai canh giờ, cảnh giới Vấn Đạo đã xong đầu tiên, đào thải một nửa, một nửa số người chiến thắng, lúc này đang đứng trên rất nhiều trên phiến lá cây ở tầng thứ hai, lá cây của bọn họ trong khoảnh khắc nhoáng lên một cái, tràn ra hào quang, bao phủ mọi người, mang theo bọn họ xuất hiện ở tầng lá cây thứ ba.

Mới vừa xuất hiện, phía trước Mạnh Hạo chợt lóe lên hào quang, xuất hiện một lão giả, trên mặt lão giả này tấm tấm tàn nhang, khi lão xuất hiện, sát khí liền tràn ngập ra, khí thế kinh người, trong tay lão cầm một cây trượng, đang cất bước đi ra, bỗng nhiên thấy được Mạnh Hạo, ánh mắt của lão lập tức co rụt lại.

- Phương Mộc! Lão già chột dạ, thầm hô không ổn, lão không nghĩ tới mới chỉ vòng thứ hai, đã gặp phải tên Phương Mộc cường hãn này.

- Thân thể người này cường hãn, thần thức cường đại, tu vi cao thâm, lòng dạ độc ác... Chết tiệt! Thế nào lại gặp hắn chứ? Nhưng có lẽ ta cũng không phải không có phần thắng, ta sở trường về tốc độ!

Ánh mắt lão giả lóe lên, trong khoảnh khắc nhoáng lên một cái, không ngờ lại huyễn hóa ra chín phân thân.

Chín phân thân từ chín phương hướng, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn mười thân ảnh kia, vẻ mặt bình tĩnh, tay phải nhấc lên, vẫn như cũ đánh ra một quyền, trong khoảnh khắc khi một quyền này rơi xuống, hắn đã xoay người, tương tự như trận đầu, đi về phía bên cạnh lôi đài.

Phía sau hắn vang lên tiếng nổ ầm ầm kinh thiên, một quyền kia hạ xuống, không ngờ lại tạo thành một trận lốc xoáy, trận lốc xoáy này truyền ra lực hút kinh người, mang theo tiếng sấm ầm ầm, mười thân ảnh, lập tức toàn bộ không thể khống chế theo ý mình, bị quấn vào bên trong lốc xoáy, chín thân ảnh trong đó lập tức vỡ vụn, chân thân của lão giả thì phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ, vội vàng nhận thua.

Trong khoảnh khắc lời nói truyền ra, thân hình của lão giả liền biến mất, xuất hiện ở tầng lá cây tiếp theo, loại khỏi lôi đài.

Mà giờ phút này, Mạnh Hạo mới chỉ vừa đi tới bên cạnh lôi đài, hắn khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm nghiền.

Tại ngoại giới, có không ít người đều đang chú ý Mạnh Hạo, sau khi nhìn thấy một màn kia, lập tức chấn động.

- Lại là một quyền! Y hệt như trận đầu, nhưng tu vi lão già này, so với tên trước đó rõ ràng còn mạnh hơn rất nhiều!

- Lực lượng thân thể của tên Mạnh Hạo này, không ngờ có thể đánh ra sóng chấn động, có lẽ tốc độ của hắn không nhanh lắm, nhưng có tu vi cường hãn như vậy, căn bản cũng không cần tốc độ, một quyền đánh ra, ai có thể chống cự chứ!

- Nhất định hắn có thể tiến vào top 16, thật mong đợi đến lúc hắn đấu pháp với những thiên kiêu kia!!!

Trong lúc ngoại giới ồn ào bàn luận, rất nhanh, vòng lôi đài thứ hai đã kết thúc, vòng lôi đài thứ ba lại bắt đầu. Mạnh Hạo xuất hiện trên một tầng lá cây, phía trước hắn hiện lên một luồng sáng, từ bên trong đi ra một người.

Người này không phải thiên kiêu, mà là tên thanh niên bên người có đàn muỗi hung ác kia, tên thanh niên sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo sau, không còn khẩn trương như trước, mà ngược lại lộ ra chiến ý.

- Phương Mộc, ta rất cao hứng có thể cùng ngươi đánh một trận, lần này, ta muốn nhìn xem, ngươi mạnh tới mức nào!

Thần sắc Mạnh Hạo vẫn như thường, không chút biểu hiện, lúc trước hắn chú ý tới tên thanh niên này, không phải là bản thân hắn, mà là những con muỗi hung ác bên cạnh hắn kia.

Tên thanh niên vừa dứt lời, tay phải lập tức vung lên, xung quanh hắn chợt ngờ xuất một đàn muỗi dữ tợn, lớn chừng ba xích, có con lớn bằng nắm đấm, đàn muỗi che phủ trời đất, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Hàng loạt tiếng vù vù trong khoảnh khắc lao tới gần, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, vung tay đấm một quyền về phía trước.

Cũng giống như hai trận trước, hắn chỉ đánh ra một quyền, theo tiếng nổ ầm ầm, kèm theo dao động không gian gợn sóng truyền ra, Mạnh Hạo đã xoay người, đi về phía xa.

Phía sau hắn truyền ra chấn động không gian ngập trời, những con muỗi hung ác kia dính phải gợn sóng, đồng loạt sụp đổ, mà tên thanh niên kia cũng chấn động toàn thân, dường như không thể khống chế, thân thể dưới cơn chấn động bị phản chấn lui về phía sau, phun ra máu tươi, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ. Hắn còn chưa kịp ra tay không thể xuất thủ, tu vi đã bị áp chế, loại chấn động này, khiên cho lục phủ ngũ tạng của hắn sôi trào.

- Nhận... nhận thua!!! Nguy cơ trước mắt, tên thanh niên run rẩy hô lên, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra vẻ sợ hãi trước nay chưa từng có, lúc trước hắn đã biết đối phương rất mạnh, nhưng không nghĩ lại mạnh tới như vậy!

Một màn này, khiến tất cả mọi người ở ngoại giới đều ồ lên, trận đầu, một quyền, trận thứ hai lại là một quyền, trận thứ ba này, đối mặt đối thủ càng mạnh hơn, không ngờ... vẫn một quyền như cũ!

- Hắn... hắn mạnh đến mức nào vậy!

- Không hổ là người đứng đầu, loại khí thế này, loại tự tin này, chính là khí thế vô địch!!!

- E là chỉ có thiên kiêu các tông môn, mới có thể chiến đấu với hắn một trận!!!

- Không biết là ai, mới có thể khiến cho hắn đánh ra quyền thứ hai!

Bên trong Tinh Không Điện Đường, đám lão giả của các tông cũng đều lần lượt gật đầu, đối với Mạnh Hạo, bọn họ không thừa nhận cũng không được, trong cùng thế hệ, Mạnh Hạo cực mạnh!

- Hắn là pháp thuật chấn động, tên Phương Mộc này tuổi không lớn lắm, nhưng không ngờ lại nắm giữ loại pháp thuật chấn động này.

- Đây là do thân thể cường hãn đến trình độ nhất định, mới có thể hiểu ra được pháp môn về thân thể, so với trong cùng Linh Cảnh sẽ rất mạnh, thậm chí trong cảnh giới Tiên Cảnh, cũng không có mấy người nắm giữ!

Khí thế như đại hồng thủy, bất kể là ở trong lôi đài hay ngoài lôi đài, Mạnh Hạo vẫn được mọi người chú mục. Trên lôi đài, đám thiên kiêu của các tông mồn, toàn bộ đều đang chú ý Mạnh Hạo, tuy rằng bọn

chúng cũng kết thúc trận đấu rất nhanh, nhưng để ung dung như Mạnh Hạo, bọn họ vẫn không thể làm được.

- Hừ, là vận khí của hắn tốt, toàn gặp kẻ yếu, nếu như hắn cũng gặp phải những đối thủ không tầm thường như chúng ta, sao có thể biểu hiện dễ dàng như vậy chứ!

- Càng về sau, cường giả càng nhiều, ta xem rốt cuộc hắn có thể kiên trì được đến vòng thứ mấy!

Trong lúc mọi người nghị luận, trận thứ ba đã kết thúc, vòng thứ tư lôi đài, bắt đầu triển khai. Thời khắc này đã có hơn phân nửa tu sĩ bị đào thải, chỉ còn lại không tới 100 người.

Mỗi một người, đều là cường giả!

Mạnh Hạo đứng ở tầng lá cây thứ năm, phía trước hắn chợt hiện lên ánh sáng truyền tống, từ bên trong đi ra một đại hán, đại hán này mặc trường bào, khi đi ra xung quanh xuất hiện dao động không gian dập dờn như sóng gợn, người này không phải cường giả đến từ Côn Lôn Đạo, nhưng cũng là một vị thiên kiêu.

Đến từ Thất Hải Tông.

Ba trận lôi đài lúc trước, mỗi một đối thủ đều bị hắn ngạnh sanh xé xác, toàn bộ tử vong, lúc này vừa đi ra, khóe miệng hắn liền lộ ra tàn nhẫn, trong mắt cũng tràn đầy dữ tợn.

- Phương Mộc... rốt cục cũng gặp ngươi, mấy trận trước danh tiếng của ngươi không nhỏ a, đây là bởi vì những người ngươi gặp, đều là kẻ yếu!

- Lần này, ta sẽ để cho ngươi biết được, giữa thứ tán tu như ngươi cùng thiên kiêu chúng ta, rốt cuộc có bao nhiêu cách biệt, chênh lệch này... sẽ khiến ngươi tuyệt vọng! Đại hán cươi ha hả, nhìn như lỗ mãng, nhưng

trên thực tế tâm tư của hắn rất tinh tế, không phải như vẻ bề ngoài. Hắn vừa dứt lời, khí tức toàn thân liền hắn ầm ầm tràn ra, bên ngoài thân thể hắn dập dờn hư ảnh biển cả, thấp thoáng có bảy vùng biển rộng. Cùng lúc đó, trong tiếng nổ ầm ầm long trời lở đất, hắn như hóa thành một con Hải Long, gầm thét phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Giờ phút này, có không ít tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải ở ngoại giới đang chú ý tới lôi đài của Mạnh Hạo, khi thấy đối thủ của Mạnh Hạo là thiên kiêu Thất Hải Tông, không ít người liền than thở.

- Lần này Phương Mộc không thể kết thúc bằng một quyền kinh diễm như trước nữa rồi.

- Hừ, đối với kẻ yếu, hắn mới có thể cường hãn như vậy, nhưng đối mặt với thiên kiêu, hắn rất khó giữ vững bình tĩnh, lần này, cho dù hắn thắng, cũng nhất định là một hồi long tranh hổ đấu.

- Vân Thiên Hà của Thất Hải Tông, nghe nói thân thể có kỳ lực, sau khi dung hợp với tu vi, sẽ rất cường hãn, thậm chí hắn chiến đấu một trận với Ngụy Tiên, cũng không bị rơi xuống hạ phong.

Âm thanh ở ngoại giới, không thể truyền vào trong lôi đài, thời khắc này đại hán Thất Hải Tông phát ra tiếng gầm vang vọng trong chớp mắt đã phóng tới gần Mạnh Hạo. Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như cũ, tay phải hắn nâng lên, vẫn như trước đánh ra một quyền!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1220: Huyết Tiên đồng tử!

- Muốn chết! Đại hán cười gằn, đối với Mạnh Hạo vẫn tính toán như cũ, một quyền kết thúc trận đấu, hắn rất bất mãn. Hắn thầm cười lạnh, lần nữa tăng thêm lực đạo, lại triển khai bí pháp cấm kỵ trong tông môn, khiến pháp thuật của hắn, trong phút chốc trở nên sắc bén thêm ba phần.

Chẳng những hắn muốn thắng, mà càng phải đánh chết đối phương, nghĩ tới việc mình có thể đánh chết người đứng đầu thí luyện, tương lai nhất định sẽ trở thành đệ tử hạch tâm Cửu Hải Thần Giới, trong lòng hắn liền hưng phấn không thôi.

Giết chết người ở trên lôi đài, ai cũng không nói được gì, chẳng những hắn không phải đối mặt với nguy hiểm sau đó, mà ngược lại, trong tông môn sẽ trọng thưởng cho hắn, lại càng chú ý bảo vệ hắn.

Cơ hội một bước lên trời, hắn thấy, đang ở trước mắt.

- Chết! Sát cơ trong mắt đại hán hiện ra mãnh liệt, trong tiếng nổ ầm ầm, con Hải Long hắn biến ảo từ bảy vùng biển cả kia, không ngờ lại xuất hiện cái đầu thứ hai, cái đầu này cũng vô cùng dữ tợn, cắn thẳng về phía Mạnh Hạo.

Cũng chính vào lúc này, một quyền của Mạnh Hạo, bỗng nhiên cách không phóng tới.

Cũng là một quyền, nhưng một quyền này, lại trực tiếp đánh lên con Hải Long, trong chớp mắt, tiếng nổ ầm ầm ngập trời liền truyền ra, toàn thân Hải Long con chấn động mạnh, cái đầu thứ nhất răng rắc một tiếng sụp đổ, cái đầu thứ hai, cũng trực tiếp vỡ ra, thân thể tấc tấc nổ tung.

Mà bảy vùng biển cả kia, cũng dưới cơn chấn động, toàn bộ vỡ nát. Trong chớp mắt, hết thảy đều tiêu tán, phảng phất như chưa từng xuất hiện qua, mà một quyền của Mạnh Hạo, vẫn tiếp tục lao tới nện thẳng vào ngực tên đại hán.

Đại hán mở to mắt nhìn Mạnh Hạo, sắc mặt nhăn nhúm, Mạnh Hạo bình tĩnh, chậm rãi phẩy tay, xoay người đi về phía mép lôi đài.

Trong khoảnh khắc khi hắn xoay người, tên đại hán liền phun ra máu tươi, nơi ngực của hắn xuất hiện từng khe nứt, trong chớp mắt liền bao phủ toàn thân, trên mặt hắn lộ ra vẻ không thể tin nổi, há miệng như đang muốn nói gì đó, nhưg hắn chưa kịp lên tiếng, thân thể đã ầm một tiếng, trực tiếp sụp đổ nổ tung.

Theo máu thịt bầy nhầy rơi xuống, Mạnh Hạo đã đi tới đến mép lôi đài, khoanh chân ngồi xuống. Vẻ mặt của hắn từ đầu đến cuối, đều một mực bình tĩnh, hắn nâng tay phải lên, lau đi giọt máu tươi vương trên tóc, sau đó hai mắt lại nhắm nghiền.

Tất cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải ở ngoại giới, rối rít hít hà, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, đều hiện ra vẻ hoảng sợ rung động.

- Vẫn là... Một quyền!!!

- Tròi ơi, tên Phương Mộc này, hắn mạnh tới mức nào vậy, ngay cả thiên kiêu của Thất Hải Tông, người có thể so với Ngụy Tiên, nhưng ở trước mặt của hắn, không ngờ vẫn như cũ một quyền sụp đổ, không có tư cách để Phương Mộc ra quyền thứ hai.

- Liên tục bốn trận, toàn bộ đều chỉ một quyền, tên Phương Mộc này, quá mạnh mẽ!!!

- Hắn tiến vào top 100 người, mà chỉ dùng bốn quyền!!!

Ngay cả lão giả các tông môn trong Tinh Không Điện Đường, hai mắt cũng đều hơi co rút lại một chút.

Những thiên kiêu của các tông môn khác, toàn bộ đều chú mục về phía Mạnh Hạo, mỗi một người đều xem Mạnh Hạo trở thành đại địch, cho dù là Triệu Nhất Phàm, cũng tự thấy không làm được một quyền đánh chết tên Thất Hải Tông kia, nhưng nếu để hắn dùng kiếm, tắc có nắm chắc.

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên, vòng thứ tư lôi đài, vẫn đang tiến hành, trong đó có một lôi đài, rất thu hút ánh mắt ngoại giới. Gần với Mạnh Hạo, thậm chí ngay khi Mạnh Hạo chiến đấu xong, gần như phần lớn ánh mắt ở ngoại giới, đều chuyển sang nơi này.

Trên lôi đài này, là Thái Dương Tử thuộc Thánh địa Thái Dương Sơn, thanh danh hiển hách!

Toàn thân hắn phát ra hào quang mười ngàn trượng, tựa như một vầng mặt trời, mà đối thủ của hắn, lại là một đồng tử, tên đồng tử này, chính là một trong mấy người Mạnh Hạo chú ý lúc trước, cũng chính là người khiến cho hắn ngưng trọng.

Dưới quan sát của Mạnh Hạo, người này ít nhất đã có ba thành lực lượng Chân Tiên.

Trận chiến này, lúc mới bắt đầu, mọi người đều khẳng định chắc chắc Thái Dương Tử thắng lợi, nhưng không ngờ kết quả sau cùng, Thái Dương Tử lại thất bại!

Mà còn là bị đánh bại triệt để, nếu không phải hắn thốt nhanh ra hai chữ nhận thua, e là đã phải chết ở nơi đó. Pháp thuật của tên đồng tử này tràn ra huyết quang ngập trời, vô cùng khát máu, một màn này, lập tức chấn động ngoại giới, mọi người trên lôi đài, cũng đều lộ ra hoảng sợ.

- Huyết Tiên đồng tử, đây là hắn trước khi thí luyện, khai ra tên của mình!

- Không ngờ hắn lại chiến thắng Thái Dương Tử!!!

- Người này bắt đầu nổi danh!!!

Trong khi ngoại giới ầm ầm huyên náo, thì ánh mắt Mạnh Hạo cũng rơi vào trên người tên đồng tử kia, tên đồng tử cũng đang nhìn về phía Mạnh Hạo, sát cơ trong mắt lóe lên.

Cho đến một lúc lâu sau, vòng thứ tư lôi đài mới kết thúc, số tu sĩ còn dư lại, chỉ còn hơn 60 người, tiếp theo... chính là chọn ra 32 cường giả!

Từ hơn 1000 người, lựa chọn ra 32 người, có thể tưởng tượng được, 32 người này, cho dù là có người may mắn đều gặp kẻ yếu mà lọt vào, thì với vận khí như vậy, cũng đủ để trở thành một phần thực lực.

- Top 32 cường giả sắp xuất hiện!

- Vòng đấu trước, cho dù là thiên kiêu của các tông môn, đều có người thua, không biết trong vòng 32 cường giả này, sẽ như thế nào!

Trong khi ngoại giới đang chấn động, dưới tàng cây lôi đài viễn cổ Đạo Thụ, ánh mắt Lăng Vân Tử liền nhìn về hơn 60 người được lựa chọn ra đang đứng trên lôi đài Vấn Đạo kia.

- Lôi đài Vấn Đạo, lựa chọn ra 32 cường giả, vì nhân số dư ra ba người, cho nên sẽ có người trong các ngươi phải chiến đấu hai trận, về phần cụ thể là ai, nghe theo mệnh trời, nhìn Đạo Thụ truyền tống.

- Cho các ngươi hai canh giờ nghỉ ngơi, sau hai canh giờ, vòng chiến đấu chọn ra 32 cường giả, sẽ bắt đầu!

Hai canh giờ này, Mạnh Hạo đều chỉ khoanh chân tĩnh tọa, hắn có thể cảm nhận rất nhiều ánh mắt từ xung quanh truyền tới, nhưng cũng không mở mắt ra, với tu vi của hắn, trong lôi đài này, đã là đỉnh phong, nếu không phải là vì những tiên ngọc cùng chí bảo kia, hắn sẽ không tham gia lôi đài chiến.

Mà sau khi tham gia, cũng có một số người, khiến cho Mạnh Hạo hứng thú, đáng tiếc, từ đầu tới cuối, hắn cũng không gặp được những đối thủ kia.

Hai canh giờ sau, trên phiến lá cây liền lóe ra hào quang truyền tống, tất cả mọi người tính cả Mạnh Hạo trong đó, lập tức bị truyền tống đến tầng lá cây phía trên. Phía trước hắn chợt lóe lên một cái, đi ra một nữ nhân.

Nữ nhân này mang mặt nạ màu trắng, một thân váy dài màu máu, chính là vị thiên kiêu Huyết Lan Giáo kia. Khi nàng xuất hiện, nhìn thấy Mạnh Hạo, bước chân hơi dừng lại một chút, nhưng rất nhanh, trên người của nàng liền phát ra chiến ý kinh người.

Chiến ý này vô cùng mạnh mẽ, khiến hai mắt Mạnh Hạo lập tức lộ ra vẻ bén nhọn.

- Phương đạo hữu, xin chỉ giáo! Thanh âm lạnh như băng của nữ tử từ sau mặt nạ vừa truyền ra, nàng liền nâng tay bấm quyết, trước người lập tức xuất hiện một đóa Huyết Lan Hoa, đóa hoa này lay động một cái, trong nháy chợt rầm rầm khuếch tán ra, chỉ trong chớp mắt, không ngờ đã bành trướng đến tầm mười mấy trượng.

Nhánh hoa to lớn, đóa hoa màu máu, tạo nên hình ảnh nổi bật đánh vào thị giác. Nàng vung mạnh tay một cái, nhánh Huyết Lan Hoa quất vào hư không, phát ra tiếng gào thét, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo bước lên một bước, tay phải nâng lên, đánh ra một quyền.

Giờ khắc này, toàn bộ ngoại giới đều đang chú ý, sau khi một quyền này phát ra, lốc xoáy chợt xuất hiện, sóng gợn quanh quẩn, chấn động khuếch tán, khiến phiến hư không này cũng trở nên run rẩy, khiến bốn phương tám hướng trong thiên địa, đều phải chấn động.

Nhánh Huyết Lan Hoa kia vừa đánh tới, chợt trở nên vặn vẹo, tan rã giữa không trung, toàn thân đều sụp đổ. Nhưng ngay khoảnh khắc vỡ nát, cánh Huyết Lan Hoa lại lập tức nở rộ, bên trong tích chứa một giọt máu tươi, giọt máu tươi vừa rơi ra, lập tức bay về phía mi tâm của nữ tử. Toàn thân nữ tử Huyết Lan Giáo đột nhiên bạo phát ra khí thế bén nhọn, thân thể nhoáng lên một cái, lại phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó không động, đánh ra quyền thứ hai.

Quyền thứ hai này vừa phát ra, hư không lắc lư, một cỗ khí tức mạnh mẽ ầm ầm bạo phát, quét ngang tới nữ tử, nữ tử lập tức chấn động toàn thân, đang định triển khai thần thông, nhưng tu vi dường như bị một cỗ uy áp mãnh liệt áp chế, trong phút chốc, dường như mất đi linh động, không ngờ không thể vận chuyển, một màn này, khiến nàng thất kinh, không né tránh kịp nữa, liền bị một quyền bao phủ toàn thân.

Trong tiếng nổ ầm ầm, dưới lớp mặt nạ của nữ tử, chợt có máu tươi trào ra, thân thể nàng bịch bịch bịch lui về sau, cho đến khi thối lui mười mấy trượng mới trụ lại được. Nàng ngẩng mạnh đầu, hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Ngươi không phải là đối thủ của ta. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng.

Nữ tử trầm mặc, một lát sau liền cười khổ, gật gật đầu.

- Ta nhận thua. Nàng nói xong, trong khoảnh khắc thân hình liền biến mất, khi xuất hiện lại, đã ở tầng lá cây tiếp theo.

Mạnh Hạo lần nữa thắng lợi, nhưng không đợi những người ngoại giới

truyền ra tiếng nghị luận, trên phiến lá cây của Mạnh Hạo, lại lần nữa lóe lên ánh sáng truyền tống, không ngờ... lại xuất hiện một người!

Đó là một đồng tử, chính là người đã chiến thắng Thái Dương Tử trước đó, Huyết Tiên đồng tử!

Trong khoảnh khắc khi hắn xuất hiện, tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải ở ngoại giới, lập tức ồ lên.

- Phương Mộc lại phải chiến đấu hai trận!!!

- Lựa chọn ra 32 cường giả, vì nhân số nhiều hơn ba người, cho nên có người phải chiến đấu liên tục hai trận, không nghĩ tới, lại có Phương Mộc!

- Đây chính là một hồi đại chiến, Phương Mộc cùng Huyết Tiên đồng tử, rốt cuộc ai mạnh hơn!!!

Huyết Tiên đồng tử cất bước đi ra, trong khoảnh khắc hắn đi ra, thấy được Mạnh Hạo, khóe miệng liền lộ ra cười gằn, sát cơ trong mắt lóe lên một cái.

- Rốt cục, cũng gặp ngươi! Tên đồng tử khàn khàn lên tiếng, liếm môi một cái, cặp mắt đỏ rực, tỏa ra chiến ý sắc bén kinh người, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn về phía tên đồng tử, tên này ra tay quỷ dị tàn nhẫn, tất cả đối thủ của hắn, ngoại trừ Thái Dương Tử ra, đều hóa thành một đoàn máu đen.

Nhưng cố tình tại mười cửa thí luyện này, tên đồng tử này lại không phải là tâm điểm chú ý của mọi người, không có tiếng tăm gì, chỉ xếp hạng thành tích trong một ngàn mà thôi, hiển nhiên là tại rất nhiều cửa ải, hẳn đều ẩn giấu thực lực.

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, không lên tiếng, chỉ hờ hững nhìn về phía tên đồng tử.

Trong khoảnh khắc ánh mắt hai người vô hình va chạm giữa không trung, trong óc hai người liền nổ ầm ầm, thần thức tiếp xúc, tên đồng tử liền âm thầm kinh hãi, hắn đã biết đối phương rất mạnh, nhưng hắn đối với mình càng có lòng tin hơn, lúc này thừa dịp thần thức chấn động ầm ầm trong nháy mắt, thân thể hắn chợt nhoáng lên một cái, phóng thẳng tới Mạnh Hạo, tay phải nâng lên bấm quyết, huyết quang lóng lánh chợt hiện ra, trong nháy mắt liền hóa thành một cái hồ lô màu máu, xoay tròn đánh tới Mạnh Hạo.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, bước lên trước một bước, khoảnh khắc hạ chân xuống, toàn bộ lôi đài lá cây chợt chấn động, một cỗ gió lốc liền xuất hiện xung quanh Mạnh Hạo.

- Thần thông của ta, khai thác máu huyết toàn thân, dung hợp với tủy thành ô uế! Thanh âm đồng tử cao vút, đồng thời hồ lô máu trong nháy mắt đã tới gần, miệng hồ lô tràn ra lực hút ngập trời, hút mạnh một cái, muốn hút Mạnh Hạo vào bên trong.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, nhưng không xuất quyền, tu vi tên Huyết Tiên đồng tử này quỷ dị, Mạnh Hạo sẽ không khinh địch, luồng lốc xoáy bên ngoài thân thể hắn trong nháy mắt trở nên cuồng bạo, tràn ra xung quanh, thân thể hắn trực tiếp hóa thành một con kền kền màu đen, hai cánh kền kền mở ra, trong nháy mắt thoát khỏi lực hút, xuất hiện ở trước mặt đồng tử, hung hăng trảo mạnh ra một trảo xuyên kim phá núi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1221: 32 cường!

Tên đồng tử chợt biến sắc, trên trán nổi lên gân xanh, hướng về con kền kền đang phóng tới hét to, lập tức sóng âm ầm ầm tràn ra, không ngờ khiến hư không xuất hiện gợn sóng, tựa như muốn vỡ ra, vẻ mặt hắn dữ tợn, hai tay nhấc lên, lập tức xung quanh biến ảo thành biển máu, tràn tới Mạnh Hạo.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, trong chớp mắt hai người đã quyết đấu giữa không trung mấy hiệp, bát phương chấn động, tên đồng tử truyền tiếng thét ma quái, biển máu bên ngoài cơ thể biến thành một lốc xoáy máu, muốn hút Mạnh Hạo vào trong.

Mạnh Hạo phất tay, xung quanh chợt xuất hiện từng ngọn núi, liên tiếp lẫn nhau, tạo thành một dãy núi, có lông chim màu đen che đậy khí tức, khiến cho dãy núi kia thoạt nhìn không còn là núi, mà là dòng sông, trong nổ ầm ầm cùng lốc xoáy máu của tên đồng tử va chạm, trực tiếp trấn áp, nghiền nát, khiến cho lốc xoáy biển máu sụp đổ, Mạnh Hạo hóa thành kền kền, một trảo xuyên thấu hư không, xuất hiện trước mặt tên đồng tử, hung hăng trảo một cái về phía ngực của hắn.

Uỳnh!

Tên đồng tử phun ra máu tươi, nơi ngực máu thịt bầy nhầy, vội vàng thối lui, sau đó cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, huyết dịch của hắn ở giữa không trung vặn vẹo chuyển động, bất ngờ phân ra mười giọt, mỗi một giọt dường như có thể so với biển rộng, khi xuất hiện, lập tức khuếch tán bành trướng, trong chớp mắt, liền hóa thành mười vùng biển máu, che khuất bốn phương tám hướng.

- Thập Hải Huyết Sát! Tên đồng tử gầm nhẹ xuất chiêu, thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, chẳng những không lui về sau, mà ngược lại bước lên một

bước, trên người của hắn, có một cỗ khí thế vô địch, mơ hồ bạo phát, đối mặt với mười vùng biển máu kia, tay phải Mạnh Hạo nắm lại, đánh ra một quyền vào hư không, theo sau lại là một quyền.

Chỉ hai quyền phóng tới biển máu nhìn như rung chuyển trời đất đang gầm thét lao đến kia, lại khiến tên đồng tử biến sắc, hắn cảm thấy hai quyền này có gì đó không đúng, nhưng cụ thể là gì lại không nói ra được.

Trong chớp mắt, không đợi hắn kịp phản ứng, Mạnh Hạo đã liên tục đánh ra chín quyền, nhìn cũng không nhìn biển máu đang che khuất bốn phía, toàn bộ đều đánh vào ngay phía trước.

Chín quyền này, quyền sau kinh người hơn quyền trước, liên tiếp nổ ầm ầm.

Đây là... Đạo pháp, Cửu Trọng Thiên Băng!

Trong khoảnh khắc khi quyền thứ chín rơi xuống, sắc mặt đồng tử liền đại biến, hai mắt co rút lại bay nhanh về sau. Ngay khi hắn vừa thối lui, lập tức có tiếng sấm truyền khắp bốn phía, ngay cả lôi đài phụ cận, cũng nghe được tiếng nổ long trời lở đất kia.

Một vòi lốc xoáy to lớn, bất ngờ bị Mạnh Hạo dùng chín quyền đánh ra tạo thành, biển máu ở xung quanh, không còn bị khống chế, toàn bộ bị lốc xoáy cắn nuốt. Mạnh Hạo đứng cạnh lốc xoáy, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhìn tên đồng tử lui về sau, tay phải hắn đột nhiên nâng lên, hướng về phía tên đồng tử cách không xuất một trảo.

Trích Tinh Pháp!

Uỳnh!

Tên đồng tử phun ra máu tươi, thần sắc hoảng sợ, thân thể hắn trong chớp mắt, không ngờ không bị khống chế bị hút về phía Mạnh Hạo, càng

ngày càng gần, thậm chí hắn đã thấy được ánh mắt lạnh lùng của Mạnh Hạo.

- Ngươi muốn chết! Tên đồng tử rống lớn, hai mắt đỏ ngầu, ngay cả da thịt cũng đỏ thẫm, đỉnh đầu tỏa ra hắc khí, hắc khí kia ngưng tụ giữa không trung, bất ngờ hóa thành một ma ảnh to lớn.

Đây là ma ảnh một con đỉa to lớn, nhưng bất ngờ con đỉa này lại có vảy, khi nó xuất hiện, tràn ra uy áp mãnh liệt, khiến những tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải ở ngoại giới đang quan sát trận chiến này, lập tức đại biến.

- Huyết Điệt Đại Pháp!!!

- Đây là pháp thuật cấm ky, không ngờ tên đồng tử kia lại thi triển ra pháp thuật này!

Bên trong Tinh Không Điện Đường, có không ít lão giả các tông, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Tên đồng tử này lúc trước thủy chung che giấu thực lực, thì ra là tu hành loại pháp thuật độc ác này, khó trách có thể chiến thắng Thái Dương Tử!

- Năm đó Huyết Điệt thượng nhân đã bị ba đại Đạo môn diệt sát, cho dù có vài phân thần không chết, nhưng cũng không thể tạo thành ảnh hưởng gì lớn, tên đồng tử này hiển nhiên đã thu được một cái phân thần, mặc dù chỉ là hình thái thứ nhất, nhưng Phương Mộc cũng sẽ gặp phải nguy hiểm.

- Có thể khắc chế pháp thuật này, chỉ có đạo pháp Huyết Yêu trong truyền thuyết, nếu không, cần phải có tu vi mạnh hơn rất nhiều ngạnh phá.

Trên lôi đài, bộ mặt tên đồng tử trở nên dữ tợn, đây là đòn sát thủ của

hắn, hắn vốn tính toán ít nhất cũng phải về cuối, khi tranh đoạt tứ cường mới thi triển, nhưng lúc này lại bị ép đến mức phải thi triển ra, khiến sát cơ của hắn đối với Mạnh Hạo, đã vô cùng mãnh liệt.

- Giết ngươi, cũng không tính bôi nhọ đại pháp của ta, với danh khí của ngươi, chết ở trong tay ta, cũng coi như trợ giúp cho thanh danh của ta trở nên hiển hách!

Tên đồng tử cười gằn, thân ảnh Huyết Điệt to lớn mở to cái miệng, lộ ra vô số răng nanh, phóng thẳng tới muốn cắn nuốt Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo khẽ nhíu mày, con đỉa này cho hắn cảm giác, dường như máu trong người của hắn trong một cái chớp mắt này, có chút không ổn, tựa như muốn thoát thể mà ra, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thiên địa phía sau chợt ầm ầm chấn động, pháp tướng của hắn chợt xuất hiện.

Pháp tướng bị lông chim màu đen biến đổi, xuất hiện ở trước mắt mọi người, rõ ràng lại là bộ dáng Phương Mộc, nó cao tới 100 trượng, pháp quang vô tận, sau khi xuất hiện, pháp tướng liền bước lên một bước, đấm ra một quyền về phía con đỉa.

Trong tiếng nổ ầm ầm, sắc mặt đồng tử đại biến, phun ra máu tươi, thân thể bị chấn lui về sau, ma ảnh con đỉa to lớn kia cũng run lên, như muốn vỡ thành mảnh nhỏ.

- Ta không cam lòng, Phương Mộc, ngươi chết cho ta!!! Đồng tử thét lên thê lương, thân thể hắn mắt thường cũng có thể thấy được xuất hiện từng khe nứt, cùng lúc đó, ma ảnh condỉa kia liền run rẩy sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vỡ, bắn thẳng tới tên đồng tử, trong nháy mắt dung hợp với thân thể của hắn, thân thể tên đồng tử ầm một tiếng, chợt nổ tung.

Nhưng ngay lập tức, tất cả máu thịt của hắn, không ngờ đều hóa thành từng con đỉa máu, che phủ trời đất, chừng hơn một ngàn con, vù vù phóng thẳng tới Mạnh Hạo, kèm theo đó, là vô tận sương mù đỏ tươi,

màn sương mù này trong nháy mắt đã bao trùm bốn phía, khiến cho người ngoài không cách nào thấy rõ bên trong.

Một màn này, khiến tất cả mọi người ở ngoại giới đều thất kinh, ngay cả lão giả các tông môn bên trong Tinh Không Điện Đường, cũng đều biến sắc.

- Hình thái thứ hai!

- Tên đồng tử tu hành cách nào, không ngờ có thể tu ra hình thái thứ hai!

Ngay cả những lão giả trong Tinh Không Điện Đường, cũng đều không thể nhìn không bên trong màn sương mù máu kia, nếu là ở những nơi khác, dĩ nhiên không thể cản trở thần thức bọn họ, nhưng lôi đài kia lại ở bên trong Tiên Khư, bọn họ chỉ có thể dùng mắt thường quan sát, không thể phát ra thần thức tới đó.

Cho dù là đám ba người Lăng Vân Tử, cũng không làm được, thời khắc này ba người cũng đều biến sắc, phát hiện ra Mạnh Hạo gặp nguy hiểm.

- Tên Phương Mộc này, hắn là phải bỏ mạng ở nơi này!

Ngoại giới khiếp sợ.

Thời khắc này, bên trong màn sương máu ngoại giới không thấy được kia, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, trên người hắn phát ra ánh sáng Huyết Yêu đỏ rực, lạnh lùng nhìn hơn một ngàn con Huyết Điệt ở xung quanh, lúc này những con đỉa kia đều đang run rẩy, dường như khủng khiếp đến cực hạn.

- Huyết... Huyết Yêu, tha mạng, Phương đạo hữu tha mạng... Từ trong hơn một ngàn đỉa kia, chợt truyền ra thần niệm run rẩy của tên đồng tử.

Mạnh Hạo không để ý đến, thần thức quét qua từng con đỉa một, sau đó

phát ra thần niệm, theo tiếng nổ ầm ầm vang vọng, từng con đỉa toàn bộ sụp đổ, sau khi rơi xuống, trở thành tro bụi.

Khi sương máu tiêu tán, Mạnh Hạo cất bước đi ra, bước tới một chỗ, bình tĩnh khoanh chân ngồi xuống.

Mà ở ngoại giới, thời khắc này đã lần nữa sôi trào.

- Đại pháp của tên đồng tử kia, không ngờ lại thất bại!

- Lúc trước rõ ràng thấy được hơn một ngàn con đỉa, chỉ là bị màn sương máu che khuất tầm mắt, thể không nhìn được diễn biến bên trong, không biết tên Phương Mộc kia làm cách nào thủ thắng!

- Huyết Tiên đồng tử đánh bại Thái Dương Tử, mà Phương Mộc lại đánh bại hắn, Phương Mộc... vô địch!!!

Tất cả mọi người ở ngoại giới, đều rối rít kinh hãi. Bên trong Tinh Không Điện Đường, lão giả của các tông cũng nhíu mày, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, đều lộ ra ý vị thâm thúy.

Bọn họ cũng không thấy một màn bên trong sương máu, nhưng hình thái thứ hai của Huyết Điệt, rất khó dây dưa, có thể trong thời gian ngắn ngủi thủ thắng, khiến cho bọn họ rất nghi ngờ.

- Hắn là hình thái thứ hai này không ổn, tự động sụp đổ. Trong lúc mọi người đang nghi ngờ, lão giả thuộc Tiên Cổ Đạo Tràng chậm rãi lên tiếng, thanh âm quanh quẩn bên trong điện phủ.

Đây là đáp án duy nhất có thể đưa ra, dù sao hình thái thứ hai của Huyết Điệt, theo bọn họ nhận định, rất khó tu thành.

Trên lôi đài, Mạnh Hạo bình tĩnh ngồi một chỗ, trận chiến giữa hắn cùng tên đồng tử, khiến không ít người khiếp sợ, nhất là những tên thiên kiêu

kia. Lúc trước đồng tử đánh bại Thái Dương Tử, mà hiện tại Mạnh Hạo lại giết chết tên đồng tử, khiến bọn chúng càng thêm chú ý.

Khi thấy tên đồng tử thi triển Huyết Điệt Đại Pháp, những tên thiên kiêu kia đều biến sắc, rồi hết thảy một mà sau đó, càng khiến cho Mạnh Hạo trong mắt bọn chúng, tràn đầy thần bí.

Ánh mắt Triệu Nhất Phàm lộ ra chiến ý, hắn từ xa nhìn tới Mạnh Hạo, không nói gì, nhưng trong ánh mắt, lại càng phát ra vẻ quyết liệt.

Phàm Đông Nhi nhíu mày, đối với Mạnh Hạo, nàng có chút chán ghét không giải thích được, nhưng mặt khác lại không thể không thừa nhận, đối phương chính là đồng môn của mình.

Ánh mắt Lý Linh Nhi cùng Tôn Hải, cũng đều nhìn về phía Mạnh Hạo, so sánh với Lý Linh Nhi, Tôn Hải có cảm giác rất mãnh liệt, khi hắn vừa thấy Mạnh Hạo, trong đầu liền hiện lên cơn ác mộng ở Nam Thiên Tinh.

Những trận chiến đấu khác, vẫn còn đang tiếp tục, ngoại trừ trận chiến của Mạnh Hạo rất kịch liệt ra, còn có một lôi đài, cũng thu hút sự chú ý của mọi người. Trên lôi đài chính là Ly Viêm đeo mặt nạ, mà đối thủ của hắn, chính là tên thanh niên gày gò đến từ Viêm Ma Hài kia.

Khi tên thanh niên ra tay, liền xuất hiện biển lửa ngập trời, ánh mắt hắn cũng hiện ra ánh lửa, mà về phần Ly Viêm, chiến đấu đến cuối cùng, hắn liền tháo mặt nạ xuống, lộ ra một gương mặt tràn đầy vết sẹo, ánh mắt lộ ra chiến ý. Hai người xuất thủ, long trời lở đất, cuối cùng mặc dù Ly Viêm thua, nhưng tên thiên kiêu Viêm Ma Hài cũng bị trọng thương.

Trận chiến này, khiến Mạnh Hạo đối với thực lực Ly Viêm, nhận biết càng sâu hơn.

Những người ở ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải, cũng đều rối rít than thở.

- Đáng tiếc, tên Ly Viêm kia có thực lực tiến vào top 16, nhưng trận chiến này, cố tình lại gặp phải Trần Hạo của Viêm Ma Hài, hắn đích xác cũng rất cường hãn, tuy thất bại, nhưng Trần Hạo cũng phải bị thương nặng.

- Chỉ có thể nói vận khí hắn không tốt, trận chiến này, hắn mặc dù bại vẫn vinh!

- Không biết đến cuối cùng, những người thí luyện này có bao nhiêu người còn có thể sống sót. Ba người đệ nhất trong từng cảnh giới, thuộc về bọn họ, hay là thuộc về những thiên kiêu của các tông môn kia!

Bên trong Tinh Không Điện Đường, đám lão giả các tông môn, cũng đều tận mắt chứng kiến trận chiến vừa nãy, thời khắc này trong nội tâm mỗi người đều có tâm tư riêng, song trên mặt lại không biểu lộ ra chút nào.

Nhưng ở ngoại giới, đã có người mở ra đánh cuộc, đánh cuộc những người còn lại này, ai có thể tiến vào bát cường.

Rất nhanh, vòng lôi đài chiến lựa chọn ra top 32 người, sau khi đã đào thải ba người dư ra, hiện tại chỉ còn lại 32 người!

32 người này, đều là tu sĩ chí cường!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1222: Đàn hung lại tới!

- Nghỉ ngơi một ngày, một ngày sau, tiến hành lựa chọn top 16 cường giả! Thanh âm Lăng Vân Tử vang lên. Lúc này trên thân cây chính Đạo Thụ, tại tầng lá cây gần đỉnh, 32 người tính cả Mạnh Hạo trong đó, đều khoanh chân ngồi xuống, điều chỉnh tu vi, chuẩn bị một ngày sau chiến đấu.

Mà giờ phút này, trên Nguyên Anh cùng Trảm Linh cổ lộ, cũng đang tiến hành vòng chọn ra 32 cường giả. Ở độ cao này, Mạnh Hạo rốt cục cũng có thể thấy được Trần Phàm trên lôi đài Nguyên Anh.

Trần Phàm cũng kiên trì lọt được vào nhóm 32 cường, tu sĩ Nguyên Anh, mặc dù đối mặt đều là cùng cảnh giới, nhưng muốn chiến thắng vẫn rất khó khăn.

Nhưng hắn vẫn trụ được đến đây, thời khắc này khi Trần Phàm ra tay, trên thân kiếm của hắn đã thêm một phần sắc bén, nhất là tâm tình ảm đạm kia, khiến cho đối thủ của hắn rất kinh hãi.

Trần Phàm ở nơi đó, cũng đã khiến cho không ít tông môn chú ý, trên thân kiếm có thể ẩn chứa ý cảnh, hơn nữa lại chỉ mới là Nguyên Anh, người như thế, sau này nhất định sẽ kinh diễm.

Nhất là ba giáo sáu tông trong Nhất Kiếm Các, vốn cùng Nhất Kiếm Tông có chút liên quan, bọn họ là tông môn chú ý tới Trần Phàm trước nhất.

Một ngày trôi qua rất nhanh, Trần Phàm thành công tiến vào nhóm 32 cường.

Mà nhóm Mạnh Hạo, cũng bắt đầu vòng chiến lựa chọn ra top 16 cường

giả!

Lôi đài bắt đầu, theo ánh sáng truyền tống loé lên, trên lôi đài lá cây gần đỉnh này, đối thủ của Mạnh Hạo, là một tên thiên kiêu!

Chính là nữ tử của Ngũ Sắc Tông. Nữ tử này mặc trang phục ngũ sắc, mấy lần trước ra tay, Mạnh Hạo cũng chú ý qua, nàng thi triển pháp thuật ngũ hành, rất kinh người.

So với Mạnh Hạo, nữ tử này hết sức cẩn thận, sau khi nàng nhìn thấy đối thủ của mình là Mạnh Hạo, trong lòng liền chấn động, trận so tài lôi đài này, trong số mấy người nàng kiêng kỵ nhất, Mạnh Hạo chính là một người.

Song phương sau khi ôm quyền cúi đầu, nữ tử liền xuất thủ trước. Nàng bấm quyết, liền thi triển toàn bộ năm loại thần thông, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Lập tức xuất hiện hình ảnh một con thuyền lớn giữa Thiên Hải, trên bầu trời có mặt trời chói chang chiếu rọi, mơ hồ còn có một tên thổ dân cao to, cầm trong tay một thanh đại kiếm màu vàng, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Cặp mắt Mạnh Hạo lộ ra kỳ quang, thân thể nhoáng lên một cái, phất tay, lập tức Tử Hải phủ xuống, đây là vật tổ thuộc tính Thủy của hắn, mà sau Tử Hải, lại có Kim Ô xuất hiện, đó chính là vật tổ thuộc tính Kim của hắn, ngay sau đó, vật tổ thuộc tính Mộc, thuộc tính Hỏa, còn có thuộc tính Thổ, toàn bộ xuất hiện, bất ngờ cũng là ngũ hành đối kháng với ngũ hành.

Hai người vừa ra tay, thiên địa lập tức biến sắc, tiếng nổ ầm ầm tryền ra liên tiếp, khiến mọi người ở ngoại giới đều chăm chú quan sát.

Trên lôi đài, thân ảnh hai người giữa không trung lần lượt thay đổi, không ngừng xuất thủ, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ngũ hành đại đạo triển khai, trong tiếng nổ ầm ầm, hai người đã quyết đấu mấy mươi hiệp.

Mạnh Hạo không xuất ra toàn lực, chỉ dùng pháp thuật ngũ hành, đối chiến cùng nữ nhân kia.

Dùng trận chiến này, ma luyện pháp thuật ngũ hành của bản thân, mà ngũ hành của nữ tử này, lại rất thành thạo. Hai người đấu pháp, tại ngoại giới nhìn tới, đều có cảm giác như hai đệ tử Ngũ Sắc Tông đang so tài vậy.

Ngay cả tu sĩ của Ngũ Sắc Tông, cũng đều có loại ảo giác này, liền ngẩn người tại chỗ.

- Tên Phương Mộc này, không ngờ cũng am hiểu pháp thuật ngũ hành !!!

- Thật khó tin, pháp thuật ngũ hành tuy rằng rất nhiều người đều nắm giữ một chút, nhưng cũng không thể so sánh được với Ngũ Sắc Tông, vậy mà tên Phương Mộc này, không ngờ lại cùng Hàn Mai của Ngũ Sắc Tông đấu ngang tay!

Chiến trường tổng cộng có 16 nơi, 32 người đều đang đấu pháp, phát ra tiếng nổ ầm ầm, vẫn chưa phân ra thắng bại. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một cỗ hắc phong chợt xuất hiện trong phiến Tiên Khư này. Cho dù là đại thụ mọc trên thi thể khổng lồ, cũng không thể ngăn cản hắc phong ùa tới. Trận gió này trong chớp mắt đã xuất hiện bên trên Đạo Thụ viễn cổ, bên trong hắc phong, lộ ra một đôi mắt màu trắng, ánh mắt kia lạnh lùng nhìn đám người đang giao chiến trên thân Đạo Thụ phía dưới.

Trong khoảnh khắc khi hắc phong xuất hiện, sắc mặt ba người Lăng Vân Tử liền đại biến, chẳng những bọn họ như thế, mà toàn bộ tu sĩ Cửu Sơn Hải ở ngoại giới, cũng đều biến sắc.

Mà khẩn trương nhất, chính là lão giả các tông môn bên trong Tinh Không Điện Đường, bọn họ vội đứng bật dậy, ngay cả ba lão giả của ba Đạo môn, trong nháy mắt khi nhìn thấy hắc phong kia, cặp mắt cũng đều co rút lại.

- Đạo Thụ viễn cổ, là do năm xưa chí tôn đích thân gieo trồng, bên trong ẩn chứa ý cảnh chí tôn, bọn họ ở trên cây, sẽ không có nguy hiểm gì. Lão giả của Cửu Hải Thần Giới, chậm rãi lên tiếng.

Thời khắc này, trên Đạo Thụ, tất cả những người đang giao chiến, đều đã nhìn thấy một màn này, lập tức biến sắc. Ba người Lăng Vân Tử hít sâu một hơi, lập tức truyền ra thanh âm.

- Các ngươi không thể rời khỏi phiến lá cây đang đứng, chỉ cần vẫn còn trên lá cây, sẽ không có nguy hiểm!

Gần như ngay khi Lăng Vân Tử vừa nói ra, đột nhiên một tiếng kêu to như có thể xuyên kim phá núi, từ đằng xa chợt ầm ầm truyền đến. Thanh âm này vừa vang lên, lập tức những người trên Đạo Thụ đều cảm thấy hai tai đau nhói, không có gì đáng ngại, nhưng ba người Lăng Vân Tử lại phun ra máu tươi, thân thể nhoáng lên một cái, thần sắc biến hóa, nhanh chóng thối lui đến sát đại thụ.

Thời khắc này, trên bầu trời bay tới một con mắt to lớn, con mắt này tràn ngập tơ máu. Khi nó chậm rãi bay tới, có vô số sợi tơ máu từ trên con mắt chợt chui ra, uốn lượn trên không, một giọng nói tang thương, bao la mờ mịt truyền ra.

- Kẻ nào đã lấy xuống mắt phải của ta!!!

- Mắt phải của ta, trở về, trở về...

Khi giọng nói kia vang lên, không ít người trên Đạo Thụ đều phun ra máu tươi, không thể chịu nổi, cũng may Đạo Thụ liền tràn ra tia sáng, khiến bọn họ chỉ bị thương, mà không đe dọa đến tính mạng.

Mà bất kể là hắc phong hay là con mắt kia, cũng chỉ lảng vảng bên ngoài Đạo Thụ, dường như rất kiêng kỵ Đạo Thụ, đôi lúc, hắc phong kia dường

như mất đi nhẫn nại, bên trong truyền ra một tiếng rít gào, trong chớp mắt, một con đại bàng toàn thân thối rữa bỗng nhiên bay ra, thân thể của nó khổng lồ rợp trời, giương đôi móng vuốt sắc bén, lao thẳng tới Đạo Thụ.

Nhưng ngay khi nó vừa tiến vào gần, Đạo Thụ liền khuếch tán ra hào quang chói lọi, khiến con kia đại bàng phát ra tiếng kêu thê lương, chợt lui về sau. Nhưng nó vẫn không chịu rời đi, mà quanh quẩn ở xung quanh, tử khí trong hai mắt tràn ngập, hiện ra vẻ hung tàn.

Nếu vẻn vẹn chỉ là như thế, tuy rằng Mạnh Hạo kinh hãi, nhưng cũng sẽ không quá chú ý, nhưng ngay khi hắn cùng với nữ tử Ngũ Sắc Tông lần nữa quyết đấu, thì từ hư không phía xa, lại bay tới một thân ảnh.

Thân ảnh này đã không còn nửa cái đầu, toàn thân phát tán ra sương mù đen, trong tay cầm một cây cờ lớn, trên lưng có một thanh kiếm đâm vào thân thể. Dường như phần đầu mất đi, cũng không phải là thương thế khi còn sống, mà là sau khi chết bị thứ gì đó ăn hết, mà thanh kiếm trên lưng hắn, mới là vết thương trí mạng khiến hắn tử vong.

Hắn chậm rãi đi tới, sau khi con mắt duy nhất còn lại quét qua tất cả mọi người, liền dừng lại trên người Mạnh Hạo, rồi bất ngờ chậm rãi đến gần.

Trong khoảnh khắc khi nhìn thấy thân ảnh kia, đám người Lăng Vân Tử cũng biến sắc, ánh mắt Mạnh Hạo lại lóe lên một cái.

Đúng lúc này, nữ nhân Ngũ Sắc Tông kia bỗng nhiên ra tay, nàng bấm quyết thi triển ra pháp thuật ngũ hành, phát tán ra một cái lạc ấn năm màu xoay tròn, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhíu mày, thời khắc này hắn không còn tâm trạng nào tái chiến, tay phải nâng lên, một chưởng hạ xuống, pháp tướng phía sau trong nháy mắt rầm rầm tràn ra khí thế kinh thiên, va chạm với lạc ấn năm màu kia, truyền ra tiếng nổ ầm ầm ngập trời, lạc ấn trực tiếp sụp đổ,

sắc mặt nữ tử đại biến, phun ra máu tươi.

Đúng lúc này, thân ảnh mất đi nửa đầu kia, chợt vung tay phải lên, cán cờ lớn trong tay ầm ầm chuyển động, sương mù đen chợt xuất hiện, tạo thành một cái lốc xoáy to lớn, mà thân ảnh ấy liền chỉ một ngón tay về phía Mạnh Hạo.

- Tới... Tới... Tới... Thanh âm của hắn rất tang thương, tựa như từ thời viễn cổ truyền về vậy. Âm thanh vừa vang lên, một cỗ lực hút to lớn ầm ầm bạo phát, bao phủ lấy Mạnh Hạo trên phiến lá cây, Mạnh Hạo biến sắc, thân thể lập tức trầm xuống, tuy nhiên nữ tử Ngũ Sắc Tông kia thì lại đại biến, thân thể không tự chủ được, sắp... bay ra khỏi phiến lá cây.

Giờ phút này mọi người đều nhìn thấy một màn này, nhưng không thể nghĩ ra cách nào cứu viện, ba người Lăng Vân Tử cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, không cách nào tương trợ.

Tại ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải, vô số người đều đang chăm chú quan sát, từng người đều hô hấp dồn dập.

Mà bên trong Tinh Không Điện Đường, sắc mặt lão bà Ngũ Sắc Tông liền đại biến, trên mặt hiện ra vẻ ra lo lắng trước giờ chưa từng có, người tham dự lôi đài lần này, chẳng những là thiên kiêu của tông môn, mà còn là tộc nhân dòng chính của bà ta.

- Cứu ta!!! Nữ tử kinh hãi, kêu lên thê lương, thân thể của nàng đã đến ranh giới ngoài Đạo Thụ, chỉ chút xíu nữa sẽ bị hút ra ngoài. Nàng còn thấy được, hắc phong ở bên ngoài đột nhiên ngừng lại, đầu đại bàng kinh khủng bên trong kia, đang há ra cái miệng thối rữa, mà con mắt ở phía xa xa kia, lập tức tràn ra vô số sợi tơ.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, tay phải bỗng nhiên nâng lên, thi triển Trích Tinh Pháp trảo về phía nữ tử, cách không bắt nàng lại, kéo về phía sau, nhưng lực hút quá lớn, Mạnh Hạo chỉ có thể trì hoãn nhất thời,

không thể đối kháng.

- Còn không mau hô nhận thua!!! Mạnh Hạo khẽ quát một tiếng.

Nữ tử kịp thời phản ứng, vội vàng gấp giọng lên tiếng.

- Nhận thua!!!

Hai chữ này vừa thốt ra, mấy hơi thở sau, thân ảnh của nàng đột nhiên lóe lên một cái, không ngờ trong chớp mắt sắp bị hút ra, chợt biến mất, khi xuất hiện lại, đã ở trên một phiến lá cây ở tầng dưới. Sắc mặt nữ tử tái nhợt, vẫn chưa kịp tỉnh hồn, ánh mắt khi nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra vẻ cảm kích mãnh liệt.

Mạnh Hạo cũng khẽ thở phào, lập tức khoanh chân tĩnh tọa, ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh đã mất đi nửa đầu phía ngoài kia, trong mắt lộ ra vẻ âm lãnh.

Thời khắc này, những người khác cũng đều thở phào nhẹ nhõm, Lăng Vân Tử nhìn về phía Mạnh Hạo, tỏ vẻ tán thưởng, ngay cả hắn cũng không nghĩ đến, phương thức nhận thua để tránh khỏi nguy hiểm.

Tại ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải, toàn bộ mọi người đều bị một màn này chấn động, nhất là Mạnh Hạo phản ứng cực nhanh, khiến mọi người đều cảm thấy người này vô cùng cơ trí.

- Đúng vậy, chỉ cần nhận thua, sẽ bị truyền tống đi, tuy rằng thời gian sẽ chậm một chút, nhưng phương pháp kia rất đơn giản, lúc trước sao ta lại không nghĩ ra chứ!

- Tên Phương Mộc này rất cơ trí, trong hoàn cảnh vừa rồi, hắn vẫn còn có thể ứng biến được!

Bên trong Tinh Không Điện Đường, lão bà Ngũ Sắc Tông sau khi hít sâu

một hơi, liền nhìn hình ảnh Mạnh Hạo trong vòi lốc xoáy phía xa, lộ ra vẻ cảm kích. Cả đời này, bà ta không muốn thiếu nhân tình người khác, nhưng một màn vừa rồi, bà ta nhớ kỹ, sẽ tìm cơ hội báo đáp.

- Lôi đài chiến tiếp tục, các ngươi nhớ lấy, không thể ly khai phạm vi lôi đài, một khi xuất hiện tình cảnh như vừa rồi, thay vì tử vong, không bằng nhận thua. Dưới Đạo Thụ, Lăng Vân Tử thầm thở dài một tiếng, lần lôi đài chiến này lựa chọn nơi này, là quyết định của ba đại Đạo môn, lão mơ hồ đã đoán nguyên nhân, nhưng nơi này nguy hiểm, quả thực không phải là nơi những tu sĩ Linh Cảnh này có thể đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1223: Khí thế vô địch

Lôi đài chiến vẫn còn tiếp tục, trận chiến lựa chọn 16 cường, tiếng nổ ầm ầm truyền khắp bốn phía, nguy hiểm ở bên ngoài ngược lại trở thành một loại tôi luyện và khảo nghiệm.

Mạnh Hạo nơi này, vì nữ nhân Ngũ Sắc Tông kia nhận thua, đã kết thúc lôi đài sớm nhất, khoanh chân ngồi trên lôi đài, hắn ngẩng đầu nhìn thân ảnh nửa cái đầu ở bên ngoài, thân ảnh ấy cũng nhìn Mạnh Hạo.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người nhìn nhau cách hư vô, tiếng triệu hoán, lại truyền ra từ tâm thần Mạnh Hạo.

Thanh kiếm kia, lần này nếu có cơ hội nhất định phải đoạt về! Mạnh Hạo trong mắt chợt lóe sáng: thanh kiếm này ở trong mắt người khác không có gì khác thường, nhưng đối với Mạnh Hạo trên thân kiếm có ẩn chứa Phong Yêu đệ lục cấm!

Phong Yêu bát cấm, mỗi một cấm đều quỷ dị khó lường, bất luận là Cấm Thân hay là Cấm Nhân Quả đều giúp cho Mạnh Hạo khi chiến đấu với người, có được thủ đoạn linh hoạt hơn, làm đối phương khó lòng phòng bị.

Thời gian trôi qua, hai canh giờ sau, theo mọi chỗ lôi đài đều kết thúc, rốt cục đã lựa chọn ra 16 cường. Người có thể từ trong hơn 1000 tu sĩ, với thắng lợi lần lượt đi vào tốp 16 cường, mỗi một người, đều là cường giả đỉnh phong trong Linh Cảnh.

Cường giả như vậy, có thể trấn áp Ngụy Tiên, có thể so với Chân Tiên mấy thành, thậm chí chú định sẽ sử dụng Thông Tiên Đằng trở thành Chân Tiên, trong thời gian dài ngắn bất đồng.

Từ nay về sau, tiên lộ trôi chảy, hậu tích bạc phát, sẽ trong thời gian ngắn ngủi đi tới Tiên Cảnh đỉnh phong.

Chuyện như vậy, mỗi mười ngàn năm đều sẽ xuất hiện một lần, phàm là Chân Tiên, tốc độ tu luyện hơn xa Ngụy Tiên, một đường quật khởi, danh chấn Sơn Hải.

Nếu như không phải vì vật khen thưởng của lôi đài chiến lần này làm cho người ta động lòng, sợ là các tông cũng sẽ không để thiên kiêu trong tông tới đây, mà là sẽ nắm bắt thời gian bế quan, đánh sâu vào Chân Tiên...

Mà trận lôi đài chiến này, sở dĩ thiên kiêu tới cũng không nhiều lắm, bởi vì hầu hết thiên kiêu các tông, giờ này đều đang trong bế quan. Sau khi bọn hắn xuất quan, chỉ cần không có thất bại chính là Chân Tiên.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đứng lên, quét ánh mắt nhìn bốn phía, nhìn về phía 16 cường trên lôi đài Vấn Đạo.

Có Triệu Nhất Phàm, có Phàm Đông Nhi, không ngờ cũng có Tôn Hải, còn có các thiên kiêu trước đó Mạnh Hạo lưu ý, cũng đều nhất nhất có mặt. Về phần người thí luyện, Ly Viêm thất bại, thanh niên vây quanh con muỗi hung ác thất bại. Huyết Tiên đồng tử thất bại... trừ Mạnh Hạo ra, chỉ còn lại có lão già thần bí luôn lầm bầm kia.

16 cường!

- Nghỉ dưỡng một ngày, sẽ tiến hành bát cường chiến!

Một ngày sau, bát cường chiến, bắt đầu triển khai!

Trên đỉnh cao nhất của thân cây chính Đạo Thụ, chỉ có một phiến lá màu vàng, phía dưới là hai phiến lá màu bạc, xuống nữa, là bốn phiến lá màu đồng, xuống tiếp phía dưới, là tám phiến lá màu xanh nhạt.

Trận chiến bát cường, chính là tổ chức trên tám phiến lá màu xanh nhạt này!

Tám trận chiến bắt đầu cùng một lúc, mọi người Đệ Cửu Sơn Hải bên ngoài, mỗi người đều tập trung chú ý theo dõi.

- Lựa chọn bát cường, trong 16 người này, mỗi người đều là cường giả đỉnh phong, một trận chiến này, nhất định cực kỳ đặc sắc!

- Rốt cuộc người nào có thể thắng, người nào sẽ bị đào thải... chuyện này sợ là chính bọn họ đều không thể phán đoán!

- Ta chú ý nhất là Phương Mộc kia, có trở thành người trong bát cường hay không?

Lão tổ các tông trong Tinh Không Điện Đường, cũng đều chăm chú theo dõi.

Thời khắc này, dường như rất nhiều người đều quên mất mục đích của thí luyện lôi đài lần này, trở thành người thứ nhất là có thể được ba đại Đạo môn thu làm đệ tử, ba lão của ba Đạo môn cũng không có nhắc tới chuyện này.

Dường như thu đồ đệ hay không, đã không phải trọng yếu lắm.

Mạnh Hạo trước mắt tia sáng nhoáng lên một cái, khi hắn đứng trên một trong tám phiến lá màu xanh nhạt kia, trong tia sáng phía trước hắn đi ra một thân ảnh gầy yếu.

Tuy rằng gầy yếu, nhưng theo thân ảnh đi ra có ngọn lửa vô hình lan rộng. Không thấy ngọn lửa, nhưng trong cảm nhận, dường như kẻ đi tới không phải tu sĩ, mà là một vị Hỏa Ma!

Bên trong cặp mắt có ngọn lửa lóng lánh, hắn mặc một thân áo dài màu đen, tóc tung bay, đứng ở nơi đó, chợt dâng lên khí thế ngập trời, càng ngày càng mạnh, chỉ trong chớp mắt liền làm cho hư vô chung quanh hắn vặn vẹo.

Chính là Trần Hạo... tới từ Viêm Ma Hài một trong năm đại Thánh địa!

Trong mười cửa ải thí luyện, Ly Viêm đeo mặt nạ biểu hiện gần với Mạnh Hạo, chính là thua ở trong tay Trần Hạo này, chỉ có điều mặc dù hắn bị đánh bại, nhưng cũng làm cho Trần Hạo bị thương.

Mạnh Hạo bình tĩnh nhìn Trần Hạo, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Không ai lên tiếng nói chuyện, Trần Hạo trong mắt ánh lửa ngập trời, chung quanh hắn hư vô càng vặn vẹo hơn, một ngọn lửa vô hình ầm ầm cuốn lên bốn phía, dường như có thể đốt cháy hết thảy... chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Ngọn lửa này người ngoài không nhìn thấy, nhưng trong thần thức của Mạnh Hạo lại thấy rõ ràng: giữa mình và Trần Hạo, xuất hiện một bóng người lửa to lớn, thân ảnh ấy gào thét đánh tới phía mình.

Không phải hỏa của ngũ hành! Mạnh Hạo trong mắt chợt lóe sáng, lập tức liền nhìn ra đầu mối, hỏa của ngũ hành là một trong quy tắc thiên địa, như nữ nhân của Ngũ Sắc Tông kia, nàng thi triển về lửa, ẩn chứa quy tắc, nhưng Trần Hạo của Viêm Ma Hài trước mắt này, lửa của hắn thi triển, không có quy tắc, mà là ý chí của một tồn tại nào đó!

Nhìn kỹ, lại phảng phất như là khế ước nào đó, dường như... có tồn tại vô thượng ban cho đối phương quyền lợi sử dụng ngọn lửa... mà loại lửa này lại dường như là ngọn lửa sinh mệnh.

Mạnh Hạo thần sắc như thường, nâng tay đánh về phía trước một quyền, lập tức lốc xoáy xuất hiện, có sóng gợn tản ra, lực chấn động bùng phát.

Thế nhưng mới vừa chạm vào biển lửa, trong nháy mắt liền bị che mất.

Mạnh Hạo khẽ ồ một tiếng, thân mình lần đầu tiên lui về sau vài bước. Trong mắt Trần Hạo chiến ý dạt dào, ngay khi Mạnh Hạo lui về phía sau, hắn bước lên một bước, bấm quyết, bốn phía ngọn lửa nổ ầm ầm, bất ngờ tại tạo thành một cái miệng to lớn, cắn một cái về hướng Mạnh Hạo.

Mọi người Đệ Cửu Sơn Hải ở bên ngoài, có không ít người chú ý Mạnh Hạo nơi này, khi thấy Mạnh Hạo lui về phía sau, lập tức nổi lên một tràng tiếng ồ kinh ngạc: đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy, trong quyết đấu Mạnh Hạo lui về phía sau.

Nhưng trong nháy mắt cái miệng lửa kia táp tới, Mạnh Hạo chợt ngừng lại, lúc ngẩng đầu, trong mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị, bấm quyết, chợt xuất hiện Cửu Trọng Thiên Băng từng quyền tung ra.

Tiếng nổ ầm ầm vang trời, bốn phương tám hướng chấn động, thân mình Mạnh Hạo hóa thành một con kên kên, tức khắc bay lên như một tia chớp màu đen vọt thẳng tới Trần Hạo. Trần Hạo biến sắc, bấm quyết, lập tức trên thân hắn xuất hiện một bộ áo giáp lửa, tay phải chụp lên hư không một trảo, lập tức trong tay xuất hiện một thanh trường thương lửa khổng lồ, tức thì đâm về phía Mạnh Hạo.

Tiếng rít bén nhọn chói tai, theo một thương kia đâm ra là những ngọn núi lửa, những núi lửa này toàn bộ đều đang phun trào, hư ảo vừa ra long trời lở đất.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, ngoài thân thể liền hình thành những ngọn núi, sau khi nối thành một dãy núi, trong nháy mắt liền va chạm với những núi lửa kia. Trong tiếng nổ ầm ầm vang trời, phía sau Mạnh Hạo bất ngờ xuất hiện pháp tướng.

Gần như ngay khoảnh khắc pháp tướng của hắn xuất hiện, Trần Hạo ngửa mặt lên trời rống một tiếng, phía sau hắn cũng xuất hiện một pháp

tướng, đó rõ ràng là một thi thể, một thi thể toàn thân mọc đầy vảy, bùng phát ngọn lửa màu đen... bất ngờ đối kháng nhau.

Pháp tướng va chạm, Mạnh Hạo bất chợt chụp một trảo Trích Tinh Pháp, thân thể Trần Hạo chấn động mạnh, không chịu khống chế, mắt thấy sắp bị Mạnh Hạo chụp trúng, nguy cơ trước mắt, Trần Hạo rống giận, lập tức áo giáp ngọn lửa ngoài thân thể ầm ầm nổ tung... Hắn dùng loại phương thức tự bạo áo giáp này, miễn cưỡng đối kháng lại Trích Tinh Pháp của Mạnh Hạo.

Trần Hạo sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi, hắn biết mình không phải đối thủ của đối phương, nhưng buộc phải chiến.

Nhưng ngay trong nháy mắt áo giáp của hắn nổ tung, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra chiến ý mãnh liệt, bước ra một bước, cho dù là bốn phía ngọn lửa lại tới, cũng không thể cản trở hắn chút nào, khi hắn xông về phía biển lửa, bỗng nhiên rống to một tiếng.

Tiếng hô chấn động lôi đài, truyền ra bên ngoài, truyền khắp Đạo Thụ, một cơn gió lớn từ trong miệng Mạnh Hạo theo tiếng hô truyền ra, thổi tới biển lửa, nhưng lại mạnh mẽ mở ra một con đường, Mạnh Hạo tức thì tới gần Trần Hạo.

Trần Hạo biến sắc, hắn biết Phương Mộc trước mắt này rất cường đại, nhưng giờ khắc này chân chính quyết đấu với nhau, hắn mới cảm nhận được đối phương cực kỳ kinh khủng, thuật pháp thần thông còn là thứ yếu, chính khí thế kia mới là trọng yếu.

- Khí thế vô địch!!! Trần Hạo trong mắt lộ ra điên cuồng, cắn chót lưỡi phun ra máu tươi, ở trước mặt hắn hóa thành dung nham, ầm ầm bùng phát, hóa thành vô số đốm lửa ập tới hướng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, nâng tay điểm về phía trước, dưới một lóng tay này bất chợt thi triển Yêu Phong đệ bát cấm, giấu ở trong biển

lửa và đốm lửa, người ngoài không cảm nhận được, nhưng Trần Hạo lại biến sắc, tu vi trong cơ thể chợt ngưng vận chuyển.

Cái giá cao phải trả cho ngưng vận chuyển này...

Mạnh Hạo trực tiếp ập tới, tất cả đốm lửa, tất cả biển lửa, toàn bộ ở trước mặt hắn trong tiếng nổ ầm ầm cuốn ngược, tới gần Trần Hạo, Mạnh Hạo tung một quyền, ầm một tiếng, Trần Hạo phun ra máu tươi. Thân thể mới vừa khôi phục, trong mắt hắn nhoáng lên vẻ tàn khốc, cố nén kích động lui về sau, chân phải chợt xoay tròn hung hăng đá về phía đầu Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, thanh âm của hắn mang theo quyết đoán cùng kiên quyết vang vọng bốn phía: - Viêm Ma Biến!

Một trận chiến này, trong lòng toàn bộ mọi người bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải, đã hiển lộ đầu mối khí thế vô địch của Mạnh Hạo, nhưng không ngờ Trần Hạo kia cũng có loại khí thế này... trận chiến giữa hai người, căn bản cũng không có phòng thủ, đều là công kích!!!

Đối với một đá đá vòng của Trần Hạo, Mạnh Hạo không có né tránh, mà giơ tay chụp lấy mắt cá chân của đối phương, chấn mạnh mạnh cái, trong tiếng nổ ầm ầm Trần Hạo phun ra máu tươi, nhưng thân thể hắn, lại cấp tốc biến thành màu đỏ với mắt thường có thể thấy được!

Đó không phải là màu sắc máu tươi, mà là màu sắc của lửa!

Máu huyết cả người hắn dường như đều hóa thành dung nham, khoảnh khắc ngọn lửa từ trong cơ thể bùng phát ra, cả người hắn trở thành một hỏa nhân. Da tay của hắn không thể thừa nhận, xuất hiện rạn nứt, trong chớp mắt liền rậm rạp chằng chịt khắp toàn thân.

Nhưng khí thế của hắn vẫn phát ra, mặc dù bị Mạnh Hạo chụp nắm mắt cá chân, nhưng hắn lại hét lớn một tiếng, toàn thân lửa cháy ngập trời,

đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, lập tức buông tay, trong nháy mắt buông tay tung một đá về phía đối phương, ầm một tiếng, đá Trần Hạo văng ra ngoài mấy trượng.

- Biến thân sao! Vậy ta sẽ đánh cho biến thân của ngươi trở lại hình người! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, thân mình tức khắc hóa thành kên kên, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt tới gần Trần Hạo, vung móng vuốt hung hăng chụp một trảo, trong tiếng nổ ầm ầm, hắn hóa lại thành hình người, nâng tay lên lại tung ra một quyền.

Rầm rầm, Trần Hạo sau khi biến thân, vốn cho là mình cường đại hơn, có thể chiến một trận, nhưng không nghĩ tới vẫn là như vậy: từng quyền của Mạnh Hạo như mưa rền gió dữ, tốc độ cực nhanh, uy lực cực mạnh, hắn hoàn toàn không thể chống đỡ... vừa muốn phản kháng, thần thức của Mạnh Hạo hình thành uy áp phủ xuống, trực tiếp áp chế...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1224: Nàng, xuất hiện

Bẻ gãy nghiền nát, giống như nghiền ép, Mạnh Hạo không ngừng đi tới trước, Trần Hạo không ngừng lui về sau. Trong nháy mắt giữa hai người đã quyết đấu mấy chục lần, Trần Hạo không ngừng phun ra máu tươi, khí thế của hắn càng ngày càng yếu, đến cuối cùng, cả người ầm một tiếng bay ra, rơi trên lôi đài, ngọn lửa trên toàn thân hắn bị dập tắt, miệng phun ra máu tươi, vùng vẫy đứng lên, chỉ thấy Mạnh Hạo cầm trong tay một cây trường thương, mũi thương chỉa ngay cổ họng của hắn.

Chính là cây trường thương hắn thu được trong Binh Các, dùng Kiến Mộc làm cán, xương trắng làm mũi thương, chỉ có điều đã được lông chim màu đen biến đổi hình dáng, người ngoài không nhìn ra được.

Trần Hạo thân thể cứng đờ, hắn cảm nhận được sát khí trên mũi thương, sát khí này trong nháy mắt làm toàn thân hắn lạnh giá, nhất là cặp mắt của Mạnh Hạo, từ bắt đầu giao chiến tới giờ, thủy chung đều lạnh lùng, giờ này dường như đang đợi một câu nói của Trần Hạo, nếu như hắn không nói... như vậy tiếp theo mũi thương này sẽ trong nháy mắt đâm xuyên qua.

Mạnh Hạo không có lên tiếng, bình tĩnh nhìn Trần Hạo.

Tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải ở bên ngoài đang chú ý một trận chiến này, toàn bộ trong lòng nổ ầm ầm, trước đó bọn họ biết Phương Mộc rất mạnh, nhưng theo từng chiến, mỗi lần bọn họ đều rung động phát hiện: đối phương còn mạnh hơn so với tưởng tượng của mình!!!

- Hắn có thể tranh đoạt đệ nhất!!!

- Trời ạ! Hắn là người đứng đầu trong thí luyện, nếu như trong lôi đài chiến, hắn còn là người đứng đầu, người này... người này...

- Kinh diễm tuyệt luân, bao nhiêu năm rồi, cũng chưa chắc có thể xuất hiện một người như vậy!

- Hắn rốt cuộc là người nào, người như vậy, không có khả năng trước đây yên lặng vô danh!!!

Trong lúc mọi người chấn động, trong tinh không, trong mắt thân ảnh đệ thập tổ Vương gia lóe sáng ngập trời, có tiên khí bùng phát ra trên thân, một hồi lâu mới chậm rãi thu hồi, trong mắt của hắn chiến ý mạnh hơn.

- Mạnh Hạo...

Tới gần trên Đông Thắng Tinh, Kháo Sơn lão tổ khi thì giãn mày, miệng tươi cười, khi thì lại cắn răng nghiến lợi... Đối với Mạnh Hạo nơi này, lão rất là rối tung.

Trong lúc ngoại giới chú ý, trên lôi đài, Trần Hạo trầm mặc, chua xót hít sâu một hơi, nhìn Mạnh Hạo, hỏi: - Ngươi dùng mấy thành tu vi?

- Trọng yếu sao? Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng.

- Đối với ta, rất trọng yếu! Trần Hạo kiên định nói.

- Đối với ta không trọng yếu! Mạnh Hạo lắc đầu, mắt lạnh nhìn Trần Hạo, thần sắc có một chút không kiên nhẫn.

Trần Hạo nội tâm phát lạnh, trong chua xót bỗng nhiên vừa động trong lòng: Nhớ lại trước đây ở bên ngoài, thấy được một số hành động quái dị của Phương Mộc này, hắn lập tức từ trong lòng ngực lấy ra một cái túi trữ vật.

- Trong này có hơn 3 triệu linh thạch, ta lần này mang theo không nhiều lắm, chỉ có như vậy, đổi một đáp án của ngươi!

Mạnh Hạo trước đó còn là sắc mặt lạnh lùng, dường như một sát thủ lãnh khốc vô tình, nhưng tiếp theo chỉ chớp mắt một cái, hắn liền nheo mắt lại, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm... biến hóa cực nhanh, làm Trần Hạo đều sửng sốt.

Trong chớp mắt, Mạnh Hạo đã cầm vào trong tay túi trữ vật kia, sau khi quét thần thức một vòng, mặt mày hớn hở.

- Trần huynh cần gì làm như thế, không phải chỉ là một vấn đề sao, không ngờ lấy ra nhiều linh thạch như vậy! Thôi được, nếu ta không nhận, đó là làm nhục huynh, thôi thì, ta cứ làm mặt dày nhận lấy vậy! Mạnh Hạo liếm liếm môi nói. Giờ này thái độ của hắn so với trước đó quả thật là chênh lệch giữa trời và đất. Trần Hạo lần nữa ngẩn ra, hắn thật không thể tin: biến hóa của một người, không ngờ có thể tự nhiên như thế, nhanh chóng như vậy.

- Lấy tiền tài của người phải giải đáp nghi hoặc của người... Trần huynh... ta trước dùng...

- ... bảy thành lực lượng! Bốn chữ cuối cùng này, Mạnh Hạo nói là dùng truyền âm, nhưng trên thực tế, rốt cuộc hắn dùng bao nhiêu sao có thể báo ra con số thực.

Trần Hạo trầm mặc, hắn có lòng không tin, nhưng lại cảm thấy không có xê xích với phán đoán của mình trước đó, thời khắc này hắn liếc nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, sau đó nói ra hai chữ nhận thua.

Lời nói vừa ra khỏi miệng, thân ảnh hắn biến mất, khi xuất hiện lại đã ở trên lá cây phía dưới.

Mạnh Hạo rất là vui vẻ, hắn không nghĩ tới chiến đấu lại còn có món lời linh thạch, chớp chớp mắt, bỗng nhiên hắn có hơi áo não.

Như thế nào ta quên mất chuyện này, sớm biết như vậy, mấy lần lôi đài trước, nói không chừng cũng có thể kiếm một khoản tiền nhỏ!

Trận chiến lựa chọn bát cường, còn đang tiến hành, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi tĩnh tọa, sau khi quét mắt lướt qua bốn phía chiến trường, liền nhìn về phía Trần Phàm trên lôi đài Nguyên Anh.

Lôi đài Nguyên Anh, cũng đang lựa chọn bát cường, Trần Phàm toàn thân ngập đầy máu tươi, đối thủ của hắn là một nữ nhân, trên mặt nữ nhân kia lộ vẻ không đành lòng, hai người giao chiến đến giờ, Trần Phàm ra tay, loại ý ảm đạm đó làm cho nữ nhân này rất là áp lực.

Nhưng nàng không phải là người thí luyện, nàng là thiên kiêu Nguyên Anh của Nhất Kiếm Các. Trong lôi đài lần này, thực lực của nàng có thể đi vào tứ cường... Trong chớp mắt hai người lần nữa va chạm.

Mạnh Hạo lẳng lặng theo dõi, với tu vi của hắn, hắn nhìn thấu kết cục của Trần Phàm trong trận chiến này.

Một lát sau, Trần Phàm trên lôi đài nhận thua, thất bại trong đi vào bát cường, trong trầm mặc, Trần Phàm ôm quyền cúi đầu về hướng nữ nhân, rồi thân ảnh biến mất.

Mạnh Hạo khẽ thở dài, nỗi khổ của Trần Phàm, năm đó Mạnh Hạo cảm nhận cũng không sâu sắc lắm, khi Hứa Thanh rời đi, Mạnh Hạo mới hiểu được, mất mát nội tâm của Trần Phàm trong những năm sau này.

Thời gian trôi qua, trong tiếng nổ ầm ầm vang vọng, các chỗ lôi đài xuất hiện thắng bại. Cùng lúc đó, trên bầu trời ngoại giới, chẳng biết từ lúc nào bay tới những thân ảnh. Những thân ảnh này toàn bộ đều mông lung mờ ảo, yên lặng đứng giữa không trung, dường như cũng đang quan sát các trận chiến lôi đài trên Đạo Thụ.

Bất kỳ một thân ảnh nào đều tản ra khí tức khiến người ta run rẩy, ba

người Lăng Vân Tử đều vô cùng khẩn trương.

Khi trận chiến lựa chọn bát cường đã kết thúc, trong rất nhiều tồn tại kinh khủng ở ngoài Đạo Thụ, lại nhiều thêm một chút. Trong đó có một thân ảnh, nửa người là nữ tu sĩ, nửa người lại là mãng xà, xuất hiện ở giữa không trung, nàng lạnh lùng nhìn Đạo Thụ, trong mắt lộ ra ý khát máu.

Còn có một tồn tại, khiến tất cả người nhìn thấy đều tâm thần chấn động, đó không phải là một sinh mạng, mà là một cây chiến phủ khổng lồ. Trên chiến phủ này toàn thân rỉ sét, có điêu khắc núi sông, nó vô thanh vô tức xuất hiện lấp lóe trong hư vô, theo nó bay đến, không ít thân ảnh ở bốn phía toàn bộ tránh ra.

Ngay khoảnh khắc chiến phủ này xuất hiện, bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải, một mảnh ồ lên, nhưng rất ít người biết được, chiến phủ này đại biểu cái gì, duy chỉ có... bên trong Tinh Không Điện Đường.

Ba lão tổ của ba Đạo môn trong một chớp mắt này, toàn bộ đứng bật lên, thần sắc nghiêm túc, ở chỗ sâu trong mắt lại có một chút mong đợi và kích động.

Các lão tổ các tông khác, cũng đều rối rít đứng dậy trên mặt đầy ngưng trọng. Sở dĩ bọn họ đồng ý lôi đài chiến lần này cử hành trong Tiên Khư, chính là vì ba đại Đạo môn đã nói một kế hoạch với bọn họ.

Kế hoạch này một khi thành công, cuối cùng được lợi chính là tất cả tông môn.

- Nàng... sẽ xuất hiện sao...

Lão nhân Côn Lôn Đạo bỗng nhiên lên tiếng, chữ nàng kia, lại âm thanh run run.

- Có lẽ có, có lẽ không... nhưng đây là một cơ hội! Lão nhân Thái Hành Kiếm Tông chậm rãi nói.

Trong lôi đài trận chiến Vấn Đạo, đã lựa chọn ra bát cường, theo tám người đứng trên tám phiến lá màu xanh nhạt... giờ khắc này, tám người bọn họ là chú ý của vạn chúng.

Tám người này, có Mạnh Hạo, có lão già thần bí miệng luôn lầm bầm kia, có Triệu Nhất Phàm, có Phàm Đông Nhi, có Lý Linh Nhi. Trừ năm người bọn họ ra, người thứ sáu là thanh niên Cổ Tiên Linh, hắn chiến đấu với người, đều là dùng thi thể bên trong quan tài.

Người thứ bảy, là đại hán khôi ngô đến từ Côn Lôn Đạo, khi đại hán này ra tay, dãy núi phủ xuống, chính là hắn đánh bại Tôn Hải.

Mà người cuối cùng, là thanh niên đến từ Hương Hỏa Đạo thủy chung trên mặt mang vẻ tươi cười nguy hiểm kia, mi tâm của hắn có con mắt thứ ba, khi ra tay với người, chỉ có một lần là chân chính giao chiến, những thời điểm khác hắn đều mỉm cười truyền âm, rất nhanh đối thủ của hắn lập tức phủ phục trên mặt đất, dáng vẻ thành kính thần sắc cuồng nhiệt.

Trong tám người, sáu người là thiên kiêu các tông, hai người là người thí luyện, thời khắc này rất được ngoại giới chú ý.

Vô số ánh mắt tràn đầy mong đợi, chờ đợi trong tám người này, chọn ra tứ cường; quyết ra hai người cao nhất; sau đó tiến hành trận quyết chiến cuối cùng!

- Trận chiến tứ cường, quy tắc không giống trước... thanh âm Lăng Vân Tử vang vọng bên tai mọi người.

- Không còn là một lần quyết đấu định thắng bại, mà mỗi người các ngươi đều tiến hành ít nhất bốn trận chiến!

- Mà trước tiên cần tiến hành các trận đấu lựa chọn ra: thượng tứ cường và hạ tứ cường; người thắng trận chiến đầu tiên được xếp vào thượng tứ cường, người thua thì xếp vào hạ tứ cường!

- Người của thượng tứ cường phải đánh bại tất cả người của hạ tứ cường, bốn người thắng trận chiến nhiều nhất, chính là tứ cường cuối cùng!

- Nếu có người thắng nhiều bằng nhau, hai người sẽ quyết đấu!

- Cho các ngươi thời gian ba ngày nghỉ dưỡng sức, ba ngày sau, bắt đầu trận chiến tứ cường!

Lăng Vân Tử trong mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, loại phương pháp lựa chọn này chính là để tránh có người nhờ vào vận may; bốn người đươc lựa chọn, sẽ hoàn toàn xứng đáng là bốn người mạnh nhất!

Vả lại loại phương pháp này, là quyết định của ba đại Đạo môn, các tông môn khác cũng không có phản đối.

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo khoanh chân tĩnh tọa, mặc dù hắn có tự tin nhưng trong bảy người lần này đều là cường giả. Nhất là đám người Triệu Nhất Phàm, năm đó ở Nam Thiên Tinh, Mạnh Hạo từng đánh một trận, lựa chọn hôm nay, Mạnh Hạo cũng có chút mong đợi.

Mà càng mong đợi hơn lại là mọi người Đệ Cửu Sơn Hải ở bên ngoài, có không ít khu vực, đã bắt đầu đặt cửa đánh cược.

- Trận chiến tứ cường, nhất định Triệu Nhất Phàm xếp vào trong đó!

- Còn có Phàm Đông Nhi, nghĩ đến cũng rất có khả năng!

- Không biết Phương Mộc có thể tiếp tục truyền kỳ thần thoại của hắn hay không?

Ba ngày thoáng cái đã qua, ngay khoảnh khắc vang vọng thanh âm Lăng Vân Tử tuyên bố bắt đầu trận chiến tứ cường, mọi người Đệ Cửu Sơn Hải bên ngoài đều chú ý đều mong đợi...

Bỗng nhiên, từ đàng xa truyền đến tiếng nhạc khúc, thanh âm này mơ hồ không chừng, quanh quẩn bên tai, truyền vào tâm thần, dường như có thể ảnh hưởng tâm tình, khiến cho tất cả người nghe đều cảm nhận bi thương.

Nhạc khúc bi thương này, mang theo tưởng niệm giống như tưởng niệm dĩ vãng, giống như tưởng niệm cố nhân.

Ngay lúc âm thanh nhạc khúc này vang tới, trong hư vô xa xa, từ từ đi tới một thân ảnh, đó là một nữ nhân, mặc y phục trắng như tuyết, xinh đẹp không cách nào hình dung, từng bước từng bước chậm rãi đi tới... Tới khi nữ nhân này đứng ở bên trên Đạo Thụ, thần sắc lạnh như băng, tâm tình dường như không có bất kỳ sinh mạng nào nên có.

Nữ nhân này xuất hiện, tất cả mọi người đều sửng sốt, nàng hoàn toàn bất đồng với những thân ảnh trong Tiên Khư kia. Ngay khoảnh khắc nàng xuất hiện, hắc phong kia run rẩy, đại bàng bên trong nó phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân mình vội vàng lui về sau, dường như cực kỳ khủng khiếp.

Dường như khi nó còn sống, chính là chết trong tay nữ nhân này!

Còn có con mắt màu máu kia, thời khắc này chợt co rút lại, không ngờ cũng đang run rẩy, nhanh chóng lui về sau, về phần những thân ảnh cường đại kia, không ngờ vào giờ khắc này đồng loạt quỳ xuống, hướng về phía nữ nhân này... quỳ lạy!

Còn nữ tu sĩ thân người đuôi rắn kia, phát ra tiếng hét thảm thê lương, thần sắc hoảng sợ không ngừng thối lui ra sau...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1225: Nàng là Chí Tôn

Về phần cây chiến phủ, lại phát ra một tiếng ngân ù, chậm rãi đến gần nữ nhân áo trắng, chậm rãi xoay tròn bên cạnh nữ nhân. Nữ nhân nhìn cây chiến phủ, trên mặt từ từ lộ ra một chút hồi ức và bi thương.

Tất cả mọi người trên Đạo Thụ viễn cổ, đều từng người trong tâm thần nổ ầm ầm, ngơ ngác nhìn nữ nhân ở bên ngoài kia.

Ba người Lăng Vân Tử trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy, không nói một lời.

Mạnh Hạo cặp mắt co rút lại, nhưng hắn càng chú ý hơn chính là thân ảnh còn nửa cái đầu ngoài lôi đài kia, thủy chung đi theo quanh quẩn thân ảnh của hắn, thân ảnh ấy rõ ràng ngay khi nữ nhân xuất hiện, run lên một cái, nhưng không ngờ cố kiềm nén lại, không có trốn tránh, hoặc là quỳ lạy như các tồn tại khác, hắn đứng ở nơi đó chỉ là run lẩy bẩy.

Nhìn tới đây, Mạnh Hạo trái tim nhảy bộp một cái.

Giờ khắc này, trong Tinh Không Điện Đường, ba lão nhân của ba Đạo môn chợt cất bước đi ra, đi tới dưới lốc xoáy, trên mặt mang đầy rung động, cũng có lộ ra vẻ phức tạp, sau đó trong run rẩy lại lộ ra ý vô cùng vui mừng!

Mà các lão tổ các tông khác, cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

- Quả nhiên... là nàng!!!

- Giống nhau như đúc với hình vẻ trong bức họa để lại trong tông môn!

- Khi ba đại Đạo môn nói ra kế hoạch này, ta còn cảm thấy điên cuồng...

Lão nhân gia nàng... sao có thể sống lâu như vậy!!!

Tất cả lão tổ tông môn toàn bộ đứng lên, mỗi người đều nhìn nữ nhân áo trắng đi tới trong hình ảnh lốc xoáy kia, đều lộ ra sắc mặt không thể tin.

- Chí Tôn trong truyền thuyết năm đó a... Lão nhân Côn Lôn Đạo, lẩm bẩm nói nhỏ.

Một câu nói này của lão, chính là tiếng lòng của tất cả lão tổ các tông môn. Thời khắc này nói ra, cùng một lúc trong Tinh Không Điện Đường không ngừng truyền ra một loạt tiếng hít hơi lạnh.

Cùng lúc đó, tại một chỗ núi đá trên đỉnh núi thứ chín, có một pho tượng. Pho tượng kia khoanh chân ngồi tĩnh tọa, dường như không có bất kỳ sinh cơ, nhưng ngay trong chớp mắt này, đột nhiên, trên pho tượng xuất hiện những vết nứt, ngay khoảnh khắc những vết nứt lan ra, trên không trung núi thứ chín, vô số ngôi sao ảm đạm, duy chỉ có một viên tinh tú phát sáng rực rỡ giống như một con mắt.

Mang theo vô tình, mang theo ý cổ xưa mênh mang, mang theo bá đạo của cả bầu trời, nhìn về phía hình ảnh lốc xoáy... trong nháy mắt nhìn thấy nữ nhân kia, không ngờ con mắt này... cũng run rẩy.

- Chí Tôn... Truyền ra tiếng lẩm bẩm thương tang.

Phía trên lôi đài, nữ nhân áo trắng kia yên lặng đứng giữa hư vô nhìn về phía Đạo Thụ, mỗi một tu sĩ trên Đạo Thụ đều có cảm giác, dường như đối phương đang nhìn mình.

Lăng Vân Tử hô hấp dồn dập, hai lão nhân bên cạnh lão cũng y như vậy, hồi lâu sau sắc mặt lão tái nhợt, hung hăng cắn răng một cái lên tiếng:

- Lôi đài chiến, ba cảnh tu sĩ, lựa chọn tứ cường, bắt đầu!

- Hãy biểu hiện thần thông mạnh nhất của các ngươi, phát huy ra đạo mạnh nhất của các ngươi... Lần này... là lôi đài chiến, đồng dạng cũng có lẽ là một lần vận may lớn nhất cả đời của các ngươi... Có thể nắm bắt được hay không, thì nhìn vào cơ duyên của các ngươi! Lăng Vân Tử không thể nói nhiều lắm, nói ra mấy câu này đã là cực hạn lão có thể làm được.

Lão vừa nói dứt lời, mọi người trên lôi đài đều toàn bộ chấn động tâm thần. Mạnh Hạo lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua nữ nhân áo trắng kia.

Nữ nhân này tạo cho hắn cảm giác rất là quỷ dị, ánh mắt có thể nhìn thấy nàng, nhưng thần thức quét qua, nơi đó là một mảng trống không.

Đúng lúc này, hào quang lóng lánh, thân ảnh tám người Mạnh Hạo toàn bộ xuất hiện trên bốn phiến lá đồng xanh kia, trong chớp mắt, màn sáng tiêu tán, hắn thấy được đối thủ của mình.

Lại là... Lý Linh Nhi!

Mà đối thủ của Triệu Nhất Phàm, là đại hán khôi ngô của Côn Lôn Đạo, bên kia cũng là người thí luyện, là lão già thần bí luôn miệng lầm bầm, đối thủ của lão là thanh niên Hương Hỏa Đạo mặt luôn mỉm cười kia.

Trên một phiến lá cây đồng xanh cuối cùng là Phàm Đông Nhi, đối thủ là thanh niên đến từ Cổ Tiên Lăng.

Lôi đài chiến chọn ra thượng hạ tứ cường, bắt đầu!

Ngay lúc Mạnh Hạo nhìn về phía Lý Linh Nhi, Lý Linh Nhi cũng nhìn về phía Mạnh Hạo, ấn ký lá liễu ở mi tâm của nàng, vào giờ khắc này sáng lóng lánh, một khí tức nguy hiểm phát ra từ trên người nàng.

Mạnh Hạo thần sắc cổ quái, ho một tiếng, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía cặp mông của Lý Linh Nhi.

- Vô sỉ! Lý Linh Nhi cau đôi mày thanh tú, mắt lạnh mắng. Đồng thời, nàng phất tay một cái, lập tức phía sau nàng xuất hiện một cây cổ thụ. Cây này cổ xưa thương tang, sau khi xuất hiện, không ngờ phát ra tia sáng mười ngàn trượng, hình như có cộng minh với Đạo Thụ viễn cổ, khiến cho khí thế của Lý Linh Nhi chợt nổi lên.

Nàng phất tay, lập tức cổ thụ phía sau vô số cành nhánh bay múa, ráp lại cùng nhau, sau đó giống như dây mây tốc độ cực nhanh, quất thẳng tới Mạnh Hạo phát ra tiếng gào rít.

Mạnh Hạo không phải lần đầu chiến đấu với Lý Linh Nhi, lúc đầu ở trên Nam Thiên Tinh, hắn đã từng giam nhốt đối phương, Tuy nhiên lúc đó là dùng thủ xảo, dùng lực lượng của lôi đỉnh đổi chỗ, mới làm cho Lý Linh Nhi nhanh chóng bị thua.

Trên lôi đài lần này không thể dùng ra lôi đỉnh, nếu không sẽ bại lộ thân phận.

Nhưng giờ này, Mạnh Hạo đã không phải lúc đó có thể so sánh, hiện tại, tiên mạch trong cơ thể hắn đã được tám thành, lực lượng Chân Tiên lại bàng bạc, so với lúc trước cường đại hơn rất nhiều rất nhiều.

Đối mặt với dây mây quất tới, Mạnh Hạo trong mắt nhoáng lên một cái, giơ chân lên đạp tới trước một bước, khí thế ầm ầm bùng phát, ngay khi lực lượng Chân Tiên bùng lên, pháp tướng phía sau, sau khi được lông chim màu đen biến ảo biến đổi thành người khổng lồ. Người khổng lồ này vung tay tung ra một quyền, khi rơi xuống phát sáng vô tận, đánh trên dây mây.

Trong tiếng nổ ngập trời, sóng gợn quanh quẩn, Mạnh Hạo cũng không lui lại chút nào, thân thể nhoáng lên một cái chạy thẳng tới phía Lý Linh Nhi. Lúc trước hắn giam nhốt đối phương, chính là dựa vào một cổ khí thế vô địch, mà giờ này, phong cách chiến đấu của hắn dường như cũng

phát triển với chiều hướng này, ngay khoảnh khắc tới gần, thân thể Mạnh Hạo hóa thành kên kên, nhoáng một cái xuất hiện ở trước mặt Lý Linh Nhi, hung hăng chụp một trảo.

Lý Linh Nhi biến sắc mặt, hai tay vội bấm quyết, xuất hiện một cái Bảo Bình Ấn, đẩy về phía trước.

- Nổ nát! Truyền ra tiếng quát của Mạnh Hạo, hóa thân kên kên hung hăng chộp một trảo trên Bảo Bình này, đồng thời, hắn lại âm thầm thi triển pháp môn vết cào, mô phỏng bức vẽ trên vách tường trong miếu cổ Tiên Cổ Đạo Tràng kia.

Ầm một tiếng, Bảo Bình liền nổ tung vỡ tan. Bảo Bình này lúc trước Mạnh Hạo cần phải dùng Huyết Yêu Đại Pháp mới có thể làm nứt ra, giờ này ở trước mặt Mạnh Hạo, đã không chịu nổi một kích.

Vẻn vẹn chỉ một thức thuật pháp này, Mạnh Hạo cảm nhận mình đã biến thành cường đại hơn rất nhiều so với trước.

Lý Linh Nhi càng biến sắc, hô hấp dồn dập, thân mình cấp tốc lui về sau, nhưng ngay trong nháy mắt nàng lui về phía sau, Mạnh Hạo trong hóa hình kên kên đã gào một tiếng bay tới, lệ khí ngập trời bỗng nhiên bùng phát một ý vô địch, một trảo chụp tới, hư vô run rẩy.

Rầm rầm rầm... Lý Linh Nhi kế tiếp bại lui, không ngừng xuất ra các loại thuật pháp thần thông, lại lấy ra pháp bảo, toàn bộ thi triển, nhưng như cũ không làm được gì, trong va chạm như cuồng phong của Mạnh Hạo này, bị bẻ gãy nghiền nát.

Chỉ trong thời gian mấy hô hấp, hai người đã đụng độ mấy chục lần, Lý Linh Nhi phun ra máu tươi, thần sắc chấn động. Người trước mắt này khiến nàng không tự chủ lại nghĩ tới Mạnh Hạo ở Nam Thiên Tinh, giống nhau tàn nhẫn, giống nhau ý vô địch, giống nhau làm cho không người nào có thể lay chuyển.

Nếu không phải thời khắc này Phương Mộc tạo cho nàng có cảm giác vượt hơn xa Mạnh Hạo, nhất định nàng sẽ nhận thấy hai người là cùng một người!

Không phải một người, Mạnh Hạo kia tuy có ý vô địch, nhưng khí thế của hắn chưa thành, nhưng Phương Mộc này... khí thế cường đại, vượt hơn xa tên Mạnh Hạo chết tiệt kia! Lý Linh Nhi lần nữa lui về phía sau, cắn răng, bấm quyết, lập tức cây cổ thụ biến ảo phía sau lắc lư mãnh liệt.

- Kiến Mộc tự băng, khí linh oán trời hiển hóa, trấn áp cửu địa cho ta!

Bỗng nhiên truyền ra thanh âm của Lý Linh Nhi mang theo ý viễn cổ nào đó, lập tức ở giữa nàng và Mạnh Hạo, truyền ra một tiếng nổ nặng nề.

Ầm!!! Một tiếng nổ này, long trời lở đất, lôi đài đều rung chuyển. Mạnh Hạo hơi đổi sắc, thần thông này, lúc trước khi hắn quyết đấu với Lý Linh Nhi, đã thấy đối phương thi triển, rất là kinh người, nhất là cuối cùng hóa thành Kiến Mộc uy lực càng cường hãn hơn.

Nếu lúc trước hắn không dùng Thái Dương Thạch đối kháng thì hắn đã thua trận chiến ấy... Lý Linh Nhi này cường đại, bất ngờ có được lực lượng của Chân Tiên năm thành.

Ầm... Ầm... Ầm... Liên tục mấy tiếng nổ ầm ầm, mỗi một tiếng dường như đều đánh vào trong đầu Mạnh Hạo, hư vô bốn phía vặn vẹo, gió mây biến sắc, tám phương chấn động... Cây cổ thụ phía sau Lý Linh Nhi, chợt sụp xuống, lá cây bóc ra, nhánh cây khô héo, khiến cho cả cây cổ thụ, chỉ còn lại có một thân cây!

Đó là... Kiến Mộc!

Cùng lúc trong nháy mắt cây này ngã xuống, ông một tiếng xuyên qua thân thể Lý Linh Nhi, chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo. Lý Linh Nhi hai

tay bấm quyết, tóc bay múa... nàng đã dùng hết toàn lực.

Trên đỉnh đầu của nàng bay ra một viên châu. Viên châu này cấp tốc vận chuyển dường như giúp cho tu vi của Lý Linh Nhi sẽ không khô kiệt, chống đỡ vận chuyển Kiến Mộc này.

Kiến Mộc hư ảo mà thôi! Mạnh Hạo trong mắt lóe ra tia sáng lạnh. Hiện giờ tu vi của hắn hơn xa lúc trước, phất tay một cái, cây trường thương Kiến Mộc làm thân, xương trắng làm mũi kia chợt xuất hiện trong tay... hắn đâm một thương về phía cây Kiến Mộc lao tới kia.

Giờ khắc này, vô số người Đệ Cửu Sơn Hải bên ngoài đều chú ý, Kiến Mộc hư ảo cùng trường thương kia đụng vào nhau, dường như xuất hiện một mặt trời màu xanh ở giữa Mạnh Hạo và Lý Linh Nhi.

Trong chớp mắt, tiếng nổ ầm ầm ngập trời, hư ảo Kiến Mộc run rẩy, không ngờ không thể chống cự lại trường thương của Mạnh Hạo, ầm ầm vỡ vụn, tấc tấc sụp đổ, chớp mắt một cái nổ tung.

Trường thương của Mạnh Hạo thế như chẻ tre, bẻ gãy nghiền nát, sau khi đâm vỡ nát Kiến Mộc hư ảo, liền chạy thẳng tới Lý Linh Nhi, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền tới gần.

Nguy cơ trước mắt, viên châu trên đỉnh đầu Lý Linh Nhi ầm một tiếng bể ra, tản ra một lực lượng nhu hòa, giúp cho Lý Linh Nhi trong nguy cơ sinh tử trước mắt này, cưỡng ép né tránh qua một bên... trường thương gào thét xẹt qua sát bên cạnh nàng, nhấc lên luồng gió làm cho Lý Linh Nhi đầu tóc bù xù... Mạnh Hạo cầm trong tay trường thương, cũng xuất hiện ở bên cạnh Lý Linh Nhi, khi quay đầu, hai mắt của hắn không tự chủ nhìn thấy cái mông đầy đặn vểnh lên của Lý Linh Nhi.

Cùng lúc đó, Lý Linh Nhi tránh thoát một kích này, trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo lướt qua bên mình, nàng vung tay lên, nương theo lực lượng của mảnh vỡ bảo châu, trong

nháy mắt đâm thẳng vào hai mắt Mạnh Hạo.

Ngay lúc hai ngón tay của Lý Linh Nhi đâm tới, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên, hung hăng vỗ mạnh một cái vào mông Lý Linh Nhi!

Một kích này quá độc ác, có thể so với một chút của năm đó...

Bốp một tiếng, Lý Linh Nhi phát ra tiếng kêu thê lương. Cặp mông của nàng, lần nữa cao thấp không bình thường, ngay cả xương chậu đều run rẩy vì va chạm, thân thể nàng lảo đảo, nhanh chóng lui về sau, đau đớn sắc mặt tái nhợt, không có chút màu máu...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1226: Chọn tứ cường

- Ta phải giết ngươi! Lý Linh Nhi nổi điên lên, giờ khắc này, nàng gần như theo bản năng đã xem Phương Mộc cùng Mạnh Hạo thành một người, cho dù chính nàng đều không có ý thức, nhưng cùng một vị trí đau nhức kịch liệt, khiến nàng không còn suy nghĩ nhiều lắm.

Lui về phía sau, nàng vừa muốn chạy ra, nhưng mông đau nhức kịch liệt làm thân thể nàng lần nữa lảo đảo. Đúng lúc này, một tiếng gào thét vang trời, trong nháy mắt trường thương của Mạnh Hạo xuất hiện ở trước mi tâm của Lý Linh Nhi.

Mạnh Hạo thần sắc lạnh lùng, nhàn nhạt nhìn nữ nhân trước mắt, tuy rằng thời gian sau này mẹ hắn từng nói: Lý Linh Nhi này là Linh Nhi công chúa hồi nhỏ bị hắn đốt tóc kia, cũng là gia gia hắn nhận định là cháu dâu tương lai.

Nhưng Mạnh Hạo không chấp nhận chuyện này, con dâu kia chỉ có một: đó là Hứa Thanh.

Lý Linh Nhi thân thể chấn động mạnh, trường thương ngay mi tâm toát ra hơi lạnh, khiến thân mình nàng run nhè nhẹ, là cảm giác tử vong, dường như chỉ cần mình không nói ra hai chữ kia, tiếp theo chớp mắt một cái mũi thương sẽ không chút do dự đâm vào mi tâm của mình.

- Ta không muốn giết cô nương! Mạnh Hạo lạnh nhạt lên tiếng. Trên thực tế, trong lòng hắn còn có câu dưới không nói: Bởi vì hắn có giấy nợ của đối phương, cho nên trước khi chưa có trả hết linh thạch, Mạnh Hạo so với bản thân bọn họ, càng phải quan tâm tới tánh mạng của bọn họ hơn.

Nếu chết, ai trả tiền lại...

Lý Linh Nhi nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, hô hấp dồn dập, bộ ngực đầy đặn phập phồng, nàng cắn răng nói từng chữ từng chữ một: - Nhận thua! Nàng vừa nói ra thân hình liền biến mất, khi xuất hiện lại ở trên lá cây tầng bát cường, cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội đi vào tứ cường. Nếu như ba trận tiếp theo, nàng đều thắng thì cũng có cơ hội.

Dù sao trận chiến đầu tiên này chỉ là lựa chọn ra thượng hạ tứ cường mà thôi.

- Phương Mộc chiến thắng Lý Linh Nhi! Một trong thượng tứ cường!

- Lý Linh Nhi là thiên kiêu Lý gia, chú định ngày sau Chân Tiên, nghe nói chưa bao giờ thua ai. Cho dù là Phàm Đông Nhi, cũng từng bất phân thắng bại!

- Phương Mộc này, có khí thế vô địch!!!

Chỗ Mạnh Hạo nơi này không phải người thứ nhất chọn ra thắng bại, trước bọn họ, bất ngờ có một phương đã phân thắng bại, chính là Triệu Nhất Phàm cùng đại hán Côn Lôn Đạo kia.

Trận chiến giữa hai người, cũng đều không thể kém so với Mạnh Hạo nơi này, đồng dạng tiếng nổ ầm ầm long trời lở đất, khiến mọi người bên ngoài đều tâm thần chấn động. Đại hán Côn Lôn Đạo khi ra tay ngọn núi ngập trời, khi rơi xuống dường như cả người hắn hóa thân thành dãy núi, không thể phá vỡ.

Nhưng Triệu Nhất Phàm còn đáng sợ hơn, trong trận chiến này hắn hoàn toàn hiển lộ ra, hắn chỉ chém xuống sáu kiếm, khai thiên lập địa; một kiếm kinh người hơn một kiếm, chém xuống ngọn núi, chém bị thương đại hán Côn Lôn Đạo kia.

Nhất là một kiếm cuối cùng, mặc cho đại hán Côn Lôn Đạo chống cự

như thế nào, đều không thể kháng cự. Trong tiếng nổ ầm ầm, tất cả ngọn núi chung quanh hắn, toàn bộ sụp đổ nổ tung, mà hắn nơi này nếu không nhờ Triệu Nhất Phàm không có sát ý, thì trong một chớp mắt đó nhất định tử vong.

Lôi đài hai người khác, cũng dẫn tới Đệ Cửu Sơn Hải bên ngoài ồ lên! Đáng tiếc lão tổ các tông bên trong Tinh Không Điện Đường, đều không ai còn để ý tới lôi đài, toàn bộ bọn họ đều nhìn nữ nhân áo trắng, trên mặt đầy kính sợ, cũng có phức tạp.

Tiếng nổ ầm ầm còn đang tiếp tục, lão già thần bí luôn lầm bầm cũng là người thí luyện, đấu với thanh niên Hương Hỏa Đạo, hai người mặc dù tuổi chênh lệch, nhưng tạo cho người có cảm giác, dường như đều là thần côn.

Một người thì trước khi ra tay lẩm bẩm, lầm bầm thần bí, người quyết đấu với lão, thường thường bản thân nổi điên, miệng sùi bọt mép. Còn người kia, thì lại mỉm cười truyền âm, người quyết đấu với hắn đều lộ dáng vẻ cuồng nhiệt thành kính sùng bái, cho dù sau đó ở trên lá cây phía dưới, cũng đều nhìn thanh niên một cách cuồng nhiệt.

Hai người họ ra tay, không phải chém giết lẫn nhau, mà là đều khoanh chân ngồi ở đó, ngắm nhìn nhau... nhìn như rất bình thường, duy chỉ có người hiểu rõ, mới có thể nhìn thấu hung hiểm như chém giết giữa hai người.

- Trận chiến thần niệm!!!

- Hương Hỏa Đạo am hiểu chính là thần niệm, ngưng tụ ý niệm của chúng sinh, thành Hương Hỏa Đạo bản thân. Tạ Nhất Tiên thân là thiên kiêu Hương Hỏa Đạo, nghe nói là một trong mấy người tranh đoạt đạo tử, thần niệm của hắn cường đại, kinh diễm tuyệt luân!

- Lão già kia ta nhớ gọi là Tiền Đa Đa thì phải, không ngờ... lão có thể

đối chiến thần niệm với Tạ Nhất Tiên của Hương Hỏa Đạo!

Một chỗ chiến trường khác, đối thủ của Phàm Đông Nhi, chính là thanh niên của Cổ Tiên Lăng. Giữa hai người chém giết ngập trời, thanh niên của Cổ Tiên Lăng đầy mặt cuồng nhiệt, ánh mắt kia dường như có thể hòa tan hết thảy băng tuyết, có thể làm cho hắn cuồng nhiệt, không phải Phàm Đông Nhi, mà là cỗ nữ thi phía sau Phàm Đông Nhi, sau khi hai người giao chiến, bị xốc lên trong một góc sương mù kia.

- Đây là cả đời này ta thấy được... một thi thể đẹp nhất!!! Thanh niên lẩm bẩm, phía trước hắn có bảy cỗ quan tài, toàn bộ mở ra, có bảy thi thể đang đánh với Phàm Đông Nhi.

Phàm Đông Nhi muốn nổi điên, hiện tại nàng hận nhất chính là thi thể kia, nhất là ánh mắt đối phương làm cho nàng cảm thấy cực kỳ ghê tởm.

Trong tiếng nổ ầm ầm, thời gian trôi qua, bên trên Đạo Thụ, nữ nhân áo trắng thủy chung đứng đó, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía tu sĩ trên lôi đài, không ai biết nàng đang nghĩ gì.

Sau nửa canh giờ, từ nơi Phàm Đông Nhi truyền ra tiếng nổ ầm ầm, thanh niên của Cổ Tiên Lăng, phun ra máu tươi, thân thể lui về sau, trong tay của hắn bất ngờ cầm một dúm tóc, tóc này, không phải tóc Phàm Đông Nhi, mà thuộc về nữ thi áo trắng phía sau nàng.

Phàm Đông Nhi sắc mặt khó coi, sương mù sau lưng nàng đều tiêu tán, nữ thi áo trắng hiển lộ rõ ràng, bị tất cả người Đệ Cửu Sơn Hải nhìn thấy rõ ràng.

- Ta nhận thua!

Thanh niên của Cổ Tiên Lăng ho ra máu, nhưng trên mặt lại như say men tình, ngửi ngửi dúm tóc trong tay, cẩn thận thu cất, sau đó hắn cuồng nhiệt nhìn nữ thi phía sau Phàm Đông Nhi.

- Nàng là người yêu của ta, Phàm Đông Nhi, cô nương phải bảo vệ tốt cho nàng! Nói dứt lời, thân ảnh của hắn biến mất, khi xuất hiện lại đã ở trên lá cây bát cường phía dưới... vẫn còn si mê nhìn thi thể phía sau Phàm Đông Nhi.

Ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải, thời khắc này vang lên tiếng bàn tán ngập trời.

- Người của Cổ Tiên Lăng đều là biến thái! Tiêu La này của Cổ Tiên Lăng, bản thân là thiên kiêu nhưng lại nghiện yêu thi thể!!!

- Phía sau Phàm Đông Nhi, không ngờ đúng như tin đồn, có một cỗ nữ thi!!!

- Ta biết nữ thi này, là khi Phàm Đông Nhi đi Nam Thiên Tinh, gặp một người tên Mạnh Hạo, đã để lại cho nàng ta!

Khi ngoại giới ồ lên, giữa hai người lão già lầm bầm thần bí Tiền Đa Đa, và Tạ Nhất Tiên của Hương Hỏa Đạo, cũng xuất hiện kết quả rồi. Tạ Nhất Tiên sắc mặt đỏ bừng, khóe miệng tràn ra máu tươi, sau khi lau đi, hắn khẽ thở dài một tiếng, đứng dậy nhìn lão già ôm quyền cúi đầu: - Tại hạ tâm phục khẩu phục, pháp thần niệm của đạo hữu, rất có truyền thừa, Tạ mỗ nhận thua!

Lão già Tiền Đa Đa sắc mặt hơi tái nhợt, sau khi mở hai mắt, cũng đứng lên, sắc mặt nghiêm túc ôm quyền.

- Không ngờ Tiền Đa Đa thắng!!!

- Chiến thắng Tạ Nhất Tiên của Hương Hỏa Đạo, thần niệm của lão, rốt cuộc mạnh bao nhiêu. Đây tuyệt đối là một người mới nổi khó lường! Trước ta rõ ràng cảm thấy, tối đa lão chỉ xếp 16 cường thôi, thật không nghĩ tới lại thắng trận đầu này, trở thành một trong thượng tứ cường!

Không quản ngoại giới chú ý trầm trồ như thế nào, sau vòng trận chiến đầu tiên, thượng tứ cường đã được chọn ra: Mạnh Hạo, Triệu Nhất Phàm, Tiền Đa Đa, Phàm Đông Nhi!

Mà Lý Linh Nhi, Tạ Nhất Tiên, Tiêu La cùng với đại hán Côn Lôn Đạo, trở thành hạ tứ cường... Kế tiếp, muốn triển khai chính là ba trận chiến sau!

Mỗi người thượng tứ cường, đều phải đấu với hạ tứ cường, sau bốn trận cuối cùng chọn ra bốn người thắng lợi nhiều nhất, trở thành tứ cường của lôi đài chiến lần này!

Sau khi nghỉ ngơi ba canh giờ, khi mọi người đều khôi phục đỉnh phong, trận chiến thứ hai tranh tứ cường bắt đầu: Mạnh Hạo đứng trên lá cây đồng xanh, hắn không nhúc nhích, mà phía trước hắn, tia sáng nhoáng lên một cái, xuất hiện chính là đại hán Côn Lôn Đạo.

Đại hán này mới vừa đi ra, liền giống như một ngọn núi ầm ầm đè xuống, Mạnh Hạo sắc mặt như thường. Đối với các tông môn Đệ Cửu Sơn Hải, đối với Yêu Tiên Tông hắn vì Chỉ Hương mà quen thuộc một chút, còn có một... chính là Côn Lôn Đạo.

Bởi vì Đan Quỷ sư tôn của hắn là bái vào Côn Lôn Đạo, cho nên khi nhìn thấy đại hán này, Mạnh Hạo mỉm cười lộ ra thiện ý.

Đại hán kia sửng sốt, cũng nhìn Mạnh Hạo gật gật đầu, ôm quyền nói: - Côn Lôn Đạo, Dương Nghĩa mời Phương đạo hữu chỉ giáo!

- Mời! Mạnh Hạo cũng ôm quyền nói.

Hai người nói xong, cặp mắt Dương Nghĩa của Côn Lôn Đạo chợt lóe sáng lóng lánh, một cảm giác rất nặng nề ầm ầm bùng phát, thân thể hắn chợt xông tới, khi cất bước bất ngờ bốn phía huyễn hóa ra những ngọn

núi.

Mạnh Hạo sắc mặt như thường, nhưng cặp mắt co rụt lại. Trước đó khi hắn chú ý tới đại hán này, đã nhìn ra đối phương thi triển... chính là Thôn Sơn Quyết!!!

Đây là đạo pháp của Yêu Tiên Cổ Tông, trước đây Mạnh Hạo cho rằng chỉ có mình nắm giữ, nhưng khi nhìn thấy đại hán này thi triển, hắn nổi lên hứng thú rất sâu đậm đối với Côn Lôn Đạo.

- Thôn Sơn Quyết sao...

Mạnh Hạo cười ha ha một tiếng, cũng bước ra, như gió quét ngang ở chung quanh hắn, bất ngờ cũng huyễn hóa ra những ngọn núi, chỉ có điều dưới biến hóa của lông chim màu đen, biến thành những dòng sông.

Trong chớp mắt, hai người va chạm nhau giữa không trung, không có thi triển thuật pháp thần thông nhiều lắm, chỉ có Thôn Sơn Quyết, chỉ có thân thể cường hãn va chạm nhau.

Rầm rầm rầm! Trong chớp mắt, hai người va chạm mấy chục lần, đại hán Dương Nghĩa của Côn Lôn Đạo, thân thể chấn động, không ngừng lui về phía sau, nhưng trong hai mắt của hắn lại nổi lên chiến ý dạt dào.

- Thống khoái, so với trận đấu Triệu Nhất Phàm kia, còn thống khoái hơn! Dương Nghĩa cười to, vung mạnh quả đấm, lập tức ngọn núi bốn phía chồng lên, bất ngờ hóa thành dãy núi, mà thân thể hắn vào giờ khắc này, dường như cũng trở thành một ngọn núi lớn.

Mạnh Hạo cũng cười lớn, khi ra tay, từng dòng sông tụ hợp thành Thiên Hà, ầm ầm cuốn tới, hai người lần nữa quyết đấu, tiếng va chạm ầm ầm vang trời, khiến tất cả mọi người bên ngoài theo dõi trận chiến này, toàn bộ tâm thần rúng động.

Không có giao chiến bao lâu, cũng chỉ là thời gian một nén nhang, thân thể đại hán Côn Lôn Đạo kia bịch, bịch, bịch... lui về phía sau 7, 8 bước, hô hấp có chút dồn dập, hắn phất ống tay áo, lập tức ngọn núi bốn phía tiêu tan, thân ảnh của hắn đứng ở nơi đó, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái sâu sắc, sau đó lắc đầu cười nói: - Ta không phải là đối thủ của huynh, một trận chiến này, ta nhận thua! Bất quá đấu với huynh, là một trận chiến ta sảng khoái nhất trong lôi đài lần này!

- Tứ cường, Dương mỗ là không vào được! Ngày sau Phương huynh có thời gian, nhớ tới Côn Lôn Đạo, ta mời huynh uống rượu!

Mạnh Hạo cười, Dương Nghĩa này tạo cho người có cảm giác rất là hào sảng. Mạnh Hạo tu hành nhiều năm, dưới quan sát: đối phương không phải dối trá, nghe vậy Mạnh Hạo cười lớn gật gật đầu: - Côn Lôn Đạo, nhất định sẽ đi!

Dương Nghĩa trong tiếng cười, thân ảnh biến mất, khi xuất hiện lại phía dưới, nghênh tiếp hắn, chính là trận chiến thứ ba.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi xuống. Sau nửa canh giờ, đột nhiên phía trước hắn lóe lên một màn sáng, bắt đầu trận chiến thứ ba, nhưng không đợi đối thủ xuất hiện, lập tức truyền ra tiếng động rầm rầm, có chín cỗ quan tài trước tiên xuất hiện, từ giữa không trung rơi xuống, đập mạnh trên lôi đài.

- Phía sau Phàm Đông Nhi, có nữ thi ta yêu thích, ta không đành lòng làm bị thương nàng, nhưng các ngươi thì khác! Khi thanh âm quanh quẩn, trong màn sáng đi ra một nam nhân.

Chính là Tiêu La của Cổ Tiên Lăng, một trong năm đại thánh địa!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1227: Bá đạo

Khi Tiêu La đi ra, gió lạnh thổi ào ào, Tiêu La mặc một thân áo dài, tóc dài bay tung, rõ ràng là một nam nhân, nhưng lại tràn đầy ý âm nhu, nhất là trong hai mắt lộ ra vẻ âm trầm, làm cho gương mặt tuấn tú của hắn, thoạt nhìn có chút cứng ngắt.

Tiêu La đứng trên lôi đài, mắt lạnh nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thần sắc như thường, bình tĩnh đứng ở đó, với chín cỗ quan tài dựng đứng ngăn cách giữa Tiêu La.

- Cửu Thiên Tu La Chúng!

Tiêu La trong mắt tức khắc sát cơ nhoáng lên một cái, khi phất tay, lập tức từ bên trong chín quan tài gỗ truyền ra tiếng động rầm rầm, trong chớp mắt, nắp chín quan tài toàn bộ mở ra, phát ra tử khí cực kỳ nồng đậm.

Hư vô vặn vẹo, gió mây biến sắc, chín thân ảnh cao lớn, chậm rãi nhô lên từ bên trong chín quan tài gỗ, đó là chín thi thể, mỗi một cỗ đều tràn đầy tử khí, thân thể đều không phải rửa nát, mà là phong hoá trở thành thây khô, quần áo rách nát tả tơi, tướng mạo dữ tợn, có thể mơ hồ phân biệt ra gồm bảy nam hai nữ.

- Giết!

Tiêu La cười gằn, trong mắt lộ ra tia sáng tàn nhẫn, chín thi thể lập tức nổi lên gió lạnh, ầm ầm chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Trong nháy mắt tới gần, Mạnh Hạo mặt không mảy may đổi sắc, phất tay một cái trong tay liền xuất hiện cây trường thương Kiến Mộc làm cán,

xương trắng làm mũi thương kia... thân thể hắn bước về phía trước một bước, như luồng gió đâm tới một thương.

Vù một tiếng, tiếng rít gió vang trời, chợt xuất hiện một cái lốc xoáy to lớn quét ngang bốn phương tám hướng. Chín cỗ thi thể đang vọt tới kia, không ngờ chợt ngừng lại giữa không trung, dường như bị ảnh hưởng bước chân.

Mạnh Hạo một bước rơi xuống, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền xuyên qua chín thi thể, phóng thẳng tới Tiêu La. Trong lúc nhất thời, Tiêu La vội bấm quyết, tay phải nhấn một cái xuống mặt đất. Dưới một cái nhấn này, lập tức bùng phát một luồng âm khí, tạo thành dòng khí rồi hóa thành một mặt vách tường lớn, cản trở Mạnh Hạo.

Ầm một tiếng, mũi thương đâm thẳng vào trên vách tường do âm khí hợp thành, dưới chấn động mạnh trong nháy mắt vách tường sụp đổ. Nhưng ngay khi sụp đổ, Tiêu La phất tay một cái, bỗng nhiên hiện ra chín cây pháp châm màu đen, giống như chín con rắn độc thoáng cái tới gần Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, chín cỗ thi thể phía sau Mạnh Hạo kia, toàn bộ xoay người hóa thành chín đạo cầu vồng, ngay tức khắc vọt tới tạo thành thế bao vây, mắt thấy sắp vây công.

Tiêu La cười lạnh, hắn ra tay chính là pháp môn mạnh nhất, chính là muốn đánh đối phương một kích trở tay không kịp. - Chết!

Ngay lúc nguy cơ trước mắt này, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, hung hăng cắm trường thương trong tay xuống mặt đất, ầm một tiếng, không ngờ mặt đất nứt ra một khe nứt, rồi một khí thế kinh thiên động địa chợt bùng phát, tạo thành gió lốc lốc xoáy, ầm ầm lan tràn ra bốn phương tám hướng, trực tiếp va chạm với chín cỗ thi thể kia. Trong tiếng nổ ầm ầm, chín thi thể toàn bộ run rẩy, đồng loạt thụt lùi, mà chín cây châm đang bay tới giữa không trung kia, cũng trong tiếng rắc rắc toàn bộ vỡ vụn.

Trong cuồng phong lốc xoáy, Mạnh Hạo buông cây trường thương trong tay, thân mình hóa thành kên kên nhoáng một cái, xuất hiện ở trước mặt Tiêu La... hung hăng chụp một trảo.

Ầm! Tiêu La biến sắc, vội bấm quyết, lập tức bốn phía âm khí đại thịnh vờn quanh, tạo thành vách ngăn ngăn chống một trảo của kên kên. Trong tiếng nổ vang trời vách ngăn sụp đổ, đồng thời, không đợi Tiêu La lui ra sau, kên kên tiêu tan, xuất hiện thân ảnh Mạnh Hạo đang giơ chân đá mạnh một vòng.

Vù một tiếng, một cước này dường như có thể đá vỡ nát Thiên Sơn, tạo thành một nửa vòng tròn, rồi đá thẳng vào trên thân Tiêu La. Nguy cơ trước mắt, Tiêu La cặp mắt co rút lại, há miệng phun ra một viên châu, viên châu này tỏa sáng, định chống cự lại, nhưng trong nháy mắt liền sụp đổ nổ tung, dường như không thể thừa nhận, nhưng cũng giúp cho Tiêu La nơi đó có một chút thở dốc... hắn phun ra máu tươi, thân thể cấp tốc thụt lùi.

Nhưng Tiêu La mới vừa lui ra sau, Mạnh Hạo tốc độ nhanh hơn, lại ra tay là công kích, rất ít khi phòng bị, với loại công thế lôi đình, như mưa rền gió dữ, bẻ gãy nghiền nát hết thảy này.

Hắn giống như con gió lốc, ầm ầm cuốn tới gần, giơ tay lên bấm quyết, hung hăng điểm một lóng tay về phía trước. Một lóng tay này, long trời lở đất, hư vô bốn phía run rẩy... Tiêu La lại biến sắc... Loại đấu pháp này, làm hắn ngay cả thời gian thở dốc cũng không có, vả lại phải luôn tập trung cao độ, hơi sơ sót một chút chính là sinh tử tồn vong.

Trong lúc vội vàng, hắn lập tức bấm quyết, lập tức âm khí trên thân thể hắn biến thành những viên châu.

- Bạo bạo bạo! Tiêu La rống lớn, lập tức các viên châu kia toàn bộ bay về phía Mạnh Hạo, đồng loạt nổ tung, tiếng nổ ầm ầm quanh quẩn, tạo

thành sóng gợn quét ngang bốn phía. Tiêu La cười gằn, âm khí châu này nhìn như bình thường, nhưng đó là một trong bí thuật của Cổ Tiên Lăng, bất kỳ một viên nào nổ tung, đều có thể đánh chết Vấn Đạo đỉnh phong.

Đối phương tuy mạnh, nhưng nhiều viên châu nổ tung như vậy, cho dù là người đá cũng phải bị thương.

Chỉ cần kéo ra khoảng cách, cho ta một ít thời gian, ta có thể khống chế chín thi thể kia đánh chết người này! Tiêu La cười lạnh, trong lúc tiếng nổ ầm ầm vang trời này, hắn đang định lui ra sau, nhưng ngay thời điểm đó, hư vô vặn vẹo, thân ảnh Mạnh Hạo trong sóng gợn cuồng bạo kia, không ngờ không có lui về phía sau nửa bước, dường như những viên châu nổ tung kia đối với hắn, chỉ là thương thế bé nhỏ không đáng kể trên thân thể mà thôi... nhoáng lên một cái hắn đã chạy ra ngoài phạm vi sóng gợn, rồi vung tay tung ra một quyền.

Ầm! Tiêu La phát ra tiếng hét thê lương, phun ra máu tươi, thân thể cấp tốc thụt lùi, mắt thấy Mạnh Hạo ra tay như gió cuốn, trong khoảnh khắc lại tới lần nữa, Tiêu La tiếp tục lui ra sau, phun ra máu tươi.

Trong chớp mắt, hai người ở giữa không trung đụng độ hơn mười lần, khí thế trên người Mạnh Hạo càng lúc càng kinh người, hiển lộ ý vô địch mãnh liệt... Tiêu La chỉ có thể lui về sau, chỉ có thể tập trung tinh lực cao độ để phòng thủ, căn bản là không thể phản công một kích.

Mạnh Hạo ra tay quá nhanh, quá độc ác, tiếng nổ ầm ầm vang vọng... trong thời gian ngắn ngủi mấy hô hấp này với Tiêu La lại vô cùng dài lâu...

Rắc một tiếng, xương chân của hắn bị một quyền của Mạnh Hạo quét ngang, trực tiếp gãy lìa.

Đau nhức kịch liệt làm sắc mặt hắn tái nhợt, thần sắc hoảng sợ, cực kỳ khiếp sợ.

- Chết tiệt! Không thể để khí thế của hắn dâng lên tiếp, nếu không, một trận chiến này ta tất bại!

Mọi người bên ngoài, đều đang chăm chú theo dõi trận chiến tứ cường này, mỗi một chỗ chiến trường đều rất kịch liệt, cũng có không ít người chú ý tới Mạnh Hạo nơi này, thời khắc này đều tâm thần chấn động.

- Nếu ta là Tiêu La, cũng không thể ngăn chống!

- Phương Mộc này quá bá đạo, ra tay ác liệt, không gì sánh nổi!!!

- Ở trước mặt Phương Mộc tuyệt đối không thể phòng thủ, bởi vì một khi phòng thủ... là tạo cơ hội cho hắn bùng phát, chính là một trường tai nạn!

Tiêu La cắn răng, trên mặt lộ ra vẻ điên cuồng, trong tiếng rống giận thân thể hắn ầm ầm phát ra một loạt khí tức âm tử. Những khí tức này trong nháy mắt ngưng tụ thành những bóng đen, đang có ý đồ muốn công kích. Thế nhưng dưới một quyền của Mạnh Hạo, tất cả khí tức kia toàn bộ nổ tung, hắn phun ra máu tươi, thân thể bắn ra sau như diều đứt dây.

Tiêu La đang trong rung động, Mạnh Hạo với tốc độ không cách nào hình dung, sát cơ ngập trời, trong nháy mắt tới gần, một ngón tay điểm thẳng tới mi tâm của hắn.

Tiêu La cặp mắt co rút lại, tâm thần rung động, trước nguy cơ trước mắt, hắn cắn chót lưỡi không tiếc tiêu hao tinh huyết thọ nguyên của mình, thi triển pháp môn cấm kỵ, phát ra một tiếng rống to.

- Liều mạng! Âm Nguyệt Trảm! Vừa nói ra, trên mi tâm của hắn lập tức xuất hiện một vầng trăng lưỡi liềm, ngay khoảnh khắc hư ảo thành ảnh, hóa thành một vầng trăng màu đen, hiện ra ở trước mặt hắn... ông một tiếng, chém thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hai mắt co rút lại, ngay khoảnh khắc Âm Nguyệt kia chém tới, pháp tướng phía sau hắn ầm ầm phủ xuống, tung một chưởng xuyên qua thân thể Mạnh Hạo, đánh tới Âm Nguyệt xuất hiện ở phía trước.

Trong tiếng nổ ầm ầm kinh người, thân thể Mạnh Hạo hơi chấn động một chút; còn Âm Nguyệt nổ tung, khóe miệng Tiêu La lại tràn ra máu tươi, nhưng đổi lấy một chút trì hoãn, thân thể hắn bay nhanh về phía sau, ngửa mặt lên trời rống lớn, thần sắc hắn dữ tợn trước nay chưa từng có.

- Cửu Thi Yêu Biến! Tiêu La vừa nói dứt lời, lập tức chín cỗ thi thể thủy chung ở phía sau sắp đuổi kịp Mạnh Hạo, nhưng lại không thành công kia, trong giây lát toàn bộ chấn động, trên thân bọn chúng không ngờ mọc ra lông tóc màu đen, trong chớp mắt, từng thi thể càng dữ tợn hơn, còn ầm ầm phát ra yêu khí, người ngoài không thể phát hiện.

Trong bạo phát này, tu vi của chín thi thể toàn bộ điên cuồng kéo lên, trong chớp mắt, không ngờ có thể so với Ngụy Tiên!!!

Chín vị Ngụy Tiên!!!

Đây là đòn sát thủ của Tiêu La, vốn hắn dự tính cho dù là lựa chọn đệ nhất, đều sẽ không tùy tiện dùng ra, nhưng trước mắt bị Mạnh Hạo ép đến cực hạn, trong điên cuồng hắn không còn chút chần chờ.

- Chết!!! Hắn rống lớn, ngay tức khắc chín thi thể có thể so với Ngụy Tiên này liền tới gần Mạnh Hạo, đồng loạt ra tay. Trong lúc nhất thời long trời lở đất, mọi người Đệ Cửu Sơn Hải bên ngoài, toàn bộ ồ lên.

- Trời ơi! Khí thế kia, chẳng lẽ là Ngụy Tiên!!!

- Đây là thuật pháp gì, không ngờ có thể làm cho chín thi thể kia có được lực lượng của Ngụy Tiên!!!

- Tiêu La này trước đánh một trận với Phàm Đông Nhi, cũng không thấy hắn thi triển thần thông này!!!

Trong lúc ngoại giới ồ lên, chín thi thể kia tới gần Mạnh Hạo, bùng phát chiến lực ngập trời... trên mặt Mạnh Hạo bỗng nhiên lộ ra vẻ cổ quái.

- Yêu à... Sắc mặt hắn khôi phục như thường, nhưng lại giơ tay lên bấm quyết, bỗng nhiên thi triển Phong Chính Thuật. Thuật này không giống với bát cấm, chỉ dùng để khắc yêu!

Thuật pháp vừa ra, người ngoài không cảm giác có gì khác thường, nhưng ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo hạ tay xuống, không ngờ chín thi thể lập tức toàn bộ run lên, nhưng lại đồng loạt dừng lại, vốn cặp mắt vô thần, không ngờ ngay một chớp mắt này xuất hiện tia sáng.

Tiêu La biến sắc trước nay chưa từng có, trong hoảng sợ thân thể hắn cấp tốc lui về sau, bấm quyết, muốn lần nữa khống chế thi thể chín yêu kia.

Nhưng đúng lúc này, Mạnh Hạo giơ tay lên, trong mắt lộ ra tia sáng khác lạ, bỗng nhiên thi triển ra Yêu Phong đệ thất cấm: Cấm Nhân Quả nhưng đã được lông chim màu đen biến đổi!

Trong tiếng nổ ầm ầm, nhân quả trên thân chín cỗ thi thể này và Tiêu La, ngay tức khắc đứt đoạn, gần như trong nháy mắt đứt đoạn, chín thi thể toàn bộ run rẩy, tử khí trên thân chúng ầm ầm bạo phát, toàn bộ ngã xuống.

Mà Tiêu La nơi đó, thì thân mình run rẩy, liên tục phun ra chín búng máu, sắc mặt cực kỳ hoảng sợ... Khi Mạnh Hạo quét mắt nhìn tới, thân thể hắn run bần bật, lập tức gấp giọng hô to: - Nhận thua!!!

Hắn sợ mình nói không kịp, sẽ chôn xác tại đây.

Lời nói vừa ra, toàn thân hắn tia sáng nhoáng một cái, rất nhanh biến

mất.

Mạnh Hạo mặt không đổi sắc, thu cất trường thương, liếc nhìn tiến độ chung quanh.

Hắn đứng ở nơi đó, khí thế như cầu vồng, mọi người Đệ Cửu Sơn Hải bên ngoài, rối rít bàn tán ầm ĩ.

- Ba trận ba thắng!!!

- Còn có trận chiến thứ tư, nếu Phương Mộc thắng tiếp, hắn chính là tứ cường!!!

- Ngay cả Tiêu La đều không phải đối thủ của hắn, thậm chí từ đầu đến giờ, dường như Phương Mộc không có dùng ra toàn lực... Hắn... rốt cuộc mạnh cỡ nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1228: Bốn trận thắng cả bốn

Khi Mạnh Hạo ra tay, Đạo Thụ giữa không trung, ánh nhìn tĩnh lặng của nữ nhân áo trắng kia, ngừng lại trên thân thể Mạnh Hạo một lát, chỉ có điều người ngoài không nhìn ra, ngay cả bản thân Mạnh Hạo, cũng không phát hiện ra.

Thân ảnh Tiêu La xuất hiện trên một phiến lá khác, thân thể hắn run rẩy, nhìn về phía Mạnh Hạo, mang theo sự kinh hãi và hoảng sợ. Hắn trước cuộc chiến, tuy rằng biết được đối phương rất mạnh, nhưng không ngờ, lại cường hãn tới độ khiến cho người ta căn bản là không có sức đánh trả.

Công kích cuồng bạo kia, bản thân chỉ có thể phòng ngự, căn bản không tài nào xuất thủ.

Nhất là thời gian bản thân tự hao phía thọ nguyên đổi lấy, khiến cho chín cỗ thi thể yêu biến, tu vi bạo tăng, có thể so với Ngụy Tiên. Nhưng đối phương triển khai ra một cái, không biết là thần thông gì, bất ngờ khiến cho chín cỗ thi thể ngừng lại, rồi chặt đứt liên hệ của chúng với bản thân.

Nghĩ tới đây, Tiêu La liền hít vào một hơi, nội tâm lần đầu, đối với một người, nảy sinh sự khiếp sợ.

- Người này không thể trêu chọc, ngày sau nếu gặp phải, nhất định phải tránh cho xa!

- Thuật pháp của hắn khắc chế đạo của ta! Tiêu La hô hấp dồn dập, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, sự khiếp sợ trong lòng càng thêm mãnh liệt, hắn cảm thấy may mắn vì trước đó bản thân nhận thua kịp thời, nếu không

thì, chỉ e bản thân lúc này, đã là thi thể.

Tại chỗ Mạnh Hạo đã kết thúc lôi đài, gần như cùng lúc hắn phân thắng bại với Tiêu La, Triệu Nhất Phàm lại thủ thắng, sau khi chiến trường liên tục kết thúc, trận thứ tư lần nữa bắt đầu.

Mạnh Hạo vẫn đứng trên phiến lá thuộc về hắn, từ đầu tới cuối, hắn không thay đổi chiến trường, tiến vào trong trận tứ cường, làm được điều này, ngoại trừ hắn, thì chỉ có Triệu Nhất Phàm.

Cho dù là Phàm Đông Nhi, cũng đã bại một lần, thua ở trong tay Tạ Nhất Tiên của Hương Hỏa Đạo.

Trận chiến đó, ngoại giới đều chú mục theo dõi, mà Tạ Nhất Tiên, cũng nhờ đó mà nổi lên.

Còn lão giả Tiền Đa Đa, cũng đã bại rồi. Thua trong tay Lý Linh Nhi, thuật pháp của Lý Linh Nhi đối với lão giả hình như có chút khắc chế, hai người đánh tới sau cùng, thực tế là bất phân thắng bại, Lý Linh Nhi thắng được, có một chút là do may mắn.

Cuối cùng ai mới là tứ cường sau cùng, lúc này ngoại trừ Mạnh Hạo và Triệu Nhất Phàm là vững chãi ra, những người khác, khó mà nói trước được.

Đối thủ trong trận chiên thứ tư này của Mạnh Hạo, là thiên kiêu Tạ Nhất Tiên của Hương Hỏa Đạo đã đánh thắng Phàm Đông Nhi. Khi đi ra đứng trước mặt Mạnh Hạo, hai mắt Tạ Nhất Tiên lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tất cả những người tiến vào bát cường, khiến hắn úy kị nhất, có ba người, một là Triệu Nhất Phàm kinh diễm tuyệt luân, một là lão giả lẩm bẩm kia, người còn lại chính là Phương Mộc trước mặt.

- Hương Hỏa Đạo, Tạ Nhất Tiên, Phương đạo hữu, xin chỉ giáo!

Lời vừa nói xong, Tạ Nhất Tiên của Hương Hỏa Đạo này bỗng nhiên khoanh chân ngồi xuống, tay phải nâng lên bấm quyết rồi chỉ ra, lập tức trước mặt hắn, liền xuất hiện một cái lô đồng.

Trên lô đồng, có cắm một cây hương.

Hương này tự đốt, khi từng làn khói hương tỏa ra, nháy mắt đã tràn ngập xung quanh Tạ Nhất Tiên, hình thành một phiến mông lung.

- Phương đạo hữu, thuật pháp của Tạ mỗ không giống người khác, chỉ cần ngươi có thể chống cự tới khi hương tàn, Tạ mỗ nhận thua.

Mạnh Hạo đứng nguyên tại chỗ, thần sắc vẫn như thường, Tạ Nhất Tiên này trước đó giao thủ với người khác, hắn cũng có để ý, lúc này không nói lời nào, thân thể bước tiến về phía trước, dường như ngay tại khoảnh khắc bước chân hắn đặt xuống, xung quanh lôi đài phút chốc vặn vẹo, chớp mắt lôi đài biến mất, thứ xuất hiện trước mắt Mạnh Hạo, rõ ràng là một vùng đất rộng mênh mang.

Trên vùng đất này, có vô số thành trì san sát, trong mỗi một thành trì, đều tồn tại một pho tượng to lớn, thứ mà pho tượng khắc họa, chính là Tạ Nhất Tiên của Hương Hỏa Đạo.

Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe lên.

Đúng lúc này, có một âm thanh già nua bỗng nhiên vang vọng trong thế giới này.

- Trời đất bao la! Khi âm thanh truyền ra, trên khắp cả vùng đất, tất cả pho tượng Tạ Nhất Tiên đều run rẩy, từng pho từng pho mở mắt, giống như sống lại, đồng loạt bay ra, tổng cộng hơn chín ngàn pho. Khi đồng loạt xuất hiện xung quanh Mạnh Hạo, mạnh mẽ phát ra tia sáng lấp lánh, rồi chớp mắt, không ngờ lại dung hợp làm một.

Hóa thành thân ảnh Tạ Nhất Tiên.

Hắn đứng giữa không trung, mỉm cười nhìn Mạnh Hạo.

- Trời đất bao la, chúng sinh lớn nhất!

- Chúng sinh có nguyện, nguyện này hóa niệm, niệm hóa hương hỏa, bái thần cầu thần, mà tu hành với hương hỏa này, họ bái ta, ta chính là thần, họ cầu ta, ta chính là thần.

- Nơi này, là hương hỏa giới của ta, tại nơi này ta là thần linh, tại nơi này, ta không thể chiến thắng!

- Ta nói một hơi thở là vạn năm, tại đây một vạn năm chính là một hơi thở!

- Phương đạo hữu, ngươi tu vi ngập trời, thần thức kinh người, nghị lực kiên định, Tạ mỗ bình sinh hiếm gặp, chi bằng ở lại nơi này theo ta, trở thành con nhang của ta, từ nay về sau tu hành Hương Hỏa Đạo, rồi sẽ có ngay trở thành thần.

Tạ Nhất Tiên bình thản lên tiếng, thanh âm của hắn có một thứ sức mạnh kỳ dị, rơi vào trong tai Mạnh Hạo, có thể quanh quẩn trong tâm, khiến con người khó có thể chống cự lại, có cảm giác muốn đồng thuận.

- Trở thành con nhang của ngươi, ngươi mỗi tháng trả cho ta bao nhiêu linh thạch? Mạnh Hạo bình thản lên tiếng.

Hắn vừa nói ra, Tạ Nhất Tiên liền ngẩn ra một lúc, sau đó cười ha hả, phất tay một cái, mặt đất bỗng nhiên hóa thành linh thạch, dãy núi, thành trì, cây cỏ xung quanh cũng đều đã biến thành linh thạch.

Chớp mắt, thế giới là một khoảng sáng lóe, linh thạch đếm không xuể,

tựa như vô cùng vô tận.

- Ngươi muốn bao nhiêu, thì có bấy nhiêu.

- Ta không cần ở nơi này, ta muốn linh thạch ở ngoài thế giới hiện thực. Mạnh Hạo nhìn xung quanh, sau đó lắc đầu.

Tạ Nhất Tiên sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, âm thanh vừa mớt bắt đầu còn nhỏ nhẹ, nhưng nháy mắt liền như sấm rền, trong tiếng nổ ầm ầm hóa thành uy áp, tựa như thiên uy, chợt giáng lên người Mạnh Hạo.

- Quỳ xuống cho ta!

Âm thanh kinh thiên động địa, như ý chí không thể chống cự, chợt giáng lên người Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, thần sắc vẫn như thường

- Chỉ có chút uy áp này? Mạnh Hạo nói rồi, thân thể nháy mắt hóa thành kên kên, lao thẳng về phía Tạ Nhất Tiên, trong khoảnh khắc tới gần, ầm một tiếng, thân thể Tạ Nhất Tiên liền trực tiếp tan vỡ, nhưng ngay sau đó, lại xuất hiện lần nữa.

- Tại nơi đây, sinh mạng của ta là vô tận, giết không chết! Tạ Nhất Tiên bình thản lên tiếng, tay phải nâng lên, lập tức ngưng tụ lực lượng của cả thế giới, hóa thành một bàn tay lớn, ập về phía Mạnh Hạo.

Khí thế ngập trời, uy lực tựa như lớn vô cùng.

- Giết không chết? Là bởi vì ảo thuật, hay là vì căn nguyên sinh mệnh không bị liên lụy.

Mạnh Hạo nhíu mày, tay phải nâng lên, trực tiếp tóm vào hư không, lập

tức Huyết Yêu Đại Pháp ầm ầm vận chuyển, lốc xoáy màu máu chớp mắt cái liền ngập trời, khi mạnh mẽ tản ra, liền trực tiếp bao phủ thân ảnh Tạ Nhất Tiên ở bên trong.

Ầm một tiếng, thân ảnh này liền sụp đổ vỡ ra, cùng lúc đó, trong hư không, lại xuất hiện một đạo thân ảnh của hắn, sắc mặt tái nhợt, thần sắc hoảng sợ.

- Đây là thuật pháp gì!!

- Thì ra là căn nguyên sinh mệnh không bị liên lụy.

Mạnh Hạo mỉm cười, tay phải lập tức trở thành màu máu, chớp mắt bay ra, sát lại gần Tạ Nhất Tiên, trong khoảnh khắc hắn rung động, một chưởng đánh xuống.

Ầm một tiếng, thân thể Tạ Nhất Tiên lại sụp đổ một lần nữa, chiến lực của hắn thực tế không cao, điều quỷ dị chân chính, là thuật pháp của hắn, nhưng thuật pháp này, không ngờ khi đối mặt với Mạnh Hạo, lại mất đi tác dụng.

Trước nay, hắn ở trong này bị người ta giết chết, sẽ tái sinh lại, vô cùng vô tận, đủ để cho người khác phải suy sụp.

Nhưng trước mắt, mỗi lần hắn chết đi, bỗng nhiên sinh mạng lại tiêu tán đi một chút, loại sự tình như vậy, hắn lần đầu gặp phải, thời khắc này hắn đang hoảng sợ muốn né tránh, nhưng hắn sao có thể là đối thủ của Mạnh Hạo, nếu không phải là thuật pháp này, Mạnh Hạo chớp mắt liền có thể kích sát hắn nhiều lần.

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng truyền ra, mỗi lần Tạ Nhất Tiên tử vong, liền giống như pho tượng của hắn tại đây, vỡ vụn đi một tòa, Tạ Nhất Tiên thần sắc hoảng sợ, khi sống lại lần nữa, thân thể hắn cấp tốc lùi về sau.

- Phương huynh dừng tay, ta thả ngươi ra, thả ngươi ra

- Không cần ngươi thả, ta tự mình có thể đi ra. Khi Mạnh Hạo thản nhiên nói ra, chân phải liền dẫm mạnh xuống đất một cái, ầm một tiếng, pháp tướng sau lưng hắn chợt xuất hiện, cao lớn trăm trượng, khí thế kinh thiên.

Tạ Nhất Tiên sắc mặt biến đổi, đang định nói thì bỗng nhiên, bước chân Mạnh Hạo lại dậm xuống, ầm một tiếng, pháp tướng sau lưng hắn, lại to lớn hơn, biến thành ngàn trượng!

Khí thế ngập trời, lực lượng Chân Tiên ầm ầm bạo phát, Tạ Nhất Tiên sắc mặt lập tức biến hóa, ngay sau đó, Mạnh Hạo đã dẫm phát thức ba.

Oanh!

Pháp tướng của hắn, lại bàng bạc lần nữa, chớp mắt đã hai ngàn trượng, dường như có thể chống cả trời.

- Mở ra cho ta! Trong mắt Mạnh Hạo sát khí lóe lên, khi nói hai tay nâng lên, hướng về phía bầu trời, xé mạnh, pháp tướng nổ ầm ầm, cũng nâng hai tay lên, như đã bắt được hư không, mạnh mẽ xé sang hai bên.

Tiếng nổ lớn ầm ầm kinh thiên, Tạ Nhất Tiên sắc mặt đại biến, bắt quyết, thế giới xoay tròn, không ngừng gia cố, nhưng cho dù là như vậy, trên bầu trời, vẫn có từng vết nứt, nháy mắt xuất hiện.

Tựa như thế giới này, sắp bị xé ra.

- Không thể nào, đây là hương hỏa giới của ta, ở nơi này ta là thần linh, ngươi tuy rằng có thể làm bị thương bản mệnh của ta, nhưng ở nơi này, ta nói nơi này kiên cố không thể phá vỡ, thì không có sức mạnh nào có thể phá hủy! Tạ Nhất Tiên rống lớn.

- Đó là vì tu vi của ngươi còn chưa luyện đến nơi đến chốn. Mạnh Hạo bình thản lên tiếng, chân phải hướng về mặt đất, dẫm xuống phát thứ tư, tu vi của hắn toàn bộ đều bạo phát, bát thành tiên mạch, bát thành Chân Tiên, đồng loạt ngập trời. Pháp tướng sau lưng hắn, lại tiếp tục bành trướng, biến thành bốn ngàn trượng, khi hai tay nâng lên, xé mạnh, non sông rung chuyển, thiên địa biến sắc, sấm nổ kinh thiên.

Vết nứt trên bầu trời, nháy mắt liền bị xé mở, không ngừng khuếch trương, một tiếng nổ lớn kinh thiên, cả bầu trời bất ngờ bị pháp tướng của Mạnh Hạo, trực tiếp mở ra.

Theo sự xé mở của bầu trời, cả thế giới cùng với thân thể của Tạ Nhất Tiên, chớp mắt đều tan tành. Khi tất cả mọi thứ đã rõ ràng lại, Mạnh Hạo vẫn đứng ở trên lôi đài như cũ, mà Tạ Nhất Tiên trước mặt hắn, cây hương trong lư trước mặt, chỉ mới đốt được chừng một thành, thì liền răng rắc, đứt đôi từ điểm giữa.

Theo cây hương đứt, tia khói tiêu tán, làm lộ ra Tạ Nhất Tiên ngồi khoanh chân ở bên trong, hắn mở mắt, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, nhìn Mạnh Hạo cười khổ.

- Phương huynh cường hãn, Tạ mỗ nhận thua!

Lời vừa dứt, hắn lại phun ra ngụm máu nữa. Nhất là tại vị trí mi tâm, bỗng nhiên xuất hiện vết nứt, dường như rất khó khép lại, đây là đạo thương!

Thương thế hình thanh do hương hỏa giới của hắn bị xé rách.

Trận chiến này, cực kỳ quỷ dị, từ khi bắt đầu cho tới lúc kết thúc, thời gian không tới trăm hơi thở, khi các chiến trường khác vẫn đang tiếp tục diễn ra. Mọi người Đệ Cửu Sơn Hải ở ngoại giới sớm đã ồ lên.

- Bốn trận thắng cả bốn!

- Trận chiến sau cùng này, nhìn thì như bình thương, nhưng trên thực tế đối diện với đệ tử Hương Hỏa Đạo, cực kỳ hung hiểm!

- Mi tâm của Tạ Nhất Tiên bỗng nhiên xuất hiện vết nứt, ta từng nghe nói, đệ tử Hương Hỏa Đạo nếu như thuật pháp bị phá, sẽ bị cắn trả, hình thành đạo thương, chẳng nhẽ đây chính là đạo thương!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1229: Phóng thích ra

Tất cả những người chú tâm theo dõi của Đệ Cửu Sơn Hải, đều tâm thần chấn động, ngay cả lão giả các tông tỏng Tinh Không Điện Đường, ai nấy ánh mắt đều lộ kỳ quang, thí luyện lần này, lôi đài lần này, nếu nói người mà bọn họ để ý nhất, vậy thì nhất định là Mạnh Hạo.

Từ thí luyện lúc bắt đầu cho tới lôi đài ngày hôm nay, một mạch cường hãn quật khởi.

Tứ cường chi chiến, giờ phút này vẫn đang tiến hành, sau nửa nén hương, Triệu Nhất Phàm kết thúc chiến đấu, kích bại Tiêu La của Cổ Tiên Lăng, trận chiến này rất dễ dàng, Tiêu La đã không có chiến ý, chín cỗ thi thể mạnh nhất của hắn đã bị chặt đứt liên hệ, đã không tài nào tiếp tục tranh giành tứ cường.

Triệu Nhất Phàm, đã trở thành người thứ hai, bốn trận toàn thắng. Hắn đứng trên lôi đài trải qua bốn trận chiến chưa từng thay đổi, ánh mắt quét về phía Mạnh Hạo, hai người cách nhau hai cái lôi đài, ánh mắt chạm nhau, so với chiến ý dạt dào của Triệu Nhất Phàm, Mạnh Hạo thần sắc như thường, thu hồi ánh mắt.

Nửa canh giờ sau, tại hai chiến trường còn lại, cũng đã có kết quả, Phàm Đông Nhi không ngờ thất bại, Lý Linh Nhi với thành tích bốn trận ba thắng, thành công bước vào nhóm tứ cường.

Còn có Tiền Đa Đa kia, cũng là bốn trận ba thắng, thất bại duy nhất, là bại trong tay Lý Linh Nhi, đối thủ của hắn, đều điên khùng ở các mức độ khác nhau, duy chỉ có Lý Linh Nhi, là không có bất kỳ biến hóa gì, đây cũng chính là trọng điểm khiến Lý Linh Nhi thủ thắng.

Còn về Phàm Đông Nhi, nàng thất bại hai lần, một lần là bại trong tay Tạ

Nhất Tiên của Hương Hỏa Đạo, một lần là bại trong tay Lý Linh Nhi, đối với nàng mà nói, đả kích cực lớn.

Cú lội ngược dòng của Lý Linh Nhi, từ dưới tứ cường đánh vào tứ cường chân chính, khiến ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải chấn động, nhất là Lý gia, càng thêm phấn chấn.

Phàm Đông Nhi thần sắc ảm đạm, khoanh chân ngồi xuống chiếc lá bên dưới, lẳng lặng nhìn về đằng xa, trong đầu của nàng, hiện lên từng trận chiến trước đó, rất lâu sau, chua xót cúi đâu, nàng hiểu rõ, bản thân mình sở dĩ thất bại, là vì đạo tâm có vết nứt.

Vết nứt này, là vì nữ thi sau lưng.

Nàng hít sâu một hơi, trong thần sắc lộ ra tinh mang.

- Đây là kiếp của ta, sư tôn từng nó, đây là tạo hóa của ta, vậy thì từ giờ trở đi, ta sẽ không cố ý giấu diếm nữ thi nữa mà cho nó ra ngoài, sẽ không e dè nữa, mà tiếp nhận nó!

Phàm Đông Nhi hai mắt lóe lên, sương mù sau lưng nàng chậm rãi tiêu tán, nữ thi lộ ra rõ ràng.

Ánh mắt của người khác tới từ bốn phía xung quanh, Phàm Đông Nhi không còn để ý nữa, trong mắt nàng lộ ra sự chấp nhất.

Trong Tinh Không Điện Đường, lão giả Cửu Hải Thần Giới, khẽ gật đầu, trong mắt lão, lần thất bại này, với Phàm Đông Nhi mà nói, là chuyện tốt.

Tứ cường đã được chọn ra!

Bốn người bọn họ, bị mọi người quan tâm lôi đài chiến lần này trong Đệ Cửu Sơn Hải chú mục.

- Các ngươi có ba ngày để nghỉ ngơi, sau ba ngày lựa chon tấn thăng tư cách đấu trận chung kết! Lăng Vân Tử cẩn thận nhìn thoáng qua nữ tử áo trắng trên Đạo Thụ, chậm rãi lên tiếng.

Mạnh Hạo nghe vậy, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tĩnh tọa. Ở bên ngoài lôi đài của hắn, thân ảnh mất đi nửa cái đầu, vẫn còn đó, âm thầm nhìn Mạnh Hạo, dường như từ đầu đến cuối đều không có chớp mắt.

Ánh mắt kỉa, đủ để cho người ta rợn cả tóc gáy, Mạnh Hạo thấy lâu rồi nên cũng quen hơn một chút, không để ý tới nó.

Một ngày sau, trên lôi đài Nguyên Anh và Trảm Linh cũng đã lựa chọn được tứ cường.

Ba ngày sau, tấn thăng tư cách vào chung kết sẽ mở ra!

Khi thanh âm của Lăng Vân Tử vang vọng, ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải, tất cả đều xì xào, hứng khởi theo dõi.

- Không có huyền niệm, trừ phi Phương Mộc và Triệu Nhất Phàm đụng nhau trước đó, nếu không thì trận chung kết, nhất định thuộc về hai người bọn họ!

- Chính xác là vậy, Lý Linh Nhi bại bởi Phương Mộc, duy có Tiền Đa Đa, người này tu vi thần bí khó dò, xem ra có chút cơ hội.

- Để xem lần này, giữa bốn người bọn họ sẽ sắp xếp đấu cặp như thế nào!

Trong khi mọi người đang mong đợi, bốn người Mạnh Hạo, thân ảnh đột nhiên biến mất, khi xuất hiện, đã bất ngờ ở dưới chiếc lá sắc kim trên đỉnh Đạo Thụ.

Ở đó có hai phiến lá màu bạc, hình thành hai cái lôi đày màu bạc.

Trên lôi đài này, thân ảnh bốn người còn chưa kịp xuất hiện, trên Đạo Thụ, nữ tử áo trắng giữa không trung, hai mắt chợt lóe, bỗng chốc như ảnh hưởng tới Đạo Thụ.

Chớp mắt, thân ảnh bốn người lần lượt xuất hiện, phía trước Triệu Nhất Phàm Lý Linh Nhi từ trong ánh sáng bước ra, đối thủ của hắn không phải là Mạnh Hạo!

Đối thủ của Mạnh Hạo, lại là lão giả Tiền Đa Đa điên điên khùng khùng.

Cặp đấu như thế này, vừa hay khiến cho mọi người ngoại giới thấy được, đều hưng phấn, sự chờ mong mãnh liệt tới cực hạn. Duy chỉ có lão giả các tông trong Tinh Không Điện Đường kia, mới nhìn ra chút đầu mối trong đó. Khi thần sắc bọn họ đều đang biến hóa, tam lão của ba đại Đạo Môn, hô hấp dồn dập, tận sâu trong mắt lộ ra sự kích động.

- Lão nhân gia nàng vậy mà lại ra tay can thiệp!

- Điều này chứng tỏ, nàng ta đối với trận tỷ thí lần này, đã công nhận rồi!!

Trên lôi đài, Mạnh Hạo nhìn lão giả đi ra từ trong tia sáng, thần sắc bình tĩnh, trong đợt đấu tứ cường, chỉ có hắn và lão giả này là người thí luyện, một mạch đi đến được tới bước hiện tại.

Lão giả nhìn Mạnh Hạo, trầm mặc, trong hai mắt dần dần ngưng tự một tia tinh mang, khí thế khắp người, cũng dần nổi lên, mức độ ngưng trọng, vượt qua tất cả đối thủ lão đã gặp trước đây.

Cho dù là khi lão đối diện với Lý Linh Nhi, tuy rằng thất bại, cũng không có ngưng trọng như vậy.

- Tiền Đa Đa, đã gặp qua Phương đạo hữu.

- Phương đạo hữu, trận chiến này, ta sẽ dốc toàn lực, ta muốn trở thành đệ nhất, mà chiến thắng được ngươi, ta liền có một nửa cơ hội, trở thành đệ nhất!

Mạnh Hạo nhìn lão giả, người này trước đó hắn đã chú ý nhiều lần. Có thể từ một người thí luyện, từng bước đạt đến ngày hôm nay, đủ để chứng minh điểm không tầm thường của lão giả này.

Nhất là, hắn giành thắng lợi khi đấu pháp với Tạ Nhất Tiên, trước đó Mạnh Hạo và Tạ Nhất Tiên tranh đấu nhìn thì nhẹ nhàng, nhưng nếu không phải là Huyết Yêu Đại Pháp có thể cướp đoạt bản mạng, thì để đối phó được cũng rất phiền phức. Đương nhiên, với tu vi của Mạnh Hạo, hương hỏa giới kia đúng là vẫn chưa trói được hắn.

Nhưng Mạnh Hạo không biết lão giả này, làm thế nào giành được thắng lợi trong hương hỏa giới.

- Mỗi một người đối địch với lão đều điên loạn, ngay cả trước đây khi lão ra tay với mấy người Tạ Nhất Phàm, những người khác cũng xuất hiện tình trạng điên loạn với mức độ bất đồng.

- Thú vị. Hai mắt Mạnh Hạo tinh quang chợt lóe, tay phải nâng lên, phóng ra bên cạnh, nhìn lão giả gật đầu.

Lão giả hít sâu một hơi, trong khoảnh khắc này, thân thể lão căng ra như quả cầu khí, trong tiếng răng rắc, thân thể quắt queo của lão bỗng nhiên xuất hiện một khối rồi lại một khối cơ bắp, nháy mắt đã cao bằng hai cái đầu người, thân thể chợt cường hãn hẳn lên, khí thế hơn người.

Một màn này, khiến hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, mọi người ngoại giới đều thất kinh, vì trước đó trong trận chiến của lão giả này, chưa từng xuất hiện chuyện này, cho dù là trận với Lý Linh Nhi, cũng không có.

Oanh!

Thân thể lão giả thoắt cái bay lên, nhanh tới mức, xuất hiện tàn ảnh. Khi xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, một quyền của lão đánh xuống, ầm một tiếng, liền đụng độ với một chưởng của Mạnh Hạo.

Tiếng nổ ngập trời, khi lôi đài chấn động, chân phải của lão giả nhấc lên, lấy đà đánh về phía Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo ngày càng sáng, cũng không lùi lại, mà tiến về phía trước thăm dò, hắn phất tay, bốn phía xung quanh trường hà ầm ầm xuất hiện, hội tụ thành một dòng sông lớn.

Ầm một tiếng, lão giả lui về sau, nhưng trong nháy mắt bấm quyết. Xung quanh lão lập tức xuất hiện bóng nhật nguyệt, cấp tốc xoay tròn, hình thành lốc xoáy, áp sát Mạnh Hạo. Mạnh Hạo thần sắc vẫn như thường, thân thể chớp mắt hóa thành kên kên, khi đang định xông về phía lão giả, thì bỗng nhiên, lão giả ánh mắt lóe lên kỳ quang, rống lớn một tiếng.

- Tà!

Lời lão vừa nói ra, như mang một lực lượng kỳ dị nào đó, khi truyền vào trong tai Mạnh Hạo, tâm thần hắn bỗng chấn động một cách hiếm thấy, như có một cỗ tà niệm, sinh sôi không tài nào khống chế ở trong lòng!

Tà niệm vừa nổi lên, kên kên do Mạnh Hạo hóa thành chấn động, không thể tiếp tục duy trì, sau khi hắn quay trở lại hình người, lão giả tay phải bấm quyết, chỉ về phía trước, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, định ra tay.

- Tà! Lão giả lại hét lớn.

Lần này, như có tiếng sấm rền, nổ ầm ầm trong đầu Mạnh Hạo, trong tâm thần hắn, tà niệm bỗng chốc điên cuồng sinh sôi, không cách nào khống chế, sự mạnh mẽ của tà niệm này khiến Mạnh Hạo có một loại

cảm giác điên cuồng.

Trong lúc mơ hồ, ma niệm mà Mạnh Hạo ngỡ rằng đã hoàn toàn chặt bỏ khi nhập ma lúc là Trảm Linh năm đó, bỗng nhiên xuất hiện. Chớp mắt cắn nuốt những tà niệm kia, giống như nó trước giờ vẫn ở đó, chỉ là ẩn giấu quá sâu, như bị phong ấn.

Mà giờ khắc này, dưới thuật pháp quỷ dị của lão giả, ma niệm, không ngờ bị khơi ra!

Nháy mắt, hai người quyết đấu mấy chục lần, lão giả một mạch hét ra sáu tiếng Tà, mỗi một lần đều chặt đứt thuật pháp và sự xuất thủ của Mạnh Hạo, khiến Mạnh Hạo, kể từ khi chiến lôi đài cho tới nay, lần đầu tiên không ngừng thoái lui.

Khóe miệng của hắn, rỉ ra máu tươi, hai mắt càng ngày càng đỏ, một cỗ khí tức đáng sợ, từ trên thân hắn giống như bị phóng thích ra, mà lão giả kia, chính là người đích thân phóng thích ma niệm. Nhưng lão lúc này còn không biết, thứ mà bản thân mình phóng thích ra, là dạng tồn tại như thế nào. Lão bản thân còn đang phấn chấn, xuất thủ ầm ầm ngập trời.

Mọi người ở ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải, sau khi nhìn thấy một màn này, thần sắc đều đại biến.

- Phương Mộc không ngờ bị đánh lui!!

- Thứ Tiền Đa Đa này triển khai là thuật pháp gì, lại có thể khắc chế được Phương Mộc!

- Lẽ nào lần này Phương Mộc sẽ bại!!

Khi ngoại giới nổ ầm ầm, lão giả lại ra tay, tiếng nổ cực lớn vang vọng, sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, trong hai mắt lộ ra tia máu, mơ hồ ẩn chứa sự điên cuồng, khóe miệng máu tươi rỉ ra, nhưng, đó lại là nụ cười mang

theo chút tàn nhẫn, đang được nở rộ.

- Ngươi bại rồi, thuật này của lão phu, đoạt thiên địa tạo hóa, cho dù ngươi có ý chí mạnh mẽ tới đâu, chỉ cần trong lòng ngươi từng có một tia tà niệm, đều sẽ bị khơi gợi lên!

- Khi tà niệm hoàn toàn bạo phát, đốt cháy bản thân, chính là thời khắc ngươi thất bại!

- Vì để trở thành đệ nhất, tả đành triển khai thuật này với ngươi, lúc trước lão phu đều ẩn giấu, mà ta sở dĩ thất bại trước Lý Linh Nhi, cũng vì ta chắc chắc bản thân có thể vào tứ cường, lo ngươi và Triệu Nhất Phàm có sự đề phòng.

- Chỉ có thể trách ngươi vận khí không tốt, lợi cho tên Triệu Nhất Phàm đã có chuẩn bị!

Lão giả bình thản lên tiếng, thanh âm không có truyền ra, chỉ để Mạnh Hạo nghe thấy.

- Phóng thích toàn bộ tà niệm của ngươi đi, để cho tà niệm này hóa thành nghiệp hỏa, tiêu đốt tâm hồn, hình thần câu diệt, tà! Lão giả hô lớn, bấm quyết chỉ vào Mạnh Hạo, nói ra chín chữ Tà!

Khoảnh khắc chữ này nói ra, ma niệm trong thân thể Mạnh Hạo ầm ầm bạo phát, phóng thích toàn bộ ra bên ngoài, hai mắt hắn đỏ ngầu, trong đó lượn lờ một tia âm lãnh vô tình, nhưng tận sâu trong sự điên cuồng đó lại là sự tỉnh táo trước nay chưa từng có.

Trên người hắn bốc lên ngọn lửa màu đen, trong nháy mắt ngập trời, điên cuồng thiêu đốt, nhưng lại không hề làm tổn thương tới Mạnh Hạo. Hắn ở trong ngọn lửa, ngẩng đầu, trong khoảnh khắc hắn nhìn lão giả, trong đầu lão giả nổ ầm ầm, sắc mặt nháy mắt đại biến.

- Đây không phải tà niệm thứ ta phóng thích ra, rốt cuộc là cái gì!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1230: Một tay che trời.

Lão giả thần sắc đại biến, thân thể tạch tạch tạch liên tiếp lùi về sau, sắc mặt chợt tái nhợt, hai mắt co rút lại, môt cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt trực tiếp làm gợn lên ngọn sóng lớn trong tâm thần lão.

- Thứ ta phóng thích ra, là cái gì!

- Đây không phải là tà niệm, tà niệm sẽ hóa thành nghiệp hỏa, có thể nháy mắt thiêu rụi, nghiệp hỏa quấn lấy thân, hình thần câu diệt!

- Nhưng đây cảm giác này, khí tức này, không ngờ là nghiệp hỏa màu đen, không ngờ ngay cả nghiệp hỏa cũng không cách nào thiêu đốt, thứ niệm này, cường đại tới mức khiến người ta phải nghẹt thở! Lão giả không ngừng lùi về sau, thất thanh lên tiếng. Sự ân hận trong lòng lão đã lên tới cực điểm, nếu có thể cho lão một cơ hội nữa, nói gì lão cũng sẽ không đi phóng thích niệm của đối phương nữa.

Lão hiện tại có một thứ cảm giác như đã mở cánh cửa phóng thích ác ma ra.

Lúc này những người quan sát tại ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải đều thất kinh, ai nấy đều nhìn vào Mạnh Hạo trong hình ảnh xoắn ốc, nhìn ngọn lửa màu đen thiêu đốt toàn thân kia, nhưng trong ngọn lửa, Mạnh Hạo lại không hề hấn gì.

Nhìn cặp mắt đỏ như máu của hắn, rõ ràng là đã điên cuồng đến cực hạn, nhưng lại có hai con ngươi bình tĩnh vô cùng. Khí thế của hắn, ồ ạt tăng lên.

- Hắn hắn

- Đây là trạng thái gì, hắn tu hành công pháp gì, tại sao hắn bây giờ, lại khiến cho ta chỉ nhìn một cái cũng cảm thấy da dầu tê dại!

- Ma, trời ạ, đây là ma niệm, ma niệm ngập trời, duy chỉ có người giết chóc đến độ ngập trời, duy chỉ có người lãnh khốc vô tình đến nghịch thiên mới sản sinh ra ma niệm như thế này trong thân thể!

Trong Tinh Không Điện Đường, lão giả các tông, đều đứng cả dậy, ai nấy thần sắc chấn động, hô hấp dồn dập.

- Ma niệm như thế này, vậy mà trước đó tính cách vẫn bình thường, đứa trẻ này... đứa trẻ này ý chí thật kinh người!

- Ma niệm này một khi xuất hiện, gần như không thể xóa bỏ, cũng không cách nào chặt bỏ, nó sẽ theo cả luân hồi!

- Từ xưa đến nay, phàm là người có ma niệm, cả đời đều sẽ trắc trở khôn cùng!

Phía bên trên Đạo Thụ, thần sắc của nữ tử áo trắng, trước đó không có nửa điểm biến hóa nào, nhưng chớp mắt, hai mắt nàng bỗng lộ ra một tia sáng kỳ dị, nhìn Mạnh Hạo từ xa.

Thời khắc này Tiền Đa Đa, liên tục lùi về sau, sợ hãi không thôi, da đầu tê dại, hồn phi phách tán. Mạnh Hạo vẫn chưa ra tay, chỉ là khí thế của ma niệm nghiệp hỏa thôi đã đủ khiến lão sợ hãi đến cực điểm. Thứ cảm giác huyết tanh kia, thứ sát khí ngập trời kia, khiến lão run rẩy, dường như người lão thấy trước mắt không phải Mạnh Hạo mà là một sát tinh nổi lên từ Hoàng tuyền, thứ lão nhìn thấy là một vùng thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

- Nhận Lão lắp bắp, không chút chần chừ muốn mở miệng, nhưng lời vừa mới nói được một nửa, Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt nhìn về phía lão giả.

Hai mắt hắn như biển máu ngập trời, ánh sáng trong đồng tử có thể hút lấy hết thảy tâm thần, thời gian trong mắt hắn dường như có thể vĩnh hằng.

Hai người chỉ là ánh mắt chạm nhau, trong đầu lão giả liền ầm một tiếng, như muốn nổ tung. Toàn thân run rẩy, như có thanh kiếm sắc bén theo ánh mắt xuyên thấu tâm thần lão. Sau khi trong đầu sụp đổ, hóa thành chiến trường chất đầy thi thể và biển máu, trên chiến trường, lão nhìn thấy một người, toàn thân lốc xoay quây quanh, nơi lướt qua, vô số tu sĩ phát ra tiếng thét thảm, thân thể khô héo, máu thịt bị hút mất, linh hồn bị cắn nuốt, thứ cuối cùng còn sót lại, chỉ là các xác khô, chết không nhắm mắt.

Lão giả phun ra một ngụm máu, nhưng một tích tắc sau đó, khi lão nhìn rõ ràng trước mắt, nhìn thấy Mạnh Hạo, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt lão, ngập trời lửa đen trên thân. Tay phải Mạnh Hạo nâng lên, tóm lấy cổ của lão giả, khi đưa lên cao, ánh mắt bình tĩnh mang theo sự điên cuồng, khóe miệng nhếch lên nụ cười tàn nhẫn.

- Cảm ơn ngươi, thứ cảm giác này thật tốt.

- Đáng tiếc, thứ cảm giác này, không phù hợp với đạo của ta, ta vốn tưởng rằng nó đã bị chặt bỏ, nhưng không ngờ vẫn còn đó

- Nhưng vẫn phải cảm ơn ngươi, để cho ta biết được, thì ra nó vẫn luôn tồn tại, nếu đã như thế ta sẽ đích thân lễ táng cho ngươi. Trong nụ cười của Mạnh Hạo, lão giả lập tức trợn mắt, thanh âm không cách nào thoát ra khỏi cổ họng, lão toàn thân run rẩy, thần sắc kinh hãi tới cực hạn.

Chính lúc này, lời Mạnh Hạo vừa nói xong, đột nhiên, ngọn lửa màu đen trên thân hắn, chợt bốc cao, như hóa thành chiếc miệng lớn, mang theo sự hung ác cùng điên cuồng, trực tiếp chụp tới lão giả.

Nháy mắt bị ngọn lửa màu đen trên thân Mạnh Hạo bao phủ, lão giả phát ra tiếng thét thảm, dường như không phải con người phát ra, thê thảm tới cực điểm, truyền khắp bến phía, khiến cho tu sĩ trên lôi đài, đều khiếp sợ, như cùng cảnh ngộ, ai nấy đều lập tức run rẩy.

Lý Linh Nhi sắc mặt tái nhợt, quay ra nhìn, cho dù là nàng, lúc này nội tâm cũng run rẩy. Cảm giác Mạnh Hạo mang đến cho nàng, tràn ngập sự khủng bố.

Thần sắc Triệu Nhất Phàm ngưng trọng trước nay chưa từng thấy, cũng quay ra nhìn, khi hai người nhìn về phía Mạnh Hạo, hô hấp đều trở nên dồn dập.

Tiếng thét thảm của lão giả, trong khi phát ra, thân thể dần khô héo, thời gian cũng chỉ mấy hơi thở, liền hóa thành tro bụi, trước khi chết, lão giả vô thần nhìn Mạnh Hạo, trong đầu lão, vạn phần hối hận, lão không nên phóng thích tà niệm của đối phương ra ngoài, lão đã đích thân phóng thích ra một ma quỷ!

Mạnh Hạo hạ tay xuống, theo đó ngọn lửa trên thân thể hắn cũng dần dần tắt, trở thành từng dấu ấn màu đen trên da. Hắn đứng ở đó, khí thế ngập trời.

Thoắt một cái, bỗng nhiên từ lôi đài bay ra, đứng trên đỉnh Đạo Thụ, trên chiếc lá kim sắc, quay đầu, nhìn Triệu Nhất Phàm.

- Triệu Nhất Phàm, ngươi không phải muốn đâu với ta một trận sao, nào lại đây! Mạnh Hạo đứng trên lôi đài sắc kim, thân ảnh mất đi nửa các đầu ở đằng xa, sau khi cảm nhận ma niệm trên thân thể Mạnh Hạo, bỗng chốc run nhẹ tới mức khó có thể phát giác, hình như hắn rất úy kỵ ma niệm này.

Triệu Nhất Phàm thân thể chấn động, mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn Mạnh Hạo, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, trong hai mắt, chiến ý càng ngập trời,

không để ý tới Lý Linh Nhi, Triệu Nhất Phàm thân thể thoắt cái bay ra, bay lên phiến lá sắc kim, đứng trước mặt Mạnh Hạo.

Tay phải hắn nâng lên, tóm lấy hư không, lập tức một thanh kiếm màu xanh, bỗng nhiên xuất hiện.

Kiếm này dài bảy thước, trên thân màu xanh lấp lánh, có hàn khí như sóng biển cuồn cuộn xuất ra. Sau khi hắn nhìn Mạnh Hạo, tay phải nâng lên, thân thể như cây cung, một kiếm chém tới.

Một kiếm này, rung chuyển hư vô, bầu trời biến sắc, bát phương sương mù không ngờ cũng đều cuồn cuộn, kiếm khí như rồng, hóa hình trở thành một con Thanh Long, gào thét, móng vuốt xé rách không gian, râu rồng nát hư. Một đường nổ ầm ầm, khoảnh khắc tới gần Mạnh Hạo, nơi đi qua. Ngay cả lôi đài đều chấn động, hư vô bị xé mở. Dường như Thanh Long này, có thể đánh vỡ tất cả trở ngại ngăn cản.

Nháy mắt, liền tới gần Mạnh Hạo, trong lúc va chạm, Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, mắt đỏ ngầu, không ngờ không né tránh, chỉ là nâng tay phải lên, ấn lên đầu rồng.

Tiếng nổ ngập trời, từng đạo kiếm khí tức tốc tán ra xung quanh trong tay Mạnh Hạo, mơ hồ hình thành một vách ngăn hình cung, bốn phương kiếm khí ngập trời, Mạnh Hạo đầu tóc tung bay đứng ở đó một chút cũng không động, không ngờ chỉ dựa vào một tay, đã có thể chặn đứng kiếm khi khuếch tán này.

Giống như một tay che trời!

Mọi người ngoại giới nhất loạt đều hoảng sợ, chăm chú dõi theo, đây là quyết chiến!!

Trong Tinh Không Điện Đường, lão giả của các tông kia, cũng đều nhìn không chớp mắt.

Quyết chiến, phát sinh quá nhanh, nhưng vẫn là xuất hiện, giờ phút này, tất cả mọi người trên Đạo Thụ đều trở thành nền, duy chỉ có Mạnh Hạo và Triệu Nhất Phàm, mới khiến vạn người dõi theo.

Mạnh Hạo âm lãnh nhìn Triệu Nhất Phàm, tay phải hắn chầm chậm nắm vào, trong quá trình nắm vào này, vách ngăn do khuếch tán thành hình cung kia, không ngờ phát ra tiếng rắc rắc, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy, nó đang tức tốc co rút lại.

Trong quá trình co rút này, Thanh Long ở bên trong kia, phát ra sự vùng vẫy mãnh liệt, nhưng đều vô dụng, cho đến khi bàn tay của Mạnh Hạo đã nắm thành một nắm đấm.

Oanh!

Vách ngăn kiếm khí, triệt để tan vỡ, Thanh Long vỡ nứt, bỗng nhiên nổ tung, một kiếm này, lập tức tiêu tán, duy chỉ có trong lòng bàn tay phải của Mạnh Hạo, là có một dấu vết màu trắng, giống như vốn dĩ nên là miệng vết rạch, nhưng hiện tại, bằng mắt thường cũng có thể thấy được nó đang khép lại, nháy mắt biến mất.

Một màn này, khiến cho mọi người đang quan sát ở ngoại giới Đệ Cửu Sơn Hải, đều hoảng sợ.

- Đây là khả năng hồi phục gì vậy!!

- Chỉ một tay, đối kháng với một kiếm của Triệu Nhất Phàm, mà chỉ rách da, trời ạ, nháy mắt đã lành lại!

- Đây mới là thực lực chân chính của Phương Mộc!! Hắn trước đó, đều ẩn giấu tu vi!!

Khi mọi người Đệ Cửu Sơn Hải trầm trồ, thì trong Tinh Không Điện

Đường, lão giả các tông, ai nấy hơi thở dồn dập, nhìn không chớp mắt vào Mạnh Hạo trong hình ảnh.

- Hắn là Cảnh giới Vĩnh Hằng!!

- Cảnh giới Vĩnh Hằng trong truyền thuyết, không ngờ xuất hiện trên người hắn!

- Cảnh giới này, có thể nói là đồng cảnh vô địch!!

Cùng lúc đó, bên ngoài Đông Thăng Tinh, Kháo Sơn Lão Tổ trợn ta cặp mắt, ngây ngốc nhìn vào hình ảnh trong xoắn ốc, hô hấp dồn dập, một lát sau lẩm bẩm vài câu, như đang chửi rủa.

- Tiểu vương bát đản, không ngờ có Cảnh giới Vĩnh Hằng!!

Trên lôi đài, bên ngoài Đạo Thụ, hai mắt của nữ tử áo trắng, lại lần nữa lộ ra tia sáng kì dị, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mà giờ khắc này, ở bên ngoài lôi đài Mạnh Hạo đang đứng, thân ảnh mất đi nửa cái đầu kia, cũng không nhúc nhích, nhưng một con mắt còn sót lại kia lại gắt gao nhìn Mạnh Hạo, dần dần lộ ra ý tham lam.

Triệu Nhất Phàm sắc mặt biến hóa, hít sâu một hơi, phía sau hắn bất ngờ xuất hiện một pháp tướng, pháp tướng không phải ai khác, mà chính là hắn!

Một thân ảnh cực lớn cao tầm ngàn trượng, khi vừa xuất hiện, lập tức khí thế ngập trời.

Có thể hình thành pháp tướng như thế này, lực lượng Chân Tiên mà bản thân cần có chí ít cũng phải sáu bảy thành mới được. Triệu Nhất Phàm này trước đây tại Nam Thiên Tinh tuy mạnh, nhưng vẫn chưa mạnh tới mức độ này. Lúc này khi pháp tướng xuất hiện, không ngờ trong lúc mơ

hồ, có thể nhìn thấy trên pháp tướng của hắn, xuất hiện dây mây phát ra ánh sáng!

Đó là Thông Tiên Đằng!

- Trời ạ, Triệu Nhất Phàm này, không ngờ lại tới chiến trong quá trình thông tiên, người khác vào tại giai đoạn này, đều bế quan, mà hắn lại dám đi ra!!

- Cảm ngộ qua chiến đấu sao, lấy đối quyết để thông tiên, hoàn thành đường Chân Tiên của bản thân, Triệu Nhất Phàm này, không hổ là một trong hai truyền nhân mạnh nhất thế hệ này của Thái Hành Kiếm Tông trong bao nhiêu năm nay!

Trong tay thân ảnh pháp tướng này, bất ngờ cầm một thanh trường kiếm khổng lồ, trên kiếm, mơ hồ có hai chữ!

Vân Phong!

Hai chữ này cho dù mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được.

Khoảnh khắc nhìn ra hai chữ này, ngoại giới gần như oanh động.

- Vân Phong Kiếm, không ngời trong pháp tướng, ngưng tụ ra Vân Phong Kiếm!

- Thái Hành Kiếm Trì, Vân Phong Kiếm trong Tam Đại Thần Kiếm, không có thực thể, chỉ có tu hành đạo pháp của Thái Hành Kiếm Trì, một số thiên kiêu, mới có thể hiện lộ hình ảnh của nó trong thần thông đạo pháp.

Nhưng nhưng không ngờ lại xuất hiện trong pháp tướng, trước nay chưa từng thấy, điều này chẳng phải nói là, hắn dù triển khải bất cứ thuật pháp gì, đều có thể sử dụng Vân Phong Kiếm sao!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1231: Chiến đấu đỉnh cao!

Triệu Nhất Phàm ngẩng đầu, trong mắt toát ra chiến ý mãnh liệt, đời này trước khi đến Nam Thiên Tinh, trong cùng thế hệ chỉ có 2 người làm hắn có chiến ý như thế.

Nhưng đến Nam Thiên Tinh, lại thêm một Mạnh Hạo, còn giờ... lại thêm một Phương Mộc.

Chiến ý tận trời, pháp tướng ngàn trượng sau lưng hắn phát tán sắc bén kinh người, thanh Vân Phong Kiếm toát ra khiếm khí long trời lở đất, theo Triệu Nhất Phàm, tay giơ lên, pháp tướng Vân Phong Kiếm cũng nhấc theo.

- Nhất Kiếm Giáng Phàm! Tiếng hô của Triệu Nhất Phàm vang lên, nháy mắt một kiếm giáng xuống!

Một kiếm này, không hóa thành thanh long, mà như một đường cầu vồng màu xanh, vừa xuất hiện đã làm lôi đài màu vàng rung chuyển, hư vô bị xé ra khe nứt to lớn, tiếng nổ rung trời, phong vân biến sắc, trời trăng rung chuyển, cầu vồng kéo theo ý tận trời, không thể ngăn cản, lao về phía Mạnh Hạo.

- Nhị Kiếm Kinh Linh! Kiếm thứ nhất vừa giáng xuống, Triệu Nhất Phàm bùng lên khí thế, vốn đã rất mạnh lại bùng nổ lần nữa, thân thể quét ngang như lốc xoáy, âm thanh sắc bén âm ầm đánh ra.

- Tam Kiếm Trảm Tiên! Sau đó, lại chém ra kiếm thứ ba, một kiếm này ầm ầm nối tiếp hai kiếm, khai thiên lập địa như chưa từng có!

- Tứ Kiếm Toái Cổ! Ngay kế tiếp, lại là kiếm thứ tư, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, mạnh hơn kiếm trước, kiếm thứ tư làm thiên địa biến sắc, hư vô nổ tung, tám hướng rung chuyển, tất cả tu sĩ trên Đạo Thụ đều hoảng sợ.

Trời trăng mất đi ánh sáng, thế giới bị một kiếm này thay thế, vô cùng kinh diễm.

- Ngũ Kiếm Đạp Thiên! Nhưng... còn chưa kết thúc, kiếm thứ năm bỗng nhiên xuất hiện, kiếm thứ năm, trình độ sắc bén vượt qua 4 kiếm trước, làm cho mọi người nhìn thấy đều khó thở, tất cả người bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải đều hít vào, chúng lão các tông trong Tinh Không Điện Đường, ánh mắt cũng lóe sáng.

Năm kiếm kinh thiên!

Mạnh Hạo đứng tại chỗ, thần sắc như thường, chỉ có trong mắt thoáng bùng lên chiến ý, khó mà nhìn thấy. Đối mặt 5 kiếm ập tới, dấu ấn màu đen trên người Mạnh Hạo đồng loạt di động, chạy ở trên người, ma ý ầm ầm bùng nổ, ấn tượng như hư vô, biến đổi thời gian, trong mắt hắn, mọi thứ đều chậm lại.

Hắn không động đậy, chỉ giơ tay lên, một ngón tay bấm quyết đụng vào kiếm thứ nhất.

Ầm, ngón tay Mạnh Hạo tỏa ra ánh sáng đen, kiếm thứ nhất khí thế kinh người dừng lại trên ngón tay hắn, bên trong có tiếng rống giận truyền ra. Kiếm hóa ngàn vạn, muốn tản ra bỏ qua ngón tay Mạnh Hạo, nhưng nháy mắt sau đó lại run lên, tất cả sụp đổ, kiếm khí tứ tán làm cho lôi đài màu vàng rung chuyển muốn sụp đổ, Mạnh Hạo đi ra một bước, vừa đặt chân xuống, ngón trỏ chỉ ra lần thứ hai, đụng vào đạo kiếm khí thứ hai.

Tiếng nổ tận trời, khắp chốn nổ tung, chấn động vô tận, kiếm thứ hai vẫn đổ sụp trước ngón tay Mạnh Hạo, dù cho hóa thành bao nhiêu bóng kiếm

cũng đều vỡ vụn.

Cảnh tượng này làm cho mọi người bên ngoài hoảng sợ, thở hổn hển, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, mọi người chưa kịp phản ứng, Mạnh Hạo đi ra bước thứ ba, bước vào bóng kiếm vô biên, xung quanh là kiếm khí vô tận, không thể đếm hết, rơi vào trong thế giới kiếm.

Đây là thế giới của kiếm thứ ba hợp thành, Mạnh Hạo vừa đặt chân vào, liền ầm ầm co rút, ngưng tụ thành một kiếm, lập tức đến trước Mạnh Hạo, nhưng chỉ nháy mắt, Mạnh Hạo giơ tay chỉ ra lần thứ 3.

Vừa chạm vào kiếm thứ bam tiếng sấm truyền khắp Đạo Thụ, gió mây cuộn trào, thiên địa tối tăm, sương mù xung quanh cũng sôi trào.

Trong tiếng nổ, kiếm thứ ba... từ từ vỡ vụn, toàn bộ thế giới kiếm cũng sụp đổ theo nó, vỡ thành mảnh nhỏ trong mắt mọi người, còn Mạnh Hạo, đi ra bước thứ tư.

Mọi chuyện nói thì dài dòng, nhưng thực tế, bốn bước của Mạnh Hạo chỉ ở trong vòng một hơi thở, bước chân đặt xuống, kiếm thứ tư kiếm thứ năm cùng lúc đánh tới, thành hai đạo cầu vồng sấm, xé rách hư vô, kéo theo kiếm ý ngập trời trực tiếp đến gần.

Mạnh Hạo ánh mắt chợt lóe, giơ tay lên liên tục chỉ ra hai lần, rơi vào hai đạo kiếm khí. Tiếng ầm ầm rung chuyển vang lên, mặt đất lung lay, hư vô quanh lôi đài vặn vẹo, ngay cả lá chắn cũng bị ảnh hưởng.

Kiếm khí sụp đổ tiêu tán, Mạnh Hạo đột nhiên đặt chân bước thứ năm, xuất hiện trước người Triệu Nhất Phàm, tay giơ ra chụp lấy.

Triệu Nhất Phàm lui lại, vung tay lên, ầm ầm đánh ra kiếm thứ sáu.

Sau đó kiếm thứ bảy cũng lập tức giáng xuống, nhắm thẳng Mạnh Hạo, tiếng nổ rung chuyển, hai đạo kiếm khí không thể ngăn cản bước chân

của Mạnh Hạo, nhìn qua đã tới ngay.

- Thất Kiếm Trảm Thiên Sơn! Triệu Nhất Phàm ngửa đầu hô lên, âm thanh kinh động lòng người, pháp tướng phía sau bước lên, rít gào xông tới, vung tay lên, Phong Thiên Kiếm to lớn trăm trượng nháy mắt ngưng thực, như chân chính tồn tại, ầm ầm đánh về phía Mạnh Hạo

Thiên địa biến sắc, ý vô địch bùng nổ.

Mạnh Hạo chợt ngừng chân, ngẩng đầu lên, khóe miệng cười dữ tợn, chân phải hung hăng dậm lên lôi đài, ầm ầm, đằng sau hắn xuất hiện cái bóng khổng lồ, đó là... Pháp tướng của hắn!

Pháp tướng vừa xuất hiện lớn chừng ngàn trượng, khí thế kinh người, mạnh mẽ bước ra, hai tay bấm quyết, một quyền đánh về phía thanh kiếm trên trời.

Nhìn từ xa, hai pháp tướng khổng lồ chém giết, còn trên lôi đài, Mạnh Hạo ngẩng đầu, cả người bùng lên ngọn lửa đen, hắn ở trong biển lửa như hung ma, một bước lao về phía Triệu Nhất Phàm, vung tay lên xuất hiện ngàn vạn dòng sông, ầm ầm đánh tới.

Triệu Nhất Phàm biến sắc, cắn đầu lưỡi phun ra ngụm máu, mỗi một giọt như biển lớn, phun ra liền hóa thành biển rộng ngập trời, nhưng không phải nước, mà là những thanh kiếm!

Đây là... biển kiếm!

Biển kiếm vừa ra, Thôn Sơn Quyết của Mạnh Hạo tạo thành sông lớn cũng cuốn vào nhau, khắp nơi rung chuyển, thuật pháp thần thông chói lóa cả mắt.

Mạnh Hạo không ngừng lại, người chợt lóe, hóa thành kên kên thiêu đốt ngọn lửa đen, rít lên xuyên qua biển kiếm, xuất hiện phía trước Triệu

Nhất Phàm, hung dữ vồ tới. Triệu Nhất Phàm sắc mặt âm trầm, người lập tức lui lại, trong lòng rung động, cuối cùng hắn biết vì sao mấy người trước khi giao chiến với Phương Mộc lại liên tục bại lui, nhìn là một chuyện, tự thân cảm thụ, hắn mới rõ ràng Mạnh Hạo đáng sợ.

Đó là khí thế, khí thế vô địch, chỉ có tấn công, không có phòng thủ.

Dưới khí thế này, chỉ cần lùi lại một bước, sẽ không tự chủ đi theo tiết tấu của đối phương, không ngừng lùi lại, cho đến khi... thất bại.

Tiếng nổ vang rền, hai người nháy mắt đã quyết chiến trăm lần, trên lôi đài vàng phát ra tiếng nổ rung trời, người bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải nhìn đến hoa mắt say mê, thế giới trước mắt như chỉ còn Mạnh Hạo cùng Triệu Nhất Phàm, trận chiến tuyệt đỉnh thiên hạ.

Không thể lùi nữa! Khóe miệng Triệu Nhất Phàm tràn máu tươi, ánh mắt chợt sắc bén, lập tức pháp tướng đang chiến đấu với pháp tướng của Mạnh Hạo bỗng quát lớn, người phình ra, đạt đến 2000 trượng, ầm ầm tạo thành lốc xoáy, nổ tung trên lôi đài.

Nương theo lực lượng bùng nổ, Triệu Nhất Phàm hít sâu một hơi, thần sắc ngưng trọng chưa từng có.

- Ngũ Tuyệt Kiếm, đệ nhất tuyệt... Khởi Kiếm Thức! Hắn vừa nói, giơ tay lên, năm ngón tay tràn ngập kiếm khí, người như tia chớp, tốc độ cực nhanh, không giống như trước nữa, phất tay lên, những đạo kiếm khí ầm ầm đi ra.

Nháy mắt đã trăm kiếm, những kiếm khí mới xuất hiện không có hình thế, sau đó hóa thành những thanh phi kiếm, lao thẳng lên hư không, sau đó giáng mạnh xuống như mưa kiếm, nhắm thẳng Mạnh Hạo. Mạnh Hạo ánh mắt chớp động, vung tay chụp vào hư không, lập tức trường thương Kiến Mộc làm cán, xương trắng làm mũi nhọn xuất hiện trong tay, vung mạnh tới trước, tiếng nổ lan tỏa, cả trăm phi kiếm đều bị chấn ra, đâm

xuống lôi đài.

Nhưng ngay sau đó, Triệu Nhất Phàm phát tán thần thông, hơn ngàn phi kiếm xuất hiện trên bầu trời, rít gào ập tới, nhắm thẳng Mạnh Hạo. Mạnh Hạo vung múa trường thường, tiếng nổ vang dội, cả ngàn phi kiếm lại văng ra, rơi xuống đất, trên trời lại xuất hiện 10 ngàn phi kiếm.

Ầm ầm, 10 ngàn phi kiếm đồng loạt giáng xuống, khiến cho lôi đài trở thành thế giới kiếm, xung quanh Mạnh Hạo nổi lên lốc xoáy, là trường thương quét ngang hình thành, tiếng ầm ầm lan tỏa, 10 ngàn phi kiếm đều vỡ vụn, đâm xuống khắp lôi đài.

Nhưng lúc này, Triệu Nhất Phàm hét lớn.

- Đệ nhất tuyệt, Kiếm Tuyệt Thiên! Vừa hô lên, 11.100 thanh phi kiếm trên lôi đài liền bay lên không, ngưng tụ vào nhau, hóa thành một thanh kiếm.

Một kiếm tung trời lập tức đánh tới, kiếm này xuất hiện, thế giới như dừng lại, thần sắc Mạnh Hạo lần đầu biến hóa, hắn ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm thanh kiếm, hít sâu một hơi, nhấc chân đạp mạnh xuống đất.

Ầm! Pháp tướng của hắn chợt phình to, hóa thành 2000 trượng, một chân dẫm xuống đứng trước Mạnh Hạo, một quyền đánh về phía kiếm kia.

Tiếng nổ rền vang, thế giới rung chuyển, thanh kiếm này chém vào nắm đấm của pháp tướng Mạnh Hạo, một đường ầm ầm chém xuống, cuối cùng dừng lại cách đỉnh đầu Mạnh Hạo 7 tấc, phát ra tiếng kiếm vang không cam lòng, tan vỡ.

Thanh kiếm tan vỡ, Triệu Nhất Phàm phun máu, lảo đảo lùi lại.

- Ngươi rất mạnh... Nhưng bây giờ, tới lượt ta. Mạnh Hạo nhìn thanh kiếm tan rã trên đầu mình, ánh mắt rơi xuống người Mạnh Hạo, chậm rãi

nói rồi, người liền biến mất, khi xuất hiện ở ở trước người Triệu Nhất Phàm, giơ tay giáng một đấm!

Ầm! Mạnh Hạo liên tục đánh 9 đấm, chính là Cửu Trọng Thiên Băng.

Đến một đấm cuối cùng, rung trời chuyển đất, Triệu Nhất Phàm không ngừng lùi lại, phun máu, ầm ầm, cả người lùi lại, nhưng còn chưa lùi xa, Mạnh Hạo hóa thành kên kên nháy mắt đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1232: Kinh biến!

Cú vồ, bóp vỡ núi non!

Triệu Nhất Phàm phun máu, trước ngực máu thịt be bét, nhưng khóe miệng toát ra âm lãnh, hét lớn, miệng hắn phun ra một thanh kiếm, lập tức tới trước Mạnh Hạo, sắp thấy xuyên thấu qua, ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, hét lớn.

Tiếng gầm rung trời, tạo ra gợn sóng, thanh kiếm chợt khựng lại, trong nháy mắt này, Mạnh Hạo ra tay như gió, thi triển Trích Tinh Pháp, nắm lấy thanh kiếm, hung hăng bóp mạnh, rắc một cái, kiếm này vỡ vụn, Triệu Nhất Phàm cũng lại phun máu.

Nhưng hắn mượn cơ hội này, người chợt lóe lên.

- Pháp tướng chân thân! Thần sắc của hắn toát ra điên cuồng, dù đánh đến nước này, hắn vẫn không chịu thua, vừa hô lên, pháp tướng của hắn liền biến mất, nhưng dung hợp với thân thể, nháy mắt bóng dáng to lớn hơn 2000 trượng xuất hiện trên không trung.

Đó là Triệu Nhất Phàm.

- Phương Mộc, trận chiến này, còn chưa kết thúc! Triệu Nhất Phàm rống giận, vung tay lên, Vân Phong Kiếm biến ảo chém về phía Mạnh Hạo.

Thanh kiếm lớn vừa giáng xuống, Mạnh Hạo nhắm mắt lại, khi mở ra, pháp tướng của hắn cũng biến mất, dung hợp thân thể, cũng là người khổng lồ 2000 trượng xuất hiện trong trời đất, tung một đá, đụng vào kiếm, hai người lại quyết chiến trên không trung.

Ầm ầm vang ra, người bên ngoài người bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải đều

khó thở.

- Bọn họ quá mạnh!

- Mặc kệ Triệu Nhất Phàm hay Phương Mộc, tuy rằng bọn họ còn chưa phải tiên, nhưng Ngụy Tiên ở trước mặt bọn họ giống như con kiến, muốn giết cứ giết, sợ là ngay cả Chân Tiên cũng không phải đối thủ!

- Hai người họ, chỉ là Linh Cảnh đỉnh phong nhưng dù ta mở ra 30 mạch, cũng phải kinh hồn!

- Quá mạnh!

- Hai người họ nếu thật thành tiên, Tiên có 10 cảnh, ngày sau nhất định phải trên 90 mạch!

Tinh Không Điện Đường, chúng lão các tông đều nhìn không nháy mắt, tuy rằng bất cứ ai trong bọn họ đều có thể quét ngang hai người Phương Triệu, nhưng trình độ đặc sắc cũng rất kinh diễm, dù sao... chỉ là Linh Cảnh chiến đấu, nhưng trên người Triệu Nhất Phàm cùng Mạnh Hạo, bọn họ nhìn thấy bóng dáng Chí Tôn tương lai.

- Pháp tướng cũng là 2000 trượng, đã có thể sánh với Nhị Cảnh Tiên, tiên có 10 cảnh, thêm một cảnh, pháp tướng sẽ tăng ngàn trượng!

- Hai người bọn họ, đều là tích lũy sâu bùng nổ mạnh, Triệu Nhất Phàm áp chế Linh Cảnh quá lâu, chính là vì đợi duyên Chân Tiên, dùng Thông Tiên Đằng trở thành Chân Tiên. Có thể kết luận, tốc độ tu luyện của hắn ở Tiên Cảnh sẽ bùng nổ, không tới trăm năm, sẽ có thể trở thành Tiên Cảnh đỉnh phong!

- Phương Mộc này, hắn cũng vậy, thiên kiêu các tông Đệ Cửu Sơn Hải, gần như đều thế!

Trên lôi đài, Mạnh Hạo cùng Triệu Nhất Phàm vẫn còn đang chiến đấu, Mạnh Hạo không thi triển toàn lực, bởi vì dù cho ma niệm trở lại, hắn vẫn cảm nhận được trên người Triệu Nhất Phàm mơ hồ có một cỗ khí tức đáng sợ che giấu, khí tức này không xuất hiện, Mạnh Hạo không muốn bại lộ thực lực chân chính.

Ầm ầm, Triệu Nhất Phàm mắt đầy tơ máu, hắn đã thi triển tất cả mà bản thân khống chế được, nhưng vẫn không phải đối thủ của kẻ này, bây giờ vẫn không ngừng lùi lại.

- Ta không cam lòng! Trong mắt Triệu Nhất Phàm chợt lóe sát cơ, lùi ra sau, hít sâu một hơi, nháy mắt trên người hắn xuất hiện dây mây quấn quanh, tỏa ra ánh sáng dịu, có đạo âm thấp thoáng, đây là Thông Tiên Đằng.

Trong khoảng khắc, Triệu Nhất Phàm ngửa đầu hô lên, trên người hiện ra Thông Tiên Đằng, ánh sáng lấp lánh, thân thể hắn cũng run lên, một lần nữa phình ra, trở thành 3000 trượng!

Thân thể 3000 trượng, lúc này bùng nổ lực lượng kinh thiên, Triệu Nhất Phàm điều khiển cổ lực lượng này rất khó khăn, là hy sinh một cây Thông Tiên Đằng để đổi lấy lực lượng mạnh nhất.

Người bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải thấy cảnh này, đều hoảng sợ.

- Trước đó hắn còn áp chế tu vi!

- Trời ạ, hắn có được... có được tu vi sánh với Tam Cảnh Tiên!

- Phương Mộc phải thua rồi!

Triệu Nhất Phàm ánh mắt mơ hồ, thế giới trước mắt chỉ còn Mạnh Hạo, trong đầu hắn lúc này chỉ còn một ý thức, đánh bại Phương Mộc!

Oành!

Triệu Nhất Phàm người chợt lóe lên, khí thế ngập trời, lập tức đến gần, kiếm khí khắp chốn, hư vô vỡ vụn, ầm ầm chiến đấu với Mạnh Hạo.

Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe, cả người bùng nổ ngọn lửa, trong biển lửa đen, thân pháp tướng của hắn cũng nháy mắt bùng nổ vọt lên, trở thành 3000 trượng!

Lúc này, bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải liên tục vang lên tiếng hít hà, mọi người trên Đạo Thụ đều phát ra tiếng không thể tin nổi.

- Trời ạ! Bên Phương Mộc, cũng che giấu tu vi, cũng là... sánh với Tam Cảnh Tiên!

- Trận chiến này, cuối cùng ai có thể thắng, cuối cùng... ai mới là đứng đầu!

Ầm ầm, Mạnh Hạo cùng Triệu Nhất Phàm chiến đấu trên không trung, hai người nháy mắt đánh mấy trăm lần, mặt đất rung chuyển, lôi đài màu vàng chấn động, hư vô xung quanh xuất hiện hàng loạt khe nứt.

Triệu Nhất Phàm toát ra tuyệt vọng, hắn khổ sở phun ra ngụm máu, người bịch bịch lùi lại, hắn đã thi triển tất cả, sử dụng toàn bộ, nhưng vẫn còn không thể chiến thắng tên này.

Không, ta còn chưa sử dụng tất cả, ta còn có Ngũ Tuyệt Kiếm đệ nhị tuyệt, nhưng...

Ánh mắt Triệu Nhất Phàm toát ra điên cuồng, người lui lại, bỗng nhìn vào Mạnh Hạo.

- Phương Mộc, lấy ra tu vi chiến lực mạnh nhất của ngươi, ngươi và ta một chiêu phân thắng thua!

Nói rồi, Triệu Nhất Phàm ngửa đầu cười to, mang theo điên cuồng, có cố chấp chiến thắng, người hắn run rẩy, trong mơ hồ, một cỗ khí tức thiêu đốt ầm ầm bùng nổ.

Thân pháp tướng của hắn, khoảng khắc này tỏa ra ánh sáng kinh thiên, bên trong đó, nó lại... đang rút nhỏ thấy rõ.

Đây là... tự bạo pháp tướng!

- Thái Hành Kiếm Trì, Ngũ Tuyệt Kiếm, được xưng là Ngũ Tiên Kiếm, với lực lượng của ta, chỉ có thể thi triển đệ nhất tuyệt, hiện tại, nương vào lực lượng tự bạo pháp tướng, ta thi triển đệ nhị tuyệt!

- Phương Mộc, nếu ngươi không thể chống cự, trận chiến này ngươi thua chắc! Triệu Nhất Phàm vừa nói, pháp tướng ầm ầm, ngày càng nhỏ đi, nhưng khí thế khủng bố trên người hắn lại càng mạnh hơn.

Người bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải đều kinh hô, trong Tinh Không Điện Đường, chúng lão các tông đứng lên, lão già Thái Hành Kiếm Trì lại dậm chân.

- Xung động! Lão nhíu mày, nhìn hình ảnh trong lốc xoáy, sắc mặt sầm lại.

- Phương Mộc, sau một chiêu này, ta không còn lực lượng ra tay, nếu không chết, cũng phải bế quan trị thương, có thể rất khó tái tạo một pháp tướng nữa, nhưng Triệu mỗ không hối hận!

- Trận chiến này, một đòn này, ta chỉ có một hy vọng, để ta xem thử.. ngươi mạnh nhất thế nào! Thân thể Triệu Nhất Phàm đã từ 3000 trượng biến thành 300 trượng, khí thế của hắn không ngừng trồi lên, hiện tại như che trời, hư vô quanh hắn vỡ vụn, ngay cả lôi đài cũng run rẩy.

Mạnh Hạo nhìn vào mắt Triệu Nhất Phàm, hắn thấy được là một kẻ vì chiến mà điên, im lặng, Mạnh Hạo gật đầu, bùng nổ toàn bộ ma niệm, ngọn lửa đen ầm ầm, thân thể pháp tướng của hắn lại phình ra!

3100 trượng, 3500 trượng, 3900 trượng... Cho đến....

4000 trượng!

Bóng người sừng sững trong thiên địa, xung quanh nổ ầm ầm, tất cả tu sĩ trên Đạo Thụ đều hoảng sợ cực hạn, bọn họ chưa bao giờ nghe nói, người nào ở Linh Cảnh có thể sánh với Tứ Cảnh Tiên!

Nếu là Triệu Nhất Phàm, bọn họ có thể hiểu, dù sao có Thông Tiên Đằng hỗ trợ, làm cho mọi chuyện đều có thể giải thích. Còn trên pháp tướng của Mạnh Hạo, không có Thông Tiên Đằng!

Điều này... càng thêm đáng sợ!

Bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải, lúc này cũng cực kỳ kinh hãi, ông ông vang vọng, những tiếng mong chờ vang lên.

- Triệu Nhất Phàm tự bạo pháp tướng, đổi lấy một kiếm mạnh nhất trong sinh mệnh, còn Phương Mộc.... hắn lại sánh ngang Tứ Cảnh Tiên!

- Thắng bại sắp xuất hiện, giữa bọn họ, cuối cùng người nào... mới là hạng nhất!

Lần thí luyện này, lôi đài này, khoảng khắc đáng chú ý nhất, đã đến!

Trong khi mọi người nhìn không chớp mắt, thân thể Triệu Nhất Phàm đã co rút đến kích cỡ người thường, toàn bộ pháp tướng 3000 trượng sụp đổ, lực lượng tan vỡ ngưng tụ thành một thanh kiếm trong tay hắn!

Đây là Kiếm Bình Phàm!

- Ngũ Tuyệt Kiếm, đệ nhị tuyệt... Hỏi tiên một câu, vì sao đoạn phàm trần! Triệu Nhất Phàm phát ra tiếng, nhấc tay, trong mắt sáng ngời chưa từng có, một kiếm này, là sinh mệnh của hắn, là pháp tướng của hắn, là ý chí của hắn, là tất cả của hắn!

Một kiếm nâng lên, chợt hạ xuống, kiếm rời tay, trở thành một thanh Thiên kiếm, có thể chặt đứt phàm trần, như đang hỏi tiên, phàm trần... đứt hay không!

Ầm ầm, kiếm chém xuống, Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Lực lượng Chân Tiên tám thành, lực lượng tiên mạch, lúc này bùng nổ toàn diện, trong người ầm ầm, hai tay pháp tướng bấm quyết. Một quyền đánh qua, xung quanh pháp tướng, đột nhiên... xuất hiện tiên mạch!

Tiên mạch như làn khói quấn quanh, một cỗ tiên khí kinh thiên bùng nổ, ngưng tụ trên một quyền mạnh nhất của Mạnh Hạo lúc này, trực tiếp đụng vào kiếm kia giữa không trung lôi đài.

Khoảng khắc đụng vào nhau, tiếng nổ rung trời, truyền khắp Đạo Thụ, lan ra khắp nơi, cuốn lên hư vô, ảnh hưởng mọi người bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải, làm chúng lão các tông trong Tinh Không Điện Đường cũng thở gấp.

Oành ầm ầm!

Tiếng nổ như khai thiên, lốc xoáy to lớn xuất hiện, nháy mắt phình to bao phủ cả lôi đài màu vàng, khí tức bên trong ngày càng mạnh, ngưng tụ lực lượng của Mạnh Hạo và Triệu Nhất Phàm, đạt đến cực hạn mãnh liệt, xuất hiện tan vỡ!

Ầm ầm! Bên trong lốc xoáy bùng lên một cỗ lực lượng mạnh mẽ, quét ngang khắp hướng, Triệu Nhất Phàm đứng ngay hàng đầu, không chịu đựng được, hắn cười thảm hiểu ra, mình thất bại rồi.

Hắn phun máu, toàn thân răng rắc, vỡ vụn phân nửa xương cốt, bị ném mạnh ra, văng khỏi Đạo Th.

Đã thua...

Trước khi mất ý thức, Triệu Nhất Phàm thì thào, hắn nhìn thấy, trong xung kích, Mạnh Hạo còn chống đỡ được, còn hắn thì mất ý thức.

Bên phía Mạnh Hạo, sau khi Triệu Nhất Phàm mất đi ý thức, phun máu, ngọn lửa ma niệm trên người lập tức tắt đi, ánh mắt toát ra tỉnh táo, nhưng thân thể bị xung kích, không khống chế lùi lại, trong nổ lớn, cũng bị ném ra ngoài lôi đài!

Ngay khoảng khắc hắn bị ném ra...

Cái bóng mất nửa đầu, vẫn luôn loanh quanh bên ngoài, ánh mắt nó toát ra tham lam hưng phấn, tốc độ cực nhanh, ầm ầm nhắm thẳng về phía Mạnh Hạo bị ném khỏi lôi đài, rơi vào Tiên Khư.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1233: Yêu Phong đệ lục cấm!

- Đáng chết! Mạnh Hạo biến sắc, mọi chuyện như một giấc mơ, từ sau khi bị Tiền Đa Đa dẫn ra ma niệm, lập tức ảnh hưởng tâm tình, tính cách của Mạnh Hạo, khi đó nhìn hắn lạnh nhạt, nhưng chỉ là lạnh nhạt đối với thân thể, thực tế đã mất đi phán đoán xung quanh.

Loại phán đoán này, là ma niệm không có.

Cho nên làm cho hắn bị xung kích văng ra ngoài lôi đài.

May mà lúc trước ra tay toàn lực, kích hoát toàn bộ ma niệm, bị xung kích đánh vào đã tán mất phân nửa, làm cho ý thức của Mạnh Hạo không bị quấy nhiễu, tựa như tỉnh mộng.

Không kịp trục xuất ma niệm còn sót trong người, lúc này Mạnh Hạo lại rơi vào lốc xoáy nguy cơ mới, người hắn vừa bị ném khỏi lôi đài, cái bóng mất nửa đầu lập tức ập tới, bắt lấy Mạnh Hạo.

Tay hắn lạnh băng, vừa chạm vào, cả người Mạnh Hạo lạnh lẽo, đang muốn giãy giụa, thần sắc lại đại biến, bởi vì Mạnh Hạo thấy được trong tay bóng dáng này có một thuật pháp mà hắn cực kỳ quen thuộc!

Đó là... Yêu Phong đệ bát cấm!

Khoảng khắc, Mạnh Hạo bị giam cầm thân thể, không thể di động, đồng thời, sinh mệnh, tu vi, tất cả của hắn đều nháy mắt chảy vào người bóng dáng kia, bị cắn nuốt điên cuồng.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, bóng dáng mất nửa đầu đã xách theo

Mạnh Hạo, nháy mắt đi xa, biến mất trong sương mù.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cho nên người trên Đạo Thụ đều không kịp phản ứng, Mạnh Hạo đã bị đem đi.

Sắc mặt Lăng Vân Tử đại biến, bay ra, muốn nhìn vào hư vô vô tận, hắn dù nóng lòng, nhưng không có cách nào, nơi đó... hắn không thể đặt chân vào.

Hai lão già khác bên cạnh cũng sắc mặt ầm trầm, nhìn chằm chằm vào sâu trong sương mù, nơi Mạnh Hạo biến mất, im lặng.

Trên Đạo Thụ, mọi người đều ngẩn người.

Cảnh tượng quá đột nhiên, không ai dự liệu được, Triệu Nhất Phàm lúc này không rõ sống chết, nằm dưới đất.

Bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải, tất cả tu sĩ chú ý trận chiến này, tâm thần chấn động, không thể tin nổi, ngơ ngác nhìn cái bóng thiếu nửa đầu mang Mạnh Hạo biến mất.

- Hắn... hắn trở thành đứng đầu, nhưng mà...

- Xảy ra chuyện gì, sao lại xuất hiện chuyện này, không thể nào!

- Đáng chết, hắn là hạng nhất, hắn chiến thắng Triệu Nhất Phàm, hắn là hạng nhất thí luyện này, là hạng nhất lôi đài, ngày sau hắn nhất định danh chấn Đệ Cửu Sơn Hải ta, nhưng vì sao... vì sao lại như vậy!

- Nếu như Tiên Khư nguy hiểm như thế, tại sao trận lôi đài chiến này lại phải tiến hành trong đó!

Bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải, không ít người rống giận, Mạnh Hạo một đường tiến lên, bọn họ đều nhìn thấy, bọn họ mơ hồ nhìn thấy bóng dáng

chí tôn tương lai, nhưng tất cả chỉ nháy mắt đã tiêu tan hết.

Có không ít người thầm thở ra, Mạnh Hạo quá mạnh mẽ, mạnh đến mức làm tất cả tu sĩ cùng lứa cảm thấy bị đè không thở nổi, mà hắn biến mất, rõ ràng là kết quả tốt nhất.

- Phương Mộc chết chắc rồi, bị cái bóng mất nửa đầu kia mang đi, chỉ có chết non.

- Đáng tiếc một thiên kiêu như thế, ngày sau người ta khiêu chiến, cũng thiếu một cái.

Đệ Cửu Sơn Hải ầm ầm, Tinh Không Điện Đường, chúng lão các tông đều biến sắc, tam lão ba đại Đạo môn sắc mặt âm trầm, từ từ đứng lên, bọn họ nhìn qua chỗ Mạnh Hạo biến mất, lại nhìn về phía nữ nhân áo trắng kia trên Đạo Thụ.

Nữ nhân đứng đó, cúi đầu nhìn thoáng qua Triệu Nhất Phàm hôn mê, sau đó quay đầu nhìn hư vô xa xa, như đang trầm ngâm, nhanh chóng xoay người, đi về phía Mạnh Hạo biến mất.

Thấy cảnh này, tam lão ba đại Đạo môn đều kích động.

- Có lẽ... Phương Mộc sẽ không chết!

- Có lẽ... lần này chúng ta thật sự thành công!

- Xếp hàng, Cửu Đại Sơn Hải, chỉ có Đệ Cửu Sơn Hải chúng ta vẫn chưa ai đi vào danh sách...

Cùng lúc, ngoài Đông Thắng Tinh, trong tinh không, Kháo Sơn lão tổ bỗng mở mắt, hít thở dồn dập, ngây người nhìn hình ảnh lốc xoáy, ngớ ra một chút.

- Thằng nhãi con này, liền chết như thế?

- Không thể nào, nếu thằng nhãi này dễ chết như vậy, chẳng phải ông trời có mắt? Nhưng mà cái bóng mất nửa đầu kia, sao mà... quen thuộc quá vậy...

Trong tinh không, đệ thập tổ Vương gia ngồi trên một thiên thạch, tiến về phía trước, người hắn chấn động, nhìn vào hình ảnh lốc xoáy, im lặng.

Côn Lôn Đạo, Đan Quỷ người run rẩy, ánh mắt xẹt qua tia sáng, dù hắn tin Mạnh Hạo tuyệt đối không dễ dàng chết được, nhưng đó là Tiên Khư...

Sở Ngọc Yên người run run, thở gấp gấp, sắc mặt tái nhợt, nàng không tin nổi đây là sự thật, người như mất đi sức lực, lảo đảo lùi lại, nước mắt lặng lẽ chảy ra. - Hắn sẽ không chết...

Nam Thiên Tinh, Đông Thổ Đại Địa, Phương gia, mẫu thân Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, nắm chặt tay chồng mình, thần sắc Phương Tú Phong nhìn như bình tĩnh, nhưng bên trong ầm ầm bùng nổ sát cơ.

Hắn hít sâu một hơi, trầm giọng nói. - Hạo nhi không phải hạng người đoản mệnh, nó không chết được.

- Nếu nó ngã xuống... Phương mỗ sẽ giữ lời hứa, trấn thủ nơi này, nhưng 100 ngàn năm sau, ta sẽ đích thân mở cửa, thả ra tà ma, làm cho ba đại Đạo môn chôn cùng!

- Còn Tiên Khư kia... cũng phải chôn cùng!

Trần Phàm, mập mạp, cùng Lý Thi Kỳ, nhìn thấy cảnh này, người run lên, không thể tin nổi.

Toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải bùng nổ, Mạnh Hạo trở thành người đứng đầu,

nhưng mà... lại biến mất trong thế giới.

Mạnh Hạo tự nhiên không chết.

Hắn bị cái bóng mất nửa đầu bắt được, xuyên qua sương mù, người hắn run lên, sinh mệnh, tu vi, khí tức toàn thân, đều bị cái bóng kia hấp thu cắn nuốt.

Đầu của cái bóng kia, máu thịt dần khép lại, hơi thở của hắn cũng dần không còn tử khí, thêm một chút sức sống, chỉ là linh trí vẫn còn thiếu sót, không có tâm trí, chỉ có bản năng.

Mạnh Hạo không thể động đậy một chút nào, ý thức như dừng lại, cả người lạnh băng, nhưng sinh mệnh bị hút đi, ma niệm còn sót lại cũng bị hút theo.

Ma niệm bị hút đi ngày càng nhiều, cái bóng mất nửa đầu chợt ngừng lại, cả người thiêu đốt ngọn lửa đen.

Ngọn lửa từ ma niệm làm cho cái bóng này kiêng kỵ, lúc này bị hút vào cùng tu vi sinh mệnh của Mạnh Hạo, sau đó thiêu đốt, làm cho cái bóng toát ra đau đớn.

Hắn khựng lại, Mạnh Hạo lập tức khôi phục một chút hành động, ý thức cũng khôi phục, liền bị thay bằng chấn động.

|Hắn... hắn cũng biết Yêu Phong đệ bát cấm!

Hắn là ai, hắn... chẳng lẽ cũng là Phong Yêu nhất mạch!

Trên thanh kiếm đó ẩn chứa Phong Yêu đệ lục cấm, đâm vào hông hắn, nếu hắn cũng là Phong Yêu nhất mạch, hoặc là chiến đấu với Phong Yêu nhất mạch, hoặc là... chính hắn tự đâm vào, phong ấn bản thân!

Tâm thần Mạnh Hạo nháy mắt lướt qua rất nhiều ý niệm, hiện tại nguy cơ trước mắt, hắn không kịp nghĩ nhiều, ánh mắt lóe lên.

Dựa vào cơ hội nháy mắt này, Mạnh Hạo ầm ầm bùng nổ tu vi, tiên mạch trong người tỏa ra tiên khí muốn chống lại, nhưng cái bóng mạnh mẽ, Mạnh Hạo căn bản không thể chống lại.

Nhưng... Mạnh Hạo không phải muốn đánh thắng đối phương, hắn dùng nháy mắt này, cơ hội duy nhất mà có thể động đậy, vng tay nắm lấy thanh kiếm trên lưng cái bóng.

Vừa chạm vào, Phong Yêu Cổ Ngọc trong túi trữ vật của Mạnh Hạo điên cuồng chấn động, cùng lúc cái bóng kia khựng lại, phát ra tiếng thảm thiết, Mạnh Hạo dùng chút sức cuối cùng, hung hăng rút ra thanh kiếm này!

Vừa rút ra... một cỗ máu đen phun ra từ vết thương, cả người cái bóng run rẩy, thả Mạnh Hạo ra, hắn vội lui ra sau, sắc mặt tái nhợt phun máu.

Hắn mất đi không ít sinh mệnh, tu vi tán loạn, trạng thái hiện tại rất kém, vừa lùi lại, Mạnh Hạo không dừng, thi triển tốc độ cao nhanh kéo ra khoảng cách.

Cái bóng kia run rẩy, tay ấn vết thương, nhưng mặc kệ hắn làm thế nào, máu tươi vẫn phun trào.

- Ta là ai... ta... ta là ai...

Cái bóng thần sắc mờ mịt, ý thức hỗn loạn, thì thào lên tiếng, vang vọng khắp nơi.

- Kiếm của ta.... Kiếm của ta... Tiếng thì thào vang lên, máu tràn ra liền ngưng tụ một chỗ, hóa thành những con rắn máu, mọc râu dài, vô cùng dữ tợn, lóe lên điên cuồng chạy ra từ vết thương đó, không ngừng chạy

ra, ngày càng nhiều, cuối cùng dày đặc đến cả ngàn.

Mạnh Hạo nhìn mà tê cả đầu.

Đúng lúc này, tiếng kêu to từ xa truyền đến, cơn gió đen nháy mắt ập tới, đại bàng mục nát quẩn quanh Đạo Thụ chợt xuất hiện, trong mắt có tham lam, nhắm thẳng về phía chiếc bóng.

Nhưng vừa đến gần, cái bóng thì thào đột nhiên ánh mắt lóe lên, tay bấm quyết chỉ về phía đại bàng.

Yêu Phong đệ bát cấm!

Chỉ ra, đại bàng chợt khựng lại, trực tiếp rơi xuống.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động.

Ngay sau đó, trong sương mù dày đặc, những cái bóng xuất hiện, hình người thân rắn, tham lam nhìn rắn máu dữ tợn chui ra từ vết thương, như thấy được vật đại bổ, điên cuồng xông lên.

- Ta là... Phong Yêu đời sáu... Cái bóng mất nửa đầu mờ mịt nhìn đám người xông tới, tay đặt trên vết thương, muốn ngăn cản rắn máu chui ra, trong mắt thoáng có tỉnh táo.

- Yêu Phong đệ lục cấm... Sinh Tử Cấm! Vừa hô lên, hắn giơ tay, chỉ ra xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1234: Xếp hạng 13!

Yêu Phong đệ lục cấm, Sinh Tử Cấm!

Phong Yêu đời sau chỉ ra, trên ngón tay hắn xuất hiện cỗ khí tức đen trắng, hai cỗ khí tức quấn vào nhau, tạo thành lốc xoáy.

Lốc xoáy này, có màu xám tro!

Lốc xoáy màu xám phình ra, nháy mắt lớn đến ngàn trượng, mạnh mẽ hút vào, bóng dáng xung quanh đều hét thảm, người run run, đều mục nát, trên người chúng xuất hiện một cái phù văn.

Phù văn này cũng màu xám tro, lấp lánh, những cái bóng không la hét nữa, mà mờ mịt, ngẩng đầu lên, lại quỳ bái Phong Yêu đời sáu.

Ngay cả những cái bóng hình người đuôi rắn mạnh mẽ, cũng thế.

Mạnh Hạo da đầu tê dại, nhanh chóng lùi lại, nháy mắt, Phong Yêu đời sáu ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mạnh Hạo

Vừa nhìn Mạnh Hạo, hắn sững ra một chút.

Mạnh Hạo da đầu tê dại, cảm giác nguy cơ sống chết hiện ra, hắn dừng lại, nhìn chằm chằm Phong Yêu đời sáu, có thể cảm giác được, nếu mình lùi lại nữa, đối phương sẽ ra tay.

Lúc này, Phong Yêu đời sáu như đang chần chờ suy nghĩ.

Thời gian như đọng lại, vết thương của Phong Yêu đời sáu tràn ra ngày càng nhiều rắn đen dữ tợn, bao bọc xung quanh, muốn chạy ra ngoài, nhưng không biết sao lại bị giam cầm ở khu vực nhất định, không thể đi

xa.

- Là đoạn tuyệt Phong Yêu nhất mạch, đổi lấy Bỉ Ngạn chi linh ngủ say, hay là... tùy ý để vận mệnh phủ xuống, cho Phong Yêu nhất mạch một hy vọng.

Hồi lâu sau, Phong Yêu đời sáu lầm bầm, nhìn Mạnh Hạo hồi lâu, cũng nhìn kiếm trong tay Mạnh Hạo.

- Cảm ngộ cho kỹ đi. Hắn nhẹ giọng nói, thần sắc có chút hiền hòa, sau đó xoay người, ôm vét thương từng bước đi xa. Sau khi hắn đi xa, những rắn máu đen phát ra tiếng rít thảm thiết, muốn chạy trốn, nhưng không chịu khống chế bị vây quanh Phong Yêu đời sáu, theo hắn đi xa mà bị cưỡng chế kéo theo.

Hắn đi xa, những cái bóng bị khống chế cũng mê mang, đi theo sau Phong Yêu đời sáu.

- Tiền bối, sao ngài lại như vậy, ngài muốn đi đâu! Mạnh Hạo lập tức hô.

- Ta thất bại trong Sơn Hải kiếp thứ ba... Muốn đi tìm chốn về... Còn ngươi... ngày sau cũng sẽ gặp Sơn Hải kiếp, nếu thất bại, trên đường chốn về, chúng ta sẽ đợi ngươi.

- Phong Yêu Sư, Phong Yêu nhất mạch... Mạnh đến mạnh nhất Cửu Đại Sơn Hải, buồn đến... buồn nhất Cửu Đại Sơn Hải.

- Con đường gập ghềnh, đi đường bình yên... Tiếng tang thương mơ hồ truyền ra từ bóng lưng Phong Yêu đời sáu.

- Thất bại? Mạnh Hạo sửng sốt, hắn nhớ tới Phong Yêu đời tám từng nói trong ngọc giản, hắn muốn đi độ Sơn Hải kiếp!

- Cái gì là Sơn Hải kiếp! Mạnh Hạo thở dồn dập, hắn nhìn đối phương,

trong lòng có dự cảm mãnh liệt, dường như có ngày, mình... cũng sẽ biến thành thế này.

- Cổ đạo, chấp niệm phong thiên, sơn hà sinh linh đại thiện, Cửu Sơn Hải cần đạo kiếp tới, mệnh ta vô lượng!

- Cổ đạo, niệm vạn biến yêu, không đi tiên lộ. Đạp Cửu Sơn Hải kiếp, đạo ta vĩnh hằng. Mệnh ta vô lượng!

Lại là 2 câu này!

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, năm đó trong di ngôn Phong Yêu đời tám cũng có 2 câu này.

- Nếu thành công, vậy thì sao? Mạnh Hạo lại nói, Phong Yêu đời sáu đã đi xa, hồi lâu sau, tiếng nói tang thương của hắn yếu ớt truyền đến.

- Nhất niệm Cửu Sơn còn, nhất niệm Cửu Sơn đến, Cửu Đại Sơn Hải, trở về căn nguyên.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, nhìn tất cả, hắn cảm giác từ sau khi bị mang đi từ lôi đài chiến, liền như nằm mơ, mà cái bóng mất nửa đầu này, lại là... Phong Yêu đời sáu.

- Chỉ là vì độ kiếp thất bại sao... Trên người hắn, cuối cùng đã xảy ra chuyện đáng sợ gì, những rắn máu kia là thứ gì?

- Nhất niệm Cửu Sơn còn, nhất niệm Cửu Sơn đến, Cửu Đại Sơn Hải, trở về căn nguyên. Vậy là có ý gì?

- Cửu Đại Sơn Hải, căn nguyên... Phong Yêu nhất mạch... Mạnh Hạo hít thở dồn dập.

- Mặt khác, Phong Yêu đời sáu, tại sao lại biết đệ bát cấm?

Hồi lâu sau, hắn im lặng, nhìn xung quanh, theo trí nhớ Phong Yêu đời sáu đem mình đi, nhắm hướng cẩn thận bay đi.

Nơi này tồn tại quá nhiều nguy hiểm, bất cứ thứ gì cũng là chí mạng đối với hắn, Mạnh Hạo chỉ có thể cẩn thận hết mức, một chút vô ý, hắn sẽ bỏ mạng ở đây.

Thời gian trôi qua.

Lôi đài chiến, đã kết thúc, Lăng Vân Tử thần sắc đau thương, đối với Mạnh Hạo, hắn thật sự coi trọng, nhất là khi đối phương lấy ra la bàn, thần sắc kiên cường.

Hắn rời đi, người hai đại đạo môn khác, dẫn chúng tu tham dự lôi đài rời Đạo Thụ, rời thi thể thần, đi ra Tiên Khư, về tới tinh không.

Có người về quê cũ, có người được tông môn thu làm đệ tử, trận thí luyện cùng lôi đài ba đại Đạo môn, đã kết thúc.

Triệu Nhất Phàm được đưa về Thái Hành Kiếm Tông, hắn tỉnh lại, biết được chuyện xảy ra, đấm xuống đất, nắm tay đầy máu, trong mắt toát ra hối hận, càng có một cỗ chấp nhất.

Trần Phàm, cuối cùng được Thái Hành Kiếm Tông thu làm đệ tử.

Mập mạp ở Cổ Tiên Lăng, được sư tôn của hắn đưa về Nam Thiên Tinh, nhìn thấy hơn 100 đạo lữ, sư tôn hắn trợn mắt há mồm, hồi lâu không nói lời nào.

Lý Thi Kỳ, đi Huyết Lan Giáo, với việc dung hợp Huyết Lan Hoa, nàng chính là một trong chuẩn Thánh nữ.

Vương Hữu Tài, hung ác kinh diễm, điên cuồng không tiếc tự hủy hai

mắt, làm cho thế giới của hắn về sau chỉ còn màu đen, nhưng lại phù hợp với đạo của Lạc Nguyệt Hồ.

Sau khi trăng tàn, trời đất không phải có ngay ánh sáng, ngay trước khi ánh sáng tời, không có ánh trăng, cũng chỉ là... một mảnh màu đen.

Ngoài 4 người bọn họ, Nam Thiên Tinh cũng không ít người tham dự thí luyện lần này, có người được tông môn nhỏ chọn đi, có người tiếc nuối trở về.

Thời gian trôi qua, thoáng cái đã 1 tháng, trong 1 tháng này, cái tên Phương Mộc càng thêm vang dội, truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải, ngay cả tu sĩ không chú ý hình ảnh lốc xoáy, cũng đều có nghe nói.

Không phải tiên, lại sánh với Tứ Cảnh Tiên!

Hạng nhất thí luyện, hạng nhất lôi đài, tất cả làm cho cái tên Phương Mộc trở thành truyền thuyết. Nhất là, hắn biến mất trong Tiên Khư, điều này làm cho truyền thuyết càng thêm truyền rộng.

Mạnh Hạo chầm chậm đi tới trong Tiên Khư, sắc mặt tái nhợt, thần thức ngưng tụ cao độ, nhưng không dám tỏa ra quá xa. 1 tháng qua, hắn gặp nguy hiểm mấy lần, trong đó có 3 lượt làm hắn suýt hình thần câu diệt.

Hắn thấy được không chỉ một cái đầu to lớn, lơ lửng xung quanh, mỗi cái đầu to như ngôi sao, làm cho Mạnh Hạo hít thở dồn dập, tâm thần chấn động.

Hắn thấy được một chiến trường cổ xưa, trên đó có vô số thi thể, ở trong đó lại có những cái bóng, đang... ăn thịt thối.

Không biết chiến trường này xảy ra từ bao giờ, nhưng thịt các thi thể vẫn chưa tiêu tan, vẫn cứ tồn tại.

Hắn còn thấy một dược viện to lớn, bên trong cỏ hoang um tùm, nhưng trong đó, Mạnh Hạo hít thở dồn dập nhận ra không ít dược thảo trong truyền thuyết.

Những thứ này, khi tu hành đan đạo ở Tử Vận Tông, Đan Quỷ từng nói đã không tồn tại trong thiên địa, sớm đã diệt tuyệt, Mạnh Hạo lại thấy được không dưới trăm loại ở ngoài dược viện.

Nhất là hắn còn thấy được... Thông Tiên Đằng!

Chỉ là ở đây có một loại trùng vỏ đen, số lượng vô kể, Mạnh Hạo chỉ thoáng đến gần, lập tức bay ra mấy chục ngàn con, dày đặc ông ong, Mạnh Hạo vội vàng bỏ đi, nếu chậm một chút, hắn nhất định ngã xuống.

Hắn còn thấy được một tồn tại to lớn như ngôi sao, toàn thân tỏa ra vô số râu dài, chỉ nhìn xa xa, Mạnh Hạo da đầu tê dại, vội vàng chạy đi.

Mấy ngày trước, hắn thấy được một bàn tay phải, bàn tay to lớn như tinh hà...

Ngoài ra, còn có vô số thi thể, lơ lửng đi ngang trong Tiên Khư, có mảnh vỡ lầu các, có những mảnh lục địa, còn có những hung thú rít gào chạy qua.

Cũng may, so với Tiên Khư thần bí này, hắn quá nhỏ bé, cho nên so với xung quanh, hắn không đáng là gì.

1 tháng qua, tuy rằng sinh mệnh của hắn mất đi một chút, nhưng tu vi lại từ từ khôi phục, làm cho Mạnh Hạo có chút lòng tin. Quan trọng hơn là thanh kiếm của Phong Yêu đời sáu, có được lực lượng kỳ dị, mỗi lần gặp nguy cơ, nó tỏa ra ánh sáng, là điểm trọng yếu làm cho Mạnh Hạo còn sống.

Vuốt ve thanh kiếm, Mạnh Hạo cũng đang mò mẫm Yêu Phong đệ lục

cấm, chỉ là cấm này rất khó, 1 tháng qua, Mạnh Hạo vẫn không có hiểu ra.

Đi 1 tháng, Mạnh Hạo còn chưa thấy thi thể Bỉ Ngạn Thần, cũng không thấy Đạo Thụ. Chỉ có tìm được thi thể, tìm được Đạo Thụ, Mạnh Hạo mới có thể tìm được đường về.

Cho đến một ngày, hắn tìm được một động phủ, lơ lửng trong hư vô, động phủ này như dịch chuyển trong hư vô, lúc hiện lúc ẩn.

Bên trên phủ đầy khe nứt, đường như bên ngoài động phủ này xảy ra mấy lần chém giết, mỗi một khe nứt, Mạnh Hạo nhìn vào, trong đầu nổ tung, có vẻ như thuật pháp tạo ra khe nứt cực kỳ khủng bố.

Mạnh Hạo nhìn thấy động phủ, ở cửa không tiếng động mở ra, bên trong có một nữ nhân áo trắng lặng lẽ ngồi đó, như toàn bộ hư vô đều biến mất, chỉ còn nữ nhân này, cô độc tồn tại.

Ánh mắt nàng bình tĩnh, nhưng sâu bên trong bình thản là cô độc vô tận....

Nàng có thể làm chúng sinh quỳ bái, có thể làm bóng dáng trong Tiên Khư run rẩy, nhưng trên người nàng như vĩnh hằng mất đi một chút thứ, chỉ có nhạc khúc bi thương vang vọng ở Đạo Thụ mới nói lên được.

Nàng chầm chậm ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào người Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo chấn động cả người, hắn lập tức nhận ra, nữ nhân này... chính là nữ nhân áo trắng xuất hiện ngoài Đạo Thụ, làm cho mọi cái bóng run rẩy.

- Từ giờ trở đi, ngươi xếp hạng 13. Nữ nhân áo trắng chậm rãi lên tiếng, âm thanh mơ hồ, như truyền từ viễn cổ đến kiếp này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1235: Cướp thức ăn trước miệng cọp!

- Xếp hàng 13? Mạnh Hạo sửng sốt, nhìn về phía nữ nhân kia, hắn không rõ hàm nghĩa của lời này.

Nữ nhân đó không nói, chỉ nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt hồi ức, như nhớ tới những chuyện rất xưa, hồi lâu sau, tiếng nói lạnh băng vang lên.

- Toàn bộ Cửu Đại Sơn Hải, danh ngạch tối đa là 9, cách kế hoạch còn 1000 năm, 9 người đột phá Cổ Cảnh trước tiên, có thể lên đường.

- Trước ngươi, đã có 7 người thành công.

- Đệ Cửu Sơn Hải các ngươi, đã tụt lại rất xa. Nữ nhân nhàn nhạt nói, giơ tay chỉ về phía Mạnh Hạo, hắn căn bản không thể chống cự, nháy mắt một cái dấu ấn in lên mi tâm của hắn.

Dấu ấn lóe tia sáng, chớp động 13 lần, hóa thành một cái dấu in, từ từ biến mất.

Dấu ấn vừa xuất hiện, thân thể Mạnh Hạo chấn động, trong người mơ hồ có thêm một luồng khí tức, bao bọc toàn thân, lại ẩn giấu biến mất tăm.

- Dấu ấn này, có thể bảo vệ hồn của ngươi bất diệt 2 lần.

Tiếng nói lạnh băng vang lên.

- Sau 2 lần, nếu hồn ngươi còn diệt, tự nhiên cũng hủy bỏ tư cách. Nếu cuối cùng ngươi xếp vào 9 hạng đầu... Như vậy, đối với ngươi, tương lai của ngươi, sẽ tồn tại khả năng vô hạn.

- Nắm chắc cơ hội lần này. Nữ nhân thần sắc lạnh lùng, nói xong, cánh cửa động phủ từ từ đóng lại, mơ hồ, cả động phủ sắp biến mất.

- Tiền bối, ngài nói cơ duyên cùng tạo hóa, còn có lên đường, là đi nơi nào?

Mạnh Hạo lập tức trầm giọng hô.

- Đi ra ngoài Cửu Đại Sơn Hải, đi thế giới bên ngoài, đi tìm hiểu, trận chiến xưa kia, nguyên nhân chân chính. Trong động phủ, giọng trầm thấp của nữ nhân truyền ra.

- Có người muốn làm một người thức tỉnh, có người muốn làm một người sống lại... Lỗi không phải ở chúng ta! Nữ nhân lẩm bẩm, động phủ dần mơ hồ, sắp biến mất.

- Tiền bối chờ đã, vãn bối muốn biết, nếu hồn ta diệt, tư cách biến mất, vậy người giết ta sẽ thế nào?

Mạnh Hạo không cảm thấy dấu ấn này là chuyện tốt, cái gọi là tạo hóa, cơ duyên, những thứ này đều là nói ngoài miệng, là về sau, còn hiện tại, hắn chỉ cảm nhận nguy cơ, lập tức lên tiếng.

- Người giết ngươi, sẽ thu được nửa dấu ấn, có thể đến chỗ ta, truyền thừa tư cách của ngươi. Động phủ mơ hồ đã tiêu tán 7 phần, tiếng nói của nữ nhân cũng mờ ảo.

Ánh mắt Mạnh Hạo co rụt.

- Tiền bối, vậy... Trong nhà vãn bối còn cha mẹ già, còn có tỷ tỷ, đạo lữ của ta cũng đang chờ, giờ... Ta không thể đi, ta không muốn có dấu ấn này. Mạnh Hạo vội hô lên.

- Cảm ngộ Chí Tôn Pháp, trở thành hạng nhất lôi đài Đệ Cửu Sơn Hải, có tư cách Đạo Môn, như vậy... ngươi mới thu được dấu ấn của ta, chuyện này không thể sửa lại. Nếu ngươi không muốn, sau khi ra ngoài tìm người diệt hồn của ngươi 2 lần, vậy là được. Động phủ càng thêm mơ hồ, chỉ còn 1 phần, tiếng nói càng mơ hồ hơn.

- Ngươi...

Mạnh Hạo nóng nảy.

- Tiền bối, vãn bối bị nhốt ở đây, không thể ra ngoài, nếu ta xếp hàng 13, ngài xem có thể đưa ta ra ngoài trước đã? Mạnh Hạo lập tức nói.

- Nếu ta không ra được, lỡ như bỏ mạng trong này, vậy thì xếp hạng cũng lãng phí rồi. Hơn nữa chỗ này nguy hiểm, vãn bối căn bản không thể chống đỡ. Mạnh Hạo lớn tiếng nói.

Hắn có thể kết luận, có lẽ những tông môn khác không biết xếp hạng mà nữ nhân này nói, nhưng ba đại Đạo môn nhất định biết rõ, có lẽ cũng không ác ý gì với mình, nhưng hắn không muốn đánh cược sống chết của mình bằng một ý niệm của đối phương.

Động phủ tiêu tán chợt ngừng lại, nữ nhân bên trong im lặng, sau vài hơi thở, một ánh sáng bay ra, rơi vào tay Mạnh Hạo, hóa thành ngọc giản.

- Dùng ngọc giản này, ngươi có thể truyền tống, chỉ có thể sử dụng một lần, đi bất kỳ chỗ nào có trong trí nhớ của ngươi. Tiếng nói truyền ra, động phủ hoàn toàn biến mất.

Mạnh Hạo cầm ngọc giản, ánh mắt co rút, nhíu mày, nhéo mi tâm, hồi lâu sau ánh mắt lóe lên.

Trước tiên mặc kệ xếp hàng xếp hạng gì, có thể rời khỏi đây, coi như là chuyện tốt! Mạnh Hạo biết nơi này nguy hiểm, nếu dựa vào tu vi của hắn

mà đi ra, quá khó quá khó.

Lúc này hít sâu một hơi, hắn cầm ngọc giản, đang muốn truyền tống, bỗng nhiên trong lòng khẽ động.

Đã có cách rời đi, nếu đi như thế, vậy thì không lời lắm.

Mạnh Hạo suy tư một hồi, ánh mắt quyết đoán, hung hăng cắn răng.

Phải liều mạng một lần! Mạnh Hạo hít thở dồn dập, tính cách của hắn, là ra ngoài không nhặt thứ gì là không được, lúc này xoay người, theo trí nhớ tìm tới chỗ mảnh dược viện, vội vàng chạy đi.

Cầu phú quý trong nguy hiểm!

Mạnh Hạo rời đi, động phủ biến mất lại xuất hiện, nữ nhân áo trắng bên trong ngẩng đầu, nhìn Mạnh Hạo rời đi, thần sắc hồi ức lại xuất hiện.

- Phong Yêu nhất mạch... Nàng lầm bầm thì thào, thần sắc bỗng nhiên hiếm khi xuất hiện nhu hòa.

Trong Tiên Khư, Mạnh Hạo cẩn thận đi tới, một đường cẩn thận, nơi này bất cứ một chỗ nào cũng ẩn chứa khủng bố khiến hắn hình thần câu diệt, thậm chí rất nhiều chỗ, không phải Mạnh Hạo cẩn thận là né tránh được. Nhưng cũng may hắn từng đi qua đường này, sẽ không đi thăm dò những chỗ khác, bởi vậy hắn cẩn thận, dù đi chậm một chút, cuối cùng nửa tháng sau, quay về mảnh dược viện từng làm Mạnh Hạo chảy nước miếng ròng ròng.

Nhìn từ xa, dược viện như một mảnh đất, mọc vô số cỏ dại, trong đó xen lẫn những dược thảo, còn thấy được tiên dược gần như tuyệt chủng bên ngoài, thậm chí có những chỗ còn có mấy cây thánh dược trong truyền thuyết.

Có điều, ở nơi này tồn tại rất nhiều trùng đen, những con bọ cánh cứng này có răng sắc bén, chiếm giữ chỗ này, chấn nhiếp khắp nơi.

Đó là... Luân Hồi Diệp!

Còn có Thái Dương Hoa!

Đây là Nhập Thánh Thảo! Mạnh Hạo tim đập thình thịch, chỉ nhìn từ xa, hắn liền nhận ra 3 loại thánh dược trong truyền thuyết, bất cứ cái nào lấy ra cũng sẽ làm bên ngoài điên cuồng.

Đương nhiên ở sâu bên trong còn có thánh dược tốt hơn, nhưng Mạnh Hạo biết chừng mực, hắn không thể đi vào trong đó, dù là Luân Hồi Diệp ở gần nhất, nhìn xung quanh bình thường, nhưng Mạnh Hạo còn nhớ khi mình vừa đến gần, liền xuất hiện hàng chục ngàn trùng đen.

Luân Hồi Diệp, là một cây nhỏ màu tím, mọc 9 chiếc lá hình trăng khuyết, mỗi một chiếc lá đều có dấu ấn đặc biệt, lấp lánh ánh sáng, nhìn lâu có thể thấy được luân hồi.

Còn Thái Dương Hoa, lại mọc dài ra đất, nở hoa nhỏ màu cam, giống như mặt trời, ánh sáng chói lọi.

Về phần Nhập Thánh Thảo, lại như hoa bồ công anh bình thường.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nheo mắt, tay trái cầm ngọc giản, cắn răng, hơi thở của hắn dần suy yếu.

Trước khi ta vào nơi này, đến gần ngàn trượng dược viện liền dẫn ra mấy chục ngàn trùng đen... Những con trùng này rất nhạy cảm với khí tức... Khí tức trên người Mạnh Hạo ngày càng suy yếu, đang bị áp chế, một lát sau, nhìn hắn đã suy yếu cực hạn, như là tu sĩ Kết Đan.

Đè thêm một chút! Mạnh Hạo vẫn cảm thấy không yên lòng, lại áp chế,

rất nhanh chỉ còn tỏa ra khí tức Trúc Cơ, đây đã là cực hạn.

Sau đó người hắn lóe lên, Bì Đống hóa thành hình dạng của hắn bị ném ra, vừa xuất hiện, Bì Đống đang muốn nói, đột nhiên người run lên, vội nhìn xung quanh.

- Đáng chết! Đáng chết! Ta chỉ ngủ một giấc, ngươi ngươi ngươi ... ngươi đi tới chỗ nào vậy, trời ơi trời ơi, chỗ này... chỗ này quá nguy hiểm!

- Im miệng! Mạnh Hạo quát, lấy ra lông chim màu đen, đưa cho Bì Đống căn dặn mấy câu, nhưng Bì Đống càng nghe càng kinh hãi, ra sức lắc đầu, cho đến Mạnh Hạo uy hiếp, Bì Đống mới khóc lóc cầu xin, chấp nhận kế hoạch của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo từ từ tới gần dược viện, hắn đã chuẩn bị, nếu không thu được thánh dược, như vậy đành tiếc nuối truyền tống chạy đi, lúc này từ từ đến gần, nhanh chóng vào khoảng cách ngàn trượng dẫn ra chục ngàn trùng đen.

Ở chỗ này, Mạnh Hạo chợt ngừng chân, tim đập thình thịch, nhìn chằm chằm mặt đất, hắn không thấy bất cứ một con trùng đen nào.

Phương pháp hiệu quả! Mạnh Hạo liếm môi, từ từ tới gần, đến khoảng 500 trượng, đột nhiên trong bụi cỏ có mấy chục con trùng đen bay ra, Mạnh Hạo biến sắc, nắm chặt ngọc giản, nhưng cắn răng quyết đoạn đứng lại, không động đậy.

Mười mấy con trùng đen tỏa ra ý hung tợn kinh người, quét qua một vọng, như không phát hiện gì, chầm chậm đáp xuống.

Trên trán Mạnh Hạo toát ra mồ hôi, khoảng cách này, một khi đám trùng bùng nổ, hắn rất nguy hiểm.

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo cắn răng, lại từ từ tới gần, lần này, hắn đến khoảng 300 trượng, có hơn 1000 con bọ cánh cứng bay ra, Mạnh Hạo cực kỳ căng thẳng.

Ta chỉ có khí tức, yếu đến mức làm chúng không cảm thấy uy hiếp, vậy là có thể từ từ tới gần. Một lát sau khi đám bọ cánh cứng biến mất, Mạnh Hạo lại tới gần.

200 trượng, 100 trượng, 50 trượng!

Mạnh Hạo vừa đặt chân vào khoảng cách 50 trượng, lập tức ánh mắt co rút, không thở nổi, mặt đất trong vòng 50 trượng lập tức biến thành màu đen.

Mấy chục ngàn bọ cánh cứng đen lập tức bay ra.

Ngay khi chúng bay ra, Mạnh Hạo lập tức phát ra thần niệm, Bì Đống run rẩy ở vòng ngoài, không ngừng mắng to, hung hăng nghiến răng, dùng lông chim màu đen biến hóa ra khí tức long trời lở đất.

Khí tức vừa xuất hiện, đám bọ cánh cứng đen phía dưới Mạnh Hạo đều bị kích thích, ầm ầm bùng nổ, nhất thời màu đen tận trời, mấy chục ngàn con bọ cánh cứng đen bay ra hóa thành mấy chục ngàn đường màu đen, nhắm thẳng bầu trời.

Mạnh Hạo ở trên không trung bị khí thế đám bọ cánh cứng đen kéo theo làm cho phun máu, nhưng thần sắc chấp nhất hưng phấn, chợt lóe lên nhắm thẳng mặt đất, nháy mắt đã đến gần Luân Hồi Diệp, không chút do dự, không hái lá cây, mà nắm lấy cây nhỏ màu tím, cùng với Thông Tiên Đằng bên trên, mạnh mẽ rút ra, muốn nhổ tận gốc!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1236: Một nhà đoàn tụ

Cây nhỏ màu tím kia rất bền bỉ, không ngờ đang chống cự, Mạnh Hạo ánh mắt lộ ra hung tàn, dùng toàn lực, tu vi Tứ Cảnh Tiên ầm ầm bạo phát, hung hăng rút một cái, ầm một tiếng, trực tiếp lôi cây nhỏ này ra

Phát tài phát tài ! ! Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra hưng phấn, nội tâm kích động, xoay người triển khai cấp tốc, xông về Thái Dương Hoa, trên vẻ mặt lộ ra điên cuồng, tay áo vung lên nhổ tận gốc

Tất cả những điều này đều xảy ra trong chớp mắt, đúng lúc này, trong tinh không, Bì Đống két oa kêu loạn, toàn thân nó tê dại, nhìn hắc giáp trùng kia vô cùng, thân thể cấp tốc lui về sau, cùng lúc đó lông chim màu đen biến ảo, cũng nhanh chóng biến mất

Khi khí tức của nó yếu bớt, trên mặt đất động tác của Mạnh Hạo lập tức liền kích thích những con hắc giáp trùng kia, bọn chúng ở chỗ này nhiều năm cho tới bây giờ không có người nào có can đảm dám nhổ răng cọp

Ầm một tiếng, những hắc giáp trùng này chợt xoay người, toàn bộ chạy thẳng tới Mạnh Hạo, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt che phủ trời đất, khí thế kinh thiên

Bì Đống cắn răng, có tâm không dựa theo kế hoạch của Mạnh Hạo, nhưng nghĩ đến nguy hiểm ở nơi này, nó liền gào khóc hét to

Lông chim màu đen biến hóa, hóa thành hình dáng hắc giáp trùng, theo hắc giáp trùng đại quân, cũng vọt tới

Nhưng cho dù nó biến hóa như thế nào đều rất khó không bị phát hiện ra, những con hắc giáp trùng kia lập tức cảm nhận được sự tồn tại của ngoại tộc, có không ít con điên cuồng nhào tới, hung hăng cắn xé khiến cho Bì

Đống rống lớn, nhưng tốc độ lại nhanh hơn, xông về Mạnh Hạo

Sắc mặt Mạnh Hạo biến hóa, mắt thấy những con hắc giáp trùng kia đánh tới, da đầu hắn tê dại, tay trái nắm ngọc giản, ầm một tiếng, ngọc giản này tản ra tia sáng, lực lượng truyền tống chợt bạo phát

Lại tại khoảnh khắc truyền tống bạo phát, Mạnh Hạo còn không quên Trích Tinh Pháp, bắt một cái Nhập Thánh Thảo đang cách đó không xa

Dưới một cái bắt này, Nhập Thánh Thảo kia lập tức bay ra, một phen rơi vào trong tay Mạnh Hạo

Mà lúc này, trên bầu trời hắc giáp trùng ngập trời phủ xuống, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Nhanh nhất là Bì Đống, nhất là khi nó thấy được tia sáng truyền tống trên người Mạnh Hạo sau, lập tức điên rồi

Nó cũng không muốn ở lại chỗ này, lúc này rống lớn bạo phát, tốc độ lập tức bạo tăng, trong chớp mắt liền đi tới bên cạnh Mạnh Hạo, cắn một cái ở góc áo Mạnh Hạo, nói cái gì cũng đều không nhả

Phía sau nó mấy vạn hắc giáp trùng trong nháy mắt đã che mất Mạnh Hạo, nhưng ngay lúc che mất, truyền tống Hạo trên người Mạnh Hạo toàn diện bạo phát, nháy mắt biến mất

Gần như ngay khi hắn biến mất, dưới sự kích thích của khí tức truyền tống, cả vùng run rẩy, xa xa tất cả khu vực mặt đất toàn bộ trở thành màu đen

Từng con hắc giáp trùng một nổ ầm ầm bay ra, xem chừng có hơn triệu, che phủ trời đất

Mặt đất như cũ vẫn đang chấn động, màu sắc không có thay đổi, lại vẫn

là màu đen

Cho đến một tiếng buồn buồn rống giận từ trong mặt đất truyền ra sau, tám phương Tiên Khư toàn bộ chấn động, mặt đất này

căn bản cũng không phải là mặt đất

Đây rõ ràng là một con hắc giáp trùng vô cùng to lớn! Mà mặt đất kia hiển nhiên là giống như Kháo Sơn lão tổ năm đó, chỉ là phần lưng của hắc giáp trùng khổng lồ này nhô lên mà thôi

Cướp thức ăn trong miệng hổ! Nếu không phải là Mạnh Hạo có ngọc giản truyền tống có thể xưng chí bảo kia, cho dù là tu vi của hắn đến Cổ Cảnh, ở chỗ này cũng như cũ sẽ hình thần câu diệt

Nam Thiên Tinh, Đông Thổ Đại Địa, lúc này bông tuyết bay bay

Mặt đất màu bạc, một mảnh trắng xoá, đã là mùa đông

Trong dãy núi Tiên Cổ Đạo Tràng đã từng sở tại, một ngày này đột nhiên có tia sáng chớp mắt xuất hiện, trong tia sáng này, một cái trận pháp to lớn trực tiếp bao trùm mặt đất

Trong tiếng nổ vang, khi tia sáng biến mất, thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện, vừa mới hiện thân, hắn lập tức bay nhanh về phía trước, trên y phục của hắn, Bì Đống gắt gao cắn, mà ở chung quanh hắn bất ngờ có bảy con hắc giáp trùng, cũng bị truyền đưa tới

Bảy con hắc giáp trùng này hóa thành cầu vồng màu đen, chạy thẳng đánh tới Mạnh Hạo

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, sau khi nhận ra mình đã về tới Nam Thiên Tinh, hắn ngửa mặt lên trời cười to, loại cảm giác sống sót sau tai nạn khiến Mạnh Hạo hít sâu một hơi sau bỗng nhiên xoay người, trong mắt

hàn quang nhoáng lên một cái, nhìn về phía bảy con hắc giáp trùng đang tới kia

Bảy con mà thôi! Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng tay phải lên, toàn thân tu vi ầm ầm bạo phát, thực lực Tứ Cảnh Tiên vào lúc này tản ra, pháp tướng chợt xuất hiện phía sau, một quyền rơi xuống, tạo thành một trận gió lốc, chạy thẳng tới bảy con hắc giáp trùng

Bảy con hắc giáp trùng này, 5 con có thể so với Ngụy Tiên, 2 con hơi lớn tản ra khí tức của Nhị Cảnh Tiên, khi ở Tiên Khư, số lượng mấy vạn bên trong cũng có có thể so với tồn tại Tiên Cảnh đỉnh phong, có thể khiến cho tất cả mọi người da đầu tê dại, nhưng ở chỗ này, chỉ có bảy con

Dưới một quyền của Mạnh Hạo, trong tiếng nổ ầm ầm, bảy con bọ cánh cứng này lập tức thụt lùi, giáp xác vỡ vụn, bị cuốn vào trong cuồng phong đánh vào trên dãy núi

Nhưng bọn chúng vẫn hung tàn như cũ, mặc dù bị thương nhưng dáng vẻ khí thế độc ác kinh người, không ngờ lần nữa bay ra, giết hướng Mạnh Hạo

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, mắt lộ ra kỳ quang

Một kích dưới bạo phát của tu vi ta, Nhị Cảnh Tiên khai 20 mạch đều phải vỡ nát, nhưng bảy con bọ cánh cứng này không ngờ như cũ hung tàn, không hổ là vật đến từ Tiên Khư, nếu giết chết có chút đáng tiếc

Thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, ở khoảnh khắc bảy con hắc giáp trùng lại tới, tay phải nâng lên hư không một cái, lập tức thu toàn bộ bảy con bọ cánh cứng này, khi thu vào bên trong túi trữ vật, lập tức cưỡng ép lạc ấn

Bảy con hắc giáp trùng lập tức vùng vẫy, nhưng vu sự vô bổ, cuối cùng bị lạc ấn trong người, nhưng dù nói như vậy, nhưng địch ý của bọn

chúng đối Mạnh Hạo rất lớn, căn bản là không thể tiêu trừ, Mạnh Hạo khó có thể khống chế

Ta có thời gian từ từ đi luyện hóa bọn chúng, hoặc là sau khi ta hiểu rõ Phong Yêu đệ lục cấm, có lẽ liền có thể trực tiếp khống chế bọn chúng

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thân thể nhoáng lên một cái chạy thẳng ra bên ngoài dãy núi

Lần này tham dự thí luyện cuối cùng xảy ra ngoài ý muốn, muốn về nhà thăm cha mẹ một chút miễn cho bọn họ nhớ trông

Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, ầm một tiếng hóa thành cầu vồng, sau khi ra khỏi dãy núi, chạy thẳng tới Phương gia

Trên đường đi, Mạnh Hạo thấy được bông tuyết bay đầy trời, cả vùng đất từng nhà giăng đèn kết hoa, có đứa trẻ vui vẻ chơi đùa, ấm áp hạnh phúc dường như tràn ngập trong ngọn đèn dầu ở mỗi một ngôi nhà

Tân niên rồi sao? Thân ảnh Mạnh Hạo chợt ngừng, nỗi nhớ nhà cũng ở trong ngày lễ tân niên này mãnh liệt, đang muốn tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên hắn nghĩ tới điều gì đó

Ta nhớ cuối cùng hắn là đạt được đệ nhất lôi đài, nhưng những khen thưởng kia đâu! ! Khen thưởng của ta đâu, tiên ngọc của ta, Thông Tiên Đằng của ta, Chí Tôn Huyết của ta! ! Mạnh Hạo trong giây lát nghĩ đến việc này, lập tức sửng sốt

Vừa nghĩ tới giá trị của những tiên ngọc kia, nghĩ tới sự trân quý của Thông Tiên Đằng, nghĩ tới tiên ngọc mà Chí Tôn Huyết có thể đổi lấy, Mạnh Hạo ánh mắt đều xuất hiện tơ máu, vẻ mặt hắn biến hóa, sau một lúc lâu cắn răng một cái

Không được, những thứ này đều là của ta, ngày sau nhất định phải đi

Cửu Hải Thần Giới

Ba đại Đạo môn kia còn thiếu ta một cái hứa hẹn! ! Mạnh Hạo mặc dù bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể chấp nhận như vậy, than thở mày ủ mặt ê bay về hướng Phương gia

Không bao lâu sau, hắn mới đến gần Phương gia liền nhìn thấy cả Vệ Thành đều giăng đèn kết hoa, mùi vị tân niên rất nồng

Bỗng nhiên, hắn liền nhận ra một cổ khí tức, khí tức này không phải Chân Tiên, nhưng cụ bị lực lượng Chân Tiên hai ba thành

Cùng lúc đó, thân ảnh của một nữ tử bỗng nhiên từ bên trong sân Phương gia bay ra, đứng ở giữa không trung, liếc một cái nhìn về phía Mạnh Hạo

Chính là Phương Du

Khi Mạnh Hạo tham dự thí luyện, Phương Du đã từ bế quan đi ra, tu vi nàng cũng theo đó kéo lên, đạt tới Vấn Đạo đỉnh phong, hơn nữa Phương Tú Phong chỉ đạo, giờ này đã là vượt qua Ngụy Tiên

Đường nàng muốna đi cũng là lực lượng Chân Tiên, chẳng qua là lấy Thông Tiên Đằng thành tiên

Sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, trên mặt Phương Du lộ ra vui mừng, ngay sau đó, ở sau lưng nàng, cha mẹ của Mạnh Hạo cất bước đi ra, hai người nhìn Mạnh Hạo, trên mặt lộ ra mỉm cười

Trên thực tế, ngay khi Mạnh Hạo xuất hiện ở Nam Thiên Tinh, Phương Tú Phong liền cảm nhận được

Lúc này nhìn Mạnh Hạo, nụ cười của hắn tràn đầy hiền hòa, chỉ là hơi nội liễm

Mà mẫu thân Mạnh Hạo lại là nước mắt từ trong mắt chảy ra

Mấy tháng này, Mạnh Hạo sống chết không biết khiến nàng rất là tiều tụy

Cha, mẹ, ta đã trở về

Mạnh Hạo mở miệng cười, cũng thấy hướng Phương Du, những ký ức khi hắn ở Đông Thắng Tinh không khỏi nổi lên, người tỷ tỷ này khi mình hồi nhỏ, tổng là bảo vệ chính mình, tuy rằng rất là bạo lực để cho mình hồi nhỏ rất kính sợ, nhưng loại ấm áp giữa thân nhân, Mạnh Hạo sẽ không quên

Tỷ

Mạnh Hạo cẩn thận nói, hắn có chút chột dạ, dù sao trước kia khi tiếp xúc với Phương Du, hắn không biết thân phận của đối phương, giữa hai người còn từng đấu pháp

Xưng hô này dường như có chút không cam tâm tình nguyện a

Phương Du tựa như cười chế giễu, nàng xuất quan sau biết Mạnh Hạo vượt qua hạo kiếp, rất là vui vẻ

Hồi nhỏ, nàng nhìn đệ đệ vĩnh viễn không trưởng thành, cảm giác đau lòng đó cả đời này nàng cũng không quên được

Đó là đệ đệ ruột thịt của mình, nỗi thống khổ của hắn, nàng nhìn ở trong mắt, cũng đau đớn, hắn mất mát, nàng nhìn ở trong mắt, cũng khó chịu, hắn nằm ở trong lòng mẫu thân, dần dần từ bảy tuổi biến thành trẻ con, Phương Du ở bên cạnh, nàng nắm chặt quả đấm, từng hình ảnh chảy nước mắt nàng vĩnh viễn đều nhớ

Vì đệ đệ, nàng có thể bỏ ra hết thảy, chỉ cần đệ đệ có thể vui vẻ, chỉ cần đệ đệ có thể trưởng thành

Hồi nhỏ đã bao nhiêu lần, nàng đứng trước mặt của hắn, mang hắn đi đánh những tộc nhân gia tộc coi thường hắn

Ban đầu ở trong Vãng Sinh Động trên Nam Vực Đại Địa, khi nàng lần đầu tiên thấy được Mạnh Hạo đã cảm thấy có chút quen thuộc, nhất là thấy được ấn ký trong tay Mạnh Hạo, mặc dù tính tình của nàng nóng nảy, nhưng một cái chớp mắt kia, lòng của nàng rung động, nàng cố nén không chảy nước mắt

Nhưng nàng biết nỗi khổ trong lòng cha mẹ, nàng sợ Mạnh Hạo nhìn thấu đầu mối, cho nên trong lời nói nhiễu loạn suy nghĩ của đối phương, khiến Mạnh Hạo đoán không ra nguyên do, nhưng bắt đầu từ ngày đó, nàng vẫn mong đợi có một ngày, người một nhà có thể đoàn tụ

Cho đến khi trong Yêu Tiên Cổ Tông, nàng lần nữa thấy được Mạnh Hạo, cái loại cảm giác này rất thân thiết, đó là đệ đệ của nàng a

Nàng không nhịn được, cưỡng bách đối phương gọi mình là tỷ tỷ, có tộc nhân Phương gia coi thường Mạnh Hạo, nàng tức giận so Mạnh Hạo còn cường liệt hơn, lo lắng Mạnh Hạo không có ký thân, nàng đem ký thân của Phương gia để lại cho Mạnh Hạo

Nhất là khi nàng giao chiến với Quý Tiếu Tiếu và thiên kiêu của Quý gia Đông Thổ Đại Địa, Mạnh Hạo xoay người rời đi, một khắc kia, nàng mặc dù hiểu rõ đối phương không biết mình là người nào, nhưng trong lòng nàng như cũ xé rách

Khi Mạnh Hạo dừng bước chân, xoay người quay đầu lại cùng nàng cùng nhau đối chiến Quý gia, Phương Du cười

Không có

Tỷ ngươi càng ngày càng đẹp a

Mạnh Hạo vừa thấy nụ cười của Phương Du, vội vàng lên tiếng

Thật không? Phương Du cười hướng Mạnh Hạo đi, hai tay nâng lên phát ra tiếng động, trên người khí thế dần dần cường hãn, cảm giác bạo ngược từ từ xuất hiện

Mạnh Hạo biến sắc, nhanh lui về phía sau, nhưng vừa mới lui ra, cả người Phương Du liền giống như Bạo Long, ầm ầm mà đến

Lúc trước dám xưng hô tỷ ngươi bạo lực, hôm nay cho ngươi biết, cái gì mới là bạo lực! Hai vợ chồng Phương Tú Phong nhìn nhau cười, trên mặt lộ ra hiền hòa, nhìn Mạnh Hạo bị Phương Du đuổi theo hành hung, cũng không dám trả đòn, không khỏi cảm thán

Cả nhà chúng ta

Thật lâu thật lâu, không có đoàn tụ như vậy

Xa xa, giữa không trung đô thành, có pháo hoa bắn nổ tung, một mảnh xinh đẹp, tân niên đến

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1237: Trở về chốn cũ

Một năm này, người một nhà Mạnh Hạo cùng một chỗ vượt qua, rất ấm áp, thật ấm áp, cười vui vĩnh viễn đều tại

Mấy ngày sau, tỷ tỷ Mạnh Hạo rời đi, không phải là về Phương gia ở Đông Thắng Tinh, mà dưới sự an bài Phương Tú Phong, có trưởng lão Đế Tiên Giáo lại tới Nam Thiên Tinh, tự mình đón Phương Du tỷ tỷ của Mạnh Hạo đi

Rất sớm về trước, Phương Tú Phong liền quyết định, để Phương Du bái nhập Đế Tiên Giáo, tư chất của nàng cũng phù hợp yêu cầu của Đế Tiên Giáo, vả lại Phương Tú Phong và giáo tông Đế Tiên Giáo thế hệ này từng cùng nhau trải qua sống chết

Có đối phương chiếu cố, có uy hiếp của Phương Tú Phong ở nơi này, cho dù là hắn không thể ly khai Nam Thiên Tinh, nhưng uy hiếp này cũng vẫn như cũ tồn tại một chút, có thể cho Phương Du nơi đó tương lai không lo

Đối với nữ nhi, Phương Tú Phong là phải bảo vệ , nhưng nhi tử thì ý nghĩ của hắn khác hắn

Trước khi ly biệt, Phương Du ôm lấy Mạnh Hạo, ôm rất cấp bách, cuối cùng sâu đậm nhìn hắn một cái, thân tình trong mắt kia khiến trong lòng Mạnh Hạo tràn đầy không tha

Tiểu đệ, sau này chúng ta sẽ ở tinh không gặp nhau

Phương Du sờ đầu Mạnh Hạo một cái, lúc này nàng không còn là bạo lực, mà là tỷ tỷ ôn nhu

Cáo biệt cha mẹ, Phương Du hít sâu một hơi, theo vị trưởng lão Đế Tiên Giáo kia đối Phương Tú Phong rất là cung kính, cùng nhau bước chân vào truyền tống trận, theo tia sáng khuếch tán biến mất vô ảnh

Vợ chồng Phương Tú Phong rất là không tha, nhất là mẫu thân Mạnh Hạo lại trong mắt mang nước mắt, nàng không thể ly khai Nam Thiên Tinh, đối với Phương Du nơi đó rất là lo lắng, gắt gao lôi kéo tay Phương Tú Phong

Phương Tú Phong vỗ nhẹ nhẹ thê tử bên cạnh, nhìn nữ nhi đã đi xa, hắn trầm mặc, cũng có kỳ vọng, sau đó vừa nhìn về phía Mạnh Hạo

Bọn họ biết không cần bao lâu nữa Mạnh Hạo cũng sẽ rời khỏi Nam Thiên Tinh

Hạo nhi, con đường của con không ở Phương gia, vi phụ mặc dù an bài Tiên Cổ Đạo Tràng cho con, nhưng nếu con không thích, cũng có thể không đi

Bất quá, cho dù con lựa chọn cái gì, có một việc con nhất thiết phải đi hoàn thành

Trước tiên hãy về Phương gia ở Đông Thắng Tinh

Ở nơi đó, năm đó vi phụ để lại một cây Thông Tiên Đằng, với cái này, con liền sẽ thành Chân Tiên! Mặt khác quan trọng nhất

là thu hồi 2 Niết Bàn Quả của con lúc trước ở lại nơi đó

Hai Niết Bàn Quả này vốn là thuộc về con, giờ này con vượt qua hạo kiếp, sau khi dung hợp sẽ làm tu vi của con trong thời gian ngắn nhất liền có thể đạt tới Tiên Cảnh đỉnh phong

Trên con đường trong tương lai chẳng những không rơi sau những thiên

kiêu các tông kia, thậm chí sẽ vượt qua, vĩnh viễn làm cho mỗi một người bọn họ đều ở sau con! Phương Tú Phong nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi lên tiếng, mẫu thân Mạnh Hạo ở một bên, ngóng nhìn Mạnh Hạo, lại nhẹ giọng nói

Nếu như có cơ hội, concó thể đi Đệ Bát Sơn Hải một chuyến, nơi đó

là nhà của mẫu thân

Mạnh Hạo sâu đậm gật gật đầu, hắn nhìn thấu ý chưa nói hết trong lời của phụ thân, đó là kỳ vọng chính mình sau khi về tới Phương gia nổi lên, để mọi người đều biết, con trai của Phương Tú Phong hắn không phải phế vật, mà là kiêu dương! Đồng thời, nội tâm Mạnh Hạo cũng âm thầm thề, hắn chẳng những muốn ở Phương gia Đông Thắng Tinh nổi lên, ngày sau càng phải

Đi tìm gia gia của hắn và ngoại công, đi tìm đến bọn họ

Con tùy thời có thể rời đi, sau khi chuẩn bị xong nói cho vi phụ, ta sẽ phái người Đông Thắng Tinh tới đón con

Nhớ , Chân Tiên lộ của con ở Đông Thắng Tinh, đi vào trong đó

Thành tựu Chân Tiên, khiến tất cả người Phương gia đều ngẩng đầu nhìn lên con, con là con trai Phương Tú Phong ta

Phương Tú Phong nhìn Mạnh Hạo, người thanh niên trước mắt này là con trai của mình, là kiêu ngạo cả đời này của mình

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ngưng trọng gật đầu

Mấy ngày sau, Mạnh Hạo ly khai Đông Thổ Đại Địa, hắn còn có một ít chuyện muốn đi xử lý, xử lý xong chuyện này, hắn sẽ rời khỏi Nam Thiên Tinh

Chân Tiên lộ của ta không giống những người khác, khi cái tiên mạch trong cơ thể ta hoàn toàn ngưng thật, chính là lúc ta thành Chân Tiên

Mạnh Hạo đi ở trên không trung, nhẹ giọng tự nói

Tiên Khư thí luyện, với ta mà nói thu hoạch rất lớn, vô luận là sáng lập thần thông hay là tiên mạch ngưng thật

Hắn có thể cảm nhận được, theo chính mình tu hành thổ nạp, trong cơ thể tiên mạch kia sẽ càng ngày càng ngưng thật, chỉ có điều quá trình này rất chậm, mà như tấm bia đá trong Tiên Khư, cơ duyên chỉ gặp không thể cầu

Lúc trước khi sư tôn mở tiên môn, loại lực lượng từ trong tiên môn tràn ra, có lẽ chính là cùng đạo lý với tấm bia đá Tiên Khư, đều có thể khiến người thành tựu Chân Tiên

Nếu ta có thể để cho tiên môn xuất hiện, liền có thể trong thời gian ngắn nhất trở thành Chân Tiên

Nhưng ở này Nam Thiên Đại Địa, ta thật không thể thành tựu Chân Tiên sao? Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, trầm mặc bay nhanh, vượt qua Thiên Hà Hải, đi tới Nam Vực Đại Địa

Bay xuống trong Tử Vận Tông, hắn đến không người biết, Mạnh Hạo một người yên lặng đứng trên một ngọn núi cao ở Tử Vận Tông, chỗ này đã không có pho tượng Tử Đông chân nhân, nhưng ngọn núi này lại là hắn năm đó thường đến, cũng là ngọn núi Đan Quỷ thường xuyên sở tại

Đứng ở chỗ này, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hai mắt nhắm nghiền, khi hai mắt hắn khép kín, tu vi của hắn vận chuyển ầm ầm bạo phát, trong cơ thể tiên mạch ngưng thật tám thành chiếu lấp lánh, có tiên khí nồng đậm từ trong cơ thể Mạnh Hạo tràn ra, lấy lực lượng của Chân Tiên tám

thành, trao đổi thiên địa

Bầu trời trong nháy mắt gió mây cuốn ngược, tám phương mặt đất một cái chớp mắt nổ ầm ầm run rẩy, tu sĩ cả Nam Vực toàn bộ đều trong lòng chấn động

Rất nhanh, chẳng những là Nam Vực như vậy, Thiên Hà Hải, Tây Mạc, Bắc Địa, cho dù là Đông Thổ, cũng đều biến mất cảm nhận được loại biến hóa kỳ dị trong thiên địa này

Trong lúc mơ hồ, bên trên ngọn núi Mạnh Hạo sở tại, bầu trời dường như muốn ngưng tụ ra một cái lốc xoáy, nhưng lốc xoáy này gần như vừa mới xuất hiện, liền trong phút chốc dường như bị một cỗ lực lượng của thiên địa mãnh liệt át chế, trực tiếp tách ra

Lốc xoáy tiêu tán, thiên địa khôi phục như thường, mặt đất bình tĩnh, tu sĩ Nam Thiên Tinh cũng đều từng cái một tại kinh ngạc, không cảm giác được dị thường lúc trước

Mạnh Hạo mở mắt ra, trầm mặc rất lâu, lắc lắc đầu

Quả nhiên không được

Ta có thể cảm nhận được Chân Tiên lộ, nhưng không cách nào làm tiên môn phủ xuống, xem ra, mỗi một tòa Sơn Hải, vạn năm chỉ có một viên tinh tú ngưng tụ Chân Tiên duyên, không thể phá giải

Mà ta nếu là sử dụng Thông Tiên Đằng

Mạnh Hạo cặp mắt chớp động, bên trong túi trữ vật của hắn đang có Thông Tiên Đằng, là hắn ở đó trong dược viện Tiên Khư trước khi đi bắt được một cái

Mạnh Hạo trầm ngâm, hồi lâu sau lần nữa lắc đầu

Thông Tiên Đằng đích xác có thể cho người thành tựu Chân Tiên, nhưng lại như một đao chặt đứt Linh Cảnh, cắt đứt Linh Cảnh tu vi đề cao, cưỡng ép đột phá

Những thiên kiêu các tông kia bọn họ tích lũy quá lâu, áp chế nhiều năm, đã đến điểm giới hạn, lúc này dùng Thông Tiên Đằng, tự nhiên nhất cử đột phá

Nhưng ta giờ này mới là Chân Tiên tám thành, một khi dùng Thông Tiên Đằng đột phá, thành tựu Chân Tiên, liền tính đến tại tám thành nơi này, tám thành này chính là mười thành của ta sau này

Mạnh Hạo bỏ qua sử dụng Thông Tiên Đằng

Xem ra, Chân Tiên lộ đích xác không thể lại ở Nam Thiên Tinh hoàn thành, phụ thân nói Đông Thắng Tinh có lẽ mới là lộ của ta ra sở tại

Mạnh Hạo cặp mắt chớp động, hít sâu một hơi, xoay người ly khai

Không ai nhận ra hắn đến, đi ở trên Nam Vực Đại Địa, Mạnh Hạo đi Huyết Yêu Tông, ở nơi này, hắn xa xa nhìn động phủ Huyết Yêu lão tổ, tử khí tràn ngập, không có chút sinh cơ nào

Huyết Yêu lão tổ cũng không xuất hiện nữa

Trầm mặc rất lâu, Mạnh Hạo đi vào trong Thiếu Tông Cốc, nơi này mỗi ngày đều có đệ tử Huyết Yêu Tông đến quét dọn, giữ vững chỉnh tề, Mạnh Hạo nhìn ốc xá, nhìn bốn phía hết thảy cắt, trước mắt có chút hoảng hốt, loáng thoáng như thấy thân ảnh của một tử dường như cười một cách tự nhiên xuất hiện ở trước mặt, đang cười nhìn mình

Hứa Thanh

Mạnh Hạo lẩm bẩm, hứa hẹn và ước định giữa hắn cùng Hứa Thanh, hắn cả đời này không bao giờ quên

Chờ ta

Ta sẽ đi tìm đến muội! Mạnh Hạo vẻ mặt lộ ra nhu hòa, vuốt ve chỗ trongThiếu Tông Cốc hắn lúc trước và Hứa Thanh ký ức, hồi lâu sau, hắn ly khai xuất hiện ở mặt đất bên ngoài Thiếu Tông Cốc, nơi đó là chiến trường sở tại, cũng là chỗ hôn lễ của hắn và Hứa Thanh

Mấy ngày nữa là Mạnh Hạo rời đi, đây là trước khi hắn ly khai Nam Thiên Tinh, một lần cuối cùng đi tới nơi này, mang đi ký ức thuộc về hắn và Hứa Thanh

Đi ở trên Nam Vực Đại Địa, giữa đường đi qua Tống gia, Mạnh Hạo dừng lại, trong thần thức của hắn, có thể thấy được Tống gia lão tổ, nhưng đối phương lại không thể nhận ra đến hắn

Mạnh Hạo thấy được một cô gái quen thuộc, đó là Tống Giai

Nàng không đi tham dự thí luyện, không đi bái nhập tông môn trong tinh không, mà là lựa chọn lưu tại Nam Thiên Tinh sao

Mạnh Hạo từ xa nhìn Tống gia, loáng thoáng, dường như thấy được một nữ nhân, an tĩnh khoanh chân tĩnh tọa

Cô gái này rất đẹp, sắc mặt bình tĩnh, nhưng mơ hồ lại có một chút dấu vết của năm tháng

Ký ức năm xưa hiện lên tại trong đầu Mạnh Hạo, rất lâu sau đó, hắn không quấy rầy đối phương, xoay người đi

Hắn đi Vãng Sinh Động, đi qua uy áp

Nơi năm đó với hắn mà nói rất khổ khó khăn, từng bước kinh tâm, giờ này Mạnh Hạo lần nữa đi, như giẫm trên đất bằng, khiến cho tu sĩ tu hành xung quanh Vãng Sinh Động từng cái một khi nhìn đến Mạnh Hạo không ngờ cực kỳ dễ dàng hướng đi chỗ sâu, rối rít vẻ mặt đại biến, cũng có hoảng sợ

Đó là ai vậy?

Hắn

hắn không ngờ cứ như vậy hướng đi chỗ sâu Vãng Sinh Động, uy áp nơi này, cho dù là cường giả Trảm Linh cũng đều phải cẩn thận vô cùng

Ta cảm thấy hắn có chút quen mắt

Vãng Sinh Động không ít người thấy được Mạnh Hạo, rối rít khiếp sợ

Mà lúc này Mạnh Hạo đã bình tĩnh đi vào chỗ sâu trong phạm vi Vãng Sinh Động, sắp đến gần cửa động

Tại bên ngoài cửa động năm trăm trượng, Mạnh Hạo thấy hai lão già, hai người này đều là tu vi Trảm Linh, lúc này khoanh chân ngồi ở chỗ kia, đang thừa nhận uy áp, lại nhìn chằm chằm lẫn nhau, dường như lẫn nhau có thù, ngọn lửa sinh mệnh của bọn họ không nhiều lắm, hiển nhiên muốn ở trong Vãng Sinh Động tìm kiếm tạo hóa

Người nào? Mạnh Hạo đến khiến hai người hắn sửng sốt, một người trong đó lập tức quát khẽ, nhưng lời nói vừa truyền ra, Mạnh Hạo đã bình tĩnh đi qua giữa hai người bọn họ

Một màn này khiến nhị lão sắc mặt đại biến, vẻ mặt hoảng sợ, bọn họ trơ mắt nhìn Mạnh Hạo không ngờ thoải mái đi qua 500 trượng đối với bọn họ mà nói vô cùng gian nan này, cho đến bước chân vào đến trong Vãng Sinh Động

Nhị lão hô hấp dồn dập, nhìn nhau một cái, đều thấy được lẫn nhau trong mắt không thể tin

Hắn có chút quen mắt

Hắn

A? Hắn là Mạnh Hạo, trời ạ, hắn là thiếu chủ Huyết Yêu Tông, phong ấn cường giả Vấn Đạo, trừng phạt mấy trăm ngàn tu sĩ Bắc Địa vì tội dân Mạnh Hạo! ! Nhị lão tại nhận ra Mạnh Hạo thân phận trong nháy mắt, trong óc trực tiếp nổ ầm ầm, như lôi đình nổ tung

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1238: Hồ đạo tái chiến!

Trong Vãng Sinh Động, Mạnh Hạo bình tĩnh đi, trong động gập ghềnh, có thể thấy được một số hài cốt, càng là hướng chỗ sâu, hài cốt càng ít, Mạnh Hạo đứng ở nơi hắn lúc trước tử vong, nhìn nơi này, tâm của hắn có chút đau đớn

Hắn liền nghĩ tới Hứa Thanh

Lấy sinh cơ của chính mình để Mạnh Hạo có thể chống đỡ, vì để cho Mạnh Hạo sống lại, bị trấn áp ở trong cấm địa tông môn, tất cả hiện lên trước mắt Mạnh Hạo, rất lâu sau đó, Mạnh Hạo khẽ thở dài

Hắn đi tới chỗ sâu của Vãng Sinh Động, ở nơi này không có gì cả

Không có thấy thi thể của vị tiên nhân năm đó, cũng không thấy nhiều kỳ dị tồn tại lắm, Vãng Sinh Động dường như tồn tại một cỗ lực lượng kỳ dị, ngoài ra cái gì cũng không có

Vãng Sinh Động

Vãng Sinh Động

Cố tình ta ở chỗ này, quả thật

Vãng sinh một lần

Mạnh Hạo lắc đầu, khi đang muốn ly khai, bỗng nhiên bước chân hắn chợt ngừng, mạnh quay đầu, nhìn về phía vách tường phía cuối động, nơi đó chợt vừa thấy thì không có chỗ dị thường gì, nhưng cố tình lúc trước một cái chớp mắt, Mạnh Hạo đã nhận ra trên vách tường này, dường như có một chút khí tức quỷ dị tràn ra

Mạnh Hạo xoay người, cẩn thận ngắm nhìn, hồi lâu sau, cặp mắt hắn bỗng nhiên co rút lại, trên vẻ mặt lộ ra một chút hoảng sợ và khiếp sợ, hắn thấy được ở trên vách tường đó không ngờ xuất hiện một cánh cửa

Một cánh cửa lớn khép kín!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khi lần nữa nhìn lại, nơi đó lại không có gì cả, nhưng hắn tin tưởng mình tuyệt không có nhìn lầm

Thần bí như vậy mới xứng đôi với ba chữ Vãng Sinh Động này

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó rất lâu, nhìn vách tường, hồi lâu sau xoay người rời đi, hắn hiếu kỳ, nhưng những điều đã trải qua trong Tiên Khư khiến hắn hiểu rõ, thế gian này có bí ẩn lớn, mà những bí ẩn này không phải tu vi giờ này của hắn có thể đi dò xét

Mạnh Hạo rời khỏi Vãng Sinh Động, hai cái lão già kia như cũ chính ở chỗ này khó khăn khoanh chân tĩnh tọa, sau khi nhìn đến Mạnh Hạo, hai người hô hấp dồn dập, lập tức quỳ lạy xuống

Bái kiến Mạnh thiếu tông

Bái kiến Mạnh Hạo đại nhân!

Mạnh Hạo bước chân chợt ngừng, liếc nhìn hai người một cái, gật gật đầu, đang muốn ly khai

Mạnh Hạo đại nhân

Trong

trong Vãng Sinh Động, rốt cuộc có cái gì? Một lão già trong đó ngọn lửa sinh mệnh ảm đạm, chần chờ một chút rồi hỏi

Hy vọng

Mạnh Hạo trầm mặc, một lát sau chậm rãi lên tiếng, nói xong đã rời đi

Nhị lão mừng rỡ, hít sâu một hơi, lần nữa khoanh chân

Nội tâm họ đều dâng lên hy vọng

Trong truyền thuyết, Mạnh Hạo đại nhân năm đó chính là ở trong Vãng Sinh Động này vãng sinh một lần!

Hắn nói nơi đó có hy vọng, chúng ta cũng có hi vọng! ! Nhị lão nhìn nhau một cái, trong mắt lộ ra sáng ánh sáng

Đi ra khỏi phạm vi Vãng Sinh Động, Mạnh Hạo cất bước, xuất hiện ở giữa không trung, có chút cảm khái nhìn bốn phía, cho đến ánh mắt rơi vào phương hướng Thái Ách Cổ Miếu sở tại

Trầm mặc một lát sau, thân thể hắn nhoáng lên một cái, hướng về nơi đó vội vã đi

Chẳng bao lâu sau, Mạnh Hạo xuất hiện ở giữa không trung trên Thái Ách Cổ Miếu, nhìn miếu thờ thông minh phía dưới kia, Mạnh Hạo nhớ lại Sở Ngọc Yên, nhớ lại sơn cốc kia, nhớ lại Huyết Tiên truyền thừa bên trong sơn cốc

Lại nói tiếp, thiên kiếp năm đó

Ta từng được miếu này che chở quá

Thân ảnh Mạnh Hạo phủ xuống, đứng ở trên mặt đất, xuất hiện ở phía trước Thái Ách Cổ Miếu

Miếu cổ thương tang, một mảnh rách nát nhưng vẫn là có từng tầng một thềm đá phô khai, trên đó miếu thờ nghiêm nghị có thể mơ hồ nhìn thấy trong đại điện để nhiều thần tượng

Dường như đầy trời tiên thần, nhất nhất trang nghiêm

Lúc này ở xung quanh Thái Ách Cổ Miếu, có không ít tu sĩ tồn tại

Làm một trong ba đại địa phương thần bí trên Nam Vực, Thái Ách Cổ Miếu nguy hiểm muốn nhỏ hơn một chút, hấp dẫn không ít tu sĩ lại tới, ý đồ ở chỗ này đụng phải cơ duyên, gặp tạo hóa

Mạnh Hạo xuất hiện có người thấy được, nhưng lại không có để ý

Nhìn miếu cổ, Mạnh Hạo cất bước đi, phía sau hắn cách đó không xa có một tu sĩ cũng đang nhìn miếu cổ, nhưng cũng không dám đến gần, phát hiện Mạnh Hạo không ngờ tiếp cận, hắn lập tức hảo tâm nhắc nhở

Vị đạo hữu này, Thái Ách Cổ Miếu này không nên tới gần a, nơi đó rất nguy hiểm

Chẳng những là người này thấy được cử động của Mạnh Hạo, xung quanh còn có một số tu sĩ Nam Vực bọn hắn cũng đều thấy được Mạnh Hạo muốn đến gần cổ miếu, có không ít người lập tức cười lạnh, thậm chí có người vẻ mặt châm chọc, muốn xem náo nhiệt

Miếu cổ này không phải bất kỳ kẻ nào cũng có thể dựa vào gần, ta chờ ở bốn phía này đã là cực hạn, trừ bỏ một số lão tổ muốn tới gần cổ miếu, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Người này rất xa lạ, không biết là người tông môn nào? Trong khi mọi người đàm luận, Mạnh Hạo đã tới đến trước bậc thang, giơ chân lên, một bước bước lên, từng bước từng bước đi lên, phía sau hắn những tu sĩ kia từng cái một toàn bộ mở to mắt, hô hấp dồn dập, lộ ra không thể tin,

cũng có hoảng sợ

Hắn

hắn không ngờ lên rồi! !

Hắn là tu vi gì a, làm sao có thể!

Ta thế nào có cảm giác

hắn có chút quen mắt

Khi những tu sĩ này rối rít rung động, Mạnh Hạo bước lên một cái nấc thang cuối cùng, xuất hiện ở trước mặt miếu cổ nguy nga kia, cửa miếu cổ sớm đã rách nát mở rộng ra, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, có thể thấy rõ ràng bên trong để rất nhiều thần tượng

Những thứ kia toàn bộ đều đã từng là cường giả Thái Ách nhất tộc,

Tranh chấp với Quý Thiên Nhất

Rồi sau đó thất bại, toàn tộc bị diệt trước, xây dựng miếu này, lấy ý chí vĩnh hằng đối kháng Quý Thiên

Mạnh Hạo lẩm bẩm, đứng ở nơi đó, hắn dường như thấy được một cái đại tộc đã từng tồn tại phóng thích ra rực rỡ lịch sử cùng tia sáng

Mạnh Hạo trầm mặc, hồi lâu sau, hắn ôm quyền, hướng về miếu, sâu đậm cúi đầu

Ngay khi hắn này cúi đầu, cả Thái Ách Cổ Miếu đột nhiên chấn động, tiếng sấm chợt truyền ra, khiến tất cả tu sĩ bên ngoài toàn bộ tâm thần run rẩy, rối rít lui về phía sau, vẻ mặt càng hoảng sợ hơn

Bởi vì bọn họ thấy được, theo Mạnh Hạo cúi đầu, miếu cổ này đang chấn động, những thần tượng bên trong kia lại có hơn phân nửa dường như sống lại, không ngờ cũng hướng Mạnh Hạo cúi đầu

Lại vào lúc này, Thái Ách Cổ Miếu tia sáng mười ngàn trượng, khiến bầu trời biến sắc, gió mây cuốn lên, xung quanh nổ vang

Trời a, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao có thể như vậy!

Những pho tượng trong Thái Ách Cổ Miếu kia, bọn chúng

bọn chúng không ngờ sống ! !

Tu sĩ này là ai, hắn này cúi đầu, chẳng lẽ là miếu cổ không chịu nổi, cho nên cũng muốn đáp lễ hay sao! ! Mọi người ồ lên, Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn thần tượng trong miếu cổ gần như sáu thành, những tượng thần này đều tại hướng hắn cúi đầu, mà những thứ khác bốn thành, còn lại là lộ ra mỉm cười

Về phần trên cao nhất có ba thần tượng không nhúc nhích, nhưng có uy nghiêm tràn ra dường như đang ngắm nhìn Mạnh Hạo, không có ác ý

Hắn là

Mạnh Hạo đại nhân! !

Là Mạnh Hạo! ! Hắn chính là Mạnh Hạo thiếu tông! Theo người chú ý nơi này, lập tức có người nhận ra, lập tức âm thanh ồn ào lần nữa truyền ra

Mạnh Hạo nhìn trong miếu cổ, trong lúc mơ hồ, bên tai của hắn truyền đến một cái lại một cái thanh âm thương tang, những thanh âm này truyền từ xưa bên trong miếu, thanh âm mơ hồ, trong lời nói mang mong đợi, dường như khát vọng có một ngày có thể đi ra khỏi miếu cổ, có thể

giết trời xanh khung

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo lần nữa cúi đầu, xoay người rời đi, khi đi ở trên trời, Thái Ách Cổ Miếu phía sau hắn, tia sáng chậm rãi tiêu tán, lần nữa khôi phục

Mạnh Hạo rời đi, nhưng không có rời khỏi Nam Vực Đại Địa, hắn hạ một cái phương hướng, là Hồ Đạo thượng cổ

Không biết đám người Lục Bách còn bị vây ở nơi này hay không/ Mạnh Hạo nhìn phương hướng Hồ Đạo thượng cổ, yên lặng đi

Cho đến đi tới nơi đó, sau khi đi qua mọi chỗ đối với ngoại nhân mà nói là chỗ hiểm ác, xuất hiện ở bầu trời hồ đạo chính giữa lớn nhất

Đứng ở nơi đó, Mạnh Hạo nhìn hồ đạo, trong mắt lộ ra trầm ngâm, nếu như nói Nam Vực Đại Địa này, chỗ hắn cảm thấy nguy hiểm nhất, Hồ Đạo thượng cổ này nhất định là nơi đó

Nhất là tầng thí luyện thứ ba bên trong, Mạnh Hạo lúc này hồi tưởng lại, cũng vẫn không nắm chắc quá lớn, nhưng hắn sờ túi trữ vật một cái

Cặp mắt nhoáng lên một cái, bên trong túi trữ vật của hắn có một miếng thủy tinh màu trắng, tản ra một loạt hàn khí

Hàn khí này nhìn như rất nhạt, nhưng Mạnh Hạo đoán không tầm thường, bản thân mình còn không có phát hiện, bởi vì vật này

Đến từ trên la bàn trong Tiên Khư Binh Các

Lại có thể nhìn thấu, la bàn kia dường như chính là vì thủy tinh này mà xây dựng

Thần hỏa bổn nguyên

Mạnh Hạo cặp mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, hắn còn nhớ rõ, trong cửa ải thứ ba, nguồn lửa to lớn kia, lửa bên trong, uy lực mạnh không cách nào tưởng tượng

Cái gì là bổn nguyên, năm đó Mạnh Hạo không hiểu, giờ này theo hắn tu vi cao thâm cũng không phải đã hiểu toàn bộ, chỉ là có chút mông lung

Một cửa khảo nghiệm kia, cho dù là có thủy tinh màu trắng này, sợ rằng cũng rất khó thành công, mà ta trên thực tế chỉ là muốn một chút hỏa nơi đó

nhưng nên chứa thế nào đây? Trầm mặc một lát, Mạnh Hạo bỗng nhiên vỗ túi trữ vật, trong tay của hắn xuất hiện một chung ngọn đèn đồng thau, đáng tiếc đã tắt, nhìn đèn này, Mạnh Hạo cặp mắt lóe lên một cái

Ta phải rời khỏi Nam Thiên Tinh, chẳng biết lúc nào trở về, đi lần này một đường nhất định hung hiểm tầng tầng lớp lớp, nếu có thể lấy hỏa bổn nguyên kia đi, nguy cơ trước mắt cũng có thể làm đòn sát thủ, không biết có thể thành công hay không, nhưng cũng muốn thử một lần

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thân thể nhoáng lên một cái chạy thẳng tới hồ đạo mà đi, nháy mắt phá vỡ mà vào trong mặt hồ, chạy thẳng tới phía dưới

Tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt, hắn ở ngay đáy hồ nước này, nơi này không có có bất kỳ cửa vào, nhìn như bình thường, mà khi Mạnh Hạo lực lượng của Chân Tiên tám thành toàn bộ triển khai, đáy hồ trước mắt hắn bất ngờ xuất hiện một cái trận pháp to lớn

Mạnh Hạo thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp bước chân vào trong trận pháp, trận pháp không có chút dấu hiệu vận chuyển nào

Dị tộc tiền bối bảo vệ thế giới dưới đáy hồ, vãn bối đến lần nữa, muốn đi

khiêu chiến cửa ải thứ ba!

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, truyền ra thần niệm

Thần niệm của hắn tản ra, khiến cho hồ nước sôi trào phập phồng, hồi lâu sau, đột nhiên, trận pháp trong giây lát tự mình vận chuyển, tia sáng lóng lánh, trực tiếp nuốt sống thân ảnh Mạnh Hạo

Tiếp theo một cái chớp mắt, khi trước mắt Mạnh Hạo khôi phục, hắn bất ngờ ở dưới mặt đất, thấy được rất nhiều núi pháp bảo, thấy được vô số hung thú với đầy đủ màu sắc kia, thấy được cửa to lớn kia, nhất là phía trước hắn, con hung thú màu vàng to lớn ghé vào trên cửa chính, mạnh nhìn về phía Mạnh Hạo

Ngươi

muốn khiêu chiến cửa ải thứ ba? Thanh âm rầm rầm truyền ra, năm đó đối Mạnh Hạo mà nói rất là uy hiếp, nhưng giờ này, hắn vẻ mặt bình tĩnh nhìn lại, trong cửa ải thứ nhất, hắn không có thấy những người cùng vào với hắn năm đó

Ngươi không cần nhìn , lúc trước cùng vào được với ngươi, ngoại trừ Lục Bách còn sống ra, những người khác

đều đã bỏ mình

Ngươi xác định muốn đi khiêu chiến cửa ải thứ ba? Hung thú màu vàng thanh âm vang vọng, giống như sấm sét vang dội, tất cả hung thú toàn bộ đều nhìn về Mạnh Hạo, từng cái một trong mắt lộ ra hung tàn

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, gật gật đầu

Ta muốn khiêu chiến!

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1239: Thần hỏa căn nguyên!

Cự thú màu vàng nhìn thật sâu Mạnh Hạo một cái, ngửa mặt lên trời vừa hô. Lập tức tất cả hung thú vây quanh bốn phía đồng loạt tản ra, phân ra một con đường đi thông đại môn.

Mạnh Hạo đi về phía trước, đi qua từ trong những hung thú này. Mắt thấy sắp đi tới trước đại môn, đột nhiên, phía bên phải hắn, một hung thú với thân thể khổng lồ mơ hồ tràn ra khí tức Trảm Linh, chợt gầm thét, trực tiếp đánh tới về hắn.

Thần sắc của Mạnh Hạo như thường, thậm chí nhìn cũng không liếc mắt nhìn. Hắn chỉ nâng lên tay phải, bỗng nhiên chộp một cái về phía hung thú lại tới. Dưới một trảo này, trực tiếp chộp vào mi tâm của hung thú.

Mặc dù tay của Mạnh Hạo so sánh với thân thể của hung thú là bé nhỏ không đáng kể, nhưng theo hắn chụp mạnh một cái, hung thú phát ra tiếng gào thét thê lương, khiến cho tất cả hung thú bốn phía đồng loạt bạo động.

Mạnh Hạo như cũ thần sắc bình tĩnh, từng bước một bước đi. Tay phải không buông lỏng ra, không ngờ nâng lên con hung thú khổng lồ kia đi về trước.

Cự thú nằm ở đại môn màu vàng, đôi mắt co rút lại, chăm chú nhìn Mạnh Hạo, nhưng lại không có ngăn cản, sau đó mặc kệ hắn đi tới ngoài cửa lớn. Hắn buông lỏng tay ra, gật đầu về phía cự thú màu vàng, từng bước chân vào bên trong đại môn.

Khi xuất hiện, hắn bên trong cửa ải thứ hai, thấy được hung thú kia toàn

thân màu trắng, giống như chúa tể, nhưng lại rõ ràng có chút khô héo già nua. Hắn cũng nhìn thấy Lục Bạch khoanh chân ngồi bên trong một tầng cách đỉnh chỉ thiếu một bước, đang tĩnh tọa.

Trên mặt của Lục Bách mọc đầy râu rậm, quần áo tả tơi, rất là rách nát, nhưng bên trong thần sắc lại có ánh sáng lấp lánh lóng lánh. Ngay lúc Mạnh Hạo xuất hiện, ông ta chợt ngẩng đầu nhìn lại, sau khi nhìn hắn, Lục Bách sửng sốt.

- Tiền bối, vãn bối muốn xông cửa ải thứ ba.

Mạnh Hạo ở dưới chân núi, bình tĩnh lên tiếng, nhìn lão thú tang thương trên bầu trời.

Lão thú chăm chú nhìn Mạnh Hạo, hồi lâu sau gật đầu. Gần như trong nháy mắt nó gật đầu, thân thể của Mạnh Hạo khoảnh khắc bay lên, dưới một cái nhảy, đi thẳng đến đỉnh cao nhất.

Hai mắt của lão thú co rụt lại, lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Ngươi trở nên mạnh mẽ, so với lúc trước gặp nhau, mạnh hơn nhiều lắm nhiều lắm... Nhưng ta khuyên ngươi, cửa ải thứ ba, với tu vi của ngươi, vẫn xông không qua được.

- Lúc trước ngươi xông qua được cửa ải thứ hai, thu được một lần cơ hội cảm thụ đi vào cửa ải thứ ba, cho nên lúc đó ngươi không chết. Nhưng lúc này đây, ngươi nếu thất bại, ngay cả cơ hội trốn về e là cũng không có, sẽ bỏ mạng ở nơi đó.

- Mà cửa khảo nghiệm thứ ba, là cần ngươi đi sáp nhập cả thần hỏa căn nguyên vào trong cơ thể.

Lão thú chậm rãi lên tiếng.

Mạnh Hạo trầm mặc, trong mắt dần dần lộ ra quyết đoán, gật đầu.

Lão thú chỉ hơi trầm ngâm, không ngăn cản nữa, giữa cái phất tay, một cái lốc xoáy to lớn xuất hiện. Bên trong lốc xoáy, mơ hồ tràn ra ánh lửa. Chính là cửa vào của cửa ải thứ ba tràn ngập biển lửa.

Mạnh Hạo đang muốn bước chân vào.

- Mạnh Hạo... Phía ngoài... Phía ngoài thế nào!

Lục Bách không nhịn được, lập tức lên tiếng. Ông ta biết kế hoạch của Bắc Địa, dựa theo kế hoạch, giờ này ngoại giới, hẳn là Nam Vực rơi vào tay giặc, bị Bắc Địa hoàn toàn chiếm cứ. Mà khi ông ta thấy được tu vi của Mạnh Hạo kinh khủng đến vô tận so với lúc trước, bản thân mình cho dù là ở Trảm Linh tam đao viên mãn, bước chân vào Vấn Đạo thành công, trở thành Vấn Đạo sơ kỳ, nhưng như cũ là nhìn không thấu.

Một cỗ dự cảm xấu khiến sắc mặt của Lục Bách có chút tái nhợt.

Bước chân của Mạnh Hạo chợt ngừng, cúi đầu nhìn về phía Lục Bách, sau một lát trầm mặc, chậm rãi lên tiếng.

- Bắc Địa xâm lấn thất bại. Cường giả Vấn Đạo gần như tử vong toàn bộ.

- Không thể nào, đám người của đại trưởng lão, Đại Tế Tự chẳng những là Vấn Đạo đỉnh phong, hơn nữa là sự tồn tại gần với Ngụy Tiên. Thậm chí còn có trọng bảo, cho dù là Ngụy Tiên gặp phải Bắc Địa, đều phải bỏ mạng, làm sao sẽ gần như tử vong toàn bộ chứ?

- Nội tình của Bắc Địa sâu, gần trăm vạn đại quân làm sao sẽ thua chứ?

Sắc mặt của Lục Bách đại biến, thất thanh lên tiếng.

- Đại trưởng lão, Đại Tế Tự, mấy người Vấn Đạo mạnh nhất của Bắc Địa

trong miệng của ngươi, giờ này bị trấn áp dưới một ngọn núi. Núi đó tên là Tội Bắc Sơn, tu vi của mấy người bọn họ sẽ phụng dưỡng ngược lại Nam Vực Đại Địa, trở thành linh khí của Nam Vực.

- Về phần một trăm vạn tu sĩ đại quân mà ngươi nói, tử vong hơn phân nửa, còn dư lại mấy trăm ngàn bị chém rớt tu vi, từ nay về sau trở thành tội dân. Trong huyết mạch của tu sĩ Bắc Địa, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện Nguyên Anh chi tu.

Mạnh Hạo bình tĩnh nói.

- Còn nơi này của ngươi, sau khi ra ngoài có thể đi chứng kiến Tội Bắc Sơn. Nếu ngươi từ nay về sau an tĩnh tu hành, ta không giết ngươi. Mà ngươi nếu có lòng gây loạn... Ngoại giới, có người sẽ chém ngươi.

Mạnh Hạo nói xong, không nhìn lại Lục Bách, cất bước trực tiếp bước chân vào bên trong lốc xoáy.

Sắc mặt của Lục Bách tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo. Lời nói của Mạnh Hạo, ông ta có thể nghe được không phải giả dối, mà là chân thật.

Trong trầm mặc, Lục Bách cười thảm. Ông ta nhớ lại bằng hữu ở quê hương, nhớ lại sư tôn, nhớ lại lão tổ. Nhưng ông ta bị vây rất lâu ở nơi đây, không nghĩ tới ngoại giới... đã là long trời lỡ đất.

Khoảnh khắc Mạnh Hạo bước chân vào lốc xoáy, hắn lập tức cảm nhận được một cỗ biển lửa vô biên vô tận, ầm ầm bạo phát lại tới. Ở bên trong biển lửa này, mơ hồ có tiếng gầm thét long trời lở đất.

Khi tiếng gầm thét đó rõ ràng, chính là trong nháy mắt Mạnh Hạo hoàn toàn bước chân vào thế giới sở tại của cửa ải thứ ba. Trước mắt của hắn, không có biển lửa nữa, mà là bình nguyên màu máu đã từng thấy qua.

Cả vùng mọc đầy cỏ màu trắng.

Từng ngọn tháp cao vây quanh, số lượng 99 vạn. Ở vị trí trung tâm, có một tòa thành trì màu đen, bị cóỏxanh màu trắng quấn quanh. Giữa không trung lơ lửng một nguồn lửa, dường như vĩnh hằng thiêu đốt, tản ra ánh lửa rực rỡ nhất bên trong thế giới này.

- Đạo Phương hắn phải chết!

- Đạo Phương người giết ta, ta nếu chuyển kiếp, phải giết Đạo Phương!

- Tiên giới chú định kiếp, tiên thổ chú định thương, tiên nhân chú định vẫn, ta không phục!

- Ta phát hiện hết chân tướng, các ngươi cho dù là trấn áp ta càng lâu dài, ta cũng không phục giống vậy!

- Con khỉ chết tiệt, ta nếu thoát vây, nhất định rút da ngươi!

- Ta nếu chuyển kiếp, nhất định đánh ra nơi này. Ta nếu chuyển kiếp thất bại, phai mờ với chúng sinh, vô số luân hồi khó có thể thức tỉnh, thì nơi này lưu lại một đạo pháp chỉ!

- Bên trong pháp chỉ, ẩn chứa đạo hỏa căn nguyên của ta! Đây là dấu vết tồn tại của Hỏa Viêm Tử ta, chỉ mong vô số năm tháng sau, dấu vết vẫn tồn tại như cũ!

Thanh âm xuất hiện năm đó một lần nữa quanh quẩn, giống như có một thanh kiếm sắc bén có thể xuyên thấu hết thảy tâm thần, khiến tâm thần của Mạnh Hạo chấn động, dường như muốn nát thân thể hắn, vỡ hồn phách của hắn.

Nhưng lúc này đây, Mạnh Hạo chẳng những có chuẩn bị, tu vi lại hoàn toàn bất đồng với lúc trước, dường như chênh lệch giữa trời và đất. Hắn

chỉ là thất khiếu chảy máu, nhưng lại không bị toàn thân sụp đổ như lúc trước. Đồng thời với thanh âm này quanh quẩn, Mạnh Hạo nhìn về thần hỏa căn nguyên to lớn trên bầu trời.

Căn nguyên nọ trong nháy mắt bạo phát. Trong tiếng nổ ầm ầm, cả thế giới vốn là mặt đất không có lửa, nhưng giờ khắc này, cả vùng thiêu đốt ầm ầm. Ngay cả bầu trời cũng đều trở thành ngọn lửa, khiến cho nơi này, trong chớp mắt liền hóa thành thế giới lửa.

Ngọn lửa ấy long trời lở đất, mới vừa tản ra, lập tức khiến cho Mạnh Hạo cảm nhận được nguy cơ sinh tử. Dường như cho dù là hắn, dưới ngọn lửa này cũng sẽ rơi xuống.

Nguy cơ trước mắt, Mạnh Hạo không chậm trễ chút nào, lấy ra thủy tinh màu trắng từ bên trong túi trữ vật. Khoảnh khắc hắn nắm thủy tinh trong tay, một cỗ băng hàn khuếch tán ra toàn thân hắn, lập tức đã ngăn cản ngọn lửa này ở bên ngoài

Cho đến lúc này, Mạnh Hạo mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn sở dĩ dám đi tới nơi này, chính là vì có thủy tinh. Chỉ có điều là hắn tuy rằng có thể xác định bảy tám thành, nhưng dù sao cũng không hoàn toàn xác định, cho nên có chần chờ. Thời khắc này, sau khi thấy được thủy tinh này hữu dụng, đôi mắt hắn khoảnh khắc lộ ra ánh sao.

Lúc ngẩng đầu, hắn nhìn thần hỏa căn nguyên trên bầu trời, lộ ra một chút mong đợi.

Đó là một loại lửa to lớn, tràn ra biển lửa giữa không trung, dường như một cái bắt đầu ngọn nguồn của lửa.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cầm thủy tinh chậm rãi tiến lại gần. Theo hắn đi về phía trước, bốn phía biển lửa càng lúc càng cuồng bạo. Tầng tầng đánh ầm tới, lực lượng ngọn lửa bên trong đã cường hãn đến trình độ khiến Mạnh Hạo kinh hãi. Chỉ cần có một đốm lửa nhỏ đụng phải trên

người của hắn, cho dù là cảnh giới Vĩnh Hằng cũng không kiên trì được bao lâu, Mạnh Hạo lập tức sẽ toàn thân hình thần câu diệt.

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo không ngừng đến gần, ngay khi hắn đến gần thần hỏa căn nguyên to lớn kia trăm ngàn trượng, hắn nửa bước khó đi. Không phải thủy tinh kia không thể chống cự ngọn lửa. Mà là tu vi của hắn cho dù triển khai toàn bộ, cũng không thể tiến đến gần, uy áp nơi đây quá mạnh mẽ mãnh liệt.

Nếu không phải là thủy tinh này, Mạnh Hạo e rằng tối đa chỉ tiến lại gần mấy ngàn trượng.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn biển lửa ngoại giới. Ngọn lửa nơi đây đã xuất hiện biến ảo, tạo thành các loại bộ dáng, khi thì là hung thú, khi thì là pháp bảo, cũng có thảo mộc.

Nhưng mỗi một cái đều cường hãn đến cực hạn. Cho dù là Tiên Cảnh đỉnh phong gặp phải cũng sẽ hoảng sợ. Vả lại càng đến gần thần hỏa căn nguyên, những thứ Hỏa Linh đó tràn ra càng kinh khủng.

- Ta không hy vọng có thể mang đi toàn bộ thần hỏa căn nguyên, chỉ hy vọng có thể hấp thu một chút lửa nơi đây, làm đòn sát thủ của ta sau này.

Mạnh Hạo cẩn thận khống chế thần thức, từ từ lan ra ngoài. Hắn dùng tốc độ nhanh chóng nhất mở ra một chỗ hổng của bốn phía vách ngăn, dẫn động một cái hỏa diễm chi linh huyễn hóa thành con bướm xông vào bên trong chỗ hổng. Thân thể hắn khoảnh khắc lui về sau, toàn thân tu vi bạo phát, thúc giục thủy tinh màu trắng, bao phủ lấy hỏa diễm hồ điệp.

Cho đến khi lui về phía sau chỗ xa nhất, bốn phía biển lửa cũng yếu đi một chút, Mạnh Hạo mới dừng lại, hô hấp dồn dập. Hắn nhìn cái hỏa diễm hồ điệp vây quanh bốn phía, cẩn thận tản ra thần thức. Hắn mới vừa đụng chạm cùng hỏa diễm hồ điệp, lập tức thần thức của hắn liền khoảnh khắc bị thiêu đốt. Hắn lập tức chặt đứt thần thức lan ra ngoài, lúc

này mới may mắn thoát khỏi.

Ánh mắt của hắn lộ ra quyết đoán, lập tức từ bên trong túi trữ vật, lấy ra ngọn đèn cổ đồng thau, cẩn thận đưa ngọn đèn tiến tới gần hỏa diễm hồ điệp.

- Nếu thành công, sau này ta có một đòn sát thủ lớn, nếu thất bại, ta cũng không có gì tổn thất!

Mạnh Hạo cắn răng, để ngọn đèn dầu cùng con bướm trực tiếp đụng chạm.

Trong phút chốc, cây đèn đồng thau đột nhiên lóe lên tia sáng một cái. Con bướm trực tiếp rơi vào trên tim đèn, một tiếng phù, lại đốt lên ngọn đèn dầu!

Theo ngọn đèn dầu đốt lên, lại nhanh chóng ảm đạm, nhưng bên trong lại có một đốm lửa nhỏ dài sáng tỏ.

Mạnh Hạo kích động, thử thu hồi ngọn đèn đồng thau, lập tức đã thu nhập nó vào bên trong túi trữ vật. Sau đó hắn lại lấy ra, cầm đèn này, há miệng thổi một cái, lập tức ngọn lửa lóng lánh, một cái biển lửa muốn khuếch tán ra ngoài. Hắn lập tức ngừng thở, sau một lúc lâu những hỏa diễm kia ý đồ tản ra, lần nữa biến thành đốm lửa nhỏ.

- Thành rồi!

Mạnh Hạo cười to, hắn liếm môi một cái, có lòng tiếp tục thu thập. Nhưng sau khi hắn suy nghĩ một chút, nhìn về phía thần hỏa căn nguyên giữa không trung xa xa, luôn cảm thấy nơi này quỷ dị, không còn vọng động nữa. Hắn thu hồi lòng tham, sau đó lui về, thu hồi thủy tinh. Mặc cho lửa đốt cháy nơi đây, sau khi thân thể thiêu đốt có chút chật vật, đôi mắt hắn nhoáng lên một cái, lúc này mới chạy thẳng ra ngoài cửa vào, khoảnh khắc biến mất.

Gần như vào khoảnh khắc Mạnh Hạo biến mất, bên trong thần hỏa căn nguyên, đột nhiên, trong đó không ngờ xuất hiện một con mắt của cái cây, bất ngờ mở ra, lạnh lùng nhìn địa phương Mạnh Hạo biến mất, hồi lâu, truyền ra một tiếng than thở tiếc nuối:

- Bao nhiêu năm rồi, hắn là người thứ nhất thành công... hắn... nhất định sẽ còn trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1240: Tự mình bay đi!

- Với tu vi của ngươi, nhất định là thất bại.

Bên trong cửa ải thứ hai, lão thú màu trắng thấy được thân ảnh của Mạnh Hạo xuất hiện, có chút ngoài ý muốn, thanh âm vang vọng.

- Tuy nhiên, ngươi không ngờ không bỏ mạng ở nơi đó...

Lão thú nhìn sâu đậm Mạnh Hạo một cái, sau khi nhìn đến toàn thân hắn bị thiêu đốt chật vật, lòng nghi ngờ tiêu tán rất nhiều.

Mạnh Hạo cười khổ lắc đầu, thở dài.

- Là vãn bối lỗ mãng, cho là tu vi của mình khác với trước đây, có thể thử. Lại không nghĩ rằng quả như tiền bối nói, còn chưa đi... may mà không tiến lại gần, nếu không, nhất định chôn thân ở nơi đó.

Lão thú gật đầu, Mạnh Hạo ôm quyền cáo từ. Lão thú chần chờ một chút, không ngăn cản, mặc cho hắn bước chân vào bên trong lốc xoáy rời đi, trong chớp mắt, biến mất vô ảnh.

Chỉ có Lục Bách ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn thân ảnh của Mạnh Hạo rời đi, trầm mặc .

Bên ngoài Hồ Đạo thượng cổ, bên trong khu vực nào đó, tia sáng nhoáng lên một cái, thân ảnh của Mạnh Hạo truyền tống đi ra. Bên trong thần sắc hắn có phấn chấn, sờ lên túi trữ vật, hít sâu một hơi.

- Hỏa Linh chỗ nghìn trượng đó, cho dù là Tiên Cảnh đỉnh phong gặp cũng nguy hiểm, có ngọn lửa này ở đây, ta có đòn sát thủ. Tuy nhiên ngọn lửa này hắn sẽ không vĩnh hằng, không biết có thể sử dụng mấy

lần!

Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, khoảnh khắc biến mất.

Mấy ngày kế tiếp, rất nhiều địa phương của Nam Vực, lục tục xuất hiện thân ảnh của Mạnh Hạo. Hắn đi tới tất cả núi sông trong trí nhớ, cho đến Mặc Thổ, ở nơi đó thấy được rất nhiều cố nhân.

Mà Tây Mạc, như cũ còn là một mảnh Tử Hải tràn ngập, không có sinh cơ.

Ở Mặc Thổ, sau khi cùng cố nhân cáo từ, Mạnh Hạo đi tới địa phương mà năm đó ở Mặc Thổ, cảm thụ qua nơi tựa như đã từng cùng Quý Thiên giao chiến mà thất bại, nhưng nơi đó đã trống không.

Sau đó, hắn lại đi Thiên Hà Hải, nơi đó giờ này một dạng tĩnh mịch, khác biệt rất nhiều so với trước đây. Trong nội hoàn, Mạnh Hạo không thấy chiếc thuyền cổ xưa đó, nội tâm hắn đối với chuyện của chiếc thuyền này có nghi ngờ rất sâu. Hắn trước sau đều nhớ trong Tiên Khư, cũng từng thấy được chiếc chiếc thuyền đó.

Đi một vòng, ngay lúc Mạnh Hạo về tới Đông Thổ Đại Địa, hắn thở ra một hơi sâu đậm. Hắn hiểu rõ, bản thân mình phải đi rồi.

- Tiểu bàn tử ở Cổ Tiên Lăng, Trần Phàm sư huynh ở Nhất Kiếm Các, Vương Hữu Tài thì đi Lạc Nguyệt Hồ... Ngay cả Quý gia những thiên kiêu trước đây thấy qua không ít đều đã rời đi, về tới Quý gia chủ sơn.

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm. Những chuyện này là phụ thân nói cho hắn biết .

Mà những thiên kiêu các tông đã từng sống động ở Nam Vực, giờ này hoặc là tử vong, hoặc là rời đi, hoặc là chênh lệch quá xa giữa Mạnh Hạo, lớn đến trình độ đã không thể thấy được lẫn nhau.

- Nên đi rồi!

Mạnh Hạo đi trên Đông Thổ Đại Địa, có chút cảm khái. Hắn đi qua từng ngọn núi, đi qua từng mảnh bình nguyên, dường như muốn lưu lại Nam Thiên Đại Địa trong trí nhớ. Cho đến một ngày nọ, Mạnh Hạo dừng bước ở cạnh một con sông lớn của Đông Thổ.

Hắn ở chỗ này, cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc. Khí tức đó rất hơi yếu, nếu không phải Mạnh Hạo đi ngang qua nơi đây, rất khó phát giác được.

- Khí tức này...

Mạnh Hạo nhìn dòng sông trước mắt. Sông này có thể nói là con sông thứ nhất của Đông Thổ, xuyên qua hơn nửa Đông Thổ Đại Địa, ngọn nguồn là ở Thiên Hà Hải.

Điều khiến hắn kỳ dị chính là, khí tức kia hắn chẳng những quen thuộc, hơn nữa quen thuộc đến cực hạn. Đó là... khí tức của mình!

Mạnh Hạo trong trầm ngâm, men theo khí tức kia chỉ dẫn, đi ở bờ sông, đi về xa xa. Chỗ này là một mảnh hoang lĩnh không có bóng người. Giữa bốn phía thảo mộc, có thể thấy được một chút phân và nước tiểu của dã thú.

Cho đến trên từng mảnh mảnh đất lở cách đó không xa, Mạnh Hạo thấy được một vật. Trong nháy mắt nhìn đến vật ấy, bước chân hắn chợt dừng lại, mở to mắt, ngẩn người ở đó, ngơ ngác chăm chú nhìn.

Thời gian dường như ngưng lại, thế giới dường như không vận chuyển nữa. Hết thảy tất cả trước mắt Mạnh Hạo đều biến mất. Duy chỉ có vật di chuyển lềnh bềnh trên nước sông kia vĩnh hằng tồn tại, trở thành sắc thái suy nhất bên trong ánh mắt của hắn.

Đó là một cái hồ lô.

Một cái hồ lô cắm giữa hai khối nham thạch, gió táp mưa sa, nước sông thấm ướt không biết đã bao nhiêu năm. Hồ lô này đã gần đến lúc mục nát, đổ nát không chịu nổi. Nó an tĩnh ở nơi này, dường như từ trước đến nay đều đợi có một ngày, sẽ có người nhặt nó lên.

Có lẽ, nếu không có hai tảng đá này, theo con sông, cái hồ lô sẽ bay đi xa hơn, có lẽ... nó thật sẽ trôi đến Đại Đường.

Thân thể của Mạnh Hạo nhẹ nhàng run rẩy. Hồ lô này thoạt nhìn rất bình thường, nhưng hắn lại vĩnh viễn không bao giờ quên.

Năm đó lúc hắn còn là thư sinh, sau lần thứ nhất khoa thi thất bại, đứng trên Đại Thanh Sơn, tự tay viết xuống một tờ giấy, nhét vào trong một cái hồ lô, ném vào dòng sông dưới chân núi.

Con sông đó, truyền thuyết đi thông Đông Thổ Đại Địa. Mà giờ này Mạnh Hạo từ lâu hiểu rõ, con sông đó cũng không thông hướng Đông Thổ, nó chỉ đi thông Thiên Hà Hải.

Bao nhiêu năm rồi, dường như có một loại lực lượng, khiến cái hồ lô này lơ lửng trên Thiên Hà Hải. Nó một đường đi tới Đông Thổ, trôi dạt đến trong dòng sông này, bị đóng ở nơi đây.

Mạnh Hạo kinh ngạc nhìn cái hồ lô. Khí tức quen thuộc chính là tràn ra từ trên đó. Hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới, bản thân mình có một ngày, sẽ lại nhìn thấy cái hồ lô năm đó vứt bỏ. Hắn vốn tưởng rằng, cái hồ lô hoặc là chìm trong sông biển, hoặc là được người nào đó nhặt lên .

- Trước khi ta bước chân vào tu hành, vứt bỏ nó, giờ này khi muốn rời đi, lại thấy được nó...

Mạnh Hạo trầm mặc, chậm rãi đi, đi tới bên cạnh hồ lô, khom lưng cầm lên.

Cái hồ lô đã rửa nát, Mạnh Hạo cầm trong tay, dường như không cần dùng sức liền có thể chụp vào nó.

- Nhưng nó... Làm sao vẫn tồn tại, mấy trăm năm ... nó chỉ là một hồ lô bình thường, hắn là tiêu tán mới đúng.

Mạnh Hạo trong trầm mặc, lấy xuống cái nút hồ lô, bên trong có chút ẩm ướt, nhưng không có nước. Mạnh Hạo lộn một cái, một tờ giấy rớt xuống.

Nhìn tờ giấy, trên mặt của Mạnh Hạo lộ ra cảm khái cùng hồi ức. Hắn hồi ức tuổi thiếu niên đã từng của mình, hồi ức mình trên Đại Thanh Sơn, sau mỗi một lần thi rớt thì rống lớn cùng phát tiết.

Hắn càng nhớ lại mình ở Vân Kiệt Huyện sinh sống, nhớ lại hết thảy chuyện cũ nơi đó.

Hắn nhẹ nhàng mở ra tờ giấy. Chữ viết phía trên mặc dù đã mơ hồ, nhưng Mạnh Hạo vẫn loáng thoáng thấy được, chí nguyện to lớn mà năm đó mình đã viết xuống...

Mạnh Hạo nhìn tờ giấy, cười. Trong nụ cười, hồ lô dường như không trở lại thừa tái ước nguyện của hắn, tiêu tán thành tro bụi. Mà tờ giấy trong tay của hắn cũng dần dần vỡ vụn. Trong chớp mắt, trong ngón tay hắn, một dạng hóa thành tro bụi, không bắt được, theo gió tiêu tán.

Khí tức quen thuộc mà Mạnh Hạo cảm thụ trong đó, cũng vào giờ khắc này biến mất .

Mạnh Hạo yên lặng đứng ở nơi đó, không nói chuyện, mà hai mắt nhắm nghiền. Thời gian trôi qua, từng ngày, từng ngày, trong nháy mắt, bảy

ngày trôi qua, nước sông đang chảy xuôi. Nhật nguyệt thay đổi, bốn phía bờ sông, có chim muông tới rồi lại rời đi.

Bảy ngày sau, Mạnh Hạo mở mắt ra, trong mắt của hắn lộ ra hiểu rõ.

- Thế gian này, trong chỗ u minh có một cổ lực lượng...

Mạnh Hạo lẩm bẩm.

- Đó là nguyện.

- Cái hồ lô bình thường này sở dĩ bảo tồn đến nay, là bởi vì bên trong đó, thừa tái nguyện của ta. Ta là tu sĩ, theo sự cường đại của ta, cho dù nguyện của ta năm đó, cũng vẫn như cũ trong chỗ u minh, cường đại lên.

Cho nên có thể tạo thành khí tức quen thuộc của ta, có thể khiến cho hồ lô kia... tiếp tục còn sót lại.

- Mà một cái ta vừa cầm lên, nguyện ngưng tụ ở hồ lô cùng trên tờ giấy, không có, giống như về tới trong tay của ta. Cho nên bọn chúng tiêu tán trong thiên địa.

- Giống như trên lôi đài, những lời mà Hương Hỏa Đạo Tạ Nhất Tiên đã nói, hương hỏa... ngưng tụ nguyện của thế gian chúng sinh. Nguyện ấy tu hành, chính là hương hỏa.

- Không nghĩ tới, ở chỗ này, ta lại ngộ hiểu đối với hương hỏa nguyện lực.

Mạnh Hạo lẩm bẩm, cúi đầu nhìn hướng tay phải của mình, sau khi trầm mặc một lát, hắn vung tay phải lên.

Dường như thời gian nghịch chuyển, tro bụi tiêu tán bảy ngày trước không ngờ lần nữa xuất hiện, trong tay Mạnh Hạo, lần nữa hóa thành tờ

giấy kia. Mà cái hồ lô tiêu tán cũng lần nữa ngưng tụ ra.

Thần sắc của Mạnh Hạo bình tĩnh, lần nữa đặt tờ giấy bên trong hồ lô, ném tới trong nước sông. Dưới nước sông chảy xuôi, hồ lô phiêu diêu mà đi, càng ngày càng xa.

- Nguyện vọng vẫn chưa đạt thành, có thể nào biến mất... Không biết bao nhiêu năm sau, sẽ có người nào nhặt lên hồ lô của ta, bên trong đó có nguyện của ta... khí tức của ta...

Mạnh Hạo nhìn hồ lô đã đi xa, trên mặt từ từ lộ ra mỉm cười.

- Nên rời khỏi rồi!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Lúc hắn xoay người, bên trong thần sắc hắn lộ ra quyết đoán, một bước đi, thân ảnh biến mất. Khi hắn xuất hiện đã ở bầu trời, cầu vồng gào thét, trong nháy mắt vô ảnh.

Một ngày sau, Đông Thổ Đại Địa Phương gia, bên trong hậu viện cấu tạo ra một cái truyền tống trận to lớn. Trận này tán phát hào quang hơi yếu. Bên cạnh trận pháp, trừ Mạnh Hạo cùng cha mẹ hắn ra, còn có một người nam nhân trung niên.

Nam nhân trung niên này đối với phu thê Phương Tú Phong rất là cung kính, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, mang cảm khái cùng từ ái.

- Hạo nhi, đây là thập cửu thúc của con, là nhất mạch của chúng ta, đệ đệ của vi phụ.

Phương Tú Phong chậm rãi lên tiếng.

Mạnh Hạo ôm quyền, cúi đầu sâu đậm.

Nam nhân trung niên cười ha hả một tiếng, nhanh đỡ dậy Mạnh Hạo,

càng nhìn càng vui vẻ và yêu thương.

- Giỏi lắm con trai, không tệ, không tệ, đợi về tới bên trong gia tộc, tiểu tử đó của nhà ta, con phải giúp thập cửu thúc chiếu cố nó một chút. Nó cả ngày không làm việc đàng hoàng, khiến ta rất nhức đầu.

- Phương gia ở Đông Thắng Tinh, giữa Nam Thiên Tinh khoảng cách rất xa, với tu vi của con vẫn không thể vượt qua tinh không. Vả lại trên đường cần hai lần truyền tống, cho nên Lục thúc của con tự mình đến, một đường mang con đi trở về.

Phương Tú Phong nhìn Mạnh Hạo, nghiêm túc lên tiếng. Mẫu thân cạnh hắn thì bên trong thần sắc tràn đầy không đành. Nhưng bà ta hiểu rõ, con đường của Mạnh Hạo ở tinh không, không trở lại nơi này.

Bà chỉ có thể sửa sang lại tay nải cho Mạnh Hạo, cho dù là có túi trữ vật, nhưng bao hàng này là bà tự tay may. Bà lại giúp hắn sửa sang lại quần áo, nhìn con trai cao lớn trước mắt, ánh mắt của bà có nước mắt ly biệt.

- Mẹ, không cần lo lắng, con không sao.

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng.

- Vi phụ không thể rời khỏi Nam Thiên Tinh, con ở bên ngoài nếu gặp nguy hiểm, ta cũng không thể bảo vệ con. Con cá sấu này có thể làm hộ đạo đoạn hành trình ngắn cho con, nhưng cuối cùng vẫn phải xem chính con, nếu là ngã xuống...

Phương Tú Phong nhìn Mạnh Hạo, nhẹ giọng lên tiếng, vung tay lên, con cá sấu bị thuần phục sau khi rút nhỏ biết điều rơi vào trên tay của Mạnh Hạo, chui vào đến bên trong cổ tay áo.

- Vi phụ sẽ báo thù cho con!

Phương Tú Phong nhẹ giọng lẩm bẩm.

Mạnh Hạo cùng nam nhân trung niên đứng trong trận pháp. Theo tia sáng của trận pháp từ từ lóng lánh, hắn nhìn cha mẹ bên ngoài trận pháp, trong mắt của hắn có chút đã ươn ướt, quỳ lạy về phía cha mẹ, dập đầu lạy ba cái.

- Cha, mẹ, con đi ... cha mẹ không cần nhớ trông, không cần lo lắng, con sẽ thường trở về tới thăm mọi người.

Ầm!

Tia sáng của trận pháp ngập trời lóng lánh, sau đó loáng thoáng có thể thấy được Mạnh Hạo đứng lên, thân ảnh một cái chớp mắt biến mất, vào lúc trước khi biến mất, hắn phất tay về cha mẹ.

Mẫu thân của Mạnh Hạo rốt cục không nhịn được chảy nước mắt, kinh ngạc nhìn hắn biến mất bên trong tia sáng. Loại lo lắng ấy khiến bà ta lập tức dường như già hơn rất nhiều.

Phương Tú Phong nhìn như kiên cường, nhưng trên thực tế giờ khắc này, hai mắt của ông ta cũng có chút mơ hồ.

- Hài tử lớn rồi, chúng ta phải để chúng, tự mình bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1241: Sát cơ tứ phía!

Tia sáng lóng lánh, Nam Thiên Tinh rực rỡ dần dần biến mất, cũng là thời gian nửa nén hương. Trong tinh không, có một mảnh thiên thạch thành đoàn, dường như vĩnh hằng phiêu đãng trong tinh không.

Mảnh thiên thạch lớn chừng mấy vạn trượng, dài cũng có mấy chục trượng. Từ xa nhìn lại, dường như một cái tinh hà trôi đi trong tinh không.

Cả tinh không cũng không phải hoàn toàn đen như mực, mà là muôn màu muôn vẻ. Khi thì có ánh sáng lóng lánh mà đi, khi nhìn lại, không có đầu cuối, nhưng lại cũng không phải là thương mang, dường như tràn đầy sinh cơ dạt dào.

Nhất là viên thiên thạch ấy, trên đó có không ít thiên thạch, dường như tồn tại lực lượng kinh người nào đó bao phủ bốn phía, giống như phòng hộ.

Trong đó trên một viên thiên thạch vào khoảng mấy vạn trượng, thời khắc giữa tia sáng lóng lánh, có thể thấy được mặt đất trên đó có khắc vô số trận pháp. Những trận pháp này rậm rạp chằng chịt, nhiều hơn một ngàn.

Trên một chỗ trận pháp trong đó, giờ này đang tản phát quang mang. Thân ảnh của Mạnh Hạo cùng thập cửu thúc của hắn chậm rãi hiển lộ ra.

- Hạo nhi, giữa Nam Thiên Tinh cùng Đông Thắng Tinh có chút khoảng cách, cho nên lần này truyền tống, rất khó một lần đến nơi, cần phải ở chỗ này trung chuyển một chút.

Thập cửu thúc của Mạnh Hạo, vị trung niên nam tử kia mở miệng cười.

Khi ông ta nhìn về phía hắn, bên trong thần sắc lộ ra cảm khái, nội tâm tràn đầy vui sướng.

Ông ta rất cao hứng có thể thấy được hài tử của đại ca nhà ông ta thuận lợi vượt qua hạo kiếp, rốt cục có thể về đến gia tộc.

Nghĩ tới sự bỏ ra qua những năm này của đại ca ông ta, trong lòng của nam nhân trung niên rất là hí hư.

- Con có thể nhìn một chút tới xung quanh, viên thiên thạch này thuộc về Phương gia chúng ta. Nơi này không có gặp nguy hiểm, cấu tạo ra truyền tống trận này cần điều chỉnh một chút. Bằng không với thân thể của con, không chịu nổi, đại khái... cần thời gian một nén nhang.

Nam nhân trung niên mở miệng cười, sau đó đi ra trận pháp, bắt đầu điều chỉnh trận pháp.

Mạnh Hạo gật đầu nói phải, ra trận pháp, nhìn bốn phía.

Nơi này không có mặt trời, không có bầu trời, lúc ngẩng đầu, thấy được chính là tinh không sáng chói, trừ vẻ rực rỡ ra, chính là màu đen. Đây không phải là Mạnh Hạo lần đầu tiên bước chân vào tinh không, nhưng lần này cùng trước đây không giống nhau.

- Rời khỏi Nam Thiên Tinh rồi...

Mạnh Hạo ngóng về nơi xa xăm, nhưng ở chỗ này, hắn không có cảm giác phương hướng, không tìm được phương hướng của Nam Thiên Tinh. Lòng của hắn có chút trống không, thậm chí đối với sắp tới Đông Thắng Tinh, trong xa lạ cũng có khẩn trương.

Nơi đó, dù sao cũng là địa phương mà hắn sinh ra, cũng là tinh tú của Phương gia bọn họ.

Mạnh Hạo sờ túi trữ vật, nơi đó có một cái ngọc giản, là phụ thân cho hắn, bên trong có tinh không lộ, ghi chú bản đồ của Đệ Cửu Sơn Hải.

- Một hồi chờ ta điều chỉnh xong trận pháp, chúng ta liền có thể lên đường. Các lão tổ đều bế quan, chỉ có đại trưởng lão bên trong gia tộc chủ trì. Ông ta biết con sắp về, rất là cao hứng. Đã an bài không ít tộc nhân của Đông Thắng Tinh đón tiếp con trở về.

- Rất náo nhiệt, ha ha, một hồi chúng ta trở về rồi, tiểu tử nhà ta, con sau này giúp thập cửu thúc quản giáo nhiều một chút.

Nam nhân trung niên vừa tạo xong trận pháp, khống chế ở trình độ mà tu vi của Mạnh Hạo có thể chịu đựng, vừa ngẩng đầu mở miệng cười.

Mạnh Hạo gật đầu, đáy lòng không khỏi xuất hiện một tia ấm áp, đó là sự ấm áp của người nhà. Loại ấm áp đó, hòa tan một chút với sự trống không của ly biệt Nam Thiên Tinh.

- Thập cửu thúc, Đông Thắng Tinh hoàn toàn thuộc về Phương gia sao?

Mạnh Hạo hỏi.

- Phụ thân con không nói với con sao? Cũng đúng, đại ca huynh ấy đối với gia tộc có chút oán niệm. Ai...

- Hạo nhi, con phải biết, thiên địa tinh không chỗ bọn chúng ta, trên thực tế là chín tòa Sơn Hải. Nói cách khác, cả tinh không, tồn tại chín ngọn núi, giữa mỗi ngọn núi có một mảnh biển, cũng chính là Cửu Hải.

- Cửu Đại Sơn Hải này, lấy một núi một biển làm một cái thế giới, tổng cộng có chín thế giới.

- Trong đó, bốn phía mỗi ngọn núi vĩnh hằng vây quanh bốn viên tinh tú. Mà ở ngoài chín núi, còn có hai viên tinh tú khổng lồ không cách nào

tưởng tượng, một là mặt trời, một là mặt trăng.

- Vì tinh hải chiết xạ, hoặc là thể hiện trên mỗi một viên tinh tú không giống nhau, nhưng trên thực tế, chỉ có một mặt trời một mặt trăng.

- Đệ Cửu Sơn Hải giới, bốn tinh tú lớn, trong đó Đông Thắng Tinh hoàn toàn thuộc về Phương gia ta. Tuy rằng trên đó còn có một ít tông môn thế lực, nhưng đó là Phương gia ta không muốn nhất thống, cho phép bọn họ tồn tại.

- Thế nhưng tinh tú lớn nhất, không phải Đông Thắng, mà là Bắc Lô Tinh. Bắc Lô Tinh lớn gấp mấy lần Đông Thắng Tinh. Trong đó Vương gia, Tống gia, Lý gia, ba đại gia tộc, bọn họ ngay ở Bắc Lô Tinh.

- Mà Tây Hạ Tinh, có Thái Hành Kiếm Trì một trong ba đạo Đạo môn, còn có chính là những tông môn khác hiển hách.

- Nếu phân chia tiếp, chính là núi thứ chín cùng biển thứ chín.

- Về phần Nam Thiên Tinh rất đặc thù. Chuyện này nếu phụ thân con không nói cho con biết, ta cũng không nói sẽ tốt hơn.

Nam nhân trung niên cười nói, sau khi giải thích một phen cho Mạnh Hạo, tiếp tục điều chỉnh trận pháp.

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái, trong mắt lộ ra một cỗ tia sáng sắc bén. Lời nói của thập cửu thúc cùng thế giới mà Mạnh Hạo trước hiểu biết chồng lên, hóa thành một quyển tranh cuộn khổng lồ, trải ra trước mặt hắn.

- Thập cửu thúc, trên Đông Thắng Tinh có tông môn nào?

Mạnh Hạo đột nhiên hỏi.

- Nổi danh nhất chính là Huyết Lan Giáo cùng Khôi Thần Giáo, đều là nhóm của ba giáo sáu tông. Ngoài ra, chính là Dược Tiên Tông, mặc dù không có xếp vào ba giáo sáu tông, nhưng nếu luân đan dược đạo, cả Đệ Cửu Sơn Hải, trừ Côn Lôn Đạo ra, cũng chỉ có Dược Tiên Tông .

- Chuẩn xác mà nói... Dược Tiên Tông cùng Phương gia ta có quan hệ rất sâu xa. Ai chà, là một vị lão tổ năm đó sau khi nổi giận ra khỏi Phương gia, tự chế tông môn.

- Những điều này, chờ sau khi con đến gia tộc, tiểu tử nhà ta cũng chính là đệ đệ con, nó sẽ nói cho con biết.

Nam nhân trung niên nâng lên tay phải, nhấn một cái trên trận pháp, trong tiếng nổ ầm ầm, tia sáng của trận pháp lóng lánh.

- Thành rồi! Hạo nhi, chúng ta lên đường, sau một nén nhang, con có thể thấy được Đông Thắng Tinh!

Nam nhân trung niên cười ha ha một tiếng, cất bước đi vào bên trong trận pháp. Thân thể của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, muốn bước chân vào vào trong, theo tia sáng lóng lánh của trận pháp, trong mắt hắn lộ ra mong đợi.

Tia sáng lóng lánh, thân ảnh của Mạnh Hạo cùng nam nhân trung niên hai người khoảnh khắc biến mất. Nhưng trong nháy mắt thân ảnh của bọn họ biến mất, đột nhiên, trên trận pháp này, lại vô thanh vô tức xuất hiện một người tu sĩ áo đen.

Người này mặt không thay đổi, thần sắc lạnh lùng, dường như không có tình cảm gì ở bên trong. Sự xuất hiện của gã lại lặng lẽ không tiếng động. Gã cúi đầu liếc nhìn trận pháp mà Mạnh Hạo cùng với thập cửu thúc biến mất, chân phải nâng lên, dưới một bước đạp mạnh, trận pháp chợt vỡ vụn.

Trận pháp này căn bản là rất khó bị vỡ nát, nếu không, thập cửu thúc của Mạnh Hạo cũng sẽ không yên tâm truyền tống. Huống chi thiên thạch chỗ trận pháp thuộc về Phương gia, có phòng hộ, người ngoài căn bản là không thể bước chân vào bên trong.

- Mục tiêu đã xuất hiện, căn cơ của trận pháp đã phá hủy.

Gã lấy ra một cái ngọc giản, sau khi truyền ra thần niệm, thân ảnh biến mất.

Gần như đồng thời khi gã biến mất, tinh không giữa mảnh thiên thạch này cùng Đông Thắng Tinh đột nhiên nổ ầm ầm vang dội, có vô số cường quang chợt bạo phát. Bên trong tia sáng này, hư vô bị cưỡng ép xé mở, lộ ra hư vô muôn màu muôn vẻ bên trong. Một loạt sóng gợn hủy diệt khuếch tán, gầm lên giận dữ truyền ra, chính là thập cửu thúc của Mạnh Hạo. Ông ta tóc tai bù xù, thần sắc cuồng nộ, toàn thân tu vi bạo phát, bao phủ Mạnh Hạo trong tiếng nổ ầm ầm, giữa cái cất bước khoảnh khắc đi ra.

Sắc mặt của ông ta vô cùng âm trầm. Mạnh Hạo cũng là đôi mắt lộ ra ánh sáng sắc bén. Trước đó hai người đang truyền tống, nhưng trong chớp mắt, truyền tống liền sụp đổ. Nếu không phải là thập cửu thúc của Mạnh Hạo có tu vi cường hãn, bảo vệ hắn chạy ra, sợ là trong phút chốc, hắn sẽ bỏ mình.

Gần như khi ông ta cùng Mạnh Hạo mới vừa xuất hiện, lập tức bốn phía có sóng gợn khoảnh khắc khuếch tán. Chớp mắt một cái, không ngờ xuất hiện chín thân ảnh áo đen, một dạng mặt không thay đổi, một dạng vô cùng lạnh lùng. Chín người này dường như hoàn toàn tính ra địa phương mà Mạnh Hạo cùng với thập cửu thúc sẽ trốn ra, ở nơi đây bố trí sát cục.

Trong tiếng nổ ầm ầm, chín người đồng thời xuất thủ, mỗi một người đều là Tiên Cảnh điên phong.

- Chết tiệt, các ngươi thật to gan, có biết đây là truyền tống trận của Phương gia không?

Thập cửu thúc hét lớn một tiếng, giữa tay phải nâng lên bấm quyết, lập tức tinh không nổ ầm ầm. Một cổ khí tức bạo phát, tạo thành rực rỡ, đánh sâu vào bốn phía.

Nhưng ngặt nỗi đúng lúc này, một cỗ khí tức hơi yếu đột nhiên hiển lộ ra từ trong hư vô. Nó mới vừa xuất hiện, lập tức bạo phát, không ngờ không phải Tiên Cảnh, mà là lại tiến vào một bước, Cổ Cảnh sơ kỳ!

Khí tức nọ vừa xuất hiện, thập cửu thúc lập tức biến sắc. Ông ta khoảnh khắc cắn răng, thần sắc lộ ra quyết đoán, sau khi bắt một trận về phía Mạnh Hạo, vung mạnh một cái về phía hắn xa xa, cũng có một đạo phi hồng bay ra, nương theo hắn.

- Hạo nhi, bọn họ hắn là nhằm vào ta, con đi trước, sau đó ta đi tìm con!

Sau khi thập cửu thúc ném ra Mạnh Hạo, hai tay bỗng nhiên đưa ra.

- Đại Hư Vô Động Thiên!

Khi thanh âm của thập cửu thúc vang vọng, thân thể ông ta không ngờ hóa thành một cái lốc xoáy to lớn trong tiếng nổ ầm ầm. Dưới một cái hút mạnh, lại có thể cắn nuốt toàn bộ cường giả Cổ Cảnh cùng với chín Tiên Cảnh điên phong ẩn giấu vào bên trong, kể cả thân thể ông ta, trong phút chốc biến mất.

Đây hết thảy xảy ra quá nhanh, từ khi truyền tống trận sụp đổ, cho đến thập cửu thúc triển khai thần thông cắn nuốt vây khốn tất cả mọi người, trong nháy mắt liền hoàn thành.

Mạnh Hạo hít thở dồn dập. Khi thân thể bị ném ra, đạo phi hồng hóa cầu vồng thành một thanh phi toa, sau đó bao phủ hắn, mang hắn bay nhanh

đi xa. Có phi toa ở đây, có thể bảo vệ hắn bên trong tinh không, có thể tồn tại không ít thời gian.

Sắc mặt của Mạnh Hạo biến hóa, lập tức quay đầu nhìn về chiến trường của thập cửu thúc cùng những người thần bí phía trước. Nơi đó thời khắc này một mảnh trống không, dường như cả tinh không, vào một chớp mắt này chỉ còn lại có một mình Mạnh Hạo.

- Những người kia là vì thập cửu thúc mà đến, hay là... không phải như thế!

Đôi mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái. Hắn không phải là người mới vừa bước chân vào tu hành, ngược lại, tâm trí của hắn cực cao. Năm đó trước khi chưa cùng phụ mẫu biết nhau, toàn dựa vào mình một đường tu tới Vấn Đạo. Trên đường nguy cơ sinh tử, sớm đã ma luyện ý chí cùng tâm thần kinh người.

Thời khắc này hắn không dừng lại, thần thức tản ra bao phủ trên phi toa. Sau một lát trầm ngâm, hắn không phải là không tín nhiệm thập cửu thúc. Những người áo đen thần bí đó nếu không phải nhắm vào mình thì thôi, nếu thật là nhắm vào mình, như vậy nếu có thể khóa được vị trí của mình cùng thập cửu thúc, phi toa này... cũng sẽ không an toàn.

Mạnh Hạo không sử dụng cái phi toa này, mà là sau đó hít sâu một hơi, dưới cái cắn răng, thân thể nhoáng lên một cái, lại rời khỏi phạm vi của phi toa, đi vào tinh không.

Mạnh Hạo vừa mới bước chân vào tinh không, một cỗ nghẹt thở cùng uy áp bỗng nhiên lại tới, càng có thân thể mất thăng bằng. Trán của hắn toát mồ hôi, tinh không có quy định, không phải tiên không thể đạp.

- Ta Chân Tiên tám thành, chém Ngụy Tiên dễ như trở bàn tay, lại có thể so với tiên nhân khai 40 mạch. Thân thể cường hãn, tinh không này... ta hắn có thể dựa vào tự thân vượt qua!

- Cho dù là tốc độ chậm một chút, nhưng lại an toàn hơn!

Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, hóa thành cầu vồng chạy thẳng tới xa xa. Mà phi toa thì bị hắn nhẹ nhàng bắn ra, hô một tiếng bay nhanh đã đi xa. Trong phi toa, Mạnh Hạo để lại một vệt máu tươi, hóa thành một khối huyết nhân không có thần thông

Làm xong những điều này, hắn nhìn phi toa mang cỗ huyết thân của chính mình đã đi xa, bản thân lại vội vã đi một hướng khác.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1242: Cường địch đánh một trận!

Một đường tinh không vô tận, nơi này cùng Tiên Khư không giống nhau. Lúc Tiên Khư, Mạnh Hạo đi về phía trước, dường như cảm giác thân thể lơ lửng rất mãnh liệt, nhưng trong tinh không này, cảm giác bất đồng.

Tuy nhiên với tu vi của Mạnh Hạo, sau một lát thích ứng, dần dần tìm được cảm giác cùng điểm chống đỡ. Dưới một cái nhoáng lên cả người trong phút chốc đứng vững vàng ở tinh không.

- Với tu vi của ta, quả nhiên có thể vượt qua tinh không.

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái, nơi này không thể hít thở. Nhưng đối với tu sĩ mà nói, tu vi vận chuyển có thể tự cấp tự túc, không cần ngọn lửa ngoại lực chống đỡ sinh mệnh thiêu đốt.

Hắn vỗ vào túi trữ vật, lấy ra ngọc giản của phụ thân cho hắn, thần thức quét qua một cái, lập tức trước mắt xuất hiện một bộ bản đồ. Trong bản đồ có Đông Thắng Tinh, mà hắn cũng nhìn thấy vị trí chỗ của mình. Thoạt nhìn khoảng cách Đông Thắng Tinh đã không tính là quá xa, nhưng hắn có thể cảm giác được, khoảng cách này... Không gần.

Sau khi Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, thu hồi ngọc giản, bay nhanh đã đi xa. Trên đường nhiều lần triển khai thuật pháp thần thông, để cho mình mau sớm thói quen với đấu pháp chém giết trong tinh không.

Mấy ngày sau, khi hắn đang đi về phía trước, bỗng nhiên biến sắc, hắn mơ hồ cảm thấy, cỗ huyết thân mà mình lưu lại trong phi toa đã tiêu tán.

- Bọn họ, quả nhiên là nhằm vào ta mà đến!

Trong mắt của Mạnh Hạo khoảnh khắc nhoáng lên một cái, lộ ra một chút sát cơ.

Cùng lúc đó, một hướng khác trong tinh không, có hai người tu sĩ áo đen, đang đứng ở tinh không, đều cau mày lẫn nhau. Quần áo bọn họ giống với người áo đen xuất hiện trước đó, nhưng cũng không phải trong mười người kia.

Ở trước mặt của bọn họ, là một cái phi toa vừa mới sụp đổ. Mà thân ảnh vừa rồi vẫn tồn tại trong phi toa giờ này đã biến mất, còn dư lại một giọt máu, cũng trực tiếp hóa thành sương mù biến mất.

- Khá lắm một tên nhãi con giảo hoạt, không nghĩ tới hắn tuổi không lớn lắm, tâm cơ cũng rất sâu, cảnh giác không nhỏ.

- Hắn chỉ là tu sĩ Linh Cảnh. Cho dù có thể so với Ngụy Tiên, có lực lượng của năm ba thành Chân Tiên cũng sẽ không trốn ra quá xa. Trong tinh không đi về phía trước, với hắn mà nói rất khó khăn. Tản ra tìm, còn có thể tìm được!

Sau khi hai người nhìn nhau một cái, thần sắc bình tĩnh, dưới một cái lóe lên, phân tán ra, bay nhanh từ hai phương hướng, thần thức tản ra, cấp tốc tìm kiếm.

Hai người này mỗi một người đều là Tiên Cảnh đỉnh phong, chỉ có điều không thể đạt tới 80 mạch, chỉ hơn 70 mạch thôi, thuộc về Thất Cảnh Tiên. Chẳng qua là đối với bọn họ mà nói, Thất Cảnh Tiên chính là tột cùng.

Sắc mặt của Mạnh Hạo âm trầm, bay nhanh đi về phía trước, theo sự quen thuộc đối với tinh không, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh. Đến cuối cùng, đã không có gì khác biệt trên tinh tú.

Nếu đổi những người khác, có lẽ không làm được điểm này. Nhưng những gì mà Mạnh Hạo đã trải qua, khiến hắn sớm đã có kinh nghiệm, hiển nhiên giờ khắc này thích ứng cực nhanh.

- Đầu tiên là sự sụp đổ trong quá trình truyền tống. Mặc dù không biết bọn họ làm như thế nào, nhưng hiển nhiên, có thể làm được điểm này, nhất định là cường giả.

- Mà thập cửu thúc nơi đó, cho dù không triển khai thần thông, đối phương có lẽ cũng chỉ tính toán vây khốn. Mục tiêu chân chính, là ta ở chỗ này!

- Rốt cuộc là người nào muốn giết ta?

Mạnh Hạo nhíu mày, sát cơ trong mắt chớp động.

- Là thiên kiêu các tông lúc trước bị ta nghiền ép hay sao? Hay là thân phận Phương Mộc của ta bại lộ?

- Cũng có một loại khả năng, đối phương đuổi giết phi toa, chỉ là vì phong tỏa tin tức, cũng không phải là nhằm vào ta.

Mạnh Hạo vẫn không cách nào xác định, trong trầm mặc, đầu óc hắn còn có một suy đoán. Nhưng sự suy đoán đó, hắn không muốn dễ dàng tin, chỉ có tốc độ nhanh hơn.

Thời gian nhoáng lên một cái, bảy ngày trôi qua. Bảy ngày này, hai người áo đen tìm kiếm bốn phía một phen. Thậm chí lại có một người xuất động lại tới, gia nhập vào, ba người cùng chung sức tìm, nhưng không thu hoạch được gì.

- Chết tiệt, hay là người này mọc cánh bay ra tinh không hay sao, không ngờ không tìm được!

- Hắn có lẽ có pháp bảo gì, có thể duy trì lâu dài tồn tại tinh không. Ba người ta cách nhau phạm vi lớn khuếch trương, nhất thiết phải tìm đến hắn đánh chết!

- Chỉ cần tìm được tên nhãi con đó, hắn nhất định phải chết!

Sau khi ba người đụng vào nhau, truyền âm lẫn nhau. Một lát sau một tiếng ông, ba người từ ba phương hướng, bắt đầu càng tìm kiếm ở phạm vi lớn.

Một người trong đó, khu vực mà gã tìm chính là địa phương chỗ hiện giờ của Mạnh Hạo.

Mấy ngày sau, khi Mạnh Hạo đang bay nhanh, bỗng nhiên thần sắc biến đổi. Một cỗ sát cơ mãnh liệt, bạo phát ầm ầm phía sau hắn. Hắn chợt quay đầu lại, thân thể lui về sau, liếc mắt trong tinh không phía sau, có một người áo đen, đang cất bước đi tới.

Người áo đen nọ mặt không thay đổi, thần sắc lạnh lùng, nhìn về phía Mạnh Hạo. Chỗ sâu trong mắt có một luồng châm chọc lóe lên.

- Ngược lại đã xem thường ngươi, không nghĩ tới không ngờ chạy trốn tới địa phương xa như vậy.

Gã người còn chưa tới, thanh âm lại quanh quẩn bốn phương tám hướng. Mạnh Hạo biến sắc, người áo đen khoảnh khắc tới gần. Tu vi của Thất Cảnh Tiên bạo phát ầm ầm, phía sau gã, xuất hiện một cái pho tượng to lớn.

Pho tượng kia cao chừng bảy ngàn trượng. Toàn thân đen như mực, bộ dáng dữ tợn, hoàn toàn khác nhau với người áo đen.

Gã không phải Chân Tiên, gã là Ngụy Tiên, có thể coi là Ngụy Tiên, đạt tới trình độ thất cảnh, khai hơn 70 mạch, cũng giống vậy khí thế kinh

thiên, không phải Mạnh Hạo có thể rung chuyển.

Đôi mắt của Mạnh Hạo chớp động, trong thần sắc lộ ra sợ hãi cùng hoảng sợ, thân thể liên tiếp lui về phía sau.

- Ngươi... ngươi muốn làm gì, ta là tộc nhân của Phương gia, phụ thân ta là Phương Tú Phong, ngươi dám giết ta!

Mạnh Hạo lớn tiếng lên tiếng, thanh âm phát run, nhưng âm thầm cân nhắc khoảng cách giữa đối phương cùng mình.

Người áo đen cười gằn, không lên tiếng, nhoáng lên một cái tới gần. Khi tay phải nhấc lên, đôi mắt của pho tượng phía sau gã khoảnh khắc nhoáng lên một cái. Một cỗ uy áp khổng lồ phủ xuống rầm rầm. Tay gã lại hóa thành một cái bàn tay khổng lồ, trong nháy mắt tới gần, muốn một chưởng đánh chết Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo dường như bị sợ choáng váng vậy, ngơ ngác đứng ở nơi đó, mặc cho bàn tay nọ lại tới. Mà người áo đen, cũng càng lúc càng tiến tới gần, khoảng cách Mạnh Hạo không được 100 trượng.

Ngay vào một khoảnh khắc đó, sát cơ nhoáng lên một cái trong mắt của Mạnh Hạo. 100 trượng đủ hắn triển khai một chút thần thông. Tay phải hắn bỗng nhiên nâng lên, bất ngờ phóng ra một chỉ về phía đối phương. Dưới một chỉ đó, Yêu Phong đệ bát cấm ầm ầm triển khai. Trong nháy mắt tinh không không ngờ vặn vẹo, thân thể của người mặt áo đen không ngờ chợt ngừng giữa không trung.

Khoảnh khắc chợt dừng đó, thất khiếu của Mạnh Hạo chảy máu. Hắn cố cấm cố tu vi của người vượt qua mình quá nhiều, bị phản phệ. Nhưng bên trong thần sắc của Mạnh Hạo không có đau khổ, mà lộ ra sát cơ, thoạt nhìn rất là dữ tợn.

Gần như vào khoảnh khắc đối phương bị cấm trụ, Mạnh Hạo tay vung

lên tay áo bên phải, lập tức một đạo ánh sáng đen bỗng nhiên bay ra, giữa không trung, khí thế bạo phát, giữa ầm ầm hóa thành một con cá sấu to lớn. Còn cá sấu này bất ngờ cũng là Thất Cảnh Tiên, mới vừa xuất hiện, cái đuôi liền quét ngang, một tiếng ầm, người áo đen mở to mắt, phun ra máu tươi. Vì khoảng cách quá gần, gã không thể tránh ra, thẳng thừng thừa nhận một kích này, thân thể bay nhanh lui về sau. Cá sấu rống giận, trực tiếp nhào tới, một người một cá sấu, trong nháy mắt quyết đấu ngay ở tinh không.

- Chết tiệt!

Sắc mặt của người áo đen có chút tái nhợt, biết được vừa rồi khinh địch bị lừa, chưa đánh đã bị thương trước. Thời khắc này tràn ngập sát cơ, khi gã đang muốn ra tay, tay phải của Mạnh Hạo nâng lên chộp một cái vào hư không, lập tức Kiến Mộc thành cán, xương trắng làm mũi nhọn trường thương, khoảnh khắc xuất hiện. Khi bị hắn một phen nắm trong tay, pháp tướng phía sau ngập trời ra, tu vi toàn bộ bạo phát. Thời khắc này không phải lúc giữ lại, trong chớp mắt, pháp tướng to lớn bốn ngàn trượng xuất hiện trong tinh không.

Gần như khoảnh khắc nhìn đến pháp tướng, người áo đen biến sắc. Bên trong thần sắc lộ ra không thể tin. Trong tin tức mà gã nhận được, đối phương chỉ là Chân Tiên có thể so với ba đến năm thành mà thôi. Nhưng giờ này xuất hiện trước mặt mình, lại là Tứ Cảnh Tiên, càng làm cho gã khiếp sợ, là đối phương... rõ ràng không phải Tiên Cảnh.

- Khó trách chủ thượng chặn đánh giết hắn, người này tâm trí thâm trầm, rất là giảo hoạt, tu vi nghịch thiên, không thể để lại!

Khi nội tâm của người áo đen khiếp sợ, sát cơ nhoáng lên một cái trong mắt Mạnh Hạo, khoảnh khắc mà đến. Pháp tướng phía sau nổ ầm ầm, dưới một quyền, lập tức Thôn Sơn Quyết biến ảo. Từng ngọn núi xuất hiện, trở thành dãy núi, chạy thẳng tới trấn áp người áo đen.

Sắc mặt của người áo đen biến hóa, đang muốn đối kháng. Nhưng con cá sấu hung mãnh, đánh một trận trong gào thét. Người áo đen trước đó lại bị thương, lập tức liên tục bại lui.

Trong tiếng nổ ầm ầm, khóe miệng gã tràn ra máu tươi. Nhưng vào lúc này, đột nhiên, bên trong tinh không xa xa, người áo đen thứ hai bỗng nhiên xuất hiện. Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt tới gần, nhanh khiến lúc Mạnh Hạo thất kinh thì ngực của hắn liền một tiếng ầm, gần như sụp xuống, phun ra máu tươi, thân thể như diều đứt dây, lập tức bị ném ra.

Người áo đen thứ hai có tốc độ cực nhanh, xuất thủ lại tàn nhẫn. Cho dù là tu vi của Mạnh Hạo thấp hơn so với gã, nhưng như cũ toàn lực xuất thủ, thời khắc này sau khi thân thể hiển lộ, hơi sững sờ.

- Không chết sao?

Gã nhoáng lên một cái, lần nữa xông về Mạnh Hạo.

Ngực của Mạnh Hạo đau nhức kịch liệt. Máu tươi không ngừng tràn ra từ trong miệng. Ngực mơ hồ, nhưng trong mắt lại tràn ngập sát cơ, đang muốn lấy cảnh giới Vĩnh Hằng khôi phục. Nhưng vào lúc này, hắn lập tức thấy được tinh không xa xa, không ngờ xuất hiện người áo đen thứ ba.

- Lại có ba người!

Trong mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái nhỏ không thể tra xét, áp chế khôi phục cảnh giới Vĩnh Hằng. Khoảnh khắc người áo đen thứ hai lại tới, thân thể hắn hóa thành kim bằng, tia sáng nhoáng lên một cái, phút chốc tránh ra. Trong tiếng nổ ầm ầm, Mạnh Hạo hóa thành hình người từ trong kim bằng. Khóe miệng tràn ra máu tươi. Người áo đen thứ hai nhíu mày, triển khai tốc độ yêu dị của gã, trong nháy mắt đã tới.

Nhưng ngay khi gã tới, Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên tay phải, lôi đỉnh

xuất hiện. Giữa tia chớp trôi đi, một tiếng ầm, thân thể hắn trong nháy mắt biến mất, khoảnh khắc liền đổi vị trí với bóng người áo đen thứ ba chạy nhanh đến từ xa xa.

Vị trí của hai người đổi một cái, Mạnh Hạo bị tác động thương thế, lại phun ra máu tươi, thân thể vội vàng lui về sau. Người áo đen thứ ba sửng sốt, trong mắt phút chốc lộ ra ánh sáng loá mắt.

- Chí bảo!

Người áo đen thứ hai cũng trong mắt lộ ra một chút tham lam. Hai người gần như đồng thời bay ra, tu vi của Thất Cảnh Tiên bạo phát ầm ầm. Cho dù là Mạnh Hạo khi nhìn lại bọn họ, bất kỳ một người nào đều có thể dễ dàng đánh chết. Nhưng khi ra tay, hai người như cũ toàn lực, tốc độ cực nhanh, bọn họ hóa thành cầu vồng, một trước một sau, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Tốc độ cực nhanh, từ xa nhìn lại hai người gần như thành một cái đường thẳng, giống như một mũi tên nhọn, trong chớp mắt, đã đến chỗ mười trượng trước người Mạnh Hạo.

- Chết!

Thanh âm của hai người lạnh như băng truyền ra trong nháy mắt. Sát cơ lóng lánh trong mắt Mạnh Hạo, thân thể khoảnh khắc một chia thành hai. Bản tôn thứ hai của hắn bất ngờ xuất hiện, bước lên trước rơi xuống, dang hai tay, chợt ngăn cản. Mà chân thân của hắn thì lập tức lui về sau. Tay phải vỗ trên túi trữ vật, một ngọn đèn đồng thau bỗng nhiên xuất hiện.

Cây đèn đồng thau vừa hiện ra, ngọn lửa hơi yếu trên đó lóe lóe lên. Một cổ khí tức kinh khủng bạo phát ầm ầm, khiến cho sắc mặt của hai người áo đen trong giây lát lần đầu đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1243: Thần hỏa đốt tiên!

Sắc mặt của hai người đại biến, đang muốn né tránh. Với tu vi của bọn họ, cho dù nguy cơ hiện giờ, nhưng cũng giống vậy có thể né tránh ra ngoài. Ngặt nỗi đúng lúc này, ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra ý tàn nhẫn.

- Bản tôn thứ hai, bạo!

Thần niệm của Mạnh Hạo vừa ra, bản tôn thứ hai của hắn chớp động đôi mắt, đưa ra hai cánh tay, trong phút chốc tự bạo ầm ầm. Đó là Chân Tiên hồn tự bạo, đó là máu thịt của hắn nổ tung, bên trong cũng có ma niệm, trong nháy mắt nổ ầm ầm, chấn động tinh không. Tạo thành một cỗ hào quang rực rỡ, xa xa nhìn lại, giống như một vầng mặt trời.

Ầm ầm ầm!

Bản tôn thứ hai bất ngờ tự bạo, loại quyết đoán này thường nhân rất khó làm được. Nhưng Mạnh Hạo ở đây, hắn tu hành nhiều năm, đã trải qua sống chết, tính tình quyết đoán, không chần chờ chút nào, một niệm tự bạo.

Tiếng nổ ầm ầm ngập trời, hai người áo đen vốn là muốn né tránh, nhưng dưới sự tự bạo, cho dù bọn họ, cũng đều thân thể chấn động. Từng người tràn ra máu tươi, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất né tránh.

Cùng lúc đó, sát cơ ngập trời trong mắt Mạnh Hạo. Hắn cầm đèn cổ đồng thau, thổi mạnh một cái trước mặt. Dưới một cái thổi đó, giữa một cỗ gió quay về, ngọn lửa trên đèn cổ đồng thau trong chớp mắt một tiếng ầm bành trướng. Sau đó nó trực tiếp bị đốt lên, tạo thành một cái biển lửa, phía trước Mạnh Hạo, tản mạnh ra từ trên cây đèn đồng thau này.

Tinh không gào thét, biển lửa điên cuồng.

Không có bao trùm quá xa, chỉ có mấy chục trượng, nhưng bên trong mười mấy trượng này, ngọn lửa long trời lở đất, tinh không đều bị đốt cháy vặn vẹo. Xa xa nhìn một cái, biển lửa này rõ ràng là một con hỏa diễm hồ điệp to lớn, giương cánh bay một cái, hủy thiên diệt địa.

Hai người áo đen phát ra tiếng hét thảm thê lương trong ngọn lửa. Bọn họ cũng từng người lấy ra pháp bảo đi chống cự, nhưng người áo đen thứ ba, tất cả pháp bảo trước người toàn bộ bị vỡ nát. Thân thể trong chớp mắt, bị ngọn lửa tràn ngập, da tróc thịt bong. Gã trực tiếp bị đốt thành tro, túi trữ vật của gã, hết thảy của gã, ngay cả xương cốt, đều trở thành tro bụi.

Tất cả dấu hiệu tồn tại vào một khoảnh khắc này trực tiếp bị hủy diệt.

Sự bá đạo của ngọn lửa này, Mạnh Hạo trước đó đã có dự liệu, nhưng giờ đây nhìn lại, cũng hô hấp dồn dập. Mà người áo đen thứ hai am hiểu tốc độ kia một dạng hét thảm, nhưng gã trước khi chết, cũng lộ ra dữ tợn cùng điên cuồng, không biết triển khai thần thông gì, toàn thân khoảnh khắc đang bị khô héo thiêu đốt, hóa thành một cỗ lực mạnh bạo phát ầm ầm.

- Đồng quy vu tận!

Gã phát ra một tiếng gào thét cuối cùng của sinh mệnh. Dưới cổ lực mạnh bạo phát đánh sâu vào đến trước người Mạnh Hạo, quấn lấy thân thể của hắn vào bên trong.

Toàn thân của Mạnh Hạo chấn động. Thân thể bị vỡ nát dưới cổ lực mạnh mà mắt thường có thể thấy được, nhưng cùng lúc đó, cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn lại điên cuồng vận chuyển, làm thân thể hắn chia năm xẻ bảy hỏng mất. Chỉ có cây đèn đồng thau lơ lửng, bên trong ngọn lửa, người áo đen thứ hai toàn thân trở thành tro bụi. Hồn phách cũng tiêu tán, nhưng gã trước khi chết, không có tiếc nuối, gã đã hoàn thành

nhiệm vụ.

Một màn này bị người áo đen xa xa cùng cá sấu giao chiến thấy được. Gã trợn mắt há hốc mồm, hô hấp dồn dập. Bên trong thần sắc lần đầu lộ ra khủng khiếp cùng hoảng sợ.

- Đây là lửa gì?

Gã không nghĩ tới, Mạnh Hạo này không ngờ kinh người như thế. Vì giết hắn, hai người Thất Cảnh Tiên tử vong, cuối cùng vẫn dựa vào đồng quy vu tận mới diệt sát được người này.

Nhất là ngọn lửa kia khiến sắc mặt của người áo đen tái nhợt, nội tâm nổ ầm ầm, cũng có sợ hãi mãnh liệt. Gã trong kinh hãi may mắn mình trước không bức bách Mạnh Hạo quá sát sao, nếu không, thời khắc này tử vong nhất định là gã.

- Mạnh Hạo thật là ác độc, vì đánh chết địch nhân, hắn quyết đoán tự bạo phân thân. Nếu không có phần tàn nhẫn đó, với tu vi của hai người kia nhất định có thể trốn, sẽ không rơi vào kết quả hình thần câu diệt.

- Nếu hắn không chết yểu, ngày sau Đệ Cửu Sơn Hải, tên của hắn nhất định nổi lên!

- Đáng tiếc, hắn vẫn phải chết !

Trong mắt của người áo đen phút chốc lộ ra tham lam. Khi gã giao chiến với con cá sấu, nhìn về trong một mảnh máu thịt, ngọn đèn đồng thau nọ lơ lửng, bên cạnh nó còn có túi trữ vật của Mạnh Hạo.

- Chí bảo đó thuộc về ta, còn có lôi đỉnh có thể đổi vị, cũng thuộc về ta!

- Phần công lao đánh chết Mạnh Hạo lại thuộc về ta!

Khi người áo đen đang phấn chấn, bỗng nhiên sắc mặt gã bất chợt đại biến, lộ ra không thể tin, thất thanh lên tiếng.

- Không thể nào!

Chỉ thấy bốn phía cây đèn đồng thau, máu thịt tan rã của thân thể Mạnh Hạo không ngờ một chớp mắt lần nữa ngưng tụ với nhau. Một cỗ khí tức cổ xưa tràn ra, dường như vĩnh hằng vậy. Thân ảnh của hắn ở thời gian mấy hơi thở, bất ngờ lần nữa xuất hiện!

Sắc mặt của hắn tái nhợt, nhưng sát cơ như cũ tràn ngập bên trong đôi mắt. Lúc ngẩng đầu, hắn nhìn người áo đen, trong mắt lạnh như băng, như nhìn người chết. Ánh mắt đó khiến sắc mặt của người áo đen đại biến. Với tu vi của gã, không ngờ sinh ra sợ hãi, muốn chạy trốn, nhưng con cá sấu nổi điên ngăn trở.

Thần sắc của Mạnh Hạo lạnh lùng, cầm lên túi trữ vật, lấy ra một bộ y phục, không nhanh không chậm sau đó mặc vào. Hắn thu cây đèn đồng thau vào bên trong túi trữ vật. Ngọn lửa trên cây đèn rõ ràng ảm đạm rất nhiều, dường như dùng một vài lần nữa thì sẽ hoàn toàn tắt.

Thu thập xong hết thảy, Mạnh Hạo nhìn chỗ mà bản tôn thứ hai sụp đổ, tay phải nâng lên hư không chộp một cái, lập tức một đoàn máu thịt bay tới. Chân Tiên hồn cũng chưa hoàn toàn tiêu tán, nhưng lại tổn thất gần như chín thành. Chỉ còn lại có một đoàn máu thịt này, bên trong ngưng tụ toàn bộ ma niệm, thoạt nhìn, đoàn máu thịt này dường như một trái tim màu đen.

Mạnh Hạo phong ấn nó sau đó thu hồi, hắn đi tới phía người áo đen đang cùng cá sấu giao chiến.

Một trận chiến này, hắn tổn thất thảm thiết, nhưng nếu không như thế, Mạnh Hạo cho dù có cảnh giới Vĩnh Hằng, cũng hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Sắc mặt của người áo đen biến hóa, nội tâm lại sinh ra hoảng sợ đối với Mạnh Hạo. Hắn đi tới, dường như một hung thần viễn cổ, đang từng bước một tiến tới gần.

Dưới sự hoảng sợ, người áo đen trước đó vốn bị thương, giờ này nội tâm loạn một cái, lập tức bị cá sấu cắn một cái trên đùi phải. Một tiếng răng rắc, đùi phải của gã vỡ vụn. Một cái chớp mắt đó, Mạnh Hạo chợt lại tới, dưới chân của hắn có lốc xoáy màu đỏ. Lốc xoáy càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, gần như hóa thành một cái biển máu vậy.

- Không được tới!

Người áo đen gào thét, thân thể bay nhanh lui về sau. Nhưng có cá sấu kềm chế, thương thế gã nặng hơn, thời khắc này tu vi có thể phát huy ra đã không còn hoàn chỉnh, có thể so với Ngũ Cảnh Tiên vậy.

Tốc độ của Mạnh Hạo cực nhanh, biển máu dưới chân càng ngày càng khổng lồ. Đến cuối cùng, vòng xoáy của biển máu cuồn cuộn, sau đó trực tiếp bao phủ toàn thân của Mạnh Hạo. Thân ảnh của hắn biến mất, có thể thấy được chỉ là một cái vòng xoáy của biển máu.

Ầm!

Người áo đen bấm quyết, thần thông biến ảo, cách không đánh một cái. Biển máu chấn động, có chút muốn sụp đổ, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục như thường, như cũ tiến tới gần. Sắc mặt của người áo đen tái nhợt, không ngừng bấm quyết, không ngừng đánh. Thân thể lui về phía sau, thậm chí không tiếc bị cá sấu lần nữa đả thương.

Chiến ý của gã đã biến mất, ngay khi hai người đồng bạn tử vong, gã đã bị Mạnh Hạo nơi này rung động. Nhất là khi gã thấy được Mạnh Hạo chết mà sống lại, sự rung động đó càng mãnh liệt hơn.

Nhưng mặc cho gã đánh như thế nào, vòng xoáy biển máu mà Mạnh Hạo hóa thành cho dù là phá thành mảnh nhỏ, cũng đều trong nháy mắt khôi phục. Cho đến sau thời gian mấy hơi thở, một tiếng ầm, vòng xoáy biển máu đụng phải người áo đen, trong nháy mắt bao phủ toàn thân gã vào bên trong.

Tiếng nổ ầm ầm quanh quẩn, người áo đen hét thảm thê lương buồn buồn truyền ra,. Theo tiếng nổ ầm ầm, mảng vòng xoáy biển máu này không ngừng sụp đổ, nhưng trước sau không có nổ tung. Mỗi một lần sụp đổ, đều sẽ trong nháy mắt khôi phục, dần dần, tiếng hét thảm thê lương bên trong lại từ từ hư nhược, cho đến sau nửa nén hương, hoàn toàn mất đi tiếng thở.

Sau đó, mảnh biển máu mới chậm rãi thu hồi, ngưng tụ thành Mạnh Hạo. Phía trước hắn, thân thể của người áo đen đã khô héo, đôi mắt mở to, mang tuyệt vọng trước khi tử vong. Máu thịt của gã, tu vi của gã, hồn của gã, hết thảy tất cả đều bị Mạnh Hạo nuốt sạch sẽ.

Sắc mặt của Mạnh Hạo ửng đỏ, đứng ở tinh không nhắm mắt. Hồi lâu sau hắn mở mắt ra, lộ vẻ mệt mỏi, nhưng trong sự mệt mỏi, lại có tràn ngập sát cơ.

- Quả nhiên là... Phương gia! !

Động tác cuối cùng mà Mạnh Hạo dùng ra là Huyết Yêu Đại Pháp đến cực hạn, biến hóa ra một loại thần thông kinh khủng. Chẳng qua là thần thông này có một tệ đoan trí mạng, cần thời gian.

Vả lại trong thời gian thôn phệ, không thể đối mặt ngoại giới công kích, cho nên Mạnh Hạo chưa dùng qua. Thuật này có thể hoàn chỉnh hấp thu toàn bộ tất cả ký ức của đối phương.

- Ha ha, khá lắm một cái gia tộc, ta còn trên đường, đã có người không nhịn được muốn tới giết ta...

- Đây là không muốn để cho ta sống về tới Phương gia...

- Đáng tiếc người áo đen này, không ngờ trước khi tới đã bị người trừ đi rất nhiều ký ức trong đầu. Hiển nhiên người an bài bọn họ tới giết ta, cũng có kiêng kỵ rất sâu.

Mạnh Hạo mỉm cười, nhưng nụ cười đó cũng rất âm lãnh.

Hắn vào giờ khắc này, không còn là Mạnh Hạo sau khi nhận biết phụ mẫu, có chỗ dựa vào, mà là lần nữa biến thành hắn không quen biết trước đó, vô pháp vô thiên.

- Có người càng không muốn ta sống đi trở về, ta cố tình sẽ phải đi một chuyến Phương gia.

Sát cơ nhoáng lên một cái trong mắt của Mạnh Hạo. Dần dần sát cơ nội liễm, sau đó không lộ ra. Hắn mở ra túi trữ vật của người áo đen, bên trong không có bao nhiêu vật phẩm, nhưng có một món phi toa.

Vật này cần linh thạch thôi phát, nhưng tinh không vượt qua, trên nguyên tắc chỉ cần có linh thạch, nó cũng sẽ không mất hiệu lực. Cho dù nguyên nhân của nhân tài chất cùng trận pháp, tốc độ có cực hạn, nhưng nếu là phẩm chất của linh thạch cực cao, cũng có thể khiến nó đột phá tốc độ.

Khi Mạnh Hạo thấy được phi toa này, cẩn thận kiểm tra một phen, sau khi xác định không có gì đáng lo, lập tức lạc ấn thần thức tự thân ở trên đó. Giữa cái phất tay, phi toa chợt bành trướng, biến thành khoảng chừng mười trượng. Mạnh Hạo một bước khoanh chân ngồi ở phía trên, chần chờ một chút, có chút đau lòng lấy ra một linh thạch thượng phẩm lấp vào. Một tiếng ầm, phi toa khoảnh khắc cấp tốc đi về phía trước.

Cùng lúc đó, trong tinh không cách phạm vi nơi này chút ít, một người

áo đen có tu vi vượt qua Tiên Cảnh đỉnh phong, đang cất bước đi về phía trước. Bỗng nhiên bước chân người nọ chợt ngừng, tay phải nhấc lên, trong tay của gã xuất hiện ba cái ngọc giản vỡ vụn.

- Chết rồi sao?

- Ba người hắn đi đánh chết một tên tu sĩ Linh Cảnh, không ngờ tự thân tử vong... Hay là có người làm quấy rầy?

Người áo đen trầm ngâm một lát, tốc độ chợt tăng nhanh, tự mình đi tìm Mạnh Hạo.

- Vì đánh chết Mạnh Hạo, chủ thượng không tiếc phái người phong ấn thập cửu công tử, lúc này mới tạo ra một cơ hội như vậy, không cho phép thất bại. Mạnh Hạo này... Nhất định phải chết, không thể để cho hắn còn sống về tới Đông Thắng Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1244: Đông Thiên Môn!

Trong tinh không, phi toa hóa thành cầu vồng, tốc độ so với Mạnh Hạo tự bay nhanh hơn rất nhiều, nhưng đồng dạng, linh thạch tiêu hao, cũng vô cùng kinh khủng.

Mạnh Hạo rất đau lòng, nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể không ngừng khảm linh thạch thượng phẩm vào.

Loại phi toa này, có rất ít người dùng để di chuyển đường xa, chỉ có di chuyển cự ly ngắn mới dùng, hành động như Mạnh Hạo rất hiếm thấy.

- Vì để bảo đảm không có gì bất ngờ xảy ra...

Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, xách Bì Đống ra, Bì Đống lập tức nói luôn miệng, lần này, nói kiểu gì nó cũng không chịu phối hợp.

Bất đắc dĩ, Mạnh Hạo dứt khoát lấy ra gương đồng, thả Anh Vũ ra.

Anh Vũ vừa ra, lập tức gào khóc hét lên.

- Hạo Tử chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt! Ngũ gia rốt cục cũng đi ra!!! Anh Vũ kích động muốn khóc, nó bị phong ấn đã quá lâu, trong cảm nhận của nó, dường như đã trải qua vạn năm rồi vậy, lúc này đi ra, lập tức bay múa, tiếng hót truyền khắp bốn phía.

- Sai Bì Đống biến hóa hình dáng cho ta, nếu không, ta sẽ tiếp tục phong ấn ngươi. Mạnh Hạo nhìn Bì Đống và Anh Vũ, có chút nhức đầu, chậm rãi lên tiếng.

Anh Vũ giận dữ, nó không muốn phối hợp, nhưng vừa nghĩ tới khoảng thời gian đau khổ vì bị phong ấn, chỉ có thể ảo tưởng về những cô nàng

có lông, không thể tự mình đi thể nghiệm kia, lập tức sợ hãi.

Cuối cùng Mạnh Hạo đưa ra điều kiện, chỉ cần nó không phạm sai lầm, sẽ không bị phong ấn nữa, nó lập tức nghênh ngang đi tới trước mặt Bì Đống, không biết dùng phương pháp gì, cuối cùng Bì Đống mày mặt ủ ê giúp Mạnh Hạo biến ảo, biến thành một bộ dáng khác, thậm chí dưới yêu cầu của Mạnh Hạo, nó còn thay đổi cả hình dáng phi toa.

Vèo một tiếng, phi toa lại lao đi, nhưng không hướng về Đông Thắng Tinh, mà phi hành theo đường vòng.

Mấy ngày sau, người áo đen tu vi vượt qua Tiên Cảnh kia, đã xuất hiện ở chiến trường của Mạnh Hạo lúc trước, ở nơi đó, hắn quan sát bốn phía, dần dần động dung.

- Đây là loại lửa gì đốt cháy...

- Có cường giả Cổ Cảnh tu hành lực lượng hỏa hệ hộ đạo cho hắn hay sao?! Sắc mặt người áo đen trở nên khó coi, sau một hồi trầm ngâm, hắn liền tỏa thần thức ra, nhưng vẫn không tìm được dấu vết Mạnh Hạo, mà quan trọng nhất là ... hắn không truy ra được khí tức của Mạnh Hạo, nên không thể khóa được vị trí để tìm kiếm.

Tinh không vô tận, đi tìm một người như mò kim đáy biển.

- Ta nói ngươi trốn không thoát, dĩ nhiên ngươi sẽ không thể trốn được! Người áo đen hừ lạnh một tiếng, tay phải nhấc lên, trong tay hắn liền hiện ra một mai rùa, mai rùa này trông rất cổ xưa, dường như đã trải qua rất nhiều năm tháng.

- Vì đánh chết ngươi, chủ thượng đã giao dị bảo này cho ta sử dụng, có nó, ta sẽ tính ra được tung tích của ngươi. Người áo đen chậm rãi nâng mai rùa lên, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, truyền ra một loạt chú ngữ phức tạp khó hiểu, cuối cùng há miệng phun ra một ngụm máu tươi lên

mai rùa.

- Phương Hạo! Hắn gầm nhẹ một tiếng, trong nháy mắt mai rùa lập tức hấp thu toàn bộ máu tươi, rồi bất ngờ động đậy, bên trong mơ hồ có một đám bọt khí hiện ra, trong mỗi một bọt khí, mơ hồ đều có hình ảnh dần xuất hiện.

Người áo đen không chớp mắt, cười lạnh quan sát, hắn rất tin tưởng, với dị bảo này, nhất định sẽ lần theo huyết mạch tộc nhân, tìm được Mạnh Hạo.

Một lát sau, dị bảo đột nhiên phát sáng, trong bọt khí bấtngờ xuất hiện một người, chính là hình ảnh Mạnh Hạo, nhưng ngay lập tức...

Đột nhiên, dị bảo chợt chấn động mạnh, như thể trong quá trình tìm kiếm Mạnh Hạo, gặp phải quấy nhiễu và cắn trả không thể tưởng tượng được vậy, ầm một tiếng, không ngờ lại trực tiếp nổ tung, chia năm xẻ bảy.

Mà trong quá trình vỡ vụn, từ trong dị bảo đột nhiên xuất hiện một cỗ khí tức khiến người áo đen run rẩy, khí tức này long trời lở đất, trong nháy mắt đã khiến đầu óc người áo đen chấn động mạnh.

Một màn này quá đột ngột, người áo đen không kịp phản ứng, lập tức bị lực lượng tự bạo của dị bảo ảnh hưởng, thân thể chấn động, liên tiếp bị chấn lui ra suốt mười ngàn trượng, phun ra ba ngụm máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ.

- Không thể tra xét số mệnh!!!

Sắc mặt hắn tái nhợt, nhớ lại khí tức vừa nãy, da đầu lập tức tê dại.

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua ba tháng, trong ba tháng này, không khí Phương gia ở Đông Thắng Tinh có chút quỷ dị, vốn theo thời gian ước định, ba tháng sau sẽ có tộc nhân trở về, nhưng tới lúc này vẫn chưa

thấy người về tới.

Tràng nghi thức đón tiếp cũng bị hủy bỏ. Tiếp đó, Thập Cửu công tử, trưởng tôn dòng chính nhất mạch của Phương gia đi ra ngoài đón người, không ngờ cũng mất liên lạc, không có dấu vết, khiến cho bầu không khí càng thêm bất bình thường.

Tộc nhân dòng chính nhất mạch, toàn bộ phẫn nộ, có không ít người lập tức rời khỏi Đông Thắng Tinh, tìm kiếm khắp nơi, nhưng không thu hoạch được gì.

Chẳng những dòng chính đi tìm, mà rất nhiều tộc nhân cũng đều đi tìm Mạnh Hạo, trừ bọn họ ra, còn có một đám người áo đen, cũng đang tìm kiếm hắn, sống thì phải gặp người, chết thì phải thấy thi thể.

Không ai dám báo tin cho Phương Tú Phong ở Nam Thiên Tinh. Cho đến khi Thập Cửu công tử trở về, sắc mặt hắn âm trầm đến cực hạn, lập tức thông báo cho đại trưởng lão.

Đại trưởng lão tỏ ra rất phẫn nộ, sau khi điều tra, biết được sở dĩ truyền tống trận sụp đổ, là bởi vì có tông môn đã từng có thù với Thập Cửu, thiết kế mai phục.

Mà Mạnh Hạo hiển nhiên đã bị liên lụy, chuyện này gây ra náo động rất lớn, thậm chí Phương gia còn phái ra một đội cường giả, trực tiếp hủy diệt tông môn kia, khiến bát phương chấn động.

Lại ba tháng nữa qua đi, tin tức về Mạnh Hạo, thủy chung vẫn không có, Thập Cửu thúc của hắn suốt ngày áy náy, mỗi ngày đều ra ngoài tìm kiếm, nhưng vẫn không thể tìm được, đối với Phương Tú Phong, Thập Cửu cảm thấy rất hổ thẹn.

Hắn cũng không dám nói cho Phương Tú Phong, từ nhỏ hắn đã sợ hãi người đại ca này, hắn biết tính tình của đối phương, một khi Phương Tú

Phong biết chuyện này, trước mắt không biết sẽ xuất hiện biến hóa gì, nhưng tương lai... nhất định sẽ là một trường hạo kiếp.

Phương gia dần dần ổn định lại, tộc nhân tìm kiếm Mạnh Hạo, cũng càng ngày càng ít, cho đến cuối cùng, ngoại trừ dòng chính nhất mạch vẫn còn ra ngoài tìm kiếm ra, thì không ai hỏi tới nữa.

Nhưng đối với một gia tộc cường đại như Phương gia mà nói, dòng chính nhất mạch đã từng là mạch huy hoàng nhất, gia gia Mạnh Hạo có tu vi kinh thiên, có vị tổ tiên trấn giữ gia tộc, còn có phụ thân Mạnh Hạo chấn nhiếp mọi thiên kiêu cùng thế hệ.

Nhưng hiện tại, gia gia Mạnh Hạo mất tích, lão tổ dòng chính niết bàn, lựa chọn theo chân lão tổ bế quan, mà Phương Tú Phong lại đang ở Nam Thiên Tinh.

Nhất là Mạnh Hạo, thân là trưởng tôn, lại trở thành phế vật, khiến cho dòng chính nhất mạch dần dần xuống dốc, từ huy hoàng của năm xưa trở nên suy yếu, tới điểm này, ở trong Phương gia, chỉ có một thành tộc nhân là còn nguyện trung thành với dòng chính.

Mà theo dòng chính xuống dốc, các hệ thứ cũng liền nổi lên, nhất là trong đó có một mạch, không chỉ xuất hiện thiên kiêu Phương Vệ, mà đời cha, đời ông cũng phát triển rực rỡ, danh chấn ngoại giới, mấy trăm năm qua, đã cống hiến cho Phương gia không ít, mà thế lực ở trong gia tộc, cũng ngày càng khổng lồ, nắm giữ gần như ba thành tộc nhân.

Về phần hơn sáu thành tộc nhân còn lại, chia đều cho các dòng nhánh khác, tương hỗ lẫn nhau, thuộc loại trung lập bình thường.

Lại nửa năm nữa qua đi, cách thời điểm Mạnh Hạo mất tích, đã gần một năm, ngay cả dòng chính cũng đều đã mất đi lòng tin, ảm đạm trở về, rất ít người còn kiên trì tìm kiếm.

Cho dù là đám người áo đen kia, cũng đều đã bỏ qua, bọn chúng cho rằng Mạnh Hạo đã chết ở bên ngoài. Về phần cường giả áo đen tu vi kia vượt qua Tiên Cảnh kia, cho dù là hắn, cũng đều không thể tìm ra dấu vết Mạnh Hạo, dù sao tinh không cũng quá lớn, mà việc phong tỏa vùng tinh không bên ngoài Đông Thắng Tinh, rất không thực tế, động tĩnh quá lớn.

Đông Thắng Tinh từ từ khôi phục lại nếp sinh hoạt thường ngày, dường như Mạnh Hạo, đã bị quên lãng.

Một ngày nọ, tại tinh không bên ngoài Đông Thắng Tinh, có hai chiếc phi toa mười trượng, liêu xiêu bay tới gần. Trong một chiếc phi toa, Mạnh Hạo đang khoanh chân tĩnh tọa, áo quần hắn rất xộc xệch, sắc mặt khô vàng, nhưng ánh mắt lại sáng lấp lánh, hắn nhìn như chật vật, nhưng trên thực tế, so với trước khi rời khỏi Nam Thiên Tinh, dường như đã cường đại hơn không ít.

Khoảng cách tinh không nhìn như không xa kia, vậy mà hắn phải mất gần một năm, rốt cục mới đi hết.

Tiêu hao linh thạch, đã đạt tới con số khổng lồ, mỗi lần nghĩ tới, Mạnh Hạo đều nghiến răng nghiến lợi, đau lòng đến cực hạn.

Nhất là trong một năm qua, hắn không thể không cẩn thận đề phòng, mới tránh khỏi đuổi giết, nhưng trên đường vẫn gặp mấy lần hung hiểm, chạm trán những tu sĩ tà đạo, phải đấu pháp nhiều lần.

Có thể nói một năm qua, đối với Mạnh Hạo mà nói, chính là một lần tôi luyện, khiến hắn nhanh chóng quên đi cảm giác được cha mẹ che chở, lần nữa tìm lại cảm giác một thân một mình đi lại giữa trời đất năm xưa.

- Rốt cục... cũng thấy được Đông Thắng Tinh! Tại vùng tinh không giáp Đông Thắng Tinh, Mạnh Hạo đang quan sát tinh cầu trước mặt, tinh cầu này rất lớn, có ba phần là màu lam nước biển, bảy phần là lục địa, nhưng

trong đó có một nửa khu vực là màu đỏ, tràn ra cảm giác yêu dị.

Bên ngoài tinh cầu, còn có một vùng hào quang rộng lớn, trong đó có vô số vẫn thạch lơ lửng trôi đi, trông rất rực rỡ.

Mạnh Hạo chăm chú quan sát, bất ngờ phát hiện ra, trên một số vẫn thạch bên trong vùng hào quang kia, không ngờ lại có một số tu sĩ khoanh chân tĩnh tọa, thậm chí còn mở ra động phủ bên trên vẫn thạch kia.

Toàn bộ tinh cầu, có vô số cường giả, tỏa ra khí tức kinh thiên, khiến cho Đông Thắng Tinh sừng sững trong tinh không, vô cùng rực rỡ.

Mà bên trong tinh cầu, mặc dù Mạnh Hạo vẫn chưa bước chân vào, nhưng cũng có thể cảm nhận được nhất định là rất phồn hoa, hắn mới nhìn một chút bên ngoài, đã thấy được có rất nhiều tu sĩ đang tới lui, tạo thành rất nhiều dải cầu vồng, muôn màu muôn vẻ, hơn xa Nam Thiên Tinh. Chỉ có điều, bên trong cặp mắt của Mạnh Hạo, lại toát ra vẻ lạnh lùng.

- Mạnh huynh, đây là Đông Thắng Tinh, khi nào Mạnh huynh xong chuyện, nhớ tới Dược Tiên Tông tìm ta đó, ta sẽ giới thiệu cho ngươi vài bằng hữu. Trong khi Mạnh Hạo còn đang nhìn về phía Đông Thắng Tinh, thì phi toa bên cạnh chợt truyền ra thần niệm, nơi đó có một thanh niên khoanh chân tĩnh tọa, thời khắc này đang cười nhìn về phía Mạnh Hạo.

Người thanh niên này tên là Phùng Tầm, được Mạnh Hạo trên đường đi cứu thoát khỏi một đám tà tu, đối phương rất cảm kích, sau khi hai người nói chuyện với nhau, thì ra người này lại là đệ tử của Dược Tiên Tông trên Đông Thắng Tinh, nghe Mạnh Hạo nói muốn đi Đông Thắng Tinh, hắn lập tức tự tiến cử, đích thân dẫn đường.

- Đa tạ Phùng huynh, nhất định nhất định. Mạnh Hạo mỉm cười, vẻ lạnh lùng trong mắt khi nhìn về Đông Thắng Tinh, cũng lập tức biến mất.

- Dựa theo phân tích của ta, người trong Phương gia chặn giết ta, có vẻ rất kiêng kỵ, bọn chúng kiêng kỵ chính là cha ta, còn có một nguyên nhân, có lẽ liên quan đến gia tộc, không muốn để người khác biết được bọn chúng giết ta.

- Cho nên, bọn chúng muốn dụ Thập Cửu thúc đi chỗ khác, cho nên, chúng đã điều động những người áo đen kia, nhất là... từ ký ức trong đầu đã bị xóa đi kia, hết thảy đều chứng minh cho suy đoán của ta.

- Như vậy, với ta mà nói, Phương gia nhìn như nguy hiểm, nhưng trên thực tế lại là chỗ an toàn nhất, bọn chúng không dám đối phó ta ở ngay trong Phương gia!

- Địa vị của ta tại Phương gia càng cao, thì bọn chúng càng không dám. Mạnh Hạo cười lạnh, khống chế phi toa từ từ tiến vào gần Đông Thắng Tinh, khi hắn mới vừa tiến vào gần một chút, lập tức một cỗ thần thức cường hãn, từ bên trong Đông Thắng Tinh ầm ầm tràn ra, bao phủ Mạnh Hạo, sau đó rất nhanh liền tiêu tán, rồi đột nhiên thần thứ kia hóa thành một luồng lốc xoáy, xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, bên tai Mạnh Hạo truyền tới một giọng nói vô tình, lạnh như băng.

- Tu sĩ ngoại lai, tiến vào lốc xoáy phía trước, sẽ được tiếp dẫn lên tinh cầu, chuẩn bị tiếp dẫn bài cùng ngọc bài thân phận của ngươi đi.

Cặp mắt Mạnh Hạo kín đáo lóe lên một cái, sau khi thấy được trước mặt Phùng Tầm cũng có một luồng lốc xoáy, tâm thần liền ổn định lại, nhất là sau khi thấy được những tu sĩ ở phía xa đến Đông Thắng Tinh cũng đều như vậy, Mạnh Hạo liền hiểu rõ, đây chính là quy củ ở Đông Thắng Tinh.

- Mạnh huynh, Đông Thắng Tinh này quy củ rất nhiều, mỗi lần có người

đến, đều là như vậy, nếu không có tiếp dẫn bài cùng ngọc bài thân phận, thì sẽ phải bỏ ra linh thạch gấp mấy chục lần mới có thể vào, mà thời gian lưu lại bao lâu, cũng đều dùng linh thạch để mua.

Nếu ngạnh kháng xông vào, sẽ bị giết chết.

- Không có cách nào, ai bảo Phương gia thế lớn làm chi, toàn bộ Đông Thắng Tinh, là năm xưa Quý chủ ban thưởng cho Phương gia... Phùng Tầm cười khổ, thu hồi phi toa, rồi hướng về Mạnh Hạo ôm quyền, bước chân vào lốc xoáy biến mất.

Mạnh Hạo chỉ hơi trầm ngâm, rồi cũng thu hồi phi toa, bước chân vào lốc xoáy.

Trước mắt sáng lên một cái, sau khi ổn định lại, Mạnh Hạo đã bất ngờ xuất hiện trên bầu trời, mơ hồ có một tầng hào quang, bao phủ phía dưới, đứng ở chỗ này, có thể thấy được mặt đất phía dưới.

Mà phía trước hắn, lại chính là một cánh cửa to lớn!

Cửa này cao mấy vạn trượng, làm bằng đồng xanh, tràn đầy cổ xưa, bên trên điêu khắc đồ án từng hình ảnh long trời lở đất thời viễn cổ, nhưng nếu cẩn thận quan sát, lại nhìn không rõ.

Chỉ có ba chữ, bất kỳ kẻ nào đều có thể thấy được.

Đông Thiên Môn!

Chỉ là một cánh cửa, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên co rụt lại, cửa này... không ngờ cùng Chân Tiên Môn, có chút tương tự.

Hai bên cửa, bất ngờ có trên trăm tu sĩ đang lạnh lùng nhìn bốn phía, trước mặt bọn họ có hơn một ngàn người đang xếp hàng, lục tục tiến vào Đông Thiên Môn.

Hai bên Đông Thiên Môn, còn có ba cánh cửa hơi nhỏ hơn một chút, một cánh cửa trên đó viết Khôi Thần, một cánh khác lại điêu khắc một đóa Huyết Lan Hoa.

Mà cánh cửa cuối cùng, trông rất đặc thù, thoạt nhìn phong cách cổ xưa không có gì lạ, nhưng không ngờ trên đó lại tỏa ra một loại lực lượng khiến Mạnh Hạo cảm thấy huyết mạch sôi lên.

- Mạnh huynh, đây là Đông Thiên Môn, ba cánh cửa khác, một cái thuộc về Khôi Thần Giáo, một cái thuộc về Huyết Lan Giáo, cái còn lại... chính là cánh cửa chỉ đệ tử Phương gia mới có thể đi qua. Phùng Tầm xuất hiện ở bên cạnh Mạnh Hạo, giới thiệu với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1245: Dứt khoát nói toạc ra!

Chỉ có trước cửa Đông Thiên Môn, có nhiều tu sĩ xếp hàng nhất, mà đại môn Khôi Thần Giáo và Huyết Lan Giáo, không có tu sĩ trước cửa, về phần đại môn của đệ tử Phương gia kia, cũng không có ai.

- Mạnh huynh, chỉ có bước chân qua cửa này, mới có thể đi vào đất Đông Thắng Tinh, Phùng mỗ là người thuộc tông môn trên Đông Thắng Tinh, mặc dù Dược Tiên Tông không có đại môn ở bên ngoài, nhưng cũng có đặc quyền. Nhưng ngươi là lần đầu đến, ta ở chỗ này bồi ngươi đi cùng tốt rồi. Phùng Tầm hướng về phía Mạnh Hạo ôm quyền, mỉm cười nói.

Mạnh Hạo ôm quyền cảm tạ, hai người xếp hàng ở phía sau đội ngũ, Mạnh Hạo quan sát một màn này cảm thấy rất lạ lẫm, trên Nam Thiên Tinh, trước đây hắn chưa từng gặp qua.

Đông Thắng Tinh quá lớn, nhưng bất kể là phòng thủ hay trật tự, đều vô cùng sâm nghiêm, có rất nhiều quy củ.

Tất cả tu sĩ ra vào, đều phải qua kiểm tra, trừ khi là trở thành người của các tông môn trên Đông Thắng Tinh, mới có thể được hưởng thụ quyền, mà đặc quyền lớn nhất, chính là Phương gia.

Mạnh Hạo đứng phía sau hàng người, tu sĩ xung quanh hắn, toàn bộ đều là Tiên Cảnh, nhưng phần lớn đều chỉ là nhị, tam cảnh, ngũ cảnh trở lên rất ít.

Dù sao phải là Tiên Cảnh, mới có thể bước chân vào tinh không, còn Linh Cảnh chỉ có thể lưu lại trên tinh cầu.

Những người này nhìn như không ít, nhưng toàn bộ đều là Ngụy Tiên.

Thời gian trôi qua, từng tu sĩ một lục tục tiến vào Đông Thiên Môn, Mạnh Hạo ở phía sau thần sắc vẫn như thường, lạnh lùng nhìn từng tu sĩ đưa ra linh thạch đổi lấy một cái ngọc bài.

Trong lúc đó, cũng có một vài tu sĩ Khôi Thần Giáo và Huyết Lan Giáo từ tinh không trở về, trực tiếp tiến vào đại môn thuộc về tông môn của bọn họ, trong nháy mắt liền biến mất, thỉnh thoảng cũng có người từ trong hai đại môn này bay ra.

Rất nhanh, đã qua hai canh giờ, trước mặt Mạnh Hạo, chỉ còn lại có bảy người. Khi chuẩn bị đến phiên hắn cùng với Phùng Tầm, bỗng nhiên, bên trên trong tinh không chợt có sóng gợn khuếch tán, trong chớp mắt, có bảy tám cái thân ảnh bay nhanh phát ra hào quang tiến đến.

7, 8 người này, quần áo đẹp đẽ quý giá, lẫn nhau nói cười, đi lại như ở hoa viên nhà mình vậy. Nhất là hai người cầm đầu, thần thái hưng phấn, tinh thần sung mãn, tu vi không tầm thường, trên người bọn họ mơ hồ tràn ra một cỗ khí chất cao quý.

- Là tộc nhân Phương gia! Phùng Tầm lập tức nói khẽ với Mạnh Hạo.

- Ta nhận ra hai cái trước mặt, đó chính là tộc nhân dòng thứ của Phương gia, địa vị gần với hệ thứ. (DG: hệ thứ: dòng thứ hai dưới dòng chính, dòng thứ: dòng thứ ba).

Xung quanh lập tức có tu sĩ thấp giọng nghị luận, thần sắc Mạnh Hạo vẫn như thường, ánh mắt kín đáo lóe lên một cái.

Bên ngoài Đông Thiên Môn, hơn 100 tên tu sĩ khi nhìn thấy 7, 8 người này, vẻ mặt lập tức nghiêm lại, vội vàng bước nhanh về phía 7, 8 người này, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Bái kiến chư vị công tử.

Hai người đứng đầu trong 7, 8 kia mỉm cười, quay đầu lại nhìn nữ nhân phía sau, mở miệng cười.

- Hồng muội, ngươi đi ra ngoài lịch luyện trở về, Cửu thúc chờ ngươi đã lâu.

Nữ nhân kia trông rất xinh đẹp, nghe vậy liền mỉm cười, gật đầu, rồi tiếp tục tiến bước cùng mọi người. Khi đi qua đám tu sĩ đang xoay mình cúi đầu, nàng vẫn chưa tiến vào Đông Thiên Môn, mà là đi về phía đại môn của Phương gia, nhấc chân bước vào, cánh cửa kia lập tức phát sáng, độ cao của tia sáng này tùy thuộc vào huyết mạch, nữ nhân được xưng là Hồng muội kia sau khi tiến vào, tia sáng liền dâng lên chừng 100 trượng.

- Độ sáng huyết mạch 100 trượng, nữ nhân kia... địa vị của nàng tại Phương gia nhất định rất cao, chẳng lẽ nàng chính là Phương Hồng!

- Hắn là nàng rồi, đại môn của Phương gia này, chỉ có tộc nhân mới có thể mở ra, huyết mạch càng dày đặc, ánh sáng trên cửa càng cao!

- Năm trước ta từng may mắn thấy được Vệ công tử, khi hắn đi qua đại môn Phương gia, ánh sáng cao tới tám ngàn trượng, khí thế như hồng! Những tu sĩ xung quanh Mạnh Hạo, rối rít thấp giọng nghị luận, vẻ mặt đều tỏ ra hâm mộ, huyết mạch trong người, bọn họ không thể thay đổi, nhưng cho dù chỉ trở thành đệ tử ngoại tộc của Phương gia, cũng vẫn là một loại vinh dự.

Phùng Tầm tuy là đệ tử Dược Tiên Tông, nhưng cũng không khỏi cảm khái, không ngừng giới thiệu với Mạnh Hạo đủ thứ đãi ngộ khi là tộc nhân Phương gia trên Đông Thắng Tinh, trong lời nói của hắn, dường như đối với thân phận của mình, cũng rất tự hào.

- Phương gia tuy mạnh, nhưng cũng không mạnh hơn Dược Tiên Tông ta bao nhiêu.

Mạnh Hạo nghe Phùng Tầm nói, trầm mặc không nói gì.

Lúc này, những tu sĩ đang xoay người hành lễ kia mới chậm rãi thẳng người dậy, thần sắc lại trở nên nghiêm túc, tiếp tục thu linh thạch, để tu sĩ xếp hàng chờ đợi, lần lượt qua cửa.

Không bao lâu, liền đến phiên Mạnh Hạo đứng ở trước cửa. Tên tu sĩ phụ trách thu linh thạch, trên trán có một cái bớt màu đen, khiến cho hắn nhìn qua có chút dữ tợn, lúc này hắn đang lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo.

- Lưu lại đây bao lâu? Có lệnh bài thân phận hay không, nếu không có, một ngày trăm khối linh thạch, vượt qua một tháng, mỗi ngày một ngàn khối linh thạch, vượt qua hai tháng, mỗi ngày mười ngàn linh thạch.

Mạnh Hạo nhíu mày, lúc trước hắn đứng ở phía sau, cũng đã biết được chi phí đi vào Đông Thắng Tinh, giá tiền này hắn cảm thấy đích thực quá mắc, nhưng nếu có lệnh bài thân phận, tắc thì mỗi ngày chỉ cần mười khối linh thạch.

- Không có lệnh bài thân phận. Hắn chỉ hơi trầm ngâm, thời khắc này tay phải nhấc lên, lấy ra một một trăm linh thạch, đưa cho đối phương.

- Một ngày? Tên tu sĩ trên trán có bớt màu đen mỉm cười, hắn đã ở đây nhiều năm, cũng đã gặp qua không ít tu sĩ chỉ lưu lại một ngày, nhưng hầu hết trong đó, đều là cố chấp lưu lại, ý đồ trốn tránh nộp linh thạch.

Mà người như vậy, toàn bộ đều bị tu sĩ Phương gia bắt lại, cuối cùng đều phải bỏ ra linh thạch.

Hắn quan sát Mạnh Hạo vài lần, không có nhiều lời, ném ra một khối lệnh bài màu trắng, ánh mắt chuyển đến Phùng Tầm phía sau Mạnh Hạo.

Vẻ mặt Phùng Tầm không giống như khi đối mặt với Mạnh Hạo, thời khắc này hắn hơi tỏ ra ngạo nghễ, ném ra một tấm lệnh bài. Tu sĩ kia sau khi thấy được lệnh bài, lập tức lộ ra nụ cười, mặc dù không ôm quyền như đối với người Phương gia, nhưng thái độ cũng rất niềm nở.

Mạnh Hạo cầm lệnh bài màu trắng, bước vào Đông Thiên Môn, hắn không phải là không phát hiện ra ánh mắt của đối phương vừa nãy, nhưng với tính tình của hắn, lấy ra 100 khối linh thạch, hắn cũng rất đau lòng.

Nhưng ngay khi hắn vừa bước tới cửa Đông Thiên Môn, chuẩn bị tiến vào, đột nhiên cánh cửa chấn động, một cỗ lực lượng bài xích chợt phủ xuống, bao phủ trên người Mạnh Hạo, trực tiếp đẩy hắn từ trong cửa bắn ra ngoài.

Một màn này, lập tức khiến những tu sĩ đang xếp hàng rối rít tỏ ra thương cảm nhìn lại, Phùng Tầm cũng sững sờ, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, không khỏi nhíu mày. Nhưng những tên tu sĩ bảo vệ cửa này, lập tức tu vi bạo phát, trong nháy mắt đã bao vây Mạnh Hạo lại.

- Bị Đông Thiên Môn bài xích, xem ra ngươi là hạng người lòng dạ khó lường, theo chúng ta đi một chuyến, sau khi điều tra rõ nguyên nhân, nếu ngươi vô tội, tự nhiên sẽ thả ngươi rời đi!

- Đông Thiên Môn chỉ cản trở những kẻ lòng mang ác ý, tu vi của ngươi không cao, nếu dám phản kháng, lập tức diệt sát! Những tên tu sĩ phụ trách bảo vệ cửa này, từng tên một đều cười lạnh nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhíu mày, cúi đầu liếc nhìn lệnh bài thân phận trong tay, trong một cái chớp mắt vừa nãy, hắn rõ ràng đã nhận ra, nguyên nhân bị Đông Thiên Môn cản trở, chính là ngọc bài này.

Phùng Tầm lập tức tiến lên, dùng thân phận của hắn ra mặt nói giúp Mạnh hạo vài câu. Tên tu sĩ có cái bớt màu đen trên trán, lúc này mới chậm rãi lên tiếng.

- Nếu Phùng đạo hữu đã bảo đảm cho ngươi, ta sẽ không truy cứu, ngươi nộp mười ngàn linh thạch tiền đặt cọc, chuyện này cho qua. Trong mắt hắn lộ ra vẻ châm chọc, trong mắt hắn, Mạnh Hạo không có lệnh bài thân phận, tu vi cũng không cao, người như vậy, nhất định là bên ngoài gặp phiền toái, muốn tới Đông Thắng Tinh tị nạn.

Nếu như hào phóng một chút, trực tiếp lấy ra vạn linh thạch mua mạng, bọn họ cũng sẽ không làm khó, còn hạng người tới nương nhờ Đông Thắng Tinh, nhưng lại cố tình keo kiệt, mỗi lần gặp, bọn chúng đều sẽ dạy dỗ một chút.

Dĩ nhiên, nếu như tu vi đối phương cao thâm, bọn họ sẽ không dám, nhưng tu vi Mạnh Hạo chỉ có như vậy, chính là đối tượng nằm trong phạm vi bọn họ có thể dọn dẹp.

Nếu không phải có Phùng Tầm ra mặt, bọn chúng cũng không muốn đắc tội, thì lần này ắt không tránh khỏi đem đối phương lột da một lần.

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, hắn không nghĩ tới chỉ vì tiếc linh thạch, không nộp tiền ở lại lâu ngày, liền đưa tới tranh chấp như vậy, nhất là... nơi này lại là Phương gia Đông Thắng Tinh.

Nhất là... Mạnh Hạo một đường đi tới đây, rất trắc trở, trên đường còn bị đuổi giết, hết thảy điều đó, khiến những gì Mạnh Hạo đè nén trong lòng, thời khắc này mơ hồ muốn bạo phát.

Vốn hắn muốn sau khi tiến vào Đông Thắng Tinh, sẽ quan sát một chút, sau đó mới tới Phương gia, nhưng lúc này, Mạnh Hạo đã thay đổi chủ ý, mình cần gì phải cúi người như vậy chứ, nếu đã đến Đông Thắng Tinh, hắn cũng muốn xem thử, kẻ nào dám ở chỗ này giết chết hắn!

Mạnh Hạo cười lạnh, tay phải vỗ túi trữ vật, phất tay một cái, mười ngàn linh thạch liền ào ào đổ ra, chất đống như một tòa núi nhỏ.

Đám tu sĩ phụ trách bảo vệ Đông Thiên Môn lập tức nở nụ cười châm chọc, tên tu sĩ trên trán có cái bớt màu đen kia, quơ một trảo vào hư không, lập tức thu đống linh thạch lại, khinh miệt nhìn Mạnh Hạo, rồi ném cho hắn một tấm ngọc bài khác.

- Sớm đã biết như vậy, cần gì phải phiền toái chứ, ngươi có thể đi vào Đông Thắng Tinh được rồi. Phùng Tầm vội vàng tiến đến gần Mạnh Hạo, cười khổ thấp giọng lên tiếng.

- Là do ta lúc trước sơ suất chuyện này, Mạnh huynh, nhịn đi, bọn chúng không phải thủ vệ bình thường, mà chính là con cháu ngoại tộc của Phương gia đó, aiii... Vừa nãy nếu ngươi mua nhiêu thêm mấy ngày, bọn chúng cũng sẽ không làm khó.

- Không ngờ ngươi không có lệnh bài thân phận, lại chỉ mua một ngày... Phùng Tầm thầm lắc đầu, nếu không phải Mạnh Hạo ân cứu mạng đối với hắn, hôm nay hắn cũng sẽ không ra mặt bảo đảm.

Thần sắc Mạnh Hạo vẫn như thường, nghe Phùng Tầm nói vậy, hắn liền hờ hững lên tiếng.

- Chuyện này đa tạ Phùng huynh, nhưng linh thạch của Mạnh mỗ, trên Đông Thắng Tinh này, kẻ nào cầm đi bao nhiêu, sẽ phải trả lại cho ta gấp trăm lần.

Hắn vừa nói ra, Phùng Tầm lập tức sửng sốt.

Mạnh Hạo xoay người, không có đi về hướng Đông Thiên Môn, mà là hướng về phía đại môn của Phương gia, cất bước tiến vào.

Một màn này, lập tức khiến tu sĩ xung quanh nhao nhao giật mình, mắt thấy Mạnh Hạo không ngờ lại đi về phía đại môn của Phương gia, không khỏi sửng sốt.

Hơn 100 tu sĩ phụ trách bảo vệ cửa này, cũng đều rối rít kinh ngạc.

- Tên này điên rồi sao? Không ngờ lại đi về đại môn của Phương gia?

- Hạng người không biết sống chết, tự tiện xông vào đại môn Phương gia, không cần ta ra tay, cánh cửa kia cũng có thể ép chết hắn. Tên tu sĩ trên trán có cái bớt màu đen cười lạnh lên tiếng.

Phùng Tầm biến sắc, bước nhanh đuổi theo.

- Mạnh huynh, nơi đó... nơi đó không thể tiến vào, không phải huyết mạch Phương gia, bước chân vào nhất định sẽ chết!

Mạnh Hạo ngoảnh mặt làm ngơ, nhoáng lên một cái, lập tức tới gần, hắn đứng trước cửa, theo rất nhiều ánh mắt kinh ngạc của đám tu sĩ, nhấc chân bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1246: Huyết mạch chấn tộc

- Người này điên rồi...

- Trừ phi hắn có huyết mạch Phương gia, nếu không, hắn phải chết không thể nghi ngờ! Nhưng nếu hắn có huyết mạch Phương gia, thì sao lại xếp hàng ở chỗ này với chúng ta, vả lại còn phải nộp linh thạch?

- Hay là hắn có một vài thủ đoạn của hắn, nhưng cũng không có khả năng a! Cửa chính Phương gia này, dù là tộc nhân Phương gia dùng bất kỳ thủ đoạn nào đều không thể ẩn giấu huyết mạch, không phải tộc nhân Phương gia, bước vào hắn phải chết! Ngoài Đông Thiên Môn, mọi người thấy Mạnh Hạo như thế đều bàn tán ầm ĩ.

Hơn 100 tu sĩ ngoại tộc Phương gia phụ trách bảo vệ Đông Thiên Môn, thời khắc này đều đang cười lạnh, nhất là tu sĩ trên trán có cái bớt kia, trong mắt lại lộ ra ý châm chọc: - Tự mình muốn chết, thì chẳng trách người khác! Phùng đạo hữu! Cũng không phải tại hạ không để cho ngươi mặt mũi, ta đã để hắn bước chân vào Đông Thiên Môn, nhưng hắn cố tình lựa chọn cái chết!

Phùng Tầm giậm chân một cái, sắc mặt lo lắng, nhưng cũng không có cách nào.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo cất bước, chỉ nửa bước đã bước chân vào cửa chính Phương gia. Gần như ngay khoảnh khắc thân thể hắn bước vào, cửa Phương gia liền chấn động ầm ầm.

- Sắp bị trấn áp chết! Tu sĩ trên trán có cái bớt màu đen, trong nụ cười mang theo ý âm lãnh, nhưng trong chớp mắt nụ cười của hắn liền đọng

lại, biến thành khó tin. Mà mọi người trước đó còn đang bàn tán ầm ĩ, tất cả trong chớp mắt này, toàn bộ đều mở to mắt.

Hơn 100 tu sĩ ngoại tộc Phương gia phụ trách bảo vệ Đông Thiên Môn, cũng đều trong phút chốc, từng người trợn mắt há hốc mồm.

Phùng Tầm trong mắt lộ ra khiếp sợ, trong óc nổ ầm một tiếng, không thể tin hít một hơi lạnh.

Bởi vì mọi người bọn họ đều trong một chớp mắt này, tận mắt nhìn thấy ngay khi thân mình Mạnh Hạo bước vào cửa Phương gia, cửa này trong chấn động không ngờ... xuất hiện tia sáng.

Tia sáng này chớp mắt một cái đã cao 100 trượng. Điều khiến mọi người chú ý là, toàn bộ đều là ánh sáng của cửa Phương gia.

- Làm sao có thể! Tu sĩ trán có cái bớt màu đen, thân thể run lên bần bật, hắn không thể tin thất thanh kêu lên.

Các tu sĩ phụ trách bảo vệ Đông Thiên Môn khác, cũng đều hô hấp dồn dập, trong đầu nổ ầm ầm.

- Cửa phát sáng 100 trượng! Trời ơi! Hắn là tộc nhân Phương gia, mà còn không phải là tộc nhân bình thường, có thể có ánh sáng 100 trượng, nói rõ huyết mạch của hắn vượt ra khỏi tộc nhân bình thường!

- Hắn là tộc nhân Phương gia, nhưng vì sao trước đó còn định đi lối Đông Thiên Môn? Mọi người ồ lên, nhưng khoảnh khắc tiếp theo lại rơi vào tĩnh mịch.

Bởi vì, khi Mạnh Hạo hạ bước chân xuống, ngay khoảnh khắc nửa người bước chân vào cửa Phương gia, cửa phát sáng không ngờ... từ 100 trượng, ầm ầm nhảy vọt, trực tiếp đạt tới cao ngàn trượng.

Cửa phát sáng ngàn trượng, rực rỡ loá mắt, làm cho tất cả tu sĩ ngoài Đông Thiên Môn gần như nghẹt thở, trợn mắt há hốc mồm, ngơ ngác nhìn hết thảy trước mắt, không thể tin.

- Cửa phát sáng ngàn trượng... Thiên kiêu, hắn là thiên kiêu của Phương gia!!!

- Hắn là ai, huyết mạch cửa phát sáng ngàn trượng, cũng không phải là người vô danh, nhất định là hắn có thân phận rất cao ở Phương gia!

Tu sĩ trán có cái bớt màu đen, thời khắc này sắc mặt tái nhợt, thân thể lảo đảo lui về phía sau, trong lòng hắn hối hận mãnh liệt, cũng có một tia oán khí.

Ngươi ngươi ngươi... nếu ngươi là tộc nhân Phương gia, lại có huyết mạch như thế, cần gì phải đi Đông Thiên Môn, cần gì đi làm khó ta... Bất quá cho dù ngươi là huyết mạch cửa phát sáng ngàn trượng, nhưng trước mặt ta là chấp pháp bình thường, cũng nói được trôi qua!!! Tu sĩ này không ngừng hít hơi, thời khắc này vô cùng thấp thỏm lo âu.

Phùng Tầm hoàn toàn ngẩn người ở đó, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, không nói ra được nửa câu.

Nếu chỉ như vậy cũng thôi đi, nhưng tiếp theo, ngay khi thân thể Mạnh Hạo hoàn toàn bước chân vào cửa, đột nhiên, cửa này nổ ầm ầm vang trời, tia sáng trong nháy mắt lần nữa dâng cao.

1000 trượng, 1500 trượng, 2000 trượng, 2500 trượng...

Cho đến sau thời gian mấy hô hấp, tia sáng thoáng cái đã đạt tới ba ngàn trượng!

Phù một tiếng, tu sĩ trán có cái bớt màu đen, cả người dường như trong nháy mắt này mất đi tất cả tu vi và khí lực, hắn ngồi sụp trên mặt đất, sắc

mặt trắng bệch, không có chút màu máu.

- Ba... ba ngàn trượng!!! Xong rồi, ta xong rồi... nếu hắn chỉ là ngàn trượng, ta còn có thể nói mình chấp pháp bình thường, nhưng hắn... huyết mạch của hắn không ngờ làm cho cửa phát sáng ba ngàn trượng, tộc nhân như vậy, ta... ta...

Chẳng những là hắn như thế, trước đó các tu sĩ ngoại tộc Phương gia bảo vệ Đông Thiên Môn bao vây, cười lạnh châm biếm Mạnh Hạo kia, thời khắc này toàn bộ đều biến sắc, da đầu tê dại, khủng khiếp đến cực hạn.

Mà những người xếp hàng ở ngoài cửa kia, cũng đều trợn mắt há hốc mồm, trong đầu ông ông.

- Ba... ba ngàn trượng... Đây là huyết mạch gì, gần với Vệ công tử đệ nhất thiên kiêu Phương gia ư? Vệ công tử đi qua cửa này, là đạt tới độ cao hơn tám ngàn trượng!!!

- Hắn là ai...

Giờ khắc này, chẳng những bọn họ đang chấn động, mà trong Đông Thắng Tinh, trong tổ trạch Phương gia, có một cái chuông to lớn, giờ này chuông này tự mình kêu lên, tiếng chuông truyền khắp tất cả chi nhánh của Phương gia... người ngoài không nghe được, nhưng chỉ cần là tộc nhân Phương gia, đều sẽ trong nháy mắt vang vọng trong óc.

Trong tổ trạch, trong đại điện, một lão già đầu bạc trắng, đang khoanh chân tĩnh tọa, thần sắc lão uy nghiêm, ánh mắt lấp lánh như điện, cũng có ý sâu sắc. Phía dưới lão còn có 7, 8 người, thời khắc này bọn họ đang nói chuyện với nhau.

Đúng lúc này, tiếng chuông vang vọng, toàn bộ người trong đại điện đều hơi đổi sắc, rối rít ngẩng đầu lên.

- Có tộc nhân huyết mạch nồng đậm bước chân vào cửa Phương gia, dẫn động tiếng chuông!!!

- Chỉ có tộc nhân lần đầu xuất hiện, cửa phát sáng ngàn trượng trở lên, mới có thể làm cho đạo chung tự gõ!

- Là người vãn bối nào, đi khảo nghiệm huyết mạch của mình? Mọi người đều kinh ngạc. Lão già ngồi ở phía trên chậm rãi ngẩng đầu, cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tại Phương gia, thỉnh thoảng sẽ có tộc nhân sau khi thành niên, bước chân vào cửa Phương gia để khảo nghiệm huyết mạch, duy chỉ có lần đầu tiên mới có thể dẫn động đạo chung.

Thời khắc này rất nhiều khu vực Phương gia, đều truyền ra tiếng kêu kinh ngạc. Thập cửu thúc của Mạnh Hạo đang ngồi bên một bờ hồ, trong tay cầm một bầu rượu, sắc mặt ảm đạm, tràn đầy chua xót... Khi tiếng chuông truyền ra, dường như hắn không nghe, vẫn uống rượu như thường. Bên cạnh hắn có một thanh niên, thời khắc này mày ủ mặt ê, đang đứng chổng ngược tại đó.

Còn có một chỗ địa điểm, nơi đó bốn phía mặt đất đen như mực, có núi lửa đang cháy bùng lên, ở chỗ sâu trong núi lửa có một nam nhân trung niên đang khoanh chân tĩnh tọa, thời khắc này cặp mắt bỗng nhiên hé mở, lộ ra một tia sáng.

Một chỗ khu vực khác, là một vùng sa mạc đỏ như máu, trong sa mạc có một thanh niên, đang ngồi trong đó, thời khắc này khẽ ngẩng đầu, nhìn lên hướng chân trời...

Rất nhiều khu vực, phàm là là tộc nhân Phương gia, đều nghe được tiếng chuông.

Tiếng chuông này vang lên tiếng thứ nhất, không ít người chú ý, tiếng

thứ hai, rất nhiều người hơi đổi sắc, nhưng sau khi vang vọng tiếng thứ ba, đã có người thất kinh.

Tiếng chuông... vang lên ba lần, sau đó còn không có ngừng lại!

Mạnh Hạo ở trong cửa Phương gia, hắn không có bước ra, mà đứng ở trong cửa, bốn phía truyền đến những luồng khí tức nhu hòa, trôi đi toàn thân, kích phát huyết mạch. Mạnh Hạo bình tĩnh mặt không đổi sắc, nếu hắn đã lựa chọn con đường này vậy thì phải làm đến long trời lở đất.

Thời khắc này Mạnh Hạo hít sâu một hơi, không chậm trễ chút nào, hoàn toàn buông ra huyết mạch toàn thân, để cho lực lượng nhu hòa nơi cửa Phương gia này, hoàn toàn dò xét toàn bộ nồng độ huyết mạch của mình.

Trong chớp mắt, cửa ánh sáng ầm ầm bạo phát, từ ba ngàn trượng đột phá tới bốn ngàn trượng, khiến cho tiếng chuông vang lên tiếng thứ tư!

Tiếng chuông thứ tư này truyền vào trong tai tộc nhân Phương gia khắp Đông Thắng Tinh, làm cho mọi người khiếp sợ. Nhưng ngay sau đó, khi ánh sáng cửa Phương gia lần nữa đột phá, đạt tới năm ngàn trượng, tiếng chuông thứ năm vang vọng, lập tức chấn động Phương gia.

- Năm tiếng chuông, là ai đang khảo nghiệm huyết mạch, không ngờ... nồng đậm như thế!

- Trong đám nhỏ đồng lứa Phương gia ta, người có thể đạt tới cửa ánh sáng năm ngàn, không tới 50 người; mà người có thể đạt tới sáu ngàn trượng, không tới mười người; bảy ngàn trượng... có ba người; mà tám ngàn trượng... chỉ có Vệ công tử!!!

Trong lúc Phương gia khiếp sợ, thân ảnh Mạnh Hạo trong cửa Phương gia đã bị hào quang che lấp, hào quang này là đạo quang, không người nào có thể nhìn thấu thân ảnh của hắn bên trong. Mạnh Hạo ở trong hào quang hít sâu một hơi, cặp mắt nhoáng lên một cái, cửa ánh sáng này lại

lần nữa... ầm ầm bạo phát!!!

Từ năm ngàn trượng, trực tiếp kéo lên tới sáu ngàn trượng, hào quang rực rỡ, vô biên vô tận, tất cả mọi người ngoài Đông Thiên Môn đều kêu lên thất thanh.

Cùng theo tiếng chuông thứ sáu truyền ra, cả Phương gia toàn bộ đều chấn động.

Từng thân ảnh, trong phút chốc từ nơi ở của mình bay lên, bay thẳng tới Đông Thiên Môn. Ngay cả các lão tổ trong đại điện tổ trạch, cũng đều bay ra dịch chuyển tới.

Ước chừng hơn mấy vạn người toàn bộ bay ra, trong đó có vô số cường giả đều đi ra ngoài Đông Thiên Môn, nhìn về phía cửa Phương gia.

Những tu sĩ ngoài Đông Thiên Môn kia vội lui về phía sau, thân thể run rẩy, đầy mặt kích động, nhìn những thân ảnh từ trong Đông Thiên Môn đi ra kia, mỗi người, đều là tu sĩ Phương gia, mỗi người đều là cường giả.

Những người này, toàn bộ nhìn về phía cửa Phương gia, nhưng không ai nhìn thấy thân ảnh bên trong.

- Không biết là đứa nhỏ chi nhánh nào, không ngờ đạt tới trình độ này!!!

- Ha ha... tổ tiên phù hộ Phương gia ta, lại ra một thiên kiêu!

- Sẽ là ai đây? Là Đào nhi, hay là Tiểu Hải, hay là Hồng nhi?

Trong lúc người Phương gia tới đây đều đang mong đợi, từ trong Đông Thiên Môn lại đi ra bảy tám thân ảnh, mà một người phía trước nhất chính là kia lão nhân tóc trắng trước đó ngồi trong đại điện tổ trạch.

Lão nhân mới vừa đi ra, tất cả tộc nhân Phương gia, toàn bộ đổi sắc, rối rít ôm quyền.

- Bái kiến đại trưởng lão!

Lão nhân này chính là Phương Thông Thiên, là đại trưởng lão chủ trì nghiệp lớn của Phương gia... sau khi nhiều lão tổ Phương gia bế quan!

Lão là Phương Thông Thiên, người cũng như tên, tu vi nối liền trời đất, sâu không lường được. Thời khắc này lão đi ra nhìn về phía cửa Phương gia. Cho dù với tu vi của lão, cũng không nhìn ra người trong cửa là ai, chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ.

- Cửa phát sáng cao sáu ngàn trượng, đây là sự kiện lớn lao của Phương gia ta! Tốt tốt tốt... Có tộc nhân huyết mạch như thế, tương lai Phương gia lại có thêm một thiên kiêu! Phương Thông Thiên cười ha hả nói. Càng ngày càng nhiều tộc nhân Phương gia đi ra Đông Thiên Môn.

Mà giờ khắc này, ngoài Đông Thiên Môn, các tu sĩ ngoại tộc Phương gia phụ trách bảo vệ cửa này, sớm đã bị dọa cho tứ chi mềm nhũn, gần như sắp bị hù chết, mà tu sĩ trán có cái bớt màu đen kia thì thân mình run bần bật, bò trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Thân hình Phùng Tầm cũng đang run rẩy, hắn nhìn những đại nhân vật bốn phía kia, lại nhìn về phía cửa Phương gia, đến giờ này hắn đều không thể tin hết thảy những gì mình nhìn thấy.

Đúng lúc này, tại cửa Phương gia lần nữa nổ ầm ầm, tia sáng không ngờ lại một lần nữa bạo phát, từ sáu ngàn trượng đạt tới bảy ngàn trượng... Bên ngoài cửa, mọi người Phương gia toàn bộ đều chấn động.

Đại trưởng lão Phương Thông Thiên, trong mắt toát ra tia sáng trước nay chưa từng có...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1247: Hắn, đã trở về

- Bảy ngàn trượng a!!! Trong cả thế hệ mới Phương gia, người đạt tới bảy ngàn trượng, không tới mười người, hôm nay... ra thêm một người, người này là ai?

- Nhất định là tộc nhân chi nhánh, ta thấy hết tám thành chính là Đào nhi!

Ngoài Đông Thiên Môn, khi mọi người Phương gia đều chấn động, thì bảy tiếng đạo chung kia, vang vọng trong tai tất cả tộc nhân Phương gia trong Đông Thắng Tinh. Cùng lúc đó, thập cửu thúc của Mạnh Hạo đang uống rượu tại bờ hồ, thân thể khẽ run lên, chậm rãi đặt bầu rượu xuống, ngẩng đầu nhìn lên hướng bầu trời.

- Bảy tiếng đạo chung... là ai lần đầu bước chân vào cửa Phương gia, hay là... chẳng lẽ là Hạo nhi!!! Thập cửu thúc thân thể run rẩy, đứng bật lên, vung tay một cái, thanh niên chổng ngược kia hét thảm, bị nam nhân trung niên xách theo, vọt thẳng lên bầu trời.

- Cha, cha... con sai rồi... con sai thật rồi... Truyền ra tiếng kêu thê thảm của thanh niên, nhưng thập cửu thúc ngoảnh mặt làm ngơ, nhoáng một cái, mang theo gã thanh niên bay về phía Đông Thiên Môn. Hắn muốn đi nhìn xem, rốt cuộc... có phải là Mạnh Hạo hay không?!

Cùng lúc đó, trong tổ trạch Phương gia, một chỗ đại điện khác chỉ có hai người, một lão già và một trung niên, hai người khoanh chân ngồi tĩnh tọa, đều nghe được tiếng chuông.

- Ngươi đi nhìn thử xem, đây là tộc nhân nhất mạch nào, nếu là nhất mạch của chúng ta thì thôi, nếu không phải... thì dẫn tới đây, lão phu có thể thu thêm một đứa cháu! Lão già không có mở mắt, nhàn nhạt lên

tiếng.

Nam nhân trung niên thần sắc uy nghiêm, gương mặt có hơi tương tự với Phương Tú Phong, gật gật đầu, sau đó bước ra một bước, thân ảnh biến mất, khi xuất hiện bất ngờ đã ở đầu cuối chân trời.

Trong mắt hắn chợt lóe sáng một cái: Tư chất bảy ngàn trượng, so ra chỉ kém con ta một chút, cũng xứng trở thành đệ đệ của hắn!

Giờ khắc này, phía dưới tổ trạch Phương gia, ở chỗ sâu dưới mặt đất có một động phủ, trong động phủ tràn ngập tiên khí cực kỳ nồng đậm, bốn phía không ngờ... là dùng tiên ngọc tạo thành.

Một thanh niên thân trên ở trần, đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa. Mà chung quanh hắn, có chín lão già thân thể khô héo, toàn thân bị xích sắt trói cố định trên trận pháp, phát ra tiếng gào thét. Theo thanh âm của bọn họ truyền ra, từ trên người họ bị rút ra từng luồng tiên khí, sáp nhập vào trận pháp, sau đó bị thanh niên kia hấp thu vào trong cơ thể.

Chung quanh động phủ, còn có ba lão già đang ngắm nhìn một màn này, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

- Tu vi của công tử, càng ngày càng tinh tiến!

- Với tư chất của công tử, phóng mắt nhìn khắp Đệ Cửu Sơn Hải đều là số một số hai, cho dù là thiên kiêu của ba đại Đạo môn ở trước mặt công tử cũng phải cúi đầu!

- Công tử đã có ý nguyện, không cần tới bao lâu, sau khi trở thành Chân Tiên, sẽ quét ngang tất cả thiên kiêu của Đệ Cửu Sơn Hải!

Đúng vào lúc này, tiếng chuông vang vọng, ba lão già hơi đổi sắc, nhưng thanh niên kia vẫn nhắm mắt tĩnh tọa.

Đông Thắng Tinh, người ngoài không nghe được tiếng chuông, nhưng tộc nhân Phương gia lại càng ngày càng bay ra nhiều hơn, bay thẳng tới Đông Thiên Môn, tụ tập ở ngoài cửa, nhìn cửa Phương gia tỏa hào quang vô tận kia.

- Rốt cuộc là ai...

- Không cần phải gấp, một hồi là có thể nhìn thấy... Không quản hắn là ai, người này sau này được gia tộc đãi ngộ, nhất định sẽ khác biệt với người khác!

Trong đám người, thập cửu thúc của Mạnh Hạo cũng ở trong đó, nhìn bóng người trong cửa Phương gia, thân thể hắn run run, người khác chưa từng gặp Mạnh Hạo, tự nhiên không nhận ra được, nhưng hắn liếc mắt một cái, liền từ trong bóng người mờ mờ kia cảm nhận được quen thuộc.

- Hắn là ai vậy, không ngờ cửa phát sáng bảy ngàn trượng! Thanh niên bên cạnh thập cửu thúc, thời khắc này trợn mắt há hốc mồm, vừa kêu lên liền bị phụ thân vỗ mạnh một cái lên đầu.

- Cha... Thanh niên vẻ mặt cầu xin, đang muốn nói điều gì, bỗng nhiên lần nữa vang lên tiếng nổ ầm ầm, cửa Phương gia... lại lần nữa bùng phát hào quang.

Rầm rầm rầm! Từ bảy ngàn trượng trực tiếp vọt thẳng lên tám ngàn trượng... Loại độ cao này, loại khí thế này, trong nháy mắt làm cho tộc nhân Phương gia ngoài Đông Thiên Môn, đều trợn mắt há hốc mồm.

- Trời ơi... điều này... điều này sao có khả năng!!!

- Tám ngàn trượng, không ngờ... không ngờ đạt tới tám ngàn trượng! Vệ công tử cũng là tám ngàn trượng, người này huyết mạch nồng đậm, không ngờ lại có thể sánh với Vệ công tử!!!

- Trong tộc nhân có người nào có thể làm được điểm này, không có khả năng, trong trí nhớ của ta không có tộc nhân nào có huyết mạch như thế!!!

Khi mọi người Phương gia ồ lên, có một số lão già sắc mặt ảm đạm, im lặng trầm mặc, nội tâm chua xót... những người như họ ở trong đám người không nhiều lắm... bọn họ là dòng chính Phương gia!

Đã từng huy hoàng, giờ này đã trở thành quá khứ, theo gia gia của Mạnh Hạo mất tích, phụ thân hắn đi Nam Thiên Tinh, mà lão tổ dòng chính cũng bế quan không ra, dòng chính xuống dốc, trong gia tộc đã càng ngày càng ảm đạm.

Bọn họ nhìn cửa phát sáng vô tận kia, chỉ khẽ thở dài...

- Nhất mạch chúng ta cũng từng có một thiên kiêu, đó mới là thiên kiêu chân chính!!! Đáng tiếc... một năm trước vốn nghĩ là hắn có thể trở về, nhưng giờ này... lại sống chết không biết!

Trong đám người còn có một người, người này chính là nam nhân trung niên vừa mới đến trước đó, chuẩn bị thu Mạnh Hạo làm nhất mạch của mình. Hắn đang tươi cười đứng ở đó, bên cạnh có không ít tộc nhân vây quanh, với hắn cầm đầu.

Nhưng giờ này, ngay khoảnh khắc cửa phát sáng tám ngàn trượng, cặp mắt hắn chợt co rút lại, ở sâu trong mắt không ngờ lộ ra một chút sát cơ: không quản đối phương là ai, nhưng huyết mạch tám ngàn trượng, đã uy hiếp đến con của hắn.

Đại trưởng lão Phương Thông Thiên cặp mắt hơi co rụt lại không thể nhìn thấy, nhưng trên mặt lão lại là hiền hòa, cũng có phấn chấn.

- Tốt, Phương gia ta, xem ra sẽ xuất hiện một chí tôn thiên kiêu sóng vai cùng Phương Vệ đây!

Phương gia chấn động! Khi tiếng chuông thứ tám vang vọng trong Đông Thắng Tinh, các tộc nhân không có bay ra kia, cũng đều từng người chấn động, bất luận là thanh niên tĩnh tọa trong sa mạc màu máu, hay là trung niên tu hành trong núi lửa, đều ngay khoảnh khắc này, bay ra.

Mà ở trong tổ trạch, lão già phái con nối dòng ra ngoài kia, bỗng nhiên lão mở mắt ra, trong hai mắt toát ra tia sáng kinh khủng.

- Tám ngàn trượng! Trong tộc nhân Phương gia thế hệ này, trừ tôn nhi của ta, không ai có được huyết mạch nồng đậm như thế, người này không phải tộc nhân Phương gia trên Đông Thắng Tinh! Hắn... hắn là tên tiểu tạp chủng chết tiệt kia!!! Hắn không chết! Lão già trong mắt bỗng nhiên lóe lên sát cơ, nhưng rất nhanh thì nhíu mày, nội tâm lão có điều kiêng kỵ: Nơi này là Đông Thắng Tinh, mà Phương gia... đạo uẩn quá sâu, cho dù lão thân là tộc nhân ở chức vị cao, nhưng cũng không dám công khai vi phạm.

- Chết tiệt, hắn cao ngạo phách lối như vậy, có thể thấy được tâm cơ thâm trầm!

Thời khắc này, Phương gia Đông Thắng Tinh, toàn bộ đều bị chấn động, độ cao cửa phát sáng của Mạnh Hạo nơi này, đã chạy song song với Phương Vệ đệ nhất thiên kiêu của Phương gia... loại nồng độ huyết mạch này, có thể nói là quá kinh khủng.

Tộc nhân bình thường thì hưng phấn, nhưng những tộc nhân nắm quyền thế cùng với tu vi cao thâm kia, thì từng người đều sắc mặt biến hóa: đối với trong tộc nhân xuất hiện thiên kiêu, bọn họ cao hứng, nhưng nếu cái này tăng thêm... đến một loại trình độ khủng bố... thì chuyện này không phải là vui sướng.

Một khi lay chuyển địa vị của Phương Vệ, như vậy long tranh hổ đấu, nhất định có người thua... chuyện này dính tới đấu tranh phe phái, vô

cùng phức tạp.

Mạnh Hạo ở trong cửa Phương gia, thời khắc này nhắm mắt lại, huyết mạch của hắn toàn bộ sôi trào chạy khắp toàn thân, hắn có thể cảm nhận được, dường như... huyết mạch của mình còn có dư lực.

Hắn hít sâu một hơi, cặp mắt bỗng nhiên lóe sáng một cái.

Nếu đã cao ngạo phách lối, thì phải triệt để một chút mới đúng! Tu vi hắn ầm ầm bùng phát, huyết mạch chạy một vòng, toàn bộ nổ ầm ầm, lập tức cửa Phương gia chấn động, mà ánh sáng bên ngoài cũng trong chớp mắt, từ tám ngàn trượng trực tiếp kéo lên.

8500 trượng, 8900 trượng... 9000 trượng!!!

Nhất thời khắp nơi ồ lên, nhưng mới vừa xuất hiện lập tức im bặt, bởi vì... lúc này ánh sáng vẫn còn tiếp tục!

9100 trượng, 9200 trượng... 9500 trượng... 9700 trượng, cho đến...

9900 trượng!

Mười ngàn trượng!!!

Tất cả tộc nhân Phương gia, toàn bộ chấn động đến cực hạn. Đại trưởng lão Phương Thông Thiên, hai mắt híp sát lại, nhưng trên mặt lại mỉm cười. Những lão già tộc nhân Phương gia chung quanh đều nhíu mày, nhưng tộc nhân bình thường thì lại hoan hô vang trời.

- Mười ngàn trượng!!! Vượt qua Vệ công tử, trình độ huyết mạch của người này, trước nay chưa từng có!!!

- Cửa phát sáng mười ngàn trượng, sổ ghi chép của Phương gia mấy vạn năm nay, chưa từng có xuất hiện!!!

- Truyền thuyết chỉ có tổ tiên năm đó, mới cao mười ngàn trượng, người này... huyết mạch phản tổ rồi!!!

Thập cửu thúc của Mạnh Hạo cực kỳ phấn chấn, cặp mắt lóe sáng mãnh liệt.

Nhất định là Hạo nhi, cũng chỉ có con của đại ca, trưởng tôn nhất mạch dòng chính mới có thể có được huyết mạch như thế!!!

Trên Đông Thắng Tinh, khi tiếng chuông thứ chín và thứ mười vang lên, lão già trong tổ trạch đứng bật dậy, trong mắt đầy vẻ không thể tin. Mà ở phía dưới mặt đất, trong động phủ, thanh niên đang hấp thu tiên khí của chín lão già kia, bỗng nhiên mở hé cặp mắt, đồng tử trong mắt là màu tím, lộ ra tia sáng kỳ dị.

- Là hắn đã trở về sao... Thanh niên chậm rãi lên tiếng.

Một ngày này, tất cả tộc nhân Phương gia đều chấn động; một ngày này, ngoài Đông Thiên Môn tập trung nhân số đông nghịt trước nay chưa từng có; một ngày này, tộc nhân Phương gia, có hơn phân nửa cường giả đều bay ra ngoài Đông Thiên Môn; một ngày này, với các tu sĩ xếp hàng ngoài Đông Thiên Môn trước đó, cũng là một ngày cả đời này đều không thể quên...

Một ngày này, cũng là một ngày Phùng Tầm cảm giác hoang đường nhất cả đời của mình! Hắn quen biết một tu sĩ họ Mạnh, đối phương... bước chân vào cửa Phương gia, cửa phát sáng mười ngàn trượng, sáng lập một truyền thuyết, sáng lập một thần thoại...

Tiếng sấm, từ trên cửa chính Phương gia còn vang vọng bốn phương tám hướng, trong chớp mắt này tia sáng dần dần tiêu tan. Giờ khắc này, tất cả tộc nhân Phương gia đều đồng loạt nhìn về phía cửa chính, dần dần, theo tia sáng ảm đạm, từ từ lộ ra một bóng người xa lạ ở trước mặt mọi người.

Thân thể cao lớn, mặc áo dài màu lam nhạt, một đầu tóc đen tung bay, sắc mặt có hơi vàng như nến, hơi gầy, nhưng hắn đứng ở nơi đó dường như đứng trên vầng mặt trời, bước chân vào đỉnh phong.

Hai mắt của hắn tỏa sáng giống như ánh sao, hắn đứng ở nơi đó, quét mắt nhìn bốn phía, mọi người trước mặt hắn, hình như có chút lúng túng, không tự nhiên.

- Gia phụ Phương Tú Phong, gia mẫu Mạnh Lệ, ta có người tỷ tỷ tên Phương Du, ta theo họ mẹ kêu Mạnh Hạo... bái kiến các vị gia gia nãi nãi, thúc thúc bá bá, đệ đệ muội muội!

Mạnh Hạo ôm quyền, cúi đầu thật sâu lên tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1248: Phương gia Đông Thắng Tinh

Mạnh Hạo tự giới thiệu mình trước mặt tộc nhân Phương gia, chuyện trước nay chưa từng có. Theo lời nói truyền ra, bốn phía tức thì hoàn toàn yên tĩnh.

Mỗi một tộc nhân Phương gia đều nhìn vào Mạnh Hạo, nhìn gương mặt xa lạ của hắn, nhìn cửa chính Phương gia phía sau hắn, ánh sáng mười ngàn trượng trước cửa đang dần dần mờ đi.

Mạnh Hạo, đây là một cái tên xa lạ, nhưng ba chữ Phương Tú Phong, đó là một tộc nhân đã từng là huy hoàng đối với Phương gia, vả lại là một cái tên sau này cũng không thể quên, là đứa con cả dòng chính, một thời kỳ đó, Phương Tú Phong là đệ nhất thiên kiêu của Phương gia, quét ngang tộc nhân các mạch, lại lực áp thiên kiêu các tông của Đệ Cửu Sơn Hải.

Ở thời kỳ đó, Phương Tú Phong cường hãn làm cho người cùng thế hệ với hắn, trở thành như những ngôi sao vây quanh mặt trăng, làm nổi lên hào quang rạng rỡ của Phương Tú Phong.

Hắn lại cưới vợ là nữ nhân tuyệt thế của Mạnh gia đến từ núi thứ tám, lúc hai người thành thân, núi thứ tám phái người đến, lễ song tu thật lớn, truyền khắp hai đại Sơn Hải.

Mà Mạnh Hạo sinh ra, lại làm cho hết thảy vượt lên đỉnh phong.

Nhưng ngay sau đó, giống như héo tàn sau phút phồn hoa, hết thảy kết thúc quá nhanh, nhanh khiến rất nhiều người đều có chút không thể tin: phụ thân của Phương Tú Phong mất tích, mà hắn... cũng đi Nam Thiên

Tinh, trấn thủ nơi đó 100 ngàn năm...

Hết thảy chuyện này, đều vì con hắn: Phương Hạo!

Đứa trẻ này năm đó huyết mạch nồng đậm đến cực hạn, bảy tuổi niết bàn, đồng thời với huyết mạch nghịch thiên, cũng là phế vật trời sinh... thậm chí những năm đó, có không ít người cho rằng: Phương Hạo khắc cha mẹ hắn, khắc thân nhân của hắn.

Mà giờ này, Mạnh Hạo đã trở về!

Hoặc là nói, Phương Hạo đã trở về!

Một người trở về, nhưng lại làm cho cả tộc nhân Phương gia ra đón tiếp. Năm đó lúc hắn theo cha mẹ rời đi, Đông Thắng Tinh chấn động, mà giờ này khi hắn trở về, Đông Thắng Tinh còn chấn động hơn.

Bởi vì, hắn trở về dẫn tới cửa phát sáng mười ngàn trượng; mới vừa trở về đã hoàn toàn đánh bại Phương Vệ đệ nhất thiên kiêu Phương gia, trên huyết mạch, quét ngang tất cả tộc nhân, làm cho mọi người chú ý.

- Mạnh Hạo... hắn là Phương Hạo, là trưởng tôn nhất mạch dòng chính!!!

- Trời ơi! Không ngờ là hắn, hắn đã trở về... Năm đó đứa trẻ huyết mạch nồng đậm đến mức bảy tuổi niết bàn kia... hắn... đã trở về!

Tộc nhân sau khoảnh khắc yên tĩnh, ầm ầm bùng phát, tiếng bàn tán ầm ĩ.

Khi Mạnh Hạo nói ra tên phụ thân của mình, trong đám người, những tộc nhân thuộc nhất mạch dòng chính đều giật nảy mình, bọn họ run rẩy, bọn họ kích động. Thập cửu thúc lại cất bước đi ra, nhìn Mạnh Hạo, một năm nay hắn luôn tự trách, tội của hắn gần như nhấn chìm hắn, hắn cảm thấy thật có lỗi với đại ca của hắn... giờ này nhìn thấy Mạnh Hạo an toàn trở

về, mà còn nhấc lên khí thế ngập trời... nỗi niềm vui mừng của hắn không cách nào hình dung.

Tiếng cười truyền ra, đại trưởng lão Phương Thông Thiên chậm rãi đi ra, nhìn Mạnh Hạo, trong nụ cười mang theo hiền hòa.

- Trở về là tốt rồi! Bất kể ngươi tên là Mạnh Hạo, hay là Phương Hạo, ngươi đều là tộc nhân Phương gia, đều là trưởng tôn nhất mạch dòng chính của Phương gia!

- Lúc ngươi còn nhỏ, lão phu từng ẵm bồng ngươi! Phương Thông Thiên cười to, trong nụ cười hiền hòa, rõ ràng dường như càng nhìn Mạnh Hạo càng vui mừng.

Mà những lão già phía sau lão, cũng đều trên mặt lộ ra nụ cười, từng người rối rít tiến lên.

- Cháu ngoan! Những năm này ngươi chịu khổ rồi!

- Về nhà là tốt rồi! Về tới trong gia tộc, tương lai của ngươi không thể lường!

- Hôm nay là ngày vui mừng! Tốt tốt tốt!

Tộc nhân Phương gia đều đang hoan hô. Mạnh Hạo trở về, vô số người cao hứng, nam nhân trung niên âm trầm trước đó, thời khắc này truyền ra tiếng cười, bước nhanh tới trước mặt Mạnh Hạo, cẩn thận quan sát một hồi, bộ dáng rất là cảm khái.

- Hạo nhi! Ta là nhị thúc, năm đó ta và phụ thân Hạo nhi cùng chung chinh chiến, cùng chung lớn lên, cùng chung tu hành... Ngay cả Hạo nhi cùng Vệ nhi gần như sinh ra cùng lúc, chỉ kém nửa canh giờ.

- Trở về là tốt rồi! Hạo nhi là tộc nhân Phương gia, ở trong gia tộc, Hạo

nhi chính là thiên kiêu!

Người, rối rít lại tới, nhất là những tộc nhân dòng chính lại càng kích động: Mạnh Hạo trở về, bọn họ đều phấn chấn, mà huyết mạch cửa phát sáng mười ngàn trượng, dường như càng làm cho dòng chính bọn họ thấy được hy vọng...

- Hạo nhi tới, tới với lão phu, chúng ta cùng nhau về nhà! Đại trưởng lão vẫn nụ cười trên mặt, trong mắt lộ rõ ý tán thưởng và thân thiết khác thường.

- Hạo nhi, đây là đại trưởng lão! Các lão tổ đều đang bế quan, may mà có đại trưởng lão, chủ trì hết thảy sự việc trong tộc! Thập cửu thúc đi tới bên cạnh Mạnh Hạo, giới thiệu người bốn phía với hắn.

Mạnh Hạo vội vàng ôm quyền cúi đầu.

- Vãn bối bái kiến đại trưởng lão!

Đại trưởng lão cười ha hả một tràng, dường như càng lúc càng yêu thích Mạnh Hạo.

- Nhưng bây giờ ta còn chưa thể về gia tộc! Mạnh Hạo có chút ngượng ngùng lên tiếng, hắn vừa nói ra, tộc nhân Phương gia bốn phía đều sửng sốt.

- Trước ta có một ít linh thạch bị người đoạt đi! Mạnh Hạo thở dài, ánh mắt nhìn về phía các tu sĩ ngoại tộc Phương gia phụ trách bảo vệ Đông Thiên Môn. Nhất là vị tu sĩ trên trán có cái bớt màu đen kia, vừa chạm ánh mắt với Mạnh Hạo, liền giật nảy mình một cái, trực tiếp bị dọa đến hôn mê.

- Đoạt nhiều ít? Gã thanh niên bên cạnh thập cửu thúc, thời khắc này hưng phấn nhìn Mạnh Hạo, thấp giọng hỏi.

- Đoạt ta 1 triệu linh thạch! Mạnh Hạo rất là bi phẫn lên tiếng.

- Được! Chuyện này tính cả vào ta! Hà hà... gọi ta là Phương Tây! Gã thanh niên liếm môi một cái, hắn là đệ đệ của Mạnh Hạo, hắn và Mạnh Hạo đều là nhất mạch dòng chính.

Tộc nhân Phương gia phần lớn đều bật cười. Chuyện này ở trong mắt bọn họ chỉ là trò khôi hài mà thôi, hiển nhiên là trước đó có người không biết thân phận Mạnh Hạo, đắc tội với hắn. Đối với tộc nhân Phương gia, tôn nghiêm của gia tộc không cho phép người khác coi thường, cho dù là những tu sĩ ngoại tộc của gia tộc này không biết Mạnh Hạo, nhưng một khi phạm sai lầm đều sẽ bị trừng phạt.

Đã có người an bài xong xuôi, đám tu sĩ bảo vệ Đông Thiên Môn kia, từng người mặt xám như tro tàn run lẩy bẩy, lập tức bị người dẫn đi.

Khi bị dẫn đi, tu sĩ trán có cái bớt màu đen kia, phát ra tiếng gào thê lương, hắn vô cùng hối hận, nước mắt đều chảy xuống.

Đại trưởng lão lắc đầu cười, gương mặt thân thiết bước tới nắm tay Mạnh Hạo, đi vào cửa chính Phương gia, sau đó tộc nhân Phương gia, từng người một rối rít bước vào. Trong lúc nhất thời, cửa Phương gia không ngừng phát sáng, chấn động bốn phương.

Phùng Tầm đứng ở đó, ngơ ngác nhìn hết thảy, trước khi Mạnh Hạo đi vào, quay đầu lại nhìn hắn một cái đầy thiện ý, gật gật đầu, mặc dù không có nói chuyện, nhưng Phùng Tầm rất là kích động.

Từ từ, khi tộc nhân Phương gia đều bước chân vào Đông Thắng Tinh, ngoài cửa lần nữa yên tĩnh lại, lần nữa một nhóm tu sĩ khác đi ra phụ trách bảo vệ Đông Thiên Môn. Những người này đều căng thẳng, bọn họ biết kết quả của nhóm người trước, đối với Mạnh Hạo sớm đã cực kỳ kính sợ.

Liên đới đối với mọi người ở ngoài cửa, lúc này cũng đều khách sáo hơn rất nhiều, nhất nhất cho đi vào.

Mà ở trong tổ trạch Phương gia Đông Thắng Tinh, một nghi thức hoan nghênh trọng đại đang tiến hành, tộc nhân các mạch Phương gia, đều có không ít người trở về, đồng loạt tụ tập trong tổ trạch.

So với một năm trước, còn thịnh đại hơn gấp mấy lần, dù sao một năm trước chỉ là tình thế buộc mà thôi, nhưng giờ này... rất nhiều người là tự mình đi tới, bọn họ muốn nhìn xem, Mạnh Hạo làm cho cửa phát sáng mười ngàn trượng, rốt cuộc là hình dạng thế nào?!

Đông Thắng Tinh, gần như một nửa vị trí thuộc về Phương gia, bị nhất mạch dòng thứ Phương gia chiếm cứ. Ở Đông Thắng Tinh, không có Hoàng triều, có chăng chỉ là Phương gia.

Bất luận là đô thành người phàm, hay là thế lực tu sĩ, Phương gia... đều là một tay che trời, dù là Huyết Lan Giáo và Khôi Thần Tông, cũng có tầng liên hệ sâu đậm với Phương gia.

Chỉ có Dược Tiên Tông thì ngay cả Phương gia đều bất đắc dĩ: người khai sáng Dược Tiên Tông đã từng là một vị lão tổ của Phương gia, giờ này lão vẫn còn sống, làm cho Dược Tiên Tông rất là đặc biệt.

Vị trí tổ trạch, có thể so với một tòa thành khổng lồ, vị thế dựa vào biển rộng, chiếm cứ chỗ giao hội vạn mạch của Đông Thắng Tinh, bên trong kiến trúc chạm lan khắc ngọc, tòa tòa lầu các san sát, nhìn bằng mắt thường không thấy đầu cuối.

Có thể ở lại trong tổ trạch, lúc trước chỉ có nhất mạch dòng chính, nhưng giờ này... theo dòng chính suy sụp, hơn phân nửa khu vực bị dòng thứ chiếm cứ, rất có khuynh hướng sắp trở thành một mạch dòng chính.

Buổi nghi thức hoan nghênh Mạnh Hạo trở về tông này, có mấy trăm ngàn tộc nhân Phương gia tham dự, tập trung trên quảng trường chính giữa tổ trạch Phương gia. Quảng trường này thật rộng lớn, cũng không thể kém so với Tiên Cổ Đạo Tràng mà Mạnh Hạo đã từng nhìn thấy trong hư ảo...

Trên mặt đất lót đá xanh, có vô số trận pháp, uy áp cường đại. Mạnh Hạo hơi cảm thụ một chút, dường như nhìn thấy một phiến biển rộng mênh mông, có thể che phủ tất cả tồn tại.

Bốn phía kiến trúc lại cực kỳ xa hoa. Một gia tộc lớn chấn động Đệ Cửu Sơn Hải, mơ hồ lộ ra một góc tại trước mặt Mạnh Hạo.

Mà những thứ này, cũng chỉ là một góc băng sơn mà thôi, thế lực tầng thứ cao thâm hơn, với tu vi của Mạnh Hạo không thể tiếp xúc... hắn chỉ biết, tộc nhân Phương gia ở trên Đông Thắng Tinh này, nếu toàn bộ đều tính hết thì đó là một con số kinh khủng không cách nào tưởng tượng...

Mà hiện tại đi ra ngoài Đông Thiên Môn, đều là người xuất sắc của các mạch.

Buổi nghi thức hoan nghênh này do đại trưởng lão chủ trì, để giới thiệu cho Mạnh Hạo rất nhiều tộc nhân, sau đó tế bái tổ tiên, cho Mạnh Hạo lệnh bài thân phận... một loạt việc vặt. Đến khi kết thúc, lão sai người dẫn Mạnh Hạo đi tới đại điện tổ trạch Phương gia.

Đại điện này cũng rất rộng lớn, phía ngoài nhìn lại, giống như một con cự thú ngồi tĩnh tọa, bên trong vòng tròn, có mười ngàn ghế ngồi, giờ này trên đó có một nửa đều đã ngồi đầy các lão già, mỗi người đều là ánh mắt lấp lánh, trong cơ thể ẩn chứa tu vi đáng sợ, Mạnh Hạo nhìn không thấu.

Mà ngay phía trước, đại trưởng lão Phương Thông Thiên ngồi ghế trên cùng, mắt sáng như đuốc, từ xa nhìn Mạnh Hạo đứng giữa đại điện, bên

cạnh lão, đang ngồi không ít người, vị nhị thúc của hắn cũng ở trong đó; còn có một lão già, đầy mặt nếp nhăn, nhưng trong mắt lại rất sắc bén, đang quan sát Mạnh Hạo. Người này... là gia gia của Phương Vệ, cũng là người trước đó trong tổ trạch có sát cơ với Mạnh Hạo.

Ở bốn phía nơi này, còn có một số tộc nhân vây quanh, phần lớn đều là thanh niên, Mạnh Hạo trông thấy Phương Đông Hàn, Phương Đông Hàn cười gật đầu chào Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cũng nhìn thấy Phương Hương San, vừa chạm ánh mắt, nàng này run lên, vội cúi đầu... dường như ấn tượng ở Nam Thiên Tinh đến nay vẫn còn.

Trong rất nhiều thiên kiêu Phương gia, có một thanh niên mặc một thân áo dài màu trắng, mặt trắng như ngọc, mắt sáng như sao, chính là người tu hành trong động phủ dưới mặt đất trước đây, chung quanh hắn bất ngờ vây quanh trên trăm người cùng thế hệ tu vi không tầm thường.

Một người trong đó, chính là Phương Vân Dịch!

Hắn đang nhìn Mạnh Hạo với ánh mắt oán độc, thấp giọng nói gì đó bên tai thanh niên áo trắng.

Thậm chí không cần những người này vây quanh, khí thế của thanh niên áo trắng, giống như ánh lửa ngập trời trong đêm tối, vô cùng chói mắt, dường như một con hung lang giữa đàn cừu... liếc một cái liền bị người nhận ra.

Hắn, chính là đệ nhất thiên kiêu của Phương gia trước dây, là Vệ công tử... Phương Vệ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1249: Phương Vệ

Bên cạnh Phương Vệ luôn luôn đều có rất nhiều tộc nhân cùng thế hệ vây quanh, bất kể hắn ở địa phương nào đều là tiêu điểm chú ý của mọi người, bởi vì hắn là Phương Vệ, bởi vì hắn là đệ nhất thiên kiêu của thế hệ Phương gia này.

Danh chấn núi thứ chín!

Mà còn vì, hắn ở Phương gia, mặc dù không phải trưởng tôn, nhưng lại là trưởng tôn!

Trong thế hệ này, thân phận xếp trên hắn chỉ có Mạnh Hạo!

Hắn bình tĩnh ngồi ở đó, chỉ liếc nhìn Mạnh Hạo một lần rồi nhắm mắt lại. Một năm trước, gia tộc cử hành nghi thức nghênh đón, hắn không có xuất hiện, Mạnh Hạo trở về, hắn vốn không coi vào đâu.

Mà hôm nay, sở dĩ hắn đến, cũng bởi vì huyết mạch của Mạnh Hạo nồng đậm, làm hắn sinh ra ý muốn đến đây xem thử ra sao.

Đại điện nghiêm trang, các lão nhân ngồi trên ghế bốn phía đều là trưởng lão của Phương gia, mặc dù không có đến toàn bộ, nhưng phàm là đang ở Đông Thắng Tinh phần lớn đều tới.

Mỗi người, trong cơ thể dường như đều ẩn chứa một vị tiên thần, ngồi ở đó, bất luận là khí huyết hay khí tức, đều cực kỳ kinh khủng. Mạnh Hạo đưa mắt nhìn lại, hắn đều nhìn không thấu tu vi của bất kỳ người nào.

Đối với Phương gia cường hãn, vào giờ khắc này, Mạnh Hạo hiểu rõ sâu sắc hơn.

Gia tộc như thế, mới có thể xem như gia tộc đệ nhất của Đệ Cửu Sơn Hải, trừ Quý gia ra. Thậm chí năm đó sau khi Lý chủ mất tích, nếu Phương gia... không có kém một đường, cũng có thể để Đệ Cửu Sơn Hải này, từ ngày đó tới nay vâng theo Phương chủ.

Mạnh Hạo càng hiểu rõ, thời khắc này mình nhìn thấy, cũng chỉ là một góc băng sơn ngoài sáng mà thôi! Phương gia, còn có nội tình còn sâu hơn, sẽ không dễ dàng có người dám lay chuyển.

Mà Mạnh Hạo... lại là trưởng tôn nhất mạch dòng chính, có thể tưởng tượng, năm đó nếu hắn không bị thất tuế kiếp, mà từ đầu luôn ở lại gia tộc, trưởng thành, thì địa vị và tên tuổi của hắn nhất định sẽ danh chấn Đệ Cửu Sơn Hải, còn sẽ truyền tới Đệ Bát Sơn Hải.

Mỗi một trưởng lão, đều đưa mắt nhìn trên người Mạnh Hạo. Trên mặt bọn họ tràn đầy sâu sắc, nhìn không ra vui hay giận, làm cho trong đại điện lúc này tràn ngập uy áp, bao phủ chỗ Mạnh Hạo, nhất là phụ thân và tổ phụ của Phương Vệ, trong ánh mắt lại mang theo một tia sáng lạnh mà người ngoài không dễ nhìn thấy.

Trung tâm đại điện, chỉ có Mạnh Hạo một mình đứng ở đó, đối mặt với uy áp từ bốn phía, hắn không nhúc nhích.

- Phương Hạo! Một hồi lâu sau, đại trưởng lão Phương Thông Thiên ngồi ở phía trên, chậm rãi lên tiếng, sắc mặt nghiêm túc, thanh âm vang vang trong đại điện, dường như nhiều người đồng thời lên tiếng, không ngừng chấn động.

- Tế bái tổ tiên rồi, ngươi chính là tộc nhân Phương gia ta. Từ nay về sau, ngươi sẽ được hưởng thụ tài nguyên tu hành của Phương gia, hết thảy đều sẽ ưu tiên dành cho ngươi... nhưng ngươi cũng cần nhớ kỹ một điểm! Đại trưởng lão thần sắc không giận mà oai: - Trở thành tộc nhân Phương gia, sẽ phải tuân thủ quy củ trong tộc. Nếu ngươi xúc phạm quy củ, cho dù ngươi là huyết mạch nồng đậm đến mười ngàn trượng, cũng...

cũng phải bị trừng phạt! Về phần tộc quy, lão phu sẽ đưa cho ngươi sau, ngươi phải đọc cẩn thận!

Mạnh Hạo đứng ở đó nhìn về phía đại trưởng lão, không nói một lời.

- Hiện tại, chư vị cùng tộc, chúng ta thương nghị một chút nên phân phối tài nguyên tu hành cho Phương Hạo như thế nào?

Đại trưởng lão vừa dứt lời, một lão giả mặt đỏ tóc trắng cười nói: - Hạo nhi là trưởng tôn nhất mạch dòng chính, còn là trưởng tôn của toàn bộ thế hệ Phương gia. Những năm này hắn ở bên ngoài bị thua thiệt, nay về lại trong gia tộc, hết thảy tự nhiên đều phải cấp cho hắn tốt nhất!

- Chỗ động phủ Minh Nguyệt Hồ bên kia, có thiên địa tạo hóa ở bên trong, cũng có Thiên long thượng cổ trở về cát bụi ở đó, trong khắp Đông Thắng Tinh, đó là động phủ tốt nhất... Theo lão phu thấy, cứ ban cho Hạo nhi động phủ kia đi!

- Không sai! Động phủ nơi đó, nhiều năm qua không ai có tư cách thu lấy, mà Hạo nhi thân là trưởng tôn nhất mạch dòng chính, còn là trưởng tôn thế hệ này của Phương gia, chỉ có hắn mới có tư cách đó! Lại có một lão già chậm rãi lên tiếng, mắt nhìn về phía Mạnh Hạo ngập đầy vẻ tán thưởng.

Đây không phải là thổi phồng, bọn họ là thật tâm muốn cấp cho Mạnh Hạo hết thảy tài nguyên tốt nhất, chỉ có như vậy mới có thể giúp hắn nhanh chóng trưởng thành.

- Chuyện này không ổn, Hạo nhi vừa mới về đến gia tộc, chưa lập được công cán gì cho gia tộc, chỉ là một thân phận đã ban thưởng động phủ như vậy, có hơi bất công!

- Đích xác, Phương gia ta căn bản đặt chân, chính là nhìn dâng hiến ít nhiều cho gia tộc, tránh cho tộc nhân dị nghị, Hạo nhi không thích hợp

cho động phủ này! Gần như lão già dòng chính vừa mới nói dứt lời, lập tức liền có các trưởng lão khác lạnh nhạt lên tiếng.

Rất nhanh, trong đại điện không ít trưởng lão đều có ý kiến, Mạnh Hạo nghe đến cuối cùng, phương diện này gần như có ba thành trưởng lão đều là cự tuyệt, chỉ có một thành trưởng lão đứng về phía Mạnh Hạo, mà đa số thì lại im lặng trầm mặc.

Đại trưởng lão dường như đã sớm dự liệu sẽ phát sinh một màn này, mặt không đổi sắc, cũng không có lên tiếng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên, Phương Vệ mặc một thân áo trắng, bên cạnh vây quanh trên trăm người cùng thế hệ kia, hắn ngồi trên ghế, hé mở hai mắt, chậm rãi nói ra một câu nói: - Chư vị trưởng lão, thật ngại quá, động phủ bên bờ Minh Nguyệt Hồ, vãn bối đã tặng người rồi!

Thanh âm hắn bình tĩnh, dường như không có bao nhiêu tâm tình ở bên trong, nhưng vừa nói ra, lập tức làm cho các trưởng lão dòng chính, sắc mặt đều sa sầm xuống, nhưng lại không có người nào lên tiếng.

Mạnh Hạo cặp mắt hơi lóe sáng một cái không thể phát hiện. Phương Vệ này nói một câu để lộ rất nhiều chuyện: Đây là trưởng lão Phương gia nghị hội, người cùng thế hệ ở bốn phía không ai có chỗ ngồi, chỉ có Phương Vệ này có thể ngồi ở đó.

Vả lại lời nói của hắn mang theo ý bá đạo không để cho cự tuyệt, bá đạo này... lại làm cho các trưởng lão nhất mạch dòng chính kia không lên tiếng nữa.

Mạnh Hạo nhìn về phía Phương Vệ, Phương Vệ nhìn cũng không liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, sau khi nói xong, hắn nhắm mắt lại.

- Ngoại trừ động phủ, gần đây Đan Lão nhất mạch đan đạo nơi đó vừa mới luyện chế mười lò Tiên Phàm Đan bảy màu, đan này dùng dược liệu

hiếm thấy, có tác dụng huyền diệu đối với Linh Cảnh thành tiên, hãy cấp cho Hạo nhi bảy lò! Trưởng lão nhất mạch dòng chính, lại có người lên tiếng.

- Chuyện này cũng không ổn, Tiên Phàm Đan bảy màu này, hàng năm chỉ luyện chế mười lò, sử dụng dược thảo rất nhiều thứ ngoại giới đã sắp tuyệt diệt, là đan dược mạnh nhất thuộc về Phương gia ta, mục đích luyện chế là để cho các vãn bối sử dụng, Hạo nhi vừa tới liền lấy đi bảy lò, chuyện này không được, theo lão phu thấy, một lò là đủ rồi!

Trưởng lão tại đây, ào ào lên tiếng, Đại trưởng lão nơi đó vẫn không nói một lời.

Đúng lúc này, Phương Vệ đang nhắm mắt lại hơi mở hé hai mắt, nhàn nhạt nói ra một câu: - Chư vị trưởng lão! Thật ngại quá, mười lò Tiên Phàm Đan bảy màu này, vãn bối đã có sắp xếp!

Hắn vừa nói ra, lập tức bốn phía liền yên tĩnh, các trưởng lão nhất mạch dòng chính kia, từng người trong mắt hiện lên vẻ tức giận, nhưng đều cắn răng, không ai lên tiếng.

Mạnh Hạo từ đầu tới cuối không có nói gì, thời khắc này chân mày từ từ nhíu lại, ánh mắt quét về phía Phương Vệ, đối phương hai lần lên tiếng, không ngờ lại làm cho các trưởng lão ngậm miệng... chuyện này thật không bình thường!

Mạnh Hạo ở trên người Phương Vệ còn mơ hồ cảm nhận được quen thuộc, nhưng khi quan sát cẩn thận thì cái gì cũng không có, dường như là ảo giác.

Cả đại điện, thời khắc này yên lặng, so với nhất mạch dòng chính âm trầm, các trưởng lão mạch khác ở bốn phía chỗ này thì lại mỉm cười... đại trưởng lão Phương Thông Thiên ho khan một tiếng, trong mắt chợt lóe sáng.

- Nếu động phủ và đan dược nơi này có phân phối khác, thì chuyện này buông xuống một chút. Hạo nhi là trưởng tôn dòng chính, lão phu làm chủ, không thương nghị nữa, cho Hạo nhi đãi ngộ của tộc nhân nhất phẩm! Lão nói xong, lấy ra một cái ngọc giản, phất tay tới trước một cái, ngọc giản bay tới lơ lửng ở trước mặt Mạnh Hạo.

- Cầm ngọc giản này, đi Tông Nhân Đường, mỗi tháng Hạo nhi có thể thu được tài nguyên tu hành cố định!

- Về phần động phủ... Đại trưởng lão chỉ hơi trầm ngâm, lại phất tay, lập tức ở trước mặt lão xuất hiện một màn sáng nhu hòa, phát họa ra một bộ bản đồ.

Trên bản đồ này có vô số điểm sáng, những điểm sáng này phát ra hào quang rực rỡ. Mỗi một điểm sáng là đại biểu một chỗ động phủ, động phủ càng ở trung tâm khí tức càng dày đặc. Vị trí trung tâm nhất, có một cái hồ, nơi đó chính là Minh Nguyệt Hồ.

- Động phủ nơi này, Hạo nhi cứ tự chọn! Những chỗ ảm đạm kia chứng tỏ đã có bố trí! Đại trưởng lão nói dứt lời. Bản đồ này có vô số điểm sáng, trong nháy mắt gần như có tám thành điểm sáng toàn bộ ảm đạm, còn lại không nhiều lắm. Trong đó ở gần Minh Nguyệt Hồ, còn có vài chỗ thì lại phân tán ra, vị trí bên cạnh thì không có bao nhiêu.

Mọi ánh mắt, đều tập trung nhìn vào Mạnh Hạo nơi này, trong những ánh mắt phần lớn đều chứa vẻ ân cần, nhìn không ra thiệt giả.

Mạnh Hạo trầm mặc, hồi lâu sau hắn nhìn đại trưởng lão, ôm quyền cúi đầu:

- Đại trưởng lão, vãn bối lần này đi tới Đông Thắng Tinh, là bởi vì cha ta bảo ta thu lại hai quả Niết Bàn Quả kia. Động phủ cũng được, đan dược cũng được, ta không cần lắm, chỉ cần Niết Bàn Quả! Mạnh Hạo nói

xong, nhìn chằm chằm vào đại trưởng lão.

Hắn vừa nói ra, lập tức bốn phía tĩnh lặng.

- Hạo nhi vừa mới về đến gia tộc, trước phải quen thuộc đi đã, động phủ, tài nguyên, đan dược, Hạo nhi là tộc nhân Phương gia, những thứ này là thuộc về Hạo nhi! Đại trưởng lão phất tay, hiền hòa nói.

- Về phần Niết Bàn Quả, Hạo nhi yên tâm, chúng vốn thuộc về Hạo nhi đương nhiên sẽ trả lại. Năm đó lúc phụ thân Hạo nhi rời đi, chính miệng lão tổ từng hứa hẹn! Cho nên Hạo nhi yên tâm đi! Tuy nhiên chuyện này dù sao cũng là đại sự, hai ngày sau, lão phu sẽ chiêu cáo toàn tộc, mời tộc nhân chứng kiến, sẽ giao Niết Bàn Quả lại cho Hạo nhi!

Mạnh Hạo trầm mặc, Phương gia này theo ý của hắn là không muốn trở về. Giờ này sau khi trở về, hết thảy điều phát giác càng làm cho Mạnh Hạo không muốn ở lại chỗ này.

Hắn có lòng muốn bỏ đi, nhưng nghĩ đến kỳ vọng của cha mẹ, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên tia sáng sắc bén thoáng cái liền tiêu tán, hắn gật gật đầu, lần nữa lên tiếng: - Đại trưởng lão! Còn có phụ thân ta để lại Thông Tiên Đằng, còn xin đại trưởng lão cấp cho ta! Mạnh Hạo lần nữa nhìn về phía đại trưởng lão.

Đại trưởng lão vẫn không nói gì, thời khắc này lại lần nữa truyền ra thanh âm của Phương Vệ: - Thật ngại quá, Thông Tiên Đằng, ta cũng có an bài rồi! Phương Vệ nhàn nhạt lên tiếng.

Hắn mới vừa nói dứt lời, Mạnh Hạo nơi đó hai mắt tức thì lóe ra tia sáng lạnh, nhìn Phương Vệ, trên mặt lộ ra mỉm cười, chỉ là nụ cười này rất lạnh.

- Phương Vệ đệ đệ! Xem ra hồi nhỏ ta đánh ngươi quá độc ác, vì thế từ nhỏ ngươi đã có cuộc sống vặn vẹo... bằng không như thế nào dưỡng

thành tính xấu, ngươi thấy cái gì đều muốn chiếm đoạt vậy chứ!?

Phương Vệ nghe nói lời này, cặp mắt bỗng nhiên lộ ra một chút hàn ý, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1250: Ngươi muốn chết sao

- Có phải chỉ cần là của ta, ngươi đều muốn cướp đi hay sao? Cuộc sống ngươi khúc mắc vặn vẹo như thế? Đây là lỗi của ta, ngày sau ta sẽ cố gắng giúp ngươi sửa chữa! Mạnh Hạo nhìn Phương Vệ, lạnh giọng lên tiếng.

- Ngươi muốn chết sao? Phương Vệ nhàn nhạt lên tiếng.

- Càn rỡ! Mạnh Hạo bước tới trước một bước, bước này vừa rơi xuống, mặt đất nổ ầm ầm, hắn mắt lạnh nhìn Phương Vệ.

- Nói về thân phận, ta là trưởng tôn; nói về huyết mạch, ta là mười ngàn trượng, nói về bối phận, ta là huynh trưởng ngươi, chỉ có ta mới có phần giáo huấn ngươi, ngươi không có đạo lý phản kích... nếu ngươi nói với ta như vậy, Phương Vệ... ngươi muốn chết sao? Mạnh Hạo nói giọng lạnh như băng, lời nói hùng hổ dọa người.

Nói xong, Mạnh Hạo lại ôm quyền nói với đại trưởng lão: - Đại trưởng lão! Phương Vệ bất kính với huynh trưởng, chuyện này làm loạn nhân luân lễ giáo, thiên địa không cho phép! Một gia tộc thịnh vượng, chính là phải có quy củ, mà Phương gia ta thân là một gia tộc lớn ở Đệ Cửu Sơn Hải, quy củ càng phải nghiêm khắc, lớn nhỏ có tôn ti thứ tự, đây là chuẩn tắc để gia tộc tồn tại hưng thịnh! Bên trong gia tộc có tộc quy cho phép hắn làm như vậy sao? Nếu không có, hắn xúc phạm tộc quy, không biết nên trừng phạt như thế nào! Mạnh Hạo vừa nói ra, các trưởng lão ở bốn phía đều mở to mắt, nhất là trưởng lão nhất mạch dòng chính càng là giật mình kinh sợ.

Mạnh Hạo không nói cũng thôi đi, một khi lên tiếng, không ngờ sắc bén

như thế, làm cho mọi người đều giật mình, chẳng ai nghĩ tới, Mạnh Hạo trên lời nói cay độc như thế.

Bọn họ không biết, Mạnh Hạo xuất thân là thư sinh, am hiểu nhất là biện luận. Năm đó trải qua biện luận nhất mạch đan đạo, đã từng dùng lời nói làm đạo tâm người ta không ổn định, có thể thấy lời nói của hắn sắc bén cỡ nào!

Nhất là, Mạnh Hạo trải qua tranh đấu cùng Bì Đống, nên càng thâm sâu.

Đúng lúc này, trong các trưởng lão bốn phía, vị nam nhân trung niên phụ thân của Phương Vệ ở bên cạnh đại trưởng lão, đột nhiên hừ lạnh một tiếng: - Phương Hạo, quy củ giữa tộc nhân trong tộc cấm tư đấu, ngươi nói lời ác độc như vậy, là có ý gì? Người đâu dẫn hắn đi, để hắn tỉnh lại một chút!

Nam nhân trung niên nói như thế, chẳng những Mạnh Hạo không có sợ hãi, ngược lại cười ha hả. Nếu hắn đã đi tới Phương gia, chỉ cần nắm lấy tộc quy gia tộc, thì không người nào dám công khai gây bất lợi cho hắn.

- Nhị thúc đúng không? Vãn bối thế nào là lời nói độc ác? Ta nói hắn từ nhỏ bị ta đánh quá độc ác, đây là sự thật! Ta nói cuộc sống hắn có khúc mắc vặn vẹo, đây là cảm khái! Ta nói nên sửa chữa cho hắn, đây đúng là ta thân làm huynh trưởng... tự khiển trách mình! Ta cảm thấy, ta thân là huynh trưởng phải có trách nhiệm, phải có nghĩa vụ giúp đệ đệ của mình... Chẳng biết tại sao với nhị thúc, lại trở thành lời nói ác độc?

- Miệng lưỡi bén nhọn, mặc cho ngươi miệng lưỡi nở hoa cũng vô ích, sự thật chính là sự thật! Phụ thân của Phương Vệ nhíu mày.

- Sự thật chính là đệ đệ ta tùy tiện, muốn cướp động phủ ta, đoạt đan dược ta, ta cũng không có nói một câu nào. Hắn là đệ đệ, ta là huynh trưởng, ta nhường cho hắn là được. Mà cuối cùng ta giáo huấn hắn, là bởi vì lần này hắn muốn cướp là Thông Tiên Đằng, là vật của cha ta để

lại cho ta. Thân là một vãn bối lại đi cướp vật của trưởng bối! Nhị thúc, hay là thúc cho rằng đây là hành vi đúng? Đây không phải là xúc phạm tộc quy sao, đây không phải là không biết tôn ti thứ tự sao, đây không phải là bội nghịch sao? Đệ Cửu Sơn Hải, đâu có một gia tộc nào, cho phép vãn bối tranh đoạt vật của trưởng bối! Đâu có một gia tộc nào, cho rằng chuyện này là đúng! Cũng đâu có gia tộc nào, lại đổi trắng thay đen như vậy! Nhị thúc! Ngài nói như thế, vãn bối kém kiến thức, còn thật không hiểu biết! Mạnh Hạo phất tay áo, đứng giữa đại điện, ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn phụ thân của Phương Vệ.

- Ngươi... Phụ thân Phương Vệ sắc mặt giận dữ, nhưng lại không tìm được lời nào để phản bác.

Bốn phía lần nữa yên tĩnh, các trưởng lão vốn là trung lập kia, cũng đều trong mắt lóe sáng, rối rít nhìn về phía Mạnh Hạo.

Phương Tây con của thập cửu thúc, cũng ở trong đám người, hắn ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, trợn mắt há hốc mồm. Hắn cũng không nghĩ tới, Mạnh Hạo lại nói ra sắc bén như vậy!

Có thể nói chuyện không thành có; có thể nói chuyện nhỏ thành đại sự; mà còn làm cho người ta á khẩu không trả lời được... Loại bản lãnh này, từ nhỏ đến giờ Phương Tây chưa từng thấy, thời khắc này không khỏi cặp mắt sáng rực.

- Được rồi!

Đại trưởng lão Phương Thông Thiên nhíu mày, phất tay áo nói: - Đều là người một nhà cãi vã làm gì! Chuyện này bỏ qua không đề cập nữa. Hạo nhi, Thông Tiên Đằng là phụ thân lưu lại, trả cho Hạo nhi! Vừa nói, đại trưởng lão vung tay chụp hư không một trảo, lập tức một cái túi trữ vật xuất hiện trong tay, lão thảy về phía Mạnh Hạo. Mạnh Hạo nhận lấy, quét thần thức dò xét, lập tức nhìn thấy bên trong đặt một cây Thông Thiên Đằng to bằng ngón tay, dài chừng ba tấc.

Phương Vệ trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên đứng lên đi ra ngoài đại điện, nhìn cũng không thèm nhìn Mạnh Hạo. Phía sau hắn xoạt một tiếng, trên trăm tộc nhân cùng thế hệ, đồng loạt đi theo, vây quanh hắn đi ra ngoài. Mỗi người khi nhìn về phía Mạnh Hạo, đều là ánh mắt bất thiện, nhất là Phương Vân Dịch, trong mắt rõ ràng là lộ ý cực kỳ oán độc.

Những này người với Phương Vệ cầm đầu, toàn bộ đi ra ngoài đại điện.

Mạnh Hạo không nhìn Phương Vệ, xem như không có gì, hắn ôm quyền cúi đầu về hướng đại trưởng lão, sau đó dời ánh mắt nhìn vào bản đồ động phủ. Nếu hắn đã quyết định vì cha mẹ, muốn quật khởi ở Phương gia, như vậy đương nhiên phải có chuẩn bị.

Cha mẹ muốn ta tranh tiếng nói cho họ, để người Phương gia nhìn thấy... Chuyện này... ta thân làm con, tự nhiên phải làm cho tới!

Mạnh Hạo quét ánh mắt lướt qua những động phủ, sau đó giơ tay chỉ vào một chỗ trong đó, động phủ này không có gì xuất sắc, duy chỉ có một dược viện quy mô không nhỏ.

- Đại trưởng lão! Hạo nhi chọn động phủ này!

Đại trưởng lão gật gật đầu, tay phải bấm quyết, lập tức xuất hiện một tấm lệnh bài, bay thẳng tới Mạnh Hạo.

- Đươc rồi! Nghị hội gia tộc lần này tới đây thôi! Hạo nhi! Hai ngày sau, lão phu sẽ đem trả Niết Bàn Quả cho Hạo nhi, không nên gấp gáp! Cuối cùng đại trưởng lão nói, trên mặt lộ ra nụ cười hiền hòa, trong mắt chứa ý tán thưởng, dường như rất hài lòng với biểu hiện của Mạnh Hạo trên hội nghị.

Theo mọi người tản đi, thập cửu thúc gọi Mạnh Hạo lại, dẫn hắn đi giới

thiệu với các trưởng lão nhất mạch dòng chính. Những này người nhìn về phía Mạnh Hạo đều mang theo chút cảm khái và hồi ức.

Trong bọn họ, có người từng nhìn phụ thân của Mạnh Hạo lớn lên, có người từng ẵm bồng Mạnh Hạo lúc nhỏ. Nhắc tới phụ thân của Mạnh Hạo, mọi người đều cảm thán, khi nhắc tới tổ phụ của Mạnh Hạo, mọi người đều sắc mặt ảm đạm.

Thẳng đến hoàng hôn, bọn họ mới từng người tản đi, Phương Tây xung phong nhận việc dẫn Mạnh Hạo đi tới động phủ.

Trên đường. Phương Tây giúp Mạnh Hạo lấy tài nguyên tu hành, hai người nói với nhau rất nhiều, từ từ quen thuộc.

- Ôi! Ca cuối cùng đã trở về! Nếu huynh còn không trở về, nhất mạch dòng chính chúng ta này sẽ phải phế đi... Huynh cũng không biết, ta ở trong gia tộc rất là uất ức, mỗi lần nhìn thấy Phương Vệ kia, ta đều hận không thể tới đánh hắn một quyền. Tên này có gì đặc biệt hơn người chứ, không phải chỉ là tư chất cao, không phải là huyết mạch nồng đậm thôi sao! Hừ, nếu không phải là phụ thân và tổ phụ của hắn đều còn sống, lão tổ của hắn cũng thỉnh thoảng xuất hiện... thì giờ này chi nhánh bọn họ làm sao có thể chiếm cứ tổ trạch!

Trên đường, Phương Tây không ngừng báo oán với Mạnh Hạo: - Nếu nói tư chất, ca, tư chất của huynh mới là tốt nhất a, huyết mạch phát sáng mười ngàn trượng, Phương Vệ hắn lập tức bị hạ xuống... để xem sau này hắn còn thế nào được mọi người gọi là đệ nhất thiên kiêu! Còn có tên Phương Vân Dịch kia cũng không ra gì, người này ác độc... sau này huynh phải chú ý một chút! Hơn nữa, tu vi của ca huynh còn chưa đủ a! Đáng tiếc Tiên Phàm Đan bảy màu kia... Ca, đan dược này rất cường đại, phi thường cường đại, có thể tăng lên lực lượng của Thông Tiên Đằng, giúp người thời điểm thành Chân Tiên, tu vi sẽ tiến thêm một bước! Là một trong kỳ đan của Phương gia ta... Đan dược Tiên Phàm Đan bảy màu này, phóng mắt nhìn khắp Đệ Cửu Sơn Hải, cũng là số một! Phương

Vệ chết tiệt, nếu không vì hắn, huynh đã có nhiều đan dược này rồi!

Phương Tây nói luôn mồm, điểm này so với Bì Đống có điểm giống nhau, thậm chí nói một hồi, hắn nói đến chuyện cũ hồi nhỏ, từ một tuổi nói tới mấy trăm tuổi...

Mạnh Hạo mỉm cười không có cắt lời, một đường nghe hắn báo oán, cũng có giới thiệu về Phương gia, trong lòng biết một chút. Chỉ là, loại khí thế nói luôn mồm đó làm cho bên tai Mạnh Hạo, dần dần kêu ông ông.

Bất quá hắn có thể cảm nhận, Phương Tây này rất chân thành với mình.

Thẳng đường đi tới, trên đường gặp không ít tộc nhân Phương gia, mỗi người khi nhìn thấy Mạnh Hạo, đều trong mắt lộ tia sáng lạ, có mỉm cười, có hừ lạnh, các loại sắc thái đều có.

- Ca, lại nói tiếp, thời điểm đó huynh thật lợi hại! Cho tới bây giờ ta còn không thấy người nào thế hệ chúng ta, dám ở trong đại điện mở miệng như thế, cố tình mỗi một câu nói đều chiếm cứ đạo lý, làm cho người ta á khẩu không trả lời được!

Đi tới lúc lên đèn, rốt cục Phương Tây dẫn Mạnh Hạo đi tới động phủ thuộc về hắn. Nơi này nằm ở phía bắc của thành trì tổ trạch, rất là yên tĩnh, môi trường như tranh vẽ, dù là ban đêm, dưới chiếu rọi của hai vầng trăng trên trời, điểm tô cảnh đẹp lạ thường.

Nhất là động phủ của Mạnh Hạo, trên thực tế là một tòa nhà lớn, bên trong có một lầu các hai tầng, chạm lan khắc ngọc vô cùng xa hoa; bên cạnh có một cái hồ nhỏ, một đường nhỏ lát đá đi thẳng tới hồ nước, hồ nước phản chiếu ánh sao đầy trời, sáng lấp lánh như ánh trăng chiếu rọi.

Chung quanh hồ nhỏ là dược viên, trồng một số dược thảo, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng tỏa ra mùi hương thơm, phối hợp với lá

sen khẽ lay động trên mặt hồ, dường như trở thành một Tiên Cảnh đầy tình thơ ý họa.

Mạnh Hạo nhìn bốn phía rất là hài lòng. Động phủ có thể được dành cho con cháu Phương gia, cho dù không tính là tốt nhất trong rất nhiều động phủ, nhưng ở bên ngoài so ra đều là đỉnh cấp.

Trong này chẳng những có linh khí, cũng có tiên khí tràn ngập, Mạnh Hạo bước vào trong đó, hít sâu một hơi, càng thêm ưa thích.

- Ca, về công phu mồm mép, chuyện này huynh phải dạy ta nha! Cha ta nói ta hàng ngày lắm mồm cằn nhằn, nhưng không có một câu nào có lý... vì chuyện này ông ấy đánh ta nhiều lần. Ca, huynh phải giúp ta đấy! Phương Tây khổ sở cầu khẩn.

Mạnh Hạo thu lại ánh mắt đang nhìn bốn phía, nhìn Phương Tây cười nói: - Ngươi xác định chứ?

Phương Tây lập tức mừng rỡ, liên tục gật đầu.

Mạnh Hạo chần chờ một chút, cũng nhìn thấy ánh mắt tràn đầy khát vọng của Phương Tây, hắn không khỏi thở dài, phất tay một cái, lập tức Bì Đống xuất hiện trong tay Mạnh Hạo.

Bì Đống chu miệng, rất là bất mãn, mới vừa xuất hiện lập tức nói luôn mồm: - Mạnh Hạo, tên đáng chém ngàn đao ngươi này, ngươi mượn con lừa giết ma sao? Không đúng, là ngươi qua sông đoạn cầu! Ngươi... ngươi... ngươi... ngươi thất đức, ngươi quá vô sỉ, ngươi là ác bá, ta muốn độ hóa ngươi!

- Phương Tây, ngươi hãy thường tới chỗ của ta chơi, sau này mỗi lần tới hãy nói chuyện với tên này, khi nào ngươi có thể nói chuyện với nó vượt qua ba ngày, là ngươi lợi hại rồi! Mạnh Hạo vội ho một tiếng, nói...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1251: Địch ý khó phân

- Chỉ bằng nó? Phương Tây chừng mắt, nhìn chằm chằm vào Bì Đống, Bì Đống bỗng ngừng nói, nhìn về phía Phương Tây, hai người mắt lớn nhìn mắt nhỏ, dần dần trong mắt lộ ra tia sắc bén.

- Có sát khí! Mạnh Hạo lập tức lùi về sau vài bước, hắn cảm nhận được khí tức giữa Bì Đống và Phương Tây.

- Kỳ phùng địch thủ! Bì Đống thoắt cái nhảy lên, hạ xuống một bên, thần sắc nghiêm túc trước giờ chưa từng thấy.

- Tương ngộ lương tài! Phương Tây cảm nhận được một cỗ khí thế tỏa ra từ trên người đối phương, khí thế này, duy chỉ có hắn mới có thể phát giác ra, đó nhất định là lực bạo phát cực mạnh có thể nói là mấy ngày mấy đêm.

- Xem ra ta cần phải chuẩn bị một chút, khụ khụ, tiểu tử, tam gia hôm nay kể một câu chuyện cho ngươi nghe, đó là chuyện phát sinh tại ba ba ba ba ba ba, tóm lại là vô số cái ba năm trước, lúc đó thiên địa sơ khai… Bì Đống ho khan, lập tức lên tiếng.

- Chó má, ngươi chỉ biết có ba, còn ba ba ba ba ba, ngươi thực khiến ta mất mặt! Phương Tây còn chưa đợi lên tiếng, trong túi trữ vật của Mạnh Hạo, Anh Vũ vỗ cánh bay ra, đậu trên cành cây bên cạnh, vẻ mặt khinh thường.

- Tiểu tử, đừng nghe hắn lảm nhảm, học tập cùng ngũ gia, nhìn thấy mỏ của ngũ gia chưa, có nhọn không? Ngươi có lẽ có thể tưởng tượng được, miệng lưỡi ta đanh thép sắc nhọn đến mức nào rồi chứ. Anh Vũ ngạo nghễ lên tiếng.

Mạnh Hạo nhanh chóng lùi về sau, cấp tốc vào trong lầu các, tránh xa khoảng sân chiến trường giữa Anh Vũ Bì Đống và Phương Tây, hắn cảm thấy đó không phải là nơi mà bản thân có thể tham dự vào, suốt dọc đường hắn đã được trông thấy công phu miệng lưỡi của Phương Tây, có thể nói một mạch không ngừng, kể từ lúc một tuổi cho tới nay, kể từ khi lịch sử Phương gia bắt đầu cho tới nay, đến hiện tại, hắn dường như đã không tìm được đề tài để nói, không ngờ bắt đầu vì Mạnh Hạo mà phóng thích tộc nhân Phương gia.

Không phải là giới thiệu trước mặt, mà là nhắc tới từng người một…

Trong lầu các, Mạnh Hạo nhìn ngắm xung quanh, nơi này xa hoa tới cực hạn, ngay cả vật dụng trong nhà cũng đều do linh thạch tạo thành, Mạnh Hạo trông mà trợn to con mắt, hô hấp cũng dồn dập.

- Phương gia… thật có tiền. Ta là trưởng tôn, nhưng ta lại nghèo như vậy… Mạnh Hạo trong lòng rất hẫng hụt, phất tay một cái liền đem tất cả vật dụng được chế tạo từ linh thạch trong lầu các, thu vào trong túi trữ vật.

Khắp cả lầu các, vốn dĩ xa hoa vô cùng, lúc này lập tức trở nên đơn giản hơn nhiều lắm. Mạnh Hạo nhìn một hồi, liền cảm thấy thuận mắt hơn không ít, sau khi khoanh chân ngồi xuống đất, hai mắt hắn chợt lóe.

- Phụ thân bảo ta quay lại lấy Niết Bàn Quả, mục đích không cần nói cũng biết, người muốn ta quật khởi tại Phương gia…

- Độ khó của việc quật khởi không phải rất lớn, nhưng Niết Bàn Quả… Phương gia… có thể cho ta sao? Mạnh Hạo nhíu mày, nghĩ tới truy sát gặp phải trên đường, trong mắt nhất thời lóe hàn mang.

- Người truy sát ta, có lẽ là nhất mạch của Phương Vệ… Mạnh Hạo từ chỗ Phương Tây biết được sự quẫn bách của dòng chính nhất mạch, cũng biết được chi mạch sở tại của Phương Vệ, nay quật khởi, không những

có nhiều trưởng lão ủng hộ, lại chiếm cứ tổ trạch, ngoại trừ những thế lực trung lập, có thể nói, chi mạch tại Phương gia, có thể một tay che trời.

- Ở phía đại trưởng lão, thái độ cũng có điểm quỷ dị, hắn trông như hiền hòa, nhưng ta trông hắn, lại thấy sự giả tạo. Mạnh Hạo cười lạnh, người khác cho rằng hắn từ nhỏ đã đi theo phụ mẫu, cuộc sống tuy không bằng Phương gia, nhưng cũng không phải trải qua nhiều trắc trở.

Nhưng trên thực tế, Mạnh Hạo từ sau năm bảy tuổi, liền chỉ có một mình. Hắn có thể một mình vùng vẫy trưởng thành trong thế giới phàm tục, nội tâm sớm đã tự lập, hơn nữa kể từ khi bước chân vào tu chân giới, việc hắn phải trải qua quá nhiều, nguy cơ sinh tử cũng gặp qua vô số, từng bước từng bước, đi đến được trình độ ngày hôm nay, sự trợ giúp mà phụ mẫu dành cho hắn, hầu như không có mấy.

Hắn nhìn người, không phải là hoàn toàn chính xác, nhưng chí ít sẽ không nhìn sai quá nhiều, lịch duyệt phong phú, kinh nghiệm tranh đấu với người khác lại còn nhiều hơn, hành sự tự nhiên lão luyện.

- Hai ngày sau, Niết Bàn Quả, bọn họ sẽ không cho ta, có lẽ sẽ tìm một vài lý do khiến ta không thể cự tuyệt, để kéo dài thời gian…

- Nhưng, ta có thể quay lại Phương gia, những kẻ muốn giết ta, có lẽ điều đau đầu nhất, là tại đây…. Địa vị của ta càng cao, kẻ muốn động tới ta, càng thêm kiêng kỵ.

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, hai mắt chớp động, mở ra túi trữ vật lấy ra từ tài nguyên tu hành của Phương gia, sau khi nhìn thoáng qua, mặc dù trước đó Mạnh Hạo đã từng tra xét qua, thì cũng vẫn không khỏi hít sâu một hơi.

Trong này có trăm bình đan dược, trăm vạn linh thạch, trăm cuốn tu hành pháp môn, tuy rằng không có đạo pháp ở bên trong nhưng cũng ẩn chứa

không ít thần thông, bất quá đạo pháp mạnh nhất của Phương gia, lại không có.

Chuyện này Mạnh Hạo đã từng nghe qua ở chỗ Phương Tây, cho dù là Phương Vệ, cũng không cách nào trực tiếp lấy được đạo pháp hạch tâm của gia tộc, cần phải lấy công huân để đổi, mà công huân, chính là sự cống hiến đối với gia tộc.

Công huân càng nhiều, vật phẩm đổi lấy càng nhiều.

Đây là quy định qua các đời tại Phương gia, cho dù là đại trưởng lão, cũng không dám vi phạm.

- Thân phận của ta, mỗi tháng sẽ có một ngàn công huân, nhưng vẫn còn quá ít, không đổi được đạo pháp hạch tâm. Mạnh Hạo hai mắt lộ tinh quang, lấy ra một cái ngọc giản, bên trong liệt kê vô số tên và công hiệu của đan dược, đạo pháp, còn có pháp bảo.

Những thứ này, đều cần dùng công huân đổi lấy mới được.

Trong đó có không ít, sau khi Mạnh Hạo nhìn thấy, đều rất động tâm.

- Cách thức để kiếm được công huân có rất nhiều, trong đó cách thường gặp nhất, chính là hoàn thành một số thí luyện mà gia tộc ban bố, thí luyện không giống nhau, công huân giành được cũng không giống nhau.

Khi Mạnh Hạo đắm chìm trong ngọc giản, thì lúc này tại tổ trạch Phương gia, trong một căn đại điện phía đông, phụ thân và tổ phụ của Phương Vệ, đang tĩnh tọa ngồi đó.

- Cha, tên nhãi con kia trở về rồi, việc này… Phụ thân của Phương Vệ, tên Phương Tú Sơn, lúc này nhíu mày, nhìn lão giả trước mặt.

- Không sao, chuyện này ta tự có sắp xếp. Lão giả bình thản lên tiếng,

trong mắt lộ ra một tia tàn nhẫn.

- Hắn trở về rồi, trong gia tộc, chúng ta không tiện ra tay, nhưng hắn đã dám trở về, nếu khiêm tốn biết điều một chút thì thôi đi, cao ngạo phách lối như thế này, vậy thì hắn đã bước nửa bước vào trong Hoàng Tuyền rồi.

- Ngươi để Vệ nhi an tâm tu hành, hắn là thiên kiêu của Phương gia ta, lão tổ nhất mạch này của chúng ta kỳ vọng rất lớn vào đó, đừng để hắn phải loạn tâm.

- Cha, việc này người cứ yên tâm, ý chí của Vệ nhi, sao có thể bị tên nhãi con kia làm cho lung lay. Phương Tú Sơn mỉm cười.

- Dòng chính nhất mạch, đã sắp hạ màn, Phương Hạ Hải mất tích nhiều năm, sinh mạng chi hỏa mặc dù không có tắt, nhưng hắn nếu có thể quay về thì đã quay về từ lâu.

Còn con trai Phương Tú Phong của hắn, vì một đứa con phế vật mà trấn thủ Nam Thiên Tinh mười vạn năm, đây chính là định mệnh cho sự kết thúc của dòng chính nhất mạch.

- Cũng là định mệnh, để nhất mạch chúng ta, một lần nữa làm chủ, trở thành dòng chính! Lão giả chậm rãi lên tiếng, trong mắt có một khóm lửa đang thiêu đốt.

- Năm đó Phương Hạ Hải chèn ép ta, mà con trai hắn Phương Tú Phong lại chèn ép ngươi, nay thế hệ này, Vệ nhi nhà ta, nhất định sẽ quật khởi, một tên Phương Hạo nhỏ nhoi, chỉ là hòn đá lót chân mà thôi! Lão giả phất tay áo, trong giọng nói mang theo một thứ tự tin cường đại.

Thời gian thấm thoát, rất mau đã trôi qua hai ngày, Mạnh Hạo ở trong lầu các, hai ngày nay không hề ra ngoài, chỉ đả tọa, thổ nạp tiên khí ở nơi này. Vọn vẹn thời gian hai ngày, đã có thể sánh với một tháng tại Nam

Thiên Tinh, tu hành như thế này, khiến Mạnh Hạo thu được lợi ích không nhỏ.

Hắn còn lấy trái tim của bản tôn thứ hai ra, để cho tiên khí tại nơi này nuôi dưỡng.

Tới buổi trưa của ngày hôm nay, Mạnh Hạo từ trong cơn nhập định mở mắt, sau khi hai mắt lóe lên, vỗ vào túi trữ vật, lấy ra một cái ngọc giản đang nhấp nháy lấp lánh, thần thức quét qua.

- Hạo nhi, hãy tới bên ngoài đại điện tổ trạch. Thanh âm của đại trưởng lão truyền ra, Mạnh Hạo khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, thu lại ngọc giản đứng lên, khi ra khỏi lầu các, hắn liền nhìn thấy trong sân, Phương Tây hai con mắt đen như mực, khí tức như suy nhược không ít.

Lúc này, Bì Đống và Anh Vũ đang thay nhau dùng lời nói oanh tạc Phương Tây.

Khi trông thấy Mạnh Hạo, Phương Tây mau chóng đứng dậy, lánh xa Bì Đống và Anh Vũ, ánh mắt hắn nhìn Mạnh Hạo, mang theo sự cuồng nhiệt cùng sùng kính.

- Ca, ta phục ngươi rồi, ngươi hằng ngày mang theo hai tên kia bên người, vậy mà vẫn còn có thể sống tới ngày hôm nay, không dễ dàng… Ca, ngươi yên tâm, ta nhất định phải học được lời lẽ sắc bén kia! Phương Tây cắn răng, lớn tiếng nói, giọng chấp nhất.

Mạnh Hạo thần sắc cổ quái, ho khan một tiếng, có lòng khuyên bảo, nhưng sau khi thấy được sự cố chấp trong ánh mắt của Phương Tây, liền vỗ vỗ vai hắn, đi ra khỏi sân động phủ.

- Nói năng cần xem thiên phú, càng cần rèn luyện, có Bì Đống và Anh Vũ cùng luyện với hắn, nếu hắn có thể tiếp tục kiên trì, nhất định có thể học được sự dai dẳng của của Bì Đống, còn có sự thâm hiểm thất đức

của Anh Vũ. Mạnh Hạo ho khan một tiếng, lắc mình, chạy thẳng tới đại điện tổ trạch.

Tổ trạch quá lớn, lại cấm chế phi hành, Mạnh Hạo mất một canh giờ, mới chậm chạp tới được bên ngoài đại điện, khi hắn tới, nơi này đã có mấy vạn tộc nhân vây quanh, ai nấy đều khoanh chân ngồi ở đó, ở chính giữa, là đám người đại trưởng lão.

Trông thấy Mạnh Hạo tới, đại trưởng lão không hề lộ ra chút nào mất kiên nhẫn, mà ngược lại trên mặt lộ ra nụ cười mỉm, chậm rãi gật đầu.

- Động phủ của Hạo nhi ở hơi xa một chút, thế này đi, lão phu sẽ cho ngươi một tấm lệnh bài nữa, điểm đặc biệt của tấm lệnh bài này là trong tổ trạch, ngoài trừ một vài khu vực đặc thù ra, các khu vực khác, đều có thể phi hành. Đại trưởng lão mỉm cười, đưa cho Mạnh Hạo một cái ngọc giản màu tím. Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh này, có không ít người kinh hãi, nhìn tấm ngọc bội kia, rất là hâm mộ

Trong gia tộc, người có thể phi hành trong tổ trạch, duy chỉ có trưởng lão, mà thế hệ này trong tộc, trước chỉ có Phương Vệ là có vinh dự đặc thù này, nay lại có thêm Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo tiếp nhận ngọc bội, nếu không phải hắn tin tưởng vào phán đoán của bản thân, đại trưởng lão này, bất luận nhìn thế nào, cũng đều rất quý bản thân, hơn nữa thân là đại trưởng lão, hiền hòa gia tăng, cảm giác hắn đem lại cho người khác, càng là công bằng công chính, nỗ lực bảo vệ tộc quy của gia tộc.

- Hôm nay, triệu tập các vị đồng tộc tới nơi đây, là muốn để mọi người chứng kiến một chút! Đại trưởng lão chậm rãi lên tiếng.

- Năm đó, Hạo nhi người yếu lắm bệnh, dưới Thất Tuế Kiếp, khiến biết bao tộc nhân nhớ mong, lão phu nhìn thấy đứa trẻ nhỏ như vậy, phải chịu đựng sự đau đớn lớn như thế, lòng cũng đau theo.

- May mà Phương gia ta có tiên phù hộ, có dị nhân giáng xuống, đưa ra biện pháp, khi phu thê Phương Tú Phong mang theo đứa trẻ rời khỏi, đã để lại Niết Bàn Quả trong gia tộc.

Mạnh Hạo ở phía trước đại trưởng lão, lúc này sửng sốt, hắn nghe thấy lời của đối phương, nhìn dáng vẻ của đại trưởng lão, không giống như tiếp tục đùn đẩy mà là thực sự muốn đưa Niết Bàn Quả cho mình.

- Lẽ nào, là ta đã quá đa nghi… Mạnh Hạo trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1252: Tam gia gia

- Khi đó, lão tổ giờ này đã bế quan, từng chính mồm hứa, Niết Bàn Quả này, khi Hạo nhi quay về, thứ thuộc về hắn, vẫn sẽ thuộc về hắn!

- Tuy hắn vừa mới quay về gia tộc, tuy rằng hắn còn chưa quen thuộc với gia tộc, tuy rằng tu vi của hắn vẫn chưa đủ dung hợp, tuy rằng hắn vẫn chưa cống hiến gì cho gia tộc!

- Nhưng… hắn là trưởng tôn dòng chính nhất mạch, hắn từng là vầng dương sáng chói của Phương gia ta, những năm này hắn ở bên ngoài nếm không ít khổ, một vãn bối như vậy, đã quay trở về gia tộc, tất cả những điều tuy nhiên, kể từ thời khắc hắn quay về, đều không còn tồn tại!

- Hai quả Niết Bàn Quả kia, chính là của hắn!

- Hôm nay lão phu làm chủ, trực tiếp giao trả Niết Bàn Quả cho hắn, nếu lão tổ có ngày xuất quan, hỏi vể việc này, lão phu một mình gánh chịu! Đại trưởng lão quả quyết lên tiếng, thần sắc nghiêm túc, khi nói về những chuyện đã qua, rất sụt sùi.

Trong các trưởng lão xung quanh, có không ít người lộ ra sự kinh ngạc, dòng chính nhất mạch cũng có người ngẩn ra, nhưng sau đó đều lộ ra ý kích động.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn nhìn đại trưởng lão, lờ của đối phương, rất ấm áp, hắn sao cũng không ngờ tới, đối phương sẽ nói những lời như vậy trước mặt bao nhiêu người.

- Lẽ nào… ta thực sự đã phán đoán sai lầm, không thể nào, tiếp đó hắn ta nhất định còn có lời lẽ khác.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, để cho bản thân bình tĩnh lại.

- Phương Hạo! Đúng lúc này, đại trưởng lão bỗng nhiên lên tiếng, mắt sáng như đuốc, nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi phải nhớ kỹ, bất kể lúc nào, ngươi đều là người Phương gia, trong người ngươi chảy dòng máu của Phương gia, ngươi có thể quyết định tương lai của ngươi, nhưng ngươi không cách nào quyết định xuất thân của ngươi!

- Ngươi. Họ Phương!

- Chúng ta già rồi, các lão tổ, lại càng già nua hơn nữa. Cho dù chúng ta còn sống, nhưng người cuối cùng rồi cũng sẽ có lúc vẫn lạc, mà ngươi… là vầng dương sáng chói cho tương lai, hy vọng của Phương gia.

- Ngươi phải nỗ lực tu hành, phải sớm có ngày trưởng thành trở thành một đại thụ che trời! Đại trưởng lão Phương Thông Thiên thần sắc có chút kích động, khi nói hai tay nâng lên, hướng về tổ trạch sau lưng, bái một bái thật sâu.

- Chư vị lão tổ, hôm nay Phương Thông Thiên, mời tộc nhân làm chứng, đem Niết Bàn Quả trả lại cho Phương Hạo! Hắn nói xong, khi đứng dậy, tay phải nâng lên, tóm về phía bầu trời.

Lập tức bầu trời ầm vang, tiếng nổ kinh thiên, khi vang vọng, một cơn lốc xoáy cực lớn bỗng nhiên xuất hiến trên bầu trời, trong sự chuyển động ầm ầm của lốc xoáy, chầm chậm lộ ra một động thiên.

Trong đó, là một tòa tháp cao, tháp này quang mang vạn trượng, hấp dẫn ánh mắ chú mục, tộc nhân Phương gia ngoại giới, sau khi nhìn thấy tòa tháp cao, đều rối rít kinh hô.

- Là Bảo Tháp Tổ!

- Phương gia chúng ta, duy chỉ có chí bảo mới có thể được cất giữ trong Bảo Tháp Tổ!!

- Đó là chí bảo của tiên tổ đời thứ nhất!!

- Chiếc Bảo Tháp Tổ này, thiên địa diệt, nó cũng không bị diệt, cho dù là đại trưởng lão, thì cũng chỉ có thể khống chế đơn giản, vật phẩm muốn lấy ra, phải đọc tên ra, bảo tháp sẽ tự mình xuất ra.

Mạnh Hạo không tài nào tin nổi, những thứ hắn nhìn thấy trước mắt cùng với phán đoán của hắn, đã xuất hiện sự tương phản khiến nội tâm hắn chấn động mãnh liệt.

Hắn tin tưởng vào phán đoán của bản thân, nhưng tất cả những điều trước mắt này, lại không thể không tin.

Đại trưởng lão hít sâu một hơi, hai tay nâng lên bấm quyết, bỗng nhiên hô lớn.

- Xin Bảo Tháp Tổ hãy lấy ra Niết Bàn Quả!

Lời đại trưởng lão vừa nói ra, bảo tháp ầm vang, quang mang trong đó chớp mắt phóng ra vạn trượng, khi ánh sáng chói lọi tới cực điểm, trong tào tháp bỗng nhiên bay ra một chiếc hộp ngọc, nháy mắt đã xuất hiện bên ngoài lốc xoáy, rơi vào trong tay đại trưởng lão.

Cho tới lúc này, lốc xoáy trên bầu trời mới chầm chậm tiêu tán, sau khi che phủ bảo tháp lại, liền biến mất không thấy đâu.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm vào hộp ngọc, hắn cho tới hiện tại, vẫn không tài nào tưởng tượng được đối phương lại thực sự trả Niết Bàn Quả cho mình.

Việc hắn vốn dĩ cho rằng rất khó khăn, không ngời lại hoàn thành một cách đơn giản như vậy, khiến Mạnh Hạo không thể tin nổi.

Đại trưởng lão cầm hộp ngọc, không chần chừ mở ra, rồi giơ lên thật cao, để tộc nhân xung quanh đều nhìn thấy.

Mạnh Hạo lập tức liền thấy được, trong hộp ngọc, có hai thứ quả khô quắt, đầy vết nứt, cảm giác như gió vừa thổi là liền tiêu tán, nhưng ngay khoảnh khắc trông thấy hai Niết Bàn Quả này, huyết mạch trong cơ thể Mạnh Hạo, không ngờ vận chuyển nhanh chóng, thứ cảm giác triệu hoán khiến Mạnh Hạo lập tức ý thức được, đây đích xác là Niết Bàn Quả.

- Niết Bàn Quả!!

- Niết Bàn Quả trên người Hạo nhi năm đó, ta đã từng nhìn thấy, đây chính là Niết Bàn Quả! Tộc nhân xung quanh, lập tức có không ít tộc nhân dòng chính kinh hô, nhất là thập cửu thúc của Mạnh Hạo, lại càng kích động.

- Đó là Niết Bàn Quả!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, nhìn đại trưởng lão, bỗng nhiên hai mắt chợt lóe, trong đầu hiện lên một ý niệm.

- Hay là hắn ta cho ta quả này, mục đích là để người ngoài tới cướp đi? Mạnh Hạo sau cùng vẫn là tin tưởng phán đoán của bản thân, hắn không tin đối phương, sẽ dễ dàng trả lại Niết Bàn Quả cho mình như vậy.

Đại trưởng lão đóng lại nắp hộp, trực tiếp phất tay, chiếc hộp “vút” một tiếng, liền bay về phía Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc Mạnh Hạo một tay bắt lấy chiếc hộp, huyết mạch trong cơ thể hắn nháy mắt sôi trào.

- Lão phu còn có một câu nói, muốn ở trước mặt tộc nhân, giao phó rõ

ràng! Đại trưởng lão trong mắt lộ ra một cỗ hàn mang, ánh mắt quét qua bốn phía.

- Niết Bàn Quả này, là thuộc về Hạo nhi, nay đã ở trong tay hắn, có lẽ sẽ có người có ý xấu, nhưng khắp cả Đông Thắng Tinh, bất luận là Huyết Lan Giáo hay là Khôi Thần Tông, đều không dám cướp chí bảo loại này của Phương gia ta, cho dù là trong tay Hạo nhi, bọn họ cũng không dám cướp!

Còn về những người khác, lại càng không dám. Mà người ngoài, có Đông Thiên Môn ở đó, không có mấy ai có thể tiến vào, cho nên nếu Niết Bàn Quả của Hạo nhi bị mất, vậy thì người duy nhất dám cướp, chỉ có thể là tộc nhân của Phương gia ta!

- Cho nên, đừng trách lão phu không nhắc nhở các ngươi, ai cướp Niết Bàn Quả của Hạo nhi, thì đừng trách lão phu thay ý lão tổ diệt nhất mạch tộc nhân nhà hắn, Phương Hạ Sơn, chi mạch các ngươi, càng phải nhớ kỹ việc này! Hàn mang trong mắt đại trưởng lão lại hiện, gắt gao nhìn tổ phụ của Phương Vệ, tổ phụ của Phương Vệ sắc mặt khó coi, cúi đầu thầm vâng.

- Quy định của gia tộc, nhất định phải tuân thủ, lão phu hôm nay phát lời thề, Niết Bàn Quả của Hạo nhi, kẻ nào dám cướp, lão phu nhất định sẽ ra tay, nếu lão phu nổi lòng riêng, thiên diệt ngô hồn! Lời đại trưởng lão vừa nói ra, thiên địa chấn động, thệ ngôn chi lôi ầm ầm vang vọng, biểu hiện này chứng tỏ, hắn lấy đạo lập thệ!

Tất cả tộc nhân đều chấn động, cho dù thực sự có ác ý, thì lúc này cũng đều bay sạch sành sanh.

Mạnh Hạo tâm thần chấn động mãnh liệt, hết thảy trước mắt, hắn vẫn không tài nào tin tưởng, nhưng sự thật bày ra trước mắt, nhất là đại trưởng lão lại lập ra lời thề như vậy.

- Có lẽ, ta thực sự đã sai rồi… Nhưng, cho dù là hiện tại, ta vẫn cảm thấy đại trưởng lão, rất giả tạo như trước… rốt cuộc, cái nào mới là thực, cái nào mới là giả. Mạnh Hạo trầm mặc, hít sâu một hơi, sau khi thu lại Niết Bàn Quả, liền nhìn đại trưởng lão, bái một bái thật sâu.

Đại trưởng lão nhìn Mạnh Hạo, nụ cười càng hiền hòa.

- Hạo nhi, Thất Thải Tiên Phàm Đan, ta đã sắp xếp, bảy lô đích xác quá nhiều rồi, cho ngươi năm lô!

- Còn về động phủ, tùy ngươi thay đổi, cho dù là ai sắp xếp, lão phu làm chủ cho ngươi! Khi đại trưởng lão mỉm cười nói, tộc nhân xung quanh ai nấy tâm thần đều chấn động.

Khi nhìn Mạnh Hạo, cũng đều cảm thấy khác người.

- Tất cả giải tán đi, Hạo nhi, ngươi lại đây. Đại trưởng lão phất tay, đi vào trong đại điện, tộc nhân xung quanh vẫn xì xào như cũ, một màn này của ngày hôm nay, nhất định sẽ truyền khắp tộc nhân Phương gia trong thời gian ngắn.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, áp chế nghi hoặc trong lòng, theo đại trưởng lão tiến vào trong đại điện.

Đại điện rất yên tĩnh, không có người khác, chỉ có Mạnh Hạo và đại trưởng lão.

Vừa mới bước chân vào đại điện, đại trưởng lão xoay người nhìn Mạnh Hạo, thần sắc vẫn mang theo vẻ tán thưởng như trước, còn có sự hồi tưởng, như nhìn thấy Mạnh Hạo, liền nhớ lại chuyện xưa.

- Đại trưởng lão… Mạnh Hạo thấp giọng lên tiếng.

- Khi không có người khác, ngươi hãy gọi ta là tam gia gia đi. Tổ phụ

của ngươi là huynh trưởng của ta, vị trí đại trưởng lão của ta, vốn dĩ nên là của hắn, nhưng hắn mất tích rồi, mà nhị gia gia của ngươi, nhất mạch của bọn hắn có chút vấn đề… Đại trưởng lão khẽ thở dài một tiếng.

- Cho nên lão tổ để cho ta đảm nhiệm đại trưởng lão, Phương gia, không có tộc trưởng, ngày thương khi lão tổ bế quan không ra, đại trưởng lão, phụ trách tất cả mọi chuyện trong tộc.

- Ta… cũng là dòng chính nhất mạch, ta và gia gia ngươi, là huynh đệ ruột thịt. Đại trưởng lão nhẹ giọng lên tiếng.

- Nhưng ta đã ở vị trí đại trưởng lão, thì phải gánh vác trách nhiệm của đại trưởng lão, kể từ thời khắc tiếp nhận, ta không còn là dòng chính, ta phải duy trì sự vận chuyển của cả gia tộc, ta phải cân bằng quan hệ giữa các mạch.

- Rất nhiều chuyện, ta… thân bất do kỷ, tâm ta là dòng chính, nhưng chức trách của ta, khiến ta không thể thiên vị bất kỳ một bên nào, tất cả… đều phải dựa theo tộc quy!

- Duy chỉ có ngươi, ta lần đầu tiên cưỡng ép quyết định, trả Niết Bàn Quả cho ngươi! Đại trưởng lão hiền hòa nhìn Mạnh Hạo, như nhìn con cháu thực sự của mình.

- Ta không có con cái, gia gia ngươi là huynh trưởng cùng chung huyết mạch với ta, ngươi là cháu của hắn, chính là cháu của ta.

- Đại trưởng… tam gia gia! Mạnh Hạo vừa nói hai chữ, đại trưởng lão lập tức trừng mắt, Mạnh Hạo trong lòng có chút phức tạp, hắn thủy chung cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, nhưng lại không tìm ra, lúc này nhẹ giọng sửa miệng.

- Hạo nhi, hai Niết Bàn Quả này đã cất giữ mấy trăm năm, sớm đã khô héo, nhưng chúng dù sao cũng là chí bảo ngưng tụ ra từ tinh hoa huyết

mạch của Phương gia ta, cho nên, chúng sẽ không khô kiệt, chỉ cần một chút linh dịch, chúng sẽ sống lại.

- Mà bước tiếp theo của ngươi, là hằng ngày cần phải tu hành với hai Niết Bàn Quả này, dung hợp lượng lớn linh dịch, để nó hòa vào trong cơ thể, vì chúng vốn thuộc về ngươi, cho nên ngươi càng dễ dung hợp, một khi dung hợp đươc… tu vi của ngươi, sẽ tăng tiến vùn vụt, nở rộ trở thành đệ nhất thiên kiêu của Phương gia ta, là vầng dương vốn dĩ sáng chói vạn trượng.

- Nhất định phải nhớ lấy, dung hợp phải nhanh, mau chóng dung hợp, ta tuy đã uy nhiếp tộc nhân, nhưng một khi thời gian dài rồi, khó tránh có kẻ bí quá hóa liều, nhưng sau khi ngươi dung hợp rồi, bọn chúng sẽ chẳng còn cách nào khác, lại lấy ra.

- Hạo nhi, phải mau chóng dung hợp, thời gian mà tam gia gia tranh thủ cho ngươi, e là không được bao lâu.

Mạnh Hạo gật đầu đồng thuận, nhưng trong lòng lại động.

- Linh dịch… hay là thứ mà ta cảm thấy không ổn, là ở trên linh dịch này?

- Ngoài ra, linh dịch cần khi dung hợp, trong đó cần thêm máu tươi của ngươi, việc này người ngoài không làm được, ta cũng không yên tâm, thế này đi, ta thấy động phủ ngươi chọn, có một dược viên, đoán rằng ngươi cũng biết một chút đan đạo.

Ngươi tới đan đạo nhất mạch trong gia tộc, với công huân của ngươi, có thể đổi lấy một chút dược thảo và linh dịch đan phương, linh dịch rất dễ luyện chế, ngươi tự mình đi luyện chế, như vậy, mới ổn thỏa nhất! Đại trưởng lão cẩn thận suy tính, không biết có phải là trùng hợp hay không, câu nói này, khiến cho suy đoán trước đó của Mạnh Hạo, lập tức tan tành.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1253: Quay tơ bóc kén!

Mạnh Hạo trầm mặc, ôm quyền bái một bái thật sâu với đại trưởng lão trước mặt, trong nụ cười hiền hòa của đại trưởng lão, Mạnh Hạo rời khỏi đại điện, đi ra bên ngoài.

Khi cả đại điện chỉ còn lại một mình đại trưởng lão, sự hiền hòa trên mặt lão dần thu lại, hóa thành bình tĩnh, duy chỉ có sâu thẳm trong đáy mắt, là có một tia âm lãnh lướt qua, mà người ngoài không thấy được.

Khi xoay người, lão đi vào trong đại điện.

- Cảm ơn. Một âm thanh âm lãnh, bỗng nhiên vang vọng trong đại điện, đại trưởng lão bước chân chợt ngừng.

- Người ta giúp không phải ngươi, mà là tuân theo tộc quy, tất cả… là vì gia tộc!

Mạnh Hạo đi trong tổ trạch, hóa thành một đạo cầu vồng, trực tiến phóng thẳng về phía động phủ của hắn, không lâu sau, thì đã về đến động phủ, vừa bước vào sân, liền nhìn thấy Phương Tây mắt mở to, nhìn Bì Đống và Anh Vũ đang giằng co.

Mạnh Hạo có chuyện trong lòng, đi thẳng vào trong lầu các, khi khoanh chân ngồi xuống, hắn hai mắt chợt lóe, lấy hai Niết Bàn Quả từ trong túi trữ vật ra, mắt sáng lấp láy, ngưng thần nhìn vào.

- Bất ngờ ngoài dự tính… đại trưởng lão không ngờ thực sự trả lại vật này cho ta…

- Những lời mà lão nói trong đại điện, nghe ra không giống lời giả dối nhưng cảm giác của ta đối với lão, luôn cảm thấy người này… không hề

giống như bộ dạng bên ngoài.

Mạnh Hạo không phải là đa nghi, mà là sau khi bước chân vào con đường tu hành, hắn không hề thuận lợi, nếu không phải cảnh giác mọi lúc mọi nơi, hắn không biết đã sớm vẫn lạc bao nhiêu lần rồi.

Nay tại Phương gia, Mạnh Hạo biết bên cạnh có nguy hiểm, bản thân hành xử như thường, một chút xíu bất cẩn, có lẽ sẽ xuất hiện nguy cơ sinh tử.

- Niết Bàn Quả này, nhất định có vấn đề! Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe, hắn vẫn kiên định với phán đoán của bản thân về đại trưởng lão, không bị lời nói của đối phương làm thay đổi suy nghĩ, từ từ mở chiếc hộp ngọc trước mặt ra.

Uy áp nhè nhẹ từ trong hộp tràn ra, Mạnh Hạo nhìn hai quả nhỏ như nắm tay trẻ sơ sinh nhưng lại khô quắt bên trong, trầm mặc không nói.

Huyết dịch trong cơ thể tức tốc gia tăng tốc độ lưu chuyển, liên hệ giữa huyết mạch, khiến phán đoán của Mạnh Hạo, chậm rãi lung lay.

- Đây đích xác là Niết Bàn Quả, hơn nữa có thể dẫn động cảm ứng huyết mạch của ta, chúng… hắn chính là thứ năm đó mọc ra trên người ta.

- Lẽ nào, thực sự là do ta đa nghi? Mạnh Hạo khẽ than một tiếng, trầm mặc, nhẹ nhàng lấy một quả Niết Bàn Quả đặt trước mặt, khi tay hắn chạm vào Niết Bàn Quả này, cảm ứng huyết mạch trong cơ thể càng thêm mãnh liệt, dường như khát vọng dung hợp Niết Bàn Quả này.

- Cần đủ linh dịch mới có thể khiến cho Niết Bàn Quả này khôi phục, tới lúc đó thì có thể dung hợp… Mạnh Hạo khẽ than một tiếng, khi đang định đặt trả Niết Bàn Quả lại trong hộp, thì bỗng nhiên, tay Mạnh Hạo chợt ngừng lại, hai mắt bỗng chốc chợt lóe tinh quang mãnh liệt.

- Không đúng, khí tức năm tháng của Niết Bàn Quả này, không phải mấy trăm năm!! Hắn hô hấp có chút dồn dập, chậm rãi nâng tay lên, đặt ở trước mặt, gắt gao nhìn vào, một hồi lâu sau, sắc mặt Mạnh Hạo dần sa sầm xuống.

Mạnh Hạo từng tu hành thần thông Tuế Nguyệt, đối với thời gian tồn tại thực tế của một vật, có một loại nhạy bén mà người bên cạnh không cách nào so bì. Niết Bàn Quả này cho dù khí tức suy yếu tới cực hạn, hơn nữa lại cất trong hộp ngọc, bảo tồn rất hoàn chỉnh, khiến khí tức năm tháng cơ hồ không thể phát giác, nhưng… Mạnh Hạo vẫn nhìn ra điểm manh mối.

Điểm này, cho dù là đại trưởng lão, chỉ e cũng không dự liệu trước được.

- Ta trái lại muốn xem xem, hai Niết Bàn Quả này, rốt cuộc đã cất giữ bao nhiêu lâu! Mạnh Hạo tay trái lập tức bấm quyết, Tuế Nguyệt pháp quyết đảo mắt tản ra, sau từng đạo lạc ấn, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra thôi diễn chi mang, như bóc tách từng lớp mạng che trên Niết Bàn Quả này.

100 năm, 200 năm, 300 năm...

Cho tới tận một canh giờ sau, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập.

- Đã một vạn năm rồi! Mạnh Hạo giờ này có thể xác định, Niết Bàn Quả này văn bản không phải là hai quả thuộc về hắn, thời khắc này hàn quan trong mắt sáng rọi, sau khi hít sâu một hơi, Mạnh Hạo tiếp tục dùng Tuế Nguyệt thuật pháp tra xét thời gian tồn tại chính xác trên Niết Bàn Quả này.

Một vạn năm ngàn năm, hai vạn năm, hai vạn năm ngàn năm…

Nếu không phải Mạnh Hạo lúc này là tám thành Chân Tiên, tiên mạch trong cơ thể cung ngưng tụ được tám thành, nhất định sẽ không cách nào giúp hắn hoàn thành nhiều tuế nguyệt thuật pháp như thế này. Cho tới

khi mặt trời lặn về tây, trăng sáng treo cao, thân thể Mạnh Hạo run lên bần bật, tu vi của hắn gần như tiêu hao toàn bộ, cuối cùng… đại khái phán đoán ra, tuổi tác thực sự của Niết Bàn Quả này.

- Vượt quá… mười vạn năm!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, thần sắc lộ ra vẻ khó tin, hắn lại nhìn Niết Bàn Quả còn lại, cảm giác hai quả này giống nhau như đúc!

- Đều vượt qua mười vạn năm!

- Đây không phải Niết Bàn Quả của ta, đây là Niết Bàn Quả của ai! Mạnh Hạo hai mắt sáng quắc, lúc này, hắn vô cùng kiên định với phán đoán của bản thân, đại trưởng lão, nhất định khong có thiện ý với bản thân mình.

- Vấn đề không phải ở linh dịch, cũng không phải ở những lời lão nói, mà xuất hiện ở…. trên Niết Bàn Quả mà trước đó trong mắt ta không có vấn đề gì nhất! Mạnh Hạo thần sắc lập tức âm trầm.

- Lúc này nghĩ lại, trong lời nói trước đó của lão, đã nhiều lần xem như ân cần nói ra, bảo ta mau chóng dung hợp Niết Bàn Quả này, câu nói này…. Có vấn đề lớn! Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe, hắn hiện tại gần như có thể kết luận, nếu bản thân dung nhập hai Niết Bàn Quả này, nhất định gặp nguy cơ sinh tử.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, sau khi thu lại Niết Bàn Quả vào trong hộp ngọc, lập tức ra khỏi lầu các, ngăn cản việc đấu pháp giữa Phương Tây với Bì Đống và Anh Vũ.

- Phương Tây, trong gia tộc, ngươi có nghe nói, còn có ai đã từng sản sinh ra Niết Bàn Quả không?

Phương Tây mặt đầy mệt mỏi, nhưng trong mắt lại có tia chấp nhất thậm

chí hưng phấn, khi nghe thấy câu hỏi của Mạnh Hạo, liền ngẩn ra một chút.

- Không có, chỉ có Niết Bàn Hoa, nhưng vô dụng, có thể sản sinh ra Niết Bàn Quả, chỉ có ngươi…. Ý, ta nhớ ra rồi, hình như đã từng nghe đồn, lão tổ đời thứ nhất của Phương gia ta trước đây, cũng từng xuất hiện Niết Bàn Quả, sao vậy? Phương Tây kinh ngạc hỏi.

Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe, mỉm cười lảng tránh đề tài, trong lòng hắn một lần nữa cảm thấy có gì không đúng.

- Niết Bàn Quả của lão tổ đời thứ nhất, đó nhất định là chí bảo, sao có thể cho ta? Nhưng về mặt thời gian, Niết Bàn Quả này lại như cực kỳ cổ xưa, vượt quá mười vạn năm…

Mang theo nghi hoặc cho tới rạng sáng ngày thứ hai, hắn mới đi lòng vòng khắp tổ trạch Phương gia, quen biết được không ít tộc nhân, cũng đi tới không ít lầu các, nghiêm túc làm tốt một tộc nhân thất lạc nhiều năm, sau khi về nhà, việc nên làm là khát vọng tìm hiểu gia tộc.

Thoạt nhìn rất bình thường, không có đầu mối gì, những ngày này kéo dài tới sáu bảy ngày sau, Mạnh Hạo đối với Tông Sử Các, có một niềm hứng thú sâu sắc.

Trong đó, ghi chép lại lịch sử của rất nhiều gia tộc đã qua, đối với việc Mạnh Hạo thường xuyên xuất hiện tại đây, không ai cảm thấy bất ngờ. Nơi đây, ngọc giản nhiều như biển, ghi chép từng chuyện từng chuyện đã qua, chỉ có nhất đại lão tổ, lại rất ít ghi chép, thường thường chỉ có vài câu chữ miêu tả đơn giản.

Cho đến khi nửa tháng trôi qua, thậm chí đại trưởng lão cũng thiện ý gọi hắn tới, nhắc nhở phải mau chóng luyện chế linh dịch, dùng để dung hợp Niết Bàn Quả, Mạnh Hạo cuối cùng trong những ghi chép vụn vặt ở trong đầu, chỉnh đốn thành mồn phần tư liệu.

- Lục đại lão tổ, tu vi thông thiên, một ngày bế quan…. Bạo chết!

- Thập đại lão tổ, cũng bạo chết trong lúc bế quan!

- Còn có thập tam đại, thập lục đại lão tổ, gần như toàn bộ đều trong lúc bế quan bị…. bạo chết!

- Ngoài những điều này, mười vạn năm qua, thi thoảng còn có một số tộc nhân thiên kiêu trong gia tộc, trong lúc bế quan tử vong một cách kỳ lạ. Mạnh Hạo ngồi khoanh chân trong động phủ, nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên những đầu mối tầm thường mà hắn phát giác ra được trong lịch sử và vô số ngọc giản đã xem trong những ngày qua.

Những điều này, vốn dĩ rất nhỏ nhặt tầm thường, lại vô cùng tạp nham, rất ít người có thể liên hệ xâu chuỗi chúng với nhau, nhưng Mạnh Hạo ở trong nguy cơ, sau khi điên cuồng nghiên cứu, cảm giác được một cỗ sát cơ mãnh liệt tràn ngập.

- Cho tới ba vạn năm trước, việc bạo chết như thế này mới giảm thiểu ở phạm vi lớn, tới nay, đã rất ít xuất hiện. Mạnh Hạo hai mắt chậm rãi mở ra, trong đó một tia hàn mang chợt lóe lên.

- Tiếp sau đó, ta lại phân biệt đi tìm kiếm những người đã bạo chết trước đó, trong ghi chép về cuộc đời bọn họ, đã tìm được một điểm chung, những người này, hoặc là đã từng tới Bảo Tháp Tổ, hoặc là đã lập được công lao, được Bảo Tháp Tổ ban thưởng.

- Đây là một điểm đáng ngờ, nhưng mười vạn năm qua, tộc nhân đạt được ban thưởn của Bảo Tháp Tổ rất nhiều, chỉ có những người này bạo chết, nói là điểm đáng ngờ, nhưng cũng rất miễn cưỡng.

- Cho đến… Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, sau khi lấy ra một ngọc giản, hai mắt hắn lộ ra hàn mang mãnh liệt.

- Cho đến, ba vạn năm trước, tộc nhân sau cùng bạo chết, ta trong ghi chép cuộc đời của một người con của hắn, tìm được một tin tức!

Trước khi người này bạo chết, từng nói với đứa con này, phải đi dung hợp vật của tiên tổ, người dung hợp vật này, không ai thành công, tất cả đều chết, nhưng có di ngôn của tiên tổ, nếu có người có thể dung hợp nó, thì có thể giải ra câu đó về huyết mạch Phương gia!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, một lát sau lại mở mắt ra, ánh mắt hắn bình tĩnh, không hề có gợn sóng, cúi đầu nhìn hộp ngọc trong tay.

- Nếu ta không đoán nhầm, vậy thì những người bạo chết trong lịch sử Phương gia, bọn họ hoặc giả không phải toàn bộ, nhưng tuyệt đại đa số trong đó, nguyên nhân khiến họ bạo chết, chính là hai Niết Bàn Quả này!

Hai Niết Bàn Quả này, chính là… vật của tiên tổ!! Mạnh Hạo trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

- Đại trưởng lão muốn ta nhanh chóng dung hợp, đây là muốn ta nhanh chóng bạo chết!

- Đại trưởng lão trước mặt rất nhiều tộc nhân, trả Niết Bàn Quả cho ta, để cho mọi người biết việc này, cũng không nói ra được cái gì, hơn nữa lại phát thệ thiên vị ta, thản nhiên tới cùng cực.

Mà ta nếu như chết trong lúc dung hợp Niết Bàn Quả, do xưa nay có không ít người chết trong lúc dung hợp, cho dù là bạo chết do dung hợp vật của tiên tổ, nhưng lão chỉ cần dùng lời nói dẫn dụ, lập tức sẽ khiến cái chết của ta, đều đổ lỗi chỗ Niết Bàn Quả.

Kể từ đó, không một sơ hở, ta chết, cũng là chết vô ích, nói không chừng, hắn còn tổ chức cho ta một tang lễ thật lớn… Mạnh Hạo khóe

miệng nhếch lên nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1254: Đan đạo Phương gia

Đại trưởng lão không cho rằng mình coi thường Mạnh Hạo, nhưng rốt cuộc... vẫn xem nhẹ hắn.

Theo đại trưởng lão thấy, Mạnh Hạo chỉ là vãn bối, dù cho tâm trí không kém, cũng vẫn chỉ là vãn bối.

Hắn không ngờ, Mạnh Hạo từng tu Tuế Nguyệt, hắn càng không ngờ, Mạnh Hạo chấp nhất cùng điên cuồng, trong vòng hơn nửa tháng, lần mò trong lịch sử gia tộc khổng lồ, tìm ra những tia manh mối, ghép lại ra chân tướng!

2 trái Niết Bàn Quả này, quả thật là thuộc lão tổ đời một, từng là chí bảo trong gia tộc, sau khi một người lại một người dung hợp mà đột tử, vật này dần trở thành cấm kỵ.

Cho tới 30 ngàn năm trước, gia tộc phong ấn tin tức, đặt 2 trái Niết Bàn Quả lâu dài ở trong Tổ Bảo Tháp, cho dù là vật của lão tổ đời một, nhưng cũng không có chút tác dụng giá trị gì.

Đến hiện tại, có thể có tộc nhân cá biệt biết lão tổ còn để lại Niết Bàn Quả, cũng nhớ rõ quả này làm người ta đột tử, nhưng cũng quả thật không còn mấy ai.

Ngay cả cha của Mạnh Hạo, cũng không biết chuyện này.

Còn Mạnh Hạo, nếu không phải vốn hoài nghi, nếu không phải thuật pháp Tuế Nguyệt cam đoan thời gian của Niết Bàn Quả, dù cho hắn tìm trong lịch sử gia tộc, cũng chưa chắc tìm ra những manh mối lẻ tẻ trong

đó.

Như vậy, Niết Bàn Quả chân chính thuộc về ta, rốt cuộc... còn hay không. Mạnh Hạo im lặng, phức tạp nhìn hộp ngọc trước mặt, đại trưởng lão đưa lại trước mặt mọi người, Mạnh Hạo hiểu rõ, theo mọi người thấy, mình đã cầm thứ của mình.

Thời gian lâu dài, khi mọi người tiếp nhận một chuyện, vậy chuyện đó rõ ràng là giả, nhưng cũng thành thật, không thể thay đổi.

Im lặng thật lâu, ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe, nhìn 2 trái Niết Bàn Quả trong hộp ngọc, ánh mắt dần lấp lánh ánh sáng.

Nếu nói về giá trị, 2 trái Niết Bàn Quả của lão tổ, giá trị càng lớn hơn... Trong những manh mối, các tộc nhân đột tử, từng có miêu tả, là trở thành thây khô, giống bị hút mất sinh mệnh.

Có thể thấy 2 trái Niết Bàn Quả này không giống đại trưởng lão nói, chỉ cần cho chút linh dịch là có thể sống lại. Dù cho sống lại, cũng chỉ ngắn ngủi, nếu dung hợp trong lúc này, chết là cái chắc.

Bởi vì đó không phải trạng thái thật sự của chúng, vẫn còn khô héo, trừ khi... có thể làm chúng khôi phục hoàn toàn, có lẽ... Đây mới là mấu chốt dung hợp.

Mà nhất định có tộc nhân nghĩ tới điểm này, nhưng cũng không thành công, hoặc là ý tưởng của mình sai lầm, hoặc là... muốn làm 2 trái Niết Bàn Quả này sống lại, cần số lượng linh dịch nhiều đến mức không tưởng!

Không tưởng, lại chia ra hai nhánh, một là ngay cả Phương gia... cũng thấy tiêu hao khủng bố, cho nên cảm thấy không thể làm được. Một nhánh khác, chính là không đủ thảo dược, dù sao thảo mộc cũng không phải vô tận, ngay cả hàng thay thế cũng không thể tiêu hao kịp, tự nhiên

không thể hoàn thành.

So với nhánh đầu, ta càng tin tưởng nhánh thứ hai. Mới làm cho 2 trái Niết Bàn Quả này, vẫn luôn khô héo. Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe, vuốt túi trữ vật, bên trong có gương đồng.

Có lẽ, ta có thể làm cho 2 trái Niết Bàn Quả này chân chính khôi phục!

Mạnh Hạo hít thở dồn dập, ánh mắt lóe sáng, nhưng sau đó hắn lại đau lòng vì linh thạch, nghiến răng chần chờ.

Đệ Cửu Sơn Hải nhiều thiên kiêu như vậy, ngày sau còn có thể cướp linh thạch, nhưng nếu 2 trái Niết Bàn Quả của lão tổ sống lại, bị ta dung hợp... Đây mới là tạo hóa lớn nhất của ta ở Phương gia!

Phòng luyện đan! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cúi đầu, ánh mắt toát ra mong chờ.

Sáng hôm sau, Mạnh Hạo đi ra lầu các, đã không thấy Phương Tây, Phương Tây cho là miệng mồm đại thành, xuất sư đi ra, chuẩn bị khẩu chiến quần hùng.

Bì Đống cùng Anh Vũ lấy danh nghĩa muốn kiểm tra Phương Tây, tự mình đi giám sát, cũng đi theo Phương Tây.

Trong sân khó có khi yên tĩnh, Mạnh Hạo người chợt lóe hóa thành cầu vồng, đi thẳng đến phòng luyện đan gia tộc mà hắn ghi nhớ mấy ngày qua.

Phương gia, bản thân là gia tộc khổng lồ, tự nhiên có đan đạo riêng, tự thành nhất mạch đan đạo Phương gia. Nhất mạch này, toàn là tộc nhân Phương gia, mặc kệ từ chi thứ nào, đến nơi này đều thuộc nhất mạch đan đạo.

Ngoài tổ thành, là khu vực được gia tộc phân chia riêng cho đan đạo, tựa như sơn môn, nơi này núi non kéo dài, lầu các san sát, hào quang vạn trượng, khí thế hùng hồn.

Chỉ riêng đan sư thuộc nhất mạch đan đạo đã chừng 100 ngàn người, làm nơi này ngưng tụ đan hương mãi không tiêu tan, luôn thấy được đan khí rực rỡ hoa lệ.

Ở nhất mạch đan đạo Phương gia, đan sư đẳng cấp nghiêm khắc, không giống Tử Vận Tông, chỉ có lò chính lò phụ, ở Phương gia, đan sư chia làm 9 bậc.

Bậc chín là cao nhất, bậc một là sơ kỳ, còn dưới đan sư, có số lượng dược đồng khổng lồ, phải đến cả triệu người.

Mà tu hành, không thoát khỏi đan dược, nhất là sau Tiên Cảnh, tu hành cần tu tiên khí mênh mông, Đệ Cửu Sơn Hải hiển nhiên không thể duy trì được, cho nên càng thêm cần đan dược, mượn lực lượng thảo mộc ngưng tụ ra đủ tiên khí.

Cũng vì thế, địa vị đan sư rất cao, dù sao không phải tộc nhân nào cũng có thiên phú đan đạo, hơn nữa đan sư bậc sáu trở lên càng ít thấy, về phần bậc chín, toàn Phương gia chỉ có một người, được tôn xưng Đan Lão.

Đan dược do hắn luyện chế, bình thường đều dành riêng cho các lão tổ bế quan quanh năm.

Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng bay ra tổ trạch, từ xa xa nhìn thấy núi non đan đạo Phương gia, vừa đến gần, lập tức có trận pháp khủng bố phủ xuống cản trở, khi Mạnh Hạo lấy ra ngọc bài thân phận, trận pháp lóe lên, kiểm chứng được thân phận Mạnh Hạo, sau đó bao bọc hắn, dẫn động huyết mạch trong người vận chuyện, một lát sau, hắn mới được cho vào.

Vừa bước vào, đan hương phà tới, Mạnh Hạo tinh thần chấn động, mùi hương rất quen thuộc, là hồi ức về Tử Vận Tông, hít sâu một hơi, trong đầu hắn liền phân biệt ra được, trong mùi hương này chứa bao nhiêu loại dược thảo, có bao nhiêu loại phối hợp.

Đối với đan đạo, ngay cả Đan Quỷ cũng phải thừa nhận, Mạnh Hạo luyện đan đã vượt qua hắn, đạt tới tầng thứ khủng bố.

Núi non dày đặc, Mạnh Hạo cảm nhận được rất nhiều khí tức đan sư, cũng có nhiệt độ địa hỏa, làm cho nơi này rất nóng, trong núi có không ít bóng dáng đan sư lui tới, nhưng còn có những dược đồng mặc áo ngắn, liếc nhìn qua, trong khu vực vô biên có mấy chục đạo cầu vồng đi qua.

Không biết đan đạo nơi này thế nào... Ánh mắt Mạnh Hạo toát ra mong chờ.

Hiển nhiên đại trưởng lão có sắp xếp, Mạnh Hạo đi vào nhất mạch đan đạo Phương gia, trên ngọn núi xa liền có một nam nhân trung niên bay tới, đến trước Mạnh Hạo, nhìn hắn từ trên xuống dưới mấy lần.

- Ngươi chính là Phương Hạo? Cửa huyết mạch ánh sáng vạn trượng? Nam nhân trung niên mặc áo dài màu xanh, thần sắc kiêu cao ngạo, trên cổ áo thêu 5 con Kim Long, tỏ vẻ thân phận của hắn, đan sư bậc năm.

Mạnh Hạo gật đầu.

- Thật không biết đại trưởng lão nghĩ gì, dù cho ngươi có huyết mạch ánh sáng vạn trượng, nhưng nơi này là nhất mạch đan đạo, muốn học tập luyện đan, không phải huyết mạch nồng đậm là được.

- Còn cần ngươi có thiên phú đan đạo mới được, ngươi biết luyện đan không? Nam nhân trung niên thần sắc có chút không kiên nhẫn, liếc Mạnh Hạo.

Câu này, làm Mạnh Hạo chần chờ một chút đan đạo mênh mông, hắn không dám nói mình hoàn toàn hiểu thấu luyện đan, vì vậy chầm chậm nói.

- Hiểu một chút.

- Một chút? Nam nhân trung niên nghe vậy liền tỏ vẻ không hài lòng, thầm nhủ mình chìm đắm trong đan đạo nhiều năm, càng hiểu rõ đan đạo, lại càng thấy đan đạo mênh mông, dốc hết sức cả đời cũng không mò mẫm bao nhiêu, người khác hỏi, bản thân mình cũng không dám nói hiểu một chút, chỉ dám nói hiểu một chút nhỏ.

Nhưng nhìn người thanh niên này, thiên kiêu cửa ánh sáng vạn trượng, lại dám nói biết một chút, rõ ràng là kẻ không hiểu đan đạo.

- Trước kia ngươi chân chính học tập luyện đan, học mấy năm? Nam nhân trung niên thần sắc bất mãn, lạnh nhạt hỏi.

- Nếu nói chân chính học tập, vậy hơn một năm... Mạnh Hạo lại chần chờ, trả lời.

Sắc mặt nam nhân trung niên tối sầm, càng thêm không chịu được, vung tay ném cho Mạnh Hạo một cái túi trữ vật.

- Bên trong có đan phương Linh dịch mà đại trưởng lão giao cho, còn có 10 phần dược thảo. Nam nhân trung niên phất tay, lại cho Mạnh Hạo một cái thẻ gỗ.

- Linh dịch đơn giản hơn luyện đan, dựa theo đan phương miêu tả, tự ngươi luyện chế đi, nếu không biết, vậy nhờ những dược động khác giúp ngươi luyện chế. Về phần đan đạo, trước tiên ngươi đi học tập phân biệt dược thảo, cầm thẻ bài này, đi ngọn núi dược mộc 7191, ở đó học trăm năm, rồi tới tìm ta.

Nam nhân trung niên xoay người bước đi, được 7-8 bước, hắn dừng lại, quay lại nhìn Mạnh Hạo.

- Nhớ kỹ, đan đạo mênh mông, sau này người khác hỏi ngươi, đừng có trả lời cuồng vọng như thế, chỉ học có 1 năm, lại dám nói mình hiểu một chút!

- Ngoài ra, dù cho các ngươi hào quang vạn trượng, ở nơi này cũng không phải thiên kiêu, chỉ là tộc nhân bình thường. Nếu ngươi không có thiên phú, đừng ở đây lãng phí tài nguyên gia tộc, từ đâu tới thì trở về đó!

Nam nhân trung niên khiển trách một phen, hóa thành cầu vồng biến mất đằng xa.

Mạnh Hạo cười khổ, hắn cảm thấy mình đáp lại không sai, nhưng lại khiến đối phương bất mãn. Thần thức quét qua túi trữ vật, lấy ra đan phương, quét qua, luyện chế linh dịch này thật sự vô cùng đơn giản, không cần đan sư, dược đồng bình thường cũng làm được.

Có điều cần dược thảo thì giá trị không thấp, trong túi trữ vật có 10 phần Linh dịch, hắn thấy được có những dược thảo hiếm thấy ở Nam Thiên Tinh.

Nhất là một gốc dược thảo, chỉ có 3 lá, trên đó lại tỏa ra tiên khí.

Tam Tiên Diệp! Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe, nhìn thấy liền lập tức nhận ra dược thảo, trong lòng càng thêm hiểu nội tình của nhất mạch đan đạo Phương gia.

Ngay cả Tam Tiên Diệp cũng đổi được, nơi này, đúng là thánh địa Đan đạo. Ánh mắt Mạnh Hạo sáng ngời, hít thở dồn dập, trình độ đan đạo của hắn cụ thể đến mức nào, chính hắn cũng không dễ phán đoán, dù sao rất

nhiều đan dược đại biểu cho đan đạo cao thấp, trước kia thiếu thốn dược thảo, khó mà luyện ra được.

Vậy đi xem thử, đan đạo Phương gia, so với ta, ai mạnh ai yếu! Mạnh Hạo người lóe lên, cầm thẻ gỗ, dựa theo bản đồ khắc trên đó, đi thẳng ngọn núi dược mộc 7191.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1255: Thoáng lộ tài năng!

Dãy núi đan đạo Phương gia kéo dài vô tận, lan tỏa khắp nơi, ngoài vạn ngọn núi ở giữa, xung quanh có Thập Vạn Đại Sơn bao bọc, chỉ có đan sư mới được ở trong Vạn Sơn.

Căn cứ đẳng cấp đan sư, người càng cao, càng ở gần trung tâm.

Về phần vòng ngoài Thập Vạn Đại Sơn, được chia làm 10 khu vực, đều là chỗ dược đồng học tập, trong đó lấy dược mộc làm tên, có 10 ngàn ngọn núi.

Mạnh Hạo muốn đi, là ngọn núi dược mộc 7191.

May mà nơi này không hạn chế bay, bằng không khó mà đến được trong thời gian ngắn, Mạnh Hạo lóe lên, tốc độ cực nhanh, dựa theo bản đồ chỉ thị, sau nửa nén nhang, cuối cùng nhìn thấy một ngọn núi cổ xưa.

Ngọn núi này không có đỉnh, như bị người ta trực tiếp nạo ra, tạo thành quảng trường rộng lớn, hiện tại trên đó có mấy trăm người khoanh chân ngồi, ở giữa có một đài cao, một lão giả áo bào đan sư, thêu 1 Kim Long, đang giảng giải thảo mộc.

Lão giả nói mãi không ngừng, đôi lúc nhấc tay, trong tay xuất hiện những gốc dược thảo nở rộ, ngẫu nhiên có cây tỏa sáng nhiều màu, mọi người lắng nghe, đều có hiểu ra.

Xung quanh có mấy trăm tu sĩ, có nam có nữ, có già có trẻ, đều là tộc nhân Phương gia, tới đây muốn học tập luyện đan, trước tiên bắt đầu từ dược đồng.

Mạnh Hạo đến đây, không ai để ý, hắn ngồi một bên, nhìn lão giả trên

đài cao giảng giải thảo mộc.

- Đây là Thần Chiếu Hoa, hoa này còn có tên Dương Sinh Diệp, trong một ngày, chỉ có lúc giữa trưa là dược lực tốt nhất, ghi nhớ gân trên hoa, bởi vì nó rất tương tự Thần Vũ Hoa. Lão giả nhàn nhạt nói, lại lấy ra một loại dược thảo, lần lượt giới thiệu.

Ánh mắt lão đôi khi quét nhìn xung quanh, nhìn những dược đồng nghiêm túc tới nghe mình giảng giải kiến thức thảo mộc, lão liền cảm thấy rất có thành tựu.

Bình thường, trong đan sư, lão chỉ là bậc một, hơn nữa đời này vô vọng thăng cấp, cho nên bị nhất mạch đan đạo bố trí làm giảng giải thảo mộc cho dược đồng, cũng chỉ có lúc này, lão mới có thể hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người khi nhìn về phía mình.

Đang nói, bỗng nhiên trong lòng lão có chút không hài lòng, lão nhìn thấy một thanh niên mới đến, khi nghe mình giảng giải lại nhíu mày. Vốn lão cũng không để ý, nhưng trong 1 canh giờ tiếp theo, lão phát hiện thanh niên này liên tiếp nhíu mày 7-8 lần.

Lần này càng làm lão không vui, lão giảng giải ở đây nhiều năm, dược đồng nào gặp lão còn không cung kính khách khí, dù cho ra ngoài là thiên kiêu, nhưng ở trong này, lão chính là quyền uy.

Hành động nhíu mày của Mạnh Hạo, lão giả chưa từng gặp bao giờ, lúc này càng nhìn càng thấy chướng mắt.

Mạnh Hạo nghe lão giả giảng giải thảo mộc, khi nghe đến Minh Nguyệt Đằng, hắn lại nhíu mày, theo Mạnh Hạo thấy, kiến thức thảo mộc của lão giả này có một chút sai lầm, sai như vậy mà giảng lại cho người khác nghe, sẽ làm tương lai những dược đồng này phải trả giá đắt mới hiểu ra được.

- Khi trời rét, ở những chỗ cực nóng, sẽ mọc ra một loại cây, tên là Đông Mộc, dùng tu hỏa đốt cây này, sẽ ngưng tụ ra một loại dịch gỗ, rất quý giá, gọi là Đông Hàn Dịch! Lão giả vừa nói xong, lập tức thấy Mạnh Hạo lại nhíu mày, đây đã lầ lần thứ 10, cuối cùng lão không nhịn được nữa, đứng vụt dậy, thần sắc lạnh lùng chỉ Mạnh Hạo.

- Ngươi, tên là gì? Lời của lão giả như sấm truyền ra, làm những dược đồng nghe mê say giật mình tỉnh lại, nhìn theo hướng ngón tay, đều nhìn Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, ngươi cũng có thể gọi ta Phương Hạo. Mạnh Hạo nhàn nhạt nói.

- Không để tôn trưởng vào mắt, lão phu thân là đan sư, ngươi là dược đồng, ta hỏi ngươi, ngươi lại dám không đứng dậy trả lời! Lão giả cười lạnh, giọng sắc bén.

Mạnh Hạo nghe vậy, không muốn tính toán với lão, dứt khoát đứng lên.

- Bây giờ biết sai? Trễ rồi, lão phu hỏi ngươi, vì sao ở đây nghe ta giảng giải, cứ không yên lòng, liên tục nhíu mày, nếu không thích nghe lão phu giảng giải, ngươi lập tức cút ngay, đừng ở đây làm người ta ghét.

- Ngươi tên Phương Hạo phải không, từ này về sau, núi này không chào đón ngươi. Lão giả hừ lạnh, hắn vốn không rộng lượng gì, Mạnh Hạo nhíu mày, chính là khiêu khích nghi ngờ lão.

Mạnh Hạo nhíu mày, ánh mắt có chút phát lạnh, liếc lão giả, không nói gì, xoay người muốn đi, lão giả lại hừ lạnh.

- Cho ngươi đi chưa, nếu không nói ra vì sao lại nhíu mày, ngươi sẽ phải lăn ra, không phải đi ra!

Mạnh Hạo chợt ngừng chân, chầm chậm xoay người, nhìn về phía lão

giả, giọng bình thản lên tiếng.

- Lần đầu ta nhíu mày, là ngươi nói đến Dương Sinh Diệp, lá này hái lúc giữa trưa có dược hiệu tốt nhất, nhưng không thích hợp hái, càng không thích hợp dùng luyện thuốc, vì khi đó lá có dương khí quá nặng, dùng nó luyện thuốc, không phải chủ dược thì thôi, nếu là chủ dược, nhất định hủy đan. Phải sau khi qua giữa trưa 15 phút, mới được hái! Mạnh Hạo giọng cứng cỏi, lời vang vọng, đi lên một bước.

Sắc mặt lão giả trầm xuống, muốn lên tiếng, Mạnh Hạo lại nói tiếp.

- Lần thứ hai ta nhíu mày, là ngươi nói tới Lạc Địa Căn, ngươi nói hoàn toàn sai về rễ này, bên trong chứa hủ khí, Lạc Địa Căn chân chính là ở chỗ một tấc kết nối mặt đất, nửa tấc trên mặt đất, nửa tấc trong không khí! Nếu lấy nhầm, sẽ không thành đan, thuốc màu đen, có độc, dùng có hại.

Mạnh Hạo nói rồi, lại đi ra một bước, khí thế dần tăng lên.

Lão giả hơi biến sắc, Dương Sinh Diệp thì lão còn có thể biện bạch, nhưng mà Lạc Địa Căn, Mạnh Hạo vừa nói ra, trong lòng lão giật thót, bỗng nhiên nhớ tới, trong một lần mình dùng Lạc Địa Căn luyện đan, hình như là thế.

- Lần thứ 3 ta nhíu mày, là ngươi nói tới Từ Liễu Chi, nửa phần đầu ngươi nói không sai, quả thật lấy 9 cái lá cùng luyện hóa, có thể hình thành Từ Liễu Diệp chân chính, nhưng sót một điều, cần dùng một chút bùn đất dưới cây luyện chế chung, vì chỗ Từ Liễu Chi mọc lên, trong bùn đất có nhiều nhiều kim mộc dung hợp, có thể xua kim sinh mộc!

Mạnh Hạo lại đi ra một bước, lão giả thần sắc biến hóa, trán lại toát mồ hôi, theo bản năng lùi lại, Mạnh Hạo đi tới, như một cổ khí thế vô hình làm hắn không khỏi kinh hãi.

Quan trọng hơn, là Từ Liễu Diệp làm lão thất kinh, lão lần đầu nghe chuyện này, nhưng bỗng nhiên nhớ lại, một lần đi làm khách ở chỗ đan sư khác, tình cờ thấy đối phương luyện chế Từ Liễu Diệp, đúng là bỏ thêm bùn đất, khi đó lão lại còn buồn bực, nhưng ngại hỏi.

- Lần thứ 4 ta nhíu mày, là vì ngươi nói Vân Thôn Thảo, cỏ này làm sao mọc ở trong mây như ngươi nói, nó vốn là nhảm nhí, đây là lá mọc trong khe núi, có mây mù quấn quanh, bởi vậy gọi là Vân Thôn Thảo! Mạnh Hạo lại một bước, sắc mặt lão giả tái nhợt, trong đầu nổ ầm ầm, lại lùi về sau, lão nhớ tới, quả thật là mình nói sai, vừa rồi Vân Thôn Thảo này chỉ là lão bịa chuyện, không phải thật, vì chính lão cũng không biết nó thật sự là kiểu nào.

- Lần thứ 5 ta nhíu mày, là bởi vì ngươi nói Cửu Nhãn Mộc...

- Lần thứ 6 ta nhíu mày, là vì ngươi nói La Lâm Thảo...

- Lần thứ 7 ta nhíu mày...

Mạnh Hạo nói một câu, lại đi lên một bước, sắc mặt lão giả lại tái nhợt một phần, không ngừng lùi lại, thần sắc hoảng loạn, cảnh tượng này làm mấy trăm dược đồng đều sửng sờ.

- Lần thứ 11 ta nhíu mày, là vì ngươi nói Minh Nguyệt Đằng, dây mây nở hoa 2 màu, một màu có độc, một màu không độc, ngươi chỉ nói công hiệu, nhưng không nói phương pháp phân biệt, cho nên ta nhíu mày! Mạnh Hạo nói không ngừng, câu sau át câu trước, làm cho lão giả không ngừng lùi lại. Khi nói xong câu này, Mạnh Hạo trực tiếp đứng trên đài cao.

- Lần cuối cùng ta nhíu mày, là vì ngươi nói Đông Hàn Dịch, thật không biết ngươi học tập thảo mộc với người nào, Đông Hàn Dịch dù là dùng tu hỏa thiêu đốt thành, nhưng là loại kém, Đông Hàn Dịch thượng phẩm, phải dùng thuật pháp sấm sét đánh xuống mà thành! Nói tới đây, Mạnh

Hạo vung tay, âm thanh vang vọng xung quanh.

- Đan đạo mênh mông, thảo mộc rộng lớn, không ai có thể nhớ kỹ hết, nhưng nói sai một chút, cũng chưa phải không tha thứ được, nhưng... Nơi này là nhất mạch đan đạo của gia tộc, tới nghe ngươi giảng đều là tộc nhân, ngươi biết thì là biết, không biết cũng không ai cười ngươi, làm gì nói năng lung tung. Nếu dựa theo cách của ngươi, ngày sau nhất định có người trả giá bằng sinh mệnh! Mạnh Hạo nói không khách khí, trước đó hắn vốn muốn đi, nhưng đối phương hùng hổ ép người, nếu vậy, Mạnh Hạo đành phải nói ra nguyên nhân làm hắn nhíu mày.

Lão giả há miệng muốn nói, nhưng không nói được câu nào, trong đầu ông ông, quả thật có những điều mà bản thân lão cũng không rõ, nhưng cứ nói, dựa theo kinh nghiệm mà nói ra.

Lúc này sắc mặt lão trắng bệch, người run run, Mạnh Hạo trách mắng, lão không thể phủ nhận, thậm chí không biết làm thế nào, cảm giác như năm xưa mình còn là dược đồng, kính sợ đối mặt với đan sư.

Nhất là những lời Mạnh Hạo nói, làm cho trong lòng lão chấn động, cũng mở ra rất nhiều khó hiểu.

- Phương Hạo... Ta nhớ ra rồi, hắn chính là Phương Hạo huyết mạch nồng đậm cực hạn, làm cánh cửa tỏa sáng vạn trượng!

- Đúng thật là hắn, hắn đến từ Nam Thiên Tinh, nghe nói năm 7 tuổi hắn có hạo kiếp, hiện tại trở về, chẳng những huyết mạch nồng đậm, ngay cả thảo mộc cũng làm cho đan sư á khẩu không đáp được!

- Hắn là trưởng tôn dòng chính, huyết mạch vượt qua Vệ công tử, không ngờ hắn lại đi nhất mạch đan đạo!

- Ta nghe những thảo mộc hắn nói, lập tức thấu hiểu, chẳng lẽ Phương Hạo này là đan sư?

Mấy trăm tộc nhân Phương gia xung quanh liền xôn xao.

Mạnh Hạo đang muốn xoay người đi, đột nhiên lão giả kia hít sâu một hơi, đi lên một bước, chắp tay cúi đầu thật sâu trước Mạnh Hạo.

- Phương đan sư, ngài dạy dỗ rất đúng, lão phu Phương Quần, là lỗi của ta, xin Phương đan sư ở lại, giảng giải cho chúng ta, ta... ta còn có chút thắc mắc về thảo mộc, xin Phương đan sư giúp cho. Lão giả Phương Quần thần sắc xấu hổ, vội vàng nói.

Lão vừa nói vậy, các dược đồng xung quanh đều hưng phấn, bọn họ tự nhiên nhìn ra trình độ thảo mộc của Mạnh Hạo vượt xa lão giả này.

Đan sư trình độ này, nếu có thể giảng giải cho bọn họ một phen, chính là cơ duyên tạo hóa đối với họ.

- Xin Phương đan sư ở lại, chỉ điểm chúng ta!

- Phương đan sư, chúng ta có rất nhiều thắc mắc về thảo mộc, xin Phương đan sư nể tình cùng tộc, giải thích cho chúng ta...

Mọi người vội vàng lên tiếng, đều cúi mình, Mạnh Hạo dừng một chút, nhìn những tộc nhân khác, im lặng một hồi, chầm chậm gật đầu.

Lập tức có tiếng hoan hô vang lên, liên tục không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1256: Đấu ngay bây giờ đi

- Thiên Vũ Diệp Lạc, đây là một loại gân lá cần ngâm trong nước mưa mới hiện ra, dùng gân lá này luyện chế đan dược, theo ta biết, có 87.645 loại biến hóa...

- Trung Đạo Mộc, không thể dùng làm chủ dược, dùng gỗ này luyện đan, có thể tăng lên lực lượng thuộc tính kim, sau khi thành đan dược, phần lớn đều có màu vàng.

Mạnh Hạo đứng trên đài cao, giới thiệu những thảo mộc có đặc điểm hơi giống, hơn nữa dễ lẫn lộn, bắt đầu nghe các dược đồng hỏi.

Lão giả đan sư là Phương Hưng Đào, cũng ngồi bên dưới, kích động không ngừng lên tiếng, hỏi những chỗ thảo mộc mà mình không hiểu.

- Thiên Hà Thạch, không phải đá thật sự, là trong khe đá mọc ra những sợi mỏng như rong biển, cho nên càng nhiều khe nứt, phẩm chất đương nhiên càng tốt.

- Cửu Long Hương, không phải thiên địa sinh ra, mà dùng 9 loại dược thảo đem sang chiết mà thành, về phần phương pháp, vì là bí dược, cho nên theo ta biết, bản thân ngửi đan suy đoán, tỷ lệ thành công không được 10 phần.

Mạnh Hạo kiên nhẫn giải đáp cho Phương Hưng Đào và các dược đồng khác, nói một hồi, sắc trời đã tối, mọi người đều không ai mỏi mệt, tinh thần phấn chấn, có không ít người ghi lại toàn bộ những lời Mạnh Hạo đã nói vào trong ngọc giản.

Đến khi trăng sáng treo cao, nhưng nơi này vẫn không giải tán, thậm chí những ngọn núi xung quanh, có không ít dược đồng đi ngang qua đây, bị cảnh tượng thu hút, đều kinh ngạc lại có đan sư ở dưới nghe người ta giảng giải thảo mộc, nhất là nhận ra lão giả kia, những dược đồng đi ngang qua liền tò mò tới gần, sau đó... cũng không đi nữa.

Rất nhanh, quảng trường trên núi trở nên đông đúc, không còn là vài trăm người, mà là hơn một ngàn người, vấn đề hỏi càng phức tạp, đủ loại, nhưng không có câu nào mà Mạnh Hạo không đáp được.

Còn có một số người thử thăm dò, hỏi thảo mộc lắc léo, nhưng Mạnh Hạo gần như không nghĩ ngợi, lập tức đáp ngay, nói chẳng những hoàn toàn chính xác, còn có một số điều làm những người hỏi cũng phải rung động tâm thần.

Đến cuối cùng, trên đỉnh núi đầy người tới, không muốn đi, liền trôi nổi xung quanh.

Mấy lần Mạnh Hạo đã muốn kết thúc, nhưng xung quanh quá nhiều người, câu hỏi không ngừng, hắn muốn đi, nhưng nghĩ tới mình muốn nổi bậc trong gia tộc, vậy nhất mạch đan đạo là lựa chọn hay, cũng không đi nữa.

Dần dần, một đêm trôi qua, Mạnh Hạo giảng giải, đối với đan tu thì như giảng đạo, dược đồng ngày càng đông, khi mặt trời mọc, xung quanh đã đông đảo đến 10 ngàn người.

Chuyện này chấn động khu vực gần đó, dẫn người tới xem, nghe nói Mạnh Hạo giảng giải thảo mộc, trả lời câu hỏi, nhưng từ đầu đến cuối Mạnh Hạo như không gì không biết, không có câu hỏi nào làm hắn chần chờ.

Cảnh này không ngừng rung động tâm thần mọi người, dần dần, ngay cả những đan sư xung quanh muốn giảng thảo mộc cũng nhíu mày, ban đầu

còn cười lạnh, nhưng dần dần lại mở to mắt, toát ra không tin nổi.

- Trình độ thảo mộc của hắn... không ngờ... không ngờ cao như vậy!

- Trời ạ, xung quanh không khi nào không có người hỏi, liên quan thảo mộc cực rộng, nhưng đến hắn lại đáp được toàn bộ, hơn nữa còn chứng cớ xác thực!

Dần dần, người xung quanh tụ tập, Mạnh Hạo giảng liên tục 3 ngày, nhân số đông đến 30 ngàn người, chấn động giới dược đồng nhất mạch đan đạo, cũng làm không ít đan sư bậc một vội vàng đến đây. Về phần đan sư bậc hai, phần lớn đều ở nội sơn, chuyện ngoại sơn thường rất ít quấy nhiễu tới, cũng sẽ không chú ý, dù sao một khi đan sư luyện đan, cũng như bế quan.

- Tam Tiên Diệp, đây là một loại dược thảo ít thấy, không ngờ nhất mạch đan đạo Phương gia cũng tự bồi dưỡng được, nếu loại dược thảo này làm chủ dược, có thể luyện chế rất nhiều đan dược, ta không có luyện qua, nhưng biết đan phương chừng hơn 1000 loại.

- Thái Dương Hoa? Đây là vật đã sớm diệt tuyệt trong truyền thuyết, tự nhiên ta chưa thấy. Trong truyền thuyết, nếu bỏ thêm Thái Dương Hoa vào đan dược, luyện chế ra đan dược, phẩm chất có thể đột phá thập tuyệt đan.

Mạnh Hạo ngồi trên đài cao, mỉm cười nói chuyện, mọi người xung quanh tinh thần phấn chấn, dù đã 3 ngày, cũng không cảm thấy mỏi mệt, đối với bọn họ, cơ hội lần này làm bọn họ hiểu biết sâu sắc, là cực kỳ hiếm gặp.

Đồng thời, theo tin tức truyền ra, tổ trạch Phương gia, Phương Vân Dịch ở trong động phủ, trước mặt là một dược đồng, đang miêu tả việc Mạnh Hạo giảng giải thảo mộc, sinh động như thật.

Sắc mặt Phương Vân Dịch âm trầm, hồi lâu sau cười lạnh.

- Vậy thì sao chứ, trong nội sơn nhất mạch đan đạo, bất cứ đan sư bậc hai nào đi ra, nếu muốn mở đàn giảng thảo mộc, cũng sẽ dẫn tới hơn 10 ngàn tộc nhân tới nghe.

- Chỉ là một tên Mạnh Hạo, đi ra từ chỗ Nam Thiên Tinh hoang vu, dù cho có chút bản lĩnh, cũng rất có hạn, mới vào nhất mạch đan đạo liền lớn lối như thế, tiểu nhân đắc chí! Phương Vân Dịch lạnh giọng nói, đối với chuyện xảy ra trên Nam Thiên Tinh, đến giờ hắn vẫn canh cánh trong lòng, càng hận thấu xương Mạnh Hạo.

Hắn muốn cho Vệ công tử đi xử lý Mạnh Hạo, nhưng nhiều lần khiêu khích, không biết sao đối phương vẫn nhẫn nhịn, Phương Vân Dịch đang phiền lòng, lại nghe được dược đồng nói đến Mạnh Hạo dẫn tới chấn động ở nhất mạch đan đạo, lúc này hừ lạnh, đuổi dược đồng đi, hắn nhíu mày.

- Mạnh Hạo đáng chết, không thể cho hắn thoải mái như thế được! Phương Vân Dịch nghiến răng, lấy ra ngọc giản truyền âm, ghi thần thức vào, lại thêm lời hứa hẹn, vung tay ném đi.

Ngọc giản lập tức xé gió bay đi.

Không lâu sau, ở nhất mạch đan đạo, trong mười ngàn nội sơn, trên đỉnh núi gần vòng ngoài, lầu các xa hoa, có một nam nhân trung niên mặc áo bào đan sư, cổ áo có 2 con Kim Long, đang luyện chế đan dược.

Lò luyện đan trước mặt tỏa ra ánh sáng đỏ, lấp lóe không ngừng, có đan hương tỏa ra, lượn lờ trên núi, làm cho thảo mộc nơi này cũng được tẩm bổ.

Đúng lúc này, một cái ngọc giản xé gió bay tới, lơ lửng ở đó, nam nhân trung niên cũng không liếc tới, tiếp tục luyện đan, đến 1 canh giờ sau,

hào quang màu đỏ trong lò mới tan đi, tắt lửa xong, nam nhân trung niên mới lầm bầm.

- Một lò này là phàm đan, ta luyện chế 3 tháng, đáng tiếc tiêu hao quá lớn... Không biết lần này, có thể thành công không, nếu không được, vậy còn phải đổi dược thảo. Nam nhân trung niên nhíu mày, tay chộp ra, cầm lấy ngọc giản, thần thức quét qua, ánh mắt lóe lên.

- Phương Hạo? Ngay cả ta, gần đây cũng có nghe qua, cửa huyết mạch ánh sáng vạn trượng, nhưng ở Phương gia, chỉ dựa vào huyết mạch còn chưa đủ.

- Nhưng dù sao Phương Hạo cũng là thiên kiêu...

- Tuy nhiên ta thân là nhất mạch đan đạo, tự thành một hệ, cũng không sợ thiên kiêu gì, mặc kệ hắn cùng Phương Vân Dịch có mâu thuẫn gì, nếu Phương Vân Dịch hứa giá cao như vậy, ta giúp hắn thì có sao. Nam nhân trung niên chần chờ một chút, nhưng hắn đang lo một khi đan phế bỏ, còn phải đổi dược thảo, đang đau lòng lại gặp chuyện này, ngẫm nghĩ, cũng không từ chối, nhấc bước lóe lên đi thẳng ra ngoại sơn.

- Chỉ là tộc nhân đến từ Nam Thiên Tinh, trên đan đạo lại có bản lĩnh gì chứ. Trình độ thảo mộc, cũng chỉ là tầng thấp nhất, có thể dẫn tới dược đồng vây xem, bất cứ đan sư bậc hai nào cũng làm được.

- Về phần những đan sư bậc một... Nam nhân trung niên hừ lạnh, nhất mạch đan đạo Phương gia, đan sư bậc một bị an bài ngoài ngoại sơn, đều là hạng không thể thăng cấp.

- 7191... Ta nhớ ra, là chỗ Phương Hưng Đào phụ trách. Nam nhân trung niên cười, trong đan sư, Phương Hưng Đào thuộc hàng chót của bậc một, sở dĩ có thể thông qua kiểm tra đan sư bậc một, cũng là may mắn.

Tốc độ của hắn rất nhanh, ra ngoài nội sơn, một đường phàm là có dược

đồng gặp được, đều cung kính chắp tay, một đường bay nhanh, khi từ xa xa hắn thấy được dược mộc 7191, ở xung quanh đã có hơn 10 ngàn dược đồng vây quanh, nhiều tầng nhiều lớp, nhìn qua như một cái lốc xoáy.

Cảnh tượng này làm nam nhân trung niên hừ lạnh, có chút chướng mắt, mỗi lần hắn đi ra nội sơn giảng giải bên ngoài, cũng chỉ khoảng 10 ngàn người tới, nhưng ở đây lại có đến 30-40 ngàn người.

Nam nhân trung niên bước tới, nhưng các dược đồng nơi này đều nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo trên núi, hoàn toàn chìm đắm, nhất thời không chú ý tới hắn.

Nam nhân trung niên nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, âm thanh truyền ra, làm cho không ít dược đồng bị giật mình, khi nhìn thấy nam nhân trung niên, toàn bộ biến sắc, vội vàng bái kiếm.

- Bái kiến Tu Trung đan sư!

- Là Phương Tu Trung đan sư!

Mọi người nhanh chóng chú ý tới nam nhân trung niên, lập tức bái kiến, nam nhân trung niên kiêu căng gật đầu, một đường đi tới, mọi người tránh né, nhường ra một đường, cho hắn trực tiếp đi lên núi, đến trên đài cao, đứng cạnh Mạnh Hạo.

Nhìn lên xuống Mạnh Hạo mấy lần.

Các dược đồng phía dưới đều đứng lên bái kiến, Phương Hưng Đào cùng những đan sư bậc một khác cũng đứng dậy.

Chỉ có Mạnh Hạo, vẫn ngồi ở đó, đối phương rõ ràng đến đây không tốt lành gì, trong ánh mắt quan sát mình, có ý khinh miệt.

- Ngươi chính là Phương Hạo? Phương Tu Trung lạnh nhạt lên tiếng.

Sau khi Mạnh Hạo gật đầu, ý khinh miệt bên khóe miệng Phương Tu Trung càng rõ ràng, phất tay, giọng lạnh băng.

- Chỉ là một dược đồng, lại dám mở đàn giảng thảo mộc, còn thể thống gì!

- Nhưng mà Phương mỗ không làm khó ngươi, ta hỏi ngươi 3 loại dược thảo, nhưng nếu ngươi không đáp được, lập tức kết thúc hỗn loạn chỗ này, yên tâm làm dược đồng của ngươi, đừng tự đại đến mức tự cho mình là đan sư! Nói tới đây, Phương Tu Trung nghĩ tới yêu cầu của Phương Vân Dịch, lại bỏ thêm một câu.

- Còn nữa, làm trừng phạt nhiễu loạn trật tự đan mạch, trước đó ngươi giảng giải bao lâu, vậy quỳ ở đây bấy lâu! Phương Tu Trung lạnh nhạt nói.

Mạnh Hạo nhìn nam nhân trung niên kiêu căng khinh miệt này, nhíu mày. - Ta chỉ là một dược đồng, ngươi là đan sư, vậy thật ăn hiếp người, ngoài ra, nếu ta trả lời được thì sao?

- Vậy cho phép ngươi mở đàn ở đây. Phương Tu Trung cười lạnh, nhàn nhạt nói.

Mạnh Hạo toát ra vẻ chần chờ, giống như không dám, nhưng ngại xung quanh đông người, không bỏ được thể diện, cắn răng, lấy ra một túi trữ vật, đặt một bên, mắt đỏ lên nhìn thẳng Phương Tu Trung.

- Ta có lòng tốt giảng giải hiểu biết thảo mộc cho tộc nhân, ngươi đến ngăn cản, bảo ta thua thì quỳ ở đây làm nhục, còn ngươi mà thua thì không có tổn thất gì, vậy không công bằng. Trừ khi chúng ta đánh cược, ở đây ta có một túi trữ vật linh thạch, nếu ngươi cũng lấy ra được, vậy ta tiếp nhận!

- Bằng không, cùng lắm ta đi ngay.

Phương Tu Trung nhíu mày, lần này hắn đến, thân là đan sư, quả thật ỷ lớn hiếp nhỏ, xung quanh không ít người, hắn cũng phải cân nhắc ảnh hưởng, hơn nữa nếu đối phương không quỳ, cũng sẽ không hoàn thành yêu cầu của Phương Vân Dịch. Trầm ngâm, hắn nhìn thoáng qua Mạnh Hạo, Phương Tu Trung cười lạnh, thầm nghĩ sau khi làm nhục Phương Hạo rồi, nhất định phải khiến Phương Vân Dịch cầm chỗ tốt tới, nghĩ vậy, hắn cũng ném ra một túi trữ vật.

Hắn không nói gì, nhưng trong mắt đã có tia sáng lạnh.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, liếm môi, mặt toát ra cười gượng, giống như ngại ngùng.

- Cám ơn Phương đan sư, chúng ta đấu ngay bây giờ đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1257: Đấu thảo mộc!

Dược mộc 7191, xung quanh núi, mấy chục ngàn dược đồng vây quanh, đang chăm chú nhìn Mạnh Hạo cùng Phương Tu Trung trên đài cao.

Nhất là hai người đánh cược, lập tức làm tất cả dược đồng tràn đầy mong đợi, trong bọn họ có không ít người nhìn ra dấu vết, hiểu được là Phương Tu Trung cố ý tới gây chuyện. Nhưng đối với bọn họ, không liên quan tới mình, bởi vậy rất hứng thú, muốn xem Mạnh Hạo cùng Phương Tu Trung, rốt cuộc là ai giỏi hơn về mặt thảo mộc.

Nếu là không có Mạnh Hạo giảng giải thảo mộc 3 ngày qua, những dược đồng này sẽ không chần chờ cho rằng Phương Tu Trung thắng chắc, nhưng hiện tại... khó mà nói được.

Mạnh Hạo vẻ mặt ngại ngùng, liếc qua túi trữ vật Phương Tu Trung ném ra, liếm môi, nhìn Phương Tu Trung, càng nhìn càng cảm thấy mình may mắn, không ngờ vừa đến nhất mạch đan đạo chưa được mấy ngày, lại có người đến tặng linh thạch cho mình.

Nghĩ vậy, Mạnh Hạo càng thêm ngượng ngùng.

Dưới ánh mắt mọi người nhìn tới, Phương Tu Trung hừ lạnh, hắn chìm trong đan đạo nhiều năm, chỉ là trình độ thảo mộc đã đến mức thuần thục, thậm chí hắn đã có tư cách thăng cấp đan sư bậc ba, đối với đánh cược lần này, hắn nắm chắc mười phần.

Nếu không phải thật sự cần gấp tài nguyên, hắn sẽ không đến đây, dù sao theo hắn thấy, vậy đã là tự hạ thân phận.

Phương Tu Trung thần sắc ngạo nghễ, vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện một gốc dược thảo, có màu xanh, nhìn không khác gì cây cỏ bình

thường, vung tay, dược thảo này bay ra, lơ lửng trước mặt Mạnh Hạo.

- Phương mỗ cũng không ăn hiếp ngươi, chỉ đố ngươi 3 cây dược thảo, ngươi phải nói ra tên cùng công hiệu của nó, đây là cây đầu tiên.

Phương Tu Trung lạnh nhạt nói, theo hắn thấy, chỉ là một cây thôi cũng đủ làm khó đối phương, để cho Phương Hạo này biết trời cao đất dày, hiểu được mình kém bao xa với nơi này.

Hắn là đan sư bậc hai, muốn phải nháy mắt đánh bại đối phương, một gốc dược thảo, đánh tan tự tin của đối phương. Chỉ có như vậy, mới phù hợp thân phận của hắn.

Gốc dược thảo này, đừng nói là hắn, dù cho những đan sư bậc một kia, cũng không ai nhận ra được. Phương Tu Trung trong lòng cười lạnh, vung tay, chắp sau lưng, ngạo nghễ ngẩng đầu.

Mạnh Hạo vẫn mỉm cười như cũ, nhìn thoáng qua dược thảo trước mặt.

Lúc này dược đồng xung quanh cũng đang nhìn chằm chằm gốc dược thảo kia, đều suy đoán, cùng với các đan sư bậc một ở đây, cũng đang lục lọi ký ức, nhưng không tìm ra manh mối nào liên quan tới gốc dược thảo này.

- Không đúng. Dược thảo này thoạt nhìn không lạ, dường như không giống dược thảo, chỉ là cây cỏ bình thường thôi.

- Trình độ thảo mộc của lão phu không nói rất cao, nhưng cũng nhận ra một chút dược thảo, nhưng gốc này... chưa từng thấy qua.

- Không hổ là đan sư bậc hai, thuận tay lấy ra một gốc, lại làm người ta không nhận ra được! Xung quanh phát ra tiếng xôn xao, thần sắc Phương Tu Trung càng thêm ngạo nghễ, mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo.

- Nếu không nhận ra được, vậy quỳ gối ở đây 3 ngày, sau đó cút ra ngoài. Phương Tu Trung vừa nói xong, Mạnh Hạo đã ngẩng đầu mỉm cười.

- Không ngờ trong tay Phương đan sư lại có loại Phong Linh Thảo này, cỏ này không có giá trị làm thuộc, nhưng dưới gió mạnh, sẽ mở ra một đóa linh hoa, hoa có 7 màu là tốt nhất, có thể làm thuốc, là một trong những dược hoa trọng điểm luyện chế đan dược thuộc tính phong.

- Nhưng mà gốc của Phương đan sư, không ít tạp chất, chỉ có thể nở ra hoa 3 màu thôi.

Mạnh Hạo vừa nói xong, dược đồng xung quanh đều sững sờ, những đan sư bậc một cũng kinh ngạc, bọn họ chưa nghe qua Phong Linh Thảo, về phần Phong Linh Hoa, cá biệt có đan sư biết tới, lúc này bừng tỉnh hiểu ra, thế mới biết lai lịch của Phong Linh Hoa.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo há miệng, thổi vào gốc cỏ trước mặt, với tu vi của hắn, thổi một hơi có thể sánh với bão tố, gào thét quét qua. Gốc cỏ này liền đong đưa, nháy mắt, dưới ánh mắt của mọi người, trên cây cỏ nở ra đóa hoa 3 màu, có dược hương lan tỏa.

- Thật là 3 màu!

- Phương Hạo này, trình độ thảo mộc quả nhiên kinh người, chẳng những hắn nhận ra dược thảo này, còn suy đoán cũng hoàn toàn chính xác!

Cảnh này làm cho dược đồng xung quanh chấn động, các đan sư bậc một cũng nhìn về phía Mạnh Hạo, toát ra tôn trọng, nhất mạch đan đạo Phương gia, cường giả đan đạo luôn luôn được cuồng nhiệt cùng sùng kính.

Phương Tu Trung mắt lạnh co rụt, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, thần sắc lần đầu toát ra ngưng trọng. Gốc dược thảo này nhìn như bình thường, nhưng thực tế lại là một bước ngoại trên trình độ thảo mộc, ngay cả trong

đan sư bậc hai, cũng không nhiều người hiểu biết, càng làm hắn giật mình là đối phương có thể nhìn thấu cả việc nở ra hoa mấy màu, làm được điểm này, chỉ có đan sư bậc ba.

Người này thật có bản lĩnh, xem ra ta phải nghiêm túc hơn.

Phương Tu Trung vung tay, thu hồi Phong Linh Thảo, vỗ túi trữ vật, lại bay ra một gốc.

Gốc dược thảo này, lá hình tam giác, có hơn trăm lá, đóa hoa nở rộ, nhị hoa tỏa ra như sợi râu, đang chầm chậm bay bay.

Vừa nhìn đã biết không phải vật phàm, thậm chí mọi người xung quanh cảm nhận được hơi thở nguy hiểm hơi yếu tỏa ra từ nó.

- Gốc dược thảo này, không phải nói ta ăn hiếp ngươi, không cần ngươi nói công hiệu, chỉ cần nói ra tên của nó là được. Phương Tu Trung mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo, không nói nữa, nhưng trong lòng cười lạnh. Hắn thừa nhận gốc đầu tiên là mình khinh địch, nhưng gốc thứ 2, hắn nắm chắc là mình sẽ thắng.

Gốc dược thảo này, ngay cả ta khi mới lấy được cũng không nhận ra, là một đan sư bậc năm trong gia tộc tự tay trồng, ta trả giá rất lớn mới đổi lấy.

Đây vốn là duy nhất, trong trong điển tịch thảo mộc nào cũng không có giới thiệu liên quan tới nó, hoàn toàn là sang chiết ra từ mấy loại dược thảo, hơn nữa là phương pháp bất truyền của đan sư bậc năm đó.

Ta không tin, dược đồng nho nhỏ này có thể nhận ra được! Phương Tu Trung cười lạnh, hất cằm lên, đan tay đứng trên đài cao, mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo.

Hắn có thể đoán được, mình sẽ thấy trán đối phương chảy mồ hôi, vắt óc

không nhận ra, thậm chí sẽ còn nói bậy, mà hắn đã chuẩn bị sẵn, chỉ chờ đối phương nói sai.

Xung quanh yên ắng, ánh mắt mọi người rơi vào gốc thảo dược này, nguyên nhân là vì nó làm mọi người có cảm giác hơi nguy hiểm, bởi vậy dẫn tới mọi người nhìn tới, dần dần, dược hương mơ hồ tỏa ra, mọi người ngửi được, đều tinh thần chấn động.

- Đây là dược thảo gì?

- Chưa từng thấy qua, nhưng lại như đã mơ hồ thấy, cảm giác này thật kỳ lạ!

Các đan sư bậc một đều nhíu mày, vội lục lọi ký ức, thậm chí có người lấy ra ngọc giản tùy thân, lập tức tra tìm, nhưng không có manh mối nào.

- Dược thảo còn muốn thần bí hơn cả Phong Linh Thảo trước đó! Trong khi mọi người đang suy đoán, Mạnh Hạo nhìn qua gốc dược thảo này, ánh mắt phát ra tia sáng.

- Không ngờ tới, nhất mạch đan đạo Phương gia, lại có người có được trình độ thảo mộc như thế. Hắn chậm rãi nói, xung quanh lại yên lặng, mọi người đều nhìn tới.

Phương Tu Trung cười lạnh, nhìn Mạnh Hạo. - Biết hay không, đừng có ra vẻ huyền bí nữa.

Mạnh Hạo nghe vậy lại cười. - Gốc dược thảo này, hắn không phải là ngươi trồng ra được.

Hắn nói một câu này, người khác nghe còn không thấy gì, nhưng trong lòng Phương Tu Trung lại đập mạnh.

- Dược thảo này không có tên, hay nói là... tên của nó, chỉ có đan sư sáng

tạo ra, mới có tư cách đặt tên. Mạnh Hạo nói tiếp.

Phương Tu Trung nghe thế, sắc mặt lập tức biến đổi, Mạnh Hạo chỉ cần 2 câu, nhưng lại như sấm đánh vào đầu hắn. Hắn không thể ngờ, đối phương liếc một cái liền nhìn ra dấu vết.

Nên biết năm đó khi hắn lần đầu thấy gốc thảo dược này, đã hoàn toàn sững sờ, còn cho là giống lạ trong thiên hạ, đến khi đan sư bậc năm nói cho biết, hắn mới hiểu ra, liền bội phục sát đất.

Phương Hạo này, rốt cuộc là trình độ gì, lại chỉ liếc qua là nhìn ra được. Đáng chết, xem ra ta phải sử dụng thủ đoạn chân chính! Trong lòng Phương Tu Trung càng thêm cảnh giác, hắn cố ý làm nhục đối phương, nhưng ở nhất mạch đan đạo, danh tiếng rất trọng yếu, bây giờ có không ít người xung quanh, sớm muộn gì cũng sẽ truyền ra.

Phương Tu Trung cắn răng, đang muốn thu hồi gốc dược thảo này này, nhưng cố tình ngay lúc này, Mạnh Hạo lại lên tiếng.

- Đây là một gốc dược thảo được sang chiết ra, để ta xem... là dùng 19 loại dược thảo khác nhau sang chiết thành, 19 loại dược thảo, theo thứ tự là Thủy Vẫn Căn, Linh Mộng Thảo, Thiên Sơn Diệp, Trần Phàm Hoa... Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, liệt kê ra 19 loại dược thảo.

Phương Tu Trung mở to mắt, hơi thở dồn dập, người vô thức lùi lại, toát ra vẻ không tin nổi. Vốn hắn muốn thu lại dược thảo, bởi vì 2 câu của Mạnh Hạo đã nói ra đáp án, nhưng hắn vẫn không thể tưởng tượng được, kẻ này, còn có thể...

Có thể nói ra toàn bộ những dược thảo dùng sang chiết, trong đầu nổ tung, nhưng thứ này thì ngay cả hắn không biết thật giả, chỉ có vị đan sư bậc năm chế tạo ra nó mới biết.

Đây là... Bí mật bất truyền của một đan sư!

- Tiếp theo, dùng phương pháp bốn mùa, điên đảo âm dương, một lần sang chiết 3 loại, cho đến khi dung hợp toàn bộ 19 loại dược thảo vào một chỗ, lại để cho không thấy ánh mặt trời, cho âm khí ngưng tụ, đến khi thành hình.

- Dược này, vì có 19 loại dược hiệu, bởi vậy khi luyện chế đan dược, biến hóa trong đó, đan sư bình thường thì không cách nào luyện chế được, trừ khi người cho ngươi thảo dược này, cũng cho ngươi đan phương được sửa đổi.

- Phương đan sư, ta nói có đúng không? Mạnh Hạo vẫn luôn mỉm cười, chầm chậm nói.

Hắn vừa nói hết, xung quanh lập tức yên tĩnh, mọi người đều nhìn về phía Phương Tu Trung. Phương Tu Trung thần sắc lại đại biến, trong đầu như sấm nổ ầm ầm, người lùi ra sau, khi nhìn Mạnh Hạo, lại như thấy quỷ, hắn mở to mắt, hít thở dồn dập.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1258: Gợn sóng mới nổi

Không thể nào, không thể nào như vậy được! Trong lòng Phương Tu Trung rung động đến cực hạn, hắn không biết dược thảo này sang chiết như thế nào mà thành, cũng không biết Mạnh Hạo nói đúng không, nhưng cố tình... với trình độ đan đạo của hắn, hắn có thể mơ hồ kết luật, tất cả đều là thật.

Quan trọng nhất, chính là khi vị đan sư bậc năm đó cho mình gốc dược thảo này, quả thật cho mình một cái đan phương, thậm chí những lời nói lúc đó, lại giống y như ý những gì Mạnh Hạo nói!

- Ngươi...

Sắc mặt Phương Tu Trung tái nhợt, hắn lui lại, các dược đồng xung quanh nhìn thấy ánh mắt của hắn, lập tức mọi người đều hiểu được, Mạnh Hạo nói, nhất định hoàn toàn chính xác!

Bằng không, sao lại làm cho Phương Tu Trung có thần sắc như thế.

- Phương Hạo lại nói đúng!

- Ngay cả Phương đan sư cũng không thể sánh bằng Phương Hạo trên thảo mộc!

- Cũng may ta nghe hắn giảng giải thảo mộc đều có ghi lại, về sau nhất định phải ôn tập kỹ càng! Dược đồng xung quanh đều kinh hô, nhưng dù sao bọn họ chỉ là dược đồng, hiểu biết không nhiều, còn các đan sư bậc một ở đây, đều mở to mắt hơi thở dồn dập, nhìn nhau, đều thấy được rung động không tin nổi trong thần sắc đối phương.

Bọn họ là đan sư, cho dù là bậc một, nhưng hiểu biết cũng vượt xa dược

đồng, bọn họ nhìn thấy Phương Tu Trung lấy ra dược thảo, bởi vì không nhận ra, cho nên cũng không cảm thấy gì, mà khi Mạnh Hạo nói ra, nhất là dược thảo cùng phương pháp sang chiết, trong đầu bọn họ liền nổ tung.

- Trời ạ... Phương pháp sang chiết, đây là bí mật bất truyền của một đan sư!

- 19 loại dược thảo, sợ là chỉ có đan sư bậc năm mới chế tạo ra được, nhưng... nhưng còn Phương Hạo, hắn yêu nghiệt đến mức này, hắn chỉ là... chỉ nhìn qua dược thảo, đã nhìn thấu phương pháp sang chiết!

- Trình độ thảo mộc, đan đạo của hắn, rốt cuộc đến cỡ nào, thật là đáng sợ, dường như chỉ cần là thảo mộc, ở trong mắt hắn liền không có bí mật gì!

Các đan sư bậc một bởi vì hiểu rõ, cho nên hoảng sợ tràn khắp người.

Phương Tu Trung sắc mặt tái nhợt, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, lúc này Mạnh Hạo ở trong mắt hắn trở nên cực kỳ đáng sợ, càng sâu không lường, hắn chưa từng nghĩ tới, lại có người chỉ liếc qua liền nhìn thấu bí mật bất truyền của đan sư, nói ra phương pháp sang chiết.

Theo hắn thấy, là khủng bố cùng cực.

Lúc này, hắn hoàn toàn hiểu được, trên trình độ thảo mộc, bản thân mình không phải đối thủ với Phương Hạo, đi tỷ thí thảo mộc với yêu nghiệt như thế, mình không có bất cứ phần thắng nào.

Phương Vân Dịch chết tiệt, chờ ta trở về, nhất định phải cho ngươi một trận! Trong lòng Phương Tu Trung chua xót, đối với Phương Vân Dịch, hắn đã hận thấu xương, còn về Mạnh Hạo, hắn không dám hận.

Mạnh Hạo là thiên kiêu gia tộc, điểm này hắn không quan tâm, hắn là

nhất mạch đan đạo, hệ thống khác nhau, nhưng.... khi hắn nhận ra trình độ thảo mộc của Mạnh Hạo, hắn lại sợ.

Trình độ thảo mộc cỡ này, dù cho hắn không am hiểu luyện đan, cũng nhất định sẽ nổi danh ở nhất mạch đan đạo... Huống chi, lỡ hắn cũng có thiên phú luyện đan, vậy thì thật đáng sợ, nhất mạch đan đạo, địa vị của hắn nhất định cao hơn ta, bởi vì Phương Vân Dịch, ta lại đắc tội hắn, không đáng...

Phương Tu Trung hít sâu một hơi, cắn răng, đang muốn quyết đoán nhận thua, nhưng đột nhiên trong lòng khẽ động, hắn cảm thấy không chừng đây cũng là cơ hội, chần chờ một chút, đầu tiên Phương Tu Trung chắp tay cúi đầu trước Mạnh Hạo.

- Phương đan sư, trình độ thảo mộc sâu sắc, ta không phải đối thủ, trước đó lỗ mãng, mong Phương đan sư đừng trách. Trong túi trữ vật này có chút linh thạch, coi như quà ra mắt của tại hạ, ta xin nhận thua... Phương Tu Trung nói rồi, xung quanh ồ lên, nhưng các đan sư bậc một đều cho rằng Phương Tu Trung nhất định phải làm vậy.

Nếu là người khác, đối mặt với yêu nghiệt có thể nhận ra phương pháp sang chiết, vậy mà vẫn còn lòng tin tỷ thí, vậy mới là có vấn đề.

- Chẳng qua, xin Phương đan sư chỉ điểm một chút, ta... ta từng thấy qua một loại dược thảo, hỏi không ít người, cũng đều không có đáp án. Phương Tu Trung nhìn Mạnh Hạo, lại chắp tay. - Nếu Phương đan sư có thể chỉ điểm một chút, ta nguyện tặng gốc dược thảo sang chiết này cho ngài, coi như cảm ơn.

Thần sắc Mạnh Hạo vẫn như thường, trong lòng lại thở dài, thầm nghĩ mình nên biểu hiện yếu một chút, không ngờ bây giờ lại dọa chạy dê béo không dễ gì gặp được.

Đáng tiếc, ta có không ít linh thạch, vốn định đào hố cho hắn, nhưng giờ

lại không có cách nào. Trong lòng Mạnh Hạo buồn bực, giơ tay chụp, túi trữ vật của Phương Tu Trung bay tới, thần thức quét qua, có không ít linh thạch, thế mới làm Mạnh Hạo cảm thấy khá hơn.

Lại ngẩng đầu nhìn gốc dược thảo sang chiết, giá trị của nó không thấp, thậm chí trong đó có chút thủ pháp sang chiết làm Mạnh Hạo cũng thấy mới lạ, liền gật đầu.

Phương Tu Trung mừng rỡ, lập tức mở túi trữ vật lấy ra một cái ngọc giản, cung kính đi lên đưa cho Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cầm lấy ngọc giản, thần thức quét qua.

Ở trong đầu hắn hiện ra một hình ảnh, trong đó là một gốc hoa nhỏ màu tím, mọc trên thân một con ngựa nhỏ chừng bàn tay, đang nhanh chóng bay tới, tốc độ cực nhanh.

Hình ảnh đến đây, liền biến mất.

Thần sắc Mạnh Hạo lại lập tức ngưng trọng, lại dùng thần thức tra xét hình ảnh, trầm ngâm một hồi, nhìn sang Phương Tu Trung.

- Ngươi thấy được ở chỗ nào?

- Là ở một hòn đảo trong hải vực Đông Thắng Tinh, ta tình cờ thấy được, đuổi theo lại hoàn toàn mất tích, hỏi ngư dân ở cảng, đều nói thấy nhiều lần.

- Nhưng sau đó ta đi mấy lần, cũng đều không phát hiện. Phương Tu Trung vội nói, hắn cho không ít đan sư xem qua ngọc giản này, nhưng cuối cùng không ai nhận ra, chỉ là suy đoán, đây hắn là một gốc dược thảo hiếm thấy.

- Con ngựa nhỏ kia, hắn là rễ của thảo dược này. Phương Tu Trung nói.

- Ngươi nhầm rồi. Mạnh Hạo lắc đầu. - Đó không phải dược thảo, đây là... một viên đan dược!

- Một viên đan dược đã có linh tính. Mạnh Hạo cam đoan nói.

- Cái gì? Phương Tu Trung cả kinh, có chút không tin nổi, không ít đan sư bao gồm cả hắn, trước giờ không ai phán đoán đây là đan dược, mặc kệ nhìn thế nào, đây cũng là một gốc dược thảo mới đúng.

- Sao lại thế được, đan dược chính là đan dược, bị người ta luyện chế ra, làm sao lại xuất hiện biến hóa sinh mệnh. Phương Tu Trung vô thức lên tiếng.

- Có! Ta thấy qua. Mạnh Hạo không nói nhiều, trả lại ngọc giản cho Phương Tu Trung, chắp tay với mọi người, sau đó thân thể chợt lóe đã bước đi.

Đến khi hắn đi rồi, Phương Tu Trung vẫn còn không tin được, dược đồng xung quanh đều hưng phấn, thật lâu sau mới từ từ tan đi.

Một lát sau, Phương Tu Trung trở về chỗ mình, hắn lập tức lấy ra ngọc giản của Phương Vân Dịch, sắc mặt âm trầm truyền vào thần niệm.

Cùng lúc, trong tổ trạch, Phương Vân Dịch tĩnh tọa trong lầu các, chờ đợi tin tốt từ nhất mạch đan đạo.

Phương Tu Trung đan sư, là bậc hai, trình độ đan đạo cực cao, có hắn ra mặt, vậy Mạnh Hạo nhất định u đầu sứt trán, làm hắn quỳ 3 ngày, coi như làm ta nhả ra một hơi.

Phương Vân Dịch cười lạnh, trong lòng mong chờ, hắn chuẩn bị đi nhất mạch đan đạo một chuyến, tận mắt xem cảnh Mạnh Hạo quỳ ở đó.

Ngươi ở Nam Thiên Tinh, có cha ngươi ở đó, bởi vậy hung hăng làm

bậy, nhưng ở đây, ngươi là người từ ngoài vào, ta xem ngươi còn ngông nghênh kiểu nào! Nghĩ tới đây, khóe miệng Phương Vân Dịch toát ra mỉm cười, lúc này, hắn chợt đổi sắc, càng cười rạng hơn, mở túi trữ vật lấy ra cái ngọc giản, vừa xem qua, liền cười ha ha.

Là Phương đan sư truyền tin sang. Hắn mong chờ, thần thức nhập vào ngọc giản, nháy mắt, ánh sáng lóe lên, hình ảnh Phương Tu Trung sắc mặt âm trầm xuất hiện.

Vừa nhìn sắc mặt Phương Tu Trung, Phương Vân Dịch sững ra, vừa muốn nói, nhưng Phương Tu Trung đã truyền ra tiếng.

- Phương Vân Dịch, ta có thù oán gì với ngươi, thằng nhãi khốn kiếp nhà ngươi dám gài ta, bảo ta đi làm nhục Phương Hạo? Trình độ thảo mộc của Phương Hạo như yêu nghiệt, ngươi hại ta như vậy, Phương Vân Dịch, Phương mỗ nhớ kỹ chuyện này!

Phương Vân Dịch biến sắc.

- Phương đan sư, chuyện này...

- Đừng gọi ta Phương đan sư, từ nay về sau, ngươi luyện đan đừng tới tìm ta, thậm chí bạn tốt đan sư bên ta, cũng sẽ không có ai luyện đan cho ngươi!

- Phương Vân Dịch, chuyện này, ngươi làm quá đáng rồi! Phương Tu Trung âm lãnh nhìn Phương Vân Dịch, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp cắt đứt thần niệm.

Sắc mặt Phương Vân Dịch biến đổi, đứng vụt dậy, lấy ra ngọc giản, hỏi tộc nhân dược đồng mà hắn phái ra, rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Một lát sau, khi hắn biết được Mạnh Hạo cùng Phương Tu Trung tỷ thí, sắc mặt Phương Vân Dịch âm trầm, bóp nát ngọc giản, sắc mặt dữ tợn.

- Mạnh Hạo! Hắn gầm lên, hận ý với Mạnh Hạo càng thêm mãnh liệt.

Nhất mạch đan đạo, Mạnh Hạo rời đi, theo mọi người lan truyền, danh tiếng Mạnh Hạo nhanh chóng được các dược đồng truyền nhau, được người ta biết tới, nhất là đánh cược đấu thảo mộc giữa Mạnh Hạo và Phương Tu Trung, càng được lan truyền.

Khi nghe nói Mạnh Hạo lại thắng được Phương Tu Trung trên thảo mộc, dược đồng ngoại sơn càng thấy Mạnh Hạo tràn đầy thần bí, thân phận Mạnh Hạo cũng dễ dàng bị mọi người thảo luận.

Cửa huyết mạch hào quang vạn trượng, năm 7 tuổi gặp kiếp, trưởng tôn dòng chính, thiên kiêu Phương gia.

Mọi thứ truyền ra, dần dần, danh tiếng của Mạnh Hạo nổi lên trong dược đồng, thậm chí có những đan sư bậc thấp cũng nghe nói tới Mạnh Hạo.

Tổ trạch Phương gia, phụ thân cùng với tổ phụ của Phương Vệ đang ở trong đại điện, hai người sắc mặt âm trầm, nghe một đan sư bậc một kể lại chuyện xảy ra ở nhất mạch đan đạo.

Sau đó, khi vị đan sư bậc một rời đi, Phương Tú Sơn sắc mặt càng thêm âm trầm.

- Cha, nhãi con này còn tiếp tục, nhất định sẽ gây ra sóng gió...

- Không sao, hắn sống không lâu được, ngoài ra, dù hắn có chút danh tiếng ở nhất mạch đan đạo, nhưng ở Phương gia ta, tộc quy lớn nhất, bất kỳ ai tu hành cũng cần điểm cống hiến.

- Mà hắn chỉ mới tới, chỉ có điểm cống hiến cố định mỗi tháng, mặc kệ tu hành hay luyện đan, đều không gây ra sóng gió gì.

- Mà khi hắn muốn thu được cống hiến, nhất định phải đi làm nhiệm vụ

gia tộc, đến khi đó... Dù cho trước kia hắn không chết, nhưng mà đi ra ngoài, sẽ xảy ra chuyện bất ngờ. Lão giả sắc mặt âm trầm, chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1259: Ta tuyệt đối không cần!

Mà Mạnh Hạo lúc này đã về tới lầu các trong động phủ của hắn, đối với chuyện đan đạo nhất mạch, hắn có một chút dự liệu, đây cũng chính là việc hắn muốn làm

Tu vi của ta không đủ để quật khởi ở Phương gia, nhưng nếu Phương gia có đan đạo, như vậy quật khởi trên đan đạo cũng có thể khiến cho thanh danh của ta hiển hách, khiến cho vô số người chú ý

Ở trên đan đạo thân phận của ta càng cao, thì địa vị của ta ở Phương gia lại càng cao

Đan đạo

Nếu có thể trở thành đan sư mạnh nhất trong đan đạo Phương gia, thậm chí là nắm trong tay đan đạo của Phương gia, đến khi đó, muốn tra ra Niết Bàn Quả của ta đến cùng xảy ra chuyện gì sẽ không khó khăn đi nữa! Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, khóe miệng lộ ra cười lạnh

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, hai mắt nhắm nghiền, vận chuyển tu vi trong cơ thể, tiên mạch trong cơ thể hắn theo vận chuyển, những bộ phận không có ngưng thật kia cũng đang từ từ ngưng thật

Còn cần một ít thời gian mới có thể khiến cho tiên mạch này hoàn toàn tạo thành, đến khi đó, ta chính là Chân Tiên! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cho đến khi phía ngoài sắc trời tối dần, trăng sáng treo cao, hai mắt của hắn mở ra, phất tay, mười phần dược thảo luyện chế Linh dịch bên trong túi trữ vật bay ra

Mạnh Hạo cẩn thận nhìn xem, lại lấy đan phương ra, sau một lúc lâu hắn trầm ngâm

Đan phương này có chút đơn giản, phẩm bậc của Linh dịch luyện chế ra không cao

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, lấy hộp ngọc ra, lấy Niết Bàn Quả ra, sau khi cẩn thận quan sát, hắn bắt đầu thử luyện chế Linh dịch

Đầu tiên là với yêu cầu của đan phương luyện chế một phần, đối với Mạnh Hạo mà nói, luyện chế Linh dịch vô cùng đơn giản, rất nhanh thì luyện chế được, sau đó hắn lại dựa theo phương pháp của mình, sau khi sửa đổi đan phương, với chín phần vật liệu, luyện chế được chín phần Linh dịch khác nhau

Sau đó liền rót những Linh dịch này rơi vào trên Niết Bàn Quả, quan sát biến hóa của Niết Bàn Quả

Hắn lập tức liền phát hiện, sau khi Niết Bàn Quả hấp thu Linh dịch này, không ngờ xuất hiện một số dấu hiệu khôi phục, nhất là sau khi toàn bộ thịt hấp thu chín phân Linh dịch kia, Niết Bàn Quả không ngờ không có một cái khe nứt, mà là hoàn toàn sống lại, tản ra ánh sáng sáng chói, thậm chí huyết mạch trong cơ thể Mạnh Hạo vào lúc này bị hấp dẫn mãnh liệt

Khiến hắn có loại ảo giác, dường như cũng có thể dung hợp Niết Bàn Quả trước mắt này vào trong cơ thể của mình

Hai mắt Mạnh Hạo khép kín, một lát sau khi mở ra, hắn áp chế kích động ý đồ đi dung hợp, cho đến hai canh giờ sau, Niết Bàn Quả từ từ lần nữa khô héo, ba canh giờ sau lần nữa khôi phục hình dạng vốn khô quắt

Nếu lúc trước ta thật đi dung hợp, lúc này chỉ sợ là đã bị hút thành người khô, trực tiếp chết bất đắc kỳ tử

Mạnh Hạo nhìn Niết Bàn Quả khô quắt, lẩm bẩm nói nhỏ

Niết Bàn Quả này nếu muốn hấp thu, cần để cho bọn chúng chân chính hồi phục lại mới sẽ không gặp nguy hiểm

Chín phần Linh dịch này, phần luyện chế thứ bảy mạnh nhất, một phần có thể so với hai phần những thứ khác

Mạnh Hạo trầm ngâm, nhìn một phần tài liệu cuối cùng còn dư lại trước mặt, sau một lúc hơi chần chờ, trong mắt hắn lập tức lộ ra quyết đoán

Nhưng còn chưa đủ

Phần dược thảo Linh dịch này trên thực tế còn có thể dùng những dược thảo khác thay thế

Mạnh Hạo đắm chìm trong phối chế dược liệu

Một nén nhang sau, hắn cắn răng, từ bên trong túi trữ vật lấy ra Thái Dương Hoa và Luân Hồi Diệp, điền hai loại dược thảo đã bị hủy diệt tuyệt ở bên ngoài trong truyền thuyết thay thế, lần nữa luyện chế Linh dịch

Lần này, thời gian hắn luyện chế kéo dài thành hai ngày, rốt cục luyện chế những dược thảo kia thành dịch, hóa thành dịch thể màu xanh biếc lớn chừng nắm tay, bị hắn rót vào trong một cái bình nhỏ

Bên trong tiên khí tràn ngập, xung quanh lại nồng đậm khí tức, giá trị một bình nhỏ Linh dịch này không thể cân nhắc, bởi vì bên trong có Thái Dương Hoa, có Luân Hồi Diệp, khiến cho linh dịch này phẩm chất đạt tới một cái trình độ kinh người

Hắn chịu đựng tâm tâm đau đớn, lấy ra gương đồng sau khi phục chế

một lọ Linh dịch, cẩn thận nhỏ xuống Niết Bàn Quả, chỉ là một giọt, Niết Bàn Quả này liền trong nháy mắt sống lại, tán phát hào quang rực rỡ

Nhưng Mạnh Hạo hiểu rõ, đây là giả, hắn không có dừng lại, tiếp tục nhỏ Linh dịch xuống, tổng cộng 100 giọt, sau khi toàn bộ bị Niết Bàn Quả hấp thu, Niết Bàn Quả này từ từ biến đổi một chút, cụ thể cũng không nói ra được, cảm giác dường như nhiều hơn một tia sinh cơ

Có hiệu quả! Mạnh Hạo ánh mắt lóe lên một cái, nhưng sau đó lại tâm đau, phục chế một lọ Linh dịch như vậy, linh thạch tiêu hao khiến Mạnh Hạo đau lòng không dứt

Hắn cắn răng một cái

Tiền tài là vật ngoài thân

Mấy chữ này, hắn cắn răng nghiến lợi nói ra, lần nữa phục chế, không ngừng nhỏ xuống, thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua năm ngày

Chết tiệt! Ngươi là ăn Linh dịch a hay là ăn linh thạch! !

Ngươi ngươi ngươi

Ngươi làm sao còn có thể hấp thu vậy! !

Ta ta

Ta lọt vào đến một cái động không đáy hay sao! !

Linh thạch của ta a! ! Ánh mắt của Mạnh Hạo đỏ lên, trong mắt tràn ngập tơ máu, gắt gao nhìn chằm chằm một quả Niết Bàn Quả trước mặt

Năm ngày, linh thạch bên trong túi trữ vật của hắn gần như hao phí mất một nửa, lượng lớn Linh dịch phục chế ra, toàn bộ đều bị Niết Bàn Quả

này hấp thu, khiến cho sinh cơ trên Niết Bàn Quả này càng ngày càng mạnh, nhưng dường như không có giới hạn

Trong cảm thụ của Mạnh Hạo, Niết Bàn Quả này còn có thể tiếp tục hấp thu

Hắn cho Linh dịch và Niết Bàn Quả hấp thu chung vào một chỗ, cho dù là Phương gia cũng đều sẽ hoảng sợ, loại Linh dịch này phẩm chất cực cao, đếm lọ còn tốt một chút, nhiều như vậy, đối với tất cả mọi người mà nói, đã không phải là vấn đề linh thạch mà căn bản là cũng không có nhiều dược thảo như vậy, nhất là Thái Dương Hoa và Luân Hồi Diệp bên trong

Chỉ có đến khi nó không thể lại hấp thu nữa, mới biểu thị nó sống lại ! Lòng Mạnh Hạo đang rỉ máu, không có tiếp tục phục chế nữa, mà là thở dài, sau khi thu hồi Niết Bàn Quả, hai mắt hắn nhắm nghiền

Hồi lâu sau khi mở ra, Mạnh Hạo nhíu mày

Như vậy không phải biện pháp, uy lực của Linh dịch còn muốn lại tăng cường một chút, tất cả dược thảo bên trong đều phải thay thế hết, như vậy Linh dịch tạo ra mới là tốt nhất, tuy rằng phục chế sẽ cần linh thạch, nhưng trên tổng thể, ta vẫn là sẽ tiết kiệm không ít

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đứng lên, đã xong lần điên cuồng này, hắn chuẩn bị đi đan đạo nhất mạch, nghĩ biện pháp đổi lấy dược thảo cần có

Đáng tiếc cũng không đủ cống hiến gia tộc a

nhưng mà cái này cũng dễ xử lí

Mạnh Hạo cặp mắt lộ ra một chút quang mang, đi ra khỏi động phủ hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới đan đạo nhất mạch

Khi Mạnh Hạo đến đan đạo nhất mạch khi, lập tức có dược đồng nhận ra thân phận của hắn, nhất là khi hắn lần nữa đi tới dược mộc ngọn núi 7191, những dược đồng còn có vị lão đan sư nơi này đều rối rít kích động đứng dậy bái kiến, mời hắn lên trên đài cao

Mạnh Hạo cũng không có cự tuyệt, lần nữa giảng thuật đan đạo, lại khích lệ những dược đồng kia đi nói cho những người khác, làm cho người khác tiến đến

Hết thảy đều là vì gia tộc, hy vọng ta bỏ ra lực lượng, có thể vì đan đạo của gia tộc, làm ra dâng hiến

Mạnh Hạo thâm tình lên tiếng, dường như tràn đầy lòng trung thành đối với gia tộc

Những dược đồng kia dưới sự phấn chấn lập tức lấy ngọc giản ra, báo cho bạn tốt, bạn tốt của bọn họ vừa nghe chuyện này, lập tức lại tới, rồi sau đó lại tiếp tục truyền ra

Chỉ là hai canh giờ, xung quanh ngọn núi đã có mấy vạn người, rậm rạp chằng chịt, toàn bộ đều đang nghe Mạnh Hạo giảng thuật thảo mộc, trong này có không ít người đều là lúc trước sau khi nghe nói chuyện của Mạnh Hạo, lần đầu tới, vốn là còn là nửa tin nửa ngờ, nhưng nghe thử, liền trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn đắm chìm, đến cuối cùng là như mê như say

Giảng thuật một ngày, sắc mặt Mạnh Hạo lộ ra vẻ mệt mỏi

Chư vị đồng tộc, không phải Phương mỗ không muốn tiếp tục nữa, nhưng thời giờ của ta không nhiều lắm, muốn đi làm nhiệm vụ gia tộc, lần sau có thời gian, ta sẽ còn trở lại

Mặc cho mọi người giữ lại, Mạnh Hạo cũng đều lời nói cự tuyệt, đứng dậy, ly khai đan đạo nhất mạch

Mà Phương Tây chẳng biết tại sao, dường như đột nhiên đối với đan đạo cảm thấy hứng thú, lấy thân phận và thủ đoạn chiếm được cơ hội trở thành dược đồng, ngọn núi khác không đi, chỉ đi ngọn núi 7191 này, rất nhanh thì quen biết không ít dược đồng

Mấy ngày sau, khi Mạnh Hạo lần nữa lại tới, Phương Tây ngay tại trong đám người chung quanh, khi Mạnh Hạo lại tới đã là hoàng hôn, lần này hắn chỉ nói hai canh giờ, liền lại đi

Mỗi lần đều là nói tới thời điểm mấu chốt thì dừng lại, khiến cho dược đồng nơi này rối rít khát vọng Mạnh Hạo có thể tiếp tục giảng thuật, nhưng Mạnh Hạo mỗi lần đều lộ ra ý muốn giảng thuật, nhưng vì nhiệm vụ gia tộc nhất định phải đi

Cho đến khi hắn lại một lần nữa đến, giảng thuật ba canh giờ khi chuẩn bị rời đi, rốt cục có một dược đồng cắn răng, hét lớn một tiếng

Phương Hạo, ngươi đi làm nhiệm vụ gia tộc không phải là vì điểm cống hiến sao, ta cho ngươi một cái, ngươi nói một canh giờ, thế nào! Kẻ nói chuyện chính là Phương Tây, hắn một bộ bất cứ giá nào, dường như vì thu được kiến thức thảo mộc, hắn nguyện ý bỏ ra hết thảy

Hắn vừa nói ra, bốn phía có người chần chờ, nhưng cũng có một số người lập tức đồng ý, rối rít lên tiếng, Mạnh Hạo nguyên bản định rời đi bước chân của hắn chợt dừng lại một chút

Như vậy không tốt đâu

Hắn chần chờ nói

Thế nào không tốt, Phương Hạo, trình độ thảo mộc của ngươi ngay cả đan sư bậc hai đều không phải là đối thủ, ngươi tài cán vì gia tộc, vì chúng ta, đi vô tư dâng hiến, như vậy chúng ta vì ngươi, nếu ngay cả một

điểm cống hiến đều không bỏ ra, chúng ta xấu hổ a! Phương Tây dắt cổ họng, la lớn

Đúng vậy, Phương Hạo, mấy ngày này chúng ta đều nhìn ở trong mắt, ngươi vô tư, ngươi đối với gia tộc, đối với chúng ta bỏ ra, chúng ta đều cảm động

Phương Hạo, ngươi thân là thiên kiêu, nhưng lại không có chút làm giá nào, cho dù chúng ta hỏi vấn đề gì về thảo mộc, ngươi đều kiên nhẫn giải đáp, đây là ngươi nên được !

Không sai, không bỏ được điểm cống hiến liền cút ngay, thế gian cái gì trân quý nhất, không phải ác bá, mà là kiến thức! !

Lại có một dược đồng rống lớn lên tiếng

Không khí lây lan, Mạnh Hạo lộ ra vẻ cảm động, hắn hít sâu một hơi, đứng ở trên đài cao, lập tức gật đầu

Được, cám ơn nhiều chư vị tộc nhân duy trì, nếu các ngươi đều yêu cầu như vậy, ta liền bỏ quên nhiệm vụ gia tộc của mình, mang những kiến thức thảo mộc của ta, vô tư giảng thuật cho các ngươi!

Một canh giờ, một người một điểm cống hiến, không cần cho ta nhiều, cho ta nhiều, ta tuyệt đối sẽ không muốn! Mạnh Hạo quyết đoán lên tiếng, phía dưới không ít dược đồng, mỗi một người đều sắc mặt cổ quái, có một số lộ ra ý xem thường, hiển nhiên là nhìn thấu đầu mối

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1260: Dược Các

Không ngờ thu phí ! !

Mụ nội nó, quá vô sỉ, cái này cũng quá giả dối đi!

Đi những ngọn núi khác, những đan sư bậc một kia cũng sẽ không thu điểm cống hiến! Đám người xôn xao lên tiếng, lập tức tản đi không ít

Trong nháy mắt mấy chục ngàn người, phần lớn phất tay áo rời đi, Mạnh Hạo nhìn những dược đồng đi kia, thở dài

Người của Phương gia đều rất bủn xỉn, trước nhiều người như vậy, giờ này vừa nghe muốn thu điểm cống hiến, không ngờ quay đầu rời đi

Cuối cùng vẫn có hơn 1000 người lưu lại, một điểm cống hiến đối với bọn họ mà nói không coi vào đâu, ngược lại thì Mạnh Hạo giảng thuật làm cho bọn họ cảm thấy đáng giá

Lần này, Mạnh Hạo liên tiếp nói ba canh giờ, sau khi kết thúc, hắn thu hoạch mấy ngàn cống hiến, ly khai đan đạo nhất mạch

Khi về tới động phủ, quá mấy canh giờ, Phương Tây hưng phấn, lại thận trọng đến, trên bả vai của hắn, Anh Vũ cùng Bì Đống một bên một cái rất là đắc ý

Ca, lần này lời rồi ! Mạnh Hạo cười ha ha một tiếng, cặp mắt phát sáng, cống hiến này tại Phương gia chính là linh thạch, chính là tiên ngọc, tất cả những gì cần có đều cần cống hiến đi đổi lấy

Mạnh Hạo vung tay lên, lấy ra ngọc bài thân phận, thần thức quét một cái, xẹt qua 100 cống hiến cho Phương Tây

Không thể để cho những dược đồng trước ngươi mua được rét lạnh tâm, ngươi nói cho bọn hắn biết, càng ra sức quảng cáo, bọn họ lấy được thì càng nhiều

Ca, ta đáp ứng bọn họ chính là một người mười

Phương Tây trong lòng rất là kích động, trước hắn liền không nghĩ tới dùng phương pháp này kiếm cống hiến, ngày thường mỗi một tháng, hắn chỉ có 500 điểm, nhưng giờ này ba canh giờ liền mấy ngàn điểm khiến hắn càng phát giác Mạnh Hạo sâu không lường được

Không cần hẹp hòi, Phương Tây

Không phải là ta nói ngươi, ngươi chính là quá nhỏ mọn

Làm người phải phóng khoáng, tiền tài là vật ngoài thân, ta làm tu sĩ, nếu chỉ là để ý những thứ vật ngoài thân kia, làm sao đề cao tu vi? Mạnh Hạo nghiêm túc lên tiếng

Phương Tây sửng sốt, chần chờ một chút, nhưng vẫn là không nhịn được nói

Ca, ý của ta là

ngươi cho thiếu, ta đáp ứng bọn họ một người mười, tổng cộng tìm 173 người

Phương Tây cẩn thận nhắc nhở

Hắn vừa nói ra, Mạnh Hạo cũng thay đổi sắc mặt, trầm mặc xuống

Hắn trầm xuống im lặng, Phương Tây liền khẩn trương hơn, vội vàng lại nói một câu

Ca, ta biết sai rồi, lần sau khi tìm những người kia, ta nói cho bọn hắn biết một người 50 người điểm cống hiến, ngươi thấy được không? Mạnh Hạo da mặt co rút một cái, hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn Phương Tây, thâm trầm lên tiếng

Phương Tây a, ngươi không có trải qua cuộc sống khổ cực, không biết sinh sống khó khăn

Ta làm tu sĩ, tu hành tiêu hao nhất là cái gì? Là tài nguyên, là linh thạch, là tiên ngọc!

Muốn mạnh hơn những người khác, như vậy ngươi phải có linh thạch, có tài nguyên

Cái này mới là vương đạo!

Không phải ta nói ngươi, làm người phải gian khổ mộc mạc, phải cần kiệm tiết kiệm, phải khiến một điểm cống hiến đẩy ra trở thành mười, đây mới phải là tu sĩ, là truyền thống tốt đẹp! Mạnh Hạo vỗ vỗ bả vai Phương Tây, chịu đựng đau lòng, từ trên ngọc bài thân phận, thần thức xẹt qua đi hơn 1000 cống hiến

Phải nhớ kỹ lời của ta, một cái điểm cống hiến, muốn đẩy ra thập phần

Không thể tiêu tiền như nước!

Mạnh Hạo lần nữa dặn dò, Phương Tây hoàn toàn sửng sốt, nhìn Mạnh Hạo trước mắt, lời nói lúc trước của đối phương và những lời bây giờ hoàn toàn ngược lại, nhưng hắn cố tình mỗi một cái đều cảm thấy có đạo lý

Lần sau khi tìm những người kia, một người một điểm cống hiến là được

Mạnh Hạo không nhịn được, lại dặn dò một câu, lúc này mới thở dài, xoay người đi vào trong lầu các

Hơn 3000 cống hiến đảo mắt không có một nửa, điều này đối với Mạnh Hạo mà nói là một đả kích rất lớn

Nhất là ban đêm, Mạnh Hạo còn muốn phục chế Linh dịch để dùng cho Niết Bàn Quả sống lại, một đêm này trôi qua, túi trữ vật của hắn lại xẹp một chút, loại trạng thái này đối với Mạnh Hạo mà nói, đủ để cho hắn sinh ra ý nghĩ điên cuồng

Hắn thích linh thạch, thích phát tài, nhưng hắn không thích nhất chính là tiêu phí linh thạch ra ngoài

Cái loại cảm giác này giống như là hút máu của hắn, lúc sáng sớm, Mạnh Hạo đi ra khỏi lầu các, sau khi Phương Tây thấy được Mạnh Hạo đều kinh hãi

Ca, ngươi làm sao vậy ? Phương Tây quan tâm hỏi thăm

Ánh mắt của Mạnh Hạo đỏ bừng, vẻ mặt mơ hồ dữ tợn, hắn hít sâu một hơi, lắc lắc đầu, nhưng chỗ sâu trong mắt lại là có ánh sao lóng lánh

Ta muốn phát tài, ta muốn điểm cống hiến! ! Mạnh Hạo lần nữa đi tới đan đạo nhất mạch, đi tới ngọn núi 7191, bắt đầu giảng thuật thảo mộc, nhưng lúc này đây, người tới không ngờ ít hơn, chỉ có hơn 900 người

Mạnh Hạo rơi vào đường cùng, vì điểm cống hiến, hắn dứt khoát nói cả ngày, lúc này mới mệt mỏi rời đi

Từ nay về sau mấy lần, nhân số càng ngày càng ít, cho đến một tháng trôi qua, Mạnh Hạo nhìn hơn 400 người trên ngọn núi, thở dài, những kẻ lưu lại này đều là những dược đồng lúc trước ở chỗ này sớm nhất, bọn họ đối với Mạnh Hạo vô cùng cuồng nhiệt

Trong đó có đan sư bậc một Phương Quần, hắn rất là sùng kính Mạnh Hạo

Lần này sau khi giảng thuật thảo mộc xong, Mạnh Hạo không có trực tiếp rời đi, mà là tìm Phương Quần, ở trong động phủ Phương Quần, Mạnh Hạo trực tiếp hỏi

Phương Quần, trong đan đạo Phương gia, dược đồng làm sao tấn thăng làm đan sư? Đối với Mạnh Hạo, Phương Quần rất là cung kính, nghe vậy sửng sốt, thành thật trả lời

Muốn trở thành đan sư, cần luyện chế được ít nhất một ngàn viên đan dược bậc một, lại còn cần thông qua Dược Các tầng một

Trong đó trước hết phải làm đến liền là thông qua Dược Các tầng một, điều này chứng tỏ trình độ thảo mộc của bọn họ đã có thể đạt tới trình độ luyện chế đan dược bậc một

Chỉ là, cái này rất khó, đan đạo nhất mạch không có mấy chục năm học tập thảo mộc, rất khó thông qua Dược Các tầng một, như ta chỗ này, đan dược bậc hai ta cũng có thể luyện chế ra được, tuy rằng xác suất thành công không cao, nhưng đoán chừng cũng có thể miễn cưỡng thông qua khảo hạch, chỉ là ở trên trình độ thảo mộc, ta không thể thông qua Dược Các tầng hai, cho nên thủy chung là đan sư bậc một

Phương Quần cười khổ, giải thích cho Mạnh Hạo

Dược Các? Như thế nào đi vào được? Mạnh Hạo nghe vậy cặp mắt nhoáng lên một cái, hỏi lần nữa

Cho dù là đan sư hay là dược đồng đều có thể tùy thời xông vào Dược Các, đó là điều các lão tổ đan đạo nhất mạch của ta đã từng thiết lập, bên trong bao quát chục triệu, tổng cộng chín tầng, phân biệt tương ứng với

chín bậc đan sư

Chỉ cần cảm thấy có thể nắm chắc, bỏ ra 100 điểm cống hiến, cũng có thể đi nội sơn chấp nhận Dược Các thí luyện

Nhưng độ khó quá lớn

Trên đỉnh núi 7191 những dược đồng kia, trong bọn họ chỉ có 7, 8 người đoán chừng lại học tập khoảng mười năm cũng có thể đi thử xông một chút

Về phần những người khác, ít nhất cũng phải mấy chục năm sau, nếu cưỡng ép đi quán thâu lạc ấn, trừ phi là tu vi đến cảnh giới khó tin, nếu không sẽ bị bàng bạc thảo mộc biến hóa, nổ tung tâm hải

Phương Quần thấp giọng nói

Mạnh Hạo cũng biết thảo mộc trình độ ẩn chứa vô hạn biến hóa, thần thức rất khó lạc ấn

Chỉ hơi trầm ngâm, nội tâm hắn có một cái kế hoạch, lúc này nghe Phương Quần nói sau, kế hoạch này ở trong đầu càng phát thành hình

Trừ bỏ những cái này, còn có phương pháp khác sao? Mạnh Hạo tùy ý hỏi

Phương pháp khác

Phương Quần nghĩ nghĩ, cặp mắt sáng ngời, nhưng rất nhanh lại ảm đạm xuống

Có, nhưng mà khó hơn, là không có biện pháp hoàn thành

Đan đạo nhất mạch, mấy vạn năm qua, thủy chung có ba viên đan dược

đối với tất cả đan sư, dược đồng không cấm đoán

Ba viên đan dược này bất kỳ kẻ nào chỉ cần có thể luyện chế được một loại, lập tức chính là đan sư bậc tám, danh chấn gia tộc

Ba viên đan dược này là đan đã từng thành danh của ba vị lão tổ, đáng tiếc theo bọn họ vẫn lạc, ba viên đan dược này có đan phương, nhưng lại không người có thể luyện chế ra được

Phóng nhãn cả Đông Thắng Tinh, ba viên đan dược này duy chỉ có trong Dược Tiên Tông có thể luyện chế 2 viên trong số đó, tuy rằng Dược Tiên Tông và Phương gia ta có chút quan hệ sâu xa nhưng dù sao cũng là chi nhánh ngoài, đã coi là nửa người ngoài, đan dược thuộc loại chúng ta nhưng bọn họ có thể luyện chế, mà đan đạo Phương gia lại luyện không ra, điều này làm cho đan đạo nhất mạch cảm thấy mất mặt

Cho nên đan phương ba viên đan dược này đặt tại Đan Các, gia tộc ban ra khen thưởng kinh khủng, nghe nói trong đó viên đơn giản nhất kia đều khen thưởng tiên ngọc, linh thạch rất nhiều, điểm cống hiến 5 triệu! Càng có vô số dược thảo, pháp bảo, công pháp

Đáng tiếc, đến nay đã mấy vạn năm, vẫn là không có người thành công, đan sư bậc chín duy nhất của đan đạo nhất mạch ta giờ này, Đan Lão Phương Đan Vân, hắn cũng thừa nhận, hắn không thể luyện chế

Phương Quần lắc đầu nói

Mạnh Hạo nghe vậy cặp mắt sáng ngời, ánh mắt đều thiếu chút nữa thẳng

Mặt khác, vì luyện chế ba loại đan dược kia cần dược thảo giá trị quá lớn, cho nên đối với người muốn thử đi luyện chế, một viên đơn giản nhất kia cũng cần lấy ra 1 triệu điểm cống hiến làm bảo đảm, bất kể thành công thất bại, đều sẽ bị trừ đi

Mạnh Hạo nghe đến đó, dường như bị kháp ở cổ, hồi lâu mới thở phào một hơi

Cống hiến, lại là cống hiến! ! Mạnh Hạo nhíu mày, đè xuống xung động của nội tâm, cẩn thận suy tư kế hoạch của chính mình, cặp mắt lóe lên một cái

Mang ta đi Dược Các! Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng

Ngươi

ngươi là muốn đi xông vào Dược Các sao? Phương Quần ngẩn ra, trên vẻ mặt đột nhiên lộ ra mong đợi, hắn cũng muốn biết, trình độ thảo mộc của Mạnh Hạo đến cùng đạt đến trình độ nào

Xông cái gì Dược Các? Cho điểm cống hiến sao? Ta chỉ là đi xem một chút tầng thứ nhất, đều thi những thứ gì

Thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, bay ra động phủ

Ách

Không để cho điểm cống hiến

Phương Quần ở phía sau mau đuổi theo, mang Mạnh Hạo một đường chạy thẳng tới dãy núi

Không bao lâu, xuất hiện phía trước Mạnh Hạo giữa hai ngọn núi, bất ngờ có một bảo các to lớn, trôi lơ lửng ở giữa không trung, tán phát ánh sáng màu sắc sặc sỡ, bốn phía có mây mù vờn quanh, giống như Tiên vực

Ở đó bên ngoài bảo các có hai lão già khoanh chân tĩnh tọa, một bên còn

có một khối tấm bia đá to lớn

Nơi này chính là Dược Các , truyền thuyết các này là một kiện pháp bảo, là chí bảo do lão tổ đời một từ ngoại giới thu được, các này có chủ, thủy chung muốn bay ra về tới bên người kỳ chủ, lão tổ đời một tọa hóa, giam cầm bảo này, khiến cho nó chỉ có thể huyền không, không thể rời đi

Phương Quần trên vẻ mặt lộ ra thánh ý, thấp giọng lên tiếng

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, thân thể bay đi chạy thẳng tới Dược Các giữa không trung, cứng rắn dựa vào gần một chút, lập tức liền có bàng bạc dược hương đập vào mặt, chớp mắt một cái, Mạnh Hạo liền cảm nhận được vượt qua chục triệu dược hương xen lẫn tại bên trong

Nhiều thảo mộc như vậy! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đây là bên ngoài, nếu là tiến vào, nhất định kinh khủng hơn

Hắn cứng rắn tiến vào gần một chút, hai lão già bảo vệ Dược Các kia nháy mắt mở mắt ra, hai người bọn họ thoạt nhìn thương tang vô cùng, Mạnh Hạo ánh mắt quét một cái, lập tức cảm thấy này nhị lão giống như hai tiên thần, tu vi sâu không lường được, thậm chí khi hắn cảm thụ, không ngờ so với đại trưởng lão, dường như còn cường hãn hơn

Mạnh Hạo vẻ mặt nghiêm lại, ôm quyền cúi đầu

Hai lão già kia ánh mắt quét qua trên người Mạnh Hạo, dường như có thể nhìn thấu toàn thân hắn, rồi mới chậm rãi thu hồi, nhắm mắt im lặng, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khi tiến lên ánh mắt quét qua tấm bia đá một bên

Trên đó tổng cộng có chín tầng, trên mỗi tầng một đều có tên, tầng một nhiều nhất, có chừng mấy trăm ngàn, càng là hướng lên càng ít, trong đó rất nhiều tên chữ đều là màu xám tro, mà tầng thứ chín, có mười tên, trong đó chín màu xám tro, duy có một tràn ra tia sáng! Phương Đan

Vân!

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1261: Gian dối!

Đan đạo Phương gia nhất mạch, giờ này duy nhất một vị đan sư bậc chín được gọi là Đan Lão

Phương Đan Vân

Mạnh Hạo nhìn tấm bia đá tầng thứ chín, mười tên kia, hắn nhớ lại sư tôn Đan Quỷ

Với trình độ đan đạo của sư tôn, giờ này đi xem đã vượt qua trình độ của Nam Thiên Tinh rất xa, nếu không phải là ngại vì một số dược thảo không thể thu được, sợ là đan dược luyện chế sẽ danh chấn Đệ Cửu Sơn Hải

Mà lúc này, lão nhân gia ở trong Côn Lôn Đạo, nhất định sẽ hậu tích bạc phát, lấy đan đạo làm chủ ý

Mạnh Hạo nghĩ tới sư tôn, không khỏi

liền nghĩ tới thân ảnh của một nữ tử, đó là Sở Ngọc Yên, năm đó đi theo Đan Quỷ cùng nhau đi Côn Lôn Đạo

Quên đi tất cả

Cũng là một loại tiếc nuối đẹp

Mạnh Hạo lắc đầu, tình cảm với hắn mà nói không phải là toàn bộ sinh mệnh, trong cuộc đời có một người Hứa Thanh là đủ rồi

Mà là muốn ở trong đời này có đặc sắc thuộc về mình

Ta muốn trở thành người có tiền nhất Đệ Cửu Sơn Hải! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra chấp nhất, bước chân vào trong Dược Các

Gần như khi hắn bước vào trong nháy mắt, một đạo ánh sáng nhu hòa quét qua trên người Mạnh Hạo, ngọc bài thân phận Mạnh Hạo bay ra, theo chiếu rọi chớp động, cống hiến gia tộc của hắn thiếu một trăm

Mạnh Hạo rất là đau lòng, 100 điểm cống hiến này tương đương với hắn giảng thuật thảo mộc cho 100 người dược đồng một canh giờ

Không có bỏ ra, nào có thu hoạch, liều mạng ! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cắn răng bước chân vào trong Dược Các, vừa mới đi vào, thân ở tầng một, xung quanh một mảnh sương mù tràn ngập, rất là mông lung

Trong lúc mơ hồ, phía trước hắn xuất hiện một đạo ánh sáng

Trong tia sáng, xuất hiện một ngàn cây dược thảo chủng loại khác nhau, nhìn không rõ bị sương mù che đậy, cùng lúc đó, một cái thanh âm thương tang vang vọng trong Dược Các tầng thứ nhất này

Trong vòng trăm hơi thở, nhận ra 900 cây trở lên, lấy thần thức lạc ấn

Tổng cộng mười lần, hoàn thành chín lần coi như là thông qua tầng một

Lời này vừa nói xong, lập tức sương mù mịt mờ trên một ngàn cây dược thảo kia trong nháy mắt biến mất khiến cho những dược thảo này lập tức vô cùng rõ ràng

Mạnh Hạo mắt quét một cái, rất nhanh thì quét qua tất cả dược thảo, trong nháy mắt nhận ra toàn bộ nhưng lại không có lạc ấn thần thức, mà là nhanh chóng nhớ kỹ

Rất nhanh, trăm hơi thở trôi qua, tia sáng lóe lên một cái, một ngàn cây dược thảo kia biến mất, thay vào đó lại là một ngàn cây dược thảo khác

Mạnh Hạo thật nhanh nhìn lướt qua, ánh mắt như điện, sau khi nhớ kỹ ở trong lòng, chờ đợi trăm hơi thở trôi qua, lần thứ ba xuất hiện ngàn cây dược thảo

Cứ như vậy, mười lần cơ hội toàn bộ tiêu hao hết, Mạnh Hạo thấy được mười ngàn cây dược thảo khác nhau, cùng lúc đó, thân thể hắn bị một cỗ lực lượng nhu hòa thúc đẩy, trong chớp mắt liền bay ra khỏi Dược Các tầng một, xuất hiện ở phía ngoài

Phương Quần chờ ở bên ngoài

Vốn là đầy cõi lòng mong đợi, nhưng khi thấy Mạnh Hạo ra ngoài, hắn sửng sốt một chút, Dược Các này cho dù là tầng thứ nhất bị người thông qua cũng sẽ xuất hiện một chút tia sáng, nhưng giờ này nơi đó không có bất kỳ ánh sáng tràn ra, giống như lúc trước Mạnh Hạo chưa tiến vào

Phương Quần chần chờ một chút, khi đang muốn tiến lên, Mạnh Hạo đã lần nữa cất bước, bỏ ra 100 điểm cống hiến, nháy mắt lại bước chân vào trong Dược Các

Ở bên trong, hắn liên tục nhớ kỹ lại một vạn loại dược thảo, thân thể bị truyền tống ra ngoài, Mạnh Hạo cắn răng, lại một lần nữa đi vào

Hai lần, ba lần, bốn lần

Cho đến trong thời gian ngắn ngủi, Mạnh Hạo đi vào hơn mười lần, điểm cống hiến của hắn không ngừng tiêu hao, nhưng vẫn như cũ chấp nhất, một màn này khiến Phương Quần ngây người ở nơi này, hắn bất kể như thế nào cũng sẽ không tin tưởng, Mạnh Hạo ngay cả Dược Các tầng một đều xông không qua, nhưng trước mắt nhìn thấy một màn này, thấy thế nào đều cảm thấy rất là quái dị

Hắn đến cùng là đang làm gì thế? Phương Quần cảm thấy khó tin, hắn

tin Mạnh Hạo nếu muốn xông qua Dược Các tầng một hắn là việc rất đơn giản, hắn nghĩ không hiểu Mạnh Hạo vì sao phải một lần lại một lần xông vào

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo giống như điên rồ, tầng thứ nhất này, hắn xông mười lần, 20 lần, 30 lần

Cho đến cuối cùng, xông hơn 100 lần

Hao phí hơn 10 ngàn điểm cống hiến, hơn một tháng hắn mới tích lũy không được 20 ngàn, giờ này đã dùng hết hơn sáu thành

100 lần! Thân thể của Mạnh Hạo xuất hiện ở bên ngoài Dược Các, ngẩng đầu nhìn Dược Các đại môn, hắn hít sâu một hơi

Trong 100 lần xâm nhập khảo hạch, hắn thấy được 1 triệu dược thảo, nhưng trong đó có không ít lập lại xuất hiện, Mạnh Hạo chỉ hơi trầm ngâm, thấy được chính mình vẫn còn dư lại hơn 4000 điểm cống hiến, hắn cắn răng một cái, lần nữa bước chân vào

Lại liên tục xông 40 lần, điểm cống hiến của Mạnh Hạo chỉ còn lại có không được 100, ngay cả hai lão già cạnh Dược Các kia cũng đều bị cử động quái dị của Mạnh Hạo hấp dẫn, dường như trên người Mạnh Hạo thấy được chấp nhất

140 lần, dựa theo đạo lý mà nói, sẽ xuất hiện 140 vạn dược thảo, nhưng trên thực tế, trừ những thứ lặp lại, chỉ có 100 vạn mà thôi

Từ nơi này trong 100 vạn dược thảo, mỗi một lần xuất hiện một ngàn, nhận ra 900, liên tục chín lần

Nói cách khác, trên thực tế mỗi một lần khảo hạch xuất hiện, cần nhận ra chỉ có tám ngàn một trăm cây dược thảo!

Như vậy xem ra không khó a

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, nhất là trong này có gần như hơn năm ngàn loại dược thảo, là lập lại xuất hiện nhiều nhất , những dược thảo này so sánh có tính đại biểu, dễ dàng lẫn lộn với các dược thảo khác

Mạnh Hạo cặp mắt chớp động, xoay người rời đi, Phương Quần đi theo sau, có tâm đi hỏi, nhưng chần chờ một chút, thấy được Mạnh Hạo thủy chung trầm tư, cũng sẽ không có cắt ngang đối phương suy tư

Giờ này sắc trời đã tối, Mạnh Hạo chưa có trở về động phủ, mà ở Phương Quần mời mọc, ở trong động phủ Phương Quần một đêm, một đêm này, hắn không có tu hành, mà là cầm một cái ngọc giản, ở nơi này không ngừng phân tích cùng lạc ấn, dựa theo kinh nghiệm 140 lần hắn xông vào Dược Các, sửa sang lại những dược thảo mỗi lần khảo hạch dễ dàng xuất hiện nhất

Lại phân loại, liên tiếp thời gian, đều sửa sang lại, cho đến ba ngày sau, khi Mạnh Hạo đi ra, trên vẻ mặt của hắn lộ ra mệt mỏi, nhưng trong mắt lại có ánh sáng

Nhỏ nhoi Dược Các tầng một, ta muốn cho những dược đồng cầm điểm cống hiến nghe ta giảng thuật đều xông qua được Dược Các tầng một, đến khi đó, nói vậy người đến nghe ta giảng thuật liền sẽ bạo tăng

Mạnh Hạo cười ha ha một tiếng, trong mắt lộ ra mong đợi cùng chấp nhất, loại chuyện như vậy cũng chỉ hắn có thể làm được, đổi lại là những đan sư khác, căn bản là không thể tin

Mà Mạnh Hạo sở dĩ có thể làm được, là bởi vì trình độ thảo mộc của hắn đạt tới một trình độ vô cùng khủng bố, chỉ có như thế, mới có thể nhớ kỹ toàn bộ 100 vạn dược thảo, lại có thể sửa sang lại

Dĩ nhiên, đan sư bậc cao có lẽ cũng có thể làm đến, chỉ là cũng sẽ không

như hắn nhàm chán như vậy, hao phí tinh lực, hao phí điểm cống hiến, để chỉnh lý những gian dối này

Lại trôi qua mấy ngày nữa sau khi sửa sang lại, Mạnh Hạo lòng tin mười phần, lần nữa đi tới ngọn núi 7191, hướng về hơn 400 cái dược đồng đối với hắn cuồng nhiệt, bắt đầu giảng thuật thảo mộc, nói toàn bộ đều là thảo mộc kiến thức hắn sửa sang lại

Nhất là những dược thảo thường sẽ xuất hiện, dễ dàng bị lẫn lộn, Mạnh Hạo lại làm trọng điểm

Với loại phương thức gần như học thuộc đáp án này, Mạnh Hạo quên mất mệt mỏi, ham thích giảng thuật, dược đồng nơi này nhân số tại sau một tháng, không có tăng lên, cũng không có giảm bớt

Một tháng sau, Mạnh Hạo nói xong toàn bộ dược thảo thường xuất hiện trong Dược Các, sau đó phất tay, nhưng lại với thần thông chi pháp, giữa không trung huyễn hóa ra một ngàn dược thảo

Kế tiếp, ta muốn cho các ngươi tiến hành khảo hạch, một ngàn cây dược thảo này, cho các ngươi một cái canh giờ đi phân biệt, nhớ kỹ những thứ không nhận ra, ta sẽ giải đáp cho các ngươi

Một màn này khiến những dược đồng này cảm thấy mới mẻ, nhưng Phương Quần lại là trợn mắt há hốc mồm, một tháng này hắn nghe Mạnh Hạo giảng thuật, càng phát kinh hãi, hắn dù sao xông qua được Dược Các tầng một, dần dần cũng đã nhận ra một chút dấu vết, nhất là trước mắt thấy được Mạnh Hạo không ngờ đem khảo hạch Dược Các tầng một mang ra, hắn hô hấp dồn dập, hít ngược một hơi, trên vẻ mặt lộ ra hoảng sợ

Hắn

Hay là trước hắn đi vào hơn 100 lần, nhớ hết toàn bộ Dược Các tầng một

hay sao! !

Này

Này giống như là biết khảo đề, trọng điểm đi nhằm vào khảo đề mà giảng thuật thảo mộc, kể từ đó, những dược đồng này xông Dược Các tầng một thành công nắm chắc sẽ lớn hơn nhiều lắm, nhưng

Nhưng này là gian dối a

Nhất là, hắn còn lấy phương pháp Dược Các khảo hạch đến nói trước cho những người này quen thuộc

Phương Quần ngây người ở nơi này

Một lúc lâu sau, hình ảnh biến mất, những dược đồng kia lập tức nhất nhất đặt câu hỏi, nhằm vào những dược thảo bọn họ không nhận ra, Mạnh Hạo trọng điểm giảng thuật sau, lại một lần nữa phất tay, xuất hiện hình ảnh lần nữa

Cứ như vậy, thời gian từ từ trôi qua, Mạnh Hạo rất ít trở về động phủ, gần như đều ở đây đan đạo nhất mạch, dần dần, hắn phất tay khi xuất hiện hình ảnh, từ cho dược đồng một canh giờ phân biệt, giảm bớt đến nửa canh giờ, cho đến một nén nhang, đến cuối cùng là nửa nén hương

Lại qua đi một tháng, Mạnh Hạo đã đem thời gian rút ngắn đến trăm hơi thở

Mọi người cũng chậm chậm đều thích ứng, thậm chí cảm thấy rất là phấn chấn, bởi vì bọn họ có thể nhận ra càng ngày càng nhiều, cũng càng lúc càng nhanh

Trên thực tế, bọn họ không có khả năng không nhận ra, bởi vì Mạnh Hạo mấy tháng này không có nói những dược thảo khác, giảng thuật đều là

xuất hiện trong khảo đề

Ba tháng, điểm cống hiến trên người những dược đồng này phần lớn đưa cho Mạnh Hạo, đổi lấy là trong đó có hơn 100 người, có thể ở trong trăm hơi thở nhận ra 900 cây trở lên

Một ngày này, Mạnh Hạo không có tiếp tục giảng thuật thảo mộc, mà là nghiêm túc nhìn hơn 400 người dưới đài cao

Điểm cống hiến của các ngươi sẽ không mất trắng, hiện tại, mỗi người các ngươi đều đi Dược Các chấp nhận khảo hạch, tin ta, trong các ngươi có ít nhất hai thành, có thể thông qua tầng thứ nhất! Mạnh Hạo thanh âm vừa ra, những dược đồng này toàn bộ ngây ngẩn cả người, từng cái một chần chờ

Phương Quần, dẫn bọn hắn đi

Mạnh Hạo vung tay lên, Phương Quần hung hăng cắn răng một cái, gật đầu đi ra, dưới sự hướng dẫn của hắn, hơn 400 dược đồng này rối rít không tự tin đi theo, đi Dược Các

Mạnh Hạo cũng ở trong đó, cùng nhau bay ra

Dọc theo đường đi, vì nhân số không tính là ít, có không ít người thấy được, khi nghe nói bọn họ muốn đi Dược Các khảo nghiệm, rối rít cười to

Các ngươi này mới học đã bao lâu? Lại muốn đi xông Dược Các tầng một?

Không có mấy chục năm học tập thảo mộc làm sao có thể thông qua Dược Các, các ngươi những này người, điểm cống hiến là nhiều lắm hay sao?

Thú vị, trong này có không ít kẻ học tập thảo mộc vẫn chưa tới ba năm đi? Khi hơn 400 người này đi về phía trước, trên đường gặp càng ngày càng nhiều dược đồng, đều tại biết được nguyên nhân sau, trào cười

oOo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1262: Kinh động nghị các

Sự cười nhạo của ngoại giới khiến hơn 400 dược đồng này có không ít cảm thấy lúng túng, bước chân chần chờ. Bọn họ căn bản cũng không cho rằng mình có thể thành công. Nếu không phải họ rất cuồng nhiệt đối với Mạnh Hạo, đổi thành những người khác yêu cầu như vậy, bọn họ sẽ cảm thấy đối phương không có hảo ý.

- Không cần để ý bọn họ, cứ tin tưởng ta!

Mạnh Hạo ở bên trong đám người lập tức lên tiếng. Khi thanh âm truyền ra, bên trong thần sắc hắn lộ ra vẻ nghiêm túc, trong hơn 400 dược đồng chần chờ rối rít cắn răng.

Bọn họ như cũ không cho rằng mình có thể thành công, nhưng muốn biết được, khoảng cách thành công của bản thân mình thông qua tầng thứ nhất của Dược Các rốt cuộc là có khác biệt bao lớn.

Người vây xem bốn phía vang lên tiếng cười nhạo, thậm chí có một ít dứt khoát đi theo phía sau, muốn đi xem bọn họ xông vào Dược Các. Nhất là còn có một ít đan sư bậc một biết Phương Quần, sau khi thấy một màn như vậy thì rối rít lắc đầu.

- Phương Quần chỉ vì cái trước mắt. Những người này cũng đều là dược đồng trên đỉnh núi 7191 của hắn mà thôi.

- Tuy rằng dược đồng thuộc về ngọn núi, mỗi khi xuất hiện một người thông qua tầng thứ nhất của Dược Các, đan sư giảng thuật đều có thể lấy được khen thưởng. Nhưng một nhóm người này đều là tộc nhân vào đan đạo không tới mấy năm, không có khả năng thành công.

- Nghe nói Phương Hạo đó mấy tháng nay đã sớm thay thế Phương

Quần, trở thành người giảng thuật thảo mộc của đỉnh 7191, lại còn thu điểm cống hiến. Chuyện này đúng là một chuyện tiếu lâm.

Trong người nói cười bốn phía, Phương Quần cùng với hơn 400 dược đồng kia đồng loạt đi tới bên trong núi, xuất hiện phía trước Dược Các, dọc theo đường đi cũng có một ít đan sư thấy được, nhưng lại không để ý.

Cho dù là hơn 400 người, nhưng ở đan đạo nhất mạch cũng không phải việc hiếm thấy. Dù sao nhân số của đan đạo nhất mạch nhiều lắm. Tuy nhiên Dược Các rất là huyền diệu, cũng không phải là một lần chỉ có thể tiến vào một người, cho dù một lần đi vào vạn người cũng có thể.

Dường như không gian tự thành bên trong nó khiến cho mỗi một người đến đều đơn độc khảo hạch.

Hơn 400 dược đồng rối rít cắn răng, sau khi đưa ra điểm cống hiến đang muốn bước chân vào Dược Các, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, bỗng nhiên lên tiếng.

- Các ngươi nhớ kỹ một chút, chỉ cần xuất ra trình độ ngày thường của các ngươi thì không có vấn đề!

Hơn 400 người rất thấp thỏm, rối rít cười khổ ôm quyền về phía Mạnh Hạo, khi họ cắn răng, từn người bước vào bên trong Dược Các. Trong chớp mắt, hơn 400 người biến mất.

Thời khắc này bốn phía có mấy ngàn người vây xem, mỗi một người đều đang chờ nhìn chuyện tiếu của những người xông vào Dược Các.

Phương Quần rất khẩn trương, bốn phía không ít người đều biết ông ta. Sự châm biếm trước đó, ông ta đã nghe vào trong tai, nhưng không cách nào cãi lại.

Thần sắc của Mạnh Hạo bình tĩnh, đứng ở giữa không trung, nhìn Dược Các.

Thời khắc này bên trong Dược Các, trong mỗi một chỗ không gian của hơn 400 dược đồng sau khi thấy được trước mắt xuất hiện một ngàn cây dược thảo đều thất kinh.

- Hả? Sao lại giống nhau như đúc với những thứ khảo hạch của Phương sư chứ?

- Dường như... Càng đơn giản hơn một chút a, những thứ này ta gần như đều biết...

- Thời gian trăm hơi thở ư? Ta luyện tập quá nhiều lần, sớm đã thành thói quen.

Những dược đồng đó mỗi một người đều trong kinh ngạc, nội tâm kích động,. Trước đó họ vẫn không cho rằng mình có thể thành công, nhưng bây giờ lại dấy lên hy vọng.

Thời gian trôi qua... thời gian một ngàn hơi thở sắp đến.

- Thật không hiểu nổi Phương Quần nghĩ thế nào. Còn những dược đồng kia thì từng người một không biết trời cao đất rộng, bọn họ không có khả năng thành công.

- Thời gian sắp tới rồi, bọn họ cũng sắp phải ra, phương diện này chỉ cần có một người có thể thành công, ta cũng đi một đầu đụng phải chết.

Khi người bốn phía rối rít nói cười, bỗng nhiên, trong tầng thứ nhất của Dược Các trực tiếp có một đạo ánh sáng khoảnh khắc xuất hiện. Ánh sáng đó vừa ra, bốn phía trong nháy mắt an tĩnh.

- Lại có người thành công sao? Dù sao cũng hơn 400 người, khó tránh

khỏi sẽ có cá biệt may mắn thành công...

- Nói không chừng là một người thiên kiêu của đan đạo. Nhưng trái lại khiến người ta thất kinh.

Sau khi mọi người bốn phía đang yên tĩnh, vừa mới nghị luận, bỗng nhiên, trên tầng một của Dược Các xuất hiện đạo ánh sáng thứ hai.

Ngay sau đó, đạo thứ ba, đạo thứ tư, đạo thứ năm... Trong chớp mắt, lại có 113 đạo quang, khoảnh khắc xuất hiện. Những ánh sáng ấy ngưng tụ chung một chỗ, lập tức rực rỡ, cho dù là khoảng cách rất xa cũng có thể thấy được.

Mọi người bốn phía trong nháy mắt tĩnh mịch. Từng người một trợn mắt há hốc mồm, mở to mắt, lộ ra không thể tin. Trong đầu óc của bọn họ lại nổ ầm ầm, toàn bộ ngây người ở nơi đó.

Điều này vượt ra khỏi dự liệu của bọn họ, đây làm cho bọn họ không thể tin.

Cùng lúc đó, bên ngoài Dược Các giữa tia sáng lóng lánh, hơn 400 dược đồng toàn bộ xuất hiện. Những người đó thông qua tầng thứ nhất, lộ ra vẻ mừng như điên, trong phấn chấn có hưng phấn đến cực hạn. Mà những người thất bại không ngờ cũng không như đưa đám, mà là từng người một đôi mắt phát sáng. Bọn họ thấy được hy vọng, thậm chí trong đó có một ít khoảng cách thành công chỉ thiếu chút nữa.

- Quá đơn giản, ta không ngờ đều biết toàn bộ!

- Ta thành công rồi, ha ha, ta thành công rồi, học tập đan đạo ba năm, ta thông qua tầng thứ nhất của Dược Các. Ta thành công rồi!

- Cám ơn nhiều Phương sư, cám ơn nhiều Phương sư!

Những người này hô trào một chút xông về chỗ Mạnh Hạo. Từng người một hưng phấn lớn tiếng lên tiếng. Phương Quần hít thở dồn dập, một dạng kích động.

Trên mặt của Mạnh Hạo lộ ra mỉm cười, vội ho một tiếng. Ánh mắt quét qua người vây xem bốn phía đang trợn mắt há hốc mồm, hắn bỗng nhiên nghiêm túc lên tiếng.

- Có gì hưng phấn, có gì tốt ngoài ý muốn chứ?

- Ba tháng này, mỗi người các ngươi đều lấy ra mấy trăm điểm cống hiến, tới nghe lấy ta giảng thuật thảo mộc. Nếu không thông qua tầng thứ nhất của Dược Các cỏn con này mới gọi ngoài ý muốn.

- Bây giờ các ngươi nói cho ta biết, nghe ta giảng thuật thảo mộc, cho ta điểm cống hiến, có đáng giá hay không?

Mạnh Hạo vừa nói xong, hơn 400 dược đồng trong hưng phấn đồng loạt rống lớn, thanh âm quanh quẩn. Những người trợn mắt há hốc mồm bốn phía rối rít tâm thần chấn động.

Mạnh Hạo cười ha ha một tiếng, xoay người rời đi. Hắn tin, chuyện này nhất định sẽ nhấc lên một chút sóng gió ở đan đạo nhất mạch.

- Mấy ngày nay không thể tiếp tục giảng thuật, chờ một chút... chắc hẳn có người, vội tới đưa cho ta điểm cống hiến.

Đôi mắt của Mạnh Hạo phát sáng, tràn đầy mong đợi.

Nhưng Mạnh Hạo vẫn xem thường chuyện lần này. Mấy ngày kế tiếp với gió lốc do đan đạo nhất mạch đưa tới, hơn 400 người đồng thời xông vào Dược Các, có hơn 100 người thành công thông qua.

Chuyện này vốn dĩ cũng không có gì, nhưng nếu đi nhìn một chút về thời

gian những người học tập thảo mộc thông qua, liền sẽ khiến cho một loạt hoảng sợ.

Dài nhất cũng chỉ có hơn năm mươi năm, ít nhất không ngờ chỉ có ba năm. Loại chuyện như vậy lập tức khiến đan sư bên trong núi cũng đều chấn động.

Thậm chí Đan Sư Nghị Các phụ trách việc vận chuyển chỉnh thể của cả đan đạo nhất mạch cũng đều bởi chuyên môn khai một lần nghị hội, tổng cộng có 19 vị đan sư là trưởng lão của đan đạo nhất mạch.

19 người trưởng lão đó đều là đan sư bậc tám!

Giờ khắc này ở chỗ sâu bên trong núi, trong một đỉnh núi cao ngất trong mây có một cái đại điện cổ xưa nghiêm nghị, bên ngoài đại điện có mười cỗ pho tượng to lớn. Mỗi một cỗ đều đại diện cho đan sư trong đan đạo Phương gia, một đoạn năm tháng huy hoàng nhất.

Đan Sư Nghị Các được cử hành trong đại điện cổ xưa nơi đây.

- Phương Hạo, bốn tháng trước từ Nam Thiên Tinh trở về, về tới bên trong gia tộc, huyết mạch môn quang mười ngàn trượng. Là thiên kiêu của Phương gia ta, rồi sau đó vì chủ mạch đại trưởng lão an bài, Phương Hạo đi tới đan đạo nhất mạch ta. Do đan sư bậc năm Phương Tuệ Quả chỉ dẫn, đưa đi Dược mộc thất ở đỉnh 7191!

Trong đại điện, có 19 cái ghế ngồi to lớn lơ lửng treo trên không, trung gian là một cái lò luyện đan hư ảo to lớn lóe lên ánh sáng sáng chói.

Mỗi một cái ghế ngồi đều có một thân ảnh đoan tọa. Bọn họ đều là tóc trắng xoá, tu vi không tầm thường, đan đạo lại long trời lở đất. Bất kỳ một người nào đi ra, đều được xưng tông sư trên đan đạo.

Người nói chuyện vào thời khắc này chính là một lão giả trong đó. Trên

mặt của lão giả có rất nhiều nếp nhăn, đôi mắt hơi khép hờ, dường như không có khí lực mở ra. Trên người của ông ta có mùi thơm đan dược nhàn nhạt, dường như là sự tồn tại vĩnh hằng.

- Căn cứ sự hỏi ý của lão phu, kết hợp câu trả lời của Phương Tuệ Quả, hắn cho rằng Phương Hạo có lẽ hiểu được luyện đan, nhưng lại cuồng vọng. Sự chủ quan phán đoán tạm thời không nói đến, Phương Hạo đi đỉnh 7191, trong vòng hơn một canh giờ tìm ra 12 chỗ bày ra thảo mộc của đan sư bậc một Phương Quần, rồi sau đó tự mình giảng thuật thảo mộc, hấp dẫn mấy vạn người đến.

- Đan sư bậc hai Phương Tu Trung, được tộc nhân Phương Vân Dịch chi nhánh trong chủ mạch câu động, ra mặt cùng Phương Hạo đấu cược thảo mộc. Phương Hạo dễ dàng thắng lợi không nói, hắn lại liếc mắt liền nhìn ra bí mật bất truyền chiết cây thảo mộc của đan sư bậc năm thảo mộc, nói ra phương pháp phối chế. Ta đi xác nhận qua phương pháp phối chế của hắn hoàn toàn chính xác!

Lão giả nhàn nhạt lên tiếng.

- Từ nay về sau, hắn với danh nghĩa của giảng thuật thảo mộc, thu hồi điểm cống hiến...

Khi nói tới chỗ này, lão giả dừng một chút, những lão giả khác ở bốn phía có một ít nở nụ cười.

- Vì nhân số quá nhiều, chỉ có mấy trăm người, cho nên hắn kiếm mấy chục ngàn điểm cống hiến, dường như còn chưa thỏa mãn. Vì thế hắn đến Dược Các, liên tục vượt qua hơn 140 của tầng thứ nhất.

Không có một lần thông qua, thậm chí có thể nói, hắn căn bản là không muốn thông qua. Sau khi ra ngoài, hắn sửa sang lại thảo mộc, bắt đầu giảng thuật cho dược đồng của đỉnh 7191. Hắn nói... hoàn toàn chính là thảo mộc khảo hạch của Dược Các tầng thứ nhất.

Cứ như vậy, với loại phương pháp gian dối này, lại càng khiến dược đồng quen thuộc phương pháp khảo hạch trước, thậm chí tăng thêm huấn luyện. Đến ngày hôm nay, hắn khiến hơn 400 dược đồng, có hơn 100 người thành công qua tầng thứ nhất.

- Chư vị, sự điều tra có quan hệ với Phương Hạo chính là những điều này, các ngươi thấy thế nào?

Lão giả nhàn nhạt lên tiếng, cho dù là ông ta cũng đều cảm thấy Mạnh Hạo rất thú vị.

- Tiểu tử này rốt cuộc điên rồi phải không, không ngờ thu lấy điểm cống hiến mà giảng thuật thảo mộc. Lão tử lúc còn trẻ, sao không nghĩ tới!

- Có ý tứ, bất quá loại gian dối này phải cho một chút trừng phạt, phạt hắn đi dọn dẹp rác đan thế nào?

- Không được, trừng phạt quá nặng. Muốn lão phu nói, phân cho ta đi bảo hắn thử đan cho ta, xem ta làm sao thu thập hắn.

- Cũng không tính là gian dối, hắn có thể nhớ kỹ tất cả dược thảo ở tầng thứ nhất của Dược Các, có thể thấy được trình độ về thảo mộc của hắn đã đến một trình độ rất kinh khủng. Lão phu cũng thật tò mò, hắn nếu xông được Dược Các thì có thể qua mấy tầng.

Mọi người rối rít lên tiếng, lời nói không đồng nhất. Có người cảm thấy đây là chuyện nhỏ, ngược lại rất có hứng thú với bản thân Mạnh Hạo. Có người lại cho rằng gió này không thể lâu, phải lập tức át chế, mà Mạnh Hạo cần bị trừng phạt.

Đến cuối cùng, cũng không có một cái kết quả. Trong 19 cái ghế ngồi, một lão nhân ngồi ở ghế phía trước nhất, ông ta mặc một thân trường bào màu trắng, tóc bạc đầy đầu, từ đầu đến cuối một câu nói không có nói,

đang nhắm mắt. Thời khắc này đôi mắt chậm rãi mở ra, trong mắt dường như ẩn chứa tinh tú, dường như những tinh tú đó đang bị luyện hóa vậy, rất là kinh người.

Ông ta ho khan một tiếng.

Một tiếng ho khan đó làm cho tất cả lão giả ở bốn phía toàn bộ an tĩnh lại, mang cuồng nhiệt cùng sùng kính, nhìn về phía lão nhân.

- Một tên vãn bối mà thôi, tùy hắn đi, nhưng quy tắc ở tầng thứ nhất của Dược Các phải thay đổi một chút .

Lão nhân chậm rãi lên tiếng, thanh âm vừa ra, lão giả bốn phía toàn bộ cúi đầu xưng phải.

Trong nháy mắt bọn họ cúi đầu, trong mắt của lão nhân lộ ra một tia sáng kỳ dị.

- Thủ pháp luyện đan của Côn Lôn Đạo sao... Còn có một chút dấu vết của Yêu Tiên Tông ở bên trong, có ý tứ, có ý tứ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1263: Đan đạo chi hưng

So với nội sơn, ngoại sơn của Đan đạo lần này có hơn 400 dược đồng cùng vượt Dược Các, không ngờ lại có hơn 100 người thành công, tạo nên chấn động còn to lớn hơn.

Loại chuyện như vậy, đối với mỗi một vị dược đồng mà nói, đều là đại sự liên quan đến cả đời của mình, nhất là những dược đồng học tập mấy chục năm thậm chí trên trăm năm đều không thể thông qua Dược Các, bọn họ càng tiếp cận đến mức điên cuồng.

Mà những dược đồng có thời gian học tập không dài như vậy, thấy người cùng mình có thời gian học tập không sai biệt lắm, không ngờ lại thành công, hơn nữa trọng yếu nhất chính là, đối phương không phải là hạng có thiên phú, chỉ là bởi vì đi tới chỗ của Phương Hạo để học tập, nghe hắn giảng thuật, rồi không ngờ lại thành công thông qua được Dược Các. Có thể tưởng tượng, loại chuyện như vậy, trong giới dược đồng sẽ tạo nên sự chấn động mãnh liệt đến bực nào.

Đặc biệt nhất là những dược đồng lúc trước không lựa chọn lấy điểm cống hiến, thì lại vô cùng hối hận. Thời khắc này nghĩ lại, ba tháng qua cũng mấy trăm điểm cống hiến, nhưng lại có thể làm cho mình thông qua một tầng Dược Các, cụ bị điều kiện tiên quyết và tư cách để trở thành đan sư bậc một. Loại chuyện như vậy, dù có nhiều điểm cống hiến hơn nữa cũng không mua được .

Liên tiếp ba ngày, Mạnh Hạo không xuất hiện. Tràng chấn động này, trong số dược đồng ở ngoại sơn, liên tục ảnh hưởng đến ba ngày, càng lúc càng chấn động. Bên ngoài 7191 phong, đã sớm ngưng tụ mấy vạn người. Bọn họ thậm chí lựa chọn chính là chờ đợi ở chỗ này, thậm chí còn có một số người, vì một vị trí tốt, gần như đấu pháp với nhau.

Cứ như vậy, sáng sớm ngày thứ tư, khi Mạnh Hạo xuất hiện ở mạch Đan đạo, người thứ nhất thấy được hắn, lập tức liền cuồng nhiệt đem tin tức này truyền ra, rồi sau đó càng truyền càng nhiều.

Mạnh Hạo nội tâm đắc ý, thầm nói phương pháp của mình đích xác có tác dụng. Khi hắn đi tới 7191 phong, nhìn thấy mấy vạn người ở nơi này, thì kích động hơn.

Có đại khái 40, 50 ngàn người, một người một điểm cống hiến. Ta giảng một canh giờ, chính là bốn năm điểm, hai canh giờ tính ra gần như 100 ngàn điểm, bốn canh giờ, chính là 200 ngàn điểm!! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, sau khi hít sâu một hơi, giữ vững nụ cười mỉm, dường như một cao nhân đắc đạo vậy, cem tiền tài như cặn bã, cất bước đi.

Tất cả dược đồng trong ngoài ngọn núi, sau khi nhìn đến Mạnh Hạo, đều đồng loạt ôm quyền cúi đầu.

- Bái kiến Phương sư!

Thanh âm như lôi đình, truyền khắp bốn phía, Mạnh Hạo đi tới trên đài cao, cặp mắt phát sáng quét qua bốn phía, ho khan một tiếng.

- Hôm nay, ta sẽ giảng bốn canh giờ.

Lời nói của hắn vừa phát ra, lập tức Phương Tây bay lên từ trong đám người, tay cầm một cái ngọc giản, lớn tiếng hò hét.

- Phương sư làm người rất có lòng, xem tiền tài như vật ngoài thân, mấy tháng trước đều là chúng ta cưỡng ép. Lần này, Phương sư không đành lòng dược đồng của gia tộc không vượt qua được Dược Các, giảng thuật thảo mộc cho chúng ta. Tuyệt không thể để cho Phương sư buồn lòng.

- Nào nào nào, mọi người đều phóng điểm cống hiến vào trong ngọc giản này, cho dù Phương sư không cần, cũng phải cưỡng ép Phương sư nhận!

Phương Tây rống lớn, lập tức có mấy trăm dược đồng phân tán trong bốn phía của đám người, mỗi một tên đều lấy ra một cái ngọc giản, thu lấy điểm cống hiến trong phạm vi phụ cận.

Lần này, 40, 50 ngàn người, không ai rời đi, toàn bộ giao ra xong, mấy trăm cái ngọc giản này đều được đưa hết đến trước mặt Mạnh Hạo.

Sắc mặt Mạnh Hạo trầm xuống.

- Các ngươi đây là làm gì vậy?

Hắn phất tay áo, dường như rất không vui.

- Phương sư, đây là thứ ngài nên có được , ngài thu cất đi!

Phương Tây dẫn đầu hô to, lập tức mấy trăm người ở bốn phía kia cũng đều hô to theo:

- Thu cất đi, Phương sư, ngài nếu không thu, chúng ta không đành lòng a.

Lời nói chân thành thấm thiết, Mạnh Hạo chần chờ một chút, thở dài một tiếng, thu hồi những ngọc giản ấy.

- Được rồi, nếu các ngươi đều yêu cầu như vậy, ta chỉ có thể sử dụng lực lượng lớn nhất của ta, trợ giúp các ngươi thông qua Dược Các. Mạnh Hạo cảm khái lên tiếng.

- Tiền tài, là vật ngoài thân, cả đời này của ta, thứ không coi trọng nhất, chính là tiền tài.

Mạnh Hạo lắc đầu, nội tâm lại kích động không thôi, thầm nói phát tài rồi.

Bốn canh giờ trôi qua rất nhanh, Mạnh Hạo giảng thuật chính là dược thảo mà trong kỳ khảo hạch của Dược Các xuất ra, lại phất tay, hơn một ngàn loại dược thảo xuất hiện trong hư ảo, bắt chước như khảo hạch, lập tức khiến cho không ít dược đồng lần đầu đến vô cùng mừng rỡ.

Từ đó về sau liên tiếp mấy ngày, Mạnh Hạo vui với việc giảng thuật thảo mộc, mỗi ngày bốn canh giờ, đến cuối cùng, người tụ tập xung quanh càng ngày càng nhiều, đột phá đến 100 ngàn!

Phóng tầm mắt nhìn, bốn phía đầy rẫy chật nít, gần như vô biên vô tận, còn Mạnh Hạo thì càng ra sức, thậm chí không tiếc vận dụng tu vi thần thông, khiến cho thanh âm của mình truyền xa hơn, bảo đảm cho mỗi người đều có thể nghe được.

Gần như mỗi ngày, hắn đều có thể thu hoạch mấy trăm ngàn điểm cống hiến, đây đối với Mạnh Hạo mà nói, là hết thảy căn nguyên cùng động lực của hắn. Ở trong ngoại sơn của mạch Đan đạo này, chỗ của hắn càng trở thành chỗ đáng chú ý nhất trong giới dược đồng.

Đi liền với điểm cống hiến của Mạnh Hạo càng ngày càng nhiều, hắn đổi lấy dược thảo cũng càng quý hiếm hơn, đem dược thảo cần ở trong Đan dịch, đều thay thế toàn bộ thành trân phẩm, luyện chế được Linh dịch cũng có hiệu quả mạnh hơn, có thể nói là kinh khủng.

Về phần điểm cống hiến càng lúc càng nhiều hơn, Mạnh Hạo đổi lấy được không ít dược thảo, khi thì ở trong động phủ luyện đan, khiến cho Đan đạo của mình cũng càng ngày càng tăng.

Còn có linh thạch hoán đổi về, không ngừng phục chế Linh dịch, khiến cho sinh cơ của Niết Bàn Quả càng ngày càng mạnh.

Thu hoạch nhiều như vậy, tự nhiên khiến cho không ít người ganh tỵ, nhất là những đan sư khác, khi từng người nhìn về phía Mạnh Hạo, dường như là ác lang nhìn vậy. Loại phương pháp này, bọn họ trước đó

không nghĩ tới, thời khắc này mắt thấy Mạnh Hạo kiếm một vố lớn, vội vã bắt chước theo, thậm chí có không ít đan sư bậc năm đều đi ra khỏi nội sơn, khai đàn giảng thuật về thảo mộc ở ngoại sơn, dùng cách này để kiếm lấy điểm cống hiến.

Mà chuyện này, chẳng những không dẫn tới Đan Sư Nghị Các phản đối, thậm chí còn tỏ ý duy trì, hy vọng đan sư không cần cả ngày đắm chìm trong luyện đan, cần đi rra ngoại sơn, đi giảng thuật thảo mộc cùng với Đan đạo cho những dược đồng.

Cả mạch Đan đạo, dường như tinh thần đều phấn chấn, so với dĩ vãng hoàn toàn không giống nhau, vì càng ngày càng nhiều đan sư rời khỏi nội sơn, ra ngoại sơn mở giảng đàn, định ra phí dụng sẻ thu, vì thế số người ở chỗ của Mạnh Hạo bị phân đi một chút, nhưng cả mạch Đan đạo dược đồng có cả triệu, cho dù bị phân chia bớt đi, cũng có người mới gia nhập thêm, khiến cho mạch Đan đạo, trong đoạn thời gian này, dường như trăm hoa đua nở, từng người đua tiếng.

Để hấp dẫn dược đồng tới nghe giảng thuật, những đan sư này giở hết các thủ đoạn, giảng thuật một số bí mật ngày thường bất truyền, cố sức hấp dẫn, dần dần, thu hoạch đều không ít.

Cho đến có đan sư bậc sáu cùng với bậc bảy cũng đều động lòng đi ra, khiến cho loại không khí này của mạch Đan đạo bbị đây lên đến đỉnh phong nhất, thì cho dù là chủ mạch Phương gia cũng đều kinh hãi, đại trưởng lão nơi đó càng thất kinh hơn, tự thân đến xem.

Chuyện này ảnh hưởng cực lớn, truyền khắp tộc nhân trong Phương gia.

Mà theo số điểm cống hiến của dược đồng giảm bớt, bọn họ tất nhiên sẽ lựa chọn thực hiện nhiệm vụ của gia tộc, cực lực muốn đi kiếm điểm, nhất là nhiệm vụ của mạch Đan đạo đều bị tranh cướp để đi hoàn thành, người người đều vui sướng hướng vinh.

- Đan đạo đại hưng!! Mạch Đan đạo, 19 đan sư bậc tám đều rất kích động, nhìn mạch Đan đạo phát triển dưới bầu không khí như thế này, tựa hồ đều có thể thấy được, nếu một mực như vậy, mạch Đan đạo nhất định nổi lên, tương lai sẽ xuất hiện lớp lớp đan sư.

Mà hết thảy điều này là nhờ người khởi đầu Mạnh Hạo. Danh khí của hắn lần nữa lan truyền lớn ở trong tộc nhân của Phương gia!

Trong Tổ trạch, trong đại điện, đại trưởng lạo ngồi một mình yên lặng ở nơi đó, sắc mặt có chút âm tình bất định. Từ sau khi trao Niết Bàn Quả cho Mạnh Hạo, thời gian đã qua mấy tháng, Linh dịch gì cũng đều có thể luyện ra , nhưng Mạnh Hạo ở nơi đó lại còn không chết bất đắc kỳ tử, điều này làm cho đại trưởng lão cũng hiểu rõ chút đầu mối.

- Xem thường hắn rồi, hắn hắn là đã nhận ra cái gì đó, đáng tiếc... Trong gia tộc, tộc quy là hết thảy, tất cả tộc nhân đều phải vâng theo tộc quy, mà hắn...

Đại trưởng lão khẽ thở dài một tiếng, lúc lắc đầu, trong mắt đã có một chút sát cơ.

Trong một chỗ đại điện khác trong tổ trạch, vì danh khí của Mạnh Hạo lan truyền lớn, Phương Tú Sơn cùng với phụ thân sắc mặt đều rất âm trầm.

- Chết tiệt tên nhãi con đó, hắn không ngờ lại nghi4 đến phương pháp này để kiếm lấy điểm cống hiến!!

- Hắn mỗi ngày thu được điểm cống hiến nhiều đến mức cho dù là ta cũng cảm thấy đỏ mắt, chết tiệt... Nếu như thế, thì không thể áp chế sự phát triển của hắn rồi! Phương Tú Sơn nhíu mày, nhìn về phía lão già ngồi ở vị trí đầu.

Lão già cặp mắt khép mở, trong mắt có hàn mang nhoáng lên một cái.

- Hoảng cái gì, một tên tiểu oa nhi mà thôi, hắn có thể nghĩ tới phương pháp này, nhất định là dòng chính có người chỉ điểm, bất quá cho dù là như vậy, thì như thế nào chứ?

Lão phu có chính là phương pháp, khiến cho nguồn điểm cống hiến của hắn trực tiếp đứt đoạn!

Lão già nhàn nhạt lên tiếng, tay phải lấy ra một cái ngọc giản, sau khi lạc ấn thần thức liền vẫy tung ra phía ngoài.

- Cứ chờ xem đi.

Nói xong, lão lần nữa nhắm mắt lại.

Kem theo Mạnh Hạo quật khởi, Phương Đông Hàn, vốn là mạch trung lập bên trong gia tộc, thủy chung đều chú ý Mạnh Hạo cùng Phương Vệ, khi thấy Mạnh Hạo nổi lên mạch Đan đạo, hắn rất mong đợi.

- Không cần bao lâu nữa, hắn cùng Phương Vệ giữa nhất định sẽ có một trận chiến! Phương Đông Hàn hít sâu một hơi, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉm.

Trong Tổ trạch, dưới mặt đất, trong động phủ đó, Phương Vệ đang khoanh chân tĩnh tọa, chung quanh hắn lại có chín lão già đang toàn thân run rẩy, tiên khí trong cơ thể không ngừng bị Phương Vệ hấp thu.

Đối diện với hắn, Phương Vân Dịch cung kính quỳ ở nơi đó, nhìn về phía Phương Vệ, trong ánh mắt mang vẻ cuồng nhiệt.

Một lát sau, Phương Vệ mở hai mắt ra, đã tu hành xong, chín lão già ở bốn phía có ba người phun ra máu tươi, thân thể trực tiếp uể oải, cấp tốc khô héo, trong nháy mắt trở thành thây khô.

- Vân Dịch, ngươi có chuyện? Phương Vệ nhàn nhạt lên tiếng, nhìn về phía Phương Vân Dịch.

- Biểu ca tu vi của huynh ngút trời, khoảng cách tới Tiên Cảnh càng gần một bước, khi bước chân vào Tiên Cảnh, thiên kiêu của Đệ Cửu Sơn Hải đều se4 bị biểu ca một mình quét sạch! Phương Vân Dịch liền vội vàng nói.

Phương Vệ thần sắc như thường, không nói chuyện, mà bình tĩnh nhìn Phương Vân Dịch.

- Biểu ca, huynh còn nhớ rõ Phương Hạo kia không? Chính là cái tên kia ban đầu ở trong đại điện bất kính đối với huynh, huynh rộng lượng không chấp nhặt cùng hắn,nhưng người này không nghĩ như vậy, hắn lòng dạ nhỏ mọn, đã sớm xem biểu ca là cái đinh trong mắt!

Giờ này hắn dùng thủ đoạn hèn hạ, sau khi có chút danh khí ở mạch Đan đạo, hắn gặp người liền nói xấu biểu ca, làm hỏng thanh danh của huynh. Tôi giận, nhưng đánh không lại hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn quật khởi ở mạch Đan đạo. Phương Vân Dịch cười khổ nói.

Phương Vệ thần sắc như thường, nhìn không ra vui hay giận, chỉ bình tĩnh nhìn Phương Vân Dịch, dường như có thể liếc một cái là nhìn thấu thân thể hắn, nhìn thấu ngữ lý theo như lời nói của hắn, rốt cuộc có mấy phần là thật, mấy phần là giả.

Phương Vân Dịch bị Phương Vệ nhìn chầm chầm cảm thấy hết sức sợ hãi, không đoán được tâm tư của Phương Vệ, không dám tiếp tục lên tiếng, đang nghĩ biện pháp rời đi khi, Phương Vệ bỗng nhiên nói ra một câu:

- Nói một chút nghe thử.

Phương Vân Dịch mừng rỡ, lập tức đem quá trình Mạnh Hạo nổi lên ở

mạch Đan đạo, nói ra cặn kẽ.

Phương Vệ sau khi nghe xong, hai mắt nhắm nghiền, một lát sau khi mở ra, nhàn nhạt lên tiếng:

- Thế gian này, không ít người thích chiếm tiện nghi, giữa vô thường và hữu thường, rất nhiều người sẽ chọn thứ trước. Vân Dịch, ngươi có hiểu không?

Phương Vân Dịch sửng sốt, cẩn thận ngẫm nghĩ, cặp mắt đột nhiên sáng ngời, kích động đứng lên, cười ha ha một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1264: Cùng tất biến!

Đan đạo nhất mạch bách hoa đua tiếng, sau khi hết vị đan sư cao cấp đến vị khác đi ra khỏi nội sơn, mở ra giảng đường ở ngoại sơn, hấp dẫn dược đồng trả điểm cống hiến để tới nghe, nhất phái phồn vinh, phi thường náo nhiệt.

Nhưng con người đều có lòng so đo, giữa những đan sư này, cho dù không để ý lắm, khả năng hấp dẫn được ít hay nhiều dược đồng tới nghe giảng, cũng có thể từ đó nhìn thấu ảnh hưởng lực cùng trình độ Đan đạo.

Vì thế giữa nhữn người này cũng có đối địch, nhưng phù hợp với Đan đạo nhất mạch, đấu rất có trật tự, khiến cho mấy ngày này, dược đồng ở ngoại sơn gần như mỗi ngày đều sẽ phải suy nghĩ xem nên đi đến chỗ vị đan sư nào để nghe giảng.

Nhưng Mạnh Hạo lại không vui. Người ở chỗ của hắn bị tranh đoạt đi không ngừng, cuối cùng duy trì khoảng 50 ngàn người, đối với Mạnh Hạo mà nói, giảm đi một nửa chẳng khác nào là mỗi ngày giảm đi hơn 100 ngàn điểm cống hiến.

Điều này dường như đang cắt thịt của hắn vậy.

Những điều này, hắn đều có thể nhịn, dù sao hắn có giảng thuật độc đáo, phàm là dược đồng ở nơi của hắn, khả năng thông qua Dược Các tầng một sẽ tăng lên mấy lần không ít.

Nhưng rất nhanh sau đó, Mạnh Hạo phẫn nộ rồi, bởi vì trên ngọn núi đối diện với hắn, cũng chính là ngọn 7192, có một vị nội sơn đan sư bậc bảy đến.

Đó là một lão ẩu đạp Ngũ Thải Khổng Tước tới, lão ẩu này thần sắc kiêu

căng, nhưng thân phận dù sao cũng là đan sư bậc bảy, đối với rất nhiều dược đồng mà nói, đan sư bậc bảy, đó là cơ duyên chỉ gặp không thể cầu, gần như là chí cao vô thượng.

Cả ngoại sơn, giờ này trong các đan sư khai đàn giảng bài, bậc bảy chỉ có một người, hơn nữa không phải mỗi ngày đều xuất hiện, mà mỗi một lần xuất hiện, đều sẽ một chớp mắt đa4 có hơn 100 ngàn người đi tranh đoạt vị trí, nếu không phải là vị trí không đủ, sợ là nhân số còn có thể tăng hơn.

Mà hôm nay, lại tới thêm một đan sư bậc bảy nữa. Lão ẩu này trong Đan đạo nhất mạch cũng có danh khí rất lớn. Bà ta cố tình lựa chọn chỗ phụ cận Mạnh Hạo để khai đàn, từ đó coi như dược đồng ở chỗ của Mạnh Hạo lập tức bị hấp dẫn đi không ít.

Chỉ trong vòng một ngày, số người đến chỗ của Mạnh Hạo liền giảm đi hơn một nửa, chỉ còn lại khoảng 20 ngàn người. Hắn đứng ở trên đài cao, nhìn xa xa chỗ lão ẩu vây quanh hơn 100 ngàn người, cắn răng thật mạnh.

- Lão thái bà này nhất định là cố ý ! Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng. Ngoại sơn lớn như vậy, đan sư mở ra giảng đàn đều sẽ cách xa lẫn nhau, không ở khoảng cách quá gần, mà lão ẩu này không ngờ lại lựa chọn nơi này, nếu nói là không phải nhằm vào Mạnh Hạo, bản thân hắn cũng không tin.

Đây là khiến cho tất cả dược đồng đi tới chỗ của Mạnh Hạo tự mình cân nhắc cùng lựa chọn, là lựa chọn Mạnh Hạo, hay là lựa chọn đan sư bậc bảy. Điều càng làm cho Mạnh Hạo cảm thấy phẫn nộ, là kia lão ẩu thu lấy điểm cống hiến, lại là hai canh giờ một điểm.

So với chỗ của Mạnh Hạo giá tiền, trực tiếp thấp đi một nửa.

Chuyện này lập tức khiến cho người xung quanh Mạnh Hạo lần nữa ít

thêm một chút. Na ngày sau, chỗ của hắn chỉ còn lại không được mười ngàn người.

Nếu vẻn vẹn như thế cũng thôi đi, tuy rằng nhân số ít, nhưng điểm cống hiến mỗi ngày cũng có mấy vạn. Nhưng mà đằng này sau đó mấy ngày, Mạnh Hạo chợt phát hiện, có người lạc ấn nội dung hắn giảng thuật lên trên ngọc giản, ngày thường cần phải hao phí ba điểm mới có thể tới nghe giảng thuật, giờ này không cần hao tốn bất kỳ điểm cống hiến nào, tặng cho mà không ràng buộc gì.

Đây đối với Mạnh Hạo mà nói, tạo thành đả kích gần như mang tính hủy diệt, trực tiếp khiến cho hơn 10 ngàn người còn lại giảm nhanh, chỉ còn lại có khoảng một ngàn người.

Mạnh Hạo trơ mắt nhìn sự nghiệp mình khai mở, từ đỉnh phong nhất 100 ngàn người, mỗi ngày có thể kiếm mấy trăm ngàn điểm cống hiến, từng bước từng bước, biến thành giờ này một ngàn người, mỗi ngày chỉ còn lại có mấy ngàn điểm cống hiến.

Loại sụt giảm thảm hại này với tốc độ quá nhanh, khiến cho mắt của Mạnh Hạo cũng trở nên đỏ hồng.

Hắn hít sâu một hơi, kết thúc một ngày giảng thuật này, bay thẳng đến ngọn núi của lão ẩu, sau khi nộp điểm cống hiến, đứng ở đó nghe.

Trên đài caotrên ngọn núi, lão ẩu khoanh chân tĩnh tọa, Ngũ Thải Khổng Tước bay múa bốn phía, khi thì đáp xuống, trong lúc khai bình cực kỳ mỹ lệ, lão ẩu nhàn nhạt lên tiếng nói về thảo mộc, có khi còn nói một chút Đan đạo chi pháp, khiến cho mọi người khắp bốn phía xì xào, dường như lời nói của lão ẩu này mỗi một câu đều có chỗ độc đáo.

Mạnh Hạo đến, lão ẩu này tự nhiên nhìn thấy vào mắt, trong thần sắc lộ ra một chút ý khinh thường. Đan đạo nhất mạch, đan sư bậc bảy không được trăm người, bà ta không tính là mạnh nhất ở trong đó, xem như ở

giai đoạn trung gian, nhưng cho dù là như vậy, với trình độ bậc bảy của bà ta, thông qua Dược Các tầng thứ bảy, giảng về thảo mộc đối với bà ta mà nói thật sự là quá đơn giản.

Nàng nắm kiến thức dược thảo phong phú đến trình độ khủng bố, vốn là bà ta sẽ không ra mặt đi chỉa mùi dùi vào Mạnh Hạo, nhưng trong mạch có một người khiến bà ta không tiện cự tuyệt cất tiếng yêu cầu. Bà ta tuy thuộc Đan đạo nhất mạch, tự thành hệ thống, nhưng dù sao thân ở trong gia tộc, vì thế liền đi ra khỏi nội sơn.

Đối với bà ta mà nói, Mạnh Hạo chênh lệch quá xa với mình, giống như thiên địa, bà ta thậm chí không cần xuất thủ, chỉ ở phụ cận khai đàn giảng thuật, cũng đủ khiến đối phương bị bóp chết hoàn toàn.

Mạnh Hạo an tĩnh đứng ở nơi đó, nghe lão ẩu giảng thuật về thảo mộc, sau một nén nhang, cặp mắt hắn nhoáng lên một cái, xoay người rời đi, lão ẩu nhìn lướt qua bóng lưng Mạnh Hạo, liền không để ý tới nữa.

Trong phán đoán của bà ta, tối đa bảy ngày, giảng đàn của đối phương nơi đó sẽ giảm bớt lần nữa, cuối cùng có thể còn dư lại có lẽ chỉ có mấy trăm người thôi, không tạo nổi sóng to gió lớn gì.

Bởi vì bà ta đã nghe đâu đó, khảo nghiệm của Dược Các tầng thứ nhất đã muốn biến đổi quy tắc.

Quả nhiên, ba ngày sau, Đan đạo nhất mạch tuyên bố, Dược Các tầng thứ nhất khảo hạch đã biến hóa quy tắc, 1 triệu dược thảo trong đó bị đổi hết, khiến cho số lượng dược thảo đạt tới hơn chục triệu, chủng loại phức tạp, số lượng kinh khủng.

Về mặt quy tắc, đổi thành tại trong thời gian cố định, với việc nhận ra được bao nhiêu dược thảo để cân nhắc. Loại sửa đổi này, lập tức liền làm rối loạn chỗ giảng thuật thảo mộc của Mạnh Hạo, thậm chí vì phòng ngừa chuyện bất ngờ, bất kỳ kẻ nào trong vòng một tháng đều chỉ có một

lần cơ hội tham gia thi Dược Các.

Kể từ đó, hoàn toàn làm gãy mất thủ đoạn gian dối của Mạnh Hạo.

Đây đối với Mạnh Hạo mà nói, gần như là có đả kích có tính chất hủy diệt, hơn 1000 người trong vòng hai ngày biến thành mấy trăm người.

Mấy trăm người này đều là nhóm sớm nhất.

Nhưng rất nhanh, trong mấy trăm người này, cũng có không ít người lựa chọn rời đi, dù sao giờ này không phải là sớm nhất, Mạnh Hạo là một chi độc tú, đối diện lại có đan sư bậc bảy, bọn họ lựa chọn xong, đua nhau rời đi.

Cho đến cuối cùng, còn dư lại, chỉ có hơn 70 người...

Một loạt đả kích sấm sét này, khiến cho Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Hắn nhìn phía dưới lác đác không mấy mươi người, trong mắt lộ ra một luồng tinh mang, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía hơn 100 ngàn người vây quanh trên ngọn núi xa xa.

- Ca, làm sao bây giờ? Tam gia cùng ngũ gia đều qua bên kia rồi... Phương Tây mày ủ mặt ê, đến bên cạnh thấp giọng hỏi Mạnh Hạo. Bì Đống cùng Anh Vũ hai người này, không ngờ cũng đều chạy tới phía đối diện, đi nghe đan sư bậc bảy kia giảng thuật, cũng không biết bọn họ có nghe hiểu hay không, dù sao thoạt nhìn, dường như là rất hứng thú say sưa.

Nhưng Mạnh Hạo biết, Anh Vũ nhìn chính là con Ngũ Thải Khổng Tước kia. Còn về phần Bì Đống, người này là không chủ ýnhất, nhất định là bị Anh Vũ lôi kéo đi qua.

- Cùng tất biến, biến tắc thông! Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, chậm rãi lên tiếng.

Phương Tây sửng sốt.

- Đây là có người muốn át chế tài lộ của ta, đoạn tài lộ của ta, giống như thiên đao vạn quả đối với ta! Mạnh Hạo cắn răng, tay áo vung, thân thể nhảy lên một cái, bay thẳng tới nội sơn.

Phương Tây ở phía sau, nghe không hiểu hàm nghĩa lời nói của Mạnh Hạo, vội vàng hỏi tới.

- Ca, huynh rốt cuộc là có chủ ý gì a?

- Không chủ ý gì, trực tiếp danh chấn Đan đạo, liền có thể giải khai khốn cục! Lời nói của Mạnh Hạo còn quanh quẩn, tốc độ cực nhanh, trong tiếng nổ ầm ầm đã bay thẳng tới xa xa, rất nhanh thì đến nội sơn, không đi tới những vùng cấm không cho phép đi vài, mà chạy thẳng tới Dược Các.

Cũng không lâu lắm, Mạnh Hạo khoảnh khắc đã tới.

Ngoài Dược Các, thời khắc này cũng có một số dược đồng, đang chần chờ có bước chân vào hay không. Ngoài ra còn có một số đan sư cũng ở bên cạnh, Mạnh Hạo tới, lập tức liền làm cho bọn họ chú ý, sau khi thấy là Mạnh Hạo, những người này lập tức mừng rỡ.

- Trước đây bền ngoài đều đồn, nói Dược Các tầng thứ nhất quy tắc biến đổi, cũng là bởi vì Phương Hạo suy nghĩ thấu tầng thứ nhất, tìm được thủ đoạn gian dối, cho nên những dược đồng đó mới có thể thuận lợi thông qua như vậy!

- Hắn giờ này xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ là định tiếp tục điều nghiên ra thủ đoạn gian dối?

- Có ý tứ, bất quá lần này quy tắc biến đổi, sợ là sẽ không thể dễ dàng bị

nghiên cứu ra như vậy, hơn nữa hắn một tháng chỉ có một lần cơ hội. Những dược đồng cùng đan sư này đều đang bàn tán lẫn nhau.

Mạnh Hạo thân thể nhoáng lên một cái, không dừng lại chút nào, chạy thẳng tới Dược Các, trong nháy mắt tới gần, hai lão già thương tang ngoài Dược Các kia, đều mở mắt ra, nhìn Mạnh Hạo. Hai người họ cho dù không hỏi chuyện ngoài thân, nhưng ngày Mạnh Hạo liên tục xâm nhập 140 lần, khiến ký ức của hai người bọn họ khắc lại rất sâu. Hơn nữa mấy ngày này luôn nghe người ta nhắc tới, cũng đều hiểu Mạnh Hạo ngày đó căn bản là đang nghiên cứu phương pháp gian dối.

Thời khắc này nhị lão thần sắc nghiêm túc, nhìn Mạnh Hạo.

- Đan đạo nhất mạch, sao có thể cứ nghĩ đến bàng môn chi đạo, tư chất ngươi không tệ, trình độ thảo mộc cũng không tệ, không cần đi sai lệch đường.

Mạnh Hạo quần áo ra vẻ thụ giáo, ôm quyền cúi đầu hướng về nhị lão.

- Hai vị tiền bối, vãn bối biết sai rồi, lần này nhất định hối cải, không suy nghĩ phương pháp gian dối nữa, mà là chân chính vượt qua một lần!

Mạnh Hạo vội nói.

Nhị lão gật gật đầu, lần nữa nhắm mắt.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, dưới ánh mắt của không ít người ở bốn phía, trực tiếp bước chân vào trong Dược Các. Khoảnh khắc hắn bước chân vào, trong Đan đạo nhất mạch, trong mười mấy đan sư bậc tám kia, có vài người đều có điều phát giác, rối rít tản ra thần thức từ trong việc luyện đan, ngưng tụ đến nơi này.

- Phương Hạo này, chẳng lẽ lại muốn tìm đến sơ hở? Hắn tìm đến nghiện luôn rồi sao?

- Tên tiểu tử này thế nào sao không chịu học việc tốt, lần này chúng ta thật vất vả mới đưa ra được bổ túc cho sơ hở của Dược Các tầng thứ nhất, hắn không ngờ lại tới nữa!

- Tiểu tử này nếu như lần này lại làm ra chuyện phiền toái gì, lão phu trực tiếp một bàn tay đập chết hắn, cho dù cha hắn đến, lão phu cũng không sợ, năm đó ta còn luyện qua đan dược cho cha hắn.

Ngoài Dược Các, thân ảnh của ba lão nhân tóc trắng xuất hiện. Bọn họ nhìn có vẻ tức giận, nhưng trên thực tế rất là hưng phấn, dường như bao nhiêu năm rồi, thật vất vả lắm mới xuất hiện một tiểu tử làm người nhức đầu như vậy, đối với bọn họ mà nói, rất có ý tứ.

Sự tồn tại của bọn họ, người ngoài không cách nào phát hiện, chỉ có nhị lão cạnh Dược Các hơi hơi ngẩng đầu, rồi liền không để ý nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1265: Biến tất thông!

- Cùng tất biến, biến tất thông! Bên trong cặp mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ cố chấp. Câu nói này, hắn năm đó ở dưới Đại Thanh Sơn, lúc còn là thư sinh xem được từ trên một quyển sách.

Nhưng giờ này, hắn không phải là không nhớ bổn ý của câu nói này, nhưng vì nguyên nhân tính tình, càng cảm thấy câu nói này hàm nghĩa đến cái nghèo... Là bần cùng.

- Ta không có thể kiếm điểm cống hiến, chính là rất nghèo... Ta muốn suy nghĩ một chút biện pháp biến hóa, chỉ có như vậy, mới có thể thông suốt, mà thông suốt rồi, ta mới có thể tiếp tục kiếm được điểm cống hiến. Mạnh Hạo sau khi bước chân vào Dược Các tầng một, nhìn sương mù bốn phía, hắn hít sâu một hơi, cặp mắt lộ ra tia sáng.

Ta trước đây coi như có chút linh thạch, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng hơn trăm triệu còn chưa phải thiếu ... Nhưng mà thật chết tiệt! Niết Bàn Quả ấy căn bản là thứ ăn linh thạch, giờ này linh thạch của ta chỉ còn lại có ba thành...

Đây là một cái bẫy gài ta a, xài nhiều linh thạch trên Niết Bàn Quả như vậy, dừng lại ta không cam lòng, chỉ có thể tiếp tục đi tiếp, ta hoài nghi đại trưởng lão biết ta có một ít linh thạch, muốn dùng biện pháp này để khiến cho ta táng gia bại sản!

Đan sư bậc bảy khai đàn giảng thuật thảo mộc bên cạnh ta, đoạn tài lộ của ta, đây là đang khi phụ ta, thật là quá đáng! Mạnh Hạo rất tức giận.

Mang sự chấp nhất cùng oán niệm như vậy, khoảnh khắc Mạnh Hạo bước chân vào Dược Các tầng một, sương mù ầm ầm cuồn cuộn bốn phía. Trong chớp mắt, phía trước hắn liền xuất hiện ba cây nhang đã

được đốt lên.

Cây nhang thứ nhất đang tản ra khói xanh, khi lượn lờ dâng lên, trong sương mù này, bốn phía xung quanh Mạnh Hạo, bất ngờ tia sáng lóng lánh, trong khoảnh khắc liền xuất hiện vô số ảnh hư ảo của dược thảo.

Phóng mắt nhìn lại, sợ là nhiều hơn ngàn vạn, dày đặc vô biên vô tận, nhưng cố tình nhìn lại, lại có thể khiến cho người ta nhìn thấy rõ ràng bất kỳ cây nào.

Cũng liền đó trong thời gian một cái hít thở, không đợi Mạnh Hạo lạc ấn thần thức, lập tức hàng chục triệu dược thảo này, chớp nháy toàn bộ, rồi lại xếp chồng lên nhau ngưng tụ chung một chỗ, trong chớp mắt, huyễn hóa thành một bổn sách cổ trước mặt Mạnh Hạo.

Sách cổ này đầy vẻ thương tang, trên đó viết ba chữ to.

Thảo Mộc Kinh.

Ngay sau đó, một thanh âm thương tang trong tầng một của Dược Các này chậm rãi vang vọng lên.

Thời gian ba nén hương, nhận ra vạn loại thảo dược xuất hiện ở phần đầu của Thảo Mộc Kinh, thông qua cửa ải này. Nhận sai trăm loại trở lên, vượt qua quan thất bại.

Quy tắc này đổi, thoạt nhìn thật ra phóng khoáng hơn một chút so với trước đây. Mạnh Hạo dùng thần thức quét qua, lập tức bản Thảo Mộc Kinh này lật ra trong nháy mắt, lộ ra trang thứ nhất, trên đó có một cây dược thảo.

- Khinh Linh Hoa! Mạnh Hạo liếc mắt nhận ra, lập tức lạc ấn thần thức, lại đem tập tính của nó, cùng với phương pháp làm thuốc, lạc ấn toàn bộ trên cổ thư hư ảo này.

Sách cổ nhoáng lên một cái, lật ra trang thứ hai. Mạnh Hạo lần nữa lạc ấn, tốc độ cực nhanh, cơ hồ là liếc một cái liền hoàn thành một tờ, dần dần, sách cổ ở trước mặt Mạnh Hạo phảng phất như có một cơn gió đang thổi kéo dài, lật qua từng trang từng trang, khoảnh khắc đã lật qua.

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, không một câu nói, thần thức của hắn bao phủ sách cổ, phân biệt những dược thảo này đối với hắn mà nói, rất là nhẹ nhàng dễ dàng.

Thời gian một nén nhang không đợi qua đi, sách cổ này lật trang đã sắp đến cực hạn, trong nháy mắt chính là mấy chục trang. Khi cây hương thứ nhất cháy đến một phần mười, vạn loại dược thảo đã bị Mạnh Hạo biện nhận ra toàn bộ, không có một sai lầm.

Nhưng Mạnh Hạo không lựa chọn kết thúc. Hắn nếu không vượt qua quan cũng thôi đi, một khi vượt qua quan, hắn muốn bỗng nhiên nổi tiếng kinh người, muốn khiến cho danh tiếng của mình hoàn toàn truyền rộng ra, chỉ có như vậy, mới có thể trong khi giảng thuật thảo mộc, kiếm lấy điểm cống hiến.

Mạnh Hạo tiếp tục phân biệt dược thảo, sách cổ tăng trang nhanh hơn, trong nháy mắt đã trên trăm trang, trên đó huyễn hóa ra thảo mộc, Mạnh Hạo dùng thần thức quét một cái, lập tức có tất cả tin tức liên quan đến thảo mộc này, tất cả đều hiện lên ở trong đầu.

Vạn, 30 ngàn, 50 ngàn, 100 ngàn...

Càng lúc càng nhanh.

Khoảnh khắc thời gian một nén nhang vừa mới kết thúc, Mạnh Hạo đã phân biệt 1 triệu dược thảo, toàn bộ chính xác, sương mù chung quanh hắn chợt cuồn cuộn, cũng có từng phiến tia sáng lóng lánh, trong lúc mơ hồ, có thể thấy được vô số phù văn, dường như bbởi vì Mạnh Hạo khai

sáng ra một kỳ tích, mà cấp tốc xoay quanh ở bốn phía.

Thời khắc này, ngoại giới nhìn không ra đầu mối gì, những đan sư cùng dược đồng ở bốn phía đó có không ít nghị luận suy đoán. Bọn họ không cho là Mạnh Hạo không thể thông qua tầng thứ nhất, nhưng lại nghĩ đến, khi quy tắc đã biến đổi, cho dù là Mạnh Hạo, cũng phải mất một chút tâm tư mới được.

- Tiểu tử này sao dùng thời gian dài như vậy?

- Hắn nếu là muốn vượt qua Dược Các, tầng thứ nhất này đoán chừng cần thời gian một nén nhang, nhưng giờ này hắn còn chưa có đi ra, hay là... Hay là tiểu tử này thật sự muốn tiếp tục tìm sơ hở? Ba lão già bậc tám kia, nhìn nhau một cái, truyền âm lẫn nhau.

Trong Dược Các, Mạnh Hạo nhíu mày.

Thời gian không đủ a, xem ra ta trước đó còn hơi chậm .

Cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, tay phải nâng lên hướng về sách cổ hư hóa đó nhấn mạnh một cái, dưới cú nhấn này, thần thức của hắn quả nhiên bạo phát, tràn toàn bộ vào trong sách cổ, còn chính hắn thì hai mắt khép kín.

Ngay lúc cặp mắt hắn nhắm lại, thần thức của hắn khuếch tán toàn diện trong sách cổ, dường như trước mắt của hắn, xuất hiện vô số dược thảo, hắn với tốc độ nhanh nhất mà mình có thể triển khai, lập tức phân biệt lạc ấn.

1 triệu, 1 triệu rưỡi, 2 triệu!

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt như ầm một cái, sương mù chung quanh hắn cuồn cuộn càng kinh người, tia sáng lóng lánh đến cực hạn, nhiều phù văn xoay tròn, Mạnh Hạo ở trong đó dường như tia sáng lượn

lờ toàn thân.

3 triệu, 4 triệu, 5 triệu!!

Nén nhang thứ hai nhanh chóng thiêu đốt, thảo mộc trình độ của Mạnh Hạo, thâm hậu đến cực hạn, năm đó khi ở Tử Vận Tông, ngay cả Đan Quỷ đều bị rung chuyển, rồi sau đó theo bao nhiêu kinh nghiệm trải qua, kiến thức hắn nắm giữ càng ngày càng nhiều, cho đến trong Yêu Tiên Cổ Tông, đặc biệt là trong thế giới hư ảo kia, hắn cơ hồ đã nắm giữ đan đạo của Yêu Tiên Cổ Tông, khiến cho thảo mộc trình độ lần nữa tăng vọt, đạt tới một trình độ kinh khủng không cách nào hình dung.

Thời khắc này, những tích lũy này, toàn diện bạo phát, bản sách cổ hư ảo tăng trang với tốc độ cực nhanh, căn bản là không cách nào nhìn thấy rõ, một cái chớp mắt chính là mấy ngàn trang.

Khi nén nhang thứ hai cháy xong, nén hương thứ ba đốt lên trong khoảnh khắc, một tay khác của Mạnh Hạo cũng đặt lên trên cổ thư, tám thành lực lượng của Chân Tiên trong cơ thể toàn diện bạo phát.

Chung quanh hắn quầng sáng rực rỡ vô tận, sương mù cuồn cuộn, mơ hồ có tiếng sấm nổ ầm ầm, phù văn vây quanh, vô biên vô tận, dường như nơi này không còn là Dược Các tầng một, mà ở một chỗ thế giới kỳ dị, hạch tâm của thế giới này, chính là Mạnh Hạo.

Sách cổ tăng trang với tốc độ nhanh hơn, trong nháy mắt vạn trang, bất kỳ một gốc cây dược thảo nào, đều không thể làm khó Mạnh Hạo. Những dược thảo này đều nằm trong trình độ thảo mộc của hắn.

Ngoài Dược Các, tiếng động kinh nghi lục tục truyền ra, bọn họ không thấy được chấn động trong Dược Các thời khắc này, nhưng bọn họ lại cảm thấy có cái gì đó không đúng, mặc dù trong đó có một số người có chút địch ý đối với Mạnh Hạo, nhưng phần lớn đều cho rằng, Mạnh Hạo muốn vượt qua được tầng thứ nhất này, rất đơn giản.

Nhưng giờ này, thời gian hai nén nhang trôi qua, Mạnh Hạo trong Dược Các tầng một còn không có đi ra, điều này làm cho bọn họ vô cùng kinh ngạc.

Nhưng ba lão già bậc tám kia, lại sắc mặt trong khoảnh khắc vô cùng ngưng trọng. Bọn họ nhìn Dược Các tầng một, thần sắc dần dần lộ ra sự chấn động, người ngoài nhìn không ra biến hóa trong Dược Các tầng một này, nhưng ba người họ lại từ từ cảm nhận được, từ Dược Các tầng một này từ từ dâng lên một làn uy áp.

- Tiểu tử ấy đang làm gì?

- Loại uy áp này, là có người đem dược thảo phân biệt ra từ 1 triệu trở lên, mới có thể làm được, hay là Phương Hạo tiểu tử ấy, trong thời gian hai nén hương, phân biệt thảo dược đến 1 triệu?

Vào llúc tam lão đang chấn kinh ở nơi đó, trong Dược Các, hai tay Mạnh Hạo đặt lên trên cổ thư, cặp mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, thần thức hoàn toàn sáp nhập vào bên trong.

6 triệu, 7 triệu, 8 triệu...

Nén hương thứ ba còn đang thiêu đốt, vẫn chưa tới một nửa, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái, chậm rãi ngẩng đầu, hai tay thu hồi từ trong cổ thư.

Sách cổ trước mặt hắn, bỗng nhiên chợt ngừng, lật qua một trang cuối cùng!

10 triệu!!

Cả Dược Các tầng một, hoàn toàn nổ ầm ầm, tia sáng vô tận, truyền khắp bát phương, phù văn vang vọng, phảng phất có tiên âm xoay tròn, dẫn

động đến bên ngoài, Tiên Các tầng thứ nhất, phóng ra hào quang trước nay chưa từng có.

Người khác vượt qua được tầng thứ nhất này, sẽ có một đạo ánh sáng xuất hiện, nhưng giờ này, khi quyển cổ thư trước mặt Mạnh Hạo lật qua trang cuối cùng, thế giới bên ngoài nhìn lại, cả tầng thứ nhất, đều đang phát sáng!

Dường như Dược Các tầng thứ nhất này đắm chìm trong ánh sáng vô tận, ánh sáng này vạn trượng, chợt khuếch tán về bát phương, một cái chớp mắt phóng thẳng lên bầu trời, khiến cho nhật nguyệt đều rung chuyển, thiên địa biến sắc.

Cả Đan đạo nhất mạch, thập vạn nội sơn, bách vạn ngoại sơn, tất cả mọi người, đều trong một cái chớp mắt này, thấy được toàn bộ.

- Xảy ra chuyện gì?

- Sao đột nhiên thiên địa lại biến sắc, xuất hiện một đạo ánh sáng như vậy?! Những dược đồng đang ở ngoại sơn nghe đan sư giảng thuật thảo mộc, toàn bộ đều kinh hãi, đồng loạt ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn vô số ánh thiên quang.

Mà những đan sư kia, ai ai cũng đều thần sắc biến hóa, mang ý cả kinh.

- Chẳng lẽ là vị tiền bối nào đang luyện đan?

- Không đúng a, nhìn ánh sáng, dường như dâng lên từ Dược Các!!

Thậm chí tộc nhân Phương gia trong tổ trạch cũng đều lập tức thấy được cường quang đến từ Đan đạo nhất mạch này, không ít tộc nhân đều đi ra ốc xá, nhìn Đan đạo nhất mạch, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bát phương chấn động, vô số dược đồng, đan sư của Đan đạo nhất mạch

đều trợn mắt há hốc mồm, đã nhận ra ánh sáng này xuất hiện ở phương hướng Dược Các, đồng loạt bay tới.

Trong lúc nhất thời, Đan đạo nhất mạch cầu vồng vô số.

Mà những người ở bốn phía Dược Các, thời khắc này hô hấp dồn dập, trong óc nổ ầm ầm, tràn đầy vẻ mờ mịt. Bọn họ không biết xảy ra chuyện gì, không biết vì cái gì, Mạnh Hạo vượt qua tầng thứ nhất này, tại sao lại cả tầng đều phát tia sáng vạn trượng.

Ba lão già bậc tám kia, nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ cả kinh trong mắt của nhau.

- Chục triệu dược thảo biện nhận ra toàn bộ, nhân vì quy tắc vừa đổi, cho nên là chuyện trước nay chưa từng có, mới khiến cho xuất hiện loại biểu hiện có người ở tầng thứ nhất này sau khi đạt tới cực hạn, tạo thành đan quang!!

- Phương Hạo này... trình độ thảo mộc của hắn, không ngờ lại có cơ sở như thế!!

- Đây là có thể so với dược sư bậc bốn, thậm chí độ khó cho hắn ở nơi này còn cao hơn một chút, bất quá khoảng cách với dược sư cấp năm, còn có một chút khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1266: Tầng tầng đệ nhất!

Đan đạo nhất mạch chấn động, càng ngày càng nhiều người xuất hiện ở bốn phía, kinh hãi nhìn hào quang kinh động bầu trời trên Dược Các. Bọn họ đều mở to mắt, có người lập tức dò hỏi bốn phía, khi biết được Mạnh Hạo đi vào Dược Các này, mới xuất hiện biến cố như thế, đều tâm thần chấn động.

- Lại là Phương Hạo!!

- Là hắn tại xông Dược Các, hắn... trình độ thảo mộc của hắn, không ngờ khiến cho Dược Các phát tia sáng vạn trượng như thế!!

- Ta từng nghe qua hắn giảng thuật thảo mộc... Nhưng mà, trong Dược Các , người dẫn tới biến hóa như thế, đúng thật là Phương Hạo sao? Bốn phía có chừng hơn 10 ngàn người, toàn bộ đều chấn kinh, lập tức có người nhìn về phía tấm bia đá bên ngoài Dược Các.

Trrên bia đá phía dưới cùng của tầng thứ nhất, vốn là có mấy trăm ngàn cái tên, nhưng giờ này... Những tên này toàn bộ mơ hồ, trong phút chốc dường như đều lui một chút, nhường cho một cái tên có thêm ở phía trước nhất của mấy trăm ngàn cái tên này, đó là ...!

Phương Hạo!!

Người xung quanh khi thấy được cái tên này, lần nữa ồn ào cả lên.

- Đúng thật là Phương Hạo, tên của hắn nằm ở vị trí thứ nhất!!

- Người khác xông qua được tầng thứ nhất này, xuất hiện tên chữ đều là ở phía sau, hiếm khi nằm ở giữa, mà Phương Hạo này, lại nằm ở vị trí thứ nhất!

- Có thể xếp tại vị trí thứ nhất, nói rõ hắn ở trong mấy trăm ngàn cái tên này, trình độ thảo mộc của hắn, thuộc loại mạnh nhất!!

- Bất quá những đan sư cường đại hơn, tên của bọn họ đều ở mấy tầng phía trên, không biết Phương Hạo lần này, là tính toán tiếp tục xông lên, hay là vẫn như lời đồn trước kia như vậy, tìm sơ hở, tạo phúc cho những dược đồng khác.

Trong tiếng người xì xào ở bốn phía, bọn họ không thấy thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện ngoài Dược Các. Điều này khiến bọn họ lập tức hiểu rõ, Mạnh Hạo... Đây là muốn tiếp tục xông đi lên!

Lập tức, mọi người đều rất phấn chấn. bọn họ cũng muốn biết, mấy ngày này, Mạnh Hạo thanh danh ngày càng nổi trong Đan đạo nhất mạch, rốt cuộc là... về mặt thảo mộc, có thể đạt tới dạng trình độ gì.

Chẳng những là bọn họ muốn biết được, đan sư ở bốn phía cũng đều tràn ngập sự tò mò đối với chuyện này.

Trong Dược Các. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, sương mù bốn phía từ từ tiêu tán. Khi phía trước hắn xuất hiện một cái bậc thềm đi thông lên tầng thứ hai, thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới tầng thứ hai.

- Nếu muốn bỗng nhiên nổi tiếng, thì phải triệt để một chút, ta cũng muốn biết, trình độ thảo mộc của ta có thể ở trên Dược Các của Phương gia này, đi tới tầng thứ mấy.

Đan đạo Phương gia, hiển nhiên là lấy thảo mộc làm chủ, cho nên đan sư lên cấp, cần phải cụ bị trước tư cách Dược Các. Trên thực tế, họ chia làm hai loại dược sư cùng đan sư! Mạnh Hạo đi ở trên bậc thang, bước vào Tầng thứ hai của Dược Các.

Mới vừa tiến vào, trong tầng thứ hai này tia sáng lóng lánh. Trong những tia sáng này, phía trước hắn lần nữa xuất hiện chục triệu dược thảo, trong đó có lặp lại một chút ở tầng thứ nhất, những dược thảo này trong khoảnh khắc ngưng tụ chung một chỗ, lại tạo thành một quyển sách cổ.

Lần này, hiện ra ở trước mặt hắn, không còn là ba cây nhang, mà là sáu cây.

Thời gian sáu nén nhang, nhận ra mười vạn thảo dược xuất hiện ở phần trước của Thảo Mộc Kinh, thì thông qua cửa ải này, sai lầm mười loại trở lên, xông quan thất bại Thanh âm thương tang truyền ra, quanh quẩn trong tầng thứ hai.

Mạnh Hạo nhíu mày, liếc nhìn Tầng thứ hai của Dược Các.

- Đây là tầng thứ hai? Mạnh Hạo tiến lên, tay phải đưa lên nhấn một cái lên cổ thư, thần thức trong khoảnh khắc sáp nhập vào bên trong, nhất nhất lạc ấn.

Rất nhanh , sau khi thời gian tàn ba nén hương đã qua, sách cổ này tia sáng vạn trượng, chục triệu dược thảo bên trong đó, bị Mạnh Hạo lạc ấn toàn bộ, tiếng ầm ầm truyền ra, phía trước hắn lần nữa xuất hiện một cái bậc thềm.

Mạnh Hạo không chần chờ chút nào, đi lên bậc thềm, xuất hiện ở tầng thứ ba, nhìn thoáng qua, trong thần sắc có chút thất vọng, tầng thứ ba này vẫn là chục triệu dược thảo vây quanh bốn phía, sau khi hắn đến, ngưng tụ lại chồng lên nhau, tạo thành Thảo Mộc Kinh.

Bất quá về mặt yêu cầu, không còn là phân biệt mười vạn, mà là muốn dựa theo trình tự cổ kinh đưa ra, nhận ra 1 triệu dược thảo, hơn nữa chỉ cần nhận sai ba lượt, coi như là thất bại.

Điều nayỳ đối với Mạnh Hạo mà nói, không chút khó khăn nào. Hắn lắc

đầu trong tiến lên, tay phải lần nữa đặt lên trên cổ kinh.

Lần này, chỉ dùng hai nén hương, sách cổ vang lên tiếng ầm ầm, tia sáng ở tầng thứ ba khuếch tán, Mạnh Hạo lần nữa thông qua. Khi hắn đi tới tầng thứ tư, tinh thần mới khẽ chấn động.

Hắn nhìn trong tầng thứ tư này, xuất hiện nhiều ra gấp mười lần so với ba tầng trước, có hơn trăm triệu dược thảo, cặp mắt lộ ra một chút ánh sáng.

- Thế này còn có chút ý tứ, bất quá vẫn là quá ít. Mạnh Hạo lẩm bẩm, hơn trăm triệu dược thảo này trong khoảnh khắc ngưng tụ, lại hóa thành một bổn sách cổ, trên đó vẫn là Thảo Mộc Kinh.

Yêu cầu để thông qua tầng thứ tư này, rõ ràng là phân biệt ra chục triệu loại dược thảo, hơn nữa không cho phép sai một lần nào, một lần sai lầm, coi như thất bại.

- Hơn trăm triệu dược thảo sao? Mạnh Hạo hít sâu một hơi, có chút nôn nao muốn thử. Hắn năm đó khi ở Tử Vận Tông, rất thích loại khảo hạch này, điều này khiến hắn nhớ lại bản thân mình khi còn là thư sinh ở Đại Thanh Sơn, trải qua nhưng kỳ thi khoa cử ấy.

Thời khắc này hắn không chậm trễ chút nào, tay phải ấn lên cổ thư, thần thức sáp nhập vào, lập tức nhất nhất phân biệt lạc ấn.

Thời khắc này, thế giới bên ngoài, người bốn phía tụ tập đã vượt qua mười vạn, những người này đều là bị ánh sáng hấp dẫn tới, nhất là khi hào quang của Dược Các tầng thứ nhất còn chưa tiêu tán, tầng thứ hai, tầng thứ ba, liền lục tục lóng lánh.

Mặc dù không chói mắt như tầng thứ nhất như vậy, nhưng cũng rực rỡ vô cùng, rất là kinh người, hơn nữa quan trọng nhất chính là ..., tên Mạnh Hạo ở trên tấm bia đá bên ngoài, vô luận là tầng thứ hai hay là tầng thứ

ba, đều không ngừng tăng lên, đều xếp hạng ở vị trí thứ nhất!

Không ít đan sư cũng tập trung bốn phía, toàn bộ đều đang ngóng nhìn.

- Đến tầng thứ tư rồi!

- Phương Hạo này trong thời gian rất ngắn, liên tục xông ba tầng, không biết tầng thứ tư này, có gây khó khăn cho hắn hay không?

- Đan đạo nhất mạch Dược Các ta, trước ba tầng chỉ là cơ sở mà thôi, nghe nói tối đa cũng chỉ là chục triệu dược thảo, còn tầng thứ tư thì hoàn toàn khác biệt, mức độ khó khăn đề cao gấp mười lần!

Trong tầng bốn của Dược Các, cặp mắt của Mạnh Hạo lóe ra tia sáng kỳ dị, thần thức đột nhiên tản ra, nhanh chóng triển khai lạc ấn, những thứ dược thảo này khi bị thần thức hắn quét qua, liền sẽ lập tức bị nhận ra, khiến cho sách cổ trước mặt hắn, nhanh chóng lật trang, tốc độ cực nhanh, liên thành một phiến, nếu có người ngoài nhìn thấy một màn như vậy, nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm.

Mà trên thực tế Mạnh Hạo cũng muốn khiến cho người ở bên ngoài nhìn thấy được, điều này đối với ngày nào đó muốn kiếm lấy điểm cống hiến, rất có lợi. Hắn lại thu hồi một chút thần thức, thử hỏi một câu về tầng thứ tư.

Bốn phía yên tĩnh, sau một lúc lâu, thanh âm thương tang kia chậm rãi truyền ra.

- Trong Dược Các, không có năng lực này, bất quá ngươi nếu có thể biện nhận ra toàn bộ hơn trăm triệu dược thảo này, như vậy ở tầng kế tiếp, lão phu có thể thử giúp mở ra cho ngươi.

Mạnh Hạo vừa nghe, liền vội vàng gật đầu, sau đó hít sâu một hơi, lần nữa lạc ấn.

- Vì để cho những người phía ngoài kia sau này có nhiều người hơn tới nghe ta giảng thuật thảo mộc, cho nhiều ta điểm cống hiến, ta liều vậy!

Chờ sau khi ra ngoài, ta lập tức lên giá, một canh giờ hai điểm cống hiến! Mạnh Hạo cặp mắt lộ ra vẻ cố chấp mãnh liệt, thần thức dường như cũng nhận được ảnh hưởng, lần nữa bạo phát.

1 triệu, 10 triệu, 30 triệu...

Mạnh Hạo không ngừng lạc ấn, những thứ dược thảo xuất hiện ở thần thức của hắn, hắn đều biết hết toàn bộ. Loại cảm giác này, khiến cho Mạnh Hạo rất là cảm khái, thầm nói nếu năm xưa khi đi thi có bản lãnh như vậy, giờ này bbản thân mình nhất định là Triệu Quốc đại quan rồi.

Cũng không nhiều, đã mấy trăm năm rồi, nếu như không tu hành, đoán chừng sớm đã chết già rồi. Mạnh Hạo lắc đầu, một mặt cảm thán, một mặt lạc ấn.

Sách cổ trước mặt hắn, đã nhìn không rõ, tốc độ lật trang cực nhanh, thoạt nhìn dường như vĩnh hằng, dường như không phiên động.

40 triệu, 50 triệu, 60 triệu...

Thời gian trôi qua, đối Mạnh Hạo mà nói, hắn không có chút cảm giác cố hết sức nào, ngược lại còn đem những thứ kiến thức thảo mộc nắm giữ trong trí nhớ càng củng cố thêm một chút.

70 triệu, 80 triệu, 90 triệu...

Một lát sau, thân thể Mạnh Hạo chấn động, thở ra một hơi thật sâu, khi nâng tay phải lên, sách cổ trước mặt hắn bỗng nhiên chợt ngừng, lật qua một trang cuối cùng.

100 triệu!!

Dược Các chấn động, tia sáng vô tận, bốn phía sương mù cuồn cuộn, một cái bậc thềm xuất hiện, Mạnh Hạo lòng đầy mong đợi bước lên bậc thềm.

Mà giờ khắc này, ngoại giới mọi người đều nhìn thấy được, tầng thứ tư của Dược Các trong nháy mắt tia sáng rực rỡ, khuếch tán vạn trượng.

- Hắn thông qua tầng thứ tư!!

- Qua tầng bốn, hắn chính là dược sư bậc bốn, nếu hắn luyện đan cũng cường hãn giống như vậy, hắn chính là đan sư bậc bốn!

Bốn phía mọi người rối rít ồ lên, cũng có một số lộ ra ý khinh thường, trong cách đánh giá của bọn họ, bất kỳ một đan sư bậc bốn nào đều có thể thông qua tầng thứ tư, Mạnh Hạo nơi này, không có gì xuất kỳ , tối đa chính là ở tầng thứ nhất, đặc biệt nổi trội mà thôi.

Nhưng tiếng nghị luận này còn chưa kết thúc, đột nhiên , ở trong tầng thứ năm của Dược Các, trong giây lát xuất hiện một đạo ánh sáng, ánh sáng này kích bắn ra, đánh vào trên bầu trời, tạo thành đại lượng sóng gợn khuếch tán.

Mà trong sóng gợn này, không ngờ... Xuất hiện một bộ hình ảnh!

Hình ảnh ấy, chính là Mạnh Hạo, hắn đạp bậc thềm, sẽ lập tức phải bước chân vào trong tầng thứ năm.

Một màn này, khiến cho mười vạn người ở bốn phía này sửng sốt toàn bộ, ngay cả ba lão già bậc tám kia cũng đều thất kinh.

Thậm chí vì hình ảnh này quá to lớn, phóng nhãn bát phương, khiến cho người của Đan đạo nhất mạch đều nhận ra một màn này, những người

trước kia không đến , giờ này cũng đều đua nhau ngạc nhiên, nhanh chóng kéo tới.

Trong đó có lão ẩu đan sư bậc bảy, cũng rất kinh ngạc, từ ngoại sơn bay tới.

- Đây là có chuyện gì vậy, không nghe nói có người xông Dược Các, ngoại giới sẽ có hình ảnh xuất hiện a.

- Chẳng lẽ là lần này sau khi Dược Các biến đổi quy tắc, mới gia nhập thần thông này?

- Ha ha, như vậy cũng tốt, có thể càng thấy rõ ràng hơn Phương Hạo làm như thế nào để xông qua tầng thứ năm này, so với trước đó không thấy tốt hơn rất nhiều .

Người ở bốn phía lập tức nghị luận ầm ĩ, ồ lên một loạt. Màn này trước nay chưa hề có, khiến cho không ít người đều lập tức phấn chấn.

Ba lão già bậc tám kia đều sửng sốt, nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ hồ nghi trong mắt của nhau.

Dược Các này luôn luôn nghiêm cấm truyền ra ngoài quá trình xông quan, cho dù là âm thầm có người biết được, cũng sẽ không quảng cáo khắp nơi, nhất là sau tầng bốn, còn hơn thế.

- Dược Các là Đan Lão nắm giữ trong tay, hay là lão nhân gia có thâm ý gì?

Ba vị lão già bậc tám khi truyền âm lẫn nhau, bốn phía chớp mắt an tĩnh lại, nhân vì lúc này, Mạnh Hạo trong hình ảnh đã đi qua nấc thang, trực tiếp bước chân vào đến ... Tầng thứ năm!

Cùng lúc đó, trên tấm bia đá ngoài Dược Các, cái tên Mạnh Hạo xuất

hiện ở tầng thứ tư, vẫn là xếp hạng vị trí thứ nhất!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1267: Đăng phong tạo cực!

Khoảnh khắc bước chân vào tầng thứ năm, cho dù là Mạnh Hạo, cũng đều chợt ngừng bước chân, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn bốn phía. Hắn hít sâu một hơi, bên trong cặp mắt lộ ra tia sáng mãnh liệt trước nay chưa từng xuất hiện qua.

Thân thể hắn run nhè nhẹ, đó là do nội tâm kích động tản ra, khó có thể khống chế. Nếu đổi lại giao phong sống chết, Mạnh Hạo quả quyết sẽ không như thế, nhưng trước mắt là khảo hạch, là khảo hạch trình độ thảo mộc của hắn.

Mà Mạnh Hạo, cũng vô cùng muốn biết, trình độ thảo mộc của mình giờ này rốt cuộc là trình độ gì, cho nên, hắn cần khảo hạch, cần dược thảo có độ khó khăn lớn hơn.

Giờ này... Ở trước mặt của hắn, tầng thứ năm này vô cùng khổng lồ, khi giữa không trung tia sáng lóng lánh, bất ngờ xuất hiện vô số dược thảo. Những dược thảo này có đủ các chủng loại, thậm chí còn bao gồm một số thảo mộc có bộ dáng dường như là hung thú vậy.

Phóng mắt nhìn lại, là gấp mười lần tầng thứ tư!

1 tỉ... Mạnh Hạo mắt lộ ra kỳ quang, nhìn bốn phía, đối với đan đạo của Phương gia, vào giờ khắc này, có hiểu biết sâu sắc hơn. Đây là 1 tỉ loại thuốc bất đồng, là trong Đệ Cửu Sơn Hải, từ khi có lịch sử tới nay, gần như tất cả vật có thể làm thuốc xuất hiện trong vô số vạn năm qua.

Không chỉ là thảo mộc!

Hơn nữa đây không phải là chiết cây biến hóa ra, mà là thân thể hoàn chỉnh. Mạnh Hạo dùng mắt đơn giản quét qua một cái, liền ít nhất thấy được mấy trăm ngàn vật không nhận ra.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, khoảnh khắc tia sáng 1 tỉ dược thảo này biến mất, nhất nhất xếp chồng lên nhau, bất ngờ tạo thành một quyển sách cổ cao bằng thân người trước mặt Mạnh Hạo.

Trên đó vẫn là Thảo Mộc Kinh.

Nhưng phía dưới, lại có hai chữ quyển thượng.

Cái này. Đây hẳn là Thảo Mộc Kinh quyển thượng hoàn chỉnh, 1 tỉ dược thảo, đan đạo của Phương gia, rộng lớn sâu xa vô cùng! Khi Mạnh Hạo ở nơi này tâm thần chấn động, mọi người ở ngoại giới cũng bị chấn kinh.

Tiếp theo càng ngày càng nhiều tu sĩ xuất hiện, khi bọn họ nhìn thấy được hình ảnh của tầng thứ năm này, từng người đều trợn mắt há hốc mồm.

- Cái này... Chính là tầng thứ năm sao?

- 1 tỉ dược thảo... Chỉ có thông qua tầng này, mới có thể tấn thăng đan sư bậc năm. Mà bất kỳ đan sư bậc năm nào, tại Đan đạo nhất mạch, đều là cường giả danh chấn ngoại giới! !

Khi bốn phía ồ lên, trong tầng thứ năm, thanh âm thương tang kia chậm rãi truyền ra.

1 tỉ dược thảo, phân biệt ra 100 triệu loại được liệt kệ ở phần đầu trong Thảo Mộc Kinh, coi như là thông qua cửa ải này, nhận sai một thứ, coi như thất bại.

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái trong khoảnh khắc, lộ ra tia sáng,

thần sắc nghiêm túc, chậm rãi đi tới. Điều này với hắn mà nói, cũng là một lần khảo nghiệm rất khó, phải biết ở chỗ này hắn vừa rồi thô sơ giản lược quét nhìn một cái, liền có mấy trăm ngàn vật không nhận ra.

Mà trong khảo nghiệm chỉ cần nhận sai một thứ, liền sẽ thất bại.

Xem thường đan đạo của Phương gia rồi. Mạnh Hạo thần sắc ngưng trọng, đi tới trước sách cổ. Hắn chậm rãi nâng tay phải lên, đặt trong cổ thư, thần thức tản mạnh ra, sáp nhập vào bên trong.

Trong chớp mắt, liền có vô số dược thảo dđược thần thức của hắn đảo qua một cái, Mạnh Hạo nhất nhất lạc ấn. Sách cổ trước mặt hắn, trong khoảnh khắc lật trang với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã mấy ngàn trang.

Một màn này, người ngoài trước đây không hề nhìn thấy, giờ này thông qua hình ảnh, khi chứng kiến như vậy, hơn 100 ngàn người ngoài Dược Các trực tiếp sửng sốt, một phiến tĩnh mịch, trong óc mỗi người đều chấn động, ngơ ngác nhìn sách cổ trước người Mạnh Hạo trong hình ảnh.

Những dược đồng thì trợn mắt há hốc mồm, còn đan sư cũng đều hô hấp dồn dập, cho dù là đan sư bậc năm, sáu, bậc bảy về phương diện này cũng đều ngẩn ra.

Ba lão già bậc tám kia cũng hít ngược một hơi, một màn này, thật sự là làm cho bọn họ cảm thấy chấn kinh.

Bọn họ tự hỏi mình, về phương diện tốc độ lật trang này, mình cũng không bằng Mạnh Hạo, dường như thảo mộc đối Mạnh Hạo mà nói, chính là thiên phú của hắn.

- Hắn quen thuộc đến trình độ nào, mới có thể không cần suy tư, vừa nhìn thấy đã biết?

- Cơ sở thảo mộc của hắn thật sự là kinh khủng chí cực. Hắn là theo người nào học đan đạo, không ngờ tạo cho hắn cơ sở đến loại trình độ này?

- Khó tin!

Ngoại giới từ từ ồ lên, còn Mạnh Hạo thời khắc này lại không nghĩ ngợi gì nhiều. Toàn bộ tâm thần của hắn đều ở trong Thảo Mộc Kinh, thời gian trôi qua, Mạnh Hạo phân biệt càng lúc càng nhanh.

10 triệu, 30 triệu, 50 triệu...

Rất nhanh , hắn liền phân biệt đến hơn 90 triệu, ngoại giới mọi người ai ai cũng đều mắt không chớp, toàn bộ đang ngóng nhìn. Đúng lúc này, đột nhiên, sách cổ trước mặt Mạnh Hạo chợt ngừng, không lật trang nữa, lộ ra một trái tim.

Đó là một trái tim bằng gỗ, trên đó khô nứt, còn mọc một chút hoa nhỏ, Mạnh Hạo nhìn trang sách, trầm mặc xuống.

Ngoại giới toàn bộ Đan đạo nhất mạch tu sĩ đều đang nhìn hình ảnh kia, trong đám người có mấy cái đan sư bậc năm, sau khi nhìn đến này trái tim bằng gỗ, nhíu mày, minh tư khổ tưởng, còn có mấy cái đan sư bậc sáu, cũng đều đắn đo chần chờ, có chút cầm nắm không chuẩn.

Cho dù là lão ẩu đoạt mối làm ăn của Mạnh Hạo kia, thời khắc này cũng đều bên trong cặp mắt lộ ra vẻ suy tư.

Duy chỉ có ba lão già bậc tám là nhìn lẫn nhau, truyền âm lên tiếng.

Phương Hạo này mệnh không tốt, trong tầng thứ năm có mười loại dược thảo sớm đã thất truyền, hơn nữa cũng không có báo cho bên ngoài, người ngoài không biết, cho dù là chúng ta, cũng đều là sau khi đến bậc tám mới biết.

Mộc Hùng Tâm này, hắn không nhận ra được.

Khảo hạch này, coi như kết thúc rồi, rất đáng tiếc, bất quá nếu một tháng sau hắn trở lại xông quan, nhìn khí thế trước đó, muốn vượt qua tầng thứ năm này, chỉ cần không gặp phải loại dược mộc này, cũng sẽ không quá khó.

Bất quá có chút kỳ quái, loại dược mộc này, rất ít khi xuất hiện ở hàng 100 triệu đầu, lần này không ngờ xuất hiện. Tam lão như có điều suy nghĩ, không lên tiếng nữa.

Trong Dược Các tầng năm, Mạnh Hạo nhìn hình ảnh trước mặt, trong lúc trầm ngâm hai mắt nhoáng lên một cái, vật này hắn đích xác là không nhận ra, cũng chưa từng thấy qua, thậm chí khi vừa nhìn thấy, nếu không phải là bằng gỗ, còn cho rằng đây căn bản là một trái tim.

Tay phải Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, chỉ hướng về sách cổ trước mắt, lập tức trước mặt của hắn tia sáng lóng lánh, hư ảnh trái tim bằng gỗ kia càng thêm rõ ràng hơn một chút, xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo.

Thậm chí mơ hồ đều có mùi hương thảo mộc tràn ra, Mạnh Hạo hít sâu một cái, nhắm mắt im lặng, nhưng trong đầu lại nhanh chóng suy tính thôi diễn. Hắn tuy không nhận ra, nhưng lại có thể sử dụng trình độ thảo mộc của tự mình, từ bên cạnh phân tích ra dược hiệu của trái tim này.

Thời gian trôi qua, sau nửa nén hương, cặp mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, thần thức lạc ấn.

Dược hiệu trung hàn, bên trong linh khí nồng đậm, cũng có công hiệu hỏa mộc, ẩn chứa 9137 loại biến hóa, có thể sử dụng linh dịch để sinh trưởng, đến khi trưởng thành, có khả năng chuyển hóa thành tiên khí, đối với luyện chế Tiên Cảnh đan dược, có thể căn cứ biến hóa bất đồng làm thuốc chủ yếu bất đồng. Bất kể luyện chế loại đan dược nào, nếu có thể

tăng thêm Tinh Nhiệt hoa, sẽ khiến dược tính tăng thêm một thành! Mạnh Hạo lạc ấn hoàn thành, hắn không biết tên thuốc này, nhưng tên... Thật sự cũng không trọng yếu.

Mạnh Hạo vừa mới lạc ấn, trong nháy mắt một trang chứa trái tim bằng gỗ này biến mất, thay vào đó là một đoạn văn tự, cặn kẽ miêu tả đặc điểm sinh trưởng cùng với thói quen dược thảo này, cũng có giới thiệu chằng chịt, bao gồm dược hiệu, bao gồm đan dược có thể luyện chế, cùng với một số điều có quan hệ đến việc làm như thế nào để thu hái vật này.

Mạnh Hạo sau khi nhìn thấy được, hít sâu một hơi, mặc dù hắn nói đúng rất nhiều, nhưng lại hiển nhiên không có tự tin như vậy, thời khắc này đã ghi nhớ như in trong đầu.

Vung tay lên, lập tức sách cổ lần nữa lật trang.

Một màn này, khiến cho người ở ngoại giới toàn bộ thất kinh, cho dù là ba lão già bậc tám kia cũng đều bỗng nhiên chợt ngừng thở, mở to mắt, lộ ra vẻ chấn động.

- Hắn xem ra chưa từng thấy qua Mộc Hùng Tâm này, nhưng không ngờ chỉ ngửi vài hơi, liền nói ra dược tính!

- Thật là đan đạo lợi hại, thật là trình độ thảo mộc sâu dầy! ! Ba người hít một hơi thật sâu.

Đan đạo nhất mạch, chỗ sâu nhất, có một ngọn núi, núi này trong Đan đạo nhất mạch, giống như Thánh sơn, người sống ở nơi này chính là đan sư bậc chín duy nhất của Đan đạo nhất mạch, Phương Đan Vân!

Ông ta tóc trắng xoá, thời khắc này đang khoanh chân ngồi ở trên ngọn núi, hai mắt chậm rãi mở ra, xa xa nhìn về phía Dược Các, mắt lộ ra kỳ quang.

- Không biết là đệ tử do vị tông sư về đan đạo nào bồi dưỡng được... Trình độ thảo mộc của người này đã là đăng phong tạo cực , hắn đến từ Nam Thiên Tinh... Chưa nghe nói qua ở tại Nam Thiên Tinh có Tông sư có thể dạy ra tư chất như thế. Lão già lẩm bẩm nói nhỏ.

- Bất quá Nam Thiên Tinh thần bí khó lường, có lẽ người này... Có cơ duyên đặc thù cũng nói không chừng.

Lão già ngẩng đầu, nhìn Dược Các, trầm mặc im lặng.

Trong Dược Các, sách cổ trước người Mạnh Hạo lật trang ầm ầm, tốc độ cực nhanh, nối thành một mảnh, rất nhanh đã hoàn thành một phần mười trong 1 tỉ, thời gian từ từ trôi qua, Mạnh Hạo chưa phân biệt xong.

Toàn bộ tâm thần của hắn đều đắm chìm vào trong đó, thậm chí đều quên nguyên nhân thực sự mà mình ở chỗ này là tạo sự chú ý, dần dần, một thành, hai thành, ba thành...

Cho đến khi đến năm thành, tốc độ của hắn dần dần chậm lại, thỉnh thoảng gặp phải một gốc dược thảo chưa từng thấy, mỗi khi như vậy, Mạnh Hạo đều rất hưng phấn.

Hắn muốn biết được, là dược thảo mà mình không biết, chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho hắn có một loại cảm giác lần mò lục lọi. Mỗi khi như vậy, hắn đều triển khai toàn bộ trình độ thảo mộc của mình, phân tích phán đoán từ các phương diện. Tuy rằng không biết tên, nhưng khi hắn lạc ấn những cái này đem ra ngoài, nhìn giới thiệu hiện lên trên đó, Mạnh Hạo cảm giác mình lần này xông Dược Các, về mặt thảo mộc kiến thức, đã học được rất nhiều.

Trình độ thảo mộc của hắn đã đến một trình độ cực mạnh, tại Đệ Cửu Sơn Hải, thảo mộc mà hắn không biết đã không nhiều lắm. Lúc này, mỗi khi biết thêm một loại, cũng làm cho trình độ thảo mộc của Mạnh Hạo

tinh tiến thêm một chút.

Sáu thành, bảy thành, tám thành...

Mạnh Hạo không biết mình dùng hết bao nhiêu thời gian, càng đến cuối cùng, dược thảo mà hắn không nhận ra càng nhiều, cần phải hao phí thời gian cũng càng nhiều, nhưng mà hắn hưng phấn cũng càng nhiều.

Còn ở ngoài Dược Các, thời khắc này người vây bốn phía đã gần đến mức 200 ngàn. Những người này nhìn chằm chằm Mạnh Hạo trong hình ảnh, nhìn vẻ hưng phấn trên mặt hắn, nhìn hắn đang phân biệt dược thảo càng ngày càng nhiều, từng người đều chấn động cực mạnh trong đầu óc.

- Yêu nghiệt... Phương Hạo này, hắn chính là một yêu nghiệt về thảo mộc!

- Hắn hay là đời trước chính là một gốc cây dược thảo hay sao, nếu không phải thì làm sao lại yêu nghiệt như thế! !

- Tầng thứ năm này có 1 tỉ dược thảo, đây là tiết tấu hắn muốn nhận ra toàn bộ...

- Ta đột nhiên cảm giác được, trước đây ở chỗ hắn khi nghe giảng thuật thảo mộc, hao tốn những điểm cống hiến kia thật đáng giá , quá đáng giá ! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1268: Mỗi bước đều nở hoa sen!

Thời gian trôi qua, cũng có người chú ý tới, bình thường mà nói, thời gian khảo hạch của tầng thứ năm này hắn là đã xong , nhưng giờ này trong tầng thứ năm này, Mạnh Hạo không ngờ lại vẫn còn đang tiến hành.

Dường như sự hạn chế về thời gian đã bị hủy bỏ , Mạnh Hạo có thể vô hạn dừng lại ở tầng thứ năm.

Hắn phân biệt thảo mộc, cũng đang chậm rãi tăng lên, cho đến ba ngày qua đi!

Ngay cả Mạnh Hạo trước đó đều không nghĩ tới, tầng thứ năm này của Dược Các, không ngờ có thể khiến cho hắn hao phí thời gian cùng tinh lực nhiều như thế. Trong mắt của hắn tràn ngập tia máu, tâm thần của hắn gần như khô kiệt, nhưng tinh thần của hắn lại vô cùng phấn chấn.

Cuối cùng hai thành dược thảo này, Mạnh Hạo không nhận ra nhiều lắm, mỗi một gốc thảo dược đều phải hao tốn của hắn tinh lực rất lớn để phán đoán cùng phân tích, mới có thể tìm được một chút dấu vết để lại, do đó phải nghiên cứu phân tích vào tầng sâu hơn, mới có thể lạc ấn được.

Mà sau mỗi một lần lạc ấn, xuất hiện giới thiệu cặn kẽ, khiến Mạnh Hạo vô cùng khát vọng, hắn dường như trở thành một khối bọt biển khô quắt, đang hấp thu kiến thức thảo mộc lớn bàng bạc vậy.

Lại ba ngày qua đi... Mọi người ở ngoại giới, không ai lựa chọn rời đi, đều khoanh chân ngồi ở bốn phía, nếu đổi lại những tu sĩ khác, có lẽ sẽ cảm thấy nhàm chán, nhưng bọn họ là đan sư, là dược đồng, cả đời của

bọn họ cơ hồ đều hiến dâng cho đan đạo, lần này Mạnh Hạo khảo hạch, vì có hình ảnh xuất hiện ra, những người ở bốn phía này nhìn hình ảnh, cũng có thể nhìn thấy được những thứ dược thảo đó. Điều này đối với bọn họ mà nói, là một cơ hội cực kỳ hiếm có được.

Họ đều tự lạc ấn, tự suy nghĩ, nghiên cứu.

Mà nhân số cũng càng ngày càng nhiều, đến ngày thứ mười, bốn phía đã có gần như 300 ngàn người, đông kịch và khuếch tán ra, nhìn không thấy bờ.

Trong tầng thứ năm, thân thể Mạnh Hạo chấn động, từ trong thảo mộc tỉnh lại, sách cổ trước mặt của hắn đã vượt qua một trang cuối cùng.

Giờ khắc này, dường như tất cả mệt mỏi đều đột kích trong khoảnh khắc, phủ trùm lên Mạnh Hạo, đầu của hắn căng đau, mười ngày này đối với hắn mà nói, so với trước đó giao chiến cùng ba người áo đen Tiên Cảnh đỉnh phong kia còn mệt mỏi hơn.

Nhưng hắn không nhắm mắt, mà là nhìn sách cổ. Phía trên đó, dần dần xuất hiện thành tích khảo hạch lần này của Mạnh Hạo.

Bốn tầng trước, hắn không chú ý cái này, bởi vì hắn nắm chắc mười phần, mình sẽ không sai lầm lấy một lần. Nhưng ở tầng thứ năm này, Mạnh Hạo không có sự tự tin đó.

- Sai hơn hai trăm lần... Chủ yếu là trong 300 triệu cây dược thảo cuối cùng. Mạnh Hạo nhìn mình trong cổ thư, lẩm bẩm nói nhỏ, lúc này mới hai mắt nhắm nghiền, vận chuyển tu vi, điều chỉnh tâm thần.

Hắn đối với cái thành tích này không hài lòng, bất quá trong tầng này, hắn học được rất nhiều dược thảo xa lạ, trình độ thảo mộc của tự thân gần như cao lên một tầng.

Nhưng mọi người ở ngoại giới khi nhìn đến thành tích này, tất cả, cho dù là ba lão già bậc tám, cũng đều hít sâu một hơi, tiếng ồn ào dậy cả lên, khoảnh khắc bạo phát

- 1 tỉ thảo mộc, sai hơn hai trăm lần... Đây chính là yêu nghiệt! !

- Bất kỳ một đan sư bậc năm nào, chỉ cần ở trong 100 triệu phía trước nhận ra liền có thể thông qua cửa ải này, mà Phương Hạo này đối yêu cầu của mình lại là 1 tỉ, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, dường như có chút tiếc nuối. Thanh âm vang vọng bốn phía, 300 ngàn người nghị luận, dường như sấm sét, truyền khắp bát phương, không ít dược đồng cùng đan sư của Đan đạo nhất mạch đều nghe được thanh âm đến từ nơi này.

Mặt đất đều đang chấn động, mây mù trên bầu trời đều bị chấn nát.

Ba lão già bậc tám cười khổ, ba người nhìn nhau một cái.

- Lão phu năm đó lần đầu tiên xông tầng năm, cũng không làm được điểm này.

- Đừng nói là năm đó , cho dù là hiện tại, trừ những lão gia hỏa như chúng ta đây, trong số đám bậc bảy có thể làm được điểm này , cũng không có một ai.

Xa xa có cầu vồng lại tới, lại có mấy vị đan sư bậc tám cũng đều xuất hiện, chỉ bất quá nhóm họ tới, người bốn phía không thấy được, từng vị một đi tới, đều nhìn Dược Các, trong mắt... Lộ ra vẻ mong đợi.

- Đan đạo nhất mạch của ta, rốt cục... Xuất hiện một thiên kiêu tộc nhân như thế!

Mà giờ khắc này, trong tầng năm của Dược Các, Mạnh Hạo mở mắt ra, ý mệt mỏi tiêu tán đi rất nhiều, hắn hít sâu một hơi, đứng dậy, hướng về sách cổ phía trước, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Đa tạ ân ban cho đạo! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, nhưng mỗi một chữ, đều là phát ra từ phế phủ, đối với người tu đan đạo mà nói, Mạnh Hạo đã trải qua, chính là quá trính tứ (ban cho) đạo.

Sau khi cúi đầu, sách cổ này dần dần tiêu tán, một cái bậc thềm, bất ngờ xuất hiện ở trước mặt của hắn, cùng lúc đó, trên tấm bia đá của Dược Các, tên của Mạnh Hạo, từ bốn tầng trước, xuất hiện ở tầng thứ năm, hơn nữa vẫn xếp ở vị trí thứ nhất!

Mạnh Hạo thần sắc nghiêm túc, nhấc chân lên chậm rãi đi, từng bước từng bước, đạp lên trên bậc thang, hướng về tầng thứ sáu, rất nhanh , khi hắn xuất hiện ở tầng thứ sáu, trước mắt, trống không không có một vật gì.

Không thảo mộc, không sách cổ, không sương mù, thậm chí đều không chút ánh sáng nào. Nơi này một phiến đen như mực, bốn phía trống rỗng, cái gì cũng không tồn tại.

Mạnh Hạo sửng sốt, không chỉ có hắn là ngây ngẩn cả người, thời khắc này ngoại giới những người kia cũng đều nhìn thấy được một màn này qua hình ảnh truyền ra, đều đua nhau kinh ngạc.

Chỉ có những đan sư đã từng đi vào tầng thứ sáu, bọn họ thần sắc nghiêm túc, mang vẻ ngưng trọng, vị lão ẩu bậc bảy ka, thời khắc này sắc mặt âm trầm, bà ta trước đó thấy được Mạnh Hạo yêu nghiệt, cũng có hối hận, nhưng nếu như đã đắc tội , bà ta sau khi cân nhắc, cũng liền dứt khoát đến cùng.

Dù sao trong mắt mụ, đối phương cho dù có yêu nghiệt thế nào đi nữa, cũng không bằng kẻ bên trong gia tộc tìm mình nhờ mình giúp.

- Trong tầng năm, ta đích xác là không làm được như hắn, nhưng thân là đan sư, thảo mộc kiến thức không cần biết được đến loại trình độ đó, chỉ

cần biết hiểu đối với những thứ quen thuộc như vậy là đủ rồi .

Tầng thứ sáu này, ta năm đó thất bại mấy mươi lần, mới thành công thông qua, Phương Hạo này, không có khả năng dùng một lần đã vượt qua, dù sao thì năm lần trước, hoàn toàn khác nhau. Lão ẩu cười lạnh.

Bốn phía, những đan sư bậc năm sáu bảy kia cũng đều âm thầm lắc đầu, bọn họ xông qua được tầng thứ sáu này của Dược Các, cho nên cũng phát biết được, độ khó của tầng thứ sáu này.

- Đó là một đạo bước ngoặt! Lão già bậc tám nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Năm tầng trước, cần đủ thảo mộc kiến thức, bốn tầng sau đó, khảo nghiệm đã trở nên bất đồng, càng ngày càng khó.

Trên tấm bia đá bên ngoài Dược Các, tầng thứ nhất có mấy trăm ngàn người, tầng thứ hai chỉ có 100 ngàn, tầng thứ ba chỉ có 50 ngàn, tầng thứ tư chỉ có 20 ngàn, tầng thứ năm không được mười ngàn.

Mà tầng thứ sáu này, có thể thông qua , chỉ có hơn năm ngàn người.

Về phần tầng thứ bảy, chỉ có một ngàn, tầng thứ tám, chỉ có hơn hai trăm một chút, cuối cùng tầng thứ chín... Chỉ có mười người.

Phải biết, đây là từ khi Đan đạo Phương gia sáng lập cho tới nay, đã tích lũy bao nhiêu năm, cũng không phải chỉ là thế hệ này, có thể tưởng tượng, Dược Các này khó khăn ra sao.

Thậm chí, phàm là người thông qua tầng thứ sáu, vào lần đầu đều sẽ dẫn động đạo chung của Phương gia trên bầu trời tổ trạch, người ngoài không thấy được, khiến cho tiếng chuông truyền ra, truyền khắp mỗi tâm thần của từng tộc nhân Phương gia trong Đông Thắng Tinh.

Điều này đại biểu cho vinh dự!

Trong Dược Các tầng thứ sáu, Mạnh Hạo nhìn bốn phía đen như mực, cho dù thần thức của hắn tản ra, cũng vẫn là một mảng đen nhánh. Mạnh Hạo chần chờ một chút, đi về phía trước.

Mới vừa đi ra một bước, Mạnh Hạo bỗng nhiên bước chân chợt ngừng, hắn chợt ngẩng đầu, biến đổi sắc mặt.

Bốn phía một phiến đen như mựcnày, không thấy được chút gì tồn tại, nhưng Mạnh Hạo lại ngửi được mùi hương thảo mộc, những khí tức này có thứ rất nhạt, có thứ nồng đậm, dung hợp ở cùng một chỗ, tràn ngập bát phương tại nơi này, dường như càng về phía trước, thì càng nồng đậm.

Đúng lúc này, thanh âm thương tang kia chậm rãi vang vọng trong tầng thứ sáu.

Ngửi mùi thơm biết dược thảo, đây là một loại cảnh giới của trình độ thảo mộc, ngươi có thể đi ra 100 bước, mỗi một bước xuống, ngươi ngửi được mùi dược thảo đều không giống nhau.

Căn cứ mùi thơm này, phán đoán bên trong đó có dược thảo gì, lạc ấn vào trong hư vô bốn phía đen như mực này, sai một lần, xông quan thất bại.

Thanh âm này, chẳng những Mạnh Hạo nghe được, ngoại giới hơn 300 ngàn người, cũng đều toàn bộ nghe được. Thời khắc này từng người sắc mặt đại biến, lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị.

- Cái này... Vậy làm sao trả lời, khó trách tầng thứ sáu này khó như thế, ngửi mùi thơm biết dược thảo, loại cảnh giới này, cơ hồ là trong truyền thuyết mới có!

Không nghĩ tới, lại là ngửi mùi thơm biết dược thảo, ta khi mới vừa mới

trở thành dược đồng, liền nghe nói qua loại cảnh giới này, mà Đan đạo nhất mạch của Phương gia ta, vô số năm qua, không ngờ có hơn năm ngàn người thông qua cửa ải này!

Ngoại giới lập tức xôn xao, loại khảo hạch này, đối với bọn họ mà nói, thật sự là quá khó khăn , so cùng với năm tầng trước, căn bản là không ở vào cùng một tầng mức.

Lão ẩu bậc bảy cười lạnh, cửa ải này khó khăn, mụ hiện đang hồi tưởng lại, cũng đều cảm thấy kinh khủng.

- Còn có tầng thứ bảy khó hơn cùng tầng thứ tám cũng như địa ngục vậy đối với bất kỳ một đan sư nào!

Mụ thấp giọng nói.

Trong tầng thứ sáu của Dược Các, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, theo dòng khí hắn hấp vào, vô số khí tức dược thảo được hút vào trong lỗ mũi. Trong một cái chớp mắt, đầu óc của hắn dường như muốn nổ tung, trong hơi thở này ẩn chứa thảo mộc, trong nháy mắt nhất nhất hiện lên ngay trong trí não của hắn.

Ước chừng hơn 10 ngàn, trong nháy mắt đã bị Mạnh Hạo dùng thần thức khuếch tán ra, hơi thở tiếp theo, bốn phía Mạnh Hạo, vốn là hư vô đen như mực, đột nhiên có mười ngàn ảnh thảo mộc bị tia sáng vây quanh, bất ngờ xuất hiện.

Mà dưới chân của Mạnh Hạo, cũng xuất hiện một đóa hoa sen hư ảo.

Hắn đi ra bước thứ hai, lần nữa hít sâu một hơi, thân thể chấn động, lại có mười ngàn ảnh của thảo mộc xuất hiện, đóa hoa sen thứ hai dưới chân cũng nở ra.

Một bước, một bước, một bước...

Mạnh Hạo không ngừng đi về phía trước, mỗi một bước đạp xuống, hắn đều hít sâu, sau đó cũng sẽ có rất nhiều thảo mộc xuất hiện ở bốn phía, khiến cho thế giới đen như mực này dường như có từng ngọn đèn dầu sáng được đốt lên vậy.

Mà dưới chân của hắn, cũng xuất hiện từng đóa hoa sen.

Mạnh Hạo đi ra 69 bước, dưới chân xuất hiện 69 đóa hoa sen, bốn phía hư vô, sáng lên mấy trăm vạn ngọn đèn dầu thảo mộc.

Một màn này, khiến cho Mạnh Hạo thoạt nhìn dường như thần thánh chí cực, thảo mộc vây quanh, mỗi bước nở hoa sen!

- Bộ bộ sinh liện (Mỗi bước đều nở hoa sen)!! Lão ẩu mở to mắt, hô hấp dồn dập. Bà ta rõ ràng nhớ là tầng thứ sáu này vô cùng khó khăn, cũng nhớ lại, chỉ trong một bước, phải đem mùi hương trong bước này, hoàn toàn lạc ấn ra tất cả thảo mộc, mới xuất hiện ra một đóa hoa sen.

Bà ta năm đó thông qua tầng thứ sáu này, chỉ xuất hiện ba đóa hoa sen mà thôi, nhưng giờ này Mạnh Hạo nơi đó... Không ngờ... Mỗi bước đều nở hoa sen!

Chẳng những là mụ chấn kinh, mà tất cả đan sư hiểu rõ tầng thứ sáu này, thời khắc này đều chấn động, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo trong hình ảnh đó. Giờ khắc này, thân ảnh Mạnh Hạo, vĩnh hằng lạc ấn ở trong tâm thần của bọn họ, cả đời cũng không quên được , điều này làm cho không người nào có thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1269: Liên tiếp thăng lên!

Mấy lão già bậc tám bốn phía kia đều động dung, nhìn về phía Mạnh Hạo trong hình ảnh, trong mắt của bọn họ lộ ra tia sáng kỳ dị, mang vẻ tán thưởng, cũng có kỳ vọng.

Đan đạo nhất mạch của Phương gia không phải là tông môn, mà là một phần của gia tộc. Tất cả đan sư dược đồng nơi này, đều là tộc nhân. Mà vinh dự của gia tộc, chính là hạch tâm để Phương gia có thể sừng sững nhiều năm mà không ngã.

Điểm cống hiến, chính là một trong phương thức khiến cho tộc nhân không thể tách rời cùng gia tộc.

Đan đạo, khát vọng xuất hiện một vị đan tu thiên kiêu, để phấn chấn đan đạo, nhằm tái hiện Đan đạo nhất mạch đã từng huy hoàng của Phương gia. Chỉ có điều bao nhiêu năm trôi qua, cho dù thiên kiêu của những mạch khác xuất hiện lớp lớp, Đan đạo nhất mạch thủy chung cô đơn, đan tu thiên kiêu, chỉ có cơ duyên gặp mà không thể cầu.

Còn có một số cụ bị tư chất , nhưng lại không muốn và khinh thường học tập đan đạo, chỉ ham thích vu tu hành, cho rằng con đường cường giả không chấp nhận được những thứ khác tạp môn quấy nhiễu tâm thần.

Nhưng hôm nay, mấy vị lão già bậc tám này dường như loáng thoáng thấy được hy vọng.

Trong tầng thứ sáu của Dược Các, Mạnh Hạo đi ra bước thứ bảy mươi, khoảnh khắc bước chân rơi xuống, hít sâu một hơi, khí tức mang mùi vị thảo mộc nồng đậm, trong nháy mắt theo mũi miệng của hắn truyền vào trong tâm thần của hắn. Chúng như nổ tung toàn bộ, nổ ầm ầm không tiếng động, khiến cho thân thể Mạnh Hạo chấn động, máu huyết toàn

thân hắn đều vận chuyển.

Hư ảnh của từng gốc cây dược thảo, khoảnh khắc hiện lên trong đầu Mạnh Hạo, đếm không xuể. Loại khảo nghiệm ngửi mùi thơm biết dược thảo này, khảo nghiệm không chỉ là một trình độ thảo mộc của người, mà còn có bản năng!

Ngửi một hơi, đã biết ít nhiều loại dược thảo ẩn chứa trong đó, không cần suy tư nhiều nữa, điểm này... Chỉ có bản năng mới có thể làm được, chỉ có đối thảo mộc quen thuộc đến cực hạn, mới có thể làm đến.

Đây là một loại thăng hoa đối với trình độ thảo mộc, giống như đan đạo ngửi đan biết phương vậy, đều là cùng cảnh giới trong hai chi nhánh bất đồng.

Mà khảo hạch ở tầng thứ sáu này, độ khó khăn cao, yêu cầu đối với việc thông qua, chỉ có 20 bước, có thể đi qua 20 bước, hơn nữa mỗi một bước sai lầm không vượt qua quá mười, coi như thông qua.

Sở dĩ quy định như vậy, là bởi vì cửa ải này, quá khó khăn.

Có thể tưởng tượng, hiện tại Mạnh Hạo sau khi đi được 70 bước, hơn nữa mỗi bước nở hoa sen, đối với ngoại giới những đan sư biết rõ độ khó của cửa ải này mà nói, là chấn động và khó tin cỡ nào.

71 bước. 72 bước, 73 bước... Mạnh Hạo không dừng lại, vẫn đi về phía trước, càng đi xa, thảo mộc khí tức lại càng nồng đậm, bên trong ẩn chứa chủng loại càng nhiều.

Nhưng dưới chân của Mạnh Hạo, vẫn là... Mỗi bước nở hoa sen.

Cho đến khi Mạnh Hạo đi tới bước 80, tốc độ của hắn mới chậm lại, nhưng trong mắt của đan sư ở ngoài, vẫn còn là rất nhanh.

81, 82, 83... Mạnh Hạo từng bước một đạp xuống, bốn phía hư vô đã từng đen như mực, giờ này tia sáng rực rỡ. Từng ngọn đèn thảo sáng lóng lánh, chiếu rọi tầng thứ sáu sáng như đuốc.

Khi đi đến 90 bước, còn mười bước cuối cùng, tốc độ Mạnh Hạo càng chậm , dường như cuối cùng độ khó của mười bước này, cho dù là hắn, cũng đều quá gian nan. Mỗi một bước bước xuống, hắn suy tư với thời gian rõ ràng kéo dài nhiều hơn rất nhiều.

Bản năng của hắn đã xuất hiện lẫn lộn, cần phải thôi diễn phân tích trong tâm thần, mới có thể như kéo tơ bóc kén, phân biệt ra được tất cả dược thảo.

Ngoại giới hoàn toàn yên tĩnh, hơn 300 ngàn người, đều mắt không chớp nhìn Mạnh Hạo trong hình ảnh truyền ra. Họ nhìn phía sau hắn một đường hoa sen, nhìn chung quanh hắn, thảo mộc như những ngọn đèn vô biên vô tận.

Giờ khắc này, Mạnh Hạo phảng phất như thảo mộc tiên, khiến tất cả mọi người chú mục, cho dù là lão ẩu kia cũng đều trầm mặc xuống.

91, 92, 93... Mỗi một bước, Mạnh Hạo đều dùng gần như một canh giờ, mới chậm rãi bước ra, dưới chân hoa sen nở rộ, bốn phía thảo mộc như đèn lóng lánh.

Bước thứ 95, Mạnh Hạo dùng ba canh giờ, mới đưa nhất nhất lạc ấn tất cả thảo mộc trong khí tức bàng bạc kia.

Bước thứ 96, Mạnh Hạo dùng mười canh giờ.

Bước 97, hắn dùng suốt hai ngày!

Khi đến bước 98, Mạnh Hạo sớm đã quên mất thời gian, nhưng ngoại giới mọi người đều đang ngóng nhìn, năm ngày sau, Mạnh Hạo rốt cục

bước ra bước này, vẫn mỗi bước nở hoa sen.

Khi đến bước 99 đạp xuống, Mạnh Hạo hao phí mười ngày, mới đi ra khỏi, và khi dưới chân hoa sen xuất hiện lần nữa, ngoại nhận chấn động ầm ầm.

Thời khắc này ở ngoại giới, nhân số đã đến chừng bốn mươi vạn, vây quanh khắp bát phương, từng người đều hô hấp dồn dập, bọn họ đều đang đợi Mạnh Hạo đi bước kia... Một bước cuối cùng.

Bước 100! !

Trong tầng thứ sáu của Dược Các, Mạnh Hạo từ từ nhắm hai mắt, hắn không biết mình đã đi tới bước nào, theo bản năng giơ chân lên, khoảnh khắc rơi xuống, đầu óc của hắn ầm một tiếng, thân thể run rẩy, ảnh của thảo mộc không cách nào hình dung trong nháy mắt nổ tung trong óc của hắn.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, nhất nhất lạc ấn, trong này có không ít lẫn lộn, cần Mạnh Hạo đi tự mình phân tích phán đoán.

Thời gian trôi qua, người ở ngoại giới đều đang đợi, ba ngày, bảy ngày, mười ngày...

Cho đến hai mươi ngày qua đi! !

Ngoại giới chấn động, chưa từng có người nào khi xông Dược Các, có thể dừng lại ở trong đó thời gian dài như vậy, mà Mạnh Hạo từ tầng một đến tầng sáu, hắn đã ở bên trong với thời gian gần hai tháng.

Lại qua năm ngày nữa, đột nhiên , trong tầng thứ sáu, ánh đèn thảo mộc vô biên vô tận, toàn bộ đồng thời trong đó bạo phát ra ánh sáng sáng chói, dưới chân của Mạnh Hạo bất ngờ... Xuất hiện đóa hoa sen thứ 100.

Hai mắt của hắn mờ mịt mở ra, thân thể run lên, phun ra một ngụm máu tươi lớn, cửa ải này khó khăn, khiến cho Mạnh Hạo dốc hết tâm huyết, nhất là một bước cuối cùng, càng làm cho toàn bộ trình độ thảo mộc của hắn đều vận chuyển, lúc này mới hoàn mỹ thông qua!

Phía trước hắn, vô số thảo mộc đăng bất ngờ ngưng tụ thành một cái bậc thềm, do thảo mộc hợp thành, dường như chỉ có trình độ thảo mộc trong Vương giả, mới có tư cách đi lên trên con đường thảo mộc này.

Thông hướng tầng thứ bảy!

Cùng lúc đó, tầng thứ sáu của Dược Các, giới bên ngoài nhìn lại, bạo phát ra tia sáng vô tận, tia sáng này tản ra bốn phía, khiến bầu trời thất sắc, khiến mặt đất tiêu tán hết thảy hắc ám, khiến Đan đạo nhất mạch trong một cái chớp mắt này chú mục kinh thiên.

Tên của Mạnh Hạo bất ngờ xuất hiện ở trên tấm bia đá ngoài Dược Các, hàng thứ nhất của tầng thứ sáu!

- Hắn... Thông qua tầng thứ sáu, mỗi bước nở hoa sen, 100 bước hoa nở!

- Hay là Phương Hạo này, chính là người trung hưng cho Đan đạo nhất mạch ta! !

- Chờ hắn đi hết Dược Các, ta nhất định phải đi nghe hắn giảng thuật thảo mộc! ! Bốn phía người nghị luận rối rít.

Đồng thời trong lúc đó, bên trên Phương gia tổ trạch, trong hư vô, đột nhiên xuất hiện một cái chuông to lớn. Chuông này thương tang vô cùng, dường như đã trải qua năm tháng vô tận, trên đó điêu khắc núi sông, khi xuất hiện, trong giây lát truyền ra một tiếng chuông.

Tiếng chuông chớp mắt vang vọng cả Đông Thắng Tinh, người ngoài nghe không được, chỉ có tộc nhân có Phương gia huyết mạch mới có thể

trong một sát na này nghe được tiếng chuông! !

Tất cả tộc nhân của Phương gia, toàn bộ chấn động, Đan đạo nhất mạch, những người không đến cũng đều thức tỉnh, đã nhận ra hào quang của Đan đạo nhất mạch, bọn họ có không ít lập tức bay ra, thẳng tới Dược Các.

Trong Tổ trạch cũng bị chấn động như vậy, đầu tiên là đan đạo ánh sáng, sau là chuông của gia tộc, khiến cho vô số tộc nhân giật mình, bay về phía Đan đạo nhất mạch, muốn đi nhìn xem rốt cuộc là cái gì.

Đại trưởng lão, yên lặng đứng ở ngoài đại điện, thần sắc có chút phức tạp, cũng có một chút mờ mịt.

- Ta... Làm sai rồi sao? Lão lẩm bẩm nói nhỏ.

- Ta không sai, hết thảy đều là vì gia tộc, ta làm hết thảy, đều là dựa theo quy củ của gia tộc! ! Đại trưởng lão hít sâu một hơi, thần sắc không mờ mịt nữa, từ xa xa nhìn Đan đạo nhất mạch, trong mắt từ từ xuất hiện vẻ sắc bén.

Trong tầng sáu của Dược Các, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở một chỗ, nhắm mắt tĩnh tọa một lát, khi mở mắt ra, trong mắt của hắn còn sót lại một chút tia máu.

Tầng thứ năm, tầng thứ sáu, khó khăn rất lớn, có thể thấy được Đan đạo của Phương gia mênh mông như thế nào.

Tầng thứ năm, ta sai rất nhiều, tầng thứ sáu này trên thực tế khó hơn, chỉ là đối với ta mà nói, vì ta dung hợp Bỉ Ngạn Hoa, trên trình độ thảo mộc có bản năng kinh người!

Cho nên... ngửi thấy mùi thơm biết dược thảo, ta xem như trúng tủ .

Tầng thứ bảy này, nhất định càng gian nan hơn! Mạnh Hạo lẩm bẩm, đứng lên, trong mắt lộ ra một chút chấp nhất, hắn từ lúc sớm nhất, là vì muốn nổi tiếng, vì điểm cống hiến, mới tới xông Dược Các này. Nhưng giờ đây, hắn là vì đề cao mình trình độ thảo mộc của mình.

Cho nên mỗi một tầng, hắn không chỉ muốn thông qua, mà còn phải đi mỗi một tầng cho đến cực hạn, chỉ có như vậy, mới có thể làm cho trình độ thảo mộc của tự thân thu được sự tăng trưởng.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cất bước đạp lên trên bậc thang thảo mộc, trực tiếp đi vào tầng thứ bảy.

Trong nháy mắt bước chân vào tầng thứ bảy, ngoại giới mấy trăm ngàn người đã đứng đông đủ nhìn. Tầng thứ bảy, so với sáu tầng trước, dường như không có gì đặc biệt, nơi này bày ra hai bản sách cổ to lớn.

Một bản trong đó, chính là Thảo Mộc Kinh quyển thượng, bên trong tồn tại 1 tỉ thảo mộc.

Còn một quyển khác, thì lại là trống không , bên trong cái gì cũng không có.

Mạnh Hạo nhìn về phía hai sách cổ này, đồng thời thanh âm thương tang lại vang vọng lên trong tầng thứ bảy này.

Với phương pháp chiết cây, theo sự biến hóa tương sinh tương khắc lẫn nhau của thảo mộc, sáng tạo ra... Mười ngàn loại dược thảo độc môn, coi là thông qua cửa ải này, nếu có thể sáng tạo ra 100 ngàn loại, cửa ải này hoàn mỹ.

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, hít sâu một hơi, bên trong cặp mắt lộ ra ánh sao.

- Rốt cục... Đến một tầng mức này rồi! Hắn biết được thảo mộc kiến thức

sau khi tích lũy đến trình độ nhất định, liền cần bước chân vào một cảnh giới thảo mộc khác, lợi dụng tương sinh tương khắc, lợi dụng chiết cây thảo mộc, để sáng tạo ra dược thảo thuộc về mình.

Với loại dược thảo này đi luyện đan, người ngoài rất khó phân tích ra đan phương, cho dù là phân tích ra được, cũng không kiếm đâu ra dược thảo luyện đan. Đây là một loại cảnh giới luyện đan cực kỳ cao.

Mạnh Hạo năm đó khi ở Tử Vận Tông, đã từng tiếp xúc qua, nhưng lại tiếp xúc này không nhiều lắm, mà khi ở Yêu Tiên Cổ Tông, cũng có dính tới, nhưng lại chưa bao giờ trải qua học tập có hệ thống.

Thời khắc này hắn định khí ngưng thần, từ từ đi đến cạnh sách cổ, nhắm mắt lại, trầm mặc suy tư.

Mà ở ngoại giới, những người không biết tầng thứ bảy như thế nào, giờ khắc này sau khi nhìn thấy được khảo hạch của tầng thứ bảy, toàn bộ hô hấp dồn dập, trên thực tế, bắt đầu từ đan sư bậc năm, cũng đã thử dò dẫm chiết cây thảo mộc , và trong yêu cầu đan đạo của Phương gia, muốn trở thành đan sư bậc bảy, ít nhất phải nắm giữ mười ngàn loại thảo mộc chiết ghép độc quyền thuộc về mình.

- Không biết Phương Hạo này, có thể thông qua tầng thứ bảy này không... hắn có thể sáng tạo ra bao nhiêu loại dược thảo chiết ghép?

- Hắn rất khó thông qua, tầng thứ bảy này không ai dùng một lần là thông qua, cho dù là Đan Lão đại nhân năm đó, cũng đều phải dùng đến bốn lần mới qua được.

- Chỉ có bãn lĩnh thâm hậu, thậm chí tích lũy nhiều kinh nghiệm chiết ghép thảo mộc, mới có thể trong tầng thứ bảy hạ, thử tài rồi thông qua tầng này. Trong mấy trăm ngàn người ở nơi đây, những đan sư bậc sáu, bậc bảy kia thấp giọng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1270: Đan đạo vô tận!

Bên trong tầng bảy Dược Các, Mạnh Hạo đứng ở cạnh sách cổ, sau thời gian suy tư hết một nén nhang, cặp mắt hắn bỗng mở ra, tay trái nâng lên lật Thảo Mộc Kinh quyển thượng, lập tức sách cổ nhanh chóng mở ra, trong nháy mắt khi dừng lại, đã hiện ra một gốc dược thảo.

Sau đó lại lần nữa chuyển trang, một lát sau, tổng cộng dừng lại chín lần, xuất hiện chín cây dược thảo, Mạnh Hạo liền cách không phát ra một trảo, lập tức chín cây dược thảo, toàn bộ xuất hiện ở trên trang thứ nhất sách cổ trống không kia.

Lập tức dựa theo ý nghĩ của Mạnh Hạo, những cây dược thảo kia hoặc là bị lột nhánh, hoặc là bị lấy hoa xuống, dưới thần thức của Mạnh Hạo, chúng liền hợp lại với nhau, theo thủ pháp tương sinh tương khắc, dần dần chiết suất, phối hợp.

Trang dược thảo này lập tức sáng lên, dường như đang phân tích cùng phán định, chỉ trong chớp mắt, đã chậm rãi lật qua, điều này thể hiện đã công nhận cây dược thảo đầu tiên Mạnh Hạo chiết cây.

Tay trái Mạnh Hạo lần nữa lật Thảo Mộc Kinh, liên hệ tìm dược thảo, không ngừng dùng thần thức chiết suất, phối hợp lại với nhau, dựa theo phân tích của bản thân, sáng tạo ra một loại dược thảo mới.

Thời gian trôi qua, khảo hạch này đối với người không hiểu đan đạo người nhìn vào, rất khô khan, nhưng đối với những tu sĩ đan đạo nhất mạch ở ngoại giới kia mà nói, chính là một cơ hội cùng tạo hóa khó gặp.

Nhất là những đan sư bậc bảy, trong mắt từng người lập tức lộ ra tia sáng kỳ dị, nhìn Mạnh Hạo sáng tạo dược thảo, bọn họ hiểu rõ hơn ai hết, càng xem càng kinh hãi, lại liên hệ với trình độ thảo mộc của bản thân,

dường như đều có điều ngộ ra, kiến thức cũng có điểm tăng lên.

- Lại còn có thể luyện ra thảo mộc tính hàn như vậy... Sau chín lần đưa vào thuốc tính hỏa, tiếp theo vốn phải là thuộc tính hàn, nhưng hắn lại đưa vào chín lần thuộc tính hàn, dựa theo thủ pháp tương sinh tương khắc, đây hắn là trung hòa mới đúng. Không ngờ lại là như vậy!

- Nguyệt Linh Hoa này, không ngờ có thể chiết cây thành Nhật Huy Diệp, cách nghĩ của hắn không thể tưởng tượng nổi. Nhưng không ngờ lại thành công!

Ngay cả lão bà kia, cũng trợn mắt há hốc mồm, theo bản năng trong đầu mô phỏng bắt chước hắn, trình độ thảo mộc vô hình đề cao.

Những đan sư bậc năm, bậc sáu, từng người một cũng đều rất kích động, kiến thức về chiết cây thảo mộc, bọn họ đều đang ở trong giai đoạn lục lọi, thời khắc này thấy được Mạnh Hạo đích thân diễn luyện, từng người lập tức cố gắng nhớ kỹ hết thảy.

Đối với bọn họ mà nói, cơ hội này quá hiếm gặp.

Mà những đan sư bậc thấp, chỉ sợ bọn họ cách cảnh giới này còn rất xa, nhưng cũng đều có chỗ hiểu ra, nếu muốn tiến xa hơnvề đan đạo, như vậy nhất định phải học tập thảo mộc chiết cây, giờ phút này bọn họ đều tranh thủ cơ hội học tập.

Về phần nhóm dược đồng, tuy rằng càng không hiểu gì, nhưng thấy những đan sư cao cao tại thượng kia, từng người một đều đang chăm chú, bọn họ hiểu được nhất định là trình độ chiết cây của Mạnh Hạo rất kinh người, cho nên những người kia mới nhìn không chớp mắt, muốn nhớ kỹ thủ pháp chiết cây của Mạnh Hạo.

Phía ngoại Dược Các hết sức tĩnh, ngay cả hai lão già hàng năm bảo vệ Dược Các, cũng đều mở mắt ra, nhìn về hình ảnh trên không.

Những đan sư bậc tám ở nơi đó đều trầm mặc, nhìn Mạnh Hạo trong hình kia, nhìn hắn chiết cây thảo mộc, trong mắt đều rất mong đợi.

Mạnh Hạo lần nữa quên mất thời gian, đắm chìm trong chiết cây thảo mộc, tốc độ tay trái cực nhanh, khiến cho Thảo Mộc Kinh quyển thượng, gần như mỗi giờ mỗi khắc đều đang nhanh chóng sang trang.

Thời gian trôi qua, thảo mộc Mạnh Hạo sáng tạo ra, cũng càng ngày càng nhiều, một cây, trăm cây, ngàn cây...

Bảy ngày sau, rốt cục Mạnh Hạo cũng sáng tạo ra mười ngàn cây dược thảo, hắn hít sâu một hơi, nhưng vẫn chưa xong, mà là tiếp tục đắm chìm bên trong. Giờ khắc này, dường như hắn đã tìm được cảm giác tu hành từ thảo mộc vậy, hắn có thể cảm nhận được, theo hắn dần sáng tạo ra thảo mộc mới, trình độ am hiểu về thảo mộc, cũng ngày càng cặn kẽ hơn.

Thậm chí tuy rằng rất lâu hắn không luyện đan lại, nhưng hắn mơ hồ có thể cảm nhận được, trình độ luyện đan của mình... vô hình chung, đã càng ngày càng mạnh.

- Tay của ta là lò, đem thiên địa vào lòng bàn tay, luyện ra một viên đại đan! Cặp mắt Mạnh Hạo lộ ra đạo quang thuộc về chính mình, đây chính là đan đạo của hắn, dùng đạo chứng tâm, dùng tâm này luyện đan.

Thời gian lại trôi qua bảy ngày, thảo mộc Mạnh Hạo sáng tạo ra, đã đạt tới 15 ngàn cây, một màn này khiến ngoại giới rúng động, đối với Mạnh Hạo đã bội phục đến cực hạn.

Ngay cả lão bà cũng tự thấy, về trình độ thảo mộc, bà ta không bằng Mạnh Hạo, đáy lòng thở dài, bà ta hiểu rõ, đan đạo đang thiếu một người như vậy, cũng là khát vọng của đan đạo nhất mạch.

Mà mình... nếu còn tiếp tục nghe theo người ngoài dìm hắn, e là đan đạo

sẽ không tha cho mình.

- Thôi , dù sao ta... cũng là đan đạo nhất mạch! Cặp mắt lão bà lộ ra vẻ quyết đoán, hít sâu một hơi, bỏ qua ý nghĩ tiếp tục nhằm vào Mạnh Hạo. Từ đó, dường như thân thể lập tức nhẹ nhõm hơn không ít, chìm đắm trong hình ảnh kia, tìm hiểu thảo mộc.

15 ngàn cây, 20 ngàn cây, 30 ngàn cây...

Một tháng, Mạnh Hạo sáng tạo ra 30 ngàn cây dược thảo, ngoại giới, thời khắc này số người xem đã vượt qua 500 ngàn, phân bố ở khắp nơi, vô biên vô tận.

Gần như tất cả mọi người, đều đang nhìn Mạnh Hạo sáng tạo thảo mộc, thỉnh thoảng có người mừng như điên, lại có người tỏ ra mờ mịt, nhưng cuối cùng sau khi quan sát, bọn họ đều có thu hoạch.

Đáng tiếc Mạnh Hạo đang chìm đắm bên trong, không biết chuyện ở ngoại giới, nếu không, hắn nhất định sẽ phát điên, bởi vì đây là cơ hội tốt nhất ... thu điểm cống hiến a.

Thời khắc này nếu hắn đi ra rống lên một câu, nhất định hầu hết mọi người đều sẽ đưa ra điểm cống hiến.

Từ khi Mạnh Hạo đi vào tầng thứ nhất đến giờ, đã qua bốn tháng, mặc dù đối với tu sĩ mà nói, thường thường tĩnh tọa một lần chính là mấy năm, nhưng khi không tĩnh tọa, bốn tháng, vẫn có chút dài.

Nhưng ở chỗ này, không ai cảm thấy mất kiên nhẫn, ngược lại còn thu hoạch được rất nhiều.

Mà Mạnh Hạo cũng đang đắm chìm trong chiết cây, có niềm vui của riêng hắn, bởi vì sẽ không nơi nào có thể như Dược Các này, có 1 tỉ dược thảo để cho Mạnh Hạo lựa chọn.

Mặc dù chỉ là hư ảo, nhưng loại hư ảo này, đối Mạnh Hạo mà nói, không khác gì chân thật, đều có thể khiến trình độ thảo mộc của hắn đột phá.

Lại đi qua một tháng, trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập tơ máu, hắn đã sáng tạo ra 50 ngàn dược thảo.

Mới đầu coi như đơn giản, nhưng càng về sau, lại càng khó, nếu như Mạnh Hạo chỉ là ứng phó, trên thực tế sẽ rất dễ dàng, nhưng hắn yêu cầu đối với bản thân rất cao, mỗi một gốc dược thảo thời khắc này hắn sáng tạo ra, đều là từ trăm loại tổ hợp trở lên.

Nhất là mười ngàn cây cuối cùng, mỗi một gốc dược thảo, Mạnh Hạo đều đặt ra yêu cầu nghiêm khắc với bản thân, là từ 500 cây tổ hợp ra một cây mới!

Thân thể hắn hiện lên vẻ mệt mỏi, ba tầng năm sáu bảy này, đối với hắn mà nói, là một loại áp lực về tinh thần, thậm chí thần thức của hắn, bất tri bất giác, cũng tăng trưởng không nhỏ.

Càng khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy ngạc nhiên, chính là tu vi của hắn trong mấy tháng này, càng ngày càng gần chín thành Chân Tiên.

Cho đến tháng thứ sáu, thân thể Mạnh Hạo run lên nhè nhẹ, tinh thần của hắn gần như đã khô kiệt, đầu óc của hắn đã ong ong, thậm chí suy nghĩ của hắn cũng hơi chậm lại.

Mà dược thảo hắn sáng tạo ra, đã gần đến 70 ngàn.

Không có một loại lập lại, mỗi một gốc cây này đem ra ngoài, đều sẽ tạo nên chấn động không nhỏ, nhất là năm ngàn cây cuối cùng... Mỗi một gốc cây đều dùng ngàn loại dược thảo chiết cây mà thành.

Loại dược thảo này, có thể nói chỉ pha chế thêm chút dược thảo, liền có

thể luyện thành đan dược.

Những người ở ngoại giới đã như mê như say, toàn bộ đều bị trình độ thảo mộc của Mạnh Hạo, khiến cho rúng động sâu sắc. Cho đến khi lại qua đi nửa tháng, rốt cục tinh thần Mạnh Hạo cũng khô kiệt, sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể lung lay sắp đổ, cho dù có cảnh giới Vĩnh Hằng, cũng đều không thể bù đắp được loại tâm thần tiêu hao này.

Mạnh Hạo thở dài một tiếng, hoàn thành chiết cây.

Tính ra đã được trên 75 ngàn cây.

- Tâm thần ta đã không đủ, nếu tiếp tục nữa, e là sẽ bị tổn hại đến căn cơ, mà tối trọng yếu là ..... trình độ thảo mộc mà ta nắm giữ, về phương diện chiết cây, còn chưa đủ. Có lẽ sáng tạo ra hơn 10 ngàn loại, chính là cực hạn.

Mà dựa theo ý nghĩ của ta, sáng tạo ra một gốc cây tổ hợp từ 10 ngàn loại thảo mộc khác nhau, với trình độ thảo mộc hiện tại của ta, rất miễn cưỡng. Mạnh Hạo lẩm bẩm, sau khi hít sâu một hơi, liền chậm rãi đứng lên, trong mắt của hắn lộ ra vẻ chấp nhất.

- Thảo mộc của Phương gia, ta muốn học tập cặn kẽ! Mạnh Hạo xoay người, bước tới một bước, thân hình hắn liền biến mất, khi xuất hiện lại, bất ngờ đã ở bên ngoài Dược Các. Vừa mới xuất hiện, Mạnh Hạo liền thấy được hơn 500 ngàn người rậm rạp chằng chịt ở bốn phía, hắn lập tức sửng sốt.

Tuy rằng hắn nghĩ sẽ có người tới quan sát, nhưng lại không ngờ có nhiều người như vậy, nhất là ở nơi đó, đan sư các cấp đều có, thời khắc này bọn họ vẫn còn chưa tỉnh lại, đều đang chìm đắm trong cảm ngộ sau khi quan sát Mạnh Hạo luyện chế thảo mộc.

Mạnh Hạo mệt mỏi không muốn nói gì, thời khắc này hắn chỉ muốn trở

về động phủ, nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe. Hắn lập tức bay lên, hóa thành cầu vồng, bay về phía xa.

Mạnh Hạo vừa bay ra, mọi người ở nơi này lập tức dần tỉnh lại, khi nhìn đến Mạnh Hạo, lập tức lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

- Phương Hạo! Hắn đã đi ra!!! Giọng nói này vừa cất lên, lập tức tất cả mọi người xung quanh đều lần lượt thức tỉnh, lúc này mới nhận ra hình ảnh đã biến mất, mà Mạnh Hạo thì đã ra khỏi Dược Các từ sớm.

- 75 ngàn loại dược thảo sao? Hắn chính là thảo mộc đại sư, hắn hoàn toàn xứng đáng là dược sư!

- Dựa theo trình độ thảo mộc của Phương Hạo đại sư, nếu như đơn thuần muốn xông Dược Các, tầng thứ chín không dám nói, nhưng nhất định hắn có thể thông qua tầng thứ tám!

Đám đông trở nên huyên náo, khi nhìn về phía bóng lưng Mạnh Hạo rời đi, đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt, sùng kính. Giới tu chân, tôn trọng cường giả, đan đạo nhất mạch, cũng là như vậy.

- Lần này hắn ngừng lại, nhưng nhất định tháng sau, hắn sẽ còn tiếp tục!

Những đan sư ở nơi đây, từng người nhìn theo bóng lưng Mạnh Hạo, đều tỏ ra cảm khái, nhất là mấy lão giả bậc tám, lại càng hít sâu một hơi cảm thán, thần sắc lộ ra vẻ mong đợi, còn có phấn chấn.

- Đan đạo nhất mạch, có người kế nghiệp ... Bên trong núi, Đan Lão Phương Đan Vân vẫn luôn quan sát Mạnh Hạo, lúc này lão liền khẽ lên tiếng, trên mặt mỉm cười, tay phải vung lên, trong tay của lão liền xuất hiện một cuốn sách cổ, trên đó bất ngờ viết ba chữ Thảo Mộc Kinh.

- Đưa nó cho Phương Hạo. Lão vừa đưa tay lên khẽ nói, lập tức một bóng đen chợt xuất hiện, nhận lấy sách cổ, nhoáng lên một cái rời đi.

Giờ phút này Mạnh Hạo vừa mới bay ra đan đạo nhất mạch, đang muốn về nghỉ ngơi một chút, bỗng nhiên hắn trợn mắt, khựng lại, trong óc tựa như có tia chớp xẹt qua.

- Chết tiệt! Sao ta lại quên thu điểm cống hiến chứ, vừa rồi có hơn 500 ngàn người a, ta ở trong Dược Các ít nhất cũng mấy tháng... Đây... Đây...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1271: Khiêu khích

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, sắc mặt tái nhợt, hắn không muốn tính toán, nhưng vẫn nhịn không được tính một chút, khi trong đầu hiện lên một con số điểm cống hiến kinh khủng, hắn gần như muốn phun ra máu tươi.

- Thua thiệt, thua thiệt lớn! Mạnh Hạo khóc không ra nước mắt, hắn cảm thấy vận khí của mình thật kém, cơ hội kiếm được điểm cống hiến nhiều như vậy, không ngờ lại lãng phí một cách vô ích.

Nghĩ tới đây, hắn không nhịn được ngửa mặt lên trời rống lớn, tiếng rống này rất kinh khủng, khiến cho chim chóc trong núi bay tán loạn.

Toàn thân Mạnh Hạo run run, trong lòng hắn rỉ máu, sắc mặt tái nhợt, tựa như sức lực bị rút sạch vậy. Trong lúc hắn đang buồn bã ỉu xìu, chợt hư không phía sau hắn, đi ra một bóng người.

Mạnh Hạo xoay người, uể oải nhìn bóng người kia, trong mắt tràn ngập u ám, khiến người vừa đi ra hơi sửng sốt.

Đó là một nữ tử, dáng người yểu điệu, tướng mạo thanh tú, mặc trang phục màu hồng nhạt, tuyệt sắc giai nhân, trên người nàng còn tràn ra một mùi hương dịu nhẹ, rất là dễ ngửi.

Nữ tử này thấy dáng vẻ Mạnh Hạo như vậy, liền kinh hãi, chần chờ lên tiếng hỏi.

- Chính là... Phương Hạo tộc huynh sao?

Mạnh Hạo uể oải gật gật đầu, thời khắc này trong lòng hắn đang rối bời vô cùng, nghĩ tới điểm cống hiến kếch xù kia, Mạnh Hạo cảm thấy trời đất tối sầm lại.

Nữ tử lập tức trở nên nghiêm túc, thầm nghĩ vị Phương Hạo tộc huynh trước mắt này, vì tìm hiểu thảo mộc, không ngờ lại hành hạ bản thân thành bộ dáng như vậy, chính cái gọi là phấn đấu điên cuồng này, khiến nàng cảm thấy so với Phương Hạo trước mắt này, nàng còn chưa đủ kiên nghị.

- Phương Hạo tộc huynh xông Dược Các trước đó, Uyển Nhi bội phục, đây là... sách cổ do Đan Lão đại nhân sai ta cho ngươi. Nữ tử rất cung kính ôm quyền, lấy sách cổ ra, đưa cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ngơ ngác nhìn sách cổ, vẻ mặt mờ mịt, lẩm bẩm nói nhỏ.

- Đã từng, có một khoản cống hiến không cách nào tưởng tượng, bày ở trước mặt ta, nhưng ta lại không biết quý trọng... Ta thật hối hận!!!

- Tộc huynh, ngươi nói gì vậy? Nữ tử ngẩn ra, không nghe rõ lắm hỏi lại.

Mạnh Hạo lắc đầu, buồn bã ỉu xìu nhận lấy sách cổ, rồi mang theo ảm đạm vô biên quay người đi dần về phía xa, bóng lưng hắn rơi vào trong mắt nữ tử, dần dần khiến cho nữ tử càng thêm kính nể Mạnh Hạo.

- Không hổ là trưởng tôn dòng chính, vị Phương Hạo tộc huynh này say mê đan đạo đã đến mức điên cuồng, ở tầng thứ bảy đã chiết cây được hơn 70 ngàn cây dược thảo, vậy mà hắn vẫn còn cảm thấy mất mát như thế, cứ như thể lý tưởng và niềm tin bị đả kích nặng nề vậy, người như vậy bây giờ thật hiếm thấy, chẳng trách Đan Lão đại nhân muốn đưa sách cổ cho hắn.

- Uyển Nhi, ngươi phải cố gắng, phải học tập tộc huynh của ngươi nhiều hơn! Nữ tử tự khích lệ bản thân, ánh mắt nhìn về phía bóng dáng Mạnh Hạo đã đi xa, càng thêm tôn kính.

Mạnh Hạo không biết rằng, bộ dạng của hắn, lại khiến cho một nữ tử nhu

mì, được khích lệ đến cỡ nào. Hắn mang theo tâm trạng hỗn loạn, trở về tổ trạch.

Vừa bước chân vào tổ trạch, tâm trạng Mạnh Hạo vốn không tốt, đang hóa thành cầu vồng bay nhanh đi, bỗng nhiên dưới đất phía trước hắn, xuất hiện 7, 8 người đang cười nói đi tới.

7, 8 người này, có một người là nữ nhân, chính là người khi Mạnh Hạo vừa mới tới bên ngoài Đông Thiên Môn đã gặp qua, người này tên là Phương Hồng, tướng mạo xinh đẹp, khí chất thanh tú bẩm sinh, mặc trang phục màu cánh ve, lúc này đang che miệng cười, bên cạnh nàng có 7, 8 người, trong đó có ba người tu vi đã đến Vấn Đạo đỉnh phong, có thể so với Ngụy Tiên, những người còn lại, thì ở cảnh giới Trảm Linh.

Những người này đều là những tộc nhân Mạnh Hạo thấy được trong đại điện, đi theo bên cạnh Phương Vệ.

Phía sau bọn họ, có một lão già đi theo, lão già này vẻ mặt hờ hững, tóc muối tiêu, hai tay giao nhau đút vào trong cổ tay áo, lúc đi theo hơi cúi mình, tựa như người hầu vậy.

Hắn cũng không phải là tộc nhân Phương gia, mà là mang họ khác, được Phương gia che chở, làm người hộ đạo cho những thiên kiêu trẻ tuổi.

- Hồng nhi, nghe nói lần này ngươi đi ra ngoài rèn luyện, đã bái Thủy Vân thượng nhân làm sư phụ, Thủy Vân tiền bối tuy là tán tu, nhưng tu vi thông thiên, chúc mừng, chúc mừng nha. Mặt khác lần này trở về không nên vội rời đi, qua vài ngày nữa, chính là ngày Đông Thăng cứ trăm năm xuất hiện một lần, lần này do Vệ công tử chủ trì Đông Thăng Các, huynh ấy đã mời không ít thiên kiêu của các tông môn cùng thưởng ngoạn, đến lúc đó mọi người cùng nhau tìm hiểu một chút.

- Đúng vậy, Hồng quận chúa, hiện tại trong các thiên kiêu Phương gia ta, tu vi có thể trên vượt qua muội không nhiều lắm, tại Đông Thăng Các,

nhất định muội sẽ như mặt trời ban trưa. Mấy người vừa đi vừa nói cười, nữ nhân kia khẽ cười lắc đầu, vẻ mặt hiện lên một tia ngạo nghễ.

- Hai người Vệ công tử và Hàn công tử, tu vi cao hơn ta, còn có Đào công tử và Hải công tử đây nữa, tu vi hai người các ngươi, nếu không phải là muốn tích lũy thêm, e là đã sớm dùng Thông Tiên Đằng rồi.

- Khó lắm, cho dù là trong gia tộc, Thông Tiên Đằng cũng rất hiếm thấy, thế hệ này chỉ có vài cây, trừ khi là trở thành ba người mạnh nhất trong cùng thế hệ, nếu không, cần phải bỏ ra cống hiến rất lớn, mới có thể đổi lấy, quá khó khăn.

- Không giống như Hồng nhi muội, có Thủy Vân thượng nhân tương trợ, so với chúng ta tốt hơn nhiều. Trong khi mấy người còn đang tâng bốc lẫn nhau, Mạnh Hạo đã bay qua bên trên bọn họ, ánh cầu vồng lấp lánh, khiến mấy người này liền ngẩng đầu nhìn lên, lập tức thấy được Mạnh Hạo. Ba tên thanh niên có thể so với Ngụy Tiên lập tức nhíu mày.

Ngay cả nữ tử gọi là Hồng nhi kia, cũng khẽ nhíu mày.

Bên trong Phương gia tổ trạch, trong cùng thế hệ thanh niên, chỉ có hai người có tư cách phi hành, một là Phương Vệ, một người khác... chính là Mạnh Hạo.

- Trần lão, ta không thích có người bay qua đỉnh đầu ta. Nữ tử gọi là Hồng nhi kia hờ hững lên tiếng, nàng vừa nói ra, lão giả đi theo đám người kia vốn đang bình tĩnh, lập tức hai mắt sáng lên, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo đang bay tới.

- Xuống cho ta! Lão già chậm rãi lên tiếng, không ra tay mà chỉ quát khẽ một tiếng, tiếng quát này cũng không truyền ra quá xa, chỉ tập trung vào Mạnh Hạo, thanh âm vừa ra, dường như ẩn chứa quy tắc nào đó, tạo thành âm thanh ầm ầm nổ tung như sấm rền mà chỉ có Mạnh Hạo nghe được.

Ầm!

Mạnh Hạo đang trên bầu trời chợt khựng lại, một cỗ uy áp mạnh mẽ liền bao phủ chung quanh hắn, tựa như lực lượng cấm không, như có một bàn tay vô hình đè xuống, muốn kéo hắn từ trên bầu trời xuống.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, theo tiếng nổ ầm ầm, hắn lập tức cảm nhận được, cỗ uy áp này rõ ràng chính là Tiên Cảnh đỉnh phong, đã đạt đến trình độ Thất Cảnh Tiên.

- Hử? Lão già nhíu mày, thấy không lập tức kéo Mạnh Hạo xuống được, lão liền hừ lạnh, tu vi bạo phát toàn bộ, lập tức phạm vi uy áp liền tăng thêm nhiều, Mạnh Hạo không khỏi rơi từ trên bầu trời xuống.

Khi hắn hạ xuống mặt đất, uy áp kia mới tiêu tán, thần sắc lão già kia vẫn như thường, cúi đầu xuống, tựa như chưa từng phát sinh chuyện gì vậy.

Phương Hồng và đám tộc nhân ở xung quanh, đều nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Ngươi chính là Phương Hạo? Người đã đưa tới chấn động không nhỏ tại đan đạo nhất mạch sao?

- Nhớ kỹ, bên trong gia tộc, cho dù là đại trưởng lão cho ngươi tư cách phi hành, nhưng nếu không có thực lực, không nên tùy ý bay qua đầu người khác.

- Ngươi có thể đi được rồi. Mấy người này hờ hững lên tiếng, bọn chúng không biết nhiều về Mạnh Hạo, dù sao sau khi Mạnh Hạo về đến gia tộc, phần lớn thời gian đều ở đan đạo nhất mạch.

Bọn họ chỉ biết rằng, huyết mạch Mạnh Hạo khiến ánh sáng trước cửa

gia tộc cao tới mười ngàn trượng, chính là vì điểm này, khiến cho bọn chúng rất không thoải mái, về phần chuyện ở đan đạo nhất mạch, trong mắt bọn chúng, chính là bàng môn tả đạo, không thể lên đài được.

Nói xong, đám người này lại tiếp tục cười nói, không thèm để ý đến Mạnh Hạo chút nào, đi qua người hắn.

Tâm trạng Mạnh Hạo vốn đang nặng nề, lúc bay trên bầu trời cũng không trêu chọc bất kỳ kẻ nào, vậy mà vẫn bị áp chế như vậy, với tính cách của hắn, sao có thể chấp nhận được chứ? Giờ phút này, hàn quang trong mắt hắn hiện lên, trên mặt dần dần nở nụ cười.

Chỉ có điều, nụ cười kia rất lạnh.

- Nhìn thấy ta, sao các ngươi còn chưa bái kiến! Xem ra các ngươi đã quên quy củ gia tộc rồi. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, 7, 8 người kia lập tức nhíu mày, dừng bước, xoay người nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Trần lão, đuổi hắn đi đi.

Phương Hồng khẽ lên tiếng.

Sắc mặt Trần lão vẫn như thường, gật gật đầu, đi về phía Mạnh Hạo, tay phải hắn nâng lên vỗ về phía trước, lập tức một cỗ khí tức mạnh mẽ ầm ầm bạo phát, chỉ tập trung vào Mạnh Hạo, như muốn cường thế đẩy Mạnh Hạo ra khỏi nơi này.

Khí tức này tới gần Mạnh Hạo, liền phát nổ ầm ầm, Mạnh Hạo vung tay áo lên, lập tức một luồng ánh sáng đen liền bay ra, hóa thành một con cá sấu giữa không trung. Con cá sấu vẫy đuôi một cái, khí thế chợt bạo phát.

Lão già biến sắc, lập tức liền va chạm với cá sấu, truyền ra tiếng nổ ầm ầm.

- Chỉ là một tên nô tài khác họ, mà cũng dám ra tay với ta sao! Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, rồi đi thẳng về phía 7, 8 người kia.

7, 8 người này thấy lão già đang giao thủ với con cá sấu kia, liền biến sắc.

- Còn các ngươi nữa, nhìn thấy ta, không ngờ lại không hành lễ! Dứt lời, Mạnh Hạo liền cất bước đi tới, khí thế trên người tràn ra, trong mắt hiện ra vẻ lạnh lùng.

- Dựa vào cái gì mà chúng ta hành lễ với ngươi! Ba tên thanh niên có thể so với Ngụy Tiên kia lập tức đi ra, lạnh giọng nói.

- Dựa vào cái gì sao? Ta chính là trưởng tôn dòng chính, không cần biết các ngươi thuộc mạch nào, nhánh nào, thì ta cũng chính là sư huynh của các ngươi! Âm thanh của Mạnh Hạo vang vọng, trong nháy mắt đã tới gần, hắn nâng tay phải lên, phát ra một quyền mạnh mẽ.

Ba tên thanh niên kia liền hừ lạnh, đang định ngăn cản, nhưng chỉ trong chớp mắt, lập tức sắc mặt bọn chúng liền đại biến, căn bản không thể cản nổi, dường như khí thế từ Mạnh Hạo phát ra, khiến cho thần thông pháp thuật của bọn chúng đồng loạt sụp đổ.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên liên tiếp, nắm tay Mạnh Hạo lần lượt rơi thẳng vào mặt ba người, khiến ba tên kia phun ra máu tươi, thân hình lập tức bị chấn văng ra sau.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo lại bước nhanh tới vài bước, nâng lên chân lên, phát ra một cước như vũ bão, lần lượt nện ầm ầm lên người ba tên kia, khiến chúng phát ra tiếng hét thảm, tốc độ văngvề phía sau càng nhanh hơn, trực tiếp bị quăng ra xa.

Những tiếng rắc rắc liên tiếp truyền ra, xương cốt ba tên kia lập tức vỡ

vụn hơn phân nửa.

- Ngươi muốn làm gì! Phương Hồng đứng gần đó, sắc mặt liền đại biến.

- Nơi này là Phương gia, ngươi...

- Các ngươi vẫn còn biết nơi này là Phương gia, chẳng lẽ đã quên ta cũng họ Phương sao! Mạnh Hạo lạnh lùng lên tiếng, hắn bước tới phía trước, trong khoảnh khắc đã tới gần, tay phải hắn liền vung lên đấm ra, lập tức đám tộc nhân Trảm Linh bên cạnh Phương Hồng liền phun ra máu tươi, xương cốt toàn thân bị vỡ vụn không ít, mỗi tên vừa bị vứt lên vừa hét thảm thiết.

- Nhìn thấy ta, không ngờ lại không hành lễ, ta thân là trưởng tôn, chỉ có thể đích thân dạy cho đám các ngươi biết thế nào là tộc quy, còn ngươi nữa... Mạnh Hạo nhìn về phía Phương Hồng, hờ hững lên tiếng, rồi cất bước đi tới, lập tức xa xa phía sau hắn chợt truyền đến một tiếng gầm nhẹ.

- Dừng tay!!!

Phương Hồng biến sắc, tay phải nàng lập tức vung lên, xung quanh bất ngờ xuất hiện một cái hư ảnh đại đỉnh, bên trên có một chữ Phương, mạnh mẽ trấn áp về phía Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1272: Phá lệ!

- Chỉ có một thành lực lượng Chân Tiên nhỏ bé vậy thôi sao?! Mạnh Hạo căn bản không thèm để ý tới người đang đuổi tới, hắn cười lạnh nắm tay, phát ra một quyền, trong tiếng nổ ầm ầm, đại đỉnh lập tức sụp đổ, một quyền kia rơi thẳng lên người Phương Hồng.

Ầm một tiếng, Phương Hồng phun ra máu tươi, thân thể co lại, một quyền này quá độc ác, trực tiếp chấn nát nàng kinh mạch toàn thân nàng, thân thể càng bị đấm văng đi, cho dù là nữ nhân, Mạnh Hạo vẫn lạnh lùng như cũ.

Sau một quyền này, hắn mới xoay người, hờ hững nhìn mấy người từ phía xa đang phóng tới.

- Tiểu tử Phương Hạo, ngươi dám! Trong khoảnh khắc, từ phía xa có sáu người phóng đến, trong sáu người này, có ba lão già, ba lão già này tóc đều trắng xoá, tu vi đều là Tiên Cảnh, nhất là một người trong đó, tuy rằng cũng là Tiên Cảnh đỉnh phong, nhưng rõ ràng so với những tu sĩ còn lại mạnh hơn nhiều.

Người vừa lên tiếng, chính là lão già mạnh nhất kia.

Theo sau ba lão già này, là hai tên tu sĩ đeo mặt nạ, hai người ẩn giấu tu vi, nhìn không rõ sâu cạn, nhưng sát ý trên người bọn chúng lại vô cùng nồng đậm, tựa như là những người chuyên môn làm nhiệm vụ giết chóc cho Phương gia vậy.

Một người cuối cùng, chính là Phương Vân Dịch!

Vừa rồi người hô lên dừng tay kia, chính là hắn.

Lão giả vừa lên tiếng kia, trong khi thanh âm vẫn còn vang vọng bốn phía, thì thân hình đã xuất hiện bên cạnh Phương Hồng, đỡ nàng lên, rồi nhanh chóng lấy ra đan dược cho Phương Hồng nuốt vào.

Sắc mặt Phương Hồng tái nhợt, thân thể run rẩy, khóe miệng tràn ngập máu tươi, khó khăn lắm mới nuốt đan dược được vào bụng, cười thảm lên tiếng.

- Tổ phụ... kinh mạch của ta...

Lão già sớm đã nhận ra, kinh mạch trên người Phương Hồng đã đứt từng khúc, lúc này liền chậm rãi lên tiếng.

- Không sao, gia gia sẽ gia trì cho ngươi! Nói xong, hắn quay ngoắt đầu lại, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, sát cơ trong mắt hiện ra mãnh liệt.

- Thật to gan, lại dám ở trong gia tộc tàn sát tộc nhân! Không cần đưa đến Tông Hình Đường, trực tiếp giết chết hắn! Lão già vừa dứt lời, lập tức hai lão già còn lại liền nhoáng lên một cái, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

- Còn có con cá sấu kia, cũng giết luôn! Lão già vừa nói ra, hai tên đeo mặt nạ cũng phóng thẳng con cá sấu, lúc này, tên Trần lão kia lại lui nhanh về phía sau, vẻ mặt khẩn trương, đứng ở bên cạnh Phương Hồng.

Khóe miệng Phương Vân Dịch lộ ra nụ cười lạnh, trong lòng mừng như điên, thầm nhủ rốt cục cũng chộp được sơ hở của đối phương. Lần này, nhất định phải khiến Mạnh Hạo chết không có chỗ chôn.

- Lục gia gia đúng không, con mắt nào của ngươi thấy được, ta ra tay giết người ? Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, nhìn cũng không thèm nhìn hai lão già đang lao tới kia, sau khi hờ hững lên tiếng, tay phải liền vỗ lên túi trữ vật, lập tức lấy ra lệnh bài thân phận của mình.

- Ta chính là trưởng tôn dòng chính, cha ta là Phương Tú Phong, Đại trưởng lão là tam gia gia của ta, các ngươi ai dám giết ta, mới là vi phạm tộc quy. Mà người vi phạm tộc quy, phải bị xử tử! Thanh âm Mạnh Hạo vang vọng truyền ra, bước chân hai lão già kia không khỏi chợt ngừng lại, vẻ mặt biến hóa, chần chờ không dám ra tay.

- Ta đang yên đang lành bay trên bầu trời, không ngờ lại có tộc nhân cùng thế hệ chỉ thị cho tên đày tớ ngoại tộc trấn áp ta, sau khi thấy được ta, lại còn có thái độ bất kính với huynh trưởng. Nếu chúng đã không biết tộc quy, ta phải giáo huấn một chút, không biết có phải ánh mắt Lục gia gia ngươi xảy ra vấn đề rồi hay không? Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, hắn đứng ở nơi đó, vẻ mặt không chút biến đổi.

- Giết hắn! Lão già tổ phụ của Phương Hồng hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên ra lệnh, lần thứ hai hắn ra lệnh, khiến cho kia hai lão già còn lại nghiến rằng một cái, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo biến sắc, lập tức lui về phía sau, không đợi hai lão già áp sát, hắn liền tự đánh lên người một chưởng, phun ra một ngụm máu lớn, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, túi trữ vật của hắn cũng lòi ra một góc, khiến hai hộp ngọc đựng Niết Bàn Quả liền bay ra.

- Các ngươi lại dám đoạt Niết Bàn Quả của ta sao, đại trưởng lão, tam gia gia, có người đoạt Niết Bàn Quả của ta a!!! Mạnh Hạo mở hết cổ họng, dùng toàn bộ tu vi kêu lên, khiến cho âm thanh của hắn ầm ầm lan truyền khắp bát phương.

Lúc trước đại trưởng lão cho Mạnh Hạo Niết Bàn Quả, đã từng hạ lời thề, toàn bộ gia tộc, nếu ai dám đoạt Niết Bàn Quả của Mạnh Hạo, hắn liền diệt người đó, giờ phút này thanh âm của hắn vang xa, khiến không ít người đều nghe được. Sắc mặt hai lão già đang muốn đuổi giết Mạnh Hạo bỗng nhiên đại biến, lập tức khựng lại.

Ngay cả tổ phụ của Phương Hồng cũng biến hóa, nghiến răng nghiến lợi.

- Ta biết rồi, đám tộc nhân cùng thế hệ này, sở dĩ trấn áp ta từ trên trời rơi xuống, chính là... muốn cùng đám tôi tớ ngoại tộc, cướp đoạt Niết Bàn Quả của ta!

- Trời tru đất diệt mấy tên đệ đệ muội muội không tuân thủ tộc quy này, không ngờ các ngươi lại tàn nhẫn như thế, muốn cướp Niết Bàn Quả của ta! Mạnh Hạo liên tiếp lui về phía sau, thanh âm phát ra càng thêm thảm thiết.

- Đại trưởng lão cứu mạng, tam gia gia, nếu ngươi không tới, Niết Bàn Quả của ta sẽ bị ta người đoạt đi mất, tam gia gia, đại trưởng lão, cứu mạng a.

Hắn hô lên như vậy, khiến ba tên thanh niên có thể so với Ngụy Tiên kia lập tức quýnh lên, tức giận công tâm, lần nữa phun ra máu tươi.

- Ngươi nói bậy, chỉ là chúng ta thấy ngươi bay qua, muốn kéo ngươi xuống mà thôi, không hề đề cập tới Niết Bàn Quả! Phương Hồng cũng quýnh lên, vội vàng nói, khóe miệng nàng lại tràn ra máu tươi.

Lão già bên cạnh Phương Hồng nổi giận gầm lên một tiếng.

- Miệng lưỡi bén nhọn, càn rỡ, Phương gia ta không có tộc nhân như ngươi, chết cho ta! Lão già nhoáng lên một cái, trong khoảnh khắc liền lao thẳng tới Mạnh Hạo, chỉ còn một khoảng ngắn nữa là áp sát, nhưng đại trưởng lão vẫn chưa xuất hiện.

Ánh mắt Mạnh Hạo kiện lên vẻ lạnh lùng, tay phải nhấc lên, lôi đỉnh bỗng nhiên hiện ra, trong lúc nguy cấp liền liếc nhìn về phía Phương Vân Dịch, sắc mặt Phương Vân Dịch lập tức đại biến.

Ầm!

Vị trí hai người, trong nháy mắt liền chuyển đổi, Mạnh Hạo lúc này đã đứng ở phía xa, mà Phương Vân Dịch thì lại xuất hiện ở vị trí Mạnh Hạo lúc trước, mắt thấy một chưởng của lão già sắp đánh lên người, Phương Vân Dịch vội hét lên.

Lão già lập tức cưỡng ép dừng tay lại, trong lúc hắn xoay mạnh người nhìn về phía Mạnh Hạo, đang định tiếp tục xông lên, đột nhiên, trên bầu trời bỗng có mấy chục đạo cầu vồng từ bốn phương tám hướng gào thét lao đến.

- Lục bá, đại ca của ta giao Hạo nhi cho ta, ngươi dám động đến hắn, ta sẽ giết chết tộc nhân trong mạch của ngươi, cùng lắm thì cả nhà thập cửu ta đi tới chỗ đại ca, bồi tiếp hắn cùng chung trấn áp Nam Thiên Tinh! Người thét lên chính là Thập Cửu thúc của Mạnh Hạo, chỉ trong nháy mắt hắn đã phóng tới, trực tiếp xuất hiện trước người Mạnh Hạo, lạnh lùng nhìn lão già.

Thời khắc này, những luồng cầu vồng từ bốn phía cũng đều đã tới, trong đó có hai tên nam nhân trung niên, khi xuất hiện liền ở ngay trước mặt hai tên tu sĩ đeo mặt nạ, ngăn cản bọn họ đánh chết cá sấu, kịp thời cứu thoát cá sấu suýt nữa bị giết chết ra.

Trong chớp mắt, cục diện lập tức biến hóa, xung quanh Mạnh Hạo có hơn mười người, trong khi xung quanh lão già được Thập Cửu thúc gọi là Lục Bá kia, cũng có không ít người.

Trong lúc hai bên đang giương cung bạt kiếm, bỗng nhiên, từ bên trong tổ trạch Phương gia, giọng nói tang thương của đại trưởng lão Phương Thông Thiên chợt truyền ra.

- Đủ rồi, Phương Hồng, Phương Đào, Phương Hải, bảy người các ngươi, bất kính với huynh trưởng, phạt các ngươi vào Luyện Hỏa Trì mười ngày!

- Phương Hạo, cho dù có tộc nhân bất kính đối với ngươi, nhưng ngươi ra tay cũng quá độc ác, phạt ngươi vào Luyện Hỏa Trì mười ngày!

- Lập tức thi hành!

Khi thanh âm Đại trưởng lão vừa vang lên, sắc mặt đám người Phương Hồng lập tức tái nhợt, bọn chúng biết rõ, Luyện Hỏa Trì có thể nói là địa ngục, ở trong đó mười ngày, thân thể rất có thể bị cạo xuống một tầng ah.

Đám người xung quanh, bất kể là tộc nhân nhất mạch của Mạnh Hạo hay đám người Lục tổ, đều biến sắc. Nhưng bọn họ cũng không dám nhiều lời, cặp mắt Lục tổ nhoáng lên một cái, cũng không có ý kiến gì.

Nhưng không ngờ đúng lúc này, Mạnh Hạo lập tức lên tiếng.

- Tam gia gia, đại trưởng lão, việc này... Linh dịch ta đã sắp luyện thành, chuẩn bị sắp tới sẽ dung hợp Niết Bàn Quả, không có thời gian đi Luyện Hỏa Trì gì đó a, ngài xem xét lại đi, nếu không dàn xếp lại một chút, để cho ta hoãn lại được không?

Mạnh Hạo vừa cất lời, đám người xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, trước giờ chưa từng có ai dám có ý kiến lại mệnh lệnh đại trưởng lão ban ra, đám người Phương Hồng cũng trợn tròn mắt, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo, cảm thấy Mạnh Hạo cũng thật to gan, ngay cả những lão nhân kia, cũng đều sửng sốt nhìn về phía Mạnh Hạo.

Phương Vân Dịch thì lại mừng như điên, trong lòng đã hả hê đến cực hạn, hắn oán độc nhìn Mạnh Hạo, hắn cảm thấy, Mạnh Hạo lại dám có ý kiến với đại trưởng lão như vậy, chắc chắn sẽ còn thê thảm hơn.

- Im tiếng! Thập Cửu ở bên cạnh vội thấp giọng nói, những tộc nhân khác bên cạnh Mạnh Hạo, cũng đều cảm thấy Mạnh Hạo quả là lỗ mãng.

- Hử? Đại trưởng lão hiển nhiên cũng không ngờ rằng Mạnh Hạo lại dám nói như vậy. Khi hắn vừa dứt lời, nhiệt độ ở nơi này như hạ thấp xuống, sau thời gian mấy hơi thở, thanh âm đại trưởng lão chợt truyền ra, mà lời nói của lão, lập tức khiến tất cả mọi người đều hít ngược một hơi.

- Được rồi, dung hợp Niết Bàn Quả là đại sự, sau khi dung hợp xong, ngươi lại đi Luyện Hỏa Trì!

- Đa tạ tam gia gia.

Mạnh Hạo lập tức lên tiếng, vẻ mặt tỏ ra rất cảm động, đám người xung quanh đều tỏ ra cổ quái, trong trí nhớ của bọn họ, đại trưởng lão luôn luôn chí công vô tư, bao nhiêu năm qua, đều được các tộc nhân tôn kính.

Nhưng lúc này, không ngờ lại xuất hiện thiên vị đối với Mạnh Hạo.

- Điều này... không ngờ Đại trưởng lão...

- Hắn gọi đại trưởng lão là tam gia gia... Ta nhớ ra rồi, đại trưởng lão quả thật cũng là dòng chính nhất mạch!!! Trong đầu đám người xung quanh lập tức lần lượt hiện lên suy đoán, Lục tổ biến sắc, nghiến răng hừ lạnh một tiếng, sắc mặt vô cùng âm trầm, phất tay áo dẫn theo Phương Hồng rời đi.

Trong khi Phương Hồng bị dẫn đi, vẫn còn không nhịn được quay đầu lại nhìn về phía Mạnh Hạo, càng cảm thấy Mạnh Hạo thật kinh khủng.

- Đến Đại trưởng lão cũng thiên vị hắn...

Mấy tên thanh niên có thể so với Ngụy Tiên kia, giờ phút này cũng run lẩy bẩy, lần lượt vội hướng về Mạnh Hạo ôm quyền hành lễ.

- Sư huynh...

Mạnh Hạo ừ một tiếng, ánh mắt liền nhìn về phía tên Phương Vân Dịch đang muốn lui về phía sau, ngoài cười nhưng trong không cười.

Da đầu Phương Vân Dịch lập tức tê dại, hắn không khỏi nghĩ tới cảnh tượng ở Nam Thiên Tinh lúc trước kia, lập tức cắn răng, cúi đầu hành lễ.

- Sư huynh...

Trên mặt Mạnh Hạo lộ ra nụ cười, hắn quay đầu hướng về phía Thập Cửu thúc cùng với những tộc nhân nhất mạch kia, ôm quyền cảm tạ. Dưới ánh mắt hưng phấn của những tộc nhân kia, Mạnh Hạo liền hóa thành cầu vồng, vội vã rời đi.

- Đại trưởng lão gặp được Hạo nhi, hắn là nhớ tới Đại gia gia, tình huynh đệ của hai lão nhân gia năm xưa rất sâu đậm!

- Đúng vậy, đại trưởng lão luôn luôn chí công vô tư, mấy trăm năm qua, chưa bao giờ thiên vị bất kỳ người nào, không ngờ hiện tại lại phá lệ.

- Hạo nhi, đó chính là mặt trời của Phương gia ta, đại trưởng lão vì hắn mà phá lệ, cũng đã nói rõ điểm này!

Trong khi mọi người xung quanh còn đang rối rít bàn tán, Mạnh Hạo đã đi xa.

Về tới động phủ.

Trong khoảnh khắc khi hắn bước vào lầu các, cặp mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lộ ra vẻ sắc lạnh, sắc mặt cũng trầm xuống.

- Đại trưởng lão, tam gia gia, sao ngươi lại cứ hy vọng ta mau chết sớm như vậy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1273: Mục tiêu

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi xuống, ở nơi này, hắn thân là người Phương gia, nhưng cũng không có bao nhiêu lòng trung thành đối với gia tộc.

- Nơi này, không phải nhà của ta, bởi vì nơi này không có cha mẹ ta, cha mẹ ta đang ở Nam Thiên Tinh, nhà của ta là ở Nam Thiên Tinh. Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm.

Lúc này hắn rất mệt mỏi, trải qua nửa năm ở Dược Các, lại trải qua sự việc vừa rồi, tâm thần hắn đã mệt nhừ, hơn nữa còn cảm thấy đau lòng.

Vừa nghĩ tới lúc mình xông Dược Các, vô hình chung đã bỏ qua số lượng điểm cống hiến khổng lồ, Mạnh Hạo liền cảm thấy trái tim như bị dao cứa.

- Đau quá... Mạnh Hạo nghiến răng.

- Cũng may ta vẫn chưa xông hết, lần sau nhất định phải sắp xếp ổn thỏa ở bên ngoài, không thể để cho điểm cống hiến mất không cho đám người vây xem như vậy được! Sau khi Mạnh Hạo hạ quyết tâm, lúc này mới thở dài một tiếng, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt vận chuyển tu vi, nghỉ ngơi lấy lại sức.

Mười ngày sau, Mạnh Hạo mở hai mắt ra, trong mắt sáng lấp lánh, hắn hít sâu một hơi, tâm thần hao phí nửa năm qua, rốt cục cũng khôi phục lại. Ánh mắt hắn lóe lên, liền lấy cuốn sách cổ bên trong túi trữ vật ra.

- Đan Lão tặng ta... Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, rồi lật ra xem, càng nhìn ánh mắt hắn càng sáng lên, thứ này chính xác là Thảo Mộc Kinh, vô cùng cặn kẽ, thậm chí bên trong có không ít dược thảo mà Mạnh Hạo

không hề thấy được trong Dược Các.

Quá trình nghiên cứu, Mạnh Hạo liền nhận ra thần thức của mình sau khi trải qua lần rèn luyện này, đã tinh tiến rất nhiều. Bỗng nhiên thần thức hắn tản ra, liền thấy được Phương Tây đang thất hồn lạc phách ngồi bên ngoài sân, Bì Đống và Anh Vũ trên vai của hắn lúc này đã không thấy đâu.

Mạnh Hạo sửng sốt, hắn nhớ lúc trước Phương Tây cũng ở trong 500 ngàn người quan sát kia. Hắn liền đứng dậy đẩy cửa ra, nghe tiếng mở cửa, Phương Tây mờ mịt ngẩng đầu, khi thấy được Mạnh Hạo, hắn khẽ thở dài một tiếng, đứng dậy đi tới trước mặt Mạnh Hạo, cúi đầu.

- Ca, ngươi trừng phạt ta đi, là lỗi của ta, ngũ gia cùng tam gia... Ta... Ta... Phương Tây chua xót lên tiếng, nhưng lại không nói nên lời.

- Thế nào? Mạnh Hạo kinh ngạc hỏi.

- Ta cũng không biết Ngũ gia hiện tại ra sao, từ khi huynh ra khỏi Dược Các, ta vốn định dẫn nó và Tam gia cùng trở về, nhưng không biết tại sao, không ngờ Ngũ gia... lại nhằm về phía Khổng Tước của lão thái bà đan sư bậc bảy - Phương Thủy Yên kia, triển khai công kích...

- Ta ngăn cản không được a, Ngũ gia nổi điên lên... Tam gia cũng khuyên không được, sau đó lại đi cùng Ngũ gia luôn. Phương Tây loạn cả lên, nói không rõ cả câu.

Nhưng Mạnh Hạo vừa nghe, đã biết xảy ra chuyện gì, hắn nhớ con Khổng Tước kia, lông rất tươi tốt...

- Không có gì đâu, nó đang chơi đùa với con Khổng Tước kia thôi. Mạnh Hạo hờ hững nói.

- Chơi đùa? Ca, đây tuyệt đối không phải chơi đùa!!! Phương Tây như bị

kích thích, kích động lên tiếng.

- Huynh không nhìn thấy thôi, lúc đó... lúc đó quá kinh khủng. Con Khổng Tước kia mông muốn nát cả ra, trông rất thê thảm! Toàn thân Phương Tây run run, hắn nghĩ đến một màn kia, liền cảm thấy vô cùng khủng khiếp, mỗi lần hắn ở cùng một chỗ với Ngũ gia, đối phương cứ nhìn chằm chằm vào sau mông mình, khiến hắn rợn cả tóc gáy.

- Ca, con chim kia... ngươi mau tìm một chỗ thả nó đi, quá kinh người mà! Phương Tây thở hổn hển.

- Ngươi còn nhỏ, không hiểu đâu, đối với chim mà nói, đó chính là một loại chơi đùa. Mạnh Hạo nói chắc chắn như chém đinh chặt sắt.

- Ca, còn có chuyện này ta vẫn chưa nói với huynh, trước đó có một lần ta, Ngũ gia cùng với Tam gia ra ngoài, gặp được một con gấu dữ, Ngũ gia... Ngũ gia cũng làm như vậy. Phương Tây vẫn là không cách nào tiếp thu nổi, liên tục lên tiếng.

Mạnh Hạo vỗ vỗ bả vai Phương Tây, lần nữa xác định nói cho hắn biết, đó là chơi đùa.

- Sau đó Ngũ gia và Tam gia bị đan sư Phương Thủy Yên bắt đi...

Phương Tây lại nói.

- Không sao, tên Bì Đống kia không chết được, nếu con Anh Vũ mà chết thật, trong trời đất này cũng bớt được một tên chuyên gây họa, không cần để ý làm gì. Mạnh Hạo vung tay lên, đối với hai tên ngu si đáng yêu kia, hắn biết tính mạng của bọn chúng rất dai, trên cơ bản không thể chết được .

- Nhưng...

- Đừng nói nữa, đi thôi, chúng ta đi tới đan đạo nhất mạch, nửa năm qua ta ở trong Dược Các, đã lãng phí không ít thời gian, chúng ta phải nắm bắt cơ hội đi kiếm điểm cống hiến! Mạnh Hạo bay lên, Phương Tây chần chờ một chút, cũng đi theo phía sau Mạnh Hạo, hai người bay thẳng tới đan đạo nhất mạch.

Trên đường bay đi, trong lòng Mạnh Hạo rất kích động, hắn muốn biết phương pháp đi Dược Các của mình này, có thể phá giải cục diện hay không.

- Cùng tất biến, biến tắc thông là quy tắc vĩnh viễn bất biến! Không bao lâu, hai người đã đi tới đan đạo nhất mạch, vừa bước vào phía ngoài núi, lập tức liền có người nhận ra Mạnh Hạo.

- Là Phương Hạo, hắn đã tới rồi!!!

- Chẳng lẽ là lại muốn xông Dược Các sao, vẫn chưa tới thời gian mà, chẳng lẽ... hắn muốn khai đàn giảng thuật thảo mộc? Phàm là dược đồng nào thấy được Mạnh Hạo, đều tỏ ra phấn chấn, lập tức thông báo cho người quen biết.

Đến khi Mạnh Hạo đến ngọn núi số 7191, phía sau hắn đã có mấy vạn người đi theo, Mạnh Hạo đứng trên đài cao, vội ho một tiếng, đang định nói gì đó, chợt bốn phương tám hướng có từng luồng cầu vồng xé gió lao tới, không lâu sau, những người tập trung về đây, đã vượt qua 100 ngàn.

Thậm chí còn có không ít đan sư bên trong núi đi tới nơi này, chuẩn bị nghe Mạnh Hạo giảng giải về thảo mộc.

Mạnh Hạo đã chứng tỏ được tại phương diện thảo mộc, hắn đã đạt tới một trình độ khủng bố, giờ phút này có không ít người đưa ra kết luận, trình độ thảo mộc của Mạnh Hạo, chính là bậc tám!

Mà có thể đạt tới trình độ thảo mộc bậc tám, hiện tại toàn đan đạo nhất

mạch, không tính Mạnh Hạo, chỉ có 19 người, đó chính là các đan sư bậc tám, mỗi một người đều là trưởng lão trong Đan Các.

Bọn họ không có khả năng đi ra ngoài khai đàn giảng thuật về thảo mộc, kể từ đó, có thể tưởng tượng được Mạnh Hạo sẽ gây ra cơn sốt như thế nào. Không bao lâu, xung quanh đã đột phá con số 200 ngàn người.

Không cần Mạnh Hạo lên tiếng, những người này đều biết quy củ, toàn bộ lấy ra điểm cống hiến.

Mạnh Hạo phấn chấn, ở ngọn núi đối diện với hắn, lão bà kia từ sớm đã không thấy đâu, không có đối thủ cạnh tranh, Mạnh Hạo cũng thu lại ý định tăng giá trong đầu, bắt đầu giảng giải thảo mộc.

Ba canh giờ sau, Mạnh Hạo đã thu được mấy trăm ngàn điểm cống hiến, khiến hắn hít thở dồn dập, nghiến răng một cái, hắn lại nói hơn hai canh giờ nữa, cho đến khi thu hoạch đột phá 1 triệu điểm cống hiến, Mạnh Hạo liền mừng như điên.

Nhiều điểm cống hiến như vậy, khiến Mạnh Hạo rất phấn khích, mỗi ngày chỉ cần giảng thuật mấy canh giờ, đã thu được nhiều điểm cống hiến như vậy, khiến hắn cảm thấy, đan đạo của Phương gia nhất mạch này, đối với mình thật có ích.

Tiêu xài thả ga một phen, bất kể là đan dược hay thảo dược, hắn đều mua rất nhiều, thậm chí còn mua không ít tiên ngọc, sau khi hấp thu, tốc độ ngưng thực tiên mạch trong cơ thể hắn cũng nhanh rất nhiều. Nhất là sau lần hắn mua hết giới hạn định mức trong một năm của gia tộc, liền một hơi ngưng tụ đến chín thành tiên mạch!

Mà tu vi của hắn, cũng chợt bạo phát, không còn là tám thành Chân Tiên, mà trở thành chín thành Chân Tiên, chiến lực của hắn, cũng đột phá Tứ Cảnh Tiên. Khi Mạnh Hạo so đấu với cá sấu bên trong động phủ, hắn có thể đã nhận ra, bản thân đã đột phá đến trình độ có thể so với Ngũ Cảnh

Tiên!

Thậm chí Mạnh Hạo có thể cảm nhận được, trong thiên địa có một cỗ thiên kiếp, đang dần dần ngưng tụ, một khi hắn trở thành Chân Tiên mười thành, tiên môn sẽ lập tức phủ xuống.

- Ngày đó, sẽ không còn lâu nữa, tích tiểu thành đại, một khi bước chân vào Chân Tiên, nhất định sẽ từ bên trong tiên môn, hấp thu được nhiều tiên khí hơn nữa, khiến cho tiên mạch của ta, trong nháy mắt sẽ mở ra tới mấy chục đầu! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên phấn chấn.

Đây cũng con đường thiên kiêu các tông môn lựa chọn, ngưng tụ thực lực, chờ khi Chân Tiên duyên đến sẽ bạo phát, một lúc mở ra nhiều tiên mạch, thậm chí có thiên kiêu, có thể một lần mở ra 60, 70 mạch.

Bởi vì cơ hội như vậy, chỉ khi tiên môn mở ra trong chớp mắt mới xuất hiện, mà ở thời điểm khác, căn bản không có khả năng khiến tu vi tăng tiến vùn vụt như vậy!

Đồng thời, Mạnh Hạo còn đổi tất cả dược thảo luyện chế ra Linh dịch trước đó, thay bằng những loại thảo mộc càng quý hiếm hơn, khiến Linh dịch hắn luyện chế ra, nồng độ vô cùng đậm đặc.

Khiến cho sinh cơ trên Niết Bàn Quả, càng phát mãnh liệt. Nhưng ngay sau đó, linh thạch của Mạnh Hạo cũng tiêu hao rất nhanh, cho đến khi không còn dư lại bao nhiêu, hắn bắt đầu dùng điểm cống hiến đi tới gia tộc đổi lấy linh thạch.

Chỉ có điều, sau mấy lần đổi, không ngờ hắn không thể tiếp tục đổi được nữa, bởi vì quy đổi linh thạch cũng có định mức của nó.

Chuyện này rất nhiều người đều không biết, dù sao cũng không có mấy người, có thể có nhiều điểm cống hiến như Mạnh Hạo, điều này khiến cho Mạnh Hạo ngây ngẩn cả người, lần nữa phát điên.

Hiện tại điểm cống hiến của hắn không thiếu, nhưng lại thiếu linh thạch, hắn cũng đã hiện lên ý nghĩ buôn bán điểm cống hiến, nhưng chuyện này vi phạm tộc quy. Bình thường có làm trái với tộc quy cũng không sao, Mạnh Hạo cũng không để tộc quy ở trong lòng.

Nhưng hiện tại hắn đang ở trong trạng thái rất vi diệu trong Phương gia, Mạnh Hạo biết lúc này nhất định đang có không ít người âm thầm nhìn chằm chằm hắn, chuyện nhỏ xử lý không tốt, sẽ biến thành đại sự.

Một vài chỗ trong Tổ trạch, Mạnh Hạo gần như không bước chân vào, hắn chỉ dừng lại ở đan đạo nhất mạch, dùng danh tiếng và địa vị ở đan đạo nhất mạch, khiến tất cả những người xem hắn là cái đinh trong mắt, không dám tùy tiện ra tay.

Đối với Phương gia, Mạnh Hạo cũng không quen thuộc, thậm chí những thúc thúc, cô cô gì đó, rồi đủ thứ dòng nhánh, cho dù là tộc nhân dòng chính, hắn cũng không biết được bao nhiêu.

Chỉ có Phương Tây cùng với Thập Cửu thúc, Mạnh Hạo tiếp xúc nhiều hơn chút, những người khác, Mạnh Hạo không muốn tiếp xúc quá sâu.

Hắn cũng đã gặp Phương Đông Hàn nhiều lần, nhưng hình như đối phương cố ý trốn tránh hắn, Mạnh Hạo biết rõ người này cùng Phương Vệ, đều là thiên kiêu, nhưng lại bị Phương Vệ áp đảo, loại tâm tư muốn thấy hắn cùng Phương Vệ tranh đấu, Mạnh Hạo sớm đã hiểu rõ.

Về phần Phương Hương San, nàng cũng cố ý tránh mặt hắn, thậm chí ngẫu nhiên gặp được, trong mắt đối phương cũng tràn đầy sợ hãi đối với Mạnh Hạo.

Điều này khiến cho Mạnh Hạo có chút cảm khái, hắn không cảm thấy mình hung tàn đến mức đó. Còn về những thiên kiêu khác của Phương gia, Mạnh Hạo không nhận ra, cũng khinh thường tìm hiểu.

Hắn không có ý định ở lại chỗ này quá lâu, hắn tới Phương gia, chỉ có ba mục đích.

Một là lấy lại Niết Bàn Quả thuộc về mình, hai là khiến cho tất cả tộc nhân Phương gia, phải ngưỡng mộ hắn, giải tỏa ức chế trong lòng cha mẹ hắn!

Mà thứ ba, chính là trở thành Chân Tiên!

Ba mục đích này, chỉ cần sau khi đạt tới, Mạnh Hạo sẽ rời khỏi Phương gia, hắn muốn dùng Tiên Cổ Đạo Lệnh, bái nhập Tiên Cổ Đạo Tràng, ở nơi đó... tiếp tục tu hành, quật khởi.

- Bài học đầu tiên khi ta mới gia nhập Kháo Sơn Tông năm xưa đã hiểu rất rõ, hiện tại trong Phương gia Đông Thắng Tinh này, đan đạo nhất mạch chính là Kháo Sơn (chỗ dựa) của ta. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cặp mắt chớp động, nhưng rất nhanh lại trở nên ỉu xìu.

- Nhưng linh thạch không có, làm sao đây...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1274: Gõ Đan Các!

- Linh thạch... Linh thạch! Hai mắt Mạnh Hạo long lên, hít sâu một hơi.

- Lúc trước Phương Quần từng nói, đan đạo nhất mạch, có ba loại đan dược, không ai có thể luyện chế được. Thậm chí gia tộc còn lấy ra treo giải, ta đã không có linh thạch, vậy thì đi xem thử, có thể luyện chế ra được hay không, ta muốn được khen thưởng! Đây là biện pháp đơn giản nhất Mạnh Hạo hiện tại có thể nghĩ tới, khi hắn đứng dậy định đi, bỗng nhiên, thanh âm Phương Tây mang theo vẻ phấn chấn từ bên ngoài lầu các truyền đến.

- Ca, ngươi có ở đó hay không!

Không đợi Mạnh Hạo đi ra, cửa lầu các đã bị Phương Tây đẩy ra, trên mặt hắn tràn đầy hưng phấn, còn ẩn chứa vẻ ngưỡng mộ, nhanh chóng chạy tới, bầu trời lúc này, cũng hoàn toàn bất đồng với ngày thường.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn lên, cặp mắt chợt trở nên ngưng trọng.

Lúc này đang là buổi trưa, trên bầu trời không ngờ trông như một biển lửa, phát ra hào quang đỏ thẫm trải khắp bầu trời, nhưng lại không thấy được mặt trời.

Mơ hồ, dường như có một ít quy tắc đại đạo, ẩn hiện trên bầu trời.

- Ca, ta vừa chen chân thấy được thần nữ của Cửu Hải Thần Giới, Phàm Đông Nhi !

- Còn có cả Lý Linh Nhi của Lý gia, đệ tử mới nhập môn của Huyết Lan Giáo nữa! Phương Tây rất hưng phấn, liến thoắng nói. Khi hắn nhắc đến Phàm Đông Nhi, vẻ ngưỡng mộ hiện rõ trên mặt, hiển nhiên đối với

Phàm Đông Nhi, hắn rất động tâm.

- Không ít thiên kiêu cũng tới, Thái Dương Tử, Tôn Hải của Đế Tiên Giáo, Vương Mộc của Vương gia, Tống La Đan của Tống gia, Thái Hành Kiếm Tông cũng tới một người, tên là Chu Tâm! Trong lúc Phương Tây còn đang nói, Mạnh Hạo lập tức đứng lên, ánh mắt sáng ngời, bắt lấy cánh tay Phương Tây.

- Thái Dương Tử tới? Tống La Đan tới? Lý Linh Nhi cũng tới? Còn có Tôn Hải nữa sao... Mạnh Hạo cười ha hả, hắn đang lo không có linh thạch, những con nợ của hắn, lúc này lại xuất hiện .

- Có lẽ mấy ngày tới, sẽ còn có thêm thiên kiêu của các tông môn gia tộc đến Phương gia ta, muốn ở Đông Thăng Các quan sát hiện tượng mặt trời mọc lên ở phương đông đó! Phương Tây phấn chấn nói, tuy hắn cảm thấy Mạnh Hạo có chút kỳ lạ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

- Mặt trời mọc lên ở phương đông? Đây là lần thứ hai Mạnh Hạo nghe được có người nói đến hiện tượng mặt trời mọc lên ở phương đông, trước đó là hắn nghe được từ đám người Phương Hồng.

- Cứ cách mỗi trăm năm, Dương Tinh (mặt trời) bên ngoài Cửu Đại Sơn Hải sẽ xoay tròn, đạt tới khoảng cách gần Đông Thắng Tinh nhất, lúc đó, Đông Thắng Tinh sẽ xuất hiện một lần mặt trời mọc liên tục không lặn!

Lúc đó, quy tắc Thiên đạo sẽ hiển lộ, thậm chí vì Dương Tinh đang ở gần nhất, nên nếu người có ngộ tính cao, có thể đi tìm hiểu, nhất là khi mặt trời mọc lên ở phương đông, ánh mặt trời sẽ bao phủ trong phạm vi mười ngàn trượng, bên trong ẩn chứa đại đạo, tắm mình trong đó có thể khiến cho thân thể cường hãn!

- Ca, ngươi nhất định phải đi a. Sau khi hiện tượng mặt trời mọc lên ở phương đông xuất hiện, tất cả tộc nhân từ ngàn tuổi trở xuống đều sẽ bay ra, tắm dưới ánh mặt trời, mà càng bay cao, càng gần mặt trời, thì thu

hoạch sẽ càng nhiều!

100 năm trước, Ngô Đạo Tử của Tiên Cổ Đạo Tràng, đã đột phá từ sự kiện này, đạt được thân thể gần với Chân Tiên! Phương Tây hưng phấn nói.

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, thân thể hắn vô cùng cường hãn, nhưng từ khi trong cơ thể xuất hiện tiên mạch, thân thể hắn so với tu vi đã yếu hơn một chút, không thể theo kịp tu vi, nếu có thể mượn cơ hội này đề cao thêm, cũng là một lần cơ duyên.

- Khi nào thì bắt đầu? Mạnh Hạo hỏi.

- Còn bảy ngày nữa. Phương Tây liền vội vàng nói.

- Đám người Thái Dương Tử, hiện tại ở nơi nào? Dẫn ta đi gặp bọn họ. Mạnh Hạo sờ túi trữ vật một cái, liếm môi nói.

- A? Bọn họ đều được Phương Vệ mời tới, đã đi tới Đông Thăng Các ở thành đông, nơi đó... thuộc về dòng nhánh, nếu như đúng ngày Đông Thăng đi tới còn dễ nói, hiện tại... Phương Tây hơi chần chờ, lúc trước hắn cũng là ở ngoài đại môn của tổ mạch mới thấy được những người này.

- Vậy sao... Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, trên mặt lộ ra nụ cười.

- Cũng được, đường nào bảy ngày cũng gặp, trước tiên ta đi đan đạo nhất mạch một chuyến vậy, nếu ngươi không có việc gì thì đi cùng ta luôn. Mạnh Hạo nói xong, Phương Tây liền lắc đầu.

- Cha ta sai ta tìm huynh, thông báo cho huynh biết chuyện về Đông Thắng Chi Dương, giờ xong chuyện rồi huynh cứ đi trước đi.

Mạnh Hạo gật đầu, bước ra ngoài, Phương Tây đi theo phía sau, sau khi

ra khỏi động phủ, hai người liền tản ra.

Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, bay thẳng ra khỏi tổ trạch, hướng về đan đạo nhất mạch bay đi, không bao lâu, hắn đã đến nơi. Ở nơi này có không ít dược đồng đang nghị luận về chuyện Đông Thắng Chi Dương, thậm chí rất nhiều đan sư, cũng đều đang chuẩn bị thời khắc mặt trời mọc lên ở phương đông, tiến hành luyện đan. Khi được ngưng tụ lực lượng Dương Tinh, đan dược thuộc tính hỏa sẽ có dược hiệu rất mạnh.

Nhất là với lực lượng Dương Tinh, ngưng tụ ánh mặt trời này, sẽ có thể luyện ra Đông Dương Đan, đan dược này trăm năm mới có thể luyện ra một lần, chính là trong ngày Đông Thắng!

Chỉ có điều để luyện chế ra đan dược này, chỉ có thể là đan sư bậc bảy trở lên.

Mạnh Hạo không đi tới ngọn núi thứ 7191, mà đi tới chỗ Phương Quần, nói rõ mục đích mình đến. Phương Quần ngẩn ra, hắn chưa từng thấy qua Mạnh Hạo luyện đan, chẳng những hắn không thấy, mà toàn bộ đan đạo nhất mạch, cho dù hiện tại danh khí Mạnh Hạo rất lớn, nhưng cũng chưa có ai thấy được Mạnh Hạo luyện chế đan dược.

Vì thế rất nhiều người đều đang suy đoán, Mạnh Hạo chỉ am hiểu thảo mộc, không hiểu luyện đan.

Nhưng cũng có người cho rằng, nhất định Mạnh Hạo cũng am hiểu đan đạo, bọn họ không ngừng suy đoán, không biết trình độ luyện đan của hắn, đã đạt đến cảnh giới gì.

Lúc này vừa nghe Mạnh Hạo muốn đi luyện chế ba loại đan dược đã bao nhiêu năm rồi không ai có thể luyện thành, Phương Quần liền sửng sốt một chút, sau đó lập tức phấn chấn, vội gật đầu dẫn đường.

Hai người bay nhanh trong đan đạo nhất mạch, tiến thẳng vào bên trong

núi, trên đường đi, có một số dược đồng thấy được, ánh mắt lập tức lộ ra kỳ quang.

- Phương Hạo muốn đi vào trong núi? Chẳng lẽ hắn muốn xông Dược Các!

- Lần này phải mau đến xem, nếu không, chỉ sợ sẽ không còn chỗ trống.

- Mau đi xem! Dọc đường có không ít dược đồng vội vàng đi theo phía sau, dần dần đã lên đến chừng mấy ngàn người, tạo thành một dải cầu vồng chi chít, bay về phía trong núi, một vài đan sư cũng nhìn thấy một màn này, lập tức cùng hòa nhập vào đoàn người.

Khi bọn họ nhận ra Mạnh Hạo không phải là đi về hướng Dược Các, phần lớn những người này đều tỏ ra thất vọng, nhưng rất nhanh sau đó, bọn họ liền thấy, hướng Mạnh Hạo nhắm đến, không ngờ...

Lại là Đan Các!

Đan đạo nhất mạch, có Dược Các, cũng có Đan Các!

Bên trong Đan Các cất giữ hầu hết đan dược của đan đạo nhất mạch, thậm chí đan sư luyện chế được đan dược, cũng có thể bán cho Đan Các, đổi lấy thứ mình cần.

Bên trong Đan Các này, chính là nơi treo giải thưởng ba viên đan dược kia!

- Hắn muốn đi Đan Các? Hay là đi mua đan dược?

- Không đúng, chẳng lẽ là đi bán đan dược? Phương Hạo biết luyện đan sao? Đám người phía sau Mạnh Hạo đều hết sức tò mò, không có nhiều người tản ra, mà vẫn đi theo sau Mạnh Hạo, cùng tiến đến Đan Các.

Nơi này cũng không kém gì Dược Các, bên ngoài các có hai lão giả đang khoanh chân tĩnh tọa, phía trước có một tấm bia đá, bên trên viết chi chít tên các loại đan dược.

Ngoài ra, nơi này cũng khác với Dược Các. Dược Các là lơ lửng giữa không trung, tựa như bị cố định ở nơi đó, như lúc nào cũng muốn bay ra khỏi đan đạo nhất mạch, phóng lên trời cao.

Mà Đan Các thì không phải lơ lửng giữa không trung, mà là bị một bàn tay bằng đá nắm lại, tựa như Đan Các cao cao tại thượng muốn bay ra, nhưng lại bị bàn tay bằng đá kia ngăn lại, không thể bay ra khỏi đan đạo nhất mạch.

- Dược Các là do lão tổ đời thứ nhất của Phương gia đoạt được, giam cầm, cho nên nó luôn muốn trở về bên người chủ nhân. Mà Đan Các vừa nhìn đã biết, cũng là chiếm đoạt được mà có, lại bị cưỡng chế bắt lại, khiến cho nó không thể trở về được với chủ nhân chân chính của mình. Thần sắc Mạnh Hạo nhìn vẻ phía Đan Các tỏ ra cổ quái, đối với lão tổ đời thứ nhất của Phương gia, dường như từ hai tòa lầu các này, hắn đã nhận ra được tính tình vị kia bá đạo như thế nào.

Trên cao nhất của Đan Các, có ba chiếc trống to lớn, mỗi một chiếc trống đều tràn ra khí tức tang thương, dường như đã tồn tại từ rất lâu đời, trên mặt mỗi cái trống đều có một hàng chữ cổ lóng lánh.

Thương Khung Nhất Niệm Đan!

Phá Hải Nghịch Thiên Đan!

Đô Thiên Dương Thần Đan!

Ba hàng chữ cổ trên ba mặt trống này, là ba loại đan dược được ba vị lão tổ Phương gia trước đây dùng sở học cả đời chế tạo ra, nhưng đến hiện tại, hậu nhân Phương gia không thể nào luyện chế lại được loại đan dược

này!

Cho dù là Phương Đan Vân, đan sư mạnh nhất thế hệ này của Phương gia, cũng đều truyền ra bên ngoài, không thể luyện chế được. Trên thực tế, có người suy đoán, có lẽ Đan Lão không thể luyện chế Thương Khung Nhất Niệm cùng Phá Hải Nghịch Thiên đan, nhưng Đô Thiên Dương Thần Đan, loại đơn giản nhất trong ba loại đan dược, chắc chắn đã được luyện chế ra.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn đứng bên ngoài Đan Các, nhìn về phía ba mặt trống, thần thức tản ra, tiếp xúc với ba mặt trống, trong đầu hắn lập tức xuất hiện một giọng nói tang thương.

- Đô Thiên Dương Thần Đan, người luyện ra, thưởng linh thạch 100 triệu, tiên ngọc 100 ngàn, 5 triệu điểm cống hiến, thảo mộc trong đan đạo tùy chọn vạn cây, đạo pháp trong tộc tùy chọn ba loại, cho một món Tiên bảo, đạo chuông vang lên chín tiếng! Người đánh trống luyện chế thử, cần nộp 1 triệu điểm cống hiến, đổi lấy một phần nguyên liệu luyện chế.

- Phá Hải Nghịch Thiên Đan! Người luyện chế ra, thưởng linh thạch 1 tỉ, tiên ngọc 1 triệu, 20 triệu điểm cống hiến, thảo mộc trong đan đạo tùy chọn 100 ngàn cây, đạo pháp trong tộc tùy chọn 6 loại, cho một món Cổ bảo, đạo chuông vang lên hai lần chín tiếng! Muốn luyện chế cần nộp 10 triệu điểm cống hiến, đổi lấy một phần nguyên liệu luyện chế.

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, hô hấp dồn dập, nhìn về mặt trống cuối cùng kia, hai mắt của hắn liền trợn tròn.

- Thương Khung Nhất Niệm Đan! Người luyện ra, trở thành Đan chủ! Muốn luyện chế, trước tiên phải luyện chế được hai viên đan dược phía trên, cần nộp 100 triệu điểm cống hiến, đổi lấy một phần nguyên liệu luyện chế.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, trong lòng hắn biết rõ, có thể treo giải tới mức này, hơn nữa đã mấy vạn năm không ai luyện chế ra được, chứng tỏ... Thương Khung Nhất Niệm Đan này, luyện chế cực kỳ khó khăn.

- Ta cũng không cầu có thể luyện chế ra Thương Khung Nhất Niệm, ta chỉ cần luyện chế ra Đô Thiên Dương Thần Đan, thu được 100 triệu linh thạch khen thưởng là được. Mạnh Hạo liếm môi một cái, trong mắt của hắn, phần thưởng này như đã lạc ấn trong linh hồn, ánh mắt của Mạnh Hạo hơi vằn lên tia máu.

- Vì linh thạch! Hơn nữa còn được thưởng một món Tiên bảo! Thân thể Mạnh Hạo chợt trở nên lâng lâng.

- Liều mạng! Hắn lập tức hóa thành cầu vồng, ầm một tiếng, bay thẳng tới Đan Các. Mấy ngàn người vây quanh, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo, bọn họ lập tức thấy được, không phải Mạnh Hạo tiến vào Đan Các, mà là bay về phía ba mặt trống kia, lập tức toàn bộ trợn tròn mắt.

Trong nháy mắt Mạnh Hạo đã tới gần, tay phải hắn nâng lên, hướng về phía mặt trống đề chữ Đô Thiên Dương Thần Đan, vỗ mạnh xuống một chưởng!

Bùng!

Một tiếng trống trầm hùng lập tức truyền ra, vang vọng toàn bộ đan đạo nhất mạch, trong nháy mắt có sóng gợn truyền ra bát phương, khiến toàn bộ đan sư cùng dược đồng đều nghe được.

- Đây là... Có người gõ trống của Đan Các!

- Có người thử luyện chế ba viên đan dược kia, một viên đơn giản nhất trong đó, cũng cần 1 triệu điểm cống hiến, ai lại có thủ bút lớn như vậy, đó chính là loại đan dược không có khả năng luyện chế ra đó! Lãng phí

một cách vô ích 1 triệu cống hiến!

- Đó là... 1 triệu cống hiến a!!!

Đan đạo nhất mạch, toàn bộ chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1275: Mạnh Hạo luyện đan!

Ở bên ngoài núi, rất nhiều dược đồng đang nghe các đan sư giảng đạo, khi nghe được tiếng trống truyền tới, những dược đồng này đều sửng sốt, vộ vàng ngẩng đầu. Sau khi nhận ra tiếng trống này đến từ Đan Các, sắc mặt bọn họ đều biến đổi.

- Trống của Đan Các đã được đánh lên, đây chính là có người muốn luyện ba loại đan dược trong truyền thuyết của đan đạo nhất mạch a!!!

- Loại đan dược đơn giản nhất, cũng phải cần đến 1 triệu điểm cống hiến, nếu luyện chế không được, điểm cống hiến sẽ lãng phí vô ích!

- Là ai?

Chẳng những dược đồng bên ngoài núi như thế, mà những đan sư bên trong núi cũng đều nghe được tiếng trống, lộ ra vẻ kinh ngạc, cũng có một số người, theo bản năng tỏ ra khinh thường.

- Đã bao nhiêu năm rồi chưa có người đi thử, không biết là vị đan sư nào?

- 1 triệu điểm cống hiến, cứ như vậy lãng phí hết, thật là đáng tiếc, tuy nhiên loại chuyện đã bao nhiêu năm rồi không gặp được một lần này, đáng để đi xem thử.

Bên trong núi, có không ít đan sư bay ra, thậm chí rất nhiều đan sư ngày thường rất ít ra ngoài, cũng đều bay ra, phóng thẳng tới Đan Các, dù sao... đây cũng là dùng 1 triệu điểm cống hiến, để đổi lấy một lần chú ý của mọi người.

Bên trong núi, ánh mắt những đan sư bậc bảy đều lóe lên một cái, đồng loạt bay ra. Mà mười mấy vị trưởng lão bậc tám của Đan Các kia, sau khi nghe được tiếng trống, cũng đều biến sắc, không ít người bay ra.

Tại trung tâm sơn môn, Đan Lão Phương Đan Vân đang khoanh chân ngồi trên một ngọn núi, từ xa nhìn về phía Đan Các, trong mắt dần dần lộ ra kỳ quang.

- Phương Hạo, rốt cục cũng đi luyện thử đan.

Rất nhanh, bên ngoài Đan Các đã có mấy vạn người vây quanh, xa xa vẫn còn có rất nhiều cầu vồng lục tục bay tới, khi bọn hắn thấy được Mạnh Hạo trên Đan Các, đều giật mình.

- Là Phương Hạo!

- Thì ra là hắn, chẳng trách có nhiều điểm cống hiến như vậy. Nhưng hắn... biết luyện đan sao? Cho dù là biết, nhưng loại đan dược trong truyền thuyết của Phương gia này, mấy vạn năm đều không ai có thể luyện hành, không ngờ hắn lại dám đi khiêu chiến?

- Điểm cống hiến của hắn nhiều lắm, theo ta thấy, việc này chẳng qua là hắn dùng 1 triệu điểm cống hiến, đổi lấy một lần để cho toàn bộ đan đạo nhất mạch biết đến, đánh bóng danh khí mà thôi.

Nhân số ở xung quanh ngày càng nhiều. Mạnh Hạo không để ý tới, hắn đứng trên Đan Các, trong khoảnh khắc khi tay phải của hắn đánh lên mặt trống, ngọc bài thân phận của hắn, liền có 1 triệu cống hiến biến mất.

Cùng lúc đó, theo tiếng trống truyền vào trong cơ thể hắn, không ngờ trong đầu của hắn lại hiện lên một đan phương, đan phương này rất huyền diệu, Mạnh Hạo có thể thấy được, nhưng hắn lại phát hiện ra, không thể nhớ được.

Cũng không thể lạc ấn vào ngọc giản, đây là một loại cấm chế đặc thù. Mạnh Hạo cũng không xa lạ gì, lúc ở Yêu Tiên Cổ Tông, hắn cũng đã trải qua tương tự.

- Bảo vệ đan phương, hạn chế tối đa khả năng đan phương bị truyền ra ngoài. Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, trống cổ trước mặt hắn dường như hóa thành gợn sóng, bất ngờ trồi ra từng gốc dược thảo.

Tổng cộng 13 cây dược thảo.

Mỗi một cây, đều vô cùng trân quý, nhất là năm cây dược thảo trong đó, khi vừa xuất hiện, lập tức khí tức thảo mộc khuếch tán bát phương, vô cùng kinh người, cho dù là Mạnh Hạo, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng. Có hai cây dược thảo trong đó, lại càng khiến cho hắn rung động,

Một cây toàn thân màu đen, bên trên nở một đóa hoa mỏng như cánh ve, cực kỳ xinh đẹp, mơ hồ có thể thấy được có khí tức cực nóng lượn lờ.

Một cây khác... lại là... Thái Dương Hoa!!!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn vốn tưởng rằng Thái Dương Hoa ở ngoại giới gần như đã tuyệt chủng, không ngờ ở nơi này, hắn lại thấy được một cây, chỉ có điều so với cây Mạnh Hạo lấy được trong Thần Khư, thì cây này tàn tạ không ít, nhưng như cũ vẫn là Thái Dương Hoa.

- Lại nói, 1 triệu cống hiến, cũng đáng giá ... Mạnh Hạo hít sâu một hơi, song hắn hiểu rõ, những dược thảo này hắn không thể lấy đi, chỉ có thể dùng để luyện đan tại chỗ.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên Đan Các, hai mắt khép kín, cẩn thận nghiên cứu đan phương, thời gian từ từ trôi qua, những người xung quanh ngày càng nhiều, lúc này đã vượt qua 500 ngàn.

Toàn bộ bọn họ đều đang quan sát Mạnh Hạo, loại cơ duyên có người bỏ ra 1 triệu cống điểm hiến để luyện đan này, tại đan đạo nhất mạch chỉ có thể gặp không thể cầu, lúc này thấy được, không quản Mạnh Hạo thành công hay thất bại, thì đối với những người này mà nói, đều là một màn khó có được.

Hai canh giờ sau, Mạnh Hạo chợt mở mắt ra, ánh mắt sáng lấp lánh.

- Đan dược này... không dễ luyện. Mạnh Hạo lẩm bẩm.

- Lần đầu tiên ta mới thấy được loại đan dược như vậy... Tuy rằng về phương diện khó khăn còn không bằng từ hư hóa thực, nhưng vẫn vô cùng khó khăn, mà tối quan trọng là... một khi luyện chế thất bại, cái giá phải trả quá lớn! Mạnh Hạo nhíu mày.

- Đan này cần căn cứ biến động về thời gian, thời gian bất đồng, sẽ có phương pháp luyện chế bất đồng, trong vòng đúng 12 canh giờ, người luyện chế cần phải hấp thụ toàn bộ dương khí, hóa thành thần niệm, luyện thành Dương Thần!

Nhưng chỉ là như vậy vẫn còn chưa đủ, tối quan trọng là ... hai chữ Đô Thiên, Đô Thiên, có mây bên ngoài thanh lọc...

Mạnh Hạo nhíu chặt mày, trầm ngâm một hồi, rồi tay phải liền vỗ túi trữ vật, lập tức từ bên trong túi trữ vật bay ra một lò luyện đan, lò luyện đan này toàn thân đen như mực, mơ hồ tại phía ngoài, có thể thấy được một khuôn mặt hung tàn đang nhìn Mạnh Hạo.

Đó chính là lò luyện đan năm xưa Mạnh Hạo trở thành Tử Lô đan sư tại Tử Vận Tông thu được.

Tay phải hắn nâng lên vỗ vào lò luyện đan, âm thanh trong trẻo chợt vang lên, lò luyện đan chấn động, khuôn mặt hung tàn kia lập tức run rẩy, tỏ ra sợ hãi, cung kính.

Âm thanh Lò đan truyền ra vang vọng bát phương, đám dược đồng thì không cảm thấy gì, nhưng xung quanh phàm là đan sư bậc năm trở lên, vào giờ khắc này toàn bộ đều biến sắc, ánh mắt khi nhìn về phía Mạnh Hạo đã không còn vẻ khinh miệt nữa, mà trở nên vô cùng ngưng trọng.

Cao thủ ra tay, vừa nhìn là biết.

Những đan sư bậc năm trở lên tại đây lập tức cảm nhận được, động tác vỗ lò luyện đan này của Mạnh Hạo, dường như ẩn chứa đan đạo!

- Lò luyện đan cần phải được vệ sinh, ôn dưỡng, bất kể lò luyện đan gì, cũng cần phải ôn dưỡng, mới có thể phát huy ra lực lượng mạnh nhất, nhưng Phương Hạo này, một cái vỗ kia của hắn... Cũng có được hiệu quả kỳ diệu tương tự!

- Đây là một loại thủ pháp ôn dưỡng lò khác, mà lại càng bá đạo hơn, đánh tan dược khí tích tụ bên trong lò, khiến cho đan dược càng dễ dàng tạo thành hơn!

- Để làm được điều này, cần phải có trình độ đan đạo rất cao!

Mạnh Hạo không để ý đến bên ngoài, giờ phút này, toàn bộ tâm thần của hắn đều đặt vào đan dược, bất kể như thế nào hắn cũng phải luyện thành, chỉ có như vậy, mới có thể giải quyết được vấn đề linh thạch.

- Ta cũng không nắm chắc. Mạnh Hạo trầm ngâm, tay phải đưa ra cầm lấy một gốc dược thảo, cây dược thảo này ở trong tay hắn trực tiếp duỗi ra, tựa như sống lại vậy, sau khi tràn ra toàn bộ tạp chất bên trong, toàn thân nó trở nên trong suốt, bị Mạnh Hạo bóp chặt, bỏ vào trong lò luyện đan.

Chiêu thức ấy, lần nữa khiến đám đan sư ở xung quanh động dung.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời, tay trái ấn trên lò luyện đan, lập tức lò này không lửa tự cháy, dược thảo bên trong hòa tan, trở thành chất lỏng.

Một lúc lâu sau, ánh mắt Mạnh Hạo lại lóe lên, lần nữa lấy ra một gốc dược thảo, rất nhanh đã trôi qua 12 người, sau khi Mạnh Hạo để gốc Thái Dương Hoa cuối cùng vào lò luyện đan, hai tay hắn liền áp mạnh lên lò.

Mọi người xung quanh hô hấp dồn dập, đồng loạt nhìn tới, bọn họ đã quan sát tròn một ngày, trong một ngày này, thủ pháp luyện đan của Mạnh Hạo đã hiển lộ ra một chút, càng quan sát, bọn họ thì càng cảm thấy kinh hãi về trình độ đan đạo của Mạnh Hạo.

- Khai đan! Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, bên trong lò luyện đan đột nhiên truyền ra tiếng nổ ầm ầm, theo tiếng nổ truyền ra, nắp lò luyện đan chợt nổ tung lên, bên trong bất ngờ có một viên đan dược bay ra.

Đan dược này vừa xuất hiện, lập tức phát ra hào quang trăm trượng, đám người xung quanh đều ngây người, hít sâu một hơi.

- Luyện chế thành công?

- Không... Không ngờ lại luyện thành?

Hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền, ngay khi hắn còn đang nhắm mắt, đột nhiên đan dược phát ra tiếng rắc rắc, rồi trực tiếp vỡ vụn, hóa thành cặn bã đen ngòm, thấp thoáng còn phát ra độc khí, trở thành một luồng khói đen bay lên, tiêu tán giữa không trung.

Thất bại.

Xung quanh đầu tiên là trầm mặc, rồi sau đó ồ lên, Mạnh Hạo từ từ nhắm hai mắt, trong đầu như đang trầm tư, nhưng trên thực tế lúc hắn luyện

chế được một nửa, đã biết, lần này sẽ thất bại.

Nhưng hắn cần, cũng chính là thất bại. Đô Thiên Dương Thần Đan này, với trình độ đan đạo hắn, đã phân tích ra mấy ngàn phương pháp luyện chế, mỗi một phương pháp tựa như đều có thể thành công, lại cũng như đều không thể thành công.

- Rút kinh nghiệm lần thất bại này, lần nữa phân tích loại trừ, phương pháp luyện chế, hiện tại còn 791 loại! Sau nửa canh giờ, cặp mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, tay phải lần nữa nâng lên vỗ vào mặt trống, khi 1 triệu điểm cống hiến lần nữa biến mất, lại có 13 cây dược thảo bay ra.

Đối với việc Mạnh Hạo thử lần nữa, hầu hết mọi người xung quanh đều cho rằng Mạnh Hạo là kẻ điên, điểm cống hiến tiêu hao nhiều đến mức đó, không ngờ hắn lại muốn thử liên tục.

12 người canh giờ sau, lò luyện đan lại nổ ầm ầm, đan dược lần nữa bay ra, lần này, hào quang tỏa ra chừng nghìn trượng, đan dược có màu tím vàng, thoạt nhìn tựa như thành công, nhưng chỉ trong chớp mắt, tiếng rắc rắc lại vang lên, đan dược vỡ vụn, hóa thành khói đen bay lên không.

- Nằm trong dự liệu, rút kinh nghiệm hai lần thất bại, lúc này chỉ còn lại 216 phương pháp luyện chế! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, không nghỉ ngơi mà lần nữa đánh lên mặt trống, bỏ ra 1 triệu điểm cống hiến, đổi lấy 13 cây dược thảo, lần thứ ba luyện chế.

Đám đông đều trợn mắt há hốc mồm, bọn họ thấy Mạnh Hạo tiêu xài điểm cống hiến như vậy, mỗi một người đều đau lòng thay cho Mạnh Hạo.

- Điểm cống hiến của hắn, đến cùng có bao nhiêu a, không ngờ lại tiêu xài hoang phí như vậy, đan dược này đã bao nhiêu năm rồi không ai có thể luyện ra, sao hắn có thể thành công được chứ!

- Nếu hắn cảm thấy có nhiều điểm cống hiến quá, thì cho chúng ta bớt đi a...

Lại 12 canh giờ nữa qua đi, theo nổ ầm ầm truyền ra, lần luyện đan thứ ba, Mạnh Hạo lại thất bại.

Nhưng sắc mặt của hắn không có chút thất vọng, ánh mắt sáng ngời.

- Kết hợp ba lượt thất bại có thể kết luận, phương pháp luyện chế thành công, chỉ còn 17 loại! Mạnh Hạo lại lần thứ tư đánh lên trống cổ, giờ phút này, tất cả mọi người đều chấn động, cho dù là đan sư bậc sáu, cũng đều cho rằng Mạnh Hạo là kẻ điên.

Lại 12 người canh giờ nữa qua đi, Mạnh Hạo luyện chế ở chỗ này, đã trải qua suốt bốn ngày, đan dược lại lần nữa thất bại.

- Trải qua bốn lần thất bại, sau khi loại trừ, phương pháp luyện chế đan dược thành công, còn có ba loại!!! Mạnh Hạo thở dồn dập, ánh mắt đỏ lên, tay phải vung mạnh đánh lên mặt trống.

Sau một tiếng Bùng vang lên, hắn lại bắt đầu luyện chế lần thứ năm.

12 canh giờ sau, đan dược bay ra từ trong lò luyện đan, hào quang đã đạt tới mười ngàn trượng, khi đan dược lần nữa vỡ nát, Mạnh Hạo liền đứng bật dậy.

- Ta hiểu rồi! Hai mắt hắn sáng ngời, lần thứ sáu đánh lên trống cổ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1276: Đô Thiên Dương Thần Đan!

Lần lượt thất bại, những người ở xung quanh dồn dập khiếp sợ, nhưng những đan sư bậc bảy, lại là mơ hồ nhìn ra một chút dấu vết.

- Mỗi một lần thất bại, tỷ lệ thành công của hắn, đều tăng lên gấp mấy lần!

- Có lẽ... hắn thật sự có thể luyện chế thành công? Những đan sư bậc bảy kia hô hấp dồn dập, khi nhìn nhau, đều thấy được rung động trong mắt đối phương.

Mấy lão già bậc tám, ánh mắt cũng đều lộ ra kỳ quang.

Điểm cống hiến của Mạnh Hạo, hiện tại chỉ còn lại hơn 1 triệu, nếu lần thứ sáu này vẫn thất bại, hắn sẽ không thể tiếp tục nữa, ánh mắt Mạnh Hạo sáng lên lấp lánh, 13 cây dược thảo lại tiếp tục bay ra.

- Luyện chế Đô Thiên Dương Thần Đan này, khó khăn thứ nhất, chính là trong 12 canh giờ, căn cứ theo khí hậu bất đồng, khu vực bất đồng, canh giờ bất đồng, nồng độ linh khí bất đồng, mà biến hóa thảo mộc cho tương ứng!

- Điều này cần phải có sự am hiểu sâu sắc đối với thảo mộc, thậm chí đối với thủ pháp chiết cây cũng phải có trình độ thâm hậu, mới có thể làm được.

- Điểm khó khăn thứ hai, chính là 13 cây dược thảo trong đan phương này nhìn như cố định, nhưng trên thực tế, luyện chế đan dược này, căn bản cũng không có đan phương cố định, mặt khác 13 cây dược thảo này,

cũng không có thứ tự trước sau, mà phải dựa theo thời gian bắt đầu luyện đan, tự mình phân bố.

- Đan phương này, đích thật là một phương pháp có thể luyện chế thành công Đô Thiên Dương Thần Đan, nhưng lại chỉ có thể ở địa phương đặc biệt, thời gian đặc biệt, linh khí đặc biệt mới có thể thành công. Những thời điểm khác, nếu dựa theo đan phương luyện chế, nhất định thất bại! Mạnh Hạo nhìn 13 cây dược thảo trước mặt, hít sâu một hơi.

- Còn có khó khăn thứ ba... Luyện chế đan dược này, không cần lò luyện đan, 12 canh giờ, 13 loại dược thảo, một loại dược thảo trong đó... được dùng làm lò luyện đan!

- Khó khăn thứ tư, là phải hoàn thành trong vòng 12 canh giờ, nhiều hơn một hơi thở, cũng sẽ vô cùng có khả năng thất bại. Hai mắt Mạnh Hạo sáng lấp lánh, hắn đã từng luyện chế rất nhiều đan dược, ngay cả đan dược từ hư hóa thực, hắn cũng đều luyện thành.

Tại trình độ đan đạo, sâu không lường được, nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp được loại đan dược tự biến hóa như vậy. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời, lúc này đang là buổi trưa.

Hắn yên lặng chờ đợi, thời gian từng hơi thở trôi qua, những người xung quanh đều tỏ ra kinh ngạc. Những lão giả bậc tám kia, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

Mà giờ phút này, tại trung tâm sơn môn, Đan Lão đang ngồi trên một ngọn núi, lão chậm rãi đứng lên, khi nhìn về phía Đan Các, vẻ mặt liền xuất hiện một tia kích động hiếm thấy.

- Hắn đã nhìn thấu đầu mối!

- Đô Thiên Dương Thần Đan này, ta cũng có thể luyện chế, nhưng chỉ có thể ở tại ngọn núi này, trong ngày Đông Dương trăm năm một lần... mới

có thể hoàn mỹ luyện chế ra được.

Những thời gian khác đi luyện chế, trong mười lần, ta chỉ có thể thành công một lần, mà phẩm chất còn không cao. Phương Đan Vân lẩm bẩm nói nhỏ.

Trên Đan Các, khi mặt trời vừa đúng chính ngọ, hai mắt Mạnh Hạo liền lóe lên một cái, tay phải đưa về phía trước, lập tức cầm Thái Dương Hoa vào trong tay, hai tay huy động cực nhanh. Chỉ trong chớp mắt, Thái Dương Hoa chỉ còn lại mình đóa hoa, tất cả cành lá đều khô héo hết, khiến cho đóa hoa nở rộ, tạo thành hình dáng giống như một cái chén.

- Luyện Thái Dương Hoa thành lò luyện đan!

Trong nháy mắt khi lấy Thái Dương Hoa trở thành lò luyện đan, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ thôi diễn, lập tức bắt đầu phân tích 12 cây dược thảo trước mắt. Thời gian dần trôi qua, khi chính ngọ qua đúng nửa khắc, tay phải Mạnh Hạo chợt nâng lên, nắm một gốc dược thảo, tu vi lập tức tràn ra, điều chỉnh hình thái của nó, trung hòa dược lực, căn cứ theo dương khí thiên địa giờ khắc này, lập tức đắp nặn thành linh khí ở xung quanh.

Một lát sau, toàn bộ cây dược thảo đã được Mạnh Hạo luyện thành một giọt chất lỏng, tỏa ra hào quang vàng óng, rơi vào bên trong Thái Dương Hoa.

Làm xong những việc này, trên trán Mạnh Hạo đã toát ra mồ hôi, tiếp theo hắn vừa trông coi Thái Dương Hoa, vừa khoanh chân tĩnh tọa, khôi phục lại tâm thần. Rất nhanh, khi canh giờ thứ hai vừa đến, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời, cảm thụ độ nóng của ánh mặt trời, cảm thụ linh khí xung quanh, một lát sau hắn lại lấy ra một cây dược thảo, lần nữa bào chế đúng cách, hóa thành chất lỏng, nhỏ vào bên trong Thái Dương Hoa.

Canh giờ thứ ba, canh giờ thứ tư, canh giờ thứ năm...

Thời gian trôi qua, cho đến khi mặt trời lặn xuống, trời chuyển sang tối, vầng trăng đã treo lên thật cao, Mạnh Hạo liền luyện chế đóa hoa màu đen kia, từ lúc đó, vẻ mặt hắn càng trở nên ngưng trọng, nhất là bốn canh giờ cuối cùng, tâm thần hắn hao phí, đã có thể so với lúc xông Dược Các rồi.

Chỉ trong vòng một canh giờ, cần phải tìm ra dược thảo thích hợp, phải căn cứ theo biến hóa của thiên địa, cải tạo dược thảo, lại phải liên tục cân nhắc, phân tích trong đầu, loại chuyện như vậy, cho dù là đan sư bậc tám cũng rất khó làm nổi.

Nếu không phải là trình độ thảo mộc của Mạnh Hạo đã đến cực hạn, thì cho dù hắn có thiên phú kinh người về đan đạo, cũng không thể làm được.

Canh giờ thứ chín, canh giờ thứ mười, canh giờ thứ mười một...

Khi buổi trưa ngày thứ hai vừa đến, Mạnh Hạo liền chuyển hóa cây dược thảo cuối cùng thành chất lỏng, nhỏ vào bên trong lò luyện đan bằng Thái Dương Hoa kia. Cặp mắt hắn đỏ thẫm, tràn ngập tơ máu, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, hai tay nâng lên, nhấn mạnh về phía Thái Dương Hoa một cái.

Dưới một cái nhấn này, trong nháy mắt Thái Dương Hoa liền co rút lại, hóa thành nụ hoa lớn chừng nắm tay, chậm rãi bay lên không.

Giờ phút này, sự chú ý của mấy trăm ngàn người ở xung quanh, đều tập trung về phía nụ hoa kia, hô hấp dồn dập, hồi hộp chứng kiến một màn này.

Dược đồng cũng tốt, đan sư cũng được, trong sáu ngày qua, từng người bọn họ đều chấn động trong lòng, Mạnh Hạo luyện đan, đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của bọn họ, thậm chí cho dù bọn họ tận mắt nhìn thấy,

cũng không thể hình dung được, rốt cuộc Mạnh Hạo luyện chế như thế nào.

Thời khắc này, thành công hay thất bại, chính là ở một cái chớp mắt này.

Mạnh Hạo cũng ngẩng đầu, nhìn nụ Thái Dương Hoa đang lơ lửng trên không.

Đúng lúc này, từ bên trong nụ hoa, đột nhiên truyền ra hào quang, từng tia sáng xuyên qua cánh hoa bắn ra, mỗi một tia đều chừng 100 ngàn trượng, tựa như có thể xuyên thấu thiên địa.

Tia sáng càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng, đã trở nên vô cùng rực rỡ, mà nụ hoa kia, cũng từ từ nở rộ. Theo từng cánh hoa dần dần mở ra, cho đến khi một cánh cuối cùng khai mở, bên trong liền xuất hiện một vầng hào quang chói lòa.

Vầng hào quang khiến bầu trời thất sắc, khiến mặt đất yên tĩnh, khiến bốn phương tám hướng trong trời đất, trong nháy mắt mất đi toàn bộ sắc thái, cho dù lúc này đang là giữa trưa cũng vậy, dường như... bên trong nụ hoa kia, tồn tại một vầng mặt trời.

Vầng mặt trời này chậm rãi nhô lên, bên trong thấp thoáng có một bóng người đang ngồi, người này tựa như được sinh ra từ trong mặt trời, tựa như... Dương Thần!

Đô Thiên Dương Thần Đan!

Boong... Boong... Boong...

Trên bầu trời tổ trạch Phương gia, chiếc đạo chuông cổ xưa kia chậm rãi xuất hiện, truyền ra tiếng chuông trầm bổng, tổng cộng có chín tiếng, vang lên khắp nơi. Bên trên đạo chuông, mơ hồ có một dòng chữ, từ từ hiển lộ ra.

- Phương Hạo, luyện chế Đô Thiên Dương Thần Đan, thành!

Mấy chữ này vừa hiện ra, trong nháy mắt theo tiếng chuông truyền khắp trong tâm thần mỗi một tộc nhân trên Đông Thắng Tinh, khiến tất cả mọi người, trong một sát na này đều biết được.

Toàn bộ đan đạo nhất mạch lập tức chấn động, cho dù những người không đến nơi đây, vào giờ khắc này, sau khi thấy được hào quang đến từ Đan Các, vẻ mặt cũng đại biến.

Theo tiếng chuông vang vọng trong tâm thần, những người này lập tức liền bay đi, phóng thẳng về phía Đan Các.

Cùng lúc đó, trên Đông Thắng Tinh, tất cả các mạch của Phương gia, tất cả tộc nhân có huyết mạch Phương gia, bất kể bọn họ đang làm chuyện gì, vào giờ khắc này, tâm thần đều nổ vang.

- Lại là Phương Hạo! Hắn... không ngờ hắn lại luyện ra Đô Thiên Dương Thần Đan!

- Đan dược này, mấy vạn năm qua không ai có thể luyện chế, không ngờ hắn lại thành công, từ hôm nay trở đi, địa vị của hắn ở trong Phương gia ta, đã vô cũng vững chắc!

Toàn bộ các mạch đều rung động, vô số tộc nhân đều chấn động tâm thần, toàn bộ đều nhớ kỹ cái tên Phương Hạo, có thể nói trong một năm qua, cái tên Phương Hạo... một lần lại một lần khiến tất cả tộc nhân Phương gia đều phải khiếp sợ.

Có thể nói, trong toàn bộ Phương gia, hắn chính là người khiến cho đạo chuông vang lên nhiều nhất, cho dù là Phương Vệ, cũng không thể làm được điểm này, nhất là... tên của hắn còn được xuất hiện trên đạo chuông, đây đối với tộc nhân Phương gia mà nói, chính là vinh dự chí

cao vô thượng!

Cái tên kia, hàng chữ kia, sẽ vĩnh hằng tồn tại ở nơi đó, chỉ cần Phương gia còn tồn tại, chỉ cần đạo chuông vẫn còn tồn tại, đoạn văn tự kia, sẽ vĩnh hằng tồn tại!

Dòng chính nhất mạch, toàn bộ đều trở nên phấn chấn, thời khắc này mỗi người đều lộ ra kích động. Mạnh Hạo càng quật khởi, thì dòng chính nhất mạch càng có hy vọng quật khởi.

- Đại ca, Hạo nhi hoàn toàn xứng đáng là thiên kiêu của Phương gia ta ah! Thập Cửu thúc cười lớn, nhìn về phía Nam Thiên Tinh hô lên.

Cùng lúc đó, tại bên trong tổ trạch Phương gia, sắc mặt hai người phụ thân và tổ phụ Phương Vệ sa sầm xuống. Phương Tú Sơn, phụ thân Phương Vệ trực tiếp bóp nát một cái bình ngọc bên trong căn phòng.

- Tên nhãi chết tiệt, đan đạo của hắn, không ngờ lại cao đến loại trình độ này!

- Luyện ra Đô Thiên Dương Thần Đan, địa vị của hắn tại đan đạo nhất mạch sẽ lên cao, tại trong gia tộc cũng sẽ quật khởi, không ai có thể rung chuyển được nữa! Phương Tú Sơn nghiến răng, thần sắc dữ tợn.

- Cha, vì Vệ nhi, nhất định phải diệt trừ tên nhãi con này! Mở ra Tiên giới của Phương gia ta đi!

Lão già phụ thân Phươn Vệ hít sâu một hơi, sát cơ trong mắt lóe lên.

- Chuyện này không phải mình vi phụ có thể quyết định được. Lão già trầm mặc, một lát sau trầm giọng lên tiếng, sát cơ trong mắt càng đậm.

Cùng lúc đó, tại bên trong đại điện tổ trạch, đại trưởng lão Phương Thông Thiên đứng ở cửa, kinh ngạc nhìn về đan đạo nhất mạch ở phía

xa, trên mặt của hắn lộ ra vẻ rung động hiếm thấy.

- Ta... Làm sai rồi sao? Đại trưởng lão tựa như lập tức già đi không ít.

- Ta không sai, hết thảy đều là vì gia tộc!

Cùng lúc đó, tại đông thành của tổ trạch có một hồ nước, hồ này phản chiếu ánh trăng sáng rực, đây là nơi từng có một con viễn cổ Thiên long tọa hóa ở chỗ này, khiến cho nơi này đản sinh ra tiên khí, có thể nói là phúc địa số một số hai trên toàn Đông Thắng Tinh.

Trong hồ có một căn lầu các xinh đẹp, lầu các này rất lớn. Giờ phút này đang có mấy chục người nói cười bên trong. Đám người này chính là Phương Vệ, Phương Vân Dịch cùng một số thiên kiêu của Phương gia, Phương Hồng cũng ở trong đó. Phương Đông Hàn cùng với Phương Hương San cũng ở một bên.

Ngoại trừ các thiên kiêu Phương gia ra, còn có Thái Dương Tử, Tôn Hải, Tống La Đan, Vương Mộc, Lý Linh Nhi, cùng với thiên kiêu của những tông môn khác, cũng đều ở nơi này.

Còn có Phàm Đông Nhi, phía sau nàng lơ lửng nữ thi, nhưng thần sắc nàng vẫn như thường, dường như không có nửa điểm khó chịu, ngược lại cười nói một cách tự nhiên.

Phương Vệ luôn nở nụ cười nhu hòa trên môi, tỏ ra rất lễ độ, phong thái tao nhã, khiến cho không ít nữ tu, ánh mắt đều sáng long lanh.

Bọn họ đang đàm luận về thí luyện của ba đại đạo môn lúc trước, không khỏi nhắc tới Phương Mộc. Rất nhiều người đều cho rằng, Phương Mộc... trừ khi không phải là tu sĩ Phương gia, nếu không, rất có thể chính là Phương Vệ.

Mà cố tình Phương Vệ lại không phủ nhận, chỉ lắc đầu tránh khỏi đề tài

này, điều này khiến cho không ít người càng thêm hoài nghi.

- Nghe nói Phương gia có pháp thuật thân ngoại hóa thân, Phương Mộc kia... rốt cuộc là có phải là Phương huynh ngươi hay không? Ánh mắt Thái Dương Tử lóe lên một cái, hỏi.

Phương Vệ cười cười, đang định lên tiếng, bỗng nhiên biến sắc, không chỉ có hắn như thế, mà toàn bộ tộc nhân Phương gia ở chỗ này, cũng đều biến sắc, mọi người theo bản năng đều xoay người, nhìn về phía đan đạo nhất mạch.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1277: Tỷ phu tương lai?

Phương Vân Dịch là người thứ nhất sắc mặt trở nên khó coi, sau đó sắc mặt đám thiên kiêu Phương gia bên cạnh Phương Vệ kia cũng đều sa sầm xuống. Ngày đó ở trong đại điện, Mạnh Hạo và Phương Vệ đấu khẩu với nhau, khiến đám tộc nhân đi theo Phương Vệ này cực kỳ bất mãn đối với Mạnh Hạo.

Bọn chúng cho rằng, cho dù Mạnh Hạo là trưởng tôn dòng chính, nhưng bên trong Phương gia này, trong thế hệ này, Phương Vệ chính là đạo tử lão tổ khâm định, đã từng nói trong ngàn năm tới, nhất định Phương Vệ sẽ bước vào Cổ Cảnh, sao có thể để cho người khác mạo phạm và lay động địa vị chứ.

Hơn nữa Phương Vân Dịch còn châm ngòi, trong miệng của hắn, Mạnh Hạo chính là hạng người ác độc đến cực hạn, khiến cho không ít thiên kiêu Phương gia, đều vô cùng chán ghét Mạnh Hạo.

Ánh mắt Phương Đông Hàn không thể dò xét lóe lên một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh. Điều hắn muốn xem, chính là một màn này, theo Mạnh Hạo quật khởi, Phương Vệ và Mạnh Hạo nhất định sẽ tranh đấu đến ngươi chết ta sống.

- Hai người này, sớm muộn gì cũng phải chiến một trận... Mà cơ hội để ta quật khởi, chính là sau trận chiến này! Phương Đông Hàn cúi đầu xuống, không để cho người khác thấy được dã tâm của mình.

Phương Hương San ở một bên cũng mở to mắt, hô hấp dồn dập, nàng đã gặp qua Mạnh Hạo mấy lần ở trong tộc, mỗi lần nàng đều vội vàng né tránh. Lúc này nghe được tiếng chuông quanh quẩn trong đầu, nàng không nghĩ tới, Mạnh Hạo... lại còn luyện ra được cả Đô Thiên Dương Thần Đan!

Phương tộc chấn động!

- Xảy ra chuyện gì? Cặp mắt Tống La Đan hơi lóe lên một cái, mỉm cười hỏi. Những thiên kiêu của các tông môn khác, cũng đều tỏ ra tò mò, ngay cả Lý Linh Nhi cùng Phàm Đông Nhi, cũng nhìn về phía Phương Vệ.

Chỉ có Lý Linh Nhi là trong mắt hơi hiện lên vẻ châm chọc, vừa rồi khi nói tới Phương Mộc, biểu hiện của Phương Vệ khiến Lý Linh Nhi thầm cười lạnh, nàng biết đối phương căn bản không phải là Phương Mộc, Phương Mộc chân chính, là cái tên Mạnh Hạo đáng ghét kia.

Thần sắc Phương Vệ khôi phục như thường, mỉm cười, xoay người nhìn về phía thiên kiêu các tông.

- Không có gì, chỉ là có một tộc nhân luyện ra một viên đan dược, dẫn động đạo chuông trong Phương ta gia mà thôi, chư vị đạo hữu, sau tối nay, chính là ngày Đông Dương ah.

- Phương mỗ ở nơi này, cầu chúc cho mọi người có thể đạt được thu hoạch. Đây là một ngày đặc biệt trăm năm mới có một lần của Phương gia ta, thân là một trong tứ đại gia tộc của Đệ Cửu Sơn Hải, mấy trăm năm qua, chúng ta đều đã nhiều lần mời đệ tử của các tông môn khác đến đây, lần này, chúng ta sẽ cùng thưởng thức Mặt trời mọc lên ở phương đông!

Thấy Phương Vệ nói vậy, những người khác cũng không tiện hỏi nữa, tiếp tục nói cười với nhau, nhưng đều lưu ý chuyện này trong lòng.

Tôn Hải sắc mặt kiêu căng, đang nói chuyện với các tộc nhân Phương gia bên cạnh, những tộc nhân Phương gia kia đối với hắn cũng rất khách khí, dù sao Tôn Hải, nghe nói đã được nội bộ trong tông quyết định, trở thành đế tử Đế Tiên Giáo.

- Lại nói tiếp, Tôn mỗ cùng Phương gia, cũng có chút quan hệ sâu xa. Tôn Hải sờ lên cái đầu trọc của mình, cười ha hả.

- Đế Tiên Giáo ta, cũng có một sư muội, chính là tộc nhân Phương gia. Khi nói đến vị sư muội này, ánh mắt Tôn Hải lộ ra vẻ ngưỡng mộ, hắn còn nhớ rõ, lần đầu tiên thấy được nữ tử Phương gia kia, hắn liền ngây người, tựa như bị ngũ lôi oanh đỉnh, thời khắc đó, hắn cảm thấy nữ nhân trước mắt, chính là tồn tại duy nhất trong thiên địa.

Tuy rằng thân phận của đối phương tại Đế Tiên Giáo là bí mật, ngay cả Tôn Hải cũng không biết cụ thể, chỉ biết là nàng là tộc nhân Phương gia.

Nhưng hắn thề, cả đời này, nhất định phải cùng đối phương trở thành đạo lữ song tu, vì cái lý tưởng này, hắn không tiếc bị hành hung nhiều lần, cũng phải tiến đến gần...

Thậm chí sau mỗi lần bị hành hung, hắn đều rất là hưng phấn, cho rằng đây là một loại biểu hiện thân cận.

Bên trong Đông Thăng Các, mọi người nói chuyện với nhau chờ đợi mặt trời lặn, chờ đợi mặt trời lần nữa mọc lên ở phương đông. Bên ngoài lầu các, xung quanh Minh Nguyệt Hồ cũng tập trung hơn 100 ngàn người, những người này đều là tộc nhân Phương gia dưới ngàn tuổi, mỗi người vốn đều rất phấn chấn, chờ đợi mặt trời mọc vào ngày mai, nhưng hiện tại tâm thần bọn họ lại bị đạo chuông rung động.

Phương Tây cũng ở trong đám người, thậm chí càng nổi bật một chút. Hắn ở bên hồ, nắm chặt quả đấm, tỏ ra rất phấn chấn, đồng thời cũng có chút hối hận, lúc trước không đi cùng Mạnh Hạo để được thấy tận mắt.

Trong lúc hắn hưng phấn, không để ý tới, ánh mắt Phương Vân Dịch bên trong Đông Thăng Các đang âm trầm nhìn về phía mình.

- Tên Mạnh Hạo kia, ta không dám đi trêu chọc, nhưng tên Phương Tây

này... mỗi ngày hắn đều đi theo Mạnh Hạo, chính là muốn chết mà! Phương Vân Dịch hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nói mấy câu cùng một tên tộc nhân bên cạnh, tên tộc nhân kia cũng là một thanh niên, vừa nghe liền tỏ ra hơi chần chờ, nhưng sau khi Phương Vân Dịch nói thêm mấy câu, hắn liền rời khỏi lầu các, đi an bài.

Giờ phút này, trên Đan Các đan đạo nhất mạch, Mạnh Hạo đang nhìn đan dược trên bầu trời, thở ra một hơi thật dài, đan dược này dần dần thu lại hào quang mười ngàn trượng, chậm rãi bay xuống. Mạnh Hạo cách không hấp một cái, lập tức đan dược liền bay tới, rơi vào trong tay hắn. Mạnh Hạo cẩn thận quan sát, tỏ ra rất phấn chấn.

Những tu sĩ ở xung quanh đồng loạt chấn động tâm thần, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, nhìn viên đan dược kia, mỗi một người đều hít thở dồn dập.

Đây là... Đô Thiên Dương Thần Đan!

Ẩn chứa bên trong đan dược chính là dương khí cực hạn, đã có thần vận, đối với người tu hành hệ hỏa mà nói, chính là thiên tài địa bảo, nhưng đan dược này cũng không phải là thứ tu sĩ Linh Cảnh có thể nuốt vào, cho dù là tu sĩ Tiên Cảnh, cũng phải rất cẩn thận.

Một khi luyện hóa nó, hỏa pháp nhất định sẽ đột phá, thậm chí tu vi cũng sẽ bạo tăng, về phần hỏa độc, đối với tu sĩ tu hành hỏa pháp mà nói, cũng giống như là một loại thần thông.

Vì ngày mai sẽ là ngày Đông Thăng, nếu ngày mai nuốt vào đan dược này, nội hỏa cùng ngoại hỏa giao hòa, có thể chuyển hóa dược tính, tiến hành luyện thể, uy lực vô cùng!

Mà đối với đan sư mà nói, đan dược này... càng thêm quý trọng, nếu có thể nghiên cứu một chút, nói không chừng đan đạo của bản thân sẽ có tinh tiến. Bên trong Đan Các của Phương gia, hai loại đan dược còn lại không có, nhưng Đô Thiên Dương Thần Đan này, vẫn còn lại một chút,

không tới mười viên.

Nghe nói, nếu cống hiến không đủ, không thể đổi được.

Mà ở Dược Tiên Tông, tuy rằng cũng có thể luyện chế ra, nhưng mua đan dược này cần hao phí linh thạch vô cùng kinh khủng, cho dù là đan sư bậc bảy, cũng không nhất định mua nổi.

- Phương đan sư, viên đan dược này, ngươi có bán không?

- Ngươi ra giá đi, viên đan dược này, xin hãy bán cho lão phu! Lập tức, đan sư ở xung quanh nhao nhao lên tiếng, muốn mua lại viên đan dược này.

Mạnh Hạo vừa nghe đến linh thạch, ánh mắt lập tức sáng lấp lánh, nhưng trong lúc còn đang chần chờ, thân ảnh mấy đan sư bậc tám lúc trước mọi người không thấy được, lúc này dồn dập hiện ra.

Bọn họ vừa xuất hiện, lập tức những đan sư ở nơi này liền biến sắc, đồng loạt ôm quyền cúi đầu.

- Bái kiến chư vị Các Lão!

Bọn họ vừa mở miệng, toàn bộ mọi người liền rối rít hít sâu một hơi, nhìn về phía những lão già tướng mạo xấu xí kia, trong đều chấn động ầm ầm, liền hiểu ra những người này, ngoại trừ Đan Lão ra, chính là Các Lão chí cao vô thượng trong đan đạo nhất mạch!

- Bái kiến Các Lão!

- Bái kiến Các Lão! Mấy trăm ngàn người xung quanh đồng loạt cúi đầu, thanh âm vang vọng, chấn động bát phương. Tổng cộng có năm vị Các Lão xuất hiện, bốn người trong đó mặt không thay đổi, duy chỉ có một người trong đó, vóc dáng không cao, lưng hơi còng một chút, lão cười ha

ha vung tay lên, xuất hiện trước người Mạnh Hạo.

- Phương Hạo bái kiến Các Lão. Mạnh Hạo cũng ôm quyền hành lễ.

- Phương Hạo, ngươi không cần như thế, đan đạo nhất mạch có quy định, người luyện chế được một trong ba viên Thánh đan, sẽ có thân phận tương đương với Các Lão, đến đây đi, cùng lão phu đi bái kiến Đan Lão. Lão già lên tiếng, trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng, bốn lão già phía sau hắn, mặc dù sắc mặt không thay đổi, nhưng trong mắt cũng hiện ra vẻ tán thưởng.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, rất biết điều đi theo sau, cùng mấy vị Các Lão hóa thành cầu vồng, bay thẳng tới bên trong sơn môn.

Mấy trăm ngàn tu sĩ phía sau, đều lộ ra vẻ hâm mộ, nhất là những dược đồng nhiều lần được nghe Mạnh Hạo giảng thuật kia, đều rất phấn chấn, bọn họ nghiễm nhiên cảm thấy, mình chính là môn sinh của Mạnh Hạo, đó là... môn sinh của Các Lão đó!

Giữa không trung, mấy vị Các Lão khi nhìn thấy bộ dáng biết điều kia của Mạnh Hạo, đều lộ ra vẻ tán thưởng.

- Không kiêu không nóng nảy, tính cách không có chỗ thiếu sót, hiểu được lễ phép, tuy rằng ham tài, nhưng cũng không sao, Hạo nhi, ngươi rất tốt! So với phụ thân ngươi còn mạnh hơn. Một lão già trong đó mỉm cười nói.

- Phụ thân ta? Mạnh Hạo sửng sốt.

- Năm xưa cha ngươi không biết khiêm tốn như ngươi, tìm lão phu luyện đan, lại lớn lối bá đạo, tuyên bố nếu ta không luyện đan cho hắn, hắn sẽ xúi giục đứa cháu gái của ta, giới thiệu cho một tên huynh đệ của hắn. Sắc mặt lão già có chút khó coi, hừ lạnh một tiếng.

- Thật sao? Mạnh Hạo trợn tròn mắt, hắn có chút không thể tin nổi, trong đầu hiện lên hình bóng phụ thân, một người cao lớn như vậy, vĩ ngạn như vậy, tựa như vĩnh viễn đều rất nghiêm túc, cùng với người trong miệng Các Lão nói, dường như không phải là một người.

- Chính xác trăm phần trăm! Một vị Các Lão khác... nghiêm túc gật gật đầu.

- Tuy nhiên sau khi quen biết mẫu thân ngươi, phụ thân ngươi mới thu liễm rất nhiều, nhớ lại hồi đó, hắn chính là một kẻ lấn nam khi nữ, ác bá một phương ở Đông Thắng Tinh ah! Lão già cảm khái lên tiếng.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, gãi gãi đầu, không biết nên nói gì, đáy lòng hắn đối với chuyện này tuyệt không tin nổi.

- Cho nên mới nói, vẫn là Hạo nhi ngươi không tồi, rất tốt, tiền đồ vô lượng. Lão già lưng hơi còng cười ha ha nói, càng nhìn càng thấy Mạnh Hạo vừa mắt.

- Các Lão, vậy... người có luyện đan cho phụ thân không? Mạnh Hạo hỏi.

- Hừ, lão phu cương trực công chính, tuyệt không sẽ cúi đầu trước bất kỳ ai, rất có nguyên tắc, dưới nguyên tắc của ta, nếu ta không muốn, ai tới cũng không luyện, cha ngươi như vậy, sao ta có thể phóng túng hắn chứ? Cho nên, ta chỉ luyện chế cho hắn 500 lò đan dược, nhiều thêm một lò cũng không luyện! Khi lão già ngạo nghễ lên tiếng, những Các Lão ở bên cạnh nãy giờ vẫn không lên tiếng kia, không ngừng nháy mắt với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo chớp chớp mắt, ho khan vài tiếng, không dám hỏi nữa.

Không bao lâu, mấy vị Các Lão liền dẫn Mạnh Hạo tới trung tâm sơn môn, Mạnh Hạo phóng mắt liền thấy được ở phía xa có một ngọn núi,

ngọn núi này cao chọc trời, xung quanh mây mù quấn quanh, nhìn kỹ, bên trên ngọn núi này lại có vô số hang động.

Trong lúc mơ hồ, thấp thoáng có tiếng vang ông ông từ một số huyệt động truyền ra, chỉ mới là thanh âm, đã khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy da đầu tê dại.

Bọn họ chưa kịp tới gần, trong nháy mắt lập tức từng bóng đen từ bên trong huyệt động chợt bay ra, trong chớp mắt đã che phủ trời đất, rõ ràng là một đàn Song Xoa Tê Kim Quy màu đen!

Tên của nó có chữ quy, nhưng cũng không phải là rùa, mà là một loại hung trùng!

Đàn trùng này khoảng hơn triệu con, vang lên tiếng ong ong, tràn ngập bốn phía, khí thế kinh người.

- Không cần phải sợ, thứ này chính là Độc Giác Tiên, là do Đan Lão chăn nuôi, lại nói tiếp, ngươi không biết đó thôi, Đan Lão... Lão nhân gia am hiểu nhất cũng không phải là đan đạo, mà là trùng đạo! Các Lão lưng còng cười nói.

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, phương diện đan đạo không am hiểu, đã đạt đến bậc chín, vậy thì phương diện lão am hiểu, sẽ còn kinh khủng đến cỡ nào. Khi Mạnh Hạo thấy được những con Độc Giác Tiên này, hắn liền nghĩ đến vô số hắc giáp trùng tràn ngập bên trong dược viên Tiên Khư kia.

- Phương Hạo, vào đi... Đúng lúc này, một thanh âm tang thương, từ đỉnh núi bị Độc Giác Tiên vây quanh chợt truyền đến, thanh âm vừa cất lên, trong nháy mắt những con Độc Giác Tiên kia liền tản ra, trở về bên trong huyệt động.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1278: Bờ hồ Minh nguyệt (1)

Mạnh Hạo sắc mặt có chút khó coi, hắn trơ mắt nhìn con chim Anh Vũ toàn thân lông tạp, đang vỗ cánh phành phạch, trên vuốt quắp một chiếc lục lạc, gương mặt đắc ý, mơ hồ mang theo vẻ xấu xa, nhất là một con mắt bị vải đen che mất, một con mắt còn lại thì sáng quắc, tức tốc bay ra từ trên ngọn núi.

- Con mụ, ngươi đợi đó cho Ngũ gia, còn có ái phi, đừng gấp, Ngũ gia sẽ còn quay lại, để giải cứu ngươi, Ngũ gia đánh liều rồi!

Đằng sau Anh Vũ, bà lão Dược sư thất giai kia khắp mặt ngập tràn phẫn nộ, gấp rút truy kích, bên cạnh bà lão, còn có một thiếu nữ, thiếu nữ này dung mạo xinh đẹp, mặc một thân áo trắng, ngây thơ hồn nhiên, chính là tộc muội tên gọi Uyển Nhi mà Mạnh Hạo gặp được khi rời đi sau khi xông qua Dược Các tầng bảy.

Mà ở chỗ xa hơn nữa, tại nơi phát ra tiếng hét thảm, Mạnh Hạo mơ hồ nhìn thấy một con Khổng Tước xinh đẹp, đang thoi thóp ở đó, mãi không bò dậy nổi, giống như đã trải qua một tai nạn khó có thể hình dung ra được.

Mạnh Hạo thở dài, hắn rất đồng tình với con Khổng Tước này, nhưng phàm là những gì có lông, chỉ cần xuất hiện trước mặt Anh Vũ, sau cùng đều khó lòng thoát khỏi thú vui tà ác của Anh Vũ kia.

Anh Vũ vừa bay ra, liền nhìn thấy Mạnh Hạo, lập tức cặp mắt sáng ngời, bay nhanh về phía Mạnh Hạo, trong miệng còn thốt lên tiếng kêu thê thảm.

- Chủ nhân cứu ta, chủ nhân, con mụ này thật quá đáng, mụ muốn giết ta, chủ nhân cứu mạng. Khi Anh Vũ hét lên, lục lạc quắp trong chân nó, “bang” một tiếng liền biến thành Bì Đống, cũng hô to về phía Mạnh Hạo.

- Chủ tử, cuối cùng cũng thấy được ngươi, sau lưng ta có ác bá, chủ tử, bà ta thực sự là ác bá.

- Bà lão đằng sau, mang theo sự phẫn nộ, ánh mắt quét qua người Mạnh Hạo, thiếu nữ bên cạnh bà ta, cũng đã nhìn thấy Mạnh Hạo, hé mở chiếc miệng nhỏ, lộ ra bộ dáng khó tin, dường như có chút chần chờ, nàng cảm thấy ấn tượng mà Mạnh Hạo cho nàng, thực sự không tài nào dung hợp cùng một chỗ với con chim vô sỉ kia.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, nhanh lùi về sau, đình vòng sang đường bên cạnh, giả bộ như không thấy.

- Chủ tử, cứu mạng…

Anh Vũ hét lên, mau chóng sáp lại gần.

Mạnh Hạo vung tay, thân thể thuấn di, xuất hiện tại một chỗ cách đó không xa, trông thấy Anh Vũ lại tới, Mạnh Hạo khắp người lập tức tràn ngập chính khí, gương mặt nghiêm túc, đường hoàng lên tiếng.

- Yêu nghiệt, ta không quen ngươi, ngươi là ai? Hắn nói rồi, sắc mặt còn lộ ra vẻ mê mang, ngẩng đầu nhìn bà lão đuổi theo đằng sau Anh Vũ, thân thể lại lùi về sau.

- Mạnh Hạo, ta có linh thạch! Anh Vũ trông thấy sắp bị bà lão đuổi kịp, lập tức hét lên thê lương.

- Yêu nghiệt, ngươi câm miệng, ta và ngươi vốn không thù không oán, nhưng ngươi lại hãm hại ta như vậy, thôi, thôi, giờ ta sẽ ra tay thu thập ngươi! Mạnh Hạo bước chân chợt ngừng, sắc mặt càng thêm nghiêm túc,

như đại diện cho chính nghĩa, tay phải nâng lên, phất về phía trước mặt.

Một phất này, còn chưa đợi Mạnh Hạo thi triển thần thông, Anh Vũ kia đã trước một bước, sau khi hét lên một tiếng thảm thiết, cả người cứng đờ, giống như bị đả kích nghiêm trọng, rồi bị hút vào trong tay áo Mạnh Hạo.

- Tiền bối, con chim này quá đáng ghét, vãn bối vừa mới bái kiến Đan Lão xong, may mắn trở thành Đan sư bát giai, con chim đáng chết này, vãn bối đã giúp ngài thu thập rồi. Mạnh Hạo vội ho một tiếng, chột dạ lôi chỗ dựa ra, trong lòng thầm mắng Anh Vũ đóng kịch quá giả, nói xong cẩn thận lui về phía sau.

Tu vi bà lão này thâm sâu khó lường, Mạnh Hạo nhìn không ra, tuy rằng tại đan đạo nhất mạch, lấy đan làm đạo, tu vi chỉ là phụ trợ, nhưng Mạnh Hạo trải qua quá nhiều chuyện sinh tử, lúc này lùi về sau, để phòng vạn nhất, trong lòng bàn tay đã xuất hiện tấm lệnh bài Đan sư bát giai.

Bà lão lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo lùi về sau, không nói lời nào, cho đến khi Mạnh Hạo hóa thành một đạo cầu vồng chạy đi, hai mắt bà lão chợt lóe lên một cái.

- Cô tổ, con chim đó… Thiếu nữ bên cạnh bà lão, chần chừ một lát, nhẹ giọng lên tiếng.

- Không cần để ý tới. Bà lão xoay người, đi về phía ngọn núi, thiếu nữ đi theo sau, một mạch quay về ngọn núi.

- Cô tổ, Phương Hạo kia… Trên đường, thiếu nữ không nhịn được, lại hỏi một câu.

Bà lão không nói, chỉ lắc lắc đầu, nhưng sâu trong mắt lại xoẹt qua một tia cơ trí. Từ sau khi Mạnh Hạo xông qua Dược Các tầng bảy, bà liền hiểu ra, Mạnh Hạo tại đan đạo nhất mạch đã quật khởi rồi, nhất là khi

hắn luyện ra Đô Thiên Dương Thần Đan, trong lòng bà chấn động, triệt để minh ngộ tương lai của đối phương nhất định là vầng dương sáng chói của đan đạo nhất mạch.

Người như vậy, bà không biết có ghi thù hay không. Anh Vũ và Bì Đống, với tu vi và thế lực của bà, sớm đã biết là của Mạnh Hạo, mà hôm nay, sở dĩ khi Mạnh Hạo đi ngang qua xuất hiện màn này, cũng là do bà lão cố ý tạo ra.

Mục đích, chính là hóa giải ân oán trước đó với Mạnh Hạo.

Bối phận của bà dù sao cũng rất cao, hơn nữa tu vi cao thâm, thành danh nhiều năm, cho nên cho dù là hóa giải, cũng có chỗ xảo diệu của bà, một màn này của ngày hôm nay, chính là hóa giải giữa bà và Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo bay một mạch ra khỏi đan đạo nhất mạch, nhận ra bà lão không còn đuổi theo, Mạnh Hạo chớp mắt vài cái, có chút hiểu được thái độ của bà lão.

- Con mụ kia, đợi đó cho Ngũ gia, Ngũ gia nhất định sẽ quay trở lại! Bay ra khỏi ngọn núi đan đạo nhất mạch, Anh Vũ lại hăng lên, hống hách kêu gào.

Bì Đống bên cạnh hung hăng gật đầu, có thể khiến nó cũng như vậy, chứng tỏ mấy ngày này, hai tên này nhất định cũng đã nếm chút khổ sở.

Anh Vũ vừa nói xong, Mạnh Hạo tay phải bỗng nâng lên, tóm lấy Anh Vũ, khi đưa ra trước mặt, Anh Vũ cao ngạo trừng mắt nhìn Mạnh Hạo.

- Ngươi muốn làm gì, tóm lấy Ngũ gia ngươi làm gì!

- Linh thạch mà trước đó ngươi nói đâu. Giữa Mạnh Hạo và Anh Vũ, xưa nay chưa từng khách khí, lạnh lùng nói.

- Linh thạch? Linh thạch gì cơ? Anh Vũ giả bộ hồ đồ.

Mạnh Hạo liếc nhìn Anh Vũ một cái thật sâu, nhất nhanh trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng, biểu hiện này vừa xuất hiện, Anh Vũ lập tức mở to con mắt, thân thể run lên.

Bì Đống ở bên cạnh, cũng hít vào một ngụm khí lạnh, hét lên một tiếng.

- Hắn lại lộ ra biểu tình này, xong rồi xong rồi, một khi xuất hiện biểu tình này, liền có kẻ xong đời, lần này là có chim phải xong đời…

Anh Vũ trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, không đợi Mạnh Hạo nói, nó lập tức lộ ra vẻ a dua, vội vàng lên tiếng.

- Ha ha, đùa với ngươi thôi, linh thạch… linh thạch có chứ, ở dưới chân núi của con mụ kia, có một cái mạch linh thạch, Mạnh Hạo, khi nào chúng ta len lén quay lại, ta đào giúp ngươi.

Mạnh Hạo vừa nghe thấy ba chữ “mạch linh thạch”, mắt liền sáng lên, sau khi hỏi kỹ vài câu, một người một chim một Bì Đống, một mạch bay về hướng tổ trạch, trên đường thi thoảng truyền ra tiếng thảo luận khe khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1279: Bờ hồ Minh nguyệt (2)

Lúc này đã là hoàng hôn, vầng tịch dương ở phía chân trời đằng xa đã sắp hạ xuống, thiên địa một phiến vàng óng. Khi Mạnh Hạo về tới tổ trạch, lập tức nhìn thấy không ít tộc nhân, đang bay về phía thành đông, tộc nhân rất đông, Mạnh Hạo ở giữa không trung quét mắt về phía thành đông, bỗng nhiên nghĩ tới thời khắc qua đêm nay, rạng sáng ngày mai.

- Đông thăng chi dương! Mạnh Hạo trầm ngâm đôi chút, thay đổi phương hướng, bay thẳng tới thành đông. Anh Vũ ở trên vai Mạnh Hạo, Bì Đống hóa thành lục lạc trên mắt cá chân Anh Vũ, cùng với Mạnh Hạo vội vã bay đi.

Cùng lúc đó, trong Đông Thăng Các ở thành đông tổ trạch Phương gia, Phương Vệ mỉm cười, nói chuyện với thiên kiêu các tông ở xung quanh, đối với chấn động khắp cả Phương gia trước đó, không hề mảy may nhắc nới.

Mà những thiên kiêu kia, ai nấy tuy rằng đều trông như bình thường, nhưng thực tế, trong lòng sớm đã nhìn ra đầu mối. Những miêu tả qua loa của Phương Vệ, trong lòng những người này, đều có phán đoán.

Nhất là khi lại có người hỏi tới Phương Mộc, hắn tuy rằng vẫn không có thừa nhận, nhưng lại tỏ ra áy náy với Lý Linh Nhi, một màn này, đều khiến cho không ít thiên kiêu xung quanh suy nghĩ.

Lý Linh Nhi hừ lạnh một tiếng, thần sắc châm chọc, đối với Phương Mộc, nàng còn chắc chắn hơn Tôn Hải, chính là Mạnh Hạo. Trong lòng nàng sớm đã hận thấu xương, nhưng nay nhìn thấy Phương Vệ, trong thần sắc châm biếm của nàng còn có chút cảm giác chán ghét đối

phương.

Thần sắc của nàng khiến cho cặp mắt của Phương Hạo chợt lóe lên một tia khó ai có thể phát hiện, lảng tránh đề tài, chuyển sang nói về Đông thăng chi dương.

Ánh mắt Tôn Hải cũng chợt lóe lên, nhưng sau khi nghĩ tới người mà mình ngưỡng mộ cũng là tộc nhân Phương gia, cũng không nói nhiều, ngược lại lôi kéo một thiên kiêu của Phương gia ở bên cạnh, nghe ngóng xem Phương gia có tộc nhân nào tên Phương Du hay không.

Lúc này sắc trời dần tối, xung quanh Minh Nguyệt Hồ, tộc nhân Phương gia ngày càng nhiều, vây đông nghịt khắp tám hướng. Vốn là chờ đợi, nay bị chuyện Mạnh Hạo luyện chế ra Đô Thiên Dương Thần Đan, khiến cho bọn họ khẽ tiếng thảo luận sôi nổi, đạo chuông tuy đã không còn vang từ lâu, nhưng trong lòng họ, đạo chuông vẫn quanh quẩn như cũ.

- Phương Hạo kia, không ngờ lại luyện chế ra Đô Thiên Dương Thần Đan!

- Đan này là một trong tam thánh, không ngờ, hắn lại có thể luyện ra!

- Khi Phương Hạo này vừa trở về, ta còn không coi lọt mắt, người này vô thanh vô tức, bỗng nhiên mang tới chấn động như thế này!

Những âm thanh này không ngừng truyền ra, thần sắc Phương Vệ vẫn như thường, không nhìn ra được suy nghĩ trong nội tâm, nhưng Phương Vân Dịch bên đó sắc mặt lại âm trầm, nhất là khi hắn nhìn thấy Phương Tây ở trong đám người bên hồ nói chuyện, biểu tình hưng phấn kích động. Phương Vân Dịch liền hừ lạnh một tiếng.

Trong mắt lướt qua một tia hàn mang, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh không dễ gì phát giác. Hắn đã nhìn thấy đám người mà mình sắp xếp, đang lại gần Phương Tây.

- Dòng chính nhất mạch… thì đáng là cái gì, chỉ là đã từng có huy hoàng mà thôi, nay đã sớm hạ màn, Phương gia… đã không còn là chiến đài của chúng nữa! Phương Vân Dịch nội tâm hừ lạnh một tiếng.

- Hôm nay ta chính là cố tình muốn xỉ nhục Phương Tây của dòng chính này! Phương Vân Dịch ánh mắt chợt lóe, híp mắt lại.

Lúc này, Phương Tây đang kích động huênh hoang với người bên cạnh.

- Đan đạo nhất mạch có biết bao nhiêu người, bao nhiêu năm nay, đan dược chưa từng có ai có thể luyện ra, ca của ta đã luyện ra rồi!

- Huyết mạch môn ánh sáng vạn trượng, Dược Các tầng bảy, hơn nữa lại luyện chế ra Đô Thiên Dương Thần Đan trong truyền thuyết, đó chính là ca của ta, Phương Hạo! Tộc nhân Phương gia xung quanh Phương Tây ai nấy đều hô hấp dồn dập, trong lòng đối với Mạnh Hạo, lại càng khắc sâu. Thậm chí có không ít người, đã nâng vị trí của Mạnh Hạo trong lòng lên ngang bằng với Phương Vệ.

Đúng lúc này, trong đám người bên cạnh Phương Tây, có hai thanh niên bước ra, hai người này thần sắc lạnh lùng cao ngạo, lúc đi ra trực tiếp đẩy người bên cạnh, khi tiếp cận Phương Tây, tay phải không hề khách khí vung mạnh một cái, bỗng chốc một cơn gió lớn chợt xuất hiện giữa không trung, trực tiếp ập vào người Phương Tây, Phương Tây sắc mặt chợt biến, đang muốn phản kháng, nhưng lại không phải là đối thủ, sau một tiếng vang trầm đục, thân thể hắn mất tự chủ lùi về sau hơn mười bước.

- Phụng mệnh gia tộc, Đông thăng chi nhật, cấm làm ồn, kẻ vi phạm, hủy bỏ tư cách ngắm mặt trời! Hai người bình thản lên tiếng, trong mắt lộ ra tia âm lãnh.

- Các ngươi…. Phương Tây lập tức ngẩng đầu, phẫn nộ nhìn, đang định

lên tiếng nhưng sau khi nhìn rõ người tới, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, lúc này những tộc nhân ở bên cạnh, cũng đang nhìn người tới, sắc mặt đồng loạt biến đổi, gấp rút tránh ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1280: Theo sau ta

Hai thanh niên đẩy Phương Tây ra, mặc áo dài màu đen, ở nơi cổ áo có một vầng trăng sáng, khiến trên thân hai người này tựa như có một loại cảm giác ớn lạnh đặc thù, hơn nữa còn âm lãnh, giống như bị ánh mắt của họ nhìn vào liền như bị rắn độc dán mắt vào.

Còn có tu vi Tam Cảnh Tiên tản ra từ trên người hai người này, hình thành dao động hư vô, giống như hai vị tiên.

- Là Hắc Nguyệt Vệ của gia tộc!

- Đông thăng chi dương lần này, có không ít thiên kiêu của các tông tới, phụ trách trật tự tại nơi này, chính là Hắc Vệ Nguyệt!

- Phương gia ta có cửu vệ, ngoại trừ tứ vệ thường xuyên ở bên ngoài, trong gia tộc còn có ngũ vệ thống lĩnh khắp cả Đông Thắng Tinh, trong đó Hắc Nguyệt Vệ và Tử Dương Vệ, chức trách chính là bảo vệ tổ trạch! Tộc nhân xung quanh Phương Tây, sau khi nhìn thấy hai thanh niên này, thần sắc đều biến đổi, trong lòng dâng lên sự kính sợ, gấp rút lùi về sau.

Cửu vệ của Phương gia, mỗi một vệ đều có chiến tích huy hoàng, danh chấn Đệ Cửu Sơn Hải, mà Hắc Nguyệt Vệ này, càng trứ danh về sự âm độc, giống như độc xà.

Đừng nói là người ngoài, cho dù là tộc nhân Phương gia, đối với Hắc Nguyệt Vệ, cũng đều rất kiêng kỵ.

Khi Phương Tây nhìn rõ hai người này, lời ra tới cửa miệng liền nín chặn lại, hắn tuy là dòng chính nhất mạch, nhưng việc dòng chính đi xuống ở Phương gia mọi người đều biết, hắn… không chọc nỏi Hắc Nguyệt Vệ.

- Làm ồn tại bờ hồ Minh Nguyệt, gây rối loạn trật tự, gây xấu hổ trước mặt khách quý của các tông, Phương Tây, ngươi cút ra ngoài trăm trượng cho ta! Hai thanh niên Hắc Nguyệt Vệ này, trong đó có một người lãnh đạm lên tiếng, lời nói không hề khách khí.

- Trăm trượng quanh vị trí Hắc Nguyệt Vệ, nếu ngươi dám tiến vào một bước, sẽ coi như có ý đồ, Phương Tây, còn không cút mau! Thanh niên kia, trong mắt lộ ra một tia khinh miệt, trong khi nói tay phải vung lên, lập tức một cơn gió lớn bỗng nhiên xuất hiện, cuốn Phương Tây thụt lùi lại phía sau.

Phương Tây căn bản không thể phản kháng, không ngừng lùi về sau, trong chớp mắt đã bị cuốn ra ngoài gần trăm trượng, xung quanh bỗng chốc yên tĩnh, ánh mắt tộc nhân Phương gia, lập tức đặt lên người Phương Tây.

Ngoài chín mươi chín trượng, thân thể Phương Tây liền dừng lại, sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể run rẩy, trong mắt lộ ra sự phẫn nộ, nhìn chằm chằm vào hai thanh niên kia.

Hắn không phải là kẻ ngu xuẩn, sao có thể không nhìn ra đối phương là cố ý muốn xỉ nhục mình. Trước mặt rất nhiều tộc nhân, đẩy mình tách ra, việc này rất nhanh sẽ truyền ra.

Nhất là… sự xỉ nhục của đối phương còn mang theo sự âm độc, với tu vi của hai thanh niên này, rõ ràng có thể trực tiếp cuốn mình ra khỏi trăm trượng, nhưng lại chỉ dừng ở chín mươi chín trượng, một trượng sau cùng kia, rõ ràng là để cho Phương Tây tự mình bước ra.

Phương Tây hai mắt ngầu đỏ, hô hấp dồn dập, gắt gao nhìn vào hai người ngoài trăm trượng kia, hắn không cam tâm lùi về phía sau, nhưng hắn hiểu, trong gia tộc tất đều lấy quy củ làm chủ, Hắc Nguyệt Vệ phụ trách trật tự, nếu bản thân công khai phản kháng, đối phương sẽ có quá nhiều lý do để đối phó với bản thân, hơn nữa điều quan trọng nhất là…

Hắc Nguyệt Vệ, được nắm giữ trong tay nhất mạch của Phương Vệ!

Phương Tây nắm chặt nắm đấm, trước ánh mắt của mọi người xung quanh, cúi đầu, lùi về sau một bước, đứng ở bên ngoài trăm trượng.

Một bước này, dường như đã dày xéo lên tôn nghiêm của hắn, xỉ nhục huyết mạch của hắn, nhưng Phương Tây chỉ có thể tiếp nhận, không thể đối kháng.

Khi thân thể hắn run rẩy, đám người xung quanh trầm mặc, không ít người nhìn thấy một màn này đều thở dài trong lòng.

Hai thanh niên Hắc Nguyệt Vệ kia, cười lạnh một tiếng, không thèm để ý tới Phương Tây nữa, xoay người rời đi.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng lần giáo huấn nhắm vào Phương Tây này đã kết thúc, thậm chí khi Phương Tây cũng cho rằng bản thân mình đã cúi đầu thì sẽ không còn bị gây khó dễ nữa thì…

Bên cạnh Phương Tây lại xuất hiện hai Hắc Nguyệt Vệ, hai người này vừa đi ra, lập tức vung tay, dưới sự bạo phát của tu vi, cuongf phong rít gào, cuốn lấy Phương Tây, khiến hắn không thể tự chủ mà lại lùi về sau.

Một lần thoái lui này, lại là chín mươi chín trượng.

- Điều mà Hắc Nguyệt Vệ ta nói là, một trăm trượng cách chỗ tất cả Hắc Nguyệt Vệ, hiện tại ta đang ở đây, ngươi lui xuống! Hai tên này thản nhiên lên tiếng.

- Các ngươi!! Thân thể Phương Tây run run, cặp mắt đã ngầu đỏ đến cực điểm.

Nhìn thấy sắc mặt của Phương Tây, hai tên Hắc Nguyệt Vệ này cười cười, trong mắt lộ ra một tia hàn mang, điều mà chúng đợi chính là sự

phản kháng của Phương Tây, sự việc ngày hôm nay, chúng tuy rằng cố kỵ phụ thân của Phương Tây, nhưng đã là lời căn dặn của Vệ công tử, hơn nữa bọn chúng đích thực phụ trách trật tự ở đây, cho dù xảy ra vấn đề gì, cũng có người đảm bảo cho chúng vô sự.

Phương Tây lửa giận ngập trời, khi hắn muốn bất chấp tất cả để phản kháng thì lại nghĩ tới những thì thầm thường ngày của phụ thân và sự xuống dốc của dòng chính nhất mạch, tính cách hắn không cứng cỏi, thậm chí có nhiều lúc còn hơi yếu đuối, lo lắng gây thêm phiền phức cho phụ thân, lúc này liền khổ sở lại lùi về sau một bước.

Một bước lùi lại này, trong mắt hắn đã lộ ra tia ảm đạm.

Một bước, một bước, ở trước mặt hắn, trong đám người đi ra hơn mười Hắc Nguyệt Vệ, theo sự tản ra của đám đông, hình thành một con đường, những Hắc Nguyệt Vệ này đều thờ ơ nhìn Phương Tây.

Phương Tây cúi thấp đầu, một lần nữa lùi về sau, trăm trượng, năm trăm trượng, cho đến khi hắn sắp lùi ra khỏi đám đông, khi cách bờ hồ Minh Nguyệt được gần nghìn trượng, những Hắc Nguyệt Vệ kia, kẻ nào kẻ nấy đều mang theo vẻ khinh miệt, thần sắc đó, khiến cho tự tôn của Phương Tây như bị đâm trăm ngàn lỗ.

- Còn một bước nữa! Hắc Nguyệt Vệ ở cách hắn gần nhất, lạnh nhạt lên tiếng, giữa hắn và Phương Tây là chín mươi chín trượng.

Xung quanh rất yên tĩnh, những tộc nhân của Phương gia, cho dù trong lòng thở dài, nhưng cũng không dám nói gì, dòng chính nhất mạch của Phương gia xuống dốc, nhất mạch của Phương Vệ quật khởi, đã là xu thế.

Phương Tây cười thảm, nơi này hắn đã không thể tiếp tục ở lại, khi đang định xoay người rời đi, bỗng nhiên sau lưng hắn, có một bàn tay, nhẹ nhàng đặt lên lưng hắn, khiến một bước lùi sau cùng của Phương Tây

không cách nào đặt xuống.

Cùng lúc đó, một giọng nói bình tĩnh ở sau lưng Phương Tây, chậm rãi truyền ra.

- Phương Tây, sao thế.

Sau khi nghe thấy thanh âm này, thân thể Phương Tây chợt chấn động mạnh, khi quay đầu lại, hắn lập tức trông thấy sau lưng, là Mạnh Hạo không biết đã xuất hiện từ lúc nào, còn có Anh Vũ lúc này đang nháy mắt với hắn ở trên vai.

Sự xuất hiện của Mạnh Hạo, vô thanh vô tức, không ngờ tộc nhân xung quanh cũng không ai phát hiện ra, giống như hắn đột nhiên xuất hiện sau lưng Phương Tây vậy.

Hơn mười tên Hắc Nguyệt Vệ kia, ánh mắt chớp cái đều trở nên sắc nhọn, trong lòng cả kinh. Cho dù là bọn chúng, cũng không nhìn thấy quỹ tích Mạnh Hạo xuất hiện, giống như chớp mắt hắn liền xuất hiện.

Sự xuất hiện của hắn, khiến cho tộc nhân Phương gia ở xung quanh, vẻ mặt đều biến đổi.

- Là Phương Hạo!

- Hắn xuất hiện quỷ dị, trước đó không hề có chút dao động nào! Đám người xung quanh có không ít người nội tâm chấn động, sau khi Mạnh Hạo luyện chế ra Đô Thiên Dương Thần Đan khiến cho đạo chuông của gia tộc vang lên, tộc nhân đều đã sớm ghi nhớ hắn.

- Ca… Phương Tây nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt ủy khuất, giống như sau khi bị bắt nạt liền gặp được người nhà.

Mạnh Hạo mỉm cười,vỗ vỗ vai Phương Tây, nhưng trong lòng hắn, lúc

này đã đông lạnh như băng, một hơi thở trước, hắn ở đằng xa, đã tận mắt trông thấy Phương Tây lùi về sau, cùng với sự âm lãnh của đám Hắc Nguyệt Vệ kia.

- Phương Tây, ngươi theo sau ta, ta xem kẻ nào dám ngăn cản ta. Khi Mạnh Hạo mở miệng, liền từ đằng sau Phương Tây bước từng bước vòng lên phía trước. Phương Tây hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ chấp nhất, lập tức theo sau Mạnh Hạo.

Hơn mười tên Hắc Nguyệt Vệ kia, sắc mặt biến đổi, khi Mạnh Hạo đi được hơn mười mấy trượng, hai tên Hắc Nguyệt Vệ trong đó hừ lạnh một tiếng, nháy mắt sáp lại gần.

- Ngươi có thể tiến vào, nhưng Phương Tây náo loạn trật tự ở nơi này, nếu dám bước vào trong một trăm trượng, thì sẽ phải chịu phạt! Hai người vừa nói, đã xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo.

Nhưng lời nói vừa ngừng, tay phải Mạnh Hạo bỗng nâng lên, vung mạnh về phía trước, “ầm” một tiếng, một trận cuồng phong bỗng nhiên nổi lên, hình thành dáng vẻ của một con Ứng Long, phát ra tiếng gào thét, xông thẳng về phía hai kẻ kia. Hai Hắc Nguyệt Vệ kia sắc mặt đại biến, dốc toàn lực đối kháng, nhưng vẫn phải phun ra một ngụm máu, thân thể bị đánh bật ra.

Một cái chớp mắt này, khiến đám người xung quanh lập tức ồ lên, phải biết là trước đó, cho dù Hắc Nguyệt Vệ nhắm vào Phương Tây, thì cũng chỉ tách hắn ra, chứ không tiện ra tay đả thương, nhưng Mạnh Hạo không ngờ lại bá đạo như thế, ra tay liền đả thương người.

Phương Tây có chút khẩn trương, vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn lạnh lùng như cũ, tiếp tục đi về phía trước, sắc mặt hơn mười tên Hắc Nguyệt Vệ phía trước đều biến đổi, đồng loạt ập tới.

- Gây rối loạn trật tự tại nơi này, lại ra tay đả thương người khác, Phương

Hạo, ngươi cho dù có đan đạo nhất mạch ở sau lưng, thì hôm nay cũng phải chịu sự trừng phạt của gia tộc! Hơn mười tên này nháy mắt tới gần, Mạnh Hạo hai mắt bạo phát tinh quang, mở miệng phun ra một chữ.

- Cút!

Một chữ này, giống như sét đánh ngang tai, rung động trời đất, truyền khắp bát phương, thậm chí ngay cả những thiên kiêu trong Đông Thăng Các kia, cũng đều nghe thấy, đồng loạt nhìn lại.

“Ầm” một tiếng, những Hắc Nguyệt Vệ trước mặt Mạnh Hạo kia, kẻ nào kẻ nấy như bị núi lớn vô hình công kích, đinh tai nhức óc, tất cả đều phun ra máu tươi, tu vi trong cơ thể chúng cũng đã bắt đầu bất ổn định, cho dù là Tiên Cảnh, cũng đều run rẩy, hơn nữa đã cảm nhận được một cơn cuồng phong không cách nào đối kháng quét ngang, cuốn ngược thân thể bọn chúng về đằng sau. Kẻ nào kẻ nấy đều bị một chữ kia làm rung động tâm thần.

Tộc nhân Phương gia ở xung quanh, toàn bộ đều kinh hãi.

Phương Tây trợn mắt há mồm, Mạnh Hạo đi ở phía trước, sắc mặt vẫn như thường, từng bước từng bước, trước mặt hắn, đám người toàn bộ đều tản ra, tách thành một con đường, cuối đường chính là Minh Nguyệt Hồ!

Trên hòn đảo giữa hồ, trong Đông Thăng Các, tất cả mọi người, bao gồm cả Phương Vệ ở trong đó, lúc này ánh mắt lập tức ngưng tụ lên thân ảnh tựa như tiên thần đang ở trên con đường do đám người ở đằng xa kia tách ra.

Vóc người thuôn dài, tóc dài xõa vai, sắc mặt lạnh lùng, còn có khí thế quật khởi khiến người ta cảm thấy chói mắt kia.

Mạnh Hạo, từng bước từng bước một tiến tới.

Trong Đông Thăng Các, những thiên kiêu của các tông kia, sau khi ai nấy đều nhìn rõ Mạnh Hạo, có không ít người sắc mặt lập tức biến đổi.

Lý Linh Nhi trong mắt lộ ra hận ý, gắt gao nhìn vào Mạnh Hạo.

Tôn Hải mở to con mắt, hít vào một hơi, lùi lại về sau vài bước theo bản năng.

Tống La Đan, còn có Thái Dương Tử, đều trong khoảnh khắc nhìn thấy Mạnh Hạo, ánh mắt đều lộ ra một tia sắc bén.

Còn có Phàm Đông Nhi, ánh mắt của nàng ta, nếu như có thể hóa thành lợi kiếm, vậy thì trong nháy mắt nàng ta nhất định sẽ phanh thây băm vằm Mạnh Hạo. Hô hấp của nàng dồn dập, ngực phập phồng, sắc mặt vốn dĩ bình tĩnh, lúc này không tài nào duy trì.

- Mạnh Hạo…

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1281: Cứng rắn

Ánh mắt Phương Vệ lập tức rơi vào người Mạnh Hạo, thần sắc như thường, nhưng ánh mắt co rút một chút, đối với việc Mạnh Hạo tới, hắn cũng không bất ngờ, ban đầu ở đại điện, hai người gặp mặt lần đầu, hắn đã biết Mạnh Hạo này không phải dạng hiền lành gì, nhưng hắn vẫn không để ý, coi như không thấy. Cho đến khi Mạnh Hạo trỗi dậy từ đan đạo, hắn buộc phải coi trọng.

Nhất là hiện giờ, lại dám lớn lối như vậy trước mặt mình, Phương Vệ hừ lạnh.

Nhưng thần sắc hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, không nhìn ra được dấu vết gì.

Vương Mộc cũng ở Đông Thăng Các, khi nhìn thấy Mạnh Hạo, ánh mắt của hắn xẹt qua một tia sắc bén, cũng nổi lên chiến ý.

Đông Thăng Các, Phương Vân Dịch ánh mắt âm độc, từ xa nhìn Mạnh Hạo, khóe miệng cười lạnh.

Bên Minh Nguyệt Hồ, mọi người kinh hô, tránh ra một đường, Mạnh Hạo từng bước đi tới, Phương Tây phía sau, hiện giờ hưng phấn cũng có căng thẳng lo lắng, Hắc Nguyệt Vệ, là một trong chín vệ Phương gia, hiện tại phụ trách trật tự nơi này, Mạnh Hạo chọc tới họ, nhất định sẽ không thể tốt lành được.

- Ca... Phương Tây nhỏ giọng nói, chợt những tiếng rít vang lên, trong đám đông có hơn 30 người xông ra, nhắm thẳng Mạnh Hạo.

Những người này đều là Hắc Nguyệt Vệ, phụ trách duy trì trật tự nơi này, hiện tại đồng loạt tiến tới, mỗi người bùng nổ tu vi, toàn là tu sĩ Tiên

Cảnh!

Trong đó có 2 người là Ngũ Cảnh Tiên, bao vây mọi hướng, các Hắc Nguyệt Vệ lập tức thi triển thần thông, hào quang thuật pháp chiếu rọi, tạo thành uy áp mãnh liệt.

- To gan!

- Dám ra tay với Hắc Nguyệt Vệ ta, làm rối trật tự, không cần biết ngươi có thân phận gì, lập tức quỳ xuống, chịu hình đường trừng phạt! Tiếng quát vang vọng, truyền ra khắp nơi, Phương Tây tràn đầy gấp gáp.

Nhưng Mạnh Hạo lại không hề đổi sắc, khóe miệng chỉ toát ra ý lạnh.

- Ở trong gia tộc, ta không ra tay mấy lần, cho nên ai cũng dám lớn tiếng trước mặt ta. Mạnh Hạo vừa lên tiếng, nhấc chân đạp tới, nháy mắt đạp xuống, người hóa thành cầu vồng.

Cầu vồng màu vàng, bóng dáng Mạnh Hạo bên trong hóa thành một con đại bàng vàng, vù vù bay ra, tốc độ cực nhanh, các Hắc Nguyệt Vệ còn chưa đến gần, Mạnh Hạo đã tới trước bọn họ.

Nháy mắt đã chạm mặt 3 tên Hắc Nguyệt Vệ, Mạnh Hạo hóa thành đại bàng, vuốt chộp ra, bóp nát hư vô, tiếng răng rắc phát ra, không gian như vỡ vụn. Ba người sắc mặt đại biến, còn muốn chống cự, nhưng không thể chống đỡ, phun máu, người vặn vẹo, bị một đòn của Mạnh Hạo đánh lùi.

Vừa lui lại, ba người lại phun máu, tràn đầy khiếp sợ nhìn về phía Mạnh Hạo. - Hắn... sao hắn mạnh như vậy!

Tốc độ của Mạnh Hạo cực nhanh, không dừng lại, nháy mắt quét ngang, cánh đại bàng vỗ mạnh, lập tức có 5 người hừ nặng, phun máu bị cánh đánh bay, 5 người tràn đầy hoảng sợ, nhìn Mạnh Hạo hóa thành đại bàng, toát ra rung động.

- Hắn có tu vi gì, 5 người chúng ta liên thủ, lại không thể bắt được hắn!

Mọi chuyện nói thì chậm, nhưng thực tế diễn ra trong chớp nhoáng, 8 người bị thương văng ra trăm trượng, lúc này trước mặt Mạnh Hạo còn có 7 người Hắc Nguyệt Vệ.

Trong 7 người, có 2 người Ngũ Cảnh Tiên, hít vào một hơi, thần sắc rung động, đồng thời cắn răng, gầm lên. - Hắc Nguyệt Trận!

Hai người vừa quát, 5 người còn lại liền phối hợp, lập tức 7 người chồng lên nhau, hợp thành một vầng trăng!

Bởi vì quần áo bọn họ màu đen, trăng này... cũng màu đen!

Đây là mặt trăng đen!

Trăng vừa xuất hiện, khí thế tận trời, uy áp tỏa ra, những thiên kiêu các tông trong Đông Thăng Các, ánh mắt đều lóe lên.

- Hắc Nguyệt Vệ đệ nhất hợp kế thuật! Thái Dương Tử ánh mắt chợt lóe.

- Nghe đồn, thuật này là 7 người một trận, 7 trận một pháp, 7 pháp một thần, 7 thần một đạo! Tôn Hải nhìn thẳng vào mặt trăng đen, không dời mắt.

Những người khác cũng thế, Lý Linh Nhi trong mắt lấp lánh ánh sáng.

Đám đông quanh Minh Nguyệt Hồ, lúc này cũng kêu to.

Sắc mặt Phương Tây biến đổi, khóe miệng Phương Vân Dịch toát ra cười lạnh âm độc.

Ngay trong nháy mắt....

Mạnh Hạo hóa thành đại bàng màu vàng, không chút dừng lại, đụng thẳng vào mặt trăng đen, khoảng khắc va chạm, đại bàng chợt mờ đi, lại hình thành những ngọn núi lớn, nối liền thành dãy, trấn áp mặt trăng đen!

Đây là Thôn Sơn Quyết!

Nhìn từ xa, cảnh tượng như núi lớn đè trăng trời, dãy núi liên miên trải trên bầu trời, vô cùng to lớn, mặt trăng đen làm đối lập, dùng mắt thường nhìn vào trở nên rất nhỏ bé!

Mọi người nhìn cảnh này, tâm thần chấn động, nhất là những thiên kiêu trong Đông Thăng Các từng có qua lại với Mạnh Hạo, nhìn đến núi non này, như trở lại Nam Thiên Đại Địa năm xưa, một mình Mạnh Hạo quét ngang tất cả thiên kiêu, bị ngàn người đuổi giết, vẫn mạnh mẽ như thường.

Ầm ầm vang vọng, trời đất rung chuyển.

Bị núi non trấn áp, mặt trăng đen chỉ duy trì được vài hơi thở liền sụp đổ, 7 người bên trong đều phun máu, lùi thẳng ra sau, thần sắc kinh hoàng.

Núi non tiêu tán, Mạnh Hạo huyễn hóa trở ra, trở thành cầu vồng xông thẳng tới trước.

- Phương Tây, đi theo, ta dẫn ngươi qua hồ đạp các! Mạnh Hạo tiếng nói ngạo nghễ, truyền ra ngoài, mọi người nghe được, thế giới trong mắt như chỉ còn tồn tại một mình Mạnh Hạo.

Thậm chí rất nhiều tộc nhân trong thoáng cái như mới nhận biết Mạnh Hạo, tâm thần rung động, Phương Tây hít thở dồn dập, cắn răng, bay theo Mạnh Hạo.

Hai người một trước một sau, nhắm thẳng Minh Nguyệt Hồ.

Minh Nguyệt Hồ, trên đảo Đông Thăng Các, những thiên kiêu các tông nhìn về phía Mạnh Hạo, mặc kệ bọn họ và Mạnh Hạo từng có xung đột gì, nhưng hiện tại bọn họ không thể không thừa nhận, Mạnh Hạo... đã là mặt trời chói lọi!

Phương Vệ im lặng, ánh mắt lạnh băng, Phương Vân Dịch hít sâu một hơi, oán độc trong mắt càng mãnh liệt.

Phương Hồng đã kính sợ Mạnh Hạo, lúc này vô thức lùi lại, Phương Hương San cũng thế. Về phần Phương Đông Hàn, lúc này trong lòng hưng phấn, hắn đang muốn xem, Mạnh Hạo đối đầu Phương Vệ.

Trong khi những người này nhìn về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo một đường rít gào xông tới Minh Nguyệt Hồ, đột nhiên bên bờ hồ có một người đi ra.

Đó là một nam nhân trung niên, mặc áo bào đen, trên người thêu 2 vầng trăng, tu vi Lục Tiên Cảnh mạnh mẽ lan tỏa từ trên người hắn.

- Thứ mất mặt xấu hổ, lui xuống cho ta! Nam nhân trung niên lạnh giọng nói, hắn là Lục Cảnh Tiên, đầu lĩnh Hắc Nguyệt Vệ phụ trách nơi này, lúc này nhíu mày đi ra, đối với Mạnh Hạo, hắn không che giấu chán ghét, nói rồi vung tay ấn tới trước, uy áp kinh người, mơ hồ xuất hiện một bàn tay khổng lồ ấn xuống Mạnh Hạo.

- Ta là dòng chính Phương gia, thế hệ này, ta là trưởng tôn, địa vị cao nhất, là ngươi lui xuống! Mạnh Hạo chợt lên tiếng, tốc độ không giảm, mà còn nhanh hơn, vung tay nắm lại liên tục đánh ra 9 lần!

Cửu Trọng Thiên Băng!

Oành ầm ầm!

Âm thanh rung trời, đằng sau Mạnh Hạo, pháp tướng chợt hiện, cao 5 ngàn trượng, trời đất rung chuyển, cũng tay nắm lại, giáng ra 9 đấm như Mạnh Hạo, trời đất sụp đổ.

Ầm ầm, nhắm thẳng về phía nam nhân trung niên.

Khoảng khắc va chạm, hình ảnh bàn tay trước mặt nam nhân trung niên trực tiếp tan vỡ, hắn biến sắc, nắm đấm của Mạnh Hạo trực tiếp đánh thẳng vào nam nhân trung niên.

Nháy mắt, hai người đánh nhau mấy chục đấm, mỗi một đấm, thần sắc nam nhân trung niên lại biến đổi một lần, hắn hoảng sợ phát hiện tu vi của mình đang xói mòn, sinh mệnh cũng thế, bị Mạnh Hạo hút đi!

Đến cuối cùng, hắn phun máu, người lùi lại.

Hắn vừa lùi lại, Mạnh Hạo nắm lấy Phương Tây, trong ánh mắt rung động của mọi người, bay vụt lên, vượt qua... Minh Nguyệt Hồ!

Mạnh Hạo bay ra, đồng thời có mấy chục Hắc Nguyệt Vệ vọt ra từ đám đông, nhắm thẳng về phía Mạnh Hạo, đối với kẻ dám công khai khiêu chiến Hắc Nguyệt Vệ, dùng cho cùng tộc, những người này cũng sẽ không bỏ qua.

Nhưng Mạnh Hạo không thèm liếc tới bọn họ, nắm lấy Phương Tây đang tràn đầy rung động, tốc độ cực nhanh, hóa thành cầu vồng vượt qua Minh Nguyệt Hồ, thẳng tới Đông Thăng Các.

Đông Thăng Các, thiên kiêu các tông biến sắc, Lý Linh Nhi nghiến răng, Phàm Đông Nhi ánh mắt lạnh lẽo, Vương Mộc rục rịch, Tống La Đan mặt âm lãnh, Tôn Hải hít thở dồn dập, mấy người Thái Dương Tử điều động khí thế, nhìn Mạnh Hạo từ xa tới gần.

Phương Vệ nhíu mày, Phương Vân Dịch hít thở dồn dập, thấy được

Mạnh Hạo mạnh mẽ như thế, hắn vô thức lùi lại.

Trong ánh mắt mọi người, Mạnh Hạo kéo Phương Tây nháy mắt từ bên ngoài rít gào trực tiếp tới gần Đông Thăng Các, sắp thấy bước chân vào...

- Ngươi không có tư cách, đặt chân vào nơi này. Giọng bình thản của Phương Vệ vang lên.

Hắn đi ra một bước, đánh một chưởng!

Một chưởng đánh ra, lại khiến... mọi người cảm giác trời đất rung chuyển, ngay cả Minh Nguyệt Hồ cũng sôi trào, như có tồn tại già nua trong hồ thức tỉnh, tỏa ra khí tức rung trời.

Một chưởng này nhìn như bình thường, nhưng khi đánh ra, bên ngoài Đông Thăng Các lại hình thành phù văn ánh sáng màu vàng, tựa như mặt trời, vừa xuất hiện đã làm toàn bộ xung quanh biến thành màu vàng.

Một chưởng đánh ra, tất cả thiên kiêu trong lầu các, ngay cả Phàm Đông Nhi cùng Thái Hành Kiếm Tông Chu Tâm cũng nghiêm nghị, những người khắc đều biến sắc. Phương Vệ vừa ra tay, khí thế bùng nổ, làm cho tâm thần mọi người chấn động.

Nhất là khi Phương Vệ ra tay, lại có một loại khí tức luân hồi, tựa như pháp tắc thiên đạo, như là.... tất cả kẻ chống lại, đều là địch với vòm trời!

Cảm giác nguy cơ bùng lên trong lòng Mạnh Hạo, ánh mắt co rụt, buông tay nắm Phương Tây, ngẩng đầu, hai châu đen trắng xoay quanh, huyết khí ngập trời hình thành đầu Huyết Yêu đội Đệ Cửu Sơn Hải, dung hợp với bàn tay Mạnh Hạo, giống như trước đó... một chưởng ấn tới.

Bên ngoài Đông Thăng Các, giữa Mạnh Hạo và Phương Vệ, chợt nổ vang tiếng sấm.

Đây là, lần đầu tiên ra tay giữa Mạnh Hạo và Phương Vệ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1282: Ta rất nhớ mọi người

Đó là màu vàng và màu máu va chạm!

Đó là luân hồi cùng hai châu đen trắng tranh đấu!

Đó là... trận chiến đầu tiên giữa Phương Vệ và Mạnh Hạo!

Ầm ầm rung trời, màu vàng và màu đỏ đụng nhau, bầu trời đêm bị biến đổi, như muốn sáng lên, ý luân hồi đụng vào hai châu đen trắng, trời đất rung chuyển, tiếng vang khắp chốn.

Đầu Huyết Yêu tan vỡ, cùng với đó, thế giới màu vàng cũng sụp đổ, ý luân hồi tiêu tán, cùng với... Hai châu đen trắng của Mạnh Hạo cũng vỡ nát.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn nháy mắt bùng nổ, làm cho thân thể mạnh mẽ chống đỡ lại, sau đó ở trong mắt mọi người, dưới một chưởng của Phương Vệ, hắn không dừng lại, trực tiếp... bước chân vào Đông Thăng Các!

Ánh mắt Phương Vệ phát lạnh, mặt hơi trắng bệch, một chưởng đối đầu dù cách hư vô, nhưng hắn vẫn bị phản chấn.

Có điều, nơi này là Minh Nguyệt Hồ, hắn tu hành ở đây, cộng hưởng với hồ, cho nên chiếm ưu thế, còn Mạnh Hạo vì phải bảo vệ Phương Tây, so sánh hai bên, không dễ phân biệt ai mạnh ai yếu!

Mạnh Hạo vừa đặt chân vào lầu các, đằng sau, mấy chục Hắc Nguyệt Vệ bay ra, lao thẳng về phía bên này.

Nhưng Mạnh Hạo không liếc lại một cái, ánh mắt quét qua, rơi vào người Phương Vệ, toát ra ý lạnh.

- Phương Vệ đệ đệ, nơi này, các này, vi huynh không có tư cách đặt chân vào?

- Người bị Hắc Nguyệt Vệ gia tộc truy đuổi, tự nhiên không có tư cách đặt chân vào các này. Phương Vệ nhàn nhạt lên tiếng, lúc này các Hắc Nguyệt Vệ ngoài lầu các đến gần, thậm chí ở bờ hồ xa, Hắc Nguyệt Vệ cũng kéo tới, trong thời gian ngắn, cao thủ Hắc Nguyệt Vệ cũng sẽ xuất hiện.

Trong lòng Phương Vệ cười lạnh, hắn muốn xem thử, Mạnh Hạo làm sao hóa giải chuyện này.

Sắc mặt Phương Tây tái nhợt, đứng cạnh Mạnh Hạo, hít thở dồn dập, nơi này... trước giờ hắn chưa từng đi vào, vốn là phải rất kích động, nhưng hiện tại các Hắc Nguyệt Vệ lập tức sẽ tới, nghĩ tới sự tình phát triển, Phương Tây hít sâu một hơi, toát ra thần sắc dứt khoát.

Hắn hạ quyết tâm, mọi chuyện đều là do mình gây ra, vậy một mình hắn gánh chịu, không cho Mạnh Hạo bị gia tộc làm khó.

- Vậy sao. Mạnh Hạo cười, đằng sau có tiếng rít, có 7-8 Hắc Nguyệt Vệ tới gần, mỗi người tràn ngập sát cơ, đang muốn ra tay...

Mạnh Hạo giơ tay, cầm một vật, giơ cao lên bày ra vật trong bàn tay cho các Hắc Nguyệt Vệ nhìn thấy.

- Cút! Mạnh Hạo không quay đầu, chỉ nhàn nhạt nói.

Hắn vừa nói vậy, các Hắc Nguyệt Vệ ngoài lầu các cũng nhìn thấy được vật trong tay hắn, toàn bộ sắc mặt đại biến, người khựng lại, không tin

nổi nhìn vật trong tay Mạnh Hạo.

Mỗi người thở dồn dập, dừng lại, các Hắc Nguyệt Vệ khác đằng sau cũng như bị sét đánh, đều dừng lại.

Mấy chục Hắc Nguyệt Vệ, cùng trăm Hắc Nguyệt Vệ đằng xa, mỗi người sắc mặt biến đổi, dừng lại, chìm trong im lặng.

Cảnh này làm những thiên kiêu trong Đông Thăng Các đều lóe lên kỳ dị, Phương Vệ chợt nghĩ ra, sắc mặt khó coi, Phương Vân Dịch sửng sốt, hắn không phản ứng lại được, lúc này còn bị cảnh tượng làm chấn động.

Hắn không hiểu nổi, những Hắc Nguyệt Vệ này nhìn thấy gì, lại dừng lại không dám tiến lên.

Phương Hồng sửng sốt, Phương Hương San chần chờ, Phương Đông Hàn bên cạnh thì ánh mắt lóe lên.

- Còn chưa cút?

Mạnh Hạo không quay đầu, nhàn nhạt nói.

Nói rồi, những Hắc Nguyệt Vệ phía sau hít sâu một hơi, lại chắp tay cúi đầu trước Mạnh Hạo, chua xót cùng không cam lòng, đều lùi lại.

Cảnh này rơi vào mắt các tộc nhân quanh Minh Nguyệt Hồ, làm không ít người trợn mắt há mồm, bọn họ tận mắt nhìn thấy mới khi nãy Hắc Nguyệt Vệ tràn ngập sát cơ bây giờ đều lui lại, không dám tới gần.

Trong đám đông có người tinh mắt, thấy được vật trong tay Mạnh Hạo, hít vào một hơi, không thể tin nổi, nhưng nhanh chóng toát ra hoảng hốt.

- Đan Sư Lệnh bậc tám!

- Đan Sư Lệnh bậc tám... có thể sánh với Trưởng Lão Lệnh! Lệnh này như thân phận trưởng lão, mà trưởng lão... Ở gia tộc, có tư cách ra lệnh Hắc Nguyệt Vệ!

- Phương Hạo luyện chế ra Đô Thiên Dương Thần Đan, người có thể luyện chế đan này, lập tức là đan sư bậc tám! Mọi người kinh hô, lời truyền ra, mọi người trong Đông Thăng Các đều hít vào thật sâu.

Phương Tây ngẩn ra, sau đó mừng như điên.

Mạnh Hạo từ từ buông tay xuống, mặt mỉm cười nhìn Phương Vệ. - Hiện giờ, ta có tư cách chưa!

Sắc mặt Phương Vệ khó coi, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hắn chưa lên tiếng, Mạnh Hạo đi lên một bước, giơ tay lên, Phương Vân Dịch thần sắc đại biến muốn lùi lại, nhưng người không thể khống chế bay ra, bị Mạnh Hạo túm lấy, bóp cổ.

- Gặp được ta, lại không bái kiến. Vân Dịch à, xem ra bài học lần trước còn chưa đủ. Mạnh Hạo vỗ mặt tái nhợt của Phương Vân Dịch, cười nói.

Nhìn Mạnh Hạo cười, Phương Vân Dịch người run rẩy, vừa muốn nói, nhưng sắc mặt Mạnh Hạo chợt phát lạnh, trực tiếp xách Phương Vân Dịch vung lên cao, nện ầm xuống đất.

Các này có pháp lực bảo vệ, không thể rung chuyển, rất là cứng rắn, Phương Vân Dịch hét thảm, âm thanh vừa vang lên, Mạnh Hạo đã nện 7-8 lần liên tục.

Phương Vân Dịch phun máu, không ngừng kêu la, cầu xin, Phương Vệ cũng nhíu mày. - Đủ rồi!

Mạnh Hạo mỉm cười ngẩng đầu, nhìn thẳng Phương Vệ.

- Ta lấy tư cách trưởng lão dạy dỗ tộc nhân, Phương Vệ đệ đệ, ngươi có tư cách gì nói với ta hai chữ "đủ rồi"? Nói rồi, Mạnh Hạo nắm tóc Phương Vân Dịch lại kéo lên, nện ầm sang một bên, máu văng đầy đất, thiên kiêu các tông xung quanh đều im lặng, nhưng khi nhìn Mạnh Hạo, đều có suy nghĩ khác nhau.

Nhất là Tôn Hải, càng rùng mình một cái.

Sắc mặt Phương Vệ âm trầm, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, vừa muốn nói, Mạnh Hạo chợt cười.

- Chỉ là, tối nay trăng sáng sao thưa, ngày mai trời rạng, là ngày lành, ta lại gặp được nhiều bạn cũ như vậy, thật là cao hứng, cũng không làm khó ngươi. Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua những thiên kiêu trong các, mỗi người bị hắn quét qua, thần sắc đều khác biệt.

Tôn Hải vô thức cúi đầu, Lý Linh Nhi giận dữ trừng lại, Phàm Đông Nhi ánh mắt sát cơ, Vương Mộc khiêu chiến, Tống La Đan và Thái Dương Tử đều nghiến răng.

Những chuyện giữa họ và Mạnh Hạo, làm cho cả đời khó quên.

Mạnh Hạo như bị người ta nhìn đến ngượng ngùng, cười xấu hổ, cúi đầu nhìn Phương Vân Dịch tràn đầy kinh hoàng, cả người vỡ không ít xương.

- Viết giấy nợ đi. Mạnh Hạo híp mắt cười nói, lấy ra giấy bút, đặt trước mặt Phương Vân Dịch.

- Ngươi hiểu ta, biết nên viết thế nào. Mạnh Hạo vỗ đầu Phương Vân Dịch.

Sắc mặt Phương Vân Dịch tái nhợt, ở trong mắt hắn, Mạnh Hạo như tồn tại tà ác nhất thiên địa, hắn run rẩy, dùng máu viết xuống giấy nợ.

Mạnh Hạo cầm giấy nợ lên, thổi mấy hơi, thu vào túi trữ vật như bảo bối, sau đó mỉm cười nhìn Phương Vân Dịch, nói ra một câu khiến cả người hắn lạnh băng.

- Vân Dịch, chuyện không quá 3, lần sau gặp ta, nếu còn như vậy... ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết. Mạnh Hạo cười rạng rỡ, nhưng lời lạnh băng, cảnh tương phản này làm thiên kiêu các tông đều im lặng.

Nhất là Phương Vân Dịch, hít thở dồn dập, thần sắc run run toát ra kinh hoàng, hắn cảm nhận được sát ý của Mạnh Hạo, lúc này hoàn toàn xác định, Mạnh Hạo nói... nhất định sẽ làm.

Nếu lần sau mình gặp đối phương mà còn không cung kính, hắn sẽ thật sự làm mình... sống không bằng chết.

Phương Vân Dịch sợ, thật sợ, nhất là Phương Vệ cũng không thể bảo vệ được mình, hắn sợ Mạnh Hạo đã vượt qua định nghĩa kinh hoàng.

- Bây giờ, cút xa một chút. Nói rồi, Mạnh Hạo nắm tóc Phương Vân Dịch ném mạnh ra ngoài, buông tay ra, thân thể đau đớn của Phương Vân Dịch bay thẳng qua Minh Nguyệt Hồ, rơi vào đám đông.

Được người ta nâng dậy, Phương Vân Dịch run run vội vàng rời đi, dù cho cách thật xa Mạnh Hạo, hắn vẫn cảm nhận được khí lạnh cùng kinh hoàng trong lòng.

Đông Thăng Các, Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn những thiên kiêu các tông, mặt lại toát ra xấu hổ, ngượng ngùng như gặp lại cố nhân.

- Các vị đạo hữu, chúng ta lại gặp mặt, ta rất nhớ các ngươi.

- Nè, không phải Tiểu Hải đây sao, thế nào rồi Tiểu Hải, gần đây khỏe không, sao ngươi lại biến thành đầu trọc? Được được lắm, kiểu đầu này rất có đặc thù.

Mạnh Hạo làm như rất thân thiết, nhìn những người này, trong ánh mắt xấu hổ lại tỏa sáng, đi lên đang muốn ôm cổ Tôn Hải, làm như huynh đệ thân thiết.

Tôn Hải người run rẩy, sắp khóc ra, Mạnh Hạo đã để lại bóng ma trong lòng hắn, chỉ cần nhìn đầu trọc của hắn là biết.

Mạnh Hạo sờ đầu trọc của Tôn Hải, còn vỗ mấy cái, Tôn Hải giận mà không dám nói, uất ức đến cực hạn, Mạnh Hạo cảm khái nói rồi, ánh mắt rơi vào người Lý Linh Nhi, vô thức... không nhịn được, liếc về phía cái mông căng phồng của Lý Linh Nhi.

- Ui nha, Linh Nhi muội muội, đã nhiều ngày không gặp, muội lại đẹp lên, nhìn mông này... thật là xinh đẹp... Khụ khụ... muội đừng nhìn ta như vậy, nói lại, hai chúng ta còn là đính hôn từ bé con nữa mà.

Sắc mặt Lý Linh Nhi cực kỳ khó coi, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hít thở dồn dập, ngực phập phồng, trong lòng muốn nổ tung, nếu không phải nàng biết mình không phải đối thủ với Mạnh Hạo, hơn nữa đây là Phương gia, nàng nhất định sẽ không nhịn được xông lên liều mạng với Mạnh Hạo.

Nhìn thấy Lý Linh Nhi sắp bùng nổ, Mạnh Hạo vội dời mắt, rơi vào người Phàm Đông Nhi, ánh mắt hắn lại sáng lên.

- Ủa, Tiểu Thanh cũng ở đây hả. Đông nhi muội muội, muội xem cho mượn Tiểu Thanh nhiều ngày rồi, chừng nào thì trả lại cho ta?

Phàm Đông Nhi mắt muốn phun lửa, Mạnh Hạo vừa nói thế, nàng vung tay, xoảng một cái, trong tay nàng xuất hiện hai thanh phi đao màu tím, bên trên nổi lên u hỏa, thiêu đốt tỏa ra khí tức khủng bố.

- Ngươi nói thêm câu nữa? Phàm Đông Nhi nghiến răng nhìn Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1283: Nàng tên Phương Du

Một lời này tràn ngập sát khí, một lời không ổn sẽ trực tiếp rút đao.

Mạnh Hạo chớp mắt, ho khan mấy tiếng, ôm Tôn Hải vội dời mắt, nhìn sang những người khác.

- Không phải Tống La Đan đây sao, còn Thái Dương Tử, Vương Mộc ngươi cũng ở đây nữa, vừa lúc, mọi người đều ở đây, vậy... tiền thiếu ta đâu, khi nào trả?

- Im miệng!

- Ngậm miệng!

- Mạnh Hạo ngươi đừng ép người quá đáng!

- Mạnh Hạo ngươi làm nhục ta, ta cùng ngươi huyết thù tận trời!

Mạnh Hạo chỉ mấy câu, lập tức làm không ít thiên kiêu các tông trong Đông Thăng Các trực tiếp bùng nổ, mọi người giận dữ nhìn Mạnh Hạo, mắt toát ra tia máu.

Phương Tây sửng sốt nhìn cảnh này, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, lại nhìn những thiên kiêu giận dữ, hắn hít vào một hơi, không biết rốt cuộc Mạnh Hạo đã làm chuyện gì người người oán trách, lại làm những thiên kiêu này nổi điên như thế.

Nhất là lời nói giữa Mạnh Hạo và Lý Linh Nhi, Phàm Đông Nhi, càng làm Phương Tây như bị sét đánh, Phàm Đông Nhi, đó là tiên tử trong

mộng của hắn...

Nhưng trước mắt, tiên tử lại trực tiếp rút đao, làm người ta cảm giác giận dữ chua ngoa, hủy diệt ảo tưởng tươi đẹp của Phương Tây.

Chẳng những hắn sững sờ, Phương Hồng cũng trợn mắt há mồm, càng không hiểu nổi, giữa Mạnh Hạo và những người này có khuất mắc sâu cỡ nào, nhìn bộ dạng những người này, Mạnh Hạo chỉ nói mấy câu như đâm sâu vào trong lòng bọn họ.

Ngay cả Phương Vệ, cũng không ngờ tới Mạnh Hạo lại quen thuộc những người này như thế...

Chỉ có Phương Vân San cùng Phương Đông Hàn, bọn họ mới biết rõ quan hệ giữa Mạnh Hạo và những người này xúc động cỡ nào, long trời lở đất cỡ nào.

Tộc nhân Phương gia xung quanh đều ngây người, bọn họ nhìn Mạnh Hạo, nhìn những thiên kiêu, trong đầu ông ông.

Mạnh Hạo vừa xuất hiện ở lầu các, hắn lập tức thành tiêu điểm chú ý, ngay cả Phương Vệ cũng bị che mờ.

Mạnh Hạo biến sắc, lập tức sầm lại, mắt lạnh nhìn những thiên kiêu.

Hắn chưa nói, Anh Vũ ở trên vai vẫn luôn im lặng, lúc này mắt trợn trừng, giận dữ nhìn những người này.

- Thiếu nợ trả tiền, lý lẽ hiển nhiên, các ngươi quá vô sỉ, mau trả tiền đi!

- Nếu không có tiền, vậy mau tới đây chải lông vuốt đuôi cho Ngũ gia, Ngũ gia thoải mái, giúp các ngươi trả nợ, sao hả?

Mạnh Hạo hừ lạnh, nhìn mọi người, vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay nắm

một bó lớn giấy nợ, vỗ mấy cái, Mạnh Hạo ngẩng đầu lên.

- Giấy trắng chữ máu, ghi lại rõ ràng, các ngươi dám quỵt nợ? Mạnh Hạo giận dữ, hiện tại dù hắn luyện chế Đô Thiên Dương Thần Đan, tạm thời giải quyết thiếu hụt linh thạch, nhưng dựa theo phân tích của hắn, vẫn còn không đủ, giờ gặp những người thiếu tiền mình, vốn là chuyện vui vẻ, nhưng lại trở nên tức giận.

Mạnh Hạo lấy ra nắm giấy nợ, Phương Tây hít vào một hơi, Phương Hồng mở to mắt, ngay cả Phương Vệ cũng ngẩn người.

Tộc nhân Phương gia xung quanh đều không tin nổi, bọn họ ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo không ngừng vỗ vỗ giấy nợ, ấn tượng với Mạnh Hạo trở nên sâu sắc chưa từng có.

- Hắn... rốt cuộc có bao nhiêu người ghi giấy nợ cho hắn?

- Không phải trước giờ Mạnh Hạo vẫn ở Nam Thiên Tinh hay sao, sao mà có nhiều người thiếu nợ hắn như thế?

- Hắn làm gì? Là tu sĩ ư? Sao ta cảm giác hắn không giống tu sĩ gì cả.

Những thiên kiêu Phương gia trong lầu các đều ngây người, đầu óc ông ông.

- Tôn Hải, ngươi trước đi, đừng tưởng rằng ngươi không có tóc, ta sẽ không túm được ngươi, trên người ngươi rốt cuộc cũng phải có chỗ mọc lông chứ. Mạnh Hạo rất bất mãn, vỗ đầu Tôn Hải.

Hắn nói thế, Anh Vũ trên vai lập tức sáng mắt lên, nhìn chằm chằm Tôn Hải, toát ra thần sắc hứng thú.

Tôn Hải người run run, cắn răng muốn chống cự, nhưng nghe lời Mạnh Hạo nói rồi, hắn run lên, nghĩ tới hình ảnh ác mộng trên Nam Thiên

Tinh, lập tức khóc than. - Cái đó... bớt chút được không.

Mạnh Hạo vừa nghe liền vui vẻ.

- Được chứ, trả trước tiền lời đi. Mạnh Hạo nói rồi, ánh mắt phát sáng, Tôn Hải khóc than, cắn răng, lấy ra ít linh thạch đưa cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vội vàng thu lấy, liếm môi, liếc túi trữ vật của Tôn Hải, đột nhiên nói. - Khó có lúc chúng ta gặp nhau, không thì ngươi trả thêm chút nữa đi.

- Thật không thể cho ngươi nữa, ta... lần này ta đến Phương gia, còn muốn mua chút vật phẩm... Chuyện này, ta quen một cô gái Phương gia, lần này ta đến mua quà cho nàng, ngươi xem, nói không chừng sau này chúng ta là người một nhà. Tôn Hải vội nói.

- Còn có chuyện này? Ngươi đưa ta chút linh thạch, đến khi đó ta giúp ngươi nói chút lời hay.

Mạnh Hạo cười nói, vỗ đầu trọc của Tôn Hải.

Hắn phát hiện, cảm giác vỗ lên đầu trọc này rất đã, vì vậy vỗ thêm mấy cái.

- Tiểu Hải, ngươi yên tâm, đưa ta linh thạch, ta nói giúp ngươi, trong Phương gia, trên đến đại trưởng lão, dưới đến tộc nhân chi nhánh, đều phải nể mặt ta.

Tôn Hải chần chờ, hắn biết thân phận của Mạnh Hạo là trưởng tôn dòng chính Phương gia, tuy rằng dòng chính xuống dốc, nhưng phụ thân Mạnh Hạo vẫn còn, hơn nữa Mạnh Hạo biểu hiện có vẻ rất bá đạo ở Phương gia.

Hơn nữa hắn nghe ngóng, những thiên kiêu Phương gia dường như cũng

biết cô gái kia, làm cho Mạnh Hạo có chút lo lắng, giờ thấy Mạnh Hạo bá đạo như thế, hắn cảm thấy... có lẽ thử xem sao.

"Nói không chừng hắn thật có thể nói đỡ giúp ta..." Tôn Hải cắn răng, hắn si mê cô gái Phương gia kia đến cực hạn, đã sắp đến mức không còn lý trí, lúc này vỗ túi trữ vật, lấy ra rất nhiều linh thạch cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vừa thấy linh thạch, mắt liền sáng ngời.

- Tiểu Hải, ngươi yên tâm đi, chuyện này cứ để ca ca bao cho. Mạnh Hạo thu lấy linh thạch, Tôn Hải chưa kịp nói, đã đi sang phía Lý Linh Nhi.

Lý Linh Nhi giận dữ nhìn Mạnh Hạo, mặt đầy sương lạnh.

Mạnh Hạo chần chờ một chút, liếc mông đối phương, thở dài, thầm nghĩ lúc trước mình hóa thân Phương Mộc, tám phần là Lý Linh Nhi nhận ra, không thể dồn ép quá.

Vì vậy quay sang liếc Phàm Đông Nhi, cân nhắc hai thanh phi đao màu tím trong tay đối phương làm cho Mạnh Hạo cảm thấy nguy hiểm, Mạnh Hạo lại nghiêm mặt, đi về phía đám người Thái Dương Tử.

- Thiếu nợ trả tiền, Thái Dương Tử, Tống La Đan, Vương Mộc, ba ngươi có trả tiền hay không? Mạnh Hạo lời lẽ chính nghĩa nói.

Ba người Thái Dương Tử giận dữ nhìn Mạnh Hạo, mắt tóe ra tia lửa.

Bốn người nhìn nhau, sau vài hơi thở, Mạnh Hạo đi lên một bước, thẳng về phía 3 người, mấy người Thái Dương Tử cũng ra tay, ầm ầm, 4 người bay ra ngoài lầu các lên không trung, trực tiếp khai chiến.

Tiếng nổ vang dội, Mạnh Hạo hóa thành kim bằng, ầm ầm chụp lấy Thái Dương Tử, bên cạnh ầm ầm xuất hiện dãy núi, trấn áp Tống La Đan, sau đó cánh quét ra, lực lượng cắt xé nhắm thẳng Vương Mộc.

Trận chiến nổ vang khắp chốn, ngay cả trong đêm, nhưng ánh sáng dao động thuật pháp lan tỏa, các tộc nhân Phương gia đều tận mắt thấy được, một mình Mạnh Hạo chiến đấu 3 đại thiên kiêu, trong lòng chấn động.

- Đó là Tống gia Tống La Đan, còn có năm đại Thánh địa Thái Dương Tử, người cuối cùng, là Vương gia thiên kiêu Vương Mộc!

- Ba người này, đều ở giai đoạn thăng cấp Chân Tiên, một khi hoàn thành, nhất định càng thêm chói mắt!

- Không ngờ Phương Hạo chiến đấu với 3 người bọn họ!

Tiếng nổ vang rền, ở trên không, 4 người không ngừng va chạm, Mạnh Hạo vung tay, một đấm giáng xuống, Cửu Trọng Thiên Băng, Tống La Đan phun máu, Vương Mộc cùng Thái Dương Tử, một người hô mưa gọi gió, một người hóa thành mặt trời chói lọi, lao thẳng vào Mạnh Hạo, ngay khi vừa đến, Mạnh Hạo hừ lạnh, đầu Huyết Yêu xuất hiện, đụng thẳng vào Vương Mộc, núi thứ chín biến ảo trấn áp Thái Dương Tử.

- Mạnh hơn không ít so với khi trước, nhưng mà... lúc trước ta có thể trấn áp các ngươi, hôm nay, ta cũng có thể trấn áp! Tiếng của Mạnh Hạo truyền ra, hắn bùng nổ tu vi, ra tay sấm nổ cuồn cuộn, những dãy núi mở rộng trên trời, trấn áp 3 người Thái Dương Tử không ngừng chạy lùi!

Tiếng rống giận vang lên, 3 người Thái Dương Tử lần lượt xuất hiện pháp tướng, Mạnh Hạo cũng huyễn hóa ra pháp tướng, trên pháp tướng của 3 người Thái Dương Tử rõ ràng có tồn tại Thông Tiên Đằng.

Bốn người lại đánh, 3 người Thái Dương Tử liên tục thảm bại, ầm ầm, 3 người phun máu lùi lại, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, muốn đuổi theo.

Nhưng đúng lúc này, trong tổ trạch Phương gia, tiếng nói tang thương truyền ra. - Ngày Đông Thăng, ngăn cấm đấu pháp, người nào ra tay...

hủy bỏ tư cách tắm nắng!

Âm thanh này vang lên, xung quanh Đông Thăng Các đột nhiên xuất hiện hai bóng người già nua, bọn họ xuất hiện tạo ra uy áp, tách rời Mạnh Hạo và 3 người Thái Dương Tử.

Hai lão giả này là trưởng lão Phương gia, liếc Mạnh Hạo một cái, lại nhìn 3 người Thái Dương Tử, nhíu mày. - Đều về lầu các, mặt trời sắp hiện.

3 người Thái Dương Tử hít sâu một hơi, chắp tay với hai người, giận dữ nhìn Mạnh Hạo, bay về lầu các.

Mạnh Hạo giận dữ nhìn lại, bước đi về lầu các.

- Không trả, sau này gặp các ngươi một lần liền trấn áp một lần! Mạnh Hạo cười lạnh nói, ánh mắt quét qua lầu các, thấy Phương Tây cùng Tôn Hải ở một chỗ, liền đi sang.

Thời gian trôi qua, phần lớn mọi người trong lầu các đều ngồi xuống, Phương Vệ rất khiêm nhường, Mạnh Hạo vào lầu các, hắn liền không nói nữa, thần sắc không nhìn ra gì, như không để ý tới xung đột trước đó, thậm chí Mạnh Hạo chiến đấu với 3 người Thái Dương Tử, hắn chỉ nhìn thoáng qua rồi không để ý.

Xung quanh dần yên ắng, bình minh lờ mờ tới, trời đất sắp quét đi bóng đen, mọi người đều biết, mặt trời mọc lên... sắp xuất hiện!

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, hít một hơi, Tôn Hải bên cạnh lúc này chần chờ một chút, nhỏ giọng nói.

- Mạnh Hạo... chuyện này.... ngươi đã hứa với ta...

- Yên tâm, ta bao cho, đúng rồi, ngươi cùng nữ nhân kia, đã phát triển

đến bước nào? Mạnh Hạo ngáp một cái.

Tôn Hải đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

- Ta cũng không biêt phát triển đến nước nào, nàng luôn đánh ta...

Mạnh Hạo vừa nghe, liền nổi hứng thú.

- Vậy là sao, nàng tên gì, ở ngoài lầu các hả? Phản rồi, còn dám đánh người?

- Không sao, mỗi lần bị thương, ta đều cảm thấy vui vẻ... Nàng không ở bên ngoài, nàng là đệ tử Đế Tiên Giáo, tên là Phương Du. Tôn Hải vội nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1284: Dương tinh mọc lên

Lúc này trời mờ sáng, bầu trời tối đen, nhưng mọi người đều không chớp mắt nhìn phía đông!

Lúc này chẳng những người trong Đông Thăng Các, tất cả tộc nhân Phương gia bên bờ Minh Nguyệt Hồ, thậm chí tổ trạch, toàn bộ tu sĩ Đông Thắng Tinh đều đang đợi.

Nhưng ở trong Đông Thăng Các, biểu tình Mạnh Hạo nghe được cái tên Phương Du, đột nhiên biến đổi, trợn mắt quay đầu nhìn Tôn Hải.

Lúc này Tôn Hải tràn đầy xấu hổ, nói tới tên Phương Du, trong lòng hắn ngọt ngào, sắc mặt vui sướng.

- Ngươi nói, con gái ngươi thích, nàng tên Phương Du? Mạnh Hạo hít thở dồn dập, trong lòng cảm giác không ổn, vội hỏi.

- Đúng vậy, nàng tên Phương Du, là tộc nhân Phương gia, cũng là đệ tử Đế Tiên Giáo ta. Tôn Hải gật đầu, trong lòng càng thêm ngọt ngào, không phát hiện sắc mặt Mạnh Hạo dần dần biến đổi.

- Chuyện này làm phiền Mạnh huynh, cần bao nhiêu linh thạch, chỉ cần ta có thể kiếm được, đều sẽ cho ngươi, kính nhờ Mạnh huynh giúp ta nói nhiều lời hay.... Tôn Hải vội nói.

Sắc mặt Mạnh Hạo lại biến đổi, ngây ra đó.

- Là Phương trong Phương gia? Du có ý chỉ mỹ ngọc? Mạnh Hạo còn chưa buông tha, lại hỏi thêm.

- Đúng vậy, Phương Du chính là đẹp như ngọc. Tôn Hải như mê say nói.

- Là bái vào Đế Tiên Giáo chưa được 2 năm?

Trong lòng Mạnh Hạo run lên, nhưng vẫn cảm thấy không thể tin được, muốn xác định lần nữa.

- Hả? Làm sao ngươi biết. Đúng thế, cũng vừa bái vào Đế Tiên Giáo ta chưa đến 2 năm, nhưng Phương sư muội thiên tư kinh người, tương lai không thể lường được. Tôn Hải cảm khái nói.

- Ngươi.... Trên trán Mạnh Hạo nổi lên gân xanh, giận dữ nhìn Tôn Hải.

Tôn Hải sửng sốt, phát hiện thần sắc Mạnh Hạo cổ quái, kinh ngạc không thôi, vội nói.

- Mạnh huynh, cứ yên tâm, ơn này cả đời Tôn Hải không quên, nếu thật có ngày ta kết duyên được với Phương Du, nhất định mời ngươi uống rượu mừng...

Trong đầu Mạnh Hạo ông ông, hắn nhớ tới tính tình bạo long của lão tỷ Phương Du, nếu biết những lời mình nói hôm nay, vậy chờ đợi mình... sẽ là bị đập không biết bao nhiêu lần. Nghĩ tới đó, Mạnh Hạo run run, hắn cảm giác mình là ngu ngốc nhất trần gian, lại... lại đi bán lão tỷ...

- Nếu chúng ta có con, cho đứa nhỏ nhận ngươi làm nghĩa phụ!

- Đại ân đại đức của ngươi, hai vợ chồng chúng ta cả đời không quên... Toàn bộ phải dựa vào Mạnh huynh...

- Mạnh huynh, ngươi phải giúp ta nghe ngóng, Phương Du còn có người thân ở Phương gia, ta còn định đi thăm... Tôn Hải vội nói, càng nói, hắn trở nên kích động.

- Câm miệng! Mạnh Hạo cảm giác mình ngu đến cùng cực, sao mà không nghĩ tới cái chuyện này, gầm lên, tiếng gầm truyền ra, không ít người trong lầu các đều nhìn về phía hắn. Tôn Hải sửng sốt, hắn không biết vì sao Mạnh Hạo tức giận như thế.

Mạnh Hạo túm lấy Tôn Hải, nghiến răng nhìn hắn, trong lòng suy nghĩ, nhất định là Tôn Hải cố ý đào hố cho mình nhảy vào!

Đúng, nhất định là cố ý!

- Ngươi có muội muội không? Mạnh Hạo nghiến răng hỏi.

Tôn Hải ngây dại, hắn cảm giác Mạnh Hạo như đang nổi cơn tam bành.

- Có... có một muội muội...

- Con muội ngươi! Mạnh Hạo cắt lời, quát Tôn Hải.

- Tiểu tử ngươi dám gài ta! Mạnh Hạo mắt đỏ lên, trong lòng bi phẫn, đời này mình chuyên gài người, lại không ngờ ở đây, ngay trước mặt bị Tôn Hải gài một vố.

Nhất là nghĩ tới những lời đảm bảo tác hợp cho đối phương, Mạnh Hạo thở dài, chuyện liên quan tới hôn nhân của lão tỷ, hắn không dám xen vào, vừa nghĩ tới tính tình bạo long của Phương Du, Mạnh Hạo liền đau đầu.

- Ta không có gài ngươi, ta thật có một muội muội, nó tên Tôn Thiền. Tôn Hải tràn đầy mờ mịt, hắn cảm giác tính tình Mạnh Hạo quá cổ quái, mới đó còn yên lành, nháy mắt đột nhiên bùng nổ, hắn chợt cảm giác, hình như Mạnh Hạo và Phương Du có chỗ tương tự về mặt này.

Mạnh Hạo giận dữ, vừa muốn nói, đột nhiên phía đông đen kịt, bất chợt

xuất hiện ánh sáng!

Ánh sáng vừa xuất hiện, bóng tối lập tức bị quét ngang, vỡ tan nát, bị ánh mặt trời xua tan, tựa như lực lượng kinh người áp chế bóng đêm.

Trắng đen thay phiên, đây là va chạm giữa ánh sáng và bóng tối, nháy mắt, trong mắt mọi người, toàn bộ thế giới chỉ còn lại... ánh sáng chiếu rọi thiên địa từ phương đông!

- Xuất hiện rồi, mặt trời mọc lên từ phương đông!

- Mỗi trăm năm một lần mặt trời mọc lên, chu kỳ 100 năm, vào lúc này, là thời điểm mặt trời ở gần Đông Thắng Tinh nhất!

- Tắm trong ánh mặt trời, có thể làm thân thể mạnh mẽ cực hạn!

Tiếng hô vang lên, toàn bộ thế giới đột nhiên xuất hiện nóng rực không thể hình dung, toàn bộ thế giới như lồng hấp không lửa!

Mặt đất bốc lên khói xanh, hồ nước tuôn ra hơi nước, thiên địa vặn vẹo, ảnh hưởng thế giới!

Mặt trời từ phía đông... mọc lên!

Ngay cả Mạnh Hạo cũng bỏ qua tính sổ với Tôn Hải, ngẩng đầu nhìn lại.

Vừa nhìn, tâm thần Mạnh Hạo chấn động mạnh, bởi vì... mặt trời rõ ràng mới mọc, theo quy luật thì phải từ từ dâng lên, nhưng khi Mạnh Hạo nhìn tới, hắn thấy được.... đã là giữa trưa!

Giống như quá trình mặt trời mọc lên đến giữa trưa, chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi.

Không phải mặt trời đang mọc, mà là Đông Thắng Tinh trong nháy mắt

này tự vận chuyển với phương thức quỷ dị không ai phát hiện, điều chỉnh góc độ, khiến cho tổ trạch Phương gia, đối diện mặt trời với khoảng cách gần nhất!

Theo mặt trời mà động, bởi vậy... ngày Đông Thăng này, không phải một ngày 12 canh giờ, mà sẽ duy trì 36 ngày. Sau đó, mặt trời sẽ đi xa, không đến gần Đông Thắng Tinh, tất cả khôi phục như thường.

Ngày Đông Thăng kết thúc, về phần ba đại tinh tú khác ở núi thứ chín, bởi vì khoảng cách khác nhau, cho nên dù có chút thu hoạch, cũng kém xa Đông Thắng Tinh!

Mặt trời mọc lên chỉ trong nháy mắt, sau đó sẽ là 36 ngày vĩnh viễn là giữa trưa!

Bên ngoài Đông Thắng Tinh, cảnh tượng này càng rõ ràng hơn, trong không gian, Đông Thắng Tinh hoàn toàn vặn vẹo, có những làn khói bốc lên, như sắp bị hòa tan!

Mà lực lượng hòa tan Đông Thắng Tinh... đến từ một mảnh không gian sáng chói!

Ánh sáng này từ phương đông xa xôi chiếu tới, vượt qua không gian, nơi đi qua, tất cả tồn tại trong phạm vi này đều hòa tan tiêu tán.

Vô số thiên thạch, bụi bặm, nháy mắt đều bốc hơi, biến mất tăm.

Thậm chí nếu có đại năng đứng trong ảnh sáng này, bọn họ có thể thấy, ở phía đông Đông Thắng Tinh, vốn không gian đen thui, lúc này có thể thấy... xuất hiện... từ hư vô, một ngôi sao to lớn, làm cho mọi người rung động!

Ngôi sao đỏ sẫm như duyng nham, tỏa ra hơi nóng cùng ánh sáng mạnh không thể hình dung, đó... là Dương Tinh!

Ngoài Cửu Đại Sơn Hải, một trong hai đại tinh tú Dương Tinh!

Ngoài Cửu Đại Sơn Hải, có hai tinh tú khổng lồ Nhật Nguyệt, hai tinh tú này dựa theo quỹ tích vây quanh Cửu Đại Sơn Hải, một vòng lại một vòng, bao nhiêu năm tháng không gặp nhau, giống như vĩnh hằng.

Vị trí Đệ Cửu Sơn Hải, làm cho Đệ Cửu Sơn Hải cùng Đệ Nhất Sơn Hải trở thành chỗ tắm trong Dương Tinh cùng Nguyệt Tinh, mà Đông Thắng Tinh, là chỗ gần Dương Tinh nhất!

Hiện tại, trong không gian giữa Đông Thắng Tinh và Dương Tinh, hiếm thấy tu sĩ, nhưng vẫn còn một chút tồn tại có thể ở chỗ này... đều là cường giả Đạo Cảnh Đệ Cửu Sơn Hải!

Thậm chí có hạng đại năng đang chờ, bởi vì chìm trong ánh sáng Dương Tinh, thành tựu tạo hóa cho mình.

Đông Thắng Tinh, mặt trời vừa mọc, không ít người hướng lên trời, cảm nhận mặt trời mọc, tiếp thu ánh sáng tắm gội tẩy rửa.

Bọn họ không có tư cách đi Phương gia, chỉ có thể lùi một bước, chấp nhận tắm rửa ở những khu vực khác trên Đông Thắng Tinh.

Tổ trạch Phương gia, Đông Thăng Các giữa Minh Nguyệt Hồmột là chỗ gần mặt trời nhất trên Đông Thắng Tinh, cực kỳ quý giá.

Trừ khi bước chân vào trong không gian, mới có thể vượt qua Đông Thắng, nhưng Đạo Cảnh trở xuống, lúc này mà đặt chân vào không gian đối mặt Dương Tinh, chết là chắc!

Cho nên, có thể hiểu được trình độ quý giá của Đông Thăng Các.

Lúc này, xung quanh Minh Nguyệt Hồ, trưởng lão Phương gia điều động

30 ngàn người, chia ra ngồi xuống, hợp thành đại trận, mở ra, trận pháp ầm ầm tạo thành một cột sáng!

Cột sáng bao phủ Minh Nguyệt Hồ, lớn chừng 3000 trượng, dâng lên từ mặt đất lên thẳng bầu trời, kết nối không gian và mặt đất, bảo vệ phạm vi 3000 trượng, không cho người ngoài đi vào, còn để ánh sáng nơi này vốn đã ưu thế hơn những nơi khác, lại được tăng mạnh thêm!

Trong 3000 trượng này, chín phần là tộc nhân Phương gia, còn 1 phần là những thiên kiêu đến đây.

Có thể nói, ở trong 3000 trượng này, dù cho bay lên không trung, chỉ là ngồi đó, thân thể cũng được tăng mạnh, điều chú ý duy nhất là thời gian chịu đựng, nếu chống chịu quá mức, cả người sẽ bị đốt thành tro.

Mà cường giả, sẽ không thỏa mãn ngồi dưới đất, bọn họ sẽ bay lên không trung, bay lên càng cao, lại càng gần mặt trời mọc, nếu ai có thể đạt tới điểm giới hạn giữa không gian, vậy người này sẽ thu hoạch không thể tưởng tượng.

Đáng tiếc, đã bao nhiêu năm, Đạo Cảnh trở xuống, không ai làm được điểm này.

Hơn nửa không thể phán đoán, trời cao bao nhiêu.

Có người nói là 50 ngàn trượng, bởi vì ở đó, bầu trời không phải màu lam, mà là màu tím sậm. Có người nói là 100 ngàn trượng, bởi vì ở chỗ đó, bầu trời màu đen, không khác gì không gian, mà cúi đầu, có thể thấy được hành tinh phía dưới.

Cũng có người nói là 200 ngàn trượng, thậm chí 300 ngàn trượng, đủ loại ý kiến, không có suy đoán chính xác, dù sao kích thước hành tinh cũng là nhân tố trọng yếu.

Đông Thắng Tinh trời cao bao nhiêu, cũng giống vậy.

Ở Phương gia, điểm giới hạn giữa hành tinh và không gian, xác định ở 100 ngàn trượng!

Đến nay, ngoài Đạo Cảnh ra, vào ngày mặt trời mọc, không ai có thể bay lên điểm cuối cùng 100 ngàn trượng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1285: Tranh phong

Mà Đạo Cảnh, không cần phải ở trên hành tinh tắm nắng, bọn họ có thể bay khỏi hành tinh, ở trong không gian đối mặt Dương Tinh!

Lúc này, xung quanh Minh Nguyệt Hồ, trong vòng 3000 trượng, mọi người đều ngồi xuống, chìm trong ánh sáng mặt trời. Còn trong Đông Thắng, Phương Vệ bay ra đầu tiên, không ở trong trong lầu các, mà thẳng lên bầu trời.

Lúc này ánh mặt trời chói lọi, nhiệt độ kinh người, thế giới trong mắt đều vặn vẹo, mặt đất nháy mắt bị rút sạch hơi nước, thậm chí Minh Nguyệt Hồ cũng hóa thành sương mù, khô cạn thấy rõ.

Mặt đất nứt nẻ, tộc nhân Phương gia quanh Minh Nguyệt Hồ đều hấp thu lực lượng kỳ dị trong ánh nắng, rèn luyện thân thể, không ngừng mạnh lên.

Phương Vệ bay ra làm không ít người chú ý, bởi vì hắn là thiên kiêu, là chói lọi nhất Phương gia thế hệ này, tốc độ cực nhanh, nháy mắt lên cao ngàn trượng. Ở đó, hắn hít sâu một hơi, cả người hóa thành hố đen, hấp thu toàn bộ ánh sáng chiếu tới.

- Không hổ là Vệ công tử!

- Hắn như vậy không phải hấp thu, mà là cắn nuốt, nội tình của hắn quá sâu!

Xung quanh ồ lên, ngay cả các cường giả thế hệ trước cùng trưởng lão trong tổ trạch Phương gia đều thầm gật đầu.

Người thứ hai bay ra là Vương Mộc, thân là thiên kiêu Vương gia, lúc

này ánh mắt của hắn lóe lên, người bay ra, thần sắc kích động.

"Lão tổ có pháp, tên là Dạ Tàn, là cảm ngộ lực lượng mặt trời mọc tự sáng tạo ra... Hôm nay Vương Mộc ta cảm ngộ mặt trời mọc lên, nhất định để ta càng thấu hiểu Dạ Tàn!"

Sau Vương Mộc là Thái Dương Tử, hắn cười to, thân là thiên kiêu Thái Dương Sơn trong năm đại Thánh địa, hắn tu hành thuật pháp vốn có liên quan tới mặt trời, có lần tạo hóa này, hắn càng vượt qua những nkhác.

Bay ra, Thái Dương Tử vọt thẳng lên hơn 800 trượng, hít sâu một hơi, cả người... như hóa thành mặt trời, làm cho mọi người nhìn vào mà chấn động.

Tiếp theo đó, hai nàng Phàm Đông Nhi cùng Lý Linh Nhi đồng thời bay lên, một người cao đến 1000 trượng, một người ở 900 trượng, ngồi xuống. Các nàng vốn xinh đẹp, hiện tại ở trong ánh nắng, cả người như tỏa sáng, tràn đầy thần thánh, làm cho mọi người nhìn mà tâm thần nhộn nhạo, tựa như gặp tiên tử.

Tống La Đan theo sau, thiên kiêu Phương gia cũng lần lượt bay ra, trong đó Phương Đông Hàn nhanh nhất, hắn vọt đến chỗ 600 trượng, làm tộc nhân chấn động không nhỏ.

Tôn Hải cũng thừa dịp Mạnh Hạo buông tay, thần sắc nghiêm nghị bước ra, đến hơn 700 trượng, trên người hắn kéo lên khí thế như đế vương, làm cho ánh nắng tụ tập quanh người, mạnh mẽ trút vào.

Các thiên kiêu trong Đông Thăng Các, không ai thấp hơn 400 trượng, dù cho Phương Tây cũng ngồi ở 400 trượng, còn dưới 400 cũng không ít người, đều là tộc nhân Phương gia bên bờ Minh Nguyệt Hồ.

Mạnh Hạo không lập tức bay ra, hắn ngồi trong lầu các, hơi nóng bên ngoài không ngừng chui vào người, làm cả người Mạnh Hạo như bị thiêu

đốt.

Dưới thiêu đốt, trán toát ra mồ hôi, đều là màu đen, như tạp chất trong người bị đẩy ra, đồng thời thân thể từ từ hấp thu hơi nóng, kinh mạch mạnh thêm, xương cốt cứng hơn, lực lượng cơ thể tăng thêm không ít.

"Mặt trời mọc từ phương đông!" Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hơi nóng tràn vào, dung nhập thân thể liền tỏa ra, người lóe lên, trực tiếp rời lầu các bước vào không trung.

Hắn vừa ra, liền nghe xung quanh kinh hô, không phải vì hắn, mà là... Phương Vệ!

- 7000 trượng, Vệ công tử lại lên đến độ cao 7000 trượng!

- Mới có nửa canh giờ, hắn đã lên 7000 trượng, nơi đó cực nóng, Linh Cảnh chỉ trong một hơi thở sẽ tan rã mà chết!

- Không hổ là Vệ công tử!

Mạnh Hạo nghe tiếng kinh hô, trước đó hắn đã ở trong lầu các thích ứng ánh nắng ngày Đông Thăng hơn nửa canh giờ, ngẩng đầu lên, hắn liền thấy những thiên kiêu các tông ở độ cao khác nhau.

Trong đó cao nhất... chính là Phương Vệ!

Phương Vệ áo trắng, một mình ở trên cao 7000 trượng, khí thế hùng hồn, cả người tỏa ra ánh sáng vàng, có ánh nắng vô tận điên cuồng dung nhập vào người hắn.

Phương Vệ tóc tung bay, hắn vốn tuấn tu, lúc này phong thái kinh người, làm cho mọi người nhìn thấy đều khen ngợi.

Dưới Phương Vệ, có 3 người, là Thái Dương Tử, Phàm Đông Nhi, còn

một người... Mạnh Hạo rất lạ, nhưng trước đó có nghe hắn nói chuyện với thiên kiêu khác, biết được đối phương là Thái Hành Kiếm Tông... Chu Tâm!

- Không biết Triệu Nhất Phàm giờ thế nào... Mạnh Hạo nhìn Chu Tâm, nhớ tới Thái Hành Kiếm Tông Triệu Nhất Phàm.

Với tu vi Thái Dương Tử, vốn không thể đặt ngang hàng với Phàm Đông Nhi, nhưng hắn tu hành thuật pháp có liên quan mặt trời, chiếm ưu thế, 3 người này đều ở độ cao 6500 trượng, dưới bọn họ, cũng đặt chân vào 6000 trượng, là Lý Linh Nhi cùng Vương Mộc!

Tống La Đan cùng đám người Tôn Hải đều ở hơn 5000 trượng, trong đó Phương Đông Hàn làm người ta rất chú ý, bởi vì hắn luôn khiêm nhường ở Phương gia, lại cũng ở độ cao 5000 trượng.

Lúcn ày, trong tổ trạch Phương gia, không ít cường giả thế hệ trước đều chú ý, đại trưởng lão cũng vậy, hắn nhìn Phương Vệ ở cao nhất, thần sắc không hiện, người ngoài không nhìn ra được.

Ở gần đó, phụ thân và tổ phụ Phương Vệ có mặt, mỗi người đều mỉm cười.

- Vệ nhi chuẩn bị nhiều năm, tích lũy thâm hậu, mục tiêu của hắn là 100 ngàn trượng không ai đạt tới...

- Nếu thật có người thành công, nhất định là Vệ nhi!

Ngoài Đông Thăng Các, Mạnh Hạo chỉ quét nhìn, mọi người bao gồm cả Phương Vệ đã tiếp tục bay lên, càng lên cao, tạo hóa cùng thu hoạch của bọn họ sẽ càng lớn.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên.

"Ở Phương gia, ta vẫn luôn không khiêm nhường, tự nhiên hôm nay cũng vậy!"

"Hơn nữa, ánh nắng này có lợi lớn cho ta, ở đây, nói không chừng... ta có thể làm thân thể... trở thành Chân Tiên trước!"

Mạnh Hạo hít sâu một hơi người bay lên không trung, một bước đạp xuống, trực tiếp vọt lên ngàn trượng, dừng lại một chút, hút mạnh một hơi, ánh nắng vặn vẹo, cả một phạm vi rộng bị chôn vùi, trực tiếp bị hắn hấpthu vào người.

Thậm chí vì Mạnh Hạo hấp thu quá nhiều, hình thành tiếng nổ!

Đó là do hấp thu mãnh liệt ánh sáng ẩn chứa quy tắc, tăng tốc lưu chuyển, tạo ra âm thanh kỳ dị, vừa nghe như tiếng nổ, nhưng nghe kỹ, lại như rống giận.

Âm thanh lan tỏa, làm không ít người chú ý.

- Là Phương Hạo!

- Vừa rồi là âm thanh gì?

- Xung quanh Phương Hạo, ánh sáng vặn vẹo, hắn đang cắn nuốt, cũng giống như Vệ công tử!

Xung quanh kinh hô, Mạnh Hạo không để ý, cả người muốn phun lửa. Chấn động một chút, hắn nhắm mắt, có thể cảm nhận được mình như thành người lửa, thân thể dưới ngọn lửa này đang không ngừng mạnh lên!

"Được!" Mạnh Hạo mở mắt, trong mắt có ngọn lửa thiêu đốt, ngửa đầu cười to, Mạnh Hạo lại bước ra, lần này đặt chân xuống, đã là vị trí 2000 trượng!

Vừa đạp xuống, những tộc nhân xung quanh cũng ở 2000 trượng, đều chú ý Mạnh Hạo, Phương Tây cũng ở đây, hưng phấn nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hút vào lần thứ hai, hơi cực nóng xung quanh hình thành lốc xoáy, ầm ầm đổ vào, ánh sáng lại che phủ Mạnh Hạo.

Âm thanh kỳ dị, lại xuất hiện!

Ngay sau đó, tiếng cười của Mạnh Hạo truyền ra, hắn đi ra bước thứ 3, thứ 4, thứ 6!

3000 trượng, 4000 trượng, 5000 trượng!

Tiếng vang kinh người, liên tục truyền ra 3 lần, oành oành oành!

Xung quanh chấn động, các tộc nhân phía dưới đều ngẩng đầu, bị âm thanh này làm thức tỉnh, nhanh chóng biến sắc, toát ra giật mình.

Chẳng những bọn họ, dưới 5000 trượng, mọi người trên trời đều khiếp sợ, bọn họ tận mắt thấy Mạnh Hạo một đường đi lên, tốc độ cực nhanh, một bước 1000 trượng, một bước một tiếng nổ!

- 5 bước, đến 5000 trượng, Phương Hạo này... hắn chẳng những đan đạo kinh người, ngay cả thân thể, không ngờ cũng mạnh mẽ đến thế!

- Chìm trong ánh năng, cần tu vi, càng cần thân thể chống chịu, bằng không, bay lên càng cao, chết cũng càng nhanh!

Trong tổ trạch, đại trưởng lão ánh mắt kỳ dị, liếc Mạnh Hạo, phụ thân cùng tổ phụ của Phương Vệ lại nhíu mày, tộc nhân dòng chính đều hưng phấn, nhất là phụ thân của Phương Tây, nam nhân trung niên này cười ra tiếng.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ở 5000 trượng, hắn cảm nhận được sức nóng càng kinh người, cùng với ánh nắng làm thân thể hòa tan, cả người như ở trong lò lửa có thể luyện hóa thiên địa.

"Thiên địa làm lò, có thể luyện đan, cũng có thể luyện người!" Mạnh Hạo cất bước, trong khiếp sợ của những tộc nhân ở 5000 trượng, bước chân đạp xuống, Mạnh Hạo trực tiếp vượt qua ngàn trượng, đạp lên độ cao 6000 trượng!

Lúc này, Phương Vệ đã lên 9000 trượng, Thái Dương Tử, Chu Tâm cùng Phàm Đông Nhi cũng ở 8000 trượng, mấy người Lý Linh Nhi chỉ cách Mạnh Hạo hơn 1000 trượng!

Bọn họ đều phát hiện Mạnh Hạo, không ai bất ngờ với Mạnh Hạo sẽ lên đến độ cao này, trong lòng bọn họ, đã sớm liệt Mạnh Hạo vào thiên kiêu cùng cấp với mình.

Nhất là Lý Linh Nhi, biết được Mạnh Hạo chính là Phương Mộc, nàng lại cắn răng, lại vọt lên cao.

Phương Vệ ở trên 9000 trượng, thần sắc vẫn bình thường, cúi đầu liếc qua Mạnh Hạo, trong mắt vẫn có chút khinh miệt, dù cho Mạnh Hạo vọt lên, hắn vẫn lựa chọn không nhìn.

- Mục tiêu của ta, là 100 ngàn trượng, không phải người nào khác.

- Trên con đường ta đi tới, tất cả mọi người, đều sẽ bị ném ở đằng sau...

- Mà ta, sẽ thành mục tiêu theo đuổi của những kẻ phía sau. Phương Hạo... ta hẳn là mục tiêu của ngươi, ngươi phải cố gắng lên, đừng bị ta bỏ lại quá xa.

Phương Vệ khẽ lầm bầm, bước đi, người đầu tiên đặt chân lên độ cao 10 ngàn trượng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1286: Cùng sánh vai

Mười ngàn trượng, Vệ công tử là người đầu tiên trong lần ngày Đông Thăng này bước chân vào mười ngàn trượng trời cao! !

Đó là tất nhiên, khi trên một trăm năm, Vệ công tử chính là gần như Tiên Cảnh, độ cao cuối cùng của hắn lúc đó là hơn 23 ngàn trượng!

Lần này, Vệ công tử trăm năm tu hành, nhất định vượt qua 50 ngàn trượng! Khi Phương Vệ bước chân vào mười ngàn trượng, tộc nhân Phương gia rối rít phấn chấn, ồ lên không ngừng, Phương Vệ ban đầu từ khi sinh ra, vốn là cũng không để cho người chú ý, năm đó để cho Phương gia phấn chấn là Mạnh Hạo

Mà sau khi cha mẹ của Mạnh Hạo mang hắn ly khai Đông Thắng Tinh, mấy trăm năm qua này, Phương Vệ từng bước từng bước trở thành chú mục, càng là trở thành người dẫn đầu thế hệ này ở Phương gia

Thân phận như vậy, địa vị như vậy, hơn nữa nhất mạch phụ thân và tổ phụ kia bên trong gia tộc nổi lên, khiến cho Phương Vệ trở thành tồn tại sáng chói nhất trong tất cả người Phương gia thế hệ này

Sau khi bước chân vào mười ngàn trượng, Phương Vệ hít sâu một hơi, theo bàng bạc ánh mặt trời chiếu đến, thân thể hắn truyền ra tiếng động, khi cúi đầu, hắn nhìn thoáng qua mọi người phía dưới, vẻ mặt như thường, nhưng trong lòng lại có một cỗ ngạo nghễ đạp mặt đất, giẫm tất cả mọi người dưới chân

Nhìn như thế này, tất cả mọi người phía dưới ta đều là con kiến mà thôi

Đã định trước, ta chính là người đầu tiên bước chân vào mười ngàn trượng, cũng đã định trước, ta sẽ một mực lĩnh đi xuống trước, một mực

khiến những người khác, nhìn thân ảnh của ta đi về phía trước

Bởi vì trong mười ngàn trượng đầu tiên, ta vận dụng chỉ là ba thành tu vi thôi

Phương Vệ mỉm cười, hai mắt nhắm nghiền

Thời gian mấy hơi thở sau, hai mắt hắn bỗng nhiên mở ra, khi mở ra, tu vi của hắn ầm ầm bạo phát, tạo thành một cỗ gió lốc, khiến tất cả những người thấy được phần lớn tâm thần chấn động

Gió này bạo càng ngày càng mạnh, ba nhịp thở sau, Phương Vệ mạnh cất bước, nhấc lên một mảnh nổ ầm ầm

Với tốc độ vượt qua trước rất nhiều, chạy thẳng tới bầu trời, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt nghìn trượng

Một cái chớp mắt hai ngàn trượng, một cái hít thở sau, hắn bất ngờ đến độ cao 15 ngàn trượng

Ở nơi này, hắn không có dừng lại, lại một lần nữa cất bước, theo tu vi lần nữa bạo phát, thân thể hắn tản ra ánh sáng màu vàng, trở thành một đạo cầu vồng màu vàng, đạp tại độ cao 18 ngàn trượng

Ở chỗ này, hắn nhìn xuống mặt đất, nội tâm có cảm giác ngạo nghễ càng ngày càng mạnh

Khi tộc nhân Phương gia phía dưới từng người một trợn mắt há hốc mồm, Thái Dương Tử là người thứ hai bước chân vào mười ngàn trượng, phía sau hắn, Phàm Đông Nhi và Chu Tâm gần như chẳng phân biệt được trước sau, đồng thời bước chân vào mười ngàn trượng

Ngay sau đó, Thái Dương Tử ngửa mặt lên trời thét dài, toàn thân ánh

mặt trời vô tận hóa thành mặt trời, dường như muốn tranh với Dương Tinh nhau phát sáng, giống như vô hình thiêu đốt, không ngờ

cũng giống như Phương Vệ, chạy thẳng tới trời cao, cuối cùng khi đến 15 ngàn trượng, hắn lập tức bị chú mục

Nhưng sau đó, Phàm Đông Nhi và Chu Tâm cũng bạo phát tu vi, mười ngàn trượng đầu tiên đối với những thiên kiêu bọn họ mà nói, chỉ là nóng người mà thôi, làm thân thể của mình thói quen và quen thuộc mà thôi, sau đó

mới thật sự là thu hoạch tạo hóa! Bay lên không càng cao, tạo hóa càng lớn! Bên ngoài thân thể Phàm Đông Nhi có hải dương biến ảo, dường như nâng thân thể của nàng chạy thẳng tới trời cao, đạp tại vị trí 16 ngàn trượng, cho dù là Thái Dương Tử dựa vào công pháp cũng đều vào lúc này bị rơi xuống

Chu Tâm của Thái Hành Kiếm Tông, toàn thân kiếm quang kinh thiên, cũng chạy ra, đạp tại khoảng không giữa Phàm Đông Nhi và Thái Dương Tử

Rồi sau đó, Lý Linh Nhi, Vương Mộc, Tống La Đan, Tôn Hải, đều lục tục bước chân vào mười ngàn trượng, từng cái một dưới sự bạo phát của tu vi, bay vọt nhanh lên

Theo bạo phát của những thiên kiêu kia, tộc nhân Phương gia phía dưới đều rối rít chấn động, bọn họ biết, những thiên kiêu kia đều là cường giả tương lai của Đệ Cửu Sơn Hải

Bất kỳ người nào trong số này nếu không phải là phải đợi Chân Tiên duyên, sớm đã có thể bước chân vào Tiên Cảnh, bọn họ nội tình sâu, một khi dung hợp Thông Tiên Đằng xong, nhất định sẽ hậu tích bạc phát, thậm chí có khả năng trực tiếp bước chân vào Tiên Cảnh đỉnh phong

Mười ngàn trượng đối với bọn hắn mà nói, chỉ là khởi điểm mà thôi, đến mười ngàn trượng sau, bọn họ mới có thể bạo phát ra tu vi, cho thấy khí thế khiến những người khác không thể vượt qua!

Cũng may, Vệ công tử của Phương gia ta xếp hạng đệ nhất!

Có Vệ công tử ở đó, đủ để cho những thiên kiêu Đệ Cửu Sơn Hải kia kính sợ Phương gia ta! Gần như ngay lúc những người này lục tục bạo phát, Mạnh Hạo bước ra bước thứ tám, đi ra bước thứ chín, bước ra bước thứ mười! Tám ngàn trượng, chín ngàn trượng, mười ngàn trượng!

Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, một bước một ngàn trượng, trở thành người tiếp theo bước chân vào mười ngàn trượng, ở trên mười ngàn trượng, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, dưới chân mặt đất thật giống như bị rút nhỏ lại, hắn thấy được cả tổ trạch, thấy được tám phương mặt đất, thấy được đan đạo dãy núi

Đứng ở chỗ này, ánh mặt trời mãnh liệt đến cực hạn, nhiêt độ cực nóng, có thể trực tiếp hòa tan tu sĩ Linh Cảnh, nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, những thứ này

còn chưa đủ để khiến hắn dừng lại

Hắn hít thở, nhiệt độ cao ngưng tụ lại, sáp nhập vào trong cơ thể, trên người hắn có mồ hôi không ngừng chảy xuống, trong mỗi một giọt mồ hôi đều mang tạp chất của thân thể hắn bị dọn dẹp ra

Thân thể hắn càng thêm thông thấu, lực lượng thân thể của hắn đang không ngừng cường hãn

Nắm quả đấm, trong tiếng rắc rắc, Mạnh Hạo cảm nhận được chính mình đang ở từ từ trở nên mạnh mẽ

Nóng người đã xong, hiện tại

Nên bạo phát ! Hai mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, hít thở sâu, tu vi của hắn ở trong người kích động ầm ầm bạo phát, trước mười ngàn trượng, hắn cũng không có dùng ra toàn lực, lúc này mạnh phóng ra, lập tức ở chung quanh hắn xuất hiện gió lốc

Gió này bạo khuếch tán tám phương, dường như trở thành một cái hắc động thật lớn, cắn nuốt tất cả ánh sáng, cắn nuốt tất cả nóng, ngưng tụ tại trong cơ thể Mạnh Hạo, lúc bạo phát, hắn mạnh chạy ra

Tốc độ cực nhanh, long trời lở đất, khiến vô số tộc nhân phía dưới hít ngược một hơi

Bọn họ tận mắt nhìn thấy, cả người Mạnh Hạo giống như một mũi tên sắc nhọn rời ra, một đường bẻ gãy nghiền nát, phá tất cả vách ngăn, nổ ầm ầm, 13 ngàn trượng, 15 ngàn trượng, 18 ngàn trượng

Vượt qua đám người Lý Linh Nhi, vượt qua Thái Dương Tử, đặt song song với Phàm Đông Nhi và Chu Tâm sau, khi những người này con ngươi co rút lại, Mạnh Hạo lần nữa chạy đi

Chớp mắt một cái, liền trực tiếp đến 20 ngàn trượng! ! Một màn này khiến tộc nhân Phương gia trên mặt đất, lập tức oanh động lên, từng tên một lộ ra không thể tin cùng rung động

Tiếng động thất thanh truyền khắp bốn phía

Điều

Điều này sao có thể!

Mười ngàn trượng sau bạo phát, trong nháy mắt lại là mười ngàn trượng, Phương Hạo này

không ngờ hắn kinh thiên như vậy!

Hắn là trưởng tôn dòng chính ta, hắn là Phương Hạo, năm đó khi Phương Hạo ở gia tộc, Phương Vệ cái gì cũng không phải

Hắn mới là chân chính thiên kiêu của Phương gia ta! Trong tiếng ồ lên, thân ảnh Mạnh Hạo bay đến trên 20 ngàn trượng, cùng hắn gần như đồng thời bước chân vào 20 ngàn trượng chính là Phương Vệ! Phương Vệ thất kinh, trong vẻ mặt của hắn lộ ra quyết đoán lại không chần chờ chút nào, không có nửa điểm ẩn tàng, tu vi toàn diện bạo phát, chạy thẳng tới trời cao, cùng sánh vai với Mạnh Hạo

Cùng lúc đó, đám người Phàm Đông Nhi cũng đều tâm thần bị chấn động, mỗi một người đều toàn diện tản ra tu vi, tốc độ cao nhất bay lên không, Lý Linh Nhi cũng là như vậy

Tất cả thiên kiêu, đều dưới sự kích thích của Mạnh Hạo đánh sâu vào, nói trước bạo phát

Rầm rầm rầm! Từ mặt đất nhìn lên, trên bầu trời có mấy đạo cầu vồng dường như muốn xé rách hư vô, hướng về trời cao gào thét tiến lên, đứng đầu hai đạo cầu vồng gần như nhìn không ra trước sau chính là Mạnh Hạo và Phương Vệ

Ở phía sau bọn họ

Phàm Đông Nhi và Chu Tâm bay nhanh truy kích

Lý Linh Nhi người sau vượt người trước, cũng bước chân vào trong đó, Thái Dương Tử dựa vào công pháp cũng ở trong đó

Về phần những người khác cũng không có bị rơi xuống quá xa, đều đang truy kích

Lúc này mới trôi qua chưa tới một canh giờ, mỗi một lần mặt trời mọc trong Đông Thăng đều sẽ kéo dài 36 ngày!

Những người này điên rồi phải không! ! Phương Hạo không ngờ có thể cùng sánh vai với Phương Vệ!

Bọn họ không điên, là lòng hiếu thắng! Trong tiếng bàn tán ồn ào của đám người phía dưới, Phương Tây ở mấy ngàn trượng trời cao, hắn khó khăn hấp thu nhiệt độ cao và ánh mặt trời bên ngoài, nhưng nội tâm của hắn lại phấn chấn

Hắn nhìn Mạnh Hạo bên trên bay nhanh, vẻ mặt tràn đầy kích động

Ca, nhất định phải vượt qua Phương Vệ! Trong tổ trạch, những lão nhân Phương gia kia mỗi một người đều đang nhìn bầu trời, nhìn nhóm những thiên kiêu kia với phương thức này đấu pháp, đại trưởng lão mặt không thay đổi, nhưng cách đó không xa phụ thân cùng tổ phụ Phương Vệ lúc này lại là sắc mặt âm trầm

Dòng chính nhất mạch, còn lại là toàn bộ phấn chấn

Nhưng so với bọn hắn còn muốn phấn chấn lại là những tộc nhân đan đạo nhất mạch, bọn họ ở trên đan đạo dãy núi, đều thấy được một màn trên bầu trời này

Là Phương Hạo đan sư! ! Những tiếng người âm truyền khắp bốn phía, trong đan đạo nội sơn, hơn mười đan sư bậc tá, lúc này cũng đang chú ý, trên mặt lộ ra mỉm cười, bọn họ hai tay không có dừng lại, từng người đều đang luyện đan

Ngày Đông Thăng, đối với đan đạo mà nói, cũng là một cái ngày thích hợp nhất luyện chế đan dược thuộc tính hỏa! Trên ngọn núi Độc Giác Tiên sở tại, Đan Lão Phương Đan Vân đang khoanh chân ngồi ở đỉnh núi, trong tay phải của hắn bất ngờ có một ngọn lửa bảy màu thiêu đốt,

bên trong có đan dược hình thức ban đầu mơ hồ hiển lộ

Nếu là Mạnh Hạo ở chỗ này, liếc một cái có thể nhìn thấu, lúc này Đan Lão luyện chế chính là

Đô Thiên Dương Thần Đan! Trên bầu trời, ánh mặt trời càng dữ dội hơn, vị trí càng cao, thì càng đủ để đốt cháy tất cả tồn tại, Phương Vệ sắc mặt âm trầm, hắn đã triển khai toàn lực, nhưng không ngờ vẫn là không cách nào vượt qua Mạnh Hạo, giữa hai người thủy chung cũng không có phân ra cao thấp

22 ngàn trượng, 24 ngàn trượng, 26 ngàn trượng, 29 ngàn trượng

Đúng lúc này, Phương Vệ hừ lạnh một tiếng, toàn thân tại một cái chớp mắt này đột nhiên bạo phát ra ánh sáng vàng mãnh liệt hơn, trong kim quang này, thân thể hắn dường như trở thành kim thân, lại ở phía sau hắn xuất hiện pháp tướng, khiến cho thân thể hắn trong giây lát tốc độ bạo tăng

Ta vĩnh viễn, đều là mục tiêu của ngươi

Phương Vệ thanh âm truyền ra, rơi vào trong tai Mạnh Hạo, thân thể hắn chớp mắt một cái vượt qua Mạnh Hạo, bay nhanh, hơn Mạnh Hạo thời gian mấy hơi thở, mắt thấy sẽ phải bước chân vào 30 ngàn trượng! Nhưng Mạnh Hạo cũng phía sau pháp tướng ầm ầm xuất hiện, tốc độ lần nữa bạo tăng, cùng Phương Vệ gần như đồng thời cùng nhau bước chân vào 30 ngàn trượng trời cao!

Ngươi coi trọng chính mình

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng

Ngay khi bước chân vào 30 ngàn trượng, Phương Vệ thân thể mạnh chợt ngừng, mắt lạnh lẽo sâu đậm liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, không để ý tới

nữa, không ngờ khoanh chân tĩnh tọa

Mạnh Hạo cũng là biến đổi sắc mặt, hắn cảm nhận được ở 30 ngàn trượng trời cao này, trời không còn là màu lam, mà là gần như màu tím, mà nơi này

Ánh mặt trời cũng là màu tím! Dường như, 30 ngàn trượng này là một cái bước ngoặt, Mạnh Hạo không chần chờ, lập tức khoanh chân ngồi xuống, ở chỗ này hít sâu một hơi, toàn thân tạo thành một cái lốc xoáy, cắn nuốt ánh mặt trời màu tím, hấp thu nhiệt độ cao không cách nào hình dung ở chỗ này

Thân thể của hắn lần nữa cường hãn! Dường như sắp đột phá điểm giới hạn

Đó là thân thể Chân Tiên tới gần!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1287: Niết bàn quả của ta

nh mặt trời màu tím mang nhiệt độ cao kinh người, giống như một biển lửa màu tím che mất Mạnh Hạo ở bên trong, đốt cháy thân thể của hắn, từ trong ra ngoài, toàn bộ đều đang thiêu đốt

Vào lúc này, đốt cháy triệt để toàn bộ tạp chất trong cơ thể hắn khiến cho thân thể của hắn tiến tới điểm giới hạn Chân Tiên, phát khởi một lần lại một lần đánh sâu vào

Phương Vệ cũng đang hấp thu, không bao lâu, đám người Phàm Đông Nhi cũng kéo tới nơi 30 ngàn trượng trời cao này, toàn bộ đều ở nơi này khoanh chân tĩnh tọa, bắt đầu hấp thu ánh mặt trời màu tím, đi cường hóa thân thể

Ở phía dưới bọn họ, hầu hết tu sĩ đều là mười ngàn trượng trở xuống, chỉ có không nhiều lắm mấy người ở độ cao khoảng 20 ngàn trượng, cảm giác tầng này rất rõ ràng

Trong Phương gia tổ trạch, những trưởng lão kia đều ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn một màn này trên bầu trời

30 ngàn trượng trời là màu tím, 60 ngàn trượng trời là ám tím gần như là đen, mà ở 90 ngàn trượng lại hoàn toàn là màu đen!

Ba chỗ độ cao này đối với rèn luyện thân thể có hiệu quả kinh người, không biết lần này, có người nào có thể bước chân vào đến 60 ngàn trượng hay không!

Bao nhiêu năm rồi, tộc nhân có thể bước chân vào 60 ngàn trượng không vượt qua quá 30 người

Những trưởng lão này truyền âm lẫn nhau, nhìn lên trời cao, mắt không chớp

Thời gian trôi qua, 30 ngàn trượng trên bầu trời, đám người bao gồm Mạnh Hạo ở bên trong lúc này đều đang nhắm mắt tĩnh tọa toàn lực hấp thu ánh mặt trời màu tím nơi này, có thể thấy được, xung quanh mỗi người bọn họ đều xuất hiện một cái lốc xoáy, lốc xoáy này xoay tròn, tia sáng bị nuốt phệ đến đây, giống như hắc động hư vô

Mà trong đó, hắc động của Mạnh Hạo và Phương Vệ kinh người nhất, lớn chừng trăm trượn, hấp thu toàn bộ ánh mặt trời màu tím tám phương

Bầu trời thủy chung là giữa trưa, nhưng thời gian trôi qua, đã qua hơn 30 canh giờ, tương đương với ba ngày ngày thường

Khi canh giờ thứ 50 đến, Thái Dương Tử là người đầu tiên mở hai mắt ra, hắn hít sâu một hơi, bên ngoài thân thể có tiếng nổ ầm ầm vang lên, hai mắt lộ ra hào quang kinh người, toàn thân tràn ra lửa nóng, chậm rãi đứng lên

Cơ thể của ta ở độ cao 30 ngàn trượng này đã đến cực hạn, xuất hiện vách ngăn

Không thể tiếp tục hấp thu nữa

Chỉ có

Đi đến nơi cao hơn, đi cắn nuốt ánh mặt trời và nhiệt độ cao mạnh hơn nữa mới có thể sụp đổ vách ngăn thân thể, làm thân thể của ta tiếp tục đột phá! Thái Dương Tử ánh mắt quét qua đám người xung quanh, nhất là ở trên người Mạnh Hạo và Phương Vệ dừng lại một chút

Cùng bọn họ sinh ở cùng cái niên đại

Là may mắn, cũng là bất hạnh

Thái Dương Tử nội tâm khẽ thở dài, cắn răng, trong mắt lộ ra chấp nhất, hắn hít sâu một hơi

Khi tay phải nhấc lên, bất ngờ trong tay của hắn xuất hiện một hòn đá, tảng đá này cho dù ở trong thế giới màu tím này, cũng như cũ tản ra ánh sáng màu vàng

Thái dương tiên văn! ! Thái Dương Tử vừa nắm chắc trong tay hòn đá, vừa ngửa mặt lên trời hô, phía sau hắn lập tức biến ảo pháp tướng khổng lồ mấy ngàn trượng, pháp tướng này rõ ràng là chính hắn, trên pháp tướng quấn quanh Thông Tiên Đằng lúc này cũng đang thiêu đốt

Cùng lúc đó, trên người của Thái Dương T, không ngờ xuất hiện từng đạo văn rơi xuống tràn ngập toàn thân, khí thế của hắn kinh thiên lên

Lần này sau khi kết thúc, không quản thân thể như thế nào, ta cũng phải đi chân chính bế quan, đánh sâu vào Chân Tiên Cảnh! Thái Dương Tử thân thể ầm ầm lên, toàn thân giống như đốm lửa thiêu đốt, ở 30 ngàn trượng độ cao trùng kích, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt chính là mấy ngàn trượng, thời gian mấy hơi thở, hắn liền đánh sâu vào đến hơn 40 ngàn trượng, tốc độ lúc này mới chậm lại, nhưng hắn cắn răng, vẫn còn tiếp tục

Cho đến đột phá 50 ngàn trượng, khi ở 53 ngàn trượng, hắn phun ra một ngụm máu tươi, hòn đá trong tay vỡ vụn, cả người toàn thân dường như muốn hòa tan, bị hắn cưỡng ép áp chế, tại vị trí 53 ngàn trượng này, khó khăn khoanh chân tĩnh tọa

Trân phẩm Thái Dương Thần Thạch, ta còn có bakhối, nhưng

nơi này là cực hạn cuối cùng của thân thể ta, cho dù lại đi về phía trước một trượng, ta đều sẽ lập tức tử vong! Thái Dương Tử vẻ mặt có chút

không cam lòng, nhưng chỉ có thể nhắm mắt lại, ở chỗ này điên cuồng hấp thu ánh mặt trời

Sau đó, Tôn Hải hai mắt cũng mở ra, toàn thân khí thế nổi lên, giống như đế vương, lấy ra đế quan đeo lên đỉnh đầu, cất bước phóng đi, cho đến chỗ 52 ngàn trượng, khó khăn dừng

Vương Mộc theo sát sau Tôn Hải, tu vi ngập trời, dường như trên người hắn xuất hiện một tia khí tức quỷ dị, khí tức này phảng phất có mặt trời mới mọc ẩn chứa, trong tay của hắn cầm một cái ngọc giản, khi bay lên không dường như muốn xua tan tất cả hắn cho rằng đêm tối, bất ngờ đến 54 ngàn trượng!

Đến khi canh giờ thứ sáu mươi ba, hai mắt Lý Linh Nhi bỗng nhiên mở ra, cùng mở mắt ra như nàng còn có Tống La Đan, hai người không có nhìn lẫn nhau, đều ngay lúc mở mắt ra, từng người lấy ra vật của bản thân

Lý Linh Nhi lấy ra một cái Bảo Bình, lơ lửng trên đỉnh đầu, từng giọt chất lỏng rơi xuống khi đụng chạm Lý Linh Nhi, hóa thành sương mù, sáp nhập vào thân thể của nàng

Tống La Đan lấy ra một mặt la bàn, la bàn này sáng bóng, tràn ra một loạt khí tức không ngừng chui vào trong thất khiếu Tống La Đan

Cũng giống như Thái Dương Tử, đây là chí bảo mà tông môn gia tộc hai người bọn họ vì bọn họ chuẩn bị chống cự Dương Tinh, hai người gần như đồng thời khí thế bạo phát nổ vang, chạy thẳng tới bên trên

Bọn họ là thiên kiêu, ta cũng giống vậy là thiên kiêu, chỉ có giẫm đạp bọn họ dưới chân, mới có thể thành con đường tương lai của ta!

Dưới Chân Tiên duyên, trong Thông Tiên Đằng, tiên lộ có thể thấy được, ta nhất định thành công! 40 ngàn trượng, 50 ngàn trượng

Cuối cùng khi ở 55 ngàn trượng, Tống La Đan phun ra máu tươi, toàn thân thiêu đốt, không thể không dừng, mà Lý Linh Nhi vẫn lại là kiên trì tới 58 ngàn trượng, lúc này mới dừng lại, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi, máu tươi kia kia vừa kia ra, liền lập tức hóa thành sương máu

Tống La Đan cười thảm, nhắm mắt cắn nuốt ánh mặt trời, Lý Linh Nhi trầm mặc, ngẩng đầu nhìn hai ngàn trượng ngoài 60 ngàn trời cao, nội tâm của nàng khẽ thở dài

Nơi này là cực hạn của thân thể bọn họ

Thời gian trôi qua, 100 canh giờ đến trong nháy mắt, Chu Tâm của Thái Hành Kiếm Tông và Phàm Đông Nhi lục tục mở hai mắt ra, hai người lấy ra chí bảo chống cự Dương Tinh, trước sau bay ra, một đường bay nhanh nổ ầm ầm, vượt qua những người khác, cho đến 59 ngàn trượng mới chậm lại, sắc mặt tái nhợt, dường như sắp đến cực hạn, cuối cùng sau khi miễn cưỡng bước chân vào đến 60 ngàn trượng trời cao, hai người liên tục phun ra ba ngụm máu tươi, lúc này mới run rẩy khoanh chân ngồi xuống, toàn thân thiêu đốt

Một màn này khiến tộc nhân Phương gia phía dưới, mỗi một người đều tâm thần chấn động

Bọn họ

Không hổ là thiên kiêu!

Mỗi người đều tại vì đạo của chính mình, vì con đường phía trước, đều đang đi liều mạng!

Thân là thiên kiêu, trách nhiệm và áp lực đều cực lớn, không cam lòng bị người đi ở phía trước, ý đồ ở trong thời đại này, để lại huy hoàng thuộc

về mình

Khi canh giờ thứ 120 đến, 30 ngàn trượng trên bầu trời chỉ còn lại có Mạnh Hạo và Phương Vệ, Phương Vệ cặp mắt vào lúc này bỗng nhiên mở ra, hắn trầm mặc liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, vẻ mặt âm trầm

Còn chưa tới cực hạn sao

nhưng mà, điều này không nói rõ cái gì, mục tiêu quyết định hết thảy, mục tiêu của ta

Chỉ có một, chính là 100 ngàn trượng! Phương Vệ cặp mắt như ánh sao lóng lánh, chậm rãi đứng lên, hắn không có như những thiên kiêu đi sử dụng chí bảo, mà là toàn thân khí thế không ngừng nổi lên, có vô tận ánh sáng vàng trên người hắn ầm ầm bạo phát

Pháp tướng của hắn bất ngờ xuất hiện! Lại tại trong kim quang này, trên người hắn xuất hiện khí tức luân hồi, khí tức này càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng gần như tạo thành gió lốc, Phương Vệ một bước bước ra, thân thể chạy thẳng tới trời cao

Một bước, mười ngàn trượng! Khi hắn đạp tại tử vong trượng, thân ảnh chậm lại, nhưng một màn này bị đám người Phàm Đông Nhi bên trên sau khi thấy, mỗi một người đều hai mắt co rút lại

Hắn không có dùng pháp bảo! Chỉ là dựa vào tu vi và thân thể!

Đây là thần thông thuật pháp rất đặc biệt, khí tức luân hồi kia

Phải là Phương gia trấn tộc chi pháp, Nhất Niệm Luân Hồi Quyết! Ngay khi Phương Vệ bước chân vào 40 ngàn trượng, phía dưới trên mặt đất, tất cả tộc nhân Phương gia đều tại chú ý, trong tổ trạch những trưởng lão kia cũng đều nhìn lại

Luân hồi đệ nhị sinh! Phương Vệ ngửa mặt lên trời vừa hô, lập tức khí tức luân hồi trên người lần nữa bạo phát, trong tiếng nổ "ầm ầm", phía sau hắn,bất ngờ

xuất hiện pháp tướng thứ hai! Pháp tướng này không phải là hoàn toàn tương tự với bộ dáng của hắn, có chút mơ hồ, nhìn không rõ

Khi pháp tướng thứ hai xuất hiện, Phương Vệ thân thể nhoáng lên một cái, lần nữa đi ra một bước, khi rơi xuống bất ngờ đến 50 ngàn trượng trời cao

Tiếng ồ lên từ mặt đất vang lên, kinh hãi từ trong tâm thần của đám người Tống La Đan khuếch tán

Luân hồi đệ tam sinh! Phương Vệ thanh âm một lần nữa long trời lở đất, phía sau hắn xuất hiện

pháp tướng thứ ba, tu vi của hắn ngập trời, không bước ra bước thứ ba, ầm một tiếng, khi rơi xuống, bất ngờ tại 60 ngàn trượng trời cao! Giẫm đạp tất cả mọi người dưới chân

Mặt đất ồ lên, không phải tất cả tộc nhân Phương gia đều có thể thấy được 60 ngàn trượng trời cao, duy có một số cường giả mới có thể làm đến, phàm là nhìn thấy được đều phấn chấn, nhất là tộc nhân nhất mạch Phương Vệ kia, lại kích động hưng phấn

Luân Hồi Quyết, tổng cộng luân hồi bốn sinh, Vệ công tử thiên tư kinh người, không ngờ luyện ra tam sinh! !

Hắn

hắn còn không phải Tiên Cảnh, một khi đột phá, nhất định chính là 90 mạch một loạt Tiên Cảnh đỉnh phong! !

Thiên kiêu như vậy tại Phương gia ta, đã định Phương gia ta phải tiếp tục thiên thu vạn đại! Phương Vệ đứng ở 60 ngàn trượng trời cao, trong ánh mắt hắn mặt đất đã là hình cung tinh tú, hắn dường như đứng ở trong tinh không, hắn không có hộc ra chút máu tươi nào, khi cúi đầu, ánh mắt lướt qua chúng thiên kiêu phía dưới từng người một ánh mắt phức tạp, cuối cùng rơi vào trên người Mạnh Hạo

Khi hắn nhìn về phía Mạnh Hạo, hắn thấy được không phải cặp mắt nhắm, mà là đồng tử của Mạnh Hạo

Lúc trước khi Phương Vệ bay lên không, Mạnh Hạo đã thức tỉnh, khoảnh khắc ánh mắt hai người nhìn nhau, Phương Vệ thấy được Mạnh Hạo trong mắt một chút hàn mang đến xương, cũng nhìn thấy nụ cười của Mạnh Hạo

Niết Bàn Quả của ta, dùng tốt sao? Mạnh Hạo đôi môi hơi động, không có lên tiếng, nhưng Phương Vệ trong nháy mắt, đã thấy rõ

Khi nhìn được một câu nói này của Mạnh Hạo, Phương Vệ cặp mắt co rút lại, lộ ra một chút âm lãnh

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1288: Mạnh Hạo và Phương Vệ

Khi Phương Vệ bay lên không, Mạnh Hạo đã thức tỉnh, hắn không phải tự nhiên tỉnh lại, mà là bị một cỗ cảm giác quen thuộc ở bên ngoài mãnh liệt triệu hoán thức tỉnh

Cảm giác quen thuộc kia đến từ Phương Vệ

Trước nay chưa có cảm giác, từ trên pháp tướng thứ hai, thứ ba phía sau Phương Vệ rõ ràng truyền tới huyết mạch Mạnh Hạo

Hắn vốn là đối với Phương Vệ liền luôn có khí tức quen thuộc, nội tâm đã có dự đoán, lúc này, những dự đoán kia trở thành sự thật

pháp tướng thứ hai, thứ ba kia cho Mạnh Hạo có cảm giác

Đó là vật thuộc về hắn

Đó là

Niết Bàn Quả!

Khi thật cùng xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, hắn ngược lại bình tĩnh, cả gia tộc nhìn lại, đại trưởng lão đã dưa Niết Bàn Quả cho mình, nhiều lời vô dụng

Mạnh Hạo cười, nụ cười này rất lạnh, vẻ mặt của hắn không có phẫn nộ, mà là bình tĩnh

Hắn chậm rãi đứng lên, khi đứng dậy, hắn hướng về bầu trời, đối mặt

nhiệt độ cực nóng kia, hắn không có sử dụng pháp bảo đối kháng, mặc dù là Niết Bàn Quả, Mạnh Hạo cũng không có lo lắng nữa, lúc này trong đầu óc hắn hiện lên là một đoạn đạo quyết

Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo! Viêm tự Quyết! Một cỗ nóng bức ở trong cơ thể hắn vào lúc này nổi lên, trong nháy mắt lưu chuyển toàn thân, từ bên ngoài thân thể Mạnh Hạo ầm ầm tản ra, trở thành biển lửa

Biển lửa này bóp méo không trung, dung hợp với ánh mặt trời màu tím, sáp nhập vào nhiệt độ cao đến từ Dương Tinh

Phía sau hắn, pháp tướng biến ảo, trên người pháp tướng này cũng xuất hiện biển lửa tràn ngập tám phương, khiến cho pháp tướng long trời lở đất

Thân thể của hắn vào lúc này dường như muốn đột phá tới gần điểm, đang điên cuồng hấp thu tất cả lửa nóng xung quanh

Mà trong lòng Mạnh Hạo, ngoại trừ Viêm tự Quyết ra, Khô tự Quyết của hắn, còn có Bản tự Quyết của hắn vào lúc này ba đại đạo quyết dường như dung hội lại tất cả

Thân thể của Mạnh Hạo dưới lửa nóng này từ từ khô héo, nhưng trong khô héo này lại là phát ra sinh mệnh lực mạnh hơn

Thậm chí ở trong khô héo này, ánh mặt trời màu tím, nhiệt độ cực nóng ầm ầm mà đến, bị Viêm tự Quyết câu động sau, làm thân thể Mạnh Hạo khôi phục, ngưng tụ khô héo kia tại bên trong, như tạo thành một cái hắc động chân chính

Viêm tự Quyết của Mạnh Hạo vì hắn hấp thu nhiều ánh mặt trời màu tím, do đó tạo thành đi ra, lúc này cũng là lúc Viêm tự quyết của Mạnh Hạo hoàn toàn đại thành

Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo, nhất ngữ thất quyết

Mạnh Hạo lẩm bẩm, hắn đối với đạo pháp thu được tại viễn cổ Yêu Tiên Tông này đã có nhiều hiểu biết

Nhưng chỉ là như vậy, so sánh với Nhất Niệm Luân Hồi Quyết của Phương gia vẫn không bằng

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, Phương gia Nhất Niệm Luân Hồi Quyết là một trong tứ đại đạo pháp của Phương gia, danh truyền Đệ Cửu Sơn Hải

Tứ đại đạo pháp này đều là đạo trấn tộc, cho dù là Mạnh Hạo cũng đều không thể đi học tập, cái này đã không phải điểm cống hiến có thể đổi lấy, là nhất thiết phải có cường giả tầng thứ lão tổ tự mình quán đính

Hỏa

ánh sáng

Mạnh Hạo trầm mặc, trong óc của hắndần dần hiện lên một cái hình ảnh, trong hình ảnh kia, có một vầng như mặt trời vậy hỏa và ánh sáng, phảng phất là một con mắt

Đó là

thần hỏa căn nguyên dưới Nam Thiên Đại Địa! Đây là hỏa và ánh sáng mạnh nhất mà Mạnh Hạo cả đời này thấy được ,! Mạnh Hạo hai mắt nhắm nghiền, trong đầu đối với thần hỏa căn nguyên nhớ lại, càng phát rõ ràng, dường như ở một cái chớp mắt này, hắn về tới tầng thứ ba trong lòng đất kia, về tới một khắc thu hoạch căn nguyên kia, dường như trước mặt của hắn, đối mặt không còn là ánh sáng Dương Tinh, mà là

Hỏa Nhãn do Thần hỏa căn nguyên tạo thành! Mà ở một cái chớp mắt

này, dưới Nam Thiên Đại Địa, trong tầng thứ ba những thứ dị thú bảo vệ kia, trong thế giới tràn ngập biển lửa, trên bầu trời tồn tại mắt do thần hỏa căn nguyên tạo thành, đột nhiên

Mở ra!

Tại khoảnh khắc mắt này mở ra, trong đầu Mạnh Hạo, hồi ức thần hỏa căn nguyên phảng phất có cộng minh, xuất hiện rầm rầm nổ, tại trong tiếng nổ này, Mạnh Hạo toàn thân khí thế mạnh tản ra

Ầm một tiếng, những màu sắc của biển lửa này trong nháy mắt trở thành màu đen, lượn lờ tại xung quanh Mạnh Hạo, dường như tạo thành một cái thế giới to lớn hình tròn

Thế giới này lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, pháp tướng của hắn chống đỡ, từ xa nhìn lại, dường như

trở thành mặt trời! Đó là so với thần thông của Thái Dương Tử còn muốn giống như thật, còn muốn nóng hơn, còn muốn nhiều thái dương hơn! Phía dưới trong tổ trạch, tất cả trưởng lão thấy một màn như vậy, sắc mặt toàn bộ chợt đại biến, ngay cả đại trưởng lão luôn luôn bình tĩnh, cũng đều ở đây một cái chớp mắt, mạnh cặp mắt co rút lại

Đây là

Hình chiếu! Dương Tinh hình chiếu! !

Phương Hạo thi triển là thần thông gì, không ngờ có thể tạo thành loại Dương Tinh hình chiếu này! !

Phương gia bao nhiêu năm rồi, có thể ở ngày Đông Thăng, người làm xuất hiện Dương Tinh hình chiếu, tổng cộng chỉ có hai người, đều là lão tổ mấy vạn năm trước, Phương Hạo này

Không ngờ cũng tạo thành hình chiếu! Trong Phương gia tổ trạch, chỗ sâu mặt đất, có một phiến hang đá, trong mỗi một hang đá, đều có một lão già thương tang khoanh chân đang ngồi, tổng cộng có bảy người! Bảy người này, mỗi một cái đều đã từng có uy danh hiển hách, mỗi một cái nếu là đi ra tinh không, đều sẽ làm tinh không chấn động, khiến chúng sinh nghẹt thở

Bọn họ khoanh chân tĩnh tọa, dường như đã không có khí tức sinh mạng, quần áo mỗi người đều là màu sắc khác nhau, mà lúc này, lão già thương tang mặc áo bào màu đỏ bỗng nhiên hai mắt không ngờ mở ra! Hắn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt dường như có thể xuyên qua hết thảy vách ngăn, thấy được một màn bên ngoài

Khí tức Căn nguyên

Lúc này ở bên ngoài, tại trên bầu trời 30 ngàn trượng, Mạnh Hạo chậm rãi mở hai mắt ra, người ở bên ngoài nhìn lại, chung quanh hắn chính là mặt trời hình chiếu, nhưng hắn hiểu rõ, đây không phải là, đây là

thần hỏa căn nguyên trong trí nhớ của hắn, lấy Viêm tự Quyết, mượn lực lượng Dương Tinh đem vẽ đi ra

Hắn nhìn Phương Vệ tại 60 ngàn trượng trên bầu trời, vẻ mặt càng phát bình tĩnh, nâng lên chân phải, đi ra một bước! Chỉ là một bước, thiên địa nổ ầm ầm, hư vô vặn vẹo, ngay cả Dương Tinh giữa trưa tại vặn vẹo này dường như cũng đều chiến động một cái, mà mặt trời xung quanh Mạnh Hạo cũng vào lúc này chợt bành trướng

Đường phía trước, tại dưới chân của Mạnh Hạo bị vô hạn co rút lại, dường như 30 ngàn trượng khoảng cách biến thành ba xích! Một bước

Bước qua ba xích

Vượt qua 30 ngàn trượng! Từ bên cạnh Lý Linh Nhi đi qua, từ Tôn Hải

và Thái Dương Tử một bên bước qua, từ trước mắt đám người Phàm Đông Nhi sanh sanh xuất hiện!

Trực tiếp

Xuất hiện ở 60 ngàn trượng trên bầu trời, xuất hiện ở bên cạnh Phương Vệ, tại một khoảnh khắc này, Phương Vệ hai mắt mạnh co rút lại, thân thể bằng mắt thường có thể thấy được chấn động

Mạnh Hạo toàn thân ánh sáng màu tím vô tận, tạo thành mặt trời, ở một cái chớp mắt này long trời lở đất, vô cùng kinh người

Nhất là từ phía dưới nhìn lên sẽ có loại ảo giác dường như Dương Tinh phủ xuống xuống!

Ngươi! ! Phương Vệ lần đầu tiên tâm thần hoảng loạn lên, sắc mặt hắn biến hóa nhưng lại thân bất do kỷ lui về phía sau vài bước, dường như bị Mạnh Hạo vào lúc này làm rung động

Phàm Đông Nhi hô hấp dồn dập, kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo, nàng không thể không thừa nhận Mạnh Hạo lúc này, mặt nàng cũng đều cảm thấy khiếp sợ, ngưng tụ Dương Tinh hình chiếu, một bước 30 ngàn trượng, chuyện này thật kinh khủng! Chu Tâm của Thái Hành Kiếm Tông cặp mắt lộ ra sắc bén, nhưng nội tâm của hắn lại có cảm giác bị thất bại, cũng có không thể tin

Lý Linh Nhi hít sâu một hơi, nàng ngẩn người tại đó, nàng biết Mạnh Hạo là Phương Mộc, biết tư chất của đối phương, là người đứng đầu cả Đệ Cửu Sơn Hải

Coi như là như vậy, nàng cũng như cũ bị Mạnh Hạo lúc này làm chấn động

Mơ hồ thân ảnh của Mạnh Hạo trong mắt của nàng cao lớn đến cực hạn

dường như một ngọn núi cả đời đều không thể vượt qua

Tống La Đan thân thể run rẩy, chua xót cúi đầu, Thái Dương Tử mờ mịt, thật lâu khẽ thở dài

Cùng hắn sinh hoạt trong một thời đại, may mắn chính là ta có thể chứng kiến, không may

hào quang của tất cả mọi người đều muốn bị thay thế

Vương Mộc nắm chặt quả đấm, nội tâm của hắn có chiến ý, trong mắt của hắn có không cam lòng, hắn một lần lại một lần tự nói với mình, chính mình họ Vương, mà họ Vương

Có ý nghĩa đặc thù! Thân là thiên kiêu Vương gia, hắn sẽ không thua bất kỳ kẻ nào! Tôn Hải cũng bị khiếp sợ, cười khổ, hắn không có quá nhiều lòng hiếu thắng, nhưng cũng còn là thở dài một cái

Mạnh Hạo đứng ở 60 ngàn trượng trời cao, nơi này bầu trời là màu tím sậm, gần như vu đen, chỉ có nghiêm túc đi xem, mới có thể mơ hồ thấy được màu tím, chỗ này ánh mặt trời so 30 ngàn trượng nơi đó cao hơn nhiều lắm, thậm chí chiếu rọi ở trên thân sẽ làm thân thể xuất hiện dấu hiệu hòa tan

Mặc dù là pháp bảo,dường như ở chỗ này cũng sẽ trong nháy mắt liền trở thành chất lỏng, rồi sau đó bốc hơi trở thành hơi nước

Nhưng sắc mặt Mạnh Hạo rất là bình tĩnh, trong thân thể hắn tạo thành hắc động, đang điên cuồng cắn nuốt tất cả ánh sáng cùng nóng xung quanh, mặt trời chung quanh hắn cũng trong một cái chớp mắt này, dường như muốn cùng Dương Tinh chí cao vô thượng bên ngoài tinh không kia đi tranh nhau phát sáng

Mạnh Hạo nghiêng đầu, nhìn về phía Phương Vệ lúc này sắc mặt âm

trầm

Phương Vệ, muốn so một chút hay không, chúng ta

Người nào thăng cao nhất! Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng

Phương Vệ cặp mắt co rút lại, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo

Cũng không cần tiền đánh cuộc gì người thua, bị người thắng đánh một quyền là được, ta rất muốn

Đánh ngươi một quyền

Mạnh Hạo mỉm cười

Phương Vệ hừ lạnh một tiếng, không trả lời, nhưng lấy hành động đáp lại Mạnh Hạo, phía sau hắn ba cái pháp tướng ầm ầm bạo phát, thân thể mạnh chạy ra, chạy thẳng tới trời cao

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, trong nháy mắt Phương Vệ bay lên, hắn cũng cất bước đi ra, hai người hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới trời cao

Trong chớp mắt, bọn họ đã đến 70 ngàn trượng! Tại vị trí này, toàn thân Mạnh Hạo cực nóng, mặc dù là có mặt trời bên cạnh, cũng như cũ rất khó kiên trì quá lâu, chỗ này ánh sáng và nhiệt độ hơn 60 ngàn trượng nơi đó nhiều gấp mười, thân thể Phương Vệ run rẩy, pháp tướng phía sau ầm ầm sụp đổ, hắn cắn răng, tay phải hắn vỗ túi trữ vật, lập tức ở trong tay của hắn xuất hiện một viên đan dược, mạnh nuốt vào

Đó là Đô Thiên Dương Thần Đan, trong nháy mắt nuốt vào, Phương Vệ ngửa mặt lên trời vừa hô, lần nữa chạy ra

75 ngàn trượng, 80 ngàn trượng! Bầu trời đã hoàn toàn trở thành màu

đen, Phương Vệ toàn thân thiêu đốt, thân thể tầng tầng rạn nứt, cho dù là có Đô Thiên Dương Thần Đan, nhưng như cũ vẫn là không cách nào kiên trì ở độ cao này

Thế nào, theo không kịp ? Mặt trời bên ngoài thân thể Mạnh Hạo lúc này đã bắt đầu sụp đổ, toàn thân hắn khô héo, trong cơ thể máu dường như đều phải bị hoá khí tiêu tán, độ cao 80 ngàn trượng, ánh sáng và nhiệt độ kinh khủng, giống nhau là trước nhiều gấp mười, thân thể hắn khô héo, nhưng hai mắt của hắn quả thật mang lạnh lùng, nhìn về phía Phương Vệ

Ở nơi này độ cao cực nóng và ánh sáng đối với Phương Vệ mà nói là kinh khủng , đối với Mạnh Hạo mà nói cũng kinh khủng, nhưng Mạnh Hạo luôn luôn đối với người khác ngoan, đối với mình

ác hơn

Mạnh Hạo có Đô Thiên Dương Thần Đan, nhưng hắn không có lập tức đi nuốt, hắn muốn mượn kiêu ngạo của đối phương, kéo đối phương quang minh chánh đại, làm cho Phương Vệ sanh sanh chơi tàn phế, chơi phế bỏ! Thậm chí ngoài ra, còn muốn đả kích đạo tâm đối phương, chính mình không có nuốt đan, như cũ thắng lợi, mới là đả kích trí mạng nhất với Phương Vệ

Với tâm trí của Phương Vệ sao có thể không hiểu, nhưng này vốn là là dương mưu, vốn là là một cuộc

tranh đoạt Phương gia đệ nhất thiên kiêu! Lúc này, cường giả tộc nhân Phương gia, những trưởng lão, thậm chí đại trưởng lão, đều đang mắt không chớp chú ý!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1289: Một quyền

Phương Vệ cặp mắt đỏ thẫm, hắn nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, nội tâm kiêu ngạo vào giờ khắc này dường như bị giầy xéo, hắn đã nuốt vào Đô Thiên Dương Thần Đan, nhưng... không ngờ vẫn không có cách nào bỏ rơi Mạnh Hạo.

Mà để cho hắn không thể chấp nhận, là từ đầu đến cuối, Mạnh Hạo cũng không có sử dụng bất kỳ ngoại lực gì, vẻn vẹn chỉ bằng vào thân thể và tu vi, đã đạp tới độ cao bằng với mình.

Điểm này, khiến Phương Vệ bị đả kích mãnh liệt.

"Ta mới là Phương gia đệ nhất thiên kiêu, bắt đầu từ ngày ta sinh ra, đã chú định ta... phải danh chấn Đệ Cửu Sơn Hải!" Phương Vệ cắn răng, tay phải nhấc lên, trong lòng bàn tay của hắn lập tức xuất hiện một mảnh xương.

Trên đó có rậm rạp chằng chịt phù văn lóng lánh, tản ra khí tức hoang dã, cổ xưa dường như tồn tại rất lâu. Phương Vệ hung hăng bóp mảnh xương trong tay, mảnh xương không có vỡ vụn, mà là đâm sâu vào lòng bàn tay của hắn.

Máu tươi nhỏ giọt, không ngờ từ trong mảnh xương từng tia từng tia lực lượng kỳ dị theo vết thương chui vào thân thể hắn, khiến cho Phương Vệ run rẩy, trên mặt nổi lên gân xanh.

- Ta, Phương Vệ... sẽ không thua! Truyền ra tiếng của Phương Vệ, thân thể hắn ầm một tiếng, lần nữa bay lên không trung.

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, hắn có cảnh giới Vĩnh Hằng, vốn thân thể có thể trong một chớp mắt khôi phục, nhưng hắn không có làm

như vậy, hắn muốn là triệt để đả kích lòng tự tin của Phương Vệ, hoàn toàn giầy xéo, còn mạnh mẽ kéo cho đối phương tàn phế.

Chịu đựng ánh sáng cùng độ nóng bên ngoài, Mạnh Hạo cũng phóng vọt ra.

Hai người hóa thành cầu vồng, trở thành tiêu điểm chú ý trong mắt của mọi người phía dưới. Giờ khắc này bất luận là thiên kiêu các tông, hay là các cường giả Phương gia kia, đều nhìn lên bầu trời, nhìn Mạnh Hạo và Phương Vệ hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới phía chân trời, hiển lộ ra quyết tâm cùng khí thế không cam lòng của Phương Vệ.

83 ngàn trượng!

"Ầm" một tiếng, ngay khoảnh khắc đạt tới độ cao này, Phương Vệ phun ra máu tươi, cho dù hắn dùng lực lượng của mảnh xương cưỡng ép lên thêm ba ngàn trượng, nhưng đến nơi này, đã là cực hạn của thân thể hắn.

Mặc dù là hắn, cũng chỉ có một viên Đô Thiên Dương Thần Đan mà thôi. Đan này quá ít, đối với Phương Vệ, viên Đô Thiên Dương Thần Đan này cũng là phụ thân cùng tổ phụ hắn, bỏ ra cái giá rất lớn, mới đổi lấy từ đan đạo nhất mạch.

Dù sao đan đạo nhất mạch, gần như độc lập, cho dù là đại trưởng lão ở thời điểm không phải thời kỳ chiến tranh cũng không thể mệnh lệnh cái gì.

Ngay lúc Phương Vệ sắp không kiên trì được nữa, mặt trời màu đen ngoài thân thể Mạnh Hạo bất chợt sụp đổ, tầng tầng vỡ vụn, trong chớp mắt liền hóa thành vô số mảnh vỡ tản ra bốn phía, trực tiếp bị cực nóng nơi này chưng bốc hơi.

Thân thể Mạnh Hạo lộ ra bên ngoài, trong chớp mắt da tay của hắn liền khô quắt, cả người dường như hóa thành thây khô, dường như tùy thời có

thể bị hòa tan chết đi.

Nhưng hai mắt của hắn vẫn sáng lấp lánh, nhìn nhau với ánh mắt của Phương Vệ.

- Nhận thua rồi sao? Mạnh Hạo khàn khàn lên tiếng.

Phương Vệ chấn động trong lòng. Hắn thấy được sự cường hãn của Mạnh Hạo, cũng nhìn thấy thân thể Mạnh Hạo khô héo, dường như chỉ cần mình đi ra thêm mấy trăm trượng, đối phương liền không thể đi theo, sẽ chết ở giữa không trung, chết dưới Dương Tinh.

Trong trầm mặc, trong mắt Phương Vệ lộ ra một chút điên cuồng, hắn không có nói chuyện, chỉ ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống to. Trong tiếng rống này, thân thể hắn run rẩy, hư vô phía sau hắn ầm ầm xuất hiện ba pháp tướng.

- Luân hồi tam sinh, một đời tôn vinh!!! Phương Vệ bấm quyết, lần nữa hô to, lập tức ba pháp tướng phía sau hắn, không ngờ vào giờ khắc này chồng lên nhau, từ đó một khí tức dường như không thuộc về Phương Vệ, chợt nổi lên trên người hắn, không ngừng kéo lên, khí tức của hắn cũng tăng lớn vô hạn.

- Ta là Phương Vệ, ta... tuyệt sẽ không thua! Phương Vệ cắn răng gào lên. Trong nháy mắt, thân thể hắn "ầm" một tiếng, lần nữa bay lên, thân thể của hắn khô héo, ngọn lửa sinh mệnh của hắn ảm đạm, nhưng thân ảnh của hắn giống như đốm lửa bay lên.

84 ngàn trượng, 86 ngàn trượng, 89 ngàn trượng!

Máu tươi toàn thân Phương Vệ, trong lực phản chấn không ngừng này trở thành sương mù.

Mạnh Hạo trầm mặc, bay ra, thân thể khô héo hơn, hắn vận chuyển tu vi

toàn thân, phía sau pháp tướng biến ảo, tinh khí thần cả người, trong chớp mắt, bùng phát đến cực hạn.

Nhất là tiên mạch trong cơ thể hắn kia, tản ra ánh sáng mãnh liệt, tràn ngập toàn thân Mạnh Hạo. Ở bên người của hắn, có đầu Huyết Yêu biến ảo, có hư ảnh núi thứ chín phủ xuống, có hai châu đen trắng nhoáng lên một cái mà qua.

Còn có Nhất Chỉ Nhân Quả của Mạnh Hạo... đủ loại thần thông thuật pháp, toàn bộ vào giờ khắc này đều có khí tức tràn ra, sau đó dung hợp với Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh Hạo vẫn tiến hành cùng một lúc với Phương Vệ, đạp bước đến trời cao 89 ngàn trượng.

Khi đến nơi này, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể khô héo đến cực hạn, thân thể đạt tới cực hạn, dường như chỉ cần Phương Vệ đi ra vài bước nữa, là Mạnh Hạo sẽ không theo kịp.

Phương Vệ nhìn Mạnh Hạo, chiến ý trong mắt phun trào đã lâu, từ trước đến giờ, Mạnh Hạo đều tạo cho hắn có cảm giác dường như tùy thời sẽ chết đi, nhưng lại đi lên từng bước một, thủy chung không có bị hòa tan dưới Dương Tinh.

Chính mình đã liều mạng toàn bộ, đến gần 90 ngàn trượng, nhưng vẫn không có cách nào bỏ rơi Mạnh Hạo.

Bọn họ đều đang đứng ở trời cao 89 ngàn trượng, không ai giành trước cho dù một bước.

- Phương Hạo... Phương Vệ nhìn Mạnh Hạo, trong mắt của hắn có điên cuồng sâu đậm hơn, hắn hô hấp dồn dập, chậm rãi nâng chân phải lên, chỉ có điều một động tác như vậy làm cho thân thể hắn càng run rẩy hơn, lung lay sắp ngả.

Đúng lúc này, trên mặt đất phía dưới, phụ thân Phương Vệ sắc mặt biến

hóa, bỗng nhiên lên tiếng: - Vệ nhi, tại vị trí đó tu hành tĩnh tọa, sau khi nghỉ ngơi thích ứng lại đi lên tiếp!

Trừ phụ thân của Phương Vệ, cũng có không ít trưởng lão nhất mạch của bọn họ, đều lập tức lên tiếng, không cho Phương Vệ tiếp tục cất bước: - Phương Vệ, không nên trúng gian kế của đối phương, không thể lỗ mãng!

- Phương Vệ, mau mau nghỉ ngơi, điều hòa khí lực, mục tiêu của ngươi không phải người kia, mục tiêu của ngươi là trên bầu trời!

Phương Vệ trầm mặc, Mạnh Hạo không có nói chuyện, đứng ở một bên, mắt lạnh nhìn hắn.

Thời gian trôi qua, sau mấy nhịp thở, ánh mắt Phương Vệ trong chốc lát lộ ra ý chấp nhất, hắn nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo.

- Ta biết cử động của ngươi trước đó là biểu đạt ý gì. Ta cũng biết suy nghĩ của ngươi là muốn kéo ta đi so đấu với ngươi một lần, để đả kích đạo tâm của ta, những thứ này... ta đều hiểu!

Phương Vệ chậm rãi lên tiếng. Trong mắt của hắn càng phát ra ý chấp nhất.

- Nhưng, ta là Phương Vệ, ta sẽ không thua bất kỳ kẻ nào! Ngươi muốn chiến, ta sẽ chiến với ngươi! Ngươi muốn so đấu, ta sẽ so đấu với ngươi. Bước này rơi xuống, nếu ngươi có bản lãnh hãy theo lên! Phương Vệ cặp mắt đỏ thẫm, chân phải nâng lên, hạ xuống một bước về phía trước.

Ngay khoảnh khắc hắn hạ xuống bước này, dưới mặt đất, tổ phụ của hắn nổi giận gầm lên một tiếng: - Phương Vệ, trở lại đi!

"Ầm" một tiếng, ngay khoảnh khắc Phương Vệ bước ra một bước kia, dường như có biển lửa lập tức bao phủ hắn, thân thể hắn tuôn ra máu

tươi, tóc trên đầu trong phút chốc bốc cháy, da toàn thân lập tức lột ra.

Thân thể hắn không thể chống đỡ, lảo đảo... nhưng hắn lại nhìn thấy Mạnh Hạo nơi đó, vào giờ khắc này, cũng bước ra một bước. Bước chân vừa rơi xuống, đồng dạng cũng có tiếng nổ "ầm ầm", cũng bị biển lửa che mất, cũng run rẩy, nhưng Mạnh Hạo... lại đứng vững vàng trên một bước kia, khi quay đầu lại cách một bước, nhìn về phía mình.

Phương Vệ phun ra máu tươi, thân mình lảo đảo lui ra sau.

Mạnh Hạo thần sắc có chút phức tạp, Phương Vệ này có chỗ để hắn tán thưởng: loại chấp nhất đó đối với tu sĩ mà nói vô cùng quý báu, nhưng lập trường bất đồng, chú định giữa hắn và Phương Vệ, không có cách nào sống yên lành.

- Ngươi, còn chưa được! Cho dù có Niết Bàn Quả của ta, cũng vẫn không được! Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, một câu nói này nói ra, giống như một thanh kiếm sắc bén đâm xuyên ngay ngực Phương Vệ, làm Phương Vệ sắc mặt tái nhợt, lần nữa phun ra máu tươi.

- Ngươi so với ta cũng chỉ là nhiều hơn một bước!

Phương Vệ toàn thân thiêu đốt, nhưng lại cắn răng chỉ thối lui lại một bước, không có tiếp tục lui thêm, hắn cưỡng ép chống đỡ thân thể, đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo.

- Một bước sao? Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, bỗng nhiên, cảnh giới Vĩnh Hằng trong cơ thể hắn trong một chớp mắt này chợt bùng phát, thoáng cái thân thể khô héo của hắn liền khôi phục, tóc của hắn mọc dài ra, da tay của hắn xuất hiện sáng bóng, hết thảy thương thế của hắn vào giờ khắc này, toàn bộ lành lặn!

Một màn này, khiến Phương Vệ lần nữa biến sắc, nội tâm "ầm" một tiếng, sắc mặt tái nhợt, thân mình hắn lảo đảo lui về sau.

- Không có khả năng, này... này...

- Vì sao không có khả năng? Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, thân mình hắn nhoáng một cái, không có tiếp tục đi lên, mà cất bước trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Phương Vệ.

- Ngươi thua rồi! Ngay lúc lời nói ra khỏi miệng, Mạnh Hạo vung tay tung một quyền về phía Phương Vệ.

Ngay khoảnh khắc đánh trúng trên người Phương Vệ, phía sau Phương Vệ đồng thời xuất hiện ba pháp tướng, khí tức luân hồi toàn thân bùng phát miễn cưỡng đối kháng. Mạnh Hạo nhẹ phun ra bốn chữ: - Nhất Chỉ Nhân Quả!

"Ầm!!!" Một quyền này rất nặng, trực tiếp đánh cho Phương Vệ từ trời cao gần 90 ngàn trượng, rơi thẳng xuống mặt đất!

Một quyền này rất trầm trọng, đánh cho ba pháp tướng phía sau Phương Vệ, vỡ tan hai cái! Đó là pháp tướng do Niết Bàn Quả thuộc về Mạnh Hạo tạo thành, đó là kết duyên của lực lượng Nhất Chỉ Nhân Quả, khiến cho hai cái pháp tướng này, vỡ tan như bị phong ấn!

Nhân quả càng sâu, uy lực càng lớn!

Gần như ngay khoảnh khắc quả đấm của Mạnh Hạo rơi xuống, lập tức từ trên mặt đất có 7, 8 thân ảnh ào ào bay lên, thoáng chốc liền xuất hiện ở bên cạnh Phương Vệ, một tay ôm lấy hắn, tiếp đó lập tức rót vào tu vi giúp Phương Vệ trị thương, lại ngẩng đầu phẫn nộ nhìn Mạnh Hạo, sát cơ ngập trời.

Cùng lúc đó, bốn phía có ít nhất một trăm đạo thần thức cường hãn, ngưng tụ tới phía Mạnh Hạo nơi này, dường như nếu Mạnh Hạo dám có sát cơ với Phương Vệ, sẽ lập tức giết chết Mạnh Hạo.

Kinh người hơn, là trên mặt đất, đến từ ánh mắt đại trưởng lão, với khoảng cách gần 90 ngàn trượng, ánh mắt này vẫn cực kỳ sắc bén, khi chiếu vào trên người Mạnh Hạo dường như trở thành một thanh dao sắc bén treo ở trước người Mạnh Hạo, có thể cắt đứt hết thảy sinh mạng.

Mạnh Hạo cảm nhận được rất nhiều thần thức ngưng tụ trên người mình, nhìn bảy tám lão già phía dưới sát cơ mãnh liệt kia, hắn cười ngạo nghễ,

Hắn vốn cũng không có ý định ở chỗ này trực tiếp đoạt lấy Niết Bàn Quả, giết chết Phương Vệ, chuyện này nhất định hắn phải làm, cũng sẽ làm sao cho cả Phương gia không nói ra được một chữ không.

Một quyền kia, chỉ là một lần dạy dỗ mà thôi!

Chỉ có điều dạy dỗ này, rất nặng.

Không thèm để ý đến thần thức ngưng tụ trên thân mình, không thèm để ý tới sát cơ của bảy tám lão già phía dưới, cũng không thèm quan tâm ánh mắt của đại trưởng lão, Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đen nhánh, trong mắt của hắn lộ ra một chút mong đợi.

"Không biết ta... có thể đi lên bao xa?" Hắn xoay người hóa thành cầu vồng, trong khiếp sợ của mọi người phía dưới, chạy thẳng lên bầu trời. Dường như... Phương Vệ, chẳng qua là một khách qua đường sát vai trong cuộc sống, trên con đường đi qua của hắn mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1290: Kiêu dương quật khởi

Theo Mạnh Hạo xoay người chạy thẳng lên trời cao, thân ảnh của hắn ở trong mắt tất cả tu sĩ có thể nhìn thấy, lập tức tăng lớn vô hạn, những thiên kiêu ở trên không trung kia, từng người đều trầm mặc, nhìn thân ảnh Mạnh Hạo càng ngày càng lên cao, dường như... khoảng cách giữa bọn họ cũng càng ngày càng xa.

Một cảm giác thất bại bất lực hiện lên trong lòng rất nhiều người.

Phàm Đông Nhi trầm mặc, nàng nhìn thân ảnh Mạnh Hạo trên bầu trời, trong mắt nàng lộ ra ý không cam lòng, hô hấp dồn dập, sau một lúc lâu trong mắt nàng chợt lóe sáng:

"Hắn có đạo của hắn, ta có đường của ta, đạo và đường cho dù đầu cuối bất đồng, nhưng quá trình đi tới phía trước... mới là đặc sắc cả đời!"

Chu Tâm hai mắt co rút lại, nhìn lên thân ảnh Mạnh Hạo, hắn cảm thấy áp lực cực lớn. Dưới áp lực này, bất tri bất giác hắn đã xem Mạnh Hạo trở thành mục tiêu của bản thân mình.

Tôn Hải, Thái Dương Tử, Tống La Đan, đều đang trầm mặc, tận đáy lòng bọn họ, loại may mắn và bất hạnh sinh cùng một thời đại với Mạnh Hạo, dần dần có cộng minh, nhưng rất nhanh cộng minh này liền sụp đổ, trong mắt của bọn họ cũng lộ ra chấp nhất, cho dù là Tôn Hải cũng y như vậy.

"Chỉ là tỷ thí dưới Dương Tinh mà thôi, con đường tương lai rất dài, cũng không phải không có cơ hội vượt qua!"

Lý Linh Nhi trong tất cả mọi người, là người biết rõ về Mạnh Hạo hơn ai hết, nàng nắm chặt nắm tay, trong trầm mặc cắn răng, toàn thân tu vi bùng phát, tiếp tục bò lên.

Vương Mộc hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm theo thân ảnh càng ngày càng xa kia, trong mắt hắn có chiến ý mãnh liệt.

Trên mặt đất, các trưởng lão Phương gia, từng người đều trầm mặc. Nhất là những người phe phái trung lập, thời khắc này ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, không còn là thờ ơ như trước, mà xuất hiện một chút sắc thái.

Mạnh Hạo biểu hiện như thế, dường như làm cho bọn họ thấy được một vị Chí Tôn tương lai!

Ngay cả đại trưởng lão nơi đó, trong ánh mắt nhìn Mạnh Hạo, dường như cũng khác với trước đây.

Càng không cần phải nói nhất mạch dòng chính, thời khắc này sớm đã sôi trào.

Duy chỉ có tộc nhân nhất mạch của Phương Vệ kia, thời khắc này từng người đều sắc mặt âm trầm, tràn ngập sát cơ. Giữa không trung, Phương Vệ phun ra máu tươi. Cho dù chung quanh hắn có tộc nhân chữa thương cho hắn, nhưng chỉ có thể hóa giải thân thể bị thương của hắn, nhưng không có cách nào áp chế pháp tướng của hắn sụp đổ.

Loại sụp đổ đó, dường như tồn tại một lực lượng quy tắc nào đó, dường như lạc ấn trong hồn của Phương Vệ, không thể hóa giải, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai cái trong ba pháp tướng của hắn, chia năm xẻ bảy, không thể ngưng tụ lại.

Ngay cả phụ thân và tổ phụ của Phương Vệ đều dịch chuyển tới. Tổ phụ của hắn sau khi tra xét thương thế của Phương Vệ, lập tức sắc mặt vô

cùng khó xem.

- Thật là nhãi con ác độc! Trong mắt tổ phụ của Phương Vệ, tràn ngập sát cơ.

- Đây là lực lượng nhân quả, nhãi con này nhất định có liên quan với Quý gia, nhân quả này phong ấn pháp tướng của Vệ nhi!

Phương Vệ sắc mặt tái nhợt, nhưng cả người lại rất bình tĩnh ngăn cản phụ thân chữa thương cho hắn, thân mình đứng giữa không trung lung lay sắp ngả, nhưng vẫn như cũ ngẩng đầu, nhìn theo thân ảnh Mạnh Hạo đi xa.

Trên bầu trời, Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, đang gào thét đi lên phía trước. Dường như hắn là một con chim đang muốn bay về phía ngọn lửa, không phải bất tử trong lửa, mà chính là tự hủy trong lửa, như Phượng Hoàng kia bất tử, nếu thiêu đốt cánh, cũng nhất định bay lượn trên không trung!

Trong bay lượn này, từ chỗ sâu trong cơ thể Mạnh Hạo, căn nguyên Ứng Long thu được trước kia tựa hồ bị tác động, nhảy động trong cơ thể hắn, bùng phát ra trận trận lực lượng nhu hòa, chạy khắp toàn thân hắn.

90 ngàn trượng!

92 ngàn trượng!

94 ngàn trượng!

Thẳng đến vị trí này, Mạnh Hạo vẫn còn đang bay lên hướng bầu trời, trong mắt của hắn càng phát ra ý chấp nhất, thân thể hắn thiêu đốt đến cực hạn, cảnh giới Vĩnh Hằng khôi phục cũng không thể nhanh bằng hủy diệt.

Trong một lần cảnh giới Vĩnh Hằng tán loạn, Mạnh Hạo không chần chờ chút nào, lập tức lấy ra Đô Thiên Dương Thần Đan... hắn tự tay luyện chế!

Đây là lần đầu hắn nuốt vào đan dược, lần đầu dựa vào ngoại lực. Ngay khoảnh khắc nuốt vào đan dược này, trong cơ thể Mạnh Hạo nổ "ầm ầm", trong chớp mắt trong thân thể hắn bùng phát sinh cơ bàng bạc, sinh cơ lửa nóng này là từ trong thiên địa, từ trong thảo mộc, từ trong 12 canh giờ... ngưng tụ ra ánh sáng và nhiệt, luyện hóa ra ngọn lửa sinh mệnh.

Lửa này ở trong cơ thể Mạnh Hạo bùng phát, làm cho cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn lập tức tăng vọt.

95 ngàn trượng, 97 ngàn trượng, 99 ngàn trượng!

Mạnh Hạo đang bay lên, giống như Phượng Hoàng kia đang sống lại trong biển lửa, giống như Ứng Long kia sinh ra là chí bay lượn trên bầu trời, là bá chủ bầu trời!

Đô Thiên Dương Thần Đan trong cơ thể hắn đang trong không ngừng hòa tan, ngoại trừ giúp cho Mạnh Hạo có sinh cơ bàng bạc, còn khuếch tán toàn thân của hắn, giúp cho thân thể của hắn vào giờ khắc này cường hãn hơn.

Dường như trong cơ thể Mạnh Hạo có một mặt trời, mặt trời này giống như vĩnh viễn tản ra ánh sáng và nhiệt, khiến cho Mạnh Hạo trong lúc mơ hồ xuất hiện cộng minh với thiên địa này, trên ý nghĩa chân chính cộng minh với Dương Tinh ngoài tinh không kia.

Loại cộng minh đó, dường như làm cho Mạnh Hạo hiểu một chút quy tắc, nhưng lại rất mơ hồ không nắm bắt được. Hắn có thể cảm nhận được quy tắc này chính là đạo ẩn chứa bên trong Dương Tinh. Loại đạo này càng đến gần Dương Tinh, thì càng có thể cảm nhận rõ ràng.

"Nếu có thêm một viên Đô Thiên Dương Thần Đan..." Mạnh Hạo cặp mắt lóe sáng một cái, cất bước tiếp, mượn lực lượng của Đô Thiên Dương Thần Đan, đi lên một ngàn trượng cuối cùng của 100 ngàn trượng kia!

"Ầm!" Thân ảnh của hắn đi lên dưới ánh mặt trời gay gắt, trong chú ý của mọi người phía dưới, hắn đạp bước đi lên... 100 ngàn trượng trời cao!

Đây là độ cao mà bao nhiêu năm rồi, thiên kiêu các thời đại của Phương gia, ở thời điểm Tiên Cảnh chưa bao giờ đạt tới. Ở độ cao này cúi đầu xuống, có thể nhìn thấy hơn phân nửa Đông Thắng Tinh.

Giờ khắc này, những thiên kiêu ở giữa không trung kia, toàn bộ đều mở to mắt, tộc nhân cường giả Phương gia trên mặt đất, cũng đều sau giây phút ngắn ngủi yên tĩnh, chợt phát ra tiếng "ồ" vang trời.

- Hắn... hắn bay đến 100 ngàn trượng!!!

- Từ xưa đến nay, cả Phương gia, ở thời điểm Tiên Cảnh bước chân đến 100 ngàn trượng, Phương Hạo là người thứ nhất!

- Trước nay chưa từng có!!! Phương Hạo này đè ép tất cả thiên kiêu, áp đảo cả Vệ công tử, trở thành tiêu điểm chú ý! Tiếng gào thét quanh quẩn, trong tổ trạch các lão nhân kia lần lượt trong mắt lóe ra tia sáng khác thường.

Nhưng so với những người khác, những lão già này xem ra trấn định hơn rất nhiều. 100 ngàn trượng, Mạnh Hạo đích thật là người trong Tiên Cảnh bước chân lên đầu tiên, nhưng trên thực tế, tu sĩ Cổ Cảnh, cũng có một số người có thể bước chân lên 100 ngàn trượng.

Chỉ có điều trận thí luyện rèn luyện thân thể này, chủ yếu là để tạo hóa cho tu sĩ tiểu bối, những cường giả gia tộc tu vi đạt tới Cổ Cảnh thì chỗ

thí luyện của họ, không phải nơi này.

Phương Vệ nhìn chằm chằm thân ảnh Mạnh Hạo, khi nhìn thấy Mạnh Hạo bước chân lên 100 ngàn trượng dường như có một trọng quyền vô hình đánh mạnh vào ngực hắn, khóe miệng hắn tràn ra máu tươi, thần sắc ảm đạm mà điên cuồng, cũng có không cam lòng.

- Người đó... Phải là ta!

Trong lúc tất cả mọi người bị chấn động, Mạnh Hạo đứng trên trời cao 100 ngàn trượng. Ở chỗ này, hắn không thể hít thở, nhưng với tu vi của hắn, cũng không cần hít thở, hắn đứng ở nơi đó dường như là Chí Tôn.

Cảnh giới Vĩnh Hằng, thân thể vốn đã đến gần Chân Tiên, còn có con đường hắn đi khác với người khác kia, thậm chí sẽ vượt qua con đường Chân Tiên duyên của Đan Quỷ... là con đường Chân Tiên chân chính!

Con đường này hoàn toàn là bằng vào chính mình, không cần cơ duyên trực tiếp thành Chân Tiên. Thậm chí... trong rất ít người đồng dạng đi con đường này, con đường của Mạnh Hạo, lần nữa bất đồng, trong cơ thể hắn có một cái tiên mạch, đến từ Đạo tràng viễn cổ...

Hết thảy, tạo cho hắn thời khắc này đạp chân lên trời cao 100 ngàn trượng!

Ở chỗ này, ánh sáng và độ nóng với một loại phương thức không chỗ nào không có mặt, bao phủ quanh Mạnh Hạo, hắn không thấy được ánh sáng, không cảm giác độ nóng, nhưng cố tình... hắn đã đưa thân vào bên trong ánh sáng, bị hòa tan trong cực nóng.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, thân thể hắn run rẩy, thân thể đã rèn luyện đến cực hạn.

Ở phía trước hắn là tinh không vô tận, mà ở tinh không xa xa kia, hắn

nhìn thấy... Dương Tinh chân chính!!!

Tinh tú khổng lồ màu đỏ thẫm, ở chỗ sâu trong tinh không chiếu rọi khắp tinh không.

Ngay khoảnh khắc nhìn lên hướng Dương Tinh, Mạnh Hạo rõ ràng phát hiện, loại đạo đến từ Dương Tinh, so với trước đó rõ ràng hơn một chút, nhưng còn chưa đủ, cho dù hắn đã bay lên 100 ngàn trượng, nhưng khoảng cách Dương Tinh còn quá xa, còn chưa đủ!

"Thân thể của ta cách đột phá, cũng có một tia như vậy!!!"

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra ý chấp nhất, ngay lúc mọi người đều cho rằng, hắn đã đến đầu cuối bầu trời, trong nháy mắt, hắn lần nữa chạy lên, tu vi trong cơ thể, lực lượng thân thể, còn có Đô Thiên Dương Thần Đan hóa thành mặt trời... trong khoảnh khắc này "ầm ầm" bay ra chống đỡ cho Mạnh Hạo.

101 ngàn trượng, 103 ngàn trượng, 105 ngàn trượng... hắn bay không nhanh, thời gian cũng đang trôi qua, qua đi rất lâu, nhưng hắn một mực đi lên!

Trên mặt đất phía dưới, hoàn toàn sửng sốt.

- Phương Hạo lại còn đi lên!!!

- 100 ngàn trượng đã là đầu cuối, đi tiếp lên nguy hiểm tăng mạnh! Hắn không biết một bước kia là sẽ bước chân vào tinh không, mà giờ khắc này trong tinh không, chỉ có Đạo Cảnh mới có thể bước chân vào!

- Hắn muốn làm gì... Thiên kiêu cũng vậy, tộc nhân cũng thế, mọi người đều đang khiếp sợ.

Ngay trong nháy mắt Mạnh Hạo bước chân lên 105 ngàn trượng, mọi

người phía dưới chấn động còn chưa kết thúc, đột nhiên...

Cảnh giới Vĩnh Hằng và quang nhiệt trong cơ thể hắn lần lượt thay đổi, trong chu kỳ vòng đi vòng lại này, thân thể của hắn từ từ truyền ra tiếng nổ "ầm ầm", trên thân hắn dần dần phát ra ánh sáng màu trắng!!!

Ngay khoảnh khắc ánh sáng này xuất hiện, tất cả người nhìn thấy ánh sáng này, đều hít ngược một hơi lạnh. Cho dù là những thiên kiêu trước đó đã sinh ra cảm giác chênh lệch với Mạnh Hạo, vào giờ khắc này, toàn bộ đều khiếp sợ.

- Ánh sáng màu trắng kia... là...

- Đó là tiên quang!!!

- Trước khi thân thể thành Chân Tiên, mới sẽ xuất hiện, một loại ánh sáng Chân Tiên trong thiên địa!!! Mấy người Phàm Đông Nhi đều tâm thần chấn động; các trưởng lão Phương gia, còn có những tộc nhân có thể nhìn thấy tiên quang này, thời khắc này toàn bộ nội tâm nổ ầm ầm.

Trong nháy mắt khi Phương Vệ nhìn thấy tiên quang kia, hắn lộ ra vẻ mặt không thể tin. Ngay cả phụ thân và tổ phụ hắn vào giờ khắc này, dường như đều bị sấm sét đánh trúng, ngây người ở đó.

Trên mặt đất, trong tổ trạch, không ít người tức khắc bay ra, đồng loạt nhìn lên bầu trời, sắc mặt của họ không ngừng biến hóa, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là không thể tin, cuối cùng toàn bộ đều là khiếp sợ!

- Tiên quang... Đại trưởng lão kêu lên thất thanh, hiếm thấy...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1291: Thân thể chân thánh

- Không ngờ ngưng tụ tiên quang! Mặt đất chấn động, trong hang đá dưới tổ trạch, lão già khô héo mặc áo bào màu đỏ kia, mắt sáng như đuốc, có tia sáng nhoáng lên một cái rồi tắt.

- Hay là Phương gia ta sắp nhiều thêm một người... thân thể Chân Thánh... Phóng mắt nhìn khắp Đệ Cửu Sơn Hải, bao nhiêu năm rồi, cũng đều hiếm thấy!

Người có thân thể Chân Tiên, xưng là Tiên Cảnh Chi Thánh!

Mà thánh, cũng là thắng, sự xưng hô này chính là đại biểu tung hoành vô địch trong Tiên Cảnh. Nếu có thể có tu vi Chân Tiên, như vậy... đồng thời có được Chân Tiên và Chân Thánh, chính là... Chí Tôn!

Tiên này trong một cảnh giới... Chí Tôn vô địch!

Mà hết thảy, trước tiên cần chính là ánh sáng!

Tiên quang!

Trước khi thân thể Chân Tiên, trên thân thể sẽ xuất hiện ánh sáng, ánh sáng này là màu trắng, có tiên khí tự nhiên từ trong đó sinh ra ánh sáng. Đây không phải là màu sắc độc nhất vô nhị trong thiên địa, nhưng là tiên quang độc nhất vô nhị!

Chỉ có... khi sắp xuất hiện thân thể Chân Thánh, mới xuất hiện ánh sáng này!

Lúc này thân thể Mạnh Hạo ở trong ánh sáng, hơi chấn động, hắn cảm nhận được trong ánh sáng xuất hiện ngoài thân thể này có tiên khí nồng đậm. Những tiên khí này không phải tới từ ngoại giới, mà là tự sinh ra từ trong cơ thể hắn.

Dường như giấu ở trong huyết mạch, giấu ở trong linh hồn, giấu ở trong sinh mệnh của hắn!

Tiên quang vừa ra, tiên khí nồng đậm, thân thể của Mạnh Hạo truyền ra tiếng nổ ầm ầm, đang điên cuồng kéo lên hướng tới thân thể Chân Tiên.

Sâu trong mắt của Mạnh Hạo hình như có một đoàn lửa đang thiêu đốt, lực lượng ở trong cơ thể bùng phát, làm cho thân thể hắn trong một chớp mắt bay ào ra. Hắn sớm đã quên mất thời gian trôi qua, bắt đầu từ sớm nhất bay ra lầu các, cho đến hiện tại, 36 ngày ngày Đông Thăng đã sớm qua đi hơn phân nửa, cách kết thúc chỉ có không tới mười lăm ngày. Nhưng Mạnh Hạo thủy chung bước chân đi lên phía trước, không ngừng nghỉ!

106 ngàn trượng, 108 ngàn trượng...

110 ngàn trượng!!!

Ánh sáng trên thân hắn, mạnh hơn, nồng đậm hơn!

Tiên khí cũng vậy, trong bầu trời đen nhánh, ánh sáng và độ nóng không chỗ nào không có mặt, bao trùm Mạnh Hạo ở bên trong giống như một cái kén, chờ đợi hắn... chính là phá kén rồi tân sinh!

Mà cái kén này đồng dạng cũng là chất dinh dưỡng, càng nhiều, thì khi Mạnh Hạo tân sinh lại càng mạnh!

Vì để mạnh hơn, trong mắt Mạnh Hạo chứa đầy ý chấp nhất, hắn không có dừng lại, mà tiếp tục chạy lên... chung quanh hắn, có Phượng Hoàng

đang bay múa, đó là hư ảnh ý chí do hồn của hắn tạo thành; có Ứng Long đang gầm thét, đó là trong cơ thể hắn, có truyền thừa của Thiên Không Quân Vương.

"Ầm!" 113 ngàn trượng!

"Còn chưa đủ a!" Mạnh Hạo nheo mi mắt cản trở ánh sáng chói mắt ở bên ngoài. Trong cơ thể hắn Đô Thiên Dương Thần Đan đã hoàn toàn hấp thu, ở độ cao này, cho dù toàn thân tiên quang lượn lờ, nhưng thân thể hắn không thể thừa nhận, cảnh giới Vĩnh Hằng cũng khó mà đền bù, trừ phi dừng lại ở chỗ này phá cái kén đột phá, nếu không, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

"Còn có một phương pháp..." Trong mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe sáng, hắn nâng tay lên, trong lòng bàn tay của hắn có ngọn lửa màu đen, ngưng tụ lại.

"Ở chỗ này luyện đan, luyện Đô Thiên Dương Thần Đan, vì ta không có dược thảo, cho nên cần dùng đan pháp đại đạo: từ không sinh có!"

Mạnh Hạo trong mắt lộ ra quyết đoán, thân mình chợt dừng lại, chịu đựng độ nóng cực cao ở nơi này, trong tay của hắn tràn ngập ngọn lửa, đan phương Đô Thiên Dương Thần Đan, bất ngờ xuất hiện trong đầu Mạnh Hạo.

Từ không sinh có, với tưởng tượng của bản thân, huyễn hóa ra đan dược chân chính, đan dược này, người khác không thể nuốt vào, thậm chí cũng không cảm giác được, chỉ có chính mình có thể thấy được, cũng chỉ có chính mình có thể nuốt vào.

"Ở trên bầu trời 110 ngàn trượng này, tồn tại ánh sáng và độ nóng không cách nào tưởng tượng, luyện chế Đô Thiên Dương Thần Đan là thích hợp nhất!" Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, tay trái bấm quyết, tưởng tượng dược thảo, theo tay hắn vung múa, một loạt quang nhiệt vô hình

ngưng tụ, trong tay Mạnh Hạo huyễn hóa ra từng cây dược thảo, sau đó bị hắn đặt trong tay phải.

Tay phải của hắn, giống như một hỏa lò thiên địa đang bùng cháy hừng hực.

Toàn bộ tinh lực của hắn, vào giờ khắc này đều đặt trên viên đan dược này, mặc cho ngoài thân thể tiên khí lượn lờ, tâm thần của hắn, hồn của hắn, ý của hắn, dường như cùng thoát khỏi thân thể, sáp nhập vào đan đạo từ không sinh có này.

Hắn không thể thất bại, chỉ có một lần cơ hội. Với thân thể hắn, giờ khắc này dừng lại trên trời cao ở độ cao này, 12 canh giờ đã là cực hạn, nếu luyện đan thất bại, hắn chỉ có thể lựa chọn ở chỗ này hóa cái kén đột phá trở thành thân thể Chân Tiên.

Nhưng hắn không cam lòng, hắn biết, nếu mình có thể đi lên thêm một chút, thân thể của hắn sau khi đột phá sẽ cường đại hơn!

Đây là tạo hóa, là cơ duyên, hắn muốn đi tranh một chuyến!

Một màn này, ở độ cao này, không phải mọi người đều có thể thấy được, nhưng tất cả người nhìn thấy đều sửng sốt, bọn họ không biết Mạnh Hạo đang làm gì!?.

Chỉ có những cường giả kia, mới trong mơ hồ dường như nhận ra một quỹ tích nào đó, trong óc nổi lên một suy đoán.

- Hắn đang...

- Luyện đan!!!

- Ta không nhìn thấy dược thảo, nhưng đích xác là hắn đang luyện đan!

- Lão phu từng nghe Đan Lão nói một cảnh giới đan đạo trong truyền thuyết... gọi là... Từ không sinh có! Các trưởng lão Phương gia, vẻ mặt mỗi người đều biến đổi.

Đại trưởng lão hô hấp có chút dồn dập, lão ở xa xa nhìn lên bầu trời, trên mặt lộ ra ánh sáng khiếp người. Mạnh Hạo đã liên tục mấy lần, làm ra chuyện khiến lão khiếp sợ.

Cùng lúc đó, trong nhất mạch đan đạo, hơn mười lão già đan sư bậc tám kia, từng người đột nhiên ngừng luyện chế đan dược, hình như có cảm ứng, chậm rãi ngẩng đầu, sau mấy nhịp thở ngắn ngủi ai nấy đều triệt để biến sắc.

- Khí tức này...

- Đây là...

- Từ không sinh có!!!

Trong dãy núi đan đạo, trên ngọn núi tràn ngập Độc Giác Tiên, Đan Lão đứng nơi đó, lão ngẩng đầu, ngưng trọng nhìn lên bầu trời, từ từ, khóe miệng lộ ra nụ cười, nụ cười kia càng ngày càng nhiều, cuối cùng cười lớn một tràng.

Những thiên kiêu các tông, cũng đều trố mắt líu lưỡi, bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới: Mạnh Hạo này... không ngờ có thể tự mình luyện đan, nhất là ở trên bầu trời kia, dưới ánh sáng và độ nóng kinh khủng như thế, không ngờ... hắn còn có thể luyện đan!

Những thiên kiêu này đều là bên trong gia tộc tông môn bồi dưỡng ra, kiến thức uyên bác, trong đó có mấy người, lập tức liền nghĩ đến cảnh giới luyện đan trong truyền thuyết kia.

- Điều này sao có thể!!!

Lý Linh Nhi mở to mắt, nàng ngơ ngác nhìn thân ảnh Mạnh Hạo trên bầu trời, cả người ngẩn ngơ, chỉ nghe tiếng tim đập như tiếng trống trong ngực mình.

Đám người Phàm Đông Nhi, Chu Tâm, Tôn Hải cùng với Thái Dương Tử, cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

"Còn có chuyện gì. hắn không làm được?" Trong nội tâm Vương Mộc, dâng lên cảm giác bị thất bại mãnh liệt.

Ngay cả Phương Vệ, trên nét mặt cũng xuất hiện một tia mờ mịt.

Thời gian trôi qua, rất nhanh 12 canh giờ từ từ trôi qua, thân thể Mạnh Hạo run rẩy, thân thể của hắn nhanh chóng khô héo, tinh lực của hắn đang tiêu tán rất nhanh.

Toàn thân tâm hắn đắm chìm trong luyện đan, mặc dù trong ngày Đông Thăng này sẽ có buổi trưa 36 ngày, nhưng đối với đan sư mà nói, bản thân đều có thể nắm chắc biến hóa của thời gian.

Mà trọng yếu nhất, Mạnh Hạo đã cực kỳ hiểu biết về Đô Thiên Dương Thần Đan, nhằm vào môi trường, hắn đã biến đổi đan phương. Ngay khoảnh khắc 12 canh giờ trôi qua, đột nhiên, trong tay phải Mạnh Hạo bùng phát ra màn sáng, ánh sáng rực rỡ này, giống như tinh tú trong bầu trời màu đen.

Người ngoài nhìn vào, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng rực rỡ, nhưng ở trong mắt Mạnh Hạo, trong lòng bàn tay của hắn là một viên đan dược!

Một viên Đô Thiên Dương Thần Đan, luyện chế thành "từ không sinh có"!

Đây là đan dược hắn ở dưới trạng thái cực hạn này, dùng phương pháp

"từ không sinh có", luyện chế thành công. Sau khi luyện chế Mạnh Hạo mệt lả, đây không phải là lần đầu tiên hắn dùng "từ không sinh có", nhưng là một lần hắn mệt mỏi nhất.

Thậm chí hắn có cảm giác, nếu làm lại lần nữa, nhất định sẽ thất bại.

Ngay khoảnh khắc đan dược xuất hiện, cũng chính là khoảnh khắc thân thể Mạnh Hạo cực hạn, hắn nhìn đan dược trong lòng bàn tay, đan này tỏa sáng dường như báu vật thiên địa, Mạnh Hạo không có nửa điểm chần chờ, một ngụm nuốt vào trong miệng Đô Thiên Dương Thần Đan mà người ngoài không thể nhìn thấy này.

Đan dược vừa vào miệng, liền nổ ầm ầm hóa thành một vầng mặt trời trong cơ thể Mạnh Hạo, khuếch tán ánh sáng và độ nóng vô tận, ngưng tụ thành sinh mạng, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, tiên quang quanh thân hắn, chớp mắt một cái kinh người hơn.

- Hắn... hắn thành công rồi!!! Tại nhất mạch đan đạo, hơn mười đan sư bậc tám kia, từng người đều đứng bật dậy; trên dãy núi đan đạo, một lần nữa truyền ra tiếng cười dài của Đan Lão.

Trong tổ trạch, trong sắc mặt của đại trưởng lão lộ vẻ không thể tưởng tượng. Tất cả người bốn phía trưởng lão, sau giây phút trầm mặc ngắn ngủi, ai nấy đều trong mắt lộ ra tia sáng khác thường.

Càng không cần phải nói những thiên kiêu kia, từng người trong một ngày này đã sớm bị Mạnh Hạo làm chấn động đến mức không cách nào hình dung.

Lần này, Mạnh Hạo... với tên của hắn quật khởi, đi vào bên trong tu chân giới của Đệ Cửu Sơn Hải khổng lồ này!

Mượn lực lượng của đan dược, Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt hắn lộ ra ý quả quyết.

"Thân thể Chân Tiên!" Thân thể hắn nổ ầm ầm, hóa thành một đạo cầu vồng chạy thẳng lên trời cao. Thời gian mỗi ngày trôi qua, độ cao của hắn, đang không ngừng biến hóa, 116 ngàn trượng, 118 ngàn trượng...

120 ngàn trượng!!!

123 ngàn trượng, 126 ngàn trượng, 129... ngàn trượng!!!

Ngay khoảnh khắc bước chân vào độ cao kinh người này, tiên quang trên thân Mạnh Hạo trực tiếp bùng phát, từ trên thân hắn không ngừng khuếch tán ra phía ngoài, rất nhanh thì bao trùm tất cả phạm vi xung quanh.

Cũng đúng lúc này, thân thể của Mạnh Hạo, truyền ra tiếng động giòn tan dường như bổ ra vách ngăn bình cảnh. Sau khi thanh âm này truyền ra, trở thành sấm sét, trong tiếng nổ "ầm ầm", quanh quẩn bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, thân thể hắn hút thu lại tất cả toàn bộ tiên khí, tiên quang bốn phía cuối cùng bị thân thể Mạnh Hạo cắn nuốt, tiếp đó thân thể hắn lập tức bạo phát ra lực lượng long trời lở đất.

Tiên khí vây quanh, thân thể giống như chí bảo thiên địa, mỗi một tấc máu thịt đều có thể so với pháp bảo Chân Tiên; xương của hắn càng cứng rắn đến mức độ khủng bố; kinh mạch trong cơ thể hắn, trong một chớp mắt này, lần nữa cưỡng ép mở ra, bên trong mỗi một kinh mạch đều có lực lượng kinh khủng đang nổi lên.

Tóc của hắn mọc dài, thân thể của hắn cũng càng thon dài, khuôn mặt của hắn tràn đầy mị lực kinh người, khí tức của hắn đủ để cho hết thảy tiên, đều sợ hết hồn hết vía... dường như cả người hắn giống như bảo thạch. Hắn đứng trên không trung đủ để cho tất cả người nhìn thấy, đều tâm thần hoảng sợ.

Thân thể thành tiên!

Chân Thánh!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1292: Cuối trời

Thân thể Chân Tiên, chính là Chân Thánh!

Điều này đại biểu thân thể của Mạnh Hạo đã cường hãn đến mức độ cực kỳ khủng bố! Thân thể được tiên quang thanh tẩy ngưng tụ ra... có thể xưng là Tiên thể!

Mạnh Hạo chậm rãi nắm chặt nắm tay, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng: nếu giờ này mình gặp bất kỳ người gọi là Tiên Cảnh đỉnh phong nào, chỉ tung ra một đấm là có thể làm rung chuyển!

Hắn cảm nhận được sự cường đại của mình dường như thoát thai hoán cốt, ở độ cao này, ánh sáng và độ nóng trước đó khiến hắn cảm thấy kinh khủng, thời khắc này bị suy yếu nhiều lắm nhiều lắm.

"Lực lượng này, chính là từ thân thể Chân Tiên sao..." Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời cao hơn, ánh sáng trong mắt như ngọn lửa thiêu đốt.

"Ta muốn biết: trời cao bao nhiêu!"

Thân thể hắn "ầm" một tiếng, bùng phát ra tiếng nổ chấn động thiên địa phía dưới, hắn lại vọt thẳng lên trời cao.

Ở độ cao 129 ngàn trượng này, ánh sáng và độ nóng tồn tại ở bốn phía đối với Mạnh Hạo, đã không còn không thể thừa nhận như trước, nhưng thân ảnh của hắn vẫn giống như một đạo cầu vồng xuyên phá hư không rầm rầm bay lên.

Mặt đất phía dưới, đã không có bao nhiêu người có thể thấy rõ Mạnh Hạo, bọn họ có thể nhìn thấy chỉ có một đạo cầu vồng kia, dường như

muốn rung chuyển bầu trời tinh không, chấp nhất ầm ầm bay lên khu vực cao hơn.

Chung quanh hắn, dưới tốc bay nhanh này nổi lên ngọn lửa, những ngọn lửa này khoảng cách gần là không thấy được, nhưng tộc nhân Phương gia dưới mặt đất nhìn lên, bọn họ có thể thấy rất rõ ràng.

Dường như Mạnh Hạo đưa thân vào trong một biển lửa cực nóng, ở trong biển lửa hắn muốn đi tới bất tử!

Những thiên kiêu ở giữa không trung kia, mỗi người đều chấn động trong lòng, thân ảnh Mạnh Hạo dường như trở thành một ngọn núi lớn, bọn họ không hẹn mà có cùng chung ý thức: có lẽ... kiếp này, Mạnh Hạo sẽ vĩnh viễn đi ở phía trước bọn họ.

Làm cho bọn họ không có bất cứ cơ hội nào để vượt qua, không có bất kỳ nắm chắc nào đuổi bắt, chỉ có thể... bị bỏ rơi càng ngày càng xa!

Bọn họ cũng không biết: Mạnh Hạo, sớm đã được Chủ Tể liệt vào danh sách 13 của Cửu Đại Sơn Hải!

Phàm Đông Nhi trầm mặc, Chu Tâm im lặng, Lý Linh Nhi, Thái Dương Tử, Tống La Đan, Vương Mộc, còn có Tôn Hải, còn có thiên kiêu của các tông các gia tộc khác... trên mặt đều lộ vẻ phức tạp, nhìn thân ảnh kia cách bọn họ càng ngày càng xa, giống như mặt trời sáng chói trong ngọn lửa mãnh liệt.

Phương Vệ thân thể hơi run, mí mắt rũ xuống, che phủ trong mắt hắn không người nào có thể nhìn thấy vẻ ảm đạm và không cam lòng trong đó.

Phụ thân và tổ phụ của Phương Vệ, thời khắc này trong lòng chấn động mãnh liệt, bọn họ nhìn lên mặt trời gay gắt trên bầu trời, tận đáy lòng của bọn họ cấp tốc sinh ra sát cơ trước nay chưa từng có.

Đại trưởng lão ở trong tổ trạch, yên lặng nhìn lên bầu trời. Tâm tư của lão không người nào biết, cũng không thể phân biệt rõ trong đầu của lão, thời khắc này đang lăn lộn dạng suy nghĩ gì?

- Phương Hạo... Phương Vệ! Đại trưởng lão nhỏ giọng lẩm bẩm.

Mạnh Hạo còn đang bay nhanh, thân ảnh của hắn, như Hỏa Phượng, như Ứng Long. Ứng Long Đan trong cơ thể hắn, thời khắc này đang nhanh chóng hòa tan, từng tia tia tin tức truyền thừa đang hiện lên trong tâm thần của hắn.

Nhưng chút ít này, Mạnh Hạo đã không hề để ý, thời khắc này ý nghĩ duy nhất của hắn, chính là: Trời cao bao nhiêu!

Mạnh Hạo trên mặt lộ ra ý kiên nghị, trong tiếng nổ "ầm ầm" bay vọt một ngàn trượng, bước chân vào độ cao 130 ngàn trượng, nhưng hắn không có dừng lại, tiếp tục đi lên.

Uy áp kinh người, ánh sáng và độ nóng kinh khủng, tốc độ của Mạnh Hạo cũng không khỏi chậm lại, nhưng thủy chung không có ngừng nghỉ! Như đạo tâm của hắn chưa từng bị dao động.

Một ngày, một ngày, một ngày... thời gian trôi qua, rất nhanh khoảng cách ngày Đông Thăng kết thúc, chỉ còn lại có mấy ngày!

Hắn đều đang đi lên phía trước, không gián đoạn phóng đi, muốn xé hư không, hướng tới Dương Tinh trong tinh không đã thấy trong mắt kia!

Hắn đã vượt qua tất cả thiên kiêu, vượt qua tất cả người cùng thế hệ trong thí luyện tạo hóa lần này, vượt qua Phương Vệ, thời khắc này trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người... Thời khắc này hắn muốn vượt qua, không phải người nào khác, mà là chính mình.

Vượt qua chính mình, theo đuổi mộng tưởng, như đạo của hắn phải đi qua những ngọn núi, đạp qua các sông biển, tự do tự tại, vô câu vô thúc, đi tới hướng huy hoàng.

Trời, cũng không thể ngăn cản thân ảnh của hắn, bầu trời, cũng không thể nhấn chìm đạo tâm của hắn!

Một ngày, hai ngày, ba ngày!

131 ngàn trượng, 133 ngàn trượng, 135 ngàn trượng...

Vẫn còn tiếp tục!

Các thiên kiêu giữa không trung kia, thời khắc này mỗi người trầm mặc, bọn họ nhìn lên thân ảnh Mạnh Hạo, nhìn hắn đang chấp nhất đi lên... trong đầu bọn họ đều có cùng một dạng suy nghĩ:

"Hắn... Đến tột cùng có thể bay lên cao bao nhiêu!!!"

Lý Linh Nhi nghĩ như vậy, Phàm Đông Nhi cũng nghĩ như vậy, đám người Thái Dương Tử, Tống La Đan, đồng dạng cũng nghĩ như vậy.

- Giới hạn giữa tinh tú và tinh không luôn luôn mơ hồ, vì biến hóa bất đồng mà thay đổi. Ở khoảnh cách Dương Tinh gần nhất này, giới hạn sẽ rõ ràng một chút! Trên mặt đất, các trưởng lão Phương gia, đều đang ngóng nhìn.

Mấy ngày sau, thân ảnh của Mạnh Hạo còn đang đi lên.

139 ngàn trượng, 140 ngàn trượng!!!

Hắn cảm thấy mình sắp tới đầu cuối, hắn cảm nhận được ánh sáng và độ nóng bốn phía đã đạt tới mức độ không cách nào hình dung, dường như dù thân thể của mình đã đạt tới cảnh giới Chân Tiên, cũng như cũ sẽ bị

hòa tan trở thành máu loãng, hóa thành sương máu.

Thân mình Mạnh Hạo run rẩy, cảnh giới Vĩnh Hằng trong cơ thể hắn đang điên cuồng vận chuyển, giúp hắn không ngừng khôi phục, chống đỡ hắn cất bước đi lên cao hơn.

"Ta còn có thể kiên trì được nữa!" Trong đôi mắt đang nheo lại của Mạnh Hạo, toát ra ý kiên nghị...

"Ầm!" 142 ngàn trượng!

144 ngàn trượng!

146 ngàn trượng!!!

Trước mắt Mạnh Hạo chỉ có Dương Tinh càng ngày càng đến gần kia, hai mắt hắn đỏ thẫm, thân thể hắn run rẩy, xuất hiện khô héo, nhưng hắn... còn đang đi lên!

Biển lửa chung quanh hắn trong ma sát càng bàng bạc hơn, từ xa nhìn lại, bầu trời như bị hỏa thiêu, ngọn lửa tràn ngập kia trở thành cánh của hắn, dường như đang vỗ đập muốn bay lên cao hơn.

Mặt đất chấn động, lòng người rung động, tất cả mọi người đều hô hấp dồn dập.

Đại trưởng lão, chẳng biết từ lúc nào đã trong từ tổ trạch đi ra, đứng trên quảng trường, đang ngẩng đầu nhìn lên đầu cuối bầu trời.

- Thời gian sắp đến rồi... Đại trưởng lão lẩm bẩm nói nhỏ.

Giờ khắc này, cả thế giới đều đang nhìn Mạnh Hạo chăm chú, chẳng những cường giả Phương gia nơi này, mà cường giả các khu vực khác trên Đông Thắng Tinh, cũng đều sớm nhìn thấy một màn này, đều trong

chấn động ngắm nhìn.

- Hắn là ai!

- Đó là phương hướng Phương gia, hắn từ Phương gia bay lên, chẳng lẽ là... Phương Vệ!

- Nhưng dù là Phương Vệ, cũng không có khả năng bay lên độ cao như vậy! Đây... đây đã là vô hạn đến gần giới hạn của tinh không, một khi bước ra sẽ rơi vào trong tinh không... thì Đạo Cảnh trở xuống hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Trong lúc cường giả trên Đông Thắng Tinh đều tâm thần chấn động, trên tinh tú này, có một vùng biển, trong biển có một hòn đảo trôi nổi, đảo này khổng lồ giống như mặt đất. Thời khắc này, trên đảo có một lão nhân tiên phong đạo cốt, đang trợn mắt há hốc mồm nhìn lên bầu trời.

- Mụ nội nó! Tên khốn kiếp này... Chết tiệt! Chết tiệt! Lão tổ ta đều núp ở nơi này, hắn... hắn sao còn có thể tìm tới lão tổ ta!!!

Lão già hô hấp dồn dập, liên tục rống lớn. Theo tiếng rống của lão, cả hòn đảo đều rung chuyển.

Bên cạnh lão có một nữ nhân dung mạo sáng rỡ động lòng người, thời khắc này nàng mỉm cười nhìn lên hướng không trung.

Trên bầu trời, thân ảnh Mạnh Hạo nổ ầm ầm, hắn đang run rẩy, cắn răng đi lên, 148 ngàn trượng, 149 ngàn trượng!

Trên mặt Mạnh Hạo có ý điên cuồng, thân thể hắn đã bắt đầu thiêu đốt từ trong ra ngoài, dường như muốn thiêu cháy ngũ tạng lục phủ, muốn hết thảy tồn tại của hắn đều hóa thành tro bụi.

Nhưng hắn... không có dừng bước!

149100 trượng, lẻ 300 trượng, lẻ 500 trượng...

Mạnh Hạo phát ra tiếng gầm giận dữ, khi thanh âm của hắn truyền ra, toàn thân hắn ngọn lửa lớn hơn, bao phủ hắn trong đó, hắn lại bay lên 300 trượng, đạt tới 149800 trượng.

Thời gian đến lúc này, đã sắp vượt qua 36 ngày, thời gian còn lại cho Mạnh Hạo chỉ có không tới nửa canh giờ!

"Phải vượt qua 150 ngàn trượng!!!" Mạnh Hạo điên cuồng và quyết đoán, làm cho tất cả người có thể nhìn thấy thân ảnh của hắn, vào giờ khắc này đều lần nữa rúng động.

Lẻ 900 trượng, lẻ 950 trượng, lẻ 990 trượng...

Thời gian trôi qua, thế giới yên tĩnh, thiên địa vận hành dường như dừng lại. Trên mặt đất, tất cả mọi người hít thở đều như ngưng lại... Giờ khắc này, Mạnh Hạo đạt tới 149 ngàn 999 trượng!

Khoảng cách 150 ngàn trượng, chỉ kém một trượng!!!

Khoảng cách ngày Đông Thăng kết thúc, chỉ kém 15 hô hấp!

Một trượng này nhìn như rất gần, nhưng lại là một cái giới hạn, giới hạn giữa tinh tú và tinh không!

Trời của Đông Thắng Tinh cao bao nhiêu... Giờ khắc này, Mạnh Hạo có thể trả lời, trời... cao 150 ngàn trượng!

Thân thể hắn trên cách giới hạn trời cao này chỉ có một trượng, hắn dừng lại, toàn thân hắn bốc cháy, nhưng hai mắt của hắn lại toát ra tia sáng sắc bén.

Hắn nhìn thấy tinh không ngoài một trượng, thời khắc này trừ Dương Tinh khổng lồ kia ra, có một cảnh tượng kỳ lạ trong nháy mắt ngưng tụ... Đó là một mảng kiếp vân đỏ thẫm, trong đám mây đó bất ngờ có một cái cây to lớn màu vàng, như ẩn như hiện.

Cây này tản ra ý thương tang cổ xưa, dường như từ thiên địa sơ khai đã tồn tại trong Cửu Đại Sơn Hải, sẽ không tùy tiện để lộ ra, chỉ có ở thời điểm đặc thù mới sẽ xuất hiện.

Đó là... Thánh kiếp của thân thể Chân Tiên, khi thân thể trở thành Chân Thánh!

Giống như Chân Tiên Kiếp của Chân Tiên.

Tiên kiếp là môn, Thánh kiếp là mộc!

Bước ra một bước là đi ra tinh tú, đi tới tinh không.

Bước ra một bước, Thánh kiếp sẽ lập tức phủ xuống!

Mạnh Hạo dừng lại ở trong khoảng cách một trượng này, hắn nhìn cảnh vật ngoài một trượng, trầm mặc im lặng.

Giờ khắc này, trên mặt đất, các trưởng lão có tu vi cao thâm kia, có không ít người sắc mặt đột nhiên biến đổi.

- Thánh kiếp! Đại trưởng lão buông xuống mi mắt, nhưng tay của lão lại nắm chặt.

Trong mắt Mạnh Hạo dường như tản ra một tia sáng bức người, chứa đựng ý quả quyết của hắn, như thanh đao sắc bén, khi lóe lên, Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm: - Không đi ra tinh tú, không đi trực diện Dương Tinh là uổng công ta một lần tới đây!

- Thời gian sắp kết thúc... Dựa theo thôi diễn, ta có thể... kiên trì mười nhịp thở! Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu, lại đợi qua năm nhịp thở, hắn bước ra một bước cuối cùng kia!

Một bước, một trượng!

Ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo bước ra, tất cả tu sĩ trong Đông Thắng Tinh nhìn thấy một màn này, toàn bộ đều tâm thần chấn động mãnh liệt, thất thanh "ồ" lên...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1293: Dương tinh 10 nhịp thở

Mạnh Hạo đi ra một bước, trong nháy mắt bước qua một trượng này... khoảng cách ngày Đông Thăng kết thúc, chỉ có mười nhịp thở!

Bước này rơi xuống, hắn đạp tới độ cao 150 ngàn trượng, bước ra... Đông Thắng Tinh, bước chân vào tinh không!

Tại khoảnh khắc bước chân vào tinh không, một luồng sáng và độ nóng khiến Mạnh Hạo không cách nào hình dung ầm ầm ập tới, dường như trong chớp mắt liền có thể trực tiếp hòa tan thân thể hắn. Cùng lúc đó, cây lớn màu vàng bên trong mảng kiếp vân cuồn cuộn kia, đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

Hết thảy, đều phát sinh trong chớp mắt, nhanh đến cực hạn.

Mà Mạnh Hạo, gần như ngay khi hắn bước ra một trượng này, đồng thời, phía sau hắn bỗng nhiên xuất hiện pháp tướng, pháp tướng trong tiếng nổ ầm ầm biến ảo, không còn là độ cao năm ngàn trượng, mà đạt tới bảy ngàn trượng!!!

Bảy ngàn trượng có thể so với Thất Cảnh Tiên, coi như tiên mạch trong cơ thể đã mở ra 70 mạch, thậm chí theo phán đoán của rất nhiều tu sĩ tầm thường, Thất Cảnh Tiên, chính là Tiên Cảnh đỉnh phong.

Pháp tướng có thể đạt tới bảy ngàn trượng này, không phải vì tiên mạch trong cơ thể Mạnh Hạo xuất hiện 70 mạch, tiên mạch của hắn như cũ còn là một cái, như cũ chỉ kém nửa điểm là có thể đột phá.

Mà bởi vì thân thể Chân Tiên của hắn, do đó dẫn động khí tức trong

người hắn, lúc này mới hình thành độ cao đó.

Nhưng điều này... đối với Mạnh Hạo vậy là đủ rồi, đủ để hắn triển khai... Chí Tôn Kiều... là thần thông mạnh nhất trong tất cả thần thông đạo pháp hắn hiểu rõ từ trước đến nay!!!

Đây là Chí Tôn Pháp hắn lĩnh ngộ từ trong thí luyện của ba đại đạo môn!

Pháp này lúc trước không ít người nhìn thấy, một khi thi triển, sẽ bại lộ thân phận Phương Mộc của Mạnh Hạo, nhưng nếu hắn đã quyết định thi triển, tự nhiên là có chuẩn bị, khi biến ảo không còn là hình dáng cây cầu, mà giống nhau trở thành một cây lớn.

Cây thương tang cổ xưa vốn là Chí Tôn Kiều, xuất hiện ở bốn phía Mạnh Hạo. Chỉ là một hư ảnh, dường như không xong, nhưng ngay khoảnh khắc nó xuất hiện, một lực lượng vô thượng ầm ầm bùng phát.

Dưới bạo phát đó ánh sáng và độ nóng lập tức bị xua tan, rồi rầm rầm cuốn tới hướng cây kiếp vân đang đánh tới kia.

Ngay khoảnh khắc va chạm! Đây là Mạnh Hạo đã dung nhập toàn bộ lực lượng tu vi toàn thân vào Chí Tôn Kiều biến thành cây lớn, liều mạng một phen!

"Rầm rầm rầm!" Tiếng nổ ngập trời, ngay khoảnh khắc hai cây lớn đụng nhau, cây kiếp vân kia lập tức run rẩy, rồi không ngờ... tầng tầng vỡ vụn nổ tung với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cùng lúc đó, Chí Tôn Kiều cũng bị chấn động mạnh, tiêu tán. Chí Tôn Kiều tuy rằng cường hãn, nhưng tu vi của Mạnh Hạo không thể phát huy ra hết uy năng. Hắn liều mạng ngưng tụ hết thảy sinh mạng linh hồn, cũng chỉ có thể làm cho kiếp vân vỡ nát mà thôi.

Mạnh Hạo thân thể chấn động, phun ra một ngụm máu tươi. Một màn

này rung chuyển bầu trời.

Chưa từng có người nào khi đối kháng với tiên kiếp, có thể giống như Mạnh Hạo trực tiếp đánh sụp đổ tiêu tan, đó là Chí Tôn Kiều cường hãn, đó là bá đạo chí cực.

Theo kiếp mộc chia năm xẻ bảy, kiếp vân tiêu tán, từng luồng tiên khí trong giây lát chạy thẳng tới Mạnh Hạo, theo lỗ chân lông chui vào toàn thân hắn, tưới nhuần thân thể hắn, khiến cho thân thể hắn, vào giờ khắc này triệt để lột xác, chân chính đạt tới Tiên thể, chân chính thành Thánh!

Tiên khí điên cuồng vọt tới, khiến cho Mạnh Hạo thu được tư cách đối mặt với Dương Tinh trong tinh không, cho dù tư cách này rất miễn cưỡng, chỉ giúp hắn trì hoãn tử vong trong nháy mắt, nhưng đối với Mạnh Hạo vậy là đủ rồi!

Mượn tiên khí tẩm bổ, Mạnh Hạo tĩnh táo đứng trong tinh không, không để ý tới kiếp mộc, mà trong đối kháng giữa tiên khí và quang nhiệt, tranh thủ cho mình... mười nhịp thở cuối cùng này!

Mạnh Hạo không chớp mắt nhìn Dương Tinh khổng lồ, mặc cho thời gian từng nhịp thở trôi qua, thân thể Chân Tiên của hắn có tiên khí tẩm bổ, nhưng thân thể hắn vẫn như cũ ở dưới Dương Tinh kinh khủng chỉ có Đạo Cảnh mới có thể đối mặt kia, đã bắt đầu hòa tan. Chỉ mới ba nhịp thở, hai chân hắn liền hòa tan, sau sáu nhịp thở, hai tay cùng với thân thể của hắn bị che mất, chỉ có hai mắt của hắn, mang theo ý kiên nghị kinh người, nhìn chằm chằm vào Dương Tinh.

Một loạt hiểu rõ, một loạt quy tắc và pháp tắc, giờ khắc này ào ào tràn vào trong đầu Mạnh Hạo, hắn nhanh chóng hấp thu. Trong tâm thần của hắn, không có mảy may hoảng loạn, không phải hắn lạnh lùng đối với bản thân, mà là hắn biết mình... sẽ không chết!

Khi tới nhịp thở thứ bảy, thân thể Mạnh Hạo đã trở thành mơ hồ; khi

nhịp thở thứ tám, một con mắt của hắn hòa tan; khi nhịp thở thứ chín, đầu hắn cũng đều sụp xuống.

Tử vong sắp tới, nhưng hắn chỉ còn lại một con mắt, vẫn nhìn chằm chằm vào Dương Tinh. Hắn rất bình tĩnh, rất tự tin, không có mảy may hoảng loạn. Từ lúc hắn bước ra tinh không, hết thảy phát triển đều nằm trong thôi diễn tính toán của hắn, còn chưa có xuất hiện điều gì ngoài ý muốn.

Một nhịp thở cuối cùng... chợt đến!

Tại khoảnh khắc ý thức của Mạnh Hạo sắp tiêu tán, đột nhiên, viên Dương Tinh trong tinh không kia trong nháy mắt mơ hồ, mơ hồ đó giống như một loại pháp tắc cao thâm hơn, Mạnh Hạo tận mắt nhìn thấy, có một bóng tối to lớn trong một nhịp thở cuối cùng này, trực tiếp xuất hiện phía trên Dương Tinh che phủ nó.

Bóng tối này chớp mắt một cái che đậy toàn bộ Dương Tinh, cả tinh không tức thì đen như mực; cùng lúc đó, tất cả ánh sáng và độ nóng đều tiêu tán trong vô hình.

Ngoài thân thể Mạnh Hạo, độ nóng trí mạng kia vào giờ khắc này cũng theo đó tiêu tan. Thân thể hắn trong cảnh giới Vĩnh Hằng, nhanh chóng khôi phục chỉ sau mấy nhịp thở, thân thể của hắn, lần nữa xuất hiện trong tinh không.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, thần sắc từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, nhìn tinh không xa xôi, nơi đó một mảnh đen nhánh, cái gì đều không nhìn thấy, nhưng hắn có thể cảm nhận được ở nơi đó có Dương Tinh.

- Núi thứ chín, che đậy Dương Tinh... Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh Dương Tinh bị che phủ, còn có những cảm ngộ pháp tắc của Dương Tinh hắn nhìn thấy trong mười nhịp thở trước đó.

Trong mơ hồ, dường như hắn nắm bắt được điều gì, có một loại cảm ngộ giống như thời điểm sáng lập thần thông ở trong thí luyện của ba đại đạo môn lúc trước.

Mạnh Hạo trầm mặc, hai mắt nhắm nghiền, tâm thần đắm chìm trong hình ảnh lưu lại trong đầu, từ từ khoanh chân ngồi xuống. Gần như ngay khoảnh khắc hắn khoanh chân ngồi xuống, bất ngờ từ trong Đông Thắng Tinh bay ra những thân ảnh, phụ thân của Phương Tây cũng ở trong đó. Những người này bay tới, chừng trên trăm người, mỗi người... đều là cường giả của nhất mạch dòng chính.

Những này người thần sắc kích động, sau khi bay tới gần Mạnh Hạo, lập tức liền nhìn ra trạng thái của Mạnh Hạo giờ này, mọi người đều sắc mặt rung lên.

- Hắn đang cảm ngộ!

- Chỉ có Đạo Cảnh mới có thể ở tinh không đối diện thẳng với Dương Tinh, nhưng đứa nhỏ này, không ngờ với tu vi như thế đã làm được điểm này, cho dù chỉ là mười nhịp thở, nhưng đối với hắn tạo hóa này cũng quá lớn đi!

- Không được để bất kỳ kẻ nào quấy nhiễu hắn! Những lão già nhất mạch dòng chính này, lập tức bảo vệ bốn phía Mạnh Hạo làm hộ pháp cho hắn.

Đông Thắng Tinh, trong chấn động từ từ khôi phục vận chuyển. Thời khắc này một mảng đen như mực trên mặt đất Đông Thắng Tinh, trở thành đêm tối.

Ngày Đông Thăng đã kết thúc, trường tạo hóa này cũng bế mạc.

Đám người Phàm Đông Nhi, mỗi người mang theo vẻ mặt phức tạp, lần lượt rời Đông Thắng Tinh. Khi bay ra tinh không, mỗi người bọn họ đều

nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt càng phức tạp hơn.

Chu Tâm, Tống La Đan, Vương Mộc, Thái Dương Tử, Tôn Hải, Lý Linh Nhi, toàn bộ đều như thế.

- Lần này trở về, ta sẽ bế quan, không đạt tới Chân Tiên không xuất quan! Chu Tâm trước khi đi nhìn về phía Mạnh Hạo, nhỏ giọng nói.

- Nếu không có gì ngoài ý muốn, trong một trăm ngày ta sẽ bước chân vào Chân Tiên! Lý Linh Nhi oán hận nhìn Mạnh Hạo, xoay người đạp phi toa, nhoáng một cái bay xa.

- Phương Hạo, sau Chân Tiên Cảnh, với tích lũy của chúng ta từ trước, mỗi người đều có thể trực tiếp đạt tới Tiên Cảnh đỉnh phong, mở ra 90 mạch trở lên... Phàm Đông Nhi cắn răng, nhìn Mạnh Hạo nói gằn từng chữ từng chữ.

- Hy vọng ngươi cũng phải cố gắng, đừng để... trên một bước Chân Tiên này, ngươi cấp cho ta cơ hội vượt qua! Vương Mộc nắm chặt nắm tay, kiên nghị nói.

Mỗi người bọn họ trước khi đi, đều nhìn về phía Mạnh Hạo được nhất mạch dòng chính bảo vệ nơi đó, nói một câu như tự nói rồi mới rời đi.

Theo bọn họ rời đi, trong Phương gia, Phương Hạo nơi này hoàn toàn là tiêu điểm chú ý, được hầu hết tộc nhân nhìn thành vượt qua Phương Vệ... là đệ nhất thiên kiêu của thế hệ Phương gia.

Phương Vệ trầm mặc, theo phụ thân và tổ phụ về chỗ sâu trong tổ trạch. Hắn không cam lòng thất bại, sau khi về tới mật thất xây dựng dưới lòng đất, trong mắt Phương Vệ lộ ra ý quyết đoán nhìn về phía phụ thân và tổ phụ của hắn: - Ta muốn tu hành... Nhất Tức Hoàng Tuyền Đạo!

Phụ thân hắn vừa nghe năm chữ như thế, liền biến sắc: - Không được!

Đạo này tuy là một trong bốn pháp môn trấn tộc của Phương gia ta, nhưng không hoàn thiện, so với Nhất Niệm Luân Hồi Quyết có nguy hiểm nhiều lắm. Trên người con có ấn ký của đệ lục tổ, ngày sau chấp chưởng Phương gia, một lần thất bại nhỏ nhoi mà thôi, chẳng lẽ đã đánh mất đạo tâm! Phụ thân của Phương Vệ cả giận nói gần như quát.

- Nhưng đó cũng là đạo pháp mạnh nhất của Phương gia, có thể mở ra 98 mạch, so với Nhất Niệm Luân Hồi Quyết nhiều hơn bốn mạch, tin rằng lục tổ công cũng sẽ hài lòng đối với chuyện này! Phương Vệ bình tĩnh lên tiếng.

Phụ thân Phương Vệ đang muốn nói tiếp, lại bị tổ phụ của Phương Vệ ngăn lại, lão già này nhìn Phương Vệ một cái thật sâu, trầm giọng nói: - Ngươi nghĩ kỹ chứ?

- Rất kỹ, con muốn tu hành Nhất Tức Hoàng Tuyền Đạo, với đạo này thành Chân Tiên. 100 ngày sau, nếu con thất bại sẽ rơi vào Hoàng Tuyền, hoặc là thành công sẽ dùng cái này mở mạch, thành tựu 98 mạch! Phương Vệ nhướn mày, nhỏ giọng nói.

- Nếu con thất bại, cha, gia gia, các thứ thuộc về Phương Hạo hãy trả lại cho hắn!

- Mà nếu con thành công, thì năm đó sinh ra hắn, trong chốn u minh chú định vốn chính là để thành toàn cho Phương Vệ ta! Trong mắt Phương Vệ lóe ra tia sáng như hai mũi đao sắc bén.

Tổ phụ của Phương Vệ trầm mặc, một lát sau trong mắt lóe sáng lên một cái, gật gật đầu, xoay người đi ra mật thất.

Phụ thân của Phương Vệ muốn nói gì lại thôi, cũng nhìn ra ý kiên quyết của Phương Vệ, hắn thầm thở dài một tiếng, nhưng rất nhanh, trong lòng hắn liền nổi lên sát ý mạnh hơn đối với Mạnh Hạo nơi đó.

"Không quản Vệ nhi có thành công hay không, Phương Hạo... ngươi sống không quá trăm ngày!" Phụ thân Phương Vệ, sắc mặt âm trầm đi ra mật thất.

Thời gian trôi qua, Đông Thắng Tinh sau khi ngày Đông Thăng kết thúc, thiên kiêu của tất cả tông môn gia tộc của Đệ Cửu Sơn Hải, đều lục tục bắt đầu bế quan...

Đánh sâu vào... Chân Tiên Cảnh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1294: Thần thông thứ ba

Bảy ngày sau, Đông Thắng Tinh đã khôi phục như thường, sự kiện mặt trời mọc lên ở phương đông dường như đã trở thành quá khứ, nhưng cái tên Phương Hạo tên, lại chợt nổi lên.

Khắp Phương gia đều đang bàn tán về Phương Hạo, dần dần cũng truyền ra khắp Đông Thắng Tinh.

Đại môn kiểm chứng Huyết mạch, phát sáng đến mười ngàn trượng!

Tới Dược Các, dùng phương thức cực kỳ chói sáng, xông tới tầng thứ bảy!

Luyện chế được ... Đô Thiên Dương Thần Đan, một trong ba loại Thánh đan!

Thân thể Chân Tiên!

Đi ra tinh không, đối diện với Dương Tinh!

Theo một loạt sự tích có quan hệ đến Mạnh Hạo truyền ra, tộc nhân toàn Phương gia chấn động, tu sĩ Đông Thắng Tinh cũng xem Mạnh Hạo như mặt trời ban trưa của Phương gia.

Mà Mạnh Hạo lúc này, hai mắt nhắm nghiền, khoanh chân ngồi trong tinh không, đắm chìm trong cảm ngộ, trực tiếp đối diện với Dương Tinh. Điều này với hắn mà nói, chính là một cơ hội kinh người, nhất là khi hắn thấy được cảnh tượng Cửu Sơn Thôn Nhật kia, khiến trong lòng hắn chấn động.

Khi cảm ngộ đến ngày thứ bảy, trên thân thể của hắn tỏa ra hào quang,

hào quang khuếch tán, phía sau hắn bất ngờ xuất hiện pháp tướng.

Pháp tướng này cao bảy ngàn trượng, khi xuất hiện khiến những tộc nhân dòng chính đang hộ pháp xung quanh Mạnh Hạo, đều dồn dập nhìn lại.

Trong khoảnh khắc bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, bỗng nhiên pháp tướng chợt chấn động, bất ngờ chậm rãi bành trướng!

Cùng lúc đó, tiên mạch trong cơ thể Mạnh Hạo cũng chậm rãi khuếch trương. Dường như lần cảm ngộ này, đối với tu vi Chân Tiên của Mạnh Hạo, cũng có tăng tiến nhất định.

Thời gian dần trôi qua, ba ngày sau, toàn thân Mạnh Hạo phát ra hào quang vô tận, pháp tướng phía sau hắn đã không còn là bảy ngàn trượng nữa, mà đạt tới 7500 trượng.

Pháp tướng cao lớn như vậy, đã có thể so với tu sĩ Tiên Cảnh mở ra 75 mạch, khiến tộc nhân dòng chính nhất mạch, lại lần nữa phấn chấn.

Lại năm ngày nữa qua đi, lúc này Mạnh Hạo đã cảm ngộ suốt nửa tháng. Hào quang trên người hắn ầm ầm bạo phát, theo đó, pháp tướng phía sau hắn trực tiếp từ 7500 trượng bay vọt, trở thành tám ngàn trượng!!

Pháp tướng tám ngàn trượng hiện ra, long trời lở đất, tộc nhân dòng chính nhất mạch đều kích động nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Đây có thể so với tu sĩ Tiên Cảnh đã mở 80 mạch, mà 80 mạch, đã đạt đến trình độ chỉ có đệ tử nội môn của các tông môn gia tộc, ở cảnh giới Tiên Cảnh mới có thể làm được.

- Vẫn chưa thực sự trở thành Chân Tiên, mà hắn đã có thể so với những đệ tử nội môn kia!

- Các ngươi nhìn kỹ xem... Hạo nhi nó... trên pháp tướng của nó không có Thông Tiên Đằng! ! Theo một giọng nói kích động truyền ra, toàn bộ tộc nhân dòng chính, trong lòng liền run lên, chăm chú nhìn tới, sau đó mỗi người đều biến sắc, tỏ ra không thể tin nổi.

- Không sử dụng Thông Tiên Đằng, hay là... hay là con đường hắn đi chính là tự trở thành Chân Tiên! !

- Lấy chính bản thân trở thành Chân Tiên, con đường này quá khó khăn, nhưng không ngờ Hạo nhi hắn đã đi tới độ cao tám ngàn trượng! !

- Dòng chính nhất mạch ta, đã chú định sẽ quật khởi rồi! !

Trong khi dòng chính nhất mạch còn đang phấn chấn nghị luận, Mạnh Hạo liền thức tỉnh, mờ mịt mở mắt ra. Ngay khoảnh khắc hắn vừa mở mắt, trong đầu của hắn, tất cả ký ức cùng pháp tắc thu được từ Dương Tinh, dung hợp lại một chỗ, hóa thành một loại thần thông.

Sau khi cảm ngộ Dương Tinh, tận mắt thấy Cửu Sơn Thôn Nhật, hắn liền sáng tạo ra, thần thông thứ ba!

Tay phải Mạnh Hạo chậm rãi nâng lên, bên trong lòng bàn tay của hắn, từ từ ngưng tụ ra một quầng sáng rực rỡ, quầng sáng này cuối cùng hóa thành một quả cầu ánh sáng, trong khoảnh khắc khi nó xuất hiện, lập tức toàn bộ sức nóng xung quanh, bị Mạnh Hạo hấp thu hết đến, khiến không gian xung quanh trở nên méo mó.

Những lão giả cùng tộc nhân dòng chính nhất mạch ở xung quanh hắn, sau khi phát hiện Mạnh Hạo tỉnh dậy, vẻ mặt càng thêm phấn chấn, nhưng rất nhanh sau đó, bọn họ đều biến sắc, đồng loạt lui lại.

Bọn họ chợt phát hiện, thân thể của mình trong nháy mắt ngắn ngủi này, không ngờ như trở thành một tảng băng, tựa như nhiệt độ thân thể bị hút đi hết vậy.

Càng khiến cho bọn họ khiếp sợ, chính là trên Đông Thắng Tinh, không ngờ trong chớp mắt này, cũng có vô số nhiệt lưu như bị hút đi. Những luồng nhiệt lưu này, đến từ mặt đất, đến từ tất cả ngọn lửa sinh mệnh trên Đông Thắng Tinh, đến từ trong thiên địa.

Nhiệt lưu vô hình, nhưng lại có thể bóp méo hư không, bay thẳng tới Mạnh Hạo. Vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, mở mắt ra, nhưng sắc thái trong ánh mắt hắn, như vẫn còn chìm đắm trong cảm ngộ vậy.

Quả cầu ánh sáng trong lòng bàn tay hắn không ngừng hấp thu nhiệt lượng, càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, nó liền lơ lửng trên bàn tay Mạnh Hạo. Cho đến khi đạt đến chừng mười trượng, quả cầu ánh sáng liền tỏa ra một cỗ khí tức kinh khủng.

Mà khí tức này, dường như vẫn còn đang gia tăng, hấp thu càng nhiều nhiệt lượng, thì càng cường hãn, thậm chí đến lúc này, ngay cả ánh sáng, cũng đang bị hấp thu.

Càng lúc càng lớn, khí tức càng ngày càng mạnh, hết thảy ánh sáng xung quanh Mạnh Hạo, đều bị cắn nuốt, hết thảy nhiệt lượng đều bị hút đi, để lại một khu vực lạnh như băng...

Mà Đông Thắng Tinh phía dưới, lại càng rõ ràng hơn, nhiệt khí dưới mặt đất không ngừng bị hút ra, dần dần, nhiệt độ trên khắp Đông Thắng Tinh, cũng bắt đầu giảm xuống.

Chẳng những như vậy, mà ngay cả ánh sáng, vào giờ khắc này cũng trở nên ảm đạm. Một màn này, khiến cường giả trên Đông Thắng Tinh lập tức chú ý, mang theo kinh ngạc phóng ra thần thức tìm hiểu nguyên nhân, rất nhanh, bọn họ liền thấy được Mạnh Hạo, thấy được quả cầu ánh sáng lúc này đã lớn chừng trăm trượng trên đầu hắn.

Nó như một vầng mặt trời nhỏ, khiến tất cả những người nhìn vào, đều

chấn động tâm thần, khí tức ẩn chứa bên trong quang cầu này tràn đầy hung bạo, nhất là... không ngờ lại khiến cho người ta một loại cảm giác, như là Dương Tinh! !

Thời gian trôi qua, một nén nhang sau, nhiệt độ Đông Thắng Tinh lần nữa giảm xuống, ánh sáng càng thêm ảm đạm. Lúc này quang cầu đã đạt đến tầm nghìn trượng, lúc này, nó mang đến cho người ta cảm giác tràn đầy nguy hiểm.

Nếu khí tức bên trong nổ tung, ngay cả cường giả Cổ Cảnh, cũng đều phải hoảng sợ thất sắc.

Mà trọng yếu hơn là, dường như nếu cho Mạnh Hạo đủ thời gian, hắn có thể khiến cho quả cầu này khuếch trương đến vô hạn. Chuyện này thật kinh khủng, lập tức khiến cho rất nhiều cường giả Đông Thắng Tinh cảnh giác, thậm chí ngay cả bên trong tổ trạch của Phương gia, cũng có thần thức trập trung đến nơi đây.

- Mạnh Hạo! !

- Hạo nhi, tỉnh lại! ! Những tộc nhân dòng chính nhất mạch lập tức vội hô lên, truyền ra thần niệm.

Tâm thần Mạnh Hạo run lên, theo tiếng kêu của mọi người, hai mắt hắn dần dần trở nên minh mẫn, tựa như đã tỉnh lại, sau một thoáng mờ mịt, hắn liền ngẩng mạnh đầu, nhìn lên quả cầu ánh sáng nghìn trượng trên đỉnh đầu kia.

- Mạnh Hạo, lập tức dừng pháp thuật này lại! ! Phụ thân Phương Tây ở một bên vội nói.

Mạnh Hạo cũng dần dần nhận ra nguy cơ, nguy cơ này đến từ từng luồng thần thức ở Đông Thắng Tinh phát ra kia, cũng đến từ quả cầu ánh sáng trên đỉnh đầu của hắn. Hắn phát hiện dường như mình sắp không cách

nào khống chế nổi nữa.

Lập tức ánh mắt hắn trở nên ngưng trọng, hai tay nâng lên, khẽ quát một tiếng, dùng hết toàn lực, theo một tia liên hệ cuối cùng với quang cầu, dần dần nghịch chuyển lại.

Quang cầu dần dần không hấp thu ánh sáng và nhiệt độ nữa, mà từ từ thu nhỏ lại, một nén nhang sau, nó liền hoàn toàn biến mất trong tinh không. Lúc này trên trán Mạnh Hạo đã chảy đầy mồ hôi.

Vừa rồi hắn phải toàn lực ứng phó, chỉ hơi phân tâm một chút, sẽ khiến cho quang cầu nổ tung.

Sau khi quang cầu tiêu tán, tộc nhân dòng chính mới ùa lại gần, mỗi người đều mỉm cười nhìn Mạnh Hạo, trên mặt hiện ra vẻ kích động cùng phấn chấn.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn pháp tướng tám ngàn trượng phía sau kia, hắn cảm nhận được, tiên mạch trong cơ thể hiện tại chỉ còn kém một tia nữa, sẽ ngưng tụ hoàn chỉnh.

- "Nhanh thôi, ngày ta bước chân vào Chân Tiên Cảnh, sắp tới rồi!" Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ mong đợi.

- Hạo nhi, đây là pháp thuật gì vậy? Một vị trưởng lão dòng chính mỉm cười lên tiếng.

- Là thần thông sau khi ta cảm ngộ Dương Tinh, tự sáng tạo ra... Mạnh Hạo quay đầu hướng về phía lão già ôm quyền, nhẹ giọng lên tiếng. Cả đời này, cho đến nay hắn đã sáng tạo ra ba loại thần thông, một là Nhất Chỉ Nhân Quả, một là Chí Tôn Kiều, và loại thứ ba ... chính là quang cầu này.

- Ta gọi nó là... Dương Tinh Bạo! Sau khi Mạnh Hạo nói ra ba chữ này,

trong mắt liền lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

- Dương Tinh Bạo... Hạo nhi, thần thông này của ngươi... rất mạnh! Lão giả nhìn Mạnh Hạo thâm thúy nói.

- Pháp thuật này gần như có thể hấp thu ánh sáng cùng nhiệt lượng vô hạn, tạo thành Dương Tinh, một khi nổ tung, lực lượng nó hấp thu ít càng nhiều, thì uy lực sẽ càng mạnh, không thể hạn lượng.

- Tuy nhiên, pháp thuật này có nhược điểm trí mạng, khi ngươi thi triển, rất dễ bị cắt đứt, thời gian lại quá dài, suốt một nén nhang mới có thể đạt tới nghìn trượng, nếu như là mười ngàn trượng... chẳng phải là phải hết mấy canh giờ sao.

Mặt khác, vừa rồi lão phu nhìn thấy, ngươi khống chế cũng không suôn sẻ, một khi lớn đến mức độ nhất định, ngươi cũng sẽ không thể khống chế được.

- Pháp thuật này, ngươi cần cẩn thận thôi diễn, mới có thể sử dụng được. Lão giả chỉ phân tích vài câu, liền chỉ ra ưu khuyết điểm của pháp thuật này.

Mạnh Hạo gật gật đầu, hướng về tất cả những tộc nhân dòng chính nhất mạch vì hắn hộ pháp, ôm quyền cúi đầu cảm tạ. Đối với những tộc nhân dòng chính này, Mạnh Hạo rất cảm kích, loại cảm giác huyết mạch tương thông này, hắn cảm nhận rõ ràng nhất trên người bọn họ.

Không bao lâu, mọi người liền hóa thành cầu vồng, bay về Đông Thắng Tinh. Khi Mạnh Hạo trở về, hắn liền thấy được không ít tộc nhân từ trong tổ trạch bay ra, mỗi người nhìn đến Mạnh Hạo, đều lộ ra vẻ tôn kính.

- Bái kiến Hạo công tử!

Lối xưng hô này, khiến Mạnh Hạo sửng sốt, hắn chớp chớp mắt, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp. Sau khi chào hỏi mọi người, hắn liền bái biệt những tộc nhân dòng chính kia, trở về động phủ của hắn.

Trước khi đi, lão giả chỉ ra khuyết điểm trong pháp thuật của Mạnh Hạo kia, chần chờ nhìn hắn một chút, rồi truyền ra một luồng thần niệm.

- Cẩn thận Phương Tú Sơn!

Mạnh Hạo vẫn làm ra vẻ như thường, hắn biết Phương Tú Sơn chính là phụ thân Phương Vệ, sau khi gật gật đầu, lão giả liền rời đi.

Mạnh Hạo xoay người tiến vào lầu các, khoanh chân ngồi xuống, lần nữa cảm thụ tiên mạch gần như đã hoàn thành hơn chín thành chín trong cơ thể.

- Một tia cuối cùng này, không tới trăm ngày, sẽ đạt tới hoàn mỹ, khi đó... Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt ánh lên vẻ lạnh lùng.

- Ta chính là Chân Tiên!

- Còn có Dương Tinh Bạo, pháp thuật này đích xác tồn tại khuyết điểm, nhưng theo tu vi ta đề cao, dần dần sẽ bù lấp, nhất định đây sẽ là một trong những đòn sát thủ trong tương lai của ta! Mạnh Hạo nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay của hắn liền xuất hiện một quang cầu, quang cầu này từ từ ngưng tụ, lập tức nhiệt độ Phương gia dần giảm xuống, Mạnh Hạo bình tĩnh, dần dần khống chế quang cầu lớn đến trình độ nhất định, sau đó đình chỉ hấp thu ánh sáng cùng nhiệt độ xung quanh.

- Lần mặt trời mọc lên ở phương đông này, ta thu hoạch cực lớn, chẳng những pháp tướng đạt đến tám ngàn trượng, mà còn cảm ngộ ra Dương Tinh Bạo, hơn nữa thân thể của ta... rốt cục cũng đột phá, bước chân vào Chân Tiên!

- Không biết, sau khi tu vi của ta cũng bước vào Chân Tiên, sẽ mạnh bao nhiêu! Trên mặt Mạnh Hạo lộ ra vẻ mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1295: Sát cơ tới gần

Mấy ngày sau, mỗi khi Mạnh Hạo đi ra ngoài, những tộc nhân thấy được hắn, đều rất cung kính. Loại cuồng nhiệt lúc trước chỉ xuất hiện trên người thiên kiêu Phương Vệ, thì lúc này, cũng xuất hiện trên người Mạnh Hạo.

Mà Phương Vệ tựa như mất tích, không thấy hắn hiện thân nữa.

Phương Tây nhiều lần tìm hiểu, rốt cục cục tìm ra một chút manh mối, vội đến nói cho Mạnh Hạo biết. Khi Mạnh Hạo nghe được Phương Vệ đang bế quan đánh sâu vào Chân Tiên Cảnh, trong hắn mắt liền lóe lên vẻ lạnh lùng.

- Nhất Chỉ Nhân Quả, đã khóa Niết Bàn Quả của ta ở trong cơ thể hắn, lần tranh đoạt cơ duyên Dương Tinh, ta một quyền đả kích tự tôn của hắn, hơn nữa còn khiến cho đạo tâm của hắn xuất hiện vết nứt, nhưng không ngờ, hắn lại mau đạt tới như vậy. Mạnh Hạo trầm mặc, hắn nghĩ tới khi tranh chấp với đối phương trên không, thầm cảm khái.

Mặc dù Phương Vệ khiến Mạnh Hạo rất không thích, nhưng chung quy mà nói, hắn cũng không phải tội ác tày trời, thậm chí nếu đứng ở lập trường của Phương Vệ, hắn thấy Phương Vệ cũng không sai.

- Sai, chính là một số kẻ trong gia tộc này.

Mạnh Hạo nhìn về phía tổ trạch, từ sau khi hắn trở về, thấy được từng diễn biến trong gia tộc, hắn có cảm giác, bên trong gia tộc đang ẩn giấu một bí ẩn to lớn.

Bí ẩn này, có liên quan tới Phương Vệ, liên quan tới đại trưởng lão, có lẽ... cũng có liên quan tới một vị lão tổ.

Cho nên, thái độ đại trưởng lão mới mập mờ, cho nên, những người khác cũng làm ngơ đối với Phương Vệ. Từ bên ngoài nhìn vào, địa vị Phương Vệ chính là do một câu nói của lão tổ khi xưa mà xác lập nên, nhưng trên thực tế như thế nào, thì Mạnh Hạo không chắc lắm.

Dường như đây là một điều cấm kỵ, không ai dám nói đến.

- "Đã hiểu chưa...?" Mạnh Hạo nghĩ tới câu nói của Đan Lão khi trong cuộc nói chuyện trên ngọn núi.

- Lão đang muốn nhắc nhở ta, Niết Bàn Quả đại trưởng lão đưa cho ta có vấn đề, hay còn ám chỉ thứ khác... Mạnh Hạo nhíu mày, hồi lâu liền chôn việc này dưới đáy lòng, bắt đầu phục chế Linh dịch, làm cho Niết Bàn Quả sống lại.

Niết Bàn Quả này, Mạnh Hạo đã quyết định, phải hoàn toàn hồi phục lại, hắn mơ hồ có loại cảm giác, nếu mình có thể dung hợp Niết Bàn Quả, thì tốt chỗ đối với mình sẽ cực lớn, thậm chí đối với bí ẩn bên trong gia tộc, cũng sẽ tìm hiểu ra!

Cảm giác này đến từ phân tích của hắn, cũng đến từ một loại trực giác nhạy bén của hắn.

- Không ai có thể dung hợp được Niết Bàn Quả của lão tổ đời thứ nhất, nếu như bị ta dung hợp, không biết sẽ xảy ra kỳ tích gì đây. Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, rồi không tiếp tục suy tư nữa, mà dần bình tĩnh lại.

Nhưng bảy ngày sau, Mạnh Hạo mang theo sắc mặt đau khổ, nhìn gương đồng không ngừng hấp thu linh thạch mình tân tân khổ khổ mới kiếm được, đổi lấy một phần lại một phân Linh dịch kia, rồi sau đó lại bị Niết Bàn Quả chết tiệt kia không ngừng hấp thu.

Cũng may sau khi hắn không ngừng dùng Linh dịch tẩm bổ Niết Bàn

Quả, nó cũng ngày càng linh động hẳn lên, dường như... cũng sắp hoàn toàn hồi phục lại.

Sau khi toàn bộ linh thạch lấy được từ khen thưởng luyện chế ra Đô Thiên Dương Thần Đan, còn có khoản linh thạch Tôn Hải trả nợ bị gương đồng hấp thu hết, trái tim Mạnh Hạo liền rỉ máu. Hắn đau lòng khi phải thấy những linh thạch mình kiếm được, phải đổ hết vào Niết Bàn Quả này.

Mỗi một viên linh thạch mất đi, cũng khiến cho Mạnh Hạo lòng đau nhói.

- Kiếm tiền thì khó khăn, nhưng khi tiêu sài... sao lại cứ mất đi đơn giản như vậy chứ?! Mạnh Hạo thở dài.

Những Linh dịch kia, cho dù là toàn bộ Phương gia, cũng đều không thể chế tạo ra được. Dù sao có vài loại dược thảo trong đó là Mạnh Hạo thu được trong Tiên Khư, ở ngoại giới vô cùng hiếm thấy, gần như đã tuyệt chủng.

Kể từ đó, giá trị những Linh dịch này, đã không thể đánh giá, dùng toàn bộ lực lượng Phương gia, cũng không thể khiến cho Niết Bàn Quả sống lại, chỉ có Mạnh Hạo với gương đồng trong tay mới có thể làm được.

- Chết tiệt! ! Mạnh Hạo nghiến răng nghiến lợi, hồi lâu sau liền thở dài một tiếng.

- Lại phải nghĩ biện pháp bù đắp linh thạch thôi...

Hắn nhíu mày, một lúc lâu sau liền cắn răng một cái.

- Ba loại Thánh đan luyện chế khó khăn, là lựa chọn cuối cùng, về phần Dược Các tầng thứ bảy, ta vẫn chưa xông qua xong, trước mắt danh khí của ta tại Phương gia không nhỏ, nhân cơ hội này, nói không chừng sẽ có

thể vớ được một khoản! Sau khi quyết định chủ ý, Mạnh Hạo liền gọi Phương Tây tới, hai người thương lượng nửa ngày, lúc này Phương Tây liền phấn chấn rời đi.

Rất nhanh, vài ngày sau, khắp Phương gia liền truyền ra tin đồn, tin đồn này dần dần lan nhanh như gió.

- Nghe gì chưa, ngày mai Hạo công tử lại muốn đi tới đan đạo nhất mạch, xông Dược Các đó!

- Lần trước khi hắn xông Dược Các, đều là hoàn mỹ xông qua, khiến cho đan đạo nhất mạch chấn rúng mãnh liệt.

- Dược Các trong đan đạo nhất mạch, từ xưa đến nay, người có thể xông qua được tầng thứ chín, hiếm như lông phượng sừng lân, mỗi một người đều là đại sư Đan Đạo, lần này nghe nói mục tiêu của Hạo công tử, chính là xông qua tầng thứ chín đó!

Tin đồn về việc Mạnh Hạo muốn xông qua Dược Các, lập tức truyền khắp gia tộc, nhất là tộc nhân trong đan đạo nhất mạch, đối với chuyện này vô cùng quan tâm, đến cuối cùng, khắp gia tộc dần dần dấy lên một cỗ phong ba không nhỏ.

Mạnh Hạo rất hài lòng về phản ứng trong gia tộc, hắn đã cùng Phương Tây an bài chu đáo, đến lúc đó hắn xông qua Dược Các, còn Phương Tây ở bên ngoài thu linh thạch, người không đưa ra linh thạch, kiên quyết không cho xem.

Nếu như đổi thành trước đó, Mạnh Hạo sẽ không thể làm được như vậy, nhưng sau sự kiện mặt trời mọc lên ở phương đông, hắn đã trở thành đệ nhất thiên kiêu trong Phương gia, mỗi một lời nói hành động, đều sẽ có rất nhiều người chú ý.

- Lần này nhất định sẽ có thể kiếm được một khoản lớn! Sáng sớm ngày

thứ hai, Mạnh Hạo mở cửa thật sớm, mang theo vẻ mong đợi bay đi, định tiến thẳng tới đan đạo nhất mạch, bỗng nhiên , phía trước hắn chợt có sáu luồng cầu vồng xé gió lao tới, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần, bao vây Mạnh Hạo vào giữa.

Từ khí thế sáu người này tản ra cho thấy, năm người trong đó chính là Thất Cảnh Tiên, mà người còn lại, lại khiến cho Mạnh Hạo có cảm giác như đại dương mênh mông, sâu không lường được. Người này là một nam nhân trung niên, sắc mặt âm lãnh, ánh mắt quét qua người Mạnh Hạo.

- Đại trưởng lão cho gọi, Phương Hạo, ngươi theo chúng ta đi thôi.

Mạnh Hạo nhíu mày, nhìn sáu người trước mặt này, hờ hững lên tiếng.

- Đã biết, lát nữa ta sẽ tới. Nói rồi, hắn liền bước lên một bước, định lách qua những người này bay đi.

Nghe Mạnh Hạo trả lời như vậy, sắc mặt tên nam nhân trung niên liền tỏ ra không vui.

- Đại trưởng lão cho gọi, mà ngươi còn dám kéo dài thời gian sao, lập tức đi ngay, nếu không...

- Nếu không thì sao? Mạnh Hạo chợt ngừng chân, cười giễu cợt nói. Ánh mắt hắn tràn ngập hàn quang.

- Bắt hắn lại! Tên nam nhân trung niên cùng Mạnh Hạo nhìn nhau, rồi hờ hững lên tiếng.

Hắn vừa dứt lời, lập tức năm tên ở xung quanh liền bạo phát ra tu vi Thất Cảnh Tiên, hóa thành năm đạo cầu vồng lao tới. Pháp tướng phía sau chúng ầm ầm xuất hiện, tạo thành từng thân ảnh khác nhau cao tới năm ngàn trượng, nhưng những thân ảnh này không có cái nào mang dáng vẻ

bản thân bọn chúng, đều là Ngụy Tiên!

Trong chớp mắt, bọn chúng liền phóng thẳng tới Mạnh Hạo, một người trong đó có pháp tướng là một chiếc trống trận to lớn, phát ra tiếng nổ ầm ầm tựa như sấm sét. Pháp tướng của hai người khác là hai con rồng đen, chúng gầm thét giữ tợn, há miệng phóng tới Mạnh Hạo.

Hai cái pháp tướng cuối cùng, một cái là pho tượng ba đầu sáu tay, một cái khác lại là một con rắn lớn, lưỡi thụt thò, ánh mắt lộ ra vẻ âm độc.

Năm người đồng thời ra tay, khí thế không phải muốn bắt Mạnh Hạo lại, mà là lộ ra sát cơ, sát cơ này rất mơ hồ, ẩn giấu rất sâu, nhưng Mạnh Hạo đã trải qua rất nhiều chuyện, nhất là đã trải qua chiến tranh giữa hai đại lục ở Nam Thiên Tinh, giết quá nhiều người, nên hắn rất nhạy cảm đối với sát cơ.

- Muốn giết ta sao? Mạnh Hạo cười, nụ cười lộ ra vẻ băng hàn, hắn cất bước nhoáng lên một cái, tay phải nhấc lên, hướng về con rắn lớn lao tới nhanh nhất kia, đấm ra một quyền. Một quyền này, trực tiếp tạo ra gió lốc, ầm ầm chấn động, khiến không gian vặn vẹo, lực lượng thân thể Chân Tiên vào giờ khắc này, hoàn toàn bộc phát ra.

"Ầm" một tiếng, pháp tướng con rắn kia liền trực tiếp sụp đổ, lộ ra tên tu sĩ bên trong, tên này sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt hoảng sợ. Không để hắn kịp lui về sau, Mạnh Hạo đã trực tiếp đến gần, nâng chân phải lên, đạp thẳng lên ngực tên này. "Rắc" một tiếng, tên tu sĩ này liền phun ra máu tươi, bị chấn văng ra sau.

Đúng lúc này, bốn tên còn lại trong nháy mắt đã lao tới, thi triển thần thông pháp thuật, đánh thẳng về phía Mạnh Hạo. Ánh mắt Mạnh Hạo lạnh lùng, không né tránh, mà xoay người một cái, trong chớp mắt liền hóa thành kim bằng, mang tốc độ cực nhanh, xé gió xông về phía bốn tên kia. Hắn phất tay một cái, từng ngọn núi liên tiếp xuất hiện, tạo thành một dãy núi to lớn, chợt phủ xuống.

Ngay sau đó, hắn nâng tay phải lên cách không phát ra một trảo, lập tức thanh trường thương mũi bằng xương trắng, thân bằng Kiến Mộc kia liền xuất hiện trong tay. Một thương phát ra, thiên địa tựa như cũng phải ảm đạm, sau một tiếng đâm xuyên rợn người truyền ra, pháp tướng trống trận kia liền trực tiếp sụp đổ, tên tu sĩ bên trong phun ra máu tươi, lùi mạnh ra sau.

Cùng lúc đó, đầu Huyết Yêu chợt xuất hiện, dưới chân Mạnh Hạo hiện ra ánh sáng màu máu, đấm ra một quyền về phía pháp tướng ba đầu sáu tay. Trong nháy mắt khi pháp tướng này tán loạn, hai tên phát ra pháp tướng rồng, hình thành thế trước sau giáp kích, đồng thời nhắm vào ngực và sau lưng Mạnh Hạo đánh tới.

Sát cơ trong mắt hai người lóe lên, một kích này, là bọn hắn dùng toàn bộ tu vi đánh ra, đủ để phế bỏ hầu hết tu sĩ Thất Cảnh Tiên trở xuống.

Ầm một tiếng, bốn phía lập tức an tĩnh, hai tên tu sĩ vừa tấn công Mạnh Hạo kia, thời khắc này đều trợn tròn mắt, hít sâu một hơi. Không phải bọn chúng không biết thân thể Mạnh Hạo là Chân Tiên, nhưng... theo bọn chúng đánh giá, tu vi Mạnh Hạo vẫn chưa phải là Chân Tiên, cho dù thân thể là Chân Tiên, cũng không cường hãn bao nhiêu.

Nhưng một màn trước mắt, lại khiến cho bọn chúng biết được... cái gì gọi là... Thân thể Chân Tiên!

- Chỉ có chút khí lực đó thôi sao? Mạnh Hạo gằn từng chữ, ánh mắt hùng hổ dọa người, tựa như ánh đuốc bắn vào mặt hai tên tu sĩ.

Thân thể hắn không bị đẩy lùi chút nào, thậm chí ngay cả thương thế cũng không thấm tháp gì, ngược lại hai tên kia liền cảm nhận được một cỗ phản chấn mạnh mẽ ầm ầm truyền lên người, khiến cho khóe miệng bọn chúng tràn ra máu tươi.

Hai tên này hồn phi phách tán, đang định lui về sau, nhưng tay phải Mạnh Hạo đã lập tức nâng lên, bắt lấy tên tu sĩ trước mặt, nhấc mạnh một cái. Tên này lập tức biến sắc, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ ầm ầm truyền đến, thân thể không tự chủ được trực tiếp bị xách lên. Mạnh Hạo rung lên một cái, theo tiếng "rắc rắc" truyền ra, xương cốt tên này liền vỡ vụn hơn phân nửa, Mạnh Hạo xoay người, lại đập về phía tên tu sĩ đang lui về sau kia.

"Ầm" một tiếng, xương cốt hai tên kia vỡ vụn không ít, phun ra máu tươi, toàn bộ bị chấn bay về sau.

Hết thảy một màn này, chỉ xảy ra trong vòng mấy hơi thở đã kết thúc, năm tên Thất Cảnh Tiên, toàn bộ bị thương nặng, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, xoay người, nhìn về phía tên nam nhân trung niên tu vi sâu không lường được kia.

Hai mắt tên nam nhân trung niên co rút lại, hắn cũng không ngờ thân thể Chân Tiên lại cường hãn như vậy, dù sao tu sĩ đạt tới loại trình độ thân thể Tiên Cảnh như Mạnh Hạo vô cùng hiếm thấy, trước giờ hắn chưa từng gặp qua.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1296: Thái độ Đại trưởng lão

Trong khoảnh khắc ánh mắt hai người nhìn nhau, pháp tướng phía sau Mạnh Hạo ầm ầm xuất hiện, pháp tướng cao lớn tám ngàn trượng, kết hợp với thân thể Chân Tiên của hắn, khiến cho khí thế Mạnh Hạo càng thêm mạnh mẽ. Trên tay phải của hắn lơ lửng một quả cầu ánh sáng, lập tức ánh sáng xung quanh liền trở nên ảm đạm, tựa như bị quả cầu ánh sáng kia hấp thu đi vậy, ngay cả nhiệt độ ở xung quanh, trong phút chốc cũng giảm mạnh xuống.

Thần sắc nam nhân trung niên trở nên nghiêm túc, ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, từ quang cầu trên tay Mạnh Hạo, hắn cảm nhận được một cỗ nguy cơ, mắt thấy Mạnh Hạo từng bước một đi tới, đúng lúc này...

- Hạo nhi, tới đại điện! Giọng nói tang thương của Đại trưởng lão chợt vang lên trong đầu hai người.

Mạnh Hạo trầm mặc, ánh mắt không thể tra xét đảo nhanh một vòng, nam nhân trung niên sau khi nghe được đại trưởng lão dùng thần thức truyền âm đến, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhanh, hai mắt hắn liền long lên, còn có một tia sát khí hiện ra trong lòng, bởi vì hắn phát hiện, Mạnh Hạo vẫn còn đang duy trì pháp tướng vận chuyển, khí thế không tiêu tán, dường như muốn phản kháng lệnh triệu hoán của đại trưởng lão.

Tên nam nhân trung niên lập tức hiện lên vẻ mong đợi, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Mạnh Hạo.

Mười hơi thở sau, Mạnh Hạo trở về như thường, pháp tướng phía sau

hắn trong nháy mắt biến mất, khí thế trên người cũng lập tức tiêu tán, khôi phục như thường. Duy chỉ có quang cầu lơ lửng trong lòng bàn tay hắn, là vẫn như cũ tồn tại, theo Mạnh Hạo đi về phía trước, quang cầu cũng bay lên, lơ lửng trên đỉnh đầu Mạnh Hạo. Nơi hắn đi qua, ánh sáng cùng nhiệt độ xung quanh lập tức bị quang cầu hấp thu mất.

Thanh trường thương mũi bằng xương trắng, cũng được Mạnh Hạo thu hồi lại, hắn không thèm nhìn tên nam nhân trung niên lấy một cái, cất bước bay thẳng về phía đại điện của tổ trạch.

Nam nhân trung niên thầm thở dài đáng tiếc, sát cơ trong mắt thu lại, đi theo phía sau. Về phần năm người kia, thời khắc này sắc mặt từng tên đều tái nhợt, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đều bị trọng thương, trong thời gian ngắn căn bản không thể khôi phục, thời khắc này chúng đều cắn răng đứng lên, lấy ra đan dược nuốt vào, gắng gượng đi theo phía sau.

Mạnh Hạo bay thẳng về phía trước, phía sau hắn có sáu người bay theo, trên đường có không ít tộc nhân vốn đang định đi tới đan đạo nhất mạch quan sát, không ngờ lại thấy Mạnh Hạo bay về hướng đại điện, đều tỏ ra sửng sốt.

Nhất là trong sáu người phía sau Mạnh Hạo kia, thì năm người bị thương nặng, sắc mặt đều cực kỳ khó coi, những tộc nhân này lập tức chột dạ.

Dường như, có một cơn bão táp đang tiến tới gần, mơ hồ ngưng tụ bên trong gia tộc

Chẳng biết lúc nào, bầu trời đã không còn sáng sủa, rõ ràng là sáng sớm, một khắc trước còn trong xanh vạn dặm, nhưng lúc này lại có mây đen, tiếng sấm ùn ùn truyền đến, tựa như mặt đất cũng phải rung rinh. Phóng mắt nhìn lên, thấp thoáng còn có thể thấy được từng dây sấm sét đang uốn lượn như rắn trong tầng mây.

Một màn này, khiến tộc nhân Phương gia đều trầm mặc xuống, bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng cảm nhận được không khí xung quanh ngày càng lạnh xuống.

Mạnh Hạo bình tĩnh cất bước về phía trước, khiến quang cầu trên đỉnh đầu thời khắc này càng lúc càng lớn, đã đạt tới trọn trăm trượng, trông rất kinh người...

Sáu tên chấp pháp của gia tộc phía sau hắn, thời khắc này da đầu đều tê dại, trong lòng rúng động, người ngoài không biết vì sao sắc trời lại biến thành như vậy, vì sao không khí xung quanh lạnh như băng, nhưng bọn họ lại biết được, đây chính là do quang cầu trên đỉnh đầu Mạnh Hạo đem lại!

Quang cầu này, theo Mạnh Hạo đi về phía trước, vẫn không ngừng hấp thu ánh sáng và nhiệt độ ở xung quanh!

- Đây chính là thần thông sau khi hắn đối diện với Dương Tinh, sáng tạo ra! Tên nam nhân trung niên theo sau, cặp mắt co rút lại, cho dù là với tu vi của hắn, cũng tỏ ra rất kiêng kỵ.

Không lâu sau, khi quang cầu đạt đến hơn hai trăm trượng, Mạnh Hạo đã đi tới bên ngoài đại điện tổ trạch, hắn nhìn thoáng qua trong điện, liền thấy được đại trưởng lão đang ngồi trên chiếc ghế chủ tọa trên đại điện.

Xung quanh là một hàng ghế lớn, có không ít trưởng lão ngồi đó, thời khắc này sắc mặt mỗi người đều tỏ ra bình tĩnh, không ai lên tiếng, khiến cho không khí trong đại điện rất ngột ngạt.

Nhất là tổ phụ cùng phụ thân Phương Vệ đang ngồi bên cạnh đại trưởng lão kia, thời khắc này đều lạnh lùng nhìn về phía Mạnh Hạo.

Sâu trong mắt Phương Tú Sơn, còn có sát cơ lóe lên.

Sắc mặt Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như thường, không chần chờ chút nào, nhấc chân bước chân vào trong đại điện.

Quang cầu chừng 200 trượng kia, dưới sự khống chế của Mạnh Hạo, đang lơ lửng bên ngoài đại điện, vẫn tiếp tục hấp thu nhiệt độ và ánh sáng.

Theo đó, khi Mạnh Hạo bước chân vào đại điện, lập tức bên ngoài đại điện liền trở nên lạnh lẽo, ngay cả ánh sáng cũng đều ảm đạm đi, thậm chí trên mặt đất cũng dần xuất hiện sương lạnh.

Những lão nhân kia nhìn vẫn bình tĩnh như thường, nhưng thần thức của bọn họ đã sớm tràn ra, thăn dò quang cầu lơ lửng bên ngoài đại điện kia.

- Phương Hạo bái kiến đại trưởng lão, bái kiến chư vị trưởng lão. Bước chân vào trong đại điện, Mạnh Hạo không kiêu ngạo không siểm nịnh, ôm quyền hành lễ, trên người hắn, không tìm thấy chút biểu hiện nào để bắt bẻ vi phạm tộc quy.

Sắc mặt Đại trưởng lão không đổi, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Hạo nhi, ngày Đông Thăng, ngươi đã hiển lộ ra tư chất kinh người, đã bao nhiêu năm rồi, tiểu bối trong gia tộc không ai có thể đạt tới một bước kia.

- Ngươi bước ra khỏi tinh cầu, tiến vào tinh không, đối diện trực tiếp với Dương Tinh được mười hơi thở, đạt được cơ duyên cùng cảm ngộ...

- Những điều này, khiến lão phu rất cao hứng. Đại trưởng lão chậm rãi lên tiếng, tỏ ra khích lệ cùng an ủi, nhưng từ đầu đến cuối, sắc mặt lão lại không chút thay đổi.

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, không nói một lời, ánh mắt quét qua một vòng. Lúc trước, vị trưởng lão dòng chính kia đã nhắc nhở hắn, phải cẩn

thận Phương Tú Sơn, lúc này đã trôi qua nửa tháng, lần này hắn lại bị triệu hoán đến đây, xem ra nhất định không phải là chuyện tốt.

Nhất là trong những trưởng lão ở xung quanh này, những lão giả thuộc dòng chính đều tỏ ra lo lắng, thậm chí phụ thân Phương Tây khi nhìn về phía Mạnh Hạo, cũng hiện lên vẻ sầu lo.

- Chúng trưởng lão đề nghị, muốn ban thưởng cho ngươi, lão phu nghĩ mãi, liền đồng ý chuyện này.

- Phần thưởng của ngươi, chính là mở ra tổ địa của Phương gia cho ngươi tiến vào, nơi đó là khu vực thần thánh nhất của gia tộc, được lão tổ đời thứ nhất mở ra. Nơi đó vốn là một phần của Tiên Khư, bị lão tổ cưỡng ép cắt đứt, mang về.

Mạnh Hạo nghe đến đó, cặp mắt hơi co rụt lại, hắn biết nội tình Phương gia rất sâu, nhưng hiện tại mới biết, không ngờ lão tổ đời thứ nhất, năm xưa lại cường hãn đến như vậy, lấy nguyên một phiến Tiên Khư đem về gia tộc làm tổ địa!

- Tất cả thần thông, tất cả pháp thuật của Phương gia ta, cũng không phải là được lão tổ đời thứ nhất truyền xuông một cách đơn giản, mà là được cất giấu trong tổ địa, bao nhiêu năm qua đã có không ít thế hệ tộc nhân tiến vào nơi đó tìm kiếm, tập hợp lại, mới có thể tạo thành rất nhiều pháp thuật như Phương gia hiện tại.

- Những... còn có pháp thuật, vẫn chưa có ai tìm được, việc này phải xem cơ duyên của mỗi người. Vô số năm qua, phàm là tộc nhân Phương gia đã bước chân vào Đạo Cảnh, trừ khi bỏ mạng ở bên ngoài ra, nếu không, khi trở về cát bụi đều sẽ chọn an táng tại tổ địa, lưu lại pháp thuật tu hành cùng đủ loại bí mật cả đời bọn họ, chờ đợi người hữu duyên lấy được.

- Như năm đại đạo pháp mạnh nhất của lão tổ đời thứ nhất năm xưa, đến

nay cũng mới chỉ tìm được bốn loại, mà Nhất Niệm Tinh Thần Biến, pháp thuật mạnh nhất vẫn chưa có ai lấy được.

- Ngoài ra, bên trong tổ địa, còn có một ít dược thảo đan phương, thậm chí còn có cả bảo vật cấp Tiên - Cổ - Đạo, chỉ chờ người hữu duyên. Đại trưởng lão bình tĩnh lên tiếng, thanh âm lạnh như băng vang vọng bốn phía.

Mạnh Hạo nghe vậy, sắc mặt liền biến đổi.

- Mỗi một lần tổ địa mở ra, gia tộc đều phải hao phí rất lớn, về nguyên tắc, ngàn năm mới mở ra một lần, hiện tại vẫn chưa tới lúc mở ra, nhưng vì ngươi, lúc này đặc cách một lần.

- Nhưng... Nói tới đây, Đại trưởng lão bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt thâm thúy nhìn Mạnh Hạo, lại tiếp tục lên tiếng.

- Nơi đó cũng tồn tại rất nhiều nguy hiểm, nguy hiểm này là thử thách của lão tổ đời thứ nhất đặt ra đối với hậu bối, mặt khác tổ địa kỳ dị, cũng sẽ tự sinh ra một số nguy hiểm.

Cho nên đối với ngươi mà nói, mặc dù tổ địa có cơ duyên, nhưng cũng tồn tại nguy cơ, bao nhiêu năm qua, những tộc nhân chết trong tổ địa, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng vẫn có.

- Ngươi nên cân nhắc, lần này ban thưởng, nên... hay không nên đi là tốt hơn. Đại trưởng lão nói xong câu sau cùng, Phương Tú Sơn cùng tổ phụ Phương Vệ bên cạnh, đều hơi biến sắc, theo bản năng liếc nhìn đại trưởng lão một cái.

Nhất là Phương Tú Sơn, hắn nhíu mày lại, dựa theo thống nhất của bọn họ cùng đại trưởng lão trước đó, lần tiến vào tổ địa này, Mạnh Hạo không muốn đi cũng phải đi, không có lựa chọn nào khác.

Bọn họ không hiểu vì sao, đại trưởng lão luôn luôn ủng hộ nhất mạch bọn họ, không ngờ cuối cùng lại đưa ra cho Mạnh Hạo lựa chọn!

Trong khi nội tâm bọn họ còn đang chấn động, thì đại trưởng lão đã chỉ một ngón tay về phía không trung giữa đại điện, lập tức nơi đó chợt hiện ra một cái lốc xoáy, lốc xoáy ầm ầm chuyển động, trong chớp mắt liền lớn tầm mười mấy trượng, bên trong có vô số sương mù cuồn cuộn. Thấp thoáng có thể thấy được, bên trong lốc xoáy này, dường như tồn tại một cái thế giới.

Theo sương mù bên trong cuồn cuộn tản ra, thế giới kia dần dần lộ ra rõ ràng.

Sắc mặt Mạnh Hạo vẫn tỏ ra bình tĩnh, hắn liếc nhìn đại trưởng lão, đối với việc đại trưởng lão cho mình tự lựa chọn, hắn cảm thấy hơi kinh ngạc. Mạnh Hạo nhìn về phía những trưởng lão dòng chính trong gia tộc ở xung quanh, lúc này bọn họ cũng đều đang lộ ra vẻ lưỡng lự, đây là một cơ duyên, một cơ hội khó có được, nếu ở vào thời điểm khác, cũng không khả năng đạt được cơ hội như vậy.

Nhưng đồng dạng, đây cũng là nguy cơ.

- Hạo nhi, chuyện này tự ngươi cân nhắc đi, ta đề nghị ngươi không nên tiến vào tổ địa, đợi sau khi đạt tới Tiên Cảnh, đợi thêm mấy trăm năm nữa, rồi mới tiến vào tổ địa sẽ tốt hơn. Thập cửu thúc, phụ thân Phương Tây đột nhiên lên tiếng.

- Đúng vậy, không cần phải ... tiến vào ngay lúc này, Hạo nhi, ngươi nghĩ lại đi.

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, sau đó liền nhìn về phía đại trưởng lão, ôm quyền cúi đầu.

- Đại trưởng lão, lần này chỉ có mình ta được tiến vào sao? Nếu như ta

lựa chọn bỏ qua, hiện tại có thể rời đi không?

- Nếu ngươi lựa chọn tiến vào, thì sẽ chỉ có nình ngươi mới có tiến vào, nếu ngươi bỏ qua, ngươi có thể tiếp tục đi tới đan đạo nhất mạch, xông Dược Các.

Vẻ mặt Đại trưởng lão bình tĩnh, nhìn không rõ vui hay buồn, chậm rãi lên tiếng.

Phương Tú Sơn ở bên cạnh thầm lo lắng, vì chuyện lần này, hắn đã bỏ ra rất nhiều, nếu như Mạnh Hạo không tiến vào, vậy thì ở bên trong gia tộc, hắn sẽ không có cách nào giết chết Mạnh Hạo.

- Hơn nữa, sau khi ngươi đi vào tổ địa, sẽ cắt đứt liên lạc cùng ngoại giới, những chuyện ngươi trải qua tại tổ địa, chúng ta sẽ không biết được. Ánh mắt Đại trưởng lão tỏ ra thâm thúy, chậm rãi nói.

Sau khi lão nói ra câu này, nội tâm Phương Tú Sơn liền chấn động, sắc mặt khẽ biến, khi nhìn về phía phụ thân của mình, liền thấy thời khắc này phụ thân hắn tuy rằng mặt không đổi sắc, nhưng đồng tử cũng hơi co rút lại.

Mạnh Hạo có chút không hiểu rõ thái độ của đại trưởng lão, nếu như sự tình hôm nay đại trưởng lão không cho hắn quyền lựa chọn, ngược lại hắn sẽ cảm thấy bình thường, nhưng lúc này lại biến hóa như vậy, Mạnh Hạo liền tỏ ra trầm tư. Hắn nhìn thoáng qua lốc xoáy bên trong đại điện, đang định lên tiếng bỏ qua cho sát cục của Phương Tú Sơn lần này, bỗng nhiên toàn thân Mạnh Hạo chợt chấn động, hắn nhìn về phía thế giới trong lốc xoáy, lập tức ngây người.

Tựa như hắn đang nhìn thấy thứ gì đó không thể tin nổi vậy, tuy rằng rất nhanh sắc mặt Mạnh Hạo đã khôi phục lại, nhưng trong lòng của hắn vào giờ khắc này, lại rúng động ngập trời, trái tim cũng không tự chủ được đập mạnh.

- Ta lựa chọn tiến vào tổ địa! Giọng nói Mạnh Hạo hơi khô lại, lập tức lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1297: Mạnh Hạo rơi lệ

Nghe Mạnh Hạo nói vậy, những trưởng lão có khuynh hướng nghiêng về nhất mạch của Phương Vệ trong đại điện, đều nhìn về phía Mạnh Hạo, mặt không biểu tình. Mà dòng chính nhất mạch, lại tỏ ra lo lắng, nhưng nếu Mạnh Hạo đã lựa chọn, bọn họ cũng không tiện khuyên can nữa.

Nhất là lần thí luyện tổ địa này, đại trưởng lão đã nói rõ ràng hết thảy nguy cơ tồn tại, dưới tình huống như vậy, Mạnh Hạo vẫn lựa chọn tiến vào, khiến cho Thập cửu thúc cùng với các trưởng lão dòng chính, cảm nhận được quyết tâm của Mạnh Hạo.

Bọn họ chỉ có thể thầm thở dài.

Đại trưởng lão thâm thúy nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt không chút biểu cảm, chỉ có ánh mắt của lão, Mạnh Hạo cảm thấy, dường như... có chút kỳ lạ.

Mà người phấn chấn nhất, chính là Phương Tú Sơn, hắn nhìn Mạnh Hạo hít sâu một hơi, giấu giếm biểu cảm trên mặt, nhưng sát cơ trong lòng hắn lại cháy bừng bừng. Mà tổ phụ Phương Vệ ở bên cạnh, lúc này lại cau mày suy tư, khi thấy đại trưởng lão và Mạnh Hạo nhìn nhau, chẳng biết tại sao, trong lòng của lão có cảm giác không tốt.

- Nếu ngươi đã chọn tổ trạch, vậy thì tiến vào thôi. Đại trưởng lão trầm mặc một lát, rồi hờ hững lên tiếng, tay phải vung lên, lập tức một luồng gió nhu hòa cuốn lấy Mạnh Hạo, bay thẳng về phía lốc xoáy trong đại điện.

- Hai tháng sau, tổ địa sẽ mở ra lần nữa, đến lúc đó ngươi có thể ra ngoài, hai tháng này... ngươi tự giải quyết cho tốt. Theo thanh âm Đại trưởng lão vang lên, Mạnh Hạo đã bị cơn gió kia nhấc lên, trong nháy mắt đã tiến đến gần lốc xoáy. Nhìn hình ảnh trong lốc xoáy, trong lòng hắn đang

nhảy dựng lên, từng kỷ niệm chợt ùa về.

Ầm!

Thân thể hắn, trong nháy mắt liền tiếp xúc với lốc xoáy, rồi như chìm vào mặt nước, lập tức biến mất trong vòng xoáy, tiếp theo đó, lốc xoáy bỗng nhiên chấn động, đình chỉ chuyển động, rồi tiêu tán tại trong đại điện.

Gần như trong khoảnh khắc khi lốc xoáy biến mất, trên Đông Thắng Tinh có chín khu vực cũng đồng thời bạo phát ra luồng hào quang màu đen, nơi đó là chín cái trận pháp, bên trong trận pháp có chín tên tu sĩ mặc trường bào màu đen đang khoanh chân ngồi, vẻ mặt tràn đầy âm lãnh.

Chín người này, sát khí toàn thân vô cùng dày đặc, dường như đã có rất nhiều người chết trong tay bọn họ.

Nếu như Mạnh Hạo ở chỗ này, liếc mắt một cái sẽ nhận ra, năm đó lúc hắn mới từ Nam Thiên Tinh đi tới Đông Thắng Tinh, những kẻ trên đường mai phục hắn cùng với Thập cửu thúc, cùng chín người áo đen này, bất kể là quần áo hay cảm giác, đều giống nhau như đúc!

Bọn họ khoanh chân ngồi trong trận pháp, thời khắc này theo hào quang trận pháp phát ra, theo Mạnh Hạo tiến vào trong tổ địa, thì đồng thời thân hình của bọn họ cũng biến mất.

Cùng lúc đó, tại lòng đất sâu trong tổ trạch Phương gia, lão già mặc áo bào đỏ, thân hình khô héo bị đánh thức bởi căn nguyên thần hỏa của Mạnh Hạo trong ngày Đông Thăng phát ra kia, bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ tang thương vô tận.

- Tên tiểu tử này, huyết mạch rất đậm... Là hậu nhân nhất mạch của đại ca sao? Chắc cũng là thiên kiêu của gia tộc thế hệ này. Lão già nhẹ giọng

lẩm bẩm, ánh mắt đột nhiên lóe lên một cái, dường như cảm nhận được chín tên áo đen vừa biến mất kia, ánh mắt liền lộ ra vẻ lạnh lùng.

- Thú vị thật, lại có người dám vi phạm tộc quy, nội đấu trong gia tộc sao... lại còn lựa chọn địa điểm, ở trong tổ địa nữa!

Hàn ý trong mắt lão già càng đậm.

- Là nhất mạch của Lục ca sao... Lão già nhíu mày như có điều suy nghĩ, nhìn về phía xa xa, nơi đó là một hang đá đen như mực, thân ảnh Lục lão tổ mơ hồ đang khoanh chân tĩnh tọa ở đó.

Thế giới tổ trạch dưới lòng đất này, tính cả lão, tổng cộng có bảy người, bọn họ vốn hẳn là đang ngủ say, sẽ không thức tỉnh ở niên đại này, dựa theo quy củ gia tộc, trong ngàn năm này, người thức tỉnh chính là Lục tổ.

Nhưng trong ngày Đông Thăng, thần hỏa căn nguyên của Mạnh Hạo đã dẫn động khí tức của lão, khiến cho lão thức tỉnh sớm, vốn lão định tiếp tục ngủ say, nhưng trước mắt, lão lại thay đổi chủ ý.

- Lục ca dường như đang thần du, hồn không ở trong thân thể. Lão già trầm mặc một lát, khẽ thở dài.

- Luân Hồi Quyết, môn đạo pháp này, Lục ca đã tu đến cực hạn, nhưng... đáng giá sao? Hai mắt lão giả nhắm nghiền, nhưng khi lão vừa nhắm mắt, một luồng thần thức của lão chợt vô thanh vô tức tràn ra, dung hợp cùng thiên địa, tạo thành một luồng thần niệm, men theo trong u minh dẫn dắt, đi tới... tổ địa!

Thiên địa chấn động ầm ầm, sấm sét hiện ra như muốn xé rách bầu trời, tầng mây sà xuống sát mặt đất, dưới mặt đất là màu đỏ nâu, tựa như bị nhuộm máu tươi, vô biên vô tận.

Cỏ hoang mọc um tùm, mặt đất chi chít khe nứt, trải rộng không ít khu

vực.

Khí tức âm u tồn tại ở trong thiên địa, vĩnh hằng không tiêu tan, xa hơn, còn có một ngọn núi lửa, thời khắc này đang bạo phát ra khói bụi mù mịt.

Thi thoảng, không biết từ nơi nào lại truyền đến vài tiếng gào thét kinh người, thanh âm như cuồng phong, khiến bát phương chấn động.

Nơi này thần bí, vì đã từng là Tiên Khư, nơi này trang nghiêm, vì hôm nay chính là tổ địa Phương gia.

Lão tổ đời thứ nhất, chính là an táng ở chỗ này, sau đó còn có những lão tổ khác, phàm là người có thể bước chân vào Đạo Cảnh, sau khi tọa hóa, đều an táng ở chỗ này.

Toàn bộ tổ địa là một dải hình cung kéo dài, càng vào sâu càng có nguy cơ trùng trùng, mà ở cửa vào, trên mặt đất đỏ nâu này, có hai dãy núi.

Hai dãy núi này như hai đầu Thạch Long, uốn lượn hùng vĩ.

Giữa dãy núi có một con đường, tựa như nối tận chân trời, đi thông tổ địa, tựa như là cửa vào tổ địa, nhưng lại không có cổng chân chính, có chăng... chính là một pho tượng so với núi còn cao hơn!

Pho tượng này, dường như dính liền cùng dãy núi, tuy hai mà một, toàn thân đen như mực, khoác khôi giáp thật dày, hai tay đặt trên một thanh đại kiếm, trông vô cùng cổ xưa.

Thanh kiếm này rộng chừng mấy chục trượng, đâm vào trong lòng đất, thân kiếm có phù văn cổ xưa điêu khắc, phong cách cổ xưa, cũng có vẻ thâm thúy khó tả.

Hai mắt pho tượng không có thần thái, khiến cho bản thân pho tượng

cũng không chút linh động, dường như chỉ là hình nộn tượng trưng bảo vệ tổ địa vậy.

Từ xa nhìn lại thì thấy, pho tượng này ở tư thế ngẩng đầu, cô độc xa nhìn về phía chân trời, dường như... đang đợi cái gì đó.

Tộc nhân Phương gia, phàm là người đã từng tiến vào tổ địa, đều biết pho tượng này. Trong truyền thuyết, lai lịch pho tượng này rất thần bí, xuất hiện ở niên đại Quý gia Hoán Thiên, cướp lấy Đệ Cửu Sơn Hải, lúc đó pho tượng này tự động từ trong tinh không bay tới.

Rồi sau đó, Phương gia đặt pho tượng ở nơi này, làm người thủ hộ tổ địa.

Thậm chí rất nhiều năm trước, còn có lời đồn đãi, pho tượng này, chẳng những bảo vệ tổ địa, mà còn bảo vệ cả huyết mạch Phương gia.

Nhưng thời gian trôi qua đã quá lâu, hết thảy truyền thuyết đều tan thành mây khói. Phương gia hiện tại, mặc dù mỗi một thế hệ, đều có không ít người nhìn thấy pho tượng này, cũng có thể vẫn còn nhớ lại truyền thuyết xa xưa kia, nhưng... đó cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi .

Về phần bộ dạng pho tượng này đang ngẩng đầu, như đang chờ đợi điều gì đó, cũng dần dần bị bỏ qua.

Không có ai biết, tại sao nó lại tự động bay tới Phương gia... Lại như đang đợi thứ gì đó.

Trên người nó có khí tức cường giả tràn ra, khí tức này vô cùng mạnh mẽ, long trời lở đất, thậm chí theo Mạnh Hạo đánh giá, cho dù là đại trưởng lão, cũng không thể sánh bằng pho tượng này.

Mạnh như thế nào... trước đó Mạnh Hạo không biết, nhưng hôm nay, khi hắn thấy được pho tượng này, hắn liền hiểu rõ, đây là... khí tức xấp xỉ với Chí Tôn!

Mạnh Hạo đứng ở con đường giữa hai dãy núi, khi hắn xuất hiện, liền kinh ngạc nhìn pho tượng kia, trầm mặc, không nhúc nhích.

Hắn biết, nơi này đối với mình mà nói, nhất định là một cái sát cục, hắn hiểu rõ, lựa chọn tốt nhất của mình, là dựa theo đại trưởng lão an bài, bỏ qua tiến vào nơi này.

Vốn là hắn cũng định làm như vậy, nhưng khi hắn thấy được hình ảnh bên trong lốc xoáy, thấy pho tượng to lớn bên trong tổ địa này, trong lòng của Mạnh Hạo liền nhấc lên sóng gió ngập trời.

Chấn động trong lòng như che mất tâm thần hắn, như lôi kéo hắn, trở về ký ức xa xưa.

Thân thể Mạnh Hạo khẽ run lên, hai mắt của hắn lộ ra hồi ức sâu đậm, thân thể không tự chủ được, tiến về phía trước. Cho đến khi tới gần pho tượng, đứng ở dưới chân pho tượng kia, Mạnh Hạo liền nâng tay phải lên, chạm vào pho tượng.

Tay hắn đang run rẩy, sau khi chạm vào pho tượng, thân thể hắn cũng run lên, hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn pho tượng cao hơn núi kia, rồi từ từ bay lên không.

Tốc độ của hắn rất chậm, tựa như muốn in sâu pho tượng này vào trong đầu vậy, cho đến khi bay đến trước mặt pho tượng, Mạnh Hạo nhìn hai mắt pho tượng, trong mắt của hắn... nước mắt liền chảy xuống.

- Binh Dũng... Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, nước mắt chảy qua hai má, tí tách rơi xuống, Binh Dũng trong trí nhớ của hắn, vốn chỉ cao hơn một trượng, nhưng hiện tại cho dù nó đã trở nên khổng lồ, Mạnh Hạo vẫn có thể cảm nhận được, liên hệ giữa mình cùng Binh Dũng.

Sở dĩ hắn biết rõ ràng rất nguy hiểm, nhưng vẫn lựa chọn tiến vào tổ địa,

chính là vì... pho tượng này!

Lúc ở trong đại điện, trong nháy mắt khi Mạnh Hạo nhìn thấy pho tượng trong lốc xoáy, liền tỏ ra không thể tin nổi.

Hắn làm sao có thể quên được pho tượng này chứ... hắn làm sao có thể... quên được chứ!

Đây chính là... một trong hai cỗ Binh Dũng mà nghĩa phụ Kha Vân Hải của hắn, tại cảnh giới thứ hai trong Yêu Tiên Cổ Tông, trong thế giới viễn cổ hư ảo, đã tự tay luyện chế cho hắn!!

Cả đời này, Mạnh Hạo vĩnh viễn không bao giờ quên được một kiếp trong Yêu Tiên Cổ Tông, hắn mang thân phận là Kha Cửu Tư kia.

- Phụ thân... Mạnh Hạo khóc, thân thể hắn run rẩy, nhìn pho tượng trước mặt, nước mắt chảy xuống. Hết thảy ký ức trong Yêu Tiên Cổ Tông, lúc này đang hiện lên trong đầu hắn, khuôn mặt Kha Vân Hải nghiêm khắc mang theo hiền hòa, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo.

99 tiếng chuông đưa tang năm xưa, như lại vang lên quanh quẩn bên tai Mạnh Hạo.

Hắn vốn tưởng rằng, hai cái Binh Dũng này, mình sẽ không còn được gặp lại, lúc ở trong cảnh giới thứ ba tại Yêu Tiên Cổ Tông, khi đã trở về hiện thực, hắn đã từng tìm kiếm qua, nhưng hắn lại không tìm được.

Bất kể như thế nào Mạnh Hạo cũng không nghĩ tới, ở nơi này, tại tổ địa của Phương gia, không ngờ... hắn lại gặp được pho tượng này.

Cũng chỉ có Kha Vân Hải năm đó biết được thọ nguyên của bản thân không còn nhiều lắm, nên đã tự tay luyện chế cho Mạnh Hạo Binh Dũng này, hy vọng có thể bảo vệ hắn cả đời... mới có thể khiến cho Mạnh Hạo, cho dù biết rõ nguy hiểm, vẫn không chút do dự tiến vào.

Cho dù nơi này nguy hiểm hơn vô số lần nữa, Mạnh Hạo cũng sẽ không chút nghĩ ngợi tiến vào.

Hết thảy, chỉ vì... Kha Vân Hải!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1298: Nhìn vật nhớ người

Nó đang chờ cái gì.

Vấn đề này, bao nhiêu năm rồi, toàn bộ Phương gia, một đời lại một đời, không người biết.

Giờ khắc này, Mạnh Hạo chảy nước mắt nhìn pho tượng, hắn hiểu rõ... Pho tượng này, đang đợi mình.

Cô độc chờ đợi mình suốt mấy vạn năm...

Mà sở dĩ nó tự động bay tới Phương gia, là bởi vì mối liên hệ giữa Mạnh Hạo cùng Binh Dũng, hắn lấy hồn huyết ở mi tâm làm cầu nối giữa hai người, khiến cho bất kể năm tháng trôi qua bao lâu, bất kể pho tượng này bị người nào thu được, thì Mạnh Hạo... đều là người chủ chân chính của nó.

Mà trong suốt những năm tháng qua, khi Mạnh Hạo vẫn chưa sinh ra, thì pho tượng này du đãng trong tinh không, men theo huyết mạch chỉ dẫn, nó đã tìm được Phương gia, tìm được cảm giác huyết mạch khiến nó cảm thấy quen thuộc, rồi lưu lại nơi này, yên lặng chờ đợi.

Đây là đáp án.

Nơi này, chỉ có một pho tượng, năm xưa Kha Vân Hải luyện chế cho Mạnh Hạo, là hai pho.

Một pho tượng khác, có lẽ đã bỏ mạng trong những năm tháng trước, cũng có lẽ nó đang ở một nơi vô cùng xa xôi, lúc này cũng như pho tượng này, đang cô độc ngẩng đầu, chờ đợi Mạnh Hạo đến.

Thời gian từ từ trôi qua, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên đầu pho tượng, vuốt ve pho tượng, trên mặt tràn đầy hồi ức, từng hình ảnh khi ở Yêu Tiên Cổ Tông ùa về, khiến trong tim Mạnh Hạo tràn ngập bi thương.

Nhìn vật nhớ người.

Nhìn pho tượng, hắn lại nhớ về Kha Vân Hải, nhớ về những năm tháng viễn cổ, về hình bóng được mình gọi là phụ thân kia.

Trong lúc Mạnh Hạo đang ngồi trên pho tượng hồi ức lại, thì tại chín khu vực khác nhau trong tổ địa Phương gia, không gian chợt vặn vẹo, xuất hiện chín người áo đen. Sau khi xuất hiện, những tên này lập tức lấy ra một cái ngọc giản, truyền thần niệm vào trong đó cảm thụ huyết mạch chỉ dẫn, rồi nhanh chóng hóa thành cầu vồng bay đi.

Sát cơ trong tổ địa lập tực tràn ngập.

Một người áo đen, sau khi lấy ra ngọc giản liền ngẩng mạnh đầu, trong mắt có sát cơ lóe lên. Hắn cách Mạnh Hạo gần nhất, giờ phút này không chút che giấu tu vi bản thân, ầm ầm bạo phát, hóa thành cầu vồng, bay thẳng tới địa điểm ngọc giản chỉ dẫn.

Hắn phóng ra tu vi Cổ Cảnh, khiến tầng mây vẫn vũ, thiên địa chấn động, phía sau người áo đen, lập tức xuất hiện chín ngọn đèn.

Những ngọn đèn này có giá bằng gỗ, ngọn lửa màu xanh, tám cháy một tắt, vây quanh người áo đen, tràn ra lực lượng quy tắc thiên địa mạnh mẽ!

Cổ Cảnh, theo cách gọi khác là Cổ Hồn, căn cứ vào tích lũy khi còn ở Tiên Cảnh, khi đột phá lên Cổ Cảnh, ít nhất sẽ mở ra chín ngọn Hồn Đăng, theo tu vi tăng dần, những ngọn Hồn Đăng này sẽ lần lượt tắt đi, mỗi khi một ngọn Hồn Đăng dập tắt, sẽ tương đương với một lần khảo

nghiệm sống chết. Sau khi toàn bộ Hồn Đăng đều tắt mà vẫn không chết, sẽ có tư cách bước chân vào Đạo Cảnh!

Nhưng điều này vô cùng khó khăn!

Hồn Đăng càng nhiều, càng khó đột phá, khả năng tử vong sẽ càng lớn hơn, nhưng đồng dạng, người càng có nhiều Hồn Đăng, một khi thành công... sẽ long trời lở đất!

Thậm chí có người mở ra hơn mười ngọn Hồn Đăng, sau khi dập tắt hết, có thể chiến đấu một trận với Đạo Cảnh!

Trong bất kỳ một tông môn gia tộc nào, thì người có thể dập tắt được một ngọn Hồn Đăng, đều có thể ngang hàng với trưởng lão, giậm chân một cái đều có thể khiến bát phương chấn động. Chỉ là một người này, cũng đủ để giết chết Mạnh Hạo, nhưng hiển nhiên Phương Tú Sơn không yên lòng, không tiếc trả giá, mời tới tận chín vị đại năng Cổ Cảnh đã đập tắt một ngọn Hồn Đăng, hắn muốn không có chút nào sơ suất, nhất định phải hoàn toàn giết chết Mạnh Hạo ở chỗ này.

Lúc này có một hư ảnh ở tít trên cao, nhìn về phía Mạnh Hạo đang ngồi trên đầu pho tượng.

Hư ảnh này, chính là thần niệm của Thất tổ Phương gia đang cư ngụ ở dưới lòng đất tổ trạch kia.

Lão đang quan sát Mạnh Hạo, khi thấy Mạnh Hạo ngồi trên đầu pho tượng, vẻ mặt bi thương, lão liền hơi sửng sốt.

- Tên tiểu tử này đang làm gì vậy?

Mạnh Hạo yên lặng ngồi trên pho tượng, hồi lâu sau, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về xa phía trên bầu trời. Hắn thấy được một bóng người, như một mũi tên xé tan mây mù, đang phóng nhanh tới.

Tốc độ thân ảnh ấy cực nhanh, khí thế mạnh mẽ như có thể khai thiên lập địa, đó là một loại khí thế Mạnh Hạo không thể đối kháng. Nhất là phía sau thân ảnh ấy lại có chín ngọn Hồn Đăng tám cháy một tắt, tràn đầy khí tức xa xưa, phủ kín bầu trời!

Đồng tử Mạnh Hạo co rút lại, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Hồn Đăng, rồi như chợt nghĩ đến điều gì đó, hàn ý trong mắt lập tức dày đặc.

- Hồn Đăng... Cường giả Cổ Cảnh, lại xuất hiện bên trong tổ địa, Phương Tú Sơn... đây là sát cục của ngươi sao?

Mạnh Hạo khẽ lẩm bẩm, nhìn về tên cường giả mặc trang phục đen đang lao tới như muốn xé rách bầu trời kia.

Tên này không chút che giấu, tràn ra khí tức ngập trời, mang theo sát cơ kinh thiên, khiến không trung nổi lên cuồng phong ầm ầm, cuốn lên bụi đất bay mù mịt không tiêu tán, khiến cho bốn phương tám hướng tràn ngập sát khí.

Trong khoảnh khắc khi nhìn rõ người áo đen này, ánh mắt Mạnh Hạo cũng hiện lên sát cơ, hắn nhận ra trang phục cùng khí tức người này tràn ra, liền nghĩ ngay tới kẻ đã mai phục giết hắn trong tinh không.

- Suy đoán của ta không sai, kẻ không muốn để cho ta về đến gia tộc, chính là nhất mạch của tên Phương Vệ kia. Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, mặc cho cuồng phong cuốn tới khiến quần áo, đầu tóc hắn bay múa phần phật, vẫn như cũ nhẹ nhàng vuốt ve pho tượng dưới thân.

Trên bầu trời, thần niệm Thất tổ hóa thành thân ảnh kia, giờ phút này cũng rất kinh ngạc, lão thấy Mạnh Hạo đối mặt với một cường giả Cổ Cảnh sắp dập tắt hoàn toàn một ngọn Hồn Đăng, không ngờ vẫn bình tĩnh như vậy, khiến lão rất lấy làm kỳ lạ.

- Để xem thử, tên tiểu tử này có đòn sát thủ gì để hóa giải sát cục này. Thất tổ mỉm cười, ngưng thần nhìn lại, lão đã quyết định chủ ý, khi Mạnh Hạo sắp tử vong, sẽ ra tay.

Lão tới nơi này, không phải hoàn toàn vì Mạnh Hạo, mà là vì những tên vi phạm tộc quy kia.

Tên áo đen nhấc lên cuồng phong ngập trời kia, lúc này đã bay tới gần Mạnh Hạo. Đó là một tên nam nhân trung niên gầy gò, ánh mắt hắn rất bình tĩnh, không chút gợn sóng, với hắn mà nói, đánh chết một tên tiểu bối ngay cả Tiên Cảnh cũng chưa tới, thật sự là quá đơn giản .

Cho dù là tên tiểu bối này có thân thể Chân Tiên hiếm thấy, nhưng trong mắt hắn vẫn là con kiến, hắn cảm thấy Phương Tú Sơn cũng thật là làm quá, chỉ là một tên tiểu bối mà thôi, không ngờ mời tới tận chín người bọn họ xuất thủ.

Hắn cất bước đi tới, cách Mạnh Hạo chỉ nghìn trượng, lúc này tên nam nhân trung niên liền nhoáng lên một cái, khoảng cách nghìn trượng lập tức rút ngắn, chỉ còn lại mấy trăm trượng.

Hắn liếc mắt một cái, tay phải nâng lên, điểm một chỉ về phía Mạnh Hạo.

Một chỉ này, lập tức khiến không gian phía trước trở nên vặn vẹo, một khe nứt không gian rộng lớn ầm ầm xuất hiện, tựa như một đầu ác long, lan nhanh tới Mạnh Hạo.

Thiên địa biến sắc, quy tắc hiển hóa, không gian chập chờn lúc sáng lúc tối.

Phóng mắt nhìn rộng ra, bầu trời như trở thành một tấm lưới lớn, theo khe nứt này xuất hiện, cả bầu trời đều như muốn vỡ vụn!

Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, khi tên nam nhân trung niên tiến tới gần,

một cỗ uy áp như thiên uy lập tức ầm ầm phủ xuống, khiến hắn cảm thấy nghẹt thở, khí huyết của hắn đảo lộn, tu vi của hắn như muốn sụp đổ, ngay cả thân thể hắn, cũng phát ra tiếng răng rắc.

- Đây, chính là cường giả Cổ Cảnh sao... Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ dị, hắn thấy được dưới một chỉ của đối phương kia, không gian lập tức bị xé rách, một chỉ này đối với cách vận dụng quy tắc thiên địa, đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, tựa như chỉ cần đối phương muốn, thì không gian sẽ lập tức xuất hiện một khe nứt vậy.

Trong chớp mắt, nguy cơ sinh tử mãnh liệt đã tràn ngập tâm thần Mạnh Hạo.

Trong khoảnh khắc khi khe nứt lan tới gần, bỗng nhiên khóe miệng Mạnh Hạo chợt nhếch lên châm chọc.

Hắn vẫn không nhúc nhích, mà nhúc nhích, chính là pho tượng dưới thân hắn!

Cặp mắt pho tượng vốn ảm đạm, bình thường nhìn không có chút linh động nào, nhưng trong một sát na này, đột nhiên hai mắt pho tượng kia chợt lóe sáng, ánh sáng này trong nháy mắt đã rực rỡ đến cực hạn, trở nên linh động, xuất hiện cảm xúc. Mà khí tức trên người pho tượng, trong chớp mắt cũng ầm ầm bạo phát.

Mới chỉ là khí tức, đã long trời lở đất, khiến khe nứt đang lan tới cách Mạnh Hạo mấy trượng kia, tấc tấc vỡ vụn, rồi hoàn toàn sụp đổ!

Khiến bầu trời như tấm lưới lớn kia, vào giờ khắc này, chợt xé rách ra.

Sấm chớp lập tức vang lên khắp bát phương, mặt đất chấn động, dãy núi rung chuyển. Vào giờ khắc này pho tượng dưới thân Mạnh Hạo, sau mấy vạn năm ngủ say tựa như tỉnh lại.

Khí tức của nó càng ngày càng mạnh, tiếp cận đến vô cùng gần Chí Tôn. Khí tức Chí Tôn này không phải như vị nữ nhân áo trắng năm đó ba đại đạo môn thấy được kia, mà là... Cảnh giới Chuẩn Đạo, danh xưng được Cửu Đại Sơn Hải công nhận!

Về phần vì sao lại công nhận danh xưng như vậy, việc này có nguyên nhân của nó!

Thời khắc này, cặp mắt Binh Dũng càng phát sáng, khí thế trên người nó tràn ra ngập trời, dường như sứ mệnh Kha Vân Hải phó thác cho pho tượng năm xưa, giờ khắc này, chợt bạo phát!

Sứ mệnh đó... chính là bảo vệ Mạnh Hạo, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn bảo vệ Mạnh Hạo!

Không để cho Mạnh Hạo bị thương tổn, không để cho Mạnh Hạo chịu ủy khuất, không để cho Mạnh Hạo tử vong trong quá trình trưởng thành, đó... chính là sứ mệnh để pho tượng tồn tại, là nguyên nhân Kha Vân Hải chế tạo ra nó!

Mạnh Hạo ngồi trên pho tượng, trước mắt của hắn, thân ảnh Kha Vân Hải như đang hiện ra, khuôn mặt nghiêm khắc kia, ánh mắt nuông chiều kia, khiến khóe mắt Mạnh Hạo, lần nữa chảy xuống nước mắt.

Lại một lần nữa ... hắn cảm nhận được tình thương của cha đến từ Kha Vân Hải.

Lần này, là ở trong thế giới thực tế.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra, long trời lở đất, dãy núi trực tiếp nứt ra từng cái khe lớn, những khe nứt này cấp tốc lan tràn, không ngừng khuếch tán.

Nam nhân trung niên biến sắc, trở nên hoảng sợ, trong đầu "ong" lên một

tiếng, thân hình theo bản năng liền dừng lại, cặp mắt co rút, tỏ ra không thể tin nổi.

Hắn cũng là tộc nhân Phương gia, hắn trợn mắt há hốc mồm khi nhìn thấy, pho tượng đã tồn tại bao nhiêu năm trong gia tộc kia, pho tượng được gọi là người thủ hộ tổ địa trong truyền thuyết của gia tộc, nhưng trên thực tế chưa từng nhúc nhích kia, không ngờ lúc này... lại di động !

Hắn thấy được pho tượng dưới thân Mạnh Hạo chậm rãi nâng lên một chân, bước ra một bước.

Từ xa nhìn lại, pho tượng kia đạt tới mười ngàn trượng, khổng lồ kinh người, nó nâng bàn chân to lớn lên, trong khoảnh khắc rơi xuống đất, mặt đất lập tức rung chuyển. Cùng lúc đó, hai cánh tay pho tượng kia nhoáng lên một cái, dãy núi như cùng pho tượng hòa làm một thể kia lập tức sụp xuống, vỡ thành vô số đá vụn, từ trên pho tượng lăn xuống, nện lên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1299: Chuẩn đạo chí tôn

Mặt đất cuốn lên bụi mù mịt, tràn ra xung quanh, khiến cho khu vực xung quanh pho tượng long trời lở đất.

Theo chiếc chân còn lại nâng lên, lần nữa hạ xuống, mặt đất liền rung chuyển dữ dội, dãy núi ầm ầm sụp đổ.

Khói bụi bốc lên trên phạm vi lớn, tràn ra xung quanh. Một màn này, khiến da đầu tên nam nhân trung niên tê dại, đầu ong ong, tựa như đang thấy được chuyện khó tin nhất cả đời vậy, hoảng sợ đến cực hạn.

- Đây... đây... đây là khí tức Chí Tôn Chuẩn Đạo Cảnh! !

Hắn đã hoàn toàn chết lặng, đồng tử co rút lại như cây kim , trong lòng nổi lên sóng gió ngập trời, toàn thân chấn động.

Hắn hiểu rất rõ tầng thứ Chí Tôn Chuẩn Đạo Cảnh này đại biểu cho điều gì, cũng hiểu rất rõ, Chuẩn Đạo... đó chính là cảnh giới khiến người người trong Cửu Đại Sơn Hải biến sắc, cảnh giới điên cuồng cùng kinh khủng này, khiến cường giả Cửu Đại Sơn Hải không thể không tôn xưng là Chí Tôn!

Chẳng những hắn biểu hiện như vậy, mà ngay cả thần niệm hóa thành Thất tổ trên bầu trời kia, vào giờ khắc này cũng trợn mắt há hốc mồm, trong lòng hoảng sợ, không thể tin nổi một màn tận mắt nhìn thấy này.

- Làm sao có thể! ! Thất tổ mở to mắt, hô hấp dồn dập, đầu óc ong ong.

- Thủ Hộ Đạo Tượng, không ngờ... chuyển động! ! Thất tổ hít sâu một hơi, ngẩng mạnh đầu nhìn về phía Mạnh Hạo trên đầu pho tượng, khi lần nữa thấy được Mạnh Hạo đang bi thương, da đầu của lão tê rần lên.

Mặt đất rung chuyển, dãy núi sụp xuống, đất đá rơi xuống mặt đất hoá thành bụi bặm, theo tiếng nổ ầm ầm tràn ra xung quanh, hoá thành cuồng phong.

Vô số cỏ cỏ dại bị vùi dập, khe nứt trên mặt đất cũng nhanh chóng được bụi đất lấp đầy.

Trên bầu trời, Thất tổ hô hấp dồn dập, ngơ ngác nhìn pho tượng dưới mặt đất.

Mà giữa không trung, thời khắc này tên nam nhân trung niên gầy gò kia đã hoảng sợ đến cực hạn, đầu ong ong. Hắn nhìn pho tượng đang tạo ra cảnh tượng long trời lở đất kia, cảm thụ khí tức trên người nó, sắc mặt lập tức tái nhợt, không chút chần chờ bay nhanh về sau.

Hắn có chút không kịp thích ứng với biến hóa như vậy, mới một khắc trước, hắn thấy việc đánh chết Mạnh Hạo, chỉ đơn giản như trở bàn tay vậy, nhưng chỉ chớp mắt sau, hết thảy đều nghịch chuyển.

Bỗng nhiên hắn chợt hiểu ra, vì sao Phương Tú Sơn lại muốn mời chín người bọn hắn đi giết một tên tiểu bối như vậy, mặc dù suy nghĩ của hắn là sai lầm, nhưng lúc này, đây mới là đáp án thật sự.

- Chết tiệt, tại sao lại có thể như vậy, tên khốn kiếp Phương Tú Sơn, đây là ngươi đang gài bẫy ta, ngươi ngươi ngươi, ngươi để cho ta, một kẻ chỉ mới tắt một ngọn Hồn Đăng, đi đánh chết một người được Chí Tôn Chuẩn Đạo bảo vệ sao? Sao ngươi không nói rõ tên Phương Hạo này lại yêu nghiệt như vậy, không ngờ hắn lại có thể khiến cho Thủ Hộ Đạo Tượng sống lại! ! Tên nam nhân trung niên điên cuồng lui về sau.

Nhưng ngay khoảnh khắc khi hắn lui về phía sau, pho tượng đang sừng sững trong thiên địa giữa vô tận khói bụi kia chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt của nó tựa như người sống, nhìn tới tên nam nhân trung niên kia.

Trong khoảnh khắc bị ánh mắt pho tượng kia khóa chặt, trong đầu tên nam nhân trung niên kia như có sấm sét nổ tung, đối diện với nguy cơ sinh tử mãnh liệt, hắn liền thét lên một tiếng, không tiếc phun ra máu tươi, triển khai bí pháp, nhanh chóng chạy trốn.

Hắn sợ, thân là cường giả Cổ Cảnh, rất hiếm khi hắn sợ hãi, nhưng giờ khắc này, hắn sợ, sợ hãi đến cực hạn, sợ hãi đến tận xương tủy.

Hắn quá rõ Chí Tôn Chuẩn Đạo Cảnh cường hãn và kinh khủng đến mức nào, nhiều năm trước, hắn đã tận mắt nhìn thấy một vị đã đến Chí Tôn Chuẩn Đạo điên cuồng hủy diệt hết thảy.

Hắn không thể không sợ hãi, pho tượng sống lại khiến tâm thần hắn rúng động, khiến hắn lập tức nghĩ đến đủ loại truyền thuyết trong gia tộc về pho tượng kia.

- Ta... cuối cùng ta trêu chọc phải yêu nghiệt gì đây chứ... không ngờ lại như vậy! ! Trong lòng tên nam nhân trung niên đã hối hận đến cực hạn, hắn thề nếu như lần này có thể sống sót, nhất định sau khi trở về sẽ tìm Phương Tú Sơn tính sổ.

Nhưng trong nháy mắt khi tên nam nhân trung niên bay ra, hai tay pho tượng dưới thân Mạnh Hạo, bỗng nhiên nắm lấy thanh đại kiếm đang cắm vào mặt đất kia nhấc lên, mặt đất lần nữa nổ ầm ầm, có thể thấy được mặt đất xunh quanh vị trí đại kiếm lập tức xuất hiện vô số khe nứt, theo những khe nứt cấp tốc lan tràn, đại kiếm... trực tiếp được rút ra!

Ánh mắt pho tượng hiện lên vẻ lạnh lùng, hai tay cầm đại kiếm, hướng về phía tên nam nhân trung niên đang bay thục mạng kia, chém xuống.

Một kiếm này, khiến thế giới lập tức yên tĩnh lại.

Đá vụn đang văng lên chợt mất đi âm thanh, dãy núi đang sụp đổ, chợt

trở nên lặng lẽ, bụi đất đang cuồn cuộn, chợt trở nên yên tĩnh đáng sợ, ngay cả thời gian... dường như cũng đọng lại .

Thân thể tên nam nhân trung niên đang bay đi kia, dường như cũng bị cố định lại giữa không trung, vẻ mặt hắn hoảng sợ, con ngươi của hắn không thể nhúc nhích được, ngay cả Hồn Đăng tám cháy một tắt phía sau hắn kia, vào giờ khắc này cũng đều dừng lại, dường như cả thế giới, trong một cái chớp mắt này, đều bị cố định lại.

Thứ di động duy nhất, chỉ có thanh đại kiếm của pho tượng kia, một kiếm chém xuống, lập tức máu tươi từ mi tâm nam nhân trung niên liền chảy ra, rồi đến chóp mũi, cằm, cuối cùng xuyên qua bụng của hắn, Hồn Đăng phía sau tên nam nhân trung niên cũng vỡ vụn.

Khi thế giới khôi phục lại, đại kiếm trong tay Binh Dũng đã lần nữa cắm vào mặt đất, truyền ra tiếng nổ ầm ầm, mọi thanh âm lần nữa khôi phục lại, nhưng... thân thể tên nam nhân trung niên gầy gò giữa không trung kia, vào giờ khắc này, lại trực tiếp chia thành hai nửa, Hồn Đăng toàn bộ bị dập tắt.

Trong thi thể của hắn cũng không thiếu mảnh vỡ pháp bảo, theo máu thịt rơi ra.

Không thể chống cự, không thể ngăn cản, thậm chí ngay cả tư cách vùng vẫy cũng không có, càng không cần phải nói tới tránh né.

Máu tươi phun trào, nguyên thần của hắn, Hồn Đăng của hắn, toàn bộ những gì của hắn, trong một cái chớp mắt này đều biến mất .

Chỉ có túi trữ vật bay ra, rơi vào trước mặt Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trầm mặc ngồi ở trên pho tượng, không nói một lời.

Trên trời cao, Thất tổ nhìn về phía pho tượng hít sâu một hơi, cho dù là

lão, cũng đều lộ ra vẻ kiêng kỵ, lão biết rõ, một kiếm vừa rồi của pho tượng kinh khủng đến cỡ nào.

- Dùng Đạo của bản thân, thay thế quy tắc thiên địa, một kiếm kia phát ra... có thể trảm đạo, có thể chém quy tắc, có thể chém hết thảy tồn tại!

- Đích thật là lực lượng Chí Tôn Chuẩn Đạo! ! Nhưng nó... rõ ràng chỉ là một pho tượng thôi mà, chỉ là pho tượng mà đã cường hãn như vậy, vậy thì người chế tạo ra nó... lại kinh khủng cỡ nào chứ!

- E là... chỉ có Đạo Cảnh chân chính, còn cần phải có thiên địa chí bảo hiếm thấy, mới có thể chế tạo ra, nhưng đối với Đạo Cảnh mà nói, chí bảo như vậy, nếu sử dụng để luyện chế những thứ khác, sẽ càng có giá trị hơn. Đệ thất tổ hô hấp dồn dập, nhìn pho tượng, trong lòng rúng động.

Hắn biết rõ, Chuẩn Đạo Cảnh... là một đám người điên, một đám người có thể không để ý hết thảy, gần như không ai dám đi trêu chọc.

Bọn họ tích lũy vô số năm, vượt qua một lần lại một lần nguy cơ tử vong dập tắt Hồn Đăng, cuối cùng mang theo hy vọng suốt đời, dập tắt ngọn Hồn Đăng cuối cùng, đạt tới Cổ Cảnh đỉnh phong, nhưng lại không thành công bước vào Đạo Cảnh, mới chỉ là nửa bước Đạo Cảnh, thọ nguyên sụp đổ, sinh mạng chỉ còn lại có mấy chục năm, loại người này... chính là Chuẩn Đạo!

Bọn họ sẽ chết không thể nghi ngờ, thiên địa không cứu được, cho nên trở nên điên cuồng, lại vì bọn họ là nửa bước Đạo Cảnh, có Đạo nguyên nhất định, cho nên khiến người ta kính sợ, không dám trêu chọc, gọi là Chí Tôn.

Loại người này, mấy vạn năm qua, Phương gia có 11 vị, có người trở nên điên cuồng, cũng có người từng giết chóc loạn xạ, có người thì yên lặng chờ đợi sinh mạng chấm dứt.

Đại trưởng lão đã nói, những lão tổ đạt đến Đạo Cảnh của Phương gia, đều được an táng trong tổ địa này, nói rằng ... ngoại trừ lão tổ đời thứ nhất chính là Đạo Cảnh chân chính ra, thì những người khác được an táng trong này đều là Chuẩn Đạo Chí Tôn!

Mà Kha Vân Hải, năm xưa cũng vì thất bại tại một bước này, nhưng tu vi của lão đã cường hãn đến trình độ khủng bố, không sợ thất bại, cho dù là nửa bước Đạo Cảnh, cho dù thọ nguyên sụp đổ, những lão vẫn... cưỡng ép sống sót qua rất nhiều năm, bảo vệ con mình.

Thời điểm đó, chiến lực chân chính của lão, đã sớm vượt qua Cổ Cảnh, ở trong cùng cảnh giới Đạo Cảnh, cũng có thanh danh vang dội!

Mà Hồn Đăng của lão, chính là cây đèn rồng, bấc phượng an táng cùng một chỗ với lão kia!

Binh Dũng, được luyện chế từ cây đèn này, cũng có sinh mạng không còn nhiều lắm của Kha Vân Hải trong đó, cho nên... rất cường hãn! !

Thất tổ hô hấp dồn dập, ánh mắt nhìn về phía pho tượng lộ ra vẻ kiêng kỵ, lão... cũng không phải Đạo Cảnh, mà vẫn còn là Cổ Cảnh, chỉ có điều Hồn Đăng của lão, năm xưa mở ra 15 ngọn đèn, giờ này đã tắt 13 ngọn.

- Chỉ có đại ca, thân là Địa Tổ của gia tộc, tu vi Đạo Cảnh, mới có thể trấn áp được pho tượng kia! Còn những người khác, cho dù là lão nhị cùng lão tam đã dập tắt 14 ngọn đèn, chỉ còn một ngọn đèn cuối cùng, vẫn không phải đối thủ pho tượng kia, dù sao, bọn họ vẫn còn là Cổ Cảnh!

Càng khiến cho lão rúng động hơn, chính là Thủ Hộ Đạo Tượng của gia tộc, không ngờ lại đang bảo vệ Mạnh Hạo!

- Tiểu tử này, không ngờ có thể điều khiển Thủ Hộ Đạo Tượng, hắn như

thế nào làm được như vậy chứ? Vừa rồi hắn tỏ ra rất bình tĩnh, chứng tỏ hắn đã rất chắc chắn. Pho tượng kia sẽ chiến đấu vì hắn, bảo vệ hắn!

- Chuyện này... thật khó tin! ! Thất tổ hít sâu một hơi, điều này khiến cho lão cảm thấy không thể tin nổi, nhưng lão lại tận mắt nhìn hết thảy, khiến lão không thể giải thích được. Thậm chí nếu không phải lão phát ra thần niệm đi tới nơi này, nghe được người khác kể lại, nhất định lão sẽ cho rằng nói bậy.

Nhưng hiện tại, sau khi tận mắt chứng kiến, lão chỉ có thể rung động.

Mạnh Hạo nhẹ nhàng vuốt ve pho tượng, mặt đất dần dần ổn định lại, khói bụi tiêu tán, mọi thứ đều khôi phục lại. Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, nén hồi ức về Kha Vân Hải xuống đáy lòng, những ký ức kia, pho tượng kia, cũng không thể thay đổi được sự thật, Kha Vân Hải đã tử vong.

Hai mắt hắn nhắm nghiền lại, hồi lâu sau, khi hai mắt lại mở ra, Mạnh Hạo nhìn về phía pho tượng, pho tượng kia trong mắt hắn đã không chỉ là Binh Dũng nữa, mà chính là di vật quý báu Kha Vân Hải để cho hắn.

- Đi thôi, giúp ta xông vào tổ địa Phương gia này. Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, cặp mắt pho tượng dưới thân hắn bỗng nhiên sáng lên, trong chớp mắt thân hình lập tức bay lên, mang theo Mạnh Hạo, tiến thẳng về phía trước.

Cử động rất đơn giản này, nhưng lại suýt nữa khiến Thất tổ đang trên bầu trời rớt hai tròng mắt xuống, suýt nữa thất thanh hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1300: Làm kinh sợ

Lão lại phải hít sâu một hơi, lộ ra vẻ khó tin, ngơ ngác nhìn pho tượng đang nâng theo Mạnh Hạo đi xa. Lão hiểu rõ, để pho tượng kia thụ động bảo vệ, cùng sai khiến pho tượng mang theo phi hành, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Một là bị động, một là chủ động!

- Hắn... hắn có thể khống chế Thủ Hộ Đạo Tượng của gia tộc! ! Thất tổ hô hấp dồn dập, sau khi biết được đáp án, trong đầu lão lần nữa ong lên. Giờ phút này, xử lý kẻ vi phạm tộc quy gì đó bị lão hoàn toàn vứt sau ót, hai mắt sáng ngời nhìn về phía Mạnh Hạo, càng nhìn càng cảm thấy cảm thấy Mạnh Hạo chính là một nhân tài hiếm có để gia tộc quật khởi trong tương lai.

Trong lúc bay đi, Mạnh Hạo lấy túi trữ vật của tên nam nhân trung niên mở ra, liền thấy có không ít linh thạch cùng tiên ngọc, đan dược cũng có rất nhiều, ngoài ra cũng không thiếu ngọc giản, trong đó có một ngọc bài màu đen, khi Mạnh Hạo cầm trong tay truyền thân thức vào, trên mặt lập tức trở nên lạnh lẽo.

- Trưởng lão Phương gia! Mạnh Hạo lẩm bẩm, lệnh bài kia chính là tín vật biểu thị thân phận trong gia tộc của tên nam nhân trung niên, hắn chính là một trong những trưởng lão của gia tộc.

Dù sao nơi này cũng là tổ địa Phương gia, cho dù Phương Tú Sơn muốn giết Mạnh Hạo mãnh liệt đến cỡ nào, cũng không dám để cho người ngoài bước vào tổ địa, hậu quả của chuyện đó, hắn không chịu nổi.

Về phần giết chết Mạnh Hạo, hắn cho rằng, dựa vào địa vị của nhất mạch bọn hắn trong gia tộc, chỉ cần khéo léo một chút, vẫn có thể thừa

nhận được hậu quả.

Ném lại ngọc bài thân phận vào túi trữ vật, thần thức Mạnh Hạo lần nữa đảo qua, lập tức thấy được bên trong túi trữ vật có một hộp ngọc, hộp ngọc sáng lấp lánh, bên trong có tiên khí nồng đậm tràn ra.

Sau khi Mạnh Hạo mở ra thấy được, lập tức thở gấp, ánh mắt hắn sáng ngời.

Bên trong hộp ngọc, là một chiếc chuông nhỏ xanh biếc, trông rất xinh đẹp, có tiên khí lượn lờ, Mạnh Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là một kiện Tiên bảo, hơn nữa phẩm chất cực cao, không tầm thương.

Mạnh Hạo lấy chuông nhỏ ra cầm trong tay, tiên mạch trong cơ thể lập tức tràn ra một chút tiên khí, truyền vào chuông nhỏ. Lập tức chiếc chuông kêu lên ong ong, bay ra khỏi tay Mạnh Hạo, khuếch trương giữa không trung, trong nháy mắt đã lớn chừng một trượng, chậm rãi xoay tròn, xung quanh có vô số phù văn hiển lộ ra.

Một cỗ uy áp mạnh mẽ mơ hồ tràn ra.

Hai mắt Mạnh Hạo sáng ngời, hít sâu một hơi.

- Chiếc chuông nhỏ này, trong cấp bậc Tiên bảo, nhất định cũng là cực phẩm! Mạnh Hạo cảm thụ chiếc chuông nhỏ đang tỏa ra tiên uy, ánh mắt chớp chớp vài cái rồi bỗng nhiên há miệng hút một cái, chiếc chuông nhỏ lập tức thu nhỏ lại, hóa thành một luồng ánh sáng, bị Mạnh Hạo nuốt vào trong bụng, chìm vào tiên mạch trong cơ thể.

Trong khoảnh khắc khi tiếp xúc với tiên mạch, trong cơ thể lập Mạnh Hạo tức có tiếng chuông vang lên, chuông nhỏ phát ra hào quang mãnh liệt, cùng lúc đó, tiên mạch của Mạnh Hạo cũng nhanh chóng ngưng thật.

Mạnh Hạo mừng rỡ, hắn không biết rằng, chiếc chuông Tiên bảo này,

chính là đại lễ mà Phương Tú Sơn bỏ ra để mời tên nam nhân trung niên ra mặt. Đối với tên nam nhân trung niên mà nói, chiếc chuông Tiên bảo này tuy không phải là Cổ bảo, nhưng lại chính là cực phẩm Tiên bảo, chỉ cần luyện hóa thêm một chút, sẽ có thể so với bảo vật Cổ Cảnh.

Dù sao Cổ bảo cũng rất hiếm thấy, rất nhiều cường giả Cổ Cảnh cũng không có lấy một món Cổ bảo, cho dù là tên trưởng lão Phương gia này, hắn mới chỉ dập tắt một ngọn Hồn Đăng, còn chưa có tư cách được gia tộc ban thưởng Cổ bảo.

Cho dù là Phương Tú Sơn, chiếc chuông nhỏ này, năm xưa hắn cũng phải trả giá rất nhiều mới thu được, nhưng vì giết chết Mạnh Hạo, hắn không tiếc bất cứ giá nào .

- Không ngờ pháp bảo của tên trưởng lão gia tộc này, lại chỉ có này một cái? Mạnh Hạo có chút nghi ngờ, nhưng nghĩ tới khi tên nam nhân trung niên tử vong, trong cơ thể lộ ra những mảnh vỡ pháp bảo, liền mơ hồ đoán được đáp án.

- Cổ Cảnh, lại có điểm đặc thù như vậy. Mạnh Hạo như suy nghĩ gì đó, rồi lại quét qua toàn bộ ngọc giản bên trong túi trữ vật, đột nhiên, ánh mắt của hắn chợt dừng lại, cầm lên một viên ngọc giản, truyền thần thức vào, lập tức sắc mặt hắn hơi trầm xuống

Đây là một viên ngọc giản định vị huyết mạch, hắn thấy rõ ràng bên trong có chín điểm sáng, sau khi tìm được điểm sáng của chính mình, hắn cũng thấy được tám điểm sáng khác đang từ bốn phương tám hướng, trước sau bay về phía mình.

Người gần nhất, đã cách hắn không xa.

- Vì giết ta, không ngờ lại điều động đến chín người. Ánh mắt Mạnh Hạo lạnh như băng, sau khi truyền ra thần niệm, Binh Dũng dưới thân hắn bỗng nhiên dừng lại giữa không trung, thay đổi phương hướng, phóng

thẳng tới điểm sáng cách Mạnh Hạo gần nhất.

- Không cần ngươi tìm đến ta, ta tự đi tìm ngươi!

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên pho tượng, trong mắt đằng đằng sát khí, ánh mắt tựa như một thanh đao sắc bén!

Vào giờ khắc này, trên người của hắn hiện lên sát khí vô tận.

Ở trong Phương gia, hắn không thể giết người, một khi giết người sẽ vi phạm tộc quy, nhưng ở chỗ này... hắn không có chút băn khoăn nào, nếu những tên này đã muốn diệt sát hắn, vậy thì hắn không ngại giết ngược lại!

- Nơi này hai tháng sau mới có thể mở ra, ta có đầy đủ thời gian chơi đùa với các ngươi một chút!

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo càng thêm dày đặc, sát khí toàn thân cũng vào giờ khắc này bốc lên ngùn ngụt.

Trên bầu trời, Thất tổ một đường đi theo Mạnh Hạo, hứng thú đối với Mạnh Hạo đã đến cực hạn.

Binh Dũng dưới thân Mạnh Hạo bay đi cực nhanh, truyền ra tiếng xé gió, mang theo Mạnh Hạo phóng thẳng về phía xa, trên bầu trời tổ địa như hiện ra một cái khe nứt thông suốt.

Mạnh Hạo khoanh chân tĩnh tọa, tóc bay lên, gió rít không ngừng ma sát với thân thể Chân Tiên của hắn.

Cách hắn khoảng ngàn dặm, có một đạo cầu vồng cũng đang xé gió bay nhanh tới, bên trong cầu vồng là một tên thanh niên áo đen, tên thanh niên này thoạt nhìn cũng không lớn tuổi lắm, nhưng nhìn kỹ lại có vẻ tang thương.

Bên ngoài thân thể hắn vây quanh chín ngọn Hồn Đăng, cũng là tám cháy một tắt, nhưng không phải thực thể, mà là hư ảnh Hồn Đăng.

Nơi hắn đi qua, không gian trở nên vặn vẹo, chắp hai tay sau lưng xé gió bay đi.

Nhìn hắn cóvẻ bình tĩnh, nhưng sâu trong ánh mắt lại hiện lên vẻ cảnh giác cùng nghi ngờ.

- Không ngờ lại chết một người. Hắn chớp chớp mắt, lẩm bẩm nói.

- Chỉ là diệt sát một tên tiểu bối mà thôi, không ngờ lại chết mất một người... Hơn nữa lại không phải bỏ mạng ở chỗ nguy hiểm trong tổ địa, mà là sau khi đến gần tên tiểu bối, rồi lập tức tử vong. Trong mắt tên thanh niên lộ ra ánh sáng kỳ dị, vừa rồi hắn cảm ứng ngọc giản huyết mạch, thấy được một điểm sáng biến mất, rất là giật mình.

- Chẳng trách Phương Tú Sơn muốn cho chín người chúng ta đều tiến vào nơi này, trên người tiểu bối này... có bí mật!

- Bí mật này, dường như có thể khiến cho hắn đánh chết cường giả Cổ Cảnh đã tắt một ngọn đèn ở khoảng cách gần!

- Tuy nhiên, loại thủ đoạn này nhất định không thể kéo dài lâu. Trong mắt tên thanh niên hiện ra vẻ lạnh lùng cùng tham lam, lật tay lấy ra ngọc giản, sau khi truyền thần thức vào, bỗng nhiên hắn chợt biến sắc, lập tức khựng lại.

- Không đúng, hắn lại thay đổi phương hướng, bay về phía ta... không ngờ tốc độ lại nhanh như vậy, cho dù thân thể hắn là Chân Tiên, cũng sẽ không thể bay nhanh như vậy mới phải. Thanh niên nhíu mày, tỏ ra rất lưỡng lự. - Là hư trương thanh thế, dọa ta bỏ đi, hay là... đó chính là thủ đoạn bí ẩn, nắm chắc giết chết ta kia? Ánh mắt tên thanh niên chớp động

vài cái, lộ ra quyết đoán.

- Bất kể như thế nào, ta từ xa quan sát, liền có thể phân biệt được hắn có hư trương thanh thế hay không! Tên thanh niên dứt khoát không bay đi nữa, mà đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn về phía xa, chờ đợi Mạnh Hạo đến.

Hắn rất cẩn thận, cũng chuẩn bị sẵn tinh thần, một khi không ổn, sẽ lập tức bỏ đi, tu vi toàn thân hắn vận chuyển, duy trì ở trạng thái đỉnh phong.

Thời gian trôi qua, một nén nhang sau, đột nhiên ở phía xa trong bầu trời truyền ra tiếng sấm long trời lở đất.

Thậm chí bầu trời cũng bị biến đổi, mây đen kéo đến cuồn cuộn, sấm sét hiện ra vô tận.

Hai mắt tên thanh niên co rút lại, phóng ra thần thức quan sát. Trong nháy mắt, toàn thân hắn chợt chấn động mạnh một cái, lộ ra vẻ không thể tin nổi, mắt trợn tròn, con ngươi như muốn rớt xuống, thậm chí hô hấp cũng dừng lại, trông như người bị bóp cổ, trong đầu ong ong như có ai đập vào vậy.

Hắn lảo đảo lui về phía sau vài bước, hít sâu một hơi, sắc mặt tái nhợt, tắt tiếng.

- Kia... kia... Hắn không dám đi tin vào mắt của mình nữa.

- Kia là cái gì?!

Trên bầu trời cách đó mấy vạn trượng, tầng mây trong chớp mắt ầm ầm nổ tung, tựa như có một cỗ khí tức mạnh mẽ khiến mây mù sụp đổ, cấp tốc tản ra hai bên, từ bên trong, bất ngờ chạy ra một pho tượng cao lớn tới mấy ngàn trượng.

Khí thế kinh thiên, khó có thể hình dung!

Tốc độ Binh Dũng lao ra cực nhanh, khiến cho xung quanh cháy lên do ma sát, nhìn qua tựa như một quả cầu lửa vậy!

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên người Binh Dũng, ánh mắt tràn ngập sát cơ, toàn thân như một thanh đao rút khỏi vỏ, không nhiễm máu tươi, không trở về!

Rầm rầm uỳnh!

Trong tiếng nổ ngập trời, Binh Dũng xé gió lao thẳng tới tên thanh niên áo đen ở phía xa, chưa tới gần, khí tức Chí Tôn Chuẩn Đạo đến từ trên người Binh Dũng liền tràn ra khắp thiên địa, chấn động bát phương.

Nhất là cặp mắt Binh Dũng lộ ra vẻ lạnh như không có chút cảm tình gì, còn có thanh đại kiếm trong tay kia, hết thảy khiến cho sắc mặt tên thanh niên áo đen trong nháy mắt đã tái nhợt đến cực hạn.

- Thủ Hộ Đạo Tượng của Tổ địa! !

- Khí tức Chí Tôn Chuẩn Đạo! !

- Đây... Điều này sao có thể, hắn... không ngờ hắn có thể khống chế Thủ Hộ Đạo Tượng! ! Da đầu tên thanh niên áo đen như muốn nổ tung, hoảng sợ đến cực hạn, gần như hồn phi phách tán, hắn không kịp suy tư, lập tức xoay người, dùng hết tất cả khí lực toàn thân, điên cuồng bay về sau.

Giờ phút này, hắn chỉ hận tu vi của mình mới chỉ là dập tắt một ngọn đèn, chỉ hận mình chạy không đủ nhanh, chỉ hận mình không nên tự phụ dừng lại, chờ đối phương đến.

Trong nháy mắt hắn cũng hiểu ra, vị trưởng lão Cổ Cảnh kia, đến cùng vì

sao tử vong! !

- Tên Phương Tú Sơn Chết tiệt! !

- Không ngờ lại để chúng ta tới đây giết một tên yêu nghiệt có thể khống chế Thủ Hộ Đạo Tượng, đây... không phải là chúng ta tới giết hắn, đây rõ ràng là... hắn tới giết chúng ta! ! Trái tim tên thanh niên áo đen như muốn nhảy khỏi lồng ngực, sắc mặt trắng bệch, nguy cơ sinh tử khiến hắn sợ hết hồn hết vía. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân đỏ thẫm, không tiếc triển khai hết thảy bí thuật, bay nhanh bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1301: Tổ địa rất nguy hiểm

Hết thảy mọi chuyện xảy ra trong tổ địa, ngoại nhân không cách nào biết được.

Bất kể là đại trưởng lão hay là phụ thân cùng với tổ phụ của Phương Vệ, đều không biết gì. Điểm này đại trưởng lão không nói sai, ở bên ngoài, không thể thấy được những chuyện xảy ra trong tổ địa.

Bên trong gia tộc Phương gia hết thảy vẫn như thường, chỉ có tộc nhân dòng chính nhất mạch trong lòng lo lắng không thôi, Phương Tây cũng bồn chồn không yên, hết sức lo lắng cho Mạnh Hạo.

Đan đạo nhất mạch cũng đã nghe được chuyện Mạnh Hạo đi tổ địa thí luyện, rối rít lo lắng, thậm chí 18 vị đan sư bậc tám còn liên kết lại, cùng tìm tới đại trưởng lão.

Sau một phen rống giận tranh cãi ầm ĩ, 18 vị đan sư bậc tám này liền phẫn nộ rời đi, sau đó đan đạo nhất mạch lập tức truyền ra thông cáo, trước khi Mạnh Hạo trở về, đan đạo sẽ không luyện đan cho gia tộc!

Tin tức này sau khi truyền ra, khiến cả gia tộc đều chấn động , vì thế mà đại trưởng lão phải đích thân đi tới đan đạo một chuyến, bái kiến Đan Lão, nhưng Đan Lão cũng không thèm gặp hắn.

Vào giờ khắc này, nhất mạch của Phương Vệ dường như đột nhiên ý thức được, bất tri bất giác, không ngờ Mạnh Hạo đã hoàn toàn đứng vững trong gia tộc, thậm chí còn tạo thành một cỗ thế lực làm cho bọn họ kiêng kỵ!

Đan đạo, chính là chỗ dựa của Mạnh Hạo ở trong gia tộc!

Điểm này là sơ suất của Phương Tú Sơn, vì hóa giải chuyện này, hắn chỉ có thể cắn răng trả giá không ít, lúc này mới trấn an được những bất mãn và tổn thất của các trưởng lão kia.

Hắn vẫn ôm hy vọng, chỉ cần Mạnh Hạo chết, đan đạo nhất mạch sẽ không vì một người chết mà đối kháng cùng gia tộc, hết thảy đều có thể giải quyết. Phương Vệ con của hắn, vẫn sẽ là đệ nhất thiên kiêu trong gia tộc, nhất mạch của bọn hắn, sớm muộn gì có thể hoàn toàn thay thế dòng chính nhất mạch Phương gia!

Chỉ là... hy vọng đó, chỉ vì một chuyện, mà khiến cho hết thảy đều trở nên khó có thể đoán trước.

Giờ khắc này, trong mật thất bế quan của Phương Vệ, Phương Tú Sơn đang khoanh chân ngồi đó, nhìn một mặt gương thủy tinh, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Bên trong mặt gương hiện lên hình ảnh đại điện lưu trữ Mệnh Giản của Phương gia, trong điện để vô số ngọc giản, mỗi một viên đều là Mệnh Giản của một tộc nhân Phương gia.

Nếu có tộc nhân tử vong, Mệnh Giản sẽ vỡ vụn, gia tộc sẽ biết được ngay, từ đó mà dễ dàng điều tra rõ nguyên nhân.

Ánh mắt Phương Tú Sơn đang nhìn về viên ngọc giản của Mạnh Hạo!

Lúc trước Mạnh Hạo về đến gia tộc, nhận thân phận ngọc bài, đồng thời cũng để lại Mệnh Giản ở chỗ này. Thời khắc này Mệnh Giản của hắn vẫn đang phát ra hào quang dịu nhẹ, không có chút dấu hiệu vỡ vụn nào.

Ngược lại ở một tầng khác, bên trong khu vực chỉ có tộc nhân Cổ Cảnh mới có thể được sắp xếp trên đó, có một viên ngọc giản vừa phát ra tiếng

răng rắc, vỡ vụn, khiến gia tộc vô cùng coi trọng, đã triển khai điều tra.

Ngọc giản này vỡ vụn, khiến Phương Tú Sơn sợ hết hồn hết vía.

Đó chính là Mệnh Giản của một trong chín trưởng lão Cổ Cảnh, hắn đã bố trí tiến vào tổ địa, đánh chết Mạnh Hạo.

- Trong tổ địa đã xảy ra chuyện gì, vì sao một vị Cổ Cảnh trưởng lão, lại... tử vong! !

- Mà tên nhãi con lẽ ra phải chết rồi kia, lại vẫn còn sống! ! Phương Tú Sơn thở gấp, hắn không cách nào tưởng tượng được bên trong tổ địa lúc này đang xảy ra chuyện gì.

Vì có một vị Cổ Cảnh tử vong, nên gia tộc điều tra vô cùng nghiêm ngặt, cũng may trước đó Phương Tú Sơn đã đề phòng trước, chín người người tiến vào tổ địa, bề ngoài đều gắn mác đi ra bên ngoài thi hành nhiệm vụ gia tộc.

Nhưng hắn biết rằng không thể trì hoãn lâu, một khi kéo dài, dưới sự điều tra nghiêm mật của gia tộc, nhất định có thể tra ra dấu vết.

- Hắn là chết ở một chỗ nguy hiểm nào đó trong tổ địa, đây là chuyện ngoài ý muốn... không bao lâu nữa, tên nhãi chết tiệt kia sẽ hình thần câu diệt! Sát cơ trong mắt Phương Tú Sơn lóe lên một cái, hắn vô cùng mong đợi, một màn Mệnh Giản của Mạnh Hạo vỡ vụn.

- Chỉ cần tên nhãi con này chết, Vệ nhi đột phá trở thành Chân Tiên, khi đó... cho dù là bị người khác biết được chuyện này, thì có thể như thế nào chứ, Phương Hạo đã chết, đối với gia tộc sẽ không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa!

Phương Tú Sơn hít sâu một hơi, trong mắt tràn đầy tơ máu.

Lúc này, tại bên trong tổ địa Phương gia, tên thanh niên áo đen kia cũng đang điên cuồng nguyền rủa Phương Tú Sơn, điên cuồng bỏ chạy.

- Hắn chơi xấu, hắn ăn gian, hai tháng, chết tiệt! Còn những hai tháng... nơi này mới có thể mở ra, ta mới có thể rời đi, đây... phải làm sao đây! ! Sắc mặt tên thanh niên áo đen trắng bệch, phía sau hắn truyền ra tiếng nổ ầm ầm ngập trời, thanh âm này truyền vào tai hắn, khiến da đầu hắn run lên.

Ở phía sau hắn, pho tượng của Mạnh Hạo toàn thân đang bốc cháy, ầm ầm đuổi theo tên thanh niên, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên pho tượng, nhìn tên thanh niên áo đen càng ngày càng gần kia, sát cơ trong mắt tràn ngập.

Mặc cho tên thanh niên áo đen rống giận bay nhanh như thế nào, thì khoảng cách giữa hai người cũng đang không ngừng bị kéo gần lại, mười ngàn trượng, tám ngàn trượng, năm ngàn trượng, ba ngàn trượng...

Trong khoảnh khắc chỉ còn ba ngàn trượng, tên thanh niên áo đen nổi điên, như đánh bạc hết thảy, chợt xoay người, bấm quyết. Hồn Đăng tám cháy một tắt xung quanh chợt cấp tốc xoay tròn, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Vừa ra tay, hắn đã dùng Hồn Đăng bổn mạng công kích, có thể thấy được, giờ khắc này hắn đã điên cuồng cùng tuyệt vọng đến cỡ nào.

Gần như trong khoảnh khắc khi Hồn Đăng tám cháy một tắt kia phóng tới, pho tượng dưới thân Mạnh Hạo bỗng nhiên giơ đại kiếm trong tay lên, khí tức Chí Tôn Chuẩn Đạo ầm ầm bạo phát.

- Để hắn sống.

Mạnh Hạo chợt nói.

Binh Dũng lập tức cầm đại kiếm bằng tay trái, tay phải buông ra chộp lấy tên thanh niên áo đen phía trước!

Giờ phút này, không gian cố định lại lần nữa xuất hiện, cả thế giới đều không nhúc nhích, ngay cả thân thể tên thanh niên áo đen, cũng trong chớp mắt này khựng lại, không thể di động chút nào, ý thức cũng trở nên mơ hồ.

Một cỗ lực lượng không thể chống cự, không thể đối kháng, trực tiếp bao phủ thiên địa. Dường như ở trước mặt Binh Dũng, tên thanh niên áo đen dập tắt một ngọn Hồn Đăng này, giống như một con kiến vậy.

Trong nháy mắt bàn tay to lớn của Binh Dũng đã chạm vào Hồn Đăng tám cháy một tắt kia, tựa như ở vào không gian bất đồng, không ngờ trực tiếp xuyên qua, xuất hiện trước mặt tên thanh niên áo đen, dưới sự hoảng sợ cùng tuyệt vọng của tên kia, nắm lấy người hắn bóp mạnh. Những tiếng răng rắc liên tiếp truyền ra, tên thanh niên áo đen bị vỡ vụn không ít xương cốt.

Thế giới lần nữa khôi phục như thường, không gian lại sáng lên, mọi thanh âm tự nhiên lại vang lên, cùng lúc đó, tiếng hét thảm của tên thanh niên áo đen cũng truyền ra khắp bát phương.

Hắn phun ra máu tươi, thân thể đau nhức kịch liệt, bàn tay to lớn của Binh Dũng như giam cầm hết thảy, khiến tu vi hắn tiêu tán, trở nên suy yếu như phàm nhân, hắn mang theo run rẩy, ánh mắt lộ ra tuyệt vọng khi tử vong đang đến gần.

- Phương Tú Sơn, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi! ! Tên thanh niên áo đen phát ra tiếng gào thét thê lương, hắn hận Mạnh Hạo, nhưng càng hận hơn, chính là Phương Tú Sơn.

- Còn ngươi nữa, Phương Hạo, nếu không có Thủ Hộ Đạo Tượng của gia tộc, giết ngươi... chỉ đơn giản như bóp chết một con gà thôi! Tên thanh

niên áo đen rống giận, khóe miệng tràn ra máu tươi, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Hiện tại ta giết ngươi, so với bóp chết một con gà, còn đơn giản hơn. Vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh, nhìn tên thanh niên áo đen bị Binh Dũng nắm lại kia, hờ hững lên tiếng.

Dứt lời, ánh mắt hắn liền lóe lên, tay phải bấm quyết, ấn quyết này rất quỷ dị, khi kết ấn, không ngờ trên tay của Mạnh Hạo lại xuất hiện từng cái phù văn một.

Những phù văn này lóe lên hào quang hai màu đen trắng, dường như tay phải Mạnh Hạo, trong một cái chớp mắt này, cũng đã trở thành đen và trắng.

Một cổ khí tức quỷ dị tựa như khí lưu vô hình, trong nháy mắt xuất hiện ở xung quanh, ngưng tụ đến tay Mạnh Hạo, sau khi dung hợp cùng những phù văn kia, hai màu trắng và đen lập tức tràn ra bốn phương.

Tay phải Mạnh Hạo khẽ run lên, một màn này, người ngoài nhìn không hiểu gì, cho dù là Thất tổ trên bầu trời, cũng đều nhíu mày, không nhìn ra nhiều lắm, nhưng lão có thể cảm nhận được, những phù văn đen trắng trong tay Mạnh Hạo kia, dường như ẩn chứa khí tức bổn nguyên nào đó.

Đây là... Yêu Phong đệ lục cấm! !

Mạnh Hạo thu được trên thanh kiếm trong Tiên Khư kia, hắn vẫn thường xuyên tìm hiểu, hiện tại đã có thể miễn cưỡng thi triển, chỉ là pháp thuật này quá khó khăn, cho dù là hiện tại, tuy rằng Mạnh Hạo có thể triển khai, nhưng lại chưa từng thành công qua.

Điều này có liên quan rất lớn với việc hắn thiếu đối tượng luyện tập, nhưng hiện tại, trước mặt hắn đang có một cái bia sống sờ sờ.

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra kỳ quang, trong khoảnh khắc tay phải hắn liền dừng lại, điểm lên tên thanh niên áo đen, những phù văn đen trắng lập tức ngưng tụ chung một chỗ, hóa thành một phù văn duy nhất, bay tới tên thanh niên áo đen.

Tên này trợn tròn mắt, nhưng không có cách nào phản kháng, chỉ có thể mặc cho phù văn tiến vào mi tâm của hắn, lấp lóe vài cái, rồi chìm vào trong cơ thể.

Mạnh Hạo nhìn không chớp mắt. Chỉ mấy hơi thở sau, sắc mặt tên thanh niên áo đen đã trở nên dữ tợn, gân xanh nổi lên, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết trước giờ chưa từng có.

Tiếng kêu kia khiến Thất tổ trên bầu trời cũng phải biến sắc.

Cảm giác đau đớn không cách nào hình dung, tựa như hồn phách bị thôn phệ, tựa như thân thể bị cướp đoạt, khiến tên thanh niên áo đen hét thảm lạc cả giọng, nghe như một con dã thú đang gào thét.

Chỉ năm hơi thở sau, một tiếng "ầm" chợt vang lên, thân thể tên thanh niên áo đen trực tiếp nổ tung, máu thịt văng khắp nơi, thần hình câu diệt.

Một màn này, Khiến Thất tổ trên bầu trời hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra vẻ ngưng trọng, nhưng rất nhanh, lại hiện lên vẻ tán thưởng.

- Đủ tàn nhẫn! Hắn càng nhìn Mạnh Hạo, càng cảm thấy Mạnh Hạo hợp với tính tình của mình.

Mạnh Hạo nhíu mày, thầm thở dài một tiếng.

- Vẫn bị thất bại, chẳng lẽ là do phương thức ta thi triển không đúng? Trong đầu của hắn hiện lên từng hình ảnh Phong Yêu đời thứ sáu thi triển Sinh Tử Cấm trong Tiên Khư, phàm những ai bị hạ Sinh Tử Cấm,

sống chết đều không thể theo ý mình, bị lão tổ đời thứ sáu nắm trong tay, bọn chúng... tựa như khôi lỗi.

Gần như ngay khi tên thanh niên áo đen tử vong, thì trong tổ trạch Phương gia, tại nơi Phương Tú Sơn đang ngồi, sắc mặt hắn lập tức tái nhợt, hắn thấy được... trong chín trưởng lão mình phái đi, lại nát thêm một cái Mệnh Giản.

- Không có khả năng, điều đó không có khả năng, nhất định là tổ địa rất hung hiểm! ! Phương Tú Sơn run lên, cặp mắt đỏ thẫm, lẩm bẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1302: Đào ba thước đất

Ngay khi thanh niên áo đen vừa tử vong, trong tổ trạch của Phương gia, tại Mệnh Giản điện, lập tức truyền ra thanh âm sắc bén, thanh âm này ngay lập tức truyền khắp tứ phương, khiến cho nội tâm tất cả trưởng lão trong nội điện đều chấn động.

Cùng với từng bóng thân ảnh bay ra, Phương Tú Sơn cũng hít sâu một hơi, cố gắng ổn định tinh thần, rồi bay nhanh ra.

Rất nhanh liền có không ít trưởng lão đã tới Mệnh Giản điện, đại trưởng lão Phương Thông Thiên đã tới từ lâu, đứng chắp tay ở đó, ánh mắt ngưng trọng nhìn chiếc Mệnh Giản vừa nứt vỡ, sắc mặt dần trầm xuống.

Người tới ngày càng đông, sau khi tất cả mọi người nhìn rõ những vết nứt kia, ai nấy lòng đều chấn đông.

- Lại một cái nữa vỡ vụn… Trong mấy ngày này, đã là cái thứ hai rồi, không ngờ có hai vị trưởng lão vẫn lạc!

- Chuyện này có chút quỷ dị…

- Điều quỷ dị nhất là, không tra ra được địa điểm tử vong của vị trưởng lão đầu tiên! Khi mọi người trong điện đang nhỏ giọng nói chuyện, thì đại trưởng lão chầm chậm xoay người lại, mắt sáng như đuốc, quét qua đám người, dừng lại ở chỗ Phương Tú Sơn một lúc.

Phương Tú Sơn chợt giật mình, cố giữ thần sắc như bình thường.

- Trưởng lão tử vong, liên tục tử vong hai người, nhưng với sức mạnh của Mệnh Giản, lại không thể truy tìm ra địa điểm tử vong… họ, đã đi đâu? Đại trưởng lão lên tiếng, trong giọng nói tràn đầy sự uy nghiêm.

- Đã điều tra rõ, hai người ngày, đều ra ngoài một mình chấp hành nhiệm vụ gia tộc. Trong đám người, có một lão giả bước ra, cúi đầu lên tiếng.

- Nhiệm vụ… ngươi tin sao? Đại trưởng lão sắc mặt khó coi, lạnh nhạt nói, phất tay áo phải, đi hướng ra ngoài điện.

- Tiếp tục tra xét, trưởng lão chấp hành nhiệm vụ gia tộc tất cả có bao nhiêu người, đều tra ra hết cho lão phu. Bao gồm cả việc nhiệm vụ này do ai phát ra, ta cần thông tin toàn diện và tỉ mỉ. Khi thanh âm của đại trưởng lão truyền ra, người đã ra khỏi đại điện.

Phương Tú Sơn cảm thấy áp lực thật lớn, khi đang định cùng mọi người đi ra thì bỗng nhiên bên tai hắn truyền tới thần niệm u ám của đại trưởng lão.

- Trong gia tộc, tất cả đều lấy quy củ làm chủ, cho nên Phương Vệ, ta sẽ che chở, cho nên… nếu có vị trưởng lão thứ ba tử vong, ngươi nghĩ cho kỹ làm sao giải thích với ta.

Phương Tú Sơn thân thể chấn động, trầm mặc.

Cùng lúc đó, ngay khi thanh niên áo đen vừa chết, trong tổ địa, tại bảy khu vực khác, bảy người bị tắt một ngọn Hồn Đăng kia… bỗng chốc đều ngừng lại.

Bọn họ không thể không ngừng, bảy người bọn họ nhờ sự trợ giúp của ngọc giản huyết mạch, liên tục hai lần nhìn thấy, phàm là người tiếp cận Mạnh Hạo, đều rất nhanh liền tử vong!

Một lần là sự cố ngoài ý muốn, hai lần… nếu còn cho rằng là ngoài ý muốn, vậy thì bảy người bọn họ cũng không xứng được gọi là cường giả Cổ Cảnh.

Sắc mặt của bảy người lúc này đều biến đổi, trong thần sắc lộ ra sự khiếp sợ, bọn họ không hiểu rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, tại sao hai người kia liên tục đánh giết một tiểu bối, lại không thể thành công, thậm chí trái lại còn tử vong.

Một màn này, khiến cho bảy người chấn động, đối với Mạnh Hạo cũng đã nổi lên sự úy kỵ, thậm chí mơ hồ cảm thấy điểm sáng đại biểu cho Mạnh Hạo trong ngọc giản, tràn ngập sự thần bí.

Rất nhanh, Mạnh Hạo cũng thấy được cảnh này trên ngọc giản, khóe miệng hắn nhếch lên một tia cười lạnh, nhìn bảy điểm sáng kia không còn áp sát mình nữa mà nhanh chóng thoái lui, rồi tản ra.

- Trong thời gian hai tháng, đoán chừng các ngươi cũng không cách nào trở ra, ta có đủ thời gian để chơi trốn tìm với các ngươi. Mạnh Hạo vuốt ve tượng Binh Dũng, Binh Dũng lập tức xoay người, mang theo Mạnh Hạo bay về đằng xa.

- Đã tới đây rồi, tạo hóa của tổ địa, sao thì cũng phải thu hoạch một chút. Mạnh Hạo cúi đầu, nhìn đại địa, trong mắt dần lóe lên tia sáng, dần dần còn có chút ngại ngùng.

Tia sáng này bị đệ thất tổ ở trên không nhìn thấy, âm thầm gật đầu.

- Xem ra là muốn tìm kiếm tạo hóa trong tổ địa rồi, khá lắm, hậu bối của Phương gia ta, nên như thế, trông đứa trẻ này mi thanh mục tú, tuy rằng sát phạt có chút tàn nhẫn, nhưng cũng đơn thuần đáng yêu, không biết đứa trẻ này có cơ duyên thu hoạch được tạo hóa gì. Lão giả vuốt chòm râu, mặt nở nụ cười.

Đây là lần đầu tiên lão giả nhìn thấy tia sáng trong mắt Mạnh Hạo, cũng là lần đầu tiên lão thấy sự ngại ngùng của hắn…

- Nơi ta đi, trước nay đều tđào ba thước đất, nay có thêm Binh Dũng, nếu

nương tay một chút, ta ra ngoài sẽ hối hận! Mạnh Hạo trong lòng nghiêm túc an ủi bản thân, hai mắt càng rực sáng, điều khiển Binh Dũng, bay về phía trước.

Tổ địa này là một đường kéo dài, vị trí của Mạnh Hạo lúc này, chỉ là vừa mới đi sâu vào mà thôi, thời gian không lâu, sau khi Mạnh Hạo quét mắt nhìn đại địa, lập tức truyền thần niệm cho Binh Dũng.

Binh Dũng dừng lại, Mạnh Hạo đứng dậy, nhìn chằm chằm vào đại địa phía dưới, ở đó có mảnh đất toàn cự thạch, trên mỗi tảng cự thạch đều có vô số hình khắc, mỗi một nét đều như ẩn chứa một vài quy tắc bên trong.

Mạnh Hạo chợt tung người, trực tiếp nhảy vào trong đám cự thạch này, khi nhìn xung quanh, mắt liền sáng lên.

Trên bầu trời, đệ thất tổ âm thầm gật đầu.

- Khá lắm, chỗ này tuy rằng có bình thường một chút, nhưng với hắn mà nói, ngược lại rất thích hợp, nếu có thể cảm ngộ ra một vài thuật pháp, cũng coi như là tạo hóa. Đệ thất tổ mỉm cười, nhưng rất mau, lão liền sửng sốt, mắt trợn to, thậm chí có chút mờ mịt.

Chỉ thấy trên mặt đất, Mạnh Hạo lùi lại vài bước, sau khi thần niệm xuất ra, Binh Dũng bỗng nhiên đáp xuống, hai tay nâng lên, ôm lấy một tảng cự thạch, kéo một cái, mặt đất ầm vang, cự thạch này, trực tiếp bị Binh Dũng hung hăng nhổ lên.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe sáng, vội vàng thu cự thạch vào trong túi trữ vật, Binh Dũng lại tiến đến chỗ cự thạch thứ hai, rất nhanh liền nhổ cả gốc mấy chục tảng cự thạch ở đây, thu vào trong túi trữ vật của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thoắt cái bay lên, ngồi trên người Binh Dũng, hưng phấn và kích động tiếp tục đi về phía trước.

Đệ thất tổ trên bầu trời lúc này còn chưa kịp định thần, ngơ ngẩn nhìn mấy chục cái hố trên mặt đất, lại nhìn Mạnh Hạo ở đằng xa, sửng sốt.

- Hắn… hắn đang làm gì, hắn không phải tới cảm ngộ, thu hoạch tạo hóa sao? Lão giả lẩm bẩm, bị hành động của Mạnh Hạo làm cho rung động.

Không lâu sau, Mạnh Hạo lại thấy được một cái hồ, hồ này không lớn, giống như một cái gương, mặt trời vừa chiếu, trên mặt hồ bỗng nổi lên phù văn.

Mạnh Hạo khua tay, kiếm lớn trong tay Binh Dũng ầm ầm chém xuống, sau khi liên tục chém mấy lần, mặt đất xung quanh hồ, đều bị cắt ra, sau đó bị Mạnh Hạo tốn rất nhiều sức lực, đưa cả hồ lẫn đất vào trong túi trữ vật.

Túi trữ vật hắn có rất nhiều, to có nhỏ có, sau khi miễn cưỡng nhét vào trong, Mạnh Hạo lập tức lấy ra một cái túi trữ vật khác, ánh mắt ngời sáng tỏa ra xung quanh, ngồi lên Binh Dũng, bay nhanh về đằng xa.

Đệ thất tổ hô hấp dồn dập, mắt mở to, ngơ ngác nhìn một màn này, thân thể lão dần dần run rẩy.

Mạnh Hạo suốt chặng đường đi qua, nhìn thấy một ngọn núi nhỏ, thu lấy!

Nhìn thấy một tòa tháp nhỏ, thu lấy!

Nhìn thấy một phiến trúc lâm, thu lấy!

Nhìn thấy một căn nhà gỗ, thu lấy!

Nhìn thấy một hàng tượng điêu khắc bằng đá, thu lấy!

Tất cả, chỉ cần hắn nơi trông thấy, chỉ cần nơi hắn cảm thấy dường như

tồn tại một chút tạo hóa, đều bị cách làm hung hãn của Binh Dũng, cưỡng ép mang đi.

Túi trữ vật của hắn quá nhiều, cái to dùng hết rồi thì dùng cái nhỏ, nếu không chứa nổi… thì trực tiếp tách ra để chất vào.

Suốt cả chặng đường, trên mặt hắn đều lộ ra vẻ ngại ngùng, rất ngại ngùng, đệ thất tổ trên trời, thân thể run rẩy, bộ râu tung bay, trong mắt lộ vẻ khó tin, tưa không tài nào tưởng tượng ra được, đứa trẻ đơn thuần đáng yêu kia, không ngờ… không ngờ có thể làm ra loại chuyện này!

Nếu không phải úy kị Binh Dũng, đệ thất tổ nói không chừng sẽ đi đánh chết tên tiểu bối Mạnh Hạo đại nghịch bất đạo này!

- Đây… đây là đang làm cái gì vậy hả! Không đi cảm ngộ tạo hóa, mà ngược lại đem những vật phẩm do các đời lão tổ sưu tầm sáng tạo… mang đi hết!!

Nhất là khi Mạnh Hạo trông thấy một khu cung điện dọc đường, không ngờ rất thành thục khoét từng ô từng ô đất. Động tác thành thạo như thường xuyên thực hiện, khiến cho đệ thất tổ triệt để trợn to con mắt.

Dường như Mạnh Hạo làm như vậy đã mang tới báo ứng, sau khi hắn triệt để tách tòa cung điện kia, thậm chí cột của tòa cung điện cũng bị mang đi, khiến cho khắp nơi này đều trơ trụi thì… một tiếng gầm thét từ sâu trong lòng đất truyền ra, ngay sau đó, mặt đất trực tiếp nổ tung, một đoàn viên hầu to lớn bay ra.

Đoàn viên hầu này hàng trăm con, tu vi mỗi con có thể so với Tiên Cảnh đỉnh phong, con nào con nấy đều lông tóc rậm rạp, hai mắt đỏ ngầu, giống như là hộ vệ bảo vệ cung điện này, gắt gao nhìn Mạnh Hạo rồi nháy mắt vồ tới.

Mạnh Hạo nhìn thấy những con viên hầu này cũng không để cho Binh

Dũng ra tay, mà vỗ túi trữ vật, Anh Vũ lập tức bay ra.

Hình như do thời gian ở trong túi trữ vật lâu quá, nên Anh Vũ vừa bay ra liền tức tốc lượn một vòng xung quanh, Bì Đống bám ở trên chân của nó, biến thành lục lạc cùng phi hành, truyền ra một loạt tiếng lắc đing đang.

- Ngũ gia ta lại ra ngoài rồi!!!

- Ngũ gia vừa xuất, ai dám tranh phong!!

- Tất cả các ái phi có lông, hãy đợi ngũ gia sủng hạnh đi!! Anh Vũ mới hét tới đây, bỗng nhiên ngây dại, cánh cũng xém quên không vỗ, nước miếng tràn ra, nhìn chằm chằm vào đám viên hầu toàn thân lông tóc rậm rạp kia.

- Ái phi đông như vậy… Anh Vũ hưng phấn tới cực điểm, cảm thấy cả người nóng ran, hét lên một tiếng, rồi điên cuồng vọt tới.

Mạnh Hạo ho khan bay lên, ngồi trên Binh Dũng, gấp rút bay đi.

Mà đệ thất tổ trên bầu trời, lúc này lại mở to con mắt, ngơ ngác nhìn Anh Vũ và đám viên hầu, lão bỗng cảm thấy toàn thân đều không ổn…

Không lâu sau, có tiếng gầm thét thê lương không tài nào hình dung được bỗng nhiên truyền ra.

Mà lúc đó, Mạnh Hạo đã tới một khu đất màu đen, ở đây, hắn thấy được một cỗ quan tài khổng lồ, trên quan tài có một tượng đá cực lớn, đó là một lão giả, thần sắc uy nghiêm!

Phía dưới pho tượng lão giả này bày không ít cống phẩm, có tiên ngọc cỡ lớn hiếm thấy, có linh thạch cực phẩm ở ngoại giới hiếm gặp, còn có ba kiện pháp bảo khí tức kinh thiên, lại còn có hai cái trúc đăng màu xanh sậm.

Thời khắc vừa nhìn thấy quan tài và thạch điêu này, thần sắc Mạnh Hạo bỗng trở nên nghiêm túc, thân thể hạ xuống, ôm quyền cúi đầu thật sâu trước cỗ quan tài.

- Tộc nhân Phương gia, Phương Hạo, thỉnh an tổ tiên!

Nhìn thấy bộ dáng này của Mạnh Hạo, thần sắc của đệ thất tổ mới khá hơn một chút, nhưng ngay sau đó, câu tiếp theo của Mạnh Hạo, lại khiến trước mắt lão tối sầm.

- Tổ tiên, không biết ngài là lão tổ của niên đại nào, nhưng… tộc nhân của Phương gia quả thật quá đáng, trước ta không ngờ lại không có ai thay đồ cống phẩm cho ngài!

- Ngài xem, những cống phẩm này bám toàn bụi bặm, đã để ở đây quá lâu rồi, đều cũ rồi, lão tổ yên tâm, ta giúp ngài thay cái mới, đây là việc mà vãn bối như ta nên làm. Mạnh Hạo nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1303: Phong yêu tái hiện

Các thế hệ trước đây, có người tới nơi này, sau khi nhìn thấy quan tài và thạch điêu, đều rất cung kinh sùng bái, căn bản không hề có tâm nhòm ngó những cống phẩm kia.

Mạnh Hạo, là người đầu tiên.

Hắn thần sắc nghiêm nghị, sau khi cung kính bái lạy rồi mới phất tay áo, tư thái như toàn tâm toàn ý phục vụ lão tổ, không hề cảm thấy vô sỉ, mà đi tới trước cống phẩm.

Nhìn tiên ngọc to bằng cái đầu trẻ sơ sinh, Mạnh Hạo thở dài một hơi.

- Lão tổ, những tộc nhân tới đây trước ta, thực là bất hiếu quá đi, bọn họ không ngờ lại để cho tiên ngọc bám bụi nhiều như thế này, lại còn bày ở đây bao nhiêu năm, quả thực quá đáng!

- Quá đáng quá thể! Mạnh Hạo tựa như tức giận, vội khom lưng nhấc tiên ngọc lên, cơ hồ khi hắn vừa nhấc tiên ngọc lên, thì ba kiện pháp bảo bỗng tản ra khí tức.

Mạnh Hạo hành động vẫn như thường, nhìn cũng không thèm nhìn ba pháp bảo kia, với tính cách của hắn, khi xưa trở trong Tiên Các tại Tiên Khư, đã dám lấy đi bảo vật trước mặt ý chí của Tiên Các, giờ sao có thể sợ khí tức của ba kiện pháp bảo.

Sau khi dùng tốc độ nhanh nhất để thu lấy tiên ngọc, Mạnh Hạo lấy ra một khối tiên ngọc cỡ bằng móng tay, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn cống phẩm.

- Lão tổ, ngài xem, tiên ngọc này của ta, trong suốt sáng bóng cỡ nào,

xinh đẹp biết bao nhiêu, không nhiêm một hạt bụi, chỉ có tiên ngọc như thế này, mới phù hợp với thân phận của lão tổ ngài. Mạnh Hạo vội ho một tiếng, tay phải chột tới mấy miếng linh thạch kia.

Chính lúc này, khí tức của ba kiện pháp bảo kia bỗng ầm ầm bạo phát, một cỗ uy áp phủ xuống.

- Cút ngay, ta là tộc nhân Phương gia, có huyết mạch của gia tộc, ta tới quét mộ lão tổ thay đồ cống phẩm, những pháp bảo chi linh như các ngươi lại dám ngăn cản? Mạnh Hạo lập tức trừng mắt, gầm nhẹ, khí tức của ba kiện pháp bảo chợt ngừng lại.

Khi chúng vừa ngừng lại, Mạnh Hạo đã dùng tốc độ nhanh nhất trực tiếp thu lấy mấy miếng linh thạch cực phẩm kia vào trong túi trữ vật.

- Thật quá đáng, linh thạch này đều bám toàn bụi, ta thân là vãn bối của gia tộc, việc này không thể nào nhịn được! Mạnh Hạo từ trong túi trữ vật lấy ra một linh thạch hạ phẩm to cỡ móng tay, nghiêm nghị đặt lên trên bàn cống phẩm.

- Thật chả ra làm sao, lão tổ Phương gia ta mà trước mộ lại chỉ đặt trúc đăng? Không được, ta thân là vãn bối, có trách nhiệm thay thành thiết đăng? Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua hai cái trúc đăng màu tối kia, liếm môi một cái, định một tay tóm lấy.

Nhưng vẫn chưa chạm được vào trúc đăng thì ba kiện pháp bảo kia bỗng nhiên ầm ầm bạo phát, khí tức ngập trời, sát khí mãnh liệt tới cực điểm, như bị chạm vào vảy ngược.

Tựa như nếu Mạnh Hạo dám động vào trúc đăng kia, ba kiện pháp bảo sẽ chém giết qua đó.

Tay Mạnh Hạo chợt khựng lại, vẻ mặt ngượng ngùng, sau khi ho khan một tiếng, liền chậm rãi thu tay lại.

- Làm gì mà kích động thế, việc có bao lớn đâu, ta cũng là có ý tốt thôi. Mạnh Hạo nhỏ giọng nói, nhìn ba kiện pháp bảo, trong mắt có chút tức giận, sau khi nghĩ một hồi, hắn từ bỏ việc Cường Hành Kết Duyên, dù sao nơi đây không giống như Tiên Các, bảo vật ở Tiên Các vô chủ, nhưng ba kiện pháp bảo này hiển nhiên là đồ của vị lão tổ kia, cho dù lão tổ đã không còn, nhưng ba kiện pháp bảo vẫn có linh như trước, lưu lại đây bảo vệ.

Mạnh Hạo mặc dù tham tiền, nhưng cũng có nguyên tắc của hắn.

- Thôi vậy, các ngươi trung thành với lão tổ như vậy, khiến người khác kính nể. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thần sắc nghiêm túc, lùi về sau vài bước, ôm quyền cúi đầu một cái thật sâu.

Đệ thất tổ trên bầu trời vốn đã nộ khí ngập trời, nay thấy Mạnh Hạo ở đó thay cống phẩm của vị lão tổ Chuẩn Đạo ngày trước trong gia tộc, nhất là những lời lẽ kia, khiến cho đệ thất tổ gần như gầm lên như sấm.

- Huyết mạch Phương gia ta, sao lại sinh ra tên khốn khiếp vô sỉ như thế này!! Khi lão nghiến răng nói xong thì lại thấy động tác chắp tay bái của Mạnh Hạo, ngẩn ra trong chốc lát, cảm nhận được tấm lòng của Mạnh Hạo, sau một lúc trầm mặc, ánh mắt đệ thất tổ nhìn Mạnh Hạo có hòa hoãn hơn một chút, lão cảm thấy Mạnh Hạo này, cũng không phải là không còn thuốc cứu.

- Để xem tên tiểu hỗn đản này, rốt cuộc tâm tính ra sao, có thể gây nên sóng gió gì ở đây! Đệ thất tổ trầm ngâm đôi lát, nhìn Mạnh Hạo ở dưới mặt đất, rồi lại ngẩng đầu nhìn về đằng xa, thần sắc có chút cảm khái.

- Tổ địa phân làm sáu khu vực, Thủ Hộ Đạo Tượng, Ngộ Pháp Địa, Chuẩn Đạo Tổ Mộ, Cửu Minh Sơn, Táng Cổ Giới, Vụ Trung Thiên!

- Sáu khu vực này, sắp thành một đường thẳng, càng đi vào sâu, hung

hiểm càng lớn, tạo hóa có thể thu hoạch được… cũng sẽ càng lớn!

- Ngôi mộ này, chính là giới hạn giữa Ngộ Pháp Địa và Chuẩn Đạo Tổ Mộ rồi.

- Từ xưa đến nay, Cửu Minh Sơn đã là cực hạn của rất nhiều người tới đây, người có thể bước vào trong Táng Cổ Giới lại hiếm như phượng mao lân giác, còn về Vụ Trung Thiên, thì chưa từng có ai bước vào, cho dù là đại ca, thân là Đạo Cảnh đại năng, cũng không có cơ duyên bước vào.

Bởi tận cùng của Táng Cổ Giới, không có đường.

- Minh Cung của lão tổ đời thứ nhất, ngay trong Vụ Trung Thiên, mà nơi đó, cũng có thuật pháp mạnh nhất của lão nhân gia ngài… Nhất Niệm Tinh Thần Biến! Đệ thất tổ lẩm bẩm, nhắm mắt lại.

Lão chưa từng thấy lão tổ đời thứ nhất, trong hang động của gia tộc, duy chỉ có đại ca trong miệng hắn, bối phận cực cao, là đã từng gặp lão tổ đời thứ nhất lúc tuổi già.

Sáu người còn lại, đều sinh ra ở các niên đại khác nhau, sau khi mười hồn đăng bị tắt, bối phận đã không còn quan trọng, mọi người dựa vào huyết mạch, gọi nhau là huynh đệ.

- Trong gia tộc, đã ba lần xuất hiện hạo kiếp… Đệ thất tổ khẽ thở dài một tiếng, chính ba hạo kiếp này khiến cho người bị tắt mười Hồn Đăng, khắp cả gia tộc, chỉ có mấy người bọn họ.

Khi đệ thất tổ cảm thán, Mạnh Hạo đã bái thạch điêu và quan tài, bước lên Binh Dũng, vội vã bay đi.

Ngay cả đệ thất tổ cũng không phát hiện, suốt cả chặng đường trước đó Mạnh Hạo đi qua, cùng với việc hắn thấy cái gì có giá trị đều thu lấy, thì

một tia khí tức trong tổ địa trước nay chưa từng xuất hiện, dần dần lộ ra.

Khí tức này, chuẩn xác mà nói, là từ khi Binh Dũng làm sập sơn mạch để bay lên, sau đó Mạnh Hạo ở trong Ngộ Pháp Địa, đem từng vật hậu nhân cảm ngộ thân thông thu lấy, khí tức này càng nồng đậm hơn.

Mơ hồ, trên mặt đất xuất hiện một tầng sương mỏng.

Thời gian trôi qua, khi Mạnh Hạo ngồi trên Binh Dũng tiếng về phía trước, mặt đất bên dưới bắt đầu xuất hiện từng ngôi mộ lớn, nhưng điều quỷ dị là, những ngôi mộ này không có bia, không có chữ.

Mạnh Hạo chỉ có thể chiếu theo những lời đại trưởng lão nói để phán đoán, nhưng phàm là những người được chôn ở đây, đều là lão tổ Đạo Cảnh.

Nhưng hắn không biết tên của những người này, điểm này khiến hắn cảm thấy rất kỳ quái, giống như có người trước khi chết, cố ý lảng tránh, không muốn hậu nhân biết tên tuổi của mình.

- Kỳ lạ… Mạnh Hạo cho dù có nghi hoặc, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc hắn giương cao danh nghĩa quét mộ, giương cao danh nghĩa giúp lão tổ thay đồ cống phẩm.

Suốt một chặng đường, trong phiến tổ mộ Chuẩn Đạo này, cùng với việc Mạnh Hạo không ngừng tảo mộ, khiến cho nộ hỏa trong mắt đệ thất tổ ngày càng đậm, tựa như sắp không áp chế nổi nữa.

Cũng may Mạnh Hạo rất tôn trọng những tiền nhân này, trước khi thay cống phẩm đều cúi lạy, mà khi rời đi, cũng cúi lạy, ngoại trừ cống phẩm, không hề động vào mộ địa, vậy mới có thể khiến cho lão tổ tiếp tục nhẫn nhịn.

Cho đến mấy ngày sau, khi Mạnh Hạo lại hạ xuống mặt đất, nhìn cỗ

quan tài và pho thạch điêu trước mắt, mắt hắn liền co rút lại, bước chân chợt ngừng, ánh mắt đặt lên tấm bia mộ dựng đứng trước pho thạch điêu.

Hắn trước khi tới nơi này đã nhìn thấy bảy ngôi mộ, nhìn thấy bảy tấm bia mộ, nhưng không một cái nào có chữ viết, duy chỉ có tấm bia trước mắt này, là có tên.

Phương Phẩm Khi!

Mạnh Hạo liếc mắt liền trông thấy ba chữ này viết lớn, như rồng bay phượng múa, tỏa ra một cỗ khí tức mỏng manh, bên dưới cái tên là khắc họa cuộc đời của người này.

Mạnh Hạo ánh mắt quét qua, sau khi xem hết cuộc đời của vị lão giả tên Phương Phẩm Khi này, trong lòng bỗng cuộn sóng.

Trong đoạn chữ này miêu tả cuộc đời Phương Phẩm Khi, từ khi bắt đầu tu hành, bước vào Tiên Cảnh, là Chân Tiên trong thời đại của hắn, một thời thiên kiêu, có thể nói là vầng dương của gia tộc, bước vào Cổ Canh, mở ra mười lăm Hồn Đăng.

Vì gia tộc lập được vô số công lao, thậm chí mở mang bờ cõi trong Tiên Khư, trở thành một bá danh trong thời đại đó, trải qua Cổ Cảnh mười bốn lần diệt đăng sinh tử, đều vượt qua, trở thành lão tổ thời đại đó của gia tộc, cho đến khi diệt Hồn Đăng sau cùng, hắn đột phá thất bại, trở thành Chuẩn Đạo chí tốn.

Nhưng không điên cuồng như những kẻ khác, đi làm những chuyện mà cả người lẫn thần đều căm phẫn mà giữ vững tâm thái, trải qua năm mươi năm sau cùng của cuộc đời.

Năm mươi năm này, hắn thậm chí còn tiếp tục bỏ ra cho gia tộc, cho đến khi bình thản nhắm mắt, tọa hóa bỏ mình.

Cho nên, ngôi mộ của hắn, có văn bia, được hậu nhân khắc ghi sùng bái, thậm chí trên bia văn còn tỉ mỉ giới thiệu nguyên do cùng với sự đáng sợ của cảnh giới Chuẩn Đạo.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, sau khi hắn xem xong toàn bộ miêu tả, bỗng hiểu ra cái gì gọi là Chuẩn Đạo chí tôn.

Hắn nghĩ tới tọa hóa của Kha Vân Hải trong Yêu Tiên Cổ Tông, nghĩ tới Cổ Cảnh đỉnh phong mà Kha Vân Hải năm đó từng nói, đại biểu cho ý gì.

- Thì ra giữa Cổ Cảnh đỉnh phong và Đạo Cảnh chân chính còn có cảnh giới Chuẩn Đạo, do thọ nguyên không còn, ắt phải chết, nên điền cuồng, nên được người tôn kính gọi là chí tôn, tựa như muốn muộn cái tên này để trói buộc những kẻ điên cuồng của cảnh giới này. Mạnh Hạo lẩm bẩm, không động tới cống phẩm mà ôm quyền cúi đầu một cái thật sâu.

Một lúc lâu sau, Mạnh Hạo rời đi, mấy ngày tiếp theo, hắn đi hết Chuẩn Đạo Tổ Mộ, tổng cộng có mười một ngôi mộ lớn, trong đó có ba ngôi là có văn bia.

Từng trải khác nhau, kết cục tương tự, từng hình ảnh này tựa như cuốn sách khuyên giải an ủi của gia tộc, nói cho tất cả tộc nhân tới nơi này biết, giữa Cổ Cảnh đỉnh phong và Đạo Cảnh, đó chính là Chuẩn Đạo chí tôn, một là điên cuồng hung ác cùng cực, một là sự sùng bái của hậu nhân muôn đời.

- Đạo Cảnh… Khi đi qua ngôi mộ sau cùng, Mạnh Hạo đứng nguyên tại đó, quay đầu lại nhìn, trong lòng hắn có chút nặng nề.

- Con đường tu hành, chính là bước trên sự sống chết, mỗi một bước đều là sinh tử, người có thể đi tới tận cùng… quá ít, quá ít. Mạnh Hạo khẽ thở dài, nhìn về những ngôi mộ Chuẩn Đạo, cúi lạy thật sâu.

Khi đứng dậy, đang định rời đi, thì trong túi trữ vật của hắn, Phong Yêu Cổ Ngọc đã rất lâu không hề có động tĩnh thì nay bỗng nhiên run rẩy, mức độ rung động thậm chí vượt qua cả lần Mạnh Hạo thấy được Phong Yêu đời thứ sáu!

Cùng lúc đó, một sự triệu hoán mãnh liệt bỗng nhiễn sản sinh trong lòng Mạnh Hạo, sự triệu hoán đó, giống như tận sâu trong cổ địa truyền tới.

- Phong Yêu nhất mạch, sao có thể bị chôn vùi trong Cửu Sơn Hải, đạp lên đạo kiếp lộ trong Cửu Sơn Hải, nếu thành công… Sơn Hải Đại Giới này… sẽ trở về với Phong Yêu nhất mạch!

Nghe được lời này, trong lòng Mạnh Hạo chợt chấn động mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1304: Cửu minh sơn

- Nơi này, không ngờ lại có manh mối của Phong Yêu nhất mạch! Mạnh Hạo tâm thần chợt chấn động, cảm thấy thật khó tin, nơi này là tổ địa của Phương gia, sao lại có liên quan với Phong Yêu nhất mạch.

- Trở về… từ ngữ trong thanh âm này là trở về!! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, rất nhanh, âm thanh già nua từ trong Phong Yêu Cổ Ngọc dần biến mất, nhưng sự triệu hoán từ đằng xa trong tổ địa, lại ngày càng mãnh liệt.

Sự triệu hoán này giống như sau khi gặp được tu sĩ nhất mạch, mới có thể bị cảm thụ, cũng chỉ có duy nhất Phong Yêu nhất mạch tu sĩ mới có thể tới nơi này nghe thấy được triệu hoán.

- Phong Yêu cửu cấm, Sơn Hải Đại Giới, cửu cấm quy nhất, bầu trời vô niệm…

Thanh âm lại một lần nữa truyền tới, không hề già nua, mà phảng phất như tiếng ngâm khẽ của một thanh niên, nhưng khi rơi vào tai Mạnh Hạo, liền khiến cho tim hắn không tự chủ được mà thót lên, khiến cho khí tức xung quanh hắn, không tự chủ được mà thay đổi, giống như thời khắc này, có vô số yêu khí bốc lên, giống như thời khắc này, có vô số đại yêu đang gầm gừ gào thét.

Rất lâu sau, thanh âm này mới dần dần tiêu tán, nhưng sự triệu hoán kia, lại càng mãnh liệt hơn.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, một lúc lâu sau mới chầm chậm xoay người, nhìn về tổ địa sau lưng, hắn mơ hồ nhìn thấy ở phía đằng xa kia, có chín ngọn núi lớn.

Mà ở khu vực sau chín ngọn núi kia…. Chính là nơi âm thanh triệu hoán truyền ra!!

Mạnh Hạo hai mắt lóe lên, hắn nghĩ tới sự triệu hoán tương tự trong Tiên Khư, trong lòng khó có thể bình tĩnh. Đối với Phong Yêu nhất mạch, hắn có quá nhiều thứ không hiểu, thân là Phong Yêu đời thứ chín, hắn muốn biết… Phong Yêu nhất mạch, rốt cuộc là tới từ đâu!

Hắn nghĩ tới lời Phong Yêu đời thứ sau nói năm đó, nghĩ tới nữ tử áo trắng cường hãn tới khủng bố, có thể xếp mình ở vị trí thứ mười ba ở trong Tiên Khư kia. Ánh mắt nữ tử này khi đó nhìn mình, rất kỳ quái.

Điểm này, Mạnh Hạo không thể nào quên.

Hắn có một dự cảm, Phong Yêu nhất mạch… tồn tại một bí mật kinh thiên không địa, không cách nào hình dung. Bí mật này, có liên quan tới Cửu Đại Sơn Hải!

Trong sự trầm mặc, Mạnh Hạo dần nới lỏng tâm kết, trong mắt hắn lộ ra tia cố chấp, sau khi nhìn về phía phát ra tiếng triệu hoán, hắn xoay người, hướng về phía ngôi mộ sau cùng, ôm quyền cúi đầu một cái thật sâu.

Đệ thất tổ không nghe thấy được lời triệu hoán, nhưng lại cảm nhận được khí tức xung quanh Mạnh Hạo mới rồi xuất hiện sự biến hóa quỷ dị, biến hóa này, lão nhìn không thấu, nhưng lại cảm thấy chấn kinh.

- Khí tức vừa rồi trên người tiểu tử kia… Đệ thất tổ ngày càng cảm thấy, ở chỗ Mạnh Hạo có một sự thần bí cho dù là lão cũng nhìn không thấu.

Cho đến khi Mạnh Hạo đi xa, đệ thất tổ mới nhìn những ngôi mộ Chuẩn Đạo kia, sau một hồi lâu liền khẽ thở dài một tiếng.

- Chỉ đổi cống phẩm, chứ không hề động vào tổ mộ, gặp mộ liền bái lạy,

hơn nữa với những mộ có văn bia, đứa trẻ này ngay cả cống phẩm cũng không động tới… tính cách tuy tham, nhưng tâm không xấu, hành sự cũng có chừng mực…

- Không biết sau này, khi ta đến lúc diệt Hồn Đăng sau cùng, nếu thất bại… liệu có thể giữ được đạo tâm hay không. Sau khi ta vẫn lạc, trong tổ mộ này, lại liệu có hậu nhân lập bia cho ta không… Đệ thất tổ trầm mặc, lão biết, nhưng ngôi mộ Chuẩn Đạo trong tổ địa, chính là để cho đám tử tôn hậu bối, khắc ghi sự điên cuồng của Chuẩn Đạo Cảnh, nếu như trong bọn chúng, tương lai có người thực sự bước vào cảnh giới này, thì lấy đó làm gương.

Rời khỏi Chuẩn Đạo Tổ Mộ, Mạnh Hạo ngồi trên Binh Dũng, bay về phía xa, từng điểm sáng thi thoảng lại tán ra từ trên người Binh Dũng, sau khi dung hòa vào hư vô xung quanh, lại giống như hấp thụ, ngưng tụ lại trong hư không, quay trở lại trong cơ thể Binh Dũng.

Một màn này, khi Mạnh Hạo điều khiển Binh Dũng phi hành đã chú ý tới.

Trên đường, cảm giác triệu hóa kia, lúc thì mãnh liệt, lúc thì không rõ ràng, ánh mắt Mạnh Hạo hơi lóe lên, thần sắc như thường nhưng trong lòng lại càng thêm cẩn thận và cảnh giác.

Chuyện của Phong Yêu đời thứ sáu, đã gõ một tiếng chuông cảnh báo cho Mạnh Hạo.

Đi về phía trước, Mạnh Hạo ngoại trừ tìm kiếm tạo hóa ở dưới đất, thì cũng quan sát Binh Dũng, hắn đã sớm phát hiện ra, Binh Dũng và phiến tổ địa này, như có một thứ liên hệ nào đó.

Dường như tồn tại một vài điểm chung.

Phát hiện này, khiến thâm tâm Mạnh Hạo có một suy đoán, đằng sau sự

suy đoán này, lại là tiếng than khẽ, khi hắn nhìn về phía Binh Dũng, trong lòng có điều không nỡ.

Mấy ngày sau, tâm Mạnh Hạo dần tĩnh lại, cho dù tiếng triệu hoán ngày càng thường xuyên, nhưng hắn vẫn thờ ơ như cũ, không để ý đến triệu hoán, mà tiếp tục róc ba thước đất suốt dọc đường đi.

Cùng với việc thu hoạch càng nhiều, nụ cười trên mặt Mạnh Hạo ngày càng tươi roi rói.

Cho đến khi trước mặt Mạnh Hạo, trên mặt đất màu đỏ, xuất hiện chín ngọn núi!

Cửu Minh Sơn!

Trong tổ địa của Phương gia, khu vực thứ tư, nơi đây đã là nơi sâu trong tổ địa, từ xưa đến nay, biết bao tộc nhân của Phương gia, trong đó tuyệt đại đa số đều dừng bước trên Cửu Minh Sơn này, không đi qua được để vào Táng Cổ Giới.

Chín ngọn núi này cao ngất, khi ngẩng đầu lên, không nhìn thấy được điểm tận cùng, tựa như đang chống đỡ thiên địa.

Lại có từng tiếng rít gào thi thoảng truyền ra từ chín ngọn núi này, thanh âm thê lương, mang theo sự hung tàn, long trời lở đất.

Nơi đây, tồn tại quá nhiều hung hiểm, nơi đây, cũng tồn tại quá nhiều nguy cơ khiến người ta vẫn lạc, những nguy cơ này, tới từ hung thú, tới từ bản thân chín ngọn núi này.

Khí tức tử vong ở nơi này rất nồng, nhìn ra đằng xa, Mạnh Hạo nhìn thấy từng tầng mây mù xám tro, che đậy đi chín ngọn núi này, giống như thế giới trước mắt đều mông lung.

Khi Mạnh Hạo tới phụ cận của Cửu Minh Sơn này, thì Anh Vũ và Bì Đống cũng từ xa đuổi tới, lông trên mình Anh Vũ ít đi rất nhiều, dáng vẻ chật vật, nhưng thần sắc lại ngập tràn thỏa mãn.

Khi bay tới, chưa kịp chào hỏi với Mạnh Hạo, đôi mắt Anh Vũ liền sáng lên, nhìn chín ngọn núi, nghe từng đợt âm thành gào thét từ trên truyền tới, thân thể hắn run run, một lần nữa hưng phấn kích động, gào lên vài tiếng, phấn chấn vội bay đi, suốt đường đi lục lạc do Bì Đống hóa thành phát ra từng tiếng vang giòn giã.

- Ngươi như vậy là không được, ngươi như vậy là thất đức, ngươi như vậy rất vô sỉ, ta phải độ hóa ngươi… Xa xa, giọng nói dông dài của Bì Đống còn đang vang vọng.

Mạnh Hạo liếc nhìn Anh Vũ đã đi xa, không thèm để ý tới, chỗ đó cho dù hung hiểm, nhưng Mạnh Hạo biết, với bản lãnh của Anh Vũ và Bì Đống, cái khác thì không có, nhưng muốn chết, rất khó.

Trước Cửu Minh Sơn, có một tấm bia đá, to chừng ngàn trượng, đứng sừng sững trên mặt đất, vượt qua năm tháng, như đã tồn tại rất lâu rồi.

- Chín ngọn Minh Sơn, có vô số bảo tàng, bất kể ngọn nào, cũng đều có cơ duyên! Người xông qua, có thể thu hoạch được tạo hóa thần thông!

- Thí luyện sinh tử, dưới Tiên Cảnh, lưng chừng núi đã là điểm cuối, dưới Cổ Cảnh, có thể qua ba núi, nếu chín núi đều qua, thì có thể thu được bí pháp Minh Nguyệt!

- Hậu nhân Phương tộc, dùng huyết mạch để mở ra con đường, bước vào trong núi, sinh tử không do mệnh!

Trên bia đá chỉ khắc ba câu này, không có lạc khoản, nhưng trên ba câu này lại toát ra một cỗ uy áp lành lạnh, giống như bước vào trong này, với bất kỳ ai mà nói, cũng đều là một cuộc khảo nghiệm sinh tử.

Mạnh Hạo liếc nhìn chín ngọn núi, thần sắc có chút cổ quái, dần dần, mắt hắn phát sáng, sau khi liếm môi, Mạnh Hạo quay đầu liếc nhìn Binh Dũng, lập tức Binh Dũng thu nhỏ thân hình, chớp mắt, liền biến thành độ cao hơn một trượng.

- Tổ địa này, chính là phúc địa của ta. Nơi này đối với những người khác đều là nơi hung hiểm, nhưng với hắn mà nói, đây nào phải chín ngọn núi hung hiểm, đây rõ ràng là chín ngọn núi báu.

Tay phải hắn vỗ túi trữ vật, lấy ra một cái huyết mạch ngọn giản, thần thức vừa quét qua, mặt liền nở nụ cười.

Hắn nhìn thấy bảy trưởng lão Cổ Cảnh trong ngọc giản, nay đã tản ra, nhưng lại có một người đang ở trên Cửu Minh Sơn, hiển nhiên là trước đó có ý đồ xông vào nơi này kiếm tìm tạo hóa, kết quả là bị nhốt ở đó, không cách nào tùy ý rời đi.

- Không gấp, đợi ta từ từ tới tìm ngươi. Quang mang trong mắt Mạnh Hạo càng sáng, ho khan một tiếng, lập tức Binh Dũng cao tầm một trượng sau lưng hắn bước về phía trước.

Mạnh Hạo lắc mình, ngồi trên vai Binh Dũng này, mặc cho Binh Dũng bước từng bước lớn, xông vào ngọn núi đầu tiên.

- Xông vào từng ngọn núi một, dọn sạch chín ngọn núi báu này… Mạnh Hạo vừa nghĩ tới đây,càng thêm hưng phấn.

Khi Binh Dũng một mạch đi đến, đệ thất tổ trên bầu trời thở dài một tiếng, rất là bất đắc dĩ, lão nhìn tia sáng trong mắt Mạnh Hạo, khẽ lẩm bẩm vài câu, nhưng lại chả có cách nào.

- Nơi này với hắn mà nói, đích xác là núi báu, tên tiểu hỗn đản này ở trong tổ địa, có Thủ Hộ Đạo Tượng bảo vệ, quả thực quá tự do an nhàn

rồi!

- Nhớ năm đó, khi lần đầu tiên ta bước vào nơi này, nếu như Thủ Hộ Đạo Tượng kia cũng bảo vệ ta, thì truyền thừa và bảo vật trên chín ngọn núi, sao có thể lưu lại cho kẻ khác. Đệ thất tổ trong lòng mất đi sự cân bằng, nhìn Mạnh Hạo đi xa cùng Binh Dũng, lão chỉ có thể than thở một lần nữa.

Thời gian trôi qua, Binh Dũng dưới thân Mạnh Hạo, vung kiếm lớn, một loạt tiếng nổ vang lên, trên ngọn núi thứ nhất này, từ chân núi xông lên, tất cả những nơi đi qua, gặp phải cấm chế, trực tiếp đụng độ, gặp phải hung thú, trực tiếp trấn áp, gặp phải vách ngăn, trực tiếp đánh qua.

Không thể ngăn cản, cũng không thể bị ngăn cản!

Đừng nói là chó gà không yên, trên ngọn núi này, tiếng gào thét động trời, thanh âm thê lương vang vẳng.

- Ồ, trên tảng đá này không ngờ lại có người khắc họa công pháp, đồ tốt, thu lấy!

- Kẻ nào mà thất đức thế này, không ngờ lại vứt tiên ngọc lung tung, thu lấy!

- Nhiều linh thạch như thế này… Tiểu Hắc ngươi chậm chút, thu xong chúng ta lại đi tiếp!!

Hai mắt Mạnh Hạo ngày càng sáng, thân thể kích động run rẩy, suốt dọc đường, hắn thu hoạch được quá nhiều tiên ngọc và linh thạch, pháp bảo cũng có không ít, cho đến khi sắt lên đến đỉnh núi, một tiếng rông giận từ trên đỉnh núi truyền ra, đó là một cự nhân có hai cái đầu.

Cự nhân này, trong tay cầm một chiếc gậy lớn, là tồn tại mạnh nhất trên núi này, là người thủ hộ đỉnh núi, lúc này nhảy ra, tiếng gầm hét vang

vọng, nhưng ngay sau đó, Binh Dũng dưới thân Mạnh Hạo, toàn thân sát khí chợt tỏa ra ngập trời.

Khí tức này nổi lên, khiến cho cự nhân hai đầu vốn dĩ khí thế hung hăng, thân thể chợt run rẩy, tiếng gầm ngưng lại, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, rồi lại nhìn Binh Dũng dưới thân hắn, Mạnh Hạo thậm chí nhìn thấy cả những giọt mồ hôi lạnh trên trán và thân thể run rẩy của cự nhân.

Đôi bên nhìn nhau cũng chỉ hai hơi thở, cự nhân hai đầu kêu thảm một tiếng, xoay người tức tốc bỏ chạy, nháy mắt đã xuyên vào trong núi, không còn thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1305: Đệ lục cấm thành

Mạnh Hạo thần sắc ngạo nghễ theo Binh Dũng đi tới đỉnh núi, trên đó, hắn nhìn thấy vách đá lớn, điêu khắc Nghị Luận Bán Nguyệt.

Nháy mắt nhìn thấy Bán Nguyệt, ánh mắt Mạnh Hạo co rút, trong đầu tự nhiên hiện ra hình ảnh Bán Nguyệt.

Vách đá này không thể dời đi, không thể in ấn, chỉ có thể nhìn, hơn nữa chỉ cần liếc qua là sẽ ghi vào đáy lòng, nhưng Mạnh Hạo phát giác, dường như mình chỉ có thể nhớ được nó 9 ngày.

Sau 9 ngày, hình ảnh Bán Nguyệt sẽ biến mất, không thể nhớ lại.

- Đây là Minh Nguyệt sao... cần phải trong 9 ngày, đều xem hết 9 ngọn núi? Mạnh Hạo cười, đối với người khác thì rất khó, nhưng với hắn thì lại vô cùng đơn giản.

- Quả nhiên là phúc địa của ta. Mạnh Hạo thở dài, vỗ Binh Dũng, lập tức Binh Dũng chạy thẳng tới chân núi, đi núi thứ hai.

Cửu Minh Sơn, khi đó lão tổ đời thứ nhất già đi, chế tạo ra vẫn chưa từng có kiểu thế này, Mạnh Hạo xông tới trước, phàm là cướp được đều thu hết vào túi.

Tất cả cản trở, tất cả hung thú, ở trước mặt hắn đều bị nghiền nát...

Dù cho người thủ hộ trên đỉnh núi, nhìn thấy Binh Dũng cũng bị dọa tâm thần nổ tung, không dám xuất hiện, tùy ý cho Mạnh Hạo xông qua núi thứ hai, núi thứ ba...

Hắn thu được bao nhiêu loại truyền thừa, bao nhiêu thuật pháp, Mạnh

Hạo cũng không nhớ, cũng không rảnh mà dọn dẹp, phàm là bỏ được vào túi trữ vật thì hắn lập tức lấy.

- Phúc địa!

- Những thứ này, đi ra ngoài không chừng có thể đổi lấy không ít thứ tốt từ gia tộc. Mạnh Hạo càng thêm hưng phấn, ở nơi này, lần đầu hắn cảm nhận được phát tài.

Cảm giác này làm hắn kích động, lướt như bay, xông qua núi thứ tư, thứ năm.

Vách đá trên đỉnh núi, toàn bộ bích họa Bán Nguyệt đều bị Mạnh Hạo ghi nhớ vào đầu, càng thêm rõ ràng, mơ hồ như có uy áp mạnh mẽ in trong đầu hắn, tràn ra ngoài người.

Thời gian trôi nhanh, qua 3 ngày, Mạnh Hạo đến núi thứ tám.

Lúc này trên gần đỉnh núi có một lão nhân áo đen đang kinh hồn bạt vía, trong tay cầm ngọc giản. 3 ngày qua, hắn thỉnh thoảng quan sát ngọc giản, nhìn thấy rõ ràng đốm sáng đại biểu Mạnh Hạo xuất hiện ở gần Cửu Minh Sơn của mình.

Khi hắn nhận ra Mạnh Hạo chọn núi thứ nhất, hắn còn thở dài, trong lòng cười lạnh, cảm thấy đối phương có lẽ không dám đi núi mình, muốn tránh né, còn nghĩ là mình có thể đi tìm tới đối phương.

Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng vỡ nát, bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện đối phương chỉ cần vài canh giờ liền... trực tiếp xông qua núi thứ nhất.

Sau đó, 3 ngày, hắn trơ mắt nhìn đối phương xông qua tất cả, đến núi thứ tám chỗ mình, làm cho da đầu của hắn căng nứt, đầu óc ông ông, kinh hồn bạt vía, hận không thể lập tức xông ra núi bỏ chạy.

Hắn không biết đối phương xông tới thế nào, điều này không quan trọng, bởi vì mặc kệ dùng cách nào, đến chỗ mình, một khi đụng phải đối phương, vậy mình chết là chắc.

- Làm sao đây, làm sao đây... Khi lão nhân áo đen nhìn ngọc giản thấy đốm sáng của Mạnh Hạo xuất hiện trên núi thứ tám, hơn nữa tiến về phía mình với tốc độ khủng bố, lão giả thở hồn hển, trở nên hoảng loạn.

Cũng chỉ mấy canh giờ, hắn nhìn thấy... dưới chân núi, Mạnh Hạo một đường ầm ầm đụng thẳng tiến lên, cùng với.... Binh Dũng dưới người hắn, cùng với khí tức làm hắn tắt tiếng kinh hoàng.

- Khí tức Chuẩn Đạo Chí Tôn!

- Đây... đây là... Lão giả trong khoảng khắc hiểu ra mọi chuyện, nhất là nhìn thấy pho tượng này rất quen, chợt nhớ tới lai lịch pho tượng này, hai chân nhũn ra, bóng tối tử vong bao phủ toàn thân.

Hắn thở hổn hển, trong đầu xoay chuyển trăm ý niệm, sau một nhịp thở, Mạnh Hạo cùng Binh Dũng vừa đến, lão giả hít sâu một hơi, thần sắc trở nên nghiêm nghị, chắp tay cúi đầu thật sâu trước Mạnh Hạo.

- Lão phu Phương Đạo Hoằng, bái kiến Hạo công tử!

- Công tử nhìn thấy lão phu xuất hiện ở nơi này, nhất định rất giật mình, là tên Phương Tú Sơn hèn hạ vô sỉ kia, hắn hứa hẹn rất lớn với lão phu, bảo lão phu đến đây đánh chết công tử. Nhưng Phương Tú Sơn căn bản không biết, lão phu cương trực công chính, luôn luôn kính nể Phương Tú Phong đại nhân, làm sao lại đi giúp tiểu nhân Phương Tú Sơn kia!

- Bởi vậy, lão phu đồng ý với Phương Tú Sơn, nhưng mục đích thực sự, là đến bảo vệ công tử, Hạo công tử.... ờ thì, lúc ngài còn nhỏ, ta còn từng ôm ngài... Lão giả vội nói nói.

Lão già này vừa lên tiếng, Binh Dũng đã cất bước đến trước người hắn, thân thể cao một trượng, không quá to lớn, nhưng cũng có cảm giác áp bức nhất định, nhất là khí tức Chuẩn Đạo trên người, làm cho lão giả này run rẩy, nuốt nước miếng, cố nặn ra tươi cười, làm mình rất vô hại.

Mạnh Hạo ngồi trên người Binh Dũng, cúi đầu nhìn lão giả.

- Lúc còn bé, ngươi có ôm ta? Mạnh Hạo bình thản hỏi.

- Đúng đúng, Hạo công tử, ta thật có ôm ngươi, lúc nhỏ ngươi đặc biệt đáng yêu, rất xinh xắn... Lão giả vội gật đầu, hắn thật rất ít nói lời nịnh bợ, lúc này phải cố mà nói ra.

Mạnh Hạo suy ngẫm, liếc lão giả, gật đầu.

- Được rồi, nếu vậy, trước tiên ngươi giảm tu vi xuống Tiên Cảnh, ta đặt cấm chế, sau này ngươi nghe theo ta an bài. Mạnh Hạo vừa nói vậy, trong lòng lão giả chấn động, nhưng còn chưa từ chối, khí tức trên người Binh Dũng như núi đè lên người lão, cảm giác nguy cơ sống chết làm sắc mặt lão tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ra.

Trong lòng điên cuồng nguyền rủa Phương Tú Sơn, căm hận đến không thể tả hết, cùng với chua xót hối tiếc sâu sắc.

Nhất là hắn nhìn thấy ánh sáng lạnh trong mắt Mạnh Hạo, trong lòng run lên, im lặng một hồi, thở dài, giơ tay lên nện mạnh vào ngực.

Phun máu ra, kinh mạch trong người không ngừng đứt ngang, mạnh mẽ đẩy tu vi xuống thành Tiên Cảnh đỉnh phong.

Mạnh Hạo không hề động đậy, hôm nay có Binh Dũng, người này mới làm thế, nếu không có Binh Dũng bảo vệ, vậy thì lão giả này nhất định sẽ âm lãnh đi lên, không do dự giết mình ngay.

Đối với kẻ địch, Mạnh Hạo sẽ không hề thương hại, không trực tiếp lấy mạng lão đã là nhân từ rồi.

Nhìn tu vi lão giả rớt xuống, Mạnh Hạo vung tay, thi triển Yêu Phong đệ lục cấm, xung quanh tay xuất hiện khí tức đen trắng bao bọc, mặt của Mạnh Hạo cũng mơ hồ trắng đen, tạo cảm giác quỷ dị.

Lão giả nhìn mà tê da đầu, khí tức đen trắng làm cho lão kinh hồn bạt vía.

- Hạo công tử... đây... đây là cấm chế gì? Lão giả chần chờ một chút, dè dặt hỏi.

- Là một môn cấm chế mà mấy ngày qua ta vô ý học được, còn đang làm quen, nhưng ngươi yên tâm, lần này ta nắm chắc vài phần, tu vi của ngươi càng thấp, khả năng thành công càng lớn. Mạnh Hạo liếc lão giả, vừa nói xong, sắc mặt lão liền biến đổi.

- Mới học mấy ngày? Còn đang làm quen? Lần này có nắm chắc vài phần? Lão giả trán toát mồ hôi, hắn cảm nhận mãnh liệt hai khí đen trắng quỷ dị này, muốn hút cả thần hồn vào đó, thậm chí hắn có dựa cảm, nếu đối phương bố trí cấm chế thất bại, vậy tám phần là mình sẽ chết rất thảm.

Nhìn thấy Mạnh Hạo sắp chỉ về phía mình, lão giả liền giơ tay lên hô to.

- Chờ đã... Lão hô lên, lùi lại mấy bước, cùng lúc, Binh Dũng giơ tay lên, đại kiếm tỏa ra sát khí, làm cho bước chân lão già khựng lại.

Sắc mặt hắn tái nhợt, cắn răng, tay đấm liên tục vào ngực, phun ra từng ngụm máu, mạnh mẽ khiến mình trọng thương, tu vi rớt xuống Tiên Cảnh, ngang với cảnh giới Vấn Đạo, thế mới buông tay, sắc mặt trắng bệch, cười khổ nhìn Mạnh Hạo.

Hung ác như vậy làm Mạnh Hạo đánh giá cao lão giả, chỉ tay ra, hai khí đen trắng bay ra chui thẳng vào người lão giả, lập tức người lão giả run rẩy, phát ra tiếng hét thảm thiết. Đồng thời, trên người lão không ngừng hiện lên những phù văn xám tro, như mọc ra từ trên người, chạy dưới làn da.

Mạnh Hạo nhìn chằm chằm lão giả, lần này hắn thi triển đệ lục cấm, đã đổi phương pháp, nếu không thành công, hắn sẽ đổi cách khác.

Thời gian trôi qua, lão giả hét thảm ngày càng yếu, sau một nén nhang, người chợt cứng ngác, phù văn toàn thân biến mất, chỉ có ở mi tâm xuất hiện một cái phù văn mới, bùm một cái bay ra, nhập vào người Mạnh Hạo.

Nháy mắt, trong người Mạnh Hạo có một dòng ấm áp, trong đầu xuất hiện một cái người nhỏ, hình dạng chính là lão giả Phương Đạo Hoằng này.

- Được rồi? Mạnh Hạo cũng sững sờ, hắn thử nhiều lần, đây mới là lần đầu thành công.

Phương Đạo Hoằng cũng ngây ra, vội bò dậy, đau đớn vừa rồi biến mất, hắn chớp mắt, hoạt động thân thể, không cảm thấy có gì khác trước.

- Công tử, ngài... ngài thành công rồi? Lão có chút không dám chắc.

Mạnh Hạo nhíu mày, nhìn người nhỏ trong đầu, trong lòng vừa động, muốn đánh đối phương một cái, ý tưởng vừa nảy ra, Phương Đạo Hoằng lập tức hét thảm, như bị bàn tay vô hình quét ngang, trực tiếp phun máu, khi bò dậy, thần sắc hoảng loạn, nhìn xung quanh.

Ánh mắt Mạnh Hạo sáng lên, tưởng tượng đối phương bị sét đánh.

Không một tiếng động, nhưng Phương Đạo Hoằng lại hét thảm, hắn cảm

giác mình bị sấm sét vô hình đánh trúng.

Ánh mắt Mạnh Hạo sáng lên, lại nghĩ tới lửa thiêu, dìm nước, chà đạp, núi đè...

Phương Đạo Hoằng hét thảm, tóc khét, người ướt, máu đông đặc, cuối cùng nằm bẹp dưới đất như bị núi đè, đủ mọi chuyện, làm cho hắn nhìn Mạnh Hạo toát ra kinh hoàng, hắn biết rất nhiều cấm chế, nhưng chưa từng có thứ nào lại khó tin khủng bố đến vậy.

Hắn có cảm giác... sắp bị đối phương chơi chết.

"Đây là đệ lục cấm... Sinh Tử Cấm, hoàn toàn nắm giữ được!" Mạnh Hạo hít một hơi, mỉm cười.

Nụ cười này làm cho Phương Đạo Hoằng run run, uất ức cực hạn, ngẫm lại ủy khuất của mình, hắn càng hận thấu xương Phương Tú Sơn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1306: Cửu Sơn Nhật Nguyệt

Đệ bát cấm, Cấm Thân Thuật, còn gọi Tu Thân Cấm!

Đệ thất cấm, Nhân Quả Cấm!

Đệ lục cấm, Sinh Tử Cấm!

Trong đầu Mạnh Hạo hiện ra Yêu Phong ba đại cấm mà mình đã học, mỗi một cấm đều có đặc thù, mỗi một cấm đều ngang với bí pháp mạnh mẽ!

Phong Yêu nhất mạch khủng bố, lúc này Mạnh Hạo hiểu rõ ràng, thậm chí hắn cảm giác Nhân Quả Cấm của Quý gia rất có thể là bắt chước từ đệ thất cấm.

"Không biết đệ ngũ cấm... là loại cấm pháp nào!" Ánh mắt Mạnh Hạo sáng ngời, hít một hơi, không để ý tới Phương Đạo Hoằng, thần niệm trào ra, Binh Dũng nhảy vọt thẳng lên đỉnh núi, trận pháp vây khốn Phương Đạo Hoằng bị nó đụng vào liền sụp đổ.

Phương Đạo Hoằng thấy thế, trong lòng run rẩy, đột nhiên cảm thấy lựa chọn của mình là rất sáng suốt, vội vàng theo sau Mạnh Hạo.

Đến đỉnh núi, Mạnh Hạo nhìn thấy vách đá Bán Nguyệt, lần này nhìn vào, dấu ấn Bán Nguyệt càng khắc sâu trong tâm thần, đồng thời mi tâm của hắn mơ hồ xuất hiện Bán Nguyệt.

- Minh Nguyệt bí pháp! Phương Đạo Hoằng cũng thấy được, kinh hô, sau đó nghĩ tới trước đó Mạnh Hạo xông qua 7 ngọn núi, ánh mắt càng

hâm mộ.

- Minh Nguyệt rất lợi hại? Mạnh Hạo hỏi.

- Lão tổ đời một có 5 đại đạo pháp, 3 đại bí pháp, mà Minh Nguyệt, chính là một trong 3 đại bí pháp.

Phương Đạo Hoằng vội giải thích.

- Minh Nguyệt này, theo tu vi cao thâm, khi bộc phát, dời trời đổi trăng, bùng nổ lực lượng gấp mấy lần tu vi, thuộc loại đòn sát thủ!

- Trong gia tộc, Minh Nguyệt bí pháp không có cống hiến to lớn thì không thể có được, trong gia tộc, chỉ có... một số rất ít người nắm giữa bí pháp này! Phương Đạo Hoằng vừa nói, vô tình toát ra hâm mộ.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, cười xong, nhìn về phía núi thứ chín, ánh mắt mong chờ, Binh Dũng bước đi, đưa hắn đến thẳng núi thứ chín, Phương Đạo Hoằng vội theo sau.

Trên đường, hắn thở dồn dập, cuối cùng biết vì sao Mạnh Hạo đi từ núi thứ nhất đến núi thứ tám nhanh như thế, Thủ Hộ Đạo Tượng của gia tộc căn bản là tiến thẳng tới trước, mặc kệ cản trở gì, đều trực tiếp nghiền nát.

Mấy canh giờ sau, khi Mạnh Hạo đến ngọn núi thứ chín, hắn nhìn thấy trên núi toàn là hung thú lông rậm, mỗi con đều rất thê thảm, đang đỏ mắt đuổi giết Anh Vũ.

Anh Vũ không ngừng bay múa, khi thì kêu gào, hưng phấn kích động, ngẫu nhiên hóa thành cầu vồng xông vào bầy thú, lại thỏa mãn bay ra, kêu gào gào.

Bộ dáng vui vẻ của nó làm Mạnh Hạo có chút đồng tình những hung thú

trong núi thứ chín, có Anh Vũ dẫn đi đàn hung thú, Mạnh Hạo rất thuận lời đến đỉnh núi thứ chín.

Trên đỉnh núi, hắn nhìn đến vách đá cuối cùng, nháy mắt, trong đầu Mạnh Hạo ầm một cái.

Trên mi tâm của Mạnh Hạo xuất hiện dấu ấn Bán Nguyệt, chớp động mấy cái, từ từ biến mất, nhưng trong đầu Mạnh Hạo, hình ảnh Bán Nguyệt như đóng dấu vĩnh viễn, hàng loạt hiểu ra hiện lên trong lòng.

Hồi lâu, khi Mạnh Hạo mở mắt, khí tức trở nên khác, hắn nhấc tay trái, mi tâm hiện lên Bán Nguyệt, sau đó trong tay Mạnh Hạo xuất hiện một vầng trăng đen!

Trăng này xuất hiện, làm cho Phương Đạo Hoằng tràn đầy cảm khái. Nhưng nháy mắt sau đó, hắn liền mở to mắt, bởi vì trong tay Mạnh Hạo, ngoài trăng đen ra, lại còn... xuất hiện một quả cầu ánh sáng.

Quả cầu ánh sáng màu trắng, giống như mặt trợi, dưới ánh trăng đen, xoay tròn trong tay Mạnh Hạo, trắng và đen, trời và trăng, bùng nổ uy áp kinh người.

Ngay cả Phương Đạo Hoằng, cảm nhận được uy áp này, ánh mắt cũng co rụt lại.

"Tổ hợp thuật pháp, hắn cũng biết tổ hợp thuật pháp, chỉ có dập tắt nhiều Hồn Đăng, mới chạm tới biến hóa căn nguyên, có ảnh đại đạo hiện ra trong lòng, mới có thể làm tổ hợp thuật pháp mạnh hơn, nhưng hắn.... bây giờ đã có thể tổ hợp, hắn còn chưa phải là Tiên Cảnh chân chính, sao lại có ảnh đại đạo trong lòng!"

Phương Đạo Hoằng cảm thấy không thể tin nổi, tổ hợp thuật pháp như vậy, giảng giải rất nhiều mặt, cực kỳ phức tạp, hắn biết không nhiều, chỉ biết có liên quan tới ảnh đại đạo, thậm chí có liên hệ tới căn nguyên

trong truyền thuyết.

Mạnh Hạo nhìn trời trăng trong tay mình, trầm ngâm một thoáng, tâm thần vừa động, lập tức hai bên trời trăng xuất hiện một ngọn núi nhỏ.

Đây là núi thứ chín, năm đó Mạnh Hạo ở trên thuyền, như mộng du nhìn thấy, sau đó hiển hóa ra ảnh chiếu.

Hình ảnh núi thứ chín nhìn như mạnh mẽ, nhưng thực tế đối với Mạnh Hạo hiện tại thì đã không đủ uy lực, hiện tại xuất hiện, mơ hồ như phù hợp quy tắc trong u minh, dưới trời trăng bao quanh, bùng nổ khí thế càng mạnh hơn.

Khí thế mạnh mẽ, làm cho Phương Đạo Hoằng hít vào, biến sắc.

"Đây... đây... đây là tổ hợp lần hai, đây là yêu nghiệt gì, ở tu vi này lại có thể làm thuật pháp tổ hợp lần hai! Ảnh đại đạo trong lòng hắn, rốt cuộc là có bao nhiêu..." Phương Đạo Hoằng hít vào, ảnh đại đạo, là một loại cảm ngộ huyền diệu, dù đến cảnh giới như hắn, cũng không xuất hiện một cái ở trong lòng, nhưng hiện tại hắn trơ mắt nhìn Mạnh Hạo lại liên tục xuất hiện ảnh đại đạo, làm hắn không tin nổi.

Càng làm hắn sợ hãi, là lại cảm nhận được một tia uy hiếp từ Cửu Sơn Nhật Nguyệt!

Phương Đạo Hoằng hít thở dồn dập, ánh mắt nhìn thẳng, nhưng lập tức hắn thấy Mạnh Hạo đang suy tư, trong lòng giật thót.

"Chẳng lẽ... hắn... hắn còn có thể làm thuật pháp này... Tổ hợp ba lần?" Trong đầu Phương Đạo Hoằng sinh ra ý nghĩ khiến hắn rung động.

Ý nghĩ này vừa hiện ra, lập tức trong tay Mạnh Hạo ngoài Cửu Sơn Nhật Nguyệt, lại xuất hiện trắng đen, hóa thành hai hạt châu, lặng lẽ vây quanh.

Chín núi ở trong, trời trăng vòng trong, hai hạt châu vòng ngoài, không quấy nhiễu nhau, xoay tròn với nhau, tạo thành cảnh tượng rực rỡ.

Khí tức càng mạnh mẽ hơn, ầm ầm bùng nổ trên Cửu Sơn Nhật Nguyệt.

Nhưng chỉ duy trì một hơi thở, hai châu đen trắng tiêu tán, chín núi vỡ vụn, trời trăng tối sầm, Mạnh Hạo nhíu mày trầm ngâm.

Hắn không chú ý, lúc này Phương Đạo Hoằng đã bị hành động của Mạnh Hạo dọa, trợn mắt há mồm, đầu óc ông ông.

"Tổ hợp ba lần... thật sự ba lần..."

Trong nháy mắt vừa rồi, khí tức từ Cửu Sơn Nhật Nguyệt làm hắn kinh hãi, hắn là cường giả Cổ Cảnh, lại cảm thấy kinh hãi vì thuật pháp của một tu sĩ gần tới Tiên, là chuyện chưa từng có đối với hắn.

"Hiện tại hắn còn không phải Chân Tiên, nhưng sẽ rất nhanh... Một khi thành Chân Tiên, hắn sẽ mở bao nhiêu mạch? Ít nhất phải trên 90 mạch!" Phương Đạo Hoằng hít vào, nhìn về phía Mạnh Hạo, hắn hiểu rõ ràng vì sao Phương Tú Sơn lại không tiếc trả giá cũng phải giết Phương Hạo này.

"Kẻ này yêu nghiệt..."

Mạnh Hạo suy tư, đang muốn thử, nhưng lúc này Phong Yêu nhất mạch triệu hoán lại trở nên mãnh liệt chưa từng có, xuất hiện lẩn quẩn trong lòng hắn.

Mạnh Hạo buông tay, ngẩng đầu, đứng trên núi thứ chín nhìn về xa xa.

Ở chỗ này, hắn liếc qua là thấy ở xa sau núi, có một mảnh khu vực khổng lồ, mặt đất tối đen, bầu trời như nứt ra, những chỗ khác là ban ngày,

nhưng nơi đó lại là bóng đêm.

Trong đêm tối, giữa khu đất đen, có một bóng người ngồi, là một thanh niên, sắc mặt tái nhợt, tóc xõa tung, mặc trường bào, xung quanh hắn có vô số thi thể, mỗi người thần sắc vặn vẹo, như phải chịu đựng đau đớn không tưởng trước khi chết.

Có nam có nữ, có tu sĩ, có thân thú, thậm chí còn có những hình dạng quỷ dị, rất dữ tợn, không giống sinh linh chín núi.

Quần áo rất cổ xưa, Mạnh Hạo đã từng thấy, gặp được trong hư ảnh Tiên Cổ Đạo Tràng!

Hắn ở đó trải qua một trận đại chiến trên trời, nhìn thấy từ 9 mặt trời, 9 con bướm!

Cảm giác tang thương mãnh liệt trên người thanh niên đó, xung quanh hắn tồn tại vô số khe nứt hư vô, khi mở rộng khi khép lại, dày đặc, trong khu vực đó có đến hơn trăm ngàn cái.

Thanh niên này bị khe nứt bao vây, Mạnh Hạo nhìn tới, hắn cũng nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt toát ra mong chờ.

- Tới.... Âm thanh nhu hòa, xuyên qua hư vô, từ trong năm tháng bay ra, chui vào tai Mạnh Hạo.

Người Mạnh Hạo chấn động, nhìn lại, trong khu vực đó nào có bóng dáng gì, là một mảnh trống rỗng, chỉ có khe nứt hư vô, không có nửa bóng người.

Tất cả, chỉ như ảo giác!

Có, là một bia đá to lớn, dựng trong khu vực đêm tối, khoảng cách rất xa, nhưng Mạnh Hạo vẫn cảm nhận được bia đá to lớn, còn có... yêu khí

tuôn trào mà chỉ có hắn mới thấy được!

Yêu khí quá đậm, ảnh hưởng thiên địa, bởi vậy mới làm cho khu vực đó khác với bên ngoài, chìm vào bóng đêm vĩnh hằng.

Mạnh Hạo im lặng, tùy tiện liếc qua Phương Đạo Hoằng, có thể xác định, Phương Đạo Hoằng không thể thấy được cảnh mà mình thấy được, Mạnh Hạo đứng trên đỉnh núi, trầm ngâm nửa nén nhang, ánh mắt quyết đoán.

Không chần chờ nữa, Mạnh Hạo vừa động thần niện, Binh Dũng lập tức lóe lên tia sáng lạnh, đưa Mạnh Hạo đi tới, hóa thành đốm lửa bay thẳng tới trước.

Phương Đạo Hoằng theo sau, một đường bay đi.

Mấy canh giờ sau, đằng trước Mạnh Hạo, đêm tối tới gần, mảnh khu vực đó tràn ngập trăm ngàn khe nứt hư vô ở trước mặt hắn, đứng ở bên cạnh, như là ban ngày, đi một bước, sẽ là đêm tối.

Những tiếng u u truyền ra từ bóng đêm, vang vọng ra ngoài.

Mạnh Hạo vừa đến, cảm giác triệu hoán lại mãnh liệt bùng lên trong tâm thần, như có một bàn tay vô hình chọc vào ngực Mạnh Hạo, nắm lấy trái tim, làm hắn hít thở dồn dập, ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua những khe nứt hư vô, lại nhìn thấy bóng dáng thanh niên ngồi giữa trung tâm.

Thanh niên này, không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng giọng của hắn lại vang vọng trong đầu Mạnh Hạo.

- Tới...

- Người thừa kế Phong Yêu nhất mạch... tới...

- Ta là... Phong Yêu đời năm...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1307: Phong yêu đệ ngũ cấm

Táng Cổ Giới, có rất ít tộc nhân gia tộc đến đây, Cửu Minh Sơn đã là tận cùng, mà Táng Cổ Địa này, bao nhiêu năm qua cũng là tận cùng của họ.

Không phải không có người xông qua đây được, nhưng số lượng rất ít, hơn nữa dù cho xông qua, cũng không đi đến Vụ Trung Thiên cuối cùng, cho dù là Đạo Cảnh, đến một cửa Vụ Trung Thiên cũng không đi được bao nhiêu bước.

Mạnh Hạo đứng bên Táng Cổ Giới, nhìn bóng đêm, ánh mắt chớp động kỳ dị, im lặng một hồi, hắn truyền ra thần niệm, Binh Dũng lập tức cất bước, đi vào trong Táng Cổ Giới.

Vừa đặt chân vào, tất cả khe nứt hư vô trong Táng Cổ Địa đột nhiên mở rộng, như những cái miệng lớn phủ đầy, phong tỏa toàn bộ khu vực.

Bên trong mỗi một khe nứt hư vô, Mạnh Hạo nhìn thấy một thế giới, bên trong mỗi một thế giới tồn tại một chỗ thí luyện.

Còn có một cỗ uy áp truyền ra từ những khe nứt hư vô, trong đó có một số cái làm Mạnh Hạo cảm nhận được uy áp ngang với Binh Dũng.

Ngay khi cảm nhận được khí tức khủng bố này, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải khu vực trong tổ địa mà Binh Dũng cũng không thể đi qua an toàn.

"Tựa như mê cung... đi qua những khe nứt thí luyện, có liên quan tới vận số, cũng có liên quan tới tu vi." Thần sắc Mạnh Hạo quyết đoán, Binh Dũng hai mắt sáng lên, đưa Mạnh Hạo bước tới, chọn một khe nứt đi

vào.

Đồng thời, trên bầu trời, đệ thất tổ nhíu mày, trong mắt lóe lên, hắn mơ hồ nhận ra Táng Cổ Giới khác thường.

- Có gì không đúng....

Đệ thất tổ trầm ngâm, ánh mắt quét qua mặt đất, nhìn về xa xa, đột nhiên hắn chấn động ầm ầm.

- Hả? Thần thức tỏa ra, sau đó, đệ thất tổ giật mình.

Hắn phát hiện, toàn bộ tổ địa, vô thức trào ra không ít sương mù, bao phủ toàn bộ khu vực, cảnh tượng này chưa bao giờ xuất hiện, càng làm hắn lo sợ, là Táng Cổ Địa bao nhiêu năm rồi không ai đi vào Vụ Trung Thiên, dường như tổ địa dẫn động sương mù, làm cho sương mù bên đó càng thêm tuôn trào.

Biến hóa này, làm ánh mắt đệ thất tổ co rút, nghiền ngẫm.

Phương Đạo Hoằng không dám tới gần, dừng lại bên cạnh Táng Cổ Địa, nhìn Mạnh Hạo biến mất trong khe nứt, hắn chần chờ một chút, nhưng nghĩ đến đau khổ trước đó, hít sâu một hơi, không dám rời đi, mà ngồi đó lặng lẽ chờ đợi.

Mạnh Hạo đặt chân vào khe nứt, là một mảnh trời đất mênh mông, trong thiên địa có một khe nứt lớn, đó là cửa.

Hắn vừa xuất hiện, xung quanh bùng lên những đoàn u hỏa, lao thẳng tới Mạnh Hạo, vừa đến gần, liền tự nổ.

Ầm ầm, Binh Dũng vung đại kiếm, khí tức Chuẩn Đạo bùng nổ, những u hỏa tự nổ chưa đến gần đã bị chặn giữa không trung.

Thần sắc Mạnh Hạo như thường, ngồi trên Binh Dũng tiến tới, không lâu sau, liền đến khe nứt trên trời, khi đi ra, hắn xuất hiện ở một chỗ trong Táng Cổ Địa, cách khe nứt đi vào xa chừng ngàn trượng.

Ở xung quanh hắn dày đặc khe nứt, nơi này đúng như hắn nghĩ, quả thật là một chỗ mê cung, mỗi một khe nứt đều là đường đi.

"Loại mê cung này, làm sao mới đi tới trung tâm..." Mạnh Hạo nhíu mày, trầm ngâm, ánh mắt lóe lên, dứt khoát nhắm mắt, lập tức khí tức Phong Yêu tràn ra, mơ hồ cộng hưởng với bia đá ở trung tâm.

Một lát sau, Mạnh Hạo mở mắt, không chần chờ, khống chế Binh Dũng lùi một bước, đi vào trong một khe nứt.

Đi vào khe nứt, thế giới này giông tố ầm ầm, bầu trời đầy mây, mặt đất thành biển, từ xa sóng lớn cuốn tới, cao mấy chục trượng rít gào ập tới.

Có những bóng đen biến ảo dưới đáy biển, nhảy vọt lên, hóa thành những cái xúc tua lớn tới gần Mạnh Hạo, tu vi Cổ Cảnh trào ra.

Mạnh Hạo bình thản, Binh Dũng vung tay trực tiếp ấn xuống mặt biển, trên người lấp lánh ánh sáng lam, nháy mắt biển rộng bên dưới đóng băng, nhanh chóng lan tràn, rắc rắc vang lên, chỉ trong mấy hơi thở, nhìn ra, toàn bộ biển rộng đã đông cứng!

Sóng biển đông lại, những xúc tua cũng thành pho tượng, những khí tức Cổ Cảnh dưới đáy nước cũng đóng băng lại.

Binh Dũng bước đi, đưa Mạnh Hạo đi thẳng không trung, đi vào cửa ra, khi xuất hiện, hắn lại gần trung tâm Táng Cổ Địa này hơn một chút.

Không chần chờ lựa chọn, dựa vào cổng hưởng với Phong Yêu trong xa xăm, Mạnh Hạo đi vào khe nứt thứ ba.

Cứ thế, trong mấy ngày, hắn đi qua trăm khe nứt, trong đó hầu hết đều có tồn tại ngang với cường giả Cổ Cảnh.

Còn có 3 khe nứt, Mạnh Hạo gặp được sinh linh khủng bố xấp xỉ Cổ Cảnh đỉnh phong.

Một lần nguy cấp nhất, hắn gặp được một nam nhân trung niên, thân thể người này hư ảo, nhưng bùng nổ tu vi lại là Chuẩn Đạo Chí Tôn.

Trận chiến này, trời long đất lở, Binh Dũng dù thắng, nhưng cũng bị tổn hại.

Một đường đi, trình độ khó khăn làm Mạnh Hạo kinh hãi, nếu không nhờ Binh Dũng, với lực lượng của Mạnh Hạo, căn bản không thể đặt chân tới đây, có thể nói, lần tạo hóa này vốn không thuộc về Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo cảm thấy khó khăn, nhưng Phương Đạo Hoằng ở ngoài Táng Cổ Địa thấy, vận số của Mạnh Hạo làm hắn rung động, hắn là trưởng lão gia tộc, biết rõ Táng Cổ Địa khủng bố.

Thế giới trong trăm ngàn khe nứt này không phải cố định, mà sẽ liên tục biến hóa, thiên địa bên trong có thể xuất hiện Linh Cảnh, có khi là Tiên Cảnh, có khi là Cổ Cảnh, về phần cảnh giới Chuẩn Đạo, cũng có rất nhiều, mà khủng bố nhất lại là Đạo Cảnh!

Hơn nữa bước ra khe nứt, hoàn toàn là xuất hiện ngẫu nhiên, làm cho muốn đi qua chỗ này lại càng khó.

Nơi này, khi đó lão tổ đời một già đi, tự mình sáng tạo ra, quỷ dị thần bí.

- Hắn xông qua 100 lần, mỗi lần đều chính xác, ngày càng gần trung tâm! Chẳng những Phương Đạo Hoằng cho là vậy, ngay cả đệ thất tổ trên không trung cũng nhìn thấy Mạnh Hạo đi qua lại trong khe nứt khắp nơimột âm thầm kinh hãi.

- Thằng nhãi này, chẳng lẽ biết đường đi? Không thể nào, chỗ này căn bản không tồn tại đường đi, nhưng vận số của hắn quá tốt đi chứ, cơ bản không lãng phí một lần nào, mỗi lần đi ra khe nứt đều gần trung tâm hơn một bước.

Trong khi Phương Đạo Hoằng cùng đệ thất tổ giật mình, Mạnh Hạo lại vào một khe nứt, không ngừng tiến tới, cuối cùng một ngày sau, khi hắn đi ra, đã đặt chân vào trung tâm Táng Cổ Địa!

Ở phía trước, có một bia đá lớn, dựng trên mặt đất, tỏa ra u quang!

Nhưng ở trong mắt Mạnh Hạo, hắn nhìn thấy không phải bia đá, mà là thanh niên trường bào ngồi đó, đang ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, trong đầu Mạnh Hạo ầm một cái, Phong Yêu Cổ Ngọc trong túi trữ vật rung động mãnh liệt chưa từng có.

- Ngươi có thể đến trước mặt ta, tu vi hắn là Cổ Cảnh đỉnh phong, chỉ kém Đạo Cảnh một tia, cũng hiểu biết sâu sắc về căn nguyên.

- Năm đó ta rời Sơn Hải Đại Giới, có người nói với ta, bảo ta để lại một tia thần thức, để lại một tia hy vọng cho Phong Yêu nhất mạch...

- Cho nên, ta để lại đạo pháp, phát tán trong Sơn Hải, được vô số người thu lấy... Ở trong Cửu Đại Sơn Hải, ta dùng pháp sáng lập nhiều chỗ Táng Cổ Địa. Bất cứ chỗ Táng Cổ Địa nào đều có pháp của ta, chỉ có Phong Yêu nhất mạch mới lấy được truyền thừa chân chính.

- Chỗ mà ngươi thấy, chỉ là một trong đó, Cửu Đại Sơn Hải, tổng cộng hơn 90 ngàn chỗ, pháp có thể cho mọi người thấy, nhưng truyền thừa chỉ giới hạn 4 lần. Sau 4 lần, thần niệm ta để lại trong Táng Cổ Địa sẽ tiêu tán trong sơn hải, không còn hiển hóa, hiện tại... chính là lần thứ tư.

- Ta không phải tu sĩ Sơn Hải Đại Giới, bất ngờ đến đây, cơ duyên xảo hợp, trở thành Phong Yêu đời năm, chỉ có thể ở Sơn Hải Đại Giới một ngàn năm, cấm của ta, tên là Chính và Phản.

- Khe nứt hư vô, như một mặt gương, Chính và Phản, ở trong gương, cũng ở trong lòng người.

- Nơi này có 100 ngàn khe nứt, nơi này... Là Yêu Phong đệ ngũ cấm của ta... Chính Phản Cấm! Thanh niên nhẹ nhàng nói, vung tay lên, trong tay hắn xuất hiện một khe nứt nhỏ, chậm rãi xoay tròn trong tay.

Đồng thời, 100 ngàn khe nứt xung quanh cũng xoay tròn, cảnh tượng quỷ dị khiến đệ thất tổ cùng Phương Đạo Hoằng mở to mắt, đầu ông ông.

- Đây là căn nguyên Chính và Phản, ta nói Chính, có thể nuốt thiên địa... Thanh niên nhàn nhạt nói, toàn bộ khe nứt chợt mở rộng, toàn bộ khu vực Táng Cổ, cả địa, nháy mắt vặn vẹo, thậm chí Phương gia bên ngoài, toàn bộ Đông Thắng Tinh cũng xuất hiện vặn vẹo.

Tựa như một cỗ lực lượng khủng bố không thể nói rõ, muốn cắn nuốt Đông Thắng Tinh!

Cấm pháp khủng bố như vậy, làm cho tâm thần Mạnh Hạo nổ ầm ầm, hắn không thể ngờ, đệ ngũ cấm... có lực lượng rung trời chuyển đất như thế!

- Ta nói Phản, thì thả bầu trời... Giọng thanh niên vang lên, toàn bộ khe nứt nháy mắt co rút, lập tức khu vực Táng Cổ, địa, tổ trạch Phương gia, cùng Đông Thắng Tinh, lập tức khôi phục như thường.

Mọi chuyện thay đổi quá nhanh, cho nên mọi người không phát hiện biến hóa.

Nhưng trong lòng đất tổ trạch Phương giam ở hang đá, mấy vị lão tổ Phương gia vốn không thức tỉnh, nhưng nháy mắt này thân thể chấn động, đều mở mắt ra.

Nhất là vị Địa Tổ Phương gia ở trong sâu nhất, khi hắn mở mắt, bầu trời thất sắc, thiên địa biến hóa.

- Chính và Phản, nuốt và thả, đây cấm của ta... Ngồi trước mặt ta, cảm ngộ cấm pháp của ta, Phong Yêu nhất mạch... Khi chín cấm quy nhất, Sơn Hải Đại Giới, trở về Phong Yêu!

- Nếu ngươi có cơ duyên rời Sơn Hải Đại Giới, nếu thế gian còn có Thiên Bình Tử của ta, ngươi đã tìm tới ta, ta thiếu Phong Yêu nhất mạch, ta hộ đạo cho ngươi. Thanh niên nhàn nhạt lên tiếng, nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1308: Thời đại đua tiếng

Mạnh Hạo chấn động, hít thở dồn dập, hắn hiểu được, nơi này vốn không phải chỗ mình có thể đến, hay nói là, đệ ngũ cấm, lẽ ra tu vi đến Cổ Cảnh đỉnh phong mới có tư cách chạm tới.

Nhưng hiện giờ, vì Binh Dũng, mọi thứ liền tới trước!

Mạnh Hạo híp mắt, không hành động tùy tiện, Phong Yêu đời sáu, làm hắn cảm nhận nguy cơ, hiện tại rất cẩn thận, quan sát hồi lâu, hắn hơi chần chờ.

Hắn không cảm nhận được nguy cơ từ Phong Yêu đời năm, Phong Yêu Cổ Ngọc cũng không có dị thường, trầm ngâm, nếu như bỏ qua như thế, Mạnh Hạo không cam lòng.

"Đáng tiếc bản tôn thứ hai vỡ nát, vẫn đang ôn dưỡng, nếu không, có thể cho bản tôn thứ hai đi thử." Mạnh Hạo hít sâu, ánh mắt quyết đoán.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu bỏ qua, không bằng cược một trận!

Hắn không chần chờ nữa, bước tới trước mặt thanh niên, yên lặng cúi đầu, lòng cảnh giác không giảm, cả người tràn ngập tu vi, nếu không tốt, hắn sẽ lập tức triển khai tất cả thần thông bỏ chạy, Binh Dũng cũng có thần niệm của Mạnh Hạo, tập trung tinh thần bảo vệ một bên.

Mạnh Hạo thế mới ngồi xuống, hắn vừa tĩnh tọa, tay của thanh niên từ từ đặt xuống, chạm vào mi tâm Mạnh Hạo.

Hai người, như cách năm tháng cùng hư vô, chạm nhau.

Đây là truyền thừa cách đời!

Cách mấy đời, cách năm tháng, cách khoảng không, ở trong địa Phương gia, tiến hành truyền thừa cách đời!

Oành! Xung kích như thiên hà đánh vào, từ trong tay thanh niên trực tiếp tràn vào mi tâm Mạnh Hạo, nháy mắt, tâm thần Mạnh Hạo muốn sụp đổ, đầu óc phình ra muốn nổ tung.

Trong lòng Mạnh Hạo nổ ầm ầm, như có vô số sấm sét nổ tung, sắc mặt tái nhợt, miệng tràn máu, cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Hắn không nhận ra sát ý từ trên người đối phương, chỉ là vì bản thân không đủ tu vi, bởi vì không thể chịu nổi truyền thừa mà dẫn tới nguy hiểm.

Hắn cắn răng, thần sắc quyết đoán, kiên trì tiếp nhận truyền thừa mà hiện tại không phải của hắn.

Người hắn dẫn chuyển giữa hư ảo và chân thực, hơi thở chậm rãi yếu đi, ngọn lửa sinh mệnh tối dần.

Trên bầu trời, đệ thất tổ tập trung nhìn Mạnh Hạo, toát ra khó hiểu, hắn có thể nhìn thấu Táng Cổ Địa, vì Mạnh Hạo đặt chân vào, xuất hiện một chút khác thường.

Cẩn thận nhìn Mạnh Hạo mấy lần, đột nhiên ánh mắt đệ thất tổ co rút, mơ hồ nhận ra được gì, thần sắc rung động, hít vào một hơi.

- Hắn đang tiếp nhận truyền thừa!

- Trong Táng Cổ Địa này, bao nhiêu năm rồi, tuy rằng tộc nhân có thể đi vào không nhiều, nhưng cũng có một ít, những khe nứt đó là chỗ thí luyện, không phải chỗ truyền thừa. Đứa nhỏ này... không ngờ hắn có thể cảm ngộ được truyền thừa trong đó! Đệ thất tổ nhìn Mạnh Hạo, đầu ông ông.

- Hắn tiếp nhận, là truyền thừa của ai? Ánh mắt đệ thất tổ sâu xa, im lặng nhìn qua Vụ Trung Thiên xa xa.

Thời gian dần trôi qua, khí tức Mạnh Hạo càng suy yếu, ngọn lửa sinh mệnh càng tối sầm, cảnh tượng này nếu cho người ta thấy rõ thì biết là truyền thừa, nhưng nếu nhìn trên ngọc giản huyết mạch, rõ ràng là Mạnh Hạo đang bên bờ tử vong.

Nhất là trong tổ địa này, còn 6 người áo đen khác ngoài Phương Đạo Hoằng ra, bọn họ kiểm tra ngọc giản huyết mạch, thấy được đốm sáng đại biểu Mạnh Hạo đang tối sầm, đốm sáng của Phương Đạo Hoằng lại ở rất gần.

Điều này tạo ra ảo giác cho người khác.

Dường như, Mạnh Hạo suy yếu, có liên quan tới Phương Đạo Hoằng!

HIện tại 6 người áo đen khác trong tổ địa, dù nói đều cẩn thận. nhưng tính tình khác nhau, có quyết đoán, có chần chờ, có do dự, có quyết định liều một phen!

- Trên người Phương Hạo nhất định có trọng bảo, bởi vậy hắn mới liên tục giết hai trưởng lão Cổ Cảnh, nhưng bảo vật này, tu vi của hắn nhất định không thể vận chuyển quá lâu, hiện tại.... Phương Đạo Hoằng đang ở gần đó... nhưng vẫn không chết, đây là một cơ hội! Cách chỗ Mạnh Hạo mấy ngàn dặm, một nam nhân trung niên áo đen, ánh mắt chớp động.

Hắn gầy gò, mũi cong, làm người ta cảm thấy âm trầm.

- Chí bảo có thể cho tu sĩ gần tới Tiên đánh chết Cổ Cảnh... Nam nhân trung niên áo đen chần chờ một chút, lại nhìn ngọc giản huyết mạch, phát hiện trong 6 người khác, đã có 2 người tới gần Mạnh Hạo, ánh mắt liền quyết đoán.

- Ta ở gần nhất, cẩn thận một chút, sẽ không cần lo! Hắn không chần chờ nữa, chợt lóe lên đi ngay.

Cùng lúc, ở hai hướng khác, có 2 người áo đen cũng chung ý với nam nhân trung niên, nhanh chóng bay đi, không ngừng tới gần chỗ Mạnh Hạo.

Về phần 3 người khác, có 2 người do dự, lựa chọn cẩn thận, còn một người... hắn là một lão giả, lúc này đứng ở cửa vào địa, vốn là chỗ của Thủ Hộ Đạo Tượng.

Hắn ngơ ngác nhìn núi non sụp đổ, thấy được phế tích khắp nơi, làm hắn không tin nổi, trong lòng run lên, trợn mắt líu lưỡi, hồi lâu mới hít vào một hơi.

- Thủ Hộ Đạo Tượng... đâu mất rồi? Tâm thần lão giả dấy lên sóng gió tận trời, người chấn động, trong mắt hoảng sợ, lúc này hắn lập tức nhớ tới trưởng lão Cổ Cảnh đầu tiên chết đi, chính là chết ở chỗ này.

Nháy mắt là hắn nghĩ tới nguyên nhân, là đáp án duy nhất giải thích toàn bộ, nhưng đáp án này làm hắn không thể tin nổi.

- Phương Hạo đó, chẳng lẽ hắn có thể khống chế Thủ Hộ Đạo Tượng? Lão giả hít vào một hơi, lấy ra ngọc giản ra huyết mạch, nhìn đốm sáng đại biểu Mạnh Hạo tối sầm, lại nhìn có 3 người khác đang nhanh chóng tới gần. Ở trong tổ địa, hắn không thể thông báo những người khác, lúc này nhìn 3 người đó, giống như thấy thiêu thân lao đầu vào lửa.

- Nếu những người này chết, vậy chứng minh suy đoán của ta không sai, Phương Hạo đó, quả thật có thể khống chế Thủ Hộ Đạo Tượng! Lão giả hít thở dồn dập, trong lòng ngàn vạn không tin, nhưng ngoài điều này, không có đáp án khác.

Thời gian trôi qua, đến ngày thứ 3, Mạnh Hạo ở trong tổ địa đã gần một tháng, lúc này hắn ngồi dưới bia đá, nhắm mắt không động đậy.

Hơi thở của hắn đã suy yếu đến cực hạn, ngọn lửa sinh mệnh có thể tắt bất cứ lúc nào, ở trong đầu, sấm nổ ầm ầm, những điều liên quan tới truyền thừa đệ ngũ cấm không ngừng nhập vào, tạo thành hình ảnh, như kéo hắn chìm vào vực sâu.

Làm cho đầu óc của hắn bị cưỡng chế khai phá, đau đớn xé rách, làm Mạnh Hạo như chìm trong luyện ngục.

Với tu vi của hắn, không thể chịu nổi truyền thừa như thế, đã sớm mở ra cảnh giới Vĩnh Hằng, không ngừng làm tâm thần Mạnh Hạo không bị nhồi nổ tung.

Mà thân thể Chân Tiên của hắn, mấy ngày qua cũng giúp đỡ quan trọng, bảo trì nội tâm kiên cường.

Ở trong đầu hắn, truyền thừa đệ ngũ cấm không ngừng tuôn trào, dần phác họa một hình ảnh, là một bàn tay, chậm rãi xoay chuyển trong đầu.

Khi là chính, khi là phản, ở trong Chính và Phản ẩn chứa càn khôn, ẩn chứa đại đạo thiên địa!

Ở xung quanh, trăm ngàn khe nứt trong mảnh Táng Cổ Địa này giống như hít thở, khi khép lại, khi giãn ra, nhìn từ xa như trăm ngàn con mắt đóng mở quỷ dị.

Lặp đi lặp lại, suốt 3 ngày như thế.

Cảnh này đã sớm làm Phương Đạo Hoằng nhìn đến trợn mắt, hít vào liên tục, hắn lại rung động vì Mạnh Hạo, càng phát giác Mạnh Hạo khủng bố, hắn chưa từng thấy một tu sĩ gần Tiên nào có thể làm được chuyện đến mức này.

Thậm chí còn chưa từng nghe qua.

- Nếu hắn thành Tiên... Nhất định kinh động Đông Thắng Tinh! Ánh mắt Phương Đạo Hoằng lóe lên, hắn chợt cảm thấy, bị Mạnh Hạo khống chế sống chết, dường như... không phải chuyện không thể tiếp nhận.

Trên bầu trời, đệ thất tổ vẫn luôn nhìn mọi chuyện Mạnh Hạo trải qua, trong lòng chấn động vượt xa Phương Đạo Hoằng, trong mắt hắn toát ra hào quang mãnh liệt, nhìn Mạnh Hạo, mơ hồ thấy được tương lai của Phương gia.

- Thân thể hắn đã là Chân Tiên, trong người ngưng tụ tiên khí sắp đến cuối...

- Ở trên người hắn, ta không cảm nhận được khí tức Thông Tiên Đằng, có lẽ Thông Tiên Đằng của hắn đã hòa tan trong pháp tướng, như vậy đứa nhỏ này.... kỳ hạn thành Tiên của hắn, không quá trăm ngày!

- Tương lai, hắn nhất định là trụ cột Phương gia ta!

Cùng lúc, ngoài núi thứ chín, trong biển tinh không vô hạn, là biển thứ chín, mặt biển mênh mông, khí tức kinh thiên ầm ầm bùng nổ.

Khí tức vừa xuất hiện, làm cho mặt biển ngưng tụ vô số sương mù, hình thành những cái bóng đang bay múa, đồng thời trong tinh không có sấm nổ ầm ầm, kiếp vân rít gào, từ bốn phương tám hương nhanh chóng ngưng tụ.

Một tòa tiên môn to lớn ầm ầm hiện ra trên biển thứ chín!

Trong biển thứ chín có vô số hòn đảo, trên đó không ít tu sĩ, lúc này những tu sĩ đều tâm thần chấn động, ngẩng đầu nhìn lên, dù cách rất xa, nhưng vẫn cảm nhận được tiên khí tinh không nháy mắt lan tỏa.

- Đây là... Chân Tiên Môn!

- Là ai trở thành Chân Tiên, muốn đi đánh mở tiên môn!

Các tu sĩ giật mình, dưới tiên môn, biển thứ chín tách ra khe nứt lớn, từ bên trong cũng có một cánh cửa lớn ầm ầm phá vỡ mặt biển dâng lên.

Bên trong cửa, đi ra một nữ nhân, đằng sau mang theo một bộ nữ thi, nhưng nữ nhân này không để ý, bay ra hướng thẳng đến tiên môn.

Cùng lúc, trong cánh cửa dưới mặt biển bay ra hơn 1000 tu sĩ, có nam có nữ, thần sắc nghiêm nghị tỏa ra bốn phía, hợp thành đại trận. Sau đó, 100 con Hải Long to lớn gầm thét bay ra từ trong cửa, bao vây khắp hướng, hộ pháp cho nữ nhân. Đằng sau Hải Long lại có 10 lão giả đi ra, mỗi người tỏa ra khí tức rung trời, đều là Cổ Cảnh đỉnh phong, dập tắt ít nhất 13-14 Hồn Đăng!

Bọn họ... chính là nội tình của Cửu Hải Thần Giới, ba đại Đạo môn, lúc này đều thể hiện ra!

Người đi ra cuối cùng là một bà già, bà già mặc trường bào màu xanh biển, vừa ra, khí tức một mình bà ta đã vượt qua tu sĩ xung quanh, bà ta đứng đó, bầu trời cũng phải cúi đầu.

- Đông nhi, ngày Chân Tiên đến, còn không mở ra tiên môn, nghênh đón tiên khí, thành đạo Chân Tiên! Bà già nhàn nhạt nói, Phàm Đông Nhi hít vào một hơi, lao thẳng lên tiên môn trên trời.

Sấm sét nổ vang, lôi kiếp phủ xuống, nhưng không ngăn cản được Phàm Đông Nhi, trên người nàng ầm ầm bùng nổ khí thế sánh ngang lực lượng tiên kiếp.

Đại thế giáng xuống, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, trong tu sĩ Đệ Cửu

Sơn Hải thời đại trước áp chế tu vi, chỉ vì đời này trở thành Chân Tiên, Phàm Đông Nhi là người tiếp sau Đan Quỷ bước vào Chân Tiên!

Lúc này, Đệ Cửu Sơn Hải, tất cả tông môn, tất cả gia tộc, đều thông qua các phương thức, ngưng tụ biển thứ chín, quan sát Phàm Đông Nhi thành tiên!

Đồng thời, Đệ Tứ Sơn Địa Phủ, bên cầu luân hồi, một nữ nhân lạnh lùng quay đầu nhìn đằng sau, như nhìn rõ núi thứ chín, làm mình vĩnh viễn không quên, khi quay đầu, tóc đen tung bay, bóng dáng như bướm, từng bước vào luân hồi....

Đời trước, nàng tên Hứa Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1309: Tâm ma của thiên kiêu

Trên biển thứ chín, tiên môn xuất hiện, Phàm Đông Nhi bay lên không, đánh vào tiên môn, trong Đệ Cửu Sơn Hải, các gia tộc tông môn đều cảm nhận bầu trời tinh không biến hóa.

Biến hóa không nhiều, chỉ là tiên khí Đệ Cửu Sơn Hải đậm hơn một chút, nhưng lại như mặt nước phẳng lặng nổi lên gợn sóng, bị người ta phát hiện.

Chân chính biến động lớn nhất, là khu vực xung quanh tiên môn biển thứ chín, lúc này tiên khí ngập trời, đại đạo phủ xuống, ầm ầm vô tận, lôi kiếp kinh thiên, mây mù điên cuồng cuộn trào.

Bóng dáng Phàm Đông Nhi ở trong lôi kiếp, đánh vào tiên môn, ánh mắt nàng toát ra chấp nhật, trong lòng có âm thanh thì thào.

"Mạnh Hạo, ta nhất định phải vượt qua ngươi!"

Phàm Đông Nhi, là người kế sau Đan Quỷ, thành người thứ hai trong thời đại đánh đánh vào tiên môn, cùng lúc, những thiên kiêu các nhà cũng đang bế quan, xung kích Chân Tiên Cảnh, bọn họ đều cảm nhận được tiên khí khác thường, mọi người im lặng, không để ý tới, ánh mắt quyết đoán, tiếp tục bế quan.

"Thời đại Chân Tiên sắp đến, ba đại Đạo môn, tứ đại gia tộc, năm đại Thánh địa, ba giáo sáu tông... Mỗi một thế lực đều có tích lũy nhiều năm, các thiên kiêu chỉ chờ Chân Tiên đến!"

"Bọn họ đều tính toán tích lũy sâu đậm, ở Chân Tiên Cảnh, muốn không

lên tiếng thì thôi, đã làm phải nổi danh!"

Thái Hành Kiếm Tông, Triệu Nhất Phàm ngồi trong mật thất, ánh mắt mở ra, khẽ thì thào.

- Mở ra 70 mạch bình thường, mở 80 mạch thiên kiêu, mở 90 mạch... là mặt trời thời đại!

- Phương Mộc.... không biết ngươi, có đặt chân vào thời đại Chân Tiên này! Ánh mắt Triệu Nhất Phàm lóe lên, lầm bầm nói, thương thế của hắn đã sớm khôi phục, đả kích cũng đã khỏi, nhưng hắn hiểu được, trong lòng mình có một cái bóng, đè trước mặt, trở thành tâm ma của hắn.

Mạnh Hạo, lấy thân phận Phương Mộc, trở thành tâm ma của Triệu Nhất Phàm!

Với thân phận chính, trở thành tâm ma của Phàm Đông Nhi!

Đồng thời, hắn còn là tâm ma những tất cả những thiên kiều Đệ Cửu Sơn Hải từng có tiếp xúc với hắn!

Đông Thắng Tinh, Phương gia tổ trạch, Phương Vệ người run run, khí tức sinh mệnh khi chói lọi khi tối sầm, mặt mũi dữ tợn, một lát sau, hắn mỉm cười, cả người toát ra dao động quỷ dị, xung quanh hắn, có 9 lão già khô héo, bỏ ra tiên khí của mình cho Phương Vệ.

- Phương Hạo... ta sắp đến Chân Tiên nếu ta thất bại, dưới trời này từ nay không còn có Phương Vệ, nếu ta thành công... Khi ta trở thành Chân Tiên, sẽ tự tay chém giết ngươi, chém đi tâm ma của ta!

Bắc Lô Tinh, Lý gia, cấm địa, có một ao sen, nước trong suốt, cá bơi lội, hương hoa thơm ngát, chim hót líu lo, tựa như thế ngoại đào nguyên. Trên một đóa sen, Lý Linh Nhi ngồi tĩnh tọa, lan da mịn màng, có chút màu hồng, quần áo đơn giản chỉ có áo lót, làm cho thân thể lung linh, thể

hiện hết phong thái dụ người.

Nàng cũng đang xung kích vào Chân Tiên Cảnh!

Cùng lúc, Vương Mộc, Tống La Đan, Thái Dương Tử, Tôn Hải... cũng đều trong tông môn gia tộc, phát động xung kích vào Chân Tiên Cảnh.

Mỗi người khi xung kích Chân Tiên Cảnh, hình bóng Mạnh Hạo đều trồi lên, Mạnh Hạo... như là tâm ma của tất cả thiên kiêu ở thời đại này.

Cùng lúc này, trong tinh không Đệ Cửu Sơn Hải, một thiên thạch khổng lồ, có một thanh niên đang ngồi, trường bào màu đen, nhưng mái tóc bạc, hình dạng tuấn tú, nhưng lại có tang thương.

Trên người hắn, có tiên khí từ từ tỏa ra, trong tay hắn, lại có một đoạn Thông Tiên Đằng.

- Vương gia... Vương Mộc mới là mặt trời, còn ta bị bỏ qua, chuyện này cũng không sao, ta cần, chỉ là một đoạn Thông Tiên Đằng mà thôi. Thanh niên nhàn nhạt nói, nhìn Thông Tiên Đằng trong tay, hồi lâu sau mới ngẩng đầu, nhìn vào tinh không xa xôi.

- Mạnh Hạo, ta rất mong chờ có một ngày, hai ta lại gặp nhau... Thanh niên này, chính là Vương Đằng Phi!

Cùng lúc, Vương Hữu Tài, mập mạp, Trần Phàm, những đồng bạn với Mạnh Hạo trên Nam Thiên Tinh, hiện tại phân tán trong các tông môn, bọn họ thông qua các trưởng bối, biết được Chân Tiên, hiện tại đều nhìn lên trời.

- Không biết Mạnh Hạo... giờ đang ở nơi nào... Mập mạp phiền muộn lẩm bẩm.

Côn Lôn Đạo, Sở Ngọc Yên yên lặng tĩnh tọa, trên người nàng không có

khí tức của tiên, nhưng nàng không vội, ngàn năm sau, đều là lúc những người khác thành Chân Tiên.

Dù không tham dự vào đợt đầu, trong ngàn năm, nàng có tự tin, cũng thành Chân Tiên.

- Thời đại Chân Tiên, đã đến... Đan Quỷ lặng lẹ đứng trên núi đá, nhìn tinh không, khẽ nói.

Cùng lúc, còn có một người, cũng nói như vậy.

Đó là một lão giả, đứng ở Nam Thiên Tinh, trên ngọn núi lớn ở Đông Thổ, nhìn bầu trời, bầm bầm nói.

Hắn là... Thủy Đông Lưu.

Mạnh Hạo không biết Đệ Cửu Sơn Hải hiện tại, tiên môn đã phủ xuống vì Phàm Đông Nhi, dẫn tới dao động, hắn vẫn ngồi dưới bia đá Táng Cổ Địa, tiếp nhận truyền thừa đệ ngũ cấm.

Hơi thở của hắn đã suy yếu cực hạn, ngọn lửa sinh mệnh tối lại đến gần tắt, xung quanh trăm ngàn khe nứt dần rung chuyển, nhanh chóng mở ra khép lại, làm cho Táng Cổ Địa càng thêm quỷ dị.

Dần dần, mặt đất tổ địa xuất hiện sương mù, từ từ mở ra, bao phủ toàn bộ tổ địa, nơi nào cũng gặp.

Táng Cổ Địa cũng có sương mù, nhất là quanh Mạnh Hạo, sương mù càng dày đặc, che phủ Binh Dũng, thần thức cũng không xuyên qua được.

Còn chỗ Mạnh Hạo, bóng dáng cũng mờ đi.

Phương Đạo Hoằng cả kinh, hắn sợ nếu Mạnh Hạo chết ở đây, vậy cấm

chế quỷ dị trong người mình có thể nào khiến hắn chôn cùng Mạnh Hạo.

Trong khi hắn sợ hãi, đột nhiên từ đằng xa có một đạo cầu vồng bay thấp rít gào tiến tới, tốc độ không nhanh, nhưng cách 10 ngàn trượng, chợt phát giác, tốc độ tăng vọt.

Ánh mắt Phương Đạo Hoằng chợt lóe, quay đầu liếc qua liền thấy được, ở trong cầu vồng có một người áo đen nhanh chóng tiến tới, dừng lại cách Phương Đạo Hoằng mấy trăm trượng, cầu vồng tiêu tán, hiện ra một tu sĩ trung niên sắc mặt âm lãnh.

- Đạo Hoằng trưởng lão, mọi người chúng ta cùng vào đây, muốn nuốt riêng, thật khó mà ăn nói được với mọi người. Ánh mắt tu sĩ trung niên lóe lên, trước tiên liếc qua khu vực trung tâm Táng Cổ Địa, Mạnh Hạo bị sương mù che đi phân nửa đang tĩnh tọa, không thấy được Binh Dũng ở bên cạnh hiện tại đã bị sương mù che khuất.

Trong mắt hắn lóe lên tham lam, sau đó nhìn sang Phương Đạo Hoằng, như cười như không nói.

- Ngươi muốn đi qua, Phương mỗ sẽ không ngăn cản, đừng có nói mấy lời không đau không ngứa này. Phương Đạo Hoằng thần sắc ngạo nghễ, hừ lạnh một tiếng, làm ra vẻ như bình thường, nhàn nhạt nói.

Ánh mắt tu sĩ áo đen chớp động, nhìn Phương Đạo Hoằng, lại nhìn Mạnh Hạo trong Táng Cổ Địa, trong lòng có chút chần chờ. Nhưng trạng thái của Mạnh Hạo hiện tại, hắn nhìn không ra là truyền thừa, chỉ có thấy sắp chết.

- Cũng được, nếu Đạo Hoằng trưởng lão có kiên nhẫn chờ đợi, ta theo ngươi là được." Tu sĩ áo đen cười, dứt khoát ngồi xuống, không hành động tùy tiện.

Thấy thế, Phương Đạo Hoằng mặt không đổi sắc, trong lòng lại thở dài.

Hiện tại mạng của hắn nằm trong tay Mạnh Hạo, dù cho Mạnh Hạo sắp chết, nhưng hắn cũng không dám làm liều, thậm chí còn nóng vội hơn cả Mạnh Hạo, chỉ sợ Mạnh Hạo chết đi, mình cũng sẽ hồn phi phách tán.

Thời gian dần trôi qua, sau một nén nhang, người Mạnh Hạo run rẩy, miệng trào máu, ngọn lửa sinh mệnh chỉ còn là đốm lửa, ngay cả thân thể cũng cứng lại, mặt tái nhợt như người chết.

Các khe nứt xung quanh hắn cũng càng thêm dồn dập, nháy mắt giãn ra, nháy mắt khép lại, như trăm ngàn con mắt chớp động, Phương Đạo Hoằng cùng người áo đen kia nhìn mà trong lòng chấn động.

Một người là căng thẳng, một người là mong chờ.

Lúc này, đằng xa lại có hai đạo cầu vồng rít gào tiến tới, nhận ra Mạnh Hạo khác thường, tốc độ hai cầu vồng này lại tăng mạnh, nhanh chóng đến bên Táng Cổ Địam hóa thành hai người áo đen.

Hai người xuất hiện, làm cho ánh mắt Phương Đạo Hoằng co rút, chỉ thấy một người áo đen lại không ngừng lại, mà nhắm thẳng vào Táng Cổ Địa, lóe lên đạp vào, thừa lúc khe nứt nơi này khép lại, đã chạy ra hơn 100 trượng.

Trong lòng Phương Đạo Hoằng giật thót, tu sĩ áo đen đến sớm nhất nhíu mày, cũng bước theo, nháy mắt đi qua trăm ngàn khe nứt, đặt chân lên Táng Cổ Địa.

Người áo đen thứ ba, cũng lóe lên tiến vào.

- Trên người Phương Hạo này có trọng bảo, các vị, trước tiên chúng ta giết kẻ này, cướp lấy bảo vậy, lại quyết định sở hữu, thế nào?

- Vậy thì tốt! Ba người áo đen này lên tiếng, đồng ý với nhau, trong lúc trăm ngàn khe nứt khép mở, tốc độ càng nhanh hơn.

Phương Đạo Hoằng im lặng, mắt lạnh nhìn 3 người đi vào Táng Cổ Địa, cũng bước vào, nhưng không đi nhanh, mà lọt ở cuối cùng.

Bốn người trước sau vào Táng Cổ Địa, không ngừng tiến tới, ngày càng gần Mạnh Hạo.

Thời gian trôi qua, sau một nén nhang, trăm ngàn khe nứt không ngừng khép mở, có 2 người đã đến rất gần, chỉ cách Mạnh Hạo không tới 200 trượng.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo lại run lên, lần này không phải tràn máu, mà phun ra một ngụm máu lớn, mặt không chút máu, ngọn lửa sinh mệnh khoảng khắc tắt đi.

Nó vừa tắt, khe nứt xung quanh đều rung lên, đồng loạt khép lại, làm cho có thể đi ngang chỗ này.

Ngoài Phương Đạo Hoằng trong lòng kinh hãi, chỉ sợ mình sẽ chết theo ngay, 3 người kia, ánh mắt lập tức toát ra tham lam mãnh liệt, dù cho trước đó còn cẩn thận cảnh giác, nhưng hiện tại đều bất chấp, tốc độ trức tiếp tăng vọt, kéo theo tiếng nổ chạy thẳng về phía Mạnh Hạo.

Nhưng hai người nhanh nhất chỉ còn cách Mạnh Hạo hơn 10 trượng, Mạnh Hạo vẫn luôn nhắm mắt, đột nhiên lại mở ra, trong mắt có tơ máu, ánh mắt như đao, hung tàn rõ ràng.

Cảm giác khủng bố không thể nói được ầm ầm bùng nổ từ trên người Mạnh Hạo! Đồng thời, các khe nứt khép lại cũng lập tức mở ra!

Tựa như có trăm ngàn con mắt, thoáng cái nhìn thẳng về phía 4 người!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1310: Hành tẩu tiên quốc

Bị 100 ngàn con mắt đồng thời âm lãnh nhìn chằm chằm, cái loại cảm giác này sẽ làm rất nhiều người rợn cả tóc gáy, cho dù mấy người áo đen này tu vi không tầm thường, có thể không thèm để ý, nhưng nếu như cộng thêm Mạnh Hạo lúc này đột nhiên mở mắt ra thì lại khác

Nhất là trên người của Mạnh Hạo tràn ra hung tàn, hơn nữa chiến tích lúc trước hắn từng chém chết hai cường giả Cổ Cảnh, khiến hai tên áo đen cách Mạnh Hạo gần nhất, sắc mặt lập tức biến hóa

Nhưng hai người bọn hắn đều là hạng người quyết đoán, lúc này trong mắt hai người sát cơ nhoáng lên một cái, nếu đến bước này không thể lui về sau, dứt khoát thẳng giết!

Nỏ mạnh hết đà, giết có gì khó!

Chí bảo của hắn có lẽ rất khó triển khai, vả lại bộ dáng của hắn giờ này cũng không có năng lực đi triển khai, giết hắn! trong mắt hai người hàn mang hiện ra, thân thể nhoáng lên một cái, sát cơ ngập trời, tu vi bạo phát, xung quanh thân thể chín cái đèn vây quanh, tám cái cháy một cái tắt, Cổ Cảnh khí tức tràn ra, ảnh hưởng bốn phía quy tắc, tràn ra dao động cường hãn

Cũng có pháp bảo bị hai người lấy ra, một là ngọc đỉnh, một là thanh trúc, trong ngọc đỉnh gởi nuôi mấy thanh Long Văn Phi Kiếm, mà trên thanh trúc còn lại là tia chớp hình cung dao động trôi đi, uy lực không tầm thường

Vung một cái, pháp bảo đánh về phía Mạnh Hạo, hai người cũng theo đó tới gần, có lực lượng Hồn Đăng tăng thêm thân, sát cơ mạnh hơn, sự tham lam ý không thèm che giấu! Gần như đang lúc bọn hắn xuất thủ,

đột nhiên, ở một bên của Mạnh Hạo bị sương mù hoàn toàn che đậy, khiến cho Binh Dũng lúc trước bị mọi người xem nhẹ, đột nhiên đi về phía trước một bước

Chỉ là một bước, mặt đất ầm một tiếng, sương mù xung quanh Binh Dũng cũng tản ra một chút, khiến cho thân ảnh Binh Dũng hiện ra hơn phân nửa

Tầng một vòng tròn sóng gợn, lấy Binh Dũng và Mạnh Hạo làm trung tâm, chợt tản ra, nơi đi qua, phi kiếm trong ngọc đỉnh cứng rắn vừa đụng chạm, lập tức run rẩy nổ tung, bẻ gãy nghiền nát, chia năm xẻ bảy, ngay cả ngọc đỉnh cũng đều răng rắc một tiếng sụp đổ

Mà thanh trúc kia cũng như vậy, tấc tấc vỡ vụn trực tiếp trở thành tro bụi, tia chớp hình cung bên trong cũng đều như bị nhéo diệt, trong nháy mắt biến mất vô ảnh

Sóng gợn quét ngang, nhấc lên uy áp mãnh liệt, khiến hai tên áo đen, toàn bộ trong lòng run lên, từng kẻ phun ra máu tươi, thân thể không ngừng lui về sau, máu tươi trực tiếp bước chân vào trong cái khe nứt phía sau

Sau khi dừng lại, hai người sắc mặt trước nay chưa có đại biến, nhìn Binh Dũng gần như thất thanh

Binh Dũng kiếm to trong tay, trên người từ trước yên lặng đến lúc này đột nhiên bộc phát ra khí tức, còn có bộ dáng quen thuộc kia, lúc này, lập tức khiến hai tên áo đen này trong óc trực tiếp nổ ầm ầm như bị một bàn tay vô hình, sanh sanh xé mở tâm thần

Khí tức Chuẩn Đạo Chí Tôn! !

Nơi này không ngờ còn có một cái pho tượng! !

Pho tượng kia, như thế nào lại nhìn quen mắt như vậy

Đó là

Đó là

Thủ Hộ Đạo Tượng! ! Hai người cặp mắt mở to không thể tin được, cả người dường như bị một ngọn núi lớn đánh, trong óc vù vù, dường như cuộc sống vào lúc này đều bị nghi ngờ

Điều đó không có khả năng! ! Nội tâm bọn chúng hoảng sợ, trong nháy mắt cảm nhận được khí tức của Binh Dũng, bọn chúng bỗng nhiên hiểu rõ trước kia hai trưởng lão cùng cảnh giới với mình vì cái gì mà tử vong

Hắn

hắn không ngờ có thể khống chế Thủ Hộ Đạo Tượng!

Hai người lúc này không có chút chiến ý nào nữa, da đầu tê dại, gần như hồn phi phách tán, nghĩ tới chính mình lúc trước không ngờ dũng cảm xâm nhập tới đây, bọn hắn liền cảm giác mình làm ra chuyện ngu xuẩn nhất trên đời này, cấp tốc lui về sau

Chỉ hận tu vi của mình không đủ, chỉ hận ở chỗ này có nhiều khe nứt, làm cho bọn chúng căn bản là không thể trốn ra

Mà cái tên áo đen thứ ba ở phía sau lúc này cũng trợn mắt há hốc mồm, hít ngược một hơi, không thể tin

Duy chỉ có Phương Đạo Hoằng vẻ mặt bình tĩnh, nội tâm nhẹ nhàng thở ra đại khí, đồng thời cặp mắt nhoáng lên một cái, tu vi của hắn đã sớm khôi phục, bắt đầu suy nghĩ như thế nào lập công

Gần như ngay lúc hai tên tu sĩ áo đen ở gần Mạnh Hạo nhất lui về phía

sau, Mạnh Hạo trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, Binh Dũng bên cạnh hắn bỗng nhiên nâng kiếm to trong tay lên, hướng về một tên trong số đó, trực tiếp rơi xuống, trong chớp mắt, bốn phía thiên địa trực tiếp dừng lại, một kiếm này dường như ánh sáng rực rỡ nhất trên thế giới, nhấc lên một mảnh chói mắt, trực tiếp rơi vào trên cổ của tu sĩ áo đen, mắt thấy sẽ chém qua

Để hắn sống, cho ta

Mạnh Hạo hư nhược lên tiếng

Thế giới khôi phục, Binh Dũng đại kiếm đổi chém thành đập, tu sĩ áo đen này phun ra máu tươi, thân thể lập tức uể oải, bị Binh Dũng hư không một trảo nhiếp với tay cầm, đặt ở trước mặt Mạnh Hạo

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, tay phải chậm rãi nâng lên, đặt tại đỉnh đầu của người áo đen này, hít sâu một hơi, hai mắt lộ ra huyết quang, Huyết Yêu Đại Pháp ầm ầm vận chuyển

Tu sĩ áo đen này mở to mắt, phát ra tiếng hét thảm thê lương, thanh âm này rơi vào trong tai mấy người khác đều trong lòng run rẩy, tiếng hét thảm này không cách nào hình dung là thê thảm cỡ nào

Thân thể tu sĩ áo đen bằng mắt thường có thể thấy được khô héo, tu vi của hắn tới lúc gấp rút tốc tiêu tán, hồn hắn cũng đều trong nháy mắt bị Mạnh Hạo hút đi, hết thảy tất cả, tính cả sinh mệnh của hắn, đều vào lúc này trở thành trợ lực cho Mạnh Hạo khôi phục

Rất nhanh, tiếng hét thảm yếu dần, một cỗ thi thể khô héo lưu lại khủng khiếp, ở dưới bàn tay Mạnh Hạo không nhúc nhích

Mà gương mặt của Mạnh Hạo không trở lại tái nhợt, mà là khôi phục một chút màu da, hắn hít thở đều đều ,trong hai mắt của hắn lần nữa lộ ra thần thái

Hồi tưởng một màn trước truyền thừa đệ ngũ cấm, Mạnh Hạo cảm giác mình là cửu tử nhất sinh, thậm chí cửu tử nhất sinh đều là may mắn, đó là chết chắc mười phần mới đúng

Truyền thừa lấy tu vi của hắn giờ này không thể đi thu được đệ ngũ cấm, giá cao là sinh mạng Mạnh Hạo, trước một khắc kia, ngọn lửa sinh mệnh của hắn đều tắt, cả người đến kề cận cái chết, cũng may

Mấy cái người áo đen đến, khiến Mạnh Hạo dường như sắp tới tử vong xuất hiện sinh cơ

Hắn khôi phục một chút, nhưng một màn này ở mặt khác hai người áo đen xem ra, trong óc lần nữa nổ ầm ầm, nguy cơ sinh tử mãnh liệt đến cực hạn

Đây là

Công pháp gì! !

Chết tiệt Phương Tú Sơn, ngươi sẽ không chết tử tế được, để chúng ta tới giết người này! ! Hai người vẻ mặt đại biến, một trước một sau cấp tốc lui về sau, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, đã khủng khiếp đến cực hạn

Nhưng ở xung quanh, những cái khe nứt đang hé ra kia giống như phong tỏa, khiến cho bọn hắn căn bản là không thể trốn ra

Đệ thất tổ ở trên bầu trời vẻ mặt ngưng trọng, thu hồi tay phải nâng lên, cẩn thận nhìn Mạnh Hạo vài lần, trong mắt như có điều suy nghĩ

Đây chính là công pháp hắn truyền thừa sao? Trên mặt đất, Mạnh Hạo chậm rãi từ đang khoanh chân đứng lên, sắc mặt khôi phục không ít, trong mắt sâu thẳm hơn, dường như ẩn chứa biển lớn vô cùng, khiến khi người và hắn nhìn nhau dường như cả người hồn đều sẽ bị thu lấy

Lại bắt một tên đến đây

Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng

Hắn vừa nói ra, Binh Dũng lập tức ngẩng đầu, bước lên trước bước đi

Tên áo đen cách Binh Dũng gần nhất phát ra một tiếng rống to, Cất bước trực tiếp bước chân vào trong một cái khe nứt phía sau, hắn không có cách nào, cùng đường, chỉ có thể bỏ chạy đi vào

Mà cái người áo đen thứ ba cách Mạnh Hạo nơi này còn có một chút, lúc này cũng cắn răng, muốn bước chân vào trong cái khe nứt, nhưng vào lúc này, Phương Đạo Hoằng trong nháy mắt lại tới, lập tức ngăn trở, tu sĩ áo đen rống giận, hai người lập tức chém giết

Tiếng sấm vang vọng, khuếch tán tám phương, Binh Dũng cũng một bước bước chân vào đến trong cái khe nứt, cũng liền là thời gian mấy hơi thở, khi Binh Dũng đi ra, trong tay của hắn cầm lấy chính là tu sĩ áo đen trốn vào trong cái khe nứt kia

Tu sĩ áo đen này thân thể run rẩy, sắc mặt tái nhợt, nhìn về phía Mạnh Hạo

Mạnh Hạo nâng tay phải lên

Hình như có một trận gió từ trong tay Mạnh Hạo đánh ra, mơ hồ dường như muốn xuất hiện một cái khe nứt hư vô, chỉ là một cái chớp mắt như vậy, Mạnh Hạo liền cảm nhận được một chút sinh mạng trong cơ thể thật vất vả khôi phục, vào lúc này, cấp tốc tràn vào trong lòng bàn tay, hắn lập tức dừng lại, hơi vừa phân tích, chiếm được một đáp án

Mặc dù ta tiếp nhận truyền thừa rồi

Nhưng đệ ngũ cấm này không cách nào thi triển, nếu là cưỡng ép triển khai, lấy tu vi của ta, hao phí toàn bộ

Cũng không thể tạo thành một cái khe nứt chính phản đệ ngũ cấm!

Có lẽ sau Tiên Cảnh, ta có thể thi triển! Đệ ngũ cấm này cũng giống như Chí Tôn Kiều sẽ trở thành đòn sát thủ của ta trong Tiên Cảnh! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tay phải mạnh nhấn, huyết quang tràn ngập, bao trùm thân thể tu sĩ áo đen

Tiếng hét thảm thê lương lần nữa truyền ra, theo tu sĩ áo đen dần dần trở thành thây khô, sắc mặt Mạnh Hạo rốt cục như thường, thân thể hoàn toàn khôi phục, hai mắt nhắm nghiền, yên lặng vận chuyển tu vi

Nhưng tất cả lại rơi vào trong mắt người áo đen thứ ba đang chém giết với Phương Đạo Hoằng, trong ánh mắt của hắn lộ ra khủng khiếp, vượt qua hết thảy nguy cơ sinh tử cả đời này trải qua

Người này tuyệt đối không phải một tu sĩ cận tiên, tu sĩ cận tiên không có khả năng có thần thông kinh khủng như vậy! ! Phương Tú Sơn, ta nếu có thể không chết, sau khi về đến gia tộc, nhất định không để cho ngươi yên! ! Phương Đạo Hoằng nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế cũng đang run rẩy, đối với Mạnh Hạo cảm giác thần bí mạnh hơn, chần chờ một chút, hắn nhìn về phía tu sĩ áo đen đang chém giết với mình

Phương Lâm Hà, ngươi nếu không muốn chết, tin lời của ta, chớ phản kháng! Hắn thấp giọng lên tiếng, tu sĩ áo đen Phương Lâm Hà đối chiến với hắn sửng sốt, nghĩ tới Phương Đạo Hoằng không có tử vong, nội tâm hắn lập tức nổi lên khát vọng đối với sinh cơ, chần chờ, mạnh cắn răng một cái, tùy ý Phương Đạo Hoằng đánh vào bộ ngực mình

Máu tươi phun ra, đánh chết không ngừng, Phương Đạo Hoằng không ngừng trong lòng đất ra đòn nghiêm trọng, cho đến sau khi đánh Phương Lâm Hà bị thương nặng, tu vi rớt xuống, hơi thở thoi thóp có thể so với

tu sĩ Linh Cảnh, hắn mới dừng lại, sau khi cho Phương Lâm Hà nháy mắt, vội vàng hướng Mạnh Hạo cung kính cúi đầu

Công tử, người này nếu như chết có chút lãng phí, không bằng cho hắn một cái cấm chế, đợi sau khi về đến gia tộc, cũng cho chúng ta một cái cơ hội tìm Phương Tú Sơn báo thù

Mạnh Hạo cặp mắt nhanh chóng mở ra, mắt lạnh nhìn Phương Đạo Hoằng, lại nhìn Phương Lâm Hà một chút phù hợp trạng thái, hắn không có nói chuyện, tay phải khi nhấc lên, trong lòng bàn tay xuất hiện hai khí đen trắng, chuyển động một lát, vung lên, hai khí đen trắng này chạy thẳng tới mi tâm Phương Lâm Hà, Phương Lâm Hà lập tức hét thảm, thân thể run rẩy, mồ hôi dầm dề, toàn thân hiện lên vô số phù văn, thật lâu sau my tâm hắn ngưng tụ ra một quả, sau sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, Phương Lâm Hà lúc này mới hư nhược nhẹ nhàng thở ra

Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong trầm mặc nhìn những khe nứt xung quanh, trong Mạnh Hạo có cảm giác không xa lạ, mà là quen thuộc

Dường như hắn có thể khống chế những cái khe nứt này giãn ra và khép lại

Đi thôi, đi xem một chút tại sau Táng Cổ Địa, tổ địa còn có cái gì

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, đi về phía trước, theo hắn đi về phía trước, cái khe nứt phía trước hắn toàn bộ khép kín, tùy ý Mạnh Hạo trực tiếp đi qua

Một đường đi về phía trước, một đường như thế, dường như Mạnh Hạo vào lúc này trở thành quân chủ của những cái khe nứt ẩn chứa có chút đệ ngũ cấm, đi lại tại trong Tiên quốc của chính mình

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1311: Một ngọn đèn

Một màn này khiến hai người Phương Đạo Hoằng và Phương Lâm Hà trong lòng rung động, nhanh đi theo, nhất là khi nhìn về phía Binh Dũng bên cạnh Mạnh Hạo, Phương Đạo Hoằng còn tốt một chút, nhưng Phương Lâm Hà như cũ cảm thấy khiếp sợ

Đệ thất tổ ở trên bầu trời nghiêm túc nhìn Mạnh Hạo, sắc mặt càng ngưng trọng hơn, hắn thấy một đường biểu hiện của Mạnh Hạo là việc hắn trước đây chưa từng gặp, người như vậy nếu không chết yểu, ngày sau nhất định rung động Đệ Cửu Sơn Hải

Hắn trong tương lai là trụ cột của Phương gia ta! Giờ này khắc này, Phàm Đông Nhi còn đang ở trong tiên kiếp, đánh Chân Tiên Môn của nàng, mà trong Phương gia tổ trạch, lúc này Phương Tú Sơn, hắn sắc mặt tái nhợt, đang ngơ ngác nhìn một màn trong Mệnh Giản các trong thủy tinh trước mặt

Có hai cái ngọc giản Cổ Cảnh trưởng lão răng rắc một tiếng, toàn bộ vỡ vụn, trước sau không đến nửa nén hương

Mà cái ngọc giản hắn thủy chung mong đợi muốn vỡ vụn kia nhưng vẫn không có biến hóa chút nào, vẫn tồn tại như cũ

Không có khả năng

Trước hai cái tử vong, có thể nhìn thành là ngoài ý muốn do tổ địa nguy hiểm, nhưng

Cũng trôi qua một tháng, Phương Hạo còn sống, lại có hai Cổ Cảnh trưởng lão tử vong!

Đến cùng, trong tổ địa đã xảy ra chuyện gì, tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy! ! Phương Tú Sơn ánh mắt đều đỏ, tóc tai bù xù, thân thể run rẩy, nơi hắn sở tại đã không phải lầu các của mình, mà ở một chỗ trong mật thất

Nơi này gần chỗ Phương Vệ con trai hắn bế quan, hắn lúc này không dám đi ra, một khi ra ngoài, hắn không có cách nào giải thích cái chuyện này, chỉ có thể trốn ở chỗ này

Chỉ cần Vệ nhi thành công bước chân vào Chân Tiên, đại trưởng lão hết thảy lấy quy tắc, lấy gia tộc làm trọng, hắn nhất định sẽ không làm khó ta, có phụ thân chu toàn, chuyện này cũng liền đi qua

Phương Hạo, ngươi nhất định phải chết, không phải chết ở tổ địa

Chính là chết ở trong tay Vệ nhi ta! Phương Tú Sơn vẻ mặt vặn vẹo, cắn răng nghiến lợi, dường như chỉ có như vậy mới có thể phát tiết được rung động và kinh nghi trong nội tâm, hắn thủy chung nghĩ không thông

Chính mình mời chín Cổ Cảnh trưởng lão đi giết một tên Phương Hạo, nhưng một tháng trôi qua, Phương Hạo còn sống, trưởng lão lại chết bốn người

Trong này đến cùng xảy ra biến cố gì, đây là nghi ngờ lớn nhất của hắn

Đồng thời trong lúc đó, trong Phương gia tổ trạch, đại trưởng lão tức giận ngập trời, ngoài Mệnh Giản các, hắn sắc mặt khó xem đến cực hạn, mấy trưởng lão này chết ở nơi nào, hắn tự nhiên lòng biết rõ

Lúc này ánh mắt hàn mang lóe lên một cái, triệu hoán Phương Tú Sơn đến, có đáp án, lại là Phương Tú Sơn ở mật thất cạnh chỗ Phương Vệ bế quan, điều này làm cho đại trưởng lão chần chờ một chút

Trước mắt, đối với hắn mà nói, Phương Vệ thành tiên mới là chuyện

quan trọng nhất trong gia tộc, hết thảy đều muốn vì chuyện này dẫn đường

Phương Vệ, Phương Hạo

Liền nhìn hai người các ngươi

Người nào mới thật sự là thiên kiêu

Đại trưởng lão trầm mặc một lát, phất ống tay áo một cái, xoay người rời đi

Trong tổ địa, Mạnh Hạo một đường đi về phía trước, nơi đi qua, tất cả cái khe nứt đều khép kín, cho đến hắn đi tới cuối Táng Cổ Địa, sau khi bước ra khu vực 100 ngàn cái khe nứt này, chung quanh hắn sương mù đã rất nồng

Sương mù này đều không phải là chỉ tồn tại ở nơi này mà là trong cả tổ địa đều tràn ngập

Loại chuyện như vậy chưa từng có, cho dù đệ thất tổ đã chết cũng đều kinh hãi

Mạnh Hạo đứng ở bên ngoài Táng Cổ Địa, nhìn phía trước bốn phía sương mù mặc dù dày đặc, nhưng so sánh với sương mù phía trước hắn, bé nhỏ không đáng kể, khi phía trước hắn, sương mù che trời không thấy được đầu cuối, không thấy được bầu trời, không thấy được mặt đất

Toàn bộ phạm vi đều là sương mù vô biên vô tận

Ở một bên, có một tấm bia đá to lớn, trên đó viết ba cái chữ to cứng cáp có lực

Vụ Trung Thiên! Ở phía dưới ba cái chữ to này lại là hơn mười chữ nhỏ

xếp hàng, viết một cái lại một cái tên

Sau những tên kia đều có một con số

Xếp hạng đầu tiên, gọi là Phương Thủ Đạo, sau cái tên này là con số 39

Về phần thứ hai lại là Phương Ngôn Khư, con số phía sau là 13

Tổng cộng 19 cái tên, mấy cái tên cuối cùng đếm chữ đều là một

Trên những cái tên này đều tràn ra cảm giác cổ xưa thương tang, dường như ở chỗ này khắc rất nhiều năm, khi Mạnh Hạo thấy được tên của vị xếp hạng thứ chín, hắn sửng sốt một chút

Đó là Phương Đan Vân! Đan đạo nhất mạch, Đan Lão bây giờ!

Vụ Trung Thiên, không có đường

Phương Đạo Hoằng phía sau Mạnh Hạo thấp giọng giới thiệu

Nơi này cũng là cửa ải cuối cùng của tổ địa

Lão tổ đời một Minh Cung, chính là ở trong Vụ Trung Thiên này, nhưng cụ thể ở địa phương nào, không người biết

Nơi này

Từ khi sáng lập bắt đầu, chính là đích của tộc nhân rồi, nghe nói, không ai có thể bước chân vào Minh Cung trong Vụ Trung Thiên, bởi vì nơi này không có đường

Ngay cả Vụ Trung Thiên, từ xưa đến nay, cũng chỉ có 19 vị tiền bối gia tộc, bước ra mấy bước như vậy mà thôi

Phương Đạo Hoằng nhìn sương mù phía trước, nhẹ giọng lên tiếng

Không ai có thể bước chân vào Minh Cung Vụ Trung Thiên? Mạnh Hạo cặp mắt vừa ngưng, liếc nhìn những cái tên và con số trên tấm bia đá, thần thức bỗng nhiên tản ra, chạy thẳng tới sương mù, cứng rắn vừa đụng chạm sương mù phía trước, liền lập tức bị sanh sanh bắn trở về, dường như nhìn như sương mù, nhưng trên thực tế lại là tường đồng vách sắt, không cho phép bước chân vào chút nào

Công tử tốt hơn là không nên thử , nơi này

tu vi cận tiên, không thể đi vào, cho dù là Thủ Hộ Đạo Tượng cũng không đi vào được

Vụ Trung Thiên, muốn đi vào cần phải có hai cái điều kiện, một là tu vi muốn từ Cổ Cảnh trở lên, lấy Hồn Đăng làm dẫn, mới có thể bước chân vào, một cái

khác, chính là cần tấm thân máu thịt

Phương Đạo Hoằng mau nói

Mạnh Hạo chỉ hơi trầm ngâm, thần niệm truyền ra, Binh Dũng bên cạnh hắn lập tức cất bước, nhanh chóng tới gần phương sương mù, nhưng cứng rắn vừa đụng chạm, liền lập tức bị một cỗ mạnh mẽ đẩy ra, mặc cho Binh Dũng đi như thế nào về phía trước, cũng đều không thể đi ra nửa bước, thậm chí dưới sự cưỡng ép, sương mù Vụ Trung Thiên bỗng nhiên cuồn cuộn, một cỗ uy áp kinh người kinh khủn, mơ hồ tràn ra

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, lập tức khiến cho Binh Dũng lui về

Công tử, ngươi

Tu vi của ngươi vẫn chưa tới Cổ Cảnh, không có Hồn Đăng, không đi

vào

Phương Đạo Hoằng nhìn Mạnh Hạo liếc một cái, hướng về sương mù đi

Khi đang đến gần sương mù, hắn hít sâu một hơi, lập tức chín ngọn đèn Hồn Đăng bên ngoài thân thể xuất hiện, vây quanh, chín ngọn đèn Hồn Đăng này chậm rãi nặng chồng lên nhau, hóa thành một ngọn, hướng về sương mù đụng chạm

Tại khoảnh khắc đụng chạm, sương mù lập tức hướng vào phía trong lõm vào non nửa tấc

Công tử ngươi xem, đây chính là cực hạn của ta, chỉ là non nửa tấc mà thôi, Hồn Đăng càng mạnh, thì có thể mở sương mù lại càng lớn, đường cũng càng xa

Phương Đạo Hoằng thở dài, đi trở về bên cạnh Mạnh Hạo

Mạnh Hạo nhíu mày

Hắn đều đi đến nơi này, nếu là cứ như vậy lui về, rất không cam lòng

Mà lão tổ đời một Minh Cung đang ở bên trong, đạo pháp Nhất Niệm Tinh Thần Quyết mạnh nhất cũng tại bên trong

Phảng phất là thấy được núi bảo, nhưng không cách nào mang đi, điều này đối với hắn mà nói vô cùng khó chịu

Mạnh Hạo không tin, cất bước đi ra, khi ở trước mặt sương mù tay phải nâng lên, hướng về phía trước sương mù nhấn một cái

Dưới một cái nhấn này, một cỗ mạnh mẽ bắn ngược, như có vách ngăn vô hình ngăn trở, làm cho tay Mạnh Hạo căn bản là theo không đi vào

Mạnh Hạo lại thử mấy lần, cuối cùng không thể không thở dài, khi đang muốn thu hồi tay phải, bỗng nhiên, hắn mạnh mở to mắt, lúc này, hắn cảm nhận được cái tiên mạch trong cơ thể kia không ngờ trước nay chưa có sục sôi, theo sống động, dường như tại trong Vụ Trung Thiên này có cái tồn tại nào đó mãnh liệt hấp dẫn điều tiên mạch này

Loại cảm giác này Mạnh Hạo đã từng có, đó là cảm giác tương tự trong ba đại đạo môn thí luyện, trong cơ thể tiên mạch cắn nuốt tấm bia đá khí tức lớn mạnh

Mạnh Hạo hít thở lập tức dồn dập, hai mắt của hắn tia sáng lóng lánh, hắn có loại dự cảm mãnh liệt, nếu là mình có thể bước chân vào trong Vụ Trung Thiên

Có lẽ

Chân Tiên của mình có thể ở trog tổ địa này đột phá! Mạnh Hạo lập tức biến đổi phương hướng không ngừng thử, cho đến một lúc lâu sau, hắn không thể không thừa nhận, nơi này

chính mình không đi vào

Công tử, không cần thử, khoảng cách tổ địa mở ra còn có không đến một tháng, trong tổ địa những thứ tạo hóa cơ duyên khác, có Thủ Hộ Đạo Tượng tại, có thể thu được, mà nơi này

Công tử không có ngưng tụ ra Hồn Đăng, vẫn là quên đi

Phương Đạo Hoằng cười khổ khuyên bảo

Mạnh Hạo trầm mặc

Lúc này trên bầu trời, đệ thất tổ cũng đang chú ý, hắn nhìn Mạnh Hạo một lần lại một lần thử, khẽ thở dài một tiếng, trong mắt lộ ra thất vọng

Là ta mong đợi quá cao, Vụ Trung Thiên cần Cổ Cảnh Hồn Đăng, không phải Thủ Hộ Đạo Tượng có thể giúp, Hồn Đăng càng mạnh, Vụ Trung Thiên mở đường lại càng xa, có thể coi là là thân là Địa Tổ đại ca, cũng chỉ là mở ra 39 bước mà thôi

Đệ thất tổ lắc đầu, đang muốn xoay người rời đi

Bỗng nhiên, Mạnh Hạo mạnh ngẩng đầu, hắn nhìn Vụ Trung Thiên, cặp mắt dần dần lộ ra tia sáng kỳ dị

Cần Hồn Đăng

lấy Hồn Đăng là chỉ dẫn

Đăng

Ta cũng có! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, nhìn về phía Hồn Đăng thân thể vòng ngoài Phương Đạo Hoằng, hắn dần dần trong lòng có một cái ý niệm khiến hắn cảm thấy khó tin

Ý niệm này khi hắn nghĩ đến thật là quỷ dị, thậm chí trước lúc này, hắn cũng không có liên hệ Hồn Đăng Cổ Cảnh tu sĩ với nhau

Bởi vì khi hắn cảm thấy, điều này dường như là chuyện không có khả năng

Nhưng một cái chớp mắt, Mạnh Hạo không nhịn được, muốn nếm thử một chút, trong mắt hắn tia sáng lóng lánh, vỗ túi trữ vật, lập tức bên trong túi trữ vật của hắn bay ra một ngọn

đèn đồng thau! Ngọn đèn đồng thau này đúng là vật hắn ở trên Nam Thiên Tinh, trong phế tích miếu cổ Tiên Cổ Đạo Tràng cầm đi, cũng là tạo hóa bảo vật khiến hắn thu được một cái tiên mạch, trên đó có ánh lửa,

đó là thần hỏa căn nguyên

Cầm cây đèn đồng thau, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hướng về sương mù từ từ đi, một bên Phương Đạo Hoằng và Phương Lâm Hà thấy được cây đèn đồng thau trong tay Mạnh Hạo, sửng sốt một chút, nếu không phải là tánh mạng nắm giữ ở trong tay Mạnh Hạo, hai người bọn hắn nhất định sẽ bật cười, cảm thấy Mạnh Hạo điên

Nhưng vẻ mặt của bọn họ, tại một cái chớp mắt tiếp theo, lập tức trợn mắt há hốc mồm, thân thể không bị khống chế run rẩy

Theo Mạnh Hạo dựa vào gần sương mù, sương mù này không ngờ tiếng nổ vang nổi lên, thiên địa biến sắc, rung chuyển trời đất, mặt đất đang run rẩy, sương mù đang sụp đổ, cả Vụ Trung Thiên một cái chớp mắt, trước nay chưa có cuồn cuộn, đang cuồn cuộn, sương mù trong cả tổ địa cũng đều như điên cuồng, từ bốn phía bát phương phạm vi lớn khuếch tán, không ngừng cuồn cuộn, khiến cả tổ địa đều tựa hồ biến thành Vụ Trung Thiên! Những sương mù này dường như đang run rẩy, đang kính sợ! Dường như cây đèn đồng thau trong tay Mạnh Hạo khiến cả tổ địa đều đang kính sợ, làm cho tất cả sương mù này đều đang quỳ lạy! Mà ở phía trước Mạnh Hạo, sương mù ầm ầm bị cây đèn đồng thau này tiến lại gần, như cưỡng ép xé mở, bá đạo vô cùng, không quản nơi này đã từng thuộc về người nào, không quản nơi này là chỗ sống của người nào, vào lúc này, đều phải ở trước mặt ngọn đèn đồng thau, toàn bộ hàng phục! Trong tiếng nổ "ầm ầm", sương mù như bị xé rách, hướng về hai bên

Rầm rầm tản ra!

Lộ ra một cái

đường lớn thẳng tắp! ! Ở cuối con đường này, bất ngờ xuất hiện một tòa

đại điện đen như mực! ! Một màn này khiến cho Phương Đạo Hoằng và Phương Lâm Hà, trong óc nổ ầm ầm, tâm thần trực tiếp ngập trời hoảng

sợ, thân thể run rẩy, không cách nào hình dung một màn này đối với bọn họ khiếp sợ, cho dù là biết được Thủ Hộ Đạo Tượng bị Mạnh Hạo khống chế, cũng rất xa không bằng trước mắt, bọn họ tâm thần nội long trời lỡ đất!

Không có khả năng! ! Đệ thất tổ đã muốn ly khai, toàn thân run rẩy, trong óc vù vù, thiếu chút nữa từ trên trời rớt xuống, trong cơ thể tu vi đều không xong, thất thanh lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1312: Hồn đăng của người nào

Hắn hô hấp dồn dập, gắt gao nhìn chằm chằm cây đèn đồng thau trong tay Mạnh Hạo, một cái nghi vấn khiến da đầu hắn tê dại, kinh khủng đến cực hạn, bỗng nhiên hiện lên trong lòng

Đó là

Hồn Đăng của người nào! ! Sương mù ở tổ địa ngập trời cuồn cuộn, khuếch tán toàn bộ cả tổ địa, cho dù là Táng Cổ, hay là Cửu Minh Sơn, cũng hoặc là Chuẩn Đạo Mộ, Ngộ Pháp Địa, tất cả khu vực đều bị sương mù tràn ngập

Mặt đất thoạt nhìn trở thành biển sương mù, một mảnh mông lung gần như hắc ám, duy chỉ có Mạnh Hạo trở thành sáng rỡ duy nhất trên thế giới này, cây đèn đồng thau trong tay hắn tràn ra thần hỏa căn nguyên chiếu sáng bốn phía

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, nội tâm hắn chấn động, so với hai người Phương Đạo Hoằng còn cường liệt hơn, so với đệ thất tổ còn khiếp sợ hơn

Lấy ra cây đèn đồng thau chỉ là hắn một lần thử, một lần chứng thực, thậm chí ở trước khi lấy ra, chính hắn đều cảm thấy cái ý nghĩ này rất khó tin, gần như không có bất kỳ khả năng thành công nào

Hắn vẫn cho rằng đây chỉ là một ngọn đèn đồng thau cổ xưa

hắn cho tới bây giờ không có so sánh ngọn đèn này với Hồn Đăng của Cổ Cảnh tu sĩ

Nhưng lúc này, Mạnh Hạo kinh ngạc nhìn sương mù ngập trời cuồn cuộn bốn phía, Vụ Trung Thiên phía trước hắn bị sanh sanh xé mở một cái lối đi, nhìn chỗ sâu lối đi kia, tòa đại điện màu đen kia, tâm Mạnh Hạo trước nay chưa có nổ ầm ầm

Đây là

Hồn Đăng của người nào? Trong đầu Mạnh Hạo cũng nổi lên cái nghi vấn này khiến hắn gần như nghẹt thở, hắn trở về nhớ lại hồi đó, ngọn đèn này là đặt ở trong tòa miếu cổ

Không biết đã đặt bao nhiêu năm

Ngọn đèn này chính mình lấy máu tươi để đốt lâu dài một chút, mà cuối cùng khi tắt, bản thân mình hấp thụ khói xanh, ở trong người ngưng tụ ra một cái

đều khác so với mọi người, tiên mạch chân chính!

Nó là một ngọn Hồn Đăng, chỉ là một ngọn đèn này liền ẩn chứa bá đạo long trời lở đất, cho dù nơi này là Phương gia tổ địa, nhưng ở trước mặt nó vẫn là muốn thần phục!

Một ngọn Hồn Đăng lại có khí thế như vậy

Như vậy

vị đại năng cường giả ngưng tụ ra Hồn Đăng này, người này cường hã, khó tin! ! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, chuyện này không thể nghĩ sâu xa, càng là sâu tầng thứ đi suy tư, thì càng hoảng sợ

Tiên Cổ Đạo Tràng

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, trong mắt của hắn lộ ra một chút hào quang mãnh liệt, vào lúc này, hắn hạ một cái quyết tâm

Tiên Cổ Đạo Tràng, ta nhất định phải đi nơi đó! Ngọn đèn này chính là hắn phát hiện ra ở trong miếu cổ phế tích Tiên Cổ Đạo Tràng tại Nam Thiên, hết thảy đầu mối, tựa hồ đều chỉ có bốn chữ Tiên Cổ Đạo Tràng này

Dường như ngọn đèn đồng thau này năm đó khi hắn cầm lên liền sửa lại suốt đời chi mệnh! ! Phương Đạo Hoằng và Phương Lâm Hà bên cạnh Mạnh Hạo, giờ này đều đang da đầu tê dại, tâm thần như bị sấm sét oanh khai, ở một bên triệt để trợn mắt há hốc mồm

Bọn họ không thể tin, không thể đi hình dung, lúc này dường như ngốc

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra quyết đoán, khi cầm cây đèn đồng thau hướng về cái lối đi phía trước kia đi, hai người Phương Đạo Hoằng và Phương Lâm Hà tựa hồ bị thức tỉnh

Tại sao có thể như vậy

Phương Đạo Hoằng ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo đi cái lối đi kia, hắn có loại mộng ảo có cảm giác, dường như đây chỉ là một giấc mộng của mình, đây là ảo giác

Phương Lâm Hà hung hăng cho mình một quyền, trong đau đớn, vẻ mặt của hắn lộ ra kinh hãi

Hắn cảm thấy thế giới đều lật đổ, nơi này là Minh Cung lão tổ đời một

Chưa từng có người bước chân vào, nhưng

nhưng Mạnh Hạo không ngờ rất tùy ý liền lấy ra một ngọn đèn đồng thau, sau đó

Đi vào

Phương Lâm Hà run run một chút, hắn vạn phần may mắn, chính mình lúc trước chặn đánh giết yêu nghiệt kinh khủng như vậy, lại còn có thể sống được

Đệ thất tổ trên bầu trờ lúc này cũng hô hấp dồn dập, cho dù là nội tâm hay là sắc mặt đều thủy chung không thể bình tĩnh lại, cho dù tu vi của hắn đã xấp xỉ đến Cổ Cảnh đỉnh phong, nhưng như cũ vẫn bị Mạnh Hạo sâu đậm rung động

Lấy tu vi đại ca Đạo Cảnh trong nhất nguyên đạo, thân phận Phương gia Địa Tổ, đều chỉ có thể mở Vụ Trung Thiên 39 bước, mà đứa nhỏ này chỉ là trong tay một ngọn Hồn Đăng không ngờ sanh sanh rạch Vụ Trung Thiên ra, trực tiếp thông hướng Minh Cung!

Đường mở ra, nếu như là đếm bước, đâu chỉ 1000 bước! !

Một ngọn Hồn Đăng mà thôi, không ngờ vượt qua nhất nguyên đạo nhiều như vậy, người ngưng tụ ra Hồn Đăng này, tu vi sẽ là cái tầng thứ nào, Đạo Tôn lục nguyên? Hay là

Chí Tôn cửu nguyên!

Không có khả năng, Chí Tôn cửu nguyên, phóng nhãn Cửu Đại Sơn Hải, không có bất kỳ người nào bước chân vào, chỉ có thời đại Tiên Cổ trong truyền thuyết năm đó, xuất hiện trận chiến kinh thiên, tồn tại ba vị Chí Tôn mới đạt tới cảnh giới cửu nguyên!

Chớ nói cửu nguyên, cho dù là Chí Tôn thất nguyên, cũng không có, giờ này Cửu Đại Sơn Hải, cảnh giới tu vi cao nhất chính là Đạo Tôn lục nguyên thôi ! Đệ thất tổ nội tâm rung động, đã không cách nào hình dung, hắn kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo cầm cây đèn đồng thau đi vào trong

đường sương mù, hít một hơi thật sâu, trong mắt nhanh chóng lộ ra kỳ quang

Hắn không có dâng lên ý tham lam

Vụ Trung Thiên, Mạnh Hạo có cây đèn đồng thau có thể bước chân vào, nhưng đối với những người khác mà nói vẫn là cái đích mà thôi

Đối với cây đèn đồng thau, đệ thất tổ mặc dù nóng mắt, nhưng vẫn không có muốn đi tranh đoạt, hắn là lão tổ Phương gia, là tồn tại thủ bảo vệ gia tộc, đối với vật của con cháu hậu bối, hắn có nguyên tắc của mình

Đây là tộc quy! Một cái gia tộc, có thể tiếp tục sinh sôi nảy nở, lâu dài tồn tại quy tắc! Giữa đồng bối, có thể đoạt cơ duyên, chuyện này cho phép, nhưng người cách thế hệ, nếu là xuất hiện loại chuyện như vậy, thiên lý không quản, tộc quy không để cho! Có lẽ có người sẽ bí quá hoá liều, nhưng đệ thất tổ, hắn sẽ không

Minh Cung lão tổ đời một, bao nhiêu năm rồi, từ sau khi lão nhân gia tọa hóa, đây là

Lần đầu mở ra, Nhất Niệm Tinh Thần Biến, hay là sắp sửa tái hiện Đệ Cửu Sơn Hải! Đệ thất tổ ngóng nhìn bóng lưng Mạnh Hạo, nhìn đối phương dần dần đã đi xa, bỗng nhiên ở trong nội tâm hắn có một cái dự cảm

Tương lai của hắn vô cùng có khả năng không hạn chế tại Đệ Cửu Sơn Hải, có lẽ sẽ mang Phương gia ta đi tới một

huy hoàng khác! Bên trong lối đi Vụ Trung Thiên, Mạnh Hạo tim đập loạn, giơ cây đèn đồng thau, từng bước một đi, đi ở trong sương mù này, dưới chân rõ ràng là hư vô, nhưng đạp ở phía trên dường như là mặt đất

Ánh lửa cây đèn đồng thau tản ra, hai bên sương mù cuồn cuộn, xua tan

toàn bộ trở ngại, khiến cho Mạnh Hạo dần dần càng chạy càng xa

Phía sau hắn, theo đi vào, sương mù lần nữa ngưng tụ chung một chỗ, cản trở đường lui, cũng cản trở ánh mắt người ngoài, vô luận là Phương Đạo Hoằng hay là Phương Lâm Hà, hay là đệ thất tổ trên bầu trời, đều từ từ thấy không rõ Mạnh Hạo, cho đến ánh mắt kỳ vọng, lần nữa đều là sương mù

Phương Đạo Hoằng và Phương Lâm Hà hai người liếc nhìn lẫn nhau, đều thấy được lẫn nhau trong mắt rung động cùng một tia

Kích động

Sinh tử của bọn họ đã nắm giữ ở trong tay Mạnh Hạo

Đối với bọn hắn mà nói, Mạnh Hạo càng là cường đại, thì hy vọng của bọn họ lại càng nhỏ, nhưng đồng thời

Mạnh Hạo càng là cường đại, tương lai của bọn họ

Cũng thì càng có khả năng vô hạn

Có lẽ lần này Phương Tú Sơn là trong lúc vô ý cho hai người chúng ta cơ hội một lần thăng quan tiến chức như diều gặp gió! ! Phương Đạo Hoằng thấp giọng lên tiếng

Phương Hạo nếu có thể ở trong Minh Cung thu được tạo hóa, trở thành tộc nhân đầu tiên tu hành Nhất Niệm Tinh Thần Biến, tương lai của hắn, không thể lường! Phương Lâm Hà hít sâu một hơi, gật gật đầu, hai người trong mắt lộ ra quyết đoán, khoanh chân ngồi ở bên ngoài Vụ Trung Thiên, vì Mạnh Hạo hộ pháp, chờ đợi Mạnh Hạo trở về

Trong Vụ Trung Thiên, cuối lối đi, tòa đại điện màu đen kia nhìn như không xa, nhưng trên thực tế Mạnh Hạo đi ở trong sương mù lại đi rất

lâu

Thời gian trôi qua, một ngày, hai ngày, ba ngày

Làm khi ngày thứ ba đến, Mạnh Hạo rốt cục đến gần tòa đại điện màu đen kia, khoảng cách đại điện không đến nghìn trượng, hắn nhìn đại điện đen như mực trước mắt, hắn biết, nơi này

Chính là Minh Cung! Trên đại điện đen như mực có một pho tượng to lớn, pho tượng kia là một nam nhân trung niên, mặc một thân đạo bào, vẻ mặt không giận mà oai, có một cỗ thần vận ở bên trong, khoanh chân tĩnh tọa, hai mắt khép kín, dường như đang thổ nạp, rõ ràng là một tòa pho tượng to lớn, nhưng cho người có cảm giác, dường như chân thật tồn tại

Bộ dáng của hắn và Mạnh Hạo có chút tương tự, chuẩn xác mà nói, là tộc nhân Phương gia có chỗ tương tự với pho tượng kia

Bởi vì hắn chính là Phương gia lão tổ đời một! Lão tổ năm đó kinh diễm tuyệt luân, một người dựng lên một cái gia tộc! Dưới người của hắn chính là đại điện, ngoài điện này có nấc thang, cạnh nấc thang có 18 tôn cự long quay quanh, mỗi một tôn đều tản ra thương tang ý, dường như 18 con rồng này dùng thân thể, chống đỡ tòa Minh Cung đại điện này nổi lên! Rất đơn giản, nhưng lại rất tràn đầy! Mạnh Hạo tâm thần chấn động, hắn nhìn đại điện, hắn biết nơi này là chỗ lão tổ đời một tọa hóa! Mà lão tổ đời một là khởi nguyên của Phương gia, là một mình hắn sáng lập Phương gia giờ này danh chấn Đệ Cửu Sơn Hải, thần thoại và truyền thuyết có liên quan đến lão tổ đời một, ở trong gia tộc có nhiều lắm

Có truyền thuyết, lão tổ đời một là ở trong Tiên Khư thu được huyết mạch lực Phương gia, đi theo Lý chủ năm đó, chinh chiến Đệ Cửu Sơn Hải, sanh sanh thống nhất năm đó Đệ Cửu Sơn Hải hỗn loạn! Có truyền thuyết, lão tổ đời một cuối cùng không có chết, mà là sống ra thứ năm sinh, từ nay về sau tiêu dao

Đủ loại thần thoại hiện lên trong đầu Mạnh Hạo, hắn hít sâu một hơi, đi qua nghìn trượng, đi tới ngoài Minh Cung đại điện, nhìn nấc thang trước mắt, nhìn cửa đại điện phía trên bậc thang, sâu đậm cúi đầu

Phương gia hậu bối tộc nhân Phương Hạo, bái kiến lão tổ đời một! Hắn vừa nói xong, đại điện màu đen lập tức xuất hiện chấn động, cửa đại điện điêu khắc vô số hoa văn ấn ký nhưng lại vào lúc này chậm rãi mở ra! Cũng chính là vào lúc này

bên ngoài tổ địa, bên ngoài Đông Thắng Tinh, tiên môn trên đệ cửu hải, tại Phàm Đông Nhi đánh hạ từ từ mở ra, theo vô cùng tiên quang phóng ra, thân thể Phàm Đông Nhi ở dưới tiên quang tắm rửa, từ từ sáng bóng, một cỗ thánh khiết ý tại trên người nàng càng phát mãnh liệt

Nàng vốn là xinh đẹp, lúc này, dĩ nhiên tuyệt luân! Bốn phía Cửu Hải Thần Giới chi tu, từng cái một vẻ mặt ngưng trọng hơn, bởi vì bọn họ biết, thời khắc quan trọng nhất

Đến ! Phàm Đông Nhi, đến cùng có thể mở ra bao nhiêu mạch, liền vào giờ khắc này! Không chỉ là tu sĩ Cửu Hải Thần Giới chú ý, lúc này, những tông gia tộc khác đều với các loại phương thức quan sát một màn này, chờ đợi Phàm Đông Nhi mở tiên mạch! lão ẩu Đạo Cảnh tu vi kia yên lặng đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn Phàm Đông Nhi, trên mặt lộ ra một chút mỉm cười, trong mắt có mong đợi

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1313: Minh cung

Trên biển thứ chín, tiên môn mở rộng, tiên quang tràn ra vô tận, bao phủ Phàm Đông Nhi ở bên trong. Cùng lúc đó, đại lượng tiên khí ầm ầm chui vào trong cơ thể Phàm Đông Nhi.

Tiên môn mở, mở ra tiên mạch, giờ khắc này, tiềm lực của một người bao lớn, có tích lũy bao nhiêu, đều trong một chớp mắt này triệt để bộc phát ra.

Số lượng tiên mạch mở ra, do từng người mà khác biệt, vì nội tình bất đồng mà có khác nhau.

Như Đan Quỷ, mặc dù một khắc lão trở thành Chân Tiên, trong tiên mạch mở ra không có gì tiến triển, nhưng lão không giống nhau, lão là đến từ trong thời đại này, là Chân Tiên thứ nhất được Cửu Đại Sơn Hải chấp nhận, có tên ghi chép trên Tiên Thai.

Mà dùng Thông Tiên Đằng thành tựu Chân Tiên, tuy rằng cũng được Cửu Đại Sơn Hải chấp nhận, cũng có thể được ghi chép trên Tiên Thai, nhưng so với Đan Quỷ lại ít một chút khí vận thiên địa.

Thế nhưng tu hành vốn là chuyện nghịch thiên, tranh đoạt số kiếp, nghịch thiên mà đi lên, đây là tiên lộ!

Về phần Mạnh Hạo, nếu như thành tựu Chân Tiên, vì hắn không có sử dụng Thông Tiên Đằng, cũng không phải là Chân Tiên trong Chân Tiên duyên được thiên địa chấp nhận, cho nên, nếu hắn thành tựu Chân Tiên, chính là tiên bá đạo!

Đó là Chân Tiên Bá Đạo... bất kỳ thế nào thiên địa cũng phải chấp nhận, không chấp nhận cũng phải chấp nhận!

Trên biển thứ chín, tiên khí ngập trời, trong chú ý của mọi người, trên người Phàm Đông Nhi tản phát ra ánh sáng sáng chói, khí tức của nàng trong một chớp mắt này không ngừng nổi lên.

10 mạch, 20 mạch, 30 mạch... Trên người của nàng tia sáng càng phát rực rỡ, bốn phía có hư ảnh long phượng vờn quanh!

40 mạch, 60 mạch, 80 mạch... Một đường nổ ầm ầm, một đường chấn động tất cả người chú ý, cho đến đạt tới 90 mạch, vẫn còn mở ra.

91 mạch, 93 mạch, cuối cùng... nàng mở ra 96 mạch!

Khiếp sợ khắp Đệ Cửu Sơn Hải!

Theo tiên môn dần tiêu tan, theo Phàm Đông Nhi đứng giữa tinh không, nàng cảm nhận được 96 đường tiên mạch trong cơ thể đồng thời bùng phát ra tiên lực. Nàng cảm nhận được giờ khắc này, mình mới coi là thoát thai hoán cốt, cường đại hơn rất nhiều so với trước.

Nàng nhìn tinh không xa xa, nhìn về phía Đông Thắng.

"Mạnh Hạo... Ta đã là Chân Tiên, khi thi triển tiên quyết chín biển, có thể gia tăng gấp đôi lực lượng, giữa ngươi và ta còn phải tái chiến... Hy vọng ngươi có thể đi theo kịp bước chân của thời đại!"

Gần như đồng thời với lúc Phàm Đông Nhi mở ra 96 mạch, trên Đông Thắng Tinh, trong tổ địa Phương gia, trong Vụ Trung Thiên, Mạnh Hạo thu hồi cây đèn đồng thau, cất bước bước chân vào cửa đại điện Minh Cung hắn vừa mở ra.

Đi vào Minh Cung... nơi lão tổ đời một tọa hóa, đã bao nhiêu năm rồi không có người nào đi vào!

Ngay khoảnh khắc bước chân vào, Mạnh Hạo thấy được một phiến tinh không, sao lốm đốm đầy trời, trong tinh không có một ngọn núi, bốn phía núi có bốn viên tinh tú vây quanh, phía sau núi còn có một vùng biển.

Đó là núi thứ chín, biển thứ chín, cùng với bốn tinh tú lớn.

Đây chính là trần nhà đại điện, ánh sao chiếu xuống, ngưng tụ trên một cái bồ đoàn phía dưới, nơi đó đang ngồi một nam nhân trung niên, sắc mặt của ông ta như thường, không có mảy may dấu vết đã chết, nhưng cố tình trên thân ông ta có dấu hiệu mục nát.

Giống như một pho tượng đã ngồi đó không biết bao nhiêu năm, không nhúc nhích.

Mặc một thân áo dài đơn giản, đầu đội mũ văn sĩ, khoanh chân tĩnh tọa, khóe miệng như đang mỉm cười, trong tay cầm một cuộn thẻ tre. Trước mặt ông ta có một vầng sáng lơ lửng ngoài thân thể chậm rãi xoay tròn.

Ngoài ra, bên trong đại điện này còn có một cái lò luyện đan, lò này không có nắp, có thể nhìn thấy bên trong lò tràn ngập một màn sương mù bảy màu, không thấy rõ cụ thể... mà ở bên trên lò luyện đan, trên trần đại điện lại có một con rồng vô cùng chói mắt.

Một con rồng... chế tạo bằng đồng thau, thân mình rất dài, uốn quanh trên từng cây cột trong đại điện; chỗ móng rồng bấu vào, đều có dấu vách tường nứt ra; mà đuôi rồng giấu sâu trong bóng tối; đầu rồng thì lại từ bên trên thõng xuống ngay chính giữa lò luyện đan, đang nhìn vào lò luyện đan, thần sắc có ý tham lam, dường như còn há miệng như muốn cắn nuốt.

Rất sống động, ngay cả vảy rồng cũng đều vô cùng chân thật. Thậm chí Mạnh Hạo còn nhìn thấy trong thân thể con rồng, có không ít vị trí có vảy bong ra vỡ ra, dường như trải qua một trận chiến bị thương.

Một màn này, khiến Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn thật không dám tin đây là một con rồng chế tạo bằng đồng thau, thậm chí hắn có cảm giác, dường như đây là một con rồng thật có máu có thịt.

Sở dĩ Mạnh Hạo có cảm giác như vậy, bởi vì trong nháy mắt khi hắn nhìn vào con rồng đồng thau, tiên mạch trong cơ thể hắn kia chấn động kịch liệt, để lộ ra khát vọng vô tận, dường như muốn đi hấp thu con rồng đồng thau này!

Mạnh Hạo chần chờ một chút, không có hành động khinh suất, ánh mắt quét qua đại điện, đi vòng qua lò luyện đan, đi tới trước mặt nam nhân trung niên trên bồ đoàn, nhìn thân ảnh tĩnh tọa bên trên, người này giống nhau như đúc với pho tượng phía ngoài...

- Lão tổ đời một... Mạnh Hạo lẩm bẩm. Khi nhìn người trước mắt mơ hồ có một dao động trên huyết mạch, dường như giữa hắn và nam nhân trung niên này có hiện tượng cộng minh.

Thật lâu, Mạnh Hạo quỳ xuống hướng về phía nam nhân trung niên, dập đầu bái lạy.

- Vãn bối Phương Hạo, bái kiến lão tổ! Mạnh Hạo nói thành tâm thành ý. Hắn tuy có oán hận đối với Phương gia, nhưng với lão tổ đời một khai sáng cả gia tộc, hắn chỉ có tôn kính.

Sau khi bái lạy, Mạnh Hạo đứng dậy, ánh mắt lập tức liền rơi vào trên vầng sáng vây quanh trước mặt lão tổ đời một kia. Dường như bên trong vầng sáng này có một khối vẫn thạch lớn chừng móng tay.

Ngay khoảnh khắc nhìn vào vầng sáng, Mạnh Hạo hô hấp có chút dồn dập, hắn mơ hồ phán đoán: vật này... có lẽ chính là Nhất Niệm Tinh Thần Biến.

Mạnh Hạo thử cách không bắt lấy vầng sáng, nhưng mặc cho hắn chụp bắt như thế nào, vầng sáng này đều phớt lờ đối với hắn, như cũ vây quanh bốn phía lão tổ đời một.

Mạnh Hạo chỉ hơi trầm ngâm, không có cưỡng ép chụp bắt, dù sao vầng sáng này vây quanh lão tổ đời một, nếu Mạnh Hạo cố bắt lấy, khó tránh khỏi đụng chạm thi thể lão tổ, loại chuyện đại bất kính này, hắn sẽ không làm.

Lui về phía sau vài bước, Mạnh Hạo quan sát bốn phía, một lát sau thân thể bay lên, quan sát trọng điểm chỗ móng vuốt con rồng đồng thau kia bấu vào, dần dần, hắn hô hấp dồn dập, trên nét mặt lộ ra không thể tin.

Hồi lâu, hắn hạ thân mình xuống, cảnh giác nhìn bốn phía, trong lòng nổi lên sóng lớn ngập trời.

Hắn nhìn thấu, chỗ móng rồng cào trên vách tường kia là thật sự nứt vỡ, mà không phải điêu khắc ra, vả lại dấu cào rất tự nhiên, dường như ngày đó... thật sự có một con rồng cào trên vách tường.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn con rồng đồng thau, trong óc của hắn từ từ hiện lên một hình ảnh, trong hình, trong đại điện yên tĩnh, có một con rồng xông vào, thân thể vờn quanh trong đại điện, quấn quanh những cây cột, móng vuốt của nó bám trên vách tường, đầu rồng thõng xuống, mang ý tham lam muốn cắn nuốt vật trong lò luyện đan, nhưng lập tức bị tác động của một lực lượng làm chết đi, trở thành pho tượng đồng thau.

Phát hiện này khiến Mạnh Hạo kinh hãi.

"Trong Minh Cung này có điều cổ quái..." Mạnh Hạo chớp chớp mắt, nhìn lại lão tổ đời một trên bồ đoàn, vừa động trong lòng, đi ra phía sau, ngồi xuống sát lưng lão tổ đời một, coi như ngồi ở vị trí lão tổ đời một, nhìn chính diện về phía đại điện.

Vừa nhìn thấy, Mạnh Hạo da đầu tê dại, hắn phát hiện, khi ở vị trí này nhìn con rồng đồng thau kia, thấy được chính là phần cằm của con rồng cùng với gần phân nửa thân thể, dường như... nếu mình có năng lực chỉ điểm một lóng tay, là có thể làm cho con rồng đồng thau kia chết bất đắc kỳ tử.

Mạnh Hạo nâng tay phải lên điểm một cái, rồi đứng bật dậy nhìn theo hướng vị trí ngón tay điểm tới, đi tới chỗ cằm con rồng đồng thau quan sát cẩn thận nơi đó... tức thì trong đầu Mạnh Hạo "ông" một tiếng.

Hắn gần như mất hồn mất vía, bởi vì hắn nhìn thấy: chỗ cằm con rồng đồng thau, còn lưu lại một tia dao động thuật pháp, đây là vị trí duy nhất còn sót lại thuật pháp trên toàn thân con rồng.

Mà sở dĩ như thế, hiển nhiên... chỗ con rồng này năm đó bị thi pháp hóa thành đồng thau, chính là nơi này!

Mạnh Hạo chậm rãi xoay người, nhìn thân ảnh lão tổ đời một, miệng khô lưỡi khô, trên mặt nặn ra nụ cười, lần nữa cúi đầu bái lạy:

- Lão tổ, ta là tộc nhân Phương gia a, là dòng chính duy nhất của lão nhân gia ngài biết không? Cũng là nói nếu ta chết yểu, dòng chính sẽ không còn ai!!! Lão nhân gia ngài đại nhân đại lượng, ta tới nơi này, không phải muốn quấy rầy ngài, mà để thu được truyền thừa, ngày sau làm tốt cống hiến cho gia tộc! Mạnh Hạo cẩn thận lên tiếng.

Bốn phía rất yên tĩnh, một lát sau, Mạnh Hạo lui về phía sau, ngẫm nghĩ, ánh mắt của hắn rơi vào trên lò luyện đan, chần chừ.

- Vật có thể làm cho con rồng cường đại này, đều nóng mắt muốn cắn nuốt, nhất định là bảo bối... Con rồng này bất kể như thế nào, có thể xông vào tới đây, nói rõ là không yếu, cho dù không phải đi vào lúc Vụ Trung Thiên, mà đi vào ở thời điểm lão tổ đời một còn chưa có bỏ mình, nhưng lão tổ đời một có thể để cho con rồng này lưu lại trong Minh

Cung của mình, cũng chứng tỏ nó rất cường đại mới đúng!

"Vật mà nó đều khát vọng..." Mạnh Hạo động lòng, rối tung, vùng vẫy một lát, hắn ngẩng đầu, ôm quyền cúi đầu về hướng lão tổ đời một:

- Lão tổ, huyết mạch của ta, chính là cửa ánh sáng mười ngàn trượng, hoàn toàn xứng đáng là người đứng đầu huyết mạch của Phương gia hiện nay! Điều này nói rõ... hai chúng ta là chí thân đấy! Mạnh Hạo chớp chớp mắt, nói.

- Dựa vào quan hệ giữa hai chúng ta, lão nhân gia ngài nếu còn sống nhìn thấy ta nhất định sẽ rất yêu thích! Ta tính tình cũng tốt, tánh khí cũng tốt, đặc biệt biết điều, đặc biệt biết nghe lời, mọi người đều rất thích ta!

Mạnh Hạo vỗ vỗ ngực, lớn tiếng nói.

- Lão tổ thân là trưởng bối, đã nhiều năm như vậy lần đầu tiên thấy hậu bối của mình, hơn nữa còn là hậu bối ưu tú như vậy, nhất định ngài sẽ rất vui vẻ, nhất định sẽ cho hậu bối một chút ban thưởng đúng không?

- Ta cũng không cần gì khác, vật gì đó trong lò luyện đan này hãy cho ta đi! Còn có Nhất Niệm Tinh Thần Biến kia, để ta phát dương quang đại đi! Về phần này con rồng, ta giúp ngài dọn dẹp nó! Mạnh Hạo nói, một mặt để mình thêm can đảm, một mặt cắn răng một cái, đi tới gần lò luyện đan, nhìn vào tầng sương mù bảy màu kia, hắn nhẹ nhàng thổi một hơi.

Thổi sương mù tản ra, Mạnh Hạo đưa mắt nhìn liền thấy trong lò luyện đan, có đặt một cái chậu ngọc, trong chậu có một giọt chất lỏng bảy màu.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy chất lỏng bảy màu này, Mạnh Hạo đột nhiên rợn cả tóc gáy, hắn thân là Đan đạo đại sư, mặc dù trước nay chưa từng thấy qua chất lỏng bảy màu này, nhưng trong chớp mắt, trực giác của hắn nói với hắn: chất lỏng bảy màu này không phải vật tu sĩ có thể

nuốt vào.

Bên trong nó, tồn tại một khí tức chết chóc kinh người, cũng có cuồng bạo, một khi nuốt vào hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Nhưng đúng lúc này, trong túi trữ vật của hắn đột nhiên truyền ra tiếng sấm, dường như tiếng hộp ngọc vỡ vụn, hai quả Niết Bàn Quả thuộc về lão tổ đời một, đại trưởng lão cho hắn kia lại từ bên trong túi trữ vật bay ra, nối tiếp nhau vọt thẳng tới chất lỏng bảy màu bên trong lò luyện đan.

Dường như, Niết Bàn Quả đụng phải chất lỏng này, sẽ sống lại!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1314: Người đứng đầu tiên duyên

Một màn này quá đột ngột, Mạnh Hạo mở to mắt, nhìn hai quả Niết Bàn Quả kia chạy thẳng tới lò luyện đan, trong đó phía trước nhất, đúng là một quả hắn đã hao phí vô số linh thạch cho nó sắp sống lại kia.

Mạnh Hạo trong óc kêu "ong" một tiếng, giờ khắc này, hắn lập tức ý thức được tác dụng của linh dịch bảy màu này, không phải cắn nuốt mà là để làm sống lại Niết Bàn Quả.

Khí tức âm lạnh đại biểu tử vong, đại biểu cái chết, còn bản thân Niết Bàn Quả sớm đã khô héo, giống như đã chết, mà dung hợp giữa chúng, dường như là âm lạnh đạt tới cực hạn, sau đó sẽ xuất hiện sinh cơ!

Sinh cơ này, chính là làm sống lại Niết Bàn Quả!

Về phần cuồng bạo trong chất lỏng bảy màu này đối với Niết Bàn Quả, giống như một loại bổ sung, là dẫn đường cho sinh cơ tỏa sáng!

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, thời khắc này ý niệm đầu tiên trong đầu, là tuyệt đối không thể để cho quả Niết Bàn Quả được mình khôi phục hơn phân nửa kia thành công, nếu vậy, hắn sẽ thua thiệt lớn.

Gần như dùng toàn bộ khí lực, Mạnh Hạo giơ tay lên chụp lại quả Niết Bàn Quả gần như sắp chạm vào chất lỏng bảy màu kia, ngay lúc hắn nắm lấy, quả Niết Bàn Quả còn lại thủy chung mấy ngày nay Mạnh Hạo chưa có làm sống lại, liền vọt thẳng tới linh dịch.

Trong nháy mắt liền đụng nhau, thoáng cái dung hợp, sau đó một màn ánh sáng bảy màu chói mắt và sương mù bảy màu nồng đậm bao trùm cả

lò luyện đan.

Niết Bàn Quả trong tay Mạnh Hạo, lúc này mới bình tĩnh lại, không nhúc nhích, bị Mạnh Hạo ném vào bên trong túi trữ vật, hắn lui ra sau vài bước, sắc mặt biến đổi không chừng.

Ngẩng đầu nhìn lão tổ đời một, lại quay nhìn sương mù bảy màu bên trong lò luyện đan, trầm ngâm.

"Minh Cung không ai tới... cũng không có ai biết, Linh dịch trong lò luyện đan này, có thể làm cho Niết Bàn Quả xuất hiện chấn động như thế... Nơi này là Minh Cung của lão tổ đời một, hai quả Niết Bàn Quả này cũng là thuộc về lão tổ..."

"Không biết sau khi dung hợp, Niết Bàn Quả này còn có thể nuốt vào hay không?" Mạnh Hạo chần chừ, liếc nhìn lò luyện đan, nhưng lại không thấy cụ thể trong sương mù.

"Nếu còn có thể nuốt vào, ta liền được lợi lớn!" Mạnh Hạo cặp mắt chợt phát sáng.

"Cho dù không thể nuốt vào, thiếu một quả Niết Bàn Quả, cũng không phải không thể chấp nhận!" Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ổn định một chút nỗi lòng, sau đó hắn ngẩng đầu, nhìn về phía con rồng đồng thau kia.

Giờ khắc này hắn nhìn lại lần nữa, cảm giác không giống nhau với trước đó, vẻ tham lam kia dường như biến thành khủng khiếp, động tác há to miệng muốn cắn nuốt lò luyện đan kia, dường như lại biến thành bị người đẩy ra cái miệng to, trong tử vong rơi xuống giọt giọt tinh hoa sinh mệnh.

Trong tinh hoa đó, có ý khủng khiếp khi nó chết, có điên cuồng trong cái chết của nó, cũng có lực lượng âm lạnh ngưng tụ toàn thân sau khi nó chết... mà những thứ này... từ từ ngưng tụ chung một chỗ, cuối cùng hóa

thành một giọt chất lỏng ẩn chứa âm lạnh và cuồng bạo vô tận, từ trong miệng nó rơi xuống chậu ngọc trong lò luyện đan.

Không biết có phải là ảo giác hay không, theo Niết Bàn Quả sáp nhập vào, theo sương mù tràn ngập bên trong lò luyện đan, dường như cắt đứt một loại pháp tắc nào đó, khiến cho trên mặt con rồng đồng thau, dường như lại có một chút biến hóa rất nhỏ, phảng phất như là giải thoát.

Ngay sau đó, đột nhiên trên thân thể con rồng đồng thau này, xuất hiện những vết nứt, trong nháy mắt lan ra khắp toàn thân, rồi không ngờ con rồng này trước mắt Mạnh Hạo, từ từ... tiêu tan!

Mạnh Hạo sửng sốt, hít sâu một hơi, lui về phía sau vài bước.

Hắn tận mắt nhìn thấy thân thể con rồng đồng thau, sau khi tiêu tan hình thành một làn khói, vẫn duy trì hình dáng con rồng, rồi chậm rãi trôi đi bên trong đại điện Minh Cung.

Khi đến gần Mạnh Hạo, làn khói hình thành đầu rồng kia, dường như nhìn Mạnh Hạo liếc một thật sâu, trong mắt lộ ra ý cảm kích, sau đó một đầu đánh tới hướng thân thể Mạnh Hạo!

Ngay khoảnh khắc chạm vào thân thể Mạnh Hạo, làn khói hình thành đầu rồng này, trực tiếp sáp nhập trong cơ thể Mạnh Hạo, hóa thành một luồng tiên khí, chạy thẳng tới tiên mạch của Mạnh Hạo.

Trong đầu Mạnh Hạo "ông" một tiếng, tiên mạch trong cơ thể hắn trong chớp mắt này đồng loạt chấn động, dường như cũng hóa thành một con rồng, đang điên cuồng hấp thu tiên khí của làn khói rồng này.

Trong tiếng "xoạt xoạt" tiên mạch không ngừng ngưng tụ, khí tức của Chân Tiên trên thân Mạnh Hạo càng ngày càng mãnh liệt.

Mạnh Hạo trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, hắn hô hấp dồn dập, giờ khắc

này, hắn cảm nhận được cảnh giới Chân Tiên gần lại trước nay chưa từng có. Nguyên vốn tiên mạch hắn cần 100 ngày mới có thể ngưng tụ, lúc này đang ngưng tụ với tốc độ cực nhanh gấp mấy lần.

Cũng chỉ trong thời gian một nén nhang, thân thể Mạnh Hạo nổ "ầm" một tiếng, tiên mạch trong cơ thể hắn thành hình hoàn chỉnh!!!

Thân thể hắn tản ra một màn tiên quang, tiên khí ở trong người tự sinh, vận chuyển toàn thân, khiến cho tu vi của hắn cũng vào giờ khắc này, toàn bộ bị biến đổi.

Chờ đợi đã rất lâu, bắt đầu từ Nam Thiên Đại Địa, từ một khắc chứng kiến ân sư Đan Quỷ kia, Mạnh Hạo đã mong đợi mình có thể trong một ngày nào đó trở thành Chân Tiên!

Từ nay về sau không còn là phàm, mà trở thành tiên.

Đạo môn thí luyện, giúp Mạnh Hạo thấy được hy vọng, trên Đông Thắng Tinh, khiến hắn mong đợi sâu hơn... vốn nghĩ là mình còn phải chờ đợi thêm một ít thời gian, nhưng lúc này bên trong tổ địa, trong Minh Cung này, hắn thu được may mắn lớn lao bước ra một bước Chân Tiên kia.

Nếu thời điểm này Mạnh Hạo không ở trong Minh Cung, mà Minh Cung không phải một phần của Tiên Khư, như vậy giờ khắc này, bên ngoài bầu trời nhất định sẽ xuất hiện tiên kiếp, sẽ có tiên môn phủ xuống.

Chỉ có đi công phá tiên môn, hắn mới có thể mở ra tiên mạch như cá vượt Long Môn.

Nhưng cố tình ở trong này, tiên môn không thể nhận ra khí tức của Mạnh Hạo, giống như không biết hắn đã đạt tới cảnh giới tiên môn giáng xuống, cho nên không thể xuất hiện.

Chuyện này... đối với Mạnh Hạo, thậm chí đối với hầu như tất cả tu sĩ

mà nói, tạo thành một lần cơ duyên lớn lao không cách nào tưởng tượng!

Loại cơ duyên này quá ít thấy, cần bản thân không dùng Thông Tiên Đằng để thành tiên; cần một cái địa phương thành tiên như Minh Cung lại ở trong Tiên Khư; cần chính là ở chỗ thành tiên này có đủ tiên khí.

Ba điều kiện cần thiết này, nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế thật quá khó khăn. Không nói hai loại điều kiện sau nhất thiết phải có, chỉ riêng điều kiện thứ nhất đã hiếm thấy như lông phượng sừng lân!

Có thể đạt tới không phải là không có, nhưng là quá ít quá ít, phóng mắt nhìn khắp Đệ Cửu Sơn Hải, chỉ có một mình Mạnh Hạo trong cơ duyên xảo hợp mới đạt tới điều này!

Có lẽ tám Đại Sơn Hải khác, bao nhiêu năm qua đã từng có người thử làm được, cũng không có cách nào so sánh với Mạnh Hạo, bởi vì Mạnh Hạo là từ cơ sở của bản thân thành tựu Chân Tiên, là tiên mạch từ cây đèn đồng thau kia cho hắn!

Đó là tiên mạch chân chính, vượt qua tất cả tiên... là Chân Tiên trong Chân Tiên!

Loại cơ duyên này, trong chín Đại Sơn Hải, Mạnh Hạo là người thứ nhất!

Hắn ở chỗ này nhiều hơn mấy tiên mạch, như vậy ở giới bên ngoài, dưới tiên kiếp, tiên mạch cực hạn, sẽ nhiều thêm mấy cái, sẽ không chồng lên mà sẽ tăng lên!

Người có ba hồn bảy vía, mỗi mười mạch ngưng tụ một tôn thần, người có trăm mạch, ba hồn bảy vía mười tôn thần, mà nếu có thể vượt hơn trăm mạch... ở Cửu Đại Sơn Hải rất hiếm thấy, chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Trong truyền thuyết, sau trăm mạch mỗi nhiều hơn một mạch, đều là vô cùng lớn, đều sẽ nhiều hơn một tôn thần!

Trong cơ thể Mạnh Hạo "nổ" ầm ầm, sau khi tiên mạch thứ nhất thành hình, tiên mạch thứ hai, cũng ngay khi làn khói rồng kia xông vào, bỗng nhiên đốt sáng lên, ở trong người cưỡng ép mở ra, lần nữa ngưng tụ.

Hậu tích bạc phát, các thiên kiêu khác, sớm đã tích lũy đến trình độ không thể tích lũy thêm, cho nên bước chân vào Chân Tiên, muốn bỗng nhiên nổi tiếng. Mà Mạnh Hạo nơi này, vốn hắn nghĩ là mình cũng đạt tới mức không thể tích lũy, nhưng giờ này, dưới cơ duyên lần này hắn lần nữa tích lũy thêm.

Loại tích lũy này nếu để người ngoài biết, khẳng định sẽ rung chuyển cả Đệ Cửu Sơn Hải.

Ngay lúc Mạnh Hạo khoanh chân ngồi điên cuồng hấp thu tiên khí, mở ra tiên mạch thứ hai trong cơ thể, đồng thời, ở trong tinh không Đông Thắng Tinh, đột nhiên mây mù kéo tới cuồn cuộn, hóa thành kiếp vân, rồi một tòa tiên môn "ầm ầm" phủ xuống long trời lở đất.

Tiên môn này trước một khắc còn ở biển thứ chín, chỉ trong chớp mắt liền xuất hiện ở trên Đông Thắng Tinh, chậm rãi rơi xuống.

Vô số người nhìn thấy tòa tiên môn này, dẫn tới chấn động mãnh liệt và cùng "ồ" lên. Tộc nhân Phương gia, từng người đều vẻ mặt kích động, nhất là các trưởng lão lại đồng loạt nhìn lên tiên môn.

- Chân Tiên Kiếp! Đại trưởng lão hít sâu một hơi, lẩm bẩm, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ.

Tiên môn này phủ xuống, không phải do Mạnh Hạo, mà là... Phương Vệ!

Trong lòng đất dưới tổ trạch, Phương Tú Sơn từ trong tĩnh tọa thức tỉnh, thân thể hắn run rẩy, trên mặt đầy kích động. Hắn quay đầu nhìn về phía vách đá phía sau, vào giờ khắc này, vách đá ầm ầm mở ra, một thân ảnh thon dài, từng bước một đi ra, chính là Phương Vệ.

Mắt trái của hắn đen như mực, như ẩn chứa tử vong đêm tối, mắt bên phải một mảng màu trắng, dường như sinh cơ ban ngày. Trên người hắn tản ra khí tức của Chân Tiên.

Hắn gương mặt lạnh lùng, trên người trừ khí tức luân hồi ra, còn có một khí tức lạnh lẽo của Hoàng Tuyền.

- Vệ nhi, con... Phương Tú Sơn kích động lên tiếng.

- Cha, con thành công rồi! Phương Vệ vừa nói ra, lập tức trần nhà mật thất phía trên hắn, ầm ầm nứt ra một lỗ hổng, Phương Vệ nhoáng một cái vọt ra.

Phương Tú Sơn ngửa mặt lên trời cười to, theo Phương Vệ cùng nhau bay ra, trong lòng hắn vô cùng hưng phấn. Hắn biết, bắt đầu từ giờ khắc này, chuyện hắn phạm phải trước đó, đã không còn là đại sự gì, đủ để bỏ qua không đáng kể.

Sự thật cũng đúng thật như thế, khi Phương Vệ vọt ra, ngay khoảnh khắc hắn phóng vọt lên không trung, đại trưởng lão nhìn về phía Phương Tú Sơn, chỉ nhìn một cái thật sâu, cũng không có nói gì.

Trên bầu trời, chỉ có một mình Phương Vệ, theo hắn bay ra, các trưởng lão nhất mạch của hắn từ phía dưới toàn bộ bay lên, hộ pháp cho hắn, thậm chí đại trận của Phương gia đều mở ra, trong tiếng nổ "ầm ầm", cả Đông Thắng Tinh lúc này, Phương Vệ trở thành tiêu điểm chú ý.

Ngay cả trong hang đá dưới lòng đất Phương gia, sáu người trừ đệ thất tổ đều ngưng thần nhìn sang, mặc dù không có xuất hiện nhưng trên Đông Thắng Tinh lúc này, thần thức của mấy người bọn họ, đã phong tỏa bốn phương tám hướng.

Giờ khắc này, Phương Vệ, trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi

người!

Trong đám người, Phương Tây nắm chặt nắm tay, trong mắt đầy vẻ không cam lòng: "Trở thành Chân Tiên phải là Phương Hạo mới đúng!" "Phương Hạo ca, giờ này huynh ở đâu, huynh có biết Phương Vệ... thành công Chân Tiên, đang sắp đi công phá tiên môn, mở ra tiên mạch hay không?"

Bầu trời nổ ầm ầm, tiên môn phủ xuống, lập tức làm cho các tông các gia tộc Đệ Cửu Sơn Hải, rối rít với đủ các loại phương thức đưa mắt nhìn trên Đông Thắng Tinh.

Phương Vệ, là thời đại này, không tính Đan Quỷ, chỉ tính trong thiên kiêu các tông, là người thứ hai kế sau Phàm Đông Nhi... bước chân vào Chân Tiên!

- Phàm Đông Nhi mở ra 96 mạch, Phương Vệ này... có thể mở ra bao nhiêu mạch? Đây là vấn đề xuất hiện trong đầu của toàn bộ người các tông môn gia tộc đang quan sát Phương Vệ!

Phương Vệ giống như sao băng bay lên, tiên kiếp từ bầu trời ầm ầm giáng xuống, trong những tia chớp, Phương Vệ ngửa mặt lên trời rống lớn, vọt thẳng tới tiên kiếp. Hai mắt hắn lộ ra ý chấp nhất, trong mắt của hắn không có tiên kiếp, chỉ có tiên môn xuất hiện trong mây mù kia.

- Mục tiêu của ta, là 98 mạch! Phương Vệ nhỏ giọng lẩm bẩm.

- Sau khi tiên mạch, Phương Hạo... ngươi ở trong mắt ta đã là con kiến, hai quả Niết Bàn Quả của ngươi cấp cho ta, là để thành tựu cho Phương Vệ ta, xác định địa vị là người đứng đầu thời đại cùng thế hệ! Nhưng ta còn phải bóp chết ngươi, để chém đi tâm ma!

Trong mắt Phương Vệ lộ ra ý ngạo nghễ, hắn, lần nữa khôi phục lại là Vệ công tử của Phương gia... trước ngày Đông Thăng...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1315: Phương Hạo, đi ra chiến một trận

Ngay lúc Mạnh Hạo bế quan trong Minh Cung, hoàn toàn ngưng tụ đường tiên mạch thứ nhất, đang đánh sâu vào đường tiên mạch thứ hai, đồng thời trên Đông Thắng Tinh, tiên môn nổ ầm ầm, tiên kiếp phủ xuống.

Thân thể Phương Vệ bay ra mặt đất, thẳng tới tiên kiếp. Giờ khắc này, người chú ý chẳng những là tu sĩ Đông Thắng Tinh chú ý, mà tất cả tông môn gia tộc bên ngoài đều đang dùng phương thức của mỗi người để chứng kiến Chân Tiên của Phương Vệ.

Phàm Đông Nhi mở ra 96 mạch, chấn động bốn phương, lúc này Phương Vệ thành tiên, hắn có thể mở ra bao nhiêu mạch, bị mọi người chú ý, điều này đại biểu Phương gia tương lai, có hay không xuất hiện thêm một cường giả đại năng.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", tiên kiếp không ngừng, Phương Vệ ngửa mặt lên trời gào to, nhưng lại không né tránh chút nào, để mặc cho tiên kiếp đánh xuống trên thân. Khí tức luân hồi chung quanh hắn lan rộng, cũng có ý tử vong của Hoàng Tuyền tràn ngập bên thân.

Nhất là hai mắt của hắn vô cùng quỷ dị, con mắt trái màu đen, mắt bên phải sáng trắng, chính là biểu hiện tu thành Nhất Tức Hoàng Tuyền Đạo, mà khí tức luân hồi chung quanh hắn, là Nhất Niệm Luân Hồi Quyết!

Thần thông trấn tộc của Phương gia xuất hiện trên người hắn, hiển nhiên hắn tu luyện hai loại thần thông.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", Phương Vệ trực tiếp thúc đẩy tiên môn, mở ra

một khe hở, khi tiên quang vô tận không ngừng rơi xuống, tiên kiếp mãnh liệt hơn, che phủ trời đất, chấn động bầu trời.

Thời gian trôi qua, rất nhanh trôi qua ba ngày!

Ba ngày nay, thân ảnh của Phương Vệ làm cho tất cả mọi người rúng động, chẳng những tiên kiếp không cách nào chấn hắn lui về phía sau, ngược lại trở thành chất dinh dưỡng giúp hắn càng thêm lớn mạnh. Trong sấm sét thiên địa, sự hiện hữu của hắn, tất cả người thấy được đều tâm thần chấn động.

- Phương Vệ, đệ nhất thiên kiêu của Phương gia ta, Vệ công tử của Phương gia ta!

- Tiên kiếp sắp tiêu tan, hắn sắp chân chính đẩy ra tiên môn!

- Phương Vệ, Phương Vệ! Tộc nhân Phương gia toàn bộ đều phấn chấn gào to, thanh âm truyền khắp bốn phương, tạo thành sóng âm lan tràn.

Một lát sau, một tiếng nổ "ầm" kinh người, tiên môn bị Phương Vệ đẩy ra, tiên quang chợt bùng phát, che đậy bầu trời, ngăn chặn mọi ánh mắt, tiên kiếp biến mất.

Theo tiên quang bao phủ Phương Vệ, hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài, tóc hắn bay múa, thân thể lớn lên, dường như siêu phàm thoát tục, chính thức bước chân vào Chân Tiên Cảnh.

Đúng vào giờ khắc này, trong tiên quang tràn ra tiên khí bàng bạc, ào ào tràn vào toàn thân Phương Vệ.

Trong một chớp mắt này, mặt đất "ồ" lên, cả Phương gia đều ngưng thần chú ý, trong mắt đại trưởng lão lộ ra tia sáng lạ, một bên tổ phụ của Phương Vệ và Phương Tú Sơn, hai người đều kích động.

20 mạch, 40 mạch. 60 mạch, 80 mạch!!!

Chỉ trong thời gian mấy nhịp thở, trên người Phương Vệ được tiên quang tắm rửa, liền bạo phát ra uy áp của 80 đường tiên mạch, trong thân thể hắn truyền ra tiếng nổ "ầm ầm", từng cái tiên mạch xuất hiện như những con rồng dữ tợn, mỗi đường tiên mạch đều phát ra lực lượng của Chân Tiên.

83 mạch, 87 mạch, 90 mạch!!!

Tộc nhân Phương gia "ồ" lên, mọi người trên Đông Thắng Tinh rúng động; tông môn gia tộc bên ngoài đều đang theo dõi Phương Vệ nơi này, chứng kiến Phương Vệ lần nữa quật khởi, chứng kiến Phương Vệ mở ra 90 mạch!

Nhưng hết thảy còn chưa kết thúc, toàn thân Phương Vệ nổ "ầm ầm" lần nữa mở ra 91, 92, 93...

Khi trong cơ thể hắn xuất hiện 96 đường tiên mạch, thiên hạ chấn động!

- Phàm Đông Nhi mở ra 96 mạch, Phương Vệ hắn giờ này không ngờ cũng mở ra 96 mạch!

- Hoàn toàn xứng đáng là thiên kiêu!

- Hắn... hắn dường như còn có dư lực, Phương Vệ này đến tột cùng trước đó tích lũy nhiều bao nhiêu, mà giờ này hậu tích bạc phát lại khiếp người như thế!

Trong tiếng nổ "ầm ầm", trên người Phương Vệ xuất hiện 97 mạch!

Phương Tú Sơn run rẩy, kích động trước nay chưa có, ngửa mặt lên trời cười to; tổ phụ của Phương Vệ một bên, cũng đầy mặt an ủi; đại trưởng lão nơi đó, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Cả Phương gia, toàn bộ phấn chấn.

Thế nhưng Phương Vệ nơi đó còn chưa đủ, hắn ở trong tiên môn, trong tiên quang, toàn thân tu vi ầm ầm bùng phát, trong không ngừng đánh sâu vào này, thanh âm của hắn truyền khắp bốn phương.

- 98 mạch, mở!!!

Ngay khoảnh khắc thanh âm Phương Vệ truyền ra, từ trong cơ thể hắn truyền ra một tiếng nổ long trời lở đất, trong chớp mắt, khí tức trên người hắn lập tức tăng vọt, bất ngờ... mở ra mạch thứ 98!

Hư vô chung quanh hắn, xuất hiện 98 con rồng, không ngừng bay múa, khiến tất cả người nhìn thấy đều hô hấp dồn dập.

Đồng thời ngay lúc Phương Vệ mở ra 98 mạch, tại bốn phía tiên môn lại xuất hiện mười ngàn thân ảnh. Những thân ảnh này đều là hư ảo, mặc áo giáp, cầm trong tay tiên binh, vây quanh bốn phía, nhưng lại hướng về Phương Vệ nơi này quỳ lạy.

Một màn này, khiến tất cả người trên Đông Thắng Tinh đều hít ngược một hơi; khiến tu sĩ các tông môn gia tộc bên ngoài, đều tâm thần chấn động mãnh liệt.

- Phương gia, xuất hiện Kỳ Lân tử!

- 98 mạch, vạn năm khó xuất hiện một người! Phàm là người có thể vượt qua 95 mạch, thiên địa sẽ xuất hiện dị tượng, như Phàm Đông Nhi có long phượng bay múa, nhưng Phương Vệ này... không ngờ xuất hiện mười ngàn Cổ Tiên Binh!

- Sơn Hải khí vận thêm thân! Đây... đây là Sơn Hải khí vận thêm thân!!!

Tộc nhân Phương gia náo động, Đệ Cửu Sơn Hải toàn bộ chấn động, ngay cả Quý gia ở núi thứ chín, cũng đều có ánh mắt nhìn lại.

Vào giờ khắc này, Phương Vệ danh chấn Đệ Cửu Sơn Hải, dường như sắp trở thành người đứng đầu cùng thế hệ!

Theo tiên môn dần dần tiêu tan, Phương Vệ đứng giữa không trung, một thân áo trắng như tuyết, tóc dài tung bay, vốn gương mặt anh tuấn, thời khắc này càng thêm phong thái mê người. Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt lộ ra ý ngạo nghễ, tu vi không có che giấu chút nào, ầm ầm bùng phát long trời lở đất, làm cho bầu trời lay động, làm cho tiên uy trên người hắn kinh người hơn.

- Phương Hạo, đi ra chiến một trận!!! Không ai nghĩ tới, giờ này Phương Vệ trong chú ý của mọi người, không ngờ ở giữa không trung nói ra một câu nói như vậy.

"Phương Hạo, đi ra chiến một trận!" Vô số tiếng dội vang vọng như tiếng sấm.

Lúc này, tộc nhân Phương gia, mới có không ít người nhớ tới Mạnh Hạo, nhớ lại trên thực tế, từ sau ngày Đông Thăng, đệ nhất thiên kiêu của Phương gia đã không còn là Phương Vệ, mà là Mạnh Hạo!

Không có người nào lên tiếng, cả Phương gia lập tức rơi vào tĩnh lặng. Chuyện Mạnh Hạo bước chân vào tổ địa, chỉ có một số ít người biết được, hầu hết tộc nhân gia tộc cũng không biết: hiện giờ Mạnh Hạo không có trong gia tộc.

Bao gồm Phương Vệ, hắn cũng không biết chuyện này!

Khi thanh âm của hắn vang ra, tộc nhân tĩnh lặng, dường như đều đang đợi Mạnh Hạo xuất hiện. Phương Tây ở trong đám người, hung hăng cắn răng một cái, ngẩng đầu, phát ra một tiếng rống lớn với toàn bộ tu vi của

hắn.

- Phương Hạo ca ta đi tổ địa, khi huynh ấy đi ra, không cần ngươi khiêu chiến, huynh ấy sẽ đi chiến với ngươi! Thanh âm Phương Tây truyền ra, trên bầu trời Phương Vệ mặt không đổi sắc, duy chỉ có cúi đầu, cặp mắt lạnh như băng nhìn lướt qua Phương Tây.

- Nếu như thế, ta chờ hắn tới chiến! Phương Vệ nói dứt lời, thân mình nhoáng một cái, chạy thẳng xuống mặt đất, trong phút chốc xuất hiện ở ngoài đại điện mở ra tổ địa, nhưng lại khoanh chân ngồi xuống!

Như hắn nói, hắn phải đợi Mạnh Hạo trở về, chiến một trận với Mạnh Hạo, một trận chiến này, hắn phải chém chết Mạnh Hạo!

Cho dù Mạnh Hạo không có bước chân vào Chân Tiên, hắn cũng phải chém chết, bởi vì nếu Mạnh Hạo không có bước chân vào Chân Tiên, cũng sẽ không có tư cách trở thành đối thủ của hắn, người như vậy, chết đi để cho ý niệm trong đầu mình thông suốt.

- Đừng để ta thất vọng! Trong lòng Phương Vệ đã nổi lên sát cơ, nhìn thoáng qua đại điện.

Giờ khắc này, giữa Phương Vệ và Mạnh Hạo không lâu sau sẽ triển khai quyết chiến, dẫn tới tất cả tộc nhân Phương gia chú ý. Trước đây, bọn họ coi trọng Mạnh Hạo, giờ này theo chính mắt chứng kiến Chân Tiên của Phương Vệ, trong lòng đều đang nổi lên xao động.

- Phương Hạo, có thể thắng sao...

- Thiên kiêu như thế, làm thế nào chiến...

Cho dù là nhất mạch dòng chính, cũng đều thần sắc ảm đạm. Chỉ có Phương Tây, hắn vô cùng chấp nhất đối với Mạnh Hạo, hắn nắm chặt nắm tay, hắn tin tưởng vững chắc, Mạnh Hạo nhất định sẽ thắng!

Mà giờ khắc này, Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi trong Minh Cung ở tổ địa, chung quanh hắn mây mù vờn quanh, khi làn khói đầu rồng kia biến mất trong cơ thể Mạnh Hạo, thân thể hắn vẫn như cũ ở trong Minh Cung tràn ngập sương mù này.

Mạnh Hạo mặt không đổi sắc, không nhúc nhích, nhưng tâm thần của hắn, thời khắc này lại như sấm sét nổ vang, nhấc lên sóng lớn ngập trời. Đường tiên mạch thứ hai của hắn, đang điên cuồng ngưng tụ với một loại tốc độ kinh người.

Một thành, hai thành, ba thành... Không cách nào hình dung cái đầu rồng đồng thau trong cơ thể hắn kia, đến tột cùng ẩn chứa bao nhiêu tiên khí? Vẻn vẹn chỉ một cái đầu rồng, đã giúp cho đường tiên mạch thứ hai của Mạnh Hạo mở ra hơn bốn thành.

Nên biết rằng, tiên mạch của hắn đều không giống với mọi người, bất luận là Phàm Đông Nhi hay Phương Vệ, nói về tiên mạch đều không thể so sánh với Mạnh Hạo.

Tiên mạch của hắn, là Chân Tiên trong Chân Tiên!

Mỗi một đường, đều giống như chân long!

Khi ngưng tụ cần tiêu hao một lượng lớn tiên khí, không người nào có thể tin được.

"Ở chỗ này tích lũy càng nhiều, sau khi ra ngoài sẽ bạo phát càng nhiều!" Mạnh Hạo hai tay bấm quyết, vận chuyển toàn bộ tu vi trong cơ thể, toàn lực hấp thu làn khói từ cái đầu rồng kia.

Theo thời gian trôi qua, đường tiên mạch thứ hai trong cơ thể Mạnh Hạo, đạt tới năm thành, sáu thành, bảy thành, rồi tám thành!!!

Loại tốc độ này, nếu để người ngoài biết được, khẳng định sẽ hoảng sợ!

Thân thể Mạnh Hạo run nhè nhẹ, nhưng hắn vẫn toàn lực hấp thu, đường tiên mạch thứ hai trực tiếp đạt tới chín thành, rồi sau đó... mười thành!

Ngay khoảnh khắc đạt tới mười thành, thân thể hắn truyền ra tiến nổ "ầm", đường tiên mạch thứ hai hoàn toàn ngưng tụ thành.

Lúc này, trong cơ thể hắn đã có hai đường tiên mạch, tích lũy của hai đường tiên mạch này, Đệ Cửu Sơn Hải, không người có thể sánh bằng!

"Còn có thể tiếp tục!" Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, trái tim hắn tăng tốc nhảy lên, hắn sớm đã ý thức được: cơ duyên lần này, là may mắn lớn nhất để mình thành tựu Chân Tiên.

Tương lai có thể mạnh bao nhiêu, là nhìn giờ này, mình có thể mở ra trước bao nhiêu mạch!

Mạnh Hạo mở mắt ra, trong mắt của hắn lộ ra tia sáng kỳ dị, tại chỗ sâu trong mắt hắn, nổi lên một ngọn lửa, đó là ngọn lửa... khát vọng cường đại, ngọn lửa trong lòng muốn trở thành cường giả!

- Ta muốn... mạnh hơn! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ầm một tiếng, làn khói rồng kia lần nữa tràn vào trong cơ thể Mạnh Hạo, bị hắn cấp tốc hấp thu. Đường tiên mạch thứ ba của hắn, bắt đầu từ từ ngưng tụ!

"Khoảng cách ra ngoài, còn có hơn nửa tháng... khoảnh khắc ta đi ra tổ địa, chính là lúc tên ta... truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải!"

"Cha, mẹ, con sẽ khiến tất cả mọi người Phương gia khiếp sợ! Con sẽ làm cho tất cả mọi người Đệ Cửu Sơn Hải chú ý! Con sẽ để cho các người... ở Nam Thiên Tinh, kiêu ngạo hãnh diện vì con!" Trong mắt Mạnh Hạo tỏa sáng như mũi đao nhọn, mang theo kiên quyết cùng chấp nhất của hắn, lần nữa nhắm mắt...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1316: Bọn họ chờ đợi

Đan Quỷ, mở ra một thời đại, nhấc lên một cuộc mở màn bàng bạc đối với Đệ Cửu Sơn Hải, sẽ kéo dài mười ngàn năm.

Mười ngàn năm này, có khả năng vô hạn, người nào cũng không thể phán đoán, thiên kiêu sáng chói của các tông này trong mười ngàn năm tới, có thể đi tới trình độ dạng gì.

Hoặc giả, trong mười ngàn năm này còn sẽ xuất hiện dạng con cưng gì, nổi lên như một con ngựa khó lường!

Tỷ như Vương Đằng Phi!

Đan Quỷ mở màn cho một thời đại, Phàm Đông Nhi xốc lên tấm khăn che mặt mờ ảo sau màn mở màn, khiến cho thời đại này phủ xuống trước mắt tất cả mọi người.

Mà Phương Vệ, thì sau màn mở màn của thời đai này, từ từ nổi lên như một ngôi sao sáng chói, khắp thế gian chú ý, mỗi người đều hiểu, thời đại Chân Tiên... tới rồi.

Chân Tiên của Phàm Đông Nhi, rung chuyển gần phân nửa biển thứ chín, tên tuổi nàng chấn động; Chân Tiên của Phương Vệ, dẫn động bạo phát của Đông Thắng Tinh, ngưng tụ mười ngàn tiên binh quỳ lạy, càng chấn động hơn.

Nhưng không có người nào nghĩ tới, kế tiếp sau Phàm Đông Nhi, Phương Vệ, phủ xuống Chân Tiên Kiếp thứ ba, không ngờ không phải bất kỳ một thiên kiêu của tông môn gia tộc quen thuộc trong tai mắt mọi người, mà là... ở trong tinh không, trên một viên vẫn thạch... một tộc nhân bình thường của Vương gia!

Tiên môn ầm ầm phủ xuống, ở trong tiên kiếp đó, khi tiên khí tràn ngập tinh không, các tông môn gia tộc đồng loạt nhìn về phía vị trí kia mang theo đầy kinh ngạc.

Vương Đằng Phi!

Vương Đằng Phi trưởng thành trong thương tang, đã trải qua nhiều lắm, cho dù tử vong cũng sớm tới lui ở trước mặt hắn, sớm đã không còn là nam nhân hoàn mỹ ở Nam Thiên Tinh trước kia.

Trên người của hắn nhiều thêm trầm mặc, ít đi phần kiêu ngạo; cuộc đời của hắn, đã trải qua rất nhiều chuyện, hắn càng thông suốt.

Nhìn tiên kiếp, nhìn tiên môn, hắn cười, trong tiếng cười đó, hai mắt của hắn lộ ra chấp nhất, trong mơ hồ dường như hắn nhìn thấy trên Nam Thiên Đại Địa: gia tộc bị hủy diệt, nhìn thấy một mình đơn độc, từ thiên kiêu biến thành suy sụp, cho đến lúc thành toàn cho lão tổ.

Từng hình ảnh, tựa hồ thân ảnh của Mạnh Hạo đều tồn tại trong ký ức của hắn, không tiêu tan được, không mất đi được, bắt đầu từ Kháo Sơn Tông vẫn luôn như thế...

- Mạnh Hạo... Vương Đằng Phi ngửa mặt lên trời cười to, thân thể ầm ầm bay ra, chạy thẳng tới tiên kiếp, trong tiếng nổ "ầm ầm", bốn phía tinh không chấn động. Vào giờ khắc này tất cả tông môn gia tộc đều dời ánh mắt nhìn, ngưng trọng.

Nhất là... Vương gia!

Bọn họ nhìn tộc nhân dòng thứ đến từ Nam Thiên Tinh bị quên lãng này, các trưởng lão Vương gia, đều chấn động trong lòng.

Dưới tiên kiếp, Vương Đằng Phi nổi lên như mặt trời sáng chói. Tiên

môn mở, tiên quang vô tận, tiên mạch của hắn cuối cùng mở được 95 mạch!

95 đường tiên mạch, không bằng Phương Vệ, so với Phàm Đông Nhi cũng kém một đường, nhưng dù như vậy, hắn vẫn làm chấn động tất cả tông môn gia tộc.

Nhất là, sau khi tiên mạch của Vương Đằng Phi mở ra 95 đường, chung quanh hắn cũng xuất hiện dị tượng, dị tượng này người ở bên ngoài nhìn lại không có gì, nhưng rơi vào trong mắt các trưởng lão Vương gia kia, lại nhấc lên tiếng nổ "ầm ầm" vang trời.

Dị tượng của Vương Đằng Phi là một viên tinh tú, không lớn, rất nhỏ rất nhỏ, nhưng vị trí xuất hiện... lại là trên mi tâm của Vương Đằng Phi!

Chậm rãi xoay tròn, một khí tức kinh người tràn ra, dường như thân thể của Vương Đằng Phi, vào giờ khắc này có bất đồng với trước!

- Đó là... dấu ấn của huyết mạch Cổ Thần!!!

- Đứa nhỏ này, không ngờ hắn thức tỉnh huyết mạch Cổ Thần, một trong mấy loại huyết mạch mạnh nhất của Vương gia ta! Cả Vương gia đều chấn động, không ít người cấp tốc bay ra hộ pháp cho Vương Đằng Phi.

Trong rừng trúc cấm địa của Vương gia, lão già lúc trước dạy dỗ Vương Mộc kia, thời khắc này đứng trên một cây trúc, thân mình lão gầy ốm, trên sắc thái có vô tận ý thương tang cổ xưa, ngày thường nhìn như xấu xa, nhưng một khi nghiêm túc, trong mắt lão lại phát ra tia sáng kinh khủng.

Lão nhìn tinh không xa xa, sắc mặt nghiêm túc.

- Cuối cùng cũng... xuất hiện một hậu nhân huyết mạch của sát tinh kia... không làm ta thất vọng... mạnh hơn nhiều so với mấy tên khốn trước kia!

Trong những ngày sau đó, trong thời gian ngắn ngủi nửa tháng, tiên môn thường xuyên xuất hiện ở rất nhiều khu vực Đệ Cửu Sơn Hải, Triệu Nhất Phàm mở tiên môn, nếu như không có Phương Vệ, hắn nhất định trở thành tiêu điểm chú ý, bởi vì hắn mở ra 97 mạch!

Khiến cho ba đại đạo môn một lần nữa trở thành chỗ tập trung ánh mắt của tất cả gia tộc tông môn.

Sau đó, Tống La Đan cũng bước chân vào Chân Tiên, Thái Dương Tử quật khởi liệt vào Tiên Cảnh!

Còn có Tôn Hải, cuối cùng cũng bước ra một bước kia, mặc dù chỉ mở ra 90 mạch, nhưng chung quy cũng bước chân vào trong thời đại này, không có bị tụt xuống quá xa.

Cho đến ngày Lý Linh Nhi, trong tiên kiếp đẩy ra tiên môn, tắm rửa tiên quang, thành tựu 96 mạch, bốn đại gia tộc hướng về phía Đệ Cửu Sơn Hải, chứng minh nội tình và sự cường hãn của họ!

Các thiên kiêu kia, mỗi người sau khi bước chân vào Chân Tiên, đều không hẹn mà giống nhau, cùng đưa mắt nhìn vào Đông Thắng Tinh, đều đang nhìn cùng một vị trí. Thậm chí có thể nói, bọn họ đều đang chờ đợi một người!

Bất kể là Phàm Đông Nhi hay là Phương Vệ, tất cả thiên kiêu bước chân vào Chân Tiên, đều như thế! Điều này khiến cho tất cả tông môn gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải chú ý, thậm chí tán tu đều lưu ý chuyện này.

Dần dần, một tin đồn truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải.

- Các thiên kiêu kia, bọn họ đều đang đợi một người tên gọi Mạnh Hạo, người này cũng gọi là Phương Hạo, là tộc nhân Phương gia!

- Người này, ở Nam Thiên Đại Địa, lực áp tất cả thiên kiêu; ngày Đông Thăng ở Đông Thắng Tinh, quét ngang mọi người, trực diện Dương Tinh mười nhịp thở, trở thành tiêu điểm chú ý nhất!

- Phương Vệ bước chân vào Chân Tiên, muốn khiêu chiến người đầu tiên, chính là người này!

- Nữ thi phía sau Phàm Đông Nhi, chính là vì đắc tội với người này, bị cưỡng ép kết nhân quả!

- Nghe đồn, hắn là chuẩn đạo lữ của Lý Linh Nhi!

- Nghe đồn, Thái Dương Tử, Tống La Đan, Vương Mộc, đều là bại tướng dưới tay hắn!

- Nghe đồn, Triệu Nhất Phàm từng nói, mình không bằng Mạnh Hạo!

- Nghe đồn, người này từng bắt giữ Quý Âm của Quý gia!

- Nghe đồn, người này trong tay nắm rất nhiều giấy nợ, gần như tất cả thiên kiêu đều thiếu nợ hắn, món nợ rất lớn!

- Bọn họ, đang đợi Mạnh Hạo... thành Chân Tiên!

Dần dần tên của Mạnh Hạo truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải, cho dù là trên Nam Thiên Tinh đều có người nghe được. Vợ chồng Phương Tú Phong, đứng trên đường lâu, nhìn tinh không xa xa, bọn họ thầm chúc phúc cho con mình...

Mà lúc này, Mạnh Hạo ở trong Minh Cung của tổ địa, đường tiên mạch thứ ba của hắn sớm đã ngưng tụ thành, rồi đường thứ tư, đường thứ năm cũng đều hoàn thành... hắn đang hướng tới đường thứ sáu.

Làn khói rồng kia đã tiêu tan hơn phân nửa, trong Minh Cung không còn

tràn ngập sương mù như trước, mà đã thấy rõ rất nhiều, nhưng Mạnh Hạo vẫn còn chưa kết thúc.

Điều hắn muốn, là trước nay chưa từng có, hắn muốn, không phải là hậu tích bạc phát, mà muốn ở khoảnh khắc bước chân vào Chân Tiên kia, sẽ toàn diện bùng phát.

Hắn muốn, là không lên tiếng thì thôi, lên tiếng thì phải kinh người!

Trong cơ thể Mạnh Hạo nổ ầm ầm. Thời khắc này đường tiên mạch thứ sáu đã mở ra năm thành, còn đang không ngừng tiến hành, dần dần sáu thành, bảy thành, tám thành!

Mạnh Hạo không biết mình ở trong Minh Cung này đã bao lâu, hắn không có lãng phí một phút một giây thời gian, còn đang đánh sâu vào.

Cho đến chín thành, mười thành, trong cơ thể Mạnh Hạo, đường tiên mạch thứ sáu ầm ầm bùng phát, tia sáng vô tận, khiến cho thân thể của hắn, cực kỳ sáng bóng, giống như thủy tinh, thậm chí nhìn thoáng qua giống như linh thạch.

Lúc này nếu Mạnh Hạo có thể thấy được chính mình, có lẽ hắn... sẽ tự yêu mình.

Sáu đường tiên mạch vẫn chưa phải đầu cuối, Mạnh Hạo không chút chần chừ, trong nháy mắt đường tiên mạch thứ sáu vừa thành, hắn ngưng tụ toàn bộ tu vi, hấp thu lực lượng trong sương mù rồng, mở ra đường tiên mạch thứ bảy!

Giờ phút này, hắn sớm đã hiểu rõ, con rồng đồng thau kia khi còn sống, khẳng định là một tồn tại kinh khủng, bằng không, không có khả năng cho tới bây giờ, còn có thể có tiên khí kinh người như vậy.

Đường tiên mạch thứ bảy, ầm ầm ngưng tụ.

Bên ngoài Vụ Trung Thiên, Phương Đạo Hoằng và Phương Lâm Hà đều đang đợi, bọn họ không biết chuyện xảy ra ở bên ngoài, bọn họ chỉ biết là, sau khi Mạnh Hạo bước chân vào Vụ Trung Thiên không lâu, sương mù trong tổ địa liền trở thành biển sương mù.

Đệ thất tổ theo trên bầu trời, lão không thấy được biến hóa bên trong Vụ Trung Thiên, nhưng lão mơ hồ có cảm giác, một khi Mạnh Hạo đi ra sẽ thoát thai hoán cốt như cá vượt Long Môn!

Thời gian trôi qua, khi thời gian cách tổ địa mở ra, chỉ còn lại ba ngày, Mạnh Hạo vẫn ở trong Minh Cung, đường tiên mạch thứ bảy trong cơ thể hắn, ầm ầm ngưng tụ, tia sáng từ trong cơ thể tràn ra xuyên thấu thân thể của hắn, lan tràn ra ngoài, chiếu rọi khắp cả Minh Cung.

Mạnh Hạo mở mắt ra, hai mắt hắn hoàn toàn khác với trước, càng thêm sâu sắc, có tia sáng lấp lánh, trước mặt của hắn, làn khói rồng lúc này chỉ còn lại có một cái đuôi, tiên khí ẩn chứa bên trong tuy rằng vẫn còn nồng đậm, nhưng không nhiều lắm.

"Còn có thể mở ra... một mạch cuối cùng!" Mạnh Hạo trong mắt lộ ra ý điên cuồng, hắn hít sâu một hơi, vận chuyển toàn bộ tu vi trong cơ thể, toàn lực chấn động bảy đường tiên mạch, "ầm" một tiếng, cái đuôi làn khói rồng kia chớp mắt một cái đã bị Mạnh Hạo hút toàn bộ vào cơ thể.

Thân thể hắn, dường như sắp nổ tung, trong tiếng nổ "ầm ầm", đường tiên mạch thứ tám bắt đầu ngưng tụ, một khí tức càng ngày càng mạnh đang không ngừng tụ tập trên thân Mạnh Hạo. Hắn không biết giờ này mình tương đương với cảnh giới gì, những chuyện này hắn không quan tâm.

Giờ này ý niệm duy nhất của Mạnh Hạo, chính là tích lũy đạt tới cực hạn của mình, để mở ra đường tiên mạch thứ tám!

"Đường tiên mạch này một khi thành công, trên lý thuyết, ta có thể mở ra tiên mạch cực hạn, không còn là 101, mà là 108..."

"Nhưng đây chỉ là lý luận mà thôi, thực tế như thế nào, có khả năng hay không... cuối cùng ta mở ra tiên mạch, vượt qua được mấy con số này, hết thảy đều không biết!"

"Nhưng bất kể như thế nào, Chân Tiên Cảnh, ta từng nỗ lực, ta từng phấn đấu, tích lũy của ta vượt qua tất cả mọi người, tiên mạch của ta... nhất định cũng sẽ vượt qua tất cả mọi người!"

"Mục tiêu của ta, cũng không thể đặt ở trên người bất kỳ người nào khác, mục tiêu của ta... vĩnh viễn chính là... vượt qua chính mình!"

"Không ngừng vượt qua, không ngừng đột phá, không ngừng đi tới đầu cuối ta có thể đi tới, rồi bước ra một bước!"

"Như thế, mới là đạo của Mạnh Hạo ta, tự do tự tại, vô câu vô thúc... nếu ta muốn có, trời không thể nói không, nếu ta muốn không, trời không thể nói có!"

"Bá đạo cũng tốt, tự tại cũng được, đây... chính là đạo của Mạnh Hạo ta!" Trong cơ thể Mạnh Hạo nổ ầm ầm, đường tiên mạch thứ tám, theo tiên khí lại tới, chợt ngưng tụ liên tục!

Một thành, ba thành, năm thành...

Hai ngày sau, khi cách ngày tổ địa mở cửa chỉ còn lại có một ngày, trong cơ thể Mạnh Hạo, đường tiên mạch thứ tám trong tiếng nổ "ầm ầm", mở được thành thứ mười!

Đường tiên mạch thứ tám... xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1317: Tổ địa mở ra

Tám đường tiên mạch trong cơ thể Mạnh Hạo bùng phát ra lực lượng kinh người, thân thể hắn tràn ngập tiên khí, cũng có uy áp tản ra. Mạnh Hạo mở mắt, trong mắt của hắn có tiên quang tuôn ra, giống như hai ngọn đèn sáng, chợt xuất hiện trong Minh Cung.

Thế giới ở trong hai mắt của Mạnh Hạo đã khác với trước, dường như càng rõ ràng hơn, cho dù một hạt bụi, cũng đều có thể không ngừng phóng lớn trong mắt hắn, hắn thấy được kết cấu bên trong hạt bụi.

- Loại cảm giác này... rất tốt! Mạnh Hạo lẩm bẩm. Tám đường tiên mạch trong cơ thể hắn đã là cực hạn, bốn phía đã không có tiên khí, khó có thể tăng lên.

Làn khói đầu rồng đã hoàn toàn biến mất, toàn bộ bị Mạnh Hạo hấp thu. Thời khắc này Minh Cung đã nhìn thấy rõ, rất yên tĩnh.

Mạnh Hạo chậm rãi đứng lên, trong cơ thể truyền ra tiếng "rốp rốp", một lực lượng cường hãn chạy trong cơ thể khiến hắn khiếp sợ trong lòng.

"Đi ra tổ địa, Chân Tiên Kiếp của ta sẽ xuất hiện!" Mạnh Hạo trong mắt nhoáng lên một cái, cảm nhận được lực lượng tăng mạnh trong cơ thể, cảm nhận được cơ duyên may mắn hắn thu được trong Minh Cung lần này!

Một hồi lâu, Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lướt qua bốn phía, rơi vào trên lò luyện đan một bên, giờ này sương mù trong lò luyện đan đã tiêu tan, bên trong chậu ngọc bất ngờ đặt một quả Niết Bàn Quả tỏa sáng!

Sáng bóng, hoàn mỹ không tỳ vết.

Có mùi hương tỏa ra, cũng có ẩn chứa đại đạo, Niết Bàn Quả này, đã hoàn toàn sống lại.

Mạnh Hạo đi tới cạnh lò luyện đan, nhìn Niết Bàn Quả, trong trầm mặc ánh mắt nheo lại, một lát sau trong mắt hắn lộ ra ý quyết đoán, giơ tay cầm lên Niết Bàn Quả, đặt ở trước mặt.

- Niết Bàn Quả... Niết Bàn Quả của lão tổ đời một! Mạnh Hạo ánh mắt nhìn trên Niết Bàn Quả, trước mắt, hắn chỉ có hai lựa chọn.

- Chờ đợi lâu như vậy, không phải là chờ đợi Niết Bàn Quả sao, đến giờ này, còn do dự cái gì chứ! Mạnh Hạo cười tự chế giễu. hắn ngẩng đầu nhìn về phía thi thể lão tổ đời một, ôm quyền cúi đầu... Tiếp đó không chút chần chừ: nếu đã quyết định, sẽ không do dự!

Niết Bàn Quả này cho dù là hấp thu linh dịch bảy màu mà sống lại, nhưng đối với Mạnh Hạo không có khác biệt... Bỗng nhiên hắn dứt khoát đặt Niết Bàn Quả tại mi tâm.

Đánh cuộc một phen!

Niết Bàn Quả, không phải vật dùng ăn vào, mà là dung hợp với thân thể!

Ngay khoảnh khắc Niết Bàn Quả chạm vào mi tâm Mạnh Hạo, trong đầu Mạnh Hạo nổ "ầm" một tiếng, dường như sắp nổ tung, Niết Bàn Quả này nhanh chóng sáp nhập vào trong mi tâm, trong chớp mắt không thấy bóng dáng, nhưng thân thể Mạnh Hạo lại run rẩy dữ dội.

Một lực lượng mạnh mẽ bùng nổ trong cơ thể hắn, trong tiếng nổ "ầm ầm", lan ra khắp toàn thân, tự thành một tuần hoàn. Trong vận chuyển không ngừng làm một cái lại một cái khu vực bế tắc trong cơ thể Mạnh Hạo, ngay cả chính hắn cũng không biết, ầm ầm toàn bộ khai thông!

Thất khiếu hắn chảy máu, thân thể hắn run rẩy, mỗi một lỗ chân lông của hắn, vào giờ khắc này đều điên cuồng giãn ra.

Từng cơn từng cơn đau nhức truyền khắp tứ chi Mạnh Hạo, nhưng hai mắt của hắn càng phát sáng.

Hắn không có cảm giác nguy hiểm, ngược lại thì cảm nhận được cổ lực lượng này chạy trong khắp cơ thể là để cho mình trở nên mạnh hơn!

Phía sau hắn xuất hiện pháp tướng, mà ở sau pháp tướng này, bất ngờ xuất hiện một pháp tướng thứ hai!

Hình dáng hơi khác với Mạnh Hạo, thoạt nhìn tương tự, nhưng trên thực tế... pháp tướng thứ hai này thuộc về lão tổ đời một!

Khí thế mạnh hơn ở trên người Mạnh Hạo ầm ầm bùng phát, toàn thân hắn tuôn tràn mồ hôi, nhưng cặp mắt sáng ngời.

"Loại cảm giác này... thì ra chính là tác dụng của Niết Bàn Quả..."

"Giúp ta ngưng tụ ra pháp tướng thứ hai, để tu vi của ta có thể phát huy ra mạnh hơn! Thậm chí... tác dụng của Niết Bàn Quả chân chính, trừ pháp tướng thứ hai ra, còn có một trọng điểm... Đó là giúp tiên mạch bản thân có thể tăng mạnh!"

"Giờ này ta có tám đường tiên mạch, nhưng sau khi dung hợp Niết Bàn Quả này, ta có thể thi triển ra, lại là lực lượng của 16 đường tiên mạch!"

"Đây, chính là do Niết Bàn Quả sao!"

Trên mặt Mạnh Hạo nổi lên gân xanh, trong cơ thể hắn rõ ràng còn là tám đường tiên mạch, nhưng trong một chớp mắt này, hắn cảm nhận được, mình có thể phóng ra lực lượng cường đại gần gấp đôi so với trước!

"Phương Vệ trước đây không có hiển lộ một màn này, hắn là Niết Bàn Quả sau khi Chân Tiên, mới có thể biểu hiện ra loại lực lượng kinh người này!"

"Nếu ta mở ra 100 mạch, như vậy có Niết Bàn Quả này, ta có thể bạo phát ra chính là lực lượng của 200 mạch!"

"Có lẽ các tông môn gia tộc khác, cũng có bí pháp tương tự, nhưng với Niết Bàn Quả hiếm thấy, có thể đoán được, uy lực của các bí pháp kia khẳng định không bằng Niết Bàn Quả!"

"Nếu không, Phương gia cũng không có khả năng trong những năm này hiếm thấy xuất hiện Niết Bàn Quả, vẫn là một trong bốn đại gia tộc!"

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, nhưng khí thế lại càng ngày càng mạnh, nhưng hắn đã nhận ra giữa mình và Niết Bàn Quả này dường như không thể dung hợp quá lâu, hắn ngẩng đầu vùng vẫy, tay phải chụp về phía tinh tú tỏa sáng vây quanh bốn phía thi thể lão tổ đời một kia.

Lần này, chỉ là một trảo tinh tú kia liền chấn động một cái, trong tiếng "vù vù" sáng rực lên, sau đó chợt ngừng lại giữa không trung, dường như có chút chần chờ, nhưng rất nhanh thì hóa thành một đạo cầu vồng bay tới, thoáng cái rơi vào trong tay Mạnh Hạo, hóa thành một viên Tinh Thần Thạch lớn chừng nắm tay.

Trên đó còn có ánh sáng lấp lánh, vô cùng xinh đẹp.

Nhìn Tinh Thần Thạch trong tay, Mạnh Hạo bóp mạnh một cái.

Ngay khoảnh khắc bóp mạnh Tinh Thần Thạch này, từ trong Tinh Thần Thạch truyền ra một tràng dao động, sau khi rơi vào trong đầu Mạnh Hạo lại hóa thành những đoạn khẩu quyết...

Khẩu quyết này chính là... Nhất Niệm Tinh Thần Biến!

"Khó trách Nhất Niệm Tinh Thần Quyết, trước đây không có tộc nhân nào có thể thu được. Nó có quan hệ với Minh Cung, mà trọng yếu hơn là... Nhất Niệm Tinh Thần Quyết này chỉ có một người có thể hiểu rõ, một khi truyền thừa trừ phi người đó chết đi, nếu không, không có người thứ hai có được!"

"Bởi vì, Nhất Niệm Tinh Thần Biến, là đạo pháp, mà cũng không phải đạo pháp!"

"Là pháp bảo, mà cũng không phải pháp bảo!"

"Mà là một loại, khiến sau khi người và pháp bảo dung hợp, trong khoảng thời gian ngắn, bùng phát ra... ý vô địch!"

Mạnh Hạo lập tức hiểu rõ, tay phải lần nữa bóp mạnh, không ngờ tinh tú trong lòng bàn tay lập tức hòa tan, biến thành chất lỏng màu đen, bao trùm bàn tay Mạnh Hạo, rồi chui vào tràn ngập toàn thân, tiếp đó bất ngờ tại mắt trái của hắn, xuất hiện một cái đốm sao!

Đốm sao này rất quỷ dị, khi chớp động, dường như con mắt trái Mạnh Hạo biến thành tinh không, cũng có một dao động đáng sợ, dường như ánh mắt có thể từ trong con mắt trái hắn xuyên thấu qua. Nếu có người nhìn nhau với hắn, nhất định sẽ nổi lên lòng kính sợ.

Sau khi hấp thu Tinh Thần Thạch, thân thể Mạnh Hạo run rẩy kịch liệt hơn, cặp mắt co rút lại, trên mặt nổi gân xanh, dường như sắp nổ tung. Trong cơ thể hắn cũng có tiếng nổ ầm ầm vang trời, trên mi tâm của hắn, Niết Bàn Quả trước đó biến mất đang chậm rãi xuất hiện, dường như không thể kiên trì thêm lâu.

Nhưng đúng lúc này, Mạnh Hạo cảm nhận được mãnh liệt, trên Niết Bàn Quả không ngờ phát ra một dấu vết của đạo.

Loại đạo đó, dường như ẩn chứa tinh không bầu trời, ẩn chứa vô số thuật pháp, đủ loại thần thông, thậm chí còn có một chút suy nghĩ không thuộc về Mạnh Hạo... dường như... đó là trí nhớ của một người, là dấu vết của một người đã từng tồn tại!

Ý thương tang, viễn cổ.

Trong đầu Mạnh Hạo xuất hiện một bộ hình ảnh, trong hình ảnh đó có một nam nhân trung niên, tóc trắng bay phất phới, vòng ngoài thân thể có bốn cái Niết Bàn Quả, mỗi một quả đều tản ra khí tức khiến Mạnh Hạo cảm thấy kinh khủng... không ngừng biến hóa, bất kỳ một quả nào, đều có thể làm cho tinh tú sụp xuống, khai thiên lập địa!

Người này, chính là lão tổ đời một!

Trong mắt lão mang theo ý chấp nhất, bốn phía có vầng sáng, đang không ngừng phóng về hướng một địa phương chí cao vô thượng.

Mạnh Hạo muốn nhìn xem, nhưng không có cách nào chống đỡ, sắc mặt tái nhợt. Khi trên mi tâm của hắn, Niết Bàn Quả tự mình bay ra, rơi vào trong tay hắn, khóe miệng hắn tràn ra máu tươi. Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, yên lặng tĩnh tọa, điều dưỡng một lát sau. lần nữa mở mắt, thân thể hắn đã khôi phục đỉnh phong.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ổn định tâm tư, yên lặng tính toán thời gian.

"30 nhịp thở!"

"Niết Bàn Quả của lão tổ đời một, dù sao không thuộc về mình, với tu vi của mình giờ này, chỉ có thể dung hợp 30 nhịp thở! Nếu là Niết Bàn Quả của mình, thì có thể... dung hợp vĩnh viễn!" Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

"Lão tổ đời một trong hình ảnh, đang muốn đi tới nơi nào? Đây hắn là một đoạn ký ức trong Niết Bàn Quả!"

"Mà tác dụng của Niết Bàn Quả, có lẽ...!" Mạnh Hạo nghĩ tới trong hình ảnh, bên cạnh lão tổ đời một vây quanh bốn cái Niết Bàn Quả, mỗi một cái, đều tản ra khí tức khiến thiên địa run rẩy.

"Phương Vệ..." Mạnh Hạo trầm mặc một lát, lúc ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một chút tàn nhẫn, cuối cùng hướng về phía lão tổ đời một cúi đầu thật sâu, sau đó phất tay một cái, lập tức cửa đại điện Minh Cung "kẹt kẹt" mở ra, thân thể hắn nhoáng một cái, cất bước đi ra.

"Nên ra ngoài rồi!"

Trong Vụ Trung Thiên, Mạnh Hạo lấy ra cây đèn đồng thau, lập tức sương mù bốn phía ầm ầm chấn động, đồng loạt tản ra xuất hiện lối đi trước đó hắn đi vào nơi này.

Cất bước đi ra, tốc độ của Mạnh Hạo lúc này nhanh hơn nhiều, sau mấy canh giờ, bất ngờ từ bên trong Vụ Trung Thiên bay ra. Khoảnh khắc bay ra, Mạnh Hạo không có thấy Phương Đạo Hoằng.

Nhưng hắn lại cảm nhận được, ở tổ địa xa xa, mở ra một cái lốc xoáy to lớn!

"Cửa trở về, đã mở!" Mạnh Hạo nhìn tới nơi đó, hắn không biết cửa này đã mở bao lâu, hiển nhiên đám người Phương Đạo Hoằng đã đi ra ngoài rồi.

Chờ đợi Mạnh Hạo, chỉ có Binh Dũng. Ngay lúc Mạnh Hạo đi ra, trong mắt Binh Dũng xuất hiện tia sáng, Mạnh Hạo quay đầu nhìn về phía Binh Dũng, trong mắt có chút không đành lòng.

Trước đó ngay trên người Binh Dũng hắn nhìn ra một chút đầu mối, giờ

này tu vi hoàn toàn khác trước, coi lại càng rõ ràng hơn.

Trên người Binh Dũng trong những năm tháng chờ đợi Mạnh Hạo này, đã xuất hiện một chút biến hóa Mạnh Hạo không hiểu, Tiên Khư đã đồng hóa cùng phiến tổ địa này, ở chỗ này, nó có thể tồn tại vĩnh hằng, giữ vững thực lực ở đỉnh phong.

Nhưng một khi đi ra ngoài, nó sẽ không kiên trì được bao lâu, nếu không trở về sẽ lập tức mục nát, dường như chỉ trong thời gian ngắn ngủi nó đi hết mấy vạn năm.

"Phương pháp mang nó đi, là ta phải có một khối Tiên Khư, chỉ có như vậy, mới có thể mang theo Binh Dũng rời khỏi nơi này lâu dài!"

Mạnh Hạo nhoáng một cái, ngồi trên vai Binh Dũng. Thân thể Binh Dũng trong tiếng nổ "ầm ầm" trở nên lớn, thi triển tốc độ cao nhất chạy thẳng phía lối ra.

Càng đến gần lối ra, cảm giác tiêu tan trên thân Binh Dũng càng mãnh liệt, Mạnh Hạo khẽ thở dài một tiếng, sau khi xác định chuyện này, mặc dù hắn không đành lòng, nhưng tuyệt đối không thể để Binh Dũng bị thương tổn!

- Lần nữa hóa thành pho tượng đi! Ta đáp ứng với ngươi, cuối cùng sẽ có một ngày ta đến đưa ngươi rời khỏi nơi này! Đáng tiếc, sau khi tổ địa đóng cửa, liên hệ giữa chúng ta sẽ bị cắt đứt! Tại bên cạnh dãy núi vỡ nát Binh Dũng đã từng tồn tại, Mạnh Hạo nhìn Binh Dũng, nhẹ giọng nói.

Mạnh Hạo vừa nói dứt lời, trong mắt Binh Dũng nhoáng lên một cái, nhấc tay phải lên, thanh kiếm lớn trong tay nó ầm một tiếng, trực tiếp xẹt qua bầu trời, lộ ra một cái khe nứt, chỉ kém một chút là sẽ bị xuyên thấu.

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái.

- Ngươi có thể tùy thời chém ra một đường đi ra ngoài? Là có thể dùng phương pháp này, đi bất kỳ địa phương nào à? Mạnh Hạo lập tức hỏi tới.

Binh Dũng gật gật đầu, lại lắc đầu, cuối cùng nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, mơ hồ từ trong cơ thể hắn có một thanh âm khàn khàn, chậm rãi truyền ra.

- Phương gia, tổ trạch, trong ngàn dặm, bảo vệ ngươi!

Đây là lần đầu tiên Binh Dũng lên tiếng, thanh âm này rơi vào trong tai Mạnh Hạo, trong nháy mắt tâm thần Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt. Thanh âm này hắn sẽ không bao giờ quên, đó là thanh âm của Kha Vân Hải.

- Nghĩa phụ... Giờ khắc này Mạnh Hạo hiểu rõ, thời điểm Kha Vân Hải chế tạo pho tượng, từ trong bấc đèn long phượng kia lấy ra, không chỉ là sinh mạng, còn có một tia hồn của bản thân nghĩa phụ.

Một hồi lâu, Mạnh Hạo nhìn Binh Dũng thật sâu, xoay người đi ra ngoài. Hắn giấu hồi ức ở tận đáy lòng, từ từ cả người tản ra một cổ sát ý, giống như một thanh đao ra khỏi vỏ, lộ ra hết ý lạnh lẽo!

- Phương Vệ, giữa ngươi và ta, cũng nên kết thúc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1318: Phong vân khởi

Trên Đông Thắng Tinh, ngoài đại điện của Phương gia tổ trạch, gần như tất cả tộc nhân của Phương gia đều có mặt khắp các chỗ của tổ trạch. Số chứa không hết, buộc phải ở vòng ngoài.

Ngay cả Đan đạo nhất mạch, tất cả đan sư, dược đồng đều đang ngóng nhìn.

Ngoại trừ Phương gia, các thế lực khác cùng với tu sĩ trên Đông Thắng Tinh trong mấy mấy ngày này nghe nói về Mạnh Hạo, cũng đang chờ đợi.

Thậm chí, tất cả tông môn gia tộc của Đệ Cửu Sơn Hải đều có không ít người tới, muốn đến nhìn xem, rốt cuộc là dạng người gì lại khiến cho tất cả tân tấn Chân Tiên thanh danh hiển hách của Đệ Cửu Sơn Hải giờ này đều để ý, coi trọng như vậy.

Mạnh Hạo vẫn chưa đi ra, tên của hắn, đã truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải.

Theo sự ngóng nhìn của mọi người, Phương Vệ khoanh chân ngồi ở ngoài đại điện, hắn chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt lộ ra ý lạnh lùng, nhìn về phía đại điện.

Đúng lúc này, đại trưởng lão đứng ở ngoài đại điện, trầm mặc một lát, dường như hạ quyết tâm, tay phải đưa lên vung một cái. Dưới cú phất tay này, thiên địa oanh minh, trong đại điện bất ngờ xuất hiện một cơn lốc xoáy to lớn.

Lốc xoáy này ầm ầm chuyển động, thậm chí dâng lên thật cao, xuyên thấu đại điện xuất hiện ở giữa không trung, đều bị mọi người thấy được.

- Tổ địa khai mở rồi , Phương Hạo sắp ra rồi!

- Hắn đi ra thì có ích lợi gì, Vệ công tử muốn hắn chết, hắn nhất định phải chết!

- Đáng tiếc , huyết mạch của hắn cao hơn so với Vệ công tử, tư chất xem rra cũng không kém, nhưng về mặt Chân Tiên này thì chậm lại... chậm một bước, bước bước đều chậm, càng không cần phải nói sau này Chân Tiên đạp cổ, thành tựu Cổ Cảnh . Bốn phía tộc nhân ồn ào bàn tán, Phương Tây nắm chắc quả đấm, thần sắc lộ ra vẻ lo lắng, sau khi hít sâu một hơi, hắn vẫn tin Mạnh Hạo có thể xuất hiện kỳ tích!

- Phương Hạo ca, nhất định phải thắng!

Phương Vệ nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng sát cơ thoáng hiện lên trong mắt, chiến ý dạt dào, càng lộ vẻ kịch liệt. Vào lúc mọi người đều chú ý, ánh mắt của hắn mang theo vẻ sắc bén nhìn về phía lốc xoáy.

Hắn chờ thật lâu, chờ chính là giờ khắc một ngày này đến.

Hắn muốn làm cho cả Phương gia, khiến cho tất cả tông môn gia tộc của Đệ Cửu Sơn Hải đều biết, Phương Vệ hắn mới là thiên kiêu thời đại này của Phương gia. Phương Vệ hắn, mới là lương đống tương lai của Phương gia!

Sỉ nhục ở ngày Đông Thăng, hôm nay phải triệt để rửa sạch!

Tương lai của hắn, sẽ không dừng lại ở Chân Tiên. Tất cả Chân Tiên của tông môn gia tộc của Đệ Cửu Sơn Hải trrrong thời đại nàym đều là hậu tích bạc phát, đều là chờ đợi rất lâu, không chỉ là vì thành tựu Chân Tiên, mà còn có sự theo đuổi xa hơn.

Tích lũy ở Linh Cảnh, trở thành Chân Tiên, tích lũy tại Tiên Cảnh, bước chân vào Cổ Cảnh!

"Phương Hạo, ngươi chỉ là hòn đá dưới chân ta. Tác dụng của ngươi, chỉ là để cho ta đạp lên ngươi, càng đi càng cao." Thần sắc của Phương Vệ càng phát ra vẻ ngạo nghễ, nội tâm lạnh như băng, sát cơ mạnh hơn, cả người giống như một lợi kiếm sắp rút ra khỏi vỏ!

Vô số ánh mắt ngưng tụ, chẳng những là tộc nhân của Phương gia, còn có các tông môn gia tộc của Đệ Cửu Sơn Hải, cũng đều với bất đồng phương thức, ngóng nhìn nơi này, muốn đi nhìn một chút, rốt cuộc là dạng người gì, lại có thể bị nhiều thiên kiêu coi trọng như vậy.

Thời gian dường như đọng lại, thế giới dường như yên tĩnh. Giờ khắc này, tiêu điểm của vô số ánh mắt người, đều ở cửa ra của tổ địa!

Lốc xoáy giữa không trung, chậm rãi chuyển động. Đột nhiên , bên trong tia sáng lóng lánh, giống như là mặt nước vậy, chậm rãi lộ ra một thân ảnh.

Chớp mắt thân ảnh ấy xuất hiện, vô số cặp mắt co rút lại, vô số hơi thở dừng lại, sát cơ của Phương Vệ trong phút chốc mãnh liệt đến cực hạn, khiến cho bầu trời oanh minh, dường như nhiệt độ lập tức thấp xuống!

Nhưng rất nhanh sau đó, mọi người đua nhau sửng sốt. Bọn họ lập tức nhìn thấy được, người từ trrong lốc xoáy đi ra... Là một lão già. Lão già này tóc trắng xoá, sau khi đi ra, thần sắc kích động, dường như là sống sót sau tai nạn, thân thể đang run rẩy, dường như trong tổ địa này đã trải qua chuyện kinh khủng gì, thủy chung lo lắng đề phòng. Thời khắc này ông ta rốt cục trầm tĩnh lại, nhưng đồng thời, còn có sự thấp thỏm cùng khẩn trương, dường như đối với tương lai của mình, tràn đầy ảm đạm.

- Không phải Phương Hạo, lão là...

- Ông ta là Phương Thủy Vân trưởng lão!

- Ông ta sao lại đi ra từ trong tổ địa? Tộc nhân của Phương gia đều ngẩn ra.

Khi nhìn thấy lão già này, Phương Tú Sơn sửng sốt, sau đó hơi biến sắc mặt, đại trưởng lão nơi đó cũng nhíu mày.

Sau khi lão già đi ra, ngẩng đầu lập tức liền thấy vô số tộc nhân ở bốn phía, thấy được ánh mắt của bọn họ, ông ta sửng sốt một chút, sau đó khi thấy được Phương Vệ khoanh chân ngồi ở cách đó không xa, lão già nội tâm cả kinh, từ trên người của Phương Vệ, cảm nhận được Chân Tiên!

- Hắn... thành Chân Tiên, ta hiểu rồi, Phương Tú Sơn, thì ra là như vậy! Lão già ánh mắt tràn ngập tia máu, chợt nhìn về phía Phương Tú Sơn trong đám người.

- Phương Tú Sơn, lão phu không để cho ngươi yên đâu, ta và ngươi không chết không thôi! Lão nói ra lời này, bốn phía lập tức ồ lên, đều không hiểu vì cái gì mà Phương Thủy Vân trưởng lão nói ra một câu như vậy, khiến cho người ta không rõ chân ý của lời nói.

Nhưng không đợi tộc nhân của Phương gia nghị luận, lốc xoáy sau lưng lão già lập tức lần nữa chuyển động ầm ầm, lại có thân ảnh hiển lộ từ bên trong, tia sáng lần nữa lóng lánh, đi ra ba người.

Không có Mạnh Hạo!

Ba người này xuất hiện, khiến cho tộc nhân của Phương gia đua nhau chấn kinh, bởi vì ba người này, không ngờ cũng đều là trưởng lão trong gia tộc. Bốn phía tộc nhân đua nhau kinh ngạc, từng người đều mắt lộ suy tư, đều đang suy đoán vì cái gì mà mấy vị trưởng lão này đi ra từ trong tổ địa. Bọn họ cho rằng, kẻ đi ra phải là Mạnh Hạo mới đúng.

- Phương Tú Sơn, ngươi phải chết không yên thây!

- Phương Tú Sơn, bọn ta chờ người một câu trả lời, chuyện này chúng ta không để yên!

- Phương Tú Sơn, ngươi gài bẫy bọn ta như thế, thù này, ta nhớ kỹ! Ba người sau khi xuất hiện, giống như lão già trước vậy, sau khi nhìn thấy Phương Vệ Chân đạt đến Tiên Cảnh, lập tức phẫn nộ nhìn Phương Tú Sơn, thanh âm băng hàn, dường như hận đến trình độ khắc cốt ghi tâm.

Bọn họ không phải là không thể nhẫn, mặc dù là mấy ngày này nhận vì chuyện của Mạnh Hạo, bọn họ rất bị động, nhưng với tu vi cùng tâm trí của bọn họ, tự nhiên sẽ hiểu, chuyện này làm lớn ra, đối với bọn họ cũng bất lợi.

Nhưng... khi tổ địa mở ra, bọn họ tính toán với phương pháp Phương Tú Sơn cấp cho bọn họ, lặng lẽ vô tức rời đi, nhưng khi đi ra tổ địa, lại phẫn nộ phát hiện, Phương Tú Sơn đưa cho bọn họ phương pháp, căn bản không có hiệu quả!

Bọn họ lập tức ý thức được, đối phương là muốn nhóm người mình chết, vô luận là có thành công đánh chết Mạnh Hạo hay không, bọn họ tự tiện xông vào tổ địa, đều sẽ bị trừng phạt tử vong.

Còn đối với Phương Tú Sơn, bọn họ nghĩ nhất định là có phương pháp khác thoát thân, vốn là bọn họ còn không rõ lắm cụ thể, nhưng sau khi kiên trì từ xuất khẩu ra được ngoài, bọn họ đã nhận ra Phương Vệ có Chân Tiên Cảnh giới, lập tức hiểu ngay.

Dựa vào cảnh giới Chân Tiên của Phương Vệ, Phương Tú Sơn thân là phụ thân của Phương Vệ, nhất định có biện pháp hóa giải chuyện này.

Gần như không hẹn mà cùng một ý, bọn họ dứt khoát cho rằng đó là hành động ám hại của Phương Tú Sơn!

Cho nên mấy người này sau khi ra ngoài, trước hết nhìn Phương Vệ, rồi

sau đó nhìn về phía Phương Tú Sơn nổi giận quát.

Phương Tú Sơn sắc mặt thay đổi, mấy người này, đúng là y mời vào đánh chết Mạnh Hạo người, vốn là dựa theo kế hoạch, khi tổ địa mở ra, mấy người này sẽ trở về với những phương thức khác, không là thông qua cửa của tổ địa.

Nhưng sự tình phát triển, không ngờ cải biến to lớn như thế, nhất là lời nói của mấy người này, lập tức khiến cho sắc mặt của Phương Tú Sơn vô cùng khó coi. Y nheo cặp mắt lại, lộ ra vẻ âm lãnh.

Đúng lúc này, đại trưởng lão phất ống tay áo một cái.

- Đủ rồi, chuyện của các ngươi để lát nữa gia tộc xử lý, hiện tại còn không lui xuống!

Mấy trưởng lão từ lốc xoáy đi ra, từng người hung hăng nhìn quét qua Phương Tú Sơn, kiêng kỵ đại trưởng lão, trầm mặc lui xuống.

Gần như đồng thời với lúc bốn người này lui xuống, trong lốc xoáy, tia sáng lần nữa lấp lánh. Lần này, ánh mắt của mọi người xung quanh đua nhau ngưng tụ lại, Phương Vệ thì ở nơi đó nhíu mày, cũng theo đó ngóng nhìn.

Nhưng... Theo lốc xoáy chuyển động, bên trong từ từ xuất hiện hai thân ảnh, vẫn không phải là Mạnh Hạo, mà là Phương Đạo Hoằng cùng Phương Lâm Hà. Hai người này trước vốn là muốn ở trong tổ địa chờ Mạnh Hạo đi ra, mà khi cửa tổ địa sau khi mở ra, không đợi hai người kịp phản ứng, một luồng gió quét tới từ bầu trời, trực tiếp quét ngang, cuốn hai người ly khai Vụ Trung Thiên, khi xuất hiện trở lại, đã đến gần vị trí cửa ra.

Hai người kinh hãi, không biết tại sao lại như thế, sau khi thương nghị với nhau, mới đi ra khỏi cửa.

- Không ngờ lại vẫn không phải là Phương Hạo!

- Có ý tứ, trong tổ địa lại có sáu vị gia tộc trưởng lão, bọn họ làm sao lại đi vào đó, đi vào với mục đích... Vì là cái gì?

- Phương Hạo cũng ở trong tổ địa, hay là... Hay là mục đích của mấy trưởng lão này, là muốn gia hại Phương Hạo!? Khoảnh khắc Phương Đạo Hoằng cùng Phương Lâm Hà đi ra, thân ảnh hiển lộ trong mắt mọi người, trong tộc nhân tứ phía tự nhiên có người thông minh, ánh mắt chớp động, đã phân tích ra đáp án gần chính xác.

Nhất là người của dòng chính càng tức giận ngập trời, không ít trưởng lão dòng chính đã cất bước đi ra, thập cửu thúc của Mạnh Hạo toàn thân lửa giận ngập trời, trong mắt lộ ra sát cơ hiếm thấy đối tộc nhân của mình,.

Phương Tú Sơn cười lạnh, không thèm để ý chút nào, nếu như Phương Vệ không thành Chân Tiên, hết thảy đối với hắn mà nói, tất nhiên là bị trách phạt. Nhưng nếu như Phương Vệ đã trở thành Chân Tiên, tự nhiên sẽ bất đồng.

- Có lục tổ đại nhân che chở, một Phương Hạo nhỏ nhoi, coi là cái gì! Phương Tú Sơn nội tâm bình tĩnh, bên cạnh là tổ phụ của Phương Vệ. Lão già này hơi nhíu cặp chân mày, trầm mặc im lặng.

Phương Đạo Hoằng cùng Phương Lâm Hà dùng ánh mắt quét qua mọi người khắp bốn phía, trầm mặc im lặng, không quát mắng Phương Tú Sơn, mà là khoanh chân ngồi ở ngoài lốc xoáy, đối với ánh mắt đến từ bốn phía, không để ý chút nào.

Một màn này, khiến cho không ít người nội tâm chợt động. Đại trưởng lão hai mắt hơi co rút lại, cho dù là lão, cũng đều bắt đầu nổi lên cơn kinh ngạc.

Thời gian trôi qua, một nén nhang sau...

Bỗng nhiên , lốc xoáy lần nữa chuyển động, lần này chuyển động, trước nay chưa có, oanh minh như lôi đình, trong nháy mắt liền khuếch tán bát phương. Theo sự chuyển động, dần dần một thân ảnh dong dỏng cao từ từ xuất hiện trong lốc xoáy.

Không đợi thân ảnh ấy đi ra, lập tức trên bầu trời Đông Thắng Tinh, phong lôi cổn cổn, hình như có tiếng rống giận quanh quẩn trên bầu trời, tầng mây ngưng tụ từ bát phương, trong chớp mắt, liền tạo thành kiếp vân.

Kiếp vân này long trời lở đất, khiến cho tất cả mọi người chứng kiến đều mở to mắt, lộ ra vẻ hoảng sợ không thể tin cùng, bởi vì kiếp vân này, quá lớn ! !

Tràn ngập cả Đông Thắng Tinh! !

Thậm chí nếu nhìn từ tinh không, trong tinh không, Đông Thắng Tinh bị một đoàn mây mù to lớn vờn quanh, cả Đệ Cửu Sơn Hải, vào giờ khắc này, đều sấm chớp vang rền, bởi vì phạm vi của kiếp vân này... Đang không ngừng khuếch tán!

Phàm Đông Nhi cũng tốt, Phương Vệ cũng được, trước lúc này, tất cả khi bước chân vào nhóm thiên kiêu Chân Tiên, không có một ai khi đạp bước vào Chân Tiên lại xuất hiện kiếp vân long trời lở đất, rung chuyển Đệ Cửu Sơn Hải như thế!

So sánh cùng kiếp vân này, Chân Tiên Kiếp của bọn họ trước đây giống như trò đùa!

- Cái này... Đây là kiếp gì thế! ! Tất cả tu sĩ chứng kiến một màn này, trong đầu đều kêu ông lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1319: Chí tôn thiên kiếp

Giờ khắc này, Đông Thắng Tinh tu sĩ bị kinh động đến rồi. Phương gia tộc nhân cũng bị, thậm chí tu sĩ của tất cả tông môn gia tộc của Đệ Cửu Sơn Hải, phàm là chú ý đến nơi này, đều bị kinh động.

Bọn họ trợn mắt há hốc mồm, nhìn kiếp vân bao trùm cả Đông Thắng Tinh, nhìn luồng kiếp vân cuồn cuộn không ngừng tản ra, tâm thần oanh minh.

- Cái này... Đây là tiên kiếp gì? Tại sao có thể có loại tiên kiếp này?

- Cái này nhất định không phải là kiếp vân, chẳng lẽ là xảy ra biến cố kinh thiên gì?

- Hạo kiếp như thế, không có nhưng năng! ! Đông Thắng Tinh ồ lên, Đệ Cửu Sơn Hải cũng ồ lên. Giờ khắc này, mọi ánh mắt đều lộ ra vẻ không tin cùng hoảng sợ.

Nhất là những thứ thiên kiêu của các tông và gia tộc kia, ai ai cũng trố mắt líu lưỡi, trong đầu quanh quẩn tiếng nổ ầm ầm trước nay chưa từng có.

Phương Vệ ngẩn ra ở nơi đó. Hắn ngẩng phắt đầu, nhìn chằm chằm kiếp vân vô biên vô tận trên bầu trời. Thân thể hắn có chút run rẩy, thần sắc của hắn đại biến, nội tâm của hắn có một thanh âm thất thanh khó tin.

- Không có nhưng năng!

Giờ khắc này, Phàm Đông Nhi ở trong Cửu Hải Thần Giới. Trước mặt nàng có một quả thủy tinh to lớn, trên đó có hình ảnh. Đấy là cảnh trên Đông Thắng Tinh. Sắc mặt nàng trắng nhợt, trong hai mắt của nàng lộ ra

vẻ khó tin, kinh ngạc nhìn kiếp vân trong thủy tinh.

Thậm chí nàng cũng không cần thiết nhìn trong thủy tinh, thần thức tản ra, nàng có thể cảm nhận được ở trên đệ cửu hải, vì biến hóa trên Đông Thắng Tinh, mơ hồ truyền đến dao động kinh người!

- Là hắn sao... Nhưng hắn cho dù là thành tựu Chân Tiên, cũng không có nhưng năng xuất hiện kiếp vân nghe rợn cả người như thế, hắn... rốt cuộc là tích lũy sâu bao nhiêu, mới có thể vào giờ khắc này, bạo phát đến trình độ như vậy!

Triệu Nhất Phàm ở trong Thái Hành Kiếm Tông, ngơ ngác nhìn bầu trời, trong đầu ông ông. Đạo tâm của hắn vốn là đã lành lại, vì trở thành Chân Tiên mà lấyy lại sự tự tin, nhưng vào giờ khắc này... Sụp xuống một góc.

- Tại sao có thể như vậy... hắn thành Chân Tiên, cùng chúng ta ... Không giống nhau? Triệu Nhất Phàm thân thể run rẩy, lẩm bẩm nói nhỏ.

Giờ khắc này, Vương Đằng Phi ở tại Phương gia, hai tay của hắn nắm chặt, trên mặt nổi lên gân xanh, không thể bình tĩnh!

- Hắn thành Chân Tiên, là cái gì...

Tống La Đan, Vương Mộc, Thái Dương Tử, còn có Tôn Hải, tất cả Chân Tiên mới tấn cấp, đều trrong thời khắc này, trong đầu óc cùng tâm thần đồng thời oanh minh.

Lý Linh Nhi nhìn bầu trời, nàng cùng Mạnh Hạo quan hệ có chút phức tạp, thời khắc này trong đầu rất rối loạn. Mạnh Hạo có thể thành Chân Tiên, nàng không bất ngờ, nhưng nàng bất kể như thế nào cũng không thể nào tin nổi, kiếp vân của Mạnh Hạo không ngờ lại ... khó tin như thế.

Sở Ngọc Yên cùng Đan Quỷ cũng đều cảm nhận được khí tức biến hóa trong thiên địa. Trên Nam Thiên Tinh, cha mẹ của Mạnh Hạo, đồng dạng

ngẩng đầu.

Giờ khắc này, Đông Thắng Tinh nằm dưới sự chú ý của mọi người!

Tộc nhân của Phương gia đua nhau sắc mặt biến hóa, mang vẻ khó tin, nhìn về phía lốc xoáy trước cửa ra của tổ địa, lên trên thân ảnh từ từ hiển lộ ra từ trong mơ hồ!

- Là bởi vì hắn sao... Lòng dạ của mỗi người của Phương gia đều xuất hiện một dạng chấn động như vậy.

Phương Tú Sơn ngây người , Phương Vệ tổ phụ cũng hít ngược một hơi, ngay cả đại trưởng lão, giờ khắc này cũng trong đầu vù vù, trợn mắt há hốc mồm.

Cũng liền vào đúng lúc này, trong lốc xoáy, thân ảnh Mạnh Hạo chậm rãi đi ra. Khi chân phải của hắn trước tiên bước ra khỏi lốc xoáy, hiển lộ ra giới bên ngoài, thiên địa oanh minh, với một loại khí thế dường như muốn xé rách hư vô, hủy diệt tất cả chúng sinh, rầm rầm bạo phát.

Dường như ở trong tầng mây vô biên đó, ẩn chứa một tôn tiên thần, đang rống giận hướng về mặt đất, hướng về tinh không. Theo tiếng rống giận đó, trong tầng mây phút chốc trở thành màu đỏ như lửa, giống như một loại ngọn lửa bùng cháy, phóng mắt nhìn lại, cả bầu trời đều là mây đỏ.

Mà trong tinh không, cùng một dạng như thế.

Dường như chứng đang chứng kiến Mạnh Hạo xuất hiện!

Chứng kiến, một vị tiên trước nay chưa có, xuất hiện ở Đệ Cửu Sơn Hải!

Giờ khắc này, thậm chí lão tổ của các tông các gia tộc, đều thức tỉnh. Theo sự thức tỉnh của từng lão tổ hàng năm bế quan đó, cho dù là Tam đại đạo môn, cũng đều bị một màn này ở Đệ Cửu Sơn Hải làm cho chấn

động.

Trong tổ trạch của Phương gia, bao gồm đệ thất tổ mới trở về, bảy người đều thần sắc chợt đại biến, cho dù là thân là Địa Tổ của Phương gia, đại ca trong miệng của đệ thất tổ, cũng động dung, nhưng , lại là nghi hoặc.

- Nội tình tích lũy càng sâu, thì tại thời khắc tiên kiếp bạo phát, lại càng kinh người, nhưng kiếp vân của đứa nhỏ này, vì cái gì ta cảm thấy có chút nhìn không thấu... Phương gia Địa Tổ, nếu truy ngược dòng huyết mạch, là cùng một hệ với Mạnh Hạo, Đạo Cảnh đại năng này lẩm bẩm nói nhỏ.

- Tích lũy của hắn, rốt cuộc... là đến cái trình độ khủng bố gì?

- Trước nay chưa có, lão phu không đọc được ở trong bất kỳ điển tịch nào, khi bước chân vào Chân Tiên, có thể xuất hiện kiếp vân hạo kiếp như thế!

Những lão tổ của các tông gia tộc khác, đều ngẩng đầu, ngóng nhìn tinh không, nhìn về phía Đông Thắng Tinh.

- Tích lũy thật sâu, chỉ có ở tại Linh Cảnh, đem tu vi đạt tới có thể so với 90 mạch trở lên, mới có loại kiếp vân này, nhưng cũng có cái gì đó không đúng. Kiếp vân này, không khỏi quá to lớn một chút! Trong Cửu Hải Thần Giới, bên cạnh Phàm Đông Nhi, sư tôn của nàng, vị Đạo Cảnh lão ẩu kia cau mày lên tiếng.

Đồng thời trong lúc đó, lão tổ của các tông môn gia tộc, mỗi người đều nhíu mày, cùng có phán đoán tương tự như lão ẩu nơi đó.

- Kiếp vân này, không bình thưởng!

- Người này cho dù có kiêu dương như thế nào đi nữa, cho dù có tích lũy sâu hơn nữa, cũng không có nhưng năng xuất hiện loại kiếp vân có trình

độ này. Đây cơ hồ không phải là kiếp vân, mà là dị tượng!

- Có lẽ người này dùng bí pháp hay thủ đoạn gì đó?

Những lão tổ các tông các gia tộc đua nhau nhìn ra đầu mối, nội tâm có rất nhiều đoán, ngưng thần nhìn Đông Thắng Tinh. Lúc này, thân thể của Mạnh Hạo triệt để cất bước đi ra từ trong lốc xoáy.

Khoảnh khắc khi hắn đi ra, thiên địa sấm sét, kiếp vân ầm ầm, cấp tốc cuồn cuộn, có từng tia chớp màu đỏ đi xuyên qua trong tầng mây, tản ra khí tức kinh khủng.

Đồng thời, trong tinh không, kiếp vân lần nữa thô bạo khuếch tán, phảng phất có thiên quân vạn mã bay nhanh bên trong. Tiếng ầm ầm khiến cho kiếp vân khổng lồ hơn, từ xa nhìn cảm thấy vô cùng yêu dị.

Cử thế chấn động!

Ngay cả Quý gia của Đệ cửu sơn cũng đều động dung. Một đạo ánh mắt thương tang từ chỗ của Quý gia tại Đệ cửu sơn chợt phủ xuống Đông Thắng Tinh.

Ánh mắt này, mang theo uy áp, chú ý trên người Mạnh Hạo.

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, thân thể cao dong dỏng, trường bào phất phơ, tóc dài phiêu diêu, hai mắt của hắn sâu sắc, như ẩn chứa tinh không vô tận, nhất là mắt trái hiện đốm sao, càng làm cho người ta dường như bị nhiếp thủ cả linh hồn qua luôn khi bị hắn nhìn.

Hắn đứng ở ngoài lốc xoáy, khí tức trên người như thường, nhưng bầu trời màu đỏ sau lưng của hắn, còn có kiếp vân cuồn cuộn gầm thét kia, khiến cho Mạnh Hạo đứng ở nơi này giống như tiên thần!

Phương Vệ so sánh cùng hắn, chỉ từ bề ngoài mà xét, liền trong nháy mắt

bị thua cuộc. Trên người của hắn, xa hề có không có loại khí thế như Mạnh Hạo giờ khắc này.

Đó là sự bá đạo... Bất kể thiên địa chấp nhận hay không, ta nếu thành tiên, ngươi chấp nhận cũng chấp nhận, không nhận cũng phải chấp nhận!

- Phương Hạo...

- Khí thế như vậy, kiếp vân như thế, là Phương Hạo dẫn tới. Hắn cứng rắn từ tổ địa đi ra, liền dẫn tới kiếp vân khó tin như thế. hắn... cũng muốn bước chân vào Chân Tiên!

- Chân Tiên Kiếp của Vệ công tử so với trước mắt, bé nhỏ không đáng kể, Hạo công tử này, hắn... khiến cho người ta kinh hãi!

Tộc nhân cu3a Phương gia nhìn Mạnh Hạo nhìn kiếp vân bầu trời kinh khủng trên bầu trời, mỗi một người đều hít ngược một hơi.

Mạch dòng chính, toàn bộ kích động, Phương Tây nơi đó phấn chấn nắm chặt quả đấm, mang theo vẻ mong đợi, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Phương Hạo ca. Nhất định phải thành công!

Đúng lúc này, thân thể Phương Vệ run nhè nhẹ. Hắn bị khí thế này của Mạnh Hạo xuất hiện cùng với kiếp vân kinh khủng trên bầu trời làm cho chấn động,bị ép gần như không thở được.

Trên mặt của hắn nổi lên gân xanh, hắn chợt đứng lên.

- Phương Hạo! !

- Ngươi có dám đánh một trận với ta hay không? Phương Vệ hét lớn một tiếng, thanh âm như lôi đình, ầm ầm truyền ra, trong mắt của hắn sát cơ mãnh liệt, khí thế trên người hắn cũng vào giờ khắc này quật khởi, lực

lượng đến từ 98 tiên mạch trong cơ thể hắn, trong một cái chớp mắt này bạo phát ngập trời. Phía sau hắn xuất hiện pháp tướng, dường như muốn chống đỡ thiên địa.

Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, nhìn Phương Vệ một cái.

- Đợi ta đẩy ra tiên môn, không cần ngươi chiến ta, ta sẽ từ chỗ của ngươi, lấy lại cố vật của ta. Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, ngẩng đầu nhìn về kiếp vân phía bầu trời, trong mắt của hắn lộ ra một chút chiến ý dạt dào.

Chờ lâu như vậy, rốt cục chờ đến một ngày này!

Chân Tiên vào thời khắc này!

Thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên bay lên, trong ánh mắt của mọi người, nhắm thẳng tới bầu trời.

- Tiên kiếp, còn không phủ xuống! Mạnh Hạo thần sắc thủy chung bình tĩnh, nhưng chiến ý lại càng đậm, thanh âm bỗng nhiên truyền ra, quanh quẩn bát phương, xuyên thấu kiếp vân, khiến cho tầng mây trên bầu trời móp méo vào phía trong, như bị một cổ lực lượng vô hình thế như chẻ tre, cho đến khi tạo thành một cái hố to trong tầng mây.

Ngay sau đó, xuyên thấu qua hố to của tầng mây này, một tòa tiên môn... Sau khi để cho mọi người nhìn thấy, đều gần như nghẹt thở, rầm rầm phủ xuống tinh không!

Tiên môn này quá lớn, khi giáng xuống, dường như Đông Thắng Tinh ở trước mặt nó giống như một đứa bé con bình thường, tiên quang vô tận, có vô số phù văn lóng lánh trên tiên môn, bốn phía cũng có mây mù phiêu tán, theo sự phủ xuống, bất ngờ xuất hiện ở ngoài Đông Thắng Tinh.

Tiên môn như thế, vượt qua tất cả tiên môn mà Chân Tiên đa4 từng gặp!

Khi nhìn đến thấy tiên môn này, sắc mặt Phương Vệ tái nhợt. Tiên môn trước đó của hắn, ngay một thành của cửa này cũng chưa tới!

Thậm chí bốn phía của tiên môn, từng tòa cung điện to lớn, nội hiển lộ ra trên tầng mây, giống như là Thiên Cung vậy. Những cung điện này vô biên vô tận, chẳng những ở Đông Thắng Tinh ngẩng đầu là có thể nhìn thấy được, mà ở ba đại tinh tú khác cũng có thể thông qua phương thức khác biệt nhìn thấy được.

Cung điện vô tận, mỗi một tòa đều mênh mông vô cùng, một loạt tiên uy phủ xuống Đệ Cửu Sơn Hải, khiến cho Đệ cửu sơn chấn động, khiến cho biển thứ chín gầm thét, khiến cho tất cả tông môn gia tộc tu sĩ, cho dù là những lão tổ kia cũng đều thần tình thất sắc.

- Tòa tiên môn này... Những tiên cung này... Ta biết rồi, hắn không phải dùng Thông Tiên Đằng, mà là... Tự thân thành tiên! ! Người này lại có loại đại nghị lực này, quyết tâm lớn, đại cơ duyên như thế này! ! Cửu Hải Thần Giới, lão ẩu đứng cạnh Phàm Đông Nhi hít sâu một hơi, dường như hiểu rõ hết thảy, bỗng nhiên lên tiếng.

Chẳng những là bà ta hiểu rõ , những lão tổ của các tông và gia tộc khác, bao gồm Phương gia Địa Tổ, đều trong chớp mắt hoàn toàn hiểu rõ, toàn bộ động dung.

- Thiên địa chấp nhận thì chấp nhận, không nhận cũng phải chấp nhận tự thân chứng đạo thành tiên, khó trách sẽ có kiếp vân khổng lồ như vậy!

- Từ xưa đến nay, Cửu Đại Sơn Hải, hiếm thấy có người nào tự thân chứng đạo như vậy. Chỉ có Địa Tạng Đệ Tứ Sơn Hải chủ tự thân chứng đạo, vĩnh trấn địa phủ!

Vào giờ khắc này, trong Tiên Khư trên tinh không của Đệ Cửu Sơn Hải,

trong tòa động phủ kia, đem điểm mệnh thành tự liệt 13 cho Mạnh Hạo đó, nữ nhân áo trắng khoanh chân tĩnh tọa, hai tròng mắt chậm rãi mở ra, ngưng nhìn phương xa.

- Chí Tôn tiên... Nữ tử nhẹ giọng lẩm bẩm, hai mắt bình tĩnh, cũng hiếm thấy xuất hiện một luồng dao động

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1320: Độ kiếp

Bầu trời oanh minh, kiếp vân màu đỏ cuồn cuộn, giống như có thiên quân vạn mã chen chúc lao xuống từ trong tầng mây, hóa thành tiếng nổ ầm ầm, quanh quẩn quanh mặt đất, khuếch tán cả Đông Thắng Tinh.

Ở trong tinh không, vị trí kiếp vân bao trùm rất xa vượt ra khỏi phạm vi của Đông Thắng Tinh, vô cùng to lớn, khiến cho bất kỳ một tông môn gia tộc nào, tu sĩ thấy một màn như vậy, đều trong tâm thần quanh quẩn sấm sét trước nay chưa có.

Còn có tiên cung trong mây mù kia, mọi chỗ đều là điêu lan ngọc thế, tán phát ra tiên uy kinh thiên, khuếch tán tinh tú, mơ hồ dường như có vô số thân ảnh tiên nhân, dường như ở đó có từng chỗ tiên cung phiêu phiêu bay qua.

Đây là hư ảo , nhưng Đệ Cửu Sơn Hải từ xưa đến nay, loại này tiên cung, là lần đầu tiên xuất hiện, cho dù là trong Cửu Đại Sơn Hải, loại tiên kiếp xuất hiện tiên cung này cũng đều là trong truyền thuyết mới có.

Mà tiên môn, lại càng long trời lở đất, sừng sững ở ngoài Đông Thắng Tinh, cửa to lớn, mang vẻ thương tang, cũng có khí tức viễn cổ, giống như ý chí của Cửu Đại Sơn Hải, rầm rầm rơi xuống.

Tiên kiếp như thế, tiên môn như thế, tiên cung như thế, so cùng người khác rất bất đồng!

Bởi vì, Mạnh Hạo muốn chứng tiên, là Chân Tiên trong Chân Tiên!

Trong sự chú ý của mọi người của Đông Thắng Tinh, thân ảnh của Mạnh Hạo như một đốm lửa, bay hướng thiên không, gần như khi hắn bay ra, kiếp vân trên bầu trời ầm ầm một tiếng, không ngừng va chạm, tạo lên

vô số tia chớp màu đỏ, giống như một phiến hàng rào điện to lớn, từ trong tầng mây trầm xuống, ở giữa không trung cấp tốc ngưng tụ lại, tạo thành một đạo tia chớp màu đỏ to lớn, dường như muốn xé rách thiên địa, trong nháy mắt bay thẳng tới Mạnh Hạo.

Chính là tiên kiếp!

Nhưng mà dạng kiếp này, vô luận là Phương Vệ hay là những thứ thiên kiêu Chân Tiên của các tông môn gia tộc khác, từng tên sau khi nhìn thấy, đều trong nháy mắt sắc mặt biến hóa. Về phần những người khác, còn lại đều hít ngược một hơi.

Tiên kiếp này, so với những thiên kiếp mà nhưng thứ Chân Tiên thiên kiêu kia gặp, căn bản là rất khó hình dung, cường hãn hơn quá nhiều!

- Đã trải qua Chân Tiên duyên, giống như bị thiên địa chọn trúng. Người như vậy thành tựu Chân Tiên, nhìn có vẻ khó khăn, nhưng trên thực tế ý chí của Cửu Đại Sơn Hải, sẽ lưu lại một tia sinh cơ, bởi vì người như thế, sẽ ngưng tụ khí vận của Cửu Đại Sơn Hải trong người!

- Mà Thông Tiên Đằng, thuộc loại một loại phương pháp gian dối, không có Chân Tiên duyên, cho nên tiên kiếp uy lực mạnh hơn, nhưng một khi thành công đẩy ra tiên môn, thì cũng coi như được Cửu Đại Sơn Hải ý chí chấp nhận!

- Chỉ có điều... Với tự thân thành tựu Chân Tiên, đó là một đường bá đạo nhất trong ba loại phương pháp, miệt thị thương khung, khinh thường Cửu Đại Sơn Hải ý chí, chính bản thân hắn... Chính là tiên, tiên của hắn, chính là Chân Tiên, cho nên thương khung bất kể là nhận hay là không nhận, một khi hắn thành... Nhất định phải chấp nhận.

- Nếu như khiến cho thương khung cúi đầu, loại Chân Tiên thứ ba này trải qua tiên kiếp, không có có sinh cơ! Trong Phương gia tổ trạch, trong hang đá, Địa Tổ cùng với sáu lão tổ khác nhìn tia chớp màu đỏ kinh

người kia, lẩm bẩm nói nhỏ.

Giờ khắc này, những lão tổ của các tông môn gia tộc khác đều mắt nhìn không chớp một màn này. Vốn là một Linh Cảnh đạp tiên, sẽ không khiến cho bọn họ để ý, trừ khi bên trong tông môn gia tộc của tự thân có thiên kiêu đạp Chân Tiên, ngoài ra những tông môn khác có người độ Chân Tiên Kiếp, những lão tổ này sẽ không thèm chú ý chút nào.

Nhưng Mạnh Hạo nơi này lại khác!

Hắn đi chính là con đường thứ ba, con đường này, cho dù là những lão tổ này cũng đều động dung. Bọn họ muốn nhìn một chút, Mạnh Hạo... Có thành công trên con đường này hay không?

Loại chuyện như vậy, bọn họ sống cả đời, đều rất khó gặp được một lần.

Thiên địa oanh minh, sấm sét màu đỏ kia với tốc độ không thể nào hình dung, bay thẳng tới Mạnh Hạo, khoảnh khắc tới gần, Mạnh Hạo đang ở giữa không trung, thần sắc hắn như thường, duy chỉ có chiến ý trong mắt lộ ra dạt dào.

- Rốt cục đã chờ đến một ngày này! Mạnh Hạo tay phải bỗng nhiên nâng lên, Chân Tiên thân thể dao động, tiên mạch trong cơ thể vận chuyển, ý chí ngưng tụ, hóa thành một quyền.

Một quyền này đánh ra, đụng nhau cùng tia chớp màu đỏ đang tới, nổ ầm một tiếng kinh thiên, tia chớp trước mặt Mạnh Hạo chợt sụp đổ, nhưng chỉ sụp đổ bảy thành, còn có ba thành, đánh vào trên người Mạnh Hạo.

Nhưng Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung, tùy ý cho tia chớp này bao trùm toàn thân, hóa thành vô số hình cung trôi đi, còn đầu tóc của hắn bay tung lên, ngửa mặt lên trời cười to.

- Chân Tiên Kiếp, chỉ có chút uy lực này sao? Mạnh Hạo nội tâm tràn

đầy khát vọng, hắn năm đó ở trên Nam Thiên Tinh, tận mắt nhìn thấy sư tôn Đan Quỷ độ kiếp, từ một khắc đó trở đi, hắn mong đợi có thể có một ngày... Tự mình độ kiếp.

Trong tiếng cười, bầu trời oanh minh, tầng mây cuồn cuộn, vô số tia chớp lần nữa ngưng tụ, lần này, hóa thành một đạo sấm sét càng thêm kinh người, ầm ầm mà đến.

Trong khoảnh khắc giáng xuống, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời hú to, thanh âm chọc thủng kim loại vỡ nát đá, khiến cho tất cả người nghe được, đều tâm thần chấn động, mà thân thể Mạnh Hạo, nhoáng lên một cái, bất ngờ hóa thành một con kim bằng to lớn, hai cánh mở ra, bay thẳng tới sấm sét.

Dường như không phải là đang độ kiếp, mà là đi thanh tẩy ở trong lôi kiếp!

Rầm rầm oanh!

Sấm sét rơi xuống, Mạnh Hạo hóa thành kim bằng, bốn phía nhấc lên vô số tia chớp, giống như một cái lôi cầu to lớn, rực rỡ trong thiên địa.

- Trở lại! Thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, kim bằng gào thét, chạy thẳng tới tầng mây trên bầu trời, một đường bay nhanh, sấm sét rầm rầm phủ xuống, đạo thứ ba, đạo thứ tư, đạo thứ năm...

Sấm sét kinh khủng, giống như dông tố vậy, liên tục đánh xuống. Trong tiếng oành đùng này, Mạnh Hạo hóa thành kim bằng vẫn bay nhanh, đón tia chớp, thế như chẻ tre, bẻ gãy nghiền nát, cho đến khi xông vào trong kiếp vân.

Một tiếng nổ rung chuyển Đông Thắng Tinh. Vào giờ khắc này, giống như một nhịp tim của người khổng lồ, chấn động mặt đất, chấn động tinh tú, chấn động mỗi một tu sĩ.

Kiếp vân nổ tung, lộ ra một cái lỗ thủng to lớn, tuy rằng còn không bị xuyên thấu, nhưng lại mơ hồ lộ ra lỗ thủng sau tiên môn.

Chỉ là so với tiên môn, còn cách tiên cung!

Đây là Chân Tiên Kiếp của Mạnh Hạo, chẳng những kiếp vân vượt ra vô số người, mà phía sau kiếp vân này, còn có tiên cung. Hắn muốn đẩy ra tiên môn, chỉ có bước qua kiếp vân cùng tiên cung này!

Thân ảnh của Mạnh Hạo biến ảo từ kim bằng trở về, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể đặng đặng đặng lui về phía sau, nhưng hai mắt của hắn lại càng thêm sáng, chiến ý mạnh hơn.

Áo quần của hắn hư hại, thời khắc này thân trên ở trần, tóc bay tung. Trên người của hắn, không một chút thương thế nào, thời khắc máu tươi phun ra, cảnh giới Vĩnh Hằng vận chuyển, lập tức khôi phục.

Một màn này, bị Phương Vệ thấy được, hắn sắc mặt khó coi vô cùng. Cặp mắt hắn lộ ra ánh sao cùng sát cơ, hít sâu một hơi, sát cơ càng mạnh hơn.

Phương Tú Sơn ở một bên, sợ hết hồn hết vía. Hắn nắm chắc quả đấm, dưới đáy lòng nguyền rủa Mạnh Hạo. Hắn rất hy vọng Mạnh Hạo có thể chết trong tiên kiếp, nói như vậy, xong hết mọi chuyện .

- Chết đi, nhãi con, chết ở trong tiên kiếp, đây mới là số mệnh của ngươi!

Đại trưởng lão cặp mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo trên bầu trời, hô hấp có chút dồn dập, ý niệm từ đáy lòng, không người nào có thể đoán được.

Mạch dòng chính vô cùng phấn chấn, cho dù là những tộc nhân bình thường, cũng đều kích động vào giờ khắc này.

Giữa không trung, theo Mạnh Hạo rơi xuống, lỗ thủng trên kiếp vân bị hắn đánh mở ra, theo kiếp vân cuồn cuộn, lập tức khép lại, dường như chưa từng xuất hiện qua. Trong sự đè ép này, tia chớp, ngưng tụ bay ra.

Không có sinh cơ, không có khí vận!

Đây là khó khăn khi tự thân thành tựu Chân Tiên!

Những lão tổ của các tông môn gia tộc khác, từng người một mắt đều lộ ra kỳ quang.

Cửu Hải Thần Giới, Phàm Đông Nhi hô hấp dồn dập, nhìn thủy tinh trước mặt, nhìn hình ảnh bên trong, Mạnh Hạo cùng lôi kiếp đụng chạm, tiên vân bàng bạc, khiến cho nàng thất thần.

- Sư tôn, hắn... Có thể vượt qua không? Phàm Đông Nhi nhẹ giọng hỏi.

- Loại lôi kiếp này, cho tới bây giờ vi sư cũng không thấy qua, đó là tiên kiếp trong truyền thuyết. Trong truyền thuyết, kiếp nạn này là không có sinh cơ , nhưng dù sao cũng chỉ là Chân Tiên Kiếp, sấm sét đánh xuống sẽ không vượt qua tiên cảnh quá nhiều. Nhưng mà nghe nói số lượng sấm sét không có điểm dừng, ngoài ra còn có tiên cung kia gây trở ngại, rất khó. Lão ẩu đứng bên cạnh Phàm Đông Nhi chậm rãi lên tiếng.

Giờ khắc này, lời tương tự vang lên bên trong các tông các gia tộc. Tất cả đều đang đàm luận.

- Khó khăn sao...

Trong mắt Mạnh Hạo chiến ý tràn ngập, gầm nhẹ một tiếng, lập tức phía sau hắn pháp tướng biến ảo, chỉ có một tôn pháp tướng, nhưng cao chừng bảy ngàn trượng.

Khoảnh khắc pháp tướng xuất hiện, thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, lần nữa xông về kiếp vân, theo hắn bay đi, thiên địa oanh minh, từng đạo sấm sét chợt giáng xuống, trong chớp mắt đã có mấy chục đạo, dường như muốn đánh chết Mạnh Hạo một cách triệt để.

Tiếng oanh minh truyền ra, từng tia chớp không ngừng rơi vào trên người Mạnh Hạo. Mạnh Hạo tay phải nhấc lên, trong tay của hắn bất ngờ xuất hiện một cây trường thương, Kiến Mộc làm cán, xương trắng làm mũi nhọn, cầm trường thương trong tay, bay hướng về phía bầu trời.

Long trời lở đất, sấm sét trước người Mạnh Hạo sụp đổ, tia chớp ở phía trước hắn vỡ nát. Khi bay đến gần tầng mây, Mạnh Hạo hét lớn một tiếng, pháp tướng phía sau hắn hai tay nâng lên, không ngờ lại bắt lầu kiếp vân trên bầu trời, trong khoảnh khắc bộ mặt Mạnh Hạo nổi lên gân xanh...

Oanh!

Pháp tướng của Mạnh Hạo dường như muốn xé mở bầu trời vậy, trực tiếp chụp lấy kiếp vân, xé mạnh về hai bên, thanh âm ùng ùng truyền khắp bốn phía, mặt đất run rẩy, tinh tú chấn động, một cái khe nứt to lớn không ngờ bị xé toạt ra từ kiếp vân.

Phảng phất có một đại kiếm vô hình chặt đứt kiếp vân, lộ ra vô số cung điện phía sau kiếp vân. Những cung điện này vào giờ khắc này, toàn bộ tản ra tiên quang kinh người. Những nhân ảnh bên trong cung điện hư ảo ấy, chợt ngừng toàn bộ, dường như đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo.

Đúng lúc này, tay phải Mạnh Hạo nâng lên, trường thương trong tay hướng về phía trước, bỗng nhiên ném một cái.

- Phá cho ta! Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, trường thương bị hắn ném ra hóa thành một tia chớp, rầm rầm bay vào chỗ kiếp vân bị xé mở thành cái khe nứt, trực tiếp đâm về phía dãy tiên cung kia.

Một đường thế như chẻ tre, xé rách hư vô, khiến cho kiếp vân bị nứt ra lớn hơn. Sau khi bay ra sau kiếp vân, nó dẫn động vô số tiên người thân ảnh đồng loạt phóng tới. Trong khoảnh khắc đụng chạm lẫn nhau, tiếng nổ ngập trời, những thân ảnh của tiên nhân kia sụp đổ không ít, khiến cho một thương này, trực tiếp đâm vào đến trên một tòa tiên cung. Ầm một tiếng, tiên cung nổ tung.

Gần như trong nháy mắt tiên cung nổ tung, tốc độ của Mạnh Hạo trực tiếp bạo phát đến cực hạn, hóa thành một đạo cầu vồng, theo cái khe nứt của kiếp vân, đinh xông ra.

Nhưng ngay một cái chớp mắt này... Kiếp vân cuồn cuộn, mạnh mẽ đè ép xuống, vô số mây mù ngưng tụ hóa thành một bàn tay to lớn từ thương khung, hung hăng vỗ mạnh về phía Mạnh Hạo, cản trở đường tiến về phía trước của hắn, che đậy ánh mắt của hắn, thay thế thế giới phía trước, đưa thân thể hắn đẩy hướng về mặt đất, rầm rầm rơi xuống.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra ý ngoan lệ, giống như một cái Huyết Đao, lệ khí ngập trời.

- Cản trở ta?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1321: Pháp tướng vạn trượng

Kiếp vân này mặc dù khổng lồ, uy lực đối với Tiên Cảnh của hắn mà nói, có lẽ là cường hãn đến khó tin, nhưng tự thân Mạnh Hạo có tám tiên mạch, đây là tám tiên mạch không phải tầm thường.

Đồng thời, hắn có thân thể Chân Tiên!

Nội thân thâm hậu trước nay chưa có, khiến cho Mạnh Hạo có tư cách đi đối mặt với hết thảy tiên kiếp!

Hơn nữa với cảnh giới Vĩnh Hằng, khiến cho Mạnh Hạo nhìn bàn tay to lớn kia tới với ánh mắt lộ ra một chút điên cuồng, trong đầu óc của hắn, nổi lên một cái ý niệm điên cuồng.

Tiên kiếp... Cho tới bây giờ đều là tu sĩ bị động độ kiếp, khiến cho tự thân tránh khỏi kiếp lôi, xông về tiên môn, đánh mở cửa tiên môn dưới tiên kiếp.

Mỗi người đều là như vậy, Đan Quỷ như thế, Phàm Đông Nhi cũng như thế, Phương Vệ càng như thế. Tất cả các thiên kiêu bước chân vào Chân Tiên trong khoảng thời gian này, đều là như thế.

Đẩy ra tiên môn, khoảnh khắc tiên quang tràn ra, kiếp vân sẽ tự giải tán.

Nhưng giờ khắc này, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ điên cuồng, theo đầu óc hắn nảy sanh ý niệm kia, toàn thân lập tức lệ khí ngập trời, tạo thành một cổ bá đạo ngang ngược, trực tiếp một quyền đánh tới bàn tay to lớn kia.

- Ta muốn đi con đường Chân Tiên, là con đường thương khung chấp nhận thì chấp nhận, không nhận cũng phải chấp nhận, bá đạo tiên, như vậy chuyện ta cần làm... nên là... bá đạo trước nay chưa từng có!

- Không thành tiên, không sống! Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời thét dài, thân ảnh hóa thành đốm lửa, bbay thẳng tới đại thủ, vào thời khắc đụng chạm lẫn nhau, bát phương chấn động, hư vô run rẩy, bàn tay khổng lồ kia trực tiếp sụp đổ, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, tóc tai bù xù, cảnh giới Vĩnh Hằng bỗng nhiên triển khai, hắn ngẩng đầu, bốn phía huyết quang lóng lánh, hóa thành sương máu cuồng cuộn, bất ngờ tạo thành một cái Huyết Yêu đầu to lớn chung quanh hắn.

Nhoáng lên một cái, hắn bay thẳng tới thương khung kiếp vân, đón những tia chớp vô cùng. Mạnh Hạo cùng với Huyết Yêu đầu đụng đầu vào trên kiếp vân, ầm ầm nổ truyền khắp bốn phía. Kiếp vân bị thẳng thừng đánh mở ra một cái chỗ hổng to lớn.

Nhưng rất nhanh sau đó, theo kiếp vân cuồn cuộn, chỗ hổng khép lại. Nhưng trên thực tế... Trong sự hủy diệt và khép lại này, kiếp vân khổng lồ khuếch tán trong tinh không, đã giảm đi một chút!

Chúng, không phải là vô biên vô tận, cũng không phải là vô thủy vô chung. Mỗi một lần bị hủy diệt, chúng sẽ bị giảm bớt. Trên căn bản mà nói, nếu như có người có thể liên tục đánh kiếp vân, như vậy kiếp vân kinh người này rồi cuối cùng sẽ có một khắc sẽ hoàn toàn sụp đổ và tiêu tán đi.

Chỉ có điều, loại chuyện như vậy, bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ xuất hiện qua!

Nhưng điều này không nghĩa là... Sẽ không xuất hiện!

Trong đầu Mạnh Hạo có ý niệm điên cuồng kia, chính là cái ý nghĩ này. Nếu như kiếp vân này cản trở ta... Như vậy, ta đã đánh ngươi tan thành

mây khói, đánh chết triệt triệt để để.

Cái này. Mới là bá đạo!

Đường đường chính chính, bước chân vào Chân Tiên, không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng phải kinh thiên!

Huyết Yêu đầu sụp đổ, Mạnh Hạo ở giữa không trung, chung quanh hắn, sấm sét chấn động, liên tục kéo đến, mỗi một tia chớp đều làm cho thân thể hắn chấn động, nhưng thân thể Chân Tiên toàn lực chống cự, cảnh giới Vĩnh Hằng không màng hêt thay liên tục khôi phục, hai mắt của hắn lộ ra vẻ cố chấp, toàn thân tu vi của hắn bạo phát, pháp tướng ở sau người không ngừng đánh về kiếp vân trên thương khung.

Một quyền. Một quyền, rồi lại một quyền!

Thiên địa biến sắc, xung quanh Mạnh Hạo, tia chớp đã nhanh đến mức không giới hạn. Hắn ở trong tia chớp sấm sét, máu tươi thỉnh thoảng phun ra, nhưng không nửa điểm dừng lại, điên cuồng đánh tới.

Tầng mây cuồn cuộn, mắt thường có thể nhìn thấy là đang rút nhỏ lại!

Một màn này, khiến cho tất cả tộc nhân của Phương gia trên mặt đất, trợn mắt há hốc mồm, hoảng sợ thất sắc.

Khiến cho tất cả tu sĩ của Đông Thắng Tinh chú ý một màn này, toàn bộ hít ngược một hơi.

Phương Vệ ngẩn người ở ngay tại đó, sát cơ trong mắt mãnh liệt hơn, đồng thời trong nội tâm cũng sớm chấn động ngập trời.

- Không tự lượng sức!

Phương Tú Sơn ngây người , hắn hô hấp dồn dập, không dám tin.

Đại trưởng lão mở to mắt, giờ khắc này, hắn tại Mạnh Hạo trên người của, mơ hồ dường như thấy được thân ảnh tổ phụ của Mạnh Hạo, còn có cái bóng phụ thân Phương Tú Phong của Mạnh Hạo. Hai người này đã từng cũng làm cho hắn cảm thụ qua loại điên cuồng này.

Dưới mặt đất, bảy vị lão tổ của Phương gia đua nhau động dung, nhất là đệ thất tổ. Ông ta quen thuộc Mạnh Hạo, giờ khắc này, ông ta nhìn về phía Mạnh Hạo trên thiên không, trong mắt mang tán thưởng, cũng có sự chấn động.

- Bá đạo Chân Tiên, cần có ý bá đạo, đứa nhỏ này... Có lẽ có thể thành! Trong bảy người, Phương gia Địa Tổ, nhẹ giọng lên tiếng, vẻ tán thưởng trong mắt càng đậm.

Chuẩn xác mà nói, Mạnh Hạo là một mạch của ông ta!

Phương gia chấn động, ngoại giới tông môn gia tộc, phàm là thấy một màn này, đều tâm thần chấn động cả lên.

Phàm Đông Nhi hít ngược một hơi, nàng cũng cảm nhận được Mạnh Hạo điên cuồng.

- Hắn không ngờ lựa chọn phương thức này... Cái này... Đây căn bản không thể thực hiện được!

Triệu Nhất Phàm trong lòng rung động, Tống La Đan trố mắt líu lưỡi, Vương Mộc hô hấp dồn dập, Thái Dương Tử nơi đó lộ ra vẻ khó tin.

Vào lúc mọi người đều cảm thấy Mạnh Hạo điên, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, chung quanh hắn sấm sét càng nhiều, đã từ màu đỏ biến thành màu đen, uy lực mạnh hơn, thần sắc của hắn dữ tợn, nhưng khi tia chớp màu đen kéo tới từ bốn phía, pháp tướng phía sau hắn chợt bành trướng, trực tiếp từ bảy ngàn trượng, đạt tới tám ngàn trượng! !

Có thể so với Bát Cảnh Tiên, đối kháng tiên kiếp!

- Không ggì là không khả năng! Mạnh Hạo mắt lộ ra quyết đoán, trong lúc bấm quyết, từng ngọn núi biến ảo ra, bay thẳng tới kiếp vân, toàn bộ nổ tung, thân thể hắn lại cất bước, lần nữa tiếp cận kiếp vân, toàn lực đánh tới.

Tiếng nổ ngập trời, đất rung núi chuyển, thiên địa biến sắc, tám ngàn trượng pháp tướng, trong sự xé rách cùng tiếng chấn động này, khiến cho kiếp vân không ngừng rút nhỏ. Thời gian trôi qua, không biết có bao nhiêu đạo tia chớp màu đen đánh vào trên người Mạnh Hạo. Cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn đã toàn lực triển khai đến cực hạn, hai mắt của hắn tràn ngập tơ máu.

Nhưng sự tiến công của hắn vẫn không dừng lại chút nào.

Kiếp vân khổng lồ, mắt thường có thể nhìn thấy được đang cấp tốc rút nhỏ, dần dần, không biết trải qua bao lâu, tia chớp màu đen biến mất, tia chớp năm màu xuất hiện, kiếp vân đã rút nhỏ ba thành!

Từng màn từng cảnh này sớm đã chấn động Đệ Cửu Sơn Hải, chấn động tất cả người tận mắt chứng kiến.

Mạnh Hạo đầu tóc bay tung tóe, nhưng thân ảnh của hắn vào giờ khắc này, lại là long trời lở đất, chưa từng có ai!

- Cửu Cảnh Tiên, khai! Trong nháy mắt tia chớp năm màu rầm rầm đến, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời hô vang. Pháp tướng của hắn bạo phát ầm ầm, trực tiếp từ tám ngàn trượng, bành trướng đến chín ngàn trượng!

Một cái chớp mắt này, cả thế gian chấn động! !

- Cái này... Chín ngàn trượng pháp tướng, có thể so với Cửu Cảnh Tiên,

Phương Hạo này tích lũy thế nào, tu hành thế nào mà còn chưa đẩy ra tiên môn, nhưng thực lực của hắn đã đến trình độ như vậy! !

- Thiên kiêu, đây mới chính là thiên kiêu. Quá cường đại , hắn nếu bước chân vào Chân Tiên, nhất định là vô địch trong Chân Tiên!

- Ta nhớ ra rồi . Thân thể của hắn đã là Chân Tiên, nếu tu vi tiếp tục bước chân vào Chân Tiên. Hắn... chính là Tiên Cảnh Chí Tôn! ! Đông Thắng Tinh chấn động, tu sĩ của Cửu Đại Sơn Hải chú ý nơi này, toàn bộ chấn động.

- Ai có thể so sánhvới hắn? Phương Vệ không được, Phàm Đông Nhi không được, tất cả thiên kiêu đều không được, có lẽ duy chỉ có thể cùng hắn so tài...

- Duy chỉ có Phương Mộc!

- Phương Mộc - trở thành người đứng đầu của Đệ Cửu Sơn Hải trong thí luyện của Ba đại đạo môn!

- Đánh vỡ kiếp vân, khiến cho kiếp vân triệt triệt để để vỡ nát. Chuyện này... Có lẽ hắn không phải là không thể!

Khi mọi người chấn động, chín ngàn trượng pháp tướng của Mạnh Hạo hướng về sấm sét năm màu kéo tới này, trực tiếp một quyền đánh tới, hư vô vỡ nát, kiếp vân sụp đổ, tia chớp nát tan.

Bốn phía dường như đều yên lặng một chút, chỉ có Mạnh Hạo còn ở trên thương khung, đánh về phía kiếp vân. Chín ngàn trượng pháp tướng của hắn thẳng thừng xé mở kiếp vân. Giờ khắc này, dường như tiên kiếp trước mặt Mạnh Hạo đều không phải là vô địch.

Thời gian trôi qua, kiếp vân tràn ngập trong tinh không lần nữa giảm bớt, đã giảm bớt khoảng bốn thành. Tia chớp năm màu không thể làm gì chín

ngàn trượng pháp tướng của Mạnh Hạo. Nhưng đúng lúc này, xuất hiện tiên lôi bảy màu!

Bảy thứ màu sắc, ngưng tụ chung một chỗ, dường như không còn là lôi, mà ở trong bảy màu này, ẩn chứa một chút sinh mạng. Trong tiếng nổ "ầm ầm", chúng bay thẳng tới Mạnh Hạo, thế như chẻ tre, trong khoảnh khắc đánh tới, Mạnh Hạo cảm nhận được nguy cơ.

Hắn không chần chờ chút nào, tiên mạch trong cơ thể bạo phát, pháp tướng phía sau hắn không ngờ vào giờ khắc này, trong lúc tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm cùng đầu óc chấn động, từ chín ngàn trượng... Trực tiếp bạo phát, nhảy lên tới ... Mười ngàn trượng! !

Pháp tướng vạn trượng!

Cũng có ánh sáng vàng khuếch tán, chiếu rọi thiên địa, khoảnh khắc tiên lôi bảy màu đánh tới, pháp tướng vạn trượng một quyền đánh xuống, tia chớp chấn động, khoảnh khắc sụp đổ, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, nhưng vẫn đứng ở trên thương khung.

- Không có khả năng! Phương Vệ đứng vụt lên, thất thanh, thần sắc chấn động đến cực hạn.

Phương Tú Sơn một bên, thân thể lảo đảo một chút, trợn mắt há hốc mồm.

Đại trưởng lão ở trong đám người, kinh ngạc nhìn pháp tướng của Mạnh Hạo, sắc mặt liên tục biến hóa, lẩm bẩm nói nhỏ.

- Không ngờ lại là... vạn trượng...

Kích động nhất , ngoại trừ người của dòng chính ra, còn có Phương Đạo Hoằng cùng Phương Lâm Hà, tâm thần hai người phấn chấn, nhìn Mạnh Hạo trên thương khung, nhìn pháp tướng vạn trượng kia, bọn họ biết, đi

theo Mạnh Hạo, là cơ duyên tạo hóa lớn nhất của mình!

Tất cả tộc nhân của Phương gia, tất cả tu sĩ của Đông Thắng Tinh, toàn bộ đều ở một cái chớp mắt này, hoàn toàn xôn xao.

- Mười ngàn trượng... Đây thật là mười ngàn trượng, điều đó không khả năng, Phương Hạo hắn như thế nào làm được, không ngờ khi chưa trở thành Chân Tiên, liền khiến cho mình, có thể so với... Thập Cảnh Tiên! !

- Thập Cảnh Tiên a, cái này... Đây là cảnh giới trong truyền thuyết, cho dù là bọn Phương Vệ, cũng chỉ có thể mở ra hơn 90 mạch mà thôi, tối đa mới là 98 mạch!

- Phương Hạo này... hắn... hắn nếu quả như có thể đẩy ra tiên môn thật, các ngươi nói, hắn sẽ mở ra... bao nhiêu mạch? Trăm mạch sao...

Đệ Cửu Sơn Hải cũng đều chấn động, Phàm Đông Nhi sắc mặt đại biến, nhìn chằm chằm thủy tinh trước mặt, hít thở dồn dập trước nay chưa từng có. Lão ẩu sau lưng nàng, cũng mắt lộ ra ánh sao. Bà ta đã hiểu rõ, từ khi pháp tướng vạn trượng này xuất hiện, kiếp vân này đã không có uy hiếp đối với Mạnh Hạo nữa.

Cho dù có kiếp lôi mạnh mẽ tới cỡ nào, cũng chỉ là tiên kiếp mà thôi, không thể vượt qua cực hạn của tiên cảnh giới này.

Trong lòng Triệu Nhất Phàm chấn động mãnh liệt, cặp mắt từ từ ảm đạm.

Tống La Đan ngây người , Thái Dương Tử sửng sốt , Vương Mộc hít ngược một hơi, chỉ có Vương Đằng Phi nơi đó, cặp mắt tóe hào quang, mãnh liệt đến cực hạn.

Lý Linh Nhi sắc mặt biến hóa, Tôn Hải da đầu tê dại.

Những thiên kiêu của các tông môn gia tộc này, vào giờ khắc này, hoàn toàn bị pháp tướng vạn trượng của Mạnh Hạo chấn động.

- Hắn nếu cuối cùng thật sự đẩy ra tiên môn, sẽ mở ra... bao nhiêu mạch? Cái nghi vấn này, trong một cái chớp mắt, càn quét ra như cuồng phong, xuất hiện ở trong lòng của mỗi một thiên kiêu, trở thành sự chua xót.

Đối với Mạnh Hạo, bọn họ đã có một cỗ cảm giác vô lực.

Thậm chí những lão tổ của gia tộc tông môn kia, cũng đều dưới đáy lòng, xuất hiện một dạng nghi vấn. Bọn họ muốn biết, Mạnh Hạo như vậy, hạng người kinh diễm tuyệt luân như vậy, có thể mở ra bao nhiêu mạch...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1322: Chí tôn tiên cung

Vạn trượng pháp tướng, ánh sáng vàng vô tận, sau khi đánh dạt tiên lôi bảy màu xong, Mạnh Hạo hai mắt nhắm nghiền, khoảnh khắc khi hắn nhắm mắt, thân thể hắn dung hợp cùng pháp tướng.

Mở mắt ra, hắn chính là pháp tướng, pháp tướng chính là hắn!

Dưới một quyền, bầu trời nổ ầm ầm, kiếp vân xuất hiện một chỗ hổng to lớn, không ngừng co rút lại, từng đạo tiên lôi bảy màu phủ xuống, xông về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo căn bản không né tránh, tùy ý để những tiên lôi này đánh, hai tay của hắn đại khai đại hợp, trước mắt của hắn, chỉ có kiếp vân.

Rầm rầm oành!

Thời gian trôi qua, kiếp vân nhanh chóng giảm bớt, sáu thành, năm thành, bốn thành...

Tiên lôi bảy màu vô tận, Mạnh Hạo vận chuyển cảnh giới Vĩnh Hằng, vạn trượng pháp tướng thân, long trời lở đất, thần thông biến ảo, tung hoành dãy núi, bầu trời thất sắc.

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài, pháp tướng của hắn vào giờ khắc này, khuếch tán ra phía ngoài mạnh, trong sự khuếch tán này, tay phải Mạnh Hạo nâng lên, trong lòng bàn tay của hắn, bất ngờ xuất hiện một cái khe nứt hư vô.

Cái khe nứt này chỉ xuất hiện trong ba nhịp thở.

Đây là Yêu Phong đệ ngũ cấm, nhưng mà trong thời gian ba nhịp thở

này, cái khe nứt này hóa thành một cái hắc động hư vô, truyền ra một lực hút long trời lở đất. Trong chớp mắt, kiếp vân bị hút vào một cách không bị khống chế.

Ba thành, hai thành, một thành!

Oanh!

Khi cái khe nứt biến mất, kiếp vân đã tiêu tán đi rất nhiều. Thời khắc này ngay cả Đông Thắng Tinh cũng không thể bao trùm toàn bộ. Mà Mạnh Hạo, đứng ở giữa không trung, sắc mặt mặc dù tái nhợt, nhưng chiến ý của hắn lại còn cường liệt hơn so với trước.

Hắn ngẩng đầu, nhìn kiếp vân trên bầu trời, kiếp vân này ở trước mặt hắn, thời khắc này đã không giấu được tiên cung phía sau, đã không còn là thứ tràn đầy sự chèn ép như lúc trước đó nữa.

- Kiếp vân, tan!

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, tay phải nâng lên vung hướng về bầu trời. Dưới cái vung này, pháp tướng cùng thân thể của hắn tách rời, hóa thành một luồng sáng vàng bay thẳng tới kiếp vân trên bầu trời, sau khi lọt vào bên trong, đột nhiên nổ tung.

Theo tiếng nổ tung, cuối cùng kiếp vân này chấn động cuồn cuộn, dường như bên trong có sự rống giận không cam lòng quanh quẩn. Cả luồng kiếp vân... vỡ vụn từng chút một, đồng loạt nổ tung.

Một cách thẳng thừng, ở trước mắt của tất cả mọi người, kiếp vân... Sụp đổ!

Giờ khắc này, Đông Thắng Tinh an tĩnh , vô luận là tộc nhân của Phương gia hay là tu sĩ phía ngoài, đều ngơ ngác nhìn bầu trời không có kiếp vân, toàn bộ ngây dại.

Độ kiếp như thế, trước nay chưa từng có!

Loại độ kiếp này, xuyên thấu qua một cỗ điên cuồng, cũng có sự bá đạo vô cùng mãnh liệt!

Dường như trên đường thành tiên, hết thảy trở ngại, đều sẽ bị sụp đổ nổ tung!

Trước lúc này, không ai có thể làm như vậy, bởi vì không ai trong lúc độ kiếp, có thể so sánh với Thập Cảnh Tiên!

Đó là khí thế... Ta nếu thành tiên, thiên không thể ngăn trở!

Đó là sự bá đạo... Ta nếu muốn có. Thiên không thể không, ta nếu muốn không, thiên không thể có!

Nhìn có vẻ khó tin, nhưng trên thực tế cẩn thận nghĩ lại... Khi một người trong lúc độ kiếp, đã cụ bị chiến lực có thể so với trăm mạch Thập Cảnh Tiên trong truyền thuyết, như vậy có lẽ đối với hắn mà nói, trong tiên cảnh giới này, không có gì là không có khả năng!

Yên tĩnh ngắn ngủi xong, trên Đông Thắng Tinh bạo phát ra tiếng ồn ào vượt hơn trước rất nhiều. Trong Phương gia, tất cả tộc nhân đều kích động gào thét.

Trong ánh mắt mà bọn họ nhìn về phía Mạnh Hạo mang theo sự cuồng nhiệt, sự phấn chấn, sự chấp nhất. Mạnh Hạo, là tộc nhân của Phương gia, vinh dự trên người hắn, Phương gia tộc nhân có thể tự hào!

- Phương Hạo!

- Phương Hạo! !

- Phương Hạo! ! ! Từng đạo thân ảnh từ mặt đất bay ra, bay về phía giữa không trung, khoanh chân tĩnh tọa, dù không ai phát động, nhưng họ lại tự mình ... Đi hộ pháp cho Mạnh Hạo!

Dòng chính, toàn bộ xuất động, Phương Tây kích động nhìn thân ảnh Mạnh Hạo. Hắn phấn chấn, khiến cho hắn muốn ngửa mặt lên trời rống lớn, trừ dòng chính ra, nhiều nhất ... Là những chi nhánh gia tộc trung lập. Những người này, mỗi một người đều bị Mạnh Hạo dùng sự bá đạo chiết phục, bị Mạnh Hạo cho thấy tương lai mà động dung.

Giữa Mạnh Hạo và Phương Vệ, bọn họ... Lựa chọn Mạnh Hạo!

Phương Vệ trầm mặc, ngẩng đầu nhìn thân ảnh của Mạnh Hạo, trong mắt của hắn lần nữa ngưng tụ chiến ý, nhưng mà Phương Tú Sơn bên cạnh hắn, thời khắc này lại sắc mặt tái nhợt, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo giữa không trung, đáy lòng đang gào thét.

- Phương Hạo chết tiệt, ngươi tại sao lại xuất hiện, ngươi đã ly khai Phương gia, tại sao còn trở về, tại sao muốn thành Chân Tiên, tại sao! !?

Còn có Phương Tú Phong, ngươi năm áp ngay tại đỉnh đầu ta, áp cho ta không thở được. Giờ này con ta như Kỳ Lân vậy, sao có thể bị đứa con phế vật của người áp chế! ! Phương Tú Sơn không thể bình tĩnh, thân thể run rẩy, cặp mắt lộ ra oán độc mãnh liệt.

Đại trưởng lão trầm mặc, không nói một lời.

Phương Vệ tổ phụ, khẽ thở dài một tiếng, liếc nhìn Phương Tú Sơn, trong thần sắc có chút thất vọng, lại nhìn một chút Phương Vệ, lúc này ở trong mắt mới có sự mong đợi.

Đông Thắng Tinh chấn động, tông môn gia tộc của Đệ Cửu Sơn Hải, cùng vào giờ khắc này, nhấc lên sóng lớn, vô số người lao lao nhớ kỹ tên của Mạnh Hạo, khắc sâu nhớ kỹ thân ảnh của hắn, thậm chí cũng không

ít người có sự cuồng nhiệt đối Mạnh Hạo nơi này.

Nhưng đối với những thứ thiên kiêu kia mà nói, bọn họ chỉ có thể trầm mặc.

- Chuyện còn chưa kết thúc, tiên kiếp còn chưa tan, tiên môn còn chưa mở, tiên mạch của hắn có thể có bao nhiêu... Hết thảy còn chưa biết được!

Mang ý nghĩ như vậy, những thiên kiêu xuất sắc đã trở thành Chân Tiên này, lần nữa đưa mắt nhìn vào trên Đông Thắng Tinh, nhìn vào trên người của Mạnh Hạo.

Lão tổ của các tông gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải, từng người khẽ thở dài, cũng có nghị luận lẫn nhau.

- Trong thế hệ này, ai có thể so sánh cùng Mạnh Hạo này... Có lẽ, chỉ có .... Phương Mộc ... nhẹ nhàng phiêu dật xuất hiện trong thí luyện của ba đại đạo môn...!

- Phương Mộc rõ ràng là dùng tên giả, người này rốt cuộc là người nào, không người biết... Cửu Hải Thần Giới thu hắn làm đệ tử, phần thưởng đệ nhất của ba đại đạo môn còn không có cấp cho hắn, người này... Ngày sau nhất định sẽ xuất hiện.

- Có lẽ, cũng chỉ có hắn mới có thể so tài cùng Mạnh Hạo. Thời đại này, đã không thuộc về chúng ta, mà là thuộc về bọn chúng... Những lão tổ này khẽ thở dài.

Trên thực tế, giờ khắc này, không chỉ là bọn họ nghĩ tới Phương Mộc, không thiếu Đệ Cửu Sơn Hải tu sĩ đều trong chớp mắt này nghĩ tới đó, nghĩ tới một Phương Mộc cũng vô cùng kinh diễm tuyệt luân, bị Đệ Cửu Sơn Hải chú mục!

Trong Ba đại đạo môn thí luyện, người đứng đầu của Đệ Cửu Sơn Hải!

Cửu Hải Thần Giới, lão giả năm đó có hảo cảm đối Mạnh Hạo kia thở dài, đứng đầu ba đại đạo môn, trong Tiên Cổ Đạo Tràng, vị lão tổ kia, thì mắt lộ ra kỳ quang, Từ xa nhìn Đông Thắng Tinh, nhìn Mạnh Hạo, khóe miệng dần dần lộ ra một chút nụ cười mỉm.

- Có duyên cùng Tiên Cổ Đạo Tràng... Sớm muộn gì, ngươi cũng sẽ tới nơi này.

Trên Đông Thắng Tinh, Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung, tóc bay múa, hắn hít sâu một hơi, cảnh giới Vĩnh Hằng vận chuyển ở trong người, hắn ngẩng đầu, nhìn bầu trời.

Kiếp vân đã không có , xuất hiện ở trước mặt hắn là từng phiến tiên cung, vô biên vô tận, cản trở bước chân hắn bước vào tiên môn.

Tiên môn, sau phiến tiên cung này, sừng sững trong tinh không, tán phát một loạt uy áp.

- Một trong chữ Tiên, một người, một ngọn núi, cần có núi để tự mình chứng đạo... Mạnh Hạo nhìn tiên cung, bước lên trước.

"Núi chứng đạo của ta, sâu trong ký ức của ta... Là Đại Thanh Sơn."

"Đáng tiếc, Đại Thanh Sơn ở tại Triệu Quốc, bị cái lão con rùa Kháo Sơn lão tổ mang đi, giờ này lão rùa đen đó cũng không biết ở địa phương nào."

"Nếu như thế, dứt khoát sẽ dùng tự thân ta thành núi. Thân thể của ta chính là núi, hồn ta chính là sinh mạng, một người một núi, ta... Chính là tiên!" Khí thế trên người Mạnh Hạo ầm ầm nổi lên, hắn tốc độ càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt liền bay thẳng tới phiến tiên cung phía trước kia.

Khi hắn vào tới gần, những thân ảnh hư ảo xuyên qua lại trong tiên cung này, mỗi một cái đều phảng phất là thiên binh. Từng cái đều nhìn về phía Mạnh Hạo, khoảnh khắc bay thẳng tới hắn. Cùng lúc đó, tiên cung oanh minh, từng tòa bay lên, hướng về Mạnh Hạo dường như trấn áp vậy, mang theo vô thượng tiên uy, rầm rầm mà đến.

Phóng mắt nhìn lại, tiên cung vô số, chừng 100 ngàn có hơn. Bọn chúng đều không phải là tồn tại chân thật, mà là hình chiếu hư ảo, dường như 100 ngàn đạo phong ấn khổng lồ, trong hư ảo, đi trấn áp Mạnh Hạo. Nhưng trên những tiên cung này, không ngờ tràn ra một cỗ khí thế... Dường như là Tiên Cảnh Chí Tôn!

Dường như một kiếp này, chỉ có Tiên Cảnh Chí Tôn, mới có tư cách vượt qua.

Bầu trời biến sắc, tinh không chấn động, 100 ngàn tiên cung này gào thét lên, ở đó có chút thân ảnh hư ảo dẫn đầu, bay nhanh tới gần Mạnh Hạo.

Uy áp mạnh hơn, phủ xuống mặt đất, làm cho cả Đông Thắng Tinh đều chấn động, mà Mạnh Hạo nơi này, là mục tiêu của tiên kiếp, hắn cảm thụ sâu hơn, phảng phất có vô số Thiên Sơn rơi xuống, phải khiến hắn đột nhiên vỡ vụn.

Mạnh Hạo tu vi bạo phát, pháp tướng mười ngàn trượng phía sau lưng biến ảo, trong ánh sáng vàng, hướng về tòa tiên cung thứ nhất bay tới từ bầu trời, đánh ra một quyền.

Nơi đi qua, những thiên binh mơ hồ kia tiêu tán. Dưới một quyền, chính là khoảnh khắc hình chiếu tiên cung rơi xuống trấn áp, ầm một tiếng, tiên cung sụp đổ, nhưng mà vạn trượng pháp tướng của Mạnh Hạo lại chấn động lên.

Ngay sau đó, tòa thứ hai, tòa thứ ba, tòa thứ tư... Từng tòa tiên cung nối

tiếp nhau, kéo tới trấn áp, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, lần nữa đánh trả.

Nhưng thân thể của hắn lại từ từ trầm xuống, khi bên trên hắn tiên cung vô số, dường như phải trấn áp Mạnh Hạo xuống mặt đất, nghiền nát hoàn toàn!

Càng có trên tiên cung tràn ra phản chấn, Mạnh Hạo càng chật vật, hắn có thể đánh bể mười tòa, vỡ nát trăm tòa, vỡ vụn ngàn tòa, nhưng số tiên cung ở đây... Chừng 100 ngàn!

Khí thế càng ngày càng mạnh, loại khí tức Tiên Cảnh Chí Tôn đó lại khuếch tán ra, dường như hết thảy tiên... Đều phải quỳ xuống bái lạy dưới khí thế ấy!

Nếu không quỳ lạy, sẽ bị trấn áp!

Một màn này, lập tức khiến cho tộc nhân của Phương gia khẩn trương, Đông Thắng Tinh tu sĩ cũng đều sợ hết hồn hết vía. Tiên kiếp như vậy, bọn họ cho tới bây giờ chưa từng thấy.

Phương Tú Sơn kích động , hắn nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, nội tâm hận không thể khiến cho tiên cung này cường đại thêm gấp trăm lần, chỉ một cái là đã đánh cho Mạnh Hạo hình thần câu diệt.

- Hình chiếu của Chí Tôn tiên cung!

- Chỉ có Chí Tôn ở trong tiên cảnh giới này, mới có thể đối kháng tiên kiếp!

- Phương Hạo này... Sợ là phải dừng lại lúc ở nơi này.

Các tông môn gia tộc của Đệ Cửu Sơn Hải, những lão tổ kia từng người đều động dung, nhẹ giọng lên tiếng.

Gần như lúc bọn họ lẩm bẩm với người này người kia, thì Mạnh Hạo một quyền oanh ra một tòa tiên cung trấn áp đến, phun ra máu tươi, khi cảnh giới Vĩnh Hằng trong cơ thể vận chuyển, trong mắt của hắn nổi lên vẻ dữ tợn.

"Có Chí Tôn khí tức của hình chiếu tiên cung... Như vậy ta khiến cho tiên kiếp nhìn xem một chút, cái gì... Mới là hình chiếu của Chí Tôn!"

"Thân phận của Phương Mộc, đến giờ này, cho dù là bại lộ cũng không có quan hệ gì. Hôm nay, hãy để cho cả Đệ Cửu Sơn Hải này biết được, ta chính là Phương Mộc, Phương Mộc... Chính là ta!" Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tay phải nâng lên, hướng về bầu trời bỗng nhiên chỉ một cái, triển khai Chí Tôn Đạo Pháp mạnh nhất của hắn.

- Chí Tôn Kiều!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1323: Ta chính là Phương Mộc

Cái thân phận Phương Mộc này, trước lúc này, là Mạnh Hạo đã dùng sau khi chuẩn bị ly khai Phương gia. Nhưng giờ này, hắn thay đổi chủ ý, so với tránh tránh né né, chi bằng thoải mái thố lộ ra!

Ra ngoài sáng nói cho tất cả mọi người của Đệ Cửu Sơn Hải, hắn là Mạnh Hạo, là đệ nhất thiên kiêu của Phương gia. Đồng dạng, hắn cũng là Phương Mộc, là người đứng đầu trong ba đại đạo môn thí luyện!

Hắn lại đệ tử hạch tâm của Cửu Hải Thần Giới. Loại thân phận này, có vẻ như sau khi bại lộ sau sẽ tồn tại nguy cơ, nhưng trên thực tế... Danh tiếng của hắn càng lớn, hắn càng an toàn!

Không lên tiếng thì thôi, lên tiếng phải nổi tiếng dữ dội!

Mạnh Hạo cặp mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, thân thể ở giữa không trung, dưới sự chú ý của mọi người, vô số người của Đệ Cửu Sơn Hải với các loại phương thức ngưng tụ lại trong nháy mắt, tay phải của hắn ở trên trời, hướng về phía những thứ tiên cung rầm rầm trấn áp đến kia, vung mạnh lên.

Dưới cú vung này, bầu trời biến sắc, nhật nguyệt đều rung chuyển, gió mây cuốn ngược, Đông Thắng Tinh chấn động, mặt đất nổ ầm ầm, tất cả tu sĩ đều trong lòng run lên, cảm nhận được một cỗ uy áp không cách nào hình dung, ầm ầm bộc phát ra trên người Mạnh Hạo.

Tinh không cũng đều bị rung chuyển, hóa thành sóng gợn quét ngang về bát phương. Một cỗ Chí Tôn khí tức trên người của Mạnh Hạo cấp tốc dâng lên, càng ngày càng mạnh, càng ngày càng kinh người.

Ánh mắt của hắn như đao, mang vẻ sắc bén, cũng có sự chấp nhất, cả người giống như tiên thần.

Giờ khắc này, tộc nhân của Phương gia đều biến sắc.

Dưới mặt đất, Bảy vị lão tổ Phương gia đều động dung!

- Khí tức này...

- Tương tự khí tức của tiên cung, nhưng lại mạnh hơn!

- Đây là... Phàm Đông Nhi hai tròng mắt co rút lại một chút, lão ẩu sau lưng nàng chợt đi ra một bước, nhìn chằm chằm vào thủy tinh, trong mắt từ từ nổi lên một chút khiếp sợ.

- Là hắn! Lão ẩu này cho dù là Đạo Cảnh tu vi, thời khắc này cũng phải hít sâu một hơi.

Cùng lúc đó, trong Thái Hành Kiếm Tông, những lão tổ kia từng người đều thần sắc nổi lên biến hóa, từng đạo kiếm quang ngất trời, khí thế của bọn họ quét ngang bát phương.

- Đây là... Chí Tôn Đạo Pháp khí tức! !

- Mạnh Hạo này. hắn... Hay là hắn...

Đứng đầu của Ba đại đạo môn, ngoại trừ Quý gia ra, chỉ có những Tiên Cổ Đạo Tràng có tư cách tồn tại trên Đệ Cửu sơn, thời khắc đều chấn động. Trong Đạo tràng, lão tổ trong các uyển đều lộ ra khí thế, nhìn khí tức trên người trên Mạnh Hạo Đông Thắng Tinh.

- Bỉ ngạn Chí Tôn Kiều! !

Lý Linh Nhi yên lặng nhìn những thứ này, so với những người khác đầy sự rung động, nàng nơi này rất bình tĩnh. nàng đã sớm biết, Phương Mộc... Chính là Mạnh Hạo!

- Đây là thời đại của hắn sao... Đáy lòng của Lý Linh Nhi than thở một tiếng.

Cả Đệ Cửu Sơn Hải, người biết được chuyện này giờ này như phượng mao lân giác, cho dù là trước mắt, khí tức của Mạnh Hạo tràn ra, cũng có nhiều người chỉ là khiếp sợ, chứ không có liên hệ cùng với Phương Mộc.

Trên Đông Thắng Tinh, Mạnh Hạo tóc bay lên, quần áo loạn vũ, hơi thở của hắn với một loại tốc độ khủng khiếp, chợt nổi lên, kéo dài bạo phát, càng ngày càng mạnh.

Sau mấy nhịp thở, trên người của hắn, loại cảm giác Chí Tôn đó đã mãnh liệt đến cực hạn. Mà giờ khắc này, tiên cung đang rầm rầm rơi xuống, khoảng cách Mạnh Hạo không tới mười trượng.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một chút tia sáng sắc bén. Ngay tại một sát na này, tay phải hắn hướng về phía trước, vung mạnh lên, tiên mạch vận chuyển trong cơ thể, tu vi bạo phát. Trong đầu óc hắn in xuống hình chiếu của Chí Tôn Kiều năm đó, dưới cú vung tay này, lập tức hiển lộ ra trong tinh không.

Thế giới dường như dừng lại, thiên địa dường như đọng lại, một cái cầu kiều to lớn, ầm ầm xuất hiện. Cây cầu quá lớn, tản ra khí tức thương tang viễn cổ, bàng bạc vô tận, một cỗ khí thế chí cao vô thượng trong thiên địa, ầm ầm bộc phát ra.

Cầu này, điên cuồng bành trướng, trong chớp mắt liền vượt qua 100 ngàn tiên cung, xuất hiện ở phía trước Mạnh Hạo, đặt tất cả tiên cung ở dưới cầu!

Tia sáng mười ngàn trượng, vô số phù văn lóng lánh, Chí Tôn khí tức, trong một cái chớp mắt này, long trời lở đất, dường như tiên cung ở trước mặt nó đều phải run rẩy, tinh tú tại trước mặt nó, đều phải cúi đầu, dường như cây cầu kia, là con đường đi thông Chí Tôn, dường như trên con đường này, đã từng có từng cường giả, cất bước đi lên!

Thiên địa rầm rầm, tinh tú run rẩy, dường như hết thảy thế gian, trong nháy mắt cầu kia xuất hiện, toàn bộ đều ảm đạm, chỉ có... tòa tiên môn đó, vẫn sừng sững như cũ ở trong tinh không, chẳng phân biệt được, sàn sàn như nhau đối kháng với cây cầu kia.

Gần như khi cây cầu xuất hiện mắt, Phương Vệ ở trên mặt đất như bị một quả đấm vô hình hung hăng đánh vào trên người. Hắn sắc mặt tái nhợt trong nháy mắt, lảo đảo lui về phía sau vài bước, thần sắc đại biến, không thể tin, nhìn chằm chằm Chí Tôn Kiều long trời lở đất, tràn ra Chí Tôn khí tức phía trước Mạnh Hạo trên bầu trời kia! !

- Điều này không có khả năng, đây là... Đây là... Phương Vệ trong óc như nổ rầm rầm. Giờ khắc này, hắn nhận ra cây cầu đó, nhận ra trong ba đại đạo môn thí luyện năm đó, Phương Mộc kinh diễm tuyệt luân đã từng tự chế ra thần thông này!

Mấy ngày nay, có không ít người đoán, hắn chính là Phương Mộc. Đối với chuyện này, Phương Vệ không có biện giải, nếu như không thừa nhận cũng không phản đối, tạo cho người ta có cảm giác dường như cao thâm khó lường. Thậm chí có không ít người đều khẳng định phán đoán, Phương Vệ... Chính là Phương Mộc!

Nhưng cho đến một cái chớp mắt này, Phương Vệ chua xót phát hiện, mình thì ra lại là một con khỉ xấu xí diễn trong một vở hài kịch, Phương Mộc chân chính không ngờ lại là... Mạnh Hạo!

Điều này làm cho hắn không thể tin. Chẳng những là hắn như thế, tộc nhân của Phương gia, từng người một khi nhìn đến cây cầu kia, toàn bộ

đều chấn động trong đầu.

- Phương... Phương Mộc?

- Ta đã từng thấy qua cây cầu kia, trong ba đại đạo môn thí luyện, Phương Mộc là người đứng đầu, đây là thần thông mà hắn tự chế!

- Cái này... Chẳng lẽ... Phương Hạo, chính là Phương Mộc! !? Toàn tộc chấn động, Phương Vân Dịch cũng ở trong đám người. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiên toàn địa chuyển, hắn bất kể như thế nào cũng không cách nào tưởng tượng, Phương Mộc... lại là Mạnh Hạo!

Phương Tú Sơn trong óc nổ ầm một tiếng, sắc mặt khoảnh khắc tái nhợt, ngơ ngác nhìn Chí Tôn Kiều trên bầu trời. Hắn cũng đã từng hoài nghi, trong ba đại đạo môn thí luyện, Phương Mộc kia nổi lên là tộc nhân của Phương gia. Nhưng rất nhanh thì bị hắn bỏ đi ý nghĩ này, cho rằng không có khả năng, Phương gia tộc nhân, con trai hắn mới là đệ nhất trong cùng thế hệ.

Nhưng trước mắt, khi thấy thì ra Mạnh Hạo lại là Phương Mộc, hắn cảm thấy thế giới đã nghịch chuyển .

Tổ phụ của Phương Vệ thời khắc này chua xót than thở một tiếng.

Dòng chính nhất mạch, hoàn toàn phấn chấn, Phương Tây cũng tốt, thập cửu thúc của Mạnh Hạo cũng được, đều đối với một màn này khó có thể tin. Bọn họ lúc trước từng chú ý qua Phương Mộc thí luyện, giờ này hít ngược một hơi, rung động phát hiện, dường như... Chỉ có Mạnh Hạo, mới có khả năng là Phương Mộc!

- Thật sự ... Là Phương Mộc?

Đại trưởng lão nội tâm nổ ầm ầm, mãnh liệt đến cực hạn, đối với cái tên Phương Mộc này, lão ta vô cùng quen thuộc.

Đông Thắng Tinh chấn động, theo Chí Tôn Kiều xuất hiện, nhiều người dần dần nhớ lại Phương Mộc. Bọn họ vốn là còn đang chần chờ, nhưng Chí Tôn Kiều này, vốn là thần thông mà Phương Mộc tự chế độc hữu. Loại thần thông này... bọn họ nghĩ không ra, còn có người thứ hai có cảnh giới tương tự có thể chế tạo nó.

- Mạnh Hạo, Phương Hạo, Phương Mộc... hắn chính là Phương Mộc!

Giờ khắc này, tất cả tông môn gia tộc của Đệ Cửu Sơn Hải, phàm là tu sĩ chú ý Mạnh Hạo nơi này, toàn bộ đều vào giờ khắc này, trong óc ông một tiếng, thần sắc đại biến.

Mà những lão tổ các tông kia, đều tâm thần chấn động, nhất là ba đại đạo môn, giờ khắc này tất cả lão tổ, đều đồng loạt động dung, Phương Mộc, người đứng đầu trong ba đại đạo môn thí luyện, sau khi chiến thắng Triệu Nhất Phàm, đã mất tích ở Tiên Khư. Vốn họ tưởng rằng hắn đã tử vong, nhưng giờ này chẳng những xuất hiện, hơn nữa đã là thiên kiêu của Phương gia!

Về phần những Chân Tiên thiên kiêu vừa mới tấn thăng kia, mỗi một người đều ông ông trong óc.

- Ta sớm nên đoán được, hắn chính là Phương Mộc! Thái Dương Tử lẩm bẩm, Tống La Đan trầm mặc, Vương Mộc cắn răng nghiến lợi.

Trên đời chấn động!

Trên Đông Thắng Tinh, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tóc dài bay lên. Hắn biết, giờ khắc này, theo thân phận Phương Mộc của bản thân lộ ra, nhất định sẽ làm chấn động Đệ Cửu Sơn Hải, nhưng hắn không cần quan tâm.

- Ta chính là Phương Mộc! Mạnh Hạo mắt lộ ra ánh sao, nhìn Chí Tôn Kiều phía trước. Cây cầu này vượt qua 100 ngàn tiên cung, thông hướng

tiên môn.

Tiên cung ở dưới cầu, toàn bộ rung động, dường như không thể chịu đựng nổi loại Chí Tôn khí tức đến từ Chí Tôn Kiều.

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, chiến ý dạt dào, trước mắt của hắn, chỉ có tiên môn, thân thể bước lên trước, trực tiếp bước lên Chí Tôn Kiều của hắn.

Khoảnh khắc bước thứ nhất đạp xuống, tiếng sấm, truyền khắp Đông Thắng Tinh, đinh tai nhức óc, quanh quẩn tinh không, một bước... Mười ngàn tiên cung, toàn bộ trong cùng một lúc, ầm ầm sụp đổ!

Chia năm xẻ bảy, đồng loạt bể ra, hóa thành vô số mảnh vỡ tiêu tán trong tinh không bầu trời...

Một bước, dưới Chí Tôn Kiều, nát vạn cung!

Bước này, đạp trên Chí Tôn Kiều, nhưng lại tạo cho người có cảm giác, phảng phất là đạp trên tinh tú, đạp trong tinh không, mười ngàn tiên cung sụp đổ, khiến cho tinh không xuất hiện sóng gợn, khiến cho tất cả tu sĩ chú ý nơi này, đều trong lòng chấn động.

Thiên địa nổ ầm ầm, mượn uy áp của kiều này, với Chí Tôn ý, đánh diệt Tiên cung, khí thế như hồng, nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, hắn thừa chịu sự cắn trả, cụng vô cùng to lớn. Chí Tôn Kiều, hắn cho dù hiện tại có thể vận dụng, nhưng cần phải bỏ ra cái giá khổng lồ. Thời khắc này hắn phun ra một ngụm máu tươi, nhưng thần sắc vẫn quyết đoán như cũ, đi ra bước thứ hai.

Bước thứ hai rơi xuống trong nháy mắt, dưới Chí Tôn Kiều, lại có mười ngàn tiên cung vỡ vụn, toàn bộ sụp đổ, vô số mảnh vỡ tản ra, tạo thành gió lốc, ảm diệt trong tinh không hư vô.

Chưa từng có người nào gặp qua tiên kiếp như vậy. Bất kỳ một thiên kiêu nào trải qua Chân Tiên Kiếp, sánh được với thứ mà Mạnh Hạo gặp được trước mắt, yếu hơn rất nhiều.

Đồng dạng, cũng chưa từng có người, đi độ kiếp giống như Mạnh Hạo như vậy. Kiếp vân bị hắn đánh vỡ nát toàn bộ, tiên cung bị hắn một bước đạp băng. Trong sự chứng kiến của tất cả mọi người, khí thế của Mạnh Hạo sớm đã nổi lên.

Khi hắn bước ra bước thứ ba, khí thế lần nữa bạo phát, dường như trong thiên địa, trở thành kẻ duy nhất được chú mục, trở thành sắc thái duy nhất. Nhưng trong cơ thể hắn bị cắn trả càng mạnh hơn, máu tươi phun ra, một đường đi qua, trên Chí Tôn Kiều, máu tươi của hắn nhìn thấy mà giật mình.

Nhưng Mạnh Hạo vẫn không dừng lại. Hắn chịu đựng sự cồn cào trong cơ thể, chịu đựng tu vi chấn động, chịu đựng loại cắn trả ầm ầm đó, đi ra bước thứ tư, bước thứ năm, thứ sáu!

Mà Chí Tôn Kiều, chỉ có mười bước!

Theo bước chân của Mạnh Hạo rơi xuống, nhóm mười ngàn tiên cung thứ ba trực tiếp sụp đổ, sau đó là nhóm thứ tư, nhóm thứ năm, nhóm thứ sáu!

Mạnh Hạo từng bước đi ra, khi đi đến bước thứ sáu, khí thế của hắn ngập trời, Chí Tôn Kiều phát tia sáng mười ngàn trượng, liên đới toàn thân Mạnh Hạo, cũng mười ngàn trượng phát ra tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1324: Đánh tiên môn

- Tiên Cảnh Chí Tôn ý...

- Phương Hạo này đã trường thành, vào Tiên Cảnh, một bước nhanh, từng bước nhanh hơn!

- Từ nay về sau, Đệ Cửu Sơn Hải có người này hiển hách thanh danh! Mọi người thấy thân ảnh Mạnh Hạo trong bầu trời. Giờ khắc này, trong lòng của mỗi người, tựa hồ đều nổi lên một câu nói đồng lòng.

- Thời đại này, thuộc về hắn!

Mọi người của Đệ Cửu Sơn Hải tận mắt nhìn thấy đến Mạnh Hạo đi ra sáu bước, tiên cung vỡ nát 60 ngàn, từng cái một bị rung chuyển cực mạnh.

Giờ khắc này, tiên cung sụp đổ, trở thành nền cho Mạnh Hạo. Chí Tôn Kiều xuất hiện, trở thành bối cảnh của hắn, hết thảy hết thảy, dường như chỉ là vì vào giờ khắc này, khiến cho mọi người đều vững vàng nhớ kỹ, thân ảnh của Mạnh Hạo.

Tất cả thiên kiêu của Đệ Cửu Sơn Hải đều trầm mặc. Cho dù là Vương Đằng Phi, cũng đều ở trong chớp mắt im lặng này, đều nhìn về thân ảnh của Mạnh Hạo, nhìn theo bước hắn đi qua, tiên cung bị diệt suốt một đường.

Phương Vệ sắc mặt tái nhợt không còn giọt máu. Tiên kiếp của Mạnh Hạo, khiến cho hắn khiếp sợ. Phương pháp Mạnh Hạo độ kiếp, khiến cho hắn chấn động, nhưng mà hắn vẫn không cam lòng.

- Sau khi đẩy ra tiên môn, ta xem ngươi có thể khai mở ra bao nhiêu tiên

mạch! Phương Vệ cặp mắt đỏ thẫm.

Dưới sự chú ý của mọi người này, Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, đi ra bước thứ bảy, thân thể hắn ầm ầm, máu tươi rơi trên vạt áo, sắc mặt của hắn tái nhợt, cảnh giới Vĩnh Hằng đang điên cuồng khôi phục, nhưng không cách nào theo kịp sự cắn trả của Chí Tôn Kiều. Hai chân của hắn run rẩy, nhưng tiên cung dưới chân hắn, cũng run rẩy. Ầm một tiếng, lần nữa vỡ vụn mười ngàn tòa.

Mạnh Hạo cặp mắt đầy tơ máu. Hắn đã không để ý đến tiên cung nữa. Hắn đi ở trên cầu kia, đi ở trên thứ đã từng so sánh với Chí Tôn Kiều, trước mắt của hắn, dường như hiện lên từng năm tháng đã trải qua, từng thân ảnh đã đi lên trên cây cầu này.

Đây là một tòa vô thượng kiều, từng để cho người đi để hướng đến mức chí cao. Giờ này mặc dù vỡ vụn, nhưng Chí Tôn khí tức của cây cầu này vẫn đại biểu cho huy hoàng đã từng có. Bất kỳ kẻ nào, nếu có thể đi trên cây cầu này, đều sẽ cảm nhận được, loại đó Thiên địa Chí Tôn tối cao đó.

Mạnh Hạo lau đi máu tươi, tóc bay lên, loáng thoáng dường như năm tháng chảy ngược trước mắt. Hắn mơ hồ thấy được từng thân ảnh của cường giả đang xuất hiện trước mặt.

- Ta cũng có thể! Mạnh Hạo lẩm bẩm, đi ra bước thứ tám.

Bước thứ tám rơi xuống trong nháy mắt, Chí Tôn Kiều chấn động, phía dưới tiên cung vỡ nát thêm mười ngàn. Thời khắc này còn tồn tại được chỉ có 20 ngàn tiên cung!

Bước thứ chín!

Thiên địa chấn động, tất cả tu sĩ của Đệ Cửu Sơn Hải chú ý nơi này đều sôi trào ở trong tâm thần. Bọn họ dường như trở về tới lúc ba đại đạo môn thí luyện trước kia, có cái loại cảm giác nhìn về phía Phương Mộc

vậy.

Giờ này, cảm giác ấy xuất hiện lần nữa, người vẫn còn là người kia!

Bọn họ dường như nghẹt thở, mắt không chớp, ngóng nhìn Mạnh Hạo. Mỗi người trong giây phút này đều đang đợi Mạnh Hạo đi hết Chí Tôn Kiều, làm vỡ nát tất cả tiên cung, đứng ở trước tiên môn kia.

Trong tiếng nổ ầm ầm, tiên cung bị diệt thêm mười ngàn nữa, cặp mắt Mạnh Hạo lộ ra chiến ý kinh người, đi ra ... Một bước cuối cùng.

Bước thứ mười!

Một bước rơi xuống, dưới Chí Tôn Kiều, mười ngàn tiên cung cuối cùng tấc tấc vỡ vụn, hoàn toàn nổ tung, vô số mảnh vỡ tạo thành gió lốc, hình như có tiếng rống giận truyền ra.

Dường như chúng không cam lòng tiêu tán, không cam lòng để cho Mạnh Hạo ở nơi này thành tựu Chân Tiên như thế!

Nhưng... Bất kể là nhận hay không nhận, giờ khắc này, tựa hồ đều phải chấp nhận!

Tất cả tiên cung, toàn bộ vỡ nát tiêu tán, Chí Tôn Kiều dưới chân của Mạnh Hạo cũng dần dần mờ đi, trong chớp mắt, biến mất. Thân thể Mạnh Hạo chấn động, cắn trả bạo phát toàn diện, máu tươi phun ra, thân thể lảo đảo, dường như muốn rơi xuống tinh không, nhưng bị hắn cố kiềm nén lại, thân thể run rẩy, giờ này dường như muốn sụp đổ.

Chí Tôn Kiều đối với hắn mà nói, là đòn sát thủ, với tu vi giờ này của Mạnh Hạo, có thể thi triển ra đã là cực hạn. Hắn kiên trì mười bước, bước qua tiên cung, bị cắn trả, dĩ nhiên bị thương nặng. Nếu không có ý chí cường hãn chống đỡ, sợ đã không cách nào đi hết.

Nhưng hết thảy điều này đều đáng giá!

Trong mắt Mạnh Hạo ánh sao ngập trời. Hắn ngẩng đầu, giờ phút này, đang đứng ở dưới tiên môn bàng bạc vô cùng kia!

Giờ khắc này, áp ức đến cực hạn, từ tộc nhân Phương gia, đến Đông Thắng Tinh, từ cả Đệ Cửu Sơn Hải, đều bạo phát ầm ầm.

- Mười bước nát tiên cung, Phương Hạo này, hắn đã thành rồi!

- Tiên vân bị hắn đánh tan hoàn toàn, tiên cung bị hắn làm sụp đổ toàn bộ. Loại độ kiếp này, trước nay chưa có, hắn không hổ là Phương Mộc!

- Cường hành đánh kiếp, bá đạo chí cực, hay là đây chính là đạo của hắn! ! Tộc nhân của Phương gia ồ lên khắp bốn phía. Tu sĩ trên Đông Thắng Tinh cũng chấn động.

Bọn họ trong lúc mơ hồ, dường như nhìn thấy được đạo trên người Mạnh Hạo!

Đó là bá đạo, dường như Mạnh Hạo ở nơi đó, phía trước hắn vĩnh viễn không có người khác. Hay hoặc là nói, hắn không cho là người nào có thể vĩnh viễn đứng ở phía trước hắn. Cho nên mục tiêu của hắn, thủy chung đều là mình!

Không để ý tới người khác, chỉ vượt qua chính mình.

Tính tình cũng tốt, lời nói cũng được, tựa hồ đều là một loại hư hóa, còn bổn ý chân chính, chính là loại... Bá đạo này!

Đại tự do, đại tự tại, cũng đều là bá đạo!

Dòng chính nhất mạch phấn chấn, Phương gia tộc nhân kích động, Đông Thắng Tinh bạo phát.

Những tông môn gia tộc khác, toàn bộ đều vào giờ khắc này, bị Mạnh Hạo độ kiếp ở nơi này, rung chuyển thần hồn.

- Hắn đi tới trước tiên môn, giờ này bày ở trước mặt hắn , chỉ còn lại có việc đẩy mở tiên môn mà thôi!

- Đẩy tiên môn, đón tiên quang, khai tiên mạch!

- Hắn... Có thể mở ra bao nhiêu mạch! !

Tất cả tu sĩ của Đệ Cửu Sơn Hải chú ý nơi này, thiên kiêu cũng tốt, lão tổ cũng được, đều đang suy đoán, Mạnh Hạo... một khi khai tiên mạch, có thể mở ra bao nhiêu mạch?

- Hắn đã có Thập Cảnh Tiên tích lũy thâm hậu, mở ra tiên mạch, hắn là cực hạn 99 cái!

- Có khi nào... hắn mở ra... 100 tiên mạch hay không?

Theo tiếng ồ lên tại các địa phương của Đệ Cửu Sơn Hải truyền ra, theo từng đạo ánh mắt mang theo vẻ mong đợi ngưng tụ về, vấn đề Mạnh Hạo có thể mở ra bao nhiêu mạch đã hiện lên trong tim óc của tất cả mọi người rồi.

- Hắn có thể mở ra bao nhiêu... Phàm Đông Nhi mắt lộ ra kỳ quang, ngóng nhìn thủy tinh.

Lý Linh Nhi trầm mặc, nhưng nội tâm của nàng có một đáp án, nàng cho rằng, Mạnh Hạo có thể mở ra... Trăm mạch!

Đám người Triệu Nhất Phàm, Thái Dương Tử, Tống La Đan, Tôn Hải, đều hô hấp dồn dập.

Giờ khắc này, vì sự chói sáng của Mạnh Hạo, ngay cả Tên mập cùng với Trần Phàm và các người khác cũng đều ở trong tông môn của từng người chú ý một màn này.

Trên Nam Thiên Tinh, Thủy Đông Lưu ngẩng đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm.

- Thời đại của hắn, đến rồi... Chân Tiên.

Trong Đường lâu, phía trước mặt vợ chồng Phương Tú Phong có một cái gương to lớn. Trong cái gương chính là Đông Thắng Tinh, chính là Mạnh Hạo.

Giờ khắc này trên Nam Thiên Tinh, Huyết Yêu Sơn, Huyết Yêu vốn tràn ngập khí tức tử vong, đột nhiên dường như hồi quang phản chiếu, xuất hiện một tia sinh cơ.

- Lão phu... Rốt cục trước khi tử vong, chờ đến giờ khắc này, chờ đến lúc cấp cho ngươi tạo hóa cuối cùng. Thanh âm thương tang quanh quẩn.

Trong Tiên Cổ Đạo Tràng, chỗ đã từng là miếu cổ, giờ này mặc dù là một cái hố sâu, nhưng dưới hố sâu đó, xuất hiện một thân ảnh của lão già. Lão ngẩng đầu, nhìn tinh không, bên người của lão, có một đóa Bỉ Ngạn Hoa khô héo, nhưng trong sự khô héo này, dường như vẫn có một tia sinh cơ di động.

- Tiên mạch... ngươi thiếu hắn một đạo nhân quả, thôi vậy, trả lại là được. Lão già lẩm bẩm, ánh mắt rơi vào Bỉ Ngạn Hoa khô héo bên cạnh.

Bên cạnh Đế Tiên Giáo, Tôn Hải, có một nữ nhân. Nữ tử này ngóng nhìn hư vô phía trước. Cả Đế Tiên Giáo đệ tử, phần lớn đang quan sát, nhìn hình ảnh trong hư vô, thân ảnh của Mạnh Hạo.

- Tiểu đệ, nhất định phải mở ra 100 mạch! Nữ tử này chính là Phương

Du, nội tâm của nàng lẩm bẩm, đột nhiên cảm giác được chướng mắt một bên Tôn Hải, hung hăng đá một đá. Tôn Hải bị đau, nhưng trên mặt lại nhanh chóng lộ ra ý ái mộ, nhìn Phương Du.

- Thân ái, nàng có thể đá ta nhiều hơn vài cái nữa, càng nặng càng tốt...

Vẻ mặt này, lời nóinày, khiến cho toàn thân Phương Du nổi da gà vô số.

Mọi người đều chú ý, mọi người đều ngóng nhìn...

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn tiên môn khổng lồ trước mắt, thân ảnh của hắn so sánh cùng tiên môn này, bé nhỏ không đáng kể.

- Tiên môn... Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, trong mắt chiến ý dạt dào đến cực hạn, thương thế trong cơ thể đang khôi phục. Hắn bước lên trước, tay phải nâng lên, hướng vào tiên môn khổng lồ trước mắt, bỗng nhiên đánh ra một quyền.

- Khai! Thanh âm Mạnh Hạo giống như sấm sét, ầm ầm truyền ra. Quả đấm của hắn đụng chạm cùng tiên môn này. Tiếng sấm chấn động thiên địa, tòa tiên môn này chấn động ầm ầm, một khe hở... trong khoảnh khắc mở ra!

Trong nháy mắt khe hở xuất hiện, vô tận tiên quang, từ trong khe hở này trực tiếp tràn ra, chiếu rọi bầu trời, chiếu rọi tinh không.

Tiên quang rực rỡ, trong một sát na này, từ trong tiên môn thả ra một chùm tia sáng, khiến cho tinh không đen nhánh, trong nháy mắt sáng bừng.

Mặc dù chỉ là một khe hở, nhưng tiên quang từ trong nơi này tràn ra nồng đậm tiên khí, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, điên cuồng tràn vào tất cả vị trí trên thân thể Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cặp mắt lộ ra ánh sáng. Giờ khắc này, tất cả tu sĩ chú ý một màn này đều ánh mắt ngưng tụ, bọn họ không lo lắng Mạnh Hạo đẩy không nổi tiên môn ra. Bọn họ cho rằng, tiên môn nhất định sẽ mở.

Điều bọn họ quan tâm , là Mạnh Hạo nơi này, sau khi đẩy ra tiên môn, có thể khai ra bao nhiêu tiên mạch!

Mạnh Hạo thần sắc lộ ra vẻ quyết đoán, theo tiên khí sáp nhập vào, tám tiên mạch trong cơ thể hắn chấn động, hóa thành tám con rồng, trôi đi ở trong người, điên cuồng hấp thu tiên khí, không ngừng khiến cho tự thân lớn mạnh.

Nhưng chỉ là một khe hở, còn xa mới đủ.

Phía sau người Mạnh Hạo, pháp tướng mười ngàn trượng ầm ầm xuất hiện, toàn thân tia sáng mười ngàn trượng, cất bước chạy thẳng tới tiên môn, hóa thành một con đại bàng màu vàng, cùng với pháp tướng của hắn đánh về phía tiên môn.

- Khai! Thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, tiếng nổ ngập trời, khi hắn đụng chạm cùng tiên môn, trong nháy mắt cửa này nổ ầm ầm, khe hở... lại mở thêm một chút!

Tiên quang nhiều hơn nữa, tiên khí càng đậm!

Giờ khắc này, vô số người hô hấp dồn dập, nhìn Mạnh Hạo, đi đánh mở tiên môn.

Từng luồng lực phản chấn, tán ra từ trên tiên môn này, cùng tiên khí tràn vào trong cơ thể Mạnh Hạo. Khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, nhưng hai mắt của hắn càng sáng hơn.

Mạnh Hạo tay phải nhấc lên, từng dãy núi biến ảo, liên miên bất tuyệt, bay thẳng tới tiên môn. Lắc người một cái, Huyết Yêu đầu ngưng tụ, một

đầu cụng mạnh vào.

Phía sau pháp tướng mười ngàn trượng, lại có người khổng lồ trời xanh, từng quyền đánh xuống, thiên địa chấn động, bát phương nổ ầm ầm, tòa tiên môn này chậm rãi mở ra, tia sáng càng ngày càng nhiều, tiên khí càng ngày càng đậm.

Mắt thấy, khe hở này... có thể thông qua một người.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1325: Khai tiên mạch

Nhưng vào lúc này, trên tiên môn đột nhiên hào quang lưu chuyển, hóa thành một cái đầu thương tang, truyền ra một tiếng gầm nhẹ về phía Mạnh Hạo. Theo tiếng rống vang vọng, một cỗ đại lực ầm ầm truyền ra. Mạnh Hạo đứng mũi chịu sào, phun ra máu tươi, thân thể đặng đặng đặng lui về sau liên tiếp, mà tiên môn này lại từ từ muốn khép lại!

Một màn này, khiến cho tộc nhân Phương gia rúng động trong lòng. Bọn họ thấy Phương Vệ đi đánh mở tiên môn, tiên môn càng mở càng lớn, không xuất hiện qua loại cửa còn có thể tự mình đóng lại, nên thời khắc này đều hít ngược một hơi.

- Làm sao lại như thế, tiên môn này... Không ngờ khó mở như vậy!

- Kiếp vân của Phương Hạo cùng người khác bất đồng, cũng có tiên cung. Tiên môn này khó mở, cũng là nằm trong dự liệu!

Phương Vệ cặp mắt muộn nhiên chớp động, hắn nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trong mắt chiến ý lại nổi lên. Phương Tú Sơn thì tràn ngập sát cơ, vốn là thần tình rung động, thời khắc này thấy như vậy hóa thành mừng như điên.

- Hắn không mở được tiên môn!

Tất cả tông môn gia tộc của Đệ Cửu Sơn Hải, phàm là tu sĩ chú ý Mạnh Hạo nơi này, giờ khắc này đều thất kinh.

- Loại tiên kiếp này, loại tiên môn này, đổi thành những thiên kiêu khác, căn bản là không qua được!

- Không biết Phương Hạo này, hắn có thể... Đẩy ra tiên môn hay không?

Trên ngoài bầu trời Đông Thắng Tinh, trong tinh không, thân thể Mạnh Hạo lui về sau, đến ngoài nghìn trượng thì dừng lại. Hắn lau đi máu tươi nơi khóe miệng, nhìn tiên môn, thần sắc lộ ra vẻ dữ tợn.

Hắn bỗng nhiên bạo phát tu vi, pháp tướng vạn trượng ầm ầm sau khi xuất hiện, thân thể của hắn bất ngờ ngưng tụ cùng pháp tướng, trở thành người khổng lồ vạn trượng, bước lên trước, bước ngang vượt qua nghìn trượng, xuất hiện ở ngoàitiên môn.

Hai tay nâng lên, đồng thời đặt trên tiên môn, gầm nhẹ một tiếng, hung hăng đẩy về phía trước.

Tiếng ầm vang truyền khắp bốn phía, tiên môn chấn động, lực phản chấn kéo dài truyền ra, Mạnh Hạo thân thể run rẩy, cảnh giới Vĩnh Hằng điên cuồng bạo phát, không ngừng chữa trị. Đồng thời, Mạnh Hạo vận chuyển tu vi tới cực hạn, hung hăng đẩy mạnh lần nữa!

Oanh!

Tiên môn xuất hiện một khe hở, tiên quang lần nữa hiển lộ ra tinh không, tiên khí ầm ầm tràn ra, cặp mắt Mạnh Hạo đỏ thẫm, cắn răng đối kháng phản chấn, liều mạng xuất toàn lực thúc giục về phía trước.

Rầm rầm!

Tiên môn khe hở càng mở càng lớn, không ngừng mở ra. Tiên quang, tiên khí càng đậm, mắt thấy sẽ phải đạt tới độ lớn trước đó, bỗng nhiên , khuôn mặt lão già kia trên tiên môn lại một lần nữa biến ảo, hướng về Mạnh Hạo gầm thét rống giận, tiên môn lưu quang chuyển động, cổ lực đạo mạnh mẽ lại bạo phát một lần nữa, đánh Mạnh Hạo.

Lần này Mạnh Hạo có chuẩn bị, gần như đồng thời lực đạo mạnh mẽ này đánh tới, hắn lui về phía sau một bước, hai tay bấm quyết. vung mạnh về

phía trước. Lập tức trong cơ thể hắn, tám tiên mạch đồng thời lóe lên, tạo thành tám cổ lực lượng, xông về tay phải của hắn.Khi một quyền đánh ra, hóa thành tám luồng tiên khí, hướng về khuôn mặt lão già trên tiên môn, cấp tốc mà đi.

Trong nháy mắt chúng liền đụng nhau, tiếng sấm dao động bát phương, tiếng nổ ngập trời. Khuôn mặt lão già tiêu tán, tám luồng tiên khí cũng cuốn ngược trở về trong cơ thể Mạnh Hạo. Mạnh Hạo phun ra máu tươi, nhưng trong mắt chiến ý mạnh hơn, bước lên trước một bước, hai tay xòa ra thành chưởng, lần nữa đặt trên tiên môn, thúc đẩy về phía trước rầm rầm.

Tiên quang mạnh hơn, tiên khí cuồn cuộn, ầm ầm tiếng vang, tiên môn lần nữa bị đẩy ra một chút.

Một màn này, khiến cho tất cả chú ý người, lần nữa động dung.

- Đó là cái gì, tám luồng tiên khí?

- Đây là thần thông gì...

Đệ Cửu Sơn Hải ồ lên bốn phía. Mạnh Hạo trên mặt nổi gân xanh, tiên môn trước mắt hắn giờ này mở ra khe hở có thể cho chân một người bước vào, nhưng pháp tướng Mạnh Hạo không đi vào được.

- Kiếp vân, ta đánh vỡ nát toàn bộ. Tiên cung, đánh sụp ta toàn bộ. Tiên môn này... Ta không mở thì thôi, nếu đã mở, muốn cho nó hoàn toàn mở ra, mới bước chân vào bên trong! Mạnh Hạo cặp mắt tơ máu tràn ngập, lần nữa vận chuyển tu vi trong cơ thể, hung hăng nhấn một cái về phía trước, tiên môn này lại mở ra một chút, trong nháy mắt đó, thân thể hắn bỗng nhiên lui về sau.

Tại cú lui về sau này, trong con mắt trái của Mạnh Hạo đốm sao nháy mắt rực rỡ lên, trong ánh mắt tràn ra tia sáng, ánh sáng này trong chớp

mắt nghìn trượng, một cái chớp mắt vạn trượng, che mất thân ảnh của Mạnh Hạo. Đồng thời... Mạnh Hạo nơi đó, nội tâm mặc niệm năm chữ!

Nhất Niệm Tinh Thần Biến!

Đạo pháp mạnh nhất của Phương gia lão tổ đời một!

Tiếng nổ ngập trời, bốn phía Mạnh Hạo đầy ánh sáng, càng khuếch tán, trong mắt trái của hắn, đốm sao bay ra. Khi tới trước mặt hắn, chúng đều hóa thành tảng tinh thần thạch kia. Đá này nhanh chóng hòa tan, trở thành chất lỏng, sau đó chạy thẳng tới Mạnh Hạo, trong nháy mắt đụng chạm, trực tiếp bao trùm thân thể Mạnh Hạo.

Cũng trong thời gian mấy hơi thở này, tiên môn lại chậm rãi khép kín. Mạnh Hạo lóe sáng, khoảnh khắc biến mất, khi xuất hiện ở trong mắt mọi người , không còn là pháp tướng, không còn là thân ảnh Mạnh Hạo, mà là một viên... Vẫn thạch khổng lồ!

Vẫn thạch này khoảng gần ngàn trượng, long trời lở đất, bốn phía bên cạnh hư vô đều đang vỡ vụn, dường như thạch này xuất hiện, khiến cho tinh không chấn động.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức cường hãn bạo phát trên tảng đá này. Trong tinh không, bất ngờ vào giờ khắc này, xuất hiện vô số tinh quang, những tinh quang này cấp tốc kéo tới, ngưng tụ trên vẫn thạch.

Dường như, giờ khắc này nó không còn là vẫn thạch, mà trở thành tinh tú!

Ông một tiếng, tinh tú chợt bay ra, chạy thẳng tới tiên môn, tốc độ cực nhanh, khiến cho tất cả người nhìn thấy được đều chấn động trong lòng, trơ mắt nhìn này đá này đánh tiên môn.

- Nhất Niệm Tinh Thần Biến! !

Tộc nhân của Phương gia, đại trưởng lão thần sắc đại biến, thất thanh lên tiếng.

Sau khi lời nói của lão truyền ra, bốn phía những thứ vẫn thạch kia xuất hiện khiến cho các tộc nhân nghi ngờ. Họ hiện giờ đều hít ngược một hơi, thần sắc ầm ầm biến hóa.

- Cái gì, đây là... Nhất Niệm Tinh Thần Biến!

- Đạo pháp mạnh nhất của Lão tổ đời một, nghe nói có thể hóa thân trở thành tinh tú, có thể hủy diệt hết thảy Nhất Niệm Tinh Thần Biến!

- Phương Hạo ở trong tổ địa không ngờ thu được Nhất Niệm Tinh Thần Biến, trong gia tộc điển tịch có ghi chép, thuật này sau khi đến cực hạn, có thể hóa thân một viên tinh tú chân chính! !

Khi tu sĩ của Đông Thắng Tinh cùng Đệ Cửu Sơn Hải bị Mạnh Hạo hóa thân tinh tú làm kinh hãi, viên tinh tú này đang bay nhanh về phía tiên môn, trong chớp mắt, đụng chạm cùng tiên môn, ầm một tiếng, trực tiếp đánh vào trên tiên môn.

Tiếng nổ ngập trời, sóng gợn khuếch tán hướng về bốn phía, dường như trong sự va chạm này ẩn chứa lực lượng rung chuyển bát phương, khiến cho tiên môn đều chấn động, gió lốc ngập trời, rồi liền theo đó chớp mắt một cái, tiên môn truyền ra nổ, bỗng nhiên mở ra.

Một cái chớp mắt, liền mở ra toàn bộ, tiên môn mở tới trình độ lớn nhất!

Giống như là mở ra khóa chốt vậy, tiên quang vô biên vô tận, điên cuồng khuếch tán ra. Trong tiên quang này vẫn tồn tại tiên khí vô tận, cùng lăn lộn phun trào.

Giờ khắc này, tinh tú biến mất, Mạnh Hạo thân ảnh biến ảo, hắn sắc mặt

tái nhợt, sau khi hiện thân liên tục phun ra bốn năm ngụm máu tươi, thân ảnh bị tiên quang bao phủ, bị tiên khí bao vây.

Tiên khí vô cùng vô tận tràn vào toàn thân Mạnh Hạo, tràn ngập tất cả vị trí trong cơ thể hắn. Tám tiên mạch lập tức chấn động, bắt đầu lột xác, cùng lúc đó, đường tiên mạch thứ 9 của Mạnh Hạo, cũng trong một cái chớp mắt này trực tiếp ngưng tụ ra!

Nhưng đối với người ngoài, hiển lộ ra trước mặt mọi người ở ngoài tiên môn không phải là mạch thứ chín, mà là đệ nhất mạch!

Bất kỳ kẻ nào thành tựu Chân Tiên, cũng sẽ vào thời khắc đẩy ra tiên môn, tiên mạch hiển lộ bên trên tiên môn, hóa thành từng con tiên long, kinh thiên động địa.

Thời khắc này, tại đỉnh đầu của Mạnh Hạo, trên tiên môn, tiên long thứ nhất đang với tốc độ thật nhanh, không ngừng ngưng tụ ra.

Tiên khí kinh thiên, tiên quang rực rỡ, tinh không bị chiếu rọi giống như ban ngày, tất cả mọi người của Đông Thắng Tinh đều nhìn thấy một màn này, mất tiếng.

- Tiên môn... Khai ! !

- Tiên mạch đang ngưng tụ, Phương Hạo có thể mở ra bao nhiêu mạch! !?

Vô số tu sĩ chú ý, trên tiên môn, tiên long thứ nhất hoàn toàn xuất hiện, phát ra tiếng gầm thét. Tiên mạch thứ hai lần nữa ngưng tụ ra, sau đó là thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Trong chớp mắt, tiên khí bàng bạc vượt qua Thanh đồng long trong Minh Cung nội không biết gấp bao nhiêu lần, mười cái, 20 cái, 30 cái tiên mạch, rầm rầm xuất hiện.

30 tiên long bay múa, dữ tợn gầm thét, mỗi tiên long cũng làm cho người của Đệ Cửu Sơn Hải chú ý, nội tâm rung động, trợn mắt há hốc mồm, nhất là những thiên kiêu Chân Tiên lại nhảy dựng lên ở trong lòng.

- Đây là... Đây là tiên mạch?

- Thế nào lại mỗi một cái tiên mạch, đều lớn hơn gấp mấy lần với so những người khác thành Chân Tiên ngưng tụ ra tiên mạch!!?

- Tiên kiếp khó khăn, trước nay chưa có, tiên môn khó đẩy, cũng chưa từng có ai. Dưới tiên kiếp cùng tiên môn như vậy thành công xong, cho nên tiên mạch so với những người khác sẽ cường đại hơn rất nhiều!

Đông Thắng Tinh Phương gia kinh hô không ngừng, Phương Vệ sắc mặt tái nhợt, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Chiến ý của hắn khi nhìn đến Mạnh Hạo đối kháng tiên kiếp cùng quá trình đẩy ra tiên môn, đã trải qua bao nhiêu trắc trở, nhưng vẫn còn.

Giờ khắc này, Đông Thắng Tinh kinh hô truyền khắp bát phương, Đệ Cửu Sơn Hải tông môn gia tộc tu sĩ đều rung động trong lòng. Tiên mạch của Mạnh Hạo làm cho bọn họ thất kinh.

- Tiên mạch cường hãn, đại biểu người này có chiến lực trong Tiên Cảnh, không có gì sánh kịp... Dưới Chí Tôn tiên kiếp, thành tựu ... Chỉ có Chí Tôn tiên! Lão ẩu phía sau Phàm Đông Nhi, nhìn hình ảnh trong thủy tinh, nhẹ giọng lên tiếng.

Cùng phán đoán như bà ta, là tất cả lão tổ của tông môn gia tộc. ọn họ khi nhìn về phía Mạnh Hạo, đều trong mắt có tia sáng lóng lánh, nội tâm nổi lên các loại tâm tư.

Đúng lúc này, trong tiên môn, Manh Hạo bị tiên quang che đậy thân thể, bị tiên khí bao vây, cơ thể hắn nổ ầm ầm ngập trời, tiên khí vô cùng vô

tận tràn vào, khiến cho thân thể của Mạnh Hạo vang lên tiếng ca chấn động, ngoài 40 tiên mạch lần nữa ngưng tụ tiên mạch!

41 điều, 45 điều, 50 điều...

Trong tiếng oanh minh, ngoài tiên môn, tiên long có tới 50 điều, không ngừng bay múa phát ra tiếng gầm thét. Thanh âm truyền khắp bốn phía, phàm là người nào nghe được, đều khiến ý thần chấn động.

Nhưng hết thảy còn chưa kết thúc!

55 điều, 60 điều, 70 điều, 80 điều...

Trong thời gian ngắn ngủi, tiên môn tiên long đã xuất hiện 80 con. 80 con tiên long này, tản ra khí thế kinh thiên, bay múa trong tinh không, gầm thét tạo tiếng động quanh quẩn, rung động tất cả tu sĩ thấy một màn như vậy.

Mạnh Hạo toàn thân oanh minh, trong cơ thể như bị xé rách, tiên khí vô cùng tận tràn vào, hướng về phía tiên mạch thứ tám mươi mốt, ầm ầm ngưng tụ...

Rất nhanh , tiên mạch thứ tám mươi mốt ngưng tụ ra xong, ngay sau đó là 82, 83...

DƯới sự chú ý của mọi người, ngoài tiên môn, xuất hiện tiên mạch thứ chín mươi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1326: Trên trăm mạch

90 đầu tiên mạch bay múa bên ngoài tiên môn, bất kỳ đầu nào đều lớn hơn gấp mấy lần so với tiên mạch của những thiên kiêu đạt tới Chân Tiên khác, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn, hiện lên lớp vảy rồng rõ rệt, trông rất mạnh mẽ, tựa như mỗi một tấc trong cơ thể đều ẩn chứa lực lượng kinh người.

Mà giờ phút này, ánh sáng tiên môn vẫn mãnh liệt như cũ, tựa như không bao giờ dứt, kèm theo đó là tiên khí tràn ngập như không có điểm cuối, bao phủ toàn thân Mạnh Hạo, không ngừng tràn vào từ mọi lỗ chân lông trên người hắn.

Đây chính là thanh tẩy, bất kỳ một Chân Tiên nào, sau khi đẩy ra tiên môn đều sẽ nhận được một lần thanh tẩy duy nhất!

Nội tình càng sâu, tích lũy càng dầy, thì thu hoạch trong quá trình thay tẩy sẽ càng lớn!

Tiếng sấm mãnh liệt truyền ra, tất cả tiên khí trong cơ thể Mạnh Hạo đang hướng về đầu tiên mạch thứ 91 ầm ầm ngưng tụ ra, không lâu sau, mạch thứ 91 đã ngưng thực.

Bên ngoài tiên môn, lại xuất hiện thên một con tiên long.

92 mạch, 93 mạch, 94 mạch... Một nén nhang sau, dưới tiên khí không ngừng tràn vào, Mạnh Hạo đã mở ra mạch thứ 95 trong cơ thể!

Giờ khắc này, toàn bộ Đông Thắng Tinh, còn có tất cả tông môn gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải, đều kinh hãi.

- 95 mạch, đã vượt qua rất nhiều thiên kiêu! !

- Không biết hắn có thể vượt qua 98 mạch của Phương Vệ hay không, trước hắn, Phương Vệ của Phương gia, chính là người đứng đầu!

Khi tiếng trầm trồ ở khắp nơi truyền ra, Phương Vệ liền ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trong lòng hắn trở nên khẩn trương, hắn không cam lòng huy hoàng thuộc về mình bị người khác cướp đi, ánh mắt hắn nhìn về phía Mạnh Hạo hiện lên vẻ dữ tợn.

Phương Tú Sơn nghiến răng nghiến lợi, đã hận Mạnh Hạo đến cực hạn.

Trái ngược với bọn họ, tộc nhân dòng chính nhất mạch lại càng thêm phấn chấn, kích động nhìn thân ảnh Mạnh Hạo, dường như bọn họ đang thấy được hy vọng dòng chính nhất mạch quật khởi.

Ầm!

Trong cơ thể Mạnh Hạo vang lên tiếng nổ ầm ầm, bên ngoài tiên môn, đầu tiên long thứ 96 chợt gầm thét xuất hiện, sau đó là đầu tiên long thứ 97. Cho đến nửa nén nhang sau... tại khu vực tinh không bên cạnh tiên môn, đầu tiên long thứ 98 chợt ầm ầm xuất hiện!

Lúc bắt đầu nó còn mơ hồ, nhưng rất nhanh đã ngưng thực, mấy hơi thở sau liền hoàn toàn thành hình. Giờ khắc này, 98 đầu tiên long bay múa xung quanh tiên môn, khí thế như nuốt núi sông, oanh động cửu thiên.

Nhưng không đợi mọi người trên Đệ Cửu Sơn Hải kinh hô, trong cơ thể Mạnh Hạo lại lần nữa truyền ra nổ ầm ầm nổ, bên cạnh 98 đầu tiên long kia, vào giờ phút này bất ngờ lại xuất hiện thêm một con tiên long hư ảo.

Con rồng này mắt thường cũng có thể thấy được, rất nhanh đã được ngưng tụ ra, trở thành đầu tiên long thứ 99!

Vào giờ phút này, Đệ Cửu Sơn Hải đã hoàn toàn chấn động, tiếng kinh

hô từ khắp mọi nơi không ngừng truyền ra.

Các tộc nhân Phương gia, sau một khắc yên tĩnh ngắn ngủi, liền bạo phát ra tiếng kinh hô trước giờ chưa từng có, bọn họ kinh hãi, bọn họ hoảng sợ, bọn họ đang được tận mắt chứng kiến... một thiên kiêu quật khởi!

- 99 đầu tiên mạch, đã vượt qua Phương Vệ. Phương Hạo mới chính là người chói sáng nhất của Phương gia ta!

- Độ cao mà bao nhiêu năm rồi chưa có ai đạt tới, rốt cuộc Phương Hạo... đã làm được!

- 99 đầu tiên mạch, cách đại viên mãn 100 mạch trong truyền thuyết chỉ còn một đầu! ! Trong lúc tộc nhân Phương gia còn đang kinh hô, Phương Vệ ngược lại tỏ ra bình tĩnh, hai mắt nhắm nghiền.

Nhưng thân thể của hắn lại phản bội lại nội tâm của mình, không ngừng run rẩy. Sau khi Mạnh Hạo mở ra 99 mạch, hắn khó có thể bình tĩnh nổi nữa, hắn không dám tiếp tục quan sát, nếu lại nhìn tiếp, hắn sợ rằng sẽ mất đi quyết tâm chiến đấu với Mạnh Hạo.

Không chỉ có hắn như vậy, mà giờ khắc này, tất cả thiên kiêu trở thành Chân Tiên của Đệ Cửu Sơn Hải cũng đều trầm mặc, nhắm nghiền hai mắt, bọn họ... cũng lựa chọn không tiếp tục quan sát Mạnh Hạo nữa.

Bọn họ có Đạo của mình, có con đường của mình, nếu trên đường đi tới phía trước bị mất đi tự tin, mất đi đạo tâm, thì tu vi của bọn họ sẽ vĩnh viễn dừng lại.

Mạnh Hạo, đã trở thành một ngọn núi cao lớn cản trở tất cả tu sĩ cùng thế hệ trong thời đại này!

Nếu không ai có thể vượt qua ngọn núi này, thì cuối cùng, ngọn núi Mạnh Hạo kia, sẽ đạp lên toàn bộ thiên kiêu của thời đại này, đi về

hướng đỉnh phong.

Sắc mặt Phương Tú Sơn tái nhợt không có chút máu, trong chớp mắt khi Mạnh Hạo mở ra 99 mạch, hắn như bị một quyền vô hình giáng mạnh vào trong lòng, hắn hiểu rõ, giờ khắc này Mạnh Hạo đã chính thức quật khởi... một bước lên trời.

- Nhưng hắn vẫn chỉ là Tiên Cảnh! Ánh mắt Phương Tú Sơn lộ ra một tia điên cuồng.

Đúng lúc này, trong khi mọi người còn đang suy đoán, 99 mạch có phải là cực hạn hay không, thì thần sắc Mạnh Hạo lại lộ ra chấp nhất, hắn vận chuyển tiên mạch trong cơ thể, sau một chu thiên tiên lực cuồn cuộn vận chuyển khắp cơ thể, lại lần nữa bạo phát!

Thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, một cảm giác đau đớn kịch liệt như bị xé rách da thịt truyền đến, trong cơ thể hắn lần nữa truyền ra tiếng nổ ầm ầm.

Vào giờ khắc này, tựa như có một đầu tiên mạch từ trong cơ thể hắn bị cưỡng ép mở ra.

- 100 mạch! Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng .

Tất cả tiên long bên ngoài tiên môn lúc này đều đình chỉ bay múa, đồng loạt ngẩng đầu, phía trên bọn chúng bất ngờ xuất hiện một thân hình mờ ảo.

Thân ảnh ấy xuất hiện, khiến tất cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải sau khi thấy một màn như vậy, trong đầu như bị lôi đình oanh kích, hoàn toàn nổ tung.

Bên ngoài tiên môn, đầu tiên long thứ 100 dần ngưng tụ, ngày càng trở nên chân thật, mấy hơi thở sau, đã trực tiếp hiện ra trong mắt mọi người!

Vô cùng chân thật, chính là tiên long do mạch thứ 100 tạo thành!

Trong nháy mắt khi mọi người nhìn rõ, tâm thần lần nữa chấn động ngập trời, vô số tiếng hít hà, vô số biểu cảm khó có thể tin nổi, vô số người chết lặng, những hình ảnh này không ngừng hiện ra ở khắp mọi nơi trên Đệ Cửu Sơn Hải.

Khi 100 mạch toàn bộ được mở ra, 100 con tiên long cũng đồng loạt gầm lên ngập trời!

100 con tiên long đều đồng loạt gầm lên, khiến trời long đất lở, tinh hà rung động.

Toàn bộ tộc nhân Phương gia đều trở nên chết lặng, ngơ ngác nhìn 100 con tiên long bên ngoài tiên môn kia, trong đầu trở nên ong ong, một lúc lâu sau, mới truyền ra tiếng kinh hô lớn hơn bất cứ lần nào.

- Trăm mạch... Đúng thật là trăm mạch! !

- Phương gia ta... lại xuất hiện một thiên kiêu mở ra toàn bộ trăm mạch! !

- Phương Hạo, Mạnh Hạo, Phương Mộc, tên của hắn, từ nay về sau, sẽ danh chấn Đệ Cửu Sơn Hải!

Dòng chính nhất mạch điên cuồng, Phương gia điên cuồng, toàn bộ tu sĩ trên Đông Thắng Tinh, cũng đều trở nên điên cuồng.

Bọn họ nhìn về phía Mạnh Hạo trên bầu trời, mặc dù chỉ thấy được vô tận tiên quang nơi đó, nhưng trong mắt bọn họ, vẫn lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Trăm mạch toàn bộ mở ra, đó chính là cảnh giới trong truyền thuyết, bao nhiêu năm qua, chưa từng có ai trên Đệ Cửu Sơn Hải đạt tới, Mạnh Hạo... chính là người thứ nhất! !

Hai mắt Phương Vệ vốn đã nhắm nghiền, nhưng trong chớp mắt này, hắn không nhịn được lại mở ra. Khi nhìn thấy trăm đầu tiên long kia, khóe miệng hắn liền tràn ra máu tươi, hai tay nắm chặt.

Phương Tú Sơn trông rất quỷ dị, ánh mắt vốn đã nguy hiểm của hắn, giờ phút này lại càng sáng lên mãnh liệt hơn.

Đại trưởng lão ở một bên cũng đang bị chấn động, ánh mắt của lão trở nên mờ mịt. Trong đầu lão như đang trở về lúc đầu tiên khi Mạnh Hạo về đến gia tộc, đứng dưới Đông Thiên Môn, phóng lên huyết quang mười ngàn trượng.

Bảy lão tổ dưới lòng đất lúc này cũng đều đứng bật dậy nhìn Mạnh Hạo, thần sắc lộ ra vẻ nghiêm túc trước giờ chưa từng có.

- Người này, là Chí Tôn trong tương lai của Phương gia ta! Thất tổ khẽ lên tiếng, ánh mắt làm như tùy ý nhìn thoáng qua Lục tổ trông như đang khiếp sợ, nhưng trên thực tế trong mắt lại hiện ra vẻ lạnh lùng kia.

Đông Thắng Tinh sôi trào, các tông môn gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải vào giờ khắc này cũng sôi trào, những thiên kiêu kia không có mấy người có thể duy trì nhắm mắt, lúc này cũng từ từ mở ra, khi nhìn thấy 100 đầu tiên long bay múa xung quanh Mạnh Hạo, đáy lòng của bọn họ càng ngày càng chìm xuống.

- Trăm mạch thì trăm mạch đi, cảnh giới trong truyền thuyết thì sao, Tiên Cảnh Chí Tôn thì sao chứ!

- Trận chiến với hắn, vẫn phải tiến hành!

- Không sai, hắn có Đạo của hắn, chúng ta có con đường của chúng ta. Hết thảy... còn chưa nói trước được! Những thiên kiêu kia, từ trong trầm mặc, ánh mắt lần lượt lộ ra chiến ý.

- Cuối cùng... cũng xong. Toàn bộ tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải nhìn về phía Mạnh Hạo bị tiên quang che mất, bọn họ hiểu rõ, một màn đẩy ra tiên môn này, đến đây là kết thúc.

Nhưng đúng lúc này... đột nhiên tiên quang cùng tiên khí xung quanh Mạnh Hạo lại tiếp tục tràn vào cơ thể hắn, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hai mắt sáng ngời.

- Ngay cả thân phận Phương Mộc, ta cũng đều đã lộ ra, vẻn vẹn 100 mạch, còn chưa đủ... Mạnh Hạo lẩm bẩm rồi ngửa mặt lên trời thét dài, cùng lúc đó thân thể hắn chợt truyền ra tiếng nổ vang trời.

Rầm rầm uỳnh...

Những tiếng nổ vang trời từ trong cơ thể Mạnh Hạo, tiếng sau to hơn tiếng trước, liền tiếp truyền ra bát phương, hào quang trong tiên môn lại càng thêm rực rỡ, tiên khí tràn ngập ra.

Một màn này, khiến tất cả mọi người đang chứng kiến đều thất kinh.

- Đây... đây là chuyện gì?!

- Chẳng lẽ... hắn còn muốn mở ra mạch thứ 101?

- Điều đó không có khả năng, trăm mạch đã là truyền thuyết, sao có thể xuất hiện 101 mạch chứ! !

Trong lúc tất cả mọi người đang hiện ra vẻ không thể tin nổi, thì trong cơ thể Mạnh Hạo, tám đầu tiên mạch đã có từ trước đó chợt ầm ầm ngưng tụ bên ngoài tiên môn!

101 mạch, 102 mạch, 103 mạch, 104 mạch! !

Chỉ trong chớp mắt, lại nhiều thêm bốn mạch!

Lập tức toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải, phàm là những ai đang theo dõi, bất bể là tu sĩ tầm thường hay lão tổ của các tông môn gia tộc, toàn bộ đều trợn tròn mắt không thể tin nổi, hiện trường trong nháy mắt yên tĩnh đến cực hạn.

Bọn họ đều nhìn về phía Mạnh Hạo, nhìn về mạch thứ 104 của Mạnh Hạo kia, sau đó lại bất ngờ xuất hiện mạch thứ 105!

- Lại nữa! Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời thét dài, thanh âm của hắn từ trong tiên quang truyền ra, vang vọng khắp không gian, sau một loạt tiếng sấm từ trong cơ thể át hết toàn bộ âm thanh vang lên, mạch thứ 106... hiện ra!

Trên mặt Mạnh Hạo nổi lên gân xanh, toàn bộ tiên mạch trong cơ thể chợt chấn động, mạch thứ 107, bỗng nhiên xuất hiện!

- Lại nữa! ! Mạnh Hạo gầm nhẹ, trong cơ thể truyền ra tiếng nổ kinh thiên vượt qua mọi lần trước, vang vọng khắp Đông Thắng Tinh, truyền vào trong tinh không, mạch thứ 108 trong cơ thể hắn, bỗng nhiên hiện ra! !

Mạch thứ 108 này, chính là tiên mạch hắn ngưng tụ ra... sớm nhất trong cơ thể!

Giờ phút này, vô số người trên Đệ Cửu Sơn Hải đều đã trở nên vô cùng kinh hãi!

Bọn họ tận mắt nhìn thấy, xung quanh tiên môn đang có 108 đầu tiên long gầm thét bay múa, trông vô cùng uy vũ, lại thấy được Mạnh Hạo bên trong tiên quang, dường như... vẫn chưa dừng lại!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1327: Huyết yêu cùng Bỉ ngạn hoa

Tất cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải thấy được một màn như vậy, sắc mặt đều đại biến, trố mắt líu lưỡi nhìn 108 đầu tiên long đang gầm thét bay múa trên tinh không ngoài Đông Thắng Tinh kia.

- Trăm mạch đã là truyền thuyết, 108 mạch, đây là... lần đầu tiên ta mới biết được, nguyên lai còn có người có thể mở ra hơn trăm tiên mạch!

- Chưa từng có ai, chỉ sợ trong tương lai cũng rất khó xuất hiện! Đệ Cửu Sơn Hải khiếp sợ, những tiếng cảm thán truyền khắp Sơn Hải.

Trên Đông Thắng Tinh, toàn bộ tộc nhân Phương gia đều trợn mắt há hốc mồm, bọn họ đã biết Mạnh Hạo nghịch thiên, vốn tưởng rằng chứng kiến hắn mở ra trăm mạch là kết thúc, nhưng không ngờ, Mạnh Hạo... lại lần nữa mở ra thêm tám mạch

- Không có khả năng! Phương Vệ thất sắc, Nhất Niệm Tinh Thần Quyết mở ra trăm mạch, hắn còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, còn có lý do để lý giải không bằng Mạnh Hạo, nhưng lúc này... 108 mạch xuất hiện, khiến Phương Vệ gần như thất thố.

Thân thể Phương Tú Sơn run rẩy, hắn đứng ở trong đám người, tỏa ra khí tức lạnh lẽo.

- Chỉ có một loại khả năng... trước khi độ kiếp, đứa nhỏ này đã ngưng tụ sẵn... 8 đầu tiên mạch trong cơ thể, tương tự như truyền thuyết về Địa Tạng, chủ nhân Đệ Tứ Sơn Hải! Địa Tổ, Đạo Cảnh duy nhất của Phương gia lẩm bẩm nói nhỏ, hai mắt sáng ngời.

Lời của lão tựa như tiếng sét, đánh thẳng vào nội tâm những người khác.

- Minh Cung, ta tận mắt nhìn thấy, tiểu tử này tiến vào Minh Cung của lão tổ đời thứ nhất. Thất tổ lập tức lên tiếng.

Cùng lúc đó, bên trong Cửu Hải Thần Giới, Phàm Đông Nhi lảo đảo lui về phía sau vài bước, sắc mặt nàng tái nhợt, chua xót nhìn hình ảnh bên trong màn thủy tinh, nhìn 108 đầu tiên long của Mạnh Hạo vờn quanh tiên môn kia, nàng không thể không thừa nhận, mình đã thua xa Mạnh Hạo... Sau khi tiến vào Chân Tiên, chẳng những chênh lệch giữa hai người không giảm bớt, mà ngược lại càng lớn hơn.

- Căn cơ tích lũy thâm sâu như vậy... trước đứa nhỏ này, toàn bộ Cửu Đại Sơn Hải chỉ có đệ nhất cường giả - Địa Tạng! Theo truyền thuyết, khi Địa Tạng thành Chân Tiên, tiên mạch cũng đạt đến hơn 100, nhưng có rất ít người biết được, cuối cùng là bao nhiêu mạch... Dù sao đó cũng là sự tích trên Đệ Tứ Sơn Hải, hơn nữa lại đã trải qua rất lâu năm rồi. Hai mắt lão bà mắt lộ kỳ quang, khẽ lẩm bẩm.

Giờ phút này, tất cả thiên kiêu Chân Tiên đều kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo, bọn họ không muốn nhìn, nhưng lại không thể kiềm chế được, 108 mạch, tiên mạch nhiều tới mức này, khiến tất cả mọi người đều run sợ.

Nhất là bọn họ còn đã nhận ra, sau khi Mạnh Hạo mở ra 108 mạch, dường như vẫn còn chưa đủ! Phát hiện này khiến bọn họ hít sâu một hơi.

- Hắn... chẳng lẽ hắn còn có thể tiếp tục mở ra tiên mạch! !

Quả thực là Mạnh Hạo vẫn chưa đủ!

Trước khi đẩy ra tiên môn hắn đã biết, nhất định mình có thể mở ra 108 mạch.

- Cơ hội lần này cực kỳ hiếm thấy, chỉ có một lần duy nhất... Mạnh Hạo

nhìn tiên môn, thời khắc này, hào quang từ tiên môn phát ra đang nhanh chóng ảm đạm, tiên khí cũng loãng dần, tựa như sắp kết thúc.

Mạnh Hạo hiểu rõ, vừa rồi chính là cơ duyên của hắn trong quá khứ tích lũy bộc phát, hiện tại rất khó có cơ hội như vậy nữa, chỉ có thể tận lực hấp thu tiên khí để mở ra tiên mạch.

Điểm này, lúc trước hắn ngưng tụ tiên mạch vô cùng chậm chạp, liền có thể nhìn ra.

Nhưng.. 108 mạch thật sự chính là cực hạn của ta sao... Mạnh Hạo từ trong trầm mặc ngẩng đầu lên, nhìn 108 đầu tiên long do tiên mạch trong cơ thể huyễn hóa ra, đang gầm thét bay múa xung quanh tiên môn kia.

Những tiên long này, có một con toàn thân màu xanh biếc, khổng lồ hơn hẳn so với những tiên long khác, nó có thần vận đặc thù, phảng phất tỏa ra khí tức cổ xưa, tràn đầy vẻ khinh miệt đối với thiên địa. Dường như sự xuất hiện của nó, khiến bầu trời cũng phải cúi đầu, khiến mặt đất cũng phải sùng bái!

Dường như nó chính là thủ lĩnh của bầy rồng vậy. Khi nó bay múa, tất cả tiên long đều uốn lượn bay theo, khiến cửu thiên chấn động!

Con tiên long màu xanh này, chính là đầu tiên mạch thứ nhất trong cơ thể Mạnh Hạo, cũng là đầu tiên mạch cuối cùng hắn vừa mở ra!

Mạnh Hạo trầm mặc. Ánh sáng từ tiên môn phát ra ngày càng ảm đạm, đã không thể bao phủ hoàn toàn thân hình của hắn, mà tiên khí cũng ngày càng thưa thớt, không chỉ như vậy, ngay cả tiên môn cũng đang mờ dần, như sắp tiêu tán.

- Kết thúc rồi sao? Mạch thứ 108, chính là đầu tiên mạch cuối cùng hắn ngưng tụ ra sao...

- Tám mạch hắn vừa mở ra, đã là cực hạn của hắn, mặc dù không thể tiếp tục mở ra, nhưng 108 mạch cũng đã đủ để hắn danh chấn Đệ Cửu Sơn Hải!

Trong khi mọi người trên Đệ Cửu Sơn Hải còn đang nghị luận, thì Phương Vệ lúc này đang ở trên Đông Thắng Tinh liền thầm thở phào.

Chẳng những hắn như vậy, mà những thiên kiêu Chân Tiên khác, cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Lực uy hiếp của Mạnh Hạo đối với bọn họ càng ngày càng mạnh, nên khi thấy được tiên môn sắp tiêu tán, bọn họ cùng thở phào ra một hơi, dần dần lại nổi lên chiến ý, cho dù không phải đối thủ, cũng phải chiến!

Tiên môn ngày càng mơ hồ, tiên quang ngày càng ảm đạm, mà tiên khí... cũng gần như không còn.

Tinh không không còn sáng lên nữa, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, nhìn 108 đầu tiên long bay múa, ánh mắt lộ ra tiếc nuối.

- Đã xong ... 108 mạch. Mạnh Hạo khẽ thở dài một tiếng, đang định xoay người trở lại Đông Thắng Tinh, bỗng nhiên đúng lúc này, thân thể hắn chợt run lên bần bật, lập tức khựng lại, quay ngoắt đầu nhìn về phía tinh không xa xôi.

Nơi đó... là Nam Thiên Tinh!

Trong chớp mắt này, trong đầu Mạnh Hạo... không ngờ lại xuất hiện một thanh âm, thanh âm này có vẻ suy yếu, tràn đầy tang thương, tựa như một lão nhân vốn đã tử vong, nhưng vong hồn cưỡng ép ở lại nhân gian không tiêu tan, cho dù ngọn lửa sinh mệnh đã tắt nhưng vẫn còn hỏa hoa sót lại, mang theo một tia sinh mệnh chỉ chờ thời khắc này bộc phát!

- Mạnh Hạo... Lão phu duy trì một tia không tiêu tan, chính là chờ đợi

ngày này... trao cho ngươi cơ duyên cuối cùng trước khi sinh mạng hoàn toàn tiêu tán!

Thanh âm này vừa vang lên, Mạnh Hạo lập tức nhận ra, đó chính là... giọng nói của Huyết Yêu lão tổ ở Nam Thiên Tinh!

Lai lịch Huyết Yêu lão tổ thần bí khó lường, mà theo Mạnh Hạo biết được, thân thể kinh khủng của Huyết Yêu lão tổ được lưu tại Nam Thiên Đại Địa, trên thực tế trong lòng của hắn đã sớm có đáp án.

Huyết Yêu lão tổ... Chính là một trong ba đại Yêu Tôn dưới trướng Lý chủ của Yêu Tiên Cổ Tông năm xưa, có thể nói cường giả tuyệt thế!

- Ngươi thân là Phong Yêu nhất mạch, lại đời thứ chín, tương lai của ngươi... lão phu có thể đoán được một chút, thiện duyên lão phu đã kết, hiện tại ngươi không rõ, nhưng sau này nếu ngươi có thể quy chín cấm về một mối... ngươi sẽ rõ. Nếu có tâm hồi báo, khi đó, ngươi sẽ biết phải làm như thế nào, mà hiện tại lão phu có thể làm được, chính là giúp ngươi hiểu được, cái gì... là tiên mạch.

Trong khi giọng nói tang thương của Huyết Yêu lão tổ truyền ra, thì tại Nam Thiên Đại Địa của Nam Thiên Tinh trên, bên trong Huyết Yêu Sơn đột nhiên bạo phát ra một cỗ yêu khí kinh thiên màu máu. Mà đúng lúc này, thân thể Huyết Yêu lão tổ dưới mặt đất cũng bị hòa tan cực nhanh, trở thành một bộ phận yêu khí.

Yêu khí nổ vang trời, tạo thành một cái phù văn màu máu.

Phù văn này chớp động chín lần, rồi biến mất.

Theo đó, Huyết Yêu lão tổ cũng hoàn toàn tử vong!

Trong khoảnh khắc phù văn biến mất, Huyết Yêu lão tổ hoàn toàn tử vong, thì lúc này tại tinh không bên ngoài Đông Thắng Tinh, Huyết Yêu

Đại Pháp trong cơ thể Mạnh Hạo chợt tự động vận chuyển ầm ầm, tràn ra vô tận huyết quang, những huyết quang này cấp tốc khuếch tán, thấp thoáng ngưng tụ ra... đầu tiên mạch thứ 109!

Đó là... Huyết Yêu mạch!

Tiên môn vốn đã mơ hồ, vào giờ khắc này chợt chấn động mạnh, trong chớp mắt khôi phục lại; tiên quang ảm đạm cũng lập tức lần nữa bạo phát, che phủ trời đất, truyền khắp tinh không; tiên khí lại lần nữa trở nên nồng đậm, ầm ầm phủ xuống người Mạnh Hạo, điên cuồng chui vào trong cơ thể hắn.

Mà Huyết Yêu Đại Pháp trong quá trình cấp tốc vận chuyển, bất ngờ tạo thành một cái phù văn trong cơ thể Mạnh Hạo, phù văn này, chính là phù văn trên Nam Thiên Tinh, Huyết Yêu lão tổ tử vong ngưng tụ ra.

Phù văn màu máu sau liên tục lóe sáng chín lần trong cơ thể Mạnh Hạo, sau đó liền hòa tan, tạo thành hư ảnh một cái tiên mạch bên cạnh 108 mạch kia.

Theo tiên khí ầm ầm tràn vào, đầu tiên mạch này cũng cấp tốc ngưng tụ, không bao lâu đã hoàn toàn xuất hiện. Toàn thân Mạnh Hạo lập tức chấn động, bên ngoài tiên môn bất ngờ xuất hiện ... đầu tiên long thứ 109.

Tiên long toàn thân màu máu, bộ dáng dữ tợn, gầm thét vang trời tạo thành gợn sóng vô hình vô tận, khuếch tán ra xung quanh. Một màn này, khiến tất cả tu sĩ trên Đệ Cửu Sơn Hải chấn động mãnh liệt.

Nhưng ngay khi đầu tiên mạch thứ 109 vừa xuất hiện, thân thể Mạnh Hạo lại một lần nữa chấn động, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức bất đồng đang phát sinh trong cơ thể, cùng một nơi xa xôi cộng hưởng với nhau!

Nơi phát sinh cộng hưởng, cũng đến từ... tinh cầu của Huyết Yêu lão tổ!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt của hắn lần nữa nhìn về phía Nam Thiên Tinh, quê hương của hắn.

Thấp thoáng, hắn thấy được Tiên Cổ Đạo Tràng, thấy được miếu cổ, thấy được bên trong miếu cổ... có một đóa hoa.

Một đóa... Bỉ Ngạn Hoa!

Bỉ Ngạn Hoa khi nở bảy màu, hoa tàn thành tiên một ngàn năm!

Đóa Bỉ Ngạn Hoa này đã dây dưa cùng Mạnh Hạo suốt mấy trăm năm, mặc dù đã bị chém đứt, nhưng cho dù vậy, thì dấu vết năm xưa vẫn còn tồn tại, tựa như ký ức, rất khó phai nhòa.

Đây là một loại nhân quả khác, đây là một loại hoàn trả!

Trên Nam Thiên Tinh, tại một vùng núi hoang trong Đông Thổ Đại Địa, vị trí miếu cổ Tiên Cổ Đạo Tràng năm xưa nay chỉ còn lại một cái hố sâu, lúc này có một lão già đang đứng bên hố, bên cạnh có một đóa Bỉ Ngạn Hoa khô héo.

- Lực lượng của ta, mặc dù đối với người sống vô dụng... Nhưng ngươi... lại truyền thừa Tiên Cổ Đạo Tràng, cầm đi Hồn Đăng của chủ nhân, mệnh đã sửa lại... Bỉ Ngạn Hoa, thiếu ngươi một cái nhân quả, hôm nay ngươi thành tiên, lão phu thay mặt dòng dõi Bỉ Ngạn Hoa, trả lại nhân quả cho ngươi.

Nếu ngươi hiểu ra tiên mạch, đó chính là phúc phần của ngươi, hiểu được hay không, phải xem chính ngươi.

Lão già lẩm bẩm, lời nói của lão hơi hỗn loạn mơ hồ, dường như không có trật tự, tay phải lão vung lên, đóa Bỉ Ngạn Hoa khô héo bên cạnh liền trở thành tro bụi.

Trong nháy mắt khi tro bụi bay lên, thân thể Mạnh Hạo chợt chấn động mãnh liệt, hắn hít sâu một hơi, trong đầu không khỏi hiện lên từng hình ảnh đã từng gút mắc với Bỉ Ngạn Hoa.

Những ký ức kia trôi qua như một dòng nước, lúc này liền trở thành nhân quả lưu lại trong cơ thể hắn, trở thành một cỗ khí tức, hóa thành một đóa Bỉ Ngạn Hoa, tạo thành một cái... tiên mạch Bỉ Ngạn Hoa!

Trong nháy mắt khi tiên mạch này xuất hiện, mái tóc Mạnh Hạo bay múa lên, cơ thể hắn như một cái hắc động, tiên khí điên cuồng tràn vào, vang lên tiếng ầm ầm, theo đó, đầu tiên mạch này...chậm rãi ngưng thực.

Đây chính là... mạch thứ 110!

Khi đầu tiên mạch này vừa xuất hiện, lập tức bên cạnh tiên mộn, đầu tiên long thứ 110, gầm thét hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1328: Chứng đạo

Tại Cửu Đại Sơn Hải, các thế hệ trước truyền xuống một di ngôn đối với thiên kiêu của các tông môn gia tộc, đó là, nếu gặp được thời đại Chân Tiên, thì nhất định phải khắc ghi bốn chữ... hậu tích bạc phát!

Hậu tích bạc phát, tích lũy sâu dày rồi bạo phát ra, dùng lực lượng phi phàm tích lũy được, mở ra tiên mạch tối đa.

Cho nên, các thời đại, chỉ cần gặp được Chân Tiên thời đại, đều sẽ kiên trì tích lũy, không để cho bản thân đột phá, mà sau khi tích lũy tại cảnh giới Linh Cảnh đến cực hạn, mới đột phá Chân Tiên.

Bao nhiêu năm qua, mọi người vẫn vâng theo ý chỉ này, nhưng giờ phút này, những lão tổ trên Đệ Cửu Sơn Hải cũng đều phải hoảng hốt.

Bọn họ nhìn Mạnh Hạo, trong chớp mắt, dường như hiểu ra điều gì đó.

Mạnh Hạo cũng đã hiểu rõ, cái gì là hậu tích bạc phát... Không chỉ là tu vi, không chỉ là ngưng tụ ra bao nhiêu tiên mạch như di ngôn của thế hệ trước, mà còn phải có... cơ duyên!

Một người trước khi trở thành Chân Tiên, trong quá trình phát triển sẽ gặp được cơ duyên, gặp được nhân quả, đó đều là một giai đoạn hậu tích bạc phát, chỉ có điều, cơ duyên như vậy... cần có một điều kiện tiên quyết...

- Tự thân chứng đạo thành tiên... Địa Tổ, vị Đạo Cảnh của Phương gia khẽ lên tiếng, thanh âm của lão khàn khàn, vẻ mặt như đã hiểu ra.

- Chỉ có người tự thân thành tiên, mới có thể đoạt thiên địa tạo hóa, một khi trở thành Chân Tiên, cơ duyên sẽ chuyển hóa thành tiên mạch. Lão

bà phía sau Phàm Đông Nhi khẽ thở dài một tiếng.

Giờ phút này, tất cả lão tổ đều đã hiểu ra, nhưng chuyện này cho dù hiểu rõ, cũng không thay đổi được gì. Người tự thân trở thành Chân Tiên, bọn họ đã gặp được, nhưng đồng dạng, theo sinh mệnh kéo dài, bọn họ cũng đã chứng kiến rất nhiều người thất bại.

Trong chuyện này, người có thể tự thân trở thành Chân Tiên, còn hiếm hơn cả lông phượng sừng lân, tựa như... trước đây, chỉ có Địa Tạng là thành công, mà hôm nay, lại thêm một người.

Bọn họ càng hiểu rõ càng cảm thấy hồ đồ! Khi 110 đầu tiên long xuất hiện khi, Đệ Cửu Sơn Hải chấn động, vượt qua tất cả rung động trước đó, đạt tới đỉnh điểm của rúng động.

Cho dù là khi Mạnh Hạo dùng thân phận Phương Mộc, đạt được danh hiệu đệ nhất, cũng không khiến tu sĩ khắp Đệ Cửu Sơn Hải rúng động như giờ khắc này.

- Một trăm... mười mạch! !

- Điên rồi, điên rồi, thế gian này sao có thể có người trở thành Tiên Cảnh, lại mở ra tận 110 mạch chứ! !

- Không đúng, hai đầu tiên long sau cùng này, không giống với những con trước, một con là màu máu, con thứ hai... lại càng thần bí hơn!

- Con tiên long thứ 110 rất đặc thù, tuy rằng toàn thân tràn ngập tiên quang, nhưng lại tỏa ra khí tức thảo mộc, thậm chí nếu nhìn kỹ, trên người nó dường như còn mơ hồ có bảy màu đang lưu chuyển.

Trong khi mọi người trên Đệ Cửu Sơn Hải còn đang kinh hô, thì Mạnh Hạo đứng giữa tinh không cũng rất không an tĩnh, đang cảm nhận hai đầu tiên mạch hắn nhận được từ Huyết Yêu lão tổ cùng Bỉ Ngạn Hoa kia.

Cơ duyên tạo hóa tích lũy, vào giờ khắc này, bạo phát.

- Như vậy, cơ duyên cũng chính là một loại tích lũy, như vậy... tiên mạch, rốt cuộc là cái gì... Mạnh Hạo đắm chìm cảm thụ 110 đầu tiên mạch trong cơ thể, dần dần, hắn liền hiểu ra.

- Trăm mạch, đích thật đã là cực hạn... thân thể tu sĩ là máu thịt, chỉ có thể ngưng tụ ra trăm mạch.

- Mà tám đầu tiên mạch dư ra của ta kia, trên thực tế, không phải là tiên mạch do máu thịt ngưng tụ ra, mà là dùng làn khói từ cây đèn đồng thau làm gốc, ngưng tụ ra một loại tiên mạch khác!

- Loại tiên mạch này nhìn giống như tiên mạch do máu thịt ngưng tụ ra, nhưng trên thực tế, kết cấu hoàn toàn khác nhau.

- Về phần hai đầu tiên mạch cuối cùng, lại khác với hai loại trên, dường như là do lực lượng ngưng tụ ra, một đầu đến từ Huyết Yêu lão tổ, một đầu thì đến từ Bỉ Ngạn Hoa.

- Như vậy, tiên mạch, rốt cuộc là cái gì... Mạnh Hạo lẩm bẩm, rồi từ từ ngẩng đầu lên, trong mắt của hắn dần sáng ngời.

- Tiên mạch, là một loại chứng minh, chứng minh với thiên địa, bản thân có tư cách trở thành Chân Tiên, không quản thiên địa có công nhận hay không, thì cuối cùng đều phải chấp nhận, chứng đạo!

- Lực lượng từ làn khói Hồn Đăng, giúp ta mở ra con đường đi tới Chân Tiên; tiên mạch ngưng tụ từ máu thịt, là cực hạn kinh mạch của ta; mà lực lượng rồng xanh kia, giúp ta mở rộng số lượng tiên mạch; Huyết Yêu lão tổ cùng Bỉ Ngạn Hoa, giúp ta...nhận thức được tiên mạch là gì!

- Tiên mạch, trước khi trở thành Chân Tiên, hết thảy cơ duyên, hết thảy

tích lũy, hết thảy thuật pháp, đều có thể... trở thành tiên mạch!

- Đó là một loại biểu hiện của lực lượng, đó là một loại trạng thái của Đạo!

- Hết thảy... đều có thể trở thành tiên mạch! Mạnh Hạo chợt hiểu rõ, trong khoảnh khắc khi hắn hiểu ra, bên trong thân thể hắn tựa như có lực lượng giam cầm nào đó, răng rắc vỡ ra.

Vào giờ khắc này, tựa như có một vách ngăn nào đó trực tiếp bị chia năm xẻ bảy, truyền ra tiếng nổ ầm ầm. Mạnh Hạo ngẩng đầu, tóc bay phấp phới, tà áo phiêu dật, hai mắt sáng ngời.

- Ta hiểu rồi...

Đúng lúc này, tại một động phủ trongTiên Khư, khuôn mặt vốn lạnh như băng của nữ Chí Tôn áo trắng, lúc này chợt mỉm cười, nụ cười này rất khẽ, nhưng giờ này xuất hiện trên người nàng, đã là rất hiếm thấy.

- Ngộ tính cũng không tệ lắm. Nữ tử khẽ lên tiếng.

Cùng lúc đó, trong một vùng sương mù dày đặc bên trong Đệ Tứ Sơn Hải, nơi ẩn chứa Hoàng Tuyền, ẩn chứa luân hồi, ẩn chứa địa phủ vô tận, hết thảy vong hồn đều phải đi tới nơi này, hết thảy người chết đều phải lưu lại chỗ này...

Trong màn sương mù kia, có thể thấy được những kiến trúc kỳ vĩ, nhưng lại tràn đầy vẻ cổ xưa, âm khí dày đặc. Thấp thoáng có thể thấy được, tại hỗ sâu nhất trong màn sương mù, trên một phiến mặt đất, có một thân ảnh khổng lồ đang khoanh chân ngồi đó.

Thân ảnh ấy như pho tượng, như thần tiên, trấn áp địa phủ, trấn áp Đệ Tứ Sơn Hải. Trong giờ phút này, thân ảnh khổng lồ hai mắt tựa như nhắm lại vĩnh hằng kia, đột nhiên khẽ hé ra.

- Đạo của ta không cô độc... Hắn chậm rãi lên tiếng, thanh âm trong một sát na này, truyền khắp Đệ Tứ Sơn Hải giới.

Bên ngoài Đông Thắng Tinh, hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, theo tiếng răng rắc từ trong cơ thể truyền ra, hắn đã hiểu rõ.

- Hết thảy đều có thể trở thành tiên mạch, điểm này đối với người dựa theo người khác trở thành Chân Tiên sẽ không có khả năng, chỉ có tự thân chứng đạo trở thành Chân Tiên, mới có thể làm được!

- Thế giới không thể câu thúc, bầu trời không thể mai táng, tinh không sẽ không trở thành lồng giam!

- Không cần thiên địa chấp nhận, bởi vì chỉ có Tiên chân chính, đi chấp nhận thiên địa, chứ không có trái ngược, để cho thiên địa đi chấp nhận! Tâm thần Mạnh Hạo nổ vang, thanh âm đánh vỡ vách ngăn nào đó kia càng lúc càng lớn, thân thể hắn run rẩy, cặp mắt lóe lên sắc bén, tay phải bỗng nâng lên, điểm một chỉ về phía tiên môn.

- Ta tu hành Thái Linh Kinh, Ngưng Khí đại viên mãn, Trúc Cơ hoàn mỹ, Kết Đan hoàn mỹ, Nguyên Anh hoàn mỹ, ngưng tụ Đạo Quả hoàn mỹ, dùng căn cơ này, bước chân vào cảnh giới Vĩnh Hằng!

Ở cảnh giới Vĩnh hằng, ý ta không thể diệt, cảnh giới Vĩnh Hằng này, chính là... đầu tiên mạch thứ 111 của ta!

- Mở! Thanh âm Mạnh Hạo vang vọng trong đầu, cảnh giới Vĩnh Hằng trong cơ thể hắn chợt "ầm ầm" bạo phát, hóa thành nhiều điểm sáng lấp lánh, trong nháy mắt ngưng tụ lại một chỗ, trở thành... đầu tiên mạch thứ 111 xuất hiện bên cạnh 110 tiên mạch của hắn!

Tiên môn chấn động, tiên quang bạo phát, tiên khí ầm ầm tràn ra, bị cưỡng ép hút vào cơ thể Mạnh Hạo, cấp tốc ngưng tụ tại hư ảnh tiên

mạch do cảnh giới Vĩnh Hằng biến thành, đầu tiên mạch này càng ngày càng sáng, đến cuối cùng, chợt thành hình!

Cùng lúc đó, xung quanh tiên môn, bên cạnh 110 đầu tiên long kia, bất ngờ lại xuất hiện đầu tiên long thứ 111. Đầu tiên long này, chính là vĩnh hằng, vĩnh hằng tiên long gầm thét bay lượn, rung chuyển tinh không.

Giờ phút này, tất cả Đệ Cửu Sơn Hải đều trợn mắt há hốc mồm nhìn vĩnh hằng tiên long bên ngoài tiên môn kia, trong lòng của bọn họ đều nhấc lên sóng gió ngập trời.

- Lại... mở ra lại một cái tiên mạch nữa sao?

- Hắn còn là người sao? Chẳng lẽ là tiên nhân cổ xưa chuyển thế? Vô số người thất thanh.

So với những tu sĩ kia, thời khắc này, Đạo Cảnh lão tổ của các tông môn mới là người rúng động mãnh liệt nhất, bọn họ nhân số rất ít, mỗi tông môn gia tộc thường thường chỉ có một người, thời khắc này mỗi người đều lập tức rời khỏi nơi bế quan, đứng ở trong tinh không, từ xa nhìn về phía Đông Thắng Tinh.

- Phương gia... xuất hiện một nhân vật khó lường! Những lão tổ này đều chấn động, thần sắc hiện ra vẻ phức tạp.

- Nhân vật như vậy, nếu để cho người này trưởng thành, Phương gia... sẽ quật khởi!

- Cách cục trong tương lai, e là sẽ xuất hiện một chút biến hóa, loại chuyện như vậy, đối với Phương gia cũng không phải có lợi, đối với ta cũng là bất lợi, mà đối với Quý gia... mới là bất lợi nhất!

- Trước hắn, người tự thân chứng đạo, chính là chủ nhân Đệ Tứ Sơn Hải, Địa Tạng, hiện tại lại xuất hiện thêm người này... Ánh mắt những lão tổ

này lóe lên, tỏ ra trầm tư.

Đúng lúc này, thân thể Mạnh Hạo lại truyền ra tiếng sấm, tiên quang tăng mạnh, tiên khí vô tận tràn vào thân thể. Bên trong cơ thể hắn, bất ngờ lại xuất hiện đầu tiên mạch thứ 112.

Đó là hắn dùng thân thể Chân Tiên, cưỡng ép ngưng tụ ra một đầu khí huyết tiên mạch!

Sau khi hiểu rõ về tiên mạch, thế giới quan của Mạnh Hạo đã bất đồng với trước, tiên mạch vừa xuất hiện, bên cạnh tiên môn lập tức xuất hiện đầu tiên long thứ 112 gầm thét lao ra.

Đầu tiên long này, mỗi một tấc vảy đều ẩn chứa khí huyết kinh thiên, chấn động bát phương.

Đúng lúc này, tại đỉnh Đệ Cửu Sơn, đột nhiên có một đạo ánh sáng bạo phát ra, luồng sáng này màu xám tro, trong chớp mắt đã xuyên qua tinh không, bay thẳng tới Đông Thắng Tinh.

Tốc độ luồng sáng cực nhanh, trong nháy mắt đã bay xa vô tận, trên luồng sáng màu xám tro này ẩn chứa khí tức nhân quả, tựa như bất kỳ sinh mạng nào chạm phải ánh sáng này, đều sẽ bị lây dính nhân quả, đều sẽ bị... chém Nhân quả!

Ánh sáng này hóa thành một thanh đao Trảm Nhân Quả, rầm rầm mà đi, trong chớp mắt đã hiện bên ngoài Đông Thắng Tinh, dường như muốn chém về phía tiên mạch của Mạnh Hạo đang ngưng tụ ra kia!

- Quý gia, ngươi dám!

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên từ Đông Thắng Tinh truyền ra. Thời khắc này, bên dưới tổ trạch Phương gia, Địa Tổ, vị lão tổ Đạo Cảnh kia chợt biến sắc, lập tức biến mất, khi xuất hiện lại đã ở bên ngoài

tinh không. Tay phải lão vung lên, lập tức một cỗ lực lượng căn nguyên vô thanh vô tức bạo phát, va chạm với luồng sáng màu xám tro, lực lượng nhân quả liền tầng tầng vỡ nát, trực tiếp tiêu tán.

Lão tổ Đạo Cảnh lui về phía sau vài bước, bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra sát ý, tay phải điểm một chỉ về phía tinh không, lập tức một tầng sóng gợn to lớn chợt quét ngang bát phương, tạo thành một cái cái lồng, bao trùm toàn bộ tinh không lại, tính cả Đông Thắng Tinh trong đó.

- Kẻ nào dám đụng đến Kỳ Lân tử của Phương gia ta, lão phu sẽ không để yên cho kẻ đó, về phần Quý gia ngươi... Chớ ép lão phu mời ra thi thể của lão tổ đời thứ nhất, cõng Người đi tới Đệ Cửu Sơn liều mạng với các ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1329: Phong yêu ngưng mạch

Địa Tổ, vị Đạo Cảnh của Phương gia này là một lão nhân tóc trắng, thân thể vô cùng tráng kiện, hiên ngang đứng ở trong tinh không, khí tức bản nguyên trên người lão tản ra, như thể cho dù thiên địa ở trước mặt lão, cũng đều phải cúi đầu trước lực lượng căn nguyên này vậy.

Ánh mắt lão sáng lên như tia chớp, tựa như có thể xuyên thấu hư vô, lạnh nhìn về phía trước, khiến tinh không nứt ra một khe hở, rơi vào đỉnh Đệ Cửu Sơn Hải!

Giờ khắc này, tất cả lão tổ Đạo Cảnh của các tông môn gia tộc trong Đệ Cửu Sơn Hải, đều đang từ tinh không xa xôi, nhìn về hướng Đông Thắng Tinh, mỗi người đều rất an tĩnh, không ai lên tiếng, nhưng ánh mắt của họ lại lóe lên, dường như nội tâm không an tĩnh như vẻ bề ngoài.

Đệ Cửu Sơn Hải, Quý gia là Chí Tôn!

Trong quá khứ, mặc dù ở bề ngoài các tông môn cũng có tranh chấp với Quý gia, nhưng trên thực tế đối mặt Quý gia, đều có chút kiêng kỵ, nếu khi tranh đoạt lợi ích phải giao đấu thật sự, thường thường họ sẽ lui bước.

Bao nhiêu năm qua, rất ít khi xuất hiện loại chuyện tranh phong chân chính, nhưng lúc này... nó đã xuất hiện ở Phương gia!

Đây hết thảy, đều là vì một người...

Mạnh Hạo!

Chuyện phát sinh ở cấp bậc Đạo Cảnh, toàn bộ tu sĩ dưới Đạo Cảnh trong Đệ Cửu Sơn Hải, không ai biết được, chỉ có tu sĩ Cổ Cảnh đỉnh phong, mới có thể cảm nhận được áp lực trong tinh không đè nén.

Cho dù là Mạnh Hạo, lúc này hắn cũng không hề hay biết, lần này hắn mở ra tiên mạch, không ngờ lại khiến cho Quý gia nổi lên sát cơ, mà lão tổ Phương gia, thì lại đưa ra lựa chọn bá đạo -bao che khuyết điểm.

Tinh không yên tĩnh, một lúc sau, trả lời lại Phương gia Địa Tổ, là tiếng hừ lạnh của Quý gia.

Theo tiếng hừ lạnh truyền ra, một cỗ dao động mạnh hơn, bỗng nhiên từ trên Đệ Cửu Sơn bộc phát ra, Phương gia Địa Tổ biến sắc. Đúng lúc này, từ hướng Cửu Hải Thần Giới trên Đệ Cửu Hải đột nhiên truyền ra một thanh âm.

Thanh âm này vô cùng tang thương, trong nháy mắt đã vang vọng cả Đệ Cửu Sơn Hải, người ngoài nghe không được, nhưng gần 20 lão tổ Đạo Cảnh trong các tông môn gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải lại chấn động.

- Phương Mộc, chính là đệ tử hạch tâm của Cửu Hải Thần Giới ta.

Gần như đồng thời, khí thế Quý gia truyền ra lập tức hơi dừng lại một chút.

Ngay sau đó, từ bên trong Thái Hành Kiếm Tông, một trong ba đại đạo môn trên Tây Hạ Tinh cũng có một giọng nói lạnh lùng, tang thương như từ viễn cổ truyền đến, vang vọng khắp Đệ Cửu Sơn Hải.

- Phương Mộc, chính là người đứng đầu mà ba đại đạo môn chúng ta chọn lựa!

Sau khi câu nói này truyền ra, khí thế Quý gia lại lần nữa khựng lại, dường như hơi chần chờ.

- Phương Mộc, có duyên với Tiên Cổ Đạo Tràng, cho phép tranh chấp với người cùng thế hệ, nhưng cách thế hệ không được diệt sát!

Trong lúc Quý gia còn đang chần chờ, thì tại bên trong Tiên Cổ Đạo Tràng của Đệ Cửu Sơn, bỗng nhiên truyền ra một giọng nói bình tĩnh, vang vọng tinh không. Giọng nói này cương quyết như chém đinh chặt sắt, so với Cửu Hải Thần Giới lại càng bá đạo hơn, so với Thái Hành Kiếm Tông lại càng trực tiếp hơn!

Câu nói này, khiến cho lão tổ Đạo Cảnh của các tông môn gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải đều chấn động trong lòng, mắt lộ ra kỳ quang.

- Một mình Phương gia, có lẽ còn không thể hoàn toàn rung chuyển được Quý gia, nhưng cũng không thể xem thường, sẽ khiến cho Quý gia hao tổn nguyên khí, còn nếu cộng thêm ba đại đạo môn...

- Cho dù Quý gia mạnh hơn bất kỳ một tông môn gia tộc riêng lẻ nào, nhưng ba đại đạo môn liên thủ, cũng có thể chống lại Quý gia, lúc này lại có thêm Phương gia cũng xuất hiện, đối với Quý gia mà nói, nếu xử lý không tốt, rất có thể sẽ là một cuộc đại chiến trên Đệ Cửu Sơn Hải!

- Mà quan trọng hơn là, nội tình của ba đại đạo môn quá sâu ... Sơn Hải chủ thường thay đổi, nhưng đạo môn thì vĩnh hằng tồn tại.

Ánh mắt những lão tổ khác đều lóe lên, trong đó cũng có một số người có quan hệ chặt chẽ với Quý gia, thời khắc này ánh mắt nhìn về phía Đông Thắng Tinh, đã xuất hiện vẻ lạnh lùng.

Quý gia trầm mặc, khí thế từ từ giảm bớt, đến cuối cùng, dường như đã cân nhắc kỹ, một thanh âm tang thương liền truyền ra.

- Đáng giá sao?

Sau câu nói này, khí tức Quý gia, hoàn toàn tiêu tán.

Khí tức ba đại đạo môn, cũng tiêu tán trong tinh không.

Đệ Cửu Sơn Hải khôi phục như thường, người biết được chuyện này rất ít, lão tổ Đạo Cảnh của Phương gia vẫn chưa trở về, mà khoanh chân ngồi giữa tinh không. Không ngờ lão lại muốn đích thân hộ pháp cho Mạnh Hạo.

Từ xa nhìn nghiêng về phía Mạnh Hạo, trên mặt vị Đạo Cảnh lão tổ của Phương gia lộ ra nụ cười, trong mắt còn hiện ra vẻ mong đợi.

- Tiểu tử kia, cứ biểu hiện ra tất cả tiềm lực của ngươi, lộ ra tất cả cơ duyên của ngươi, không cần phải sợ, tu sĩ chúng ta, phải sống sao cho huy hoàng!

Dường như trong u minh cũng hiện hữu sự trùng hợp, gần như ngay khi lão tổ Đạo Cảnh của Phương gia nhìn về phía Mạnh Hạo, thì trong cơ thể Mạnh Hạo lập tức truyền ra tiếng nổ ầm ầm kinh thiên.

Theo tiếng nổ ầm ầm truyền ra, tóc hắn bay lên, quần áo phấp phới, tiên quang rực rỡ, tiên khí ầm ầm tràn vào cơ thể.

Hai mắt Mạnh Hạo sáng ngời, sau khi mở ra đầu tiên mạch thứ 112 sau, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ cái gì là tiên mạch, nếu đã muốn chứng minh, vậy thì dứt khoát, chứng minh đến cùng.

Hắn vốn tính toán, lần này quật khởi, sẽ phải hoàn toàn nổi tiếng.

- Ta cũng muốn biết, cuối cùng... ta có thể mở ra bao nhiêu mạch!

- Mạch thứ 113 này, dùng cấm làm mạch, Yêu Phong đệ bát cấm, Tu Thân Cấm... chính là mạch thứ 113 của ta!

Tay phải Mạnh Hạo bấm quyết, hướng ra phía ngoài vung mạnh, tiếng sấm trong cơ thể hắn càng thêm mãnh liệt. Phong Yêu đệ bát cấm trong thân thể hắn, người ngoài không thấy được, giờ phút này đã hóa thành phù văn, theo tiên khí rầm rầm tràn vào, đang nhanh chóng ngưng thực...

Rất nhanh, nó liền hóa thành một cái tiên mạch, sau khi hấp thu tiên khí kinh người truyền vào, nó liền hoàn toàn thành hình!

Vào giờ khắc này, khí tức trên người Mạnh Hạo liền trở nên mạnh hơn, cùng lúc đó, tại bên ngoài tiên môn, đầu tiên long thứ 113 gầm thét lao ra, tiếng gầm truyền khắp bát phương, chấn động Đệ Cửu Sơn Hải.

Đầu tiên long này, toàn thân lưu chuyển một vầng hào quang kỳ lạ, nếu nhìn lâu, dường như tu vi cũng sẽ đọng lại, dường như thân thể cũng sẽ bị mất đi khả năng cử động.

Tất cả tu sĩ thấy được một màn như vậy, trong lòng liền rúng động mãnh liệt.

Nhưng không đợi thanh âm ồ lên của bọn họ truyền ra, trong cơ thể Mạnh Hạo lại lần nữa vang lên tiếng nổ ầm ầm, không ngờ hắn... lại muốn tiếp tục mở ra tiên mạch!

Yêu Phong đệ thất cấm, Nhân Quả Cấm, vào giờ khắc này, khí tức nhân quả ngưng tụ bên trong thân thể hắn cũng khuếch tán ra, nhưng không tràn ra bên ngoài thân thể chút nào. Sau một nén nhang được tiên khí tràn vào, nó liền bất ngờ thành hình!

114 mạch!

Trong bầy Tiên long đang gầm thét, lại xuất hiện thêm một con, con rồng này trông rất dữ tợn, trên người tràn ra một loại lực lượng nhân quả khiến trời long đất lở, khiến khí tức Quý gia mơ hồ như lại muốn bạo phát, nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

- Lại mở!

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra chấp nhất, theo Yêu Phong cấm pháp ngưng tụ tiên mạch, khí tức của hắn lại cường hãn hơn, giờ khắc này, Sinh Tử Cấm - Yêu Phong đệ lục cấm ở trong cơ thể hắn, bỗng nhiên... cũng ngưng tụ thành tiên mạch!

Sau khi trong cơ thể hắn lại truyền ra tiếng nổ ầm ầm, tu sĩ trên Đệ Cửu Sơn Hải đang chú ý quan sát lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Rất nhanh, khi đệ lục cấm trong cơ thể Mạnh Hạo đã trở thành tiên mạch, xung quanh tiên môn, đầu tiên long thứ 115 liền gầm thét xuất hiện, toàn thiên hạ lập tức khiếp sợ!

- 115 mạch, tên Phương Hạo này, rốt cuộc... hắn muốn mở ra bao nhiêu mạch đây!

- Thiên kiêu như vậy, trước giờ chưa từng có...

- Tại sao hắn có thể mở ra nhiều tiên mạch như vậy, trong khi những người khác tối đa chỉ là 98 mạch, chẳng lẽ phương diện này có nguyên nhân gì đó? Tích lũy cùng tư chất của một người, không có khả năng đến trình độ yêu nghiệt như vậy! Đệ Cửu Sơn Hải rung động, vô số tu sĩ đều ồ lên ầm ĩ, khi Mạnh Hạo mở ra trăm mạch, bọn họ khiếp sợ, nhưng lúc này sau khi tận mắt nhìn thấy Mạnh Hạo mở ra 115 mạch, bọn họ từ khiếp sợ, biến thành hoài nghi.

Bọn họ không hiểu, vì sao Mạnh Hạo lại hơn xa những người khác tới như vậy?!

Trên Đông Thắng Tinh, tộc nhân Phương gia trong phấn chấn cũng đều rối rít hiện lên đủ loại suy đoán, duy chỉ có dòng chính nhất mạch thuần túy hơn một chút, thời khắc này càng tỏ ra kích động.

Phương Vệ nhìn chằm chằm bầu trời, hai tay của hắn gắt gao nắm chặt.

- Là do hắn tự thân chứng đạo, trở thành Chân Tiên sao... Phương Vệ thầm nhủ, sau khi hít sâu một hơi, hai mắt lại lần nữa nhắm nghiền, hắn đã hạ quyết tâm, sẽ không tiếp tục xem nữa.

- Không quản ngươi mở ra bao nhiêu mạch... ta có Niết Bàn Quả, cũng đều có thể giết ngươi!

Giờ khắc này, chẳng những Phương Vệ hiểu ra vấn đề, mà tất cả thiên kiêu Chân Tiên trong Đệ Cửu Sơn Hải cũng đều hiểu ra, nhưng sau khi hiểu ra, trong lòng bọn họ lại trở nên chua xót.

- Thì ra, tự thân chứng đạo, lại có thể thu được lợi ích như vậy...

- Nhưng tự thân chứng đạo cũng quá khó khăn, tên Mạnh Hạo này nhất định là đã gặp được cơ duyên khôn lường, mới có thể thành công đi lên con đường này.

- Tu hành vốn là chuyện nghịch thiên, cho dù hắn mở ra 115 mạch thì như thế nào chứ, ta có bí thuật tăng thêm, cũng không phải là không thể chiến một trận!

Trong khi đám đông trên Đệ Cửu Sơn Hải còn đang nghị luận, Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu, tu vi trong cơ thể hắn dao động ngập trời, tất cả lực lượng tu vi, đều đang nhanh chóng chuyển hóa thành tiên lực.

Tiên lực tràn ngập thân thể, khiến hắn cảm nhận được sự cường hãn, đó là một loại bạo tăng không thể hình dung nổi so với trước khi đẩy ra tiên môn.

- Ta còn có thể mạnh hơn, tiên mạch thứ 115... không phải là đầu cuối cùng. Mạnh Hạo nghiến răng một cái, giờ phút này cặp mắt hắn tràn đầy

tơ máu, nhưng vẻ chấp nhất trong mắt lại gần như điên cuồng.

- Yêu Phong đệ ngũ cấm, Chính Phản Cấm! Tay phải Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, trong lòng bàn tay của hắn chợt xuất hiện một khe nứt không gian lớn tầm nắm tay, sau đó hắn nắm mạnh tay lại, "ầm" một tiếng, bên trong thân thể hắn bất ngờ lại hiện ra khe nứt không gian kia.

Trong chớp mắt, tiên khí vô cùng vô tận bị hút đến, điên cuồng tràn vào, khiến thân thể Mạnh Hạo run rẩy, sắc mặt tái nhợt, thân thể như muốn xé rách ra. Dù sao đệ ngũ cấm này, hiện giờ hắn chỉ có thể miễn cưỡng triển khai, cấm này... hắn là đạo pháp kinh khủng mà Cổ Cảnh đỉnh phong mới có thể khống chế.

- Mở cho ta! Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, trong cơ thể hắn truyền ra tiếng nổ lớn hơn, vô tận tiên khí tràn vào. Thời gian dần trôi qua, cho đến hai nén hương sau, dưới sự đau nhức kịch liệt của thân thể, Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, rồi chợt truyền ra tiếng cười vang vọng khắp bốn phương.

Theo tiếng cười, đầu tiên mạch thứ 116 trong thân thể hắn, ầm ầm ngưng tụ ra.

Cưỡng ép ngưng tụ!

Tiên mạch này không ổn định, nhưng cho dù không ổn định, cũng đã thật sự xuất hiện, khiến khí tức Mạnh Hạo ầm ầm bạo tăng, đồng thời, bên ngoài tiên môn ngoại, cũng xuất hiện một con tiên long... khác hẳn những tiên long khác.

Đó là một con tiên long... ở giưa ranh giới hư ảo cùng chân thật, lúc thì mơ hồ, lúc thì rõ ràng, khi nó bay đi, không gian nhấp nhô tựa như cũng muốn sụp xuống, khiến tất cả mọi người sau khi thấy được, đều hít sâu một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1330: Thiên ngoại phi tiên

- Hắn... còn chưa tới cực hạn sao?

- 116 mạch, đây chính là thiên kiêu sao? Ta chìm đắm ở cảnh giới Tiên Cảnh đã nhiều năm, tuy rằng tu vi chỉ là Ngụy Tiên, nhưng cũng đã mở ra 70 mạch, mà hắn... so với ta nhiều hơn tới gần 50 mạch...

- Nếu để hắn tiếp tục trưởng thành, thì Đệ Cửu Sơn Hải đã không còn là đích đến cuối của hắn nữa, có lẽ, hắn còn có thể tiến xa hơn! Mọi người yên lặng nhìn Mạnh Hạo, trong lòng từng người hiện lên vô số suy nghĩ.

Có phức tạp, có cảm khái, có không cam lòng, cũng có ghen tỵ.

Phương Vệ từ từ nhắm hai mắt, không tiếp tục nhìn nữa. Những thiên kiêu khác, phần lớn cũng đều như vậy, duy chỉ có Lý Linh Nhi là vẫn còn ngóng nhìn.

Mạnh Hạo đứng giữa tinh không, yên lặng cảm thụ tiên mạch trong cơ thể mình.

116 đầu tiên mạch!

100 mạch trong đó là cực hạn cơ thể ngưng tụ ra, tám mạch dựa trên thanh đồng cổ đăng tiếp dẫn, trở thành Tiên khí chi mạch!

Hai mạch khác là do cơ duyên bên ngoài ban cho, dẫn động lực lượng ẩn giấu trong cơ thể, huyễn hóa ra.

Còn có hai mạch, là do tu vi thần thông ngưng tụ, trở thành Tiên pháp

chi mạch!

Bốn mạch cuối cùng lại bất đồng, dùng Phong Yêu ngưng tụ ra, nó đã không còn là tiên mạch chân chính trên ý nghĩa, mà là... Phong Yêu mạch!

Đây là cực hạn mà hiện tại Mạnh Hạo có thể làm được. Hắn đứng ở bên ngoài tiên môn, nhìn tinh không, nhìn 116 đầu tiên long bay đang bay múa gầm thét xung quanh, trước khi mở ra tiên mạch, hắn không hề nghĩ tới, sau khi mình đẩy ra tiên môn, lại sẽ huy hoàng như vậy.

- Hậu tích bạc phát... Mạnh Hạo lẩm bẩm nói ra bốn chữ này, hắn hiểu rõ, trong khoảnh khắc đẩy ra tiên môn kia, tất cả từng trải trong quá khứ, tất cả tích lũy, tất cả cơ duyên, đều được bạo phát ra.

Giống như một đóa hoa, đến thời điểm thích hợp, sẽ nở rộ đến mức tận cùng.

- Cha, mẹ, hai người ở Nam Thiên Tinh, có nhìn thấy nơi đây không...

- Con không khiến cho hai người mất mặt, con ở nơi này... đã trở nên chói sáng, trở thành người được vạn chúng chú mục. Mạnh Hạo nhìn về phía Nam Thiên Tinh, khẽ lên tiếng.

Hắn có thể tưởng tượng ra, lúc này nhất định hắn đã khiến cho tất cả tu sĩ trên Đệ Cửu Sơn Hải chú ý đến mình, nhất là những thiên kiêu Chân Tiên kia, sẽ càng bị tiên mạch của mình làm cho rúng động.

Nhưng hắn không thèm để ý, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng đem bất kỳ kẻ nào trở thành mục tiêu của chính mình, mục tiêu của hắn, chỉ có chính bản thân hắn.

- Ta cảm thấy... vẫn có thể mở ra một mạch nữa! Hai mắt Mạnh Hạo chợt sáng lên như sao, tràn ngập tơ máu, thân thể thon dài hắn, như một thanh

kiếm sắc bén được tuốt ra khỏi vỏ, đừng sững đứng trong tiên môn giữa tinh không.

Cùng lúc đó, tại một tòa sơn môn trên Đệ Cửu Sơn.

Bên trong sơn môn có vô số lầu các, phân ra mấy chục khu vực, mỗi một khu vực đều có rất nhiều tu sĩ đang tu hành.

Toàn sơn môn hợp thành một thành trì vô cùng to lớn, từ xa nhìn tới, nó tỏa ra uy áp khiến người ta nghẹt thở. Tông môn này, đã tồn tại vô cùng lâu đời.

Bất kỳ một kiến trúc nào, đều vô cùng cổ xưa, dường như đã được xây dựng rất lâu rồi, nếu ngược dòng thời gian tính toán chính xác, dường như... nó còn tồn tại trước cả Quý chủ, trước cả Lý chủ, gần như cùng hình thành với Cửu Đại Sơn Hải.

Nơi này, là Tiên Cổ Đạo Tràng!

Đứng đầu trong ba đại đạo môn tại Đệ Cửu Sơn Hải!

Tông môn duy nhất, khiến Quý gia cũng phải thầm chấp nhận có thể tồn tại trong Đệ Cửu Sơn Hải, trở thành tông môn chí cao vô thượng trên Đệ Cửu Sơn.

Mà ở giữa mấy chục khu vực kia, chính là một quảng trường rộng lớn, được lót bằng những phiến đá tràn ra khí tức viễn cổ hồng hoang, tràn ngập bát phương.

Thời khắc này, bên trên quảng trường có bốn lão giả đang khoanh chân tĩnh tọa, bốn người này, không ngờ mỗi một người đều tỏa ra lực lượng Đạo Cảnh, bất kỳ một người nào, cũng có thể khiến Đệ Cửu Sơn Hải chấn động.

- Đứa nhỏ này có duyên với Tiên Cổ Đạo Tràng ta, dựa theo đạo quy, nếu hắn có thể mở ra 117 mạch, chúng ta sẽ thi pháp, triển khai lực lượng Đạo tràng, tạo ra một cái Tiên Cổ Đạo Mạch cho hắn. Một lão giả trong đó chậm rãi lên tiếng, thanh âm tang thương.

Ba người kia lần lượt gật đầu.

- Vậy thì phải xem, hắn có cơ duyên này không, hiện tại hắn đã mở ra 116 mạch, không biết có thể mở thêm được hai mạch nữa không...

- Địa Tạng tại Đệ Tứ Sơn Hải, trong truyền thuyết đã mở ra 120 mạch tiên mạch!

- Cộng thêm một mạch này của chúng ta, hắn sẽ có thể đạt tới 118 mạch, khi đó tương lai của người này, không thể hạn lượng, về phần vượt qua Địa Tạng, chuyện này quá khó khăn, hắn đã sắp đến cực hạn, cho dù chúng ta tương trợ một lần, cũng vẫn không thể nào vượt qua.

- Điều này phải xem cơ duyên của hắn, xem tích lũy của hắn... Nếu hắn có đủ cơ duyên, cũng không phải là không có khả năng!

Tiên Cổ Đạo Tràng vì Mạnh Hạo mà đưa ra quyết định, cùng lúc đó, tại bên trong tiên môn giữa tinh không Đông Thắng Tinh, hào quang trong mắt Mạnh Hạo phát ra càng thêm mãnh liệt, tràn ngập tơ máu, lộ ra vẻ quyết đoán.

- Yêu Phong tứ đại cấm, có thể ngưng tụ tiên mạch, như vậy trong số thần thông pháp thuật của ta, không biết Nhất Niệm Tinh Thần Biến có thể thành công hay không?! Mắt trái của Mạnh Hạo lấp lánh ánh sao, nhưng mặc cho hắn ngưng tụ như thế nào, cũng không thể thành công.

Mạnh Hạo không cam lòng, vận chuyển toàn bộ thần thông sở học của mình một lần, nhưng lại tiếc nuối phát hiện ra, không có có một pháp thuật nào, có thể ngưng tụ ra như Chí Tôn Kiều.

Tựa hồ đều kém một chút, cho dù là Nhất Niệm Tinh Thần Biến cũng như vậy.

- Còn có một thần thông... Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu.

- Chí Tôn Kiều! Dùng hình chiếu Chí Tôn kiều, ngưng tụ ra một cái Chí Tôn tiên mạch! Mạnh Hạo không chần chờ, liền vận chuyển, cưỡng ép mở ra Chí Tôn Kiều, hắn lập tức phun ra một ngụm máu tươi, trong khoảng thời gian ngắn liên tục vận dụng, khiến cắn trả trong cơ thể hắn tăng lên gấp bội.

Thời gian trôi qua, dường như nhận ra Mạnh Hạo không thể tiếp tục mở ra tiên mạch mới, tiên quang liền ảm đạm, tiên môn cũng bắt đầu mơ hồ, sắp biến mất tại tinh không.

Tiên khí không còn tràn ra nữa, rất nhanh, tiên quang đã hoàn toàn biến mất, tinh không trở nên đen như mực, mà tiên môn cũng chậm rãi khép kín.

- Cơ duyên không đủ. Bên trong Tiên Cổ Đạo Tràng, bốn lão già kia khẽ thở dài một tiếng, Tiên Cổ Đạo Mạch của bọn họ sẽ không dễ dàng cho người khác, trừ khi người này có thể mở ra được 117 mạch, đây là đạo quy, quy định của Tiên Cổ Đạo Tràng.

Giờ khắc này, toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải, có không ít người thầm thở phào nhẹ nhõm, Mạnh Hạo quá yêu nghiệt, khiến cho bọn họ cảm thấy kinh khủng, lúc này thấy được hết thảy sẽ phải kết thúc, trong lòng những người này mới chậm rãi khôi phục lại.

- 116, vậy cũng đủ rồi!

- Nhiều tiên mạch như vậy, nói ra cũng đã đủ dọa người rồi.

- Đáng tiếc, thật ra ta còn thật muốn nhìn một chút, hắn có thể mở ra... Hả? Hắn... hắn đang làm gì kia? Trong khi đám đông còn đang nghị luận khi, bỗng nhiên rất nhiều khu vực đều truyền ra kinh hô.

Theo đó, mọi người lập tức thấy được, trong khoảng khắc khi hoàn toàn tiêu tán, không ngờ hắn lại nâng hai tay lên.

Cùng lúc đó, toàn bộ 116 đầu tiên long xung quanh tiên môn liền gầm thét lên long trời lở đất, khiến tinh không cũng phải run rẩy, 116 đầu tiên long này đồng loạt phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", từng con tiên long va chạm vào thân thể Mạnh Hạo, rồi lập tức biến mất, mà khí tức Mạnh Hạo vào giờ khắc này cũng bạo phát, 116 đầu tiên mạch trong cơ thể hắn, toàn bộ chấn động.

- Chí Tôn Kiều, mở1 Hai mắt Mạnh Hạo đỏ thẫm, liều mạng toàn lực, ngửa mặt lên trời thét lớn, thân thể hắn vang lên tiếng nổ nổ ầm ầm, da thịt không ngừng nổ tung, máu thịt bầy nhầy, cùng lúc đó, Chí Tôn Kiều trong cơ thể hắn, cũng ầm ầm huyễn hóa ra.

Gần như trong nháy mắt khi Chí Tôn Kiều xuất hiện trong cơ thể Mạnh Hạo, tiên môn đang mơ hồ bỗng nhiên chợt ngừng, sau đó lập tức trở nên rõ ràng, phát ra tiên quang vô tận, tiên khí lần nữa cuồn cuộn lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Vô tận tiên khí ầm ầm tràn vào cơ thể Mạnh Hạo, dần ngưng tụ Chí Tôn Kiều thành tiên mạch, một màn này, khiến mọi người thất kinh, bốn lão giả trong Tiên Cổ Đạo Tràng cũng đều trở nên chăm chú.

Tiếng nổ ngập trời, toàn thân Mạnh Hạo hiện ra máu thịt bầy nhầy, đau nhức kịch liệt không ngừng truyền đến. Mạnh Hạo cắn răng kiên trì, Chí Tôn tiên mạch trong cơ thể hắn, cũng đang nhanh chóng ngưng tụ.

Một thành, hai thành, ba thành...

Khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, trước mắt trở nên hơi mơ hồ, hắn lại hung hăng cắn răng một cái, lần nữa bạo phát 116 đầu tiên mạch.

Bốn thành, năm thành, sáu thành, bảy thành...

- Mở cho ta! Mạnh Hạo rống lớn, trong cơ thể truyền ra tiếng nổ long trời lở đất, dần dần, tám thành, chín thành... cuối cùng, tiên mạch này, cũng ngưng tụ đến mười thành!

Thiên địa chấn động, toàn bộ mọi người rúng động, không ít người đang khoanh ngồi chợt đứng phắt dậy, mắt trợn trừng, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", tiên quang chói lòa, đầu tiên mạch thứ 117 bất ngờ xuất hiện trong cơ thể Mạnh Hạo. Cũng vào giờ khắc này, thân thể hắn run lên, bên ngoài tiên môn, 117 đầu tiên long đồng thời gầm thét bay lượn, long trời lở đất.

Nhất là đầu tiên long cuối cùng kia, trên người nó tản ra khí tức Chí Tôn, chính là Chí Tôn tiên long.

Bên trong Tiên Cổ Đạo Tràng, thời khắc này, ánh mắt của bốn lão giả Đạo Cảnh cũng lộ ra kỳ quang, bọn họ nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ ra nụ cười, cũng có mong đợi.

- Mở ra lực lượng Tiên Cổ Đạo Tràng, ngưng tụ tất cả ý niệm của tu sĩ trong Đạo tràng, triệu hoán tiên thần của Đạo tràng viễn cổ...

- Tặng hắn một mạch!

Bốn người lập tức bấm quyết, "rầm rầm rầm rầm", trên người bọn họ bạo phát ra bốn luồng khí tức kinh thiên, khí tức kia cuồn cuộn chạy phóng thẳng tới tinh không khi, tất cả các khu vực trong Đạo tràng, lúc này đều bộc phát ra khí tức viễn cổ.

Những tiếng "két két" không ngừng vang lên, mặt đất giữa bốn lão giả chợt nứt ra, trở thành một cái hố sâu hình chữ Khẩu (口)!

Những tu sĩ trong Đạo tràng đều tỏ ra mờ mịt, nhưng bên tai chợt vang lên một âm thanh, khiến từng người liền khoanh chân ngồi xuống, trong miệng truyền ra kinh ngôn, vang vọng bát phương.

Mặt đất chấn động, một cái đỉnh vuông to lớn từ dưới lòng đất chợt phóng thẳng lên trời cao, bên trong đỉnh bay ra một cuốn tranh, cuốn tranh này đã ố vàng, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, trên đó vẽ hình ảnh ba người.

Một nữ nhân, một trung niên, một lão già.

Nữ tử tuyệt mỹ, nét mặt tươi cười như hoa, trung niên thì mỉm cười, khí thế như đại hồng thủy, trong mắt lộ ra ánh sáng như bao quát chúng sinh, mà lão giả kia thì tiên phong đạo cốt, đang cau mày lại, nhưng nếu cẩn thận quan sát nếp nhăn trên trán của lão sẽ thấy, đó rõ ràng chính là một chữ... Tiên!

Giờ khắc này, nếu Mạnh Hạo ở chỗ này, nhất định đầu óc hắn sẽ trở nên ong ong thất kinh, bởi vì... nữ tử bên trong cuốn tranh, chính là... nữ Chí Tôn áo trắng trong Tiên Khư!

Cuốn tranh này tràn ra ánh sáng nhu hòa, trong chớp mắt ánh sáng đã bao trùm bát phương, không trung trên Tiên Cổ Đạo Tràng chợt xuất hiện một thế giới hư ảo.

Trong thế giới kia có vô số sinh mạng đang khoanh chân tĩnh tọa, nghe một lão nhân tóc trắng đang ngồi trên một tòa đài cao giảng đạo.

Lão giả này chính là lão nhân trong cuốn tranh, tay phải của lão nâng lên, tùy ý phất một cái, bất ngờ hiện ra một chữ "Tiên" to lớn.

Một loại khí thế không cách nào hình dung từ trên chữ này tràn ra, dường như chỉ một chữ này, liền có thể trấn áp thiên địa.

Chữ "Tiên" này lóe lên một cái, không ngờ từ trong thế giới hư ảo bay ra, trở thành một luồng sáng, phá vỡ không gian, quét ngang tinh không, bay thẳng tới Đông Thắng Tinh, bay thẳng tới Mạnh Hạo!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1331: Tạo hóa bạo phát

Chữ Tiên bay ra, hóa thành một luồng sáng xuyên qua tinh không, kinh diễm tuyệt luân.

Một màn này, tựa như Thiên Ngoại Phi Tiên, trong chớp mắt liền phá vỡ tinh không, khi xuất hiện gần tiên môn bên ngoài Đông Thắng Tinh, luồng sáng chợt ngừng, hóa thành một chữ Tiên to lớn.

Một chữ này, không ngờ lại tỏa ra uy áp không kém gì tiên môn, khiến cho tiên môn chấn động như bị khiêu khích, định tràn ra sóng gợn đối kháng, thì chữ Tiên này đã nhoáng lên một cái, bay thẳng tới Mạnh Hạo.

Trong đầu Mạnh Hạo nổ ầm ầm, hắn ngơ ngác nhìn chữ Tiên to lớn kia, thân thể chấn động. Chữ "Tiên" này, hắn quen thuộc... khi hắn ở thế giới Tiên Cổ Đạo Tràng hư ảo thời viễn cổ, hắn đã thấy qua lão giả kia phất tay ra một chữ này.

- Tiên Cổ Đạo Tràng... Mạnh Hạo còn đang sửng sốt, chữ Tiên kia đã bay tới gần, càng ngày càng nhỏ, khi rút lại thành một tấc, nó liền ầm ầm lạc ấn tại mi tâm Mạnh Hạo.

Sau khi chui vào trong cơ thể, chữ Tiên này liền phát hào quang rực rỡ, còn có khí tức viễn cổ hồng hoang, bộc phát trong cơ thể Mạnh Hạo. Căn bản cũng không cần tiên khí trong tiên môn, chữ Tiên này đã tự mình hóa thành một cái tiên mạch, trở thành mạch thứ 118 trong cơ thể Mạnh Hạo!

Trong khoảnh khắc khi đầu tiên mạch này xuất hiện, làn khói từ Thanh Đồng Hồn Đăng trong cơ thể Mạnh Hạo ngưng tụ ra đầu tiên mạch thứ nhất kia, tràn ra tia sáng kỳ dị, tựa như cùng chiếu sáng đầu tiên mạch này.

Thân thể Mạnh Hạo truyền ra tiếng nổ ầm ầm, bên ngoài tiên môn, đầu tiên long thứ 118 từ trong hư vô tựa như xé rách tinh không, gầm thét hiện ra, con rồng này toàn thân vàng óng ánh, ẩn chứa vô tận tiên ý, ngửa mặt lên trời gầm lên, khiến mọi người chấn động.

- Đây là... Đây là...

- Ta đang hoa mắt hay sao, không ngờ lại có một chữ Tiên bay tới, dung hợp với Phương Hạo!

- Chữ Tiên này, từ đâu mà đến! Đệ Cửu Sơn Hải bùng nổ tiếng kinh hô, một màn này khiến tâm thần mọi người bị rúng động mạnh, chỉ có những lão tổ Đạo Cảnh của các tông môn gia tộc, ánh mắt từng người lập tức lóe lên, nhìn về phía Đệ Cửu Sơn.

Hướng bọn họ nhìn dĩ nhiên không phải Quý gia, nhưng đồng dạng cũng có tư cách ở trên Đệ Cửu Sơn ... Chính là tông môn đứng đầu ba đại đạo môn, Tiên Cổ Đạo Tràng!

Mạnh Hạo cũng ngẩng đầu, nhìn về phía Đệ Cửu Sơn, mặc dù với tu vi của hắn không thể thấy được Đệ Cửu Sơn, nhưng hắn có thể cảm nhận được, chữ Tiên này, cũng không phải đến từ Nam Thiên Tinh.

Mà đến từ Tiên Cổ Đạo Tràng, một trong ba đại đạo môn tại Đệ Cửu Sơn Hải!

Mạnh Hạo trầm mặc, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Hắn này cúi đầu cảm kích, hắn hiểu rõ, đây chính là Tiên Cổ Đạo Tràng tặng cho mình một hồi tạo hóa, khi hắn mở ra tiên mạch, họ liền tặng cho hắn một cái tiên mạch.

Tạo hóa bực này tuyệt không đơn giản, cho dù là với nội tình của Tiên

Cổ Đạo Tràng, nhất định cũng phải trả giá không nhỏ.

- Đa tạ! Mạnh Hạo khẽ lên tiếng. Cùng lúc đó, 118 đầu tiên mạch trong cơ thể liền nổ ầm ầm, rung chuyển bát phương. Mạnh Hạo hiểu rõ, hết thảy... đã kết thúc.

118 đầu tiên mạch, mức độ này Mạnh Hạo đã cảm thấy thỏa mãn, thời khắc này hắn rất muốn biết, khi tiên môn đóng cửa, hắn... có thể mạnh tới mức nào!

Nhưng hắn lại không biết, giờ khắc này ở tinh không bên ngoài Đông Thắng Tinh, có một người đang vô cùng điên đầu, người này chính là Địa Tổ, lão tổ Đạo Cảnh của Phương gia.

Lão khoanh chân ngồi trong tinh không, hộ pháp cho Mạnh Hạo, nhưng lúc này hai mắt lão đang vằn lên tia máu, trên mặt lộ ra vẻ lưỡng lự cùng dãy giụa.

- Tiên Cổ Đạo Tràng chết tiệt, các ngươi muốn làm gì đây? Muốn làm gì?

- Cho Kỳ Lân tử của Phương gia ta một hồi tạo hóa như vậy, các ngươi cũng chẳng tốt đẹp gì a, đây là muốn đào một góc tường của Phương gia ta sao? Cho đứa nhỏ này tạo hóa, để hắn cảm kích đối với các ngươi, từ đó mà trở thành đệ tử Tiên Cổ Đạo Tràng sao?

- Chết tiệt! Đây mặc dù là chuyện tốt, nhưng... nhưng ngươi làm như vậy trước mặt toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải, khiến Phương gia ta thật khó coi a, thế nào, chẳng lẽ chúng ta không cho được sao? Lão tổ rất giận dữ, loại cảm giác này, tựa như có hai đại tài chủ làm hàng xóm của nhau, đột nhiên có một ngày người tài chủ bên cạnh đưa tới một đứa con dâu cho con trai mình, sau đó còn lớn tiếng nói trước mặt mọi người: "Nhìn xem! Cha ngươi không có khả năng tìm vợ cho ngươi, vậy thì lão tử cho ngươi."

Thân là trưởng bối của gia tộc, thấy một màn như vậy, lão có cảm giác như bị người tát vào mặt vậy, lập tức vô cùng tức giận.

- Bà nội ngươi, Tiên Cổ Đạo Tràng! Phương gia ta truyền thừa lâu như vậy, chúng ta cũng có thể cho nổi! Địa Tổ Phương gia nén đau lòng, hung hăng cắn răng một cái, tay phải nâng lên bấm quyết, điểm chỉ về phía Đông Thắng Tinh.

Dưới một chỉ này, một cỗ lực lượng căn nguyên chợt ầm ầm bạo phát, khiến cho Đông Thắng Tinh chấn động mãnh liệt, không ngờ lại đình chỉ quỹ tích vận chuyển. Cũng trong một cái chớp mắt này, trên mi tâm của tất cả tộc nhân Phương gia đều không tự chủ được xuất hiện một giọt máu tươi.

Đại trưởng lão cũng vậy, Phương Tú Sơn cũng vậy, ngay cả Phương Vệ, cũng đều không thể khống chế, mi tâm xuất hiện một giọt máu tươi.

- Không! Phương Vệ mở mạnh mắt ra, thần sắc dữ tợn, nhưng với tu vi của hắn, sao có thể phản kháng chứ, hắn chỉ đành trơ mắt nhìn máu tươi từ mi tâm của mình bay ra!

- Huyết mạch chi long! Lão tổ Phương gia hét lớn một tiếng, lập tức những giọt máu tươi kia đồng loạt bay ra, Phương gia có bao nhiêu tộc nhân, liền có bấy nhiêu giọt máu tươi.

Không có ngoại lệ! Những giọt máu tươi này ở giữa không trung hóa thành một con Huyết Long, ngửa mặt lên trời gầm thét, rồi bay thẳng ra ngoài tinh không. Khi nó đang bay ra, trên mi tâm của lão tổ Phương gia cũng bay ra một giọt máu tươi, giọt máu này sau khi dung hợp cùng Huyết Long, con rồng kia lập tức bốc cháy, không ngừng sôi trào, khiến cho huyết mạch Phương gia ở bên trong, được luyện hóa đến cực hạn.

Tiếp theo, lão tổ Phương gia hung hăng cắn răng một cái, lần nữa một

điểm chỉ về phía Phương gia, lập tức tổ trạch Phương gia nổ ầm ầm, giữa không trung, đạo chuông của Phương gia hiện ra, liên tục truyền ra tiếng chuông. Từ trong đạo chuông, không ngờ lại bay ra một cái bình nhỏ phong cách cổ xưa, bên trong bình nhỏ có ba giọt máu tươi, thời khắc này bay ra một giọt.

Chỉ một giọt, đã lập tức khiến thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, tất cả tu sĩ nhìn thấy một màn này, hai mắt đều đỏ lên.

- Hồn huyết của lão tổ Phương gia đời thứ nhất! !

- Điên rồi, không ngờ Phương Thủ Đạo bị Tiên Cổ Đạo Tràng kích động, lại lấy ra bảo vật trấn tộc của Phương gia! Mọi người đều nói tính khí Phương Thủ Đạo không tốt, dễ dàng bị chọc giận, quả nhiên là như vậy.

- Ba giọt hồn huyết kia, chính là bảo vật mà lão tổ đời thứ nhất của Phương gia, sau khi tọa hóa để lại, Quý chủ cũng phải động lòng! Những lão tổ Đạo Cảnh của các tông môn gia tộc kia, thời khắc này cũng trợn mắt há hốc mồm.

Mà bên dưới tổ trạch Phương gia, sáu lão tổ khác thời khắc này cũng trong đầu cũng "ông" lên một tiếng.

- Đại ca hắn... hắn muốn làm gì vậy!

Lão tổ Phương gia mang theo vẻ mặt dữ tợn, sau một chút chần chờ, liền lần nữa cắn răng một cái, tay phải mạnh chụp mạnh về phía hư không. Lập tức giọt hồn huyết của lão tổ đời thứ nhất kia bỗng nhiên bay ra, dung hợp cùng huyết mạch chi long.

"Ầm" một tiếng, con rồng này lại lần nữa sôi trào, tràn ra hỏa diễm vô hình ngập trời, mắt thường cũng có thể thấy được nó đang dần dần rút nhỏ lại, cuối cùng, hóa thành một chữ bằng máu!

Phương! !

Chỉ một chữ này, nhưng lại tràn ra một cỗ huyết mạch long trời lở đất, đó chính là luân hồi. Trong huyết mạch của Phương gia ẩn chứa luân hồi, vào giờ khắc này, khiến toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải kinh động.

Chữ Phương này lóe lên, mang theo khí thế ngập trời, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trợn mắt há hốc mồm, sững sờ nhìn một màn này, hắn có chút không kịp phản ứng, nhất là từ trên chữ này tỏa ra khí tức huyết mạch, khiến trong máu tươi cơ thể hắn cũng sôi trào, một loại đồng nguyên hấp dẫn lẫn nhau, khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt.

- Tại sao có thể như vậy? Không ngờ, Phương gia lại giúp ta? Mạnh Hạo trợn tròn mắt nhìn chữ Phương màu máu kia trong sát na đã bay tới, sáp nhập vào mi tâm của mình.

Thân thể hắn lập tức ầm ầm nổ vang, trong nháy mắt huyết mạch của hắn đã nồng đậm đến cực hạn, mà chữ Phương trong thân thể hắn, cũng tạo thành một con huyết mạch chi long.

Dùng hồn huyết của lão tổ đời thứ nhất làm vật dẫn, dùng huyết mạch của tất cả tộc nhân Phương gia làm cơ sở, cũng không cần tiên lực của tiên môn, con huyết long trong cơ thể Mạnh Hạo kia cũng ngạnh sanh ngưng tụ thành đầu tiên mạch thứ 119!

Cùng lúc đó, bên cạnh tiên môn, đầu tiên long thứ 119 gầm thét hiện ra, con rồng này xuất hiện, lập tức một cỗ khí tức huyết mạch của Phương gia cũng bạo phát theo, rung chuyển bát phương.

Mạnh Hạo có thể cảm nhận được, tu vi của mình đã mạnh hơn, đồng thời, huyết mạch Phương gia của hắn, lần nữa trở nên nồng đậm hơn, nếu lần này lại đi khảo nghiệm, sẽ không còn là mười ngàn trượng, mà sẽ

đạt tới một cái trình độ càng thêm khủng bố.

Tựa như, đã gần như phản tổ! !

Đúng lúc này, thanh âm Địa Tổ Phương gia bỗng nhiên vang lên quanh quẩn trong tinh không, khiến Mạnh Hạo lần nữa sững sờ.

- Tiên Cổ Đạo Tràng, có bản lãnh thì các ngươi đưa thêm cho Kỳ Lân tử nhà ta một cái tiên mạch nữa đi, Phương gia ta cũng sẽ cho tiếp một cái!

- Tới đi, ngươi tới một cái, ta sẽ cho một cái!

Thanh âm của lão tổ Phương gia truyền ra, khiến lão tổ của các tông môn trên Đệ Cửu Sơn Hải đều trở nên trầm mặc, bốn lão giả bên trong Tiên Cổ Đạo Tràng hừ lạnh một tiếng, nhưng lại không dám nói tiếp.

Bọn họ... không thể tặng.

Địa Tổ Phương gia thần sắc ngạo nghễ, tuy rằng đau lòng, tuy rằng nhìn như bị kích động, nhưng tu vi của lão đã đến loại trình độ này, đã có thể khống chế suy nghĩ của mình. Thấy Tiên Cổ Đạo Tràng không đáp lại, lão già liền nhíu mày.

- Thế nào không đưa ra tiếp? Đáng tiếc không có thêm một cái mạch nữa, tuy nhiên bất luận như thế nào, đứa nhỏ này dựa vào tự bản thân mình mà có thể đi tới được bước này, mặc dù hắn không quá trung thành với gia tộc, nhưng giọt hồn huyết này, phải cho hắn!

Mạnh Hạo cũng nghe được thanh âm lão tổ Phương gia, vẻ mặt trở nên cổ quái, nhìn 119 đầu tiên long bên ngoài tiên môn, Mạnh Hạo trong trầm mặc cúi đầu nhìn thoáng qua Đông Thắng Tinh, đối với Phương gia, không nói tiêu tán toàn bộ ác cảm của hắn, nhưng cũng đã không còn bài xích như lúc ban đầu.

- 119 mạch. Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, nhìn tiên môn, nhưng đúng vào lúc này, bên tai của hắn, lại có một thanh âm tang thương chợt vang lên.

- Ngươi... Còn nhớ ta không...

- Ta tên... Sửu Môn Đài!

Mạnh Hạo nghe được hai câu nói kia, nghe được cái tên kia, nội tâm lập tức chấn động, ngẩng mạnh đầu nhìn lên tinh không, như muốn cảm ứng một nơi nào đó không thuộc về Đệ Cửu Sơn Hải!

Tại nơi đó, có một nam nhân trung niên đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa trên một viên tinh cầu, hai mắt của hắn chậm rãi mở ra, trên mặt hiện ra nụ cười.

- Ta không có chết... Năm đó phân thân ta rơi vào Nam Thiên Tinh, đã để lại Tiên Nhân Chỉ Lộ trên người ngươi, cũng từng nói với ngươi, khi ngươi thành tiên, ta sẽ dẫn lực lượng phủ xuống tinh không.

Hôm nay, ta đưa cho ngươi một cái... dùng tinh không của một phương tiểu thế giới ở bờ đối diện, ngưng tụ tiên mạch, trở thành tương lai huy hoàng của ngươi...

- Hãy nhớ, đi tới Hổ Lao Tinh tại Đệ Thất Sơn Hải, ở nơi đó, ta đã lưu lại cho ngươi một phần lễ vật.

- Ta muốn làm cho một người sống lại... mà trong tương lai, hy vọng ngươi có thể giúp ta... Như hiện tại ta giúp cho ngươi.

Uỳnh!

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt, hắn nhớ tới Sửu Môn Đài, thi thể tiên nhân khi hắn còn là tu sĩ Ngưng Khí, từ trên bầu trời rơi xuống!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1332: Thay mặt phụ thân tặng tiên mạch

Thanh âm tang thương quanh quẩn trong đầu Mạnh Hạo, khiến hắn như bị sét đánh, không ngừng nổ tung trong đầu, mỗi một tiếng sét, đều khiến cho Mạnh Hạo nhớ lại những chuyện năm xưa.

Khi đó tại Nam Thiên Tinh, hắn tại đường lâu của Triệu Quốc ngẩng đầu, thấy được bên trong tầng mây, tựa như có một bãi chiến trường xưa, thấy được một chiếc quan tài to lớn, còn có một người ở cạnh quan tài, đột nhiên mở mắt.

Sau đó thi thể kia từ trên bầu trời rơi xuống, hắn ở Tử Vận Tông tham gia lịch lãm, tiến vào nơi có thi thể tiên nhân... Từng ký ức có liên quan hết thảy đều ùa về trong đầu hắn.

Cho đến cuối cùng, khi tiếng sét trong đầu hắn đã vang lên đến cực hạn, nó liền hóa thành ba chữ, hóa thành một cái tên!

- Sửu Môn Đài! Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu, khi tâm thần còn chưa ổn định lại được, thì từ thế giới bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải bỗng nhiên có một luồng ánh sáng bay nhanh tới, rõ ràng là từ Đệ Thất Sơn bay ra!

Luồng sáng quét ngang Đệ Thất Sơn, xuyên qua Đệ Bát Sơn, dùng một loại tốc độ không thể nào hình dung, khiến tất cả tu sĩ kinh hãi, xuất hiện ở Đệ Cửu Sơn!

Giờ khắc này, tinh không bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải giới đều đang rung chuyển, sắc mặt những lão tổ Đạo Cảnh các tông môn tỏ ra ngưng trọng chưa từng có, đồng loạt nhìn về phía luồng sáng đang xé không bay đến.

Ngay cả Quý gia tại Đệ Cửu Sơn cũng trong chớp mắt này, xuất hiện một ánh mắt như có thể bao quát toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải, nhìn về phía luồng sáng kia.

Luồng sáng này như sao băng, phóng thẳng tới Đông Thắng Tinh, phóng thẳng tới Mạnh Hạo!

Tinh cầu rung chuyển, chúng sinh kinh hãi!

- Tu vi Đạo Tôn, ít nhất cũng là tu vi của tứ nguyên Đạo Tôn!

- Chỉ có tu vi vượt qua tam nguyên Đạo Chủ, mới có thể dùng loại phương thức long trời lở đất này, một đường từ Đệ Thất Sơn tới đây!

- Toàn bộ Cửu Đại Sơn Hải, cũng không có bao nhiêu Đạo Tôn... Người này là ai! Khí tức rất xa lạ! Đồng tử của các lão tổ Đạo Cảnh dồn dập co rút lại.

Luồng sáng kia mang theo tiếng ầm ầm như muốn xé mở tinh không, xuất hiện ở bên ngoài Đông Thắng Tinh, xuất hiện trước người Mạnh Hạo. Khi Mạnh Hạo còn đang chấn động, nó đã trực tiếp sáp nhập vào ngực của hắn.

Trong phút chốc, liền hòa tan trong thân thể hắn!

Thân thể Mạnh Hạo truyền ra tiếng nổ ầm ầm ngập trời, hai cánh tay của hắn theo bản năng đưa ra, đầu chợt ngẩng lên, tóc dài bay múa, phát ra một tiếng gầm nhẹ. Tiếng gầm này không tự chủ được mà phát ra, tựa như có một luồng khí tức tràn ngập trong người hắn, khiến hắn phải gầm lên bộc phát ra.

Luồng sáng này, chính là tinh không của một cái tiểu thế giới luyện hóa thành, đó chính là Tinh không chi mạch.

Theo luồng sáng dung hợp, trong cơ thể Mạnh Hạo lập tức xuất hiện một đầu tiên mạch, trông như một như vì sao, tỏa ra tinh quang vô tận, khiến cho khí tức Mạnh Hạo một lần nữa đột phá, không ngừng kéo lên. Cho dù là một số cường giả Cổ Cảnh đã dập tắt một đèn, vào giờ khắc này trông thấy cũng đều sợ hết hồn hết vía.

Cho đến khi luồng sáng này hoàn toàn biến mất, thân thể Mạnh Hạo kịch liệt run rẩy, trong cơ thể hắn truyền ra cảm giác đau đớn kịch liệt khó có thể tả, Tinh không tiên mạch, dùng mắt thường cũng có thể thấy được đang nhanh chóng ngưng tụ trong thân thể hắn.

Thế như chẻ tre, cưỡng ép mở ra, khiến tiên môn chấn động, tiên khí ầm ầm tràn ra phụ trợ ngưng tụ, nửa nén hương sau, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, mà thân thể hắn lại truyền ra tiếng nổ ầm ầm kinh thiên.

Mạch thứ 120, xuất hiện!

Trong khoảnh khắc khi đầu tiên mạch này được ngưng tụ ra, trong bầy tiên long đang bay xung qunh, lại nhiều thêm một đầu!

Đó là đầu tiên long thứ 120, Tinh không chi long, thân thể con rồng tựa như được ngưng tụ từ tinh quang, khi xuất hiện, nó như tùy thời cũng có thể sáp nhập vào trong tinh không, tràn ra uy áp kinh người, cùng với những tiên long khác, phát ra tiếng hống ngập trời.

Một màn này, chấn động Đông Thắng Tinh, chấn động Đệ Cửu Sơn Hải, trong mắt của tất cả mọi người, giờ khắc này... đều chỉ toàn là thân ảnh Mạnh Hạo!

- Loại cơ duyên này... thế gian hiếm thấy...

- Được Đạo Tôn bên ngoài Sơn Hải ban cho một đạo Tinh không chi mạch, tạo hóa trên người đứa nhỏ này, trong cuộc đời lão phu thấy được không quá ba người!

- Khi hắn mở ra trăm mạch, ta cho là cực hạn, kết quả hắn lại mở ra 108 mạch, khi đó ta nghĩ rằng đã kết thúc, kết quả hắn lại mở tới 117 mạch!

Khi hắn đạt tới 117 mạch, ta lại cho rằng đã kết thúc, thì cơ duyên của hắn lại bạo phát, Tiên Cổ Đạo Tràng tặng một mạch, Phương gia đưa ra một mạch, Chí Tôn ở bên ngoài Sơn Hải, lại tặng hắn một mạch nữa! Lão tổ các tông môn, từng người một đều trầm mặc, trong lòng bọn họ không thể bình tĩnh nổi nữa, bọn họ không ngờ rằng, chính mình lại bị một tiểu bối mở ra tiên mạch, khiến cho rung chuyển đến mức này.

Quý gia trầm mặc, ánh mắt như có thể bao quát khắp Đệ Cửu Sơn Hải kia cũng chậm rãi biến mất, như thể chưa từng xuất hiện qua.

Những thiên kiêu kia, từng người đều tỏ ra ngơ ngác, nhìn Mạnh Hạo đạt được mạch thứ 120, lập tức đáy lòng bọn họ dâng lên một cảm giác vô lực sâu đậm.

Khoảng cách với Mạnh Hạo, dường như... đã càng ngày càng xa.

Trên Nam Thiên Tinh, trong đường lâu, mẫu thân Mạnh Hạo kích động, trong mắt còn hiện lên vẻ tự hào, hai vợ chồng bọn họ cũng đang quan sát quầng sáng hư ảo trước mặt.

Trong quầng sáng kia, chính là hình ảnh Mạnh Hạo tại Đông Thắng Tinh mở ra tiên mạch.

- Hạo nhi... Mạnh Hạo mẫu thân nhẹ giọng nói nhỏ, nàng rất vui vẻ, thấy được con trai của mình một đường quật khởi, ánh mắt của nàng càng thêm nhu hòa.

Phương Tú Phong ở bên cạnh, mặc dù thần sắc như thường, nhưng giờ phút này, nội tâm của hắn cũng đang vô cùng tự hào. Hắn có thể cảm nhận được, sở dĩ Mạnh Hạo có biểu hiện như vậy tại Đông Thắng Tinh,

chính là vì hắn muốn cho hai vợ chồng bọn họ giải tỏa ức chế trong lòng.

Hắn phải chứng minh cho Phương gia thấy, bất kể là quá khứ hay hiện tại, Mạnh Hạo hắn, vĩnh viễn đều là đệ nhất thiên kiêu của Phương gia, mà cha mẹ của hắn, cho dù đang ở Nam Thiên Tinh, cũng phải được hưởng thụ tôn kính từ bên trong gia tộc.

120 đầu tiên mạch, chấn động Đệ Cửu Sơn Hải giới.

Vào giờ phút này, bên trong Đệ Tứ Sơn Hải giới, tại chỗ sâu trong màn sương mù vô biên, trong địa phủ sâu thẳm, thời khắc này cặp mắt của pho tượng khổng lồ kia bỗng nhiên mở ra.

Trong khoảnh khắc khi hai mắt pho tượng mở ra, toàn bộ địa phủ trong liền trở nên yên tĩnh, toàn bộ Đệ Tứ Sơn Hải cũng trong một sát na này, thời gian như đọng lại, trở nên yên tĩnh.

Cho dù là Hoàng Tuyền cùng dòng sông luân hồi, còn có vô số hồn phách đang vãng sinh đầu thai kia, cũng vào giờ khắc này, đều không nhúc nhích.

Toàn bộ Đệ Tứ Sơn Hải giới dường như chỉ còn có pho tượng kia tồn tại, ánh mắt của hắn lộ ra vẻ thâm thúy, nhìn về hướng Đệ Cửu Sơn Hải. Rất lâu sau đó, pho tượng kia liền chậm rãi nâng tay lên, bàn tay khổng lồ liên tục bấm quyết, như đang thôi diễn, trong mắt cũng có tia sáng lưu chuyển, một lát sau, khi pho tượng kia thả tay xuống, thanh âm lẩm bẩm của hắn liền vang lên.

- Tính không ra tương lai của hắn...

- Từ khi ta đắc đạo, đây chính là người thứ ba ta không tính được tương lai... Nhưng ta có thể tính ra được quá khứ của hắn...

- Kết thiện duyên, ta và hắn, cuối cùng có ngày gặp nhau. Pho tượng hờ

hững tự lẩm bẩm, sau đó tay phải chợt vung lên, lập tức một đạo pháp chỉ, ầm ầm xuất hiện.

Pháp chỉ này tràn ra khí tức vô thượng, nhìn như hư ảo, nhưng tại Đệ Tứ Sơn Hải giới, đó chính là ý chỉ cao nhất!

Trên đó viết một hàng chữ lớn!

- Nữ tử họ Hứa, luân hồi từ Đệ Cửu Sơn, vạn quỷ hộ tống, phúc trạch nhất phẩm, cả đời bình an!

Pháp chỉ này phát ra hào quang, chậm rãi tiêu tán, hai mắt pho tượng lại nhắm nghiền, trong khoảnh khắc khi hắn nhắm mắt, Đệ Tứ Sơn Hải giới lại khôi phục như thường.

Pho tượng kia... chính là chủ nhân Đệ Tứ Sơn Hải, Địa Tạng!

Năm đó khi Mạnh Hạo ngồi trên chiếc thuyền của lão nhân thần bí xuyên qua tinh không, ngay cả lão nhân thần bí kia, cũng đều rất coi trọng ... Địa Tạng!

Ngay cả Mạnh Hạo cũng không ngờ, lần này hắn trở thành Chân Tiên, lại đưa tới chấn động như vậy. Sau khi đẩy ra tiên môn, ngưng tụ tiên mạch, dường như tất cả cơ duyên nửa đời trước đó của hắn trở thành một cái bạo điểm, đều chờ đợi một cái cơ hội để cùng bạo phát.

Sửu Môn Đài cũng tốt, Bỉ Ngạn Hoa cũng được, còn có Huyết Yêu lão tổ, còn có Tiên Cổ Đạo Tràng, đều trong thời điểm hắn ngưng tụ tiên mạch, đồng loạt bạo phát.

Mạnh Hạo đứng bên ngoài tiên môn, trong mắt của hắn tràn ra ánh sáng lấp lánh, hắn cảm nhận 120 đầu tiên mạch trong cơ thể cuồn cuộn kia, nhìn 120 đầu tiên long đang gầm thét kia, giờ phút này, Mạnh Hạo đã cảm nhận được sự cường đại của bản thân.

Hắn yên lặng cúi đầu, hướng xuống dưới hành lễ.

Cái cúi đầu này, chính là để cảm tạ tất cả những người đã tương trợ hắn, cảm tạ hết thảy cơ duyên tạo hóa mà hắn đã từng gặp.

Tất cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải, khi nhìn về phía Mạnh Hạo đang ôm quyền cúi đầu kia, bọn họ liền trở nên trầm mặc, giờ phút này, không còn ai suy tư Mạnh Hạo còn mở ra tiên mạch nữa hay không.

Thậm chí tất cả mọi người tin tưởng, dường như... hắn vẫn còn có thể tiến hành tiếp!

Cho dù tiên môn lần nữa mơ hồ, cho dù tiên quang lần nữa ảm đạm, cho dù tiên khí đã biến mất không thấy.

Nhưng phần lớn mọi người, vẫn mơ hồ có loại cảm giác, Mạnh Hạo... vẫn còn có thể mở ra tiên mạch.

Thời gian dần trôi qua, khi tiên môn mơ hồ sắp hoàn toàn biến mất, loại cảm giác này mới chậm rãi phai nhạt, theo đó, còn có tiếng thở phào nhẹ nhõm truyền ra.

- Rốt cục... đã xong ...

- 120 mạch, hắn là trước giờ chưa từng có...

- Cả đời lão phu, đây chính là người... có cơ duyên Chân Tiên mạnh nhất mà lão phu từng thấy!

Trên Đông Thắng Tinh, Phương Vệ gắt gao cắn răng, thân thể hắn ầm một tiếng, không ngờ từ từ mặt đất bay lên, dưới ánh mắt sửng sốt của tất cả tộc nhân Phương gia, hắn liền bay đến giữa không trung.

- Phương Hạo, ta và ngươi chiến một trận! Thanh âm Phương Vệ khàn khàn truyền ra bát phương, tu vi toàn thân bạo phát. Hắn nhất định phải chiến, cho dù Mạnh Hạo mạnh hơn hắn, nhưng hắn vẫn phải chiến, hắn phải ở trước mặt toàn bộ tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải, đánh bại Mạnh Hạo, thậm chí diệt sát.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể thoát khỏi cái bóng của Mạnh Hạo.

Giờ khắc này, những thiên kiêu Chân Tiên khác cũng lần lượt nổi lên chiến ý, ý nghĩ của bọn họ cũng giống như Phương Vệ, không quản thắng thua, cũng đều phải đi chiến, nếu ngay cả chiến tâm đều đánh mất, thì cả đời này, bọn họ cũng không có cơ hội đứng ngang hàng trước mặt Mạnh Hạo nữa.

Theo chiến ý lần lượt nổi lên, những lão tổ trong tông môn của các thiên kiêu kia, từ trong trầm mặc liền vung tay lên, lập tức từng cái trận pháp bất ngờ xuất hiện trước mặt những thiên kiêu kia.

Bọn họ bước chân vào, sẽ có thể trực tiếp dịch chuyển đến bên ngoài Đông Thắng Tinh.

Nhưng ngay khoảnh khắc khi những này người cắn răng định bước vào, khi thanh âm Phương Vệ vừa truyền ra, khi tiên môn bên cạnh Mạnh Hạo sắp hoàn toàn biến mất...

Đột nhiên, từ trong tinh không bỗng truyền ra một tiếng thở dài, vang vọng bên ngoài Đông Thắng Tinh, truyền vào tai Mạnh Hạo. Trong chớp mắt, thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên chấn động, ngẩng mạnh đầu nhìn về phía tinh không.

- Tiểu đệ, ta thay mặt phụ thân, đưa cho ngươi một mạch! Theo thanh âm nhu hòa còn có tang thương vang lên khắp bát phương, thì Quý gia tại Đệ Cửu Sơn đột nhiên bạo phát ra một cỗ khí tức kinh thiên, tựa như người kia đã nhận ra âm thanh này là ai, trở nên khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1333: Hồn đăng hư ảnh

Thanh âm này, đến từ... Yêu Tiên Cổ Tông! !

Địa phương thần bí đó ở tại tinh không Đệ Cửu Sơn Hải, nhưng cách một số năm mới mở ra một lần, nơi đó không phải Tiên Khư, cũng không thần bí như Tiên Khư, nhưng lại có một đoạn lịch sử, mà từ đó gần như đã trở thành cấm địa của Đệ Cửu Sơn Hải.

Mặc dù cứ cách một số năm, Yêu Tiên Cổ Tông đều sẽ mở ra, mỗi lần đều có thiên kiêu từ những tinh cầu khác nhau tiến vào, trở nên vô cùng quen thuộc, nhưng nó lại cũng vô cùng xa lạ!

Đó là nơi mà Lý chủ năm xưa sáng lập ra, là nơi Quý gia cùng Phương gia đã từng hình thành phát triển, đã tồn tại từ rất lâu đời. Vào lúc đó, tất cả những này cái gọi là tông môn, chẳng qua đều là một bộ phận của Yêu Tiên Cổ Tông mà thôi.

Thánh địa cũng tốt, ba giáo sáu tông cũng được, đều là như thế, chỉ có ba đại đạo môn là siêu nhiên không thuộc Yêu Tiên Cổ Tông.

Theo truyền thuyết, ở nơi đó có một hung thú cho dù là Quý chủ cũng phải kiêng kỵ, kỳ danh là Dạ!

Theo truyền thuyết, con hung thú kia, có lực lượng thời không, có thể khiến cho người khác trở về thời kỳ viễn cổ...

Theo truyền thuyết, nơi đó có một người, hàng năm đều đứng trên một đỉnh núi trên, khi thì cười to, khi thì khóc than, khi thì trầm mặc...

Mà giờ phút này, thanh âm kia chính là từ Yêu Tiên Cổ Tông truyền ra, rơi vào trong tai Mạnh Hạo. Trong nháy mắt Mạnh Hạo lập tức nhận ra,

thanh âm kia... chính là Kha Cửu Tư! !

Vì hành sự lỗ mãng, vì kiêu ngạo ương ngạnh, vì gây ra không ít đại họa, cho nên phụ thân Kha Vân Hải thất vọng, đã đổi tên thành Cửu Tư, ý muốn nhắc nhở hắn, trước khi hành sự cần phải suy nghĩ thật kỹ, người đó, chính là Kha Cửu Tư! Thân thể Mạnh Hạo chấn động, hắn không nghĩ tới, khi mình mở ra tiên mạch, khi tất cả cơ duyên đều đã bạo phát, thì cơ duyên đến từ Yêu Tiên Cổ Tông năm xưa... vào giờ khắc này, cũng bạo phát.

Kha Cửu Tư, đó chính là một cái tên mà hắn khó có thể quên được, còn có một cái tên khó quên nhất, đó là... Kha Vân Hải.

Đó là nghĩa phụ của hắn, đó là chiến hồn khiến Mạnh Hạo lần đầu cảm nhận được tình thương của cha, đó là người mà cả đời này, hắn vĩnh viễn không có khả năng quên được.

Mỗi lần nghĩ tới Kha Vân Hải, ánh mắt Mạnh Hạo đều sẽ đỏ lên. Dường như không kềm được nước mắt, hắn nhớ Kha Vân Hải, nhớ lại từng kỷ niệm trong Yêu Tiên Cổ Tông, nhớ thân ảnh tình thương của cha như núi kia.

- "Tiểu đệ, ta thay mặt phụ thân, đưa cho ngươi một mạch"... Mạnh Hạo nghe được câu nói kia, hắn sớm đã hiểu rõ, từ giây phút hắn được Kha Vân Hải chấp nhận kia trở đi, Kha Cửu Tư... theo ý nghĩa nào đó, chính là ca ca của mình.

Mạnh Hạo nhìn về phía tinh không xa xôi, ký ức của hắn, theo một câu nói kia, chợt ùa về.

Tại Yêu Tiên Cổ Tông, lúc này đang có một màn sương mù nồng đậm đến cực hạn che kín, sâu trong màn sương mù kia, là một mảnh phế tích... phế tích không có trời đất, chỉ toàn là một phiến không gian mờ tối.

Mơ hồ có thể thấy được, dường như... ở trên một đỉnh núi, thời khắc này đang có một thân ảnh áo trắng đứng ở nơi đó, quần áo phấp phới, như vĩnh hằng yên lặng.

Trên đỉnh núi, có một cỗ quan tài...

Thân ảnh áo trắngkia, chính là Kha Cửu Tư. Hắn yên lặng đứng ở nơi đó, trên mặt dần dần lộ ra một nụ cười, mang theo tang thương, mang theo hồi ức, mang theo cảm khái, nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Tiểu đệ, phụ thân không còn ở đây... ta sẽ chiếu cố cho ngươi. Sau khi khẽ lẩm bẩm, tay phải hắn liền nâng lên, hướng về phía xa phát ra một chỉ, dưới một chỉ kia, toàn bộ phế tích Yêu Tiên Cổ Tông lập tức ầm ầm chấn động, thân thể Dạ đang ngủ say dưới mặt đất kia, dường như cũng khẽ động.

Cùng lúc đó, thời gian dường như đang quay lại trước mặt Kha Cửu Tư, mười năm, trăm năm, ngàn năm, vạn năm... mấy vạn năm...

Xung quanh mặt đất, vô số lầu các, vô số hài cốt, đều đang từ từ thay đổi, lầu các sụp xuống lại khôi phục như lúc ban đầu, hài cốt tử vong từ từ đứng lên, khôi phục máu thịt, thiên địa đã biến mất lại xuất hiện trở về.

Nhưng tiếng cười nói không ngừng vang lên, cầu vồng bay múa, trên bầu trời có người đang giảng đạo, trên mỗi một ngọn núi đều có Tiên thú gầm thét, Ứng Long trên trời như Thiên Không Quân Vương, gào thét bay lượn.

Hết thảy... đều đang khôi phục lại, cho đến khi ngọn núi Kha Cửu Tư đang đứng, động phủ Kha Vân Hải khôi phục lại, lập tức hào quang liền tràn ra, uy áp ngập trời.

"Ầm" một tiếng, cửa động phủ Kha Vân Hải chậm rãi mở ra, một nam nhân trung niên, thần sắc không giận mà uy cất bước đi ra, chính là... Kha Vân Hải!

Khí thế của hắn như cầu vồng, trên người hắn không thấy được chút tử khí nào, cỗ khí tức Chí Tôn ẩn chứa trong thân thể hắn kia, một khi bạo phát ra, tựa như có thể rung chuyển thiên địa.

Hắn cất bước đi ra, đến đỉnh núi, đứng ở ngay vị trí Kha Cửu Tư đang đứng, chồng lên thân ảnh Kha Cửu Tư...

Không biết đây là ngày náo, tháng nào, năm nào, tại trên đỉnh núi này, thân hình Kha Vân Hải cùng con của hắn, đã chồng lên nhau.

Hồi lâu sau, Kha Vân Hải chậm rãi giơ tay lên, lập tức Hồn Đăng đèn rồng bấc phượng bay ra, rơi vào trong tay của hắn, Kha Vân Hải nhìn hồn hỏa, hồi lâu sau mỉm cười, phất tay bay ra một con rồng, con rồng này vừa xuất hiện, lập tức tràn ra cảm giác yêu dị, đằng vân giá vũ, nó gầm lên một tiếng, khiến cho mặt đất chấn động.

- Yêu Tiên Long. Kha Vân Hải hờ hững lên tiếng.

- Yêu Tiên Long. Trong nháy mắt khi Kha Vân Hải lên tiếng, giọng nói Kha Cửu Tư cũng khẽ truyền ra, cùng một động tác, cùng phất tay như vậy, bất đồng duy nhất, chính là trong tay hắn không có Hồn Đăng đèn rồng bấc phượng kia.

- Con rồng này ngưng tụ số kiếp Yêu Tiên, có một tia căn nguyên của Đệ Cửu Sơn, thích hợp nhất để mở ra tiên mạch! Kha Vân Hải vừa nói ra, tay phải bỗng nhiên phát ra một chỉ, lập tức con Yêu Tiên Long kia liền bay thẳng lên tầng mây mù phía trên, trong nháy mắt biến mất.

Theo con rồng này biến mất, thân ảnh Kha Vân Hải cũng từ từ tán đi, chỉ còn lại Kha Cửu Tư ở đó, mà xung quang Yêu Tiên Cổ Tông, cũng vào

giờ khắc này, lần nữa biến thành phế tích như cũ, hết thảy trở về hiện tại.

Một tiếng thở dài từ dưới mặt đất truyền ra, Dạ... mở mắt.

Trên ngọn núi, nước mắt Kha Cửu Tư không biết từ lúc nào đã chảy ra.

- Cha... Ta nhớ người... Kha Cửu Tư lẩm bẩm, hồi lâu sau hắn liền ngẩng đầu, nhìn bầu trời bên trên, tay phải điểm ra một chỉ, lập tức mây mù truyền ra tiếng nổ ầm ầm, cấp tốc tản ra, một con rồng mang theo vẻ cổ xưa bỗng nhiên bay ra khỏi mây mù.

Chính là... con Yêu Tiên Long kia.

Con rồng này vốn không tồn tại, nhưng dưới lực lượng của Dạ, khiến nó từ viễn cổ, biến ảo xuất hiện ở hiện tại.

- Đi thôi... Tiểu đệ, đây là ta thay mặt phụ thân, cho ngươi. Kha Cửu Tư lẩm bẩm, rồi vung tay lên. Lập tức đầu Yêu Tiên Long kia gầm thét một tiếng, trực tiếp xé mở mây mù, trong nháy mắt bay đi xa.

Theo nó đã đi xa, thân ảnh Kha Cửu Tư cũng từ từ biến mất, toàn bộ Yêu Tiên Cổ Tông, lần nữa lại bị mây mù tràn ngập, trở về yên tĩnh...

Đầu Yêu Tiên Long kia một đường phá vỡ tinh không, xuất hiện bên ngoài Đông Thắng Tinh, xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, hắn nhìn con rồng này, cảm nhận được khí tức Kha Vân Hải trên đó.

- Nghĩa phụ...

Trong khi Mạnh Hạo bi thương khẽ lẩm bẩm, thì đầu Yêu Tiên Long kia đã phát ra một tiếng "ầm", phóng thẳng tới Mạnh Hạo, trong nháy mắt liền chui vào cơ thể Mạnh Hạo, từ đầu đến cuối, Mạnh Hạo không có

chút nào phản kháng cùng bài xích, tùy ý để con rồng này sáp nhập vào trong cơ thể. Lập tức trong thân thể của hắn, trực tiếp mở ra ra một cái tiên mạch hư ảo!

Đó là... mạch thứ 121!

Đó là... quà của Kha Vân Hải, Kha Cửu Tư thay mặt phụ thân đưa ra!

Rầm rầm uỳnh!

Vào giờ khắc này, khí tức trên người Mạnh Hạo điên cuồng bạo phát, vượt qua trước, thậm chí ở phía sau hắn, không ngờ còn mơ hồ xuất hiện Hồn Đăng!!

Cũng đúng lúc đó, tiên môn sắp tiêu tán dường như bị một bàn tay vô hình lôi ra từ trong hư không, tiên quang phóng ra, tiên khí lần nữa bạo phát, tràn vào cơ thể Mạnh Hạo, không ngừng sáp nhập vào đầu tiên mạch thứ 121, khiến cho tiên mạch này nhanh chóng ngưng thực.

Rất nhanh, khi đầu tiên mạch này hoàn toàn thành hình, thì bên ngoài tiên môn lại nhiều hơn một con tiên long.

Đầu tiên long thứ 121 này, toàn thân tràn ra ánh sáng yêu dị, khiến người ta không thấy rõ đến cùng là màu gì, nhưng lại có thể cảm nhận được một cỗ tang thương trên người con tiên long này, dường như nó đã tồn tại từ rất lâu rồi vậy.

Khi đầu tiên long này xuất hiện, thì đồng thời, tại Đệ Cửu Sơn Hải, toàn bộ Yêu Tiên Tông của Chỉ Hương hiện tại đều chấn động, tất cả vật phẩm tông môn cung phụng, vào giờ khắc này đều truyền ra chấn động, dường như đang cộng minh.

Khí tức trên người Mạnh Hạo không ngừng bạo phát ra, theo hư ảnh ngọn đèn xuất hiện phía sau hắn, toàn bộ tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải lập tức

trong đầu trở nên ong ong, mặc dù bọn họ sớm đã bị Mạnh Hạo khiến cho chấn động nhiều lần, nhưng lúc này vẫn lần nữa chấn động tâm thần.

- Đó là... Hồn Đăng?

- Tên Phương Hạo này cường đại đến mức khó tin, không ngờ hắn... hắn lại xuất hiện hư ảnh Hồn Đăng! !

- Cho dù chỉ là hư ảnh, nhưng đó cũng là Hồn Đăng a! !

Liên tiếp những tiếng kinh hô, từ rất nhiều nơi trong Đệ Cửu Sơn Hải đồng thời truyền ra.

Bên trong Côn Lôn Đạo, Sở Ngọc Yên quan sát Mạnh Hạo từ đầu đến cuối, nhìn Mạnh Hạo từng bước mở ra tiên mạch, trên mặt của nàng mang đỏ ửng, hai mắt sáng lấp lánh.

Mạnh Hạo, sớm đã in sâu trong đáy lòng của nàng, không xóa đi được.

Đan Quỷ ở bên cạnh, nhìn lên hình ảnh được truyền ra khắp Côn Lôn Đạo kia, mỉm cười, lão hít sâu một hơi, trong mắt hiện ra vẻ hiền hòa.

- Bị đệ tử của mình vượt qua, cũng coi như là một chuyện vui.

Giờ khắc này, trên Đông Thắng Tinh cũng đang truyền ra tiếng kinh hô ầm ĩ, toàn bộ tộc nhân Phương gia trợn tròn mắt, thân thể Phương Tú Sơn lảo đảo lui về phía sau vài bước, thể xác và tinh thần của hắn, từ khi tiên kiếp phủ xuống Mạnh Hạo, liền không ngừng bị chấn động, đã gần đến bờ vực sụp đổ.

- Không có khả năng, không có khả năng... Hắn nhìn những hồn Đăng hư ảo xung quanh Mạnh Hạo kia, tỏ ra không thể tin nổi.

Giữa không trung, Phương Vệ trầm mặc im lặng, nhưng thân thể của hắn

lại đang run rẩy, hắn phát hiện ra, quyết tâm chiến đấu với Mạnh Hạo, lúc này đã sắp ngưng tụ không được.

Đại trưởng lão thì vẻ mặt đờ đẫn, trong đầu nổ ầm ầm.

- Lúc trước, lão phu... sai rồi. Rốt cục lão cũng chính miệng nói ra một câu như vậy, suy nghĩ đó đã sớm hiện ra trong lòng lão, nhưng lại bị lão nhiều lần đè nén xuống không nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1334: Tạo hóa của Hứa Thanh

121 mạch!

Bầu trời mệnh mông, tại Đệ Cửu Sơn Hải trước đây chưa từng có ai khai mở quá 121 mạch, cho dù là Địa Tạng, cũng chỉ là 120 mạch!

Thành tựu ngày hôm nay của Mạnh Hạo, xưa nay không đạt được!

Hắn đứng trên bầu trời, toàn thân tràn ngập khí thế, 121 đường tiên mạch trong cơ thể đang không ngừng vận chuyển, tựa như 121 con tiên long, đang gầm thét trong cơ thể hắn.

Hắn chậm rãi nắm chặt nắm đấm, thứ cảm giác về sức mạnh và khí thế tu vi bàng bạc kia, khiến Mạnh Hạo cảm nhận được… sự cường đại xưa nay chưa từng có!

Bất kỳ một lần đột phá nào, cũng còn xa mớt bắt kịp tạo hóa đang đạt được này.

Bất kỳ một lần bạo phát nào cũng còn lâu mới bằng cơ duyên hắn gặp được hôm nay!

Đó là một loại siêu phàm thoát tục, đó là một loại thoát thai hoán cốt, có cũng là một loạt lột xác của sinh mạng!

Đệ Cửu Sơn Hải chấn động, tứ đại tinh tú run rẩy, trong tinh không nổi lên vô số luồng sóng dao động, thời khắc tự thân chứng đạo Chân Tiên sẽ khiến cho khắp Sơn Hải đều rung chuyển, việc này là truyền thuyết. Nhưng giờ đây, Mạnh Hạo đứng tại nơi này nói cho mọi người được biết

rằng truyền thuyết… là thật!

Tiếng nổ vang vọng, trên Đệ Tứ Sơn, Địa Tạng trầm mặc, rất lâu sau mới lẩm bẩm.

- Tiên mạch… đại viên mãn từ khi đất trời Cửu Đại Sơn Hải được mở ra cho đến nay là 123 mạch, không ai có thể đạt tới viên mãn, hắn lẽ nào có thể làm được? Địa Tạng sau một chút chìm đắm, tay phải nâng lên, bỗng phát ra một đạo pháp chỉ.

Trên pháp chỉ, chỉ có một câu nói!

- Thu nạp Hứa Thanh làm đệ tử thứ 49 của ta!

Một lời này có thể thay đổi vận mạng của một người. Hứa Thanh đã tiến vào luân hồi, trong lần chuyển thế này, đã được định sẵn là chói lòa, tôn quý tới tột cùng.

- Đó là đại ca của ta! Trong Tiên Cổ Lăng, mập mạp kích động, tóm lấy một tên đồng môn ở bên cạnh, hét lớn.

- Nhìn thấy chưa, hắn là Mạnh Hạo, là đại ca của ta. Mụ nội nó, sau này các ngươi ai dám bắt nạt ta, ai dám cướp đạo lữ của ta nữa, ra sẽ bảo đại ca ta tới liều mạng với ngươi!

- Chết tiệt! Hơn một trăm đạo lữ của lão tử đó, giờ này… giờ này chỉ còn lại có ba người!! Thanh âm của mập mạp đầy sự thê thảm, vang cọng khắp bốn bề xung quanh.

Trong Lạc Nguyệt Hồ, Vương Hữu Tài nhắm mắt, cặp mắt của hắn đã mờ, thế giới của hắn vĩnh viễn đều là tối đen, nhưng trong Lạc Nguyệt Hồ, khi mỗi một người nhìn về hắn, đều mang theo sự kiêng dè.

Một người ngoan độc như vậy khiến cho tất cả đồng môn đều không

muốn chọc vào.

Hắn không có mắt, nhưng bên cạnh hắn, lại có thêm một nữ nhân, nữ nhân này thần sắc nhu hòa, ngồi ngay bên cạnh hắn, miêu tả lại những cảnh tượng mà nàng thấy, tiên mạch của Mạnh Hạo.

Vương Hữu Tài từ đầu chí cuối đều trầm mặc, duy chỉ có khóe miệng hắn là dần dần lộ ra một nét người rất nông, rất nông

- Mạnh Hạo, ta sẽ không bị bỏ lại đằng sau….

Trần Phàm ở tại Nhất Kiếm Các, đó là một trong ba giáo sáu tông, căn cơ cho dù không bằng ngũ đại thánh địa, nhưng đã rất lâu đời, hắn ở trong tông môn không hề bắt mắt, thậm chí những năm này, bên cạnh hắn còn không có lấy một người bạn, cũng rất ít người để ý đến hắn, hắn chỉ luôn luyện kiếm một mình. Lúc này hắn đang ngồi ở lưng chừng núi, tay cầm bầu rượu, sau khi uống một ngụm liền nhìn lên khung hình ảnh do tông môn tạo ra, hắn nhìn Mạnh Hạo ở trong đó, nâng cao bầu rượu.

- Tiểu sư đệ, cạn!

Giờ phút này, có người kích động, có người chúc phúc, có người hâm mộ, có người đố kỵ, đủ các loại tâm tình dâng lên khắp Đệ Cửu Sơn Hải.

Mạnh Hạo đứng ở trong không trung, trong mắt lóe lên một ánh lửa sáng ngời, đó là… dã tâm!

Trước đó, hắn không thỏa mãn với 108 mạch, cho nên mở tới 117 mạch, nhưng lúc đó, đã là cực hạn của hắn, nhưng sự việc tiếp đó, khiến hắn hiểu ra.

Lúc này, hắn là 121 mạch, hắn không phải không hài lòng, chỉ là trong đáy lòng hắn, có dã tâm.

- Ta vẫn còn có thể mở ra nữa! Mạnh Hạo mắt lóe sáng, trong khi tiên mạch đang ầm ầm trong cơ thể, thần thức của hắn liền tản ra, tìm kiếm được tạo hóa đầu tiên hắn thu hoạch được trên con đường tu hành trong cơ thể.

Không phải cổ kính, mà là… Ứng Long truyền thừa hắn cướp được từ chỗ Vương Đằng Phi!

Ứng Long là quân vương trên bầu trời, dưới sự tu hành và đột phá không ngừng của Mạnh Hạo, truyền thừa của Ứng Long sớm đã hòa vào trong máu thịt của hắn, linh hồn hắn.

Hắn luôn cảm thấy, Ứng Long không yếu, thậm chí cực mạnh!

Cho dù hắn ở Yêu Tiên Cổ Tông đã nhìn thấy Ứng Long bị tu sĩ hàng phục thành một trong các thần thú hộ sơn nhưng hắn vẫn cho rằng, Ứng Long… phải mạnh hơn thế nhiều.

Bởi vì, hắn vĩnh viễn không bao giờ quên, khi hắn vừa thu được truyền thừa Ứng Long, cái thứ công kích điên cuồng tới từ kính đồng kia, bao nhiêu năm rồi, hắn cũng đêu không nhìn thấy sự điên cuồng tương tự xuất hiện.

Hắn hiểu Anh Vũ, biết được lai lịch thần bí của đối phương, nhưng càng là như vậy hắn càng có lòng tin với…. Ứng Long.

- Có lẽ tu vi của ta còn không đủ để mở ra bí mật này, nhưng…. Truyền thừa của Ứng Long, có thể dung hòa vào Đạo đài của ta, có thể dung hòa vào Kết Đan của ta, có thể dung hòa và Nguyên Anh của ta… vậy thì, nó tại sao lại không thể trở thành một luồng tiên mạch của ta~

- Theo ta, tiếp tục đi trên con đường Tiên Cảnh! Mạnh Hạo hai mắt lóe lên quang mang mãnh liệt, trong cơ thể hắn tiên mạch chi lực bạo phát, thần thức của hắn, cường hãn hơn ngày trước rất rất nhiều, lúc này không

phát tán ra bên ngoài, mà quét ngang dọc trong cơ thể, đi kích phát Ứng Long truyền thừa của hắn.

Cuối cùng,hắn đã tìm được một điểm sáng trong cơ thể mình, một điểm sáng rất tầm thường tồn tại trong nguyên thần của hắn.

Điểm sáng này, nếu nhìn kỹ sẽ thấy rõ ràng một con Ứng Long được rút lại vô cùng nhỏ.

- Ứng Long tiên mạch, mở! Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng, tu vi ầm một tiếng, toàn bộ đều dung nhập vào trong điểm sáng này, nháy mắt, điểm sáng tựa như bị kích phát tới cực điểm, rồi bạo phát, trong cơn bạo phát, trong thân thể Mạnh Hạo, tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên, tiên khí trong tiên môn, điên cuồng mà tràn vào, men theo thân thể Mạnh Hạo, trực tiếp lao tới điểm sáng kia.

Thời gian trôi qua, tiên khí bàng bạc, điểm sáng này trong cơ thể Mạnh Hạo ngày càng lớn, con Ứng Long kia cũng dần dần to lên, tới sau cùng, cặp long nhãn bỗng hé mở, lộ ra một tia tinh mang.

Trong tinh mang, có sự tôn quý, có sự kiêu ngạo, có sự khinh miệt đối với mặt đất, có sự bá đạo đối với bầu trời, có khát vọng không bị ràng buộc ước thúc, tự do tự tại.

Đó là…Đạo của Mạnh Hạo!

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, hắn không ngờ rằng, Đạo của bản thân không ngờ lại giống với con Ứng Long này tới vậy.

Rầm Rầm Rầm!

Tiên khí càng thêm mạnh, sau khi Ứng Long mở mắt, liền giương cánh trong cơ thể Mạnh Hạo, khi tiếng nổ vang vọng quẩn quanh, bỗng nhiên hóa thành một luồng tiên mạch!

Ba thành, năm thành, bảy thành…

Hai mắt Mạnh Hạo tinh quang lấp lánh. Hắn hô hấp đều tràn ngập tiên khí, sau khi đắm mình trong đó, khiến cho Ứng Long hóa thành tiên mạch, mở ra tám thành, chín thành, cho đến mười thành!

Ngay khi vừa đạt mười thành, khí tức của Mạnh Hạo, lại một lần nữa bạo phát, lại một lần nữa được đề cao!

Xung quanh hắn, những ngọn đèn mơ hồ, lại xuất hiện, bay xoay quanh hắn. Không nhìn ra được là có bao nhiêu cái, nhưng so với trước đó thì càng rõ ràng hơn.

Một cỗ khí thế như tiên mà tựa chả phải tiên, như cổ xưa mà chả phải cổ xưa, ngùn ngụt tỏa ra từ trên thân thể Mạnh Hạo.

Đúng lúc này, ngoài tiên môn, con tiên long thứ 122 bỗng nhiên xuất hiện, con rồng này hoàn toàn khác những có khác. Đó là Ứng Long!

Nó có cánh, đuôi của nó là con rắn chí độc, đầu của nó, lại càng khiến cho ngườ trông thấy phải chấn động!

Nó là Ứng Long, nhưng tại Cửu Đại Sơn Hải, nó còn có một cái tên khác, gọi là… Dị Long!

Đệ Cửu Sơn Hải lại một lần nữa bị làm cho chấn động.

Sau 121 mạch, lại mở thêm một mạch nữa, điều này vốn dĩ khiên cho mọi người đều kinh hãi, nhất là lại huyễn hóa ra Dị Long, khiến cho tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Dường như trên người Mạnh Hạo, cứ mỗi người khác thấy hắn đã đạt cực hạn, mỗi lần ngỡ rằng đã kết thúc, thì hắn đều dùng hành động để

chứng minh rằng… đó vẫn chưa kết thúc!

Lão tổ của các tông kia, ai nấy ánh mắt đều lộ ra tia thâm thúy, nghiêng mình Mạnh Hạo, nhìn tên tu sĩ tiểu bối hết lần này tới lần khác khiến mình chấn kinh.

Mơ hồ, bọn họ như nhìn thấy một thiếu niên chí tôn, đang quật khởi.

- Đệ Cửu Sơn đã quá lâu, quá lâu không xuất hiện… nhân vật kinh diễm như thế này rồi!

- Ngoại trừ… Lý chủ!

- Phải, ngoại trừ… Lý chủ, người thâm sâu khó khó dò, thậm chí nghe nói còn không phải là người của Đệ Cửu Sơn Hải!

Tu sĩ thế hệ trước khẽ than, trong thần sắc bọn họ có chút phức tạp, nhìn Mạnh Hạo, không nói gì.

Nhưng những thiên kiêu cùng thế hệ với Mạnh Hạo, lúc này, kẻ nào kẻ nấy cho dù trước mặt có truyền tống trận, nhưng thần sắc đồng loạt ủ rũ, thiên kiêu như bọn chúng, nay bị dẫm dưới chân, những tích lũy của bọn chúng, nay trở nên buồn cười, sự huy hoàng ngày trước của bọn chúng, nay… đang dần dần trở thành dĩ vãng.

Một thanh niên tới từ Nam Thiên Tinh, một tu sĩ năm đó bị bọn chúng khinh rẻ, nay… đã trở thành ngọn núi cao, không tài nào vượt qua trước mắt bọn chúng.

Bọn họ bỗng nhiên vô cùng đồng tình với Phương Vệ, bởi vì so với chúng, giờ phút này Phương Vệ cảm thụ mãnh liệt hơn rất nhiều.

Phương Vệ ở giữa không trung, cười thảm, thân thể hắn run rẩy, hắn cảm thấy bản thân thực nực cười, hắn nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra sự điên

cuồng, trong sự điên cuồng, tâm của hắn dần dần bị sự đố kỵ che lấp, sát cơ của hắn lại lần nữa mãnh liệt.

- Cho dù là bây giờ, ta cũng có cách giết ngươi, dùng Niết Bàn Quả của ngươi để giết ngươi. Phương Vệ điên cuồng.

Phương Tú Sơn ở trong đám người, sắc mặt tái nhợt, hắn bỗng nhiên rất hối hận, điều hắn hối hận không phải là vì đã trêu chọc Mạnh Hạo, mà là vì sao ngay từ khi mới bắt đầu, hắn không bất chấp tộc quy, giết chết Mạnh Hạo.

So với hắn, tổ phụ của Phương Vệ, thần sắc lại bình tĩnh, đứng ở đằng xa, nhìn Phương Tú Sơn, nhìn Phương Vệ, khẽ thở dài một tiếng.

- Con người sống, sao thì cũng phải có thứ truy cầu. Nếu đã như vậy… thì tiến hành kế hoạch sớm vậy.

- Phương gia, là vĩnh sinh trong liệt hỏa thiêu đốt, hay là trong ngọn hỏa diệm bay ra một con Phượng Hoàng khác biệt, tất cả… liền trông vào lần này! Trên mặt tổ phụ của Phương Vệ, lão giả âm trầm lộ ra một nét cười.

Trong nụ cười mang theo sự cảm khái, cùng một chút dữ tợn.

Giống như một mạch nước ngầm, trôn giấu trong Phương gia không biết bao nhiêu năm nay, giờ đây… chầm chậm lộ ra sự hung hiểm!

Trong không trung, Mạnh Hạo cảm nhận 122 luồng tiên mạch trong cơ thể, hắn ngẩng đầu nhìn tiên môn, trong mắt hắn, cũng đồng dạng xuất hiện một cỗ điên cuồng, đang dần thiêu đốt.

- Ta vẫn còn có thể mở thêm… một mạch sau cùng! Mạnh Hạo khẽ lên tiếng, hắn từ trong túi trữ vật lấy ra một ngọn thanh đồng đăng, ánh mắt đặt vào ngọn lửa đang lấp lóe trong tâm đèn.

Đó là…

Thần hỏa bản nguyên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1335: Tiên cảnh đại viên mãn

Trong mắt Mạnh Hạo mang theo sự cố chấp và điên cuồng, hắn đã mở ra 122 mạch, đã bước lên nấc thang cao nhất trên con đường tiên mạch từ cổ chí kim, cho dù chủ của Đệ Tứ Sơn là Địa Tạng, thì khi ở Chân Tiên, cũng không mở được nhiều tiên mạch như Mạnh Hạo.

Hắn đứng trên không trung, đã đủ khiến cho tất cả mọi người phải dõi theo, nhưng Mạnh Hạo vẫn không từ bỏ, trong mắt hắn nảy ra ngọn lửa, bắn vào Thần hỏa bản nguyên trên tay hắn, khiến cho Thần hỏa này tựa như đã trở thành dã tâm trong mắt Mạnh Hạo.

- Một mạch sau cùng… Thần hỏa bản nguyên! Trái tim Mạnh Hạo không ngừng đập thình thịch, hắn biết sự khủng bố của Thần hỏa bản nguyên, nhưng không cầm được lòng, muốn dùng thần hoản bản nguyên này để hoàn thành một mạch sau cùng này của mình!

- Một mạch này, nếu có thể thành công, ta mở ra 123 mạch, không còn gì tiếc nuối!

- Đây là đánh cược, nếu thành công thì nhiều thêm một mạch, nếu thất bại… Mạnh Hạo lòng chợt ngập ngừng, nhưng rất mau, trong mắt hắn liền lộ ra tia cố chấp.

- Thất bại thì đã làm sao! Mái tóc hắn tung bay, tà áo phiêu động, khí thế bỗng chốc dâng lên khắp người, tác động lên tinh không, truyền ra tiếng nổ ầm vang.

- Trước khi thế giới này xuất hiện, trước khi thiên địa sơ khai, trước khi năm tháng không thể nào tính toán, thế giới… có lẽ cũng không có tiên,

vậy thì vị tiên đầu tiên…. Là từ đâu tới!

- Nhất định là dựa vào con đường của mình, sau khi nếm trải qua vô số lần, chịu đựng qua quá nhiều lần thất bại, cuối cùng đã mở ra một con đường, người đầu tiên thành công, tự xưng là tiên, vậy là từ đó về sau liền có tiên!

- Nhất định là như vậy, đã là như vậy, ta cũng có thể tự mình mở ra tiên của chính Mạnh Hạo ta!

Tiên Môn hùng vĩ, tiên quang chói lòa, tiên khí tung hoành, tiên long bay lượn, giờ khắc này dường như đều trở thành vật làm nền cho Mạnh Hạo.

Nếu như số lượng thần hỏa nhiều, Mạnh Hạo cho dù có ý định này, cũng không tài nào dung hợp quá nhiều thần hỏa, nhưng thực tế thì chỗ lửa này…. cũng không nhiều!

Chỉ đủ thắp một ngọn thanh đồng đăng!

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, con người sống trên đời, nhiều khi… muốn có được thì cần phải chiến đấu và trả giá! Mạnh Hạo gắt gao nắm chặt lấy thanh đồng đăng, nhìn thần hỏa bản nguyên ở trên đó, ý điên cuồng trong mắt càng thêm nồng đậm.

Lúc này đây, tât cả tu sĩ quan tâm theo dõi Mạnh Hạo khắp Đệ Cửu Sơn Hải, đều nhìn thấy ngọn thanh đồng đăng kia, đều nhìn thấy ngọn lửa trên thanh đồng đăng đó.

Nhưng cho dù là cường giả Đạo Cảnh, cũng nhìn không ra sự kỳ dị của chiếc thanh đồng đăng này, nhưng họ lại có thể cảm nhận được sức mạnh bản nguyên… ẩn chứa trong ngọn lửa trên thanh đồng đăng.

- Bản nguyên!! Lửa đèn trong tay hắn, không ngờ có sự dao động của bản nguyên!

- Đáng tiếc là quá ít. Nếu như bản nguyên nhiều hơn một chút, có lẽ ta sẽ có thể minh ngộ một chút.

- Dù thế nào đi nữa, tên tiểu tử này ở trong cơ duyên trước đó đạt được bản nguyên, đúng là hiếm thấy! Có lẽ trên người hắn có thể tìm thấy lai lịch của chút bản nguyên hỏa này? Đạo Cảnh đại năng của các tông và gia tộc khi nhìn thấy ngọn lửa này, tinh quang trong mắt đều rực sáng, nhưng sau đó lại lộ ra vẻ tiếc nuối, nhưng ngay sau đó, ai nấy mắt đều sáng lên.

Nhưng vào lúc này, thanh âm già nua của lão tổ Đạo Cảnh trong Côn Lôn Đạo, bỗng vang vọng bên tai mỗi một cường giả đồng cảnh giới.

- Chư vị, người này… đến từ Nam Thiên Tinh.

Lời này vừa nói ra, liền khiến cho tất cả những ai nghe thấy, con ngươi đều co rút lại, hết thảy ý niệm trong đầu nháy mắt đều tan biến. Nam Thiên Tinh, đối với cảnh giới dưới Đạo Cảnh thì còn tạm tốt một chút, nhưng đối với Đạo Cảnh…

Nam Thiên Tinh là một cấm kỵ!

Nhưng đối với Tam Đạo Đạo Môn mà nói, nhất là Tiên Cổ Đạo Tràng, khi bốn vị lão giả kia nhìn thấy chiếc thanh đồng đăng này, thần sắc…. bỗng nhiên đại biến!

Bọn họ ngơ ngác nhìn thanh đồng đăng kia, ai nấy đều hít vào một hơi, ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, trong mắt đối phương đều lộ ra sự chấn động cùng khó tin.

- Trên thế gian… không ngờ thực sự có vật này!!

- Ta vốn tưởng rằng đó chỉ là vật trong truyền thuyết, nhưng bỗng nhiên

lại xuất hiện… tuyệt đối không sai, hoa văn trên thanh đồng đăng này, tuyệt đối không sai…

- Nó không ngờ có thể để người khác chạm vào, điều… điều này… Tứ lão trong đầu óc quay vù vù, lúc này ai nấy trong lòng đều dậy sóng.

Lúc này, tất cả tu sĩ đều ngóng nhìn Mạnh Hạo.

Trong sự chú ý của mọi người, Mạnh Hạo cũng không còn chần chừ, hắn cầm ngọn đèn trong tay, đưa về phía trước, sau đó trong thần sắc lộ ra sự quyết đoán, nghiến răng mở miệng, hút vào một hơi.

Một cái hút này, liền khiến cho ngọn lửa lập tức lay động mãnh liệt, rồi rời khỏi thanh đồng đăng, trực tiếp bay về phía Mạnh Hạo, nháy mắt chui vào trong miệng hắn.

Nuốt thần hỏa!

Ngay khi thần hỏa bản nguyên bị hút vào trong miệng, đầu Mạnh Hạo liền nổ vang một tiếng, một cỗ hỏa diễm nóng bức không tài nào hình dung, bỗng chốc bạo phát trong cổ họng hắn.

Ngọn lửa mãnh liệt như muốn hong khô máu của Mạnh Hạo, muốn trong nháy mắt thiêu đốt hắn tan thành tro bụi. Trên mặt hắn, giờ không còn nổi gân xanh nữa, mà dần xuất hiện… từng vết nứt.

Những vết nứt này có màu đỏ, khi vừa nứt ra, dường như có thể theo đó mà nhìn vào trong, giống như dòng nham cuồn cuộn, lúc nào cũng có thể bạo phát.

Mạnh Hạo phát ra tiếng thét thê lương, thân thể hắn run rẩy, hai mắt mang theo sự điên cuồng, cả người đứng trong tinh không, tựa như thứ hắn nuốt vào không phải là thần hỏa, mà là một ngọn núi lửa!

Hay có lẽ, hắn… đã trở thành một ngọn núi lửa!

123 luồng tiên mạch trong cơ thể hắn, toàn bộ đều vận chuyển, tiên lực mạnh mẽ di chuyển, nhưng cũng chỉ có thể giúp hắn miễn cưỡng duy trì, căn bản không cách nào dung hợp.

Sự đau nhức kịch liệt khiến cho người khắp toàn thân tràn ngập hỏa diệm như Mạnh Hạo, đã không thể nào tiếp tục chịu đựng.

Tiếng tách tách vang lên, các vết nứt trên người Mạnh Hạo ngày càng nhiều, sau khi giăng đầy mặt hắn liền men theo cổ, lan xuống dưới thân. Rất mau, từng vết nứt đã lan khắp thân thể hắn.

Trong những vết nứt kia đều phát ra những tia sáng màu đỏ thẫm, giống như thân thể hắn sắp sửa bạo phát đến nơi.

Không ai có thể giúp hắn, cho dù là Đạo Cảnh, cũng không thể nào giúp Mạnh Hạo chấn áp vào thời khắc này. Đây là kiếp của hắn, đây là mạch của hắn, đây là lựa chọn của hắn!

Chỉ có bản thân hắn mới có thể giúp chính mình. Chỉ cần hắn vượt qua được cửa ải này, dung hợp được thần hỏa bản nguyên, thì mới có thể thành công tự cứu mình.

- Ta nhất định phải thành công! Cặp mắt Mạnh Hạo toát ra hỏa quang ngập trời, hắn cảm nhận được trong cơ thể mình ẩn chứa một cỗ sức mạnh điên cuồng, đó chính là thần hỏa!

Nếu như không phải hắn có 122 luồng tiên mạch, chỉ e nháy mắt đã bị thiêu thành tro, nhưng cho dù có được tiên mạch trước nay không ai có thì cũng không thể tránh khỏi…. xu hướng bị hủy diệt.

Ngay lúc này, tất cả lão tổ Đạo Cảnh đều tập trung nhìn về tổ địa của Phương gia, mở to con mắt, có khẩn trương càng có phẫn nộ.

- Khốn khiếp, tên ngu ngốc, ngươi ngươi ngươi…. Đứa nhỏ này thoạt nhìn rất tinh ranh, sao lại làm ra việc lỗ mãng như thế này. Chết tiệt, 122 tiên mạch cũng đã rất tốt rồi, sao nó lại nghĩ không thông chứ! Địa tổ của Phương gia lo lắng, nhịn không được mà mắng to, nhưng rất mau, hắn liền thở dài. Nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng mãnh liệt.

Từ góc độ gia tộc, hắn không muốn Mạnh Hạo mạo hiểm như vậy, nhưng từ góc độ của một tu sĩ, hắn đồng thuận với sự điên cuồng của Mạnh Hạo. Trong thời đại tu hành, duy chỉ có người dựa vào tự thân để cường đại, người gần như cố chấp điên cuồng, mới có thể xưng là…. cường giả!

Chẳng những là hắn, mà lão tổ Đạo Cảnh của các tông kia, khi nhìn Mạnh Hạo cũng không giống như trước. Bọn họ cảm nhận được cái điên của Mạnh Hạo, cảm nhận được sự cố chấp của Mạnh Hạo.

Canh bạc này, trận chiến này, khiến họ động dung.

Tam đại Đạo Môn cũng đồng dạng như vậy.

Phương Vệ ở giữa không trung, nhìn thấy một màn này, thần sắc chấn động, còn tổ phụ của hắn, Phương Tú Sơn, thì lại hưng phấn, vui mừng như điên.

- Muốn chết, tên nhãi con này tự tìm đường chết, ha ha, nổ tung thì càng tốt!

Những thiên kiêu Chân Tiên của Đệ Cửu Sơn Hải kia, lúc này nhìn thấy sự cố chấp của Mạnh Hạo, cũng lộ ra sắc mặt khác nhau.

Ầm ầm. Bên trong cơ thể Mạnh Hạo không ngừng nổ tung, các vết nứt trên thân thể hắn đã đạt tới cực hạn, cả người giống như được các mảnh

ghép ghép lại.

Càng là lúc này, trên mặt hắn tại điểm giao của các vết nứt, có một mảnh da nhỏ rơi ra, liền lập tức hóa thành tro bụi, làm lộ ra vết thương nhỏ bằng móng tay, nhưng có thể nhìn thấy, bên trong đó không phải là máu thịt, mà là biển lửa.

Da tróc ra ngày càng nhiều, 122 tiên mạch của Mạnh Hạo, hóa thành 122 con tiên long, trở thành 122 luồng sức mạnh, toàn bộ bạo phát, nhưng vẫn không cách nào chống đỡ.

Một màn này khiến cho hô hấp của tất cả mọi người đều trở nên dồn dập, tinh thần chấn động.

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể run rẩy, thế giới trở nên mơ hồ trước mắt hắn, nhưng sự cố chấp trong mắt vẫn mãnh liệt như trước.

- Ta sẽ không thất bại, 122 tiên mạch, hóa thành 122 luồng sức mạnh, nhìn thì cường đại, nhưng thực tế lại phân tán, tự nhiên là không ổn….

- Nhưng nếu như, 122 tiên mạch này toàn bộ đều trở thành Vĩnh Hằng tiên mạch, vậy thì… cảnh giới Vĩnh Hằng sẽ đồng nghĩa với việc tăng lên 122 lần!

- Nếu như vậy thì nhất định có thể! Tiếng nổ “ầm ầm” vang lên trong đầu Mạnh Hạo, sau khi hắn ý thức được vấn đề này, tất cả tiên mạch đều thuận theo thần niệm của hắn mà run rẩy, không ngờ trong nháy mắt, tất cả đều thay đổi, đều hóa thành… Vĩnh Hằng chi long!

122 luồng Vĩnh Hằng chi long cùng bạo phát, cảnh giới Vĩnh Hằng được hình thành, trong nháy mắt, đất trời rung chuyển, bầu trời ầm vang, tinh không run rẩy.

Rầm Rầm Rầm!

Mạnh Hạo ngửa mặt thét dài, những vết nứt trên người dùng mắt thường cũng có thể thấy được đang giảm bớt, biển lửa trong cơ thể hắn đang gấp rút ngưng tụ lại một chỗ, dần dần hình thành một luồng Thần Hỏa tiên mạch.

Chính ngay tại lúc này, Tiên Môn bạo phát, tiên khí cuồn cuộn, dung nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho thần hỏa ngưng tụ càng thêm nhanh chóng, mà thân thể của Mạnh Hạo cũng đang điên cuồng hồi phục với tốc độ chóng măt,

Sau khoảng thời gian nửa nén hương, thân thể hắn đã khôi phục hoàn toàn, trong lúc hồi phục, hai mắt hắn lộ ra quang mang sắc bén, không giận mà uy, khí thế bạo phát trên người hắn, tạo ra uy áp càng mạnh mẽ!

- Thần Hỏa tiên mạch, mở! Mạnh Hạo khẽ lẩm bẩm, tay phải vừa khua, trong cơ thể hắn liền “ầm” một tiếng, có thêm một luồng tiên mạch!

123 tiên mạch!

Đây là…. một mạch sau cùng của Mạnh Hạo!

Xung quanh Tiên Môn, có thêm môn con tiên long!

Tiên long thứ 123!

Con rồng sau cùng!

Đại viên mãn!

Giờ phút này, thiên địa ầm vang, bầu trời biến sắc, Đệ Cửu Sơn Hải, toàn bộ rung động!

Mạnh Hạo, tiền vô cổ nhân, sau hắn, có lẽ… sẽ chẳng có ai có thể vượt qua 123 tiên mạch, bởi vì số mạch này, đã là Tiên Cảnh đại viên mãn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1336: 33 tầng trời

Trong Tiên Cảnh… số lượng tiên mạch quyết định lực chiến mạnh yếu của một người.

Đạo lý này, mọi người đều biết, nhưng hầu như không ai biết được, sau khi tự thân chứng Đạo, tiên mạch sẽ có biến hóa như thế nào.

Bởi vì trước đó, khắp Cửu Đại Sơn Hải, chỉ có duy nhất Địa Tạng thành công, nhưng hiện nay, sau khi Mạnh Hạo mở ra tiên mạch thứ 123, các lão tổ Đạo Cảnh cùng những thiên kiêu kia, thậm chí những cường giả Cổ Cảnh lòng đều chấn động, nhìn ra được một chút manh mối!

Tiên do tự thân chứng đạo có thể khiến cho tiên mạch của hắn chuyển hóa!

Đây không phải là sự chuyển hóa bình thường, mà là một loại thần thông có thể khiến cho mạch ngưng tụ lại rồi xuất hiện, trong nháy mắt… bạo phát ra sức mạnh gấp 120 lần. Loại chuyển hóa kinh khủng như thế này khiến cho tu sĩ nhận thức được điểm này, không tránh khỏi chấn động cả tinh thần lẫn thể xác.

- Tiên do tự thân chứng Đạo, hắn không cần đến bí thuật để kích phát tiên mạch khi chiến đấu, bởi tự thân của loại tiên này, đã bao hàm bí thuật!

- Đáng sợ như vậy, kinh người như vậy, khó trách Địa Tạng có thể trở thành chủ của Đệ Tứ Sơn!

- Người này… tiềm lực rất lớn, khó mà tưởng tượng được!

Đệ Cửu Sơn Hải chấn động, tất cả ánh mắt đều tập trung lên người Mạnh

Hạo.

Mạnh Hạo đã sáng tạo ra một thần thoại, lập ra một truyền thuyết!

123 mạch, không chỉ ở Đệ Cửu Sơn Hải, mà trong khắp Cửu Đại Sơn Hải, trong cảnh giới Chân Tiên, số tiên mạch mà hắn mở ra, chính là đứng đầu!

Thân thể Chân Thánh, tu vi Chân Tiên!

Hắn giờ phút này, chính là Chí Tôn, Tiên Cảnh Chí Tôn!

Xung quanh hắn, 123 con tiên long cùng gầm thét vang trời, trong khi bay lượn, con tiên long sau cùng toàn thân tản ra hỏa diệm, đó là một con hỏa long, trên thân nó là một cỗ khí tức bản nguyên!

- Đã xong!

Mạnh Hạo lẩm bẩm, hắn cảm nhận được tiên lực mạnh mẽ trong cơ thể mình, đó là một tu vi hoàn toàn không giống như trước đó. Nếu như so sánh Mạnh Hạo trước đó với một cái cây, thì hắn hiện tại chính là một cánh rừng!

Thứ cảm giác cường đại này, vận chuyển trong cơ thể hắn, Mạnh Hạo ngẩng đầu, mắt lộ tinh mang, hắn đang cảm thụ sự lơ lửng của bản thân, cảm thụ tiên khí của chính mình.

Một lúc lâu sau, hắn dang hai tay ra.

- Quay về! Hai chữ này vừa truyền ra, 123 tiên long ở ngoài Tiên Môn, gầm thé lao thẳng về phía Mạnh Hạo. Ào ạt chui vào cơ thể hắn, khí thế của Mạnh Hạo dâng lên triệt để, rung chuyển bát phương.

Lúc này đây, Tiên Môn mơ hồ, rồi dần dần biến mất, tiên quang ảm đạm,

đã không còn nhìn thấy. Tiên khí khô kiệt, đã không còn tràn ra. Chân Tiên Kiếp của Mạnh Hạo…

Đã hoàn toàn trôi qua!!

Giờ khắc này, hắn chính là tiên!

Tóc dài tung bay, tiên khí từ trong thân thể Mạnh Hạo tràn ra, khiến cả người hắn trở nên siêu phàm thoát tục, vốn là dung mạo anh tuấn, lúc này đây lại thêm một chút khí chất xuất trần. Hắn đứng tại đây, có thể tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Cũng vào lúc này, trong khoảnh khắc Tiên Môn biến mất, bỗng nhiên xung quanh Mạnh Hạo, phủ xuống một hình ảnh hư ảo!

Từng thiên binh mặc áo giáp vàng, rầm rầm xuất hiện, đông đảo vô cùng, căn bản không thể đếm xuể, người nào người nấy đều nhìn Mạnh Hạo, rồi đồng loạt cùng quỳ lạy.

Cùng lúc đó, từng tòa Tiên Cung xuất hiện, tràn ngập tại tứ phía, mà dưới chân Mạnh Hạo, lại xuất hiện một chiếc đài cao, như nâng hắn lên nhìn xuống chúng sinh.

Tiên quang tái hiện, lưu chuyển vô tận, mây mù vờn quanh, che lấp bát phương.

Vô số kim sắc long bay lượn trên bầu trời, phát ra tiếng gầm thét thần phục. Phóng mắt nhìn quanh, thiên binh quỳ bái, Kim Long thần phục. Trong từng tòa cung điện kia, từng thân ảnh mơ hồ bước ra, tất cả những thân ảnh này đều ôm quyền, hướng Mạnh Hạo cúi đầu.

Bầu trời thất sắc, tinh không rền vang, tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải, phàm là người chú tâm quan sát Mạnh Hạo, đều trở nên yên tĩnh.

Đây là.. dị tượng!

Phàm Đông Nhi thành tiên, long phượng cùng bay múa. Phương Vệ thành tiên, vạn binh quỳ lạy, còn các thiên kiêu khác thành tiên, cũng đều có dị tượng không giống nhau xuất hiện.

Lúc này, xung quanh Mạnh Hạo, cũng xuất hiện dị tượng.

Nhưng so với những người khác, nó lại càng hùng vĩ hơn, động trời hơn!

Tuy nhiên, khi không ít người ngỡ rằng dị tượng kết thúc thì bỗng nhiên, xung quanh Mạnh Hạo lại bất ngờ xuất hiện… chín ngọn núi!

Chín ngọn núi long trời lở đất, giống như chúa tể.

Mỗi khoảng cách giữa hai ngọn núi đều có một vùng biển, hình thành cửu hải.

Cửu sơn cửu hải, nhật nguyệt tinh tú vây quanh.

Tất cả những ai thấy được cảnh này, trong đầu lập tức ầm vang, đối với những người sống trong Cửu Đại Sơn Hải mà nói, không có bất kỳ hình ảnh nào có thể gây chấn động hơn, chí cao vô thượng hơn một màn này.

- Cửu sơn cửu hải… dị tượng như thế này, tự thân chứng đạo, không ngờ lại có khí thế như vậy!!

- Hay là, đây chính là đại biểu cho sự chấp thuận của Cửu Đại Sơn Hải? Trên Chí Tôn còn có Chúa Tể, đây là khí vận Chúa Tể phủ lên thân mình sao!

- Đệ Cửu Sơn Hải, kể từ ngày hôm nay, đã xuất hiện một vầng kiêu dương ngày sau nhất định có thể chấn động tất cả Sơn Hải!! Vô số người ồ lên, nhìn Mạnh Hạo, không cách nào bình tình. Từ khi Mạnh Hạo bắt

đầu độ kiếp thì đã khác người, sau đó một đường tiến lên, cho tới hiện tại, dù lần độ kiếp và mở ra Tiên Môn đã kết thúc, nhưng vẫn làm cho tất cả mọi người rung động.

Mạnh Hạo nhìn dị tượng xung quanh, thần sắc mang theo sự cảm khái, nhìn Nam Thiên Tinh ở đằng xa, khẽ lẩm bẩm.

- Cha, mẹ, quật khởi tại Phương gia, con đã làm được rồi!

- Sư tôn, người ở Côn Lôn Đạo, có nhìn thấy không!

- Nghĩa phụ, người trên trời có linh, liệu có nhìn thấy không!

- Thanh Nhi… nàng, có thể nhìn thấy không! Mạnh Hạo khẽ lên tiếng, lúc này, hắn vốn dĩ nên cao hứng, vốn dĩ nên phấn khởi, nhưng xung quanh hắn lại không có bóng hình cùng cười với hắn.

Cha mẹ của hắn ở Nam Thiên Tinh, sư tôn của hắn ở Côn Lôn Đạo, nghĩa phụ của hắn… đã sớm khuất bóng, còn thê tử Hứa Thanh của hắn… cũng không biết đã luân hồi tới nơi nào.

Mạnh Hạo trầm mặc hồi lâu bèn thở dài. Ngẩng đầu lên, đem tất cả cảm xúc chôn giấu tận đáy lòng, trong mắt hắn giờ lại lần nữa xuất hiện quang mang sắc bén.

- Tiên mạch đã mở, tiếp đó… chính là ngưng tụ tiên hồn!

- Người có ba hồn bảy vía, trăm mạch có thể ngưng tục mười tôn thần!

- Sau trăm mạch, dựa theo hiểu biết của ta thì, cứ thêm một mạch thì có thể tạo thêm một tôn thần!

- Tiên hồn… ngưng! Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, tiếng nói vừa phát ra, tiên mạch trong cơ thể lập tức ầm ầm nổ vang.

Sau lưng hắn, bỗng nhiên xuất hiện một pháp tướng cực lớn, pháp tướng này, giờ đây nên gọi là… Chân Tiên Hồn!

12300 trượng!

Sau khi ầm ầm xuất hiện thì đệ nhị tôn, đệ tam tôn, đệ tứ tôn…

Mười Chân Tiên Hồn lần lượt xuất hiện, mười Chân Tiên Hồn này uy áp ngập trời, khi tản ra khắp bát phương thì đệ thập nhất tôn, đệ thập nhị tôn, thập tam tôn… không ngừng ngưng tụ.

Mỗi lần có thêm một tôn, đều khiến cho lòng người trông thấy đều run lên, đều khiến cho tinh không gợn sóng, đều khiến cho khí thế của Mạnh Hạo dâng cao hơn.

Rầm rầm rầm!

21 tôn, 22 tôn, 23 tôn!

Vẫn đang tiếp tục xuất hiện, 29 tôn, 30 tôn!

Phía sau Mạnh Hạo, Chân Tiên Hồn không ngừng được ngưng tụ, ngoại trừ mười tôn ngưng tụ sớm nhất, những Chân Tiên Hồn khác là ngưng tụ do cơ duyên, ngưng tụ do thần thông của Mạnh Hạo, đều lần lượt xuất hiện.

31 tôn, 32 tôn… cho đến 33 tôn!

Trong khoảnh khắc 33 Chân Tiên Hồn này xuất hiện, trên người Mạnh Hạo dường như xuất hiện thêm 33 trọng uy áp, sau lưng hắn, dường như xuất hiện… 33 tầng trời!

Có bao nhiêu trời, 33 là cực hạn!

Trong thần thoại của Cửu Đại Sơn Hải, trên cửu sơn chính là 33 tầng trời, nếu có ai có thể mở ra 33 tầng trời, một đường xông lên, thì có thể bước ra ngoài Cửu Đại Sơn Hải.

Mà đó, cũng được gọi là… Sơn Hải Kiếp!

Tu vi trong người Mạnh Hạo ầm vang, hắn không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm nhận được sức mạnh của 33 Chân Tiên Hồn sau lưng mình, lúc này, hắn không biết bản thân mình mạnh mẽ tới mức nào.

Nhưng Mạnh Hạo tin rằng, bản thân mình lúc này, nếu như quay lại tổ địa, đối mặt với những cường giả Cổ Cảnh đã tắt một hồn đăng kia một lần nữa, không cần Binh Dũng trợ giúp thì hắn… cũng có thể chém giết chúng!

Thiên địa rền vang, mây trời cuồn cuộn, lúc này, Mạnh Hạo đứng trong không trung, dưới chân hắn là đài cao, xung quanh hắn và vô vàn thiên binh quỳ bái, bên ngoài thân thể hắn là cửu sơn cửu hải, là nhật nguyệt xoay quanh, xa hơn là vô số thân ảnh cúi đầu bước ra từ trong cung điện.

Mà sau lưng hắn là 33 Chân Tiên Hồn, hóa thành 33 tầng trời!

Một màn này, khiến cho tất cả những người thấy được đều trợn mắt há mồm.

- 33 tầng trời… khó trách, hắn đã mở ra 123 mạch!

- Đây là cực hạn, trong Cửu Sơn Hải, trong cảnh giới Tiên này, thể hiện cho đại viên mãn thực sự! Lão tổ Đạo Cảnh của các tông, đều hiểu ra, nhìn Mạnh Hạo, như mơ hồ trông thấy vầng kiêu dương của Đệ Cửu Sơn Hải, đang bước lên con đường huy hoàng.

Cũng ngay tại lúc này, thiên kiêu Chân Tiên của các tông, ai nấy đều

trầm mặc, thần sắc lộ ra chiến ý nồng đậm, tất cả tông môn, tất cả thiên kiêu Chân Tiên, bất luận trước đó đã từng tiếp xúc với Mạnh Hạo hay chưa, đều tỏa ra chiến ý mãnh liệt.

- Nhất định phải chiến, không đánh với hắn một trận, tâm ma vĩnh viễn không biến mất!

- Chỉ có đánh thắng hắn, chỉ có dám đứng ra chiến đấu, mới có thể đi trên Đạo của chính mình, mới có thể đi tranh đoạt huy hoàng trong thời đại này!

- Hắn có bí pháp tự thân chứng Đạo, mà chúng ta cũng đều nhận được bí pháp truyền thừa đời đời trong tông môn, có thể khiến cho tiên mạch bạo phát ra mấy thành sức mạnh, cũng không phải… không thể chiến! Thái Dương Tử cố chấp, Tống La Đan nắm chặt tay, Vương Mộc thần sắc ngập tràn sát cơ, Triệu Nhất Phàm rút kiếm của mình ra, Phàm Đông Nhi mắt lộ tinh quang.

Lý Linh Nhi, thậm chí còn có Tôn Hải, Vương Đằng Phi, cùng có các thiên kiêu của các tông gần đây mới đột phá lên Chân Tiên mà Mạnh Hạo không quen!

Tất cả mọi người, lúc này, đều tràn ngập chiến ý với Mạnh Hạo.

Phương Vệ tự nhiên cũng không ngoại lệ, hắn đứng trong không trung, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo đang ở trong tinh không, chiến ý trong mắt đã dâng lên tới cực hạn.

- Ta là Phương Vệ, thời đại này, không thể chỉ có một mình Phương Hạo ngươi huy hoàng! Phương Vệ hít sâu một hơi, khôi phục vẻ bình tĩnh, tận mắt chứng kiến Mạnh Hạo độ kiếp, giống như một trận tẩy lễ cuộc đời khiến tâm hắn biến động.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1337: Chiến!

33 vị tiên hồn vừa hiện, bốn phía vô số thiên binh quỳ lạy, chấn động tinh không, Mạnh Hạo ở trên đài cao trong hư ảo, yên lặng nhìn bốn phía, dần dần dị tượng từ từ biến mất.

Ngay khoảnh khắc hoàn toàn biến mất, Mạnh Hạo chính thức bước chân vào cảnh giới Chân Tiên, mà còn đi tới tiên đỉnh phong, trở thành Tiên Cảnh Chí Tôn.

Giờ khắc này, Đệ Cửu Sơn Hải hoàn toàn yên tĩnh, tất cả tu sĩ chú ý hắn nơi này, dường như đều ngừng hít thở: Thân ảnh Mạnh Hạo hóa thành lạc ấn, lưu tại trong lòng mỗi một tu sĩ.

Khó có thể phai mờ, không thể tiêu tan!

Rất nhanh, tiếng ồ vang lên khắp Đệ Cửu Sơn Hải, nhất là Đông Thắng Tinh còn hơn thế, bất luận người không phải là tộc nhân Phương gia, vào giờ khắc này đều tâm thần rúng động.

Hàng loạt tiếng hoan hô quanh quẩn, truyền khắp bốn phương.

- Phương Hạo!

- Phương Hạo!!!

- Phương Hạo!!! Tên của Mạnh Hạo được vô số người hô lên vang vọng chín tầng trời, rung chuyển mặt đất, từ giờ khắc này, hắn là mặt trời sáng chói của Phương gia, hắn là niềm kiêu ngạo của Phương gia!

Phương Tú Sơn ở trong đám người, sắc mặt dữ tợn, nắm chặt nắm tay, thở hào hển, thời khắc này trong đầu hắn nổi lên nhiều ý oán độc.

Mà phụ thân của hắn lão già âm trầm kia, lúc này lại cúi đầu, không để người nhìn thấu vẻ tàn nhẫn lóe lên trong mắt.

Đại trưởng lão cách đó không xa, trầm mặc, khẽ thở dài trong lòng.

Trong tiếng hoan hô ngập trời của tộc nhân Phương gia, Phương Vệ đứng giữa không trung, hắn rất bình tĩnh, chiến ý trong mắt càng thêm nồng đậm.

Các tông môn gia tộc Đệ Cửu Sơn Hải, cũng đều sôi trào.

Trong tinh không, Mạnh Hạo nhìn Nam Thiên Tinh từ xa, quì một gối, cúi đầu về hướng Nam Thiên Tinh!

Trong ánh mắt của mọi người Đệ Cửu Sơn Hải, hắn quỳ lạy về hướng Nam Thiên Tinh, nhưng bái lạy không phải trời, không phải đất, càng không phải là tinh tú, mà hắn bái lạy là cha mẹ của hắn!

Giờ này, trên Nam Thiên Tinh, trong đường lâu, hai vợ chồng Phương Tú Phong đều nhìn thấy màn này. Mẫu thân Mạnh Hạo kích động, bà nhìn Mạnh Hạo trong màn ảnh, trong mắt có nước mắt vui sướng, cũng có niềm tự hào.

Đó là con trai của bà!

Phương Tú Phong trên mặt cũng không thể tiếp tục bình tĩnh. Trên mặt ông lộ ra nụ cười, đó là một loại mỉm cười nhìn thấy con mình thành rồng, ông hít sâu một hơi, truyền ra tiếng cười.

Ông dĩ nhiên biết, Mạnh Hạo cúi đầu chính là bái lạy hai vợ chồng mình.

Năm đó từ thời điểm rời Phương gia, oán khí tích lũy bao lâu vào giờ khắc này, Mạnh Hạo đã giúp ông thư giãn: con của mình chẳng những về

tới gia tộc, mà còn trở thành mặt trời sáng chói trong gia tộc.

Ngoài Đông Thắng Tinh, Mạnh Hạo đứng lên, ngay khoảnh khắc hắn đứng dậy, tất cả dị tượng bốn phía toàn bộ biến mất, ngay cả 33 vị tiên hồn của hắn cũng đều tiêu tan.

Cũng chính trong nháy mắt này, sắc mặt mỗi người thiên kiêu Chân Tiên của Đệ Cửu Sơn Hải, đều lộ ra ý chấp nhất, cũng có chiến ý ngập trời!

Chiến!

Thất bại thì tính là gì, đều phải chiến!

Nếu thời khắc này không chiến, thì Mạnh Hạo sẽ trở thành tâm ma là bóng ma suốt đời của tất cả mọi người, làm cho cả đời này của họ đều rất khó ở dưới bóng ma này đi ra con đường của mình.

Cho nên, nhất định phải chiến!

Triệt để, oanh oanh liệt liệt đi chiến một lần!

Chỉ có như vậy, chỉ có đối mặt trực tiếp, trong tương lai bọn họ mới có thể có cơ hội đột phá, mới có khả năng vượt qua, đi ra con đường đạo thuộc về bọn họ!

Thái Dương Tử, là người thiên kiêu Chân Tiên thứ nhất bước chân vào truyền tống trận trước mặt. Thân là đạo tử của Thái Dương Sơn, một trong năm đại thánh địa, thân là một trong hai người ở thời đại này thành công bước chân vào Chân Tiên trên Thái Dương Sơn, hắn, có kiêu ngạo của mình, có theo đuổi và chấp nhất của mình.

Bước chân hắn bước chân vào truyền tống trận, một tiếng nổ "ầm", thân ảnh biến mất, khi xuất hiện đã ở ngoài Đông Thắng Tinh, bay vọt về hướng Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo! Hắn gào lên, không phải tên của Mạnh Hạo ở Phương gia, cũng không phải tên của Mạnh Hạo lúc thí luyện ở ba đại đạo môn, mà tên khi ở trên Nam Thiên Tinh!

Thanh âm hắn như sóng âm nổ rầm rầm, dường như tinh không cuồn cuộn, cả người hắn hóa thành một vầng mặt trời, tỏa sáng mười ngàn trượng, bằng tốc độ kinh người phóng về phía Mạnh Hạo.

- Chiến một trận!!! Thái Dương Tử cặp mắt đỏ thẫm, cả người toàn diện bạo phát, hơn 90 đường tiên mạch hắn mở ra, trong một chớp mắt này, truyền ra tiếng nổ ầm ầm từ trong cơ thể hắn, khí thế của Chân Tiên tự nhiên mà vậy nổi lên.

Theo nổi lên, hắn hóa thành mặt trời, tất cả tu sĩ chú ý tới chỗ này đều thất kinh.

- Sắp khai chiến rồi!!!

- Nhất định phải có một trận chiến này, nếu ta là thiên kiêu cũng sẽ ra tay, thất bại không sợ, tử vong không sao, đáng sợ... là không dám đi chiến, là không dám vung kiếm!

- Thái Dương Tử, đầu tiên hành động, người này ngày sau cũng sẽ phi phàm! Vô số người chú ý, đều đang hướng về một trận chiến này.

- Ở thời đại Chân Tiên này, ai có thể chiến thắng Mạnh Hạo, người đó... sẽ có khả năng đi tới hướng đỉnh phong!

Mạnh Hạo trong mắt chợt lóe sáng, nhìn về phía Thái Dương Tử từ xa xa vọt tới. Hắn từng nghĩ tới sau khi mình đột phá, sẽ có người tới chiến, nhưng không ngờ, người tới đầu tiên không phải Phương Vệ, mà là Thái Dương Tử.

- Ngươi tuy rằng thiếu ta tiền... Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, thần sắc rất tự nhiên, dường như nói câu nói này là đạo lý chính đáng, không có cảm thấy không thích hợp chút nào.

Một câu nói này truyền ra, khí thế của Thái Dương Tử chợt khựng lại...

Tất cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải thấy một màn này, đều sửng sốt.

- Nhưng... nếu ngươi muốn chiến, vậy thì chiến! Mạnh Hạo nói xong, trong mắt phát sáng rực, nhấc chân bước một bước về phía Thái Dương Tử đang tới.

Trong nháy mắt bước chân này rơi xuống, Thái Dương Tử nổi giận gầm lên một tiếng, khí thế lần nữa nổi lên, hóa thành mặt trời xuất hiện vô số phù văn, tạo thành một dao động kinh khủng, trực tiếp xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo. Theo tiếng rống giận, hắn nâng lên chân phải cả người xoay tròn, đá về hướng Mạnh Hạo.

Hắn thi triển hết thảy tu vi của mình, chỉ vì một trận chiến này!

Phía sau hắn, xuất hiện pháp tướng to lớn, pháp tướng này bất ngờ cũng trở thành mặt trời, cùng dung hợp với thần thông của hắn, khiến cho mặt trời hắn tạo thành vô cùng chân thật, giống như một viên tinh tú, muốn hòa tan hết thảy sinh mạng ngăn cản ở phía trước.

Mạnh Hạo nắm tay thành quyền, đồng thời với bước chân rơi xuống, trên người hắn ung dung bình thản, dường như không có mảy may tức giận, nhẹ nhàng tung ra một quyền!

Trong chớp mắt, quyền và cước của hai người liền đụng nhau.

Một tiếng nổ thật lớn, tinh không nổ ầm ầm, bầu trời thất sắc, gió mây chuyển hướng, một đạo sóng gợn mạnh mẽ cuồn cuộn quét ra bốn phương tám hướng. Ở trong mắt tất cả tu sĩ núi thứ chín, Thái Dương Tử

hóa thành mặt trời, dưới một quyền này của Mạnh Hạo liền ầm ầm sụp đổ, chia năm xẻ bảy, rồi toàn bộ cuốn ngược lại.

Một màn này, giống như là đánh bể nát một mặt trời!

Thái Dương Tử phun ra máu tươi, thân thể như diều đứt dây, bắn ngược trở về.

Mà Mạnh Hạo đứng ở trong tinh không nơi đó, tóc dài không bay, quần áo không có lay động, tay quyền của hắn vẫn còn giữ động tác trước đó, mặt không hề đổi sắc... chậm rãi thu cánh tay về.

Một quyền, bẻ gãy nghiền nát, trực tiếp đánh vỡ tan tấm chắn thần thông của một thiên kiêu Chân Tiên mở ra hơn 90 mạch!

Đệ Cửu Sơn Hải rơi vào tĩnh lặng, tất cả mọi người nhìn thấy một màn này, mặc dù trước đó bọn họ biết Mạnh Hạo nhất định có thể thắng, nhất định là cường đại, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy cảnh này còn rất rúng động... nhất là sự cường hãn... của Mạnh Hạo, cho dù bọn họ có chuẩn bị cũng hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu.

- Chỉ là một quyền... Thậm chí ngay cả pháp tướng cũng không hề xuất hiện...

- Mạnh Hạo này, hắn... đến tột cùng mạnh bao nhiêu!?!

Ở thời điểm mọi người kinh hô, Thái Dương Tử cố gượng dừng lại thân mình, sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm lớn máu tươi, hắn ngẩng đầu lên, thần sắc có chút dữ tợn, trong mắt chiến ý càng đậm.

- Mạnh Hạo! Trận chiến giữa ngươi và ta còn chưa xong đâu!

- Bí thuật, Thái Dương Kinh! Thái Dương Tử hai tay bấm quyết, liên tục điểm 49 cái trên người của mình, dường như còn muốn tiếp tục, nhưng

lại đến cực hạn rồi, trong nháy mắt sắc mặt hắn một màu đỏ thẫm, ngửa mặt lên trời, khí thế ầm ầm bùng phát.

Tiên mạch của hắn trước đó là hơn 90 đường, nhưng giờ này trên người hắn bùng phát ra sóng gợn, dường như khí thế gia tăng gần hai thành, phát ra tới hơn 110 tiên mạch.

Bí thuật!

Đây là bí thuật Tiên Cảnh đặc hữu của mỗi gia tộc tông môn, bí thuật này gia tăng cường hãn cực lớn cho tu sĩ, cho nên bất kỳ một tông môn gia tộc nào, cũng chỉ có tu sĩ cá biệt không nhiều lắm mới có tư cách học tập.

Cho dù là Mạnh Hạo tới lúc này, cũng chưa có học được bí thuật tiên mạch của Phương gia!

Theo khí thế tăng mạnh, pháp tướng phía sau Thái Dương Tử biến mất, xuất hiện rõ ràng là chín vị tiên hồn!

Chín vị tiên hồn này, mỗi một vị đều hóa thành mặt trời, trở thành chín mặt trời kinh người, liên tiếp cùng một chỗ ngưng tụ ra một cái đồ án, tản ra khí thế càng cường hãn hơn.

Tiếng nổ "ầm ầm" quanh quẩn bầu trời, truyền khắp tinh không, Thái Dương Tử mắt đỏ bừng, bỗng nhiên điểm một lóng tay về hướng Mạnh Hạo. Lập tức chín mặt trời phía sau hắn, chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo, đồng thời trên người Thái Dương Tử, lực lượng của 110 tiên mạch toàn bộ tràn ra, theo hắn bấm quyết, theo tay trái hắn nâng lên, dường như trong tay hắn cầm hư ảnh một cây cung lớn, tay phải kéo ra dây cung hư ảo, rồi buông tay.

- Thái Dương Kinh, Tiên Tiến Cửu Dương Băng!

Giờ khắc này, trong ánh mắt chú ý, vô số người chấn động, chỉ thấy trong tinh không một luồng sáng vàng giống như mũi tên nhọn, ầm ầm bay tới.

Mạnh Hạo sắc mặt vẫn bình tĩnh. Cho dù Thái Dương Tử thi triển loại bí thuật này, nhưng Mạnh Hạo vẫn mặt không đổi sắc, chỉ khẽ thở dài một tiếng.

- Ngươi thiếu ta không ít tiền, làm ta thật khó xử! Mạnh Hạo lắc đầu, bước ra phía trước một bước, ngay khoảnh khắc bước chân rơi xuống, chính là chín mặt trời rầm rầm bay tới, che lấp thanh âm của hắn, nuốt sống thân ảnh của hắn.

- Bạo!!!

Thái Dương Tử rống lớn, chín mặt trời lập tức nổ tung, tiếng nổ ngập trời, nhấc lên gợn sóng, cùng lúc đó, mũi tên ánh sáng vàng xé gió bay tới đâm thẳng vào trong sóng gợn.

Thái Dương Tử sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể suy nhược... thi triển bí thuật thần thông này làm hắn gần như cạn kiệt, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên hắn mở to mắt, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ và không thể tin.

Trong tinh không, theo sóng gợn tiêu tán, lộ ra thân ảnh Mạnh Hạo, rõ ràng hắn đứng tại chỗ trên người không có bị thương chút nào, ngay cả thần sắc cũng không có mảy may biến đổi, mà ở giữa hai ngón tay của hắn kẹp luồng sáng vàng, còn đang run rẩy.

- Nợ ngươi thiếu, tăng gấp đôi! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, hai ngón tay bóp một cái, "rắc" một tiếng, ánh sáng vàng... vỡ nát.

Thái Dương Tử phun ra một ngụm máu tươi, thân thể "bịch bịch bịch" lui ra sau, mặt tái nhợt. Mạnh Hạo có thể đối kháng thần thông của mình,

điểm này hắn đã có chuẩn bị trước, nhưng bất kể như thế nào hắn cũng không có dự liệu, bí thuật của mình gần đây bỏ công nghiên cứu thấu triệt, với đối phương nơi đó, không ngờ... chỉ là lực lượng hai ngón tay!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1338: Mạnh Hạo chiến lục cường

Đệ Cửu Sơn Hải, yên tĩnh.

Mỗi tu sĩ nhìn thấy một trận chiến giữa Mạnh Hạo và Thái Dương Tử, giờ khắc này đều rúng động thật sâu, bọn họ nhìn về phía Mạnh Hạo, cho dù là Cổ Cảnh đều có kiêng kỵ.

Bọn họ không rõ lắm, giờ khắc này đến tột cùng Mạnh Hạo... mạnh bao nhiêu?

Bởi vì tại núi thứ chín, trong kiến thức của họ, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua người như Mạnh Hạo, bản thân chứng đạo liền mở ra 123 mạch, ngưng tụ 33 vị tiên hồn.

- Hắn... không có dùng tiên mạch, cũng không có dùng tiên hồn...

- Hắn chiến một trận với Thái Dương Tử, chỉ dùng lực lượng thân thể!!!

- Ta biết, thân thể của hắn là Chân Tiên, vì trong cơ thể tồn tại tiên mạch, vì tiên khí tẩm bổ, thân thể hắn đã đạt đến Tiên Cảnh đỉnh phong!!! Qua giây phút yên tĩnh, tiếp đó vang lên những tiếng kinh hô. Mạnh Hạo này ở trong mắt mọi người có thần bí sâu không lường được.

Thái Dương Tử sắc mặt tái nhợt, chua xót nhìn Mạnh Hạo, lui về phía sau vài bước. Gần như trong nháy mắt khi hắn lui về phía sau, trong tinh không bốn phía lúc này có truyền tống trận lóe sáng.

Lần này xuất hiện là hai cái trận pháp gần như cùng một lúc phủ xuống, mà giờ này trong tinh không bốn phía, còn có truyền tống trận lóe sáng

xuất hiện, dường như rất nhanh sẽ có người phủ xuống.

Mà lúc này trong hai trận pháp kia, có hai thân ảnh đi ra: Một là Tống La Đan, đạo tử của Tống gia, thiên kiêu Chân Tiên của gia tộc, một người khác... là Chân Tiên đến từ Cổ Tiên Lăng, đó là một thanh niên, sau lưng đeo một cái bao hàng màu đỏ sậm.

Bao hàng này thẳng dài, dường như bên trong bọc một cỗ thi thể.

Người này Mạnh Hạo chưa từng thấy.

- Mạnh Hạo! Tống La Đan mới vừa xuất hiện, lập tức khí thế toàn thân bùng phát ầm ầm, thậm chí trực tiếp thi triển bí thuật của Tống gia, lập tức trên người của hắn liền bạo phát ra dao động tiên mạch mạnh hơn.

Cũng giống như Thái Dương Tử, hắn thi triển bí thuật làm cho tiên mạch bản thân hắn, có thể tăng lên hai thành lực lượng, có thể so với hơn 110 đường tiên mạch, phía sau hắn xuất hiện chín vị tiên hồn.

Nhưng khi mọi người ở đây nghĩ đây là cực hạn của Tống La Đan, Tống La Đan ngửa mặt lên trời rống một tiếng, lập tức phía sau hắn bất ngờ xuất hiện vị tiên hồn thứ mười, sau đó ra tiếp một vị!

Tổng cộng 11 vị tiên hồn, tức thì khí thế của Tống La Đan toàn diện bùng phát. Hắn vung tay, trong tay của hắn bất ngờ xuất hiện một cây trường thương.

Trường thương màu xanh, đầy ý thương tang cổ xưa, vừa xuất hiện lập tức tinh không chấn động.

- Mạnh Hạo! Tới chiến một trận với Tống mỗ!

Tống La Đan vung múa trường thương, khí thế ngập trời.

Cùng lúc đó, người thanh niên sắc mặt âm trầm đến từ Cổ Tiên Lăng kia, vừa xuất hiện, hắn không nói lời nào, tay phải nhấc lên, bao hàng phía sau hắn bay ra, nhanh chóng mở ra, lộ ra bên trong một cỗ thi thể khô héo!

Thi thể kia toàn thân khô quắt, nhưng lại tràn ra ý thương tang cổ xưa, rõ ràng là... một cổ thi!

Thanh niên của Cổ Tiên Lăng cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, khoanh chân ngồi xuống, cặp mắt khép kín, một tay điểm vào mi tâm, tức thì từ trong mi tâm của hắn bay ra một tia sáng, sau khi dung hợp với máu tươi của hắn, biến thành huyết quang chui vào trong thi thể kia.

Cổ thi liền chấn động, toàn thân máu thịt cấp tốc sinh trưởng, trong chớp mắt, liền hóa thành một nam nhân trung niên, cặp mắt bỗng nhiên mở hé ra, thân thể nổ ầm ầm, khí tức tiên mạch trong cơ thể hắn liền bùng phát ra.

Dạng này cũng là bí thuật, dưới bí thuật này, mặc dù trên thân cổ thi không có xuất hiện tiên hồn, nhưng tràn ra dao động uy áp, có thể so với 120 đường tiên mạch, thậm chí còn huyễn hóa ra tiên long vây quanh.

Giờ khắc này, mọi người đều chăm chú theo dõi!

- Giỏi cho Tống La Đan, hắn mạnh hơn một chút so với Thái Dương Tử, hắn đã tu bí thuật đạt tới cảnh giới thứ hai, mặc dù so với cảnh giới thứ nhất tiến triển không nhiều lắm, chỉ có hai thành, nhưng cũng rất là cường hãn!

- Ta từng nghe nói bí thuật của tất cả tông môn gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải, đại để giống nhau đều có ba cảnh giới: cảnh giới thứ nhất, là tăng lên tiên mạch hư ảo cao nhất thậm chí là gấp đôi; cảnh giới thứ hai, lại là mở rộng tiên hồn; cảnh giới cuối cùng... là biến hư ảo thành chân thật!

- Vu Hưng Long của Cổ Tiên Linh này cũng không tầm thường, thuật pháp của Cổ Tiên Lăng bọn họ âm trầm quỷ dị. Mặc dù hắn không có đạt tới cảnh giới thứ hai, nhưng cảnh giới thứ nhất này không ngờ vượt qua hai thành, cũng có thể mở được tiên mạch có thể so với 120 đường!

Ngay khoảnh khắc mọi người Đệ Cửu Sơn Hải chú ý, bỗng nhiên thanh âm của Mạnh Hạo vang vọng tinh không: - Đan Đan! Ngươi cũng thiếu ta tiền! Mạnh Hạo nhíu mày, nhìn thoáng qua Tống La Đan, giọng nói và thần thái của hắn giống như trưởng bối bất đắc dĩ khiển trách tiểu bối bướng bỉnh.

Một câu nói ra, trên mặt Tống La Đan đều tím lại. Chuyện thiếu tiền đối với hắn là mối sỉ nhục lớn nhất trên đời này. Nghe vậy hắn hét lớn một tiếng, vọt thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo liếc nhìn thanh niên của Cổ Tiên Lăng, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

- Người của Cổ Tiên Lăng không có thiếu ta tiền... Bất quá ta biết một người tên là Tiêu La!

Gần như ngay lúc Tống La Đan ra tay, cổ thi trước mặt Vu Hưng Long của Cổ Tiên Lăng cũng cất bước đi ra, khí thế bùng phát, cùng Tống La Đan phân ra hai hướng vọt thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Hai người tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc tới gần, Tống La Đan quét ngang trường thương trong tay, nhấc lên tiếng xé gió, tinh không dao động, đâm một thương về phía Mạnh Hạo. Trong nháy mắt tinh không liên tiếp nổ ầm ầm, chớp mắt tới gần.

Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng vẻ tàn khốc, bước ra phía trước một bước, dường như tinh không dưới chân rút ngắn, khi bước chân rơi xuống, bất ngờ ở ngay trước mặt Tống La Đan, vung tay phải tung ra một quyền.

"Ầm!"

Một quyền rơi xuống, trường thương vỡ tan, Tống La Đan phun ra máu tươi, trong tiếng gào thét 11 vị tiên hồn phía sau hắn giống như mười một ngọn núi lớn, rầm rầm đè xuống hướng Mạnh Hạo, lần nữa đụng nhau với tay quyền của Mạnh Hạo.

"Rầm rầm!" Mười một ngọn núi lớn kia vừa đụng vào tay quyền cùa Mạnh Hạo, toàn bộ run rẩy, trong tiếng nổ đồng loạt sụp đổ... một quyền quét ngang của Mạnh Hạo này dư thế không ngừng, đánh vào ngực Tống La Đan.

Tống La Đan kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra máu tươi, thân thể bắn ngược lại.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo xoay người, cặp mắt sánh rực nhìn về phía cổ thi đang bắn vọt tới, trong hai mắt hắn giống như tia chớp, làm cho khí thế của cổ thi kia thoáng cái bị áp chế.

Sau đó... lại là một quyền!

Trong tiếng nổ vang trời, Mạnh Hạo đối với Tống La Đan có chút nương tay, nhưng đối với Cổ Tiên Lăng không có nợ nần này, một quyền của Mạnh Hạo là dùng toàn bộ lực lượng thân thể phát ra, trong tiếng nổ "ầm ầm", tiên lực của cổ thi cho dù có thể so với 120 mạch, cũng trong chớp mắt, toàn thân chấn động, trực tiếp nổ tung, chia năm xẻ bảy, toàn bộ vỡ nát.

Vu Hưng Long phun ra máu tươi, cặp mắt bỗng nhiên mở ra, đầy vẻ kinh sợ: - Quá mạnh!

Đúng lúc này, ở bốn phía bất ngờ có ba cái truyền tống trận ầm ầm huyễn hóa ra, trận pháp phát sáng, tinh không quanh quẩn gợn sóng.

Từ trong trận pháp có ba thân ảnh cấp tốc bay ra, không có mảy may dừng lại, ngay tức thí phóng thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Một người trong đó là Vương Mộc! Thân là thiên kiêu của Vương gia, giữa Vương Mộc và Mạnh Hạo cũng không phải là trận đấu đầu tiên, tuổi tác của hắn nhỏ nhất, nhưng tâm khí của hắn cao, so với các thiên kiêu khác còn cường liệt hơn.

- Mạnh Hạo! Vương Mộc hét lớn một tiếng bay tới. Trên thân hắn bất ngờ phát ra một khí tức quỷ dị, trong dao động tiên mạch thi triển bí thuật, khí thế lần nữa nổi lên, hết thảy hết thảy dường như đều ngưng tụ trên ngón trỏ tay phải của hắn, bỗng nhiên điểm một cái về phía Mạnh Hạo.

Người thứ hai bay tới, là Tạ Nhất Tiên của Hương Hỏa Đạo! Năm đó trong thí luyện của ba đại đạo môn, thực lực của Tạ Nhất Tiên dẫn tới không ít người chú ý, đó là thiên kiêu có thể cuối cùng bước chân vào tứ cường. Hắn vừa xuất hiện bốn phía có sương mù lượn lờ, trong sương mù phảng phất như có quốc gia của hắn!

- Phương Mộc! Tạ Nhất Tiên trong ánh mắt lộ ra chiến ý mãnh liệt, tiên mạch nổ ầm ầm, dưới bí thuật toàn diện bạo phát.

Người cuối cùng xuất hiện là Trần Hạo đến từ của Viêm Ma Hài một trong năm đại thánh địa! Hắn vừa bay ra tức thì có biển lửa ngập trời vây quanh bốn phía, bất ngờ tạo thành hơn 100 con rồng lửa, gầm thét, ở phía sau hắn có 12 vị tiên hồn, giống như người lửa khổng lồ, rầm rầm bay tới.

Ba người xuất hiện cùng một lúc ra tay, công kích Mạnh Hạo.

Ngay lúc này, Tống La Đan cắn răng một cái cố nén đau, lần nữa lại tới; Thái Dương Tử một bên cũng trong mắt lộ ra quyết đoán. Bọn họ mặc dù là thiên kiêu, nhưng Mạnh Hạo quá cường hãn, bọn họ không thể không

lựa chọn liên thủ.

- Chỉ cần chiến thắng hắn lần này, chỉ cần một lần!

Thái Dương Tử rống lớn, tấn công tới.

Còn có Vu Hưng Long, thời khắc này cũng sắc mặt biến hóa. Cổ thi của hắn đã bị phá hủy, nhưng bản thân hắn còn có thể chiến. Hắn đứng bật dậy, cả người tràn ra tử khí, lực lượng tiên mạch bạo phát vọt thẳng tới Mạnh Hạo.

Sáu người liên thủ!

Giờ khắc này, tinh không sáng rực, tất cả tu sĩ chú ý tới trận chiến này, đều hít thở như ngưng lại, mắt không chớp: trong lịch sử của núi thứ chín, ở cảnh giới Chân Tiên, không phải không có xuất hiện qua người cường đại, nhưng chưa từng có một thời đại nào có thể xuất hiện một mặt trời sáng chói đến mức cần rất nhiều thiên kiêu liên thủ chiến đấu như thế.

Mạnh Hạo trong mắt lộ vẻ ngưng trọng, cho dù là hắn, thời khắc này cũng đều nghiêm túc. Sáu người này, mỗi người đều mở ra 90 mạch trở lên, nắm giữ bí thuật, ngưng tụ tích lũy tài nguyên nhiều năm, là hy vọng tương lai trong các gia tộc tông môn.

Mỗi người bọn họ đều từng là đạo tử trong gia tộc tông môn mình, nếu không phải vì Mạnh Hạo xuất hiện, bọn họ đều có huy hoàng của riêng mình.

- Có hứng thú! Trong mắt Mạnh Hạo cũng lộ ra chiến ý, hắn cũng muốn biết, giờ này, đến tột cùng mình mạnh bao nhiêu!?.

"Lực lượng tiên mạch..." Trong cơ thể Mạnh Hạo chợt truyền ra tiếng nổ vang trời, tiếng nổ này nếu toàn bộ truyền ra sẽ là 123 tiếng, mỗi một

tiếng truyền ra đều đại biểu cho một tiên mạch Mạnh Hạo vận dụng.

"Ta cũng muốn nhìn xem, một mình ta có thể hay không chiến với tất cả thiên kiêu Chân Tiên của Đệ Cửu Sơn Hải!" Trong cơ thể Mạnh Hạo nổ ầm ầm, cả người hắn cũng tràn ra một cổ khí phách.

Không đợi sáu người đến gần, thân mình Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, tranh tiên tới gần...

Chiến!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1339: Chí nguyện to lớn của Mạnh Hạo

Nhưng ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo đi ra, khí thế sáu người dâng lên ngập trời, hóa thành sáu đạo cầu vồng xông về phía Mạnh Hạo.

Vương Mộc nơi đó, trong mắt đột nhiên lộ ra tia sáng quỷ dị, cả người hắn giống như điên cuồng, lộ ra dao động khiến tinh không run rẩy. Tay phải hắn chợt nâng lên, trên đầu ngón tay có ánh sáng lóng lánh lúc sáng lúc tối không chừng, dường như hấp thu hồn và sinh mạng cả người hắn, hóa thành một kích... Ở Vương gia, tuy rằng không ít người nắm giữ, nhưng có rất ít người tinh thông đạo pháp này!

- Định!

Vương Mộc hét lớn một tiếng, đầu ngón tay dường như vén ra tinh không, ngưng đọng lại dao động biến thành một lực lượng kinh thiên, trong nháy mắt liền quấn quanh trên thân Mạnh Hạo, làm cho thân mình Mạnh Hạo chợt ngừng lại.

Chợt dừng này, là dừng lại khác với Cấm Thân Thuật, dường như cố định là thời không, dường như vào giờ khắc này, thân thể Mạnh Hạo bị cố định một chỗ!

Một màn đó, làm cho tất cả người theo dõi đều thất kinh.

Nhưng không đợi mọi người kịp phản ứng, bốn phía Mạnh Hạo bao gồm sáu người Vương Mộc ở bên trong, trong mắt mỗi người đều lộ ra chiến ý ngập trời, khí thế càng bạo phát hơn, gần như biểu hiện cực hạn biến thành sáu thanh kiếm sắc bén, trong nháy mắt đánh về phía Mạnh Hạo.

Trên người Vương Mộc mặc dù khí tức suy nhược nhiều lắm, nhưng lúc này hắn vẫn bạo phát, vung lên tay phải, trong mơ hồ lại hóa thành một ngón tay hư ảo.

- Vương Tổ Nhất Chỉ! "Rầm rầm" tiếng nổ quanh quẩn, một ngón tay to lớn điểm thẳng tới Mạnh Hạo, khí thế như cầu vồng, dường như hết thảy tồn tại dưới ngón tay này, đều phải tan thành mây khói.

Tạ Nhất Tiên toàn thân khí tức hương hỏa cuồn cuộn, tạo thành quốc gia của hắn, tạo thành thế giới của hắn, với tiên mạch của hắn đi chống đỡ hương hỏa giới, để quốc gia của hắn phủ xuống, biến thành vô số hình chiếu trấn áp về hướng Mạnh Hạo!

Trần Hạo rống giận, toàn thân ngọn lửa cuồn cuộn, hắn bạo phát tiên mạch, tất cả con rồng lửa ở bốn phía dung hợp lại, biến thành một cái đầu rồng to lớn, há to miệng muốn cắn nuốt hết thảy chúng sinh.

Thái Dương Tử liều mạng hết thảy, bất chấp miệng phun ra máu tươi, ở trước mặt của hắn, chín mặt trời chồng lên biến thành một mặt trời duy nhất công tới.

Tống La Đan khí thế ngất trời, mơ hồ trên đỉnh đầu của hắn xuất hiện một thanh đao, thanh đao của Tống gia, đồng dạng cũng là đạo, thiên đao chém xuống, giống như thiên đạo phủ xuống.

Cuối cùng là Vu Hưng Long, thân thể hắn cương cứng, vào thời điểm này, hắn không tiếc tự thân hóa thành cổ thi, mang theo khí tức luân hồi, bùng phát ra lực lượng mạnh nhất ngưng tụ thành một cây thi châm.

Cây thi châm xé hư không phóng thẳng tới mi tâm Mạnh Hạo.

Đệ Cửu Sơn Hải chấn động, mọi người nhìn thấy một màn này đều tâm thần kêu ong ong: trước đó bọn họ vì Mạnh Hạo mỗi một quyền liền đánh hạ thiên kiêu cá biệt, nên trong lòng không khỏi có chút xem

thường các thiên kiêu Chân Tiên kia, nhưng giờ này lại từng người rung động phát hiện, những thiên kiêu kia bất kỳ người nào, đơn độc lấy ra đều là mặt trời sáng chói, đều có thể danh chấn bốn phương.

Mà giờ khắc này, sáu người liên thủ, long trời lở đất.

- Mạnh Hạo phải thua!!!

Chớp mắt một cái, sáu thiên kiêu đã che phủ Mạnh Hạo ở bên trong, nhưng vào lúc này... đột nhiên, trong cơ thể Mạnh Hạo truyền ra tiếng gầm rú vang trời, thanh âm này như tiếng sấm nổ ầm ầm...

Không ngờ liên tiếp truyền ra một trăm tiếng!

Một trăm tiếng nổ, đối với Mạnh Hạo mà nói, đó là trong cơ thể bùng phát ra lực lượng của 100 mạch, đánh sâu vào, tức thì định pháp quỷ dị đến từ Vương gia kia liền tiêu tan.

Vương Mộc phun ra máu tươi, thân thể lập tức như bị móc rỗng, sắc mặt chấn động: loại cắn trả này, là lần đầu tiên trong cùng thế hệ hắn gặp phải mãnh liệt nhất.

Mà Mạnh Hạo lúc này, trong chú ý của mọi người, trong cơ thể không ngừng truyền ra tiếng nổ ầm ầm, kéo dài, từng tiên mạch trong cơ thể hắn bùng phát, mỗi một tiên mạch bạo phát, đều làm cho khí thế của Mạnh Hạo nổi lên một chút.

- Nên tới phiên Mạnh mỗ rồi! Trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một tia sáng lạnh. Một khắc trước đó, thuật pháp của Vương gia, làm tâm thần hắn chấn động. Thời khắc này trong mắt Mạnh Hạo lạnh lẽo, thân thể nhoáng một cái, liền xuất hiện ở trước người Tạ Nhất Tiên, tay phải vẫn như trước tung ra một quyền!

Quyền thứ nhất, Tạ Nhất Tiên phun ra máu tươi, hương hỏa giới của hắn,

quốc gia của hắn, toàn bộ sụp đổ, thân mình bay ngược lại.

Quyền thứ hai, rơi vào trước mặt Trần Hạo, biển lửa ngập trời bốn phía Trần Hạo như gặp phải gió lốc trong nháy mắt dập tắt, ngọn lửa đầu rồng kinh người kia tức thì nổ tung... Trần Hạo phát ra một tiếng thét không cam lòng, nhưng lại không ngừng được phun ra máu tươi.

Quyền thứ ba, rơi vào trước người Vương Mộc. Đối với Vương gia, Mạnh Hạo có nội tâm phức tạp, đồng thời, cũng rất là kiêng kỵ thần thông của Vương gia, một quyền này rơi xuống va chạm thẳng vào một ngón tay kinh người kia, trong tiếng nổ "ầm ầm" ngón tay vỡ tan, Vương Mộc phun ra máu tươi, cả người đã hôn mê, bị đánh bay ra.

Quyền thứ tư, quyền thứ năm, quyền thứ sáu!

Tống La Đan toàn thân máu tươi tuôn ra như sương; Thái Dương Tử ngực lõm xuống, cả người gần như sắp chết; Vu Hưng Long của Cổ Tiên Lăng, cây thi châm của hắn trực tiếp vỡ vụn, hóa thành tro bụi, sắc mặt hắn trắng bệch, dưới một quyền này thân thể hắn gần như sắp vỡ ra, sắp mất đi ý thức.

Mạnh Hạo không có giết người, giữa nhau không có thù hận, đây chỉ vì thân là thiên kiêu Chân Tiên, vì đạo giữa nhau nên nhất định phải chiến một trận mà thôi!

Sáu quyền, sáu người toàn bộ bị bắn tung ra, Mạnh Hạo đứng giữa tinh không, tóc bay phất phới, trong thân thể hắn truyền ra một tiếng nổ cuối cùng, đó là tiếng nổ thứ 123... điều này đại biểu, thời điểm này Mạnh Hạo đã phóng ra toàn bộ lực lượng tiên mạch.

- Quá mạnh!!!

- Tiên Cảnh Chí Tôn!

Đệ Cửu Sơn Hải truyền ra tiếng "ồ" lên. Mạnh Hạo với chiến lực của mình, danh chấn núi thứ chín!

Trận chiến tinh không này vô số người chú ý, một trận chiến này, là trận chiến giữa thiên kiêu, là trận chiến Chân Tiên, là trận chiến quyết định lương đống tương lai của các tông các gia tộc.

- Tại sao muốn chiến, biết rõ không phải đối thủ, cần gì phải đi chiến! Không phải những người gọi là thiên kiêu của Đệ Cửu Sơn Hải này, không tự lượng sức sao? Nếu là ta, nhất định sẽ âm thầm chuẩn bị, một khi nổi lên tức thì bỗng nhiên nổi tiếng! Như vậy xem ra, những người Đệ Cửu Sơn Hải này chẳng qua cũng thế thôi, ai nấy dều tâm trí ngu dốt, quá ngu xuẩn di! Đệ Cửu Sơn Hải giới, cho dù là Quý gia cũng không có phát hiện, lúc này trong tinh không mênh mông, chẳng biết từ lúc nào nhiều hơn một chiếc thuyền rất bình thường.

Trên chiếc thuyền, đang ngồi một nam nhân trung niên, bên cạnh có một thanh niên, hắn đang cau mày nhìn về phía đầu thuyền, mơ hồ, ngoài chiếc thuyền này, có một màn hình hư ảo, thân ảnh bên trong chính là trận chiến giữa Mạnh Hạo và các thiên kiêu.

- Bởi vì... bọn họ là thiên kiêu, bọn họ có thể bị thất bại, có thể không bằng người kia, nhưng nếu bọn họ ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không có, nếu ngay cả quyết tâm xuất kiếm cũng không có... thì bọn họ sẽ vĩnh viễn... không dám ra tay ở trước mặt tiểu tử gọi là Phương Hạo này. Bởi vì, cảnh giới Tiên này đã có chênh lệch như thế, thời khắc này không chiến... cách biệt trong tương lai sẽ càng lớn hơn, bọn họ... vĩnh viễn cũng không có dũng khí chiến một trận! Nam nhân trung niên cầm lên chén rượu hâm nóng, nhấp một ngụm, nhẹ giọng nói.

- Mọi người cùng lên chiến đấu như thế? Dù có thắng thì thế nào, có thể chứng minh được gì? Thanh niên cười lạnh.

- Chứng minh hắn có thể bị người cùng thế hệ chiến thắng! Nam nhân

trung niên bình tĩnh lên tiếng.

- Liệt nhi, đây là khác biệt giữa ngươi và bọn chúng! Cửu Đại Sơn Hải Giới, không thể xem thường a!

- Thì tính sao, một đám bị chúng ta... Thanh niên cười lạnh, đang định nói tiếp, nhưng lại bị nam nhân trung niên nghiêm khắc trừng mắt, hắn cả kinh, chưa nói xong vội nuốt xuống câu sau.

Không ai phát hiện chiếc thuyền này tồn tại, dường như bọn họ ở trong không gian bất đồng với Đệ Cửu Sơn Hải, lơ lửng trong tinh không, từ từ đi xa.

Một trận chiến này, bị quá nhiều người chú ý, nhất là... đây vốn phải là chiến trường huy hoàng của mỗi người, lại trở thành tất cả mọi người liên hiệp chiến với Mạnh Hạo, càng dẫn tới chú ý hơn.

Cũng không phải tất cả thiên kiêu đều sẽ liên thủ chiến đấu, Phương Vệ không nhúc nhích, hắn ở giữa không trung, lúc này từ từ nhắm hai mắt, không có nhìn xem trên tinh không, mà ở trong cơ thể hắn không ngừng tích lũy, khí tức của hắn từ từ cường đại, bí thuật Phương gia dung hợp ở trên người hắn, trong cơ thể hắn còn có 2 cái Niết Bàn Quả, vào giờ khắc này nhảy lên thình thịch như nhịp đập của trái tim.

Hắn đang chờ đợi, đợi khí thế của mình đạt tới đỉnh phong, là lúc hắn sẽ chiến một trận với Mạnh Hạo!

Trừ hắn ra, Phàm Đông Nhi cũng đang ngưng tụ khí thế của mình; còn có Triệu Nhất Phàm, còn có Lý Linh Nhi, còn có hai người... một là Quý Âm của Quý gia, lặng lẽ vô tức, bị Quý gia che đậy tiên môn, khiến cho người ngoài chỉ biết Quý gia có người bước chân vào Chân Tiên, nhưng không biết cụ thể tiên mạch!

Nàng không phải đạo tử của Quý gia, nhưng là người đứng đầu dưới đạo

tử!

Trừ Quý Âm ra, rất nhiều người đều bỏ qua Tiên Cổ Đạo Tràng. Ba đại đạo môn: Cửu Hải Thần Giới có Phàm Đông Nhi, Thái Hành Kiếm Tông có Triệu Nhất Phàm và Chu Tâm, mà Tiên Cổ Đạo Tràng... không người nào biết, cũng không ai nghe nói tới, thời điểm này, mặt trời sáng chói là ai.

Trong tinh không, tiếng ồ lên vang vọng, ngay khoảnh khắc sáu người Thái Dương Tử thất bại, đột nhiên lại có truyền tống trận sáng lóng lánh, đến từ ba giáo sáu tông, đến từ mấy Thánh địa, từng người thiên kiêu Chân Tiên bỗng nhiên xuất hiện.

Có người Mạnh Hạo biết, có người hắn chưa từng gặp mặt, tất cả chừng 11, 12 người vừa xuất hiện, đều phát ra dao động mạnh mẽ, mỗi người đều là mặt trời sáng chói trong tông môn của mình, nhưng trong một chớp mắt này, bọn họ không chần chờ chút nào lập tức lựa chọn liên thủ!

Bọn họ đã biết, dựa vào lực lượng một người là không thể chiến thắng Mạnh Hạo, mà bọn họ cần chỉ là một trận thắng, chỉ là một trận chiến!

Cho nên, cho dù liên thủ, nếu có thể thắng cũng đủ để vui mừng, đủ để chiến thắng tâm ma của bọn họ, đủ để mỗi người bọn họ đều biết: Mạnh Hạo... không phải là không thể chiến thắng!

"Rầm rầm!"

Tiếng nổ vang trời, 11, 12 người này bùng phát tiên mạch. Ở thời đại Chân Tiên này, phàm là người có thể trở thành Chân Tiên, mở ra tiên mạch, ít nhất đều là 90 đường.

Lúc này dưới kích thích của bí thuật, tiên hồn của bọn họ lần lượt phủ xuống, hư ảo tiên mạch tăng lên, hóa thành 11, 12 đạo cầu vồng kinh người chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Thần thông bất đồng, nhưng biểu hiện từng người giống nhau đồng loạt công tới.

Mạnh Hạo trong mắt lộ ra chiến ý, hắn nhìn 11, 12 người bốn phía, toét miệng cười, trong nụ cười có chút lạnh như băng.

Trong cơ thể hắn 123 đường tiên mạch toàn bộ vận chuyển, ngay khoảnh khắc những người này vọt tới, Mạnh Hạo giống như một vị Bạo Long, cất bước đi tới, trong nháy mắt vang lên tiếng nổ ngập trời, trên người Mạnh Hạo nổi lên khí tức bá đạo, mỗi đi một bước chính là một quyền.

Một đường thế như chẻ tre, nơi hắn đi qua long trời lở đất, thần thông sụp đổ, bí thuật vỡ vụn, máu tươi phun trào...

Giờ khắc này, tinh không gợn sóng vô tận cuồn cuộn giống như trở thành sóng biển ba đào, tiếng gào thét vang dội, tiếng rống giận không cam lòng quanh quẩn, Mạnh Hạo với lực một người chiến tất cả thiên kiêu Chân Tiên!

"Rầm rầm!" Tinh không run rẩy, bầu trời biến sắc, một quyền, một quyền, tiếp một quyền!

Từng thân ảnh phun trào máu tươi thụt lùi, từng đạo cầu vồng vỡ vụn, từng thần thông tan vỡ...

Tất cả người chứng kiến một trận chiến này đều trợn mắt há hốc mồm, hô hấp dồn dập. Thân ảnh của Mạnh Hạo giống như một vị chiến tiên, trở thành dấu ấn trong lòng tất cả mọi người mà cả đời này đều không thể quên.

Cho đến cuối cùng, 11, 12 người này toàn bộ sắc mặt tái nhợt, một người cuối cùng cũng đều thối lui, Mạnh Hạo vung tay đánh lên hướng bầu trời tinh không.

- Nhất Chỉ Nhân Quả! Từng đạo nhân quả, bỗng nhiên từ trên người hắn, xuất hiện trên người thiên kiêu Chân Tiên bốn phía, tính cả sáu người trước tổng cộng là 18 người.

Dưới tu vi và đạo pháp bá đạo của Mạnh Hạo, cưỡng ép ngưng tụ nhân quả, trở thành giấy nợ của mỗi người ào ào rơi xuống, trong hư vô biến thành thực tế rồi xuất hiện trong tay Mạnh Hạo.

Không cần viết, không cần ngươi chấp nhận, bởi vì... ngươi chính là thiếu ta tiền!

Bởi vì, đây là đạo pháp nhân quả: Cường Hành Kết Duyên!

Tại khoảnh khắc Nhất Chỉ Nhân Quả này ngưng tụ, 18 người toàn bộ phun ra máu tươi, cặp mắt đỏ thẫm, loại bị Cường Hành Kết Duyên, cưỡng ép ngưng tụ giấy nợ đó, nếu không hoàn trả, liền có cảm giác xúc động nhân quả... Ánh mắt những người này nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra ý phẫn nộ ngập trời.

- Mạnh Hạo, ngươi dám!!!

- Chết tiệt, ngươi quá vô sỉ!!! Các thiên kiêu Chân Tiên lập tức rống giận.

- Vô sỉ sao... các ngươi muốn chiến với ta, để ngưng đọng lại đạo tâm, cho dù liên thủ cũng muốn một lần đánh bại ta. Nếu ta bị đánh bại, đạo tâm của các ngươi thông suốt! Nếu đã như thế, ta có thu chút ít lợi tức, nghĩ đến các ngươi cũng không nhỏ mọn không đồng ý chứ? Mạnh Hạo mặt không đổi sắc, chỉ là có chút xấu hổ, vội ho một tiếng, nói với dáng vẻ đạo nghĩa chính đáng! Như năm đó hắn đối thoại với Phương Tú Phong, hắn đã nói: giấc mộng của hắn, là làm cho tất cả thiên kiêu trên Đệ Cửu Sơn Hải, đều thiếu nợ hắn tiền.

Cái mộng tưởng này, giờ này... đã sắp thực hiện! Đột nhiên Mạnh Hạo có cảm giác, lúc trước chí khí của mình quá nhỏ bé.

"Hẳn là, Cửu Đại Sơn Hải, tất cả thiên kiêu, đều thiếu nợ ta tiền!" Trong lòng Mạnh Hạo chợt xuất hiện hào tình vạn trượng, ngẩng cao đầu, tóc dài tung bay, khí thế như cầu vồng. Dưới ý nguyện to lớn như thế, dẫn động tinh không chấn động, hóa thành vô số gợn sóng cuồn cuộn.

Giờ khắc này, Đệ Cửu Sơn Hải tĩnh lặng, mọi người đều trố mắt líu lưỡi, từng người đều ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo; còn các thiên kiêu Chân Tiên kia, mặc dù phẫn nộ, nhưng cũng bị lời nói của Mạnh Hạo làm á khẩu không nói được lời nào...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1340: Nương tử, tới thành thân sao?

Trên Nam Thiên Tinh, Phương Tú Phong sắc mặt cổ quái, ông nhìn thấy Nhất Chỉ Nhân Quả của Mạnh Hạo, cũng nhìn thấy vẻ mặt của Mạnh Hạo thời khắc này, ông không khỏi cảm khái.

Một bên Mạnh Lệ bật cười khúc khích. Vẻ mặt của Mạnh Hạo hiện rõ ở trong mắt bà, thoáng cái bà liền nhìn ra tâm tư của Mạnh Hạo.

- Đứa nhỏ này, từ nhỏ chính là thích vơ vét người như vậy! Mạnh Lệ mở miệng cười.

- Thích vơ vét người ư?

Phương Tú Phong sửng sốt, chợt nhớ lại.

- Con trai muội... lúc trước lúc hắn gần đi từng có chí nguyện to lớn, làm cho tất cả thiên kiêu núi thứ chín đều thiếu nợ hắn tiền! Phương Tú Phong chần chờ một chút, chậm rãi nói.

- Hạo nhi vừa sinh ra, muội đã biết đứa nhỏ này sau này rất có tiền đồ. Huynh nhìn xem ý nguyện của hắn, đều bất đồng với người khác như vậy, nếu muội nói, đứa nhỏ này hắn phải có một ý nguyện to lớn, là làm cho tất cả thiếu nữ tuổi thanh xuân trên Đệ Cửu Sơn Hải, đều trở thành đạo lữ của hắn! Mạnh Lệ cười nói, trên mặt lộ ra ý nuông chiều Mạnh Hạo.

Phương Tú Phong trầm mặc, lắc đầu cười khổ. Đối với Mạnh Hạo, ông hiểu rất rõ, chỉ là sâu trong nội tâm, ít nhiều có hơi khó chịu. Khó chịu này là đến từ khi Kha Cửu Tư thay mặt phụ thân tặng tiên mạch trước

kia, trong miệng Mạnh Hạo là nghĩa phụ.

Thứ tình cảm đó, làm cho ông là người phụ thân chân chính của Mạnh Hạo, có chút chua cay, còn có chút không phục.

- Huynh còn không có nói cho muội biết, lúc trước, vì sao huynh muốn cho Hạo nhi trở về Đông Thắng Tinh? Muội không tin chỉ vì 2 cái Niết Bàn Quả, chuyện này muội hỏi huynh rất nhiều lần, lần này, muội muốn có một đáp án!

Mạnh Lệ quay đầu hỏi, chăm chú nhìn Phương Tú Phong.

Phương Tú Phong trầm mặc, liếc nhìn thê tử, nhẹ giọng lên tiếng: - Rất nhanh, muội sẽ biết!

Thời khắc này Đệ Cửu Sơn Hải hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo nơi đó, nhìn Mạnh Hạo chỉ một mình gần như đánh bại toàn bộ thiên kiêu của tất cả tông môn gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải.

Đó là công kích liên thủ, nhưng vẫn thua dưới tay Mạnh Hạo, khiến không ít người rúng động trong lòng.

Mạnh Hạo đứng giữa tinh không, ngẩng cao đầu, chung quanh hắn hơn mười thiên kiêu Chân Tiên, từng người đều phẫn nộ nhìn Mạnh Hạo, nhưng không có cách nào. Đúng vào lúc này, bỗng nhiên, tại trong tinh không phía trước Mạnh Hạo, ầm ầm xuất hiện một truyền tống trận.

Bất ngờ từ truyền tống trận đi ra thân ảnh của Triệu Nhất Phàm. Khi hắn xuất hiện, từ trên người hắn bùng phát một luồng kiếm khí ngút trời, chấn động tinh không, bốn phương nổ ầm ầm, làm cho các thiên kiêu Chân Tiên bốn phía kia lập tức ngưng thần nhìn lại.

Tu sĩ trên Đệ Cửu Sơn Hải, cũng đều dời mắt nhìn về phía Triệu Nhất Phàm.

- Mạnh Hạo... Hoặc là ta phải nói là Phương Mộc... Đã lâu không gặp! Triệu Nhất Phàm chậm rãi lên tiếng, hắn vẫn mặc một thân áo bào màu xanh lam, tóc dài tung bay; lưng đeo một thanh kiếm, nhưng giờ khắc này khí thế của hắn cường đại hơn rất nhiều so với thời điểm thí luyện tại ba đại đạo môn lúc trước... dường như khác biệt giữa trời và đất.

Thái Hành Kiếm Tông, Triệu Nhất Phàm!

Mạnh Hạo từng đấu với hắn hai lần, lần đầu tiên là tại Nam Thiên Tinh, hai người cách không va chạm một kiếm!

Lần thứ hai là tại thí luyện ba đại đạo môn. Hai người tranh đoạt đệ nhất. Trận chiến ấy, dù là Mạnh Hạo, cũng đều bị ép xuất ra toàn bộ chiến lực, trong nội tâm ma niệm hỗn loạn tâm thần, mới đánh Triệu Nhất Phàm bị thương nặng!

Giờ này, ánh mắt hai người nhìn nhau, trong mắt hai người đều hiện lên những hình ảnh trước kia.

- Triệu Nhất Phàm... Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng, trong mắt lại nổi lên chiến ý. Bọn họ không cần nói nhiều lời, bọn họ không có cừu oán, có chăng... chỉ là ở thời đại này, vì đạo của mình mà chiến.

Hơn mười thiên kiêu Chân Tiên bốn phía, từng người đều trầm mặc, lui về phía sau một chút. Bọn họ là người thua, sẽ không ra tay tiếp, về phần Triệu Nhất Phàm, bọn họ biết hắn rất cường hãn, từng ánh mắt lóe sáng.

Còn tu sĩ trên Đệ Cửu Sơn Hải theo dõi nơi này, giờ khắc này đều nhớ lại đụng độ giữa Mạnh Hạo và Triệu Nhất Phàm trước đây.

- Trận chiến giữa hai người này, đáng để xem!

- Lúc trước trong thí luyện đạo môn, Triệu Nhất Phàm bị đánh bại, giờ

này... bọn họ đều trở thành Chân Tiên, Triệu Nhất Phàm xuất hiện lần nữa, lần này... hắn còn có thể bị đánh bại nữa không?

- Đối mặt với Mạnh Hạo như yêu nghiệt, Triệu Nhất Phàm... tất phải bại! Trong bàn tán của mọi người, Mạnh Hạo và Triệu Nhất Phàm đều bạt kiếm giương cung, ngay khoảnh khắc sắp bùng phát, đột nhiên truyền tống trận thứ hai, thứ ba, lục tục phủ xuống tinh không: Phàm Đông Nhi cất bước đi ra, nữ thi tóc tai bù xù kia vẫn bám theo sau lưng Phàm Đông Nhi, trên người nàng phát ra khí tức cường giả.

- Mạnh Hạo! Phàm Đông Nhi bình tĩnh lên tiếng, thanh âm êm tai, nhưng lại ẩn chứa lạnh như băng, dường như làm cho tinh không trong chớp mắt này, trở thành trời đông giá rét.

Nhất là nữ thi sau lưng nàng, tóc dài màu xanh phất phới, tràn ra khí tức tử vong, khiến tất cả người nhìn thấy đều nội tâm run lên.

- Ồ! Tiểu Thanh ngươi khỏe chứ? Ta nhớ ngươi! Đúng rồi Đông nhi muội muội, ngươi nên trả tiền rồi! Mạnh Hạo cặp mắt sáng ngời, sau đó có chút ngượng ngùng, mở miệng cười nói một câu. Lập tức làm sắc mặt Phàm Đông Nhi cực kỳ khó xem. Đạo tâm của nàng rất ổn định, mà chẳng biết tại sao, khi nhìn thấy Mạnh Hạo, nhất là nghe thanh âm của hắn, nhìn thấy dáng vẻ kia của hắn, liền không thể khống chế muốn đi lên hung hăng đá hắn mấy cái.

Ngay khi nàng cắn răng nghiến lợi, từ trong truyền tống trận thứ ba sau lưng nàng, Lý Linh Nhi chậm rãi đi ra. Nàng mặc một thân áo dài đỏ, ánh mắt sáng như điện, mang theo ý phức tạp nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Ôi thế nào, Linh Nhi nương tử, nàng cũng tới, là muốn tới thành thân sao? Mạnh Hạo chớp chớp mắt, cười nói.

Hắn nói câu này vừa ra khỏi miệng, mọi người trên Đệ Cửu Sơn Hải đang theo dõi, đều mở to mắt, như bị sấm đánh vào bên tai.

- Hắn xưng hô Lý Linh Nhi là gì?

- Chết tiệt! Hắn lại dám gọi Lý Linh Nhi là nương tử!!!

- Hắn là Phương Hạo! Ta nhớ ra rồi, hình như năm đó giữa Phương gia và Lý gia có một đám hỏi...

Ngay khoảnh khắc mọi người Đệ Cửu Sơn Hải ồ lên, Lý Linh Nhi đang nhìn Mạnh Hạo bỗng nhiên cười, theo nụ cười ý phức tạp biến mất. Nàng vốn đã xinh đẹp, giờ này nở nụ cười cực kỳ quyến rũ, cả người lộ ra mị lực kinh người.

- Phu quân! Bên cạnh chàng hồng nhan nhiều lắm, chờ khi nào chàng cắt đứt với tất cả hồng nhan, chính là lúc chàng và thiếp thành thân! Lý Linh Nhi nhẹ giọng nói, nét mặt cười tươi như hoa.

Mạnh Hạo ánh mắt chợt ngưng lại, hắn không có dự liệu Lý Linh Nhi lại thừa nhận, nhìn nụ cười của Lý Linh Nhi, Mạnh Hạo cảm thấy không thích hợp, sau vẻ cười là ánh mắt lạnh lùng... Hắn dời mắt nhìn về phía Triệu Nhất Phàm.

Khoảnh khắc hắn nhìn Triệu Nhất Phàm, toàn thân Triệu Nhất Phàm kiếm khí ngập trời, thân thể bước ra một bước, tay phải chụp lên hư không một cái, một thanh trường kiếm màu xanh hư ảo bỗng nhiên xuất hiện. Triệu Nhất Phàm nắm trong tay, không nói hai lời, thân thể ngửa thành một vòng cung, cách không chém thẳng về phía Mạnh Hạo!

Một kiếm này rung chuyển hư vô, bầu trời biến sắc, không ngờ trên kiếm mang lại huyễn hóa ra hơn chín mươi con rồng, cùng nhau cấp tốc ngưng tụ chung một chỗ, sau đó hóa hình biến thành một con rồng xanh, trong tiếng gào thét vung trảo xé rách hư không, một đường nổ ầm ầm đánh tới gần Mạnh Hạo. Nơi nó đi qua, hư vô bị xé mở, dường như con rồng xanh này có thể xé mở hết thảy vách ngăn.

Ngay khoảnh khắc con rồng xanh đánh tới, nhưng vừa tới gần Mạnh Hạo, Mạnh Hạo vung tay điểm tới trước. Dưới ngón tay của hắn tiếng nổ "ầm ầm" vang trời, con rồng xanh kia mặc sức gầm thét, giãy giụa như thế nào, đều không thể tiến tới nửa tấc.

- Nổ nát! Mạnh Hạo bình thản lên tiếng, "ầm" một tiếng, lập tức con rồng xanh vỡ nát, hóa thành một luồng sáng hình cung, tản ra bốn phía.

Một màn này, làm không ít người nhớ lại trong thí luyện ba đại đạo môn lúc trước, trận chiến giữa hai người lúc ấy cũng là kết quả tương tự, chỉ khác là lúc trước Mạnh Hạo dùng chưởng, mà giờ này, chỉ là một ngón tay hời hợt.

Triệu Nhất Phàm trong mắt lóe tia sáng lạnh, vung tay phải lên, lập tức trong tay của hắn bất ngờ xuất hiện một thanh kiếm, chính là... Vân Phong Kiếm của hắn.

Triệu Nhất Phàm bước tới trước liên tiếp năm bước, mỗi một bước rơi xuống, khí thế đều nổi lên "ầm ầm", càng ngày càng mạnh!

- Nhất Kiếm Giáng Phàm!

- Nhị Kiếm Kinh Linh!

- Tam Kiếm Trảm Tiên!

- Tứ Kiếm Toái Cổ!

- Ngũ Kiếm Đạp Thiên! Triệu Nhất Phàm mỗi bước ra một bước, khí thế liền bùng phát, chém xuống một kiếm. Sau năm bước, năm kiếm kinh thiên nổ "ầm ầm", tinh không dường như sắp vỡ vụn. "Rắc" một tiếng, không ngờ nứt ra một khe nứt thật lớn, từ trong khe nứt, có một móng vuốt to lớn, chụp thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Móng vuốt này từ năm kiếm hợp thành giống như năm trảo rồng, mới vừa xuất hiện, khiến cho bầu trời nổ ầm ầm, mọi người Đệ Cửu Sơn Hải bốn phía đều biến sắc, toàn bộ hít ngược một hơi lạnh.

Trong mắt Mạnh Hạo chiến ý mạnh hơn, thần sắc lạnh lùng, khí thế trên người ầm ầm nổi lên, 123 đường tiên mạch toàn bộ bùng phát!

Chiêu thức giống nhau, năm đó hắn đã thấy qua, nhưng giờ này Triệu Nhất Phàm biểu hiện, mạnh hơn rất nhiều so với lúc trước! Nhưng điều Mạnh Hạo muốn biết là: hiện nay đến tột cùng mình mạnh bao nhiêu?!.

Thân thể hắn bước lên trước, tay phải nhấc lên, không có sử dụng thần thông mà vẫn là một quyền đánh tới hướng năm trảo kia!

123 đường tiên mạch rầm rầm bùng phát, phối hợp với lực lượng thân thể của Mạnh Hạo, tạo thành khí tức kinh người, trong chớp mắt, liền đụng chạm với năm trảo.

Tiếng nổ ngập trời, rung chuyển bốn phương, năm trảo run rẩy, toàn bộ chia năm xẻ bảy, vỡ tan. Khi Mạnh Hạo cất bước đi ra, tóc bay tung, toàn thân khí tức ngập trời.

- Triệu Nhất Phàm! Lấy ra bí thuật mạnh nhất của ngươi, bằng không... ngươi không phải là đối thủ của ta!

Mạnh Hạo thanh âm quanh quẩn, trên người hắn nổi lên một cổ khí phách, mỗi một bước hắn đi ra, đều tạo áp lực mãnh liệt lên Triệu Nhất Phàm. Phàm Đông Nhi biến sắc, Lý Linh Nhi hai mắt co rút lại.

Triệu Nhất Phàm ngửa mặt lên trời rống một tiếng, tay phải bấm quyết.

- Ngũ Tuyệt Kiếm, Khởi Kiếm Thức! Hắn vung tay lên, trong cơ thể tiên mạch rầm rầm vận chuyển, không ngờ từ hơn 90 đường, trực tiếp bùng

phát ra chiến lực có thể so với hơn 110 đường tiên mạch.

- Đệ nhất tuyệt, Kiếm Tuyệt Thiên! Ngoài thân thể Triệu Nhất Phàm tức thì có mấy trăm ngàn phi kiếm, tràn ngập tinh không, che phủ trời đất, mà hắn ở trong vô số bóng kiếm kia dường như Chí Tôn trong kiếm. Kinh người hơn là tiên mạch trong cơ thể hắn, vào giờ khắc này không ngờ bùng phát ra lực lượng có thể so với hơn 120 đường tiên mạch!

- Đệ nhị tuyệt, hỏi tiên một câu, vì sao đoạn tuyệt phàm trần! Khí tức trên người Triệu Nhất Phàm lần nữa bùng nổ. Đệ nhị tuyệt này, năm đó hắn cần phải làm vỡ nát pháp tướng mới có thể miễn cưỡng thi triển, giờ này đánh ra rất thuận lợi. Lúc này, khí thế trên người hắn đạt tới trình độ có thể so với hơn 130 đường tiên mạch!

Đây mới là Ngũ Tuyệt Kiếm chân chính của Thái Hành Kiếm Tông, cũng là bí thuật trong Tiên Cảnh của Thái Hành Kiếm Tông. Dưới bí thuật này, mở ra hư ảo tiên mạch có thể vượt ra khỏi hạn chế 123 mạch, nhưng vẫn là mười mạch hóa thành một vị tiên hồn, mà cực hạn 33 thiên cũng đại biểu với bí thuật tăng lên tiên mạch, tối đa 330 đường... đó chính là đại viên mãn!

Thế nhưng bao năm nay, hoàn toàn không có người nào làm được!

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, trong mắt của hắn lóe sáng mãnh liệt, giống như ánh sáng lưỡi dao lạnh giá bầu trời...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1341: Còn là xúc cảm kia

- Đệ tam tuyệt, dưới cửu thiên, người nào vi tôn! Thanh âm của Triệu Nhất Phàm lần nữa truyền ra, tiên mạch trên người hắn trong tiếng nổ rầm rầm truyền ra uy áp ngập trời, mơ hồ trên người hắn lộ ra lực lượng có thể so với hơn 140 đường tiên mạch!!!

Lực lượng này vừa mới lộ ra, khiến cho bầu trời biến sắc, gió mây cuốn ngược, tinh không bốn phía đồng loạt rung chuyển... Cùng lúc đó, thân thể Triệu Nhất Phàm run rẩy, hiển nhiên loại gia tăng lực lượng Tiên Cảnh năm thành này đối với hắn cũng là cực hạn, mà còn duy trì không được bao lâu.

- Mạnh Hạo! Đây là một kích mạnh nhất của Triệu mỗ! Triệu Nhất Phàm ngửa mặt lên trời gào to, mấy trăm ngàn bóng kiếm chung quanh hắn, chợt ngưng tụ hóa thành 14 vị tiên hồn!

Loại dựa vào bí thuật tăng lên tiên mạch hư ảo này, cho dù có thể ngưng tụ ra tiên hồn, nhưng cũng không bằng tiên của bản thân chứng đạo.

Đối với thiên kiêu Chân Tiên trên núi thứ chín, Mạnh Hạo giống như yêu nghiệt, bọn họ không thể so sánh.

Triệu Nhất Phàm bùng phát khí thế, khi một kiếm rơi xuống, 14 vị tiên hồn phía sau hắn, đồng thời chém xuống kiếm trong tay, tạo thành những luồng sáng chiếu khắp tinh không, chiết xạ trong mắt mỗi người bốn phía, trở thành tinh không sáng rực.

Một kiếm mạnh nhất!

Kiếm này trong tiếng nổ "ầm ầm" chém thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo chiến ý cuồn cuộn, 123 đường tiên mạch trong cơ thể toàn bộ bùng phát, phía sau hắn lại xuất hiện tiên hồn: từ khi giao chiến với thiên kiêu Chân Tiên, đây là lần đầu tiên hắn vận dụng lực lượng tiên hồn.

Cất bước đi tới, Mạnh Hạo vung tay phải vẫn là... một quyền!

Dường như đối mặt với tất cả địch nhân, hắn đều dùng loại phương thức đơn giản nhất, cũng là trực tiếp nhất, là một quyền đánh ra!

"Rầm rầm!"

Tiếng nổ rung chuyển tinh không, dường như hư vô giữa Mạnh Hạo và Triệu Nhất Phàm, bị xé mở thành một lỗ hổng to lớn. Triệu Nhất Phàm phun ra máu tươi. Hắn ngưng tụ một kích mạnh nhất hóa thành ánh sáng kia, vào giờ khắc này, ầm ầm sụp đổ, tầng tầng vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh vỡ tản ra, tạo thành một cơn gió lốc.

Trên mặt Triệu Nhất Phàm lộ vẻ cười thảm, máu tươi một lần nữa phun ra... Hắn bị đánh bại, nhưng tâm của hắn không có bị đánh bại, hắn có lực lượng xuất kiếm.

Trong gió lốc, Mạnh Hạo cất bước đi ra, trên mặt hắn có chút ngưng trọng nhìn thoáng qua Triệu Nhất Phàm.

Đúng lúc này, Phàm Đông Nhi động, phía sau nàng, thân ảnh Lý Linh Nhi cũng nhoáng lên một cái, hai người gần như đồng thời ra tay. Bốn phía Phàm Đông Nhi biến ảo thành chín biển, mi tâm có phù văn lóng lánh, mỗi một lần chớp động, tiên mạch của nàng tăng mạnh một thành.

Sau khi liên tục chớp động bốn lần, gia tăng bốn thành, bốn phía nàng liền xuất hiện tiên hồn.

Phất tay một cái, biển thứ chín phủ xuống, vô số rồng biển gầm thét, ngưng tụ ra một khuôn mặt to lớn, đỉnh đầu có một sừng, như một người

biển khổng lồ, một đầu đánh tới hướng Mạnh Hạo.

Khí thế như rồng!

Bên kia, Lý Linh Nhi bấm quyết, xung quanh nàng có những gốc đại thụ, trong tiếng nổ ầm ầm cực lớn, biến tinh không trở thành mặt đất, đột ngột từ mặt đất mọc lên, trong chớp mắt liền lan tràn ra bốn phía. Tổng cộng hơn 90 cây, nhưng rất nhanh theo Lý Linh Nhi bấm quyết liên tục điểm trên thân mình mấy cái, tức thì trong tiếng nổ "ầm ầm" vang dội, cây cối bốn phía bất ngờ biến thành hơn 130 cây.

Hai nàng bất kỳ một nàng nào, đơn độc đều không sánh bằng Triệu Nhất Phàm, nhưng giờ này hai nàng liên thủ, phát ra chiến lực thì dù là Triệu Nhất Phàm gặp, cũng sẽ biến sắc.

Các nàng không hề nói thêm một câu nào với Mạnh Hạo, trực tiếp ra tay, chính là canh đúng lúc trận chiến giữa Mạnh Hạo và Triệu Nhất Phàm vừa kết thúc trong nháy mắt liền công tới.

Mạnh Hạo quay đầu, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, hừ một tiếng, 123 đường tiên mạch trong cơ thể đồng thời bùng phát, phía sau hắn, 33 vị tiên hồn bất ngờ toàn bộ xuất hiện, trở thành 33 thiên, ngưng tụ uy áp vô thượng!

Trên người Mạnh Hạo chợt truyền ra một cảm giác Tiên Cảnh Chí Tôn bá đạo.

- Muốn thắng ta ư? Sẽ trấn áp các người! Mạnh Hạo đi ra phía trước một bước, tay vung ra, không còn là một quyền, mà hóa thành một bàn tay đè mạnh một cái, theo đó 33 vị tiên hồn ngưng tụ thành 33 thiên phía sau hắn, rung chuyển tinh không, biến thành một bàn tay khổng lồ, nhấn mạnh tới trước, đụng mạnh với biển thứ chín. Trong tiếng nổ ầm ầm ngập trời, nước biển nổ tung, rồng biển phát ra tiếng hét thê thảm, mà cái sừng trên cái đầu to lớn kia, cũng bị một chưởng của Mạnh Hạo đánh nổ

tung.

Về phần cái đầu cũng vỡ vụn, Phàm Đông Nhi biến sắc, thân thể đang muốn lui về sau, nhưng Mạnh Hạo lại bước tới một bước, bàn tay rầm rầm chụp tới, mắt thấy sắp tới gần.

Phàm Đông Nhi trong mắt lộ ra ánh sáng đỏ thẫm, bấm quyết, nữ thi sau lưng nàng đột nhiên ngẩng đầu, trên thân nó phát ra loạt loạt sát khí, dường như muốn đối kháng với Mạnh Hạo.

- Tiểu Thanh, lui xuống! Nhưng ngay trong nháy mắt sát khí của nữ thi này xuất hiện, chợt truyền ra thanh âm của Mạnh Hạo, như có uy nghiêm vô thượng, nữ thi ngừng lại, rồi một lần nữa cúi đầu, sát khí tràn ra kia thoáng cái biến mất, lại bay về phía sau mấy trượng.

Phàm Đông Nhi sửng sốt, da đầu tê dại. Ngay khoảnh khắc nàng sửng sốt, bàn tay của Mạnh Hạo rầm rầm chụp tới, mắt thấy sắp rơi trúng trên người của nàng, chợt bên tai Mạnh Hạo truyền đến một tiếng ho khan.

Tiếng ho khan rất già nua, có thể nghe ra là một lão ẩu phát ra, Mạnh Hạo nhíu mày, lật bàn tay không còn đánh ngay mặt, mà vỗ thẳng vào mông Phàm Đông Nhi.

- Mạnh Hạo ngươi dám!!!

"Bốp" một tiếng nổ vang, Phàm Đông Nhi phát ra tiếng thét thê lương, sắc mặt tái xanh, trên mông nàng đều lõm xuống, đau đớn làm thân mình nàng run rẩy... đây là một màn đau đớn nhất nàng gặp cả đời này.

Trong run rẩy, cơ hồ Phàm Đông Nhi muốn bất tỉnh hôn mê đi, miệng phun ra máu tươi, thân mình miễn cưỡng lui về sau, mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, cơ hồ đã sắp điên cuồng.

Một màn này, bị Lý Linh Nhi nhìn thấy, nàng biến sắc, thân thể khựng

lại, gương mặt tái nhợt, dường như nghĩ tới chuyện đáng sợ gì đó, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái rồi vội lui ra sau.

- Không bằng nương tử của ta a! Mạnh Hạo xoay người, nhìn về phía Lý Linh Nhi.

Lý Linh Nhi cắn răng một cái, hai tay bấm quyết, lập tức bốn phía nàng hơn 130 cây đại thụ, toàn bộ nổ tung tạo thành một lốc xoáy kinh khủng, rầm rầm chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Hết thảy xảy ra quá nhanh, đồng thời trong chớp mắt cây cối nổ tung, Lý Linh Nhi phun ra máu tươi, cấp tốc lui ra sau, nhưng vào lúc này, từ trong lốc xoáy do cây cối nổ tung tạo thành kia truyền ra một tiếng hừ lạnh.

- Nương tử, trở lại đây! Ngay khoảnh khắc thanh âm này truyền ra, một lực hút cực mạnh rơi vào trên thân Lý Linh Nhi, Lý Linh Nhi lần nữa biến sắc, thân thể không tự chủ chạy thẳng tới lốc xoáy.

Ngay sau đó, Mạnh Hạo trong lốc xoáy vây quanh bốn phía, 33 vị tiên hồn thành tựu 33 thiên kia ngăn chặn lực lượng lốc xoáy cùng cây cối tự bạo, Mạnh Hạo cất bước đi ra.

Hắn bước ra khí thế như rồng, bởi vì phía sau hắn gió lốc ngập trời.

Trong chớp mắt, Lý Linh Nhi bị cuốn ngược tới, mắt thấy sắp tới gần Mạnh Hạo, Lý Linh Nhi cắn răng cố xoay người, hai tay bấm quyết, bất ngờ tại mi tâm của nàng xuất hiện một phiến lá cây.

Lá cây này xanh biếc, vừa xuất hiện tức thì toàn thân Lý Linh Nhi tràn ra sinh cơ nồng đậm, rồi hóa thành một cái Bảo Bình. Theo hai tay nàng đẩy ra phía trước, Bảo Bình chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

- Sớm biết nương tử có chiêu này rồi! Mạnh Hạo bình thản lên tiếng,

phía sau tràn ra lực lượng của 33 vị tiên hồn, hắn vung tay áo, tiếng nổ ngập trời, lực lượng của 33 vị tiên hồn cùng đánh về phía Bảo Bình, Bảo Bình lập tức vỡ nát.

Lý Linh Nhi phun ra máu tươi, nương theo lực lượng sụp đổ lập tức lui ra sau, nhưng cùng lúc nàng lui ra sau, Mạnh Hạo bước một bước, trực tiếp vượt qua khoảng cách, xuất hiện ở trước mặt Lý Linh Nhi. Tay phải giơ lên thật cao, trong hai mắt co rút và tức giận của Lý Linh Nhi, một chưởng rơi xuống vỗ thẳng vào bờ mông Lý Linh Nhi.

Đây là... lần thứ ba!

Lý Linh Nhi phát ra tiếng hét thảm, toàn thân đau nhức kịch liệt, sắc mặt trắng bệch, cả người lập tức bị cuốn qua một bên, thân thể run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo toát ra sát cơ mãnh liệt.

- Mạnh Hạo!!!

- Còn là xúc cảm quen thuộc kia! Mạnh Hạo cười khì một tiếng, không có tiếp tục để ý tới Lý Linh Nhi.

Trận chiến với Triệu Nhất Phàm, hắn không có dùng toàn lực, chỉ từ từ thích ứng với chiến lực từng giai đoạn bất đồng của mình. Cùng với nói là những thiên kiêu Chân Tiên thay nhau chiến với hắn, còn không bằng nói đây là một màn Mạnh Hạo hy vọng nhìn thấy! Hắn cần loại chiến đấu kéo dài này, để cho mình dùng tốc độ nhanh nhất thích ứng với chiến lực của mình.

Giờ này, hắn đã thích ứng không sai biệt lắm, bất chợt trong mắt hắn lóe lên tia sáng lạnh, nhìn về phía tinh không.

Thời điểm này, tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải đang theo dõi nơi này, từng người đều ngưng thần nhìn Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cường hãn, với một loại phương thức trực quan nhất, làm cho tất cả Tiên Cảnh kính sợ, làm cho

các Cổ Cảnh kia cũng đều đồng tử co rút lại.

- Người đứng đầu... Tiên Cảnh!

- Thiên kiêu Chân Tiên đấu với hắn, chỉ là giúp hắn rèn luyện bản thân, giống như đúc kiếm, mặc dù kiếm thành, mũi nhọn còn phải mài giũa!

- Đối thủ của hắn, có lẽ đã không còn là cùng thế hệ, mà cả... thế hệ trước! Tiếng bàn tán không ngừng quanh quẩn khắp Đệ Cửu Sơn Hải.

- Thiên kiêu các tông, còn có ai tới chiến không? Nếu không có, Mạnh mỗ phải đi xử lý việc tư!

Mạnh Hạo đứng giữa tinh không, bình tĩnh lên tiếng. Khi cúi đầu nhìn về phía Đông Thắng Tinh, trong mắt của hắn toát ra ý lạnh lẽo.

Theo ánh mắt của hắn, có thể phát hiện hắn nhìn... chính là Phương Vệ giữa không trung Đông Thắng Tinh.

Ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo nhìn về phía Phương Vệ, Phương Vệ cũng mở mắt ra, hắn rất bình tĩnh.

Ngay lúc ánh mắt hai người nhìn nhau, đột nhiên, bốn phía Mạnh Hạo truyền tới tiếng động ầm ầm, có ba cái truyền tống trận lại đồng thời phủ xuống.

Mạnh Hạo nhíu mày, vốn hắn định không để ý tới, đang muốn đi Đông Thắng Tinh, nhưng đột nhiên, hắn dừng chân, quay đầu nhìn về phía một người trong truyền tống trận, hai mắt của hắn co rút lại, trên mặt của hắn cũng có biến hóa, lộ ra vẻ khó tin.

- Ngươi chưa chết?

- Ta còn sống! Gần như đồng thời truyền ra lời nói của Mạnh Hạo, từ bên

trong truyền tống trận thứ nhất, đi ra một thanh niên, thanh niên này dáng người cao lớn, thoạt nhìn đều không phải là rắn chắc, nhưng chẳng biết vì sao, khi ánh mắt rơi vào trên người hắn, tựa hồ mỗi người đều có cảm giác, lực lượng thân thể của người này đã đạt tới trình độ khủng bố.

Trên mi tâm của hắn, có một điểm sáng đang chậm rãi di chuyển, thậm chí nếu nhìn kỹ cũng không phải là một cái, mà bên cạnh mơ hồ còn có mấy điểm sáng, dường như bị phong ấn, ở giữa chân thật và hư ảo.

Chính là... Vương Đằng Phi!!!

Gần như cùng lúc với Vương Đằng Phi đi ra, bên trong truyền tống trận thứ hai, một thân ảnh toàn thân tràn ngập sương mù do vô số sợi dây nhân quả tạo thành, cũng theo đó trôi ra.

Ngay khoảnh khắc xuất hiện, trong sương mù hiên ra hai ánh mắt vô tình, khi nhìn về phía Mạnh Hạo cực kỳ lạnh lẽo.

Nàng là... Quý Âm!

Trong truyền tống trận cuối cùng, thì đi ra một thanh niên, giống như một thư sinh, trong tay cầm cuốn sách. Khi hắn nhìn về phía Mạnh Hạo, hắn cười, chỉ là nụ cười này nhìn như chân thành, nhưng trên thực tế lại chứa đầy âm lãnh, cũng có một ý ghen tỵ ẩn núp rất sâu.

- Mạnh huynh! Tại hạ Chu Thủy, đến từ Tiên Cổ Đạo Tràng, sư môn có lệnh còn xin Mạnh huynh cho chút thể diện, chiến một trận với ta!

- Các ngươi thay nhau tới chiến với ta, còn ai không? Chẳng lẽ thật nghĩ rằng Mạnh mỗ không dám giết người trong chú ý của tông môn các ngươi!?. Mạnh Hạo trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, giọng nói càng lạnh lẽo hơn...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1342: Tiên và Thần

Mạnh Hạo ánh mắt quét qua trên người ba người này, mặc dù Vương Đằng Phi xuất hiện khiến Mạnh Hạo có chút giật mình, nhưng vẫn là mở miệng như vậy

Hắn vừa nói xong, vẻ mặt ba người không có một biến hóa nào

Về phần Quý Âm căn bản là không thấy được khuôn mặt của nàng

Mạnh huynh, Chu mỗ sư môn Tiên Cổ Đạo Tràng

Chu Thủy như cũ mỉm cười, nhưng trong lòng lại hừ lạnh, chỉ là không đợi hắn nói xong, ánh mắt Mạnh Hạo nhìn về phía của hắn đã lạnh như băng

Hắn không lên tiếng, thân thể cất bước về phía trước, 33 tôn tiên hồn bạo phát, 123 mạch đồng thời vận chuyển, trở thành một cỗ lực lượng kinh thiên, bước chân rơi xuống ở trước mặt Chu Thủy, đánh ra một quyền

Trong mắt Chu Thủy hàn quang lóe lên một cái, tay phải nâng lên bấm quyết, trên người hắn khí thế chợt bạo phát, trực tiếp liền tràn ra dao động có thể so với 140 mạch, tiên hồn biến ảo, trên đỉnh đầu của hắn, từ trong thiên linh bay ra một ngọn lửa, ngọn lửa này như thiêu đốt, mơ hồ có kinh văn vang lên, khiến cho Chu Thủy khí tức vượt qua Triệu Nhất Phàm

Khi bấm quyết, tay phải hắn thành chưởng, trực tiếp đụng vào quả đấm của Mạnh Hạo

Tiếng động rầm rầm chợt truyền ra, sắc mặt Chu Thủy biến hóa, cánh tay run rẩy, toàn thân tu vi vận chuyển, phía sau hắn truyền ra tiếng xé gió,

kinh văn ngân nga

Cửu Chuyển Đạo Pháp! Thanh âm của Chu Thủy truyền ra, lập tức kinh văn tăng cao, tạo thành một cỗ dao động quỷ dị, lực lượng của Mạnh Hạo trên người hắn bất ngờ bị liên tục hư nhược chín lần, sau chín lần, bị bàn tay của Chu Thủy trực tiếp chống cự

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, liếc nhìn Chu Thủy một cái

Mạnh đạo hữu, đây là toàn lực một kích của Tiên Cảnh Chí Tôn? Chu Thủy nhàn nhạt lên tiếng, nhưng đáy lòng của hắn lúc này lại có khiếp sợ, thấy được là một chuyện, tự mình cảm thụ đối với hắn mà nói thì rung động rất lớn

Nếu như vậy ngươi cũng nhìn một kích của ta một chút

Chu Thủy vừa nói, thân thể nổ ầm ầm, bất ngờ ở chung quanh hắn xuất hiện

99 điều tiên long

Những tiên long này gầm thét, khi xuất hiện tinh không biến sắc, bầu trời cuồn cuộn, một màn này khiến tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải thất kinh

99 mạch! !

Tiên Cổ Đạo Tràng ẩn giấu quá sâu, bọn họ lại có đệ tử đạt tới 99 mạch! !

Chỉ kém một mạch, xem ra Chu Thủy chiến Mạnh Hạo, trong lòng rất là không cam lòng

Nếu một mạch kia Tiên Cổ Đạo Tràng cho hắn, hắn chính là trăm mạch! ! Chu Thủy nói xong hai mắt chợt lóe, 99 rồng gầm thét, tiên hồn biến

ảo, cũng có Cửu Chuyển Đạo Pháp sóng gợn tản ra, hắn mạnh hít một hơi, trong tinh không hấp khí, hấp thu chính là khí tức thiên địa trong tinh không

Một hơi hút vào, tiên mạch chung quanh hắn nổ ầm ầm, từ 99 điều trực tiếp kéo lên, 100 điều, 108 điều, 115 điều, 127 điều, 136 điều

Cho đến 148 điều! Một màn này rung chuyển cửu thiên, khí thế của Chu Thủy cũng vào giờ khắc này ngập trời lên, trong mắt hắn lộ ra một chút hàn mang, hướng về Mạnh Hạo phun ra một hơi

Nhất Khí Trảm Tam Thi! Chu Thủy trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, hắn không cầu có thể chiến thắng Mạnh Hạo, chỉ hy vọng cùng Mạnh Hạo thế quân lực địch như nhau, để chứng minh Chu Thủy hắn mới là thiên kiêu chân chính của Đệ Cửu Sơn Hải! Lời nói vừa nói ra khỏi miệng, theo khí tức tràn ra, toàn bộ tiên mạch của hắn đồng thời nổ ầm ầm, trở thành từng luồng tiên khí, sau khi dung hợp ở cùng một chỗ, trở thành một luồng khói màu trắng, hướng về Mạnh Hạo bỗng nhiên chém tới

Chỉ là một luồng khói nhưng lại tản ra khí tức kinh khủng, dường như có thể chém hết thảy Tiên Cảnh, khiến cho mọi người ở Đệ Cửu Sơn Hải lần nữa cả kinh

Duy chỉ có Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, trong cơ thể 123 điều tiên mạch hóa thành 123 phân tiên lực, toàn bộ vận chuyển ngưng tụ chung một chỗ, sáp nhập vào trong một quyền này, triển khai bí thuật độc thuộc về bản thân chứng đạo Chân Tiên

Lần nữa, một quyền đánh ra

Lúc trước Mạnh Hạo xuất thủ với mọi người, nhìn như hắn vận dụng toàn bộ tiên mạch, nhưng trên thực tế, không có sử dụng bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ là lấy lực lượng nghiền ép

Mà bây giờ là lần đầu tiên hắn vận dụng Chân Tiên bí thuật, ngưng tụ tiên mạch bàng bạc trong cơ thể thành một, đây

mới là một kích Tiên Cảnh của hắn

Một quyền đánh ra, gió lốc ngập trời, tinh không lắc lư, xung quanh Mạnh Hạo bất ngờ xuất hiện một ngọn đèn Hồn Đăng hư ảo, Chu Thủy thất kinh, cặp mắt co rút lại, nội tâm hoảng sợ, quả đấm của Mạnh Hạo nhanh chóng đụng chạm với làn khói kia

Tiếng động rầm rầm ngập trời vang lên, làn khói nhanh chóng sụp đổ

Chu Thủy phun ra máu tươi, thân thể gần như muốn nổ tung, rống lớn Cửu Chuyển Đạo Pháp vận chuyển, có thể coi như là lực lượng sau cửu chuyển nhưng vẫn như cũ khiến thân thể hắn như như diều đứt dây, trực tiếp ném ra, trên thân thể không ngừng phun ra máu tươi, cả người trở thành huyết nhân, khí tức hư nhược, ngọn lửa sinh mệnh gần như muốn tắt

Ngươi

Chu Thủy sắc mặt tái nhợt, da đầu tê dại, trong cơ thể nổ ầm ầm, dường như muốn sụp đổ tất cả tiên mạch, hoảng sợ, hắn lần đầu lộ ra vẻ sợ hãi, không chần chờ chút nào lấy ra một cái ngọc giản bóp chặt, thân thể trong nháy mắt truyền tống biến mất

Đệ Cửu Sơn Hải nháy mắt yên tĩnh, trong đầu mỗi người đều đang hiện lên một kích vừa rồi của Mạnh Hạo nhìn như tùy ý kia

Đây

Mới là lực lượng Tiên Cảnh Chí Tôn sao! !

Rất mạnh, mạnh vô cùng! ! Đó có thể so với một kích Cổ Cảnh a! !

Một kích này

Cho dù là Cổ Cảnh, người tắt một ngọn Hồn Đăng, có lẽ

Cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối kháng! ! Khi Đệ Cửu Sơn Hải rung động, Mạnh Hạo quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Vương Đằng Phi và Quý Âm

Quý Âm trầm mặc, thân thể lui về phía sau vài bước, lần nữa bước chân vào bên trong truyền tống trận, nàng đã không chuẩn bị xuất thủ, cho người có cảm giác, dường như là Mạnh Hạo như vậy khiến nàng hiểu rõ, Tiên Cảnh đã không thể chiến thắng

Phàm Đông Nhi mở to mắt, Lý Linh Nhi cũng là sắc mặt tái nhợt, Triệu Nhất Phàm cười khổ, còn có hơn mười người Thái Dương Tử kia, mỗi một người đều khẽ thở dài

Bọn họ đã hiểu rõ, trước

bọn họ chiến Mạnh Hạo, là Mạnh Hạo muốn chiến, đi thích ứng tu vi, mới có thể cho phép bọn họ xuất thủ, nhưng giờ này

hắn đã không cần, cho nên khi xuất thủ lần nữa, hoàn toàn khác lúc trước

Vương Đằng Phi ngẩng đầu, mi tâm tinh điểm cấp tốc chớp động, hắn đi về phía trước ra một bước

Mạnh Hạo, ta không làm trễ nải chuyện của ngươi, một quyền, chỉ một quyền! Trong mắt Vương Đằng Phi lộ ra chấp nhất, hắn đã đợi giờ khắc này từ rất lâu, chuyện đã xảy ra giữa hắn và Mạnh Hạo, nơi này không người nào biết

Mạnh Hạo nhìn Vương Đằng Phi, cho dù là thời khắc này, hắn như cũ vẫn giật mình đối với việc Vương Đằng Phi lại vẫn còn sống

Năm đó hắn tận mắt nhìn thấy đối phương chết ở trong tay đệ thập tổ Vương gia

Thập tổ thành toàn ta

Dường như biết nghi vấn của Mạnh Hạo, Vương Đằng Phi nhẹ giọng lên tiếng

Mạnh Hạo trầm mặc, khi nhìn về phía Vương Đằng Phi, nội tâm phức tạp, hắn còn nhớ rõ một màn năm đó hai người lần đầu tiên gặp mặt, Ứng Long thành tựu tiên mạch, mong rằng đối phương cũng nhìn thấy

Được! Mạnh Hạo gật gật đầu

Vương Đằng Phi trong mắt chiến ý ầm ầm bạo phát, hắn nhìn Mạnh Hạo, khí thế trên người không ngừng kéo lên

Hắn không có bí pháp, cũng không có mở ra tiên mạch ở Chân Tiên thời đại khiến người kinh diễm tuyệt luân

Nhưng hắn có là tích lũy của đệ thập tổ Vương gia, có là đạo cơ hoàn mỹ của Mạnh Hạo, có là một khắc hắn thành tựu Chân Tiên kia, bạo phát ra huyết mạch lực

Loại huyết mạch lực này khiến Vương gia đều động dung

Vì quá mức thưa thớt! Đó là thần lực!

Tại Vương gia, huyết mạch lực của Vương Đằng Phi chính là thần lực

Hắn đi không phải đường thành tiên, mà là

đường thành thần! Một trận chiến này là chiến của thần và tiên! Vương Đằng Phi ngửa mặt lên trời vừa hô, thân thể truyền ra tiếng nổ vang, trong chớp mắt, không ngờ

bành trướng, mười trượng, trăm trượng, nghìn trượng

Thân thể của hắn vào lúc này long trời lở đất, thêm vào đó ở chung quanh hắn dường như hư vô bị xé rách, xuất hiện một loạt các khe nứt

Mà thân thể hắn cũng đang điên cuồng khổng lồ, cũng liền là thời gian mấy nhịp thở xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, rõ ràng là một người khổng lồ cao chừng hơn hai ngàn trượng!

Ngay lúc người khổng lồ xuất hiện, nội tâm Mạnh Hạo chấn động

hắn nghĩ tới một màn hư ảo trong Tiên Cổ Đạo Tràng, thấy được những người khổng lồ kia

Những người này rất giống với Vương Đằng Phi trước mắt! Da của bọn họ đều thô ráp, đều có một số mạch lạc phức tạp, dường như ẩn chứa đạo, mi tâm của bọn họ đều có tinh điểm như vậy, chỉ có điều nhiều hơn so vơi Vương Đằng Phi! Tất cả tu sĩ thấy một màn như vậy, toàn bộ động dung

Vương Đằng Phi hét lớn một tiếng, tràn ra một cỗ cảm giác hồng hoang, tay phải nâng lên, trở thành quả đấm, hướng về Mạnh Hạo, một quyền lại tới

Một quyền này giống như một viên vẫn thạch khổng lồ, tốc độ cực nhanh, long trời lở đất, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Vẻ mặt Mạnh Hạo lộ ra ngưng trọng, hắn biết Vương gia đặc thù, quỷ dị thần thông của Vương Mộc lúc trước khiến cho Mạnh Hạo lưu ý, thậm

chí ở trên Nam Thiên Tinh, hắn cũng kiến thức qua một chút thần bí thuật pháp của Vương gia, nhưng hắn vẫn là không có nghĩ tới, trong huyết mạch của Vương gia không ngờ

còn có loại thần lực này!

Vị lão tổ Vương gia sớm nhất kia mạnh như thế nào? Mạnh Hạo có tò mò mãnh liệt đối với vị lão tổ Vương gia không biết tại niên đại gì này, nhưng lúc này không phải là lúc nghĩ sâu xa, Mạnh Hạo tay phải nắm chặt, hung hăng bóp một cái, tiếng động răng rắc truyền ra, triển khai bí thuật, 123 điều tiên mạch trong cơ thể hắn toàn bộ hóa thành mạch Chân Tiên thân thể

Giống như là lực lượng thân thể của hắn nhiều hơn 123 lần, theo nắm tay, quả đấm của hắn làm vỡ vụn tinh không xung quanh, trong một quyền này ẩn chứa lực lượng khiến tất cả tu sĩ chú ý một trận chiến này đều trong lòng run lên

Trong chớp mắt, Mạnh Hạo bay lên đụng vào quả đấm của Vương Đằng Phi khổng lồ ở giữa không trung, nơi hai người đụng chạm, tiếng nổ vang truyền ra, tinh không sụp xuống, bầu trời thất sắc, một đạo vòng tròn sóng gợn trong nháy mắt liền ầm ầm khuếch tán ra bốn phía

Vương Đằng Phi phun ra máu tươi, thân thể hắn mạnh thụt lùi, thân thể cao lớn, theo không ngừng thụt lùi trong nháy mắt rút nhỏ lại, cho đến thối lui ra sau hơn mười bước, khôi phục được thân ảnh như bình thường, sắc mặt hắn tái nhợt, lần nữa phun ra máu tươi, cánh tay phải gần như muốn vỡ vụn, lúc ngẩng đầu, hắn nhìn Mạnh Hạo

Ta nhất định sẽ chiến thắng ngươi! Thanh âm của Vương Đằng Phi mang theo kiên định, khi xoay người, máu tươi lần nữa phun ra, hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng ra xa xa

Mạnh Hạo trầm mặc, chậm rãi thu hồi quả đấm, cánh tay hắn hơi phát

run, trên người Vương Đằng Phi truyền ra lực lượng cường hãn, dường như bá đạo cụ bị phá hủy hết thảy, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua mu bàn tay của mình, nơi đó nứt ra một vết thương

Đây là lần đầu tiên hắn đối chiến tất cả thiên kiêu bị thương

Thần lực

Bên trong cặp mắt Mạnh Hạo có một chút hướng tới

Kế tiếp, nên xử lý chuyện riêng của ta

Mạnh Hạo cúi đầu, mạnh nhìn về phía Đông Thắng Tinh, trong nháy mắt, Phương Vệ ở giữa không trung Đông Thắng Tinh cũng ngẩng đầu lên, hai người nháy mắt nhìn nhau

Phương Vệ! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, cất bước, trong sự khiếp sợ của mọi người ở Đệ Cửu Sơn Hải, chạy thẳng tới Đông Thắng Tinh!

Phương Hạo! Đông Thắng Tinh giữa không trung, Phương Vệ trong mắt mang chấp nhất, chớp mắt một cái bay lên, hướng về Mạnh Hạo đang đến, gào thét phóng đi

Trên mặt đất, Phương Tú Sơn trong mắt oán độc sát cơ lóe lên một cái, mà tổ phụ của Phương Vệ lại là nheo lại mắt, trong tay hắn có một cái ngọc giản, dường như tùy thời có thể bóp nát! Hắn dường như đang chần chờ, vì một khi bóp nát

Sẽ không còn quay lại được

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1343: Phương Vệ chiến Mạnh Hạo

Một trận chiến này, đối với Mạnh Hạo mà nói, chờ đợi đã lâu, nhưng cũng không phải trận chiến số mệnh, mà là quá trình thu hồi vật thuộc về mình

Nhưng với Phương Vệ mà nói, đây là một trận chiến số mệnh! Một trận chiến này hắn không thể thất bại, một khi thất bại, hắn sẽ đánh mất tất cả, hắn không cam lòng tất cả những gì của mình đều mất đi, hắn không cam lòng chính mình từ vị trí thiên kiêu của gia tộc bị người khác mạnh mẽ giẫm đạp dưới chân

Người khác thấy được chỉ là huy hoàng của hắn, nhưng cũng có rất ít người thấy được sự nghiêm túc của hắn, chấp nhất của hắn, nỗ lực của hắn

Năm đó Mạnh Hạo rời khỏi gia tộc như một ngọn núi lớn dời, khiến hắn có tư cách nổi lên, hắn vốn tưởng rằng cuộc sống sẽ một mực như thế, hắn nỗ lực quật khởi, không tiếc bất cứ giá nào để cho mình cường đại, mục đích của hắn

là mang gia tộc đi hướng huy hoàng

Mà hắn đem danh truyền Phương gia, thậm chí một số năm sau, hắn sẽ trở thành lão tổ gia tộc

Nhưng tất cả những điều này

từ một khắc Mạnh Hạo trở về, đã biến đổi

Ngươi tại sao muốn trở về! Phương Vệ trong mắt sát cơ ngập trời, gầm nhẹ một tiếng, thân thể như sao băng ầm ầm nổi lên, hai tay bấm quyết, có khí tức luân hồi và Hoàng Tuyền ý từ trên người hắn tràn ra, cuồn cuộn kinh thiên, hắn lại cắn chót lưỡi, phun ra một búng máu, trong miệng có quỷ dị chú ngữ truyền ra

Đây là bí thuật! Bí thuật của Phương gia! Theo chú ngữ vang lên, thân thể Phương Vệ lập tức truyền ra tiếng nổ ầm ầm, trong tiếng nổ này, 98 điều tiên mạch trong cơ thể hắn rầm rầm ra, hóa thành 98 điều tiên long đang vây quanh chung quanh hắn, hướng về Mạnh Hạo đang tới trên bầu trời gầm thét

Lại vào lúc này, theo bí thuật triển khai, xung quanh Phương Vệ bất ngờ lần nữa xuất hiện một chút tiên long hư ảo, ước chừng nhiều hơn gần hơn 40 điều chung vào một chỗ, ước chừng 143 điều tiên long rung chuyển thiên địa

Bí thuật của Phương gia ở trong tay Phương Vệ trực tiếp mở ra gần như năm thành! Thậm chí ở phía sau hắn, tiên hồn rầm rầm xuất hiện

Tổng cộng 14 tôn tiên hồn, phủ xuống bầu trời khiến cho khí thế của Phương Vệ điên cuồng kéo lên

Một màn này khiến tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải nội tâm chấn động, khi nhìn về phía Phương Vệ, rất nhiều dưới đáy lòng đều than thở, nhất là tộc nhân Phương gia lại trầm mặc

Nếu có Phương Hạo, cần gì lại phải có Phương Vệ

Một cái gia tộc xuất hiện hai thiên kiêu như vậy, đại biểu thịnh vượng, đồng thời một cái xử lý không tốt, thế tất sẽ ảm đạm một người

Vệ công tử Phương gia, trước lúc này là đệ nhất thiên kiêu Phương gia, hắn mở ra 98 mạch, chấn động Đệ Cửu Sơn Hải, đáng tiếc, đáng tiếc

Chỉ ít hơn Chu Tâm một mạch

Khác biệt không là rất lớn, nếu không có Mạnh Hạo

Người này và Triệu Nhất Phàm đều có tư cách đi cạnh tranh kiêu dương mạnh nhất! Trong khi tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải than thở, giữa không trung Đông Thắng Tinh, giữa Phương Vệ toàn thân tu vi toàn diện bạo phát và Mạnh Hạo đang tới, khoảng cách đã không đến trăm trượng

Hai người, hai đốm lửa, một cái ngất trời, một cái dưới đất, trong sự chú ý của tất cả mọi người Đệ Cửu Sơn Hải, dưới sự chứng kiến của cả tu sĩ Đông Thắng Tinh, tại tộc nhân Phương gia, mỗi một cái đều tâm thần bị chấn động

ngoài thân bọn họ vì tốc độ cực hạn xuất hiện âm bạo, xuất hiện sóng gợn hình cung!

Đụng nhau! Tiếng sấm long trời lở đất vang vọng tám phương, nhấc lên vô số sóng gợn, cuồn cuộn như muốn cuốn bầu trời lên, không ngừng khuếch, nơi đi qua như có gió lốc quét ngang, khiến thiên địa biến sắc, nhật nguyệt đều rung chuyển

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, một quyền đánh ra, 123 điều tiên mạch đồng loạt bạo phát nổ, Phương Vệ phun ra máu tươi, thân thể mạnh rơi xuống mặt đất

Một lần giao phong lập tức liền ra thắng bại, lấy Tiên Cảnh Chí Tôn của Mạnh Hạo giờ này, hơn mười Chân Tiên thiên kiêu liên thủ đều không phải là đối thủ của hắn, bị Nhất Chỉ Nhân Quả Cường Hành Kết Duyên của hắn, cho dù là Phàm Đông Nhi và Lý Linh Nhi đều phải bại lui, Triệu Nhất Phàm đều ảm đạm, Chu Tâm Tiên Cổ Đạo Tràng 99 mạch cũng muốn sợ bỏ chạy

Phương Vệ

Mặc dù là thiên kiêu, nhưng Mạnh Hạo làm được , hắn

không làm được! Một trận chiến này, tại mọi người Đệ Cửu Sơn Hải thấy, tương quan lực lượng quá mức chênh lệch, thay vì nói đây là một trận chiến, thà nói đây là một cái nghi thức, một cái

nghi thức Phương gia thay thế thiên kiêu

Điểm này tộc nhân Phương gia hiểu rõ, toàn bộ không có ai ngăn trở, đều đang trầm mặc nhìn

Theo thân ảnh Phương Vệ rơi xuống, rất nhiều người nội tâm khẽ thở dài

Phương Vệ, ngươi không phải là đối thủ của ta, trả đồ thuộc về ta lại cho ta, hết thảy đã xong, nếu không

Ta sẽ không nương tay nữa

Mạnh Hạo nhìn Phương Vệ, chậm rãi lên tiếng

Phương Vệ toàn thân sương máu nổ tung, cả người tóc tai bù xù, vẻ mặt cũng có dữ tợn, đang rơi xuống nghìn trượng, thân ảnh của hắn mạnh chợt ngừng, lúc ngẩng đầu, hai mắt hắn đỏ ngầu, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, điên cuồng cười ha hả

Phương Hạo, một trận chiến này của chúng ta, sao có thể đơn giản như vậy!

Ngươi thật sự cho rằng, ngươi có thể thắng dễ dàng sao! Phương Vệ tiếng cười thê lương, thân thể mạnh bay lên, cặp mắt lộ ra điên cuồng, con ngươi đỏ ngầu

Thứ ngươi muốn ngay ở trên người ta, ngươi nếu có bản lãnh, cứ việc lấy đi!

Nhưng

ngươi không có cơ hội này! Tiếng cười của Phương Vệ truyền ra, hắn như điên, thanh âm vang lên, tay phải mạnh nâng lên, hung hăng vỗ mi tâm của mình

Dưới cái vỗ này, một cỗ khí tức kỳ dị ở trong cơ thể hắn ầm ầm bạo phát, theo bạo phát, Phương Vệ khí thế điên cuồng nổi lên, vẻ mặt hắn dữ tợn, trên mặt nổi lên gân xanh, phát ra tiếng gào thét thê lương

Mạnh Hạo hai mắt co rụt lại, giờ khắc này Phương Vệ khí tức trên người hắn, khiến Mạnh Hạo vô cùng quen thuộc, ánh mắt hắn phức tạp, nhìn Phương Vệ

Niết Bàn Quả sao

Khi Mạnh Hạo nội tâm lẩm bẩm, tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải chú ý một trận chiến này, còn có những thiên kiêu kia, đều từng cái một nhìn về phía Phương Vệ, vẻ mặt từ từ ngưng trọng, cũng có khiếp sợ

Tộc nhân Phương gia cũng đều sửng sốt, bọn họ lập tức liền thấy, xung quanh Phương Vệ, 98 điều tiên mạch hóa thành tiên long lần nữa ngưng tụ, hướng về bầu trời gầm thét, 45 điều hư ảo tiên long cũng theo đó ra, chung vào một chỗ, là 143 điều! Nhưng chút ít này cũng không phải nguyên nhân khiến mọi người rung động, làm cho bọn họ lúc này hít ngược một hơi, là theo Phương Vệ khí thế bạo phát, theo tiếng gào thét thê lương của hắn vang lên, trên người của hắn

bất ngờ

lần nữa xuất hiện tiên mạch! Từng cái tiên mạch xé rách hư vô ra, 153

điều, 163 điều, 173 điều

Theo tiên mạch kéo dài xuất hiện, Phương Vệ khí thế ngập trời dẫn tới tất cả người chú ý kinh hô, ngay cả đám người Triệu Nhất Phàm,cũng đều thất kinh

Phương Vệ triển khai bí thuật gì, không ngờ

Không ngờ mạnh như vậy! !

Khó tin, tiên mạch của hắn, trước dùng bí thuật nhiều hơn gần như năm thành cũng liền thôi, nhưng không nghĩ tới, hắn lại còn có biện pháp làm cho tiên mạch tăng thêm nữa, cho dù là hư ảo , nhưng

Đây cũng là tiên mạch a!

Chẳng lẽ là hắn dùng cấm thuật nào đó, nhưng

Chưa nghe nói qua có cấm thuật nào có thể có lực lượng kinh người như vậy! Đệ Cửu Sơn Hải hoàn toàn nổ ầm ầm

Ngay cả những lão tổ Đạo Cảnh các tông kia cũng đều động dung, từng cái một lộ ra kinh ngạc

Phương gia Địa Tổ vẻ mặt có chút phức tạp, dường như hiểu rõ hết thảy, lúc này thở dài một tiếng, trầm mặc im lặng

Bên dưới tổ trạch, sáu lão khác cũng đều trầm mặc, chỉ có đệ thất tổ nhíu mày, khi nhìn về phía lục tổ, sắc mặt đã vô cùng âm trầm

Trên mặt đất, Phương Tú Sơn vẻ mặt phấn chấn, hắn nhìn một màn này, bỗng nhiên giữa, nội tâm của hắn nổi lên hy vọng

Có lẽ, Vệ nhi có thể thắng! ! Ngay cả tổ phụ của Phương Vệ cũng đều

vào lúc này hai mắt chớp động, ngọc giản trong lòng bàn tay muốn bóp nát, hơi thả ra, chẳng phải vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn đi đánh bạc tất cả làm cho kế hoạch triển khai

Dù sao, bọn họ còn không có hoàn toàn chuẩn bị xong

Mạnh Hạo trầm mặc, khí tức Niết Bàn Quả trên người Phương Vệ càng ngày càng mãnh liệt, một màn này người ở bên ngoài xem không hiểu, Mạnh Hạo lại hiểu rõ nguyên nhân sở tại

Phương Hạo! Phương Vệ phát ra một tiếng gào thét kinh thiên, thân thể hắn nổ ầm ầm, quần áo xé rách, thân thể cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt cả người cao lớn không ít, khí huyết ngập trời, dường như tiên thần

Chung quanh hắn tiên long lần nữa bạo phát, nổ vang, mạch thứ 183 xuất hiện, không xong, trong khi tất cả mọi người khiếp sợ, trên người của hắn bất ngờ xuất hiện mạch thứ 192!

Nhiều hơn 49 mạch! ! Giờ khắc này, trên đời khiếp sợ!

Bản thân 98 mạch, bí thuật tăng lên 45 mạch, rồi sau đó triển khai đạo pháp này giống như cấm thuật vậy, sanh sanh mở ra một nửa tiên mạch sở hữu chân chính!

192 mạch, Phương Vệ này

Muốn nghịch thiên! !

Vốn tưởng rằng đây là một cuộc nghi thức rất giản đơn, nhưng lại không nghĩ rằng, Phương Vệ sợ là khiến tất cả mọi người đều thất kinh, hắn là

như thế nào làm đến ! ! Đệ Cửu Sơn Hải chấn động, những thiên kiêu bên ngoài tinh không, từng người một trợn mắt há hốc mồm, một tên Mạnh Hạo liền đã trở thành núi lớn đối với bọn họ nhưng bọn họ bất kể

như thế nào cũng không nghĩ tới, Phương Vệ

Lại cũng kinh thiên như vậy!

Phương gia

Hay là số mệnh của Đệ Cửu Sơn Hải đều tại Phương gia! ! Một môn ra hai cái kiêu dương như vậy! !

Đáng tiếc, hai người này bất hòa! Lúc này, những lão tổ Đạo Cảnh các tông gia tộc cũng đều ánh mắt chớp động, Mạnh Hạo xuất hiện làm cho bọn họ động dung, Phương Vệ kinh diễm làm cho bọn họ đối với Phương gia hình như có thêm nhận thức và phán đoán mới

Tốt một cái Phương gia!

Phương Hạo và Phương Vệ, bất kỳ một người nào đều có thể trở thành kiêu dương thời đại!

Một trận chiến của hai tên tiểu bối này

thật thú vị

Đệ Cửu Sơn Hải nổ vang, Phương Vệ mạnh ngẩng đầu, toàn thân hắn rắn chắc nhiều lắm, thời khắc này rất cao chừng ba trượng, toàn thân khí thế bạo phát, bốn phía 192 điều tiên long gầm thét, phía sau cũng có 19 tôn tiên hồn biến ảo

Phương Hạo, ta từng nói, một trận chiến này của chúng ta sẽ không đơn giản như vậy! Phương Vệ nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt của hắn lộ ra chiến ý vàđiên cuồng ngập trời, tràn ngập sát cơ, cất bước chạy thẳng tới Mạnh Hạo, một bước rơi xuống, thiên địa chấn động, gió mây biến sắc, nhật nguyệt mất huy

Nhất Niệm Luân Hồi Quyết! Phương Vệ hai tay nâng lên, hướng về phía trước vung lên, dưới cái vung lên này, trước người của hắn,bất ngờ xuất hiện một cái lốc xoáy to lớn

Lốc xoáy này chỉ có hai màu đen trắng, cấp tốc xoay tròn, tràn ra một cỗ khí tức luân hồi long trời lở đất! ! Mạnh Hạo trong mắt trán ra một chút hàn quang, giống như đao sắc bén, rơi vào trong đôi mắt Phương Vệ

Dùng đồ của ta, cũng vẫn là quá yếu

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1344: Ta còn không có thua

Mạnh Hạo thanh âm bình tĩnh truyền vào trong tai Phương Vệ, Phương Vệ ngửa mặt lên trời cười, tiếng cười thê lương, tay bấm quyết, lốc xoáy đen trắng trước người hắn rầm rầm chuyển động càng lúc càng nhanh, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Trong chớp mắt, lốc xoáy này đã gần như trăm trượng, trắng và đen xoay tròn, hóa thành một cỗ màu xám tro, dường như đại biểu tử vong, nhưng cố tình ở trong tử vong còn có sinh cơ

Đây

chính là luân hồi! ! Bạo phát ra lực lượng toàn bộ tiên mạch trong cơ thể, 192 điều tiên mạch trở thành 192 điều tiên long, gào thét vây quanh ở xung quanh lốc xoáy, nương lực lượng của bọn chúng khiến cho lốc xoáy này chuyển động nhanh hơn

Mà 19 tôn tiên hồn phía sau Phương Vệ cất bước bước ra, dường như giơ lốc xoáy đen trắng này lên cao, xông về Mạnh Hạo

Lốc xoáy lớn hơn, trong nháy mắt nghìn trượng! Tiếng động rầm rầm ngập trời, làm rung chuyển tất cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải thấy một màn như vậy, khiến toàn bộ tộc nhân Phương gia trên mặt đất tâm thần rung động! Lúc này Phương Vệ

cường đại vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người, thậm chí ở trong lòng không ít người đều hiện lên ra một tia chần chờ

Mạnh Hạo Tiên Cảnh Chí Tôn

hắn, sẽ thắng sao? Mạnh Hạo ở giữa không trung nhìn luân hồi lốc xoáy lại tới, trong mắt lộ ra lãnh mang, Phương Vệ có thể cho thấy 192 điều tiên mạch, Mạnh Hạo không có quá nhiều ngoài ý muốn

Hắn ngược lại thì ngoài ý muốn, Niết Bàn Quả bên trong túi trữ vật hắn rõ ràng là mở ra gấp đôi tiên mạch, nhưng Phương Vệ nơi này,cũng chỉ có một nửa

Niết Bàn Quả của ta không bằng lão tổ đời một? Hay là nói tại trên người Phương Vệ không hoàn mỹ? Mạnh Hạo có chút không phục, hắn hừ lạnh một tiếng, tay phải chậm rãi nâng lên, trong cơ thể 123 điều tiên mạch nổ ầm ầm, triển khai bí pháp, toàn bộ chuyển hóa thành

Huyết Yêu Đại Pháp! Một cái đầu lâu màu máu như xé mở hư vô, xuất hiện ở bàn tay Mạnh Hạo, vẻ mặt dữ tợn, ánh sáng đỏ thẫm khuếch tán tám phương, không có gầm nhẹ, không có gầm thét nhưng lúc này lại có uy áp vô hình hướng về bốn phía cuồn cuộn tản ra

Huyết Yêu đầu lâu do một cái tiên mạch ngưng tụ đã rất là cường hãn, giờ này

123 điều tiên mạch toàn bộ bạo phát, Huyết Yêu đầu lâu này không ngừng khuếch trương, trong nháy mắt đã đến nghìn trượng! Càng kinh người hơn là sau khi lượng đến trình độ nhất định, đã xảy ra biến hóa, nào đó khiến cho Huyết Yêu đầu lâu này dường như không còn là hư ảo, mà là trở thành chân thật! Vẻ mặt dữ tợn, một sừng trên đỉnh đầu, da màu máu, còn có loại uy áp khiến người liếc mắt nhìn, toàn thân tất cả máu tươi dường như đều không bị khống chế, tràn ngập Đông Thắng Tinh

Huyết Yêu đầu lâu lúc này cường hãn, chỉ sợ cũng xem như Huyết Yêu năm đó ở cảnh giới này của Mạnh Hạo khi biểu hiện thuật này cũng không bằng! Tiên Cảnh Chí Tôn điều này bày tỏ thuật pháp thần thông

Mạnh Hạo chỉ phải trải qua bí thuật 123 lần chuyển hóa, như vậy ở trong tay hắn biểu hiện đều là trong tiên cảnh giới này

mạnh nhất! Phía sau Mạnh Hạo, 33 tôn tiên hồn long trời lở đất, mơ hồ có 33 tầng thiên uy phủ xuống, truyền ra tám phương, khiến cho gió mây biến sắc

Giờ khắc này dường như thời gian đều chậm lại, tu sĩ Đông Thắng Tinh hít thở đều dừng lại, Đệ Cửu Sơn Hải tất cả người chú ý đều mắt không chớp

Phương Vệ thê lương thôi phát hết thảy, triển khai luân hồi lốc xoáy càng ngày càng gần Mạnh Hạo! Mạnh Hạo tay phải nhấn về phía trước một cái, lập tức Huyết Yêu đầu lâu phát ra tiếng gào thét thứ nhất

Thanh âm này vừa ra, dường như trở thành thanh âm duy nhất trong thiên địa! Rống lên! ! Đinh tai nhức óc, huyết quang ngập trời, Huyết Yêu đầu lâu chạy thẳng tới luân hồi lốc xoáy

Nghìn trượng, năm trăm trượng, ba trăm trượng

Trong chớp mắt, luân hồi lốc xoáy và Huyết Yêu đầu lâu liền đụng nhau

Khoảnh khắc bọn chúng đụng chạm lẫn nhau, cả mặt đất dường như lăn lộn, tiếng động rầm rầm truyền ra, một số ngọn núi trực tiếp sụp đổ, một số con sông toàn bộ nổ tung, ngay cả tinh tú trên biển rộng cũng đều cuồn cuộn nhấc lên sóng thần

Mặt đất như thế, tu sĩ càng là như vậy, đất rung núi chuyển, cả bầu trời như bị xé rách, xuất hiện một đạo khe nứt thật lớn, hướng về bốn phía rầm rầm mà đi

Nhưng nhìn kỹ, đó không phải là khe hở, đó là một đạo sóng gợn, sóng gợn này cuồn cuộn bay nhanh, khuếch tán tám phương

Luân hồi lốc xoáy bằng mắt thường có thể thấy được đang sụp đổ, chia năm xẻ bảy, lốc xoáy trở thành mảnh vỡ, lực lượng vô cùng bạo phát, nhưng tại Huyết Yêu đầu lâu va chạm, 192 điều tiên long phát ra tiếng gào thét thê thảm, từng cái toàn bộ tan xương nát thịt! Còn có 19 tôn tiên hồn kia cũng vào giờ khắc này, tầng tầng vỡ vụn, đồng loạt sụp đổ! Nhưng lúc lốc xoáy này vỡ vụn, một cỗ khí tức luân hồi truyền khắp thiên địa, như tạo thành một cái miệng to, liều mạng tử vong, một ngụm

cắn nuốt Huyết Yêu đầu lâu

Ngay lúc Huyết Yêu đầu lâu bị nuốt mất, Mạnh Hạo cặp mắt co rụt lại, tay phải nhắc tới hư không một chỉ tay

Tiếng nổ vang lập tức ngập trời, Huyết Yêu đầu lâu tán loạn, hóa thành 123 điều Huyết Long, gầm thét xé rách miệng to, bỗng nhiên bay ra, tuy rằng mỗi một cái đều ảm đạm không ít, nhưng không có một cái vỡ vụn, vây quanh xung quanh Mạnh Hạo khiến cho Mạnh Hạo lúc này giống như Huyết Yêu tái tiên! Đơn giản, trực tiếp, một kích!

Cường hãn Mạnh Hạo Tiên Cảnh Chí Tôn vào lúc này khiến tất cả mọi người Đệ Cửu Sơn Hải đều rung động tâm thần, vững vàng nhớ kỹ! Gió mây cuốn lên, bầu trời nổ ầm ầm, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, cúi đầu, nhìn về phía Phương Vệ, nội tâm thở dài

Phương Vệ người này Mạnh Hạo có thể nhìn thấu Phương Vệ đều không phải là loại người bản chất âm độc, chỉ là Phương Vệ rất kiêu ngạo, không thể thừa nhận đả kích thất bại

Cầm đến đây đi! Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, hướng về Phương Vệ bước ra một bước, một bước rơi xuống, thiên địa chấn động, Phương Vệ lại ngửa mặt lên trời cười to

Hắn phun ra máu tươi, thân thể trong tiếng nổ "ầm ầm", liên tục thụt lùi,

toàn thân mỗi một tấc da đều vào giờ khắc này xé rách, khiến hắn trong chớp mắt liền trở thành huyết nhân

Tiếng cười của hắn thê lương, trong mắt của hắn lộ ra mãnh liệt chấp nhất

Ta còn không có thua! !

Ta là Phương Vệ, ta sao có thể thua! ! Phương Vệ dữ tợn, thân thể hắn run rẩy, tiếng cười của hắn mang theo thê lương, người ngoài chỉ nhìn thấy huy hoàng của hắn, nhưng hắn bao nhiêu lần cả ngày lẫn đêm điên cuồng tu hành, lúc bao nhiêu người đang đoàn tụ cùng người nhà là lúc hắn đang chém giết! Khi bao nhiêu người nói chuyện yêu đương, hắn đang trong mật thất bế quan, chịu nhịn tịch mịch, nhịn thời gian!

Mục tiêu của hắn chỉ có một, vượt qua tất cả mọi người, trở thành đệ nhất thiên kiêu Đệ Cửu Sơn Hải, hắn không thèm để ý một số việc phụ thân làm đối với gia tộc, hắn cũng không thèm để ý một số kế hoạch của tổ phụ hắn

Hắn để ý chỉ có một, tương lai, hắn muốn trở thành lão tổ Phương gia! Vì thế, khi tổ phụ của hắn thả hai quả kia Niết Bàn Quả ở trước mặt của hắn, hắn không có có chần chờ chút nào, lập tức lựa chọn dung hợp, khi hắn quỳ lạy ở trước mặt lão tổ khiến hắn run rẩy, hắn lựa chọn đồng ý

Hắn biết trên đường Mạnh Hạo trở về gia tộc, phụ thân của hắn phái ra tử sĩ đi đánh chết, hắn không cần thiết, Mạnh Hạo với hắn mà nói, chỉ là một ký ức quá khứ trôi qua mà thôi

Cho dù hắn dùng chính là Niết Bàn Quả của Mạnh Hạo, hắn cũng không có đi để ý, bởi vì hắn thủy chung cho rằng, mình mới là đệ nhất thiên kiêu bên trong gia tộc, hết thảy

đều là hắn đáng có được!

Phương Hạo, nếu ta thua, vật của ngươi tự nhiên thuộc về ngươi, nhưng bây giờ, ta còn không có thua! Phương Vệ mạnh ngẩng đầu, trên mặt máu tươi khiến cho hắn thoạt nhìn dữ tợn hơn

Vừa nous, hắn ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, trong tiếng hô này, trong nháy mắt khí tức luân hồi trên người của hắn biến mất, thay vào đó lại là một cỗ

tử ý ngập trời! Đây là Nhất Tức Hoàng Tuyền Đạo!

Trong Phương gia, trong đạo pháp trấn tộc, là pháp mạnh nhất gần với Nhất Niệm Tinh Thần Biến! Tu hành pháp này, trước để cho mình chết đi, ở trong tử vong tìm một đường sinh cơ, lấy sinh cơ này duy trì hồn bất diệt, khiến cho bản thân cùng trong lúc sinh tử dung hợp, ngưng tụ một luồng con đường sinh tử

Khi khí tức này bạo phát ra, hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái

Phương Tú Sơn trên mặt đất, vẻ mặt dữ tợn, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, bộ dáng của Phương Vệ khiến trong lòng hắn đau đớn, đối với Mạnh Hạo, sát cơ mạnh hơn, hắn đang tìm một cơ hội, một

cơ hội diệt sát Mạnh Hạo

Giết hắn, hết thảy liền đã xong, cho dù ta bởi vậy trầm luân địa phủ, cũng cam tâm tình nguyện! Phương Tú Sơn cắn răng một cái, trong mắt sát cơ ngược lại ẩn núp

Đúng lúc này, Phương Vệ khí thế ầm ầm lần nữa nổi lên, hắn phát ra tiếng gào thét đau khổ, nhưng càng là đau khổ, hai mắt của hắn lại càng chấp nhất, khí tức của hắn lại càng ngập trời

Chung quanh hắn, 192 điều tiên long lần nữa xé rách hư vô gầm thét ra,

ngay sau đó, trong lúc tất cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải chú ý một trận chiến này rung động và không thể tin, trong cơ thể Phương Vệ truyền ra tiếng nổ rầm rầm, tiên long chung quanh hắn lần nữa tăng lên! ! 199 điều, 207 điều, 213 điều

Từng cái tiên long rống giận ra, xé rách thiên địa, khiến nhật nguyệt run rẩy, bầu trời vỡ vụn, từng cái khe nứt trong tiếng ken két xuất hiện xung quanh Phương Vệ lan tràn tám phương

221 điều, 234 điều

tiên mạch của hắn vẫn đang bạo phát! ! Cho đến

đạt tới 241 điều! ! Lúc này, tất cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải đều trong óc ông một tiếng, từng cái một trố mắt líu lưỡi, tộc nhân Phương gia chấn động, gần như toàn bộ hoảng sợ

Trong tổ trạch, đại trưởng lão mờ mịt đang nhìn bầu trời, nhìn Phương Vệ, nhìn Mạnh Hạo, hắn chỉ có thật dài than thở

Hắn

hắn rồi lại lần nữa nhiều hơn 49 mạch! Nếu như không có Mạnh Hạo, Phương Vệ

Mới là Tiên Cảnh Chí Tôn Đệ Cửu Sơn Hải!

Phương Vệ đều là yêu nghiệt như Mạnh Hạo, hắn rốt cuộc là dùng phương pháp gì, nhưng lại làm đến điểm này! !

241 mạch a, tại Đệ Cửu Sơn Hải, tiên bất kỳ thời đại nào đều không ai có thể đạt tới loại trình độ này, tuy rằng trong truyền thuyết cực hạn là 330 mạch, nhưng dù sao đó cũng là truyền thuyết! Những thiên kiêu bên ngoài tinh không từng người một nội tâm lần nữa nổ ầm ầm, bọn họ chua

xót, , Phương gia

Một tên Mạnh Hạo, một tênPhương Vệ, khiến tất cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải đều phải nhớ kỹ gia tộc này! Bên ngoài Tinh không, Phương gia Địa Tổ trầm mặc, hắn muốn đi ngăn trở, nhưng chần chờ một chút, hắn hiểu rõ, chuyện này nếu ngăn trở, có lẽ

hắn sẽ hai cái hoàn toàn biến mất đi

Hạo nhi

ngươi về đến gia tộc, thật chỉ là vì ở chỗ này thành tiên, để chứng minh bản thân sao? Phương gia Địa Tổ cặp mắt lộ ra sâu sắc

Như vậy, những người ẩn giấu rất sâu kia

Lần này sẽ hiện thân sao

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1345: Phương gia kịch biến

Đông Thắng Tinh, lời của Phương Vệ vang vọng thiên địa, 241 đường tiên mạch trở thành những tiên long, xoay xung quanh hắn, phát ra tiếng gầm thét rung trời, mây gió xoay vần, mặt đất rung chuyển.

- Phương Hạo! Phương Vệ ngẩng đầu, thần sắc càng thêm dữ tợn, có phần điên cuồng, thân thể hắn lúc này không ngừng phình ra, cả người càng thêm to con.

Đằng sau hắn, có 24 tiên hồn sừng sững, trở thành 20 trọng thiên, thả ra uy áp khiến mọi người khó thở!

Mơ hồ, tạo thành đối kháng với 33 thiên của Mạnh Hạo!

Đây là chuyện chưa từng có, bất cứ thiên kiêu nào cũng không làm được, chỉ có Phương Vệ lúc này là thành công, chống lại 33 thiên của Mạnh Hạo!

33 thiên, là cực hạn của tiên, là cảnh giới Chí Tôn, nhưng nháy mắt này, trên người Phương Vệ cũng trồi lên khí thế mạnh mẽ.

Ánh mắt Mạnh Hạo co rút một chút, khí tức Niết Bàn Quả trên người Phương Vệ càng thêm nồng nặc, ngay cả nhắm mắt cũng nhận ra được, trong mi tâm của Phương Vệ, 2 trái Niết Bàn Quả của mình đang vận chuyển.

Đồng thời, trong lòng đất tổ trạch Phương gia, sáu người bao gồm cả đệ thất tổ, cũng đang xem trận chiến này, khi thấy trên người Phương Vệ bùng nổ 241 mạch, bảy tổ đổi sắc, sâu trong mắt đệ lục tổ, không ai nhìn

thấy được một tia mừng rỡ kích động chợt lóe lên.

"Trưởng thành rồi...." Đệ lục tổ khép mắt lại.

Trên trời, Phương Vệ bùng nổ khí thế, cả người ầm ầm, 241 tiên long gầm thét vây xung quanh, đằng sau 24 trọng thiên rung trời, khí tức vọt lên không kém gì Mạnh Hạo.

Dù sao, xung quanh Mạnh Hạo chỉ có 123 tiên long, dù mỗi con đều khổng lồ, nhưng dù sao số lượng thua gấp đôi.

Nhưng mà, 33 tiên hồn của hắn sánh với 33 trọng thiên, làm cho Mạnh Hạo vẫn huy hoàng như cũ.

- Phương Hạo, đây mới là trạng thái mạnh nhất của ta, nếu vẫn thua, vật của ngươi, trả lại cho ngươi. Làm trả giá sử dụng, mạng của ta cũng cho ngươi luôn! Ánh mắt Phương Vệ điên cuồng, nhưng trong đó còn có chấp nhất, hắn nhìn Mạnh Hạo, quát vang dội.

Thần sắc Mạnh Hạo ngưng trọng, nhìn Phương Vệ, gật đầu.

Phương Vệ hiện tại, Mạnh Hạo không hận nổi, mọi chuyện chỉ có thể nói là tạo hóa gây ra.

- Đánh đi! Phương Vệ ngửa mặt cười to, bước lên trước, tay bấm quyết, trước người xuất hiện một dòng sông!

Dòng sông màu vàng, bên trong chìm nổi vô số vong hồn, phát ra tiếng gào thét thảm thiết, nháy mắt mở rộng mênh mông, đây là... Hoàng Tuyền!

Đây là tinh túy của Nhất Tức Hoàng Tuyền Đạo, có thể huyễn hóa ra dòng Hoàng Tuyền, thay thế địa phủ, thành tựu Minh uy. Dao động thần bí tràn ra từ Hoàng Tuyền này, rung chuyển trời đất, chấn động tu sĩ Đệ

Cửu Sơn Hải.

Càng làm bọn họ khiếp sợ, là Hoàng Tuyền này không phải chỉ có một, mà là... 241 Hoàng Tuyền, biến ảo trước mặt Phương Vệ, trời đất như trở thành màu vàng.

Phương Vệ vung tay múa lên, chỉ về phía Mạnh Hạo, người hắn run rẩy, gân xanh nổi đầy mặt, hét lớn.

Ầm ầm, 241 Hoàng Tuyền nhắm thẳng về phía Mạnh Hạo, ầm ầm bao phủ mọi hướng, muốn chôn vùi hắn.

Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe, tay bấm quyết, vung mạnh, tiên mạch trong người nổ vang, 123 đường tiên mạch biến ảo ngoài người, không phải hình thành tiên long, mà là dãy núi.

Tiên sơn mạch!

123 mạch ầm ầm phủ xuống, mỗi một dãy núi làm cho thiên địa rung chuyển, xung quanh Mạnh Hạo xuất hiện những ngọn núi cực lớn, tỏa ra tiên uy vô thượng tràn ngập khắp nơi, vô biên vô tận, Mạnh Hạo đứng giữa những dãy núi, trở thành sơn chủ!

Đối mặt Hoàng Tuyền, Mạnh Hạo chỉ ra, ầm ầm, tất cả dãy núi xoay chuyển, nhắm thẳng Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền dù sâu, núi vẫn có thể trấn!

Dùng núi non, trấn Hoàng Tuyền!

Tất cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải, tâm thần rung động nhìn cảnh tượng này.

Tiếng nổ ầm ầm, núi non trấn áp, Hoàng Tuyền trào lên, đụng vào nhau, từng dòng Hoàng Tuyền vỡ nát, từng ngọn núi sụp đổ, cả bầu trời là bức

tranh, bùng nổ lực lượng hủy diệt, trời đất rung chuyển muốn vỡ vụn.

Đây đã không còn là lực lượng của tiên, ngay cả những Cổ Cảnh diệt một ngọn Hồn Đăng, cũng không bùng nổ được thần thông mạnh như thế, tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải lại kinh hô.

Phương Vệ phun máu, thần sắc dữ tợn, hai tay bấm quyết chỉ lên trời, nháy trong mắt điên cuồng, rống lớn.

- Hoàng Tuyền Đạo! Âm thanh của hắn truyền ra, những Hoàng Tuyền vỡ vụn nháy mắt chảy ngược, vô số dòng nước vàng như cơn mưa trên trời, từ khắp mọi người nhanh chóng tiến tới, nháy mắt dung hợp với nhau.

Tạo thành... Hoàng Tuyền chân chính, to lớn, khiến cho thiên địa biến sắc!

Đây không phải Hoàng Tuyền núi thứ tư, đây là Hoàng Tuyền của Phương Vệ, dùng tiên mạch của hắn ngưng tụ ra, thuộc về hắn, bên trong còn xuất hiện khí tức luân hồi, rung chuyển trời đất.

Cả thiên địa, chỉ còn lại... Sông Hoàng Tuyền to lớn 10 ngàn trượng!

Nếu chỉ thế thì cũng thôi, bên trong Hoàng Tuyền lại xuất hiện 24 tiên hồn, đó là tiên hồn của Phương Vệ, trong lúc này, bọn họ... là phán quan trong Hoàng Tuyền!

24 phán quan, mỗi một cái bùng nổ tu vi Tiên Cảnh đỉnh phong, ầm ầm, Hoàng Tuyền trở thành vũ khí của bọn họ, lúc này Phương Vệ... hắn là Âm La Vương!

- Lấy đạo Hoàng Tuyền, diệt hồn Tiên Cảnh Chí Tôn của ngươi! Phương Vệ điên cuồng quát lên, vung tay chỉ lên Mạnh Hạo.

Lúc này, toàn bộ tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải đều hít vào, mọi người Đông Thắng Tinh hoảng sợ, tộc nhân Phương gia đều biến sắc.

- Phương Vệ, hắn mạnh mẽ đến thế!

- Đây là Nhất Tức Hoàng Tuyền Đạo? Không hổ là đạo pháp trấn tộc, hóa Hoàng Tuyền, tự lập phán quan, hóa thân Âm La... Vậy lão tổ đời một Phương gia năm xưa, chẳng lẽ có tiên quan tới núi thứ tư?

- Đây mới là trận chiến giành đỉnh cao, vốn tưởng sẽ không thấy, vì Mạnh Hạo quá mạnh mẽ, nhưng không ngờ vẫn còn thấy được!

Đệ Cửu Sơn Hải khiếp sợ, trên Nam Thiên Tinh, vợ chồng Phương Tú Phong cũng căng thẳng, tất cả bạn bè của Mạnh Hạo đều nóng vội. Trong tinh không, ở trên chiếc thuyền không ai thấy, thanh niên cuồng vọng kia cũng mở to mắt.

Trong lòng Mạnh Hạo lần đầu tiên xuất hiện cảm giác nguy cơ, hắn nhìn Phương Vệ, trong lòng thừa nhận, đối phương... là thiên kiêu chân chính.

Hoàng Tuyền ầm ầm cuốn tới, lao thẳng vào Mạnh Hạo, 24 tiên hồn phán quan đều xông ra.

Mạnh Hạo hít vào một hơi, ánh mắt toát ra chiến ý, mạnh mẽ vượt xa lúc hắn đối mặt những thiên kiêu Chân Tiên trước đó.

Trong mắt trái, Tinh Thần Thạch hòa tan, trở thành tinh quang, xuất hiện trên tay, nháy mắt tỏa ra bao phủ toàn thân Mạnh Hạo.

- Nhất Niệm, Tinh Thần Biến! Mạnh Hạo khẽ thì thào, nếu không tính cấm pháp Phong Yêu, Nhất Niệm Tinh Thần Biến là thần thông mạnh nhất của hắn, ngoài Chí Tôn Kiều!

Thân thể Mạnh Hạo có tinh quang vô tận, hắn không còn là tu sĩ, mà

theo tinh quang chói lóa, Tinh Thần Thạch bao bọc, hóa thành một ngôi sao!

Đây không phải đạo pháp tinh tú bình thường, đây là Mạnh Hạo dùng bí thuật Chân Tiên, triển khai 123 lần Nhất Niệm Tinh Thần Biến!

Tinh tú lớn chừng ngàn trượng, xuất hiện liền khiến tất cả tu sĩ chú ý, thần sắc ngưng trọng, bọn họ nhớ rõ thuật pháp này, khi đó Mạnh Hạo dùng thuật này đánh vỡ tiên môn.

- Nhất Niệm Tinh Thần Biến! Tộc nhân Phương gia, mọi người tâm thần chấn động.

Mạnh Hạo hóa thân tinh tú, đột nhiên lao thẳng về phía Hoàng Tuyền, giờ khắc này, mọi người không chớp mắt, đây là... khoảng khắc quyết chiến!

Tinh tú ầm ầm, tốc độ cực nhanh, khoảng khắc lao tới, Phương Vệ điên cuồng, bùng nổ toàn bộ tu vi chiến lực, không chừa lại một chút.

- Giết! Phương Vệ rống lớn, Hoàng Tuyền của hắn, trực tiếp đụng vào tinh tú hóa thân của Mạnh Hạo.

Ầm ầm, tiếng nổ như xé rách Đông Thắng Tinh, bầu trời sụp đổ, mặt đất ầm ầm, Phương Vệ phát ra gào thét không cam lòng, Hoàng Tuyền của hắn vỡ vụn, tiên hồn của hắn lần lượt nổ tung, nhưng vẫn không thể ngăn cản tinh tú tiến tới.

Dù cho tinh tú cũng nhanh chóng rút nhỏ, không ngừng suy yếu, nhưng tốc độ chấn động thiên địa, nháy mắt xé rách Hoàng Tuyền, nghiền ép qua tiên hồn.

Xuất hiện trước mặt Phương Vệ, tinh tú rút nhỏ đến chưa đủ 1 trượng, đụng mạnh vào người Phương Vệ, tiếng răng rắc truyền ra, đó là âm

thanh xương cốt vỡ vụn.

Phương Vệ phun máu, cười thảm, ngọn lửa sinh mệnh tối sầm, người rớt ầm xuống đất, nện xuống đỉnh núi, trực tiếp sụp xuống, Phương Vệ cười thảm.

Miệng hắn trào máu, xương ngực, nội tạng vỡ vụn, hồn cũng vỡ nát, sinh mệnh đã tới cuối.

- Tới đây... lấy lại vật của ngươi! Phương Vệ dùng một hơi cuối cùng, hóa thành âm thanh, vang vọng trời đất. Bên trên, tinh tú biến mất, Mạnh Hạo hiện ra, nhìn Phương Vệ dưới mặt đất, im lặng, mọi người Đệ Cửu Sơn Hải đều im lặng.

- Kết thúc rồi. Mạnh Hạo thở dài, người lóe lên lao thẳng xuống Phương Vệ, nhưng khi hắn vừa đến gần, Phương Tú Sơn bỗng ngẩng đầu, sát cơ ngập trời, thân thể thuấn di lao ra, tu vi Cổ Cảnh tắt hai ngọn đèn bùng nổ.

- Phương Hạo, ngươi chết cho ta! Phương Tú Sơn ra tay, vô cùng đột ngột, lập tức đến gần, nhưng lúc này thập cửu thúc Mạnh Hạo lóe lên, Phương Tú Sơn vừa đến gần đã xuất hiện phía trước, hai người trực tiếp đánh lên!

- Cút ngay! Phương Tú Sơn rống giận, ra tay là thần thông mạnh nhất.

Tổ phụ Phương Vệ cũng mạnh mẽ muốn đi ra, đại trưởng lão cất bước, nhìn về phía tổ phụ Phương Vệ.

- Đừng hồ đồ, Vệ nhi... ta... Đại trưởng lão thở dài.

Tổ phụ Phương Vệ im lặng, không chờ đại trưởng lão nói xong, hắn chợt cười, thần sắc quyết đoán, tay bóp nát một cái ngọc giản!

- Có người nói đúng, Phương gia, phải đổi một lần... Ta chỉ là một phân đoạn trong kế hoạch, phụ trách trưởng lão gia tộc, nhưng nếu ta động, những người khác... mặc kệ muốn hay không, cũng phải động theo! Tổ phụ Phương Vệ ngẩng đầu, tu vi khủng khiếp bùng nổ!

Đại trưởng lão sửng sốt, sắc mặt đại biến, toát ra khiếp sợ không tin nổi. Bởi vì nháy mắt tổ phụ Phương Vệ bóp nát ngọc giản, toàn bộ Phương gia, có 4 phần trưởng lão trở nên dữ tợn, bất ngờ ra tay với các đồng tộc còn chưa phản ứng lại!

Phương gia, kịch biến!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1346: Tộc loạn

Phương gia, đại loạn!

Ngay cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải chú ý bên này cũng ngây người, cảnh tượng đột nhiên không dấu hiệu... toàn bộ Phương gia, đã trở nên đại loạn!

Một quầng sáng xuất hiện bên ngoài Đông Thắng Tinh, bao phủ không gian xung quanh Đông Thắng Tinh, tựa như phong ấn!

Phong ấn toàn bộ nơi này ở trong, không được phép, không có bất cứ ai ra vào được!

Trong phong ấn, ngoài người Đông Thắng Tinh, chỉ có các thiên kiêu các tông còn ở trong không gian, nhìn Đông Thắng Tinh kịch biến, thần sắc biến đổi.

Đông Thắng Tinh, Phương gia, những tiếng gào thét vang lên, kèm theo giận dữ không thể tin nổi, còn có khiếp sợ.

- Ngươi... Phương Triết Nghệ, ngươi...

- Phương Hải Đào, ngươi muốn làm gì, ta là tộc thúc của ngươi!

- Đại nghịch bất đạo! Các ngươi muốn phản tộc hay sao!

Tiếng ầm ầm vang vọng, tổ trạch Phương gia, có 4 phần trưởng lão vừa rồi còn xem Mạnh Hạo cùng Phương Vệ kịch chiến, nhưng lập tức không chút chần chờ xuống tay với trưởng lão cùng tộc bên cạnh, hơn nữa còn là thần thông ác độc nhất.

Có trưởng lão Phương gia đỡ một quyền từ phía sau, cả người trào máu, xoay người rống giận.

Có người trực tiếp bị nhiều người liên thủ, không kịp phản ứng, trực tiếp bị xé xác, đầu bay lên, ánh mắt không tin nổi, hình thần câu diệt.

Còn có người hiểm tránh sát cơ, bùng nổ tu vi, tức run vì người bên cạnh phản bội, không tin nổi, lửa giận ngập trời.

Oành ầm ầm!

Nháy mắt, 6 phần trưởng lão Phương gia không phản bội đã bị trọng thương phân nửa, có một số vì không hề đề phòng, trực tiếp bị chém giết!

Máu tươi, lập tức tràn ngập mặt đất tổ địa.

Nếu chỉ là trưởng lão thì cũng thôi, nhưng mà biến động này, còn có những tộc nhân khác, tộc nhân nhất mạch Phương Vệ đều dữ tợn bùng nổ, đánh ra thần thông với tộc nhân bên cạnh.

Các mạch vốn trung lập cũng xuất hiện một số phản bội, tàn nhẫn ra tay với thân tộc, tiếng hét thảm truyền ra, gia tộc chấn động, nháy mắt vô số người chết đi!

Phương Hương San miệng tràn máu, vội lùi ra sau, đuổi giết nàng là một tỷ muội cùng tộc!

Còn có Phương Vân Dịch, hắn không làm phản, chỉ là ánh mắt mờ mịt nhìn quanh, hắn cảm thấy thế giới này đột nhiên biến đổi.

Phương Tây phun máu, bị một tộc nhân dòng chính đánh, quay đầu lại, thần sắc bi ai giận dữ. - Phương Thủy, ngươi...

Thanh niên đánh Phương Tây bị thương vẫn im lặng, lập tức ra tay tiếp, hai người đại chiến.

Từng cảnh từng cảnh, giãy giụa cùng chống trả xuất hiện ở các góc Phương gia.

Mặt đất rung chuyển, lầu các sụp đổ, loạn chiến lan tràn, mặt đất thành máu, tử vong lan tỏa.

Trên trời, thập cửu thúc của Mạnh Hạo vốn là ngăn cản, nhưng đột nhiên hắn đỏ mắt, trực tiếp thi triển sát chiêu.

Phương Tú Sơn ngửa đầu cười hung ác, thần sắc điên dại.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Phương Tú Sơn bị thập cửu thúc cản trở tổ phụ Phương Vệ bóp nát ngọc giản, 4 phần trưởng lão ra tay với tộc nhân bên cạnh, ở trên không, Mạnh Hạo tới gần Phương Vệ, tay sắp chạm tới mi tâm của hắn.

Nhưng vào lúc này, nguy cơ chưa từng có nổ vang trong đầu Mạnh Hạo, không phải từ Phương Tú Sơn, không phải từ tổ phụ Phương Vệ, cũng không phải từ gia tộc kịch biến, mà đến từ... Phương Vệ!

Trong mắt Phương Vệ đột nhiên xuất hiện giãy giụa, ở trong hai mắt lại xuất hiện 4 đồng tử, mỗi bên 2 cái, đang trong dung hợp.

Người ngoài không thấy được cảnh này, chỉ có Mạnh Hạo mới thấy, hắn không chần chờ, mạnh mẽ lùi lại. Nháy mắt, ở chỗ cũ nổ vang, hư vô sụp xuống, lực lượng Cổ Cảnh tắt ít nhất 10 Hồn Đăng trào ra.

Nếu Mạnh Hạo chần chờ, chậm một nhịp, vậy hiện tại đã chết rồi.

Cùng lúc, một bàn tay vươn ra từ hư vô sụp đổ, ngón tay chỉ vào mi tâm Phương Vệ.

- Phân thân của ta, thức tỉnh! Tiếng nói tang thương vang vọng, cả người Phương Vệ run rẩy dữ dội, gào thét thảm thiết.

Mạnh Hạo ở trên không trung, da đầu tê dại, thần sắc rung động, hắn nhìn thấy toàn bộ Phương gia rơi vào đại loạn tận trời.

Nhìn thấy vô số người chết, tộc nhân chém giết nhau, trong đầu Mạnh Hạo ông một tiếng, cảnh này... cũng làm hắn trở tay không kịp, tâm thần chấn động mạnh.

Ánh mắt nhìn qua, vô số thi thể, trên trời, các trưởng lão Phương gia đang chém giết, dưới đất, tất cả tộc nhân đều điên cuồng, mùi máu tanh tràn ngập, nồng nặc không tan.

Cảnh tượng đột nhiên bùng nổ dữ dội, làm Mạnh Hạo không tin được.

Đông Thắng Tinh chấn động, Dược Tiên Tông chấn động, ngay cả Kháo Sơn lão tổ cũng bị cảnh này chấn động.

Thế lực bản thổ Đông Thắng Tinh cũng thế, càng không nói các tông gia tộc ở Đệ Cửu Sơn Hải, mọi người nhìn cảnh này, trong đầu nổ vang, trợn mắt há mồm.

- Sao... sao lại thế này! Đây là Phương gia mà, một trong tứ đại gia tộc, sao lại đột nhiên xuất hiện kịch biến như thế!

- Phương gia... Phương gia lại nội loạn!

- Có tộc nhân mưu phản, gần một nửa tộc nhân phản loạn!

- Đây là chuyện lớn, đại sự kinh thiên động địa Đệ Cửu Sơn Hải! Các tông gia tộc đều hít vào một hơi, bọn họ không tin được cảnh này, Phương gia máu chảy thành sông!

- Phương Hạ Sơn, ngươi muốn làm gì! Ngươi có biết các vị lão tổ bế quan ngay dưới tổ mạch, động tĩnh như thế, các lão tổ thức tỉnh, bất cứ ai đi ra đều có thể khiến các ngươi không thể xoay người! Đại trưởng lão người run rẩy, tóc rối tung, mắt đỏ sẫm, sắp điên lên, rống giận với tổ phụ Phương Vệ. Tim hắn đang ri máu, nơi này là tổ trạch Phương gia, ngưng tụ tích lũy bao nhiêu năm qua, nhưng nháy mắt lại xuất hiện phản loạn.

Đã bao nhiêu năm qua, trong lịch sử Phương gia chưa từng xuất hiện phản tộc quy mô lớn như vậy, chuyện này làm cho đại trưởng lão sôi hết máu cả người, lửa giận ngập trời lao thẳng về phía Phương Hạ Sơn.

Trên không, Phương Hạ Sơn thần sắc âm trầm, nhìn hỗn loạn xung quanh, nhìn Phương gia đại loạn thấy được vô số người chết đi, ngưởi được mùi máu tanh.

- Lão phu muốn làm gì? Đây không phải quyết định của lão phu, nhưng mà ngươi nói đúng, Phương gia, quả thật phải thay đổi. Về phần các lão tổ ngươi nói? Phương Hạ Sơn cười quỷ dị, không tiếp nữa, cất bước lao tới đánh với đại trưởng lão.

Đại trưởng lão nhìn biểu tình của Phương Hạ Sơn, trong lòng giật thót.

Tiếng nổ rung trời, mặt đất rung chuyển, lầu các tổ trạch Phương gia sụp đổ, mặt đất xuất hiện một hố sâu, chém giết thảm thiết diễn ra trong điên cuồng.

Phương gia kịch biến, phía dưới tổ trạch, sâu trong lòng đất, đệ thất tổ đứng vụt dậy, thần sắc giận dữ vô cùng, hắn không tin nổi cảnh này, người run lên, đang muốn dậm chân lao ra, ngăn cản mọi chuyện xảy ra.

Không những hắn, các lão tổ khác cũng đứng lên, nhưng....

Đệ lục tổ vung tay, ấn xuống đất, dao động ầm ầm bùng nổ, tạo thành lá chắn ngăn cản mọi người chạy ra.

- Các vị, lão phu không muốn xuống tay với các ngươi, mời ở lại tại chỗ một hồi, bên ngoài yên tĩnh lại, ta sẽ cho các người đi ra bình yên. Đệ lục tổ chậm rãi lên tiếng.

- Lão lục! Đệ thất tổ xoay người, ánh mắt có sát cơ, vào lúc mấu chốt, gia tộc đại loạn, không được chần chờ, mà là giải quyết sấm sét, chậm một bước, cũng sẽ là trọng thương đối với gia tộc.

Vừa quát, đệ thất tổ lao thẳng về phía đệ lục tổ.

- Một mình ngươi, muốn ngăn cản chúng ta? Chỉ dựa vào Phương Hạ Hải bên ngoài, có thể phản loạn thành công? Đệ thất tổ lửa giận tận trời, tràn ngập sát cơ, nhưng vừa đến gần đệ lục tổ, trên mặt đệ lục tổ xẹt qua một tia châm chọc.

- Tiểu bối Phương Hạ Hải, chẳng qua là một tiểu nhân vật thôi, về phần nơi này, lão thất, ngươi thật nghĩ rằng, chỉ một mình ta?

Đệ lục tổ vừa nói xong, sắc mặt đệ thất tổ biến đổi, đột nhiên trong mắt đệ tứ tổ xẹt qua sát cơ, xoay người trực tiếp xuống tay với đệ ngũ tổ.

- Tứ ca, ngươi làm gì! Nổ vang rung trời, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhưng đệ ngũ tổ tu vi thâm hậu, dù cho đột nhiên, vẫn phát tay đánh lại đệ tứ tổ.

Cùng lúc, tiếng cười lạnh phát ra từ đệ nhị tổ, hắn đi ra một bước, làm đệ tam tổ biến sắc.

Đệ nhị tổ, trong mấy người bọn họ là người gần với Địa Tổ Phương gia, hắn bước ra tràn ngập sát khí, làm cho các lão tổ Phương gia tâm thần chấn động.

6 người, đã có 3 người phản tộc!

Ầm ầm, 6 người bọn họ triển khai chiến đấu trong hang đá, mặt đất rung chuyển, đệ thất tổ phun máu, thần sắc thê lương.

- Tại sao! 6 người bọn họ bế quan cùng một chỗ nhiều năm, không phải huynh đệ, nhưng tình cảm, huyết mạch, bọn họ như huynh đệ.

- Lão thất, ta không muốn gạt ngươi, tất cả, là vì... Truyền thừa của Lý chủ! Trả lời đệ thất tổ, là người mạnh nhất bên kia, đệ nhị tổ.

Phương gia kịch biến, tiếng nổ vang dội, Đông Thắng Tinh rung chuyển, Đệ Cửu Sơn Hải chấn động, các tông gia tộc Đạo Cảnh cũng biến sắc kinh hoàng.

Cùng lúc, bên ngoài Đông Thắng Tinh, Địa Tổ Phương gia, nhìn thấy cảnh này, trong mắt xẹt qua tia kỳ quái, không ai nhìn hiểu được, hắn nhìn Đông Thắng Tinh, thấy được gia tộc thương vong, cũng biết lần này mặc kệ thắng thua, gia tộc cũng sẽ tổn thương nguyên khí, nhưng cố tình trong tia sáng này, lại che giấu một tia trào phúng đối với những người phản tộc!

Người hắn lóe lên muốn đánh về Đông Thắng Tinh, biểu lộ cho mọi người thấy, với tu vi của hắn, trở về Phương gia, phản tộc cũng không làm được gì!

Nhưng hắn vừ đi ra, đột nhiên trong những thiên kiêu thua dưới tay Mạnh Hạo, dừng lại trong không gian, có một cười lạnh bước ra, xuất hiện trước Địa Tổ Phương gia, cản đường đi của hắn.

Người này, mọi người đều biết chính là Quý Âm!

Nhưng nàng, lại không phải là Quý Âm chân chính!

Đồng thời, nàng là người duy nhất trong các thiên kiều... không có ra tay đánh với Mạnh Hạo!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1347: Quý gia ra tay

Trước mặt mọi người, Quý Âm đi ra, dao động Đạo Cảnh ầm ầm bùng nổ trên người nàng, đây là khí tức căn nguyên, làm cho không gian rung chuyển!

Dao động trào ra, mấy người Phàm Đông Nhi đều biến sắc, thần sắc rung động, mặc kệ là ai cũng không ngờ tới, Quý Âm... không phải Quý Âm chân chính!

Điểm này, ngay cả Địa Tổ Phương gia, Mạnh Hạo, cũng không ai nhìn ra dấu vết gì!

Không một tiếng động, một vị cường giả Đạo Cảnh xuất hiện bên ngoài Đông Thắng Tinh, cảnh này làm tất cả tông môn gia tộc Đệ Cửu Sơn Hải đều kinh hãi.

- Làm chúng ta không phát hiện, chỉ có... Quý gia năm vị đại năng Đạo Cảnh... Quý Tú Phương!

- Giỏi cho Quý gia... Các lão tổ Đạo Cảnh Đệ Cửu Sơn Hải thì thào, Đông Thắng Tinh, Địa Tổ Phương gia sắc mặt âm lãnh nhìn Quý Âm ở trước mặt mình, gằn giọng. - Quý Tú Phương!

Tiếng cười khẽ phát ra từ Quý Âm, nhân quả vô tận trên người nàng đều tiêu tán, hiện ra dung mạo nữ nhân trung niên.

- Phương Thủ Đạo, đã lâu không gặp, có ta ở đây, ngươi không qua được. Nữ nhân này, chính là Quý Tú Phương mà Địa Tổ Phương gia vừa nói.

Địa Tổ Phương gia im lặng, ánh mắt xẹt qua sát cơ, bước lên, trực tiếp

đánh lên với Quý Tú Phương trong không gian.

Ầm ầm, không gian vỡ vụn, Đạo Cảnh đại chiến rung chuyển Sơn Hải.

Hai người vừa đánh lên, quầng sáng phong ấn ngoài Đông Thắng Tinh lại xuất hiện 3 bóng người, mỗi người đều tỏa ra dao động Đạo Cảnh, ngồi xuống, ầm ầm tỏa ra tu vi, khiến cho phong ấn mạnh mẽ cùng cực.

Làm cho nó hoàn toàn phong ấn Đông Thắng Tinh.

Tu sĩ các tông gia tộc Đệ Cửu Sơn Hải tận mắt thấy cảnh này, trong lòng đều nổi lên sóng gió tận trời.

Tất cả đã không nói cũng hiểu... Phương gia kịch biến, có liên quan tới Quý gia! Hơn nữa Quý gia đã bày tỏ thái độ, trận chiến này, Quý gia... nhất định phải được!

Đệ Cửu Sơn Hải kinh hô, lão tổ Đạo Cảnh các tông gia tộc, trong lòng trào ra ý lạnh, đến từ Phương gia đại loạn, Quý Tú Phương xuất hiện, ba người đại năng Đạo Cảnh hiện thân.

Trước đó, bọn họ đều không nhận ra Quý Âm khác thường, bỏ qua nàng là người duy nhất đến đây lại không đánh với Mạnh Hạo.

Nhưng cố tình hồi tưởng lại, mọi chuyện cứ như diễn biến tự nhiên, nhưng nếu không có Quý Tú Phương, Phương gia rối loạn, chỉ cần Phương Thủ Đạo xuất hiện, sẽ lập tức giải quyết.

Nghĩ tới đó, tất cả lão tổ Đạo Cảnh đều càng thêm phát lạnh.

- Quý gia... ra tay, đối phó Phương gia, điều động bốn vị Đạo Cảnh. Quý gia không tính là cùng thiên đồng thọ, nhưng Quý chủ không còn là tu sĩ, tổng cộng cũng chỉ có 5 vị Đạo Cảnh mà thôi!

- Quý gia chủ yếu theo đạo nhân quả, đã rất lâu không ra tay, nghe đồn, Quý gia ra tay thường sẽ đi trước một bước!

- Đi trước một bước... Như là 6 vị cường giả Cổ Cảnh Phương gia, Quý gia đã bố cục từ trước, làm cho bọn họ không thể tham dự nội đấu, còn Phương Thủ Đạo, bọn họ đã bố trí Quý Tú Phương!

- Như vậy, hiện tại bọn họ xuất hiện 3 vị đại năng Đạo Cảnh, bố trí phong ấn này, lại là vì sao? Các lão tổ Đạo Cảnh trầm ngâm, đột nhiên biến sắc, nhìn về phía ba đại đạo môn.

Lúc này, ba đại đạo môn truyền ra dao động tận trời, ầm ầm vang dội, có bóng người bay ra!

Ba đại đạo môn, cũng tham dự vào!

Rõ ràng bọn họ không phải giúp Quý gia, bọn họ muốn... ngăn cản Quý gia diệt Phương gia!

Lúc này, mọi người đều chợt hiểu, phong ấn ngoài Đông Thắng Tinh, mục đích chính là ngăn cản ba đại đạo môn, đồng thời vì không ai đi vào, như vậy tác dụng của Quý Tú Phương sẽ vô cùng lớn.

Nhưng khi ba đại đạo môn bùng lên khí thế sắp ra tay, đột nhiên khí thế lại tắt mất, những bóng người bay ra cũng quay trở về tông môn.

Cảnh này, người ngoài không rõ, nhưng các lão tổ Đạo Cảnh lại biến sắc, nhìn sang.

Rất nhanh, ánh mắt bọn họ co rút, trong đầu nổ vang.

Cửu Hải Thần Giới, những bóng người vừa chạy đi Đông Thắng Tinh cứu trợ, nhưng vừa mới chạy ra, trong tông môn đã có 1 phần đệ tử bùng nổ... phản loạn!

Thậm chí còn có trưởng lão tông môn tham dự, khiến cho Cửu Hải Thần Giới hỗn loạn.

Cùng cảnh tượng xuất hiện trong Thái Hành Kiếm Tông, Tiên Cổ Đạo Tràng cũng thế, quá sức đột nhiên liền xuất hiện nội loạn, như là ẩn giấu nhiều năm, lúc này đều bùng nổ cùng một mục đích.

Tiếng nổ vang truyền ra từ ba đại đạo môn, đây chỉ là nội loạn nhỏ, không kéo dài lâu, cũng không thể tung trời được, nhưng tác dụng của nó... là kéo dài thời gian!

Cầm chân ba đại đạo môn đi cứu viện Đông Thắng Tinh!

Lại thêm phong ấn này, thời gian kéo dài đã thành chí mạng.

Còn có một tác dụng ẩn, đó là cảnh cáo!

Lão tổ Đạo Cảnh các tông Đệ Cửu Sơn Hải, trong lòng càng thêm lạnh buốt.

- Phương gia... sẽ toàn diệt! Nhưng đến giờ ta vẫn khó tin, gia tộc như vậy làm sao lại hủy diệt như thế!

- Quý gia sẽ không tùy tiện ra tay, nhưng một khi ra tay... sẽ là đòn sấm sét! Đây là một kiếp của Phương gia.. chỉ sợ Quý gia bố cục vẫn chưa hiện ra hết.

- Có thể khiến Quý gia không tiếc bại lộ lực lượng ẩn giấu trong ba đại đạo môn, không tiếc trả giá hủy diệt Phương gia... cuối cùng, là vì sao? Lão tổ Đạo Cảnh các tông đều im lặng, ánh mắt chớp động, có tràn ngập giận dữ, bọn họ nổi giận là Quý gia bố cục, lợi dụng thiên kiêu tông môn bọn họ.

Dù sao, lúc này thiên kiêu các tông vẫn còn bên ngoài Đông Thắng Tinh!

Nhưng dù có nổi giận, nhưng những lão tổ Đạo Cảnh này đều sống rất lâu, bọn họ hiểu được Quý gia dù mạnh mẽ, cũng sẽ không đối địch với tất cả tông môn gia tộc núi thứ chín, thiên kiêu các tông chỉ cần không tự đi tìm chết sẽ không sao. Trận chiến này kết thúc, sẽ được đi ra.

Tổ trạch Phương giamột tiếng gào thét vẫn truyền ra, tất cả tộc nhân chém giết làm máu tươi đầy đất, lúc nào cũng có tộc nhân Phương gia chết đi.

Nội loạn như vậy, làm cho Đông Thắng Tinh im lặng, ngoài Phương gia ra.

Phòng ốc, lầu các sụp đổ, mặt đất rền vàng, Mạnh Hạo ở trên không trung nhin mọi chuyện, mắt liền đỏ lên, dù hắn không có bao nhiêu lòng trung thành với gia tộc, nhưng nhìn tộc nhân bị giết, thấy Phương Tây gặp nguy cơ, sát khí của hắn bùng nổ.

Vỗ túi trữ vật, trong tay Mạnh Hạo xuất hiện Lôi Đỉnh, tia sét lóe lên, Mạnh Hạo biến mất, lập tức đổi chỗ với một tộc nhân bên cạnh Phương Tây.

Nháy mắt đổi chỗ, vừa lúc Phương Tây gặp nguy hiểm, bị tộc nhân dòng chính sắp chỉ trúng mi tâm, Mạnh Hạo không chút chần chờ, bước lên vung tay.

Ầm ầm, 123 tiên mạch cùng bùng nổ, lực lượng khủng bố trực tiếp đánh chết tên kia, nổ tan xác.

Phương Tây cười thảm, nhìn xung quanh, cảm giác bất lực sâu sắc.

Mạnh Hạo im lặng, nhìn Phương Tây, ánh mắt quyết đoán, bắt đầu triệu hoán Binh Dũng phủ xuống, dù hắn đoán được gia tộc phản loạn lần này

nhất định là có thế lực ngoài nhúng tay, bằng không, làm sao cấp bậc lão tổ bên trong gia tộc đến giờ còn chưa xuất hiện.

Hắn không biết chiến đấu trong lòng đất tổ trạch, cũng không biết Đạo Cảnh chiến đấu ở ngoài không gian, nhưng không làm khó Mạnh Hạo phán đoán, gia tộc... xảy ra chuyện lớn!

Nhưng khi triệu hoán Binh Dũng, lại cảm nhận được lực cản, có lực lượng vô hình bao phủ Đông Thắng Tinh, khiến cho tổ địa mở ra chậm chạp, Binh Dũng không thể lập tức phủ xuống.

Trong mắt Mạnh Hạo xẹt qua sát cơ, vừa tiếp tục triệu hoán Binh Dũng, xoay người giết vào đám hỗn loạn. Hắn không tìm cường giả Cổ Cảnh, chỉ xuống tay với Tiên Cảnh, ra tay sấm sét, 33 trời giáng xuống, khí thế Chí Tôn Tiên Cảnh bùng nổ, phàm là kẻ phản tộc Tiên Cảnh, toàn bộ đều hét thảm hình thần câu diệt.

Mạnh Hạo như Sát Tiên, ầm ầm lướt qua, giơ tay chỉ ra, m tộc nhân Thất Cảnh Tiên nổ tung mi tâm, chợt xoay người, mắt lạnh quét qua, hai người đánh tới sau lưng như bị nhiếp hồn, không kịp phản ứng, Mạnh Hạo lướt qua, đầu họ bay lên.

Phương Vân Dịch phức tạp nhìn Mạnh Hạo chạy ngang qua, chém giết tộc nhân đánh mình, cứu hắn một mạng, trong lòng chua xót.

Nổ vang trời, giết chóc vô tận.

Giết người, Mạnh Hạo rất giỏi, năm đó hắn giết rất nhiều người trên Nam Thiên Tinh.

Nhất là hỗn chiến thế này, hắn càng quen, Lôi Đỉnh lóe lên, ầm ầm, hắn biến mất, một tên phản tốc xuất hiện ở chỗ cũ, gánh chịu một đòn liên thủ tất sát của 5 cường giả Cổ Cảnh đuổi giết Mạnh Hạo.

Có Lôi Đỉnh, Mạnh Hạo rất khó bị người ta khóa chặt trong hỗn chiến, chỉ một thoáng, đã có mấy chục tộc nhân làm phản chết trong tay hắn.

Đây là lần đầu hắn bùng nổ một mặt hung tàn, khiến những tộc nhân xung quanh nhìn Mạnh Hạo đều rung động.

Càng không nói những tu sĩ các tông Đệ Cửu Sơn Hải, dù có phong ấn, nhưng bọn họ đều có cách để nhìn thấy cảnh tượng trong Phương gia, Quý gia cũng không ngăn cản chuyện này, bọn họ còn muốn để người ta nhìn thấy Phương gia thê thảm, dùng làm uy hiếp.

Nhưng đúng lúc này, tiếng nổ vang rền, truyền ra từ ngọn núi Phương Vệ ngã xuống, Phương Vệ nằm bên trong, xung quanh tràn ngập dao động khủng bố, trong mắt hắn, tròng mắt dần khôi phục.

Dao động khủng bố biến mất, hắn từ từ đứng lên từ đá vụn, ngửa mặt cười to, tiếng cười truyền khắp.

- Khối phân thân này rất tốt, rất tốt... Cảm giác trẻ tuổi, thật là tốt... Nhưng mà yếu quá, không phát huy được thực lực Cổ Cảnh, nhưng... Tiềm lực rất lớn, ngày sau dung nhập thành bản tôn của ta, Cổ Cảnh đỉnh phong sẽ không phải điểm cuối của ta!

- Phương Vệ, là hậu nhân huyết mạch của lão phu, ngươi bỏ ra thân thể, vậy ta cũng giúp ngươi hoàn thành một nguyện vọng. Lúc này trên người Phương Vệ toát ra dao động quỷ dị, hắn bay lên, liếc nhìn Mạnh Hạo chém giết trong đám người.

Sát cơ xẹt qua, bước đi, lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Lúc này, Mạnh Hạo cũng cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt, ngẩng đầu nhìn vào mắt Phương Vệ.

Hoặc phải nói, là nhìn vào ánh mắt phân thân đệ lục tổ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1348: Tiếp tục trận chiến

Nam Thiên Tinh, vợ chồng Phương Tú Phong đứng trên lầu các, bọn họ nhìn Phương gia kịch biến, Mạnh Lệ mắt mở to, run rẩy nắm lấy tay Phương Tú Phong.

- Ngươi đã sớm biết, có phải không! Ánh mắt Mạnh Lệ lo lắng, nàng nhìn thấy Mạnh Hạo nguy hiểm, nàng không để ý Phương gia có hủy diệt hay không, nàng quan tâm là con trai có bình yên hay không.

Phương Tú Phong nhìn hình ảnh, chầm chậm gật đầu.

- Ta ta, cũng phải tin Hạo nhi, mọi chuyện sẽ nhanh chóng kết thúc. Phương Tú Phong nhẹ nhàng nói, tình cha của hắn không lộ rõ như Kha Vân Hải, hắn yêu trong đáy lòng, hắn là cha của Mạnh Hạo, dù cho hắn bị thương, cũng không muốn để con mình bị thương một chút nào.

Nhưng mà tất cả... là hắn nhất định phải làm.

Đông Thắng Tinh, Phương Vệ cùng Mạnh Hạo nhìn nhau, có tiếng nổ vô hình trong đầu Mạnh Hạo, lúc này thế giới như biến mất, chỉ còn hai người bọn họ.

Trong mắt Mạnh Hạo xẹt qua sát cơ, sự tình phát triển làm hắn không dự liệu được, Phương gia kịch biến, Mạnh Hạo đành im lặng, không thể thay đổi, thậm chí trong lòng hắn vẫn còn mờ mịt.

Phương Vệ vẻ mặt âm độc, khóe miệng mỉm cười, người chợt lóe như sao băng lao thẳng về phía Mạnh Hạo, tốc độ cực nhanh.

Mạnh Hạo hít một hơi, cắt đứt mờ mịt trong đáy lòng, trận chiến này còn chưa xong, còn chưa lấy lại Niết Bàn Quả, vậy thì... tiếp tục trận chiến!

Trong mắt Mạnh Hạo sáng rực sát cơ, cũng bay lên, hai người như sao băng xuyên qua đám đông, nhanh chóng tới gần.

Tốc độ cực nhanh, dù cho tộc nhân Phương gia đang giao chiến cũng đều nhìn về phía Mạnh Hạo cùng Phương Vệ, tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải cũng ngưng tụ nhìn lại.

Khoảnh khắc Mạnh Hạo cùng Phương Vệ đụng vào nhau, ầm ầm rung chuyển, gợn sóng lan tỏa khắp nơi, xé rách hư vô, bầu trời biến sắc.

Mạnh Hạo ra tay là bùng nổ 123 mạch, 33 thiên, núi non biến ảo, những cái đầu Huyết Yêu gầm thét làm cho thiên địa đảo chiều.

Phương Vệ bấm quyết biến ảo thần thông, khi thì luân hồi, khi thì Hoàng Tuyền, càng có những thuật pháp mà Mạnh Hạo chưa từng thấy, hóa thành những pho tượng vây quanh, không ngừng chém giết.

Mạnh Hạo nhíu mày, dao động Cổ Cảnh khủng bố trên người Phương Vệ dù biến mất, nhưng Mạnh Hạo cảm giác lại còn mạnh hơn ban đầu.

Mơ hồ, trong người Phương Vệ trào ra dao động khiến Mạnh Hạo cảm thấy nguy hiểm.

- Hắn không còn là Phương Vệ! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe tia sáng lạnh.

Phương Vệ bùng nổ khí thế mạnh mẽ hơn trước, Nhất Tức Hoàng Tuyền ở trong tay hắn thi triển ra hoàn toànkhác, ầm ầm, Hoàng Tuyền quét ngang, đánh với Mạnh Hạo ở trên không.

Tiếng nổ vang trời, hai người đánh nhau trăm lần trong thời gian ngắn ngủi.

- Chỉ có vậy thôi sao? Đây là Tiên Cảnh Chí Tôn? Phương Vệ giọng âm

trầm, bấm quyết chỉ ra, Hoàng Tuyền như rồng há miệng lao thẳng vào Mạnh Hạo

Thần sắc Mạnh Hạo âm trầm, không nói gì, đánh ra thần thông ngang trời.

Trên người Phương Vệ, 241 tiên mạch đồng loạt Nhưng ngay khi, nhưng... còn chưa xong, sau cái cuối cùng, lại... tiếp tục tăng lên!

251, 261, 271...

Tiếng động rung trời, khí tức Phương Vệ bùng nổ toàn diện, tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải hoảng sợ.

- Phương Vệ... tiên mạch của hắn... còn đang tăng lên!

- Khó mà tin được, sao... sao lại thế này! Trong khi những tu sĩ khác kinh hôn, những lão tổ Đạo Cảnh các tông đều nhíu mày, bọn họ nhìn ra dấu vết.

- Là đoạt xá...

- Sau khi thành tiên, vậy không thể đoạt xá hoàn mỹ, bằng không Cửu Đại Sơn Hải, người có tiên mạch đạt tới cực hạn đã có đầy, trừ khi người này đã gieo đạo loại trên người Phương Vệ từ sớm, giống như đánh cược, theo người này dần phát triển, cược Phương Vệ này có thành tựu lớn.

- Vậy là thứ yếu, còn cần huyết mạch đồng nguyên, ngay cả công pháp tu hành cũng giống nhau mới được, trọng yếu nhất là cần một giọt máu Minh tộc trong truyền thuyết! Các lão tổ Đạo Cảnh đều im lặng, ánh mắt nhìn Phương Vệ toát ra rung động kỳ dị.

Đông Thắng Tinh, tiên mạch của Phương Vệ còn đang bùng nổ!

281 mạch, 291 mạch, 300 mạch!

Tiếng nổ vang rền, ánh mắt Mạnh Hạo co rút, tiên mạch Phương Vệ tăng lên làm cho hắn chấn động, nhưng dù thế nào, hắn vẫn không chần chờ, vung tay hóa thân kim bằng ầm ầm lao tới, tầng tầng núi non xuất hiện, không ngừng trấn áp, tiếng cười của Phương Vệ vang vọng, khí thế lại bùng lên.

Trong mắt Mạnh Hạo xẹt qua sát cơ, trên người tràn ra bá ý, Tiên Cảnh Chí Tôn bùng nổ, Tinh Thần Thạch trong mắt trái biến mất, xuất hiện trên tay, ánh sáng rực rỡ bao phủ toàn thân, thi triển Nhất Niệm Tinh Thần Biến, hóa thành ngôi sao to lớn lao thẳng về phía Phương Vệ.

Tiếng rít vang lên, tinh tú nổ tung, nghiền ép thiên địa, vô số đá vụn bị kéo lên, những tu sĩ giao chiến xung quanh cũng bị ném đi.

Trong thiên địa, thiên thạch to lớn ngàn trượng một đường chấn nát hư vô, kéo theo lực lượng vô thượng lao thẳng về phía Phương Vệ, nháy mắt tới gần.

Phương Vệ thần sắc ngạo nghễ, giơ cao hai tay, gầm lên.

Tiên mạch trong người hắn bùng nổ toàn diện, lại tăng lên!

310 mạch!

320 mạch!

Lúc này, Đệ Cửu Sơn Hải nổ vang, phần lớn tộc nhân Phương gia rung động, tất cả ánh mắt đều tụ tập vào người Phương Vệ.

330 mạch!

Trên người Phương Vệ xuất hiện 330 đường tiên mạch, đây là cực hạn, cực hạn mạnh nhất bản thân chứng đạo đạt tới, đằng sau Phương Vệ, 33 tiên hồn ầm ầm phủ xuống, đều là... 33 trọng thiên!

- Chết cho ta! Phương Vệ rống lớn, hai tay giơ lên ấn xuống thiên thạch, 330 đường tiên mạch trở thành 330 Hoàng Tuyền, ngưng tụ lại, 33 tiên hồn không trở thành phán quan, mà hóa thân Âm La, uy áp vô thương, cũng là cực hạn của tiên!

Tiếng nổ chấn động Đông Thắng Tinh, hai bên tiên cực hạn đụng vào nhau.

Tiếng nổ vang rền, Tinh Thần Thạch răng rắc nhanh chóng sụp đổ, Hoàng Tuyền cũng vỡ vụn, chỉ trong mấy hơi thở, tiếng nổ vang rền phát ra, đinh tai nhức óc, Tinh Thần Thạch nổ tung, Mạnh Hạo hiện ra, sắc mặt tái nhợt, thần sắc càng lạnh lẽo, như một cây đao, dù phun máu, người bị ném ra, bịch bịch lùi lại, nhưng vẫn sắc bén.

- Tiên Cảnh cực hạn, 33 thiên ư... Mạnh Hạo lau vết máu bên miệng, trong mắt lạnh lẽo, càng thiêu đốt chiến ý nồng nặc.

Phía trước, Hoàng Tuyền vỡ vụn, 33 Âm La sụp đổ, Phương Vệ cũng phun máu, mắt phải điên cuồng, nhưng trong mắt trái lại xuất hiện giãy giụa, đó là... Hồn của Phương Vệ đang vùng vẫy!

- Ta là tộc nhân Phương gia, ước mơ của ta là dẫn Phương gia đi tới huy hoàng, nếu nguyện vọng của phụ thân, tổ phụ, lão tổ của ta là lật đổ Phương gia, chuyện này... ta không chấp nhận! Tiếng nói của Phương Vệ truyền ra, đây là ý nghĩ chân chính của hắn.

- Trấn áp! Nhưng vừa lên tiếng đã bị đệ lục tổ trấn áp, mắt trái khôi phục, hắn lại phun máu, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo.

- Phương Hạo! Phương Vệ lau vết máu bên miệng, đi ra một bước, 33

thiên xuất hiện, tiên lực bùng nổ, làm cho lời của Phương Vệ vang vọng vòm trời.

- Ta muốn... là cảm giác này, cuối cùng ta làm được, cuối cùng ta tìm được một bộ thân thể hoàn mỹ!

- Đây là phân thân của ta, nhưng ngày sau, đây là bản tôn của ta, Phương Vệ, ngươi là hậu nhân huyết mạch của ta, đây là vinh dự của ngươi! Phương Vệ vung tay, 33 thiên ầm ầm đánh về phía Mạnh Hạo.

- Ta giúp ngươi giết kẻ này, hoàn thành nguyện vọng của ngươi!

Trong mắt Mạnh Hạo sát cơ tuôn trào, mắt lạnh nhìn Phương Vệ lại tới, cũng bước ra, vung tay lên, 33 thiên của hắn xuất hiện.

- Chí Tôn Kiều! Mạnh Hạo khẽ than 3 chữ.

Lập tức, thiên địa ầm ầm biến sắc, 33 thiên của Mạnh Hạo hợp thành hình chiếu Chí Tôn Kiều, 123 mạch biến ảo tô điểm cho cầu này, tiến về phía Phương Vệ.

- Vậy thì sao, Địa Phủ Giới! Phương Vệ vung tay, xung quanh xuất hiện Hoàng Tuyền, có một mảnh thế giới địa phủ, đi ra từ hư ảo trở thành chân thật, phủ xuống thế gian.

Đột nhiên, Phương Tú Sơn ở đằng xa đang giao chiến với thập cửu thúc Mạnh Hạo, liều mạng chịu bị thương, đánh văng thập cửu thúc, thuấn di lao thẳng về phía Mạnh Hạo, trong mắt điên cuồng, vung tay bùng nổ tu vi Cổ Cảnh, tắt hai ngọn Hồn Đăng, ngưng tụ thành một bàn tay nắm lấy Mạnh Hạo.

- Chết cho ta!

Rõ ràng là hắn cùng Phương Vệ liên thủ, muốn tiêu diệt Mạnh Hạo, hình

thần câu diệt!

Nguy cơ trước mắt, Mạnh Hạo vung tay, Chí Tôn Kiều phủ xuống cản trở Phương Vệ cùng Phương Tú Sơn, ầm ầm, Chí Tôn Kiều nổ tung trước Phương Vệ cùng Phương Tú Sơn, Mạnh Hạo đột nhiên lùi lại, thần sắc không chút hoảng loạn, ngược lại... tuôn trào sát khí!

Hắn giơ tay, trong tay có thêm một quả mà người ngoài không thấy được!

Đây là... Niết Bàn Quả của lão tổ đời một!

Cầm Niết Bàn Quả, sát khí của Mạnh Hạo tận trời, ảnh hưởng xung quanh lạnh lẽo, Phương Vệ cùng Phương Tú Sơn không biết sao nhìn vào mắt Mạnh Hạo mà trong lòng lại run lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1349: Phương Tú Sơn chết

! Mạnh Hạo bùng nổ 123 tiên mạch, ngưng tụ lực lượng 33 thiên, thúc đẩy Chí Tôn Kiều, cây cầu vô tận, ngăn cản Phương Vệ cùng Phương Tú Sơn.

Còn hắn nhanh chóng lùi lại, ánh mắt lóe lên lạnh băng, nhìn Phương Vệ cùng Phương Tú Sơn như nhìn kẻ chết.

Ầm ầm, thiên địa vang dội, Niết Bàn Quả trong tay Mạnh Hạo tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Niết Bàn Quả của lão tổ đời một!

Niết Bàn Quả nằm trong tay Mạnh Hạo, có một cỗ tang thương viễn cổ, lan tỏa khắp nơi, Niết Bàn Quả này như tồn tại quá lâu, cho nên vừa xuất hiện, khiến cho thời gian thiên địa cũng lây nhiễm, xung quanh Mạnh Hạo xuất hiện năm tháng va chạm.

- Đó là... Ánh mắt Phương Tú Sơn cùng Mạnh Hạo nhìn nhau, trong lòng run lên, đồng thời nhìn thấy viên Niết Bàn Quả này, ánh mắt toát ra âm độc, khóe miệng cười lạnh. - Dung nhập nó, không cần ta ra tay, chính ngươi cũng phải chết khô!

Phương Vệ khí thế tận trời, nhưng nhìn vào ánh mắt Mạnh Hạo, trong lòng cũng rung động, hắn nhìn chằm chằm Niết Bàn Quả trong tay Mạnh Hạo, nguy cơ mãnh liệt bùng nổ trong đáy lòng.

Hắn không phải Phương Vệ, hắn là phân thân đệ lục tổ, biết rõ trái này, liếc qua liền biết, trái Niết Bàn Quả này... không giống như trong trí nhớ

của hắn!

Mạnh Hạo lấy ra Niết Bàn Quả, Phương Hạ Sơn giao chiến với đại trưởng lão ở xa xa, thấy vậy, thần sắc đại biến.

- Hạo nhi, không thể dung nhập vật đó!

Hắn lo lắng hô lên, ầm ầm truyền ra, lúc này, trong lòng hắn vô cùng hối hận quyết định quan đầu.

Đại trưởng lão vừa lên tiếng, ánh mắt Phương Vệ bỗng co rút, cảm giác nguy cơ mãnh liệt bùng nổ trong đáy lòng, làm hắn kinh hồn bạt vía, giống như nếu mặc kệ cho Mạnh Hạo dung hợp Niết Bàn Quả này, sẽ xuất hiện chuyện đại sự kinh thiên động địa, hắn liền quát lớn.

- Ngăn cản hắn! Nói rồi, Phương Vệ bước ra, vung tay lên, 33 thiên cùng 330 tiên mạch tạo thành Hoàng Tuyền ầm ầm bùng nổ, chấn động Chí Tôn Kiều.

Đồng thời, Phương Tú Sơn dù chần chờ một chút, nhưng vẫn ra tay, tỏa ra tu vi Cổ Cảnh tắt hai ngọn Hồn Đăng, tạo thành một đòn kinh thiên, bàn tay hư ảo nắm lấy Chí Tôn Kiều.

Chí Tôn Kiều chấn động, từ từ nứt vỡ, đạo pháp này mãnh mẽ ngang Chí Tôn, nhưng... tu vi của Mạnh Hạo rất khó phát huy, dưới Phương Vệ cùng Phương Tú Sơn liên thủ, sắp không chịu nổi, đang sụp đổ.

Một khi vỡ nát, vậy Phương Vệ cùng Phương Tú Sơn sẽ không còn gì ngăn cản, lập tức giết tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhanh chóng lùi lại, vung tay lên, ánh mắt lạnh băng, khi Phương Vệ cùng Phương Tú Sơn đột phá Chí Tôn Kiều, sắp đánh tới, liền đặt Niết Bàn Quả trong tay lên mi tâm.

Niết Bàn Quả nháy mắt dung nhập, biến mất vào mi tâm Mạnh Hạo, hóa thành luồng hơi nóng, ầm ầm bùng nổ trong người. Đầu ông ông, cả người như bị xé rách, làm cho Mạnh Hạo trồi lên gân xanh, run rẩy mắt mũi miệng trào máu.

Đang công kích Chí Tôn Kiều, cảm giác kinh hồn bạt vía đến đỉnh, Phương Vệ không tiếc trả giá thi triển thần thông, Chí Tôn Kiều... hoàn toàn tan vỡ, hóa thành vô số mảnh nhỏ ầm ầm văng ra.

Phương Vệ giống như sao băng, đánh về phía Mạnh Hạo.

- Chết cho ta! Lúc này Mạnh Hạo làm Phương Vệ cảm giác hết sức không ổn, tốc độ cực nhanh, sát cơ tận trời.

Phương Tú Sơn cả người tràn đầy sát ý, hắn muốn giết Mạnh Hạo, vẫn luôn mãnh liệt cực hạn, lúc này bước ra bùng nổ tu vi, bàn tay biến ảo chộp về phía Mạnh Hạo, muốn tóm lấy Mạnh Hạo bóp cho tan xương nát thịt, mới hả được lửa giận trong lòng.

Nhưng hai người vừa xông tới, Mạnh Hạo ngẩng đầu, người run rẩy, mắt đỏ sẫm, khí tức khủng bố điên cuồng bá đạo ầm ầm bùng nổ trên người hắn.

Chỉ là khí tức, đã làm cho Phương Vệ cả kinh, Phương Tú Sơn cũng biến sắc.

Sau đó, Mạnh Hạo phát ra tiếng thét rung trời, thân thể phình ra, tiên mạch của hắn...

Đang...

Tăng vọt!

Không còn là 123 đường, mà điên cuồng tăng lên, xung quanh tiên long

biến ảo, gầm thét tung trời, 139, 152, 171, 196...

Thiên địa biến sắc, gió mây đảo chiều, trời trăng rung động

Nháy mắt, 200 đường!

Khí tức Mạnh Hạo theo số tiên mạch tăng lên mà điên cuồng nhảy vọt... vượt qua tiên!

Oành ầm ầm!

200 đường còn không phải cuối, còn đang tăng lên, 213, 235,... cho tới 246!

Tăng vọt gấp đôi!

Chỉ vậy cũng thôi, nhưng đồng thời, 33 thiên đằng sau Mạnh Hạo cũng vượt qua tiên, vượ qua đại viên mãn, trực tiếp vọt tới mức làm người ta trợn mắt há mồm... 66 trọng thiên!

Nhưng nhìn kỹ, không phải 66 trọng thiên, mà là hai cực đoan, một trên 33 thiên, một dưới 33 địa, ở giữa là Mạnh Hạo!

Khí thế khủng bố phát tán từ Mạnh Hạo, Phương Vệ cùng Phương Tú Sơn thần sắc đại biến, ngay cả Phương Tú Sơn cũng cảm nhận nguy cơ mãnh liệt từ Mạnh Hạo.

Đây là... nguy hiểm có thể chém giết hắn!

- Không thể nào, dù hắn mạnh cỡ nào, cũng chỉ là tiên, còn ta là Cổ Cảnh, làm sao lại sợ hắn! Đầu óc Phương Tú Sơn ông ông, kinh hô hét lên.

Sắc mặt Phương Vệ tái nhợt, ánh mắt co rút, hít vào một hơi.

- Có một loại tiên, có thể chém giết Cổ Cảnh... Trong truyền thuyết, Chân Tiên... không phải tận cùng, ở thời kỳ viễn cổ, trong không gian, những thiên địa khác chưa sụp đổ, không phải niên đại chỉ có 9 ngọn núi như hiện giờ...

- Trên Chân Tiên, còn có một tầng thứ, đó là... Tiên Đế!

- Ngẩng đầu phất tay, 33 thiên diệt, cúi đầu chỉ xuống, 33 địa lở... Tiên Đế! Phương Vệ da đầu tê dại, trong đầu ông ông. Nếu bản tôn hắn đến đây, dù cho hiện giờ Mạnh Hạo thành đế trong tiên, với Cổ Cảnh vượt xa 33 thiên ngoại 33 địa, chém giết Mạnh Hạo là chuyện dễ dàng. Nhưng hiện tại.... hắn chỉ là phân thân, chỉ phát huy được tiên cực hạn, hắn... căn bản không phải đối thủ của Mạnh Hạo lúc này.

Đầu ông lên, Phương Vệ không chút chần chờ xoay người, muốn chạy khỏi đây.

Kiến thức của Phương Tú Sơn không bằng đệ lục tổ đoạt xá Phương Vệ, hắn chần chờ một chút, lùi lại chậm vài hơi thở, chỉ có bấy nhiêu, Mạnh Hạo... hành động!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong người nổ lớn, cảm giác xé rách, làm hai mắt hắn đỏ sẫm, sớm đầy tơ máu. Người hắn phình ra, cảm giác nắm giữ lực lượng mạnh mẽ, làm cho Mạnh Hạo mơ hồ không biết có phải là ảo giác.

Dường như, hắn đã đến điểm cuối đại biểu của tiên.

Cửu Đại Sơn Hải lúc này rung lên, tỏa ra dao động mà tu sĩ không phát hiện, ngưng tụ bên ngoài Cửu Đại Sơn Hải, quấn quanh, khiến cho hai hành tinh trời trăng xuất hiện một chút khựng lại.

Lúc này, nếu như Cửu Đại Sơn Hải có ý chí, vậy nó đang nhìn về phía Mạnh Hạo, Cửu Đại Sơn Hải dao động, trời trăng dừng lại, đang hoanh

nghênh... Tiên Đế... lần đầu tiên xuất hiện từ khi Cửu Đại Sơn Hải hình thành!

Đệ Cửu Sơn Hải Tiên Khư, động phủ, nữ nhân áo trắng đứng vụt lên, nhìn về phía Đông Thắng Tinh, thần sắc vĩnh viễn không đổi chợt biến hóa.

- Cơ duyên này, tạo hóa này... Không hổ là Phong Yêu nhất mạch Cửu Đại Sơn Hải... Nữ nhân thì thào, nói tới Phong Yêu, trong mắt có hồi ức, đau thương.

- Tiên Cổ, Cửu Phong, các ngươi còn đó không... Chỉ còn lại ta, chỉ còn lại ta... Nữ nhân chua xót, một giọt nước mắt rơi xuống, phất tay, trời trăng khôi phục, Cửu Đại Sơn Hải bình thường.

Giọt nước này cũng bay ra xa xa, không biết rơi xuống chỗ nào, hoặc là thành một vùng biển, hoặc thành giọt nước lẫn trong cơn mưa.

Nếu có linh, có lẽ giọt lệ này sẽ thức tỉnh, có chấp nhất hóa biển.

Đông Thắng Tinh, sau lưng Kháo Sơn lão tổ lúc này cũng có một nữ nhân, ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt, nhớ ra gì đó.

Cửu Đại Sơn Hải biến hóa, Mạnh Hạo không biết, hiện tại hắn đang chịu đựng thân thể xé rách, lực lượng khủng bố tràn ngập cả người, hắn hiểu mình không thể duy trì trạng thái này quá lâu, vung tay chỉ về phía Phương Tú Sơn.

Chỉ ra, thần hỏa tiên mạch ầm ầm bùng nổ, hình thành biển lửa che trời, 33 thiên vô tận ngọn lửa, 33 địa biển lửa tràn lan.

Hình thành thế giới lửa, ầm ầm lao ra thẳng về phía Phương Tú Sơn.

Sắc mặt Phương Tú Sơn đại biến cảm giác nguy cơ mãnh liệt cực hạn,

đầu hắn ông vang, người nhanh chóng bay lùi, hai tay bấm quyết, thi triển vô số thần thông liều mạng hộc máu thi triển ra Hồn Đăng bao bọc xung quanh, xuất hiện vô số pháp bảo để chống đỡ.

Hắn bùng nổ toàn bộ pháp bảo thần thông, mảnh biển lửa hình thành bàn tay rít gào đánh tới, chôn vùi Phương Tú Sơn.

Tất cả thần thông của Phương Tú Sơn đụng phải biển lửa, toàn bộ tan vỡ, pháp bảo hòa tan, Hồn Đăng bị châm đốt!

Vốn đã tắt, lúc này cháy lên, Phương Tú Sơn gào thảm thiết, thần sắc không tin nổi, hoảng sợ không thể hình dung, Hồn Đăng bị châm lửa, nháy mắt tan ra, Phương Tú Sơn gào thét... ngọn lửa hoàn toàn chôn vùi hắn.

Gào thét qua đi, để lại, một mảnh tro bụi.

Hình thần câu diệt!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1350: Phương Vệ, chết

Bị mạnh mẽ đánh chết!

- Tú Sơn! ! Phương Hạ Sơn thấy vậy, đau khổ ngửa mặt lên trời rống lên, nếu không có đại trưởng lão toàn lực ngăn trở, nhất định Phương Hạ Sơn đã xông lên giết Mạnh Hạo rồi.

Giờ khắc này, tu sĩ các tông môn gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải đều kinh ngạc nhìn một màn này, Mạnh Hạo cường hãn, bọn họ đã biết, nhưng khi thấy Mạnh Hạo giết chết Phương Tú Sơn, bọn họ càng thêm chấn động kịch liệt.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Mạnh Hạo đều co rút lại, càng thêm kiêng kỵ.

- Đó chính là cường giả vượt qua tất cả những người cùng thế hệ, có thể chiến đấu một trận với Cổ Cảnh!

- Đáng tiếc, lần này Phương gia kịch biến, hắn cũng phải bỏ mạng...

- Nếu trận chiến này hắn không chết, tương lai của hắn... không cách nào tưởng tượng! Tu sĩ trên Đệ Cửu Sơn Hải cảm thán không ngừng.

Tại Đông Thắng Tinh, Phương Tú Sơn, tử vong.

Hắn cho đến chết vẫn không thể tin nổi, với tu vi Cổ Cảnh dập tắt hai ngọn Hồn Đăng của mình, không ngờ lại chết trong tay của một tu sĩ Tiên Cảnh, hắn xông lên báo thù cho Vệ nhi, nhưng cuối cùng... lại thần hình câu diệt.

Từ khi biết Mạnh Hạo muốn trở về gia tộc, hắn đã có ý định giết chết

Mạnh Hạo, phục kích bên ngoài tinh không, làm khó bên trong gia tộc, còn có sát cục bên trong tổ địa, hết thảy đã khiến cho hắn cùng Mạnh Hạo, thủy hỏa bất dung!

Hắn cũng thật đáng thương, bởi vì cho đến chết, hắn vẫn không biết được cừu nhân chân chính, đó không phải là Mạnh Hạo, mà là Lục tổ.

Cũng có thể, Phương Tú Sơn đã biết hắn sẽ có một ngày này, nhưng có lẽ hắn nghĩ rằng... Lục tổ đoạt xá con hắn, đó cũng là vinh dự của Phương Vệ.

Suy nghĩ của hắn, có lẽ điên cuồng, cũng có lẽ không phải như vậy, nhưng điều đó đã không còn trọng yếu.

Hết thảy mọi việc, đều kết thúc sau một chiêu thần thông Mạnh phạo phát ra!

Mạnh Hạo chợt nghĩ tới một điều...

- Hết thảy thủ đoạn, hết thảy âm mưu, có lẽ chỉ cần có một cường giả vung tay lên, sẽ hóa giải được toàn bộ, thậm chí nghịch chuyển cục diện. Như vậy kịch biến của Phương gia, phải chăng... cũng sẽ có một vị cường giả đứng ra phất tay, thay đổi cục diện? Mạnh Hạo nhìn khắp một vòng trong Phương gia, thời khắc này bên trong gia tộc vẫn đang giết chóc ngập trời, cũng không vì hắn mà dừng lại.

Giết chóc kéo dài, máu tươi tung tóe, những tiếng hét thảm, tiếng rống giận hòa quện với nhau, không có kẻ thắng người bại. Cứ tiếp diễn như vậy... chỉ có một kết cục.

Phương gia, hoàn toàn hủy diệt.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn luôn cảm thấy, kịch biến của Phương gia lần này rất quỷ dị, quỷ dị đến mức khiến hắn cho đến bây giờ cũng không

dám tin.

Phương gia là một trong tứ đại gia tộc, thậm chí có một đoạn thời gian, còn đứng đầu trong tứ đại gia tộc, nhưng... không ngờ lại cứ như vậy kết thúc, Mạnh Hạo không thể tin nổi.

Lúc này, hắn từ trong trầm mặc tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Vệ đang bay nhanh bỏ chạy, sát cơ trong mắt lóe lên một cái.

- Còn có thể kiên trì được bảy hơi thở nữa... Mạnh Hạo lẩm bẩm. Đây là trạng thái mạnh nhất của hắn, hắn chỉ có thể kiên trì mười hơi thở, thời khắc này hắn hít sâu một hơi, nhấc chân bước ra một bước.

Một bước này, không gian như bị rút ngắn lại, trong phút chốc Mạnh hạo đã xuất hiện ở phía sau Phương Vệ, tốc độ cực nhanh, vượt qua cả thuấn di, đó chính là dịch chuyển!

Phương Vệ hoảng sợ, lúc này thân hình Mạnh Hạo như chiếm hết tầm nhìn của hắn. Mạnh Hạo nâng tay phải lên, dùng một loại tốc độ bất khả tư nghị, điểm một chỉ vào trước người Phương Vệ.

- Bạo! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên vẻ lạnh lùng, khẽ hô lên.

Chỉ một chữ vang lên, thiên địa lập tức truyền ra tiếng nổ ầm ầm. Xung quanh Phương Vệ, thần hỏa bạo phát, hắn thét lên một tiếng điên cuồng, hai tay bấm quyết, phun mạnh ra một ngụm máu tươi, lập tức quanh người hắn ngưng tụ ra một màn ánh sáng màu máu.

Bên trong quầng sáng, mắt bên phải của Phương Vệ bất ngờ hiện ra một thân ảnh già nua, dường như đang khoanh chân tĩnh tọa. Thời khắc này, thân ảnh kia cũng mở mắt ra, trên người hắn bỗng nhiên truyền ra một cỗ khí tức Cổ Cảnh kinh khủng, ầm ầm khuếch tán ra xung quanh.

Phân hồn Lục tổ trong cơ thể Phương Vệ bị dồn ép đến cực hạn, chỉ đành

sử dụng ra lực lượng căn nguyên phân thân của hắn đi đối kháng!

Trong nháy mắt, tiếng sấm ngập trời liền truyền ra, chấn động bát phương, Phương Vệ phun ra ngụm máu lớn, ngực lõm xuống, quầng sáng màu máu xung quanh hắn chợt tản ra, không ngờ lại khiến cho căn nguyên thần hỏa dừng lại một chút.

Nương theo tích tắc ngừng lại kia, toàn thân Phương Vệ chợt hóa thành một cái bóng mờ, nhanh chóng lùi lại, máu tươi không ngừng phun ra, cơ thể đã bị thương nặng. Da đầu "Phương Vệ" tê dại, thân ảnh bên mắt phải của hắn cũng trở nên ảm đạm, căn nguyên của hắn không nhiều lắm, dù sao đó cũng chỉ là phân thân, vừa rồi hắn mượn căn nguyên tránh khỏi sát kiếp, nhưng sức trấn áp đối với hồn phách của Phương Vệ lại giảm xuống.

Điều này khiến cho hồn phách Phương Vệ trong mắt trái xuất hiện vùng vẫy. Dựa theo kế hoạch, Phương Vệ vốn sẽ không thể vùng vẫy nổi, nhưng Phương gia kịch biến, khiến cho hết thảy mọi việc đã vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn.

Từ trong vùng vẫy, hồn phách Phương Vệ rốt cục cũng thức tỉnh, bắt đầu tranh đoạt quyền khống chế thân thể với Lục tổ.

- Phương Hạo, giết ta đi! !

- Ta đã từng nói qua, đánh bại ta, có thể lấy đi vật của ngươi! Thân thể Phương Vệ run rẩy, bên mắt trái của hắn, bất ngờ cũng xuất hiện một thân ảnh, chính là Phương Vệ chính thức.

Mạnh Hạo trầm mặc, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, hắn nhìn vào mắt Phương Vệ, tay phải nâng lên, vung mạnh về phía trước, lập tức 33 thiên ầm ầm huyễn hóa ra trên đỉnh đầu Phương Vệ.

Mà ở dưới chân của hắn, 33 địa cũng xuất hiện, tạo thành thiên địa sát

cục!

Trong tiếng rầm rầm chấn động, 33 thiên trấn áp, 33 địa bạo phát, truyền ra khí tức ngập trời, Phương Vệ lập tức phun ra máu tươi, lão già trong mắt phải lộ ra vẻ điên cuồng cùng hoảng sợ, hắn đang định phản kháng thì bỗng nhiên, hai mắt Phương Vệ ở bên mắt trái sáng lên mãnh liệt, ánh sáng kia, đến từ chính bản thân Phương Vệ.

- Ta là Phương Vệ, ta là thiên kiêu của Phương gia, nếu mục đích của ngươi đoạt xá ta là vì khiến cho Phương gia đại loạn, vậy thì ta tình nguyện... ngọc đá cùng vỡ!

Hồn phách của Phương Vệ bên mắt trái giờ khắc này vùng lên, mạnh mẽ tranh đoạt thân thể với Lục tổ.

Trước giờ hắn đều vô cùng kiêu ngạo, trước giờ hắn đều cho rằng mình là đệ nhất thiên kiêu của Phương gia!

- Chết tiệt! Lục tổ tức giận ngập trời, lúc trước không phải là hắn không muốn tiêu diệt hồn phách của Phương Vệ, nhưng vì để đoạt xá hoàn mỹ, trong thời gian ngắn không thể diệt hồn Phương Vệ, mà cần phải từ từ dung hợp hồn phách của hắn.

Chuyện này vốn không đáng lo, nhưng không ngờ tình cảm của Phương Vệ đối với gia tộc lại vượt qua hết thảy, trên thực tế, hắn đã xem thường sự kiêu ngạo của Phương Vệ.

Phương Vệ hắn, chính là thiên kiêu của gia tộc, hắn có thể chết trận, có thể bị đoạt xá, có thể giết người, có thể không từ thủ đoạn, nhưng không thể... trở thành kẻ phản loạn của gia tộc, đây là điều hắn không thể chấp nhận được, bởi vì mục đích hắn muốn trở nên cường đại hơn, chính là để bảo vệ gia tộc, chính là khiến cho tất cả mọi người trong gia tộc tự hào vì hắn!

Thứ Phương gia bảo vệ, chính là thứ hắn phải bảo vệ, sau khi hắn trở thành cường giả đạt được vinh quang, hắn cũng muốn kéo cả gia tộc bước lên đỉnh vinh quang!

Trên thực tế, đối với kế hoạch của tổ phụ, hắn cũng không hề hay biết.

Vẻ mặt Mạnh Hạo càng thêm phức tạp, tay phải hắn chợt ngừng lại.

- Phương Hạo, giết ta đi, giết chết ta đi, Lục tổ cũng sẽ bị thương, có lẽ sẽ đem lại một chút hy vọng cho gia tộc! Giết ta đi! !

Lục tổ lúc này đã trở nên điên cuồng, mà Phương Vệ ở trái mắt cũng lộ ra vẻ ảm đạm, hồn phách của bọn họ đang điên cuồng chém giết, tranh đoạt quyền khống chế thân thể.

Thấy Phương Vệ sắp rơi vào hiểm cảnh, Phương Hạ Sơn đang giao chiến với đại trưởng lão liền rống lên một tiếng giận dữ, cơ thể chợt truyền ra tiếng sụp đổ "ầm ầm", trong tay của hắn bất ngờ xuất hiện một viên ngọc. Hắn hung hăng bóp mạnh một cái, truyền ra tiếng nổ ngập trời, lập tức sóng gợn hiện ra, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh, đại trưởng lão biến sắc, cảm nhận được lực lượng kinh khủng từ làn sóng gợn kia, lập tức lui về phía sau.

Cùng lúc đó, Phương Hạ Sơn chợt phóng thẳng tới chỗ Phương Vệ.

- Vệ nhi! ! Phương Hạ Sơn lo lắng hô lên.

Nhưng ngay khi hắn lao tới, nơi mắt trái Phương Vệ chợt lần nữa phát sáng, tay trái của hắn run rẩy nâng lên, điểm một chỉ về phía Phương Hạ Sơ, dưới một chỉ này, lập tức Hoàng Tuyền biến ảo ra, tiên hồn xuất hiện, không ngờ lại đi ngăn cản Phương Hạ Sơn.

- Gia gia, khi sinh ra ta, ngài còn nhớ vì sao lại đặt tên cho ta có chữ Vệ không... Ngài từng nói qua, đó chính là để nhắc nhở ta phải luôn luôn

bảo vệ Phương gia... Gia gia, dừng lại đi... Thanh âm Phương Vệ run rẩy vang lên, thân thể Phương Hạ Sơn lập tức chấn động, lộ ra vẻ đau thương.

- Phương Hạo, thay ta... bảo vệ Phương gia! Tới đây, thu hồi Niết Bàn Quả của ngươi đi! Mắt trái Phương Vệ khép mạnh lại, trong tiếng nổ "ầm ầm" từ cơ thể truyền ra, mi tâm của hắn chợt phát ra tiếng "răng rắc", từ trong đó bay ra hai điểm sáng phát ra ánh sáng nhu hòa.

Hai điểm sáng kia vừa xuất hiện, Mạnh Hạo liền cảm nhận được một cảm giác quen thuộc trước giờ chưa từng có, hắn nâng tay phải lên phát ra một trảo, 2 quả Niết Bàn Quả lập tức bay thẳng tới, rơi vào trong tay của hắn.

Cùng lúc đó, Phương Vệ phun ra máu tươi, khí thế toàn thân lập tức trở nên hư nhược, Lục tổ phát ra tiếng gào thét không cam lòng. Lúc này Phương Vệ chợt chủ động lao lên va chạm với công kích của Mạnh Hạo, không ai có thể ngăn cản, mặc dù Mạnh Hạo đã dừng lại, nhưng dưới cú va chạm kia, 33 thiên, 33 địa vẫn ầm ầm bạo phát.

Trong khoảnh khắc bạo phát, Lục tổ nơi mắt phải Phương Vệ lập tức hóa thành một làn khói chạy ra, nhưng không đợi cho hắn kịp thoát ra, hồn phách Phương Vệ từ bên mắt phải đã vươn tay kéo lão lại.

- Không! ! Phân hồn của Lục tổ rống lên giận dữ, nhưng tiếng rống của hắn nhanh chóng bị 33 thiên cùng 33 địa nổ tung át mất.

Tiếng nổ ngập trời không ngừng truyền ra, khi 33 thiên cùng 33 địa biến mất khi, thi thể Phương Vệ liền từ trên không trung rơi xuống, mắt bên phải của hắn cũng hoàn toàn ảm đạm, Lục tổ ở bên trong, thần hình câu diệt.

Mà mắt trái của Phương Vệ cũng mất đi ánh sáng, ngọn lửa sinh mệnh của hắn đã tắt, trước khi tử vong, hắn nhìn thoáng qua Mạnh Hạo, đôi

môi khẽ động, nói không ra lời, nhưng từ khẩu hình của hắn, Mạnh Hạo đã hiểu được.

Đó là... "Bảo vệ Phương gia".

Trong khoảnh khắc này, Mạnh Hạo như trở lại mấy trăm năm về trước, khi hắn còn ở Đông Thắng Tinh, hắn và Phương Vệ đều là hai đứa trẻ, tên kia từ nhỏ đã quật cường, không giống như những hài tử khác, luôn bám theo sau mình, mà chỉ cô độc đứng trong bóng tối, không ngừng nỗ lực để cho những người khác chú ý tới hắn.

Tên kia thoạt nhìn có vẻ âm trầm, nhưng trên thực tế hắn lại bỏ ra rất nhiều mồ hôi công sức... Thân ảnh kia cùng Phương Vệ hiện tại, dần dần chồng khít lên nhau.

Mạnh Hạo còn nhớ rõ, khi hắn vừa lên sáu tuổi, thấy tu sĩ trong gia tộc đang khiêng một cái linh cữu đi, lúc đó ở trước mắt tất cả trưởng lão, có người hỏi bọn hắn, tu hành là để làm gì, Mạnh Hạo trả lời "để sau khi lớn lên, bảo vệ cha mẹ".

Mà khi đó, Phương Vệ lại truyền ra một âm thanh non nớt, câu trả lời kia thời khắc này lại vang vọng trong đầu Mạnh Hạo.

- Gia gia đặt tên cho ta có chữ "Vệ", ta chính là Phương Vệ, ta muốn sau khi lớn lên, sẽ bảo vệ gia tộc!

Đó là câu trả lời của Phương Vệ lúc đó, mà cho đến khi chết đi, hắn vẫn... không quên lời nói của mình!

Ầm!

Phương Vệ rơi xuống mặt đất, khí tức đoạn tuyệt, tử vong!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1351: Binh Dũng phủ xuống

Giờ khắc này, những thiên kiêu bên ngoài tinh không đều trở nên ngây dại, tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải cũng kinh kinh hãi chứng kiến Phương Vệ tử vong.

Thiên kiêu như vậy, không ngờ lại chết mất...

Mà biểu hiện trước khi chết của Phương Vệ, lại rung chuyển tâm thần của mọi người, khiến người ta chợt cảm thấy... không nỡ.

Thiên kiêu kia, chính Phương Vệ của Phương gia!

Phương, là Phương gia, Vệ, chính là bảo vệ!

Bầu không khí chợt trở nên thê thảm, đìu hiu, giờ khắc này, kịch biến của Phương gia, theo một thiên kiêu tử vong, khiến trong lòng mọi người đều run lên, rất nhiều người không nhịn được tự hỏi, nếu như đổi thành bọn hắn, ở vào hoàn cảnh của Phương Vệ, có thể làm được như vậy hay không.

- Phương Vệ... Ta sẽ nhớ kỹ cái tên này!

- Vệ... Thì ra là ý tứ này...

Cuộc phản loạn trong nội bộ Phương gia trên Đông Thắng Tinh vẫn còn đang tiến hành, mỗi giây mỗi phút, đều có tộc nhân tử vong, máu tươi phủ kín mặt đất tổ trạch, mùi máu tanh khuếch tán bát phương.

Phương Vệ tử vong khiến không ít tộc nhân trầm mặc, chua xót, nhưng

bọn họ cũng không có thời gian đi bi thương, lại tiếp tục lao vào chém giết.

Mà trong tinh không, ngoài trừ chiến trường mà những thiên kiêu đang trầm mặc quan sát kia, còn có một trận chiến đấu khác, cũng đang tiến hành.

Đó chính là trận chiến giữa Địa Tổ Phương gia và một trong năm vị Đạo Cảnh của Quý gia, Quý Tú Phương. Hai người vẫn đang triển khai chém giết kinh thiên, truyền ra tiếng nổ ầm ầm, lực lượng căn nguyên bạo phát dữ dội. Hai người bọn họ đều là nhất nguyên đạo chủ, thời khắc này khi ra tay, khiến tinh không chấn động ầm ầm, thiên địa biến sắc.

- Phương gia nhất định sẽ diệt vong, Phương Thủ Đạo, điểm này trong lòng ngươi biết rõ, cần gì phải vùng vẫy nữa chứ. Tên tiểu tử gọi là Phương Vệ kia, cốt khí thật đáng khen, nhưng đáng tiếc... hắn sinh ra lầm gia tộc rồi. Quý Tú Phương khẽ cười, lên tiếng.

- Thật sao? Phương Thủ Đạo hờ hững hỏi lại, lại công kích tới. Trên tinh không, trong nháy mắt hai người đã quyết đấu trăm ngàn hiệp, khiến tinh không sụp đổ, ngay cả phong ấn phía ngoài, cũng đều run rẩy.

- Ba đại đạo môn không tới được, Phương gia... dù ngoài mặt các ngươi luôn cố làm ra vẻ huyền bí, nhưng Quý gia ta sớm đã tính ra, toàn bộ Phương gia, không phải chỉ đưa ra một vị Đạo Cảnh là ngươi, mà thật sự... chỉ có mình ngươi là Đạo Cảnh duy nhất!

- Các ngươi, lấy cái gì để nghịch chuyển càn khôn chứ? Tiếng cười tràn ngập sát cơ của Quý Tú Phương truyền ra, hai người lại tiếp tục chiến đấu truyền ra tiếng nổ ầm ầm ngập trời.

- Nếu đã chắc chắn như vậy, ngươi cần gì phải thử dò xét làm gì nữa. Phương Thủ Đạo vẫn hờ hững như cũ, lão nói vậy khiến Quý Tú Phương nhíu mày, nàng cũng không có nắm chắc, dù sao đây cũng là... Phương

gia! !

Một trong hai đại chiến tộc dưới trướng Lý chủ năm xưa, ngang hàng với Quý gia!

Cho dù hiện tại bọn họ chắc chắn Phương gia đã xuống dốc, huy hoàng chỉ là mặt ngoài, còn thực tế sớm đã trở nên suy yếu, nhưng Quý gia vẫn không dám xem thường nội tình của Phương gia.

Nhất là, nhìn Phương Thủ Đạo tỏ ra rất trấn định, cho dù trên Đông Thắng Tinh, Phương gia máu chảy thành sông, nhưng Phương Thủ Đạo vẫn tỏ ra bình tĩnh, điều này khiến cho trong lòng Quý Tú Phương có chút bất an.

- Nhất định là hắn còn có đòn sát thủ. Rốt cuộc là cái gì...

Trong lúc hai người giao đấu, thì trên Đông Thắng Tinh lúc này, Phương Hạ Sơn đang run rẩy, ngơ ngác nhìn Phương Vệ tử vong. Sâu trong lòng đất dưới tổ trạch, Thất tổ cũng đang chiến đấu với Lục tổ, phun ra một ngụm máu tươi.

Mạnh Hạo trầm mặc, phức tạp nhìn thi thể Phương Vệ, hắn không vì lấy lại được Niết Bàn Quả mà kích động, trái lại thầm thở dài một tiếng, đi tới bên cạnh nơi Phương Vệ rơi xuống. Hắn yên lặng ngồi xổm xuống, tay phải đặt lên ngực Phương Vệ, thi thể Phương Vệ chợt biến mất, bị Mạnh Hạo thu lại, hắn không muốn Phương Vệ sau khi chết đi, còn bị Phương gia rối loạn gây tổn hại, muốn chôn, cũng phải để gia tộc cử hành chôn cất đàng hoàng!

Hắn suy nghĩ rất nhiều.

- “Phụ thân để cho ta đi tới Đông Thắng Tinh...”

- “Ta vốn định đi tới Tiên Cổ Đạo Tràng, mà không phải là về gia tộc,

chính phụ thân đã yêu cầu ta trở về, thu lại Niết Bàn Quả của mình“.

Mạnh Hạo trầm mặc, nhớ lại từng chuyện từ khi mình về đến gia tộc, đột nhiên trong đầu của hắn hiện lên một ý niệm.

- Có khi nào, gia tộc kịch biến, hết thảy... phụ thân đã sớm biết được hay không?

Trong khi Mạnh Hạo còn đang trầm mặc, thì Phương Hạ Sơn chợt phát ra tiếng cười thê lương.

- Phương Hạo, ngươi muốn làm gì, trả Vệ nhi lại cho ta!

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn Phương Hạ Sơn, nhẹ giọng lên tiếng.

- Hắn là tộc đệ của ta, đệ đệ của ta không phản bội gia tộc, sau khi hắn chết, không thể để cho thi thể hư hại được, Phương Hạ Sơn, quay đầu lại đi.

- Không quay đầu được nữa rồi, Tú Sơn, Vệ nhi, lão phu... không quay đầu được a.

Phương Hạ Sơn tóc tai bù xù, hai mắt đỏ thẫm tựa như người điên, nhìn về phía Mạnh Hạo, sát cơ ngập trời.

- Nhãi con, ngươi giết Tú Sơn, giết Vệ nhi, tại sao ngươi vẫn còn sống, ngươi dựa vào đâu mà còn sống chứ! Phương Hạ Sơn ngửa mặt lên trời cười thê lương, tu vi ầm ầm bạo phát, tu vi của hắn vốn là dập tắt ba ngọn Hồn Đăng, nhưng trong chớp mắt này, dường như bị mãnh liệt kích thích, khiến thân thể của hắn tràn ra khí tức tử vong.

Hắn không tiếc thiêu đốt sinh mạng, bất ngờ Hồn Đăng xung quanh hắn lại tắt thêm ba ngọn đèn nữa! !

Giờ khắc này, trên người hắn lập tức tràn ra lực lượng dập tắt sáu ngọn Hồn Đăng, long trời lở đất, chấn động bát phương. Đại trưởng lão vừa ráng tiến tới gần, đã bị Phương Hạ Sơn phất tay một cái, trực tiếp bức lui.

- Phương Hạo, ngươi chết cho ta! Phương Hạ Sơn rống giận, hóa thành một luồng cầu vồng, mang theo sát cơ ngập trời phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Phía sau hắn, thời khắc này còn có thêm ba tên trưởng lão nhất mạch của Phương Vệ bay theo, cùng Phương Hạ Sơn giết tới Mạnh Hạo.

Thập Cửu thúc muốn ngăn cản, dòng chính nhất mạch muốn ngăn cản, nhưng căn bản không làm được.

- Hạo nhi! ! Ánh mắt Thập cửu thúc lộ ra khẩn trương.

Thời khắc này, trên mi tâm Mạnh Hạo chợt rơi ra quả Niết Bàn Quả của lão tổ đời thứ nhất, khí tức của hắn, tu vi của hắn, trong nháy mắt từ cảnh giới Tiên Đế rơi xuống cảnh giới vốn có.

Nhưng vẻ mặt của hắn lại rất bình tĩnh, bởi vì... hắn cảm nhận được, khí tức mà từ đầu đến giờ hắn không ngừng triệu hoán ra, khí tức Binh Dũng!

Nó, đã tới!

Sau một hồi lâu triệu hoán, lúc này rốt cục Mạnh Hạo cũng cảm ứng được dao động từ tổ giới truyền đến. Hắn bình tĩnh nhìn Phương Hạ Sơn đang lao tới, ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

Hắn không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn tới.

Ngay khi Phương Hạ Sơn còn cách Mạnh Hạo không tới trăm trượng,

khí tức dập tắt sáu ngọn Hồn Đăng liền bạo phát, hóa thành một đóa sen vàng to lớn, tỏa ra sát khí kinh người, tựa như hết thảy Tiên Cảnh đều phải bị diệt vong dưới đóa sen này vậy!

Thậm chí cho dù là Cổ Cảnh đã dập tắt bốn ngọn Hồn Đăng trở xuống, cũng tất phải chết!

Trong tiếng nổ ầm ầm, khi đóa sen vàng long trời lở đất kia sắp đụng vào Mạnh Hạo...

Mạnh Hạo vẫn bất động như cũ, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ. Đột nhiên, trước mặt hắn, thiên địa chấn động ầm ầm, truyền ra tiếng răng rắc tựa như khai thiên lập địa, rồi một khe nứt to lớn bỗng nhiên xuất hiện ngay phía trước Mạnh Hạo!

Giống như có một thanh đao vô hình, chém rách hư không, mở ra một khe nứt thật lớn vậy. Khi khe nứt này vừa xuất hiện, thì đồng thời, bên trong cũng lộ ra... tổ địa của Phương gia!

Ngay sau đó, một thanh đại kiếm cổ xưa, từ trong khe nứt kia, vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện, một kiếm trảm trời xanh, tựa như có thể xé rách thiên địa, vô cùng kinh diễm hiện ra.

Thanh kiếm kia lóe lên một cái, vừa đúng lúc đóa sen vàng kia lao tới, “ầm” một tiếng, sen vàng lập tức bị chém thành hai nửa, hoàn toàn sụp đổ, mà thế kiếm kia vẫn không dừng lại, xẹt qua người Phương Hạ Sơn.

Tại một sát na này, Phương Hạ Sơn, người đã dập tắt sáu ngọn đèn Hồn Đăng, liền nổ tung, trực tiếp vỡ vụn, cùng vỡ vụn với Phương Hạ Sơn còn có thần thông đạo pháp của hắn. Khi nhát chém xẹt qua người Phương Hạ Sơn, ba vị Cổ Cảnh trưởng lão phía sau hắn lập tức giật mình kinh hãi.

Hồn Đăng của bọn họ sụp đổ, thân thể của bọn họ như cứng lại giữa

không trung, trong mắt của bọn họ, lộ ra vẻ hoảng sợ, không thể tin nổi, cố gắng cúi đầu xuống nhìn...

Tất cả, đã kết thúc!

Kiếm mang phóng lên bầu trời, biến mất trước mắt tất cả mọi người, để lại ba cái đầu lâu bay lên thật cao, còn có ba cỗ thi thể không đầu đang rơi xuống mặt đất.

Giờ khắc này, chiến trường chợt trở nên yên tĩnh.

Phương Hạ Sơn và ba vị trưởng lão phía sau, toàn bộ đã tử vong!

Diệt hồn, chém đầu!

Một kiếm... chém ba Cổ! !

Mà trên cổ Phương Hạ Sơn, cũng xuất hiện một vết máu, đây không phải là một kiếm chém ba Cổ, mà là một kiếm chém bốn Cổ!

Phương Hạ Sơn gắng gượng giữ vững một tia sinh mạng cuối cùng, không để cho mình đầu rơi xuống, mang theo tuyệt vọng, mang theo không thể tin, nhìn cái khe kia...

Một màn này, rung chuyển bầu trời, long trời lở đất, chấn động tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải.

Tộc nhân Phương gia, bất kể là làm phản hay không làm phản, đều tại một sát na này, toàn thân rét lạnh run rẩy. Bọn họ hết nhìn về phía Mạnh Hạo, lại nhìn về phía thanh đại kiếm tang thương cổ xưa trong khe nứt kia.

Dần dần, một thân ảnh cao nghìn trượng, từ bên trong khe nứt chậm rãi cất bước đi ra.

Uỳnh, uỳnh, uỳnh!

Bước chân đạp trong hư vô, tựa như đang đạp lên trái tim của tất cả mọi người, đến khi thân ảnh ấy hiển lộ hoàn toàn ra trước mắt cả mọi, toàn bộ Phương gia lập tức truyền ra vô số tiếng kinh hô hoảng sợ, tỏ ra không thể tin nổi.

- Đó... Đó là...

- Thủ Hộ Đạo Tượng của Tổ địa, nó... nó không phải là pho tượng hay sao, tại sao nó lại cử động! !

- Bao nhiêu năm rồi Thủ Hộ Đạo Tượng đều không nhúc nhích, trong truyền thuyết, chỉ có thời điểm duy nhất là khi nó từ trên trời bay tới, tựa như đang đợi người nào đó, nhưng hôm nay, không ngờ nó lại cử động ! !

- Chẳng lẽ là vì gia tộc xảy ra náo động?! Toàn bộ tộc nhân đều vô cùng hoảng sợ, trong đầu ong ong, một màn này, khiến cho bọn họ cảm thấy thật khó tin, dường như đây là chuyện khó tin hơn bất kỳ chuyện nào khác vậy.

Cùng lúc đó, trên người Binh Dũng bỗng nhiên bạo phát ra một cỗ khí tức... Chuẩn Đạo Chí Tôn!

Khí tức truyền ra khiến trời long đất lở, tiếng nổ ầm ầm truyền ra vô tận, khiến toàn Phương gia đều rúng động mãnh liệt.

Đó chính là khí tức có thể quét ngang Cổ Cảnh, đó chính là... Chuẩn Đạo Chí Tôn điên cuồng!

Trong tinh không, Quý Tú Phương đang giao đấu với Địa Tổ của Phương gia, cũng đã nhận ra một màn này, đồng tử hơi co rụt lại.

- Thì ra, đây chính là đòn sát thủ của ngươi, tuy nhiên, ngươi cho rằng chỉ một pho tượng thủ vệ cảnh giới Chuẩn Đạo, liền có thể hóa giải nguy cơ của Phương gia sao?

Không đợi Quý Tú Phương nói ra, Phương Thủ Đạo, Địa Tổ Phương gia từ sớm đã sững sờ, một màn này, ngay cả lão cũng không dự liệu được.

- Nội tình Phương gia ta, ngươi há có thể đoán được sao? Thủ Hộ Đạo Tượng kia, đương nhiên là lão phu... Phương Thủ Đạo đang nói nửa chừng, bỗng nhiên khựng lại, mắt trợn tròn nhìn về phía Đông Thắng Tinh, Quý Tú Phương cũng quay ngoắt lại, ngẩn người.

Chỉ thấy... Thủ Hộ Đạo Tượng kia sau khi xuất hiện, sau khi tràn ra khí tức Chuẩn Đạo Chí Tôn, không ngờ nó lại hướng về Mạnh Hạo... quỳ một gối xuống, cúi đầu tham kiến!

Một màn này, chấn động tất cả những ai đang nhìn.

- Đây... Đây...

- Không ngờ Thủ Hộ Đạo Tượng lại quỳ lạy Mạnh Hạo! !

- Đây là biến hóa gì, đây là nhân quả gì, đây là chuyện tình gì chứ! !

- Ngay cả Thủ Hộ Đạo Tượng cũng muốn bảo vệ hắn sao... Khóe miệng Phương Hạ Sơn tràn ra máu tươi, trong tiếng cười thảm, máu tươi trên cổ của hắn chợt tuôn ra, đầu thân hai nơi, rơi xuống mặt đất, tử vong!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1352: Đạo cảnh thứ hai của Phương gia

Trong khoảnh khắc khi mọi người còn đang rúng động vì Binh Dũng xuất hiện, Binh Dũng liền ngẩng mạnh đầu, tựa như đã cảm nhận được thần niệm Mạnh Hạo truyền tới, nó nhìn Mạnh Hạo liếc một cái, đại kiếm trong tay lập tức vung lên, bất ngờ xoay người giết về hướng tổ trạch Phương gia.

Giờ khắc này, những tên tộc nhân làm phản kia đều thầm run rẩy, trên mặt hiện ra vẻ sợ hãi. Khí tức Chuẩn Đạo Chí Tôn từ Binh Dũng truyền ra, cũng đủ để diệt sát tất cả cường giả Cổ Cảnh.

Nếu không có biện pháp đối phó, chỉ cần một mình Binh Dũng, cũng có thể khiến cho trận nội loạn này tan rã trong khoảng khắc.

Cường giả, có thực lực để nghiền ép hết thảy âm mưu và thủ đoạn!

Trong tiếng nổ ầm ầm, theo Binh Dũng phóng tới, toàn Phương gia nhất thời phấn chấn, sĩ khí ngập trời, mà những tên phản loạn lại nhanh chóng lui về sau, da đầu tê dại. Trận chiến này, đến thời khắc này, dường như sắp nghịch chuyển.

Một màn này cũng khiến cho các tông môn gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải thất kinh, rối rít suy đoán, có lẽ đây chính là đòn sát thủ của Phương gia.

Nhưng ngay khi Binh Dũng đang giết về hướng tổ trạch, bỗng nhiên Quý Tú Phương khẽ cười một tiếng, đáy lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Cho dù Phương gia đã rơi vào hoàn cảnh máu chảy thành sông như hiện tại, nhưng nàng vẫn cảm thấy bất an, nàng nhìn không thấu tâm tư của Phương Thủ Đạo, nên vẫn luôn cảnh giác đòn sát thủ của Phương gia.

Nhưng hiện tại, nếu đòn sát thủ của đối phương đã dùng ra, thì Quý Tú Phương đã có mười phần nắm chắc trong tay. Thời khắc này nàng khẽ mỉm cười, rồi như truyền ra thần niệm nào đó, trong khoảnh khắc, trong đám thiên kiêu bên ngoài tinh không kia, bất ngờ có ba người... thần sắc đột nhiên biến hóa.

Cùng lúc đó, từ mi tâm của ba người này lập tức xuất hiện một khe nứt, trong nháy mắt khe nứt kia đã lan đến cằm, truyền xuống ngực.

Tựa như có một thanh đao sắc bén, bổ đôi thân hình ba người này ra vậy. Trong nháy mắt máu tươi liền tuôn ra, từ trong cơ thể ba người này bất ngờ đi ra... ba tên tu sĩ xa lạ!

Ba tên tu sĩ này, lúc vừa đi ra, thân thể chỉ nhỏ như trẻ con, nhưng trong chớp mắt liền bành trướng, trở nên cao lớn như người bình thường, lộ ra ba lão già!

Ba lão già này vừa xuất hiện, khí thế chợt phát ra ngập trời, trên người bọn họ có tử khí dày đặc, dường như không bao lâu nữa, thọ nguyên của bọn họ sẽ sụp đổ tử vong.

Trái lại khí tức bọn họ tràn ra lại cực kỳ cường hãn, chấn động tinh không, khiến bầu trời thất sắc, bởi vì đó chính là... khí tức Chuẩn Đạo Chí Tôn! !

Rầm rầm uỳnh!

Tam lão cất bước đi ra, đám người Phàm Đông Nhi, Triệu Nhất Phàm và thiên kiêu của các tông môn lập tức trợn mắt há hốc mồm, trong lòng chấn động mãnh liệt.

Khóe miệng tam lão lộ ra nụ cười âm lãnh, ánh mắt hiện lên vẻ điên cuồng, tựa như ba vị thần tiên, rung chuyển bầu trời, khiến tinh không

chấn động mãnh liệt, long trời lở đất. Bất ngờ ba lão già chợt bay thẳng về phía Đông Thắng Tinh.

Tốc độ cực nhanh, khó có thể hình dung, khí thế điên cuồng như muốn hủy diệt hết thảy, tựa như bọn họ muốn nhân quãng thời gian ngắn ngủi còn lại, giải tỏa tất cả những u oán ra vậy.

Không cần biết sau khi ta chết nước lũ ngập trời, ta chỉ sống với khoảnh khắc huy hoàng của đời mình!

Tất cả tông môn gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải đều bị một màn này chấn nhiếp, khi nhìn về phía tam lão, đáy lòng của mỗi người đều rét run.

- Đây là thủ đoạn của Quý gia sao...

- Ba tên tiểu bối mà ba vị Chuẩn Đạo Chí Tôn ẩn thân bên trong kia... đều là những người của mấy tông môn đã sớm thần phục Quý gia!

- Quý gia... vì hủy diệt Phương gia lần này, không biết đã chuẩn bị bao nhiêu năm!

Trong tinh không, Phương Thủ Đạo cũng nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt hắn rất cổ quái, khiến người ta không nhìn ra đầu mối. Quý Tú Phương đang định lên tiếng, chợt thấy vẻ mặt Phương Thủ Đạo như vậy, nàng liền khó chịu hỏi.

- Ngươi không lo lắng sao?

- Vì sao phải lo lắng? Phương Thủ Đạo mỉm cười, rồi lại phất tay phát ra thần thông, tiếp tục chiến đấu với Quý Tú Phương.

- “Chẳng lẽ, pho tượng kia cũng không phải đòn sát thủ của hắn, sự tự tin của Phương Thủ Đạo, đến từ nơi nào mà hắn lại trấn định như vậy?!” Quý Tú Phương thầm kinh hãi, sát cơ trong mắt lóe lên một cái.

- “Bất kể như thế nào, cứ diệt Phương gia trước rồi tính sau!”

Theo tiếng nổ ầm ầm ngập trời, ba cường giả Chuẩn Đạo Chí Tôn mang theo khí tức kinh thiên, mang theo điên cuồng như muốn diệt thế, trong chớp mắt liền phủ xuống Đông Thắng Tinh, khiến bầu trời thất sắc, khiến mặt đất run rẩy!

Từ mặt đất nhìn lên, chỉ thấy đang có ba quả cầu lửa lao vút về hướng tổ trạch Phương gia. Chỉ mới là uy áp phủ xuống, đã khiến mặt đất rung chuyển, vô số lầu các sụp xuống, ngay cả bụi đất cũng không thể bốc lên, tựa như bị mạnh mẽ đè lại trên mặt đất vậy.

Sắc mặt tất cả tộc nhân Phương gia đều đại biến, không ít người không chịu nổi, phun ra máu tươi.

Sau khi thấy uy áp từ ba quả cầu lửa kia khóa chặt mục tiêu là Binh Dũng và những tộc nhân Phương gia không phản bội lại, đám người làm phản lập tức mừng như điên, khí thế phát ra ầm ầm, lần nữa triển khai giết chóc.

Binh Dũng ngẩng mạnh đầu, không chút chần chờ bay lên, dùng sức một mình nó, đi ngăn cản ba vị Chuẩn Đạo trên bầu trời!

Thiên địa thất sắc, nhật nguyệt rung chuyển, gió mây cuốn ngược.

Mạnh Hạo nhìn Binh Dũng bay ra, nhìn ba lão già trên mặt lộ ra vẻ điên cuồng kia, trong lòng thầm run lên. Dường như bọn họ không còn là tu sĩ, mà đã trở thành dã thú, muốn đi hủy diệt hết thảy sinh mạng có thể thấy được vậy.

Tựa như, bọn họ đang muốn hỏi thiên địa vô hình...

- Tại sao chúng ta sắp phải bỏ mạng, trong khi người khác vẫn tiếp tục

còn được sống, nếu chúng ta đã phải chết, vậy thì càng chôn theo nhiều người, càng huy hoàng!

- Chuẩn Đạo Chí Tôn... Mạnh Hạo bỗng nhiên hiểu ra, Chuẩn Đạo Giả, vì sao lại được gọi là Chí Tôn, bởi vì... kính sợ, vì người ở cảnh giới này, quá điên cuồng.

Bọn họ vốn là người sắp chết, cho nên không còn biết sợ hãi, cho nên hết thảy u oán tích lũy trong nội tâm, đều sẽ bạo phát ra, bất kỳ một người nào, đều có thể khiến cho chúng sinh lầm than.

- Chỉ là một pho tượng nhỏ bé, cút cho ta!

- Hôm nay, huyết tẩy Phương gia không chừa một mống, toàn bộ đều phải chết!

- Từ nay về sau, Đệ Cửu Sơn Hải sẽ xuất hiện một Phương gia hoàn toàn mới! Tam lão cười lạnh, thanh âm khàn khàn, nhưng lại ẩn chứa hung tàn và điên cuồng.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Binh Dũng cùng ba lão già va chạm giữa không trung. Ba lão già vừa ra tay đã sử dụng thần thông mạnh nhất, tạo thành ba luồng ánh sáng hủy diệt, đánh tới Binh Dũng.

Đại kiếm trong tay Binh Dũng vung lên, dùng lực lượng bản thân đối kháng với tam lão, truyền ra tiếng nổ ầm ầm. Binh Dũng liên tiếp bại lui, toàn thân phát ra tiếng răng rắc như nứt ra, nhưng lại làm cho tốc độ phủ xuống của tam lão chậm đi không ít.

- Binh Dũng! ! Trong mắt Mạnh Hạo vằn lên tơ máu, hắn đau lòng. Đây chính là di vật nghĩa phụ lưu lại cho hắn, bất kỳ một khe nứt nào, đều khiến cho trong lòng Mạnh Hạo như vỡ nứt theo. Với lực lượng của Binh Dũng, căn bản không thể đồng thời chiến đấu với ba người kia. Mà tu vi của Mạnh Hạo, trong trận chiến diệt tộc này, nhỏ bé không đáng kể.

Toàn Phương gia cũng đều tỏ ra tuyệt vọng, có người phát ra tiếng gào thét thê lương, định tự bạo bảo vệ gia tộc, có người thì run rẩy, trong lòng đắn đo.

Mỗi người một sắc thái.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh đột nhiên từ... Đan đạo nhất mạch truyền tới, ngay sau đó, một cổ khí tức ầm ầm bộc phát ra, kèm theo đó là một biển côn trùng ồ ạt lao tới.

Biển trùng đang hóa thành cầu vồng lao tới kia, không ngờ đều là... Độc Giác Tiên!

Bên trong biển Độc Giác Tiên kia, còn có một thân ảnh.

Mạnh Hạo vừa nhìn thấy lập tức sửng sốt.

Không ngờ người đó lại là... Đan Lão Phương Đan Vân!

Tu vi của lão ầm ầm bạo phát, bất ngờ có thể so với sáu vị lão tổ bên dưới mặt đất Phương gia, đó là khí tức của người ít nhất đã tắt mười ngọn Hồn Đăng. Nếu chỉ vẻn vẹn như vậy thì cũng thôi, không đủ để rung chuyển Chuẩn Đạo Chí Tôn, nhưng theo lão bay lên, những con Độc Giác Tiên kia lập tức lần lượt nổ tung, biến thành từng tia sáng, nhanh chóng chui vào cơ thể Phương Đan Vân, khiến cho tu vi Phương Đan Vân, dùng một loại tốc độ kinh người, ầm ầm nâng lên.

Chỉ trong chớp mắt, không ngờ trên người Phương Đan Vân lại xuất hiện khí tức... Chuẩn Đạo Chí Tôn! !

Đây không phải là lão mượn ngoại lực tăng lên tu vi, mà là... tựa như vừa giải khai phong ấn, từ trên người vô số con Độc Giác Tiên kia, thu hồi lại toàn bộ tu vi thuộc về lão!

Nhiều năm trước Phương Đan Vân đã là Cổ Cảnh đỉnh phong, đáng tiếc đột phá Đạo Cảnh thất bại, trở thành Chuẩn Đạo Chí Tôn, nhưng lão không trở nên điên cuồng, mà là đem lực lượng trong cơ thể tản ra, sáp nhập vào từng con Độc Giác Tiên, khiến cho tu vi bản thân hạ xuống, từ đó mà duy trì sinh cơ tiêu tán chậm lại!

Lão tích cực nghiên cứu đan đạo, muốn luyện chế ra một viên đan dược có thể giúp cho Chuẩn Đạo Chí Tôn, lần nữa Vấn Đạo!

Thời khắc này, trong khoảnh khắc ba lão già Chuẩn Đạo lao tới, Phương Đan Vân đã lựa chọn bạo phát, lựa chọn bảo vệ gia tộc, cho dù sau trận chiến này, thời gian tử vong của lão càng rút ngắn lại, nhưng lão vẫn lựa chọn như vậy.

Lão hóa thành một luồng cầu vồng, truyền ra chấn động ngập trời, cùng với Binh Dũng đánh tới ba lão già Chuẩn Đạo.

Phương Đan Vân xuất hiện, khiến tam lão sửng sốt, nhưng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn lắm, lập tức phất tay phát ra công kích ầm ầm ngập trời. Bốn người một pho tượng, triển khai quyết chiến trên bầu trời.

Đúng lúc này...

Đột nhiên, một cỗ khí tức kinh thiên chợt ầm ầm bạo phát ra, khí tức này, đến từ... Dược Tiên Tông! !

Tông môn trung lập trên Đông Thắng Tinh, không qua lại với Phương gia... Dược Tiên Tông!

Theo truyền thuyết, lão tổ Dược Tiên Tông năm xưa đã phản bội Phương gia, tự lập tông môn riêng, đặt tên là Dược Tiên Tông. Thậm chí có những đan phương của Phương gia không thể luyện chế ra đan dược được, thì ở Dược Tiên Tông, lại có thể luyện chế ra.

Những chuyện liên quan tới Phương gia cùng Dược Tiên Tông, ở Đông Thắng Tinh lưu truyền rất nhiều.

Khí tức kia truyền ra ngập trời, trực tiếp quét ngang toàn bộ Đông Thắng Tinh, trấn áp tất cả mọi tu sĩ. Khí tức này... Không phải cảnh giới Cổ Cảnh, cũng không phải Chuẩn Đạo, mà là... Đạo Cảnh! !

Khí tức kia vừa tràn ra, sắc mặt ba lão già Chuẩn Đạo bỗng nhiên đại biến, Phương Đan Vân không hề tỏ ra ngoài ý muốn, vẫn như cũ lao lên công kích.

Mà những tộc nhân Phương gia không làm phản, giờ phút này đều kích động đến cực hạn, nhiệt huyết sôi trào.

Ngược lại, những tên làm phản gia tộc, giờ phút này đều run rẩy trong lòng, bị một màn này khiến cho chấn động tâm thần.

Dường như lá bài tẩy của Phương gia đã ra hết! !

- Quý gia, trận chiến này, đã kết thúc! Một giọng nói tang thương từ Dược Tiên Tông chợt truyền ra, vị lão tổ năm xưa phản bội gia tộc, bất ngờ cất bước đi ra. Người này là một nam nhân trung niên, mang theo vẻ mặt bình tĩnh đi tới, chỉ mới vẻn vẹn bước ra một bước, đã khiến cho tất cả tộc nhân phản bội gia tộc phun ra máu tươi, nhanh chóng thụt lùi lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1353: Lá bài tẩy cuối cùng của Quý gia

Toàn bộ các tông môn gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải đều chấn động, đám người Đạo Cảnh lão tổ hai mắt đều sáng lên, vẻ mặt ngưng trọng nhìn nam tử trung niên từ Dược Tiên Tông đi ra kia.

- Phương Ngôn Khư!

- Là Phương Ngôn Khư, người này năm xưa phản bội Phương gia, tự lập ra Dược Tiên Tông...

- Không ngờ hắn cũng đã đạt đến Đạo Cảnh, ta nhớ lúc trước hắn mới chỉ là Cổ Cảnh tu sĩ...

- Đây là Phương gia sao, không ngờ lại ẩn giấu sâu như vậy, Dược Tiên Tông không ngờ lại là quân bài ẩn giấu của họ! !

Trong tinh không, Phương Thủ Đạo mỉm cười, ánh mắt hiện lên vẻ thâm thúy, mà Quý Tú Phương đang giao đấu cùng lão, ánh mắt chợt co rút lại.

- Phương Ngôn Khư... thì ra, đây mới là đòn sát thủ của ngươi!

- Một cường giả Đạo Cảnh như vậy, không ngờ đến bây mới xuất hiện, thật là kiên nhẫn a... Không tiếc tộc nhân tử vong hơn phân nửa, cũng phải chờ tới khi Quý gia ta xuất hiện lá bài tẩy mới đi ra sao?

Quý Tú Phương nhìn Phương Thủ Đạo nói, rồi bỗng nhiên mỉm cười.

- Có điều, Quý gia đã ra tay, tuyệt đối sẽ không thất bại, đây chính là lá

bài tẩy cuối cùng của ngươi rồi phải không? Nụ cười của Quý Tú Phương mang theo vẻ lạnh lùng. Nhưng rất nhanh sau đó, trong lòng nàng lại trở nên khó chịu, bởi vì lúc này Phương Thủ Đạo vẫn tỏ ra rất trấn định, hơn nữa ánh mắt nhìn mình, dường như còn ẩn chứa thâm ý.

Một màn này, khiến Quý Tú Phương lần nữa cả kinh.

- Ra vẻ mê hoặc! Trong đầu Quý Tú Phương thoáng chốc lóe lên hàng ngàn ý nghĩ, sau khi đã chắc chắc không lộ ra chút sơ hở nào, chắc chắc Phương gia không còn đòn sát thủ nào nữa, nàng liền cười lạnh, tiếp tục giao chiến với Phương Thủ Đạo.

Trong khi tinh không không ngừng truyền ra tiếng nổ ầm ầm vang vọng, thì trên Đông Thắng Tinh lúc này, tộc nhân Phương gia còn đang kích động phấn chấn, Mạnh Hạo cũng đang ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân trung niên đang đi tới kia. Trên người người này, dao động căn nguyên Đạo Cảnh truyền ra vô cùng rõ ràng.

Ba lão già Chuẩn Đạo biến sắc, tuy rằng thọ nguyên bọn họ sắp hết, nhưng dù sao vẫn còn có thể sống thêm mấy chục năm, mà Đạo Cảnh, chính là tồn tại có tư cách giết chết bọn họ. Trong đầu tam lão ong lên một tiếng, lập tức bay nhanh về sau.

Nhưng đúng lúc này, Phương Ngôn Khư chợt cười lạnh một tiếng, bước lên một bước, trong khoảnh khắc đã tới gần tam lão, tay phải hắn nâng lên vung mạnh, phát ra một cỗ lực lượng căn nguyên mạnh mẽ đánh tới bọn họ.

Không gian vang lên tiếng nổ long trời lở đất, tam lão phát ra tiếng thét thê lương, đồng loạt phun ra máu tươi, bay nhanh về sau. Mà bên trong tổ trạch lúc này, đám tộc nhân làm phản kia đều trở nên run rẩy, điên cuồng lui về phía sau.

Hết thảy tới đây, dường như thế cục đã định, trận phản loạn của Phương

gia lần này, tựa như sắp sửa kết thúc!

Nhưng chẳng biết tại sao, Mạnh Hạo lại mơ hồ có cảm giác sợ hết hồn hết vía, dường như... kịch biến tại gia tộc, sắp sửa xuất hiện một cái biến hóa lớn có thể lật đổ hết thảy.

Cảm giác này tới rất đột nhiên, nhưng càng ngày lại càng mãnh liệt.

Trên bầu trời, ba lão già Chuẩn Đạo biết không thể trốn thoát được, lập tức rống giận, điên cuồng đánh tới Phương Ngôn Khư, truyền ra tiếng sấm ngập trời, phong vân biến sắc, trời long đất lở.

Cùng lúc đó, Binh Dũng cùng Đan Lão chợt xuất thủ đánh tới, khiến cho ba lão già Chuẩn Đạo họa vô đơn chí, phun ra máu tươi, phát ra tiếng gào thét thê lương, một người trong đó, cánh tay phải đã bị nổ tung, máu thịt bầy nhầy.

Lực lượng cuồng bạo tràn ra, nhưng đều bị cản trở, không thể lan xuống mặt đất được. Thần sắc ba người lộ ra tuyệt vọng, bóng tối tử vong trong nháy mắt bao phủ trong lòng bọn họ.

Mà dưới mặt đất, đám tộc nhân làm phản đang bị những người khác đuổi giết, không ngừng tử vong, cho dù là bỏ chạy, dường như cũng không thể thoát chết.

Trưởng lão đang chém giết, tộc nhân Tiên Cảnh đang đấu pháp, tộc nhân Linh Cảnh cũng đang điên cuồng giết phản loạn.

Hết thảy đều nghiêng theo chiều hướng tích cực, nhưng cảm giác sợ hết hồn hết vía kia của Mạnh Hạo không chút giảm bớt, mà ngược lại càng mãnh liệt hơn, dường như nó... sắp bạo phát.

Lão tổ các tông môn trên Đệ Cửu Sơn Hải cũng đang quan sát trận chiến này, mặc dù bọn họ không trực tiếp có trực giác như Mạnh Hạo, nhưng

cũng đang tỏ ra nghi hoặc.

- Nội tình Phương gia rất sâu... Không hổ là gia tộc đã từng đứng đầu tứ đại gia tộc, nhưng Quý gia đã ra tay, sao có thể bị hóa giải đơn giản như vậy chứ?

- Lúc này lá bài tẩy của Phương gia đã ra hết, không biết Quý gia... còn có chuẩn bị gì không? Chẳng lẽ là ba vị Đạo Cảnh bên ngoài phong ấn, sẽ tiến vào?

- Khả năng không lớn, lúc này ba đại đạo môn... đã giải quyết xong phản loạn, nếu ba người này dám tiến vào bên trong màn phong ấn, thì nhất định ba đại đạo môn sẽ nhân cơ hội xuất thủ!

- Quý gia... còn có thủ đoạn gì nữa đây? Những lão tổ Đạo Cảnh kia, mỗi người đều đang quan sát.

- Không đúng! Mạnh Hạo nhìn ra xung quanh, hắn chợt nhận ra, không có ai xuất hiện trực giác như hắn, dường như, toàn bộ gia tộc, chỉ có mình hắn mới cảm nhận được không khí không thích hợp này.

Cuộc chiến trên bầu trời vẫn không ngừng nổ vang, Phương Ngôn Khư hoàn toàn chiếm ưu thế, khi ra tay, thiên địa chấn động ầm ầm. Ba lão già Chuẩn Đạo đều đã bị thương, miễn cưỡng đối kháng, máu tươi không ngừng phun ra, dường như rất nhanh sẽ hình thần câu diệt.

Trên mặt đất, tộc nhân làm phản liên tiếp bại lui, chết thảm trọng, dường như rất khó xoay chuyển tình thế!

Nhưng cố tình, cảm giác đại họa lâm đầu, sắp có kịch biến trong lòng Mạnh Hạo, lại mãnh liệt đến cực hạn.

Mạnh Hạo không hiểu là vì sao, theo bản năng hắn nhìn về phía tộc nhân Phương gia trong tổ trạch, ánh mắt hắn quét qua một vòng, đang định thu

lại, bỗng nhiên đồng tử Mạnh Hạo co rút lại, dừng lại trên người một người.

Đó chính là... Phương Đông Hàn!

Lúc đầu ở Nam Thiên Tinh, người này từng bày tỏ thiện ý đối với Mạnh Hạo, thậm chí sau khi về tới Phương gia, cũng chưa hề xung đột với hắn, dường như mục đích của tên này, chính là muốn thúc đẩy Mạnh Hạo và Phương Vệ chiến đấu với nhau, dẫn đến lưỡng bại câu thương, từ đó hắn sẽ nhân cơ hội mà quật khởi.

Mạnh Hạo vẫn luôn cho là vậy, nhưng trước mắt, khi hắn nhìn tới Phương Đông Hàn, không ngờ đáy lòng của hắn chợt chấn động, bởi vì hắn thấy được, giờ khắc này Phương Đông Hàn không ngờ lại đang khẽ nhếch mép cười châm chọc.

Hắn không phải tộc nhân làm phản, nhưng xung quanh hắn, cho tới bây giờ dường như không hề xuất hiện tràng cảnh chém giết nào, tựa như hắn có thể ẩn giấu bản thân ở đó, khiến cho những người xung quanh đều bỏ qua hắn vậy.

Hoặc là nói, hắn đã bị quên lãng!

Không biết hắn làm bằng cách nào, lại khiến cho sự hiện hữu của hắn, bị tộc nhân quên mất...

Có thể thấy được, nhưng lại không ý thức được điều gì, đó là một loại cảm giác rất huyền diệu.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo nhìn về phía Phương Đông Hàn, Phương Đông Hàn hình như cũng phát giác ra, quay đầu nhìn lại. Trong khoảnh khắc ánh mắt hai người nhìn nhau, trong đầu Mạnh Hạo “ầm” lên một tiếng, sắc mặt đại biến, một cỗ nguy cơ trước đó chưa từng có, trong nháy mắt bạo phát.

Mạnh Hạo chợt cảm thấy hoa mắt, có cảm giác như đã bị kéo vào một phiến thế giới màu máu, bầu trời đỏ thẫm, mặt đất cũng toàn là một màu máu, bất ngờ có vô số xích sắt từ lòng đất bay ra, xích sắt màu đỏ như lây dính vô tận máu tươi, bất ngờ lao thẳng tới Mạnh Hạo, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền ầm ầm vây quanh Mạnh Hạo, như muốn trói chặt hắn lại.

Mà hắn, không ngờ lại không có chút sức lực phản kháng, dường như vào giờ khắc này đã trở thành phàm nhân vậy, càng khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy kinh khủng hơn chính là, không ngờ hắn lại buồn ngủ, buồn ngủ đến mức mí mắt đều không muốn mở ra nữa!

Cho dù hắn đang lo lắng, nhưng cũng không có cách nào khống chế được thân thể, thậm chí trước mắt đều trở nên mơ hồ, như sắp rơi vào giấc ngủ.

Trong khoảnh khắc khi xích sắt sắp chạm vào người, đúng lúc này, đột nhiên Niết Bàn Quả của lão tổ đời thứ nhất trong túi trữ vật của hắn chợt chấn động mạnh.

Theo chấn động truyền ra, Mạnh Hạo chợt giật mình thức tỉnh, hai mắt mở mạnh ra, thế giới hư ảo kia liền ầm ầm sụp đổ, chia năm xẻ bảy thành vô số mảnh vỡ, tạo thành gió lốc quét ngang bốn phương tám hướng. Một cỗ lực lượng mạnh mẽ xuất hiện, cưỡng ép kéo Mạnh Hạo ra khỏi cái thế giới kia.

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, trước mắt khôi phục hết thảy bình thường, hắn vẫn đang ở Đông Thắng Tinh, ở Phương gia, hắn thấy được Phương Đông Hàn đang cười với mình, nụ cười kia rất nhạt, nhưng lại tràn đầy quỷ dị, khiến cho Mạnh Hạo dâng lên cảm giác đáng sợ cùng kinh khủng không nói ra được. Dường như trên người tên Phương Đông Hàn này, ẩn chứa một vị ma thần đủ để nghiền ép hết thảy Đạo Cảnh vậy!!

Phương Đông Hàn thâm ý sâu sắc nhìn Mạnh Hạo, dường như việc Mạnh Hạo có thể từ trong thế giới của mình thoát ra, có chút ngoài ý muốn vậy.

- Hắn không phải Phương Đông Hàn! ! Trong óc Mạnh Hạo ông lên một tiếng, chỉ là một ánh mắt, đã khiến cho hắn lâm vào thế giới màu máu kinh khủng kia, thậm chí nếu không có Niết Bàn Quả chấn động, Mạnh Hạo có cảm giác, có lẽ...hắn sẽ chết!!

Cho dù đã được kéo ra khỏi thế giới đó, Mạnh Hạo vẫn phun ra máu tươi, ngực đau nhức kịch liệt, trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, sắc mặt tái nhợt. Hắn không hề do dự, lập tức bay nhanh về sau, truyền ra thần niệm cho Binh Dũng trên bầu trời.

- Trở về đây! !

Binh Dũng đang phối hợp với Phương Ngôn Khư chiến đấu với ba lão già Đạo Cảnh, không có nửa điểm chần chờ, lập tức bỏ qua xuất thủ, thân thể nhoáng lên một cái, bay thẳng tới Mạnh Hạo.

Ngay khi Binh Dũng lui trở về, Phương Đông Hàn liền ngẩng đầu lên, khóe miệng hắn nhẽ nhếch, hướng về phía bầu trời nhẹ nhàng vung tay lên.

Dưới cái vung tay này, Phương Đan Vân chợt đại biến, toàn thân nổ ầm ầm, phun ra máu tươi, lão đang định lui về sau, nhưng mới chỉ lui được một bước, toàn thân đã tuôn ra máu tươi, thân thể liên tục truyền ra tiếng răng rắc hơn mười lần, mỗi một lần lại càng trở nên suy yếu, trong chớp mắt đã tràn ra vô tận tử khí.

Chuẩn Đạo Chí Tôn, không ngờ... Phương Đông Hàn chỉ phất tay một cái, lại trực tiếp bị thương nặng! !

Cùng lúc đó, Phương Ngôn Khư hét lớn một tiếng, hai tay bấm quyết,

lực lượng căn nguyên bạo phát, đây chính là thảo mộc căn nguyên, chung quanh hắn xuất hiện vô số thực vật, những những thứ thực vật kia vừa mới xuất hiện, đã lập tức khô héo, Phương Ngôn Khư phun ra máu tươi, thân thể nổ ầm ầm, trực tiếp thụt lùi. Với tu vi của hắn, không ngờ... một kích liền bị bức lui!

Một cái phất tay, khiến Đan Lão bị thương nặng, bức lui Phương Ngôn Khư, một màn này xảy ra quá đột ngột, nếu Mạnh Hạo không gọi Binh Dũng rút lui kịp thời, chắc chắc nó cũng sẽ sụp đổ.

- Ngươi... Phương Ngôn Khư trợn tròn mắt, tỏ vẻ hoảng sợ cùng không thể tin nổi, nhìn về phía thân ảnh như bị quên lãng trong đám người kia... Phương Đông Hàn!

- Quý gia, cũng quá phế vật đi... Phương Đông Hàn nhẹ giọng lên tiếng, chân đạp hư vô, từng bước một bước lên bầu trời, tóc hắn bay múa, bộ dáng từ từ biến đổi, dần dần hiển lộ trong mắt mọi người không còn là Phương Đông Hàn nữa, mà là một tên nam nhân trung niên.

- Nếu ta không thức tỉnh kịp thời, chỉ sợ, những chuẩn bị của Quý gia lần này, không thể thành công được. Phương Đông Hàn lắc đầu, đứng giữa không trung, trên người của hắn không tràn ra chút dao động tu vi nào, nhưng hắn đứng ở nơi đó, lại như... Thiên địa Chí Tôn. Trong nháy mắt, trong lòng mỗi tộc nhân Phương gia đều dâng lên một loại chấn động huyết mạch mạnh mẽ.

- Phương gia, còn có ai, nhận ra ta không? Phương Đông Hàn khẽ lên tiếng, giọng nói vô cùng tang thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1354: Ngươi là ai

Trên người hắn tràn ra cảm giác huyết mạch, khiến tất cả tộc nhân Phương gia, bao gồm cả Mạnh Hạo trong đó, đều rõ ràng cảm nhận được, hắn... không phải người Quý gia, mà chính là tộc nhân Phương gia, hơn nữa, từ cảm giác huyết mạch này cho thấy, nó so với tất cả tộc nhân dường như còn lâu đời hơn, tang thương hơn.

Nội tâm Mạnh Hạo chấn động mạnh, cảm giác này, khiến hắn liên tưởng tới thi thể lão tổ đời thứ nhất trong Minh Cung!

Tổ trạch nháy mắt trở nên tĩnh, tất cả tộc nhân đều ngẩn người đứng tại chỗ.

Trên Đệ Cửu Sơn Hải, những lão tổ Đạo Cảnh của các tông kia cũng đều chấn động tâm thần, đồng tử mãnh liệt co rút lại, thần sắc trở nên hoảng sợ. Từ trên người Phương Đông Hàn, bọn họ cảm nhận được... khí tức kinh khủng, vô cùng đáng sợ!

- Hắn là... Những lão tổ Đạo Cảnh kia đều đại biến, hô hấp dồn dập, không ngờ bọn họ lại không có chút ấn tượng nào đối với Phương Đông Hàn, người đột nhiên xuất hiện này.

- Ngươi là ai?! Sắc mặt Phương Ngôn Khư tái nhợt, lần nữa tràn ra máu tươi, thân thể hắn mắt thường cũng có thể thấy được đang chuyển sang màu đen, tựa như đang bị nguyền rủa lan tràn vậy.

- Ta là ai sao? Thần sắc Phương Đông Hàn tỏ ra tang thương.

- Ta chính là Phương Đạo Tử, ta là... con cả của lão tổ đời thứ nhất! Hậu bối Phương gia, các ngươi đã quên ta rồi sao?

Thanh âm của hắn, tựa như lôi đình, chấn động cửu thiên!

Một câu nói, khiến cho bất kỳ một tông môn gia tộc nào trên Đệ Cửu Sơn Hải nghe được, trong lòng đều chấn động ngập trời.

- Hắn là... hắn là... con cả của lão tổ đời thứ nhất Phương gia sao?

- Điều đó không có khả năng, lão tổ đời thứ nhất của Phương gia, đó chính là nhân vật cùng thời với Quý chủ, hắn sớm đã tử vong, mà con của hắn, cũng không có khả năng sống lâu như vậy!

- Phương Đạo Tử... Phương Đạo Tử... dường như ta có nghe qua cái tên này trong một số điển tịch Đệ Cửu Sơn Hải.

Lão tổ Đạo Cảnh của các tông gia tộc cũng đang tỏ ra hết sức rung động, rồi rất nhanh, bọn họ liền nhớ ra cái tên này.

- Phương Đạo Tử! ! Dường như ở thời đại trước, đích xác có cái tên này... Người này đã từng bị lão tổ đời thứ nhất Phương gia đích thân đánh chết, nguyên nhân không rõ!

- Người này tồn tại từ niên đại kia, cách đây đã quá lâu rồi, sao hắn có thể còn sống chứ?

- Tu vi của hắn, đã đạt đến trình độ nào rồi?

Bên ngoài, mọi người ngoài đều đang khiếp sợ, nhưng biểu hiện của tộc nhân Phương gia, lại tỏ ra rất quỷ dị, mỗi người đều ngẩn ra. Trước giờ, bọn họ chưa từng nghe nói qua, lão tổ đời thứ nhất lại có đứa con cả này.

Dường như trong lịch sử gia tộc, chưa từng ghi chép qua về người này, nhưng loại dao động huyết mạch kia, lại khiến tất cả tộc nhân Phương gia đều có thể khẳng định, Phương Đạo Tử chắc chắn là tộc nhân Phương gia.

Độ nồng đậm của huyết mạch kia, gần như đã trở nên kinh khủng!

Ba đại đạo môn cũng bị một màn này rung động, bọn họ cũng không ngờ, trong Phương gia lại ẩn giấu một cường giả như vậy. Hơn nữa, thân phận của người này kinh người như vậy, không ngờ lại cấu kết cùng Quý gia.

Trên Đông Thắng Tinh, theo Phương Đạo Tử đi ra, đột nhiên , chiếc đạo chuông giữa không trung tổ trạch Phương gia chợt chậm rãi hiện ra, hào quang tỏa ra vô tận, còn có tiếng chuông quanh quẩn.

Đây chính là... sau khi phát hiện tộc nhân có huyết mạch nồng đậm, đạo chuông liền truyền ra tiếng chuông cộng minh.

Tiếng chuông này cũng khiến cho tộc nhân toàn Phương gia rúng động tâm thần, bọn họ hiểu rằng, Phương Đạo Tử, chân chính là... tộc nhân Phương gia.

- Thanh âm này thật phiền toái, làm ta nghĩ tới lão gia chết tiệt kia, câm ngay! Còn đang cảm khái, đột nhiên ánh mắt Phương Đạo lộ ra vẻ giận dữ.

Một lời nói ra, không ngờ đạo chuông lập tức im bặt, không còn vang lên nữa.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn nhìn Phương Đạo Tử giữa không trung kia, nội tâm chấn động ầm ầm, bất kể như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, trận kịch biến của Phương gia này, không ngờ lại có nhiều biến hóa như vậy.

Hơn nữa, hiển nhiên... kịch biến ở Phương gia, có liên quan cực lớn với tên Phương Đạo Tử này!

Trận chiến giữa các tộc nhân trong tổ trạch thời khắc này không còn tiếp tục nữa, mọi người đều rung động nhìn lên bầu trời, cho dù là những tộc nhân phản bội kia, dường như cũng không biết rõ nguyên nhân chân chính.

Sắc mặt Đan Lão tái nhợt, không ngừng lui về phía sau, Phương Ngôn Khư lau đi máu tươi nơi khóe miệng, nhìn Phương Đạo Tử chằm chằm.

Thời khắc này giữa không trung, ba lão già Chuẩn Đạo cũng thở phào một hơi, sau khi kiêng kỵ nhìn Phương Đạo Tử một cái, thần sắc bọn họ lại trở nên điên cuồng, lạnh lùng nhìn về phía Phương gia.

- Không có ai, còn nhận ra ta sao? Phương Đạo Tử khẽ lên tiếng, thanh âm mang theo vẻ tang thương, hình như có tiếng thở dài truyền ra.Tay phải hắn chợt nâng lên, chỉ về hướng bầu trời.

Dưới một chỉ này, bầu trời chợt nổ ầm ầm nổ tung, tạo thành một trận lốc xoáy to lớn, lốc xoáy ầm ầm chuyển động, rồi bên trong chợt lộ ra hình ảnh.

Hình ảnh kia, bất ngờ chính là trận chiến giữa Quý Tú Phương cùng Phương Thủ Đạo.

Quý Tú Phương truyền ra tiếng cười, bước tới một bước, trong nháy mắt liền từ bên trong lốc xoáy trực tiếp đi ra, xuất hiện trên bầu trời Phương gia.

- Tú Phương bái kiến tiền bối.

Quý Tú Phương cười một cách tự nhiên, hạ thấp người hành lễ với Phương Đạo Tử.

Sắc mặt Phương Thủ Đạo âm trầm, cũng đuổi tới. Sau khi đi ra khỏi lốc xoáy, ánh mắt lão lạnh như băng nhìn về phía Phương Đạo Tử.

- Phương Thủ Đạo, lần này Phương gia kịch biến, cùng với nói rằng Quý gia xuất thủ, không bằng nói là... Quý gia ta trả cho Phương tiền bối một cái nhân tình năm xưa. Quý Tú Phương mở miệng cười.

Phương Thủ Đạo trầm mặc, ôm quyền hành lễ với Phương Đạo Tử.

- Thủ Đạo bái kiến Đạo Tử lão tổ.

Phương Đạo Tử nhìn Phương Thủ Đạo, mỉm cười.

- Ngươi là hậu nhân mạch thứ ba sao? Phương gia, khiến ta rất thất vọng, bao nhiêu năm qua, cũng chỉ xuất hiện có hai vị Đạo Cảnh... Nếu vậy, từ hôm nay trở đi, Phương gia, giải tán đi.

- Đông Thắng Tinh sẽ xuất hiện một Phương gia hoàn toàn mới, mà ta, sẽ mang theo Phương gia, đi lên một con đường hoàn toàn bất đồng. Phương Đạo Tử hờ hững lên tiếng, rồi vung tay một cái, lập tức tất cả tộc nhân Phương gia phát ra tiếng hét thê lương, trừ những tộc nhân phản bội không có chút nào dị thường ra, thì những người khác đều máu huyết sôi trào, như đang bị thiêu đốt.

Máu huyết của Mạnh Hạo cũng đang bị thiêu đốt, huyết mạch trong cơ thể như muốn tuôn ra, Phương Đan Vân cũng vậy, Phương Ngôn Khư cũng vậy, ngay cả Phương Thủ Đạo, cũng là như vậy.

Toàn gia tộc, vì một mình Phương Đạo Tử xuất hiện, lập tức đại biến.

Thân thể Mạnh Hạo run lên, chịu đựng đau nhức kịch liệt, nhưng cặp mắt lại lộ ra tia sáng kỳ dị.

- “Phụ thân nhất định đã sớm biết được hết thảy, người để cho ta tới Đông Thắng Tinh, như vậy... ta sẽ không thể gặp nguy hiểm, thậm chí Phương gia, có lẽ... còn có thủ đoạn cuối cùng.”

Phương Thủ Đạo run rẩy, với tu vi của lão, cũng không thể áp chế nổi huyết mạch thiêu đốt. Thậm chí trong cảm nhận của lão, tuy Phương Đạo Tử cũng là Đạo Cảnh, nhưng lại sâu không lường được.

Phương Thủ Đạo biết được, Đạo Cảnh, cứ nhiều thêm một đạo căn nguyên, tu vi đều sẽ tăng lên long trời lỡ đất, chênh lệch giũa một tiểu cảnh giới vô cùng to lớn. Tuy nhiên trên mặt của lão vẫn không có chút hoảng loạn nào, chỉ nhắm nghiền hai mắt lại.

Một màn này, khiến Quý Tú Phương sửng sốt, trong lòng bỗng nhiên nổi lên nghi hoặc.

- “Sao hắn còn có thể trấn định như vậy chứ? Toàn bộ lá bài tẩy của Phương đã xuất hiện hết, lúc này sắp bị diệt tới nơi, không ngờ hắn còn bình tĩnh như vậy!”

Trong lúc Quý Tú Phương còn đang thầm kinh hãi, thì Phương Đạo Tử cũng đã nhận ra vẻ mặt của Phương Thủ Đạo, trong lòng của hắn mơ hồ nổi lên một loại ý niệm mà chính hắn cũng cảm thấy không thể nào.

Ý niệm này vừa xuất hiện, lập tức bị hắn áp chế xuống. Đang định phát ra công kích, bỗng nhiên thân thể Phương Đạo Tử run lên bần bật, vẻ mặt tỏ ra kinh hãi trước nay chưa từng có, quay ngoắt người nhìn về phía Mạnh Hạo trong đám người.

Tâm thần Mạnh Hạo lập tức chấn động mạnh, nhưng vẫn cắn răng nhìn lại Phương Đạo Tử. Bên cạnh Mạnh Hạo, hai mắt Binh Dũng lóe lên một cái, bước ra phía trước Mạnh Hạo, phát ra lực lượng bản thân, giúp Mạnh Hạo đối kháng. Đại kiếm trong tay nó nâng lên, dường như cho dù tan xương nát thịt, nó cũng phải bảo vệ Mạnh Hạo an toàn vậy.

- Không đúng, không phải từ hắn... Là... Vẻ mặt Phương Đạo Tử lại biến đổi, lập tức quay đầu về một hướng khác. Lần này, vị trí hắn nhìn tới,

không ngờ lại chính là cái khe lúc trước Binh Dũng đi ra kia.

Đó chính là... khe nứt đi thông tổ địa!

- Không có khả năng! ! Cặp mắt Phương Đạo Tử co rút lại, dường như hắn nhìn thấy thú gì đó không thể tin nổi vậy. Thời khắc này hắn trở nên hô hấp dồn dập, vẻ ung dung trước đó lập tức sụp đổ, vẻ tang thương biến mất, theo bản năng lui về sau vài bước, hai mắt đỏ thẫm.

- Không có khả năng! !

- Chuyện này tuyệt đối không có khả năng! ! Hắn như phát điên, rống giận phát ra một chỉ về phía khe nứt, dưới một chỉ này, trên người hắn bất ngờ bạo phát ra ba luồng khí tức căn nguyên. Ba luồng căn nguyên này khiến cho trời long đất lở, ngay cả Đông Thắng Tinh cũng rung lên, như thể sắp sụp đổ vậy.

Một luồng căn nguyên trong đó, chính là thảo mộc căn nguyên giống Phương Ngôn Khư, luồng căn nguyên này ẩn chứa sinh cơ vô tận, vừa xuất hiện, nó liền khiến cho bầu trời thất sắc, gió mây cuốn ngược, tinh không dường như cũng đang run rẩy.

Căn nguyên, chính là gốc rễ của hết thảy vật chất!

Nhìn thấu căn nguyên, nắm giữ căn nguyên, chính là Đạo Cảnh!

Ngoài luồng thảo mộc căn nguyên này, còn có một luồng lôi đình ầm ầm truyền ra, đó chính là... Lôi căn nguyên, luồng căn nguyên này tựa như bất diệt, thiên địa diệt mà lôi vĩnh hằng, khi xuất hiện, sấm chớp chợt nổ tung ngập trời, thay thế tất cả ánh sáng trên thế gian.

Mà luồng căn nguyên thứ ba của Phương Đạo Tử, lại có... khí tức tử vong nồng đậm, đó chính là khí tức của Hoàng Tuyền địa phủ, đó chính là một loại pháp thuật luân hồi!

Không ngờ đó chính là... luân hồi căn nguyên!

Ba luồng căn nguyên Đạo Cảnh kinh khủng kia chợt lao thẳng tới khe nứt, như phải phá hủy hoàn toàn nó ra vậy.

Nhưng ngay khi ba đạo căn nguyên kia vừa tới gần khe nứt, đột nhiên từ trong khi nứt có một bàn tay chậm rãi đưa ra, chỉ về phía trước. Một chỉ này, khiến toàn bộ căn nguyên đều tiêu tán, bụi về với bụi, đất về với đất...

Cánh tay này rất khô héo, tựa như cây khô, không có chút máu thịt nào, nhưng lực lượng từ một chỉ kia phát ra, lại long trời lở đất, rung chuyển tất cả cường giả Đạo Cảnh trên Đệ Cửu Sơn Hải.

Ngay cả trên Đệ Cửu Sơn, vào giờ khắc này cũng phát ra một cỗ khí tức trước nay chưa từng có, dường như có một người nào đó của Quý gia, đang từ trong giấc ngủ vĩnh hằng, bị bàn tay kia xuất hiện, thức tỉnh lại vậy.

Thân thể Phương Đạo Tử run rẩy, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt trở nên điên cuồng, tỏ ra không thể tin mổi.

- Khô Mộc Phùng Xuân Quyết... Không có khả năng, ngươi đã chết rồi mà, chính mắt ta nhìn thấy, chính ta đã cảm nhận được ngươi đã chết, căn nguyên của ngươi đã tiêu tán, thiên địa cũng không còn hồn phách ngươi, Đệ Cửu Sơn Hải, cũng không có khí tức ngươi chuyển thế...

- Ta rất chắc chắn, năm xưa... ngươi đã chính thức tử vong, không có khả năng còn sống được, ngươi là ai, ngươi là ai?! Phương Đạo Tử hoảng sợ đến cực hạn, điên cuồng rống to.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1355: Lão tổ đời thứ nhất

Phương gia kịch biến, xuất hiện nhiều lần ngịch chuyển, nhưng cho dù lúc Phương Đạo Tử thức tỉnh, cũng không thể tạo ra chấn động đối với Đệ Cửu Sơn Hải như giờ phút này.

Tất cả lão tổ Đạo Cảnh trong các tông môn gia tộc đều tái mặt lại, trong đầu chấn động ngập trời, ngơ ngác nhìn bàn tay lão tổ Phương gia vươn ra từ khe nứt kia, đầu óc trở nên trống rỗng.

Lão tổ đời thứ nhất của Phương gia, đó chính là tồn tại đã đi vào lịch sử của Đệ Cửu Sơn Hải, không thể quên lãng.

Đó chính là người đã sát cánh với Lý chủ thần bí, một đường chinh chiến trong Đệ Cửu Sơn Hải Giới hỗn loạn, trở nên chói sáng như mặt trời ban trưa; đánh tan tất cả các thế lực trên Đệ Cửu Sơn Hải, sát khí ngập trời, khiến cho máu tươi tràn ngập khắp tinh không, vô cùng cường hãn và điên cuồng!

Vào lúc đó, Quý chủ và hai người họ trở thanh bằng hữu, bộ ba Chí Tôn kinh diễm tuyệt luân trong thời đại kia, đã trở thành cơn ác mộng của tất cả mọi người khi đó.

Dần dần, bọn họ lại lập nên ba đại Yêu Tôn, dần dần, có vô số cường giả vì thống nhất Đệ Cửu Sơn Hải, đã tập trung lại dưới trướng bọn họ, trở thành chín đại tôn giả.

Sau khi đã ổn định cục diện hỗn loạn trên Đệ Cửu Sơn Hải, bọn họ sáng lập ra Yêu Tiên Tông, trở thành đệ nhất tông môn tại Đệ Cửu Sơn Hải, tất cả những tông môn khác, đều phải cam nguyện cúi đầu.

Sự kiện đó, có người đã từng nói, nếu không có lão tổ đời thứ nhất của

Phương gia, có lẽ... Lý chủ tranh thiên sẽ gặp rất nhiều khó khăn, bởi vì có mấy lần, Lý chủ là do lão tổ đời thứ nhất của Phương gia liều chết cứu thoát.

Đó, chính là lão tổ đời thứ nhất của Phương gia, chấn nhiếp toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải, cho dù lão đã tọa hóa quá lâu, nhưng giờ phút này, chỉ một bàn tay khô héo xuất hiện, cũng đủ khiến cho Đệ Cửu Sơn Hải gió mây biến sắc.

Ba đại đạo môn rúng động, mà Quý gia tại Đệ Cửu Sơn, càng thêm chấn động ngập trời.

Ngay cả lão tổ đời thứ nhất của Quý gia, người đã dung hợp với trời, trở thành tồn tại bất tử, vĩnh hằng ngủ say kia, giờ phút này, ý chí của hắn cũng... thức tỉnh, gặp lại...lão bằng hữa.

Theo lão tổ đời thứ nhất của quý gia thức tỉnh, tất cả quy tắc pháp tắc trên Đệ Cửu Sơn Hải, đều trở yên tĩnh.

Dường như vào giờ khắc này, toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải chỉ còn có bàn tay trên Đông Thắng Tinh kia là tồn tại vậy.

Theo ba luồng căn nguyên bị một chỉ từ bàn tay khô gầy phát ra tiêu tán, một thân ảnh mặc trang phục màu xanh, đột nhiên chậm rãi từ khe nứt đi ra, hoàn toàn hiển lộ trong mắt tất cả mọi người.

Mỗi một tộc nhân Phương gia khi nhìn thấy thân ảnh kia, trong đầu đều chấn động ầm ầm, tựa như có trăm ngàn đạo sấm sét đánh vào đầu vậy. Thân ảnh kia bọn họ vô cùng quen thuộc, sao có thể không nhận ra được chứ, bất kỳ một tộc nhân nào, cũng đều từng được ngắm nhìn chân dung người này, từng vô cùng sùng bái.

Đó chính là... lão tổ đời thứ nhất của Phương gia! !

Da đầu Mạnh Hạo như muốn nổ tung, sự rúng động của hắn còn xa xa hơn bất cứ người nào. Bởi vì liếc mắt một cái Mạnh Hạo liền nhận ra, không ngờ đó chính là thi thể khoanh chân ngồi trong Minh Cung kia!

- Hắn... không ngờ hắn lại còn còn sống! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, vừa nghĩ tới khi mình ở trong Minh Cung tu hành, có lẽ thân ảnh kia luôn chăm chú nhìn mình, Mạnh Hạo đã toát mồ hôi lạnh đầy người.

- Bái kiến đệ nhất lão tổ! Phương Thủ Đạo mở mắt ra, ánh mắt lộ ra vẻ kích động cùng kính sợ, hướng về thân ảnh áo xanh từ khe nứ đi ra kia, trực tiếp quỳ xuống.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Phương Ngôn Khư trở nên bình tĩnh như thường, thương thế của hắn là thật, nhưng vẻ mặt kinh hoảng trước đó, dường như toàn bộ đều là giả, thời khắc này hắn mang theo vẻ thành kính và cuồng nhiệt, quỳ xuống hành lễ.

Phương Đan Vân, cũng là như vậy, cúi đầu quỳ lạy.

Tất cả tộc nhân Phương gia, toàn bộ đều quỳ xuống, cho dù là những tộc nhân phản bội kia, thời khắc này cũng trở nên run rẩy, rồi không biết người nào bắt đầu trước, sau đó toàn bộ đều quỳ xuống.

Nghịch chuyển kinh thiên, khiến sáu người dưới lòng đất, bao gồm cả Thất tổ trong đó, sắc mặt đều tái nhợt, không tiếp tục chém giết nữa, toàn bộ quỳ xuống hành lễ.

Mạnh Hạo trợn tròn mắt, cũng theo đám người hành lễ với lão tổ đời thứ nhất.

Đầu óc hắn trở nên ông ông, bỗng nhiên hắn chợt nhớ lại, khi phụ thân nói hắn tới Đông Thắng Tinh, dường như rất chắc chắc, mình ở Đông Thắng Tinh, sẽ không có nguy hiểm gì.

- Niết Bàn Quả, chỉ là một ngòi nổ... Trong giây lát, Mạnh Hạo lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Quý Tú Phương ngây người, run rẩy nhìn thân ảnh áo xanh đi ra từ khe nứt kia, đầu óc trở nên trống rỗng, hơi thở gấp gáp. Nàng đã được trông thấy bức họa lão tổ đời thứ nhất của Quý gia, đã nghe nói đến người trước mắt này, chính là tồn tại kinh khủng trong truyền thuyết cùng lão tổ nhà mình.

Đó chính là... tồn tại khủng bố năm xưa cùng Quý chủ tranh thiên, ngay cả Quý chủ cũng phải kiêng kỵ đến cực hạn!

- "Đây, mới chính là đòn sát thủ của Phương Thủ Đạo sao, hắn sớm đã biết lão tổ đời thứ nhất của Phương gia vẫn còn, mục đích của bọn họ ... căn bản cũng không phải là Quý gia ta, bọn họ là vì ... Phương Đạo Tử! !" Quý Tú Phương lập tức hiểu ra toàn bộ.

Nàng nhìn lão tổ đời thứ nhất của Phương gia đi ra, sắc mặt trắng bệch. Nàng đột nhiên cảm giác được, từ đầu đến cuối, mình như là một tên hề vậy, tự cho rằng đã nắm chắc phần thắng, không lộ chút sơ hở, nhưng... lại không tính ra được biến cố này!

Lão tổ đời thứ nhất, lại còn còn sống! !

- Tại sao có thể như vậy... lão tổ đời thứ nhất của Phương gia đã tử vong, đây chính là nhận thức chúng trên toàn Đệ Cửu Sơn Hải, hắn không có khả năng còn sống được, lão tổ Quý gia ta, sao có thể nhìn lầm chứ! Quý Tú Phương ở nơi đó đang hoảng sợ ngập trời, thì Phương Đạo Tử lại ngơ ngác nhìn thân ảnh từ khe nứt đi ra kia, toàn thân trở nên suy sụp.

- Không có khả năng... Điều đó không có khả năng... Phương Đạo Tử run rẩy, hắn cả đời này, hắn sợ hãi nhất, chính là phụ thân của hắn, lão tổ đời thứ nhất của Phương gia!

Năm xưa Quý chủ tranh thiên, hắn đã lựa chọn chém nỗi sợ hãi của mình xuống, bởi vì nó đã trở thành tâm ma của hắn, nếu không chém tâm ma, tu vi của hắn khó có thể tăng tiến!

Mặc dù tâm ma này, chính là do tự hắn đeo vào người. Trận chiến ấy, hắn đã phối hợp với Quý gia, trong thời điểm Phương gia cùng Quý gia tranh đoạt Đệ Cửu Sơn Hải, hắn đã trở thành người đầu tiên của Phương gia từ trước tới nay... làm phản gia tộc.

Hắn vĩnh viễn cũng không thể quên được, ánh mắt thất vọng, mang theo bi thương cùng hổ thẹn kia của phụ thân, sau khi thấy được, hắn cảm thấy rất vui vẻ, rất sảng khoái, cất tiếng cười lớn.

- Ngươi sáng lập Phương gia, mà ta, lại muốn hủy diệt Phương gia! Bởi vì, ta muốn sáng lập một Phương gia, chỉ thuộc về ta!

Đó chính là câu nói của Phương Đạo Tử, khi bị phụ thân trấn áp, cười nói ra.

Trận chiến ấy, Phương gia bị đánh bại, Quý gia đoạt được Thiên, trở thành chủ nhân Đệ Cửu Sơn Hải. Phương Đạo Tử làm phản, không phải toàn bộ nguyên nhân, nhưng cũng là một phần nguyên nhân.

Mà Phương Đạo Tử, bị lão tổ đời thứ nhất trấn áp. Nhưng cho dù hắn phạm sai lầm tày trời, lão vẫn không tiêu diệt hết hồn phách của hắn, mà chỉ phá hủy thân thể, bảo lưu lại hồn phách, cho chuyển thế lần nữa, trở thành người của Phương gia.

Cho đến khi lão tổ đời thứ nhất tọa hóa, Phương Đạo Tử tại Phương gia đã chuyển thế mấy lần. Có lẽ, nếu Quý Thiên không sử dụng pháp thuật nhân quả với Phương Đạo Tử sau khi lão tổ đời thứ nhất của Phương gia tọa hóa, hắn sẽ vĩnh viễn trầm luân trong chuyển thế, đời đời kiếp kiếp không thể thức tỉnh.

Nhưng dưới pháp thuật nhân quả, trong lần chuyển thế này, hắn đã thức tỉnh.

Sau khức thức tỉnh, hắn đã nhớ lại hết thảy, mà tính cách hủy diệt cùng điên cuồng trong hắn, cũng theo đó thức tỉnh.

Hắn ẩn giấu rất sâu, sau khi khôi phục tu vi vẫn không lộ ra chút sơ hở nào, vẫn tiếp tục chuyển thế, mỗi một lần thức tỉnh, hắn đều sẽ tu hành, khiến cho bản thân ngày càng cường đại.

Nhưng hắn vẫn không dám có động tĩnh gì, tuy rằng hắn đã xác định phụ thân tử vong, nhưng cũng không phải hoàn toàn khẳng định, đồng thời cũng không biết sau khi lão chết có để lại thủ đoạn gì không. Hắn có đầy đủ kiên nhẫn, hắn đang đợi, hắn đang quan sát, hắn không động thì thôi, một khi động sẽ phải thành công.

Nhưng Phương Hạ Sơn bóp nát ngọc giản, khiến cho kế hoạch phải triển khai trước dự kiến, khiến cho hắn có chút bị động. Nhưng hiển nhiên cho dù Phương Hạ Sơn không triển khai kế hoạch sớm, thì với chuẩn bị của Quý gia, lần này Phương gia cũng sẽ xuất hiện náo động.

Hết thảy, đều vì truyền thừa của Lý chủ. Năm xưa, ngay cả Quý chủ cũng không nhận được truyền thừa của Lý chủ, cơ duyên này nằm ngay trên Đông Thắng Tinh.

Cho đến khi Phương Đạo Tử cảm thấy vận số Phương gia đã hết, nội loạn xảy ra, nhất là... từ việc Mạnh Hạo dung hợp Niết Bàn Quả của lão tổ đời thứ nhất, khiến cho hắn có thể khẳng định chính xác, phụ thân đã tử vong!

Hắn mới lựa chọn chân chính hiện thân.

Nhưng không ngờ, tất cả phán đoán, tất cả chuẩn bị của mình, khi sắp thành công, đột nhiên lại phát hiện ra, phụ thân người mà hắn sợ hãi

nhất, không ngờ... lại không chết!

- Điều đó không có khả năng, nếu ngươi thật sự chưa chết, vì sao không sớm diệt sát ta chứ... Phương Đạo Tử run rẩy, lạc giọng kêu lên.

Trả lời hắn, không phải lão tổ đời thứ nhất, mà lại là Phương Thủ Đạo.

- Phương gia, trừ ngươi ra, tất cả tộc nhân phản bội còn lại, ta đều đã biết trước, lúc nào cũng có thể giết chết. Nhưng điều đó cũng vô dụng, chỉ cần ngươi vẫn còn, cho dù giết chết những người này, thì nhiều năm sau, tai họa vẫn sẽ xảy ra.

- Sự tồn tại của ngươi, ta không tìm ra được... pháp thuật của lão tổ đời thứ nhất, chỉ có Quý Thiên mới có thể thấy được đầu mối.

- Chỉ khi ngươi chết đi, mầm họa của Phương gia, mới hoàn toàn chấm dứt.

- Cho nên, mới có lần nội loạn này, mục đích... chính là muốn dụ ngươi lộ ra! Phương Thủ Đạo khẽ lên tiếng, lúc nói chuyện, ánh mắt lão liền liếc về phía Mạnh Hạo một cái.

Mạnh Hạo biến sắc, trong lòng phức tạp nhìn khắp mặt đất tổ trạch, nơi đây lúc này đã máu chảy thành sông.

Mà Nhị tổ, Tứ tổ cùng Lục tổ, sau khi nghe được Phương Thủ Đạo nói ra, sắc mặt đều lập tức tái nhợt.

- Thì đã sao, ngươi còn sống thì thế nào, lần này, mặc dù ta không thành công, nhưng hiện tại... Phương gia có nhiều người chôn cùng ta, như vậy, cũng đủ rồi! Thần sắc Phương Đạo Tử trở nên dữ tợn, ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười thê lương. Trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy phụ thân, hắn liền hiểu rõ, mình... đã thất bại rồi.

Nhưng như hắn vừa nói, thời khắc này toàn Phương gia đã chết đi một nửa tộc nhân, máu tươi tràn ngập, thi thể vô số.

Phương Thủ Đạo trầm mặc, ánh mắt nhìn về phía Phương Đạo Tử có chút phức tạp, hắn thân là Địa Tổ của gia tộc, nên cũng biết những chuyện có liên quan đến Phương Đạo Tử năm xưa, cũng biết rõ, ngay cả Phương Đạo Tử cũng không biết rõc chân tướng năm xưa, thời khắc này lão khẽ thở dài một tiếng, nói.

- Đạo Tử tiền bối, viên tinh cầu này... sớm đã không phải Đông Thắng Tinh năm xưa rồi. Phương Thủ Đạo vừa lên tiếng, Phương Đạo Tử chợt trở nên sửng sốt, sau đó dường như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt hắn liền đại biến, toàn thân run rẩy.

Mà giờ phút này, Phương Thủ Đạo chợt ôm quyền cúi đầu thật sâu về phía lão tổ đời thứ nhất.

Lão tổ đời thứ nhất từ đầu đến cuối, vẫn không nói một lời, thời khắc này tay phải lão nâng lên, hướng về phía mặt đất vung lên.

Cây khô, như gặp mưa xuân!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1356: Phương gia

“Cây khô gặp mưa xuân”, có hai loại thâm ý, một ý là sau khi tử vong, sẽ có một sinh cơ mới xuất hiện, giống như sinh và tử luân hồi, trở thành một vòng tuần hoàn, không ngừng chuyển động.

Mà một ý nghĩa khác... Không phải luân hồi, nhưng lại giống nhau là tuần hoàn, không phải như gặp mưa xuân, nhưng lại đồng dạng cũng là sinh cơ.

Lão tổ đời thứ nhất vừa phất tay một cái, Mạnh Hạo nhìn hết thảy xung quanh, lập tức sửng sốt, vẻ mặt trở nên rung động cùng hoảng sợ mãnh liệt, đó là một màn mà cả đời hắn, cho đến lúc này gần như là kinh hãi nhất.

Hắn thấy được, toàn bộ tổ trạch Phương gia lúc này, thời gian đọng lại, tất cả đều không nhúc nhích, ngay sau đó, thời gian nghịch chuyển!

Tất cả những gì đã xảy ra, đều đang nghịch chuyển quay lại, máu tươi phun ra, lại về tới trong cơ thể, đầu rơi xuống, lại lần nữa trở về trên cổ, còn có những người tử vong, lại lần nữa đứng lên; thân ảnh lúc trước đi về phía trước, thì hiện tại lại đang nhanh chóng lui về sau, hai người lao tới chém giết lẫn nhau lúc trước, thì lúc này lại chạy giật lùi tách nhau ra.

Mạnh Hạo thở hổn hển, giờ phút này, trừ hắn ra, toàn bộ Phương gia, chỉ có năm người khác dường như không có bị một màn này khiến cho chấn động.

Lão tổ đời thứ nhất, Phương Thủ Đạo, Phương Ngôn Khư, Phương Đan Vân, còn có Phương Đạo Tử.

Về phần người ngoài, chính là Quý Tú Phương cùng ba lão già Chuẩn

Đạo kia. Còn lại, tất cả Phương gia, đều đang chìm đắm trong pháp thuật.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn thấy được những tộc nhân giao chiến lúc trước, dưới thời gian nghịch chuyển, lại trở về lúc ban đầu, nhất là khiến nội tâm Mạnh Hạo chấn động ầm ầm chính là, không ngờ hắn... thấy được chính mình.

Hắn thấy được một màn mình cùng Phương Vệ giao chiến, thấy được Phương Vệ tử vong, thấy được Phương Tú Sơn, thấy được Phương Hạ Sơn, những người vốn đã chết rồi, không ngờ lúc này đều xuất hiện.

Loại cảm giác thấy được chính mình này, rất khó hình dung, khiến tâm thần Mạnh Hạo rung động mạnh.

Cho đến khi, máu tươi nơi mặt đất biến mất không thấy, tất cả những người tử vong đều lại xuất hiện, trên bầu trời lúc này, đang là thời điểm Mạnh Hạo cùng Phương Vệ giao chiến.

Chớp mắt đến đây, hết thảy đều đình chỉ.

Mạnh Hạo ngây người tại chỗ, những người khác đều trở nên sửng sốt.

Lúc này, tay phải lão tổ đời thứ nhất lần nữa vung lên, lập tức những tộc nhân Phương gia lúc trước tử vong, giờ này lại xuất hiện ở trước mắt, mà những tên phản bội gia tộc, từng người một trong nháy mắt liền biến mất.

Thân ảnh Phương Vệ, cũng biến mất.

Sau đó, tay phải lão tổ Phương gia nắm chặt, “ầm” một tiếng, thế giới trong pháp thuật kia không ngờ lại sụp đổ, trở thành nhiều điểm ánh sáng, rơi xuống mặt đất.

Trên mặt đất tổ trạch Phương gia, những tộc nhân không phản bội gia tộc, bị tử vong lúc trước, giờ khắc này đều xuất hiện, vẻ mặt bọn họ trở nên mờ mịt, không thể tin nổi.

- Xảy ra chuyện gì vậy? Ta nhớ... Ta nhớ mình đã chết rồi mà!

- Đây là nơi nào, sao lại... vẫn còn là Phương gia?

- Đến cùng là chuyện gì xảy ra! Những tộc nhân Phương gia lần nữa sống lại này, từng người một đều không tỏ ra mờ mịt. Mà những tộc nhân làm phản gia tộc kia, thân thể chợt run rẩy, toàn bộ phun ra máu tươi, vẻ mặt ảm đạm, rồi bỗng nhiên ngã xuống đất, tắt hơi bỏ mạng.

Nhị tổ tử vong, Tứ tổ, Lục tổ, toàn bộ tử vong!

Không có ngoại lệ!

Phàm là những người phản bội gia tộc, trong một sát na này, toàn bộ tử vong!

Dường như, cái chết của bọn hắn, để đổi lại sinh mạng cho những người vừa chết vậy!

Mạnh Hạo nhìn thấy trong đám người sống lại, có một thanh niên, chính là Phương Vệ!

Vẻ mặt Phương Vệ mờ mịt, yên lặng nhìn bốn phía, rất nhanh ánh mắt hắn liền trở nên thanh minh. Khi ánh mắt hắn và Mạnh Hạo giao nhau, hắn liền tỏ ra phức tạp, dường như dưới đáy lòng đang khẽ thở dài.

Tất cả các tu sĩ và tông gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải thấy được một màn như vậy, da đầu đều muốn nổ tung lên, trong lòng chấn động ngập trời, cho dù là những lão tổ Đạo Cảnh, cũng đều trở nên run rẩy, tỏ ra vô cùng khủng khiếp.

- Là chuyển hóa sinh tử sao? Lão tổ đời thứ nhất của Phương gia, không ngờ... không ngờ đã chạm tới loại cảnh giới này! !

- Nhưng ta thế nào cảm thấy, dường như đó không phải là chuyển hóa, mà như thể hắn vượt qua năm tháng, lôi người chết trở về hiện tại vậy, đây... đây còn là tu sĩ sao, làm như vậy, so chuyển hóa còn kinh khủng hơn! !

- Sâu không lường được, Lão tổ đời thứ nhất Phương gia, sâu không lường được! !

Giờ khắc này, rốt cuộc Mạnh Hạo cũng hiểu rõ, vì sao phụ thân lại chắc chắc mình sẽ rất an toàn... Hắn vô cùng khẳng định, phụ thân cũng tham dự vào kế hoạch của lão tổ đời thứ nhất này.

- Mụ nội nó, dĩ nhiên là an toàn rồi, cho dù có chết, lão tổ đời thứ nhất cũng sẽ cứu trở về lại... Nhưng... nhưng pháp thuật này, cũng quá nghịch thiên đi, làm sao lại có thể có pháp thuật như vậy chứ! Mạnh Hạo hít ngược một hơi, nội tâm vẫn còn đang chấn động ầm ầm, hắn mơ hồ có một loại dự cảm, loại pháp thuật này, chỉ sợ cho dù là lão tổ đời thứ nhất thi triển, nhất định cũng không thể sử dụng nhiều lần.

Thậm chí, sẽ có cắn trả, thậm chí... có rất nhiều hạn chế, nếu không, Phương gia cùng Quý gia tranh thiên, thế nào thất bại chứ?!

- Hoặc là, chỉ có thể thi triển trên Đông Thắng Tinh? Hai mắt Mạnh Hạo nheo lại, hắn nhớ lại câu nói của Phương Thủ Đạo lúc trước.

- “Đông Thắng Tinh, đã không còn là Đông Thắng Tinh lúc trước...” Nội tâm Mạnh Hạo chấn động mạnh, trong đầu hiện lên một cái ý niệm khiến hắn hít sâu một hơi.

Hắn nghĩ tới Nhất Niệm Tinh Thần Biến sau khi đến cực hạn, có thể... tự

thân hóa thành một tinh cầu!

Mạnh Hạo mở to mắt, cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân, hắn cảm thấy khó có thể tin nổi.

- Đây... Chính là Phương gia sao? Trong đầu Mạnh Hạo ong ong.

Gần như ngay khi tộc nhân Phương gia sống lại, trong lòng Quý Tú Phương liền nhấc lên sóng lớn ngập trời, xuất hiện nguy cơ sinh tử mãnh liệt đến cực hạn, nàng không chần chờ chút nào, thân thể bay nhanh phóng lên tinh không. Nàng muốn chạy trốn, không quản có thể trốn thoát hay không, nàng đều phải bỏ chạy.

Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng thấy được một đạo pháp nào kinh khủng như vậy, một màn tộc nhân Phương gia sống lại kia, đã dọa nàng hoảng sợ đến cực hạn.

Còn có ba lão già Chuẩn Đạo kia nữa, mặc dù bọn họ điên cuồng, nhưng vẫn cảm thấy khủng khiếp, thời khắc này da đầu bọn họ tê dại, sắc mặt tái nhợt, cấp tốc bỏ chạy.

Phương Đạo Tử kinh ngạc nhìn những tộc nhân Phương gia sống lại kia, trong lòng thầm chua xót.

- Đây chỉ là một vở kịch. Phương Thủ Đạo phức tạp nhìn Phương Đạo Tử, trong mắt của hắn hiện ra vẻ đồng tình cùng thương hại, khẽ lên tiếng.

Một vở kịch, trong đó Quý gia trở thành con hát, tới biểu diễn vở kịch này. Khí phách này của lão tổ đời thứ nhất, khiến Mạnh Hạo hít sâu một hơi.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy kỳ quái, vì sao... Lão tổ đời thứ nhất cho hắn cảm giác... Dường như... không có chút biểu cảm nào.

- Nếu cha ta đã đạt đến trình độ hóa thân thành tinh cầu, thì việc hắn tìm ra ta, rất dễ dàng. Trong mắt Phương Đạo Tử cũng có phức tạp, lại như có chút mờ mịt, nhìn về phía Phương Thủ Đạo.

- Bởi vì lão nhân gia không muốn. Phương Thủ Đạo nhẹ giọng nói.

Phương Đạo Tử nghe được câu nói này, thân thể run lên bần bật, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng cười thê lương. Hắn quay đầu lại nhìn về phía lão tổ đời thứ nhất, trong mắt có phức tạp, có bi thương, còn có phẫn nộ.

Với tu vi cùng thân phận của hắn, lúc này sao có thể không nhìn ra, lão tổ đời thứ nhất trước mắt này, căn bản cũng không phải là chân thân phụ thân hắn, phụ thân của hắn, đích xác... đã sớm chết rồi.

Mà thân ảnh ở trước mắt này, cùng với nói là phân thân, không bằng nói là... đòn sát thủ cuối cùng phụ thân để lại cho Phương gia, sau khi đã hóa thành tinh cầu.

Đó chính là... hồn phách của tinh cầu!

Là một dạng hồn phách khác của phụ thân!

Cho dù tử vong, nhưng hồn phách này vẫn vâng theo nguyện vọng của lão tổ đời thứ nhất, nguyện tìm ra mối họa của gia tộc tìm Phương Đạo Tử chuyển thế.

- Sau khi lão tổ đời thứ nhất tọa hóa, từng có một câu di ngôn, sau khi ta trở thành Địa Tổ, mới biết được câu di ngôn này. Đây là nói với ngươi.

- Lão nhân gia cho rằng sớm muộn gì cũng có một ngày ngươi chuyển thế ở một đời nào đó thức tỉnh, mà người trở thành Địa Tổ Phương gia, sẽ truyền lại cho ngươi câu di ngôn kia. Phương Thủ Đạo phức tạp nhìn Phương Đạo Tử.

- Câu di ngôn kia là... những lời năm xưa hắn nói ra khi hắn trấn áp ngươi, đều là thật.

- Thật ... Thật ... Phương Đạo Tử chua xót, cười lên thê lương, hắn lần nữa nhìn về phía nam nhân trung niên áo xanh- phụ thân của hắn kia. Hắn sẽ không quên được lời nói của phụ thân trước khi bị trấn áp kia, phụ thân đã nói cho hắn biết, khi Quý gia theo Lý chủ chinh chiến, đã hạ xuống nhân quả lên người Phương Đạo Tử ngay khi hắn vừa sinh ra.

Nhân quả này rất sâu, gần như Quý chủ phải vận dụng hết toàn bộ tu vi lúc đó, cho nên mới khiến cho lão tổ đời thứ nhất Phương gia không thể nhận ra.

Cho đến khi phát hiện ra, thì hết thảy đã muộn. Hắn khai chiến cùng Quý gia, không phải vì tranh đoạt vị trí chủ nhân của Đệ Cửu Sơn Hải, mà là vì báo thù.

Phương Đạo Tử cười thê lương, thân thể bỗng nhiên bay lên, đầu óc của hắn rất rối loạn, hắn không muốn ở lại Đông Thắng Tinh, không muốn lại nhìn thấy tộc nhân Phương gia nữa, đầu của hắn rất đau, hắn điên cuồng phóng thẳng lên tinh không.

Mạnh Hạo phức tạp nhìn Phương Đạo Tử, lại nhìn lão tổ đời thứ nhất, hắn không khỏi nghĩ tới Kha Vân Hải cùng Kha Cửu Tư, cũng nghĩ cha ruột của hắn.

- “Phương Tú Phong a Phương Tú Phong, ngươi là cha ta thật sao... ngươi ném nhi tử của ngươi tới chốn nguy hiểm như vậy, ngươi là cha ta, ta không có biện pháp nói cái gì, nhưng mẹ ta có thể bỏ qua cho ngươi sao? Nghĩ tới đây, Mạnh Hạo rất là giận dữ.

Phương Thủ Đạo không ngăn cản, chỉ yên lặng nhìn Phương Đạo Tử rời đi, sau đó hướng về lão tổ đời thứ nhất ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Mời lão tổ xuất thủ, giết chết những tên phạm vào tộc ta!

Thần sắc lão tổ đời thứ nhất như vẫn cũ, tay phải nâng lên, phát ra một chỉ về hướng bầu trời, dưới một chỉ này, một cỗ sát cơ ngập trời bỗng nhiên ầm ầm truyền ra, không ngờ... cỗ khí tức này không phải từ trên người hắn lộ ra, mà là... từ toàn bộ Đông Thắng Tinh bộc phát ra.

Từng cành cây ngọn cỏ trên Từ Đông Thắng Tinh, vô số kiến trúc, thậm chí tất cả sinh mạng, trong một cái chớp mắt này, đều bạo phát ra sát ý, đây chính là cơn thịnh nộ của cả tinh cầu!

Cỗ sát cơ này vô cùng mạnh mẽ, phóng thẳng tới tinh không, lướt qua Phương Đạo Tử, không tổn hương hắn chút nào, mà lại đụng vào ba lão già Chuẩn Đạo kia, trong khoảnh khắc đã trực tiếp diệt sát tam lão.

Bẻ gãy nghiền nát, gọn gàng sạch sẽ, tam lão căn bản không có chút tư cách phản kháng vùng vẫy nào, thân thể "ầm" một tiếng, trực tiếp trở thành tro bụi. Mà luồng sát cơ này, vẫn kinh thiên như cũ, tiếp tục phóng lên tinh không, đuổi kịp Quý Tú Phương, bỗng nhiên chém tới. Nữ tử này thét lên một tiếng khủng khiếp đến cực hạn.

- Lão tổ cứu ta! ! Quý Tú Phương hồn phi phách tán, cho dù nàng là cường giả Đạo Cảnh, nhưng giờ khắc này, dưới sát cơ của tinh cầu, vẫn trở nên vô cùng yếu đuối!

Giờ phút này, Phương gia hướng về tất cả thế lực trên Đệ Cửu Sơn Hải, lộ ra... Vô thượng khí phách ẩn giấu đã lâu!

Dùng hành động nói cho tất cả mọi người, Phương gia... vẫn là Phương gia của năm xưa, người phạm vào Phương gia ta, dù xa đến mấy... nhất định cũng bị giết chết!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1357: Cổ cảnh hy vọng

Trong khoảnh khắc khi sát cơ của cả tinh tú bao phủ Quý Tú Phương lại, trên Đệ Cửu Sơn bỗng nhiên truyền ra một giọng nói bình tĩnh, tang thương, quanh quẩn khắp Đệ Cửu Sơn Hải.

- Phương huynh... Thanh âm này vừa truyền ra, tinh không chợt chấn động, xuất hiện vô số gợn sóng, loáng thoáng ngưng tụ thành một con mắt.

Bên trong con mắt, có một lão già đang khoanh chân ngồi đó, lão già này tóc trắng xoá, vừa dứt lời, tay phải lão liền chậm rãi nâng lên, hướng về phía Đông Thắng Tinh phát ra một chỉ.

Dưới một chỉ này, tinh không chấn động hình thành sóng gợn quét ngang, bao trùm Đông Thắng Tinh, tựa như muốn ngăn cản lão tổ đời thứ nhất xuất thủ vậy.

- Ta, muốn một cái công đạo! Lão tổ đời thứ nhất từ đầu đến cuối không nói một lời, lúc này chợt khàn khàn lên tiếng. Câu nói vừa truyền ra, dao động tinh không chợt bị cưỡng ép dừng lại.

Cùng lúc đó, Quý Tú Phương liền hét lên thê lương, đầu thân hai nơi, thân thể của nàng trực tiếp nát bấy, như bị một bàn tay vô hình bóp chặt.

Hình thần câu diệt!

Đường đường Đạo Cảnh đại năng, không ngờ dưới sát cơ của lão tổ đời thứ nhất, lại yếu đuối không chịu nổi một kích!

Nhưng chưa dừng lại ở đó, luồng sát cơ kia “ầm” một tiếng, lại tiếp tục đánh vào phong ấn bên ngoài Đông Thắng Tinh, truyền ra tiếng răng rắc.

Lập tức phong ấn của ba vị cường giả Đạo Cảnh Quý gia liên thủ bố trí, ầm ầm sụp đổ.

Tấc tấc vỡ vụn, trở thành mảnh nhỏ, hóa thành một cơn gió lốc, xé rách hư vô, cuốn ngược ra hướng Đông Thắng Tinh, tạo thành những khe nứt không gian chằng chịt, như biến phiến tinh không này thành một mạng nhện.

Ba cường giả Đạo Cảnh lập tức hồn phi phách tán, trong đầu chấn động ầm ầm, sắc mặt đại biến. Từng người liền liều mạng triển khai toàn bộ căn nguyên phóng ra, thân thể bay nhanh về sau.

Nhưng... sát cơ đến từ Đông Thắng Tinh vẫn mãnh liệt như cũ, rầm rầm lao đi, rúng động toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải.

- Lão tổ cứu mạng! ! Thời khắc này, da đầu ba tên cường giả Đạo Cảnh như muốn nổ tung, bọn hắn đã lâu chưa từng cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt, kinh khủng như lúc này, tựa như sát cơ đến từ Đông Thắng Tinh kia có thể trực tiếp loại trừ bọn họ biến mất khỏi Đệ Cửu Sơn Hải vậy.

Ba người bọn họ tại Đệ Cửu Sơn Hải, bất kỳ một người nào, chỉ cần giậm chân một cái đều có thể khiến tinh không chấn động, chỉ cần một ánh mắt sẽ có thể quyết định số phận của một tông môn, nhưng hiện tại, bọn họ lại hoảng sợ đến cực hạn, hoảng sợ đến mức run lẩy bẩy.

Bọn họ hiểu rõ, một khi bị sát lão tổ đời thứ nhất Phương gia giết chết, thì sẽ không có khả năng... luân hồi chuyển kiếp, sẽ chân chân chính chính biến mất khỏi thế gian.

Trong khoảnh khắc khi sát cơ kia sắp bao trùm lên ba tên Đạo Cảnh lão tổ của Quý gia, đột nhiên gợn sóng lại tràn ra mạnh mẽ, tựa như có một cỗ lượng cưỡng ép phủ xuống, hóa thành một con mắt hư ảo, ngăn cánh cỗ sát cơ kia cùng tam lão ra hai bên.

Con mắt tang thương xuyên thấu qua không gian, xuất hiện ở trước mặt tam lão, nhìn chăm chú cỗ sát cơ đến từ Đông Thắng Tinh kia.

- Phương huynh, đủ rồi, ngươi không phải là đối thủ của ta.

Cỗ sát cơ kia dừng ngay phía trước con mắt, ngưng tụ ra một hư ảnh, chính là lão tổ đời thứ nhất, hắn đứng ở nơi đó, toàn thân mơ hồ như được tạo thành từ vô số tia sáng.

Cùng lúc đó, lão giả khoanh chân tĩnh tọa bên trong con mắt kia chậm rãi mở mắt ra, bình tĩnh nhìn chăm chú lão tổ đời thứ nhất.

- Mặc dù không phong thiên, nhưng ta cũng có thể khiến cho thiên tại Đệ Cửu Sơn Hải băng liệt. Lão tổ đời thứ nhất lên tiếng, thanh âm truyền khắp Đông Thắng Tinh. Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn, với tu vi của hắn, cũng có thể nhìn được một màn bên ngoài tinh không này, hắn nhìn thấy sát cơ cửa lão tổ đời thứ nhất vừa phát ra, liền chém chết một tên Đạo Cảnh, ép ba tên Đạo Cảnh chạy trối chết, hai mắt liền sáng lấp lánh.

- Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta cũng sẽ có khí thế cường hãn như vậy! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, lại nghe được câu nói kia của lão tổ đời thứ nhất, vẻ mặt hắn bỗng nhiên trở nên cổ quái.

- Ta như thế nào cảm thấy, đây giống như là hai người đang chơi cờ vậy, ta đã biết rõ không bằng ngươi, nhưng nếu ép ta nổi giận, ta liền lật bàn cờ... Mạnh Hạo vội ho một tiếng, hắn đột nhiên cảm giác được, vị lão tổ đời thứ nhất này rất phù hợp phong cách của mình.

Trong tinh không, lão giả ngồi bên trong con mắt kia trầm mặc.

- Mười phương tinh không bên ngoài Đông Thắng Tinh, Quý gia không thể bước chân vào nửa bước. Lão tổ đời thứ nhất chậm rãi nói.

Lão già ngồi bên trong con mắt kia thâm thúy nhìn lão tổ đời thứ nhất, sau đó khẽ gật đầu, rồi lập tức lui nhanh về phía sau, bao phủ ba cường giả Đạo Cảnh kia, trong chớp mắt đã biến mất tại tinh không.

Lão không chút đề cập nữa cái chết của Quý Tú Phương cùng ba lão già Chuẩn Đạo kia, dường như... những việc đó, chính là bồi thường của Quý gia cho Phương gia vậy.

Theo con mắt to lớn kia biến mất, thân hình lão tổ đời thứ nhất do ánh sáng ngưng tụ cũng tiêu tán, sát cơ biến mất, hết thảy khôi phục như thường.

Nhưng sự rung động trên Đệ Cửu Sơn Hải, lại chỉ mới vừa bắt đầu.

Một ngày này, tất cả tông môn gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải đều được chứng kiến Phương gia quật khởi, chứng kiến được khí thế mạnh mẽ của đại gia tộc vô cùng huy hoàng năm xưa. Phương gia, sau bao nhiêu năm yên lặng, đã lần nữa cho toàn Đệ Cửu Sơn Hải thấy sự bá đạo của mình.

Ngay cả Quý gia còn phải trả một cái giá lớn, điều này khiến cho tất cả tu sĩ đều hít sâu một hơi, kiêng kỵ nhìn về hướng Phương gia trên Đông Thắng Tinh.

Phương gia đã yên lặng quá lâu, cho nên rất nhiều người trên Đệ Cửu Sơn Hải cho rằng Phương gia chỉ là miệng cọp gan thỏ, nhưng lúc này, những ý niệm kia đã hoàn toàn sụp đổ, Phương gia, đã dùng hành động nói cho tất cả mọi người.

Bọn họ, vẫn là bá chủ như năm xưa!

Mà sự xuất hiện của lão tổ đời thứ nhất, bất kể đó là phân thân hay là hồn phách của Đông Thắng Tinh, đều khiến cho tất cả mọi người rúng động. Cho dù bề ngoài Phương gia chỉ có hai vị Đạo Cảnh, nhưng sự tồn tại của lão tổ đời thứ nhất, chính là chấn nhiếp mạnh nhất.

Quý gia cũng không thể hủy diệt Phương gia, thì những tông môn gia tộc khác, có tư cách gì ngồi ngang hàng với Phương gia chứ?

Toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải chấn động.

Những lão tổ Đạo Cảnh của các tông gia tộc cũng đều lâm vào trầm mặc, mang theo cẩn thận, mang theo kiêng kỵ mãnh liệt, yên lặng nhìn Đông Thắng Tinh, nhìn Phương gia.

Lão tổ đời thứ nhất giết chết Đạo Cảnh, loại uy hiếp này, khiến cho bọn họ đều hít sâu một hơi.

- Một Phương gia như vậy, hoàn toàn xứng đáng là... bá chủ trên Đệ Cửu Sơn Hải.

- Trận chiến này, đòn sát thủ của Phương gia đều lộ ra, vốn dĩ bị mọi người thấy được, sẽ không có thần bí nữa, nhưng cố tình... đòn sát thủ này, sau khi chứng kiến lại làm cho người ta càng thêm rung động...

Những lão giả Đạo Cảnh trong trầm mặc, từng người một thầm thở dài, trở lại tông môn gia tộc của mình.

Trận kịch biến này của Phương gia, đến đây đã kết thúc. Trận chiến này, không thể nghi ngờ Phương gia là người thu lợi lớn nhất, chặt đứt chiếc răng nanh Quý gia vươn ra, khiến Quý gia mất đi một Đạo Cảnh, ba vị Chuẩn Đạo.

Đồng thời, còn hoàn mỹ giải quyết nội loạn trong gia tộc. Trải qua lần thanh tẩy cùng khảo nghiệm bằng máu tươi này, chiến lực của Phương gia... sẽ càng ngưng tụ hơn.

Ngoại trừ lão tổ đời thứ nhất vẫn còn tồn tại ra, thì Phương gia cũng không thiếu người kế tục, Mạnh Hạo kinh diễm tuyệt luân, khiến Đệ Cửu

Sơn Hải đều nhớ kỹ, bên cạnh đó, còn có Phương Vệ.

Người thanh niên đến chết đều muốn bảo vệ gia tộc kia, cũng được rất nhiều người nhớ kỹ.

Hai người bọn họ, càng khiến cho những tông môn gia tộc kia hâm mộ tán thưởng.

- Một Mạnh Hạo đã có thể áp chế tất cả thiên kiêu cùng thế hệ, con đường của hắn... sẽ còn đi xa hơn, mà Phương Vệ, tuy rằng yếu hơn Mạnh Hạo rất nhiều, nhưng cũng đủ để bảo vệ gia tộc!

- Một người chinh chiến bên ngoài, một người thủ vệ ở bên trong, hai người bọn hắn, có thể khiến cho Phương gia huy hoàng hơn...

- Chẳng trách Quý gia muốn ra tay đối với Phương gia, Phương gia... e là không bao lâu nữa, sẽ có thể lại cùng Quý chủ tranh thiên. Dù sao, đó cũng là Phương gia a, chiến tộc cường đại cùng Quý gia năm xưa!

- Quý gia- nhân quả, Phương gia- luân hồi, hai đại chiến tộc này, năm xưa đã nhấc lên vô tận gió tanh mưa máu trên Đệ Cửu Sơn Hải...

Trận chiến ở Phương gia đã kế thúc, nhưng rất nhanh, các tông gia tộc trên Đệ Cửu Sơn Hải đều lập tức hành động. Từng lão tổ đều đích thân dẫn theo thiên kiêu của gia tộc, chuẩn bị đi tới Đông Thắng Tinh, dâng lễ vật chào mừng lão tổ đời thứ nhất xuất hiện.

Trên Đông Thắng Tinh lúc này, theo Quý gia rời đi, hết thảy lại khôi phục như thường, chỉ còn lại mùi máu tươi tanh nồng của những tộc nhân phản bội trên mặt đất, mà những người vừa sống lại kia, đều tỏ ra phức tạp, dưới sự chỉ huy của đại trưởng lão, nhanh chóng thu dọn chiến trường.

Phương Vệ trầm mặc, mờ mịt nhìn xung quanh, trong lòng chua xót, cúi

đầu.

Lão tổ đời thứ nhất, theo toàn thể tộc nhân cung kính cúi đầu, lần nữa bước vào khe nứt tổ địa, trước khi đi, lão làm như tùy ý liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, lúc này mới cất bước, biến mất.

Cái nhìn kia, khiến cho thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, trong đầu của hắn truyền đến thanh âm của lão tổ đời thứ nhất.

- Trên người của ngươi, có dấu vết Lý chủ truyền thừa... Lý chủ truyền thừa, quả thực có quan hệ cùng Đông Thắng, nhưng nó không còn ở Đông Thắng Tinh nữa, mà đã được tu sĩ Đông Thắng Tinh thu được!

Về chuyện gây rối của Quý gia với Phương gia lần này, có liên quan đến truyền thừa kia, hành động của Quý gia, chỉ là mưu kế mà thôi, truyền thừa kia còn chưa đến lúc mở ra, nếu cùng ngươi hữu duyên, cuối cùng sẽ vì ngươi mà mở ra.

- Nhất Niệm Tinh Thần Biến... Pháp thuật này nếu không có huyết mạch phân thân, không thể tu luyện đến bước cuối cùng!

- Niết Bàn Quả... sử dùng cho tốt, 4 quả niết bàn, tộc nhân có huyết mạch Phương gia, sẽ có thể lột xác bốn lần, khi ngươi dung hợp toàn bộ, sẽ có thể mở ra... Cổ Cảnh đạo môn!

- Ta và ngươi có duyên, dùng huyết mạch làm vật dẫn... dùng đạo quả mở ra Cổ Cảnh, mà ngươi... mở ra Niết Bàn Quả sẽ không hạn chế về thời gian, sau khi mở ra toàn bộ, sẽ đạt tới thành tựu trước nay chưa từng có, chấn động Cửu Đại Sơn Hải!

Thanh âm tang thương chậm rãi vang lên trong đầu Mạnh Hạo, sau khi tiêu tán, thân thể Mạnh Hạo chấn động, ngẩng đầu nhìn về phía lão tổ đời thứ nhất, chỉ còn thấy được bóng lưng của lão tổ, biến mất bên trong khe nứt.

Mạnh Hạo trầm mặc, hai mắt sáng lấp lánh, những lời của lão tổ đời thứ nhất, khiến Mạnh Hạo dần dần hiểu rõ, nhân vật phía sau màn kịch biến hắn thấy được ở Phương gia kia, trước đó cũng đang nghi ngờ về tác dụng của Niết Bàn Quả, mà trong lần kịch biến này, họ đã có thể hiểu được tác dụng của nó, nếu Phương Hạ Sơn nhịn xuống, thì kịch biến vẫn sẽ xảy ra.

Thời khắc này dĩ nhiên hắn đã hiểu ra, ngoại trừ Niết Bàn Quả ra, thì tin tức Lý chủ truyền thừa, mới là kế hoạch trọng điểm của gia tộc, cũng là nguyên nhân khiến Quý gia ra tay.

- Nhất Niệm Tinh Thần Biến... Đạo pháp này tu luyện đến cực hạn, sẽ có thể hóa thân hành tinh tú... Tinh Thần Thạch nơi mắt trái Mạnh Hạo sáng lấp lánh. Càng khiến cho trong lòng của hắn xao động , chính là lão tổ đời thứ nhất đã nói , Cổ Cảnh... không còn xa.

- “Lão tổ đời thứ nhất có 2 cái quả Niết Bàn Quả, mà bản thân ta cũng có 2 quả, người có huyết mạch Phương gia, có thể được niết bàn bốn lần, lột xác bốn lần!”

- Nếu ta có thể dung hợp toàn bộ 4 quả Niết Bàn Quả này, lại không hạn chế về thời gian dung hợp... Chính là một khắc ta... Bước chân vào Cổ Cảnh! Hai mắt Mạnh Hạo sáng ngời, một màn lão tổ đời thứ nhất giết chết Đạo Cảnh, lại lần nữa hiện lên trong đầu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1358: Kiếm và Khiên của thế hệ này

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, mắt lóe sáng, sau một hồi lâu, hắn truyền thần niệm về phía Binh Dũng.

Binh Dũng không thể ở bên ngoài quá lâu, sau khi Mạnh Hạo truyền thần niệm qua, Binh Dũng liền cúi đầu với Mạnh Hạo, bước vào trong khe nứt, hóa thành pho tượng.

- Sớm muộn rồi sẽ có một ngày, ta sẽ giống như lão tổ đời thứ nhất vậy, mang một vùng Tiên Khư biến thành thế giới của ta, để ngươi… bước ra từ trong tổ địa, cùng ta… chinh chiến trên bầu trời! Mạnh Hạo trong lòng ngầm hứa hẹn với Binh Dũng. Đây là sự đảm bảo của hắn, giống như trên Tiên Kiều đổ nát năm đó, việc hắn đã hứa với Hàn Sơn, hắn sẽ không quên.

Sau khi Binh Dũng bước vào trong khe nứt, khe hở của tổ địa dần khép lại, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Bầu trời của Phương gia, đã khội phục lại như bình thường, chỉ là mặt đất như trở nên khô hạn, vô số cây cỏ, dần dần xuất hiện tình trạng khô héo, thậm chí ngay cả linh khí cũng đã giảm đi rất nhiều.

Dường như lần kịch biến này của gia tộc, nhìn qua thì không tổn thất quá nhiều, nhưng trên thực tế, ngoại trừ những tộc nhân làm phản kia, cả tinh tú đều trở nên suy nhược.

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, hắn mơ hồ cảm nhận được sự suy nhược của Đông Thắng Tinh, hắn là có liên quan tới sự thức tỉnh của lão tổ đời thứ nhất.

Sự cường hãn này đã làm xoay chuyển bàn cờ, tồn tại có thể khiến cho Quý chủ phải kiêng kỵ, hiển nhiên không thể nào dễ dàng thức tỉnh.

Lúc này đã là hoàng hôn, tịch dương ở dần khuất sau mặt đất, những tộc nhân sống lại, mơ màng nhớ lại từng cảnh tượng đã xảy ra trước đó, nhìn những thân ảnh đã vơi bớt ở xung quanh, vậy mà lại không cảm thấy vui mừng vì tộc loạn đã được giải quyết.

Trái lại là từng tiếng thở dài nặng nề hiện lên trong lòng mỗi người.

Tộc nhân bình thường như thế, Phương Vệ lại càng như vậy, ngay cả ba người Phương Thủ Đạo, Phương Ngôn Khư và Phương Đan Vân ở trên trời cũng đều trầm mặc.

- Kết thúc rồi. Phương Thủ Đạo nhìn tộc nhân của Phương gia, giọng lão trầm thấp, mang theo sự già nua, vang vọng khắp gia tộc, làm cho tất cả tộc nhân đều ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

- Trên thân thể của người phàm, mang theo mầm mống của bệnh hiểm nghèo, nếu mầm bệnh này không được xem trọng điều trị, nhất định sẽ dẫn tới cái chết.

- Mà một gia tộc, cũng có mầm bệnh hiểm nghèo của nó!

- Hôm qua, Phương gia ta có một căn bệnh hiểm nghèo, đã bén rễ rất sâu, một khi bạo phát, nhất định sẽ gây họa cho toàn tộc! Hôm nay, mầm bệnh đó đã được đào đi, Phương gia ta mặc dù có buồn, có đau, nhưng cũng có một sự sống mới!

- Hôm qua, chính là ngày tân sinh của Phương gia ta! Là ngày khiến cho tất cả tu sĩ tại Đệ Cửu Sơn Hải đều nhớ tới sự huy hoàng trước kia của chúng ta!

- Lão phu sẽ không bế quan nữa, mà tự mình đảm nhiệm chức vụ tộc trưởng, để Phương gia ta, huy hoàng vô tận! Khi lời của Phương Thủ Đạo truyền ra, tộc nhân Phương gia đứng trên mặt đất, trong mắt ai nấy đều bừng lên một ngọn lửa, tựa như trong lời nói của Phương Thủ Đạo có ẩn chứa một thứ sức mạnh kỳ dị, có thế khiến cho mỗi một tộc nhân đều xuất hiện quyết tâm muốn trọng chấn gia tộc.

Phương Vệ trầm mặc, cô độc đứng cách xa đám người, xung quanh hắn không có bất kỳ bằng hữu nào, không có phụ thân, tổ phụ, tộc nhân nhất mạch của hắn, gần như đã tử vong toàn bộ.

Chỉ có hắn, là được sống lại.

Phương Ngôn Khư ở trên không trung chua xót nhìn Phương Vệ, lòng thầm thở dài, nâng tay phải lên chỉ về phía Phương Vệ. Thân thể Phương Vệ tức thì chấn động, mất tự chủ mà bay lên trước mặt Phương Ngôn Khư.

Mạnh Hạo cũng nhìn thấy được một màn này. Còn về cỗ thi thể của Phương Vệ trong túi trữ vật của hắn, sớm đã tiêu tán.

- Ngươi còn tình nguyện thủ vệ Phương gia không? Phương Ngôn Khư bình tĩnh nói.

Thân thể Phương Vệ chợt run rẩy, trầm mặc một lát, cúi đầu nhìn tộc nhân Phương gia, rồi nhìn Mạnh Hạo, sau cùng thu hồi lại ánh mắt, nhìn Phương Ngôn Khư.

- Thủ vệ Phương gia là ước nguyện cả đời của ta.

Lúc này, tộc nhân Phương gia đều nhìn Phương Vệ, trầm mặc, thanh âm Phương Vệ trước khi chết, một màn bi tráng kia, đều đã khắc sâu trong trí nhớ của tất cả tộc nhân.

Ánh nhìn của Phương Ngôn Khư như nhìn xoáy vào trong tâm của Phương Vệ, một lúc lâu sau, trên mặt lão bèn nở nụ cười.

- Từ nay về sau, ngươi đi theo ta, Phương gia tương lai… ngươi phải giống như tên của mình, thủ vệ gia tộc, ngươi sẽ không phải là thanh kiếm sắc bén của gia tộc, mà sẽ trở thành… tấm khiên của gia tộc!

Thân thể Phương Vệ chợt run rẩy, quỳ xuống bái lạy Phương Ngôn Khư, hai dòng lệ chảy xuống.

Phương Ngôn Khư khẽ thở dài, ôm quyền hướng về phía Phương Thủ Đạo, rồi phất tay mang Phương Vệ rời đi. Hai người hóa thành đạo cầu vồng dài, rời khỏi Phương gia, đi Dược Tiên Tông.

Hai người Phương Đan Vân và Phương Thủ Đạo nhìn Phương Ngôn Khư và Phương Vệ ở đằng xa, trong lòng thầm thở dài.

Phương Ngôn Khư chính là tấm khiên, cũng là cái bóng của Phương gia trong thế hệ này.

Mà Phương Thủ Đạo, chính là thanh kiếm sắc bén của gia tộc, vô cùng sáng chói, chí cao vô thượng!

Bất kỳ một thời đại nào, ở đằng sau vầng kiêu dương sáng chói vạn trượng, đều có một cái bóng, cái bóng này, sẽ giúp đỡ vầng kiêu dương sáng chói kia đi làm rất nhiều việc hắn không thể làm, chịu đựng rất nhiều điều hắn không thể chạm tới. Hắn sẽ không trở thành thanh kiếm được mọi người chú ý, mà trở thành tấm khiên… bị mọi người thờ ơ.

Cam nguyện từ đó về sau, âm thầm vô thanh vô tức, cam nguyện từ đó về sau rời xa ánh sáng, mất đi tất cả địa vị, mất đi tất cả huy hoàng, trở thành một cái bóng, trở thành tấm khiên của gia tộc.

Thế hệ này, Phương Ngôn Khư đã lựa chọn Phương Vệ trở thành người

kế nhiệm thay thế hắn trong tương lai.

Những con đường này, tộc nhân bình thường không hiểu, nhưng thân thể Mạnh Hạo lại chấn động, hắn có thể hiểu ra hết thảy, thần sắc phức tạp nhìn Phương Vệ đang rời xa. Trong đầu, dường như lại vang vọng câu nói non nớt nhưng lại đầy kiên quyết của Phương Vệ khi còn nhỏ.

- Tên của ta là Phương Vệ, ta muốn trở thành cường giả, bởi vì ta muốn cả đời bảo vệ gia tộc của ta!

Đệ thất tổ, đệ ngũ tổ, còn có đệ tam tổ, ba vị cường giả Cổ Cảnh này cũng đều đang nhìn Phương Ngôn Khư và Phương Vệ đang rời xa, dần dần hiểu ra.

Đây, mới chính là quy tắc có thể kéo dài sự huy hoàng của Phương gia, bất kỳ một thế hệ nào cũng đều có một người ở ngoài sáng, một người ở trong tối, một người là Kiếm, một người là Khiên.

Một người huy hoàng, một người như cái bóng.

Mạnh Hạo bỗng nhiên hiểu ra, vì sao lão tổ đời thứ nhất tọa hóa, nhưng phân thân của lão lại hóa thành tinh tú bảo vệ gia tộc, bởi vì bản tôn của lão tổ đời thứ nhất chính là Kiếm của gia tộc, mà phân thân của lão, chính là Khiên của gia tộc.

Cho dù bản tôn đã chết đi, nhưng phân thân của hắn vẫn bảo vệ gia tộc như cũ, cho đến vĩnh hằng…

- Phương gia… Mạnh Hạo lẩm bẩm, đối với gia tộc này, hắn mơ hồ đã có sự nhìn nhận khác với thường ngày.

Phương Đan Vân cúi đầu với Phương Thủ Đạo, đứng ở trên không mỉm cười liếc nhìn Mạnh Hạo, trong nụ cười kia có sự khích lệ, tán thưởng cùng với sự mong đợi. Dường như lão mong đợi Mạnh Hạo hắn tỏa ra sự

huy hoàng khác với Phương Vệ.

Phương Đan Vân mang theo nụ cười rời đi, quay trở về đan đạo nhất mạch thuộc về hắn, thọ nguyên của hắn đã không còn nhiều, cho dù lấy Độc Giác Tiên để phân tán thì cũng khó có thể duy trì được được lâu. Nhưng lão không hối hận.

Hắn muốn tại điểm cuối của sinh mạng mình, làm cho đan đạo của gia tộc quật khởi một lần nữa.

Tấm khiên Dược Tiên Tông, mặc dù phần lớn là do gia tộc tạo thành, nhưng có một điểm chân thực là, ba viên đan dược trong gia tộc, đích xác chỉ có Dược Tiên Tông luyện được hai trong số đó, mà đan đạo nhất mạch lại không làm được.

Tộc nhân dưới mặt đất cũng mang theo chấp niệm hưng chấn gia tộc mà tu sửa khu vực tổ trạch bị sập, quét dọn máu tươi trên mặt đất, chẳng mấy chốc, có lẽ là sang sáng sớm ngày hôm sau, Phương gia… sẽ cho tất cả mọi người thấy sự khác biệt với ngày thường.

Phương Thủ Đạo nhìn Phương Ngôn Khư và Phương Đan Vân ở đằng xa, rồi xoay đầu tiến bước, đám người đệ thất tổ theo sau Phương Thủ Đạo rời đi.

Mạnh Hạo chớp chớp mắt, ho kham một tiếng, thanh âm không lớn nhưng lại truyền vào trong không trung, rơi vào tai mấy người Phương Thủ Đạo, nhưng Phương Thủ Đạo hình như không nghe thấy, cược bộ tăng nhanh.

Mạnh Hạo mơ hồ cả thấy có gì đó không đúng, lần này tuy việc Quý gia tới có liên quan với truyền thừa của Lý chủ, cho dù không có vụ việc của Mạnh Hạo, chỉ e cũng sẽ náo loạn.

Nhưng Mạnh Hạo cảm thấy, bản thân dù sao cũng là một bộ phận trong

kế hoạch này, tuy rằng bị gia tộc lợi dụng, hắn không để ý, nhưng thứ hắn để ý là… không thể dùng không công được.

- Cái này, phải cho ta tiền chứ, chuyện này ta phải hy sinh lớn như vậy, mấy lần bị dọa cho hết hồn, chịu tổn thương tinh thần ghê gớm, dù thế nào đi chăng nữa, cũng phải cho ta một câu trả lời hợp lý chứ! Mạnh Hạo ủy khuất, mắt nhìn Phương Thủ Đạo đã đi rất xa, bèn vội vàng cao giọng nói.

- Mấy vị lão tổ xin dừng bước!

Hắn vừa lên tiếng, sắc mặt Phương Thủ Đạo chợt biến đổi, phất tay áo, thân ảnh mơ hồ, không ngờ muốn dịch chuyển.

Mạnh Hạo chợt vội vã.

- Lão tổ dừng bước, ngài dừng có chạy!

- Lão gia hỏa, ngươi đứng lại cho ta!

Mạnh Hạo nhìn thân ảnh Phương Thủ Đạo đã biến mất hơn phân nửa, lập tức rống giận, tộc nhân trong tổ trạch đều nghe thấy, ai nấy đều sợ hết hồn hết vía.

Bước chân của Phương Thủ Đạo chợt ngừng lại, thân ảnh lại hiện ra lần nữa, cũng biết bản thân không cách nào cứ vậy mà bỏ đi. Khi quay lại, hắn rất nghiêm túc, trừng mắt liếc Mạnh Hạo một cái.

- Tên hỗn đản, ta là gia gia của gia gia ngươi, ngươi dám gọi ta là lão gia hỏa hả?

- Tại sao lại không dám, ta đâu có mắc lỗi, ta đã vì gia tộc mà lập nên công lao hãn mã! Mạnh Hạo ngẩng đầu, vừa nghĩ tới sự bất mãn của bản thân, hắn liền kiên trì nói lớn.

Phương Thủ Đạo trợn mắt, tay phải bỗng nâng lên phất một cái, hắn và Mạnh Hạo đã biến mất ở trong không trung. Khi xuất hiện thì đã ở trong một tòa lầu các.

Sau khi hiện thân, Mạnh Hạo liền lập tức cảnh giác nhìn ngó xung quanh, còn lùi sau vài bước.

- Ngươi có ủy khuất gì sao? Nói đi. Phương Thủ Đạo bật cười, ngồi ở bên cạnh, hứng thú nhìn Mạnh Hạo.

- Gia tộc có kịch biến, ta vì gia tộc bị thương chảy máu! Mạnh Hạo lập tức lên tiếng, lời hắn vừa dứt, Phương Thủ Vệ tay phải chợt phất lên, một luồng ánh sáng nhu hòa phủ lên trên người Mạnh Hạo, nháy mắt tất cả thương thế của hắn đều hồi phục. Tuy rằng thương thế vốn có đã khôi phục quá nửa, nhưng cùng với sự bao chùm của luồng quang mang, Mạnh Hạo cảm giác được lỗ chân lông khắp toàn thân đều được nới lỏng, ngay cả tu vi cũng được củng cố rất nhiều.

- Thương thế lành rồi. Phương Thủ Đạo mỉm cười, nụ cười kia trong mắt Mạnh Hạo, rõ ràng là bộ dạng đáng ghét của một lão hồ ly.

- Khi đại chiến, ta đã nuốt rất nhiều đan dược, ta còn hấp thu khong ít tiên ngọc, còn có cả linh thạch! Mạnh Hạo trong lòng cảnh giác, nói lại lần nữa. Phương Thủ Đạo tay phải vừa phất, lần này xuất hiện, không phải ánh sáng mà là một màn hình, trong đó chính là hình ảnh Mạnh Hạo từ khi bắt đầu độ kiếp cho đến khi kết thúc, giữa quá trình đó… hắn thực tế chả nuốt bao nhiêu đan dược, cũng chả hấp thu cái tiên ngọc nào, càng không dùng tới linh thạch.

Mạnh Hạo trong lòng chợt động, thần sắc bỗng trở nên nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào lão hồ ly Phương Thủ Đạo, cảm giác như gặp phải kình địch.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1359: Tiểu hồ ly và cáo già

- Ta ra tay với những thiên kiêu kia tranh giành vinh quang về cho gia tộc, để Phương gia ta nổi bật! Mạnh Hạo nhìn chằm chằm Phương Thủ Đạo, hắn ở trên người đối phương tìm thấy được một thứ khí tức của đồng loại, lập tức lên tiếng.

- Ừm, cái lý do này không sai, từ nay về sau ngươi chính là đệ nhất thiên kiêu của Phương gia, bất luận là ở trong hay là ở bên ngoài, ngươi đều là đại diện cho Phương gia! Phương Thủ Đạo tay phải vừa phất, một tấm lệnh bài kim quang lấp lánh bay ra, rơi trước mặt Mạnh Hạo. Lệnh bài này một mặt là chữ “Phương”, mặt còn lại thì là hai chữ “Thiên Kiêu”

Mạnh Hạo nhìn tấm lệnh bài, ngẩn người, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Phương Thủ Đạo, cảm thấy mình bị khiêu khích, hơn nữa còn là bị khiêu khích nghiêm trọng tại phương diện mình để ý nhất.

- Bị gia tộc lợi dụng, lòng ta giờ đã rét lạnh rồi! Mạnh Hạo hung hăng nghiến răng.

Phương Thủ Đạo tay phải vừa chỉ vào Mạnh Hạo, lập tức có một luồng sáng ập vào lồng ngực hắn, bao phủ khắp trái tim hắn, khiến cho tâm chợt ấm áp.

- Ấm rồi chứ. Phương Thủ Đạo thản nhiên nói.

Mạnh Hạo như muốn phát điên, hắn chưa từng thấy lão già nào vô sỉ như thế này. Hắn đã nói quá rõ ràng rồi, vậy mà lại bị đối phương hết lần này tới lần khác trả lời lấy lệ để lờ đi.

- Gia tộc phát sinh kịch biến, một mình ta ngăn cản Phương Vệ sau khi bị người khác đoạt xá, cứu không ít người đồng tộc, ta còn thành công giết chết Phương Tú Sơn!

- Thủ Hộ Đạo Tượng bị ta gọi ra, đối kháng với ba lão giả Đạo Cảnh, thúc đẩy thi hành kế hoạch của các ngươi!

- Phương Hạ Sơn cũng bị ta giết chết!

- Kíp nổ lần này của gia tộc, chính là Niết Bàn Quả của ta!

- Ta làm nhiều việc cho gia tộc như vậy, ta muốn thù lao! Mạnh Hạo lớn tiếng nói.

- Được rồi, chẳng phải là tài nguyên tu hành sao, tính cách ý hệt như gia gia ngươi. Phương Thủ Đạo có chút chột dạ, ho khan một tiếng, tay phải nâng lên phất một cái, lập tức một trang giấy xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, trong cặp mắt ngập tràn mong đợi của hắn.

Xoạt xoạt vài tiếng, Phương Thủ Đạo viết tên lên tờ giấy này.

- Biết ngươi thích lấy giấy nợ của người khác. Cái này, lão phu đã chuẩn bị xong cho ngươi rồi, trên đó, ngươi tính toán xem gia tộc nợ ngươi bao nhiêu, tự mình viết ra.

Phương Thủ Đạo cười nói.

Mạnh Hạo ngơ ngác nhìn tờ giấy trước mặt, lúc ngẩng đầu lên, mắt đã đỏ ngầu. Khi hắn định liều mạng phản kháng thì bỗng nhiên, sắc mặt Phương Thủ Đạo chợt trở nên nghiêm túc.

Lão hít sâu một hơi, ngưng trọng nhìn Mạnh Hạo. Vẻ mặt này khiến Mạnh Hạo ngẩn ra, tính khí sắp bạo phát cũng không khỏi bị ép xuống một chút.

- Phương Hạo. Phương Thủ Đạo trầm giọng, lời vừa nói ra tràn ngập uy nghiêm.

- Lão phu biết ngươi đã làm những việc này vì gia tộc, cũng hiểu sự ủy khuất của ngươi, càng biết ngươi đã lập công lao, cái khác không nói, chỉ riêng việc ngươi mở ra được tiên mạch cực hạn, chấn động Đệ Cửu Sơn Hải, bất cứ một gia tộc nào cũng đều như nhặt được chí bảo.

- Ngươi, cũng quan trọng giống như Đạo Cảnh trong gia tộc của chúng ta!

- Phương Vệ là Khiên của gia tộc, ngươi… chính là Kiếm của gia tộc đấy!

- Từ nay về sau, hắn sẽ là cái bóng, là cái bóng của ngươi, trong sự huy hoàng của ngươi, hắn sẽ âm thầm lặng lẽ. Bởi vì ngươi mới là hy vọng chân chính của Phương gia ta!

- Ngươi cho rằng, là gia tộc keo kiệt, không muốn tưởng thưởng cho ngươi sao?

- Ngươi sai rồi, lão phu nói cho ngươi hay, gia tộc đối với vầng kiêu dương như ngươi, sẽ không keo kiệt, nhưng… ngươi biết một lần lão tổ đời thứ nhất thức tỉnh, chúng ta phải trả giá biết bao nhiêu không?

- Lão tổ đời thứ nhất sớm đã tọa hóa, người trước đó ngươi nhìn thấy, là phân thân của ngài năm đó, cũng có thể nói là khí linh của Đông Thắng Tinh, lão nhân gia ngài năm đó ngủ say, mỗi một lần thức tỉnh đều sẽ khiến cho Đông Thắng Tinh khô kiệt ngàn năm.

- Vì để duy trì Đông Thắng Tinh vận chuyển qua ngàn năm này, đòi hỏi gia tộc phải bỏ ra lượng tài nguyên không cách nào hình dung, gia tộc hiện nay… thực sự không lấy ra được phần thưởng gì. Phương Thủ Đạo

nhẹ giọng lên tiếng, thanh âm già nua.

- Hơn nữa, tất cả khen thưởng đều không đủ để khích lệ, thể hiện tầm quan trọng của ngươi đối với gia tộc, cho nên, lần này, lão phu đã sớm quyết định. Phương Thủ Đạo đứng lên, bình tĩnh nhìn Mạnh Hạo.

- Ta đã thương lượng qua với phụ thân ngươi, thương lượng qua với Phương Ngôn Khư và Đan Lão, quyết định, kể từ nay về sau, ngươi…. Chính là thiếu tộc trưởng duy nhất của Phương gia ta! Lời này của Phương Thủ Đạo vừa nói ra, Mạnh Hạo trong lòng chợt chấn động.

- Thiếu tộc trưởng? Mạnh Hạo ngẩn người, thân phận này, đối với bất kỳ tộc nhân nào mà nói, đều đại diện cho vinh dự vô thượng, nhưng trong lòng Mạnh Hạo, điều này đại diện cho vô tận linh thạch và tiên ngọc trong tương lai.

- Không sai, hiện tại tu vi của ngươi còn thấp, đợi ngươi đạt tới Đạo Cảnh, ngươi chính là tộc trưởng của Phương gia, phải biết là, Phương gia đã rất lâu rất lâu… không có xuất hiện tộc trưởng thực sự rồi. Phương Thủ Đạo thần sắc cảm khái, nhìn Mạnh Hạo tràn ngập mong đợi và từ ái, tay phải nâng lên, rất ngưng trọng lấy ra một tấm lệnh bài.

Tấm lệnh bài này, toàn thân sắc tím, tản phát ra ánh sáng kỳ dị, vẻn vẹn một tấm lệnh bài vậy mà lại là một bảo vật Cổ Cảnh hiếm thấy.

- Vật này, chính là tượng trưng cho thân phận thiếu tộc trưởng của ngươi, đợi sau khi ngươi đạt tới Cổ Cảnh, luyện hóa nó, nó cũng chính là một kiện chí bảo của ngươi. Phương Thủ Đạo phất tay, tấm lệnh bài sắc tím bay về phía Mạnh Hạo, khi rơi vào trong tay hắn, tấm lệnh bài nho nhỏ này, lại nặng như một ngọn núi.

Nếu không phải Mạnh Hạo có thân thể Chân Tiên, thì đã không cách nào đón lấy.

- Nơi này, là nhà của ngươi, ngươi chính là thiếu chủ của ngôi nhà này, sau này, ngươi lại là gia chủ ở đây, tất cả tài phú trong nhà, sớm muộn rồi cũng sẽ thuộc về ngươi. Hiện nay gia tộc gặp khó khăn, ngươi sao nỡ nhẫn tâm lấy đi đồ của gia tộc? Ngươi là thiếu chủ, ngươi phải nghĩ cách, để gia tộc giàu lên chứ. Phương Thủ Đạo thở dài một tiếng, vẻ mặt chua xót.

- Nếu không tin, ta đưa ngươi đi xem. Phương Thủ Đạo phất tay, cùng Mạnh Hạo biến mất trong lầu các. Khi xuất hiện, bất ngờ ở trong một tòa nhà hình tháp cực lớn.

- Nơi đây, tiên ngọc từng chất đầy như núi, nhưng giờ ngươi xem…

- Nơi đây, linh thạch từng nhiều tới mức khó mà hình dung, nhưng giờ đây…

- Còn có chỗ này, đã từng tràn ngập vô số pháp bảo.

Phương Thủ Đạo dẫn Mạnh Hạo đi qua từng căn bảo khố của gia tộc, mỗi một căn, không phải đều trống rỗng, nhưng lại ít đến thảm thương, cho đến khi đi hết toàn bộ các căn, Mạnh Hạo hắn mờ mịt rồi.

Hắn vẫn có chút cảm thấy khó tin, Phương gia lúc này, vậy mà… lại nghèo như thế.

- Ngươi đã hiểu ra chưa? Hơn nữa, gia tộc đã cho ngươi một luồng huyết mạch nữa. Đó là tiên mạch ngưng tụ ra từ máu của lão tổ. Phương Thủ Đạo thở dài một tiếng.

Mạnh Hạo trầm mặc, một lát sau hắn cũng thầm than, từ bỏ việc đòi hỏi phần thưởng từ gia tộc, xoay người rời đi trong tiếng than thở của Phương Thủ Đạo. Với trí tuệ của hắn, trước đó khi nhìn thấy những bảo khố này đều đã lưu ý những chi tiết nhỏ, nên hiểu được việc này đều là thực.

Hơn nữa trước đó thần thức của hắn đã quét qua mặt đất, đích xác nhìn thấy sự khô héo của Đông Thắng Tinh. Một vài nơi từng có linh mạch, nay đã khô cạn, thậm chí khi hắn nhắm mắt lại, có thể mơ hồ dựa vào huyết mạch để cảm nhận sự suy nhược của Đông Thắng Tinh mà người ngoài không thể nào phát giác.

Nhưng tất cả những điều này, vài ngày sau, cùng với việc các gia tộc tông môn trong Đệ Cửu Sơn Hải lần lượt tới Đông Thắng Tinh chúc mừng, đã thay đổi.

Mạnh Hạo tận mắt nhìn thấy, sau khi mỗi một gia tộc đến Đông Thắng Tinh đều mang tới không ít lễ vật, một tông môn thì cũng thôi đi, nhưng tam giao lục tông, ngũ đại thánh địa, tam đại gia tộc khác, thậm chí một vài tông môn nhỏ yếu hơn, không ngờ cũng tới. Mạnh Hạo mở to con mắt.

Hắn tính toán qua loa một chút chỗ lễ vật mà các gia tộc tông môn trong Đệ Cửu Sơn Hải mang tới, khi công gộp vào với nhau, số lượng cực kỳ khủng bố… tuy nói không đủ để chất đầy bảo khố, nhưng chí ít cũng có thể chất được ba bốn thành.

Hắn nhìn bộ dạng Phương Thủ Đạo tiếp đãi những người kia, càng nhìn càng giống cáo già xảo quyệt. Mạnh Hạo lập tức ý thức ra, bản thân mình bị lão gài bẫy rồi, nhưng cũng chẳng sao, dù sao những lời đối phương nói trước đó, cũng không phải không có đạo lý.

Mạnh Hạo than thở, dứt khoát không nhìn thì không phiền, không tới tham dự buổi tiếp đãi nữa. Mà ở trong lầu các của mình tu hành, dung hợp thử Niết Bàn Quả của mình.

Chỉ là… nếu vỏn vẹn chỉ là bị gài bẫy, Mạnh Hạo hắn cũng nhịn, hắn dù sao cũng là thiếu tộc trưởng, thân phận này, Mạnh Hạo cảm thấy không tồi. Nhưng ngay sau đó, mấy ngày sau ba đại Đạo Môn tới, khi hắn nghe

nói quà mừng mà ba đại Đạo Môn chuẩn bị, không ngờ lại càng khủng bố hơn. Bất kỳ một phần lễ nào cũng đều có thể so với số lượng của mấy tông môn gộp vào, Mạnh Hạo chợt cảm thấy có điều gì đó không thích hợp.

- Thủ Đạo huynh, Hạo nhi là thiếu tộc trưởng của Phương gia ngươi, cũng là đệ tử hạch tâm của Cửu Hải Thần Giới ta, phần lễ bạc này, coi như quà gặp mặt hắn bái nhập vào Cửu Hải Thần Giới. Khi tu sĩ tới từ Cửu Hải Thần giới nói ra lời này, bị Phương Tây chạy tới mách cho Mạnh Hạo đang ngồi trong lầu các, Mạnh Hạo lập tức lửa giận ngập trời, mắt đỏ lên, hắn giờ đã hoàn toàn hiểu ra, bản thân đã bị con cáo già Phương Thủ Đạo gài cho một cái bẫy thật lớn.

Nếu không phải thân phận thiếu tộc trưởng của bản thân, ba đại Đạo Môn sẽ không chuẩn bị phần hậu lễ như thế, tất cả đều vì thân phận của mình khác đi, nên lễ vật cũng nặng lên rất nhiều.

Mạnh Hạo cắn răng, đứng phắt dậy, trực tiếp bay lên trời, xông thẳng vào yến tiệc tại trung tâm đại điện trong tổ trạch lúc này đang tiếp đãi lão tổ các tông.

Hắn không để tâm cái thân phận thiếu tộc trưởng mà Phương Thủ Đạo cho mình, là vì để cho ba đại Đạo Môn tặng nhiều quà mừng hơn. Thứ hắn để tâm là, việc tốt như thế này, con cáo già Phương Thủ Đạo, không ngờ không chia cho hắn, cho dù chia cho hắn một thành cũng được mà!

Người của Thái Hành Kiếm Tông đã tới, Tiên Cổ Đạo Tràng cũng đã tới, cũng đềuđã chuẩn bị hậu lễ, nhưng so với Thái Hành Kiếm Tông và Cửu Hải Thần Giới thì lễ vật của Tiên Cổ Đạo Tràng đơn giản hơn không ít.

- Thủ Đạo huynh, cho dù là gia tộc nào, tông môn nào, cũng đều có thể bái nhập vào ba đại Đạo Môn ta, bởi vì ba đại Đạo Môn, vốn dĩ rộng mở đối với bên ngoài, mục đích là để bồi dưỡng một thế hệ thiên kiêu cho Đệ Cửu Sơn Hải ta.

- Thủ Đạo huynh, Thái Hành Kiếm Tông ta, lấy kiếm nhập Đạo, phụ thân của Mạnh Hạo, Phương Tú Phong, chính là dùng kiếm đạo để trứ danh, lão phu cảm thấy, Hạo nhi bái nhập vào Thái Hành Kiếm Tông, có thể khiến anh đạt được thành tựu lớn hơn!

Trong đại điện của tổ trạch Phương gia, lão tổ của các tông các gia tộc, đều dẫn theo vãn bối của mình tới đây, giờ này đang ngồi tại án kỷ xung quanh, tràng diện hoành tráng, trong lúc nói cười, ba đại Đạo Môn vì tranh đoạt Mạnh Hạo, đã bắt đầu tranh luận.

Phương Ngôn Khư và Phương Thủ Đạo ngồi ở chính vị, lúc này Phương Thủ Đạo mỉm cười gật đầu, người không hiểu hắn, thì cảm thấy hắn rất hiền từ ôn hòa, nhưng Mạnh Hạo hắn vừa liếc mắt đã thấy được, người ngồi ở đó, căn bản chính là một con cáo già đã thành tinh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1360: Tồn tại vì vinh dự

Mạnh Hạo hắn, quật khởi khi ở Chân Tiên, đạt thành tựu Tiên Cảnh Chí Tôn, nhất là sau khi dung hợp Niết Bàn Quả, nhảy vọt đạt được cảnh giới Tiên Đế theo truyên thuyết trong thời kỳ viễn cổ. Cảnh giới có thể chém giết Cổ Cảnh hai hồn đăng, một màn này, sớm đã chấn động Đệ Cửu Sơn Hải.

Hơn nữa khi ba đại Đạo Môn thí luyện, Mạnh Hạo hóa thân thành Phương Mộc, trở thành đệ nhất nhân, dường như khiến cho ba đại Đạo Môn nhất định phải đạt được hắn.

Đừng nói là ba đại Đạo Môn, năm đại thánh địa còn có ba giáo sáu tông, đều cực kỳ để ý tới Mạnh Hạo. Nếu như không phải có thứ lập trường siêu nhiên như ba đại Đạo Môn, hơn nữa với thân phận thiếu tộc trưởng Phương gia, Mạnh Hạo cũng không thể bái nhập vào bất kỳ tông môn nào ngoài ba đại Đạo Môn, nếu không thì bọn họ cũng sẽ tranh đoạt.

Xung quanh ngoại trừ lão tổ Đạo Cảnh của các tông, những thiên kiêu đã đánh một trận với Mạnh Hạo cũng theo lão tổ của mình tới. Lúc này ai nấy đều trầm mặc, nội tâm phức tạp.

- Phụ thân của Hạo nhi tuy rằng là kiếm tu, nhưng con đường của hắn không giống với phụ thân, hắn từ lâu đã là đệ tử của Cửu Hải Thần Giới ta, sao có thể bái nhập Thái Hành Kiếm Tông! Người tới từ Cửu Hải Thần Giới, ngoại trừ sư tôn của Phàm Đông Nhi, và bà lão kia ra, thì còn có một lão giả, chính là Lăng Vân Tử rất tán thưởng Mạnh Hạo trong đợt Đạo Môn thí luyện ngày đó.

- Vậy thì có làm sao, hắn dù sao vẫn chưa chính thức bước chân vào Cửu Hải Thần Giới! Người tới từ Thái Hành Kiếm Tông, là một nam tử trung niên, thoạt nhìn thì là trung nhiên, nhưng thực tế tu vi lại là Đạo Cảnh,

khắp người tựa như thanh kiếm đã ra khỏ vỏ, lời nói lạnh lùng.

Mắt thấy Cửu Hải Thần Giới và Thái Hành Kiếm Tông không ai chịu nhượng bộ, vị lão giả tới từ Tiên Cổ Đạo Tràng liền mỉm cười.

- Phương đạo hữu, chi bằng ngươi gọi Mạnh Hạo ra đây, hỏi ý kiến hắn xem sao.

Phương Thủ Đạo cười ha hả, vẫn chưa kịp trả lời thì phía ngoài đại điện, truyền tới một tiếng hừ lạnh, Mạnh Hạo bước vào. Hắn vừa xuất hiện, ánh mắt của mọi người trong đại điện nháy mắt đều hướng về hắn.

Đây là lần đầu tiên những lão tổ Đạo Cảnh này tận mắt nhìn thấy Mạnh Hạo, không phải thông qua hình ảnh hư ảo mà là thực tế. Đây cũng là lần đầu tiên người của ba đại Đạo Môn nhìn thấy chân thân của Mạnh Hạo sau khi hắn đạt tới Chân Tiên.

Trong đại điện, ngoại trừ tiểu bối của các tông, đều là lão tổ Đạo Cảnh, gần như quá nửa Đạo Cảnh của Đệ Cửu Sơn Hải, đều ở đây, khi ánh mắt của bọn họ nhất loạt nhìn về phía Mạnh Hạo, hắn liền cảm nhận được uy áp, nhưng thần sắc lại không có chút biến hóa nào, bước vào trong đại điện, lạnh lùng nhìn Phương Thủ Đạo.

Phương Thủ Đạo vôi ho một tiếng, có chút chột dạ, Phương Ngôn Khư bên cạnh cũng bất đắc dĩ, ho khan.

Mạnh Hạo cất tiếng trong ánh nhìn của mọi người.

- Ta muốn bái nhập…

Nhưng lời này của hắn còn chưa nói hết, bỗng nhiên, ba vị lão tổ của ba đại Đạo Môn, sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, thần sắc chợt biến, trong mắt lóe lên tia sáng mãnh liệt, nhất là lão giả của Tiên Cổ Đạo Tràng kia, mái tóc trắng xóa, thoạt nhìn rất hòa ái, nhưng lúc này, ánh mắt của lão lại

mãnh liệt tới cực điểm.

Một màn này khiến cho người của các tông khác đều sửng sốt.

- Phương huynh, có mật thất không! Lão giả Tiên Cổ Đạo Tràng, hít sâu một hơi, thần sắc vô cùng ngưng trọng, sau khi nhìn bà lão của Cửu Hải Thần Giới và nam tử trung niên của Thái Hành Kiếm Tông, liền trầm giọng hỏi Phương Thủ Đạo.

Phương Thủ Đạo hai mắt chợt ngưng, không biết có điều gì không đúng, sau khi trầm ngâm, bèn gật đầu.

Mạnh Hạo cũng có chút kinh ngạc, nuốt lời vẫn chưa nói hết xuống.

Phương Thủ Đạo bỗng nâng tay lên phất một cái, lập tức tam lão của ba đại Đạo Môn, còn có Mạnh Hạo, thân ảnh bỗng chốc biến mất trong đại điện, Phương Ngôn Khư tuy rằng cũng kinh ngạc, nhưng nơi này là Phương gia, hắn không có gì lo lắng, mà chỉ mỉm cười, nói chuyện với những người khác.

Rất nhanh, trong đại điện lại truyền ra tiếng cười nói, chỉ có điều, mỗi một cường giả Đạo Cảnh, trong lòng đều dấy lên nghi hoặc, nhưng sắc mặt lại không để lộ ra.

Trong mật thất Phương gia, nhóm người Phương Thủ Đạo xuất hiện, Mạnh Hạo cũng hiện thân, hắn híp hai mắt lại, trong lòng nghi ngờ, lùi về sau vài bước.

- Ba vị đạo hữu, không biết có việc gì, mà cần dùng tới mật thất! Phương Thủ Đạo tuy rằng là cáo già, đã gài bẫy Mạnh Hạo, nhưng giờ này, lão bước lên trước, nhìn thì là đứng ở đó, nhưng trên thực tế, lại cách Mạnh Hạo gần nhất, nếu như có chút biến hóa nào, lão sẽ dựa vào tu vi của mình, bao vệ Mạnh Hạo an toàn.

Lão tuy gài bẫy Mạnh Hạo, nhưng những lời trước đó lão nói với Mạnh Hạo đều là sự thật, Mạnh Hạo đối với Phương gia mà nói, đích xác là quan trọng như Đạo Cảnh, thân phân thiếu tộc trưởng của Mạnh Hạo, cũng không phải nói chơi, mà là thiếu tộc trưởng chân chính.

Một màn này, khiến đáy lòng Mạnh Hạo cảm thấy, Phương Thủ Đạo này, dù sao cũng là Địa Tổ của gia tộc.

- Phương huynh, đây là lần đầu tiên chúng ta nhìn thấy Mạnh Hạo thực sự, trước đó chỉ là qua hình ảnh trong hư ảo, không cảm giác được trên người Mạnh Hạo, lại có… dao động như thế này! Thần sắc của lão giả Tiên Cổ Đạo Tràng có chút kích động, lão hít sâu một hơi, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, thần sắc của bà lão của Cửu Hải Thần Giới và tu sĩ trung niên của Thái Hành Kiếm Tông, cũng đều chấn động.

Phương Thủ Đạo nhíu mày, lai bước lên vài bước, đứng ở bên cạnh Mạnh Hạo, lạnh lùng nhìn ba người.

- Hạo nhi có thể có ngày hôm nay, nhất định là có cơ duyên của nó. Hắn là thiếu tộc của Phương gia ta, cơ duyên của hắn, bất cứ thế lực nào muốn tranh đoạt, cũng đều sẽ chọc giận tới lằn ranh giới hạn của Phương gia ta! Phương Thủ Đạo vẻ mặt nghiêm túc, lời nói lạnh như băng.

Mạnh Hạo sau lưng lão sửng sốt, hắn mơ hồ hiểu ra, thân phận thiếu tộc trưởng này, tác dụng chân chính của nó, chính là một loại bảo vệ. Hắn quật khởi tại Chân Tiên, thu hút sự chú ý của Đệ Cửu Sơn Hải, thân phận thiếu tộc trưởng này, đủ khiến cho những kẻ có suy nghĩ lệch lạc, không khỏi kiêng dè.

Mạnh Hạo có thể cảm nhận được sự quan tâm và yêu thương mà trưởng bối trong gia tộc giấu trong lòng, thâm tâm hắn ấm áp lên không ít, thành kiến đối với con cáo già Phương Thủ Đạo cũng giảm đi rất nhiều.

- Phương huynh hiểu lầm rồi.

Lão giả Tiên Cổ Đạo Tràng nhìn Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, ngươi ngày trước ở Tiên Khư, có phải… đã gặp được một nữ tử mặc áo trắng không? Lời lão vừa hỏi, mang theo cảm giác khẩn trương không thể che giấu, bà lão và nam tử trung niên bên cạnh, cũng như vậy.

Mạnh Hạo sửng sốt, sau một hồi trầm mặc, liền chậm rãi gật đầu.

- Quả nhiên là vậy! Lão giả Tiên Cổ Đạo Tràng kích động, bà lão và nam tử trung niên trong mắt cũng đều lộ ra kỳ quang, lúc này, lão giả Tiên Cổ Đạo Tràng hít sâu một hơi, tay phải tóm bắt vào không trung, lập tức trong tay lão xuất hiện một hòn đó màu đen.

Cùng lúc đó, bà lão và tu sĩ trung niên cũng lấy ra hòn đá tương tự, ba hòn đá cùng phát ra ánh sáng mờ mờ, tự động bay lên, hợp thành một phiến đá lơ lửng giữa không trung.

- Hài tử, đặt tay của ngươi lên trên phiến đá này đi. Yên tâm, mấy người chúng ta, không hề có chút ác ý nào với ngươi. Lão giả Tiên Cổ Đạo Tràng nhẹ giọng nói, mang theo sự động, nhìn Mạnh Hạo.

Phương Thủ Đạo nhíu mày, lão trông thấy ba đại Đạo Môn có chút quỷ dị, khi đang định ngăn cản thì hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe sáng, hắn khi đó đã đoán được, nữ tử áo trắng kia, có quan hệ với ba đại Đạo Môn.

- Nữ tử áo trắng kia, nàng ta là ai? Mạnh Hạo không đặt tay lên phiến đá, mà hỏi một câu.

- Trong niên đại thế giới của chúng ta không phải chỉ có cửu sơn cửu hải, nàng ta, đã từng, là một trong ba vị Chí Tôn chân chính! Bà lão của Cửu Hải Thần Giới, khẽ nói.

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, sau một hồi trầm mặc, liền bình tĩnh nâng tay phải đặt lên phiến đá, hắn đã hiểu, mấy người này muốn thấy cái gì.

Dường như ngay tại khoảnh khắc tay hắn chạm vào phiến đá, phiến đá liền phát ra tia sáng chói mắt. Khi tia sáng khuếch tán rồi rọi lên người Mạnh Hạo, không ngờ tại mi tâm của hắn, bỗng xuất hiện một phù văn cổ xưa.

Phù văn này, là một con số!

Đó là…. mười ba!

Danh tự 13!

Khoảnh khắc nhìn thấy con số này, lão giả Tiên Cổ Đạo Tràng ngửa mặt lên trời cười lớn, toàn thân kích động mà run rẩy, bà lão của Cửu Hải Thần Giới hô hấp cũng trở nên dồn dập, thần sắc hưng phấn vô cùng, còn có nam tử trung niên của Thái Hành Kiếm Tông kia, cũng hít vào một hơi sau đó vui mừng như điên.

- Danh tự, quả nhiên là danh tự!!

- Mạnh Hạo, hắn không ngờ lại lọt vào trong danh tự, đây là danh tự khâm định Chí Tôn, danh tự khắp Cửu Đại Sơn Hải!! Cũng là chìa khóa để ra khỏi thiên địa!

- Trong Đệ Cửu Sơn Hải ta, hắn là người thứ hai!!

Mạnh Hạo thu tay lại, khi ánh sáng trên phiến đá biến mất, Phương Thủ Đạo nhíu mày, trong lòng lão cũng kinh ngạc và khiếp sợ, không phải vì ở mi tâm của Mạnh Hạo có phù văn, mà là biểu tình lúc này của ba đại Đạo Môn.

- Ba vị đạo hữu, xin hãy giải thích một chút. Phương Thủ Đạo lên tiếng, sự cảnh giác trong lòng gia tăng.

- Phương huynh, chuyện này là sứ mệnh của ba đại Đạo Môn ta, mong rằng sau khi ngươi biết thì không truyền ra bên ngoài.

- ba đại Đạo Môn, cứ cách một khoảng thời gian, đều sẽ có thí luyện, mục đích của nó, chính là tìm ra tu sĩ có điều kiện phù hợp, để vị Chí Tôn kia xem, nhằm tìm ra tu sĩ có được tư cách danh tự.

- Mà danh tự, trong Cửu Đại Sơn Hải, là kiêu dương chân chính, có thể bước chân vào trong danh tự, mới được coi là có tư cách của Cửu Đại Sơn Hải danh truyền.

- Danh tự, có liên quan tới một bí mật to lớn! Bí mật này, ảnh hưởng tới Cửu Đại Sơn Hải, thậm chí sự xuất hiện của Lý chủ, cũng rất có khả năng nằm trong bí mật này!

- Bao nhiêu năm nay, Đệ Cửu Sơn Hải ta, đã từng xuất hiện một danh tự, hiện tại… đã xuất hiện người thứ hai!

- Người đầu tiên xuất hiện danh tự, các ngươi không xa lạ, chính lão tổ đời thứ nhất của Phương gia các ngươi!

- Đáng tiếc, hắn năm đó sau khi đạt được điều kiện, khi chuẩn bị đi hoàn thành nhiệm vụ Chí Tôn, thì hắn lại lựa chọn cự tuyệt Chí Tôn, từ bỏ tư cách.

- Phương huynh, Mạnh Hạo đứa trẻ này, đã không còn là người mà bất kỳ Môn nào trong ba đại Đạo Môn chúng ta có thể thu nhận nữa, hắn sẽ là… truyền nhân chung duy nhất của ba đại Đạo Môn ta!

- Không phải đệ tử, mà là truyền nhân! Lão giả Tiên Cổ Đạo Tràng nghiêm túc lên tiếng. Thần sắc của bà lão Cửu Hải Thần Giới và nam tử

trung niên của Thái Hành Kiếm Tông cũng vô cùng nghiêm túc.

- Tu sĩ danh tự, một khi xuất hiện, đều là người được trọng điểm bảo hộ của Đạo Môn tại bất kỳ sơn hải nào. Thủ Đạo huynh, con đường của đứa trẻ Mạnh Hạo này, đã không còn hạn chế trong Đệ Cửu Sơn nữa rồi.

Cuộc chiến tranh giành của danh tự, tàn khốc hơn nhiều so với đấu tranh giữa các thiên kiêu, thân phận danh tự của Mạnh Hạo, càng không thể mảy may tiết lộ ra bên ngoài, không lâu nữa, chúng ta sẽ sắp xếp cho hắn rời khỏi Đệ Cửu Sơn, đi tham dự…. trận chiến danh tự trên khắp Cửu Đại Sơn Hải.

- Giao hắn cho Đạo Môn chúng ta đi, ba đại Đạo Môn chúng ta xin thề, sẽ tồn tại vì danh tự!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1361: Ta đã thành thân

Mạnh Hạo hai mắt chợt lóe sáng, im lặng nhìn ba đại đạo môn và Phương Thủ Đạo nói chuyện về danh sách của mình. Lúc trước khi hắn thu được nữ nhân áo trắng ban cho danh sách này, hắn đã biết, sớm muộn gì có một ngày, chuyện này sẽ bị người khác biết được.

Mạnh Hạo tính tình cẩn thận, nhưng nếu chuyện danh sách đã bị ba đại đạo môn phát hiện, thì dù hắn có giấu giếm cũng vô ích, cùng với như thế, không bằng để gia tộc đều biết, như vậy, gia tộc cũng là bảo vệ mình.

- Chuyện này quá lớn, lão phu không thể lựa chọn dựa vào ý của riêng mình. Như vầy đi, ba vị đạo hữu hãy trở về, ta nói chuyện riêng với Hạo nhi, rồi sẽ trả lời chắc chắn! Phương Thủ Đạo trầm ngâm một lát, chậm rãi lên tiếng.

Ba lão của ba Đạo môn, nhìn nhau một cái, gật đầu, rồi ba người lui về phía sau, trong chớp mắt, biến mất trong mật thất, khi xuất hiện lại, được dẫn trở về đại điện.

Trong mật thất, thời khắc này chỉ còn lại Mạnh Hạo và Phương Thủ Đạo. Mạnh Hạo trợn mắt nhìn Phương Thủ Đạo, Phương Thủ Đạo vội ho một tiếng, cười cười với Mạnh Hạo.

Chỉ là nụ cười này ở trong mắt Mạnh Hạo, xem càng giống như lão hồ ly.

Mạnh Hạo hừ một tiếng.

- Chia thành 100 phần, cho ngươi một phần! Phương Thủ Đạo ho khan, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái. Lão cũng không có nhắc tới chia phần thứ

gì, hiển nhiên đều là lòng biết rõ.

- Không có khả năng, ta muốn một nửa! Mạnh Hạo lập tức nói.

- Số lễ vật này đối với gia tộc vô cùng trọng yếu, cho ngươi tối đa là hai phần trăm! Phương Thủ Đạo nhíu mày.

- Ta vì gia tộc... Mạnh Hạo đang muốn lên tiếng, Phương Thủ Đạo than một tiếng.

- Hạo nhi, ngươi là thiếu tộc của gia tộc đấy! Ngươi biết không, chức thiếu tộc này là gia tộc bảo vệ đối với ngươi, còn là chấp nhận đối với ngươi... những món lợi nhỏ nhoi trước mắt này, ngươi cần gì phải như thế?

- Nơi này, là nhà của ngươi! Phương Thủ Đạo nhẹ giọng chua xót nói, trong mắt nhìn Mạnh Hạo lộ ra ý thất vọng.

- Hiện nay, là thời điểm trong nhà khó khăn nhất, lão tổ đời một ngủ say, tinh tú suy nhược, tất cả tài nguyên của gia tộc trừ cơ bản duy trì cho tộc nhân tu hành, đều phải dùng trên tinh tú. Trừ những thứ này, còn phải đề phòng Quý gia, phải lưu lại một bộ phận tài nguyên để cho lão tổ đời một tùy thời có thể thức tỉnh trở lại, những điều này... ngươi có hiểu không? Nếu không vì như thế, trong nhà sao có thể đồng ý để đường đường là thiếu tộc, lại đưa đến ba đại đạo môn tu hành!

Phương gia, là nhà của ngươi, ngươi là một thành viên trong nhà này, lại là thiếu chủ, lúc này, ngươi có thể vứt bỏ một chút ích lợi, giúp gia tộc thở phào một cái, được chứ? Sau này, hết thảy trong nhà không phải đều thuộc về ngươi sao? Nếu ngươi cảm thấy ủy khuất, như vậy tất cả lễ vật, ngươi đều cầm đi... Lão phu không cần chút nào! Phương Thủ Đạo nói một hơi, hai mắt nhắm nghiền, khẽ thở dài một tiếng.

Mạnh Hạo trầm mặc, cũng cảm thấy dường như mình quá để ý tới những

tài vụ này, mơ hồ có chút áy náy, sau một lúc lâu gật gật đầu: - Vậy thì ta không cần...

Phương Thủ Đạo mở mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ hiền hòa, vỗ vỗ vai Mạnh Hạo.

- Cháu ngoan... Lão vừa nói, vừa phất tay áo một cái, trong nháy mắt mang theo Mạnh Hạo biến mất trong mật thất, khi xuất hiện lại, đã ở trong đại điện.

Yến hội tiếp tục, trong mong đợi của lão tổ ba đại Đạo môn, Mạnh Hạo đồng ý bái nhập ba đại đạo môn. Nhưng Phương Thủ Đạo đề nghị sẽ không đi ngay bây giờ, với lý do để chỉ điểm trang bị cơ bản cho Mạnh Hạo, ước định ba tháng sau, bọn họ tới đón Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cúi đầu ủ rũ. Tuy rằng hắn biết gia tộc khó khăn, nhưng vừa nghĩ tới một số lớn linh thạch như vậy, một cái đều không thuộc về mình, hắn liền đau lòng.

“Thôi vậy, lão tổ nói cũng đúng, ta cũng là một thành viên của Phương gia!” Mạnh Hạo tự an ủi mình, đang định đi ra ngoài đại điện, bỗng nhiên, ngoài đại điện có hai đạo cầu vồng bay vọt tới.

Có tộc nhân Phương gia dẫn dắt, người tới là Lý gia, một người trong đó chính là Lý Linh Nhi, sắc mặt nàng âm trầm, rất là khó coi, đi theo bên cạnh là một nam nhân trung niên, người này tiên phong đạo cốt, gương mặt anh tuấn, khí tức trên người hùng hậu, có căn nguyên vây quanh.

Khi nhìn thấy Mạnh Hạo, lập tức Lý Linh Nhi cắn răng nghiến lợi, trong mắt như phun lửa, nhưng nam nhân trung niên lại trong mắt tỏa sáng, cười ha hả.

- Quả nhiên là tuấn tú lịch sự, trước đều là thần thức quan sát, giờ này tận mắt nhìn thấy tiểu tử ngươi! Không tệ, không tệ! Nam nhân trung

niên vừa cười nói, vừa đi vào đại điện.

Lý Linh Nhi đi ngang qua bên cạnh Mạnh Hạo, hung hăng lườm hắn một cái, trên nét mặt không ngờ chứa đầy ủy khuất và phẫn nộ không thể áp chế. Mạnh Hạo sửng sốt, mơ hồ cảm thấy dường như có điều gì không đúng, bước chân chuẩn bị rời đi chợt dừng lại, quay đầu lại lập tức thấy Phương Thủ Đạo đứng dậy tiếp đón, lại nghe được... tiếng cười sang sảng của nam nhân trung niên Lý gia kia.

- Thủ Đạo huynh! Nhận được ngọc giản của huynh, Lý mỗ lập tức triệu tập gia tộc, thương nghị chuyện theo như lời huynh nói. Đứa nhỏ Hạo nhi này không tệ, ta rất coi trọng... Cả Lý gia, đều đồng ý chuyện này, cũng sẽ ủng hộ Hạo nhi, ngày sau trở thành tộc trưởng Phương gia. Phương Lý hai nhà chúng ta, từ nay về sau kết minh! Nam nhân trung niên Lý gia, cười ha hả một tràng, đi về phía Phương Thủ Đạo ôm quyền nói:

- Hôm nay, Lý mỗ chuẩn bị bảo vật Đạo Cảnh một kiện, chí bảo Cổ Cảnh trăm kiện, Tiên bảo ngàn kiện, tiên ngọc 100 triệu, linh thạch 10 tỉ, còn có một số vật... để làm lễ thành thân cho Hạo nhi và Linh Nhi!

Hắn nói ra lễ vật, cho dù là cường giả Đạo Cảnh của các tông môn bốn phía, cũng đều thất kinh, hậu lễ như thế rất ít thấy, nhưng vừa nghe đến hai chữ thành thân, mọi người chợt hiểu.

Mạnh Hạo giờ này không còn là tộc nhân bình thường, mà là đệ nhất thiên kiêu của Phương gia, là mặt trời sáng chói danh chấn Đệ Cửu Sơn Hải, lại là thiếu tộc của Phương gia... thân phận như vậy, kết thông gia với bất kỳ bên nào, đương nhiên đều cần lễ vật lớn như vậy.

Trên mặt Phương Thủ Đạo lộ ra nụ cười tươi, đi tới vài bước, vừa cười vừa nói: - Lý huynh quá khách sáo rồi! Hạo nhi cùng nha đầu Linh Nhi kia từ nhỏ đã có hôn ước, lão phu cũng chỉ là đẩy nhẹ một chút mà thôi! Phương Thủ Đạo trong nụ cười, nhìn thoáng qua Lý Linh Nhi, trong mắt

lộ ra vẻ hiền hòa.

Mạnh Hạo sửng sốt, hắn đứng ở cửa đại điện, gần như trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nhìn một màn này, đầu óc hắn “ông ông”, không thể nào tin nổi.

- Mang ta ra bán ư?

Mạnh Hạo lẩm bẩm, thân thể run rẩy, lửa giận ầm ầm thiêu đốt. Bình thường đều là nhà gái nơi đó, mới có thể đòi hỏi sính lễ, nhưng giờ này ở Phương gia, không ngờ lại đòi sính lễ, điều này làm cho Mạnh Hạo không thể chấp nhận. Đồng thời, nhớ lại những lời nói của Phương Thủ Đạo trước đó, lập tức sáng tỏ, không ngờ... mình lại bị gài bẫy.

Nhưng những thứ này vì gia tộc, hắn có thể nhịn, giống như những hậu lễ trước đó, cho dù đau lòng, hắn cũng có thể không cần.

Nhưng chuyện trước mắt thì không liên quan tới tiền tài!

Trong đầu Mạnh Hạo hiện lên cảnh hôn lễ đẫm máu lúc trước, hôn lễ cử hành trong giết chóc vô tận... đó là nỗi thống khổ suốt đời của hắn!

Trước mắt của hắn, dường như hiện lên thân ảnh trong lòng mình dần dần nhắm mắt, hiện lên nỗi thống khổ đau nhói tim gan cả đời hắn cũng không quên được.

Trong mơ hồ, dường như hắn thấy được luân hồi, bên tai nghe được tiếng lẩm bẩm kia: “Muội ở trong luân hồi... chờ huynh!”

Mặc dù đã từ lâu, hắn nhìn như khinh bạc với các cô gái khác, nhưng trên thực tế: tận đáy lòng của hắn có một khu vực, là bất kỳ một cô gái nào đều không thể đi vào.

Sở Ngọc Yên không đi vào được, Lý Linh Nhi, sao có thể đi vào!

Đó là... khu vực thuộc về một người, là... chỗ chỉ dành cho Hứa Thanh!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt toát ra tia sáng lạnh, ngay thời điểm mọi người đều đang vui cười nói chuyện, đột nhiên chậm rãi truyền ra thanh âm lạnh như băng của hắn: - Lão tổ! Ta đã từng thành hôn!

Ngay khi thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, đại điện lập tức tĩnh lặng, vị nam nhân trung niên Lý gia quay đầu nhìn Mạnh Hạo, rồi lại nhìn về phía Phương Thủ Đạo.

Lý Linh Nhi cặp mắt sáng ngời, trong mắt lộ ra ý mong đợi.

Phương Thủ Đạo ho khan, truyền âm nói với Mạnh Hạo:

- Sính lễ của Lý gia, chia cho ngươi hai phần!

Mạnh Hạo sắc mặt bình tĩnh, nhưng mắt nhìn Phương Thủ Đạo lại lạnh xuống, không có nói chuyện.

- Tiểu tử, tối đa năm phần, không thể nhiều hơn! Ngươi nên biết giờ này gia tộc khó khăn dường nào, lão phu nơi này...

- Lão tổ! Mạnh Hạo ta ham tiền, nhưng trên thế giới này, không phải bất kỳ chuyện gì, đều có thể dùng ích lợi và giá trị để thỏa hiệp! Ta nói, ta đã từng thành hôn! Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng.

- Ta đã thành hôn, thê tử của ta là Hứa Thanh! Mạnh Hạo nghiêm túc nói từng chữ từng chữ.

Trong đại điện, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Mạnh Hạo, trừ các lão tổ Đạo Cảnh kia ra, vãn bối bên cạnh họ, những thiên kiêu từng trải qua một trận chiến với Mạnh Hạo kia, thời khắc này đều rất kinh ngạc, từng người nhìn về phía Mạnh Hạo trong mắt đều lóe sáng.

Lý Linh Nhi rất đẹp, một đạo lữ phù hợp lợi ích của gia tộc như vậy, vả lại có Lý gia tương trợ, thành tựu sau này của Mạnh Hạo sẽ dễ dàng hơn, huy hoàng hơn.

Bọn họ không hiểu vì sao Mạnh Hạo lại cự tuyệt dứt khoát như thế.

Lý Linh Nhi vốn là hy vọng Mạnh Hạo cự tuyệt, nhưng giờ này chẳng biết tại sao, khi nghe câu nói của Mạnh Hạo, nhìn thấy vẻ mặt nguiêm túc của Mạnh Hạo, nàng cảm thấy dường như Mạnh Hạo đổi thành một người khác, không còn là tên khốn trong trí nhớ của mình, ngược lại trong mắt hắn ẩn chứa bi thương, khiến trái tim nàng run lên.

- Nàng ở nơi nào? Nam Thiên Tinh sao! Phương Thủ Đạo hỏi vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Mạnh Hạo thấy trên người hắn lộ ra vẻ ngưng trọng, thanh âm cũng uy nghiêm.

- Nàng không còn ở Nam Thiên Tinh, nàng đang trong luân hồi, đang đợi ta đi tìm nàng! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, trên mặt đầy bi thương, cũng... không áp chế được nữa, trước mắt mơ hồ, dường như lại nhìn thấy nữ nhân thật đơn giản kia, nữ nhân áo trắng dẫn hắn đi vào tu hành kia.

Thân ảnh đó không xinh đẹp đặc biệt gì lắm, nhưng đi vào trong lòng Mạnh Hạo, Mạnh Hạo đưa tặng Dưỡng Nhan Đan, vả lại còn bồi tiếp hắn đi qua một cuộc hôn lễ màu máu.

Hứa sư tỷ của hắn...

Thanh nhi của hắn...

Thân ảnh đó vì hắn, hy sinh thọ nguyên vì hắn, cam nguyện đi luân hồi vì hắn... ngay cả sắp chết đều cố mỉm cười.

Thân ảnh đó ở trong lòng Mạnh Hạo, hồng nhan già nua trở thành tóc trắng, trong thân mình khô héo nhắm mắt lại, nâng tay lên, dường như muốn lau nước mắt cho Mạnh Hạo...

- Nàng gọi là Hứa Thanh, nàng ở trong luân hồi chờ ta, chúng ta đã có ước định, ta sẽ tìm được nàng... Nàng... mới là thê tử của ta, thê tử duy nhất... của ta! Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, cúi đầu về hướng Phương Thủ Đạo, rồi xoay người rời đi mang theo nỗi đau, mang theo bi thương của hắn đi xa.

Trong đại điện, mọi người đều chấn động, bọn họ cảm nhận được bi ai trên người Mạnh Hạo, cảm nhận được Mạnh Hạo giấu ở vẻ vui bề ngoài kia, tràn ngập tưởng niệm và đau thương.

Lý Linh Nhi thân thể chấn động, nàng kinh ngạc nhìn theo Mạnh Hạo, bỗng nhiên, lòng chán ghét của nàng với Mạnh Hạo, đã không còn sâu đậm như vậy, ngược lại giờ này Mạnh Hạo làm cho tận đáy lòng nàng nảy sinh lòng cảm thông...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1362: Đánh cược

Yến hội mấy ngày sau kết thúc, ba đại đạo môn rời đi, các tông gia tộc cũng đều lần lượt rời đi, chỉ là hôn ước của Lý gia cũng không có giải trừ, mà dưới kiên trì của Phương Thủ Đạo đã dời lại một thời gian.

Mấy ngày này, Phương Thủ Đạo cho gọi Mạnh Hạo mấy lần, nhưng lúc này Mạnh Hạo đã không phải như trước, hắn chẳng những là thiếu chủ, còn là mặt trời sáng chói trong gia tộc.

Hắn cũng không thèm để ý tới Phương Thủ Đạo, từ chối với lý do tu hành dung hợp Niết Bàn Quả.

Ba ngày sau, trong lúc Mạnh Hạo ở trong lầu các bế quan, Phương Thủ Đạo đích thân tới, đi vào đình viện. Vừa tới lão tản ra khí tức, lập tức Mạnh Hạo mở mắt ra.

Gần như ngay khoảnh khắc hắn mở mắt, Phương Thủ Đạo xuất hiện ở trước mặt hắn. Lão già sắc mặt âm trầm nhìn Mạnh Hạo, sau đó thở dài một tiếng, khoanh chân ngồi trước mặt Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trầm mặc, không có nói chuyện.

- Nàng rất trọng yếu với ngươi sao? Phương Thủ Đạo nhìn Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng. Lão rất coi trọng Mạnh Hạo, mức độ coi trọng này, chính Mạnh Hạo đều không biết.

Đối với Phương Thủ Đạo, thời khắc này bày ở trước mặt lão là đại sự hạng nhất, chính là giúp cho Phương gia thành công vượt qua một ngàn năm tới.

Sau đó, còn là bồi dưỡng cho Mạnh Hạo, cho nên ba đại đạo môn tới lão

không có cự tuyệt, lão tin rằng, Mạnh Hạo ở trong ba đại đạo môn, sẽ nhận được pháp môn tu hành tốt hơn gia tộc.

Về khốn cảnh của gia tộc, lão không có lừa gạt Mạnh Hạo.

- Nàng là thê tử của ta! Mạnh Hạo cúi đầu, nhẹ giọng nói.

- Quên nàng đi! Ngươi là thiếu tộc của gia tộc, hãy quên nàng đi! Phương Thủ Đạo trầm mặc một lát, chậm rãi lên tiếng. Lão không có nghiêm túc như đã từng bàn chuyện chia phần với Mạnh Hạo, nhưng cố tình loại giọng nói này, loại thần thái này, có cảm giác ngưng trọng còn quyết liệt hơn so với khi lão nghiêm túc.

- Nếu ngươi không thể quên được, thì đừng quên một ngàn năm tới. Lý gia nha đầu kia, nếu ngươi không thích, có thể không để ý tới! Gia tộc muốn chỉ là một kết minh, Lý gia coi trọng, cũng chỉ là kết minh! Là một cuộc nghi thức mà thôi! Phương Thủ Đạo nhìn Mạnh Hạo, trầm giọng nói.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn Phương Thủ Đạo, vỗ tay trên túi trữ vật, lập tức tấm lệnh bài thiếu tộc chí bảo Cổ Cảnh kia, xuất hiện trong tay Mạnh Hạo, hắn vuốt ve một chút, rồi nhẹ đặt ở trước mặt Phương Thủ Đạo.

Phương Thủ Đạo cặp mắt co rụt lại, một cơn tức giận bỗng nhiên tràn ngập trong cơ thể, lão nhìn Mạnh Hạo trên nét mặt có bi ai.

- Gia tộc cùng cô gái kia, ở trong lòng ngươi, tầm quan trọng của nàng lớn như vậy sao? Phương Thủ Đạo nói trên mặt lộ ra ý thất vọng, lần này, là thực sự thất vọng, không phải cố ý biểu lộ như trước.

- Lão tổ... Ký ức của ta về Đông Thắng Tinh có chút mơ hồ. Ta chỉ nhớ khi còn bé, lúc cha mẹ rời đi, ta ở trong một đám sương mù khóc lóc đi tìm, nhưng không tìm được họ! Mạnh Hạo nhỏ giọng lẩm bẩm: - Sau khi ta lớn lên, đi thi cử liên tiếp không đậu... Khi đó ước mơ của ta là trở

thành một người có tiền!

- Cho đến khi ta gặp nàng, bái vào tông môn, bước chân vào tu hành! Nàng là sư tỷ của ta... Mạnh Hạo nói ra từ trong trí nhớ chuyện cũ giữa hắn và Hứa Thanh, cho Phương Thủ Đạo nghe: - Lão tổ! Ta đã từng chết một lần, nàng vì cứu ta đã đoạn tuyệt thọ nguyên... Ta đã thành hôn, đó là một cuộc hôn lễ đẫm máu... Ta đáp ứng với nàng, sẽ đi vào luân hồi tìm nàng! Thanh âm Mạnh Hạo quanh quẩn, chứa đựng hồi ức của hắn. Phương Thủ Đạo nghe kể vẻ mặt cũng đều nhu hòa lại. Lão nhìn Mạnh Hạo thật lâu, khẽ thở dài một tiếng.

- Một cuộc nghi thức mà thôi, ngươi cần gì phải như thế! Phương Thủ Đạo hai mắt nhắm nghiền.

- Đây là nghi thức của gia tộc, nhưng với ta đây là một loại phản bội! Thân phận thiếu tộc này, còn xin lão tổ cấp cho người khác đi! Lý gia muốn không phải một đạo lữ, bọn họ chỉ muốn là kết minh! Thì bất luận là người nào, đều có thể trở thành đạo lữ của Lý Linh Nhi, cần gì phải là ta! Nói như vậy, đối với gia tộc cũng là hoàn mỹ! Mạnh Hạo bình tĩnh nói.

Phương Thủ Đạo trầm mặc, hồi lâu sau lão đứng lên, phất tay áo, lệnh bài thiếu tộc kia bay ra, không có bị lão thu hồi, mà rơi vào trong tay Mạnh Hạo: - Ba tháng sau, ba đại đạo môn sẽ đến đón ngươi, ta đã chuẩn bị cho ngươi 1 tỉ 500 triệu linh thạch để ngươi mang theo dùng làm tu hành. Vốn ta không tính nói trước cho ngươi biết! Nếu ngươi không tiếp nhận hôn ước này, ngươi có dám đánh cược với lão phu hay không? Nếu ngươi thắng, lão phu làm chủ, hủy bỏ hôn ước! Nếu ngươi thua, không được cự tuyệt an bài của gia tộc, đi hoàn thành trường nghi thức này!

Mạnh Hạo trầm mặc.

- Hạo nhi! Nếu gia gia ngươi còn ở gia tộc, lão sẽ thay ta khuyên ngươi... Phương Thủ Đạo khẽ thở dài, lão nhớ lại gia gia của Mạnh Hạo, đó là

vãn bối lão đã từng coi trọng, thậm chí theo lão thấy đó chính là tương lai, là Đạo Cảnh thứ ba của gia tộc!

Mạnh Hạo thân thể chấn động, trong trí nhớ của hắn, thân ảnh của lão nhân kia mặc dù mơ hồ, nhưng hắn sẽ không quên.

Cha mẹ vì hắn, trấn thủ Nam Thiên Tinh 100 ngàn năm, lão nhân kia vì hắn đi tìm dị nhân, dị nhân tới nhưng lão nhân lại mất tích, không có tin tức.

Mạnh Hạo chua xót, ngẩng đầu nhìn Phương Thủ Đạo: - Đánh cược cái gì?

- Trước khi ba đại đạo môn tới, ngươi dựa vào lực lượng của chính mình, kiếm lấy 1 tỉ 500 triệu linh thạch là được, tiên ngọc không tính. Nếu ngươi có thể làm được, từ nay về sau gia tộc sẽ không cần yêu cầu ngươi làm bất kỳ chuyện gì ngươi không muốn! Phương Thủ Đạo chậm rãi nói: - Không được dùng thủ đoạn bất chính, không được trộm cướp, không được vay mượn... mà lão phu cũng sẽ không xen vào quấy nhiễu!

Mạnh Hạo sửng sốt, cúi đầu tròng mắt theo bản năng xoay chuyển một vòng. Sau khi khôi phục bình tĩnh, mới ngẩng đầu nhìn Phương Thủ Đạo, chua xót gật gật đầu.

Phương Thủ Đạo không có nói thêm nhiều lời, xoay người bước một bước, liền biến mất.

Khi lão đi rồi, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, trong đầu xoay chuyển: hắn biết mình là tộc nhân Phương gia, không thể chặt đứt huyết mạch, mà cha mẹ hắn, gia gia của hắn, thân nhân của hắn, cũng sẽ không nguyện ý nhìn thấy hắn cắt đứt liên hệ với Phương gia.

Vả lại... gia tộc đối xử với Mạnh Hạo nơi này, hắn cũng không có đạo lý đi làm chuyện trái với gia tộc.

Đánh cược này, hắn phải thắng!

“Ba tháng... 1 tỉ 500 triệu!” Lúc Mạnh Hạo ngẩng đầu, trên mặt bất tri bất giác lộ ra một tia xấu hổ, chuyện đánh cược này với hắn mà nói... tuyệt đối không khó khăn.

Hắn thu cất thiếu tộc lệnh, sau đó đứng dậy bước ra lầu các, hóa thành cầu vồng chạy thẳng tới chỗ ở của Phương Tây.

Hai ngày sau, trong Phương gia bỗng nhiên truyền ra một tin tức, rất nhanh, gần như truyền vào tai mỗi một tộc nhân.

- Nghe nói không, thiếu tộc trưởng muốn đi xông Dược Các!!! Trước hắn xông sáu tầng, mỗi tầng đều là hoàn mỹ, làm cho đạo chung kêu vang!

- Lúc trước hắn xông qua tầng thứ bảy, chiết cây ra 75 ngàn cây dược thảo!

- Lần này, nghe nói thiếu tộc trưởng quyết định muốn xông qua tầng thứ chín!!!

Tin tức này, cấp tốc truyền khắp gia tộc, tất cả tộc nhân vừa biết được chuyện này đều tâm thần chấn động. Mạnh Hạo ở trong gia tộc như mặt trời ban trưa, chính là tiêu điểm chú ý của mọi người.

Mỗi lời nói, mỗi hành động của hắn, tất cả mọi người đều chú ý. Vả lại huy hoàng của Mạnh Hạo tại nhất mạch đan đạo lúc trước, mọi người cũng đã biết được... Thời khắc này nghe được chuyện này, lập tức tộc nhân Phương gia đều tràn ngập mong đợi.

Trong lúc sự mong đợi này đạt tới đỉnh phong, sáng sớm một ngày này, Mạnh Hạo từ trong lầu các bay ra, một đường tản ra tu vi Tiên Cảnh Chí

Tôn, khí thế ngập trời, chạy thẳng tới nhất mạch đan đạo.

Lập tức phía sau hắn, có không ít tộc nhân Phương gia đi theo, muốn đi xem tận mắt một màn này.

Nhân số càng ngày càng nhiều, khi Mạnh Hạo đi tới nhất mạch đan đạo, hầu như toàn bộ tộc nhân Phương gia, đều theo Mạnh Hạo tới nhất mạch đan đạo, cùng chạy thẳng tới Dược Các.

Đan sư và dược đồng của nhất mạch đan đạo, cũng đều phấn chấn cùng đi theo qua.

Toàn bộ nhất mạch đan đạo đều bị chấn động, vô số cầu vồng bay tới, Mạnh Hạo không bất ngờ xuất hiện ở ngoài Dược Các, ánh mắt của hắn rơi vào trên tấm bia đá bên cạnh Dược Các, trong mắt nhoáng lên một cái. Hai lão già canh giữ ngoài Dược Các kia, cũng đều mở mắt. Vừa thấy là Mạnh Hạo, hai lão già chậm rãi đứng lên, cúi đầu về hướng Mạnh Hạo.

- Bái kiến thiếu tộc!

Mạnh Hạo gật đầu, không nói hai lời, nhoáng một cái bước chân vào bên trong Dược Các.

Gần như ngay khoảnh khắc hắn bước chân vào, tộc nhân đông nghịt ở bốn phía, đều chú ý theo dõi, Phương Tây ở trong đám người lập tức dùng ngọc giản truyền ra mệnh lệnh. Tức thì có hơn 10 ngàn tộc nhân rải rác ở bốn phía, bắt đầu kêu gọi.

- Thiếu tộc xông Dược Các, đây là đại sự của Phương gia ta; chúng ta có thể cùng nhau chứng kiến, đây là vinh dự, ta nguyện ý dâng ra 100 linh thạch làm quà tặng, mọi người muốn tặng quà tặng, hãy đặt vào túi trữ vật tặng ra!

- Không sai, linh thạch ta không nhiều lắm, cũng lấy ra 50 cái, làm quà tặng cho thiếu tộc!

- Vốn nên làm như vậy, thiếu tộc xông Dược Các, chúng ta thân là tộc nhân gia tộc, đương nhiên phải đưa ra quà tặng, ta ra một trăm linh thạch!

Theo sau câu nói truyền ra, lập tức những người này tự lấy ra linh thạch để vào trong túi trữ vật, thảy ra ngoài. Những người khác nhìn thấy vậy hơi chần chờ một chút, sau đó cũng có không ít người lấy ra linh thạch.

Rất nhanh, linh thạch trong các túi trữ vật kia, đã đạt tới một con số kinh khủng.

Một màn này, lập tức bị Phương Thủ Đạo phát giác, lão hơi sửng sốt một chút, vỗ mạnh lên trán một cái, sắc mặt lại biến hóa.

“Chết tiệt, thế nào ta lại quên mất một màn này... Mạnh Hạo này, nghe nói trước hắn giảng thuật thảo mộc ở nhất mạch đan đạo, chính là thu lấy linh thạch!” Phương Thủ Đạo lại nhớ tới khen thưởng của ba viên đan dược kia, lập tức trong lòng cả kinh.

Ba viên đan dược, viên thứ nhất Đô Thiên Dương Thần Đan, Mạnh Hạo đã luyện ra, viên thứ hai Phá Hải Nghịch Thiên Đan, một khi luyện chế thành, sẽ có khen thưởng 1 tỉ linh thạch...

Mà viên thứ ba, Thương Khung Nhất Niệm Đan, một khi đan này luyện chế thành công, sẽ do người chủ đan đạo khen thưởng càng nhiều hơn... Lập tức Phương Thủ Đạo hít ngược một hơi lạnh. Lúc này lão mới phản ứng thật chất phác: trước giờ nhất định là mình bị Mạnh Hạo lừa rồi!

- Tên khốn này! Phương Thủ Đạo cười khổ, nhưng rất nhanh thì trong mắt lóe sáng.

- Bất quá, hắn không có trực tiếp đi luyện đan, mà là đi xông Dược Các, nói rõ hắn cũng không có nắm chắc đối với luyện chế đan dược... Kể từ đó, phen đánh cược này... không nhất định sẽ bị đánh bại! Phương Thủ Đạo lẩm bẩm, nhưng có chút không yên lòng, thân thể nhoáng một cái biến mất, khi xuất hiện lại đã ở Dược Tiên Tông trên Đông Thắng Tinh, lão lại trực tiếp đi tìm Phương Ngôn Khư hỏi ý.

Không bao lâu, khi lão từ trong Dược Tiên Tông đi ra, trên mặt lão rất là bình tĩnh, từ Phương Ngôn Khư nơi đó, lão nhận được một đáp án khẳng định.

“Thương Khung Nhất Niệm Đan kia, cho dù là Phương Ngôn Khư đều không thể luyện được; mà Phá Hải Nghịch Thiên Đan cũng rất khó khăn... Tên tiểu tử này không cách nào luyện ra được. Mà dựa vào thủ đoạn khác của hắn, mặc dù lão phu hứa hẹn không quấy nhiễu, nhưng cũng có biện pháp khác.”

Phương Thủ Đạo đắc ý, bộ dáng cáo già xảo quyệt càng rõ ràng hơn...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1363: Lần nữa xông Dược các

Trong nháy mắt Mạnh Hạo bước chân vào, liền xuất hiện ở tầng thứ bảy.

Lúc trước hắn đi qua tầng sáu, toàn bộ đều đạt tới cực hạn, làm đến hoàn mỹ, nhất là tầng thứ sáu mỗi bước đều nở hoa sen, từng chấn động ngoại giới, khiến cho đạo chung gõ vang.

Thời khắc này hắn lần nữa trở lại, trừ muốn kiếm tiền ra, hắn còn có quyết tâm, cùng với chấp nhất đối với đan đạo của mình.

- Lần này, ta phải đi hết tầng thứ chín! Mọi người Đệ Cửu Sơn Hải, chỉ biết là Mạnh Hạo có tu vi Tiên Cảnh Chí Tôn, nhưng không có bao nhiêu người biết được trình độ đan đạo của Mạnh Hạo, đã đạt tới lô hỏa thuần thanh.

Lúc trước ở tầng thứ bảy này, khi hắn chiết cây ra 75 ngàn loại dược thảo, tâm thần của hắn không đủ, nếu kéo dài thêm tâm thần sẽ bị hao tổn. Dù sao loại thôi diễn này cần hao phí tâm thần quá lớn.

Vả lại trình độ thảo mộc của Mạnh Hạo lúc đó còn chưa hoàn thiện lắm, giờ này trải qua mấy ngày tìm hiểu thảo mộc của Phương gia, trình độ quen thuộc, tu vi của Mạnh Hạo so với lúc trước chênh lệch như giữa trời và đất. Mạnh Hạo có lòng tin, mình có thể xông qua được tầng thứ chín!

Bên trong Dược Các, bốn phía sương mù cuồn cuộn, Thảo Mộc Kinh Thư xuất hiện tỏa sáng mười ngàn trượng. Trang thứ nhất vừa lật qua, Mạnh Hạo nâng tay điểm một cái, lập tức một gốc cây dược thảo xuất hiện, trong hai mắt hắn lộ ra tia sáng thôi diễn, chớp mắt một cái, lại bắt

đầu chiết cây thảo mộc.

Chiết cây dược thảo bất đồng, phối hợp lẫn nhau tạo thành dược thảo mới.

Thời gian trôi qua, lần này Mạnh Hạo chỉ cần nửa ngày, ở trước mặt hắn liền xuất hiện 75 ngàn cây dược thảo chiết cây rải ra bốn phương tám hướng, khiến cho sương mù bốn phía cuồn cuộn, truyền ra một loạt tiếng nổ ầm ầm.

Tiếng nổ này cũng truyền ra ngoài, cả Dược Các đều phát sáng, ánh sáng này mơ hồ như muốn xung phá ra nhất mạch đan đạo, dường như chỉ chờ khi Mạnh Hạo có thể đạt tới cực hạn của tầng này, ánh sáng sẽ dâng lên ngập trời.

Tất cả đan sư của nhất mạch đan đạo đều đang chú ý, mắt không chớp.

Phương Đan Vân ở trên ngọn núi của mình, hắn cũng đang theo dõi, trên mặt có mong đợi.

Trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe sáng, tay phải nâng lên bỗng nhiên nhanh chóng chiết cây tiếp.

80 ngàn, 83 ngàn, 86 ngàn... Bốn canh giờ sau, dược thảo của Mạnh Hạo chiết cây ra đạt tới 90 ngàn!

Giờ khắc này, Dược Các nổ ầm ầm, chưa từng có người có thể ở tầng thứ bảy này chiết cây ra thảo mộc trình độ như vậy, Mạnh Hạo là người thứ nhất! Đúng lúc này, trên tấm bia đá ngoài Dược Các, tên của hắn ở vị trí tầng thứ bảy, rõ ràng hiển lộ ra số lượng dược thảo hắn chiết cây được, một màn này chấn động tất cả tộc nhân phía ngoài.

90 ngàn, không phải đầu cuối, thời khắc này tâm thần của Mạnh Hạo tiêu hao rất nhỏ hầu như không thể tra xét, tâm thần của hắn cường hãn hơn

rất nhiều so với trước đây, trong mắt hắn chợt lóe sáng, hai tay đồng thời nâng lên, không ngờ là dùng nhất tâm nhị dụng, cùng một lúc chiết cây.

Khi tiếng động rầm rầm như sấm sét truyền khắp Dược Các, số lượng chiết cây của Mạnh Hạo lập tức tăng gấp bội.

93 ngàn, 96 ngàn, 99 ngàn... cho đến... 100 ngàn!

Ngay khi xuất hiện một gốc cây dược thảo chiết cây cuối cùng, toàn bộ 100 ngàn cây dược thảo chiết cây vây quanh bốn phía Mạnh Hạo, đồng loạt phát sáng, ánh sáng lan tràn ra khắp Dược Các, tỏa sáng mười ngàn trượng.

Trong chớp mắt ánh sáng này dâng lên ngập trời, từ nhất mạch đan đạo chiếu thẳng lên bầu trời, chấn động đan đạo, chấn động Phương gia, càng làm cho tu sĩ khắp Đông Thắng Tinh đều thấy được đạo quang này, rối rít kinh hãi; các đan sư ở Dược Tiên Tông cũng đều toàn bộ tâm thần chấn động.

Ngay cả Phương Ngôn Khư, cũng từ trong bế quan mở mắt ra, nhìn về phía nhất mạch đan đạo, mặt đổi sắc.

- Hoàn mỹ vượt qua tầng thứ bảy... nhưng độ khó của tầng thứ tám nơi đó, tầng thứ bảy không thể so sánh, chênh lệch quá xa! Phương Ngôn Khư khẽ lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, giữa không trung trên tổ trạch Phương gia, đạo chung của Phương gia chậm rãi xuất hiện, khi phủ xuống có tiếng chuông vang vọng, thanh âm hùng hậu truyền vào trong đầu của mỗi tộc nhân huyết mạch Phương gia.

Đạo chung gõ, điều này đại biểu tầng thứ bảy của Mạnh Hạo cũng giống như tầng sáu, đều là hoàn mỹ!

Mà thời gian chỉ trong một ngày mà thôi!

Một ngày, ở tầng thứ bảy đã chiết cây ra hoàn mỹ, đạt tới 100 ngàn... chuyện này truyền ra, khiến tất cả tộc nhân Phương gia, trong giây lát ý thức được thiếu tộc của bọn họ, chẳng những trên tu hành là đệ nhất thiên kiêu, mà trên trình độ đan đạo, cũng như nhau là mặt trời sáng chói!

Thời khắc này chấn động ở bên ngoài, Mạnh Hạo không phát hiện được, trước mắt hắn tầng thứ bảy tỏa sáng, rồi xuất hiện một cái cầu thang... đây là bậc thềm đi thông lên tầng thứ tám!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra quyết đoán, bước một bước đạp bậc thềm, đi thẳng lên tầng thứ tám.

Ngay khoảnh khắc bước chân vào tầng thứ tám, ánh sáng bốn phía biến mất, xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo rõ ràng là một mảng sa mạc, thiên địa thương mang cổ xưa. Trong sa mạc lúc này dường như có thi thể một con rồng màu xanh, nằm ở nơi đó, không nhúc nhích.

Thân rồng cực lớn, nhìn không thấy được đầu cuối. Trên thân thể con rồng xanh lại mọc vô số dược thảo, những dược thảo này, dường như là sinh trưởng từ cơ thể rồng xanh, dùng máu thịt của nó làm chất dinh dưỡng.

Vị trí Mạnh Hạo đang đứng là phần đuôi khổng lồ của con rồng. Trong cơ thể con rồng này ẩn chứa sinh cơ kinh khủng khiến Mạnh Hạo kinh hãi. Nhưng sinh cơ này dường như bị phong ấn, đang bị vô số các loại dược thảo kia hút thu.

“Đây, chính là tầng thứ tám ư?” Đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo bước chân vào tầng thứ tám, hắn hít sâu một hơi, bỗng nhiên, bên tai có thanh âm lạnh như băng thương tang cổ xưa, quanh quẩn khắp tầng thứ tám.

- Trên thân thể rồng xanh có 1 triệu dược thảo, người tách rời 100 ngàn, được tính qua cửa ải này!

Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng, hắn ngẩng đầu nhìn con rồng xanh dưới chân, trong mắt từ từ lộ ra ý chấp nhất.

“Tầng thứ bảy là phải với dược thảo bất đồng chiết cây, mà tầng thứ tám này, xuất hiện ở trước mặt ta đều là dược thảo chiết cây xong, cần chính là đảo ngược tách rời ra!”

“Tách rời chúng, trở lại như cũ thành dược thảo trước khi chiết cây... tầng thứ tám này... độ khó cao hơn rất nhiều so với tầng thứ bảy!”

“Tuy nhiên nếu thật có thể làm cho tầng này cũng đạt tới hoàn mỹ, như vậy trên trình độ thảo mộc, sẽ đạt tới một bước đỉnh phong trước nay chưa từng có!”

“Ta nghĩ không ra, trình độ thảo mộc có cái gì có thể còn khó hơn so với tầng thứ tám này?” Trong lòng Mạnh Hạo nảy sinh quyết tâm khiêu chiến, hắn hít sâu một hơi, bước lên phía trước. Ngay khoảnh khắc bước chân rơi xuống, trước mặt hắn, lập tức tia sáng nhoáng lên một cái, hư ảnh cây dược thảo thứ nhất đột ngột xuất hiện, cản trở bước chân của hắn.

Mạnh Hạo chỉ nhìn thoáng qua, tay phải nâng lên điểm một cái, lập tức dược thảo hư ảo ở trước mặt hắn, trong nháy mắt tách rời, nhưng lại hóa thành 3 cây dược thảo không giống nhau, rồi tức thì tiêu tan.

Mạnh Hạo không có dừng lại, từng bước một đi ra, mỗi một bước rơi xuống đều có dược thảo hư ảo xuất hiện, nhưng bất kỳ một gốc cây nào hắn cũng chỉ liếc mắt nhìn, rồi lập tức tách rời.

Mười bước, 100 bước, 1000 bước, 10 ngàn bước...

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo đi ra 30 ngàn bước, có 30 ngàn cây dược thảo trước mặt hắn bị tách rời. Mà thân rồng xanh dưới chân, theo hắn đi tới trước, nhưng lại xuất hiện dấu hiệu sống lại.

Dường như nếu có người nào có thể tách rời toàn bộ 1 triệu dược thảo này, như vậy con rồng... sẽ không còn bị phong ấn, sẽ lần nữa bay lên bầu trời.

Bên ngoài Dược Các, trên tấm bia đá vị trí tầng thứ tám, vốn cũng không có bao nhiêu tên tồn tại, nhưng giờ này tên của Mạnh Hạo, đang từ dưới cuối nhanh chóng kéo lên... tất cả người nhìn thấy đều mở to mắt.

Tiếng động rầm rầm từ trong Dược Các truyền ra, rơi vào trong tai mọi người bốn phía, dường như có thể dẫn động tần số nhịp tim, khiến cho tất cả đan đạo ngoài Dược Các, đều tĩnh lặng.

Mọi ánh mắt, đều ngưng thần chú ý trên Dược Các.

Tầng thứ tám, trên thân rồng xanh, Mạnh Hạo vẫn đi tới trước, 15 ngàn bước. 18 ngàn bước, 20 ngàn bước!

30 ngàn, 40 ngàn, 50 ngàn...

Từ đầu đến cuối, Mạnh Hạo không dừng lại chút nào, từng bước một rơi xuống, từng gốc cây dược thảo ở trước mặt hắn tách rời. Với trình độ thảo mộc của hắn, những cây dược thảo này còn chưa có tư cách để hắn đi suy nghĩ quá lâu.

“Rầm rầm...” Tiếng nổ vang ngập trời truyền khắp nhất mạch đan đạo. Trong mơ hồ như có tiếng rồng gào thét, dường như nó tồn tại. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Mạnh Hạo... đi ra bước thứ 70 ngàn!

Một bước một dược thảo, hắn vẫn đi tới, 80 ngàn, 90 ngàn, 100 ngàn!

Ngay khi Mạnh Hạo bước ra 100 ngàn bước, 100 ngàn dược thảo toàn bộ tách rời, bốn phía tia sáng lóng lánh, thân thể con rồng xanh lại rung động một cái.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt lóe sáng, 100 ngàn đương nhiên không phải là đầu cuối của hắn, hắn không tới thì thôi, nếu đã tới... sẽ phải đi tới cuối cùng.

Thân thể nhoáng một cái, Mạnh Hạo tiếp tục đi tới, thời gian từ từ trôi qua, 100 ngàn, 150 ngàn, 200 ngàn, 300 ngàn, 400 ngàn, 500 ngàn!

Thân con rồng xanh rung chuyển mạnh hơn, có tiếng long ngâm truyền ra quanh quẩn thiên địa.

Giờ khắc này, tộc nhân Phương gia bên ngoài Dược Các, toàn bộ chấn động, bọn họ nhìn trên tấm bia đá, tên của Mạnh Hạo chẳng những xếp hạng thứ nhất, mà nhất là con số phía sau, đó mới là nguyên nhân khiến mọi người hoảng sợ.

Mạnh Hạo trong mắt toát ra tia sáng kỳ dị, tiếp tục đi tới trước, 550 ngàn, 600 ngàn, 700 ngàn, 800 ngàn...

Cho đến lúc hắn đi tới 800 ngàn, bước chân của hắn mới chậm lại, nhưng giờ khắc này, khí thế trên người hắn lại ầm ầm bùng phát, tâm thần toàn bộ vận dụng, trong mắt lộ ra thôi diễn điên cuồng. Với trình độ thảo mộc của hắn, với tâm thần cường hãn của hắn, mạnh mẽ đi tới.

830 ngàn, 860 ngàn, 890 ngàn... 900 ngàn!

Tiếng rồng xanh gào thét, chín phần thân thể sống lại, tản ra khí tức ngút trời. Trong tầng thứ tám này, nó đang điên cuồng vùng vẫy, dường như đang cầu khẩn Mạnh Hạo hãy giải khai 100 ngàn cuối cùng kia, để giúp nó có thể bay lên trời xanh.

Bên ngoài Dược Các toàn bộ rơi vào tĩnh lặng, mọi ánh mắt đều dán trên tấm bia đá, dường như đều đang đợi con số trên đó biến thành 1 triệu!

Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hắn cảm nhận được khó khăn, trong tròng mắt xuất hiện tơ máu, 100 ngàn cuối cùng này, mỗi một cây dược thảo, thậm chí đều là chiết ra mấy chục với trên trăm dược thảo.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tiên mạch trong cơ thể ầm ầm vận chuyển, toàn bộ bùng phát, tâm thần của hắn trong nháy mắt tràn ngập tiên ý, cả người hắn tiên khí lượn lờ, bên trong cặp mắt như ẩn chứa tinh không, cất bước đi tới phía trước.

“Rầm rầm rầm!” 910 ngàn, 920 ngàn, 930 ngàn... 970 ngàn, 980 ngàn, 990 ngàn!!!

Vô số dược thảo trước mặt hắn bị tách rời, Mạnh Hạo quên đi thời gian, trước mắt của hắn, chỉ có dược thảo dường như vĩnh viễn cũng không có đầu cuối kia... Thẳng cho đến lúc không có dược thảo xuất hiện nữa, thân thể Mạnh Hạo dừng lại.

1 triệu!!!

Ngay khoảnh khắc đạt tới 1 triệu, tầng thứ tám nổ ầm ầm vang trời, toàn bộ Dược Các tản ra một màn hào quang màu xanh, dường như có một hư ảnh rồng xanh, gầm thét lao ra, long trời lở đất.

Tộc nhân Phương gia chấn động, tất cả mọi người bên ngoài Dược Các, toàn bộ sôi trào.

- 1 triệu, thiếu tộc trưởng ở tầng thứ tám này, đạt tới 1 triệu!!!

- Trước nay chưa từng có! Nhất mạch đan đạo trước nay, không người nào có thể làm được điểm này!

- Thiếu tộc tu hành là thiên kiêu, đan đạo cũng là mặt trời sáng chói!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1364: Mở cánh cửa căn nguyên

Một ngày này, tất cả tộc nhân Phương gia gần như đều nhìn thấy tại Dược Các của nhất mạch đan đạo nơi đó, bay ra một con rồng xanh, con rồng này phóng lên cao, vờn quanh Đông Thắng Tinh một hồi lâu, lúc này mới tan đi.

Theo nó tan đi, điểm điểm sáng màu xanh biếc rơi xuống mặt đất khắp Đông Thắng Tinh, tựa hồ lại làm cho cả tinh tú đều tỏa sáng một chút sinh cơ, giống như tẩm bổ.

Một màn này khiến tất cả tu sĩ trên Đông Thắng Tinh, đều tâm thần chấn động mãnh liệt.

Phương Ngôn Khư ở Dược Tiên Tông, chính mắt nhìn thấy một màn này, lão đổi sắc nhìn về hướng nhất mạch đan đạo, hồi lâu lẩm bẩm nói nhỏ:

- Truyền thuyết ở tầng thứ tám là thật... Bất kỳ đan sư nào, nếu lần đầu tiên bước chân vào tầng thứ tám, có thể giải mở phong ấn cho con rồng xanh thảo mộc, con rồng kia sẽ chạy ra Dược Các tẩm bổ mặt đất. Mạnh Hạo này, không ngờ trình độ đan đạo của hắn lại đạt tới trình độ như vậy...

Phương Thủ Đạo hô hấp dồn dập, mở to mắt, ngơ ngác nhìn con rồng xanh sau khi tiêu tán, tẩm bổ cho tinh tú, lão nhấc tay lên có một đốm sáng rơi vào lòng bàn tay lão.

Cùng lúc đó, trên không trung tổ trạch, đạo chung lần nữa xuất hiện, tiếng chuông vang lên quanh quẩn trong tâm thần của mỗi tộc nhân

Phương gia, thật lâu chưa tiêu tan.

Tiếng bàn tán sôi trào, tiếng ồ lên ầm ĩ, ở các nơi gia tộc. Phương gia sau khi trải qua phản bội tộc, giờ này, đúng là cần một lòng hoan hô như vậy, để ngưng tụ lực lượng của gia tộc càng mạnh hơn.

Trong Dược Các, trong tầng thứ tám, Mạnh Hạo tận mắt nhìn thấy con rồng xanh kia sau khi được mình tách rời tất cả thảo mộc, thân ảnh nó bay múa, theo nó bay ra trong tầng thứ tám này, tia sáng lóng lánh, vô số thảo mộc biến hóa, xuất hiện trong quầng sáng.

Mạnh Hạo không có lập tức đi lên tầng tiếp theo, mà khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt nhớ lại, yên lặng khắc ghi vào trong đầu 1 triệu dược thảo nhìn thấy trước đó.

Hồi lâu sau, khi hắn mở mắt ra, trong mắt của hắn lộ ra tia sáng rực, nhìn cách đó không xa, xuất hiện... một cánh cửa... đó là sau khi thông quan hoàn mỹ tầng thứ tám!

Không còn là bậc thềm, mà là một đường đi thông tới cánh cửa tầng thứ chín!

Đó là một tầng cuối cùng!

“Dược Các của Phương gia, được xưng là đoạt thiên địa tạo hóa, biến hóa thảo mộc đến cực hạn, nhất là tầng thứ tám này, lại đạt tới đỉnh phong!”

“Như vậy, trong tầng thứ chín, sẽ là khảo nghiệm gì đây?” Mạnh Hạo nhìn cánh cửa kia, tận đáy lòng hắn thật tò mò... Một lúc lâu sau hắn đứng lên, đi tới cánh cửa.

Từng bước một tới gần, khi hắn đứng ở trước cửa, Mạnh Hạo trong mắt nhoáng lên một cái, đẩy mạnh ra, không do dự cất bước đi vào, đạp bước

trên một tầng cuối cùng của Dược Các.

Ngay khoảnh khắc bước chân đi vào, Mạnh Hạo chợt dừng lại bước chân, ngẩn người đứng tại đó, nhìn thế giới trước mắt.

Đây là một thế giới.

Bầu trời xanh thẳm, có một vầng mặt trời màu vàng ở trên không trung phát ra ánh sáng loá mắt. Trên bầu trời, thỉnh thoảng có chim bay qua, những con chim kia bất kỳ một con nào đều vô cùng to lớn.

Xa xa, mặt đất chấn động, có người khổng lồ gầm thét, chạy nhanh qua.

Hết thảy, dường như là thời đại viễn cổ! Một cây cỏ nhỏ thu hút chú ý của Mạnh Hạo, nó mọc bên cạnh một tảng đá, thoạt nhìn không có gì lạ, nhưng nhìn xem cẩn thận, dường như... rất lâu trước đây nó là bị tảng đá kia đè lên, nhưng nó cứng cỏi, rốt cục đẩy tảng đá, mọc ra ở bên cạnh.

Mạnh Hạo có chút mờ mịt, nhưng cũng chỉ trong thời gian mấy nhịp thở, hình ảnh nhoáng lên một cái, lúc xuất hiện lại vẫn còn ở chỗ cũ, nhưng lại đất rung núi lở, cây cỏ nhỏ kia vỡ nát.

Nhưng lại có một mảnh bộ phận vỡ nát, bay lên trong trời đất sụp đổ này, ở giữa không trung nó cùng với vô số đá vụn bị cuốn về phía xa xa, cuối cùng rơi vào trong vũng nước trên một chỗ mặt đất, chìm xuống.

Thời gian trôi qua, không biết đã qua bao nhiêu năm, từ trong vũng nước kia mọc ra một gốc cây không giống cây cỏ nhỏ, dường như cứng cỏi hơn, chấp nhất hơn...

Mạnh Hạo nhíu mày, hắn không biết mình nhìn thấy là thứ gì, có quan hệ gì với tầng thứ chín? Trong trầm mặc, hắn tiếp tục nhìn lại, hắn thấy được năm tháng biến đổi, một lần lại một lần mặt trời lên mặt trời lặn, cây cỏ nhỏ kia khô héo, rồi sau đó lại xuất hiện, vòng đi vòng lại cho đến

một ngày, mặt đất va chạm làm cho chỗ đất mọc cây cỏ nhỏ biến thành đáy biển.

Bùn đất trở thành nước bùn, chôn nó thật sâu dưới đáy.

Lại là năm tháng trăng trầm, khi cây cỏ nhỏ trong đáy nước bùn, lần nữa mọc lên, hình dáng của nó biến đổi, dường như trở thành rong biển, mọc tràn ra như tóc, càng ngày càng dài.

Rồi sau đó, nước biển khô cạn, rong biển khô héo, dần dần biến mất... Rất lâu sau, nơi đó mọc lên những cây lớn, trở thành rừng rậm... Trong số đó, có một cây lớn, dường như là cây cỏ nhỏ năm trước.

Năm tháng trôi qua, Mạnh Hạo nhìn những cây lớn kia dần dần rút nhỏ, cây cối bốn phía khô héo, chỉ có nó khỏe mạnh cao lớn, thế cho nên dẫn tới sét đánh.

Trong sấm sét nó khô héo, ngay lúc tưởng như sắp chết, một cái mầm mới mọc ra trên gốc cây khô, trở thành màu xanh biếc duy nhất trên thế gian này.

Mạnh Hạo sửng sốt, hắn nhìn mầm mới kia, mơ hồ trên mầm mới này sinh ra một khí tức khiến Mạnh Hạo rúng động. Một hồi lâu, có một bàn tay từ chỗ sâu trong hư vô thò xuống nhổ lấy mầm mới này.

- Quả nhiên thành một gốc cây thánh dược! Có tiếng nói thương tang cổ xưa quanh quẩn, hình ảnh trước mắt Mạnh Hạo tiêu tan.

Khi hết thảy đều biến mất, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn nhìn thấy nơi mình đứng là một dược viện, trong dược viên chỉ có một gốc cây dược thảo.

Đó là cái mầm mới, một cái mầm mới mà Mạnh Hạo thấy ở trong cảnh hư ảo kia.

Mạnh Hạo sửng sốt, hắn nhìn cây mầm mới, thần sắc dần dần lộ ra vẻ suy tư.

- Có hiểu không? Tại tầng thứ chín này, thanh âm trước đó xuất hiện ở tầng tám quanh quẩn.

- Cảnh giới thảo mộc cao nhất là gì? Không người nào có thể trả lời, mỗi người đều có đáp án của riêng mình! Một cây cỏ nhỏ ở thời đại viễn cổ, sau khi trải qua một loạt tạo hóa, ai nói không thể trở thành một cây thánh dược! Vạn vật đều tục, nhưng vạn vật lại đều không tầm thường! Tu sĩ đang tu hành, là muốn nhảy ra giới hạn như cá vượt Long Môn... Thảo mộc cũng như thế, luyện đan trở thành đan dược nuốt vào, cho mình lớn mạnh, đồng thời, cũng phải cảm thụ ý chí của bản thân thảo mộc! Nhìn như thảo mộc thành đan đã chết, nhưng ai có thể nói rõ, đó có phải là một loại sinh khác của thảo mộc hay không?

Thanh âm già lão cổ xưa quanh quẩn, Mạnh Hạo lặng lẽ khoanh chân ngồi xuống, nhìn cây mầm mới kia bỗng nhiên hắn nghĩ tới một màn lão tổ đời một hóa thân thành tinh tú.

Lão hóa thân thành tinh tú, trên tinh tú lại mọc ra vô số thảo mộc...

- Đây là... Mạnh Hạo lẩm bẩm. hắn mơ hồ cảm giác dường như mình nắm bắt được điều gì, nhưng lại nói không rõ, như vô số sợi dây ở trong đầu, rất khó chộp được đầu mối.

- Luân hồi sao? Mạnh Hạo ngẩng đầu.

Ngay khoảnh khắc hắn nói ra câu này, thế giới ầm ầm sụp đổ, theo sụp đổ, vô số mảnh vỡ ngưng tụ chung một chỗ, bất ngờ lần nữa xuất hiện một bộ hình ảnh hư ảo.

Hình ảnh, là một màn Mạnh Hạo nhìn thấy lần đầu trước khi bước chân

vào tầng thứ chín, là thế giới viễn cổ kia, là cảnh cây cỏ nhỏ từ dưới tảng đá kiên cường mọc ra.

Chỉ là trong hình ảnh có thêm một bàn tay.

- Dưới tảng đá vẫn khát vọng sinh trưởng, như vậy, ta sẽ cho ngươi một lần cơ hội! Trong hình ảnh truyền ra thanh âm, bàn tay kia nhẹ nhàng điểm một cái trên cây cỏ nhỏ.

Cây cỏ nhỏ run lên, rồi khôi phục như thường, bàn tay kia biến mất, như cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện.

Hình ảnh hoàn toàn biến mất, tầng thứ chín trở thành hư vô,. Chợt chậm rãi truyền đến thanh âm già lão cổ xưa: - Không chỉ là luân hồi, mà là tạo vật, thảo mộc đỉnh phong, trong mắt của ta, chính là tạo vật! Theo lời nói truyền ra, một cánh cửa rời khỏi tầng này xuất hiện ở bên cạnh Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trầm mặc, cây cỏ nhỏ vốn là vật bình thường, chỉ vì ngón tay kia điểm một cái, biến đổi vận mạng, cuối cùng dưới sét đánh, trở thành thánh dược.

Đây đích xác cũng là tạo vật.

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo từ từ đứng lên, hướng về hư vô phía sau, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Đột nhiên, một lần nữa thanh âm kia lại xuất hiện: - Nếu ngươi được lựa chọn, ngươi muốn trở thành cây cỏ nhỏ, hay là muốn trở thành bàn tay kia?

Mạnh Hạo bước chân chợt ngừng, quay đầu lại nhìn hư vô, bình tĩnh lên tiếng: - Bất kể là cây cỏ nhỏ hay là bàn tay kia, đều không thể đại biểu bản thân chúng, đều là bị chi phối... ta muốn trở thành... người chi phối

bàn tay biến đổi cây cỏ nhỏ kia! Mạnh Hạo nói xong, xoay người đang định bước vào bên trong cửa.

Hư vô truyền ra tiếng cười, tiếng cười kia có vui vẻ, cũng có tán thưởng: - Phương gia... không ngờ lại ra một vị tộc nhân như vậy, có hứng thú, có hứng thú!

Theo tiếng cười quanh quẩn, mơ hồ, ở đó trong hư vô đi ra một nam nhân trung niên, nhìn Mạnh Hạo nói: - Bao nhiêu năm rồi, cũng không có bao nhiêu người có thể bước chân vào nơi này, cho dù đi vào, cũng lựa chọn không giống ngươi! Để làm phần thưởng cho tầng thứ chín này, ta có thể trả lời ngươi một vấn đề!

Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng.

- Trên tạo vật, trình độ thảo mộc có không còn có đỉnh phong cao hơn? Mạnh Hạo hỏi.

- Vấn đề này khó trả lời, trước tiên ngươi phải biết, cái gì là đạo! Nam nhân trung niên nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi lên tiếng.

- Đạo ư? Mạnh Hạo ngẩn ra.

- Tại sao lại sinh? Tại sao lại chết? Thanh âm già lão, từ từ quanh quẩn: - Tại sao lại có luân hồi, như một vòng tròn, đầu và đuôi nối tiếp, lại đại biểu hàm nghĩa gì, chỉ là luân hồi sao? Tại sao lại có tu sĩ, tại sao lại có cảnh giới? Tại sao phải có đạo pháp, tại sao lại có thần thông? Ánh sáng là từ đâu xuất hiện, đêm tối là từ đâu phủ xuống? Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, lại có bất đồng thế nào? Đồng dạng là hỏa, vì sao cực nóng lại khác?

Cái gì nóng, cái gì là lạnh? Ngươi có thể tưởng tượng ra, một sinh mạng chỉ có thể tồn tại trong băng, lại bị một giọt nước phỏng chết... ý nghĩa ra sao?

Lời nói từ thanh âm già lão kia càng lúc càng nhanh, tâm thần Mạnh Hạo càng chấn động. Trong đầu hắn nổi lên một cái lại một cái nghi vấn này, mỗi một cái, hắn có cảm giác dường như đều có thể trả lời, nhưng khi chân chính trả lời, lại phát hiện không lời nào chống đỡ.

- Cái gì là đạo? Cuối cùng, thanh âm nói ra câu nói sau cùng, câu nói này nổ ầm ầm trong đầu Mạnh Hạo.

- Căn nguyên chính là đạo, hết thảy là căn nguyên nghịch thiên! Nam nhân trung niên nói giọng nghiêm túc, trong mắt tỏa sánh, cả người nghiêm trang uy nghiêm.

- Hết thảy không biết, đều là căn nguyên, ngược dòng căn nguyên mới có thể hiểu thiên địa, biết vạn vật, nắm trong tay bầu trời... Khi ngươi hiểu rõ hết thảy biến hóa của thiên địa, nghịch thiên phong địa, thì có khó gì! Nam nhân trung niên phất tay một cái, lập tức Mạnh Hạo đang tâm thần bị chấn động, thân thể không tự chủ bước chân vào cánh cửa, biến mất trong phiến hư vô này.

Đợi đến lúc Mạnh Hạo biến mất, nam nhân trung niên lắc đầu cười, đi ra một bước, lập tức hư vô trở thành dược viện, mà hắn khoanh chân ngồi trong dược viện, dần dần hóa thành một gốc cây mầm mới!

Chính là... mầm mới từ cây cỏ nhỏ kia, cuối cùng biến thành...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1365: Kế hoạch đào hôn

- Ta mong đợi một ngày, hắn trở thành người chi phối bàn tay kia! Mầm mới nhẹ nhàng lắc lư, từ bên trong mơ hồ truyền ra tiếng cười nhàn nhạt, trong hư vô đen như mực này, theo làn gió càng lúc càng xa.

Trở thành cỏ nhỏ, hoặc là trở thành bàn tay, đây là một lựa chọn, cũng là một cái bẫy, một cái nhìn như không phải một tức hai, trong cơ cấu hạn định cho ra lựa chọn.

Nhất là người vừa mới trải qua tâm thần thay đổi, hoảng hốt từ trong một vài hình ảnh kia, vẫn chưa có hoàn toàn tiêu hóa hiểu được, vả lại nỗi lòng chưa ổn định, sự lựa chọn này nhắm thẳng vào đạo và chấp niệm sâu trong nội tâm.

Đó không phải là thuận miệng nói ra, cũng không thể nói lung tung, một khi không hợp với chấp niệm của bản thân, lựa chọn tùy ý bừa bãi, giống như trái ngược đạo niệm sẽ sụp đổ.

Mà đúng lúc này, có thể nhảy ra ngoài phạm vi lựa chọn có hạn định, nói ra trở thành người chi phối bàn tay kia... đáp án này có vẻ vô cùng đáng quý! Trong tầng thứ chín Dược Các, dưới thần thông của nam nhân trung niên, bất kỳ người nào tu vi không bằng nam nhân trung niên, đều không thể nói ra lời nói dối, chỉ có nội tâm chân thật, câu trả lời chân thật, mới có thể thông qua khảo nghiệm của tầng thứ chín!

Điều này không chỉ cần trong lòng có tự tin tuyệt đối, còn phải biết thanh tỉnh đối với mình, cùng với lòng kiên định với đạo của mình!

Một tộc nhân Phương gia như vậy, nam nhân trung niên từ rất lâu tới nay lần đầu gặp, cho nên chỉ điểm ngộ đạo của căn nguyên!

“Căn nguyên, chính là đạo!” Trong đầu Mạnh Hạo kêu “ông ông“. Từ khi từ trong cánh cửa kia đi ra, bất ngờ hắn ra ngoài Dược Các, ở chung quanh hắn có mấy vạn tộc nhân, mỗi người nhìn về phía Mạnh Hạo đều tràn đầy kích động và phấn chấn.

Bên tai, có tiếng đạo chung vang vọng, truyền vào tâm thần của mỗi tộc nhân Phương gia.

Phía sau, Dược Các tỏa ra hào quang loá mắt, chiếu rọi bốn phương tám hướng, đan sư sùng bái, bầu trời thất sắc, chấn động cả Đông Thắng Tinh.

Đây là lần đầu tiên, có người có thể hoàn mỹ thông qua toàn bộ Dược Các, loại chuyện này sẽ trở thành truyền thuyết của nhất mạch đan đạo, sẽ trở thành thần thoại của đan đạo Phương gia.

Trên cửa đá ngoài Dược Các, tên của Mạnh Hạo xếp ở vị trí thứ nhất!

Nhưng tất cả tiếng hoan hô, giờ khắc này rơi vào trong tai Mạnh Hạo đều rất yếu, chỉ có câu nói kia, năm chữ kia, giống như tiếng sấm nổ ầm ầm trong đầu Mạnh Hạo... thật lâu không tiêu tan.

- Căn nguyên... chính là đạo... Mạnh Hạo lẩm bẩm.

“Nắm giữ căn nguyên là có thể bước chân vào Đạo Cảnh!” Trong đầu Mạnh Hạo thoáng cái giống như được mở rộng ra, khiến cho hắn hiểu rõ đối với tu hành trước nay chưa từng có.

“Niết Bàn Quả thành tựu Cổ Cảnh, căn nguyên tạo nên Đạo Cảnh!” Trong mắt Mạnh Hạo toát ra tia sáng mãnh liệt. Theo thanh âm cổ xưa trong đầu kia từ từ chìm sâu tận đáy lòng, ngoài Dược Các, tiếng hoan hô từ tộc nhân gia tộc từ từ trở lại bên tai Mạnh Hạo.

- Chúc mừng thiếu tộc trưởng xông qua toàn bộ Dược Các!

- Chúc mừng thiếu tộc trưởng!!!

Thanh âm vang vọng, Mạnh Hạo khôi phục tâm thần, nhưng rất nhanh hắn lại ngẩn ra, cảm thấy không thích hợp: Lúc này người ở xung quanh, không khỏi quá ít theo như dự liệu, chỉ có mấy chục ngàn...

Hắn nhớ rõ, trước khi mình bước chân vào Dược Các, đã có hơn mấy trăm ngàn người vây quanh... Mạnh Hạo nghi hoặc trong lòng, ôm quyền cười với mọi người, sau đó nháy mắt ra hiệu cho Phương Tây, rồi cất bước đi xa.

Phương Tây chạy sát theo, hai người bay ra ngoài nhất mạch đan đạo, sau đó không đợi Mạnh Hạo hỏi, Phương Tây liền thở dài lên tiếng.

- Ca! Huynh biết không, sau khi huynh đi vào Dược Các, đột nhiên gia tộc ban bố nhiệm vụ, hầu hết tộc nhân đi tới nơi này, đều lập tức chạy trở về... Phương Tây cười khổ, lấy ra một cái túi trữ vật đưa cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sắc mặt khó coi, nhận lấy túi trữ vật quét nhìn, bên trong tuy rằng linh thạch không ít, nhưng kém rất xa so với dự tính của hắn.

- Lão cáo già khốn kiếp! Mạnh Hạo nghiến răng, oán hận nhìn về hướng tổ trạch. Hắn không cần suy nghĩ nhiều cũng biết: đây nhất định là lão hồ ly Phương Thủ Đạo kia phản kích.

Hiển nhiên là lão khốn này cũng biết bị Mạnh Hạo âm thầm gài bẫy, vì thế đúng lúc đánh trả.

- Không sao! Ngươi đi về trước đi, ta nghĩ biện pháp khác!

Mạnh Hạo vỗ vỗ vai Phương Tây, gượng cười nói.

Phương Tây nghe vậy gật đầu, cúi đầu chào Mạnh Hạo, sau đó hóa thành

cầu vồng bay đi.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, cặp mắt chớp động, một lát sau hắn cắn răng một cái.

“Lão hồ ly, nếu lão ép ta như vậy, đừng trách ta xốc bàn cờ!” Mạnh Hạo nghĩ tới một màn lão tổ đời một đối mặt với con mắt của Quý Thiên, liền hóa thành cầu vồng bay về lầu các trong tổ trạch.

Về tới lầu các, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống tĩnh tọa.

Mấy ngày sau, màn đêm xuống thân ảnh hắn nhoáng một cái, biến mất trong lầu các, khi xuất hiện lại đã ở ngoài tổ trạch, hóa thành một đạo cầu vồng lặng lẽ bay thẳng lên bầu trời.

Mắt thấy sắp bay ra tinh không, đột nhiên, một lực lượng mạnh mẽ từ bầu trời phủ xuống, giống như phong ấn bao phủ bốn phương tám hướng, Mạnh Hạo không thể không dừng bước, nhìn tinh không phía ngoài, sắc mặt càng khó coi.

“Lão hồ ly kia quả nhiên phòng bị ta trốn ra gia tộc, như vậy xem ra, chuyện ta bái nhập ba đại đạo môn, lão già này chủ động đề xuất ba tháng sau, cũng có âm mưu trong đó!” Mạnh Hạo nghiến răng nghiến lợi. Lúc này hắn hiểu rõ toàn bộ, trong lòng rất là bất mãn chuyện bị Phương Thủ Đạo gài bẫy mấy lần, có cảm giác như bị người khác đánh bại ngay chính lĩnh vực mình am hiểu nhất.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chớp động, cười lạnh trong lòng, lần nữa xoay người trở về gia tộc, yên lặng quay về tổ trạch. Tiếp sau cũng không có tiếp tục thử đi trốn, cũng không có luyện đan, mà cả ngày đi tới chỗ chứa điển tịch gia tộc, không ngừng lật sách tìm hiểu về gia tộc

Phương Thủ Đạo thấy một màn này, rất là kinh ngạc. Mấy ngày này, thần

thức của lão đều thầm dò xét Mạnh Hạo nơi đó. Một màn ban đêm Mạnh Hạo định chạy trốn kia, cũng đều bị lão nhìn thấy, trong lòng rất đắc ý.

Nhưng trước mắt, lão quả thật nhìn không thấu ý đồ của Mạnh Hạo.

“Tiểu hồ ly này không thể xem thường, hơi không để ý một chút, liền bị hắn lừa.” Phương Thủ Đạo lộ vẻ ngưng trọng, lão cũng thử đi lật xem những điển tịch gia tộc, Mạnh Hạo đã đọc kia, nhưng từ trong đó cũng không nhìn ra được gì, nhưng càng như vậy lão càng cảnh giác.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua một tháng, Phương Thủ Đạo dần dần có loại cảm giác không ổn, nhưng lão suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ ra đến tột cung vấn đề tồn tại chỗ nào.

Bên trong lầu các, Mạnh Hạo khoanh chân tĩnh tọa, thỉnh thoảng mở mắt, trong mắt của hắn tràn đầy tơ máu, sắc mặt tiều tụy, nhưng nội tâm của hắn lại đang cười lạnh.

“Thành công rồi, rốt cục bị ta tìm được đáp án rồi!” Mạnh Hạo lẩm bẩm trong lòng.

“Thần hồn tẩm bổ, khoảnh khắc gợn sóng bao trùm cả Đông Thắng Tinh, sẽ cản trở thần thức của Đạo Cảnh thời gian một nhịp thở. Đồng thời, trong thời gian tẩm bổ thần hồn này, Nhất Niệm Tinh Thần Biến... có thể thi triển một lần Tinh Na Di!”

“Như vậy hiện tại, cần phải đi luyện đan!” Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng, hai mắt nhắm nghiền.

Sáng sớm ngày hôm sau, bỗng nhiên hắn đứng dậy hóa thành cầu vồng bay thẳng tới nhất mạch đan đạo.

Một tháng này Phương Thủ Đạo vô cùng lo sợ, luôn cảm thấy biểu hiện của Mạnh Hạo có chỗ nào đó không đúng, lúc này vừa phát hiện Mạnh

Hạo bay ra, lập tức lão ngưng tụ thần thức theo dõi. Khi thấy Mạnh Hạo bay về phía nhất mạch đan đạo, ngược lại lão thở phào nhẹ nhõm.

“Hừ hừ... Tiểu hồ ly! Lão phu không ngại ngươi ra tay, chỉ sợ ngươi không ra tay, khiến người ta không nhìn ra đầu mối. ngươi còn quá trẻ đi!” Phương Thủ Đạo trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

“Quả nhiên hắn đi Đan Các!” Phương Thủ Đạo tự nhủ thầm, cặp mắt lóe sáng. Đối với đan đạo của Mạnh Hạo, lão rất là kiêng kỵ, bất quá nghĩ tới câu nói của Phương Ngôn Khư: viên đan dược thứ ba kia trừ lão tổ đời một ra, không người nào có thể luyện chế... nên phần lo lắng này lão cũng không quan tâm nhiều nữa.

“Viên đan dược thứ hai, dựa theo lời nói của Phương Ngôn Khư, tên tiểu tử này có tư cách luyện chế, nhưng có luyện thành hay không, còn phải xem hắn hiểu rõ căn bản hay không?! Vả lại loại hiểu rõ đó, cũng không phải Tiên Cảnh có thể chạm đến... Đó là ngưỡng cửa của Đạo Cảnh!”

“Như vậy, viên đan dược thứ hai này, trên cơ bản hắn khó mà luyện chế thành!” Nghĩ đến đây, Phương Thủ Đạo ho khan một tiếng. Lão cảm thấy vì để cho Mạnh Hạo thành thân với Lý Linh Nhi, mấy ngày này thật đúng là mình rất quan tâm!

“Không có biện pháp, ai bảo ta là gia gia của gia gia hắn, trong gia tộc ta hiểu hắn rõ nhất, ta không quan tâm vì hắn, thì quan tâm ai chứ?!.” Phương Thủ Đạo chớp chớp mắt rất là cảm khái. Lần nữa tràn ra thần thức nhìn về phía Mạnh Hạo nơi đó.

Tại nhất mạch đan đạo, Mạnh Hạo một đường bay lên. Thời gian đã cách một tháng, lần nữa hắn trở lại. Các tộc nhân nhìn thấy hắn, đều rối rít phỏng đoán, mặc dù không biết Mạnh Hạo muốn làm gì, nhưng khi thấy hướng đi của hắn dường như là Đan Các, các tộc nhân lập tức phấn chấn.

- Chẳng lẽ thiếu tộc trưởng xông xong Dược Các, còn muốn đi khiêu

chiến Đan Các?

- Thiếu tộc lúc trước đã luyện chế được Đô Thiên Dương Thần Đan một trong ba viên đan dược, chẳng lẽ là... hắn muốn đi luyện chế hai viên đan dược kia?!.

Đám người này vừa phỏng đoán vừa bay theo, rất nhanh, toàn bộ nhất mạch đan đạo chấn động. Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, không che giấu chút nào, một đường ào ào bay thẳng tới Đan Các.

Không bao lâu, hắn xuất hiện ở ngoài Đan Các, bốn phía rất nhiều tộc nhân vây quanh, đều chăm chú chờ xem diễn biến.

Thân thể Mạnh Hạo nhoáng một cái, đạp bước thẳng lên Đan Các, sau đó vung tay gõ trên cái trống thứ hai trước Đan Các.

Lập tức tiếng trồng kêu vang, quanh quẩn khắp nhất mạch đan đạo, cho dù ở trong tổ trạch, cũng có dư âm tản ra.

- Thiếu tộc đúng thật muốn đi luyện chế đan dược trong truyền thuyết kia!!!

- Trước thiếu tộc luyện chế Đô Thiên Dương Thần, lần này là luyện chế Phá Hải Nghịch Thiên Đan!!!

Tiếng trống truyền ra, tộc nhân từ bốn phía kéo tới, đây không phải là xông Dược Các không nhìn thấy cụ thể, đây là luyện chế đan dược trong truyền thuyết, mọi người có thể thấy tận mắt.

Mạnh Hạo đứng trên Đan Các, nắm tay gõ lên mặt trống lớn, ngay khoảnh khắc tiếng trống vang lên, trước mắt hắn hiện ra bảng khen thưởng đối với luyện chế đan dược của nhất mạch đan đạo.

“Phá Hải Nghịch Thiên Đan! Người luyện thành, khen thưởng 1 tỉ linh

thạch, 1 triệu tiên ngọc, 20 triệu cống hiến, đan đạo thảo mộc chọn thoải mái 100 ngàn cây, đạo pháp trong tộc chọn thoải mái 6 loại, cấp Cổ bảo một kiện, đạo chung gõ vang hai chín tiếng! Luyện chế cần nộp 10 triệu điểm cống hiến, đổi lấy một phần vật liệu luyện chế!”

Trong chớp mắt, điểm cống hiến gia tộc của Mạnh Hạo, liền bị trừ đi 10 triệu!

Ở trước mặt hắn, xuất hiện một cái ngọc giản, cùng lúc đó, có đại lượng dược thảo, trong nháy mắt xuất hiện, tổng cộng 99 cây lơ lửng chung quanh hắn.

Mạnh Hạo giơ tay chụp lấy ngọc giản, quét thần thức một vòng, lập tức nhìn thấy ghi chép trong ngọc giản, phương pháp luyện chế của Phá Hải Nghịch Thiên Đan, viên đan dược thứ hai trong ba viên đan dược của Phương gia.

Vừa xem xong, trong mắt Mạnh Hạo hơi co rụt lại, hắn hiểu rõ vì sao đan dược này khó luyện thành như thế, đã bao nhiêu năm rồi, nhất mạch đan đạo cũng không có người luyện ra được.

“Luyện chế khó khăn, chính là khó trên chiết cây, không có pháp môn chiết cây, chỉ có một đan phương thô sơ giản lược. Thậm chí đan phương này đều không có ghi ra tên thảo mộc, mà chỉ viết ra mấy phần đặc tính của thảo mộc cần dùng!”

“99 cây dược thảo cần dùng này, chiết cây phải hơn 100 ngàn thảo mộc có đặc tính phù hợp, như thế mới có thể luyện chế bước thứ nhất, cũng chính là Phá Hải.”

“Nhưng hai chữ Nghịch Thiên, quá rộng lớn, như thế nào có thể luyện?” Mạnh Hạo trầm tư, nhưng rất nhanh, trong mắt hắn lóe sáng, nhớ lại lời nói của nam nhân trung niên trong tầng thứ chín Dược Các.

“Căn nguyên, chính là đạo, hết thảy căn nguyên nghịch thiên!”

“Ta hiểu rồi, viên đan dược này, sở dĩ khó luyện chế, chính là khó khăn ở chỗ... luyện chế đan này, cần có căn nguyên, cho nên Đan Lão luyện chế không ra được, mà... Phương Ngôn Khư của Dược Tiên Tông có thể luyện chế!” Trong đầu Mạnh Hạo như có tia chớp lóe lên, rộng mở trong sáng.

“Căn nguyên... ta cũng có!” Mạnh Hạo ngẩng đầu, ngay tức thì tiên mạch thần hỏa kinh khủng trong cơ thể hắn ầm ầm bùng phát, tu vi của hắn tản ra, uy áp ngập trời, khiến tộc nhân bốn phía đều kinh hãi. Cùng lúc đó trên thân của Mạnh Hạo lại lộ ra dao động của căn nguyên!

Mặc dù hơi yếu, so với Đạo Cảnh còn kém nhiều lắm, nhưng đích xác chính là căn nguyên!

Có lẽ nó không đủ để Mạnh Hạo thành tựu Đạo Cảnh, nhưng nếu chỉ dùng để luyện đan... vậy là đủ rồi!

Trên mặt Mạnh Hạo lộ ra nụ cười, vung tay một cái, lập tức 99 cây dược thảo ở trước mặt hắn, lập tức trong mơ hồ chiết cây giữa nhau, với một tốc độ cực kỳ khủng khiếp...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1366: Phá Hải nghịch thiên đan

Gần như ngay lúc thần hỏa tiên mạch trong cơ thể Mạnh Hạo bạo phát, trong Dược Tiên Tông, Phương Ngôn Khư vẻ mặt cổ quái, mạnh đứng lên bước ra một bước, khi xuất hiện, bất ngờ ở trong tổ trạch bên cạnh Phương Thủ Đạo

Tên tiểu tử này không ngờ hiểu rõ ngưỡng cửa Đạo Cảnh

Điều này với hắn mà nói, biết được quá sớm, nếu tâm trí không kiên định, không phải là chuyện tốt

Phương Thủ Đạo vừa nghe lời này, lập tức ngây ngẩn cả người

Ý của ngươi là?

Hắn có thể luyện chế ra Phá Hải Nghịch Thiên Đan

Phương Ngôn Khư liếc nhìn Phương Thủ Đạo một cái, nhàn nhạt lên tiếng

Sắc mặt Phương Thủ Đạo lập tức biến hóa, nhíu mày

Ngươi cần gì phải làm khó hắn, một chữ tình là điều tốt đẹp mà chúng ta tu hành nhớ lại

Phương Ngôn Khư lắc đầu, chậm rãi nói

Lý gia dù sao cũng là chi mạch của Lý chủ năm đó, mà Quý gia sở dĩ không thể không để lại nhất mạch này, chính vì Lý gia và Vương gia

giống nhau, sớm nhất đều không phải là Đệ Cửu Sơn Hải chi tu

Đám hỏi với Lý gia, đối với gia tộc chỉ là thứ yếu, chủ yếu nhất chính là đối với bản thân Hạo nhi, trong tương lai sau khi bước chân vào Đạo Cảnh, có chỗ tốt không tưởng được

Nhất mạch ta giờ này chỉ có nó là hy vọng, sao có thể làm cho nó đi hồ nháo

Phương Thủ Đạo thở dài, tay phải nâng lên hư không, lập tức ở trong tay của hắn xuất hiện một cái ngọc giản

Hạo nhi nếu có oán khí, oán này liền đặt trên người lão phu là được

Trong mắt Phương Thủ Đạo lộ ra quyết đoán, cầm ngọc giản lập tức truyền ra thần niệm

Đan đạo nhất mạch, trong sự chú ý của mọi người, Mạnh Hạo tóc bay lên, quần áo lơ lửng, ở phía trước mặt trống to thứ hai trên Đan Các, phất tay áo, nhiều dược thảo vây quanh, thoạt nhìn mơ hồ vì tốc độ quá nhanh, đang không ngừng chiết cây

Lấy 99 cây dược thảo, đi chiết ra 100 ngàn dược thảo, lấy những thứ này luyện chế ra Phá Hải Nghịch Thiên Đan

Mà đây chỉ là bước đầu tiên mà thôi, Mạnh Hạo vẻ mặt ngưng trọng

Trong hai mắt hắn có thôi diễn chi mang, chung quanh hắn dược thảo càng ngày càng nhiều

Ba ngàn, bảy ngàn, mười ngàn! Vẫn chưa xong

Khi tay phải Mạnh Hạo nâng lên, thường thường dưới một chỉ tay, những dược thảo kia liền sẽ lần nữa tách rời, lần nữa chiết cây, dựa theo yêu cầu

của đan phương, chế tạo ra từng dược thảo phù hợp đặc tính mỗi một gốc cây

Chuyện này cần thảo mộc trình độ đạt tới một mức trình độ có thể nói là khủng bố

Phóng nhãn cả đan đạo nhất mạch có lẽ cũng chỉ có Đan Lão mới có thể làm được

Ngoại trừ Đan Lão ra, đan đạo nhất mạch không người nào có thể

Vì loại thảo mộc trình độ này cần trình độ Dược Các tầng thứ tám tách rời 500 ngàn cây dược liệu mới coi là có tư cách

Cho dù là trong Dược Tiên Tông cũng chỉ có Phương Ngôn Khư mới có thể có tư cách này

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo tay phải không ngừng chuyển động, chung quanh hắn dược thảo càng ngày càng nhiều

20 ngàn, 30 ngàn, 40 ngàn

Hoa cả mắt

Bốn phía tộc nhân Phương gia thấy được tâm thần chấn động, bọn họ chưa từng thấy qua một người luyện đan

Có thể làm được trình độ như vậy, khi bọn họ nhìn lại, dường như không còn là luyện đan đơn thuần nữa, mà là một loại đạo! Đan đạo! Tất cả đan sư động dung

Đan Lão ở trên ngọn núi của hắn, vẻ mặt cũng ngưng trọng

50 ngàn, 60 ngàn, 70 ngàn

Mạnh Hạo hai tay chuyển động càng lúc càng nhanh, trong mắt của hắn thôi diễn chi mang lóe lên, tâm thần toàn bộ vận chuyển, cả người đều đắm chìm trong tách rời thảo mộc

Tia sáng vô tận, dược thảo vây quanh hắn

Thảo mộc dược hương nồng đậm, tràn ngập bốn phương tám hướng càng ngày càng đậm, cho đến khi bao trùm cả đan đạo nhất mạch, tất cả tu sĩ ngửi thấy được đều mừng rỡ

Thời gian từ từ đi qua, rất nhanh một ngày trôi qua, Mạnh Hạo vẫn đang tách rời dược thảo, trong quá trình hắn không thể sai một lần, một khi sai, thiếu một vị đặc tính liền sẽ ảnh hưởng toàn bộ thảo mộc tách rời

80 ngàn, 90 ngàn

Khi ngày thứ hai đến, Mạnh Hạo hai tay mạnh chợt ngừng, khi dừng lại, chung quanh hắn bất ngờ xuất hiện

100 ngàn dược thảo! Từ 99 cây dược thảo trên, chiết cây đi ra 100 ngàn cây dược thảo khác nhau! Tộc nhân Phương gia bốn phía, đan đạo đan sư, toàn bộ chấn động, bọn họ tận mắt nhìn thấy một màn thần thoại gần đây, thấy được màn luyện đan này, hóa mục nát thành thần kỳ ẩn chứa đạo cảm! Nhưng không có người nói chuyện, chỉ có hô hấp dồn dập, bởi vì bọn họ biết, luyện đan kiêng kị nhất là quấy rầy, mà lúc này Mạnh Hạo đắm chìm trong đan đạo của hắn, tộc nhân Phương gia yên lặng như tờ, không muốn đi quấy rầy Mạnh Hạo, nhưng phấn chấn trong mắt bọn họ dần dần hóa thành cuồng nhiệt, đó là mãnh liệt chấp nhận đối với Mạnh Hạo

Hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền, một lát sau hai mắt hắn bỗng nhiên mở ra, bên trong có ánh sao lóe lên một cái, hai tay nâng lên, mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, hung hăng bóp một cái!

Hải! Mạnh Hạo nhẹ thở một chữ

Ở khoảnh khắc chữ này nói ra, tiếng nổ vang lên, 100 ngàn dược thảo chung quanh hắn lại vào khoảnh khắc này toàn bộ sụp đổ, chia năm xẻ bảy, tất cả cành lá trở thành bột phấn, như bị đè ép đến cực hạn, tất cả cành lá tách rời, khô héo mà chết

Một màn này khiến không ít người thất kinh, nhưng những tu sĩ đan đạo trình độ không yếu lại là nội tâm mạnh chấn động

Có gió thổi qua, thổi bay toàn bộ tro của 100 ngàn dược thảo kia

Lưu lại

là chất lỏng do 100 ngàn dược thảo tạo thành

Một mảnh biển màu xanh biếc! Biển màu xanh biếc vây quanh bốn phía Mạnh Hạo, ầm ầm chuyển động, hình như có sóng lớn nhấc lên, rung chuyển bốn phương tám hướng, cuồn cuộn giống như nước biển chân chính, mặc dù cũng không nhiều nhưng vẫn là biển! Biển thảo mộc chung quanh Mạnh Hạo không ngừng lưu chuyển, Mạnh Hạo nâng hai tay lên hướng vào phía trong hung hăng đè một cái

Ngưng!

Lúc này tiếng nổ vang ngập trời lên, biển thảo mộc này giống như sôi trào, cấp tốc ngưng tụ chung một chỗ, trong chớp mắt, ngay tại trước mặt Mạnh Hạo, hóa thành một quả cầu chất lỏng to lớn

Gần như là ngay lúc quả cầu chất lỏng này xuất hiện, tiên mạch toàn thân Mạnh Hạo ầm ầm bạo phát, 33 thiên xuất hiện, Chí Tôn Tiên Cảnh bí pháp bỗng nhiên triển khai, chớp mắt một cái, tất cả tiên mạch trong cơ thể hắn toàn bộ chuyển hóa thành thần hỏa tiên mạch! 123 điều thần hỏa

tiên mạch đồng loạt bạo phát, ngưng tụ thành 123 điểm thần hỏa chi mang, từ trên người Mạnh Hạo tràn ra chạy thẳng tới quả cầu chất lỏng kia

Vừa dung hợp xong, lực lượng căn nguyên trên người Mạnh Hạo chợt tràn ra, nhưng thân thể hắn lại đang run rẩy, mồ hôi trên trán chảy xuống, cặp mắt lộ ra chấp nhất, hai tay gắt gao khống chế qua cầu chất lỏng

Quả cầu chất lỏng kia điên cuồng sôi trào, bên trong không ngừng lõm xuống nhô ra, càng có vô số phù văn lúc sáng lúc tối không chừng sáng lên, dường như ở trong quả cầu chất lỏng này ẩn chứa lực lượng long trời lở đất

Dường như tùy thời có thể sụp đổ nổ tung, nhưng Mạnh Hạo vẫn đang không ngừng áp chế

Có tiếng sấm từ Thiềm Thừ trong quả cầu chất lỏng này

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều ngưng tụ ở trên quả cầu chất lỏng này

Càng ngày càng nhỏ, rất nhanh, quả cầu chất lỏng này dưới sự đè nén xuống của Mạnh Hạo, biến thành lớn chừng nắm tay

Phá Hải! Mạnh Hạo không thể kiên trì nữa, bỗng nhiên lên tiếng

Trong nháy mắt, một cỗ mạnh mẽ từ trong quả cầu chất lỏng này tràn ra, đánh vào trên người Mạnh Hạo, hai tay của hắn bị hung hăng văng ra, khóe miệng hắn tràn ra máu tươi, thân thể lui về phía sau, đồng thời, quả cầu chất lỏng lớn chừng nắm tay này trực tiếp nổ tung

Tiếng động rầm rầm truyền khắp bốn phía, theo nổ tung, vô số chất lỏng văng ra khắp nơi, dường như nhuộm đẫm cả bầu trời

trở thành màu xanh biếc của thảo mộc!

Thất bại rồi sao? Cái nghi vấn này nhanh chóng hiện lên ở tâm thần mỗi một tộc nhân Phương gia

Nghịch thiên! Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời vừa hô, trong cơ thể thần hỏa tiên mạch nổ ầm ầm, toàn diện bộc phát ra

Những chất lỏng văng khắp nơi kia lại một cái chớp mắt, toàn bộ dừng lại, giống như thời gian nghịch chuyển, không ngờ từ trạng thái tản ra thụt lùi, chớp mắt một cái, tất cả chất lỏng nhanh chóng lần nữa ngưng tụ tại trước người Mạnh Hạo! Một màn này khiến tất cả người thấy được đều tâm thần chấn động, bọn họ thấy rõ ràng, lúc trước chất lỏng nổ tung, bầu trời nhuộm đẫm trở thành màu xanh biếc, mà giờ này, phảng phất là bầu trời nghịch chuyển, khiến hôm nay biến đổi, khiến tất cả chất lỏng này đều toàn bộ nghịch chuyển

Theo ngưng tụ, những chất lỏng này bất ngờ trở thành một viên đan dược màu xanh biếc, lơ lửng trước mặt Mạnh Hạo! Một cỗ mùi thơm đan dược nồng đậm đến cực hạn vào lúc này hoàn toàn bạo phát, truyền khắp đan đạo nhất mạch, truyền khắp tổ trạch, Phương gia ngay cả gần phân nửa Đông Thắng Tinh cũng đều vào lúc này, bị mùi thơm đan dược nồng đậm này bao phủ

Đông Thắng Tinh chấn động! Nếu vẻn vẹn như lúc ban đầu, còn chưa đủ để với nói rõ giá trị của viên này đan dược, gần như trong nháy mắt Phá Hải Nghịch Thiên Đan xuất hiện, đột nhiên, bầu trời Đông Thắng Tinh lại gió nổi mây phun, lại có vô số kiếp vân xuất hiện

Đây không phải là tiên kiếp thật, đây là

Đan kiếp!

Từ xưa đến nay, hễ là có đan kinh thiên xuất hiện đều sẽ dẫn động lực

lượng của thiên địa, xuất hiện đan kiếp diệt đan! Một màn này lập tức khiến tộc nhân Phương gia khiếp sợ, cặp mắt Phương Đan Vân lộ ra ánh sao, Phương Ngôn Khư động dung

Đan kiếp trong nháy mắt ngưng tụ, hóa thành vô cùng kiếp vân, trong tiếng nổ "ầm ầm", nổ truyền khắp Đông Thắng Tinh, khiến vô số tu sĩ tâm thần chấn động, khi nhìn lại, kiếp vân cuồn cuộn, một tia chớp rầm rầm phủ xuống

Đan kiếp nhỏ nhoi! Mạnh Hạo vẻ mặt lạnh nhạt, Chân Tiên Kiếp hắn đều vượt qua, loại đan kiếp này sao có thể để ở trong mắt

Gần như trong nháy mắt tia chớp tới, Mạnh Hạo tay phải bỗng nhiên nâng lên, trong cơ thể hắn 123 điều tiên mạch toàn bộ hóa thành Huyết Yêu Đại Pháp, ngập trời ra

Đó là 123 cái đầu lâu Huyết Yêu, khi chạy ra, thiên địa biến sắc, trở thành màu đỏ

Lại vào lúc này, 123 cái đầu lâu Huyết Yêu này dung hợp lẫn nhau hóa thành một cái đầu lâu Huyết Yêu khổng lồ lớn chừng nghìn trượng, dùng một sừng, hướng về đánh tới tia chớp

Tiếng nổ mãnh liệt vang lên, khi tất cả mọi người rung động, tia chớp kia trực tiếp sụp đổ, căn bản không thể nề hà cái đầu Huyết Yêu chút nào, cuối cùng cái đầu Huyết Yêu này một đường gào thét, trực tiếp đánh vào kiếp vân, thiên địa nổ ầm ầm

Kiếp vân

Sụp đổ! Trong nháy mắt kiếp vân sụp đổ, Phá Hải Nghịch Thiên Đan trước mặt Mạnh Hạo tản ra hào quang mãnh liệt, ánh sáng này ngất trời, cùng lúc đó, giữa không trung tổ trạch, đạo chuông bỗng nhiên xuất hiện, vang lên tiếng động, truyền khắp thiên địa! Không phải một tiếng hai

tiếng, mà là

Hai lần chín tiếng động! Tổng cộng, 18 tiếng tiếng chuông vang vọng trong đầu mỗi một tộc nhân Phương gia, chấn động tâm thần của bọn họ! Bao nhiêu năm rồi cũng không có tiếng chuông thường xuyên vang lên như vậy, lúc này truyền ra khiến tất cả mọi người Phương gia tâm thần đều giống như tiếng chuông

Mạnh Hạo đứng ở trên Đan Các, ngẩng đầu, tóc dài hắn bay lên, hai mắt hắn lộ ra tia sáng

Chung quanh hắn, tất cả Phương gia đan sư, trên vẻ mặt lộ ra cuồng nhiệt trước nay chưa có, đồng loạt ôm quyền cúi đầu thật sâu

Lúc ngẩng đầu, bọn họ chợt nhìn thấy, Mạnh Hạo không ngờ không ly khai Đan Các, mà là đi hướng

mặt trống to thứ ba! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1367: Thương khung nhất niệm

Đây là muốn đi luyện chế Thương Khung Nhất Niệm Đan?

Đô Thiên Dương Thần Đan, Phá Hải Nghịch Thiên Đan đều được thiếu tộc luyện chế ra, nhưng

Thương Khung Nhất Niệm Đan này là đệ nhất đan của Phương gia ta, không ai có thể luyện chế a

Tộc nhân Phương gia bàn tán ầm ĩ, tiếng động ồ lên đè nén quá lâu, lúc này bỗng nhiên tám pháp, truyền khắp bốn phía

Cả đan đạo nhất mạch lần nữa sôi trào

Phương Ngôn Khư mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn Mạnh Hạo, trong mắt của hắn không ngờ cũng có vẻ mong đợi, mặc dù hắn không cho là Mạnh Hạo có thể luyện chế thành công, nhưng hắn vẫn muốn nhìn một chút, có xuất hiện một cái kỳ tích hay không

Về phần khó khăn Phương Thủ Đạo gây ra, Phương Ngôn Khư không đồng ý, đứng trước tình cảm và cơ duyên, sự lựa chọn này có người lựa chọn cái sau, có người lựa chọn cái trước, người ngoài không thể can thiệp

Cưỡng ép đi thay thế lựa chọn, bản thân liền là sai lầm, nhưng hắn không có lập trường đi nói cái gì, dù sao Mạnh Hạo huyết mạch và Phương Thủ Đạo mới là nhất mạch

Phương Thủ Đạo nhíu mày, hắn kết luận Mạnh Hạo không thể luyện chế

Thương Khung Nhất Niệm Đan, vả lại cho dù thật sự xuất hiện chuyện nghịch thiên, hắn cũng sớm đã nén ép khen thưởng, không đạt được mức ước định

Nhưng chẳng biết tại sao hắn luôn cảm thấy có chỗ nào sơ sót, nhưng cẩn thận nghĩ rất lâu, cũng không tìm được đầu mối

Tên tiểu hỗn đản này rất giảo hoạt, phải đề phòng chút

Nhưng mà Thương Khung Nhất Niệm Đan này cũng không phải nói luyện có thể luyện, cũng phải cần 100 triệu điểm cống hiến

Phương Thủ Đạo mỉm cười

Trong dãy núi Đan đạo, trên Đan Các, Mạnh Hạo hiếm thấy không để ý khen thưởng khi luyện chế được Phá Hải Nghịch Thiên Đan, bởi vì hắn chắc chắc, Phương Thủ Đạo nhất định sẽ tìm các loại lý do, đi nén ép khen thưởng, để cho mình không thể trong thời gian ước định kiếm đủ linh thạch

Nếu như thế, Mạnh Hạo dứt khoát hào phóng một lần, trong khi bốn phía bốn phương tám hướng chấn động đi hướng mặt trống to thứ ba mặt, gõ mặt trống này đại biểu cho đi luyện chế đan dược mà cả Phương gia bao nhiêu năm rồi ngoại trừ lão tổ đời thứ nhất ra thì không ai có thể luyện chế ra được

Thương Khung Nhất Niệm Đan! Phương Đan Vân cũng tốt, Phương Ngôn Khư cũng được, theo năm tháng, Thương Khung Nhất Niệm Đan là đan dược trong truyền thuyết của Phương gia! Khi Mạnh Hạo đi tới trước mặt trống to thứ ba, hắn quay đầu nhìn về phía tộc nhân Phương gia

Ở đây tộc nhân Phương gia rậm rạp chằng chịt, giờ này đều đang chăm chú nhìn Mạnh Hạo, trong mắt của bọn họ mang theo cuồng nhiệt

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc, ôm quyền hướng về tộc nhân bốn phía cúi đầu thật sâu

Chư vị đồng tộc, ta muốn đi luyện chế Thương Khung Nhất Niệm Đan!

Nhưng

luyện chế đan này cần có 100 triệu điểm cống hiến, mà trên người ta điểm cống hiến gia tộc không đủ, kính xin chư vị tặng điểm cống hiến cho ta, để ta đi luyện chế ra

Thứ ở trong gia tộc, ngoại trừ lão tổ đời thứ nhất ra không ai có thể luyện chế ra được

Thương Khung Nhất Niệm Đan! Mạnh Hạo thanh âm sáng sủa quanh quẩn, truyền khắp bốn phương tám hướng, nếu là lúc trước luyện chế Phá Hải Nghịch Thiên Đan, hắn mở miệng nói như vậy, cho dù có gia tộc người cho hắn điểm cống hiến, cũng sẽ không nhiều lắm

Nhưng giờ này, trước có Dược Các kinh thiên, rồi sau đó Phá Hải Nghịch Thiên, đã sớm đem khí thế của Mạnh Hạo dâng lên đỉnh phong, nhất là Phá Hải Nghịch Thiên xuất hiện, đan đạo của Mạnh Hạo đã làm cho người cảm thấy giống như thần thoại

Thời khắc này hắn mở miệng ra lập tức này tộc nhân bốn phía gần như mỗi một người cũng không có cự tuyệt, toàn bộ phấn chấn lấy điểm cống hiến ra, đưa cho Mạnh Hạo

Bọn họ cũng muốn đi nhìn

Thương Khung Nhất Niệm Đan được chứng nhận đã bao nhiêu năm rồi, trong gia tộc chưa từng có người luyện chế ra, có thể ở trong tay Mạnh Hạo luyện chế ra được hay không

Thiếu tộc khách khí, chút điểm cống hiến này nguyện ý đưa cho thiếu tộc!

Ta chỗ này không nhiều lắm, chỉ có một ngàn, toàn bộ cho thiếu tộc luyện đan! Thanh âm từ bốn phương tám hướng liên tiếp vang lên, mức điểm cống hiến khác nhau ở bên trong ngọc giản Mạnh Hạo điên cuồng tăng lên

Rất nhanh thì có hơn chục triệu, vẫn đang tiếp tục tăng, khi đạt tới 30 triệu, lúc này mới chậm lại, nhưng khoảng cách 100 triệu vẫn là quá xa

Đúng lúc này, bỗng nhiên, gần như tất cả đan sư đan đạo nhất mạch toàn bộ đi ra, rối rít đưa điểm cống hiến gia tộc của bọn họ cho Mạnh Hạo

Chúng ta thân là đan sư, nguyện vọng lớn nhất cuộc đời này, ngoại trừ tự thân luyện chế đan dược độc nhất vô nhị ra, thì trong gia tộc, còn muốn thấy được Thương Khung Nhất Niệm trong truyền thuyết!

Đan này, chúng ta biết được cả đời chúng ta cũng không thể luyện chế ra, hôm nay thiếu tộc có hi vọng thành công, chúng ta làm sao có thể keo kiệt!

Thiếu tộc, cầu xin nhất định luyện thành! ! Theo thanh âm truyền ra liên tiếp, điểm cống hiến của Mạnh Hạo ầm ầm bạo tăng, từ 30 triệu trực tiếp đạt tới hơn 80 triệu

Mạnh Hạo nội tâm ấm áp, hướng về mọi người cúi đầu, nhưng điểm cống hiến

vẫn còn kém một chút

Đột nhiên, một tiếng cười dài từ chỗ sâu trong ngọn núi đan đạo nhất mạch truyền ra, đó là tiếng cười của Đan Lão Phương Đan Vân

Hạo nhi, lão phu đưa cho ngươi 20 triệu điểm cống hiến!

Phương Đan Vân tay áo vung lên, lập tức điểm cống hiến của Mạnh Hạo lần nữa bạo tăng, trực tiếp đạt tới 100 triệu! Cùng lúc đó, Phương Ngôn Khư để tay xuống, hắn cũng là tính toán cuối cùng tặng Mạnh Hạo một chút điểm cống hiến, dù sao

Bọn họ đều là đan sư, chấp nhất đối với Thương Khung Nhất Niệm Đan là những người khác không cách nào tưởng tượng và thấu hiểu được

Phương Thủ Đạo chỉ có thể cười khổ, hắn không nghĩ tới, đệ nhất đạo khảm khi luyện chế Thương Khung Nhất Niệm, Mạnh Hạo không ngờ cứ như vậy bước qua, vả lại giữa bọn họ mặc dù có ước định không thể mượn, nhưng ước định chính là linh thạch chứ không phải là điểm cống hiến

Đan đạo nhất mạch, trên Đan Các, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hướng về ngọn núi Phương Đan Vân sở tại cúi đầu, khi xoay người, tay phải nâng lên, hướng về mặt trống to thứ ba, bỗng nhiên một kích! Oanh! Tiếng vang kinh thiên lên, truyền khắp cả gia tộc, 100 triệu điểm cống hiến của Mạnh Hạo nháy mắt biến mất, trước mắt của hắn hiện lên tin tức Thương Khung Nhất Niệm Đan

Thương Khung Nhất Niệm Đan! Người luyện ra, đan đạo chi chủ! Cần luyện chế được hai viên đan dược trước, lại nộp 100 triệu điểm cống hiến, đổi lấy một phần vật liệu luyện chế

Mạnh Hạo mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, trong tin tức ngắn này, hắn thấy được chỉ có bốn chữ! Đan đạo chi chủ!

Mà hắn vì cái gì, cũng chính là bốn chữ này, cũng không phải là địa vị bốn chữ này đại biểu, mà là sau khi trở thành đan đạo chi chủ có thể hưởng thụ một lần tạo hóa! Mà tạo hóa này quá nhiều người đều quên,

dù sao

đan đạo chi chủ, từ sau khi lão tổ đời thứ nhất tọa hóa, liền cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua, cho tới khi năm tổ huấn, sớm bị không để mắt đến

Nhưng Mạnh Hạo lại là từ trong điển tịch những gia tộc kia tìm được đáp án hắn muốn

Ngoại trừ những điều này, hắn sở dĩ có tự tin đi luyện chế Thương Khung Nhất Niệm này, cũng là bởi vì trong điển tịch ghi chép ở gia tộc hắn, trong ghi chép cuộc đời của những tộc nhân đã từng thử luyện chế Thương Khung Nhất Niệm Đan tìm được dấu vết để lại

Những dấu vết để lại này ở trong đầu Mạnh Hạo, trong một tháng này, biên chế thành một cái đầu mối rất quan trọng với hắn

Thương Khung Nhất Niệm Đan

Có lẽ giờ này Phương gia chỉ có một mình ta mới có thể luyện chế ra được

Mạnh Hạo nội tâm lẩm bẩm, trong mắt trái của hắn, Tinh Thần Thạch lóe lên một cái

Kế hoạch sẽ phải triển khai

Mạnh Hạo tay phải từ mặt trống to thứ ba nâng lên, lập tức chung quanh hắn bỗng nhiên xuất hiện lượng lớn dược thảo

Cũng có đan phương xuất hiện, sau khi được Mạnh Hạo cầm trong tay, ngưng thần vừa thấy càng xác định đáp án trong nội tâm hơn

Thương Khung Nhất Niệm, cần lấy thần thức lan tràn tinh không, trích

lấy một viên vẫn thạch rơi xuống, vẫn thạch chính là tinh tú, với lực tinh tú này thôi phát những dược thảo kia, luyện chế ít nhất mấy ngàn năm, mới có thể luyện chế ra được!

Luyện chế đan dược

Cũng không phải là nuốt vào, mà là

tu hành vật Nhất Niệm Tinh Thần Biến cần!

Thương Khung Nhất Niệm Đan

Tinh Thần Thạch trong con mắt trái ta liền là một viên

Thương Khung Nhất Niệm Đan!

Đan này ta không luyện chế ra ngoài được, trừ phi tu vi đạt tới cảnh giới lão tổ đời thứ nhất năm đó, hoặc là có cường giả cảnh giới này tương trợ

Nhưng mà

Ta có Thương Khung Nhất Niệm Đan sao phải đi luyện chế, nhưng diễn một chút thì vẫn phải làm

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, vung tay một cái, lập tức những dược thảo kia toàn bộ chấn động, lẫn nhau nhanh chóng chiết cây

Những dược thảo này chừng hơn 10 ngàn, lẫn nhau chiết cây, lập tức thảo mộc ngập trời

Thời gian trôi qua, xung quanh Mạnh Hạo thảo mộc càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng, 1 triệu dược thảo vây quanh tại bốn phương tám hướng, rậm rạp chằng chịt, che đậy bầu trời mặt đất, mà Mạnh Hạo ở trong đó như bị che giấu thân thể

Những dược thảo này quý báu, Mạnh Hạo tự nhiên sẽ không để cho bọn chúng lãng phí một cách vô ích, hắn tuy rằng không phải muốn đi luyện chế một viên Thương Khung Nhất Niệm Đan mới, nhưng chuẩn bị luyện chế Thương Khung Nhất Niệm Đan trong con mắt trái mới lại một chút, để đan này chân chính lạc ấn ấn ký của bản thân

Lại qua đi mấy ngày, dược thảo xung quanh Mạnh Hạo gần như vô tận, tiếng nổ ầm ầm truyền ra, tất cả dược thảo toàn bộ vỡ vụn, vô số chất lỏng trở thành biển thảo mộc, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, bao hàng toàn bộ xung quanh Mạnh Hạo, từng tầng một vây quanh, cản trở mọi ánh mắt ngoại giới, lại đúng lúc này, Tinh Thần Thạch trong mắt trái Mạnh Hạo xuất hiện, lơ lửng ở trước mặt hắn, tán phát một loạt tinh quang, nhưng lại bắt đầu hấp thu chất lỏng xung quanh

Hai tay hắn bấm quyết mạnh một chỉ tay, trong cơ thể thần hỏa ầm ầm bạo phát, lấy thần hỏa căn nguyên này bắt đầu lần thứ hai luyện đan! Dưới thần hỏa, những chất lỏng này sôi trào, Mạnh Hạo bấm quyết, không ngừng luyện chế, khiến cho những chất lỏng này hóa thành vô số phù văn, lẫn nhau tương sinh tương khắc, từng cái một lạc ấn trênTinh Thần Thạch

Tinh Thần Thạch này càng phát đen như mực, tràn ra dao động càng ngày càng mạnh

Dao động này khuếch tán truyền khắp đan đạo nhất mạch, tất cả đan sư đều thất kinh

Khi bọn họ chính mắt thấy, chất lỏng cuối cùng toàn bộ biến mất, tia sáng ngập trời, trong tay Mạnh Hạo, Tinh Thần Thạch tràn ra vô tận tinh quang, khiến bầu trời biến sắc, dường như sửa lại trời, lại trên bầu trời cũng theo đó xuất hiện vô số tinh quang, dường như cùng với Tinh Thần Thạch trong tay Mạnh Hạo chiếu rọi

Đây là Thương Khung Nhất Niệm Đan! Mạnh Hạo lớn tiếng lên tiếng, thanh âm truyền ra, nổ ầm ầm bốn phương tám hướng, mọi người đều sửng sốt, mạnh nhìn về phía Tinh Thần Thạch trong tay Mạnh Hạo

Đây

Đây là Thương Khung Nhất Niệm Đan? Những trò lừa che đậy của Mạnh Hạo, tu sĩ tầm thường không nhìn ra, nhưng Phương Ngôn Khư và Phương Thủ Đạo, còn có Phương Đan Vân, liếc mắt liền nhìn ra đầu mối

Nguyên lai, Thương Khung Nhất Niệm Đan không phải tu hành Nhất Niệm Tinh Thần Biến không thể luyện chế! Phương Ngôn Khư thân thể chấn động, bỗng nhiên hiểu rõ

Thì ra là như vậy

Phương Đan Vân cũng hoảng hốt

Phương Thủ Đạo mở to mắt

Tiểu hỗn đản, gian dối, hắn đây là gian dối! !

Gần như trong nháy mắt lời nói của Phương Thủ Đạo truyền ra, giữa không trung tổ trạch, đạo chuông xuất hiện, tiếng động rầm rầm vang lên, tiếng chuông bỗng nhiên truyền ra, đó là ba lần chín tiếng động, đó là

27 tiếng tiếng chuông! Phương Thủ Đạo không nhận, nhưng

Phương gia đạo chuông chấp nhận luyện chế của Mạnh Hạo! Gần như ngay lúc đạo chuông vang lên, Mạnh Hạo ánh mắt lộ ra một chút tia sáng kỳ dị, hắn hiểu rõ

Kế hoạch của chính mình đã đến một bước cuối cùng! Rất nhanh hắn

liền có thể ly khai Đông Thắng Tinh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1368: Lão rùa đen Kháo Sơn

27 tiếng đạo chuông ong ong vang vọng trong tâm thần tất cả tộc nhân Phương gia cả Đông Thắng Tinh

Chưa từng có nhiều tiếng chuông như vậy truyền ra khiến cho trong đầu tất cả mọi người đều nhấc lên sóng lớn ngập trời

Đô Thiên Dương Thần Đan, Phá Hải Nghịch Thiên Đan, Thương Khung Nhất Niệm Đan! Ba loại đan dược trong truyền thuyết của Phương gia này bao nhiêu năm rồi không ai có thể luyện chế ra toàn bộ, nhưng giờ này

Mạnh Hạo làm được, tại gần như tất cả mọi người nhìn lại, Mạnh Hạo khai sáng một cái kỳ tích, sáng lập một cái thần thoại! Hắn trở thành

Đan đạo chi chủ!

Tiếng chuông vang vọng, rầm rầm vô tận, khi gõ tiếng thứ chín, có một thanh âm thương tang dường như từ trong tiếng chuông truyền ra, rơi vào trong tâm thần mỗi một tộc nhân Phương gia

Đan đạo chi chủ, phương tộc đều bái! Thanh âm này là ý chí của đạo chuông, là chứng nhận cao nhất đối với đan đạo chi chủ! Đan đạo nhất mạch tất cả đan sư toàn bộ xuất động, tất cả dược đồng, toàn bộ đều tới, cho dù là Phương Đan Vân cũng đều vẻ mặt nghiêm nghị, cất bước từ ngọn núi đi ra

Bất kể đan sư phẩm bậc nào lúc này đều từ bốn phương tám hướng tiến tới, vây quanh bên ngoài Đan Các, nhìn về phía Mạnh Hạo thời khắc này

đang đứng ở trên Đan Các thu hút sự chú ý của mọi người

Bái kiến

đan đạo chi chủ! ! Không biết là người nào mở miệng trước, rất nhanh, thanh âm như vậy liền truyền ra

Tất cả đan sư dược đồng, tất cả người đan đạo nhất mạch, đều vào lúc này hướng về Mạnh Hạo đồng loạt cúi đầu

Bái kiến đan đạo chi chủ!

Chúng nhân bái kiến đan đạo chi chủ! Cho dù là Phương Đan Vân cũng đều ôm quyền, hướng về Mạnh Hạo cúi đầu thật sâu, hắn tự nhiên cũng nhìn thấu Mạnh Hạo cuối cùng mưu lợi, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là

Đạo chuông chấp nhận! Đạo chuông kia là pháp khí của lão tổ đời thứ nhất Phương gia, là bảo vật trấn tộc cả Phương gia

Lúc trước nội loạn, bảo này không có hiện ra, đó là vì Phương gia nội loạn, cũng có nguyên nhân đặc thù

Nếu không, bảo này sẽ xuất hiện ở trước lão tổ đời thứ nhất phân thân

Lúc này, đạo chuông tia sáng mười ngàn trượng, bốn phía tràn ra phù văn thần bí, những phù văn này mỗi một cái đều có tia sáng lưu chuyển, vây quanh bốn phương tám hướng, làm cho cả Phương gia đều dường như đưa thân vào trong quang hải

Thanh âm đến từ đan đạo nhất mạch càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng vang vọng cả đan đạo nhất mạch, truyền ra bốn phương tám hướng, trong tổ trạch cũng đều nghe được rõ ràng

Đó là thanh âm của vô số người ngưng tụ chung một chỗ, kêu gọi ngưng tụ đan đạo ý chí tạo thành! Đan đạo chi chủ, chỉ có tộc nhân luyện chế được Thương Khung Nhất Niệm Đan mới có thể được gọi là

đan đạo chi chủ! Bao nhiêu năm rồi, cả Phương gia chỉ có đã từng lão tổ đời thứ nhất là đan đạo chi chủ, mà hôm nay

Xuất hiện đan đạo chi chủ thứ hai! Giờ khắc này, Phương gia sôi trào, nhất là tiếng chuông kia vang vọng dẫn tới tất cả tộc nhân huyết mạch sôi trào, khiến cho tộc nhân, cho dù không phải đan đạo nhất mạch cũng đều cùng theo phát ra thanh âm đến từ trong huyết mạch

Chúc mừng đan đạo nhất mạch, đan chủ phủ xuống!

Chúc mừng đan đạo chi chủ! Thanh âm vô tận từ Phương gia truyền ra, vang dội gần phân nửa Đông Thắng Tinh, thậm chí tại trong Dược Tiên Tông, cũng có Phương gia tộc nhân vào lúc này thân thể run rẩy, trong óc ong ong hướng về đan đạo nhất mạch, đồng loạt cúi đầu

Giờ này Mạnh Hạo huy hoàng, chí cao vô thượng! Cho dù là hai người Phương Ngôn Khư, Phương Thủ Đạo cũng đều hít sâu một hơi, bước ra một bước bất ngờ liền xuất hiện ở giữa không trung đan đạo nhất mạch, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, Phương Ngôn Khư vẻ mặt ngưng trọng, nhưng lại hướng về Mạnh Hạo cúi đầu! Hắn bái tự nhiên không phải là Mạnh Hạo, mà là thân phận mà Mạnh Hạo thời khắc này đại biểu, đan đạo chi chủ! Phương Thủ Đạo nội tâm rối tung một chút, cũng cúi đầu xuống, hướng về Mạnh Hạo cúi đầu, hắn không thể không bái, cho dù hắn là lão tổ Đạo Cảnh, cho dù hắn là thay mặt tộc trưởng, nhưng trong đạo chuông truyền ra ý chí, chỉ cần là tộc nhân Phương gia cũng không thể đi phản kháng! Phản kháng đạo chuông như phản kháng lão tổ đời thứ nhất! Phương Ngôn Khư và Phương Thủ Đạo cũng như vậy, đệ thất tổ ba người Cổ Cảnh tắt mười ngọn đèn Hồn Đăng trở lên cũng đều xuất hiện, đồng loạt bái kiến

Cả Phương gia, giờ khắc này, đều hướng về Mạnh Hạo bái kiến

Tiếng chuông vẫn đang gõ, 18 tiếng, 19 tiếng

Cho đến tiếng thứ hai mươi bảy vang lên, Đông Thắng Tinh nổ ầm ầm

Cùng lúc đó, có một đạo ánh sáng bỗng nhiên từ trên đạo chuông tán ra, rơi vào trên người Mạnh Hạo, sau khi bao trùm chung quanh hắn, thân thể hắn lại từ từ nhẹ nhàng bay, chạy thẳng tới đạo chuông

Một màn này khiến tất cả mọi người sửng sốt

Ngay sau đó, trong đạo chung truyền ra một cái thanh âm thương tang, thanh âm này rầm rầm vang vọng trong đầu mỗi một tộc nhân Phương gia,

Đan đạo chi chủ có thể gõ đạo chuông một lần, ngưng tụ thần hồn, phát triển thần thức, lấy được tộc ý tới người! Thanh âm này vang lên, khiến tộc nhân Phương gia toàn bộ tâm thần rung động, từng người một mở to mắt, nhìn về phía Mạnh Hạo giờ này ở trong tia sáng

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, nhưng trong lòng lại là mừng như điên

Quả nhiên xuất hiện, di ngôn trước khi lão tổ đời thứ nhất tọa hóa không lấn được ta!

Những dấu vết để lại ghi chép trong điển tịch trong tộc, quả nhiên là chân thật !

Đạo chuông

cũng không phải là chỉ có thể tự mình gõ, còn có thể

bị người gõ!

Mà muốn gõ đạo chuông, chỉ có trở thành tộc trưởng, hoặc là

Trở thành đan đạo chi chủ! Mạnh Hạo thân thể ở trong tia sáng kia chạy thẳng tới đạo chung

Mọi người tộc nhân Phương gia chú ý, Phương Thủ Đạo bỗng nhiên nội tâm lộp bộp một tiếng, hắn sơ suất chuyện chuông, sơ suất chuyện trở thành đan đạo chi chủ, hoặc là việc tộc trưởng chân chính có thể đi gõ đạo chuông

Dù sao, bao nhiêu năm rồi, ngoại trừ lão tổ đời thứ nhất ra, Phương gia không có tộc trưởng xuất hiện! Nếu không có thời khắc này hiển lộ, hắn cũng không nhớ ra chuyện này

Loại cảm giác không thích hợp có lúc này chợt mãnh liệt, mơ hồ, khiến hắn cảm thấy chuyện này hình như có cảm giác hơi muốn thoát khỏi tầm tay

Cảm giác không ổn ý mãnh liệt hơn, không khỏi nghĩ tới hình ảnh Mạnh Hạo một tháng trước ở trong tộc lật nhìn từng điển tịch

Tên tiểu hỗn đản này, hắn đến cùng muốn làm gì? Phương Thủ Đạo nhíu mày

Trong ánh mắt của tất cả tộc nhân Phương gia, Mạnh Hạo thân thể bay về phía đạo chuông, càng ngày càng đến gần

Rất nhanh, hắn liền xuất hiện ở bên cạnh đạo chuông

Đạo chuông vô cùng khổng lồ, lúc bình thường vì không có gì so sánh, bởi vậy mỗi lần chuông đều là từ trong hư vô hiển lộ, không cách nào đo kích thước làm cho người cảm giác rung động, nhưng giờ này, khi Mạnh Hạo xuất hiện ở trên đạo chuông, không ngờ chỉ có một cái phù văn bên

ngoài đạo chuông kích thước vậy, so sánh với cả đạo chung vô cùng rõ ràng

Giờ khắc này, tộc nhân Phương gia đều tâm thần rung động

Phương Thủ Đạo nội tâm cảm giác không ổn càng mãnh liệt hơn

Mạnh Hạo đứng ở cạnh đạo chuông, hắn hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn về phía mặt đất, hắn thấy được cả tổ trạch, thấy được đan đạo nhất mạch, cũng nhìn thấy Phương Thủ Đạo

Mạnh Hạo toét miệng cười, tay phải nâng lên, hướng về Phương Thủ Đạo nhẹ nhàng vung lên, giống như cáo biệt

Một màn này khiến Phương Thủ Đạo mở to mắt, trong óc ông một tiếng

Không tốt! Phương Thủ Đạo thân thể nhoáng lên một cái, đang muốn xông về Mạnh Hạo, Mạnh Hạo tay phải mạnh nắm tay, hung hăng

Đánh vào đạo chuông, gõ đạo chuông! Đây không phải là đạo chuông tự mình sinh ra, mà là bị người gõ, gần như ngay khi tay Mạnh Hạo đụng chạm với đạo chuông, thiên địa nổ ầm ầm, một tiếng chuông hoàn toàn khác lúc trước, mang hùng hậu, mang thương tang, mang năm tháng vô tận, giống như một tiếng thở dài, bỗng nhiên hướng về bốn phía ầm ầm truyền đến

Tất cả tộc nhân Phương gia bất kể là tu vi gì, chỉ cần là có Phương gia huyết mạch, đều vào giờ khắc này, trong óc ông một tiếng, giống như thất thần

Cho dù Phương Thủ Đạo tu vi Đạo Cảnh, cũng vào lúc này, từ giữa không trung xuất hiện, sắc mặt mờ mịt, trong đầu quanh quẩn tiếng động đạo chuông vô tận

Lại vào giờ khắc này, bên ngoài thân thể của mỗi một tộc nhân đều xuất hiện tia sáng

Mà Mạnh Hạo nơi này cũng trong óc ông một tiếng, tất cả thần thức của hắn tại một cái chớp mắt này, dường như bị đạo chuông này hút đi, sáp nhập vào trong đạo chuông, theo thanh âm đạo chuông, hướng về bốn phương tám hướng tản ra

Không chỉ là Phương gia tộc nhân bị nổ ầm ầm thất thần, cả thiên địa, cả thế giới, cả Đông Thắng Tinh, người phàm cũng tốt, thảo mộc cũng được, hết thảy sinh linh, đều ở một cái chớp mắt này, toàn bộ nghe được tiếng chuông này, toàn bộ đều thất thần

Thần thức của Mạnh Hạo, theo tiếng chuông, trong nháy mắt liền bao trùm cả Đông Thắng Tinh, vô biên vô tận, dường như thiên địa thế giới đều xuất hiện ở trong óc của hắn, vô cùng rõ ràng

Hắn có thể thấy được bất kỳ khu vực nào trên Đông Thắng Tinh, có thể thấy được bất kỳ một cái sinh mạng nào, với tu vi của hắn, căn bản không làm được điều này

Nhưng giờ này gõ đạo chuông, mượn tiếng chuông, trong nháy mắt thần thức của hắn liền bao trùm vô cùng vô tận

Lúc này, dường như hắn là người thanh tỉnh duy nhất trên Đông Thắng Tinh này, ngoại trừ hắn ra, tất cả sinh mạng đều đang thất thần, đang trong thất thần, cho dù là Phương Thủ Đạo cũng đều không thể khóa được Mạnh Hạo nữa, thậm chí nếu Mạnh Hạo có biện pháp dịch chuyển đi xa đến khoảng cách đủ, Phương Thủ Đạo cũng không thể tìm được dấu vết của Mạnh Hạo

Tiếng chuông nổ ầm ầm, vang vọng bốn phương tám hướng, xóa sạch tất cả dấu hiệu hết thảy dấu vết vỡ vụn để lại! Mà đối với Mạnh Hạo mà nói, gõ đạo chuông, đối với hắn cũng có chỗ tốt cực lớn, giống như tạo hóa,

khiến cho thần thức của hắn chiếm được củng cố trước nay chưa có, càng sẽ tăng lên không ít

Hắn thấy được Dược Tiên Tông, thấy được từng thủ phủ người phàm, thấy được từng ngọn núi lớn, thấy được biển rộng, thấy được sông lớn, thấy được ở trên tinh tú trên, tất cả tu sĩ, tất cả thảo mộc

Nhưng ngay khi thần thức Mạnh Hạo bao trùm cả Đông Thắng Tinh, tất cả tồn tại đều thất thần bất động trong nháy mắt, Mạnh Hạo bỗng nhiên sửng sốt, hắn thấy được

trên một phiến biển rộng tại Đông Thắng Tinh cách Phương gia rất xa vời, nổi lơ lửng một hòn đảo, đảo này giống như một con rùa đen

Lại tại khoảnh khắc Mạnh Hạo thần thức nhìn lại, đảo này đột nhiên run lên bần bật, nhưng lại từ trong nước biển lộ ra một cái đầu khổng lồ

Chết tiệt, chết tiệt, Mạnh Hạo ngươi cái tiểu vương bát đản, ngươi ngươi ngươi

Lão phu tới nơi này tìm tình nhân, cũng không phải là chuyên môn vì chờ ngươi, ngươi cái này tiểu vương bát đản, ngươi vì tìm đến lão phu không ngờ không tiếc gõ cái Phá Chuông này! ! Đầu kia tức miệng mắng to, không ngờ trong trạng thái mọi người đều thất thần không thể nhúc nhích, từ trong biển rộng bay lên, nâng một mảnh mặt đất, hô hấp dồn dập chạy thẳng tới bầu trời

Trên lưng của nó, nâng chính là Triệu Quốc, Đại Thanh Sơn rõ ràng ở trước mắt, Cổ Ất Đinh Tam Vũ cũng ở trong Triệu Quốc, hướng về Mạnh Hạo che miệng cười

Lão rùa đen Kháo Sơn! ! Mạnh Hạo sửng sốt, bất kể như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, không ngờ tại Đông Thắng Tinh này thấy được Kháo Sơn lão tổ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1369: Đuổi ra Đông Thắng tinh

- Ngươi muốn làm gì, ngươi muốn làm gì! Kháo Sơn lão tổ kinh hô.

- Ta đã trốn tới chỗ này, ngươi vẫn còn tìm tới, ngươi.. ngươi... ngươi... Kháo Sơn lão tổ cảm giác cuộc đời mình tràn ngập bi thương.

Tộc độ của hắn cực nhanh, nháy mắt là Kháo Sơn lão tổ lao thẳng lên trời, nháy mắt sau đã ra ngoài hành tinh, hoảng hốt bỏ chạy, cả đời hắn không muốn gặp nhất chính là Mạnh Hạo.

Ngẫm lại mình từ Nam Thiên Đại Địa trốn đến Thiên Hà Hải, sau đó dứt khoát nghiến răng bay ra ngoài Nam Thiên Tinh, trốn tới Đông Thắng Tinh, vượt qua phân nửa tinh không núi thứ chín, vậy mà... vẫn bị Mạnh Hạo tìm tới, Kháo Sơn lão tổ càng thêm buồn bực.

- Thế giới to lớn như vậy... vì sao ngươi còn tìm được ta! Kháo Sơn lão tổ ngửa đầu rống lớn, hóa thành cầu vồng.

- Phong Yêu nhất mạch, toàn là khốn kiếp, Phong Yêu nhất mạch chết tiệt, lão tổ ta vốn là tiêu dao thoải mái, nhưng... nhưng bây giờ, ngay cả lén gặp tình nhân cũng không được tự do!

- Lão tổ ta anh minh thần võ, đệ nhất tiên quy chín núi, mụ nội nó! Làm sao lại trở thành thú cưỡi cho tiểu tử này, đáng chết, không thể nào!

- Mạnh Hạo nhãi con khốn nạn, sớm muộn gì có ngày, lão tổ ta sẽ trốn đến chỗ ngươi không tìm được! Kháo Sơn lão tổ rống giận tận trời, người hắn run lên, kéo theo Triệu Quốc cũng rung chuyển.

Trong lòng hắn buồn bực vô hạn, hắn tự nhiên biết Mạnh Hạo thành tiên, thậm chí tận mắt thấy số lượng tiên mạch khủng bố của Mạnh Hạo, lúc đó trong lòng hắn đã kinh hoàng.

Nhưng hắn vẫn còn chút may mắn, cho rằng Đông Thắng Tinh rất lớn, Mạnh Hạo không tìm được mình, cũng không nghĩ tới mình ở Đông Thắng Tinh, lúc đó còn đắc ý cho rằng mình thấu hiểu cái gì gọi là chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất.

Còn thường hay đắc ý, khoác lác với Cổ Ất Đinh Tam Vũ.

Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ, Mạnh Hạo lại gõ vang cái chuông kia, thần thức nháy mắt mở rộng vô số lần, quét ngang Đông Thắng Tinh, hơn nữa tìm ra mình.

Khoảng khắc bị thần thức của Mạnh Hạo nhìn thấy, Kháo Sơn lão tổ khóc ra.

Trong mắt Mạnh Hạo xẹt qua ánh sao, nhìn chằm chằm Kháo Sơn lão tổ, dưới đạo chung, tất cả sinh linh tâm thần chấn động, xuất hiện thất thần, vì sao lão rùa đen Kháo Sơn này lại có thể không sao mà chạy trốn.

Lúc này nhìn Triệu Quốc trên lưng lão rùa đen, ánh mắt Mạnh Hạo toát ra mừng rỡ.

- Lão rùa đen, đứng lại! Mạnh Hạo lập tức rống lớn.

Lời này truyền ra, Kháo Sơn lão tổ run lên, tốc độ càng nhanh.

- Lão rùa đen Kháo Sơn, nếu lần này để ta bắt được ngươi, ngươi đừng mơ chạy trốn, ta đã tìm được phương pháp khống chế ngươi trong Phong Yêu cấm! Mạnh Hạo lại lên tiếng, dùng lời dọa Kháo Sơn lão tổ, muốn kích thích đối phương.

Vì càng thêm thật, Mạnh Hạo lạnh nhạt như không để ý Kháo Sơn lão tổ bỏ chạy, giơ tay lên, dao động Phong Yêu cấm phát ra, trong tay hắn xuất hiện một cái khe nứt nhỏ.

- Ngươi trốn không thoát! Mạnh Hạo bình thản như vô cùng tự tin, ngạo nghễ nói, giống như hắn chỉ cần chỉ ra là có thể gieo cấm chế lên người Kháo Sơn lão tổ.

Tự tin, lạnh nhạt như thế, làm Kháo Sơn lão tổ mở to mắt, trong đầu ông ông, kinhy nghi không thôi. Hắn không biết Mạnh Hạo nói thật hay giả, nhưng cảm giác Phong Yêu cấm mãnh liệt chưa từng có, trong lòng căng thẳng kinh hoàng.

- Không thể nào, sao lại thế này! Kháo Sơn lão tổ người run run, nghĩ tới tiên mạch khủng bố của Mạnh Hạo, hắn cảm giác... dường như cũng không phải không thể.

- Lão phu không cam lòng!

- Không được, liều mạng, lão tổ ta cũng phải chạy trốn! Trong lòng Kháo Sơn lão tổ gào thét, nháy mắt phóng ra ngoài tinh tú, ở trong không gian, sợ bị Mạnh Hạo đuổi theo, lão cắn răng phun ra chú ngữa.

Ầm ầm, ở trước mặt hắn, tinh không lấp lánh, vô số ánh sao ngưng tụ, hóa thành pháp trận truyền tống to lớn.

Vì truyền tống trận này, Kháo Sơn lão tổ không tiếc phun một ngụm máu, thân thể hắn vốn khổng lồ, ngụm máu này phun ra như thác đổ, lập tức nhuộm đỏ truyền tống trận.

- Nhãi con khốn kiếp, về sau chúng ta không gặp nhau nữa! Kháo Sơn lão tổ hét lớn, người lảo đảo chạy vào truyền tống trận đỏ.

Ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên, nhìn truyền tống trận, trong lòng mừng

rỡ.

Lúc này lực lượng đạo chuông dần suy yếu, tu sĩ bị tiếng chuông làm cho choáng váng đã có thể thức tỉnh bất cứ lúc nào, khóe miệng Mạnh Hạo toát ra mỉm cười.

- Kháo Sơn lão tổ này, thật là phúc tinh của ta. Mạnh Hạo hít vào một hơi, Kháo Sơn lão tổ vừa đặt chân vào truyền tống trận, trong mắt trái của Mạnh Hạo, Tinh Thần Thạch tỏa sáng mãnh liệt.

Nhất Niệm Tinh Thần Biến, là đạo pháp mạnh nhất của lão tổ đời một Phương gia, ngoài có thể hóa thân tinh tú, còn có thuật dịch chuyển, tên là... Tinh Na Di.

Mạnh Hạo trước khi thành tiên, không thể thi triển, nhưng giờ hắn là Tiên Cảnh Chí Tôn, có thể miễn cưỡng thi triển Tinh Na Di. Vốn theo kế hoạch, hắn mượn đạo chuông làm Phương Thủ Đạo thất thần, không thể khóa được mình, sau đó dịch chuyển bỏ chạy, làm cho Phương Thủ Đạo không tìm được dấu vết.

Nhưng dù sao Phương Thủ Đạo cũng là cường giả Đạo Cảnh, Mạnh Hạo có lòng tin trốn khỏi Đông Thắng Tinh, nhưng bao lâu thì bị tìm được, lại không quá tự tin.

Trong kế hoạch của hắn, một khi dịch chuyển, sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đi biển thứ chín, trình diện Cửu Hải Thần Giới.

Dù có chút sơ hở, nhưng Mạnh Hạo cũng không còn cách nào, đành liều một phen.

Nhưng giờ nhìn thấy Kháo Sơn lão tổ, trong lòng mừng rỡ, hắn ý thức được lão rùa đen Kháo Sơn này không bình thường, có thể di động được dưới đạo chuông, làm sao mà yếu được, nhất định có thủ đoạn bỏ trốn.

Vì vậy Mạnh Hạo dùng lời kích thích, đe dọa, uy hiếp, Kháo Sơn lão tổ ngây thơ đáng yêu bị hoảng sợ, không tiếc phun máu thi triển truyền tống.

Hắn thi triển truyền tống trận, Mạnh Hạo xem qua, nhất định rất mạnh, khoảng cách truyền tống cũng nhất định vượt qua bản thân mình dịch chuyển.

Kháo Sơn lão tổ đặt chân vào truyền tống trận, trận pháp lấp lánh, cả người sắp bị truyền tống đi, ánh sáng mắt phải Mạnh Hạo liền bao phủ toàn thân, người bùm một cái vỡ vụn!

Thân hóa thành ánh sao, dùng tốc độ khủng khiếp, nháy mắt từ bên đạo chuông... tiếp theo truyền tống trận ầm ầm vận chuyển, phóng ra đóa hoa máu trong không gian, lập tức biến mất.

Ánh sao ngưng tụ, Mạnh Hạo lại hiện ra, sắc mặt tái nhợt, vu vi nổ tung, vừa hiện ra... Truyền tống trận ầm ầm vận hành, trong không gian bùng nổ đóa hoa máu, lập tức biến mất.

Cùng lúc, trên Đông Thắng Tinh, đạo chuông gây ra thất thần cũng tiêu tán, vô số người tỉnh lại, Phương Thủ Đạo thức tỉnh đầu tiên, nhìn thấy không còn Mạnh Hạo cạnh đạo chuông, sắc mặt liền biến đổi.

- Không xong! Phương Thủ Đạo bước ra, xuất hiện ở ngoài không gian, thần thức ầm ầm tỏa ra, bao phủ toàn Đông Thắng Tinh, tìm kiếm Mạnh Hạo, sau đó thần thức lan ra hư không, hồi lâu sau, nghiêm mặt nhìn vào chỗ trận pháp biến mất.

- Nhãi con này! Phương Thủ Đạo nghiến răng, sau đó khóc cười không xong.

- Bởi vì đào hôn, lại làm ra kế hoạch như thế. Phương Thủ Đạo cười khổ, lúc này hắn đã hiểu ra nguyên nhân Mạnh Hạo tra xét điển tịch 1 tháng

qua.

Bên cạnh Phương Thủ Đạo chợt lóe lên, Phương Ngôn Khư đi ra, cũng nhìn vào truyền tống trận biến mất, chỉ trầm ngâm, lắc đầu cười.

- Giỏi cho Mạnh Hạo. Phương Ngôn Khư cười nói.

- Thằng nhãi còn đi xem điển tịch gia tộc, tra xét 2 tháng, bây giờ mới biết là hắn thông qua manh mối, đi kiểm tra đạo chuông.

Phương Thủ Đạo bất đắc dĩ.

- Có thể rút ra vô số dấu tích từ điển tịch, mượn chúng lập ra kế hoạch, chỉ điểm này, đứa nhỏ Mạnh Hạo đã làm rất ít người theo kịp. Phương Ngôn Khư thở dài nói.

- Ngươi còn khen hắn... Thằng nhãi này luyện đan cái gì, rõ ràng là đánh lạc hướng, mục đính chính là gõ vang đạo chuông, làm chúng ta thất thần, xuất hiển khoảng trống không tập trung được hắn.

- Dù rằng không biết hắn làm sao truyền tống, nhưng chỗ này có dấu vết ánh sao, hiển nhiên là Nhất Niệm Tinh Thần Biến, có đạo pháp dịch chuyển mà chúng ta không biết.

- Hắn trốn dù làm chúng ta đau đầu, nhưng ước định với Lý gia mới là trọng điểm, còn hơn 1 tháng... chính là ngày thành hôn của tên nhãi này với nha đầu Lý gia. Phương Thủ Đạo cười khổ.

- Được rồi, Thủ Đạo huynh, có thể trốn được ngay dưới mắt chúng ta, bản lĩnh như vậy, nhìn khắp tiểu bối Đệ Cửu Sơn Hải, có bao nhiêu người làm được chứ.

- Hắn muốn đi, vậy cứ để hắn đi.

Phương Ngôn Khư cười ha ha, trở về Đông Thắng Tinh cùng Phương Thủ Đạo bất đắc dĩ.

Đông Thắng Tinh khôi phục bình thường, chuyện Mạnh Hạo rời đi, rất hiếm người biết, bị bảo mật nghiêm khắc.

Mọi người chỉ biết Mạnh Hạo trở thành chủ đan đạo, vì luyện chế đan dược, bế quan không ra.

Nhưng vẫn có một số nhỏ người, mấy ngày sau đoán được Mạnh Hạo đã rời đi, ví dụ như Phương Vệ, hắn ngồi ở Dược Tiên Tông, ngẩng đầu nhìn về phía tổ trạch, lại im lặng nhìn lên trời.

- Hắn là ngươi đã đi rồi... Đối với Mạnh Hạo, Phương Vệ rất phức tạp, nhưng hắn sẽ không quên sứ mạng của mình, hắn là cái khiên của gia tộc, là cái bóng bảo vệ gia tộc.

Hồi lâu sau, Phương Vệ nhắm mắt, hắn cắt đứt quá khư, từ khoảng khắc chết mà sống lại, hắn tự nhủ với bản thân, hắn... đã không còn là thiên kiêu gia tộc.

Tổ trạch, đại trưởng lão vì chuyện tộc biến, rất nhiều chuyện trước đó xử lý không thích đáng, bị phạt bế quan trăm năm, không được ra ngoài. Hắn ngồi trong hang đá, không biết Mạnh Hạo đã rời đi, nhưng bóng dáng Mạnh Hạo in sâu vào lòng, khi hiện lên, hóa thành tiếng thở dài.

Tổ địa, Binh Dũng yên lặng đứng đó, khoảng khắc Mạnh Hạo rời đi, nó ngẩng đầu nhìn bầu trời tổ địa, nó đang chờ.

Chờ đợi hứa hẹn của Mạnh Hạo, sẽ có một ngày, trở về mang nó rời khỏi đây.

Mạnh Hạo, đi rồi, từ khi đến Đông Thắng Tinh, hắn sáng lập rất nhiều thần thoại, sáng lập từng cái từng cái truyền kỳ!

Lúc tới, không ai nhìn tới, lúc đí, hắn đã là... thiếu tộc Phương gia!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1370: Xử lý lão rùa đen

Đệ Cửu Sơn Hải Giới, trong tinh không.

Khu vực rất xa Đông Thắng Tinh, đã gần tới biển thứ chín, nếu ở trên chỗ cao nhất nhìn xuống, có thể thấy giữa mảnh không gian này với biển thứ chín có một mảnh phế khu.

Xuyên qua phế khu này, sẽ trực tiếp đến biển thứ chín, nếu vòng qua, phải tốn thời gian gấp mấy lần.

Mảnh phế khu này, chính là... Tiên Khư thần bí!

Lúc này, trong không gian ngoài Tiên Khư, ánh sáng đỏ chói lọi, thân thể to lớn co Kháo Sơn lão tổ văng ra từ hư không.

- Ha ha! Mạnh Hạo nhãi con nhà ngươi, ngươi tới đây, tới tìm lão phu đi! Kháo Sơn lão tổ mừng rỡ nhảy nhót, vô cùng hưng phấn.

- Lão tổ ta xui xẻo, mới bị ngươi tìm được ở Đông Thắng Tinh, lần này ta trốn vào mảnh Tiên Khư này, ta không tin, ngươi còn có thể tìm tới lão tổ ta!

- Ha ha! Lão tổ ta quả nhiên thông minh, Đệ Cửu Sơn Hải này, không ai đa mưu túc trí bằng lão tổ ta! Kháo Sơn lão tổ đắc ý ngửa đầu rống lớn, đang muốn bay về phía Tiên Khư, đột nhiên đằng sau hắn truyền ra tiếng nói lờ đờ.

- Lão rùa đen, bốn chữ đa mưu túc trí này, là cần người ta khen ngợi nói ra, mà không phải để hình dung bản thân.

Tiếng nói này vang lên, Kháo Sơn lão tổ chấn động thân thể, cái đầu

khổng lồ nhấc lên, quay lại nhìn phía sau, con mắt co rụt, toát ra không tin, có rung động, ngây dại nhìn trên đuôi của hắn, Mạnh Hạo đang cười híp mắt nhìn sang.

- Ngươi... Kháo Sơn lão tổ sửng sốt, hắn rõ ràng nhớ mình trốn ra, đối phương phải còn ở Đông Thắng Tinh, nhưng giờ... tên đáng chết, này, cũng truyền tống theo mình.

Điều này không trách Kháo Sơn lão tổ, hắn thật quá nóng vội, hơn nữa Nhất Niệm Tinh Thần Biến Tinh Na Di của Mạnh Hạo quỷ dị, đi vào truyền tống trận rất xảo diệu, mới làm Kháo Sơn lão tổ không chú ý.

Mà sau khi đi ra, bởi vì chủ quan, Kháo Sơn lão tổ lại kích động vì bỏ rơi Mạnh Hạo, không chú ý trên đuôi của mình từ bao giờ lại thêm một cái bóng làm hắn dựng tóc gáy.

- Chào, lão rùa đen, đã lâu không gặp. Mạnh Hạo vẫy tay với Kháo Sơn lão tổ, vẻ mặt cười nhạt, ha ha nói, thân thiết như xa quê gặp người quen.

Kháo Sơn lão tổ ngây ra hồi lâu, sau đó ngửa đầu rống giận như phát điên, làm cho Triệu Quốc trên lưng hắn rung chuyển.

- Mạnh Hạo, ngươi quá đáng, lão tổ ta không nhịn nữa!

- Vì trốn ngươi, ta bỏ chạy thật nhiều lần, Phong Yêu nhất mạch đáng chết. Nhài con Mạnh Hạo đáng chết, ngươi, ngươi, ngươi... ngươi ép người quá đáng!

- Ta muốn ăn ngươi! Kháo Sơn lão tổ gần như sụp đổ, trong long bi ai, lửa giận tận trời, hắn không muốn thấy nhất là Mạnh Hạo, nhưng hiện tại, vào lúc hưng phấn nhất, đột nhiên phát hiện Mạnh Hạo vẫn còn đây, cảm giác này làm hắn phát điên.

Hắn càng nghĩ càng thấy đau thương, cảm giác là kẻ đau thương nhất

trên đời.

Rống giận, hắn há to miệng gầm lên, cắn lấy Mạnh Hạo, muốn xé nát cắn nuốt.

Nhưng vừa há miệng cắn lấy Mạnh Hạo, Mạnh Hạo lại ho một tiếng, chủ động giơ tay lên đặt trước mặt. - Tới đây, lão tổ, ta gãi ngứa cho ngươi.

Thân thể Kháo Sơn lão tổ run run, cái đầu khổng lồ khựng lại trước mặt Mạnh Hạo, mắt đỏ lên nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, nhưng... không dám thật cắn xuống.

Trong người hắn, cấm chế đang chầm chậm vận chuyển, nếu hắn dám trực tiếp tổn thương Mạnh Hạo một chút, cấm chế này sẽ trực tiếp bùng nổ.

Nhưng hắn dừng, Mạnh Hạo lại bước lên, đến gần Kháo Sơn lão tổ, vỗ lên cái đầu khổng lồ.

- Thế mới ngoan, lại đây lại đây, để ta xem 4 chữ khắc xuống lúc trước còn không. Mạnh Hạo cười nói.

Kháo Sơn lão tổ người run rẩy, ngửa đầu rống giận, hắn cảm giác mình bị sỉ nhục, bị khiêu khích, gầm rú rung trời.

- Nhãi con khốn kiếp, đáng chém ngàn đao, cút cút cút! Kháo Sơn lão tổ sắp bị tức nổ tung, vung đuôi lên, không gian nổ ầm ầm, lực lượng mạnh mẽ truyền ra đẩy văng Mạnh Hạo.

Cùng lúc, Kháo Sơn lão tổ xoay người, dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Nhưng Mạnh Hạo bị ném ra, trong tay hắn xuất hiện Lôi Đỉnh, ánh chớp lóe lên, đổi chỗ với một con hung thú trên Triệu Quốc mà hắn cõng.

Khi trở lại trên lưng Kháo Sơn lão tổ, Mạnh Hạo khụ một tiếng, chợt lóe lên xuất hiện trên đầu Kháo Sơn lão tổ, dậm mạnh một cái. - Lão tổ, ngươi làm gì thế? Chúng ta không dễ gì mới gặp nhau, ngươi chạy làm gì?

Kháo Sơn lão tổ ngây dại, người run rẩy, mắt đỏ lên, lại rít gào, giận dữ đến cực hạn, nhưng cố tình nó không có cách nào, một thân thần thông lại không thể tổn thương được Mạnh Hạo.

Lúc này bùng nổ tu vi, tạo thành sóng khí quét ngang mọi hướng, trực tiếp đẩy Mạnh Hạo lên, trên người trào ra sương mù che phủ thân thể Kháo Sơn lão tổ, xoay người bỏ chạy.

Mạnh Hạo hừ lạnh, vung tay chỉ về phía Kháo Sơn lão tổ. - Yêu Phong, đệ bát cấm!

Ầm, thân thể khổng lồ của Kháo Sơn lão tổ chợt khựng lại, cấm pháp của Phong Yêu nhất mạch đối với người khác thì nếu tu vi chênh lệch quá xa, Mạnh Hạo sẽ không thành công, hơn nữa còn bị cắn trả.

Nhưng còn Kháo Sơn lão tổ, trong người hắn có cấm chế Phong Yêu nhất mạch, vốn phải là người hộ đạo của Mạnh Hạo, đối với cấm pháp Phong Yêu, hắn gần như không có sức chống cự.

Điểm này, năm đó Mạnh Hạo không biết, dù sao Kháo Sơn lão tổ luôn trốn tránh hắn, hiện tại Mạnh Hạo là Tiên Cảnh Chí Tôn, tu vi vượt xa trước kia, mơ hồ cảm nhận được cấm chế trong người Kháo Sơn lão tổ, cũng cảm nhận được cấm pháp của mình có thể khắc chế hoàn toàn Kháo Sơn lão tổ.

Đây cũng là nguyên nhân mà Kháo Sơn lão tổ thấy được Mạnh Hạo mạnh lên, trong lòng kinh sợ.

Mạnh Hạo khụ một tiếng, đuổi theo Kháo Sơn lão tổ, vừa đến gần, Kháo Sơn lão tổ run lên, khôi phục lại từ đệ bát cấm.

Nhưng chỉ là mạnh mẽ khôi phục một chút, Kháo Sơn lão tổ chưa kịp rống giận, Mạnh Hạo lại giơ tay.

- Yêu Phong, đệ thất cấm, Nhân Quả Cấm!

Mạnh Hạo chỉ ra, nhưng lại không có bao nhiêu hiệu quả trên người Kháo Sơn lão tổ.

- Hả, lại không có nhân quả? Mạnh Hạo sửng sốt, đây là lần đầu tiên hắn gặp chuyện không có nhân quả, vì vậy còn thử lại mấy lần.

Lần lượt thất bại, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên kỳ dị.

Hắn kinh ngạc, nhưng Kháo Sơn lão tổ lại dựng tóc gáy, nghĩ tới những ký ức không hay, hét lớn, trong miệng bay ra ánh sáng, hóa thành phi đao, nhắm thẳng vào Mạnh Hạo, hung hăng chém xuống, muốn chém đứt không gian, làm cho hắn và Mạnh Hạo hoàn toàn cách xa.

Thanh phi đao như lá liễu, nhìn bình thường, nhưng trên đó tỏa ra cổ xưa hùng hồn, nhất định không phải vật phàm.

- Yêu Phong đệ bát cấm! Mạnh Hạo nhìn thấy phi đao, ánh mắt co rụt, chỉ ra một cái, Kháo Sơn lão tổ liền khựng lại, toàn bộ tu vi cũng đọng lại.

Không phải cấm pháp của Mạnh Hạo khủng bố cỡ nào, mà cấm pháp của Mạnh Hạo trực tiếp nối liền cấm chế trong người Kháo Sơn lão tổ, khiến cho cấm chế này theo ý của Mạnh Hạo mà bùng phát.

Thanh phi đao không có Kháo Sơn lão tổ khống chế, khựng lại trong không gian, ánh mắt Mạnh Hạo sáng lên, lập tức tới gần, vung tay thu

hồi phi đao.

Trước mặt Kháo Sơn lão tổ, Mạnh Hạo triển khai Nhất Chỉ Nhân Quả, mạnh mẽ kết duyên với phi đao này.

Khi đệ bát cấm biến mất, Kháo Sơn lão tổ đau đớn rống lên.

- Đao của ta, đó là thanh phi đao ta thích nhất năm đó!

- Mạnh Hạo, ngươi trả lại cho ta, đó là bảo đao của ta...

- Ngươi ngươi ngươi ngươi... ngươi giết ta đi, cướp bảo vật của ta, ngươi đang móc thịt của ta mà.

- Mạnh Hạo, ngươi ngươi ngươi.... Kháo Sơn lão tổ sắp khóc ra, hắn không chạy được, lại không thể tổn thương Mạnh Hạo, nhất là những cấm pháp đó, mỗi lần thi triển đều làm cấm chế trong người hắn bùng nổ, làm cho Kháo Sơn lão tổ thật khóc ra.

Còn có bảo vật bị cướp, đối với Kháo Sơn lão tổ keo kiệt, lại càng thêm mãnh liệt.

Hắn cảm giác, Mạnh Hạo chính là khắc tinh của mình, là ngọn nguồn bi ai của đời mình, mỗi lần nghĩ tới cuộc đời mình, Kháo Sơn lão tổ đều rơi đầy nước mắt.

Trong khi Kháo Sơn lão tổ gặp lại Mạnh Hạo, một người đau thương, một người vui sướng, ở trong không gian không quá xa chỗ này, có một hành tinh, đây là... Đệ Cửu Sơn Hải Bắc Lô Tinh.

Ở trên hành tinh, Lý gia, Tống gia, Vương gia, đều chiếm giữ hành tinh này, trở thành ba đại gia tộc.

Ở Lý gia, toàn tộc giăng đèn kết hoa, một mảnh không khí mừng rỡ, tộc

nhân đều biết, 1 tháng sau Lý Linh Nhi sẽ gả đi Đông Thắng Tinh, thànhh hôn với thiếu tộc Phương gia.

Dù cho trong tộc có không ít người khó chịu chuyện này, nhưng hôn sự này là lão tổ Đạo Cảnh Lý gia quyết định, liên quan đến kết minh giữa hai đại gia tộc, không ai sửa đổi được, hơn nữa bản thân Lý Linh Nhi quả thật là có hôn ước với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đào hôn, Lý gia đương nhiên còn chưa biết, hiện tại không ai chú ý, có một nữ nhân đang vội vàng bay ra từ Bắc Lô Tinh, một đường tăng tốc đi xa.

Nữ nhân này, chính là Lý Linh Nhi.

Không biết nàng dùng cách nào, mà làm người Lý gia không phát hiện được nàng đã bỏ đi, hiện tại bước vào không gian, Lý Linh Nhi vỗ ngực, vội vàng đi xa.

- Dù ta kết hôn với một con heo, cũng sẽ không gả cho tên Mạnh Hạo đáng chết, đáng chém ngàn đao kia! Lý Linh Nhi cắn răng nghiến lợi, nàng lựa chọn giống như Mạnh Hạo, cùng đào hôn.

Nàng lại không biết, nàng rời đi, lão tổ Đạo Cảnh Lý gia vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nàng, nam nhân trung niên nhìn Lý Linh Nhi đã đi xa, nhàn nhạt nói.

- Ngươi tính không nhầm chứ?

Hắn vừa dứt lời, đằng sau hắn đi ra một người áo bào đen, không nhìn rõ hình dạng, giống như hư ảo, đứng cạnh lão tổ Lý gia.

- Tộc của lão phu, thuật pháp suy diễn sẽ không sai lầm.

- Rời khỏi Cửu Đại Sơn Hải, để Lý gia trở về chủ gia tộc, cơ hội này

nằm ngay trên người Mạnh Hạo.

Nam nhân trung niên im lặng, một lát sau xoay người, không nhìn nữa, nhàn nhạt nói. - Cưỡng cầu không được, nếu nàng muốn đi, vậy tùy duyên đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1371: Chém giết Lý Linh Nhi

- Mạnh Hạo, trả bảo đao lại cho ta! Kháo Sơn lão tổ đau đớn rống lớn, thanh phi đao kia, khi chưa mất đi thì hắn còn không thấy gì, nhưng sau khi mất, cảm giác này làm hắn tưởng nhớ mấy trăm lần chỉ trong một thoáng.

Mỗi lần nhớ tới, đều sẽ đau lòng.

Mạnh Hạo coi như không nghe, giơ tay chỉ ra, lại là đệ thất cấm, mấy lần liên tục, Kháo Sơn lão tổ da đầu tê dại, Mạnh Hạo chợt đổi cấm chế, dùng đệ lục cấm.

Ánh sáng lóe lên, hóa thành phù văn rơi lên người Kháo Sơn lão tổ, nhưng sau đó ở mi tâm của Kháo Sơn lão tổ cũng xuất hiện một cái phù văn, không giống đệ lục cấm của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn thấy, liền chợt hiểu ra.

- Trên người ngươi, đã sớm bị người đặt đệ lục cấm!

- Vậy ta thử xem đệ ngũ cấm. Mạnh Hạo liền hưng phấn, bấm quyết, trong tay xuất hiện khe nứt, làm cho Kháo Sơn lão tổ nhìn mà hồn phi phách tán.

- Mạnh Hạo!

- Ngươi muốn làm gì, ngươi muốn làm gì, ngươi đừng ép người quá đáng! Kháo Sơn lão tổ rống giận, người run rẩy, hắn đã phát cuồng rồi.

- Không ai ăn hiếp người như thế, ta xem như xui tám kiếp, năm đó bị Phong Yêu nhất mạch bức hiếp, hiện giờ lại bị người làm nhục!

- Vì trốn ngươi, ta đã trốn khỏi Đông Thắng Tinh, ta dễ dàng hả, ta dễ dàng lắm sao!

- Ngươi muốn làm gì, bảo đao cũng bị ngươi cướp rồi, ngươi muốn làm gì, ngươi nói ra có được không, ta lớn tuổi như vậy, ta là lão tổ của ngươi đó. Kháo Sơn lão tổ buồn bực rống lên.

Mạnh Hạo vò đầu, cũng cảm thấy ngại ngùng.

- Thế này đi, ngươi dẫn ta đi Cửu Hải Thần Giới, lần này ta bỏ qua, sẽ cho ngươi một cơ hội trốn. Mạnh Hạo ho khan, khi trước thí luyện ba đại đạo môn hắn đã có ngọc giản Cửu Hải Thần Giới, nhưng không hiểu sao Phương Thủ Đạo lại biết được chuyện này, đã làm ngọc giản mất hiệu lực.

Kháo Sơn lão tổ im lặng, chua xót gật đầu, nhưng trong lòng lại đắc ý, còn cười lạnh.

“Nhãi con khốn kiếp, còn quá non, lão phu nhìn xa trông rộng, làm sao lại cúi đầu trước hắn!”

Nhưng mặt ngoài, hắn lại than khổ, chở Mạnh Hạo bay đi biển thứ chín, nhưng không bao lâu, Mạnh Hạo giơ tay, trong lòng bàn tay xuất hiện khe nứt đệ ngũ cấm.

- Lão tổ, ngươi muốn chở ta đi Tiên Khư hả? Mạnh Hạo như cười như không nói.

Kháo Sơn lão tổ run run, muốn nổi giận, nhưng nghĩ tới cấm chế của Mạnh Hạo, trong lòng gào thét, đổi hướng bay vòng qua Tiên Khư.

Dựa theo tốc độ này, không bao lâu là có thể đưa Mạnh Hạo đi biển thứ chín.

Mạnh Hạo cười hì hì nhìn Kháo Sơn lão tổ, vỗ túi trữ vật, Anh Vũ lập tức bay ra, Bì Đống ở bên chân nó, phát ra tiếng đinh đang.

- Hả, con rùa lớn như vậy, kỳ lạ, sao ta cảm thấy có ấn tượng? Anh Vũ vừa ra, liền chớp chớp mắt nhìn Kháo Sơn lão tổ, sau đó kêu to lên.

- Là ngươi là ngươi, ta nhớ ra, ngươi là lão rùa đen ở Thiên Hà Hải! Anh Vũ hưng phấn, bay tới đầu Kháo Sơn lão tổ, kích động nói.

- Thật ra ta luôn tò mò, ngươi ăn cái gì lớn lên, lại lớn được đến thế, nè nè nè, nói cho ngũ gia, ngũ gia có thưởng!

- Tam gia cũng có thưởng! Bì Đống không chịu yếu thế, cũng la lớn.

Mạnh Hạo đứng trên đầu Kháo Sơn lão tổ, nhìn Anh Vũ cùng Bì Đống đi quấy rối Kháo Sơn lão tổ, không để ý nữa, có hai tên này nhìn chằm chằm Kháo Sơn lão tổ, Mạnh Hạo không sợ đối phương giở trò mèo gì.

Quay đầu nhìn lại Triệu Quốc, thần sắc hồi ức, cất bước liền biến mất, khi xuất hiện đã ở trên một ngọn núi trong Triệu Quốc trên lưng Kháo Sơn lão tổ.

Ngọn núi này, dù không giống như trong trí nhớ, đã bị dịch chuyển, nhưng Mạnh Hạo vẫn nhận ra, đây là... Đại Thanh Sơn.

Đứng đó, trong hồi ức, đây là chỗ đầu tiên hắn tu hành, ở nơi này, hắn gặp Hứa Thanh.

- Đại Thanh Sơn... Mạnh Hạo thở dài, cúi đầu, sông lớn dưới chân núi đã không còn, quay đầu lại, Vân Kiệt Huyện cũng biến mất.

Chỉ có ngọn núi này, loáng thoáng còn chứa đựng ký ức của hắn.

Đứng lặng hồi lâu, thật lâu thật lâu, Mạnh Hạo đi ra, lơ lửng rơi xuống, nhìn hang động.

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo thở dài, xoay người đi, không xa, đi Bắc Hảim dù cho di chuyển, dù cho toàn bộ Triệu Quốc biến đổi nhưng mảnh hồ này vẫn còn.

Hồ nước trong suốt, như một mặt gương.

Nhìn Bắc Hải, ký ức của Mạnh Hạo lại mở ra, những hình ảnh xa xưa hiện lên trong đầu, đến trên hồ, hắn nhìn một chiếc thuyền cũ, có một lão già đẩy mái chèo, đến bên bờ hồ, nhìn Mạnh Hạo.

Trong thuyền, một bầu rượu nóng, một thiếu nữ ló đầu ra, cười duyên dáng, cùng thuyền phu nhìn Mạnh Hạo.

- Còn nhớ tên ta không. Thiếu nữ cười nói.

- Cổ Ất Đinh Tam Vũ. Mạnh Hạo mỉm cười, một bước đặt chân lên thuyền, lão già mỉm cười cúi người, tiếp tục chèo thuyền, thiếu nữ ngồi đối diện Mạnh Hạo, cầm bầu rượu rót một ly đầy cho Mạnh Hạo.

- Còn nhớ lời hứa của ngươi với ta không? Đôi mắt thiếu nữ trong suốt như hồ nước.

- Ta hứa với ngươi, cuối cùng có một ngày, sẽ giúp ngươi hóa biển. Mạnh Hạo cười cầm ly rượu, một hơi uống cạn.

Thiếu nữ cười, cười rất đẹp.

- Ta muốn trở thành biển như gương, phẳng lặng, không nổi sóng nhỏ, không nổi sóng lớn, bình lặng yên ả. Thiếu nữ nghiêm túc nói.

Mạnh Hạo gật đầu.

- Đời này, ngươi có mấy hứa hẹn? Thiếu nữ hỏi.

- 4 cái.

- Thực hiện được mấy cái?

- Một cái cũng không.

- Vậy chẳng phải, ta phải chờ thật lâu?

Mạnh Hạo mỉm cười, cầm ly rượu lại uống cạn.

Mạnh Hạo gặp Cổ Ất Đinh Tam Vũ, ở trong không gian xa xôi, có một chiếc chiến thuyền mà tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải đều không nhận ra.

Bên trên , chính là một già một trẻ lúc Mạnh Hạo đẩy tiên môn mở tiên mạch, lão giả nhìn không gian, từ xa xa thấy được Mạnh Hạo cùng Kháo Sơn lão tổ, trong mắt lóe lên, dường như rất hứng thú với Mạnh Hạo.

Thanh niên bên cạnh, thần sắc lại khinh miệt.

- Một người một rùa này, vậy cũng xứng đôi, còn có Anh Vũ kia, chúng coi như tuyệt phối. Thanh niên cười nhạo.

- Người, không phải người đơn giản. Rùa, cũng không phải rùa đơn giản, về phần con vẹt kia, cũng không phải con vẹt đơn giản. Lão già nhìn sang thanh niên, thần sắc có chút thất vọng, nhưng cũng không nói nhiều, thản nhiên nói.

- Có cái gì không đơn giản, người này dù mở ra tiên mạch cực hạn, trở thành Tiên Cảnh Chí Tôn, nhưng ở Linh Tinh Giới chúng ta, có khối

người như hắn, dù không phải tiên, nhưng tiên... lại tính là gì! Thanh niên ngạo nghễ nói.

- Hắn là Chân Tiên. Lão già nhíu mày, chầm chậm nói.

- Chân Tiên? Buồn cười, nơi này còn là Chí Tôn Tiên Giới trong truyền thuyết, năm đó từng được vô số đại năng khao khát tìm tòi, nhưng hiện tại, chỉ còn lại 9 ngọn núi mà thôi.

- Người này, nếu ta muốn giết hắn, một bàn tay là làm được. Trong mắt thanh niên xẹt qua sát cơ, vô cùng trịch thượng, muốn giết Mạnh Hạo chỉ như bóp chết con kiến.

- Lần lịch lãm này, lấy hắn làm mục tiêu, đánh chết một vị tiên... lấy sọ đầu của hắn, khi trở về Linh Tinh Giới, sọ của hắn sẽ được coi như chiến lợi phẩm. Thanh niên liếm môi.

Ánh mắt lão già lạnh băng, liếc người thanh niên.

- Chân Tiên của hắn, không phải Chân Tiên thời đại này, mà là tiên có ý nghĩa chân chính ở thời viễn cổ. Ở thời viễn cổ, tùy ý một vị phủ xuống Linh Tinh Giới chúng ta, đều được tinh không sùng bái.

- Thời đại xưa, Linh Tinh Giới chúng ta cũng chỉ là một trong ba ngàn hạ giới Chí Tôn Tiên Giới, năm xưa khi Chí Tôn Tiên Giới sụp đổ, là có nguyên nhân đặc thù, tác dụng của chúng ta trong đó là cực kỳ bé nhỏ!

- Con rùa mà ngươi xem thường, nhìn như bình thường, nhưng ngươi có biết, khi lão phu thấy nó, cũng cảm thấy kinh hãi!

- Còn con chim kia, lão phu cảm nhận được dao động khủng bố.

- Cuối cùng, nói tới người mà ngươi xem thường, trên người hắn, chẳng lẽ ngươi còn chưa phát hiện liên hệ với Cửu Đại Sơn Hải! Lão già càng

nói, lời càng ác liệt, trong mắt sắc bén, đến cuối cùng là quát lên.

Thanh niên im lặng, mặt xanh mét, nhưng lại không dám nói gì, cúi đầu, trong mắt có lạnh lùng độc ác.

- Nơi này, dù sụp đổ đến nước này, nhưng ngươi cũng không tùy tiện chọc được, ta vốn không đồng ý mạo hiểm vào nơi này, ngươi nếu phụ thân ngươi cố ý yêu cầu, cho ngươi đến thí tiên tẩy lễ...

- Lão phu miễn cưỡng đồng ý, đưa ngươi đến đây, nếu ngươi thật muốn lựa chọn người này, ta không ngăn cản ngươi, nhưng những gì ghi lại trên đường, sau này phụ thân ngươi đều có thể thấy được, không trách được lão phu, là chính ngươi... muốn chết! Lão già lạnh giọng nói, chỉ ra, ở trước mặt xuất hiện lốc xoáy, trong đó có hình ảnh, là Lý Linh Nhi đào hôn. - Nữ nhân này yếu hơn, cũng là tiên, có thể giết cô ta tẩy lễ.

Lão già nói rồi, thanh niên ngẩng đầu, nhìn qua Lý Linh Nhi trong lốc xoáy, ánh mắt lóe lên quỷ dị. - Mỹ nhân như vậy, trước khi giết, sư tôn ngài không ngại để ta hưởng thụ tiên nhân hầu hạ được chứ.

Lão già nhíu mày, có phần chán ghét, nhưng lại không nói gì thêm.

Thanh niên liếm môi, một bước đi về phía lốc xoáy.

Trong tinh không, Lý Linh Nhi ngồi trên phi toa, đang bay về phía trước, nàng muốn đi biển thứ chín, không phải Cửu Hải Thần Giới, mà định tìm một hòn đảo để tu luyện.

Mượn lực lượng biển thứ chín, củng cố Tiên Cảnh.

Đối với biển thứ chín, nàng không xa lạ gì, ở gia tộc, nàng từng nhiều lần đi biển thứ chín lịch lãm, lúc này rất quen đường, nhưng đột nhiên tinh không phía trước vặn vẹo, một cái lốc xoáy chợt xuất hiện.

Một thanh niên bước ra từ lốc xoáy, thần sắc ngạo nghễ, ánh mắt tà dị, nhìn Lý Linh Nhi như nhìn con mồi.

Ánh mắt Lý Linh Nhi toát ra cảnh giác, nàng chưa từng gặp thanh niên này, nhưng cảm nhận được nguy hiểm trên người đối phương, hơn nữa ánh mắt của hắn làm nàng rất không thích.

- Tiên tử xinh đẹp, chào nàng, nàng phải nhớ kỹ tên ta, ta là Trịnh Lâm Pháp, nàng có thể gọi ta Nhất Pháp Tử!

- Bởi vì, trong thời gian tiếp theo, sẽ là ký ức khó quên nhất, cũng là cuối cùng của đời nàng. Thanh niên cười nói, bước về phía Lý Linh Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1372: Thoáng ngang qua

Trong tinh không, khu vực gần Tiên Khư, một mảnh đất đang nhanh chóng tiến tới trước, nhìn kỹ, có thể thấy bên dưới mảnh đất này là một con rùa khổng lồ.

Con rùa đầy vẻ uất ức, mắt tóe hung dữ, đang giận dữ cực hạn, nhưng không dám làm gì hơn, bay hết tốc lực.

Trên đầu con rùa khổng lồ này, Mạnh Hạo ngồi ở đó, đang uống rượu, Cổ Ất Đinh Tam Vũ mỉm cười hâm rượu cho Mạnh Hạo.

Mùi rượu lan tỏa, Mạnh Hạo rất thoải mái, nghĩ tới mình đào hôn thành công, hắn cảm giác trời đất bao la, dù hắn tu hành nhiều năm, nhưng tính cách vẫn luôn như thế, làm người ta cảm thấy không trầm ổn, nhưng Mạnh Hạo không muốn thật sự trầm ổn, mọi chuyện tùy ý, con đường tu hành theo ý hắn, nếu ngày ngày buồn bực thì không có ý nghĩa.

Tự do tự tại, đây là đạo của hắn, tính cách tự do tự tại, mọi chuyện tùy ý.

Nhưng Kháo Sơn lão tổ thì lại hận ngứa răng, nhất là bên tai hắn, Anh Vũ ngông nghênh thu hắn làm tiểu đệ, điều này càng làm Kháo Sơn lão tổ giận dữ tận trời.

Nếu chỉ có thế thì hắn còn nhịn, nhưng Bì Đống lải nhải làm Kháo Sơn lão tổ muốn sụp đổ, lời lải nhải như ma chú, làm Kháo Sơn lão tổ rất hoài nghi, kẻ như vậy mà đi theo bên cạnh Mạnh Hạo, còn sống đến giờ cũng không dễ dàng.

“Đáng chết, lão tổ xúi quẩy, mau đưa nhãi con này đến biển thứ chín, sau đó lão tổ phải rời khỏi núi thứ chín, không bao giờ về nữa!”

“Ta không tin, ta đã trốn khỏi núi thứ chín, nhãi còn này vẫn còn tìm được ta!” Kháo Sơn lão tổ trong lòng ủy khuất, gầm thét dưới đáy lòng.

Hắn thật ủy khuất, cảm giác đời mình từ khi gặp Phong Yêu nhất mạch là trở nên đầy màu xám.

“Sớm muộn gì cũng có ngày, lão tổ ta một hơi nuốt hết Phong Yêu nhất mạch. Mụ nội nó, lão tổ ta muốn cho toàn bộ Phong Yêu nhất mạch tọa hóa!” Kháo Sơn lão tổ rống giận dưới đáy lòng.

Có lẽ hắn nguyền rủa quá sâu, cho nên không chú ý phương hướng, lại tới gần Tiên Khư, Mạnh Hạo ho một tiếng, chỉ về phía Kháo Sơn lão tổ bên dưới.

- Hu hu! Mạnh Hạo trừng mắt, thi triển Yêu Phong đệ bát cấm, nhưng miệng lại hô ra tiếng như khẩu lệnh cưỡi ngựa.

Đệ bát cấm xuất hiện, Kháo Sơn lão tổ chợt khựng lại, phối hợp khẩu lệnh của Mạnh Hạo giống như Mạnh Hạo đang cưỡi lên người lão rùa đen Kháo Sơn như cưỡi ngựa.

Kháo Sơn lão tổ mắt trừng lớn, người khựng lại, hít mấy hơi mới khôi phục bình thường, ngửa đầu rống lớn, thê lương uất ức.

Hắn sống quá lâu, làm sao không biết hàm nghĩa chữ hu này.

- Mạnh Hạo thằng nhãi khốn kiếp, lão tử là Kháo Sơn lão tổ, không phải ngựa, không phải gia súc!

- Được rồi, giá! Mạnh Hạo ho khan, từ nhỏ hắn là thư sinh, dù biết khẩu lệnh cưỡi ngựa, nhưng không cưỡi ngựa được mấy lần, giờ ngồi trên người Kháo Sơn lão tổ, Mạnh Hạo cũng tự nhiên nhớ tới các khẩu lệnh đó.

Hắn vừa nói thế, Kháo Sơn lão tổ vô thức đi tới, vừa bay ra, Kháo Sơn lão tổ đã phát cuồng, hắn phát hiện mình lại vô ý phối hợp với khẩu lệnh của Mạnh Hạo.

- Ta muốn ăn ngươi, ta muốn ăn ngươi! Kháo Sơn lão tổ phát cuồng, người run rẩy, đầu nhấc lên, Mạnh Hạo đã vội nói.

- Ơ ơ! Nói rồi, còn ném ra khe nứt Phong Yêu đệ ngũ cấm về phía bên phải Kháo Sơn lão tổ, dọa Kháo Sơn lão tổ vội đổi sang bên trái, sau đó mới chợt tỉnh lại, mình lại một lần nữa phối hợp với khẩu lệnh của Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo! Kháo Sơn lão tổ ngửa đầu rống lớn, tiếng gầm ầm ầm, truyền khắp tinh không, lọt vào trong tai Lý Linh Nhi đang bỏ chạy, sắc mặt tái nhợt.

Khóe miệng Lý Linh Nhi tràn máu, dung mạo xinh đẹp lại tái nhợt như người chết, trên người nàng có những vết kiếm cắt xé quần áo, cắt vào trong thịt, làm cho cả người nàng như bị người ta lăng nhục.

Dung mạo tuyệt mỹ, lúc này ở mi tâm có một vết rạch, máu chảy ra rơi trong tinh không.

Tóc tai rối tung, khí tức suy yếu, nhanh chóng chạy về phía trước.

Chỉ là trong mắt nàng toát ra giận dữ, nàng làm sao cũng không ngờ, sau khi trốn khỏi gia tộc, trên đường đi biển thứ chín, nàng lại gặp tu sĩ đáng sợ như thế.

Thanh niên tự xưng Nhất Pháp Tử kia, nàng rất xa lạ, có thể kết luận đối phương không phải thiên kiêu tông môn gia tộc nào, nhưng cố tình... trên người hắn, lại tỏa ra dao động khủng bố kinh người.

Với tu vi Tiên Cảnh đỉnh phong của Lý Linh Nhi, lại không chống đỡ

được nửa nén nhang trước thần thông của Nhất Pháp Tử, lập tức liền thua, nếu không phải nàng có thủ đoạn hộ mệnh, chỉ sợ đã sớm ngã xuống.

“Hắn là ai!” Lý Linh Nhi cắn môi, nguy cơ sống chết mãnh liệt.

- Ngươi chạy không thoát Ở đằng sau, Trịnh Lâm Pháp tay dính đầy máu, ánh mắt lóe lên u quang, mỉm cười nói. Hắn không vội, nếu người hộ đạo của hắn nói có thể giết cô ta để hoàn thành thí luyện, vậy hắn có đủ thời gian để tận hưởng quá trình.

Dù cuối cùng làm lớn chuyện, hắn không cần phụ trách, người hộ đạo của hắn tự nhiên sẽ giải quyết mọi rắc rối, thậm chí hắn cũng thấy người hộ đạo này quá cẩn thận.

- Có thể thành con mối của ta, dù ngươi là tiên nhân, cũng phải cảm thấy vinh hạnh, bởi vì thân phận của ta, ngươi không thể tưởng tượng được Nhất Pháp Tử cười nói, vung tay chụp lấy, ầm một cái, quần áo đằng sau Lý Linh Nhi bị cách không xé ra, lực lượng bùng nổ, nếu không phải nàng trốn nhanh, nhất định sẽ trọng thương.

Dù cho né tránh, nhưng Lý Linh Nhi vẫn phun máu, thần sắc tối lại, khí tức lại suy yếu, ngọn lửa sinh mệnh có thể tắt đi.

“Hắn không phải tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải!” Lý Linh Nhi cắn răng, nàng đã phát ra ngọc giản cầu cứu gia tộc, nàng tin tưởng, chỉ cần chống đỡ một lát, người gia tộc sẽ tới.

- Cần gì phải chạy chứ, ta nhớ, ngươi tên Lý Linh Nhi phải không, ngươi là tiên nhân là Chân Tiên. Ta tu hành nhiều năm, còn chưa từng uống máu tiên nhân, quả nhiên ngọt ngào Nhất Pháp Tử cười nói, hồi tưởng mùi vị máu tươi của Lý Linh Nhi, ánh mắt càng sáng lên.

- Ta biết, ngươi đang kéo dài thời gian, chờ gia tộc tới cứu, ngươi có thể

xem, xem thử gia tộc của ngươi có ai nhận được ngọc giản của ngươi không Nhất Pháp Tử chỉ ra, chỉ phong ầm ầm đánh tới, sắp đụng vào Lý Linh Nhi, trên nàng bùng lên ánh sáng xanh, xuất hiện vô số dây mây mạnh mẽ chống đỡ.

Ầm ầm, toàn bộ dây mây tan tác, Lý Linh Nhi lại phun máu, ánh mắt mơ hồ, chua xót toát ra tuyệt vọng.

Dựa vào thời gian, nếu có người gia tộc nhận được ngọc giản, vậy giờ này... đã sớm đến, nhưng hiện tại không thấy bóng ai, đủ nói rõ đối phương có chuẩn bị giết mình!

- Ngươi yên tâm, ta sẽ ôn nhu một chút, cho phép ngươi hầu hạ ta trước khi chết, sau đó.... ta sẽ ôn nhu, từng chút một xé tan thân thể ngươi, cho máu tươi của ngươi... tẩy lễ đạo pháp của ta!

- Thí tiên thành đạo, cướp thân thể ngươi, thành tựu đạo cơ của Nhất Pháp Tử ta Nhất Pháp Tử cười ha ha, nhanh chóng tiến về phía Lý Linh Nhi.

Đúng lúc này, tiếng gầm từ tinh không xa xa truyền tới, kéo theo dao động nổ vang.

- Mạnh Hạo! Trong tiếng rống giận chỉ có hai chữ vang vọng, ánh mắt Lý Linh Nhi sáng lên, cắn răng lao về phía phát ra âm thanh.

Thậm chí không tiếc tiêu hao một chút tu vi cuối cùng, thi triển bí pháp, thiêu đốt tiên mạch đổi lấy tốc độ kinh người, nháy mắt xé rách hư không.

Sắc mặt Nhất Pháp Tử trầm xuống, nhìn như bình thường, nhưng thực tế lại kinh hồn bạt vía, hắn không để ý hai chữ trong tiếng rống giận, hắn chú ý là tiếng rống giận đó, ẩn chứa khí tức làm da đầu hắn nổ tung.

Bên tai hắn, truyền tới tiếng của người hộ đạo.

“Lão phu thi triển Man Thiên Quá Hải Pháp, ngươi đừng chơi nữa, đánh nhanh thắng nhanh, giết tiên kia, hoàn thành thí luyện tẩy lễ, chúng ta lập tức rời giới này!”

Ánh mắt Nhất Pháp Tử lóe lên, không đáp, nhưng tốc độ tăng vọt, nháy mắt hóa thành cầu vồng, đuổi theo Lý Linh Nhim tràn ngập sát cơ.

Ở đằng sau hắn, xuất hiện mãng xà đen 3 đầu, gầm lên rung trời, tỏa ra ý hung thần không giống Cửu Đại Sơn Hải.

Chí hung thiên địa!

Tiếng gầm như mũi tên xé rách hư không đuổi theo, khoảng cách giữa Nhất Pháp Tử và Lý Linh Nhi ngày càng gần, chỉ trong mười mấy hơi thở đã vượt qua tinh không, khoảng cách với Lý Linh Nhi thiêu đốt tiên mạch đổi lấy tốc độ, còn không tới trăm trượng.

Lúc này Lý Linh Nhi cũng nhìn thấy lục địa trong hư không, nhìn thấy Kháo Sơn lão tổ, cũng thấy được Mạnh Hạo uống rượu trên đầu nó.

- Mạnh Hạo! Vừa thấy được Mạnh Hạo, Lý Linh Nhi vội vàng hô lên, âm thanh truyền ra, nhưng phát hiện Mạnh Hạo lại như không thấy.

- Hắn không thấy được, nếu hắn thấy được, vậy hôm nay ta không ngại giết hai tên tiên. Nhất Pháp Tử lạnh như băng truyền ra tiếng nói, vung tay chụp về phía Lý Linh Nhi, nàng phun máu, cũng phát hiện giữa nàng và Mạnh Hạo nhìn như không xa, nhưng thực tế lại có quầng sáng hư ảo ngăn cách.

“Nếu Nhất Pháp Tử chuẩn bị như thế, vậy nhất định không phải chỉ một người, ta làm gì phải hại Mạnh Hạo, hắn không thấy thì thôi, nếu thấy được, cũng sẽ bị cuốn vào.” Lúc này chua xót tuyệt vọng, ánh mắt Lý

Linh Nhi kiên quyết, bàn tay Nhất Pháp Tử vừa bắt được, Lý Linh Nhi lựa chọn tự bạo tiên mạch!

Ầm ầm, tiên mạch trào ra khỏi người, hóa thành tiên long, trực tiếp nổ tung, nàng phun máu, nháy mắt mượn lực lượng này, lao thẳng vào... Tiên Khư!

“So với bị Nhất Pháp Tử bắt lấy, trong Tiên Khư còn có thể có một đường sống sót!” Tốc độ của Lý Linh Nhi cực nhanh, lập tức đặt chân vào Tiên Khư.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1373: Đuổi vào Tiên khư

Kháo Sơn lão tổ khựng lại, bùng nổ bất mãn, gầm thét với Mạnh Hạo, hắn lại đứng lên khó hiểu nhìn xa xa, lại nhìn về phía Tiên Khư.

- Kỳ lạ, nháy mắt vừa rồi, ta có cảm giác rất đặc biệt. Mạnh Hạo không nói ra là cảm giác gì, tựa như khoảng khắc đó có một lớp khăn che vô hình lướt qua, dường như... che đấu hình ảnh mà hắn vốn phải thấy.

- Có gì kỳ lạ, vừa rồi đằng trước có một bé con, gọi tên ngươi, ngươi không để ý tới, thế là nó chạy vào trong Tiên Khư. Đúng rồi, đằng sau nó còn có nhóc con, đang đuổi giết nữa.

Kháo Sơn lão tổ ngạo nghễ nói, thần sắc khinh thường, còn có đắc ý.

Mạnh Hạo ngây ra.

- Đúng đúng, ngũ gia cũng thấy, ngươi không thấy sao? Anh Vũ kinh ngạc.

- Tam gia cũng thấy, ngươi lại không thấy, đừng giả vờ, ngươi thất đức như thế là không đúng! Bì Đống nghiêm túc nói.

- Ta cũng thấy...

Cổ Ất Đinh Tam Vũ che miệng cười nói.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, ngẩng đầu nhìn tinh không, ánh mắt quét qua Tiên Khư, trầm ngâm.

- Đúng rồi, Mạnh Hạo nhãi con khốn kiếp, tiểu tử vừa nãy hình như nói gì đó, ngươi không muốn kết hôn với bé con kia, hắn chuẩn bị thành hôn

giúp ngươi. Ngươi nhìn đám nhóc hiện giờ, toàn là lòng dạ lương thiện, giúp người làm vui mà. Kháo Sơn lão tổ cười ha ha, trong lòng đắc ý.

- Đúng đúng, tam gia cũng cảm thấy tên kia rất tốt bụng, người tốt mà, thật không có nhiều người như thế. Phẩm chất đạo đức như thế, thật là gương mẫu! Bì Đống gật đầu, nó thật không biết rõ tình hình...

Anh Vũ ánh mắt xoay chuyển, ho khan một tiếng.

- Mạnh Hạo, ngươi còn không đi cứu, hắn sẽ thật giúp ngươi đấy, bé con kia cả người không có bao nhiêu lông, ngũ gia nhớ gọi là Lý Linh Nhi.

Sắc mặt Mạnh Hạo cực kỳ khó coi, nhìn Tiên Khư, ánh mắt lộ ra sát cơ. Dù không biết vì sao Lý Linh Nhi không ở Lý gia, nhưng mặc kệ thế nào, chuyện giữa hắn và Lý Linh Nhi, hắn đều không có lý do thấy chết không cứu.

Hơn nữa, đối phương đã nói giúp mình thành hôn, chuyện này, chỉ cần là nam nhân thì tuyệt đối không thể chấp nhận.

Hắn và Lý Linh Nhi có kết hôn hay không, là chuyện của hắn, nhưng nếu có người ngoài giúp, vậy sẽ là khiêu khích.

Hung hăng trừng Anh Vũ cùng Bì Đống, Mạnh Hạo hừ lạnh, đạp mạnh lên Kháo Sơn lão tổ.

- Tiên Khư... Đuổi theo! Mạnh Hạo giọng lạnh băng, nhưng trong lòng cảnh giác, hắn biết có thể gạt được mắt mình, thủ đoạn này rất khủng bố, hơn nữa đuổi giết Lý Linh Nhi, lại không có người Lý gia tới cứu.

Chuyện này càng thêm kinh người, nhưng mà... Mạnh Hạo liếc Kháo Sơn lão tổ, thầm nghĩ người trên Đông Thắng Tinh đều thần hồn hốt hoảng, nhưng lão rùa đen này lại không sao, hắn là chiến lực của hắn cũng không lường.

Kháo Sơn lão tổ thầm hưng phấn, lóe lên đổi hướng, nhắm thẳng Tiên Khư. Anh Vũ cũng kích động, đối với Tiên Khư, nó luôn cảm thấy trong đó rất nhiều hung thú có lông, là chỗ mà nó mơ mộng cầu mong.

Còn Bì Đống, tên ngốc này vô tâm vô phế, có thể bỏ qua.

Ầm ầm, tốc độ Kháo Sơn lão tổ tăng vọt, nháy mắt đuổi theo, trực tiếp bay vào Tiên Khư, nhanh chóng đuổi theo.

Thân thể Kháo Sơn lão tổ quá to lớn, mạnh mẽ đi vào phạm vi Tiên Khư, làm cho toàn Tiên Khư chấn động, quy tắc vận hành nơi này cũng xuất hiện biến đổi.

Cổ Ất Đinh Tam Vũ người run lên, thần sắc mờ mịt, nàng mơ hồ cảm nhận được kêu gọi, truyền từ... sâu nhất trong Tiên Khư.

Dường như ký ức của nàng, vừa vào Tiên Khư liền thức tỉnh những điều mà chính nàng không nhớ được.

Bọn họ vừa vào Tiên Khư, bên ngoài, hư vô đột nhiên hiện ra một chiếc thuyền, lão giả trên đó sầm mặt lại.

- Vẫn xem thường con rùa đen kia... còn có con chim kia, cùng với lục lạc đó, ngay cả cô gái trên đầu con rùa đó, ta cũng coi thường. Lão già nhíu mày, trước đó hắn cực kỳ xem trọng Kháo Sơn lão tổ cùng Anh Vũ, nhưng giờ phải thừa nhận, đối phương còn khủng bố hơn cả hắn tưởng tượng.

- Có thể nhìn thấu đạo pháp của ta... Ánh mắt lão già trầm ngâm, chuyện này không phù hợp kế hoạch, dựa theo ý hắn, mặt ngoài nhắc nhở Nhất Pháp Tử, nhưng trên thực tế lại cố tình làm Nhất Pháp Tử đi chọc tới Lý Linh Nhi.

Lấy chuyện Lý Linh Nhi chết đi, chôn xuống hạt giống giữa Linh Tinh Giới Trịnh gia và Mạnh Hạo, về sau có thể nở ra hoa gì, hắn rất mong chờ.

Nhưng hiện tại, tất cả lại xuất hiện chệch hướng.

Trầm ngâm, hắn nhìn qua Tiên Khư, thần sắc hồi ức, cùng với kiêng kỵ.

- Chí Tôn Tiên Giới năm đó... Lão già im lặng, trong đầu nhớ lại, thở dài một tiếng, cắn răng đặt chân vào Tiên Khư, hắn không thể không đi, hắn có thể tính kế Trịnh gia, nhưng không thể để Nhất Pháp Tử chết ở chỗ này.

Tiên Khư, Mạnh Hạo đứng trên đầu Kháo Sơn lão tổ, nhìn xung quanh, đây là lần thứ hai hắn đi vào Tiên Khư, cửa vào không như ba đại đạo môn năm xưa.

Cửa vào do ba đại đạo môn nắm giữ, là chỗ được bọn họ khai quật, trình độ nguy hiểm đã yếu đi rất nhiều, nhưng chỗ mà Mạnh Hạo đi vào lại rất ít người tới.

Phía trước, trôi nổi những mảnh đá vụn, đầy những pho tượng vỡ nát, trong tinh không đôi lúc xuất hiện khe nứt, lặng lẽ chia cắt cắn nuốt mọi thứ.

Có những âm thanh yêu dị, vang dội xung quanh.

Khí tức tang thương cổ xưa lan tỏa khắp nơi.

Nơi này, chỉ là vùng ngoài Tiên Khư, đi tới trước, Kháo Sơn lão tổ cũng trở nên nghiêm túc, nhưng nhìn bên ngoài thì vẫn một đường thẳng tiến nghiền nát tất cả cản trở.

Thân thể hắn mạnh mẽ đến khủng bố, ở vòng ngoài Tiên Khư, tiến lên

tốc hành.

Sắc mặt Mạnh Hạo âm trầm, vận chuyển tu vi, 123 tiên mạch ầm ầm bùng nổ, nhưng không truyền ra bên ngoài, 33 thiên mơ hồ phủ xuống, trong mắt ẩn chứa tinh tú, hắn đứng đó tỏa ra khí thế, Tiên Cảnh Chí Tôn.

- Ta không muốn giống như trước, các ngươi thấy được, mà ta lại không! Mạnh Hạo giọng lạnh băng, giơ tay lên, khe nứt đệ ngũ cấm xuất hiện.

Kháo Sơn lão tổ lầm bầm, há to miệng, hô một tiếng, không tỏa ra, mà vang vọng trong một khu vực nhỏ.

- Khai! Ầm ầm, mọi thứ xung quanh trong mắt Mạnh Hạo chợt có biến hóa rất nhỏ, hắn nhìn thấy một chút máu tươi lơ lửng, thấy được dấu vết đuổi giết!

Cách bọn họ không xa, sắc mặt Lý Linh Nhi tái nhợt, phun máu, nàng đã cạn kiệt, đến cực hạn sinh mệnh, ở trong Tiên Khư, nàng không tìm được đường sống, trong tuyệt vọng, Lý Linh Nhi cười thảm.

Ở phía sau, Nhất Pháp Tử bước tới, ba đầu mãng xà đen đi theo, khí thế hung tàn bùng lên, tạo thành gợn sóng quanh hắn, đẩy những đá vụn không thể đến gần.

- Tuyệt vọng chưa... Nhất Pháp Tử cười, ánh mắt tà dị, giơ tay chỉ ra.

Tia ánh sáng đen bắn ra từ ngọn tay, nơi quét qua, tất cả khe nứt đều diệt vong!

Ầm ầm, Lý Linh Nhi phun máu, người lóe lên rơi vào mảnh đá hơi lớn, quay đầu nhìn chằm chằm Nhất Pháp Tử, dù đến nước này, nàng vẫn một chút khuất phục.

Dù cho tuyệt vọng, dù có chết, nàng vẫn muốn chọn ngã xuống có tôn nghiêm.

- Ta chính là thích hình dáng này của ngươi, ở trong nhà ta, có đầu của tiên nhân của các đời lão tổ đánh chết, ta xem qua từng cái, mỗi cái đều có biểu tình này.

- Tiên nhân... Nhất Pháp Tử ngửa đầu cười to, kèm theo phách lối vô tận.

- Tiên nhân đều phải chết, Tiên giới đã tan vỡ, Chí Tôn Tiên Giới thì sao, tiên nhân thì sao! Nhất Pháp Tử lóe lên sát cơ, bước thẳng về phía Lý Linh Nhi.

Tay giơ lên cách không chụp lấy, lực lượng bùng nổ, Lý Linh Nhi không chống cự, nàng đã kiệt sức, ánh mắt kiên quyết, trong người trào ra khí tức hủy diệt.

Nàng muốn tự bạo!

- Tự bạo? Nhất Pháp Tử cười khẽ, bấm quyết, không rõ thi triển đạo pháp gì, chỉ ra một cái, Lý Linh Nhi run lên, khí tức hủy diệt trên người lại quỷ dị tiêu tán, nàng chợt phát hiện... không thể tự bạo.

- Đối phó tiên nhân tự bạo, chúng ta đã sớm có bí pháp, hiện giờ, ngươi ngoan ngoãn thành hôn với ta, sau đó... dùng máu tươi của ngươi, tẩy lễ cho ta. Nhất Pháp Tử nói rồi, xuất hiện trước mặt Lý Linh Nhi, nắm lấy cổ nàng ần xuống đất, thần sắc tà dị cười nói.

Lý Linh Nhi người run lên, cắn môi nhìn chằm chằm Nhất Pháp Tử, Nhất Pháp Tử vừa nói xong, nàng chợt há miệng, một tia sáng lạnh xuất hiện trong miệng.

Tâm thần Nhất Pháp Tử cả kinh, cả người bùng nổ ánh sáng, tia sáng lạnh xẹt qua cổ hắn, là một lá liễu sắc bén, cắt qua cổ hắn, chỉ suýt chút

nữa đã tổn thương tới cổ họng.

- Tiện nhân! Nhất Pháp Tử giận dữ, âm thầm kinh hãi, vừa rồi nếu không có ánh sáng hộ mệnh của gia tộc, làm cho lá liễu lệch một chút, vậy thì đầu của hắn đã bay ra.

Giận dữ, hắn đang muốn rút lưỡi Lý Linh Nhi để hả giận, chợt hơi lạnh làm hắn ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa, hắn thấy được Kháo Sơn lão tổ to lớn ầm ầm tiến tới, trên đầu, Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn về phía này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1374: Tiếng huyên náo

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập, trong lòng giận dữ, và hắn và Lý Linh Nhi cũng không có mối thù truyền kiếp gì, tối đa chỉ vì tranh giành lợi ích tu luyện mà chém giết lẫn nhau thôi!

Nhất là hắn lại có hôn ước với nữ tử này, đây là chuyện đời trước quyết định, nhưng cho dù Mạnh Hạo đào hôn, cũng không có nghĩa là, hắn thấy Lý Linh Nhi nguy hiểm sẽ ngồi yên không quản.

Nhất là trước mắt, khí tức Lý Linh Nhi đã trở nên hư nhược, một người đã từng là thiên chi kiêu nữ, lúc này lại chỉ còn thoi thóp thở, khiến cơn tức giận của Mạnh Hạo ầm ầm thiêu đốt lên như hỏa diễm bùng cháy.

Lý Linh Nhi vốn đã tuyệt vọng, rất muốn chết đi cho xong, lúc này thấy được Mạnh Hạo, hai mắt của nàng khẽ sáng lên, sự xuất hiện của Mạnh Hạo, khiến nàng rấ bất ngờ.

Thời khắc này, khi nhìn thấy Mạnh Hạo, hy vọng cầu sinh của nàng lại lập tức mãnh liệt.

- Là ngươi? Không ngờ ngươi có thể thấy được ta! Nhất Pháp Tử hơi sửng sốt, rồi trên mặt liền hiện ra nụ cười tà dị, không thèm để ý Mạnh Hạo chút nào, tay phải nâng lên, đánh ra một quyền về phía trán của Lý Linh Nhi.

Không ngờ hắn lại muốn trực tiếp giết chết Lý Linh Nhi ngay trước mặt Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khi hắn định giết chết Lý Linh Nhi, bỗng nhiên lôi đỉnh trong tay Mạnh Hạo lóe lên một cái, truyền ra sấm chớp ầm ầm, trong phút chốc, vị trí của hắn và Lý Linh Nhi, đã thay đổi.

Tốc độ hoán đổi cực nhanh, Nhất Pháp Tử chưa kịp phản ứng, Lý Linh Nhi đã xuất hiện trên lưng Kháo Sơn lão tổ, Cổ Ất Đinh Tam Vũ ngồi xổm xuống, tay phải đặt lên mi tâm Lý Linh Nhi, trị thương cho nàng.

Mà Mạnh Hạo, lại xuất hiện ở vị trí Lý Linh Nhi lúc trước, trước mắt của hắn chính là nắm đấm của Nhất Pháp Tử. Mạnh Hạo không chần chờ chút nào, tu vi toàn thân ầm ầm bạo phát, 123 đầu tiên mạch, 33 thiên tạo thành một cỗ lực lượng cuồng bạo ngút trời, lao thẳng tới Nhất Pháp Tử.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", Nhất Pháp Tử biến sắc, lui nhanh về phía sau vài bước. Sau khi tránh khỏi công kích của Mạnh Hạo, hắn hóa quyền thành chỉ, phát ra một chỉ về phía Mạnh Hạo, lập tức phía sau hắn hiện ra một con mãng xà đen ba đầu, ngửa mặt lên trời gầm thét, cắn thẳng tới Mạnh Hạo.

- Ngươi đã đến rồi cũng tốt, ta vốn cũng định chọn ngươi làm mục tiêu thanh tẩy, nếu đã tới, thì ngày này sang năm, sẽ là ngày giỗ của ngươi!

Nhất Pháp Tử ngửa mặt lên trời cười to, thần sắc cuồng ngạo, hắn phất tay một cái, thân thể con mãng xà đen ba đầu bỗng nhiên trở nên khổng lồ, gần như long trời lở đất, rung chuyển bốn phương tám hướng, xông về phía Mạnh Hạo.

- Hắn không phải tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải!

Lý Linh Nhi gắng gượng hô lên, sắc mặt nàng tái nhợt, thời khắc này cho dù Cổ Ất Đinh Tam Vũ trị thương cho nàng, nhưng nàng vẫn rất hư nhược.

Về phần Kháo Sơn lão tổ, nó đảo mắt một vòng, dĩ nhiên sẽ không ra tay tương trợ, thậm chí trong lòng nó còn đang nghĩ, nếu Mạnh Hạo chết ở nơi này, nó sẽ được giải thoát.

Nó đang định âm thầm trốn đi, Mạnh Hạo chợt vung tay phải lên, thi triển đệ ngũ cấm, lập tức quanh đầu Kháo Sơn lão tổ xuất hiện vô số khe nứt, dọa cho Kháo Sơn lão tổ sợ run, không dám cưỡng ép chạy trốn nữa.

Mà Mạnh Hạo vừa nghe Lý Linh Nhi nói vậy, ánh mắt liền tràn ngập sát cơ nhìn về phía Nhất Pháp Tử, tay trái bấm quyết phát ra một chỉ về phía trước.

Lập tức hư ảnh đầu Huyết Yêu hiện ra, ngửa mặt lên trời gầm thét, đây không phải một đầu, mà là 123 đầu Huyết Yêu. Vừa ra tay... Mạnh Hạo đã bạo phát ra toàn lực.

123 đầu Huyết Yêu kia trong nháy mắt ngưng tụ lại cùng một chỗ, hóa thành một cái đầu máu khổng lồ, phóng thẳng tới mãng xà đen ba đầu, song phương trực tiếp va chạm giữa không trung, truyền ra tiếng nổ ầm ầm ngập trời, tạo thành một cơn gió lốc quét mạnh ra xung quanh. Mạnh Hạo không lùi mà tiến tới, xuất hiện bên cạnh Nhất Pháp Tử, tay phải đánh ra một quyền.

Tiên lực trong cơ thể Mạnh Hạo nổ ầm ầm, một quyền này trực tiếp ngưng tụ toàn bộ lực lượng thân thể Chân Tiên của hắn, bạo phát ra không thua gì so với thuật pháp, thậm chí còn khiến cho không gian sụp đổ.

Đồng tử Nhất Pháp Tử bỗng nhiên co rút lại, một cỗ nguy cơ hiện lên khiến tâm thần hắn chấn động, hắn biết Mạnh Hạo rất mạnh, nhưng lúc này lại phát hiện, không ngờ... Mạnh Hạo còn mạnh hơn cả suy nghĩ của hắn.

Trong lúc nguy cấp, Nhất Pháp Tử ngửa mặt lên trời rống lớn, hai tay bấm quyết, toàn thân của hắn lập tức xuất hiện hào quanh lưu chuyển, tạo thành một bộ áo giáp. Áo giáp này do ánh sáng tạo thành, khiến thân thể Nhất Pháp Tử phát ra hào quang lên đến mười ngàn trượng, dường như so với Mạnh Hạo, hắn còn giống Chân Tiên hơn.

Một quyền hạ xuống, truyền ra tiếng nổ ầm ầm ngập trời, áo giáp của Nhất Pháp Tử lập tức xuất hiện vết rạn, lui nhanh về sau, chỉ trong nháy mắt, nhưng vết nứt kia lại tự động khôi phục lại, không ngờ lực lượng một quyền của Mạnh Hạo... lại không khiến cho Nhất Pháp Tử hao tổn một cọng tóc!

Ánh mắt Mạnh Hạo càng trở nên lạnh lẽo.

Nhất Pháp Tử phát ra tiếng cười kiêu ngạo.

- Mạnh Hạo đúng không, Chân Tiên đúng không? Vậy thì tính sao, ngay cả Hộ Thể Chân Giáp của ta, ngươi cũng không phá nổi, lấy cái gì chiến đấu với ta!

- Tiên nhân, đây là cái gọi là tiên nhân sao?

- Phát ra uy phong tiên nhân của các ngươi năm xưa, để ta xem thử, cái gì gọi là tiên nhân!

Nhất Pháp Tử cười lớn, lời nói của hắn, khiến Mạnh Hạo sửng sốt.

Hắn có chút không hiểu được.

- Ngươi không hiểu? Ngươi không biết sao? Ta hiểu rồi, đối với các ngươi mà nói, những thứ này đều là bí mật, các ngươi còn chưa có tư cách để biết. Nhất Pháp Tử thấy vẻ mặt Mạnh Hạo như vậy, tiếng cười càng thêm ngông cuồng.

- Ồn ào! Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, dứt lời, hắn liền lóe lên một cái, hóa thành đại bàng màu vàng, tốc độ bạo tăng, chỉ trong chớp mắt đã tới gần, phát ra một trảo như có thể bóp nát hư vô về phía Nhất Pháp Tử.

Nhất Pháp Tử cười lạnh, phất tay thi triển pháp thuật, xung quanh hắn

bất ngờ xuất hiện một con mãng xà đen chín đầu, gầm thét phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Hai mắt của hắn xuất hiện phù văn, mi tâm cũng có phù văn, ba cái phù văn dung hợp lại một chỗ, không ngờ tạo thành một cái trận pháp, trong chớp mắt phủ xuống Mạnh Hạo.

Ầm ầm ầm!

Lợi trảo của Mạnh Hạo xé toang con mãng xà đen ra, trong nháy mắt khi trận pháp phủ xuống, hắn liền vung lên cánh, lập tức vô số ngọn núi lớn ầm ầm phủ xuống, từng cái dãy núi hóa thành cự long, tung hoành bốn phương tám hướng, đồng loạt trấn áp.

Tiếng nổ truyền ra ngập trời, trong thời gian ngắn ngủi, hai người đã giao oanh kích qua lại mấy mươi lần, nhưng mỗi một lần thần thông Mạnh Hạo đánh vào người Nhất Pháp Tử, đều bị quang giáp của hắn cản trở.

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ tàn nhẫn, bước lên một bước, tiên long gầm thét hiện ra, tiếp tục đánh tới Nhất Pháp Tử.

Chấn động ầm ầm, rung chuyển Tiên Khư, khiến vô số tượng đá xung quanh, đồng loạt sụp xuống.

Nhất Pháp Tử hơi biến sắc mặt, thân thể lui nhanh về phía sau, rồi lập tức truyền ra pháp chú.

- Nhân pháp thiên, thiên pháp địa, địa pháp lâm! Hai tay Nhất Pháp Tử chóng bấm quyết, một cỗ dao động quỷ dị từ trên người hắn ầm ầm bạo phát ra, phía sau hắn bất ngờ xuất hiện hai cái cánh màu đen to lớn.

Hai cái cánh này phát ra ánh sáng u ám, không ngờ lại mơ hồ dung hợp với không gian, khiến toàn thân hắn thoạt nhìn vô cùng quỷ dị, cùng lúc đó, trong tay của hắn xuất hiện một cây cung lớn màu đen.

- Tam Pháp Diệt Sát Tiên! Âm thanh của hắn vừa phát ra, lập tức quang giáp trên người hắn hiện ra vô số phù văn, những phù văn này ngưng tụ tại trước mắt của hắn, tạo thành một mũi tên!

Giương cung, bắn ra một mũi tên!

Thiên địa chấn động ầm ầm, hư không sụp đổ, mũi tên kia xé rách tinh không, bắn thẳng tới Mạnh Hạo.

Trong nháy mắt khi mũi tên kia bắn ra, Lý Linh Nhi lộ ra lo lắng, nhưng lại không có cách nào tương trợ, trái lại, Anh Vũ, Bì Đống, còn có Kháo Sơn lão tổ, lại không thèm để ý chút nào.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải nhấc lên, trong tay của hắn bất ngờ xuất hiện một cây trường thương, mũi bằng xương trắng, thân bằng Kiến Mộc, thương này vừa ra, khiến phong vân biến sắc, truyền ra dao động ngập trời, như muốn rung chuyển Tiên Khư.

Hắn bỗng nhiên ném cây thương này đi, cây thương truyền ra tiếng nổ ầm ầm, như một con rồng trắng xé mở hư không, phóng thẳng tới mũi tên, tốc độ song phương đều cực nhanh, tạo thanh khí lưu hình vòng cung phía sau, trong nháy mắt va chạm, liền truyền ra tiếng nổ ngập trời, vang vọng bốn phương tám hướng.

- Mạnh Hạo, đây là thực lực của ngươi sao? Từ lúc ra tay đến giờ, ngay cả quang giáp của ta ngươi cũng không thể mở ra được, đây là Chân Tiên sao?

Gần như ngay khi trường thương cùng mũi tên va chạm với nhau, Mạnh Hạo liền phóng lên phía trước.

- Ta phá cho ngươi xem. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, hắn bước ra bước thứ nhất, tay phải nâng lên, chỉ lên trời. Lập tức vô cùng vô tận ánh sáng

từ bốn phương tám hướng trong tinh không ngưng tụ đến, trong nháy mắt khi bước chân Mạnh Hạo vừa hạ xuống, trên đầu hắn đã xuất hiện một quầng sáng lớn bằng nắm tay!

Đó chính là... Dương Tinh!

Pháp thuật này vừa thi triển, đã truyền ra một cỗ dao động kinh người, nhưng Nhất Pháp Tử vẫn cười lạnh như cũ, không thèm để ý chút nào, thân thể không lùi mà tiến tới, tay trái bấm quyết, triển khai mũi tên thứ hai!

Mà giờ phút này, Mạnh Hạo liền bước ra bước thứ hai, vung tay phải lên, lập tức bên cạnh Dương Tinh, bất ngờ xuất hiện hư ảnh một vầng trăng!

Đó là... Minh Nguyệt!

Minh Nguyệt cùng Dương Tinh ở cùng một chỗ, tương thông lẫn nhau, khiến khí thế trong phút chốc điên cuồng bạo tăng, trong lúc đồng tử Nhất Pháp Tử co rút lại, Mạnh Hạo đã bước ra bước thứ ba.

Bước thứ ba vừa hạ xuống, hắn lập tức bấm quyết, ở giữa nhật nguyệt, bất ngờ lại xuất hiện hư ảnh một ngọn núi!

Đó chính là... hư ảnh Đệ Cửu Sơn!

Nhật nguyệt vây quanh Đệ Cửu Sơn!

Khí thế lại lần nữa bạo tăng, phát ra dao động ngập trời, sắc mặt Nhất Pháp Tử rốt cục cũng hoàn toàn đại biến, hắn cảm nhận được một cỗ nguy cơ mãnh liệt khó có thể hình dung, thân thể không tiến về phía trước nữa, mà là cấp tốc lui về sau.

Nhưng ngay khi hắn lui về phía sau, Mạnh Hạo lại bước ra bước thứ tư!

Bước này vừa hạ xuống, Mạnh Hạo liền vung mạnh tay áo, trong tiếng nổ ầm ầm, xung quanh Nhật Nguyệt Đệ Cửu Sơn kia, bất ngờ xuất hiện ... hai màu đen trắng!

Một cổ dao động kinh khủng, khiến hai mắt Nhất Pháp Tử trợn tròn, hoảng sợ thụt lùi lại.

- Pháp thuật tổ hợp, đây... đây chính là pháp thuật phức tạp mà đại năng mới có thể khống chế, sao ngươi có thể làm được chứ?!

Gần như ngay khi Nhất Pháp Tử vừa dứt lời, sát cơ trong mắt Mạnh Hạo liền lóe lên một cái, tay phải vung mạnh, lập tức tổ hợp hắc bạch nhị châu, nhật nguyệt vờn quanh Đệ Cửu Sơn dùng một loại tốc độ kinh người, ầm ầm lao thẳng tới Nhất Pháp Tử.

Tốc độ cực nhanh, khiến hắn không kịp né tránh, liền nghiến răng rống giận, hai tay bấm quyết đẩy mạnh về phía trước, quang giáp trên người hắn lập tức phát ra hào quang vô tận, dùng toàn lực đi đối kháng.

Trong chớp mắt, tiếngđộng ngập trời truyền ra, nhật nguyệt sụp đổ, Đệ Cửu Sơn vỡ nát, hai màu đen trắng tiêu tán, nhưng đồng thời, quang giáp trên người Nhất Pháp Tử cũng ầm ầm nổ tung, toàn bộ vỡ vụn.

Nhất Pháp Tử phun ra một ngụm lớn máu tươi, trên mặt hiện ra vẻ kinh hoàng, khi hắn đang định lui về sau, thì Mạnh Hạo mang theo sát cơ, mang theo dữ tợn, bỗng nhiên bước ra bước thứ năm.

- Dừng tay! Đúng lúc này, một thanh âm già nua như lôi đình chấn động bỗng nhiên từ phía sau truyền đến, khiến lông mao của Anh Vũ trong nháy mắt nổ tung, khiến Bì Đống run lên, khiến Kháo Sơn lão tổ quay mạnh đầu lại, thần sắc trở nên nghiêm túc trước nay chưa từng có

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1375: Sơn Hải giới minh ước

Một tu sĩ xa lạ, lại có thể suýt nữa đánh chết Lý Linh Nhi!

Nhưng không ngờ Lý gia lại không có ai xuất hiện ngăn cản, loại chuyện như vậy thật quỷ dị, phải biết rằng nơi này... cách Lý gia ở Bắc Lô Tinh cũng không quá xa. Những tu sĩ bình thường trên Đệ Cửu Sơn Hải chém giết lẫn nhau có lẽ không ai đi hỏi tới, nhưng thiên kiêu của các tông môn, nếu có thương vong, đây chính là đại sự!

Có rất ít người sẽ thật sự hạ sát thủ, bởi vì chuyện này sẽ dẫn tới một loạt náo động.

Nhưng tên tu sĩ xa lạ này, hiển nhiên là muốn giết chết Lý Linh Nhi, hơn nữa tối quan trọng là ..... lúc trước, thế giới trước mắt Mạnh Hạo không ngờ lại bị che đậy, khiến hắn không thấy gì.

Kết hợp các nghi vấn, hắn có thể kết luận, để làm được điều này, nhất định đối phương không phải chỉ có một người. Mà người ẩn giấu phía sau, rất có thể là một vị đại năng, những chuyện này, trước khi Mạnh Hạo quyết cứu Lý Linh Nhi đều đã suy tính đến, cho dù là như vậy, hắn cũng nhất định phải cứu người.

Thời khắc này, khi nghe được có người muốn ngăn cản hắn giết chết tên thanh niên này, Mạnh Hạo không chút do dự, lời nói tràn đầy sát ý truyền ra.

- Kháo Sơn lão tổ, ngăn cản người này, ngăn cản một khắc, ta cho ngươi trăm năm tự do! Từ lúc giao chiến đến nay, đây là câu nói thứ ba hắn nói ra!

Câu nói này, khiến Kháo Sơn lão tổ thầm rống giận, hắn không thèm để ý đến trăm năm tự do gì đó, nhưng cẩn thận nghĩ lại, nếu như Mạnh Hạo nói sẽ cho hắn tự do cả đời, ngược lại hắn sẽ không tin tưởng, nhưng nếu chỉ nói là trăm năm, độ tin cậy lập tức tăng nhiều.

- Bà nội ngươi!

Kháo Sơn lão tổ rống giận, cặp mắt lộ ra vẻ hung dữ, bỗng nhiên quay đầu, hướng về phía lão giả đang cấp tốc từ trong hư không đi ra kia rống lớn.

Vừa chửi ầm ĩ, toàn thân Kháo Sơn lão tổ vừa lóe lên ánh sáng màu đen, chạy thẳng tới lão già.

Lão giả kia, chính là người đi cùng Nhất Pháp Tử lúc trước, hắn chính là người hộ đạo!

Thấy Kháo Sơn lão tổ phóng tới, hai mắt hắn hơi co lại, lộ ra vẻ kiêng ky, hắn nhìn không thấu Kháo Sơn lão tổ. Lão giả lập tức phất tay, trước người bất ngờ xuất hiện một hư ảnh to lớn tựa như con nòng nọc.

Hư ảnh này toàn thân đen như mực, không có mắt, chỉ có một cái miệng to, vừa xuất hiện, nó liền há to miệng, táp về phía Kháo Sơn.

- Thiên đạo cái bà nội ngươi! ! Kháo Sơn lão tổ vừa chửi ra, sau đó nó cũng cảm thấy kinh ngạc, không biết tại sao lại chửi như vậy. Nhưng nó lại cảm thấy, khi chửi ra như vậy, đầu óc của nó rất thông thoáng. Lúc này song phương liền đụng mạnh vào nhau.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, Kháo Sơn lão tổ bạo phát toàn bộ lực lượng, vốn không thể ngăn được lão già kia, nhưng trên người Kháo Sơn lão tổ thỉnh thoảng lại có từng luồng ánh sáng tràn ra, những luồng ánh sáng kia, khiến lão già kia nhìn thấy, sắc mặt lập tức biến đổi, dường như nghĩ

tới điều gì đó, lập tức tỏ ra rất kiêng kỵ, không ngừng tránh ra, trong lúc nhất thời, không ngờ lại không thể nhanh chóng đi tới.

Mạnh Hạo không quay đầu lại nhìn, tốc độ của hắn không có chút nào chậm lại, trong nháy mắt liền tới gần Nhất Pháp Tử, tay phải hắn nâng lên, mang theo sát cơ đấm xuống một quyền, khí thế như muốn trực tiếp giết chết tên Nhất Pháp Tử đã mất đi quang giáp bảo vệ này.

Nhất Pháp Tử thầm run rẩy, trong thế giới của mình, hắn có địa vị cực cao, nếu không cũng không có tư cách đi tới nơi này thí luyện, mà lại còn có người hộ đạo bảo vệ.

Nhưng kinh nghiệm của hắn, căn bản không thể so sánh với Mạnh Hạo, sự tàn nhẫn của hắn, cũng hoàn toàn không phải đối thủ Mạnh Hạo, những chuyện Mạnh Hạo đã trải qua, không phải Nhất Pháp Tử có thể tưởng tượng nổi.

Trong thời khắc nguy cấp, Nhất Pháp Tử lộ ra vẻ điên cuồng, cắn mạnh chót lưỡi, phun ra máu tươi. Ngụm máu tươi kia, không ngờ lại hóa thành một hồ máu lớn, cuốn thẳng về phía Mạnh Hạo.

Hồ nước kia bị một quyền Mạnh Hạo đánh vào, tựa như bị chưng cất, biến thành sương mù màu máu, sụp đổ tiêu tán, một quyền... xuyên thấu sương máu, rơi vào ngực Nhất Pháp Tử.

“Ầm” một tiếng, kèm theo đó là tiếng “rắc rắc” truyền ra, Nhất Pháp Tử phun ra máu tươi, ngực sụp xuống, thân thể không ngừng lui về sau. Trong cơ thể hắn như có 123 luồng lực lượng đồng thời bạo phát, trong chớp mắt, thân thể hắn phát ra một tiếng “ầm”, trực tiếp nổ tung, chia năm xẻ bảy.

Nhưng ngay khi thân thể hắn nổ tung, Mạnh Hạo lại nhíu mày nhìn tới, những khối máu thịt vỡ vụn kia, lại nhanh chóng ngưng tụ giữa không trung, truyền ra một cỗ dao động kinh khủng.

- Mạnh Hạo! !

- Ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi!

- Ngươi phá hủy pháp thân ta thích nhất, ta muốn đem ngươi... luyện chế thành pháp thân của ta!

- Mạnh Hạo, ta muốn giết chết ngươi, chết, chết!

Từ trong đống thịt nát đang ngưng tụ kia, bỗng nhiên truyền ra tiếng gào thét như từ địa ngục truyền ra, mang theo vô tận oán độc, còn có điên cuồng,

Theo thanh âm kia truyền ra, trong chớp mắt, đống thịt nát kia liền khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu, chỉ có điều thân ảnh khôi phục lại kia, đã không còn là bộ dáng Nhất Pháp Tử trước đó, mà là...

Một thân ảnh có ba cái đầu, phía sau có đuôi dài, người không ra người, yêu không ra yêu!

Cái đầu thứ nhất, chính là Nhất Pháp Tử, mà cái đầu thứ hai lại là nửa người nữa rắn dữ tợn, về phần cái đầu thứ ba, thì hoàn toàn là mãng xà, chiếc lưỡi không ngừng thò ra thụt vào.

- Mạnh Hạo, ta muốn tế ngươi, dùng máu của ngươi, thanh tẩy tiên cơ của ta! Thanh âm bén nhọn truyền ra, long trời lở đất.

Trong khoảnh khắc khi Mạnh Hạo thấy được thân ảnh kia, cặp mắt hắn bỗng nhiên co rụt lại, Lý Linh Nhi thấy vậy, trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ.

Trong đầu Mạnh Hạo “ông” lên một tiếng, Nhất Pháp Tử trước mặt kia, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy được thứ nào giống vậy, hắn đã từng

thấy yêu, nhưng đó là núi sông biến thành, là đại yêu chân chính.

Nhưng hắn chưa từng thấy qua loại sinh vật nào như trước mặt này, là hung thú cũng không phải hung thú, là tu sĩ cũng không phải tu sĩ! !

Mà quan trọng nhất, khiến trong đầu Mạnh Hạo kêu lên ong ong chính là... Phong Yêu ngọc giản bên trong túi trữ vật của hắn, truyền ra chấn động kinh người với tần suất trước giờ chưa từng có.

Loại chấn động này, đã vượt qua khi Mạnh Hạo gặp được Phong Yêu đời thứ sáu, đạt được đệ ngũ cấm.

Hình như có một cỗ cừu hận mà năm tháng cũng không hề giảm bớt, vào giờ khắc này, từ trên Phong Yêu Cổ Ngọc, mãnh liệt bộc phát ra.

- Tội dân hạ giới phản bội, huyết mạch Trịnh tộc, Phong Yêu ta gặp được, nhất định phải tuyệt sát!

- Giết, giết, giết, giết! ! Trong óc Mạnh Hạo chấn động ầm ầm, giọng nói tang thương từ Phong Yêu Cổ Ngọc giờ khắc này truyền ra, sát khí ngập trời, khiến Phong Yêu tiên mạch trong cơ thể Mạnh Hạo cũng ầm ầm vận chuyển theo.

Dường như, nếu Mạnh Hạo không đánh chết tên gọi là tội dân hạ giới phản bội kia, Phong Yêu tiên mạch của hắn, sẽ không nhận thức hắn nữa vậy!

Loại điên cuồng, loại cừu hận, loại kịch liệt này, chính là lần đầu tiên trong cuộc đời, Mạnh Hạo cảm nhận được.

- Ngu xuẩn, ngu xuẩn đến cực hạn, ngươi ngươi ngươi... Chết tiệt, nếu ngươi bị đánh bại, sao không trở về, không ngờ lại ngu xuẩn lộ ra bản thể ở chỗ này, chết tiệt, chết tiệt, Trịnh gia các ngươi, đều là một đám ngu xuẩn! ! ! Gần như ngay khoảnh khắc khi Nhất Pháp Tử lộ ra thân

thể, lão giả bị Kháo Sơn lão tổ quấn lấy kia, sắc mặt bỗng nhiên đại biến, rống lên giận dữ.

Hiển nhiên là hắn phẫn nộ đến cực hạn, thậm chí thân thể cũng đang run rẩy, thần sắc ngoại trừ phẫn nộ ra, còn có vẻ khẩn trương cùng hoảng sợ, dường như việc Nhất Pháp Tử lộ ra thân thể, sẽ xuất hiện hạo kiếp long trời lở đất vậy.

Cùng lúc đó, Đệ Cửu Sơn Hải Giới, trên Đệ Cửu Sơn, bên trong tổ trạch Quý gia lập tức truyền ra một tiếng gào thét thê lương, thanh âm này, trong chớp mắt đã vang vọng toàn bộ Đệ Cửu Sơn, vang vọng toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải Giới.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể nghe được, chỉ có cường giả Đạo Cảnh, trong một cái chớp mắt mới này mới có thể nghe được.

Thanh âm kia, dường như đã rất lâu, chưa từng xuất hiện qua !

Thời khắc này vừa truyền ra, khiến trời long đất lở, khiến sắc mặt những lão tổ Đạo Cảnh trên Đệ Cửu Sơn Hải đều đại biến.

Nhất là ba đại đạo môn, trong chớp mắt này, tất cả Đạo Cảnh đều bay ra, từng người mang theo vẻ ngưng trọng, còn có khẩn trương, rung động.

Về phần Quý gia tại Đệ Cửu Sơn, cũng ầm ầm náo động, cường giả Đạo Cảnh của Quý gia, từng người đều thở gấp, nhanh chóng lao ra, phóng thẳng tới tổ trạch Quý gia ở phía sau, nơi đó... chính là chỗ cao nhất trên Đệ Cửu Sơn, tồn tại một hồ nước!

Hồ nước trong suốt, có sương mù vây quanh, ven hồ có chín chiếc đỉnh bằng đồng thau, mỗi một chiếc đều vô cùng cổ xưa, dường như đã tồn lâu đến mức khó có thể hình dung.

Ở vị trí trung tâm chín chiếc đỉnh kia, bất ngờ... có một con Huyền Vũ

khổng lồ nằm đó.

Huyền Vũ, còn có chín chiếc đỉnh kia, cũng không phải là vật của Quý gia!

Có thể nói, chúng không thuộc về bất kỳ một tông môn gia tộc nào, chúng chỉ thuộc về... Đệ Cửu Sơn! !

Bất kỳ một tông môn gia tộc nào trở thành chủ nhân Đệ Cửu Sơn Hải, liền có thể có được chúng!

Phần lưng Huyền Vũ mọc đầy gai nhọn, bên trên mỗi một cây gai đều có vô số phù văn, dáng vẻ của nó vô cùng dữ tợn, nó nằm ở đó, phần lưng nhô ra khỏi đầm nước, đã bao nhiêu năm, đều không nhúc nhích, thoạt nhìn tựa như pho tượng vậy.

Nhưng lúc này, không ngờ con Huyền Vũ khổng lồ chợt chấn động, thân thể vùng vẫy, ngẩng đầu lên, liên tục phát ra tiếng gào thét thê lương, thanh âm vang vọng tinh không, nghe rất kinh khủng.

Tiếng gào thét vang lên, khiến hồ nước nổi sóng cuồn cuộn, chín chiếc đỉnh kia, cũng đang chấn động.

Những Đạo Cảnh của Quý gia đều cấp tốc chạy đến, khi tận mắt chứng kiến con Huyền Vũ to lớn kia gào thét, bọn họ đồng loạt biến sắc.

Tiếng gào thét thê lương, long trời lở đất kia, tựa như Huyền Vũ phải chịu đựng đau khổ không cách nào hình dung vậy.

- Xảy ra chuyện gì, vì... vì sao Huyền Vũ lại gào thét thống khổ như vậy! !

- Chẳng lẽ là có người lẻn vào Quý gia ta!

- Không đúng, ta nhớ hình như, Đệ Cửu Sơn có một truyền thuyết...

Trong lúc những vị Đạo Cảnh kia tỏ ra khiếp sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì, thì bỗng nhiên, trên tinh không Đệ Cửu Sơn chợt xuất hiện một con mắt vô cùng to lớn!

Bên trong con mắt kia, thấp thoáng có một lão giả đang khoanh chân tĩnh tọa.

Trong một sát na khi con mắt kia xuất hiện, dường như toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải đều chấn động một cái.

- Dị tộc bước chân vào Đệ Cửu Sơn Hải Giới, tuân theo minh ước viễn cổ Sơn Hải Giới, đánh chết dị tộc! ! Một thanh âm già nua từ bên trong con mắt to kia bỗng nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1376: Chí tôn chém hộ đạo

Gần như ngay khi âm thanh kia vừa truyền ra, toàn bộ Đạo Cảnh trên Đệ Cửu Sơn Hải đều tỏ ra khiếp sợ, cùng lúc đó, trong đầu của tất cả mọi người bất ngờ xuất hiện một bộ hình ảnh.

Trong hình ảnh kia, chính là Mạnh Hạo đang ở bên ngoài Tiên Khư!

Hiển nhiên, hình ảnh kia đang chỉ dẫn cho tất cả Đạo Cảnh, dị tộc... là từ nơi này đi vào Tiên Khư!

Trong chớp mắt, không nói toàn bộ Đạo Cảnh, nhưng cũng có hơn phân nửa, lập tức tiến vào tinh không, triển khai tốc độ cao nhất ầm ầm lao đi. Phương Thủ Đạo cũng ở trong đó, nhất là ba đại đạo môn, không ngờ lại chạy ra trước tiên, phóng thẳng tới Tiên Khư.

Bên trong Bắc Lô Tinh, đám lão tổ Lý gia cũng lập tức lao đi theo vị trí hình ảnh chỉ dẫn.

Sự việc xay ra, cho tới lúc này bọn họ vẫn còn cảm thấy chấn động, cũng không hề nghi ngờ đây là âm mưu của Quý gia, chuyện này... quá lớn, Quý gia cũng không có can đảm đem ra để lừa gạt.

Cùng lúc đó, bên trong Tiên Khư lúc này, sắc mặt lão giả trước mặt Kháo Sơn lão tổ kia đã trở nên tái nhợt, da đầu tê dại, hắn quá rõ việc Nhất Pháp Tử lộ ra thân thể, sẽ xảy ra nguy cơ khủng bố như thế nào.

- Ngu xuẩn, thật quá ngu xuẩn, Trịnh gia chết tiệt đáng chém ngàn đao, năm xưa như vậy, không ngờ lúc này cũng như vậy, ngu dốt, ngu ngốc! ! Lão già bạo nộ, đồng thời cũng tỏ ra thấp thỏm lo âu, hắn quá rõ sau khi

Nhất Pháp Tử lộ ra thân thể, sẽ phát sinh loại chuyện gì, hắn cũng hiểu rõ, cho dù là Chí Tôn Tiên Giới hiện tại chỉ còn lại chín tòa núi, không còn là con quái vật to lớn đã từng thống trị ba ngàn hạ giới nữa.

Nhưng... Chí Tôn Tiên Giới, vẫn còn tồn tại lực lượng khiến da đầu hắn tê dại. Có lẽ Chí Tôn Tiên Giới vô cùng căm hận hai cỗ thế lực khác trong tràng đại chiến năm xưa, nhưng lão hiểu rõ, người khiến Chí Tôn Tiên Giới hận nhất, không phải hai cỗ thế lực khổng lồ kia, mà là... một số hạ giới đã phản bội lại Tiên giới trong tràng đại chiến đó!

Hắn là người Linh Tinh Giới, chính là một trong những hạ giới phản bội kia!

Trong chớp mắt, hắn liền hung hăng nghiến răng một cái, rồi không quan tâm tới Nhất Pháp Tử nữa, bỗng nhiên lui về sau, phất tay một cái, chiếc thuyền lúc trước lập tức xuất hiện, hắn trực tiếp bước chân vào bên trong, xoay người chạy trốn.

Hắn muốn dùng tốc độ nhanh nhất, nhân lúc tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải chưa kịp phản ứng, ly khai thế giới này, thậm chí với tu vi của hắn, hắn đã cảm nhận được, ở bên ngoài đang có rất nhiều khí tức cường giả Đạo cảnh bay đến gần.

Những việc đó, hắn cũng không quá mức chú trọng, nhưng hắn có thể cảm nhận được, ở bên ngoài, còn có một tồn tại kinh khủng hơn, tựa như tồn tại đó không chỗ nào không có mặt trên Đệ Cửu Sơn Hải vậy.

- Chủ nhân Đệ Cửu Sơn Hải... Quý Thiên, quả nhiên sau khi tên Nhất Pháp Tử ngu xuẩn kia để lộ ra bản thể, đã đưa tới phiền toái lớn! Sắc mặt lão già sa sầm xuống, chiếc thuyền ầm ầm lao đi, nhưng vẫn chưa yên tâm, hắn lại trực tiếp cắn nát đầu lưỡi, phun ra ngụm máu lớn, không tiếc thiêu đốt thọ nguyên, đổi lấy ngắn ngủi bạo phát, khiến cho tốc độ chiếc thuyền ầm ầm bạo tăng, trực tiếp xé mở không gian bay vào trong tinh không, chỉ còn một chút nữa là sẽ sáp nhập vào tinh không.

Nhưng đúng lúc này, sâu trong Tiên Khư, tại một tòa động phủ trông rất bình thường, có một vị nữ nhân áo trắng đang khoanh chân ngồi đó, lúc này, nữ tử chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

Bên trong vẻ lạnh lùng kia, còn có thù hận, có phẫn nộ, cũng có sát cơ. Tay phải nàng chậm rãi nâng lên, hướng về hư không phát ra một chỉ.

Dưới một chỉ kia, thấp thoáng có một chùm sợi tơ hư ảo bay thẳng về phía xa, trong nháy mắt đã xuyên qua Tiên Khư, xuyên qua mọi khu vực phế tích, phóng thẳng tới chiếc thuyền của lão già kia.

Lão già trước đó không phát hiện chút nào, trong chớp mắt sắp biến mất, bỗng nhiên sắc mặt hắn đại biến, đang định quay đầu lại thì... đầu lâu của hắn đã bay lên, máu tươi phun ra.

Chùm tơ giống như những sợi tóc, phiêu nhiên lướt qua, rồi biến mất vô ảnh.

Hai mắt lão già kia trợn trừng, đầu lâu của hắn bay lên, thế giới trước mắt trở nên chao đảo, rồi mờ mịt dần, đến khi sắp chết đi, hắn mới kịp tỏ ra hoảng hốt.

- Chí... Tôn... Đầu lâu lão già “ầm” lên một tiếng vỡ tan, cùng tan vỡ theo, còn có thân thể của hắn.

Về phần chiếc thuyền kia, thời khắc này không thể tiếp tục sáp nhập vào hư không, từ từ lộ ra. Ánh mắt lão tổ Kháo Sơn lóe lên một cái, lập tức nuốt bụng, run rẩy vài cái liền tiêu hóa xong. Nó nhìn sợi tóc vừa tiêu tán kia, lại nhìn vào chỗ sâu trong Tiên Khư, trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt.

Nó cảm thấy dường như nhớ lại một số chuyện cũ trong đầu, nhưng cẩn thận nghĩ lại, lại trở nên mờ mịt.

Mạnh Hạo cũng nhìn thấy một màn lão già kia tử vong, tâm thần hắn chấn động, nhìn về chỗ sâu trong Tiên Khư, hắn mơ hồ nghĩ tới vị nữ nhân mặc áo trắng kia.

Liếc nhìn từng mảnh thi thể lão già, còn có Nhất Pháp Tử, da đầu hắn trở nên tê dại, trong óc ầm một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ. Đối với vị đại năng ở Cửu Đại Sơn Hải Giới này, lúc trước hắn không có bất kỳ kính sợ nào, nhưng hiện tại... hắn cảm thấy khủng khiếp đến cực hạn.

- Đó là... Đó là lực lượng gì chứ? Không ngờ lại trực tiếp chết chết người hộ đạo! Nhất Pháp Tử hô hấp dồn dập, hai mắt co rút lại, trong lòng chấn động ngập trời.

Trong đầu hắn lập tức hiện lên một truyền thuyết về nơi này, khiến hắn càng thêm run rẩy, vội vã phóng về phía sau định chạy trốn, khí thế kiêu căng lúc trước đã hoàn toàn sụp đổ không còn chút nào.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, không nói chuyện xảy ra với Lý Linh Nhi lúc trước, chỉ riêng bộ dáng của tên này như vậy, cộng thêm lời nói của hắn, còn có sát cơ mãnh liệt trong Phong Yêu Cổ Ngọc, khiến Mạnh Hạo tuyệt đối không thể để cho hắn trốn thoát. Hắn có quá nhiều chuyện muốn biết, mà đáp án... chính là ở trên người tên Nhất Pháp Tử này!

Thời khắc này, Mạnh Hạo cũng bất chấp Kháo Sơn lão tổ sẽ nhân cơ hội bỏ trốn, thân thể nhoáng lên một cái, đuổi theo Nhất Pháp Tử.

Tốc độ của hắn cực nhanh, nháy mắt đã đi xa. Sau khi Nhất Pháp Tử biến thành hình dạng như vậy, bất kể là tu vi hay tốc độ, đều tăng lên, thời khắc này hắn lao đi với tốc độ cực nhanh, truyền ra tiếng nổ ầm ầm, không ngừng đi xa.

Hắn sợ hãi! Giờ phút này hắn chỉ muốn trốn thoát khỏi Mạnh Hạo đuổi giết, tìm tới một chỗ yên tĩnh, nghĩ biện pháp trở về quê hương của hắn mà thôi. Biện pháp này, hiện tại hắn vẫn chưa nghĩ ra được, người hộ

đạo của hắn đã chết, nhưng hắn không cam lòng chết theo, nội tâm hắn run rẩy, không ngừng gào thét.

- Người hộ đạo đã chết, nhất định cha ta đã cảm ứng được, hắn sẽ đến cứu ta!

- Hiện tại, ta chỉ cần ẩn trốn, chờ cha ta tới tìm là được!

- Tiên giới chết tiệt, địa phương chết tiệt, sao năm xưa nơi này không bị phá hủy hoàn toàn đi chứ!!

- Còn có tên Mạnh Hạo chết tiệt kia nữa, ta cũng chưa làm gì ả tiện nhân kia, vì sao hắn cứ phải ép ta như thế chứ! Nhất Pháp Tử thầm gào thét trong lòng, tốc độ lại càng nhanh hơn, dưới sự truy kích của Mạnh Hạo, hai người từ vòng ngoài Tiên Khư, bay vào sâu bên trong.

Hai mắt Kháo Sơn lão tổ chớp chớp, giả bộ rống giận cùng Mạnh Hạo đuổi theo, nhưng mới chỉ bay được vài bước, tố độ của nó càng ngày càng chậm lại, nhưng tiếng hô lại càng lúc càng lớn.

- Đừng chạy, lão tổ ta nhất định sẽ đuổi kịp ngươi!

- Còn chạy, người làm cho lão tổ ta nổi giận rồi, ta muốn toàn lực đuổi bắt ngươi!

- Lão tổ ta nổi giận thật rồi đó! Theo tiếng hô của Kháo Sơn lão tổ truyền ra, đôi mắt ti hí của nó đảo liên hồi, cho đến khi thấy Mạnh Hạo đã đi xa, bỗng nhiên Kháo Sơn lão tổ nhanh chóng chuyển hướng, triển khai tốc độ cao nhất, trong nháy mắt đã phóng đi xa tít tắp.

Anh Vũ cùng Bì Đống vẫn còn ở trên người Kháo Sơn lão tổ, Lý Linh Nhi cũng đang ở đó, bọn họ trân trối nhìn Kháo Sơn lão tổ chạy trối chết.

Chỉ trong vòng mấy hơi thở, không biết Kháo Sơn lão tổ dùng biện pháp

gì, không ngờ đã xuất hiện ở một chỗ khác trong Tiên Khư, mặt đất phần lưng nó run lên, trực tiếp ném Anh Vũ, Bì Đống cùng Lý Linh Nhi ra ngoài.

- Lăn ra chỗ khác, từ nay về sau lão tổ ta sẽ tiêu dao tự tại, ha ha, vẫn là lão tổ ta thông minh, biết nắm lấy hết thảy cơ hội!

- Tên tiểu vương bát đản Mạnh Hạo kia, ngươi cứ chờ đó, chúng ta từ nay về sau sẽ không không gặp lại nữa! !

- Bà nội ngươi, lão tổ ta thề, lần này, ngươi tuyệt đối tuyệt đối sẽ không tìm được ta đâu! ! Kháo Sơn lão tổ vô cùng hứng trí, ngửa mặt lên trời rống lớn, thân thể nhoáng lên một cái, cưỡng chế ném Anh Vũ, Bì Đống cùng Lý Linh Nhi vào Tiên Khư, theo Lý Linh Nhi trợn mắt há hốc mồm nhìn theo, nó đã lập tức đi xa.

Cùng lúc đó, tại một chỗ khác trong Tiên Khư, Mạnh Hạo mang theo sát cơ ngập trời, tu vi toàn diện bạo phát, 33 thiên gia trì lên thân truy kích. Nhưng tốc độ tên Nhất Pháp Tử kia cũng không chậm chút nào, trên đường đuổi giết, hai người đã triển khai chém giết mấy lần, truyền ra tiếng nổ ầm ầm, tuy rằng mỗi một lần cũng không dừng lại, nhưng dưới sự đuổi giết liên tục, thương thế của Nhất Pháp Tử cũng càng ngày càng nhiều thêm.

Mặc dù vậy, tốc độ của hắn, không biết triển khai bí pháp gì, không ngờ lại bạo tăng thật nhanh, nhiều lần sắp cắt đuôi được Mạnh Hạo, nhưng mỗi một lần như vậy, Mạnh Hạo lại thi triển Phong Yêu đệ bát cấm hóa giải!

Cho đến mấy ngày sau, hai người một đuổi một chạy đã bước vào rất sâu trong Tiên Khư. Đột nhiên, phía trước chợt xuất hiện một cái đầu cực lớn chậm rãi trôi qua.

Chiếc đầu lâu kia, một bên hốc mắt tựa như một cái lỗ đen, dường như

khi còn sống bị người ta khoét mất một con mắt vậy, mặc dù chiếc đầu này miễn cưỡng còn hoàn chỉnh, nhưng lại có một khe nứt to lớn xuyên thẳng qua đỉnh đầu.

Từ nơi đó truyền ra một cỗ khí tức bi tráng cùng tang thương.

Vừa tới gần chiếc đầu kia, một cỗ uy áp từ xung quanh chợt ầm ầm phủ xuống, khiến tốc độ Nhất Pháp Tử giảm xuống rõ rệt, trong nháy mắt chợt dừng lại này, sắc mặt hắn liền đại biến.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo đã đuổi tới, tay phải hắn nhấc lên, thi triển ra Phong Yêu đệ bát cấm!

Dưới một chỉ của Mạnh Hạo phát ra, toàn thân Nhất Pháp Tử chợt chấn động mạnh.

- Không tốt! ! Sắc mặt hắn lập tức tái nhợt. Mạnh Hạo mang theo sát cơ ngập trời, ầm ầm lao đến, tay phải nhấc lên, thi triển Trích Tinh Pháp, trảo mạnh về phía Nhất Pháp Tử.

Ngay khi Mạnh Hạo sắp trảo trúng, Nhất Pháp Tử chợt ngửa mặt lên trời gào thét, toàn thân tràn ra vô tận ánh sáng đen, những tia sáng kia ngưng tụ lại thành một con dơi màu đen, điên cuồng phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, nương theo lực phản chấn, Nhất Pháp Tử phóng nhanh về phía trước, sắp thoát được Trích Tinh Pháp của Mạnh Hạo. Nhưng hắn vẫn chậm một bước, bị Mạnh Hạo chụp cánh lại, hung hăng kéo một cái, Nhất Pháp Tử liền phát ra tiếng gào thét thê lương, chiếc cánh của hắn, đã bị xé xuống, máu tươi phun ra, sắc mặt Nhất Pháp Tử tái nhợt, cắn răng lảo đảo bay nhanh.

Sát cơ của Mạnh Hạo vẫn không hề giảm, Phong Yêu Cổ Ngọc càng ngày càng sôi trào. Sau khi thu đôi cánh kia lại, ánh mắt Mạnh Hạo sắc

lạnh như một thanh đao, lần nữa truy kích.

Cùng lúc đó, những cường giả Đạo Cảnh kia, cũng lần lượt bước vào Tiên Khư, bắt đầu đi tìm dị tộc, mà tiếng gào thét thê lương của Huyền Vũ, vẫn không ngừng vang vọng.

Dường như dị tộc không chết, nó sẽ vĩnh viễn không ngủ lại vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1377: Sưu hồn Nhất Pháp Tử

Huyền Vũ gào thét kinh thiên, truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải, vang vọng trong đầu những người có tư cách nghe được. Những vị Đạo Cảnh kia tiến vào Tiên Khư, một cỗ sát cơ ngập trời tại Đệ Cửu Sơn Hải, đang không ngừng bạo phát.

Đánh chết dị tộc, đây là ý chí của Sơn Hải Giới!

Mặc dù Mạnh Hạo không nghe được Huyền Vũ gào thét, nhưng Phong Yêu Cổ Ngọc bên trong túi trữ vật của hắn lại bạo phát ra chấn động trước giờ chưa từng có, còn có một cỗ cừu hận mãnh liệt tràn ra, sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo. Dường như... Phong Yêu nhất mạch có thù hận cực lớn với thứ gọi là dị tộc này vậy, đã gặp nhất định phải giết chết!

Mạnh Hạo chính là Phong Yêu đời thứ chín, loại cảm giác này vô cùng mãnh liệt, thậm chí cho dù Phong Yêu Cổ Ngọc không chấn động, Mạnh Hạo cũng sẽ đánh chết Nhất Pháp Tử, đối với loại người khiêu khích hắn, hơn nữa thủ đoạn lại vô sỉ, đương nhiên Mạnh Hạo sẽ không bỏ qua.

Thời khắc này, Nhất Pháp Tử đang bay nhanh bỏ chạy, hắn phất tay một cái, những con dơi kia liền che phủ trời đất, phóng thẳng tới Mạnh Hạo, muốn ngăn cản bước chân của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải bấm quyết, bên ngoài thân thể hắn lập tức xuất hiện cái đầu Huyết Yêu, cái đầu này rất khổng lồ, bao phủ Mạnh Hạo ở bên trong, bay nhanh tới. Song phương va chạm vào nhau, lập tức những con dơi kia truyền ra tiếng thét thảm thiết, toàn bộ hóa

thành ánh sáng màu đỏ, bị đầu Huyết Yêu nuốt hết.

Mà Mạnh Hạo hóa thành một luồng ánh sáng đỏ, phát ra hào quang chói mắt, phóng thẳng qua rất nhiều phế tích trôi lơ lửng trong Tiên Khư.

Hắn hóa thành một luồng cầu vồng kinh thiên, phát ra chấn động ầm ầm, truy kích thẳng tới Nhất Pháp Tử.

Sắc mặt Nhất Pháp Tử tái nhợt, vẻ mặt đã hoảng sợ đến cực hạn, hắn biết Mạnh Hạo cường đại, nhưng không ngờ... so với hắn tưởng tượng, còn mạnh hơn nhiều!

- Chết tiệt, chết tiệt! ! Nhất Pháp Tử sớm đã phát hiện ra, cho dù hắn đã hiện ra chân thân, nhưng vẫn không phải là đối thủ Mạnh Hạo. Hắn không có thời gian để dừng lại, người hộ đạo tử vong, khiến hắn cảm thấy sợ hãi, hắn hiểu rõ, nếu trong thời gian ngắn mình không thể cắt đuôi Mạnh Hạo, như vậy chờ đợi hắn , chính là... Tử vong!

Hình thần câu diệt! !

Nhất Pháp Tử ngửa mặt lên trời rống lớn, hai mắt đỏ thẫm, mặc dù không có cánh, nhưng ba cái đầu của hắn đồng loạt gào thét lên, lập tức trên đỉnh ba cái đầu kia, lần lượt hiện ra ba luồng hào quang màu đen.

Ba luồng hào quang màu đen kia tỏa ra ánh sáng u ám, Nhất Pháp Tử hất đầu một cái, lập tức ba luồng hào quang màu đen lao thẳng tới Mạnh Hạo.

- Ánh sáng bản mạng! Nhất Pháp Tử bấm quyết, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Nhưng ngay khi ba luồng hào quang màu đen vừa xuất hiện, tay phải Mạnh Hạo chợt có tiếng sấm truyền ra, lôi đỉnh xuất hiện tuôn ra vô tận tia chớp, trong khoảnh khắc ba luồng hào quang màu đen tới gần, Mạnh

Hạo lập tức biến mất, dưới cơn hoảng hốt của Nhất Pháp Tử, hai người chợt đổi vị trí.

Ánh sáng màu đen khựng lại ngay trước mặt Nhất Pháp Tử, khiến da đầu Nhất Pháp Tử tê dại, ngẩn người tại chỗ. Cùng lúc đó, Mạnh Hạo liền phất tay một cái, ngàn vạn ngọn núi liền hiện ra, ầm ầm đập tới Nhất Pháp Tử.

- Mạnh Hạo, thả ta rời đi, sau này Nhất Pháp Tử ta, tất có thâm tạ! ! Nhất Pháp Tử vừa gào thét vừa bấm quyết, đẩy ra phía ngoài. Lập tức ba luồng hào quang màu đen bỗng nhiên vây quanh hắn, tạo thành một cơn gió lốc màu đen, đối kháng cùng ngàn núi vạn ngọn núi kia. Lực phản chấn khiến cho tốc độ hắn tăng nhanh, trong chớp mắt hắn liền biến đổi phương hướng, ầm ầm lao đi.

Mạnh Hạo không nói một lời, vừa thấy Nhất Pháp Tử biến đổi phương hướng, hai mắt của hắn chớp động một cái, lôi đỉnh lần nữa xuất hiện, truyền ra sấm chớp ngập trời. Nhưng lúc này đây, cỗ lốc xoáy màu đen bao phủ Nhất Pháp Tử kia, không ngờ lại vô hình đối kháng, khiến cho lôi đỉnh... hiếm thấy, không thể dịch chuyển thành công.

Mạnh Hạo khẽ “hả” một tiếng, tốc độ Nhất Pháp Tử lại bạo phát, trong nháy mắt đã hóa thành một luồng cầu vồng bay nhanh, lần nữa kéo giãn khoảng cách. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thời khắc này bọn họ đã ở sâu trong Tiên Khư, xung quanh lơ lửng vô số hài cốt phế tích, Mạnh Hạo bỗng nhiên bạo phát ra tiên mạch toàn thân, tay phải chậm rãi nâng lên, hướng về phía Nhất Pháp Tử đang bay đi, phát ra một chỉ.

- Chí Tôn Kiều! Vừa dứt lời, hư không chợt ầm ầm chấn động, một cây cầu long trời lở đất bất ngờ hiện ra, phủ xuống Tiên Khư, truyền ra vô số gợn sóng, ngăn cản trước mặt Nhất Pháp Tử. Nhất Pháp Tử hoảng sợ khựnglại, chỉ là sóng gợn, đã khiến cho hắn phun ra một ngụm máu lớn, thần sắc lộ ra vẻ điên cuồng.

- Mạnh Hạo! ! Hắn phát ra tiếng gào thét thê lương, hung hăng nghiến răng, bấm quyết, hào quang màu đen trên người của hắn sáng lên lóng lánh, ba cái đầu hắn truyền ra thanh âm thê lương, tựa như đang niệm chú ngữ gì đó. Phía sau hắn bất ngờ xuất hiện một hư ảnh pho tượng to lớn, pho tượng kia... chính là một con mãng xà khổng lồ màu đen, vừa mới xuất hiện, nó liền tràn ra khí tức kinh khủng.

Dường như, nó đã từng là khí linh thiên địa của bầu trời này vậy, từ trên pho tượng không ngừng bạo phát ra một cỗ khí tức viễn cổ tang thương, không ngờ lại khiến cho Tiên Khư chấn động.

Trong mơ hồ, còn có một cỗ sát khí kinh thiên từ pho tượng bộc phát ra.

- Mời tổ tiên phủ xuống! Theo Nhất Pháp Tử rống lớn, pho tượng kia liền truyền ra tiếng nổ ầm ầm, hư ảnh lại rõ thêm mấy phần, bất ngờ mở to miệng, đánh tới Chí Tôn Kiều.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Chí Tôn Kiều chấn động, trực tiếp sụp đổ, nhưng đồng thời, hư ảnh pho tượng mãng xà kia cũng vỡ nát ra, song phương va chạm, tạo thành gió lốc, ầm ầm quét ra bốn phương tám hướng, khiến cho vô số hài cốt phế tích bị đẩy ra, ngay cả Mạnh Hạo nơi đó cũng biến sắc, bị ép lui về phía sau.

Nhất Pháp Tử phun ra máu tươi, vẻ điên cuồng trong mắt càng thêm rõ ràng, pho tượng mãng xà kia mặc dù vỡ vụn, nhưng lại tạo thành một quả trứng to lớn, bao quanh bên ngoài thân thể hắn, rồi như một quả cầu lửa, xé rách hư không, bay đi.

Tốc độ so với trước, không ngờ còn nhanh hơn gấp mấy phần.

Thấy thân ảnh của hắn sắp biến mất, sát cơ trong mắt Mạnh Hạo chợt tràn ra mãnh liệt, Tinh Thần Thạch nơi mắt trái của hắn sáng lên lấp lánh, xuất hiện ở trong tay, rồi trực tiếp hòa tan, hóa thành vô số điểm sáng bao phủ toàn thân Mạnh Hạo, trong nháy mắt, Mạnh Hạo đã hóa

thân thành một viên tinh tú.

Viên tinh tú này lao nhanh về phía trước, tốc độ cực nhanh, vượt qua tốc độ của Mạnh Hạo lúc trước rất nhiều, truyền ra chấn động ngập trời, khiến hư không rung chuyển, phóng thẳng tới Nhất Pháp Tử.

Càng lúc càng nhanh, càng ngày càng gần!

Tốc độ Nhất Pháp Tử bị cố chấn động kia áp chế, chỉ mười mấy nhịp thở sau, Mạnh Hạo hóa thành tinh tú đã đuổi kịp, mắt thường cũng có thể thấy được, viên tinh tú kia đập thẳng vào quả trứng Nhất Pháp Tử hóa thành.

Rầm rầm uỳnh!

Tiếng nổ ngập trời truyền ra, chấn động bốn phương tám hướng, quả trứng sụp đổ, Nhất Pháp Tử phát ra tiếng gào thét thê lương, phun ra máu tươi, thân hình bị cưỡng ép hiện ra, mà cái đầu hóa thành hình người của hắn, lại trực tiếp nổ tung.

Theo một cái đầu nổ tung, thân thể Nhất Pháp Tử run lẩy bẩy, lui nhanh về sau, trong miệng phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng.

- Cha, cứu ta! ! Thanh âm của hắn mang theo ngọn lửa sinh mệnh, dường như tạo thành một loại pháp thuật kỳ dị, có thể xuyên toa hư không, xuyên thấu qua Sơn Hải Giới, truyền về thế giới của hắn.

Thậm chí trong lúc mơ hồ, còn có một cỗ uy áp kinh khủng như muốn phủ xuống Tiên Khư!

Đúng lúc này, viên tinh tú Mạnh Hạo hóa thành kia, mắt thường cũng có thể thấy được đang rút nhỏ lại, Mạnh Hạo cất bước đi ra, tay phải hắn nâng lên, mang theo vẻ lạnh lùng, bỗng nhiên đanh ra một chỉ về phía Nhất Pháp Tử.

- Yêu Phong đệ thất cấm, Cấm Nhân Quả!

Dưới một chỉ của Mạnh Hạo, trên người Nhất Pháp Tử lập tức xuất hiện vô số sợi dây nhân quả người ngoài không thấy được, những sợi dây nhân quả kia, lúc này đang không ngừng tản ra, sáp nhập vào hư không, tựa như muốn va chạm với cỗ uy áp kinh khủng đang muốn phủ xuống từ nơi xa xăm kia vậy.

Nhưng không đợi va chạm xảy ra, đầu ngón tay của Mạnh Hạo đã hạ xuống, lập tức những sợi dây nhân quả kia liền rung lên, trong chớp mắt bất ngờ co rút lại, tựa như tạo thành một lồng giam, tràn vào cơ thể Nhất Pháp Tử, không tràn ra chút nào.

- Không! ! Nhất Pháp Tử tuyệt vọng, máu tươi lần nữa phun ra, khi hắn đang lui về sau, thì Mạnh Hạo cũng đã đuổi tới gần, sát cơ trong mắt tràn ngập, tay phải lần nữa chỉ ra.

- Yêu Phong, đệ ngũ cấm!

Dưới một chỉ này, phía trước Mạnh Hạo bỗng nhiên xuất hiện một khe nứt không gian, khe nứt kia chỉ lớn chừng một tấc, nhưng vừa xuất hiện đã bạo phát một cỗ lực lượng kinh khủng, phóng thẳng tới Nhất Pháp Tử. Khe nứt va chạm với cái đầu thứ hai của Nhất Pháp Tử, lập tức cái đầu thứ hai phát ra tiếng gào thét thê lương, “ầm” một tiếng, trực tiếp vỡ vụn, bị hư không cắn nuốt, biến mất.

- Đừng giết ta, Mạnh Hạo, tha cho ta một mạng, kết thiện duyên với Linh Tinh Giới, sau này ta nhất định vạn lần báo đáp ngươi!

- Vô số tài nguyên tu hành, vô tận quyền thế, chỉ cần ngươi muốn, đều cho ngươi... Thời khắc này Nhất Pháp Tử chỉ còn lại một cái đầu, hắn run rẩy cầu khẩn Mạnh Hạo, trong lòng hắn tràn đầy hối hận, hắn đã tuyệt vọng đến cực hạn.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, hắn cất bước đi tới, tay phải nâng lên, cách không đấm ra một quyền lên người Nhất Pháp Tử. Thân thể Nhất Pháp Tử lập tức nổ ầm ầm, ngực ngực của hắn lõm xuống, cánh tay phải lập tức nổ tung, máu thịt bầy nhầy. Mạnh Hạo lại hóa thành kim bằng, hung hăng xé rách thân thể Nhất Pháp Tử ra, khiến cho Nhất Pháp Tử lúc này, chỉ còn lại có nửa người.

Khóe miệng Nhất Pháp Tử tràn ra máu tươi, cho dù bị thương đến mức này, nhưng sinh cơ của hắn vẫn còn, thời khắc này trước mắt của hắn đã trở nên mơ hồ, run rẩy định lui về sau, nhưng cặp mắt Mạnh Hạo chợt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Hắn không chỉ muốn chặn giết Nhất Pháp Tử, mà quan trọng hơn là... hắn phải biết, trên người Nhất Pháp Tử tới cùng có bí mật gì, cho nên, hắn mới phải từ từ khiến cho đối phương suy yếu, mà không phải trực tiếp đánh chết.

Gần như ngay khi Nhất Pháp Tử lui về phía sau, Mạnh Hạo đã bước ra một bước, xuất hiện tại phía sau Nhất Pháp Tử, tay phải nâng lên, ánh mắt lộ ra kỳ quang, bàn tay... áp xuống đầu Nhất Pháp Tử.

- Sưu hồn! Đây chính là pháp thuật rất ác độc mà Mạnh Hạo học được tại Yêu Tiên Cổ Tông, nó có thể dò tìm trong hồn phách người ta, thấy được ký ức.

Thân thể Nhất Pháp Tử chấn động mạnh một cái, hai mắt lồi ra, phát ra một tiếng gào thét thê lương nhất từ trước đến nay, dường như hắn đang phải chịu đựng đau khổ không thể tả nổi vậy.

Cùng lúc đó, thân thể Mạnh Hạo cũng chấn động, theo sưu hồn, từng hình ảnh thuộc về ký ức Nhất Pháp Tử, ầm ầm hiện ra trong đầu Mạnh Hạo.

- Đây là... Trong lòng Mạnh Hạo chấn động ngập trời, tựa như có vô số sấm sét nổ tung trong đầu hắn, rung chuyển tâm thần của hắn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1378: 33 giới Sơn Hải Kiếp

Theo bàn tay Mạnh Hạo đè xuống đầu Nhất Pháp Tử, lập tức trong đầu Mạnh Hạo chấn động ầm ầm như muốn nổ tung, trong sát na này, từng hình ảnh, từng tin tức trong đầu Nhất Pháp Tử lập tức tràn ra. Thần thức Mạnh Hạo sáp nhập vào trong trí nhớ Nhất Pháp Tử, thấy được rất rõ ràng.

Thân thể hắn chấn động, hô hấp dồn dập, ánh mắt của hắn lộ ra vẻ không thể tin nổi, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng hắn vẫn bị ký ức của Nhất Pháp Tử khiến cho rúng động ngập trời.

Nhất Pháp Tử phát ra tiếng hét thảm thiết, đây là đau khổ lớn nhất mà đời này hắn phải chịu đựng, trước đó, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, một người cao cao tại thượng tại Linh Tinh Giới như hắn, lại có một ngày, bị người ta sưu hồn.

Khóe miệng hắn phòi ra bọt mép, hai mắt tràn ngập tơ máu, con mắt lồi ra thật lớn, toàn thân của hắn co quắp lại, trong đầu của dường như đang có một cái bàn tay bóp nát óc của mình, không ngừng khuấy động trong đầu mình vậy, loại đau khổ này... không thể tả nổi! !

Tiếng hét của hắn, đủ để khiến cho hết thảy người nghe được phải kinh sợ.

Mà tay phải Mạnh Hạo, tựa như có một lực hút vô hình chụp lên đầu Nhất Pháp Tử, mặc cho Nhất Pháp Tử giãy dụa như thế nào, cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Mạnh Hạo.

Giờ khắc này, Mạnh Hạo cũng không để ý tới Nhất Pháp Tử nữa, hắn

đang không ngừng thở gấp, hắn bị những hình ảnh vừa nhìn thấy khiến cho chấn động ngập trời.

- Đây là... Mạnh Hạo lẩm bẩm.

Hắn thấy được một cái thế giới!

Thế giới kia, hết thảy đều ngược lại, bầu trời ở bên dưới, mặt đất ở trên, hết thảy kiến trúc, hết thảy sông núi, đều đổi chiều nằm ở phía trên.

Mà nhật nguyệt tinh tú, không ngờ lại đều ở dưới chân!

Đạp lên tinh tú, đứng ở trên mặt trời, lúc ngẩng đầu, có thể thấy được từng dãy núi vô cùng rộng lớn, còn có từng tòa thành trì cổ xưa.

Ở giữa những thành trì kia, đều có một pho tượng, pho tượng kia, đều là mãng xà chín đầu!

Ở nơi này, Mạnh Hạo thấy được vô số sinh mạng, những sinh mạng này, không ngờ hầu hết đều giống như Nhất Pháp Tử, người không ra người, thú không ra thú.

Chỉ có không nhiều lắm sinh vật, mới có bộ dáng như tu sĩ, nhưng cho dù là vậy, những tu sĩ kia vẫn khiến cho Mạnh Hạo có cảm giác người không ra người, thú không ra thú. Khí tức từ trên người bọn chúng tràn ra, đều là bạo ngược, đều là cuồng bạo, đều là âm lãnh, đều là sát khí ngập trời.

Nơi này... không phải là bất kỳ một giới nào trong Cửu Đại Sơn Hải.

Nơi này chính là một thế giới...bên ngoài Cửu Đại Sơn Hải!

Mặc dù Mạnh Hạo chưa từng rời khỏi Đệ Cửu Sơn Hải, nhưng trong chớp mắt này, hắn rõ ràng cảm nhận được thế giới của Nhất Pháp Tử, tồn

tại một loại khí tức cùng quy tắc bất đồng.

Nơi này rất hung tàn, có lực bài xích kinh khủng đối với hắn, dường như ở cái thế giới này, giết chóc, mới là pháp tắc cường đại nhất.

- Nơi đó... Là chỗ nào! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong đầu trở nên lùng bùng, trước đó hắn đã đoán được một ít, lai lịch tên Nhất Pháp Tử này nhất định rất thần bí, thời khắc này tận mắt nhìn thấy thế giới kia, Mạnh Hạo đã hoàn toàn chắc chắn, Nhất Pháp Tử... không phải sinh mạng trên Cửu Đại Sơn Hải.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo thấy được thế giới kia, thì những hình ảnh, tin tức đến từ trong trí nhớ tên Nhất Pháp Tử ùn ùn tràn vào trong đầu như sấm sét, như muốn lật đổ hết toàn bộ nhận thức của hắn về thế giới.

- Thời kỳ viễn cổ, trên thượng giới có tiên!

- Tiên nhân sẽ sinh ra Chí Tôn, bởi vậy mà địa vị nơi đó cường đại khó có thể hình dung, cho nên nơi đó được gọi là... Chí Tôn Tiên Giới!

- Chí Tôn Tiên Giới, chính là đệ nhất giới trong khắp vũ trụ!

- Bên dưới Tiên Giới có ba ngàn giới, phụ thuộc vào Chí Tôn Tiên Giới, đời đời cung phụng Tiên giới, vô tận sinh linh, đều khát vọng tu hành để phi thăng, bước chân vào Tiên giới.

- Ai cũng muốn thành tiên!

- Linh Giới, Tinh Giới, Thủy Mộc Giới, Thiên Nhân Giới, Linh Tinh Giới, Thao Lâm Giới... ba ngàn hạ giới, toàn bộ đều sùng bái Chí Tôn Tiên Giới!

- Bất kỳ một người nào từ Chí Tôn Tiên Giới phủ xuống, đều giống như thần linh tại ba ngàn hạ giới!

- Thời gian dần trôi, không biết bao nhiêu kỷ nguyên sau, hạo kiếp phủ xuống...

- Hết thảy ghi chép có liên quan đến trận hạo kiếp kia, đều được khắc thành hình ảnh, lưu lại trong Linh Tinh Giới... Ngày đó, trong tinh không xuất hiện chín mặt trời, kéo theo một pho tượng khổng lồ trông rất có thần thái quét ngang tinh không, pho tượng kia là một nam nhân, một nam nhân có mái tóc bạc trắng!

Ngày đó, tại một khu vực tinh không khác, xuất hiện chín con bướm, kéo theo một cỗ quan tài khổng lồ, nghiền ép hư vô, bên trên quan tài, khắc họa chúng sinh!

- Hai cổ thế lực này, mỗi một phe đều không kém gì Chí Tôn Tiên Giới, cường đại đến mức khiến ba ngàn hạ giới run rẩy.

- Hạo kiếp, cứ như vậy triển khai... Trận chiến ấy, ba ngàn hạ giới bạo động, trước nguy cơ ập đến, vô số hạ giới đã bị trấn áp bao nhiêu kỷ nguyên kia lập tức làm phản, phối hợp với hai cỗ thế lực không kém gì Chí Tôn Tiên Giới kia, đã lật đổ Chí Tôn Tiên Giới!

- Trận chiến ấy... Tiên giới bị chia năm xẻ bảy, vô số tiên nhân tử vong, rất nhiều Cổ Tiên bị tiêu diệt, La Thiên Đạo Tiên mạnh mẽ cũng bị tử vong, chín đại Đế Tôn đều chết gần hết, chỉ còn lại có vị ba đại Chí Tôn, không biết triển khai pháp thuật gì, đã ngưng tụ ra chín tòa núi, chín vùng biển, trở thành tàn phiến của Tiên giới.

- Sau trận chiến ấy, ba ngàn hạ giới bị hủy diệt hơn chín thành, cuối cùng chỉ còn lại có 33 giới, ngày càng phát triển, trở thành 33 đạo phong ấn, phong tỏa tàn phiến Tiên giới!

- Từ đó về sau, 33 giới này lấy việc giết chết tiên nhân làm thú vui, dùng tiên huyết để tẩy lễ, như một tiêu chí đánh giá thanh danh của 33 giới!

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, một loạt tin tức không ngừng tràn vào trong óc hắn, bất tri bất giác, Nhất Pháp Tử vùng vẫy yếu dần, rồi trở nên bất động .

Đầu lâu của hắn, xuất hiện chằng chịt vết nứt, ngọn lửa sinh mệnh của hắn, đã hoàn toàn tắt ngấm, hồn phi phách tán.

Thân thể hắn, dần dần lạnh như băng, hai mắt của mờ đục.

“Rắc” một tiếng, Mạnh Hạo trong lúc thất thần, không khống chế được lực đạo, đã trực tiếp bóp nát đầu Nhất Pháp Tử.

Thi thể Nhất Pháp Tử rơi xuống hư vô, dần dần trở thành một phần của Tiên Khư, phiêu đãng bay đi xa. Tay phải Mạnh Hạo theo bản năng nâng lên, cách không phát ra một trảo, lập tức chiếc nhẫn trên ngón tay Nhất Pháp Tử bay ra, bị Mạnh Hạo hút tới.

Gần như ngay khi Nhất Pháp Tử chết đi, trên Đệ Cửu Sơn, Huyền Vũ đang gào thét thê lương liền từ từ đình chỉ, thân thể nó không còn run rẩy nữa, lần nữa chìm xuống thiên trì, không nhúc nhích.

Nước trong hồ cũng khôi phục lại như thường, không còn nổi sóng nữa, mặt nước trông tựa như một mặt gương.

Tu sĩ Quý gia thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, giọng nói của Quý Thiên cũng vang lên trong đầu các cường giả Đạo Cảnh đang tiến vào Tiên Khư.

- Dị tộc đã bị đánh chết, xin thông báo... cho các vị đạo hữu biết.

Cơn chấn động khắp Đệ Cửu Sơn Hải, vào giờ khắc này vô thanh vô tức biến mất, những Đạo Cảnh đang tiến vào Tiên Khư lần lượt dừng bước, trầm mặc ngẩng đầu nhìn về phía Tiên Khư thần bí, hồi lâu sau liền quay

người rời đi.

Phương Thủ Đạo chần chờ một chút, rồi cũng lựa chọn rời đi.

Tiên Khư lại khôi phục như thường, lần nữa trở nên yên tĩnh, những phế tích hài cốt lơ lửng kia, vẫn trôi đi vô định, dường như vĩnh viễn cũng không dừng lại vậy.

Sâu trong Tiên Khư, Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, hai mắt lộ ra vẻ mờ mịt, trong đầu của hắn không ngừng hiện lên từng hình ảnh và tin tức hắn sưu hồn thấy được.

Hồi lâu sau, vẻ mặt Mạnh Hạo trở nên phức tạp. Hắn cũng không hoàn toàn tin vào ký ức Nhất Pháp Tử, nhưng kết hợp với phán đoán cùng hiểu biết của mình, hắn có tám thành khẳng định, hết thảy những điều đó, hắn là sự thật.

- Đây chính là lịch sử của Cửu Đại Sơn Hải sao? Mạnh Hạo lẩm bẩm.

- Chí Tôn Tiên Giới... chẳng trách khi ở tại Nam Thiên Tinh, ta từng nghe được một số lời nói kỳ quái.

- Tiên nhân... Mạnh Hạo trầm mặc, ánh mắt hơi sáng lên.

- Phong Yêu nhất mạch, nhất định có liên quan đến Cửu Đại Sơn Hải, thậm chí vô cùng có khả năng, có liên quan đến ba đại Chí Tôn còn sống sót kia!

Mạnh Hạo khẽ lẩm bẩm, rồi chợt ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

- 33 giới trấn áp ở bên ngoài... là đang canh chừng Cửu Đại Sơn Hải sao...

- 33 giới, 33 thiên... Mạnh Hạo như nghĩ ra điều gì đó, hắn lại nghĩ tới

Phong Yêu đời thứ sáu đã từng gặp qua, còn có tiếng nói từ trong ngọc giản của Phong Yêu đời thứ tám phát ra...

- Sơn Hải kiếp...

- Phong Yêu nhất mạch, mỗi một đời đều phải đi độ Sơn Hải kiếp, như vậy xem ra, kiếp mà mỗi một đời Phong Yêu nhất mạch đều phải đi độ, rõ ràng chính là... tiến vào 33 giới kia, giết chết bọn chúng, phá vỡ phong ấn của bọn chúng! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tâm thần chấn động, rất lâu sau mới chậm rãi bình phục lại, hắn hiểu rõ, với tu vi của mình bây giờ, cho dù có biết được những bí mật này, cũng không thể nào phá vỡ được phong ấn.

- Danh sách... Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, trong trầm mặc, hắn nhìn bốn phía, rồi xoay người bay về phía xa, chôn hết thảy nghi ngờ cùng phán đoán xuống đáy lòng. Hắn biết việc quan trọng nhất hiện tại, chính là phải rời khỏi Tiên Khư thần bí mà nguy hiểm này, tiến vào Đệ Cửu Hải, đi Cửu Hải Thần Giới.

- Đi Cửu Hải Thần Giới, thu lại những phần thưởng lúc trước ba đại đạo môn đã hứa hẹn, khiến cho bản thân không ngừng cường đại, tiến vào Cổ Cảnh... tìm hiểu Đạo Cảnh!

- Nếu mỗi một đời Phong Yêu nhất mạch đều phải đi độ Sơn Hải kiếp, như vậy chỉ cần ta không ngừng trở nên cường đại, một ngày nào đó... ta sẽ đích thân dỡ lên tấm màn bao phủ Cửu Đại Sơn Hải, tự mình đi chứng thực xem cuối cùng... ký ức của Nhất Pháp Tử là thật hay giả! Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ chấp nhất, sự rúng động trong lòng, lúc này cũng đã ổn định lại.

Thân thể hắn hóa thành cầu vồng, bay nhanh trong Tiên Khư, hắn nhìn hài cốt phế tích lơ lửng ở xung quanh, nhớ đến truyền thuyết về Tiên Khư, truyền thuyết kia nói rằng... Tiên Khư, chính là mảnh vỡ Tiên giới sau khi sụp đổ trong tràng đại chiến năm xưa.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo tăng nhanh tốc độ, thần thức tản ra, cẩn thận tránh đi những nơi nguy hung hiểm. Trên đường đi, hắn nhiều lần dừng lại, nhìn những phế tích cùng những pho tượng không hoàn chỉnh, còn có từng cỗ thân thể cao lớn kia, trong đầu hắn không khỏi hiện lên những hình ảnh viễn cổ năm xưa.

Thời gian trôi qua, nháy mắt đã nửa tháng.

Nửa tháng này, Mạnh Hạo liên tục bay trong Tiên Khư, khi thì tốc độ bạo tăng, khi thì chậm chạp. Một ngày nọ, khi hắn đang bay về phía trước, bỗng nhiên chợt khựng lại giữa không trung, hắn quay đầu, chợt thấy được một khu vực có màu đen kịt dưới mặt đất, nơi đó mọc đầy cỏ dại, nhưng trong đó lại có không ít... tiên thảo mà ngoại giới sớm đã tuyệt chủng!

Vừa nhìn thấy phiến mặt đất này, Mạnh Hạo lập tức chấn động mạnh.

- Là nơi này! Đồng tử của hắn hơi co rụt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1379: Xao động biển trùng

Đây là một khu vực mọc vô số thảo mộc, thậm chí so với lần đầu tiên Mạnh Hạo thấy được, dường như còn rộng lớn hơn. Thảo mộc ở nơi này, phần lớn đều là một màu tím trải rộng, phất phơ lay động.

Thỉnh thoảng, xung quanh lại có tiếng sột soạt truyền ra, ngoài ra không có động tĩnh gì khác.

Nhưng xen kẽ giữa những bụi cỏ màu tím kia, lại có không ít dược thảo, như Thái Dương Hoa, Thông Tiên Đằng... chỗ nào cũng có, thậm chí còn có một số dược thảo càng hiếm thấy hơn.

Có thể nói, đây chính là một khu dược viện... giá trị khó có thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Mạnh Hạo sẽ không quên, khu vực nhìn như yên ả, tựa như một dược viên tràn đầy tài phú kia, lại tồn tại một loại hắc giáp trùng với số lượng vô cùng kinh khủng!

Mặt đất màu đen kia... hoàn toàn là từ hắc giáp trùng tạo nên, càng không cần phải nói, toàn bộ khu vực rộng lớn này... trên thực tế, chính là một con hắc giáp trùng khổng lồ kinh người.

Đừng nói là hắn, cho dù là Đạo Cảnh, nhìn thấy chỗ này cũng phải tê dại cả da đầu, nhất định sẽ tránh đi.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo nhìn xuống khu vực này, những bụi cỏ màu tím kia lập tức xao động mạnh, mặt đất dường như cũng đang ngọ nguậy.

Mạnh Hạo lập tức biến sắc, không chậm trễ chút nào, tay phải nâng lên bấm quyết, phát ra từng đạo phong ấn lên người mình, sau khi hạ xuống tầng tầng cấm chế, hắn nhanh chóng áp chế tu vi của mình xuống.

Chỉ sau mấy hơi thở, phiến mặt đất kia chợt truyền ra tiếng vù vù, ngay sau đó, mặt đất như bị tróc ra một lớp, vô số sinh vật màu đen lập tức bay ra, rõ ràng chính là một đàn hắc giáp trùng dữ tợn.

Bọn chúng vừa bay ra, liền tạo thành một cỗ lốc xoáy ngập trời, bất ngờ từ dưới đất bay thẳng lên bầu trời nơi Mạnh Hạo đang đứng.

Dường như bọn chúng có tính công kích bản năng rất mãnh liệt theo.

Mạnh Hạo lần nữa biến sắc, hắn suýt nữa quên mất đặc tính của những con hắc giáp trùng này, tu vi càng mạnh, lại càng dễ bị chúng phát hiện ra. Mà Mạnh Hạo lúc này, so với năm đó đã mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần, cho dù hắn cách mặt đất không gần, nhưng vẫn bị chúng phát hiện.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hạo lập tức lui về sau, kéo giãn khoảng cách, mặt khác lại không ngừng phong ấn áp chế tu vi, cho đến khi hắn áp chế tu vi xuông ngang với Ngưng Khí, không ngờ những con hắc giáp trùng kia lại không dừng lại chút nào, vẫn gào thét lao đến, số lượng càng ngày càng nhiều, rậm rạp chằng chịt, khiến da đầu Mạnh Hạo tê dại, đầu óc trở nên lùng bùng.

- Chẳng lẽ những con trùng này có tính thù dai? Mạnh Hạo thất kinh, tiếp tục bay nhanh về sau, nhưng ánh mắt những con hắc giáp trùng kia vẫn đỏ thẫm, khi nhìn về phía Mạnh Hạo không phải là cừu hận, mà là điên cuồng.

- Không đúng! Mạnh Hạo chấn động trong lòng, hắn đã lui ra khoảng cách đủ xa, dựa theo kinh nghiệm hắn đã từng trải qua, những con hắc giáp trùng này sẽ không đuổi ra xa như vậy mới đúng.

Sắc mặt hắn biến hóa, khi những con hắc giáp trùng kia ngày càng tới gần, bỗng nhiên Mạnh Hạo phát hiện ra, ánh mắt những con hắc giáp trùng kia, dường như đều đang nhìn chằm chằm ... túi trữ vật của hắn! !

Mạnh Hạo sửng sốt, trong lúc nguy cấp, hắn không chậm trễ chút nào, truyền thần thức vào trong túi trữ vật, nhưng hết thảy bên trong vẫn bình thường, không thấy có gì thay đổi, mà con hắc giáp trùng năm đó hắn bắt được kia, cũng đang ngủ say chưa thức tỉnh, bị tầng tầng phong ấn.

- Bởi vì nó sao? Mạnh Hạo vội lấy con hắc ra giáp trùng này ném ra, nhưng... đại quân hắc giáp trùng kia, vãn như cũ vù vù kéo tới.

- Đến cùng là vì sao chứ?! Sắc mặt Mạnh Hạo đại biến, tay phải nhấc lên, tu vi bạo phát ra, lực lượng tiên mạch ầm ầm chấn động, triển khai đối kháng với đàn hắc giáp trùng. Tiếng nổ ngập trời truyền ra, những con hắc giáp trùng kia mặc dù tử vong không ít, nhưng hầu hết dưới thần thông của Mạnh Hạo phát, chúng chỉ bị thương chứ không chết, ngược lại lại càng điên cuồng đuổi giết. Nhất là sau khi Mạnh Hạo nhìn thấy, dưới mặt đất lại có những con hắc giáp trùng có thể so với Tiên Cảnh, Cổ Cảnh cũng bay ra, trong lòng hắn lập tức run lên.

- Không đúng, nhất định là trong túi trữ vật của ta có thứ gì đó hấp dẫn bọn chúng! ! Mạnh Hạo không chút chậm trễ, không ngừng phong ấn những vật phẩm bên trong túi trữ vật, không cho khí tức truyền ra ngoài. Cho đến khi hắn cũng phong ấn chiếc nhẫn trong túi trữ vật, những con hắc giáp trùng kia chợt khựng lại, không ngờ không lao tới nữa, mà tỏa ra xung quanh như đang tìm kiếm gì đó, từng con một tỏ ra vô cùng nóng nảy.

Mạnh Hạo thấy vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, một lát sau, những con hắc giáp trùng kia mới lần nữa bay trở về phiến dược viên dưới mặt đất đã cách rất xa kia, khiến cho mặt đất lần nữa biến thành màu đen.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, trên trán rịn ra mồ hôi lạnh, hắn không có tâm rạng nào nghĩ đến việc lau đi, mà đang nhìn chằm chằm chiếc nhẫn bên trong túi trữ vật, thứ này... chính là chiếc nhẫn đeo trên tay Nhất Pháp Tử!

- Chính là vì chiếc nhẫn này, hay là vì một vật nào đó bên trong? Mạnh Hạo chớp chớp mắt, lấy chiếc nhẫn của Nhất Pháp Tử ra, lúc trước hắn đã nhìn qua, đây chính là một chiếc nhẫn trữ vật, vì mở ra cần rất nhiều lực lượng thần thức, mà lúc này đang ở trong Tiên Khư, Mạnh Hạo phải cẩn thận một chút, cho nên hắn dự tính sau khi rời khỏi Tiên Khư mới mở ra, nhưng hiện tại, cho dù hao phí thần thức, hắn cũng muốn lập tức mở ra.

Mạnh Hạo đã gặp qua bảo bối dùng để trữ vật, phần lớn đều là túi trữ vật, còn hình dáng như chiếc nhẫn này, là lần đầu hắn thấy được. Hắn đeo chiếc nhẫn lên ngón tay, thần thức phóng mạnh ra, bắt đầu phá vỡ phong ấn bên trong.

Lập tức thần thức của hắn tựa như ngựa đứt dây cương, điên cuồng tràn vào trong chiếc nhẫn trữ vật, chỉ trong chớp mắt, thần thức Mạnh Hạo đã muốn không chịu nổi.

- Chẳng lẽ là vì giới bất đồng, quy tắc cùng hệ thống tu hành không giống nhau, cho nên để mở ra một cái bảo vật trữ vật, cũng phải tiêu hao nhiều thần thức như vậy? Mạnh Hạo nhíu mày, lập tức lấy ra đan dược nuốt vào, nửa canh giờ sau, sau khi hắn đã truyền không biết bao nhiêu thần thức vào trong chiếc nhẫn này, lúc này mới có tiếng “rắc rắc” vang lên.

Ngay sau đó, mọi thứ bên trong chiếc nhẫn trữ vật lập tức hiện ra trước mắt Mạnh Hạo, Mạnh Hạo vừa nhìn thấy, ánh mắt lập tức sáng ngời.

Bên trong chiếc nhẫn trữ vật có không ít vật phẩm, Mạnh Hạo quét sơ qua, không xác định được là thứ nào khiến cho đàn hắc giáp trùng kia trở

nên hung tợn như vậy. Đầu tiên hắn nghi ngờ là do những đan dược bên trong chiếc nhẫn trữ vật, những đan dược này, có không ít loại Nhất Pháp Tử đã nuốt vào khi lẩn trốn, thời khắc này hắn vừa lấy ra từng loại, vừa không ngừng quan sát đám hắc giáp trùng dưới mặt đất.

Mặc dù mỗi một loại đan dược, hắn đều không biết tên, nhưng với trình độ đan đạo của Mạnh Hạo, sau khi xem xét một chút, hắn cũng phải động lòng.

Kết cấu luyện đan rất khác ở Đệ Cửu Sơn Hải, khiến Mạnh Hạo suy tư, sau đó hắn lại truyền thần thức vào trong chiếc nhẫn trữ vật dò xét, ở trong đó, hắn liền thấy được một cây nhang.

- Nhang? Chẳng lẽ là thứ này? Cây nhang này có hào quang ngũ sắc vây quanh, Mạnh Hạo không biết là thứ gì, sau khi lấy ra, liền nhìn về phía đám hắc giáp trùng dưới mặt đất, nhưng không thấy có gì bất thường.

Mạnh Hạo nhíu mày, đặt cây nhang trước mũi ngửi một cái, chỉ mới khẽ hít vào, tiên mạch trong cơ thể hắn lập tức ầm ầm chấn động, tựa như bị kích thích vậy, trong chớp mắt toàn thân Mạnh Hạo đã lượn lờ đầy tiên khí.

- Đây là loại nhang gì?! Ta mới chỉ hít vào một hơi, không ngờ tu vi đã bạo phát... Mạnh Hạo quét thần thức nhìn thân thể một lượt, lập tức rung động phát hiện, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, không ngờ tu vi của hắn... lại tinh tiến một chút.

Hắn lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn cây nhang đang cầm trong tay như nhìn báu vật.

- Tác dụng của nhang là đốt, vậy nếu như đốt que nhang này...

Mạnh Hạo tỏ ra hứng thú, nhưng trước mắt không phải là lúc để thử, nên hắn lại cẩn thận cất cây nhang vào nhẫn trữ vật, ánh mắt lộ ra vẻ thỏa

mãn.

- Cây nhang này cũng không phàm vật, hắn là chí bảo trợ giúp tu hành. Mạnh Hạo khẽ lẩm bẩm, rồi lại lần nữa tìm kiến trong nhẫn trữ vật, hắn đã thấy được thứ hắn thích nhất, nhưng hắn lại không tìm thấy thứ hấp dẫn đàn hắc giáp trùng. Hắn nhìn tới một thứ mà hắn cho là ít có khả năng thu hút đàn trùng nhất.

Đó là rất nhiều hòn đá màu đen, những hòn đá này rất có quy tắc, tựa như tiên ngọc vậy, mỗi một khối đều tỏa ra ánh sáng u ám, còn có một cỗ dao động mơ hồ truyền ra.

Hiển nhiên, đây chính là thứ trự giúp cho tu hành ở quê hương Nhất Pháp Tử, tựa như linh thạch, tiên ngọc vậy.

Mạnh Hạo không thể phán đoán ra cấp bậc của thứ này, nhưng từ số lượng thứ này cất trong nhẫn trữ vật có thể thấy được, không gian chiếc nhẫn này cực lớn, so với túi trữ vật của Mạnh Hạo phải lớn hơn rất nhiều.

Mà những linh thạch màu đen này, ước chừng hơn triệu.

Mạnh Hạo lấy ra một khối, sau khi cẩn thận quan sát, hắn càng thêm xác định suy đoán của mình là đúng.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo lấy viên linh thạch màu đen này ra, phiến dược viên dưới mặt đất bỗng nhiên chấn động mạnh, rồi những tiếng vù vù ngập trời chợt bạo phát ra, vô số hắc giáp trùng, so với lúc trước còn rậm rạp hơn gấp nhiều lần, mang theo vẻ điên cuồng bay thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo bị dọa cho run lên, hắn liếc nhìn linh thạch màu đen trong tay, không chút do dự lập tức phong ấn rồi thu lại, bay nhanh đi xa.

Suốt mấy canh giờ tìm kiếm xung quanh, đàn hắc giáp trùng kia mới không cam lòng từ từ trở về phiến dược viên dưới mặt đất.

- Thì ra là nó! ! Mạnh Hạo sợ hết hồn hết vía, liếc nhìn những linh thạch màu đen bên trong nhẫn trữ vật, ánh mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, một lúc lâu sau, hắn mới tiếp tục tra xét nhẫn trữ vật.

Bên trong đó còn có một số ngọc giản, sau khi Mạnh Hạo lần lượt lấy ra xem xét, lập tức hít sâu một hơi, mắt trợn trừng.

- Những thứ này là...

Hắn biết được một số thông tin từ những viên ngọc giản này, dường như mỗi một viên ngọc giản, đều là một tấm ngân phiếu, tựa như ngân phiếu của phàm nhân vậy, những thứ này... chính là tín vật để đổi lấy linh thạch tại một địa phương đặc biệt.

Bất kỳ một viên nào, đều có thể đổi lấy 1 triệu linh thạch, mà loại ngọc giản như vậy, bên trong nhẫn trữ vật có chừng trên trăm, gần như sau khi ý thức được giá trị những ngọc giản này, hai mắt Mạnh Hạo đều đỏ lên, hắn đối với thế giới của Nhất Pháp Tử, sinh ra hứng thú trước giờ chưa từng có.

Nhưng trước mắt, hắn cảm thấy hứng thú lớn nhất, lại là phiến dược viện dưới mặt đất kia.

Hắn nhìn phiến dược viện rộng lớn dưới mặt đất kia, thấy nó vẫn bảo toàn nguyên vẹn như lần đầu tới, trái tim hắn đập thình thịch.

- Đây chính là cơ duyên của ta! Mạnh Hạo sờ nhẫn trữ vật một cái, lại nghĩ tới những thứ hòn đá màu đen bên trong kia, hai mắt của hắn dần dần lộ ra vẻ kích động, lần này hắn chuẩn bị làm một vố lớn .

Không như lúc trước chỉ hái được mấy loại dược thảo, lần này, ngoài trừ

dược thảo hắn phải lấy được ra, đối với những con hắc giáp trùng kia, hắn cũng rất động lòng.

Nhất là từ khi hắn lấy được pháp thuật khống trùng từ Đan Lão, mặc dù chỉ là phần đầu tiên, nhưng qua nghiên cứu, Mạnh Hạo cũng có chút lòng tin đối với việc thu phục hắc giáp trùng.

- Những hắc giáp trùng này, nếu ta có thể thu phục hơn một ngàn... Mạnh Hạo liếm liếm môi, hắn vừa nghĩ tới một màn khi mình phất tay một cái, hơn một ngàn hắc giáp trùng bay ra, lại càng thêm động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1380: Đoạt sinh ý của ta ?

Mạnh Hạo chớp chớp mắt, rồi vỗ túi trữ vật, lấy ra một cọng lông chim màu đen, thứ này có thể biến đổi khí tức, có thể thay đổi hình dáng, trong mắt Mạnh Hạo, cọng lông chim này có tác dụng cực lớn.

Tuy nhiên Mạnh Hạo cũng biết, những con hắc giáp trùng này rất đặc thù, năm đó khi hắn đi tới nơi này, dùng lông chim này, lại có Bì Đống phối hợp, mới có thể hái được một ít dược thảo rời đi.

Mạnh Hạo hiểu rõ, khí tức lông chim biến ảo ra, chỉ có thể lừa gạt được những con hắc giáp trùng kia trong thời gian ngắn, không thể duy trì lâu dài.

- Trừ khi có kéo dài thời gian quấy nhiễu, mới có thể phát huy được tác dụng của cọng lông chim này đến mức lớn nhất. Ánh mắt Mạnh Hạo chớp động, trước đó hắn đã sớm phát hiện ra, mặt đất phiến dược viên này cũng không phải cố định, mà là lơ lửng di động trong hư vô, nhìn như không có quy luật, nhưng trên thực tế, vẫn tồn tại một chút quỹ tích.

Sau một hồi trầm tư, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, rồi bỗng nhiên hướng về phía dược viên bay đi, trên đường bay đi, hễ thấy được phế tích hoạc hài cốt lơ lửng là hắn liền hạ xuống, lấy ra một viên linh thạch màu đen đã bị phong ấn đặt xuống.

- Dựa theo tốc độ khối dược viên trôi đi, trong mấy ngày tới, nó sẽ phải trôi qua khu vực này. Hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, lẩm bẩm.

Một đường liên tục bố trí linh thạch, cho đến khi hắn đã bố trí hơn mười khối linh thạch, lúc này hắn mới xoay người hóa thành một luồng cầu

vồng, bay thẳng tới phiến dược viên. Khi cách phiến dược viên không còn xa, hắn liền núp ở gần địa điểm bố trí linh thạch đầu tiên, lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian từ từ trôi qua, sau thời gian một nén nhang, phiến dược viên kia đã trôi tới cách Mạnh Hạo không xa.

Mạnh Hạo suy xét lại kế hoạch ở trong đầu một chút, rồi không chần chờ nữa, tay phải bấm quyết chỉ về phía khối linh thạch phong ấn, dưới một chỉ này, phong ấn trên linh thạch lập tức tiêu tán, lộ ra khí tức.

Gần như ngay khi khí tức lộ ra, phiến dược viên lập tức xao động vù vù, vô số hắc giáp trùng như nổi điên bay lên, tạo thành một cơn lốc hắc giáp trùng màu đen chừng mấy vạn con, như hóa thành một bàn tay màu đen to lớn, xé gió phóng về phía Mạnh Hạo.

Tiếng ong ong chói tai không ngừng truyền ra, những con hắc giáp trùng này đã hoàn toàn điên cuồng, ngay khi chúng vừa xông tới, Mạnh Hạo liền nắm chặt cọng lông chim trong tay một cái.

Trong nháy mắt thân hình hắn lập tức biến đổi, thoạt nhìn không còn là tu sĩ, mà biến thành một con hắc giáp trùng, bất kể là hình dạng hay khí tức, đều vô cùng giống.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo biến hình, mấy vạn hắc giáp trùng liền như gió lốc rầm rầm lao đi, xông tới khối phế tích. Mạnh Hạo chìm trong đàn hắc giáp trùng hỗn loạn, hắn sợ hết hồn hết vía, nhưng cũng giả bộ lộ ra vẻ dữ tợn, không ngừng gào thét, không khác gì những con giáp trùng khác, điên cuồng tranh đoạt khối linh thạch kia.

Trong nháy mắt, khối phế tích này lập tức sụp đổ, bị mấy vạn hắc giáp trùng chia năm xẻ bảy, cắn nuốt sạch sẽ.

Nhìn đàn hắc giáp trùng đang nhai từng hòn đá phế tích rôm rốp, Mạnh

Hạo sợ hết hồn hết vía, nhất là răng nanh của những con hắc giáp trùng kia, e là ngay cả răng của Tiểu Bàn Tử cũng không sánh bằng.

Mà viên linh thạch kia thì bị một con hắc giáp trùng có tốc độ nhanh nhất nuốt vào, Mạnh Hạo nhìn thấy, con hắc giáp trùng kia phát ra tiếng gào thét thê lương, trong nháy mắt thân thể của nó hiện ra ánh sáng đen, toàn thân như lớn thêm một vòng, nhất là phần lưng... không ngờ lại xuất hiện một cái quỷ nhãn mờ mờ.

Xung quanh nó có không ít hắc giáp trùng vây quanh, từng con một đều tỏ ra âm lãnh, điên cuồng, dường như muốn xông lên phân thây cắn nuốt con hắc giáp trùng kia vậy. Nhưng chúng vừa định xông lên, con hắc giáp trùng xuất hiện quỷ nhãn kia liền ngẩng mạnh đầu lên, phát ra một tiếng kêu chói tai, không ngờ lại tạo thành một cỗ uy hiếp, khiến cho đám hắc giáp trùng ở xung quanh vội vàng lui về sau.

Mạnh Hạo thấy vậy tỏ ra rất ngạc nhiên, trầm tư suy nghĩ. Lúc này, đàn hắc giáp trùng sau khi tìm kiếm khắp bốn phương tám hướng không thấy gì nữa, mới bay trở về phiến dược viên.

Mạnh Hạo lẫn trong biển trùng, hắn tỏ ra rất thận trọng, khi thì nhe răng, khi thì gào thét, khiến cho bản thân như một con hắc giáp trùng chân chính. Cho đến khi về tới phiến dược viên kia, hắn vẫn không bị đám hắc giáp trùng xung quanh phát hiện ra dị thường.

Mặt đất lại khôi phục lại vẻ yên lặng, Mạnh Hạo nằm trên mặt đất, đôi mắt nhỏ quan sát bốn phía, chầm chậm di động, sau khi hắn đi qua một con lại một con hắc giáp trùng, rốt cuộc đã tới được vị trí một gốc Thái Dương Hoa, nhoáng một cái, Thái Dương Hoa liền biến mất.

Mạnh Hạo rất khẩn trương, nhưng trong lòng cũng rất hưng phấn, lại tiếp tục chầm chậm di động, đi qua một con lại một con hắc giáp trùng, trên đường đi hắn không ngừng nhe răng, thỉnh thoảng lại gào thét lên như muốn nói cho những con hắc giáp trùng kia biết, hắn... cũng là đồng loại

của chúng.

Chỉ có điều, tiếng kêu của hắn cũng không quá giống, song Mạnh Hạo là người rất hiếu học, hắn không ngừng đi bắt chước, cố gắng đạt tới trình độ tiếng kêu của hắn giống y hệt như đám hắc giáp trùng kia.

Một màn này, nếu những người quen biết Mạnh Hạo thấy được, nhất định sẽ cảm thấy kinh hoàng, khó tin, nhưng Mạnh Hạo lại không thèm quan tâm đến điều đó, thời khắc này hắn rất kích động.

- Phát rồi, phát rồi! Mạnh Hạo cứ như vậy chầm chậm bò đi, qua một con hắc giáp trùng, hắn liền thu lấy một đoạn Thông Tiên Đằng, lại thấy được cách đó không xa có một gốc Thần Linh Thảo, hai mắt của hắn liền sáng lên, tiếp tục bò đi.

Cứ như vậy, sau khi Mạnh Hạo thu được 7, 8 cây dược thảo, ánh sáng trong mắt hắn ngày càng mãnh liệt, hắn quay đầu về một chỗ, lại thấy được cách đó mười mấy trượng có một cây nhỏ màu tím.

- Tử Lôi Mộc! Mạnh Hạo liếm môi một cái, tiếp tục bò đi, nhưng lần này vừa bò tới được một nửa, đột nhiên một con hắc giáp trùng phía trước hắn chợt ngẩng đầu, lạnh lùng âm hiểm nhìn Mạnh Hạo, dường như tỏ ra hơi phân vân.

Mạnh Hạo lập tức khựng lại, trong lòng rất khẩn trương, hắn biết, chỉ cần con hắc giáp trùng này gào lên một tiếng, lập tức toàn bộ hắc giáp trùng xung quanh sẽ bị đánh động.

Vì không để cho con hắc giáp trùng này kêu lên, Mạnh Hạo liền làm ra bộ dáng hung tàn, chủ động hướng về đối phương gầm nhẹ một tiếng, lộ ra vẻ như muốn công kích vậy.

Con hắc giáp trùng kia liền run lên, ánh mắt lộ ra vẻ hung tàn, gườm gườm đối mặt với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trừng mắt, cố ý đi về phía trước vài bước, nhe răng rống lên.

Một lúc lâu sau, con hắc giáp trùng kia chợt lui về phía sau một chút, không ngờ lại nhường đường cho hắn, trái tim Mạnh Hạo đập rộn lên, chậm rãi bò qua, khi đi tới gần cây nhỏ màu tím kia, có ánh sáng nhoáng lên một cái, cây nhỏ lập tức biến mất.

Nhưng trong nháy mắt khi cây nhỏ này biến mất, dường như số dược thảo Mạnh Hạo thu được ở chỗ này, đã đạt tới trình độ nhất định, dẫn tới những con hắc giáp trùng phát hiện ra thiếu hụt, lập tức mặt đất chấn động, từng con hắc giáp trùng phóng lên, bay vòng vòng quanh không trung, không ngừng tìm kiếm.

Mạnh Hạo cũng bay lên, giả bộ tra xét mọi nơi.

Khi đám hắc giáp trùng bay lên càng ngày càng nhiều, da đầu Mạnh Hạo đã trở nên tê dại, hắn biết nếu như những con trùng này tiếp tục không ngừng tìm kiếm, khó tránh khỏi hắn sẽ bị tìm ra. Vì thế trong lòng vừa động, lập tức một chỗ phế tích phía ngoài hư vô, nơi Mạnh Hạo bố trí linh thạch lúc trước liền giải khai phong ấn, lộ ra khí tức.

“Ầm” một tiếng, trong nháy mắt khi khí tức kia lộ ra, đám hắc giáp trùng xung quanh Mạnh Hạo lập tức trở nên điên cuồng, hai mắt đỏ lên, bay thẳng tới nơi phát ra khí tức linh thạch, Mạnh Hạo cũng hòa vào bên trong phóng đi.

Lần nữa khi tận mắt nhìn thấy chỗ phế tích kia bị cắn nuốt sụp đổ xuống, hắn lại thấy được, phần lưng con hắc giáp trùng nuốt được viên linh thạch kia, xuất hiện quỷ nhãn. Mọi thứ lại trở lại ổn định như cũ, khi về tới mặt đất, Mạnh Hạo lại tiếp tục cẩn thận bò đi, gặt hái từng gốc dược thảo.

Mỗi lần bị đám hắc giáp trùng nghi ngờ, Mạnh Hạo đều sẽ mở ra phong

ấn trên một khối linh thạch, cứ như vậy, mấy ngày sau, Mạnh Hạo đã trở nên quen tay hay làm, số dược thảo hắn đào được, đã hơn 70 cây.

Thậm chí mấy ngày qua, hắn nhe răng gào thét vô số lần, cho nên hiện tại hắn gào thét lên, gần như không có quá nhiều khác biệt so với những con hắc giáp trùng khác, Mạnh Hạo đã bắt chước giống được hơn phân nửa.

- Lần này phát lớn rồi! Mạnh Hạo kích động, lại tiếp tục vui vẻ bò về phía một gốc cây Quy Linh Hoa cách đó không xa. Nhưng đúng lúc này, không ngờ đám hắc giáp trùng ở xung quanh lại trở nên xao động không giải thích được, chúng đồng loạt ngẩng đầu, kêu lên dữ tợn, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía bầu trời.

Mạnh Hạo sửng sốt, theo bản năng cũng phát ra tiếng gào thét. Khi hắn ngẩng đầu nhìn lên, lập tức mắt trợn tròn, hắn thấy được hư không ở phía trên vốn đang yên ả, đột nhiên lại xuất hiện gợn sóng.

Những luồng gợn sóng kia khuếch tán ra như sóng nước, rồi bất ngờ từ bên trong có một thân ảnh xuyên qua hư vô... cất bước đi ra!

Đó là một nữ nhân, mặc một thân trang phục màu hồng nhạt, tướng mạo xinh đẹp thanh tú, thoạt nhìn không lớn tuổi lắm, nhưng trên người nàng, lại có một cỗ khí tức tang thương rất nhạt. Trong tay nàng cầm một chiếc đèn lồng, đi ra khi, đèn lồng phát ra hào quang, tỏa ra bốn phía.

Nữ tử này rất cẩn thận, vừa xuất hiện lập tức quan sát bốn phía, sau khi không cảm thấy có gì dị thường, lúc này mới yên tâm.

Gần như ngay khi nữ tử này đi ra, đàn hắc giáp trùng liền truyền ra tiếng gào thét, rồi mang theo vẻ dữ tợn bay về phía nữ tử kia.

Mạnh Hạo cũng gào thét bay lên, thầm quan sát nữ tử này.

Nhưng ngay khi đám hắc giáp trùng tiến đến gần, nữ tử liền giơ cao chiếc đèn lồng lên, tay bên mở ra cái chụp đèn, lộ ra một cái giá nến ở bên trong, trên đó có một đoạn bấc đèn màu trắng lớn chừng ngón tay út đang cháy, tỏa ra ánh lửa. Nữ nhân áo hồng không chậm trễ chút nào, trích máu từ đầu ngón tay nhỏ một giọt vào tim đèn.

Máu tươi vừa rơi xuống tim đèn, lập tức liền có một làn khói khuếch tán, bay thẳng tới đàn hắc giáp trùng. Trong chớp mắt, làn khói kia liền tản ra, bao phủ đàn hắc giáp trùng lại.

Gần như ngay khi làn khói bao phủ đàn hắc giáp trùng lại, đàn hắc giáp trùng xung quanh Mạnh Hạo lập tức dừng lại, tựa như lâm vào buồn ngủ. Một màn này khiến Mạnh Hạo hơi sửng sốt, rồi hắn chợt phát hiện, màn khói kia đối với hắn không có chút tác dụng nào, lúc này mới yên lòng xuống.

Tuy rằng màn khói kia tiêu tán rất nhanh, tuy rằng cây nến trong tay nữ nhân kia cũng đang nhanh chóng cháy hết, nhưng theo Mạnh Hạo đánh giá, quá trình này ít nhất cũng có thể kéo dài một nén nhang.

Ngay sau đó, hắn lập tức nhìn thấy, nữ nhân áo hồng kia mang theo vẻ đắc ý, không ngờ lại bay thẳng xuống mặt đất, những nơi đi qua, màn khói tản ra, khiến đám hắc giáp trùng lập tức lâm vào ngủ mê, mà nàng thì lại cẩn thận lấy đi từng cây lại từng cây dược thảo.

- Đoạt sinh ý của ta sao? Mạnh Hạo lập tức giận dữ, trên đời này hắn hận nhất chính là loại chuyện đoạt mối làm ăn này. Lúc trước hắn phải hết hồn hết vía, hao phí hơn mười khối linh thạch, lại giả dạng làm trùng suốt nhiều ngày, mới có thể lấy được hơn 70 cây dược thảo, nhưng không ngờ nữ tử kia chỉ với một cái đèn lồng, trong thời gian ngắn ngủi đã hái đi hơn mười cây, điều này lập tức làm cho Mạnh Hạo cảm thấy không thể nào tiếp nhận nổi.

- Ta ghét nhất, chính là ăn gian, con nhỏ này, chính là đang ăn gian!

Mạnh Hạo giận sôi, nhìn nữ nhân kia vẫn còn đang thu đi dược thảo, hắn liền nghiến răng một cái, vọt mạnh tới trước. Đám hắc giáp trùng bị mê ngủ trong màn khói, mà hắn lại không có chút tác dụng nào, trong chớp mắt liền bay ra.

Nữ nhân kia lập tức ngẩng mạnh đầu lên, khi thấy được Mạnh Hạo hóa thành hắc giáp trùng bay đến, nàng liền sửng sốt.

Gần như ngay khi nàng nhìn về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo liền phát ra một tiếng gào thét mà hắn đã học suốt mấyngày qua, thanh âm kia... giống như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1381: Ngươi mới là yêu trùng

Gần như ngay khi tiếng kêu kia truyền ra, vì... tiếng kêu này quá giống, nên đám hắc giáp trùng đang mê ngủ trong màn khói kia lần lượt bị đánh thức dậy. Lập tức những tiếng kêu chói tai khác liên tiếp vang lên.

- Đáng ghét, tại sao lại có thể có một con không có bị ảnh hưởng chứ?! Nữ nhân lập tức biến sắc, hung hăng nhìn chòng chọc Mạnh Hạo, thân hình lập tức lui về phía sau, tay phải bấm quyết, lại giơ cây đèn lồng bấc màu trắng kia lên, cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi.

Cùng lúc đó, theo tiếng gào thét của Mạnh Hạo truyền ra, càng ngày càng có nhiều hắc giáp trùng thức tỉnh, những còn hắc giáp trùng này liền vù vù bay ra khỏi màn khói, mang theo vẻ hung tàn, mang theo sát khí, lao thẳng tới nữ nhân kia.

Vì được Mạnh Hạo nhắc nhở, mới khiến cho những con hắc giáp trùng này thức tỉnh, nên ngay cả Mạnh Hạo cũng không nghĩ tới, sau khi những con hắc giáp trùng kia tỉnh lại, không ngờ lại như đã công nhận hắn, có không ít con bất ngờ vây quanh, như đang dục hắn bay theo.

Mạnh Hạo ở trong biển trùng lập tức trở nên nổi bật, dường như... rất có địa vị, trở thành tiểu đầu mục vậy.

Trong lòng Mạnh Hạo chợt động, thầm đắc ý, về phần nữ nhân kia, hắn không lo nữ tử này sẽ bị nguy hiểm gì, nơi này chính là Tiên Khư, người có thể dùng loại phương thức quỷ dị từ trong hư vô đi ra, Mạnh Hạo nhận thấy, cho dù nàng này chỉ mới vừa bước vào Cổ Cảnh, nhưng nhất định sẽ có biện pháp thoát đi.

Mạnh Hạo không định khiến cho nữ tử này bỏ mạng ở đây, mục đích của hắn chính là dọa nàng bỏ đi, khiến cho nơi này không còn ai đoạt mối làm ăn của hắn nữa.

Thời khắc này khi thấy kế hoạch sắp thành công, khi thấy đàn hắc giáp trùng từ bốn phương tám hướng đang lao tới nữ nhân kia, đúng lúc này, bỗng nhiên nữ nhân chợt bóp nát tim đèn, hóa thành một màn khói trắng, sau khi hấp thu máu tươi của nàng, màn khói liền bao phủ nữ tử lại.

Gần như ngay khi đàn hắc giáp trùng gào thét tới gần, màn khói trắng kia tiêu tán, thân ảnh nữ tử chợt biến mất, mà trong màn khói trắng kia, bất ngờ lại xuất hiện... một con hắc giáp trùng! !

Con hắc giáp trùng này rõ ràng trông rất mảnh khảnh, nhưng bất kể là khí tức hay bộ dáng, đều giống hắc giáp trùng chân chính như đúc!

Thậm chí mới nhìn qua, tựa như nó cũng không phải biến ảo mà thành, mà là tồn tại chân thật vậy! !

Mạnh Hạo sửng sốt.

Đàn hắc giáp trùng đang lao tới cũng ngẩn ra, với linh trí của bọn chúng, không thể phân biệt được thật giả. Rất nhanh, Mạnh Hạo phẫn nộ nhìn thấy, nữ nhân kia hóa thành hắc giáp trùng, đã trở thành một phần trong biển trùng.

Không bao lâu, mặt đất yên tĩnh trở lại, Mạnh Hạo trơ mắt nhìn nữ nhân kia hóa thành hắc giáp trùng, đang cẩn thận bò trên mặt đất, không ngừng đến gần từng gốc cây dược thảo.

- Thật là khó coi, rõ ràng là một tu sĩ, không ngờ chỉ vì vài cây dược thảo nhỏ bé, lại bỏ qua tôn nghiêm, biến thành trùng. Đây mà là tu sĩ sao?! Mạnh Hạo giận sôi, cảm thấy nữ nhân áo hồng kia rất vô sỉ.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng động tác của Mạnh Hạo lại không chậm chút nào, cũng bò thật nhanh trong biển trùng, đến gần một gốc dược thảo, thu đi.

Tuy nhiên trong lúc đang bò đi, hắn chợt phát hiện phía sau mình luôn có một vài con hắc giáp trùng đi theo, những con hắc giáp trùng này, chính là nhóm trùng được Mạnh Hạo đánh thức dậy, sau đó đã đi theo hắn.

Kể từ đó, Mạnh Hạo càng thêm nổi bật, hắn chợt phát hiện, có những con hắc giáp trùng này hộ giá đi theo phía sau, hắn lấy dược thảo, thuận lợi hơn không ít.

Vốn là với khoảng cách giữa hắn cùng nữ nhân kia, sẽ không ảnh hưởng lẫn nhau, nhưng cũng không biết tại sao, trong khoảng thời gian ngắn, nữ nhân kia cũng có được một con hắc giáp trùng đi theo hộ tống.

Từ đầu tới giờ quan sát, Mạnh Hạo rất giận dữ, tốc độ thu dược thảo cũng nhanh hơn. Cứ đà này, không quấy nhiễu lẫn nhau, mà dược thảo nơi này lại không ít, mặc dù trong mắt hắn, đối phương đang đoạt mối làm ăn của mình, nhưng vì kế lâu dài, Mạnh Hạo cũng không phải là không thể chấp nhận.

Chỉ có điều, thủ pháp của nữ tử này rất ồn ào, có mấy lần, suýt nữa đã đưa tới đàn hắc giáp trùng xao động, khiến Mạnh Hạo cũng bị ảnh hưởng.

Lại qua một hồi, đàn hắc giáp trùng càng ngày càng trở nên nóng nảy, thậm chí liên lụy Mạnh Hạo suýt nữa gặp nạn. Nhất là mỗi một lần trở nên nóng nảy, đám hắc giáp trùng đều sẽ bay ra tuần tra, khiến cho Mạnh Hạo không thể không dừng lại.

Ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu suất. Nhưng nữ nhân kia, lại cứ tỏ ra như không vậy.

Rốt cục Mạnh Hạo cũng không thể nhịn được nữa, sau khi chờ đàn hắc giáp trùng an tĩnh lại, hắn liền xoay người, bay về phía nữ nhân kia.

Dần dần, khoảng cách hai người càng ngày càng gần, cho đến khi hai người bọn họ đều cùng nhắm vào một gốc Thần Linh Thảo, bọn họ liền nhanh chóng phóng tới.

Thời khắc này, nữ nhân kia cũng nhận ra không thích hợp, ánh mắt vừa nhìn về phía Mạnh Hạo đã lập tức nhận ra, Mạnh Hạo chính là con hắc giáp trùng đã phát hiện ra nàng lúc trước.

Trong nháy mắt khi nàng nhìn thấy Mạnh Hạo, nàng lập tức nhe răng, thét lên tỏ vẻ uy hiếp. Có điều, nàng vừa kêu lên, thì đám hắc giáp trùng theo sau Mạnh Hạo kia cũng lập thét lên, hung dữ nhìn về phía nữ tử.

- Lúc ngươi lấy dược thảo, động tác có thể nhỏ một chút hay không, đừng gây ra tiếng động lớn như vậy! Mạnh Hạo bất đắc dĩ, tiến tới gần, truyền âm cho nữ nhân kia.

Ngay lập tức có thể thấy được, nữ tử cho dù hóa thành hắc giáp trùng, thần sắc cũng đại biến, lộ ra vẻ hoảng sợ cùng không thể tin nổi.

- Ngươi ngươi ngươi... yêu trùng! Ngươi là yêu trùng! ! Phản ứng đầu tiên của nữ tử, cũng không phải là cảm thấy Mạnh Hạo cũng là tu sĩ giống mình, mà Mạnh Hạo chính là từ trùng tu hành biến thành yêu.

Cũng khó trách này nữ tử cho rằng như vậy, Mạnh Hạo cải trang thật sự là quá giống , trong mắt nàng, hắn căn bản chính là một con hắc giáp trùng. Còn nàng, sở dĩ có thể biến hóa được như vậy, hoàn toàn là dựa vào lực lượng thiên phú, nhìn khắp Cửu Đại Sơn Hải, loại năng lực này, chỉ có huyết mạch nhà nàng mới có thể làm được điều đó.

Theo nàng thấy, nếu hắn dùng thần thông biến hóa ra, căn bản không thể lừa gạt được những hắc giáp trùng này, hơn nữa lúc trước nàng cũng thấy

được, dường như Mạnh Hạo rất có địa vị trong biển trùng, thậm chí còn có vệ sĩ hộ giá. Nên bất kể như thế nào, nàng cũng không thể liên tưởng Mạnh Hạo với tu sĩ được.

Thậm chí trong mắt nàng, nếu thật có tu sĩ có thể ở trong đàn hắc giáp trùng này mà lại lên được đến vị trí tiểu đầu mục, thì... tu sĩ này, quả thật là rất nghịch thiên rồi.

Cho nên trong lúc hoảng sợ, nàng liền thất thanh nói ra câu vừa rồi.

- Ngươi mới là yêu trùng, cả nhà ngươi đều yêu trùng! ! Mạnh Hạo giận dữ nhìn chằm chằm nữ nhân kia.

- Nơi này là ta tới trước, nếu ngươi muốn lấy dược thảo nơi này, thì động tác nhỏ một chút, đưa tới biển trùng xao động, đối với ngươi và ta mà nói, đều bất lợi! Mạnh Hạo nghiến răng lên tiếng, hắn cũng là bất đắt dĩ mới làm như vậy. Nàng này có thủ đoạn thu được dược thảo, nên sẽ không bỏ đi, mà nếu bọn họ giao đấu, vậy thì ai cũng đừng nghĩ sẽ tiếp tục lấy được dược thảo.

Nữ tử hơi sửng sốt một chút, sau khi cẩn thận quan sát Mạnh Hạo, lúc này mới xác định, con hắc giáp trùng trông như tiểu đầu mục trước mắt này, cũng là tu sĩ giống mình.

Nhưng trong mắt nàng, điều này thật sự là rất khó tin .

- Ngươi là tu sĩ thật sao? Nữ tử hỏi lại lần nữa, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, biết đối phương là tu sĩ, so với gặp phải trùng biến thành yêu chung quy còn tốt hơn nhiều, nghĩ tới đây, hai mắt nàng liền hiện ra vẻ lạnh lùng.

- Không cần biết ngươi là yêu trùng hay tu sĩ, tới trước hay là tới sau, chỗ dược thảo này, đều là của ta, lập tức rời khỏi đây, nếu ngươi còn dám tranh đoạt, thì dù ngươi là yêu trùng, ta cũng sẽ biến ngươi thành trùng

chết, nếu ngươi là tu sĩ, ta sẽ biến ngươi thành tử thi!

- Về phần ta đưa tới động tĩnh gì, đó là chuyện của ta, không liên quan đến ngươi, hiện tại, ngươi cút khỏi chỗ này cho ta. Sát cơ trong mắt nữ tử lóe lên một cái, lạnh giọng truyền âm, rồi không để ý tới Mạnh Hạo nữa, bay thẳng tới gốc dược thảo kia.

- Không thể nói lý mà! Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ lạnh lùng, hướng về cây dược thảo kia bay nhanh, trong chớp mắt, hai người đã bay tới trước mặt cây dược thảo kia, đúng lúc này, đột nhiên nữ nhân kia nhoáng lên một cái, bất ngờ từ một biến thành ba con!

Nhanh chân định cướp lấy cây dược thảo kia đi, nhưng dù sao nàng cũng không thuần thục bằng Mạnh Hạo, cho dù biến thành ba con hắc giáp trùng, nhưng vẫn chậm một chút, bị Mạnh Hạo thu mất.

- Ngươi muốn chết! Sát cơ trong mắt nữ tử lóe lên một cái, trong miệng truyền ra tiếng chú ngữ, trong nháy mắt, nàng liền hộc ra một đám sương mù. Đám sương mù này tản mạnh ra, trực tiếp bao phủ xung quanh Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, khí tức trên người Mạnh Hạo do lông chim màu đen biến thành, không ngờ trong màn sương mù này, trở nên dao động, hỗn loạn.

Lập tức đàn hắc giáp trùng ở xung quanh trở nên xao động, cho dù là mấy con lúc trước đi theo Mạnh Hạo, cũng lập tức trở nên hung dữ, có không ít con ầm ầm lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo biến sắc, hắn không ngờ nữ tử này lại ra tay quyết đoán như vậy, không chút lo lắng sẽ khiến cho nơi này xao động. Khi thấy trong màn sương mù này, khí tức trên người hắn đã hỗn loạn đến cực hạn, thậm chí khí tức tu sĩ cũng đều không thể che giấu được nữa, Mạnh Hạo lập tức bay vọt ra.

Gần như ngay khi hắn vừa bay ra, mặt đất liền truyền ra tiếng nổ ầm ầm, mấy vạn hắc giáp trùng đồng loạt bay lên, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, phát ra tiềng thét chói tai, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Thời khắc này, nữ tử hóa thành hắc giáp trùng nhanh chóng lui về sau, ánh mắt lộ ra vẻ đắc ý, dường như trong lòng đang cười lạnh.

- Vì ngươi có loại pháp thuật biến hóa này, cho nên mới quyết đoán ra tay, muốn đuổi ta ra khỏi chỗ này sao... Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn nữ nhân kia, đối với màn sương mù vừa rồi, hắn rất giật mình, không ngờ nó có thể tiêu trừ biến hóa của hắn.

- Như vậy thì để xem thử, là ai bị đuổi đi trước! Mạnh Hạo cười lạnh, trong khoảnh khắc khi đàn hắc giáp trùng ầm ầm lao đến, tay phải hắn liền trảo vào hư không một cái, lập tức lấy ra một khối linh thạch từ trong nhẫn trữ vật, ném về phía nữ nhân kia.

Khối đá màu đen này phát ra một tiềng “vù”, bay thẳng tới nữ tử, khi nữ nhân kia còn đang sửng sốt, khối đá đã xuất hiện trước mặt nàng.

Cùng lúc đó, khí tức linh thạch liền lộ ra, khiến đàn hắc giáp trùng trở nên điên cuồng, đang đuổi theo Mạnh Hạo, chợt ầm ầm đổi hướng, thậm chí trên mặt đất cũng có không ít hắc giáp trùng đỏ mắt, bay thẳng tới linh thạch.

Sắc mặt nữ tử đại biến, hiển nhiên nàng không hề dự liệu được, Mạnh Hạo lại có loại thủ đoạn này, cục diện nghịch chuyển, cho dù nàng không bị bại lộ khí tức, nhưng bị viên đá màu đen ảnh hưởng, nên cũng bị kéo vào bên trong cơn lốc kia.

- Đây là loại đá gì, không ngờ có thể khiến cho đám Quỷ Nhãn Trùng này chấn động như vậy, thứ này hẳn là bảo vật, hắn không có khả năng có nhiều, tối đa chỉ có mấy khối mà thôi, chỉ cần ta tránh né một hồi, nhất định hắn sẽ xài hết! Nữ tử cắn răng một cái, lui về sau, trong miệng

phun ra một đám sương mù, che giấu thân hình lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1382: Tổ Yên

Loại bảo vật này, Mạnh Hạo đích xác không có nhiều lắm, cũng chỉ tầm hơn triệu khối mà thôi.

Dường như ngay khi hắc giác trùng do nữ tử nọ hóa ra nhả ra sương mù lùi lại sau, Mạnh Hạo ở giữa không trung bèn cười lạnh, tay phải nâng lên, hai khối linh tiên thạch bay ra, hướng thẳng về phía nữ tử nọ, phong tỏa đường lui của nàng ta. Sự xuất hiện của hai khối linh tiên thạch này, trực tiếp làm cho đám hắc giáp trùng tại nơi này, cuồng bạo.

Hắc giáp trùng bay ra từ mặt đất lúc này, đông chừng bốn năm mươi nghìn con, chi chít dày đặc, che phủ trời đất, xông thẳng vào nữ tử kia.

Cặp đồng tử của nữ tử kia co rút lại, mắt thấy sự điên cuồng của đám hắc giáp trùng này, nàng lần nữa xác định, vật có thể khiến cho những hắc giáp trùng này điên cuồng như thế, nhất định đã hiếm lại càng hiếm, lúc này bèn cắn răng, tiếp tục lùi về sau.

- Ta không tin, ngươi có thể có được loại bảo vật này! Nữ tử hít sâu một hơi, cười lạnh, đồng thời cũng rất động tâm đối với hòn đá màu đen này.

Ngay sau đó, Mạnh Hạo lại vứt linh tiên thạch ra. Lần này là năm khối, khi rơi xuống, nữ tử toàn thân loáng lên, hiểm trở né tránh.

Mặt đất chấn động, số lượng hắc giáp trùng, lúc này đã hơn tám mươi nghìn con, ầm ầm phóng đi.

Nữ tử lòng chợt run, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, khóe miệng nhếch lên tia cười lạnh.

- Ngươi còn có thể có bao nhiêu khối chứ!

Trả lời nàng, Mạnh Hạo liền vứt ra mười khối linh tiên thạch, ào ạt phóng tới, khiến cho nữ tử tránh nè càng chật vật, tuy nhiên nàng vẫn vững vàng như trước, ở chỗ Mạnh Hạo, loại đá này chẳng còn thừa lại là bao.

- Đợi tới khi đá trong tay ngươi không còn, trùng ở đây càng nhiều, kết cục của ngươi càng thảm! Nữ tử nghiến răng, không ngừng nói với bản thân, chỉ cần kiêm trì thêm một chút, chính là thắng lợi. Dù sao nàng có cách ẩn giấu khí tức, mà khí tức của Mạnh Hạo lại không thể tiếp tục ẩn giấu.

Tới lúc đó, đích xác sẽ như nàng ta nghĩ, chỉ cần chịu đựng qua được sự oanh tạch của linh tiên thạch, thắng lợi chính là nàng ta.

- Hắn sắp hết rồi, nhiều nhất cũng còn mấy chục khối! Nữ tử nghiến răng, không ngừng né tránh, bởi vì hắc giáp trùng xung quanh quá nhiều, lại chịu sự công kích, khiến nàng ta trông vô cùng chật vật.

Mạnh Hạo đứng ở trên không trung, xung quanh không một bóng trùng, nhìn nữ tử di chuyển ở trong đám hắc giáp trùng đông tới kinh người kia, Mạnh Hạo vung tay, năm khối, năm khối, năm khối…

Chỉ mấy nhịp thở, hơn bốn mươi khối linh tiên thạch bị Mạnh Hạo vứt ra. Mỗi một khối đều khiến cho hắc giáp trùng điên cuồng, mỗi một khối đều khiến cho nữ tử mặt mày biến sắc.

- Không thể nào, sao lại vẫn còn! Nữ tử vội vàng né tránh, những linh tiên thạch kia, giống như ám khí, bắn thẳng về phía nàng với tốc độ xé gió. Nàng cũng đã từng nghĩ sẽ mượn đó để thu lấy, nhưng ánh mắt điên cuồng của đám hắc giáp trùng xung quanh, khiến nàng ta không hề nghi ngờ rằng, một khi mình thu lấy, chỉ e bản thân ngay lập tức sẽ bị đám trùng này xé xác.

Nàng chỉ có thể tránh né, mà Mạnh Hạo thì cứ vứt linh tiên thạch, lại như đang thao túng đám trùng, làm cho đám trùng này truy sát nữ tử kia.

- Chết tiệt, chết tiệt! Nử tử trong lòng hoảng hốt, lúc này nàng thậm chí có chút hối hận, trước đó không nên lỗ mãng đuổi Mạnh Hạo. Nếu như hai người ở cùng nhau, thì cũng sẽ không gặp nguy cơ như thế này.

Nhưng thời gian trôi qua… mười khối, hai mươi khối, ba mươi khối, bốn mươi khối… Khóe miệng nử tử rỉ máu, trong quá trình trốn tránh, mắt nàng vẫn không thôi chừng Mạnh Hạo đang ở trên không liên tiếp quảng linh tiên thạch xuống, không ngừng không nghỉ. Lòng tin của nàng dần dần bị dao động.

- Loại đá này rốt cuộc hắn có bao nhiêu khối đây!! Nữ tử trơ mắt nhìn vô số linh tiên thạnh vù vủ bay tới, dần dần, da đầu trở nên tê dại, nhất là khi những khu vực nàng có thể di chuyển ở xung quanh ngày càng ít đi, nàng mở to mắt, cảm thấy khó tin cùng hoảng sợ.

- Không thể nào!! Nữ tử thất thanh, lần này, nàng gần như không thể tin vào mắt mình, nàng thấy hơn ba trăm khối linh tiên thạch, giống như từng mũi tên nhọn, vun vút bay tới.

- Linh thạch, ta có cả đống! Mạnh Hạo tiền của dồi dào, nội tâm ngạo nghễ, cảm giác dùng thứ linh tiên thạch còn quý hơn tiền này để đập người, khiến hắn cảm thấy đặc biệt bá đạo.

Nhất thời kích động, hắn liền vứt ra hơn ba trăm khối, che phủ đất trời, trực tiếp hướng về nữ tử, linh tiên thạch nhiều như vậy, trực tiếp khiến cho mặt đất run rẩy, vô số hắc giáp trùng bay ra, trong đó còn có không ít con, thậm chí có thể so bì với Cổ Cảnh. Khi dao động khủng bố tỏa ra, số lượng hắc giáp trùng che kín trên bầu trời cũng đã vượt quá trăm ngàn con!!

Nữ tử lộ ra sự khủng hoảng và chấn động, nàng sao cũng không ngờ tới,

Mạnh Hạo vậy mà lại có thứ bảo vật có thể khiến cho Quỷ Nhãn Trùng điên cuồng, hơn nữa còn… nhiều như vậy!!

Lúc này, mấy trăm khối linh tiên thạch vây quanh, hơn trăm ngàn con hắc giáp trung ở xung quanh, đã sớm điên cuồng tới cực điểm, con mắt đỏ ngầu, rít gào vang trời, thậm chí nội bộ còn tự giết lẫn nhau, xông về phía nữ tử. Nàng tin rằng, trong cuộc tranh đoạt này, bản thân đã ở thế đầu thương ngọn giáo, nhất định sẽ trực tiếp bị xâu xé.

Nữ tử dữ dằn nghiến răng, ánh mắt quyết đoán, khi hắc giáp trùng ở xung quanh vừa ập tới, thân thể nàng liền hóa thành sương mù, nháy mắt, biến hóa từ hắc giáp trùng thành tu sĩ, nâng tay phải, hướng về phía mặt đất, đánh cách không một cú.

Một đòn này, không biết nàng đã thi triển thần thông gì, mà ở phía dưới, bỗng hóa ra một cây gỗ cực lớn!

Cây gỗ này cao to phải ngàn trượng, hình chóp, phía đáy là đỉnh nhọn sắc bén, cự mộc theo một chưởng kia mà ầm ầm giáng xuống, nháy mắt, đã chạm mặt đất. Giống như cây đinh, trực tiếp ghim vào đất.

Tiếng nổ ngập trời, khắp mặt đất đều chấn động, chiếc đinh gỗ cực lớn này bỗng lún xuống, thoắt cái đã lún được phân nửa.

Ngay sau đó, một tiếng gầm thét thê lương từ trong mặt đất truyền ra. Khắp mặt đất dường như muốn sụp đổ, vô số dược thảo bị dày xéo, tiếng gầm gừ kinh thiên động địa, vang vọng khắp Tiên Khư.

Mạnh Hạo da dầu tê rần, hắn vừa nhìn liền biết được, dưới mặt đất, rõ ràng là một con hắc giáp trùng khổng lồ, lúc này chiếc đinh kia giống như đang ghim lên thân con hắc giáp trùng này. Tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc.

Mạnh Hạo không hề chậm trễ, thân thể bỗng nhiên bay thẳng lên tinh

không hư vô. Trăm nghìn con hắc giáp trùng kia lúc này như hồi phục thần trí, từng con quay mình lại, không để ý gì tới nữ tử nọ nữa, mà bay thẳng về phía cây đinh kia.

Nữ tử áo hồng, sắc mặt lúc này cũng đã tái nhợt, hít vào một hơi, thoắt cái bay ra, giống như Mạnh Hạo, đều lựa chọn lập tức rời khỏi.

Hai người hóa thành cầu vồng, mới bay ra chưa được bao xa, một tiếng gầm giận dữ từ mặt đất truyền ra, thanh âm mạnh mẽ truyền vào trong tai Mạnh Hạo, khiến hắn như bị trọng thương, phun ra ngụm máu, tu vi trong cơ thể đều có chút rối loạn. Mạnh Hạo phải cưỡng ép áp chế lại.

Nữ tử kia cũng loạng choạng, phun ra ngụm máu, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, quay đầu lại nhìn mặt đất của dược viện, khẽ lẩm bẩm một câu.

Nhưng cụ thể nàng lẩm bẩm cái gì, Mạnh Hạo không nghe rõ.

Lúc này trong lòng Mạnh Hạo chấn động, tăng nhanh tốc độ, nữ tử kia cũng biết đã gây họa, sắc mặt tái nhợt, cũng cắn răng chạy cho nhanh.

Tiếng gầm vang vọng làm dậy lên vô số dao động, mặt đất run rẩy, răng rắc xuất hiện từng vệt nứt. Những vệt nứt này đan khắp bốn phương tám hướng, mỗi một vệt khi toác ra đều động hơn trăm trượng, làm lộ ra khoảng vực sâu tăm tối ở trong.

Từng tia hàn khí từ trong vết nứt tràn ra, khiến cho vách khe nứt đều bị bao phủ bởi lớp sương lạnh.

Cùng lúc đó, tiếng rầm rầm truyền ra từ từng vết nứt, ngày càng dày đặc, ngày càng mãnh liệt, mấy hơi thở sau thì âm vang đất trời, vô số hắc giáp trùng bất ngờ bay ra từ trong khe nứt, hợp lại với trăm ngàn con đang ở giữa không trung kia, hình thành một biển trùng mấy trăm nghìn con.

Hắc giáp trùng chi chít dày dặc làm tối đen một mảng, giống như có thể

thay thế đất trời, trực tiếp bay lên, dưới ý điều khiển trong tiếng gầm kia, hóa thành một bàn thay lớn màu đen, đánh thẳng về phía Mạnh Hạo và nữ tử.

Tựa như… không chết không thôi!

- Đều tại ngươi, lúc trước đang yên lành hái thuốc! Mạnh Hạo liếc nhìn sau lưng, khi trông thấy bàn tay màu đen kia, da đầu lập tức tê dại, tức giận lên tiếng.

- Ta thích vậy đó, ngươi có thể làm gì, ta nguyện ý để đám Quỷ Nhãn Trùng truy sát, ngươi không muốn, nói với ta cũng vô dụng, ngươi nói với đám trùng kia đi! Nữ tử trong lòng run rẩy, nhưng lời lẽ nói ra vẫn không sửa được cái lối châm chọc.

Mạnh Hạo tức giận, hắn cảm thấy nữ tử này căn bản không nói đạo lý, hừ lạnh một tiếng, kim quang toàn thân lóe lên, tiên mạch trong cơ thể bạo phát, 123 tiên mạch tản ra mười thành tiên lực, thi triển kim bằng pháp, liền hóa thành đại bàng kim sắc, cánh vừa vỗ, tốc độ bạo tăng, vút cái đã bay xa.

Nữ tử lúc này cũng thi triển thủ đoạn bí ẩn, thân thể dần mơ hồ, tốc độ cũng bạo tăng.

Hai người một mạch bay ra khỏi mảnh đất dược viện đang cuồng bạo. Nhưng cho dù như thế, hắc giáp trùng sau lưng họ, vẫn điên cuồng bay đuổi theo, tốc độ không những không chậm, mà số lượng lại ngày càng nhiều.

Biển trùng như thế, giống như thú triều, tất cả tu sĩ trông thấy đều giật nảy mình, da đầu như toạc ra.

Tiếng ầm ầm ngập trời, Mạnh Hạo và nữ tử kia không ngừng chạy trốn, nhưng đám hắc giáp trùng này, lại không hề có ý định buông tha cho bọn

hắn, càng đuổi càng hăng, tiếng gầm thét hung tàn vẫn luôn văng vẳng bên tai bọn hắn.

Mạnh Hạo nghiến răng, đổi phương hướng, đám hăc giáp trùng truy đuổi theo cũng chia làm hai, một nửa truy sát nữ tử áo hồng, một nửa truy sát Mạnh Hạo.

Nhưng cùng lúc Mạnh Hạo thay đổi phương hướng, nữ tử áo hồng kia hai mắt chợt lóe, thân thể mơ hồ liền hóa thành gần như trong suốt. Ngay khi nàng ta vừa biến hóa, biển trùng sau lưng như mất đi khí tức của nàng, rầm rầm thay đổi phương hướng, cùng truy sát Mạnh Hạo.

- Đấu với ta, ngươi vẫn còn non lắm! Tô Yên ta từ sau khi thức tỉnh, tại Đệ Bát Sơn chưa hề nếm qua chút thua thiệt nào, cho dù đi ngang qua Đệ Cửu Sơn, cũng không kẻ nào có thể khiến ta bị thiệt! Thần sắc của nữ tử lộ ra vẻ đắc ý, nhìn biển trùng mấy trăm nghìn con đang truy sát Mạnh Hạo, mắt hơi nháy, không có rời đi, mà đi theo.

- Đợi khi hắn thua, hắn vì giữ mạng, ta thêm chút uy hiếp, hắn có thể vơ vét toàn bộ dược thảo hắn hai trước đó cùng với những khối đá màu đen kia về tay! Tô Yên tươi cười rạng rỡ, nàng vốn đã xinh đẹp, nay cười lên lại càng rạng ngời, mơ hồ còn có cái cảm giác lanh lẹ của tiểu hồ ly.

Nhất là ở khóe miệng nàng, còn có một cái nốt ruồi mỹ nhân nho nhỏ, lúc này cười lên, làm nàng càng thêm hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1383: Khống chế hắc giáp trùng

Mạnh Hạo bay nhanh bỏ chạy, sau khi thấy nữ nhân áo hồng hóa thành trong suốt, đám hắc giáp trùng lại nhìn nàng ta trông như không thấy, chuyển hướng truy đổi bản thân.

Nhất là nữ tử này, không phải hoàn toàn trong suốt, vẫn có thể nhìn thấy chút thân ảnh. Nàng không những không rời đi, mà theo sau biển trùng. Vẻ mặt kia, nụ cười kia, sau khi Mạnh Hạo nhìn thấy, lập tức có cảm giác quen thuộc.

- Thừa dịp cháy nhà hôi của! Mạnh Hạo trong lòng thầm hận, nhưng hiện tại, vị trí lại bị hoán đổi, không ngờ lại bị người khác tính toán. Điều này với Mạnh Hạo mà nói, không thể nhẫn nhịn.

- Con nhỏ kia hẳn là đợi ta bị truy sát tới lúc mệt mỏi không chịu nổi, liền nhân cơ hội vơ vét tài sản đây mà! Nàng có có lẽ đã nhìn trúng đám linh tiên thạch của ta! Nghĩ tới đây, Mạnh Hạo liền cười lạnh một tiếng.

- Linh tiên thạch, cũng là linh thạch! Mạnh Hạo nghiến răng, ai cướp tiền của ta, chả khác nào mưu hại tính mạng hắn. Hai mắt Mạnh Hạo lập tức xuất hiện tơ máu.

Mấy trăm nghìn hắc giáp trùng sau lưng hắn, không ngừng rít gào truy sát, bộ dạng không chết không thôi. Dường như chỉ cần Mạnh Hạo hơi chậm lại một chút, liền sẽ bị chúng đuổi kịp, rồi tiếp đó phân thây cắn xé.

Nhất là trong đám hắc giáp trùng còn lẫn lộn không ít con cường hãn tới độ có thể so sánh với Tiên Cảnh. Chúng tốc độ nhanh, khí thế mạnh,

khiến Mạnh Hạo đau đầu, nhưng điều khiến hắn khẩn trương nhất, là những con có thể so với Cổ Cảnh ở trong đó.

- Muốn nhân cháy nhà cướp đồ của ta… Vậy thì xem xem, sau cùng ai mới là người thắng! Mạnh Hạo hai mắt lóe hàn quang, tay phải nâng lên, lập tức trong tay hắn, xuất hiện một khối linh tiên thạch.

Khối đá này vừa lấy ra, liền khiến cho đám hắc giáp trùng sau lưng trở nên điên cuồng, tiếng gầm thét truyền ra, tốc độ tăng lên nhanh hơn.

Mạnh Hạo mắt lộ kỳ quang, tay trái bỗng nâng lên bắt quyết, mơ hồ, có từng đợt phù văn xuất hiện trong không trung, sau khi ngưng tụ vây quanh tay trái của Mạnh Hạo, liền bị hắn áp từng hàng lên trên linh tiên thạch.

Mỗi một lần lạc ấn, linh thạch đều lóe sáng, thoạt nhìn rất kỳ dị.

Một màn này, rơi vào trong mắt nữ tử đang đi phía sau biển trùng trông thấy, nàng ngẩn ra, trong lòng nghi hoặc, tốc độ không khỏi chậm lại.

Những linh tiên thạch này, trước đó nàng đã cảm thấy kỳ dị, nay không biết Mạnh Hạo đang làm cái gì, nên trong lòng cảnh giác.

Cũng chỉ khoảng mấy hơi thở, tay trái Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe ra u quang, trong tia sáng này, linh tiên thạch của Mạnh Hạo, rung chuyển dữ dội, bên trên có không ít phù văn lấp láy.

- Phong Yêu, đệ lục cấm! Ánh sáng trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe, tay trái mạnh mẽ ấn lên trên linh tiên thạch, khiến ánh sáng của nó càng thêm chói mắt.

Hắn rõ ràng là đã đem Phong Yêu đệ lục cấm dung nhập vào trong khối linh tiên thạch này.

Thần sắc quyết đoán, Mạnh Hạo phất mạnh tay phải, linh tiên thạch hóa thành một tia sáng đen, xông thẳng vào biển trùng.

Giống như câu cá, dùng phương pháp này, để câu hắc giáp trùng.

Hắc giáp trùng nuốt phải linh tiên thạch này, đồng nghĩa với việc ăn vào Sinh Tử Cấm của Mạnh Hạo, tuy rằng tỷ lệ bị Mạnh Hạo khiển soát không lớn, nhưng nếu như cứ tiến hành lâu dài, nhất định sẽ có lúc thành công.

Tia sáng lóe lên, linh tiên thạch liền xuất hiện trước biển trùng, nháy mắt, có vô số hắc giáp trùng ập tới, điên cuồng tranh đoạt, rất nhanh, một con hắc giáp trùng đầu không nhỏ, liền một miếng nuốt chửng linh tiên thạch, gầm gừ ngăn cản đồng loại đang hăm he xung quanh.

Nhưng cũng rất nhanh, con hắc giáp trùng nuốt linh tiên thạch kia, thân thể run rẩy, một hơi thở sau, thân thể nó “bang” một tiếng, trực tiếp nổ tung.

Một màn này, khiến chi nữ tử áo hồng biến sắc.

Mạnh Hạo nhìn bên đó nhíu mày, nhưng hắn biết, tỷ lệ thành công của Sinh Tử Cấm vốn không cao, nhất là lấy linh tiên thạch làm vật dẫn, tỷ lệ lại càng thấp. Nhưng hắn không nhụt chí, tiếp tục thử lại, vừa bỏ chạy, vừa vứt linh tiên thạch, mỗi một lần, đều có hắc giáp trùng nuốt lấy, mỗi một lần sau khi nuốt, đều nổ tung.

Những con hắc giáp trùng này, vẫn điên cuồng như trước, tựa như cho dù chết cũng phải nuốt linh tiên thạch.

Tô Yên theo sau cũng trợn mắt há mồm, cảm thấy những khối đá màu đen này, ngày càng quỷ dị.

Cho tới một canh giờ sau, mới có một con hắc giáp trùng sau khi nuốt

phải linh tiên thạch do Mạnh Hạo ném ra là không bị nổ tung, mà xuất hiện kim quang toàn thân, nhất là trên mình, còn có phù văn xuất hiện như phá không. Khi dung nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, hắn bỗng lộ vẻ vui mừng.

Tại thời khắc này, trong đầu hắn, bỗng nhiên xuất hiện hư ảnh của một con hắc giáp trùng, dường như một ý niệm của hắn, liền có thể làm cho hắc giáp trùng này tử vong.

- Thành rồi ! Mạnh Hạo liếm môi một cái, trùng đạo chi pháp, hắn chỉ có phần đầu tiên, bên trong giới thiệu cách chăn nuôi linh trùng như thế nào, cách khiến linh trùng tiến hóa ra sao, những phương pháp này, Mạnh Hạo đã nắm giữ, chỉ là về cách khống chế trong trùng đạo, Mạnh Hạo trước đó chưa từng nghiên cứu, với sự hiểu biết của hắn đối với trùng đạo, còn chưa thể làm được.

Bất quá, Mạnh Hạo cũng không cần đi học tập khống chế, chỉ cần gieo Sinh Tử Cấm, như vậy đối với hắn mà nói, chính là sự khống chế hoàn mỹ nhất.

Thành công lần đầu tiên, khiến lòng tin của Mạnh Hạo tăng cao, ngược lại không vội bỏ chạy nữa, mà thi thoảng lại ném linh tiên thạch về phía đám hắc giáp trùng đang truy kích.

Một màn này, khi nữ tử áo hồng trông thấy, trong lòng liền khiếp sợ, cho dù không nhìn ra dấu hiệu Mạnh Hạo khống chế hắc giáp trùng, nhưng nàng ta mơ hồ có một thứ dự cảm không lành, tựa như nếu còn tiếp tục bám theo, sẽ có nguy cơ xuất hiện.

- Đây là thứ đá gì, mà lại quỷ dị như vậy! Tô Yên có ý rời đi, nhưng lại không cam tâm, nghiến răng, quyết định tiếp tục bám theo, nhưng sự cảnh giác lại càng mãnh liệt hơn.

Thời gian trôi qua, vài ngày sau, Mạnh Hạo đã vứt ra hơn ba trăm nghìn

khối linh tiên thạch, mà số hắc giáp trùng bị khống chế, đã được hơn ba trăm con. Hắn không vội triệu hồi chúng về bên mình mà để chúng hòa trộn trong biển trùng.

Nhưng, trong mấy ngày này, số hắc giáp trùng chết đi, cũng chính là hơn ba trăm nghìn con. Không có bất cứ ngoại lệ nào, đều là nổ tung sau khi nuốt linh tiên thạch.

Dần dần, số lượng hắc giáp trùng mà Mạnh Hạo khống chế ngày càng nhiều, ba trăm năm mươi, bốn trăm, năm trăm….

Mà số lượng hắc giáp trùng chết đi, cũng tăng lên đáng kể, cho đến khi đã chết được hơn năm trăm nghìn con, trên mặt đất của dược viện cách nơi này rất xa, bỗng truyền ra tiếng gầm thê lương, như đang triệu hoán.

Mấy ngày này, tâm thần của Tô Yên, liên tục nổ ầm, nàng mơ hồ cảm thấy, nếu như còn tiếp tục như vậy, những hắc giáp trùng này, thực sự có khả năng bị Mạnh Hạo giết sạch.

- Hắn là thứ yêu nghiệt gì!

Tô Yên sợ hãi, tốc độ dần chậm lại, ý muốn rời đi càng rõ, nàng lo lắng bản thân, nếu tiếp tục đuổi theo, chẳng biết được cuối cùng sẽ ra sao.

Sau khi Tô Yên thức tỉnh, tất cả tu sĩ mà nàng gặp được, không có ai giống như Mạnh Hạo, có thể khiến cho nàng cảm thấy thần bí tới mức kiêng dè.

Ngay khi Tô Yên dâng lên ý niệm rời đi, thì bỗng nhiên, biển trùng đang truy kích Mạnh Hạo những ngày nay, chợt dừng lại, ù ù gầm thét trong hư vô, tựa như chần chừ.

Mạnh Hạo hai mắt chợt nháy, hắn thông qua hơn năm trăm con hắc giáp trùng bị khống chế kia, cảm nhận được một cỗ triệu hoán từ phía xa

truyền tới. Giống như ở dưới mặt đất dược viện, con hắc giáp trùng khổng lồ tựa vương giả kia, đang cách không triệu hồi biển trùng quay về.

Rất nhanh, biển trùng không còn truy kích nữa, mà đổi hướng bay về. Dường như sự tổn thất hơn năm trăm nghìn con kia đã khiến cho hắc giáp trùng vương giả, từ bỏ ý định truy kích Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khi biển trùng muốn từ bỏ truy giết Mạnh Hạo, thì mắt hắn liền lóe hàn quang, tay phải bỗng nhiên nâng lên, một khối rồi lại một khối linh tiên thạch được ném mạnh ra.

Kể từ đó, những con hắc giáp trùng kia lập tức chần chừ. Một bên là sự mê hoặc của linh tiên thạch, một bên là sự triệu hoán của trùng vương. Trong âm thanh vù vù, biển hải như bị tách làm hai phần, một bộ phận vun vút bay đi, một bộ phận khác chừng mấy chục nghìn con, hai mắt ngầu đỏ, điên cuồng xông về phía linh tiên thạch.

Tô Yên mặt biến sắc, nàng không ngờ rằng, Mạnh Hạo sẽ chủ động trêu chọc biển trùng này.

Đáng tiếc thời gian ngắn ngủi, dưới sự triệu hoán không ngừng của trùng vương, Mạnh Hạo chỉ có thể khống chế thêm mấy chục con hắc giáp trùng. Những con khác đều đã quay đầu, bay về mặt đất phía dược viện.

Dường như ngay khi biển trùng rời đi, Tô Yên sau chút do dự, cắn rắn, lựa chọn rời đi. Mạnh Hạo này, suốt dọc đường đều khiến nàng cảm thấy quá quỷ dị, hơn nữa sự bất ổn trong lòng nàng, ngày càng mãnh liệt.

- Tới đây! Khi đám hắc giáp trùng rời đi, Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng, vừa dứt lời, lập tức trong biển trùng, có hơn năm trăm con hắc giáp trùng dừng lại, thoắt cái tới bên cạnh Mạnh Hạo, vây xung quanh hắn. Hơn năm trăm con, mỗi con sau lưng đều có quỷ nhãn, thoạt nhìn rất dữ tợn.

Một màn này, làm cho Tô Yên sắc mặt đại biến, trong đầu nổ ầm một tiếng, trước đó nàng đã thấy quỷ dị, nhưng lại không ngờ rằng, Mạnh Hạo lại có thể thao túng hắc giáp trùng. Lúc này, sau khi tận mắt trông thấy, lòng chợt run lên, không chút do dự gia tăng tốc độ bay.

Hàn mang trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn bị truy sát mấy ngày nay, nữ tử áo hồng một mực theo sau, chuẩn bị cháy nhà hôi của, lúc này sao có thể dễ dàng để nàng ta rời đi.

- Giờ tới lúc ta đánh cướp rồi! Mạnh Hạo nâng tay phải lên, phất mạnh, Sinh Tử Cấm trong đầu tỏa ra, lập tức hơn năm trăm con hắc giáp trùng hung tợn xung quanh hắn, ồ ạt bay ra, xông thẳng về phía Tô Yên.

Mạnh Hạo hạ người xuống, đặt chân lên lưng một con hắc giáp trùng, khoanh chân ngồi đó, lạnh lùng nhìn Tô Yên ở đằng xa. Tốc độ của nàng ta tuy nhanh, nhưng nhưng con hắc giáp trùng kia cũng không chậm. Trong hư vô, năm trăm con hắc giáp trùng, từ xa nhìn lại, là hơn năm trăm chiếc quỷ nhãn, phát ra u quang, khí tức càng trở nên âm hàn, ầm ầm truy kích.

- Sao lại như vậy, hắn ta… hắn ta có thể thao túng những Quỷ Nhãn Trùng này!!

- Nghe nói loại trùng này, rất khó nhận chủ, trừ phi là được nuôi dưỡng từ khi còn là ấu thể, rồi còn phải dùng rất nhiều thủ đoạn, sau mới có thể có chút khả năng thành công!

- Hơn nữa hiện tại, phương pháp nuôi dưỡng loại trùng này đã thất truyền từ lâu, nhưng hắn… lại thao túng thành công!! Điểm quan trọng nhất là, những con hắn thao túng, không phải là ấu trùng, mà là trùng thể đã trưởng thành!! Tô Yên đầu óc xoay mòng, nàng cảm thấy tư duy đã bị lật đổ, sắc mặt lúc này biến đổi, sự kiêng dè đối vơi Mạnh Hạo lại càng mãnh liệt.

Nàng không kiêng dè tu vi của Mạnh Hạo, bởi hắn dù sao cũng chỉ là Tiên Cảnh mà thôi. Thứ khiến nàng kiêng kỵ, là năm trăm con hắc giáp trùng kia!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1384: Đuổi dánh Tô Yên

Hết thảy nghịch chuyển, Tô Yên bỏ chạy, Mạnh Hạo truy đuổi, 500 con hắc giáp trùng trong hư vô Tiên Khư này, nhấc lên một con gió lốc màu đen, mỗi con đều lớn mấy thước, thậm chí mấy con lớn nhất kia còn lớn hơn một trượng.

Hơn 500 con, cũng đủ để hóa thành một biển trùng loại hình nhỏ, không nói che phủ trời đất, nhưng cũng chấn động bốn phương tám hướng, nhấc lên gợn sóng, đuổi giết Tô Yên.

Nếu chỉ là hắc giáp trùng, Tô Yên có không ít phương pháp vứt bỏ phía sau, có thể trốn thoát truy đuổi của hắc giáp trùng, nhưng... đuổi giết nàng không chỉ có hắc giáp trùng, mà còn có Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên lưng một con hắc giáp trùng, cặp mắt toát ra tia sáng lạnh, nhìn Tô Yên bỏ chạy, ánh mắt dần dần lạnh xuống, chính là nàng này phá hỏng kế hoạch hắn thu lấy dược thảo.

Chẳng những đoạt sinh ý của hắn, còn trực tiếp làm cho hắn không thể tiếp tục hái dược thảo, thậm chí còn âm hiểm mượn hắc giáp trùng để đuổi giết mình. Càng không thể tha thứ là nàng này lại còn muốn thừa dịp cháy nhà hôi của.

Mạnh Hạo đã rất lâu không có bị người tính kế như vậy, cho dù là lão hồ ly Phương Thủ Đạo kia, cũng không có làm Mạnh Hạo căm tức như thế! Thời điểm này hắn hừ lạnh một tiếng, chợt giơ tay lên, không có mảy may ý thương hương tiếc ngọc, điểm một ngón tay về hướng Tô Yên xa xa.

Một ngón tay này chính là Yêu Phong đệ bát cấm!

Tô Yên đang cấp tốc chạy đi, đột nhiên thân thể nàng chấn động mạnh, trong chớp mắt lại dừng lại.

Ngay sau đó, tiên mạch trong cơ thể Mạnh Hạo bùng phát, tu vi tràn ra ngưng tụ thành 123 cái đầu Huyết Yêu, gầm thét, chạy thẳng tới Tô Yên.

Tô Yên cặp mắt co rút, cắn đầu lưỡi một cái, trong đau nhức kịch liệt, thân thể nàng truyền ra tiếng “rắc rắc”, tránh thoát cấm pháp của Mạnh Hạo. Nàng xoay người trong mắt lóe lên ý kiêng kỵ, nhưng còn có tia sáng lạnh.

Đối mặt với 123 cái đầu Huyết Yêu, nàng lại không né không tránh, mà lại hít sâu một hơi lực lượng thiên địa bốn phía trong hư vô, chân phải nâng lên, đạp bước đi tới hướng Mạnh Hạo.

Bước thứ nhất rơi xuống, hư vô chấn động; bước thứ hai rơi xuống, bốn phương tám hướng nổ ầm ầm; bước thứ ba rơi xuống, hư không phương viên nghìn trượng, xuất hiện những cái khe nứt.

Mạnh Hạo trong mắt ngưng trọng. Thần thông của nữ nhân áo hồng này khiến trong lòng hắn cả kinh. Nàng ta đi ra ba bước, ba bước này khí thế nổi lên, làm cho Mạnh Hạo chấn động tâm thần, dường như mỗi một bước kia đều đạp trong đầu của hắn... làm cho tu vi Mạnh Hạo hỗn loạn, ngọn lửa sinh mệnh chao đảo.

Cùng lúc đó, Tô Yên thần sắc lạnh lẽo, bước ra bước thứ tư, thiên địa nổ ầm ầm!

Bước thứ năm, thế giới giống như nghịch chuyển, đột nhiên từ bốn phương tám hướng xuất hiện những tiếng gào thét, dường như biến nơi này thành một thế giới khác.

Bước thứ sáu rơi xuống, sấm sét ngập trời, khí tức thương tang, viễn cổ, hoang dã ngay khoảnh khắc bao phủ toàn bộ phạm vi mấy ngàn trượng ở

bên trong.

Những cái đầu Huyết Yêu hình thành do thuật pháp của Mạnh Hạo, toàn bộ run rẩy, rồi từng cái dưới khí thế kia phá thành mảnh nhỏ.

Đúng lúc này, Tô Yên đi ra bước thứ bảy!

- Minh Thần Thất Đạp! Tô Yên nhẹ thốt bốn chữ, trong nháy mắt bước thứ bảy của nàng rơi xuống, hư vô quay cuồng, nổ ầm ầm ngập trời, một bàn chân to xuất hiện trong hư vô, cảm giác hoang dã vô biên vô tận kia hung hăng đạp xuống hướng Mạnh Hạo.

Hư vô vỡ vụn, tinh không run rẩy, Mạnh Hạo ngẩng đầu, cặp mắt co rút lại, hai tay vội bấm quyết rồi điểm mạnh một ngón tay về hướng bàn chân to.

- Chí Tôn Kiều! Mạnh Hạo gầm nhẹ, 123 đường tiên mạch trong cơ thể bùng phát, cũng có 33 thiên biến ảo, ngưng tụ thành Chí Tôn Kiều, chạy thẳng tới bàn chân to kia.

Tiếng nổ ngập trời, ngay khoảnh khắc Chí Tôn Kiều đụng chạm vào bàn chân to, dường như xé rách hư vô, nhấc lên vô cùng sóng âm, bàn chân to hoang dã kia lập tức sụp đổ tầng tầng vỡ vụn, cuối cùng hóa thành vô số đốm sáng tiêu tán trong hư vô.

Mà Chí Tôn Kiều, cũng trong run rẩy này chia năm xẻ bảy.

Mạnh Hạo thân thể chấn động mạnh một cái, khóe miệng tràn ra máu tươi. Nữ nhân áo hồng Tô Yên, cũng sắc mặt tái nhợt, phun ra máu tươi, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo đã đầy ý hoảng sợ.

Nàng là Cổ Cảnh, còn là Cổ Cảnh không tầm thường, nàng có đạo của mình, giống như Chân Tiên trong Tiên Cảnh, nàng là thiên kiêu trong Cổ Cảnh, cho dù chỉ tắt một ngọn Hồn Đăng cũng không yếu chút nào.

Mà Mạnh Hạo ở trong mắt nàng là Tiên Cảnh, cho dù là Tiên Cảnh đỉnh phong, cũng như cũ còn là Tiên Cảnh.

Lúc trước, nàng kiêng kỵ chính là hắc giáp trùng cùng với linh tiên thạch thần bí khó lường của Mạnh Hạo, mà nàng lựa chọn ra tay, mục đích là một kích đánh Mạnh Hạo bị thương nặng, từ đó dễ dàng tránh ra vây công của hắc giáp trùng.

Nhưng... đây là lần đầu tiên hai người chân chính va chạm, Mạnh Hạo lại lực lượng tương đương với mình... một màn này, khiến Tô Yên lập tức kinh hãi đối với Mạnh Hạo, thân thể lui nhanh ra sau.

Mạnh Hạo đứng trên lưng hắc giáp trùng, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, nhìn Tô Yên lui ra sau, đáy lòng của hắn, tim đập thình thịch.

Để hắn động tâm, tự nhiên không phải Tô Yên, mà là... thần thông của nàng!

Mạnh Hạo tu hành đến nay, hắn thu được thần thông thuật pháp không ít, có thể làm cho hắn động tâm, còn cảm nhận được cường hãn, cũng không nhiều... Năm đó Vương Mộc, Vương Đằng Phi, lúc đấu với hắn, thi triển thuật pháp Vương gia, khiến Mạnh Hạo động lòng, sinh ra ý niệm muốn thu hoạch, nhưng Vương gia là đại gia tộc ở Đệ Cửu Sơn Hải, hắn muốn thu được đạo pháp của Vương gia, rất khó.

Mà nữ nhân áo hồng trước mắt này thi triển thần thông, cũng làm cho Mạnh Hạo động lòng.

“Đây là đạo pháp gì, mà chỉ đi ra bảy bước, có thể rung chuyển Chí Tôn Kiều của ta? Tuy rằng có quan hệ với tu vi của nàng, cũng vì Chí Tôn Kiều ta hiểu là không trọn vẹn, nên không thể thi triển toàn bộ uy lực của nó. Bất quá, điều này cũng nói rõ: đạo pháp bảy bước này có chỗ đặc thù của nó!” Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, lần nữa truy kích, liền bấm

quyết điểm một ngón tay về hướng Tô Yên.

Dưới một ngón tay này, lập tức 123 đường tiên mạch trong cơ thể Mạnh Hạo, hóa thành một con Ứng Long trong tiếng gầm thét vỗ cánh rầm rầm bay tới.

Tô Yên hơi biến sắc, mắt thấy Ứng Long bay tới, nàng cắn răng bấm quyết rồi đặt hai tay ngay hai lỗ tai, hít sâu một hơi. Không biết một hơi này ẩn chứa đạo pháp gì ở trong đó, mà khi hút hơi, bốn phương tám hướng sấm sét nổ ầm ầm, cả hư vô nhấc lên gió lốc, dường như Tô Yên trở thành một cái lốc xoáy, tất cả lực lượng thiên địa cuồn cuộn ở bốn phía, đều bị Tô Yên hút vào trong miệng.

Sau đó... nàng chợt quay đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo, há to miệng, đột nhiên rống một tiếng!

Nàng vừa rống lên, thanh âm giống như khai thiên lập địa!

Tiếng nổ ầm ầm, thay thế tất cả tiếng động trên thế giới này, hư vô trực tiếp vỡ nát, bốn phía nhấc lên gió lốc. Mạnh Hạo nơi đó toàn thân chấn động mạnh, những con hắc giáp trùng đều loạng choạng. Trong tai Mạnh Hạo lại chảy ra máu tươi, đầu óc hắn ông ông, da đầu dường như muốn nổ tung.

Một tiếng rống này, hắn cảm thụ không phải Tô Yên đang rống, mà ở Tô Yên nơi đó, dường như xuất hiện một người khổng lồ, người này tràn đầy ý hoang dã, mang theo khí phách vô thượng, hướng tới thiên địa, rống lên tiếng gào thét không cam lòng vận mạng bị nắm trong tay.

“Rầm rầm rầm rầm!” Tiếng rống nhấc lên sóng âm, tạo thành lực đánh thẳng tới Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh Hạo nơi này, trong nháy mắt thân thể bị nhấc lên, không ngừng lui ra sau.

Tô Yên phun ra máu tươi, hiển nhiên thi triển thần thông tiếng rống này,

đối với nàng cũng phải trả giá cao. Thời khắc này sắc mặt nàng tái nhợt, thân thể cấp tốc vọt tới trước.

“Chỉ cần trì hoãn thời gian chốc lát, khi tốc độ của ta duy trì ở trình độ nhất định, là ta có thể xé hư không mà đi!” Tô Yên lẩm bẩm trong lòng, tốc độ nhanh hơn.

Phía sau nàng, Mạnh Hạo cố gượng dừng bước lại, lau đi máu tươi từ hai lỗ tai chảy xuống, nhìn về phía Tô Yên xa xa, trong mắt hắn lộ ra tia sáng mãnh liệt.

“Ngươi trốn không thoát, hôm nay nói gì, cũng phải bắt ngươi lại!” Mạnh Hạo trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, trong lòng hắn rất là phấn chấn: nữ nhân áo hồng này trong mắt hắn, chính là một cái kho báu đạo pháp thần thông.

Thần thông của Vương gia, hắn muốn thu được có phiền toái, nhưng đạo pháp trên người cô gái trước mắt này, Mạnh Hạo nhất quyết phải lấy cho bằng được.

Mạnh Hạo phất tay, toàn bộ hơn 500 con hắc giáp trùng kia gào thét, từng con ánh mắt đỏ bừng, điên cuồng bay tới. Mạnh Hạo bùng phát tu vi toàn thân... nhưng Tô Yên tốc độ nhanh hơn, mắt thấy khoảng cách kéo ra xa hơn, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, nhấc tay phải lên, lập tức lôi đỉnh xuất hiện. Trong mắt Mạnh Hạo chớp động tia sáng yêu dị, khi sấm chớp ầm ầm hóa thành vô số tia chớp trôi đi, thân ảnh của hắn trong nháy mắt biến mất.

Cùng lúc đó, tốc độ của Tô Yên, đã đạt tới trình độ phù hợp với đạo pháp nàng thi triển, thân thể mơ hồ hơn, thậm chí trong hư vô xuất hiện gợn sóng, dường như xuất hiện một cái thông đạo, mắt thấy nàng đã sắp xông vào trong thông đạo này.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, trên thân nàng, đột nhiên xuất hiện vô

số tia chớp trôi đi, tia chớp này xuất hiện rất đột ngột, Tô Yên sửng sốt, dường như nhận ra điều gì, biến sắc mặt.

Gần như ngay khoảnh khắc nàng biến sắc, thân ảnh của nàng biến mất, tại chỗ bỗng nhiên xuất hiện Mạnh Hạo, vì tốc độ hai người không giống nhau, Mạnh Hạo vừa xuất hiện lập tức thụt lùi, thông đạo hư vô kia liền khép lại.

Thân ảnh Tô Yên trong nháy mắt này, xuất hiện ở vị trí của Mạnh Hạo trước đó, nơi đó... là ở giữa 500 con hắc giáp trùng.

Gần như ngay lúc Tô Yên hiện thân, 500 con hắc giáp trùng lập tức gào thét, vọt thẳng tới Tô Yên, bạo phát ý hung tàn, Tô Yên chấn động tâm thần, trên mặt đầy vẻ không thể tin và hoảng sợ.

- Cái đỉnh này... tại sao lại ở nơi ngươi?

- Ngươi họ Vương à?

Mạnh Hạo cặp mắt hơi chớp nhẹ một cái không thể tra xét, không có lên tiếng, mà thoáng cái tu vi bạo phát, thần hỏa căn nguyên ầm ầm xuất hiện, ngưng tụ lực lượng của 33 thiên, chạy thẳng tới phía Tô Yên.

500 con hắc giáp trùng, lại toàn lực vọt tới, Tô Yên chấn động tâm thần, bấm quyết vung ra bốn phía, thần thông tràn ngập, nhưng quỷ nhãn lóng lánh trên lưng những con hắc giáp trùng kia, chống cự lại thần thông của Tô Yên, càng lúc càng hung tàn.

Mắt thấy Mạnh Hạo sắp tới, nhất là thần hỏa căn nguyên càng làm cho nội tâm Tô Yên run lên, trong lo lắng, nàng lộ ra ý quyết đoán, bỗng nhiên nâng tay phải lên, chỉ tay trong lòng bàn tay vào giờ khắc này lại xuất hiện tia sáng, trong giây lát như ảo hóa bốn phía, trong tiếng nổ ầm ầm tạo thành ba đạo chỉ tay ngang dọc.

Chỉ là ba đường, còn chưa đủ để trở thành bàn tay hoàn chỉnh, nhưng lại làm cho hắc giáp trùng bốn phía chợt ngừng lại, nương theo thời cơ này, Tô Yên bật lui ra sau, khóe miệng tràn ra máu tươi, đang muốn thối lui tiếp.

Đột nhiên, phía sau nàng, trong hư vô có hai đạo cầu vồng, dường như phát hiện ở chỗ này có dao động thuật pháp nên nhanh chóng bay tới.

Thân ảnh còn chưa tới, thanh âm truyền đến trước: - Chủ nhân ta là Mạnh Hạo, Mạnh Hạo ngươi biết không, là người chủ Tiên Khư, người chủ Cửu Đại Sơn Hải... Không phải chỉ đùa với ngươi một chút thôi sao?!? Ngươi... ngươi... ngươi... ngươi không ngờ lại hẹp hòi đuổi giết chúng ta như vậy... Cái này cũng đừng trách ta, là chủ nhân ta dạy ta, ngươi tìm hắn đi... Ai da... ngươi còn dám ra tay! Chết tiệt, ngũ gia nổi giận rồi... Ngươi chờ đấy, chủ nhân ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1385: Uy của danh sách

Trong hai đạo cầu vồng kia, một là Anh Vũ toàn thân lông hỗn tạp, trên mắt cá chân Bì Đống hóa thành lục lạc, đang ở nơi đó rung leng keng leng keng.

Một... người khác... là Lý Linh Nhi gương mặt âm trầm, trên trán nổi gân xanh, thậm chí thần sắc tiều tụy, dường như đã bị hành hạ sắp nổi điên...

Thời khắc này Anh Vũ chật vật, Lý Linh Nhi tóc tai bù xù, đang cấp tốc chạy ở phía trước, sau lưng bọn họ đang đuổi theo một con quái vật lớn kinh khủng, chừng mấy vạn trượng.

Quái vật như một trái cầu tròn, trên đó có vô số lông tóc lay động, chỉ có một con mắt phát ra tia sáng lạnh như băng. Trên thân nó, những lông tóc kia, thỉnh thoảng hóa thành vòi hút, gào thét quất tới, nơi đi qua hư vô vỡ vụn. Thời khắc này nó đang đuổi theo sát Anh Vũ và Lý Linh Nhi.

Chỉ có điều con vật này tuy rằng khí tức kinh khủng, bộ dáng kinh người, nhưng tốc độ cũng không nhanh lắm, dường như có mâu thuẫn với quy tắc của Tiên Khư, ở chỗ này không ngừng bị áp chế, khiến cho nó chạy tới, bốn phía thân thể không ngừng xuất hiện từng đạo hào quang lúc sáng lúc tối không chừng.

- Không phải ta chỉ đùa chút đỉnh với ngươi thôi sao, làm gì mà đuổi theo không bỏ như vậy! Anh Vũ cả giận nói.

- Đúng vậy... đúng vậy! Hắn làm chuyện thất đức như vậy là không đúng! Chờ sau này tam gia lợi hại, sẽ tới độ hóa hắn!

- Ngậm miệng! Ngậm miệng! Ngậm miệng!!! Lý Linh Nhi muốn nổi điên, rống to. Đối với Anh Vũ và Bì Đống này, nàng có cảm giác tâm

thần mình sắp sụp đổ.

Từ sau khi Kháo Sơn lão tổ ném bọn họ vào Tiên Khư, bỏ trốn, mấy ngày nay, nàng cùng với Anh Vũ, Bì Đống, ở trong Tiên Khư này rất cẩn thận đi tới trước, ý muốn rời khỏi chỗ này.

Vốn đang yên lành đi tới, cho dù Bì Đống dài dòng, cho dù Anh Vũ hung hăng càn quấy, nàng cũng đều nhịn, dù sao đánh chó còn phải nhìn mặt chủ nhà, Mạnh Hạo cứu nàng nên đối với những sủng vật bên cạnh Mạnh Hạo, tự nhiên nàng cũng lựa chọn dễ dàng tha thứ.

Thế nhưng... Anh Vũ chết tiệt kia, không biết vì sao lại có ham mê biến thái loại đó! Lý Linh Nhi trơ mắt chứng kiến nhiều lần: chỉ cần Anh Vũ gặp con vật gì toàn thân lông lá rậm rạp, tức thì nó giống như biến thành ngu ngốc, không hề cân nhắc thực lực giữa hai bên, cứ thế vừa kêu rầm rĩ vừa xông thẳng tới, dường như cực kỳ kích động.

Loại hành vi đó, loại đả kích thị giác đó mới đầu Lý Linh Nhi sửng sốt, tiếp theo Lý Linh Nhi cảm giác da đầu muốn nổ tung... hoàn toàn lật đổ tri thức của nàng.

Nhất là một lần cuối cùng, Anh Vũ không ngờ nổi lên xung phong tới một trái cầu khổng lồ. Vốn trái cầu tròn kia không hề nhúc nhích, nhưng Anh Vũ lại kích động tới tới lui lui mấy trăm lần, giống như thọc cây vào tổ ong vò vẽ... trái cầu tròn kia dường như không thể nhịn được nữa, liền gầm lên giận dữ, khiến cho Lý Linh Nhi gần như tu vi hỏng mất.

Bọn họ vội vàng cấp tốc chạy trốn, nhưng viên cầu kia dường như trước nay chưa từng bị làm nhục như thế, nên điên cuồng đuổi giết.

Trong lúc bỏ chạy thục mạng, bọn họ chợt phát hiện xa xa có gợn sóng thuật pháp, đoán chừng có người ở nơi này, vì thế theo đề nghị của Anh Vũ, lập tức không chậm trễ chút nào chạy tới, chuẩn bị cầu cứu, nhân tiện giá họa cho người.

Gần như ngay khoảnh khắc bọn họ chạy tới gần, Mạnh Hạo liền thấy Anh Vũ và Lý Linh Nhi, chẳng những hắn nhìn thấy, Tô Yên cũng thấy được, nàng lại phát hiện viên cầu khổng lồ phía sau Lý Linh Nhi và Anh Vũ kia.

- Thôn Nguyệt Thú!!! Tô Yên biến sắc. Thôn Nguyệt Thú này xuất hiện liền ngăn chặn đường lui của nàng. Thời khắc này phía trước nàng có hắc giáp trùng, có Mạnh Hạo, phía sau có Thôn Nguyệt Thú, giống như thiên la địa võng... Tô Yên gần như tuyệt vọng!

“Chết tiệt, tại sao có thể như vậy, Thôn Nguyệt Thú ở trong Tiên Khư không nhiều lắm chỉ có mấy con, ngày thường thích ngủ say, cho dù là trời sụp xuống, cũng không dễ dàng thức tỉnh, thậm chí cho dù thức tỉnh, vì pháp tắc bất đồng, bọn chúng sẽ không nhích động thân thể... Đây... đây là chuyện gì xảy ra, Thôn Nguyệt Thú này vì sao lại đuổi giết người?”

“Người bị đuổi giết và con chim kia, bọn họ đến tột cùng đã làm gì đắc tội với con Thôn Nguyệt Thú, không ngờ làm cho con thú này phẫn nộ đuổi giết hiếm thấy như thế!” Tô Yên da đầu tê dại. Nàng biết rõ một khi Thôn Nguyệt Thú nổi giận, là kinh khủng như thế nào?! Thời khắc này nàng vội thối lui, đang lúc muốn tránh ra, Mạnh Hạo mang theo thần hỏa căn nguyên, ầm ầm tới gần.

Tô Yên lập tức bấm quyết, thần thông biến ảo đối kháng với Mạnh Hạo. Trong thời gian ngắn, hai người va chạm nổ ầm ầm ngập trời. Mấy lần đụng độ, Tô Yên kế tiếp bại lui, phun ra máu tươi, giữa nàng và Mạnh Hạo vốn là thế lực ngang nhau, còn phải phân thần tránh né đám hắc giáp trùng điên cuồng ở bốn phía, mấy lần gặp hung hiểm.

Nhất là lúc này Thôn Nguyệt Thú đang không ngừng tới gần, trong con mắt độc nhất của nó lộ ra tia sáng lạnh lẽo, dường như muốn hủy diệt hết thảy những gì trông thấy.

“Chết tiệt!!!” Tô Yên biến sắc, khóe miệng tràn ra máu tươi. Trong lòng nàng tự biết mình không thể kiên trì quá lâu, tối đa chỉ sau mười mấy nhịp thở sẽ bị thua.

Nàng cắn răng một cái, trên mặt lộ ra ý quyết đoán, nhưng lại liều mạng thừa nhận một kích thần hỏa căn nguyên của Mạnh Hạo, máu tươi phun ra, bị trọng thương, nhưng lại mượn lực bật lui ra sau, chạy ra vòng vây của hắc giáp trùng, chạy thẳng tới phía... Thôn Nguyệt Thú.

Ngay thời điểm vọt tới trước, nàng vung tay phải lên, toàn thân máu huyết lại sôi trào, trên người nàng bỗng nhiên tràn ra một mùi thơm kỳ dị.

Mùi thơm này, tu sĩ ngửi sẽ không có cảm giác gì nhiều, nhưng con Thôn Nguyệt Thú kia, ánh mắt chợt ngưng lại, lập tức nhìn về phía Tô Yên, ngay sau đó, không ngờ trên thân thể của nó xuất hiện một cái khe nứt, rồi ầm ầm mở rộng ra.

Cái khe nứt này trông rất là dữ tợn, lại từ kế bên con mắt duy nhất kia nứt ra, giống như hóa thành hai con mắt, vả lại trong khe nứt này, bày ra hàm răng sắc bén ước chừng hơn mấy vạn cái. Mỗi một cái răng đều sáng lấp lóe, dường như trong cơ thể con thú này, toàn bộ đều là răng mọc như răng cưa sắc bén như vậy!

Rồi cái miệng to kia, hút mạnh một cái.

Lập tức thân thể Tô Yên như chiếc diều đứt dây, chạy thẳng tới Thôn Nguyệt Thú.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền xuyên qua Anh Vũ cùng Mạnh Hạo ngẩn người tại đó; Lý Linh Nhi nhìn thấy cũng vô cùng sửng sốt.

Mạnh Hạo nhíu mày, mắt thấy Tô Yên sắp bị con Thôn Nguyệt Thú cắn

nuốt, thời khắc này cho dù hắn sử dụng lôi đỉnh, đổi vị trí với Tô Yên, nhưng nếu... làm thế, hắn sẽ thay thế Tô Yên, bị con hung thú kinh khủng kia cắn nuốt.

“Tính kế thật cao thâm!” Mạnh Hạo liếc mắt liền nhìn ra ý niệm trong đầu Tô Yên: con thú này cắn nuốt, hiển nhiên là Tô Yên cố ý tạo thành, nghĩ đến cho dù là bị nuốt vào trong miệng, nàng cũng có biện pháp trốn thoát, hơn nữa cũng làm cho Mạnh Hạo không thể sử dụng lôi đỉnh.

“Nhưng ngươi vẫn trốn không thoát!” Mạnh Hạo rất động tâm với đạo pháp của Tô Yên, lúc này mặc dù chuyện xảy ra ngoài ý muốn, nhưng trong mắt hắn chợt lóe sáng, vỗ tay trên túi trữ vật, lập tức xuất hiện Niết Bàn Quả!

Không phải Niết Bàn Quả thuộc về hắn, mà là Niết Bàn Quả của lão tổ đời một Phương gia!

Vừa lấy ra, Mạnh Hạo không chút chần chờ đặt ngay mi tâm, lập tức đầu óc hắn nổ ầm ầm, Niết Bàn Quả cấp tốc chui vào trán của hắn, tức khắc một cảm giác bành trướng, bạo phát trong cơ thể Mạnh Hạo.

“Rầm rầm...”, Mạnh Hạo ngẩng đầu, hắn rõ ràng cảm nhận được tiên mạch trong cơ thể đang bùng phát, cấp tốc tăng lên, tu vi của hắn cũng đang điên cuồng kéo lên.

33 tầng trời tan vỡ, hóa thành vô số tiên quang phủ xuống trên người Mạnh Hạo, dường như hóa thành đế bào, Mạnh Hạo đứng giữa hư vô, hắn không còn là Tiên Cảnh Chí Tôn, mà là cao hơn một bước... Trở thành Tiên Đế thời viễn cổ!

Lý Linh Nhi mở to mắt, năm đó nàng từng ở trong bức họa thấy qua khí thế của Mạnh Hạo như vậy, đó là trạng thái kinh khủng có thể chém chết Cổ Cảnh ba đèn.

Nhưng đây còn là lần đầu tiên tự mình cảm thụ, trái tim nàng đập thình thịch, tu vi trong cơ thể đều đang run rẩy, tiên mạch trong cơ thể nàng, dường như dưới trạng thái của Mạnh Hạo trước mặt này, cũng phải thần phục.

Tô Yên cũng rất kinh hãi, nàng không nghĩ tới Mạnh Hạo còn có đòn sát thủ như thế! Da đầu nàng tê dại, liều mạng với tốc độ cao nhất, không tiếc hết thảy, xông về phía Thôn Nguyệt Thú... Đó chính là hy vọng duy nhất của nàng.

Một khí thế không cách nào hình dung, không ngừng nổi lên trên người Mạnh Hạo, hắn mắt lạnh nhìn Tô Yên không ngừng đến gần Thôn Nguyệt Thú, mặt không đổi sắc, nhấc chân bước tới trước.

Bước thứ nhất, hắn xuất hiện ở bên cạnh Lý Linh Nhi và Anh Vũ, phất tay áo, một lực lượng nhu hòa đẩy Lý Linh Nhi, Anh Vũ không ngừng lui ra sau, kéo ra khoảng cách với Thôn Nguyệt Thú.

Lúc này mới đi ra bước thứ hai, thân ảnh hắn tức khắc biến mất, khi xuất hiện lại đã ở giữa Tô Yên cùng Thôn Nguyệt Thú!

Trong lúc Tô Yên tuyệt vọng, trong lúc nàng toàn lực thi triển ra thuật pháp thần thông, Mạnh Hạo nâng tay lên, trực tiếp xuyên qua hư vô, xuyên qua thần thông thuật pháp, xuất hiện ở trước mặt Tô Yên, một tay... chụp lấy cổ của nàng.

- Giữa ta và ngươi còn chưa đủ hận thù để Mạnh mỗ giết người, hãy ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không giết ngươi! Bàn tay hắn lạnh như băng, ngay khoảnh khắc chạm vào Tô Yên, lập tức tu vi trong cơ thể Tô Yên, liền bị tiên lực của Mạnh Hạo giam cầm.

Cùng lúc đó, một cái vòi của Thôn Nguyệt Thú bay tới thật nhanh, mắt thấy sắp chạm vào Mạnh Hạo, Mạnh Hạo đang định né tránh, nhưng cái vòi kia chợt ngừng lại, dường như phát hiện thứ gì đó trên người Mạnh

Hạo, không ngờ nó cấp tốc co rút lại.

Mạnh Hạo trong mắt nhoáng lên một cái, quay đầu nhìn về phía cái miệng há to của Thôn Nguyệt Thú, cách Mạnh Hạo không tới mười trượng, khi ánh mắt hắn nhìn lại, không ngờ thân thể con Thôn Nguyệt Thú kinh khủng này lại run run, rồi lại... chậm rãi lui ra sau, cái miệng há to cũng từ từ khép kín.

Ánh mắt của nó lộ ra vẻ kiêng kỵ và khủng khiếp khiến Tô Yên cũng đầy kinh ngạc!

Dường như, ở trên thân Mạnh Hạo có gì đó, đã làm con thú này cảm thấy kinh khủng.

Mạnh Hạo trong mắt toát ra tia sáng lạ, trong một chớp mắt vừa rồi kia, ngay khi hắn định né tránh, hắn cảm nhận được dao động của dấu ấn danh sách 13 trong cơ thể... năm đó nữ nhân áo trắng đưa cho hắn!

Dấu ấn này ở trên mi tâm của Mạnh Hạo, dường như chớp động một cái.

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, nhớ lại thân phận Chí Tôn của nữ nhân áo trắng, vừa động trong lòng... giờ phút này hắn tay trái nắm Tô Yên, tay phải chậm rãi nâng lên nhấn một cái về phía con Thôn Nguyệt Thú.

- Trở về đi! Mạnh Hạo thử lên tiếng, cũng chuẩn bị sẵn tùy thời lui ra sau.

Con Thôn Nguyệt Thú khổng lồ kia, rõ ràng run lên một cái, dưới ánh mắt trợn tròn của Lý Linh Nhi, Tô Yên cùng với Anh Vũ còn có Bì Đống, nó lại cúi đầu về phía Mạnh Hạo như đáp lời, rồi lui ra sau, rất nhanh liền biến mất trong hư vô.

Lý Linh Nhi mở to mắt, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo. Giờ khắc này Mạnh Hạo khoác đế bào tiên quang, toàn thân tràn ngập tiên khí, một bàn tay

nâng lên dường như Chí Tôn thiên địa, làm cự thú kinh khủng tránh lui... một màn này trở thành hình ảnh khắc sâu trong nội tâm của Lý Linh Nhi.

Anh Vũ chớp chớp mắt, Bì Đống cũng ngẩn ra.

Về phần Tô Yên, nàng nhìn về phía Mạnh Hạo, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

- Không nghĩ tới, ngươi lại là một tên trong danh sách!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1386: Chúng ta không thích hợp

Thôn Nguyệt Thú biến mất trong tinh không, dần dần không thấy bóng dáng, Mạnh Hạo đứng giữa không trung Tiên Khư, khí thế Tiên Đế cũng từ từ giảm xuống, cho đến lúc Niết Bàn Quả trong mi tâm lần nữa hiện lên, bị hắn thu hồi, cùng lúc hắn hạ không ít cấm chế trên người Tô Yên, phong ấn, ném vào bên trong túi trữ vật.

Trước khi bị thu đi, Tô Yên trên mặt cười lạnh, nhưng trong mắt đầy vẻ rung động và phức tạp rất khó che giấu.

Mạnh Hạo không thèm để ý tới ánh mắt của Tô Yên, xoay người nhìn về phía Anh Vũ và Lý Linh Nhi.

Lý Linh Nhi nhìn nhau với Mạnh Hạo, theo bản năng tránh ra, trong đầu của nàng vẫn còn lại bóng dáng của Mạnh Hạo trước kia, nội tâm có chút phức tạp, thậm chí còn có mờ mịt.

Nàng rất xác định, trước đây mình rất chán ghét Mạnh Hạo, nhất là đối phương làm nhục mình, càng làm cho nàng căm hận Mạnh Hạo thấu xương. Sau này khi biết được giữa hai người có hôn ước, phản ứng đầu tiên của nàng là có chết cũng từ chối.

Nàng không cách nào tưởng tượng có một ngày mình trở thành đạo lữ với Mạnh Hạo, mình sẽ làm thế nào sống nổi, trong ý nghĩ của nàng, đó chính là ác mộng của cả cuộc đời mình.

Cho nên nàng muốn đào hôn, nhưng không nghĩ rằng, cuối cùng lại được Mạnh Hạo cứu.

Dường như cảm nhận được tâm tình phức tạp của Lý Linh Nhi, Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, trong lòng khẽ thở dài một tiếng. Lý Linh Nhi vốn hẳn phải ở trong Lý gia, nhưng lại bị Nhất Pháp Tử đuổi giết, hiển nhiên là nàng vì nguyên nhân gì đó rời khỏi gia tộc.

Nguyên nhân này rất dễ đoán, nhất là ở thời điểm đám hỏi sắp tới giữa hai gia tộc, Lý Linh Nhi rời gia tộc, ngoại trừ cũng giống như mình đào hôn, Mạnh Hạo không nghĩ ra đáp án nào khác.

- Tiểu tử đần độn ngươi xen vào việc của người khác, đó là ái phi của ngũ gia, cũng không phải ngũ gia sợ nó, mà vì muốn dẫn nó ra! Anh Vũ vội ho một tiếng, chững chạc lên tiếng: - Ngươi lại để nó chạy đi! Ôi, thôi rồi, thôi rồi! Nói rõ ngũ gia không có duyên với nó... Anh Vũ đang nói, Mạnh Hạo trừng mắt, lập tức nó chột dạ, rụt đầu lại.

Thời khắc này hơn 500 con hắc giáp trùng kia, từ bốn phương tám hướng bay trở lại, vây quanh bốn phía Mạnh Hạo, phát ra tiếng kêu vù vù, làm cho Mạnh Hạo nơi này, cho dù không có khí thế Tiên Đế nhưng vẫn cho người ta cảm giác không thể trêu chọc.

Đàn hắc giáp trùng vây quanh, quỷ nhãn trên lưng mỗi con đều tràn ra ý âm trầm, nhất là ánh mắt chúng lạnh như băng, dường như vô tình bốn phía Mạnh Hạo cũng có sát ý tràn ngập.

Cho dù là cường giả Cổ Cảnh nhìn thấy hắc giáp trùng này, cũng đều sợ hãi.

- Lão rùa đen kia đi rồi à? Mạnh Hạo nhìn Lý Linh Nhi chậm rãi nói.

Không đợi Lý Linh Nhi trả lời, Bì Đống hóa thành lục lạc trên mắt cá chân Anh Vũ, liền vội rống lên:

- Lão khốn kia rất thất đức, vô cùng tà ác, lão không chết tử tế được! Tam gia thề phải độ hóa lão! Lão khốn chết tiệt, lại dám ném tam gia

xuống, tự mình bỏ chạy!!!

- Uổng công tam gia ta trước đó thấy lão đáng thương, còn bồi tiếp nói không ít lời với lão, tức chết tam gia mà! Lão khốn vô sỉ, không đúng lão là ác bá!!! Bì Đống rống giận, hiển nhiên oán khí rất nặng đối với Kháo Sơn lão tổ, thậm chí trong lời nói tràn đầy ủy khuất.

- Không sai không sai! Lão khốn đó rất quá phận. Chết tiệt! Nếu để cho Ngũ gia gặp lại lần nữa, Ngũ gia phải cho lão biết sự lợi hại của ta! Ta phải bắt lão biến thành ái phi! Nghe Bì Đống rống giận, Anh Vũ ở một bên cũng hùa theo nguyền rủa mắng chửi, thậm chí còn phát lên chí nguyện to lớn.

Không thèm để ý tới một đôi kẻ dở hơi Anh Vũ, Bì Đống này, thân hình Mạnh Hạo nhoáng một cái, khoanh chân ngồi trên lưng một con hắc giáp trùng, ánh mắt rơi vào trên thân Lý Linh Nhi.

- Lý đạo hữu! Giữa chúng ta quá khứ có chút hiểu lầm... Mạnh Hạo ho một tiếng, nói.

Lý Linh Nhi ngẩng đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo, hiển nhiên đối với hai chữ hiểu lầm này làm nàng liên tưởng rất nhiều, nhất là mấy lần bàn tay của Mạnh Hạo... lúc này Lý Linh Nhi nhớ lại còn cảm thấy xấu hổ, dường như trên mông còn duy trì cảm giác đau đớn tê rần.

- Tuy nhiên ta cũng cứu đạo hữu đúng không? Tuy rằng đạo hữu còn thiếu ta tiền... Mạnh Hạo nói đến đây, Lý Linh Nhi cau đôi mày thanh tú.

- Là do ngươi cưỡng bách, cưỡng ép ta viết giấy nợ! Lý Linh Nhi cải chính nói từng chữ từng chữ.

- Được được... Không quản quá trình như thế nào, nói theo nhân quả đạo hữu thật sự thiếu ta tiền! Mạnh Hạo vừa thấy sắc mặt Lý Linh Nhi nổi lên khó coi, lập tức nói tiếp: - Tuy nhiên đạo hữu yên tâm, tiền đó không

cần trả!

Nói ra câu nói này, với tính tình của Mạnh Hạo, là hắn bỏ ra cái giá rất lớn.

- Hai người chúng ta đều là người cơ khổ, cần gì làm khó lẫn nhau! Hai nhà chúng ta vì liên minh, hy sinh chúng ta... Có lẽ đạo hữu xuất hiện ở nơi này, cũng là vì đào hôn!? Điểm này, là chúng ta giống nhau! Mạnh Hạo trong mắt chợt lóe sáng:

- Đạo hữu xem, ta cứu đạo hữu, ta cũng biết chính mình tuấn lãng phi phàm, các thiếu nữ rất là yêu thích. Tỷ như đạo hữu thấy tiểu cô nương bướng bỉnh ta bắt kia, nàng ta chính là như vậy, sau khi bị ta cự tuyệt, không ngờ nàng ta nảy sinh ý xấu... không thể tha thứ! Mạnh Hạo nói mặt cũng không đỏ chút nào, cũng may Tô Yên không thể nghe được, nếu không, nhất định sẽ tức trào máu!

- Bất quá... Lý đạo hữu nhất thiết không nên hiểu lầm ta nữa, ta cũng không có bất kỳ ý đồ với đạo hữu, hơn nữa ta đã thành hôn rồi... chúng ta... thật không thích hợp! Mạnh Hạo nghiêm túc nói.

Hắn vừa nói ra, Anh Vũ sửng sốt, Bì Đống chớp chớp mắt, Lý Linh Nhi ngẩn người. trước nay nàng chưa từng thấy, có người khoang trương nghiêm túc như thế.

- Ngươi! Lý Linh Nhi trừng mắt.

- Chúng ta thật không thích hợp mà! Lý đạo hữu, ta biết khí thế của ta, nhất định sẽ làm cho người ta khắc sâu trong ký ức, nhưng đạo hữu phải khống chế chính mình nha, cũng không thể bởi vậy mà si mê ta! Cô gái phải học biết tự trọng! Chúng ta... thật sự là không thích hợp! Mạnh Hạo lui ra sau một chút, cẩn thận nói.

- Mạnh Hạo!!! Lý Linh Nhi nghiến răng nghiến lợi kêu lên: - Ngươi yên

tâm, Lý Linh Nhi ta cho dù trở thành đạo lữ với một con heo, cũng tuyệt đối không chọn ngươi!

- Lời này là thật!? Mạnh Hạo trong mắt sáng rực.

- Ngươi... Mạnh Hạo! Lý Linh Nhi ta nói là làm! Lý Linh Nhi trong lòng rất là uất ức, Mạnh Hạo nói như là nàng không thể chờ đợi muốn thành thân với hắn, nhất là sau khi nàng nói xong, bộ dáng Mạnh Hạo thở ra nhẹ nhõm kia, càng làm cho trong lòng Lý Linh Nhi dâng lên cơn phẫn nộ.

Mạnh Hạo cười ha ha một tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười, chỉ tay vào con hắc giáp trùng bên cạnh.

- Lý đạo hữu! Nếu chúng ta đã cởi mở hiểu lầm, để biểu đạt lòng áy náy của ta, tới tới, ngồi trên lưng con trùng này, ta bảo vệ đạo hữu rời Tiên Khư!

Lý Linh Nhi cũng không nhịn cơn tức được nữa, nhìn Mạnh Hạo cắn răng nói: - Áy náy ư? Mạnh Hạo, ngươi có biết nói chuyện hay không, cái gì gọi là áy náy? Hay là ngươi cảm thấy Lý Linh Nhi ta nhất định gả cho ngươi, bị ngươi cự tuyệt, cho nên ngươi áy náy?

Mạnh Hạo gãi đầu, thở dài, làm như rất bất đắc dĩ: - Được rồi, vậy coi như ta không có áy náy đi!

- Cái gì gọi là coi như ngươi không có áy náy!?! Lý Linh Nhi muốn điên lên.

- Ta không có áy náy! Cho dù cự tuyệt tình yêu, bóp chết hảo cảm của đạo hữu đối với ta, làm cho từ nay về sau, đạo hữu chỉ có thể giấu ở đáy lòng yên lặng nhìn ta, ta cũng không có áy náy... Vậy được chưa?

Mạnh Hạo vội vàng lên tiếng.

Lý Linh Nhi ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, rứt mạnh tóc của mình, nàng cảm thấy mình không thể nói chuyện tiếp với Mạnh Hạo, nếu không sẽ thật sự bị tức giận điên lên mất.

Thân thể nàng run rẩy, nghĩ tới từng hình ảnh sau khi rời khỏi gia tộc, trong lòng buồn bã, không nói gì nữa, ngồi trên lưng một con hắc giáp trùng, nước mắt nhỏ xuống.

Mạnh Hạo cũng trầm mặc, Anh Vũ cùng Bì Đống nhìn nhau một cái, âm thầm truyền âm, không biết đang nói với nhau cái gì, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Mạnh Hạo và Lý Linh Nhi: Bì Đống mơ hồ mờ mịt; Anh Vũ thì lại làm ra dáng người từng trải, dường như đang chỉ điểm cho Bì Đống.

Bì Đống không ngừng gật đầu, dường như rất có đồng cảm.

Cứ như vậy, trong lúc mọi người tĩnh lặng, hắc giáp trùng gào thét bay tới trước, mang theo Mạnh Hạo cùng Lý Linh Nhi, bay nhanh hướng về hư vô xa xa. Có hắc giáp trùng ở trong Tiên Khư này, ngược lại cũng thuận lợi không ít. Mạnh Hạo quan sát bốn phía, căn cứ phế tích hài cốt trong hư vô ít nhiều, suy đoán phương hướng, bọn họ đang từ từ rời khỏi khu vực sâu trong Tiên Khư, hẳn là bay theo hướng ra ngoài vùng ven.

Mấy ngày sau, phế tích hài cốt trong hư vô càng ngày càng ít, Mạnh Hạo nhìn xa xa, loáng thoáng nhìn thấy vùng ven ngoài Tiên Khư, thậm chí ở bên kia hẳn còn nhìn thấy một vùng biển.

Đó không phải biển thật sự, mà là sương mù nồng đậm đến cực hạn, dường như không ngừng lắng đọng lại tạo thành biển sương mù. Thậm chí trong mơ hồ, Mạnh Hạo cảm thấy ở chỗ sâu trong biển sương mù kia, có lẽ vì sương mù quá nồng đậm, chưa chắc sẽ không xuất hiện biển thật sự.

Nơi đó... cũng chính là, biển thứ chín!

Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng, từ trên lưng hắc giáp trùng đứng lên, nhìn ra xa, chung quanh hắn, hắc giáp trùng tốc độ không giảm nhanh chóng bay đi, mắt thấy khoảng cách giới hạn vùng ven Tiên Khư càng ngày càng gần.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên phía trước Mạnh Hạo, vốn là hư vô trống không lại vô thanh vô tức đi ra một thân ảnh.

Đó là một nữ nhân mặc áo dài màu trắng, khi nàng ta từ hư không đi ra, đứng ở nơi đó, dường như cả Tiên Khư đều ảm đạm xuống, dường như trong trời đất này, trong thế giới này, trong tinh không này, hết thảy ánh sáng đều ngưng tụ trên người của nàng, ngay cả biển thứ chín ở xa xa đều tĩnh lặng.

Dường như, nữ nhân này là tồn tại chí cao vô thượng, ở trước mặt nàng, ngay cả quy tắc, ngay cả pháp tắc, cũng đều không thể vận chuyển.

Nàng lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn Mạnh Hạo.

Ngay khi Mạnh Hạo nhìn thấy nữ nhân áo trắng, trong đầu hắn “ông” một tiếng, vội vàng khống chế hắc giáp trùng dừng lại. Trên thực tế, không cần hắn khống chế, những con hắc giáp trùng đang từng con run rẩy, không dám tới gần.

- Mạnh Hạo bái kiến tiền bối! Mạnh Hạo giật mình một cái, vội vàng tiến lên, ôm quyền cúi đầu thật sâu về hướng nữ nhân áo trắng. Nữ nhân này, chính là Nữ Chí Tôn... ban cho hắn tư cách danh sách...

Ngay lúc này, Anh Vũ rúc đầu, bộ dáng dường như rất là sợ hãi nữ nhân áo trắng; Bì Đống cũng yên tĩnh một cách hiếm thấy, mà còn hai mắt nhắm nghiền.

Lý Linh Nhi cũng cảm nhận được khí tức kinh khủng của nữ nhân áo trắng nơi đó, nàng vội vàng đứng lên cúi đầu, hạ thấp người.

- Gần đây, ta nhớ lại một chút chuyện cũ... ngươi còn nhớ ta không? Nữ nhân áo trắng quét mắt nhìn lướt qua Mạnh Hạo cùng Lý Linh Nhi, nhưng lại nhìn về phía Bì Đống hỏi.

Bì Đống thân thể giật mình một cái:

- Không! Nó nhẹ giọng lên tiếng, thanh âm bi thương. Lời vừa nói ra, lập tức Mạnh Hạo phát hiện không thích hợp, với bản tính nói huyên thuyên của Bì Đống, trong trí nhớ của Mạnh Hạo, chưa từng có như bây giờ, một câu chỉ nói ra một chữ...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1387: Bì Đông là Lôi Đế

Nữ nhân áo trắng trầm mặc, trong ánh mắt nhìn Bì Đống lộ ra vẻ phức tạp, cũng có hồi ức, nhưng không biết tại sao, Mạnh Hạo cảm thấy trong vẻ phức tạp đó dường như còn chứa một tia... u oán.

Mạnh Hạo đột nhiên cảm thấy da đầu có chút tê dại, hắn theo bản năng quay nhìn Bì Đống, lại nhìn nữ Chí Tôn áo trắng. Hắn hy vọng là mình nhìn sai, nhưng Mạnh Hạo xác định lần nữa vẫn có cảm giác u oán kia, hắn chớp chớp mắt.

- Là không nhớ, hay là không muốn nhận quen biết nhau? Nữ Chí Tôn áo trắng trầm mặc một lát, chậm rãi lên tiếng.

- Không nhớ rõ! Bì Đống nói thanh âm khàn khàn, rất đơn giản gọn gàng không có ý dài dòng chút nào.

- Năm đó, có một tu sĩ, hắn gọi là Lôi Đạo Tử, hắn cả đời Lôi tu, là một trong chín Đại Đế Tôn, được gọi là Lôi Đế, ngươi có nhận biết hắn không? Nữ nhân áo trắng nhìn Bì Đống, trên mặt nàng càng phức tạp, ký ức của nàng khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng, mấy ngày nay nàng nhớ lại rất nhiều chuyện cũ.

- Không nhận ra!

Bì Đống vẫn nói với thanh âm thương tang, nhưng lại nhiều thêm một chút chua xót.

- Nếu không có trường hạo kiếp kia, hắn là người có khả năng nhất trở thành vị Chí Tôn thứ tư! Năm đó hắn... có một ước định với ta! Nữ nhân áo trắng nhìn Bì Đống một hồi, khẽ thở dài.

Bì Đống trầm mặc, không nói thêm nữa.

Nữ nhân áo trắng hai mắt nhắm nghiền, sau một lúc lâu mở ra, ánh mắt của nàng lại rơi vào trên thân Anh Vũ, lộ ra ý chán ghét. Ngay tức thì Anh Vũ cúi thấp đầu xuống, chớp chớp đôi mắt nhỏ... Mạnh Hạo có thể nhìn thấu, Anh Vũ rất khẩn trương, rất sợ hãi.

- Ngươi rất tốt, khi ngươi bước chân vào Cổ Cảnh, trong kế hoạch của ta, tất có một vị trí cho ngươi! Nữ Chí Tôn áo trắng dời ánh mắt từ Anh Vũ, nhìn về phía Mạnh Hạo, nhàn nhạt lên tiếng, rồi xoay người định rời đi.

Mạnh Hạo không phải người mới vừa tu hành, hắn thường thấy cảnh ngươi lừa ta gạt, nên mắt nhìn người của hắn không nói là hoàn toàn chính xác, nhưng cũng có thể nhìn thấu một chút đầu mối: sau khi nữ nhân áo trắng xuất hiện, bất luận là đối với mình hay là Anh Vũ, đều như là gặp lấy lệ, mà nguyên nhân chân chính để nàng xuất hiện ở nơi này, là Bì Đống!

Dường như, sự xuất hiện của nàng chỉ là để hỏi mấy câu kia. Hắn đã sớm biết Anh Vũ cùng Bì Đống có lai lịch bất phàm, nhưng không nghĩ rằng, lại có quan hệ dính dáng đến nữ Chí Tôn áo trắng này. Nhất là Bì Đống, dường như trên người nó có một đoạn chuyện xưa vui buồn lẫn lộn...

Nhưng ngay khoảnh khắc nữ nhân áo trắng định rời đi, nàng khẽ “Ồ” một tiếng, dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía Lý Linh Nhi, nhìn một lúc, trong mắt nàng lộ ra một tia sáng kỳ dị.

- Rất giống... Nàng nhẹ giọng lẩm bẩm, chỉ một ngón tay vào Lý Linh Nhi, lập tức thân thể Lý Linh Nhi không tự chủ bay ra, rơi xuống trước mặt nữ nhân áo trắng.

- Ngươi muốn theo ta tu hành không? Nữ nhân áo trắng chăm chú hỏi.

Lý Linh Nhi ngẩn người tại đó. Thông qua thái độ và lời nói của Mạnh

Hạo trước nữ nhân áo trắng, nàng đã sớm suy đoán lai lịch của nữ nhân trước mắt này sâu không lường được.

Chỉ hơi chần chờ, vừa lúc dư quang trong mắt Lý Linh Nhi nhìn thấy một màn Mạnh Hạo khiếp sợ kia, trong lòng hừ lạnh một tiếng, không còn do dự nữa, cúi đầu về hướng nữ nhân áo trắng: - Vãn bối nguyện ý!

Nữ nhân áo trắng khẽ gật đầu, xoay người đi về hướng xa xa, dưới chân của Lý Linh Nhi nổi lên một tầng mây mù nâng thân thể của nàng, trôi theo nữ nhân áo trắng.

Lý Linh Nhi có chút thấp thỏm lo âu, nhưng khi quay đầu nhìn lại, lần nữa nhìn thấy vẻ mặt kinh sợ của Mạnh Hạo... đột nhiên nàng cảm giác trong lòng rất thư thái, hung hăng trợn mắt nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đích xác giật mình kinh sợ, hắn có cảm giác mãnh liệt mình bị xem thường: Bì Đống lai lịch thần bí cũng được đi, nhưng hắn tu vi đạt tới Tiên Cảnh Chí Tôn, thậm chí một khi dung hợp Niết Bàn Quả có được lực lượng của Tiên Đế... nhưng hắn thấy, dường như đối với nữ nhân áo trắng, Lý Linh Nhi còn có lực hấp dẫn lớn hơn hắn.

Nhất là cảm giác tiểu nhân đắc chí của Lý Linh Nhi kia, trong ánh mắt ngoan độc kia, dường như tỏ rõ nếu lần sau gặp lại, địa vị giữa nhau sẽ có bất đồng rất lớn.

Mạnh Hạo xoay chuyển tròng mắt, lập tức ôm quyền, hướng về phía Lý Linh Nhi nơi đó cúi đầu thật sâu, trong vẻ nghiêm túc, mơ hồ dường như còn có tia áy náy không thể áp chế.

- Linh Nhi, thật xin lỗi! Bất kể thân phận có biến đổi hay không, ta đều không thể cưới, ta đã thành hôn, chúng ta thật không thích hợp, ta chúc phúc, hy vọng đạo hữu có được hạnh phúc của mình! Mạnh Hạo khẽ thở dài, trong mắt lộ ra ý áy náy sâu đậm.

- Mạnh Hạo! Ngươi câm miệng!!! Lý Linh Nhi vừa nghe câu nói này, cả người run rẩy, trợn mắt nhìn Mạnh Hạo, nghiến răng nghiến lợi, giậm chân một cái, quát một câu... rồi không nhìn Mạnh Hạo nữa, theo nữ nhân áo trắng từ từ khuất dạng.

Cho đến khi các nàng biến mất, Mạnh Hạo nghe cùng một lúc tiếng thở ra nhẹ nhõm của Anh Vũ và Bì Đống ở bên cạnh.

- Hù chết ngũ gia mà! Không ngờ lão yêu bà này khôi phục một chút ký ức!!! Anh Vũ dùng cánh vỗ ngực, dáng vẻ như sống sót sau tai nạn.

- Bất quá lão yêu bà này hẳn là khôi phục ký ức không nhiều lắm, nếu không, nàng nhìn thấy ngũ gia, không có khả năng chỉ là chán ghét, mà hẳn phải bắt ta nhổ lông nướng chín, sau đó ăn sạch mới đúng! Anh Vũ lẩm bẩm, dường như có chút kinh ngạc sao mình còn có thể sống được!?

- Ta giả ngu giống hay không? Ha ha... Mạnh Hạo, còn có con chim lông tạp kia... các ngươi nói xem tam gia ta giả ngu có giống hay không, giống hay không? Bì Đống nhẹ thở ra, đồng thời, trên mặt đầy vẻ hưng phấn và kích động.

- Ha ha... Chúng ta đánh cược tam gia ta thắng rồi! Tam gia vừa phát lực là giả cái gì giống cái đó... bất quá làm như vậy dường như không đúng, thất đức... con chim lông tạp kia, ngươi nói xem có đúng không? Bì Đống nói rất kích động, dường như trước đó nín nhịn quá lâu, thời khắc này muốn nói ra toàn bộ cho thỏa.

- Giống cái rắm, suýt nữa lộ ra sơ hở: trước đó ngươi còn là nói nhiều lắm, hãy nhớ lần sau gặp lão yêu bà này, mỗi câu chỉ nói một chữ! Anh Vũ vỗ Bì Đống một cái, nghiêm túc nói.

Mạnh Hạo ngẩn ra, liếc nhìn Bì Đống, Bì Đống giờ khắc này mới là bộ dáng trong trí nhớ của hắn. Vả lại nghe đối thoại giữa Bì Đống và Anh Vũ, dường như trước đó bọn chúng còn đang đánh cược với nhau.

Mạnh Hạo có chút nhức đầu, đối với một đôi kẻ dở hơi này, hắn cũng không biết nên nói những gì.

Bất quá, đối với Lôi Đế trong miệng nữ nhân áo trắng, Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, lần nữa liếc nhìn Bì Đống, cũng không có hỏi nhiều. Chuyện có liên quan tới Anh Vũ và Bì Đống, Mạnh Hạo đã từng hỏi nhiều lần, cũng không có nhận được đáp án, tới nay đã sớm thành thói quen... Mạnh Hạo tản ra thần niệm, lập tức hắc giáp trùng bay nhanh tới trước.

Dần dần, mấy canh giờ sau, Mạnh Hạo mang theo hơn 500 con hắc giáp trùng, trong lúc Anh Vũ và Bì Đống vẫn còn đang tranh cãi liên tục, rốt cục rời khỏi Tiên Khư, xuất hiện trong tinh không... phía trước bọn họ chính là biển thứ chín.

Hồi tưởng một đường đã trải qua, Mạnh Hạo quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiên Khư, rồi nhìn về hướng Đông Thắng Tinh xa xa, trong mắt lộ ra ý quyết đoán, xoay người ngồi trên lưng hắc giáp trùng bay thẳng tới biển thứ chín.

“Thí luyện ba đại đạo môn lúc trước ta thu được những thứ khen thưởng kia, lần này, Cửu Hải Thần Giới hắn là không thể không cấp cho!” Mạnh Hạo hơi trầm tư suy nghĩ: ba đại đạo môn vì thân hắn là danh sách, cho nên liên hiệp thu hắn làm đệ tử, có ý cho hắn tìm cơ duyên!

Mạnh Hạo biết, Cửu Hải Thần Giới, hắn không thể ở lại lâu dài, đi vào trong đó trừ lấy về khen thưởng, trọng điểm là tu hành, tiếp sau đó còn phải đi hai đại đạo môn khác.

“Cơ duyên của họ, hắn là giúp ta mau sớm bước chân vào Cổ Cảnh!” Mạnh Hạo trong mắt nhoáng lên một cái, dựa theo lời nói của nữ Chí Tôn áo trắng, chỉ có danh sách bước chân vào Cổ Cảnh, mới có thể đi vào kế hoạch của nàng.

Mà Cổ Cảnh, Mạnh Hạo có con đường của mình.

“Dung hợp Niết Bàn Quả!” Mạnh Hạo nhíu mày, từ khi hắn rời khỏi Đông Thắng Tinh, đã nhiều lần thử dung hợp Niết Bàn Quả, nhưng cho dù là một quả của chính hắn kia, cũng đều không thể dung hợp lâu dài, chỉ tạm thời dung hợp.

Mà Phương Vệ lúc trước, hiển nhiên cũng không thể dung hợp lâu dài, điểm này lúc Mạnh Hạo chiến đấu với Phương Vệ, đã cảm nhận được.

Trong trầm ngâm, khoảng cách biển thứ chín càng ngày càng gần, trên đường hắn cũng gặp một số tu sĩ đi ngang qua, các người kia từ rất xa nhìn thấy hơn 500 con hắc giáp trùng vây quanh bốn phía Mạnh Hạo, đều kiêng kỵ tránh ra xa.

Không muốn để người nhận ra thân phận, Mạnh Hạo dùng lông chim màu đen biến đổi hình dáng, nên tu sĩ trên đường nhìn thấy hắn, đều không biết, hắn chính là Mạnh Hạo có thanh danh hiển hách trên Đệ Cửu Sơn Hải hiện nay.

Theo khoảng cách biển thứ chín càng ngày càng gần, dần dần, bên tai Mạnh Hạo truyền đến một loạt tiếng nổ ầm ầm dường như sóng biển đánh vào bờ, dường như biển sương mù phía trước hắn đang không ngừng nổi sóng cuồn cuộn, một khí thế bàng bạc khó có thể hình dung, chấn động bốn phương tám hướng trong tinh không này.

Trên đường, Mạnh Hạo không có lãng phí thời gian, khi thì thử dung hợp Niết Bàn Quả, khi thì từ trong túi trữ vật, thả Tô Yên ra ngoài, vẻ mặt ôn hòa trao đổi với Tô Yên, hy vọng Tô Yên dùng đạo pháp đổi lấy tự do.

Nhưng Tô Yên luôn dùng lời nói sắc bén châm chọc đối với Mạnh Hạo, không mảy may thỏa hiệp.

Mạnh Hạo thử nhiều lần, bất luận trao đổi như thế nào, Tô Yên đều cự tuyệt toàn bộ... dần dần Mạnh Hạo không còn kiên nhẫn, phất tay một cái, lập tức cấm chế rơi xuống lạc ấn tầng tầng lớp lớp trên người Tô Yên, tiếp đó lần nữa phong ấn vào bên trong túi trữ vật.

“Tiếp tục chịu đựng đau khổ một đoạn thời gian, ta cũng không tin, nàng còn có thể không phối hợp như vậy!” Không phải vạn bất đắc dĩ, Mạnh Hạo không muốn sưu hồn, thuật này quá mức ác độc, giữa Mạnh Hạo và Tô Yên còn chưa tới loại cục diện không chết không thôi.

Nếu có thể được Tô Yên phối hợp, thuận lợi thu lấy đạo pháp, mới là lựa chọn của Mạnh Hạo!

Mấy ngày sau, trong vòng vây hắc giáp trùng bay nhanh, rốt cục Mạnh Hạo bước chân đến bên bờ biển thứ chín, Mạnh Hạo thu cất hắc giáp trùng, chỉ để lại một con làm vật cưỡi, nhìn sương mù trên biển thứ chín, trong mắt lộ ra tia sáng lạ.

Biển thứ chín này vô cùng rộng lớn, tràn ngập sương mù, không thấy được đầu cuối, nhưng ở chỗ này lại có cảm giác ẩm ướt, điều này giúp Mạnh Hạo xác định, phía dưới sương mù là biển rộng chân chính.

“Biển rộng lớn như vậy...” Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn ra xa xăm. Ở Phương gia hắn đã nhìn qua bản đồ Cửu Đại Sơn Hải, biết nếu có thể xuyên qua biển thứ chín này, là bước chân vào khu vực núi thứ tám.

“Đệ Cửu Sơn Hải, không phải đầu cuối của ta!” Mạnh Hạo nhìn ra phương xa, trong lòng dâng lên chí khí hào hùng. Con đường tu hành này, hắn muốn chính là tiêu dao, muốn chính là đại tự do, đại tự tại.

Trời không thể ngăn đường, đất không thể cản bước!

Mạnh Hạo vỗ hắc giáp trùng, tức thì con trùng này gào một tiếng hóa thành một luồng sáng đen, xông vào bên trong sương mù của biển thứ

chín.

Nhưng ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo bước chân vào biển thứ chín, đột nhiên, trong hải vực gần đó, bất kể là biển cạn hay là dưới đáy biển sâu đen như mực, đều có vô số ánh mắt đồng loạt mở ra.

Đó là những con thú biển và hải yêu sinh sống trong biển thứ chín. Vốn giữa bọn chúng và tu sĩ không quấy nhiễu lẫn nhau, nhưng trong một chớp mắt này, chẳng biết tại sao chúng lại mở mắt ra, rối rít truyền ra tiếng gầm nhẹ, thần sắc còn lộ ra sát cơ mãnh liệt...

Dường như trên người Mạnh Hạo, có khí tức gì đó, chỉ thoáng cái dẫn tới thú biển và hải yêu dưới biển thứ chín... đều phẫn nộ...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1388: Cửu Hải thần giới

Gần như ngay khoảnh khắc thú biển cùng hải yêu mở mắt ra, một số thú biển ở khoảng cách Mạnh Hạo gần nhất, liền chạy ra ngoài sương mù của biển thứ chín, với tốc độ cực nhanh vọt thẳng tới Mạnh Hạo.

Thú biển bay nhanh, khiến cho sương mù trên mặt biển cuồn cuộn hơn, mơ hồ có tiếng nổ "rầm rầm" vang vọng. Mạnh Hạo ngồi trên hắc giáp trùng, đang tràn đầy hào hùng, bỗng nhiên cặp mắt hắn chợt ngưng trọng nhìn mặt biển phía trước.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền ra tiếng gầm giận dữ, trong sương mù giống như nổ tung, cuồn cuộn cuốn ra hướng bốn phía, một con hải cẩu to lớn từ bên trong gầm thét vọt ra.

Con hải cẩu lớn chừng ba trượng, răng nanh sắc bén, bộ dáng như con chó, nhưng trên thân nó cũng không phải lông mà là vảy. Khi xuất hiện, khí thế ngập trời có thể so với Tiên Cảnh, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền tới gần Mạnh Hạo.

Thần thái nó lộ ra sát cơ mãnh liệt, dường như không đội trời chung với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sửng sốt, rất là kinh ngạc! Đây là lần đầu tiên hắn tới biển thứ chín, trong trí nhớ của hắn ở chỗ này chưa đắc tội với người nào... nếu thật nói có, chỉ một mình Phàm Đông Nhi mà thôi.

Mạnh Hạo nhíu mày, thấy con hải cẩu này xuất hiện, hắn có chút bất ngờ. Mắt thấy hải cẩu tới gần, một luồng gió ập vào mặt, Mạnh Hạo trong mắt lạnh lẽo nhìn hải cẩu. Cho đến lúc con thú này còn cách không tới vài thước, mắt thấy tức khắc sẽ cắn trúng, bỗng nhiên Mạnh Hạo không chần chờ chút nào giơ tay lên, chụp nắm ngay cổ con hải cẩu.

Con thú này gào một tiếng, dừng lại, vùng vẫy kịch liệt, nhưng mặc cho nó gào thét giãy giụa như thế nào, tay của Mạnh Hạo giống như sắt thép không nhúc nhích chút nào. Thân thể cường hãn của hắn sớm đã là Tiên Cảnh đỉnh phong, thậm chí trong cảnh giới tiên này, chỉ có một số ít người mới có tư cách để Mạnh Hạo dùng thuật pháp, về phần những Tiên Cảnh khác, Mạnh Hạo chỉ dùng thân thể cũng đủ để nghiền ép.

Mạnh Hạo trong mắt nhoáng lên tia sáng lạnh, bàn tay chợt dùng sức bóp một cái, “rắc” một tiếng, thân mình con hải cẩu co giật vài cái, thân thể dài mấy trượng liền mềm nhũn. Nó bị Mạnh Hạo bóp nát cổ, linh hồn vỡ nát.

Nhưng cho đến chết, con hải cẩu này vẫn còn nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo với ánh mắt cừu hận và điên cuồng, trước khi mờ đi.

Mạnh Hạo nhíu mày, vung tay một cái, ném thi thể con hải cẩu xuống biển. Đúng lúc này, đột nhiên, mặt biển sôi sục gầm thét, từng con thú biển xuất hiện, trong chớp mắt ở bốn phía Mạnh Hạo, số lượng thú biển đã có hơn mấy chục con.

Những con thú biển này hình dạng bất đồng, phần lớn đều dữ tợn, trong mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, đều chứa đầy điên cuồng và cừu hận. Mới vừa xuất hiện, chúng đồng loạt bay ra, vọt thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Trên thân những con thú biển này, còn xuất hiện dao động của thuật pháp, trong lúc nhất thời, thiên địa nổ ầm ầm, biển thứ chín sóng nổi cuồn cuộn.

Mạnh Hạo càng nhíu mày sát hơn, hắn cảm thấy không thích hợp, thời khắc này hừ lạnh một tiếng, vung tay một cái, lập tức hơn 500 con hắc giáp trùng toàn bộ xuất hiện. Trong tiếng vù vù mang theo hung tàn bỗng nhiên tản ra, bay thẳng tới những con thú biển kia.

Chớp mắt một cái, một loạt tiếng gào thét thê lương truyền khắp bốn phương tám hướng, những con thú biển sao có thể là đối thủ của hắc giáp trùng, thần thông của chúng rơi vào trên thân hắc giáp trùng hoàn toàn không phát huy hiệu quả.

Răng nanh của chúng hung hăng cắn xé hắc giáp trùng, nhưng cắn không nát chút nào, ngược lại thì bị hắc giáp trùng không ngừng cắn nuốt cả xương và thịt. Chỉ trong thời gian hơn mười nhịp thở, mặt biển bốn phía gần như biến thành màu máu, mà đám thú biển kia đều trở thành hài cốt, phần lớn thân thể đều bị hơn 500 con hắc giáp trùng này cắn nuốt.

Một màn này vô cùng tanh máu, nhưng Mạnh Hạo từng thấy qua hình ảnh còn tanh máu hơn so với trước mắt, thậm chí còn chính mình trải qua, tự nhiên sẽ không khó chịu... nhưng chân mày của hắn thủy chung vẫn nhíu chặt.

Hắn khống chế hắc giáp trùng một đường bay tới trước, trong mấy canh giờ ngắn ngủi, thú biển trong biển thứ chín này như không biết sống chết, giống như nổi điên, không ngừng xuất hiện điên cuồng vọt tới, dường như không chết không thôi với Mạnh Hạo.

Từ lần đầu mười mấy con, cho đến mấy chục con, đến cuối cùng, không ngờ một lần xuất hiện tới mấy trăm con thú biển. Thậm chí còn có một con hải long từ đáy biển chui ra, gầm thét, mang theo điên cuồng và cừu hận, mắt đỏ ngầu công tới Mạnh Hạo.

“Không phải Phàm Đông Nhi!” Mạnh Hạo trong mắt lóe lên sát khí, hắc giáp trùng tản ra bốn phía điên cuồng cắn xé, nơi chúng đi qua, những con thú biển kia phát ra tiếng gào thê lương. Về phần con hải long kia, bị Mạnh Hạo đi ra một bước tung một quyền đánh vào đầu, tức thì con hải long dài hơn mười trượng này, bắt đầu từ cái đầu tấc tấc sụp đổ, trong chớp mắt cả thân thể nó trở thành mảnh vụn.

Nhưng rất nhanh, Mạnh Hạo chấn động tâm thần, hắn nhìn thấy mặt biển

ở bốn phía, không ngờ lần nữa sôi sục cuồn cuộn, vả lại lần này phạm vi còn lớn hơn. Mạnh Hạo quét thần thức dò xét, liền phát hiện trong đáy biển, lại có thú biển tiến lên, đang vọt nhanh tới.

Thậm chí trong số thú biển này, còn có một số con thú hình người màu đen, khí tức trên thân bọn chúng hung tàn hơn, vượt qua thú biển bình thường.

Trong ánh mắt bọn chúng nhìn về phía Mạnh Hạo, đều là cừu hận ngập trời.

Nếu vẻn vẹn như thế cũng được đi, nhưng dần dần Mạnh Hạo phát hiện, không chỉ những con thú biển thù hận mình, mà không biết vì duyên cớ gì dường như từ biển thứ chín này, Mạnh Hạo cũng cảm nhận được một tia địch ý và bài xích.

Mạnh Hạo còn phát hiện thú biển ở chỗ xa hơn, cũng đang từ bốn phương tám hướng kéo tới. Trong biển thứ chín rộng lớn vô biên vô tận này, đến tột cùng tồn tại bao nhiêu thú biển, chuyện này không người nào biết. Lúc này Mạnh Hạo dần dần da đầu tê dại, hắn biết một khi kéo dài thời gian, mình sẽ rơi vào cục diện không thể không chiến, nhất định sẽ dẫn tới chú ý của một số thú biển kinh khủng trong biển thứ chín.

Nếu như xuất hiện một con thú biển có thể so với Cổ Cảnh hậu kỳ, thì Mạnh Hạo hắn phải chết không thể nghi ngờ.

“Chết tiệt, rốt cuộc là nguyên nhân gì!” Mạnh Hạo khống chế hắc giáp trùng bay lên cao, lập tức từ mặt biển bạo phát bay ra hơn một ngàn con thú biển, gào thét vọt tới. Mạnh Hạo lấy ra từ trong túi trữ vật một tấm lệnh bài.

Giơ lên thật cao, thanh âm hắn truyền khắp bốn phương tám hướng, truyền xuống đáy biển: - Đệ tử Mạnh Hạo, lần đầu trở về Cửu Hải Thần Giới, xin tông môn dẫn đường!!!

Đồng thời truyền ra lời nói, hắn vuốt lên ngọc bài kia, một gợn sóng từ trên ngọc bài tản ra, cùng với thanh âm của Mạnh Hạo không ngừng vang vọng truyền xuống đáy biển.

Thời khắc này, thú biển ở bốn phía mặt biển vọt tới, khoảng cách Mạnh Hạo đã quá gần. Mạnh Hạo vốn cũng không phải người hiền lành, mắt thấy đám thú biển này không thể nói lý, trong tiếng hừ lạnh tiên mạch trong cơ thể bùng phát, vung tay lên, ngàn núi vạn núi biến ảo định trấn áp những con thú biển này.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên từ đáy biển truyền lên một thanh âm lạnh như băng.

- Ngươi chính là Mạnh Hạo? Theo thanh âm truyền ra, mặt biển nổ ầm một tiếng, nhưng lại nổi sóng cuốn ra hướng bốn phía, cùng lúc đó, một thân ảnh từ đáy biển cất bước đi lên, đạp sương mù xuất hiện trên mặt biển.

Đây là một nam nhân, nhưng hình dáng cũng rất kỳ dị, hắn da màu đen, mặc dù không có vảy mọc đầy thân, nhưng trên trán hắn lại là có một khoanh vảy màu vàng.

Nhưng quần áo trên thân hắn chính là phục sức của đệ tử Cửu Hải Thần Giới, cùng một dạng với Phàm Đông Nhi lúc trước khi Mạnh Hạo lần đầu tiên gặp.

Hắn mới vừa xuất hiện, chỉ là một ánh mắt lập tức làm cho thú biển đang xao động ở bốn phía, toàn bộ dừng lại, từng con chậm rãi lui về phía sau, rồi từ từ về lại đáy biển.

Mạnh Hạo quét thần thức dò xét, phát hiện những con thú biển dưới đáy biển, cũng đều yên tĩnh lại, nhưng cũng không có rời đi, ánh mắt nhìn về phía mình vẫn chứa đầy cừu hận.

- Đa tạ đạo hữu giải vây! Tại hạ Mạnh Hạo, phụng mệnh của ba đại đạo môn, trước tới Cửu Hải Thần Giới trình diện! Mạnh Hạo nhẹ thở ra, ôm quyền cúi đầu nói với nam nhân trên trán có vảy vàng kia.

Mạnh Hạo liếc mắt liền nhìn ra, nam nhân này không phải tu sĩ, mà là kết hợp giữa thú biển với người, dường như sau khi tu hành thuật pháp đặc thù nào đó, huyễn hóa thành hình người.

Nhìn như là yêu, nhưng lại khác với yêu!

Lúc này nam nhân sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, trong mắt hắn không ngờ cũng có cừu hận, mà lại còn chán ghét, nhưng dường như hắn đang cực lực kiềm chế.

- Đi theo ta! Thanh âm hắn lạnh như băng, theo bản năng xuất hiện sát cơ, dường như lần nữa bị chính hắn đè ép xuống. Nói xong hắn xoay người nhoáng một cái, chạy thẳng xuống hướng đáy biển.

Mạnh Hạo sắc mặt cũng trầm xuống, những con thú biển kia cũng được đi, nhưng tồn tại không phải người không phải yêu này, không ngờ cũng có thù hận và sát cơ đối với mình... Mạnh Hạo thật không hiểu rõ, từ khi nào mình đắc tội với biển thứ chín như thế.

Mạnh Hạo đầy một lòng cảnh giác, nhìn theo đối phương đi xuống đáy biển, hừ lạnh một tiếng, thu hồi hắc giáp trùng, sau đó, thân mình nhoáng một cái lập tức chìm theo vào đáy biển.

Hai người một ở phía trước, một ở phía sau, một đường không có nói bất kỳ lời nói nào. Trong lúc bay nhanh, Mạnh Hạo phát hiện thú biển dưới đáy biển này, cũng như nhau mỗi một con đều tràn đầy địch ý đối với mình.

“Đến tột cùng là nguyên nhân gì?” Mạnh Hạo thầm nghĩ trong lòng, theo

nam nhân phía trước xuống sâu dưới đáy biển. Ngay sau đó, Mạnh Hạo biến sắc, hắn nhận ra, sau khi chìm xuống đáy biển đến độ sâu này, áp lực bốn phía liền tăng gấp bội, dưới áp lực này lại có trở ngại cho tu vi của hắn lưu chuyển.

Đây không phải là phong ấn, mà là áp lực của biển thứ chín, ở dưới áp lực này tu vi đều sẽ bị áp chế, giống như mang trên người vật nặng; đồng dạng thuật pháp ở bên ngoài thi triển thoải mái, nhưng ở chỗ này thì khó khăn một chút.

Theo càng ngày càng chìm xuống sâu, áp lực càng lớn hơn... Đến cuối cùng, Mạnh Hạo rúng động phát hiện, dưới áp lực lúc này, tu vi của mình chỉ có thể phát huy ra chừng bảy thành.

Nhưng ngay sau đó, trong mắt Mạnh Hạo lóe ra tia sáng lạ, cũng có phấn chấn, bởi vì hắn lập tức ý thức được: nếu ở lại, tu hành lâu dài dưới áp lực kinh khủng của Cửu Hải Thần Giới này, mà nếu thích ứng được, như vậy một khi ra ngoài, tu vi nhất định sẽ bùng phát mạnh hơn.

“Ba đại đạo môn, quả nhiên không tầm thường, có thể đứng sừng sững lâu dài không ngã, tự nhiên có nguyên nhân trong đó, chỉ là tiện ích mượn biển thứ chín này tu hành, cũng đủ để cho tu sĩ của Cửu Hải Thần Giới, mạnh hơn rất nhiều so với các tông môn khác.” Nghĩ đến đây, Mạnh Hạo dứt khoát phân tán đi chống cự, toàn lực thừa nhận uy áp đến từ biển thứ chín.

Sau thời gian một nén nhang, dưới hướng dẫn của nam nhân kia, khi bọn họ bất ngờ xuất hiện tại một chỗ thế giới... khiến Mạnh Hạo chấn động tâm thần.

Nơi đó, lại là một chỗ mặt đất!

Cũng không phải mặt đất ở dưới đáy biển, mà là treo ở nơi đó, phía dưới là đáy biển đen như mực, không biết còn sâu bao nhiêu, dường như

không có đầu cuối!

Mặt đất này giống như Long Cung dưới đáy biển, nơi nơi tràn ngập núi giả, lầu các san sát khắp nơi, kỳ hoa dị thảo chỗ nào cũng có, có dãy núi ngang dọc, thậm chí còn có sông lớn, còn có thể thấy được những tòa thành trì.

Còn có vô số tu sĩ sinh sống tu hành trên mặt đất, từng đạo cầu vồng bay múa, những con hải long uốn lượn, khiến cho thế giới này dạt dào sinh cơ.

Còn có chín cánh cửa lóng lánh ánh sáng vàng, đứng sừng sững trên mặt đất, trên cánh cửa phía trước nhất, có bốn chữ to:

“Cửu Hải Thần Giới“...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1389: Địch ý

Nơi này, chính là Cửu Hải Thần Giới, một trong ba đại đạo môn của Đệ Cửu Sơn Hải!

Đứng sừng sững muôn đời, dường như từ thời điểm chín Đại Sơn Hải tồn tại tới nay, liền đắm chìm trong biển thứ chín, thủy chung vĩnh hằng. Ở dưới uy áp của biển thứ chín này, phàm là người tu hành thời gian lâu dài, một khi rời khỏi nơi này tu vi sẽ bạo phát.

Phóng mắt nhìn khắp Đệ Cửu Sơn Hải, có thể có cách làm, mượn biển thứ chín tu hành, thậm chí cả đạo môn đều đắm chìm trong biển thứ chín như thế, cũng chỉ có... Cửu Hải Thần Giới!

Với cách tu hành như thế nói nơi này là Thần Giới, cũng không khoa trương chút nào! Nhất là chỗ này lực lượng thiên địa nồng đậm, nếu cảm thụ, sẽ phát hiện, trình độ lực lượng thiên địa nồng đậm của biển thứ chín, vô cùng kinh khủng.

Vả lại càng xuống phía dưới, lực lượng thiên địa càng bàng bạc.

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, hắn đi qua không ít tông môn, nhưng chưa từng có bất kỳ một tông môn nào, tạo cho hắn rúng động như Cửu Hải Thần Giới này.

Hắn nhìn phiến mặt đất trước mắt, chẳng những hắn thấy tu sĩ, còn nhìn thấy một số sinh mạng hình dáng quái dị, phần trên là hình người, nhưng dáng hình lại khác nhau.

Trên thân mỗi một sinh mạng này, đều có đặc tính của thú biển, Mạnh Hạo trong mắt chợt lóe sáng, hiểu rõ đây có lẽ là yêu tu độc đáo của biển thứ chín!

Không phải đại yêu chân chính, mà ở trong tu hành lột xác, từ từ trở thành hình dáng này.

Càng làm cho tâm thần Mạnh Hạo chấn động, là giữa mặt đất của Cửu Hải Thần Giới và đáy biển chân chính, cách một khoảng không đen như mực, hoàn toàn không thấy được khoảng cách xa bao nhiêu.

Càng xuống phía dưới, uy áp càng lớn, lực lượng của thiên địa càng nhiều... Có thể nói, nơi này có uy áp của biển thứ chín tương trợ đối với tu sĩ, giống như thánh địa tu hành.

- Cửu Hải Thần Giới... Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, cảm nhận được Cửu Hải Thần Giới rộng lớn bàng bạc, cảm thụ được dưới uy áp của biển thứ chín này, tu vi chỉ có thể phát huy ra bảy thành.

Ánh mắt của hắn quét qua chín cánh cửa sáng vàng lóng lánh của Cửu Hải Thần Giới kia, trừ trên cánh cửa thứ nhất có khắc bốn chữ Cửu Hải Thần Giới, tám cửa vàng khác, thay vì nói là cửa, không bằng nói là tấm bia đá!

Bởi vì ở trên các tấm bia đá đó có khắc rất nhiều tên, xếp hạng từ đầu tới cuối mà mỗi một cái tên ở trong ánh sáng vàng đó, đều được tất cả tu sĩ Cửu Hải Thần Giới nhìn thấy... mỗi một tấm bia đá đều là vạn người.

Trên một tấm bia đá trong đó, Mạnh Hạo nhìn thấy tên Phàm Đông Nhi, nàng xếp hạng ở vị trí 94, chữ to màu vàng tiếp sau, viết rõ ràng... Dưới giới hạn tám ngàn trượng, hai mươi bảy canh giờ!

Giống nhau tám ngàn trượng, cũng không ít, nhưng thời gian lại khác nhau.

Coi lại những tấm bia đá khác, đều là xếp hạng mỗi người bất đồng, dường như đây là thí luyện.

Mạnh Hạo vừa động trong lòng, những tấm bia đá này, khi hắn nhìn lại cũng giống như tấm bia đá ở Dược Các Đan Các cùng với tổ địa của Phương gia, tên xếp trên những bia đá này đều là đệ tử của Cửu Hải Thần Giới, phàm là người có thể xếp tên, đều đại biểu cho vinh dự cao nhất.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe ra tia sáng lạ, theo nam nhân lạnh lùng phía trước nhanh chóng tới gần Cửu Hải Thần Giới. Nam nhân này gương mặt lạnh như băng, cũng không hề nhìn Mạnh Hạo một cái, tự mình bước chân vào tông môn.

Trên đường gặp một số đệ tử Cửu Hải Thần Giới, khi nhìn thấy nam nhân này đều tươi cười gật đầu chào nhau, sau đó ánh mắt quét qua trên người Mạnh Hạo.

Nhưng trong đó có một số là yêu tu, khi bọn họ nhìn thấy Mạnh Hạo đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức trong mắt lộ ra sát khí, tràn ngập tơ máu.

Mạnh Hạo nhíu mày, một đường đi theo nam nhân lạnh lùng bước chân vào Cửu Hải Thần Giới. Ngay khoảnh khắc hắn đi vào tông môn, đột nhiên, tất cả yêu tu ở Cửu Hải Thần Giới, bất kể đang làm chuyện gì đều toàn bộ ngẩng đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Rất nhanh, trong mắt các yêu tu đều lộ ra sát cơ, cũng có phẫn nộ và chán ghét ngập trời.

Các yêu tu, số lượng ước chừng có hơn mấy chục vạn, giờ khắc này, toàn bộ nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo. Loại cảm giác khó có thể hình dung này khiến Mạnh Hạo biến sắc, hai mắt co rút lại.

Nhất là trong các yêu tu, bất ngờ có không ít là tu vi Cổ Cảnh, ánh mắt của bọn họ đều lạnh lẽo làm tâm thần Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt.

Nếu chỉ vẻn vẹn như thế cũng không sao, từ trong lầu các khắp nơi còn có thần thức ầm ầm quét tới, những thần thức kia khiến Mạnh Hạo cảm thấy khủng khiếp.

Cũng may, mấy trăm ngàn yêu tu này, tựa hồ đều đang cố kiềm chế, mà ngược lại với bọn họ, khi các tu sĩ Cửu Hải Thần Giới ở đây nhìn thấy Mạnh Hạo, đều có tò mò, cũng có người lập tức nhận ra Mạnh Hạo.

- Là Mạnh Hạo!

- Trước đã nghe nói, hắn được ba đại đạo môn thu làm đệ tử...

- Một trận chiến trên Đông Thắng Tinh, Đệ Cửu Sơn Hải gần như đều thấy được, người này nổi lên là Tiên Cảnh Chí Tôn! Các tu sĩ này thần sắc bất đồng, có thán phục, có hừ lạnh, có người là khinh thường.

Nhưng bất luận thần sắc gì, rất nhanh, bọn họ nhận ra sự quỷ dị của yêu tu bên cạnh, đều vô cùng kinh ngạc.

Loại cảm giác không thích hợp trong nội tâm Mạnh Hạo càng mãnh liệt hơn, hắn thầm cảnh giác, theo nam nhân phía trước đi giữa không trung Cửu Hải Thần Giới... Theo vào sâu trong tông môn, sát cơ cùng vẻ dữ tợn trong mắt các yêu tu kia, càng mãnh liệt.

Đúng lúc này, đột nhiên từ trong đám yêu tu cách đó không xa truyền ra một tiếng hừ lạnh, một đạo cầu vồng tức khắc bay thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Đó là một nam nhân trung niên, tướng mạo anh tuấn, mặc áo màu trắng, trên trán có vảy, có hai cái sừng màu đỏ, toàn thân hắn sát khí ngập trời, khi bay tới tốc độ cực nhanh, vung tay một cái, một phiến sóng gợn quanh quẩn, nhưng lại hóa thành chín thanh phi kiếm, xé gió bắn tới phía Mạnh Hạo.

Chín thanh phi kiếm chớp mắt một cái, liền hóa thành chín con cá kiếm màu đỏ, dữ tợn gào thét... Còn nam nhân trung niên trên mặt đầy sát khí, tu vi bạo phát, tiên mạch tản ra không tới 100, cũng có 90.

Mắt thấy hắn ra tay, đệ tử không phải yêu tu của Cửu Hải Thần Giới ở bốn phía, từng người đều đổi sắc, mà những yêu tu thì lại là toàn bộ lộ sát cơ mãnh liệt.

Về phần nam nhân yêu tu mang Mạnh Hạo đến chỗ này, chần chờ một chút cũng không có quát mắng ngăn cản, làm như không nhìn thấy, vẫn đi tiếp tới trước... Dường như nếu Mạnh Hạo theo không kịp, hoặc là ở chỗ này bị thương chết đi, cũng không có liên quan tới hắn.

Mạnh Hạo nhíu mày, thân thể nhoáng một cái, lui ra sau vài bước, vung tay lên hình thành một dãy núi ở phía trước, ngăn cản chín thanh kiếm hình cá kia.

- Đạo hữu đây là có ý gì? Mạnh Hạo lui về phía sau, chậm rãi lên tiếng, hắn không muốn vừa tới Cửu Hải Thần Giới này, lập tức đã xảy ra mâu thuẫn với tu sĩ nơi này.

Nam nhân trung niên không nói một lời, chỉ cười lạnh, dường như cho rằng nói chuyện với Mạnh Hạo sẽ dơ bẩn miệng mình. Thời khắc này hắn bấm quyết, phía sau hắn hư vô vặn vẹo, bất ngờ xuất hiện một bàn tay to màu đỏ, cuốn theo gợn sóng từ bốn phương tám hướng chụp thẳng tới Mạnh Hạo.

Hắn bạo phát toàn diện tu vi, cho dù nơi này có uy áp của biển thứ chín, cũng như cũ sát cơ mãnh liệt kinh người.

- Xin đạo hữu báo cho biết, đến tột cùng bởi vì chuyện gì? Cho dù là muốn giết Mạnh mỗ, cũng cho một cái lý do! Mạnh Hạo nhíu sát chân mày hơn, vừa né tránh vừa nói.

Nhưng nam nhân trung niên kia vẫn không mảy may nhượng bộ, cất bước vung tay một cái, lập tức phiến vảy ngay mi tâm hắn lóe sáng, ở chung quanh hắn xuất hiện hơn một ngàn vẩy cá, những vẩy cá này đều tràn ra tia sáng lạnh, hình thành gió lốc gào rít lan tràn ra bốn phía, công về hướng Mạnh Hạo.

- Lân Sát! Đồng thời truyền ra thanh âm lạnh như băng của nam nhân trung niên, sát cơ mạnh hơn, dường như muốn chém Mạnh Hạo ngàn vạn đao.

Mạnh Hạo giận dữ mà cười, hắn đi tới biển thứ chín, đầu tiên là thú biển tỏ địch ý không giải thích được, sau đó ngay trong Cửu Hải Thần Giới, những yêu tu kia còn hơn thế.

Với tính cách của Mạnh Hạo, nói khó nghe một chút chính là vô pháp vô thiên, đạo của hắn là đại tự tại, không chịu mảy may trói buộc, không chịu bất kỳ ủy khuất nào... Thời khắc này đã tránh lui lần nữa, vậy mà đối phương chẳng những không có thu tay lại, ngược lại sát cơ mạnh hơn.

- Được voi đòi tiên! Mạnh Hạo sắc mặt sa sầm xuống, không còn lui nữa, mà bước lên trước một bước, mặc cho những vẩy cá rầm rầm công tới, cuốn trên người của hắn.

Lập tức truyền ra tiếng “keng keng”, trong lúc không ít đệ tử Cửu Hải Thần Giới ở bốn phía giật mình kinh sợ: trước mắt bọn họ, những vẩy cá kia không ngờ ngay khi đụng chạm với thân thể Mạnh Hạo, không thể làm thương tổn Mạnh Hạo chút nào, thậm chí có không ít vẩy cá bị lực phản chấn vỡ nát.

Mạnh Hạo trong mắt lóe tia sáng lạnh, đi ra ba bước, ra khỏi gió lốc, trước mặt hắn chín thanh kiếm hình cá kia bất ngờ bay tới, nhưng ngay khoảnh khắc đến gần Mạnh Hạo, Mạnh Hạo nâng tay lên, ấn vào hư vô phía trước một cái.

Chín thanh kiếm kia run rẩy.

- Cút! Mạnh Hạo chậm rãi quát một tiếng, chỉ một chữ lại hình thành chín tiếng sấm nổ, lập tức chín thanh kiếm hình cá kia cuốn ngược, đồng loạt nổ tung.

Một khí thế vô thượng chợt nổi lên trên người Mạnh Hạo, nam nhân trung niên biến sắc, bị khí thế Mạnh Hạo chấn cho khóe miệng tràn ra máu tươi, không khỏi thối lui mấy bước... nhưng hắn lại cắn răng, đang định bấm quyết, Mạnh Hạo hừ lạnh, phất tay, tức thì ầm ầm ngưng tụ cái đầu Huyết Yêu. Mặc dù tu vi bị áp chế, nhưng với sự cường hãn trong Tiên Cảnh của Mạnh Hạo, phất tay một cái cái đầu Huyết Yêu ngửa mặt lên trời gào rống, làm cho không ít tu sĩ bốn phía, máu tươi trong cơ thể đều run rẩy, dường như không khống chế được, muốn rời ra thân thể.

Cái đầu Huyết Yêu dữ tợn, bỗng nhiên bay ra, phóng thẳng tới phía nam nhân trung niên. Hắn biến sắc cấp tốc lui về sau, một nguy cơ sinh tử tức khắc phủ xuống, hắn có dự cảm mãnh liệt: nếu lui chậm nhất định phải chết...

Thế nhưng tốc độ của hắn rõ ràng không bằng cái đầu Huyết Yêu, cái đầu này dữ tợn gào thét, mắt thấy sắp đuổi kịp, nam nhân trung niên thần sắc thê lương, trong mắt oán độc, bỗng nhiên gào lên.

- Các ngươi còn không ra tay!

Đám yêu tu bốn phía, lập tức có mấy chục người cất bước đi ra, tu vi bạo phát đánh về hướng cái đầu Huyết Yêu.

Cũng không ít yêu tu, thời khắc này rống giận vọt thẳng tới Mạnh Hạo, nhưng lại ước chừng trên trăm yêu tu cùng một lúc ra tay, tràn ngập sát cơ. Tức thì trong Cửu Hải Thần Giới lúc này giống như nổi lên bạo loạn trong khu vực sơn môn.

Đệ tử Cửu Hải Thần Giới không phải yêu tu, từng người đều sắc mặt biến hóa, có một số người lập tức tiến lên ngăn cản.

Mạnh Hạo ngược lại cười to, trong nụ cười mang theo sát cơ, cũng dứt khoát không tìm hiểu nguyên nhân nữa, nếu nam nhân trung niên này muốn giết mình, như vậy... đơn giản là giết ngược lại!

Cũng coi như là lập uy... ở Cửu Hải Thần Giới!

Mạnh Hạo trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, thân thể bỗng nhiên lướt tới trước, lôi đỉnh tức khắc xuất hiện trong tay, ánh chớp trôi đi, ầm một tiếng, bất ngờ đổi vị trí với một tên yêu tu bên cạnh nam nhân trung niên kia.

Trong tiếng nổ ầm ầm vang trời, Mạnh Hạo xuất hiện ngay trước mặt nam nhân trung niên, hắn thất kinh đang định kinh hô, Mạnh Hạo giơ tay điểm một cái về phía mi tâm hắn ta.

Một ngón tay điểm ra sát khí ngập trời, nếu điểm trúng, nam nhân trung niên này sẽ hình thần câu diệt, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

- Càn rỡ!!! Đúng lúc này, từ đàng xa truyền đến một tiếng quát giận dữ.

Mạnh Hạo mặt không đổi sắc, như không có nghe gì, trong nháy mắt thanh âm này truyền ra, hắn điểm thẳng vào mi tâm của nam nhân trung niên... Nổ “ầm” một tiếng... toàn thân gã nam nhân chấn động mạnh, kinh mạch đứt từng khúc, thân thể bỗng nhiên nổ tung, Mạnh Hạo phất tay một cái, sương máu bay tứ tán, không rơi trên người hắn chút nào. Lúc này hắn mới xoay người, nhìn về phía người tới.

- Ngươi là nói ta càn rỡ, hay là hắn càn rỡ? Mạnh Hạo quay đầu lại, lạnh giọng lên tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1390: Ta đảm bảo không đánh chết các ngươi

Nhoáng một cái như điện quang hỏa thạch, một người trong đám yêu tu bị đánh chết, gọn gàng sạch sẽ, sát phạt quyết đoán!

Tu sĩ của Cửu Hải Thần Giới ở bốn phía, mỗi một người đều tâm thần chấn động. Những thứ yêu tu đó cũng hai mắt co rút lại, bị thủ đoạn lôi đình của Mạnh Hạo trực tiếp chấn nhiếp.

Bên trong Cửu Hải Thần Giới, đánh chết Cửu Hải Thần Giới đệ tử, chuyện này bao nhiêu năm rồi, ở Cửu Hải Thần Giới hiếm thấy xuất hiện. Mặc dù là lần trước Quý gia trì hoãn ba đại đạo môn, không tiếc lộ ra người ẩn giấu, nhưng truy cứu cội nguồn của nó, cũng chỉ là nội loạn mà thôi.

Trước mắt, Mạnh Hạo mặc dù trên thân phận là Cửu Hải Thần Giới đệ tử, nhưng tu sĩ bốn phía lại chưa hoàn toàn nhận đồng, nhìn hắn như người ngoài vậy.

Nhất là thủ đoạn của Mạnh Hạo tàn nhẫn, xuất thủ chính là giết người. Sương máu đó vẫn tản ra, khiến cho Cửu Hải Thần Giới tu sĩ bốn phía rối rít chợt ngừng.

Mà khi Mạnh Hạo nói thì xoay người, cũng vào giờ khắc này, vang vọng bốn phương tám hướng, rơi vào trong tai tu sĩ bốn phía. Vô luận là yêu tu hay là những đệ tử khác, đều vào một chớp mắt đó, rõ ràng cảm nhận được giữa lời nói của hắn để lộ ra ý cuồng ngạo.

Dường như vô pháp vô thiên vậy, khiến tất cả mọi người lập tức có ấn tượng đầu tiên khắc sâu đối với Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, tiếng gầm lên giận dữ gầm thét đến từ đàng xa, Mạnh Hạo mắt lạnh nhìn lại, đó là một lão giả. Lão giả này mặc một thân trường bào màu đen, đạp không mà đến, dường như vì tức giận kích động tu vi toàn thân. Khi lão ta tới, phía sau bất ngờ xuất hiện một cái hư ảnh khổng lồ.

Hư ảnh đó chính là một con hải long, toàn thân màu đen, bốn trảo sắc bén, râu rồng phất phới, bộ dáng dữ tợn, hai mắt lại lộ ra ý âm lãnh. Khi nó xuất hiện, có cuồng phong gào thét, nhấc lên lực lượng của thiên địa bốn phương tám hướng, vừa thấy xa xa, dường như đằng vân giá vũ.

Mà lão giả nọ, chợt vừa nhìn là tu sĩ, nhưng trên mi tâm của lão, một dạng có vảy màu đen. Nhất là chỗ đỉnh đầu, giữa búi tóc, có hai cái sừng màu đen, có u quang lóng lánh, dường như ẩn chứa lực lượng kinh khủng.

- Tiểu nhi ác độc dám càn rỡ với Cửu Hải Thần Giới!

Thanh âm tang thương của lão giả áo bào đen cũng có một cỗ chấn nhiếp, truyền khắp bốn phía, trực tiếp hóa thành uy áp, phủ xuống ầm ầm chỗ Mạnh Hạo.

Ở bốn phía lão giả, có ngọn đèn Hồn Đăng vây quanh, trong đó có năm ngọn đèn tắt!

- Là Hải Thánh trưởng lão!

- Bái kiến Hải Thánh trưởng lão!

Vào khoảnh khắc lão giả xuất hiện, những yêu tu bốn phía lập tức mừng rỡ, rối rít bái kiến. Lão giả áo bào đen không nhìn thẳng, cất bước đi tới Mạnh Hạo, toàn thân tràn ngập sát cơ. Trong mắt có một cỗ ý cừu hận, dường như khắc cốt minh tâm vậy, dường như hắn cùng lão ta không đội

trời chung.

Khoảnh khắc lão ta đến, không chần chờ chút nào, thậm chí cũng không mảy may nhìn yêu tu bốn phía, trực tiếp tay phải nâng lên, cách không bỗng nhiên chộp một cái. Lập tức hải long phía sau lão ta gầm thét, trực tiếp bay mạnh ra từ phía sau, đằng vân giá vũ, chộp mạnh một trảo về phía Mạnh Hạo.

Sát cơ mãnh liệt, dường như muốn một trảo thẳng thừng chặn giết Mạnh Hạo.

Lại giữa một trảo đó có quy tắc ẩn chứa. Thậm chí mơ hồ dường như mượn tới một tia lực lượng của biển thứ chín, tạo thành phong ấn. Rung chuyển mặt đất, khiến đáy biển chấn động, vang dội sóng gợn vô tận.

Hàn quang lóe lên trong mắt Mạnh Hạo, khi nguy cơ thân thể hắn nhoáng mạnh lên một cái, bất ngờ hóa thành kim bằng, kêu to một tiếng. Trong nháy mắt hải long lại tới, bỗng nhiên bay lên.

Trong lúc nhất thời, bằng long giữa không trung lần lượt thay đổi, truyền ra tiếng nổ ầm ầm.

Chỉ một cái đụng chạm, Mạnh Hạo hóa thành kim bằng, liền phun ra máu tươi, nhưng tốc độ lại tăng mạnh. Hắn bay nhanh lui về sau, tránh ra khỏi một trảo của hải long!

Nhưng trong nháy mắt hắn lui về sau, cái đuôi của hải long chợt nhoáng lên một cái. Dưới rồng vẫy đuôi, gào thét sắc bén, dường như thông suốt khai ích hư vô. Đuôi rồng bỗng nhiên hút mạnh về chỗ Mạnh Hạo.

Nếu là bị rút trên người, cho dù Mạnh Hạo với thân thể Chân Tiên, bất tử cũng bị thương nặng. Đây dù sao cũng là lực lượng Cổ Cảnh tắt diệt ngũ đăng.

Hết thảy nmọi chuyện nói thì rất dài dòng, nhưng trên thực tế đều xảy ra trong phút chốc. Mắt thấy đuôi rồng nhấc lên lực lượng ngập trời, sắp đụng phải Mạnh Hạo, sắc mặt của hắn trầm xuống, hóa thành hình người từ trong kim bằng. Tay phải nâng lên chợt vung một cái, lập tức chung quanh hắn vù vù kinh thiên. 500 con hắc giáp trùng bất ngờ xuất hiện, không ngờ lấy phần lưng tạo thành cái khiên trước mặt của hắn.

Ầm ầm ầm!

Đuôi rồng trực tiếp quất vào trên 500 con hắc giáp trùng tạo thành cái khiên. Cái khiên chấn động, nhưng cổ lực mạnh mẽ kinh khủng lại bị phân tán 500 phần. Sau khi bị mỗi một con hắc giáp trùng chia sẻ, những hắc giáp trùng lập tức liền tứ tán ra, dường như sụp đổ vậy, nhưng trên thực tế... không có một con tử vong.

Mượn hắc giáp trùng, Mạnh Hạo lại lui tiếp. Lần này, hắn trực tiếp thối lui ra khỏi nghìn trượng. Khi tay phải nhấc lên, 500 con hắc giáp trùng vây quanh bốn phía, mà hải long hư ảnh đó cũng dưới hai kích tiêu tán giữa không trung.

Đây hết thảy quá nhanh, đệ tử của Cửu Hải Thần Giới bốn phía, rối rít hít ngược một hơi. Bọn họ không nghĩ tới, Mạnh Hạo không ngờ với Tiên Cảnh tu vi, chống cự hai kích đến từ Cổ Cảnh trưởng lão!

Lão giả áo bào đen nhăn mày lại, sát cơ trong mắt mạnh hơn, cất bước lần nữa đi ra.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, gắt gao nhìn chằm chằm lão giả áo bào đen. Lão giả này với Cổ Cảnh tu vi không tầm thường. Đây là ở đáy biển, nếu là ở phía ngoài, có thể mạnh hơn so với trước mắt.

Mạnh Hạo tự nghĩ nếu mình dung hợp Niết Bàn Quả, bạo phát ra lực lượng Tiên Cảnh mạnh hơn, có lẽ cũng có thể đánh một trận. Nhưng... điều kiện tiên quyết là tu vi của hắn không có bị biển thứ chín áp chế.

- Càn rỡ!

Đôi mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, dưới uy áp trong tiếng hừ lạnh của lão giả, chẳng những không lui về sau, ngược lại đi về phía trước một bước. Thanh âm như hồng, bỗng nhiên vang dội bốn phương tám hướng.

- Mạnh mỗ thân là đệ tử hạch tâm của Cửu Hải Thần Giới, về tới bên trong tông môn của mình, lại bị người không giải thích được xuất thủ. Ngươi thân là trưởng lão, không hỏi thị phi xuất thủ với ta, đánh đánh sát ý, còn nói ta càn rỡ hả?

- Là người này càn rỡ, ta là thiếu tộc của Phương gia, là đệ tử do ba đại đạo môn liên hiệp thu lấy. Người này muốn giết ta, ta hoài nghi người này là dư nghiệt của Quý gia!

- Trước đây chợt nghe nói, ba đại đạo môn có người của Quý gia ẩn giấu phát động nội loạn. Người này nhất định là Quý gia chi tu!

- Người này xuất động xuất thủ, lại kêu gọi những đồng lõa khác cùng nhau xuất thủ với ta. Giết ta, lão ta liền lập được công lớn, giết ta, lão ta liền làm hỏng cái tên của đạo môn. Giết ta, lão ta liền hoàn thành sứ mệnh!

Lời nói của Mạnh Hạo như kiếm sắc bén vậy, khi đi ra, một bước một câu, thẳng thừng đưa chuyện này lên đến trên độ cao nhất định.

Vả lại thanh âm cố ý truyền ra, vang vọng bốn phương tám hướng càng truyền càng xa.

- Ngươi!

- Ngươi vô sỉ, ngậm máu phun người!

- Ông ta không phải dư nghiệt của Quý gia, chúng ta càng không phải là đồng lõa!

Những yêu tu bốn phía nghe được giọng điệu của Mạnh Hạo như vậy, lập tức giận dữ, rối rít gầm nhẹ. Sát cơ trên người càng đậm, dường như hận không thể thẳng thừng cắn nuốt hắn. Một vài tên tánh tình nóng nảy, lại nắm chắc quả đấm, cất bước đi ra.

Mà những đệ tử không phải là yêu tu thì từng người một thần sắc chần chờ, có người không được đã bóp nát ngọc giản, thông báo các trưởng lão tông môn khác. Thậm chí sự rối loạn nơi đây cũng đưa tới những đệ tử khu vực khác chú ý, rối rít bay tới.

Thần sắc của Mạnh Hạo như thường, nội tâm cười lạnh, lời nói sắc bén. Hắn cho tới bây giờ cũng chưa thất bại qua. Vô luận là năm đó ở Tử Vận Tông, hay là Nam Thiên Tinh, hay hoặc giả là Phương gia, cách nói chuyện của hắn, không biết bị bao nhiêu người hận hận nói hắn miệng lưỡi sắc bén.

- Không phải Quý gia tộc nhân, vì sao thấy ta liền xuất thủ?

- Mà giờ này, ngay cả trưởng lão đều xuất hiện, ỷ lớn hiếp nhỏ. Hải Long trưởng lão, hay là ngươi muốn ở chỗ này khai hình đường, dựa vào Cổ Cảnh tu vi của ngươi, muốn cưỡng ép giết ta sao?

Mạnh Hạo mắt lạnh nhìn những yêu tu phẫn nộ bốn phía, vừa nhìn về phía lão giả áo bào đen, nhàn nhạt lên tiếng.

- Đó là bởi vì ngươi...

Lập tức có yêu tu đỏ mắt, đang muốn trả lời, lão giả áo bào đen hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm. Thanh âm của Mạnh Hạo rất lớn, truyền khắp bốn phía, đưa tới quá nhiều người chú ý. Lão ta có lòng xuất thủ,

nhưng cũng không dám làm rõ ràng như thế, chỉ có thể thầm hận hai kích vừa rồi, bị Mạnh Hạo chặn lại.

Thời khắc này thanh âm lão ta giống như sấm sét, lời nói đè xuống tất cả mọi người.

- Bất kể như thế nào, ở chỗ này giết người, cũng không nên. Người đâu, bắt hắn lại, đi tới tông đường tra hỏi!

Lão già áo bào đen thấy người bốn phía càng ngày càng nhiều, không tiện tự mình ra tay. Lão ta cũng biết hôm nay muốn đánh chết người trước mắt, không thể nào làm được. Nội tâm cười lạnh, lão ta liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, tay áo vung lên, quả quyết lên tiếng.

- Cho dù hôm nay giết không được ngươi, cũng phải làm nhục ngươi một phen, làm giảm danh tiếng ba đại đạo môn đệ tử của ngươi! Cũng khiến cho những phương thế lực khác bên trong Cửu Hải Thần Giới biết được. Yêu tu nhất mạch ta, cùng ngươi thế bất lưỡng lập. Có yêu tu ra mặt, kế tiếp, sẽ có người không nén được bất mãn, tìm ngươi phiền toái!

- Như vậy, ngươi ở Cửu Hải Thần Giới này, sẽ địch nhân càng ngày càng nhiều! Đến trình độ nhất định, cho dù tông môn đại trưởng lão cùng với những lão tổ chấp nhận ngươi, cũng rốt cuộc không phải người hộ đạo của ngươi. Ngươi sớm muộn gì... sẽ chết ở chỗ này!

- Chỉ có như vậy, mới có thể trút bỏ huyết cừu giữa lão phu cùng ngươi, mới khiến cho chín biển yêu tu ta, tiết ra khí tức trên người ngươi khiến người chán ghét!

- Mà ngươi muốn biết tại sao, lão phu cố tình không cho ngươi biết được tức thì!

Thần sắc lão giả áo bào đen âm lãnh, ý huyết cừu trong mắt khiến nội tâm của Mạnh Hạo trầm xuống.

Hắn nghĩ rất nhiều đáp án, nhưng không cách nào xác định, rốt cuộc là điều gì đưa tới cừu hận khắc cốt minh tâm giữa mình cùng những yêu tu!

- Là linh tiên thạch? Hay hoặc giả thân ta là Phong Yêu nhất mạch? Hay là vì ta xuất hiện, xâm phạm đến lợi ích của người nào?

- Kẻ địch của Phương gia vốn có xưa nay?

Mạnh Hạo rất nhức đầu, không sao hiểu được. Yêu tu bốn phía theo lời nói của lão giả áo bào đen, lập tức có 7, 8 người gào thét ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, tràn ngập sát cơ, khoảnh khắc đến gần.

Hàn mang nhoáng lên một cái trong mắt Mạnh Hạo, trước đó hắn nếu đã mở sát giới, như vậy thì không cần thiết giết thêm mấy người. Tuy nhiên nếu có thể có giấy nợ, hết thảy đều nói được!

- Nếu không nói, như vậy ta liền cho các ngươi thiếu ta món nợ không trả nổi!

- Hơn nữa, ta cũng không tin, động tĩnh như thế, những lão gia Cửu Hải Thần Giới, bọn họ có thể không biết!

Nội tâm Mạnh Hạo có khí, thấy được sát cơ cùng địch ý trong mắt những yêu tu kia lại tới, hắn lại bực dọc.

- Các ngươi yên tâm, chỉ cần nghe lời, ta bảo đảm không đánh chết các ngươi!

Mạnh Hạo nhàn nhạt nói. Tay phải bỗng nhiên nâng lên, lập tức ngàn núi vạn núi, ầm ầm phủ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1391: Ta có bằng chứng

Trong bảy tám tên yêu tu, có ba người là nữ tử. Ba nữ tử đó có bộ dáng đều rất tú lệ, dường như yêu tu chi nữ, phần lớn xinh đẹp thanh tú, cũng có quyến rũ ẩn chứa. Cho dù giờ này gương mặt xinh đẹp tràn ngập sát khí, nhưng như cũ có tư thái động lòng người.

Tuy rằng bộ dáng đều có một phần của thú biển, nhưng thoạt nhìn cũng không đột ngột, ngược lại có loại xinh đẹp đặc thù.

Mà mấy nam yêu tu khác cũng rất tuấn mỹ.

Giờ phút này 7, 8 yêu tu mang sát cơ mà đến, khoảnh khắc tới gần.

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên, vung tay một cái, lập tức nổ ầm ầm ngập trời. Thôn Sơn Quyết biến ảo rất nhiều núi lớn, tạo thành dãy núi, bỗng nhiên phủ xuống, trực tiếp trấn áp7, 8 tên yêu tu xông về Mạnh Hạo.

Bảy tám tên yêu tu nọ sớm có chuẩn bị, giữa tiếng nổ vang dội, bọn họ lập tức bấm quyết. Tiên khí tràn ngập trong cơ thể, nhưng mỗi một người đều là Tiên Cảnh. Chỉ có điều bên trong không có Chân Tiên, đều là Ngụy Tiên, khi ra tay thần thông biến ảo, thuật pháp tràn ra. Phía sau bọn họ đều có pháp tướng xuất hiện, trực tiếp đụng chạm cùng dãy núi phủ xuống.

Chấn động truyền khắp bốn phía, bảy tám tên yêu tu này đều là Tiên Cảnh đỉnh phong, trong tiếng hừ lạnh cùng Thôn Sơn Quyết đối kháng, khiến cho dãy núi sụp đổ. Nhất là bọn họ dường như hợp thành trận pháp, lần lượt thay đổi vị trí lẫn nhau, khiến cho uy lực của thần thông bạo phát ra mạnh hơn. Dãy núi nổ ầm ầm, chớp mắt một cái, Thôn Sơn Quyết tạo thành dãy núi liền bị vỡ vụn tùng tấc, trực tiếp sụp đổ, chia năm xẻ bảy.

Bảy tám tên yêu tu nọ bỗng nhiên chạy ra, phía trước nhất là một nữ nhân. Bộ dạng người này xinh đẹp thanh tú, trên người nhìn không ra chút vảy nào, dường như không có gì khác biệt với tu sĩ. Duy chỉ có dưới chân của người này có một cái vỏ sò to lớn. Khi cái vỏ sò đó mở ra, trực tiếp bao phủ lấy thân thể ả.

Ả lấy tốc độ nhanh nhất, trong nháy mắt tới gần Mạnh Hạo, sát cơ nhoáng lên một cái trong mắt. Khi tay phải nhấc lên, bất ngờ có một bảo châu xuất hiện, tia sáng nhoáng lên một cái.

- Ngưng!

Thanh âm cô gái dễ nghe, khi truyền ra lại làm cho bốn phía lạnh lùng.

Bảo châu lóng lánh, có lực lượng kỳ dị tràn ra. Dường như muốn Mạnh Hạo đọng lại.

Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra vẻ ngạc nhiên, tay phải nâng lên, phóng ra một chỉ về giữa không trung.

- Nhất Chỉ Nhân Quả!

Trên tay phải của Mạnh Hạo lập tức xuất hiện ánh sáng đen trắng đan xen, hóa thành từng đạo sợi tơ. Cùng lúc đó, trước mắt của hắn, đỉnh đầu của tất cả mọi người, đều bất ngờ xuất hiện sợi dây nhân quả.

Gần như vào khoảnh khắc sợi dây nhân quả xuất hiện, thân thể của Mạnh Hạo bước lên trước bước ra. Trong nháy mắt liền xuất hiện phía trước thân thể nữ yêu tu có vỏ sò bên ngoài. Trong nháy mắt nữ yêu đó tâm thần chấn động, ngón tay của Mạnh Hạo trực tiếp điểm lên mi tâm của ả.

Sắc mặt của cô gái thay đổi lớn. Khi một cỗ nguy cơ mãnh liệt dâng lên trong lòng, bốn phía vỏ sò của ả đã lấy tốc độ cực nhanh, Mạnh Hạo tiến

sát lại, dường như ả muốn ẩn thân ở bên trong.

Nhưng theo Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, dường như chấn động đến bên trong tâm thần của nữ yêu tu này. Điều đó khiến tu vi của ả hỗn loạn mạnh, khiến cho vỏ sò nọ dừng một chút.

Ngay sau đó, ngón tay của Mạnh Hạo giống như tia chớp vậy, lọt vào trong khe hở của vỏ sò, trực tiếp điểm vào trên mi tâm của nữ yêu tu.

Nhìn như vừa chạm vào nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế, lại là gút thắt sợi dây nhân quả. Khi Mạnh Hạo nhấc lên tay phải, người ngoài không thấy được sợi dây nhân quả, bị hắn gút lại, cùng nhau liên kết, tạo thành một mảnh ánh sáng, hóa thành giấy nợ trong lòng bàn tay hắn, từ thuật pháp tạo thành!

Thân thể của nữ yêu tu run lên bần bật, mơ hồ cảm thấy dường như có vật chất gì trong cơ thể, bị vô hình hút đi. Khi ả giật mình, theo bản năng muốn lui về sau. Nhưng chớp mắt một cái, trong lúc Mạnh Hạo vung tay phải lên, thân thể của ả đã bị cuồng phong quét ngang, căn bản cũng không bị khống chế, trực tiếp bị hắn cách không bắt được, trực tiếp phong ấn, thu nhập vào bên trong túi trữ vật.

- Thành rồi!

- Yêu tu không tệ, có thể bán ra làm sủng vật, tọa kỵ, dù sao cái gì đều có thể.

- Toàn thân là bảo, tùy tiện đào khối tiếp theo, cũng có thể luyện thành một ít đan dược khí huyết.

Thân thể của Mạnh Hạo lui về phía sau, phân ra thần thức quan sát tên nữ yêu tu bị mình thu đi, càng nhìn ánh sáng của đôi mắt càng sáng.

- Vỏ sò lớn quả nhiên cũng có yêu tâm!

- Không tệ không tệ, so với Thiên Hà Hải những thứ hải tiên này mạnh hơn nhiều.

Mạnh Hạo càng vui mừng. Những yêu tu này nếu có địch ý đối với hắn, như vậy hắn dứt khoát quyết định xem như những thứ hải sản. Như vậy, Mạnh Hạo bỗng nhiên hối hận.

- Chết tiệt, tên trước đó, không nên giết a!

Khi Mạnh Hạo đau lòng, thân thể nhoáng lên một cái, xuất hiện lần nữa trước mặt một yêu tu. Đây là một tên nam yêu tu. Phần lưng của gã thật cao lên, giống như bướu lạc đà, nhưng trên thực tế, đó là một cái mai rùa. Yêu tu này rõ ràng là từ quy thú tu thành.

- Ta ghét nhất vương bát!

Mạnh Hạo lẩm bẩm một câu, trong vẻ hoảng sợ thất sắc của yêu tu, hắn nâng lên tay phải, Nhất Chỉ Nhân Quả xuất hiện lần nữa. Trong tiếng nổ ầm ầm, trực tiếp cưỡng ép kết duyên. Tâm thần của yêu tu chấn động, lúc nó bay nhanh lui về sau thì Mạnh Hạo lập tức bàn tay to cách không chộp một cái.

Trích Tinh Pháp vận chuyển, trực tiếp bắt được, cưỡng ép phong ấn thu đi.

Tốc độ của hắn cực nhanh, bào chế đúng cách, trong thời gian ngắn ngủi liên tục bắt đi bốn tên yêu tu!

Một màn này bị Cửu Hải Thần Giới đệ tử bốn phía thấy được, mỗi một người đều trợn mắt há hốc mồm.

- Hắn đang làm gì?

- Ta nhớ ra rồi, Mạnh Hạo này có chỗ cổ quái, thích khiến người ta viết giấy nợ. Hắn bởi vậy còn sáng lập một loại thần thông, có thể... có thể cưỡng ép khiến người cùng hắn kết nhân quả!

- Hắn bắt đi Kim sư đệ, còn bắt đi Thủy sư muội!

Về phần những yêu tu của Cửu Hải Thần Giới, sau khi thấy một màn như vậy, lập tức bạo nộ. Tiếng gào thét truyền ra mạnh mẽ, lập tức có mấy chục yêu tu ầm ầm chạy ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Dường như cử động của Mạnh Hạo khiến tất cả yêu tu đều phẫn nộ. Đầu tiên là mấy chục yêu tu chạy ra, rồi sau đó bốn phía, mấy trăm yêu tu lại đồng thời bay ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Lão giả áo bào đen cũng hai mắt đỏ thẫm, dường như thù mới hận cũ hiện lên trong óc. Lão ta dưới cái cắn răng, đang muốn xuất thủ, nhưng lại thân thể chợt ngừng, ngược lại trầm mặc xuống.

Nhưng cho dù hắn không ra tay, mấy trăm yêu tu cho dù đều là Ngụy Tiên, cũng là mấy trăm yêu tiên. Một khi bọn chúng xuất thủ, cho dù là Cổ Cảnh cũng phải tránh ra, khí thế ngập trời, thuật pháp kinh người, sát cơ tràn ngập bốn phương tám hướng.

Mạnh Hạo xem như cường hãn hơn nữa, thời khắc này cũng da đầu tê dại. Sau khi hắn chộp được tên yêu tu thứ năm vào trong tay, mặc kệ yêu tu này vùng vẫy gào thét, hắn trực tiếp phong ấn, thân thể bay nhanh lui về sau.

Ầm!

Ngay chỗ của hắn trước đó lập tức hư vô sụp đổ, sóng gợn quét ngang. Mấy trăm yêu tu điên cuồng xuất thủ, đuổi giết đến Mạnh Hạo.

- Những lão khốn kiếp Cửu Hải Thần Giới chết tiệt đó, bọn họ lại còn

không xuất hiện!

Mạnh Hạo không ngừng lui về sau, hắn nhìn những yêu tu nổi điên trước mắt, hắn có thể khẳng định, những lão gia hỏa đó nhất định xem náo nhiệt bốn phía.

- Trước đó bị ta giết một tên rồi, bọn họ cũng không hiện thân sao...

Khi Mạnh Hạo lui về sau, đôi mắt bỗng nhiên nhoáng lên một cái, hừ lạnh một tiếng.

- Dù sao ta chiếm đạo lý, cho dù là lộ ra kẽ hở lớn, những lão gia hỏa đó cũng phải che chở chứ. Nếu như thế... Ta liền buộc bọn họ nhất định phải xuất hiện!

Vào lúc đôi mắt của Mạnh Hạo chớp động, tay phải nâng lên, lập tức lôi đỉnh xuất hiện.

Hắn mặc dù kiêng kỵ những yêu tu này đồng thời xuất thủ, nhưng trên thực tế, Mạnh Hạo cũng không lo lắng quần chiến. Chỉ cần hắn cẩn thận một chút, quần chiến với hắn mà nói, mới là chiến trường tốt nhất.

Sấm chớp nhoáng lên một cái, giữa lúc trôi đi, một tiếng ầm, thân ảnh của Mạnh Hạo biến mất. Khi hắn xuất hiện, bất ngờ trong đám yêu tu, cùng một tên yêu tu đổi vị trí. Hắn gần như vừa mới hiện thân, không đợi những người khác kịp phản ứng, tay phải trực tiếp nâng lên, một kích đánh mạnh ra. Trên người một tên yêu tu nửa người bên cạnh đều là vảy chợt kết nhân quả, trực tiếp bắt đi.

Sau đó sấm chớp lại nhoáng lên một cái, Mạnh Hạo biến mất vô ảnh, xuất hiện ở địa phương khác. Tiếng rống giận ngập trời, những yêu tu nổi điên, nhưng hắn như cá chạch vậy, căn bản là không thể bị bắt. Cho dù tất cả yêu tu toàn lực xuất thủ, cũng như cũ không thể giữ lại hắn.

Tuy nhiên, trong loạn chiến, Mạnh Hạo cũng có bị thương. Khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng trong mắt của hắn lại càng ngày càng sáng, lóe lên một cái khắp nơi, đã bắt đi một tên yêu tu.

Mười, mười lăm tên, hai mươi tên...

Trong thời gian ngắn ngủi, yêu tu bị Mạnh Hạo bắt đi liền đạt tới hơn 30 tên. Rốt cục, có người không nhịn được, một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên truyền mạnh ra từ chỗ sâu của Cửu Hải Thần Giới.

Theo thanh âm xuất hiện, lại là một cỗ uy áp long trời lở đất, biến đổi quy tắc, náo động pháp tắc, khiến cho biển thứ chín cuồn cuộn, càng khiến cả mặt đất đều run rẩy.

Mà thanh âm nọ khi truyền đến, Mạnh Hạo biến sắc. Một cỗ uy áp kinh người ầm ầm phủ xuống, mơ hồ dường như hóa thành một ngón tay, xuất hiện từ hư vô, phóng mạnh ra một chỉ về hắn.

Một cỗ căn nguyên khí tức tràn ra ầm ầm.

- Đạo Cảnh!

Hai mắt của Mạnh Hạo co rút lại. Hắn không thể đối kháng Đạo Cảnh. Đó đối với hắn mà nói, là sự tồn tại kinh khủng giống như thiên uy vậy. Nhưng ngay khi ngón tay này xuất hiện, đột nhiên, một tiếng ho khan truyền đến từ hư vô.

Rốt cục, những lão gia hỏa của Cửu Hải Thần Giới ngồi không yên. Trong tiếng ho khan vang vọng, bao phủ bốn phương tám hướng, hóa thành uy áp, cưỡng ép ngăn trở những yêu tu đó xuất thủ.

Lại từ bên trong hư vô, xuất hiện một lão giả. Lão giả nọ một bước liền rơi vào phía trước cái tay kia, giữa cái phất tay, cùng ngón tay kia cách không đụng chạm.

Một tiếng ầm ngập trời vang dội, ngón tay kia chấn động mạnh, tiêu tán ra. Mà lão giả nọ cũng là thân thể lảo đảo vài bước. Sắc mặt đỏ trắng đan xen, dường như khí huyết quay cuồng.

- Ngô sư huynh, cần gì như thế?

Lão giả đi ra, Mạnh Hạo biết, chính là Lăng Vân Tử! Ông ta cũng không phải là một mình xuất hiện, ở phía sau ông ta, đi theo bảy tám tên Cửu Hải Thần Giới đệ tử. Một người trong đó, chính là Phàm Đông Nhi.

Ánh mắt của nàng lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo, nội tâm nhìn có chút hả hê.

Lăng Vân Tử đến, tất cả Cửu Hải Thần Giới đệ tử bốn phía rối rít ôm quyền cúi đầu. Ngay cả lão giả áo bào đen Hải Long trưởng lão cũng cúi đầu trong trầm mặc.

- Hắn giết Yêu tộc chi tu của ta!

Thanh âm tang thương, mang lạnh lùng, bỗng nhiên vang vọng bốn phương tám hướng, đáp lại lời nói của Lăng Vân Tử.

- Mạnh Hạo dù sao không phải chủ động xuất thủ, hắn đã né tránh hai lần. Bên trong tông môn, có người ra sát thủ với đệ tử hạch tâm, ngược lại bị giết, chết chưa hết tội. Người nọ nếu không chết, cũng phải bị tông môn đuổi.

Lăng Vân Tử chậm rãi nói.

- Lão phu không thấy là yêu tu ta chủ động xuất thủ, chỉ có thấy người này giết người, vả lại hắn bắt 33 người của Yêu tộc ta, còn không lập tức thả !

Thanh âm tang thương hừ lạnh, lần nữa vang dội.

Lần này, không đợi Lăng Vân Tử lên tiếng, thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, xuất hiện bên cạnh Lăng Vân Tử, lúc này mới lớn tiếng truyền ra lời nói.

- Những hải tiên đó thiếu ta tiền, thiếu linh thạch kếch xù. Vì chúng không có năng lực trả lai, cho nên bán thân cho ta, ta có bằng chứng!

Mạnh Hạo giữa lời nói, tay phải nâng lên, lập tức ở trong tay của hắn xuất hiện giấy nợ do Nhất Chỉ Nhân Quả tạo thành.

Hắn không sợ chuyện lớn, dù sao hắn thân là thiếu tộc của Phương gia, lại là ba đại đạo môn liên hiệp thu lấy làm đệ tử. Nếu Cửu Hải Thần Giới xảy ra ngoài ý muốn, sẽ khiến cho Đệ Cửu Sơn Hải đại loạn.

Vả lại nội tâm hắn vốn dĩ tức cành hông, thời khắc này bỗng nhiên lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1392: Đừng chọc tới ta

Mạnh Hạo vừa nói ra khỏi miệng câu này, Lăng Vân Tử sửng sốt một chút. Những đệ tử của Cửu Hải Thần Giới, đều mở to mắt, cho dù là Phàm Đông Nhi đều hít ngược một hơi.

Những tu sĩ bốn phía cũng đều từng người một trợn mắt há hốc mồm, đầy đầu vang vọng đều là hai chữ hải tiên mà Mạnh Hạo nói.

Cùng lúc đó, tất cả yêu tu bốn phía, toàn bộ đều ánh mắt đỏ lên, sát cơ bạo phát, tạo thành gió lốc, ngưng tụ ầm ầm bên trong Cửu Hải Thần Giới.

- Lại dám nói chúng ta là hải tiên, đáng giết!

- Giết hắn, ta đã rất lâu rồi chưa từng ăn qua tu sĩ, ta muốn ăn thịt hắn!

Từng tiếng rống giận ngập trời lên, chấn động bốn phương tám hướng.

Mạnh Hạo cười lạnh, thần sắc như thường. Câu nói đó của hắn là cố ý nói ra. Hắn chưa bao giờ cho rằng, nếu mình khách khí, những yêu tu này cũng sẽ không có địch ý cùng sát cơ với mình.

Dù sao chăng nữa, cũng sẽ có địch ý cùng sát cơ, nếu chú định không thể hóa giải, như vậy nếu không có lực lượng phản kháng cường hãn, sẽ phải có lời nói cường hãn hơn nữa trí mạng.

Có một số thời điểm, lực lượng của lời nói càng trọng yếu hơn so với tu vi tự thân.

Hai chữ hải tiên này không người nào dám nói ra khỏi miệng. Thậm chí trước lúc này, vì nguyên nhân lịch sử của Cửu Hải Thần Giới, có lẽ cũng

không có ai có thể nghĩ tới cùng những yêu tu này liên hệ với nhau. Nhưng Mạnh Hạo đã nói, vả lại truyền khắp bốn phương tám hướng.

Rất lâu, một câu nói, hai chữ này có thể biến đổi rất nhiều.

Giống như thời khắc này, những đệ tử của Cửu Hải Thần Giới không phải là yêu tu, từng người một thần sắc đều cổ quái. Bọn họ nhìn những yêu tu bốn phía, ngày thường đồng môn, thời khắc này khi nhìn lại, trong đầu không khỏi dâng lên hai chữ hải tiên.

- Nói năng bậy bạ!

Thanh âm già nua ý băng hàn khoảnh khắc ngập trời. Một cỗ sát cơ phủ xuống ầm ầm, hóa thành một cái bàn tay giữa không trung, mãnh liệt về phía Mạnh Hạo.

Dường như dưới bàn tay đó, có thể thẳng thừng bóp nát mặt đất. Khi nó lại tới, hư vô xé mở, quy tắc sụp đổ, giống như trời nổi giận vậy, trong nháy mắt tới gần.

Lăng Vân Tử biến sắc. Một tiếng khẽ thở dài quanh quẩn hư vô. Một người lão ẩu, thân ảnh hiển lộ ra giữa không trung, chộp một cái về phía bàn tay. Dưới một ngón tay đó, bàn tay sụp đổ ầm ầm, nhưng lại hóa thành một cái xúc tu to lớn. Trong lúc nó quét ngang, có kêu rên quanh quẩn, không có tiêu tán, mà là nhiễu khai lão bà, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

- Ngô sư đệ, đủ rồi! Ngươi biết tầm quan trọng của Mạnh Hạo chứ, chớ ép lão thân cùng ngươi tổn thương hòa khí.

Lão bà lần này không đi ngăn trở, mà nhàn nhạt lên tiếng.

Bà ta vừa nói ra, lập tức có một đạo thần thức, giữa tiếng ầm ầm phủ xuống từ hư vô. Lại là khí tức của Đạo Cảnh, mặc dù không có thân ảnh

xuất hiện, nhưng uy áp mãnh liệt. Cảm giác uy hiếp vô cùng rõ ràng.

Khí tức của lão bà với Lăng Vân Tử hòa cùng một chỗ, tạo thành một cỗ khí thế ngập trời, quét ngang bốn phương tám hướng, khiến biển thứ chín của khu vực này cuồn cuộn.

Gần như trong nháy mắt đạo thần thức đó xuất hiện, chỗ sâu của Cửu Hải Thần Giới cũng có một đạo thần thức, bạo phát ầm ầm, mang cuồng bạo cùng hung tàn. Phóng lên cao, yêu khí tràn ngập bên trong nó. Đó hiển nhiên đồng dạng là Đạo Cảnh yêu tu!

Chỉ có điều, cho dù cùng một chỗ với lão giả họ Ngô, cũng chỉ là hai vị Đạo Cảnh, rõ ràng không bằng bên phía lão bà.

Chuyện cũng vẫn chưa xong, gần như trong nháy mắt mấy người Đạo Cảnh nọ hiển lộ ra khí tức, còn có hai phương hướng, đồng dạng có một cỗ khí tức của Đạo Cảnh tràn ra. Trong lúc mơ hồ, lại tạo thành bốn phương thế lực.

Xúc tu nọ chợt dừng lại giữa không trung, song phương dường như đối kháng.

Đệ tử của Cửu Hải Thần Giới bốn phía, mỗi một người đều sắc mặt biến hóa. Vô luận là yêu tu hay là tu sĩ, đều tựa hồ không nghĩ tới sẽ xuất hiện một màn này, rối rít chấn động.

Chỉ có một ít đệ tử, ánh mắt chớp động, bọn họ hiển nhiên biết được, Cửu Hải Thần Giới có nhiều thực lực rắc rối phức tạp.

Ánh mắt của Mạnh Hạo co rút lại, lần này hắn thử dò xét, cuối cùng là nhìn thấu sâu cạn bên trong Cửu Hải Thần Giới.

- Lại có bảy vị Đạo Cảnh! Không hổ là ba đại đạo môn!

Tâm thần của Mạnh Hạo hơi chấn động, cũng nhìn thấu, lấy thế lực của lão bà làm đại diện, ở Cửu Hải Thần Giới mạnh nhất, cũng đúng là bên phía bọn họ, kiên trì để cho mình bái nhập Thần Giới.

- Chuyện giết người miễn đi, giao ra đệ tử của tộc ta, dập đầu nhận sai, chuyện này dừng lại.

Lúc lâu sau, bên trong xúc tu truyền ra thanh âm già nua lúc trước. Thanh âm đó băng hàn, dường như ẩn chứa sát cơ.

Lão bà nhíu mày, chuyện giao ra yêu tu, bà ta cảm thấy có thể, nhưng dập đầu nhận sai lại có chút quá đáng. Khi bà ta đang muốn lên tiếng, Mạnh Hạo lại nở nụ cười.

- Dừng sao? Sau khi Mạnh mỗ đi tới biển thứ chín, đã bị những hải tiên kia đuổi giết. Khi ta đến bên trong Cửu Hải Thần Giới, lại có một đám hải tiên không giải thích được xuất thủ, càng có một hải tiên lại muốn giết ta!

- Bị ta giết, kết quả lại xuất hiện một tên hải tiên già, không biết xấu hổ cùng Cổ Cảnh tu vi mạnh hơn giết ta!

- Rồi sau đó, một đám hải tiên nhỏ xuất thủ lần nữa, cuối cùng không nghĩ tới, lại còn dẫn ra một tên cường giả Đạo Cảnh xuất thủ với ta. Tượng đất còn có ba tính năng của đất, chuyện này các ngươi nói dừng, sao có thể dừng!

Lời nói của Mạnh Hạo sắc bén, thanh âm lạnh như băng, bỗng nhiên truyền ra.

Hắn vừa nói ra, đệ tử của Cửu Hải Thần Giới bốn phía, mỗi một người đều nhíu mày, có không ít người khó tránh khỏi cảm thấy Mạnh Hạo không biết trời cao đất rộng. trong sự đối thoại với Đạo Cảnh đại năng, thanh âm của hắn, căn bản là bé nhỏ không đáng kể.

Mà những yêu tu đó đều cười lạnh, cho rằng Mạnh Hạo không tự lượng sức.

- Cút ra đây! Chỗ này ngươi không có tư cách nói chuyện!

Âm thanh tang thương của lão giả bỗng nhiên vang dội, giống như sấm sét nổ tung.

Mạnh Hạo bên cạnh Lăng Vân Tử, nhưng như cũ bị thanh âm ấy chấn động làm thất khiếu chảy máu. Lúc hắn ngẩng đầu, thần sắc dữ tợn, ngửa mặt lên trời cười to.

- Ta không có tư cách sao?

- Ta là thiếu tộc của Phương gia, ngày sau ta nhất định là tộc trưởng. Phương gia ta có Địa Tổ Phương Thủ Đạo, có Ngôn Khư tổ, cũng có lão tổ đời đầu. Ngày đó một trận chiến ở Đông Thắng Tinh, chém chết Đạo Cảnh, như giết con gà. Ngươi bảo ta quỳ lạy, nếu như để cho Phương gia ta quỳ lạy, nếu ta quỳ, ngươi dám nhận sao!

Câu nói này truyền ra, giống như sấm sét, vang vọng bốn phương tám hướng. Ngay cả lão giả không có lộ ra thân ảnh, chỉ có thanh âm tang thương cũng chợt ngừng chỗ bế quan.

Lão ta có thể không cần Mạnh Hạo, nhưng lại không thể không cần Phương gia. Nhất là một trận chiến ở Đông Thắng Tinh, Phương gia lão tổ đời một cường hãn, khiến Quý gia cũng rút lui, huống chi lão ta.

Thậm chí lúc đó, khi lão ta nhìn đến Phương gia lão tổ đời một ra tay, da đầu tê dại, tâm thần đều nổ ầm ầm. Truyền thuyết có quan hệ Phương gia lão tổ đời một, vào lúc đó cũng đều hiện lên trong óc lão ta.

Đó là đời một ngoan nhân, là nhân vật cùng thời đại với Quý Thiên.

Thậm chí trong lời đồn, khi Lý chủ Thành Thiên, Phương gia lão tổ đời một giết chóc, cao cư đệ nhất, huyết tẩy bốn phương tám hướng!

Nhưng Mạnh Hạo vẫn chưa kết thúc lời lẽ!

- Ta chẳng những là đệ tử của Cửu Hải Thần Giới, còn là đệ tử hạch tâm của Tiên Cổ Đạo Tràng, còn là đệ tử hạch tâm của Thái Hành Kiếm Tông! Các ngươi đụng đến ta, có hỏi qua Tiên Cổ Đạo Tràng, hỏi qua Thái Hành Kiếm Tông chưa?

- Ngươi bảo ta quỳ, bảo đệ tử hạch tâm của Tiên Cổ Đạo Tràng cùng Thái Hành Kiếm Tông quỳ, vẫn là câu nói đó, ta nếu quỳ, ngươi dám nhận không?

Thanh âm của Mạnh Hạo nổ ầm ầm. Lăng Vân Tử trầm mặc. Lão bà thì mỉm cười, vốn dĩ muốn ngăn cản, nhưng trước mắt lại lập tức thu tay lại, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra thưởng thức.

Mà Đạo Cảnh lão giả đại diện yêu tu nhất mạch lần nữa khựng lại.

- Hay là ba đại đạo môn, chỉ có các ngươi hải tiên nhất tộc cỏn con này?

- Ta không có tư cách ư? Như vậy ta hỏi ngươi, người nào có tư cách?

- Ngươi hôm nay nếu không cho ta một cái công đạo, Phương gia, Tiên Cổ Đạo Tràng, Thái Hành Kiếm Tông, còn có các vị tiền bối lão tổ bên trong Thần Giới, không diệt nổi hải tiên nhất mạch ngươi sao?

Thanh âm của Mạnh Hạo càng ngày càng vang dội. Lời nói vô cùng sắc bén, khiến đệ tử của Cửu Hải Thần Giới bốn phía rối rít hô hấp dồn dập. Những yêu tu còn lại thì sắc mặt đại biến.

Giờ khắc này, Mạnh Hạo được sự chú ý của mọi người ở Cửu Hải Thần Giới này.

Hắn đứng ở nơi đó, ngẩng đầu, một cổ ý ngang ngược dâng lên ngạp trời trên người hắn.

- Thậm chí cũng không cần thiết thế lực khác tham dự, ngươi muốn nói thêm một câu một chữ quỳ, ngươi có tin ta bóp nát cái ngọc giản này hay không? Lão tổ đời một của Phương gia ta sẽ khoảnh khắc hạ xuống, chém chết ngươi!

Tay phải của Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, trong tay của hắn, bất ngờ xuất hiện một cái ngọc giản.

Lời vừa nói ra, lập tức bốn phương tám hướng ồ lên. Chẳng những thần sắc của Lăng Vân Tử cùng với lão bà biến hóa, yêu tu nhất mạch, hai vị lão tổ Đạo Cảnh, cũng đều thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

Mà hai cổ thế lực Đạo Cảnh đại năng khác, đồng dạng tâm thần chấn động. Giờ khắc này, Mạnh Hạo dùng lời nói của hắn, trở thành chiến lực cường hãn nhất của hắn.

- Ta cũng biết, ngươi chắc chắn hoài nghi. Như vậy ta sẽ nói cho ngươi biết, dựa vào cái gì, lão tổ đời một của Phương gia ta lại cho ta cái ngọc giản này, sẽ vì ta hạ xuống!

- Chỉ dựa vào truyền thừa Nhất Niệm Tinh Thần Biến của ta!

- Chỉ dựa vào ba viên Thánh đan mà ta luyện chế cho Phương gia bao nhiêu năm rồi, chỉ có lão tổ đời một mới có thể thành công!

- Chỉ dựa vào thành tựu tự thân chứng đạo chi tiên của ta mà trước nay không có mấy người, sau cũng có lẽ rất khó có người nào, hơn nữa mở ra cực hạn 123 mạch!

- Chỉ dựa vào... Thứ tự của ta!

Một loạt lời nói của Mạnh Hạo truyền ra, bốn phía lập tức yên tĩnh, nhưng rất nhanh, liền bạo phát ra một loạt ồ lên. Bao nhiêu năm rồi, ở Cửu Hải Thần Giới này, Mạnh Hạo là người thứ nhất, lại dám kêu gào khiêu khích Đạo Cảnh!

Thêm vào đó mỗi một câu nói của hắn, sắc bén cũng như kiếm vậy, khiến tất cả người nghe được đều tâm thần nổ ầm ầm.

Mạnh Hạo dứt khoát nói toạt ra một phen, như trước đó hắn lựa chọn giết yêu tu vậy. Cửu Hải Thần Giới thế lực phức tạp này, hắn muốn đứng vững vàng, bắt buộc phải lập uy.

Hắn chẳng những muốn lập uy trong hàng đệ tử, càng phải lập uy trong những Đạo Cảnh đại năng. Theo như lời nói của hắn, cũng không có bí mật gì, đều chỉ cần điều tra một chút, thì sẽ biết được sự việc.

Mà hắn sở dĩ lập uy, là bởi vì Mạnh Hạo sẽ không ngưng lại quá lâu ở Cửu Hải Thần Giới này. Hắn càng bá đạo, thì càng ung dung, càng thuận lợi ở nơi đây, cùng với bị người tùy ý khi dễ, chi bằng chìa kiếm ra, biến thành con nhím xù lông!

Về phần đối phương cuối cùng tin hay không, không trọng yếu. Điều trọng yếu là làm cho bọn họ biết, mình trọng yếu đối với Phương gia, đối với Tiên Cổ Đạo Tràng, đối với Thái Hành Kiếm Tông là đủ rồi.

Trong tiếng ồ lên đó, xúc tu giữa không trung vung mạnh một cái, khoảnh khắc biến mất, hừ lạnh một tiếng quanh quẩn, nhưng lại không có lời nói truyền ra. Khí tức hai cổ Đạo Cảnh của yêu tu nhất mạch biến mất.

Gần như trong nháy mắt bọn họ biến mất, hai cổ thế lực Đạo Cảnh đại năng khác, liếc nhìn Mạnh Hạo sâu đậm một cái, khí tức tiêu tán.

Như Mạnh Hạo phán đoán , tin hay không, không trọng yếu. Lời nói của hắn đã điểm ra hết thảy quan hệ lợi hại, đồng thời cũng nói cho tất cả mọi người biết rằng.

Đừng chọc tới ta!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1393: Khởi nguyên

Đừng chọc tới ta!

Mạnh Hạo không chính mồm nói ra bốn chữ này, nhưng tất cả lời nói của hắn, không có từ nào là không phải nói cho những người có địch ý đối với hắn rằng đừng chọc tới ta!

Nếu các ngươi thật sự chọc ta, trên người ta có gai nhọn!

Hôm nay, ta có thể đánh chết một tên yêu tu, bắt 33 tên. Như vậy ngày mai... Nếu các ngươi còn chọc ta, ta như cũ sẽ ra tay. Mà nếu thật các ngươi chọc ta cực hạn, ta sẽ hất bàn tử vậy, làm lớn chuyện này ra.

Theo thần thức của những Đạo Cảnh tản đi, ngày thứ nhất Mạnh Hạo đi tới Cửu Hải Thần Giới này, tên của hắn, liền truyền khắp cả Cửu Hải Thần Giới, được nhiều Cửu Hải Thần Giới đệ tử biết được, trở thành ấn tượng khắc sâu.

Phàm Đông Nhi nhìn Mạnh Hạo một cái sâu đậm, không nói thêm gì. Nhưng vẻ nhìn có chút hả hê bên trong thần sắc lại đã sớm biến mất, ngược lại sinh ra kiêng kỵ mạnh hơn đối với Mạnh Hạo.

Tuy rằng cừu hận đến từ Cửu Hải Thần Giới yêu tu, vẫn tồn tại như cũ, mà Mạnh Hạo cũng từ đầu tới cuối không rõ lắm, rốt cuộc là nguyên nhân gì dẫn tới xung đột không giải thích được này. Nhưng Mạnh Hạo lập uy, lại làm được rồi, tối thiểu bên trong Cửu Hải Thần Giới, không có bất kỳ yêu tu nào, dám xuất thủ với hắn nữa.

Tiên Cảnh đánh không lại, Cổ Cảnh bị cảnh cáo, Mạnh Hạo ngay cả Đạo Cảnh cũng dám uy hiếp. Hắn thả ra bối cảnh hoa lệ đến kinh khủng, đủ để cho những yêu tu này kiêng kỵ đồng thời rối rít ghen tỵ, thầm mắng

hắn hung hăng càn quấy.

Theo Mạnh Hạo bị Lăng Vân Tử mang đi, tu sĩ nơi đây dần dần giải tán. Hắn thấy hoa mắt, khi xuất hiện, đã ở một chỗ trong rất nhiều dãy núi của Cửu Hải Thần Giới.

Trên lưng chừng núi nơi đây, một mảnh trắng như tuyết, lực lượng của thiên địa nồng đậm trong băng hàn. Mà cả Cửu Hải Thần Giới, mặc dù ở đáy biển, nhưng ở bốn phía đại lục, lại có một tầng quầng sáng không thấy được, bài xích nước biển bên ngoài, bảo lưu lại uy áp của biển thứ chín.

Đỉnh núi có một ngôi đại điện, ngay khi Lăng Vân Tử mang Mạnh Hạo đi tới đại điện, hắn thấy được bên trong, có hai người đang ngồi khoanh chân.

Một người trong đó chính là lão bà nọ. Bà ta mặc một thân áo bào màu xám tro, trên mặt tràn đầy nếp nhăn. Một đầu tóc bạc, thần sắc tang thương, dường như tồn tại năm tháng quá lâu. Vẻ cơ trí trong mắt dường như có thể nhìn thấu lòng người.

Đạo Cảnh đều là lão quái, như sự uy hiếp của Mạnh Hạo trước đó. Hắn chỉ nói ra bối cảnh của mình, chỗ mấu chốt, lưu lại một huyền niệm mà thôi, mặc kệ tin hay không, dù sao chỉ cần biết là được rồi .

Bên cạnh lão bà là một lão giả, lão giả nọ mặc một thân áo bào xanh, mặt không thay đổi. Khi ông ta khoanh chân tĩnh tọa, ánh mắt quét qua trên người Mạnh Hạo.

Mang sắc bén cùng thẩm tra, dường như muốn nhìn thấu toàn bộ Mạnh Hạo từ trong ra ngoài. Nhất là vị trí mi tâm, càng là điểm ngưng tụ ánh mắt của ông ta.

Bị ánh mắt của lão giả tra xét, tu vi trong cơ thể Mạnh Hạo không khỏi

vận chuyển, giữa mi tâm lại lóe lên, xuất hiện danh sách ấn ký.

Sau khi nhìn đến ấn ký, lão giả gật gật đầu, thu hồi ánh mắt.

- Mạnh Hạo, ngươi có thể gọi ta là Cửu Bà.

Lão bà mỉm cười. Thần sắc rất hiền hòa, nói với Mạnh Hạo.

- Vị thượng nhân bên cạnh ta, ngươi cứ gọi hắn là Thần Sư.

- Mạnh Hạo bái kiến Cửu Bà lão tổ, bái kiến Thần Sư thượng nhân.

Mạnh Hạo thu liễm hết thảy bá đạo cùng lớn lối trước đó. Lộ ra một mặt biết điều, thậm chí mang một chút xấu hổ, nhanh chóng ôm quyền bái kiến.

Thấy được xấu hổ trên thần sắc của Mạnh Hạo, lão bà cảm thấy rất có ý tứ, nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt càng nhu hòa.

Một bên Lăng Vân Tử cũng là trong mắt mang tán thưởng. Năm đó khi ba đại đạo môn thí luyện, ông ta rất là thưởng thức đối với Mạnh Hạo. Nhất là loại bộ dạng vì tông môn, có thể bỏ ra hết thảy đó, đến nay vẫn tồn tại ở chỗ sâu ký ức của ông ta.

- Vật này đưa cho ngươi, xem như lễ cúi đầu của ngươi.

Lão bà cười cười, tay phải nâng lên hư không chộp một cái, lập tức một cái túi trữ vật xuất hiện, đưa ra trôi trước mặt Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo chớp chớp mắt, lập tức nhận lấy, thần thức quét qua một cái, lập tức nội tâm vui mừng. Bên trong đấy, lại có rất nhiều đan phương ngọc giản, còn có dược thảo nhiều như biển. Trong đó có không ít, đều là vật quý trọng của giới bên ngoài. Chỉ giá trị vật phẩm bên trong túi trữ vật này cũng rất bất phàm.

- Biết ngươi thích luyện đan, cho nên lần này, mấy lão già chúng ta đây chuẩn bị cho ngươi một phần quà này ra mắt. Bên trong đây cũng không thiếu, là chúng ta mấy ngày này đi ra ngoài đặc biệt thu tới tay.

Lăng Vân Tử ở một bên cười nói.

Nhìn như lời nói đơn giản, nhưng trên thực tế, là đang nhắc nhở Mạnh Hạo, bên trong những dược thảo này, ẩn chứa tâm ý của ba người bọn họ.

- Đa tạ ba vị lão tổ ưu ái.

Mạnh Hạo nhanh lần nữa cúi đầu, không chậm trễ chút nào đã thu túi trữ vật vào trong ngực, tốc độ rất nhanh. Ba người lão bà nhìn, lắc đầu cười, cho dù lão giả mặt không thay đổi cũng phải cười nhạt một cái.

- Trước tiên đối với chuyện mà ngươi sau khi đi tới biển thứ chín gặp phải, chúng ta biểu đạt áy náy. Chuyện này cũng ngoài chúng ta dự liệu, vốn dĩ lập tức xuất hiện giải quyết, nhưng vì một chút ngoài ý muốn, hy vọng ngươi có thể hiểu được.

Lão bà nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi lên tiếng.

Thần sắc của Mạnh Hạo như thường. Hắn không phải là người mới vừa bước chân vào tu chân giới. Hắn tu hành nhiều năm, đã trải qua không ít việc ngươi lừa ta gạt, nhìn nhiều lắm, biết có một số việc không thể rất nghiêm túc.

Mặc dù hắn tin lão bà ở đây, trước lúc này có lẽ thật không biết mình đến, sẽ khiến cho yêu tu nhất mạch cừu hận như thế. Nhưng hắn cũng giống vậy tin rằng, sau khi thấy được mình cùng yêu tu nhất mạch tranh chấp, phía lão bà cũng đích đích xác xác dâng lên tâm tư khác.

Hơn nữa, cho dù là Cửu Bà đại diện chủ thế lực của Cửu Hải Thần Giới, muốn mượn cơ hội này, đi chèn ép một chút yêu tu nhất mạch, Mạnh Hạo cũng không nói gì được.

Cũng giống như hắn ban đầu ở Phương gia vậy, Mạnh Hạo không cần thiết bị lợi dụng một chút. Hắn quan tâm chính là... ngươi không thể không công lợi dụng ta. Cho nên thời khắc này, sau khi hắn cầm túi trữ vật, sớm cũng chưa có khúc mắc.

Mà Mạnh Hạo cũng tin, nếu như không có chuyện lúc trước, quà ra mắt cũng sẽ có, nhưng dược thảo bên trong túi trữ vật, sợ là sẽ phải ít hơn một nửa.

Thấy được Mạnh Hạo biết điều, vả lại tâm tư thông duệ, không có truy tầm chuyện bọn họ xuất hiện trễ, ánh mắt của lão bà nhìn về phía Mạnh Hạo mang vẻ thưởng thức.

- Ngươi nếu đi tới Cửu Hải Thần Giới, ta sẽ đơn giản nói với ngươi về khởi nguyên của ba đại đạo môn. Những chuyện này, ngươi tự biết là được rồi, không được truyền ra ngoài.

- Ba đại đạo môn, từ khi Cửu Đại Sơn Hải tồn tại tới nay liền xuất hiện, một mực vĩnh hằng đến nay.

- Về phần khởi nguyên, đến từ chính ba vị Chí Tôn chí cao vô thượng!

Lão bà từ từ lên tiếng, khi nói tới đây, Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu, nội tâm động một cái.

- Ba vị Chí Tôn đó, tên đã không còn người nhớ, thế nhân xưng hô bọn họ, theo thứ tự là Tiên Cổ Chí Tôn, Cửu Phong Chí Tôn, Hải Mộng Chí Tôn!

- Trong đó, Tiên Cổ Chí Tôn sáng lập Tiên Cổ Đạo Tràng. Hải Mộng Chí

Tôn sáng lập Cửu Hải Thần Giới cùng Thái Hành Kiếm Tông.

- Đây là khởi nguyên của ba đại đạo môn. Hải Mộng Chí Tôn, ngươi đã thấy qua, chính là bà ta cấp cho ngươi tự liệt. Bà ta cũng là Chí Tôn duy nhất tồn tại đến hiện giờ...

Thanh âm của lão bà nhẹ nhàng, lộ ra cảm giác viễn cổ, dần dần xốc lên trước mặt Mạnh Hạo một tầng khăn che mặt của ba đại đạo môn.

- Ba đại đạo môn, không phải độc thuộc về Đệ Cửu Sơn Hải sao? Còn Cửu Phong Chí Tôn sáng lập là cái gì?

Mạnh Hạo trầm mặc, mặc dù những chuyện này, trước đó hắn đã đoán được không ít, nhưng giờ đây nghe được lão bà chính mồm nói ra, đối với hắn cũng có chấn động.

- Không sai!

Lão bà càng lúc càng tán thưởng, gật đầu.

- Cửu Đại Sơn Hải, mỗi một tòa Sơn Hải đều có ba đại đạo môn!

Thanh âm của lão bà vừa ra, tâm thần Mạnh Hạo lần nữa chấn động.

- Tên đều là gọi là Cửu Hải Thần Giới, Tiên Cổ Đạo Tràng cùng với Thái Hành Kiếm Tông.

- Chín Cửu Hải Thần Giới dung hợp ở cùng một chỗ, mới là... Chân chính Cửu Hải Thần Giới!

Lão bà bình tĩnh nói.

- Về phần Cửu Phong Chí Tôn, không có ai biết ông ta sáng lập cái gì. Tuy nhiên bao nhiêu năm rồi, chúng ta căn cứ dấu vết để lại, dần dần lấy

được một sự phán đoán cùng nghe đồn...

Lão bà nói tới đây, trầm mặc xuống, dường như chuyện kế tiếp bà ta muốn nói, ngay cả chính bà ta cũng cảm thấy rung động và khó tin.

- Nghe đồn, Cửu Phong Chí Tôn sáng lập Sơn Hải Giới chỗ chúng ta!

Người nói ra câu nói này, không phải lão bà, mà là lão giả Thần Sư thượng nhân mặt không thay đổi bên cạnh bà ta.

Mạnh Hạo nghe được câu đó, trong óc lập tức nổ ầm ầm. Tin tức ẩn chứa bên trong câu nói đó, so với tất cả trước đây cũng phải làm cho hắn chấn động. Hắn hô hấp dồn dập, hít ngược một hơi.

- Cửu Phong Chí Tôn, sáng lập Sơn Hải Giới sao?

- Đây là một sự suy đoán, không thể phán đoán thiệt giả, Cửu Phong Chí Tôn đứng đầu ba đại Chí Tôn năm đó. Có lẽ...trong năm tháng chiến tranh, cũng chỉ có ông ta mới có thể làm đến điểm này, nghịch chuyển càn khôn, để lại một luồng hương hỏa Tiên giới chúng ta.

Thanh âm của lão giả tang thương, vang vọng bên trong đại điện.

- Mà theo sự suy đoán này xuất hiện, còn lại là Cửu Phong Chí Tôn đạo pháp, Sơn Hải Kinh!

- Ai có thể chiếm được Sơn Hải Kinh, người đó chính là người chủ của Sơn Hải Giới, lãnh đạo Sơn Hải Giới, đánh ra ba mươi ba trọng thiên, trọng tố sự huy hoàng năm đó của Tiên giới!

- Thế giới của chúng ta là Tiên giới, Chí Tôn Tiên Giới thống lĩnh ba ngàn hạ giới!

Lão giả nhắm nghiền hai mắt, đắp lên vẻ bi ai trong mắt.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập. Chuyện Sơn Hải Giới đã từng là Chí Tôn Tiên Giới, hắn đã biết khi sưu hồn Nhất Pháp Tử. Sự chấn động lúc đó, hiện giờ hắn còn nhớ rõ, thời khắc này chính tai nghe được Thần Sư thượng nhân nói ra, trước mắt của hắn, dường như lần nữa hiện lên hình ảnh trong trí nhớ của Nhất Pháp Tử.

- Những điều này, ngươi biết là được rồi, chuyện cụ thể, không nên biết, tốt hơn...

Lão bà nhẹ giọng nói.

- Sứ mệnh của ba đại đạo môn là vì trợ giúp hàng ngũ lớn lên. Hàng ngũ là Hải Mộng Chí Tôn bổ nhiệm. Cửu Đại Sơn Hải, từng người đều có danh sách chi tu. Mà Đệ Cửu Sơn Hải... hàng ngũ ít nhất, lão tổ ngươi là người thứ nhất, ngươi là người thứ hai.

- Con đường của ngươi, không ở Đệ Cửu Sơn Hải, mà ở cả Sơn Hải Giới. Đối thủ của ngươi, cũng không còn là mấy tên Sơn Hải cùng thế hệ, mà là... cả hàng ngũ của Sơn Hải Giới!

- Cuộc chiến hàng ngũ vô cùng tàn khốc, thậm chí rất lâu. Cũng không phải là hai người chiến đấu, mà là tông môn thế lực sau lưng, thậm chí chiến tranh giữa hai đại Sơn Hải!

- Không hy vọng xa vời ngươi có thể trở thành người xuất sắc trong hàng ngũ, chỉ hy vọng... ngươi có thể bảo vệ cái thân phận này của nó. Nếu có thể đi xa hơn, ba đại đạo môn của Đệ Cửu Sơn Hải, bỏ ra nhiều hơn nữa cũng đáng giá !

Lão bà sâu đậm nhìn Mạnh Hạo một cái, trong mắt lộ ra mong đợi.

Nội tâm Mạnh Hạo khó có thể bình tĩnh, mặc dù trước đó hắn đoán được biết được rất nhiều, nhưng giờ khắc này, tâm thần của hắn như cũ nổi lên

sóng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1394: Như Phong giới thí luyện

Trong đại điện không có gió, nhưng chớp mắt, phảng phất có cuồng phong thổi qua tâm hải của Mạnh Hạo, nhấc lên sóng biển vô cùng, hóa thành một loạt tiếng sấm, khiến hắn có chút hoảng hốt.

- Không ai có thể chân chính xác định, danh sách kế hoạch của Hải Mộng Chí Tôn, rốt cuộc mục đích là gì...?

Lão bà mở miệng lần nữa, thanh âm nhẹ nhàng, vang vọng bên trong đại điện.

- Tuy nhiên, đó không trở ngại suy đoán. Bao nhiêu năm rồi, Sơn Hải Giới ba đại đạo môn cũng chầm chậm chiếm được một đáp án. Một cái rất hảo đoán, cũng là đáp án gần như với chân tướng.

- Danh sách... Là danh sách của Chí Tôn!

- Người cụ bị tư cách tương lai trở thành Chí Tôn, mới có thể liệt vào danh sách!

- Danh sách này chính là vì bồi dưỡng được, Sơn Hải Giới Chí Tôn!

Bên trong đôi mắt của lão bà lộ ra ánh sáng lấp lánh, thanh âm truyền ra, tựa như đinh chém sắt!

- Sau hạo kiếp, bên trong Sơn Hải Giới không có Chí Tôn xuất hiện nữa. Cho dù là Địa Tạng công nhận mạnh nhất, cũng như cũ không phải Chí Tôn.

- Đây nhìn như bình thường, dù sao Chí Tôn quá khó khăn, nhưng trên thực tế... đây là không hợp lý. Về phần nguyên nhân sở tại, có lẽ chỉ có Hải Mộng Chí Tôn mới hiểu được.

Lão bà nhẹ giọng nói.

Tâm thần của Mạnh Hạo chấn động.

- Đây là ba đại đạo môn cùng danh sách khởi nguyên.

Trong đại điện, lão bà nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi lên tiếng, một bên Thần Sư lão giả, nhắm mắt không nói gì nữa.

Lăng Vân Tử trầm mặc, nội tâm khẽ thở dài.

- Mà Cửu Hải Thần Giới bên trong Đệ Cửu Sơn Hải, có thể làm cho ngươi là toàn lực phụ trợ ngươi bước chân vào Cổ Cảnh!

- Trong đó, tất cả khu vực bên trong tông môn đều cho ngươi quyền hạn kiêu ngạo. Hết thảy đạo pháp, hết thảy tài nguyên, đều mở rộng ra đại môn cho ngươi. Mà những điều này vẫn là thứ yếu, chủ yếu nhất ...

Lão ẩu nói tới chỗ này, sâu đậm nhìn Mạnh Hạo một cái.

- Mở ra cho ngươi, Như Phong Giới!

Như Phong Giới ba chữ này khoảnh khắc nói ra từ trong miệng lão bà. Lăng Vân Tử chậm rãi ngẩng đầu, một bên Thần Sư lão giả cũng mở mắt ra.

Một cổ uy áp phủ xuống bên trong đại điện của đỉnh núi này, dường như ba chữ Như Phong Giới ẩn chứa lực lượng kinh người nào đó.

- Như Phong Giới là thuộc về bên trong Sơn Hải Giới, Cửu Hải Thần

Giới bên trong ba đại đạo môn, độc hữu chính là chỗ thí luyện!

- Ba đại đạo môn của Sơn Hải Giới, mỗi một cái đạo môn, đều có giới độc hữu của chính mình!

- Bất kỳ một Cửu Hải Thần Giới của Sơn Hải, đều có tư cách đề xuất mở ra. Mà Đệ Cửu Sơn Hải Cửu Hải Thần Giới ta, nhiều năm qua, chỉ đề xuất qua một lần, mở ra cho Phương gia lão tổ đời một của ngươi!

- Lúc này, cách nhiều năm, chúng ta chuẩn bị đề xuất lần thứ hai mở ra. Lần này... Là vì ngươi mở ra!

Thanh âm của lão bà trầm thấp, vang vọng trong đại điện này.

- Như Phong Giới sao?

Mạnh Hạo sửng sốt. Hắn cũng nhìn thấu sự ngưng trọng của ba vị cường giả Đạo Cảnh, nhưng đối với ba chữ Như Phong Giới, hắn hoàn toàn xa lạ.

- Tràng hạo kiếp trước đây, Chí Tôn Tiên Giới có ba ngàn hạ giới, trong hạo kiếp, bên trong ba ngàn hạ giới có bộ phận làm phản, triển khai chinh chiến... Cuối cùng, ba ngàn hạ giới gần như toàn bộ sụp đổ.

- Chỉ còn lại có 33 giới giữ vững hoàn chỉnh..

Lão bà giải thích choMạnh Hạo, bên trong thần sắc lộ ra cảm khái.

- Như Phong Giới, đã từng cũng là một trong ba ngàn hạ giới, một dạng cũng là phản bội tộc. Trong tràng đại chiến đó, sụp đổ vỡ nát một nửa, bộ phận còn dư lại bị Hải Mộng Chí Tôn mang đi. Chúng sinh tồn tại hiện giờ trong đó đều là tội dân sau này!

- Nơi đó, dưới nhiều năm bồi dưỡng, như cũ giữ vững truyền thống năm

đó. Đối với Tiên giới kính sợ tôn trọng, trở thành chỗ thí luyện của Cửu Hải Thần Giới!!

- Ở nơi đó, ngươi có thể cảm nhận được... Lúc Tiên giới ta đã từng huy hoàng, chí cao vô thượng ra sao!

Lão bà nói tới chỗ này, Thần Sư lão giả bên cạnh, mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Ngay cả Lăng Vân Tử cũng đều hô hấp có chút dồn dập, đó là khát vọng đối với huy hoàng đã từng.

- Mà sở dĩ Như Phong Giới lại trở thành chỗ thí luyện, vả lại là chỗ thí luyện thứ nhất của Cửu Hải Thần Giới là bởi vì Như Phong Giới vỡ nát, khiến cho căn nguyên bên trong hỗn loạn.

Vì sự rối loạn đó, cho nên có dấu vết có thể dò theo. Đối với tu sĩ mà nói, ở nơi đó... có thể đi cảm thụ căn nguyên tốt hơn.

Thanh âm của lão bà mang lực lượng kỳ dị, truyền vào trong tai của Mạnh Hạo, khiến nội tâm của hắn không ngừng chấn động.

- Căn nguyên là cánh cửa của Đạo Cảnh, mà Cổ Cảnh... là quá trình không ngừng tiếp xúc căn nguyên.

- Nhất là ở bên trong Như Phong Giới, tồn tại Nguyên của một giới. Nếu có thể hấp thu, có thể khiến cho người thể ngộ đến mức tận cùng đối với lực lượng căn nguyên!

Đối với ngươi mà nói, có thể cho ngươi đạo quả, trực tiếp ngưng tụ, thậm chí Nguyên của một giới, có thể cho người trực tiếp bước chân vào Cổ Cảnh!

Lão bà chậm chậm mở miệng.

Mạnh Hạo nghe đến đó, nội tâm lần nữa chấn động. Chuyện năm đó hắn biết được từ trong trí nhớ của Nhất Pháp Tử, thời khắc này sau khi nghe lời nói của lão bà, lập tức hiểu Như Phong Giới.

Đó... Đã từng là một cái thế giới!

Cho dù giờ này chỉ còn lại có một nửa, nhưng vẫn là thế giới!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đôi mắt khoảnh khắc lộ ra tia sáng kỳ dị. Con đường Cổ Cảnh của hắn là dung hợp Niết Bàn Quả. Nếu có thể trực tiếp ngưng tụ thế giới căn nguyên của đạo quả, như vậy hắn tin, nhất định trợ giúp cực lớn đối với mình dung hợp Niết Bàn Quả.

- Lần này Như Phong Giới thí luyện, mặc dù là Đệ Cửu Sơn Hải Thần Giới ta mở ra, nhưng... Như Phong Giới, khắp cả Cửu Hải Thần Giới của Sơn Hải Giới, cho nên đến lúc đó... Không chỉ có ngươi sẽ đi vào, những Cửu Hải Thần Giới của Sơn Hải khác, cũng sẽ phái ra đệ tử đi tới.

Mà điều kiện có tư cách mở ra Như Phong Giới , vả lại có thể an bài đệ tử đi vào bên trong, chính là... Có nằm bên trong danh sách!

- Cho nên, lần này Như Phong Giới thí luyện, ngươi sẽ gặp phải... hàng ngũ của những Sơn Hải khác.

Lão bà nói tới chỗ này, trong mắt lộ ra một chút hàn mang.

- Nếu có khả năng, đánh chết hàng ngũ của những Sơn Hải khác, nếu không có khả năng, không cần quan tâm đến tôn nghiêm, bảo vệ tánh mạng là chủ!

Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn lão bà, sau khi trầm mặc một lát, gật gật đầu. Hắn hiểu rõ, hàng ngũ ấy... giống như dưỡng cổ vậy. Chỉ có còn sống sót trong tầng tầng rèn luyện, mới có thể trở thành mạnh nhất.

Mà đối với Sơn Hải Giới hiện giờ mà nói, cần không phải là một đám chuẩn cường giả, cần chính là... Một người Chí Tôn chân chính!

- Hay hoặc là, cần cũng không phải Chí Tôn, dù sao năm đó cho dù là ba đại Chí Tôn, cũng chỉ giữ lại Tiên giới hương hỏa, khiến họ bất diệt thôi.

- Có lẽ... Giải quyết hết thảy căn bản này là cần một sự tồn tại... vượt qua Chí Tôn!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập. Trong óc của hắn, không khỏi hiện lên một bộ hình ảnh. Trong hình ảnh đó, là chín mặt trời kéo pho tượng khổng lồ, còn có chín con bướm, kéo động quan tài khổng lồ.

- Mở ra Như Phong Giới, chúng ta mặc dù trước đó đã chuẩn bị, nhưng còn cần ba tháng.

- Trong vòng ba tháng này, ngươi bên trong tông môn, toàn lực chuẩn bị chiến đấu...

Lão bà bình tĩnh lên tiếng.

- Uy áp của biển thứ chín giống như phụ trọng tu hành, ngươi cần phải hết khả năng đi thích ứng. Đây chẳng những có chỗ tốt đối với ngươi ngày sau, chủ yếu nhất chính là... bên trong Như Phong Giới, là thế giới chỉ còn lại có một nửa, vì căn nguyên hỗn loạn, cho nên ở nơi đó, một dạng sẽ có uy áp tồn tại.

- Ngươi chỉ có thích ứng biển uy áp thứ chín mới có thể sau khi đi vào Như Phong Giới, sẽ không thất thường. Nếu không, bên trong Như Phong Giới, ngươi từng bước gian khổ.

- Còn nữa, mỗi một tòa Kim Môn vách đá bên trong tông môn đều đại diện một loại thí luyện. Ta hy vọng ngươi... mỗi một cái đều tham gia

một chút, dùng khả năng lớn nhất, khiến cho mình trong vòng ba tháng này, biến thành mạnh hơn!

- Ta hy vọng, trên mỗi một tòa Kim Môn thạch, đều thấy được tên của ngươi. Ngươi là danh sách, là người danh sách thứ hai của Đệ Cửu Sơn Hải ta bao nhiêu năm rồi!

Lão bà vung tay một cái, lập tức một cái túi trữ vật bay ra, rơi vào trước mặt Mạnh Hạo.

- Trong này là khen thưởng xếp hạng thứ nhất trong đạo môn thu đồ đệ!

- Khen thưởng rất nhiều, đều nằm trong túi đựng đồ này, mà quý báu nhất trong đó... trừ một kiện Cổ Tiên khí ra, chính là... Chí Tôn Huyết!

- Hãy cảm thụ cho tốt, trước khi Như Phong Giới mở ra, khiến cho mình... mạnh hơn!

- Con đường của ngươi, có thể đi bao xa, hãy xem tạo hóa của ngươi đó.

Lão bà nhìn Mạnh Hạo một cái sâu đậm, trong mắt mang kỳ vọng.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn túi trữ vật trước mặt. Sau khi hắn trầm mặc một lát, trong mắt lộ ra ánh sao, giơ tay lên cầm lấy túi trữ vật, hướng về lão bà cùng với Thần Sư lão giả, còn có Lăng Vân Tử, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Hắn không nói thêm hứa hẹn hay cảm tạ gì nữa. Giờ khắc này, bất kỳ lời nói nào đều nhạt nhẽo, chỉ có cúi đầu chân thành cùng chấp nhất, hắn lấy hành động biểu đạt.

Trong mắt lão bà lộ ra vẻ tán thưởng, Thần Sư lão giả cũng gật đầu. Về phần Lăng Vân Tử, ông ta vốn dĩ thưởng thức đối với Mạnh Hạo, thời khắc này trên mặt lại lộ ra mỉm cười.

- Ngươi đi đi, bên trong túi trữ vật này, trừ khen thưởng ra, còn có một tòa động phủ ngọc giản, làm chỗ tu hành cho ngươi trong ba tháng này. Thân phận ngọc bài bên trong, có thể cho ngươi ở bên trong tông môn, thông hành không trở ngại.

Lão bà mỉm cười lên tiếng.

Mạnh Hạo gật đầu, đúng lúc này, bỗng nhiên Thần Sư lão giả, nói ra một câu nói.

- Yêu tu nhất mạch, yêu cầu đệ tử bị ngươi bắt, ngươi lúc đó chỉ cần giao ra thì được rồi, cần gì phải cường thế?

Lão giả mặt không thay đổi, nhưng ánh mắt lại mang thâm ý.

- Ta nếu giao ra, những yêu tu đó đối với ta địch ý sẽ giảm bớt, như vậy ta có thể giao ra. Nhưng hiển nhiên đó không thể nào, thay vì như thế, cần gì phải giao!

- Giữ lại những thứ hải tiên đó, còn có thể bán ra chút ít linh thạch tiên ngọc, càng có thể tạo được tác dụng uy hiếp.

Mạnh Hạo cười cười.

- Bên trong tông môn, an toàn của ngươi vô ngại, nếu đi ra ngoài... phải tăng thêm cẩn thận. Một khi không ổn, lập tức bóp nát lệnh bài ngọc giản của ngươi, chỉ cần trong phạm vi trăm vạn hải lý bên ngoài tông môn, lão phu cũng sẽ trong thời gian ba cái hít thở chạy tới!

Thần Sư lão giả nhìn Mạnh Hạo, cũng cười, hai mắt nhắm nghiền, không nói gì nữa. Ông ta rất hài lòng sau khi nhận chứng tâm tính của hắn.

Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu, đang muốn rời khỏi, bỗng nhiên dừng lại,

xoay người nhìn thoáng qua ba người lão bà.

- Vãn bối muốn biết, rốt cuộc là nguyên nhân gì, vãn bối một bước vào biển thứ chín, những thú biển đó cừu hận như vậy. Vả lại cho dù tiến vào Cửu Hải Thần Giới, không ngờ cũng đưa tới sự oán hận cùng điên cuồng của những yêu tu đó.

- Vả lại dường như chẳng phân biệt được tu vi, chỉ cần là yêu tu của biển thứ chín, đối với vãn bối liền cừu hận chí cực, không đội trời chung. Vãn bối không hiểu, xin tiền bối giải thích nghi hoặc!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía ba người lão bà, trong mắt lộ ra chấp nhất, hắn muốn biết đáp án!

Hắn không tin ba người lão bà không biết. Chuyện này với thân phận của bọn họ, mặc dù là trước không biết, nhưng chỉ cần hơi hỏi thăm thêm, lập tức sẽ rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1395: Đáp án

Mạnh Hạo vừa hỏi xong, nụ cười lộ ra trên mặt lão bà. Lăng Vân Tử cũng cười. Về phần Thần Sư lão giả thì nhắm mắt im lặng.

- Ta còn tưởng rằng, ngươi cho đến lúc rời đi cũng sẽ không hỏi.

Lão bà cười nói.

- Chuyện này chúng ta trước đây không biết nguyên nhân. Dưới sự điều tra mới hiểu được, là khí tức trên người ngươi dẫn tới!

Trả lời Mạnh Hạo, không phải lão bà, mà là Lăng Vân Tử.

- Khí tức của ta sao?

Đôi mắt của Mạnh Hạo chợt ngưng trọng, trong đầu hắn lập tức loại bỏ hơn phân nửa khả năng phán đoán trước đó.

- Yêu tu là một loại sinh mạng đặc thù. Bọn họ không phải tu sĩ, cũng không phải chân chính là yêu. Mà trong hoàn cảnh độc đáo của biển thứ chín, một loại tồn tại khác xuất hiện lột xác.

Lăng Vân Tử không trực tiếp trả lời, mà là giới thiệu yêu tu.

- Vì dường như tu không phải tu, vì dường như yêu không phải yêu, cho nên bọn họ tự xưng là... Yêu tu!

- Loại yêu tu đó, cả Sơn Hải Giới, chỉ trong biển mới có. Mà trước đó ngươi nhìn những thú biển bên ngoài biển thứ chín là vẫn chưa hoàn thành lột xác biến đổi. Linh trí không cao, nhưng nếu cho chúng nó đủ thời gian, cũng có khả năng trở thành yêu tu.

- Yêu tu, tự xưng nhất tộc, vô cùng bài ngoại. Như yêu tu của biển thứ chín, cho dù bản thể bất đồng, nhưng đều là một cái tộc quần, cho dù những thú biển chưa có khai linh, cũng là tộc nhân của bọn họ.

Nếu có người dám bị thương tộc nhân bọn họ, cho dù chỉ bị thương một cái, đứng ở trước mặt bọn họ, cũng sẽ bị bọn họ lập tức cảm nhận được khí tức.

Thậm chí trong đó cũng không thiếu, đều có huyết mạch liên hệ. Ngươi có thể tưởng tượng, cả biển thứ chín, trên thực tế chủ nhân chân chính không phải tu sĩ, mà là bọn họ.

Lăng Vân Tử nhìn Mạnh Hạo một cái, chậm rãi nói.

Mạnh Hạo nghe đến đó, ngẩn người tại chỗ, mở to mắt. Hắn nghĩ tới gần như tất cả tính khả năng, lại không nghĩ tới. Không ngờ... không có chút nào liên hệ với hắn đoán.

Chân tướng của chuyện hoàn toàn không phức tạp như Mạnh Hạo tưởng tượng. Không phải Phong Yêu nhất mạch. Không phải vì linh tiên thạch màu đen đó, không vì kẻ địch vốn có xưa nay của Phương gia. Cũng không phải xâm phạm lợi ích của người nào.

Mạnh Hạo cười khổ, hắn đã nghĩ tới đáp án.

- Một khi trở thành yêu tu, trên thực tế cùng tu sĩ không có quá nhiều khác biệt, thậm chí ở phương diện khác, mạnh hơn bọn tu sĩ chúng ta. Bọn họ trong tu hành, có thể thành tiên, có thể vào cổ, cũng có thể đạp đạo.

- Bao nhiêu năm rồi, có yêu tu rời khỏi, xuất hiện ở rất nhiều khu vực của Đệ Cửu Sơn Hải. Các tinh tú, sinh sôi nảy nở ra vô số đời sau, nhưng đáng tiếc, chỉ có ở biển thứ chín, mới có thể khai linh trở thành yêu tu,

mà ở những khu vực khác, lại không làm được.

- Nhưng bất kể như thế nào, những thú biển bên trong hải dương trên các tinh tú, rốt cuộc căn bản của nó là cùng tộc với bọn họ. Thậm chí còn có một ít là huyết mạch chí thân.

Lăng Vân Tử thấy được Mạnh Hạo cười khổ, cũng không khỏi được thần sắc cổ quái. Trên thực tế, ba người lão giả bọn họ cũng không nghĩ tới sẽ như vậy.

- Ta hiểu được!

Mạnh Hạo thở dài một tiếng.

- Hải sản của thiên hạ thân một nhà...

Mạnh Hạo cảm thấy rất ủy khuất. Hắn có thể tưởng tượng, trên Nam Thiên Tinh Thiên Hà Hải, số lượng thú biển bị hắn giết không biết bao nhiêu, nhất định đều đồng tộc với những yêu tu này.

Cho dù cách không biết bao nhiêu đời. Cho dù yếu đi khó được, nhưng lại không sửa đổi được huyết mạch của bọn họ. Nếu như chỉ giết một ít, giống như tu sĩ bình thường vậy. Chỉ là ngẫu nhiên gặp giết chóc, như vậy ở biển thứ chín này, Cửu Hải Thần Giới, nghĩ đến sẽ không dẫn tới dao động gì.

Những yêu tu đó giống như tu sĩ vậy, sẽ không vì một người giết một ít đồng tộc chưa khai linh, liền huyết cừu đến cùng. Nhưng Mạnh Hạo... hắn giết không phải một ít, mà là gần như tất cả thú biển bên trong cả Thiên Hà Hải, giống như là diệt hết cả huyết mạch đời sau của yêu tu vậy.

Chỉ yêu tâm, sẽ không biết thu hoạch bao nhiêu.

Thú biển chết trong tay hắn, số lượng nhiều, đủ để cho trên người của hắn, lây dính khí tức nồng đậm không cách nào hình dung. Người cụ bị khí tức như vậy, xuất hiện ở biển thứ chín, khi xuất hiện trước mặt những yêu tu đó, loại cảm giác cừu hận liền có thể tưởng tượng.

Mạnh Hạo vô cùng buồn bực, nếu là những nguyên nhân khác, hắn còn có thể nghĩ biện pháp biến đổi một chút. Dù sao nơi này là biển thứ chín, hắn cũng không muốn cùng những yêu tu đó không chết không thôi.

Nhưng nếu là bởi vì nguyên nhân khí tức... Dính đến sự cảm ứng giữa tộc quần, bọn họ nhìn lại, Mạnh Hạo là đao phủ đầy tay máu tanh, chuyện này hắn không có biện pháp giải quyết rồi.

- Khí tức này có thể che giấu sao?

Mạnh Hạo hỏi.

- Khí tức này che giấu không xong.

Lăng Vân Tử thở dài.

- Ngươi chỉ có thể tự mình cẩn thận một chút, hết khả lượng không nên rời đi tông môn. Chuyện này thật sự là không thể dự liệu trước. Ai có thể nghĩ tới, không ngờ trên người ngươi có khí tức nồng đậm như thế.

Lăng Vân Tử cũng buồn bực.

- Biển thứ chín, chủ nhân chân chính là những yêu tu đó. Cửu Hải Thần Giới mặc dù ở nơi này, nhưng trên thực tế thật sự truy xét, thì đáng ra phải là bọn ta cưỡng ép chiếm cứ.

Lão bà chậm rãi nói.

- Tuy nhiên những yêu tu đó sở dĩ có thể khai linh, truyền thuyết có quan

hệ cùng Hải Mộng Chí Tôn. Cho nên nhiều năm qua, giữa chúng ta đều là cùng tồn tại, chấp nhận lẫn nhau. Mà yêu tu nhất mạch, vô luận là ở Đệ Cửu Sơn Hải, hay là ở những Sơn Hải khác, đều là thế lực tồn tại bên trong bất kỳ một chỗ Cửu Hải Thần Giới.

- Ngươi cũng không cần phiền giận, yêu tu nhất mạch, nếu cũng là một phần của Cửu Hải Thần Giới, vậy sẽ phải tuân theo quy định của tông môn, hết thảy... lấy danh sách làm đầu!

- Chuyện này, ngươi có thể trở thành một loại thí luyện khác được rồi.

Lão bà nhìn Mạnh Hạo một cái.

Mạnh Hạo thở dài, chỉ có thể gật đầu. Sau khi hắn ôm quyền cúi đầu, xoay người rời khỏi đại điện, khi đi ra, có gió rét thổi tới. Hắn đứng ở đỉnh núi nơi đây, nhìn về phía phương xa. Ở độ cao này, hắn có thể thấy được hơn nửa Cửu Hải Thần Giới.

- Thôi , nếu không thể hóa giải, thì không cần phải nghĩ nữa .

Mạnh Hạo lấy ra một cái ngọc giản từ bên trong túi trữ vật, thần thức quét qua một cái, lập tức trước mắt xuất hiện một bộ bản đồ.

Đây là bản đồ của cả Cửu Hải Thần Giới. Sau khi Mạnh Hạo cẩn thận quan sát, hắn tìm được động phủ do ba người lão bà an bài cho mình. Động phủ này tiến gần khu vực trung tâm mặt đất, nhìn từ trên bản đồ là giữa hai dãy núi.

Mạnh Hạo thu hồi ngọc giản, thân thể bước lên trước bước đi, hóa thành một đạo cầu vồng. Một tiếng ầm, chạy thẳng tới động phủ. Tốc độ của hắn rất nhanh, xé không gian, trên đường gặp một vài đệ tử của Cửu Hải Thần Giới.

Nếu là tu sĩ, sau khi thấy được hắn, sẽ ghé mắt nhìn một cái, hiển nhiên

nhận ra Mạnh Hạo. Mà những yêu tu đó, khi nhìn thấy hắn, dường như cực lực khắc chế, cừu hận cùng sát cơ trong mắt rất mãnh liệt.

Mạnh Hạo dứt khoát mắt nhìn thẳng, toàn lực bay nhanh, tốc độ càng lúc càng nhanh. Dùng nửa canh giờ, rốt cuộc đã tới khu vực chỗ động phủ của hắn, cúi đầu ánh mắt quét qua một cái. Hắn trước tiên thấy được, là hai dãy núi như rồng vậy, tung hoành bốn phương tám hướng.

Bên trong vùng núi này, có một chỗ địa tầng đứt đoạn, sụp đổ xuống, nơi đó có cầu vồng chảy xuôi. Vị trí địa tầng đứt đoạn tạo thành một cái thác nước chênh lệch cực lớn.

Tiếng động ầm ầm truyền đến từ mặt đất. Theo thác nước rơi xuống, đại lượng hơi nước bay lên không, khiến cho bốn phía hình như có sương mù mông lung. Mà bên dưới thác nước, lại là một chỗ đầm nước. Sóng xanh biếc lân lân, lực lượng của thiên địa rất là nồng đậm.

Bên đầm nước, là một chỗ lầu các hai tầng.

Bốn phía hương hoa thơm ngát, chim muông hót líu lo, như thế ngoại đào nguyên, càng có một ít kỳ hoa dị thảo. Bốn phía đầm nước như cái cốc vậy, tranh hương khoe sắc.

Mà bốn phương tám hướng có vách đá dựng đứng vây quanh, khiến cho chỗ này tạo thành trận thế tuyệt hảo. Cho dù vị trí tiến gần trung tâm Cửu Hải Thần Giới, nhưng không thiếu yên lặng.

Nhất là lầu các này dựng đứng gần sát vách đá. Có thể tưởng tượng, không gian bên trong cũng không vào khoảng như nhìn thấy vậy. Bên trong vách đá dựng đứng đó, nhất định còn có thạch thất.

Gần như nhìn một cái, Mạnh Hạo liền lập tức rất hài lòng với nơi đây.

Thân thể hắn nhoáng lên một cái, theo thác nước chạy thẳng tới đầm

nước phía dưới, trong nháy mắt rơi xuống, bốn phía có không ít chim muông, rối rít bị quấy rầy. Bọn chúng tản ra khắp nơi, khiến cho thảo mộc lắc lư, cũng có mùi hương bị nhấc lên. Dưới tiếng thác nước kia bồi bạn, tinh thần của Mạnh Hạo cũng trở nên rung lên.

- Địa phương tốt!

Mạnh Hạo nhìn bốn phía, càng lúc càng hài lòng. Hắn đi tới bên trong lầu các, sau khi ánh mắt quét qua một cái, khẽ hô một tiếng, tay phải nâng lên bấm quyết chỉ một cái. Chỉ phong rơi vào trước lầu các, trên một tấm bia đá.

Tấm bia đá lập tức chấn động, ngay sau đó, một đạo quầng sáng nhu hòa chợt tản ra tứ tán, phong tỏa bầu trời. Thác nước kia trực tiếp bị quầng sáng chặt đứt từ trung gian.

Không có nước sông chảy xuống nữa, nhưng trên quầng sáng, nước của thác nước lại nhanh chóng tích lũy. Không nhiều thời gian, không ngờ trở thành một chỗ đầm nước lơ lửng, treo thật cao ở giữa không trung.

Bốn phía vách đá dựng đứng, trở thành cái chắn, trận pháp quầng sáng trở thành đáy của đầm nước, nhìn đầm nước giữa không trung, đôi mắt của Mạnh Hạo sáng lên. Như thế chỗ này liền trở thành một chỗ bế quan tuyệt hảo.

Trong ngăn cách, bí ẩn lại không mất an toàn.

Gần như Mạnh Hạo rất hài lòng đối với động phủ của hắn ở Cửu Hải Thần Giới, đồng thời, ở khoảng cách biển thứ chín, trong tinh không rất xa xôi. Nơi đó... không ở bên trong Sơn Hải Giới, nơi đó, ở ngoài 33 thiên, nơi đó... trong một mảnh tinh không khác.

Mảnh tinh không đó dường như chỉ là một chỗ hình chiếu của mặt đất thương mang, nhưng lại vô cùng to lớn, khó có thể hình dung. Nó phủ

xuống bên trong hư vô, lại khiến cho cả hư vô, không có lúc nào la không bị áp chế.

Trong thế giới hình chiếu đó, có... một cái quan tài to lớn, ở bốn phương tám hướng thế giới đó, có 9 con bướm màu sắc sặc sỡ.

Thời khắc này, bốn phía chiếc quan tài, có biển người vô biên vô tận đang quỳ lạy.

Mà phía trước nhất đám người nọ, có ba nữ tử, đó là ba nữ tử phong hoa tuyệt đại. Trong mắt của các nàng mang mong đợi, cũng có hồi ức xa vời, nhìn quan tài, vừa tựa như đang nhìn mảnh mặt đất dưới chân.

Phía trước ba người nữ tử, có một lão giả. Lão giả nọ toàn thân bao phủ trong áo bào đen. Phía sau ông ta, dường như có hư ảnh của một cây thương thiên đại thụ biến ảo. Thời khắc này hai tay ông ta bỗng nhiên nâng lên, ngửa mặt lên trời hô to, tiếng như chú ngữ, nghe không rõ nói những gì.

Nhưng rất nhanh, ở trước mặt của ông ta liền xuất hiện một đoàn sương mù đen. Sương mù đó cuồn cuộn, lại có một loạt khí tức âm tử, dâng lên ngập trời.

- Tìm được rồi, nhưng cũng chưa tìm được, chỉ cần nó vận dụng một lần nữa, thì có thể tìm được!

Hồi lâu, lão giả phun ra máu tươi, thân thể uể oải. Đại thụ phía sau ông ta, trong nháy mắt khô héo, phảng phất lấy sinh mạng làm giá cao, nói ra một câu nói này.

Giá cao của một câu nói này, không chỉ là ông ta, mà là biển người bốn phía, toàn bộ phun ra máu tươi. Chín con bướm nọ, toàn bộ thân thể run rẩy, mỗi con bướm vốn có bốn cánh, thời khắc này lại đều rơi xuống hai cánh.

Cùng lúc đó, hư vô chỗ mảnh thế giới hình chiếu, một hướng khác, nơi đó rõ ràng cũng có một chỗ thế giới hình chiếu bàng bạc không cách nào hình dung.

Bên trong mảnh thế giới đó, có một pho tượng, đó là một pho tượng nam nhân!

Thế giới này, bầu trời có chín vầng mặt trời!

Thời khắc này, phía dưới pho tượng có một thanh niên. Thanh niên nọ mặc một thân áo trắng, nhìn kỹ, lại... rất tương tự với pho tượng kia!

Hắn lắc đầu cười.

- Vãng sinh, dù sao cũng so với trở về còn gấp gáp hơn. Câu nói này của mẫu thân, không sai.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1396: Sơ dung chí tôn huyết

Phát sinh ở bên ngoài Sơn Hải Giới, một màn trong hư vô, mọi người của Sơn Hải Giới, không người nào biết.

Thời khắc này, bên trong Cửu Hải Thần Giới, bên trong sơn cốc trong hai dãy núi, nháy mắt quầng sáng xuất hiện trên đầm nước. Phía dưới sơn cốc, cửa của động phủ lầu các vô thanh vô tức mở ra, một thân ảnh đi ra từ bên trong.

Mạnh Hạo dường như sớm có phát hiện, thời khắc này thần sắc như thường, nhìn sang, đó là một đồng tử với bộ dáng 7, 8 tuổi, mặc một thân áo bào màu đỏ, mặt không thay đổi. Khi người nọ đi ra, cúi đầu về phía Mạnh Hạo.

- Một cỗ khôi lỗi thật tinh tế.

Mạnh Hạo đi tới gần đồng tử, sau khi cẩn thận nhìn xem, nhìn thấu đồng tử là do một loại nhuyễn ngọc đặc thù rèn nặn ra thân thể.

Tay phải hắn nâng lên, nhấn một cái trên người khôi lỗi, lập tức trong đầu lại xuất hiện một đoạn khẩu quyết khống chế khôi lỗi này.

- Chỗ động phủ này, bên trong Cửu Hải Thần Giới, hẳn là địa phương số một số hai, có lẽ cũng chỉ có ở chỗ này, mới phối hữu khôi lỗi như vậy. Hết thảy chuyện đi ra ngoài lấy tài nguyên tu hành, cũng có thể bảo khôi lỗi này làm thay.

- Vả lại chiến lực của khôi lỗi này, không ngờ có thể so với bộ dáng của Thất Cảnh Tiên.

Mạnh Hạo càng hài lòng hơn là, chỗ động phủ này, cũng phải tốt hơn nhiều lắm so với tất cả địa phương trước đó của hắn. Nhất là chỗ này còn có đầm nước, cho dù thác nước không rơi xuống, nhưng đầm nước này như cũ sóng xanh lân lân, vả lại bên trong không phải hồ nước, mà là nước biển.

- Thật thân thiết a!

Mạnh Hạo vung tay một cái, lập tức bên trong túi trữ vật của hắn, 33 tên yêu tu bị hắn bắt trước đó, toàn bộ bay ra, từng tên một rơi vào trong đầm nước.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, Mạnh Hạo bấm quyết bỗng nhiên chỉ ra một ngón tay. Dưới một ngón tay đó, phát động phong ấn, giữa tiếng động thình thịch vang vọng, 33 tên yêu tu toàn bộ biến thành bộ dáng bản thể. Sau khi chúng kịp phản ứng bên trong đầm nước, lập tức rống giận về phía Mạnh Hạo.

- Câm miệng!

Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng. Thanh âm như sấm sét, chấn động những yêu tu kia từng tên một thân thể run rẩy. Thanh âm trong nháy mắt liền dừng lại, nhưng từng tên một cho dù hóa thành bộ dáng thú biển, cũng đều gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Nhất là bên trong cái vỏ sò lớn đó, lại đang mở hí, bên trong lộ ra ánh mắt oán độc.

Còn có con rùa biển lớn kia vô cùng hung tàn.

Về phần con tôm lớn, con cua a, hải mã các loại, Mạnh Hạo thô sơ giản lược quét qua một cái, lập tức trong đầu hiện lên một cái ý niệm cổ quái.

- Đầm nước này rất giống một cái chảo, nếu như nước bên trong là nước nóng ...

Mạnh Hạo nuốt hớp nước miếng, vội vàng bỏ đi ý niệm tà ác đó. Nhưng thời khắc này những yêu tu an tĩnh kia lại lần nữa gầm thét, thậm chí có một vài tên muốn vọt phá ra.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên nhấn một cái về phía chúng. Lập tức những yêu tu nọ từng tên một run rẩy, như bị áp chế vậy. Bọn chúng bên trong đầm nước không thể chạy ra chút nào, nhưng một loạt tiếng mắng nhiếc oán độc lại liên tiếp.

Mạnh Hạo cũng không để ý tới. Tay phải phóng ra một chỉ, lập tức tiên mạch trong cơ thể hắn bạo phát. Một luồng thần hỏa căn nguyên lập tức bay ra, rơi vào bên trong nước biển. Chớp mắt một cái, nước biển bên trong đầm nước lập tức sôi trào.

- Các ngươi nhỏ giọng một chút đi, bằng không ta không dám cam đoan sau khi các ngươi nấu chín, ta có thể nhịn được không nếm mùi vị!

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, có chút ngượng ngùng nói.

Hắn vừa nói ra, hơn nữa nước bên trong đầm nước này, nhiệt độ điên cuồng kéo lên. Những yêu tu nọ từng tên một lập tức run rẩy. Khi bọn chúng nhìn về phía Mạnh Hạo, oán độc đã không phải trọng điểm, mà là hóa thành sợ hãi và khiếp sợ.

Bọn họ hiển nhiên không nghĩ tới, Mạnh Hạo trước mắt lại muốn nấu chín bọn họ!

Sau khi thấy được những yêu tu an tĩnh, tay phải của Mạnh Hạo chộp một cái vào hư không, lập tức một luồng thần hỏa căn nguyên trở về. Nhiệt độ của đầm nước cũng không tăng thêm nữa, từ từ khôi phục.

- Vậy mới đúng chứ, nhớ phải ngoan ngoãn nghe lời, các ngươi thiếu ta tiền, trả vẫn không được, vì thế bồi thường bản thân cho ta. Ta sẽ tìm một sư phó cho các ngươi, bảo nó dạy các ngươi nên làm như thế nào, mục tiêu của chúng ta, là bán đi bọn ngươi!

Mạnh Hạo nói thật, tay phải vỗ bên trong túi trữ vật, lập tức Anh Vũ hóa thành một đạo ánh sáng đen chạy ra.

Tiếng lục lạc quanh quẩn. Anh Vũ mới vừa bay ra, liền lập tức phát tiết hét lên.

- Ngũ gia đi ra rồi, ngũ gia thề, không bao giờ ... đi vào trong túi đựng đồ nữa. Ngũ gia muốn tự do, ngũ gia muốn... hả?

Anh Vũ đang ở nơi đó gào thét, bỗng nhiên cúi đầu thấy được những yêu tu bên trong đầm nước.

Thời khắc này trên lục lạc, Bì Đống cũng rống lớn, nhưng rất nhanh thì đã nhận ra Anh Vũ ngậm miệng, vì thế chợt cúi đầu, cũng nhìn thấy những yêu tu bên trong đầm nước.

- Cùng tắm chứ?

Bì Đống ngẩn ra, dường như nhao nhao muốn thử.

- Ngu ngốc ngu ngốc, đây là đang nấu hải sản, không phải đang tắm, chết tiệt. Những hải sản náy tại sao không có lông dài!

Anh Vũ bay đi, sau khi cẩn thận nhìn một vòng, bi ai hét lớn một tiếng.

Mạnh Hạo ho khan, truyền âm với Bì Đống.

- Những thứ này là ác bá. Ngươi đếm xem, ba tên ác bá này là ta đặc biệt bắt được cho ngươi, cho ngươi đi luyện tập độ hóa thần thông !

Bì Đống giật mình một cái, sau khi đếm cẩn thận, quay đầu lại nhìn về phía Mạnh Hạo, cảm động. Nó cảm thấy, Mạnh Hạo đối với mình thật tốt quá. Hắn cảm thấy, mình đời này, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua chủ nhân nào đối với mình tốt như Mạnh Hạo.

Trên mặt Mạnh Hạo lộ ra mỉm cười, một bộ dạng chúng ta là hảo huynh đệ. Hắn nhìn về phía Anh Vũ, trợn mắt nhìn một cái, uy hiếp truyền âm.

- Những hải sản nếu có thể khiến bọn họ biết điều nghe lời, mỗi một con đều có thể bán ra một cái giá tốt. Mỗi một con đều có thể đổi lấy một đầu hung thú lông tóc rậm rạp.

- Huấn luyện bọn họ cho tốt, đợi sau khi bán đi, ta chia cho ngươi ba phần!

Anh Vũ vừa nghe bốn chữ lông tóc rậm rạp, lập tức hưng phấn kích động. Thân thể run run, toàn thân tạp mao đều dựng lên. Trong đầu dâng lên hình ảnh hung thú rất nhiều lông tóc rậm rạp, càng nghĩ càng kích động, lập tức nhận lời đề nghị của Mạnh Hạo.

Mặc cho Anh Vũ cùng Bì Đống đi chơi đùa những yêu tu này, Mạnh Hạo không đi để ý tới. Hắn tin với sức chiến đấu của Bì Đống cùng Anh Vũ, dạy dỗ những yêu tu hải tiên này, tuyệt đối không thành vấn đề.

- Còn có tiểu nương bì Tô Yên đó, nhốt thêm khoảng vài ngày, cũng giao cho Anh Vũ cùng Bì Đống đi dạy dỗ một chút. Ta cũng không tin, nàng cứng rắn cãi lại.

Sau khi Mạnh Hạo quyết định chủ ý, đi vào bên trong lầu các.

Không gian bên trong lầu các không lớn, nhưng trong tầng thứ hai, có một tòa cửa đá. Sau khi cửa đá mở ra, lập tức có ba gian thạch thất, xuất hiện trước mắt Mạnh Hạo, mỗi một tòa thạch thất đều không nhỏ.

Sau khi nhìn một vòng trong ba gian thạch thất, Mạnh Hạo trầm ngâm một lát. Đôi mắt nhoáng lên một cái, lập tức vỗ túi trữ vật, tức thì 30 con hắc giáp trùng bay ra. Bên trong mỗi một thạch thất, đơn độc gửi mười con.

- Những con trùng này, Tô Yên từng nói là Quỷ Nhãn Trùng...

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua mắt quỷ ở phần lưng của những con hắc giáp trùng, như có điều suy nghĩ.

- Bọn chúng thích nuốt linh tiên thạch, như vậy ta liền dứt khoát cho bọn chúng ăn đủ, nhìn một chút cuối cùng... có thể xuất hiện mắt quỷ dạng gì!

Mạnh Hạo cắn răng một cái. Cái ý niệm này hắn đã từng có, trước sau chần chờ, đau lòng linh tiên thạch. Nhưng hắn cũng biết, đường tu hành có mất mới có được.

Mạnh Hạo vung tay phải lên, lập tức bên trong chiếc nhẫn trữ vật, bay ra 30 viên linh tiên thạch, ném vào bên trong ba cái thạch thất. Lập tức những con Quỷ Nhãn Trùng như nổi điên vậy, chạy mạnh ra, giành lên trước tranh đoạt.

Một con trùng một viên linh tiên thạch, không để cho những Quỷ Nhãn Trùng tiếp tục tranh đoạt. Mạnh Hạo vốn cũng chỉ có 500 con Quỷ Nhãn Trùng, lo lắng bọn chúng khi tranh đoạt sẽ xuất hiện thương vong.

Rất nhanh, sau khi những Quỷ Nhãn Trùng nuốt vào linh tiên thạch, đều sẽ lập tức không nhúc nhích. Nhưng khí tức trên người lại càng thêm cuồng bạo và nồng đậm, dường như thân thể cũng lớn mạnh, dường như đang hấp thu.

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, lại đợi một hồi, phát hiện những con

Quỷ Nhãn Trùng vẫn hấp thu. Hắn gọi tới khôi lỗi đồng tử, giao cho khôi lỗi một chút linh tiên thạch, để lại thần niệm, bảo khôi lỗi đợi sau khi Quỷ Nhãn Trùng tỉnh dậy tiếp tục nuôi ăn. Sau đó hắn xoay người đi ra thạch thất, khoanh chân ngồi xuống ở tầng lầu các thứ hai.

Hắn hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra quyết đoán. Khi tay phải nhấc lên, lập tức xuất hiện một cái túi trữ vật. Thần thức quét qua một cái, bên trong có thạch tiên ngọc, còn có một cái lư hương.

Lư hương nọ tràn ra cảm giác phong cách cổ xưa, cũng có khí tức của năm tháng.

- Vật này, phải là Cổ Tiên khí mà Cửu Bà lão tổ đã nói.

Mạnh Hạo không lập tức tra xét, mà trong tiếng tim đập thình thịch, nhìn về vật quý báu nhất bên trong túi trữ vật.

Đó là một cái bình ngọc!

Nó chỉ vào khoảng ngón tay út, bên trong nó... có một giọt chất lỏng màu đỏ, chính là... Chí Tôn Huyết! !

Mạnh Hạo cẩn thận lấy ra cái bình ngọc, đặt bên trong lòng bàn tay. Hắn hô hấp dồn dập, nhớ lại từng hình ảnh ba đại đạo môn thí luyện năm nọ, sau đó Mạnh Hạo trở thành người đứng đầu. Cho đến giờ này, thời khắc này nhớ lại, dường như cách rất lâu.

- Rốt cục lấy được rồi! Chỉ có điều không biết, là máu của vị Chí Tôn nào? Là nữ Chí Tôn áo trắng, hay là Tiên Cổ, hay hoặc giả là... Cửu Phong Chí Tôn?

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, không chần chờ, quyết đoán mở ra cái bình ngọc, nhưng không đổ ra Chí Tôn Huyết bên trong, mà là thần thức chậm rãi tản ra, sáp nhập vào trong bình ngọc.

Gần như khoảnh khắc thần thức của Mạnh Hạo đụng chạm cùng Chí Tôn Huyết bên trong bình, lập tức Chí Tôn Huyết trong giây lát tràn ra một luồng sương máu. Trong nháy mắt sương máu bay ra, theo thần thức của Mạnh Hạo, chạy thẳng tới hắn mà đến. Hắn cả kinh, nội tâm nhanh chóng chần chờ một chút, cắn răng không né tránh.

Mặc cho một luồng sương máu đó chui vào bên trong thất khiếu của Mạnh Hạo. Gần như khoảnh khắc sương mù chui ra, hắn lập tức mở nắp bình ngọc. Chí Tôn Huyết còn bên trong lại ít gần như ba thành.

Hiển nhiên một luồng sương máu đó, cụ bị ba thành lực lượng của giọt Chí Tôn Huyết. Thời khắc này sau khi sáp nhập vào thất khiếu của Mạnh Hạo, lập tức hóa thành một cỗ mạnh mẽ. Trong tiếng nổ ầm ầm, điên cuồng trôi đi trong cơ thể hắn.

Trên mặt hắn nổi lên gân xanh, toàn thân của hắn run rẩy. Sương máu ở trong người hóa thành ngàn vạn tia, sáp nhập vào bên trong tiên mạch, sáp nhập vào bên trong máu thịt. Dưới sự không ngừng bạo phát, dường như xuất hiện một cỗ lực lượng ngưng tụ đạo quả.

Nhưng rất nhanh thì nó sụp đổ, đấu đá lung tung trong cơ thể Mạnh Hạo.

Tâm thần của Mạnh Hạo chấn động, lập tức lấy ra một quả Niết Bàn Quả, lập tức đặt ở mi tâm. Trong nháy mắt Niết Bàn Quả sáp nhập vào trán của hắn, ngàn vạn sợi tơ trong cơ thể hắn dường như tìm được cửa tuyên tiết, ầm ầm mà đến.

Thân thể của Mạnh Hạo run rẩy kịch liệt, hơi thở của hắn ầm ầm bạo phát. Cả người tiên khí tràn ngập. Khí thế nổi lên. Niết Bàn Quả lại dưới sự đánh sâu vào, dường như sắp bị hòa tan bên trong huyết mạch của hắn.

Nếu thật sự hòa tan, liền đại diện trái Niết Bàn Quả thứ nhất của Mạnh

Hạo dung hợp thành công. Nếu có thể thành công... tu vi của hắn sẽ lần nữa kéo lên trong Tiên Cảnh, sẽ không hạn chế thời gian, mà là vĩnh hằng bước vào cảnh giới Tiên Đế!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1397: Chấn động

Thời gian trôi qua, từng hơi thở đi qua, đã sớm đạt tới thời hạn của Niết Bàn Quả. Nhưng Mạnh Hạo vẫn đang ngồi đó, vẫn còn dung hợp. Cho đến khi qua một nén nhang, thân thể của hắn run mạnh lên. Đôi mắt của hắn mở ra, tay phải bắt một trận về phía bình ngọc, đang muốn mở ra cái nắp, nhưng lại chần chờ .

Trong cơ thể hắn, thời khắc này ngàn vạn sợi tơ cũng đã ảm đạm, đang nhanh chóng biến mất. Mà Niết Bàn Quả dung hợp vẫn chưa đạt tới mười thành, thậm chí ngay cả nửa thành cũng không làm được. Nếu là so sánh thành phần trăm, như vậy thời khắc này, bộ dạng của Niết Bàn Quả là dung hợp chỉ một phần trăm mà thôi.

- Cho dù hấp thu toàn bộ Chí Tôn Huyết, cũng nhiều nhất là đạt tới bốn phần trăm...

- Không phải Chí Tôn Huyết không đủ cường hãn, cũng không phải Chí Tôn Huyết là giả. Mà vì giọt Chí Tôn Huyết này sau khi bị pha loãng, vả lại không biết là bị pha loãng bao nhiêu lần.

Mạnh Hạo trầm mặc, nội tâm thầm thở dài. Hắn hiểu rõ, cho dù là ba đại đạo môn, có lẽ thật sự có Chí Tôn Huyết hoàn chỉnh nhất định là càng ngày càng ít.

Không có khả năng cho mình một giọt hoàn chỉnh, dù sao hắn tuy là tự liệt, nhưng dõi mắt thời gian tương lai, hắn không thể nào là một người duy nhất. Như vậy, ba đại đạo môn mặc dù xem trọng, nhưng lại sẽ không dễ dàng cho ra Chí Tôn Huyết hoàn chỉnh.

Có thể đưa ra một giọt sau khi pha loãng đã là chí bảo! Mà ước định ban đầu, nói cũng vốn là Chí Tôn Huyết sau khi pha loãng, chứ không phải là

hoàn chỉnh.

- Nếu có thể có một giọt hoàn chỉnh, ta nắm chắc sau khi hấp thu, trực tiếp dung hợp trái Niết Bàn Quả thứ nhất, khiến cho ta từ nay về sau thực sự trở thành Tiên Đế!

Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra khát vọng. Loại tu vi vượt qua cảnh giới của Tiên Cảnh Chí Tôn đó, Mạnh Hạo hy vọng có thể vĩnh hằng thường tại.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đôi mắt lộ ra ánh sao.

- Không có hoàn chỉnh , như vậy... Ta liền sáng tạo ra một giọt Chí Tôn Huyết hoàn chỉnh!

Mạnh Hạo cắn răng một cái, lấy ra gương đồng. Nội tâm hắn cũng lo được lo mất. Hắn không biết lực lượng của gương đồng có thể phục chế Chí Tôn Huyết hay không.

Bên trong lầu các, thần sắc của Mạnh Hạo quyết đoán. Sau khi hắn nhìn gương đồng một cái, lập tức đặt cái bình nhỏ có Chí Tôn Huyết trên gương đồng. Gần như vào khoảnh khắc cái bình nhỏ đựng Chí Tôn Huyết chạm vào gương đồng.

Cái gương đột nhiên cuồng bạo trước nay chưa có, chấn động ầm ầm. Từng đạo tia sáng mãnh liệt lóng lánh trên cái gương. Một cỗ khí tức kinh người, mạnh mẽ tản ra về bốn phía.

Chớp mắt một cái, đã tràn ngập cả lầu các đều bên trong khí tức kinh khủng này, thậm chí vẫn còn khuếch tán. Dường như nếu tùy ý khí tức của cái gương tràn ra, sẽ tràn ngập cả Cửu Hải Thần Giới, sẽ khuếch tán ra biển thứ chín, sẽ lan tràn Đệ Cửu Sơn Hải. Thậm chí... dường như có thể bao phủ cả Sơn Hải Giới vào bên trong!

Thời khắc này bên ngoài lầu các, Anh Vũ đang bay múa, dương dương đắc ý, gương mặt hưng phấn cùng kích động. Sau khi trong đầu ảo tưởng đám hải sản đổi lại hung thú có lông tóc rậm rạp, cuộc sống vui vẻ của mình.

- Ngũ gia bảo nghe cho kỹ, các ngươi...

Anh Vũ nghĩ tới đây, lập tức rống lớn về phía những yêu tu bên dưới.

Nhưng nó vừa mới nói tới đây, không đợi tiếp tục, lập tức thân thể chợt run run một chút, như bị một cổ lực lượng vô hình hút khô thân thể. Mắt thường có thể thấy được, sự khô héo kéo xuống. Nó sửng sốt, khoảnh khắc xoay người, nhìn lầu các chỗ Mạnh Hạo. Sau đó nó ngẩn ra, nó phát ra tiếng hét thê lương khẩn trương chưa từng có qua từ sau khi đi theo Mạnh Hạo.

Nó luôn luôn bình tĩnh, cho dù gặp hung thú có lông tóc thịnh vượng đi chăng nữa cũng chưa từng có dáng vẻ khẩn trương như bây giờ. Dường như muốn trời long đất lở, dường như muốn thế giới nổ ầm ầm.

- Chủ nhân còn sống!

Thanh âm thê lương của Anh Vũ vang lên, chạy vọt ra, chạy thẳng tới lầu các. Thần sắc nó kinh hoảng. Khi nó bay ra, vì tốc độ quá nhanh, toàn thân lông tóc đều rơi xuống không ít. Cả thân mình đang run rẩy, thậm chí lộ ra sợ hãi trước đó chưa từng có.

Bên trong lầu các, đôi mắt của Mạnh Hạo co rút lại. Cái mạnh của khí tức này dường như không thấy quy tắc, dầy xéo pháp tắc. Một cỗ cường hãn bá đạo, dường như bầu trời tinh không cũng sẽ bị khí tức kinh khủng này trực tiếp vỡ vụn.

Cũng có một loạt lẩm bẩm nói nhỏ, không ngờ truyền ra từ bên trong cái gương. Thanh âm mang thương tang cùng viễn cổ. Khoảnh khắc nó

truyền ra, khiến trong óc Mạnh Hạo nổ ầm ầm, dường như trước mắt xuất hiện vô số hình ảnh.

Bên trong những bức họa này, hắn chỉ nhìn rõ ba bức trong đó. Mà những hình ảnh khác, đều nhoáng lên một cái liền mơ hồ, nhưng chính là hai bức thấy rõ đó, khiến da đầu Mạnh Hạo dường như muốn nổ tung. Bên trong thần sắc lộ ra không thể tin cùng hoảng sợ.

Bức tranh thứ nhất, bầu trời tinh không, một mảnh hỗn độn, không có tinh tú, chỉ có hư vô. Mà trong hư vô đó, có một đạo ánh sáng, đang bay nhanh đã đi xa, trong vầng sáng đó rõ ràng là... Gương đồng!

Khi nó bay ra, mặt kiếng nhoáng lên một cái, lập tức ở bên cạnh nó xuất hiện một ngôi sao. Theo cái gương đi về phía trước, từng ngôi sao không ngừng xuất hiện.

Đến cuối cùng, nó lần nữa nhoáng lên một cái, rồi lại... xuất hiện một mảnh tinh không!

Giống như sáng lập thế giới!

Nó không ngừng đi về phía trước, dường như không có đầu cuối, nhưng cho đến khi biến mất, lại sáng lập vô số mảnh tinh không, như vô số giới!

Mạnh Hạo hoảng sợ, trong óc nổ ầm ầm.

Bức họa thứ hai là trong thế giới sáng tạo ra vô số tinh không đó, thời khắc này lại có vô số tồn tại. Những tồn tại đó không phải tu sĩ, mà là vô số cổ sinh mạng không cách nào hình dung.

Bọn họ có như hung thú, có như chất lỏng, có như khí tức, có thậm chí chỉ là kim thạch, vô biên vô tận đang hỗn chiến!

Bất kỳ một sự tồn tại nào, đều bạo phát ra lực lượng khiến Mạnh Hạo chấn động, đó là Đạo Cảnh!

Mạnh Hạo không cách nào tưởng tượng, bên trong có bao nhiêu Đạo Cảnh, nhiều lắm nhiều lắm. Nhưng giờ đây, bọn chúng trong sự giết chóc, phảng phất là tranh đoạt một dạng vật phẩm...

Vật phẩm bị tranh đoạt đó, không ngờ... Là một mặt gương đồng!

Mà loại tranh đoạt ấy, không biết đưa tới dao động dạng gì. Gương đồng không ngờ dưới cái chấn động mạnh, trên đó bay ra 2 cái hạt châu, tối sầm, trắng nhợt, gào thét đi về hai phương hướng bất đồng.

Cho đến giờ khắc này Mạnh Hạo mới nhìn ra, trên gương đồng, vốn ở hai mặt thuận nghịch đều có hai hạt châu. Mà hạt châu nọ... cũng không phải là bộ kiện chủ yếu, chỉ là phụ thuộc gương đồng thôi !

Nhưng nó dù chỉ là bộ kiện phụ thuộc, không ngờ cũng lộ ra khí thế khiến Mạnh Hạo nghẹt thở. Dường như 2 hạt châu có lực lượng chí cực không cách nào hình dung!

Nhưng... Cho dù bọn họ có mạnh mấy đi nữa, cũng vẫn... phụ thuộc vào gương đồng!

Là phụ, không phải chủ!

Mặt bức họa thứ ba, Mạnh Hạo thấy được thế giới. Trong thế giới đó có vô số tử thi, không biết tử vong đã bao lâu, khiến cho thế giới này giống như táng địa.

Một đạo ánh sáng bay tới, trong vầng sáng chính là gương đồng. Nó chỉ đi ngang qua nơi đấy, nhưng trong nháy mắt nó xuất hiện, khiến da đầu Mạnh Hạo tê dại, một màn rung động xuất hiện. Những thi thể kia... lại từng cái một đứng lên, máu thịt lần nữa xuất hiện, chớp mắt một cái,

sống lại. Trong mắt bọn họ lộ ra điên cuồng, cũng có khát vọng. Dường như ở chỗ này chờ đợi vô số năm tháng, rốt cục chờ đến một ngày này.

Một cái bàn tay bằng xương trắng to lớn đang nhanh chóng sinh trưởng máu thịt, trong giây lát đánh ra từ dưới lòng đất. Khoảnh khắc nhìn đến cái tay kia, Mạnh Hạo phun ra máu tươi. Đầu óc hắn nổ ầm ầm, cái tay này cho hắn cảm giác vượt qua hết thảy tu sĩ mà hắn đã thấy.

Nếu thật nói có, chỉ có... Nữ Chí Tôn áo trắng!

Nhưng Mạnh Hạo lại cảm giác, cái tay này cường hãn vượt qua nữ Chí Tôn áo trắng! !

Cái bàn tay chợt đưa ra, nhưng lại hướng về gương đồng, chộp một cái bắt đi. Một trảo đó, dường như bóp nát tinh không, dường như đang bắt ra, tinh không thương mang rút nhỏ, biến thành vật trong lòng bàn tay vậy!

Xuất hiện ở khoảnh khắc sụp đổ, Mạnh Hạo phun ra máu tươi. Toàn bộ hình ảnh trước mắt hắn biến mất.

- Gương đồng này có... lai lịch ra sao...?

Mạnh Hạo cảm giác mình bị lật đổ. Hắn nhìn gương đồng. Thời khắc này cái bình nhỏ đựng Chí Tôn Huyết đang không ngừng sáp nhập vào bên trong.

Càng làm cho Mạnh Hạo khiếp sợ là hắn một lần nữa thấy được, mặt kiếng trên gương đồng... không phải hoàn chỉnh !

Mà nó vỡ vụn, trong đó chỉ có một khối tồn tại. Còn một khối khác, Mạnh Hạo sao có thể quên mất, đó là ở Yêu Tiên Cổ Tông, hắn trợ giúp gương đồng thu được!

Đây hết thảy nói rất dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ khoảng chừng phút chốc. Anh Vũ vào một chớp mắt đó, bỗng nhiên vọt vào, chợt chui vào bên trong gương đồng. Gương đồng lập tức run rẩy, lắc lư kịch liệt hơn. Mà giờ khắc này, cái bình nhỏ đựng Chí Tôn Huyết cũng đã biến mất trên gương đồng.

Nhưng khí tức kinh khủng đó không khuếch tán ra phía ngoài, mà giữ vững bên trong lầu các. Ước chừng sau hơn mười hơi thở, khí tức đó mới chậm rãi tiêu tán, cho đến sau khi hoàn toàn rút về đến bên trong gương đồng, từ từ biến mất.

Gần như đồng thời lúc khí tức biến mất, Anh Vũ bay ra, cả thân mình gầy gộc, dường như đã trải qua thảm thiết không cách nào hình dung. Nó cười khổ nhìn Mạnh Hạo một cái, một tiếng lạch cạch, rơi xuống trên mặt đất, lại vùng vẫy bay lên, thở hồng hộc.

- Ta nếu không đặt Chí Tôn Huyết trên gương đồng...

Mạnh Hạo thấy được bộ dáng của Anh Vũ vào thời khắc này, nghĩ tới hình ảnh trước đó thấy được, chua xót lên tiếng.

Anh Vũ sửng sốt, nhìn Mạnh Hạo, kinh ngạc lên tiếng.

- Có quan hệ gì với chủ nhân chứ? Đây là ta sơ sót , không nhận ra trước đó có người đang thi pháp. Gương đồng này không dùng thì thôi, một khi dùng, bất kể phục chế cái gì, đều sẽ như... Ách?

- Không sai, chết tiệt, chính là chủ nhân, cũng bởi vì chủ nhân. Ngài phải bồi thường ta!

Anh Vũ vừa mới nói một nửa, đột nhiên kịp phản ứng, nhãn châu xoay động, lập tức hét lên.

Đồng thời vào lúc Anh Vũ hét lên với Mạnh Hạo, bên ngoài Sơn Hải

Giới, ở ngoài 33 thiên đó, ở bên trong tinh không hư vô vô tận thương mang, trong thế giới hình chiếu rộng lớn tồn tại ở quan tài, một thanh âm già nua mang kích động cùng chấp nhất bỗng nhiên truyền ra, vang vọng cả thế giới hình chiếu.

- Tìm được rồi, ở đây... Là ở chỗ đó!

- Đã bao nhiêu năm , hy vọng đã xuất hiện, xin Thần tộc hạ mệnh!

- Xin phát khởi chiến tranh, vì thức tỉnh Minh Thần của tộc ta, triển khai... chiến tranh một lần nữa với Chí Tôn Tiên Giới!

Thanh âm già nua đó vang dội ầm ầm, khiến thế giới hình chiếu kịch liệt run rẩy.

Bên trong thế giới này, bên cạnh chiếc quan tài có ba người nữ tử. Các nàng nhìn lẫn nhau, trong trầm mặc đều gật đầu.

Gần như trong nháy mắt các nàng gật đầu, cả thế giới hình chiếu bên trong thương mang không ngờ trực tiếp mơ hồ, chớp mắt một cái, liền biến mất trong hư vô thương mang.

- Khởi động lực lượng của thế giới, lấy bản thể của Thần Giới, tốc độ cao nhất lại tới, để giới của chúng ta phủ xuống chỗ này!

Bên trong hư vô, truyền tới thanh âm như đinh chém sắt từ ba người nữ tử nọ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1398: Vắt cổ chày ra nước cũng nhổ lông

Gần như ngay lúc thế giới hình chiếu biến mất, khi ba nữ tử kia quyết định, mở ra chiến tranh, thậm chí là làm cho thế giới của các nàng từ nơi xa xôi lấy tốc độ cao nhất tới, cho đến khi chân chính phủ xuống chỗ này, lựa chọn này sinh ra

Trong nơi bao la mờ mịt này, một hướng khác, thế giới tồn tại pho tượng to lớn, tồn tại chín mặt trời kia, vẫn như cũ cũng là hình chiếu, không phải chân thật, mà giống như thế giới mà ba nữ tử kia sở tại, đều là hư ảo

Bọn họ chân chính là ở địa phương cách nơi này rất xa

Lúc này, trong thế giới hình chiếu chín mặt trời này, có thanh âm quyết đoán mang theo tàn nhẫn bỗng nhiên truyền ra

Bọn họ đến, mặc dù tốc độ cao nhất, cũng cần mấy trăm năm, chúng ta cũng giống như vậy

Lần này, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải thành công! Đó là thanh âm của một nữ nhân mang tàn nhẫn, cũng có một cỗ tuyệt tình và lạnh lùng tất cả sinh mạng dường như chỉ ngoại trừ người bên cạnh ra vang lên, thế giới chín mặt trời sở tại này chậm rãi vặn vẹo, cho đến biến mất

Mà tất cả những thứ này, trong Sơn Hải Giới, trong Đệ Cửu Sơn Hải, Mạnh Hạo cũng không biết, hắn lúc này nhíu mày, nhìn Anh Vũ, hừ lạnh một tiếng, trước nội tâm còn có hổ thẹn, nhưng thấy được bộ dáng này của Anh Vũ, Mạnh Hạo trừng mắt

Nhưng không đợi hắn lên tiếng, Anh Vũ chớp chớp mắt, ho khan vỗ

cánh, nhanh chóng bay đi, gương đồng dường như mất đi lực lượng lơ lửng, ầm một tiếng rơi vào trên mặt đất

Anh Vũ bay ra khỏi lầu các, nhìn như không tim không phổi, nhưng sâu trong mắt lại có vẻ lo âu

Hạo kiếp

muốn phủ xuống, ai, sơ suất a sơ suất, không nghĩ tới song phương thế lực thế nhưng lại cố chấp như vậy!

Mặc kệ, dù sao kiếp này, Mạnh Hạo là chủ tử, không liên quan đến ngũ gia

Cùng lắm thì lần nữa ngủ say trốn là được

Anh Vũ nghĩ tới đây, lập tức ném tất cả phiền giận ra sau ót, cặp mắt tiếp tục phát sáng, nhìn về phía những yêu tu trong đầm nước, tiếp tục ảo tưởng sau khi đổi bọn chúng thành ái phi lông tóc rậm rạp, bản thân tận hưởng những ngày tháng vui vẻ vô cùng

Ha ha, ngũ gia lại tới nữa, các ngươi nghe kỹ cho ngũ gia, phải ngoan ngoan nghe lời, đến đến đến, ngũ gia trước dạy cho các ngươi hát bài hát

Anh Vũ ông một tiếng, xông về đám yêu tu kia

Đến đến đến, hát với ta

Ca khúc này tên gọi là “Ta là một con hải sản nhỏ nghe lời”

Hát tốt, ngũ gia có thưởng

Trong lầu các, Mạnh Hạo nhíu mày, mặc dù Anh Vũ hời hợt, nhưng từ khi Mạnh Hạo tu hành cho đến nay, tâm tư kín đáo, từng hình ảnh của

gương đồng lúc trước, còn có thần tình của Anh Vũ, nội tâm hắn dâng lên thâm độc

Sợ là

Có chuyện không tốt nào đó sắp xảy ra

Mạnh Hạo lẩm bẩm liếc nhìn gương đồng, trong đầu không nhịn được hiện lên ba bức họa kia, hắn hít sâu một hơi

Đối với gương đồng này tới, tràn đầy cảm giác thần bí khó lường

Vật này rốt cuộc đến từ đâu?

Ngoại trừ phục chế ra, nhất định nó còn có những pháp thần thông khác mà ta không biết!

Dường như mọi người đều khát vọng chiếm được, dường như rất nhiều cường giả đều không quan tơi tất cả muốn tranh đoạt

Như vậy nó rốt cuộc là cái gì! ! Có lẽ, Sơn Hải Cảnh cũng không phải là tên của nó!

Còn có gương đồng này một khi đã thần bí như vậy, cường hãn như vậy, nhưng vì cái gì mà mặt kiếng của nó bị bể nát?

Là ai

đánh nát! Lại vì cái gì mà đánh nát!

Nghi vấn trong đầu Mạnh Hạo liên tục nảy ra

Không có chút đầu mối nào, sau một lúc lâu trầm mặc, hắn cặp mắt nhoáng lên một cái, lộ ra ánh sao

Mặ kệ trên cái gương này có bí mật gì, mặ kệ nó có lai lịch ra sao, nó ở trong tay của ta, ta liền khó tránh khỏi sẽ bị quấn vào thị phi

Lấy tu vi của ta bây giờ, trong đống thị phi này, nhất định sẽ hình thần câu diệt, căn bản là không rung chuyển được người nào, nếu như vậy

Như vậy việc quan trọng nhất của ta giờ này vẫn là tu hành!

Chỉ có để cho mình càng ngày càng mạnh, mới có thể đi rung chuyển hết thảy thị phi tương lai có thể sẽ xảy ra! Chỉ có như vậy, ta mới có thể khiến cho đạo của mình tiếp tục đi tiếp! Mạnh Hạo hai mắt nhắm nghiền, sau khi bình tĩnh nỗi lòng, lần nữa mở ra, tay phải hắn nâng lên hư không một trảo, lập tức cầm gương đồng trong tay, cẩn thận nhìn xem, hắn lại không chần chờ, lấy ra linh thạch tiên ngọc bên trong túi trữ vật, từng cái sáp nhập vào trong gương đồng

Hắn không có bỏ qua dự tính ban đầu của mình, tiếp tục

Phục chế Chí Tôn Huyết!!

Chí Tôn Huyết đủ mới có thể ngưng tụ ra một giọt máu tươi Chí Tôn chân chính, cũng chỉ có một giọt máu như vậy, mới có thể khiến ta

Thành công dung hợp Niết Bàn Quả thứ nhất! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra chấp nhất, Cổ Cảnh chi đường liền ở trước mặt, chỉ cần 4 Niết Bàn Quả đều dung hợp, Mạnh Hạo liền có tư cách mở Cổ Cảnh đại môn, gõ cổ chuông, đốt Hồn Đăng, do đó khiến sinh mạng chi hỏa của mình trở thành thế giới chi gió, thổi tắt một ngọn đèn Hồn Đăng! Từ đó đi đến cảnh giới đèn tắt người bất diệt! Theo từng viên linh thạch sáp nhập vào trong gương đồng, gương đồng này giống như một cái hắc động không đáy, không ngừng cắn nuốt linh thạch, mỗi lần cắn nuốt một viên, nó đều sẽ chớp lên một tia sáng

Tia sáng này chớp động càng lúc càng nhanh, Mạnh Hạo rất bình tĩnh, nhưng nội tâm của hắn lại là dần dần rối tung, cho dù hắn thành thói quen gương đồng cắn nuốt, thói quen linh thạch chân trước vừa mới thu được, sau lưng liền sẽ hiếu kính cho cái gương đáng chết này

Nhưng hắn vẫn như cũ

vẫn là rối tung, vẫn là đau lòng

Dần dần, hắn cũng không thể bình tĩnh, khi linh thạch ba đại đạo môn thí luyện của hắn gần như toàn bộ đều bị gương đồng nuốt, Mạnh Hạo sắc mặt đều tái nhợt

Hai mắt của hắn đỏ thẫm, giống như dân cờ bạc, rốt cục khi lại ném ra một ít linh thạch sau, cái gương này tia sáng nháy mắt mãnh liệt lóng lánh, ngay sau đó, ở trước mặt Mạnh Hạo, bất ngờ

Xuất hiện hai bình ngọc Chí Tôn Huyết giống nhau như đúc! Mạnh Hạo thở phào mừng rỡ, không quên được đau lòng linh thạch, một tay này bắt lấy hai cái bình ngọc kia, sau khi cẩn thận nhìn xem, hắn kích động cười ha hả

Hai cái bình ngọc này nếu là bị ba lão ẩu Cửu Hải Thần Giới thấy được thì sẽ hoảng sợ và khiếp sợ trước nay chưa có, thậm chí sẽ bởi vì vậy mà bạo phát ra hạo kiếp và điên cuồng không cách nào tưởng tượng

Giống nhau như đúc, cho dù là cái bình hay là Chí Tôn Huyết bên trong đều là giống nhau như đúc! Khí tức như vậy, còn có lực lượng bàng bạc bên trong Chí Tôn Huyết kia cũng là như vậy! Dường như từ không nói có, giống như là đột nhiên xuất hiện, một màn thần kỳ này khiến nội tâm Mạnh Hạo tràn đầy kích động, lại ở cảm thụ của Mạnh Hạo, lực lượng của gương đồng dường như mơ hồ, theo năm đó trong Yêu Tiên Cổ Tông, thu được một mặt kiếng mảnh vỡ sau, lực lượng phục chế của nó mạnh hơn một chút

Những thứ dĩ vãng không thể phục chế, dường như giờ này cũng có thể bỏ ra! Thậm chí trong Mạnh Hạo có cảm giác, nếu như có một ngày, sau khi tất cả mặt kiếng mảnh vỡ đều hoàn chỉnh thành gương đồng, gương vỡ lại lành, cả bầu trời, cả hư vô, cả thế giới, không có vật không thể phục chế

Mạnh Hạo trái tim ầm ầm nhảy lên, cặp mắt lộ ra hào quang mãnh liệt, nhưng nội tâm như cũ tồn hạ cảnh giác

Hắn hiểu rõ, một khi cái gương này bị người phát hiện, với hắn mà nói, chính là hạo kiếp! Điểm này lòng hắn biết rõ, từ sau khi hắn bước chân vào tu hành, từ sau khi hắn thu được gương đồng lại biết được tác dụng này bắt đầu, Mạnh Hạo liền vững vàng nhớ điểm này

Thu lại một trong hai bình ngọc Chí Tôn Huyết, Mạnh Hạo tiếp tục phục chế

Thời gian từ từ trôi qua, đảo mắt ba ngày trôi qua

Ba ngày nay, Mạnh Hạo cả người như điên rồ, ở trong lầu các không ngừng ném linh thạch tiên ngọc về phía trong gương đồng

Về phần bên ngoài lầu các, trong mấy ngày nay thi thoảng vang lên tiếng ca, còn có ủy khuất và không cam lòng trong tiếng ca kia, Mạnh Hạo đều sơ suất, trước mắt của hắn chỉ có gương đồng, chỉ có Chí Tôn Huyết! Linh thạch không có sẽ dùng tiên ngọc, cho đến khi Mạnh Hạo phỏng chế Chí Tôn Huyết ra thành bảy phần sau, tiên ngọc hắn cũng không có, Mạnh Hạo sớm đã mắt đỏ lập tức vung tay lên, lệnh bài thân phận của hắn bay ra, rơi vào trong tay khôi lỗi đồng tử bên ngoài lầu các

Theo thần niệm Mạnh Hạo truyền vào, khôi lỗi đồng tử cặp mắt bén nhọn nhoáng lên một cái, như có linh trí vậy, lập tức bay lên, chạy thẳng tới bên trên quầng sáng đầm nước, nháy mắt rời đi, thay mặt Mạnh Hạo

thu hồi tài nguyên Cửu Hải Thần Giới đáp ứng cho tu hành của hắn

Lão ẩu ba người đáp ứng Mạnh Hạo, trong Cửu Hải Thần Giới tất cả tài nguyên tu hành đều sẽ mở ra cho hắn, không nói muốn cái gì cho cái đấy, nhưng ở trên tu hành bảo đảm, lại là trước nay chưa có

Thời gian không lâu, khôi lỗi đồng tử cầm một cái túi trữ vật trở về, Mạnh Hạo lập tức lần nữa phục chế Chí Tôn Huyết, cái này với hắn mà nói, là hy vọng dung hợp Niết Bàn Quả, hắn sẽ toàn lực ứng phó

Một ngày, hai ngày, ba ngày

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo gần như không bước chân ra khỏi nhà, không ngừng phục chế, Chí Tôn Huyết từ bảy phần lúc trước dần dần tăng lên đến hơn năm mươi phần

Nhiều Chí Tôn Huyết như vậy, cho dù là chính Cửu Hải Thần Giới, chỉ sợ cũng chỉ là miễn cưỡng có thể lấy ra mà thôi

Mà linh thạch tiên ngọc tu hành Mạnh Hạo mấy ngày này thu được, có thể nói là vô số, cụ thể bao nhiêu hắn không đi tính toán, bởi vì không dám đi đếm, hắn sợ sau khi đếm xong, chính mình sẽ đau lòng phun ra một búng máu

Vẫn chưa đủ! Trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập tơ máu, vung tay lên, để cho khôi lỗi đồng tử tiếp tục đi lấy tài nguyên tu hành

Lần này, thời gian khôi lỗi đồng tử đi hơi dài một chút, đợi hồi lâu, vẫn chưa trở về, Mạnh Hạo không thể không đứng dậy, khi đang muốn rời khỏi lầu các, bỗng nhiên hắn biến đổi sắc mặt, mạnh quay đầu lại nhìn về phía gian bên trái đóng cửa trong thạch thất phía sau kia

Gần như khi hắn nhìn về phía thạch thất này, một loạt tiếng sấm, trong giây lát này bên trong thạch thất truyền ra, ngay sau đó, cửa đá gian

thạch thất này lại ầm một tiếng, xuất hiện từng khe nứt to lớn, dường như có mạnh mẽ bên trong đang va chạm

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, với lực lượng Sinh Tử Cấm, ánh mắt dường như xuyên thấu thạch thất thấy được bên trong, vốn là mười con Quỷ Nhãn Trùng lúc này không ngờ không còn một mống! Mà xuất hiện ở bên trong thạch thất kia rõ ràng là một con mắt thật to! ! Xung quanh ánh mắt này có mười xúc tu đang bay múa, từng đạo ánh sáng đen,từ trong quỷ nhãn tràn ra, chạy thẳng tới cửa đá, dường như muốn oanh khai chạy ra

Nhưng nếu cẩn thận đi xem, có thể mơ hồ thấy được, ở sâu trong quỷ nhãn bất ngờ có một cái người nhỏ màu đen khoanh chân đang ngồi, người này không có mắt, bộ mặt chỉ có một cái miệng to, kỳ dị nhất chính là phần lưng của nó, không ngờ lưng đeo hắc giáp! Dường như quỷ nhãn quỷ dị này chính là hắc giáp tiểu nhân này chế tạo ra

Mạnh Hạo cặp mắt mạnh co rút lại, hắn nhưng lại đã nhận ra, Sinh Tử Cấm không ngờ xuất hiện buông lỏng! Gần như ngay lúc Sinh Tử Cấm buông lỏng, ầm một tiếng, cửa đá sụp đổ, quỷ nhãn kia mạnh vọt ra, một tiếng gào thét bén nhọn, đinh tai nhức óc truyền khắp bốn phương tám hướng, mà quỷ nhãn này hướng về Mạnh Hạo, trong nháy mắt đánh tới, như muốn cắn trả!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1399: Vãi đậu thành binh

Cửa đá sụp đổ hóa thành vô số mảnh vỡ, ập vào mặt Mạnh Hạo

Trong những mảnh vỡ này, quỷ nhãn kia gào thét bén nhọn, cũng xông về Mạnh Hạo, dường như muốn cắn nuốt đoạt xá Mạnh Hạo

Cũng có hàn khí từ bên trong thạch thất cùng tràn ra theo, Mạnh Hạo dư quang quét một cái, bên trong thạch thất lúc này sương lạnh tràn ngập, giống như đã trải qua rét đậm, càng kinh người hơn là màu sắc của sương lạnh này là màu xanh biếc!

Có độc! Mạnh Hạo kinh ngạc, mặc dù Sinh Tử Cấm buông lỏng, nhưng Mạnh Hạo chỉ là hơi hơi ngẩn ra, trong nháy mắt liền khôi phục như thường, ánh mắt chớp động, không né tránh chút nào, tay phải nâng lên về phía trước bỗng nhiên vung lên

Dưới cái vung lên này, tiên mạch trong cơ thể Mạnh Hạo nổ ầm ầm, một loạt tiên lực chợt tản ra, tiếng động rầm rầm nhanh chóng truyền ra

Tất cả mảnh vỡ cửa đá toàn bộ sụp đổ vỡ vụn thành tro bụi, nhưng không tản ra khắp nơi, mà là bị cuốn vào cùng một chỗ, không ngờ tạo thành một cái gió lốc tro bụi, mà ở trung tâm gió lốc này chính là quỷ nhãn

Gió lốc này ầm một tiếng, bao phủ quỷ nhãn ở bên trong như muốn giết chết, ở trong gió lốc này cũng ẩn chứa tiên lực của Mạnh Hạo, có thể rung chuyển Tiên Cảnh đỉnh phong

Nói thì chậm, nhưng xảy ra thì nhanh, chớp mắt một cái, trong nháy mắt gió lốc cuốn lấy quỷ nhãn, trong quỷ nhãn mạnh tràn ra u quang, ánh sáng này không phải một bó, mà là một vòng, hướng ra phía ngoài nhanh

chóng khuếch tán

Trong nháy mắt gió lốc kia đụng chạm tia sáng này, lập tức bị ăn mòn, trong nháy mắt tiêu tán, khiến cho quỷ nhãn chạy ra, tiếng kêu to vang lên, thật nhanh tiến đến gần Mạnh Hạo

Thú vị

Mạnh Hạo cảm nhận được Sinh Tử Cấm vẫn đang tiếp tục buông lỏng, nhưng lại không để ý, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, không vội đi gia cố Sinh Tử Cấm, mà là tính toán nhìn quỷ nhãn này một chút, xem nó đến cùng mạnh đến mức nào

Không đợi quỷ nhãn này tiến đến gần, thân thể Mạnh Hạo bước lên trước đi ra, tay phải nhấc lên, một cỗ gió xuất hiện, hắn trực tiếp một quyền rơi vào hư vô

Nhìn như một quyền đơn giản, nhưng lại ngưng tụ lực lượng Chân Tiên thân thể của Mạnh Hạo, cũng có thêm 123 điều tiên mạch khiến cho một quyền này đủ để khiến tất cả Tiên Cảnh trực tiếp vỡ vụn, hình thần câu diệt

Một quyền đánh ra, quỷ nhãn kia phát ra tiếng hét, có tâm né tránh, nhưng căn bản không thể tránh ra được, chỉ có ngay lúc một quyền này rơi xuống, tất cả xúc tu bên ngoài quỷ nhãn thật nhanh lần lượt thay đổi ở cùng một chỗ tạo thành vách ngăn bảo vệ ở phía trước, cùng lúc đó, quỷ nhãn này lại từ mở mắt bỗng nhiên nhắm mắt

Ầm một tiếng, long trời lở đất, tất cả xúc tu phía trước quỷ nhãn nhanh chóng bị bẻ gãy nghiền nát, toàn bộ vỡ nát, quỷ nhãn này lại kịch liệt rung động, cuốn ngược về phía sau

Khí thế lập tức giảm nhanh, lại như mơ hồ, tầng tầng ảm đạm hư nhược khiến cho người nhỏ màu đen bên trong kia rõ ràng hơn

Chớp mắt một cái, quỷ nhãn hoàn toàn sụp đổ tiêu tán, nhưng hắc giáp tiểu nhân kia lại lông tóc không hao tổn, lúc này phát ra một tiếng gào thét bén nhọn, mở to miệng ra, có thể thấy được miệng đầy răng nhọn, hướng về Mạnh Hạo trong nháy mắt đánh tới

Mạnh Hạo khẽ di một tiếng nhưng trên vẻ mặt lại có hưng phấn

Hắn không nghĩ tới quỷ nhãn này cắn nuốt linh tiên thạch sau biến dị đi ra lại có thần thông như thế

Có thể sanh sanh kháng trụ lực lượng một quyền của mình

Mắt thấy hắc giáp tiểu nhân này đến, Mạnh Hạo ánh mắt nhoáng lên một cái, nhưng lại không tránh ra, mà là tùy ý người nhỏ này chạy thẳng tới chỗ mình, nháy mắt sẽ đụng phải thân thể Mạnh Hạo, hắc giáp tiểu nhân này giống như hư ảo, không ngờ xuyên thấu thân thể Mạnh Hạo, sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo

Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng đoạt xá ầm ầm gian ở trong cơ thể Mạnh Hạo bạo phát

Thì ra là như vậy

Trong mắt Mạnh Hạo có hàn mang hiện ra, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, hắc giáp tiểu nhân này ở trong cơ thể mình, muốn diệt sát hồn mình, từ đó chiếm cứ thân thể, đoạt xá chính mình

Khí thế hung hăng dường như không thể cản trở, Mạnh Hạo mỉm cười, sau khi biết tác dụng của hắc giáp tiểu nhân, vô tình đi khảo nghiệm, hừ lạnh một tiếng, lập tức mi tâm có phù văn lóe lên một cái, Sinh Tử Cấm buông lỏng kia lập tức củng cố, Phong Yêu nhất mạch cấm pháp lại làm sao có thể khiến hắc giáp tiểu nhân này buông lỏng! Gần như ngay khi Sinh Tử Cấm được Mạnh Hạo củng cố, tiếng hét thảm thê lương bỗng

nhiên truyền ra, hắc giáp tiểu nhân kia run rẩy, cấp tốc từ trong cơ thể Mạnh Hạo chui ra, khi xuất hiện ở trước người Mạnh Hạo, toàn thân nó run rẩy, âm thanh thê lương mãnh liệt, cũng liền là thời gian nửa nén hương, nó lập tức quỳ gối trước mặt Mạnh Hạo, không ngừng lộ ra cầu xin tha thứ

Quả nhiên là sinh ra linh trí! Mạnh Hạo lẩm bẩm, tay phải nâng lên hướng về hắc giáp tiểu nhân hư không một trảo, người nhỏ này không dám phản kháng, hóa thành ánh sáng đen, bay về phía lòng bàn tay Mạnh Hạo, khi tới gần, thân thể nó không ngừng rút nhỏ, đến cuối cùng, khi xuất hiện trong lòng bàn tay Mạnh Hạo bất ngờ hóa thành một cái hạt đậu màu đen

Thoạt nhìn giống như đan dược, nhưng lại không có chút dược hương nào, bên trong càng không có bất kỳ dao động sinh mạng, hai ngón tay Mạnh Hạo bóp, nhưng đậu đen này lại lông tóc không hao tổn, cứng rắn vô cùng

Cho đến khi Mạnh Hạo tăng lực đến bảy thành, đậu đen này mới run rẩy, mơ hồ muốn vỡ vụn, bên trong truyền ra thần niệm khủng khiếp cầu xin tha thứ

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, nghĩ nghĩ sau, lúc này mới buông tay ra, thu hạt đậu màu đen này vào bên trong túi trữ vật, hắn ngẩng đầu nhìn hai gian thạch thất khác, mắt lộ ra kỳ quang, tràn đầy mong đợi

Có thể so với Tiên Cảnh đỉnh phong

lại có linh trí, nói cách khác có khả năng rất lớn sẽ từ từ lớn lên!

Chỉ là một cái hắc giáp tiểu nhân này vượt ra rất xa mười con hắc giáp Quỷ Nhãn Trùng, mà sở dĩ có loại biến hóa này chính vì linh tiên thạch!

Đậu đen tiểu nhân này nếu như có thể nhiều hơn chút, đạt tới mấy chục

người

Hai mắt Mạnh Hạo sáng ngời, hắn nghĩ tới một hình ảnh, trong hình ảnh chính mình phất tay áo vung lên, lập tức vô số đậu đen bay ra, khi rơi xuống, cũng thay đổi thành hắc giáp tiểu nhân, xông vào bên trong cơ thể địch, triển khai đoạt xá, sau khi thành công, lập tức thành trợ lực cho mình

Vãi đậu thành binh! Mạnh Hạo cặp mắt sáng, thần thức lập tức tản ra, sáp nhập vào trong hai gian thạch thất khác, phát hiện hắc giáp Quỷ Nhãn Trùng này trong hai gian thạch thất, một gian đang cắn nuốt lẫn nhau, mà một gian khác, chỉ còn lại có một con, nhưng không thức tỉnh, còn đang ngủ say

Nhưng Mạnh Hạo có thể cảm nhận được, không bao lâu nữa sẽ có hai đậu đen tiểu nhân sinh ra từ trong hai gian thạch thất

Mạnh Hạo chỉ hơi trầm ngâm, lần này hắn triệu hoán ra 5 con hắc giáp trùng, ném vào bên trong thạch thất cửa đá vỡ vụn, lại đưa ra linh tiên thạch, về phần cửa đá, hắn phất tay, một đạo quầng sáng xuất hiện, ngưng tụ thay thế cửa đá

Làm xong những việc này, khôi lỗi đồng tử từ trên đầm nước bên ngoài động phủ một đường bay tới, khi vào lầu các, hướng về Mạnh Hạo cúi đầu, đưa ra một cái túi trữ vật

Mạnh Hạo mừng rỡ, không lo lắng chuyện hắc giáp Quỷ Nhãn Trùng nữa, cầm túi trữ vật lên quét một cái, chân mày hơi nhíu lại, linh thạch tiên ngọc trong này rõ ràng ít hơn trước nhiều lắm

Nhưng vẫn hơn là không có, lại cho dù là ít đi rất nhiều, số lượng của nó vẫn như cũ khổng lồ, Mạnh Hạo phất tay cho khôi lỗi đồng tử rời đi, hắn khoanh chân ngồi dưới đất, lấy ra Chí Tôn Huyết và gương đồng, lần nữa phục chế

Thời gian từ từ trôi qua, hoạt động phục chế của Mạnh Hạo lại một lần nữa bắt đầu, hai mắt của hắn đỏ thẫm, trong miệng của hắn thi thoảng truyền ra tiếng mắng, đối với gương đồng cắn nuốt, đối với loại đau lòng đó, Mạnh Hạo cho là thời gian dài mình sẽ phải chết lặng, nhưng trên thực tế, hắn không thể chết lặng

Cũng may Chí Tôn Huyết không ngừng tăng lên, cho đến một tuần lễ sau, trước mặt Mạnh Hạo xuất hiện suốt 80 phần Chí Tôn Huyết! Một tuần lễ này, hắn để cho khôi lỗi đồng tử đi ra ngoài hơn mười lần, linh thạch tiên ngọc cầm lại càng ngày càng ít, lúc này hắn hít sâu một hơi, lúc ngẩng đầu, khôi lỗi đồng tử lại một lần nữa trở về

Chỉ là lần này, trong tay khôi lỗi đồng tử không có túi trữ vật, mà là một ngọc giản

Thấy được ngọc giản, Mạnh Hạo cười khổ, nội tâm hắn có cảm giác không ổn, cầm lấy ngọc giản thần thức quét một cái, lập tức trong óc của hắn liền truyền ra tiếng gầm thét rống giận của Lăng Vân Tử

Không có, tiểu tử ngươi chẳng lẽ là ăn linh thạch hay sao, hay là trực tiếp cầm tiên ngọc cắn nát! ! Lúc này mới nửa tháng, ngươi biết ngươi cầm đi bao nhiêu linh thạch tiên ngọc sao! !

Tiên ngọc linh thạch của cả Cửu Hải Thần Giới tích lũy bao nhiêu năm bị ngươi lấy đi gần như một thành! !

Chết tiệt, tuy rằng chúng ta đã nói mở ra tài nguyên đối với ngươi, chỉ cần ngươi cần liền cho ngươi, nhưng

Nhưng cũng không chịu được ngươi đi cướp đoạt như vậy, không c , cho đến Như Phong Giới mở ra, chỗ chúng ta, không có ! Mạnh Hạo có chút lúng túng, mặc dù chỉ là ngọc giản thần thức, Lăng Vân Tử không đích thân đến, nhưng Mạnh Hạo có thể tưởng tượng được, Lăng Vân Tử bạo

nộ cùng với Cửu Bà còn có Thần Sư sắc mặt của bọn họ nhất định cực kì khó coi

Ta cũng không muốn a, ta cũng đau lòng a

Mạnh Hạo cảm thấy rất ủy khuất, đang lẩm bẩm một câu, đối với linh thạch tiên ngọc tiêu hao cũng là thất kinh, mấy ngày này, hắn chỉ là đau lòng, đến cùng không cụ thể đi tính toán hao phí bao nhiêu, không phải hắn không muốn, mà là hắn lo lắng cho mình, một khi tính toán sẽ đau lòng trực tiếp ngất đi thôi

Hơn nữa, chỉ là một thành nhỏ nhoi mà thôi, Cửu Hải Thần Giới lớn như vậy, cũng quá keo kiệt ! Mạnh Hạo vội ho một tiếng, thần thức tiếp tục quét qua ngọc giản, nhìn về phía Lăng Vân Tử nhắn lại

Biết ngươi tiểu tử này nhất định cảm thấy không phục, cho rằng một thành không được nhiều, lão phu nói cho ngươi biết, tài nguyên tu hành cả Cửu Hải Thần Giới, chúng ta chỉ chiếm cứ bốn thành, yêu tu nhất mạch chiếm cứ ba thành, còn có hai cổ thế lực khác, phân biệt chiếm cứ một phần rưỡi

Ngươi nếu còn cần tài nguyên tu hành, chúng ta không cho được, ngươi đi xông Kim Môn Thạch Bi thí luyện, lấy được khen thưởng, vì ngươi là danh sách, tưởng thưởng của ngươi có thể cho ra gấp mấy lần, vả lại khen thưởng thí luyện, là cả tông môn ra gánh chịu!

Nếu ngươi có bản lãnh, trong hai tháng rưỡi kế tiếp, cầm tài nguyên cả Cửu Hải Thần Giới đi, để thế lực khác cũng đều tổn thất, đừng chỉ rút chúng ta nơi này! ! Câu nói sau cùng, Lăng Vân Tử cơ hồ là cắn răng lên tiếng, hiển nhiên nửa tháng này, hắn cùng Cửu Bà cùng với Thần Sư đều vô cùng nhức đầu

Nếu như Mạnh Hạo không phải danh sách, chỉ sợ bọn họ đã sớm cưỡng ép đánh tới, chấm dứt tình trạng hao phí linh thạch này, tên hám ăn như

hắc động vậy

Mạnh Hạo nhíu mày, thu hồi thần thức từ ngọc giản trên, liếc nhìn gương đồng, lại nhìn 80 bình Chí Tôn Huyết kia một chút

Còn kém 20 bình! Mạnh Hạo ánh mắt lộ ra một chút hào quang đáng sợ, cũng có chấp nhất, lúc này, vì Chí Tôn Huyết hoàn chỉnh, vì dung hợp Niết Bàn Quả, Mạnh Hạo tâm cướp bóc đều có

Đi xem những thí luyện một chút!

Mạnh Hạo cắn răng một cái, mạnh đứng dậy, nhoáng lên một cái đi ra khỏi lầu các

Cứng rắn vừa đi ra khỏi, chợt nghe đến một trận tiếng ca vô cùng chỉnh tề, thậm chí còn có chút trào dâng, từ đầm nước nơi đ truyền đến

Đến đến đến, hát với ngũ gia, đừng sai nhạc a, còn trẻ đã từng không nghe lời, ta là một con hải sản nhỏ, a a a a, hải sản nhỏ

Nga nga nga nga

hải sản nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1400: Đánh cuộc

Mạnh Hạo cứng rắn vừa nghe được bài hát này, ngẩn người tại chỗ, hít ngược một hơi, vẻ mặt lộ ra khiếp sợ, hắn nhìn trong đầm nước kia, 33 con yêu tu lúc này từng con một đầy mặt tiều tụy, đang lớn tiếng gào thét ca khúc

Trên vẻ mặt của bọn chúng, không ngờ

lộ ra cuồng nhiệt, đó là ánh mắt sùng bái, đó là thần tình dáng vẻ thành kính, mà phía bọn chúng nhìn về chính là Anh Vũ trên bầu trời, lúc này ở nơi đó giống như thần côn vậy toàn thân tán phát tạp ánh sáng, đang lớn tiếng lĩnh xướng

Để cho Mạnh Hạo không thể chấp nhận là Bì Đống không ngờ biến thành liên tiếp trống lớn, ở nơi này không ngừng gõ, dường như đang phối nhạc

Mạnh Hạo không cách nào tưởng tượng, những yêu tu này đến cùng đã trải qua dạng tao ngộ gì, không ngờ có thể lộ ra ánh mắt cuồng nhiệt sùng bái này, nhất là lời ca của bài hát này, Mạnh Hạo đời này ngoại trừ tiểu khúc năm đó Kháo Sơn lão tổ hừ ra, liền chưa từng nghe qua khúc nhạc nào khó nghe như vậy

Càng làm cho Mạnh Hạo giật mình, là hắn rõ ràng đi ra khỏi lầu các, thậm chí đi tới bên đầm nước, những yêu tu kia, bao gồm sò biển lớn lúc trước hận Mạnh Hạo thấu xương, không ngờ nhìn cũng không thèm nhìn Mạnh Hạo một cái, mà là cuồng nhiệt ca xướng

Mạnh Hạo cảm thấy thế giới có chút lăng loạn, hắn hít sâu một hơi, chăm chú nhìn Anh Vũ giờ này ở giữa không trung gào thét, hắn đột nhiên cảm giác được, chính mình vẫn là xem thường Anh Vũ

Mắt khẽ xoay động, Mạnh Hạo vội ho một tiếng, từ bên trong túi trữ vật lấy Tô Yên ra

Tô Yên vừa mới xuất hiện lập tức mở mắt ra, cười lạnh đang muốn châm chọc Mạnh Hạo, nhưng đảo mắt, đã bị tiếng ca hấp dẫn, ngẩn người tại đó

Anh Vũ, tiểu nương bì này giao cho ngươi dạy dỗ, muốn cho nàng nghe lời như những hải sản này, đúng rồi, giá trị của nàng

Ân, 100 hung thú mang mao! ! Mạnh Hạo quyết đoán lên tiếng, hắn vừa nói ra, Anh Vũ đang giữa không trung mạnh run rẩy

Ngay cả lĩnh xướng tiếng ca đều chợt ngừng, tạp mao toàn thân nó không nhiều lắm dựng lên, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt

100 con? Ngươi nói 100 con! !

Nó dường như có chút không quá chắc chắn nhìn về phía Mạnh Hạo

100 con! Đều là lông tóc rậm rạp ! Mạnh Hạo nghiêm túc gật đầu, vì đạo pháp hắn bất cứ giá nào rồi

Tô Yên sửng sốt , nàng có chút sờ soạng không rõ giữa Mạnh Hạo và con chim tạp mao kia đang nói cái gì, theo bản năng, tiếp tục lộ ra cười lạnh, đầy mặt châm chọc

Anh Vũ kích động, ngửa mặt lên trời rống lớn vài tiếng

Ngươi yên tâm, ngũ gia nhất định khiến cho tiểu nương bì này nghe lời! Anh Vũ hưng phấn nhìn về phía Tô Yên, cặp mắt phát sáng

Một bên Bì Đống cảm thấy rất không vui, cho là mình bị sơ suất, rất

không cao hứng

Ngươi biết ca hát sao? Ngươi đếm xem sao

Nó tức giận nhìn Tô Yên

Ngớ ngẩn! Tô Yên cười lạnh, dứt khoát nhắm mắt không để ý tới

Mạnh Hạo đồng tình liếc nhìn Tô Yên một cái, ho khan một tiếng, không quan tâm Anh Vũ dạy dỗ Tô Yên như thế nào, thân thể nhoáng lên một cái, hướng về bên trên bay đi

Trong chớp mắt xuyên qua đầm nước, khi xuất hiện bất ngờ ở giữa không trung, gần như vừa mới xuất hiện, lập tức ở xa xa có hai đạo cầu vồng vốn là đi ngang qua nơi này lại nhanh chóng chợt ngừng, ánh mắt âm lạnh quét tới

Mạnh Hạo sắc mặt như thường, khi nhìn lại, đã nhận ra đây là hai yêu tu

Hai yêu tu kia hừ lạnh một tiếng, không chút nào che giấu chán ghét đối với Mạnh Hạo, khắc chế lúc này mới đi xa

Mạnh Hạo không để ý, lần này hắn đi ra ngoài chỉ vì tiên ngọc linh thạch, thân thể nhoáng lên một cái hóa thành cầu vồng chạy thẳng tới Kim Môn Thạch Bi cách mình gần nhất

Hắn không tính toán mù quáng đi xông, mà là trước phải biết một phen mới quyết định, trước xông cái nào

Muốn tìm một cái am hiểu nhất, chỉ có như vậy mới có thể dùng thời gian ngắn nhất thu được đủ khen thưởng! Đối với luyện Chí Tôn Huyết, Mạnh Hạo tình thế bắt buộc, lúc này xé hư không, dùng thời gian một nén nhang, hắn xuất hiện ở cạnh một tấm Kim Môn Thạch Bi

Trên đường phàm là đệ tử thấy được hắn, nếu là tu sĩ, thì phần lớn tò mò, còn có một số mỉm cười bái kiến, dù sao Mạnh Hạo danh khí bên ngoài, lại có ngày đó lấy lời nói uy hiếp Đạo cảnh, chuyện này sớm đã chấn động Cửu Hải Thần Giới

Bất quá những yêu tu kia lại là tràn ngập sát cơ, ánh mắt cừu hận, mỗi một lần khi nhìn đến Mạnh Hạo đều sẽ sâu hơn một chút

Một tấm Kim Môn Thạch Bi này cao ngất kinh thiên, trên đó ánh sáng vàng mười ngàn trượng có khắc vô số tên, bốn phía tu sĩ yêu tu không ít, thường thường đụng chạm tấm bia đá một chút liền sẽ biến mất

Không ngừng có người biến mất, cũng không ngừng có người xuất hiện, lui tới khiến cho nơi này rất là náo nhiệt

Dưới cửa đá này, một nam nhân trung niên đang khoanh chân ngồi, người này nhắm mắt dường như không hỏi thế sự, nhưng nếu có người dám ở chỗ này tư đấu, hay là khi đi vào thí luyện chọn lựa một số thủ đoạn gian dối, lập tức sẽ bị hắn phát hiện, đưa cho trừng phạt

Mạnh Hạo đứng ở một bên, nhìn hồi lâu, khi đang muốn ly khai, bỗng nhiên trên tấm bia đá này lại có ánh sáng đỏ lóe lên một cái, ánh sáng này liên tục chớp động, tia sáng hướng ra phía ngoài khuếch tán, không ngờ ở giữa không trung tạo thành một thế giới hư ảo màu đỏ, ở trong thế giới đó, có thân ảnh của một nữ tử, là nguyên của tất cả ánh sáng! Thân ảnh kia vốn là xinh đẹp, phía sau bất ngờ có một nữ thi áo trắng, nhưng không ảnh hưởng loá mắt này, ngược lại cũng có chấn nhiếp! Bốn phía lập tức có tiếng hâm mộ hô truyền ra

Xếp hạng thay đổi rồi ! !

Là Phàm Đông Nhi sư tỷ, nàng đi vào top 30! !

Top 100 đều là Cổ Cảnh, lại sau năm đèn đi vào thí luyện, không có xếp

hạng, Phàm Đông Nhi sư tỷ quả nhiên thiên kiêu, không ngờ ở Tiên Cảnh đã bước chân vào top 30 luyện thần bia này! Ngoại trừ tu sĩ kinh hô ra, ngay cả yêu tu cũng là như vậy, không ít người đều vẻ mặt hâm mộ, nhưng cũng có người khác hẳn, vẻ mặt âm trầm, hình như có không phục

Cùng lúc đó, trên xếp hạng trong tấm bia đá này, vị thứ 30 bất ngờ biến thành Phàm Đông Nhi

Ánh sáng màu đỏ kia kéo dài rất lâu mới chậm rãi tiêu tán, khi tiêu tán, trên tấm bia đá thân ảnh Phàm Đông Nhi đột nhiên xuất hiện, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, nhưng sắc mặt lại là phấn chấn, khi đi ra, đệ tử Cửu Hải Thần Giới xung quanh lập tức chúc mừng, rối rít bái kiến

Phàm Đông Nhi mỉm cười từng cái trở về, sau đó đang muốn rời đi, bỗng nhiên mắt phượng lóe lên một cái, thấy được Mạnh Hạo

Mạnh Hạo mỉm cười, gật gật đầu, xoay người rời đi

Tấm bia đá thí luyện này lấy thần thức là chủ, thần thức Mạnh Hạo có chút nắm chắc, nhưng cũng không phải là phương diện mạnh nhất của hắn, mà Phàm Đông Nhi thì Mạnh Hạo cũng đã giao thủ mấy lần, sớm đã nhìn thấu, Phàm Đông Nhi sở dĩ có thể thi triển một số thần thông đạo pháp khổng lồ, không phải vì tu vi Phàm Đông Nhi, mà là vì thần thức cường hãn

Nghĩ đến là có quan hệ với công pháp Cửu Hải Thần Giới, mấy ngày này phải đi Tàng Kinh Các Cửu Hải Thần Giới xem một chút

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, đang muốn ly khai, phía sau có tiếng xé gió truyền đến, bước chân hắn chợt ngừng, khi quay đầu, Phàm Đông Nhi cất bước đuổi tới

Chúc mừng sư muội tấn thăng top 30

Mạnh Hạo cười ha ha một tiếng

Ta là sư tỷ của ngươi! Phàm Đông Nhi vừa nhìn thấy Mạnh Hạo, đáy lòng liền không nhịn được tức giận, dường như gương mặt này của Mạnh Hạo rất dễ dàng dẫn tới nỗi lòng nàng dao động

Thầm nói nếu không phải sư tôn nàng để cho nàng trợ giúp Mạnh Hạo quen thuộc những Kim Môn Thạch Bi này, nàng mới sẽ không xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, vừa nghĩ tới từng hình ảnh khi đối phương thành tiên giao chiến với mình, Phàm Đông Nhi liền nội tâm thầm hận, trước nàng nhìn thấy những yêu tu kia ra tay với Mạnh Hạo rất là khuây khỏa, lúc đó liền đáy lòng mong đợi những yêu tu kia trực tiếp bầm thây Mạnh Hạo thành vạn đoạn

Cả đời này của ta chỉ có một sư tỷ

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng

Phàm Đông Nhi nghe được câu này, sửng sốt một chút, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, ngược lại cũng không có nói cái đề tài này nhiều lắm, mà là hít sâu một hơi, để cho mình bình tĩnh lại, mặt không thay đổi, mới nói ra lời nói

Kim Môn Thạch Bi Cửu Hải Thần Giới, tổng cộng chín tấm, lấy tấm thứ nhất là chủ, thí luyện chính là chín biển uy áp, cũng là chỗ thí luyện mấu chốt nhất của Cửu Hải Thần Giới ta

Mà tám tòa khác lại có quan hệ với chính bản thân tu sĩ, tỷ như tấm bia đá thứ chín chính là thí luyện thân thể, như tấm bia đá thứ bảy này lại có quan hệ với thần thức

Còn có tấm bia đá thứ năm là thí luyện giết chóc, đã trải qua sa trường, thành tựu đạo giết chóc

Về phần tấm bia đá thứ ba cũng không thích hợp ngươi, đó là biến ảo chi đạo

Mỗi một tấm Kim Môn Thạch Bi, phàm là có thể đi vào top 100 đều có khen thưởng, thứ hạng càng cao, khen thưởng càng nhiều, phân biệt top 100, top 50 và top 30! Tốc độ nói của Phàm Đông Nhi rất nhanh, hiển nhiên là tính toán nhanh chóng nói xong, nàng lo lắng nếu là nói chuyện với nhau lâu, chính mình sẽ không khống chế nổi tái chiến với Mạnh Hạo một phen

Tốp 10 thì sao? Mạnh Hạo hỏi

Tốp 10? Ta khuyên ngươi đừng nghĩ xa như vậy

Trong mắt Phàm Đông Nhi lộ ra châm chọc, không che khinh miệt nói

Tốp 10 ngươi cũng không cần nghĩ, Cửu Hải Thần Giới đến nay, bất kỳ một tấm Kim Môn Thạch Bi nào cũng chưa từng xuất hiện trường hợp người tu vi Tiên Cảnh bước chân vào tốp 10

Ít nhất cần tu vi Cổ Cảnh tắt hai ngọn Hồn Đăng, mới có thể tranh chấp tốp 10 một chút!

Về phần ngươi, có thể đi vào top 20 chính là tạo hóa , cho dù tu vi của ngươi là Tiên Cảnh Chí Tôn, nhưng tu sĩ Cửu Hải Thần Giới ta rất nhiều, không phải ngươi có thể rung chuyển

Mạnh Hạo liếc nhìn Phàm Đông Nhi một cái, bỗng nhiên trên mặt có chút xấu hổ, dường như bị Phàm Đông Nhi nói ngượng ngùng

Mục tiêu của ta chính là tốp 10, ngươi có dám đánh cuộc với ta hay không! Mạnh Hạo lập tức lên tiếng, nhưng gần như khi trên vẻ mặt Mạnh Hạo theo bản năng xấu hổ, Phàm Đông Nhi lại là da đầu khẽ rung,

mạnh lui về phía sau, toàn thân tu vi vận chuyển, cảnh giác nhìn Mạnh Hạo

Biểu tình kia khiến Phàm Đông Nhi đáy lòng sợ hãi, nàng không chỉ một lần thấy được, biết được mỗi khi lúc này, Mạnh Hạo trước mắt này mới là một khắc ghê tởm nhất, Phàm Đông Nhi không chỉ một lần muốn đánh nát mặt Mạnh Hạo, không muốn nhìn thấy bộ dáng của hắn

Có dám hay không? Thấy được Phàm Đông Nhi như vậy, Mạnh Hạo chớp chớp mắt

Ngươi không cần kích ta, cho dù biết rõ ngươi có thủ đoạn gì, nhưng ta vẫn là không tin, ngươi có thể ở bất kỳ một tấm Kim Môn Thạch Bi nào đi vào tốp 10!

Mà ta cũng sẽ không đánh cuộc với ngươi, ngươi không cần mưo mộng !

Phàm Đông Nhi hừ lạnh, khinh miệt chán ghét nhìn Mạnh Hạo một cái, xoay người liền muốn ly khai

Nếu ngươi thắng, ta sẽ cho Tiểu Thanh trở về

Mạnh Hạo chậm rãi nói một câu

Hắn vừa nói ra, Phàm Đông Nhi đang muốn ly khai, thân thể mạnh chợt ngừng, xoay người khi, nàng đầy mặt sát khí, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hô hấp có chút dồn dập, ngực phập phồng, nàng vốn là xinh đẹp, lúc này tâm thần kích động vui tai vui mắt, dễ nhìn hơn

Tồn tại của nữ thi áo trắng, cho dù Phàm Đông Nhi đã thích ứng lấy làm ma luyện đạo tâm, nhưng đáy lòng của nàng, nếu có cơ hội thoát khỏi vẫn là khát vọng, chỉ là chuyện này ngay cả sư tôn nàng đều không làm được, sở dĩ ma luyện, cũng là bởi vì không có biện pháp khác, chỉ có thể như vậy

Trước mắt nghe được Mạnh Hạo nói như thế này, Phàm Đông Nhi sao có thể trấn định, nhưng nàng vẫn là không tin Mạnh Hạo có thể làm được điểm này

Ta có thể làm được, bởi vì nàng vốn chính là ta đưa cho ngươi thôi

Mạnh Hạo dường như biết được Phàm Đông Nhi chần chờ, mở miệng cười

Ngươi! ! Phàm Đông Nhi cắn răng một cái

Đánh cuộc !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1401: Kim môn thứ chín

Phàm Đông Nhi vừa nói xong, Mạnh Hạo vội ho một tiếng, cũng cảm thấy lừa gạt người như vậy dường như không tốt lắm, nhưng vừa nghĩ tới muốn luyện Chí Tôn Huyết liền cần lượng lớn linh thạch tiên ngọc, cho dù thịt con muỗi tuy ít nhưng cũng không thể vứt bỏ

Ngươi muốn đánh cuộc bao nhiêu linh thạch? Mạnh Hạo nhìn về phía Phàm Đông Nhi

Phàm Đông Nhi hừ lạnh một tiếng, nàng sao có thể nhìn không ra việc Mạnh Hạo nhất định là có nắm chắc mới có thể đề xuất đánh cuộc, nhưng nàng cũng có nắm chắc, nàng rất xác định, trước lúc này Mạnh Hạo chưa từng bước chân vào Kim Môn Thạch Bi, mà nơi này dù sao cũng là Cửu Hải Thần Giới, hiểu biết của nàng Phàm Đông Nhi đối với chín tấm Kim Môn Thạch Bi vượt xa Mạnh Hạo

Lần này, nhìn xem một chút giữa ta và ngươi, đến cùng người nào gài bẫy người nào! Phàm Đông Nhi biểu tình lạnh lùng, dường như bất chấp bất cứ giá nào, nhưng trên thực tế nội tâm đang đắc ý, lần này cùng với nói là Mạnh Hạo đánh cuộc, không bằng nói là Phàm Đông Nhi cố ý dẫn đường

Mạnh Hạo đang tính kế nàng, đồng thời, nàng cũng đang tính kế Mạnh Hạo

Ta chỉ đánh cuộc với ngươi lần thí luyện Kim Môn Thạch Bi đầu tiên, nếu không, đánh cuộc này không có thời gian hạn chế, ngươi nếu là một lần không được, mấy lần thí luyện đổi ý không biết phải tới lúc nào

Lần đầu tiên, ngươi tùy ý lựa chọn một tấm Kim Môn Thạch Bi, chỉ cần ngươi có thể đi vào tốp 10, 100 ngàn tiên ngọc, 5 triệu linh thạch của ta

liền làm tiền đặt cuộc!

Bất quá, lần thí luyện đầu tiên này phải là hôm nay, ta không có thời gian chờ ngươi

Nếu ngươi bước chân vào top 10, cầm toàn bộ đi, nếu không bước chân vào được, lấy đạo vi thề, chẳng những mang nữ thi sau thân ta đi, lại từ nay về sau không nói ra việc giấy nợ, càng phải hễ là nhìn thấy ta, liền lập tức quỳ lạy tham kiến! Phàm Đông Nhi dường như cắn răng nghiến lợi, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, nàng cho người có cảm giác, dường như trước bị kích động lúc này có chút hối hận, cho nên tăng thêm một vài điều kiện muốn cho Mạnh Hạo biết khó mà lui

Mạnh Hạo chớp chớp mắt, có chút hồ nghi nhìn xem Phàm Đông Nhi, chỉ hơi trầm ngâm sau quyết đoán gật đầu

Cũng được, giữa lão bằng hữu chúng ta, tuy rằng cái đánh cuộc này đối với ta không công bình, cũng thấy tại trên giao tình của chúng ta, đánh cuộc với ngươi!

Nhất ngôn ký xuất! Phàm Đông Nhi lập tức lên tiếng, cặp mắt không giấu được tia sáng lộ ra

Đạo thệ vi bằng! Mạnh Hạo không chần chờ, bỗng nhiên nói

Hai người đánh cuộc bị không ít đệ tử Cửu Hải Thần Giới nghe được, rối rít ánh mắt rơi vào trên người của Mạnh Hạo và Phàm Đông Nhi, trong đó có mấy nam tính tu sĩ khi nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra địch ý, dường như chỉ cần là địch nhân của Phàm Đông Nhi liền là địch nhân của bọn họ

Phàm Đông Nhi nghe được lời nói của Mạnh Hạo, lập tức nhoẻn miệng cười, không che giấu nội tâm, mà là khiêu khích nhìn Mạnh Hạo, nội tâm của nàng có tám thành nắm chắc, Mạnh Hạo lần này phải thua! Thấy

được thần tình của Phàm Đông Nhi, Mạnh Hạo cũng cười

Lấy kinh nghiệm Mạnh Hạo nhiều năm lừa gạt người sao có thể không nhìn ra Phàm Đông Nhi trước dẫn đường

Hắn không có lập tức lựa chọn một tấm bia đá đi thí luyện, mà là thân thể nhoáng lên một cái, hóa thành cầu vồng, ở bên cạnh tám tấm Kim Môn Thạch Bi khác đều nhìn một vòng

Ở phía sau hắn, Phàm Đông Nhi cùng với không ít đệ tử Cửu Hải Thần Giới rối rít xa xa đi theo, bên trong cũng không ít yêu tu, lại ở những người này truyền âm, dần dần, càng ngày càng nhiều người biết đánh cuộc giữa Mạnh Hạo và Phàm Đông Nhi

Phàm Đông Nhi là thần nữ thế hệ này Cửu Hải Thần Giới, địa vị và danh khí ở bên ngoài chính là hiển hách

Tại trong Cửu Hải Thần Giới lại không người không biết

Nhất là Phàm Đông Nhi gương mặt xinh đẹp không biết có bao nhiêu đệ tử Cửu Hải Thần Giới thưởng thức ái mộ, nàng và người đánh đố, dĩ nhiên là khiến không ít người tò mò chạy đến

Mà Mạnh Hạo giống nhau là danh tiếng tại ngoại, thậm chí giới bên ngoài, đều hiển hách hơn Phàm Đông Nhi, cho dù là thân phận hay là lịch lãm cũng làm cho quá nhiều người chú ý, nhất là nửa tháng trước, một màn lấy lời nói đối kháng Đạo Cảnh lại truyền khắp Cửu Hải Thần Giới, đánh cuộc giữa hắn và Phàm Đông Nhi đồng dạng có thể đưa tới quá nhiều người chú ý

Yêu tu đến, tu sĩ cũng đến, trong thời gian ngắn ngủi, ở phía sau Mạnh Hạo bất ngờ có hơn 10 ngàn tu s, rối rít nghị luận, nhìn về phía Mạnh Hạo trong ánh mắt phần lớn đều là mang theo tò mò, bất quá trong đáy lòng bọn họ tự nhiên là có khuynh hướng Phàm Đông Nhi bên này

Cho đến buổi trưa, Mạnh Hạo đều nhìn xong chín tòa Kim Môn Thạch Bi, đứng ở giữa không trung, nội tâm trầm ngâm

Thế nào, không biết nên chọn cái nào ?

Mạnh Hạo, ngươi không nên nghĩ đi trì hoãn thời gian, đánh cuộc đã nói rõ, ngươi chỉ có thể là hôm nay đi thí luyện! Phàm Đông Nhi cười lạnh châm chọc

Mạnh Hạo nghiêng đầu đều nhìn nhìn Phàm Đông Nhi liếc một cái, cười cười, trong mắt nhanh chóng có ánh sao nhoáng lên một cái, hắn không nói chuyện, thân thể lại như sấm đánh, nhấc lên một loạt tiếng nổ ầm ầm, chạy thẳng tới

tấm Kim Môn Thạch Bi thứ chín! Chín biển uy áp tấm bia đá thứ nhất, Mạnh Hạo không đi lựa chọn, những tấm bia đá thí luyện khác, Mạnh Hạo nhìn một vòng sau, cũng không có nắm chắc quá lớn, duy chỉ có tấm bia đá thứ chín thân thể thí luyện này, hắn có lòng tin

Phàm Đông Nhi cặp mắt nhoáng lên một cái, nội tâm cười lạnh, nàng trước liền đoán được trong ba tấm bia đá Mạnh Hạo sẽ chọn, thì có tấm bia đá thứ chín này, lúc này thấy được Mạnh Hạo lựa chọn, nàng không có ngoài ý muốn

Lần này, ngươi nhất định phải thua ! Phàm Đông Nhi hất cằm lên, rất là cao ngạo

Tấm bia đá thứ chín! Mạnh Hạo thân thể Chân Tiên, hắn lựa chọn tấm bia đá này cũng coi như là bảo thủ

Nhưng mà hắn có chút lỗ mãng, tấm bia đá thứ chín này

Khó khăn! !

Thua cũng tốt, để hắn dáng vẻ bệ vệ giảm bớt một chút, nơi này dù sao cũng là Cửu Hải Thần Giới

Bốn phía đệ tử Cửu Hải Thần Giới rối rít thấp giọng nghị luận, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, bọn họ không cho là Mạnh Hạo có thể thành công

Thiên địa nổ ầm ầm, tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, như cầu vồng quán không, rất nhanh thì đến gần tấm Kim Môn Thạch Bi thứ chín

Sau khi tới gần, xung quanh tấm bia đá này cũng có không ít đệ tử Cửu Hải Thần Giới, trong đó không ít đều biết đánh cuộc giữa Mạnh Hạo và Phàm Đông Nhi lúc trước, giờ này mắt lóng lánh, nhìn về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo tốc độ không dừng lại chút nào, trực tiếp cùng đụng Kim Môn Thạch Bi khổng lồ này

Trong nháy mắt đụng chạm lẫn nhau, thân thể Mạnh Hạo nhanh chóng biến mất, sáp nhập vào trong tấm bia đá này

Lúc này, bên ngoài tấm bia đá có hơn 10 ngàn người, mắt không chớp, đồng loạt nhìn về phía tấm bia đá đứng hàng thứ chín đợi, Phàm Đông Nhi cười lạnh, rất là bình tĩnh, nàng đoán chắc lần này Mạnh Hạo nhất định thất bại

Trong Kim Môn Thạch Bi, tự xưng một phương thế giới, khi Mạnh Hạo xuất hiện, hắn mạnh nhìn bốn phía, nơi này một phiến mờ mịt, không có bầu trời, không có mặt đất, cùng lúc đó, Mạnh Hạo nhíu mày, hắn rõ ràng đã nhận ra, tiên mạch trong cơ thể mình lại vào lúc này như bị phong ấn, vận chuyển vô cùng trúc trắc, thậm chí đạt tới trình độ không thể triển khai thần thông thuật pháp

Bị phong ấn hạn chế thuật pháp? Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, thần thức quét về túi trữ vật, lập tức nhận ra, ngay cả túi trữ vật cũng đều bị phong ấn, bên trong gần như tất cả vật phẩm đều không thể từ bên trong

túi trữ vật lấy ra, dường như ở chỗ này, có quy tắc hạn chế, tất cả có quan hệ với pháp thuật đều bị cấm chỉ

Bất quá vật nghịch thiên bên trong túi trữ vật Mạnh Hạo không ít, vẫn có một ít có thể sử dụng, có thể khiến cho Mạnh Hạo kinh ngạc chính là cái hạt đậu màu đen bên trong túi trữ vật hắn kia lại cũng tràn ra dao động, hiển nhiên phong ấn chỗ này không có hiệu quả với nó

Ngay khi Mạnh Hạo ngạc nhiên, bỗng nhiên, phía trước hắn, đột nhiên truyền đến tiếng động thình thịch, ngay sau đó, một thân ảnh cao lớn từ trong hư vô trực tiếp đi ra

Đó là một nam nhân thân thể cao lớn, nam nhân này trên mặt mang mặt nạ, một đầu tóc bạc phiêu diêu, mặc một bộ áo dài màu xanh đen, khi hắn đi ra, không có tràn ra chút tu vi dao động nào, nhưng lại khiến hai mắt Mạnh Hạo co rút lại

Hắn cảm nhận được, trên người nam nhân này có một cỗ lực lượng khí huyết bàng bạc đang ngập trời lên, mặc dù không có tu vi dao động, nhưng khí huyết này tràn ra như cũ kinh thiên

Thể tu! Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, liếc mắt một cái liền nhận ra pháp tu hành của nam tử này

Khi ở Phương gia tra xét những điển tịch kia, Mạnh Hạo từng thấy qua một giới thiệu, ở viễn cổ, có một loại tu sĩ không tu thể nội chi pháp, mà là chỉ tu tự thân chi kiên

Người như thế được gọi là Thể tu! Đặc điểm rõ rệt nhất là trong cơ thể không có chút linh khí nào, nhưng khí huyết lại có thể ảnh hưởng thế giới vận chuyển

Nam tử trước mắt này tuy rằng còn không làm được điểm này, nhưng khí huyết thịnh vượng kia như cũ kinh người

Hắn vừa mới xuất hiện, không có dừng lại chút nào, sải bước một cái, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, còn chưa tới gần thì có khí huyết bàng bạc ầm ầm bạo phát, hóa thành uy áp như thực chất vậy, hướng về Mạnh Hạo rầm rầm chèn ép

Mạnh Hạo cặp mắt chớp động, dứt khoát bật cười, mắt lộ ra kỳ quang

Nếu không thể vận dụng thuật pháp, chỉ có thể dựa vào thân thể, như vậy thì nhìn một chút

Chân Tiên thân thể của ta đến cùng có thể đi tới một bước kia! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, không lùi mà tiến tới, hướng về nam nhân đang đến, đồng dạng bước dài đi

Khi hai người đến gần đồng thời ra quyền, trực tiếp một quyền oanh khứ! Bốn phương tám hướng nổ ầm ầm, Chân Tiên thân thể của Mạnh Hạo toàn diện bạo phát, nhấc lên cuồng phong, trong nháy mắt đụng chạm nam nhân kia, một cỗ mạnh mẽ từtron hai người g mạnh cuồng bạo lên, tiếng động rầm rầm ngập trời lên, Mạnh Hạo tóc tai rối bời, nhưng thân thể không lui về phía sau nửa bước, một quyền này khiến nội tâm hắn dâng lên cảm giác hưng phấn, đó là một loại sảng khoái lực lượng tuyên tiết ra

Mà nam nhân kia lại là thân thể chấn động, tay phải nhưng lại đang run rẩy, lui về phía sau mấy bước

Diệt cho ta! Mạnh Hạo gầm nhẹ, lần nữa đi ra, lại là một quyền

Một quyền này đánh vào hư vô, nhưng lại dẫn đến hư vô sụp xuống, tạo thành gió cuồng bạo, đánh vào trên người nam nhân kia, thân thể nam nhân này mạnh run rẩy, trong chớp mắt, lại dưới một quyền của Mạnh Hạo, trực tiếp sụp đổ chia năm xẻ bảy

Nhưng ngay khi hắn hóa thành mảnh vụn trong nháy mắt, trong hư vô có hai thân ảnh giống nhau như đúc đi ra, vẫn là quần áo màu xanh đen, vẫn là đeo mặt nạ, nhưng lực lượng khí huyết kia lại mạnh hơn, hai người đồng thời cất bước, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời cười to, vẫn không lui về sau, chủ động xuất thủ, nổ ầm ầm ngập trời, hai thân ảnh kia sụp đổ, nhưng chớp mắt một cái, bốn người xuất hiện, khí huyết mạnh hơn

Một lầnlại một lần, Mạnh Hạo không ngừng xuất thủ, một cỗ khí thế ở trên người hắn dần dần nổi lên, đó là một cỗ ngang ngược, đó là điên cuồng chưa từng có từ trước đến nay, tiếng động rầm rầm ngập trời, bốn phương tám hướng nổ ầm ầm, dường như thế giới đều đang chấn động

Bốn người sụp đổ, xuất hiện tám người, tám người diệt vong, xuất hiện 16 người, 16 người vỡ nát, xuất hiện 32 người! Rồi sau đó, 64 người, 128 người, 256 người

Mỗi một lần xuất hiện, khí huyết đều mạnh hơn, xung quanh Mạnh Hạo rất nhiều thân ảnh, Mạnh Hạo tiếng cười vang dội, hắn rất ít khi như bây giờ, không triển khai bất kỳ thuật pháp, chỉ trông vào thân thể, mỗi một quyền đánh ra đều làm cho thiên địa biến sắc

Mà xếp hạng của hắn trên tấm bia đá bên ngoài cũng nhanh chóng tăng lên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1402: Chiến tiên

Trên thực tế, là từ một khắc Mạnh Hạo đánh chết 64 người xuất hiện kia, tên của hắn đã xuất hiện ở trên Kim Môn Thạch Bi

Kim Môn Thạch Bi xếp hạng 1000 người

Chỉ có điều top 100 ánh sáng mười ngàn trượng, mà ngoài trăm tên ra lại ảm đạm không ít, thậm chí nếu không cẩn thận đi xem, cũng không nhìn ra được, cần thần thức quét qua mới có thể thấy rõ

Tên của Mạnh Hạo lần đầu tiên xuất hiện là ở vị trí 997! Nếu là đổi lại là những lúc khác, có rất ít người chú ý, đại đa số ánh mắt đều là ở top 100, sau top 100 có lẽ cũng sẽ đi xem, nhưng hơn 900 tên, mặc dù cũng có huy hoàng nhưng không sẽ khiến cho chấn động quá lớn

Nhưng giờ này, bốn phía hơn 10 ngàn người đều đang mắt không chớp nhìn tấm bia đá, lập tức liền có người thấy được tên Mạnh Hạo

Xuất hiện ! !

Vị trí 997! !

Đây cũng quá nhanh đi, hắn đi vào lúc này mới có bao lâu? Lập tức có đệ tử Cửu Hải Thần Giới nhìn thấu đầu mối, thất thanh lên tiếng, dần dần, mọi người đều đã nhận ra vấn đề này, từ khi Mạnh Hạo biến mất tại Kim Môn Thạch Bi, cho đến khi tên xuất hiện, thời gian không đến một nén nhang! Thậm chí trong lúc bọn hắn đang nghị luận, tên của Mạnh Hạo lại liên tục nhún nhảy, từ 990, trực tiếp biến thành 831! Nhưng không dừng lại, lần nữa nhún nhảy, lần này, rõ ràng là từ 831, biến thành 498! !

Lập tức, tiếng động ồ lên ngập trời, từng ánh mắt giật mình, toàn bộ nhìn về phía tấm bia đá, bọn họ không phải khiếp sợ xếp hạng của Mạnh Hạo, dù sao lấy danh khí của Mạnh Hạo, tất nhiên là hắn có thể đi vào 100

Khiến những này đệ tử Cửu Hải Thần Giới là khiếp sợ là tốc độ của Mạnh Hạo! Tốc độ kéo lên này làm cho tâm thần bọn họ chấn động, phải biết đều là đối kháng 100 người nhưng tiêu hao 100 hơi thở và tiêu hao 50 hơi thở lại hoàn toàn khác nhau, mà nếu có thể tiêu hao mười hơi thở thì lại chênh lệch giữa trời và đất! Giờ này Mạnh Hạo cho những đệ tử Cửu Hải Thần Giới có cảm giác chính là như vậy

Mặc dù bọn họ không thấy được hình ảnh trong thí luyện, nhưng tính toán từ tên nhún nhảy và thời gian, có thể cảm nhận được, trong thí luyện Mạnh Hạo nhất định khí thế ngập trời

Phàm Đông Nhi cũng là vẻ mặt biến đổi, nhưng rất nhanh thì bình tĩnh xuống

Khó khăn chân chính là ở top 100, cho dù là trước mặt nhanh một chút thì có năng lực như thế nào! Phàm Đông Nhi cắn răng nội tâm lẩm bẩm

Trong Kim Môn Thạch Bi thứ chín, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời cười to, toàn thân khí huyết bạo phát giống như một con Bạo Long chưa từng có từ trước đến nay, khiến cho tất cả thân ảnh xanh đen rối rít khi hắn đánh sâu vào bẻ gãy nghiền nát

Cho đến 256 Thể tu này khí huyết bàng bạc đều sụp đổ, Mạnh Hạo cặp mắt lộ ra chấp nhất, hơi thở hổn hển

Nhưng nội tâm của hắn lại tràn đầy chiến ý

Tốp 10

Ta nhất định có thể, cho dù là không đến được ta cũng có biện pháp

thắng! Mạnh Hạo liếc nhìn túi trữ vật, bên trong có một vật, đúng là tự tin mà sở dĩ hắn đánh cuộc với Phàm Đông Nhi

Mặc dù là chỗ này thí luyện, bên trong túi trữ vật có không ít vật phẩm bị phong ấn, nhưng vật này như Mạnh Hạo dự liệu vậy, không thể bị phong, về phần đậu đen kia, nhưng thật ra khiến Mạnh Hạo thật bất ngờ

Lúc này thở dốc, phía trước hắn hư vô vặn vẹo, nhưng lại không cho Mạnh Hạo chút thời gian nghỉ ngơi nào

Một loạt khí tức bàng bạc ngập trời lên, lần này xuất hiện rõ ràng là 512 thân ảnh xanh đen

Mỗi một cái đều cường đại hơn trước rất nhiều, lực lượng khí huyết tràn ra, đều có thể so với Tiên Cảnh đỉnh phong, chỉ có điều không phải như thiên kiêu 90 mạch đỉnh phong, mà là khoảng 70 mạch

Có thể coi là là như vậy cũng vẫn là vô cùng cường hãn, Mạnh Hạo không biết người Cửu Hải Thần Giới là như thế nào vượt qua, hiển nhiên có phương pháp luyện thể đặc thù, hai mắt hắn lóe lên một cái, cất bước lần nữa phóng đi

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, long trời lở đất, Mạnh Hạo một quyền rơi xuống đều sẽ khiến cho bốn phương tám hướng chấn động, hắn quên mất thời gian, quên mất đang ở thí luyện, dựa vào lực lượng thân thể không ngừng đánh chết

Đây là lần đầu hắn không thuận theo dựa vào bất kỳ thuật pháp thần thông, không thuận theo dựa vào tu vi, chỉ là chiến thân thể, thân thể hắn run nhè nhẹ, loại rung chuyển này không phải vì thoát lực, mà là vì thân thể của hắn vào lúc này mới coi là chân chính ý nghĩa toàn bộ vận chuyển

Thậm chí Mạnh Hạo có thể cảm nhận được, dường như thân thể của

mình ở trong thí luyện trong chiến đấu không ngừng lại có dấu hiệu đột phá, đang chậm rãi tăng cường! Mạnh Hạo gầm nhẹ, thân thể trong nháy mắt chạy ra, tay phải nâng lên một quyền rơi xuống, trong tiếng nổ “ầm ầm”, trước mặt hắn vọt tới ba người trực tiếp đánh chết, cho đến 512 người này, một tên cuối cùng cũng bị Mạnh Hạo đánh chết, Mạnh Hạo khóe miệng tràn ra máu tươi, hô hấp dồn dập, lúc ngẩng đầu, trong hư vô phía trước hắn, lần này, đi ra không phải 1024 người, mà là

Một người! Thân ảnh một người mặc áo bào màu đỏ, sự xuất hiện của hắn nhưng lại khiến cho hư vô xung quanh trở thành màu đỏ, màu đỏ kia

Không phải mắt thường có thể thấy được, mà là cảm ứng trong thần thức

Đó là trình độ khí huyết nồng đậm đến mức ảnh hưởng bốn phía quy tắc! Khoảnh khắc khi nhìn đến thân ảnh màu đỏ này, hai mắt Mạnh Hạo mạnh co rút lại một chút, hắn tại trên người này thân ảnh màu đỏ, cảm nhận được một tia uy hiếp

Rốt cục xuất hiện một Thể tu chân chính! Trong mắt Mạnh Hạo chiến ý nahnh chóng nổi lên

Trên người thân ảnh ấy tràn ra lực lượng khí huyết, khi Mạnh Hạo nhìn lại, đủ để chiến với Chân Tiên đỉnh phong một trận! Mà lúc này, ngoại giới ồ lên, tiếng nổ ầm ầm bốn phương tám hướng

Bên ngoài tấm Kim Môn Thạch Bi này, hơn 10 ngàn người tu sĩ, bọn họ chính mắt thấy xếp hạng của Mạnh Hạo, từ trước hơn 400, nhảy lên tới hơn 300, cho đến vị trí 101! Mà thời gian từ khi Mạnh Hạo đi vào cho đến hiện tại, chỉ có

Nửa canh giờ! ! Nửa canh giờ, đối với tu sĩ mà nói, trôi qua nhanh chóng, rất là ngắn ngủi, nhưng Mạnh Hạo lại là trong nửa canh giờ này, từ trên bảng vô danh, nhảy lên vị trí 101!

Mạnh Hạo, hắn

Thân thể của hắn đến cùng mạnh đến mức nào! !

Nửa canh giờ, lúc này mới nửa canh giờ

Ta đột nhiên cảm giác được, hắn dường như

Thật có thể đi vào tốp 10!

Chưa chắc, có lẽ là hắn dùng bí thuật gì đó kích phát thân thể, hy sinh lâu dài đổi lấy bạo phát ngắn ngủi! Bốn phía mọi người ồ lên, sắc mặt Phàm Đông Nhi cực kì khó coi, cho dù nàng không muốn thừa nhận, cũng không khỏi không kinh hãi, nửa canh giờ đạt tới vị trí 101, ở Cửu Hải Thần Giới trên Kim Môn Thạch Bi thứ chín là một kỳ tích

Trong Kim Môn Thạch Bi thứ chín, Mạnh Hạo không biết lúc này thứ hạng của mình là bao nhiêu, hắn cũng không để ý, có vật phẩm bên trong túi trữ vật tồn tại như vậy, hắn biết chính mình sẽ không thua

So với thắng thua, ngoại trừ khen thưởng ra, giờ này hắn để ý là thân thể của mình ở trong thí luyện không ngừng tăng lên

Phía trước hắn, thân ảnh áo bào màu đỏ kia cất bước, đi tới hướng về Mạnh Hạo, chỉ là đi ra ba bước, nhưng mỗi một bước rơi xuống như có sấm sét nổ ầm ầm, khiến bốn phương tám hướng run rẩy, khiến tim Mạnh Hạo giống như bị đạp phải, có chút khó chịu, dường như thân ảnh màu đỏ đi tới, không nhịn được phải hối hận

Trong mắt Mạnh Hạo chiến ý nhanh chóng bạo phát, toàn thân khí huyết quay cuồng bỗng nhiên nổi lên, sanh sanh đối kháng, không lùi mà tiến tới, chạy thẳng tới thân ảnh màu đỏ kia

Thân ảnh màu đỏ bỗng nhiên ngẩng đầu, cặp mắt lộ ra huyết quang, khi

Mạnh Hạo lại tới trong nháy mắt hắn cũng xông tới

Hai người nhanh chóng đến gần, không có lời nói, không có thuật pháp, chỉ có trực tiếp nhất

Thân thể đối kháng! Tiếng sấm long trời lở đất, Mạnh Hạo từng quyền rơi xuống, thân ảnh màu đỏ kia cũng như vậy, hai người ở giữa không trung không ngừng đối oanh, một chân cuốn lên, trong hư không, trực tiếp đối kháng mấy trăm lần

Mạnh Hạo cười to, càng đánh càng mạnh

Chân Tiên thân thể giống như đã trải qua một lần rèn luyện nhưng lại bạo phát ra chiến lực vượt quá Mạnh Hạo lúc trước

Mạnh Hạo cũng vào lúc này hiểu rõ bản thân trên thực tế sơ sót thân thể của mình, thân thể cường hãn là cần ở trong chiến đấu không ngừng mới có thể càng ngày càng mạnh! Chiến! Mạnh Hạo chiến ý ngập trời, không ngừng đánh, không ngừng đi về phía trước, mà thân ảnh màu đỏ kia, toàn thân khí huyết vận chuyển, nhưng lại không khỏi kế tiếp bại lui, cho dù là hắn lục lọi đến một tia quy tắc Thể tu, nhưng ở dưới Chân Tiên thân thể của Mạnh Hạo này, như cũ không bằng

Cho đến hơn mười hít thở sau, Mạnh Hạo rống to một tiếng, một quyền rơi xuống, thân thể của thân ảnh màu đỏ kia ầm ầm sụp đổ

Thế giới an tĩnh

Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung, trong cơ thể hắn khí huyết mãnh liệt cuồn cuộn, càng ngày càng mạnh, khiến cho chung quanh hắn lại bất ngờ cũng xuất hiện màu đỏ! Dường như

Cũng ảnh hưởng quy tắc chỗ này! Mà giờ này Mạnh Hạo thoạt nhìn giống như Chiến Tiên!

Ta hiểu được, Thể tu chính là cần một lần lại một lần huyết chiến!

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra hiểu rõ, nếu là đổi lại hắn ở bên ngoài, có thuật pháp thi triển, muốn giết thân ảnh màu đỏ kia dễ như trở bàn tay, mà trước mắt không có thuật pháp, lại vô hình trung ma luyện thân thể của Mạnh Hạo, khiến cho Chân Tiên thân thể

Chân chính ý nghĩa bạo phát ra lực lượng của thân thể

Gần như ngay khi Mạnh Hạo đánh thân ảnh màu đỏ sụp đổ, xếp hạng của hắn ở bên ngoài lại một lần nữa kéo lên, nhưng tất cả những điều này Mạnh Hạo không thấy được

Lúc này hắn thấy được, là trong hư vô phía trước hắn xuất hiện

Hai thân ảnh màu đỏ

Giống như một cái tuần hoàn, lấy 512 làm hạn định, mỗi một cái tuần hoàn xuất hiện Thể tu, với quần áo khác nhau, hiển lộ ra cảnh giới Thể tu khác nhau

Hai tên, bốn tên, tám tên, 16 tên, 32 tên, 64 tên

Thí luyện của Mạnh Hạo lần nữa bắt đầu

Thân thể của hắn càng ngày càng mạnh, hắn điên cuồng càng ngày càng điên, máu tươi của hắn phun ra, nhưng thân thể cường hãn không ngừng đánh và vận chuyển, từ từ hoàn mỹ! Cho đến khi xuất hiện đến 256 thân ảnh màu đỏ, Mạnh Hạo bắt đầu bại lui, nhân số nhiều lắm, mỗi một tên cũng đều là chạm đến quy tắc Thể tu, lực lượng thân thể của Mạnh Hạo dường như đến cực hạn

Hai mắt hắn lóe lên một cái, mắt thấy lâm vào vây công, Mạnh Hạo hừ

lạnh một tiếng, hắn không cần thiết gian dối, nhưng không nghĩ tới trực tiếp vận dụng đòn sát thủ sau cùng

Lúc này cặp mắt chớp động, lại ném đậu đen kia ra, vung ra phía ngoài, lập tức đậu đen này phịch một tiếng, người nhỏ xuất hiện, ngửa mặt lên trời bén nhọn gào thét, xông về thân ảnh màu đỏ một bên lại tới

Những thân ảnh màu đỏ kia lập tức phân ra một phần đi đánh đậu đen tiểu nhân

Người nhỏ này hung tàn, nhưng lại không tránh né, dùng cõng giáp đối kháng, mặc dù không địch nổi, nhưng lại càng đánh càng hăng, cho dù bị thương, cũng sẽ rất nhanh lành bệnh, thậm chí một khi bị nó tiến lại gần, nó liền sẽ trực tiếp đoạt xá, xông vào trong cơ thể một cái thân ảnh màu đỏ

Tuy rằng vì những thân ảnh màu đỏ này đều không phải là máu thịt, nó không thể đoạt xá, nhưng lại bị nó sanh sanh cắn xé cắn nuốt không ít khí huyết! Đến cuối cùng, một mình nó nhưng lại kềm chế hơn mười thân ảnh màu đỏ, khiến cho Mạnh Hạo áp lực lập tức giảm bớt

Mạnh Hạo nhìn rất là giật mình, hắn vừa quan sát đậu đen tiểu nhân, vừa ra tay đánh chết thân ảnh áo bào màu đỏ

Thời gian trôi qua, mấy chục cái hít thở sau, đậu đen tiểu nhân bị hơn mười Thể tu áo đỏ đồng thời xuất thủ, trực tiếp đánh bay, ở giữa không trung, nó hộc ra máu tươi, điên cuồng phát ra một tiếng thê lương

Chủy! ! Người nhỏ này hét lên, chỉ phát ra một chữ, nhưng thân thể lại vặn vẹo hóa thành một cây chủy thủ, chạy thẳng đâm tới xích bào thân ảnh

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1403: Top 10

Giờ khắc này, Mạnh Hạo ở trong động phủ của Cửu Hải Thần Giới, là thời điểm Mạnh Hạo thí luyện Kim Môn thứ chín, trong động phủ của hắn, trong hai gian thạch thất kia truyền ra tiếng sấm, rồi rất nhanh liền nổ tung sụp đổ.

Ngay khi thạch thất chia năm xẻ bảy, có hai cái quỷ nhãn bỗng nhiên chạy ra, bọn chúng nhìn lẫn nhau một cái, lộ ra địch ý, nhưng không có đấu đá lẫn nhau mà cùng một lúc bay ra ngoài, dường như muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Nhưng ngay trong nháy mắt bọn chúng chạy ra, Anh Vũ đang dạy các yêu tu kia ca hát, lập tức nhìn thấy hai cái quỷ nhãn này. Vừa thấy, Anh Vũ hơi sửng sốt một chút, sau đó lập tức bất mãn: - Có chút quen mắt a, không nghĩ ra! Bất quá hai tên khốn này thế nào lông tóc thưa thớt như vậy!

- Ngươi ngu ngốc, đó không phải là lông tóc, đó là xúc tu! Bì Đống ở một bên lập tức chỉnh sửa, một bộ dáng biết được mọi sự thiên hạ; vả lại còn có cảm giác đương nhiên tâm trí ta cao hơn một đẳng cấp.

- Bất kể là lông tóc hay xúc tu, đều quá ít! Tới đây tới đây! Hai tên các ngươi mau tới cùng chung ca hát với ngũ gia đi!

Anh Vũ thẹn quá thành giận, vỗ cánh bay thẳng tới hai cái quỷ nhãn kia.

Hai cái quỷ nhãn này tràn ra u quang, không chần chờ chút nào, xông về phía Anh Vũ. Trong quỷ nhãn, bất ngờ cũng có hai tiểu nhân, thời khắc này đều há to miệng, dường như muốn đoạt xá Anh Vũ.

Bọn họ trong chớp mắt liền đụng vào nhau, quỷ dị là, Anh Vũ lông tóc

không hao tổn, nhưng tiểu nhân trong hai cái quỷ nhãn kia, lại phát ra tiếng hét thê lương, dường như cảm nhận được khí tức đáng sợ gì đó từ trên thân Anh Vũ, khi quỷ nhãn bay nhanh lui về sau, quỷ nhãn lại trực tiếp tiêu tán, tiểu nhân bên trong cũng lui về sau, cấp tốc rút nhỏ, ở giữa không trung, biến thành hạt đậu đen.

Anh Vũ dương dương đắc ý, đang định lên tiếng, bỗng nhiên hai hạt đậu đen kia lại truyền tới thanh âm.

- Chủy! Thanh âm thê lương, như sống chết điên cuồng, ngay sau đó, mắt thường có thể thấy được, bọn chúng lại hóa thành hai thanh chủy thủ màu đen, tức khắc bay thẳng tới Anh Vũ.

Anh Vũ sửng sốt: - Đậu đen biến thành chủy thủ? Đậu chủy? Cảm giác hình dáng thật quen thuộc!

Giờ khắc này, trong Kim Môn Thạch Bi thứ chín, đậu đen biến thành chủy thủ cũng điên cuồng đâm về phía Thể tu áo đỏ kia, trong tiếng nổ "ầm ầm", đâm thẳng vào. Mạnh Hạo lập tức liền thấy, Thể tu áo đỏ kia, thân thể lại trong nháy mắt biến mất với mắt thường có thể thấy được, không ngờ... hắn bị chủy thủ này cắn nuốt hấp thu.

Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng một cái, tiếp tục công kích, rất nhanh, liền đánh chết hơn hai trăm Thể tu này. Hư vô lần nữa vặn vẹo, lần này, xuất hiện 512 vị Thể tu.

Một lần nữa triển khai một vòng đánh giết mới, với nhân số lần này, Mạnh Hạo khó có thể giữ vững đấu đá dọc ngang, bắt đầu lui về sau, nhưng thần sắc hắn vẫn trấn định. Cho dù lui về sau, cũng luôn chú ý nhìn về phía tiểu nhân đậu đen. Tiểu nhân này càng đánh càng hăng, theo cắn nuốt những Thể tu kia, trên người nó lại có cảm giác tràn ra khí huyết.

Một màn này, khiến Mạnh Hạo càng cảm thấy ngạc nhiên với tiểu nhân

này.

Mà ở bên ngoài, giờ khắc này, hơn 10 ngàn đệ tử của Đệ Cửu Sơn Hải, toàn bộ đều trợn mắt há hốc mồm, bọn họ nhìn Mạnh Hạo trên bảng xếp hạng, từ 101 kéo lên: 97, 85, 78, 63, 54...

Cho đến giờ khắc này, tên của Mạnh Hạo bất ngờ xuất hiện ở thứ hạng 46!

Ánh sáng vàng mười ngàn trượng, mọi người đều có thể thấy rõ. Mà thời gian... từ lúc Mạnh Hạo đi vào tấm bia đá thí luyện cho đến hiện tại, cũng chỉ là một canh giờ mà thôi!

Một màn này chấn động tất cả mọi người, thậm chí vì ánh sáng vàng nơi này lóng lánh kéo dài, khiến cho đệ tử Cửu Hải Thần Giới những khu vực khác, cũng đều bị hấp dẫn tới đây, nhìn thấy một màn như vậy, sau khi hỏi đồng môn bốn phía, đều thất kinh.

So với chấn động của những tu sĩ kia, đám yêu tu từng người đều sắc mặt âm trầm, tràn ngập sát cơ.

Mà Phàm Đông Nhi, thời khắc này sắc mặt lại cực kỳ khó coi, hai tay nắm chặt.

“Với lực lượng thân thể của hắn, đi vào tốp 30 không thành vấn đề, nhưng... vì sao lại nhanh như vậy!!!” Phàm Đông Nhi cắn răng, thứ hạng của nàng sớm đã bị vượt qua, điều này nằm trong dự liệu của nàng, chỉ là dựa theo phán đoán của nàng, Mạnh Hạo hẳn phải cần thời gian một ngày mới đúng, nhưng giờ này... mới chỉ qua một canh giờ.

Thậm chí giờ khắc này, rất nhiều cường giả Cổ Cảnh trong Đệ Cửu Sơn Hải, cũng đều phát hiện một màn ở Kim Môn Thạch Bi thứ chín này, đều rối rít quét thần thức tới.

Bên trong tấm bia đá, Mạnh Hạo nhìn mấy trăm Thể tu áo đỏ ở bốn phía, thở dài, cho dù có đậu đen kềm chế, nhưng hắn cũng rất khó mà cùng lúc đối mặt với nhiều Thể tu khí huyết bàng bạc như vậy.

“Không biết giờ này ta xếp hạng thứ mấy, nhưng hắn không phải là thứ nhất! Thật không biết những người Cửu Hải Thần Giới xếp hạng phía trên ta kia, là làm thế nào tu thành thân thể mạnh hơn so với ta!” Mạnh Hạo cặp mắt lóe sáng thầm nghĩ.

“Có lẽ, có quan hệ với Thể tu, có lẽ... trong Cửu Hải Thần Giới có Thể tu chân chính!” Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ. Hắn tới đây thời gian quá ngắn, nhưng trong thời gian ngắn ngủi này, hắn lại có thu hoạch to lớn, chẳng những thân thể mạnh hơn, thậm chí chạm tới một chút manh mối của Thể tu.

Nếu không phải như thế, trước đó hắn đã tới cực hạn, mà không phải cho tới bây giờ, mới có cảm giác lực không bằng người.

“Tuy rằng còn chưa tới lúc dùng vật đó, bất quá... lực lượng thân thể trước mắt, có chút không đủ!” Mạnh Hạo lui về phía sau, cặp mắt nhoáng lên một cái.

“Nếu như thế, thì nhìn xem cửa quan tiếp theo thí luyện thân thể này, là tồn tại Thể tu dạng gì!” Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tiên mạch trong cơ thể hắn mặc dù bị phong ấn, không thể thi triển thuật pháp, nhưng trước đó hắn đã cảm nhận, tuy rằng không thể thi triển thuật pháp, nhưng có thể thi triển bí thuật hình thành của tiên mạch cực hạn.

Mà thân thể của hắn, cũng là một đường trong 123 đường tiên mạch tạo nên, kể từ đó, hắn có thể vận dụng... 123 đường tiên mạch, toàn bộ chuyển hóa thành lực lượng thân thể.

Hắn cũng rất muốn biết, sau khi thân thể mình trở nên mạnh mẽ, sau khi phát ra bí thuật, sẽ đạt tới một trình độ dạng gì!

Theo Mạnh Hạo nhắm mắt lại, các Thể tu áo đỏ chung quanh hắn, trong nháy mắt ào tới, nhưng ngay khoảnh khắc bọn họ tới gần, Mạnh Hạo chợt mở mắt. Chớp mắt một cái, trong cơ thể hắn lập tức truyền ra tiếng nổ ầm ầm vang trời, giống như có người khổng lồ gióng trống, chấn động bốn phương tám hướng, rung chuyển thế giới.

Mà trong cơ thể Mạnh Hạo, 123 đường tiên mạch mặc dù bị phong ấn không thể thi triển thuật pháp, nhưng cũng không ảnh hưởng chuyển hóa thành lực lượng thân thể, khiến cho lực lượng toàn thân Mạnh Hạo tăng mạnh, lực lượng khí huyết dâng lên ngập trời... ngay khoảnh khắc hắn mở mắt ra, từ trên người hắn tản ra một khí thế mãnh liệt.

“Rầm rầm rầm...”

Các Thể tu áo đỏ vừa tới gần, trong chớp mắt đã bị khí thế kia chấn cho từng người lập tức thân thể vỡ vụn, trở thành tro bụi. Từ xa nhìn lại, với Mạnh Hạo làm trung tâm, theo khí thế của hắn tản ra, Thể tu áo đỏ ở bốn phía ầm ầm vỡ nát.

Tiểu nhân đậu đen kia, phát ra tiếng hét bén nhọn, nhanh chóng tránh ra, mắt nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra vẻ hoảng sợ.

Tất cả Thể tu áo đỏ trong nháy mắt này, đều bị diệt vong.

Mạnh Hạo nắm chặt nắm tay, lúc ngẩng đầu, trong mắt tỏa sáng, mà thứ hạng của hắn trên tấm bia đá cũng ngay lúc này điên cuồng kéo lên, trực tiếp từ vị trí trên 40, bước vào đến 19!!!

Từ xưa đến nay, cả Cửu Hải Thần Giới người tắt năm đèn trở xuống, chỉ có 18 người, xếp trước Mạnh Hạo!

Mà bọn họ, cũng không phải thân thể đều mạnh hơn Mạnh Hạo, bởi vì Mạnh Hạo vượt qua cửa ải này là từ khí thế, mà bọn họ có không ít đều

là từ từ chém giết, cuối cùng mới hoàn thành.

Kết quả giống nhau, nhưng quá trình lại khác nhau.

Giờ khắc này, ngoại giới ồ lên vang trời trước nay chưa từng có. Lúc này đệ tử Cửu Hải Thần Giới, từng người đều trợn mắt há hốc mồm, toàn bộ nhìn về phía tấm bia đá, nhìn Mạnh Hạo từ vị trí trên 40 kia, thoáng cái vượt thẳng đến tốp 20.

Phàm Đông Nhi lại mở to mắt, hô hấp dồn dập, lộ ra không thể tin cùng rúng động, trong đầu nàng kêu “ong ong”, hít ngược một hơi.

- Tốp 20!!!

- Mạnh Hạo tiến vào tốp 20, chỉ hai canh giờ, đi vào tốp 20!

- Hắn nói không chừng... Thật có thể đi vào tốp 10!

Từ trên tấm bia đá hàng loạt ánh sáng màu vàng lóng lánh dẫn tới chú ý của mọi người, càng ngày càng nhiều đệ tử Cửu Hải Thần Giới bay tới.

Mà giờ khắc này, trong thế giới tấm bia đá, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, giống như Chiến Tiên phủ xuống, trên người hắn phát ra một khí thế khó có thể hình dung. Giờ này, hắn là Chiến Tiên, hắn còn là Tiên Cảnh Chí Tôn, dùng thân thể đạt tới... Tiên Cảnh Chí Tôn.

Tiểu nhân đậu đen run rẩy, hư vô bốn phía vặn vẹo, rất nhanh phía trước Mạnh Hạo, có sấm sét nổ ầm ầm, hư vô bị xé mở một cái khe nứt, rồi một thân ảnh màu đen cất bước đi ra.

Chỉ có một người, mặc áo dài màu đen, mang mặt nạ màu đen, khi đi ra lực lượng khí huyết bỗng nhiên bạo phát, hư vô chung quanh hắn vỡ nát!

Từ trên người hắn không ngừng nổi lên một khí thế kinh khủng, đó là

Tiên Cảnh đỉnh phong, thân thể cường hãn gần như một dạng với Mạnh Hạo khi chưa thi triển bí pháp tiên mạch, nhưng... nếu so với Mạnh Hạo giờ này, thì còn yếu nhiều lắm nhiều lắm.

Mạnh Hạo bước lên trước một bước, nâng tay lên, cũng không cần nắm tay chỉ là vung lên, lập tức lực lượng thân thể của hắn rung chuyển quy tắc chỗ này, hình thành một phiến sụp lõm xuống, bao phủ thân ảnh áo đen đi ra kia.

- Nát! Mạnh Hạo khẽ thốt ra một chữ. “Ầm” một tiếng, bóng người áo đen liền nổ tung vỡ nát, ngay sau đó, hai cái, bốn cái, tám... cho đến 512 thân ảnh áo đen toàn bộ xuất hiện, tiếp đó hu vô ở giữa Mạnh Hạo lại một lần nữa nổ ầm ầm.

Mạnh Hạo trên mặt đầy quyết đoán, ra tay kinh người! Lực lượng thân thể của hắn đã đạt tới cực hạn của thời đại này, vượt qua rất nhiều cường giả Cổ Cảnh, nhưng Mạnh Hạo cũng biết: đây còn không phải là trạng thái mạnh nhất của mình!

Trạng thái mạnh nhất, là sau khi dung hợp 4 cái Niết Bàn Quả, ngay khoảnh khắc đó sẽ bước chân vào Cổ Cảnh... khi đó, hắn chính là thân thể mạnh nhất trong cảnh giới Tiên Cảnh từ xưa đến nay.

Đó là... có lẽ vượt qua cảnh giới Tiên Đế!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, 512 người áo đen này, toàn bộ vỡ nát, ở bên ngoài tên Mạnh Hạo xếp hạng trên tấm bia đá, đã từ trước 19, trực tiếp đạt tới thứ 5!!!

Giờ khắc này, ngoại giới sớm đã ồ lên ngập trời.

- Thứ năm, Mạnh Hạo trở thành thứ năm, xếp trên hắn, chính là bốn Chiến Tiên trong truyền thuyết kia!

- Từ xưa đến nay, từ biển thứ chín Cửu Hải Thần Giới chúng ta tồn tại tới nay, tốp bốn trên Kim Môn Thạch Bi thứ chín cũng chưa từng thay đổi, tên của bốn người kia, thủy chung đều ở đó!

- Bốn người kia, không phải thiên kiêu cùng thời đại của chúng ta, bọn họ là ở rất lâu trước kia, lưu lại nơi này là thành tích của họ năm đó... đến nay không có người nào có thể vượt qua!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1404: Thể tu truyền pháp

Phàm Đông Nhi thân thể lảo đảo, sắc mặt tái nhợt.

“Hắn gian dối, nhất định hắn gian dối!” Phàm Đông Nhi ánh mắt đỏ bừng, nhưng lần này, nàng thật sự nghi oan cho Mạnh Hạo, Mạnh Hạo có lòng gian dối, cũng có chuẩn bị gian dối, nhưng lại thật sự không có gian dối.

Hắn đang không ngừng lớn lên trong chiến đấu, lúc này mới khiến cho trạng thái thân thể giờ này vượt qua trước kia, trở nên mạnh hơn!

Mạnh Hạo đứng trong thế giới của Kim Môn Thạch Bi, nhìn từng thân ảnh trước mặt biến mất, bỗng nhiên cặp mắt ngưng trọng nhìn về phía trước.

Trong hư vô phía trước hắn, thời khắc này vặn vẹo rất lâu, mới chậm rãi xuất hiện một lão già mặc áo bào trắng.

Lão già này không có đeo mặt nạ, lão chỉ một mình đứng ở nơi đó, lại dường như cả thế giới đều với lão làm trung tâm, nhưng lại không có tản ra mảy may lực lượng khí huyết gì, giống như một người phàm.

Chỉ có điều, tạo cho Mạnh Hạo có cảm giác sâu không lường được, thậm chí tận đáy lòng của hắn, xuất hiện cảm giác nguy cơ không cách nào hình dung, loại cảm giác này khiến Mạnh Hạo chấn động tâm thần.

Lão già nhìn Mạnh Hạo, lại có thanh âm thương tang từ trong miệng truyền ra: - Lão phu, là cửa ải thí luyện cuối cùng ở chỗ này. Người dưới Đạo Cảnh có thể thừa nhận một quyền của lão phu, trong năm tháng rất lâu trước ngươi, cộng tất cả có bốn người, trong đó có hai người có thể thừa nhận quyền thứ hai; mà chỉ có một người, có thể thừa nhận quyền

thứ ba của lão phu!

- Mà nếu có thể đánh bại lão phu, Kim Môn Thạch Bi khen thưởng sẽ tăng gấp mười! Bất quá... cho đến nay, Đạo Cảnh trở xuống không người nào làm được! Lão già nhàn nhạt lên tiếng, lời vừa nói ra, toàn thân lão lập tức tia sáng lưu chuyển, nhưng lại xuất hiện như sắt thép, mơ hồ cũng có ánh sáng lóng lánh.

Mạnh Hạo hai mắt ngưng trọng, hắn nhìn không ra sâu cạn của lão già này, nhưng từ trong tâm thần truyền ra dự cảm nguy cơ mãnh liệt. Dường như đứng trước mắt hắn không phải một tu sĩ, mà là một con hung thú viễn cổ!

Mạnh Hạo theo bản năng đưa tay sờ trên túi trữ vật.

- Không nên có ý đồ dùng thủ đoạn khác thắng lợi. Thân là Thể tu coi trọng là chiến, càng đánh càng mạnh, ngưng tụ cái tâm vô địch của mình. Nếu như dùng thủ xảo, tâm ý không ngưng tụ hoàn toàn, mới nhìn không đáng ngại, nhưng đến cuối cùng, con đường của ngươi sẽ vô hình trung càng ngày càng hẹp, không đi được đến Thể tu đại thành! Lão già nhìn Mạnh Hạo nói ý sâu sắc.

Mạnh Hạo thân thể chấn động, trầm mặc một lát sau, như có điều lĩnh ngộ, tay đặt trên túi trữ vật chậm rãi buông xuống. Khi nhìn về phía lão già, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ôm quyền cúi đầu. Lúc ngẩng đầu lên, trong mắt hắn lộ ra chiến ý, khí thế trên người trong thời gian ngắn ngủi, không ngờ mạnh hơn một chút. Thậm chí còn tinh luyện hơn, dường như trên người của hắn có một ý chí nào đó thức tỉnh.

Lão già gật gật đầu, trong mắt lộ ra ý tán thưởng.

- Quyền thứ nhất, Diệt Sinh Quyền! Lão già bình thản lên tiếng, tay phải nâng lên, đều không phải là nắm tay như người bình thường, mà lúc nắm tay, ngón cái ở vào giữa ngón giữa và ngón áp út, như nhô ra, hóa thành

một điểm trên nắm tay không thể phá vỡ!

Một quyền rơi xuống, rõ ràng không có thuật pháp, nhưng lại có một luồng gió ầm ầm thổi tới. Gió kia lạnh lẽo giống như diệt tuyệt sinh cơ, vừa thổi một cái khiến cho thế giới bốn phía chợt trở thành màu xám tro, dường như tất cả sinh cơ dưới một quyền này, toàn bộ bị diệt vong.

Mà Mạnh Hạo nơi này, cũng cảm nhận vô cùng khắc sâu, ngọn lửa sinh mệnh của hắn dưới một quyền này lại sắp tắt... Mạnh Hạo chấn động trong lòng, hắn có cảm giác: nếu một quyền của lão già này đánh trên một viên tinh tú, sợ là vạn vật trên tinh tú đó đều sẽ trong nháy mắt tử vong!

Diệt Sinh!

Đây là Diệt Sinh Quyền!

Mạnh Hạo toàn thân như rơi vào hố băng, nhưng chiến ý của hắn lại ầm ầm bạo phát, nâng tay lên, đồng dạng đánh ra một quyền. Một quyền này, chứa toàn bộ tu vi, ý chí của hắn, cũng có lực lượng thân thể của hắn, vận chuyển máu huyết toàn thân, đánh ra một quyền của Tiên Cảnh Chí Tôn.

“Rầm rầm rầm!” Hai người cách giữa không trung, hai tay quyền đánh thẳng vào nhau. Ngay khoảnh khắc đụng nhau, toàn thân Mạnh Hạo run rẩy, phun ra một ngụm lớn máu tươi, thân thể “bịch bịch bịch” không ngừng lui ra sau. Liên tiếp thối lui ngoài trăm trượng, lần nữa phun ra máu tươi, một ngụm máu tươi này lại là màu đen.

Máu tươi vừa phun ra, liền hóa thành băng.

Mà thân thể Mạnh Hạo, trong nháy mắt dừng lại toàn thân liền xuất hiện sương lạnh mắt thường có thể thấy được, trong tiếng “rắc rắc”, trên thân thể lại bao trùm một lớp băng.

Hồi lâu sau, thân thể Mạnh Hạo chấn động lớp băng vỡ vụn, hắn đi ra sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía lão già mang theo rúng động: lực hủy diệt chứa trong một quyền kia khiến trong lòng Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt.

Hắn có thể cảm nhận được, một quyền này của đối phương vốn cũng không có dùng toàn lực.

- Diệt Sinh... Mạnh Hạo lẩm bẩm.

- Diệt Sinh Quyền, hủy diệt hết thảy sinh cơ, phá hủy hết thảy tồn tại, là đạo vì tử vong, một quyền này cần lấy ý cái chết đánh ra! Cảnh giới Thể tu là vì thí thần mà sinh ra! Lão già bình thản nói.

Trong đầu Mạnh Hạo như có tia chớp xẹt qua, hắn hít sâu một hơi, nhắm mắt trầm tư, cảm ngộ chân ý của một quyền này. Thấy Mạnh Hạo ngộ tính như thế, trên mặt lão già lộ ra vẻ kinh ngạc, lại đưa mắt nhìn Mạnh Hạo vài lần, từ từ lộ ra ý tán thưởng.

Mà giờ khắc này, trên tấm bia đá ở bên ngoài, sau khi Mạnh Hạo thừa nhận một quyền, xếp hạng của hắn lần nữa biến hóa, lần này, tăng lên vị trí thứ tư!

Mặc dù chỉ tăng lên một vị trí, nhưng đây là tốp 5, đối với đệ tử của Cửu Hải Thần Giới ở bên ngoài vẫn rất là rúng động.

Phàm Đông Nhi sắc mặt trắng bệch, nàng biết mình thua rồi! Nàng thật không cam lòng, nàng thủy chung cho là Mạnh Hạo không biết dùng thủ đoạn gian dối gì, lúc này mới có thứ hạng như thế.

Thời gian trôi qua, lần này, Mạnh Hạo dùng thời gian lâu nhất, sau hai canh giờ, hắn mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía lão già, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Đã hiểu rồi? Lão già hỏi.

- Có chút mông lung, còn không hiểu lắm! Mạnh Hạo thành thật trả lời.

Lão già cười ha ha một tiếng.

- Không sao, nhận tiếp quyền thứ hai của lão phu, Xá Thân Quyền, cũng gọi là Nhập Ma Quyền! Lão già vừa nói dứt lời, thân thể bước lên trước, tay phải nhấc lên nắm lại thành quyền, ngón cái để như thường, không có thay đổi như Diệt Sinh Quyền, mà hết thảy bình thường tung ra một quyền.

Nhưng, một quyền này đánh ra trên người lão già lập tức bạo phát ra khí thế khiến thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, nhật nguyệt đều rung chuyển... chỉ là khí thế đã làm cho Mạnh Hạo khóe miệng trào ra máu tươi, thân thể không ngừng lui ra sau, thậm chí không thể phản kích.

Khí thế kia là ý chí của lão già, trong ý chí đó dường như ẩn chứa điên cuồng và chấp nhất, vì một quyền này có thể bỏ ra hết thảy, chấp nhất này quá lớn, trở thành ý niệm, trở thành ma, cùng với nói là Xả Thân, không bằng nói là Nhập Ma!

Một quyền tung ra, hư vô vỡ vụn, một quyền đánh ra, bầu trời sụp đổ, một quyền ra... không nhuộm máu không thu quyền!

Mạnh Hạo lại phun ra máu tươi, thân thể thối lui ra sau, hắn càng không dám phản kích, dường như giờ khắc này, hắn có dự cảm một khi đụng chạm, mình... nhất định sẽ hình thần đều bị diệt.

Trên quyền của lão già kia, có một lực lượng trí mạng.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn thối lui ra sau, chợt truyền ra thanh âm lão già gầm nhẹ: - Dùng Diệt Sinh Quyền của ngươi cảm ngộ, nếu không...

ngươi sẽ chết!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt lộ ra tơ máu, hít sâu một hơi, giơ tay lên, ngón cái đặt ở giữa ngón giữa và ngón áp út, đánh ra Diệt Sinh Quyền hắn vừa mới cảm ngộ.

Một quyền đánh ra... dưới Nhập Ma Quyền của lão già kia, Mạnh Hạo đang sinh cơ ảm đạm, ý tử vong gần như chiếm cứ toàn thân, dưới trạng thái này, toàn thân hắn nổi lên tử ý, theo một quyền đánh ra, trong đầu Mạnh Hạo như có thứ gì đó vỡ ra dường như thể hồ quán đính, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, trong nháy mắt hắn liền hiểu rõ... bản chất của Diệt Sinh Quyền!

So với trước còn rõ ràng hơn!

- Ta hiểu rồi! Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vốn quyền phải đang đánh ra, hơi dừng lại một chút, sau đó với khí thế còn điên cuồng hơn trước, đánh mạnh ra.

Chung quanh hắn, xuất hiện gió, gió này là gió quyền, nhưng lại lây dính ý quyền của Mạnh Hạo, trở thành luồng gió diệt sinh, khiến cho lạnh giá bốn phía hình thành lực lượng diệt sinh, đụng nhau với Nhập Ma Quyền của lão già.

“Rầm rầm rầm rầm!” Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể bắn mạnh ra sau như diều đứt dây, máu tươi phun ra từng ngụm từng ngụm, hắn cất tiếng cười khàn khàn, truyền ra đầy kích động: - Diệt Sinh Quyền, Diệt Sinh Quyền!

Lão già mặt mang mỉm cười, chậm rãi thu tay lại, nhìn về phía Mạnh Hạo, thân mình Mạnh Hạo rơi xuống, lần nữa phun ra máu tươi, nhưng trong mắt hắn vẫn lộ ra chấp nhất... Lần nữa cúi đầu thật sâu về hướng lão già: - Ân truyền pháp, vãn bối vô cùng cảm kích!

- Ngươi không phải Thể tu, không có được thần huyết thanh tẩy không chịu nổi quyền thứ ba! Đi đi thôi, chờ tới khi nào ngươi nghĩ mình mạnh hơn, hãy tới tìm ta. Nhớ kỹ một điểm, tu sĩ chúng ta vốn không tu thể, mục đích của tu thể... là để Sát Thần! Sau này nếu ngươi có cơ hội Sát Thần, được thần huyết thanh tẩy, sẽ thành tựu bản thân chiến thể!

Lão già vung tay lên, lập tức thế giới nơi này ầm ầm sụp đổ, trở thành vô số mảnh vỡ, cuốn theo Mạnh Hạo, trong nháy mắt liền biến mất dạng.

Mà giờ khắc này Kim Môn Thạch Bi thứ chín, tỏa sáng trước nay chưa từng có, cũng có tiếng sấm nổ vang vọng khắp Cửu Hải Thần Giới, bị tất cả đệ tử Cửu Hải Thần Giới phát hiện, lại dẫn tới chú ý của các lão tổ Đạo Cảnh kia, đều quay nhìn lại. Lúc này trên Kim Môn Thạch Bi, tên của Mạnh Hạo, bất ngờ từ vị trí thứ tư... lại tăng lên hai bậc, trở thành... vị trí thứ hai!

Hiển nhiên, trong phán đoán của lão già, Mạnh Hạo thừa nhận quyền thứ hai của lão, có tư cách thu được vị trí thứ hai này hơn so với cường giả xếp hạng năm đó!

Thần Giới bùng nổ, tất cả tu sĩ bốn phía toàn bộ chấn động, hàng loạt tiếng “ồ” truyền khắp bốn phương tám hướng.

- Thứ hai, Mạnh Hạo hắn lại xếp hạng thứ hai!!!

- Bốn Chiến Tiên xếp hạng vĩnh viễn không thay đổi kia, không ngờ bị hắn chen lấn rơi xuống ba người!

- Không hổ là thiên kiêu, không hổ là thiếu tộc Phương gia, không hổ là đệ tử hạch tâm của ba đại đạo môn liên hiệp thu nhận! Mọi người đều rúng động, sắc mặt Phàm Đông Nhi càng tái nhợt.

Kim Môn Thạch Bi, trong ánh sáng vàng tỏa sáng, Mạnh Hạo chậm rãi xuất hiện. Hắn vừa xuất hiện, tức thì mọi người bốn phía lần nữa hoan hô

ầm ĩ.

Khoảnh khắc Mạnh Hạo đi ra, hắn không có nhìn bất kỳ kẻ nào, tự nhiên cũng không thấy Phàm Đông Nhi, mà chỉ quay đầu, nhìn về phía vị trí thứ nhất trên tấm bia đá.

- Tung Vô Nhai!

Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong mắt lộ ra tia sáng sáng rực, hắn muốn biết, là ai có thể thừa nhận quyền thứ ba của lão già kia.

Cho dù người này là cổ nhân, cho dù hắn có lẽ không ở Cửu Hải Thần Giới, nhưng Mạnh Hạo vẫn muốn biết tên của người này.

Người không có trải qua quyền pháp của lão già kia, vĩnh viễn đều không thể cảm nhận được sự kinh khủng của Diệt Sinh Quyền, Nhập Ma Quyền và sự rúng động đối với cường giả tu thân thể...

Giờ khắc này, Mạnh Hạo khắc ghi một cái tên... Tung Vô Nhai...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1405: Yêu ý khiêu khích

Mạnh Hạo đi ra, khiến tất cả đệ tử Cửu Hải Thần Giới xung quanh Kim Môn thứ chín đều chấn động, cho dù là những yêu tu có thù hận với Mạnh Hạo, cũng bị xếp hạng của Mạnh Hạo trên Kim Môn Thạch Bi khiến cho tâm thần rúng động sâu sắc, không thể không thừa nhận Mạnh Hạo cường hãn.

Thứ hai!

Từ xưa đến nay, bốn vị trí đầu trên Kim Môn Thạch Bi thứ chín luôn bất biến, nhưng hôm nay, Mạnh Hạo đã từ xuất phát điểm vô danh, tiến lên đến vị trí thứ hai!

Rất nhiều người suy đoán, giữa thứ nhất và thứ hai, nhất định có cách biết rất lớn, duy chỉ có Mạnh Hạo hiểu rõ, sau khi hắn luyện hóa Chí Tôn Huyết, sau khi hắn dung hợp xong miếng Niết Bàn Quả thứ nhất, khi đó hắn...

...đã có tư cách, xông vào Kim Môn Thạch Bi thứ chín lần nữa, đi cảm thụ... Quyền thứ ba sau Diệt Sinh Quyền, Xá Thân Quyền của lão giả kia!

Quyền thứ ba kia nhất định là vô cùng chói sáng, nhất định có sức mạnh hủy thiên diệt địa, nhất định chính là cảnh giới cực hạn của Thể tu!

Mặt khác, luyện chế Chí Tôn Huyết còn dư lại cũng cần phải có tiên ngọc linh thạch, lần này, dựa vào thành tích xếp thứ hai trên Kim Môn Thạch Bi thứ chín, khen thưởng thu được cũng miễn cưỡng đạt yêu cầu!

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua tấm bia đá, nhìn vào hạng mục khen thưởng, hơi tính toán một chút, ánh mắt hắn liền hiện lên vẻ mong đợi!

Một lát sau, theo hào quang Kim Môn Thạch Bi dần dần lắng xuống, Mạnh Hạo bỗng xoay người, ánh mắt như điện, nhìn về phía Phàm Đông Nhi lúc này sắc mặt đã tái nhợt đứng trong đám đông.

- Ngươi ăn gian!

Phàm Đông Nhi ngẩng đầu, hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, sau khi nói xong câu kia, nàng liền cắn răng lấy túi trữ vật trên người ném cho Mạnh Hạo.

Phàm Đông Nhi nàng dám thua dám chịu!

Nhưng sự chán ghét của nàng đối với Mạnh Hạo, lại càng mãnh liệt hơn, nàng mạnh xoay người, sắc mặt âm trầm đến cực hạn, định nhanh chóng rời đi. Nàng sợ nếu mình đi chậm, sẽ không nhịn được ra tay với Mạnh Hạo, mà một khi khai chiến, với lực lượng linh khủng của Mạnh Hạo hiện tại, nàng không có chút phần thắng nào.

Mạnh Hạo nhận lấy túi trữ vật, thần thức quét qua quan sát, trên mặt liền nở nụ cười, hắn cảm thấy Phàm Đông Nhi có rất nhiều khuyết điểm, nhưng có một ưu điểm khiến hắn rất thưởng thức, đó chính là... không chơi xấu, dám chơi dám chịu.

- Đông nhi sư muội, ngươi xem, phía sau còn có tám tấm bia đá nữa mà, ta thắng ngươi cảm thấy rất áy náy, chi bằng chúng ta tiếp tục đánh cuộc, thế nào? Mạnh Hạo vội ho một tiếng, nói với theo. Tính cách của hắn trước giờ không phải là “có thể tha được thì tha”, mà là “nếu ngươi đã có địch ý đối với ta, nếu địch ý kia không thể đơn giản hóa giải, vậy thì không cần phải ... hóa giải, đã như vậy... ta sẽ khiến cho ngươi không thoải mái gấp bội“.

Mạnh Hạo trước giờ đều là như vậy, lúc này liền mở miệng cười nói.

Phàm Đông Nhi không quay đầu lại, nghiến răng nghiến lợi hóa thành một luồng cầu vồng, ầm ầm bay đi xa.

Mạnh Hạo cảm thấy thật đáng tiếc, tuy vậy hắn cũng chỉ nói cho có mà thôi, hắn không nắm chắc thông qua thí luyện những Kim Môn khác, nếu như Phàm Đông Nhi đồng ý, nhất định hắn sẽ tìm cách trì hoãn.

Tiếp đó, hắn liền nhìn đám đệ tử Cửu Hải Thần Giới ở xung quanh, thở dài.

- Không có một người tin cậy bên cạnh, quả thật là không dễ làm việc, nếu không, lần này chỉ cần thu phí quan sát, cũng có thể kiếm được một khoản rồi. Mạnh Hạo cảm thấy rất đau lòng, cho dù linh thạch đó không thuộc về hắn, những vừa nghĩ tới một cơ hội như vậy vừa mất đi, hắn cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

- Đau đầu quá, người khác thì đang tích cực tu hành, còn ta thì lại phải nghĩ hết biện pháp để kiếm tiền.

Mạnh Hạo thầm than, một lát sau hắn liền lắc lắc đầu lấy lại tinh thần, hóa thành cầu vồng bay thẳng tới một tòa Kim Môn Thạch Bi khác ở phía xa.

Nếu hắn đã xác định xông vào, dĩ nhiên trước tiên phải quan sát mỗi tấm bia đá một chút, đồng thời tranh thủ vơ vét tối đa chuyến đi này.

Thấy Mạnh Hạo bay đi xa, đám đệ tử Cửu Hải Thần Giới liền vội vàng đuổi theo, rất nhanh đã bắt kịp Mạnh Hạo, cùng đi tới tòa Kim Môn Thạch Bi thứ tám.

Khi Mạnh Hạo vừa đi tới bia đá, bất ngờ trên bầu trời phía xa có chín luồng cầu vồng đang xé gió bay đến, tốc độ nhanh như sấm sét, càng kinh người hơn chính là, bên trong chín luồng cầu vồng này không ngờ đều tràn ra khí tức Cổ Cảnh.

Chỉ trong chớp mắt cầu vồng đã tới gần, xuất hiện ở bên cạnh tấm bia đá, hóa thành chín tên yêu tu!

Chín người này, gồm bảy nam hai nữ, mỗi một người đều vô cùng tuấn mỹ, nhìn qua giống như tu sĩ, duy chỉ có mi tâm là có một chiếc vảy ấn ký. Trên người của bọn họ, bất ngờ đều tỏa ra khí tức đã tắt bốn ngọn Hồn Đăng.

Hơn nữa, hiển nhiên đây không phải Cổ Cảnh sơ kỳ bình thường, mà là thiên kiêu trong cảnh giới Cổ Cảnh sơ kỳ!

- Thì ra là bọn họ! Hải Giới Cửu Yêu! Không ngờ bọn họ lại đồng thời xuất hiện, chuyện này thật hiếm thấy!

- 20 người nổi danh nhất trong hàng đệ tử Cửu Hải Thần Giới chúng ta, có một thần nữ là Phàm Đông Nhi, mặc dù tu vi yếu nhất, nhưng địa vị lại cực cao; ngoại trừ thần nữ Phàm Đông Nhi ra, còn có chín đại thần tử, tu vi bọn họ rất cao thâm, mỗi một người đều là thiên kiêu một thời, hiện tại đã là Cổ Cảnh sơ kỳ.

- Yêu tu nhất mạch cũng như vậy, bọn họ có một vị hải nữ, địa vị tương đương với thần nữ, cũng có Hải Giới Cửu Yêu, tương đương với thần tử!

Xung quanh lập tức truyền ra tiếng kinh hô, nhất là những tên yêu tu, đều vô cùng phấn chấn.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, nhìn về phía chín tên yêu tu kia, chín người này cũng đang nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng. Trong chín người này, bất kỳ người nào cũng khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy uy hiếp, dù sao bọn chúng cũng là Cổ Cảnh!

Mà Mạnh Hạo cảm thấy uy hiếp lớn nhất, chính là hai người trong đó, hai tên này đều là nam nhân, một tên trên trán có vảy hình tam giác, ngay

cả đồng tử cũng có hình tam giác, trông vô cùng quỷ dị.

Người còn lại chính tên thanh niên đứng chính giữa trong chín người, tên này tuấn tú yêu dị, trang phục bằng vải hoa, mi tâm không phải là vảy, mà là ấn ký một con hải long, trên người hắn phát ra khí thế Vương giả, khuếch tán bốn phương tám hướng.

Hắn chính là... đệ nhất yêu trong Hải Giới Cửu Yêu!

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, nhoáng lên một cái, tiến vào tòa Kim Môn Thạch Bi thứ tám. Ngay khi hắn vừa bước chân vào, không ngờ chín tên Hải Giới Cửu Yêu này cũng đều cất bước đi vào.

Vô số ánh mắt ở xung quanh đều đang chăm chú theo dõi nơi này, chuyện yêu tu căm hận Mạnh Hạo sớm đã truyền khắp tông môn, lúc này thấy Hải Giới Cửu Yêu xuất hiện, mọi người đều hiểu rõ, đây chính là thủ đoạn đả kích của yêu tu nhất mạch đối với Mạnh Hạo!

Không phải là trực tiếp ra tay, mà là đả kích Mạnh Hạo trên danh vọng, lấy Hải Giới Cửu Yêu tham gia thí luyện Kim Môn Thạch Bi, làm lu mờ thành tích của Mạnh Hạo.

- Không biết lần này, Mạnh Hạo có thể xếp hạng thứ mấy! Đám tu sĩ xung quanh tỏ ra mong đợi, nhưng cũng có một số người suy luận sâu sắc, cho rằng thế mạnh của Mạnh Hạo vốn là thân thể, nên mới có thể đạt được thành tích cao tại Kim Môn thứ chín, còn những phương diện khác, có lẽ cũng không hoàn mỹ.

Trên thực tế đúng là như vậy, chỉ một nén nhang sau, Kim Môn Thạch Bi liền phát sáng, khi tên của Mạnh Hạo hiện lên ở vị trí thứ 100, thân hình hắn liền hiện ra.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo vừa xuất hiện, chín cái tên trong 20 người đầu tiên trên Kim Môn Thạch Bi, bất ngờ lại có chín cái tên đã bị thay

thế, nhất là có một cái tên Long Thiên Hải, lại từ thứ bảy, nhảy lên tới thứ tư!

- Long Thiên Hải, đó chính là đệ nhất yêu của Hải Giới Cửu Yêu, không ngờ hắn lại lên đến vị trí thứ tư!

- Yêu tu nhất mạch, quả nhiên được Đệ Cửu Hải ưu ái, trên phương diện tu hành, rất dễ dàng cảm ngộ ra!

- Hơn nữa từ khi sinh ra, bọn họ đã quen thuộc với uy áp của Đệ Cửu Hải rồi, một khi rời khỏi, tu vi sẽ bạo tăng hơn nữa!

Trong lúc xung quanh còn đang bàn tán ầm ĩ, thì chín bóng người đã xuất hiện bên ngoài tấm bia đá, chính là Hải Giới Cửu Yêu. Vừa đi ra, bọn chúng liền cười lạnh nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt không chút che giấu vẻ khinh miệt.

- Thiếu tộc trưởng Phương gia mà bản lãnh chỉ có như vậy thôi sao, ta vốn tưởng rằng ngươi có thể lọt vào trước trăm chứ.

- Đây chính là đệ tử ba đại đạo môn liên hiệp thu nhận sao? Không chịu nổi một kích, ngay cả trước 100 cũng không đạt được, còn mặt mũi nào ở lại Cửu Hải Thần Giới chứ!

- Cũng không thể nói như vậy, có lẽ đây cũng không phải điều hắn muốn, chẳng qua là tên tuổi của hắn quá lớn, mà thực lực lại không xứng với danh khí mà thôi, nếu phải chỉ ra cái sai, thì sai chính là hắn không nên cuồng vọng tự đại! Chín tên kia châm chọc Mạnh Hạo không chút lưu tình, lời lẽ vô cùng thất đức.

- Hơn nữa thí luyện tại Kim Môn thứ chín, Phàm Đông Nhi sư muội từng nói hắn ăn gian, lúc này vừa nhìn là biết ngay, quả thật là ăn gian, nếu không, sao có thể có khác biệt to lớn như vậy chứ!

Từ thành tích có thể thấy được rất rõ ràng, bọn họ cùng Mạnh Hạo tiến vào, chín yêu đều xếp hạng trước 20, trong khi Mạnh Hạo lại chỉ ở vị trí sau 100.

Nếu không có sự so sánh khập khiễng này, thì đối với người không am hiểu, lần đầu bước chân vào thí luyện như Mạnh Hạo đã có thứ hạng như vậy, cũng xem là không tệ, hơn nữa hiển nhiên hắn còn chưa dùng toàn lực, mà chỉ tiến vào để thăm dò là chủ yếu.

Nhưng hiện tại so sánh như vậy, lập tức khiến tất cả đệ tử Cửu Hải Thần Giới ở xung quanh đều giật mình, thậm chí còn cảm thấy, Mạnh Hạo có vẻ vô cùng yếu đuối.

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn về phía chín tên yêu tu kia, chín tên này cũng đang nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt lộ ra vẻ khiêu khích, châm chọc. Về phần Long Thiên Hải, vẻ mặt hắn tỏ ra bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng loại bình tĩnh này, như thể là một loại cao cao tại thượng, xem Mạnh Hạo như con kiến hôi, không cần phải để ý, chỉ tùy ý đạp một cái, là có thể ép cho Mạnh Hạo tan xương nát thịt vậy.

Mạnh Hạo không nói gì, quan hệ với yêu tu, hắn biết đã không còn đường hòa giải, mà hắn cũng không nghĩ sẽ đi hòa giải, chỉ có điều trong lòng của hắn cũng cảm thấy có chút áy náy, theo lý, chuyện này quả thật cũng là do chính Mạnh Hạo đã từng giết chóc mà nên.

Hắn cũng không cãi lại, mà chỉ trầm mặc xoay người đi tới tòa Kim Môn Thạch Bi thứ bảy. Nhóm Hải Giới Cửu Yêu cũng đi theo, rất nhanh mọi người đã đi tới Kim Môn Thạch Bi thứ bảy. Theo Mạnh Hạo tiến vào, chín tên yêu tu kia cũng tiến vào theo, như thể cố ý không ngừng làm nhục Mạnh Hạo vậy.

Một nén nhang sau, Mạnh Hạo xuất hiện, lần này khá hơn một chút, xếp hạng thứ 90. Nhưng khi hắn vừa xuất hiện, thì đồng thời, tên của nhóm Hải Giới Cửu Yêu lại một lần nữa phát ra ánh sáng vàng, xếp hạng của

bọn chúng cũng đều tăng lên, mặc dù tăng không lớn, nhưng cũng nằm trong top 20, tuy rằng Long Thiên Hải không trở thành top 5, mà là xếp thứ bảy, nhưng vẫn là nằm trong top 9.

Lại một lần nữa đối lập!

Sau đó là Kim Môn Thạch Bi thứ sáu, thứ năm, thứ tư, thứ ba, thứ hai...

Bọn chúng tựa như âm hồn bất tán, không ngừng bám theo Mạnh Hạo, chỉ cần Mạnh Hạo tiến vào bia đá thí luyện nào, bọn chúng sẽ lập tức tiến vào tấm bia đó, tựa như muốn vỗ vào mặt Mạnh Hạo, muốn nói cho Mạnh Hạo biết, bọn họ... hơn xa hắn vậy.

Mà những lời châm chọc sau mỗi một lần thí luyện, lại càng âm độc hơn, ngôn từ xảo quyệt, ý đồ giễu cợt không chút nào che giấu.

Sắc mặt Mạnh Hạo càng thêm lạnh băng, mấy lần thí luyện sau này, hắn cũng không dùng toàn lực, cũng sẽ không bị kích động, bởi vì hắn biết, cho dù dùng toàn lực, lúc này cũng rất khó vượt qua chín tên kia.

Hắn muốn, chỉ là thăm dò, làm quen với thí luyện một chút mà thôi, nếu có thể tiến vào top 100 là tốt nhất, nếu không được cũng không sao, lúc này còn chưa phải thời cơ hắn xông qua thí luyện.

Rất nhanh, chín tòa bia đá, Mạnh Hạo đã đi hết tám tòa, về phần một tòa cuối cùng, là tấm bia đá thí luyện uy áp, sau khi Mạnh Hạo liếc nhìn, cũng không tiến vào, mà xoay người bay về phía xa.

Nhóm Hải Giới Cửu Yêu phía sau hắn cười lạnh, đám đệ tử Cửu Hải Thần Giới lúc này cùng đã nhận ra bản chất sự việc. Nhưng bất kể như thế nào, trải qua chín tên yêu tu này chèn ép, sự rung động do Mạnh Hạo đưa tới tại Kim Môn Thạch Bi thứ chín trước đó, đã yếu đi rất nhiều, thậm chí rất nhiều người còn đang vô cùng hoài nghi, Mạnh Hạo... ăn gian!

Thấy Mạnh Hạo rời đi, chín yêu kia hiển nhiên không định bỏ qua cho Mạnh Hạo như vậy.

- Mạnh Hạo, không phải ngươi muốn cá cược sao, có dám cá cược cùng chúng ta hay không?

Trong nhóm chín yêu, lập tức có người châm biếm lên tiếng, âm thanh của hắn vang vọng, truyền khắp bốn phương tám hướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1406: Chuột nhắt ngoan ngoãn

Mạnh Hạo đang định rời đi, nghe vậy liền ngừng lại, tim đập thình thịch.

Hắn quay đầu nhìn nhóm Hải Giới Cửu Yêu kia, đối phương không chỉ khiêu khích hắn một lần, mà là hai lần ba lượt khiêu khích, dù Mạnh Hạo cảm thấy lúc trước mình giết chóc quá nhiều tạo thành mâu thuẫn không thể hòa giải, trong lòng có chút áy náy, cho dù lúc trước hắn đã rất ôn hòa... nhưng thời khắc này cũng đã tiêu tán hơn phân nửa.

Từ xưa đến nay, không có đúng sai, có chăng chỉ là... ai có quyền lên tiếng!

Chỉ có cường giả, mới có quyền lên tiếng!

Lúc này nghe đối phương lên tiếng đề nghị đánh cược, Mạnh Hạo nghĩ nghĩ một lát liền nở nụ cười, nụ cười tỏ ra rất ngượng ngùng, dường như có chút xấu hổ.

- Không hay đâu. Hắn tỏ vẻ chần chờ.

- Bớt nói nhảm đi, dám hay không?! Một tên trong đám Hải Giới Cửu Yêu lập tức lên tiếng, những tên khác đều cười lạnh, trừ tên Long Thiên Hải kia vẫn tỏ ra hờ hững không thèm để ý như cũ.

Bọn chúng không biết về Mạnh Hạo, cũng không biết đằng sau nụ cười kia của Mạnh Hạo, che giấu sự cuồng bạo đến mức nào.

- Không cược! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn cảm thấy mình vẫn còn một chút lương tâm, vừa nói xong, liền xoay người muốn đi.

- Thiếu tộc của Phương gia, vậy mà ngay cả đánh cược một trận cũng không dám, chỉ biết khi dễ Phàm Đông Nhi thôi sao? Tên Thất yêu trong chín yêu âm trầm lên tiếng, ngôn từ rất ác độc, lập tức đẩy Mạnh Hạo vào thế đối lập với tu sĩ Cửu Hải Thần Giới.

- Thiếu tộc cái gì chứ, thực lực như vậy, xem ra Phương gia... cũng chỉ vậy mà thôi!

- Càng không cần phải nói, ba đại đạo môn liên hiệp thu nhận đệ tử, chỉ là hạng chuột nhắt mà thôi! Ngôn từ châm chọc từ trong miệng mấy tên yêu tu truyền ra càng ngày càng khó nghe, đến cuối cùng, cơ hồ lời nói toàn mang tính công kích.

Mạnh Hạo lần nữa dừng lại, khi quay đầu, sắc mặt hắn đã đỏ bừng, dường như đã tức giận ngập trời, hắn nhìn chằm chằm chín tên kia, thở hồng hộc.

- Nhìn cái gì mà nhìn, ngoại trừ ăn gian, những thứ khác đúng là phế vật không sai tý nào, ngay cả cá cược cũng chỉ biết khi dễ nữ tử, cút!

- Đánh cược như thế nào! Mạnh Hạo lui về phía sau vài bước, nghiến răng nhìn chằm chằm mấy tên yêu kia, dường như đã bị ép đến mức không thể không đi đánh bạc vậy.

Đám Hải Giới Cửu Yêu nhìn nhau, cười lạnh.

- Dĩ nhiên là đánh cược ngươi có thể lọt vào tốp 10 trên Kim Môn Thạch Bi hay không, ngoại trừ Kim Môn Thạch Bi thứ chín ngươi ăn gian ra, nếu ngươi có thể lọt vào tốp 10 trong của bất kỳ bia nào trong tám bia còn lại, chúng ta thua!

- Về phần đánh cược, 100 ngàn tiên ngọc, cộng thêm 5 triệu linh thạch!

- Nếu ngươi không làm được, như vậy cũng không cần ngươi bỏ ra linh thạch, chỉ cần ngươi cút ra khỏi Đệ Cửu Hải, khi còn sống, nếu dám bước chân vào nửa bước, sẽ thần hình câu diệt! Đệ tam yêu là một nữ nhân, nàng âm lãnh lên tiếng.

Mạnh Hạo khẽ nhăn mặt, rồi hít sâu một hơi sau, cười ha hả.

- Tiền đặt cược nhỏ nhoi như vậy, mà cũng muốn cá cược với ta sao? Phàm Đông Nhi có giao tình với ta các ngươi không biết, chúng ta cá cược với nhau chỉ là vui đùa một chút mà thôi, nếu các ngươi thật sự muốn cá cược, thì cá cược 10 triệu tiên ngọc!

- Các ngươi, có dám đánh cược hay không! Mạnh Hạo cao giọng lên tiếng, sau khi nói xong, hắn dừng lại mấy nhịp thở rồi cười lạnh.

- Không dám đánh cược thì quên đi.

Hắn lập tức lui về phía sau, dường như muốn thừa cơ rời đi.

- Đánh cược! Nhưng nếu ngươi thua, ta muốn tứ chi của ngươi làm kỷ niệm. Long Thiên Hải hờ hững lên tiếng, đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện, một lời truyền ra, khiến tám yêu khác trở nên phấn chấn.

- Các ngươi... Mạnh Hạo tỏ vẻ thất kinh, sắc mặt lưỡng lự nhìn chằm chằm Long Thiên Hải, rồi hít sâu một hơi.

- Ta nói là một tòa Kim Môn Thạch Bi, 10 triệu tiên ngọc, nếu tám tòa Kim Môn Thạch Bi, ta đều lọt vào tốp 10, các ngươi phải trả cho ta 80 triệu tiên ngọc! Mạnh Hạo nghiến răng hung hăng lên tiếng, dường như đang muốn nhắc nhở cho những tên yêu tu nhớ rõ.

Những người ở xung quanh dồn dập hít sâu một hơi, bất kể là tu sĩ hay yêu tu đều bị rúng động, đây là một trận đánh cược kinh thiên, cả Đệ Cửu Sơn Hải cũng đều ít thấy.

- 80 triệu tiên ngọc... trời ơi, những tiên ngọc này, trị giá bao nhiêu linh thạch chứ?

- Đây cơ hồ đã có thể so với tài nguyên của một gia tộc tu chân cỡ trung, tích lũy vô số năm mới có rồi!

- Bọn họ điên rồi...

Trong khi mọi người ở xung quanh còn không ngừng trầm trồ, thì đám Hải Giới Cửu Yêu cũng bị lời nói của Mạnh Hạo khiến cho chấn động, cho dù là Long Thiên Hải, sắc mặt cũng biến đổi.

10 triệu tiên ngọc, bọn chúng có thể miễn cưỡng cắn răng lấy ra, nhưng nếu là 80 triệu... đó là con số đã vượt ra khỏi cực hạn của bọn chúng, cho dù đối với yêu tu nhất mạch mà nói, cũng không phải một số lượng nhỏ.

Tám yêu còn lại tỏ ra chần chờ, việc đánh cược cùng Mạnh Hạo chỉ là quyết định tự phát của bọn họ, lúc này đã đến loại trình độ như vậy, bọn họ cũng không dám làm chủ, đều nhìn về phía Long Thiên Hải.

Sắc mặt Long Thiên Hải tỏ ra khó coi, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ra vẻ thở phào nhẹ nhõm, dường như đang định lên tiếng, muốn hòa hoãn xuống một chút, hóa giải trận đánh cuộc này, bỗng nhiên hai mắt Long Thiên Hải lóe lên một cái.

- Đánh cược, nhưng tiền cược đổi thành tất cả Kim Môn Thạch Bi ngươi đều lọt vào tốp 10, nếu ngươi thua, chẳng những ta muốn tứ chi của ngươi, mà ta còn muốn... danh sách của ngươi! Long Thiên Hải vừa nói ra, trong nháy mắt bốn phía liền rơi vào tĩnh mịch.

Danh sách là cái gì, rất nhiều người không biết, nhưng từ thái độ của ba đại đạo môn, lại không thể ngăn được suy đoán của bọn họ, hơn nữa

chuyện này rất khó giữ bí mật vĩnh viễn, Mạnh Hạo cũng biết điều này, cho nên lúc trước mới chủ động nói ra.

Có một số trường hợp, giữa “người biết được sự việc rất ít” cùng “rất ít người không biết được sự việc” không có gì khác biệt, thậm chí trường hợp sau còn có được lợi thế hơn vì yếu tố bất ngờ.

Mạnh Hạo híp mắt lại nhìn Long Thiên Hải, lóe lên vẻ lạnh lùng khó dò, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, hắn thấy được trong ánh mắt đó, không phải loại ánh mắt bình tĩnh cùng không thèm quan tâm lúc trước, mà là một loại tâm cơ cùng xảo trá.

- “Lúc trước, là hắn ngụy trang!” Mạnh Hạo chớp chớp mắt.

Hắn nở nụ cười lạnh lẽo, chậm rãi lên tiếng.

- Nếu như thế, thì cũng không phải là 80 triệu, mà là 300 triệu tiên ngọc, cộng thêm một món Đạo binh, ngươi đồng ý, Mạnh mỗ liền cùng yêu tu nhất mạch các ngươi đánh bạc! Mạnh Hạo vừa nói ra, bốn phía lập tức không ngừng truyền đến tiếng suýt xoa.

300 triệu tiên ngọc, số lượng đã vô cùng kinh khủng, cho dù là tứ đại gia tộc, mặc dù có thể lấy ra, nhưng cũng sẽ thương gân động cốt, mà đối với Cửu Hải Thần Giới mà nói, cho dù nội tình có thâm sâu, nhưng dù sao yêu tu nhất mạch cũng chỉ chiếm cứ ba thành tài nguyên trong tông môn, đối với bọn họ mà nói, một khi thua, sẽ rung chuyển đến căn cơ.

Còn có đạo binh, đó chính là pháp bảo mà chỉ cường giả Đạo Cảnh mới có thể sử dụng, Đệ Cửu Sơn Hải hiếm thấy, khắp Đệ Cửu Sơn Hải cũng chỉ là có ba món mà thôi, một món trong đó chính là do yêu tu nhất mạch nắm giữ.

Nếu thua, so sánh với danh sách, có chút không đáng giá, nhưng nếu thắng ... hết thảy đều đáng giá!

Những tiếng bàn tán ngày càng ẫm ĩ, trận đánh cược này, đủ để rung chuyển tu sĩ ở mọi cảnh giới, ngay cả Đạo Cảnh cũng không thể tránh khỏi động lòng.

Tám yêu còn lại đều dồn dập hít sâu một hơi.

Long Thiên Hải lần nữa trầm mặc, ánh mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, Mạnh Hạo nói ra yêu tu nhất mạch, hiển nhiên là đã nhìn ra đầu mối.

Tuy nhiên hắn cũng không bận tâm, hắn muốn ... chính là danh sách của Mạnh Hạo, khi Mạnh Hạo chưa tới Đệ Cửu Hải, hắn đã lên không ít kế hoạch, nhưng không ngờ sau khi Mạnh Hạo đến, lại chủ động nói về danh sách, kể từ đó, đã có rất nhiều người biết được, khiến cho rất nhiều thủ đoạn của hắn chuẩn bị, đều không thể triển khai được.

Nhưng tiền đánh cược của Mạnh Hạo quá lớn, lớn đến mức lấy danh sách so với, dường như cũng không tương xứng, hắn không làm chủ được, dường như đang cùng ai đó trao đổi, một lát sau, hắn hung hăng nghiến răng một cái, lúc ngẩng đầu, trong mắt lộ ra quyết đoán.

- Đạo binh không có khả năng, chỉ mình 300 triệu tiên ngọc, có thể đánh cược!

Hắn vừa nói ra khỏi miệng, ngược lại Mạnh Hạo lại thở phào nhẹ nhõm, sở dĩ nói hắn ra đạo binh, chính muốn thử thăm dò quyết tâm của yêu tu nhất mạch một chút, nếu như ngay cả đạo binh chúng cũng đồng ý, như vậy... Mạnh Hạo sẽ lập tức cự tuyệt trận đánh cược này, cho dù vấn đề mặt mũi bị tổn hại, hắn cũng không do dự.

Lúc này nghe được yêu tu nhất mạch cự tuyệt đạo binh, ngược lại khiến cho chuyện này có tính khả thi, chuyện này có lẽ cũng có cường giả Đạo Cảnh tính toán trong đó, nhưng dù có tính toán bất kỳ chuyện gì, cũng đều cần phải đi đánh cược!

Mạnh Hạo lộ ra vẻ ngạc nhiên, lạnh lùng nhìn Long Thiên Hải.

- Chuyện này quá lớn, một tháng sau, ta sẽ cho ngươi một câu trả lời chắc chắn! Nói xong, Mạnh Hạo liền xoay người nhoáng lên một cái, bay đi xa. Từ đó, hắn tiến có thể công, lui có thể thủ, tương phản giữa hắn và Hải Giới Cửu Yêu lúc trước lập tức tiêu tán, khiến cho tất cả mọi người đều chuyển sự chú ý sang trận đánh cược giữa song phương.

Lúc này, Long Thiên Hải cũng ý thức được điểm này, hắn lạnh lùng nhìn theo bóng lưng Mạnh Hạo, sát cơ trong mắt lóe lên một cái.

Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, bay về thẳng động phủ của hắn, tiến vào đầm nước, xuất hiện ở thế giới bên dưới đầm. Điều hắn thấy được đầu tiên, chính là hai tên tiểu nhân đậu đen đang run rẩy đứng quanh Anh Vũ.

Ngay sau đó, Anh Vũ liền cất tiếng ca, còn có thanh âm của những yêu tu kia vang lên quanh quẩn.

- “Lúc còn trẻ không nghe lời, ta là một con tiểu hải sản, a a a a, tiểu hải sản, nga nga nga nga, tiểu hải sản...”

Sau đó, trong khi Mạnh Hạo còn đang chết lặng, hắn lại nghe được tiết tấu ca khúc thay đổi.

- “Tới tới tới, tối qua Ngũ gia nằm mơ, mơ thấy một ca khúc, hát lên nào, Ngũ gia muốn tiến hành một cuộc ca xướng tranh tài tại Đệ Cửu Sơn Hải... chúng ta cùng hát nào...” Anh Vũ kích động rống lớn, Bì Đống ở bên cạnh ra sức gõ trống.

- “Chúng ta là hải sản, cả nhà là hải sản, Ngũ gia chính nghĩa, Tam gia vĩ đại, a a a a, hải sản nhất định phải nghe lời, nga nga nga nga, hải sản nhất định phải nghe lời...”

Nghe đến đây, Mạnh Hạo đã cảm thấy đầu óc lùng bùng, thế giới dường như cũng u ám hẳn lên, hắn liếc nhìn đám yêu tu kia tỏ vẻ đồng cảm. Trong đó còn Tô Yên, giờ phút này, Tô Yên tựa hồ cũng bị rúng động sâu sắc, nàng trợn mắt há hốc mồm, ngơ ngác nhìn Anh Vũ trên bầu trời, tựa như... Anh Vũ lật đổ tất cả thế giới quan của nàng rồi vậy.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, tay phải nâng lên phát ra một trảo, tên tiểu nhân đậu đen đang bè bên cạnh Anh Vũ lập tức bay tới, không ngờ không có chút phản kháng nào, thậm chí chúng còn mừng như điên như vừa thoát khỏi khổ hải vậy. Chúng hóa thành hai hạt đậu đen trong tay Mạnh Hạo, bị Mạnh Hạo nhanh chóng thu hồi lại.

Anh Vũ rất bất mãn, hung tợn liếc xéo Mạnh Hạo một cái.

- “Tới tới tới, Ngũ gia vừa mới nghĩ tới một ca khúc, chúng ta cùng hát nào...”

“Chuột nhắt ngoan ngoãn...”

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ hung tàn, hung hăng trợn mắt nhìn Anh Vũ, rồi không để ý tới nữa, xoay người bước nhanh vào trong lầu các, phất tay phong ấn bốn phía, khiến cho tiếng ca chết người bên ngoài, không thể truyền vào được.

Rất nhanh sau đó, tên đồng tử khôi lỗi đã bay đi, thay Mạnh Hạo lĩnh phần thưởng từ Kim Môn Thạch Bi thứ chín đem về. Còn có phần thưởng từ tám tấm bia đá khác, cũng bị Mạnh Hạo yêu cầu đồng tử khôi lỗi lĩnh về.

Hắn khoanh chân ngồi bên trong lầu các, hít sâu một hơi, nhìn gương đồng trong tay, ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong.

- Số tiên ngọc khen thưởng lần này thu được, hắn là đã đủ để ta hoàn

chỉnh luyện ra Chí Tôn Huyết!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1407: Chí tôn huyết của ai

Thời gian không lâu, đồng tử khôi lỗi trở về, dựa theo Lăng Vân Tử nói, tài liệu của Mạnh Hạo, với số lượng vượt qua những người khác, đặt bên trong một cái túi trữ vật, đưa cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cầm túi trữ vật, quét thần thức nhìn, hắn hô hấp dồn dập, vội thu hồi thần thức không dám nhìn, bởi vì hắn sợ mình sẽ không nhịn được, nếu không có cách nào tránh khỏi lòng đau như đao cắt, thì dứt khoát lựa chọn quên đi.

Đây là kinh nghiệm quý báu Mạnh Hạo học được hôm nay. Lúc này hắn than thầm, cắn răng một cái, lấy ra một lọ Chí Tôn Huyết, hít sâu một hơi, sau đó lập tức phục chế tiếp.

Thời gian trôi qua, trong mắt Mạnh Hạo dần dần đỏ bừng, tóc tai bù xù, như điên cuồng... không ngừng cắn răng nghiến lợi đưa tiên ngọc và linh thạch vào trong gương đồng, phỏng chế ra từng lọ Chí Tôn Huyết.

Rất nhanh trôi qua bảy ngày, Mạnh Hạo đi tới Cửu Hải Thần Giới đã hơn nửa tháng. Một ngày này, khi tất cả tiên ngọc linh thạch trong túi trữ vật của hắn đều hết sạch, rốt cục trước mặt của hắn xuất hiện tròn 100 lọ Chí Tôn Huyết!

Nhìn những lọ Chí Tôn Huyết trước mặt này, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn không ngừng tự nói với mình: không cần nghĩ tới giá trị của những lọ Chí Tôn Huyết này, nhưng vẫn không nhịn được nghĩ thoáng qua, chỉ là vậy hắn liền đau thắt ruột gan.

“Ta hồi nhỏ đã muốn trở thành người có tiền, từ sau khi tu hành, rõ ràng

từ rất lâu ta cảm giác mình là người có tiền, nhưng chỉ trong chớp mắt, liền trở thành nghèo cùng cực!” Mạnh Hạo khóc không ra nước mắt, hắn không biết ước mộng của mình phải đến khi nào mới có thể thực hiện.

Thời khắc này liên tục hít thở sâu mấy lần, trong mắt hắn lộ ra ý quyết đoán, đầu tiên lấy ra một nắm đan dược, toàn bộ cho vào trong miệng, nhưng không cắn nát, chỉ ngậm, để những đan dược này tùy ý chậm rãi hòa tan.

Tiếp sau đó, hắn vung tay một cái, lập tức mười lọ Chí Tôn Huyết bay ra, ở trước mặt của hắn “rắc” một tiếng, cái lọ vỡ vụn, Chí Tôn Huyết bên trong lập tức nhẹ bay ra.

Mạnh Hạo giơ hai tay đè mạnh một cái, có gợn sóng quanh quẩn bốn phía, những Chí Tôn Huyết kia trong nháy mắt liền ngưng tụ chung một chỗ, dung hợp lẫn nhau.

Theo dung hợp, trong đoàn máu Chí Tôn này, dần dần xuất hiện một khí tức kinh khủng!

- Anh Vũ, Bì Đống, tới giúp ta khống chế khí tức này không để tràn ra! Mạnh Hạo lập tức lên tiếng. Thanh âm truyền ra, Anh Vũ đang thưởng thức các yêu tu kia ca hát, vừa nghe như thế liền lầm bầm vài câu, rồi vỗ cánh, lập tức cùng với Bì Đống, áp chế khí tức của Chí Tôn Huyết tại chỗ.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, vung tay lên, lập tức lại có mười lọ Chí Tôn Huyết vỡ vụn, máu huyết bay ra cùng dung hợp với đoàn máu kia. Trong nháy mắt, từ bên trong khí tức kinh khủng tản ra càng cuồng bạo hơn, khiến cho bốn phía nổ ầm ầm, lầu các bên cạnh Mạnh Hạo đều rung chuyển, dường như sắp sụp đổ.

Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng, không chút chần chờ lần nữa vung tay lên, theo mười lọ Chí Tôn Huyết vỡ ra và dung hợp, khí tức kinh khủng

kia bạo phát nổ ầm ầm, trong lầu các xuất hiện những khe nứt, dường như sắp sụp đổ. Mà Anh Vũ ở phía ngoài, thời khắc này cũng không còn ung dung được nữa, nó hét lớn một tiếng bay lên, toàn diện trấn áp.

Bì Đống nơi đó không tình nguyện, nhưng không thể không hóa thành một cái lồng to lớn, bao phủ bên ngoài lầu các, lần nữa ngăn chặn khí tức nơi này truyền ra ngoại giới.

Nhưng Mạnh Hạo cách gần nhất đoàn máu với 30 lọ Chí Tôn Huyết dung hợp này, hắn cảm nhận mãnh liệt nhất, uy áp đến từ Chí Tôn Huyết, khiến thân thể hắn run rẩy, nhưng trong mắt Mạnh Hạo vẫn lộ ra ý chấp nhất.

“Ba thành!” Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đối mặt với uy áp trong đoàn máu tươi này, thân thể Mạnh Hạo run rẩy, toàn thân truyền ra tiếng “rắc rắc” vang dội, trong đầu như có sấm sét nổ ầm ầm.

Hắn cắn răng, lần nữa vung tay lên, trong tiếng nổ “ầm ầm”, thêm mười lọ Chí Tôn Huyết vỡ nát, máu huyết bay ra, trong nháy mắt dung hợp cùng một chỗ với đoàn máu tươi kia, khiến cho đoàn máu lớn hơn, gần như có thể so với cái đầu của một đứa con nít.

Toàn thể màu máu, bên trong bất ngờ có những sợi tơ màu vàng trôi đi, thoạt nhìn rất đẹp nhưng lại tràn đầy cảm giác kinh tâm động phách.

Nhưng cùng với uy áp mạnh hơn, còn có khí tức kinh khủng kia, cũng từ bên trong đoàn máu này bùng phát ra... Lúc này Mạnh Hạo đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị đánh sâu vào, khóe miệng tràn ra máu tươi, trên người cũng có những khe nứt, dường như có lực bài xích mãnh liệt, muốn hắn phải sụp đổ.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng, vận chuyển tu vi mang theo chấp nhất, dùng bí thuật biến tất cả tiên mạch thành cảnh giới Vĩnh Hằng, giúp cho thân thể trong nháy mắt khôi phục... lần nữa phất tay, thêm mười lọ Chí

Tôn Huyết vỡ tung, máu huyết bay ra, một lần nữa dung hợp tiếp, khí tức kinh khủng bên trong càng bùng nổ điên cuồng.

Lần này, khí tức kinh khủng trong máu huyết kia còn mang theo uy áp chí cao vô thượng, vừa xuất hiện lầu các chỗ Mạnh Hạo liền sụp đổ, tất cả kiến trúc trong nháy mắt trở thành tro bụi!

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, hai tay gần như sắp vỡ nát, cảnh giới Vĩnh Hằng toàn lực vận chuyển, không ngừng khôi phục, lúc này mới giúp cho Mạnh Hạo miễn cưỡng chống cự lại.

Bì Đống rống lớn, Anh Vũ hét lên, toàn lực trấn áp.

Mạnh Hạo trong run rẩy, ý chấp nhất trong mắt gần như điên cuồng.

- Năm thành! Hắn lần nữa phất tay, thêm mười lọ Chí Tôn Huyết vỡ vụn, dung hợp, tiếp sau lại là mười lọ, cho đến tròn 80 lọ Chí Tôn Huyết đều vỡ nát, máu huyết toàn bộ dung hợp với nhau, tạo thành một đoàn máu lớn bằng cỡ cái đầu đứa con nít, uy áp bên trong nó đủ để thiên địa biến sắc, đủ để mặt trời mặt trăng mất sáng.

Thân thể Mạnh Hạo như bị một lực lượng mạnh mẽ đánh sâu vào, liên tiếp thụt lùi, phun ra máu tươi. Vào giờ khắc này cảnh giới Vĩnh Hằng, đều không thể theo kịp tốc độ của hủy diệt, cho dù là 123 đường tiên mạch duy trì thêm vào cũng như thế.

Nguy cơ trước mắt, Mạnh Hạo không chút chậm trễ cắn nát non nửa đan dược trong miệng, những đan dược kia nhanh chóng hòa tan, tản ra đều khắp trong cơ thể Mạnh Hạo, giúp cho thân thể hắn dần dần khôi phục, tiên lực của hắn cũng theo đó khôi phục một chút, miễn cưỡng chống lại lực đánh sâu vào lần này.

Mà đoàn máu kia, thời khắc này tỏa ra ánh sáng sáng chói, ý Chí Tôn bên trong dường như thức tỉnh!

Nếu không nhờ có Bì Đống và Anh Vũ toàn lực cản trở, chỉ sợ giờ khắc này, Cửu Hải Thần Giới đều sẽ phát điên cuồng, biển thứ chín đều sẽ sôi trào, thậm chí sẽ kinh động tới núi thứ chín.

Mà cho dù giờ này khí tức đó không có tràn ra, nhưng vẫn biến đổi quy tắc chỗ này, khiến cho hư vô bốn phía vặn vẹo, dường như ở chỗ này tự thành một cái thế giới.

Bởi vì đây là... Chí Tôn Huyết!

Không phải một phần, mà là suốt 80 phần dung hợp vào nhau. Mặc dù còn chưa có luyện hóa, nhưng dù chỉ là dung hợp, chứa bên trong đó cũng chỉ kém một chút là một giọt Chí Tôn Huyết hoàn chỉnh!

- Ta nhất định sẽ thành công! Mạnh Hạo gầm nhẹ, phất tay một cái, trong tiếng nổ ầm ầm, 20 lọ Chí Tôn Huyết cuối cùng, một nửa vỡ nát, theo máu huyết dung hợp, hai tay Mạnh Hạo máu thịt bầy nhầy, trong tiếng nổ "ầm ầm", hắn phun ra máu tươi... Nhưng trước một nhịp thở khi phun ra máu tươi, hắn cắn nát phân nửa đan dược trong miệng, đan dược tản ra toàn thân, khiến cho cảnh giới Vĩnh Hằng điên cuồng vận chuyển, nên khi phun ra một ngụm máu tươi kia, không có ảnh hưởng tới hắn dung hợp Chí Tôn Huyết.

Tiếng rống của Bì Đống mạnh hơn, thân thể của nó hóa thành cái lồng, toàn diện khống chế khí tức tràn ra; Anh Vũ ở giữa không trung, cũng hét lên, không ngừng rơi xuống từng đạo phù văn gia cố phong ấn.

- Chết tiệt, đây không phải là máu của lão nương kia, lão yêu bà kia tuy là Chí Tôn, nhưng một giọt máu còn chưa có luyện thành, làm sao có thể có lực lượng kinh người như thế!?!

- Mười lọ cuối cùng! Mạnh Hạo cắn nát tất cả đan dược trong miệng, phất tay một cái, mười lọ Chí Tôn Huyết cuối cùng liền vỡ nát, máu

huyết bay ra, sáp nhập vào trong đoàn máu, hình thành bằng cỡ một cái đầu thiếu niên!

Mà bên trong đoàn máu có vô số sợi tơ màu vàng, lần lượt đan xen vào nhau, nhưng lại tạo thành những cái phù văn lúc sáng lúc tối không chừng. Mỗi một cái phù văn tựa hồ đều ẩn chứa khởi nguyên của tinh không, ẩn chứa căn nguyên của thế giới, ẩn chứa hết thảy lai lịch của chúng sinh!

Bì Đống run rẩy, không ngờ trên thân nó xuất hiện khe nứt, dường như sắp vỡ nát. Bì Đống đau đớn gào thét loạn, mà Anh Vũ ở bên ngoài cũng cực kỳ khẩn trương, dường như gần với biến cố của gương đồng trước kia.

- Không phải máu của lão yêu bà, cũng không phải máu của lão nhân Tiên Cổ kia, hay là... hay đây là... Điều này sao có thể, hắn không phải đã chết rồi sao? Hắn vừa chết, tất cả máu đều tiêu tán trong thiên địa, làm sao còn có tồn lại!!!

- Chết tiệt! Khó trách trước đó cái gương lại chấn động như vậy! Vốn tưởng là có người thi pháp, nhưng trên thực tế, thi pháp chỉ là một mặt, còn có mặt khác chính vì máu tươi này!!! Anh Vũ thanh âm bén nhọn, dường như mang theo không thể tin và hoảng sợ.

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể run rẩy, mặc dù có cảnh giới Vĩnh Hằng, mặc dù trước đó chuẩn bị rất nhiều đan dược, nhưng hắn vẫn như cũ không cách nào thừa nhận, thậm chí thân thể hắn xuất hiện khe nứt, mà càng lúc càng nhiều với mắt thường có thể thấy được, dường như thân mình hắn sắp bị chia năm xẻ bảy.

Máu tươi nhuộm đỏ thân thể Mạnh Hạo, nhưng trong mắt của hắn như cũ chấp nhất, hai tay run rẩy nhấn mạnh một cái về hướng đoàn máu kia.

- Luyện!!!

Theo thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, đoàn máu tươi chậm rãi rút nhỏ, giống như bị luyện hóa. Mà theo rút nhỏ, sợi tơ màu vàng bên trong cũng càng ngày càng nhiều, dường như nếu đến cuối cùng, nó sẽ trở thành một giọt... máu tươi màu vàng!

Mạnh Hạo run rẩy, thân thể càng lúc càng nhiều khe nứt, hắn cảm nhận được ngọn lửa sinh mạng của mình đều ảm đạm, hết thảy hết thảy đều là vì uy áp cùng khí tức trong Chí Tôn Huyết trước mắt này... chỉ là một giọt máu tươi lại không phải quyết đấu cùng Mạnh Hạo, đã làm cho Mạnh Hạo sắp sụp đổ, một khi có địch ý quyết đấu, có lẽ... một giọt máu cũng đủ để tiêu diệt Mạnh Hạo.

Thậm chí, chẳng những là Mạnh Hạo, cho dù là Cổ Cảnh, cũng rất có khả năng dù là Đạo Cảnh, đều sẽ bị một giọt máu này... trực tiếp chém chết!

Tiếng động “rầm rầm” vang trời, Mạnh Hạo kiên trì, đồng thời thân thể hắn không ngừng sụp đổ, đoàn máu kia cũng đang rất nhanh bị luyện hóa, càng ngày càng nhỏ, rất nhanh liền biến thành bằng cỡ nắm tay đứa trẻ sơ sinh.

Mạnh Hạo toàn thân khô nứt, hai tay của hắn trong tiếng nổ ầm ầm, máu thịt bầy nhầy, nhưng trong hai mắt của hắn vẫn như cũ đầy ý chấp nhất.

- Luyện!!!

Mạnh Hạo gầm nhẹ giọng khàn khàn, dường như âm tiếng rống cuối cùng của sinh mạng. Trong nháy mắt thanh âm này xuất hiện, đoàn máu đột nhiên co rút lại, trực tiếp trở thành bằng cỡ móng tay!

Nhưng màu sắc lại triệt để biến thành màu vàng!

Đồng thời từ trong giọt máu tươi, phát ra một khí tức Chí Tôn chí cao vô

thượng!

Đó là... Chí Tôn Huyết chân chính!!!

Chí Tôn Huyết hoàn chỉnh, đương thời hiếm thấy!

Thậm chí có thể nói, đây có lẽ là Chí Tôn Huyết duy nhất đến từ người... theo Anh Vũ nói... vốn không nên tồn tại kia!

Trong nháy mắt này, Bì Đống hét thảm, Anh Vũ gào thét không thể tin, mà Mạnh Hạo nơi này, khi trong cơ thể hắn sắp sụp đổ, trong chớp mắt, lại tràn ra một khí tức... không thuộc về hắn tu hành, đó là... khí tức của Phong Yêu nhất mạch!

Ngay khoảnh khắc khí tức này xuất hiện, giọt máu tươi kia lại run lên một cái!!!

Hình như có cộng minh, dường như cùng một mạch!

- Này... Trong đầu Mạnh Hạo nổ "ầm" một tiếng, hắn nhớ lại lời nói của Cửu Bà và Thần Sư đã nói với mình, Hải Mộng Chí Tôn sáng lập Cửu Hải Thần Giới và Thái Hành Kiếm Tông; Tiên Cổ Chí Tôn sáng lập Tiên Cổ Đạo Tràng, mà vị đứng đầu ba đại Chí Tôn, Cửu Phong Chí Tôn mạnh nhất kia, không người nào biết ông ta... sáng lập thứ gì.

"Ông ta... Sáng lập... Phong Yêu nhất mạch!" Trong đầu Mạnh Hạo như có tiếng sấm nổ "ầm ầm"...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1408: Chấn động Sơn Hải

Đây là... máu của Cửu Phong Chí Tôn, đứng đầu ba đại Chí Tôn!

Một giọt Chí Tôn Huyết, vốn không nên xuất hiện trên thế gian, nhưng lại vì gương đồng thần bí khó lường hơn, từ đó xuất hiện trên Sơn Hải Giới!

Gần như ngay khoảnh khắc giọt Chí Tôn Huyết xuất hiện, chẳng những tâm thần Mạnh Hạo nổ ầm ầm, ngay cả Sơn Hải Giới cũng đều chấn động. Cho dù Anh Vũ và Bì Đống dùng toàn lực che đậy khí tức của Chí Tôn Huyết, nhưng khí tức này vẫn lan tràn ra trong vô hình, có lẽ không có bị mọi người Cửu Hải Thần Giới nơi này phát hiện, nhưng trong Sơn Hải Giới, lại có những tồn tại khác, trong chớp mắt, tâm thần đều nổi sóng gí cuồn cuộn.

Chín Đại Sơn Hải, hợp thành Sơn Hải Giới, tại bốn phía Sơn Hải Giới, tồn tại hai tinh tú mặt trời mặt trăng vây quanh vĩnh cửu, khiến cho Sơn Hải Giới có giao điểm ánh sáng ngày và đêm!

Mà giờ khắc này, hai tinh tú này không ngờ chấn động mạnh, mà mọi người ở các Sơn Hải ngẩng đầu nhìn lên, cho dù là người phàm, cũng đều có thể phát hiện, mặt trăng mặt trời trên bầu trời, vào giờ khắc này run rẩy.

Đệ Cửu Sơn Hải, Đệ Bát Sơn Hải, Đệ Thất Sơn Hải... Cho đến Đệ Nhất Sơn Hải, tất cả mọi người Sơn Hải Giới, phàm là người giờ khắc này ngẩng đầu nhìn lên, đều từng người rúng động kinh hãi.

- Mặt trời... đang run rẩy!!!

- Mặt trăng, đang run rẩy...

- Xảy ra chuyện gì, tại sao lại như vậy! Trong Sơn Hải Giới, vô số sinh mạng hoảng sợ, những hung thú toàn bộ phủ phục xuống, dường như đang bái lạy, những người phàm kia cũng đều trong lòng sợ hãi, xuất hiện dáng vẻ thành kính, quỳ bái.

Những tu sĩ kia, từng người da đầu tê dại, nhìn mặt trăng mặt trời đều run rẩy, cả đời bọn họ cho tới bây giờ chưa từng thấy, tâm thần đều nổi sóng gió cuồn cuộn.

Vô số cường giả bay ra, tất cả Đạo Cảnh ở các Sơn Hải Giới, vào giờ khắc này đều biến sắc.

Vô số tồn tại đều thấy rõ, mặt trời mặt trăng, đích xác đang run rẩy, không còn vận chuyển, mà đều dừng lại, tựa hồ bị khí tức nào đó hấp dẫn, khiến cho hai viên tinh tú này, dường như có ý chí thức tỉnh.

Theo chúng dừng lại, tất cả biển của Sơn Hải Giới toàn bộ cuồn cuộn gầm thét, toàn bộ nổ ầm ầm ngập trời; tất cả núi, vào giờ khắc này chấn động, dường như đang phẫn nộ gào rống.

Mà nếu cẩn thận nhìn Nhật Tinh kia, có thể thấy được mơ hồ, ở trong tinh tú đó bất ngờ có một thanh kiếm!

Một thanh kiếm lớn màu vàng, một thanh kiếm đã từng tiêu diệt vô số tồn tại, từng khiến cho vô số người run rẩy!

Đó là... kiếm của Chí Tôn, nó có một cái tên đã từng vang danh khắp Tiên giới, ở trong trường hạo kiếp kia còn làm cho ba ngàn hạ giới run rẩy, khiến hai cổ thế lực khác cũng đều kinh hãi... là Cửu Phong Kiếm!

Theo Cửu Phong Chí Tôn rơi xuống, thanh kiếm này cũng mất tích,

nhưng giờ này, không ngờ nó xuất hiện ở bên trong Nhật Tinh, có lẽ... không phải nó xuất hiện ở nơi này, mà... chính là Nhật Tinh của Sơn Hải Giới, đã từng huyễn hóa ra thanh Cửu Phong Kiếm kia!!!

- Cửu Phong Kiếm! Trời ơi! Nhật Tinh lại là Cửu Phong Kiếm biến hóa ra... Điều này sao có thể!!!

- Thật khó tin, điều này lật đổ hết thảy lịch sử, tại sao có thể như vậy!?! Phàm là nhân vật hiểu rõ Sơn Hải Giới, đều trong chớp mắt này, trong đầu óc kêu “ong ong“.

Đồng dạng, giờ khắc này, ở trong Nguyệt Tinh kia có khí thế thức tỉnh ngập trời, mơ hồ có thể thấy được mơ hồ bên trong Nguyệt Tinh, cũng có một vật!

Đó không phải là kiếm, mà là... một bộ áo giáp!

Một bộ áo giáp ánh trăng!!!

Áo giáp này tỏa hào quang vô tận, trong nhu hòa mang theo sát khí, dường như trên nó đã từng nhuộm quá nhiều máu tươi, có quá nhiều chiến tích, bởi vì nó cũng có một cái tên từng chấn động tất cả mọi người... là Cửu Phong Giáp!!!

Hai pháp khí của Cửu Phong Chí Tôn!

Chín Đại Sơn Hải, toàn bộ khiếp sợ!

- Ta nhớ lại một truyền thuyết... Câu nói này, vào giờ khắc này, đều nổi lên trong tâm thần của nhiều cường giả Đạo Cảnh ở chín Đại Sơn Hải Giới, gần như mỗi người bọn họ đều nghĩ tới một truyền thuyết, mà bọn họ đã từng cảm thấy hoang đường như vậy!

- Trong truyền thuyết, mỗi tòa Sơn Hải trong Sơn Hải Giới chúng ta, đều

sẽ xuất hiện một người mạnh nhất, dung hợp Sơn Hải trở thành Sơn Hải chủ! Mà... trên thực tế, phía trên chín Đại Sơn Hải chủ này, vẫn tồn tại một nhân vật cường hãn hơn, đó là... Sơn Hải Giới chủ!!!

- Chủ nhân của cả Sơn Hải Giới, một niệm Sơn Hải diệt, một niệm Sơn Hải sinh, người này tồn tại sẽ dẫn dắt cả Sơn Hải Giới, tái hiện huy hoàng đã từng là Tiên giới Chí Tôn!

- Trong truyền thuyết, thời điểm Sơn Hải Giới chủ sắp xuất hiện, nhật nguyệt không xoay tròn nữa, có hào quang truyền khắp Sơn Hải Giới... trong truyền thuyết... còn có thể có chín con Huyền Quy quỳ lạy, gào thét vang trời! Tiếng lẩm bẩm thất thanh truyền ra từ trong miệng rất nhiều Đạo Cảnh trong Sơn Hải Giới.

Tại Đệ Tứ Sơn Hải giới, trong mắt Địa Tạng lộ ra tia sáng kỳ dị, nhìn lên tinh không bầu trời.

Đúng vào giờ khắc này, bỗng nhiên, trong Đệ Nhất Sơn Hải, trên đỉnh núi thứ nhất, trong thiên trì, có một con Huyền Quy to lớn nằm ở nơi đó, cũng giống như Huyền Quy của Đệ Cửu Sơn Hải, giống như hạch tâm của mỗi Sơn Hải.

Nhưng thời khắc này, con Huyền Quy đột nhiên mở mắt ra, ngay khoảnh khắc mở mắt, thân thể nó run rẩy, lại phát ra một tiếng gầm thét truyền khắp Đệ Nhất Sơn Hải.

Tiếng gầm thét này, vang vọng trong tâm thần của mỗi một tu sĩ sinh ra trên Đệ Nhất Sơn Hải.

Gần như ngay khoảnh khắc thanh âm này truyền khắp bốn phương tám hướng, trong Đệ Nhị Sơn Hải, Huyền Quy trên núi thứ hai cũng gầm thét; rồi sau đó, Đệ Tam Sơn Hải, Đệ Tứ Sơn Hải, Đệ Ngũ Sơn Hải...

Cho đến Đệ Cửu Sơn Hải, Huyền Quy của chín Đại Sơn Hải, đều cùng

lúc này gầm thét, thanh âm của chúng dung hợp cùng một chỗ, tạo thành một thanh âm vang vọng khắp Sơn Hải Giới.

Vô số người run rẩy, trong một chớp mắt này, chín con Huyền Quy chí cao vô thượng, đại biểu cho chín Đại Sơn Hải, không ngờ toàn bộ từ trên đỉnh núi chỗ Sơn Hải của mình bay lên không trung, trong tinh không gầm thét còn cuồng bạo hơn.

Đến cuối cùng, bọn chúng lại... cùng hướng về một phương hướng, quỳ bái, giống như cung nghênh chủ nhân của chúng!!!

Mà ở phương hướng đó, bất ngờ chính là... hướng Đệ Cửu Sơn Hải!!!

Trên đời chấn động, Sơn Hải Giới nổ ầm ầm!

Giờ khắc này, vô số Đạo Cảnh, đều trong hoảng sợ, toàn bộ đưa mắt nhìn về hướng Đệ Cửu Sơn Hải, mà Đạo Cảnh trong Đệ Cửu Sơn Hải, cũng đều đang rúng động.

Chỉ là, không ai có thể tìm được, hướng nhìn của 9 con Huyền Quy này, là khu vực nào trên Đệ Cửu Sơn Hải!

Khi 9 con Huyền Quy gào thét kéo dài rất lâu, làm cho cả Sơn Hải Giới đều run rẩy, tiếng gầm thét của chúng dần dần hóa thành một thanh âm, trong thương tang cổ xưa mang theo ý lạnh như băng, dường như không có bất kỳ tâm tình gì, dường như... chỉ là thanh âm của một khí linh!

- Giới chủ phủ xuống Sơn Hải, là khoảnh khắc chín cấm trở về vị trí cũ!

Câu nói này truyền khắp chín Đại Sơn Hải, quanh quẩn trong tâm thần của vô số người, nhấc lên tiếng nổ ầm ầm, giống như lật đổ thế giới, khiến cho trong đầu toàn bộ tu sĩ chín Đại Sơn Hải, như có hàng vạn tiếng sấm sét nổ tung.

- Giới chủ, người chủ Sơn Hải Giới?

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Trở về vị trí cũ, hay là sau khi Giới chủ này trở về vị trí cũ, chín Đại Sơn Hải, đều ở trong một ý niệm của hắn?

- Chín con Huyền Quy chính là nhìn về phía Đệ Cửu Sơn Hải, hay là... hay là người gọi là Giới chủ này ở trong Đệ Cửu Sơn Hải!!! Khi vô số người bàn tán ầm ĩ, trong Đệ Cửu Sơn Hải cũng như thế, bốn tinh tú lớn, bốn gia tộc lớn, năm thánh địa, ba giáo sáu tông, tất cả thiên kiêu giờ khắc này đều hoảng sợ, tim đập thình thịch.

Tất cả Đạo Cảnh đều nhìn thấy Huyền Quy trong Sơn Hải của mình, là nhìn... về phía Đệ Cửu Sơn Hải Giới!

Ba đại đạo môn, cũng như thế!

Trong Cửu Hải Thần Giới, Phàm Đông Nhi cũng thế, yêu tu cũng vậy, còn có ba lão ẩu, còn có các Đạo Cảnh khác, đều hoảng sợ trong lòng. Mỗi người đều mờ mịt, bọn họ không cách nào nghĩ tới: nhân vật dẫn tới hết thảy biến hóa này, thời khắc này đang ở trong Cửu Hải Thần Giới của họ.

Rúng động nhất, là chín vị Sơn Hải chủ của chín Đại Sơn Hải hiện tại, bọn họ đều dâng lên khí thế, mang theo khí phách và nghiêm nghị, quanh quẩn tại Sơn Hải của mình.

Quý chủ cũng xuất hiện ở Đệ Cửu Sơn Hải, con mắt thật to kia tràn ra uy áp ngập trời.

Bọn họ... không cam lòng, vô duyên vô cớ lại xuất hiện một Sơn Hải Giới chủ ngự trị trên bọn họ như vậy!

Cùng lúc đó, trong Tiên Khư của Đệ Cửu Sơn Hải, nữ Chí Tôn áo trắng kia, vốn đang khoanh chân tĩnh tọa, Lý Linh Nhi cũng đang ngồi bên cạnh nàng.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, nữ nhân áo trắng chợt mở ra đôi mắt phượng, thần sắc biến đổi, cho dù là nàng đều lộ ra vẻ khiếp sợ, thân thể đứng lên bước ra một bước, nàng đã ở ngoài Tiên Khư, trên tinh không vô tận mắt nhìn về phía biển thứ chín!

- Chí Tôn Huyết của Cửu Phong đại ca... Nữ nhân áo trắng lẩm bẩm, thân thể run nhè nhẹ, dường như mang theo không thể tin... Mãi hồi lâu, tâm thần của nàng mới chậm rãi khôi phục nhưng trong mắt lại lóe lên tia sáng kỳ dị: - Yêu Phong nhất mạch, là hắn...

Giờ khắc này, cả Sơn Hải Giới, trong chín Đại Sơn Hải, rất nhiều nhân vật đều đang suy đoán: Sơn Hải Giới chủ tương lai dẫn tới hết thảy biến hóa này, rốt cuộc hắn... là người nào!

Rất nhiều người muốn tìm được Sơn Hải Giới chủ, có người chuẩn bị cung nghênh, có người chuẩn bị đánh chết tranh đoạt, đủ các loại tâm tư... đồng dạng, cũng vì chuyện này, khiến cho không ít người từ trong Sơn Hải Giới của mình bay ra, nhắm thẳng tới Đệ Cửu Sơn Hải.

Trong lúc nhất thời, gió nổi mây trôi, chín Đại Sơn Hải, xuất hiện dao động và chuyển động trước nay chưa từng có!

Mà giờ khắc này Mạnh Hạo còn ngồi bên trong sơn cốc, hắn cảm nhận được chấn động cùng tiếng nổ ầm ầm đến từ bên ngoài chín Đại Sơn Hải, còn có thanh âm của chín con Huyền Quy kia, hắn cũng nghe được.

Mạnh Hạo thân mình chấn động, hô hấp dồn dập, ánh mắt lộ ra khó tin.

“Phong Yêu nhất mạch... lại là do Cửu Phong Chí Tôn sáng lập!!!” Tâm thần Mạnh Hạo nổi lên sóng lớn ngập trời. Bất kể như thế nào, hắn cũng

không có dự liệu lai lịch của Phong Yêu nhất mạch... lại kinh người như thế!

Mà hắn, là Phong Yêu đời chín, chín là cực hạn, cho nên hắn cũng là Phong Yêu đời cuối cùng!

“Ta là Phong Yêu đời chín, mà giọt máu tươi này là máu của Cửu Phong Chí Tôn, người sáng lập Phong Yêu nhất mạch, ta cùng với ông ta... có duyên!” Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, trong đầu kêu “ong ong“.

“Khoảnh khắc chín cấm, trở về vị trí cũ... Chín cấm, là nói khi Phong Yêu đời chín ta nắm giữ toàn bộ cấm chế sao? Là nói đến khoảnh khắc đó, ta... chính là Sơn Hải Giới chủ!!!” Mạnh Hạo có chút hoảng hốt, cho dù cho tới bây giờ, hắn đều cảm thấy... khó tin.

Nhưng Mạnh Hạo không có bị ảnh hưởng khiến đầu óc mê muội, ngược lại trong một chớp mắt này, tận đáy lòng hắn xuất hiện cảm giác nguy cơ mãnh liệt...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1409: Mạnh Hạo tiên đế

Giống như triều đình một quốc gia lâu dài tới nay không có xuất hiện hoàng đế, mà tướng soái đại quan lại có người nắm binh tự lập, không biết chiếm cứ đã bao nhiêu vạn năm.

Mỗi một tướng soái đại quan, đều cát cứ một khu vực, ở trong vương quốc của mỗi người, bản thân chính là Vương giả!

Cục diện như vậy, chính là Sơn Hải Giới giờ này, chín Đại Sơn Hải chủ, là chín vị Vương!

Mà Sơn Hải Giới chủ tương lai, là hoàng đế!

Chỉ là, không có một Vương giả nào cam nguyện từ nay về sau nghe lệnh người khác, cam nguyện tự do sau này bị người khác đứng trên đỉnh đầu, từ nay về sau vận mạng bị khống chế!

Cho nên, một khi trong quốc gia xuất hiện loại chuyện như vậy, thì... đơn giản nhất cũng là hữu hiệu nhất, lại phù hợp nhất với ích lợi của rất nhiều người, chính là... trước khi vị hoàng đế này chưa có trở về vị trí cũ, cứ bóp chết đi!

Chỉ có như thế, mới là cục diện hoàn mỹ nhất!

Mạnh Hạo hiểu, Mạnh Hạo cũng biết rõ, nhưng... chính vì hắn hiểu rõ, thời khắc này mới có cảm giác và cảnh giác nguy cơ mãnh liệt!

Thân phận của hắn tuyệt đối không thể để lộ, một khi lộ ra... chờ đợi hắn, thậm chí sẽ liên lụy tới cả Phương gia, đều bị hủy diệt toàn bộ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên truyền đến tiếng thét của Anh Vũ, Bì Đống.

- Chết tiệt! Mạnh Hạo, mau mau hấp thu đi, sắp không khống chế nổi rồi!!!

Gần như ngay khoảnh khắc truyền đến thanh âm của Anh Vũ và Bì Đống, Mạnh Hạo không chậm trễ chút nào, nâng lên tay chụp về hướng Chí Tôn Huyết kia, hít sâu một hơi, sau đó trực tiếp nắm giọt Chí Tôn Huyết trong lòng bàn tay.

Trong nháy mắt, giọt Chí Tôn Huyết liền xuyên qua lòng bàn tay, chui vào trong cơ thể Mạnh Hạo, cùng lúc đó, trong đầu Mạnh Hạo nổ ầm một tiếng, thân thể hắn run rẩy, cảm nhận bên trong giọt Chí Tôn Huyết ẩn chứa sức mạnh bàng bạc to lớn.

Cùng lúc đó, khí tức Phong Yêu nhất mạch của Mạnh Hạo, cũng vào giờ khắc này bùng phát ra, trong run rẩy, hắn lập tức lấy ra một cái Niết Bàn Quả đặt tại mi tâm.

Ngay khoảnh khắc Niết Bàn Quả chui vào, thân thể Mạnh Hạo run rẩy kịch liệt, khi Chí Tôn Huyết đi vào trong cơ thể Mạnh Hạo dung hợp với khí tức của Phong Yêu nhất mạch, lập tức ý Chí Tôn trong Chí Tôn Huyết như bị che lại.

Cũng đúng lúc này, một đạo thần thức bàng bạc kinh khủng, từ trên núi thứ chín tản ra quét ngang một vòng, bao trùm cả Đệ Cửu Sơn Hải, không có bỏ qua bất kỳ một chỗ nào.

Bao gồm bên trong Cửu Hải Thần Giới, thần thức này vẫn cưỡng ép quét tới, dường như không quản bỏ ra bao nhiêu giá cao, cho dù đắc tội với ba đại đạo môn, cũng phải tra xét.

Đối với chuyện này, Cửu Hải Thần Giới không có ngăn cản, trầm mặc một cách hiếm thấy.

Thần thức này bao trùm bốn phương tám hướng, quét qua mọi ngóc ngách khu vực, cho đến chỗ Mạnh Hạo nơi này cũng đều quét qua, nhưng không có phát hiện khí tức hắn muốn. Mạnh Hạo tĩnh tọa nơi này, hết thảy khí tức đều bị che giấu, đây không phải là năng lực của hắn, mà là lực lượng của Anh Vũ và Bì Đống, cũng có một phần do Phong Yêu nhất mạch và Chí Tôn Huyết đang dung hợp trong cơ thể Mạnh Hạo.

Lúc này mới giúp cho Mạnh Hạo không có để lộ ra dưới thần thức kinh khủng kia.

Mãi đến rất lâu, thần thức kia mới biến mất, tiếp tục dò tìm những địa phương khác.

Thậm chí giờ khắc này, trừ thần thức này ra, tất cả Đạo Cảnh của Đệ Cửu Sơn Hải, cũng đều dò tìm trong khu vực của mỗi người.

Rất nhiều người muốn biết: vị Sơn Hải Giới chủ tương lai đến tột cùng... là ai!

Cũng không phải không có người nghĩ tới Mạnh Hạo. Dù sao Mạnh Hạo là danh sách, lại là tu sĩ nổi bật nhất trong thế hệ này, nhưng... Sơn Hải Giới chủ, cùng thân phận của hắn đích thực khác biệt quá lớn, hắn có lẽ sẽ hơi bị hoài nghi một chút, nhưng cũng không phải đối tượng chân chính, ngược lại... bản thân những Đạo Cảnh kia, mới là người bị hoài nghi nhiều nhất.

Nhất là Quý chủ, lại là đối tượng hoài nghi của các Sơn Hải chủ khác, trong lúc mơ hồ, dường như muốn nhấc lên một trường mưa gió...

Mà Mạnh Hạo nơi này, thủy chung bế quan tu hành, dung hợp Chí Tôn Huyết, mượn lực lượng của Chí Tôn Huyết dung hợp Niết Bàn Quả. Đồng thời, với hắn, máu của Cửu Phong Chí Tôn, còn giúp cho Phong Yêu pháp của hắn, tinh thông hơn, giống như bản thân hắn... bị Phong Chính!

Bị Cửu Phong Chí Tôn, Phong Chính!

Giống như chấp nhận, từ nay về sau, hắn chân chính là Phong Yêu đời chín!

Từ nay về sau, cấm pháp của hắn sẽ cường hãn hơn, dưới Chí Tôn Huyết thêm vào, uy lực sẽ kinh người hơn, thậm chí đối với ngộ hiểu về Phong Yêu nhất mạch, cũng sẽ hoàn toàn bất đồng với trước kia.

Tỷ như Phong Yêu đệ ngũ cấm, Chính Phản Cấm, thuật này trước kia Mạnh Hạo thi triển, chỉ có một cái khe nứt thật nhỏ, nhưng nếu giờ này hắn thi triển, cái khe nứt sẽ khổng lồ gấp trăm lần trở lên!

Hết thảy, đều vì... Chí Tôn Huyết của Cửu Phong Chí Tôn!

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, hắn rõ ràng cảm nhận được khác biệt, thân thể của hắn cường hãn hơn, một giọt Chí Tôn Huyết giống như rèn luyện thanh tẩy, khiến cho thân thể hắn đã vượt qua cực hạn của Tiên Cảnh, đang đến rất gần... thân thể Cổ Cảnh!

Chỉ kém một cơ hội, một khi có cơ duyên thích hợp, hắn có thể trong nháy mắt đột phá, để thân thể từ đó bước chân vào Cổ Cảnh. Mà cơ hội này, thì có ở Cửu Hải Thần Giới, đó là thí luyện ở Kim Môn Thạch Bi thứ chín!

Mạnh Hạo có thể dự cảm được, khi mình thừa nhận quyền thứ ba của lão già Thể tu kia, thân thể mình sẽ... bước chân vào Cổ Cảnh!

“Ta sẽ mạnh hơn!” Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng, tiếp tục tĩnh tọa vận chuyển, tất cả tiên mạch trong thân thể hắn đều nổ ầm ầm, vị trí toàn thân hắn nơi có Chí Tôn Huyết tản ra, từng đạo sợi tơ màu vàng kia chìm vào bên trong kinh mạch, trôi đi thật nhanh trong cơ thể.

Mà Niết Bàn Quả hắn đưa vào mi tâm kia, thời khắc này cũng thật nhanh hòa tan, mỗi một lần bị sợi tơ màu vàng của Chí Tôn Huyết chạm trúng đều sẽ hòa tan một chút, tản vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Mỗi lúc như thế, tu vi của Mạnh Hạo đều kéo lên một chút, hắn đã là Tiên Cảnh Chí Tôn, loại kéo lên này chính là hắn không ngừng đi tới hướng... Tiên Đế.

Mỗi đi về phía trước một bước, hắn thu được cường đại, đều củng cố cảnh giới Tiên Đế vĩnh hằng, mà không phải như trước đây dung hợp Niết Bàn Quả, chỉ dùng được thời gian ngắn ngủi!

“Niết Bàn Quả này sau khi bị ta dung hợp hoàn toàn, ta sẽ vĩnh viễn đứng ở cảnh giới Tiên Đế!” Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra ý chấp nhất, vì một ngày này, hắn đã đợi rất lâu, lần này hắn đã hao phí quá nhiều quá nhiều linh thạch tiên ngọc, số lượng to lớn đó nếu nói ra, hắn sẽ chấn động tất cả người nghe được, cho dù là Đạo Cảnh đều không cách nào chấp nhận.

Sở dĩ tiêu hao như thế, là bởi vì Mạnh Hạo muốn đi con đường... không giống với tất cả mọi tu sĩ!

Hắn muốn đi, là con đường của Chí Tôn Tiên Giới viễn cổ, cũng vì vậy... tương lai của hắn... có khả năng vô hạn!

Thời gian trôi qua, mỗi ngày qua, Mạnh Hạo thủy chung tĩnh tọa, Niết Bàn Quả trong cơ thể hắn đã hòa tan chừng phân nửa, mà tu vi của hắn, từ lâu vượt qua Tiên Cảnh Chí Tôn, lúc này đang hướng tới Tiên Đế.

Càng ngày càng mạnh!

Thân thể của hắn cũng như vậy, không ngừng tại viên mãn trên điểm giới hạn, khai thác ra một cái lại một cái cực hạn.

Đồng dạng, Phong Yêu nhất mạch của hắn cũng đang cường đại.

Có thể nói, một giọt Chí Tôn Huyết mang đến cho Mạnh Hạo chính là kéo lên toàn bộ phương vị, giúp hắn mỗi một khắc đều đang cường đại thêm!

Rất nhanh qua nửa tháng, Mạnh Hạo ở trong Cửu Hải Thần Giới này đã hơn một tháng, trong khoảng thời gian này, con lốc tìm Giới chủ tương lai của Sơn Hải Giới vẫn còn đang tiến hành, thậm chí trong Đệ Cửu Sơn Hải, nửa tháng nay thường xuyên có các cường giả Sơn Hải khác lui tới.

Cũng may giữa nhau đều rất kiềm chế, nên cũng không có xảy ra chuyện gì quá lớn. Tuy nhiên... loại cảm giác gió mây sắp nổi lên lại càng ngày càng mãnh liệt.

Trong nửa tháng này, Mạnh Hạo cảm nhận được có bốn lần thần thức quét qua, cũng may Bì Đống và Anh Vũ biết đây là thời điểm mấu chốt của Mạnh Hạo, nên ra sức che đậy; hơn nữa từ sau khi Mạnh Hạo dung hợp Chí Tôn Huyết vào cơ thể, tiêu tán hết thảy khí tức, nên từ từ hắn không còn bị chú ý nữa. Tuy rằng vẫn còn là một trong mục tiêu hoài nghi, nhưng trên thực tế, người bị hoài nghi có tới trên trăm người.

Cho dù thật không phải là Mạnh Hạo, hắn cũng sẽ bị hoài nghi.

Cho đến lại qua đi nửa tháng, Mạnh Hạo dung hợp nơi này còn chưa kết thúc: Niết Bàn Quả cũng chỉ còn lại chừng hai thành, mà tu vi của hắn giờ này nếu so với một tháng trước, căn bản là chênh lệch giữa trời và đất.

Hắn khoanh chân ngồi ở đó, không nhúc nhích, nhưng chung quanh hắn lại có vô số ánh chớp trôi đi, hắn nhắm hai mắt nhưng trong khe hở lại tràn ra từng tia tia bạch khí, khiến cho cả người hắn thoạt nhìn tràn đầy cảm giác thần bí.

Da tay của hắn trắng mịn hơn, khí tức trên người của hắn cuồng bạo hơn, một dao động kinh khủng từ trên người hắn không ngừng lan rộng, các yêu tu trong đầm nước kia, đã sớm vô cùng kinh hãi, trong mắt nhìn về phía Mạnh Hạo mang đầy khủng khiếp.

Ngay cả Tô Yên, trong mấy ngày này, cũng bị chấn động với biến hóa của Mạnh Hạo. Giờ khắc này Mạnh Hạo khiến nàng cảm thấy kinh khủng, nàng luôn có cảm giác, trên người Mạnh Hạo dường như có ý chí gì đó đang thức tỉnh.

“Trên người hắn có khí tức kinh khủng, rốt cuộc là thứ gì...” Tô Yên hô hấp dồn dập, càng cảm thấy Mạnh Hạo sâu không lường được.

Lại qua đi nửa tháng, Mạnh Hạo ở lại Cửu Hải Thần Giới đã tròn hai tháng, mãi đến một ngày này... rốt cục một tia cuối cùng Niết Bàn Quả trong cơ thể Mạnh Hạo cũng hòa tan, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái.

Theo chấn động, bỗng nhiên truyền ra tiếng “rắc rắc”, một khí thế kinh thiên động địa ầm ầm bạo phát, tu vi của hắn vào giờ khắc này, càng lúc càng mạnh, tạo thành gió lốc cuồn cuộn chung quanh hắn, khiến cho các yêu tu kia run rẩy, Tô Yên nơi đó mở to mắt, lộ ra vẻ không thể tin và hoảng sợ.

Khí thế của Mạnh Hạo mạnh hơn, tóc của hắn bay tung, áo của hắn tốc lên, trên người của hắn, dần dần ngưng tụ một cổ... Đế ý!

Cực kỳ bá đạo, nổi lên ngập trời, đế ý này chính là cảnh giới Tiên Đế!

Mạnh Hạo chợt mở mắt, ngay khoảnh khắc đó, tất cả yêu tu tựa hồ bên tai đều nghe được tiếng sấm nổ ầm ầm, tổng cộng tám tiếng, một tiếng cao hơn một tiếng, tám tiếng sấm nổ khiến gió mây biến sắc, bốn phương tám hướng rung chuyển!

Các yêu tu kia toàn bộ phun ra máu tươi, còn có một số trực tiếp hôn mê. Tô Yên cũng khóe miệng trào ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch, kêu lên thất thanh:

- Hư lôi tám tiếng chấn bầu trời!!!

- Này... ngươi... ngươi không ngờ đạt tới cảnh giới này, điều đó không có khả năng...

- Đây là dị tượng kinh khủng của Tiên Cảnh sau khi đạt tới cực hạn mới sẽ xuất hiện: hư lôi tám tiếng chấn bầu trời!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, chậm rãi đứng lên, theo hắn đứng lên, khí tức Tiên Đế trên người hắn ầm ầm bạo phát, làm cho cả động phủ đều rung chuyển, làm cho biển thứ chín bên ngoài đều chấn động.

- Cực hạn của Tiên sao? Đó là vì ngươi không biết cái gì là... Tiên! Cực hạn, còn rất xa chưa đạt tới! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm bình tĩnh, lại mang theo uy nghiêm trước đây hắn chưa từng có...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1410: Danh sách cảm ứng

- Có cực hạn tiếp nữa, cũng chỉ là tiên! Tô Yên cắn răng lên tiếng.

- Cô nương không hiểu! Mạnh Hạo lắc đầu, trên mi tâm của hắn, dấu ấn danh sách kia lúc này nổi lên, đang chớp động, mỗi lóe lên một cái, đều sẽ sâu hơn một chút.

Tô Yên nhìn dấu ấn trên trán Mạnh Hạo, trầm mặc im lặng.

Mạnh Hạo sờ mi tâm một cái, quay đầu nhìn vết tích lầu các sụp đổ hơn một tháng trước ở bốn phía, trong đầu của hắn, nổi lên một chút cảm ngộ sau khi dung hợp Niết Bàn Quả.

“Cái chữ Tiên này sâu xa...” Mạnh Hạo lẩm bẩm trong lòng, nâng tay lên, trong lòng bàn tay của hắn, xuất hiện quả Niết Bàn Quả thứ hai, hắn nhìn Niết Bàn Quả trong tay rơi vào trầm tư.

“Chí Tôn Huyết ta có thể cảm nhận được, tác dụng chủ yếu nhất, là để Phong Yêu nhất mạch của ta được chân chính chấp nhận, có được tư cách, giống như danh sách của Hải Mộng Chí Tôn, mà ta nơi này, là danh sách duy nhất của Cửu Phong Chí Tôn!”

“Bất luận là thân thể cường hãn, hay là dung hợp Niết Bàn Quả, chỉ là phụ thêm mà thôi!”

“Hơn nữa, sau một giọt Chí Tôn Huyết, dù là trăm ngàn giọt đối với ta cũng không có tác dụng. Nếu muốn dung hợp Niết Bàn Quả, cũng rất khó tiếp tục dùng Chí Tôn Huyết để làm được!”

“Vả lại... dùng Chí Tôn Huyết dung hợp, quả thực hao phí quá lớn!” Mạnh Hạo trầm mặc, hắn cảm nhận tu vi của mình giờ này, so với trước cường đại hơn rất nhiều bàng bạc hơn rất nhiều.

Hơn một tháng trước, hắn là Tiên Cảnh Chí Tôn, hiện tại, hắn là Tiên Đế cao hơn Tiên Cảnh Chí Tôn!

Thời đại này, đã không có Tiên Đế, mà ở Tiên giới năm đó, cảnh giới Tiên Đế hoàn mỹ cũng rất ít thấy.

Giờ này, tuy rằng Mạnh Hạo còn là 123 đường tiên mạch, nhưng mỗi một đường đều lớn hơn nhiều lắm. Loại cảm giác cường hãn đó, là trước đây hắn dung hợp Niết Bàn Quả thời gian ngắn mới thể hội được, nhưng hiện tại, hắn đã vĩnh viễn bước chân vào cảnh giới này.

Dấu ấn danh sách trên mi tâm hắn lúc này chớp động, dường như ngưng đọng hơn, cũng làm cho Mạnh Hạo thoạt nhìn từ từ có khác biệt.

Thậm chí hắn có cảm giác kỳ quái, dường như nhắm mắt lại có thể trong mơ hồ cảm nhận được: trong Sơn Hải Giới khổng lồ này, tại khu vực xa xôi có một số... dao động quen thuộc.

Dao động quen thuộc đó, không phải tới từ người nào khác, mà đến từ... danh sách giống như hắn!

Những danh sách này, hắn cảm nhận được 12 người!

Hắn là danh sách thứ 13, là đoạn năm tháng gần đây, là một danh sách xuất hiện cuối cùng; mà ở trước hắn, lại có 12 người trong Sơn Hải Giới bất đồng, được nữ Chí Tôn áo trắng chỉ định là danh sách.

Danh sách khó khăn, danh sách mạnh, Mạnh Hạo không mảy may nghi ngờ. Cứ nhìn lão tổ đời một kinh diễm tuyệt luân, là có thể tưởng tượng, phải là người thế nào, mới có thể trở thành danh sách.

Mà bản thân Mạnh Hạo, cũng phải sau khi lĩnh ngộ Chí Tôn Pháp mới thu được... danh sách.

Mạnh Hạo có thể cảm nhận được, 12 dao động này, bất kỳ một người nào đều có cảm giác tản ra Chí Tôn cường đại, khiến trong lòng Mạnh Hạo chìm xuống.

“Nói như vậy, tu vi và cảnh giới của ta trước đây còn chưa có tư cách để cảm nhận được bọn họ tồn tại. Mà giờ này, đã bước chân vào trình độ có thể cảm nhận!”

“Nói cách khác, giờ khắc này, chẳng những ta cảm nhận được bọn họ, mà bọn họ... nhất định... cũng cảm nhận được ta!” Mạnh Hạo nhíu mày.

Gần như đồng thời lúc Mạnh Hạo cau mày, giờ khắc này kịch biến xảy ra hơn một tháng trước, nhấc lên gió lốc ở bên ngoài tuy còn lan rộng, tuy còn có rất nhiều người chú ý, nhưng đã qua đoạn thời gian khẩn trương nhất.

Sinh hoạt còn phải tiếp tục, mặt trời mặt trăng còn đang vận chuyển, dường như trường kịch biến kia không có phát sinh, chỉ là ở trong lòng rất nhiều người, từ nay về sau sẽ nhiều hơn một phỏng đoán: Sơn Hải Giới chủ tương lai, sẽ là ai...

Trong Đệ Bát Sơn Hải, trong một phiến hư vô, có một mảng xương trắng, những xương trắng này giống như khôi lỗi, trong mắt lập lòe như ma trơi, vây quanh bốn phía, chính giữa là một cung điện to lớn do xương cốt tạo thành.

Trong cung điện này, đang khoanh chân ngồi một thanh niên áo đen, thanh niên này gầy ốm, sắc mặt tái nhợt, không có chút màu máu. Thậm chí ngay cả ngọn lửa sinh mạng cũng đều ảm đạm... nhưng ngay khoảnh khắc này, hai mắt của hắn bỗng nhiên mở ra, trong nháy mắt, tất cả

xương trắng bốn phía toàn bộ quỳ lạy.

Từ trên người thanh niên này phát ra một khí thế kinh khủng. Mi tâm của hắn bất ngờ cũng có một dấu ấn, đang không ngừng chớp lóe, trong cảm giác của hắn, cảm nhận được tại Đệ Cửu Sơn Hải xuất hiện... dao động của danh sách.

- Không ngờ, còn có người thứ 13... Gã thanh niên lẩm bẩm, trong mắt lộ ra một tia huyết quang, vô cùng âm trầm.

Đồng dạng, tại Đệ Tứ Sơn Hải, trong biển thứ tư có một lốc xoáy to lớn, trong lốc xoáy này đang khoanh chân ngồi một thanh niên mặc áo lam. Người này rất anh tuấn, chung quanh hắn có mười lão già vây quanh, bất kỳ một lão già nào đều là Cổ Cảnh đỉnh phong, mà bọn họ hiển nhiên là người hộ đạo của thanh niên này.

Lốc xoáy này rất lớn, đối diện với thanh niên ước chừng ngoài nghìn trượng, còn có một nữ nhân, mặc một thân áo dài màu trắng, rất đơn giản, tu vi cũng không phải Tiên Cảnh, chỉ là Nguyên Anh, nhưng trên thân nàng lại có một khí tức, khí tức này giúp cho nàng ở bên trong lốc xoáy, mà không bị ảnh hưởng chút nào, nàng đang nhắm mắt tu hành.

Bên cạnh nữ nhân chỉ đi theo một lão ẩu, lão ẩu này giống như tôi tớ, yên lặng ngồi ở một bên, đối với mười lão già cùng với thanh niên áo lam cách đó không xa, nhìn cũng không liếc nhìn một cái.

Sau một lúc lâu, thanh niên áo lam kia mở mắt, khi nhìn về phía nữ nhân áo trắng, trong mắt lóe lên một chút u buồn, nhưng lại đứng dậy cất bước đi tới gần, sau đó hắn ôm quyền cúi đầu thật sâu:

- Hứa cô nương, chúng ta lại gặp mặt! Lâm Thông, bái kiến Địa Phủ Tứ Thập Cửu Chủ!

Nữ nhân áo trắng mở mắt nhìn về phía thanh niên, hơi mỉm cười gật gật

đầu, sau đó lần nữa nhắm mắt.

Thanh niên kia mỉm cười, dường như không để ý chút nào, xoay người rời đi, nhưng lúc xoay người, trong mắt hắn lại có một chút âm lạnh, ánh mắt nhoáng lên một cái, đang định đi ra, bỗng nhiên thân thể hắn chợt ngừng lại, dấu ấn danh sách ngay mi tâm hắn bất ngờ chớp lóe, trong mơ hồ hắn cảm nhận trong Sơn Hải Giới có thêm một người danh sách.

“Đệ Cửu Sơn Hải sao... So với những người khác yếu hơn rất nhiều...” Thanh niên trong mắt chợt lóe lên sát cơ.

Đồng dạng một màn, lục tục xuất hiện tại những Sơn Hải khác, 12 người danh sách trước Mạnh Hạo, toàn bộ đều vào giờ khắc này, đúng như phán đoán của Mạnh Hạo, họ đều cảm nhận được Mạnh Hạo.

Thân là danh sách, bản thân sẽ có cạnh tranh, vả lại giới bên ngoài giống nhau có rất nhiều người, muốn đánh chết danh sách để từ đó thu hoạch được thân phận; mà bản thân danh sách về điểm này lại càng kịch liệt hơn.

Ở trong mắt bọn họ xem ra, kẻ yếu không có tư cách đặt song song với bọn họ. Mặc dù có thể trở thành danh sách hầu như không có kẻ yếu, nhưng nếu tăng lên quá chậm, theo không kịp tốc độ của bọn họ, sẽ bị bọn họ đào thải.

Giờ khắc này ở trên núi thứ nhất, có một thanh niên, thanh niên này tướng mạo bình thường, duy chỉ có tại mi tâm bất ngờ có con mắt thứ ba. Hắn đang ngồi trước một bàn cờ, cầm quân cờ, đang suy nghĩ.

Đối diện với hắn là một nữ nhân, nữ nhân này mặc áo màu xanh biếc, dung mạo xinh đẹp, dáng người tuyệt mỹ, mắt phượng có thần, gió thổi tóc đen rũ xuống bộ ngực, mặt trang điểm lớp phấn mỏng, chỉ tăng màu sắc, hai gò má như ẩn như hiện đỏ hồng, tạo nên một làn da mềm mại ướt át tinh khiết như cánh hoa, cực kỳ động lòng người.

Thật giống như con bướm theo gió bay loạn, vừa tựa như băng tuyết trong suốt, dường như nàng ở nơi nào trăm hoa đều sẽ ảm đạm, trời trăng đều sẽ mất sáng... bất kỳ nữ nhân nào so với nàng, đều sẽ mất đi màu sắc.

Cũng có một tiên khí mơ hồ lượn lờ trên thân nàng, làm cho cả người nàng siêu phàm thoát tục, khác người.

- Trần huynh! Bàn cờ này huynh nên chấp nhận thua đi! Nữ nhân mỉm cười, nụ cười này làm cho nàng vốn đã đẹp tuyệt càng thêm nở rộ, khiến cho gió ở bốn phía, tựa hồ đều lưu luyến không muốn rời đi.

- Thế sự như thế cờ, cuộc sống như mộng ảo, mỗi một quân cờ hạ xuống đều vô cùng gian nan... Tuyết Nhi cô nương không hổ là đệ nhất truyền nhân của Tiên Cổ đương thời, vào đời kéo dài, mỗi bước nở hoa sen! Nam nhân khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhân trước mặt, mỉm cười, hình như có cảm khái, nhưng không tiếc nuối.

- Bất quá, 12 danh sách, Tuyết Nhi cô nương tìm đến ta đầu tiên, từ đó về sau đi khắp Sơn Hải Giới, lại tìm tới ta, có lẽ, ta đã trúng tuyển! Nam nhân bình thản nói.

- Đáng tiếc, bàn cờ này không tìm được người có thể thắng, cũng chỉ có Trần huynh nơi này, là danh sách kiên trì lâu nhất, một khi đã như vậy, thì... Nữ tử trầm ngâm một lát, gật gật đầu, đang nói tới đây, bỗng nhiên, nàng đổi sắc.

Cùng lúc đó, nam nhân ôn nhu tao nhã này cũng hơi đổi sắc, trên mi tâm của hắn bất ngờ xuất hiện dấu ấn danh sách, đồng thời trong đầu hắn xuất hiện dao động dấu ấn danh sách của Mạnh Hạo ở Đệ Cửu Sơn Hải.

- Danh sách mới, đáng tiếc quá yếu! Nam nhân hơi dò tra thoáng qua liền không để ý nữa, mà nhìn cô gái trước mắt, hắn nhìn như bình thường

nhưng trong lòng lại có chút khẩn trương.

Nữ nhân trầm mặc, nhìn xem bàn cờ, lại nhìn lên nam nhân đối diện, nàng đứng lên, phất tay một cái, bàn cờ biến mất.

- Nếu có danh sách mới xuất hiện, Tuyết Nhi muốn đi bái kiến một chút, nhìn xem có phải là người hữu duyên hay không? Trần huynh... Nếu người này vô duyên, Tuyết Nhi lại tới tìm huynh luận đạo!

- Người yếu như thế, Tuyết Nhi cô nương cần gì lãng phí thời gian? Nam nhân chậm rãi nói.

- Khi lần đầu tiên ta tới tìm Trần huynh, Trần huynh cũng không phải tu vi như hiện giờ! Nữ nhân mỉm cười, nói, rồi xoay người nhoáng một cái, cất bước đã đi xa.

Nam nhân Trần huynh kia trầm mặc hồi lâu, sau đó trong mắt lộ ra tia sáng tự tin, nhắm mắt im lặng.

Danh sách của Mạnh Hạo vừa ra, trong chín Đại Sơn Hải liền nhấc lên một con gió lốc giữa danh sách có thể cảm nhận được, đồng dạng, tại đạo môn của tám Đại Sơn Hải khác, vào giờ khắc này cũng đều nhận ra trong Sơn Hải Giới có thêm một người danh sách!

Danh sách, không dễ có, nếu không có tư cách, cho dù là có được dấu ấn danh sách cũng không được chấp nhận. Mạnh Hạo nơi này, sau khi mới dung hợp Niết Bàn Quả thứ nhất, rốt cục... được chân chính công nhận thân phận danh sách, xuất hiện ở... trong mắt các danh sách khác.

Thời khắc này tại Đệ Cửu Sơn Hải, trong Cửu Hải Thần Giới, Mạnh Hạo ở trong động phủ, chớp chớp mắt, chỉ hơi trầm ngâm, hắn không tiếp tục suy nghĩ chuyện danh sách nữa, mà trọng điểm là thể hội thay đổi của mình.

“Cổ Cảnh tắt năm đèn trở xuống, đã không phải là đối thủ của ta!” Mạnh Hạo trong mắt tỏa sáng, nhìn Niết Bàn Quả trong lòng bàn tay.

“Không biết, ta còn có thể tiếp tục thử hay không? Nếu dung hợp ngắn ngủi quả Niết Bàn Quả thứ hai, đổi lấy lực lượng vượt qua Tiên Đế, không biết... đó sẽ là cảnh giới gì?” Mạnh Hạo nghĩ tới đây, tim đập thình thịch, cầm lên Niết Bàn Quả, không chút chần chờ lập tức đặt tại mi tâm...

“Ầm...”

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1411: La Thiên Đạo Tiên

Đương kim Sơn Hải Giới, ở thời đại hiện tại Tiên Cảnh cực hạn là Chí Tôn, là sau khi mở ra toàn bộ 123 đường tiên mạch, ngưng tụ 33 thiên, mới có thể bước chân vào một cảnh giới cao nhất trong cảnh giới Tiên này.

Cảnh giới này chỉ có Mạnh Hạo đạt tới, cho dù là Địa Tạng, người chủ Đệ Tứ Sơn Hải được công nhận là Sơn Hải chủ mạnh nhất, cũng chưa có đạt tới trình độ đó.

Mà với lực lượng sau này, với thuật pháp thần thông phụ trợ, có lẽ có thể chạm đến, nhưng so với tự thân chứng đạo tiên giống như Mạnh Hạo, lại là ở trên tầng thứ, không bằng!

Nhưng... Tiên Cảnh Chí Tôn là cực hạn ở thời đại hiện tại, mà ở thời viễn cổ, tại bầu trời thiên địa, Tiên giới không phải chỉ có chín tòa Sơn Hải, thì cực hạn của cảnh giới Tiên này, ở trên Chí Tôn, còn có Tiên Đế!

Tiên Đế, không phải cách xưng hô mà là cảnh giới, lúc trước Mạnh Hạo dung hợp Niết Bàn Quả ngắn ngủi đã đạt tới, chính là cảnh giới Tiên Đế, giờ này hắn thành công dung hợp toàn bộ một quả Niết Bàn Quả, hắn đã hoàn toàn đứng vững, vĩnh viễn bước chân vào cảnh giới này.

Nhưng là... cảnh giới Tiên Đế cũng không phải cuối cùng, ở trên nó còn có hai cái cảnh giới trong truyền thuyết, chỉ có điều người có thể đạt tới quá ít quá ít! Cho dù là Tiên giới ở thời điểm huy hoàng nhất, cũng là hiếm thấy như lông phượng sừng lân!

Trên Tiên Đế là La Thiên Đế Tiên, trên La Thiên Đế Tiên... là La Thiên Đạo Tiên!

La Thiên Đế Tiên khó khăn, La Thiên Đạo Tiên... càng thêm khó khăn!!!

Đó mới là cực hạn cuối cùng cảnh giới Tiên, là tồn tại có thể rung chuyển Cổ Cảnh đỉnh phong, là tồn tại có thể khiến cường giả Đạo Cảnh, cũng đều đổi sắc!

Vượt qua một đại cảnh giới, giống như cường giả siêu cấp, người như vậy bất kể ở địa phương nào, bất kỳ thời đại nào, đều sẽ được chúng sinh chú ý!

Đáng tiếc, La Thiên Đế Tiên, vô cùng thưa thớt. So với Đạo Cảnh còn ít hơn; La Thiên Đạo Tiên lại càng thưa thớt hơn nữa. Nhìn chung lịch sử Tiên giới, từ xưa đến nay chỉ có chín người! Địa vị của chín người này, cho dù là ba đại Chí Tôn cũng phải dùng lễ đối đãi.

Bởi vì, từ xưa Tiên giới có truyền thuyết, La Thiên Đạo Tiên, là căn nguyên của Tiên giới, một khi có thể trở thành Chí Tôn... thì chính là đỉnh phong của tinh không!

Mà Cửu Phong Chí Tôn, là với La Thiên Đế Tiên thành tựu Chí Tôn, cho nên mới trở thành người đứng đầu Chí Tôn.

Nếu như với La Thiên Đạo Tiên thành tựu Chí Tôn... Chuyện này... từ xưa đến nay, không ai làm được, thật quá khó khăn, trở thành La Thiên Đạo Tiên đã khó; mà La Thiên Đạo Tiên trong Cổ Cảnh, tỷ lệ đèn tắt người diệt, còn cao hơn vô số lần so với các Cổ Cảnh khác; đến cuối cùng, gần như chết chắc mười phần, ngay cả một đường sinh cơ đều không thấy đâu... Như thế... sao có thể đạp Cổ hái được Đạo!

Từ xưa đến nay, chín La Thiên Đạo Tiên kia, có năm người chết ở Cổ Cảnh đèn tắt người diệt; bốn người... còn lại thì hoặc là mất tích, hoặc là bỏ mạng trong trường hạo kiếp kia.

Cũng từng có Chí Tôn đi truy tìm trong Tiên giới, La Thiên Tiên là như thế nào xuất hiện, nhưng không có dấu vết có thể tìm ra. Duy nhất có một chuyện có thể được xác định... Nếu bên trong huyết mạch bản thân, đã từng có người trở thành La Thiên Tiên, thì dù chỉ là La Thiên Đế Tiên, như vậy con cháu của hắn rất có khả năng trở thành La Thiên Đế Tiên!

Còn nếu trong huyết mạch đã từng có tổ tiên là... La Thiên Đạo Tiên, như vậy khả năng con cháu thành tựu La Thiên Tiên, sẽ còn lớn hơn nữa!

Đây cơ hồ là tương truyền trong mạch, thậm chí nếu truy tìm về lịch sử xưa nhất, dường như... nơi phát ra là từ... chín dòng họ kia!

Về phần sâu xa hơn, thời điểm vị Chí Tôn đã từng truy tìm ngày đó, lại đột nhiên khiếp sợ, lập tức bỏ qua, dường như có ý chí nào đó, ngăn cản không cho truy tìm chân tướng!

Giờ này khoảng cách Tiên giới sụp đổ, đã qua rất xa xưa rồi, trước Mạnh Hạo ngay cả Tiên Đế cũng chưa hề xuất hiện, La Thiên Tiên dĩ nhiên trở thành truyền thuyết, thậm chí đã bị quá nhiều người cho vào dĩ vãng.

Thế nhưng giờ khắc này...

Trong nháy mắt Niết Bàn Quả chạm vào mi tâm Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, trong đầu của hắn nhấc lên gió lốc kinh hồn, trong tiếng nổ ầm ầm, dường như thức hải của Mạnh Hạo sắp nổ tung.

Thân thể của hắn, trong chớp mắt này lại bành trướng, thoáng cái đã cao tới ba trượng, mà vẫn còn tiếp tục, năm trượng, tám trượng...

Theo thân thể bành trướng, loại cảm giác máu thịt bị xé rách khiến Mạnh Hạo run rẩy hơn. Nếu không nhờ hắn có ý chí kiên định, thời khắc này nhất định sẽ gào thét. Toàn thân của hắn chảy xuống mồ hôi đã không

chỉ là đau nhức kịch liệt, mà còn có máu tươi từ trong lỗ chân lông tràn ra.

Máu cùng mồ hôi hòa vào nhau, làm cho toàn thân Mạnh Hạo như trở thành người máu!

Thế nhưng trong đau nhức kịch liệt như thế, một lực lượng thân thể cực hạn ầm ầm bùng phát, lực lượng cường đại này dường như tồn tại nào đó ở trên người Mạnh Hạo đột phá gông xiềng, khiến cho cả người Mạnh Hạo như lập tức vượt ra ngoài hạn chế nào đó, trái tim của hắn tăng tốc nhảy lên thình thịch, thân thể hắn đang không ngừng run rẩy, nhưng có một lực lượng cường hãn đang điên cuồng sinh ra từ trong cơ thể, khiến chính hắn cũng phải hoảng sợ.

Đây còn chỉ là thân thể, sau đó, một luồng gió lốc bùng phát trong cơ thể Mạnh Hạo, thân thể hắn lảo đảo lui về sau, phun ra máu tươi, gió lốc này quá mạnh mẽ, quá mức kinh khủng, trong chốc lát liền nhấc lên tiên lực trong cơ thể Mạnh Hạo, hắn bỗng nhiên ý thức được: thân thể bành trướng chỉ là bắt đầu mà thôi, chân chính lột xác là ở trên tu vi!

“Rầm rầm rầm rầm!” Thân thể Mạnh Hạo không ngừng lui ra sau, máu tươi phun ra ào ào, thân thể hắn trở thành người máu, gió lốc trong cơ thể hắn càng dữ dội hơn, dường như muốn xé rách toạt thân thể hắn, dường như muốn làm vỡ nát toàn bộ kinh mạch trong cơ thể hắn.

Lực lượng này quá mạnh mẽ, càng khiến Mạnh Hạo cảm thấy kinh hãi là, dường như lực lượng này không phải tới từ Niết Bàn Quả, mà đến từ trong... huyết mạch của hắn... mà Niết Bàn Quả kia dường như là một cái chìa khóa, chìa khóa mở ra lực lượng khủng bố bên trong huyết mạch mà thôi!

- Này... Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, thối lui ra sau, thân thể hắn nổ ầm ầm, người ngoài nghe không được, nhưng bản thân Mạnh Hạo lại đinh tai nhức óc. Ngay sau đó, hắn rõ ràng phát hiện 123 đường tiên mạch

trong cơ thể mình, trong chớp mắt đồng loạt bể ra, không ngờ... dung hợp với nhau, trở thành một cái tiên mạch!

Một cái tiên mạch duy nhất, trong thân thể hắn tạo ra một vòng tuần hoàn hoàn mỹ!

Ngay khoảnh khắc ngưng tụ ra tuần hoàn này, tu vi của Mạnh Hạo tăng lên điên cuồng trước nay chưa từng có, chớp mắt một cái đã vượt qua Tiên Đế trước đó nhiều lắm nhiều lắm. Khí thế của hắn nổi lên, khí tức của hắn kinh khủng, bạo phát ngập trời.

Tiếng nổ ầm ầm quanh quẩn, rốt cục Mạnh Hạo không thể thừa nhận, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét kinh người, trong tiếng thét này, dường như gió lốc trong cơ thể phát tiết ra, ầm ầm quét ngang bốn phía, những vết tích lầu các kia trực tiếp thành phấn bụi, những động phủ thạch thất kia, trong nháy mắt tiêu tan... Anh Vũ mở to mắt, lộ ra vẻ rúng động và không thể tin.

- La Thiên Tiên!!! Lại là La Thiên Tiên! Chết tiệt, Mạnh Hạo lại có loại huyết mạch này, tổ tiên hắn là ai? Phương gia, Phương gia... Chết tiệt! Ta thế nào không nghĩ ra!!! Anh Vũ hét lên cấp tốc lui ra sau, vỗ mạnh đôi cánh, bao phủ những yêu tu kia sớm đã rung động trợn mắt há hốc miệng.

Bì Đống cũng ở một bên run rẩy, nó hoảng sợ phát hiện, giờ khắc này mình lại có kích động muốn quỳ bái Mạnh Hạo, đó là dấu vết bất diệt khắc ở trong luân hồi!

Tô Yên ngẩn người tại đó, trong đầu kêu “ong ong”, nàng ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, trong mắt đầy hoảng sợ.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời lần nữa rống to một tiếng, trong tiếng rống này, trên thân thể của hắn hiện lên màu xanh!

Màu xanh, là màu sắc chí cao vô thượng, là màu sắc tôn quý trong Tiên giới!

Bởi vì màu xanh... đại biểu La Thiên!

Mà La Thiên... đại biểu vô hạn!

Lại đúng lúc này, trên người của Mạnh Hạo, ánh sáng xanh huy hoàng, trong lúc mơ hồ, trên người Mạnh Hạo ầm ầm nổi lên một đế ý còn mạnh hơn Tiên Đế, mang theo bá đạo vô thượng.

Đế ý của Tiên Đế, nếu như so sánh thành một hoàng đế một quốc gia trên mặt đất, như vậy khí thế bạo phát trên người Mạnh Hạo giờ khắc này, đó là... bá đạo với một viên tinh tú làm ranh giới quốc gia!

Mắt thấy đế ý này ngập trời hơn, nhưng ngay trong một chớp mắt này, trong mắt Mạnh Hạo lại ảm đạm, thân thể hắn như xẹp đi một chút, khí thế đang bạo phát kia dường như bước tiếp ra một bước, là có thể bước chân vào cảnh giới La Thiên Đế Tiên, nhưng trong nháy mắt này lại tiêu tan.

Trên mi tâm của hắn, quả Niết Bàn Quả thứ hai lộ ra, “cạch” một tiếng, rơi xuống trên mặt đất, thân thể Mạnh Hạo rút nhỏ lại với mắt thường có thể thấy, từ trước đó cao tới mười trượng, trong nháy mắt khôi phục như thường. Mà tiên mạch trong cơ thể hắn, cũng ngay lúc này, từ một đường, phân tán, lần nữa biến thành 123 đường.

Hết thảy đều khôi phục, tất cả tiên lực trong cơ thể Mạnh Hạo, vào giờ khắc này đều biến mất, hắn phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo, trước mắt tối đen như mực, ngã xuống hôn mê đi.

Trước khi hôn mê, hắn chỉ có cười khổ: mình thử lần này, cuối cùng có chút lỗ mãng, nhưng hắn cảm nhận được cảnh giới khi dung hợp quả Niết Bàn Quả thứ hai, loại cường đại đó... khiến hắn động tâm, khiến hắn

si mê, khiến hắn khát vọng.

Không biết trải qua bao lâu, khi Mạnh Hạo thức tỉnh, mở mắt ra, hắn nhìn thấy Anh Vũ và Bì Đống trước mặt, đang mở to mắt nhìn chằm chằm mình, ánh mắt sáng lấp lánh, dường như muốn nhìn thấu toàn thân mình, trong ánh mắt kia cũng có hưng phấn, còn có kích động.

- Nhìn cái gì! Mạnh Hạo sửng sốt, ánh mắt như vậy, là mỗi khi Bì Đống nhìn thấy ác bá, sẽ xuất hiện; là mỗi khi Anh Vũ thấy được hung thú lông tóc rậm rạp, cũng sẽ xuất hiện!

Mạnh Hạo da đầu tê rần, sắc mặt cũng thay đổi, vội cúi đầu, phát hiện tuy rằng mình quần áo rách toạt, nhưng tương đối còn tốt, vả lại thân thể không có bất kỳ cảm giác dị thường nào... Lúc này Mạnh Hạo mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười, nhưng trong lòng lại thủy chung cảnh giác đối với ham mê đặc thù của Anh Vũ.

- La Thiên Tiên a... Không nghĩ tới ngươi lại trở thành La Thiên Tiên! Anh Vũ kích động kêu lên.

- La Thiên Tiên ư? Mạnh Hạo ngẩn ra, chỉ hơi trầm ngâm, cảm thụ trạng thái trước đó dung hợp Niết Bàn Quả thứ hai, hồi lâu sau cười tươi.

- Cái tên này không tệ! Hắn nói dứt lời, đứng lên. Theo đứng lên tiếng “rắc rắc” quanh quẩn trong cơ thể hắn, tinh khí thần của hắn trong một chớp mắt này, theo cảnh giới Vĩnh Hằng vận chuyển, đang nhanh chóng về tới trạng thái đỉnh phong.

- Mạnh Hạo! Ngũ gia vốn tưởng rằng, kiếp này ngươi tuy là người chủ gương đồng, nhưng sẽ giống như chủ nhân các thời đại của nó, không thể mở ra đến bước thứ hai! Nhưng giờ này... Chỉ cần ngươi có thể trở thành La Thiên Đạo Tiên, như vậy ngươi có thể mở ra gương đồng ở trạng thái thứ hai, khiến cho nó biến thành... Chiến Binh!!! Anh Vũ hít sâu một hơi, thần sắc vô cùng nghiêm túc...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1412: Uy hiếp

Chiến binh? Hai mắt Mạnh Hạo cặp mắt ngưng một cái

Chiến dùng chi binh, mà không phải là bảo vật thuật pháp đoạt thiên! Anh Vũ chậm rãi lên tiếng, khó có được nghiêm túc, nhưng câu tiếp theo liền lập tức bại lộ bản tính

Dĩ nhiên, là ngũ gia trở thành chiến binh, ha ha, tiểu chuột ngươi nhanh nỗ lực một chút, ngũ gia đã rất lâu rất lâu rồi không trở thành chiến binh, thật hoài niệm loại ánh mắt đó, cảm giác tất cả sống động a

Anh Vũ nói tới chỗ này, cặp mắt phát sáng, thân thể hưng phấn run rẩy, ngay cả cánh đều quên vỗ, suýt nữa rơi xuống từ giữa không trung

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, không lại đi để ý tới Anh Vũ điên cuồng, liếc nhìn Bì Đống, lại phát hiện Bì Đống tuy rằng ánh mắt nóng bỏng, nhưng lại hiếm thấy trầm mặc ít nói, không khỏi tò mò, hỏi một câu

Ngươi rốt cục hỏi ta, bộ dáng La Thiên Tiên lúc trước của ngươi khiến ta nghĩ một đoạn năm tháng trước đây, đó là rất lâu về trước, ngươi thả nghe ta chậm rãi kể lại

Chúng ta trước nói đến năm ngoái, ta từ từ nói xong chuyện cho ngươi, ân

ngươi không cần phải gấp, chúng ta từ từ nói chuyện, ta đoán chừng, cũng liền là ba ngày, chúng ta liền nói xong rồi

Bì Đống vội ho một tiếng, hất cằm lên, chậm rãi lên tiếng

Mạnh Hạo vẻ mặt cổ quái, hắn biết Bì Đống chỉ có thể đếm tới ba, ba đối

với Bì Đống mà nói, đó là

Vô cùng lớn

Mạnh Hạo phân biệt, ba cái ngày này đối với Bì Đống mà nói, có thể là 100 cái ba ngày, cũng có thể là mười ngàn cái, thậm chí mấy trăm vạn ba ngày

Hắn vội ho một tiếng, nhanh lui về phía sau, phất tay, lập tức vách đá nhẵn nhụi kia liền xuất hiện vết lõm xuống, dưới thuật pháp của Mạnh Hạo dần dần tạo thành động phủ mới, mặc dù không có lầu các, nhưng trong động phủ này thạch thất lại bị Mạnh Hạo mở ra hơn tám cái

Thân thể nhoáng lên một cái, Mạnh Hạo bay vào trong động phủ, Bì Đống bĩu môi, vẻ mặt đau khổ

Nhìn xem những yêu tu kia, vừa nhìn về phía Tô Yên, bỗng nhiên cặp mắt sáng ngời

Hắn nhảy nhót lạch bạch chạy tới, mang theo ngây thơ, mong đợi nhìn Tô Yên

Vị đạo hữu này, ngươi muốn nghe chuyện xưa của ta sao?

A? Tô Yên bị từng hình ảnh của Mạnh Hạo làm rung động, lúc này trong óc còn đang ong ong, theo bản năng trả lời một câu

một câu này nói ra, Bì Đống lập tức hưng phấn, tằng hắng một cái, thân thể phịch một tiếng, biến thành một cái lục lạc, rơi vào trên tóc Tô Yên, buông xuống ở bên tai của nàng

Chúng ta trước nói về trận mưa to vào mùa hè năm ngoái đi, ngày đó, ta nhớ mưa rất nhiều, tam gia thật tò mò, đến cùng có bao nhiêu mưa, vì thế tam gia lại bắt đầu đếm, một, hai, ba, một, hai, ba

Bì Đống cảm khái, đếm ở bên tai Tô Yên

Dần dần, thân thể Tô Yên run run một chút, vẻ mặt từ từ biến hóa, không bao lâu, trán nàng nổi lên gân xanh, Bì Đống ở bên tai nàng, thậm chí ngay cả vô số lần, nói một hai ba

Chết tiệt, ngươi xuống cho ta! Tô Yên cắn răng, tay phải nâng lên hướng về Bì Đống chộp một cái, nhưng nàng bị phong ấn, sao có thể đối kháng Bì Đống

Bì Đống hưng phấn hơn, nó không sợ người khác nói chuyện với hắn, nó sợ chính là không có người lý giải mình, lúc này thấy được Tô Yên không ngờ đàm luận với mình càng phát vui sướng

Nó đổi một vị trí tiếp tục tâm sự với Tô Yên

Anh Vũ con mắt đảo một vòng, nó cho rằng Bì Đống thật không có chí khí, lúc này bay ra, vây quanh một số yêu tu đọc thuộc lòng, tiếp tục dạy những yêu tu kia ca hát

Trong lúc nhất thời, tiếng ca lần nữa vang lên ở bên trong sơn cốc này

còn trẻ đã từng không nghe lời, ta là một con hải sản nhỏ, a a a a, hải sản nhỏ, nga nga nga nga, hải sản nhỏ

Trong khi Anh Vũ và Bì Đống vui vẻ, thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua bảy ngày

Mạnh Hạo ở trong Cửu Hải Thần Giới đã hơn hai tháng, cách ngày ước định ban đầu Như Phong Giới mở ra còn có khoảng hai mười ngày

Ngày thứ ba trong bảy ngày này, có hai ngọc giản, một trước một sau từ ngoại giới xé hư không mà đến, hai ngọc giản này dường như có lực

lượng đặc thù, không ngờ xuyên thấu vách ngăn động phủ Mạnh Hạo sở tại, trực tiếp phủ xuống, một đường bay đến trước mặt Mạnh Hạo, tán phát tia sáng lóe lên, rơi vào trong lòng bàn tay của hắn

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua, liền không để ý tới nữa, tiếp tục tĩnh tọa

Trong thời gian này, hắn không phục chế Chí Tôn Huyết, mà là đi thích ứng tu vi bản thân giờ này bạo tăng, cảm thụ Tiên Đế cảnh giới này, đủ loại thần thông và thuật pháp của hắn

Khi từ từ quen thuộc thích ứng đồng thời, những gian thạch thất khác Mạnh Hạo để vào không ít Quỷ Nhãn Trùng, chờ đợi bọn chúng biến thành đậu đen tiểu nhân

Bảy ngày sau, tám đậu đen tiểu nhân xuất hiện, dưới sự khống chế của Mạnh Hạo, từng con hàng phục

Lúc này trong tay của hắn, đậu đen tiểu nhân đã có 11 cái

Hắc giáp trùng toàn bộ biến hóa, hắn là có thể ra 50 người đậu đen

Tuy rằng vẫn còn hơi ít, nhưng cũng miễn cưỡng xem như vãi đậu thành binh

Mạnh Hạo thu hồi đậu đen, dứt khoát lại mở thêm một số thạch thất, phân tán một nửa hắc giáp trùng ra, cho chúng tự mình lột xác, lúc này mới xong bảy ngày bế quan

Đối với cảnh giới Tiên Đế, đã thích ứng rất nhiều, chỉ là còn có một số thuật pháp thần thông cần phải đi ngoại giới thi triển thử mới được

Lần này tu vi Mạnh Hạo đề cao cực lớn, tuy rằng vượt qua tiên cùng trình độ một chút, nhưng cũng là một lần trọng đại bay vọt, chỉ cần là bảy ngày quen thuộc, còn chưa đủ, hắn cần chiến đấu mới có thể đi trọng

điểm cảm thụ

Chỉ hơi trầm ngâm, ánh mắt Mạnh Hạo rơi xuống ở trên một bên ngọc giản

Ngọc giản này mấy ngày trước bay tới, lúc này bị Mạnh Hạo lần nữa cầm lên, thần thức quét qua sau, trong mắt hắn có hàn mang lóe lên một cái, cười lạnh

Ngọc giản này đến từ Vụ Tông ở Cửu Hải Thần Giới phát ra

Thần Giới Vụ Tông là một nơi chuyên môn phát ra nhiệm vụ tông môn cho đệ tử Cửu Hải Thần Giới, nhiệm vụ này có cấp bậc, trong đó cấp bậc cao nhất là không cho phép cự tuyệt, nhất định phải đi thi hành

Nhưng mà nhiệm vụ như vậy phần lớn đều mang mục đích thí luyện, vả lại tuy có hung hiểm, nhưng lại sẽ không vượt ra khỏi phạm vi năng lực đệ tử, một mặt là bảo vệ, mặt khác cũng là cần đệ tử đã trải qua máu giết

Ngọc giản trong tay Mạnh Hạo này chính là loại nhiệm vụ tông môn không thể cự tuyệt

Hải Sam Đảo xuất hiện giết chóc chi tu, tru diệt tu sĩ, tứ luyện thú biển

Căn cứ điều tra, người này tu vi không đến Cổ Cảnh, bộ dáng Tiên Cảnh đỉnh phong, chỉ có điều hành tung quỷ bí, không dễ tìm, giờ này khóa được này vị trí, ứng tại Hải Sam Đảo

Mạnh Hạo lẩm bẩm, nhìn ngọc giản, nụ cười càng lạnh như băng

Hắn tự nhiên nhớ ước định với Hải Giới Cửu Yêu, Về đánh cuộc, Mạnh Hạo lúc ban đầu liền ở vào thế bất bại, mặc dù là thua cũng không có quan hệ

danh sách cho dù hắn muốn cho cũng không có người nào có thể cầm đi, trừ phi giết chết mình hai lần

Mà nếu thật dám hoàn toàn giết mình, nếu là ở phía ngoài, có lẽ thật sẽ phát sinh, ở trong Cửu Hải Thần Giới này, yêu tu nhất mạch

Đây hết thảy chỉ có thể nói là đối phương hiểu biết danh sách, tự cho là rất nhiều, nhưng trên thực tế lại còn chưa đủ, danh sách không phải vật có thể cầm ra để đánh bạc, đây là một cái chết tuần hoàn

Đáng tiếc, yêu tu nhất mạch không hiểu, dù sao

Danh sách, cả Đệ Cửu Sơn Hải bao nhiêu năm rồi Mạnh Hạo là người thứ hai! Loại đánh cuộc sẽ không thua này, Mạnh Hạo tự nhiên sẽ đồng ý, ngày đó chẳng qua là khiến cho đánh cuộc càng giống như thật một chút, mới nói một tháng

Chỉ có điều giờ này thời gian đã sớm qua, Mạnh Hạo không cho bọn họ câu trả lời chắc chắn, mà ngọc giản này

Nghĩ đến chính là một loại thủ đoạn khác của yêu tu nhất mạch

Về phần một cái ngọc giản khác đến từ Lăng Vân Tử, bên trong nói cho Mạnh Hạo, nhiệm vụ của thí luyện lần này là yêu tu nhất mạch chủ đẩy, vì mở ra Như Phong Giới cần yêu tu nhất mạch phối hợp, cho nên bọn họ không thể cự tuyệt

Mà Mạnh Hạo thân làm đệ tử, thi hành nhiệm vụ tông môn là việc quang minh chánh đại, cũng tìm không ra cái gì phản kích

Bất quá, lần này hiển nhiên là yêu tu nhất mạch có chuẩn bị, Lăng Vân Tử có thể bảo đảm sẽ không có Đạo Cảnh xuất hiện, cho dù là Cổ Cảnh đỉnh phong cũng sẽ không có, lại yêu cầu Mạnh Hạo thậm chí cũng không cần thiết rời đi rất xa, chỉ cần sau khi ra tông môn, lập tức trở về

liền có thể, cùng lắm thì nhiệm vụ thất bại

Về phần trừng phạt, đám người Cửu Bà sẽ đi xử lý

Nếu Mạnh Hạo vẫn cảm thấy không yên lòng, cũng có thể cự tuyệt, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, chỉ có điều mở ra Như Phong Giới sẽ cần thêm một ít thời gian

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, hơi suy nghĩ một chút, nhiệm vụ thí luyện này hắn không định đi hoàn thành, tối đa ra cửa một bước xem như ly khai tông môn, lại lui trở về coi như thông báo mà thôi

Mục tiêu chân chính của hắn là muốn đi xông Kim Môn Thạch Bi thứ chín lần nữa, đi xem một chút tu vi giờ này của bản thân có thể thừa nhận

Thể tu quyền thứ ba hay không!

Bất quá, yêu tu nhất mạch phát ra nhiệm vụ này phải có nắm chắc để ta phải đi hoàn thành mới phải, không biết sẽ triển khai thủ đoạn gì

nhưng bất kể như thế nào, nếu như ta không nguyện, bọn họ cũng không khống chế ý chí của ta được

Nghĩ tới đây, Mạnh Hạo đứng dậy đi ra khỏi động phủ, nhoáng lên một cái, bay thẳng đầm nước, khi xuất hiện đã ở giữa không trung, hắn không dừng lại, chạy thẳng tới sơn môn Cửu Hải Thần Giới xa xa

Tốc độ cực nhanh, một đường xé hư không, trong tiếng nổ “ầm ầm”, có không ít tu sĩ thấy được Mạnh Hạo, sắc mặt đều lộ ra cổ quái, nhất là những yêu tu kia lại trong sát cơ mang khinh bỉ

Đánh cuộc giữa MạnhHạo và Hải Giới Cửu Yêu sớm đã truyền khắp, nhưng theo thời gian trôi qua, Mạnh Hạo nói một tháng cho câu trả lời

chắc chắn, nhưng không có âm tín, chuyện này khiến Hải Giới Cửu Yêu tức giận dâng lên

Khi bọn chúng có tâm truyền bá hạ, đủ loại lời nói khó nghe, trong đoạn thời gian này bị phần lớn đệ tử Cửu Hải Thần Giới đều nghe được

Sau nửa canh giờ, ở phía trước Mạnh Hạo, hắn thấy được đại môn Cửu Hải Thần Giới, đại môn này kinh thiên, phía ngoài một mảnh đen như mực, nơi đó là nước biển, một khi đi ra cửa này, liền sẽ bước chân vào trong nước biển biển thứ chín

Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, nháy mắt đến gần, không có nửa điểm dừng lại, trực tiếp lọt vào bên trong, lập tức một cảm giác lạnh như băng từ trên da xuất hiện, cả người hắn đi ra Cửu Hải Thần Giới, xuất hiện ở trong nước biển

Cứng rắn vừa đi ra khỏi, Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, đang muốn lui về sau, nhưng vào lúc này, đột nhiên, bước chân hắn mạnh chợt ngừng, lúc ngẩng đầu, nhìn về phía trước

Trong nước biển đen như mực phía trước hắn, lúc này xuất hiện một thân ảnh, thân ảnh ấy

Lại là Trần Phàm! Đại sư huynh Mạnh Hạo, Trần Phàm! Rồi sau đó, hình ảnh lại thay đổi, lần này xuất hiện là mập mạp, trong chớp mắt, Sở Ngọc Yên xuất hiện! Liên tục ba lần biến hóa xuất hiện ba cái thân ảnh, một lần cuối cùng biến hóa xuất hiện ở nơi đó là đệ nhất yêu trong Hải Giới Cửu Yêu, Long Thiên Hải! Hắn đứng ở nơi đó, hướng về Mạnh Hạo mỉm cười, mở miệng, không có lên tiếng, mà là với hình dáng của cái miệng, nói ra một câu nói

Ta có thể tìm tới ba người bọn hắn

Câu nói này, tám chữ, xuyên thấu một cỗ uy hiếp!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1413: Không tổn thương ngươi được ?

Long Thiên Hải mỉm cười nhìn Mạnh Hạo

Vì lần này để cho Mạnh Hạo rời khỏi tông môn, hắn chuẩn bị rất nhiều, cũng điều tra tính tình Mạnh Hạo, hắn rất muốn biết, Mạnh Hạo sẽ lựa chọn như thế nào

Sắc mặt Mạnh Hạo lập tức sa sầm xuống

Lấy cường hãn của yêu tu nhất mạch, nếu như thật muốn đánh chết ba người mập mạp, đích xác có thể làm được, dù sao đối với bọn họ mà nói, ba người Sở Ngọc Yên bé nhỏ không đáng kể, nhưng lại cần một ít thời gian

Nhưng nếu muốn dùng cái này để uy hiếp Mạnh Hạo vẫn là hơi ngây thơ

Không phải Mạnh Hạo không trọng tình, mà là Mạnh Hạo tin, phương pháp tốt nhất giải quyết cái vấn đề này không phải là của mình, mà là đám người Cửu Bà

Hắn cho dù là tấn công ra ngoài, cũng vu sự vô bổ

Biện pháp chân chính là mau sớm báo việc này cho Cửu Bà biểu đạt kiên định của chính mình, tất cả liền có thể thuận lợi giải quyết

Mạnh Hạo nghĩ tới đây, thân thể lần nữa lui về sau, muốn xem sẽ phải bước chân vào tông môn

Hay là điều tra về ngươi sai hay sao, không ngờ ngươi tâm lạnh như vậy,

mặc dù ta uy hiếp hồng nhan và bạn tốt ngày xưa của ngươi, nhưng ngươi đều thờ ơ như vậy

ngươi nhìn thử màn này

Long Thiên Hải lắc đầu, thở dài, vung tay phải lên, lần nữa xuất hiện một hình ảnh

Khi nhìn đến màn này, Mạnh Hạo bước chân mạnh dừng lại, hai mắt hắn trong phút chốc tràn ngập sát cơ

Trong hình ảnh chỉ có một người, chính là Sở Ngọc Yên lúc trước đã từng xuất hiện, lúc này nàng sắc mặt tái nhợt, tóc tai rối bời, đôi môi màu tím, như trúng kịch độc

Mà thân thể của nàng đang nằm ở trong một cái vỏ sò to lớn màu đen, cạnh vỏ sò kia giống như lưỡi dao sắc bén, đang chậm rãi rơi xuống, dường như không bao lâu liền sẽ chém đầu Sở Ngọc Yên! Mặc dù là hình ảnh hư ảo, nhưng Mạnh Hạo quen thuộc Sở Ngọc Yên, hắn liếc mắt liền nhìn ra, đây không phải là ảo thuật, cũng không phải người khác huyễn hóa thành Sở Ngọc Yên, đây thật là nàng!

Ngươi là đang tìm chết! Trong mắt Mạnh Hạo sát cơ ầm ầm bạo phát, tay phải nâng lên, nhưng lại là hướng về hình ảnh một chỉ tay, sau một chỉ tay này, không có bất kỳ thuật pháp dao động

Long Thiên Hải sửng sốt, hai mắt lại nheo lại

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, sau khi liếc nhìn hình ảnh một cái, lại không chần chờ chút nào, vung tay lên, một cái ngọc giản bay ra chạy thẳng tới tông môn, đồng thời, hắn hóa thành một đạo cầu vồng, xông về Long Thiên Hải! Mặc dù ở trong vỏ sò màu đen kia, không phải Sở Ngọc Yên mà là mập mạp, hay là Trần Phàm, Mạnh Hạo như cũ sẽ như vậy

Trước hắn lựa chọn bước chân vào tông môn, là bởi vì hắn nhận phương pháp giải quyết tốt nhất là để cho Cửu Bà xử lý, dù sao ba người mập mạp ở trong tông môn từng người, yêu tu nhất mạch cho dù có ác ý, tuy rằng không khó, nhưng thời gian cũng không đủ

Nhưng giờ này

Không còn kịp rồi, nếu tới không được Mạnh Hạo mặt khác ném ra ngọc giản thông tri Cửu Bà, về phương diện khác, nội tâm hắn tức giận cũng đã ngập trời, nếu không thể lựa chọn, như vậy

Thì không lựa chọn! Theo hắn chạy ra, sát cơ ầm ầm bạo phát, Long Thiên Hải lại khẽ cười, thân thể trong nháy mắt mơ hồ, biến mất vô ảnh

Có chút coi trọng ngươi, không ngờ đều không nhận ra, nơi này ta chỉ là thân thể hư ảo

Chớ nói ta biến mất, cho dù không có biến mất, cho ngươi giết, ngươi có năng lực làm thương ta? Không ngại nói cho ngươi biết, yêu tu nhất mạch vốn là không đi bắt hồng nhan và bạn tốt của ngươi, là ta đề nghị , càng là Hải Giới Cửu Yêu của chúng ta bắt đấy

Long Thiên Hải lắc đầu cười, nụ cười kia mang cảm khái, dường như rất thưởng thức thủ đoạn của mình

Đi hoàn thành nhiệm vụ của ngươi, Sở Ngọc Yên ở ngay trong Hải Sam Đảo, điểm này ngươi không cần hoài nghi, ta có thể dùng đạo thề cam đoan với ngươi, nhưng mà ngươi phải nhanh một chút, nếu như chậm trễ, nàng liền chết, ngươi chỉ có một canh giờ

Thân ảnh Long Thiên Hải tiêu tán, tiếng cười truyền ra, hắn thích xem bộ dáng Mạnh Hạo giờ này, điều này làm cho hắn có loại khoái cảm nắm giữ tất cả

Nhưng ngay khi thân thể hắn sắp tiêu tán, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng

Không thương tổn ngươi được? Khi lời nói của hắn truyền ra đồng thời, tay phải hắn đột nhiên nâng lên, hướng về thân ảnh mơ hồ Long Thiên Hải một chỉ tay

Dưới một chỉ tay này, Phong Yêu khí tức trong cơ thể Mạnh Hạo lập tức tràn ra, cấm pháp tràn ngập hóa thành Yêu Phong đệ thất cấm! Nhân Quả Cấm! Cấm này vừa ra, một cỗ nhân quả lực lượng bàng bạc gần như kinh khủng, ầm ầm phủ xuống, Mạnh Hạo dung hợp máu Cửu Phong Chí Tôn, Phong Yêu thuật pháp của hắn cường đại hơn trước không biết gấp bao nhiêu lần, mà giờ này hắn là chân chính đời chín Phong Yêu, là nhất mạch truyền nhân chiếm được chấp nhận của Cửu Phong Chí Tôn! Phong Yêu cấm pháp hắn thi triển này có uy lực kinh thiên! Cho dù trước mắt Long Thiên Hải chỉ là hư ảo thân thể, nhưng cũng có nhân quả, vả lại nhân quả này lớn nhất, chính là

bản thể Long Thiên Hải

Thân ảnh hư ảo Long Thiên Hải mạnh run lên, trong vẻ mặt của hắn lộ ra khiếp sợ, giờ này, không ngờ hắn cảm nhận được một cỗ nguy cơ, chẳng những là hư ảo thân cảm nhận được, quan trọng nhất, là bản thể hắn lúc này ở động phủ tông môn Cửu Hải Thần Giới, lại vào khoảnh khắc mãnh liệt cảm nhận được sống chết

Chuyện gì xảy ra! ! Trong động phủ ở Cửu Hải Thần Giới, Long Thiên Hải không tự mình đi Hải Sam Đảo, tính tình hắn âm trầm, cũng có cẩn thận, lần này kế hoạch, hắn lựa chọn lưu tại tông môn, đợi kế hoạch như thường phát triển đến cuối cùng, thuận lợi, hắn mới có thể đi ra

Nhưng giờ này, hắn lại sắc mặt đại biến, một trận khiếp sợ, không chậm trễ chút nào trong giây lát sẽ chặt đứt liên hệ giữa mình và phân thân

Nhưng đã muộn ! Dưới cấm pháp, đỉnh đầu thân ảnh hư ảo Long Thiên

Hải trong nháy mắt xuất hiện sợi dây nhân quả, dây này chỉ có một sợi

Một sợi này đại biểu chính là bản tôn Long Thiên Hải, lan tràn đi vào sơn môn Cửu Hải Thần Giới, xa xa cho đến động phủ bản thể Long Thiên Hải sở tại

Trong mắt Mạnh Hạo sát cơ lóe lên một cái, lấy tu vi và tâm trí của hắn sao có thể không nhìn ra Long Thiên Hải này chỉ là hư ảo, có thể coi như là hư ảo, có năng lực như thế nào, Mạnh Hạo cho dù không thể đánh chết Long Thiên Hải, cũng nhất định sẽ khiến người này có một ký ức khắc sâu không thể quên mất!

Ta làm thương cho ngươi xem! Mạnh Hạo vừa nói ra, tay phải ấn quyết biến hóa, sợi dây nhân quả lập tức vặn vẹo, nhưng lại ngược lại với hư ảo thân ảnh kia, thân ảnh hư ảo càng mơ hồ, sợi dây nhân quả này lại càng rõ ràng

Trong chớp mắt thì dường như trở thành một cái lối đi, nối liền hư ảo với bản thể! Rõ ràng là Mạnh Hạo biểu hiện Nhân Quả Cấm đến cực hạn, phát huy ra trạng thái giờ này tạo thành

lấy nhân quả vì tuyến, liên tiếp hư cùng thật, làm cho nó nháy mắt hư thật chuyển hoán! Thương hư thể, bản thiếu tôn! Giữa hư thật ẩn chứa nhân quả! Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền xuất hiện ở trước thân thể hư ảo Long Thiên Hải, tay phải nâng lên, phốc phốc vài tiếng, toàn bộ đặt trên ngực thân ảnh mơ hồ này, mỗi một lần nhấn, hư ảo thân đều sẽ run rẩy, Mạnh Hạo ra tay quá nhanh, xuất hiện tàn ảnh, liên tiếp chín lần

Cùng lúc đó, bản thể Long Thiên Hải trong động phủ tông môn sắc mặt đại biến, tay phải hắn khi nhấc lên, trực tiếp chặt đứt liên hệ với bản thể, nhưng ngay khi hắn chặt đứt liên hệ

Bên ngoài sơn môn Cửu Hải Thần Giới, tay phải Mạnh Hạo lần thứ chín

hạ xuống!

Cửu Trọng Thiên Băng Mặt hắn không thay đổi, trong miệng phun ra bốn chữ lạnh như băng!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, thân ảnh hư ảo trong nháy mắt sụp đổ, mơ hồ có tiếng hét thảm thê lương, mang không thể tin, mang điên cuồng và hoảng sợ, như ẩn như hiện, cùng lúc đó, trong động phủ, Long Thiên Hải đang khoanh chân, trực tiếp phun ra máu tươi, ngực của hắn ầm ầm nổ tung, liên tục bạo chín hạ, trực tiếp cả thân thể hắn đều nổ tung

Máu thịt văng khắp nơi, loại lực lượng sụp đổ này khiến hắn gần như tan xương nát thịt, chỉ còn lại có một cái sọ đầu, khi bay lên, tiếng hét thảm thê lương của Long Thiên Hải truyền khắp bốn phương tám hướng, nhưng hắn lại không chết, thân yêu tu, thiên phú lực lượng, Cổ Cảnh tu vi, cho hắn pháp cường hãn sống lại

Trong chớp mắt, thân thể của hắn cũng mọc ra, nhưng rõ ràng lại hư nhược nhiều lắm

Mạnh Hạo, ta muốn ngươi chết! ! !

Hắn phát ra tiếng gầm thê lương, tức giận ngập trời

Từ khi sinh ra bắt đầu, hắn cũng chưa từng bị thương nặng như vậy, nhưng ngay khi hắn phẫn nộ gào thét, bên tai của hắn dường như nghe được một tiếng hừ lạnh trong chỗ u minh

Bên ngoài sơn môn Cửu Hải Thần Giới, theo Long Thiên Hải hư ảo thân sụp đổ, theo cảm ứng với bản thể bị chém đứt, cái sợi dây nhân quả kia nháy mắt từ trung gian tách ra, nhanh chóng tiêu tán

Nhưng sát ý của Mạnh Hạo đối với Long Thiên Hải vẻn vẹn một cái Cửu Trọng Thiên Băng còn xa xa không đủ, thân thể hắn bước lên trước, tay

trái nhấc lên, một phen đã bắt hai điều sợi dây nhân quả đang tiêu tán trong tay trái của mình, đang bắt sợi dây nhân quả đồng thời, giống như trong chỗ u minh, bắt được hồn Long Thiên Hải!

Yêu Phong, đệ ngũ cấm! Mạnh Hạo lạnh giọng lên tiếng, tay phải của hắn trực tiếp xuất hiện một cái khe nứt, cái khe nứt này bắt đầu chỉ có mấy tấc, trong nháy mắt liền bạo tăng, dài hơn ba xích, vung lên cái khe nứt trực tiếp theo sợi dây nhân quả nháy mắt biến mất

Khi xuất hiện, lại trong động phủ Long Thiên Hải, tại trước mặt bản thể Long Thiên Hải, bỗng nhiên mở ra, tạo thành một cái miệng to, ở Long Thiên Hải không thể tin cùng hét lên, khi hắn cấp tốc lui về phía sau, hung hăng nuốt một cái, biến đổi chính phản, ầm ầm, thân thể Long Thiên Hải có hơn phân nửa đều bị cắn nuốt ở bên trong, răng rắc một tiếng, máu tươi văng khắp nơi, trực tiếp vỡ vụn

Long Thiên Hải chỉ còn lại có gần phân nửa thân thể, tiếng thê lương hét thảm truyền ra, thiên phú của hắn cho dù có mạnh mấy đi nữa, hắn sống lại cho dù lại kỳ dị, liên tục hai lần khôi phục, cũng như cũ khiến khí huyết cả người hắn trực tiếp giảm nhanh hơn một nửa

Lúc này theo khôi phục, sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể run rẩy, trên vẻ mặt như cũ hoảng sợ, hắn nghĩ không thông, vì cái gì chỉ là một hư ảo thân thể, Mạnh Hạo bên kia không ngờ có thể làm cho mình bị thương nặng như vậy, thậm chí vừa rồi hắn nếu né tránh chậm một chút

hắn sẽ chết! Long Thiên Hải lần đầu tiên khiếp sợ, đối với kỳ dị thủ đoạn của Mạnh Hạo, hắn sinh ra khủng hoảng trước nay chưa có

Hắn làm sao sẽ mạnh như vậy, hoàn toàn khác kết quả điều tra ra

Chết tiệt, khoảng cách lần trước thấy được, chỉ có hơn một tháng, hắn không có khả năng tăng lên nhiều vậy, hay là hắn luôn luôn ẩn tàng! ! Không đúng, nhất định là hắn đặc biệt am hiểu loại thủ đoạn này! ! Thân

thể Long Thiên Hải run run một chút, cảm giác Mạnh Hạo cho hắn hết sức sợ hãi

Bên ngoài sơn môn, trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập sát cơ, mượn sợi dây nhân quả của Long Thiên Hải, hắn cảm nhận được vị trí của Long Thiên Hải, biết được hắn vẫn còn trong tông môn, có thể đoán được người này tính tình cẩn thận, mà hình ảnh của Sở Ngọc Yên lúc trước, Mạnh Hạo cũng thi triển Nhân Quả Cấm, lấy hư vào thật, cảm nhận được vị trí Hứa Thanh!

Chờ ta trở về, Long Thiên Hải, bất kể người nào bảo ngươi, ta cũng muốn giết ngươi!

Mạnh Hạo thân thể nhoáng lên một cái, hóa thành sấm đánh, chạy thẳng tới trước vị trí cảm nhận được Sở Ngọc Yên sở tại, triển khai tốc độ cao nhất, gào thét mà đi

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1414: Nấu hải

Tốc độ của Mạnh Hạo cực nhanh, vượt qua sấm sét

Đây là lần đầu sau khi tu vi của hắn đạt tới cảnh giới vĩnh hằng Tiên Đế bay nhanh như vậy, cả người gần như hóa thành một đạo ánh chớp, trong nháy mắt vô ảnh

Loại tốc độ này Cổ Cảnh sơ kỳ cũng không đạt được, gần như có thể so với trình độ tắt sáu bảy ngọn đèn Hồn Đăng, mà đây

vẫn đang dưới này uy áp biển thứ chín! ! Nếu là ra khỏi biển thứ chín, tốc độ của Mạnh Hạo còn sẽ nhanh hơn! Theo thân ảnh của hắn từ đáy biển không ngừng đến gần mặt biển, Mạnh Hạo càng lúc càng nhanh, nhấc lên một loạt sóng dữ, lăn lộn sát cơ nội tâm hắn

Hàn mang trong mắt hắn lóe lên, đã rất lâu hắn không phẫn nộ như vậy

Loại kích động muốn giết người ở đáy lòng hắn không ngừng nảy sinh, lúc này, vô luận là người nào cản trở ở trước mặt của hắn đều sẽ thừa nhận sát cơ và tức giận mà hắn giờ này không đè nén được

Lấy bạn bè uy hiếp, đây là tối kỵ của giới tu chân, đơn giản không có người dám như vậy, bất kính mỗi người đều có thân bằng, nếu là dung túng chuyện này, nhất định đại loạn

Cho nên, có rất ít người dám làm như vậy, đây là ranh giới cuối cùng, đây là nguyên tắc

Nhưng giờ này, hành vi của Long Thiên Hải khiến Mạnh Hạo liên đới đối cả yêu tu nhất mạch, sát cơ kinh thiên

Hắn vốn cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, nếu người khác không chọc hắn thì thôi, một khi đã trêu chọc như vậy, một chút áy náy mà Mạnh Hạo đã từng có đối với yêu tu nhất mạch kia lúc này hoàn toàn tiêu tán

Giết, cũng liền giết ! Mạnh Hạo trong mắt hàn mang nhoáng lên một cái, như sấm đánh nổ ầm ầm đã đi xa, chỉ là trong băng hàn lại khó nén lo lắng

Giữa Sở Ngọc Yên và hắn, mặc dù Mạnh Hạo tránh ra tình yêu ý, cũng không thể phủ nhận, nữ tử này có vị trí ở đáy lòng của hắn

Mặc dù sau thân ảnh Hứa Thanh, cái bóng Sở Ngọc Yên sớm đã mơ hồ, nhưng từng hình ảnh chuyện cũ Mạnh Hạo sẽ không quên, hắn lựa chọn Hứa Thanh, nhưng không muốn Sở Ngọc Yên bị thương tổn

Cũng liền là thời gian gần nửa nén hương

Ầm một tiếng, thân ảnh của Mạnh Hạo trực tiếp từ mặt biển chạy ra

Khi chạy ra, theo uy áp biển thứ chín biến mất, khí thế Mạnh Hạo ầm ầm bạo phát, cảnh giới Tiên Đế vào giờ khắc này trên người Mạnh Hạo huy hoàng

Hắn hít sâu một hơi

Chỉ là hấp khí thì có sấm rền ầm ầm truyền khắp bốn phương tám hướng, nổ tung mặt biển, hư không xung quanh Mạnh Hạo dường như sụp xuống, không ngờ lõm xuống

Mà một hơi nay của hắn hấp thu lực lượng của thiên địa bốn phương tám hướng, hóa thành kíp nổ đốt tu vi chính mình

Theo cặp mắt hàn mang nhoáng lên một cái, hắn mạnh hướng về phía

trước, bạo phát ra

tốc độ vượt qua tốc độ lúc ở đáy biển! Ầm!

Tiếng rít bén nhọn giống như tiếng gầm rú, hư vô vỡ vụn vào lúc này ngập trời lên, tốc độ của Mạnh Hạo giờ này gần như có thể so với Cổ Cảnh trung kỳ! Lại ở phía sau hắn, có âm bạo kéo dài đi theo, tạo thành bạo vân tản ra hình tròn, long trời lở đất

Sự xuất hiện của hắn, hơi thở của hắn cũng đồng dạng vào giờ này bị những thú biển biển thứ chín phát hiện, trong lúc nhất thời vô số thú biển rối rít từ bốn phương tám hướng lại tới, rất nhanh thì có từng cái xúc tu phá mặt biển, chạy thẳng bắt lấy Mạnh Hạo

Mặt biển cuồn cuộn, càng có phần lưng to lớn một chút dường như từ trong biển hiện lên, mơ hồ còn có từng tiếng gào thét, giống như ở đáy biển này có vô số thú biển đang gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo

Trong chớp mắt, theo xúc tu kia bay ra, trong mặt biển lập tức có mười mấy con thú biển đồng loạt bay ra, gào thét tấn công Mạnh Hạo

Lăn! Mạnh Hạo không có thời gian đi để ý tới những thú biển này, thân thể không dừng lại chút nào, nhưng thanh âm của hắn lại như là sấm mùa xuân nổ vang, nổ ầm ầm cửu thiên, lấy cảnh giới Tiên Đếc của hắn, chỉ là một chữ liền tạo thành gió lốc, khiến cho nước biển xung quanh Mạnh Hạo ầm ầm nổ tung, hóa thành trùng kích, hướng về bốn phía ầm ầm quét ngang

Rất xa vừa thấy, nơi Mạnh Hạo sở tại, mặt biển sâu đậm lõm xuống, giống như thiếu mất một khối! Mà những thú biển kia toàn bộ phát ra tiếng hét thảm thê lương, trong mặt biển cuồn cuộn, dưới một thanh âm này của Mạnh Hạo, đồng loạt sụp đổ, máu thịt nổ tung, vô số xúc tu toàn bộ vỡ nát, mười mấy con thú biển kia đều trở thành máu loãng

Mà Mạnh Hạo lại là trong phút chốc chạy ra, tốc độ không giảm, ngược lại nhanh hơn, lập tức đã đi xa

Chỉ là, thú biển biển thứ chín nhiều lắm, khí tức của Mạnh Hạo đối với bọn chúng mà nói đại biểu bản năng cừu hận và điên cuồng

Rất nhanh, mặt biển lần nữa cuồn cuộn, lần này, có thú biển từ bốn phía vọt tới

Nhất là bên trong, còn có ba thú biển có thể so với Tiên Cảnh đỉnh phong, thân thể khổng lồ, khí thế kinh thiên

Muốn chết!

Trong mắt Mạnh Hạo sát cơ sáng lên, khi tay phải nhấc lên, bỗng nhiên một chỉ tay, lập tức chung quanh hắn ầm ầm, Thập Vạn Đại Sơn ầm ầm phủ xuống

Thập Vạn Đại Sơn này đều là Mạnh Hạo từ Thôn Sơn Quyết huyễn hóa ra, dùng Tiên Đế tu vi khiến cho Thập Vạn Đại Sơn này trở thành dãy núi, tung hoành bốn phương tám hướng, uy lực cường đại hơn trước không biết bao nhiêu lần

Trấn chết! Mạnh Hạo trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, lập tức Thập Vạn Đại Sơn này trong tiếng nổ “ầm ầm” hướng về mặt biển trấn áp

Theo phủ xuống, vô số tiếng hét thảm truyền ra, những thú biển kia từng con một thê lương, thân thể toàn bộ sụp đổ, tan xương nát thịt

Một đường trấn áp, một đường bay nhanh, nơi Mạnh Hạo đi qua, giết chóc ngập trời, nhưng chút ít giết chóc này chẳng những không khiến cho tức giận trong nội tâm Mạnh Hạo tuyên tiết, ngược lại lo lắng

Bởi vì thú biển biển thứ chín này đích thực nhiều lắm

Giết mấy chục, xuất hiện mấy trăm, giết mấy trăm, xuất hiện mấy ngàn, giết mấy ngàn, xuất hiện mấy vạn! Dường như vô biên vô tận, lúc này một tiếng vang thật lớn nổ ầm ầm lên, dưới mặt biển truyền ra một tiếng gào thét, một cái vỏ sò to lớn bỗng nhiên từ đáy biển bay lên, xung quanh vỏ sò này, còn có vô số hải mã dâng lên, ầm ầm, trực tiếp đụng chạm với Thập Vạn Đại Sơn của Mạnh Hạo

Dưới tiếng nổ này, vỏ sò này vỡ vụn, nhưng không sụp đổ, mà là sanh sanh kháng trụ Thập Vạn Đại Sơn, cùng lúc đó, từ bốn phía mặt biển, mấy ngàn thú biển bay thẳng ra, trong tiếng gào thét mang theo điên cuồng, mắt đỏ, giết hướng Mạnh Hạo

Mạnh Hạo nổi giận cười, tiếng cười mang âm lãnh, truyền khắp bốn phía

Rất lâu, không thu yêu tâm rồi! Trong mắt hắn sát cơ mãnh liệt, phất tay bấm quyết, lập tức Thập Vạn Đại Sơn biến mất, hiện ở trước mặt hắn rõ ràng là một cái cái đầu Huyết Yêu khổng lồ không cách nào hình dung

Da màu đỏ, cặp mắt màu đỏ, còn có một cái sừng kinh thiên, lớn chừng mười ngàn trượng, lại không phải hư ảo, mà là chân thật tồn tại

Sau khi trở thành Tiên Đế, tất cả thần thông của Mạnh Hạo đều xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất

Khoảnh khắc cái đầu Huyết Yêu này xuất hiện, cặp mắt bỗng nhiên ánh sáng đỏ lóng lánh, ngửa mặt lên trời vừa hô, lập tức từ một cái sọ đầu trực tiếp biến thành hai cái, rồi sau đó bốn cái, tám cái, 16 cái, trong chớp mắt

Liền xuất hiện hơn 1000 cái đầu Huyết Yêu, mỗi một cái đều đang cười gằn, theo tay áo Mạnh Hạo vung, một ngàn cái đầu Huyết Yêu này lập tức phóng đi hướng về bốn phía hải yêu

Trong chớp mắt, một loạt tiếng hét thảm thê lương vô cùng từ trong miệng thú biển bốn phía truyền ra

Phàm là thú biển bị cái đầu Huyết Yêu đụng chạm cắn nuốt đều sẽ bằng mắt thường có thể thấy được, thân thể cấp tốc khô héo, trong chớp mắt liền hình thần câu diệt! Giết chóc cực nhanh, cũng liền là thời gian mấy hơi thở, bốn phía mấy ngàn thú biển, toàn bộ diệt vong! Có từng viên hải yêu chi tâm một bay lên, bị Mạnh Hạo vung ống tay áo thu đi, tốc độ của hắn không ngừng, bốn phía vây quanh hơn một ngàn cái đầu Huyết Yêu, tiếp tục bay nhanh

Dựa theo cảm ứng lúc trước, Mạnh Hạo có thể cảm nhận được, bản thân cách Sở Ngọc Yên càng ngày càng gần

Liền ở phía trước! Thân thể Mạnh Hạo vừa xông lên, sấm sét nổ ầm ầm

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, phía trước hắn, đáy biển đột nhiên đưa ra một cái bàn tay, bàn tay này màu lam, mọc đầy tảo biển, bắt lấy Mạnh Hạo

Cùng lúc đó, bốn phương tám hướng mặt biển toàn bộ cuồn cuộn, từng con thú biển mang cừu hận xuất hiện, phóng nhãn nhìn lại, chừng hơn 10 ngàn, vây quanh bốn phía, nhấc lên sóng lớn, khí thế kinh người

Rất xa, Mạnh Hạo đã có thể thấy được Hải Sam Đảo, nhưng mặt biển giữa hắn và Hải Sam Đảo lúc này cuồn cuộn, xuất hiện không còn là hơn 10 ngàn, mà là mấy vạn, thậm chí gần như hơn 100 ngàn

100 ngàn thú biển

Một màn này đủ để cho bất kỳ một Tiên Cảnh nào kinh hãi, cho dù là Cổ Cảnh sơ trung kỳ cũng sẽ hít ngược một hơi

Nhất là trong này cũng không ít người biển khổng lồ lực lớn vô cùng, lúc

này theo gào thét, từng cái một đầu toát ra, mắt lạnh nhìn về phía Mạnh Hạo

Nhìn 100 ngàn thú biển này, Mạnh Hạo bỗng nhiên cười, nụ cười kia mang âm lãnh, mang sát ý, càng mang tàn nhẫn

100 ngàn thú biển, nếu toàn bộ chết ở chỗ này, mới có thể tiết lòng ta đầu, vẻ tức giận! Hắn chậm rãi lên tiếng, tay phải bỗng nhiên nâng lên, trong lòng bàn tay của hắn, bất ngờ

Xuất hiện một đốm hỏa! Thần hỏa căn nguyên! ! Thần hỏa căn nguyên này bị Mạnh Hạo dung thành tiên mạch của bản thân, thành tựu đòn sát thủ của hắn, lúc này vừa mới xuất hiện liền tản ra nhiệt độ kinh người dao động, người biển khổng lồ bắt lấy Mạnh Hạo, thân thể mạnh run run một chút, lộ ra hoảng sợ ý, bốn phía thú biển toàn bộ cuồn cuộn, trong phút chốc trong lòng tất cả thú biển có một loại cảm giác nguy cơ sinh tử đồng loạt hiện lên

Tâm trí bọn chúng không nhiều lắm, nhưng lại không ảnh hưởng trực giác đối tử vong, khi đang muốn lui về phía sau, Mạnh Hạo tay phải cầm thần hỏa căn nguyên, mang tàn nhẫn, hướng về biển thứ chín phía dưới, bỗng nhiên nhấn một cái

Dưới một cái nhấn này, thần hỏa căn nguyên hóa thành một ánh lửa rực rỡ, chạy thẳng tới mặt biển, càng ngày càng gần, bốn phía thú biển đồng loạt hét lên, toàn bộ lui về sau, nhưng lại muộn ! Thần Hỏa căn nguyên này trong nháy mắt lại đụng phải nước biển phía dưới, khi sáp nhập vào nước biển, một cỗ sóng nhiệt ầm ầm bạo phát, bằng mắt thường thấy được mặt biển cuồn cuộn, đó là ẩn chứa lực lượng cực nóng, khiến cho nước biển sôi trào!! Trong chớp mắt, nhiệt độ trong nước biển liền đạt tới một cái trình độ khó tin, đây không phải là nước phàm, loại nhiệt độ này có thể bỏng chết sinh mạng cường hãn, thậm chí ngay cả mảnh nước biển này đều xuất hiện dấu hiệu chưng phát, có thể thấy được nhiệt độ này đạt tới kinh khủng không cách nào tưởng tượng! Những thú biển

cách gần nhất lập tức phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân thể trong nháy mắt đã bị tươi sống bỏng chết, thịt xương tách rời, bất kể lân giáp cứng rắn cỡ nào lúc này đều một phiến đỏ thẫm! ! Những vỏ sò kia lại thê thảm, không có chút sức phản kháng nào, trong nháy mắt bị sanh sanh diệt sát! Mà nhiệt độ cực nóng này đang hướng về bốn phía cấp tốc cuồn cuộn bao trùm, nơi đi qua, hét thảm vô số, người biển khổng lồ thê lương, thú biển vùng vẫy, nhưng không cách nào trốn ra, chớp mắt một cái, bốn phương tám hướng mặt biển bất ngờ

Như trở thành một cái nồi lớn! Chín biển là thủy, Thần Nguyên là hỏa, nấu hải hầm tiên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1415: Chí tôn rung chuyển hải uy

Một mảnh thê thảm! Mặt biển xung quanh Hải Sam Đảo không ngừng sôi trào, từng cỗ thi thể thú biển một lơ lửng đi ra, không hoàn chỉnh

Tay phải Mạnh Hạo nâng lên hướng về mặt biển một trảo, lập tức nước biển tản ra, thần hỏa căn nguyên của hắn bay ra, trong phút chốc rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, sáp nhập vào trong cơ thể biến mất không thấy

Mạnh Hạo nhìn cũng không nhìn mặt biển một cái, thân thể nhoáng lên một cái, như sấm đánh vậy đi về phía trước

Phía trước hắn, Hải Sam Đảo càng lúc càng lớn, theo hắn đi về phía trước, cũng có tiếng gào thét tiếng xé gió kinh thiên quanh quẩn

Gần như khi hắn tới gần, lập tức trên Hải Sam Đảo liền có tám cỗ khí tức, ngập trời lên, mỗi một cái bất ngờ đều là

Cổ Cảnh! Đều là bộ dáng tắt ba bốn ngọn đèn Hồn Đăng, bọn hắn là tám vị trong Hải Giới Cửu Yêu, bọn hắn càng là thiên kiêu yêu tu nhất mạch, sớm đã vượt qua Tiên Cảnh, thành tựu Cổ Cảnh! Mà giờ này, bọn hắn đồng thời tràn ra khí thế, giống như khiêu khích, đang nói cho Mạnh Hạo, bọn hắn

đợi chính là Mạnh Hạo đến! Thậm chí cho dù một màn trên mặt biển, bọn hắn đã sớm phát hiện, nhưng vẫn như cũ

Hung hăng càn quấy! Nhưng Mạnh Hạo nhìn lại, hắn rõ ràng cảm nhận được, Sở Ngọc Yên là ở trên hòn đảo này! Vả lại ngoại trừ Sở Ngọc Yên

và tám yêu n kia ra, trên đảo này, còn có một cổ khí tức! Khí tức này ẩn giấu rất sâu, ở trung tâm hòn đảo giống như trấn giữ, lúc này đang mắt lạnh nhìn về phía Mạnh Hạo phương xa đang tới, hắn cho rằng Mạnh Hạo không phát hiện được sự hiện hữu của hắn

Nhưng Mạnh Hạo liếc mắt liền nhìn ra, tu vi của người này

Là trình độ Cổ Cảnh tắt sáu ngọn đèn Hồn Đăng! Đó không còn là Cổ Cảnh sơ kỳ, mà là sơ đạp Cổ Cảnh trung kỳ! ở yêu tu nhất mạch xem ra, cho dù Mạnh Hạo có mạnh mấy đi nữa, cũng chỉ là Tiên Cảnh mà thôi, bọn họ duy chỉ có cần để ý là lúc trước Mạnh Hạo ở trên Đông Thắng Tinh, sau khi dung hợp Niết Bàn Quả Bạo phát ra Tiên Đế ý ngắn ngủi, do đó chiến lực chém chết hai vị Cổ Cảnh

Nhưng bọn hắn cho rằng, dù sao này cũng là chiến lực ngắn ngủi không thể lâu dài, trận thế như vậy đủ để cho bọn hắn thắng lợi! Hơn nữa, vì để ngừa vạn nhất, bọn hắn còn có những thứ chuẩn bị khác! Giống như đầm rồng hang hổ! Mạnh Hạo thấy được bố trí như vậy, thậm chí hắn cũng cảm nhận được, trên đảo này bất ngờ tồn hạ dấu vết trận pháp, hắn trầm mặc nhưng tốc độ lại không chút nào chậm lại, ngược lại nhanh hơn! Có một số việc, là cần làm ! Có ít người, là cần cứu ! Cho dù phía trước núi đao biển lửa, nhưng lại có thể thế nào! Tu hành cả đời, nếu mọi chuyện châm chước, mọi chuyện suy tính, vì an toàn của mình, do đó chôn không có tim của mình, tu hành như vậy Mạnh Hạo không cần! Hắn muốn chính là tự do, muốn chính là tự tại! Tự do, nói là hành vi

Tự tại, nói là tâm tính! Là làm một số năm sau, hắn đứng ở đỉnh núi, nhìn bầu trời mặt đất, yên lặng tự vấn lòng, có thể không thẹn với lòng, có thể không có tiếc nuối, tiêu dao cả đời!

Người, ta nhất định phải cứu

Yêu tu nhất mạch, ta sinh thời có thể giết bao nhiêu liền giết bấy nhiêu! Trong mắt Mạnh Hạo sát cơ lóe lên một cái

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, chạy thẳng tới hòn đảo

Nhưng ngay khi hắn bước chân vào giữa không trung hòn đảo, trong nháy mắt, ầm một tiếng, cả hòn đảo bên cạnh đột nhiên tản ra ánh sáng trận pháp mãnh liệt, cùng lúc đó, lực lượng trận pháp bạo phát, tiếng sấm quanh quẩn, một cỗ uy áp mãnh liệt chợt phủ xuống! Uy áp này là uy áp của biển thứ chín

Tác dụng duy nhất của trận pháp hòn đảo chính là ngưng tụ uy áp biển thứ chín một chút, khiến cho uy áp này trong nháy mắt liền vượt qua tông môn Cửu Hải Thần Giới, vẫn đang gia tăng

Trận pháp nhìn như đơn giản, nhưng lại hữu hiệu nhất, so với những trận pháp khác, cũng có nhằm vào Mạnh Hạo! Mạnh Hạo là người từ ngoài đến, cho dù hắn đã ở nơi này hơn hai tháng, có thể so với yêu tu ngay từ đầu sinh ra ngay tại biển thứ chín, hắn tại thừa nhận biển thứ chín trên, là nhược điểm rõ ràng nhất hắn! Uy áp này đối với yêu tu nhất mạch mà nói, trừ phi là đến trình độ nhất định, nếu không vô ngại, nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, ảnh hưởng không nhỏ

Ầm một tiếng, thân thể hắn đang ở giữa không trung, lúc này, giống như bị vô số ngọn núi đặt ở trên người, khiến cho thân thể hắn nhoáng lên một cái, đó là một loại lực lượng từ trên xuống phía dưới, là lực lượng dường như muốn ép người mạnh mẽ xuống mặt đất, không cho phép đứng lên

Thêm nữa áp lực này đang điên cuồng kéo lên, trong chớp mắt, liền vượt qua trong Cửu Hải Thần Giới, không biết cường hãn gấp bao nhiêu lần, Mạnh Hạo cảm nhận được mãnh liệt trấn áp, tu vi của hắn đều bị ảnh hưởng áp chế rất nhiều

Nhưng hắn như cũ bay nhanh, cắn răng, xông về cảm nhận được

vị trí Sở Ngọc Yên sở tại, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần

Nhưng ngay khoảnh khắc này, có tiếng cười châm chọc bỗng nhiên truyền đến

Xem ra Mạnh Hạo ngươi coi như là cái người có tình có nghĩa, như vậy mới phải, nếu không, nếu ngươi cố ý không ra ngoài, đánh cuộc lại không đồng ý, đều là trốn tránh chúng ta, khiến chúng ta cũng không dễ làm

Thực sự có chút ít không nỡ giết ngươi

Khi tiếng cười truyền ra, thân ảnh tám yêu Hải Giới hóa thành cầu vồng, trong phút chốc bay tới Mạnh Hạo, Mạnh Hạo bước chân dừng, uy áp chỗ này khiến thân thể hắn run nhè nhẹ, nhưng hai mắt của hắn lại là lạnh lùng như cũ

Ta đã nói rồi, không cần phải

Đi lấy trận pháp gì, tu vi nhãi con này cho dù không có trận pháp, chúng ta cũng có thể ngược hắn! Thanh âm vang lên, thân ảnh tám yêu Hải Giới vừa xuất hiện, từng tên một cười lạnh nhìn Mạnh Hạo, cất bước, nháy mắt tới gần

Xem ra, Long Thiên Hải không nói cho các ngươi

Mạnh Hạo bỗng nhiên cười

Nói cái gì? Đây là một nữ tử trong tám yêu, tu vi của nàng là mạnh nhất trong mọi người, ngọn đèn Hồn Đăng thứ năm của nàng lúc này đã tắt hơn phân nửa, dường như tùy thời có thể tắt hoàn toàn, nghe vậy, hai mắt nàng co rụt lại, mơ hồ có loại dự cảm không ổn

Mạnh Hạo cười nhạt một tiếng, mặc dù dưới uy áp kinh khủng này,

nhưng toàn thân hắn như cũ khí thế ầm ầm nổi lên, điên cuồng bạo phát, chung quanh hắn trực tiếp nhấc lên một cuộc gió lốc

Gió lốc này nổ ầm ầm, khuếch tán bốn phương tám hướng, khiến cho mặt đất hòn đảo đều đang run rẩy, khiến cho mặt biển xung quanh đều đang nổ ầm ầm

Tiên Đế ý, thiên không thể che, địa không thể chôn, uy áp này tuy mạnh, nhưng đây dù sao cũng không phải uy áp cả biển thứ chín, chẳng qua là khu vực gần đó ngưng tụ chung một chỗ, chiếm cứ không được vạn nhất uy áp cả biển thứ chín, mà Tiên Đế ý

cũng mạnh! Gió lốc này bỗng nhiên khuếch tán, khi bay lên không trực tiếp va chạm với uy áp đến từ biển thứ chín, tạo thành tiếng nổ ầm ầm, chấn động bốn phương tám hướng

Chỉ là loại va chạm này liền lập tức khiến tám yêu Hải Giới kia thất kinh, từng tên một tâm thần chấn động

Ngươi nhưng lại muốn đi đối kháng uy áp biển thứ chín!

Không tự lượng sức, uy áp biển thứ chín sao có thể là ngươi đối kháng ! Tám yêu này rối rít kinh hãi, trong đó mấy người lập tức lên tiếng, đang muốn đi về phía trước xuất thủ đánh chết Mạnh Hạo

Nhưng vào lúc này

Thanh âm của Mạnh Hạo mang sấm gió cuồn cuộn bỗng nhiên vang lên

Đối kháng? Mạnh mỗ không phải đang đối kháng, mà đang rung chuyển! thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, tóc bay lên, đỉnh uy áp, giống như một người cự nhân vô hạn khổng lồ, trong tiếng nổ “ầm ầm”, cả Tiên Đế ý nổi lên, hai tay nâng lên hướng về bốn phương tám hướng

Gió lốc nổ ầm ầm, ngập trời mà đi, dường như muốn rung chuyển trận pháp ngưng tụ ra

uy áp biển thứ chín! Thiên địa nổ ầm ầm, bốn phương tám hướng run rẩy, mơ hồ hình như có ý chí uy áp đến từ phiến trận pháp này ngưng tụ đang nộ hống, dường như cảm thấy bị một tu sĩ đối kháng, giống như làm nhục, mặt biển cuồn cuộn, tiếng nổ ngập trời

Ngươi

Dù sao không là uy áp hoàn toàn chín biển, chẳng qua là bộ phận khu vực này mà thôi! Dưới uy áp này, thân thể Mạnh Hạo run rẩy, hắn càng là muốn đi rung chuyển, uy áp này trên người hắn liền càng là mãnh liệt

Trong mắt Mạnh Hạo cũng lộ ra tàn nhẫn

Tay phải về phía trước bỗng nhiên vung lên

Chí Tôn Kiều! ! Khi Mạnh Hạo lên tiếng, tiếng vang ầm ầm kinh thiên quay về, hư ảnh Chí Tôn Kiều bỗng nhiên trong trời đất này xuất hiện,

Chí Tôn Kiều bàng bạc, cho dù chỉ có một đoạn, nhưng khí tức như cũ có thể khiến thiên địa thất sắc, hướng về bốn phía không ngừng bạo phát, khiến cho uy áp biển thứ chín do trận pháp ngưng tụ trở nên chấn động

Ngay sau đó, dường như hành vi của Mạnh Hạo chọc giận ý chí cỗ uy áp này

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, uy áp lần nữa phủ xuống, muốn sanh sanh nghiền nát Mạnh Hạo! Tám yêu Hải Giới kia sắc mặt đồng thời đại biến, bọn hắn tận mắt nhìn thấy đến, mặt đất chung quanh đảo không ngờ đang vỡ vụn, uy áp chín biển ngưng tụ đến vào giờ khắc này lại từ vô hình trung hữu hình, đang vặn vẹo hóa hình ra

Chính hắn muốn chết, đây đúng là cơ hội tốt nhất giết hắn!

Thật quá ngu xuẩn, không ngờ đi đối kháng uy áp chín biển, còn cuồng ngôn rung chuyển! Tám yêu Hải giới tràn ngập sát cơ, gào thét lại tới, hóa thành tám đạo cầu vồng, nháy mắt liền đến gần Mạnh Hạo

Nhưng đang lúc bọn hắn lại tới, Mạnh Hạo ngẩng đầu, trên mặt hắn nổi lên gân xanh, hắn cặp mắt tràn ngập tơ máu

Uy áp này mạnh, đặt ở trên người hắn, nhưng lại áp không được lưng hắn, ngược lại trong cơ thể Mạnh Hạo bạo phát ra lực lượng mạnh mẽ, như hắn nói, hắn muốn đi rung chuyển uy áp chín biển này

Nhìn cũng không nhìn tám yêu lại tới, chân phải Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, hướng về thời khắ hư ảo Chí Tôn Kiều lúc này hiển lộ ra, một bước rơi xuống, nhưng lại đạp trên Chí Tôn Kiều

Một bước rơi xuống, thiên địa nổ ầm ầm

Chí Tôn Kiều trong phút chốc bạo phát ra khí tức mãnh liệt hơn, một tiếng sấm rền nổ, cuồn cuộn thiên địa bình thường xuất hiện, theo thanh âm truyền ra, lớn sụp đổ, xuất hiện từng cái khe nứt, đến từ bên trên uy áp, trong nháy mắt vặn vẹo thiên địa

Thân thể Mạnh Hạo răng rắc, áp lực đại tăng

Hải Giới tám yêu kia lại đồng thời phun ra máu tươi, như bị một cỗ mạnh mẽ đạp trên người, bọn hắn thừa nhận chẳng những là lực lượng Mạnh Hạo đến từ Chí Tôn Kiều, còn có uy áp chín biển chỗ này, bọn hắn

Bất ngờ bị lực lượng Mạnh Hạo và chín biển uy áp đối kháng liên lụy! Mạnh Hạo dữ tợn, đi ra bước thứ hai! Thiên địa nổ ầm ầm, tiếng nổ thứ hai ngập trời lên, cùng lúc đó, Mạnh Hạo rơi xuống bước thứ ba, bước thứ tư! Tám yêu Hải Giới toàn bộ sắc mặt đại biến

Bọn hắn chỉ cảm thấy một cỗ mạnh mẽ không thể thừa nhận ập vào mặt, trong tiếng nổ “ầm ầm”, thân thể tám yêu thụt lùi, lại liên tục phun ra máu tươi, dường như bị đạp ở trong lòng, gần như mỗi một bước Mạnh Hạo rơi xuống đều sẽ làm cho bọn hắn phun ra máu tươi, thậm chí ngay cả tu vi đều không xong, bị Mạnh Hạo và uy áp chín biển đánh sâu vào, thụt lùi càng không dám tiếp tục dựa vào gần, rối rít hoảng sợ

Hắn

hắn không ngờ thật có thể đi rung chuyển uy áp chín biển! !

Làm sao có thể, không ngờ hắn mạnh như vậy! ! Tám yêu thất sắc, tâm thần cuồn cuộn, bọn họ không thể suy nghĩ lại có người có thể đi rung chuyển uy áp chín biển, cho dù nơi này chỉ là bộ phận phụ cận hải vực, nhưng vẫn là đến từ chín biển

Đúng lúc này, Mạnh Hạo đi ra bước thứ năm!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1416: Trấn giết tám yêu

- Chết tiệt! Lúc trước hắn vẫn luôn ẩn giấu thực lực!

- Tên Mạnh Hạo này rất gian trá, rõ ràng hắn có tu vi như vậy, nhưng ở Kim Môn Thạch Bi lại cố tình không lộ ra, chính là vì dụ chúng ta xuất thủ!

- Hèn hạ, vô sỉ! ! Tám yêu thầm nguyền rủa, thời khắc này trong lòng đều đang run rẩy.

Đối với sự cường hãn của Mạnh Hạo, cho dù Mạnh Hạo không đích thân ra tay, nhưng thấy hắn thật sự có thể rung chuyển uy áp của Đệ Cửu Hải, bọn họ đã cảm thấy da đầu tê dại, thậm chí chúng liền ý thức được, nếu không có trận pháp của Đệ Cửu Hải phát ra uy áp, thì đối phương chặn giết tám người bọn hắn, lại càng... dễ dàng hơn!

- Rốt cuộc tu vi của hắn là gì, vì sao chỉ là Tiên Cảnh lại mạnh như vậy?!

Trong lúc tám yêu còn đang rúng động, Mạnh Hạo đã bước ra bước thứ năm, lúc này đang trời quang mây tạnh, không ngờ lại có tiếng sấm ầm ầm truyền ra, đó chính là chấn động do hắn đối kháng với uy áp của Đệ Cửu Hải truyền ra!

Va chạm như vậy, Mạnh Hạo phải chịu đựng uy áp vô cùng lớn, nhưng hắn là vĩnh hằng Tiên Đế, bất kể thân thể hay tu vi, đều có thể chống chọi được, cho dù không thể chống chọi, thì với cảnh giới Vĩnh Hằng, vẫn có thể nhanh chóng hồi phục.

Nhưng... tám yêu của Hải Giới lại không thể chịu được, mặc dù bọn chúng là thiên kiêu của yêu tu nhất mạch, mặc dù đều đã bước chân vào

Cổ Cảnh, nhưng so với Mạnh Hạo lúc này, lại không bằng!

Cho nên, khi Mạnh Hạo đi ra bước thứ năm, bọn chúng lập tức phun ra máu tươi, lần nữa bị thương.

Thậm chí vì bước thứ năm của Mạnh Hạo đi tới quá nhanh, gần như liền mạch, nên tám yêu như trúng phải đòn nghiêm trọng liên tiếp năm lần!

Thân thể ba tên yêu tu trong đó, không ngờ lại xuất hiện dấu hiệu khô quắt, tựa như khí huyết cùng tu vi, đều đang sụp đổ.

Có thể nói, lúc trước Mạnh Hạo chỉ có thể phát huy ra một phần rất nhỏ lực lượng của Chí Tôn Kiều, nhưng hiện tại, theo hắn bước chân vào cảnh giới Tiên Đế, theo từng bước một đi tới, nó đang dần dần bộc lộ ra lực lượng Chí Tôn chân chính của mình.

Trong cơn hoảng sợ của tám yêu, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời thét lớn, bước ra bước thứ sáu, bước thứ bảy!

Liên tiếp bước ra hai bước, sấm chớp vang lên ầm ầm, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, đây là hắn trả một cái giá cao để bước ra, hòn đảo lập tức vỡ vụn trong phạm vi lớn, xung quanh rầm rầm sụp xuống, nước biển từ bốn phương tám hướng dâng lên cuồn cuộn, như đang kêu gào thảm thiết!

Mà uy áp của Đệ Cửu Hải vào giờ khắc này, cũng càng thêm vặn vẹo, dường như... sắp không thể áp chế được Mạnh Hạo nữa, dường như muốn chia năm xẻ bảy! !

Đối với tám yêu của Đệ Cửu Hải mà nói, giờ khắc này, tựa như đang đối mặt với là hạo kiếp!

Ba tên yêu tu vừa rồi đã đến cực hạn, thời khắc này liền phát ra tiếng hét thê lương thảm thiết!

- Không! ! Trong khi âm thanh của chúng còn đang vang vọng, dưới va chạm vô hình giữa Chí Tôn Kiều cùng uy áp của Đệ Cửu Hải, thân thể chúng đã ầm một tiếng, lập tức sụp đổ, thân thể nổ tung... thần hình câu diệt!

Tám yêu, ba yêu đã chết, còn dư lại năm yêu, thời khắc này cũng có ba tên phun ra máu tươi, thân thể run rẩy, dường như sắp không chịu nổi, trên mặt chúng lộ ra vẻ khủng khiếp và hoảng sợ, đột nhiên bọn chúng cảm thấy vô cùng hối hận, hối hận vì đã trêu chọc Mạnh Hạo, bọn chúng tuyệt không nghĩ tới, Mạnh Hạo... không ngờ lại mạnh mẽ đến loại trình độ này!

Cùng với cảm giác khó tin, là sự hoảng sợ khủng khiếp, thời khắc này chúng lập tức bay nhanh về sau, định trốn khỏi nơi này.

- Hắn tuyệt đối không phải là Tiên Cảnh, không có tu sĩ Tiên Cảnh nào lại mạnh mẽ như vậy, hắn là Cổ Cảnh, hắn nhất định là Cổ Cảnh, ít nhất đã dập tắt năm ngọn Hồn Đăng trở lên! !

Toàn bộ đám yêu tu hoảng sợ kêu lên.

- Tộc thúc cứu mạng! ! Cùng lúc đó, bọn chúng lại lập tức rống lên, thanh âm truyền khắp cả hòn đảo.

Giờ phút này, tại trung tâm hòn đảo, đang có một tên nam nhân trung niên khoanh chân ngồi đó, tên nam nhân này thoạt nhìn cũng giống như tu sĩ, duy chỉ có khác biệt là trên đỉnh đầu, có một cái sừng.

Cái sừng này màu trắng, tương tự như sắc mặt của hắn lúc này vậy!

Hắn ngưng trọng nhìn chằm chằm về phía trận chiến phía xa, hắn thấy được Mạnh Hạo đạp Chí Tôn Kiều rung chuyển uy áp của Đệ Cửu Hải, thấy được Mạnh Hạo chỉ là bước tới phía trước, không ngờ đã khiến cho

tám yêu của Hải Giới bị thương nặng,thậm chí còn tử vong.

Hắn lập tức thở dồn dập, không ngừng hít hà hoảng sợ.

- Chết tiệt, phán đoán sai lầm tu vi của tên này, hắn có thể rung chuyển uy áp của Đệ Cửu Hải! ! Lúc này, cho dù là ta có ra ngoài cũng vô ích!

- Chỉ có thể chờ hắn kiệt sức, chờ hắn bước ra một bước cuối cùng, khi đó, nếu uy áp của Đệ Cửu Hải sụp đổ, ta sẽ lập tức bỏ chạy, tuyệt không cùng hắn giao chiến, nhưng nếu một bước cuối cùng của hắn, uy áp của Đệ Cửu Hải vẫn còn, thì... đó chính là cực hạn của hắn, khi đó, chính là lúc hắn đã kiệt sức, ta bất ngờ ra tay sẽ có thể giết chết hắn!

Tên trung niên yêu tu này không thèm để ý tới tiếng kêu cứu, chỉ ngưng trọng nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, thời khắc này, trong lòng của hắn vô cùng khẩn trương.

Thấy tiền bối trong tộc không xuất hiện, đám yêu tu Hải Giới lập tức trở nên tuyệt vọng.

Lúc này, chỉ còn lại một yêu nữ mạnh nhất cùng tên Thất yêu là còn có thể miễn cưỡng chống đỡ. Khi thấy khí thế từ Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo đang điên cuồng nâng lên, thấy được uy áp của Đệ Cửu Hải như sắp không thể áp chế nổi Mạnh Hạo, thấy được mặt đất trên đảo sắp sụp đổ xuống, yêu nữ liền nghiến răng hét lên một tiếng, quanh người nàng lập tức xuất hiện bốn ngọn Hồn Đăng đã dập tắt một nửa, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

- Đó là bởi vì các ngươi... không hiểu gì về Tiên! Mạnh Hạo nghe đám yêu kêu gào, liền liếm đi máu tươi nơi khóe miệng, âm lãnh lên tiếng, rồi không thèm để ý tới yêu nữ kia, tiếp tục bước ra ...

Bước thứ tám!

Bước thứ tám vừa hạ xuống, Chí Tôn Kiều lập tức ầm ầm chấn động, không ngờ so với trước lại càng thêm chân thật, thậm chí trên đó còn tràn ra một cỗ khí tức tang thương, khiến cho bốn phương tám hướng của Đệ Cửu Hải, trong nháy mắt liền sôi trào kịch liệt, mà hòn đảo, lại bắt đầu sụp đổ trên phạm vi lớn.

Thời khắc này, ba tên yêu tu đã đến cực hạn kia liền hét lên thảm thiết, trong nháy mắt khi Mạnh Hạo bước ra bước thứ tám, thân thể của chúng lập tức sụp đổ, trực tiếp bị nghiền ép chia năm xẻ bảy, thần hình câu diệt.

Không còn chút nguyên vẹn!

Cùng lúc đó, yêu nữ đang xông về phía Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể trở nên suy yếu, không thể tiếp tục lao đến gần. Tên Thất yêu sau lưng nàng cười thảm, ánh mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, không ngờ lại vỗ một chưởng vào ngực mình, truyền ra một tiếng “ầm”, thân thể trực tiếp nổ tung, mà máu thịt của hắn, vào giờ khắc này đã trở thành lực lượng sinh mệnh, bất ngờ tràn vào trong cơ thể yêu nữ phía trước hắn.

- Chạy đi! Đây là câu nói sau cùng trước khi chết của hắn.

Tám yêu của Hải Giới, đến giờ khắc này, đã tử vong bảy yêu, chỉ còn lại yêu nữ mạnh nhất đang run rẩy đứng đó. Sau khi thu được sinh cơ của đồng bọn phía sau, bỗng nhiên ngọn Hồn Đăng thứ năm của nàng dập tắt, tu vi lập tức kéo lên.

Nhưng cho dù là vậy, cũng chỉ là... việc làm vô ích!

Yêu nữ cắn răng một cái, mượn sinh cơ dồi dào trong cơ thể kéo lên tu vi, bỗng nhiên lui về sau, định chạy trốn khỏi nơi này.

Nhưng với sát ý của Mạnh Hạo, từ khi hắn bắt đầu ra khỏi Cửu Hải Thần Giới, đã chú định ... hắn sẽ không để cho bất kỳ một thân thể máu thịt nào, chạy trốn trước mặt mình.

Gần như ngay khi yêu nữ lui về sau, Mạnh Hạo đã đi ra bước thứ chín, cũng là một bước cuối cùng, bước này vừa hạ xuống, toàn thân hắn lập tức chấn động mạnh, phun ra máu tươi, thân thể cũng trở nên suy nhược rất nhiều.

Mà lực bộc phát của bước này, cũng là mạnh nhất! Trong tiếng nổ "ầm ầm", gần như hơn ba thành của hòn đảo trực tiếp sụp xuống, từng mảng lục địa to lớn lập tức chìm sâu xuống đáy biển. Giờ khắc này, mặt biển xung quanh cũng chấn động ngập trời, như bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh vào, khiến cho nước biển bị bốc lên cao, mặt nước xung quanh hòn đảo lõm sâu xuống.

Yêu nữ phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, thân thể đang ở ngoài trăm trượng phát ra một tiếng "ầm", trực tiếp bị lực lượng vô hình nghiền ép, tan xương nát thịt!

Mạnh Hạo lảo đảo sắp ngã xuống, Chí Tôn Kiều cũng trở nên hư ảo, mà uy áp của Đệ Cửu Hải thì vẫn còn tồn tại như cũ. Thời khắc này uy áp của Đệ Cửu Hải liền bạo phát như muốn vùi lấp Mạnh Hạo, trong cơ thể Mạnh Hạo không ngừng truyền ra tiếng rắc rắc, trông hắn vô cùng chật vật, thê thảm không nỡ nhìn.

Nhưng ngay khi hắn sắp ngã xuống, sắp bị uy áp của Đệ Cửu Hải vùi lấp, bỗng nhiên từ trung tâm hòn đảo truyền đến một tràng cười dài, cùng lúc đó, một bóng người mang theo sấm chớp rền vang chợt lao ra với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến gần Mạnh Hạo, khí tức Cổ Cảnh đã tắt sáu ngọn Hồn Đăng cũng bạo phát ra.

- Chết! Người này chính là tên trung niên yêu tu kia, hắn đã đợi rất lâu, đợi chính là giờ phút này, thậm chí hắn còn đang tưởng tượng, sau khi đánh ra, Mạnh Hạo sẽ trở thành máu thịt bầy nhầy trong tay mình, hồn phách Mạnh Hạo sẽ được hắn dùng thủ đoạn đặc biệt nhiếp đi, từ đó ngưng tụ ra ấn ký danh sách, điều đó cùng đánh chết cũng không có gì

khác biệt.

Loại cảm giác sắp tự tay giết chết một người trong danh sách, khiến tên nam nhân trung niên vô cùng phấn chấn.

Nhưng ngay khoảnh khắc khi hắn xuất hiện, bỗng nhiên Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo, vẻ uể oải trong nháy mắt biến mất, thay vào đó, chính là cái nhếch mép châm chọc.

Hắn cũng đang đợi tên này, lúc trước hắn không thể thấy được, chỉ có thể cảm nhận được khí tức, cho nên không thể dùng lôi đỉnh hoán vị, đành chờ đối phương xuất hiện. Nhưng hắn làm thế nào cũng không thấy đối phương lộ mặt, cho nên mới có màn giả vờ suy yếu vừa rồi, Mạnh Hạo tin tưởng, đối phương nhất định sẽ xuất hiện, bởi vì mục đích của yêu tu nhất mạch, chính là vị trí danh sách của mình, mà dưới uy áp của Đệ Cửu Hải, Mạnh Hạo đang hư nhược nhất định thần hình sẽ câu diệt. Kết quả như vậy, cho dù yêu tu nhất mạch không biết nhiều lắm về danh sách, cũng sẽ không cho phép nó mất đi.

Quả nhiên, khi hắn trở nên hư nhược, sắp bị uy áp của Đệ Cửu Hải vùi lấp, tên này... đã xuất hiện!

Trong khoảnh khắc khi thấy được vẻ lạnh lùng trong mắt Mạnh Hạo, còn có cái nhếch mép châm chọc kia, da đầu tên trung niên yêu tu liền tê rần, sắc mặt đại biến, thầm kêu không ổn.

- Người chết chính là ngươi! Cùng lúc đó, thanh âm của Mạnh Hạo bỗng nhiên truyền ra, tay phải hắn nâng lên vỗ mạnh về phía trước, va chạm với tên trung niên yêu tu, truyền ra tiếng nổ ầm ầm ngập trời. Thân thể Mạnh Hạo rung lên, bất ngờ có một cỗ lực lượng huyết nhục từ song chưởng của tên trung niên yêu tu sáp nhập vào cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho sắc mặt Mạnh Hạo hơi đỏ lên.

Huyết Yêu Đại Pháp!

Mà tên trung niên yêu tu kia lại la lên thất thanh, thần sắc hoảng sợ, cấp tốc lui về sau, hắn cảm nhận được, tính mạng cùng tu vi của mình, không ngờ lại bị hút đi một thành!

Nhưng rất nhanh, hắn liền trấn định lại, sát cơ trong mắt hiện ra mãnh liệt, liếc nhìn Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo đã trở nên mơ hồ, cười lạnh.

- Có bẫy thì như thế nào, dưới uy áp của Đệ Cửu Hải, ngươi không phải là đối thủ của ta!

- Uy áp của Đệ Cửu Hải sao? Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời.

- Thứ ta muốn thiên không thể che, thứ ta muốn địa không thể táng, uy áp của Đệ Cửu Hải, cũng đừng hòng trấn áp ta! Vừa dứt lời, khí thế toàn thân Mạnh Hạo bất ngờ lần nữa bạo phát, trong tiếng nổ "ầm ầm", Chí Tôn Kiều dưới chân hắn lại trở nên rõ ràng, hắn hít sâu một hơi, bước ra ... bước thứ mười!

Trong chớp mắt khi bước thứ mười vừa hạ xuống, uy áp của Đệ Cửu Hải chợt ầm ầm sụp đổ, cùng sụp đổ, còn có trận pháp ở nơi này. Theo trận pháp vỡ nát, mặt đất liền rung chyển dữ dội, cả hòn đảo... trực tiếp chia năm xẻ bảy, hoàn toàn nổ tung sụp đổ!

Mà khí thế của Mạnh Hạo, vào giờ khắc này như không gì có thể áp chế và cản nổi, bạo phát ra ngập trời, khiến thiên địa biến sắc, khiến phong vân cuốn ngược, khiến bốn phương tám hướng nổi lên lốc xoáy quét ngang hư không!

Tựa như... Chân long thoát vây!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1417: Sát cơ ngập trời

Không còn uy áp của Đệ Cửu Hải!

Không còn bị trận pháp của hòn đảo hạn chế!

Không còn tám yêu của Hải Giới quấy nhiễu!

Giờ phút này, theo uy áp của Đệ Cửu Hải tiêu tán, theo trận pháp sụp đổ, theo hòn đảo chia năm xẻ bảy, theo tám yêu của Hải Giới diệt vong...

Khí tức Tiên Đế của Mạnh Hạo, cũng triệt triệt để để bộc phát ra!

Thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược, Mạnh Hạo đứng giữa không trung, quần áo bay múa, tóc dài phấp phới, trên người của hắn tràn ra một loại khi tức tiên nhân, tựa như bất đồng với chúng sinh của giới này, tựa như... đế vương trong giới thần tiên vậy!

Khắp nơi, đều là vương thổ của hắn!

Ánh mắt hắn bao quát thiên địa, long trời lở đất!

Mỗi một lần hắn hít thở, đều khiến lôi đình chấn nổ ầm ầm, khiến mặt biển gầm thét như không dám tới gần, xung quanh hình thành một luồng lốc xoáy to lớn, khiến cho nơi này lõm xuống!

Khí thế đó như đại hồng thủy, ầm ầm bạo phát ra, khiến hư vô xung quanh vặn vẹo, mơ hồ như muốn vỡ nát ra, ánh mắt hắn như ẩn chứa tinh tú, sáng lên lấp lánh.

Một cỗ đế ý cường đại, kèm theo tiên khí từ trên người hắn ầm ầm bạo phát, không ngừng khuếch tán ra xung quanh. Sắc mặt tên trung niên yêu

tu kia tái nhợt, bị cưỡng ép lui về sau, thân thể hắn run rẩy, nội tâm của hắn thời khắc này đang chấn động ngập trời.

Giờ phút này, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, bạo phát ra khí thế mạnh nhất, trạng thái mạnh nhất, cùng với chiến lực đỉnh phong nhất từ khi hắn tu hành tới nay!

Hòn đảo phía dưới hắn ầm ầm nổ vang trời, tựa như đang đối mặt với hạo kiếp kinh người!

Trong khoảnh khắc khi Hải Sam Đảo chia năm xẻ bảy sụp đổ, cả hòn đảo liền xuất hiện từng khe nứt to lớn xuyên suất, phá vỡ hòn đảo thành từng mảnh nhỏ, dãy núi sụp xuống, mặt đất chìm vào đáy biển, truyền ra tiếng nổ khủng khiếp như một con hung thú viễn cổ bị thương, phát ra tiếng gầm thét ngập trời.

Thời khắc này, theo mặt đất trầm xuống, dãy núi vị trí trung tâm đảo này mắt thường cũng có thể thấy được sụp đổ xuống, tựa như một cơn địa chấn, dãy núi trước kia, trở thành mặt đất, mặt đất trước kia, trở thành nước biển!

Cùng lúc đó, theo dãy núi sụp xuống, bên trong liền xuất hiện một cái động phủ, đỉnh động phủ này như bị xốc lên, khiến cho người ngoài có thể thấy được rõ ràng bên trong.

Nơi đó, có một khu vực đầm lầy màu tím, bên trong đầm lầy, có một vỏ sò màu đen to lớn, nằm trong vỏ sò nơi đó... chính là Sở Ngọc Yên đang hôn mê.

Chiếc vỏ sò vốn để nhốt nàng, thời khắc này lại trở thành vách ngăn bảo vệ nàng!

Đây không phải là ý nguyện của tên sò yêu này, mà vì chuyện xảy ra quá đột ngột, khiến cho tên sò yêu không kịp phản ứng, đã phải hứng chịu

đất rung núi lở!

Mà hiển nhiên, hết thảy điều này, cũng nằm trong tính toán của Mạnh Hạo, nếu không có hình ảnh từ tên Long Thiên Hải kia truyền lại, Mạnh Hạo cũng không có khả năng biết được Sở Ngọc Yên đang nằm trong vỏ sò này.

Cho nên, núi lở cũng tốt, đất rung cũng được, trên thực tế đều là vì cứu Sở Ngọc Yên mà Mạnh Hạo tùy cơ ứng biến, cố ý tạo ra. Lúc này vừa thấy được Sở Ngọc Yên, Mạnh Hạo liền như thiểm điện âm ầm lao đi!

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã bất ngờ xuất hiện trong động phủ, tên sò yêu màu đen run rẩy, định khép vỏ lại, cách ly thân thể Sở Ngọc Yên.

Nhưng ngay khi hắn vừa cử động, Mạnh Hạo đã phát ra một tiếng gầm nhẹ!

- Cấm!

Yêu Phong đệ bát cấm bỗng nhiên được thi triển ra, tên sò yêu màu đen chấn động mạnh, dường như đã mất đi sức lực khép lại, ngay sau đó, Mạnh Hạo liền bước tới, hai tay nhấc lên, đặt trên chiếc vỏ sò màu đen kia!

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo hiện lên, dùng lực lượng thân thể cường hãn, tách mạnh vỏ sò ra!

“Rắc” một tiếng, từ trong vỏ sò có hét thảm truyền ra, trong nháy mắt, vỏ sò màu đen đã Mạnh Hạo ngạnh sanh tách ra!

Chia đôi vỏ sò!

Theo núi đá sụp đổ, mặt đất trầm xuống, tay phải Mạnh Hạo nâng lên,

ôm Sở Ngọc Yên vào trong ngực khi, tu vi của hắn tràn ra, truyền vào trong cơ thể Sở Ngọc Yên, lập tức liền nhận ra trong người Sở Ngọc Yên, tồn tại kịch độc.

Loại độc này mặc dù vô cùng mạnh mẽ, nhưng dường như Sở Ngọc Yên vẫn có sức đề kháng nhất định, sinh cơ vẫn còn!

Chỉ có điều loại độc này rất là khó dây dưa, sau khi Mạnh Hạo truyền tu vi vào, không ngờ nó như có linh tính, tự động tránh ra, dường như trong chớp mắt khi phát hiện ra không địch nổi, nó liền dùng Sở Ngọc Yên thân thể làm chiến trường, đối kháng với tiên lực của Mạnh Hạo truyền vào.

Một khi va chạm quá mạnh, thương thế của Sở Ngọc Yên sẽ càng thêm nghiêm trọng, không thể chữa trị!

Nhưng dù không va chạm mạnh, thì sinh cơ của Sở Ngọc Yên cũng đang nhanh chóng trôi đi, dần khô kiệt! Dường như không bao lâu nữa, ngọn lửa sinh mạng của nàng sẽ tắt!

Ánh mắt Mạnh Hạo càng thêm lạnh lẽo, một cỗ tức giận từ đáy lòng không ngừng dâng lên.

Sở Ngọc Yên vẫn chưa thành tiên, cảnh giới hiện tại của nàng vẫn là Vấn Đạo, nhưng không ngờ yêu tu nhất mạch, vì để lấy được danh sách của mình, lại điều động Cổ Cảnh đi bắt một tu sĩ Vấn Đạo, hơn nữa lại còn hạ kịch độc.

Chuyện này, chính là không từ thủ đoạn, ác độc chí cực!

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo đã trở nên vô cùng mãnh liệt, đúng lúc này, tiên lực cùng kịch độc trong cơ thể Sở Ngọc Yên va chạm với nhau, khiến khóe miệng nàng tràn ra máu tươi, đồng thời, hai mắt hơi mở ra.

Trước mắt của nàng rất mơ hồ, chỉ thấy rõ được Mạnh Hạo đang ở gần nhất. Vừa nhìn thấy Mạnh Hạo, nàng liền run lên.

- Lại là mộng sao... Sở Ngọc Yên lẩm bẩm, rồi lần nữa hôn mê.

Nhưng chỉ một câu như vậy, cũng đủ khiến thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, hắn trầm mặc nhìn về phía Sở Ngọc Yên, ánh mắt rất phức tạp.

Tu sĩ, sẽ không nằm mơ, hoặc là, sẽ rất ít khi nằm mơ!

Tu vi càng cao, càng là như vậy, cường giả Vấn Đạo mặc dù Mạnh Hạo không coi vào đâu, nhưng trong mắt rất nhiều người, Vấn Đạo... đã là đỉnh phong, bước ra một bước nữa, chính là tiên!

Cảnh giới như vậy, căn bản sẽ không tồn tại mộng, nếu thật sự tồn tại, rất có thể đó là tâm ma!

Nếu không phải tâm ma mà lại xuất hiện mộng... như vậy, đến cùng cần phải nhớ đến mức nào, mới có thể xuất hiện mộng... Mà từ câu nói kia cho thấy, chuyện này hiển nhiên không chỉ một lần!

Câu nói của Sở Ngọc Yên trong lúc ý thức mơ hồ, khiến Mạnh Hạo lập tức hiểu được nội tâm của nàng sau khi rời khỏi Nam Thiên Tinh.

Mạnh Hạo khẽ thở dài, lúc ngẩng đầu, trong lòng của hắn đã biến thành sát niệm ngập trời. Hắn bay nhanh lên không, xoay người lạnh lùng nhìn về phía tên trung niên yêu tu đang bị một màn vừa rồi rung động kia!

- Không thể nào! ! Sắc mặt tên trung niên yêu tu đại biến, da đầu tê dại như muốn nổ tung, hắn không thể tin Mạnh Hạo lại có thể rung chuyển uy áp của Đệ Cửu Hải!

Về phần hòn đảo sụp đổ, Mạnh Hạo cứu Sở Ngọc Yên ra, ngược lại hắn

cũng không để ý tới, hắn đã sớm vô cùng hoảng sợ trước việc Mạnh Hạo rung chuyển uy áp của Đệ Cửu Hải. Rõ ràng tu vi của hắn cao hơn Mạnh Hạo rất nhiều, nhưng cố tình... hắn lại sợ hãi Mạnh Hạo!

Thậm chí, khi Mạnh Hạo nhìn tới, hắn còn theo bản năng né tránh ánh mắt, bỗng nhiên lui về sau, muốn chạy trốn.

Nhưng saoMạnh Hạo có thể để hắn trốn thoát chứ? Sát cơ của Mạnh Hạo giờ khắc này đã không gì sánh kịp, trong nháy mắt khi trung niên yêu tu vừa kia lui về sau, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời thét dài, mang theo khí tức Tiên Đế, mang theo khí thế kinh thiên động địa, khiến hư không trực tiếp nổ tung hóa thành gió lốc, ầm ầm tràn ra bốn phương tám hướng.

Thậm chí còn có uy áp xuất hiện, tựa như... muốn thay thế uy áp của Đệ Cửu Hải vậy.

Rầm rầm uỳnh!

Thân thể tên trung niên yêu tu chấn động mạnh, bị gió lốc quét tới khiến khóe miệng tràn ra máu tươi, sắc mặt hắn tái nhợt, trong lòng không còn chút chiến ý nào, chỉ còn lại cảm giác nguy cơ sinh tử, mà nguy cơ này, chính là tới từ Mạnh Hạo.

- Hắn còn mạnh hơn so với trước, chết tiệt, sao hắn có thể kinh khủng như vậy chứ!

Tên trung niên yêu tu hoảng sợ, cắn chót lưỡi phun ra máu tươi, triển khai bí pháp đổi lấy tốc độ bạo tăng, trong nháy mắt định phóng đi, nhưng ngay lúc đó, xung quanh Mạnh Hạo lập tức hiện lên sấm chớp, lôi đỉnh xuất hiện trong tay, trong tiếng nổ “ầm ầm”, hắn liền trực tiếp hoán đổi vị trí với tên trung niên yêu tu.

Trong chớp mắt khi hai người hoán đổi vị trí, tên trung niên yêu tu kêu lên thất thanh, hắn bất ngờ phát hiện, thân thể của mình lúc này không

phải ở phía xa, mà bí pháp đổi lấy tốc độ kia, giờ khắc này, chẳng những không thể giúp hắn bỏ chạy, mà ngược lại trở thành lá bùa đòi mạng!

Bởi vì, theo đà bay, lúc này phía trước hắn lại chính là Mạnh Hạo!

Giống như hắn đang chủ động xông về phía Mạnh Hạo vậy, khi tên trung niên yêu tu đang muốn biến đổi phương hướng, thì tay phải Mạnh Hạo đã nâng lên phát ra một chỉ.

Yêu Phong đệ bát cấm!

Thân thể tên trung niên yêu tu chợt khựng lại, bị cố định giữa không trung, mà Mạnh Hạo sau khi một ngụm máu tươi, đã cất bước đi tới, tay phải bấm quyết, lần nữa phát ra một chỉ.

Yêu Phong, đệ thất cấm!

Vô số nhân quả tuyến xuất hiện, Mạnh Hạo phất tay trực tiếp trở thành phong ấn, dùng nhân quả tuyến của tên trung niên yêu tu cột chặt hắn lại. Hơn nữa, vì tu vi Mạnh Hạo bất đồng với trước, kết hợp với Chí Tôn Huyết, khiến cho uy lực của pháp thuật Phong Yêu bạo tăng, giờ khắc này, không ngờ đệ thất cấm xuất hiện biến hóa mới!

- Phong Nhãn, mất đi ánh mắt!

- Phong Tị, mất đi khí tức!

- Phong Hầu, mất đi lời nói!

- Phong Nhĩ, mất đi thanh âm!

- Phong Thức, mất đi cảm ứng!

- Phong Giới, mất đi thế giới!

Hết thảy, đều là nhân quả!

Trung niên yêu tu phát ra tiếng hét thảm, trong chớp mắt hắn chợt phát hiện, mình không còn cảm giác được thế giới, không cảm giác được bầu trời, không cảm giác được nhiệt độ, không cảm giác được khí tức nữa!

Dường như tất cả đều biến mất, trước mắt hắn đen như mực, không thấy được, không nghe được, không ngửi được, không cảm giác được.

- Không! ! Tên trung niên yêu tu run lẩy bẩy, chẳng những tất cả mọi thứ đều mất đi, mà thậm chí tu vi của hắn cũng bị cố định lại, giờ khắc này, ngay cả tư cách lui về phía sau hắn cũng không có. Trong chớp mắt, Mạnh Hạo đã bước tới trước người của hắn, tay phải khi nhấc lên, mang theo vẻ lạnh lùng, tràn ra ánh sáng này đỏ, tay phải của hắn thấp thoáng trở thành một cái đầu Huyết Yêu!

- Yêu tu nhất mạch, những gì các ngươi tước đoạt từ trên người Sở Ngọc Yên, ta sẽ từ trên người các ngươi, tìm về từng cái một! Mạnh Hạo khẽ lên tiếng, thanh âm như gió lạnh, nhưng tên trung niên yêu tu này đã không còn nghe được gì nữa.

Ngón tay Mạnh Hạo đặt lên mi tâm tên trung niên yêu tu, trong khoảnh khắc, tên này run lên dữ dội, nhưng lại không có cách nào hét lên, thân thể cấp tốc khô héo, sinh mạng, tu vi... vào giờ khắc này, hết thảy đều bị Mạnh Hạo hút đi, đưa vào... trong cơ thể Sở Ngọc Yên!

Chính là... Huyết Yêu Đại Pháp!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1418: Hải Thánh trưởng lão

Nỗi đau khổ khi Bị Huyết Yêu Đại Pháp hút đi sinh cơ toàn thân, khó có thể tưởng tượng nổi, người không tự trải qua, không thể hình dung được. Nếu như so sánh, thì tựa như là rót vào trong cơ thể một loại chất lỏng có thể hòa tan máu thịt, mà chất lỏng này ở trong cơ thể con người sẽ không ngừng hòa tan máu thịt, khiến cho tất cả mọi thứ trong cơ thể tồn đều hóa thành vô hình mới thôi vậy.

Ngay sau đó, Mạnh Hạo dùng thân thể làm cầu nối, lấy sinh mệnh lực vừa cưỡng ép hút ra, truyền vào trong cơ thể Sở Ngọc Yên.

Thân thể trung niên yêu tu run lẩy bẩy, loại đau khổ này, nếu như có thể phát ra âm thanh, mặc dù không thể tan đi đau đớn, nhưng cũng có thể phát tiết được một chút hành hạ trong lòng.

Chỉ có điều... giờ phút này, hắn không thể lên tiếng, thậm chí hắn còn không thấy được gì xung quanh, không cảm giác được hết mọi thứ bên ngoài thân thể, thứ duy nhất hắn có thể cảm thụ, thậm chí đã bị phóng đại hơn vô số lần, chính là những đau đớn trong thân thể hắn lúc này.

Nếu như hắn có thể lựa chọn, hắn chỉ có một hy vọng, chính là lập tức tử vong!

Nếu như hắn có thể hối hận, có lực lượng quay ngược thời gian, chắc chắn hắn sẽ không tham dự kế hoạch lần này!

Đáng tiếc, không có nếu như!

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn tên trung niên yêu tu trước mặt đang từ từ khô

héo, cho đến khi ngay cả xương cốt toàn thân cũng bị hòa tan, hoàn toàn mất đi sinh cơ, lúc này mới nhấc tay ra khỏi đầu hắn.

Một cơn gió thổi qua, tên trung niên yêu tu lập tức trở thành tro bụi... hết thảy những gì của hắn, dưới Huyết Yêu Đại Pháp, đều bị Mạnh Hạo truyền vào trong người Sở Ngọc Yên.

Ngọn lửa sinh mệnh của Sở Ngọc Yên vốn đang khô héo, trong chớp mắt bỗng nhiên sáng lên, sinh cơ của nàng cũng nhanh chóng khôi phục, sắc mặt nàng không còn tái nhợt, mà đã xuất hiện màu máu.

Chỉ có điều... Mạnh Hạo hiểu rõ, hết thảy đều chỉ là tạm thời, chỉ cần một ngày độc trong người Sở Ngọc Yên chưa diệt trừ, thì thân thể của nàng sẽ càng hư nhược, cho đến chết.

Mạnh Hạo ôm Sở Ngọc Yên, ánh mắt lộ ra vẻ chấp nhất, hắn hít sâu một hơi sau, nhẹ nhàng phát ra ấn ký, phong ấn thân thể cùng với độc tố trong người Sở Ngọc Yên lại, khiến cho động tố lan tràn đến mức thấp nhất, sau đó hắn đặt Sở Ngọc Yên vào trong túi trữ vật, cẩn thận bảo vệ. Lúc này hắn mới ngẩng đầu, mang theo sát cơ ngập trời, phóng thẳng tới Cửu Hải Thần Giới.

Hắn muốn giết!

Người thứ nhất muốn giết, chính là Long Thiên Hải!

Không cần biết hắn ở nơi nào, không cần biết hắn có ai bảo vệ, quyết tâm muốn giết Long Thiên Hải của Mạnh Hạo, sẽ không giảm bớt chút nào, cho dù phải náo loạn long trời lở đất, hắn cũng phải phát tiết sát ý trong lòng.

- Long Thiên Hải, ta muốn ngươi phải chết!

- Yêu tu nhất mạch, hôm nay Mạnh Hạo ta phát ra đại nguyện. cuộc đời

này... nhất định sẽ khiến cho Đệ Cửu Hải không còn hải yêu! Thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, dường như cộng hưởng với thương mang tinh không, trong u minh chợt truyền đến một tiếng sấm sét nổ vang!

Đây không phải là Nguyện bình thường, đây là đại nguyện!

Trong lúc Mạnh Hạo đang nổi lên sát cơ ngập trời, hắn liền phát ra một cái đại nguyện!

Gần như ngay khi sấm sét truyền ra, toàn bộ Đệ Cửu Hải lập tức chấn động, thậm chí giờ khắc này, Đệ Cửu Sơn- ngọn núi khổng lồ trong tinh không kia cũng phát ra chấn động.

Bốn tinh cầu lớn cũng đồng dạng khẽ rung lên, chẳng những Đệ Cửu Sơn Hải như vậy, mà giờ khắc này, núi thứ tám, núi thứ bảy, núi thứ sáu... cho đến núi thứ nhất, còn có tám vùng biển khác, không ngờ toàn bộ... đều chấn động.

Chấn động như vậy, khiến cho vô số tu sĩ thầm khiếp sợ, cũng vào giờ khắc này, bên trong Sơn Hải Giới, tất cả Huyền Quy trên chín ngọn núi đều đồng loạt ngẩng đầu, truyền ra một tiếng gầm vang vọng, dường như đang chứng kiến giờ khắc này, nhớ kỹ giờ khắc này!

Việc Sơn Hải Giới chủ sắp xuất hiện trước đó, đã khiến cho vô số tồn tại trên Sơn Hải Giới chú ý, giờ phút này Sơn Hải Giới chấn động, lập tức khiến toàn bộ những này người hít sâu một hơi.

Cùng lúc đó, Đệ Cửu Hải như có ý chí, ầm ầm chấn động, như bị lời nói của Mạnh Hạo chọc giận vậy. Yêu tu nhất mạch sinh ra trong Đệ Cửu Hải, trên ý nghĩa nào đó chính là con cháu của nó, nếu Mạnh Hạo là tu sĩ tầm thường thì cũng thôi, nếu hắn không phát ra đại nguyện, thì nó cũng sẽ không tạo ra chấn động gì...

Nhưng hắn... lại không phải!

Hắn chính là chủ nhân tương lai của Sơn Hải Giới, hắn là Phong Yêu nhất mạch, sự hiện hữu của hắn, không có ai biết, nhưng Sơn Hải Giới biết, chín tòa núi biết, thậm chí chín vùng biển, cũng đều biết!

Chỉ có điều, mặc dù bọn chúng biết được, nhưng trước khi Mạnh Hạo vẫn chưa trở thành chủ nhân Sơn Hải Giới, chúng sẽ không liên hệ trực tiếp với Mạnh Hạo. Mặt khác còn có quy tắc, hạn chế chúng quấy nhiễu Mạnh Hạo phát triển.

Nhưng lúc này, khi Mạnh Hạo phát ra đại nguyện, Đệ Cửu Hải lập tức sôi trào, dường như đã bị đại nguyện của Mạnh Hạo khiến cho khiếp sợ, chỉ có điều, cuối cùng... nó vẫn lựa chọn trầm mặc.

Thân hình Mạnh Hạo giống như cầu vồng, ầm ầm bay nhanh, nơi hắn đi qua, Đệ Cửu Hải bị tách ra một con đường, cùng lúc đó, theo khí tức Mạnh Hạo tràn ra, hải yêu xung quanh lại mau chóng lao tới, mang theo ánh mắt cừu hận nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, ngay cả một số hải thú cũng chạy ra.

Nhưng chờ đợi bọn hắn, cũng chính là sát cơ đến từ ánh mắt Mạnh Hạo.

Tay phải hắn vung về phía trước một cái, căn nguyên thần hỏa lập tức ầm ầm xuất hiện, Mạnh Hạo lạnh lùng lên tiếng.

- Bạo!

Một chữ vừa thốt ra, căn nguyên thần hỏa bỗng nhiên nổ tung, truyền ra tiếng ầm ầm vang vọng, tạo thành mưa lửa, rơi xuống bốn phương tám hướng.

Bất cứ con hải thú nào chạm phải ngọn lửa này, đều phát ra tiếng hét thảm thiết, nhanh chóng bị ngọn lửa đốt cháy, biến thành tro bụi, chỉ còn lại một ít hải thú sợ hãi trốn xuống đáy biển. Nhưng ngay sau đó, ngọn

lửa kia lại rơi xuống biển, trực tiếp đốt cháy một vùng biển rộng lớn, khiến cho nhiệt độ nước trong nháy mắt tăng cao, sau khi nhiệt độ lên đến cực hạn, những tiếng hét thảm thiết lại lần nữa truyền ra, mặt biển nổi lềnh bềnh từng cỗ thi thể hải thú.

Tốc độ Mạnh Hạo không giảm, vẫn ầm ầm lao về phía trước, biển lửa đi theo phía dưới hắn, những nơi đi qua, nước biển sôi trào, chỉ cần có hải thú tiến đến, toàn bộ đều sẽ bị đun sôi trong nháy mắt!

Giết chóc nhiều không đếm xuể.

Mặt biển đã trở thành màu máu!

Đúng lúc này, đột nhiên mặt biển phía trước hắn chợt nổ tung, tạo thành một bức tường nước to lớn, ầm ầm dựng lên, phong tỏa xung quanh Mạnh Hạo lại.

Cùng lúc đó, phía trên bức tường nước bỗng nhiên chụm lại với nhau, tạo thành một cái lồng giam, bao phủ Mạnh Hạo vào bên trong, khiến cho khí tức ở bên trong không thể phát tiết ra ngoài mảy may.

Mạnh Hạo chợt ngừng lại, nhìn tới. Bỗng nhiên, một tiếng cười âm lãnh truyền đến, ngay sau đó, trên bức tường nước nổi lên một khuôn mặt to lớn, đó không phải là khuôn mặt tu sĩ, mà là một con hải long vô cùng to lớn.

Toàn thân con hải long này màu đen, trông dữ tợn vô cùng, cặp mắt lấp lánh như ánh sao, lạnh lùng nhìn về phía Mạnh Hạo.

Trên đỉnh đầu con rồng, có một cái lão già đang đứng, hai tay lão chắp sau lưng, mặc trường bào đặc trưng của Cửu Hải Thần Giới, trên mặt mang theo sát cơ. Trong nháy mắt, ánh mắt của hắn và Mạnh Hạo liền tiếp xúc với nhau.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, hắn biết lão già này, lão không phải tu sĩ, mà là yêu tu, đây chính là người đã từng muốn ra tay với Mạnh Hạo khi hắn mới đến Cửu Hải Thần Giới - Hải Thánh trưởng lão!

- Lão thất phu, ngươi cũng muốn đến tìm chết sao? Giọng nói Mạnh Hạo băng hàn, như một cơn gió lạnh thổi qua.

- Mạnh Hạo, ta biết thế nào ngươi cũng có ngày hôm nay mà! Thanh âm Hải Thánh trưởng lão vang lên như sấm sét, hắn nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, lộ ra vẻ thù hận mãnh liệt.

- Lão phu thừa nhận, yêu tu nhất mạch xem thường ngươi, vì thế mà Hải Sam Đảo sụp đổ, kế hoạch thất bại, nhưng có lão phu ở đây... ngươi cũng không thoát khỏi cái chết!

- Không cần tìm cách trốn khỏi nơi này, đây chính là lồng giam sinh tử, chỉ khi có một người chết đi, mới có thể tự động tiêu tán, còn nếu cưỡng ép mở ra, cho dù là lão phu, cũng sẽ phải thừa nhận cắn trả kinh người. Rất đặc thù đúng không? Nguyên nhân chính là như vậy, cho nên hết thảy mọi việc diễn ra ở đây, ngoại giới không thể biết được, quy tắc cũng đã bị biến hóa, chiếc đỉnh có thể hoán vị của ngươi, cũng bị mất hiệu lực! !

Mà ngươi cũng đừng hy vọng Cửu Bà và Lăng Vân Tử sẽ đến cứu, yêu tu nhất mạch dám giết ngươi, thì đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng, giờ phút này đám người bọn hắn đang bị những lão tổ của yêu tu nhất mạch ta kiềm chế rồi!

- Nơi này sẽ không có ai tới quấy nhiễu, cũng không ai có thể cứu được ngươi!

- Hôm nay, ngươi hắn phải chết không thể nghi ngờ! Lão già nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, giọng nói tràn đầy sát cơ. Sở dĩ hắn nói ra những lời này, là muốn chứng kiến vẻ mặt tuyệt vọng của Mạnh Hạo, nếu chỉ đơn

thuần giết chết Mạnh Hạo, hắn không thể nguôi giận được, hắn muốn, chính là làm Mạnh Hạo rơi vào tuyệt vọng cùng khủng hoảng, rồi sau đó mới từ từ hành hạ Mạnh Hạo đến chết.

Như vậy mới có thể khiến nỗi hận của hắn tiêu tán một chút!

- Hôm nay, chính là quả báo năm đó tại Nam Thiên Tinh, ngươi tru diệt yêu tu nhất mạch chúng ta trên Thiên Hà Hải. Đáng thương cho huyết mạch duy nhất của ta, năm xưa lão phu đưa hắn vào Nam Thiên Tinh, vốn hy vọng hắn có thể tranh đoạt được tiên duyên ở đó, trở thành Chân Tiên!

- Là ngươi, tên Mạnh Hạo chết tiệt, là ngươi đã giết hắn trong khi hắn vẫn còn chưa hồi phục thần trí, ngươi đã giết hắn trong khi hắn còn chưa kịp hóa hình!

- Ngươi chẳng những đoạn tuyệt cơ duyên Chân Tiên của hắn, mà còn đoạn tuyệt huyết mạch của lão phu!

Hải Thánh trưởng lão nghiến răng nghiến lợi, thanh âm truyền khắp bốn phía, khiến cho bức tường nước cũng phải chấn động.

- Ngươi thật là lắm mồm, tuy nhiên Mạnh mỗ giết nhiều lắm, không nhớ nổi người ngươi nói là tên nào cả. Mạnh Hạo hờ hững nói, rồi dứt khoát lấy lôi đỉnh ra thử một lần, quả nhiên gặp trắc trở.

Hắn vừa nói ra câu này, sát khí của Hải Thánh trưởng lão tràn ra ngập trời, hắn gầm lên một tiếng vang vọng, phất mạnh tay ra, con hải long dưới thân hắn lập tức gầm thét phóng thẳng tới Mạnh Hạo, cái miệng nó mở to, khí thế ngập trời, mang theo thân hình màu đen to lớn, trong chớp mắt đã lao tới gần Mạnh Hạo, khí thế như muốn nuốt chửng Mạnh Hạo.

Trong mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ lạnh lùng, tay phải bấm quyết, phát ra một chỉ, thiên địa lập tức chấn động, Thập Vạn Đại Sơn tạo thành cả

trăm ngàn dãy núi, ầm ầm phủ xuống. Khu vực phong tỏa không thể chứa đựng hết trăm ngàn dãy núi, do vậy chúng liền áp xúc lại với nhau, trở thành mười tòa núi cao lớn kinh thiên, truyền ra tiếng nổ "ầm ầm", bị Mạnh Hạo điều khiến đè xuống con hải long đang lao tới.

Con hải long vùng vẫy gầm thét, húc đầu vào mười ngọn núi lớn, khiến cho thân thể nó bị chấn động khựng lại, trong nháy mắt nó liền quét ngang cái đuôi, quật thẳng tới Mạnh Hạo.

Tiếng xé rách hư không vang lên chói tai, Mạnh Hạo lộ ra nụ cười lạnh lẽo, tay phải nâng lên, trảo mạnh tới, nắm lấy cái đuôi hải long, rồi quay mạnh.

Con hải long đau đớn gào thét, vùng vẫy, bất chợt có một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ cánh tay Mạnh Hạo truyền tới, khiến con hải long chấn động mạnh, bị Mạnh Hạo quăng lên.

Rầm rầm uỳnh!

Tiếng vang ngập trời liên tiếp truyền ra. Cỗ lực lượng chấn động kia ẩn chứa Cửu Trọng Thiên Băng, liên tục trùng kích chín lần, sau khi tiếng nổ cuối cùng truyền ra, con hải long đang ở giữa không trung trực tiếp nổ tung, chia năm xẻ bảy!

- Hấp thụ ngươi, có thể khiến cho sinh cơ của Sở Ngọc Yên kéo dài thêm một đoạn thời gian! Mạnh Hạo nhìn về phía Hải Thánh trưởng lão, lẩm bẩm nói nhỏ, thân thể hóa thành quang tiễn, phóng thẳng tới lão già!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1419: Sinh tử kiếp

Lão già thầm rúng động, mặc dù trước đó hắn đã nhận được tin tức, biết được kế hoạch Hải Sam Đảo đã thất bại, sinh mệnh ngọc giản của toàn bộ mọi người đều vỡ vụn, biết được thực lực của Mạnh Hạo nằm ngoài dự kiến của chúng, nhưng cũng không biết cụ thể.

Lúc này, vừa thấy pháp thuật hóa rồng của mình bị sụp đổ, hai mắt hắn hơi co rụt lại, ngược lại, Mạnh Hạo trực tiếp giao đấu với hắn, lại nở nụ cười.

- Như vậy mới thú vị, vốn tưởng rằng chưa phải dùng tới, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, cũng nên lấy ra sử dụng thôi!

Tay phải Hải Thánh trưởng lão nâng lên, “rắc” một tiếng, trực tiếp bóp nát một cái ngọc giản trong lòng bàn tay, trong khoảnh khắc khi ngọc giản vỡ vụn, một đoàn hắc khí bỗng nhiên xuất hiện, hóa thành một một cái đầu hư ảo màu đen, đó là một cái đầu lão giả, nhưng cũng không phải là Hải Thánh trưởng lão.

Cái đầu này vô cùng quỷ dị, vừa mới xuất hiện liền tỏa ra khí tức kinh thiên, phóng thẳng tới cắn nuốt Hải Thánh trưởng lão, rồi trong nháy mắt liền sáp nhập vào trong cơ thể hắn. Vẻ mặt Hải Thánh trưởng lão lập tức trở nên dữ tợn, gân xanh nổi lên, trong nháy mắt diện mạo chợt biến đổi, mơ hồ có thể thấy được, trên khuôn mặt của hắn, dường như có một gương mặt khác chồng lên!

Hắn cười gằn một tiếng, thoạt nhìn càng thêm quỷ dị, rồi bước ra một bước giữa hư không, lập tức tu vi Cổ Cảnh trên người hắn ầm ầm bạo phát, rồi trên người của hắn, bất ngờ xuất hiện ... chín ngọn Hồn Đăng, toàn bộ đều đã tắt!

Đồng tử Mạnh Hạo co rút lại, hắn nhớ lúc trước Hải Thánh trưởng lão mới chỉ là tắt năm ngọn Hồn Đăng, không ngờ sau khi xuất hiện khuôn mặt màu đen kia chồng lên, lạinhư biến thành người khác, bạo phát ra tu vi Cổ Cảnh đã tắt chín ngọn Hồn Đăng. Đó chính là tồn tại đã trải qua chín lần đèn tắt mà người bất diệt, thuộc về Cổ Cảnh trung kỳ đỉnh phong!

Theo tu vi tản ra, khí thế long trời lở đất như đại hồng thủy, hắn lại bước ra bước thứ hai, trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, tay phải nâng lên, chộp về phía cổ Mạnh Hạo.

Tốc độ ra tay cực nhanh, khó có thể hình dung, thậm chí ở vị trí hắn đứng trước đó vẫn còn tàn ảnh, hơn nữa trên bàn tay của hắn còn ẩn chứa lực lượng pháp tắc, tựa như lực lượng của Đệ Cửu Hải đã được hắn ngưng tụ ra một tia, trở thành Đạo pháp của bản thân vậy.

Đồng tử Mạnh Hạo co rụt lại, sau khi đối phương được khuôn mặt màu đen chồng lên, tu vi tăng lên quá mạnh mẽ, vượt xa Mạnh Hạo rất nhiều. Cho dù cảnh giới của hắn là Tiên Đế, vẫn cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt, đối thủ như vậy, một khi để đối phương chiếm cứ chủ động, Mạnh Hạo sẽ không còn khả năng nghịch chuyển càn khôn!

Mà với phương thức của hắn, cơ hội chiến thắng duy nhất, chính là... nắm giữ chủ động, từ đầu đến cuối, đều nắm giữ chủ động, chỉ có như vậy, mới có khả năng thắng lợi!

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra sát cơ và chiến ý tràn ngập, đây chính là người mạnh nhất mà hắn chiến đấu từ khi mới tu hành đến nay!

Cùng cường giả loại này giao chiến, đối với Mạnh Hạo mà nói, cũng chính là một loại khiêu chiến với bản thân, bắt buộc bản thân phải vận dụng toàn bộ tâm thần!

- Như thế, mới có thể khiến cho chiến ý càng thêm dạt dào! Ánh mắt

Mạnh Hạo lóe lên một cái, dưới một trảo của lão già, hắn không lui về phía sau, mà tay phải nâng lên, cách không nhấn một cái, trực tiếp triển khai bí thuật, 123 đầu tiên mạch trong cơ thể đều hóa thành một đạo thần thông.

Thân thể Chân Tiên!

Bàn tay Mạnh Hạo nắm lại, bay lên phía trên Hải Thánh trưởng lão.

Nếu đã không thể chiếm cứ chủ động về tu vi, như vậy ít nhất hắn muốn mượn chiếm cứ chủ động về vị trí, mà nếu như ở lần đầu ra tay không thể chiếm cứ được chủ động, như vậy tiếp theo sẽ rất khó nghịch chuyển.

- Bản thể lão phu là hải long, pháp thuật phát ra phía trên đầu rồng là mạnh nhất, ngươi chính là đang tìm chết mà! Hải Thánh trưởng lão cười lạnh, vừa nhìn đã biết tâm tư của Mạnh Hạo, nhưng hắn ỉ vào tu vi cường hãn, không thèm để ý chút nào, tay phải nâng lên, khí thế chẳng những không thay đổi, mà ngược lại càng phát ra mạnh hơn!

- Mua dây buộc mình! Hải Thánh trưởng lão nở nụ cười âm lãnh, trực tiếp chộp tới.

Mạnh Hạo ở phía trên, khí thế cũng tăng cao, trong giây lát, đã đánh ra một quyền về phía Hải Thánh trưởng lão. Một quyền này, trực tiếp tạo ra một cái lốc xoáy, ầm ầm lao thẳng tới Hải Thánh trưởng lão, trong nháy mắt song phương liền va chạm với nhau, truyền ra tiếng nổ ầm ầm đinh tai nhức óc.

Lốc xoáy sụp xuống, cơ thể Mạnh Hạo tiếng truyền ra tiếng “rắc rắc” như tiếng xương gãy, khóe miệng hắn tràn ra máu tươi, bịch bịch lui về phía sau, thể bị đã bị chấn thương nặng, cảnh giới Vĩnh Hằng cấp tốc vận chuyển.

Hải Thánh trưởng lão cũng bị trầm xuống mấy trượng, sau đó lão liền hừ lạnh, đuổi theo Mạnh Hạo.

- Chẳng trách kế hoạch Hải Sam Đảo lại thất bại... Nếu không có chuẩn bị của lão tổ, lần này quả thật là không thể giết được ngươi. Lão phu sinh ở Đệ Cửu Hải, trong phạm vi của Đệ Cửu Hải, ta có thể mượn tới lực lượng của Đệ Cửu Hải, cho dù ngươi có mạnh mấy đi nữa, thì cũng phải chết! Hải Thánh trưởng lão tỏ ra dữ tợn, vừa dứt lời, lão lại lần nữa phóng tới gần Mạnh Hạo, tay phải bấm quyết, xung quanh lão bất ngờ xuất hiện hư ảnh một vùng biển rộng, từ dưới hướng lên, ầm ầm đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

Thậm chí khi tới gần, hư ảnh vùng biển này còn bất ngờ hóa thành một con rùa biển to lớn, gào thét lao tới trấn áp.

Thấy Hải Thánh trưởng lão công kích, Mạnh Hạo lập tức hiểu ra sự chênh lệch giữa cảnh giới Tiên Đế và Cổ cảnh đã tắt 10 ngọn Hồn Đăng

Chênh lệch này... quả thật không nhỏ, nhưng cũng không lớn đến mức khiến người ta tuyệt vọng!

- Đệ Cửu Hải cho ngươi mượn lực lượng sao? Mạnh Hạo âm trầm lên tiếng, Tinh Thần Thạch từ mắt trái lóe lên một cái, trong chớp mắt khi phiến biển rộng cùng con rùa nước lao xuống, toàn thân hắn liền biến thành một tinh cầu, ầm ầm phóng thẳng lên nghênh đón.

Vừa va chạm với phiến biển rộng, Tinh Thần Thạch của Mạnh Hạo lập tức nổ tung, hiện ra nguyên hình, phun ra máu tươi. Nhưng trong nháy mắt, hắn lại hóa thành một con đại bàng màu vàng, kêu lên thê lương rồi tiếp tục xuyên qua vùng nước biển và con rùa biển, mang theo thân thể bê bết máu và khí thế ngày càng tăng cao, mang theo vẻ điên cuồng xuất hiện ở trước mặt Hải Thánh trưởng lão, hung hăng trảo một trảo. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, hai người đồng thời bị chấn lùi lại.

- Không tự lượng sức! Thánh trưởng lão bị đẩy lùi về phía sau, lúc này, hắn chỉ còn cách mặt biển có mười trượng, nhưng hắn không thèm để ý chút nào, lại phất tay một cái, lập tức có một ngọn Hồn Đăng bay ra, rầm rầm lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Vừa rồi Mạnh Hạo cũng bị chấn lui về phía sau, máu tươi phun ra, thân thể suy nhược, cảnh giới Vĩnh Hằng điên cuồng vận chuyển. Hắn lại lao tới, lần này, hắn thi triển pháp thuật tổ hợp, phát ra từng dãy núi ầm ầm phủ xuống, còn có núi hư ảnh Đệ Cửu Sơn xuất hiện, có nhật nguyệt tinh tú biến ảo trực tiếp va chạm với ngọn Hồn Đăng. Lập tức một tiếng nổ vang ngập trời truyền ra, toàn thân Mạnh Hạo như muốn sụp đổ, nhưng nhờ cảnh giới Vĩnh Hằng vận chuyển, nên thương thế cũng không đáng lo lắng, hắn lại thi triển ra pháp tướng 33 thiên, ngưng tụ toàn lực, đánh tới Hải Thánh trưởng lão.

Hải Thánh trưởng lão hừ lạnh một tiếng, phất tay phát ra dao động gợn sóng, tạo thành một mặt quỷ, mặt quỷ thét lên đánh về phía Mạnh Hạo. Nhưng đúng lúc này, Mạnh Hạo chợt hít sâu một hơi, ánh mắt hiện ra vẻ lạnh lẽo, đấm ra một quyền.

Đây không phải là một quyền bình thường, mà là... lực lượng Thể tu mạnh nhất!

Diệt Sinh Quyền!

Một quyền đánh ra, bốn phương tám hướng như mất đi tất cả sinh cơ, kể cả sinh cơ của Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc cũng biến mất, giống như đã chết, đánh ra một quyền Diệt Sinh này!

Hải Thánh trưởng lão lần đầu tiên biến sắc, hắn không chần chờ chút nào, hai tay nhấc lên, lập tức ở phía trước hắn xuất hiện một miếng vảy rồng to lớn, cản lại một quyền của Mạnh Hạo.

Ầm ầm ầm!

Mặt biển lõm sâu xuống, sắc mặt Hải Thánh trưởng lão tái nhợt, thân thể bị đẩy chìm xuống mặt nước.

- Diệt Sinh Quyền, không ngờ lại là Diệt Sinh Quyền...

- Nhưng đối với ngươi mà nói, một quyền này có lẽ cũng phải miễn cưỡng mới có thể thi triển ra! Hải Thánh trưởng lão hít sâu một hơi, ánh mắt hiện ra vẻ lạnh lẽo. Khi hắn đang định bay lên, bỗng nhiên khóe miệng Mạnh Hạo khẽ nhếch lên.

Mục đích của hắn, chính là đẩy Hải Thánh trưởng lão xuống nước!

Đó là nơi duy nhất mà hắn có thể giệt sát đối phương, nếu không phải lôi đỉnh không thể dùng được nữa, hắn cũng không cần dùng phương thức chiến đấu sấm sét, trong thời gian ngắn ngủi liều mạng bị thương nặng như vậy.

Chủ động chuyển thế trận xuống lòng biển, hoặc là dùng phương pháp khác, đều có lợi và hại riêng. Nhưng ở trên không, uy áp sẽ có chỗ thiếu sót, cho nên Mạnh Hạo mới lựa chọn con đường này!

Mặc dù khó khăn, nhưng lại có thể áp chế đến mức mạnh nhất!

Nếu như không nhờ có cảnh giới Vĩnh Hằng, toàn thân Mạnh Hạo đã sớm sụp đổ rồi, nhưng cho dù như vậy, thời khắc này tốc độ khôi phục cũng bắt đầu trở nên chậm chạp. Khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, tay phải lại nâng lên, trong khoảnh khắc khi Hải Thánh trưởng lão muốn bay lên, điểm ra một chỉ.

- Hỏa! Hắn khẽ hô lên.

Thấy được vẻ mặt Mạnh Hạo, Hải Thánh trưởng lão chợt biến sắc, cùng lúc đó, trong tiếng ầm ầm vang lên, lồng giam sinh tử như một lồng giam

độc lập, nhưng trên thực tế nó vẫn là nước biển tạo thành, lúc này liền cháy lên hừng hực, thậm chí bên trong nước biển cũng có ngọn lửa bốc cháy!

Đây là thần hỏa, là thần hỏa căn nguyên mà lúc trước vì giết chết đám hải thú, Mạnh Hạo đã truyền vào trong lòng biển!

Giờ phút này, thần hỏa căn nguyên đột nhiên bạo phát, không ngờ lại xuyên thấu lồng giam, trực tiếp xuất hiện ở xung quanh Hải Thánh trưởng lão!

Trong nháy mắt ngọn lửa đã cuồn cuộn lan ra, khiến cho nơi này trở thành biển lửa, tạo thành một thế giới thần hỏa căn nguyên, bao phủ Hải Thánh trưởng lão lại!

- Thần hỏa! Không có khả năng, lúc trước rõ ràng ta thấy nó đang bốc cháy bên ngoài lồng giam mà, nơi này chính là lồng giam sinh tử, cho dù ngọn lửa kia có căn nguyên, thì trong thời gian ngắn cũng không thể xông qua được! ! Vừa nhìn thấy thần hỏa, Hải Thánh trưởng lão lập tức biến sắc, tỏ ra không thể tin nổi, để giết Mạnh Hạo, yêu tu nhất mạch đã điều tra Mạnh Hạo rất cặn kẽ, sao có thể không biết về thần hỏa căn nguyên chí cường đã bị lộ ra này chứ!

Cùng lúc đó, Hải Thánh trưởng lão lập tức cảm nhận được, biển lửa này có thể làm mình bị thương, nhưng cũng may, thương tổn này không quá nặng, chỉ cần mau chóng thoát khỏi sẽ không có ảnh hưởng gì lớn.

- Chỉ là thần hỏa nhỏ bé mà thôi, cho dù không biết ngươi dùng thủ đoạn gì lừa gạt được lão phu, cũng gây ra chút uy hiếp cho lão phu, nhưng... muốn dùng ngọn lửa này giết chết lão phu, thì thật là ngây thơ! Hải Thánh trưởng lão hừ lạnh, định xông mạnh ra khỏi biển lửa, một khi lão chạy ra, thì lần vây giết này của Mạnh Hạo, sẽ thất bại.

Trên thực tế, hắn vẫn còn một phương pháp, chính là tiếp tục trầm

xuống, phá vỡ phong ấn của tường nước xung quanh, thừa nhận lực lượng cắn trả, xông ra khỏi lồng giam. Nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không làm vậy.

- Ngươi không ra được đâu! Trả lời hắn, chính là giọng nói lạnh lẽo của Mạnh Hạo, Mạnh Hạo đã dung hợp Chí Tôn Huyết, toàn bộ thần thông pháp thuật đều được tăng cường, thần hỏa vốn là căn nguyên, có Chí Tôn Huyết ở bên trong, khiến cho này uy năng của thần hỏa bạo tăng không ít, cho nên mới có thể xuyên thấu lồng giam sinh tử tiến vào!

Nhưng cũng chỉ là xuyên thấu mà thôi, muốn phá vỡ lồng giam, trong thời gian ngắn không thể làm được.

Ngay khi Mạnh Hạo vừa cất tiếng, Hải Thánh trưởng lão đang định chạy ra khỏi biển lửa, thì tay phải Mạnh Hạo chợt nâng lên, phát ra một chỉ về phía Hải Thánh trưởng lão.

Yêu Phong, đệ bát cấm!

Cấm pháp vừa xuất ra, thân thể Hải Thánh trưởng lão chợt khựng lại, sắc mặt hắn đại biến, không ngờ lại chạy ra thất bại, bị ngọn lửa bao vây. Hải Thánh trưởng lão lập tức trở nên giận dữ.

Cái giá Mạnh Hạo phải trả khi thi triển đệ bát cấm, chính là khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng hắn không thèm để ý, tay phải lại nhấc lên, ầm ầm phát ra đủ loại pháp thuật thần thông, đánh thẳng tới Hải Thánh trưởng lão.

Liều mạng chính mình bị thương nặng, cũng không cho Hải Thánh trưởng lão chạy ra khỏi biển lửa.

Toàn thân Hải Thánh trưởng lão nổ lên ầm ầm, trong nháy mắt khi thân thể đang khôi phục lại, Mạnh Hạo lại lần nữa phát ra một chỉ, vẫn là đệ bát cấm!

Liên tục mấy lần như vậy, trong lòng Hải Thánh trưởng lão không ngừng gào thét, hắn nhưng lại không thể chạy ra, mà ở lâu bên trong biển lửa, khiến da tay của hắn bắt đầu khô nứt, tóc của hắn bắt đầu xơ xác. Cảm giác nguy cơ sinh tử đang từ từ đến gần khiến hắn cả kinh, trong nháy mắt khi thân thể gần khôi phục lại, không đợi Mạnh Hạo lần nữa phát ra cấm chế, hắn liền cắn mạnh chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. Máu này hóa thành một con Huyết Long, ầm ầm phóng thẳng tới Mạnh Hạo, đồng thời Hải Thánh trưởng lão cũng vọt lên, sắp sửa thoát ra.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, hít sâu một hơi, Diệt Sinh Quyền lại một lần nữa được triển khai, trong tiếng nổ "ầm ầm", toàn thân hắn run rẩy, máu tươi phun ra. Nhưng một quyền này, cũng đánh vỡ hy vọng chạy ra của Hải Thánh trưởng lão, dưới một quyền kia, con Huyết Long lập tức vỡ vụn, mà Mạnh Hạo cũng bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ phản chấn, trong lúc thụt lùi lại hắn vẫn không quên phát ra đệ bát cấm.

Uỳnh!

Mạnh Hạo đình chỉ thụt lùi, vẻ mặt dữ tợn lần nữa xông lên tấn công. Thấy Hải Long trưởng lão phất tay một cái lại khôi phục, Mạnh Hạo lập tức bấm quyết, Chí Tôn Kiều rầm rầm phủ xuống, đập về phía Hải Thánh trưởng lão.

- Mạnh Hạo chết tiệt!

Hải Thánh trưởng lão rống giận, trong tiếng nổ ầm ầm vang vọng, hắn lại lần nữa chạy ra thất bại, mà theo thời gian ngày càng kéo dài, biển lửa xung quanh tạo thành thương tổn cho hắn cũng càng ngày càng mãnh liệt, toàn bộ pháp bảo phòng hộ đều không thể ngăn cản, hắn đã thử nhiều lần cũng không có hiệu quả, da tay của hắn đã bị vỡ vụn phạm vi lớn, tóc của hắn đã hoàn toàn khô héo.

Càng làm cho hắn sợ hãi hơn chính là, sau một thời gian dài ở trong biển

lửa, không ngờ thần hỏa lại chui vào trong cơ thể, bắt đầu thiêu đốt ngũ tạng lục phủ của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1420: Ai dám cứu nó

Những tiếng lèo xèo không ngừng truyền ra, đó là tiếng biển lửa đốt cháy thân thể vang lên, còn có cả tiếng thiêu đốt từ bên trong lục phủ ngũ tạng truyền ra nữa. Đau đớn vô cùng kịch liệt, nguy cơ sinh tử cũng càng ngày càng gần!

Bóng tối tử vong không ngừng hiện lên trong lòng Hải Thánh trưởng lão, hắn có thể cảm nhận được, nếu như còn kéo dài thêm nữa, mình... thật sự sẽ chết!

Sẽ bị biển lửa này thiêu đốt thành tro bụi!

Trận chiến này, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ thất bại, càng chưa từng nghĩ qua mình lại phải trải nghiệm cảm giác tử vong, thậm chí hắn cũng không tỏ ra kiêu ngạo chỉ dùng lực lượng tắt năm ngọn đèn Hồn Đăng tới giết Mạnh Hạo, mà là vừa ra tay đã lập tức thi triển ra tuyệt chiêu, lấy Hồn Ngọc cường giả Cổ Cảnh hậu kỳ của yêu tu nhất mạch ra sử dụng!

Khiến cho tu vi kéo lên, đạt tới trình độ dập tắt chín ngọn Hồn Đăng, nhưng cho dù là như vậy... lão vẫn lâm vào nguy cơ đến mức này, khiến trong lòng lão thầm rúng động.

- Hắn đến cùng là có cơ duyên gì, không ngờ lại cường đại như vậy, mà quan trọng nhất, không phải hắn mạnh mẽ bao nhiêu, mà là tên này lòng dạ độc ác, còn có tâm cơ gian trá nữa! Ánh mắt Hải Thánh trưởng lão khi nhìn về phía Mạnh Hạo, trở nên khiếp sợ và kiêng kỵ mãnh liệt.

Thân phận Mạnh Hạo không tầm thường, mặc dù yêu tu nhất mạch bố trí bẫy rập, nhưng cũng bị kềm chế nghiêm trọng, sát cục này, Đạo Cảnh không thể xuất thủ, ngay cả Cổ Cảnh đỉnh phong cũng bị ngăn cản mãnh

liệt. Cho nên Hải Giới Cửu Yêu cùng với hai vị trưởng lão ra mặt, đã là lực lượng cực hạn của kế hoạch lần này.

Dùng cỗ lực lượng này đi đánh chết một tu sĩ Tiên Cảnh, hơn nữa Hải Thánh trưởng lão còn có Hồn Ngọc trong tay làm đòn sát thủ, bạo phát ra lực lượng đã tắt chín ngọn Hồn Đăng, hết thảy những bố trí đó, toàn bộ yêu tu nhất mạch đều cho rằng đã chắc ăn mười phần, tuyệt đối sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn.

Nhưng bọn chúng... vẫn xem thường Mạnh Hạo!

Trong tiếng nổ ngập trời, hai mắt Mạnh Hạo vằn lên tơ máu, ra tay long trời lở đất, lần lượt áp chế Hải Thánh trưởng lão, khiến cho hắn không thể chạy ra, chỉ có thể ở trong biển lửa, chịu đựng đau đớn cùng bóng tối tử vong ngày càng mãnh liệt.

Mà mỗi một lần thi triển Yêu Phong đệ bát cấm, Mạnh Hạo đều phải trả giá, máu tươi không ngừng trào ra. Nhưng hắn lại không chút nào dừng lại, ngoan độc đối với người khác chưa là gì, ngoan độc đối với chính mình mới chính là tuyệt chiêu lấy yếu thắng mạnh!

- Chết tiệt! Khắp người Hải Thánh trưởng lão đều đã bị thiêu đốt, đau nhức kịch liệt khiến vẻ mặt hắn càng thêm dữ tợn, gần như đã trở nên điên cuồng, khuôn mặt màu đen trên mặt của hắn càng thêm lóng lánh, trông vô cùng quỷ dị. Hắn liền gầm nhẹ một tiếng, hai tay bấm quyết, khuôn mặt màu đen như phát ra tiếng gào thét vô thanh, sau đó hắn hít sâu một hơi, đẩy mạnh hai tay về phía Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, ngươi chết đi cho ta!

Trong khoảnh khắc khi hai tay hắn đánh ra, hắc khí toàn thân hắn lập tức bạo phát, tràn ra bốn phương tám hướng, khiến cho mặt biển trong phạm vi lồng giam này, liền trở thành một biển hắc khí.

Ngay sau đó, một quả tim to lớn bỗng nhiên thay thế Hải Thánh trưởng lão, xuất hiện giữa trời đất, như thể hắn đã hóa thân thành trái tim vậy. Trái tim này đen như mực, tràn đầy vẻ tà ác và thần bí, còn có khí tức tang thương cuồn cuộn bạo phát ra.

Bỗng nhiên trái tim đập lên vang dội như tiếng sấm, thình thịch, thình thịch, thình thịch!

Thanh âm này vừa truyền ra, Mạnh Hạo liền biến sắc, mỗi một lần trái tim quỷ dị này nhảy lên, mỗi một lần thanh âm truyền ra, đều có một cỗ lực lượng mạnh mẽ ầm ầm bạo phát, tạo thành công kích đánh sâu vào cơ thể Mạnh Hạo, khiến hắn như bị nguyên một ngọn núi đè xuống vậy!

Cùng lúc đó, trái tim Mạnh Hạo truyền ra một loạt đau nhức kịch liệt, khiến cả người hắn run lên, càng kinh người hơn chính là, thanh âm nhịp tim kia như có lực lượng kỳ dị nào đó, hóa thành một lưỡi dao sắc bén vô hình, đâm vào toàn thân Mạnh Hạo!

Nhận lấy những nhát đâm kia, trái tim Mạnh Hạo cũng như muốn xé rách ra!

Vào giờ khắc này, tu vi của hắn, thân thể của hắn, toàn bộ những gì thuộc về hắn, đều như bị đả kích mãnh liệt, phun ra máu tươi. Cùng lúc đó, trái tim màu đen kia cũng nhanh chóng bay lên không, dường như muốn xông phá ra khỏi biển lửa.

Pháp thuật này vô cùng quỷ dị, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, sắc mặt tái nhợt, thấy trái tim kia muốn xông ra, hắn liền nghiến răng một cái, tay phải chợt nâng lên, chịu đựng trái tim đau nhức kịch liệt, chịu đựng uy áp đang đè xuống toàn thân, vung mạnh lên.

Trong khoảnh khắc, lập tức có... 11 hạt đậu màu đen bay ra.

- Vãi đậu thành binh! Mạnh Hạo vừa hô lên, 11 hạt đậu màu đen lập tức

hóa thành 11 tên tiểu nhân màu đen, chúng không có mắt, chỉ có một cái miệng rộng, trông vô cùng dữ tợn. 11 tên tiểu nhân phát ra tiếng kêu chói tai, ầm ầm xông về phía trái tim màu đen.

Một màn này, khiến Hải Thánh trưởng lão kinh hãi, cũng như Mạnh Hạo không biết thần thông của hắn là gì, hắn cũng chưa từng thấy qua chiêu "vãi đậu thành binh" này của Mạnh Hạo. Trong điều tra của yêu tu nhất mạch, chưa từng thấy nhắc đến.

Khiến Hải Thánh trưởng lão càng thêm kinh hãi, chính là 11 tên tiểu nhân đậu đen sau khi đồng loạt hét lên, tiếng hét cộng hưởng với nhau, bất ngờ lại khiến cho trái tim màu đen Hải Thánh trưởng lão hóa thành run mạnh một cái, không ngờ bắt đầu mơ hồ, mà hắc khí lan tràn trên mặt biển cũng trong chớp mắt, cấp tốc co rút lại.

Càng khiến cho Hải Thánh trưởng lão không thể tin nổi, chính là khuôn mặt màu đen lúc trước hắn bóp nát ngọc giản hiện ra kia, không ngờ lúc này lại truyền ra tiếng hét kinh hoảng!

Cùng lúc đó, 11 tên tiểu nhân đậu đen đã đánh tới trái tim màu đen kia, trong nháy mắt đã chui vào bên trong, muốn đi đoạt xá!

- Không thể nào! Hải Thánh trưởng lão rúng động ngập trời.

Đây mới là uy lực chân chính của tiểu nhân đậu đen, sau khi bọn chúng xuất hiện, chuyện thứ nhất muốn làm chính là chọn mục tiêu đoạt xá. Năm đó Mạnh Hạo nhờ có Sinh Tử Cấm mới có thể hàng phục bọn chúng, mà lại phải hàng phục từng con một mới được, nếu như 11 con cùng lên, Mạnh Hạo cũng phải lập tức tránh xa.

Trái tim màu đen lập tức chấn động như đang vùng vẫy, hắc khí ở xung quanh trong nháy mắt liền quay trở về, nhưng cũng không có tác dụng gì. Trong chớp mắt, một tiếng nổ ầm ầm ngập trời vang lên, trái tim màu đen nổ tung, thân hình Hải Thánh trưởng lão lần nữa xuất hiện, nhưng

đúng lúc này, bỗng nhiên lão lại hét lên một tiếng thê lương.

Trên người của hắn, không thấy được bất kỳ một tên tiểu nhân đậu đen nào, toàn bộ bọn chúng đều đang ở trong cơ thể hắn, mà khuôn mặt màu đen trên mặt hắn kia, lúc này cũng đang trở nên vặn vẹo, như thể đang cố chống cự vậy.

- Đây là thứ gì! Hải Thánh trưởng lão tỏ ra khủng khiếp, run rẩy thốt lên. Tu vi của hắn, không ngờ trong chớp mắt cũng xuất hiện biến hóa, lúc thì hiện ra năm ngọn Hồn Đăng, lúc thì hiện ra chín ngọn Hồn Đăng, không ngừng luân phiên.

Mạnh Hạo hiện lên sát ý, nhân cơ hội này bước tới, tay phải nhấc lên, thi triển ra thần thông, lần nữa trấn áp Hải Thánh trưởng lão, ép lão xuống biển lửa.

Tu vi Hải Thánh trưởng lão lúc này đang bất ổn, khiến cho lực lượng đối kháng biển lửa cũng bị giảm xuống trên diện rộng, trong chớp mắt, toàn thân hắn đã tràn ngập ngọn lửa, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể cũng sắp bị đốt thành tro.

- Cút ra cho ta!

Hải Thánh trưởng lão nổi điên, nguy cơ tử vong giờ khắc này đã mãnh liệt đến cực hạn, hắn rống lớn một tiếng, thân thể ầm ầm chấn động, không ngờ lại trở nên lớn dần. Theo đó, chiếc vảy nơi mi tâm của hắn vào lúc này cũng lớn lên, chỉ trong vòng mấy hơi thở, bất ngờ hắn chợt biến thành một con hải long!

Một con hải long dài chừng mấy trăm trượng!

Đó chính là bản thể của hắn!

Con hải long này toàn thân đen như mực, khi xuất hiện, nó liền ngửa mặt

lên trời gào thét, rồi không biết nó triển khai phương pháp gì, thân thể lập tức uốn éo, truyền ra tiếng ầm ầm vang vọng, từng tên tiểu nhân đậu đen bị nó cưỡng ép từ bức ra khỏi cơ thể.

Nhưng... thân thể khổng lồ của hắn, cũng nằm trọn trong biển lửa, diện tích bị đốt cháy cũng lập tức bạo tăng, khiến cho rất nhiều bộ vị trên thân thể nó đều bị hòa tan, thấy được cả xương cốt.

- Mạnh Hạo, lão phu muốn ăn ngươi! Con hải long tức giận ngập trời, thân thể uốn éo, đầu rồng to lớn, cặp mắt đỏ thẫm điên cuồng nhìn về phía Mạnh Hạo như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Mạnh Hạo vẫn tỏ ra như thường, chỉ có sắc mặt là tái nhợt, trong khoảnh khắc khi con hải long lao tới, hắn hít sâu một hơi, tay phải nâng lên... nắm tay đấm mạnh ra một quyền!

Một quyền này, không phải Diệt Sinh, mà là... Xá Thân Quyền!

Một cỗ khí thế nhập ma, buông tha cho hết thảy theo một quyền này ầm ầm nổi lên, như thể sau khi đánh ra một quyền này, sẽ phải trả một cái giá vô cùng to lớn, như thể vì một quyền này, mà chấp nhận đặt mình trong ma đạo vậy!

Một đấm xuất ra, thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược, ngay cả bức tường nước của lồng giam cũng bị rung lên. Con hải long đang vọt tới chợt co rút đồng tử lại, phát ra tiếng gào thét không cam lòng, bị một quyền trực tiếp giáng lên người!

Rầm rầm rầm!

Trong khoảng khắc, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, con hải long phát ra tiếng hét thảm thiết, “ầm” một tiếng, thân thể nó cũng không chạy ra được, mà tiếp tục bị đánh chìm vào biển lửa, bị ngọn lửa che mất. Mạnh Hạo liên tục phun ra 7, 8 ngụm máu tươi, trước mắt cũng trở nên mơ hồ,

hắn cắn mạnh đầu lưỡi một cái, buộc mình thanh tỉnh, hắn cần phải tiếp tục áp chế.

Về phần con hải long, khi lần nữa rơi vào biển lửa, ánh mắt nó liền lộ ra khủng hoảng, thân thể nhanh chóng trầm xuống, không ngờ nó lại không định chạy ra nữa, mà lao thẳng xuống đáy biển, ầm một tiếng, trực tiếp va vào vách ngăn lồng giam. Rõ ràng là hắn chấp nhận hậu quả cắn trả, liều mạng muốn trốn ra khỏi lồng giam.

Hắn không thể không trốn ra, bởi vì cứ tiếp diễn như vậy, hắn sẽ chết! !

Tiếng va chạm truyền ra đùng đùng như tiếng sấm nổ, sau chín lần nổi điên va chạm với vách lồng, rốt cục lồng giam cũng bị nó đục thủng một cái lỗ. Hải long chấn động toàn thân, đang phải hứng chịu một cỗ lực lượng cắn trả to lớn đánh sâu vào thân thể của.

Da tróc thịt bong, từng mảng vảy lớn bị tróc ra, máu thịt bầy nhầy, lực lượng cắn trả này quá lớn, Mạnh Hạo ở phía sau nhìn thấy mà kinh hãi.

Trong chớp mắt khi sắp bị phá thành mảnh nhỏ, con hải long liền gầm lên một tiếng, trên thân thể nó lập tức hiện lên vô số hắc khí, những hắc khí này hứng chịu cắn trả thay cho nó, đó chính là lực lượng của Hồn Ngọc. Dưới lực lượng cắn trả, hắc khí cấp tốc tiêu tán, đến cuối cùng, bị cưỡng ép bức ra khỏi cơ thể hải long, biến mất trong Cửu Hải.

Con hải long mang theo thương thế trầm trọng, thậm chí ý thức cũng đã trở nên mơ hồ, dùng toàn bộ khí lực xông vào lòng Đệ Cửu Hải.

- Cửu Hải mẫu thân, cứu ta! Con hải long vừa bay nhanh vừa truyền ra tiếng cầu cứu, nó sinh ra, lớn lên ở Đệ Cửu Hải, đối với nó mà nói, Đệ Cửu Hải chính là mẫu thân của nó!

Sau khi thanh âm của nó truyền ra, Đệ Cửu Hải dường như xuất hiện một cỗ lực lượng tẩm bổ, nhanh chóng sáp nhập vào trong cơ thể hải long,

chữa trị thân thể của hắn.

Mạnh Hạo trong chớp mắt đã đuổi tới, ánh mắt tràn ngập sát khí, thấy thân thể hải long nhanh chóng khôi phục lại, ánh mắt của hắn trở nên sắc bén như đao, trong giây lát liền truyền ra một câu nói tàn nhẫn!

- Đệ Cửu Hải, ngươi dám cứu nó, sau này nếu ta đắc đạo, nhất định sẽ khiến cho núi thứ chín có không biển!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1421: Biển thứ chín phẫn nỗ

- Thật buồn cười! Bản thể Hải Thánh trưởng lão, hải long to lớn kia cũng nghe lời nói của Mạnh Hạo, trong lúc thân thể khôi phục, lão cười ha hả, tiếng cười truyền khắp bốn phía: - Biển thứ chín là mẫu thân của nhất mạch yêu tu ta, là một phần của Đệ Cửu Sơn Hải không thể rung chuyển, sức mạnh to lớn đó, ngay cả Quý Thiên cũng không dám nói cuồng ngôn như thế. Ngươi chỉ là một tu sĩ nho nhỏ, nhưng lại dám ở chỗ này, uy hiếp mẫu thân của biển thứ chín ư?

- Ngươi thành đạo sẽ làm núi thứ chín không có biển ư? Cuồng vọng, không biết, không biết người nào cho ngươi dũng khí, dám nói ra câu nói này! Hải long cười to, tiếng cười đầy khinh miệt, dường như nghe được chuyện cười lớn nhất thế gian.

Nhưng ngay khoảnh khắc truyền ra tiếng cười châm chọc của con hải long, đột nhiên, cả biển thứ chín sôi sục, lập tức từng đợt sóng biển đánh ra tiếng động, truyền khắp tinh không!

Một màn này, khiến Hải Thánh trưởng lão sửng sốt, trái tim nhảy bộp một tiếng.

Mạnh Hạo không phải tu sĩ bình thường, cho dù ở trong mắt rất nhiều người, hắn như cũ còn là kẻ yếu, nhưng... trong mắt của chín núi, chín biển Sơn Hải Giới này, Mạnh Hạo... hắn là Sơn Hải Giới chủ tương lai!

Từ khi hắn dung hợp một giọt Chí Tôn Huyết của Cửu Phong Chí Tôn, trở thành Phong Yêu nhất mạch, nếu hắn thành đạo, hắn chính là Sơn Hải chủ!

Loại thân phận này, loại địa vị này, nói ra giọng điệu như vậy... có thể khiến thiên địa kinh sợ, khiến chín núi rung chuyển, khiển chín biển chấn động!

Biển thứ chín, trầm mặc!

Theo trầm mặc, theo lực lượng tẩm bổ cho hải long kia tiêu tán trong vô hình, tâm thần hải long run rẩy kịch liệt, trong mắt lộ ra không thể tin, cũng có hoảng sợ sâu sắc.

Nó sinh ở biển thứ chín, lớn lên ở biển thứ chín, có thể thành thú biển hóa thành yêu tu, có thể nói là con cưng của biển thứ chín, bất kỳ một yêu tu nào, đều có thể xưng là con của biển thứ chín!

Được biển thứ chín sủng ái, lúc nó bị thương, biển thứ chín có thể tặng ra lực lượng khôi phục, đây là chuyện mỗi một yêu tu đều biết, bọn chúng cũng xem biển thứ chín trở thành là mẫu thân của mình!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, trong Cửu Hải Thần Giới, nhất mạch yêu tu có thể chiếm giữ số định mức như thế, vả lại địa vị không tầm thường... nhưng giờ này... mẫu thân biển thứ chín lại vì một câu nói uy hiếp của Mạnh Hạo, không ngờ... ngưng tẩm bổ cho nó.

Chuyện này, không thể nghĩ sâu xa, vì một khi suy nghĩ sâu, sẽ làm cho người ta da đầu tê dại, sẽ làm người ta gần như nghẹt thở, sẽ khai quật ra một chuyện rất đáng sợ!

- Điều đó không có khả năng... Hắn có thân phận gì, danh sách ư? Nhất định là danh sách, nhất định là vì hắn có được danh sách, cho nên mới khiến mẫu thân biển thứ chín vứt bỏ ta! Hải Thánh trưởng lão thân thể run lên, lão cho là mình tìm được đáp án rồi, nhưng trong lòng của lão vẫn còn chần chờ, lão không muốn thừa nhận... đáp án mình tìm ra, điều đó cũng không hoàn toàn phù hợp đạo lý.

Không có biển thứ chín tẩm bổ, thương thế của hải long do Hải Thánh trưởng lão hóa thành, lập tức không khôi phục nữa, máu tươi trào ra, thân thể rách nát... tức thì nó vội vàng bỏ chạy, tận đáy lòng nó nảy sinh tuyệt vọng.

Mạnh Hạo truy đuổi theo phía sau, tốc độ càng lúc càng nhanh. Mặc dù Mạnh Hạo cũng bị thương rất nặng, nhưng hắn có cảnh giới Vĩnh Hằng, tuy rằng lực lượng khôi phục rất chậm, nhưng thân thể hắn thủy chung đang trong khôi phục!

Trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên sát cơ, nâng tay lên chỉ về phía trước, lập tức thi triển Yêu Phong đệ bát cấm, khoảnh khắc xuất hiện, thân thể to lớn của hải long chấn động mạnh, liền dừng lại.

Trong nháy mắt nó dừng lại, Mạnh Hạo lập tức tới nơi. Giờ khắc này hải long, chỉ là lực lượng Cổ Cảnh tắt năm ngọn Hồn Đăng, không bằng trước, đối với Mạnh Hạo chỉ với cảnh giới Tiên Đế đủ để đánh chết.

Hắn nâng tay lên, trong chớp mắt bàn tay của hắn liền biến thành màu đỏ, trong mơ hồ dường như không còn là bàn tay, mà biến thành một cái đầu Huyết Yêu, há to cái miệng dữ tợn táp tới hướng hải long.

- Hải mẫu cứu ta!!! Cảm giác sống chết mãnh liệt bao phủ tâm thần hải long, nó phát ra một tiếng thét thê lương, gần như ngay khoảnh khắc thanh âm nó truyền ra, Huyết Yêu Đại Pháp trên tay Mạnh Hạo lại tới... Đột nhiên, biển thứ chín đang trầm mặc, trong giây lát, gió lốc nổ ầm ầm, sóng biển ngập trời, một lực lượng nhu hòa, mang theo tẩm bổ, chớp mắt một cái từ bốn phương tám hướng xuất hiện, sáp nhập trong cơ thể hải long.

Hải long tính mạng đang treo trên sợi tóc, trong nháy mắt sinh cơ dạt dào, nó vô cùng vui mừng, đồng thời, một lực lượng khuếch tán trước người nó, rồi lại đẩy mạnh thân thể của nó, ầm ầm bay về hướng xa xa.

Khiến cho một chưởng cắn nuốt tất chết của Mạnh Hạo liền rơi vào khoảng không.

- Biển thứ chín! Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra tơ máu, thanh âm truyền ra vang vọng bốn phương tám hướng, bốn phía như nổ tung khiến cho nước biển cuồn cuộn dữ dội.

Tiếng cười vui mừng, từ trong miệng hải long truyền ra, nó mừng như điên phát hiện chẳng những mình không có rơi xuống, thậm chí thân thể đang nhanh chóng khôi phục... lập tức nó sáng tỏ, mẫu thân biển thứ chín không có vứt bỏ mình.

- Danh sách thì như thế nào! Mạnh Hạo! Lần này, ngươi không giết được ta, ngươi có thể làm gì chứ?!. - Ngươi chỉ có thể trơ mắt nhìn ta về tới tông môn, chờ sau khi ta trở về, Mạnh Hạo... Lão phu thề, nhất định sẽ giết ngươi! Chẳng những ta muốn giết ngươi, ta còn muốn giết tất cả bằng hữu có liên quan với ngươi! - Ta biết, ngươi có một sư huynh tên là Trần Phàm, có một sư đệ tên là Lý Phú Quý... ngươi yên tâm, ta sẽ hành hạ chúng, ta bảo đảm, nhất định sẽ làm cho chúng hối hận đã sinh ra trong Đệ Cửu Sơn Hải Giới! - Còn có hồng nhan tri kỷ của ngươi kia! Ha ha... Lão phu cho ngươi biết, độc của nàng lão phu biết cách giải như thế nào, nhưng ta sẽ không nói cho ngươi biết! Loại độc này, Đạo Cảnh muốn giải, cũng đều khó khăn, ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng, nhìn tận mắt nàng khô héo mà chết đi! Hải long hưng phấn gào thét, nó sống sót sau tai nạn, thời khắc này vui mừng khiến nó gần như đánh mất hình tượng.

Dưới trợ giúp của biển thứ chín, tốc độ của nó cực nhanh, khoảnh khắc thối ngược, mà Mạnh Hạo quá giận dữ mà cười, chỉ là nụ cười kia lạnh như băng.

- Ta muốn giết ngươi, ngươi trốn không thoát! Ý chí của biển thứ chín mặc dù vô cùng cường đại, nhưng vì ngại quy tắc, nó không thể đi rung chuyển Mạnh Hạo, nhưng hiển nhiên, giữa Mạnh Hạo và con của nó, nó

lựa chọn con mình!

Đây có lẽ không phải là một lần lựa chọn, mà là một lần... khiêu khích!

Đối với thân phận của Mạnh Hạo, nó kính sợ, nhưng đối với cá nhân Mạnh Hạo này, nó không cho là có uy hiếp gì đối với mình!

Về phần tương lai, tồn tại khả năng nhiều lắm.

Mắt thấy hải long sắp chạy thoát, Mạnh Hạo cũng suy nghĩ minh bạch hết thảy, nhưng trong tiếng cười phẫn nộ, sát cơ trong mắt mãnh liệt hơn, chẳng những đối với yêu tu, cũng đối với biển thứ chín này!

Hắn nâng tay vung mạnh một cái, lập tức cái đầu Huyết Yêu biến ảo, trong nháy mắt nứt ra, biến thành 123 cái đầu Huyết Yêu, vây quanh bốn phía, tạo thành Huyết Giới. Sau đó Mạnh Hạo nhìn về phía hải long đang nhanh chóng bỏ chạy xa xa, ngay khoảnh khắc, trong tay Mạnh Hạo xuất hiện lôi đỉnh, đỉnh này tia chớp ầm ầm nhoáng lên một cái, trôi đi, thân ảnh Mạnh Hạo tức thì biến mất.

Khi xuất hiện lại, bất ngờ hắn ở ngay vị trí của hải long, xoay người lại, Mạnh Hạo không có mảy may chần chờ, vung tay lên, lập tức bạch cốt trường thương xuất hiện, Kiến Mộc làm cán, xương trắng làm mũi nhọn. Mạnh Hạo cầm cây trường thương trong tay, hắn toàn bộ khí lực ném mạnh về hướng phía sau, thậm chí sau khi ném ra, thương thế Mạnh Hạo bạo phát, hộc ra máu tươi.

Mà cây trường thương thì “ông” một tiếng, trực tiếp xé mở nước biển, ngưng tụ ý Tiên Đế của Mạnh Hạo, ngưng tụ sát cơ ngập trời của Mạnh Hạo, bay nhanh trong nước biển như một tia chớp, nhanh không cách nào hình dung, cho dù là nước biển đều bị xé toạt!

Gần như cùng một lúc cây trường thương bay ra, hải long kia, chớp mắt một cái liền đổi vị trí với Mạnh Hạo, xuất hiện ở khu vực của Mạnh Hạo

trước đó.

Mới vừa xuất hiện. nó lập tức đặt mình bên trong trận pháp Huyết Yêu của Mạnh Hạo, gần như trong nháy mắt nó xuất hiện, 120 cái đầu Huyết Yêu ở bốn phía, đồng thời gào thét chạy thẳng tới phía hải long.

Hết thảy đều xảy ra quá nhanh, hải long chấn động tâm thần, lập tức bị những cái đầu Huyết Yêu này bao phủ, phát ra thét thê thảm: - Hải mẫu cứu ta!!!

Thanh âm của nó vừa xuất hiện, lập tức lực lượng tẩm bổ trong biển thứ chín ầm ầm cuốn tới... nhưng... gần như trong nháy mắt lực lượng tẩm bổ này sáp nhập vào thân thể hải long, cây trường thương kia với tốc độ như tia chớp ầm ầm bay tới.

Tốc độ cực nhanh, hải long mở to mắt, la thất thanh, đồng thời cây trường thương trực tiếp đâm vào sọ đầu của hắn, xuyên thấu, bắn ra vô số máu tươi, lại vì lực đạo quá lớn, kéo thân thể khổng lồ của hải long ném ra phía sau... lập tức những cái đầu Huyết Yêu kia đều nhào tới, điên cuồng hấp thu.

Khí tức của Hải long, vào giờ khắc này vốn nên diệt vong, nhưng dưới tẩm bổ của biển thứ chín vẫn bàng bạc như cũ, chỉ là ngọn lửa sinh mạng của nó, dưới một thương này ầm ầm vỡ nát.

Gần như ngay khoảnh khắc vỡ nát, Mạnh Hạo lại tới, nâng tay lên nhấn mạnh một cái vào đầu hải long, tức thì thi triển pháp sưu hồn, tranh thủ lúc con hải long chết đi, đồng thời cũng sưu hồn bao trùm ba thành ký ức của hải long.

Sau đó con hải long, tắt hơi bỏ mình!

Cùng lúc đó, dường như từ trong biển thứ chín truyền ra một ý phẫn nộ, trở thành một lực lượng mạnh mẽ, trong tiếng nổ “ầm ầm”, từ trong nước

biển bốn phương tám hướng trực tiếp ào tới gần Mạnh Hạo, như phải đánh chết Mạnh Hạo.

- Ngươi dám! Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu, hừ lạnh một tiếng. Hắn có phán đoán của mình, biển thứ chín này có thể không thèm để ý tới hắn đi cứu hải long, nhưng nếu có thể làm nguy hại đến hắn, như vậy bản thân hắn, cũng không có khả năng là Sơn Hải Giới chủ tương lai!

Quả nhiên, ngay khi truyền ra lời nói của Mạnh Hạo, lực lượng mạnh mẽ bốn phía Mạnh Hạo tức khắc ngừng lại, không phải nó chủ động dừng lại, mà hình như có một lực lượng của quy tắc cản trở, khiến ý chí của biển thứ chín, chỉ có thể tan đi.

Thời khắc này, ngọn lửa sinh mạng của hải long kia tắt, hồn nó chia năm xẻ bảy vỡ tan, duy chỉ có thân thể nó dưới tẩm bổ của biển thứ chín, vẫn như cũ tồn tại, chỉ là rất nhanh, lực lượng tẩm bổ của biển thứ chín liền tiêu tán, thân thể hải long, trong chớp mắt đã bị 120 cái đầu Huyết Yêu hút khô, trở thành tro bụi, tiêu tan trong nước biển.

Sau đó, những cái đầu Huyết Yêu nhất nhất bay trở về, sáp nhập trong cơ thể Mạnh Hạo, cũng trích ra sinh cơ của hải long, giúp cho sắc mặt Mạnh Hạo khôi phục một chút; tu vi trong cơ thể cũng vận chuyển, sinh cơ dư thừa thì bị hắn đưa vào trên người Sở Ngọc Yên bên trong túi trữ vật.

Làm xong những chuyện này, Mạnh Hạo đứng trong nước biển, lạnh lùng nhìn thoáng qua biển thứ chín, sắc mặt hắn âm lạnh, hắn không có nói ra nửa lời uy hiếp, xoay người nhoáng một cái, bay thẳng tới tông môn Cửu Hải Thần Giới.

Nhưng... ý chí của biển chín này không biết, với tính tình của Mạnh Hạo, nếu hắn nói ra lời uy hiếp, còn có đường sống hòa hoãn, mà khi hắn ngay cả một lời cũng không nói, như vậy chuyện này... chính là nước lửa không hòa tan!

Từ đó về sau, ngày Mạnh Hạo thành đạo, trong Sơn Hải Giới có Mạnh Hạo, thì vĩnh viễn không có... biển thứ chín!

“Cổ Ất Đinh, năm đó ta thiếu ngươi một lời hứa hẹn, ngày thành đạo, ta sẽ trợ giúp ngươi hóa thành biển...”

“Hiện tại, ta đã giúp chọn cho ngươi vị trí để ngươi hóa biển, tuy hơi nhỏ một chút, ta còn sẽ giúp ngươi to lớn hơn, giờ này... chỉ chờ ngày ta... thành đạo!”

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1422: Sát thần vào tông

Mạnh Hạo trong mắt lộ ý quyết đoán, hóa thành một đạo cầu vồng, nhanh chóng chạy thẳng xuống nước biển phía dưới, mục tiêu kế tiếp của hắn, là Long Thiên Hải trong Cửu Hải Thần Giới.

Lần này hai trưởng lão yêu tu ra tay với Mạnh Hạo, đều đã diệt vong, mà Hải Giới Cửu Yêu chỉ còn lại có đệ nhất yêu này còn tại, cũng chính là người này đích thân ra tay bắt giữ Sở Ngọc Yên, nên đối với Long Thiên Hải, sát cơ của Mạnh Hạo mãnh liệt nhất.

“Máu trong tim hải long, mới là trọng điểm giải độc cho Sở Ngọc Yên, vì loại độc nàng trúng chính là long độc!” Đây là đáp án Mạnh Hạo tìm được trong ba thành ký ức của Hải Thánh trưởng lão.

Loại độc chất này, cần ít nhất máu trong tim của mười con hải long, mới có thể hóa giải, mà tu vi hải long càng cao, thì hiệu quả càng tốt. Mạnh Hạo không có chọn những thứ con thú hải long chưa có hóa hình kia, mục tiêu của hắn... là nhất mạch yêu tu trên Cửu Hải Thần Giới.

Hải long có thể hóa thành yêu tu, là lựa chọn hàng đầu của Mạnh Hạo.

Hơn nữa, thông qua ký ức của Hải Thánh trưởng lão, Mạnh Hạo biết được bản thể của Long Thiên Hải cũng là một con hải long.

Mạnh Hạo dùng tốc độ cao nhất, một đường bay nhanh, tu vi của hắn không ngừng khôi phục, thương thế trên thân hắn cũng đang chậm rãi lành lặn. Mạnh Hạo không ngừng vận chuyển cảnh giới Vĩnh Hằng, chỉ sau một nén nhang, cả người hắn lần nữa đạt tới đỉnh phong, phía trước hắn, dưới mặt biển đã xuất hiện một mảng mặt đất.

Trên mặt đất này dãy núi ngang dọc, tự thành một không gian, chính là...

Cửu Hải Thần Giới!

Trong mắt Mạnh Hạo sát cơ nhoáng một cái, tốc độ nhanh hơn, ầm một tiếng trực tiếp xé mở nước biển, đi tới ngoài sơn môn Cửu Hải Thần Giới, bước ra một bước, giống như từ trong nước biển đi tới trên đất bằng, khi xuất hiện đã ở bên trong tông môn Cửu Hải Thần Giới.

Vừa bước vào, Mạnh Hạo liền thấy ba yêu tu, dường như ở chỗ này chờ đợi, nhưng khi nhìn thấy hắn, ba yêu tu bỗng nhiên đổi sắc, không khống chế được, lộ ra vẻ giật mình kinh sợ.

Mà lúc này, khi bọn họ nhìn thấy Mạnh Hạo không phải tràn ngập sát cơ như trước, mà xuất hiện dáng vẻ giật mình kinh sợ, chỉ có một đáp án...

Bọn họ, biết Mạnh Hạo ở bên ngoài bị gài sinh tử kiếp!

Ba yêu tu thần sắc biến đổi, lập tức định lui ra sau, nhưng không đợi họ thối lui ra xa, với tu vi Tiên Cảnh của ba yêu tu này, trong mắt Mạnh Hạo, khoảnh khắc bọn họ để lộ ý giật mình kinh sợ, họ đã là người chết.

Mạnh Hạo trên đoạn đường tới đây, đã giết nhiều lắm. Thân trải qua sống chết, sát ý của hắn đã sớm tràn ngập, thời khắc này đến đây, vốn cũng không phải tính toán dàn xếp ổn thỏa... Điều đó không phải tính cách của hắn, hắn muốn giết, muốn náo động.

Muốn giết cho long trời lở đất, muốn náo động cho trời long đất lở!

Thân thể hắn bước lên trước một bước, vung mạnh tay lên, một uy áp Tiên Đế kèm theo gió cuốn tới rầm rầm, ba yêu tu toàn bộ biến sắc toàn lực bỏ chạy, nhưng trong chớp mắt đã bị gió lốc đuổi kịp cuốn vào bên trong.

Trong phút chốc truyền ra tiếng thét thê lương, gió lốc trở thành màu máu nhấc lên màn mưa máu.

Ngay lúc ba yêu tu này tử vong, xa xa có bảy tám tu sĩ đi ngang qua, nhìn thấy một màn này đều khiếp sợ. Đợi khi thấy rõ kẻ giết người lại là Mạnh Hạo, 7, 8 người này đều hai mặt nhìn nhau, hít ngược một hơi lạnh.

- Là Mạnh Hạo!

- Hắn vì sao phải giết người, không phải trước nói không xâm phạm lẫn nhau với nhất mạch yêu tu sao!

- Xảy ra chuyện lớn rồi! Mạnh Hạo này lại giết chết ba yêu tu, nhất mạch yêu tu sao có thể bỏ qua!!! Mọi người khiếp sợ, nhưng không có ai ra tay với Mạnh Hạo, nếu đổi là người khác, bọn họ đã sớm ra tay, còn có thể thông báo tông môn, nhưng với Mạnh Hạo bọn họ chần chờ.

Gió lốc xoay tròn, bầu trời phủ xuống mưa máu, trong màn mưa máu, Mạnh Hạo cất bước đã đi xa, chạy thẳng tới... sợi dây nhân quả chỉ dẫn cho hắn là động phủ của Long Thiên Hải.

Mà thần thức của hắn từ lâu đã lan rộng, khóa lấy động phủ của Long Thiên Hải, thậm chí từ bên trong cảm nhận được... khí tức của Long Thiên Hải.

Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng bay đi, tốc độ cực nhanh giống như tia chớp, trên đường, phàm là gặp yêu tu, Mạnh Hạo không chần chờ chút nào trực tiếp giết chết.

Rất nhanh, cả Cửu Hải Thần Giới chấn động, rất nhiều tu sĩ tận mắt nhìn thấy Mạnh Hạo giết chóc, toàn bộ đều kinh sợ.

Mạnh Hạo một đường đi tới, dứt khoát dùng giết chóc để giải quyết mâu thuẫn giữa yêu tu mấy ngày này ở Cửu Hải Thần Giới: nếu ngươi đã xem ta là cừu hận, như vậy ta sẽ tiêu diệt ngươi!

Trong tiếng nổ ầm ầm vang vọng, Mạnh Hạo sát ý ngập trời, nhưng kỳ quái là, hắn gặp yêu tu mạnh nhất, cũng chỉ là Cổ Cảnh hai ba đèn, hoàn toàn không gặp người mạnh hơn, tối đa chỉ là yêu tu Tiên Cảnh.

Mạnh Hạo trong mắt nhoáng một cái, không có dừng lại, tiếp tục đánh tới. Những yêu tu kia mỗi người bị hắn giết, đều là khi nhìn thấy hắn liền lộ ra ánh mắt cừu hận, ánh mắt như vậy, yêu tu như vậy, Mạnh Hạo không chần chờ chút nào giết chết ngay.

Bởi vì, ngươi không giết hắn, có cơ hội, hắn sẽ giết ngươi!

Một khi không thể nói đạo lý, thực lực, mới là đạo lý lớn nhất!

Một đường giết chóc, máu tươi tràn ngập, không ngừng truyền ra tiếng thét thê thảm... Mạnh Hạo giống như một Sát Thần, trong tiếng nổ ầm ầm, chạy thẳng tới hướng động phủ Long Thiên Hải, càng ngày càng gần!!!

Từ hình ảnh Mạnh Hạo trước đó vì Long Thiên Hải, bước ra cánh cửa Cửu Hải Thần Giới, cho đến lúc hắn đi vào Hải Sam Đảo, rồi sau đó trở về, lại đánh chết Hải Thánh trưởng lão, cho đến giờ này nhấc lên giết chóc ngập trời trong Cửu Hải Thần Giới...

Thời gian đã qua ba canh giờ!

Ba canh giờ trước, ngay một khắc Mạnh Hạo bước chân vào sơn môn Cửu Hải Thần Giới kia, trong Cửu Hải Thần Giới, trong dãy núi chính giữa, trên đỉnh núi cao ngất có một đại điện cổ xưa.

Trước đại điện có hai pho tượng, cầm trong tay cự kiếm, giống như vị thần thủ hộ ngóng về nơi xa xăm.

Trong đại điện, Cửu Bà, Thần Sư cùng với Lăng Vân Tử, đang khoanh

chân ngồi, mắt lạnh nhìn bốn cường giả Đạo Cảnh phía trước. Bốn người này có hai lão già, toàn thân tràn ra khí tức căn nguyên, mi tâm có vảy, chính là lão tổ Đạo Cảnh của yêu tu, mà hai người khác, một nam một nữ, thời khắc này đều đang cười khổ, nhìn lão ẩu và Lăng Vân Tử với vẻ áy náy.

- Chúng ta là đồng môn, chuyện của tiểu bối cần gì tham dự! Chuyện hôm nay, còn xin ba vị lượng thứ, không bằng chúng ta hãy luận đạo. Lúc này thời gian cũng sắp trôi qua, cũng khó có được cơ hội chúng ta tụ chung một chỗ! Nữ nhân lộ vẻ áy náy kia, thời khắc này nhẹ giọng lên tiếng, trên mặt mang nụ cười, cặp mắt hơi lóe sáng, phất tay một cái, lập tức ở trước mặt mọi người, xuất hiện một quầng sáng, hình ảnh trong quầng sáng này chính là... Mạnh Hạo từ trong động phủ vừa mới bay ra!

Lăng Vân Tử hừ lạnh một tiếng, không có lên tiếng, lão biết rõ, giờ khắc này, chẳng những bọn họ nơi này không thể ra tay, mà ngay cả cường giả Cổ Cảnh trong tông môn, gần như toàn bộ đều bị kiềm chế.

Cũng may, bị kiềm chế chẳng những là bọn họ, mà đối phương cũng như vậy. Chỉ là... dưới liên thủ, ba phương thế lực này hơi lớn mạnh một chút so với Lăng Vân Tử bọn họ, số lượng tu sĩ Cổ Cảnh cũng nhiều hơn mấy người.

Bất quá Lăng Vân Tử cũng không lo lắng nhiều, lão đã ngầm nói cho Mạnh Hạo biết, để Mạnh Hạo vừa ra tông môn liền trở về, hóa giải lần này.

Nhưng vào lúc này, Mạnh Hạo trong hình ảnh bay ra ngoài sơn môn, liền xuất hiện thân ảnh Long Thiên Hải, một màn giữa hai người lập tức bị mọi người trong đại điện trông thấy.

Khi thấy Sở Ngọc Yên, ba người Lăng Vân Tử biến sắc, nhất là Cửu Bà sắc mặt lại cực kỳ âm trầm, đang định đứng lên, bốn Đạo Cảnh kia tức thì bùng phát ra khí thế.

- Cửu Bà! Chúng ta từng có ước định, hay là ngươi muốn bội ước?

- Cửu Bà! Mạnh Hạo này có thâm cừu đại hận với nhất mạch yêu tu ta. Trước ta cam kết, Đạo Cảnh không ra tay, Cổ Cảnh gần như toàn bộ đều bị kiềm chế, nếu ngươi thật muốn chiến, vậy thì chiến! Lão già tóc đỏ trong yêu tu Đạo Cảnh, lạnh lùng nói.

- Đợi chút đi! Đúng lúc này, Thần Sư chợt lên tiếng, Cửu Bà chần chờ một chút rồi chậm rãi ngồi xuống.

Hình ảnh không ngừng biến hóa, bọn họ rất nhanh thì chứng kiến một trận chiến ngắn ngủi giữa Mạnh Hạo và Long Thiên Hải. Mạnh Hạo khí thế mạnh, làm cho những Đạo Cảnh này cũng đều chăm chú theo dõi.

Ngay sau đó, giết chóc triển khai, đốt cháy biển thứ chín, Đạo Cảnh yêu tu nhìn thấy đều nhíu mày. Rồi sau đó, bọn họ thấy cảnh Mạnh Hạo bước chân vào hòn đảo, đối kháng với uy áp, rung chuyển uy của biển thứ chín, chín bước đạp giết tám yêu Hải Giới, lại làm khô héo trung niên yêu tu.

Hòn đảo sụp đổ, thiên địa biến sắc, hai Đạo Cảnh yêu tu kia thấy một màn này, sắc mặt càng khó coi, ngược lại thì Lăng Vân Tử và Cửu Bà trong lòng nhẹ thở ra.

Nhưng sau đó, Sinh Tử Lao Lung xuất hiện, ngăn cản ánh mắt của mọi người, trái tim Cửu Bà nhảy bộp một tiếng, lần nữa biến sắc, Lăng Vân Tử không nhịn được đứng bật dậy.

- Lăng Vân Tử đạo hữu! Lão phu ngày gần đây có điều cảm ngộ đối với lực lượng thời gian... Tới đây tới đây! Chúng ta cùng nhau tìm hiểu một chút! Lăng Vân Tử vừa đứng dậy, đồng thời, nam nhân Đạo Cảnh không phải yêu tu kia, cười ha hả một tràng, nhoáng cái đi tới, ngăn cản trước mặt Lăng Vân Tử, nhấc tay lên, trong lòng bàn tay có một luồng sáng

bay ra, rực rỡ xinh đẹp, dường như ẩn chứa biến hóa thời gian.

- Tránh ra! Lăng Vân Tử trong mắt lóe lên sát cơ trầm giọng nói.

- Lăng Vân Tử đạo hữu, chớ quên ước định! Hơn nữa, đạo hữu thật quyết định, không để mặt mũi cho lão phu cùng chung luận đạo ư? Nam nhân Đạo Cảnh sắc mặt sa sầm xuống.

- Đợi!

Thần Sư lần nữa lên tiếng, lão lại mở mắt ra, ánh mắt sâu sắc.

Lăng Vân Tử cắn răng, chậm rãi ngồi xuống, nhìn về phía màn ảnh... Thời gian không lâu, Sinh Tử Lao Lung trong hình ảnh ầm ầm vỡ tan, một con hải long phía dưới hét thảm, bỗng nhiên chạy ra, mà theo sát sau lưng nó, chính là Mạnh Hạo gương mặt đằng đằng sát khí!

Một màn này, lập tức làm cho hai Đạo Cảnh yêu tu biến sắc. Sau đó bọn họ tận mắt thấy cảnh Hải Thánh trưởng lão tử vong, cũng nhìn thấy Mạnh Hạo uy hiếp biển thứ chín.

Lại chứng kiến Mạnh Hạo một đường bay nhanh, bước chân vào Cửu Hải Thần Giới, đang giết chóc nhất mạch yêu tu!

Lúc này hai Đạo Cảnh yêu tu lập tức đứng lên, nhưng ngay lúc bọn họ đứng lên, Lăng Vân Tử xuất hiện ở trước mặt bọn họ, cười ha hả đưa tay ngăn lại.

- Chúng ta là đồng môn, chuyện của tiểu bối cần gì tham dự! Chuyện hôm nay, còn xin ba vị lượng thứ, không bằng chúng ta hãy luận đạo. Lúc này thời gian cũng sắp trôi qua, cũng khó có được cơ hội chúng ta tụ chung một chỗ! Lăng Vân Tử tươi cười, nói châm chọc.

- Tránh ra! Hai Đạo Cảnh yêu tu quát to như sấm, đang định dùng sức

xông tới, Lăng Vân Tử hừ lạnh một tiếng.

- Chúng ta từng có ước định, hay là các ngươi muốn bội ước?

Hai Đạo Cảnh yêu tu biến sắc.

Đúng lúc này, thân ảnh Thần Sư vô thanh vô tức xuất hiện ở bên cạnh Lăng Vân Tử, lạnh lùng âm hiểm nhìn hai Đạo Cảnh yêu tu, lạnh giọng nói: - Mạnh Hạo này có duyên với Cửu Hải Thần Giới ta, hôm nay người nào bước ra cửa này, đừng trách lão phu giết người!

Một bên nữ nhân Đạo Cảnh, cùng với nam nhân biết lực lượng thời gian kia, hai người đều đổi sắc, đang định đi ra, Cửu Bà liền xuất hiện chặn phía trước bọn họ, mỉm cười:

- Nhị vị đạo hữu, lão bà tử ta ngày gần đây có điều cảm ngộ đối với lực lượng thủy! Tới đây tới đây! Chúng ta cùng nhau tìm hiểu một chút! Cửu Bà vừa nói vừa đưa tay lên, trong bàn tay của bà, lập tức xuất hiện một giọt nước, cũng không rực rỡ, thật đơn giản, căn bản ngay cả che giấu Cửu Bà đều lười làm.

Hai người sắc mặt khó coi, đang định lên tiếng, Cửu Bà đột nhiên trở mặt, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh:

- Nhị vị chớ quên ước định! Hơn nữa, các vị thật quyết định, không để mặt mũi cho lão bà tử cùng chung luận đạo sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1423: Tấm thuẫn bằng thịt

Trong tông môn Cửu Hải, Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, vừa đánh giết vừa bay tới trước, hắn không ra tay với tu sĩ, chỉ giết yêu tu. Những yêu tu này, không nói mỗi người đều có ấn tượng với Mạnh Hạo, nhưng đa số Mạnh Hạo đều nhìn quen mắt.

Dù sao Mạnh Hạo tới Cửu Hải Thần Giới đoạn thời gian này, yêu tu chỉ cần nhìn thấy hắn đều đằng đằng sát khí, dường như nếu cho bọn họ một cơ hội, bọn họ sẽ không chậm trễ chút nào ra tay tiêu diệt Mạnh Hạo.

Trên thực tế đích thật cũng như thế, nếu không có phương thế lực Lăng Vân Tử kia áp chế, như vậy bất kỳ một yêu tu nào, cũng trước tiên ra tay khi gặp Mạnh Hạo!

Loại cừu hận này, thật ra... không thể nói sai, mà Mạnh Hạo giết chóc như vậy, trên thực tế... cũng không có cái gì đúng hay sai.

Lập trường bất đồng, đây là điểm mấu chốt nhất! Mạnh Hạo hiểu rõ, chính vì hiểu rõ, cho nên khi nhất mạch yêu tu không có làm ra loại chuyện nhân thần cộng phẫn, xâm phạm kiêng kỵ của người tu hành, thì Mạnh Hạo lựa chọn né tránh, mặc dù lộ ra sát ý, cũng chỉ là nhoáng cái rồi tắt.

Phần lớn thời gian hắn đều ở trong động phủ không ra ngoài, ngẫu nhiên gặp ánh mắt cừu hận của yêu tu nào, hắn cũng không nhìn thẳng, không đi trêu chọc. Vả lại trong lòng của hắn còn từng xuất hiện một chút bất đắc dĩ và áy náy.

Dù sao nếu truy cứu nguyên nhân ở Thiên Hà Hải năm đó, cũng là vì Bỉ

Ngạn Hoa.

Nhưng Mạnh Hạo tránh lui, đổi lấy lại là Sở Ngọc Yên sắp bị tử vong, đổi lấy chính là nguy cơ của Trần Phàm và mập mạp sau này... loại chuyện như vậy, Mạnh Hạo không thể nhịn được nữa!

Nếu không thể nhẫn nhịn, vậy thì dứt khoát mở màn giết chóc!

Mà chuyện giết chóc... một khi mở ra, Mạnh Hạo chuẩn bị giết cho long trời lở đất, giết cho trời đất u ám, làm cho chuyện này trở thành một bài học đẫm máu, khắc ghi sâu trong trí nhớ của nhất mạch yêu tu.

Hắn đã từng dùng lời nói, nói cho nhất mạch yêu tu biết: đừng chọc tới ta!

Lúc này, hắn dùng hành động, lần nữa nói cho nhất mạch yêu tu biết: đừng chọc tới ta!

Giết!

Mạnh Hạo phất tay, bạch cốt trường thương xuất hiện, quét ngang bốn phương tám hướng. Phía trước hắn mấy yêu tu đang vọt tới, toàn bộ thân thể nổ ầm ầm, vỡ nát, hình thần đều diệt, mặt đất trở thành màu đỏ, mùi máu tanh tản ra bốn phương tám hướng... Mạnh Hạo giống như Sát Thần, một bước giết một tên!

Phía sau hắn, có không ít tu sĩ Cửu Hải Thần Giới, nhìn thấy mà giật mình, nhưng cũng không có ai đứng ra ngăn cản hay quấy nhiễu.

Giờ khắc này trong Cửu Hải Thần Giới, Cổ Cảnh tắt năm ngọn Hồn Đăng trở lên, cũng không có xuất hiện người nào, tất cả yêu tu Mạnh Hạo đánh giết phần lớn đều là Tiên Cảnh, một phần nhỏ là yêu tu Cổ Cảnh tắt hai ba ngọn Hồn Đăng.

Mà những người này, ở trước mặt Mạnh Hạo, toàn bộ là... bẻ gãy nghiền nát!

Mạnh Hạo phất tay bấm quyết, Huyết Yêu Đại Pháp biến ảo, rầm rầm hóa thành 123 cái đầu Huyết Yêu tạo thành một luồng gió lốc màu máu, không ngừng lan rộng ra bốn phía.

Tiếng hét thảm, còn có tiếng kinh hô hoảng sợ, vào giờ khắc này, từ bốn phương tám hướng truyền ra, vang vọng khắp bầu trời.

Mạnh Hạo cất bước đi tới trước, phía trước hắn, thời khắc này có chín luồng sáng vàng nhanh chóng bay tới, bên trong toàn bộ đều là yêu tu Cổ Cảnh tắt hai ba ngọn Hồn Đăng... Vừa xuất hiện, chín yêu tu này gào thét, bố trí trận pháp đánh tới hướng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng một cái, lập tức thấy một trong chín yêu tu này có bản thể là hải long, hắn hừ lạnh, bấm quyết vung tay điểm một cái. Lập tức ngàn vạn ngọn núi lớn “ầm ầm” phủ xuống, đè xuống, thiên địa chấn động, gió mây cuốn ngược. Ngay lúc chín yêu bay tới kia toàn bộ phun ra máu tươi, thần sắc hoảng sợ, Mạnh Hạo chụp một trảo Trích Tinh Pháp.

Lập tức yêu tu do hải long hóa thành kia, thân thể bay thẳng lên, bị Mạnh Hạo cách không bắt lấy, bóp mạnh, “ầm” một tiếng, thân thể yêu tu này trong run rẩy, liền hóa thành bản thể một con hải long dài trăm trượng, vùng vẫy gầm thét... Mạnh Hạo bước tới một bước, xuất hiện trước mặt hải long này, rồi trong ánh mắt của mọi người bốn phía, Mạnh Hạo vung tay chọc thẳng vào bụng con hải long, không ngờ lại trực tiếp xé toạt ra.

Hải long phát ra tiếng hét thảm, nhưng trên mặt Mạnh Hạo vẫn bình thản thò tay vào bên trong, nắm trái tim con hải long bóp mạnh, trái tim liền nổ tung, nhưng máu trong tim, dung hợp hồn và sinh mạng của con hải long này biến thành một giọt máu màu trắng!

Khi Mạnh Hạo thu tay về, giọt máu tươi bị hắn thu lấy.

“Con thứ nhất!”

Gần như ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo moi tim sống con hải long, mọi người bốn phía đều thấy trên người của Mạnh Hạo sớm đã chứa sát khí ngập trời, trong đó còn có tàn nhẫn và lạnh lùng, mọi người đều trong lòng run lên, hô hấp dồn dập.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo bỗng nhiên chụp vào hư không một trảo, lập tức lôi đỉnh xuất hiện, ánh chớp trôi đi, thân ảnh của hắn trong nháy mắt biến mất, gần như ngay khi hắn biến mất, có một cột sáng, trong tiếng nổ “ầm ầm” từ trước vị trí chỗ hắn bốc lên cao tận trời.

Ngay sau đó, bên trong cột sáng này, gần như trong chớp mắt Mạnh Hạo biến mất, một tên yêu tu bị dịch chuyển tới, hắn còn đang sửng sốt, chưa kịp phản ứng, thân thể hắn bên trong cột sáng như bị quét đi.

Khi Mạnh Hạo xuất hiện lại đã ở ngoài xa, trong mắt nhoáng một cái, lập tức liền thấy bốn phương tám hướng, bất ngờ có hơn mấy trăm ngàn yêu tu cấp tốc bay lên, ở giữa không trung hợp thành một cái đại trận, rồi hình thành một thân ảnh cực lớn chừng ngàn trượng, thân ảnh đó là thú biển, là một con cua biển to lớn!

Cua biển do trận pháp hợp thành này có hình dáng quỷ dị, trừ hai cái càng cua to lớn kia, trên mu cua lại có hư ảnh tám con hải long biến ảo, đang hướng về Mạnh Hạo gào thét, thỉnh thoảng có những tia sáng thuật pháp, từ trong miệng tám con hải long bắn về hướng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo chớp mắt liên tục chín lần, lập tức thế giới ở trong mắt của hắn như phóng lớn, lập tức hắn nhìn thấy rõ ràng: trong trận pháp hợp thành con cua biển to lớn kia, bên trong có hơn mấy trăm ngàn yêu tu, có tám yêu tu là hạch tâm, đặc biệt đều là hải long tu thành.

“Cộng thêm tám tên này, chỉ còn thiếu Long Thiên Hải.” Trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập sát cơ.

Con cua biển kia ngửa mặt lên trời gào thét, trên hai cái càng to lớn, bay ra từng luồng sáng, khi rơi trên mặt đất, chợt từ dưới chân Mạnh Hạo nổ ầm ầm.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thời khắc này hắn cách động phủ của Long Thiên Hải không còn bao xa, hắn nhìn lướt qua con cua biển, thân ảnh không ngừng lóe lên, mỗi một lần lóe lên, đều đổi vị trí với một người... hắn nhanh chóng đến gần con cua biển.

Trong lúc đến gần, tu vi của Mạnh Hạo thủy chung kéo lên, như đang súc thế, chuẩn bị khi tới gần sẽ tung một kích sấm sét... khí thế của hắn từ từ ngút trời.

Mắt thấy tốc độ hắn càng lúc càng nhanh, khí thế càng ngày càng mạnh, sắp tới gần con cua biển, bỗng nhiên, phía trước Mạnh Hạo truyền đến một tiếng rống to, một đạo cầu vồng màu đen như một lốc xoáy rầm rầm cuốn tới, xuất hiện ngay trước mặt Mạnh Hạo, hóa thành một đại hán. Đại hán này thoạt nhìn không có gì khác biệt với tu sĩ, duy chỉ có... ngay phần lưng của hắn dường như đeo một cái mai rùa to lớn, giống như thủy tinh, tỏa ra hào quang rực rỡ, làm cho đại hán này thoạt nhìn giống như Thiên Thần hạ phàm.

- Chết cho ta! Đại hán rống giận, trên người hắn lại không có mảy may dao động tu vi, nhưng trong một quyền hắn tung ra, lại ẩn chứa lực lượng long trời lở đất.

- Diệt Sinh Quyền! Mạnh Hạo tròng mắt híp lại, lập tức nhận ra một quyền này.

- Thể tu!

Đại hán này, chính là... Thể tu, hắn vốn là yêu tu, nhưng không phải tu hành thành Tiên, mà tu... thân thể thành Tiên. Trong Kim Môn Thạch Bi thứ chín, hắn xếp hạng không bằng Mạnh Hạo, nhưng cũng xếp hạng tốp mười.

Thời khắc này khi hắn ra tay, bỗng nhiên trên bầu trời xa xa, có một phiến sóng biển cuồn cuộn ngập trời, trong nháy mắt lại có một tiếng hừ lạnh truyền tới.

Đó là thanh âm của một nữ nhân, nhưng ngay khoảnh khắc truyền tới lại dường như mang theo một lực lượng khai kim phá thạch. Càng kinh người hơn, dường như trong tiếng hừ lạnh này còn kèm theo một lực lượng thần thức kinh người, khiến cho trong đầu Mạnh Hạo chợt đau nhói, động tác của hắn dường như bị ảnh hưởng, dừng lại một thoáng.

Đại hán yêu tu lập tức nắm lấy cơ hội, tung ra một quyền đánh vào trên người Mạnh Hạo. Thân thể Mạnh Hạo “bịch bịch...” thối lui ra sau 7, 8 bước.

Nhưng yêu tu đại hán lại là biến sắc, hắn lại phun ra máu tươi, thân thể lui ra sau mấy chục bước, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo đầy vẻ hoảng sợ, mang theo không thể tin. rõ ràng hắn là một phương công kích, nhưng một quyền này, bản thân hắn lại bị thương!

Lực phản chấn đến từ trên người Mạnh Hạo, khiến hắn da đầu tê dại.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, mắt lạnh nhìn về phía phiến sóng biển tới kia, liếc mắt liền thấy: bên trong phiến sóng biển đang khoanh chân ngồi một nữ nhân mặc áo màu lam, gương mặt tuyệt mỹ, nhưng lại lạnh như băng, thời khắc này trong đôi mắt phượng tràn ngập sát khí.

Nàng này, Mạnh Hạo xa lạ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên vang lên một thanh âm lạnh như băng, rồi thân

ảnh Phàm Đông Nhi từ trong hư vô đi ra ngăn cản trước sóng biển kia.

- Hải nữ Bối Ngọc, đối thủ của ngươi là ta!

Nữ nhân trong sóng biển, chính là... Bối Ngọc... hải nữ của nhất mạch yêu tu cùng thánh nữ Phàm Đông Nhi nổi danh trên Cửu Hải Thần Giới!

Bối Ngọc nhíu mày, Phàm Đông Nhi đã cất bước đi vào, lập tức hai nữ nhân trực tiếp khai chiến giữa không trung. Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, đại hán Thể tu phía trước hắn, thời khắc này lần nữa rống giận vọt tới.

- Ngươi cũng là Thể tu, có dám không dùng thuật pháp, dùng thân thể chiến một trận với ta hay không?

Đối với khiêu chiến của đại hán Thể tu, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, lập tức cất bước, nâng tay lên, lực lượng khí huyết ầm ầm bùng phát. Đại hán kia gào thét, chạy ào ào tới, khí huyết cũng nổi lên, trong mắt thoáng lóe lên một chút gian xảo. Mắt thấy hai người tới gần, ngay trong nháy mắt sắp va chạm nhau, bỗng nhiên Mạnh Hạo hóa quyền thành ấn, lập tức Chí Tôn Kiều xuất hiện, trong tiếng nổ “ầm ầm”, đụng chạm với Diệt Sinh Quyền của đại hán.

Gần như trong lúc va chạm, trong tay trái đại hán này, lại lóe lên một chút ánh sáng hơi yếu, tạo thành một cái mặt quỷ, đang định xông về phía Mạnh Hạo, nhưng hiển nhiên hắn không nghĩ tới Mạnh Hạo lại hóa quyền thành ấn, lập tức mặt quỷ kia dưới uy áp của Chí Tôn Kiều, hét thảm rồi tiêu tán.

Mặt quỷ này chuyên môn khắc chế khí huyết Thể tu, là đòn sát thủ của đại hán, nhưng hắn không nghĩ tới, lần này Mạnh Hạo không phải dựa vào thân thể, mà là thuật pháp!

Diệt Sinh Quyền, nếu đổi là lão già trong Kim Môn Thạch Bi thứ chín, có thể dễ dàng rung chuyển Chí Tôn Kiều, nhưng với đại hán yêu tu, hắn

còn không có tư cách này. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, đại hán yêu tu phun ra máu tươi, quả đấm của hắn nổ tung, trong tiếng hét thảm thân thể hắn bắn ngược lại, Mạnh Hạo cất bước đuổi theo, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đuổi kịp.

- Hèn hạ! Ngươi là Thể tu, lại không dám chiến một trận với Thể tu ta!!! Đại hán rống giận.

- Da mặt thật dày! Ngươi nói không dùng thuật pháp, thì không dùng thuật pháp sao? Không phải ngươi cũng dùng ám chiêu giống vậy sao! Mạnh Hạo vừa nói, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, tay phải cực nhanh bấm quyết, lại hóa thành quyền, một quyền nhanh như tia chớp đánh vào ngực đại hán, ngay khoảnh khắc đụng chạm, quả đấm biến thành bàn tay chụp mạnh một trảo nắm lấy đại hán đẩy mạnh tới trước. Khi đại hán này phun ra máu tươi, bắn lùi lại, cả người Mạnh Hạo núp phía sau đại hán, cùng vọt nhanh tới.

Không ngờ hắn lại dùng đại hán này làm tấm thuẫn, xông về phía con cua biển to lớn do trận pháp hợp thành kia...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1424: Sỉ nhục của giới thể tu

- Ngươi không biết xấu hổ, ngươi là sỉ nhục của giới Thể tu, ngươi vô sỉ!!! Đại hán yêu tu gần như hồn phi phách tán, thân thể hắn trong nháy mắt bị Mạnh Hạo nắm giữ, mất đi hết thảy lực lượng khống chế, bị Mạnh Hạo đẩy mạnh về phía con cua biển khổng lồ kia.

Hắn không làm sao được, há miệng mắng to.

Mạnh Hạo không để ý tới chút nào, ngược lại đẩy nhanh hơn, tám con hải long trên mu cua biển kia đồng loạt gầm thét, vô số thuật pháp đánh thẳng tới. Mạnh Hạo vung mạnh tay lên, lập tức đại hán yêu tu kia thực sự trở thành tấm thuẫn, bị Mạnh Hạo vung múa cản trở hết thảy thuật pháp.

Từ trong miệng đại hán truyền ra tiếng hét thảm ủy khuất, thân thể hắn run rẩy, phần lưng máu thịt bầy nhầy, mắt nhìn về phía Mạnh Hạo đã mang theo vẻ khủng khiếp, nhưng hắn vẫn còn mắng: - Ngươi không chết tử tế được! Chết tiệt, chưa từng có ai vô sỉ như ngươi! Bà nội ngươi! Gia gia nơi này đã làm gì ngươi chứ? Ta quang minh chánh đại chiến một trận với ngươi, ngươi lại lừa ta, trước đó không phải là ta thi triển thuật pháp, mà là ta nhắc nhở để cho ngươi biết, Thể tu chúng ta dùng thuật pháp là không đúng!

Đúng lúc này, bỗng nhiên Mạnh Hạo đặt đại hán yêu tu ở dưới thân mình, lập tức một cột sáng từ phía dưới dâng lên, trực tiếp đánh vào phần lưng đại hán, gã hét thảm thê lương hơn, thân thể run rẩy, toàn thân trào ra máu tươi.

- Van cầu ngươi, thả ta đi, ta thật không được rồi... Đại hán hét thảm, lập

tức rất nhanh lên tiếng cầu xin tha thứ. Mạnh Hạo ngẩn ra, hắn giết nhiều yêu tu nhưng đây là lần đầu gặp yêu tu cầu xin tha thứ.

- Không được! Mạnh Hạo lắc đầu, một tấm thuẫn thịt dùng rất tốt như vậy, hắn không thể vứt bỏ. Lúc này hắn nắm lấy đại hán lần nữa chạy ra, lần này, khoảng cách càng gần con cua biển, thần thông thuật pháp, còn có những cột sáng kia bạo phát, đan xen dày đặc khắp trời.

Trong lúc nhất thời, cả chiến trường đều là tiếng hét thảm của đại hán yêu tu. Từ trước đến nay hắn chưa từng bị đau đớn như vậy; vả lại loại nguy cơ sinh tử đó, khiến hắn cảm nhận được, nếu cứ tiếp tục như vậy mình hắn phải chết không thể nghi ngờ.

- Van xin ngươi đừng như vậy, hãy nể tình chúng ta đều là Thể tu, chúng ta có duyên gặp nhau... bỏ qua cho ta đi, ta bảo đảm từ nay về sau thấy ngươi từ xa liền lập tức xoay người né tránh, ta bảo đảm...

Đại hán càng nói càng suy yếu, ngọn lửa sinh mạng trong cơ thể hắn trong nháy mắt ảm đạm, dường như sắp tắt.

Mạnh Hạo ngẩn ra, đại hán này ở trong mắt hắn hắn không yếu ớt như vậy mới đúng: những thuật pháp này mặc dù sắc bén, nhưng nhiều lắm là làm cho đại hán này hơi thở thoi thóp, khoảng cách tử vong, dựa theo phán đoán của Mạnh Hạo: còn kém một chút, ít nhất có thể kiên trì tới lúc mình đập hắn lên trên mu cua biển kia mới đúng.

Thân thể Mạnh Hạo nhoáng một cái, tránh ra vô số thuật pháp, đột nhiên, vì quá trình né tránh, thân thể hắn đến gần với đại hán yêu tu này một chút, đột nhiên đại hán ngẩng đầu, há cái miệng to, cần cổ hắn lại quỷ dị dài ra một đoạn... hắn hung hăng cắn một ngụm về hướng cổ họng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhấn mạnh tay phải một cái, “Ầm” một tiếng, đại hán hét thảm, cần cổ gần như sắp vặn gãy, “rốp” một tiếng cắn hụt... Mạnh Hạo

ánh mắt lạnh lùng, sau khi cầm lấy đại hán, vung lên ngăn chặn một vòng thuật pháp, liền xuất hiện phía trước con cua biển, hắn lại xem đại hán này thành vũ khí, vung lên đập một cái về hướng cua biển.

“Ầm” một tiếng, toàn thân cua biển run rẩy, đại hán yêu tu hét thảm thê lương. Hắn cảm giác như thân thể của mình sắp vỡ ra, hồn phách đều sắp vỡ nát.

- Ta không được rồi, mau cứu ta, ta... ta cảm thấy ta còn có thể giúp cho ngươi chiến đấu a... ngươi cho ta một chút đan dược, giúp ta khôi phục một chút, cơ thể của ta rất bền chắc, ta có thể giúp ngươi cản trở thuật pháp! Đại hán cấp bách lên tiếng.

Đại hán còn đang nói, Mạnh Hạo lại vung tay, “ầm” một tiếng, lần nữa đập trên mu cua biển. lập tức toàn thân cua biển phát sáng mười ngàn trượng, vô số thần thông bay ra, Mạnh Hạo thân mình nhoáng lên một cái, giơ đại hán lên toàn bộ ngăn chặn ở ngoài.

Cùng lúc đó, cái càng to lớn của cua biển xé gió bay tới, hung hăng kẹp một cái, Mạnh Hạo đang muốn tránh ra, cái càng... kia cũng nổ ầm ầm kẹp tới.

Không đợi Mạnh Hạo có động tác gì, đại hán Thể tu liền phát ra tiếng hét thảm, dường như còn muốn sống, còn khẩn trương hơn Mạnh Hạo.

- Không!!! Hắn cấp bách cắn chót lưỡi, phun ra máu tươi, lập tức máu tươi hình thành một phiến huyết giáp ở bên ngoài thân thể của hắn, mà giáp xác giống như thủy tinh trên phần lưng của hắn, cũng vào giờ khắc này phóng lớn bao trùm toàn thân hắn.

Gần như ngay khi đại hán làm xong hết thảy, đồng thời, Mạnh Hạo cũng vung thân thể đại hán lên, vừa lúc ngăn chặn một cái càng kẹp tới, khiến cho cái càng kia kẹp trúng trên người đại hán.

“Ầm” một tiếng, đại hán phun ra máu tươi, tiếng hét thảm đều suy yếu, dường như có hơi vào mà không có hơi ra.

- Cứu ta... Ôi mau cứu ta... ta... ta còn có giá trị... Đại hán cấp bách muốn khóc.

Mạnh Hạo vừa nghe nói cũng cảm thấy có chút đạo lý, giá trị của đại hán này còn chưa có dùng xong, vì thế phất tay một cái mấy viên đan dược bay ra, rơi vào trong miệng đại hán, thoáng cái hòa tan thân thể đại hán chấn động.

Nhưng ngay khi hắn cảm thấy có hy vọng, đồng thời, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, toàn thân khí huyết cuốn ra ngập trời, khiến gió mây biến sắc... trong nháy mắt từ trên người Mạnh Hạo bùng phát ra một lực lượng khổng lồ.

Đại hán yêu tu kia sửng sốt, sau đó liền biến sắc, thét lên, vì đúng lúc này, Mạnh Hạo ở giữa không trung giơ đại hán này lên thật cao, dùng hết khí lực toàn thân, ném mạnh đại hán về hướng con cua biển!

- Mạnh Hạo ngươi chết dưới ngàn vạn đao phân thây! Ngươi vô sỉ, ngươi là sỉ nhục của giới Thể tu, ngươi không chết tử tế được!!! Thân thể đại hán trong tiếng gào thét, như một sao băng mang theo lực lượng của hắn, còn có lực lượng của Mạnh Hạo, trở thành một cây trường thương hình người, trong tiếng nổ “ầm ầm”, trực tiếp xé mở hư không đánh tới phía cua biển.

Nếu chỉ có như thế, Mạnh Hạo còn không tính là quá vô sỉ, đằng này thân ảnh hắn nhoáng lên một cái, lại tiếp tục núp ở phía sau đại hán, cùng theo thân thể đại hán công tới.

Chớp mắt một cái, thân thể đại hán liền đánh vào đỉnh đầu cua biển, đốm sáng bắn tung tóe, hình như có quầng sáng xuất hiện, nhưng rất nhanh tầng tầng vỡ vụn, trực tiếp nổ tung, khiến cho thân thể đại hán xuyên

thấu vào trong cơ thể cua biển.

Trận pháp hợp thành cua biển, trong một chớp mắt này chợt run rẩy, dường như không ổn định được nữa, mà Mạnh Hạo núp theo đại hán kia cũng vọt vào trong cơ thể cua biển. Mới vừa đi vào, toàn thân hắn lôi đỉnh lóng lánh, không ngừng đổi vị trí, không ngừng giết chóc.

Trong lúc nhất thời, trong cơ thể con cua biển không ngừng truyền ra tiếng kêu gào thảm thiết, cũng chỉ trong thời gian hơn mười nhịp thở, con cua biển khổng lồ này nổ "ầm" một tiếng, ở giữa không trung vỡ nát thành mảnh nhỏ, ầm ầm sụp đổ.

Đồng thời khi sụp đổ, mấy trăm yêu tu tản ra, từng người đều lộ ra sát cơ điên cuồng, cũng không phải lui về sau, mà lần nữa phóng vọt tới phía Mạnh Hạo. Trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng một cái, hừ lạnh, phất tay, cái đầu Huyết Yêu biến ảo, lần nữa mở màn giết chóc.

Trong tiếng nổ "ầm ầm" quanh quẩn, dưới bầu trời nổi lên màn mưa máu.

Mỗi lần thân ảnh Mạnh Hạo lóe lên, đều có yêu tu bỏ mình, tiếng thét trước khi chết kia dần dần nối liền thành một phiến, khiến cho số yêu tu còn lại cho dù có điên cuồng mấy đi nữa, cũng đều run sợ.

Mà tám con hải long hóa thành yêu tu kia, lại là trọng điểm giết chóc của Mạnh Hạo, một tên, hai tên, ba tên... Mạnh Hạo giống như Sát Thần, nơi hắn đi qua bẻ gãy nghiền nát!

Thời khắc này hắn đang vung tay hung hăng chụp một trảo, bắt lấy con hải long thứ bảy, chọc qua thân thể bóp nát trái tim nó, khi xoay người, hắn lập tức nhìn thấy đại hán yêu tu trước đó.

Đại hán này bị thương nặng, nhưng vẫn như cũ cuồng mãnh, trên mặt lộ ra ý thấy chết không sờn, dường như cho dù là gặp địch nhân mạnh mấy

đi nữa, hắn cũng phải chiến, không tiếc tan xương nát thịt, cũng phải chiến!

- Giết! Yêu tu chúng ta, đầu có thể rơi, mạng sống có thể không còn, nhưng nhất định phải giết!

- Giết hắn!!! Các huynh đệ, lên, giết hắn!!!

Hắn gào thét, cũng là một người vang dội nhất trong đám người, trong tiếng thét vang vọng, hắn chạy nhanh, dường như muốn công tới Mạnh Hạo... Mạnh Hạo hừ lạnh, đang định ra tay... nhưng lại sửng sốt.

Đang trong chiến đấu lại ngẩn cả người, chuyện này đúng là Mạnh Hạo không thấy nhiều, nhưng giờ này, hắn quả thật có hơi sửng sốt một chút, dường như có chút không thể tin, ngơ ngác nhìn đại hán Thể tu đang gào thét kia.

Đại hán này một thân uy vũ, thấy chết không sờn, nhưng... không ngờ hắn không phải vọt tới, mà lui ra sau, thậm chí... thời khắc này động tác của hắn, rõ ràng là bộ dáng chạy nhanh tới trước, trong miệng gào thét kêu gào, nhưng trên thực tế, lại đang nhanh chóng thối lui ra sau...

Trong đám người, nếu không nhìn cẩn thận, rất dễ dàng bị sơ suất...

Mạnh Hạo vẻ mặt cổ quái, loại người vô sỉ này, với từng trải của Mạnh Hạo, với thường thấy Anh Vũ và Bì Đống, cũng đều cảm thấy đại hán này là một nhân vật!

Sâu sắc nhìn theo bóng đại hán một cái, Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, phất tay, ngàn vạn ngọn núi lớn phủ xuống, cũng có mặt trời mặt trăng ngôi sao biến hóa, bỗng nhiên nổ tung, tạo thành gợn sóng lực quét ngang, nơi đi qua, lấy đi vô số tính mạng yêu tu.

Rốt cục, các yêu tu còn lại kia hoảng sợ rồi!

Trong run rẩy bọn họ không biết là một tên đệ tử nào xoay người chạy trốn, trong chớp mắt, gần như tất cả yêu tu lập tức đều tản ra bỏ chạy tứ tán; đại hán yêu tu kia cũng trong số đó, như cũ bi tráng gào thét, nhưng lại bỏ chạy đều nhanh hơn so với ai khác.

Sắc mặt các yêu tu lúc này không còn là cừu hận như trước, mà là khủng khiếp, mà là tuyệt vọng.

- Lão tổ cứu ta!!!

- Lão tổ ở đâu??? Các trưởng lão Cổ Cảnh ở đâu???

- Nhất mạch yêu tu, gặp đại kiếp rồi!

- Tại sao... tại sao chúng ta bị người tru diệt ngay trong tông môn chúng ta! Lão tổ, ngài ở đâu???

Những thanh âm này mang theo bi ai, không ngừng truyền ra, yêu tu ngoài chiến trường xa xa, cũng đều run rẩy, càng không dám tới gần nơi này... mặt đất nơi này trở thành màu máu, trời đất nơi này tràn đầy máu tanh.

Đó là máu của yêu tu, đó là hồn của yêu tu, đó là tuyệt vọng đến chết của yêu tu.

Gần như ngay khi tiếng hô này truyền ra, trong mấy trăm yêu tu, có một thân ảnh bay nhanh lui ra sau, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ và khủng khiếp... chính là con hải long cuối cùng kia.

- Chết tiệt! Mạnh Hạo này có thù gì với hải long!?! Thời khắc này hắn run rẩy, khủng khiếp đến cực hạn, hắn tận mắt nhìn thấy kết quả của những con hải long khác, thời khắc này hắn điên cuồng chạy trốn... Nhưng Mạnh Hạo đã trong nháy mắt dịch chuyển tới, vung tay lên, huyết

quang lóng lánh, yêu tu hải long này trong tiếng hét thảm, thân thể bị đâm thủng, trái tim tự bay ra, bị Mạnh Hạo bóp vỡ, ngưng tụ ra chất lỏng màu trắng... Sau đó hắn xoay người, bước một bước, dưới chân của hắn, rõ ràng là ba ngọn núi!

- Long Thiên Hải! Là chính ngươi đi ra, hay là ta dời núi bắt ngươi! Bỗng nhiên truyền tới thanh âm của Mạnh Hạo, như tiếng sấm nổ ầm ầm.

Trên ngọn núi chính giữa kia, có một động phủ, bên trong động phủ, thân thể Long Thiên Hải đang run rẩy, đối với người phía ngoài này, hắn đã cực kỳ hoảng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1425: La Thiên Tiên

Đồng thời truyền ra câu nói của Mạnh Hạo, hắn đã cất bước đi tới hướng ngọn núi chính giữa, tốc độ cực nhanh trong nháy mắt tới gần, nhưng vừa mới tới gần, lập tức có một quầng sáng, ầm ầm dâng lên ngăn chặn hắn ở bên ngoài.

Mạnh Hạo trong mắt nhoáng lên một cái, vung tay lên đánh ra một quyền, thiên địa nổ ầm ầm, quầng sáng kia lập tức vặn vẹo.

Giờ khắc này, trong động phủ trên đỉnh núi chính giữa, Long Thiên Hải cầm trong tay một cái ngọc giản. Ngay từ lúc Mạnh Hạo tấn công vào tông môn, hắn không ngừng truyền âm vào ngọc giản:

- Lão tổ, ngài đang ở đâu?

Nhưng ngọc giản không có đáp lại chút nào.

Cho đến lúc Mạnh Hạo giết chóc vô số, đánh cho cua biển do trận pháp hợp thành kia sụp đổ, nhấc lên mưa máu gió tanh, chấn nhiếp tất cả nhất mạch yêu tu bốn phương tám hướng đều không dám tới gần... lúc này Long Thiên Hải tuyệt vọng rồi.

Hắn ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra ý điên cuồng, hai mắt tràn ngập tơ máu đỏ thẫm, hắn hung hăng cắn răng một cái, nhưng lại trực tiếp bóp nát ngọc giản.

- Muốn giết ta, không có dễ dàng như vậy! Long Thiên Hải trong mắt lóe lên ngọn lửa căm hận, hắn luôn luôn cẩn thận, cũng không phải là không có chuẩn bị trước. Có thể nói, từ một trận chiến giữa hắn và Mạnh Hạo ở ngoài sơn môn, hắn đã cảm nhận được sự kinh khủng của Mạnh Hạo, từ đó hắn luôn kinh hãi, bắt đầu chuẩn bị để ngừa vạn nhất.

Nhưng Mạnh Hạo tới tốc độ quá nhanh, hết thảy chỉ trong mấy canh giờ mà thôi, thời gian quá ngắn, hắn không thể chuẩn bị toàn bộ, nhưng tình thế đến nước này, hắn chỉ có thể liều mạng.

- Mạnh Hạo! Long Thiên Hải ta cho dù chết, cũng phải đồng quy vu tận với ngươi! Hắn vừa nói, vừa vung hai tay đánh ầm ầm xuống mặt đất. Ngay khoảnh khắc đụng chạm mặt đất, lập tức cả động phủ đột nhiên phát ra hào quang mãnh liệt, những ánh sáng này cấp tốc trôi đi bốn phía, trong chớp mắt liền bao trùm cả đỉnh núi.

Tiếp theo chớp mắt một cái, lại từ ngọn núi chính giữa lan rộng ra hai ngọn núi bên cạnh. Ngay sau đó, hai ngọn núi này chấn động ầm ầm, tiếng vang truyền khắp bốn phía, mặt đất đều run lên, đột nhiên hai ngọn núi kia sụp đổ, vô số đá vụn bắn ra, bụi bậm bay lên ngập trời, rồi bất ngờ có hai người đá to lớn từ trong hai ngọn núi kia đi ra.

Vừa hiện ra, hai người đá này ngửa mặt lên trời gầm thét, vọt thẳng tới muốn ngăn cản Mạnh Hạo.

Cũng có dao động kinh người từ trên thân hai người đá to lớn này tràn ra, lại có thể so với Cổ Cảnh tắt hai ba ngọn Hồn Đăng.

Trong chớp mắt, hai người đá đã vung quyền nhấc lên một mảng gió lốc đánh tới phía Mạnh Hạo. Mạnh Hạo ở giữa không trung hừ lạnh một tiếng, bấm quyết, chỉ về phía trước, lập tức trong tay Mạnh Hạo xuất hiện một lốc xoáy, lốc xoáy này ầm ầm bay ra, giữa không trung không ngừng lan rộng, chớp mắt một cái đã đạt tới trăm trượng, cuốn thẳng tới hai người đá khổng lồ kia.

Ngay khoảnh khắc va chạm, chấn động bốn phương tám hướng, lốc xoáy tiêu tán, thân thể hai người đá chấn động mạnh, rồi lại toàn thân chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số mảnh vỡ rơi xuống hướng mặt đất.

Nhưng ngay khi hai người đá này biến mất, trong giây lát, những mảnh đá vụn kia toàn bộ bay lên, bất ngờ, lại lần nữa hợp thành hai người đá to lớn, mà trên thân chúng toát ra tu vi, không còn là tắt hai ba ngọn Hồn Đăng, mà trực tiếp kéo lên tới trình độ tắt năm ngọn Hồn Đăng.

Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng, lần này hắn vung tay bóp mạnh một cái, lập tức ánh sáng chung quanh hắn, trong một chớp mắt này liền ngưng tụ trong lòng bàn tay của hắn, khi bàn tay vung ra, bất ngờ có một mặt trời lơ lửng trong bàn tay hắn, cả ánh sáng của Cửu Hải Thần Giới cơ hồ đều nhanh chóng bị hút tới, khiến cho hư không bốn phía Mạnh Hạo vặn vẹo.

Trong cơ thể hắn tu vi bùng phát, 123 đường tiên mạch ngưng tụ, phía sau 33 thiên giáng lâm, lại xuất hiện một vầng trăng màu tím ở bên cạnh mặt trời này.

Mặt trời mặt trăng xoay tròn, biến ảo trở thành ánh sáng rực rỡ. Sau đó bị Mạnh Hạo ném mạnh tới phía trước, lập tức mặt trời mặt trăng va chạm nhau, không ngờ dung hợp với nhau. Nhưng vừa dung hợp lại ầm ầm nổ tung, tạo thành một sóng dao động ngập trời, trực tiếp quét ngang bốn phương tám hướng.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, thân thể hai người đá to lớn kia chấn động mạnh, truyền ra tiếng “rắc rắc” xuất hiện khe nứt. Cùng lúc đó, Mạnh Hạo bước ra một bước, trong tay xuất hiện bạch cốt trường thương, đâm mạnh tới phía trước, “ông” một tiếng, trường thương hóa thành một đạo cầu vồng, bỗng nhiên xuyên thấu hai người đá, lập tức thân thể hai người đá chấn động, ầm ầm sụp đổ... đồng thời, trường thương gào thét, đâm vào quầng sáng trên đỉnh núi.

Quầng sáng trong nháy mắt vặn vẹo, dường như sắp tiêu tán.

Trong động phủ, Long Thiên Hải phun ra máu tươi, thân thể hắn khô héo, thời khắc này hắn gào thét lộ ra bản thể, hóa thành con hải long dài

mấy trăm trượng, toàn thân đen như mực, giống như con rồng đen!

Nhất là tại mi tâm của hắn, bất ngờ có một miếng vảy màu trắng, dường như cái vảy này là đại biểu thân phận của hắn, cho dù ở trong nhất mạch hải long cũng cực kỳ cao quý.

Hắn hóa ra bản thể, lại hiến tế sinh mạng!

- Thần Giới đại trận, từng ngọn cây cọng cỏ, từng núi đá, đều là khí linh của trận pháp, với Long Huyết của ta hiến tế trận pháp, ngưng tụ trận lực! Long Thiên Hải gào thét, sinh mạng của hắn trong nháy mắt trôi đi phạm vi lớn, thân thể hắn khô héo vối tốc độ mắt thường có thể thấy được. Ở bên ngoài động phủ, mảnh vỡ người đá kia không ngờ... lần nữa tổ hợp vào nhau, ầm ầm đứng lên.

Từ trên thân hai người đá to lớn này phát ra một khí tức... có thể so với Cổ Cảnh tắt 7, 8 ngọn Hồn Đăng.

Mạnh Hạo trong mắt tối sầm lại, hắn biết Long Thiên Hải này cẩn thận, nhưng không nghĩ tới, người này lại cẩn thận đến trình độ như vậy. Trận pháp này, hiển nhiên là đã bố trí từ trước, chính là để phòng bị mình!

“Mượn đại trận thủ hộ của Cửu Hải Thần Giới...” Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, phát hiện hai người đá to lớn kia, dường như là một thể với Cửu Hải Thần Giới.

“Bất quá, hắn không kiên trì thời gian được bao lâu, tối đa... là nửa nén hương!” Mạnh Hạo lập tức lui ra sau, đang định công kích từ xa để kéo dài thời gian, bỗng nhiên, trong lòng hắn chấn động.

Thanh âm của Lăng Vân Tử bỗng nhiên quanh quẩn bên tai hắn: - Muốn giết hắn, mau mau chút, không kéo dài được nữa!

Đồng thời với thanh âm này truyền đến, trong thiên địa xa xa bỗng nhiên

truyền tới tiếng gào thét phẫn nộ, khiến tất cả người nghe vào tai đều tâm thần run rẩy, đó là thanh âm... đến từ Đạo Cảnh...

- Là lão tổ!!!

- Lão tổ tới rồi!!!

Trong động phủ, trong mắt Long Thiên Hải lập tức lộ ra vui mừng, hắn cảm nhận được tiếng gầm thét kia, đúng là từ lão tổ Đạo Cảnh nhất mạch của hắn truyền ra.

Mạnh Hạo trong mắt tràn ngập sát cơ, trước tình thế mấu chốt như thế, hắn hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra ý quyết đoán. Hắn cảm nhận được, theo tiếng gầm thét của lão tổ Đạo Cảnh yêu tu, dường như lão đang nhanh chóng trở về, mặc dù trong quá trình sẽ có đám người Lăng Vân Tử cản trở, nhưng... thời gian còn lại của mình không thể kéo dài quá nửa nén hương!

Mạnh Hạo trầm mặc, nhấc tay lên, trong tay của hắn bất ngờ xuất hiện một quả Niết Bàn Quả.

- Nếu như thế, chỉ có thể làm như vậy! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng. Mặc dù trong trận chiến với Hải Thánh trưởng lão, hắn cũng không có dùng quả này, không phải hắn không muốn, mà một khi dùng, Mạnh Hạo sẽ không còn mảy may sức tái chiến.

Nhưng giờ này, Đạo Cảnh nhất mạch yêu tu sắp về tới, đám người Lăng Vân Tử cũng nhất định tới theo... lúc này Mạnh Hạo chỉ có một cơ hội là sử dụng Niết Bàn Quả mà thôi.

“La Thiên Tiên... Sẽ mạnh bao nhiêu?” Mạnh Hạo bỗng nhiên rất là mong đợi, hắn dứt khoát đặt Niết Bàn Quả ngay mi tâm.

Ngay khoảnh khắc Niết Bàn Quả chạm vào mi tâm hắn, trong cơ thể

Mạnh Hạo ầm ầm bạo phát một cơn đau nhức dữ dội, với sự kiên cường của Mạnh Hạo, cũng không nhịn được ngửa mặt lên trời gào thét, thanh âm khàn khàn, nhưng lại bùng phát ra khí thế vượt qua tu vi của hắn!

Trong tiếng nổ "ầm ầm", thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, một lực lượng mạnh mẽ với Mạnh Hạo làm trung tâm cuồn cuộn lan tràn ra bốn phía, quét ngang bốn phương tám hướng, tạo thành uy áp vô thượng, phủ xuống Cửu Hải Thần Giới!

Vào giờ khắc này, Mạnh Hạo trong run rẩy toàn thân tràn ngập máu tươi, nhưng khí thế trên người hắn điên cuồng nổi lên, vượt qua Tiên Đế, đạt tới một trình độ khiến chính hắn đều cảm thấy khủng bố.

Thậm chí, còn chưa kết thúc, còn đang kéo lên: thân thể hắn đang không ngừng bành trướng, bất luận là thân thể hay là tu vi đều tăng nhanh!

Thế nhưng Mạnh Hạo lại không thể chờ đợi, hắn biết mình không thể kéo dài thời gian. Thời khắc này hắn bước lên phía bước, bước thứ nhất rơi xuống, xuất hiện ở trước mặt một người đá, người đá trong tiếng gào thét đánh ra một quyền, Mạnh Hạo chỉ giơ tay lên điểm nhẹ một cái.

Một đầu ngón tay đụng nhau với một quả đấm khổng lồ, "ầm" một tiếng, đầu quyền kia không ngờ trực tiếp nổ tung, liên đới cả người đá đều chia năm xẻ bảy, ầm ầm sụp đổ.

Không chỉ như thế, trên ngón tay của Mạnh Hạo hình như có một lực lượng đặc thù toát ra, bao trùm trên mảnh vỡ người đá này, giống như... cắt đứt quy tắc nào đó!

Không ngờ làm cho người đá này bị phân tách ra từ trong trận pháp Cửu Hải Thần Giới, cực kỳ bá đạo... dường như ngay cả đại trận thủ hộ của Cửu Hải Thần Giới, giờ khắc này đều đang run rẩy, không dám phản kháng.

Đây là bước thứ nhất, chỉ thứ nhất, nhưng lại chấn khiếp tất cả người nhìn thấy, ngay cả Đạo Cảnh từ xa xa đang gấp rút chạy tới, cũng đều chấn động tâm thần.

Mạnh Hạo, đi ra bước thứ hai, điểm ngón tay thứ hai, người đá thứ hai bị hắn điểm trúng, giống như yếu đuối không chịu nổi một kích, trực tiếp sụp đổ, không có tư cách trở thành mãnh vỡ, mà hóa thành tro bụi. Lần này, không phải chặt đứt quy tắc, mà là... trực tiếp hủy diệt quy tắc của Cửu Hải Thần Giới ngưng tụ trên người đá này!

Giờ khắc này Mạnh Hạo khí thế ngập trời, gió mây biến sắc, tóc dài bay tung, giống như cả thế giới chỉ có một mình hắn, trên người hắn bỗng nhiên nổi lên một khí thế bá đạo.

Hắn đi ra bước thứ ba, vừa mới giơ chân lên quầng sáng trên đỉnh núi chính giữa, liền ầm ầm vỡ tan, lại giống như cực kỳ sợ hãi, không dám ngăn cản... rồi sau đó... ngay cả ngọn núi kia, cũng đều dưới bước thứ ba của Mạnh Hạo hạ xuống một nửa, đã sụp đổ, vô số đá vụn bay bắn ra, lộ ra động phủ bên trong: Thời điểm này Long Thiên Hải phun ra máu tươi, thân thể uể oải, lộ ra ý tuyệt vọng!

- Lão tổ cứu ta!!! Bản thể của Long Thiên Hải, con hải long mấy trăm trượng kia, thời khắc này gầy yếu chỉ còn da bọc xương, phát ra chút lực lượng sinh mạng cuối cùng, gào thét thê thảm.

Mà giờ này, Mạnh Hạo hoàn toàn hạ xuống bước thứ ba, khi xuất hiện trước mặt Long Thiên Hải, thân thể hắn đã cao tới gần mười trượng, thoạt nhìn giống như tiên thần... vươn tay chụp một cái... nắm lấy cổ Long Thiên Hải.

Mặc cho Long Thiên Hải giãy giụa như thế nào, một trảo này dường như xem thường hết thảy thần thông, xem thường hết thảy thuật pháp, càng xem thường quy tắc, khi chụp tới... là nắm được!

- Tiểu bối ngươi dám!!! Một tiếng gầm phẫn nộ dường như muốn xé toạt thế giới này, trực tiếp nổ tung bên tai Mạnh Hạo, thân mình Mạnh Hạo lảo đảo, mi tâm xuất hiện Niết Bàn Quả, trong nháy mắt tu vi tụt xuống, Mạnh Hạo không chậm trễ chút nào, một tay phong ấn Long Thiên Hải thu vào túi trữ vật... làm xong những chuyện này, sắc mặt hắn liền tái nhợt, toàn thân như bị rút khô cạn, Niết Bàn Quả hoàn toàn rơi xuống.

Nhưng hắn không có hôn mê, mà vẫn còn dư lại một tia khí lực, bám vào tảng đá lơ lửng bên cạnh, nhanh chóng lấy ra một nắm lớn đan dược nuốt vào... lúc ngẩng đầu lên trên mặt không tự chủ lộ ra vẻ xấu hổ, dường như đứa nhỏ làm chuyện xấu, ngượng ngùng nhìn lên bầu trời: - Vãn bối không dám!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1426: Miệng như lợi kiếm

Tiểu bối ngươi dám!

Vãn bối không dám

Hai câu này vang vọng bốn phương tám hướng, tràn đầy quái dị

Trên bầu trời, xuất hiện một lão già mặc áo bào màu đỏ, có một đầu tóc dài màu đỏ, mi tâm của lão già này không có vảy, thậm chí trên đầu cũng không có sừng, nhưng cố tình trên người của hắn tràn ra khí tức cường hãn dường như thay thế ý chí thiên địa, lại tràn đầy cuồng bạo yêu tu ý

Chính là

lão tổ Đạo Cảnh Yêu tu nhất mạch! Yêu tu lão tổ Đạo Cảnh tiến tới, khiến tất cả yêu tu xung quanh này toàn bộ tâm thần phấn chấn, giống như có chỗ dựa vào, phảng phất là sau khi bị khi dễ nhìn thấy trưởng bối nhà mình

Trên thực tế, nếu thật dựa theo bối phận mà xem xét, lão tổ Đạo Cảnh đích thật là trưởng bối của bọn chúng

Nhưng

cho dù là bọn chúng hay là lão tổ Đạo Cảnh lúc này gào thét tiến đến, ở giữa không trung, mang căm giận ngút trời, tay phải nâng lên đang muốn một tay bắt lấy Mạnh Hạo kia cũng không nghĩ tới, không ngờ Mạnh Hạo sẽ trả lời như vậy

Ở một số yêu tu nhìn lại, dựa theo đạo lý, Mạnh Hạo hẳn là trả lời cường ngạnh một chút mới phải, nhưng thế nào đều không dự liệu được, lại là một câu

Thanh âm của Mạnh Hạo truyền ra mềm nhũn, lộ ra hư nhược, nhưng khiến người xung quanh rối rít vẻ mặt cổ quái, nhất là những tu sĩ chín biển kia còn hơn thế

Chỉ có Phàm Đông Nhi đình chỉ đấu pháp với hải nữ Bối Ngọc nhanh chóng lui về sau, sau khi nhìn thấy biểu tình của Mạnh Hạo, nội tâm sợ hãi, nàng nhớ lại trước đánh cuộc với Mạnh Hạo, đối phương cũng là cái biểu tình này

Mạnh Hạo gian trá này, trong bụng nhất định lại đang dâng lên cái ý nghĩ xấu nào đây! Phàm Đông Nhi vô cùng khẳng định

Mà giờ này, sau khi sửng sốt tay phải lão tổ Đạo Cảnh kia đã ầm ầm tiến đến, ở giữa không trung giống như quấy nhiễu quy tắc, hóa thành một cái bàn tay lớn định bắt lấy Mạnh Hạo

Mạnh Hạo không né tránh chút nào

Ngay khi bàn tay to bắt được, một tiếng hừ lạnh từ bên cạnh Mạnh Hạo truyền ra, thân ảnh Cửu Bà lão ẩu đột nhiên xuất hiện, một bước đi ra, trực tiếp một chỉ tay hướng về bàn tay to đang bắt lấy kia

Vô thanh vô tức giống như là va chạm quy tắc, rõ ràng không có chút tiếng vang nào, nhưng cố tình ở trong đầu của tất cả mọi người đều có tiếng nổ ngập trời lên

Bàn tay to sụp đổ, yêu tu lão tổ Đạo Cảnh kia kêu lên một tiếng đau đớn, Cửu Bà cũng là sắc mặt hơi tái nhợt, lúc ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra một chút âm hàn

Đủ, yêu tu nhất mạch các ngươi còn muốn hồ nháo tới mức nào, có chấm dứt hay không! Cửu Bà vừa nói, tay trái nâng lên hư không một trảo

Lập tức một cái long đầu trượng bỗng nhiên xuất hiện, bị nàng cầm trong tay, đập một cái về hướng mặt đất, ầm một tiếng, lấy Cửu Bà lão ẩu làm trung tâm, một cỗ lực lượng căn nguyên ầm ầm bạo phát

Cùng lúc đó, trên bầu trời, Lăng Vân Tử xuất hiện, Thần Sư cũng cất bước đi ra

Ngay sau đó, một vị yêu tu lão tổ Đạo Cảnh khác cùng với hai người nam nữ Đạo Cảnh kia cũng đều cùng theo xuất hiện

Sự xuất hiện của bọn họ lập tức khiến tất cả đệ tử Cửu Hải Thần Giới bốn phía toàn bộ trong lòng chấn động, đồng loạt quỳ lạy xuống

Duy chỉ có Mạnh Hạo dựa vào vách đá, đứng ở trên mặt đất

Nếu có ước định, việc bên ngoài tông coi như là yêu tu nhất mạch ta sai

Chuyện này đợi lát nữa ta sẽ cho các ngươi một cái công đạo

Như Phong Giới, chúng ta sẽ toàn lực tương trợ mở ra, thậm chí tài nguyên tiêu hao do yêu tu nhất mạch ta một mình gánh chịu! Yêu tu lão tổ Đạo Cảnh tóc đỏ thanh âm trầm thấp, nhưng lại âm hàn vô cùng, chậm rãi lên tiếng, hắn nhìn về phía Mạnh Hạo

Nhưng người này ở trong tông môn giết chóc đệ tử yêu tu nhất mạch, chuyện này cũng phải nói rõ! Cửu Bà nhíu mày, nội tâm thầm thở dài, thế lực trong Cửu Hải Thần Giới rắc rối, tranh đấu giữa hệ chi là tạp nhạp nhất, nàng ở nơi này rất lâu chỉ có thể than thở, lúc này hàn mang trong mắt lóe lên một cái

Khi đang muốn lên tiếng, Mạnh Hạo lại nói trước, trước khi nói chuyện,

hắn lấy ra bó lớn đan dược, ném vào trong miệng

Tiền bối a, ngươi nói những yêu tu phía ngoài này là ta giết ? Oan uổng a, không phải ta giết, thật sự không phải là ta giết, người nào thấy được ? Mạnh Hạo một bộ dáng vẻ ủy khuất, cắn nát toàn bộ đan dược trong miệng, khôi phục tu vi, nội tâm lại đang cười lạnh, bốn chữ cảm tác cảm vi này rất lâu cần biến đổi, dùng mưu kỳ chước lạ để ứng phó những sự phi thường, một mặt không thay đổi, đó là ngu dốt, là trực tràng

Mạnh Hạo có nguyên tắc, nhưng nguyên tắc này không bao gồm địch nhân của hắn

Hắn vừa nói ra, những yêu tu quỳ lạy xung quanh kia từng tên một giận dữ

Ta tận mắt nhìn thấy được, là ngươi giết nhiều đồng tộc của ta! !

Chết tiệ , chỗ này mọi người đều có thể chứng kiến, chính là ngươi! Mắt thấy những yêu tu này dường như đều nổi điên, dường như chưa từng thấy qua người vô sỉ như Mạnh Hạo như vậy, Mạnh Hạo vội ho một tiếng, hai tay đưa ra, thở dài

Thấy được cũng vô ích, dù sao không phải ta giết, có lẽ là có người biến thành bộ dáng của ta? Ân, không sai biệt lắm hắn là như vậy, các ngươi đừng vội oan uổng ta! Mạnh Hạo dường như rất tức giận, ra sức giải thích, lại lấy ra một phen đan dược nuốt vào, một bên Cửu Bà vẻ mặt cổ quái, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, vội ho một tiếng đang muốn lên tiếng

Trên bầu trời mấy Đạo Cảnh kia, cho dù là Lăng Vân Tử hay là Thần Sư, hoặc là những người khác, lúc này đều là vẻ mặt cổ quái, lão tổ Đạo Cảnh yêu tu x tóc đỏ kia bị lời nói của Mạnh Hạo làm giận dữ mà cười, trước Cửu Bà, hắn cười

Chỉ là nụ cười kia tràn ngập băng hàn ý

Dám ở trước mặt lão phu càn rỡ như vậy, ngươi vẫn là người thứ nhất

Ngươi nói yêu tu không phải ngươi giết chết, như vậy ngươi hôm nay là ở động phủ người nào, là thế nào đi vào động phủ này, mà lão phu vừa rồi lại tận mắt nhìn thấy ngươi bắt Long Thiên Hải

Tất cả những việc này chẳng lẽ là ảo giác của lão phu ? Yêu tu tóc đỏ chậm rãi lên tiếng, trong mắt đã có sát cơ, hắn muốn nhìn một chút, Mạnh Hạo sẽ trả lời như thế nào, nếu thật dám trả lời là hắn ra ảo giác, hắn sẽ làm Mạnh Hạo biết hậu quả của việc khiêu khích Đạo Cảnh

Ngươi nói chuyện này a

Trên mặt Mạnh Hạo lộ ra nụ cười, hướng về lão tổ tóc đỏ ôm quyền cúi đầu, vẻ mặt rất là chân thành lên tiếng

Lão tổ ngươi lần này thật hiểu lầm, ta cùng với Long đạo hữu lúc trước vừa gặp như cố tri, vì thế có một đánh cuộc, ngày đó ta đề xuất suy tính thời gian, mà hôm nay Mạnh mỗ tới nơi này là vì nói cho hắn biết, ta tính toán đánh cuộc !

Nhưng hắn đang bế quan, ta tính tình vội vàng a, vì thế liền chủ động vào

Hư hại động phủ của hắn, chuyện này là vãn bối sai

Cửu Bà lão tổ, ta cam nguyện nộp bồi thường

Mạnh Hạo nói, hướng về Cửu Bà đứng ở một bên mang ý hối tiếc, cúi đầu thật sâu

Cửu Bà vội ho một tiếng, không lên tiếng

Lão già tóc đỏ kia nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, nụ cười càng băng hàn hơn

Nếu như thế, ngươi lại vì cái gì mà bắt hắn!

Lão tổ, ta là sợ hắn đổi ý a, nhưng mà lão tổ ngươi đã đến rồi, ta an tâm

Hắn đổi ý, nhưng yêu tu nhất mạch sẽ không đổi ý

Nội tâm Mạnh Hạo cười lạnh, vừa rồi yêu tu lão tổ đến quá nhanh, hắn không kịp bắt sống rồng lấy tim, chỉ có thể trước bắt, lúc này ho khan, hắn trực tiếp lấy ra một bình thuốc trực tiếp đổ vào miệng, một màn này bốn phía người nhìn đều từng người một biểu tình cổ quái

Nếu lão tổ không tin, có thể hỏi người xung quanh một chút, giữa ta và Long Thiên Hải,có phải có một đánh cuộc hay không, nội dung đánh cuộc là nếu chín tấm Kim Môn Thạch Bi, ta đều đi vào top 100, như vậy hắn liền đại biểu yêu tu nhất mạch bị thua ta 1 tỉ 300 triệu tiên ngọc, còn có ba kiện đạo binh! Mạnh Hạo vừa nói ra, trong những yêu tu bốn phía kia có yêu tu phản ứng chậm một chút, lập tức tức giận rống lớn

Ngươi nói bậy, đánh cuộc giữa ngươi và Long sư huynh rõ ràng là đi vào tốp 10 chín tấm Kim Môn Thạch Bi, trước đánh cuộc là 300 triệu tiên ngọc, không phải 1tỉ 300 triệu, càng không có đạo binh, mà nếu ngươi thua, ngươi phải giao danh sách ra! ! Thanh âm này cứng rắn vừa truyền ra, sắc mặt lão già tóc đỏ lại càng thêm âm trầm, việc đánh cuộc hắn cũng biết, nhưng lại không nghĩ rằng Mạnh Hạo sẽ lấy việc này ra để nói

Vả lại chuyện này trong tông môn, vì Mạnh Hạo một tháng cho trả lời chắc chắn, rồi sau đó nhưng thủy chung bế quan, cho nên Hải Giới Cửu Yêu truyền khắp tông môn, người biết nhiều lắm

Lão già tóc đỏ mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo, đối với công phu mồm mép của Mạnh Hạo, hắn rất là chán ghét, cũng lại không thể không thừa nhận,

phương diện Mạnh Hạo mượn thế có chỗ khác hẳn với thường nhân, thậm chí có thể nói, cho tới bây giờ hắn liền chưa từng thấy người có thể mượn thế như vậy

Cho dù là trước đây hay là hiện tại, hắn chỉ cần một bàn tay liền có thể đập chết Mạnh Hạo, nhưng lại không thể làm

Mạnh Hạo phảng phất có loại thiên phú có thể lợi dụng hết thảy quan hệ phức tạp rắc rối, tầng một tầng một quấn quanh người cường đại hơn hắn, các phe ngăn cản, không thể động thủ

Loại cảm giác này khiến hắn cảm thấy dường như có lực lượng vô cùng nhưng không cách nào thi triển

Hắn lại không biết, Mạnh Hạo bước chân vào giới tu chân, bái nhập tông môn thứ nhất gọi là Kháo Sơn Tông, lý luận chỗ dựa trong tông môn kia sớm đã thâm căn cố đế trong nội tâm Mạnh Hạo

Cuộc sống còn sống, dùng hết thảy biện pháp, hết thảy thủ đoạn tìm chỗ dựa, tuy rằng đều không phải là bản chất, nhưng

ở chính mình còn chưa đủ cường đại lại là một cái chân lý!

Đánh cuộc là việc giữa ngươi và Long Thiên Hải, nếu ngươi thua , giao ra danh sách, mà bây giờ, đưa Long Thiên Hải ra

Lão già tóc đỏ đã vô cùng không kiên nhẫn, lời nói vang lên, hai mắt Mạnh Hạo đột nhiên lộ ra hàn mang, nhìn về phía lão già tóc đỏ

Trước Long Thiên Hải không nói, lão tổ, vãn bối muốn hỏi một chút yêu tu nhất mạch các ngươi là tu sĩ sao? Các ngươi biết kiêng kỵ của tu sĩ sao!

Các ngươi và tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải ta là quan hệ gì, hay là chỉ cần không

phải yêu tu nhất mạch đều có thể bị các ngươi tùy ý giết chóc!

Các ngươi hận ta, chuyện này không có việc gì, có thể ra tay với ta, ta phản kháng, sống hay chết không liên quan tới người khác

Nhưng lão tổ ngươi nói cho ta biết, yêu tu nhất mạch các ngươi, đây cũng là tại sao! Mạnh Hạo vừa nói vừa vỗ túi trữ vật, lập tức thân ảnh Sở Ngọc Yên xuất hiện, bị Mạnh Hạo đỡ một phen

Sắc mặt nàng vẫn tái nhợt như cũ, nhắm mắt hôn mê, thân thể hư nhược, điềm đạm đáng yêu

Nàng là bạn tốt cố hương của ta, bái nhập Côn Lôn Đạo, hôm nay là đệ tử Côn Lôn Đạo, nhưng yêu tu nhất mạch ngươi vì đối phó ta, không ngờ bắt giữ nàng, mệnh tại sớm tối, càng hạ kịch độc!

Đạo hữu Cửu Hải Thần Giới, nếu như thân bằng của các ngươi bị người hành hạ như vậy, lấy điều này uy hiếp các ngươi, các ngươi có thể chấp nhận sao!

Cái gì là kiêng kỵ của tu sĩ, cái gì là tối kỵ của tu hành, chính là chuyện này!

Nếu mỗi người như vậy, giới tu chân nhất định đại loạn

Hôm nay vì ta trêu chọc yêu tu, bị yêu tu bắt giết thân bằng, ngày mai những người khác trêu chọc yêu tu, cũng nhất định sẽ bị như vậy, tuần hoàn như vậy, ta làm tu sĩ, ai có thể nhịn!

Thanh âm của Mạnh Hạo truyền khắp bốn phương tám hướng, lập tức tất cả tu sĩ bốn phía toàn bộ tâm thần chấn động

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1427: Kim môn thứ năm đặc thù

Đây là lần đầu bọn họ biết chuyện của Mạnh Hạo, từng người một nhìn về phía Sở Ngọc Yên, toàn bộ nội tâm chấn động

Như Mạnh Hạo nói, nếu như chuyện này phát sinh ở trên người mình

Rất nhanh, liền có không ít đệ tử Cửu Hải Thần Giớ khi nhìn về phía yêu tu nhất mạch lộ ra âm lãnh

Thậm chí cũng không ít yêu tu cũng đều là sắc mặt biến hóa, bọn hắn không biết chuyện này

Ở tu chân giới, loại chuyện như vậy mặc dù có nhiều lần đã xảy ra, nhưng lại là chuyện gần như mỗi một tu sĩ đều hận nhất

Mỗi người đều có thân bằng, đều có bạn thân, đều có mối thù truyền kiếp, nếu một lần không thấy, như vậy ngày sau rất có thể phát sinh ở trên người mình

Yêu tu nhất mạch phải cho ta một cái công đạo, Long Thiên Hải nhất thiết phải chết, danh sách, các ngươi cũng không có khả năng cầm đi, mà đánh cuộc này, coi như ta thua cũng phải cấp ta một nửa tiên ngọc!

Đây là nói rõ! Mạnh Hạo nói tới chỗ này, lui về phía sau vài bước, đi tới phía sau một bên lão ẩu, trải qua chút thời gian khôi phục, lúc này Mạnh Hạo phối hợp cảnh giới Vĩnh Hằng, đã khôi phục tu vi được bảy tám phần

Lão tổ tóc đỏ sắc mặt khó coi, chuyện có quan hệ với Sở Ngọc Yên là

hắn lúc trước đồng ý

Vốn là hết thảy dựa theo kế hoạch thì lúc này Mạnh Hạo đã sớm tử vong, tác dụng của Sở Ngọc Yên đã xong, tất cả đều hóa giải tốt

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, Mạnh Hạo ở dưới sát kiếp đó lại vẫn có thể nghịch chuyển

Bốn phía trầm mặc, những tu sĩ Cửu Hải Thần Giới kia từng người một khi nhìn về phía yêu tu nhất mạch, trong mắt đã mang nghi ngờ

Lời nói của Mạnh Hạo, bọn họ có phán đoán của mình

Yêu tu nhất mạch cũng phần lớn trầm mặc, nhưng vẫn có người châm chọc, không thừa nhận chuyện này

Đại sự làm trọng, Như Phong Giới mở ra, còn có nửa tháng

Đúng lúc này, Thần Sư ở giữa không trung nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm truyền ra vang vọng bốn phương tám hướng

Tham danh sách là bởi vì, từ nay về sau hết thảy sự đều vì quả

Hai vị đạo hữu Xích Long, Ngô Lăng, Như Phong Giới mở ra, danh ngạch đi vào bên trong, các ngươi có thể tăng lên một người

Chuyện này xóa bỏ, cho Mạnh Hạo hoàn thành đánh cuộc, hết thảy như hắn nói, ý nhị vị như thế nào? Thần Sư nhìn về phía lão già tóc đỏ cùng với một

lão tổ yêu tu khác cách đó không xa

Nếu Thần Sư đã mở miệng, chuyện này như thế cũng có thể, nhưng

Danh sách có thể không tính là tiền đánh cuộc

Nếu người này có bản lãnh, chín tấm Kim Môn Thạch Bi đều là tốp 10, 300 triệu tiên ngọc, yêu tu nhất mạch ta vẫn là cầm đi ra!

Nhưng nếu người này không đạt được, một quả tiên ngọc cũng không có! Sau một lúc trầm mặc ngắn ngủi, lão già tóc đỏ sâu đậm liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, chuyện hôm nay Mạnh Hạo để lại cho hắn ấn tượng mãnh liệt

Một cái nhìn này như muốn nhớ kỹ Mạnh Hạo, lúc này mới hừ lạnh một tiếng, chậm rãi lên tiếng

Hắn hiểu rõ

Có Cửu Bà, Thần Sư cùng với Lăng Vân Tử ở đây, yêu tu nhất mạch không thể xé rách mặt, vả lại chuyện tình lần này, quả thực là yêu tu nhất mạch bọn hắn thất bại

Quan trọng nhất là

, thất bại của bọn hắn khiến cho nam nữ Đạo Cảnh hai cổ thế lực khác trong tông môn cũng đều nổi lên tâm tư của hắn

Nội tâm thở dài, theo lời nói lão tổ tóc đỏ truyền ra, lão tổ yêu tu họ Ngô kia cũng chậm rãi gật đầu

Thần Sư nhìn về phía Mạnh Hạo

Hai mắt Mạnh Hạo hơi chớp động, biết được mình có thể phát triển cục diện đến mức này đã là cực hạn, nếu tiếp tục dây dưa tiếp ngược lại không tốt, nhưng trong lòng đối với chuyện này như cũ tức giận khó tiêu, tuy rằng gật đầu, nhưng lại ở trước mặt của mọi người trực tiếp lôi Long Thiên Hải từ trong túi trữ vật ra

Mạnh Hạo hung hăng bóp cổ của Long Thiên Hải đồng thời, tay trái bỗng nhiên đưa ra, đâm vào trong ngực Long Thiên Hải

Trong run rẩy vùng vẫy, trong ánh mắt của mọi người xung quanh, Mạnh Hạo trực tiếp moi tim trong thân thể hải long do Long Thiên Hải hóa thành ra

Trái tim kia còn đang nhảy nhót, bị Mạnh Hạo hung hăng bóp, ầm ầm vỡ nát ngưng tụ ra một giọt máu màu trắng

Một màn này khiến cho dù là yêu tu hay là tu sĩ tất cả thấy được đều nội tâm run lên

Khắc sâu hiểu rõ sự tàn nhẫn và hung tàn của Mạnh Hạo

Đều ở trong lòng nhắc nhở chính mình, ngày sau nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, không nên trêu chọc tên Mạnh Hạo trước mắt này

Tu sĩ như vậy, những yêu tu kia cho dù lại có cảm giác thù hận, nhưng giờ này cũng đều trầm mặc

Lão già tóc đỏ da mặt co rút một chút, mặt đầy sát khí, nhưng không thể phát tiết, tay áo vung lên, xoay người đã đi xa, hắn sợ chính mình ở lại chỗ này nữa nhất định sẽ không khống chế nổi

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, từ bên trong túi trữ vật lấy ra chín giọt hải long tâm huyết khác, mười giọt máu màu trắng sau khi dung hợp ở cùng một chỗ hóa thành một giọt, đưa vào trong miệng Sở Ngọc Yên

Lúc này mới lần nữa để Sở Ngọc Yên vào bên trong túi trữ vật, làm xong những chuyện này, thân thể hắn nhoáng lên một cái, nhưng lại không có dừng lại chút nào, chạy thẳng tới Kim Môn phía trước cách nơi này gần nhất

Trong mắt Mạnh Hạo có hàn quang lóe lên một cái, chỉ là giết chóc một chút yêu tu còn chưa đủ để phát tiết toàn bộ tức giận trong nội tâm hắn

Đối với yêu tu bình thường mà nói, có lẽ đã trọn đủ uy hiếp, nhưng đối với Đạo Cảnh mà nói, nếm không được đau đớn,thì ngày sau có lẽ còn có phiền toái

Nếu như thế, đánh cuộc này chính là đao trong tay Mạnh Hạo, giờ này hắn muốn dùng cây đao này khiến yêu tu nhất mạch Đạo Cảnh đau lòng linh thạch! 300 triệu tiên ngọc, số lượng lớn như vậy, bất kỳ kẻ nào đều sẽ tim đập thình thịch, cho dù là Đạo Cảnh, cho dù là yêu tu nhất mạch, bút tiên ngọc này một khi thua , cũng sẽ làm cho bọn họ như ra máu

Mà vừa nghĩ tới 300 triệu tiên ngọc, Mạnh Hạo tâm cũng đang run động, hô hấp hắn có chút dồn dập, hai mắt của hắn toát ra ánh sáng mãnh liệt

Liều mạng hết thảy, cũng muốn tất cả Kim Môn Thạch Bi đều là tốp 10! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tốc độ tăng nhanh, nhấc lên gào thét, rất nhanh liền đi tới trước Kim Môn Thạch Bi gần nhất

Đây là tấm Kim Môn Thạch Bi thứ năm, Mạnh Hạo nhìn một cái, trong lúc mơ hồ trong kim quang kia dường như thấy được một chỗ Tu La chiến trường, vô biên giết chóc, dường như ở chỗ này vĩnh hằng kéo dài

Kim Môn Thạch Bi Thứ năm, thí luyện giết chóc cũng gọi là thí luyện đạo tâm! Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái

Thân thể hắn bước lên trước, trong phút chốc, liền bước chân vào trong Kim Môn Thạch Bi, thân ảnh nháy mắt biến mất, gần như khi hắn biến mất đồng thời, phía sau tu sĩ Cửu Hải Thần Giới phạm vi lớn lại tới

Đánh cuộc giữa Mạnh Hạo và yêu tu nhất mạch không nói mọi người biết cũng không chênh lệch bao nhiêu, nhất là Mạnh Hạo giết chóc đối

kháng yêu tu nhất mạch Đạo Cảnh lại rung chuyển tất cả mọi người

Hơn nữa lần này hào đánh bạc khiến cho thời gian không lâu, xung quanh Kim Môn Thạch Bi thứ năm này nhân số rất nhiều

Đám người Cửu Bà cùng với họ Ngô lão tổ yêu tu đều đang ở giữa không trung cũng đang chú ý

Tất cả Kim Môn Thạch Bi đều ở top 10

Chuyện này quá khó khăn!

Cho dù Mạnh Hạo ở Kim Môn Thạch Bi thứ chín là thứ hai, nhưng những tấm bia đá khác, mỗi một tấm đều khác nhau, nhất là Kim Môn thứ nhất kia lại chủ trọng uy áp! Xung quanh mọi người rối rít thấp giọng nghị luận

Cửu Bà và Lăng Vân Tử liếc nhìn lẫn nhau, trong mắt đều có ánh sao lóe lên một cái, càng thêm chú ý Kim Môn Thạch Bi thứ năm

Ngay cả lão tổ yêu tu nhất mạch cũng đều mắt lộ ra hào quang kỳ lạ

Kim Môn Thạch Bi thứ năm

Một cái thí luyện rất đặc thù, rất đặc biệt

Cùng lúc đó, ở trong thế giới trong Kim Môn Thạch Bi thứ năm này, thân ảnh Mạnh Hạo vừa mới xuất hiện, phóng nhãn nhìn lại, cả thế giới bừng sáng, hương hoa thơm ngát, chim muông hót líu lo, linh khí tràn ngập, giống như Tiên Cảnh

Mạnh Hạo sửng sốt, cúi đầu

Hắn mặc một bộ đạo bào xa lạ, mà vị trí đang đứng là một chỗ trong rất

nhiều ngọn núi liên miên, trên một quảng trường khổng lồ

Xung quanh hắn bất ngờ có mấy trăm ngàn tu sĩ, rậm rạp chằng chịt, cho dù bầu trời hay là mặt đất đều đang chỉnh tề sắp hàng, cũng có một cỗ túc sát ý mơ hồ kinh thiên khiến cho bầu trời xuất hiện mây đen, che đậy ánh mặt trời

Ngay phía trước, có ba cái thân ảnh lơ lửng toàn thân tia sáng mười ngàn trượng, khiến người thấy không rõ dáng vẻ

Ngoại tộc xâm lấn, muốn diệt thế giới chúng ta đang sống, bọn họ tà ác vô biên, ẩn chứa vô thượng ma niệm, là tinh không hung ma, mà các ngươi, thân là đệ tử tông môn, trận chiến này muốn giết

Giết chóc vô biên vô tận, nhưng chúng ta không có đường lui! Có thanh âm thương tang truyền ra nhanh chóng vang vọng

Giờ này, bọn họ đang ở chạy đến

Mà đồng thời

trong tông môn, trong các ngươi, cũng có người sớm bị hung ma hóa thân! Khi thanh âm vang lên, ba người thân ảnh toàn thân tia sáng mười ngàn trượng kia đồng thời vung tay lên

Lập tức, trong đám người mấy trăm ngàn này, bất ngờ có gần như ba thành, toàn bộ trên người xuất hiện một tầng ánh sáng, những người này đều sửng sốt, vẻ mặt cũng có mờ mịt, mà tu sĩ bên cạnh bọn họ lại toàn bộ lui về sau

Bên cạnh Mạnh Hạo cũng có hai tu sĩ toàn thân xuất hiện ánh sáng

Lão tổ, cái này

Ta không phải hung ma, ta

Đây là chuyện gì xảy ra, lão tổ, chúng ta là đệ tử tông môn a! Những người này lập tức kinh hô, từng người một run rẩy, sợ hãi khó được, càng có một số phẫn nộ, cảm thấy bị oan uổng

Nhưng trả lời bọn họ chỉ có một chữ

Giết bọn chúng! Rất nhiều người trầm mặc, Mạnh Hạo mặc dù không nhận ra những người này, nhưng lại có loại cảm giác rất quen thuộc, mà bốn phía những tu sĩ khác cũng đều đang chần chờ, chỉ có không nhiều lắm một số người lập tức lựa chọn xuất thủ, trong lúc nhất thời, giết chóc tràn ngập

Ta không phải hung ma, ta là đệ tử tông môn! ! Từng tiếng gào thét thê lương từ trong chút ít dân cư này truyền ra, bọn họ không ngừng lui về sau, cũng có người rơi nước mắt

Trương sư huynh, ta không phải hung ma! !

Sư tỷ, ta là Phàm Thăng a, ta là sư đệ của ngươi

Mắt thấy giết chóc triển khai, Mạnh Hạo nhíu mày, đối với thí luyện này, hắn có chút sờ soạng không rõ đầu mối

Đúng lúc này, bỗng nhiên một cái nam nhân trung niên toàn thân có ánh sáng, bị chỉ định là hung ma, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng cười thê lương

Trần mỗ không phải hung ma, mà là đệ tử tông môn, hôm nay, làm chứng sáng tỏ bản thân, chết có xá gì, các sư đệ, đừng cho những người khác lây dính máu chúng ta, cho dù chúng ta chết, cũng muốn chết có tôn nghiêm! Hắn vừa nói, tay phải nâng lên, trực tiếp đánh vào trán, thân thể phịch một tiếng, máu tươi phun ra khi, tắt thở bỏ mình

Tất cả mọi người trầm mặc, rất nhanh, từng tiếng cười thảm truyền ra, trong những người này bất ngờ có hơn phân nửa đệ tử, toàn bộ lựa chọn kết thúc tự thân sinh mạng

Chết, cũng sẽ không chết ở trong tay đồng tông!

Hôm nay ta có thể chết, nhưng trước khi chết, ta muốn nói

Ta không phải hung ma!

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng, một cỗ lại một cổ thi thể ngã xuống

Rất nhanh khi bốn phía lần nữa an tĩnh, những người bị chế định cho rằng là hung ma, toàn bộ tử vong

Nhưng cho dù là đệ tử ra tay hay là không ra tay, lúc này đều trầm mặc, nội tâm phức tạp đồng thời, khi nhìn về thân ảnh ba người phía trước kia, đã có nghi ngờ không áp chế nổi ở

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, lần này thí luyện khiến hắn cảm thấy vô cùng đặc thù

Thí luyện này không phải giết chóc, cũng không phải đạo tâm, mà là

Có mục đích khác ! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn phát hiện, trước kia một cái chớp mắt, nơi này trình độ chân thật khiến hắn thậm chí có loại cảm giác quên mất thân phận của mình rồi, mà là hoàn toàn trở thành đệ tử trong tông môn này

Bởi vì, hắn không ngờ cũng sinh ra nghi ngờ với ba người kia!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1428: Mù quáng

Bốn phía yên tĩnh, một mảnh trầm mặc, khí tức máu tanh tràn ngập

Trên mặt đất, một mảnh máu tươi

người tử vong gần như hầu hết đều là không đành lòng khiến đồng môn lây dính máu tươi bản thân, lựa chọn tự mình kết thúc sinh mạng

Lấy cái chết sáng tỏ chí! Một số trốn đi, nhưng cũng trong quá trình đang lẩn trốn hình thần câu diệt

Một tiếng khẽ thở dài từ trong ba thân ảnh phía trước truyền ra

Lý sư huynh, ngươi cũng là hung ma! Theo thanh âm truyền ra, lập tức trong ba người lập tức có hai người liên thủ, khí tức căn nguyên vào lúc này bạo phát, chạy thẳng tới người thứ ba kia

Ba người này rõ ràng là cường giả Đạo Cảnh

Người thứ ba kia chua xót, vẻ mặt phức tạp, hắn không biện giải, chỉ là khẽ thở dài

Trong chớp mắt, ba người ra tay, tiếng nổ vang ngập trời, người thứ ba kia lui về sau, đến gần đám người Mạnh Hạo đang đứng

Hắn ngẩng đầu, nhìn hai người trên bầu trời lại tới, lần nữa khẽ thở dài

Thật sự có hung ma xâm lấn sao?

Vô vị tổn hao lại có ý nghĩa gì, đại nạn của lão phu vốn là sắp đến, sống không quá trăm năm

Thôi, thôi, không quản các ngươi vì cái gì mà như vậy, những vãn bối kia đều có thể lựa chọn lấy cái chết sáng tỏ chí, lão phu sao lại sợ hãi tử vong!

Hắn nói, quay đầu lại sâu đậm liếc nhìn các đệ tử bao gồm Mạnh Hạo ở bên trong, trong mắt mang theo không tha, cũng có chúc phúc, tay phải nâng lên, tại hung hăng vỗ trán mình

Dưới cái vỗ này, thân thể hắn run lên, nhưng lại có vô số khí tức căn nguyên từ trong cơ thể hắn ầm ầm tràn ra

Lão phu cam nguyện hình thần câu diệt, lấy tu vi của ta tẩm bổ tất cả đệ tử tông môn, làm cho bọn họ

Có thể trong lần ngoại địch xâm lấn kế tiếp, biến mạnh hơn! Thanh âm của hắn thương tang vang lên, thân thể tiêu tán, hơi thở của hắn bỗng nhiên tản ra chui vào trong cơ thể các đệ tử

Mạnh Hạo cũng như vậy, hắn cảm giác có một dòng nước ấm sáp nhập vào trong thân thể, lập tức tu vi nhanh chóng tăng lên, nhất là bên ngoài thân thể xuất hiện một tầng quầng sáng vô hình, dường như có thể bảo vệ bản thân

Lại ở trong quầng sáng này, hình như có ý chí thương tang, mang than thở, mang quan ái, tràn ngập ở buồng tim

Tất cả mọi người nội tâm đều run lên, trầm mặc, nhưng cảm giác nghi ngờ lại càng mãnh liệt

Thật sự có ngoại địch xâm lấn sao? Câu nói này hiện lên ở trong lòng mỗi người, Mạnh Hạo cũng không khống chế nổi dâng lên cái ý niệm này

Mà hai cường giả Đạo Cảnh kia lúc này thấy được quầng sáng trên người các đệ tử liền biến sắc, nhìn nhau

Khi đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên, bầu trời nổ ầm ầm, tầng mây sụp đổ, một cái khe nứt to lớn dường như bị một đôi tay vô hình xé mở, ầm một tiếng, theo cái khe nứt xuất hiện, bên trong lộ ra huyết quang ngập trời! Theo cái khe nứt, có thể thấy được, bên trong bất ngờ cũng có một thế giới

Màu sắc trong thế giới kia đều là màu đỏ, dường như nơi này đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng giết chóc khiến cho mặt đất bị nhiễm đỏ

Càng kinh người hơn là xa xa còn có một mảnh biển rộng, bất ngờ cũng là biển máu

Ngay cả bầu trời cũng đều là màu máu, khiến cho cả thế giới cho người có cảm giác đè nén vô cùng

Ngay sau đó, vô số thân ảnh mặc trường bào các màu gào thét ra, những thân ảnh này từng người một sắc mặt tái nhợt, khi xuất hiện, trên sắc mặt mang vui mừng, phảng phất là phát hiện một thế giới mới làm cho bọn họ cảm thấy vui sướng, cũng không ít người mang nụ cười thân thiện nhìn xung quanh

Giết! Gần như ngay khi những người này xuất hiện, bên tai Mạnh Hạo truyền đến một tiếng gầm nhẹ, tất cả tu sĩ bên cạnh hắn đều chần chờ một chút sau lập tức bay lên, chạy thẳng tới bầu trời, trực tiếp triển khai chém giết tu sĩ trong khe xuất hiện kia

Những tu sĩ xuất hiện trong cái khe nứt kia đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó lập tức lên tiếng dường như muốn giải thích cái gì, nhưng không thể tránh khỏi, giết chóc ngập trời

Mạnh Hạo nhíu mày, hắn cảm thấy được đối phương không giống như là

vì xâm lấn mà đến, rất nhiều người lúc vừa tới thậm chí còn mang nụ cười thân thiện

Mạnh Hạo chần chờ một chút, khi ra tay, trực tiếp điểm vào mi tâm của một tu sĩ, thử nhân lúc thân thể người này lập tức sụp đổ, yếu đuối giống như người phàm, ánh mắt trước khi hắn chết khiến nội tâm Mạnh Hạo chấn động

Chúng ta không có ác ý, chỉ là bỏ chạy tới đây, để cho chúng ta đi

Mạnh Hạo nhíu mày, thần thức quét qua, lập tức phát hiện những người kia phần lớn đều là né tránh, lời nói giải thích cũng đều là như vậy, hắn thậm chí còn cảm nhận được một số chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, vì trận pháp mới có thể bình an đến

Vả lại cường giả trong những người này cũng không có ra sát thủ, mà đang lo lắng giải thích và lánh lui, dường như tất cả mọi người đều đang nhanh chóng muốn về đến trong cái khe nứt, muốn rời đi nơi này

Mà đại quân tu sĩ tông môn hắn sở tại cũng đều đang chần chờ, trong mắt mỗi người đều có mê mang, khi ra tay cũng đều rối rít miễn cưỡng, chỉ có một nhóm người dường như kiên định tâm, xuất thủ từ từ tàn nhẫn, giết chóc tràn ngập

Giết chóc thí luyện? Nội tâm Mạnh Hạo lẩm bẩm

Mạnh Hạo chần chờ, khiến cho hắn rơi vào sau mọi người, ngay sau đó, bên tai của hắn truyền đến một thanh âm trầm thấp nghiêm túc

Bọn chúng là tinh không hung ma, vì cái gì mà ngươi không giết! Thanh âm như lôi đình nổ ầm ầm bên cạnh Mạnh Hạo, hai lão tổ Đạo Cảnh trước kia xuất hiện một người, lúc này đang mang uy nghiêm ý, nhìn về phía Mạnh Hạo

Ngươi xem bọn hắn hình như có thiện ý, ngươi có phán đoán của mình, nhưng nếu ngươi tin tưởng tông môn, phải đi giết, nếu không tin, ngươi tới đây thí luyện làm sao dùng, không giết liền lăn ra khỏi nơi này! Thân ảnh kia vung tay lên, lập tức một cổ lực lượng cường đại bài xích ầm ầm bạo phát xung quanh Mạnh Hạo, dường như vào lúc này cả thế giới đều đang bài xích Mạnh Hạo, muốn trục xuất hắn đi khỏi! Ngay tại lúc Mạnh Hạo sắp bị cả thế giới bài xích ra ngoài, bỗng nhiên, những tu sĩ xuất hiện từ trong cái khe nứt kia từng người một không né tránh nữa, nụ cười thân thiện nhanh chóng trở thành dữ tợn, đạo bào tạp sắc thống nhất trở thành màu máu! Một cổ khí tức kinh khủng từ trên người bọn họ bộc phát ra, cũng có thần tình cười gằn thay thế biểu tình lúc trước, khi xuất hiện, những người này toàn bộ biến đổi, trong tiếng nổ "ầm ầm", lại có một đôi cánh màu máu từ sau lưng bọn họ xé mở, khiến cho tất cả mọi người vào lúc này như lộ ra thân thể tà ma

Một giới này lại có người biết được thủ đoạn của chúng ta

Không có ý nghĩa, hắn là chi tu còn sót lại trên thế giới đã từng bị chúng ta diệt sát!

Cũng được, tuy rằng ít đi rất nhiều lạc thú, nhưng sau khi

cắn nuốt toàn bộ bọn ngươi, loại cảm giác thỏa mãn đó cũng đủ để đền bù lạc thú ít đi

Đáng tiếc đáng tiếc, không ngờ bị nhìn thấu

Từng tiếng âm lãnh gầm nhẹ từ trong miệng tất cả ma tu màu máu truyền ra sau, ngay cả những kẻ trước tử vong kia, lúc này cũng đều lần nữa ngưng tụ ra, dường như đang thở dài, khi xuất thủ lần nữa, một cỗ hung tàn cảm giác ầm ầm bạo phát

Mà vào giờ này thế giới màu máu trong cái khe nứt kia cũng huyết quang ngập trời, bên trong bất ngờ có vô số hồn phách đang phát ra tiếng

hét thảm thê lương, những hồn phách kia nhiều vô biên vô tận, tựa hồ đều là bị những màu máu tồn này đang tàn nhẫn giết chóc

Càng làm cho hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, thậm chí khiến cho tất cả đệ tử chỗ này lúc trước chần chờ đều nội tâm chấn động, là

Những máu tươi trên mặt đất kia không ngờ cấp tốc ngưng tụ, nhưng lại

Hóa thành từng thân ảnh màu máu dữ tợn

Những thân ảnh kia bất ngờ đều là

người trước bị tông môn nhận định là hung ma, lại lấy cái chết sáng tỏ chí, lúc này từng tên một đứng lên trên mặt lộ ra cười gằn

Một đám người ngu dốt, không có ý nghĩa

Vừa mới cứng rắn chơi đùa một chút sắp kết thúc, đáng tiếc, không nghĩ tới đây lại có dư nghiệt biết chúng ta! Theo bọn chúng đứng lên, Đạo Cảnh chi tu trước tiêu tán kia không ngờ cũng từ vô số máu tươi ngưng tụ ra, toét miệng cười, dường như đang giễu cợt, cũng có một cỗ khí thế cường hãn ở trên người hắn nổi lên

Nát!

Trong nháy mắt hắn mở miệng, bao gồm Mạnh Hạo ở bên trong, phàm là là người lúc trước hấp thu tu vi người này, toàn bộ thân thể nổ ầm ầm, Mạnh Hạo lại phun ra máu tươi, dòng nước ấm trong cơ thể kia trực tiếp biến thành âm độc, muốn ăn mòn ngũ tạng lục phủ của hắn

Lúc này, trong đầu của tất cả mọi người tựa hồ đều xuất hiện một câu nói! Tông môn nói, là thật ! ! Tông môn nói những người kia là hung ma, bọn chúng đích xác là hung ma! Tông môn nói vị lão tổ Đạo Cảnh kia là hung ma, hắn đích xác chính là hung ma! Tông môn nói có ngoại

địch xâm lấn, ngoại địch đích xác xâm lấn!

Tông môn nói những người này xâm lấn không phải thiện ý, mà là hung ma, bọn họ

Cũng đích xác đều là hung ma! Sai rồi, tất cả đệ tử từng chần chờ đều sai ! Sự thật chứng minh, tông môn tất cả đều là đúng! Giết chóc chân chính triển khai, tiếng sấm ngập trời lên

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, khi thân thể đang bị thế giới này bài xích, hắn bỗng nhiên nâng tay phải lên, hướng về bầu trời một chỉ tay

Dưới một chỉ tay này, lập tức thân thể một tên ma tu màu máu chạy ra từ trong cái khe nứt ầm ầm nổ tung

Ngay sau đó, bài xích trên người Mạnh Hạo bỗng nhiên biến mất

Thân ảnh toàn thân tia sáng mười ngàn trượng kia liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, thu hồi ánh mắt, giết hướng đám người

Mạnh Hạo trầm mặc, nhưng ánh sáng bên trong mắt lại là liên tục chớp động mấy cái, hô hấp dồn dập, hồi lâu mới thở dài một hơi

Tin tông môn

Cửu Hải Thần Giới thật tốt a, một cái thí luyện mà thôi lại vô hình trung chôn xuống một cái mầm móng như vậy, lần trước tới chỗ Kim Môn thứ năm thí luyện này nhưng không phải như vậy! Hắn nhẹ giọng lẩm bẩm

Kim Môn Thạch Bi thí luyện thứ năm này hết thảy đều không quan trọng, quan trọng là

Không nên tin phán đoán của mình, mà là muốn đi tin đáp án của tông môn

Nếu không phải là Mạnh Hạo tự thân chứng đạo thành tiên, đạo tâm cực kỳ kiên, lại đã trải qua rất nhiều chuyện, luyện liền tín niệm của mình, sợ là cũng sẽ bị ảnh hưởng, chỉ cần bị ảnh hưởng một tia, như vậy thì giống nhau là bị gieo mầm móng

Nếu qua cửa ải này, muốn đi vào tốp 10, chỉ có đi giết

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tu vi ầm ầm bạo phát, hắn nhìn thấu bản chất, lúc này khi ra tay lại không do dự chút nào, ầm ầm như một cái trường long, sát nhập vào trong màu máu

Ngoại giới, trên Kim Môn Thạch Bi thứ năm, tên của Mạnh Hạo đột nhiên xuất hiện ở trên tấm bia đá, tiến vào trong vòng một ngàn, nhanh chóng lóe lên! Một ngàn, 700, 500, 300

Cho đến top 100! Mà sau đó tiếp tục kéo lên, 80, 70, 40

Tốc độ cực nhanh khiến mọi người bên ngoài Kim Môn Thạch Bi thứ năm rối rít kinh hô

Duy chỉ có Cửu Bà cùng Lăng Vân Tử, còn có lão tổ yêu tu nhất mạch cùng với những Đạo Cảnh khác lúc này ánh mắt ngưng tụ ở tấm bia đá, như có điều suy nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1429: Đạo Thần kinh

Kim Môn Thạch Bi thứ năm, mục đích của thí luyện này chính là vì bồi dưỡng lòng trung thành của đệ tử với tông môn, vào lúc phải trái không rõ ràng thì phải chọn đáp án mà tông môn cho ra, mà không phải là phán đoán của bản thân

Nếu là ngay cả tín nhiệm đều không làm được, như vậy Kim Môn thí luyện thứ năm này cũng sẽ không mở ra, như Mạnh Hạo lúc trước bị cả thế giới Kim Môn Thạch Bi thứ năm bài xích vậy

Nếu như có thể làm được điểm này, như vậy

Thí luyện mới sẽ bắt đầu, mà tu vi mạnh yếu cùng với trình độ tín nhiệm đối tông môn càng phát sâu hơn, mới có thể quyết định thứ hạng

Vả lại trong thế giới thí luyện này, tồn tại của những hung ma hóa thân màu máu kia cũng không phải không thay đổi, mà là sẽ không ngừng biến hóa, khi xếp hạng của Mạnh Hạo đi vào top 1000, giết chóc trước mắt hắn đã kết thúc, nhưng thí luyện không dừng lại, sau khi thế giới trước mắt hắn phá thành mảnh nhỏ lần nữa ngưng tụ, biến ảo một

cảnh tượng khác

Vẫn là một cái tông môn, vẫn là mệnh lệnh đến từ tông môn, lần này, phải đi xâm lấn một mảnh đại lục, mà thanh âm đến từ tông môn minh xác nói cho bọn hắn biết, mảnh đại lục này là cố thổ của bọn hắn! Diệt sát tất cả sức phản kháng, diệt sát hết thảy vùng vẫy chi tu

Trong này có rất nhiều phức tạp, cũng có nhiều chỗ nghi ngờ khiến người mê mang, nhưng cuối cùng hết thảy, vẫn là chứng minh, lời nói của tông môn là chính xác, nơi này

Đích xác đã từng là cố thổ bọn hắn! Khi thứ hạng của Mạnh Hạo bước chân vào top 500, tất cả giết chóc lần nữa biến đổi, biến thành thế giới kia, vẫn là đại biểu tông môn, vẫn là thanh âm đến từ tông môn

Top 400, top 300, top 200

Gần như cứ 100 vị xếp hạng, thế giới liền sẽ biến hóa một lần

Một lần lại một lần, cho đến khi thứ hạng của Mạnh Hạo tiến vào top 20

hắn đã trải qua rất nhiều thế giới

Không thay đổi vĩnh viễn là tông môn, vĩnh viễn là thanh âm đến từ tông môn, vĩnh viễn là phán đoán chính xác của tông môn

Giống như bị tẩy não, với lần lượt những gì đã trải qua nói cho Mạnh Hạo, bất kỳ chuyện gì tông môn đều chính xác, nếu ngươi tin tưởng tông môn thì thí luyện sẽ tiếp tục, nếu ngươi sinh ra nghi ngờ với tông môn, cả thế giới đều sẽ bài xích ngươi

Cho đến

Tại khoảnh khắc tên Mạnh Hạo bước chân vào tốp 10, thế giới trước mắt hắn sụp đổ lần nữa, phá thành mảnh nhỏ sau lần nữa ngưng tụ lại tạo thành một cái

thiên địa hắn quen thuộc

Nơi đó

Là Nam Thiên Tinh! Là quê hương trong trí nhớ hắn

Ở chỗ này, hắn có rất nhiều rất nhiều chuyện cũ, có rất nhiều rất nhiều

hồi ức, nhưng lúc này đây, khi hắn thấy được Nam Thiên Tinh, nội tâm Mạnh Hạo chấn động

Trước hết thảy ngụy trang của hắn vào lúc này có dao động, bài xích của thế giới kia như ẩn như hiện

Nơi này

Là ngoại tộc chi tinh! Đã từng ở trong Đệ Cửu Sơn Hải

Nam Thiên Tinh vỡ nát, hóa thành một cánh cửa, từ nay về sau trong môn xuất hiện viên tinh tú này!

Phá hủy tinh tú này, mượn kỳ lực, mới có thể sụp đổ Tinh Môn! Khi thanh âm đến từ tông môn bỗng nhiên vang lên, Mạnh Hạo thấy được xung quanh mình xuất hiện vô số tu sĩ, những người này hắn tựa hồ đều quen thuộc, nhưng lại không gọi nổi tên

Nhưng hắn nhớ, những người này là đồng môn từng trải qua bên cạnh hắn

Trong đó có rất nhiều người từng ở cùng một chỗ với hắn sóng vai mà chiến! Thời khắc này, dưới từng tiếng gào thét, toàn bộ những người này xông về Nam Thiên Tinh, nội tâm Mạnh Hạo rung động, hắn có thể thấy được vô số núi sông mặt đất quen thuộc trên Nam Thiên Tinh, thậm chí có thể thấy được rất nhiều cố nhân đã từng quen thuộc

Diệt sát hết thảy tồn tại trên tinh này, những tồn tại này ngày sau cũng sẽ ở ngoại tộc phủ xuống thức tỉnh huyết mạch, thành địch nhân của chúng ta, hủy diệt tinh này thành tinh không! Thanh âm của tông môn mang giết chóc khuếch tán, mọi người đều chạy ra, duy chỉ có Mạnh Hạo, hắn đứng ở nơi đó, trầm mặc

Vào lúc này lực lượng bài xích thế giới hung quanh hắn chậm rãi ngưng

tụ, dường như có vô số thanh âm đang đốc thúc Mạnh Hạo đi về phía trước, trong chớp mắt, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thân thể hắn bước lên trước, thân ảnh biến mất, khi xuất hiện, rõ ràng là ở phía trước nhất đại quân tu sĩ, giữa Nam Thiên Tinh cùng các tu, hai tay nâng lên, nhưng lại muốn đi ngăn cản

Nhưng ngay khi hắn đi ngăn cản, lực lượng bài xích chung quanh hắn ầm ầm bạo phát, thanh âm của tông môn mang ý chí nào đó, ghé vào lỗ tai hắn rống giận

Đã trải qua nhiều như vậy, ngươi còn không tin tông môn sao! !

Nếu như vậy, như vậy thì cho ngươi tận mắt nhìn thấy, sự thật là cái gì! Thanh âm của tông môn mang đau lòng, khi truyền ra, hóa thành một cỗ lực lượng Mạnh Hạo không thể chống cự, ầm một tiếng, khiến thân thể Mạnh Hạo đọng lại trong tinh không

Cùng lúc đó, đại quân tu sĩ tông môn bốn phía toàn bộ biến mất, mà viên Nam Thiên Tinh kia không biết đi qua đã bao nhiêu năm sau, nhưng lại bỗng nhiên chấn động

Theo chấn động, một cỗ uy áp khổng lồ tản ra bốn phương tám hướng, ngay sau đó, viên tinh tú này ở trong mắt Mạnh Hạo nhưng lại chậm rãi di động

Theo di động, bất ngờ

Ở vị trí lúctrước viên tinh tú này sở tại xuất hiện một cái hắc động

Càng giống là một cái cửa hơn! Mà từ phía sau cửa, lúc này đột nhiên lại xuất hiện một đạo ánh sáng, ánh sáng này trong giây lát khuếch tán, trên Nam Thiên Tinh, truyền ra từng tiếng gào thét kinh thiên, cùng lúc đó, đạo quang này hướng về bốn phương tám hướng rầm rầm đi

Ngay sau đó, có một con bướm bỗng nhiên từ bên trong cửa bay ra! Con bướm này quá lớn, dường như vô biên vô tận, lại từ trên người nó bất ngờ bay ra vô số tu sĩ ngoại tộc, hướng về bốn phía đánh chết

Nơi đi qua, tinh không sụp đổ, tinh tú mảnh vụn, vô số tu sĩ thê lương tử vong, núi thứ chín sụp xuống, biển thứ chín chưng phát! Không biết đã bao lâu, cả Đệ Cửu Sơn Hải trở thành một phiến hài cốt, rất nhiều người tử vong, có Mạnh Hạo quen thuộc, có chưa quen thuộc, toàn bộ tử vong

Đông Thắng Tinh, Bắc Lô Tinh, Tây Hạ Tinh, toàn bộ chia năm xẻ bảy

Một màn cuối cùng là một con Huyền Quy to lớn, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm thét thê lương, hình như có vô tận bi ai, thân thể sụp đổ, trở thành máu thịt

Hình ảnh đến nơi này nhanh chóng dừng lại, Mạnh Hạo ngơ ngác nhìn hết thảy, hắn quên mất vùng vẫy, quên mất phản kháng, khi hình ảnh này dừng lại, trong nháy mắt thân thể hắn bị một cỗ bài xích mãnh liệt bức ra thế giới này

Hiện tại, ngươi tin sao? Trong nháy mắt thân thể hắn bị ép ra, thanh âm của tông môn mang thương tang và bi ai quanh quẩn bên tai của hắn

Thân thể Mạnh Hạo run lên, khi,hết thảy rõ ràng, hắn đã ở trong Cửu Hải Thần Giới, ở ngoài Kim Môn Thạch Bi thứ năm, tên của hắn,xếp hạng

thứ 10! Tiếng kinh hô và ồ lên đến từ bốn phía vang vọng xung quanh, nhưng lại dường như cách Mạnh Hạo một thế giới, hắn nghe mơ hồ, hắn đứng ở cạnh tấm bia đá, trầm mặc rất lâu

Kim Môn thí luyện thứ năm mỗi người từ lúc bắt đầu đều giống nhau, nhưng ở top 10, không giống nhau

Thần Sư nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi lên tiếng

Ngươi thấy được có lẽ là tương lai sẽ xảy ra, cũng có lẽ chỉ là một hư ảo

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn Thần Sư, trầm mặc một lát, hít sâu một hơi, phân tán phức tạp trong đầu, mặc kệ hắn thừa nhận hay không, lần này thí luyện hắn vẫn là bị ảnh hưởng

Bất kể thế nào, thực lực

Mới là tất cả!

Cho dù một màn cuối cùng kia là chân thật thì như thế nào, nếu ta có đủ thực lực, ở khi con bướm xuất hiện, đã hủy diệt, như vậy tất cả

Sẽ xuất hiện nghịch chuyển!

Tín nhiệm tông môn không quan trọng, quan trọng là

bản thân đủ mạnh! Trong mắt Mạnh Hạo ánh sao lóe lên một cái, ôm quyền hướng về Thần Sư cúi đầu, khi xoay người, trong mắt hắn lộ ra quyết đoán, chạy thẳng tới một tấm Kim Môn Thạch Bi khác

Thời gian ba tháng rất nhanh sẽ đến

Trước khi đi, Mạnh Hạo chẳng những muốn lấy đi 300 triệu tiên ngọc kia, càng phải ở Cửu Hải Thần Giới này để lại ấn ký vĩnh hằng thuộc về mình

Chín tấm Kim Môn Thạch Bi, ngoại trừ này Kim Môn thứ năm này ra, tất cả những tấm khác

Ta muốn không phải tốp 10, mà là vị trí thứ nhất, nếu lần này không làm được, trước khi đi cũng nhất định phải làm đến! Mạnh Hạo hít sâu một hơi

Tốc độ bay nhanh, ầm ầm chạy thẳng tới Kim Môn Thạch Bi thứ bảy

Kim Môn Thứ bảy, thần thức thí luyện!

Mà thần thức không phải sở trường của Mạnh Hạo

Hắn có quyển thứ nhất Đạo Thần Kinh, quyển thứ nhất này hắn từng tu hành qua, nhưng vô thượng kinh văn trongt ruyền thuyết chuyên tăng cường thần thức này sau khi Mạnh Hạo tu hành không cảm nhận được uy năng quá lớn! Tối đa chỉ là khiến thần thức của hắn ở Phàm Cảnh cường hãn một chút, nhưng sau khi bước chân vào Tiên Cảnh, theo tu vi cường đại, ngược lại trở thành yếu thế

Cho nên hải nữ, kia mới có thể tại trên thần thức khiến cho thân thể mình chợt ngừng, mà đối với thế yếu của mình, nếu phát hiện sẽ phải đi bổ sung

Chẳng lẽ là ta tu hành không đúng? Hay là, đây là Đạo Thần Kinh giả? Trong đầu Mạnh Hạo, Đạo Thần Kinh hiện lên

Đi về trước, tốc độ của hắn bay nhanh, không bao lâu, bất ngờ xuất hiện ở bên ngoài Kim Môn Thạch Bi thứ bảy, nhìn Kim Môn bàng bạc trước mắt này, thân thể hắn nhoáng lên một cái, không chần chờ chút nào, trực tiếp bước chân vào bên trong

Khi thân ảnh biến mất không lâu, trên Kim Môn Thạch Bi thứ bảy, tên của hắn bất ngờ lóe lên trên tấm bia đá, đệ tử Cửu Hải Thần Giới bốn phía chạy đến, toàn bộ ngưng thần nhìn lại, rối rít đoán, Mạnh Hạo có thể xếp hàng thứ mấy

Trong thế giới Kim Môn thứ bảy, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời gầm thét, tóc tai hắn bù xù, cả thế giới này chính là một cái đường thông thiên, đường này có mười ngàn nấc thang, mỗi một cái nấc thang đều đại biểu

một cái thứ hạng

9000 cái trước đối với Mạnh Hạo mà nói là vô cùng thoải mái, nhưng một ngàn cuối cùng này càng là đi về phía trước thì càng khó khăn

Mỗi một bước đi ra, khi bước chân rơi xuống, bốn phía cũng sẽ có đặc lực lượng thần thức càng ngày càng dày, đang không ngừng đâm vào trong tâm thần của hắn, dường như muốn đầu óc của hắn sụp đổ

Vô số niệm đầu rối rít hiện ra, tạp nhạp khiến người càng ngày càng không thể thừa nhận

Nhưng đồng dạng, trong kiên trì, thần thức của hắn cũng thật nhanh tăng trưởng nổi lên, mà Đạo Thần Kinh trong đầu Mạnh Hạo càng phát vận chuyển, một câu khẩu quyết kia khiến Mạnh Hạo mỗi khi đi ra một bước liền hiểu rõ một phần

Thời gian trôi qua, bên ngoài Kim Môn Thạch Bi thứ bảy, đệ tử Cửu Hải Thần Giới bọn họ thấy được tên Mạnh Hạo đang không ngừng tăng thứ hạng, càng thêm lóng lánh, chỉ là tốc độ đề cao xếp hạng so với những Kim Môn Thạch Bi khác thì chậm rất nhiều

Thần thức là chỗ yếu của hắn!

Vô luận là Kim Môn thứ chín hay là Kim Môn thứ năm, hắn cũng không chậm rãi như vậy, mà cố tình ở Kim Môn thứ bảy muốn thần thức đủ cường hãn, thậm chí có thể trong nháy mắt đi hết này, không ngờ hắn chậm chạp như vậy!

Xem ra, tốp 10 Kim Môn thứ bảy này, hắn khó khăn

Bốn phía mọi người thấp giọng lên tiếng, Mạnh Hạo ở trong thế giới Kim Môn thứ bảy, toàn thân run rẩy, cặp mắt đỏ thẫm, nhưng trên mặt cũng lộ ra nụ cười

Đạo Thần Kinh, thì ra là tu hành như vậy!

Ta hiểu được ! Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, hai tay bỗng nhiên nâng lên, bấm quyết hướng ra phía ngoài vung lên, lập tức thân thể hắn dường như trở thành một cái hắc động, trong tiếng nổ “ầm ầm”, bốn phía thần thức sức công kích không ngờ bị hắn hấp thu mà đến!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1430: Top 10 Bát môn

Phương pháp Mạnh Hạo tu hành Đạo Thần Kinh không sai, nhưng kinh văn này không phải khoanh chân tĩnh tọa tu luyện là thành, đặc thù của kinh văn này chính... là phải thông qua chiến đấu để tu hành!

Dùng phương thức chiến đấu trong thần thức để tu hành, mà mỗi một lần thần thức thay đổi, đều sẽ khiến cho Đạo Thần Kinh càng thêm cường hãn, đây là một môn kinh văn... vì chiến đấu mà sinh ra!

Trước đó Mạnh Hạo vẫn chưa hiểu được, nên bất kể hắn tu hành như thế nào, cùng không thu được hiệu quả tốt nhất, thậm chí trước khi xông qua Kim Môn thứ bảy này, hắn vẫn không hề vận chuyển Đạo Thần Kinh, mà chỉ dựa vào thần thức bản thân bạo phát ra, dùng tốc độ nhanh nhất cưỡng ép vươn lên vị trí thứ 90, nhưng lại vô lực tiến lên tiếp.

Nhưng lúc này, được lực lượng thần thức tràn đầy từ Kim Môn thứ bảy không ngừng truyền đến, khiến cho nhận thức về Đạo Thần Kinh của hắn, đã được thông suốt rất nhiều.

- Thì ra là vậy! Vừa dứt lời, thân thể hắn chợt biến thành hắc động, lực lượng thần thức vô cùng vô tận từ xung quanh rầm rầm truyền đến, khiến thương thế của hắn càng ngày càng nặng, đồng thời cũng bị thần thức của bản thân hắn điên cuồng hấp thu!

Đây rõ ràng là... pháp môn kinh khủng, hấp thu thần thức của người khác, làm lớn mạnh bản thân!

Thân thể Mạnh Hạo run lẩy bẩy, nhưng hai mắt của hắn lại ngày càng sáng ngời, hắn cười lên một tràng, rồi ầm ầm bước tới. Mỗi một lần hắn bước ra, thân thể đều run lẩy bẩy, thần thức của hắn cũng đang điên cuồng bạo tăng.

- Nhiều hơn nữa! Mạnh Hạo quát lớn, tiếp tục tiến về phía trước, theo lực lượng thần thức kinh người truyền đến, mắt thường cũng có thể thấy được, thần thức Mạnh Hạo đang không ngừng tăng lên.

Xếp hạng của hắn bên ngoài Kim Môn, cũng đang không ngừng tăng lên, vượt qua vị trí thứ 90, nhảy lên tới vị trí thứ 40!

Xung quanh không ngừng truyền ra những tiếng kinh hô khó tin.

Khiến cho người ta càng thêm khiếp sợ chính là, Kim Môn Thạch Bi trước giờ vẫn luôn phát ra hào quang vàng rực rỡ, vậy mà lúc này không ngờ lại... hơi ảm đạm, dường như lực lượng cung cấp cho thí luyện đang giảm bớt.

- Hào quang vàng cũng bị ảm đạm, đây... đây là tình huống gì chứ! Mọi người hô lên kinh ngạc.

Ngay cả đám Cửu Bà và các lão tổ yêu tu cũng trở nên ngưng trọng.

- Hắn đang hút lực lượng thần thức bên trong! Rất nhanh, những lão tổ Đạo Cảnh này đều đã đoán được chân tướng.

- Thần thức mà Cửu Hải Thần Giới ngưng tụ bao nhiêu năm qua, đều ở trên Kim Môn Thạch Bi thứ bảy, để bảo đảm tấm bia đá này thể vĩnh hằng tồn tại, không ngờ lúc này... lại bị hấp thu!

- Đạo pháp bình thường không thể làm được như vậy, tên Mạnh Hạo này tu hành công pháp gì chứ?

Trong khi bên ngoài còn đang ầm ĩ suy đoán, thì bên trong không gian thí luyện, theo quá trình không ngừng hấp thu thần thức nơi này, toàn thân Mạnh Hạo bất ngờ hiện lên một tầng ánh sáng vàng rất mỏng.

Trong khoảnh khắc khi màn hào quang màu vàng xuất hiện, phía trước hắn, chỉ còn lại có 20 bước!

Mạnh Hạo run lẩy bẩy, máu tươi phun ra, nhưng tiếng cười của hắn phát ra lại càng lớn. Hắn cũng không ngờ rằng, Kim Môn Thạch Bi thứ bảy lại mang đến cho mình chỗ tốt lớn như vậy.

Đây có thể nói là tạo hóa!

Hắn ngày càng hiểu sâu hơn về Đạo Thần Kinh, thần thức của hắn vốn còn yếu, lúc này đã trực tiếp trở nên mạnh mẽ, đã tăng lên gấp mười lần so với trước khi bước vào nơi này.

Hơn nữa... nó vẫn còn đang tiếp tục tăng lên.

Mạnh Hạo thở gấp, tiếp tục tiến về phía trước từng bước một, thần thức mãnh liệt từ xung quanh truyền tới tạo thành tiếng nổ ầm ầm như sấm rền.

Cho đến khi phía trước hắn chỉ còn lại chín bước, thì tên của Mạnh Hạo trên Kim Môn Thạch Bi thứ bảy, đã bất ngờ xếp ở vị trí thứ 10!

Lúc này, thân thể Mạnh Hạo lảo đảo, hắn cảm nhận được bản thân đã đến cực hạn, lực lượng thần thức hấp thu được đã đến mức bão hòa, nhưng đồng dạng, hắn cũng có một loại dự cảm mãnh liệt rằng, nếu cho mình một ít thời gian nữa, sau khi hắn hấp thu toàn bộ lực lượng thần thức đang có trong cơ thể, hắn sẽ mạnh hơn, hắn sẽ có tư cách vấn đỉnh... đạt đến đệ nhất ở tòa Kim Môn thứ bảy này!

Cũng giống như hắn có tư cách vấn đỉnh tòa Kim Môn thứ chín vậy!

Cơ thể Mạnh Hạo truyền ra một tiếng ầm, biến mất khỏi thế giới thí luyện trong Kim Môn thứ bảy, xuất hiện tại ngoại giới. Vô số tiếng hò hét từ bốn phía không ngừng vang lên, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo

đều mang theo vẻ khiếp sợ.

Nhất là... cách đó không xa đang có một nữ tử tuyệt mỹ nhìn tới, người này chính là hải nữ Bối Ngọc, nàng xếp hạng ba tại Kim Môn Thạch Bi thứ bảy này!

Nàng vô cùng am hiểu về thần thức, nhưng lúc này, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng, Mạnh Hạo đem tới cho nàng cảm giác hoàn toàn bất đồng với trước, thần thức của hắn cường hãn hơn rất nhiều, thậm chí khi nàng nhìn về phía hắn, hai mắt còn mơ hồ đau nhói.

Chín tấm bia đá của Cửu Hải Thần Giới, thời khắc này Mạnh Hạo đã hoàn thành ba tòa, sau khi xuất hiện, hắn lại nhoáng lên một cái, bay thẳng tới Kim Môn Thạch Bi thứ tám.

Rất nhanh, thứ hạng của hắn tại Kim Môn Thạch Bi thứ tám cũng ầm ầm tăng lên...

Tòa Kim Môn Thạch Bi thứ tám này, cũng tốn thời gian khoảng một nén nhang để thông qua, xếp hạng của Mạnh Hạo, bất ngờ vượt qua vị trí thứ 10, trực tiếp nhảy lên vị trí thứ năm, lúc này mới dừng lại. Sau khi hắn xuất hiện, mang theo khí thế như chẻ tre, xông về tòa Kim Môn Thạch Bi thứ sáu.

Có thể nói rằng, lực lượng của Mạnh Hạo đang tiến triển trên toàn bộ phương diện. Trước lúc này, ngoại trừ thần thức ra, thì bất kể thân thể hay tu vi của hắn đều đã vô cùng cường hãn, hiện tại thần thức đạt được cơ duyên tăng lên, khiến tu vi của hắn rốt cục cũng đạt tới trạng thái đỉnh phong.

Cũng chính là cảnh giới Tiên Đế đỉnh phong!

Cửu Hải Thần Giới chấn động, ngày càng có nhiều tu sĩ từ bốn phương tám hướng đi tới, chứng kiến một màn kinh người của Mạnh Hạo. Đã

bao nhiêu năm, Cửu Hải Thần Giới rất ít khi có một ngày như hôm nay, Mạnh Hạo liên tục khiêu chiến tất cả Kim Môn Thạch Bi, mà xếp hạng lại đều nằm trong tốp 10!

- Toàn bộ Thạch Bi thứ năm, thứ bảy, thứ tám, thứ chín, hắn đều nằm trong tốp 10!

- Từ xưa đến nay, người có thể nằm trong tốp10 ở tất cả chín tòa Kim Môn Thạch Bi, chỉ có bốn người, chẳng lẽ hôm nay, sẽ xuất hiện người thứ năm?!

Ban đầu, mặc dù có không ít người chú ý tới Mạnh Hạo, nhưng số người cho rằng hắn có thể làm được điều này không nhiều, nhưng hiện tại khi Mạnh Hạo hoàn thành được gần một nửa, thì ngày càng có nhiều người tỏ ra chờ mong.

Sắc mặt đám lão tổ yêu tu đều trở nên khó coi, toàn bộ đám yêu tu cũng đều tỏ ra âm trầm, phức tạp, mặc dù bọn chúng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng cũng không thể không sinh ra cảm giác phức tạp đối với Mạnh Hạo.

Thân hình Mạnh Hạo như cầu vồng xé không, bay thẳng tới tòa Kim Môn Thạch Bi thứ sáu. Cửu Hải Thần Giới sôi trào, vô số tu sĩ từ bốn phương tám hướng bay theo, quan sát Mạnh Hạo biến mất tại Kim Môn Thạch Bi thứ sáu. Sau đó, tên của Mạnh Hạo, lại ầm ầm hiện lên trên bảng xếp hạng!

Thứ tự xếp hạng không ngừng được kéo lên, một màn giống như những tấm bia đá trước đó lại xuất hiện. Theo tiếng kinh hô vang vọng, theo sắc mặt của đám yêu tu nhất mạch càng thêm khó coi, tên của Mạnh Hạo cuối cùng lại xuất hiện ở tốp 10 trên Kim Môn Thạch Bi thứ sáu!

Theo hào quang từ Kim Môn thứ sáu phát ra, toàn bộ Cửu Hải Thần Giới liền hoàn toàn sôi trào, Cổ Cảnh cũng tốt, Tiên Cảnh cũng được, toàn bộ

đều rung động.

Sau đó là thí luyện tại Kim Môn thứ tư, Mạnh Hạo biến mất ngoài Kim Môn Thạch Bi, nửa nén nhang sau, tên của hắn, lại xuất hiện ở tốp 10!

Tiếng kinh hô càng ngày càng trở nên mãnh liệt. Mạnh Hạo càng phách lối, càng quật khởi ở Cửu Hải Thần Giới, thì cái tên của hắn lại càng khó có thể phai nhòa trong lòng tất cả đệ tử Cửu Hải Thần Giới.

Bất kể là những lời lẽ sắc bén như kiếm, bất kể sát khí ngập trời như muốn Sát Thần lúc trước, hay biểu hiện cực kỳ cường hãn của Mạnh Hạo lúc này, toàn bộ hợp lại, khiến cho trên người Mạnh Hạo như có một cỗ khí thế độc đáo tỏa ra.

Đó chính là... Bá đạo!

Kim Môn Thạch Bi thứ ba phát ra hào quang vàng rực rỡ đạt tới mười ngàn trượng, Mạnh Hạo xếp hạng thứ bảy!

Kim Môn Thạch Bi thứ hai truyền ra chấn động ầm ầm, hào quang ngập trời, tên của Mạnh Hạo, xuất hiện ở vị trí thứ tư, khiến cho đáy lòng tất cả mọi người như có sấm sét nổ ầm ầm.

Khi Mạnh Hạo từ Kim Môn Thạch Bi thứ hai đi ra, xông về tòa Kim Môn Thạch Bi thứ nhất, thì đệ tử Cửu Hải Thần Giới xung quanh hắn đã lên tới mấy chục vạn.

Biển người đông ngịt kia, đều đang quan sát, đều đang dõi theo hắn!

- Chín tòa Kim Môn, hắn đã hoàn thành tám tòa! Mà lại đều là tốp 10!

- Nếu Mạnh Hạo cũng nằm trong tốp10 ở tòa Kim Môn Thạch Bi cuối cùng này, thì 300 triệu tiên ngọc chính là của hắn!

- Cửu Hải Thần Giới bao nhiêu năm qua, trước hắn chỉ có bốn người làm được, hôm nay, có lẽ sẽ xuất hiện người thứ năm!

- Chưa chắc, tòa Kim Môn thứ nhất này là khó khăn nhất!

Trong lúc vô số tiếng nghị luận còn đang vang lên, thì Mạnh Hạo mang theo quyết đoán và kiên nghị, đã đi tới tòa Kim Môn Thạch Bi thứ nhất, hắn nhìn tấm bia đá, hít sâu một hơi.

- Thí luyện uy áp của Đệ Cửu Hải! Hắn không chần chờ, ầm ầm tiến vào trong!

Khi hắn xuất hiện lại, bất ngờ đã ở sâu trong lòng biển phía dưới Cửu Hải Thần Giới, tại nơi này, uy áp đến từ Đệ Cửu Hải ầm ầm bạo tăng.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, hắn cảm thấy toàn thân như bị vô số xích sắt trói buộc, ánh mắt hắn lóe lên một cái, trầm mạnh xuống.

Một trăm trượng, năm trăm trượng, một ngàn trượng...

Hai ngàn trượng, ba ngàn trượng, năm ngàn trượng...

Càng trầm xuống, uy áp càng mãnh liệt, Mạnh Hạo dần dần có cảm giác như trên lưng đang cõng vô số ngọn núi lớn lớn vậy, thậm chí ngay cả động tác chớp mắt, cũng cần phải tiêu hao không ít thể lực.

Xung quanh đen như mực, dường như Đệ Cửu Hải này không có đáy, không có điểm cuối vậy, mà theo thân hình hắn không ngừng địa trầm xuống, uy áp cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Rất nhanh, Mạnh Hạo đã xuất hiện ở vị trí tám ngàn trượng, vị trí này chính là độ sâu tối đa Phàm Đông Nhi đạt tới, nhưng bất đồng chính là, ở vị trí này Phàm Đông Nhi đã kiên trì được hơn 20 canh giờ.

Ở bên ngoài, trên tòa Kim Môn Thạch Bi thứ nhất, tên của Mạnh Hạo không ngừng phát sáng kéo lên, càng ngày càng cao, mà sắc mặt của yêu tu nhất mạch, cũng càng ngày càng khó coi.

- Ta còn có thể xuống sâu hơn nữa! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, hắn vẫn chưa cảm nhận được cực hạn của bản thân, hắn không giống với đệ tử Cửu Hải Thần Giới, khi bọn chúng tu hành ở chỗ này, sẽ từ từ chịu đựng uy áp, nhưng Mạnh Hạo không có thời gian, hắn cần chính là sự kích thích mãnh liệt, ở vị trí cực hạn của mình kiên trì trong thời gian dài nhất.

Điều này có lẽ rất nguy hiểm, nhưng lại có thể khiến cho Mạnh Hạo thích ứng với uy áp của Cửu Hải Thần Giới nhanh chóng nhất, đây chính là chuẩn bị tốt nhất để hắn tiến vào Như Phong Giới.

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ vẻ quyết đoán!

Chín ngàn trượng, mười ngàn trượng, 12000 trượng... vẫn còn tiếp tục!

Uy áp không ngừng tăng lên, cỗ lực lượng phản kháng trong cơ thể Mạnh Hạo cũng ngày càng tăng lên, không ngừng va chạm với nhau. Dường như thân thể cùng tu vi của hắn, ở trạng thái đỉnh phong này, lại đang chậm chạp tăng trưởng! !

Cho đến khi xung quanh Mạnh Hạo đã hoàn toàn đen như mực, thậm chí với thần thức cường hãn của hắn cũng không thể phát ra được bao nhiêu, thì lúc này hắn đã ở độ sâu 20 ngàn trượng.

Đến nơi này, thân thể Mạnh Hạo run lên dữ dội, hắn biết, đây đã là cực hạn của hắn, loại cảm giác như muốn chia năm xẻ bảy toàn thân này, khiến hắn không ngừng run rẩy, nhưng hắn vẫn nghiến răng khoanh chân lơ lửng tĩnh tọa, tận khả năng khiến cho bản thân trụ lâu hơn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1431: Dấu hiệu cánh cửa Cổ cảnh

Giờ phút này, ở bên ngoài Kim Môn Thạch Bi thứ nhất, tất cả đệ tử Cửu Hải Thần Giới đều đang nhìn không chớp mắt về tấm bia đá, nhìn tên của một người đang tỏa ra hào quang vàng rực trên đó!

Đó chính là tên của Mạnh Hạo nằm trong tốp 10 từ tấm bia đá thứ hai cho đến tấm thứ tám đang tỏa sáng lấp lánh kia, lúc này, nếu như hắn cũng lọt vào tốp 10 tại tòa Kim Môn Thạch Bi thứ nhất, thì đồng nghĩa với việc Mạnh Hạo sẽ thắng cược, thu được 300 triệu tiên ngọc!

Vừa nghĩ tới số lượng tiên ngọc, cho dù là Phàm Đông Nhi cũng thầm run lên, đây là một khoản tài phú khổng lồ, một khoản tài phú đủ để khiến cho cả một gia tộc cũng phải động lòng.

Đám lão tổ yêu tu kia, mặc dù đã là Đạo Cảnh, nhưng lúc này cũng cảm thấy miệng lưỡi khốc, không phải yêu tu nhất mạch không lấy ra được 300 triệu, chỉ có điều... đối với bọn họ mà nói, đó cũng là một cái giá vô cùng to lớn.

Nhưng hiện tại có đám người Cửu Bà ở đây, bọn họ không thể động tay động chân vào, hơn nữa thí luyện Kim Môn Thạch Bi cũng không phải là nơi bọn họ có thể can thiệp, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Theo ánh mắt mọi người không ngừng chăm chú theo dõi, xếp hạng của Mạnh Hạo không ngừng kéo lên, cuối cùng, tên của hắn dừng lại tại ... vị trí thứ 15!

Vào giờ khắc này, bốn phương tám hướng đều đang có không ít người đang xì xào nghị luận, hồi hộp theo dõi.

- Xếp thứ 15 rồi! Xem ra, nếu Mạnh Hạo có thể kiên trì đủ lâu, hắn sẽ có thể lọt vào tốp 10 như những lần trước!

- Từ vị trí thứ 15 đến vị trí thứ 5, đều ở độ sâu 20 ngàn trượng, đây là một điểm giới hạn, việc phân chia thứ hạng ở độ sâu này, chính là xem ai có thể kiên trì được lâu hơn!

- Kiên trì qua 20 canh giờ, hắn sẽ có thể vượt qua người trụ được 19 canh giờ trước đó, trở thành người xếp thứ 10! Nếu có thể vượt qua 35 canh giờ, hắn chính là...người xếp thứ 5!

Thời gian dần trôi qua, một canh giờ, hai canh giờ... đến khi đã trôi qua năm canh giờ, thân thể Mạnh Hạo dưới độ sâu 20 ngàn trượng liền chấn động, hai mắt tràn ngập tơ máu, loại uy áp kinh khủng này, dường như mỗi giây mỗi phút đều đang đánh mạnh lên người hắn.

Không phải thân thể Mạnh Hạo không đủ mạnh, cũng không phải tu vi hắn không đủ thâm hậu, mà là thời gian hắn ở Cửu Hải Thần Giới quá ngắn, thua xa những tu sĩ bản địa sinh ra ở nơi này.

Những người kia, cho dù thân thể, tu vi không bằng Mạnh Hạo, nhưng bọn họ bẩm sinh đã thích ứng sẵn với nơi này, nên cùng một áp lực truyền đến, bọn họ sẽ gánh chịu đơn giản hơn nhiều.

Mà Mạnh Hạo thì phải trả giá nhất định mới có thể đuổi kịp sự cách biệt này.

Hắn vẫn tiếp tục chịu đựng, cho đến khi ba canh giờ nữa trôi qua, Mạnh Hạo đã khoanh chân tĩnh tọa ở nơi này được tám canh giờ, khóe miệng của hắn liền tràn ra máu tươi, thân thể hắn sớm đã rách ra vô số khe nứt, như thể chỉ cần động một cái, hắn sẽ chia năm xẻ bảy ngay lập tức vậy.

Cặp mắt Mạnh Hạo tràn đầy tơ máu, cảnh giới Vĩnh Hằng đang nhanh

chóng vận chuyển, hắn có thể cảm nhận được, uy áp nơi này gần như đã dồn thân thể hắn đến cực hạn.

Nhưng đồng thời, dưới áp lực cực hạn này, tu vi trong cơ thể Mạnh Hạo cũng đang điên cuồng phản kháng lại, tạo thành chấn động ầm ầm trong đầu hắn.

Theo chấn động ầm ầm ngày càng mạnh, mỗi một lần tim Mạnh Hạo nhảy lên, mỗi một lần tu vi bạo phát, đều khiến cho thân thể hắn run rẩy, máu tươi toàn thân tứa ra, nhưng cho dù là vây, hắn vẫn cảm nhận được rất rõ ràng, hắn... đang trở nên mạnh mẽ hơn!

- Ở độ sâu này, một khi ta có thể phát huy được toàn bộ chiến lực như ở bên ngoài, có nghĩa là... ta đã hoàn toàn thích ứng với độ sâu 20 ngàn trượng này! Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, tiếp tục cắn răng kiên trì.

Cho đến khi đã trôi 10 canh giờ, 12 canh giờ, 15 canh giờ...

Lúc này, ở bên ngoài Kim Môn Thạch Bi thứ nhất, mọi người đã sớm trở nên huyên náo, trong quá trình hắn kiên trì suốt 15 canh giờ này, xếp hạng của hắn cũng chậm rãi tăng lên, từ hạng 15 cho đến 14, rồi sau đó 13, và hiện tại... chính là hạng thứ 11!

- Chỉ còn bốn canh giờ nữa, hắn sẽ tiến vào tốp 10!

- Cửu Hải Thần Giới từ xưa đến nay, người có thể tiến vào tốp 10 trên toàn bộ bia đá, chỉ có 4 người, chỉ còn bốn canh giờ nữa, nếu như Mạnh Hạo vẫn có thể kiên trì chịu đựng được, hắn sẽ chính là... người thứ năm!

Trong lúc mọi người bên ngoài Kim Môn Thạch Bi không ngừng trầm trồ, thì lúc này, hai mắt Mạnh Hạo đã tràn đầy tơ máu, tiếp tục chịu đựng. Cơ thể hắn không ngừng run lẩy bẩy, bên trong như có tiếng sấm

nổ ngập trời, thân thể của hắn lúc này chính là chiến trường, mà hai phe chính là tu vi của hắn và uy áp từ bên ngoài truyền đến, chúng đang không ngừng đối kháng sinh tử với nhau.

- Ráng chịu thêm chút nữa, ráng chịu thêm chút nữa! Mạnh Hạo không biết xếp hạng của mình ở ngoại giới là bao nhiêu, nhưng hắn biết, cứ mỗi một một canh giờ hắn ráng chịu đựng thêm, thì khả năng hắn lọt vào tốp 10 sẽ ngày càng gần.

- Vì bản thân mạnh hơn, vì 300 triệu linh thạch! Hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, hiện lên vẻ điên cuồng, mặc dù hắn đang run rẩy, mặc dù hắn đang nghiến muốn nát cả răng, nhưng hắn vẫn kiên trì chịu đựng.

Canh giờ thứ 16, canh giờ thứ 17, canh giờ thứ 18, cho đến... canh giờ thứ 20!

Bên ngoài Kim Môn Thạch Bi lúc này đã hoàn toàn sôi trào, mọi người đang vô cùng rúng động nhìn lên tấm bia đá kia, nơi đó, ở vị trí thứ 10 có một cái tên.

Mạnh Hạo!

Hắn đã thành công vượt qua người xếp thứ 10 trước đó, tiến vào tốp 10!

- Tốp 10, Mạnh Hạo đã tiến vào tốp 10!

- Người thứ năm từ xưa đến nay làm được điều đó! Tiếng hò hét ngập trời từ khắp mọi nơi không ngừng vang lên.

Ánh mắt Phàm Đông Nhi trở nên vô cùng phức tạp, nàng không muốn thừa nhận cũng không được, Mạnh Hạo... đã vượt qua tất cả thiên kiêu cùng thế hệ, dùng một loại ưu thế áp đảo, tách xa tất cả mọi người, trở thành một tòa núi lớn mà những thiên kiêu trên khắp Đệ Cửu Sơn Hải khó có thể vượt qua.

Đám lão tổ yêu tu trầm mặc, thầm thở dài, rồi xoay người rời đi. Bọn hắn hiểu rằng, bất kể như thế nào, thì lần đánh cuộc này, Mạnh Hạo đã thắng, bọn họ muốn lật lọng, nhưng cũng hiểu rằng, điều này không thực tế.

Đám lão tổ yêu tu thầm hừ lạnh, trong lòng chua xót, ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo, rồi hóa thành cầu vồng, biến mất.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo kiên trì tới canh giờ thứ 20, máu tươi toàn thân hắn liền ầm ầm tràn ra, thân thể hắn lung lay sắp đổ, dường như đã không thể tiếp tục trụ được nữa. Dưới áp lực bên ngoài không ngừng ép xuống, tu vi của hắn ngày càng trở nên suy yếu, ngày càng vô lực phản kháng, sắp sửa hoàn toàn tiêu tán. Nhưng đúng lúc này, thân thể hắn bỗng nhiên chấn động, trên mặt chợt hiện lên vẻ kỳ dị.

Trong giây lát hắn chợt phát hiện ra, thân thể của mình vốn rõ ràng đã sắp đến mức dầu hết đèn tắt, nhưng không ngờ... từ trong cơ thể, lại sinh ra một cỗ lực lượng mới.

Cỗ lực lượng này dường như là từ cảnh giới Tiên Đế, bị uy áp không ngừng đè nén mà cưỡng ép sinh ra vậy. Dường như tất cả lực lượng lưu lại trong cơ thể từ khi hắn tu hành đến nay, sau khi bị dồn ép đến cực hạn đã bạo phát ra.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, hai mắt Mạnh Hạo trở nên sáng ngời, dưới lực lượng tân sinh này, thân thể hắn đang nhanh chóng khôi phục lại. Càng khiến cho Mạnh Hạo chấn động chính là, thân thể của hắn... không ngờ bạo phát còn cường liệt hơn so với tu vi.

Giờ khắc này, tiếng tim tiếng đập truyền ra tựa như tiếng sấm, phát ra tiếng nổ ầm ầm ngập trời bên tai Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, tất cả khe nứt trên người hắn đều đang nhanh chóng khôi phục, trước mặt của hắn... xuất hiện một cánh to lớn cửa!

Cánh cửa này so với tiên môn còn to lớn hơn, tang thương, cổ xưa hơn, còn muốn long trời lở đất hơn!

Khí tức trên cửa tràn ra không phải tiên ý, mà là một loại khí tức vô cùng cổ xưa!

Trong nháy mắt khi nhìn thấy cánh cửa này, nội tâm Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt, hắn biết đây là cái gì, đây chính là... cánh cửa đi thông Cổ Cảnh!

Khi tu sĩ bước chân vào Cổ Cảnh, sẽ xuất hiện cánh cửa Cổ Cảnh như vậy, tương tự như Tiên Cảnh, cần phải đi đẩy ra cửa này. Lúc này, phía sau cửa hiện ra một chiếc chuông lớn!

Chuông này, chính là cổ chung, gõ cổ chung, thắp lên Hồn Đăng, khiến ngọn lửa sinh mệnh biến thành ngọn gió, dùng gió này... theo năm tháng tích lũy, thổi tắt từng ngọn Hồn Đăng của bản thân.

Từ đó mà đạt đến cảnh giới đèn tắt người bất diệt, cho đến khi tất cả Hồn Đăng đều tắt hết, trở thành Cổ Cảnh đỉnh phong, kiến tạo căn cơ Đạo Cảnh!

Đây chính là... dấu hiệu Cổ Cảnh!

Với tu vi của Mạnh Hạo, nếu đổi thành người khác, sớm đã có thể bước chân vào Cổ Cảnh, nhưng con đường của hắn bất đồng với những người khác, một khi 4 quả Niết Bàn Quả vẫn chưa dung hợp toàn bộ, hắn không cam lòng bước vào Cổ Cảnh.

Nhưng lúc này, không ngờ lại xuất hiện dấu hiệu Cổ Cảnh, đây không phải tu vi của hắn tạo ra, mà là...

- Thân thể của ta! Hai mắt Mạnh Hạo lộ ra hào quang mãnh liệt, hắn

không ngờ rằng, dưới uy áp củaĐệ Cửu Hải, thân thể của mình lại bị ép xuất hiện dấu hiệu Cổ Cảnh.

- Ta hiểu rồi! Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra về thấu hiểu, trên thực tế, thân thể của hắn đã sớm vượt ra khỏi phạm vi Tiên Cảnh, nhưng vẫn luôn không thấy cánh cửa Cổ Cảnh xuất hiện.

Mà chuyện này, hắn cũng không thể hỏi ý kiến người khác, thậm chí trong điển tịch một số gia tộc, cũng không tìm được nhiều thông tin ghi lại, dù sao... từ xưa đến nay, Thể tu đạt đến thân thể Chân Tiên vô cùng hiếm thấy, mà thân thể Cổ Cảnh lại càng hiếm thấy hơn. Cho dù là có, thì với tao ngộ bất đồng, phương pháp đột phá của từng người cũng bất đồng.

Mà lúc này, dĩ nhiên hắn hiểu được, hắn đã tìm ra được một con đường!

- Cơ thể của ta càng vỡ vụn, càng đến cực hạn, thì con đường này lại càng rộng mở, nói vậy, nếu như ta còn có thể trầm xuống... thì khi tiến vào Cổ Cảnh, thân thể sẽ càng mạnh hơn!

Nghĩ tới đây, hai mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên một cái, đang định đứng dậy hành động, nhưng cỗ lực lượng tân sinh trong cơ thể hắn chợt trở nên khô kiệt, dưới uy áp mạnh mẽ ở độ sâu 20 ngàn trượng, Mạnh Hạo lập tức ầm ầm trồi lên!

Trong chớp mắt, Mạnh Hạo đã biến mất, khi xuất hiện lại, đã ở bên ngoài Kim Môn Thạch Bi thứ nhất của Cửu Hải Thần Giới. Vừa xuất hiện, hắn liền phun ra một ngụm máu lớn, mà khi trở về, uy áp chợt giảm xuống, khiến thân thể Mạnh Hạo lập tức truyền ra tiếng lách cách, tu vi không còn bị áp chế, ầm ầm bạo phát, khi hắn vận lực, xung quanh hắn cũng truyền ra tiếng vù vù.

Giờ khắc này, bất cứ một đệ tử Cửu Hải Thần Giới nào tới nơi này, đều đang vô cùng rung động khi tận mắt chứng kiến xếp hạng của Mạnh Hạo

tăng lên, chứng kiến người thứ năm từ xưa đến nay lọt vào tốp mười trên cả chín tấm bia!

Những tiếng hô vang không ngừng truyền ra, Mạnh Hạo quay đầu lại, nhìn về tấm bia đá phía sau, thấy được tên của mình, ở vị trí thứ 10!

- Thứ 10... Mạnh Hạo lẩm bẩm, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ tham lam.

- Cửu Bà tiền bối, cho ta xin một viên đan dược khôi phục cấp tốc! Bỗng nhiên Mạnh Hạo xoay người, hướng về phía Cửu Bà trên bầu trời, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Cửu Bà ngẩn ra, cẩn thận nhìn Mạnh Hạo, đang định lên tiếng, bỗng nhiên bà ta ngẩng mạnh đầu, như đã nhận ra điều gì đó, lập tức trở nên ngưng trọng. Chẳng những bà ta như vậy, mà tất cả Đạo Cảnh, bao gồm cả hai lão tổ yêu tu đang rời đi, vào giờ khắc này cũng đều giật mình biến sắc.

- Khí tức cánh cửa Cổ Cảnh, đây... Cửu Bà hít sâu một hơi, bỗng nhiên nhìn về phía Mạnh Hạo, sâu trong đáy mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, rồi không chần chờ nữa, trực tiếp ném cho Mạnh Hạo một bình thuốc có chín màu lưu chuyển lấp lánh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1432: Cổ môn màu đỏ

Giờ phút này, từ trong Cửu Hải Thần Giới chợt có hai luồng khí tức ầm ầm gian bạo phát ra, hai luồng khí tức này, đều là của lão tổ yêu tu nhất mạnh, thần thức bọn họ tản mạnh ra, phóng thẳng tới bên ngoài tông môn Cửu Hải Thần Giới.

Chẳng những bọn họ như vậy, mà hai vị nam nữ cường giả Đạo Cảnh bên cạnh Cửu Bà cũng đều trở nên ngưng trọng, ngẩng đầu phóng ra thần thức, muốn đích thân quan sát.

Lăng Vân Tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó quay ngoắt nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt lộ ra thâm ý, còn có một chút mong đợi.

Thần Sư mỉm cười, nhắm mắt im lặng.

Ngoại trừ Đạo Cảnh ra, thì những người khác đều không thể nhận ra được khí tức đến từ phía trên Đệ Cửu Hải, bọn họ chỉ thấy được Cửu Bà vừa ném cho Mạnh Hạo một lọ đan dược.

Mà đan dược này, chỉ riêng bình thuốc, nhìn qua đã vô cùng không tầm thường.

Sau khi Mạnh Hạo nhận lấy đan dược, mở ra, chỉ cần hít một hơi, với trình độ đan đạo của hắn, lập tức liền biết được tác dụng của loại đan dược này. Đây là loại đan dược khôi phục, ngay cả Cổ Cảnh sử dụng cũng đều là xa xỉ, có lẽ Đạo Cảnh cũng có một ít, nhưng sẽ không nhiều lắm, bất kỳ một viên nào, đều vô cùng quý báu.

Mạnh Hạo khẽ biến sắc, lần nữa cúi đầu cảm tạ Cửu Bà, rồi không chần chờ chút nào, lập tức nuốt vào.

Gần như ngay khi nuốt đan dược vào, cơ thể Mạnh Hạo lập tức sinh ra một cỗ khí tức vô cùng nóng, mà tu vi của hắn, không ngờ chỉ trong chớp mắt đã khôi phục trên phạm vi lớn. Vài hơi thở sau đó, ánh mắt của hắn liền hiện ra hào quang rực rỡ, trực tiếp khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Thậm chí, vì đối kháng với uy áp của Đệ Cửu Hải, mà lúc này, Mạnh Hạo còn mạnh hơn so với trước!

- Đánh cuộc, ta đã hoàn thành, 300 triệu tiên ngọc, đã thuộc về ta...! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Kim Môn Thạch Bi thứ nhất, dần dần, dã tâm trong mắt hắn càng trở nên mãnh liệt.

- ...mà bây giờ, nếu thân thể đã đạt đến trạng thái trước mắt, vậy thì Mạnh Hạo ta dứt khoát cuồng vọng một phen...

- Ta muốn 9 tấm bia đá, ngoại trừ tấm thứ năm ra, toàn bộ đều phải là đệ nhất!

Hắn lẩm bẩm nói nhỏ, rồi thân thể nhoáng lên một cái, theo ánh mắt mờ mịt khó hiểu của toàn bộ đệ tử Cửu Hải Thần Giới, còn có rất nhiều yêu tu đang oán độc cười lạnh, hắn lại lần nữa tiến vào Kim Môn Thạch Bi thứ nhất.

Gần như ngay khi hắn biến mất, đám đệ tử Cửu Hải Thần Giới ở xung quanh, hầu hết đều trở nên xôn xao.

- Không ngờ hắn lại lần nữa tiến vào Kim Môn thứ nhất, vừa nãy đã là tốp 10, lần này, chẳng lẽ hắn muốn xếp hạng tốt hơn?

- Thí luyện Kim Môn Thạch Bi không phải một lần là có thể hoàn thành, cần phải không ngừng tu hành, không ngừng đề cao, tên Mạnh Hạo này... có chút nóng vội.

- Cho dù có xông vào lần nữa, thì nhiều nhất cũng chỉ xếp hạng thứ năm mà thôi, không thể lọt vào tốp 4!

Phàm Đông Nhi tỏ ra trầm ngâm, nàng không cho rằng Mạnh Hạo không khôn ngoan như vậy, theo cách nhìn nhận của nàng, nàng cảm thấy, với tính tình xảo trá của Mạnh Hạo, hắn chưa bao giờ làm việc vô dụng, một khi hắn đã lựa chọn như vậy, nhất định là có đạo lý của nó.

Trong khi bên ngoài còn đang bàn tán, thì Mạnh Hạo đã lần nữa xuất hiện trong lòng biển dưới Cửu Hải Thần Giới. Lần này, tốc độ của hắn nhanh hơn, không chút dừng lại, bay thẳng xuống phía dưới.

Rất nhanh, hắn đã xuống đến vị trí 20 ngàn trượng lúc trước, ở chỗ này, hắn chỉ ngừng lại một chút, rồi sau đó bạo phát tu vi toàn thân, kháng cự lại uy áp, cắn răng tiếp tục trầm xuống.

Hắn muốn thân thể của mình tiến vào Cổ Cảnh trước. Mà nếu muốn thân thể tiến vào Cổ Cảnh càng thêm cường hãn, thì nhất định hắn phải tiếp tục chìm xuống sâu hơn, chỉ có như vậy, uy áp mới có thể càng thêm kinh khủng, mà thân thể của hắn, dưới áp chế mãnh liệt cũng sẽ vượt qua cực hạn!

Bức bách đến cực hạn, sau đó bạo phát, đây... mới là suy luận Mạnh Hạo cảm thấy phù hợp nhất, mới có thể khiến cho thân thể của hắn càng thêm kinh khủng.

Rầm rầm uỳnh!

Khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, cơ thể truyền ra tiếng răng rắc. Càng trầm xuống, uy áp càng thêm long trời lở đất, thân thể hắn dần dần trở nên vặn vẹo, như thể sắp sửa bị uy áp trực tiếp đánh nát vậy.

Nhưng hắn vẫn không ngừng chìm xuống, 20 ngàn trượng, 28 ngàn trượng...

Trong đầu Mạnh Hạo không ngừng vang lên tiếng sấm rền, bên ngoài thân thể hắn càng ngày càng hiện ra nhiều khe nứt, thậm chí ngọn lửa sinh mạng của hắn cũng đã trở nên ảm đạm, tu vi của hắn bị áp chế gần như không thể nhúc nhích.

Mạnh Hạo như đang bị vô số thiên địa đè ép, trước mắt cũng trở nên mơ hồ, nhưng hắn vẫn liều mạng trầm xuống, bất chấp hết thảy, không tiếc trả giá.

Theo thân thể hắn không ngừng chìm xuống một, vượt qua một cái lại một cái cực hạn, thì bên trong Cửu Hải Thần Giới bắt đầu có cường giả Cổ Cảnh hậu kỳ từ nơi bế quan tĩnh tọa mở mắt ra, ngẩng mạnh đầu nhìn lên, sắc mặt hơi biến đổi.

Dần dần, ngay cả Cổ Cảnh trung kỳ cũng phát hiện ra, sau khi ngẩng đầu cảm nhận ngoại giới, hai mắt bọn họ đều co rút lại.

Mà giờ phút này, Mạnh Hạo vẫn đang điên cuồng chìm sâu xuống lòng Đệ Cửu Hải, đã đạt đến phạm vi 30 ngàn trượng. Uy áp ở nơi này kinh khủng khó có thể tưởng tượng nổi, phải gấp mười lần ở vị trí 20 ngàn trượng.

Bốn phía hoàn toàn đen kịt, dường như xung quanh đã không còn là nước biển, mà đã trở thành gió!

Có lẽ là ảo giác, Mạnh Hạo không thể cảm nhận được rõ ràng, giờ phút này, ngọn lửa sinh mệnh của hắn cũng trở nên chập chờn, tựa như lúc nào cũng có thể tắt mất, mà thân thể hắn đã sớm trở nên méo mó, tựa như lúc nào cũng có thể vỡ nát vậy.

Ý thức của hắn, trong khoảnh khắc sắp sửa biến mất, thì trong lòng Mạnh Hạo cũng không ngừng kêu gọi.

- Đã đến cực hạn cuối cùng, Cổ Cảnh đại môn... Phủ xuống!

Gần như ngay khi trong đầu Mạnh Hạo phát ra tiếng kêu gọi, thì lần này bên trong Cửu Hải Thần Giới, ngay cả tu sĩ Tiên Cảnh cũng đã nhận ra được điều gì đó, lập tức đồng loạt biến sắc ngẩng đầu lên nhìn, ngay sau đó... gần như mỗi người đều hít sâu một hơi.

- Đó là...

- Cổ Cảnh đại môn, đó là Cổ Cảnh đại môn, có người đột phá Tiên Cảnh, tiến vào Cổ Cảnh!

- Là ai đột phá Tiên Cảnh, tiến vào Cổ Cảnh chứ!

- Không đúng, tại sao cánh cửa này lại là màu đỏ, hẳn phải là màu xám tro mới đúng chứ?!

Hàng loạt tiếng huyên náo lập tức vang lên khắp Cửu Hải Thần Giới, toàn bộ Đệ Cửu Hải cũng đang chấn động cuồn cuộn, không ngừng gầm thét, vô số hải thú giờ khắc này cũng đang run rẩy, không dám ngoi lên mặt biển chút nào.

Trong tinh không phía trên mặt biển, lúc này... đang có vô số điểm sáng ngưng tụ lại một chỗ, bất ngờ tạo thành một cánh cửa vô cùng to lớn.

Cánh cửa này, toàn thân đều là màu đỏ, nhưng vẫn có khí tức tang thương cổ xưa tràn ra khắp bốn phương tám hướng, những nơi khí tức đi qua, nước biển càng thêm chấn động cuồn cuộn, một cỗ khí tức đại biểu thiên địa, đại biểu ý chí Sơn Hải Giới, từ trong hư vô phủ xuống.

- Cổ Môn màu đỏ, đây chính là... thân thể Cổ Cảnh!

- Đích thật là... Thân thể Cổ Cảnh! Bên trong Cửu Hải Thần Giới, những cường giả Cổ Cảnh hậu kỳ kia, có rất nhiều người có kiến thức rộng rãi,

thất thanh thốt lên.

Sau khi càng ngày càng càng có nhiều người nhận ra lai lịch của Cổ Môn màu đỏ, toàn bộ Cửu Hải Thần Giới lập tức sôi trào, không ngừng nghị truyền ra tiếng luận ầm ĩ, gần như tất cả đều bỏ qua Mạnh Hạo, dù sao tận mắt thấy cường giả Cổ Cảnh xuất hiện, so với việc liên tục nhìn Mạnh Hạo xông vào Kim Môn, còn hấp dẫn hơn nhiều.

Duy chỉ có Phàm Đông Nhi, sau khi nhận ra khí tức Cổ Cảnh đại môn, thứ nàng nhìn đầu tiên không phải là bầu trời, mà là nhìn về phía tên của Mạnh Hạo trên Kim Môn Thạch Bi thứ nhất.

Gần như ngay khi nàng nhìn tới... thì Cổ Môn bên trên Đệ Cửu Hải kia chợt phát ra một cột sáng màu đỏ, trực tiếp xuyên thấu nước biển, tiến đến Cửu Hải Thần Giới, truyền vào tòa Kim Môn Thạch Bi thứ nhất. Lúc này, trong đầu tất cả mọi người đều “ông” lên một tiếng.

- Là Mạnh Hạo!!!

- Giờ phút này, người thí luyện bên trong tòa Kim Môn Thạch Bi thứ nhất, chỉ có Mạnh Hạo!

- Điều... điều này sao có thể chứ, Mạnh Hạo tiến vào Cổ Cảnh? Thân thể Cổ Cảnh? Mọi người lập tức hô hấp dồn dập, mang theo vẻ không thể tin nổi, thân thể Phàm Đông Nhi lảo đảo, cắn chặt môi dưới. Mạnh Hạo vốn là một ngọn núi cao lớn chắn trước mặt tất cả thiên kiêu thế hệ này, mà giờ phút này, ngọn núi kia...lại càng thêm hùng vĩ!

Trong tiếng nổ ầm ầm ngập trời, luồng ánh sáng đỏ kia xuyên qua Kim Môn Thạch Bi, tiến vào lòng biển bên dưới Cửu Hải Thần Giới, vượt qua 30 ngàn trượng, xuất hiện ở trên người Mạnh Hạo!

Toàn thân Mạnh Hạo lúc này đã trở nên méo mó, thần thức cũng trở nên mơ hồ, ý thức sắp tiêu tán, nhưng theo theo ánh sáng màu đỏ phủ xuống,

hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên sáng ngời, trong cơ thể truyền ra tiếng nổ ầm ầm, giật mình thức tỉnh.

Trong chớp mắt khi Mạnh Hạo thức tỉnh, hắn liền ngẩng đầu lên, theo thân thể ầm ầm chấn động, theo luồng ánh sáng tiếp dẫn, thân thể hắn liền trồi lên, rất nhanh đã vượt qua 30 ngàn trượng, xuất hiện bên ngoài Kim Môn của Cửu Hải Thần Giới, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Vô số ánh mắt, bao gồm cả Đạo Cảnh trong đó, đều đang chú mục nhìn về phía Mạnh Hạo, bọn họ tận mắt chứng kiến, dưới ánh sáng đỏ bao phủ, Mạnh Hạo liền bay lên, xuyên qua trận pháp Cửu Hải Thần Giới, xuyên qua vùng nước phía trên tông môn, rồi sau đó... bay ra khỏi mặt biển, xuất hiện ở giữa không trung!

Trong nháy mắt, từ trong Cửu Hải Thần Giới có vô số người bay ra, toàn bộ đều ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Bọn họ thấy được Cổ Môn màu đỏ to lớn kia, cảm nhận được một cỗ ý chí tràn ngập khắp thiên địa khiến cho bọn họ run rẩy, dường như dưới ý chí này, ngay cả Đạo Cảnh cũng phải kính sợ.

Bên trong luồng ánh sáng đỏ, thân thể Mạnh Hạo đang nhanh chóng khôi phục lại. Khi hắn bay lên không, xuất hiện phía trước Cổ Môn, ánh sáng đỏ liền biến mất, cùng lúc đó, Mạnh Hạo cũng hoàn toàn khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Sau khi khôi phục, hắn liền cảm nhận được lực lượng thân thể càng thêm mạnh mẽ, theo tiếng lách cách truyền ra, thân thể hắn chợt trở nên cao lớn, đạt tới độ cao gần ba trượng.

Nhìn qua tựa như một người khổng lồ, tuy rằng người khổng lồ này so với Cổ Môn vẫn nhỏ bé không đáng kể, nhưng khí thế trên người Mạnh Hạo, sau khi bạo phát ra, lại long trời lở đất.

Vô số người chăm chú quan sát, bọn họ đã từng thấy Tiên Cảnh đạp Cổ, nhưng chưa từng thấy, thân thể đạp Cổ!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn cảm nhận được tu vi đã bị phong ấn, hắn hiểu rõ, thân thể đạp Cổ, chính là cần dựa vào lực lượng thân thể, tuy rằng chấn động và biến hóa của thiên địa xa xa không bằng tu vi bước vào Cổ Cảnh, nhưng vẫn là một lần Cổ kiếp!

Thời khắc này hắn chợt bay ra, lao thẳng tới Cổ Cảnh đại môn, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm nhẹ, hai tay hắn nâng lên, không phải đấm ra, mà là trực tiếp áp tay lên Cổ Môn, không vận chuyển chút tu vi nào, mà chỉ dựa vào thân thể của mình, đẩy mạnh về phía trước.

Uỳnh!

Cổ Cảnh đại môn chấn động một cái, hơi mở ra một khe hở, bên trong có gió thổi ra, khiến ngọn lửa sinh mệnh của Mạnh Hạo, dường như cũng trở nên bất ổn.

- Không cần dùng pháp thuật, vì đây chính là Cổ Cảnh kiếp của thân thể ta, nhưng... có thể thi triển bí thuật! Mặc dù Tiên mạch của Mạnh Hạo bị phong ấn, nhưng bí thuật cũng không biến mất, tuy rằng không thể thi triển pháp thuật, nhưng dùng bí thuật để khiến cho 123 đầu tiên mạch trở thành một mạch duy nhất trong thân thể, thì vẫn có thể làm được.

Trong tiếng ầm ầm truyền ra, thân thể Mạnh Hạo liền bành trướng trên diện rộng, một cỗ lực lượng thân thể cực mạnh, từ trong cơ thể hắn ầm ầm bạo phát ra như lôi đình chấn nổ. Theo cỗ lực lượng này bạo phát, hai tay Mạnh Hạo liền áp lên Cổ Môn, dùng toàn bộ lực lượng, hét lớn một tiếng, hung hăng đẩy mạnh.

Rầm rầm uỳnh!

Cổ Cảnh đại môn khổng lồ, dưới ánh mắt của mọi người đang nhìn tới,

bỗng nhiên... mở ra!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1433: Khai hồn đăng, vào Cổ cảnh

Cổ Cảnh đại môn màu đỏ chậm rãi mở ra, truyền ra tiếng nổ ầm ầm long trời lở đất, bên trong đại môn truyền ra một cơn gió, cơn gió này thổi tới Mạnh Hạo, khiến thân thể hắn run lên, vào giờ phút này, sinh mạng, linh hồn của hắn dường như sắp bị thổi tắt mất.

Thấy nguy cơ ập tới, Mạnh Hạo chợt gầm nhẹ một tiếng, trái tim hắn gia tốc đập mạnh, lực lượng thân thể liền bạo phát ngập trời, tạo thành một cỗ lãng khí, đối kháng với trận gió từ trong cửa thổi ra!

Trên mặt biển, tất cả tu sĩ Cửu Hải Thần Giới đều đang nhìn không chớp mắt.

Khi trận gió thổi qua, bên trong Cổ Cảnh đại môn màu đỏ bất ngờ xuất hiện ... một chiếc chuông!

- Cổ chung!

- Cổ chung xuất hiện, gõ chuông này, có thể thắp lên Hồn Đăng, gõ lên bao nhiêu tiếng, sẽ thắp lên bấy nhiêu Hồn Đăng!

- Nói như vậy, là năm mạch một ngọn, mỗi năm đầu tiên mạch, sẽ có thể mở ra một ngọn Hồn Đăng!

- Tên Mạnh Hạo này... có 123 đầu tiên mạch, vậy hắn... hắn có thể mở ra 20 ngọn Hồn Đăng sao?

- Hồn Đăng càng nhiều, tiến vào Cổ Cảnh càng khó, nhưng đồng dạng, cũng càng mạnh!

Trong khi xung quanh còn đang bàn tán huyên náo, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, lần này không phải tu vi của hắn tiến vào Cổ Cảnh, mà là thân thể của hắn, hắn cũng không biết có xuất hiện Hồn Đăng hay không.

Mà Mạnh Hạo cũng không có người để tham khảo, thân thể hắn nhìn như Thể tu, nhưng lại không giống với Thể tu. Thể tu cần dùng thần huyết thanh tẩy, khi đã được thanh tẩy, sẽ bước vào cảnh giới không phân Tiên - Cổ.

Mà con đường của Mạnh Hạo lại bất đồng với người khác, không phải đi theo con đường Thể tu thời viễn cổ, mà là kết hợp với hệ thống tu hành hiện tại, đi lên một con đường chỉ thuộc về hắn.

- Có Hồn Đăng hay không, thử một lần sẽ biết! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, rồi không chần chờ nữa, cất bước tiến vào bên trong Cổ Cảnh đại môn, đi tới trước mặt cổ chung to lớn, tay phải nâng lên, đấm một quyền lên chiếc chuông.

Tiếng chuông truyền ra, Đệ Cửu Hải nổi sóng cuồn cuộn, hư không trở nên mơ hồ, thế giới vặn vẹo, vào giờ khắc, tất cả tu sĩ cũng đều trở nên mờ mịt.

Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái, mắt thường cũng có thể thấy được, thân thể của hắn đang trở nên khô héo. Tất cả lực lượng sinh mạng, tất cả khí huyết cũng không phải bị cổ chung hấp thu, mà là bị một cái lỗ đen vừa xuất hiện nơi ngực của hắn điên cuồng hấp thu.

Mạnh Hạo không thể khống chế, hắn hít sâu một hơi, hai mắt nhắm nghiền, hồi lâu sau, khi hắn mở mắt ra lại, nơi ngực của hắn bất ngờ xuất hiện hư ảnh một vật!

Đó chính là... hư ảnh một ngọn Hồn Đăng. Hư ảnh này giống như một tiểu nhân, rõ ràng đã thay thế trái tim Mạnh Hạo, khoanh chân ngồi nơi

đó!

- Không ngờ thật sự có Hồn Đăng xuất hiện!

- Thân thể đạp Cổ cũng có Hồn Đăng, tên Mạnh Hạo này thật nghịch thiên! Mọi người giật mình, nhưng ngay sau đó, hầu hết bọn họ lại chuyển thành ngây ngốc, tỏ vẻ không thể tin nổi.

Bởi vì, Hồn Đăng tiểu nhân này, không ngờ không phải đang cháy, mà là đang tắt!

Một màn này, khiến trong đầu tất cả mọi người đều trở nên ong ong, bởi vì người bước chân vào Cổ Cảnh, Hồn Đăng xuất hiện khi gõ cổ chung đều ở trạng thái đang cháy, sau này cần phải lần lượt vượt qua cửa ải sinh tử dập tắt từng chiếc một, từ đó mà trở nên cưỡng hãn hơn.

Nhưng không ngờ Hồn Đăng của Mạnh Hạo vừa xuất hiện lại ở trạng thái tắt, dường như... ngược lại với tất cả mọi người, Hồn Đăng của hắn không phải cần lần lượt dập tắt, mà là đốt lên!

- Nghịch Cổ!

Hai mắt Thần Sư mở mạnh ra, thân thể khẽ run lên, với tu vi và định lực của hắn, thời khắc này cũng thất thanh thốt lên.

- Đây chính là... Nghịch Cổ! Cửu Bà tỏ ra không thể tin nổi, Lăng Vân Tử hít sâu một hơi, trở nên ngưng trọng, mà thời khắc này hai lão tổ yêu tu kia lại như bị sét đánh, thân thể chấn động mạnh, hoảng sợ nhìn về phía Mạnh Hạo.

Thân thể thành Cổ xuất hiện Hồn Đăng, vốn đã làm cho người ta giật mình, mà sau khi ra hiện Hồn Đăng, lại là dập tắt, hai chuyện này liên kết lại với nhau, khiến những lão tổ Đạo Cảnh này lập tức nghĩ đến một loại cảnh giới Cổ Cảnh kinh khủng trong truyền thuyết!

Đó chính là... Nghịch Cổ Cảnh!

Trong truyền thuyết xa xưa, khi Chí Tôn Tiên Giới còn đang ở thời kỳ huy hoàng, đã từng xuất hiện một người, người này khác với những Cổ Cảnh khác, không lần lượt dập tắt Hồn Đăng mà là thắp lên Hồn Đăng.

Người này cả đời thần bí, hậu nhân không biết cụ thể, chỉ biết rằng, đó chính là một tồn tại cấm kỵ, bị Chí Tôn lúc đó cố ý diệt trừ đi. Sau đó Chí Tôn Tiên Giới sụp đổ, thì cái từ "Nghịch Cổ" này chỉ có ba đại đạo môn là còn giới thiệu qua vài câu, còn lại phần lớn chưa từng nghe qua.

Trong khi những vị Đạo Cảnh này còn đang khiếp sợ, Mạnh Hạo bên trong Cổ Môn hít sâu một hơi, hai mắt trợn lên, lần nữa đấm một quyền lên cổ chung.

Quyền thứ hai vừa hạ xuống, theo tiếng chuông truyền ra, thân thể Mạnh Hạo liền run mạnh, càng thêm khô héo, truyền đến cảm giác hư nhược, khiến cơ thể hắn khẽ run lên.

Hồn Đăng thứ hai, trực tiếp xuất hiện ở bụng của Mạnh Hạo, hấp thu khí huyết cùng sinh mạng của hắn!

- Thân thể Hồn Đăng, thật ghê gớm...

Mạnh Hạo lấy ra đan dược nuốt vào, hắn chợt nhíu mày, đan dược... không ngờ lại mất hiệu lực, không thể hồi phục, hơn nữa cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn cũng bị phong ấn, không thể vận chuyển.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, rồi dứt khoát không để ý đến nữa, lại đánh ra quyền thứ ba, quyền thứ tư!

Thân thể hắn ngày càng khô héo hơn, đã trở thành da bọc xương, cùng lúc đó, hai vai của hắn cũng bất ngờ xuất hiện hai ngọn Hồn Đăng!

Mạnh Hạo lảo đảo, cảm giác hư nhược đã mãnh liệt đến cực hạn, nhưng hắn không cam lòng chỉ có bốn ngọn Hồn Đăng, hắn lại cắn răng gầm nhẹ, lần nữa đánh ra bốn quyền, mỗi một quyền, đều làm cho Mạnh Hạo càng thêm khô héo!

Trong nháy mắt, hai đầu gối của hắn ầm ầm xuất hiện Hồn Đăng, mi tâm cũng xuất hiện hai ngọn Hồn Đăng, mà Mạnh Hạo thì đã sớm không còn ra hình người, thoạt nhìn như bộ xương khô vậy, thần sắc hắn ảm đạm, sinh mạng lực suy yếu, như thể dầu hết đèn tắt!

Loại cảm giác hư nhược này trước giờ hắn chưa từng gặp phải, tựa như một lão nhân sắp tử vong, toàn bộ khi huyết, sinh mạng lực của Mạnh Hạo tựa hồ đều đã rót hết vào Hồn Đăng trong cơ thể rồi vậy!

Trái tim của hắn, hai vai của hắn, bụng của hắn, hai đầu gối, mi tâm của hắn, tổng cộng xuất hiện bảy ngọn Hồn Đăng!

Lúc này, cảm nhận được Mạnh Hạo đã đến cực hạn, cổ chung như có ý chí, từ từ tiêu tán.

- Vẫn chưa kết thúc! Mạnh Hạo mạnh ngẩng đầu, hai mắt nhảy lên ánh sáng ảm đạm, ngửa mặt lên trời hét lên. Trong khoảnh khắc cổ chung sắp tiêu tán, hai tay hắn thành nắm thành quyền, đồng thời đánh lên cổ chung, theo tiếng nổ ngập trời truyền ra, toàn thân Mạnh Hạo như muốn vỡ nát, tan rã, nhưng hai mắt của hắn, lại là đột nhiên... xuất hiện hai ngọn Hồn Đăng!

Chín ngọn Hồn Đăng!

Hồn Đăng của hắn hoàn toàn khác với những người khác. Ngay cả hình dáng cũng bất đồng, những người khác là ngọn đèn chân chính, còn Mạnh Hạo lại dùng thân thể Cổ Cảnh của hắn, hoá thành ngọn đèn!

Mỗi một tiểu nhân trên ngọn đèn đều đang ngồi tĩnh tọa, thần sắc trang nghiêm không giận mà uy, nhìn kỹ, giống với bộ dáng Mạnh Hạo như đúc.

Chín ngọn Hồn Đăng trải khắp toàn thân, cũng không phải vây quanh bên ngoài, mà là... nằm trong cơ thể Mạnh Hạo.

Đây, chính là thân thể Cổ Cảnh!

Gần như ngay khi cặp mắt của hắn xuất hiện Hồn Đăng, cổ chung liền trở nên mơ hồ, đồng thời, từ bên trong đại môn ầm ầm thổi ra một cỗ cuồng phong quét tới người Mạnh Hạo, khiến thân thể Mạnh Hạo chấn động, rồi từ trong làn trực tiếp bạo phát ra một cỗ lực lượng khí huyết cuồn cuộn, Mạnh Hạo lập tức hấp thu vào cơ thể.

Thân thể Mạnh Hạo giống như ruộng lúa khô hạn, mà luồng gió này, lại ẩn chứa vô tận chất dưỡng chất, trong khoảnh khắc khi thổi vào cơ thể Mạnh Hạo, lập tức tạo thành sinh cơ cuồn cuộn, tẩm bổ từng tấc máu thịt của Mạnh Hạo, tẩm bổ từng tấc xương cốt, thân thể của hắn, khiến khí huyết của hắn dùng một loại tốc độ khủng khiếp, ầm ầm bạo phát, không ngừng kéo lên.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, giờ khắc này hắn đang trở nên mạnh mẽ, trong cơ thể truyền ra tiếng lách cách như thoát thai hoán cốt, lực lượng thân thể hắn rốt cục cũng đột phá Tiên Cảnh đỉnh phong, bước lên một độ cao mới, trở thành Cổ Cảnh!

Trong nháy mắt khi thân thể Cổ Cảnh xuất hiện, cả thiên địa đều chấn động ầm ầm, Đệ Cửu Hải gầm thét ngập trời, Mạnh Hạo cảm nhận được rất rõ ràng, chín ngọn Hồn Đăng trong cơ thể mình đang điên cuồng hấp thu hết thảy những luồng gió của thế giới này, chuyển hóa thành... động lực để thắp lên ngọn đèn của bản thân!

Hắn có thể cảm nhận được, một khi Hồn Đăng cháy lên, thân thể của hắn

sẽ còn thể mạnh hơn nữa!

Hấp thu những ngọn gió, khiến chín ngọn Hồn Đăng trong cơ thể hắn có dấu hiệu cháy lên, nhưng cuối cùng, dường như vẫn còn thiếu một ít, chỉ đủ khiến cho Hồn Đăng trong hai mắt của hắn, trong phút chốc xuất hiện ánh lửa, trực tiếp cháy lên.

Cùng lúc đó, trong đầu Mạnh Hạo như có 1 triệu luồng sấm sét đồng thời nổ ầm ầm kinh thiên, khiến ý chí của hắn chấn động dữ dội, lực lượng thân thể của hắn lần nữa bạo phát kéo lên, loại cường hãn của thân thể này, khiến hư không cũng phải vặn vẹo. Hắn cảm nhận được, khi nắm tay lại, đầu nắm đấm như khiến cho không gian cũng muốn vỡ vụn ra.

Loại bộc phát như vô cùng vô tận này, loại lòng tin một quyền có thể đánh chết hầu hết Cổ Cảnh đã dập tắt nhiều ngọn đèn này, còn có... loại lực lượng như thể một quyền đánh ra khiến cả thế giới cũng phải run rẩy này, khiến cho Mạnh Hạo chân chính cảm nhận được, bản thân đã trở nên mạnh mẽ!

Giờ phút này hắn tăng lên quá lớn so với trước!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hai mắt sáng lấp lánh, phía sau hắn, Cổ Cảnh đại môn dần dần trở nên mơ hồ, cho đến hoàn toàn biến mất, lúc này, chấn động trên Đệ Cửu Hải mới yên tĩnh lại.

Nhưng không yên tĩnh lại là nội tâm của vô số tu sĩ nơi đây. Bọn hắn vừa được chứng kiến một màn bước chân vào Cổ Cảnh ngắn nhất, cũng là rung động nhất!

Nhưng chấn động sẽ còn không chấm dứt, hôm nay là một ngày in dấu Mạnh Hạo chân chính quật khởi tại Cửu Hải Thần Giới, cũng là một ngày mà vô số năm sau, người ta cũng không thể quên được!

Thời khắc này Mạnh Hạo hóa thành một luồng cầu vồng, ầm ầm lao

thẳng xuống mặt biển, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã xuyên qua lòng biển, trực tiếp đi tới Cửu Hải Thần Giới, tiến vào khu vực uy áp dưới đáy biển sâu bên dưới Kim Môn Thạch Bi!

Tốc độ hắn trầm xuống cực nhanh, truyền ra tiếng nổ ầm ầm, dẫn động Đệ Cửu Hải nổi sóng cuồn cuộn, thậm chí đáy biển còn xuất hiện lốc xoáy, nhưng uy áp ở nơi này, đối với Mạnh Hạo lúc này gần như đã không hề tạo thành ảnh hưởng gì.

10 ngàn trượng, 20 ngàn trượng, 30 ngàn trượng, 40 ngàn trượng...

Mạnh Hạo mang theo khí thế ngập trời, điên cuồng trầm xuống, mà ở bên ngoài, xếp hạng của hắn trên Kim Môn Thạch Bi mặc dù vẫn là thứ năm, nhưng cho dù là đệ nhất, cũng chỉ là ở độ sâu 33 ngàn trượng mà thôi!

Mạnh Hạo sớm đã vượt qua độ sâu này, kém chỉ là thời gian, nhưng... Kim Môn Thạch Bi thứ nhất này, không phải tất cả khu vực đều dùng thời gian để phân chia, nếu có thể trầm xuống tới 60 ngàn trượng, cho dù chỉ một cái chớp mắt, cũng sẽ trực tiếp đè đầu tất cả những người xếp hạng phía trên, hoàn toàn xứng đáng trở thành đệ nhất!

Theo tiếng nổ ầm ầm kinh thiên, Mạnh Hạo vẫn đang chìm xuống, 50 ngàn trượng... 60 ngàn trượng , 70 ngàn trượng, 80 ngàn trượng... Cho đến khi xuống tới 87143 trượng, hắn... thấy được đáy biển, trong nháy mắt khi nhìn rõ, Mạnh Hạo chợt chấn động mạnh.

Lúc này, bên ngoài Kim Môn thứ nhất đang tỏa ra hào quang vàng rực trước giờ chưa từng có, mà tên của Mạnh Hạo, đã xếp hạng... đệ nhất! !

Bên cạnh tên của hắn cũng hiển thị độ sâu mà hắn đạt tới, vào giờ khắc này, tất cả mọi người đều đã trở nên thất thần, đầu ong ong.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1434: Quyền thứ ba

- Xếp hạng... đệ nhất trên Kim Môn Thạch Bi thứ nhất...

- Ta từng nghe nói qua, độ sâu cực hạn là hơn 87000 trượng, hắn... đã chân chính xuống đến đáy biển, đó là độ sâu mà chỉ có cường giả mới có thể xuống tới... Vô số tiếng cảm thán từ trong miệng mọi người không ngừng truyền ra. Phàm Đông Nhi thất thần, Bối Ngọc cũng đang hô hấp dồn dập, hiện ra vẻ rúngđộng.

87143 trượng!

Đây chính là đáy của Cửu Hải Thần Giới, chính là số trượng từ mặt biển đến đáy. Đây chính là một cái cực hạn, từ xưa đến nay, trên Kim Môn Thạch Bi thứ nhất chưa từng có ai đạt tới độ sâu này.

Người đã dập tắt năm ngọn Hồn Đăng, sẽ không xếp thứ hạng trên bia, đây là quy củ, theo quy củ này, những Cổ Cảnh dưới năm ngọn Hồn Đăng, chưa từng có ai... làm được như vậy.

Ở độ sâu này, cho dù chỉ trong chớp mắt, cũng đều là đỉnh phong, đều là đệ nhất, bởi vì cho dù là yêu tu sinh ra ngay tại Đệ Cửu Hải, cũng không thể đạt tới trình độ này.

Giờ phút này, bên ngoài Kim Môn Thạch Bi, mọi người đều bị rúng động đến ngây người, rồi hàng loạt tiếng kinh hô không ngừng truyền ra, một ngày này, Mạnh Hạo mang đến khiếp sợ cho Cửu Hải Thần Giới, tựa như một trận gió lốc quét ngang toàn bộ tông môn.

Yêu tu nhất mạch cũng đang kinh hãi không thôi, khi nhìn về tên của Mạnh Hạo trên Kim Môn Thạch Bi thứ nhất, trong lòng bọn chúng đều dâng lên kiêng kỵ mãnh liệt.

Cho dù có theo bản năng vẫn còn thù hận hắn, nhưng trong thế giới mạnh làm vua này, thái độ kính trọng đối với cường giả đã trở thành thâm căn cố đế. Từ đó, bọn chúng cũng không dám dám tùy tiện biểu lộ ra sự thù hận đối với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo dùng một loại thủ đoạn mạnh mẽ, trực tiếp chấn nhiếp tất cả mọi người.

Mà giờ phút này, tại đáy biển Đệ Cửu Hải, trong nháy mắt khi Mạnh Hạo xuống tới nơi này, cho dù thân thể của hắn đã cường hãn đến trình độ khủng bố, vẫn cảm nhận được uy áp không thể tưởng tượng nổi.

Dưới uy áp này, hắn cũng không thể kiên trì được lâu, tối đa cũng chỉ 10 hơi thở mà thôi. Ánh mắt hắn quét qua một lượt, trong lòng của hắn vẫn không ngừng chấn động mãnh liệt.

Dưới đáy Đệ Cửu Hải này... hắn thấy được một cỗ thi thể...

Một cỗ thi thể vô cùng to lớn, gần như chiếm cứ toàn bộ đáy Đệ Cửu Hải!

Thi thể này tràn ra khi tức vô cùng tang thương cổ xưa, trên thân thể có một khe nứt như muốn phân thây hắn ra...

Mạnh Hạo nhìn tới phần đầu khổng lồ của thi thể này, hắn thấy được nơi mi tâm của thi thể có... 8 điểm sáng ảm đạm!

- Thần...

Mạnh Hạo nhủ thầm, hắn nhớ đến bộ dáng Vương Đằng Phi sau khi biến thân, trong lòng nhấc lên sóng lớn ngập trời. Lúc này, hắn không thể tiếp tục chống đỡ được uy áp, nhìn thoáng qua thi thể khổng lồ một lần cuối cùng, đang định rời đi. Nhưng đúng lúc này, khóe mắt của hắn chợt thấy

được bên trong một điểm sáng, dường như... xuất hiện một người!

Một nữ tử mặc quần áo màu tím, một nữ tử... đã từng xuất hiện trong trí nhớ Mạnh Hạo, một... cố nhân trên Nam Thiên Tinh!

Nữ tử này đứng ở nơi đó, trên mặt dường như đang hiện ra vẻ phức tạp.

- Hàn Bối! ! Mạnh Hạo mở to mắt.

Bốn phía đen như mực, chỉ có một ít ánh sáng ảm đạm từ thi thể này tản ra, mặc dù thân thể của Mạnh Hạo cường hãn, ánh mắt như điện, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy.

Toàn thân hắn chấn động mạnh, ánh mắt ngưng tụ cẩn thận quan sát, nhưng lúc này ngoài những điểm sáng kia thì cái gì cũng không có, dường như hết thảy đều là ảo giác vậy

Không đợi Mạnh Hạo có phản ứng gì, dưới uy áp ở đáy biển, hắn lập tức trồi lên, nhìn thi thể khổng lồ càng ngày càng xa, ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên.

- Ta... không nhìn lầm, sẽ không xuất hiện ảo giác!

- Không cần biết một màn vừa rồi là do nguyên nhân gì tạo thành, nhưng nữ nhân kia... chính là Hàn Bối! Mạnh Hạo lâm vào trầm tư suy nghĩ, hắn nghĩ tới từng hình ảnh từ khi biết Hàn Bối đến nay.

- 9 dòng họ thời viễn cổ... Hai mắt Mạnh Hạo trở nên ngưng trọng, sau đó, hắn lại nghĩ tới, dường như sau sự kiện ở Yêu Tiên Cổ Tông, Hàn Bối đã triệt triệt để để biến mất tại Nam Thiên Tinh.

Cũng đúng lúc này, Mạnh Hạo bỗng nhiên ý thức được, loại biến mất này, không chỉ đơn giản là không có ai nhìn thấy, mà là... trừ hắn ra, nàng đã biến mất trong trí nhớ tất cả mọi người.

Điểm này, lúc trước Mạnh Hạo không cẩn thận suy nghĩ tới, hiện tại nghĩ lại, dường như tất cả mọi người, sau sự kiện ở Yêu Tiên Cổ Tông đều không hề nhắc tới Hàn Bối, thậm chí ngay cả dấu vết, đều bị xóa đi.

Nghĩ tới đây, nội tâm Mạnh Hạo liền trầm xuống, đây là cảm giác của hắn, cũng là suy đoán của hắn, mà phương pháp chứng thực rất đơn giản, Sở Ngọc Yên nhất định biết được Hàn Bối .

Đợi sau khi nàng tỉnh dậy, hỏi qua là sẽ biết!

Nếu như nàng nhớ ra Hàn Bối, thì hết thảy là do Mạnh Hạo suy nghĩ nhiều, còn nếu như Sở Ngọc Yên... không nhớ ra Hàn Bối, hoặc là không có chút ấn tượng nào, như vậy chuyện này... đã không phải là do Mạnh Hạo không suy nghĩ nhiều rồi.

- Sau khi Sở Ngọc Yên tỉnh dậy, sẽ biết được đáp án. Mạnh Hạo lần nữa nhìn thoáng qua đáy biển, rồi chôn việc này dưới đáy lòng, thân thể nhoáng lên một cái lao lên trên, tốc độ càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt, thân ảnh của hắn đã biến mất .

Khi xuất hiện khi lại, bất ngờ đã ở bên ngoài Kim Môn Thạch Bi thứ nhất, hắn nhìn lại bảng xếp hạng, mỉm cười, rồi lập tức hướng về Kim Môn Thạch Bi thứ hai bay đi.

Phía sau hắn, ánh mắt toàn bộ đệ tử Cửu Hải Thần Giới không tự chủ được đều nhìn về phía Mạnh Hạo, rồi cùng bay theo hắn.

Mạnh Hạo ầm ầm bước vào Kim Môn Thạch Bi thứ hai, chỉ trong thời gian nửa nén hương, xếp hạng của hắn, đã trực tiếp trở thành đệ nhất, khiến cho hào quang trên Kim Môn Thạch Bi phát tán rực rỡ, xuyên thẳng lên trời cao.

Đây chính là, lần thứ hai xếp hạng đầu!

Tiếng huyên náo lại vang lên ầm ầm, giờ khắc này, đệ tử Cửu Hải Thần Giới sao còn không rõ dã tâm của Mạnh Hạo lúc này chứ...

- Hắn muốn... toàn bộ đều xếp hạng đầu!

- 9 tấm bia đá, toàn bộ đều là đệ nhất?

- Không cần nói cả 9 tấm bia đá, từ xưa đến nay, chỉ có một lần duy nhất có người đạt được đệ nhất ở sáu tòa Kim Môn cùng lúc, nhưng chỉ duy trì được trăm năm, đã bị thay thế...

- Tên Mạnh Hạo này, chẳng lẽ... hắn muốn sáng lập nên một cái kỳ tích!

Trong tiếng nổ "ầm ầm", Mạnh Hạo chợt bay thẳng tới tòa Kim Môn thứ ba, tiến vào trong, thời gian lần này thông qua ngắn hơn, chỉ dùng 30 hơi thở, tên của hắn, đã trực tiếp quét ngang bảng xếp hạng, xuất hiện ở vị trí thứ nhất.

Lần thứ ba xếp hạng đầu!

Đầu óc mọi người đều trở nên ong ong chấn động, khi Mạnh Hạo vừa hiện ra, hắn lại tiếp tục đi về phía trước, xông vào... tòa Kim Môn Thạch Bi thứ tư!

Một lát sau, Kim Môn Thạch Bi thứ tư phát ra hào quang mười ngàn trượng, Mạnh Hạo tiếp tục thu được ... lần thứ tư xếp hạng đầu!

4 tấm bia đều là đệ nhất! !

Cửu Hải Thần Giới sôi trào, vô số người đã trở nên ngây dại, một ngày này, kỳ tích Mạnh Hạo sáng lập nên, đã trở thành hình ảnh khắc sâu trong lòng tất cả đệ tử Cửu Hải Thần Giới, cả đời khó quên.

Cửa thứ năm, Mạnh Hạo không tiến vào, cửa này, hắn không cần!

Thân thể hắn nhoáng lên một cái, phóng thẳng tới tòa Kim Môn thứ sáu, nửa nén hương sau, lại là đệ nhất!

Mọi người đều trở nên phấn chấn tung hô, tựa như tiếng sấm nổ tung khắp xung quanh, đã rất lâu rồi Cửu Hải Thần chưa từng có ngày nào như hôm nay, một ngày khiến nhiệt huyết của mọi người đều như sôi trào.

Tòa Kim Môn thứ bảy, đệ nhất!

Tòa Kim Môn thứ tám, đệ nhất!

Sau khi Mạnh Hạo từ đáy Cửu Hải Thần Giới đi ra, hắn lần lượt xông vào từng tòa Kim Môn một, nơi hắn đi qua, ngoại trừ tòa Kim Môn thứ năm hắn chủ động bỏ qua, thì toàn bộ đều là đệ nhất!

Phía sau hắn truyền ra tiếng tung hô ngập trời, đệ tử Cửu Hải Thần Giới đều đang đi theo, mà những yêu tu kia, sắc mặt đều đã trở tái nhợt, ánh mắt khi nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra khủng khiếp cùng rung động mãnh liệt.

Ở Cửu Hải Thần Giới, có thể đạt tới như thành tựu như vậy, Mạnh Hạo... chính là người đầu tiên!

Cũng chú định, sau ngày hôm nay, tên của hắn, sẽ trở thành một thần thoại vĩnh hằng lưu truyền trong Cửu Hải Thần Giới!

Cho đến khi thân ảnh của hắn xuất hiện ở trước tòa Kim Môn Thạch Bi thứ chín, bước chân hắn chợt ngừng lại, đứng ở nơi đó, hắn hít sâu một hơi sau, vẻ mặt nghiêm nghị, lúc này mới cất bước tiến vào bên trong.

Mới vừa tiến vào, một thanh âm già nua đã chậm rãi vang lên trong thế

giới Kim Môn thứ chín này.

- Ngươi cho rằng, mình đã có tư cách tìm hiểu quyền thứ ba của Thể tu rồi sao?

- Đã có tư cách! Mạnh Hạo trả lời ngay.

- Tốt! Vừa dứt lời, lão giả Thể tu kia từ trong hư vô chợt cất bước đi ra, khi lão nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, cất bước đi tới, thanh âm như sấm rền.

- Quyền thứ nhất, Diệt Sinh!

- Sau Diệt Sinh, cần hiểu Xả Thân!

- Nếu có thể xả thân, mới có thể... Sát Thần!

- Quyền thứ ba, kỳ danh... Sát Thần! Thanh âm lão giả tràn đầy khí thế, theo bước chân tiến về phía trước, khí thế này tăng lên ngập trời, giờ khắc này, dường như lão chính là cái thế giới này, thế giới này, chính là lão!

Lão giả bước tới đánh ra một quyền, một quyền này nhìn như bình thường, sát khí không bằng Diệt Sinh, bá đạo không bằng Xả Thân, nhưng một quyền rất đơn giản này, lại khiến cho Mạnh Hạo hiện lên nguy cơ mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Dường như, một quyền này đã rút sạch lực lượng của phiến thế giới này, ngưng tụ lực lượng của toàn bộ thế giới, đi... Sát Thần!

- Cái gì là Thần! Một quyền rơi xuống, thanh âm lão già mang theo uy nghiêm vang lên.

- Ngoại tộc tự phong mà thôi, mà Tiên giới ta kính trọng loại kỳ lực đó,

cho nên chấp nhận cho bọn họ tự xưng là Thần!

- Cũng chỉ khi chấp nhận, thì khi... giết chết, mới thú vị!

- Nhớ kỹ, Tiên- ở trên hết thảy, Thần... chỉ là hòn đá mài giúp bản thân ta cường đại mà thôi! Cả đời lão phu, đã giết 92 vị Thần, cho dù thân thể đã diệt, nhưng ý niệm vẫn trường tồn, sáp nhập vào tấm bia đá, trở thành chiến hồn! Lời nói lão già truyền ra, Sát Thần một quyền cũng ầm ầm hạ xuống.

Mạnh Hạo chấn động toàn thân, hắn phát hiện không ngờ mình lại không có biện pháp đối kháng, một quyền này, là lực lượng cả thế giới ngưng tụ trong đó, cho dù tu vi của hắn hiện tại đã biến hóa cực lớn so với trước, vẫn không thể đối kháng với một quyền này.

- Ta... tại sao ta lại phải đối kháng? Thấy một quyền sắp đến, bỗng nhiên nội tâm Mạnh Hạo chấn động, hiện lên ý niệm kia, trong nháy mắt ánh mắt của hắn sáng lên lấp lánh, không đối kháng nữa, mà là nâng tay phải lên, học theo khí tức lão giả kia, đánh ra... một quyền Sát Thần hắn cảm nhận được!

Lão già ngửa mặt lên trời cười to, khi quả đấm của lão va chạm với Mạnh Hạo, thì một cỗ lực lượng thế giới liền ầm ầm tràn vào trong cơ thể hắn, không phải làm thương tổn hắn, mà là dung nhập vào trong quyền của Mạnh Hạo. Theo một quyền Mạnh Hạo phát ra, cả thế giới liền ầm ầm sụp đổ.

- Đi thôi, ngươi đã hiểu rõ! Thanh âm lão giả kèm theo tiếng cười, vang vọng khắp bốn phương tám hướng, thế giới trước mắt Mạnh Hạo chợt tiêu tán, khi xuất hiện lại, đã ở bên ngoài Kim Môn Thạch Bi thứ chín.

Mà Kim Môn Thạch Bi thứ chín phía sau hắn, vị Tung Vô Nhai xếp thứ nhất trước kia, hiện tại đã trở thành ... thứ hai.

Tên của Mạnh Hạo tỏa ra vô tận ánh sáng vàng, bất ngờ ... xếp ở vị trí đầu tiên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1435: Lý tưởng vĩ đại của Ngũ gia

Đệ Cửu Sơn Hải, Cửu Hải Thần Giới, bao nhiêu năm rồi, tối đa chỉ là hạng nhất sáu Kim Môn. Đoạn năm tháng huy hoàng đã theo thời gian trôi qua, mặc dù cho tới bây giờ, huy hoàng này trôi đi, nhưng cũng có một chút dấu vết tồn tại.

Dấu vết này là ở Kim Môn Thạch Bi thứ chín, ở trên người Tung Vô Nhai... người đã từng xếp hạng đệ nhất... hắn là đệ nhất thiên kiêu của Cửu Hải Thần Giới ngàn năm trước, từng tạo nên một đoạn thần thoại, nhưng quỷ dị là tên của hắn, ngoại giới cũng rất ít người biết.

Mà hôm nay, Mạnh Hạo đột phá kỷ lục này, đệ nhất cả tám Kim Môn, chuyện này chấn động cả tông môn. Bất luận là tu sĩ đang theo dõi chỗ này, hay là những người ở chỗ bế quan ngóng nhìn kia, giờ khắc này, đều chấn động trong lòng.

- Ta chợt nhớ tới... Tung Vô Nhai sư huynh năm đó...

- Cũng kinh diễm tuyệt luân, cũng một dạng tính cách bay lên, một dạng khí phách ngập trời...

- Thành tích của Tung Vô Nhai sư huynh, qua một ngàn năm mới chậm rãi tiêu tán, thành tích của Mạnh Hạo này... Không biết cần bao nhiêu ngàn năm, mới có người vượt qua, đạt tới... đệ nhất chín Kim Môn!

Bốn phía mọi người bàn tán ầm ĩ, kéo dài, càng ngày càng mãnh liệt. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ôm quyền cúi đầu về hướng mấy người Cửu Bà, sau đó xoay người nhoáng một cái, chạy thẳng tới động phủ của mình.

- Còn có bảy ngày, Như Phong Giới sẽ mở ra... ngươi hãy làm chuẩn bị sau cùng đi! Ngay lúc Mạnh Hạo đi xa, bên tai của hắn truyền đến thanh âm của Cửu Bà.

Mạnh Hạo chợt ngừng, quay lại lần nữa cúi đầu, rồi biến mất ở chân trời.

Không bao lâu, hắn xuất hiện ở bên ngoài sơn cốc, thân mình lóe lên mấy lần, liền chìm vào đầm nước, bước chân vào sơn cốc.

Mới vừa đi vào, lập tức từ bên trong sơn cốc liền truyền ra tiếng thét, là thanh âm phấn chấn của Anh Vũ.

- Kiểm tra lại, các ngươi lên tinh thần cho ngũ gia! Tới đây tới đây! Cùng hát với ta! Cuộc sống hạnh phúc của ngũ gia sau này, hoàn toàn dựa vào các ngươi!

- Còn có tam gia, còn có tam gia! Cuộc sống của tam gia sau này, cũng đều dựa vào các ngươi! Bì Đống không cam lòng rơi ở phía sau, cũng truyền ra thanh âm bén nhọn.

Mạnh Hạo sắc mặt cổ quái, đưa mắt quét một vòng, lập tức thấy cảnh bên trong đầm nước kia: mấy chục người yêu tu, thời khắc này từng người cực kỳ tiều tụy... Nhưng cố tình trong mắt đều lộ ra ý cuồng nhiệt, dường như Anh Vũ chính là thần linh trong lòng bọn họ.

Càng làm cho Mạnh Hạo kinh ngạc, là Tô Yên bên kia, cũng hoàn toàn khác với trước, sắc mặt nàng tái nhợt, trong mắt đầy mờ mịt. Dường như ý chí của nàng trong mấy ngày này, thừa nhận hành hạ cùng khảo nghiệm không cách nào hình dung, thời khắc này gần như sắp sụp đổ, chỉ còn lại có bản năng.

Ngay sau đó, Anh Vũ rống to một tiếng, một loạt tiếng ca mơ hồ phát ra,

tiếng ca rất là chỉnh tề, mang theo vận luật quái dị nào đó, Mạnh Hạo nghe vào tai mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không nhịn được nhìn nhiều mấy lần.

- Ta là hải sản nhỏ a nhỏ của ngươi... thế nào yêu ta đều không cảm thấy nhiều... ta là hải sản nhỏ nhỏ a hải sản nhỏ, nho nhỏ nho nhỏ hải sản nhỏ của ngươi...

Anh Vũ rất là phấn khích, nhất là một câu cuối cùng, âm điệu lại trực tiếp thăng cao. Trong lúc nhất thời, dường như thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, bốn phương tám hướng nổ ầm ầm...

Mạnh Hạo mở to mắt, ngơ ngác nhìn hết thảy, hắn hít sâu một hơi, không khỏi sinh ra ý bội phục đối với Anh Vũ cùng Bì Đống! Hắn giao cho hai tên ngu dại đáng yêu này một đám yêu tu tràn đầy cừu hận, mà chúng trả lại cho mình, lại là một dàn nhạc cuồng nhiệt sục sôi.

- Ngừng! Rất nhanh, Anh Vũ vỗ cánh quát, tức thì thanh âm ngưng bặt, không có bất kỳ lời nói nào, chỉnh tề khiến người ta không nhịn được tự nghĩ thầm: đến tột cùng đã trải qua hành hạ như thế nào, mới có thể tạo thành một màn chỉnh tề như thế?!.

- Bà nội ngươi! Ngũ gia trước đã nói gì với ngươi, hát không thể hát như vậy, ngươi phải có biểu cảm, tròng mắt của ngươi phải chuyển! Anh Vũ dường như rất phẫn nộ, bay thẳng đến trước mặt một con rùa biển, hung hăng vỗ cánh quát tháo.

- Còn ngươi nữa, tên sò biển ngươi này, cứ chợt ẩn chợt hiện! Chết tiệt, ngươi ngu ngốc!

- Còn ngươi nữa chớ có đắc ý, khi xướng đến câu cuối cùng, ngươi làm gì thế, hả? Ngươi làm gì thế, ngũ gia muốn giọng thăng, giọng thăng ngươi biết không!

Anh Vũ rống giận, giũa cho một trận, sau đó bay đến trước mặt Mạnh Hạo, thở dài một tiếng, một bộ dáng bất mãn như rèn sắt không thành thép.

- Tiểu Hạo này, cho ngũ gia thêm một ít thời gian, bọn kia rất không nghe lời, ngũ gia cảm thấy, hiện tại bán đi chúng ta sẽ rất thua thiệt! Ngươi cứ giao chúng cho ta một ít thời gian... Gần đây ngũ gia nằm mơ thấy một bản Hải Tiên Ca cực hay, ta chuẩn bị tăng cường huấn luyện bọn chúng!

- Một ngày nào đó, ngũ gia phải dẫn bọn chúng đi ra Đệ Cửu Sơn Hải, đi khắp Sơn Hải Giới, bước ra tinh không, để tiếng ca của chúng, trở thành giai điệu của thế hệ! Anh Vũ dường như tìm được lý tưởng của cuộc đời, trong lúc nói, toàn thân nó đều phát sáng!

Mạnh Hạo sửng sốt, nhưng không đợi hắn lên tiếng, Bì Đống ở một bên bỗng nhiên kinh hô: - Tạp điểu! Ngươi làm sao trên người đều phát sáng? A A A... Ngươi làm sao làm được vậy? Ta cũng muốn phát sáng! Bì Đống nói xong, nín mặt đỏ bừng, gầm nhẹ một tiếng, vì thế... thân thể của nó cũng bắt đầu phát sáng.

Mạnh Hạo nhức đầu, vội gật gật đầu. Hắn cảm thấy Anh Vũ nơi này có chút ít cử chỉ điên rồ... hắn sợ, thân thể nhoáng một cái, chạy thẳng tới động phủ. Gần như vừa mới tới gần động phủ, phía sau hắn liền truyền đến thanh âm bất mãn của Bì Đống.

- Lão tạp điểu! Những hải sản này nghe lời như thế, cũng có công lao của tam gia, tam gia muốn ác bá, tam gia muốn bán chúng đổi lấy ác bá... Tam gia muốn độ hóa ác bá!

- Ngu ngốc! Bán chúng có thể bán bao nhiêu tiền chứ? Ngươi ngốc ngếch quá vậy! A... Không phải ngươi muốn tự bán mình chứ?

- Tam gia mà ngốc ngếch! Toàn thân tam gia chỉ có một cái đầu!!!

Mạnh Hạo nghe đến đây, vội ho một tiếng, bước chân vào động phủ. Mơ hồ phía sau lại truyền tới tiếng hô hấp dồn dập của Anh Vũ.

- Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc... Những hải sản này không bán được mấy đồng tiền, nhưng nếu được ngũ gia ta dạy dỗ tốt, sau này chúng ta tạo thành một đội ngũ, đi tới chỗ nào, liền mở ra một lần đại hội ca xướng tưng bừng tại đó. Đến lúc đó thu linh thạch, mới là lựa chọn tốt nhất! Như vậy mới lâu dài!

- Cũng giống như khi Mạnh Hạo ở Phương gia, xông Dược Các thu linh thạch à?

- Dĩ nhiên, bất quá Tiểu Hạo thì tính là gì?!. Hắn đều có thể làm được, ngũ gia nhất định sẽ làm tốt hơn hắn! Đến lúc đó hai chúng ta cũng cùng hát chung, lúc cần thiết, cũng cho Tiểu Hạo tới hát... Vừa nghĩ tới hình ảnh này, ngũ gia liền kích động a, chúng ta phải đặt một cái tên, ngươi hãy giúp ta suy nghĩ một chút!

Mạnh Hạo bước chân vào động phủ, vung tay một cái, lập tức bốn phía bị phong ấn, ngăn cách hết thảy ở bên ngoài. Quả thực hắn không muốn nghe tiếp đối thoại giữa Anh Vũ và Bì Đống. Về phần tiếng ca kia... Mạnh Hạo cảm thấy, nếu như có người có thể nghe hết, hắn sẽ rất bội phục!

Bất quá, nếu như Anh Vũ thực sự thành công, ngày sau Hải Tiên Ca rất được hoan nghênh! Mạnh Hạo cảm thấy... mình vì linh thạch, cũng không hắn không thể đi theo cùng hát.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, vỗ tay lên túi trữ vật, lập tức một luồng sáng từ bên trong bay ra, dần dần ngưng tụ thành thân thể Sở Ngọc Yên. Vừa hiện ra ở một bên, sắc mặt nàng không còn tái nhợt đã có chút màu máu, nhưng vẫn chưa thức tỉnh.

Mạnh Hạo nhìn Sở Ngọc Yên, hồi lâu sau, hắn khẽ thở dài, nâng tay điểm một cái vào mi tâm Sở Ngọc Yên, lập tức tu vi của hắn tràn ra, sáp nhập trong cơ thể Sở Ngọc Yên, nhanh chóng giải độc trong cơ thể nàng.

Máu trong tim của mười con hải long, đích xác có thể hóa giải loại độc Sở Ngọc Yên trúng phải, nhưng tốc độ cũng không nhanh được, mà phải từ từ giống như tẩy rửa kinh mạch của nàng, không ngừng phân tán độc tố, làm cho biến thành một loại vật chất, tựa hồ có trợ giúp đối với tu vi.

Mạnh Hạo tra xét một hồi, như có điều suy nghĩ, không cưỡng ép tăng tốc nữa. Hắn phát hiện, trạng thái này đối với Sở Ngọc Yên cũng không phải chuyện xấu, thậm chí rất có thể là một vận may lớn.

Trên thực tế, loại độc của hải long, đồng thời là chất độc cũng là vật đại bổ, nếu không có giải dược, chính là kịch độc, nếu có giải dược thì sẽ ngược lại.

“Trải qua kiếp nạn này, với tu vi của nàng, có lẽ có thể thuận thế đột phá, bước chân vào Tiên Cảnh.” Mạnh Hạo giơ ngón tay lên, nhưng ngay khoảnh khắc đó, thân thể Sở Ngọc Yên run lên, chậm rãi mở mắt, mờ mịt nhìn Mạnh Hạo, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại nhắm mắt, dường như đang suy tư.

Mấy nhịp thở sau, khi lần nữa nàng mở mắt, trong mắt đã có thanh minh.

- Là ngươi đã cứu ta sao? Cám ơn nhiều, nơi này là địa phương nào? Nàng dường như đang cực lực giữ bình tĩnh, suy yếu nói.

- Là ta làm liên luỵ cô nương... Nơi này là Cửu Hải Thần Giới! Mạnh Hạo nhìn thấy vẻ mặt Sở Ngọc Yên, trầm mặc một lát chậm rãi lên tiếng, nói ra hết thảy nhân quả.

Sở Ngọc Yên không có nói chuyện, chỉ lẳng lặng lắng nghe, toàn thân

suy nhược, dường như làm nàng không thể thanh tỉnh quá lâu.

- Không nghĩ tới từ biệt nhiều năm, ngươi ta gặp nhau lại là ở chỗ này!

Sở Ngọc Yên nghe xong, mỉm cười, dường như sớm đã quên đi chuyện quá khứ giữa hai người, , ngược lại giống như bằng hữu, không mảy may giấu giếm suy nghĩ trong lòng, mà hào phóng gật đầu.

Nếu không có tiếng lẩm bẩm của Sở Ngọc Yên trên Hải Sam Đảo lúc trước, Mạnh Hạo đều rất khó nhận ra vẻ khác thường của Sở Ngọc Yên, nhưng một lòng chú ý theo dõi, rõ ràng có thể thấy rõ nàng đang cố ý như thế, dưới gương mặt tươi cười kia ẩn chứa mất mát mà lại kiêu ngạo.

Giống như lựa chọn của nàng ở Nam Thiên Tinh năm đó: ngươi có huy hoàng của ngươi, mà ta... cũng có kiêu ngạo của ta!

- Bất kể như thế nào cũng cám ơn ngươi, ân này ta ghi nhớ! Có lẽ không có cơ hội báo đáp, cũng sẽ không bao giờ quên! Sở Ngọc Yên cố gượng đứng lên, hạ thấp người cúi đầu về hướng Mạnh Hạo.

Thấy Sở Ngọc Yên khách sáo với mình như vậy, Mạnh Hạo trầm mặc.

- Nếu đã khôi phục, ta... đi trước, ngươi... bảo trọng! Sở Ngọc Yên nhẹ giọng lên tiếng, tay chống vách động phủ, dường như muốn rời đi, nhưng vì suy yếu, không đi được mấy bước, liền sắc mặt tái nhợt, lảo đảo sắp ngả.

Mạnh Hạo khẽ thở dài, tiến lên đỡ nàng.

- Để ngươi chê cười rồi! Tự ta có thể đi, cám ơn ngươi! Sở Ngọc Yên cắn môi, cười nói, đẩy Mạnh Hạo ra tiếp tục đi tới, nhưng đi không được vài bước, thân thể mềm nhũn ngả nhào, trán đụng phải vách đá một bên, thân mình suy nhược mất đi phòng hộ phải có của tu sĩ, rách da chảy

máu tươi.

Nàng ngẩn ra, trong mắt có chút nước mắt, gắng gượng muốn đứng lên lại, nhưng không làm được, Mạnh Hạo tiến lên, đang định đỡ nàng dậy.

- Cám ơn ngươi, tự ta có thể! Sở Ngọc Yên cố gượng tươi cười, nói.

- Sở Ngọc Yên! Mạnh Hạo kêu lên giọng trầm thấp, một tay đỡ nàng đứng lên...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1436: Con đường đi Như Phong giới

- Buông ta ra! Sở Ngọc Yên thân thể run lên, hít sâu một hơi quay đầu nhìn Mạnh Hạo, dường như dùng hết khí lực toàn thân nói từng chữ từng chữ.

Mạnh Hạo nhíu mày.

- Không buông sao, giống như ở đáy vách đá năm đó sao? Sở Ngọc Yên nói châm chọc.

- Thân thể cô nương giờ này còn suy nhược, không cần phải gấp gáp rời đi!

Mạnh Hạo buông lỏng tay ra, nhìn Sở Ngọc Yên bình tĩnh nói.

- Cám ơn ngươi đã cứu ta! Về phần chuyện ta bị bắt, ngươi không cần áy náy, vốn không có liên quan với ngươi! Sở Ngọc Yên càng suy yếu, nhẹ nhàng vén sợi tóc mai, nàng vịn vách đá, từ từ đi về phía trước.

Lần này, Mạnh Hạo không có ngăn cản.

Cho đến lúc Sở Ngọc Yên sắp đi ra ngoài động phủ, cuối cùng nàng đã suy yếu tới cực hạn, trước mắt mơ hồ tiếp theo chớp mắt một cái, lần nữa ngả xuống hôn mê.

Mạnh Hạo khẽ thở dài, đi tới đỡ Sở Ngọc Yên cho nằm một bên, lúc này mới khoanh chân ngồi xuống, trên mặt có chút phức tạp.

Động phủ rất yên tĩnh, trong thời gian này Mạnh Hạo hồi tưởng rất nhiều

chuyện cũ, từng hình ảnh phát sinh trên Nam Thiên Tinh nhất nhất hiện lên trong đầu hắn.

Thời gian trôi qua, hai ngày sau, Sở Ngọc Yên mở hai mắt, thân thể của nàng khôi phục một chút khí lực, nhưng vẫn còn suy yếu. Nàng cố gượng ngồi dậy nhưng không có nhắc rời đi nữa, mà khoanh chân ngồi ở một bên.

- Cô nương còn nhớ Hàn Bối không? Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng.

Sở Ngọc Yên không có nói chuyện, một hồi lâu sau, nàng mới quay đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại: - Hàn Bối là ai?

Đột nhiên trong mắt Mạnh Hạo mơ màng, hơi trầm ngâm chậm rãi nói: - Hàn Bối của Thanh La Tông, trên Nam Thiên Đại Địa của Nam Thiên Tinh!

- Không có ấn tượng, Thanh La Tông ta không quen thuộc lắm, cho nên không nhớ rõ có một người tên Hàn Bối, có chuyện gì sao? Sở Ngọc Yên nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Không có gì, chỉ là nhớ lại một chút chuyện cũ thôi! Mạnh Hạo sắc mặt hơi âm trầm, hắn phát hiện, cho dù là nghe Sở Ngọc Yên trả lời, hắn cũng không cách nào phán đoán được điều gì, dù sao... Sở Ngọc Yên chưa quen thuộc với Thanh La Tông lắm!

Tuy rằng với danh tiếng của Hàn Bối lúc đó, Sở Ngọc Yên hẳn phải biết mới đúng, mà giờ này nàng không nhớ, về mặt này có thể đoán ra đầu mối, nhưng cũng không phải chứng cớ. Không thể nói rõ được điều gì, dù sao địa vị của Sở Ngọc Yên tại Tử Vận Tông, hoàn toàn khác so với Hàn Bối ở Thanh La Tông.

Nàng mặc dù thật không có để ý, cũng không có nghe nói, cũng không phải là không có khả năng.

Thấy Mạnh Hạo không muốn nhiều lời, Sở Ngọc Yên không hỏi nữa, nhắm mắt tĩnh tọa. Nàng biết với hơi sức của mình hiện tại, không thể đi khỏi chỗ này, chỉ có mau sớm bình phục, mới có khả năng rời đi, về lại tông môn. Nàng... không muốn nhìn được Mạnh Hạo, mỗi một lần thấy hắn, trong lòng nàng đều không yên tĩnh.

Đoạn ngày tháng rời Nam Thiên Tinh kia, nàng không chỉ một lần tự hỏi mình: đến tột cùng vì sao nàng yêu thích Mạnh Hạo, cũng không phải sau một loạt chuyện cũ ở đáy vách đá một lần đó, cho đến cuối cùng, nàng vẫn không tìm được nguyên nhân. Hắn là nàng phải hận hắn mới đúng, nhưng hận thì hận, dường như... bóng dáng của đối phương ở ngay trong lòng của nàng, khi thì là Phương Mộc của Tử Vận Tông, khi thì là Mạnh Hạo, khi thì lại dung hợp hai hình ảnh vào với nhau.

Tản ra không đi, giống như một lời nguyền.

Sở Ngọc Yên khẽ thở dài, hai mắt nhắm nghiền, yên lặng tĩnh tọa.

Bên trong động phủ lần nữa tĩnh lặng, Mạnh Hạo chớp chớp cặp mắt, nội tâm hiện lên đủ loại ý niệm.

“Là ta nghĩ nhiều rồi... Tuy nhiên, chuyện này rất có hứng thú!” Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, trong mắt chợt lóe sáng, một chuyện theo hắn thấy rất đơn giản, lại bắt đầu biến thành phức tạp, như vậy chuyện bản thân này tất nhiên có chỗ không tầm thường của nó.

“Muốn biết, cũng rất đơn giản, trở về Nam Thiên Tinh một lần là biết! Nhưng mà... Thanh La Tông sớm đã bị hủy diệt, sợ là sẽ không tìm được!”

“Tuy nhiên, Thanh nhi còn đó, sau này khi đoàn tụ với Thanh nhi, hỏi một chút là biết. Nếu Thanh nhi nơi đó cũng không nhớ Hàn Bối, như vậy... trên người Hàn Bối này đến tột cùng... có bí mật gì!”

Trong những ngày kế tiếp, vì Như Phong Giới mở ra, sắp đến Mạnh Hạo bắt đầu chỉnh đốn chuẩn bị bản thân một chút, tất cả hắc giáp trùng đều được hắn dùng linh tiên thạch nuôi dưỡng, để tăng nhanh thời gian hắn tăng thêm số lượng linh tiên thạch, mà những con trước lúc gần đi kia, trong mấy ngày này cũng đều lục tục xuất hiện, bị hắn nhất nhất cấm chế thu cất.

Trừ những chuyện này, đối với trạng thái Tiên Đế, Mạnh Hạo cũng giữ luôn ở đỉnh phong, thậm chí hắn mạnh hơn nhiều so với trước, đó là thần thức tăng trưởng, đó là một loạt tôi luyện, tu vi bùng phát.

Mà đây còn không phải đòn sát thủ của Mạnh Hạo, đòn sát thủ của hắn là thân thể Cổ Cảnh, là hai ngọn Hồn Đăng đốt bên trong hai mắt... hết thảy, khiến cho chiến lực của Mạnh Hạo hiện tại cường hãn hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, hắn cũng sửa sang lại túi trữ vật, vì lần này đi vào Như Phong Giới, phải làm chuẩn bị vẹn toàn. Trong đó cây hương đốt nửa thanh cùng linh tiên thạch thu được trước kia, Mạnh Hạo lấy ra, nhìn mấy lần, suy tư một lát, rồi lại cất vào.

“Như Phong Giới, là cơ hội để ta dung hợp quả Niết Bàn Quả thứ hai!” Mạnh Hạo hít sâu một hơi, yên lặng chờ đợi.

Rất nhanh, ngày thứ bảy đến, từ sáng sớm, một loạt tiếng chuông vang vọng khắp Cửu Hải Thần Giới, theo tiếng chuông xuất hiện, Mạnh Hạo đang ngồi tĩnh tọa liền mở mắt lộ ra tia sáng sắc bén.

- Mạnh Hạo! Đã đến giờ, mau tới đỉnh núi! Hắn vừa mở mắt ra, bên tai liền truyền đến một thanh âm già lão, đó là Thần Sư.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đứng bật dậy, vung tay một cái, lập tức bốn phía động phủ truyền ra tiếng nổ ầm ầm, từng luồng sáng đen cấp tốc

bay tới, nhất nhất rơi vào trong tay Mạnh Hạo, hóa thành hơn năm mươi hạt đậu đen, Mạnh Hạo đều thu vào bên trong túi trữ vật.

Hắn nhìn Sở Ngọc Yên phía trước, Sở Ngọc Yên cũng mở mắt, nhìn Mạnh Hạo.

- Trân trọng! Sở Ngọc Yên nhẹ giọng lên tiếng.

Mạnh Hạo gật gật đầu, đi ra cửa động phủ, vừa tới gần cửa, bỗng nhiên hắn dừng chân lại:

- Địa phương ta sắp đi, là một thế giới vỡ nát, trong thế giới đó có mảnh vỡ quy tắc, nhưng chính vì bị tàn phá, cho nên mới có dấu vết có thể dò theo, độc tố bên trong cơ thể cô nương bảy ngày sau là tiêu tan, khôi phục tu vi... Mà đến lúc đó, cô nương cũng đến ngưỡng cửa Tiên Cảnh, tùy thời có thể đột phá bước chân vào Tiên Cảnh! Địa phương ta sắp đi, vì quy tắc vỡ nát, ngược càng thích hợp trở thành tiên, bất quá lại tồn tại một số hung hiểm... cô nương có... muốn đi không?

Sở Ngọc Yên trầm mặc, trong mắt có một chút mờ mịt cùng hồi ức, hồi lâu sau, nàng lộ ra vẻ quyết đoán và kiên định, nàng nghĩ tới một câu nói, một câu... Đan Quỷ đã từng nói với nàng.

“Nỗ lực tu hành, như vậy... cho dù có một ngày ngươi mất đi hết thảy, cũng sẽ có đại đạo ở bên cạnh ngươi!”

- Cám ơn nhiều, ta muốn đi! Sở Ngọc Yên ngẩng đầu, nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không có quay lại, vung tay áo một cái, lập tức truyền ra một lực hút, Sở Ngọc Yên không có vùng vẫy, để mặc cho lực hút thu đi, bị Mạnh Hạo an trí bên trong túi trữ vật... sau đó thân mình hắn nhoáng một cái, đi ra ngoài động phủ.

- Anh Vũ, Bì Đống, đi!

Mạnh Hạo đi ra cửa, chạy thẳng tới bên trên, khi truyền ra câu nói kia, hắn nhìn thoáng qua đám yêu tu, trong mắt nhoáng lên một cái, từ xa đưa tay chụp một trảo, lập tức từng đạo phong ấn ầm ầm phủ xuống, phong ấn tất cả yêu tu cùng với Tô Yên, trực tiếp thu đi.

Anh Vũ sửng sốt, Bì Đống cũng kinh ngạc.

- Đi đâu?

- Như Phong Giới!

“Ầm!”

Thân ảnh Mạnh Hạo chạy ra đầm nước, vọt thẳng lên trời cao, Anh Vũ cùng Bì Đống hóa thành cầu vồng đuổi theo sau Mạnh Hạo... Bì Đống còn đang nói đâu đâu.

- Như Phong Giới a? Địa phương nào a, chưa từng đi tới a, chúng ta tại sao phải đi a, ngươi sao không nói chuyện a...

- Ngậm miệng! Anh Vũ gầm nhẹ, nó vội ho một tiếng, đang định nói tiếp...

- Nơi đó có ác bá, có hung thú lông tóc rậm rạp! Mạnh Hạo tốc độ nhanh hơn ném ra một câu này, lập tức Bì Đống nghiêm túc, Anh Vũ kích động, hai tên ngu dại đáng yêu này đưa mắt nhìn nhau... sau đó, đồng thời hét lớn một tiếng, lần nữa đuổi theo sát Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo tốc độ tăng nhanh, vượt qua khu vực tông môn, không bao lâu phía trước hắn liền xuất hiện ngọn núi nơi trú ngụ của ba người Cửu Bà cùng Thần Sư.

Trên ngọn núi này đã từng phủ tuyết trắng xóa, thời khắc này tuy rằng

vẫn vậy, nhưng lại có một cột sáng to lớn. Khi Mạnh Hạo tới gần, liền chạy thẳng tới hư không bên trên, chạy ra tông môn phá mở chín biển, chạy thẳng tới tinh không.

Ngay sau đó, từ phương hướng bất đồng của Cửu Hải Thần Giới, vào giờ khắc này bốn phía còn có sáu trụ sáng đều phóng lên cao, trận pháp của Cửu Hải Thần Giới đều vận chuyển, phát ra lực lượng bàng bạc tràn ngập bốn phương tám hướng.

Mạnh Hạo liếc mắt liền nhìn thấy, bên trong mỗi một cột sáng, bất ngờ đều có một lão tổ Đạo Cảnh khoanh chân ngồi, có Cửu Bà, có Thần Sư, có Lăng Vân Tử, hai lão tổ yêu tu, cũng đều ở bên trong.

Tổng cộng bảy trụ sáng, vào giờ khắc này đâm vào tinh không, làm cho tinh không vặn vẹo, trong lúc mơ hồ, dường như phá mở một chỗ hổng.

Vào giờ khắc này, tất cả tu sĩ của Cửu Hải Thần Giới, Tiên Cảnh cũng thế, Cổ Cảnh cũng vậy, toàn bộ đều phân tán ra, khoanh chân tĩnh tọa, dường như với tất cả đệ tử hợp thành một cái trận pháp to lớn.

Theo tu vi bọn họ tản ra, lực lượng thiên địa nồng đậm ầm ầm phủ xuống, khiến cho khí thế của Cửu Hải Thần Giới hoàn toàn bùng phát, dung nhập vào bên trong bảy cột sáng kia, làm cho bảy cột sáng càng kinh người hơn.

Trong chớp mắt, gần như tất cả tu sĩ của Cửu Hải Thần Giới, đều đang phát ra tu vi, cho dù là yêu tu, cũng như vậy... tông môn chấn động, mặt đất run rẩy, cả phiến lục địa, không ngờ... trong bạo phát, bắt đầu dâng lên, mà mỗi dâng lên một tấc, bảy cột sáng kia càng thêm sắc bén, trong tiếng nổ ầm ầm ngập trời, chỗ hổng tinh không đang bị xé mở kéo dài.

Dường như muốn mạnh mẽ mở ra một cái lối đi, một con đường... đi thông tới Như Phong Giới!

Cả mặt đất, càng ngày càng dâng lên, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng, mỗi một lần dâng lên, đều là trăm trượng, nước biển cuồn cuộn ngập trời.

Mạnh Hạo nội tâm chấn động, đứng ở nơi đó, nhìn hết thảy. Hắn hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra mong đợi đối với Như Phong Giới!

“Trừ sụp đổ một nửa, trừ quy tắc vỡ nát, còn những thứ khác phần lớn hết thảy đều giữ gần như hoàn hảo... một trong hạ giới năm xưa!”

“Như Phong Giới!” Mạnh Hạo lẩm bẩm...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1437: Phủ xuống Như Phong giới

Tiếng vang như sấm sét, từ trong biển thứ chín lan tràn ra bốn phía, khiến cho cả biển thứ chín đều nổi sóng cuồn cuộn, gầm thét, giống như có một người khổng lồ ở dưới đáy biển đang thức tỉnh, muốn xông lên mặt biển!

Người khổng lồ này, chính là... Cửu Hải Thần Giới, đang dâng lên cao, từ trước đó một lần một trăm trượng, biến thành một lần một ngàn trượng, rốt cục... sau mấy nhịp thở, trên mặt biển biển thứ chín trong tiếng nổ “ầm ầm”, trồi lên một mảng mặt đất không nhỏ!

Từ xa xa nhìn lại, giống như một hòn đảo khổng lồ, mà bảy cột sáng trên đảo, vào giờ khắc này, cũng kéo dài đâm vào tinh không, khiến cho chỗ hổng kia càng lúc càng lớn.

Cùng lúc đó, trên một ngọn núi đối diện với Mạnh Hạo bên kia, xuất hiện thân ảnh Phàm Đông Nhi, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên nét mặt có khẩn trương, cũng có... mong đợi!

Ngoài Phàm Đông Nhi, còn có ba người, trong đó hai nam một nữ, ba người này, Mạnh Hạo có chút quen mắt, bọn họ đều là đệ tử Cửu Hải Thần Giới, đều là thiên kiêu.

Thời khắc này bọn họ đều đang mong đợi.

Mà những bên khác, còn có thân ảnh lục tục xuất hiện. Khi Bối Ngọc chậm rãi đi ra, bốn phía nàng bất ngờ cũng có ba yêu tu, mỗi người đều tu vi không tầm thường. Mạnh Hạo lập tức nhận ra một người trong đó, lại là đại hán Thể tu trong một trận chiến trước đây.

Hiển nhiên, Cửu Hải Thần Giới chủ đạo mở ra Như Phong Giới, đi vào giới này không chỉ có một mình Mạnh Hạo, mà những người này đều cùng bước chân vào!

Giờ khắc này, trong biển thứ tám, Thần Giới thứ tám, tuy chậm hơn biển thứ chín một bước, nhưng cũng như nhau có cột sáng dâng lên, chạy thẳng tới tinh không, giống nhau là xé mở một cái khe nứt, rồi trên biển thứ tám, nổi lên mặt đất, bên trong có 7, 8 người đang mong đợi.

Mà một người trong đó, thân thể gầy ốm, hắn đứng ở riêng ngoài đám người, bốn phía có vô số hư ảnh xương trắng vây quanh, trong mắt hắn lóe lên tia sáng lạnh, hắn lại đang toét miệng cười: - Như Phong Giới, ta hắn có thể giết chóc thống khoái!

Biển thứ bảy như thế; biển thứ sáu giống vậy; biển thứ năm, biển thứ tư, toàn bộ đều vào giờ khắc này, mặt đất nổi lên, cột sáng chọc trời, xé rách tinh không, xé ra một cái khe nứt.

Trên biển thứ tư truyền ra tiếng cười, trong thiên địa, có một thân ảnh mặc một thân trường bào màu đen, đang cười to. Mi tâm của hắn, có dấu ấn danh sách sáng lóng lánh.

Trong mắt của hắn lộ ra vẻ hung tàn lạnh lẽo, nhìn cái khe nứt bị xé mở trong tinh không... từ từ, tiếng cười của hắn càng lúc càng lớn.

Phía dưới hắn có vô số người đứng thẳng cung kính, dường như rất tôn trọng thanh niên áo đen này.

Giờ khắc này, tất cả danh sách đều xuất hiện trên mặt biển Sơn Hải Giới của mỗi người, đều đang chờ đợi... Như Phong Giới mở ra, thân là danh sách, đều là người lực áp toàn bộ thiên kiêu tại Sơn Hải Giới của mỗi người. Có thể nói bất kỳ một người nào trong bọn họ, đều giống như Mạnh Hạo, ở trong Sơn Hải Giới của mình, ở trong mắt của thiên kiêu

cùng thế hệ, họ giống như một ngọn núi lớn không thể vượt qua.

Mà giờ này, những ngọn núi lớn của các Sơn Hải Giới, đều sắp sửa tụ tập tại Như Phong Giới. Ở trong đó, bọn họ sẽ tiến hành một trận... chiến tranh giữa các... danh sách!

Có danh sách, đã sớm tiếp xúc nhau nhiều lần, nhưng đối với Mạnh Hạo, đây là lần đầu tiên... hắn đi tiếp xúc với các danh sách khác!

Chiến tranh danh sách là trận chiến sinh tử, đây không phải là trận chiến bình thường, mà mục đích để lựa chọn ra... Người Mạnh Nhất!

Mà những người cùng đi vào Như Phong Giới với các danh sách kia, bọn họ chỉ là phụ thuộc, chỉ là làm nền, dĩ nhiên, nếu như bọn họ có đầy đủ tư cách, cũng không hẳn không thể... giết danh sách, cướp đoạt danh sách!

Trong tinh không, có một nữ nhân mặc một thân quần áo màu trắng đã bay đến khu vực núi thứ ba, gương mặt xinh đẹp khó có thể hình dung, dường như hết thảy sinh mạng ở trước mặt nàng, đều sẽ ảm đạm không ánh sáng.

Nàng chính là Tuyết Nhi truyền nhân Tiên Cổ, người ở núi thứ nhất từng chơi cờ với thanh niên danh sách của núi thứ nhất, sau đó cảm nhận Mạnh Hạo tồn tại, nên muốn đi tìm Mạnh Hạo, đánh một ván cờ, luận đạo!

Nàng bình tĩnh đi tới, thời khắc này đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn một lát, sau đó nhoẻn miệng cười, nụ cười này, dường như cả thế giới, cả tinh không đều sáng rực.

“Bớt đi rất nhiều công sức, ngược lại không cần đi núi thứ chín, ở trong Như Phong Giới này cũng có thể tìm được hắn!” Nữ nhân mỉm cười, đi tới hướng biển thứ ba.

Nàng không phải danh sách, nhưng nàng lại là nhân vật... vô cùng trọng yếu đối với bất kỳ một danh sách nào!

Có thể nói, nếu chiếm được nàng tương trợ, trên con đường danh sách này, có thể mạnh hơn so với những người khác, cũng sẽ đi xa hơn, khả năng thành công... sẽ lớn hơn!

Trong lúc cả Sơn Hải Giới, tất cả biển rộng đều đang gầm thét, nổi sóng cuồn cuộn, những cái khe nứt trong tinh không kia, cũng càng lúc càng lớn, dường như có thể nhìn thấy tất cả tinh không Sơn Hải Giới...

Lúc này trên tinh không chín biển trong Sơn Hải Giới đều xuất hiện khe nứt, không ngờ chúng... lại là một đường thẳng; mà giờ khắc này, như bị chia tách trở thành chín phần, mỗi một phần đều lan tràn bên trong mỗi Sơn Hải Giới, có thể tưởng tượng, bước kế tiếp... chính là chín đường khe nứt này, sẽ nối tiếp nhau tạo thành một cái khe nứt to lớn... xuyên suốt cả Sơn Hải Giới!

Mà khi đó, chính là thời điểm... Như Phong Giới mở ra.

Mỗi người đều đang mong đợi!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ánh mắt lấp lánh, hắn có thể trong mơ hồ cảm nhận được: các danh sách khác trong Sơn Hải này đều giống như hắn, đều đang mong đợi.

- Ý của biển thứ chín, phụng mệnh của Hải Mộng Chí Tôn, dùng ý biển thứ chín khai mở Như Phong Môn! Trên hư không biển thứ chín, bỗng nhiên truyền ra thanh âm của Thần Sư, theo thanh âm xuất hiện, lập tức biển thứ chín nổ ầm ầm, vô số sóng lớn ngập trời, trên mặt biển không ngờ xuất hiện một thanh kiếm, thanh kiếm này hoàn toàn do nước biển hợp thành, trong nháy mắt bay ra khí thế long trời lở đất, không cách nào hình dung.

Dường như, hết thảy tồn tại đều phải diệt vong dưới kiếm này.

Gần như ngay khoảnh khắc thanh kiếm này bay ra, liền bay thẳng về hướng cái khe nứt kia, rồi đột nhiên chém mạnh một cái... Tức thì cả thế giới ầm ầm rung chuyển, vang lên tiếng “rắc rắc“. Mỗi một tiếng vang đều chấn động lòng người, mà cái khe nứt kia trong tiếng nổ liền vỡ vụn, cấp tốc lan tràn về hướng núi thứ tám.

Từ xa xa nhìn lại, tinh không vỡ vụn, tạo thành hình ảnh đánh vào thị giác, khiến tất cả người nhìn thấy đều nội tâm chấn động mãnh liệt.

Cùng lúc đó, trên biển thứ tám, vô số tu sĩ lập tức nhìn thấy từ tinh không Đệ Cửu Sơn Hải, cái khe nứt kia lan rộng ra, trong nháy mắt liền dung hợp với cái khe nứt trên núi thứ tám, tiếp sau đó, một thanh đao từ biển thứ tám bay ra, chém về hướng tinh không!

Trong tiếng nổ ầm ầm vang trời, cái khe nứt kia giống như được tiếp sức, bỗng nhiên lan tràn, nối tiếp với cái khe nứt trên biển thứ bảy... tiếp theo trên biển thứ bảy bay ra một tòa tháp va chạm mạnh, cái khe nứt kia bị xé mở, xông về biển thứ sáu...

Vòng đi vòng lại nối tiếp, cho đến biển thứ năm, biển thứ tư, biển thứ ba... cuối cùng, khi cái khe này nối liền với khe nứt trên biển thứ nhất, tức thì một cái khe hở to lớn xuyên suốt Sơn Hải Giới, ầm ầm mở ra.

Ngay khoảnh khắc khe nứt này mở ra, tất cả mọi người bao gồm Mạnh Hạo ở bên trong, đều nội tâm chấn động mãnh liệt, Mạnh Hạo cũng khó tránh khỏi tim đập rộn lên, bởi vì hắn hiểu rõ: địa phương đi tới lần này, không phải nằm trong Sơn Hải Giới!

Thí luyện lần này. hắn sẽ rời khỏi Sơn Hải Giới, chính là đi tới địa phương đã từng là hạ giới!

Loại cảm giác này, hoàn toàn khác nhau so với từ Nam Thiên Tinh bay đến Đông Thắng Tinh.

- Đã đến giờ, Mạnh Hạo... còn không mau mau bước chân vào!

- Hãy nhớ, ở trong Như Phong Giới không chỉ có một mình ngươi, mà còn có người của tám biển khác. Hãy nhớ... ở nơi đó hết thảy đều phải dựa vào chính ngươi!

- Phải nhớ kỹ, thế giới căn nguyên ở khu vực trung tâm Như Phong Giới, mới là vật các ngươi cần lấy đi!

- Người nào lấy được thế giới căn nguyên, người đó chính là người thắng trong trường thí luyện lần này, cũng chỉ có thời điểm đó, mới sẽ xuất hiện cánh cửa đi thông tới Sơn Hải, các ngươi mới có thể trở về!

- Tại Như Phong Giới, các ngươi có thể dựa vào, trừ chính mình ra, chính là đồng môn bên cạnh, hết thảy cừu hận trước đây, không thể để xảy ra mâu thuẫn ở trong Như Phong Giới, sau khi ra ngoài, cho dù các ngươi lập tức giết chóc nhau, lão phu đều không để ý tới! Mà ở trong Như Phong Giới, ta cần chính là... các ngươi đoàn kết! Thanh âm thương tang già lão của Thần Sư, quanh quẩn bốn phương tám hướng, lão vung tay, lập tức một cái túi trữ vật bay về phía Mạnh Hạo, bên trong chứa chính là 300 triệu tiên ngọc của Mạnh Hạo thắng được từ trong tay nhất mạch Phong Yêu!

Cùng lúc đó, cũng truyền lên thanh âm của hai lão tổ nhất mạch yêu tu: - Các ngươi nhớ lấy, ở trong Như Phong Giới, hãy quên đi chuyện đã qua trước đây! Trong Như Phong Giới, các ngươi phải đoàn kết, mới là vị trí hàng đầu!

Nhưng sau những thanh âm này, trong đầu Mạnh Hạo, lại có một câu nói khác của Thần Sư: - Sau khi đi vào Như Phong Giới, mấy yêu tu kia ngươi giết hay không giết, chỉ do một ý niệm của ngươi! Chuyện xảy

qua có liên quan với ngươi ở biển thứ chín này, không cần cho rằng chỉ có biển thứ chín ta như thế, mà những danh sách của các biển khác, đều giống nhau phải trải qua hung hiểm bất đồng!

Đồng dạng, ở trong tai các yêu tu kia, cũng có câu nói kích động đánh giết.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", thân mình Mạnh Hạo vọt lên trời, phía sau hắn, Phàm Đông Nhi cùng Bối Ngọc theo sát, ba người tu sĩ cùng ba yêu tu kia bay cuối cùng, tổng cộng chín người, hóa thành chín đạo cầu vồng vọt thẳng lên tinh không, chạy thẳng tới cái khe nứt kia.

Vừa mới tới gần, lập tức ầm ầm truyền đến một lực hút cực mạnh, lôi kéo chín người chìm vào bên trong một khe nứt hư vô đen như mực.

Thời khắc này, biển thứ tám, biển thứ bảy... cho đến biển thứ nhất, đều có cầu vồng bay ra, nhân số của mỗi một biển bay ra đều là chín người, không nhiều, không ít.

Duy chỉ có biển thứ ba, vì có nữ nhân Tuyết Nhi gia nhập, nhân số trở thành mười người.

Tổng cộng 82 vị tu giả, vào giờ khắc này toàn bộ bước chân vào trong khe nứt.

Mà trong những người này, Mạnh Hạo là người thứ nhất!

Biển thứ chín lần này là chủ đạo mở ra Như Phong Giới, như vậy Mạnh Hạo có được tư cách này: trong 82 tu sĩ hắn là người thứ nhất bước chân vào Như Phong Giới.

Thân ảnh của hắn ở phía trước nhất, chung quanh hắn là hư không đen như mực, vô tận, nhưng lại có gió gào thét ở bốn phía, mà gió này càng lúc càng lớn, đến cuối cùng gần như trở thành gió lốc, quét ngang bốn

phương tám hướng.

Trong gió lốc, Mạnh Hạo nhìn thấy những cỗ thi thể, thấy được những hài cốt, dường như nơi này đã từng là chiến trường. Chỉ riêng thi thể, chỉ riêng hài cốt kia, Mạnh Hạo đã cảm nhận được cuộc chiến tranh năm đó kinh khủng biết bao!

So với Tiên Khư, còn kinh người hơn!

Gió lốc trong tiếng nổ "ầm ầm", bỗng nhiên xuất hiện một lực hút cực mạnh, lại trực tiếp lôi kéo toàn bộ Mạnh Hạo cùng với đám người Phàm Đông Nhi phía sau hắn, bay về một hướng.

Nơi đó, bất ngờ cũng có một cái khe nứt, chỉ có điều cái khe nứt này thoạt nhìn giống như là một trận pháp, tràn đầy khí tức cổ xưa, không biết tồn tại đã bao nhiêu năm. Thậm chí bốn phía trận pháp, còn có dấu vết đã từng chiến đấu.

Một đường bị kéo tới không kịp nhìn nhiều, giống như trên đường trước đó Mạnh Hạo thấy được những hài cốt kia, cho dù thấy được một số bảo vật phát sáng, cũng không kịp đi thu lấy. Trong nháy mắt hắn và mọi người đến từ biển thứ chín phía sau hắn, đều bị cái khe nứt trận pháp hút tới, thoáng cái biến mất.

Gần như chớp mắt một cái, dường như vượt qua hư không vô tận, bước chân vào một thế giới xa lạ.

Không đợi thấy rõ bốn phía, Mạnh Hạo chợt nghe thanh âm từ bốn phương, trong chỉnh tề mang theo run rẩy, còn có kính sợ: - Chúng ta cung nghênh thượng tiên phủ xuống!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1438: Chờ mong Như Phong

Như Phong Giới!

Tại một nơi đã từng là một trong ba ngàn hạ giới, thậm chí có danh xưng là hoa viên của Tiên giới, đã từng là một trong trăm giới quan trọng nhất của Tiên giới.

Nơi này xuất hiện rất nhiều tu sĩ phi thăng lên Tiên giới, tại Tiên giới chiếm cứ rất nhiều tiên vị. Nhiều năm về trước, nơi này thậm chí còn từng xuất hiện qua một Chủ Tể!

Đó là một cảnh giới tôn quý giữa Đạo Cảnh và Chí Tôn!

Mà khi đó, là thời điểm đỉnh phong nhất của Như Phong Giới? Thời đại đó, tồn tại vô tận thế giới, hải dương, còn có những tiên hà thanh tẩy đến từ Chí Tôn Tiên Giới

Khi đó, Như Phong Giới thậm chí còn có danh xưng là tiểu tiên giới. Cả bầu trời đều là màu lam, thỉnh thoảng lại rơi xuống mưa tiên, khiến cho sinh linh nơi này như được đắm chìm trong tiên ý.

Trên bầu trời, có một cái tiên hà to lớn, tạo thành thác nước rơi xuống mặt đất, nhấc lên vô tận gió. Gió này không phá hủy ngọn lửa sinh mệnh, mà sẽ giúp cho những người ở nơi này trở nên thích hợp tu hành hơn, thậm chí dù là người phàm, cũng nhờ vậy mà kéo dài tuổi thọ. Người có thể sống hơn hai giáp trở lên, đâu đâu cũng có.

Như Phong Giới, cũng chính vì lý do đó mà được đặt tên.

Đối với Chí Tôn Tiên Giới, tất cả tu sĩ Như Phong Giới đều tôn kính xen lẫn sợ hãi. Kính đối với sự cường đại, nhưng cũng úy kị sự cường đại này! Đối với tiên nhân từ Chí Tôn Tiên Giới phủ xuống, tất cả đều sẽ rất cung kính, một lời tiên nhân như Cửu Đỉnh kinh thiên. Cho dù là một thái độ, một giọng nói, nếu chọc cho tiên nhân không vui, đều sẽ bị Như Phong Giới không dung tha.

Nhưng cũng không phải bất kỳ tiên nhân nào cũng thế, nếu là người bình thường, mặc dù kính, nhưng cũng không sợ mãnh liệt như vậy, dù sao tại Như Phong Giới nếu muốn tồn tại vĩnh viễn, có thể phát triển lâu dài, tu chân trong các tông môn cùng gia tộc kia, nhất định phải có lão tổ hoặc là tộc nhân phi thăng Tiên giới.

Chỉ là, hết thảy đều theo trường hạo kiếp kia xuất hiện biến cố lớn, Như Phong Giới hoàn toàn sụp đổ, mất đi một nửa mặt đất, như bị cắn nuốt, mà chiến hỏa liên miên cũng khiến cho nơi này không còn tiên ý tràn ngập, trở thành nơi chôn cất hài cốt.

Chủ yếu nhất là tiên hà tách ra phong bế với những giới khác, khiến cho nơi này cô lập với bên ngoài. Theo năm tháng trôi qua, cho dù đã khôi phục rất nhiều, nhưng vẫn không thể trở lại như cũ.

Thậm chí, hiện tại trên Như Phong Giới, bọn họ đều không biết chuyện của ngoại giới, bọn họ vẫn cho rằng Chí Tôn Tiên Giới vĩnh viễn cường đại như đã từng. Đối với bất kỳ một tiên nhân nào phủ xuống, loại cung kính đã khắc sâu ở trong huyết mạch vẫn mãnh liệt như cũ.

Còn bởi vì đã rất lâu rồi, trong Như Phong Giới không ai có thể phi thăng Tiên giới, điều này càng làm cho bọn họ bàng hoàng. Với lại người giới này, tu vi cực hạn là Vấn Đạo đỉnh phong, không thể bước thêm một bước, không thành được tiên, không thể phi thăng.

Điều này khiến cho bọn họ, đối với tiên nhân phủ xuống, càng thêm tôn kính, càng thêm sợ hãi, càng thêm khát vọng thu được may mắn. Cũng

chính vì vậy mà trong thời đại này, tu sĩ từ Sơn Hải Giới phủ xuống Như Phong Giới... chính là thần minh!

Mạnh Hạo cùng Phàm Đông Nhi, Bối Ngọc cùng với ba người tu sĩ, ba yêu tu kia, chính là hạ xuống ở nơi đây, tại một chỗ trung tâm sa mạc đông nam bộ của Như Phong Giới.

Nơi này khắp nơi đều là sa mạc, bốn phía cuồn cuộn bão cát, nhiệt độ cực cao, khiến cho không khí cực nóng tràn ngập chỗ này. Mà cho dù nhiệt độ cao khiến người mồ hôi ướt đẫm nhưng chỗ này vẫn nhu cũ, ở bốn phương tám hướng có hơn 10 ngàn tu sĩ quỳ lạy, đông nghìn nghịt, phảng phất như tạo thành một cái trận pháp.

Trận pháp này không tồn tại bất kỳ tính công kích nào mà là một loại nghi thức, một loại tôn kính.

Nam nam nữ nữ, người nhỏ thì còn là thiếu niên, những người còn lại đều là tuổi già, toàn bộ quỳ lạy, mỗi người đều lộ ra vẻ mặt kính sợ, toàn bộ cúi đầu, dường như không dám ngẩng đầu lên xem.

Mà ở giữa những người này, bất ngờ có một cái Tế đàn khổng lồ, trên Tế Đàn điêu khắc vô số lạc ấn, tạo thành một sức mạnh to lớn không thể rung chuyển, phảng phất như vĩnh viễn tồn tại.

Giờ khắc này, trên bầu trời đang có chín luồng sáng, chiếu rọi khắp bầu trời, thẳng tắp hạ xuống trên Tế Đàn. Tế đàn truyền ra tiếng nổ ầm ầm, tất cả phù văn trên đó đều phát sáng vận chuyển, dường như đang tiếp dẫn.

Tiếng sấm càng ngày càng mãnh liệt, tất cả tu sĩ bốn phía càng thêm run rẩy, đều không dám ngẩng đầu. Chỉ có lão già dẫn đầu đứng gần Tế đàn nhất cao giọng hô lên: - Chúng ta kính cẩn nghênh tiếp thượng tiên giáng trần!

Thanh âm này cứ một lần lại một lần truyền ra, quanh quẩn bốn phương tám hướng, cho đến khi qua đi hơn mười nhịp thở mới dứt. Chín luồng sáng kia, giống như tạo thành những cây cột trên Tế Đàn, nối liền với bầu trời, sau đó từ từ tiêu tán, lộ ra bên trong... chín thân ảnh!

Mạnh Hạo cũng ở trong đó. Tính cả hắn, trong Thần Giới thứ chín, phủ xuống chín người, trên người mỗi người đều tản ra ánh sáng vàng như thần thánh không thể xâm phạm. Cũng vì bọn họ tu vi vốn mạnh hơn tu sĩ Như Phong Giới, nên giờ khắc này, uy áp đến từ trên người bọn họ vô hình tản ra, làm cho nội tâm tất cả mọi người bốn phía đều run lên.

Mạnh Hạo trong mắt đầu tiên là mờ mịt, trong nháy mắt liền khôi phục thanh minh, ánh mắt quét qua bốn phía thấy mình đang đứng trên tế đàn. Dưới tế đàn có hơn 10 ngàn tu sĩ đang cung kính quỳ lạy. Ở chỗ xa hơn cũng có mấy trăm ngàn người đang quỳ lạy, không một ai dám ngẩng đầu.

Trong mấy trăm ngàn người phía trước kia, có một nam nhân trung niên, mặc đế bào đang run rẩy quỳ lạy. Có thể đoán được thân phận của hắn là một hoàng đế nhân gian.

Bị nhiều người quỳ lạy như vậy, dù là Mạnh Hạo cũng không khỏi có chút không thích ứng. Mấy người bên cạnh hắn cũng vậy.

- Thượng tiên phủ xuống, là niềm vinh hạnh của quốc gia thứ chín ta. Đã ngàn năm rồi, không có tiên nhân phủ xuống. Tiên nhân phúc trạch, ba đại gia tộc, các đại tông môn quốc gia thứ chín ta cùng bái lạy. Trong vòng người có một lão nhân là người đầu tiên ngẩng đầu nhìn về phía chín người Mạnh Hạo. Trên người lão tràn ngập vẻ tang thương cổ xưa dường như đã sống rất lâu rồi, nhưng cố tình tu vi mới chỉ là Vấn Đạo đỉnh phong.

Phía sau hắn còn có mười lão già, đều là những lão tổ mạnh nhất của tông môn gia tộc. Thời khắc này, ai nấy đều tỏ vẻ kính sợ, từ từ ngẩng

đầu hướng về phía chín người Mạnh Hạo, rồi lại cúi đầu.

- Hạ tu là Kiếm Đạo Tử! Chín vị thượng tiên lần này xuống hạ giới, phàm là điều các vị cần, phàm là điều các vị nghĩ, chỉ cần các vị yêu cầu, chúng ta sẽ toàn lực đáp ứng, hoàn thành yêu cầu. Lão già lớn tuổi nhất, trong mắt đầy cuồng nhiệt, thanh âm vang vọng.

- Chẳng lẽ muốn các ngươi tự sát, các ngươi cũng sẽ làm? Yêu tu đứng cạnh Bối Ngọc bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm hắn lạnh như băng.

Lời vừa nói ra, Mạnh Hạo liền nhíu máy, Bối Ngọc cũng lộ vẻ không vui.

Nhưng lão nhân lớn tuổi Kiếm Đạo Tử kia lại không hề do dự: - Nếu có kẻ làm trái ý thượng tiên, chỉ cần thượng tiên nói một câu!

Yêu tu kia chần chờ một lúc, nhưng bất luận là Mạnh Hạo hay là Phàm Đông Nhi, tất cả bọn họ đều nhìn thấu, trong giọng nói của lão già được gọi là Kiếm Đạo Tử kia thập phần quyết đoán cùng kiên quyết, còn có ánh mắt cuồng nhiệt kia, Tuy rằng trong lời nói ẩn chứa cơ trí của lão cũng có thể để cho đám người Mạnh Hạo nhìn thấu địa vị của tiên nhân ở nơi này.

Không chỉ một mình lão, tất cả lão già phía sau, còn có tất cả các các tu sĩ, không ngờ... đều giống như vậy. Có thể không phải là mọi người cuồng nhiệt, nhưng loại ánh mắt kính sợ của kẻ dưới nhìn lên bề trên đó, khiến Mạnh Hạo chấn động trong lòng.

Đột nhiên, trong hơn mười ngàn tu sĩ tại đây, có một thanh niên dường như không nhịn được ngẩng đầu liếc nhìn chín người Mạnh Hạo một cái. Nhất là sau khi ánh mắt dừng lại nơi Bối Ngọc cùng Phàm Đông Nhi thì thanh niên này bộc lộ ý kinh diễm.

- To gan. Cơ hồ ngay khoảnh khắc thanh niên này ngẩng đầu, Kiếm Đạo

Tử người lớn tuổi nhất bỗng nhiên biến sắc, chợt quay đầu lại. Bên cạnh ông, những lão già khác cũng đổi sắc, đồng loạt nhìn lại.

Thanh niên kia sắc mặt nháy mắt tái nhợt, lộ ra vẻ kinh hoàng, nhanh chóng cúi đầu nhưng đã muộn

- Khinh nhờn thần linh, xúc phạm giới quy Như Phong Giới! Kiếm Đạo Tử thanh âm lạnh lẽo, đưa tay điểm một ngón tay về phía thanh niên kia, một đạo chỉ phong gào thét phóng tới, tức khắc đi vào mi tâm của người này, trong nháy mắt, thân thể hắn run rẩy, tắt hơi bỏ mình.

Chứng kiến một màn này, hai mắt Mạnh Hạo tức thì co rút lại, mấy người khác cũng đều sững sờ.

Nhưng còn chưa kết thúc, phía sau Kiếm Đạo Tử, một người trong mười lão già thời khắc ấy nâng tay lên, không chậm trễ chút nào dứt đứt cánh tay của mình rơi xuống, tùy ý để máu tươi phun trào. Sắc mặt lão tái nhợt, quỳ ở nơi đó đưa cánh tay lên thật cao: - Người này là đệ tử tông môn của hạ tu. Hạ tu dạy dỗ không tận lực, cũng liên đới có tội, tự đoạn một cánh tay, còn xin thượng tiên bớt giận.

Bối Ngọc hô hấp dồn dập, Phàm Đông Nhi nội tâm chấn động, Mạnh Hạo kinh ngạc nhìn hết thảy những màn ấy, ý chí hắn chấn động vì hành động của tu sĩ Như Phong Giới.

Đó là một loại cảm giác nói không ra lời, dường như... ở chỗ này, bọn họ lập tức trở thành Chí Tôn!

Tại Sơn Hải Giới, bọn họ không tìm được loại cảm giác này, bởi vì ở trên bọn họ có rất nhiều tu sĩ cường đại hơn bọn họ. Mặc dù không quá đông đảo người cùng đẳng cấp, nhưng Sơn Hải Giới chung quy vẫn quá rộng lớn.

Trong Sơn Hải Giới, có quy tắc, có trật tự, như một tấm lưới lớn bao phủ

mọi người, hóa thành từng cái từng cái nguyên tắc, không cho phép vô hạn thả ra hết thảy dục vọng trong lòng.

Nhưng ở Như Phong Giới này, chẳng những bế tắc, mà lại người có tu vi cao nhất cũng không tới tiên. Ở chỗ này, chín người bọn họ, đích xác... là thần minh!

Quyền lợi, tài phú, sắc dục, vân vân... chỉ cần một câu nói thôi!

Nếu muốn có tài phú, với một câu nói, chi tài cả nước sẽ đưa tới toàn bộ!

Nếu muốn có quyền lợi, trong khoảnh khắc, liền có thể trở thành Nhân Hoàng!

Nếu muốn sắc dục, trong chín quốc gia, bất luận ở bất kỳ địa phương nào, bất kỳ thời gian nào, chỉ cần coi trọng người nào, là có thể mang đi. Đối phương chẳng những sẽ không cự tuyệt, ngược lại sẽ cảm thấy hết sức vinh hạnh.

Cho dù là vừa mới đến, nhưng điểm này đã đánh sâu vào tâm lý, làm cho Mạnh Hạo cùng mấy người kia, phảng phất tâm thần nổ ầm ầm... Bọn họ không tự chủ từ từ cảm thấy buông lỏng.

Ở nơi này, bọn họ chính là trật tự!

Giờ khắc này, không chỉ ở nơi đây, mà ở cả chín khu vực của Như Phong Giới đều xảy ra một màn tương tự. Tất cả người phủ xuống, đều là lần đầu bước chân vào, nội tâm của bọn họ đều bị nơi này rung động thật sâu.

Sơn Hải Giới, chín vùng biển, trong hàng ngũ tu sĩ của mỗi vùng biển đều không giống nhau. Bọn họ có thể chiếm cứ nhiều chỗ, nhưng khu vực chiếm cứ chỉ ngoại trừ... bản thân Thần Giới.

Mà Như Phong Giới này, tổng cộng có chín quốc gia, chín vùng biển, mỗi quốc gia chiếm cứ một phương.

Ở trung tâm của chín quốc gia lại là địa phương sở tại của thế giới căn nguyên, nơi đó có một tòa Thần Miếu. Nơi đó... là mục đích cuối cùng của tất cả mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1439: Xóa bỏ

Như Phong Giới có chín khu vực, đây là chín quốc gia lớn của Như Phong Giới.

Mà ở giữa hai quốc gia đều có một tầng vách ngăn, đó là một tầng cơn lốc cường hãn, quét ngang bốn phương tám hướng, nối tiếp thiên địa, ngăn cách chín quốc gia, khiến cho giữa nhau rất khó thông qua. Chín quốc gia này tạo thành một cái vòng tròn to lớn.

Mà ở khu vực trung tâm vòng tròn, chính là... chỗ Thần Miếu!

Vách ngăn này làm cho chín quốc gia như bị phong bế, chỉ có tu sĩ Vấn Đạo đỉnh phong, mới có thể miễn cưỡng xuyên qua, nhưng cần phải bỏ ra giá cao rất lớn.

Vách ngăn này giống như là bảo vệ, để chín quốc gia có thể từ từ sinh sôi nảy nở, phát triển lớn mạnh.

Mà giờ này, theo mọi người phủ xuống, vách ngăn bảo vệ và phong bế chín quốc gia này, xuất hiện chấn động, dường như cơn lốc vĩnh hằng kia xuất hiện nên có dấu hiệu sắp tiêu tán.

Thời khắc này, tại quốc gia thứ chín, trên Tế Đàn trong sa mạc, Mạnh Hạo nội tâm rung chuyển, hắn thấy tu sĩ thanh niên kia chỉ vì ngẩng đầu nhìn lên, lập tức bị xử tử; hắn nhìn lão già mất cánh tay kia, nhìn sự quyết đoán làm ra chuyện này, còn có thời khắc này máu tươi tràn ngập cùng với tư thái quỳ lạy kia.

Dường như... nếu thượng tiên không lên tiếng, lão cũng không dám tự cầm máu.

Phàm Đông Nhi cũng chấn động trong lòng, Bối Ngọc cũng vậy, mấy tu sĩ và yêu tu khác đều như thế. Bọn họ... dù sao ở tu chân giới chỉ có thể xem như tiểu bối, còn xa không có trải qua mưa gió như các lão già của Sơn Hải Giới kia. Giờ phút này từng hình ảnh trước mắt, đối với đám người Phàm Đông Nhi mà nói, đủ để tâm thần bọn họ chấn động.

Mạnh Hạo trầm mặc, bỗng nhiên điểm một ngón tay, lập tức một viên đan dược bay ra rơi vào chỗ tay cụt của lão già mất cánh tay kia, trong chớp mắt, miệng vết thương khép lại, cánh tay mất đi cũng từ từ mọc ra.

Lão già thân thể run lên, trong mắt nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra cảm kích, nội tâm nhẹ nhàng thở ra, ôm quyền lần nữa cúi đầu: - Đa tạ thượng tiên!

Trong đám người, vị Kiếm Đạo Tử tuổi lớn nhất kia, chỗ sâu trong mắt có cơ trí, dường như tùy ý liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, cúi đầu, ôm quyền lên tiếng:

- Chín vị thượng tiên! Xin mời vào hành cung của quốc gia thứ chín chúng ta chuẩn bị... Không biết... các thượng tiên muốn ở chung một chỗ, hay là... phân tán?

Lão vừa nói vừa phất tay một cái, lập tức ở trước mặt lão xuất hiện một quầng sáng, trên quầng sáng, rõ ràng là bản đồ phạm vi toàn bộ quốc gia thứ chín.

Trên đó có ghi chú rõ ràng, chỉ ra tất cả khu vực bên trong, về những linh khí, về những tài nguyên tu hành... Có thể nói tất cả chỗ ở thích hợp cho tu sĩ trên quốc gia thứ chín, đều được biểu thị ra.

Vả lại rất rõ ràng có thể nhìn thấy thứ bậc tốt xấu.

Trong đó tốt nhất là một đỉnh núi, lưng chừng núi là tuyết, dưới chân núi có hồ, ở ngay trung tâm của quốc gia thứ chín, cách đô thành không xa,

mơ hồ, dường như còn có ngưng tụ khí vận của quốc gia thứ chín.

Ngoài ra, còn có hai khu vực hơi kém chất lượng một chút, nhưng cũng không tệ; về phần những chỗ khác, phần lớn đều bình thường.

Nhìn bức bản đồ này, trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe sáng khó thể nhìn thấy, nhìn lướt qua Kiếm Đạo Tử, một lần nữa hắn cảm nhận cơ trí của lão già này.

Đối với Kiếm Đạo Tử cùng với tu sĩ ở đây, đám người Mạnh Hạo là thượng tiên, bọn họ kính sợ, đồng thời, cũng không thể phân biệt trong chín người này, đến tột cùng... ai mới là vị trí đầu não!?.

Bọn họ không thể phân biệt, cũng không thể mắc sai lầm, một khi xuất hiện sai lầm giữa chủ yếu và thứ yếu, bọn họ sẽ không chịu nổi. Mà chỉ cần một bản đồ như vậy, có thể cho bọn họ biết với một mức độ nào đó, liếc một cái là nhìn thấu đầu mối.

Phàm Đông Nhi ánh mắt quét qua bản đồ, sau đó liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, lúc này mới chỉ một ngón tay vào một trong hai khu vực hơi kém chất lượng kia, hiển nhiên không có lựa chọn ngọn núi tốt nhất, chỗ có khí vận quốc gia kia.

Bối Ngọc chần chờ một chút, cũng theo bản năng quay nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra một chút ánh sáng, không có lập tức lựa chọn.

Về phần ba tu sĩ phía sau Phàm Đông Nhi, ba người này cũng tự mình biết rõ, lựa chọn những chỗ khác. Tuy nhiên ba người yêu tu kia, trừ đại hán Thể tu hơi chần chờ một chút, hai người kia ánh mắt chớp chớp, không có lựa chọn mà lui về phía sau vài bước, đứng bên cạnh Bối Ngọc, mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo, mơ hồ dường như nhao nhao muốn thử.

Một màn này, lập tức liền lộ ra mâu thuẫn giữa bọn họ, cũng bị đám người Kiếm Đạo Tử nhìn thấy rõ ràng.

Phàm Đông Nhi trầm mặc, lui về phía sau vài bước, dường như không muốn tham dự vào; ba tu sĩ sau lưng nàng, hơi chần chờ rồi đều lui theo ra sau, tỏ ý trung lập, không để ý tới bầu không khí giữa yêu tu và Mạnh Hạo dường như càng ngày càng căng thẳng.

Riêng đại hán Thể tu trong yêu tu, lúc này nội tâm hắn rối tung, cuối cùng cắn mạnh răng một cái, trong ánh mắt phẫn nộ của các yêu tu khác, không ngờ hắn cũng lựa chọn lui qua một bên, không tham dự. Đối với Mạnh Hạo... hắn đã có bóng ma trong lòng.

Thời điểm này trong chín người, có năm người trung lập, mà Bối Ngọc cùng ba yêu tu còn lại trong mắt nhìn về phía Mạnh Hạo đều lộ sát cơ.

Mạnh Hạo mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng có cảnh giác: ba yêu tu này rõ ràng biết mình rất cường hãn, vậy mà còn có dũng khí lộ ra răng nanh, như vậy chỉ có thể nói rõ: ba tên yêu tu này, có nắm chắc chống lại mình, hiển nhiên là... có chuẩn bị mười phần.

Kiếm Đạo Tử cùng với những lão nhân phía sau nhìn một màn này, từng người nhìn như bình thường, nhưng trong lòng trong một chớp mắt này đã bước đầu có đáp án... ánh mắt của họ rất nhanh nhìn về phía Mạnh Hạo nơi đó.

Mặc dù Mạnh Hạo trong chín người này, thoạt nhìn dường như cũng không có gì hơn người, nhưng biểu hiện của những người kia lại nói rõ địa vị cùng thân phận của Mạnh Hạo.

- Ngọn sơn phong này, nhất mạch yêu tu ta vừa ý! Bối Ngọc bỗng nhiên lên tiếng, đưa ngón tay chỉ vào ngọn núi ngưng tụ khí vận của quốc gia thứ chín trên bản đồ kia.

Núi này, bất kỳ kẻ nào đều có thể nhìn thấu, vì có được khí vận quốc gia, cho nên ở nơi đó nhất định sẽ có trợ giúp tu hành lớn nhất, thậm chí cảm

ngộ đối với Như Phong Giới đều có chỗ tốt cực lớn.

- Đúng dịp, ngọn sơn phong này, Mạnh mỗ cũng nhìn trúng! Mạnh Hạo mỉm cười, nhàn nhạt nói, chỉ là nụ cười kia rất lạnh. Hắn không có đi tìm mấy yêu tu này gây phiền toái, đối phương đã chủ động khiêu khích, như vậy cho dù ba tên yêu tu này có lá bài tẩy, Mạnh Hạo cũng không ngại xem thử lá bài tẩy của chúng cường đại, hay là bản thân Mạnh Hạo cường hãn.

Trong Cửu Hải Thần Giới, Mạnh Hạo cũng dám nói ra, giờ này ở Như Phong Giới vô pháp vô thiên, không có gì áp chế cùng hạn chế, Mạnh Hạo sẽ càng một đường bay lên!

Bối Ngọc trong mắt lóe lên sát cơ, hai tên yêu tu sau lưng nàng cũng đều cười lạnh. Thân mình nàng nhoáng một cái, đang định đi ra, nhưng vào lúc này, Mạnh Hạo chợt biến sắc, bật lui về phía sau vài bước, không còn đi để ý tới ba người Bối Ngọc nữa, mà ngẩng đầu lên. Cùng lúc đó phía sau hắn, dường như đám người Phàm Đông Nhi, Bối Ngọc cũng đều phát hiện điều gì, rối rít ngẩng đầu... Hai tên yêu tu cũng đổi sắc, bỏ qua ý định ra tay, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, nhìn về phía bầu trời.

Gần như ngay khoảnh khắc mọi người ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên từ bầu trời phủ xuống uy áp cường đại không cách nào hình dung, dường như có thể hủy diệt hết thảy, khiến mặt đất rung chuyển, làm cho cả thế giới đều đang lay động.

Khí tức này nhìn như đến từ bầu trời, nhưng thực tế không phải như thế, mà là đến từ... Thần Miếu... ở trung tâm Như Phong Giới!

Tòa Thần Miếu này ẩn chứa căn nguyên thế giới của Như Phong Giới, mà giờ khắc này, theo mọi người phủ xuống, căn nguyên thế giới này bùng phát ra, vách ngăn phong tỏa và bảo vệ giữa chín đại quốc gia kia đang nhanh chóng tiêu tán... mà cùng một lúc tiêu tán, cả thế giới ầm ầm bùng nổ.

Gió càng lúc càng lớn, mặt trời giữa bầu trời cũng đang đổi màu, thực vật trên mặt đất đều đang lay động, hung thú trên Như Phong Giới đều gào thét.

Bầu trời bắt đầu hiện ra từng cái khe nứt, lại rất nhanh khép lại, cả thế giới vào giờ khắc này, vốn đã rất khó cảm nhận được quy tắc, đột nhiên... bị đám người Mạnh Hạo phát hiện rõ ràng.

“Đây là... căn nguyên!!! Ta cảm nhận được khí tức của căn nguyên!!! Đây mới là Như Phong Giới, trước ta còn tại nghi hoặc, vì sao sau khi phủ xuống không có cảm thụ bất đồng nhiều lắm!” Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn cảm nhận được quy tắc của thế giới này, thậm chí hắn nhắm mắt lại, dường như có thể nhìn thấy, có thể cảm nhận được căn nguyên tồn tại.

Loại cảm ngộ này trước nay chưa từng có, dường như căn nguyên có ở khắp nơi lấy dễ như trở bàn tay, dường như nơi nơi là quy tắc, giơ tay lên là có thể dao động. Nếu như ví dụ Sơn Hải Giới thành một mặt tường ngăn cản tất cả, như vậy Như Phong Giới... chính là một tấm lưới, dưới ngàn vạn lỗ hổng khiến cho quy tắc và căn nguyên, xuyên qua những lỗ thủng kia xuất hiện trước mặt mọi người.

Mà nếu tu vi yếu không đạt tới Tiên... thì không cảm nhận được!

Cùng lúc đó, khoảnh khắc căn nguyên thế giới của Như Phong Giới bạo phát, uy áp kia càng ngày càng mãnh liệt, uy áp phủ xuống dường như làm cho cả thế giới này chìm xuống đáy biển sâu.

Cũng may, mọi người có thể đi tới nơi này đều thích ứng với uy áp của Cửu Hải Thần Giới, cho nên dưới uy áp mãnh liệt này, cũng không có sinh ra ảnh hưởng quá lớn; Mạnh Hạo cũng như vậy.

Nhưng Mạnh Hạo hiểu rõ, nếu như không có ba tháng thích ứng ở Cửu

Hải Thần Giới, như vậy thời khắc này, nhất định là mười thành tu vi của mình, chỉ có thể phát huy ra vài phần.

Theo uy áp phủ xuống, theo quy tắc cùng căn nguyên hiển lộ vô số, mọi chỗ động phủ hành cung trong quốc gia thứ chín kia, cũng trong một chớp mắt này, rối rít thay đổi khác nhau.

Nhất là ngọn núi tốt nhất có khí vận quốc gia kia, vào giờ khắc này, dường như hóa thành một con rồng vàng, dường như... tất cả quy tắc cùng căn nguyên trong quốc gia thứ chín đều với nơi đó làm trung tâm.

Trong lúc mơ hồ, dường như bốn phía ngọn núi này xuất hiện gió lốc, trong gió lốc có sấm sét chớp lóe. Bất kỳ kẻ nào đều có thể cảm nhận được, núi này không tầm thường, nếu có thể tu hành trên núi đó, như vậy nhất định chỗ tốt đối với bản thân sẽ cực lớn.

Nếu như trước đó, Mạnh Hạo đối với chuyện núi này đều không nhất định phải thu cho bằng được, như vậy ngay khoảnh khắc này, hắn nhất quyết phải lấy ngọn núi kia. Ánh mắt của hắn nhìn lướt một vòng, chợt thấy khóe miệng Kiếm Đạo Tử, như có như không đang mỉm cười.

“Đúng là một lão cáo già!” Mạnh Hạo cũng không để bụng. Thân là kẻ yếu nếu ngay cả trí tuệ cũng không có, thì không thể có khả năng sinh tồn ở giới tu chân này.

Từ rất lâu, tâm cơ cũng là một loại thực lực!

“Vẫn còn có chút không đúng: Nếu Kiếm Đạo Tử chỉ có chút tâm cơ như thế, như vậy cũng không tránh khỏi quá đơn giản đi!”

Đang lúc Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, hai tên yêu tu phía sau Bối Ngọc, đột nhiên cặp mắt nhoáng lên một cái, lần này sát cơ tràn ra trực tiếp hướng về phía Mạnh Hạo.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên, từ bầu trời một tiếng sấm sét nổ vang! Ngay lúc đó Mạnh Hạo chợt biến sắc, hắn lập tức phát hiện, Sở Ngọc Yên cùng Tô Yên bên trong túi trữ vật, còn có các yêu tu kia, không ngờ vào giờ khắc này, đồng loạt phun ra máu tươi.

“Chín!!! Chín là cực hạn! Người bước chân vào Như Phong Giới, mỗi một biển chỉ được phép có chín người!!!”

“Người dư thừa, không được Như Phong Giới cho phép, sẽ bị xóa bỏ!!!” Mạnh Hạo lập tức hiểu rõ...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1440: Như Phong thủ sát

Đồng thời gần như thần sắc của Mạnh Hạo biến hóa, Phàm Đông Nhi cùng với tu sĩ phía sau, còn có Bối Ngọc, còn có hai tên yêu tu tràn ngập sát cơ đều thần sắc đại biến.

Duy chỉ có Thể tu đại hán trong yêu tu thì thần sắc hắn như thường, không có phát hiện gì.Về phần những người khác, toàn bộ đều vào giờ khắc này, cảm nhận được vật chuẩn bị bên trong túi trữ vật của mình.

Mà trên mu bàn tay chín người bọn họ, vào giờ khắc này, xuất hiện ấn ký màu đỏ, giống như là tư cách nào đó!

- Chết tiệt!

Sắc mặt của Phàm Đông Nhi lập tức khó coi, những người khác đều như vậy. Hai tên yêu tu không đi trêu chọc Mạnh Hạo, mà là dừng lại thân thể, dùng hết thảy biện pháp, đi củng cố sự chuẩn bị của bản thân mình.

Hiển nhiên... Không chỉ có bản thân Mạnh Hạo dẫn những người khác đi vào Như Phong Giới này!

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái, thân thể lập tức lui về phía sau. Thần niệm đưa vào bên trong túi trữ vật, không chần chờ chút nào, lập tức toàn bộ lần nữa phong ấn những yêu tu ca hát được Anh Vũ cùng Bì Đống bồi dưỡng.

Nhưng bất kể hắn phong ấn như thế nào, sau tiếng sấm thứ hai truyền ra, những yêu tu nọ như cũ phun ra máu tươi. Thân thể uể oải, phong ấn không ngờ không có tác dụng, cũng may Anh Vũ cùng Bì Đống thì không có gì đáng lo.

Mạnh Hạo nhíu mày, mắt thấy tiếng sấm sét thứ ba phủ xuống, lần này, hắn trực tiếp dùng Sinh Tử Cấm!

Ầm ầm ầm!

Những yêu tu bên trong túi trữ vật của hắn trong chớp mắt, đã bị Mạnh Hạo lấy sống chết làm cấm. Sấm sét truyền đến, bọn họ mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng lại vô ngại, trốn ra nguy hiểm bị mạt sát.

Nhưng... chỗ của Sở Ngọc Yên cùng Tô Yên thì không cách nào trốn ra. Hai cô gái phun ra máu tươi, nhất là Sở Ngọc Yên. Nàng vốn dĩ bị thương, thời khắc này tuy rằng khôi phục hơn phân nửa, nhưng dưới sấm sét mạt sát, thương thế dường như muốn nặng hơn.

Mà Sinh Tử Cấm, nếu sử dụng với các nàng sử, một khi sai lầm là tử vong, vả lại sau khi dùng thì Mạnh Hạo... không giải được!

Tô Yên còn khá hơn một chút, Mạnh Hạo có thể không lo. Nhưng Sở Ngọc Yên, hắn không làm được.

Ở chỗ của Mạnh Hạo như thế. Những người khác đồng dạng như vậy, sắc mặt của Phàm Đông Nhi tái nhợt. Nàng vỗ túi trữ vật, lập tức từ bên trong túi trữ vật của nàng, bất ngờ bay ra hai người. Hai người đó đều là thanh niên, thời khắc này thần sắc kinh hãi, dường như không nghĩ tới sẽ như vậy.

Tu sĩ phía sau Phàm Đông Nhi cũng đều rối rít chụp được túi trữ vật. Theo ba người này tới, lại có thêm 7, 8 người, đều là Cửu Hải Thần Giới đệ tử!

Bên phía Bối Ngọc cũng như vậy. Bên trong túi trữ vật của nàng bay ra hai vị lão ẩu, cũng là yêu tu. Tu vi không ngờ lại ở khoảng Cổ Cảnh tức diệt năm ngọn Hồn Đăng.

Mà hai tên yêu tu khác, bên người của bọn họ, vào giờ khắc này cũng đều xuất hiện bốn năm người.

Dõi mắt nhìn lại, những người này chung vào một chỗ, chỗ đó là chín vị, vượt ra khỏi quá nhiều. Nhưng vài người đó lại có một điểm giống nhau, tu vi của bọn họ... Không vượt qua Cổ Cảnh năm ngọn Hồn Đăng!

Có lẽ tu vi chân chính của bọn họ không phải như thế, nhưng ở chỗ này, giống như bị áp chế, không thể vượt qua Cổ Cảnh ngũ đăng, lại dưới một tiếng tiếng sấm sét nọ, bọn họ dường như sắp bị trừ đi.

- Tại sao có thể như vậy, bất đồng với quy tắc lần trước, rõ ràng hắn là có thể mang những người khác hạ xuống, chỉ cần tu vi không vượt qua quá năm ngọn Hồn Đăng là được rồi!

- Chỉ cần không phải mang nhiều đặc biệt, Như Phong Giới này cũng sẽ không quá quấy rầy, nhưng lúc này đây, tại sao lại như thế!

Khi những người này rối rít kinh hô, đôi mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái. Hắn cũng không nghĩ tới, những người này không ngờ mỗi một người đều mang nhiều như vậy đi vào chỗ này. Nghĩ đến chuyện này trước đó đám người Cửu Bà không có nói, thậm chí cũng không nhắc nhở, hắn trong trầm mặc, trái lại cũng không có gì oán trách.

- Ta đối Cửu Hải Thần Giới mà nói, vốn là người ngoài. Hết thảy trước đó, chẳng qua là một cuộc lợi dụng lẫn nhau thôi. Bọn họ cần cái thân phận Tự liệt này, mà ta cần ... Là mượn cái thân phận này để cường đại.

- Bọn họ chuẩn bị chuyện này bảo đảm, phòng ngừa ta mang gia tộc mọi người đi vào, ngược lại cũng coi là công bình.

Thân thể của Mạnh Hạo lui về phía sau, mày nhăn lại. Hắn có thể không để ý thái độ của Cửu Hải Thần Giới, nhưng đối với Sở Ngọc Yên bên trong túi trữ vật, nội tâm hắn lo lắng.

- Chín người là cực hạn... Như vậy... Chỉ cần khiến nhân số của quốc gia thứ chín hạ xuống giữ vững ở chín người, hẳn là có thể giải quyết vấn đề.

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái, liếc nhìn ấn ký trên mu bàn tay, đã có hiểu rõ. Lại một tiếng sấm sét truyền đến, trừ phủ xuống chín người bình thường ra, tất cả người khác bị mang vào đều khoảnh khắc phun ra máu tươi. Thân thể của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới một người cụ bị ấn ký trong đó, hơn nữa còn là tên yêu tu trước đó có ý đồ ra tay với mình.

- Ấn ký này là chỗ mấu chốt, cụ bị ấn ký chính là cụ bị tư cách!

Mạnh Hạo tràn ngập sát cơ, thân ảnh như thiểm điện chạy ra, khi phất tay, lập tức thiên địa nổ ầm ầm. Dãy núi phủ xuống, quét ngang trấn áp về phía trước.

Bên ngoài tế đàn, hơn 10 ngàn tu sĩ quỳ lạy, trừ đám người Kiếm Đạo Tử, toàn bộ đều cúi đầu. Cho dù họ nghe nổ ầm ầm cùng từng thanh âm một, đều không nhìn chút nào.

Kiếm Đạo Tử trầm mặc, tuy rằng ngắm nhìn, nhưng chỗ sâu trong mắt lại có một chút ý châm chọc lóe qua chớp mắt. Mà mấy lão giả khác cũng đều toàn bộ trầm mặc.

Một màn giống như vậy không chỉ xuất hiện ở chỗ này. Tám quốc gia khác đều diễn ra như vậy, tất cả người tới, gần như đều mang những người khác đến, đều không phải là một mình.

Mà sự thay đổi quy tắc của Như Phong Giới hiển nhiên là khiến tất cả mọi người đều thất kinh. Dưới sự không chuẩn bị, theo sấm sét truyền đến, theo uy áp phủ xuống, những người bị mang vào đều thừa nhận nguy cơ, dường như không bị trừ đi, sẽ không ngưng lại.

Mà hỗn chiến, cũng bởi vậy triển khai, càng ngày càng nhiều người hiểu rõ, nhân số của mỗi một biển chỉ có thể là chín người!

Nếu không có đặc thù, không thể có thêm một vị!

Duy chỉ có bên phía biển thứ ba, vì Tuyết Nhi đến, không biết triển khai thủ đoạn gì, khiến cho sự tồn tại của nàng, dường như được phép.

Vừa mới phủ xuống, những tu sĩ của Sơn Hải Giới tới, trước hết tự thân khai chiến, giết chóc tràn ngập, trong từng tiếng thiên lôi, nổ ầm ầm ngập trời.

- Nếu phủ xuống giới này, Như Phong Giới nhỏ nhoi đổ nát không diệt nổi lão phu, cùng lắm thì lão phu rời đi!

Trên sa mạc Tế Đàn của quốc gia thứ chín, một lão giả bị mang đến, thời khắc này rống giận. Toàn thân ông ta tràn ngập tui vi Tức diệt năm ngọn Hồn Đăng, thân thể chợt bay lên, chạy thẳng tới bên ngoài Tế đàn.

Theo ông ta bay ra, trên Tế Đàn cũng có một vài người lục tục bay lên, sắp chạy ra khỏi nơi này. Nhưng ngay khi thân thể của lão giả thoát khỏi Tế đàn, trên bầu trời, bên trong bầu trời, trực tiếp phủ xuống một tia chớp.

Tia chớp nọ là vỡ nát, nhưng lại ẩn chứa quy tắc, ẩn chứa căn nguyên. Tốc độ cực nhanh, không thể né tránh, trực tiếp rơi vào trên người lão giả. Trong tiếng nổ ầm ầm, lão giả nọ ngay cả tư cách phát ra hét thảm cũng không có, thân thể trong nháy mắt hình thần câu diệt, trực tiếp trở thành tro bụi.

Một màn này, lập tức khiến những người khác hít ngược một hơi. Mấy tu sĩ muốn bay ra cũng thẳng thừng dừng lại, thần sắc hoảng sợ.

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái, mỉm cười.

- Ta thích nơi này.

Khi hắn nói, tay phải nhấc lên, dãy núi nổ ầm ầm, cũng có cái đầu Huyết Yêu biến ảo, trực tiếp triển khai chém giết. Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, thân thể hắn hóa thành đại bàng màu vàng, lóe lên một cái, trực tiếp bóp nát đầu yêu tu trước mặt. Khi hắn xoay người, tay phải nâng lên nắm tay, dưới Diệt Sinh Quyền, đánh vào trước người hai tên tu sĩ rống giận phía sau bị mang vào.

Rõ ràng là rơi vào hư vô, nhưng hai tên yêu tu lại phun ra máu tươi. Thân thể ầm một tiếng, một người trong đó trực tiếp nổ tung, chia năm xẻ bảy. Người còn lại thì bị thẳng thừng đánh ra Tế đàn, không đợi gã trở về, một tia chớp rơi xuống từ bầu trời, trực tiếp diệt sát người này.

Cùng lúc đó, một luồng khí màu đỏ xuất hiện từ trong cơ thể yêu tu tử vong. Đôi mắt của Mạnh Hạo chớp động, bắt lại, đưa vào bên trong túi trữ vật, dưới sự dẫn đường cố ý của hắn, sáp nhập vào trên mu bàn tay Sở Ngọc Yên, hóa thành một cái ấn ký, khiến cho Sở Ngọc Yên tiêu tán hết nguy cơ, thu được tư cách. Mạnh Hạo càng đưa ra đại lượng đan dược, trợ giúp nàng khôi phục.

- Mạnh Hạo, ngươi muốn làm gì?

Phàm Đông Nhi lập tức phát ra tiếng thê lương, trên Tế Đàn hiện giờ một mảnh hỗn loạn. Theo Mạnh Hạo triển khai giết chóc, những tu sĩ cùng yêu tu lớn tuổi, hiển nhiên đều đoán được quy tắc của Như Phong Giới giờ này, đều xuất thủ.

- Ngươi còn không nhìn ra sao, hạ xuống nơi đây, chỉ cho phép chín người, ngươi không giết bọn họ... bọn họ cũng sẽ giết ngươi. Bởi vì nơi này... mặc kệ người nào chết, chỉ phải sống còn dư lại chín người là được rồi.

- Mà ngươi nếu không ra tay, như vậy... bị thương chính là những người bị mang vào, bọn họ dưới sấm sét, sẽ càng ngày càng yếu. Cho nên... đường ra duy nhất của bọn họ chính là giết chúng ta, thay vào đó!

Mạnh Hạo vung tay phải lên, lập tức thần hỏa tiên mạch bạo phát, nơi đi qua, ngọn lửa ngập trời, giết chóc vô tận.

Gần như đồng thời lời nói của Mạnh Hạo truyền ra, phía sau Phàm Đông Nhi, hai tên thanh niên bất ngờ ra tay, không phải đánh chết Phàm Đông Nhi, mà là xuất thủ về phía ba tu sĩ lấy phương thức bình thường phủ xuống.

Tiếng nổ ầm ầm vang dội, Phàm Đông Nhi cũng không thể ngăn trở. Yêu tu cũng được, tu sĩ cũng được, cục diện hỗn loạn, lần nữa mãnh liệt. Bên phía Bối Ngọc cũng có lo lắng. Hai vị lão ẩu bên caạh nàng vào thời khắc này cũng đều ánh mắt bất thiện, khi ra tay, càng tàn nhẫn hơn.

Bởi vì... Những người bị mang vào, bọn họ càng lo lắng, sấm sét không ngừng truyền ra. Mỗi một đạo tiếng sấm, đều sẽ làm cho bọn họ bị thương, giống như kiếm treo ở đỉnh đầu bọn họ!

Bọn họ cũng đều thấy được ấn ký màu đỏ trên mu bàn tay của đám người Mạnh Hạo, đã nhận ra người cụ bị ấn ký, không bị thiên lôi làm thương tổn. Họ cũng đều rối rít hiểu rõ, nếu bọn họ không nhanh chóng thu được danh ngạch, như vậy bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Tiếng hét thảm thê lương không ngừng truyền ra, giết chóc điên cuồng. Nhân số càng ít, cơ hội còn sống lại càng lớn. Dưới áp lực như vậy, trong nguy cấp sống chết, không phải ngươi chết, chính là ta sống!

- Không nên oán ta, ta cũng không muốn như vậy, nhưng... Ta muốn sống tiếp!

Yêu tu trước đề xuất khiến mọi người đều tự vận, chết trong tay yêu tu bị hắn mang vào. Trước khi chết, hắn nghe được thanh âm lạnh lùng của đồng bạn, cũng nhìn thấy khoảnh khắc mình tử vong, trên mu bàn tay đồng bạn của hắn, xuất hiện thêm một cái ấn ký màu đỏ.

- Giết!

Tu sĩ trước đó hạ xuống phía sau Phàm Đông Nhi, cũng có người chết trong đồng bạn, cho đến khi chết. Hắn mở to hai mắt, dường như đang mờ mịt, đang hối hận.

Thanh âm thê lương truyền ra, nổ ầm ầm không ngừng, khiến cho trên Tế Đàn này, nhân số càng ngày càng ít. Nhưng tiếng sấm nọ lại càng ngày càng mãnh liệt, càng ngày càng dày đặc!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1441: Người nào đang đánh, người nào đang xem

Mạnh Hạo đang ở bên trong đó, một dạng giết chóc. Nơi hắn đi qua, sát ý kinh thiên.

Loại ý tàn nhẫn đó khiến đám người Kiếm Đạo Tử bên dưới Tế đàn sợ hết hồn hết vía. Bên chỗ của Kiếm Đạo Tử lại hít ngược một hơi. Ông ta nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, lộ ra vẻ kính sợ mãnh liệt.

Ông ta vì nguyên nhân đặc biệt, sống quá lâu, gặp được tiên nhân cũng đã không ít. Mặc dù tu vi của ông ta không cao, nhưng nhãn lực lại có. Sự cường hãn của Mạnh Hạo là ông ta gần như không cảm nhận được trên người tất cả tiên nhân!

- Hắn phải là những Tự liệt đáng sợ đó của Tiên giới!

Đôi mắt của Kiếm Đạo Tử co rút lại.

Máu tươi chảy xuống theo Tế đàn, tạo thành từng khe máu ở đó. Mấy cái dài nhất đã lan tràn đến trong đất cát. Mùi máu tanh càng lúc càng tràn ngập trên Tế Đàn, nhiễm đỏ từng cái phù văn bên trong đó, khiến cho những phù văn này tản ra ánh sáng yêu dị.

Trên Tế Đàn, nhân số càng ngày càng ít, từ khi bắt đầu hơn mười người, cho đến giờ này, biến thành 11 người!

Phàm Đông Nhi cùng Bối Ngọc vẫn còn ở đó, nhưng tu sĩ bên cạnh các nàng, trừ Thể tu đại hán lấy sự giảo hoạt của hắn tránh khỏi một kiếp này ra, những người khác... đều đã bị thay thế.

Bên cạnh Phàm Đông Nhi không còn là ba người, mà là hai người. Hai người đó đều là trung niên. Thời khắc này sắc mặt tái nhợt, khóe miệng mang máu tươi, dưới chân của bọn họ, tràn ngập máu tươi.

Hai tên yêu tu đã từng theo phía sau Bối Ngọc, giờ đây biến thành năm người. Hai lão ẩu đều ở đó, còn có tam yêu, đều là yêu tu bị mang vào nơi này. Tu sĩ chết trong tay bọn họ rất nhiều, mà bọn họ cũng kiên trì đến cuối cùng.

Nhưng thiên lôi vẫn như cũ, vang dội ầm ầm, nhân số... vẫn còn nhiều hơn hai vị!

Hơn nữa trong 11 người này, chỉ có trên mu bàn tay của tám người, xuất hiện ấn ký màu đỏ. Một người tu sĩ cùng hai tên yêu tu khác thì sắc mặt của bọn họ tái nhợt. Trên mu bàn tay của hắn không có ấn ký!

Ấn ký ấy phảng phất là vết tích của vận mạng, chính là được sự chấp nhận của Như Phong Giới. Chỉ có người cụ bị ấn ký này, cuối cùng mới sẽ không bị thiên lôi trừ đi.

Máu tươi tràn ngập Tế đàn. Những người nọ đều đang trầm mặc, nhưng mỗi một người khi nhìn về Mạnh Hạo đều lộ ra ý kiêng kỵ sâu đậm. Một trận chiến trước đó, vẻn vẹn chỗ của Mạnh Hạo đã đánh chết hơn một nửa.

Đám người Kiếm Đạo Tử bên dưới Tế đàn lại nhìn thấy mà giật mình. Chỗ thân ảnh giết chóc của Mạnh Hạo để lại ấn tượng không thể xóa nhòa sâu trong nội tâm của bọn họ.

Sau ngắn ngủi vài hơi thở, giết chóc lần nữa triển khai, gần như mọi người đều xuất thủ, đánh giết về phía ba người tu giả không có ấn ký.

Sắc mặt của ba người tu giả không có ấn ký đại biến. Bọn họ hiểu rõ, nếu không có cách nào cướp được ấn ký. Như vậy, hôm nay dưới sự lôi kéo

dài, bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Sấm sét nổ ầm ầm, ba người phun ra máu tươi. Thương thế trong cơ thể gia tăng không nói, loại cảm giác nguy cơ càng ngày càng hư nhược, thậm chí không biết trong một ít sấm sét đó, cũng sẽ bị trừ đi làm cho bọn họ nổi điên. Thời khắc này họ gầm nhẹ, cho dù thiêu đốt sinh mạng, cho dù bạo phát hết thảy tiềm lực, đều không chần chờ chút nào.

Giống như nổi điên, đồng bạn xông về bọn họ cho rằng có thể đánh chết!

Tiếng nổ ầm ầm vang dội, sát ý ngập trời. Như Phong Giới tu sĩ bên dưới Tế đàn, trừ đám người Kiếm Đạo Tử ngẩng đầu ra, những người khác đều cúi đầu, không nhìn tới chút nào.

Mạnh Hạo giữa cái phất tay, thần hỏa căn nguyên bạo phát ầm ầm bên ngoài thân thể. Tay phải nâng lên, bỗng nhiên rơi xuống, đặt trên bả vai yêu tu không có ấn ký. Một cái chớp mắt, yêu tu nọ toàn thân liền trực tiếp bị thần hỏa cắn nuốt, hét thảm thê lương truyền ra. Khi Mạnh Hạo giơ tay lên, yêu tu nọ đã trở thành tro bụi.

Mà đồng thời hắn đánh chết tên yêu tu đó thì hai tên khác, chết trong tay của đám người. Đến lúc này, nhân số... rốt cục chỉ còn lại có tám người!

Trừ Mạnh Hạo ra, tu sĩ hai người, mà yêu tu thì có năm người!

Gần như mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, trên mu bàn tay bọn họ đều có ấn ký.

- Cuối cùng kết thúc rồi...

- Như Phong Giới này không ngờ lại thay đổi quy tắc...

Thậm chí đám người Kiếm Đạo Tử bên dưới Tế đàn cũng đều nghĩ đến

đây hết thảy đã xong, nhưng... sấm sét lại đúng lúc này, lần nữa vang dội ầm ầm. Tiếng nổ ngập trời, mọi người đều là sắc mặt đại biến, mặc dù không có máu tươi phun ra, nhưng sấm sét vẫn chưa xong, dường như đại diện một ... hàm nghĩa khác.

Còn có người không có ấn ký! Mà người đó không có xuất hiện trên Tế Đàn!

- Không thể nào, rõ ràng đã chỉ còn lại có chúng ta, vì sao thiên lôi vẫn còn?

- Có người bên trong túi trữ vật, còn ẩn chứa những người khác!

Những người này lập tức cảnh giác lẫn nhau. Phàm Đông Nhi cắn răng một cái, lần này trong mọi người, yêu tu tối đa, tu sĩ rất ít, đối với nàng bất lợi. Nàng không chậm trễ chút nào, trước tiên mở ra túi trữ vật, để cho mọi người thấy, tỏ vẻ bản thân mình trong sạch.

Vị tu sĩ sau lưng nàng cũng không mảy may dừng lại, mở ra túi trữ vật. Bên chỗ của yêu tu, lấy Bối Ngọc cầm đầu cũng rối rít như thế. Cuối cùng chỉ có Mạnh Hạo không mở ra túi trữ vật.

Trong phút chốc, ánh mắt mọi người đều rơi vào chỗ của Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, trước đó hắn thu được một cái ấn ký, bị hắn thu vào bên trong túi trữ vật!

Trong tiếng sấm sét nổ ầm ầm, mọi người nhìn về phía Mạnh Hạo, bên trong thần sắc lộ ra cảnh giác. Từng người ngưng tụ chung một chỗ.

Sự cường hãn của Mạnh Hạo bọn họ đã sớm biết. Sự giết chóc trước đó, lại chứng minh điểm này. Thời khắc này đối với bọn họ mà nói, hắn... chính là uy hiếp lớn nhất.

Thiên lôi nổ ầm ầm, lần này, không phải tiếng sấm, mà là một tia chớp. Trong nháy mắt nó phủ xuống từ bên trong bầu trời, mang theo hủy diệt vô cùng, trực tiếp vỗ trên Tế Đàn, khiến cho Tế đàn chấn động. Thân thể của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, trong nháy mắt tránh ra.

- Mạnh Hạo, ngươi muốn làm gì, còn không lập tức diệt sát người trong túi trữ vật của ngươi!

- Ngươi nếu không ra tay, đừng trách chúng ta liên thủ đánh chết ngươi!

Mọi người lập tức kinh hãi, thời khắc này thiên lôi nổ ầm ầm, lại có một tia chớp phủ xuống. Giống như nếu Mạnh Hạo không diệt sát người ngoài mức quy định bên trong túi trữ vật, cuối cùng hủy diệt, chính là tất cả mọi người.

Đôi mắt của Mạnh Hạo hơi co rút lại. Bên trong túi trữ vật của hắn, Tô Yên vào thời khắc này đang run rẩy. Loại cảm giác sợ hãi đó khiến hắn có chút kinh ngạc. Phải biết Tô Yên lúc trước là không sợ sống chết. Nhưng trước mắt, tựa hồ đối với tử vong vô cùng sợ hãi, sự ca hát mãnh liệt này làm cho Mạnh Hạo không khỏi sản sinh ra một chút phán đoán.

- Hay là cô gái này có biện pháp luân hồi chuyển thế, cho nên ta nếu thật sự giết nàng, nàng cũng có biện pháp đặc thù sống lại? Còn nếu căn nguyên thiên lôi của thế giới này trừ đi, sẽ tử vong thật sự!

Đôi mắt của Mạnh Hạo sáng ngời, nghĩ tới đủ loại thần thông kỳ dị của Tô Yên, hắn cảm thấy tính khả năng của chuyện này cũng không phải là không có.

Khi Mạnh Hạo trầm ngâm, mấy người khác trên Tế Đàn đều bị sấm sét chớp qua làm cho kinh hãi.

- Chúng ta liên thủ, mặc dù không thể diệt sát hắn, nhưng chỉ cần khiến hắn bức ra Tế đàn, thiên lôi đó sẽ giúp chúng ta diệt sát người không có

ấn ký bên trong túi trữ vật của hắn!

- Đồng loạt ra tay!

Trong đám người có thanh âm thê lương truyền ra. Những yêu tu kia vốn có thù hận với Mạnh Hạo, thời khắc này toàn bộ xuất thủ, chạy thẳng tới hắn.

Giờ khắc này, ngay cả vị tu sĩ bên cạnh Phàm Đông Nhi cũng đều nhìn về Mạnh Hạo tràn ngập sát cơ, cũng theo đó xuất thủ. Thời khắc này Mạnh Hạo động là số mạng của tất cả mọi người bọn họ, sao có thể bỏ qua.

Ánh mắt của Mạnh Hạo lóe lên, không xuất thủ, mà là không ngừng lui về phía sau. Hắn vừa trì hoãn thời gian, vừa dùng thần niệm trực tiếp lan tràn bên trong túi trữ vật, bên tai Tô Yên bỗng nhiên nổ tung.

- Giao ra thần thông thuật pháp sở học của ngươi, ta cho ngươi một cái danh ngạch ở Như Phong Giới!

Hắn quyết định thử một chút.

Sắc mặt của Tô Yên đại biến. Nàng phun ra máu tươi, thần sắc lộ ra hoảng sợ trước nay chưa có. Nàng rõ ràng cảm nhận được ý mạt sát đến từ ngoại giới, nhưng lại không cam lòng cho Mạnh Hạo thần thông.

- Chết cũng sẽ không cho ngươi!

- Ta không cần toàn bộ, chỉ cần một cái thần thông là được rồi. Ngươi rốt cuộc phải cho ta một lý do, giúp ngươi tránh ra nguy cơ diệt đi của Như Phong Giới.

Thân thể của Mạnh Hạo lui về phía sau, khi mọi người ra tay, không ngừng trôi đi, thần sắc như thường, thần niệm truyền vào, khuyên bảo Tô

Yên.

Thiên lôi lần nữa truyền đến. Lần này mãnh liệt hơn, lại có hai đạo tia chớp rơi xuống, trực tiếp khiến tâm thần của mọi người nổ ầm ầm. Mạnh Hạo cũng là sắc mặt biến hóa. Loại cảm giác tử vong đó dường như... đạo thiên lôi rơi xuống tiếp theo sau, hắn sẽ bị đánh.

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái, giờ khắc này hành vi tốt nhất của hắn chính là diệt sát Tô Yên, từ đó khiến cho thiên lôi nơi đây biến mất. Nếu không, cứ tiếp tục trì hoãn thì những người khác nguy hiểm, bản thân hắn càng nguy hiểm hơn.

- Cơ hội khó được... Bỏ qua có chút đáng tiếc.

Ánh mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái. Hắn lần nữa cảm nhận được, sự hoảng sợ của Tô Yên đối với thiên lôi mạt sát.

Mạnh Hạo cắn răng một cái, như cũ lui về sau, thần niệm tiếp tục truyền vào.

Tô Yên cũng cảm nhận được ý tử vong của đạo thiên lôi tiếp theo sau, thân thể nàng run rẩy. Nàng không lo lắng cho mình bị Mạnh Hạo diệt sát, nhưng lo lắng chính là bị sấm sét này hủy diệt!

Loại cảm giác tử vong đó càng lúc càng mãnh liệt. Tiếng sấm ở bầu trời vào giờ khắc này, dường như sắp lần nữa phủ xuống, đang nhanh chóng quay về, mắt thấy sắp lăn lộn mà đến.

- Nếu ta chết, ngươi cũng sẽ chết!

Khi Tô Yên hét lên, tay phải của Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, lập tức thân ảnh của Tô Yên xuất hiện, sau đó bị hắn bắt lại, làm bộ muốn vứt bỏ ra, lập tức thiên lôi nổ ầm ầm. Giờ khắc này, lại có 7, 8 đạo tia chớp, ngưng tụ ở bầu trời.

- Chỉ cho ngươi một cái thần thông!

Tô Yên nhìn những thiên lôi kia, không chịu nổi, hét lên tiếng.

- Ta muốn Thần Thất Đạp của ngươi!

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái, lập tức nói, thần niệm lan tràn mà đi. Tô Yên biết được thời gian cấp bách, mặc dù không cam lòng, nhưng lại bất đắc dĩ, tùy ý để cho thần niệm của hắn lan tràn đến, ở trong đầu của nàng, chiếm được đạo pháp của Thần Thất Đạp.

Gần như khoảnh khắc Mạnh Hạo thu được đạo pháp này, trong nháy mắt 7, 8 đạo thiên lôi ầm ầm mà đến, bỗng nhiên thân thể của hắn nhoáng lên một cái, lôi đỉnh trong tay xuất hiện. Khi ánh chớp nhoáng lên một cái, đã cùng yêu tu lão ẩu đổi vị trí, xuất hiện bên cạnh một yêu tu khác. Giữa tay phải nâng lên, Diệt Sinh Quyền trực tiếp đánh ra.

Tốc độ cực nhanh, làm cho không người nào có thể phản ứng. Chớp mắt một cái, nổ ầm ầm ngập trời, yêu tu nọ toàn thân sụp đổ, máu tươi nổ tung, bị một quyền của Mạnh Hạo trực tiếp diệt sát.

Yêu tu tử vong, ấn ký trên mu bàn tay hắn biến mất, trở thành một đạo khí đỏ, ngưng tụ trên mu bàn tay Tô Yên.

Đây hết thảy quá nhanh, gần như trong nháy mắt ấn ký mu bàn tay của Tô Yên mu xuất hiện, bầu trời khốn đốn dưới 7, 8 đạo tia chớp, bỗng nhiên biến mất, vô ảnh vô tung. Mà thiên lôi cũng vào giờ khắc này, tiêu tán không tiếng động.

Trên Tế Đàn, như cũ còn là tám người, ít đi một tên yêu tu, thêm một Tô Yên run rẩy.

Cộng thêm Sở Ngọc Yên trong túi trữ vật, trọn đủ tổng cộng chín tu!

Trên mu bàn tay của mỗi người, đều có ấn ký màu đỏ, đây là tư cách thân phận của bọn họ ở Như Phong Giới!

Giờ khắc này, giết chóc lẫn nhau cũng ngừng lại. Bọn họ không xông về Mạnh Hạo, mà lui về phía sau lẫn nhau, cảnh giác lẫn nhau, trong trầm mặc, cũng có bi thương.

Khi nhìn về phía hơn 10 ngàn tu sĩ bên dưới Tế đàn cùng với mấy trăm ngàn người ở vòng ngoài, đám người Phàm Đông Nhi có một loại ảo giác. Dường như bọn họ không còn là thượng vị giả, dường như... Tế đàn trở thành một chỗ lôi đài. Mà bọn họ đánh trên lôi đài, người bốn phía, mặc dù không có ngẩng đầu, nhưng lại trở thành người xem.

Thượng vị giả đang biểu diễn, hạ vị giả đang quan sát, rốt cuộc... người nào mới thật sự là thượng vị giả?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1442: Tự liệt tuyên chiến

Ai là thượng vị giả, vào giờ khắc này, dường như có chút nói không rõ.

Trên Tế Đàn quốc gia thứ chín, Mạnh Hạo đứng bên cạnh một phía, nhìn bầu trời phía xa. Tô Yên đã bị hắn lần nữa phong ấn, ném vào bên trong túi trữ vật. Hắn đứng ở nơi đó, có gió sa mạc thổi tới, nhấc lên bụi đất, cũng thổi bay tóc dài cùng quần áo của hắn.

Phía sau hắn, mấy người khác đều đang trầm mặc, khi nhìn về phía bóng lưng Mạnh Hạo, đều phức tạp cùng sợ hãi, cho dù là Phàm Đông Nhi cũng như thế.

Sự giết chóc của Mạnh Hạo vượt ra khỏi sự cường đại của mọi người, khiến cho hắn ở quốc gia thứ chín, trải qua một trận chiến này, ngưng tụ địa vị vô thượng.

Đám người Kiếm Đạo Tử bên dưới Tế đàn cũng đang nhìn hướng Mạnh Hạo, lộ ra vẻ kính sợ chân chính đối với tiên nhân. Bọn họ không ngẩng đầu nhìn lại, mà là chậm rãi cúi đầu xuống, quỳ lạy ở nơi đó.

Bọn họ hiểu rõ, từ giờ khắc này, những tiên nhân khác bọn họ có thể không cần quá cứ có lệnh là phải theo. Bên trong quốc gia thứ chín, từ hôm nay trở đi, cho đến khi Mạnh Hạo rời đi hoặc là bị người thay thế, thanh âm của hắn, chính là... Nhất ngôn cửu đỉnh.

Khi mọi người trầm mặc, trong quốc gia thứ tám, trên Tế đàn thuộc về quốc gia thứ tám, thời khắc này một mảnh xương trắng, tử ý ngập trời, có tám người tu sĩ đang run rẩy quỳ lạy ở nơi đó. Mà phía trước tám người này, ngồi trên một đống xương trắng, chính là Tự liệt của Đệ Bát Sơn Hải, thanh niên gầy nhom mặc trường bào màu đen.

- Các ngươi mang người tới quá ít, sao không mang nhiều một chút, ta... vẫn chưa giết đủ.

Ánh mắt của gã lộ ra tia tàn nhẫn, mắt lạnh nhìn mọi người run rẩy, cuối cùng ngẩng đầu lên, một cỗ sát khí ngập trời bạo phát ầm ầm trên người gã. Về phần bốn phía, đại lượng thi hài tràn ngập, không có một khối nào là hoàn chỉnh.

Máu tươi nhiễm đỏ Tế đàn.

Trên quốc gia thứ bảy, có một thanh niên cầm trong tay trường thương. Trên trường thương của thanh niên nọ, bất ngờ có bảy đầu, bị hắn xuyên qua thành một chuỗi. Hắn đứng ở nơi đó, tám người bốn phía đều đang run rẩy.

- Ta không muốn giết các ngươi, nhưng ai bảo bọn ngươi không nên tới đoạt Tự liệt của ta chứ. Ở Đệ Thất Sơn Hải, ta không dám quá phận, nhưng ở chỗ này... các ngươi coi là thứ gì!

Thanh niên toét miệng cười, một cổ ý tín niệm cường đại, bộc phát ra trên người hắn.

Bên trong quốc gia thứ sáu, một người đồng tử đang ngồi. Đồng tử nọ thoạt nhìn chỉ có 7, 8 tuổi, khoanh chân ngồi ở Tế đàn, cười híp mắt nhìn người xung quanh. Chung quanh hắn, có chín đại hán đứng thẳng. Chín đại hán đó, mỗi một người đều thần sắc lạnh lùng.

Quốc gia thứ sáu này là đặc thù nhất, càng không có một người nào dẫn người vào được, khiến cho chỗ này không có sấm sét phủ xuống.

Mà kinh người nhất, là quốc gia thứ năm. Tế đàn nơi đó trực tiếp trở thành màu máu, chỉ có một người đi ra từ trong biển máu, đứng ở bên cạnh Tế đàn. Thân thể của người này hơi mập, trên mặt luôn mang mỉm cười. Nhưng phía sau nụ cười đó, lại cất giấu lạnh lùng.

Tất cả mọi người tới cùng với hắn đều tử vong toàn bộ, chỉ còn lại có một mình hắn.

- Muốn đoạt Tự liệt của ta, các ngươi còn chưa đủ tư cách.

Thanh niên đó mặt tươi cười, lẩm bẩm nói nhỏ.

Trong quốc gia thứ tư hoàn toàn yên tĩnh, Lâm Thông mặc trường bào màu trắng, gương mặt ngạo nghễ. Phía sau hắn, đi theo bốn tên tu sĩ, trên thần sắc bốn người này đều có lệ khí, bốn phía thi thể tràn ngập.

Từ đầu đến cuối, hắn cũng không có xuất thủ, mà là bốn tên tùy tùng của hắn trực tiếp diệt sát bốn người khác cùng với những tu sĩ bị mang đến.

- Hy vọng ở chỗ này có thể có thú vị một chút.

Lâm Thông mỉm cười.

Quốc gia thứ ba, một dạng máu chảy thành sông, nhưng bất đồng chính là, trong quốc gia thứ ba này, thời khắc này tồn tại chín người, nhưng lại không có một người là Tự liệt! Trong chín người đó, có một nam nhân trung niên, người này mặc một thân đế bào, đứng ở nơi đó, trên mặt lộ ra một nụ cười. Nụ cười kia mang thỏa mãn, cũng có một chút mong đợi.

- Đợi quá lâu quá lâu... Rốt cục chờ đến một ngày này, Chủ Tể nói như vậy, quả là thật !

Ông ta nói, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa. Ông ta có thể thấy được, ở nơi đó, có một đạo thân ảnh, đang bay nhanh đi xa.

Thân ảnh kia là một nữ nhân, một người thứ mười xuất hiện ở mảnh Tế đàn này!

Mà bên dưới Tế đàn, tồn tại hơn 10 ngàn tu sĩ, nhưng không ai cúi đầu, đều ngẩng đầu, đều đang nhìn trung niên mặc đế bào, trong mắt của bọn họ, mang cuồng nhiệt.

Tế đàn của quốc gia thứ hai rất an tĩnh, an tĩnh đến trình độ đáng sợ. Nơi này không có máu tanh, có chỉ là một mảnh băng hàn, cả Tế đàn trở thành một khối băng to lớn.

Bên trong mảnh băng đó, có một người nam nhân mặc áo dài màu lam, đang từ từ nhắm hai mắt.

Chung quanh hắn, có tám cổ thi thể không nhúc nhích.

Về phần Tế đàn của quốc gia thứ nhất, là một chỗ quỷ dị nhất trong tất cả tế đàn. Người bên dưới Tế đàn, một dạng không cúi đầu, mà là bị yêu cầu ngẩng đầu. Bọn họ đều đang run rẩy, đều đang sợ hãi nhìn trên Tế Đàn, một nam nhân áo trắng lơ lửng lên.

Thần sắc của nam nhân ấy rất bình tĩnh, dường như cảm ngộ, yên lặng nhìn tay phải của mình. Trong lòng bàn tay, bất ngờ... có một tia chớp. Tia chớp nọ tuyệt không tầm thường. Nếu Mạnh Hạo ở chỗ này, nhất định liếc một cái có thể nhận ra, đó là... lôi đỉnh của thiên lôi trước đó!

Người nam nhân áo trắng lại bắt lấy một luồng sấm sét vào trong bàn tay. Thậm chí nhìn bộ dáng hắn thời khắc này, loại cảm ngộ đó dường như đối diện sấm sét này, tiến hành khống chế.

Tu vi như thế, cường hãn như vậy, hắn chính là Tự liệt của núi thứ nhất, cũng là một trong ba người mạnh nhất được công nhận trong Tự liệt!

Phía sau hắn, tám người đến từ Đệ Nhất Sơn Hải, đều là tùy tùng của hắn, không có một người nào là đệ tử của biển thứ nhất, đều là người tùy tùng của thanh niên áo trắng này.

Họ đều là người trong một trận chiến của hắn, bị hắn chiết phục, từ nay về sau đi theo hắn, chiến đấu cho hắn. Mà kinh người nhất, cũng là khiến Đệ Nhất Sơn Hải tu sĩ rung động , là trong tám người tùy tùng của hắn, có một người cũng thuộc Tự liệt!

Thân là Tự liệt, hiển nhiên trở thành tùy tùng của hắn, có thể thấy được chỗ cường hãn của thanh niên áo trắng ở núi thứ nhất này.

- Căn nguyên lôi, ở chỗ này cảm ngộ, quả nhiên tốt hơn nhiều lắm so với ở Sơn Hải Giới.

Sau một lúc lâu, thanh niên áo trắng nắm chặt tay phải. Khi tiếng động răng rắc vang vọng, sấm sét tiêu tán, không ngờ sáp nhập vào trong cơ thể hắn. Hai mắt của hắn vào giờ khắc này, lộ ra hào quang mãnh liệt.

- Như Phong Giới này mở ra mấy lần, ta mặc dù lần đầu tiên tới, các ngươi nói, ta có nên sưu tập một ít người cùng vật thích thú không, hay là có thể trên ý nghĩa chân chính, mang đi thế giới căn nguyên không?

Bất quá dưới so sánh, ta càng mong đợi... Có thể sưu tập một cái Tự liệt, tốt nhất là một người nam tu!

Thanh niên áo trắng cười cười, quay đầu nhìn về một nữ nhân phía sau, tay phải nâng lên, nhẹ nhàng thổi qua trên mặt của cô gái ấy. Cô gái cúi đầu cười, mấy người tùy tùng khác, hai nữ năm nam, nghe vậy cũng đều nở nụ cười.

Thời khắc này cả bầu trời Như Phong Giới từ từ sáng sủa, sau hơn mười hít thở, bỗng nhiên có một thanh âm lạnh lùng, truyền đến từ bầu trời, vang vọng ở quốc gia thứ nhất, vang vọng cả Như Phong Giới. Nhưng người của Như Phong Giới lại nghe không được, chỉ có người từ ngoài đến, mới có thể nghe nói.

- Thí luyện... Bắt đầu!

- Trung tâm Thần Miếu, chỗ lựa chọn, tiên tu không thể vào. Lấy chín nước làm bàn cờ, lấy binh tu của Như Phong Giới làm lá cờ, triển khai chín nước đại chiến!

- Bất kỳ một quốc gia đều có Như Phong Giới ấn, người thu hoạch giới ấn tối đa, có thể đạp trung tâm Thần Miếu!

- Thời khắc này... vách ngăn của chín nước, mở ra!

Thanh âm này không thương tang. Chẳng qua là loại cảm giác chết lặng đó dường như không có tâm tình chút nào, giống như tiếng động của khôi lỗi. Khoảnh khắc nó truyền ra, bỗng nhiên, gió lốc tường ngăn giữa chín quốc gia của Như Phong Giới, trong nháy mắt biến mất, hoàn toàn tiêu tán!

Theo sự tiêu tán đó, giữa chín quốc gia, không có phong bế cùng bảo vệ lẫn nhau nữa, trực tiếp liên tiếp cùng chung...

Lại vào giờ khắc này, mặt đất run rẩy, quy tắc cùng căn nguyên của cả Như Phong Giới không có chút nào bảo lưu lại, toàn bộ hiển lộ ra. Linh khí cuồng bạo, lúc quy tắc biến hóa, căn nguyên lộ ra, dường như có thể dễ dàng được cảm ngộ hơn.

Thiên địa biến sắc, cả bầu trời nổi lên cuồng phong, cơn áp ức dồn về bốn phương tám hướng.

Trên Tế Đàn của quốc gia thứ nhất, thanh niên áo trắng cười dài. Theo tường ngăn gió lốc tiêu tán, hắn lập tức liền cảm nhận được bên trong Như Phong Giới, khí tức của những Tự liệt khác.

Cái loại cảm giác này, dường như là ngọn đèn dầu trong bóng đêm, rõ ràng có thể tra xét.

Trong tiếng cười, thanh niên áo trắng trong giây lát, tản ra khí thế của tự thân ầm ầm, trực tiếp sáp nhập vào bên trong thiên địa. Tu vi bạo phát, tạo thành một cỗ khí tức mãnh liệt, quét ngang cửu thiên.

Hắn đang tuyên chiến, tuyên chiến với... tám quốc gia khác của cả Như Phong Giới!

Cùng lúc đó, trong hàn băng của quốc gia thứ hai, đôi mắt của nam tử áo lam bỗng nhiên mở ra. Tám cổ thi thể chung quanh hắn cũng đều khoảnh khắc mở mắt ra, lộ ra ánh sáng màu xám tro. Trong tiếng răng rắc, lớp băng nổ tung, thanh niên áo lam nọ một dạng tản ra khí thế của mình, một dạng đi tuyên chiến!

Trong quốc gia thứ ba, nam nhân trung niên mặc đế bào cười quỷ dị. Ông ta rõ ràng không có ấn ký, nhưng ngặt nỗi vào giờ khắc này, trên người của ông ta, một dạng có khí thế của ấn ký, phóng lên cao.

Quốc gia thứ tư, Lâm Thông ngạo nghễ ngẩng đầu. Khí thế một dạng bạo phát, không người nào nguyện ý đúng lúc này đi yếu thế. Bọn họ là Tự liệt, là thiên kiêu của Sơn Hải Giới, mà bên trong Như Phong Giới vô câu vô thúc, yếu thế đại diện chân chính yếu đi. Một khi đã nhận ra hư nhược, như vậy... rất có thể là người thứ nhất bị trực tiếp diệt quốc đoạt ấn.

Quốc gia thứ năm, thanh niên nọ mặt tươi cười, thời khắc này nụ cười, khí thế bạo phát.

Quốc gia thứ sáu, đồng tử đó tiếng cười sắc bén, khi đứng dậy, bất ngờ có khí tức cường hãn. Trên người hắn ngập trời lên, cuốn lên gió mây, hám động cửu thiên.

Còn có quốc gia thứ bảy, quốc gia thứ tám, vào giờ khắc này, thân là Tự liệt, đều tuyên chiến!

Thân thể của Mạnh Hạo chấn động, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Mọi người phía sau hắn cũng đều nghe được thanh âm tang thương đó. Nhưng bọn họ lại không cảm giác được, khí thế cùng bá đạo đến từ Tự liệt của tám nước khác.

Dường như đang thông báo những Tự liệt khác, bản thân mình đã đến.

- Tuyên chiến sao...

Đôi mắt của Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ dị, bên trong cả Đệ Cửu Sơn Hải, hắn đã đi trước gần như tất cả cùng thế hệ, trở thành núi lớn của bọn họ. Mà gần như tất cả thiên kiêu, đều thiếu nợ hắn không ít tài vụ, bị kết nhân quả, có giấy nợ.

Hắn rất sớm liền phát hiện, muốn tìm một thiên kiêu tới viết giấy nợ, là một chuyện rất khó khăn. Nhưng giờ này... sau khi cảm nhận được khí thế của Tự liệt kia, đôi mắt của Mạnh Hạo càng ngày càng sáng.

- Những người này chắc hẳn có tiền hơn so với những tên ở Đệ Cửu Sơn Hải!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, càng hưng phấn. Hắn bỗng nhiên tràn ra khí tức của mình ầm ầm, khiến cho khí tức ngập trời lên, giống như khói báo động đốt không thấy được. Thậm chí trong lúc Mạnh Hạo ngượng ngùng, hắn còn tự mình bạo phát khí thế, thi triển Nhất Chỉ Nhân Quả, đem cơ hội lần này, làm sự tiếp xúc ban đầu của nhân quả, để lại sợi dây nhân quả thứ nhất.

Các ngươi đã tới tuyên chiến, ta tới tuyên giấy nợ!

Khiến tất cả Tự liệt đều thiếu nợ tiền ta, đều viết giấy nợ cho ta!

Con đường giấy nợ đó, Mạnh Hạo quyết định không lay động đi tiếp!

Giờ khắc này, tất cả Tự liệt, khí thế đều nổi lên bên trong khu vực của từng người. Trên chín tầng trời, giữa bầu trời, dường như triển khai một cuộc va chạm giữa lẫn nhau không thấy được.

Khiến cho bầu trời biến sắc, gió mây cuốn ngược, vô hình đụng chạm đến từ giữa Tự liệt, nổ ầm ầm cả thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1443: Tâm cơ của Kiếm Đạo Tử

Vào lúc thế giới này nổ ầm ầm, thiên địa biến sắc, gió mây nghịch cuốn... Danh sách đến từ chín quốc gia, khí thế của bọn họ cuốn lên biến hóa bầu trời, rốt cục... bị những tu sĩ không phải danh sách cảm nhận được.

Giờ khắc này, trên tòa Tế đàn của chín quốc gia, mọi người đều rõ ràng đã nhận ra chiến ý cùng khí thế tràn ngập bên trong cả thiên địa!

Đó là tuyên chiến, đó là sự đánh nhau giữa danh sách!

Mà nơi này... Cuối cùng là chiến trường của danh sách. Những người khác, nhất định là làm nền mà thôi, không phải vai chính nơi đây!

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng giờ khắc này, Phàm Đông Nhi cũng được, Bối Ngọc cũng được, những yêu tu kia cũng được, đều đang trầm mặc. Bọn họ nhìn Mạnh Hạo, nhìn hắn đứng ở bên cạnh Tế đàn, nhìn toàn thân hắn tràn ra khí thế vô thượng, nhìn mọi người phía dưới đều cúi đầu quỳ lạy.

Dường như vào một chớp mắt đó, bọn họ bỗng nhiên hiểu rõ .

Nơi này... Thuộc về danh sách!

Bên trong sự tuyển chọn của Hồng hoa lục diệp, vận mạng không cho bọn họ cơ hội, trực tiếp mệnh danh bọn họ là lá xanh...

Đôi mắt của Phàm Đông Nhi lóe lên một cái, trong mắt có một chút ý không cam lòng. Bối Ngọc cũng giống như thế. Các nàng tuy là nữ tử,

nhưng lại là Thánh nữ của tông môn, có tâm khí tuyệt cao, có không cam lòng với dã tâm rơi ở phía sau.

Hồi lâu, khí thế tuyên chiến giữa hết thảy danh sách đến từ cả Như Phong Giới từ từ tiêu tán, bị từng người thu hồi. Mạnh Hạo vung tay áo, dẫn đầu hướng về bên ngoài Tế đàn, bước đi một bước.

- Ngẩng đầu lên!

Khoảnh khắc Mạnh Hạo đi ra Tế đàn, hắn bỗng nhiên lên tiếng. Thanh âm truyền khắp mặt đất, quanh quẩn trong tai của mỗi một người Như Phong Giới tu sĩ, vang vọng tới nơi càng xa hơn trong lòng của mấy trăm ngàn người.

Gần như theo bản năng, mọi người đều ngẩng đầu. Vô số ánh mắt, vào khoảnh khắc này, đồng loạt ngưng tụ trên người Mạnh Hạo. Hắn ở giữa không trung, quần áo bay múa, tóc bay lên, ý của Tiên Đế tạo thành một cỗ khí chất độc đáo trên người của hắn.

Khí chất này, khó có thể hình dung. Nhưng vào một chớp mắt đó, lại khiến cho người ta có loại cảm giác sùng bái.

- Bái kiến thượng tiên!

Thanh âm bỗng nhiên truyền ra từ mặt đất. Thanh âm đến từ chúng tu chỉnh tề, vào giờ khắc này vang dội bốn phương tám hướng. Thân thể của Kiếm Đạo Tử lại bay lên, vung tay áo giữa không trung, lập tức bốn phía có ánh sáng ngọc phát sáng.

- Tổ tu giá!

Ông ta gầm nhẹ một tiếng, lập tức bên trong đám người từ phía dưới, bay ra hơn một ngàn người. Không ngờ ở giữa không trung, hợp thành một chiến thuyền do ngàn người ngưng tụ!

Sau đó, còn có 8000 người bay ra, giữa không trung đó, hợp thành chín tòa chiến thuyền khí thế kinh người. Trên mỗi một chiếc chiến thuyền, đều có thể thấy được tu sĩ chồng lên chung vào một chỗ. Trong mắt của bọn họ lộ ra cuồng nhiệt, dường như có thể phục vụ cho tiên nhân là vinh hạnh vô thượng cho bọn họ.

Trên chiến thuyền, còn có hai phái nam nữ tu sĩ. Trong đó những nam tu kia, mỗi một cái đều phi phàm tuấn mỹ, nếu là nữ tử trong phàm tục thấy được, nhất định si mê.

Còn những nữ tu nọ thì lại tuyệt mỹ động lòng người. Có diễm lệ, có thanh thuần, bất kỳ một cô gái nào đều có thể nói là tuyệt thế.

Bọn họ quỳ ở nơi đó, tựa hồ đối với mọi yêu cầu, đều sẽ không chút do dự đi hoàn thành.

- Mời thượng tiên!

Kiếm Đạo Tử quỳ lạy xuống, cao giọng hô lên.

- Mời thượng tiên!

Những lão nhân kia, những tu sĩ kia, toàn bộ hô to.

Mạnh Hạo sửng sốt. Mặc dù hắn trước đó cảm nhận được loại cảm giác không có bất kỳ trói buộc của Như Phong Giới này, nhưng trong nháy mắt, như cũ vẫn là không cách nào đi thích ứng tình huống như vậy.

Lấy người làm ra thuyền...

- Kiếm Đạo Tử, ngươi ở phía trước dẫn đường, thuyền này... Ta không ngồi.

Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng, đi về phía trước. Kiếm Đạo Tử ngẩn ra, bên trong đôi mắt lóe lên một cái nhỏ không thể tra xét. Ông ta cẩn thận nhìn Mạnh Hạo vài lần, không có nói chuyện, mà nhanh chóng bay ra, đi theo bên cạnh hắn.

Mạnh Hạo không ngồi, cũng không đại diện bảy người kia sẽ không chọn. Nhất là mấy yêu tu đó, thời khắc này tâm thần cũng bị chấn động một cái. Bọn họ dù sao cũng bị mang vào, không có sự trải qua trước đó. Thời khắc này thân thể mấy người nhoáng lên một cái, hóa thành cầu vồng bước chân vào đến trên chiến thuyền do từng tu sĩ hợp thành.

Đạp trên chỗ đứng do ngàn người hợp thành, bên cạnh là tuấn nam mỹ nữ có thể thỏa mãn hết thảy nhu cầu, còn có thị nữ bên cạnh mang sang rượu ngon linh quả. Loại cảm giác này, khó có thể hình dung.

Ngay cả thanh niên tu sĩ phía sau người Phàm Đông Nhi, cũng đều trong trầm mặc lóe lên một cái, rơi vào trên một chiến thuyền, lập tức liền có tuyệt mỹ thị nữ tiến lên, quỳ lạy ở trước mặt của hắn.

Thanh niên này hít sâu một hơi, nhìn chiến thuyền, nhìn hết thảy bốn phía, bên trong thần sắc có chút hoảng hốt.

Cuối cùng, cho dù là Phàm Đông Nhi và Bối Ngọc, cũng trong sự cuồng nhiệt của Như Phong Giới tu sĩ, chần chờ đi tới. Đoàn người nhấc lên tiếng sấm, xé bầu trời, bay nhanh về xa xa.

Trên mặt đất, Nhân Hoàng đứng dậy, mang mấy chục người binh sĩ của quốc gia thứ chín, di động trên mặt đất, tốc độ rất chậm. Nhưng trên bầu trời nhìn lại, rậm rạp chằng chịt một mảnh, giống như hộ giá.

Mạnh Hạo ở phía trước nhất, một đường trầm mặc. Kiếm Đạo Tử đi theo bên cạnh hắn. Tu vi của lão giả này không đến tiên, khi theo Mạnh Hạo rất cố hết sức. Hắn nhìn lão giả, vung tay một cái, lập tức một đạo ánh sáng xuất hiện dưới chân ông ta, khiến cho thân thể ấy phút chốc nhẹ

nhàng không ít, có thể miễn cưỡng đi theo tốc độ của hắn.

- Đa tạ thượng tiên!

Kiếm Đạo Tử nhanh ôm quyền, cảm kích nói.

- Thu hồi sự cung kính giả dối của ngươi đi, ta nhìn thấy phiền lòng. Mặt khác... Ta gọi là Mạnh Hạo, không phải họ Thượng, cũng không gọi là Tiên.

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, lời nói không chút khách khí.

Thần sắc của lão giả có chút cổ quái, lần nữa ôm quyền, cung kính lên tiếng.

- Tôn thượng tiên chi mệnh.

Mạnh Hạo không để ý tới lão giả này nữa. Chỗ tâm cơ trước đó của ông ta, những người khác có lẽ vì nguyên nhân xuất thân, không có thói quen đi nhìn chăm chú chút ít sự biến hóa rất nhỏ của kẻ yếu. Nhưng Mạnh Hạo mặc dù thân phận tôn cao, lại là thiếu tộc của Phương gia, nhưng hắn ở Nam Thiên Tinh, vùng vẫy ra từ trong nhỏ yếu, đã trải qua quá nhiều sống chết, đã sớm ma luyện ra một đôi mắt sắc bén.

Đối với đủ loại trước đó của lão giả này, Mạnh Hạo nhìn rõ ràng. Hắn cũng chưa bao giờ cho rằng, trên thế giới này, thật sự có người sẽ cam tâm tình nguyện trở thành hạ vị giả. Thậm chí... mọi người của Như Phong Giới, ngay cả hạ vị giả cũng không gọi được, giống như nô bộc vậy, sống chết không phải do mình, vận mạng đều là Sơn Hải Giới nắm trong tay.

Thậm chí chỗ này ngàn năm khai một lần, cũng đều chú định sẽ máu chảy thành sông. Cho nên ngàn năm, chỉ có điều như hoa màu vậy, cho người của Như Phong Giới có thời gian tu sanh dưỡng tức, để... lần sau

thu gặt!

- Sự thay đổi của quy tắc cũng không tình cờ!

Ánh mắt của Mạnh Hạo chớp động.Hành trình Như Phong lần này, hắn sẽ không sơ ý khinh thường. Mặt khác, chuyện mà hắn biết, cũng vượt qua xa đám người Phàm Đông Nhi.

- Mạnh thượng tiên, Bạch Phong Sơn là núi vận mệnh quốc gia của quốc gia thứ chín ta. Nơi đó là chỗ quy tắc cùng đạo pháp căn nguyên của nước ta, càng là một trong cây trụ của cả thế giới, có lực lượng thông thiên!

- Thượng tiên lựa chọn nơi đó, thì có thể được vận mệnh quốc gia gia trì, thậm chí lấy đó có thể khiến cho tu vi kéo lên, đạt tới trình độ khó tin.

- Mà trong truyền thuyết, quốc vận sơn là chí bảo biến thành, có lẽ lấy tư chất thiên kiêu của Mạnh thượng tiên, có thể có tạo hóa lớn hơn.

Kiếm Đạo Tử hình như có tâm lấy lòng Mạnh Hạo, ở một bên cung kính nói. Khi ông ta đi về phía trước, có gió đập vào mặt, dường như thổi thanh âm của ông ta, nhẹ nhàng lướt đi về phía sau, bị đám người Phàm Đông Nhi mơ hồ nghe được.

Bước chân của Mạnh Hạo không ngừng, đầu lại quay lại, sâu đậm nhìn Kiếm Đạo Tử một cái. Trên mặt tựa như cười chế giễu, trong mắt đã càng lúc càng sắc bén.

Ánh mắt ấy sắc bén khiến thân thể của Kiếm Đạo Tử lộp bộp một tiếng, nhưng trên thần sắc như cũ tràn đầy mỉm cười, cúi đầu cung kính.

- Ta giết người nhiều lắm, trong đó có không ít là bởi vì tính toán ta, mà bị ta phát hiện, cho nên chém xuống đầu.

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng.

- Với một bộ khu vực bản đồ, giữa vô thanh vô tức phân hoá phủ xuống chín vị thượng tiên, ngồi thu ngư ông thủ lợi, lại có thể nhìn ra thị phi sâu cạn, đích thật là giỏi tính toán.

- Rồi sau đó thiên lôi cuồn cuộn, nhìn như kinh hoảng, nhưng sự châm chọc trong mắt, đừng tưởng rằng không người thấy được. Sự thay đổi của quy tắc, vì sao ngươi biết được?

Mạnh Hạo mỗi một câu nói ra, Kiếm Đạo Tử đều thần sắc sửng sốt một chút, lộ ra ý lo lắng. Ông ta dường như cảm thấy bị hắn hiểu lầm, cũng có sợ hãi, muốn há miệng giải thích.

- Một tấm bản đồ, dẫn nội loạn, một quy tắc, sát kiếp hiện.

- Tuy nhiên những thứ này, ta không có hứng thú đi để ý tới.Nhưng ngươi lại còn muốn tới trêu chọc ta, lấy lợi ích của một ngọn núi, ý đồ lần nữa nâng lên chuyện phiền phức. Ngươi biết ta mạnh hơn bọn họ, muốn dựa vào ta để giết chóc đúng không?

Mạnh Hạo mỉm cười nhàn nhạt, nhưng lời nói nói ra, lại khiến cho sắc mặt của Kiếm Đạo Tử tái nhợt, trong run rẩy càng sợ hãi.

- Thượng tiên bớt giận, đây là hiểu lầm, ta... Ta không có ý tứ này, ta...

Trán của Kiếm Đạo Tử chảy xuống mồ hôi lạnh, dường như vô cùng khủng hoảng, cũng có ủy khuất.

- Để ta đoán một chút, nếu như ta là ngươi, ta tính kế, tuyệt sẽ không chỉ đặt trên người một người, mặc kệ đối với ta có thành công hay không. Ngươi nên biết, bọn họ trước mắt cũng sẽ không chủ động tới trêu chọc ta. Tuy nhiên thứ ngươi muốn, chẳng qua chỉ là chấp niệm trong đầu óc nhân vì một chút ích lợi là được rồi.

- Có chấp niệm, sớm muộn gì... sẽ vì ngọn núi kia, xuất hiện phân tranh.

- Chấp niệm đó là gút, hắn còn có thể có rõ ràng. Nếu như ta là ngươi, ta sẽ tìm một phen mặt đao khác, đồng thời tới suy yếu tiên nhân, cũng cho ra một cảnh cáo không lớn không nhỏ. Cảnh cáo chúng ta ở chỗ này... Đừng quá càn rỡ! Ta nghĩ, một cây đao khác mà ngươi tìm, hắn phải nhanh xuất hiện thôi.

Nụ cười của Mạnh Hạo càng lạnh lẽo.

Kiếm Đạo Tử cười khổ, dường như cảm thấy khó lòng giải bày. Ông ta ôm quyền đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên, cách đó không xa, mặt đất núi có một thác nước. Bên dưới thác nước có một đầm nước, bên đầm nước, có một con cáo trắng.

Đỉnh đầu con cáo trắng đó có một viên bạch ngọc, lưu quang bốn phía, thoạt nhìn cũng không phàm tục. Những tia sáng lại tới từ bốn phương tám hướng, ngưng tụ trên bạch ngọc.

Đúng lúc này, một tên yêu tu trung niên Cửu Hải Thần Giới trên một chiếc thuyền, ông ta nhìn thấy màn này, lập tức mở to mắt, thất thanh.

- Nạp Thần Yêu Ngọc!

Trong mắt của trung niên yêu tu phút chốc lộ ra tham lam cùng mừng như điên. Thân thể nhoáng lên một cái, bay ra từ trên chiến thuyền, chạy thẳng tới mặt đất mà đi.

- Ta nếu là ngươi, cũng sẽ không đi.

Bước chân của Mạnh Hạo dừng lại. Sau khi hắn thấy một màn như vậy, thanh âm truyền ra, vang vọng. Thần sắc của Kiếm Đạo Tử kia cũng ngẩn ra, nhưng lại hừ lạnh.

Như Phong Giới này, ông ta không phải là không biết. Biết được sự tồn tại của nơi đây, tu vi không vượt qua tiên giả, ở thế giới vô pháp vô thiên này, vật mà ông ta coi trọng, còn có người có thể ngăn cản hay sao!

Ông ta tản ra thần thức, sau khi không có phát hiện dị thường, không để ý tới Mạnh Hạo nữa, khoảnh khắc chạy thẳng tới con cáo trắng, hướng về bạch ngọc, bắt một trận đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1444: Yêu ngôn hoặc chúng

Nhưng ngay khi trung niên yêu tu nọ tới gần, vào chớp mắt bắt lấy bạch ngọc, đột nhiên một tiếng hừ lạnh bất ngờ truyền ra từ phía sau thác nước, theo thanh âm truyền ra, hóa thành một chữ.

- Cút!

Chỉ vẻn vẹn một chữ, giống như câu động thiên lôi, đưa tới một cỗ khí thế kinh thiên phủ xuống ầm ầm. Không ngờ cuốn lên bầu trời, tạo thành một cổ gió lốc, vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt trung niên yêu tu nọ, trực tiếp nổ tung.

Ầm ầm ầm.

Sắc mặt của trung niên yêu tu đại biến, phun ra máu tươi, cả người như diều đứt dây, bị gió lốc trực tiếp đánh ầm ra, không ngừng lui về phía sau, không ngừng phun ra máu tươi. Cho đến khi người này thối lui ra khỏi mấy trăm trượng mới dừng lại, sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy. Bên trong thần sắc lộ ra hoảng sợ cùng không thể tin.

- Yêu Ngôn Hoặc Chúng!

Trên chiếc thuyền giữa không trung, thần sắc của Bối Ngọc cũng thay đổi lớn giống vậy, lên tiếng từng chữ, nói ra bốn chữ đó.

Mấy yêu tu khác vào thời khắc này đều là tâm thần chấn động, lộ ra khó tin, đồng loạt nhìn về phía thác nước kia.

Phàm Đông Nhi cũng nội tâm chấn động.

Đôi mắt của Mạnh Hạo hơi co rút lại, thanh âm mới truyền ra từ phía sau thác nước, một chữ đó có ẩn chứa lực lượng khó có thể hình dung. Một chữ có thể trở thành một đạo thuật pháp. Một chữ, có thể hóa thành một loại thần thông. Một chữ... Lại có thể rung chuyển tâm thần. Trung niên yêu tu nọ sở dĩ bị thương, trừ bị thuật pháp thần thông đánh ra, càng trọng yếu hơn là tâm thần của người này bị một chữ đó trực tiếp hóa thành công kích.

- Lấy thần thức tự thân công kích tự thân... Khó lòng phòng bị. Thần thức tự thân càng mạnh, sức công kích lại càng kinh khủng!

- Yêu Ngôn Hoặc Chúng...

Ánh mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái. Hắn biết bốn chữ này, đây là một trong ba đại đạo pháp chí cao vô thượng của yêu tu nhất mạch bên trong Cửu Hải Thần Giới!

Yêu tu có thể học được loại đạo pháp này, vô cùng ít thấy. Bối Ngọc có thể, chính là như đám Hải Giới bát yêu của Long Thiên Hải mới có tư cách.

Thậm chí chẳng những Mạnh Hạo nhìn thấu, đám người Phàm Đông Nhi cùng Bối Ngọc cũng đều nhìn thấu. Sự tồn tại sau thác nước cũng không có sát ý, đây chỉ là một lời cảnh cáo.

Trung niên yêu tu nọ ở giữa không trung sắc mặt càng lúc càng tái nhợt. Khi người này nhìn về phía thác nước, mang theo hoảng sự, ôm quyền cúi đầu thật sâu giữa không trung, nhanh chóng về tới trên chiếc thuyền. Còn con cáo trắng kia thì từ đầu đến cuối, cũng không nhìn ngoại giới chút nào, vẫn ở chỗ cũ thổ nạp bạch ngọc.

Đôi mắt của Mạnh Hạo chớp động, không nói chuyện, chỉ đứng ở nơi đó quan sát. Bối Ngọc chần chờ, cất bước đi ra, sau khi tiến đến gần thác

nước, nàng cúi đầu thật sâu.

- Vãn bối Cửu Hải Thần Giới yêu tu nhất mạch hải nữ Bối Ngọc, không biết là vị yêu tu tiền bối ở đây cùng yêu tu nhất mạch ta có quan hệ sâu xa hay không?

Bối Ngọc không thể không hỏi. Yêu Ngôn Hoặc Chúng chi pháp thuộc về bí truyền trong yêu tu nhất mạch. Người ngoài căn bản không thể thu được. Nhưng giờ này, nàng không ngờ ở chỗ này, thấy có người thi triển.

Bên trong thác nước không có thanh âm truyền ra. Hồi lâu sau, con cáo trắng đó há miệng nuốt vào bạch ngọc. Thân thể nhoáng lên một cái, nhảy vào bên trong thác nước biến mất không thấy.

Bối Ngọc do dự một chút, cuối cùng không dám bước chân vào bên trong thác nước. Một chữ lực lượng vừa rồi, có thể thấy được sự tồn tại, bên trong thác nước, tu vi của người đó... Vô cùng kinh khủng.

Mang nghi ngờ, Bối Ngọc lần nữa ôm quyền, đứng dậy bay lên chiếc thuyền. Mắt bên phải của Mạnh Hạo vào phút chốc đó, liên tục chớp động chín cái. Đầu óc hắn vang một tiếng ầm. Thế giới trong mắt bên phải vào giờ khắc này giống như phóng đại, dường như cụ bị lực lượng xuyên thấu, trong chớp mắt liền nhìn thấy phía sau thác nước, bất ngờ có một động phủ. Mà bên trong động phủ đó, giờ này khoanh chân đang ngồi một người nam nhân trung niên, bên cạnh nam nhân có một ngôi mộ.

Nam nhân đó dường như vĩnh hằng , đi phụng bồi ngôi mộ ấy!

Trong chớp mắt Mạnh Hạo thấy rõ những điều này, nam nhân bên trong động phủ chợt quay đầu, dường như cùng ánh mắt của hắn nhìn nhau, lộ ra một chút kinh ngạc. Người đó vung tay áo, lập tức hình ảnh trước mắt Mạnh Hạo kết thúc, đầu óc hắn đột nhiên đau nhói, sắc mặt hơi có đỏ

hồng, rất nhanh khôi phục.

Nhưng cho dù hình ảnh kết thúc, Mạnh Hạo như cũ vẫn nhớ rõ ràng bộ dáng của nam nhân trung niên, lại nhớ trên mi tâm của người đó có một cái vảy màu trắng.

- Hắn là yêu tu!

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, đi về phía trước. Kiếm Đạo Tử chần chờ một chút, đi theo phía sau. Những chiếc thuyền khác cũng chậm rãi đi về phía trước, rời khỏi nơi đây.

Sau khi đi không lâu, Mạnh Hạo bỗng nhiên tay phải chộp một cái về Kiếm Đạo Tử. Kiếm Đạo Tử đang muốn né tránh, chần chờ một chút, bị Mạnh Hạo bắt lại cánh tay.

- Thượng tiên...

Kiếm Đạo Tử kinh hoảng.

Thần sắc của Mạnh Hạo bình tĩnh, cầm lấy cánh tay của Kiếm Đạo Tử. Tay phải nâng lên một tiếng răng rắc, thẳng thừng chặt đứt một ngón tay của lão ta. Sự đau nhức kịch liệt khiến thân thể của Kiếm Đạo Tử run lên, nhưng dường như không dám nổi giận, mà là sợ hãi không dứt.

- Tên yêu tu vừa rồi chính là một cây đao khác của ngươi chuẩn bị đúng không?

Khi Mạnh Hạo lên tiếng nhàn nhạt, buông lỏng ra cánh tay của Kiếm Đạo Tử.

Kiếm Đạo Tử chua xót, dường như không biết nên giải thích thế nào.

- Ngươi có thể cứ tiếp tục giả bộ, tuy nhiên phải nhớ một câu nói... Đừng

chọc tới ta!

Mạnh Hạo chăm chú nhìn Kiếm Đạo Tử, từng chữ từng chữ lên tiếng.

- Lấy đi một ngón tay của ngươi chỉ là cảnh cáo, nếu lại chọc ta... mặc kệ bên trong Như Phong Giới còn ẩn chứa người nào, mà ngươi còn có bao nhiêu bả đao, ngươi đều sẽ hối hận.

Mạnh Hạo nói đến cuối cùng, mỉm cười.

Nhưng nụ cười ấy trong mắt của Kiếm Đạo Tử lại mang cảm giác nào đó khiến lão ta hoảng sợ. Dường như người trước mắt, là một tên hung thần ác sát, nếu không trêu chọc thì thôi, một khi thật sự trêu chọc, người này... Chuyện gì cũng có thể làm được.

Một đường sau đó, mọi người không gặp gì ngoài ý muốn nữa. Kiếm Đạo Tử cũng không nói bất kỳ lời gì khác cùng Mạnh Hạo. Hắn thẳng đường đi tới, nhìn thiên địa, thần sắc như thường.

Về phần những Sơn Hải Giới tu sĩ phía sau hắn, phần lớn trầm mặc. Sau khi trải qua chuyện của trung niên yêu tu trước đó, bọn họ tựa hồ đều thu liễm rất nhiều, mặc dù là thấy được trên mặt đất một vài vật động lòng vật, cũng không lỗ mãng.

Quốc gia thứ chín không lớn, đoàn người bay gần như đã nửa ngày. Bối Ngọc rời đi, đến động phủ của nàng lựa chọn. Những yêu tu khác cũng đều lần lượt rời khỏi, cho đến sau khi Phàm Đông Nhi cùng thanh niên tu sĩ nọ đều đi hết, phía trước Mạnh Hạo xuất hiện một tòa đô thành.

Đây là đô thành của người phàm, là quốc gia của Đệ cửu quốc.

Sau quốc gia này, có thể thấy được một ngọn núi xa xa. Lưng chừng núi có tuyết trắng, lưng chừng núi có màu xanh biếc. Dưới chân núi có hồ, liên tiếp xa xa hóa thành một con sông, thông hướng khu vực xa hơn.

Hồ này như cái gương của một mặt bầu trời, không có gợn sóng lăn tăn, nhìn một cái, giống như nơi đó cũng có một phương bầu trời.

Dưới sự bồi bạn của Kiếm Đạo Tử, Mạnh Hạo bay qua đô thành, lướt qua mảnh hồ nước như bầu trời vậy, đến gần tòa Bạch Phong Sơn nọ!

Hắn vừa mới tới gần, lập tức một cỗ gió lạnh đập vào mặt. Hiện giờ rõ ràng là mùa hạ, thời tiết nóng bức, bị gió rét lạnh thổi qua, cả người đều mát mẻ. Loại cảm giác đó, khiến cho người ta lập tức liền thích nửa tòa núi tuyết này.

Nhất là màu xanh biếc dưới sườn núi cùng trắng như tuyết trên lưng chừng núi tạo thành đối lập rõ ràng. Nhưng khiến cho tâm thần của Mạnh Hạo chấn động là sau khi hắn tiến lại gần, hắn rõ ràng đã nhận ra, quy tắc cùng thế giới căn nguyên đến từ bầu trời trên ngọn núi này dường như... càng rõ ràng, mãnh liệt hơn.

Dường như, ngọn núi này chính là vòng xoáy trung tâm của cả quốc gia thứ chín, giống như quy tắc căn nguyên, giống như căn nguyên sở tại của bản bổn nguyên.

Trừ điều đó, Mạnh Hạo còn trên ngọn núi này, đã nhận ra cảm giác trên đường lâu tại Nam Thiên Tinh lúc trước.

Đó là vô số năm qua, sau khi không biết bao nhiêu người sùng bái, tạo thành một cỗ lực lượng vô hình dường như hương hỏa. Lực lượng đó sau khi ngưng tụ đến trình độ nhất định, liền trở thành vận mệnh quốc gia của quốc gia thứ chín, theo thời gian trôi qua, từ từ ... trở thành một cỗ khí vận!

Khí vận của Như Phong Giới!

Mạnh Hạo càng nhìn càng là động lòng, càng làm cho hai mắt cả hắn co

rút lại. Là hắn ở đỉnh của ngọn núi cao nhất này, không ngờ cảm nhận được một cỗ triệu hoán, dường như trong đó, có sự tồn tại thần bí nào đó, đang kêu gọi hắn đi qua.

Cái loại cảm giác này từ từ mãnh liệt, dẫn động nhịp tim của Mạnh Hạo, tác động máu huyết toàn thân hắn vận chuyển, khiến cho hắn không nhịn được, muốn lập tức đi tới đỉnh núi, đi nhìn một chút rốt cuộc điều gì đang kêu gọi.

Mạnh Hạo đang muốn cất bước, hắn bỗng nhiên chợt ngừng bước chân.

- Có ý tứ, sao cảm giác là vì khiến cho ta một bước đến đỉnh núi, cố ý tràn ra loại triệu hoán này...

Hắn như có điều suy nghĩ, giữa cất bước đi về phía ngọn núi, khi xuất hiện, không trực tiếp lên đỉnh, mà ở dưới chân núi, giơ chân lên, đi lên nấc thang thứ nhất.

Phía sau hắn, Kiếm Đạo Tử cùng với mười lão giả kia nhìn lẫn nhau, đều thấy được vẻ giật mình trong mắt từng người.

Tòa Bạch Phong Sơn này là địa phương thần thánh nhất của cả quốc gia thứ chín, là Thánh sơn, đã từng có không ít tiên nhân tới qua. Nhưng phần lớn đều là bay thẳng đến đỉnh núi, từng bước một đi lên từ dưới chân núi như Mạnh Hạo vô cùng ít thấy.

Mà trên thực tế, đi lên từ dưới chân núi, thẳng đường đi tới, mới có thể cảm nhận được sâu sắc hơn. Núi này làm hạch tâm của quốc gia thứ chín, ngưng tụ đến quy tắc căn nguyên cùng với vận mệnh quốc gia.

Mạnh Hạo đi lên bậc cấp, từng bước từng bước, đi về đỉnh núi, bước chân chậm chạp, thậm chí rất lâu sẽ dừng lại. Hắn cảm thụ quy tắc trên ngọn núi này còn có căn nguyên gần như không chỗ nào không có mặt. Còn có chính là... ngưng tụ trên núi này, bao nhiêu năm rồi, ý niệm sùng

bái của vô số người tạo thành cái gọi là vận mệnh quốc gia.

- Đây là... Căn nguyên của núi sao.

Mạnh Hạo lẩm bẩm, tay phải dường như bắt được hư vô. Hắn giữa cái phất tay, lại không biết, một khu vực quốc gia thứ chín vào thời khắc này nổi lên gió lớn.

- Thủy bản nguyên...

- Đây là hỏa...

- Đều không trọn vẹn ...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, thời gian trôi qua, hắn đi rất chậm, cho đến khi ban đêm phủ xuống, cho đến mặt trời mới mọc ló đầu, cho đến vào lúc giữa trưa, hắn rốt cục đi qua chỗ núi xanh biếc, đi tới trên tuyết trắng. Hắn từng bước từng bước, toàn thân toàn ý đắm chìm trong núi này, đi cảm ngộ, đi hiểu rõ, quên mất bước chân, quên mất đường phía trước.

Thậm chí hắn cũng không biết, giờ khắc này, theo hắn đi lên núi, cả quốc gia thứ chín, mặt đất đều đang chấn động. Mưa gió rơi khắp nơi, ánh sáng bầu trời lưu chuyển. Trên mặt đất, cũng có linh tuyền phun ra mọi chỗ. Thậm chí còn có từng ngọn ngọ núi sau khi biến mất lại xuất hiện, sông lớn chảy ngược, giống như thế giới đang thay đổi.

Mà sỡ dĩ có biến đổi, hết thảy là bởi vì Mạnh Hạo đi lên núi. Hắn cảm ngộ quy tắc của thế giới này. Hắn cảm ngộ căn nguyên của thiên địa, mỗi một lần có thu hoạch, cũng sẽ ở cả quốc gia thứ chín hiển hóa.

Dưới chân núi, đám người Kiếm Đạo Tử sớm đã trợn mắt há hốc mồm, hô hấp dồn dập. So với những lão giả khác, trong mắt Kiếm Đạo Tử cũng có lo lắng sâu đậm. Mà ông ta lo lắng, hiển nhiên không phải Mạnh Hạo.

Cho đến khi Mạnh Hạo bất tri bất giác đã đến đỉnh núi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1445: Danh chấn Tư liệt

Đỉnh núi trắng như tuyết, một luồng gió rét lạnh thổi bông tuyết rơi vào trên trán của Mạnh Hạo. Sau đó nhanh chóng hòa tan, mang đi một tia ấm áp bé nhỏ không đáng kể trong cơ thể hắn, đưa tới lại là sự lạnh lẽo khiến người ta cảm thụ mãnh liệt.

Sự lạnh lẽo đó khiến đôi mắt của Mạnh Hạo mê mang, lộ ra một tia thanh minh. Hắn tỉnh lại, theo thức tỉnh, núi sông mặt đất bên trong cả Đệ cửu quốc, thời tiết biến hóa, cũng trong nháy mắt bình tĩnh.

- Thế gian có quy tắc, vô hình...

- Trên quy tắc, lực lượng căn nguyên không chỗ nào không có mặt... Nhìn thấu bản chất, thấy rõ lai lịch, biết được hết thảy... Đây chính là căn nguyên.

Mạnh Hạo lẩm bẩm nói nhỏ, con đường từ dưới chân núi đến đỉnh núi, hắn cảm giác đi lên rất nhanh, nhưng trên thực tế lại rất lâu.

Hai loại mâu thuẫn đó khiến cho Mạnh Hạo đối với Bạch Phong Sơn, đối với Đệ cửu quốc này có hiểu rõ càng sâu sắc hơn, nhưng lại vẫn cảm thấy, dường như có chỗ chạm không tới. Cùng núi này, cùng nước này, cùng giới này, tồn tại ... Không hợp nhau.

Giống như là một loại bài xích, mà sự bài xích xuất hiện, khiến cho Mạnh Hạo đi tới từ dưới chân núi, mặc dù thấy được rất nhiều quy tắc, rất nhiều căn nguyên, lại như cưỡi ngựa xem hoa. Thời khắc này hồi tưởng lại, đáy lòng không lưu lại mảy may chút nào.

Trong trầm ngâm, Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn bốn phía. Hắn thấy được, là từng mảnh một bông tuyết, che đậy ánh mắt phía trước. Khi những

bông tuyết bay tan, thì sẽ rơi vào hòa tan trên người của hắn.

Trên mặt đất, một mảnh trắng như tuyết, tích lũy lớp tuyết thật dày, dường như hấp dẫn lẫn nhau. Khiến cho nó một khi rơi xuống, liền mất đi tư cách lần nữa phất phới, cho dù là gió thổi tới, cũng đều xốc không dậy nổi một mảnh.

Ngay phía trước Mạnh Hạo, chỗ đỉnh ngọn núi, ánh mắt của hắn cho dù bị tuyết bay trước mặt tách rời phá thành mảnh nhỏ, nhưng vẫn thấy được, nơi đó... có một pho tượng.

Một pho tượng trong gió tuyết, đó là một nam nhân, bộ dáng trung niên, khuôn mặt mang mỉm cười, không có chút nào uy nghiêm. Nhưng ý sắc bén trong mắt giống như mang cảm giác đốt đốt, khiến người ta sau khi thấy, sẽ không khỏi nội tâm chấn động.

Giống như cảm giác người phàm bị hung thú nhìn thẳng.

Giống như nếu người này giận dữ, thiên địa sẽ sụp đổ, thế giới sẽ run rẩy. Tựa như nếu một lời của người này, chúng sinh đều phải quỳ lạy. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn nhìn pho tượng, dường như pho tượng cũng đang nhìn hắn.

Sự đối mắt vô hình hay đơn phương đó, khiến trong óc của Mạnh Hạo chợt chấn động mạnh. Toàn thân tu vi hỗn loạn, ngay cả khí huyết đều cuồn cuộn. Hắn phun ra một ngụm máu tươi, lảo đảo lui về phía sau vài bước, sắc mặt lập tức biến hóa.

- Người pho tượng này là cảnh giới gì, vẻn vẹn một thân thể được điêu khắc ra, e rằng chỉ có vạn nhất chi vận của bản thân, lại có thần niệm như thế!

Không đúng, loại cảm giác này... Ta quen thuộc!

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái. Khi hắn ngẩng đầu, nhìn pho tượng, trong mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ dị.

- Lời triệu hoán ta tới chính là pho tượng này...

- Mà khí thế làm cho ta bị thương, không phải tới từ pho tượng, mà là đến từ... Cả Đệ cửu quốc!

Đôi mắt của Mạnh Hạo lấp lánh, hắn bỗng nhiên xoay người ở đỉnh núi, nhìn về quốc gia của Đệ cửu quốc phía xa xa.

- Đây là... lực lượng của vận mệnh quốc gia, ta quen thuộc là bởi vì giống như đường lâu vậy! Cũng là nói, đây là lực lượng khí vận của Đệ cửu quốc, ngưng tụ ở chỗ này, khiến cho pho tượng cụ bị loại uy áp đó!

- Như Phong Giới, có chín quốc gia, đây là... một chút khí vận hơn một phần mười của toàn bộ Như Phong Giới!

- Mà sở dĩ ta lại có cảm giác bị bài xích, là bởi vì... Ta không phải sinh mạng của Như Phong Giới!

- Nhưng nếu phủ xuống đến nơi này, thì nhất định có những biện pháp khác, có thể khiến cho bài xích biến mất, khiến vận mệnh quốc gia chấp nhận!

Đôi mắt của Mạnh Hạo quét qua pho tượng, chú ý tới trên mu bàn tay của pho tượng, có một ấn ký nhỏ không thể tra xét.

Ấn ký ấy nếu không cẩn thận nhìn, rất khó thấy rõ. Mạnh Hạo chỉ hơi trầm ngâm, đôi mắt lộ ra quyết đoán, thần thức bạo phát ầm ầm, hóa thành một luồng, trực tiếp đánh vào trên ấn ký. Nhưng không cách nào đánh vỡ, hình như có phong ấn tồn tại, nếu muốn đột phá, cần mấy canh giờ mới có thể. Hắn chỉ hơi trầm ngâm, bỗng nhiên tay phải bấm quyết, Yêu Phong đệ ngũ cấm bất ngờ được triển khai.

Hắn đã sớm thuần thục đối với đệ ngũ cấm, cũng lục lọi ra, Chính Phản Cấm này có hiệu quả đối với phong ấn. Nhất chính nhất phản, vừa nuốt vừa phun, có thể phá rất nhiều phong ấn!

Khi Mạnh Hạo triển khai cấm pháp, đám người Kiếm Đạo Tử dưới chân núi đều mắt không chớp. Nội tâm của Kiếm Đạo Tử nhẹ nhàng thở ra. Đôi mắt lóe lên một chút nhỏ không thể tra xét. Ông ta cả đời này, mặc dù tu vi không thể đột phá, nhưng thọ nguyên lại lấy bí pháp sống rất lâu.

Lâu dài đến chính ông ta cũng không nhớ được năm tháng trôi qua. Ông ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên tiên nhân dầy xéo cùng làm nhục đối với sinh mạng của Như Phong Giới, không quên cảm giác bị nô dịch đó.

- Có lẽ, nếu như không gặp người kia... Ta cũng sẽ không có loại cảm giác bị nô dịch này. Bởi vì... nơi đây là Như Phong Giới, là Tiên giới hạ giới, là một cái nô giới.

Kiếm Đạo Tử cúi đầu xuống, phủ lên trong mắt lộ ra một chút cừu hận cùng oán độc.

Nhưng rất nhanh , ông ta liền cảnh giác, lúc ngẩng đầu, hết thảy trong mắt đều tiêu tán, vẫn là vẩn đục, vẫn là một bộ kính sợ đối tiên nhân như vậy.

Trên thực tế, ông ta đã thấy quá nhiều tiên nhân, nhưng chưa từng có một người nào cho ông ta cảm giác như thấy được Mạnh Hạo. Điều này làm cho ông ta cảnh giác mãnh liệt hơn.

- Tu vi của người này không tầm thường, tâm trí lại không đơn giản, hơn nữa xuất thủ tàn nhẫn, người như vậy... khó đối phó. Tuy nhiên, cho dù là hắn cường hãn thì đã sao. Trước đây không nói hắn rất có khả năng ở chỗ này bị lạc, vả lại cho dù không bị lạc... thời gian cũng sắp đến , sự nhẫn nại của cả Như Phong Giới đã sắp bạo phát!

Kiếm Đạo Tử hít sâu một hơi, trong mắt có ánh sao khoảnh khắc lóe lên một cái, rồi sau đó lại hóa thành vẩn đục, hai tay luồn vào bên trong cổ tay áo, khoanh ở trước người, thân thể còng xuống, thoạt nhìn không chút nào xuất kỳ.

- Không có bất kỳ Tự liệt, có thể ánh mắt đầu tiên khi nhìn đến pho tượng Chủ Tể, có thể biết được đáp án, cho dù người tới biết được bí ẩn. Cho nên thời gian càng ngày càng ngắn, nhưng ngắn nhất là ba canh giờ. Mạnh Hạo này mặc dù tâm trí không tầm thường, cảm ngộ cũng phi phàm, nhưng muốn ít hơn so với ba canh giờ...

Nội tâm của Kiếm Đạo Tử cười lạnh, nhìn Mạnh Hạo ở đỉnh núi, nhưng trong nháy mắt, ông ta liền sắc mặt chợt biến đổi. Đôi mắt lại bỗng nhiên co rút lại, lộ ra một chút không thể tin cùng khiếp sợ.

Chẳng những ông ta như thế, những lão nhân phía sau ông ta, mỗi một người đều mở to mắt. Trong nháy mắt bọn họ hít thở dồn dập, một loạt tiếng hấp khí lại truyền ra.

Gần như khoảnh khắc cấm pháp cùng ấn ký của Mạnh Hạo hình thành, hắn cảm giác, giống như là mình đánh ra một cánh cửa lớn, đầu óc của hắn trong nháy mắt chấn động mạnh. Dường như thế giới đều cuồn cuộn, bên trong đại môn này lập tức bạo phát ra vô số quy tắc, vô số căn nguyên, quét ngang bốn phương tám hướng, vây quanh bốn phía Mạnh Hạo, tạo thành một cái gió lốc, chạy thẳng tới bầu trời.

Đệ cửu quốc bình tĩnh lại trước đó lần nữa xuất hiện kịch biến kinh thiên. Dãy núi chập chùng, sông lớn chảy ngược, sắc trời chợt biến, thậm chí một cỗ cảm giác nói không ra lời. Vào giờ khắc này, hiện lên trong lòng mỗi chúng sinh của Đệ cửu quốc.

Mạnh Hạo hít thở dồn dập. Hắn bên trong gió lốc, trong rất nhiều quy tắc cùng căn nguyên, thấy được quá nhiều sự lặp lại. Theo đôi mắt hắn lóe

lên, theo mắt lộ ra ý thôi diễn, rất nhanh, hắn liền phát hiện, đây nhìn như vô số... nhưng trên thực tế, chỉ có ba ngàn dặm.

Mà 3000 dặm, không tái diễn ... Chỉ có 300!

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái. Gió lốc chợt dừng lại, cấp tốc ngưng tụ, bất ngờ trước mặt hắn, hóa thành một đoàn hỏa.

Lửa đó lơ lửng, rơi vào trong tay của pho tượng, giống như lấy pho tượng làm cây đèn, trở thành một ngọn đèn của pho tượng!

Vào chớp mắt lửa lập lòe, toàn thân của pho tượng lập tức tản ra ánh sáng. Ánh sáng đó rơi vào trên người của Mạnh Hạo. Hắn lập tức liền phát hiện, loại cảm giác bài xích của Đệ cửu quốc đối với hắn vào giờ khắc này lại tiêu tán rất nhiều.

Mạnh Hạo gắt gao nhìn chằm chằm đoàn hỏa. Hắn bên trong lửa đó thấy được 300 đạo quy tắc, 300 căn nguyên, đáng tiếc đều không trọn vẹn. Nhưng chính bởi vì không trọn vẹn, mới có thể bị Mạnh Hạo cảm nhận được.

Gần như chớp mắt 300 căn nguyên bị Mạnh Hạo thấy rõ, đột nhiên, một thanh âm xuất hiện bên trong tâm thần của hắn, giống như như lôi đình ầm ầm lên.

- Đạo hữu ba ngàn, giới cũng ba ngàn, Như Phong chín nước, chín nước đều chiếm 300 đạo, ngưng tụ thế giới ấn ký... Cuối cùng 300 đại đạo, thành trung tâm Thần Miếu!

- Người từ ngoài đến hiểu rõ đại đạo càng nhiều, cảm ngộ càng nhiều, ngày thành đạo có thể kỳ vọng!

Thanh âm ấy tới đột ngột, nhưng Mạnh Hạo không có thời gian đi suy tư. Bởi vì phút chốc lửa trong tay của pho tượng kia xuất hiện, hắn cảm

nhận được sự chấn động ... Đến từ Niết Bàn Quả.

Sự chấn động dó dường như mang khát vọng, khiến Mạnh Hạo có một loại trực giác mãnh liệt. Tựa như... Nếu mình có thể cảm ngộ 300 căn nguyên bên trong đoàn hỏa này, như vậy sẽ có hiệu quả đối với dung hợp trái Niết Bàn Quả thứ hai!

Lại vào một chớp mắt đó, đột nhiên, từ bên trong trung tâm Thần Miếu của Như Phong Giới, bạo phát ra một đạo ánh sáng. Ánh sáng nọ ngập trời lên, gào thét kinh thiên, dường như muốn làm vỡ vụn bầu trời vậy. Vào khoảnh khắc đó, khiến cho tu sĩ bên trong cả Như Phong Giới đều rõ ràng mắt thấy.

Đạo quang nọ trên bầu trời lại tản ra sóng gợn vô tận. Sóng gợn đó quét ngang cả bầu trời của Như Phong Giới, khiến cho tất cả mọi người lúc ngẩng đầu, có thể thấy được, bên trong sóng gợn, bất ngờ tồn tại rất nhiều ngọn núi hư ảo cùng không ít pho tượng khổng lồ.

Tựa như bầu trời hóa thành một cái thế giới. Mà thế giới đó, giống như... đại diện vinh dự cùng chí cao vô thượng nào đó!

Giờ khắc này, từng cái pho tượng trong rất nhiều pho tượng trực tiếp sụp đổ. Tiếng vang truyền khắp bốn phương tám hướng. Theo sự sụp đổ, bất ngờ lần nữa ngưng tụ, hóa thành một cái pho tượng mới, pho tượng đó... lại là Mạnh Hạo!

“Cửu quốc Mạnh Hạo, phá cái cực của tiền nhân, thành cái tượng của tự thân, thưởng khí vận của Đệ cửu quốc gia tăng thêm lên người!

Thanh âm uy nghiêm lạnh lùng, giờ khắc này truyền ra, khiến tất cả mọi người vốn dĩ bị rung động, vào giờ khắc này, toàn bộ nội tâm chấn động mạnh.

- Không thể nào!

Thân thể của Kiếm Đạo Tử run lên, hít thở dồn dập. Những lão nhân kia phía sau ông ta đều trợn mắt há hốc mồm.

Giờ khắc này, khí vận của Đệ cửu quốc dường như trong nháy mắt liền tiếp nhận Mạnh Hạo. Dưới sự vây quanh vô hình, loại cảm giác bị bài xích đó trong chớp mắt liền biến mất vô ảnh. Mạnh Hạo một dạng hít thở dồn dập, lúc ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời.

Cùng lúc đó, những vũ tự liệt tu sĩ của các nước khác, giờ khắc này đều chấn động nội tâm.

- Mạnh Hạo, sao có chút quen thuộc thế?

Trên núi thứ tư, thanh niên khuôn mặt tuấn lãng kia, đôi mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, nhưng tay hắn lại nắm thật chặc.

Trên núi thứ nhất, đệ nhất Tự liệt kiêu ngạo vô cùng, thời khắc này cũng đứng ở cạnh pho tượng núi thứ nhất. Pho tượng trước mặt hắn bất ngờ cũng tán phát tia sáng, ngưng tụ ra một đoàn hỏa, lập lòe trong tay của pho tượng, hiển nhiên... Cũng hiểu rõ, chỉ chậm hơn một chút so với Mạnh Hạo!

- Còn nhanh hơn so với ta... Có ý tứ, cho dù hắn ở Sơn Hải Giới đã báo một chút bí ẩn cho chỗ này, nhưng sự hiểu rõ đó, cho dù biết được, cũng cần một ít thời gian đi cảm thụ mới được.

Tự liệt của núi thứ nhất đầu tiên là sửng sốt, sau đó lúc ngẩng đầu, trong mắt đột nhiên lộ ra sâu sắc, bỗng nhiên nở nụ cười.

- Ta nghĩ, phải có nhiều phẩm chất ẩn giấu, Cửu quốc Mạnh Hạo, đến từ Đệ Cửu Sơn Hải sao, nói như vậy, Tuyết Nhi muốn tìm là hắn ư?

Trên núi thứ tám, hư ảnh thanh niên bốn phía tràn ngập xương trắng,

chợt quay đầu nhìn về phía phương hướng Đệ cửu quốc.

- Mạnh Hạo... hắn họ Mạnh!

Những Tự liệt của núi khác đều vào giờ khắc này, bị một màn kia làm cho khiếp sợ. Toàn bộ đều trước tiên, sâu đậm nhớ kỹ tên của Mạnh Hạo. Bọn họ là Tự liệt, bọn họ đều là thiên kiêu trong thiên kiêu, sao có thể chịu phục!

Lòng tranh cường đấu thắng lẫn nhau vào giờ khắc này, bị cử động trong lúc vô ý của Mạnh Hạo, trong nháy mắt nhấc lên mãnh liệt!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1446: Cửu quốc tiên chiến

Gió nổi mây vần, hình như có một cỗ sóng chảy bắt đầu khởi động. Bên trong Như Phong Giới, đang súc thế, giống như tùy thời có thể bộc phát ra!

Một khi bạo phát, đó chính là trận đánh của Cửu quốc, chính là trận đánh của tu sĩ, chính là... cuộc tranh chấp của danh sách!

Người nào mới là đệ nhất danh sách, người nào mới thật sự là đỉnh cao của danh sách. Có thể được chọn làm danh sách, đều là từng thiên kiêu trong thiên kiêu của Sơn Hải, đều là quét ngang một giới Sơn Hải tất cả cùng thế hệ. Thậm chí có thể nói, đều là mặt trời sáng chói... có thể lấy tu vi tự thân, khiêu chiến người mạnh hơn!

Mặt trời sáng chói như vậy, không ai cam nguyện xếp vào người sau. Bọn họ đều muốn trở thành anh hùng của thời đại!

Cho dù... danh sách mạnh nhất được công nhận, là Đệ Nhất Sơn Hải, nhưng những người khác lại có thể sợ hãi!

Chiến, vẫn là nên chiến, mà Như Phong Giới này... Chính là trận chiến đầu tiên trên ý nghĩa chân chính, tất cả danh sách bên trong Sơn Hải Giới của thế hệ này!

Trận chiến này, trên thực tế từ khi một khắc Mạnh Hạo bước chân vào đỉnh núi, trung tâm Thần Miếu phát ra cường quang, bầu trời xuất hiện dãy núi pho tượng, đã vô hình triển khai.

Giờ khắc này, tên của Mạnh Hạo chớp mắt liền quét ngang cả Cửu quốc.

Tu sĩ hạ xuống Cửu Đại Sơn Hải, toàn bộ đều rõ ràng nghe được, những danh sách khác đều lao lao nhớ kỹ.

Cùng lúc đó, bên trong quốc gia thứ năm, có một đạo thân ảnh, đang bay nhanh đi về phía trước, đó là một nữ nhân. Cô gái ấy có đôi mi thanh tú trước sau nhíu lại. Phía sau của nàng, bất ngờ có bảy tám đạo cầu vồng, đang gắt gao truy kích.

Thân ảnh bên trong những cầu vồng đó, mỗi một người đều là Cổ Cảnh, vả lại tu vi không phải ngũ đăng trở xuống, mà là sâu không lường được!

Điều này ở Như Phong Giới là không thể nào, nhưng ngặt nỗi... đã trở thành thực tế!

Cô gái đó chính là Tuyết Nhi truyền nhân của Tiên Cổ Đạo Tràng. Nàng thời khắc này bay nhanh đi về phía trước, bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy được ánh sáng mạnh mẽ ở trung tâm Thần Miếu, thấy được dãy núi pho tượng ở bầu trời, thấy được Mạnh Hạo, cũng nghe đến cái tên của hắn.

- Chính là hắn sao...

Tuyết Nhi cho dù bị đuổi giết, nhưng như cũ hai tròng mắt lộ ra một chút thần thái, nhớ kỹ cái tên của Mạnh Hạo. Thân thể lóe lên một cái, bay đi về xa xa.

7, 8 người sau lưng nàng gào thét mà đến, đuổi giết không ngừng.

Cùng lúc đó, trên Bạch Phong Sơn của quốc gia thứ chín, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thu hồi ánh mắt nhìn về phía bầu trời, nhìn về đoàn hỏa trong tay pho tượng phía trước mặt. Dưới hỏa quang chiếu rọi, đôi mắt của Mạnh Hạo hình như có tia sáng kỳ dị sáng lúc tối không chừng.

Sau một lúc lâu, hắn chợt cười.

- Phá hết ghi chép của tiền nhân sao... Kích thích những danh sách thiên kiêu khác ư. Chuyện như vậy... Ta thích!

- Mà Như Phong Giới này, mặc kệ tồn tại đầu mối dạng gì. Đám người Kiếm Đạo Tử có bao nhiêu tâm tư, không liên quan với ta!

- Không nghĩ tới, vẫn chưa đi trung tâm Thần Miếu. Ta đã tìm được phương pháp dung hợp trái Niết Bàn Quả thứ hai. Nếu ta có thể thành công ở Như Phong Giới dung hợp trái Niết Bàn Quả thứ hai, ta có thể bước chân vào... La Thiên Tiên!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Nội tâm tràn đầy mong đợi, đó là sự phấn chấn do cường đại của bản thân có đường đi.

Hắn không chần chờ, đi ra vài bước, bên dưới pho tượng, lập tức khoanh chân ngồi xuống, đầu tiên là thả ra Sở Ngọc Yên. Sở Ngọc Yên liếc nhìn bốn phía, thần sắc động dung. Hiển nhiên nàng đã nhận ra sự bất đồng của Như Phong Giới, không cần Mạnh Hạo nói gì, nàng lập tức ở một bên khoanh chân ngồi xuống, toàn lực tu hành, tranh thủ ở chỗ này đột phá, bước chân vào Tiên Cảnh.

Mạnh Hạo âm thầm gật đầu, lúc này mới thần thức tản ra ầm ầm, bao phủ đoàn hỏa trong tay pho tượng, lập tức đi cảm ngộ 300 đại đạo, 300 quy tắc, 300 căn nguyên bên trong đó!

Mạnh Hạo có loại dự cảm, tự mình cảm ngộ căn nguyên càng nhiều, dung hợp trái Niết Bàn Quả thứ hai lại càng nắm chắc lớn.

- Một nước không đủ, thì hai nước, cho đến Cửu quốc, 2700 trăm đại đạo căn nguyên. Nếu còn chưa đủ, còn có trung tâm Thần Miếu, ba ngàn đại đạo căn nguyên, có thể khiến cho trái Niết Bàn Quả thứ hai của ta dung hợp thành công!

Mạnh Hạo nhắm kín đôi mắt, thần thức như vĩnh hằng vậy, cùng đoàn hỏa đó hoàn toàn dung hợp ở bên trong.

Dưới chân núi, sắc mặt của Kiếm Đạo Tử biến hóa. Những lão nhân phía sau ông ta cũng đều từng một khi nhìn về phía thân ảnh Mạnh Hạo, lộ ra kính sợ, không bao lâu, lúc này mới từng người tản đi.

Thời gian trôi qua, đảo mắt một tháng trôi qua, một tháng này, cả Như Phong Giới nhìn như bình tĩnh, nhưng trên thực tế lại mạch nước ngầm không ngừng. Chiến tranh giữa tu sĩ không bạo phát, danh sách cũng đều thích ứng với từng người, mà trước hết bạo phát chiến tranh chính là binh lính người phàm của Cửu quốc!

Những quân binh đến từ Cửu quốc, sớm đã từng người chuẩn bị chiến đấu rất lâu, thời khắc này đang đồng loạt chạy tới phạm vi chỗ trung tâm thần miếu trung gian của Như Phong Giới Cửu quốc.

Nơi này là một mảnh bình nguyên khổng lồ. Trung tâm của bình nguyên là cấm địa, là chỗ của Thần Miếu. Cỏ trên mặt đất màu trắng, phạm vi bốn phía lại là màu đen.

Cùng lúc đó, trên mặt đất trung tâm khu vực, còn có chín tòa tháp cao. Chín tòa tháp tràn đầy viễn cổ tang thương, dường như đã tồn tại rất lâu trước đây.

Mỗi một tòa tháp đều đại diện một quốc gia. Theo tất cả quân binh của chín quốc gia đến, mỗi một quốc gia đều có hơn trăm vạn người. Sau khi bọn họ ồ ạt dày đặc tới gần ầm ầm, trên chiến trường khu vực trung tâm, bất ngờ có gần ngàn vạn người.

Loạn chiến khoảnh khắc đến giữa hai bên, triển khai ầm ầm. Tiếng chém giết ngập trời, không có bất kỳ bên nào kết minh, hoàn toàn chính là một cuộc Cửu quốc sống chết chém giết hỗn loạn.

Tiếng hét thảm thê lương, còn có tiếng rống giận trước khi tử vong, vô số người chém giết. Một đao một thương vung lên, dường như đại diện sứ mệnh của bọn họ, máu tươi tràn ngập, khiến cho mặt đất màu đen, từ từ trở thành màu tím.

Mệnh lệnh của nguyên soái tướng quân đến từ chín quốc gia, khiến cho chỗ này dường như sắp trở thành biển máu.

Không có đúng sai, cũng không cần nghi ngờ, từng người chém giết, một chớp mắt đó dường như trở thành vĩnh hằng, thậm chí rất lâu. Dường như quân binh nơi đây không phải vì sinh tồn, mà vì tử vong!

Theo tử vong càng ngày càng nhiều, trên chín tòa tháp cao, chia nhau đều xuất hiện huyết quang. Từng người bay lên không, trong đó nhiều nhất rõ ràng là quốc gia thứ ba. Tháp cao của quốc gia thứ ba, huyết quang cao chừng trăm trượng, rất là kinh người.

Mà tháp cao của những quốc gia khác, phần lớn đều là huyết quang mười mấy trượng. Trong đó quốc gia thứ hai, quốc gia thứ sáu cùng quốc gia thứ chín, huyết quang ít nhất, chỉ có chừng mười trượng.

Mà phương pháp khiến huyết quang này lên cao, chỉ có một... chính là giết chóc!

Tự thân quốc gia giết chóc người ngoài càng nhiều, thì huyết quang lại càng cao!

Gần như vào chớp mắt chín tháp cao đều xuất hiện huyết quang, bên trong Như Phong Giới, trên núi vận mệnh quốc gia của Cửu quốc, tất cả danh sách ở đó cảm ngộ căn nguyên đều lập tức mở mắt ra.

Bọn họ đồng thời phát hiện, khí vận trên núi khí vận quốc gia của từng người cùng lấy tốc độ cảm ngộ, không ngờ xuất hiện trình độ biến đổi bất đồng. Trong núi thứ ba, khí vận lập tức tăng mạnh, dường như ngay

cả cảm ngộ, cũng đều kéo lên phạm vi lớn, như có thần trợ vậy.

Mà vài ngọn núi khác đều có chút biến đổi. Về phần quốc gia thứ hai, thứ sáu cùng thứ chín, lại là trên khí vận chi sơn, vận mệnh quốc gia mất thăng bằng, khiến cho bụng núi chấn động. Ngay cả cảm ngộ cũng đều không lưu loát, như bị vô hình trở ngại.

Đồng dạng , vì vận mệnh quốc gia tiêu tán, sẽ có một cỗ uy áp vô hình phủ xuống. Uy áp đó rơi vào bên trong từng quốc gia, người phàm cảm thụ không phải rất rõ ràng, nhưng tu sĩ lại cảm thụ vô cùng rõ ràng.

Nhất là những tu sĩ của Sơn Hải Giới hạ xuống lại cảm thụ mãnh liệt. Phàm Đông Nhi, Bối Ngọc, còn có đám người yêu tu nọ, giờ khắc này toàn bộ bên trong khu vực từng người, cảm nhận được uy áp nơi này tới. Thần sắc của bọn họ đều biến đổi, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Uy áp đó là tăng dần dần theo thứ tự, nhưng cho người có cảm giác, lại dường như kiếm treo lên đỉnh đầu, khiến cho đáy lòng người rất không thoải mái. Vả lại một khi thời gian dài, sự áp chế đối với tu vi cũng sẽ rõ ràng.

Đôi mắt của Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe lên một cái, thức tỉnh trong cảm ngộ. Hắn lập tức liền phát hiện, sự cảm ngộ trước đó xem như thuận lợi, thời khắc này trở nên vô cùng khó khăn. Đồng dạng, khí vận trên cả núi cũng bị tiêu tán phạm vi lớn, thậm chí ngay cả phòng hộ của bản thân ngọn núi này đều lập tức hư nhược rất nhiều.

- Đây là vì sao...?!

Mạnh Hạo nhíu mày. Hắn phát hiện sự hiểu biết của mình đối với Như Phong Giới còn quá ít. Hắn trầm ngâm đứng lên, nhìn về vị trí Thần Miếu phía trung tâm.

Mặc dù khoảng cách cực xa, nhưng hắn vẫn cảm nhận được ở nơi đó,

quân binh của mấy quốc gia đang chém giết, đồng thời ở hướng đó, có chín tháp cao đang tản ra ánh sáng màu máu.

Sau khi Mạnh Hạo quan sát một lát, hắn suy nghĩ một chút, nội tâm hiểu rõ.

- Trận chiến của người phàm có thể ảnh hưởng khí vận, giết càng nhiều người, thì vận mệnh quốc gia càng mạnh, ngược lại sẽ bị suy yếu thấp xuống. Mà một khi bị suy yếu... trực tiếp sẽ ảnh hưởng đến sự phòng hộ của vận mệnh quốc gia chi sơn, càng sẽ làm cảm ngộ nơi đây biến thành cực khổ!

Mạnh Hạo bỗng nhiên nheo đôi mắt lại, ánh mắt lóe lên một cái.

- Nhưng ta rõ ràng không có yêu cầu quân sĩ đi chiến trường của quốc gia thứ chín...

- Bất kể như thế nào, một khi trung tâm chiến trường thất lợi, như vậy chẳng những ảnh hưởng tốc độ cảm ngộ của ta. Thêm vào đó, uy áp cùng với phòng hộ tồn tại trên vận mệnh quốc gia trước đó đều biến mất rất nhiều. Kể từ đó... e rằng sẽ khiến cho người có cơ hội mạo hiểm lại tới tranh đoạt ấn ký!

- Có lẽ, đây là mục đích của thí luyện lần này?

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, bỗng nhiên hiểu rõ vì sao mỗi một cái Sơn Hải, nhân số phủ xuống là chín người. Tám người khác, hắn là đúng lúc này, đi chiến trường mới đúng, cho dù không thể xuất thủ đối với người phàm, nhưng lại có nhiều thủ đoạn, tới nghịch chuyển chiến cuộc.

- Như thế xem ra, cần phải có người đi chiến trường trợ chiến, ta nên đi không ...?!

Mạnh Hạo nhíu mày, hắn đích xác phải đi không , thậm chí thời khắc này

ngay cả đi ra Bạch Phong Sơn cũng không thể làm được. Bởi vì một khi cảm ngộ, thì không thể ngưng lại, mặc dù thật muốn ngưng lại cũng cần ít nhất cảm ngộ 100 căn nguyên mới có thể.

Mà giờ này, Mạnh Hạo đã cảm ngộ hơn 80 đạo căn nguyên, không bao lâu thì có thể đạt tới 100.

Hắn chỉ hơi trầm ngâm, tay phải nâng lên, lập tức đặt ở mi tâm. Sau đó một ngón tay xẹt qua, lập tức bay ra một giọt máu tươi.

Máu tươi nọ giữa không trung bị một ngón tay của Mạnh Hạo dung hợp một tia thần niệm, đột nhiên bành trướng. Rất nhanh, trước mặt hắn liền hóa thành một đạo thân ảnh, giống nhau như đúc với tướng mạo của hắn.

- Đáng tiếc đạo phân thân của bản tôn vẫn chưa tìm được biện pháp khôi phục, thời khắc này chỉ có thể hơi thi triển, ngưng tụ một khối thần niệm hóa thân.

Mạnh Hạo thầm thở dài, nhắm mắt thần thức tản ra, lần nữa cảm ngộ căn nguyên đại đạo của thế giới. Mà cỗ thần niệm hóa thân của hắn vào thời khắc này lắc đầu, xoay người lóe lên một cái, hóa thành cầu vồng bay thẳng ra Bạch Phong Sơn, vội vã đi về phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1447: Chán ghét họ Mạnh

Không phải là đi chiến trường, khối hóa thân này không có bao nhiêu sức chiến đấu, vả lại tồn tại thời gian không lâu. Địa phương hắn muốn đi, là động phủ chỗ mấy người Đệ Cửu Sơn Hải khác hạ xuống.

Sự bố trí tương tự, giờ khắc này bên trong những quốc gia khác cũng đang tiến hành. Nhất là trên núi thứ nhất, thời khắc này bất ngờ có bốn đạo trường hồng bay thẳng tới trung tâm chiến trường.

Hiển nhiên, những danh sách ấy đều đã hiểu rõ, cuộc chiến của người phàm cũng trọng yếu giống vậy!

Một khi thất bại, một khi vận mệnh quốc gia tiêu tán, phòng hộ sẽ giảm bớt, khi đó... sẽ vô cùng nguy cơ!

Bên trong quốc gia thứ chín, giữa một chỗ dãy núi, có một sơn cốc như thế ngoại đào nguyên vậy, bên trong bên ngoài sơn cốc, có rất nhiều tu sĩ. Thời khắc này đang ve sầu sợ hãi, nhìn một trung niên tu sĩ phía trước.

Tu sĩ này chính là một trong yêu tu của biển thứ chín. Lão ta nằm trên một chỗ giường êm ái, bốn phía có rất nhiều nữ tu phiên phiên khởi vũ, cũng có âm thanh của nhạc khí lượn lờ. Hương hoa thơm ngát, chim muông hót líu lo, khiến cho chỗ này như ôn nhu chi hương.

Yêu tu thở dài một tiếng, nhìn bốn phía hết thảy. Lão ta cho đến lúc hiện tại, cũng có chút không thể hoàn toàn thích ứng. Một tháng này, lão ta thấy được tất cả mọi người, đều một mặt sợ hãi đối với lão, mặt khác cuồng nhiệt.

Loại cảm giác chỉ cần một câu nói, liền có thể khiến người ở trước mặt mình tự vận. Loại hưởng thụ một đạo ánh mắt thì có thể làm cho một nữ tu tuyệt sắc quyến rũ đi tới trước mặt mình. Loại cảm giác dưới cơn nóng giận, tất cả sinh mạng đều phải run rẩy, dường như mình chính là ý trời, khiến lão ta si mê.

Ở Sơn Hải Giới, ở biển thứ chín, lão ta căn bản cũng không trãi qua như vậy, thậm chí cũng không thể suy nghĩ sẽ có chuyện như vậy, bởi vì có quá nhiều người cường đại hơn so với lão ta.

Cho dù ở một ít địa phương vắng vẻ, lão ta có thể trong thời gian ngắn thu được chí cao vô thượng tương tự. Nhưng đó chính là tự mình lừa gạt, tùy thời có cường giả đến, hết thảy đều sẽ bị đánh thành nguyên hình.

Nhưng Như Phong Giới này thì không giống vậy, ở trong lòng, liền hoàn toàn khác nhau.

Tuy rằng một chớp mắt vừa rồi, uy áp mãnh liệt đến từ thiên địa, mà lão ta làm đệ tử của Cửu Hải Thần Giới, trước đó cũng mơ hồ hiểu rõ sứ mạng của mình. Nhưng lão ta vẫn không nhịn được sự hưởng thụ si mê đối với Như Phong Giới này.

Nghĩ tới đây, tay phải lão ta nâng lên cằm của cô gái tuyệt mỹ bên cạnh, nhìn khuôn mặt động nhân đó, nhìn vẻ cuồng nhiệt bên trong ánh mắt của đối phương, yêu tu trung niên cười ha hả một tiếng. Lão ta đang muốn nói vài điều gì, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, chợt ngẩng đầu, chỉ thấy giữa không trung một đạo cầu vồng khoảnh khắc mà đến, khi xuất hiện hóa thành chính là thân ảnh của Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo!

Yêu tu trung niên co rụt đôi mắt, lập tức đứng dậy, vô cùng cảnh giác. Lão ta cũng nhìn thấu lại tới chính là một khối hóa thân, nhưng cho dù là

hóa thân cũng là Mạnh Hạo.

- Đi đến chiến trường trung tâm Thần Miếu.

Mạnh Hạo không nhiều lời, chỉ có một câu nói.

Sắc mặt của trung niên yêu tu biến hóa, trong khó coi mang tức giận.

- Ngươi không có tư cách ra lệnh cho ta!

- Nhưng ta có thực lực chém chết ngươi!

Mạnh Hạo lãnh đạm lên tiếng. Bên trong lời nói, băng hàn vô tận. Cho dù khối hóa thân này của hắn hơi yếu, không làm gì được yêu tu, nhưng chỉ cần hắn nói ra, bản thân liền cụ bị sát khí làm cho không người nào có thể hoài nghi.

- Đi thôi, đây là sứ mệnh ngươi hạ xuống chỗ này. Ta mặc kệ ngươi ở nơi này hưởng thụ như thế nào, si mê như thế nào, nhưng nếu quên mất sứ mệnh, như vậy ngươi cũng không có tồn tại nhất định .

Mạnh Hạo nói xong, xoay người nhoáng lên một cái, hóa thành cầu vồng đã đi xa.

Trung niên yêu tu trầm mặc một lát, ngửa mặt lên trời hô một tiếng, mặc dù phẫn nộ, nhưng lão ta lại không thể không đi. Thân thể bỗng nhiên bay lên, giữa cái phất tay mây mù vờn quanh, chạy thẳng tới trung tâm chiến trường.

Mạnh Hạo không lo lắng yêu tu không đi, yêu tu không phải là người thứ nhất mà hắn tìm, mà là người thứ hai. Sự xuất hiện của hắn, khiến yêu tu đồng thời phẫn nộ trước đó cũng có hoảng sợ, không thể không đi. Trung niên này là người thứ hai, cùng mỗi một người đều như vậy, đều trong thế giới của từng người, giống như đế vương, nắm giữ hết thảy quyền

lợi. Lúc này mới một tháng, bọn họ đã si mê. Điểm này khiến Mạnh Hạo cảm thấy cũng rất đáng sợ. Hắn cảm thấy, thân là tu sĩ, cho dù là yêu tu, cũng quả quyết sẽ không trong vòng một tháng đã bị ảnh hưởng tâm thần.

Cho dù ở chỗ này, rất nhiều chuyện sẽ bị đánh sâu vào cùng lật đổ, nhưng thời gian đó quá ngắn một chút.

Dường như, ở Như Phong Giới, có một loại lực lượng kỳ dị, vô hình phóng đại vô số lần dục vọng của mỗi người, khiến cho mãnh liệt hơn, càng rõ ràng hơn.

- Ta cũng bị ảnh hưởng sao?

Mạnh Hạo tự hỏi, không có đáp án, dưới một cái lóe lên, bay nhanh về phía chỗ địa phương của yêu tu kế tiếp.

Đó là một chỗ thành trì, thành trì ấy không lớn, bên trong thành có một cửa hàng thợ rèn. Một đại hán, thân trên ở trần, đang rèn sắt, tiếng động đinh đương vang dội. Đại hán ấy khi thì lấy ra que hàn đi xem, huơ huơ cây chùy, không ngừng ném tới.

Khí trời rất nóng, người trên đường phố không nhiều lắm, nhưng chớp mắt Mạnh Hạo xuất hiện, đại hán này bỗng nhiên thân thể dừng lại một cái. Sau khi đại hán ngẩng đầu nhìn về phía hắn, cười khổ một tiếng.

Người này chính là vị yêu tu nhất mạch Thể tu đại hán cùng Mạnh Hạo giao chiến qua, vô cùng giảo hoạt gian trá.

- Ngươi không cần đích thân tới, ta biết sứ mạng của mình, cây đao này cũng phải đánh cho tốt, ta cũng nên đi.

Thể tu đại hán nâng lên tay phải, bắt lại que hàn đỏ thẫm đang đập đánh của mình, đưa vào trong nước hàn. Tiếng rồ rồ bỗng nhiên truyền ra, rất

nhanh, khi hắn giơ tay lên, một đại đao đầy lổ thủng nhưng lại tràn đầy sát khí xuất hiện ở trong tay của hắn.

- Ngươi cùng mấy người khác không giống nhau.

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, liếc nhìn cửa hàng của người thợ rèn. Nơi này rất bình thường, không có chút nào xa hoa. Thậm chí hắn có thể nhìn thấu, mọi người trong tòa thành này, căn bản cũng không biết được đại hán trước mắt là tiên nhân.

- Dục vọng không giống nhau. Dục vọng của ta mạnh hơn, cho nên không dễ dàng thỏa mãn.

Thể tu đại hán suy nghĩ một chút, khi lên tiếng ném đại đao vào bên trong túi trữ vật, toét miệng cười với Mạnh Hạo, cất bước đi về phía trước.

Hắn vào giờ khắc này, có chút không giống nhau cùng phong cách hành sự trong trí nhớ của Mạnh Hạo, khiến Mạnh Hạo nhìn thêm mấy lần.

- Hy vọng ngươi một mực như thế.

Mạnh Hạo bỗng nhiên nói.

- Ta cũng hy vọng.

Đại hán cười nói ha hả, thân thể bỗng nhiên bay lên, chạy thẳng tới xa xa. Nhưng rất nhanh, hai mắt của Mạnh Hạo liền lóe lên một cái, thân thể lập tức biến mất, khi xuất hiện đã ở phía sau đại hán.

Đại hán này nhìn như hướng bay đi về xa xa, nhưng trên thực tế lại là thụt lùi, dường như muốn bỏ chạy, thời khắc này bị Mạnh Hạo cản trở, hắn cười một tiếng ha ha.

- Nhận sai đường rồi, đúng thật là nhận sai đường rồi.

Đại hán nói, thay đổi phương hướng, lúc này mới chạy thẳng tới khu vực trung tâm.

Mạnh Hạo nhìn thân ảnh của đại hán dần dần biến mất phía xa, hắn như có điều suy nghĩ, lại liếc nhìn cửa hàng thợ rèn, lúc này mới rời đi. Hắn không cưỡng ép khiến người đi chiến trường, mà ở quốc gia thứ chín, đi qua động phủ của mấy người khác.

Khối hóa thân này của hắn cũng chậm chậm sắp tiêu tán. Có lẽ chính là bởi vì này, khiến cho dấu vết hơi yếu, ngược lại không dễ dàng bị phát hiện.

Hắn thấy được Bối Ngọc. Chỗ của Bối Ngọc lại trở thành một mảng biển hoa. Nơi đó có vô số tu sĩ cùng người phàm, đều trở thành nông dân chuyên trồng hoa. Mà Bối Ngọc thì trong biển hoa, dường như tu hành. Thoạt nhìn không có gì đáng lo, nhưng trên thực tế, Mạnh Hạo như cũ thấy được dục vọng trên người nàng đang có dấu hiệu báo trước chậm rãi bị phóng đại.

Hắn cũng nhìn thấy Phàm Đông Nhi. Cô gái này rất đặc biệt, bên trong thế giới của nàng, không ngờ không có bất kỳ người nào, mà Phàm Đông Nhi tự mình, lại lựa chọn bế quan, không ngờ không cùng ngoại giới có bất kỳ tiếp xúc.

Mạnh Hạo nhìn hồi lâu bên ngoài động phủ của Phàm Đông Nhi, như có điều suy nghĩ, lúc này mới rời đi.

Cuối cùng, khi khối hóa thân của hắn sắp tiêu tán, hắn thấy được trừ chỗ của mình cùng Phàm Đông Nhi ra, trong mọi người, chỉ có một tu sĩ của Cửu Hải Thần Giới không phải yêu tu. Đây là một người thanh niên, thoạt nhìn ôn văn nhĩ nhã, nhưng trong thế giới của hắn, lại trở thành một mảnh quốc gia Luyện Ngục.

Người phàm nơi đó đều đang run rẩy. Tu sĩ nơi đó đều đang sợ hãi, đang đào mỏ, mà trong mỏ sản xuất lại là tiên ngọc!

Phút chốc nhìn đến những tiên ngọc đó, trong lòng của Mạnh Hạo giây lát chấn động một cái, hít thở đều dồn dập. Hình như có một cổ lực lượng xuất hiện từ bên trong tâm thần của hắn, khiến hắn vào một chớp mắt đó, dâng lên một cỗ kích động muốn diệt sát thanh niên kia, đem tất cả tiên ngọc nơi đây thuộc về mình.

Sự kích động đó tới vô cùng đột nhiên, nhưng lại mãnh liệt khiến đôi mắt của Mạnh Hạo đỏ thẫm. Tu vi bạo phát ầm ầm, khi tay phải nhấc lên, uy áp lập tức truyền ra, lập tức khiến tất cả sinh mạng trên mặt đất đều tâm thần chấn động, cũng có tiếng gầm lên giận dữ truyền ra từ dưới lòng đất. Thân ảnh của thanh niên tu sĩ bỗng nhiên bay tới.

- Mạnh Hạo, ngươi muốn làm gì?

Nhưng thanh âm của thanh niên nọ gần như vừa mới truyền ra, khối hóa thân của Mạnh Hạo không ngờ tự mình sụp đổ, trở thành tro bụi tiêu tán. Đây không phải là Mạnh Hạo cố ý, mà là hóa thân không cách nào kéo dài, bị tu vi của hắn kích động, hao phí tất cả sinh cơ, lúc này mới tiêu tán.

Thanh niên sửng sốt, sắc mặt âm trầm, liếc nhìn phương hướng Bạch Phong Sơn, hừ lạnh một tiếng, lúc này mới lần nữa về dưới lòng đất.

Trên Bạch Phong Sơn, bản thể của Mạnh Hạo khoanh chân ngồi cạnh pho tượng. Thời khắc này hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, chợt mở mắt ra, lộ ra một chút khiếp sợ.

Hắn lập tức hai tay bấm quyết, lúc này mới duy trì cảm ngộ không ngừng. Nếu không, một khi bị cắt ngang, hắn bị cắn trả trong cảm ngộ căn nguyên, không nói hình thần câu diệt, tu vi của bản thân cũng sẽ bị

sụp đổ.

Loại cảm ngộ này không thể cắt ngang, phân thần trong thời gian ngắn suy tư đã là cực hạn.

- Ta lại như bị khống chế!

Nội tâm của Mạnh Hạo chấn động.

- Vào một khắc nhìn đến tiên ngọc, cổ kích động mãnh liệt đó khó có thể tin... Đáng sợ nhất chính là, một khắc đó, ta thậm chí cũng không có ý thức được muốn đi vùng vẫy.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Hắn bỗng nhiên có cảm giác thần bí đối với Như Phong Giới. Thậm chí hắn rất nhanh kịp phản ứng, có lẽ bản thân mình lúc trước, sau khi bước chân vào Như Phong Giới đã bị ảnh hưởng, xuất hiện một ít biến hóa ngay cả bản thân cũng không chú ý.

Dường như, tâm của hắn thay đổi càng lạnh hơn một chút. Sự thay đổi đó cũng không quá lớn so với trước... Nghĩ tới đây, thân thể của Mạnh Hạo chấn động.

- Dục vọng bị phóng đại vô số lần... Cũng may đó là hóa thân, tự mình sụp đổ , nếu như là bản thể...

Mạnh Hạo rất khó tưởng tượng, đó sẽ là hậu quả gì.

Trong trầm mặc, hắn lần nữa đắm chìm trong cảm ngộ, nhưng lòng cảnh giác lại đến trình độ cực cao.

Chiến trường của người phàm ở khu vực trung tâm, vì ba tên yêu tu gia nhập, xuất hiện hòa hoãn. Nhưng rất nhanh , tu sĩ của những nước khác gia nhập vào, lập tức chiến tranh càng hỗn loạn. Mà vận mệnh quốc gia thật vất vả phập phồng bên trong quốc gia thứ chín, lần nữa bị đả kích,

khiến cho tháp cao huyết quang, như cũ vẫn là thấp nhất.

Cũng chính vào lúc này... trên núi thứ tám, thanh niên gầy còm bốn phía vây quanh xương trắng hư ảnh, bỗng nhiên đứng lên từ trên núi của quốc gia này. Gã là người thứ nhất hoàn thành cảm ngộ 100 căn nguyên.

Không ngờ gã không tiếp tục cảm ngộ, mà là chợt nhìn về phía quốc gia thứ chín, trong mắt sát cơ mãnh liệt.

- Mạnh Hạo, họ Mạnh... Cái dòng họ này khiến ta rất chán ghét!

Thân thể gã nhoáng lên một cái, ầm ầm bay ra từ đỉnh núi, chạy thẳng tới quốc gia thứ chín, sát cơ ngập trời.

- Cũng được, là người thứ nhất giết ngươi, đoạt ấn ký, diệt danh sách, thành tựu cái tên Hàn Thanh Lôi của ta!

Chương 1441 :Hàn Thanh Lôi

Theo Hàn Thanh Lôi danh sách núi thứ tám là người đầu tiên cảm ngộ trăm đạo căn nguyên, lập tức ở đó trong phạm vi trung tâm Thần Miếu gần ngàn vạn người chém giết, một đạo cường quang trực tiếp từ trung tâm Thần Miếu phóng lên cao

Bầu trời biến sắc, pho tượng dãy núi trước từng xuất hiện lần nữa nổi lên, lần này, giống nhau là một pho tượng sụp đổ xuống, bị pho tượng Hàn Thanh Lôi thay thế

Hàn Thanh Lôi quốc gia thứ tám phá tiền nhân chi hạn, cảm ngộ trăm đạo căn nguyên, thưởng gia trì khí vận! Sau khi thanh âm thương tang lạnh như băng truyền ra, lập tức ở bên ngoài Thần Miếu, tháp cao trên quốc gia thứ tám bỗng nhiên bạo phát ánh sáng đỏ, lại vượt ra khỏi trăm trượng, gần như 150 trượng, cùng lúc đó, khí vận quốc gia thứ tám bạo tăng, khiến cho lực lượng phòng hộ của núi vận mệnh quốc gia kia vô

cùng kinh khủng

Lúc này, những tu sĩ nước hắn đều đang tâm thần chấn động, từng ánh mắt đồng loạt nhìn về phía quốc gia thứ tám, tên Hàn Thanh Lôi trở thành cái tên thứ hai vang lên trong Như Phong Giới! Cùng lúc đó, tháp cao xung quanh Thần Miếu, toà tháp đại biểu quốc gia thứ chín, ánh sáng đỏ càng phát hơi yếu, liên đới uy áp quốc gia thứ chín càng lớn hơn, phòng hộ của Bạch Phong Sơn bị suy yếu trên diện rộng

Mà cảm ngộ của Mạnh Hạo cũng càng khó khăn, cố tình lại không cách nào dừng lại, lúc này ở trên đạo căn nguyên thứ chín mươi tám chậm rãi hiểu rõ, cùng lúc đó, hắn còn phải cảnh giác mình ở Như Phong Giới này bị lực lượng vô hình ảnh hưởng, để cho dục vọng của mình bị kích nổ, từ đó vẫn lạc

Khí vận quốc gia thứ chín tiêu tán, phạm vi ảnh hưởng lớn hơn, đám người Phàm Đông Nhi cũng là như vậy

Từng người một cảm nhận được cực hạn, thậm chí quan trọng nhất là dục vọng trong lòng kia đang càng lúc càng lớn, nếu không có pháp hiểu rõ còn tốt một chút, chỉ là sẽ càng điên cuồng hơn, càng si mê hơn, nhưng nếu là như Mạnh Hạo hiểu được liền sẽ cảm thấy kinh khủng

Nhất là Phàm Đông Nhi, nàng trực tiếp ở trong động phủ phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt lộ ra kinh hoảng, nàng là người đầu tiên phát giác dục vọng của mình trở nên lớn, cho nên nàng lập tức lựa chọn bế quan, muốn đi khống chế

Nhưng giờ này, lại phát hiện mình đã sắp không khống chế nổi

Còn có Bối Ngọc ở trong biển hoa càng phát si mê nổi lên, thậm chí bằng mắt thường có thể thấy được dường như thân thể của nàng đang từ từ đồng hóa với mảng biển hoa này, cả người dường như muốn hóa thân trở thành một đóa hoa trong đó! Mà giờ này, trên bầu trời quốc gia thứ

tám, một đạo cầu vồng biến ảo vô số xương trắng đang bay nhanh đi về phía trước, một đường nổ ầm ầm, tốc độ càng ngày càng nhiều, một ngày sau đi thẳng đến biên giới giữa quốc gia thứ tám và quốc gia thứ chín, không chần chờ chút nào, Hàn Thanh Lôi cười gằn một tiếng chợt bước chân vào

Chính là Hàn Thanh Lôi danh sách núi thứ tám trực tiếp sát nhập vào trong phạm vi quốc gia thứ chín, hắn mặc một thân áo bào đen, thân thể gầy, nhưng lại có sát khí kinh người từ trên người hắn bộc phát ra

Dưới một bước, lập tức từ quốc gia thứ tám tiến vào trong quốc gia thứ chín

Gần như trong nháy mắt khi hắn đi vào quốc gia thứ chín, Bạch Phong Sơn nổ ầm ầm, kịch liệt chấn động, uy áp cả quốc gia thứ chín lần nữa mãnh liệt hơn

Cố tình uy áp này không có chút tác dụng nào đối với Hàn Thanh Lôi, sau khi hắn bước chân vào quốc gia thứ chín, ngửa mặt lên trời cười dài, thân thể hóa thành cầu vồng, rầm rầm mà đi, càng có vô số xương trắng hư ảnh xung quanh phát ra tiếng gào thét thê lương, đi theo về phía trước, dường như bầu trời đều biến sắc, gió mây đều cuốn ngược

Giống như có một đám mây đen trực tiếp hướng về bầu trời quốc gia thứ chín, điên cuồng lan tràn

Nơi đi qua, ánh mặt trời bị che đậy, mặt đất trở thành hắc ám

Sát khí ngập trời từ trên người Hàn Thanh Lôi bạo phát, tạo thành gió lốc, ầm ầm bay nhanh! Nơi đi qua, mặt đất run rẩy, tất cả tu sĩ và sinh mạng quốc gia thứ chín đều đang chấn động, chỉ có thể nhìn thấy vốn là bầu trời trong xanh, lúc này bằng mắt thường có thể thấy được đang xám xịt xuống

Mạnh Hạo, ngươi hẳn phải chết! Thanh âm của Hàn Thanh Lôi truyền khắp bốn phương tám hướng, trong tiếng nổ "ầm ầm", tốc độ cực nhanh, giống như tia chớp lôi đình, khoảng cách với Bạch Phong Sơn càng ngày càng gần

Theo hắn đến gần, vận mệnh quốc gia của quốc gia thứ chín tiêu tán lợi hại hơn, mà uy áp kia cũng mãnh liệt hơn, Phàm Đông Nhi ở trong động phủ lần nữa phun ra máu tươi, nàng mạnh ngẩng đầu

Xảy ra chuyện gì, trong thời gian ngắn ngủi, ảnh hưởng của nơi này không ngờ lớn đến trình độ như vậy! Phàm Đông Nhi cắn răng một cái, thân thể lập tức bay ra khỏi động phủ, khi nhìn về phía bầu trời, nàng biến sắc, thấy được trên bầu trời xa xa, mây đen cuồn cuộn đã đi xa

Mà trong mây đen này tồn tại vô số xương trắng, phương hướng đi về phía trước chính là thủ đô, chính là núi vận mệnh quốc gia của quốc gia thứ chín, Bạch Phong Sơn! Chẳng những là Phàm Đông Nhi nội tâm chấn động, lúc này ở trong mảng biển hoa, Bối Ngọc sắc mặt lộ ra vùng vẫy, nàng miễn cưỡng mở mắt ra, thân thể run rẩy nhìn bốn phía, lộ ra vùng vẫy mãnh liệt hơn

Mà ở trong một khu vực khác, trong hầm mỏ tiên ngọc, lúc này có cười tiếng truyền ra, tiếng cười kia mang điên cuồng, mang thỏa mãn, cũng có vui mừng, chính là thanh niên tu sĩ Cửu Hải Thần Giới, hắn đã bị lạc tự mình, chỗ hắn thấy là vô cùng vô tận tiên ngọc

Tài phú như vậy nhất định giúp tu vi ta mạnh hơn! ! Đồng thời, ở trên chiến trường trung tâm Thần Miếu, những yêu tu Thể tu đại hán toàn bộ đều nội tâm chấn động, dục vọng càng điên cuồng lên

Trời muốn làm hắn chết, trước phải làm hắn điên cuồng! Cũng liền là thời gian một nén nhang, mây đen lật trời, từ trên thủ đô quốc gia thứ chín gào thét đi qua, ở bên ngoài Bạch Phong Sơn ngưng tụ lại với nhau, lấy mây đen làm máu thịt, vô số xương trắng làm xương thật, bất ngờ tạo

thành một quả đấm to lớn màu đen! Nắm đấm này lớn chừng trăm trượng, giống như là từ trong bầu trời nhô ra, hướng về Bạch Phong Sơn, hung hăng đánh một quyền!

Mạnh Hạo, nhận lấy cái chết! Một tiếng gầm nhẹ, thấp âm lãnh, mang sát cơ vang vọng bầu trời mặt đất, mà một quyền này ném tới chính là Mạnh Hạo trên đỉnh núi, dưới pho tượng đang khoanh chân tĩnh tọa

Lúc này Mạnh Hạo hắn vừa mới hoàn thành cảm ngộ đạo căn nguyên thứ chín mươi chín, khoảng cách giai đoạn thứ nhất hoàn thành còn kém một đạo, nhưng đạo này vào lúc vận mệnh quốc gia cả quốc gia thứ chín tiêu tán trở nên càng chậm chạp, càng khó khăn hơn

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, trong nháy mắt một quyền này đụng phải Bạch Phong Sơn, pho tượng bên cạnh Mạnh Hạo lập tức tản ra tia sáng, tạo thành một đạo quầng sáng phòng hộ, không phải chỉ vì phòng hộ Mạnh Hạo, mà là phòng hộ ngọn núi này

Tại khoảnh khắc quả đấm to lớn màu đen này đụng chạm quầng sáng, tiếng động đinh tai nhức óc vang lên khiến thiên địa biến sắc, khiến mặt đất run rẩy, quầng sáng mãnh liệt vặn vẹo, tiếng động truyền ra, nhưng lại xuất hiện một số khe nứt, mặc dù rất nhanh thì khép lại, nhưng dựa theo phát triển như vậy thì không kiên trì được bao lâu nữa

Mà nắm đấm kia tuy rằng sụp đổ, tuy rằng bị phản chấn chia năm xẻ bảy, nhưng vỡ nát chỉ là xương trắng, chỉ là mây đen, khi nắm đấm này tán loạn, thân ảnh Hàn Thanh Lô bên trong hóa thành một đạo tia chớp màu đen, ầm một tiếng, lần nữa hung hăng đụng vào trên quầng sáng này

Mở cho ta! ! Hàn Thanh Lôi ngửa mặt lên trời vừa hô, mặc dù thân thể hắn gầy, nhưng nháy mắt lại là có khí thế kinh người ở trên người hắn bạo phát, đó là tu vi tiên nhưng lại có thể rung chuyển Cổ Cảnh! Một cỗ lực lượng cường hãn trên người hắn tràn ra, không ngờ

Dẫn động thiên lôi cuồn cuộn, khiến cho vô số tia chớp sấm sét chung quanh hắn không ngừng trôi đi, bất ngờ tạo thành chín điều lôi long

Bạch Phong Sơn run rẩy, Mạnh Hạo ở bên trong, hai mắt nhắm nghiền, hắn không thể kết thúc cảm ngộ, thời khắc này vận chuyển toàn bộ tâm thần, ý đồ muốn tăng tốc

Vô dụng thôi, hôm nay ngươi hắn phải chết, ấn ký thế giới của quốc gia thứ chín sẽ thuộc về ta, mà danh sách của ngươi cũng bị ta trừ đi!

Hàn Thanh Lôi ta lần này là người thứ nhất hoàn thành trăm đạo căn nguyên, có thể đi đánh chết bất kỳ kẻ nào, cố tình tới chọn ngươi, đó là vì ngươi họ Mạnh!

Sau khi ngươi chết, nhớ thấy tổ tiên ngươi, nói cho bọn hắn biết, người giết ngươi là Hàn gia Thanh Lôi! Đúng lúc này, bỗng nhiên, trên bầu trời xa xăm, thân ảnh Phàm Đông Nhi cấp tốc đến, trong mắt nàng tràn ngập sát cơ, phất tay một cái, lập tức trên người của nàng bất ngờ xuất hiện vô số bảo ấn, đón gió tăng lên, càng lúc càng lớn, chớp mắt một cái giống như núi nhỏ, chừng hơn mấy trăm

Nổ ầm ầm mà đến, khí thế ngập trời

Phàm Đông Nhi không thể không đến, nàng biết, nếu bản thân không tới, nếu tùy ý người này đánh Bạch Phong Sơn, cướp đi thế giới ấn ký, như vậy chính nàng không chịu nổi ảnh hưởng đến từ Như Phong Giới này sau khi không có chút nào vận mệnh quốc gia

Vì mình, nàng cũng muốn ngăn cản, vả lại nàng cũng nhìn thấu, Mạnh Hạo dường như đến thời khắc mấu chốt, không thể xuất thủ

Chỉ cần trì hoãn đến khi Mạnh Hạo chạy ra, cho dù người này có mạnh đến mấy đi nữa, cho dù hắn cũng là danh sách, nhưng Mạnh Hạo cũng biến thái! Phàm Đông Nhi cắn răng, trong nháy mắt tới gần, giết hướng

Hàn Thanh Lôi

Hai mắt Hàn Thanh Lôi lóe lên một cái, thấy được Phàm Đông Nhi, toét miệng cười

Không tự lượng sức, cho ngươi biết, danh sách

Cùng thế hệ không có tư cách chiến một trận! Thanh âm của Hàn Thanh Lôi truyền ra, tay phải nâng lên một chỉ tay, lập tức chung quanh hắn có bốn điều lôi long gầm thét ra, chạy thẳng tới Phàm Đông Nhi

Khi tiếng nổ vang lên, chỗ xa hơn, Bối Ngọc vốn là đang vùng vẫy trong biển hoa, lúc này cũng gấp tốc mà đến, nàng một mắt mê mang, một mắt khác lại thanh tỉnh, thời khắc này không đợi tới gần, nàng liền phát ra âm không tiếng động, một cái chớp mắt, lực lượng thần thức vô hình dường như hóa thành một cây châm, trực tiếp xuất hiện trước mặt Hàn Thanh Lôi, hung hăng đâm vào

Hàn Thanh Lôi biến sắc, tay trái ở trước mặt vung lên, lập tức năm điều lôi long kia, bốn điều rống giận mà đi, một cái tự bạo, tạo thành trùng kích, cản trở lực lượng thần thức

Thú vị, lại có hai mỹ nhân ra tay với ta, ta đều không đành lòng, nhưng mà thật rất mong đợi, sau khi cạo huyết nhục của các ngươi, lộ ra xương trắng xinh đẹp, sẽ đẹp đến cỡ nào

Cặp mắt Hàn Thanh Lôi lộ ra khát máu, liếm môi một cái, thân thể bỗng nhiên nhoáng lên một cái, trong phút chốc, không ngờ

Hóa thành ba người! Một bản thể, hai phân thân!

Ba người đồng thời liếm môi, một tên đánh quầng sáng, mặt khác hai tên còn lại thì phân biệt giết hướng Phàm Đông Nhi và Bối Ngọc, lập tức tiếng sấm ngập trời lên, mà Phàm Đông Nhi và Bối Ngọc lại là sắc mặt

đại biến, trong vẻ mặt lộ ra ngưng trọng mãnh liệt, bởi vì cho dù Hàn Thanh Lôi giao thủ với các nàng chính là phân thân thì vẫn cho Phàm Đông Nhi và Bối Ngọc có cảm giác

cường hãn vô cùng!

Danh sách đều mạnh như vậy sao

Phàm Đông Nhi nội tâm chấn động, nhìn về phía Mạnh Hạo tĩnh tọa trong quầng sáng

Mạnh Hạo, ngươi phải nhanh lên một chút! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1448: Cường hãn

Hàn Thanh Lôi thân là danh sách núi thứ tám, lúc này cường hãn khiến Phàm Đông Nhi và Bối Ngọc tâm thần bị chấn động mãnh liệt, trong ấn tượng của hai người các nàng, có thể ở trong tiên cảnh giới này rung chuyển Cổ Cảnh không nhiều lắm, bất kỳ một người nào đều có thể xưng là kiêu dương

Mà Mạnh Hạo lại ở trên một số kiêu dương, nhưng giờ này, sau khi gặp Hàn Thanh Lôi này, Phàm Đông Nhi không thể không thừa nhận, người này mạnh, vô cùng kinh khủng

Nàng chỉ từng ở Mạnh Hạo có cảm giác tương tự, trước mắt, nàng rốt cục gặp người thứ hai!

Danh sách

Là bởi vì danh sách mà cường đại, hay là

Vì bản thân cường hãn cho nên mới trở thành danh sách! Phàm Đông Nhi không cam lòng, nàng là thần nữ Cửu Hải Thần Giới, trước kia không gặp Mạnh Hạo tiền, nàng cao cao tại thượng, được vô số người chú ý, nhưng hết thảy theo Mạnh Hạo xuất hiện, bỗng nhiên nghịch chuyển

Đến nay nàng còn nhớ rõ, năm đó khi lần đầu tiên gặp Mạnh Hạo là ở Nam Thiên Tinh, khi đó Mạnh Hạo đều không phải là kinh khủng như bây giờ, nhưng tốc độ Mạnh Hạo nổi lên quá nhanh, nhanh khiến nàng cũng không kịp đi tiếp thu, Mạnh Hạo ở phía trước những người kia trở thành một tòa núi lớn không thể vượt qua

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, khóe miệng Phàm Đông Nhi tràn ra máu

tươi, thân thể cấp tốc lui về sau, khi phất tay vô số ấn ký xuất hiện, ngưng tụ ở trước người hóa thành Bảo Bình, phân thân Hàn Thanh Lôi chạy thẳng tới phía trước nàng lúc này cười gằn truy kích mà đến, rầm rầm mà đi

Phân thân Hàn Thanh Lôi cười lạnh, tay phải bấm quyết, bỗng nhiên nhếch lên, lập tức có một đóa Bạch Cốt Hoa biến ảo cấp tốc xoay tròn, tán phát tái nhợt, đối kháng Bảo Bình kia

Trong tiếng nổ ngập trời, thân ảnh Hàn Thanh Lôi như tia chớp, nháy mắt đến, tay phải tái nhợt nhìn như máu thịt, nhưng nhìn lại, dường như trở thành xương trắng, trực tiếp đặt trên mi tâm của Phàm Đông Nhi

Nổ vang, Phàm Đông Nhi phun ra máu tươi, trong nháy mắt toàn thân nhợt, một cỗ hàn khí tràn ngập, cả người ý thức đều hoảng hốt, mắt thấy nguy cơ, đột nhiên hư vô sau lưng nàng trực tiếp sụp xuống, từ bên trong xuất hiện một nữ thi

Nữ thi này trước bị Phàm Đông Nhi giấu đi, lúc này ý thức hỗn loạn, không thể lại giấu kín

Nữ thi này mới vừa xuất hiện, lập tức có một cỗ tử ý bạo phát, Hàn Thanh Lôi không hiểu nội tâm cả kinh, hắn tính tình cẩn thận, lập tức lui về sau

Ngay khi hắn lui về phía sau, trong hư vô chỗ lúc trước hắn sở tại lại trong chớp mắt mọc đầy tóc đen, chớp mắt một cái, tóc đen này liền khuếch tán bốn phương tám hướng

Thú vị, xem ra vẫn là nên nghiêm túc một chút

Phân thân Hàn Thanh Lôi toét miệng cười

Bên kia, bộ phân thân thứ hai của hắn đang buộc Bối Ngọc kế tiếp bại lui

Thần thông thuật pháp của Bối Ngọc, thuật thần thức, bầu trời nổ ầm ầm, tạo thành vô số châm vô hình, nhưng Hàn Thanh Lôi phất tay một cái, khối phân thân này của hắn lại mặc vào một kiện chiến giáp xương trắng, tùy ý thần thức lại tới, cười gằn đánh tới

Không có lưỡi dao sắc bén nhưng chiến giáp xương trắng này bao trùm hai tay phân thân Hàn Thanh Lôi, giống như tạo thành móng tay sắc bén, khẽ chuyển, giống như thần binh lợi khí khiến Bối Ngọc nhiều lần hung hiểm nguy cơ

Cùng vào lúc này, bản thể Hàn Thanh Lôi đang bấm quyết, triển khai vô số thần thông, biến ảo muôn màu muôn vẻ, đang đánh quầng sáng phòng hộ của Bạch Phong Sơn, khiến cho quầng sáng này càng phát vặn vẹo, xoèn xoẹt vài tiếng, chỗ vỡ vụn càng ngày càng nhiều

Mạnh Hạo vẫn đang khoanh chân, ngồi ở dưới pho tượng, đang cảm ngộ một đạo căn nguyên cuối cùng, nội tâm hắn lo lắng, nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể toàn lực đi nhanh chóng hoàn thành cảm ngộ

Đúng lúc này, bỗng nhiên, bản thể Hàn Thanh Lôi cùng với hai phân thân đột nhiên dừng tay, nhanh chóng lui về sau, ba cái thân ảnh trong chớp mắt ở giữa không trung đụng vào nhau, đều không phải là dung hợp, mà là lẫn nhau dữ tợn, hung hăng đánh một chưởng hướng về ngực từng người,

Tam Thể Đạo! Khoảnh khắc một chưởng này đánh ra, ba cái thân ảnh đồng thời lên tiếng, thanh âm như lôi đình nổ vang, một màn khó tin xuất hiện

Ba cái thân ảnh này không ngờ chưởng nhau một cái sau, mỗi một tên đều tu vi bạo phát, chiến lực tăng vọt, cũng liền là thời gian một cái chớp mắt, không ngờ bất kỳ một tên nào,đều có thể so với Hàn Thanh Lôi trạng thái hoàn chỉnh, thậm chí

Dường như mạnh hơn trạng thái hoàn chỉnh một chút

Bạch Cốt Phần! Ba cái thân ảnh này trong phút chốc phân tán ra, mang khí thế vô thượng, mang uy áp bộc phát ra, hướng về Phàm Đông Nhi, Bối Ngọc cùng với quầng sáng của Bạch Phong Sơn, gào thét mà đi

Tốc độ cực nhan, giống như ba mũi tên nhọn, chớp mắt một cái, trong đó một thân ảnh liền xuất hiện ở trước mặt Phàm Đông Nhi, phất tay, vô tận xương trắng rầm rầm phủ xuống, bất ngờ tạo thành một tòa Bạch Cốt Phần, lấy Phàm Đông Nhi làm trung tâm, trực tiếp bao phủ

Bên kia, phía Bối Ngọc, cũng xuất hiện Bạch Cốt Phần, cho dù là xung quanh quầng sáng của Bạch Phong Sơn, Bạch Cốt Phần cũng phủ xuống

Tam Thể Đạo, Bạch Cốt Phần, Tuế Nguyệt Sát! Ba tên Hàn Thanh Lôi đồng thời lên tiếng, thanh âm vào giờ khắc này, thậm chí đều ẩn chứa thương tang, phảng phất là từ trong năm tháng truyền ra

Ba tòa Bạch Cốt Phần kia đồng thời nổ ầm ầm, cấp tốc xoay tròn

Trên mộ phần bất ngờ dựng lên bia xương trắng, trên đó có từng đạo đường cong xuất hiện, phân biệt phát họa ra bộ dáng Bối Ngọc, Phàm Đông Nhi cùng với Bạch Phong Sơn! Hình ảnh Bối Ngọc là người thứ nhất được phát họa ra, một tiếng hét thảm thê lương từ trong miệng Bối Ngọc truyền ra, nàng phun ra máu tươi, thân thể vào lúc này mắt thường có thể thấy được đang khô héo, cả người giống như bị trấn áp, nhưng lại không có cách nào trốn ra, bị Bạch Cốt Phần kia sanh sanh áp chế, từ giữa không trung phủ xuống mặt đất, ầm một tiếng, trực tiếp bị đặt tại trên mặt đất

Tạo thành mộ phần chân chính! Mà Bối Ngọc trong mộ phần kia lúc này sắc mặt tái nhợt, đã hôn mê, thân thể già nua, tánh mạng của nàng, tất cả của nàng đều đang trôi qua thật nhanh

Phàm Đông Nhi miễn cưỡng chống cự, nhưng chung quy vẫn không phải là đối thủ, cho dù nữ thi sau lưng nàng tràn ra vô tận tử ý, cũng không thể ngăn cản bị trấn áp, trong tiếng nổ “ầm ầm”, Phàm Đông Nhi bị ép rơi trên mặt đất, Bạch Cốt Phần đặt ở trên người của nàng, sinh cơ tiêu tán, sinh mạng trôi qua, khiến cho Phàm Đông Nhi lập tức già nua

Mạnh Hạo! ! Phàm Đông Nhi phát ra thanh âm dồn dập, nhưng rất nhan , thanh âm này liền hơi ngừng

Cùng lúc đó, tòa Bạch Cốt Phần thứ ba đang đánh vào trên quầng sáng phòng hộ trên Bạch Phong Sơn, khiến cho trung tâm chiến trường thất lợi mà hư nhược, lại vỡ vụn rất nhiều quầng sáng, lúc này, trực tiếp sụp đổ, ầm ầm nổ tung, chia năm xẻ bảy

Phàm Đông Nhi bị trấn áp, Bối Ngọc hôn mê, phòng hộ của Bạch Phong Sơn nổ tung, mà tất cả những điều này đều là đến từ Hàn Thanh Lôi

Sự cường đại từ điểm này có thể thấy được

Đây chính là danh sách!

Bất kỳ một danh sách nào cũng đều là cường giả, đều là áp đảo chúng kiêu dương, mà cùng thế hệ có tư cách đối chiến cùng danh sách

Cũng chỉ có danh sách!

Mạnh Hạo, lần này, ta xem ngươi chống cự như thế nào, tuy rằng giết ngươi như vậy có chút vô vị buồn tẻ, nhưng vừa nghĩ tới ngươi họ Mạnh, cho dù không có quan hệ với Mạnh gia, nhưng cũng sẽ làm ta hưng phấn

Hàn Thanh Lôi cười ha ha một tiếng, tam cái thân ảnh ầm ầm mang sát khí ngập trời, khi quầng sáng Bạch Phong Sơn vỡ vụn đồng thi, trực tiếp phóng về hướng Mạnh Hạo, bỗng nhiên mà đến, càng ngày càng gần!

Nhưng khi hắn đến, Mạnh Hạo như cũ nhắm mắt không mở ra, nhưng tay phải trong nháy mắt nâng lên, phân thần vỗ túi trữ vật, phất tay lập tức từng cái đậu đen một xuất hiện

Vãi đậu thành binh! Tiếng động thình thịch lập tức truyền khắp bốn phía, từng cái một đậu đen trực tiếp biến thành tiểu nhân, hét lên thê lương, vẻ mặt dữ tợn, trong miệng to mọc đầy răng nhọn, tổng cộng hơn năm mươi tên đậu đen tiểu nhân, sau khi xuất hiện đồng loạt xông về tam thân ảnh Hàn Thanh Lôi

Chút tài mọn! Hàn Thanh Lôi cười lạnh, nói như thế nhưng trong lòng lại là cảnh giác, hắn chưa từng xem thường Mạnh Hạo, người có thể trở thành danh sách tự nhiên không phải kẻ yếu

Mà ở nguy cơ trước mắt này, đối phương huy vũ ra những đậu đen tiểu nhân này, nếu nói không có chỗ đặc thù gì, Hàn Thanh Lôi sẽ không tin, hắn nhìn như lỗ mãng, nhưng trên thực tế bản thể ở sau, phân thân trong nháy mắt chạy ra

Hơn năm mươi đậu đen tiểu nhân kia hét lên phóng đi, trực tiếp đánh vào một phân thân phía trước, ầm một tiếng, có hơn 30 cái đậu đen tiểu nhân cuốn ngược mà bay, nhưng không bị thương nhiều lắm

Một màn này khiến nội tâm Hàn Thanh Lôi cả kinh, càng làm cho hai mắt hắn co rút lại là trên phân thân lại còn lưu lại hơn mười đậu đen tiểu nhân, không bị đánh bay, lúc này đang mở to miệng, không ngờ đang cắn nuốt máu thịt phân thân

Hàn Thanh Lôi hừ lạnh, lấy một khối phân thân hấp dẫn ngăn trở những đậu đen tiểu nhân kia, mà bản thể của hắn cùng một phân thân khác lại là giết hướng Mạnh Hạo

Đậu đen tiểu nhân này không tồi, giết Mạnh Hạo, tất cả liền kết thúc, những thứ này chính là chiến lợi phẩm của ta! Hàn Thanh Lôi tốc độ cực

nhanh, cùng với phân thân ầm ầm tới gần Mạnh Hạo

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, giờ này hắn đến thời khắc mấu chốt, chỉ kém một tia liền có thể hiểu rõ, nhưng Hàn Thanh Lôi sẽ không cho hắn thời gian này, đúng lúc này, bỗng nhiê , Mạnh Hạo dường như nghe được một tiếng gầm nhẹ, mơ hồ, dường như trong cơ thể có cái gì tồn tại từ trong ngủ mê xuất hiện một dấu hiệu thức tỉnh

Cảm giác này rất quen thuộc, Mạnh Hạo phân thần chỉ là một suy tư, liền lập tức nhận ra, đó là

khí tức của huyết ngao!

Là chó ngao muốn thức tỉnh rồi sao! Nội tâm Mạnh Hạo chấn động, xuất hiện không phải chó ngao, mà là túi trữ vật của hắn tự mình mở ra, một cái thanh âm chững chạc, mang thanh âm vỗ vỗ cánh, bỗng nhiên truyền ra

Này!

Núi này là của ngũ gia, trời này là của ngũ gia, chỗ này là của ngũ gia, chuột nhỏ này cũng là của ngũ gia, ngũ gia lúc này, ngươi có sợ không! Thanh âm truyền ra, Anh Vũ bỗng nhiên bay ra, ở giữa Mạnh Hạo và Hàn Thanh Lôi, một cánh liều mạng quạt, một cánh khác lại chỉ Hàn Thanh Lôi

Không sai, núi này cũng là của tam gia, trời này cũng là của tam gia, chỗ này cũng là của tam gia, chuột này cũng là của tam gia, ngươi có sợ không, có sợ không! Trên mắt cá chân Anh Vũ, trên lục lạc hiện khuôn mặt Bì Đống, cũng đang chững chạc rống lớn

Cút ngay! Hàn Thanh Lôi cười lạnh, trong mắt tràn ngập sát cơ, khí thế ầm ầm bạo phát, long trời lở đất, khiến gió mây biến sắc, thiên địa ảm đạm

Khi lại tới, bàn tay to nâng lên, hung hăng vung về phía trước, lập tức vô số xương trắng mang gió lạnh rầm rầm xuất hiện, tạo thành một biển xương trắng, đánh mà đi

Anh Vũ trực tiếp đã bị đánh sâu vào, bị phiến biển xương trắng kia cuốn bay ra, khiến cho lông tóc vốn là không nhiều lắm ở trong trùng kích rơi mất mấy sợi, nhìn lông tóc mình rơi mất, thân thể Anh Vũ run rẩy, ngửa mặt lên trời phát ra cái trước gọi là thê lương hét lên

Chết tiệt, chết tiệt, ngươi ngươi ngươi

ngươi lại dám đánh rơi lông trên người ngũ gia, a a a a, lông của ta, a a a a, lông xinh đẹp của ta, lông hấp dẫn khác phái của ta

Ta bị hủy dung, không chịu được, ngũ gia muốn nổi đóa, ngươi thật quá đáng ! !

Triệu hoán hải sản, hải sản phủ xuống! Anh Vũ tức giận ngập trời, dắt cổ họng, phát ra tiếng gào thét bén nhọn

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1449: Đao phong đụng nhau

Anh Vũ giận dữ, lông tóc nó vốn là không nhiều lắm, chính nó cho rằng mỗi một sợi đều là vô cùng trân quý, cho dù là tạp mao cũng đều như vậy, vô cùng trân quý

Điều này đại biểu lực hấp dẫn của nó trước mặt hung thú chút ít lông tóc rậm rạp

Mà giờ này, không ngờ bị đánh rơi mấy cây, đây đối với nó mà nói, chính là hủy dung! Vừa nghĩ tới từng hình ảnh sau này khi nhìn thấy hung thú lông tóc rậm rạp, bản thân thiếu mấy sợi lông, bị đối phương khinh miệt, sự tức giận của Anh Vũ liền trong nháy mắt ngập trời

Đối với tiếng gào thét của nó, Hàn Thanh Lôi nhíu mày, không dừng lại, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, nhưng vào lúc này, đột nhiên, từng đạo ánh sáng màu đen trực tiếp từ trên người Anh Vũ tràn ra, chớp mắt một cái, liền bất ngờ có mấy chục yêu tu ầm ầm phủ xuống

Những yêu tu này không hóa thành hình người, mà là biến thành từng con hải sản một, có vỏ sò, có lớn tôm, có con cua, còn có rùa biển

Ca hát cho ngũ gia, ngược chết tên dám nhổ lông ở trên người ngũ gia! Anh Vũ rống giận

Còn trẻ đã từng không nghe lời, ta là một con hải sản nhỏ, a a a a, hải sản nhỏ, nga nga nga nga, hải sản nhỏ!

Những yêu tu bị Anh Vũ dạy dỗ kia cơ hồ là theo bản năng, liền lập tức chỉnh tề ca hát lên

Lời bài hát này Mạnh Hạo từng nghe qua, chẳng qua là cảm thấy khó nghe, cảm thấy không thoải mái, nhưng giờ này, ở chỗ này sau khi được hát ra, trong chớp mắt, sấm chớp ầm ầm ngập trời, từng tia chớp cấp tốc rơi xuống, đánh vào bốn phía Hàn Thanh Lôi

Hàn Thanh Lôi biến sắc, thất kinh, thân thể cấp tốc lui về sau, ngơ ngác nhìn Anh Vũ kêu gào, nhìn những con hải sản kia đang ca

Hô hấp hắn dồn dập, thậm chí có chút không dám tin, là theo ca hát này, quy tắc và căn nguyên của Như Phong Giới không ngờ bị dẫn động

Một cỗ bài xích kinh người trong phút chốc rơi vào trên người Hàn Thanh Lôi, khiến sắc mặt hắn thay đổi lần nữa

Đây là vật gì! ! Hàn Thanh Lôi hít ngược một hơi, hoảng sợ nhìn Anh Vũ, lúc này sấm chớp vang dội, bầu trời biến sắc, xuất hiện mây đen, từng đạo sấm sét nổ ầm ầm khiến da đầu Hàn Thanh Lôi có chút tê dại

Hắn liếc mắt liền nhìn ra, chỗ không tầm thường của lời bài hát này, tiếng ca này dường như trở thành ý trời Như Phong Giới này, khống chế quy tắc, khống chế căn nguyên, khiến hắn cảm thấy càng thêm kinh khủng

Nếu vẻn vẹn như thế cũng liền thôi, càng làm cho Hàn Thanh Lôi rung động là theo tiếng ca vang lên, trong thiên địa không ngờ xuất hiện ẩm ướt, mơ hồ, dường như xung quanh huyễn hóa ra hải dương, vô số sóng lớn cuồn cuộn long trời lở đất

Không có khả năng! ! Hàn Thanh Lôi thất thanh, Anh Vũ đắc ý phi phàm, kêu gào không ngừng

Có sợ không? Chết tiệt, ngươi dám rút lông ngũ gia mao, ngươi dám hủy dung ngũ gia, ngũ gia tuyệt không buông tha ngươi! Thiên lôi trong tiếng

nổ “ầm ầm”, tiếng ca một đổi

Ta là hải sản nhỏ a nhỏ của ngươi

Yêu ngươi thế nào đều không chê nhiều, ta là hải sản nhỏ của ngươi hải sản nhỏ a nhỏ

Hải sản nho nhỏ nho nhỏ nhỏ

Theo tiếng ca biến đổi, biển rộng lật trời, càng có vô số ngọn núi trên bầu trời xuất hiện, hung hăng ném tới hướng về Hàn Thanh Lôi, nổ vang, dường như trở thành nhạc khúc, trở thành nhạc đệm, khiến cho tiếng ca kia trào dâng hơn

Trận pháp, đây là trận pháp dẫn động căn nguyên thiên địa! ! Đây

Đây là loại chim gì! !

Sắc mặt Hàn Thanh Lôi lần nữa biến đổi, hắn rốt cục đã nhìn ra, lời bài hát này rõ ràng là trận pháp, mà trước lúc này, hắn chưa từng nghe nói qua, trận pháp nguyên lai còn có thể dùng tiếng ca hiển hóa đi ra

Hơn nữa

Đây là trận pháp dẫn động căn nguyên thiên địa, loại trận pháp này đương thời hiếm thấy, gần như chỉ có trong truyền thuyết

Khi bị đánh, Hàn Thanh Lôi sắc mặt tái nhợt, lần nữa lui về sau, tránh ra từng ngọn núi, khiến hắn cảm thấy nội tâm run lên là đám hải sản này không ngờ lại đổi tiếng ca

Chúng ta là hải sản, chúng ta là hải sản, a a a a a, ngũ gia vĩ đại, nga nga nga nga nga, tam gia vĩ đại

Khi lời bài hát này truyền ra, Anh Vũ bỗng nhiên toàn thân tia sáng mười ngàn trượng, dường như trong tiếng ca được gia trì, lại có vô số quy tắc căn nguyên trong nháy mắt ở bốn phía nó hiện lên, khiến cho Anh Vũ lúc này giống như thiên giống như thần, nó hét lên mạnh chạy ra, giống như một mũi tên nhọn, chạy thẳng tới Hàn Thanh Lôi

Ngươi dám phá hủy dung ngũ gia, ngũ gia phải làm ngươi! Anh Vũ rống giận, thanh âm truyền khắp bầu trời mặt đất, lộ ra khí phách vô thượng

Nhưng khi khí phách này truyền ra, Bì Đống trên mắt cá chân Anh Vũ, vội vàng nghiêm túc lên tiếng

Không thể mắng người, mắng chửi người là không đúng, ngươi hắn là giết chết hắn, mà không phải làm hắn, này là không đúng, làm như vậy thất đức!

Lăn lăn lăn, ngũ gia chính là muốn làm hắn!

Anh Vũ rống giận, xông về Hàn Thanh Lôi

Chết tiệ , lại còn có thể phụ trợ gia trì bản thân! ! Hàn Thanh Lôi biến sắc, hắn cảm thấy cả thế giới đều lật đổ

Hắn chưa từng thấy ca hát dẫn động trận pháp, chưa từng thấy chim lớn lối như vậy, nhất là chưa từng thấy một con chim gào thét muốn làm bản thân

Cho dù ngươi có thể dẫn động căn nguyên thiên địa thì như thế nào, cuối cùng là trận pháp đưa tới mà thôi, những yêu tu này tu vi không đủ, khó có thể chống đỡ quá lâu! Hàn Thanh Lôi cắn răng một cái, phất tay, lập tức phân thân thứ hai của hắn bỗng nhiên chạy ra, chạy thẳng tới Anh Vũ, hai tay bấm quyết, lập tức một cái vương tọa xương trắng xuất hiện, theo vương tọa cùng xuất hiện còn có lượng lớn binh xương trắng

Nhất là một khối xương trắng màu đen cầm trong tay Cốt Thương, khí thế cường hãn, lãnh đạo những xương trắng khác, xông về Anh Vũ, trong tiếng nổ “ầm ầm”, song phương đụng chạm, tiếng nổ ngập trời

Vô số xương trắng vỡ vụn, cho đến vương tọa xương trắng đều vỡ vụn, Hàn Thanh Lôi phun ra máu tươi, gầm nhẹ bấm quyết, lần nữa chỉ tay, lập tức trước mặt hắn hư vô bị vô hình xé mở, bên trong đưa ra một cái tay xương, tay này hướng về Anh Vũ hung hăng một trảo

Anh Vũ hét lên, Hải Tiên Ca càng trào dâng hơn, khiến cho Anh Vũ như nổi điên vậy hung hăng xông lên, trực tiếp xuyên thấu cái tay xương trắng này, xuất hiện ở trước mặt phân thân Hàn Thanh Lôi, hướng về cái mông của hắn, hung hăng phóng đi

Phân thân Hàn Thanh Lôi sắc mặt đại biến, thậm chí đều ngẩn ra, nhưng rất nhanh liền thân thể ầm ầm tiêu tán, ở cách đó không xa lần nữa ngưng tụ, Anh Vũ như cũ kêu gào, lần nữa phóng đi

Mắt thấy nguy cơ, bản thể Hàn Thanh Lôi lại là cười lạnh, trong mắt có chút khinh miệt, hai cỗ phân thân của hắn, một khối kềm chế những đậu đen tiểu nhân kai, một khối dẫn con chim quái dị làm cho hắn cảm thấy kinh khủng này

Như Phong chín nước, mỗi nước có 300 đại đạo, 300 đại đạo cuối cùng ở Thần Miếu

Tổng cộng ba ngàn đại đạo, người cảm ngộ tối đa, nhưng bước chân vào trong Thần Miếu, giờ này

ấn ký thế giới của quốc gia thứ chín này chính là của ta

Hàn Thanh Lôi cười lạnh, bản thể của hắn nhoáng lên một cái, nháy mắt tới gần Mạnh Hạo, tay phải nâng lên, hướng về mi tâm của Mạnh Hạo, trực tiếp một chỉ tay nhấn tới

Chết! Nhưng ngay khi ngón tay Hàn Thanh Lôi muốn đụng phải Mạnh Hạo, đột nhiên, lục lạc trên mắt cá chân Anh Vũ phịch một tiếng, nhanh chóng biến mất, biến thành một Bì Đống lớn chừng nắm tay, khi xuất hiện, ở trước mi tâm của Mạnh Hạo, trực tiếp đụng ngón tay Hàn Thanh Lôi

Mềm nhũn, mang co dãn, nhưng trong co dãn này lại cất giấu một cỗ cứng cỏi khiến cho một chỉ tay ẩn chứa tu vi của Hàn Thanh Lôi lập tức đã bị cản trở

Ầm một tiếng, Bì Đống phát ra tiếng hét thảm, lộ ra khuôn mặt, hận hận nhìn chằm chằm Hàn Thanh Lôi

Ngươi là ác bá! ! Hàn Thanh Lôi sửng sốt, hắn chợt phát hiện, trên người Mạnh Hạo thế nào luôn là những thứ đồ ngổn ngang này, hoặc là đậu đen tiểu nhân, hoặc là Anh Vũ kinh khủng, hoặc là Bì Đống này

Lăn lăn lăn! Hàn Thanh Lôi có chút không chịu được, hắn không nghĩ tới Phàm Đông Nhi và Bối Ngọc đã bị đánh bại, ngay cả quầng sáng phòng hộ núi này đều vỡ vụn, nhưng giết Mạnh Hạo lại còn biến đổi bất ngờ như vậy

Đầu tiên là đậu đen tiểu nhân, rồi sau đó là Anh Vũ đáng sợ kia, cuối cùng còn có một tên Bì Đống như vậy

Tay phải Hàn Thanh Lôi trong nháy mắt biến hóa, từ một hướng khác đánh Mạnh Hạo, nhưng vô luận hắn biến hóa như thế nào, đều sẽ bị Bì Đống cản trở, mà mỗi một lần, Bì Đống đều sẽ hét thảm, đều sẽ rống giận

Ngươi là ác bá, ngươi chính là ác bá!

Ác bá, tam gia muốn độ hóa ngươi, ác bá, bỏ đồ đao xuống đi, trong tay

tam gia vĩ đại, ngươi sẽ ngoan ngoãn trở thành một người tốt thiện lương!

A a, ngươi còn đánh ta, ác bá, ác bá, ác bá, ác bá

Hàn Thanh Lôi cảm giác mình muốn điên, nổi giận gầm lên một tiếng, bấm quyết lập tức thần thông biến ảo, vô số Bạch Cốt Kiếm xuất hiện, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, Bì Đống đột nhiên thân thể lan tràn, hóa thành một cái lồng bao phủ Mạnh Hạo, tùy ý những bạch cốt kiếm kia đâm tới

Tam gia nổi giận a, ngươi làm gì thế, ngươi muốn làm gì, ngươi tên ác bá này! Hàn Thanh Lôi trong mắt tức giận thiêu đốt, hắn đã bị liên tiếp hai ba chuyện hao phí quá nhiều thời gian, lúc này cặp mắt lộ ra tia yêu dị, tay phải mạnh nắm tay, năm ngón tay hắn lại máu thịt biến mất, trở thành xương trắng, khiến cho quả đấm trở thành quyền xương trắng

Một quyền đánh ra, đây không phải là lực lượng thân thể, mà là cường lực thần thông do thuật pháp ngưng tụ

Một quyền này trực tiếp rơi vào trên người Bì Đống, Bì Đống hét thảm, thân thể mạnh co rút lại, định phòng ngự, nhưng ngay lúc này, đột nhiên, khóe miệng Hàn Thanh Lôi lộ ra một chút châm chọc

Hai mắt hắn lóe lên một cái

Dừng lại! Hai chữ vừa ra, lập tức thiên địa bốn phương tám hướng không ngờ vào khoảnh khắc này, thời gian vĩnh hằng xuất hiện dừng lại

Dường như cả bốn phía đều bị dừng lại, ngay cả thân thể Bì Đống cũng đều bị đọng lại ở giữa không trung, duy chỉ có Hàn Thanh Lôi có thể không bị ảnh hưởng, nhưng sắc mặt của hắn lại tái nhợt, hiển nhiên loại đạo pháp kinh khủng này với hắn mà nói, cũng là khó khăn

Khi thời gian dừng lại, trong mắt hắn sát cơ sáng lên, tay phải biến đổi,

từ địa phương Bì Đống không bao trùm, trực tiếp xâm nhập, một quyền đánh phía Mạnh Hạo đầu

Kết thúc rồi!

Nhưng ngay khi quả đấm của hắn mắt thấy sẽ phải đụng phải đầu Mạnh Hạo, bỗng nhiên, Mạnh Hạo bỗng nhiên mở mắt ra, lộ ra một chút hàn mang cùng sát cơ

Tay phải của hắn trong nháy mắt nâng lên, huyễn hóa ra tàn ảnh, trực tiếp rơi vào trước người, lấy chưởng chặn một quyền này của Hàn Thanh Lôi! Tại một tích tắc này, ánh mắt hai người đụng nhau! Một cái giật mình, một cái lạnh lùng

Một cái sau đó dữ tợn, một cái lạnh lùng trong ánh mắt như mũi đao nhọn, càng phát băng hàn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1450: Thắng

Trong nháy mắt ánh mắt hai người nhìn nhau, quyền chưởng va chạm, một tiếng vang thật lớn, ầm ầm từ giữa hai người ngập trời bạo phát, nổ ầm ầm cửu thiên, khiến thế giới dừng lại này vào khoảnh khắc này trực tiếp vỡ vụn, khiến bầu trời bốn phương tám hướng lập tức gió nổi mây phun, khiến cả ngọn núi, đều chấn động mãnh liệt

Dưới chấn động này, tại thời gian bị xé rách, Bì Đống khôi phục như thường, thấy được Mạnh Hạo thức tỉnh, nó nhanh lui về phía sau

Thân thể Hàn Thanh Lôi bị một cỗ mạnh mẽ phản chấn, bỗng nhiên thụt lùi, theo lui về phía sau, hư không vỡ ra, trên người của hắn nhưng lại vào giờ khắc này, liên tục truyền ra chín tiếng nổ, cho đến sau khi một tiếng cuối cùng truyền ra, sắc mặt hắn trong nháy mắt tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi

Mà Mạnh Hạo cũng thân thể lui về phía sau, đạp ở giữa không trung, sắc mặt hơi đỏ lên, nhưng sắc bén bên trong mắt lại là sắc bén hơn!

Đúng là nên kết thúc rồi, mà ngươi

Cũng đủ rồi

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, thân thể bỗng nhiên chạy ra, hóa thành một tia chớp, dùng phương thức chiến đấu chỉ hắn có, mang theo bá đạo ý, chạy thẳng tới Hàn Thanh Lôi! Tu vi trên người hắn ầm ầm bạo phát, khí thế kinh thiên, vừa rồi một cái chớp mắt nguy cơ kia, hắn rốt cục cảm ngộ được 100 đạo căn nguyên, có thể thoát khỏi cảm ngộ

Hàn Thanh Lôi biến sắc, thân thể cũng không lui lại, cắn răng, cũng theo đó chạy ra, đụng chạm Mạnh Hạo ở giữa không trung, tiếng nổ ầm ầm

ngập trời

Trong thời gian ngắn ngủi, hai người liền đánh hơn mấy trăm lần

Mạnh Hạo phất tay, từng dãy núi phủ xuống, trấn áp Hàn Thanh Lôi, thân thể Hàn Thanh Lôi nhoáng lên một cái, bấm quyết

Vương tọa xương trắng xuất hiện, vô số xương trắng biến ảo hợp thành một người khổng lồ xương trắng đánh dãy núi

Mạnh Hạo hừ lạnh, thân thể xông về phía trước, cả người bất ngờ hóa thành kim bằng

Hung tàn ý nổi lên, hướng về Hàn Thanh Lôi hung hăng một trảo, tiếng động rầm rầm truyền ra

Hàn Thanh Lôi bấm quyết, lập tức có vô số Bạch Cốt Kiếm xuất hiện, tầng tầng cản trở, tử chiến với Mạnh Hạo

Tiếng nổ truyền khắp bốn phía

Hư vô vặn vẹo, thiên địa biến sắc

Hàn Thanh Lôi phun ra máu tươi, kim bằng Mạnh Hạo tiêu tán, nhưng khoảnh khắc tiêu tán, tay phải hắn đột nhiên nâng lên trực tiếp một quyền

Một quyền Diệt Sinh! Trước lúc này, cho tới bây giờ Mạnh Hạo chưa từng lộ ra dấu hiệu bản thân là Thể tu, xuất thủ đều là thần thông đạo pháp, lúc này trong giây lát một quyền làm sắc mặt Hàn Thanh Lôi trong nháy mắt đại biến

Thể tu! Hắn thất thanh, một quyền này trực tiếp đánh vào trước người của hắn

Hàn Thanh Lôi phát ra tiếng động thê lương, bấm quyết, từng tầng Bạch Cốt Thuẫn bài một xuất hiện, không ngừng cản trở, nhưng mặc cho hắn chống cự như thế nào, những Bạch Cốt Thuẫn bài này đều toàn bộ sụp đổ

Một quyền này rơi vào trên người của hắn

Oanh! Hàn Thanh Lôi phun ra máu tươi, thân thể cấp tốc thụt lùi, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, đã có rung động, nhưng

Như cũ vẫn là chiến ý mãnh liệt

Một quyền đánh lui Hàn Thanh Lôi

Mạnh Hạo không lập tức truy kích, mà là tay phải nâng lên hướng về hai tòa Bạch Cốt Phần dưới chân núi kia một chỉ tay

Lập tức hai tòa Bạch Cốt Phần này ầm ầm nổ tung, Phàm Đông Nhi sắc mặt trắng bạch, tỉnh lại, nhưng một bên Bối Ngọc lại là cả người trở thành tóc trắng, hôn mê bất tỉnh

Lực lượng của năm tháng

Mạnh Hạo lần nữa chỉ tay, lập tức ở xung quanh Bối Ngọc, hư vô vặn vẹo, phảng phất có một cỗ cảm giác năm tháng xuất hiện, khiến cho thân thể Bối Ngọc bằng mắt thường có thể thấy được đang khôi phục

Mạnh Hạo đối với năm tháng biết rất sâu, nhưng còn chưa tới trình độ có thể thay đổi biến thời gian, nhưng

Thời khắc này không phải biến đổi thời gian, mà là phá thuật pháp của Hàn Thanh Lôi

Không hổ là danh sách như Hàn mỗ

Như vậy, chúng ta tái chiến! Hàn Thanh Lôi lau đi máu tươi trên khóe miệng, bỗng nhiên nở nụ cười, sát cơ trong mắt mạnh hơn, thân thể nhoáng lên một cái, lần nữa xông về Mạnh Hạo

Lần này, hai cái phân thân của hắn đồng thời ngửa mặt lên trời rống lớn, nhưng lại thiêu đốt sinh mạng, một cái bức lui đậu đen tiểu nhân, một cái quăng Anh Vũ, cùng Hàn Thanh Lôi bản thể cùng nhau chạy thẳng tới Mạnh Hạo, nhưng lại là ba thân ảnh đồng thời xuất thủ

Anh Vũ giận dữ, nhưng nghĩ nghĩ, cảm giác mình không nắm chắc đuổi kịp, vì thế chững chạc rống lớn

Chuột nhỏ, ngược chết hắn cho ta, tên đáng chết này lại dám hủy dung ngũ gia, ta muốn làm hắn, ngươi giúp ta làm hắn

Không đúng, ngươi trước đừng làm, để ta tới trước! Mạnh Hạo vẻ mặt cổ quái, liếc nhìn Anh Vũ một cái, nghĩ Anh Vũ bảo vệ trước đó, vội ho một tiếng, gật gật đầu

Sau đó, tu vi hắn ầm ầm bạo phát, 123 điều tiên mạch trong cơ thể trực tiếp tản ra, 33 thiên lực lượng phủ xuống, Tiên Đế khí thế của hắn hoàn chỉnh khuếch tán, tạo thành một cơn gió lốc, dường như cùng bầu trời liên tiếp hướng về bốn phía ầm ầm khuếch tán, ở trong gió lốc, Mạnh Hạo tóc bay lên, ánh mắt như điện, một cỗ uy áp trên người hắn rõ ràng hiển lộ

Ngươi muốn chiến, liền chiến! Thanh âm Mạnh Hạo như lôi đình, Hàn Thanh Lôi là kình địch thứ nhất trong cùng thế hệ hắn gặp, lúc này hắn vừa nói xong, ba thân ảnh Hàn Thanh Lôi đã chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Ở giữa không trung, ba thân ảnh này lẫn nhau ngưng tụ, từng người đối oanh một chưởng

Tam Thể Đạo!

Bạch Cốt Phần!

Tuế Nguyệt Sát! Ba thân ảnh này tu vi ầm ầm kéo lên, giống như tam đebam trường thương, cấp tốc tới gần Mạnh Hạo, Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, không lùi mà tiến tới, bước ra một bước, lập tức bốn phía gió nổi mây phun, tay phải hắn nâng lên, trực tiếp một quyền

Một quyền Nhập Ma! Lại khi một quyền này đánh ra, thiên địa biến sắc, loại ý buông tha sinh nhập ma trong nháy mắt mãnh liệt, khiến cho một quyền Mạnh Hạo này dường như đại biểu đêm tối

Phía trên hắn, bầu trời trở thành màu đen, lấy đêm tối chi ma, trấn áp mặt đất

Rầm rầm rầm! Một quyền rơi xuống, đêm tối giáng, ba thân ảnh Hàn Thanh Lôi huyễn hóa ra một tòa Bạch Cốt Phần to lớn, nhưng khi đụng chạm, Bạch Cốt Phần này sụp đổ, chia năm xẻ bảy, lực lượng của năm tháng ẩn chứa bên trong cũng đều trực tiếp vỡ vụn

Ba cái thân ảnh toàn bộ phun ra máu tươi, đều lui về phía sau, nhưng chiến ý vẫn mãnh liệt như cũ

Mạnh Hạo, ngươi có tư cách thấy được trạng thái hoàn chỉnh của ta, Tam Thể Hợp! Hàn Thanh Lôi ngửa mặt lên trời gào thét, lập tức toàn thân hai phân thân kia tràn ra tia sáng, nháy mắt không ngờ chạy thẳng tới Hàn Thanh Lôi bản thể, trực tiếp dung hợp với nhau, bất ngờ tạo thành một khối

Thân ảnh ba đầu sáu tay! Ba cái đầu đều lộ ra sát khí kinh thiên, sáu cánh tay từng người bấm quyết, khiến cho thần thông đạo pháp lấy tốc độ nhanh hơn những người khác mấy lần, ầm ầm xuất hiện

Thân thể hắn hóa thành một đạo cầu vồng, khí thế lại mãnh liệt bạo phát, ngập trời chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Hai người trong nháy mắt lần nữa đụng vào nhau

Lẫn nhau xuất thủ, nổ ầm ầm ngập trời, Mạnh Hạo thần thông xảo quyệt xuất thủ tàn nhẫn, cho dù bị thương cũng sẽ không lui về phía sau nửa bước, thủy chung đi về phía trước, cảnh giới Vĩnh Hằng vận chuyển, trong cơ thể tiên mạch bí pháp lại nhanh chóng biến hóa, khiến cho mỗi một đạo thần thông đạo pháp của hắn đều được gia trì

Cũng có Tiên Đế ý khiến cho thuật pháp càng cường hãn hơn, mỗi một kích cũng làm cho bầu trời biến sắc

khiến nội tâm Hàn Thanh Lôi chấn động

Nhất là chiến pháp của Mạnh Hạo, thời điểm đều ở phía trước, cái này tạo thành một loại đè ép trong lòng, khiến cho khí thế Mạnh Hạo mạnh hơn

Mà Hàn Thanh Lôi lại là đang không ngừng lui về phía sau, mất đi một lần lại một lần tiên cơ

Chết tiệt, Mạnh Hạo này làm sao lại mạnh như vậy! Hàn Thanh Lôi sắc mặt biến hóa, hung hăng cắn răng một cái, sáu tay đồng thời bấm quyết, lập tức trước người của hắn bất ngờ xuất hiện một cái pháp luân! Pháp luân này không trọn vẹn, chỉ còn lại có không đến một thành, những bộ phận khác đều là hư ảo, trên cả pháp luân tràn ngập vô số phù văn ấn ký, tản ra thương tang ý nồng đậm, cũng có khí tức viễn cổ phủ xuống

Đây đúng là Chí Tôn Pháp cho Hàn Thanh Lôi trở thành danh sách, thời gian chi luân! Luân này lai lịch thần bí, có lực lượng thời gian khiến cho Hàn Thanh Lôi bởi vậy hiểu rõ Chí Tôn Pháp, uy lực khó lường!

Chí Tôn Pháp

Thời gian đạo! Hàn Thanh Lôi bấm quyết, pháp luân này nổ ầm ầm chuyển động, thời gian dường như ở bên trong trôi qua, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, theo lại tới, hư vô lại như bị xốc lên, bất ngờ xuất hiện thời gian biến hóa, xuất hiện vô số hình ảnh trong mảnh hư vô này đã từng xảy ra

Chí Tôn Pháp

Mạnh Hạo hừ lạnh, tay phải nâng lên trực tiếp vung lên, trong tiếng nổ "ầm ầm", bầu trời run rẩy, một cây cầu to lớn rầm rầm phủ xuống, chính là

Chí Tôn Kiều!

Khi Chí Tôn Kiều xuất hiện, pháp luân kia lại chấn động một cái, dường như

ở trước mặt Chí Tôn Kiều, Chí Tôn Pháp Luân này rõ ràng không bằng! Hàn Thanh Lôi vẻ mặt đại biến, hai cái Chí Tôn Pháp ầm ầm gian đụng vào nhau, thiên địa run rẩy, thế giới dường như muốn sụp đổ, nơi này kịch liệt trực tiếp khiến tất cả tu sĩ Như Phong Giới đều có điều phát giác

Trong tiếng nổ "ầm ầm", Chí Tôn Pháp Luân kia sụp đổ, Chí Tôn Kiều mặc dù bị rung chuyển, nhưng uy áp như cũ phủ xuống

Hàn Thanh Lôi phun ra máu tươi, toàn thân nhiều chỗ sụp đổ, vỡ nát hai cái đầu, vỡ nát ba cánh tay, phát ra tiếng hét thảm thê lương, chiến ý của hắn vẫn còn tại

Còn dư lại ba cánh tay bấm quyết, Hàn Thanh Lôi ngửa mặt lên trời vừa hô, bất ngờ trước người của hắn, xuất hiện một pho tượng xương trắng,

tản ra khí tức kinh người, đây là một trong đòn sát thủ của hắn, là hắn trong một lần tạo hóa cơ duyên thu được, nhưng giờ này vừa mới hiển lộ, Mạnh Hạo vung tay một cái, thần hỏa căn nguyên ngập trời mà qua, đốt cháy tất cả

Căn nguyên, không có khả năng! ! Nội tâm Hàn Thanh Lôi lần đầu tiên run rẩy, sinh ra sợ hãi với Mạnh Hạo, sợ hãi này khiến hắn cảm thấy sỉ nhục, hắn là danh sách, nhưng lại sợ hãi một

danh sách khác, hắn muốn khống chế tâm tình, nhưng lại không áp chế nổi

Chuyện không có khả năng có rất nhiều, chỉ là ngươi trải qua quá ít

Mạnh Hạo lạnh giọng lên tiếng, cất bước chạy thẳng tới Hàn Thanh Lôi

Thế giới run rẩy, mặt đất chấn động, bầu trời vặn vẹo, Phàm Đông Nhi và Bối Ngọc, nhìn một màn trên bầu trời này, đều tâm thần rung chuyển, các nàng biết Mạnh Hạo mạnh, nhưng vẫn như cũ rung động, dường như phát hiện Mạnh Hạo không ngờ so các nàng nhận biết

Còn mạnh hơn! Một trận chiến này cơ hồ là đè nặng Hàn Thanh Lôi đang đánh, khiến cho Hàn Thanh Lôi hoàn toàn rơi vào thế bị động, không còn sót lại chút uy phong khi ra tay với các nàng

Hàn Thanh Lôi không ngừng lui về phía sau, vẻ mặt biến hóa, bỗng nhiên lệ cười, bên trong cặp mắt lộ ra một chút chấp nhất

Ngươi rất mạnh, vượt ra khỏi ta nghĩ, ngươi họ Mạnh

Tuy rằng ngươi không có khả năng có quan hệ với Mạnh gia, nhưng

Cho ngươi chết ở dưới thần thông của Mạnh gia cũng nhất định rất thú vị! Hàn Thanh Lôi điên cười, tay phải khi nhấc lên, hướng về bầu trời

một chỉ tay

Thanh Lôi! Hắn vừa nói, toàn thân run rẩy, máu tươi phun ra, dường như một kích này là cực hạn của hắn, vô số sấm sét ầm ầm tại từ trong cơ thể hắn tràn ra, khuếch tán bốn phương tám hướng, bất ngờ tạo thành Lôi Trì, mà trên bầu trời lúc này có một đạo lôi màu xanh bỗng nhiên phủ xuống, lôi này nháy mắt liền rơi vào trên người Hàn Thanh Lôi, khiến cho khí thế của Hàn Thanh Lôi ầm ầm nổi lên

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, hắn cảm nhận được nguy cơ

Mạnh gia

Hắn biến đổi sắc mặt, mắt thấy khí thế Hàn Thanh Lôi nổi lên, hắn hít sâu một hơi, chân phải nâng lên, rơi xuống một bước! Đạp thứ nhất, thiên địa nổ ầm ầm, một cái chân to mơ hồ xuất hiện ở trên bầu trời, đè nặng Hàn Thanh Lôi, khiến cho khí thế Hàn Thanh Lôi nổi lên thoáng khựng lại! Mạnh Hạo rõ ràng là thi triển, từ Tô Yên kia lấy được, Thần Thất Đạp chi pháp! Đạp thứ hai, thế giới run rẩy, gió mây cuốn lên! Mạnh Hạo không dừng lại, đi ra bước thứ tư, bước thứ năm, mà theo đi ra, khí thế của hắn điên cuồng kéo lên, đây không phải là lực lượng của hắn, mà là với thuật pháp mượn, từ trong chỗ u minh nơi này, từ trong thế giới này, từ thiên địa này mượn! Năm đó khi Tô Yên thi triển thuật này, đối Mạnh Hạo cũng có rung chuyển, khiến nội tâm Mạnh Hạo khiếp sợ, cần Chí Tôn pháp đi đối kháng, Thần Thất Đạp này cũng chính là vào lúc đó khiến Mạnh Hạo có ấn tượng khắc sâu

Cho nên, hắn từ Tô Yên, trước tiên lựa chọn chính là Thần Thất Đạp này! Mạnh Hạo biết trong đạo pháp, bàn về khí thế tăng lên, không có đạo pháp người nào có thể so sánh với Thần Thất Đạp này, pháp này

Chính là đạo ngưng tụ khí thế! Bước thứ năm rơi xuống, thân ảnh Mạnh Hạo rõ ràng như thường, nhưng cho người có cảm giác, dường như cao như thiên địa, khí thế như hồng, quét ngang bốn phương tám hướng,

hoàn toàn áp chế Hàn Thanh Lôi

Hàn Thanh Lôi sắc mặt lần nữa biến hóa, tái nhợt không có màu máu, Thanh Lôi hắn lấy khí thế là chủ, là dùng bản thân ngưng tụ sấm sét ý, hóa thành thiên uy, trực tiếp trấn áp cường địch

Nhưng giờ này, hắn hoảng sợ phát hiện, Mạnh Hạo không ngờ mạnh hơn!

Không có khả năng! ! Hắn thất thanh, Mạnh Hạo đi ra bước thứ sáu, cho đến khi đi ra bước thứ bảy, thân ảnh của hắn dường như cao lớn vô cùng, giống như thiên uy, tạo thành một cái chân khổng lồ, từ trong tầng mây bầu trời trực tiếp xuất hiện, hướng về Hàn Thanh Lôi rầm rầm mà đến

Không! ! ! Hàn Thanh Lôi phát ra tiếng động thê lương, bấm quyết chợt giơ tay lên, lập tức trong cơ thể hắn Thanh Lôi bay ra, chạy thẳng tới chân to

Rầm rầm rầm rầm! Khi đụng chạm lẫn nhau, chân lớn đạp Thanh Lôi, không chút nào dừng lại, hướng về Hàn Thanh Lôi hung hăng thải đạp, tiếng nổ ngập trời, mặt đất run rẩy

Dưới Bạch Phong Sơn, trên đất trống giữa đô thành, bất ngờ xuất hiện một cái dấu chân to lớn, sâu đậm lõm xuống

Hàn Thanh Lôi phun ra máu tươi, toàn thân uể oải, ở trong dấu chân sâu kia, hắn khí tức hơi yếu, cười thảm bỗng nhiên bóp chặt một cái ngọc giản, lập tức trong ngọc giản này xuất hiện một phiến sương mù, bao trùm toàn thân hắn, hướng về xa xa bay nhanh bỏ chạy

Tuy rằng bỏ chạy, nhưng nội tâm Hàn Thanh Lôi lại là đang rỉ máu, đang thấy sỉ nhục, hắn bị đánh bại, triệt triệt để để đánh bại, hắn là xâm lấn một phương, cũng là trốn một phương, hắn vốn cho là mình cả đời cũng sẽ không dùng cái ngọc giản kia trước mặt cùng thế hệ, nhưng hôm nay,

ở dưới nguy cơ tử vong, hắn sợ hãi, hắn bóp nát ngọc giản

Còn muốn chạy? Trên bầu trời, thân ảnh Mạnh Hạo biến ảo, sắc mặt có chút tái nhợt, một trận chiến này tuy rằng khó khăn, nhưng xa không bằng sát kiếp với yêu tu nhất mạch

Lúc này mắt thấy Hàn Thanh Lôi trốn, tốc độ cực nhanh, mơ hồ ở trên sương mù hình như có đạo niệm

Mạnh Hạo hừ lạnh, tay phải nhấc lên, cặp mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, bỗng nhiên rơi xuống, hướng về Hàn Thanh Lôi một chỉ tay!

Nhất Chỉ Nhân Quả! Mạnh Hạo thanh âm truyền ra, mang trang nghiêm, mang nghiêm nghị, mang thần thánh

Nhân quả vi dẫn, hôm nay kết duyên, ngươi thiếu tiền ta!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1451: Vận mạng

Nhất Chỉ Nhân Quả này, lúc trước Mạnh Hạo là người đầu tiên đột phá cực hạn của tiền nhân, tên tuổi truyền khắp Như Phong Giới, những người biết được tên tuổi hắn, đều sẽ sinh ra mối liên hệ nhân quả vô hình.

Loại nhân quả này rất bá đạo, trước khi Mạnh Hạo chưa sáng tạo ra, trong trời đất không có đạo pháp này.

Năm đó, Mạnh Hạo dựa theo tính tình và nhu cầu của mình, cảm ngộ, sáng tạo ra, từ đó thiên địa mới có loại đạo pháp này, đạo pháp tràn đầy bá đạo, cưỡng ép kết duyên.

Không thể tránh né, không thể thoát khỏi, thậm chí cũng không thể chống cự, chỉ cần có nhân, tất sẽ có quả!

Hàn Thanh Lôi đang bỏ chạy, thân thể chợt run lên bần bật, hắn mơ hồ có loại ảo giác tựa như bị người ta thay đổi vận mạng vậy, cảm giác này tới rất đột nhiên, khiến hắn vô cùng bất an.

Trong chớp mắt này, chẳng biết tại sao, trong đầu hắn không ngờ đều là hình ảnh Mạnh Hạo, đều là cái tên Mạnh Hạo, nó thậm chí không thể xóa nhòa, dường như vào giờ khắc này, thân ảnh Mạnh Hạo đã trở thành nguyền rủa trong lòng hắn vậy.

- Chuyện gì xảy ra! Ta thiếu tiền hắn sao? Hàn Thanh Lôi biến sắc, lập tức kháng cự, nhưng lại không thể nào làm được, hơ nữa hắn còn khủng khiếp phát hiện ra, trong đầu mình chỉ toàn là hình ảnh Mạnh Hạo, thậm chí điều này vẫn chưa đáng sợ, đáng sợ nhất chính là, trong đầu hắn như có một giọng nói đang không ngừng vang lên.

- Ngươi nợ tiền của ta!

- Ngươi nợ tiền của ta!

- Ngươi nợ tiền của ta!

Giọng nói này ầm ầm vang vọng trong đầu Hàn Thanh Lôi, khiến sắc mặt hắn lập tức tái nhợt!

- Chết tiệt, đây là pháp thuật gì vậy?! Hàn Thanh Lôi kinh hoảng, trước giờ hắn chưa từng thấy loại pháp thuật này.

Theo một chỉ Mạnh Hạo phát ra, thế giới trong mắt Mạnh Hạo lúc này dường như hết thảy đều trở nên chậm lại, trên đỉnh đầu của mỗi người, đều xuất hiện những sợi dây nhân quả rậm rạp chằng chịt, nhất là trên đầu của Hàn Thanh Lôi lại càng thêm dày đặc, quấn vào một chỗ, khiến người ta thể không phân biệt rõ, ngoại trừ một sợi dây nhân quả trong đó có kết nối với Mạnh Hạo rất rõ ràng.

Tuy rằng liên hệ không phải rất mật thiết, nhưng lại phát ra ánh sáng mãnh liệt. Mối liên hệ giữa người thi pháp và người bị thi pháp càng sâu sắc, thì Nhất Chỉ Nhân Quả... càng khiến cho sợi dây nhân quả dày đặc, hiệu quả pháp thuật càng thêm bá đạo.

- Trước nhớ tên ta, sau đó bại trong tay ta, phần lễ vật này, cũng là nhân quả! Vẻ mặt Mạnh Hạo vô cùng nghiêm túc, như thể chuyện hắn làm lúc này, chính là việc thần thánh nhất trong trời đất vậy.

- Nhân quả làm duyên, thiên địa làm chứng, trở thành lạc ấn cả đời, hóa thành giấy nợ, khi nào trả hết nợ, nhân quả sẽ tiêu tan! Thanh âm Mạnh Hạo vang vọng, tay phải nhấc lên như đangvẽ gì đó, lập tức thiên địa thất sắc, phong vân cuốn ngược, bốn phương tám hướng truyền ra tiếng sấm nổ ầm ầm, như thể sấm sét cũng đang chứng kiến mối liên hệ nhân quả giữa hai người vậy.

Hàn Thanh Lôi phát ra một tiếng hét thảm, mặc dù đang ẩn trong màn sương mù bỏ chạy, nhưng thanh âm kia như thiên lôi không ngừng vang vọng trong đầu của hắn, cùng lúc đó Hàn Thanh Lôi lập tức phát hiện, trong cơ thể mình dường như có khí tức vô hình nào đó bị dắt dẫn ra, muốn thoát khỏi cơ thể mình.

Loại cảm giác này khiến hắn cảm thấy rất khó tin, đồng thời càng cảm thấy kinh khủng, hắn có một loại dự cảm mãnh liệt, một khi pháp thuật này lạc ấn hoàn toàn, Mạnh Hạo sẽ trở thành tâm ma theo hắn suốt đời này!

- Không! Hàn Thanh Lôi rống lớn, nhưng lại không thể nào tránh thoát, hắn sợ hãi, giờ khắc này thậm chí ngay cả sỉ nhục hắn cũng quên mất, chỉ biết run rẩy cắm đầu muốn chạy khỏi nơi này. Hắn đã vô cùng sợ hãi Mạnh Hạo, lần đầu tiên, trong lòng hắn hiện ra hối hận mãnh liệt, hắn hối hận vì đã lựa chọn Mạnh Hạo ở quốc gia thứ chín này.

Anh Vũ tại cách đó không xa, đang si mê nhìn một màn này, nó cảm thấy rất hâm mộ, vô cùng hâm mộ. Tất cả đạo pháp trên người Mạnh Hạo, chỉ có Nhất Chỉ Nhân Quả này, nó mới cảm thấy kinh diễm tuyệt luân, mỗi một lần chứng kiến, nó đều không nhịn được trở nên si mê.

Bì Đống cũng đang hâm mộ nhìn tới, nó khát khao mình cũng có được đạo pháp này, như vậy, sau này một khi gặp ác bá, hắn chỉ cần phát ra Nhất Chỉ Nhân Quả, hết thảy đều sẽ suôn sẻ.

Sắc mặt Phàm Đông Nhi trở nên khó coi, mặc dù lúc này đang cùng trận doanh với Mạnh Hạo, nhưng nhìn thấy Nhất Chỉ Nhân Quả, nàng không nhịn được liền nhớ lại những gì mình đã trải qua.

Về phần Bối Ngọc, nàng đã thức tỉnh từ trước, nhìn Mạnh Hạo chiến đấu với Hàn Thanh Lôi, nhìn pháp thuật Nhất Chỉ Nhân Quả và bộ dáng thần thánh kia của Mạnh Hạo, lúc này nàng vẫn còn đang ngơ ngác, cảm thấy

không thể tưởng tượng nổi, không ngờ một người vì muốn người khác thiếu tiền mình, mà lại sáng tạo ra được pháp thuật cỡ đó.

Hơn nữa lúc thi triển ra, lại còn tràn đầy cảm giác thần thánh nữa chứ...

Biểu hiện của Mạnh Hạo đích xác rất thần thánh, giờ khắc này thanh âm của hắn vẫn đang vang vọng trong thiên địa.

- Từ nay về sau, ngươi thiếu nợ tiền của ta, không thể thay đổi, lợi sinh lợi, một năm tăng gấp đôi, mười năm tăng gấp trăm, trăm năm tăng vạn lần, sợi dây nhân quả, thành giấy nợ, ngưng! Mạnh Hạo nghiêm trang hét lớn một tiếng, tay phải nâng lên vung mạnh một trảo, sợi dây nhân quả giữa hắn và Hàn Thanh Lôi lập tức vặn vẹo, tỏa ra hào quang chỉ có hắn mới có thể thấy, trong chớp mắt, liền ngưng tụ lại cùng một chỗ, trở thành một tờ giấy do đạo pháp tạo thành.

Tờ giấy nhẹ chao rơi xuống, được Mạnh Hạo vô cùng cẩn thận bắt lại như nhặt được chí bảo. Hắn liếc nhìn số tiền trên giấy, vội ho một tiếng rồi cất vào túi trữ vật, để chung với một xấp lớn giấy nợ trong đó.

Gần như ngay khi giấy nợ hình thành, Hàn Thanh Lôi liền phun ra một ngụm máu tươi, hắn có thể cảm nhận được rất rõ ràng, đám khí tức thoát ra từ trong cơ thể mình, chính là dấu ấn xác nhận mình cùng Mạnh Hạo đã ký kết một cái khế ước.

Khế ước này, có thể so với khế ước bán thân vậy, quan trọng nhất là ... điều này cũng không phải hắn muốn, mà là bị cưỡng ép ký kết, thậm chí cho dù hắn không thừa nhận, thì trong u minh, hắn vẫn cảm thấy thiếu nợ Mạnh Hạo một số tiền kinh khủng.

Mà nếu như hắn không trả, dưới ảnh hưởng của nhân quả, trong u minh cũng sẽ thay đổi tương lai, thay đổi tu vi của hắn. Loại chuyện như vậy, loại đạo pháp như vậy, khiến Hàn Thanh Lôi run rẩy kịch liệt, khiến hắn cảm thấy càng thêm kinh khủng. Đột nhiên, trong đầu của hắn hiện lên

một loại đạo pháp trong truyền thuyết!

- Vận mạng! Đây chính là pháp thuật vận mạng, hắn... không ngờ hắn lại biết pháp thuật vận mạng! Không thể nào, từ xưa đến nay, trong trời đất này, không ai có thể ngộ ra đạo pháp vận mạng! ! Hàn Thanh Lôi phun ra máu tươi, hét lớn một tiếng, chật vật cắm đầu bỏ chạy, thân thể hắn được màn sương mù nâng đỡ, khiến tốc độ của hắn càng thêm nhanh hơn, trong nháy mắt đã đi xa.

- Đây là nơi ngươi nói đến là đến, nói đi là đi sao? Không nói đến việc ngươi tới đây làm nhiễu loạn Mạnh mỗ tu hành, chỉ riêng việc ngươi thiếu nợ ta tiền, đã không thể để cho ngươi đi rồi! Lời nói Mạnh Hạo tràn đầy chính nghĩa, tay phải nâng lên phát ra hai chỉ về phía Phàm Đông Nhi cùng Bối Ngọc, lập tức truyền vào cơ thể hai nàng một cỗ khí tức, khiến cho thân thể Phàm Đông Nhi và Bối Ngọc lập tức chấn động, chẳng những tu vi hoàn toàn khôi phục, mà còn có thêm một cỗ lực lượng mới.

- Kính xin hai vị đạo hữu tới trung tâm Thần Miếu, tiêu diệt tu sĩ quốc gia thứ tám, làm suy yếu vận mệnh quốc gia và lực lượng phòng hộ trên núi thứ tám, giúp ta đoạt được ấn ký thế giới núi thứ tám!

- Sau khi thành công, chúng ta sẽ cùng tìm hiểu quy tắc bổn nguyên của Như Phong Giới, củng cố con đường tương lai! Mạnh Hạo vừa nói ra, ánh mắt Phàm Đông Nhi và Bối Ngọc liền lóe lên một cái, hai nàng đều là người thông minh, lập tức hiểu được tính toán của Mạnh Hạo. Đây chính là cơ hội cực kỳ khó có được, càng không cần phải nói tới hứa hẹn của Mạnh Hạo!

Hai nữ nhìn nhau một cái, lập tức gật đầu rồi hóa thành cầu vồng, trong chớp mắt liền bay thẳng tới trung tâm Thần Miếu, ra tay, gián tiếp trợ giúp Mạnh Hạo.

Gần như ngay khi Phàm Đông Nhi cùng Bối Ngọc rời đi, thì đồng thời

Mạnh Hạo cũng bước về phía trước một bước, trong tiếng nổ ầm ầm, triển khai tốc độ cao nhất đuổi theo hướng Hàn Thanh Lôi bỏ trốn.

- Hàn Thanh Lôi, đừng chạy, trả tiền đây! Mạnh Hạo vừa dứt lời, đám tiểu nhân đậu đen, còn có Bì Đống cùng Anh Vũ cũng hóa thành cầu vồng, bay nhanh theo sau. Về phần đám hải sản kia, chúng sớm đã được Anh Vũ dùng pháp thuật Tụ Lý Càn Khôn thu vào, lúc này cũng đang không ngừng hò hát.

- Hàn Thanh Lôi đừng chạy, Ngũ gia còn chưa chơi ngươi, ngươi lại dám chạy hả!

Từng luồng cầu vồng lao đi trong hư không, tiếng hô hoán long trời lở đất, Hàn Thanh Lôi vừa bỏ chạy vừa không ngừng phun ra máu tươi, sương mù xung quanh hắn cũng càng ngày càng mờ nhạt, phương pháp bảo vệ tánh mạng này không thể lâu dài, chỉ có thể bạo phát ra tốc độ cường hãn trong thời gian nhất định, giúp hắn thoát khỏi nguy cơ mà thôi.

Vì cắm đầu chạy, nên không bao lâu, Hàn Thanh Lôi đã từ quốc gia thứ chín về tới quốc gia thứ tám, sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt, mà cảm giác nguy cơ sinh tử vẫn không tiêu tán, hắn có thể cảm nhận được, tên Mạnh Hạo khủng bố kia đang truy kích phía sau mình!

Hắn xông thẳng vào quốc gia thứ tám, rồi lập tức thi triển pháp thuật truyền ra một tiếng gào thét.

- Đầu lĩnh tám bộ, mau mau tới đây! Thanh âm của hắn lập tức vang vọng trong đầu tám tên tu sĩ kia, trong đó có bốn người đang ở trung tâm Thần Miếu, còn bốn người khác lúc này liền chấn động, lập tức rời khỏi vị trí, triển khai tốc độ cao nhất bay về phía Hàn Thanh Lôi.

Thời gian dần trôi qua, nửa canh giờ sau...

Hàn Thanh Lôi đang cấp tốc phi hành trên bầu trời, lần nữa phun ra máu tươi, sương mù cuốn theo hắn lúc này đã hoàn toàn tiêu tán, nhưng xung quanh hắn bất ngờ lại có bốn luồng cầu vồng bảo vệ xung quanh, bảo vệ hắn chạy về ngọn núi ngưng tụ vận mệnh quốc gia ở núi thứ tám.

- Ta cần trở về ngọn núi ngưng tụ vận mệnh quốc gia, dựa vào phòng hộ ở nơi đó, mới có thể chống cự tên Mạnh Hạo đuổi giết, mới có thời gian khôi phục lại thương thế!

- Tên Mạnh Hạo đuổi tới nhất định sẽ không lưu lại lâu, vì một khi hắn ở lại lâu, những danh sách khác sẽ nhân cơ hội tiến vào quốc gia thứ chín ngay!

- Thời gian, chỉ cần chống cự một thời gian ngắn nữa, thì nguy cơ sinh tử lần này sẽ được hóa giải! Cặp mắt Hàn Thanh Lôi đỏ thẫm, tốc độ càng nhanh hơn.

Nhưng đúng lúc này, Mạnh Hạo đã xuất hiện ở biên giới giữa quốc gia thứ tám cùng quốc gia thứ chín, hắn như một vị Chiến Tiên, ầm ầm bước vào quốc gia thứ tám, khiến toàn bộ tu sĩ ở quốc gia thứ tám lập tức cảm nhận được uy áp, mặt đất như đang run rẩy, bầu trời như đang vặn vẹo!

- Có qua mà không có lại, không phải đạo đãi khách, nếu ngươi đã tới nhà ta chạy hết một vòng, vậy thì ta cũng tới nhà của ngươi, thu chút lợi tức. Mạnh Hạo tỏ ra hơi ngượng ngùng ho một tiếng, nhưng tốc độ thì không chút nào trì hoãn, trong chớp mắt đã phóng thẳng tới ngọn núi ngưng tụ vận mệnh quốc gia ở nơi này.

Theo tiếng sấm ngập trời vang lên, theo bước chân Mạnh Hạo tới gần, cả quốc gia thứ tám phải gánh chịu uy áp càng thêm mãnh liệt, thời khắc này Hàn Thanh Lôi đã về tới ngọn núi ngưng tụ vận mệnh quốc gia, sau khi hắn bước vào bên trong, liền hét lớn một tiếng.

- Tử thủ nơi này, không cho người khác tiến vào nửa bước!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1452: Sát nhập vào quốc vận sơn

Trên quốc vận sơn của quốc gia thứ tám, khuôn mặt Hàn Thanh Lôi không còn chút máu, lúc hắn khoanh chân ngồi xuống lại lần nữa phun ra máu tươi. Hắn lập tức lấy đan ra dược nuốt vào, tranh thủ thời gian trị thương, lần này ra ngoài bất lợi, còn bị Mạnh Hạo đuổi tới, nhìn khắp Như Phong Giới, hắn không tìm được nơi nào an toàn hơn quốc vận sơn này.

Lúc này hắn liền khoanh chân toàn lực khôi phục. Bên ngoài quốc vận sơn, trong lòng bốn tên trung niên tu sĩ của Đệ Bát Sơn Hải kia cũng đang vô cùng chấn động, hai mặt nhìn nhau, đều thấy được sự rúng động trong mắt người kia.

Bọn chúng rất hiểu rõ về Hàn Thanh Lôi, thậm chí trước giờ bọn chúng chưa bao giờ gặp qua một người nào cùng thế hệ, có thể hơn được Hàn Thanh Lôi.

Nhưng... không ngờ lúc này Hàn Thanh Lôi lại bị thương nặng như vậy, điều này khiến cho bốn người bọn chúng đều thầm run lên, bọn chúng biết, Hàn Thanh Lôi vừa mới đi tới quốc gia thứ chín.

- Là do Mạnh Hạo, danh sách núi thứ chín gây ra sao...

- Hắn là người này, địa điểm Hàn Thanh Lôi đi tới chính là quốc gia thứ chín, hai người bọn hắn khó tránh khỏi một trận chiến!

Bốn người đều hít sâu một hơi, vẻ mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

Nhưng bọn chúng cũng không có lựa chọn nào khác, bất kể vì sứ mệnh

hay vì lợi ích của bọn chúng tại Như Phong Giới, bọn chúng đều không thể buông tha nơi này.

Thời gian dần trôi qua, khi bốn tên này đang căng thẳng vận chuyển tu vi, bỗng nhiên, từ xa xa trên bầu trời, một đạo cầu vồng gào thét lao đến, tốc độ cực nhanh, chưa tới gần đã truyền tới tiếng sấm ngập trời.

Bên trong cầu vồng chính là Mạnh Hạo!

Theo hắn tiến vào quốc gia thứ tám, một cỗ uy áp khổng lồ cũng rầm rầm phủ xuống, giống như khi Hàn Thanh Lôi bước chân vào quốc gia thứ chín, đám người Phàm Đông Nhi cũng cảm thụ uy áp như vậy, lúc này, toàn bộ người ở quốc gia thứ tám cũng đều có cảm thụ tương tự.

Sắc mặt bốn người lập tức biến hóa, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo. Không đợi Mạnh Hạo xuất thủ, bọn chúng liền nghiến răng, bấm quyết thi triển thần thông.

- Tứ Thánh trận! Bốn người rống lớn, bầu trời lập tức biến sắc, thiên địa nổ vang, bốn tên tu sĩ này không phải Tiên Cảnh, mà là Cổ Cảnh!

Chúng đều là Cổ Cảnh đã tắt năm ngọn Hồn Đăng, cũng là tu vi cực hạn khi tiến vào Như Phong Giới này. Thời khắc này bọn chúng đồng thời ra tay, lập tức gió cuốn mây tuôn, từng tiếng gầm thét rung trời vang lên, tiếp đó, một con bạch hổ to lớn liền xuất hiện.

Con Bạch Hổ này lớn chừng trăm trượng, toàn thân có chiến giáp bao phủ, khí thế kinh người, khi xuất hiện liền phát ra một cổ sát khí ngập trời.

Sau đó Huyền Vũ dữ tợn hiện ra, toàn thân đen như mực, mang theo biển nước đen cuồn cuộn như muốn nghịch chuyển bầu trời, dưới chân con Huyền Vũ này còn thấp thoáng xuất hiện một mặt đất hư ảo.

Ngay sau đó, Chu Tước mang theo vô tận biển lửa hiện ra, bay lên không, cuối cùng, chính là một con Thanh Long, nó phát ra tiếng rồng ngâm khiến bầu trời vặn vẹo. Bốn con Thánh thú huyễn hóa ra từ bốn phương tám hướng, trên tầng mây cao sấm sét nổ ngập trời, khí thế rất không tầm thường.

- Tứ Thánh thú, giết! Bốn tên tu sĩ đồng thời rống lớn, lập tức hư ảnh Tứ Thánh thú gầm thét phóng thẳng tới Mạnh Hạo. Trong mây mù cuồn cuộn, con Bạch Hổ lao tới đầu tiên, tốc độ cực nhanh, mang theo sát khí vô tận đánh về phía Mạnh Hạo.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, hừ lạnh, hắn bước lên một bước, tay phải vung lên, lập tức thi triển Thôn Sơn Quyết, vô số ngọn núi rầm rầm hiện ra, ném thẳng tới Bạch Hổ. Va chạm truyền ra tiếng nổ ngập trời, trong khoảnh khắc con Bạch Hổ bị ngăn cản, Mạnh Hạo đã cất bước tới gần, tay phải vỗ mạnh vào đầu Bạch Hổ.

Bạch Hổ run rẩy, phát ra tiếng hét thảm, cái đầu ầm ầm nổ tung, một trong bốn tên tu sĩ lập tức phun ra một ngụm máu lớn.

Mặc dù Bạch Hổ không còn đầu, nhưng nó vẫn chưa chết, dù sao nó cũng không phải hung thú, mà là do thuật pháp tạo thành, lúc này nó lập tức nâng móng vuốt lên, trảo mạnh về phía Mạnh Hạo.

Rítttt!

Một âm thanh như tiếng kim loại ma sát truyền ra chói tai, hổ trảo to lớn cào lên người Mạnh Hạo, nhưng lại không làm thương tổn Mạnh Hạo chút nào, thân thể của Mạnh Hạo đã bước vào Cổ Cảnh, sao con Bạch Hổ này có thể rung chuyển được chứ?

Bạch Hổ sửng sốt, bốn tên cái tu sĩ bên ngoài quốc vận sơn cũng đồng loạt hoảng sợ.

- Thân thể của hắn...

- Chết tiệt, thân thể của hắn là gì vậy chứ, ngay cả Bạch Hổ cũng không thể rung chuyển!

Đúng lúc này, Mạnh Hạo cười gằn phóng ra, tay phải nhấc lên, lần này hắn trực tiếp đặt tay vào bụng Bạch Hổ nhấn một cái, lần nữa thi triển Thôn Sơn Quyết, chỉ có điều lần này không phải từ bầu trời phủ xuống, mà là từ trong cơ thể Bạch Hổ đột nhiên xuất hiện. Trong tiếng rầm rầm vang vọng, từng ngọn núi xuyên qua cơ thể Bạch Hổ hiện ra, con Bạch Hổ phát ra tiếng gầm thê lương, trong chớp mắt, thân thể khổng lồ lập tức vỡ tan, chia năm xẻ bảy, bị vô số ngọn núi thay thế.

Tên tu sĩ khống chế Bạch Hổ lần nữa phun ra máu tươi, toàn thân run rẩy, truyền ra tiếng xương vỡ răng rắc, hắn chấn động mạnh toàn thân, suýt nữa té xỉu.

Ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra vẻ hoảng sợ mãnh liệt, rốt cuộc hắn cũng biết vì sao Hàn Thanh Lôi lại bị đánh bại, bởi vì tên Mạnh Hạo này, so với Hàn Thanh Lôi... còn cường hãn hơn rất nhiều, mạnh đến mức không ai có thể tưởng tượng được.

Không đợi bọn chúng tiếp tục triển khai thần thông, Mạnh Hạo đã như một mũi tên ầm ầm phóng tới, dùng thân thể trực tiếp va chạm với con Huyền Vũ đang gào thét lao tới.

Huyền Vũ vô cùng cứng rắn, có hư ảnh mặt đất và biển nước màu đen vây quanh, nó vốn am hiểu phòng ngự, nhưng trong khoảnh khắc khi Mạnh Hạo va vào, toàn thân nó chợt ầm ầm run rẩy, hét thảm, trên người nhanh chóng lan ra từng vết nứt, chỉ trong chớp mắt, nước đen tiêu tán, mặt đất vỡ nát, thân thể Huyền Vũ cũng trực tiếp nổ tung!

Tan thành từng mảnh nhỏ giữa không trung, không thể ngăn cản Mạnh Hạo chút nào, khiến cho Mạnh Hạo trực tiếp xuyên qua, mà tên tu sĩ

không chế Huyền Vũ từ xa cũng phun ra máu tươi, lập tức trở nên uể oải, vẻ mặt hoảng sợ.

Hai tên còn lại đồng thời rống lớn, không ngờ Chu Tước cùng Thanh Long trên trời gầm thét, đồng thời xông về phía Mạnh Hạo, cản trở hắn đi tới.

Long phượng hợp bích, uy lực bạo tăng, Chu Tước phóng ra biển lửa tràn ngập, che phủ trời đất, khí thế kinh người như muốn đốt cháy bầu trời, thiêu trụi mặt đất, như muốn nổ tung Mạnh Hạo.

Khi tới gần, nhiệt lượng cực nóng nhanh chóng khuếch tán, khiến cho hư không cũng trở nên vặn vẹo.

- Lửa sao? Mạnh Hạo mỉm cười, vẫn như cũ đi về phía trước, không chút lui lại, tay phải hắn bấm quyết, trong tay lập tức xuất hiện một quầng lửa.

Chính là... Căn nguyên thần hỏa!

Mạnh Hạo bóp mạnh một cái, lập tức quầng lửa nổ tung, tạo thành vô tận thần hỏa vây quanh hắn, trong chớp mắt khi Chu Tước lao tới, Mạnh Hạo vung tay áo, phóng ra toàn bộ thần hỏa về phía trước. Thần hỏa xé gió lao đi, mang theo thần niệm của Mạnh Hạo, biến thành một con Chu Tước giữa không trung.

Trong sát na này, hai con Chu Tước lập tức va vào nhau, truyền ra chấn động khắp bốn phương tám hướng, Chu Tước thần hỏa của Mạnh Hạo bao phủ xung quanh Chu Tước trong Tứ Thánh thú, trực tiếp thiêu đốt nó!

Chu Tước vốn từ trong hỏa sinh ra, tuy là pháp thuật, nhưng vẫn có một tia khí tức Chu Tước, nhưng trong chớp mắt vừa rồi, không ngờ nó lại bị một ngọn lửa khác đốt cháy, phát ra tiếng hét thảm thiết, trong chớp mắt

liền tan thành mây khói. Tên tu sĩ khống chế Chu Tước cũng đồng thời phun ra máu tươi, thất khiếu chảy máu, thậm chí bị cắn trả khiến toàn thân bốc cháy, phát ra tiếng kêu thê lương, không ngờ lại trực tiếp bị đốt cháy, hình thần câu diệt.

Hết thảy nói ra dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ vừa trải qua mấy nhịp thở, Tứ Thánh thú đã bị chết mất ba con, còn lại con Thanh Long cuối cùng, Mạnh Hạo chưa tới gần, tay phải đã cách không phát ra một trảo, lập tức bạch cốt trường thương xuất hiện.

Thương này do Kiến Mộc làm cán, xương trắng làm mũi, khi xuất hiện, lập tức tỏa ra sát khí khiến xung quanh trở nên rét lạnh, Mạnh Hạo nhìn Thanh Long một cái, rồi ném mạnh trường thương lao đi. Một tiếng "vút" truyền ra, trường thương trực tiếp xé rách hư không, tựa như rạch ra một cái khe nứt trên bầu trời, lao thẳng tới Thanh Long.

Thanh Long hoảng sợ vung mạnh cái đuôi, muốn quật trường thương ra, nhưng trong khoảnh khắc va chạm, cái đuôi con Thanh Long lập tức vỡ vụn, mà tốc độ trường thương đột nhanh tăng vọt, hóa thành một cái bóng mờ, mang theo lực đạo to lớn trực tiếp đâm vào thân thể con Thanh Long. Con Thanh Long vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi, bị trường thương kéo theo đâm xuống mặt đất.

"Ầm" một tiếng, con Thanh Long không ngờ bị trường thương kéo theo đâm xuống đất, tạo thành một cái hố to.

Sắc mặt tên tu sĩ khống chế Thanh Long tái nhợt, phun ra máu tươi. Cùng lúc đó, Mạnh Hạo ở giữa không trung liền bay thẳng tới quốc vận sơn, tay phải hắn nâng lên, trực tiếp đấm ra một quyền.

Trong tiếng nổ ngập trời, pho tượng trên quốc vận sơn bất ngờ phát ra quầng sáng, ngăn cản một quyền của Mạnh Hạo, đồng thời truyền ra lực phản chấn mãnh liệt, khiến Mạnh Hạo nhướng mày, không khỏi lui về phía sau vài bước.

Cùng lúc đó, ba tên tu sĩ lúc trước nghiến răng lao tới, bọn chúng cảm nhận được uy áp mãnh liệt kia, lúc này cho dù bị thương cũng liều mình lao ra, thi triển thần thông muốn ngăn Mạnh Hạo lại.

- Cút! Mạnh Hạo vung tay áo, truyền ra tiếng động rầm rầm kinh thiên, lập tức một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ trên người hắn tuôn ra, đánh lên người ba tên này, khiến cho bọn chúng phun máu, hai người trong đó trực tiếp tắt hơi bỏ mình, tên cuối cùng sắc mặt tái nhợt, không chút chậm trễ chút nào, hoảng sợ xoay người bỏ chạy.

Mạnh Hạo cũng không truy kích, tay phải nâng lên, lần nữa đánh tới quầng sáng, trong mắt lại hiện lên tia sáng khác thường, khóe miệng kín đáo nở nụ cười lạnh.

Bên trong quầng sáng, Hàn Thanh Lôi ngồi dưới pho tượng, sắc mặt tái nhợt, đang dùng tốc độ cao nhất trị thương.

Cùng lúc đó, bên trong quốc gia thứ bảy, Lâm Thông, danh sách trên núi thứ tư đang đứng trên một tòa chiến xa màu đồng thau, chiến xa nổ “ầm ầm” cấp tốc bay về phía trước, Lâm Thông mặc trang phục trắng tinh, vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng trên người lại thấp thoáng tỏa ra một cỗ khí tức cường hãn khó có thể hình dung, đó là một loại tự tin của kẻ bề trên, một loại tự tin đối với tu vi của bản thân.

- Hàn Thanh Lôi muốn đưa ta một phần đại lễ sao? Ánh mắt Lâm Thông lóe lên một cái, nhìn ngọc giản trong tay, cười lạnh.

- Từ dao động bên trên cho thấy, Hàn Thanh Lôi và Mạnh Hạo đã khai chiến ... cũng tốt, nếu bọn chúng chiến đấu với nhau, như vậy sau khi lưỡng bại câu thương, ấn ký thế giới của hai nước đều sẽ thuộc về Lâm Thông ta, không quản Hàn Thanh Lôi ngươi có âm mưu gì, trước mặt thực lực tuyệt đối, đều sẽ bị bẻ gãy nghiền nát!

Lâm Thông cười nhạt, chiến xa dưới thân tốc độ càng nhanh hơn, truyền ra dao động mãnh liệt, đồng thời trên người hắn cũng truyền ra dao động tu vi không chút che giấu, mang theo vô thượng bá đạo, như muốn nói cho tất cả mọi người biết, Lâm Thông hắn đã đến.

Đồng thời, cũng là đang thị uy những danh sách khác!

Hắn có lực uy hiếp này, cũng có tự tin mãnh liệt, bởi vì tình cờ, hắn đã từng khiêu chiến với danh sách được công nhận là mạnh nhất ở núi thứ nhất, trận chiến ấy, tuy hắn đại bại, nhưng vị trong danh sách ở núi thứ nhất kia đã từng nói rằng, hắn là người có tu vi mạnh nhất trong số danh sách đối phương đã tiếp xúc!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1453: Hàn Thanh Lôi mưu đồ

Mạnh Hạo đứng bên ngoài quốc vận sơn, lạnh lùng nhìn Hàn Thanh Lôi bên trong quầng sáng. Có quầng sáng này tồn tại, khiến Mạnh Hạo chỉ có thể nhìn bằng mắt thường, không thể dùng thần thức xuyên thấu quan sát.

Hắn chỉ có thể nhìn thấy Hàn Thanh Lôi đang ngồi bên trong, dường như đang trị thương.

Mạnh Hạo cũng không gấp, quầng sáng bảo vệ quốc vận sơn của quốc gia thứ tám lúc này đang rất nguyên vẹn, khó có thể bị rung chuyển, nhưng Mạnh Hạo tin rằng, quầng sáng nơi này rất nhanh sẽ bị suy yếu.

Sự thật cũng đúng như Mạnh Hạo dự liệu, tại trung tâm Thần Miếu lúc này, sau khi Phàm Đông Nhi và Bối Ngọc đến, lập tức khiến cho khí thế quốc gia thứ chín quật khởi, các nàng trực tiếp truyền lệnh, chỉ chuyên nhằm vào quốc gia thứ tám, lập tức tu sĩ song phương bỗng nhiên khai chiến, truyền ra tiếng va chạm ngập trời. Quốc gia thứ tám liên tiếp bại lui, ánh sáng đỏ hình tháp cũng nhanh chóng hạ thấp độ cao.

Theo đó, quầng sáng bảo vệ quốc vận sơn ở quốc gia thứ tám cũng lập tức vặn vẹo, mắt thường cũng có thể thấy được đang mỏng dần. Hàn Thanh Lôi mở bừng hai mắt, lộ ra vẻ khiếp sợ, dường như không dự liệu được tình huống này vậy, hắn nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Trong khoảnh khắc khi ánh mắt hai người nhìn nhau, bỗng nhiên Mạnh Hạo trong lòng cảm thấy có điều gì đó không đúng, biểu hiện của Hàn Thanh Lôi nhìn như không có vấn đề gì, nhưng Mạnh Hạo không tin. Hàn Thanh Lôi có thể có tư cách trở thành danh sách, hơn nữa cũng

không bị người khác đoạt đi, người như vậy, không thể nào là người không có tâm cơ.

Hắn không thể không nghĩ tới tình huống sau khi bị mình đuổi tới, chiến cuộc ở trung tâm Thần Miếu sẽ bị suy yếu.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, tay phải nâng lên, trực tiếp đánh ra Diệt Sinh quyền lên quầng sáng. Bị quầng sáng cản trở, khiến thần thức của hắn không thể quan sát được Hàn Thanh Lôi, đã vậy, thì dứt khoát phá vỡ quầng sáng này, hết thảy sẽ sáng tỏ!

Theo tiếng nổ vang ngập trời, quầng sáng vặn vẹo, Mạnh Hạo như hóa thành một trận gió, từng quyền đánh ra, từng đạo pháp thuật phủ xuống, trong lúc nhất thời, quầng sáng phát ra muôn màu muôn vẻ, nổ vang không ngừng.

Hàn Thanh Lôi biến sắc nhìn quầng sáng, hắn hiểu rõ, quầng sáng này đã không thể kiên trì được bao lâu nữa, một khi bị phá vỡ, sẽ không thể ngăn cản được Mạnh Hạo nữa, hắn hung hăng nghiến răng một cái, lộ ra vẻ quyết đoán, cười lên thê lương.

- Không nghĩ tới, Hàn Thanh Lôi ta lại bị người ta dồn cho đến mức này, Mạnh Hạo... ngươi thật sự rất mạnh, có lẽ ngươi không phải đối thủ của danh sách núi thứ nhất, nhưng nhất định sẽ có một trận chiến với Lâm Thông của núi thứ tư.

- Ta vốn không muốn đột phá tu vi nhanh như vậy, không muốn là người hứ nhất trong danh sách đột phá Cổ Cảnh, dù sao nội tình ở cảnh giới Tiên Cảnh này càng sâu, thì sau khi đột phá lại càng mạnh!

- Ngươi có thể ép ta đến mức này, cũng được, ta sẽ đột phá ngay tại đây, tái chiến một trận với ngươi! Vừa dứt lời, Hàn Thanh Lôi liền bấm quyết, vỗ mạnh lên ngực. Theo tiếng nổ ầm ầm truyền ra, một cỗ khí tức đột phá tu vi bỗng nhiên bạo phát, chấn động khắp Như Phong Giới.

Đồng tử Mạnh Hạo co rụt lại, cảm giác không thích hợp càng thêm mãnh liệt.

- Lúc ta chưa ra tay, biểu hiện của hắn nhìn như bình thường, nhưng lại có vẻ không đúng, mà khi ta vừa ra tay, hắn thấy được quầng sáng sắp vỡ vụn, lại lập tức lựa chọn đột phá...

Mạnh Hạo nhíu mày, nhưng cũng không dừng lại, thời khắc này quầng sáng càng thêm vặn vẹo, truyền ra tiếng răng rắc, không ngờ lại xuất hiện từng vết nứt. Theo quốc gia thứ tám ở chiến trường trung tâm Thần Miếu bị bất lợi, ánh sáng đỏ hình tháp ngày càng hạ thấp độ cao, thì quầng sáng nơi này cũng bị suy yếu theo với biên độ lớn hơn.

“Ầm” một tiếng, Mạnh Hạo lại đánh ra một quyền, một cái khe nứt to lớn chợt lan ra hơn nửa quầng sáng, rất nhanh, khi ánh sáng đỏ hình tháp tại trung tâm Thần Miếu trở nên hơi mờ đi, Mạnh Hạo liền ngửa mặt lên trời thét dài, căn nguyên thần hỏa ầm ầm phóng ra, bao trùm quầng sáng, lập tức những tiếng răng rắc liên tiếp truyền ra vang trời.

Vết nứt càng ngày càng nhiều, trong chớp mắt, toàn bộ quầng sáng liền trực tiếp sụp đổ, chia năm xẻ bảy, hóa thành một trận gió lốc khuếch tán ra khắp xung quanh.

Trận gió lốc tuy mạnh, nhưng vẫn bị Mạnh Hạo trực tiếp xuyên qua, tiến vào quốc vận sơn của quốc gia thứ tám. Trong khoảnh khắc vừa bước vào, hắn liền phóng ra thần thức bao phủ Hàn Thanh Lôi lại, muốn quan sát để chứng thực suy đoán trong lòng.

Nhưng đúng lúc này, khí tức đột phá tu vi của Hàn Thanh Lôi cũng theo đó bạo phát, trong tiếng nổ “ầm ầm”, thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược, thấp thoáng, lực lượng Cổ Cảnh đại môn chợt phủ xuống, không ngờ lại trực tiếp chấn văng thần thức của Mạnh Hạo ra.

Tất cả nhìn như trùng hợp, thậm chí nếu bản thân không có nghi ngờ từ trước, Mạnh Hạo sẽ xem như hết thảy là bình thường, nhưng hắn đã có nghi ngờ từ trước, nên loại trùng hợp lúc này, dưới cái nhìn của hắn, có lẽ... cũng không phải là ngẫu nhiên!

Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, phóng thẳng tới Hàn Thanh Lôi. Thời khắc này Hàn Thanh Lôi đang đột phá tu vi, đang trong giai đoạn sắp bước chân vào Cổ Cảnh, thấy Mạnh Hạo lao đến, bỗng nhiên hắn chợt cắn răng một cái, hung hăng bấm quyết phát ra một chỉ về phía Mạnh Hạo, lập tức hư ảnh một bộ xương trắng chợt ầm ầm hiện ra, đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

Hơn nữa, sau bộ xương trắng này, còn có một cái pháp luân thời gian, Chí Tôn Pháp lần nữa phủ xuống, tạo thành thần thông liên hoàn, giết về phía Mạnh Hạo.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra, Mạnh Hạo không chút dừng lại, vung tay một cái, lập tức Chí Tôn Kiều xuất hiện, hắn cất bước đi tới, căn nguyên thần hỏa phóng ra ngập trời, khiến cho hư ảnh bạch cốt sụp đổ, pháp luân thời gian vỡ nát.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Thanh Lôi chợt ngửa mặt lên trời thét lớn, lập tức Thanh Lôi phủ xuống, đánh vào trong cơ thể hắn, tay phải Hàn Thanh Lôi nâng lên, cách không nhấn một cái về phía Mạnh Hạo.

Dưới một cái nhấn này, cả cánh tay phải của hắn trực tiếp nổ tung, máu thịt bầy nhầy, mà từ vị trí tay cụt kia bỗng nhiên hiện ra một tia sét màu xanh, mang theo một đám tơ máu xông về Mạnh Hạo, bất ngờ nổ tung, hóa thành một quầng sáng màu xanh, trực tiếp bao phủ Hàn Thanh Lôi cùng pho tượng của quốc gia thứ tám vào bên trong.

Cùng lúc đó, Hàn Thanh Lôi ở bên trong quầng sáng ngửa mặt lên trời rống lớn, khí thế đột phá càng ngày càng mạnh, bầu trời như có lực lượng của thiên địa ngưng tụ, mơ hồ xuất hiện một cánh cửa lớn.

- Mạnh Hạo, ngươi không thể làm gì được ta đâu! ! Hàn Thanh Lôi cười lớn, vẻ mặt dữ tợn.

Nhưng ngay khi hắn vừa dứt lời, đột nhiên, Tinh Thần Thạch bên trong con mắt trái của Mạnh Hạo lập tức hòa tan, nhanh chóng bao phủ toàn thân Mạnh Hạo, chỉ trong mấy hơi thở, Mạnh Hạo đã bất ngờ biến thành một viên tinh tú.

Đây chính là đạo pháp của Phương gia, Nhất Niệm Tinh Thần Biến!

Pháp thuật này vừa xuất hiện, đồng tử Hàn Thanh Lôi lập tức co rút lại, vừa rồi hắn không thấy Mạnh Hạo thi triển, lúc này liền đoán được Mạnh Hạo đã chuẩn bị từ trước, trong lòng chợt nổi lên bất an. Nhưng không đợi hắn kịp phản ứng, Mạnh Hạo hóa thành tinh tú đã giống như một viên sao băng ầm ầm lao đến, hư không vỡ vụn, thiên địa run rẩy, trực tiếp đánh lên quầng sáng kia.

Rầm rầm rầm!

Theo tiếng nổ ngập trời truyền ra, quầng sáng Thanh Lôi kia trực tiếp vỡ vụn, phá thành mảnh nhỏ, khiến cho Mạnh Hạo lập tức xông được vào bên trong, mắt thường cũng có thể thấy được viên tinh tú nhanh chóng tiêu tán. Khi thân hình Mạnh Hạo lần nữa hiện ra, hắn đã ở ngay bên cạnh Hàn Thanh Lôi, tay phải nhanh như chớp, chộp lấy cổ Hàn Thanh Lôi.

Hàn Thanh Lôi căn bản không thể ngăn cản, cho dù giờ khắc này hắn đang đột phá, nhưng lại bị cử động của Mạnh Hạo cưỡng ép cắt ngang.

- Quả nhiên là vậy! Mạnh Hạo bình tĩnh chộp lấy cổ Hàn Thanh Lôi, thần thức của hắn theo tay phải quét qua khắp người Hàn Thanh Lôi.

- Cái gọi là đột phá của ngươi, chính ngươi cũng hiểu rõ, sẽ không thể

nào thành công, mà ngươi trên thực tế, ngươi cũng không định đột phá!

- Bởi vì người ở trước mặt ta, cũng không phải là bản thể của ngươi, chỉ là một khối phân thân!

- Vì không muốn thần thức của ta phát hiện, cho nên ngươi mới cưỡng ép đột phá, định mượn lực lượng đột phá, ngăn cản thần thức của ta ở ngoài, khiến ta thấy không rõ chân tướng sao? Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, thanh âm rất bình tĩnh.

- Ngươi biết thì đã sao, bản thể của ta lúc này đã sớm trốn rồi, trong thời gian ngắn ngươi căn bản không thể tìm được, hơn nữa, ngươi cũng không có thời gian đi tìm! Hàn Thanh Lôi bị Mạnh Hạo nhìn thấu chân tướng, cười lên ha hả, vẻ mặt tràn đầy châm chọc.

Thân là danh sách, không có kẻ yếu, bất kể là tu vi hay tâm trí!

- Mục đích của ngươi là muốn thu hút những người khác trong danh sách tới sao? Dùng ấn ký thế giới của quốc gia thứ tám làm mồi, có lẽ còn muốn cộng thêm ấn ký của quốc gia thứ chín, thu hút những danh sách khác tới giết ta, từ đó mà đưa đến tác dụng ngăn cản sao? Mạnh Hạo cười nhạt nói.

Lời hắn nói bình tĩnh ung dung, khiến Hàn Thanh Lôi vốn tưởng rằng mưu kế đã thành công, bỗng nhiên hơi chột dạ, biểu hiện của Mạnh Hạo quả thực rất khác thường.

- Ngươi... Hàn Thanh Lôi vừa định lên tiếng, đột nhiên, uy áp trên quốc gia thứ tám chợt “ầm ầm” mãnh liệt thêm, dường như bạo tăng gấp đôi, loại chuyện như vậy, chỉ có một loại khả năng, chính là có danh sách khác, tiến vào quốc gia thứ tám.

Mạnh Hạo bình tĩnh, tay phải bóp mạnh, “ầm” một tiếng, khối phân thân Hàn Thanh Lôi trong tay hắn trực tiếp nổ tung, chia năm xẻ bảy, hình

thần câu diệt!

Sau khi gọn gàng sạch sẽ đánh chết phân thân Hàn Thanh Lôi, Mạnh Hạo cũng không nhìn lên trời, mà chạy thẳng tới pho tượng, tay phải nhấc lên, chụp tới ngọn lửa do thế giới ấn ký trên bàn tay pho tượng huyễn hóa ra!

Đúng lúc này, bỗng nhiên từ đàng xa trong thiên địa chợt truyền tới một tiếng gầm nhẹ, mang theo sát cơ cùng uy nghiêm ngập trời, khí thế như lôi đình.

- Đó không phải là thứ ngươi có thể lấy đi!

- Dám đụng vào, Lâm mỗ sẽ diệt cửu tộc của ngươi!

Theo thanh âm truyền đến, từ xa xa trong hư không, gió mây chợt nghịch chuyển, tầng mây như bị xé rách, một chiếc chiến xa phát ra tán ánh sáng màu đen, dùng một loại tư thái hủy diệt, mang theo uy áp vùng vô thượng bá đạo, nghiền ép hư không, phá vỡ bầu trời, rầm rầm phóng đến.

Chiến xa trông rất dữ tợn, phía trước chiến xa bất ngờ có khoảng 1 triệu hồn phách phát ra tiếng gào thét thê lương, đang kéo chiến xa cấp tốc lao tới, những nơi đi qua, thiên địa biến sắc, đêm tối như phủ xuống, khép lại màn trời.

Trên chiến xa đứng một thanh niên, áo trắng, tóc đen, gương mặt tuấn mỹ, không giận mà uy. Hắn đứng ở nơi đó như một vị Đại Đế đi ra từ Hoàng Tuyền, mang theo 1 triệu vong hồn hộ giá.

Thanh âm của hắn, từng chữ như lôi đình, ầm ầm nổ tung bên tai Mạnh Hạo, mới chỉ là thanh âm, không ngờ đã khiến cho quốc vận sơn ầm ầm rung chuyển, thậm chí còn xuất hiện tạo khe nứt, như muốn sụp đổ.

- Diệt cửu tộc của ta sao? Mạnh Hạo nhìn về phía chiến xa trên bầu trời cười cười, nụ cười lạnh như băng.

- Ngươi còn chưa xứng!

Dứt lời, tay phải Mạnh Hạo không chút dừng lại, chụp lấy... Thế giới ấn ký trên tay pho tượng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1454: Mạnh nhất tiến lộ

- Ngươi dám! Trên bầu trời quốc gia thứ tám, mây đen cuồn cuộn, 1 triệu vong hồn kéo theo chiến xa như mở ra màn đêm ầm ầm lao tới. Lâm Thông, danh sách núi thứ tư tựa như một vị tử vong Đại Đế, mang theo lực lượng Hoàng Tuyền, thanh âm như lôi đình quát lên truyền khắp bốn phương tám hướng.

Vẻ mặt Mạnh Hạo rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại hiểu rõ, hắn vốn cho rằng mình đã đạt tới trình độ đỉnh phong ở cảnh giới Tiên Cảnh, nhưng sau trận chiến cùng Hàn Thanh Lôi, hắn chợt phát hiện, người có thể trở thành danh sách, mỗi người đều có cơ duyên cùng tạo hóa bất đồng, không thể so sánh với những tu sĩ khác. Có thể nói, những người trong danh sách đều đã có được con đường riêng khác với người khác, thậm chí... mỗi một người trong danh sách đều khác nhau.

Danh sách khác nhau, con đường khác nhau!

Con đường của Hàn Thanh Lôi trải qua khá hỗn tạp, hắn vẫn chưa tìm được con đường chân chính thuộc về hắn, cho nên dù hắn cho có đang đi tới, dù hắn rất mạnh, nhưng ở trước mặt Mạnh Hạo, vẫn phải đại bại, bị đánh bại một lần, thì cũng có thể bị đánh bại nhiều lần.

Bởi vì Mạnh Hạo đã có tiên lộ của hắn, đó chính là con đường La Thiên trong truyền thuyết, con đường mạnh nhất từ xưa tới nay.

Mà tên danh sách của núi thứ tư, khí thế ngập trời trước mắt kia, hiển nhiên cũng đã có con đường của riêng hắn.

Con đường gì thì Mạnh Hạo không biết, hắn cũng không cần biết!

Cho dù là con đường La Thiên Tiên, thì đó cũng đã là truyền thuyết từ

thời Chí Tôn Tiên Giới, bao nhiêu năm đi qua, khó tránh khỏi những Sơn Hải khác sẽ xuất hiện những tiên lộ mới, muốn vượt qua tiền nhân.

- Có lẽ có liên quan hệ với Chí Tôn Pháp, không chỉ là người hiểu rõ Chí Tôn Pháp mới có thể được chỉ định là danh sách, cũng có lẽ... danh sách tồn tại là vì, ngoại trừ phải hoàn thành kế hoạch của Hải Mộng Chí Tôn, còn có một tác dụng, chính là... xem thử con đường nào... mới có thể xuất hiện một vị Chí Tôn Thiên đế mạnh nhất! Mạnh Hạo không hoàn toàn chắc chắn đối với phán đoán của mình, nhưng cũng nắm chắc đến sáu, bảy phần.

- Có điều, không cần biết những danh sách này đi theo con đường nào, thì ở trước mặt của ta, cũng sẽ...không có đường đi, dù có cưỡng ép đi tiếp, cũng sẽ phát hiện ra, con đường La Thiên Tiên mới là... Mạnh nhất!

Ta sẽ đánh bại từng người trong bọn họ, để cho bọn họ hiểu ra điều này! Hai mắt Mạnh Hạo sáng lấp lánh, lộ ra tự tin mãnh liệt.

Hắn tin tưởng rằng, mình sẽ... đi xa hơn, La Thiên Tiên, mới là... tiên lộ mạnh nhất!

Những suy nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Mạnh Hạo rồi trôi qua, hắn cũng không tiếp tục suy tư nữa, mà nhìn về danh sách thứ tư trên bầu trời bên cạnh cả triệu vong hồn kia, tay phải nhanh như chớp chộp lấy ấn ký thế giới trong tay pho tượng!

Trong khoảnh khắc khi hắn cầm lên, từ trên bầu trời truyền đến tiếng gầm giận dữ, nhưng ngay sau đó... tại trung tâm Thần Miếu chợt có một luồng ánh sáng chói chang bay vọt lên bầu trời.

Luồng ánh sáng này mang theo lực lượng long trời lở đất, so với khi Mạnh Hạo phá cực hạn của tiền nhân còn muốn hùng hậu hơn, so với Hàn Thanh Lôi lĩnh ngộ ra trăm đạo căn nguyên đầu tiên còn muốn ngập trời hơn!

Luồng ánh sáng xông lên bầu trời kia lớn chừng nghìn trượng, từ xa trông nó như một cây cột chống trời to lớn, trong chớp mắt này, bất kỳ nơi nào trên Như Phong Giới đều có thể thấy được luồng ánh sáng này!

Mặt đất khắp Như Phong Giới đều đang chấn động, bầu trời nổ vang, khí thế vượt xa hai lần trước, thậm chí có thể nói, hai sự việc này không thể so sánh nổi với nhau.

Một thứ tựa như que tăm, còn một thứ lại... lớn bằng cánh tay, loại khác biệt này, chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy hoảng sợ rồi, nó như một tia sét giáng thẳng xuống đầu mỗi tu sĩ Như Phong Giới vậy.

Theo chấn động ầm ầm vang lên, ngay cả những người ở chiến trường trung tâm Thần Miếu cũng đều đại biến, đồng loạt hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy được một cột sáng kinh người đang xé mở bầu trời, tạo thành một trận lốc xoáy to lớn.

Mạnh Hạo đứng cạnh pho tượng, trong tay cầm ấn ký thế giới của quốc gia thứ tám, ngẩng đầu nhìn lốc xoáy, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

- Quả nhiên đúng như ta dự đoán, người đầu tiên thu hoạch ấn ký thế giới của nước khác, nhất định cũng sẽ có gia trì phủ xuống!

Đây là cơ sở tự tin của Mạnh Hạo, cũng là nguyên nhân vừa rồi hắn vẫn tỏ ra ung dung, không cần biết Hàn Thanh Lôi đưa ai tới, không cần biết Hàn Thanh Lôi có kế hoạch gì, Mạnh Hạo đều tin tưởng rằng, nếu người đầu tiên hiểu rõ vận mệnh quốc gia sẽ được gia trì, nếu người đầu tiên cảm ngộ ra trăm đạo căn nguyên sẽ được gia trì, thì khi hắn là người đầu tiên cướp được thế giới ấn ký của nước khác, chắn chắn cũng sẽ được gia trì càng mạnh hơn.

Hết thảy những chuyện này nhìn như rất lâu, nhưng thực tế chỉ phát sinh trong nháy mắt, thời khắc này, Lâm Thông- danh sách núi thứ tám vẫn

còn đang ở trên không trung, khi thấy một màn này cũng bị rung chuyển tâm thần, hắn không khỏi ngẩng đầu, nhìn về bầu trời phía xa.

Trên bầu trời trung tâm Thần Miếu, trận lốc xoáy lúc này chợt khuếch trương, chỉ trong vòng mấy hơi thở, nó đã cuốn lên màn che, lộ ra thế giới bên trong trước mắt tất cả mọi người.

Đó chính là thế giới đã từng xuất hiện hai lần trước, bên trong thế giới kia có vô số dãy núi, cũng có rất nhiều pho tượng, hầu như chiếm hết một nửa thế giới.

Trong đó, có bốn pho tượng và năm ngọn núi là nổi bật nhất, bốn pho tượng kia là những pho tượng cao nhất lớn, những pho tượng khác so sánh với chúng tựa như là trẻ con so với người lớn vậy!

Mà năm núi kia, lại giống đỉnh của thế giới này, không ai có thể chinh phục. Bốn pho tượng và năm ngọn núi kia ẩn chứa khí tức không thể tưởng tưởng nổi, tựa như có một sức mạnh vô cùng to lớn đang lưu chuyển bên trong vậy, một khi nó bộc phát ra, nhất định sẽ khiến thiên địa biến sắc.

Trong vô số những dãy núi và pho tượng xung quanh, thì bốn pho tượng và năm ngọn núi kia dường như mới là cốt lõi của chúng, mà giờ phút này, pho tượng thứ nhất bỗng nhiên nổ tung sụp đổ, vô số đất đá lăn xuống, một pho tượng mới chợt hiện ra, sừng sững thay thế ở vị trí trước đó!

Pho tượng này... chính là Mạnh Hạo!

Cũng vào lúc này, hình dáng Mạnh Hạo trong phút chốc đã bị toàn bộ mọi người trên Như Phong Giới thấy rõ, hình dáng này tương tự như hình dáng người đầu tiên đột phá cực hạn của tiền nhân!

Toàn bộ đều trở nên khiếp sợ!

- Mạnh Hạo, quốc gia thứ chín, đột phá cực hạn tiền nhân, đánh bại Hàn Thanh Lôi của quốc gia thứ tám, đoạt được thế giới ấn ký của quốc gia thứ tám, người đầu tiên thu được 2 cái thế giới ấn ký, thưởng hai thành khí vận Như Phong Giới gia thân!

Một giọng nói tang thương lạnh như băng bỗng nhiên vang vọng khắp Như Phong Giới, khiến tất cả những người nghe được đều không nhịn được, rúng động hít sâu một hơi, lần khen thưởng này khác hẳn hai lần trước đó, không ngờ lại là khen thưởng hai thành khí vận của Như Phong Giới!

Hai thành khí vận Phong Giới gia trên trên thân một người, loại khái niệm này, tựa như Mạnh Hạo đã trở thành con cưng của Như Phong Giới vậy.

Hai thành khí vận... có thể nói người đối địch với hắn, đều có khả năng sẽ bị sấm sét trực tiếp phủ xuống, đánh chết!

Mà một khi khí vận đạt tới mười thành...

...thì cho dù Mạnh Hạo chỉ là một người phàm, cũng sẽ như Chúa Tể của Như Phong Giới vậy.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, xung quanh Mạnh Hạo chợt xuất hiện một cơn gió lốc vô hình, cơn gió lốc này người ngoài không thể nhìn thấy, chỉ có Mạnh Hạo mới có thể cảm nhận được.

Nội tâm Mạnh Hạo chấn động, trong một sát na này, hắn như nghe được vô số thanh âm cầu nguyện của vô số chúng sinh Như Phong Giới từ cổ chí kim đang vang lên vậy.

Cùng lúc đó, hắn chợt mãnh liệt cảm nhận được, bài xích của Như Phong Giới đối với mình đã hoàn toàn biến mất, chẳng những không còn bài

xích, mà thậm chí còn có cảm giác đồng thuận, khiến cho hắn sinh ra một sự liên hệ kỳ dị nào đó với Như Phong Giới.

Sự liên hệ này khiến Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn có thể dự cảm được, có loại liên hệ này, cảm ngộ căn nguyên của hắn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, mà đây chỉ là thứ yếu, thậm chí hắn còn cảm nhận được một ý chí nào đó đến từ Như Phong Giới.

Càng khiến cho Mạnh Hạo chấn động chính là, trong cỗ ý chí này ẩn chứa lực lượng bảo vệ và thiện ý của Như Phong Giới đối với mình!

Hai mắt Mạnh Hạo khép kín, hắn dùng toàn bộ tâm thần của mình, men theo cơn gió lốc, cảm thụ Như Phong Giới.

Thời khắc này, tại quốc gia thứ nhất, tên danh sách mạnh nhất đang từ trong tĩnh tọa chợt mở bừng hai mắt, trong ánh mắt của hắn lộ ra vẻ ngưng trọng hiếm thấy, nhìn về phía xa.

- Khí vận, không ngờ lại là khen thưởng khí vận, không giống với những lần trước! Nghe danh sách núi thứ nhất lẩm bẩm như vậy, đám tu sĩ xung quanh hắn đều tỏ ra vô cùng ngưng trọng.

Trong quốc gia thứ hai cũng đồng dạng như vậy!

Nhưng tại quốc gia thứ ba, nam nhân trung niên bên trên quốc vận sơn của quốc gia này, tuy không phải là danh sách, nhưng mi tậm lại cũng có ấn ký của danh sách. Thời khắc này hắn cũng đang nhíu mày.

- Ta muốn toàn bộ Như Phong Giới quật khởi, thân là tiền nhân của Như Phong Giới, cũng là một vị Chủ Tể duy nhất, ngươi cần gì phải ngăn trở ta chứ! Nam nhân trung niên lạnh giọng lẩm bẩm, sát cơ trong mắt lóe lên một cái.

Về phần quốc gia thứ năm, quốc gia thứ sáu, quốc gia thứ bảy...

Thời khắc này, tất cả danh sách cùng với tu sĩ đều bị phần thưởng này khiến cho rúng động, cùng lúc đó, cái tên Mạnh Hạo cũng in sâu trong đáy lòng bọn chúng.

- Ba lượt phá cựa hạn, thì có hai lần đều là hắn! Bên trong quốc gia thứ sáu, một nữ nhân đang bay nhanh về phía trước, sắc mặt nàng hơi tái nhợt, phía sau nàng có một nhóm người đang truy kích.

Nữ tử vừa bay nhanh vừa ngẩng đầu nhìn pho tượng Mạnh Hạo trên bầu trời, trong mắt lộ ra vẻ mong đợi.

- Nhanh, ta có loại dự cảm, rất nhanh chúng ta sẽ gặp nhau, Mạnh Hạo... ngươi có phải là người ta đang chờ đợi hay không... nếu là ngươi, ta sẽ giúp ngươi trở thành danh sách mạnh nhất, đây chính là sứ mạng của ta...

Nếu như không phải ngươi, như vậy ta chỉ có thể lựa chọn danh sách của núi thứ nhất. Nữ tử khẽ lẩm bẩm.

Nữ tử này, chính là Tuyết Nhi - Tiên Cổ truyền nhân.

Trong khoảnh khắc khi khắp nơi đang rúng động, thì tại quốc gia thứ tám, trong một thành trì phàm nhân, có một thư sinh đang ngồi đọc sách, hắn nhìn như đang đọc sách, nhưng trên thực tế thân thể lại đang run nhè nhẹ.

Hết thảy những việc xảy ra ở ngoại giới, hắn đều có thể cảm nhận được, thậm chí có thể nói, tất cả những biến hóa phía ngoài, truy cứu căn nguyên ra, đều có quan hệ trực tiếp với hắn!

Sau một lúc lâu, hắn liền hạ quyển sách bằng trúc trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn ra ngoài ngoài cửa sổ, sắc mặt âm tỏ ra phân vân, như đang chần chờ, lại như đang thở dài.

- Mạnh Hạo... thì ra đây chính là nguyên nhân ngươi tỏ ra bình tĩnh, ngươi đã đoán chắc rằng sẽ được Như Phong Giới khen thưởng!

- Mà trận chiến này, có lẽ ngươi cũng đã đoán trước được, Mạnh Hạo... danh sách núi thứ chín, ta đã nhớ kỹ rồi! Thư sinh nhìn như người phàm này, chính là... Hàn Thanh Lôi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1455: Giết ngươi chỉ cần bảy bước

Hàn Thanh Lôi trầm mặc, thầm thở dài, trong mắt của hắn lần nữa dấy lên chiến ý.

Hắn không ngừng tự nói với mình, hắn là danh sách, là thiên kiêu sáng chói, hắn có thể thất bại trong đấu pháp, nhưng không thể để lòng khuất phục được!

Trong khoảnh khắc khi hắn bước chân vào quốc gia thứ tám, hắn đã thay mận đổi đào, để cho phân thân của mình thu hút sự chú ý của Mạnh Hạo, trả giá bằng việc hy sinh một cái phân thân, giúp cho bản thể tránh khỏi Mạnh Hạo đuổi giết, sau đó hắn thi triển bí pháp vô thượng, tiêu tán hết thảy khí tức, lẩn tránh tại nơi này.

Nếu không có phân thân thu hút sự chú ý của Mạnh Hạo, thì dù hắn có bí pháp này, cũng không thể nào hoàn toàn tránh khỏi Mạnh Hạo, nhưng bí pháp này có một đặc điểm, thời gian thi triển càng dài, lại càng không dễ dàng bị phát hiện.

Cho nên, hắn cần thời gian, cho nên, mới có màn phân thân thay thế kia.

- Lâm Thông là cường giả gần với danh sách của núi thứ nhất, trong số những người trong danh sách, ta không phải là đối thủ của hắn, tên Mạnh Hạo kia mặc dù có thể thắng ta, nhưng muốn chiến thắng Lâm Thông... rất khó!

- Trong số danh sách, có bảy người sau khi tiến vào Cổ Cảnh, vì con đường không đúng, cho nên đã tự đánh xuống tu vi, lần nữa đột phá, chính là vì muốn cho bản thân khi bước vào Cổ Cảnh, trở thành mạnh

nhất!

Thực lực Lâm Thông rất cường hãn, không biết đã tiến vào Cổ Cảnh mấy lần rồi...

Điều này cũng không liên quan nhiều đến ta, nếu ta đã không thể bảo vệ được ấn ký quốc gia thứ tám, thì thay vì để nó rơi vào tay Mạnh Hạo, không bằng dùng nó đổi lấy một cái nhân tình, nếu tránh được đuổi giết, sau này ta vẫn còn có cơ hội "đông sơn tái khởi"! Cặp mắt Hàn Thanh Lôi nhoáng lên một cái, hít sâu một hơi, rồi cúi đầu xuống, tiếp tục ẩn tàng. Hắn cũng muốn thi triển bí pháp, quan sát trận chiến giữa Mạnh Hạo và Lâm Thông, nhưng chần chờ một chút lại thôi.

Mặc dù hắn tin rằng Mạnh Hạo không phải đối thủ Lâm Thông, nhưng lòng tin này cũng không phải mười phần, nhớ lại khuôn mặt bình tĩnh ung dung của Mạnh Hạo, Hàn Thanh Lôi lại trở nên trầm mặc.

Trong lúc đó, những danh sách của các quốc gia khác đều đang thi triển bí pháp của riêng mình, không tiếc hao phí tài nguyên, quan sát cuộc chiến.

Trận chiến này, chẳng những giúp bọn họ thấy được thực lực Lâm Thông, mà còn quan sát được chiến lực của Mạnh Hạo, chỉ có như vậy, mới có thể làm tốt bước chuẩn bị tiếp theo.

Từng quầng sáng tiếp phát hình ảnh lập tức hiện lên trước mặt từng người trong danh sách, bên trong hình ảnh chính là quốc gia thứ tám, chính là quốc vận sơn!

Mà giờ khắc này, tại quốc gia thứ tám, trên bầu trời quốc vận sơn, Lâm Thông cũng bị một màn vừa xảy ra khiến cho rung động, nhưng cùng với đó, chính là lửa giận ngập trời.

- Chết tiệt, hết thảy điều này... vốn phải là của ta!

- Đoạt khí vận Như Phong Giới vốn phải là của ta. Như vậy... ngươi chết đi cho ta! Thanh âm Lâm Thông vang vọng, chiến xa nổ vang, lao thẳng tới Mạnh Hạo, tay phải Lâm Thông nâng lên, phát ra một chỉ về phía Mạnh Hạo.

Lập tức 1 triệu vong hồn phía trước chiến xa phát ra tiếng gào thét thê lương rồi đồng loạt chạy ra, tựa như một biển vong hồn quét ngang hư vô, hóa thành một bàn tay chụp xuống Mạnh Hạo nơi đỉnh núi.

Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, cùng lúc đó, hai mắt của hắn cũng chợt mở ra, trận gió lốc vô hình ầm ầm tiêu tán, rõ ràng Mạnh Hạo không có có hành động gì, nhưng từ trên bầu trời đột nhiên lại có mấy luồng sấm sét rầm rầm phủ xuống, đánh vào đám vong hồn hợp thành bàn tay đen thui kia.

Đây... Chính là lợi ích sau khi Mạnh Hạo thu được hai thành khí vận Như Phong Giới!

Thiên địa bảo vệ!

Trong tiếng nổ vang quanh quẩn do sấm sét phủ xuống 1 triệu vong hồn, những vong hồn kia liền hét lên thê lương, mắt thường cũng có thể thấy được, bàn tay kia chưa tới gần Mạnh Hạo đã sụp đổ mất.

- Giết ngươi, chỉ cần bảy bước! Gần như ngay khi 1 triệu vong hồn sụp đổ tiêu tán, khí thế Mạnh Hạo chợt ầm ầm bạo phát!

Hắn phát ra lời nói bá đạo, tu vi kéo lên, một cỗ khí phách tràn ngập trên người. Hắn chợt di động, không phải lui về sau, không phải du đấu, mà là trực tiếp lao tới tấn công!

Câu nói tràn đầy khí phách của Mạnh Hạo vừa thốt ra, truyền vào trong tai những danh sách đang quan sát qua màn hình, khiến những người này lộ ra nụ cười lạnh.

- Tên Mạnh Hạo này cũng quá cuồng vọng tự đại đi, bảy bước giết Lâm Thông, ngay cả danh sách núi thứ nhất cũng không làm được, hắn có thể làm được sao?

- Thực lực của Lâm Thông rất mạnh, cho dù thua xa danh sách núi thứ nhất, nhưng hắn cũng có sự kiêu ngạo của mình, bảy bước giết chết, tên Mạnh Hạo này thật mạnh miệng!

- Có lòng tin là tốt, nhưng thực tế lại không phải vậy. Bên trong quốc gia thứ nhất, vị thanh niên áo trắng mạnh nhất trong danh sách kia, lúc này chợt hờ hững lên tiếng.

Mạnh Hạo nghe không được những lời này, nhưng cho dù có nghe được, hắn cũng sẽ không chút để ý, con đường của hắn, là con đường La Thiên Tiên trong truyền thuyết, là con đường mạnh nhất trong lòng Mạnh Hạo, con đường này, không có rút lui, mà là... bẻ gãy nghiền nát, đi tới đỉnh phong, dùng hành động để trở thành... người mạnh nhất trong danh sách!

Uỳnh!

Mạnh Hạo cất bước đi tới, Thần Thất Đạp trực tiếp triển khai.

Trên chiến xa, Lâm Thông nghe vậy ngửa mặt lên trời cười to, nụ cười ẩn chứa lạnh lẽo, sát cơ, cũng có tức giận.

Chưa từng có ai trong cùng thế hệ, lại dám nói với hắn như vậy, “giết mình... chỉ cần bảy bước”, lời nói bá đạo này, chính là câu nói Lâm Thông cảm thấy vô cùng tức cười!

- Ngay cả danh sách núi thứ nhất cũng không nói ra câu này trước mặt ta, Mạnh Hạo, ngươi là người thứ nhất đó! Lâm Thông vừa dứt lời, Mạnh Hạo đã bước ra bước thứ nhất!

Một bước bước ra, Mạnh Hạo từ đỉnh núi, trực tiếp xuất hiện ở giữa không trung phía trước chiến xa, ngay lập tức, những vong hồn còn sót lại liền run rẩy, tốc độ tiêu tán càng thêm nhanh hơn, phát ra tiếng hét thê lương. Tựa như tất cả vong hồn va chạm với cỗ khí thế trên người Mạnh Hạo bạo phát lúc này, đều sẽ vĩnh viễn biến mất vậy!

Cùng lúc đó, tay phải Mạnh Hạo nâng lên, đánh ra một quyền.

Diệt Sinh Quyền!

Một quyền này trực tiếp đánh lên chiến xa, tạo thành một cỗ khí tức cuồng bạo, truyền tới Lâm Thông. Lâm Thông đang định thi triển thần thông pháp thuật, nhưng lại bị cỗ khí tức này trực tiếp cắt ngang, hắn vừa biến sắc, chiến xa đã "ầm" một tiếng, bị một quyền của Mạnh Hạo đánh văng ra trăm trượng!

Bá đạo có một không hai!

Gần như ngay khi chiến xa bị đánh văng ra, Mạnh Hạo đã bước ra bước thứ hai, bước thứ hai vừa hạ xuống, khí thế của hắn lần nữa bạo phát lên ngập trời, không ngờ so với bước thứ nhất còn mạnh hơn gấp mấy lần.

Thiên địa nổ vang, mặt đất rung chuyển, bước này của Mạnh Hạo vẫn là đi tới phía trước chiến xa, lần nữa đánh ra một quyền!

Vẫn là Diệt Sinh Quyền! Vẫn là bá đạo có một không hai!

Tiếng nổ ngập trời từ chiến xa truyền ra, Lâm Thông chấn động phát hiện ra, pháp thuật của hắn, lại một lần nữa bị chấn động cắt ngang, dường như từ lúc bắt đầu, vô hình trung hắn đã bị mất đi tiên cơ!

- Đây không phải là trùng hợp! Trong lòng Lâm Thông chấn động.

Điều này cũng không thể trách hắn, bất kỳ kẻ nào đấu pháp với Mạnh

Hạo, đều sẽ bị quấn vào phương thức chiến đấu đặc thù nhưng lại bá đạo này, khiến tiên cơ bị đoạt mất, chỉ cần ra tay trước, Mạnh Hạo vĩnh viễn sẽ luôn là người chiếm cứ tiên cơ!

Chuyện này những người trên Đệ Cửu Sơn Hải giao đấu với hắn đã được thể hội, hiện tại, đến phiên tu sĩ bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải thể hội sự bá đạo đến từ Mạnh Hạo!

Bước thứ ba, quyền thứ ba, tiếng nổ vang vọng truyền ra, chiến xa lần nữa bị chấn văng!

Bước thứ tư, quyền thứ tư, theo tiếng nổ kinh thiên truyền ra, khí thế như đại hồng thủy của Mạnh Hạo lúc này như ấn chứng cho lời nói bá đạo trước đó của hắn, giết Lâm Thông, chỉ cần bảy bước!

Một khi Mạnh Hạo làm được, như vậy sự tự tin cửa hắn sẽ tăng cao, khí thế của hắn sẽ tăng cao, danh tiếng của hắn trong số danh sách cũng sẽ trực tiếp đạt tới đỉnh phong!

Cho dù sau đó Lâm Thông không chết, nhưng từ đó về sau khi hắn thấy được Mạnh Hạo, tâm thần cũng sẽ suy sụp, bị Mạnh Hạo phá hủy hết thảy.

Lâm Thông rúng động trong lòng, hắn không ngờ mình lại bị áp chế!

- Không thể nào, không có ai trong cùng thế hệ vừa ra tay đã áp chế ta được!

Trong cơn chấn động khiến bầu trời run rẩy, Mạnh Hạo bước ra liên tiếp bốn bước, đánh ra liên tiếp bốn quyền!

Từng quyền đều là Diệt Sinh, khiến pháp thuật Lâm Thông liên tục bị cắt đứt, khó có thể triển khai. Lúc này, sau quyền thứ tư rơi xuống, chiến xa của hắn liền trực tiếp sụp đổ, chia năm xẻ bảy, ầm ầm nổ tung.

Lâm Thông rống lên một tiếng giận dữ, mượn cơ hội phất tay thi triển thần thông, phát ra sát khí ngập trời, như có Hoàng Tuyền ngưng tụ, như có địa phủ phủ xuống.

Hắn nhất định phải liều mạng phản kháng, hắn không thể tùy ý để khí thế của Mạnh Hạo tăng lên nữa, không thể bị động thừa nhận áp chế như vậy nữa, bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện ra, nếu cứ tiếp tục như vậy, Mạnh Hạo không phải là không có khả năng, bảy bước... giết chết mình!

Nhưng... Gần như ngay khi hắn thi triển ra thần thông, thì Mạnh Hạo đã bước ra bước thứ năm. Khí thế của hắn lần nữa bạo phát, vượt qua trước rất nhiều, dẫn động bầu trời biến sắc, gió mây cuốn ngược, khiến khí vận Như Phong Giới vào lúc này càng thêm rõ ràng hơn.

Bước thứ năm vừa hạ xuống, hắn đã đứng trước mặt Lâm Thông, vẫn là... một quyền!

Nhưng một quyền này không phải Diệt Sinh Quyền, mà là Xả Thân, mà là Nhập Ma!

Loại khí tức điên cuồng, không tiếc hết thảy, cho dù xả thân cũng muốn nhập ma liền hóa thành quyền ý, trở thành ý niệm duy nhất trong tâm thần Mạnh Hạo lúc này.

Hơn nữa, vì Mạnh Hạo đã từng nhập ma, cho nên một quyền này, chẳng những hắn đánh ra Hình, mà còn đánh ra Ý càng đáng sợ hơn!

Lâm Thông hoảng sợ, đồng tử co mạnh lại, lúc trước hắn đã đoán được Mạnh Hạo không yếu, dù sao Mạnh Hạo cũng có thể chiến thắng được Hàn Thanh Lôi. Nhưng lại không nghĩ rằng, Mạnh Hạo lại mạnh đến như vậy!

Thậm chí theo hắn thấy, sức mạnh của Mạnh Hạo không phải đến từ tu

vi, mà là đến từ loại phương thức chiến đấu kia, loại khí thế bá đạo kia, loại uy áp làm cho người ta không thở nổi, muốn sụp đổ kia.

Trong kinh nghiệm giao chiến dày dặn của mình, hắn chưa từng thấy qua loại phong cách chiến đấu nào đặc biệt như của Mạnh Hạo này!

Rầm rầm uỳnh!

Một quyền kinh thiên phát ra, thần thông của Lâm Thông trực tiếp bị bẻ gãy nghiền nát, tầng tầng nổ tung. Nắm đấm ẩn chứa khí tức điên cuồng nhập ma của Mạnh Hạo, bỗng nhiên bạo phát.

Khóe miệng Lâm Thông tràn ra máu tươi, thân thể bỗng nhiên lui về sau, phát ra tiếng rống thê lương, trong lòng tràn đầy sỉ nhục cùng kinh hãi. Đúng lúc này, Mạnh Hạo đã bước ra bước thứ sáu!

Bước này hạ xuống, cả thế giới đều hiện lên sấm sét ngập trời, vô số thiên lôi nổ tung xung quanh Mạnh Hạo, như thúc đẩy khí thế Mạnh Hạo càng thêm bạo phát, ngay cả núi thứ tám cũng đang rung chuyển, xuất hiện từng khe nứt như muốn sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1456: Ngươi nói gì?

Vào giờ khắc này bầu trời nứt vỡ lại càng trở nên rõ ràng hơn. Sau khi không ngừng nứt ra, khép lại, dường như hư không xuất hiện một vết sẹo, thân ảnh Mạnh Hạo nơi đó, nhìn như bình thường, nhưng dường như trở nên vô cùng to lớn trong mắt bất kỳ ai, giống như một người khổng lồ cao bằng thiên địa vậy.

Loại khí thế tạo thành uy áp kinh khủng đó, trở thành quyền thứ sáu của Mạnh Hạo đánh ra sau khi đi ra bước thứ sáu!

Vẫn là Nhập Ma, vẫn là Xả Thân, nhưng một quyền này, so với trước đây trực tiếp hơn, khí phách mạnh hơn. Khí thế của Mạnh Hạo, trực tiếp sáp nhập vào trời đất.

Một quyền này rơi xuống, Lâm Thông phát ra tiếng gầm thê lương, trực tiếp cắn chót lưỡi phun ra máu tươi, máu tươi của hắn lập tức hóa thành Hoàng Tuyền mênh mông, quét ngang bốn phương tám hướng, ý đồ cản trở.

Tiếng nổ vang trời, vào lúc Hoàng Tuyền sụp đổ, Mạnh Hạo cho dù bị thương, nhưng cặp mắt chợt lóe sát cơ.

- Một bước cuối cùng! Hắn bước ra bước thứ bảy về phía Hoàng Tuyền đang sụp đổ kia!

Dường như cả thế giới đều dừng lại, giống như thiên địa bị Mạnh Hạo thay thế, mượn hai thành khí vận của Như Phong Giới thêm thân, Mạnh Hạo thành công dùng ý niệm của hắn, sáp nhập trong thiên địa, trong mơ hồ... dường như muốn hóa thân thành ý trời!

Cả thế giới trực tiếp nổ tung, Mạnh Hạo dường như trở thành thần linh,

dường như thay thế ý trời, dùng ý của hắn, dung hợp thiên địa, hóa thành ý trời!

Một chân rơi xuống, giống như bầu trời phá hủy mặt đất, một quyền đánh ra, dường như duy ngã độc tôn trong thiên địa, có thể đánh chết hết thảy thần linh thiên địa!

Bởi vì đây là... Sát Thần Quyền!

Sát Thần Quyền vừa ra, những danh sách của các quốc gia thông qua quầng sáng thấy được một trận chiến này, đều biến sắc, rối rít hít ngược một hơi. Bọn họ chứng kiến sự quật khởi kinh khủng của Mạnh Hạo trong mấy bước này, nét phong cuồng trong khí thế này cùng với sự cường hãn bá đạo đó khiến tất cả mọi người ấn tượng vô cùng khắc sâu, tâm thần đều bị rung động.

Danh sách núi thứ nhất, vị thanh niên áo trắng kia lộ vẻ mặt ngưng trọng. Phong cách chiến đấu của Mạnh Hạo làm hắn kinh hãi. Hành động ra tay chiếm cứ tiên cơ, phong cách nghiền áp chưa từng chứng kiến khiến bản thân hắn cũng phải thất kinh.

- Đây là thứ quyền gì!

- Bảy bước giết Lâm Thông, chuyện này... có lẽ không phải là không có khả năng!!!

- Tên Mạnh Hạo này, không ngờ mạnh như thế. Hàn Thanh Lôi không phải là đối thủ của hắn, nếu Lâm Thông lại bại... Người này đã có tư cách khiêu chiến danh sách núi thứ nhất mạnh nhất!!! Những danh sách các quốc gia khác, nội tâm đều chấn động mãnh liệt, bị một quyền này của Mạnh Hạo rung chuyển.

- Điệu Vong Thánh Cốt!!! Lâm Thông phát ra một tiếng gào thét kinh thiên, hai tay bấm quyết, hung hăng đẩy về phía trước, lập tức ở trước

mặt hắn xuất hiện Chí Tôn Pháp của bản thân. Đó là một cái đầu lâu, một cái đầu lâu màu vàng khổng lồ!

Trên đầu lâu khắc vô số phù văn, trong mơ hồ, dường như có một ý cảnh tử vong bộc phát, tựa như đang thương tiếc chúng sinh vậy

Điệu Vong Thánh Cốt chính là Chí Tôn Pháp của Lâm Thông. Năm đó hắn bởi vì cảm ngộ cốt này, sau khi sáng lập Chí Tôn Pháp mới được Hải Mộng Chí Tôn quyết định vào danh sách!

Danh sách hai chữ này, từ đó về sau biến đổi vận mệnh của hắn, giúp hắn một đường quật khởi trên núi thứ tư, được Địa Tạng âm thầm bảo vệ, cũng khiến cho hắn mặc dù từng trải qua tôi luyện sinh tử, nhưng vẫn không có bị người cướp đi thân phận danh sách.

Trong những lần giao chiến, hắn đã hoàn toàn nắm giữ Chí Tôn Pháp ở trình độ nhất định, pháp này, có thể cho hắn lực lượng dự đoán tức thời.

Hắn có thể thấy được chỗ sơ hở của hết thảy đạo pháp, cũng nhìn thấy được hành động bước kế tiếp của đối thủ, từ đó dễ dàng phòng bị và phản kích, chưa từng gặp bất lợi. Càng kinh người hơn, là hắn có thể mơ hồ thấy được một chút hình ảnh trong tương lai của đối phương.

Thậm chí bởi vậy, kết hợp với Địa Tạng trợ giúp cùng chỉ điểm, mỗi khi hắn đi ra một bước, Địa Tạng liền chỉ ra tiên lộ, đó là một tiên lộ đặc biệt, tựa như từ tử vong hướng đến tân sinh vậy.

Chỉ có điều Chí Tôn Pháp này khiến tâm thần hắn hao tổn cực lớn, cho nên Lâm Thông rất ít thi triển, nhưng giờ phút này, dưới bức bách của Mạnh Hạo, hắn thậm chí còn không thể thi triển những đạo pháp khác, bị ép đến mức thứ duy nhất hắn có thể thi triển cũng chỉ còn Chí Tôn Pháp mạnh nhất này.

Nhưng vào thời khắc hắn phô diễn Chí Tôn Pháp Điệu Vong Thánh Cốt,

Lâm Thông trong nháy mắt liền biến sắc. Hắn phát hiện, bản thân lại không thể dựa vào Chí Tôn Pháp này thấy được sơ hở trong một quyền kia của Mạnh Hạo.

Không có sơ hở!

Không có đường lui!

Thậm chí ngay cả dự đoán cũng không có, bởi vì sau khi Mạnh Hạo đánh ra một quyền này, hắn cũng không có suy nghĩ thần thông thuật pháp kế tiếp, dường như... Mạnh Hạo có lòng tin mười phần, một quyền này, một bước này, có thể đánh chết Lâm Thông!

- Tại sao có thể như vậy! Lâm Thông nội tâm rung động, hắn cấp tốc lui về phía sau, thế nhưng sát cơ tới từ Mạnh Hạo vào giờ khắc này ầm ầm bạo phát, một quyền Sát Thần kia, dường như muốn diệt sát hết thảy thần linh trong thiên địa!

Mắt thấy quyền rơi xuống, mắt thấy khó giải!

Cặp mắt Lâm Thông chảy xuống huyết lệ, trong lúc tâm thần điên cuồng tiêu hao, rốt cục ở thời điểm nguy cơ trước mắt, hắn miễn cưỡng từ trong Chí Tôn Pháp, thấy được một tia tương lai.

Tuy nhiên một mảnh ghép hình ảnh tương lai kia, khiến Lâm Thông lại biến sắc!

Hắn không thể suy nghĩ nhiều hơn, cặp mắt đỏ thẫm, hung hăng đẩy Điệu Vong Thánh Cốt trước mặt về phía Mạnh Hạo, ý đồ cản trở.

Mạnh Hạo khí thế không mảy may giảm bớt, giữ vững ý thiên địa, không quản trước mặt hắn có thứ gì cản trở, đều bị nghiền nát, đều không thể ngăn cản khí thế vô thượng hắn ngưng tụ thời khắc này.

Bởi vì đây là Sát Thần Quyền, đây là sau khi hắn mượn hai thành khí vận của Như Phong Giới, đánh ra một quyền đỉnh phong sau khi biến ý niệm bản thân trở thành ý trời!

Dưới uy lực một quyền này, hết thảy đều mục nát!

“Rầm rầm rầm!” Sát Thần Quyền của Mạnh Hạo giáng trên đầu lâu màu vàng, tiếng nổ ngập trời, cốt này run rẩy rồi sụp đổ, chia năm xẻ bảy. Một quyền của Mạnh Hạo theo đà đánh trúng ngực Lâm Thông.

Truyền ra tiếng “rắc”, Lâm Thông hét thảm thê lương, thân thể bay ngược như diều đứt dây. Trong lần lui về này, xương cốt cả người hắn liên tục vỡ vụn, trong chớp mắt gần như toàn bộ sụp đổ, ngực của hắn nổ tung, máu thịt bầy nhầy không ngừng lan rộng, ngoại trừ phần đầu, toàn bộ vị trí thân thể đều nát bấy!

Giờ khắc này, trong toàn bộ Như Phong Giới, những người quan sát đều nội tâm nổ vang, như nhấc lên sóng lớn, loại rung động khi chuyện không thể lại biến thành sự thực, khiến tất cả đều khiếp sợ chấn kinh.

Trong quốc gia thứ nhất, danh sách núi thứ nhất, vị thanh niên áo trắng kia vốn đang khoanh chân tĩnh tọa, tức khắc đứng bật dậy, nhìn chằm chằm vào hình ảnh trước mặt. Tùy tùng xung quanh hắn cũng đều lộ ra vẻ mặt không thể tin.

Bọn họ biết Lâm Thông, cũng chính bởi vì biết rõ nên mới bị một màn này làm cho rúng động.

- Hắn... thật làm được!!! Mấy tên tùy tùng thất thanh.

Danh sách núi thứ nhất, vị thanh niên áo trắng nhìn quầng sáng, bỗng nhiên nở nụ cười, trong nụ cười có một chút lãnh ý, trong đôi mắt lại lóe sáng: - Kẻ này, có tư cách khiêu chiến!

Tại Quốc gia thứ hai, trên quốc vận sơn là một vùng băng giá, dường như có vô số bông tuyết bay bay xuống, trên đỉnh núi có một nam nhân mặc trường bào màu lam, chính là danh sách của núi thứ hai. Gương mặt hắn băng hàn, lông mày nhíu lại, nhìn quầng sáng hàn băng trước mặt, trong quầng sáng chính là hình ảnh Mạnh Hạo.

Hắn nhìn như bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng đã sớm dậy sóng.

Trong quốc gia thứ ba không khí rất quỷ dị. Trên quốc vận sơn có hơn trăm tu sĩ khoanh chân tĩnh tọa, phía trước nhất là một trung niên mặc đế bào. Thời khắc này sắc mặt hắn có chút âm trầm: - Mạnh Hạo này, có lẽ nào là biến số của Như Phong Chủ Tể...

Danh sách của quốc gia thứ năm thân mình hơi mập mạp, còn có vị đồng từ đến từ quốc gia thứ sáu cùng với thanh niên toàn thân sát khí ở quốc gia thứ bảy... thời khắc này trên mặt ba người đều có biến hóa, nội tâm chấn động mãnh liệt.

Trước đó bọn họ đều không nghĩ là Mạnh Hạo có thể vài bước giết Lâm Thông. nhưng giờ này, chính mắt nhìn thấy màn chiến đấu kinh người kia, sự cường thế cùng bá đạo đến từ Mạnh Hạo tạo thành uy áp rất lớn đối với bọn họ.

Không còn kẻ nào dám xem thường Mạnh Hạo, thậm chí đối với việc Mạnh Hạo độc hưởng thế giới ấn ký của hai nước, bọn họ mặc dù có lòng tham, nhưng vẫn không thể không cân nhắc lại phân lượng của bản thân.

Có thể nói, kể từ khi Mạnh Hạo đặt chân vào Như Phong Giới, trận chiến này chính là lần đầu tiên hắn thật sự uy hiếp đến những người trong danh sách.

Trong lúc Mạnh Hạo khiến các danh sách khác rung động, trên không trung thuộc về quốc gia thứ tám, Lâm Thông toàn thân nổ vang, không

ngừng vỡ nát, ngay khi đầu lâu cũng sắp tan nát, Lâm Thông sắp hình thần câu diệt, bỗng nhiên, đầu lâu màu vàng sắp vỡ vụn kia tràn ra ánh sáng vàng mãnh liệt, tạo thành một cơn lốc xoáy màu vàng bao phủ đầu Lâm Thông, tựa như muốn truyền tống rời đi.

Trận đấu này, Lâm Thông còn có sinh cơ, đạo tu hành của hắn đặc thù, cho dù chỉ còn cái đầu, cũng có thể khôi phục, chỉ có điều hao tổn rất lớn, dù hắn chịu được cũng sẽ bị ảnh hưởng cực lớn, tu vi cũng sẽ tụt xuống.

- Còn muốn chạy? Truyền tống gần như vừa mới triển khai, không ngờ vào giờ khắc này, khí thế trên người Mạnh Hạo lần nữa bùng lên, vượt xa lúc trước.

- Diệt!

Mạnh Hạo nhàn nhạt cất tiếng, lập tức trên bầu trời xuất hiện một bàn chân to!

Bàn chân to che đậy bầu trời, vừa xuất hiện dường như tận thế phủ xuống, trong tiếng nổ đạp thẳng về phía Lâm Thông, phá vỡ quy tắc, phá hủy căn nguyên!

Đây mới là lực lượng chung cực của Thần Thất Đạp!

Bảy bước trước kia, chỉ là súc thế, thời khắc này bạo phát, hủy diệt hết thảy.

Nguy cơ sinh tử mãnh liệt, cả đời Lâm Thông từng trải qua không ít nguy cơ sinh tử, nhưng lúc này đây, lại là một lần mãnh liệt nhất, thậm chí so với khi hắn giao chiến với danh sách núi thứ nhất, còn khiến hắn cảm thấy kinh khủng hơn, hoảng sợ hơn.

Dù thế nào hắn cũng không thể tưởng tượng, Mạnh Hạo lại mạnh như

vậy!!!

Mắt thấy bàn chân to kia đạp xuống, bản thân lại không kịp đến nơi truyền tống, hắn hắn phải chết không thể nghi ngờ, Lâm Thông gào thét thê lương, thanh âm mạnh mẽ truyền ra, quanh quẩn khắp bốn phương tám hướng.

- Mạnh Hạo, nếu ta chết, Hứa Thanh cũng sẽ chết!!! Lâm Thông gào lên, trong nháy mắt thanh âm rơi vào trong tai Mạnh Hạo, giống như tỉ tỉ thiên lôi đồng thời nổ tung, khiến thân thể Mạnh Hạo chấn động.

- Ngươi nói gì!? Tâm của hắn hiếm thấy rúng động mãnh liệt, ngay cả thần thông cũng không duy trì được, bàn chân kia chợt ngừng lại giữa không trung, mà khí thế của hắn, cũng vào lúc tâm thần bị chấn động, không còn tăng lên mà hạ thấp.

Lúc trước khi Mạnh Hạo rời khỏi Nam Thiên Tinh, đã từng hỏi qua phụ thân về việc quan hệ tới Hứa Thanh. Lúc đó Phương Tú Phong nói với Mạnh Hạo, một đoàn thần niệm của ông là đủ để bảo vệ Hứa Thanh chuyển thế, tuy nhiên vị trí sau khi chuyển thế, cần một chút thời cơ mới phát hiện được... để Mạnh Hạo không nên nóng vội.

Nhưng bây giờ nhiều năm trôi qua, Mạnh Hạo vẫn lo lắng trong lòng, hắn vốn định lần này rời Cửu Hải Thần Giới, sẽ trở về Nam Thiên Tinh lần nữa hỏi thăm. Đó là thê tử, là đạo lữ của hắn, có điều những suy nghĩ kiểu này ngày thường không để lộ ra mà thôi. Thời khắc này vừa nghe Lâm Thông nói, nội tâm hắn lập tức nhấc lên sóng lớn ngập trời...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1457: Xâm nhập quốc gia thứ tư

Gần như ngay lúc Mạnh Hạo thần thông không ổn định, cái chân to trên bầu trời kia dừng lại, đầu Lâm Thông rốt cuộc tìm được một tia cơ hội chạy thoát cái chết. Trong nháy mắt, lốc xoáy màu vàng đã bao phủ cái đầu của hắn, bỗng nhiên vận chuyển, cái đầu Lâm Thông biến mất trong lốc xoáy.

Lốc xoáy màu vàng chợt ngừng giữa không trung, hóa thành vô số bụi bậm màu vàng, tiêu tán.

Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, nhìn lại chỗ Lâm Thông biến mất, trong đầu hắn đến giờ còn đang nổi lên sóng lớn, không ngừng nổ vang: Hứa Thanh, đó là vị trí trong lòng Mạnh Hạo không thể bị người ngoài chạm đến, đó là vảy ngược của hắn!

Hứa Thanh, đó là thê tử kết tóc se tơ của hắn, hai người đã bái lạy thiên địa, hắn từng nhìn tận mắt Hứa Thanh hồng nhan tóc bạc, ngã xuống trong ngực của mình, nhìn hồn nàng đi vào Hoàng Tuyền, còn nhớ ước định của họ... “Sau chuyển thế, sẽ gặp nhau“.

Mạnh Hạo chưa từng dự liệu, ở chỗ này, lại từ trong miệng Lâm Thông nghe được tên Hứa Thanh, loại chuyện như vậy lập tức làm cho trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vô tận tia sáng lạnh.

Hắn có thể khẳng định, mình là lần đầu gặp Lâm Thông, mà hắn cũng có thể đoán được, Lâm Thông cũng nhất định là lần đầu gặp mình, như vậy... sở dĩ hắn nói ra tên Hứa Thanh, cơ hồ có thể khẳng định, Lâm Thông... đã từng gặp Hứa Thanh sau khi chuyển thế!

“Tám thành khả năng, Hứa Thanh đang ở núi thứ tư!” Nghĩ tới lai lịch của Lâm Thông, Mạnh Hạo chấn động.

“Nhưng Lâm Thông làm thế nào biết được quan hệ giữa ta và Hứa Thanh?” Mạnh Hạo nghĩ tới Chí Tôn Pháp của Lâm Thông, thời khắc này cảm thụ loại khí tức quen thuộc đó, lập tức hắn suy nghĩ minh bạch hết thảy: một đường sinh cơ Lâm Thông dựa vào Chí Tôn Pháp tìm thấy, không phải là làm thế nào đối kháng với Sát Thần Quyền của Mạnh Hạo, mà là hắn thấy được quan hệ giữa Mạnh Hạo và Hứa Thanh!

Nhưng rất nhanh, trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát cơ, sát cơ này đến từ câu nói của Lâm Thông vẫn còn quanh quẩn trong đầu hắn: “Nếu ta chết, Hứa Thanh cũng phải chết!”

- Lâm Thông, ngươi muốn chết! Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu, thân thể bước tới trước một bước, nhưng hắn không phải trở về quốc gia thứ chín, mà không chút do dự phóng vọt về hướng quốc gia thứ tư.

Cái gì ấn ký thế giới, cái gì Bạch Phong Sơn của quốc gia thứ chín, vào giờ khắc này đều không còn trọng yếu, quan trọng là... đầu mối của Hứa Thanh, quan trọng là... câu nói của Lâm Thông kia!

Nếu không biết rõ hết thảy, sao Mạnh Hạo có thể trở về quốc gia thứ chín, cho dù là trở về, cái tâm hắn đã loạn không thể bình tĩnh.

Thời khắc này trong tiếng nổ “ầm ầm”, thân ảnh Mạnh Hạo hóa thành một đạo cầu vồng, như sấm sét xé hư không, nhấc lên một loạt tiếng xé gió bén nhọn bay đi, càng lúc càng nhanh.

Không bao lâu, Mạnh Hạo liền chạy ra quốc gia thứ tám, không phải đi theo hướng quốc gia thứ bảy, mà chạy thẳng tới trung tâm Thần Miếu. Dù sao nơi này cách quốc gia thứ tư rất xa xôi, con đường gần nhất là trực tiếp đi ngang qua trung tâm Thần Miếu.

Mặc dù không biết lộ trình của Lâm Thông có đi ngang qua trung tâm Thần Miếu hay không, Mạnh Hạo cũng không cần suy nghĩ nhiều lắm. Tốc độ hắn cực nhanh, vừa chạy ra quốc gia thứ tám, liền xuất hiện ở khu vực trung tâm Thần Miếu.

Phóng mắt nhìn xuống, trên mặt đất chém giết ngập trời, vô số quân binh đang chém giết, thanh âm vang vọng, mặt đất biến thành màu máu.

Mạnh Hạo chỉ nhìn thoáng qua, lập tức trong tiếng nổ "ầm ầm" bay nhanh tới trước, một đường xé hư không, nhấc lên khí thế kinh người, khiến cho các tu sĩ Sơn Hải Giới đi theo danh sách phủ xuống kia, nhìn thấy Mạnh Hạo đều thất kinh.

- Là Mạnh Hạo!

- Mạnh Hạo danh sách quốc gia thứ chín!

- Hắn thế nào xuất hiện ở nơi này! Những người này tức thì nhận ra Mạnh Hạo. Mặc dù bọn họ không có như các danh sách kia thấy được một trận chiến giữa Mạnh Hạo cùng Lâm Thông, nhưng giờ này trong ba lượt phá cực hạn của tiền nhân, tên của Mạnh Hạo xuất hiện hai lần... chuyện đó đối với các tu sĩ này mà nói, đều có uy hiếp rất lớn.

Thế nhưng vẫn có một số người như không có mắt, vừa nhìn thấy là Mạnh Hạo, trong lòng không khỏi hiện lên ý nghĩ tham lam, nổi lên sát tâm... dù sao thủy chung có nghe đồn, nếu đánh chết danh sách, có thể thu được dấu ấn danh sách đó.

Gần như Mạnh Hạo bay ra trung tâm Thần Miếu này không lâu, một luồng kiếm quang tức khắc bay thẳng tới Mạnh Hạo. Kiếm khí của kiếm này tràn ngập ý sát phạt, dưới một kiếm dường như dẫn động vờn quanh một chút quy tắc, đâm thẳng tới Mạnh Hạo.

- Nếu tới, cũng đừng đi! Ra tay là một tu sĩ trung niên, hắn cũng không

phải hành động một mình, bên cạnh hắn còn có hai người, đều thi triển thần thông đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

Nếu đổi là thời gian khác, có lẽ Mạnh Hạo sẽ có sát ý, cũng có lẽ không để ý tới, nhưng giờ này, hắn đang trong lo lắng, hết thảy người cản trở ở trước mặt hắn, chỉ có một kết quả: Chết!

Mạnh Hạo cặp mắt đỏ thẫm, đột nhiên vung tay lên, chụp một cái liền bắt được thanh phi kiếm đang bay tới, rồi không chần chờ chút nào ném mạnh về hướng quỹ tích của nó bay tới, lập tức thanh phi kiếm này "ầm" một tiếng, chạy thẳng tới trung niên tu sĩ kia.

Tốc độ cực nhanh, khí thế mạnh hơn xa tốc độ và khí thế bay ra trước đó. Giờ khắc này phi kiếm giống như sấm sét, giống như cầu vồng, thậm chí khi bay ra, vì tốc độ quá nhanh thân kiếm đều không thể thừa nhận, từ chỗ mũi kiếm vỡ nát. Ngay khi vỡ nát một nửa, "ầm" một tiếng, đâm thẳng vào mi tâm của tu sĩ trung niên, xuyên thấu, ngay cả chuôi kiếm đều chìm vào trong.

Tốc độ này không cách nào hình dung, tu sĩ trung niên có tu vi không tầm thường, vậy mà ngay cả tư cách né tránh cũng không có, trực tiếp tắt hơi bỏ mình.

Một màn này, lập tức khiến hai tu sĩ kia hít ngược một hơi lạnh, vội lui về sau... mà những người ở xa xa định rục rịch ngóc đầu dậy, nhìn thấy một màn như vậy, mặt đều biến sắc, không dám đi lên cản trở.

Mạnh Hạo một đường không người nào dám ngăn cản nữa, trực tiếp xông vào khu vực trung tâm, bay xuyên qua khu vực trung tâm, bước chân vào quốc gia thứ tư... đi vào biên giới quốc gia thứ tư, tiếp đó với tốc độ cao nhất phóng vọt đi.

Phía sau hắn không ít tu sĩ, đều nhìn thấy một màn này, trong lòng đều rúng động.

- Không ngờ hắn dám xuyên qua trung tâm Thần Miếu?

- Điều này sao có thể, trung tâm Thần Miếu này có uy áp, người xâm nhập sẽ có vận rủi phủ xuống, các danh sách khác đều không dám, cũng không thể làm được... không ngờ hắn có thể?

- Chẳng lẽ nguyên nhân là... hai thành khí vận của Như Phong Giới? Trong lúc mọi người hoảng sợ bàn tán, Mạnh Hạo đã phóng ào ào đi xa.

Mà giờ khắc này, trên quốc vận sơn của quốc gia thứ tư, cái đầu Lâm Thông chợt xuất hiện. Mới vừa xuất hiện, cái đầu của hắn liền lập tức uể oải, hắn không chậm trễ chút nào hét lớn một tiếng, trên trán nổi lên gân xanh, lại có tia tia máu thịt và kinh mạch từ cần cổ của hắn mọc ra, lan tràn, dần dần phát họa thành một thân thể hình người... Lâm Thông sắc mặt tái nhợt, cắn chót lưỡi lần nữa rống lớn, lập tức, trong thân thể của hắn bắt đầu sinh trưởng xương trắng.

Loại khôi phục này với hắn cực kỳ đau đớn, mà còn phải trả giá rất lớn, hắn thừa nhận cũng vô cùng miễn cưỡng, thậm chí tu vi sẽ tụt xuống, trong khoảng thời gian ngắn không thể khôi phục.

Nhưng dù là giá cao mấy đi nữa, cũng tốt hơn so với chết đi!

- Mạnh Hạo! Lâm mỗ tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi! Lâm Thông sắc mặt dữ tợn, trong lúc thân thể sinh trưởng, hắn ngửa mặt lên trời gào to, trong mắt hắn ngập đầy oán độc, cũng có an ủi sống sót sau tai nạn. Đúng như Mạnh Hạo suy đoán, hắn thông qua Điệu Vong Thánh Cốt thấy được sinh cơ, đích xác không phải là mình có thể còn sống dưới một quyền khinh khủng kia, mà hắn nhìn thấy là một bộ hình ảnh.

Trong hình ảnh đó, hắn thấy núi thứ tư, thấy thân ảnh của Mạnh Hạo, thấy bốn phía Mạnh Hạo có biển máu, có vô số thi hài, dường như Mạnh Hạo một đường đi tới giết chóc ngập trời.

Trong hình ảnh đó, hắn còn thấy Hứa Thanh, thấy Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh ánh mắt nhìn nhau, thấy được nhu tình trong mắt của hai người.

Hình ảnh này khiến hắn ghen tỵ, nhưng đồng thời, đó cũng là sinh cơ của hắn.

“Nhanh, phải nhanh một chút nữa!”

“Giữa Mạnh Hạo và Hứa Thanh không quản là quan hệ gì, nhìn dáng vẻ khẩn trương của hắn lúc đó, nhất định đây là vảy ngược của hắn. Ta nói ra tên Hứa Thanh, nhất định Mạnh Hạo đã nổi điên, nhất định là đang trên đường đánh tới đây!”

“Ta chỉ có nhanh chóng khôi phục, mới có khả năng chạy thoát thân!” Lâm Thông cắn răng một cái, thân thể lần nữa khôi phục, thời gian trôi qua, không ngờ lần này hắn khôi phục chỉ dùng nửa canh giờ, đây là Lâm Thông bỏ ra cái giá phải trả lớn hơn, mới đổi lấy thời gian nhanh như vậy.

Ngay khi thân thể lần nữa xuất hiện, Lâm Thông phun ra một ngụm lớn máu tươi. Thân thể này đối với hắn quá yếu đi, mà giờ khắc này tu vi của hắn lại giảm xuống hơn bốn thành.

Có thể nói là trạng thái suy yếu nhất từ khi hắn trở thành danh sách, sắc mặt hắn trắng bệch, thân thể nhảy lên chụp lấy ấn ký thế giới trên pho tượng, rồi nhoáng một cái định bay ra quốc vận sơn... bỗng nhiên trong mắt hắn chợt lóe sáng, giơ tay điểm một cái, lập tức chung quanh hắn hiện ra bốn thân ảnh, là bốn tên tùy tùng hắn mang theo vào Như Phong Giới.

- Thi triển Đấu Chuyển Tinh Di Đại Pháp! Lâm Thông hơi chần chờ, rồi trên mặt lộ ra quyết đoán, bỗng nhiên lên tiếng.

Bốn người kia vẫn im lặng, nhưng rất nhanh, hình dáng của bọn họ liền biến đổi, không ngờ từ từ biến thành hình dạng Lâm Thông, thậm chí ngay cả khí tức cũng đều giống nhau, sau đó "ầm" một tiếng, lập tức bay đi tứ tán.

Còn Lâm Thông, cũng vội vã bay đi một hướng khác.

Gần như ngay khoảnh khắc Lâm Thông cùng bốn tên tùy tùng của hắn bay tản ra, trong quốc gia thứ tư bất chợt phủ xuống uy áp ngập trời, trong tiếng nổ "ầm ầm" mặt đất run rẩy, bầu trời vặn vẹo, uy áp mãnh liệt này khiến Lâm Thông cùng với bốn người giả hắn đều thân thể chấn động.

"Hắn tới rồi! Thế nào nhanh vậy? Điều đó không có khả năng!!!" Lâm Thông biến sắc, vội thi triển bí pháp, khí tức tiêu tán, chạy càng lúc càng nhanh.

Mạnh Hạo sát cơ ngập trời, vừa bước chân vào quốc gia thứ tư liền tản ra thần thức, trong chớp mắt, hắn phát hiện năm đạo khí tức, nhướng mày, tức khắc phóng vọt về hướng một đạo khí tức cách mình gần nhất.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng quốc gia thứ tư, chỉ trong thời gian hơn mười nhịp thở, Mạnh Hạo đã xuất hiện tại chỗ hắn cảm nhận được khí tức của Lâm Thông. Mới vừa xuất hiện, hắn liền thấy một tu sĩ giống y như đúc với Lâm Thông.

Tu sĩ này vừa nhìn thấy Mạnh Hạo liền biến sắc, đang định thối lui ra sau, Mạnh Hạo đã giơ tay điểm về phía hắn. Yêu Phong đệ bát cấm, lần đầu thi triển, trong tiếng nổ "ầm ầm", thân thể tu sĩ chợt ngừng lại.

Tiếp theo chớp mắt một cái, thế giới của tu sĩ kia bị vân bàn tay của Mạnh Hạo thay thế, Mạnh Hạo đặt tay trên trán người này.

- Sưu hồn!

Thanh âm lạnh lùng của Mạnh Hạo giống như gió lạnh rét đậm thổi qua bên tai tu sĩ kia, trong đầu của hắn, cảm nhận được đau khổ không cách nào hình dung, toàn thân run rẩy, phát ra tiếng thét thê lương...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1458: Mục tiêu đệ nhất danh sách

Tu sĩ này trên mặt vặn vẹo, thanh âm thống khổ quanh quẩn trong thiên địa, làm cho tất cả mọi người nghe thấy đều phải giật mình kinh sợ, không khỏi cảm thấy như chính mình bị nạn, bởi vì loại đau khổ này dường như dùng lời nói đều không cách nào hình dung.

Nếu như so sánh, thì dường như có người đưa tay vào sâu trong đầu óc, đang không ngừng quậy loạn. Trong đau đớn kịch liệt tu sĩ này phun ra máu tươi, thân thể giật một cái, tắt hơi bỏ mình.

Dù hắn đã chết, nhưng thi thể lại như dính vào tay của Mạnh Hạo không có rơi xuống.

Mấy nhịp thở sau, Mạnh Hạo trong mắt chợt lóe sáng.

“Lâm Thông sao... Bốn tên tùy tùng hóa thành phân thân, muốn làm vàng thau lẫn lộn à!” Mạnh Hạo vung tay, thi thể tu sĩ rơi xuống mặt đất, không đợi thi thể rơi xuống đất, thân ảnh Mạnh Hạo giữa không trung, đã nhoáng một cái đi xa.

Hắn tản ra thần thức phạm vi lớn, tìm kiếm bản thể Lâm Thông. Chỉ có điều thuật pháp này của Lâm Thông rất quỷ dị, Mạnh Hạo lại không có cách nào tìm ra sơ hở. Cả bốn thân ảnh kia thời khắc này đang bay nhanh ra xa, khoảng cách giữa nhau không ngừng cách xa, mà trọng yếu nhất là bốn thân ảnh này, khí tức đều đang chậm rãi mờ nhạt, dường như không cần tới bao lâu sẽ hoàn toàn biến mất trong thần thức của Mạnh Hạo.

Trên thực tế, dựa theo kế hoạch của Lâm Thông, đợi tới lúc Mạnh Hạo đi tới quốc gia thứ tư nơi này, căn bản là sẽ không tìm được bất kỳ khí tức

gì, mặc dù là hao tốn thời gian đi tìm, cuối cùng cũng chỉ tìm đến bốn tu sĩ thế thân kia mà thôi.

Thế nhưng Lâm Thông ngàn tính vạn toán, lại không tính được thời gian Mạnh Hạo đi tới quốc gia thứ tư lại nhanh như thế, không phải xuyên qua các quốc gia, mà là đi thẳng qua trung tâm Thần Miếu, nơi mà hắn nghĩ rằng không thể vượt qua.

Kể từ đó, kế hoạch của hắn liền xuất hiện một sơ hở như vậy!

Nhưng sơ hở này chỉ cần thời gian nhất định, là có thể hóa giải. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng đưa tay vỗ lên túi trữ vật, lập tức tiểu nhân đậu đen bay ra, dưới khống chế của Mạnh Hạo, những tiểu nhân này phát ra tiếng gào bén nhọn, lập tức sát khí tràn ngập, hóa thành tia chớp màu đen, trong nháy mắt tản ra bốn phía.

Dựa theo thần thức của Mạnh Hạo phát hiện bốn thân ảnh kia đang bay nhanh, nhưng Mạnh Hạo không có tùy tiện hành động, cũng không có đuổi bắt bất kỳ một thân ảnh nào, mà chỉ đứng ở giữa không trung quốc gia thứ tư, duy trì khoảng cách cự ly bằng nhau giữa mình cùng mỗi một thân ảnh hư hư thực thực của Lâm Thông.

Biện pháp chứng thực thân ảnh nào là Lâm Thông cũng rất đơn giản, chỉ cần cho những tiểu nhân đậu đen đi đoạt xá là được, không quản thành công hay không thành công, đều sẽ lộ ra dấu vết đầu mối.

Rất nhanh, Mạnh Hạo ngẩng đầu lên.

“Tìm được rồi!” Hắn bước lên trước một bước, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Giờ khắc này ở một địa phương quốc gia thứ tư gần với quốc gia thứ ba, Lâm Thông sắc mặt cực kỳ khó coi, chung quanh hắn có hơn mười tiểu nhân đậu đen, phát ra tiếng gào thét đang không ngừng đoạt xá đối với

mình.

“Đây là vật gì!” Lâm Thông mặc dù tu vi cường hãn, nhưng giờ này chỉ còn lại có chừng sáu thành, hơn nữa đám tiểu nhân đậu đen này đoạt xá rất quỷ dị. Không thành công, cũng sẽ hóa thành một lần đánh sâu vào thần thức, cũng có nguy cơ sinh tử, làm cho Lâm Thông vô cùng khó chịu, tâm thần hắn chấn động mạnh.

Loại cảm giác tử vong đang tới gần đó, khiến nội tâm Lâm Thông càng run rẩy.

“Ta phải chết ở chỗ này sao?” Trong lúc Lâm Thông vô cùng hối hận, chung quanh hắn chợt nhấc lên một luồng gió mạnh, xua tan những tiểu nhân đậu đen không ngừng đánh tới kia. Hắn cắn răng một cái, không tiếc thời điểm này thân thể suy nhược lần nữa thi triển Chí Tôn Pháp!

Lần nữa thi triển ra Điệu Vong Thánh Cốt màu vàng, biến ảo ở trước mặt hắn, nhưng không phải đi công kích đám tiểu nhân đậu đen kia, mà là thi triển với bản thân, với ý đồ tìm kiếm sinh cơ cho mình!

“Ầm”, Lâm Thông sắc mặt tái nhợt, hắn phát hiện mình nhưng lại không thấy được mảy may sinh cơ.

“Không có khả năng, trời không tuyệt đường người, bất kỳ chuyện gì, không có khả năng tồn tại tuyệt đối!” Lâm Thông trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, cắn chót lưỡi phun ra máu tươi, tức thì thân thể hắn uể oải, thậm chí tóc đều trong nháy mắt biến thành màu trắng, gương mặt khô héo.

Rõ ràng là hắn không tiếc hy sinh tuổi thọ của mình thi triển Chí Tôn Pháp, cầu tìm đường sống.

“Ầm” một tiếng, ngay lúc cả người Lâm Thông khô héo, rốt cục hắn nhìn thấy một đường sinh cơ trong Điệu Vong Cốt của mình. Vừa thấy, hắn hơi sửng sốt, cười thảm một tiếng vung tay tự đánh ngay ngực mình,

máu tươi một lần nữa phun ra rơi xuống mặt đất.

Mà tiếng cười thảm càng ngày càng thê lương, hắn xoay người trên mặt đầy quyết đoán, đưa tay điểm một cái ngay mi tâm, thân thể run rẩy, trong hai mắt của hắn lộ ra vẻ mờ mịt, nhưng rất nhanh thì khôi phục. Nhìn Điệu Vong Cốt trước mặt, hắn chợt phát hiện, dường như mình thiếu một đoạn ký ức vừa rồi, sắc mặt hắn lập tức ngưng trọng, đột nhiên bay đi xa.

Nhưng không đợi hắn bay bao xa, ở chỗ đám tiểu nhân đậu đen quấn quanh trên bầu trời cách hắn không xa, có một đạo cầu vồng mang theo sát khí ngập trời ào ào bay tới.

- Lâm Thông! Mạnh Hạo thanh âm cuồn cuộn, dường như thiên uy phủ xuống hóa thành sấm sét đầy trời, nổ ầm ầm bốn phía Lâm Thông. Thần thức của Mạnh Hạo dưới hai thành khí vận gia trì của Như Phong Giới, không ngờ thật sự có thiên lôi giáng xuống, bốn phương tám hướng nổ vang, khiến cho nơi này dường như thoáng cái trở thành một biển sấm sét.

Chỉ là thanh âm đã lập tức làm cho Lâm Thông đinh tai nhức óc, phun ra máu tươi. Trước đó vì lần nữa ngưng tụ lại thân thể, hắn chỉ còn có sáu thành tu vi; tiếp sau cưỡng ép thi triển Chí Tôn Pháp, hao phí thọ nguyên tính toán tìm sinh cơ, khiến cho tu vi bản thân hắn lần nữa tụt xuống... thời điểm này hắn chỉ còn lại có ba thành.

Tu vi như thế, cho dù trước đây hắn có mạnh mấy đi nữa, giờ này cũng chỉ giống như đèn hết dầu, bị thanh âm của Mạnh Hạo chấn cho tâm thần rung động, máu tươi không ngừng phun ra, mà lại không có sức chống cự chút nào.

Chỉ có tiếng hét thảm, trên mặt hắn trắng bệch, trong mắt hắn lộ ra ý không cam lòng.

Hắn hận Hàn Thanh Lôi, hận mình không nên ham ấn ký thế giới của quốc gia thứ tám, do đó mới khiến cho mình thất bại thảm hại như thế.

Hắn càng hận vận mệnh của mình, tốc độ của Mạnh Hạo đuổi giết kia đã phá hỏng hết thảy chuẩn bị của hắn, nếu không, chỉ cần thêm nửa canh giờ là hắn nắm chắc có thể chạy thoát khỏi truy tìm của đối phương.

Nhưng giờ này, hết thảy đều không thể xoay chuyển tình thế.

- Trời muốn diệt ta ư? Mạnh Hạo! Chết ở trong tay ngươi, Lâm mỗ không cam lòng! Lâm Thông chợt nổi lên cười to, tiếng cười thật thê lương.

- Ngươi muốn biết tin tức Hứa Thanh, như vậy... đến đây đi! Ngươi muốn biết hết thảy, sưu hồn cũng tốt, cướp đoạt cũng được, thì tính là gì chứ?!.

- Ta chỉ hy vọng ngươi cho ta một cái chết tôn nghiêm! Lâm Thông đứng giữa không trung, ngẩng đầu lên nói nghiêm túc thê lương. Hắn là danh sách núi thứ tư, là cường hãn gần với danh sách núi thứ nhất.

Hắn còn là mặt trời sáng chói của núi thứ tư, có kiêu ngạo của hắn, cho dù có chết cũng muốn chọn cái chết tôn nghiêm!

Mạnh Hạo nhanh như tia chớp, khoảnh khắc bay tới không có dừng lại chút nào, thoáng cái xuất hiện trước mặt Lâm Thông, vung tay điểm một cái trên thiên linh của Lâm Thông.

Có liên quan tới tin tức Hứa Thanh, Mạnh Hạo không tin tưởng Lâm Thông, hắn cần chính mình nhìn xem!

Lập tức thi triển pháp sưu hồn, theo thần thức của Mạnh Hạo tràn vào trong đầu Lâm Thông, hình ảnh cuộc đời Lâm Thông lập tức xuất hiện trong tâm thần Mạnh Hạo, hắn nhìn thấy hết thảy những gì Lâm Thông

trải qua, cũng nhìn thấy Hứa Thanh trong ký ức của Lâm Thông!

Hình dáng Hứa Thanh giống nhau như đúc với trước lúc chuyển thế, không phải nàng đẹp nhất, nhưng ở sâu trong nội tâm Mạnh Hạo, bóng hình nàng vĩnh viễn không thể phai mờ.

Thân thể Lâm Thông run rẩy, dưới loại đau khổ người thường không thể chịu đựng này, không ngờ hắn cắn răng, không rên rĩ chút nào, hai mắt của hắn đã mờ mịt, thân thể hắn nghiêng ngả, nhưng tiềm thức của hắn, vẫn cố giữ để cho mình... có tôn nghiêm!

Một lát sau, Mạnh Hạo vung tay một cái, Lâm Thông phun ra máu tươi, thần sắc vẫn còn mờ mịt, thân thể còn đang run rẩy, hắn đã mất hết thảy ý thức, thời điểm này dường như chỉ có tôn nghiêm của hắn tồn tại.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn đã biết Lâm Thông trước đó nói Hứa Thanh đã chết, là một lời nói dối, trên thực tế Mạnh Hạo trước đã phán đoán chuyện này không có khả năng.

Nhìn lướt qua Lâm Thông một cái, Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng tay điểm một ngón tay ngay mi tâm Lâm Thông, “ầm” một tiếng, một lực lượng mạnh mẽ tràn vào trong cơ thể Lâm Thông, trực tiếp phá hủy hết thảy sinh cơ, thân thể Lâm Thông ngừng run rẩy, trong mắt không còn mờ mịt, trong chớp mắt trước khi chết, hắn khôi phục thanh tỉnh, rồi lần nữa nhắm mắt lại... tắt hơi bỏ mình!

Thi thể của hắn rơi xuống mặt đất, túi trữ vật bay ra bị Mạnh Hạo chụp lấy, bên trong có ấn ký thế giới của quốc gia thứ tư.

“Núi thứ tư, đệ tử của Địa Tạng... Thanh nhi...”

- Thanh nhi, chờ ta, rời khỏi Như Phong Giới này, ta sẽ đi tìm nàng trở về! Mạnh Hạo lẩm bẩm, thân thể nhoáng một cái, hóa thành cầu vồng bay đi.

Mạnh Hạo tốc độ bay nhanh, rời khỏi quốc gia thứ tư. Lần nữa về tới khu vực trung tâm Thần Miếu, ngay khoảnh khắc đi ngang qua bước chân vào quốc gia thứ chín, bỗng nhiên hắn chợt ngừng, quay đầu lại, nhìn về hướng quốc gia thứ tư xa xa.

“Không thích hợp!”

“Ta đánh chết danh sách núi thứ tư, dựa theo quy tắc của Như Phong Giới, hắn là sẽ xuất hiện khen thưởng vì phá vỡ cực hạn của tiền nhân...” Mạnh Hạo trước đó vì tin tức của Hứa Thanh, không có suy nghĩ sâu xa, thời khắc này nhớ lại từng hình ảnh của Lâm Thông trước đó, rất nhanh, trong mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên co rút lại.

Hắn lập tức mở ra túi trữ vật, lấy ra giấy nợ, cẩn thận lật xem, nhìn thấy một tấm giấy nợ đại biểu Lâm Thông trong đó, Mạnh Hạo chợt bật cười.

“Không hổ là danh sách, Hàn Thanh Lôi có tâm cơ của hắn, Lâm Thông này cũng có quỷ kế, muốn đánh chết thật sự, không phải dễ dàng như vậy!”

“Lâm Thông! Mặc dù ngươi không chết, trong Như Phong Giới lần này cũng không có cơ hội cho ngươi nổi lên, ngươi phải một mực trốn tránh ta, không dám xuất hiện ở trước mặt của ta!”

“Ta mặc dù không có giết chết thân thể ngươi, nhưng lại giết chết cái tâm của ngươi, gieo một cái bóng ma trong nội tâm của ngươi, cũng đủ để trở thành tâm ma của ngươi!”

“Ngươi không phải người thứ nhất, cũng không phải người cuối cùng, Như Phong Giới này... chính là địa phương để Mạnh Hạo ta nổi lên trong danh sách, dương danh chín Đại Sơn Hải!”

“Sau chuyến này, ta phải trở thành... Đệ nhất danh sách!” Mạnh Hạo

không quay trở lại núi thứ tư nữa, Lâm Thông chết hay sống hắn không cần thiết, thân phận của Hứa Thanh ở núi thứ tư, cũng không phải ai cũng có thể lay chuyển.

Thân thể hắn nhoáng một cái, chạy thẳng tới Bạch Phong Sơn. Mạnh Hạo tu hành đã nhiều năm, trên người của hắn, trong chiến đấu lần này dần dần tôi luyện ra một khí phách độc đáo thuộc về hắn...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1459: Lần nữa vào La Thiên

Nhưng phía dưới khí phách này, lại ẩn chứa bí mật... người ngoài không phát hiện được!

Như giấy nợ của Lâm Thông, ngay cả chính hắn đều không ý thức được, bất tri bất giác hắn đã bị Mạnh Hạo ngầm tính kế, giấy nợ này là lúc trước trong một trận chiến lần đầu tiên với Lâm Thông, Mạnh Hạo trong Thần Thất Đạp, khí thế nổi lên dẫn toàn bộ sự chú ý của Lâm Thông, đồng thời, âm thầm thi triển, tùy tâm mà động hóa thành giấy nợ.

Vốn dựa theo ý nghĩ của Mạnh Hạo, là nếu một khi Lâm Thông không chết, hoặc là trốn thoát, như vậy mình nơi này cũng không tính là không có thu hoạch được gì, tối thiểu có giấy nợ, ngày sau gặp lại có thể lớn tiếng đòi tiền!

Nhưng không nghĩ tới, chuyện hắn làm theo bản tính, thời điểm này lại trở thành chứng cớ cho biết Lâm Thông chưa chết.

Về phần Lâm Thông vì sao chưa chết, trên đường Mạnh Hạo trở về Bạch Phong Sơn, cũng tìm ra đáp án.

- Danh sách có hai lần hồn bất diệt! Mạnh Hạo lẩm bẩm nói nhỏ, hắn nghĩ tới lời nói của Hải Mộng Chí Tôn năm đó, đây là chỗ đặc thù của danh sách.

Trừ phi hao phí hết hai lần hồn bất diệt, lần thứ ba chết đi mới chính thức bị diệt vong, mà người đánh chết danh sách lần cuối cùng, từ danh sách tử vong sẽ thu được một nửa danh sách.

Với một nửa danh sách này làm vật dẫn, có thể đi vào Tiên Khư trong Sơn Hải của người đó, tìm Hải Mộng Chí Tôn, từ đó thu được một nửa ấn ký kia, trở thành danh sách mới!

Mạnh Hạo sờ dấu ấn danh sách trên mi tâm của mình, thân thể nhoáng một cái, bay nhanh đi xa.

Gần như đồng thời lúc Mạnh Hạo bước chân vào quốc gia thứ chín, trong quốc gia thứ tư, Lâm Thông trước đó bỏ chạy phun ra mấy ngụm máu tươi. Một chỗ máu tươi trong đó vốn sớm đã thẩm thấu dưới mặt đất, nhưng giờ này, mặt đất bị máu tươi thẩm thấu đột nhiên chấn động, từ mặt đất thò lên một bàn tay.

Bàn tay này trắng như ngọc không tì vết, dường như mới sinh. Vừa thò ra hơi run nhẹ một chút, mặt đất "ầm" một tiếng nổ tung, bụi đất bay lên... bất ngờ có một thân ảnh từ nơi đó chậm rãi đứng lên.

Chính là... Lâm Thông!

Giờ khắc này Lâm Thông sắc mặt trắng bệch, nhưng dao động tu vi lại hoàn toàn khác trước, dường như... hoàn toàn về tới trạng thái đỉnh phong, nhưng thân thể hắn lại càng run rẩy, sau mấy nhịp thở hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ: - Mạnh Hạo! Lâm Thông khuôn mặt vặn vẹo, đầy phẫn nộ cùng hận ý ngập trời.

"Tại Đệ Tứ Sơn Hải, nhiều lần nguy cơ sinh tử đều không thể ép ta hao phí một lần hồn diệt, không nghĩ tới ở chỗ này, Mạnh Hạo lại ép ta không thể không tử vong một lần!"

"Thù này không đội trời chung!" Lâm Thông cắn răng nghĩ thầm. Hắn có ý nghĩ về tới núi thứ tư sẽ đi trả thù Hứa Thanh để đả kích Mạnh Hạo, nhưng vừa nghĩ tới thân phận động chủ 49 động của Hứa Thanh. Lâm Thông đột nhiên phát hiện, cho dù mình biết rõ Hứa Thanh là vảy ngược của Mạnh Hạo, nhưng cố tình không dám làm gì đối phương.

Loại cảm giác này, khiến hắn chua xót trong lòng, cũng hiểu rõ sâu sắc, mặc dù mình còn sống, nhưng trên thực tế, Mạnh Hạo đã trở thành tâm ma của mình!

Lâm Thông bỗng nhiên đạp bước trên mặt đất, bay thẳng tới quốc vận sơn. Hắn đầy ngập cừu hận không thể phát tiết, thậm chí hắn có cảm giác cho dù mình không đội trời chung với Mạnh Hạo, nhưng nếu gặp lại Mạnh Hạo, hắn là hắn sẽ bỏ chạy, không dám đối mặt.

Hắn thậm chí đều không thể phán đoán, Mạnh Hạo nơi đó có biết chuyện mình chưa chết hay không?!.

Mạnh Hạo đương nhiên là biết! Thời khắc này Mạnh Hạo hóa thành một đạo cầu vồng, phủ xuống Bạch Phong Sơn trên quốc gia thứ chín. Hắn khoanh chân ngồi xuống, vung tay áo, lập tức trước mặt lơ lửng hai đoàn lửa.

Chính là ấn ký thế giới của quốc gia thứ tư và quốc gia thứ tám.

Hai đoàn lửa này nhẹ bay lên, rơi vào trong tay pho tượng, sắp hàng cùng một chỗ với ấn ký thế giới của quốc gia thứ chín. Ba đoàn lửa, khiến cho căn nguyên cùng quy tắc càng bàng bạc hơn.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, không hề lãng phí thời gian bắt đầu cảm ngộ. Hắn sớm đã phát hiện, sau khi đoạt đi ấn ký thế giới của quốc gia thứ tư, khí vận Như Phong Giới trên thân không còn là hai thành, mà đạt tới hơn ba thành.

Theo cảm ngộ, thời gian trôi qua, toàn cục của Như Phong Giới, theo Lâm Thông cùng Hàn Thanh Lôi thất bại, khiến cho quốc gia thứ tư và quốc gia thứ tám tại trung tâm Thần Miếu hoàn toàn thất lợi hoàn toàn bị đánh bại, gần như bị đào thải ra khỏi toàn cục.

Mà sáu quốc gia kia vẫn còn đang chém giết, còn đang chinh chiến, chỉ có điều quốc gia thứ chín lúc này nổi lên cường thế, khiến cho tu sĩ mấy quốc gia khác, không thể không liên hiệp với nhau để áp chế!

Trong lúc nhất thời, chém giết kịch liệt, chiến cuộc thay đổi liên tục.

Phàm Đông Nhi cùng Bối Ngọc, cùng với các tu sĩ phủ xuống Đệ Cửu Sơn Hải, thay thế lẫn nhau chém giết tại chỗ trung tâm Thần Miếu này, thậm chí đều không muốn trở về.

Dường như chỉ có trong giết chóc, mới có thể giữ vững nội tâm bình tĩnh, không bị dục vọng chi phối.

Rất nhanh trôi qua nửa tháng, Mạnh Hạo vì có ba thành Như Phong Giới khí vận gia trì, nên tốc độ cảm ngộ ba đoàn ấn ký thế giới của hắn nhanh hơn rất nhiều, chỉ nửa tháng hắn liền cảm ngộ được gần 500 đạo căn nguyên.

Mà vẫn còn tiếp tục.

Trong nửa tháng này, trên chiến trường trung tâm Thần Miếu gió nổi mây phun. Theo những danh sách các quốc gia khác lần lượt cảm ngộ xong ấn ký thế giới của mình, bỗng nhiên triển khai... một trận hỗn chiến.

Muốn cướp đi ấn ký thế giới của nước khác, trước tiên phải làm suy yếu phòng hộ, mà phương pháp làm suy yếu phòng hộ, chính là chiếm ưu thế ở trung tâm Thần Miếu... Vì thế, chiến tranh nhằm vào khu vực trung tâm Thần Miếu, dưới khống chế của các danh sách biến thành càng kịch liệt hơn.

Thỉnh thoảng sẽ xuất hiện mấy quốc gia thất lợi, ánh sáng đỏ trên tháp cao ảm đạm... Đúng lúc này, lập tức liền có danh sách núi khác, sát nhập vào nước này mở ra đại chiến.

Thời gian nửa tháng, gần như quốc vận sơn của mỗi quốc gia đều có xuất hiện chém giết, có thành công, có thất bại, loạn thành một đống.

Nhưng chỉ có hai quốc vận sơn của hai quốc gia, là không người nào dám tới!

Một là quốc vận sơn của quốc gia thứ nhất. Từ đầu đến cuối, đều là danh sách núi thứ nhất đi ra ngoài cướp đoạt những danh sách khác, chưa từng có người nào dám chủ động tới phạm vào hắn.

Thứ hai là Bạch Phong Sơn ở quốc gia thứ chín của Mạnh Hạo. Cho dù các danh sách khác đều biết, Mạnh Hạo nơi này có nhiều ấn ký thế giới, nhưng một trận chiến giữa hắn và Hàn Thanh Lôi, nhất là một trận chiến với Lâm Thông... hắn đã định yên địa vị của mình, nếu không có mười phần nắm chắc, các danh sách khác không dám tới.

Cứ như vậy, lại qua đi bảy ngày, Bạch Phong Sơn chỗ Mạnh Hạo, đột nhiên phát sáng mười ngàn trượng, trong hào quang mãnh liệt Mạnh Hạo mở mắt ra, chậm rãi đứng lên, đưa tay chụp lên hư không một trảo, lập tức ba đoàn lửa mơ hồ kia bay tới, lại từng cái dung nhập trong lòng bàn tay hắn, biến mất không thấy.

Ba cái ấn ký thế giới, 900 đại đạo, 900 căn nguyên, vào giờ khắc này, toàn bộ được Mạnh Hạo cảm ngộ. Mặc dù hắn không thể thi triển ra bất kỳ một loại nào trong đó, nhưng loại cảm giác định liệu trước này, làm cho khí tức của Mạnh Hạo hoàn toàn khác với trước đây.

Giờ khắc này hắn phiêu dật hơn, hắn đứng ở nơi đó dường như thân thể dung hợp với cả thế giới này. Theo tia sáng dần dần tiêu tán, Mạnh Hạo nhắm mắt lại, một lát sau lần nữa mở ra, hắn lấy ra quả Niết Bàn Quả thứ hai, cặp mắt lóe sáng, trực tiếp đặt ngay mi tâm.

Ngay khoảnh khắc Niết Bàn Quả chạm vào mi tâm Mạnh Hạo, tức thì

lần nữa xuất hiện cảm giác quen thuộc, trong đầu hắn nhấc lên gió lốc, nổ ầm ầm, dường như muốn làm nổ tung thức hải của hắn.

Thân thể Mạnh Hạo bành trướng, năm trượng, tám trượng, mười trượng, 13 trượng...

Máu thịt xé rách, nhưng đau nhức lại không kịch liệt bằng lúc trước lần đầu dung hợp quả Niết Bàn Quả thứ hai, dù sao thân thể của Mạnh Hạo không còn là Tiên Cảnh, mà đã bước chân vào Cổ Cảnh!

Thân thể Cổ Cảnh, thời khắc này nổ vang bùng phát, không ngừng bành trướng. Chín ngọn Hồn Đăng toàn thân hắn, vốn chỉ có hai ngọn đốt cháy, mà giờ này, ngọn đèn thứ ba, ngọn đèn thứ tư, lại lần lượt đốt cháy. Thậm chí ngọn đèn thứ năm cũng xuất hiện đốm lửa.

Lực lượng thân thể ầm ầm tăng mạnh!

Trái tim của hắn mỗi một lần nhảy lên giống như tiếng sấm, truyền ra ngoài thân thể, quanh quẩn bốn phương tám hướng, dẫn động sấm sét chớp lóe trên bầu trời, dường như đang hoan hô!

Lực lượng còn đáng sợ so với thân thể Cổ Cảnh, đang điên cuồng tự sinh ra trong cơ thể.

Cho đến khi thân thể Mạnh Hạo bành trướng đến 20 trượng cao, giống như một người khổng lồ, lúc ngẩng đầu khí thế ngập trời, làm gió mây cuốn lên, bốn phương tám hướng nổi lên vô số gió lốc.

“Rầm rầm rầm rầm!” Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, trong cơ thể gió lốc hành hạ, dường như muốn xé rách thân thể hắn, dường như muốn làm vỡ nát toàn bộ kinh mạch trong cơ thể hắn.

Có cảm giác Niết Bàn Quả đó giống như một cái chìa khóa, mở ra lực lượng khủng bố tồn tại bên trong huyết mạch, lần nữa xuất hiện... Từ

trong huyết mạch của Mạnh Hạo, phát ra dao động kinh người!

Mạnh Hạo cảm nhận được rõ ràng, 123 đường tiên mạch trong cơ thể mình, trong một chớp mắt này đồng loạt bể ra, dung hợp với nhau trở thành một cái tiên mạch!

Tuy chỉ có một tiên mạch nhưng tu vi Mạnh Hạo tăng mạnh, mỗi một lần hít thở của hắn đều làm cho bốn phương tám hướng nổ ầm ầm, dường như hút vào, thở ra đều là khí tức trong trời đất này, sấm sét nổ vang, hư vô vặn vẹo!

Loại cường hãn, loại nổi lên đó, vượt qua cảnh giới Tiên Đế nhiều lắm.

Ngọn núi đều đang run rẩy, mặt đất đều đang chấn động, toàn bộ sinh linh trên quốc gia thứ chín tronng một chớp mắt này đều cảm nhận được, khí thế bá đạo duy ngã độc tôn xuất hiện trong thiên địa là đến từ trên Bạch Phong Sơn!

Cảm nhận mãnh liệt nhất, là tu sĩ các tông môn trên quốc gia thứ chín, toàn bộ bọn họ đều nhận ra một màn này, Kiếm Đạo Tử cũng cảm nhận sâu sắc, trên mặt đổi sắc, tất cả tu sĩ các khu vực của quốc gia thứ chín, đều hoảng sợ ngóng nhìn từ xa.

Đúng lúc này, trên thân thể Mạnh Hạo trong nháy mắt hiện lên màu xanh!

Màu xanh đại biểu La Thiên! La Thiên đại biểu vô hạn!

Lại đúng lúc này, trên người Mạnh Hạo ánh sáng xanh huy hoàng, ngửa mặt lên trời rống một tiếng, bầu trời biến sắc, gió mây cuốn đầy trời.

Lần này, Mạnh Hạo kiên trì thời gian gần như 20 nhịp thở, lúc này thân thể mới run lên, phun ra một ngụm máu tươi lảo đảo lui về phía sau, quả Niết Bàn Quả thứ hai từ mi tâm rơi xuống, bị hắn chụp nắm trong tay.

Tuy rằng chật vật, nhưng trong mắt Mạnh Hạo lại toát ra tia sáng chấp nhất và phấn chấn.

“Cảm ngộ căn nguyên, đích xác có thể giúp ta dung hợp Niết Bàn Quả thứ hai này!”

“Giờ này hiểu rõ 900 căn nguyên, ta có thể dưới trạng thái cường đại kinh khủng kia, kéo dài 20 nhịp thở, vượt qua trước đây rất nhiều. Dựa theo phán đoán của ta, nếu ta có thể cảm ngộ ba ngàn căn nguyên, hẳn là ta có thể... hoàn toàn dung hợp, chân chính bước vào cảnh giới La Thiên Tiên!”

“Hơn nữa, lúc trước khi lần đầu tiên ta thử dung hợp Niết Bàn Quả thứ hai, ta hao phí gần như toàn bộ khí lực, đứng đều không vững, mà giờ này... chỉ hao phí ba thành thôi!” Mạnh Hạo thấy được hy vọng, hắn ngửa mặt lên trời cười dài...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1460: Mở màn trận chiến danh sách

Theo Niết Bàn Quả rơi xuống, hào quang trên Bạch Phong Sơn tiêu tán, nhưng ánh sáng trong lòng Mạnh Hạo vẫn như cũ mãnh liệt, hắn hít sâu một hơi, thân mình bước một bước ra hư không phía ngoài núi.

Cả người đạp hư không, trên bầu trời gió lốc gào thét thổi tóc của hắn bay tán loạn, nhưng không giảm đi khí thế chút nào, dường như trên người Mạnh Hạo có được khí thế chỉ thuộc về hắn, không phải gió lốc có thể ngăn cản.

“Ba cái ấn ký thế giới, ta đã hiểu rõ toàn bộ, nếu muốn Niết Bàn Quả hoàn toàn dung hợp... ta cần ấn ký!” Khí thế trên người Mạnh Hạo ầm ầm bùng phát, chiến ý dạt dào, ánh mắt như tia chớp, thân thể khoảnh khắc đã đi xa.

Hắn phải rời quốc gia thứ chín này, phải tới các quốc gia khác... để chiến với các danh sách, cướp đoạt ấn ký!

Ở Như Phong Giới này, đi thu lấy cơ duyên lớn nhất... thuộc về chính hắn, trở thành là... La Thiên Tiên! Trở thành là, đệ nhất danh sách!

“Ầm...” Trong tiếng nổ ngập trời, thân ảnh Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng bay đi. Chỉ trong thời gian gần nửa nén hương, bỗng nhiên hắn dừng lại, cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Nơi này còn là quốc gia thứ chín, trên mặt đất có một chỗ hố sâu, tại dưới lòng đất bất ngờ ẩn chứa một cái linh mạch tiên ngọc, vị tu sĩ Sơn Hải Giới phủ xuống kia, thời khắc này đang ở bên trong. Hắn không nhìn thấy Mạnh Hạo, nhưng Mạnh Hạo lại nhìn thấy hắn.

Mạnh Hạo nhìn vẻ điên cuồng và si mê của người này, nhìn những tiên ngọc kia, trong lòng trong chớp mắt xuất hiện dục vọng đối với tài vật, ngay lập tức bị hắn nghiền nát.

- Ta mặc dù yêu thích tài vật, nhưng cho tới bây giờ đều với ta làm chủ, không phải tài vật khống chế ta! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, dường như nghiền nát gông xiềng vô hình. Thậm chí đều có tiếng động vỡ vụn quanh quẩn trong đầu óc. Mạnh Hạo ngẩng đầu, không nhìn mặt đất nữa, ung dung bay đi.

Mà trong bảy ngày cuối cùng trước đó khi Mạnh Hạo cảm ngộ ấn ký thế giới, trong Như Phong Giới, danh sách các quốc gia nổi sóng gió, xuất hiện một loạt biến hóa kinh người.

Danh sách quốc gia thứ nhất hành động trước, bước chân vào quốc gia thứ hai, khai chiến với danh sách quốc gia thứ hai, danh sách quốc gia thứ hai bị đánh bại, không tiếc một lần diệt hồn mới trốn thoát. Nhưng không cách nào bảo vệ ấn ký thế giới, bị danh sách quốc gia thứ nhất mạnh mẽ đánh vỡ quốc vận sơn, trực tiếp lấy đi.

Sau đó, là danh sách quốc gia thứ năm và quốc gia thứ sáu khai chiến. Trận đại chiến giữa hai danh sách này long trời lở đất, làm cho bầu trời nổ vang. Trận chiến này kết quả lưỡng bại câu thương. Trong lúc hai vị danh sách này ra tay lần sau cùng, bất ngờ vị thanh niên áo trắng danh sách quốc gia thứ nhất kia đột nhiên xuất hiện... Chẳng biết tại sao hắn không có đi đánh núi thứ ba, mà là xuyên qua đánh thẳng tới đây. Với lực một người chiến hai danh sách.

Trận chiến ấy, rung chuyển thiên địa, khiến cho quốc gia thứ năm gần như sụp đổ, quốc vận sơn sụp xuống... Kết quả sau cùng: là danh sách quốc gia thứ năm và danh sách quốc gia thứ sáu bị đánh bại, ấn ký thế giới của quốc gia thứ năm bị cưỡng ép đoạt đi.

Danh sách quốc gia thứ năm mất tích trong trận chiến, có chết hay không... không người nào biết; còn danh sách quốc gia thứ sáu liều mạng chạy trốn, bị thương nặng về tới quốc vận sơn của mình.

Trong lúc nhất thời, cả Như Phong Giới xuất hiện nhiều biến hóa, danh sách quốc gia thứ nhất kia gần như với tư thái vô địch, quét ngang thiên địa, khiến trong lòng mọi người đều chấn động.

Mà chín ấn ký thế giới trong Như Phong Giới, danh sách núi thứ nhất và Mạnh Hạo, mỗi người chiếm ba cái, còn dư lại ba cái ở quốc gia thứ ba, quốc gia thứ sáu và quốc gia thứ bảy.

Chiến tranh, bắt đầu từ khu vực trung tâm Thần Miếu ranh giới giữa các danh sách, cũng ngay thời điểm ở nơi này kịch liệt nhất, Mạnh Hạo bước chân vào quốc gia thứ tám.

Hắn một đường bay nhanh, không có dừng lại, như sao băng xé bầu trời, gào thét trên bầu trời quốc gia thứ tám, một đường chạy thẳng tới quốc gia thứ bảy, mà khí tức của hắn cũng trong lúc phi hành ngưng tụ càng ngày càng mạnh.

Thời gian không lâu, Mạnh Hạo bước chân vào quốc gia thứ bảy. Ngay tức khắc, uy áp khổng lồ của quốc gia thứ bảy chợt nổi lên, một đạo khí tức cường hãn từ trên quốc vận sơn của quốc gia thứ bảy, bùng phát ra.

Chính là danh sách Vũ Văn Kiên của quốc gia thứ bảy, vị thanh niên sát khí bản thân rất nặng kia. Thời khắc này hắn đứng trên đỉnh núi, giơ tay chụp lên hư không một trảo, lập tức một cây trường thương xuất hiện trong tay, lúc ngẩng đầu hắn nhìn bầu trời xa xa.

- Văn mỗ không có thói quen ở tại chỗ chờ người đến chiến! Hắn nhàn nhạt lên tiếng, bước lên một bước, nhưng lại không dựa vào phòng hộ của quốc vận sơn, bay thẳng tới hướng khí tức của Mạnh Hạo.

Cả quốc gia thứ bảy chấn động, trên bầu trời, Mạnh Hạo cùng Vũ Văn Kiên, hai người ngưng tụ thành hai đạo cầu vồng càng ngày càng gần nhau, rất nhanh, bọn họ gặp nhau tại giữa không trung trên một dãy núi của quốc gia thứ bảy!

Mạnh Hạo nhìn thấy Vũ Văn Kiên, chẳng những không có giảm bớt tốc độ, ngược lại tăng nhanh hơn, xông thẳng tới hướng Vũ Văn Kiên.

Vũ Văn Kiên cũng nhìn thấy Mạnh Hạo, hắn hừ lạnh một tiếng, toàn thân sát khí ngập trời, giống nhau không lùi bước, tốc độ tăng nhanh, ầm ầm vọt tới.

Chớp mắt một cái, Mạnh Hạo cùng danh sách Vũ Văn Kiên của quốc gia thứ bảy, liền va chạm nhau giữa không trung.

“Ầm” một tiếng, trời đất rung chuyển, hư không giữa hai người xuất hiện một cái khe nứt to lớn, dường như cả bầu trời sắp bị hai người xé mở, lực phản chấn to lớn tạo thành sóng gợn cuồn cuộn cuốn ra bốn phương tám hướng, trong tiếng cuồng phong gào thét, giữa hai người bỗng nhiên nổ tung.

- Mạnh Hạo! Vũ Văn Kiên bật lui về phía sau, khóe miệng tràn ra máu tươi. Lúc ngẩng đầu, hắn ngửa mặt lên trời cười to, toàn thân chiến ý bùng phát ầm ầm, vung tay lên. Trường thương trong tay hắn trong tiếng xé gió vù vù, lại xuất hiện vô số chiến hồn, phát ra tiếng gầm thét vô hình, vô cùng dữ tợn.

- Lão tử là danh sách Vũ Văn Kiên của núi thứ bảy. Mạnh Hạo! Ngươi có dám cùng ta đánh cuộc một phen hay không? Nếu ngươi thắng, ấn ký thế giới quốc gia thứ bảy không có khả năng giao cho ngươi, nhưng có thể trao đổi để cảm ngộ... nhưng ngươi cần có được tư cách trao đổi với lão tử. Nếu ngươi bị đánh bại, thì ba ấn ký thế giới của ngươi thu được, giao cho lão tử một cái! Vũ Văn Kiên thanh âm rền vang, có ý bá đạo lượn lờ trên người hắn không tan.

Thân mình Mạnh Hạo cũng lui về phía sau vài bước, nhìn Vũ Văn Kiên trước mặt, trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe sáng: vừa rồi hai người đụng chạm, Mạnh Hạo lập tức nhìn thấu, thân thể của Vũ Văn Kiên này, không ngờ gần như tương xứng với mình.

“Thể tu!” Trong mắt Mạnh Hạo tức khắc tỏa sáng rực, bản thân hắn là thân thể Cổ Cảnh, không tính là nhất mạch Thể tu chân chính, nhiều lắm chỉ xem như một nửa mà thôi. Thể tu chân chính, hắn chỉ gặp qua vị đại hán yêu tu kia, nhưng người đó chỉ là nhập môn, không tính là cường giả Thể tu.

Nhưng giờ này... Vũ Văn Kiên tạo cho Mạnh Hạo có cảm giác là Thể tu chân chính!

“Hắn hắn đã từng tắm rửa thần huyết!” Mạnh Hạo thấy trên người của Vũ Văn Kiên mơ hồ có ánh sáng đỏ, như có điều suy nghĩ.

- Có dám hay không? Vũ Văn Kiên nói giọng rền vang, bước lên một bước, quét ngang trường thương trong tay, lập tức bầu trời nổ vang, hư vô vỡ vụn, một lực lượng mạnh mẽ bùng phát từ trên người Vũ Văn Kiên, ngay cả hư không đều bị rung chuyển, tại bốn phía Vũ Văn Kiên xuất hiện dấu hiệu vỡ nát.

Hắn đứng ở nơi đó giống như Chiến Tiên phủ xuống, ý cuồng bạo ngập trời.

- Tuy rằng đề nghị của ngươi như đánh rắm, nhưng ngươi ước chiến... Mạnh mỗ có gì không dám! Mạnh Hạo lạnh nhạt lên tiếng, vung tay lên đánh ra một quyền.

Quả đấm của hắn, trong chớp mắt liền đụng chạm với trường thương của Vũ Văn Kiên, giữa không trung tiếng nổ vang trời, đinh tai nhức óc, trường thương bị lực phản chấn bắn lên cao, Vũ Văn Kiên lần nữa lui ra

sau, hổ khẩu nứt toạt chảy máu tươi. Lúc ngẩng đầu, sắc mặt hắn cuồng bạo hơn, không ngờ ném ra trường thương, liếm máu tươi ở hổ khẩu, trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo đã đầy tơ máu.

- Khó trách con gà chết bầm Hàn Thanh Lôi kia không phải đối thủ của ngươi, cũng khó trách gã đồng bóng Lâm Thông kia thua dưới tay ngươi. Mạnh Hạo! Ngươi thật sự rất mạnh, nhưng ta... lại mạnh hơn ngươi! Ngươi thật nghĩ, Lâm Thông chính là cường giả gần với Đạo Thiên danh sách núi thứ nhất ư? Thứ hạng là 30 năm về trước, mà giữa danh sách, chỉ cần tìm được con đường của mình, mạnh yếu cách xa cực lớn... Có lẽ lúc trước ta không phải đối thủ của Lâm Thông, nhưng giờ này... Lâm Thông ở trước mặt ta tất bại! Cho dù là Đạo Thiên, được gọi là danh sách mạnh nhất ở thế hệ này, nhưng đó chỉ là cách xưng hô mà thôi, hắn căn bản cũng không phải người mạnh nhất! Vũ Văn Kiên cười nói, chiến ý dạt dào, thân thể nhoáng một cái xông tới phía Mạnh Hạo, tay phải giơ lên hóa thành bàn tay, hung hăng nhấn một cái về hướng Mạnh Hạo.

Một cái nhấn này, hư vô nổ tung, liên tiếp truyền ra tiếng nổ ầm ầm, hư không bốn phía Mạnh Hạo lập tức vặn vẹo, một lực lượng mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng theo một chưởng của Vũ Văn Kiên ập tới.

Mạnh Hạo không lùi mà tiến, đi tới trước một bước, bước này rơi xuống, bỗng nhiên thi triển Thần Thất Đạp, nhưng đúng lúc này, Vũ Văn Kiên đột nhiên cười gằn, ngửa mặt lên trời rống một tiếng.

- Phong Pháp! Trong nháy mắt tiếng rống của hắn khiến bầu trời gợn sóng cuồn cuộn, bỗng nhiên phủ xuống một lực lượng phong ấn, phong ấn không phải Mạnh Hạo, mà là hư không bốn phía.

Giống như hóa thành một cái chuồng thú, bao phủ cả Mạnh Hạo và Vũ Văn Kiên ở bên trong, khiến cho Mạnh Hạo... không thể mượn khí thế từ trong thiên địa bốn phương tám hướng để thi triển Thần Thất Đạp.

- Đã sớm phòng bị đạo pháp này của ngươi! Vũ Văn Kiên cười gằn, sải

bước vọt tới.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, thân thể trong chớp mắt bành trướng, máu thịt của hắn tức thì khổng lồ gấp đôi, nhất là cánh tay phải, giờ khắc này dường như ngưng tụ máu thịt nửa thân mình, rõ ràng biến thành tỷ lệ không thích hợp, nhưng trên cánh tay phải của hắn lại có bùng phát kinh người.

Khí huyết toàn thân hắn, vào giờ khắc này nổ vang bốn phương tám hướng. Nếu là người có nhạy cảm đối với khí tức, như vậy cho dù khoảng cách rất xa đều có thể cảm nhận được huyết quang ngất trời đến từ trên thân Vũ Văn Kiên, dường như ngọn đèn sáng trong đêm tối!

- Chết cho ta! Vũ Văn Kiên đánh ra một quyền, thiên địa tựa hồ đều rung chuyển!

Mạnh Hạo mặt không đổi sắc, chuồng thú này hắn muốn phá vỡ cũng không khó, bất quá gặp loại Thể tu như Vũ Văn Kiên này, chiến ý của bản thân Mạnh Hạo cũng đang sôi trào.

Ngay khoảnh khắc Vũ Văn Kiên đánh tới, Mạnh Hạo bước tới một bước, nâng tay lên, trên người trong một chớp mắt này bùng phát ra một khí tức hủy diệt bầu trời, diệt tuyệt hết thảy.

Cổ lực lượng diệt tuyệt kia trực tiếp hóa thành chân ý ẩn chứa trong một quyền của Mạnh Hạo... Đó là... Diệt Sinh!

Diệt Sinh Quyền!

Một quyền đánh ra đụng nhau cùng lực lượng thân thể của Vũ Văn Kiên, tiếng sấm vang trời, không ngừng vang vọng xa xa, hư không giữa hai người sụp đổ vỡ vụn, có hai sóng gợn hình cung va chạm nhau giữa không trung.

“Rầm rầm...” Tiếng nổ long trời lở đất, mặt đất nứt ra, bầu trời rách toạt, Mạnh Hạo chấn động thân mình bắn lui ra sau mấy chục bước, lực lượng kinh người từ Thể tu Vũ Văn Kiên đến như Mạnh Hạo cũng đều bị rung chuyển, hắn hơi đổi sắc, chiến ý mạnh hơn.

Vũ Văn Kiên phun ra máu tươi, thân thể “bịch bịch...” thối lui mấy trăm trượng. Lúc ngẩng đầu, trong mắt hắn lộ ra chiến ý bất diệt, ngửa mặt lên trời cười to.

- Thống khoái... Mạnh Hạo! Hãy đón tiếp quyền thứ hai của Văn mỗ, nếu ngươi có thể thừa nhận một quyền này... sẽ cho ngươi mượn ấn ký thế giới cảm ngộ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1461: Ngươi muốn làm gì?

Khi tiếng cười của Vũ Văn Kiên truyền ra, hắn bỗng nhiên há miệng to, mạnh hút một cái, lập tức có tiếng sấm nổ mạnh ầm ầm từ bốn phương tám hướng vang lên, trực tiếp nổ tung xung quanh Vũ Văn Kiên

Thậm chí hư vô bên cạnh hắn vào lúc này đều vô hình sụp xuống, dường như lần hấp khí này, Vũ Văn Kiên hút tất cả lực lượng của thiên địa trong một mảnh phạm vi này vào trong cơ thể

Đổi lấy, là thân thể hắn ầm ầm bành trướng, từ lúc trước lớn như người thường, trực tiếp cao tới sáu trượng!

Luc cửu Thần thể, biến thứ nhất! Vũ Văn Kiên rống lớn, thân thể ầm một tiếng, từ sáu trượng lần nữa bạo phát, bất ngờ đến chín trượng giống như một người khổng lồ vậy, ở giữa không trung tản ra uy áp kinh người

Tay phải hắn nâng lên, Mạnh Hạo nắm quyền, chỉ là động tác nắm quyền liền truyền ra tiếng động răng rắc như ngắt nát hư vô, theo hắn gầm nhẹ, cả người hắn như ngọn núi rầm rầm hướng về phía Mạnh Hạo

Tốc độ cực nhanh, cho dù thân thể khổng lồ nhưng vẫn như cũ không tầm thường, trong chớp mắt liền tới gần trước người Mạnh Hạo, quả đấm to lớn mang lực hủy diệt kinh khủng hướng về Mạnh Hạo, một quyền đập tới

Mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ dị, huyết dịch của hắn đang cấp tốc lưu chuyển, chiến ý dạt dào hơn

Khi quả đấm của Vũ Văn Kiên tới gần, hắn hít sâu một hơi, mặc dù

không có khí thế như Vũ Văn Kiên, nhưng khí tức cả người Mạnh Hạo trong thời gian một hơi này nháy mắt cuồng bạo

Phảng phất là điên cuồng, đó là điên cuồng nhập ma, đó là một loại quyết liệt chưa từng có từ trước đến nay, không quan tơi hêt thay, cho dù tan xương nát thịt cũng muốn mở một đường máu điên

Tất cả trở thành ý của hắn, ngưng tụ trên nắm đấm, theo đánh ra trở thành Thể tu quyền thứ hai của Mạnh Hạo

Xá Thân Quyền

Cũng là

Nhập Ma Quyền! Tiếng nổ vang ngập trời, hai người ở giữa không trung trực tiếp đánh nhau, mặt đất run rẩy, xung quanh các ngọn núi trực tiếp sụp đổ xuống, bầu trời biến sắc

Mạnh Hạo kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể liên tục lùi về sau, cho đến khi thối lui ra khỏi hơn 20 bước, hắn mạnh ngẩng đầu

Chỉ thấy Vũ Văn Kiên phun ra máu tươi trong miệng to, thân thể như diều đứt dây, bị một quyền này của Mạnh Hạo quét ngang, trực tiếp cuốn lên, dường như ở dưới sự mạnh mẽ, thân thể hắn sắp bị xé rách

Biến thứ hai!

Biến thứ ba!

Biến thứ bốn! Vũ Văn Kiên thanh âm nổ vang, khi hắn đang lui về phía sau, thân thể từ to lớn trực tiếp biến thành cao 36 trượng, chân chính trở thành người khổng lồ, khí thế ngập trời, rống giận, thân thể mạnh dừng lại sanh sanh chống cự Nhập Ma Quyền của Mạnh Hạo, sải bước nhanh hướng về Mạnh Hạo đang lần nữa lại tới

Biến thứ năm

Hắn hét lớn một tiếng

Thân thể trong nháy mắt lại một lần nữa bành trướng, khi tới gần Mạnh Hạo đã đạt tới 45 trượng, long trời lở đất, từ rất xa liền thấy

So sánh với hắn, Mạnh Hạo dường như bé nhỏ không đáng kể

Nhưng chính là thân thể bé nhỏ không đáng kể này lại ẩn chứa lực lượng thân thể khiến Thể tu Vũ Văn Kiên cũng có rung động

Trong mắt Mạnh Hạo có chút lạnh như băng

Vũ Văn Kiên trước nói một quyền cuối cùng nhưng giờ này vẫn đang xuất thủ, Mạnh Hạo đã không còn kiên nhẫn

Khi thanh âm truyền ra, nắm đấm tay phải buông lỏng ra, động tác buông lỏng ra này vốn phải là khí thế rớt xuống, nhưng cố tình khi Mạnh Hạo buông lỏng ra quả đấm hóa thành bàn tay, từ trên người của hắn có một cỗ dao động mơ hồ tản ra

Dùng ý nghĩ, dung thiên địa, hóa ý trời! Giờ khắc này, trong thiên địa bên ngoài phong ấn phảng phất có một cỗ uy áp phủ xuống, có một cỗ khí tức thức tỉnh xuyên thấu phong ấn, phủ xuống trên người của Mạnh Hạo

Mạnh Hạo buông lỏng bàn tay, lúc này, chậm rãi nắm lại lần nữa

Động tác nắm lại này khiến cho khí tức ầm ầm bạo phát, khiến cho trên người Mạnh Hạo xuất hiện một cỗ uy áp giống như ý trời, cũng có sát cơ mãnh liệt khó có thể hình dung!

Sát, Thần! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng

Nhưng ngay khi hắn lên tiếng, Vũ Văn Kiên vọt tới chỗ hắn, mạnh run run một chút

Trong nháy mắt này, từ trên người Mạnh Hạo hắn cảm nhận được nguy cơ sinh tử trước nay chưa có, nguy cơ mãnh liệt này khó có thể hình dung, hắn mơ hồ có loại dự cảm, nếu bản thân lần nữa chạy ra, hắn nhất định chết không thể nghi ngờ! !

Chết tiệt, hắn làm sao sẽ mạnh như vậy, khi chiến với Lâm Thông một trận, hắn không dùng toàn lực! ! Sắc mặt Vũ Văn Kiên biến hóa, bỗng nhiên khí thế của bản thân chợt biến mất, thân thể mạnh lui về sau cấp tốc rút nhỏ, trong nháy mắt liền hóa thành bình thường, sắc mặt nghiêm lại, hướng về Mạnh Hạo, nổi giận đùng đùng

Mạnh Hạo huynh đệ, ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn làm gì! ! Không phải chúng ta ước định chỉ là so tài sao, nhưng ngươi lại muốn hạ tử thủ! !

Làm huynh đệ, ta rất đau đớn tâm a, tuy rằng chúng ta lần đầu tiên gặp nhau, nhưng lại vừa gặp liền như cố tri a, không cần sống chết giao chiến, ngươi có tư cách trao đổi ấn ký với vi huynh, ha ha, vi huynh trước đã nói, vừa rồi là một quyền cuối cùng, vi huynh luôn luôn nói giữ lời

Vũ Văn Kiên một ngụm một cái huynh đệ, cũng không lại tự xưng lão tử, mà là biến thành vi huynh, thậm chí không có chút nào cảm thấy không được tự nhiên và lúng túng, ngược lại vẻ mặt đầy chân thành, phối hợp thân phận Thể tu của hắn cho người cảm giác dường như quang minh lỗi lạc

Về phần trao đổi ấn ký, Mạnh Hạo huynh đệ, chúng ta đi núi quốc vận của quốc gia thứ bảy, trao đổi ấn ký với nhau, như vậy vừa không tổn

thương hòa khí, lại có thể cảm ngộ thêm căn nguyên, chẳng phải là tốt nhất

Vũ Văn Kiên lớn tiếng nói

Mạnh Hạo sắc mặt cổ quái, vội ho một tiếng sau tay phải lần nữa buông lỏng ra

Như thế tốt lắm

Mời! Nội tâm Vũ Văn Kiên nhẹ nhàng thở ra, cười ha ha một tiếng, ở phía trước dẫn đường, cùng Mạnh Hạo hóa thành hai đạo cầu vồng, chạy thẳng tới núi quốc vận của quốc gia thứ bảy, không bao lâu, hai người đã tới

Có Vũ Văn Kiên mời, phòng hộ của quốc vận sơn này không lại nhằm vào Mạnh Hạo, để cho Mạnh Hạo trực tiếp bước chân vào

Ở dưới pho tượng kia, Vũ Văn Kiên nâng tay phải lên một cái, lập tức đốm lửa ấn ký thế giới trong tay pho tượng kia lơ lửng mà đến, thiêu đốt trên lòng bàn tay của hắn

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, tay phải cũng nâng lên, trong nháy mắt liền có một đốm lửa ấn ký thế giới đột nhiên xuất hiện

Ánh mắt hai người nhìn nhau, trong phút chốc đồng thời vung lên, đều tại từng người cảnh giác, hai đốm lửa ấn ký thế giới này lần lượt thay đổi, phân biệt rơi vào trên lòng bàn tay hai người

Vũ Văn Kiên trên mặt lộ ra nụ cười, gật đầu khoanh chân ngồi xuống, không lập tức cảm ngộ, mà là nhìn về phía Mạnh Hạo, hiển nhiên là muốn đợi Mạnh Hạo cùng chung

Dù sao một khi cảm ngộ, không thể kết thúc, nếu đơn phương đi cảm

ngộ, ai cũng không yên lòng

Mà ấn ký quốc gia thứ bảy này nếu là bị mang đi, cũng là Vũ Văn Kiên không thể chấp nhận

Mạnh Hạo hơi suy nghĩ một chút, tay trái nâng lên, lập tức đậu đen tiểu nhân ầm ầm xuất hiện, vây chung quanh hắn, hộ pháp cho Mạnh Hạo, Mạnh Hạo lúc này mới ngồi xuống, nhìn về phía đoàn lửa trong tay

Vũ Văn Kiên hít sâu một hơi, chung quanh hắn lập tức có tia sáng vây quanh, tạo thành phòng hộ, hai người nhìn nhau lần nữa, không nhiều lời đồng thời đi cảm ngộ

Theo cảm ngộ, thân thể hai người bọn họ đều chấn động, trong sự phòng bị lẫn nhau, đắm chìm trong căn nguyên quy tắc bên trong kia

Thời gian trôi qua, rất nhanh ba ngày trôi qua, cảm ngộ của hai người đều đến thời khắc mấu chốt

Mặc dù Vũ Văn Kiên không giống như Mạnh Hạo có Như Phong Giới khí vận gia trì, nhưng trong này dù sao cũng là sân nhà của hắn, cho nên tốc độ cảm ngộ cũng không phải chậm chạp

Mà bên này tuy rằng Mạnh Hạo không phải tại Bạch Phong Sơn của hắn mà là ở quốc vận sơn của quốc gia thứ bảy, tốc độ cảm ngộ ấn ký nước này sẽ chậm chạp, nhưng hắn có Như Phong Giới khí vận, cho nên mặc dù tốc độ chậm hơn trước một chút, nhưng cũng không phải không thể chấp nhận, thậm chí so với Vũ Văn Kiên còn muốn hơi nhanh

Nhưng ngay khi ngày thứ tư đến, khi Mạnh Hạo sắp cảm ngộ xong, bỗng nhiên, uy áp quốc gia thứ bảy chợt bạo tăng, cũng có tiếng nổ vang từ bên ngoài cuồn cuộn truyền đến

Vũ Văn Kiên biến đổi sắc mặt, cặp mắt mạnh mở ra, khi nhìn về phía xa

xa, sắc mặt âm trầm

Có người đến ! Hắn quát khẽ lên tiếng, chỉ là giờ này hắn đang cảm ngộ, không thể chọn lựa nhiều thủ đoạn lắm, không khỏi nhìn về phía Mạnh Hạo

Mạnh Hạo nhíu mày, cũng mở mắt ra, nhìn xa xa

Thời gian không lâu, có ba đạo cầu vồng xuất hiện trên bầu trời xa xăm hướng về nơi này, tốc độ bay nhanh, một người đứng trước là một thanh niên, thanh niên này tóc nửa trắng nửa đen, gương mặt tuấn mỹ, mi tâm có ấn ký đang lóng lánh, chính là người danh sách

Phía sau hắn có hai tu sĩ đi theo, hai tu sĩ này gồm một nam một nữ, thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, nhưng tu vi trên người tràn ra lại là Cổ Cảnh năm đèn, nhưng cho người cảm giác muốn cường đại hơn Cổ Cảnh năm đèn không ít, hiển nhiên là hạng người thiên kiêu

Tùy tùng đầu tiên của Đạo Thiên, danh sách thứ mười Hải Đông Thanh! ! Vũ Văn Kiên sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, cặp mắt co rút lại

Tùy tùng? Hải Đông Thanh? Mạnh Hạo hỏi

Hải Đông Thanh giống như ta, đều đã từng là danh sách núi thứ bảy, nhưng sau hắn thua ở trong tay Đạo Thiên danh sách núi thứ nhất, chẳng biết tại sao, nhưng lại trở thành tùy tùng của Đạo Thiê

Thân là danh sách lại trở thành tùy tùng, hắn căn bản là không cần tôn nghiêm! Vũ Văn Kiên cắn răng lên tiếng, gắt gao nhìn chằm chằm ba người từ xa đang tiến tới

Chết tiệt, mục tiêu của Đạo Thiên hắn là quốc gia thứ ba và quốc gia thứ sáu mới đúng, không ngờ vòng qua hai nước này, đến chỗ này! Vũ Văn Kiên vẻ mặt biến hóa, nội tâm kêu khổ, hắn lúc này chưa cảm ngộ xong,

không thể nghênh chiến

Ngươi có thù với Hải Đông Thanh? Mạnh Hạo đột nhiên hỏi

Vũ Văn Kiên trên mặt âm tình bất định, hồi lâu sau gật gật đầu

Năm đó lão tử từng diệt hồn hắn một lần

Đệ Thất Sơn Hải, hai cái danh sách, như vậy quan hệ giữa hai danh sách này lẫn nhau rất khó duy trì, tất có sống chết

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, Vũ Văn Kiên cắn răng một cái, hắn không thể động thủ, nhưng cũng triệu hoán, tay phải nâng lên vỗ mặt đất, lập tức ở trên núi thứ bảy này, lập tức có tiếng nổ vang truyền ra, chỉ thấy tại trên núi này bất ngờ có mấy lỗ thủng, trực tiếp nổ tung, bên trong bay ra từng đạo thân ảnh

Những thân ảnh kia bất ngờ đều là khôi lỗi, tổng cộng có hơn mấy chục, tu vi tản ra không ngờ đều không yếu

Mạnh Hạo nhìn hai mắt hơi co rụt lại, hắn có thể bảo lưu lại thực lực bản thân không thi triển, Vũ Văn Kiên cũng thân là danh sách, tự nhiên cũng có thủ đoạn dễ dàng không lộ ra

Gần như ngay lúc những khôi lỗi này xuất hiện, trên bầu trời, Hải Đông Thanh cất bước đi tới, tóc dài phiêu diêu khi, trên người tán phát ra khí thế cuồn cuộn ngập trời

Vũ Văn Kiên, chúng ta lại gặp mặt ! Trong mắt Hải Đông Thanh lộ ra cừu hận, thanh âm âm nhu, mơ hồ ra sau, ánh mắt của hắn quét một cái, thấy được Mạnh Hạo

Mạnh Hạo? Không nghĩ tới ngươi cũng ở nơi đây, cũng được, hôm nay Hải mỗ có thể vì Đạo Thiên huynh thu được 4 cái thế giới ấn ký!

Chó má Đạo Thiên huynh, lão tử nói cho ngươi biết, ngươi chính là một con chó của Đạo Thiên, thân là danh sách, cư nhiên trở thành tùy tùng, Hải Đông Thanh, ngươi còn muốn mặt nữa không! Vũ Văn Kiên trừng hai mắt, tức miệng mắng to

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1462: Cường sát

Ngậm miệng! Hải Đông Thanh sắc mặt khó coi

Hắn thân là danh sách lại trở thành tùy tùng của Đạo Thiên danh sách núi thứ nhất, chuyện này đối với hắn mà nói, vốn là một vết sẹo trong nội tâm hắn, nhưng chuyện này người dám nói thẳng ở trước mặt hắn quá ít, trừ phi là sống chết đại thù, nếu không, những danh sách khác cũng sẽ không mở miệng kích thích hắn như vậy

Duy chỉ có tên Vũ Văn Kiên này, khi hai người còn ở Đệ Thất Sơn Hải, rất nhiều lần xung đột, sớm đã ngươi chết ta sống, lời nói ác độc khiến Hải Đông Thanh hừ lạnh, thân thể bỗng nhiên cất bước, khi tay phải nhấc lên, một thanh kiếm ảnh gào thét mà đi

Đây là một thanh kiếm màu xanh, tràn ra kiếm quang sắc bén, khi xuất hiện, lập tức nứt ra, hóa thành 100 ngàn thanh, che phủ trời đất, nhấc lên kiếm ngân đầy trời, xông về quốc vận sơn Vũ Văn Kiên sở tại

Lão tử dựa vào cái gì ngậm miệng, ngươi là một con chó của Đạo Thiên, còn sợ người nói? Lão tử sẽ không ngậm miệng, lão tử liền nói ngươi là chó, đến a, ngươi đến cắn ta a! Vũ Văn Kiên mắng to, hắn ngạnh cổ, một bộ ngươi có thể làm gì ta

Lúc này tiếng nổ to vang lên, 100 ngàn kiếm quang này trực tiếp đánh ngọn núi, bị quầng sáng ngăn cản, đồng thời, cũng làm cho quầng sáng này vặn vẹo

Cùng lúc đó, hai tu sĩ một nam một nữ bên cạnh Hải Đông Thanh kia âm lãnh cười, hai người đồng thời xuất thủ, lập tức có hai cỗ khí tức đen trắng rầm rầm tràn ra, ở giữa không trung tạo thành hai cái dùi to lớn, chạy thẳng ném tới quầng sáng

Tiếng nổ ngập trời, quầng sáng càng thêm vặn vẹo, tiếng mắng của Vũ Văn Kiên như cũ vang dội

Đến cắn lão tử a, bà nội ngươi Hải Đông Thanh, ngươi đàn bà tiện nhân, ngươi có bản lãnh đến đây a, ngươi dám đến đây cắn lão tử, lão tử liền dám đi làm ngươi! Vũ Văn Kiên rống lớn

Mạnh Hạo ở một bên vẻ mặt cổ quái

Hắn đột nhiên cảm giác được, Vũ Văn Kiên này lúc trước khi giao chiến cùng mình, đích thật là như lời hắn nói, đối với mình rất khách khí, lại không phải muốn chiến sinh tử

Nếu không, lấy cách nói chuyện của Vũ Văn Kiên, mức độ âm hiểm này đoán chừng chỉ có Anh Vũ mới có thể so sánh với

Hải Đông Thanh ở bên ngoài quầng sáng, sắc mặt càng khó coi hơn, lạnh lùng nhìn Vũ Văn Kiên, vung tay một cái

Lập tức kiếm ảnh chung quanh hắn trực tiếp đạt tới hơn 500 ngàn, trong tiếng nổ “ầm ầm”, chạy thẳng tới quầng sáng

Cùng lúc đó, bản thân quầng sáng này cũng đang hư nhược, hiển nhiên lần này ba người đến có chuẩn bị mười phần, ở trung tâm Thần Miếu cũng đang tiến hành giết chóc

Tiện nhân, cẩu tặc, không có trứng chim, đồ đàn bà

Lấy bản lãnh ngươi hầu hạ Đạo Thiên ra, đến đến đến!

Hải Đông Thanh, nhìn tại phân thượng ngày xưa ta và ngươi cùng ở núi thứ bảy

ngươi nói cho ta biết đi, giữa ngươi cùng Đạo Thiên, ngươi là công hay thụ? Lão tử thật tò mò a

Vũ Văn Kiên không ngừng mắng, khi thì nghiêng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, cười khổ thấp giọng lên tiếng

Thấy được tiện nhân kia, lão tử liền không nhịn được mắng hắn, Mạnh Hạo huynh đệ

Lần này là ta làm liên luỵ ngươi, thôi , ngươi cảm ngộ nhanh, vận khí tốt, có thể trước khi chết cảm ngộ thành công, liền bỏ chạy đi, không cần phải để ý đến ta, tuy rằng nếu như ta chết, không quá lâu ngươi cũng đến bồi táng

Tuy rằng ta biết cả hai hợp tác thì thắng, phân ra thì thua!

Tuy rằng ta biết, một khi ngươi đi, đốm lửa ấn ký thế giới trong tay ta, ngươi cũng không mang đi được, bằng không, không có người hấp dẫn bọn họ cho ngươi, ngươi cũng không đi được

Còn có, tuy rằng ta cũng biết, ấn ký thế giới của núi thứ bảy này, đoán chừng ngươi cũng không mang đi được, bằng không, bọn họ đuổi giết ngươi sẽ mãnh liệt hơn

Còn nữa không? Mạnh Hạo lạnh như băng lên tiếng

Vũ Văn Kiên tằng hắng một cái, một bên gào thét lớn lại mắng Hải Đông Thanh một câu, một bên quay đầu, hướng về Mạnh Hạo cười khổ

Dĩ nhiên còn có, nhất thời nửa khắc nói không rõ được, huynh đệ, ngươi đi mau, hết thảy có ta cản trở! Hắn đang nói tới chỗ này, bỗng nhiên, cả quầng sáng phòng hộ ầm ầm xuất hiện khe nứt, trong tiếng xoèn xoẹt, cái khe nứt lớn hơn, không ngừng vặn vẹo, dường như không kiên trì được bao lâu, mà Hải Đông Thanh hận Vũ Văn Kiên tận xương, lúc này xuất

thủ càng sắc bén hơn

Hai người nam nữ kia tu vi cũng không tầm thường, tuy rằng không phải danh sách, nhưng cho người có cảm giác, cho dù không bằng cũng sẽ không chênh lệch quá xa, theo xuất thủ, hai cái dùi to lớn kia dường như muốn xuyên thấu quầng sáng

Mà trong mắt hai người bọn hắn, sát ý tràn ngập, Vũ Văn Kiên và Hải Đông Thanh có thù, bọn hắn không thể tham dự, mà Mạnh Hạo mới là chỗ bọn hắn lập công, chỉ cần giết Mạnh Hạo, bọn hắn liền có công lớn

Giờ phút này nam nữ đều nhìn về Mạnh Hạo, sát ý rõ ràng, cũng có tia tham lam lóe lên, phải thừa dịp tên Mạnh Hạo này không thể có cơ hội xuất thủ, đánh chết Mạnh Hạo

Nhưng vào lúc này, Mạnh Hạo bỗng nhiên đứng lên, tay phải nâng lên hung hăng nắm chặt, lập tức ấn ký thế giới của quốc gia thứ bảy kia trực tiếp liền sáp nhập vào trong tay của hắn, bị Mạnh Hạo trực tiếp lấy đi

Cùng lúc đó, tay phải hắn bấm quyết, hướng về bên ngoài quầng sáng một chỉ tay, lập tức bên ngoài quầng sáng tiếng nổ vang truyền ra, từng ngọn núi phủ xuống, chạy thẳng tới ba người Hải Đông Thanh ném tới

Ngươi cảm ngộ xong rồi? Hai mắt Vũ Văn Kiên sáng ngời, ánh mắt lấp lánh nhìn Mạnh Hạo

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, không để ý đến Vũ Văn Kiên, mà là thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới bên ngoài quầng sáng, nháy mắt xuyên thấu ra, vung tay một cái, trực tiếp xuất thủ chính là Chí Tôn Kiều

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Chí Tôn Kiều từ giữa không trung xuất hiện, phủ xuống

Hải Đông Thanh sắc mặt biến hóa, bấm quyết một thanh kiếm tán phát

khí tức cổ xưa đột nhiên xuất hiện

Kiếm này là tàn kiếm, chỉ còn lại có mũi kiếm dài ngón tay, nhưng lại có sát khí băng hàn ẩn chứa bên trong, vừa mới xuất hiện, lập tức gió nổi mây phun, một cỗ Chí Tôn ý ầm ầm phủ xuống

Chính là Chí Tôn Pháp của Hải Đông Thanh, hắn gầm nhẹ, hai tay vung lên, lập tức tàn kiếm này bay ra, chạy thẳng tới Chí Tôn Kiều

Trong nháy mắt hai đại Chí Tôn Pháp đánh lẫn nhau, Mạnh Hạo nâng tay phải lên, lôi đỉnh xuất hiện trong tay của hắn, ánh mắt nhoáng lên một cái, ở bên ngoài này quầng sáng, toàn thân hắn sấm chớp trôi đi, bất ngờ đổi vị trí với nữ tử trong hai tu sĩ nam nữ đang cùng một chỗ kia

Trong chớp mắt, nữ nhân kia không kịp phản ứng, liền xuất hiện ở vị trí lúc trước của Mạnh Hạo, mà Mạnh Hạo lại là nháy mắt xuất hiện giữa không trung nơi nữ tử đã từng đứng, không có nửa điểm chần chờ cùng dừng lại, trực tiếp tay trái bấm quyết hướng về nam tu bên cạnh kia

Lập tức ngọn lửa ngập trời, chính là căn nguyên thần hỏa, nháy mắt bị Mạnh Hạo bộc phát ra, nam nhân kia sắc mặt đại biến, thân thể mạnh lui về sau, nhưng không đợi thối lui ra khỏi rất xa, Mạnh Hạo vọt tới trước, hóa thành kim bằng, cuốn thần hỏa, gào thét , một cái chớp mắt liền tới gần, hung hăng chộp ngực nam nhân này, thần hỏa bao trùm

Tiếng hét thảm truyền ra, toàn thân nam nhân này tia sáng lóng lánh

Bấm quyết, có một bộ chiến giáp bao trùm miễn cưỡng chống cự, nhưng toàn thân không ít địa phương đều bị thần hỏa chui vào, đau nhức kịch liệt không thể chịu đựng được, trong tiếng kêu thê lương thảm thiết, hắn hung hăng cắn răng một cái, cưỡng ép để cho mình thanh tỉnh, bay nhanh lui về sau, nhưng Mạnh Hạo sao có thể để cho hắn trốn

Kim bằng nhoáng lên một cái, lại hiện hóa thành hình người, tay phải

nắm lại, trực tiếp chính là Nhập Ma Quyền

Ầm một tiếng, đánh vào ngực nam nhân này, áo giáp toàn thân nam nhân này trực tiếp nổ tung, phun ra máu tươi, sắc mặt hắn tái nhợt, vẻ mặt lộ ra hoảng sợ, cắn nát một hạt châu trong miệng

Khi quyền thứ hai của Mạnh Hạo đánh tới, toàn thân hắn lại hư ảo hóa, khiến cho một quyền này của Mạnh Hạo đánh hụt

Mà nam nhân này thân thể cấp tốc thụt lùi, trong miệng phát ra thê lương

Cứu ta! Hạt châu kia là vật bảo vệ tánh mạng hắn, đã rất lâu hắn không dùng, ngày thường liền giấu ở dưới lưỡi, nhưng giờ này, không ngờ ngắn ngủi mấy hơi thở giao thủ với Mạnh Hạo, đã bị ép không thể không dùng

Tất cả những việc này nói rất dài dòng, nhưng trên thực tế, từ Mạnh Hạo đi ra thi triển Chí Tôn Kiều, cho đến thời khắc đánh nam nhân này, hết thảy đều là nhanh như một tia chớp, nhanh làm cho không người nào có thể kịp phản ứng

Hải Đông Thanh thi triển Chí Tôn Pháp, chậm một bước, khó có thể tới cứu, còn nữ tử kia khoảng cách lại không gần, lúc này thuấn di, Mạnh Hạo dường như sớm có dự đoán, tay phải bấm quyết, hướng về nữ nhân kia một chỉ tay

Yêu Phong đệ bát cấm, hóa thành sóng gợn vô hình, khiến thân thể nữ tử này run lên, không thể di động, mất đi tiên cơ

Mà trong mắt Mạnh Hạo sát cơ lóe lên một cái, không nói lời nào, như một tia chớp đuổi kịp nam nhân kia, phất tay, trong cơ thể hắn 123 điều tiên mạch bạo phát, 33 trời giáng lâm, hóa thành thú trảo, khi nam nhân này lui về sau, nhanh chóng cho một trảo

Ầm một tiếng, nam nhân kêu thê lương thảm thiết, ngực trực tiếp mơ hồ,

lui về sau, vẻ mặt hắn khủng hoảng, nguy cơ sinh tử mãnh liệt đến cực hạn, hắn thế nào cũng không nghĩ tới, mình ở dưới sự đả kích của đối phương, không ngờ bẻ gãy nghiền nát, không nắm giữ được chút tiên cơ nào

Điều này làm cho hắn không khỏi nghĩ tới một trận chiến giữa Mạnh Hạo và Lâm Thông

Giờ khắc này, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cảm giác lúc trước Lâm Thông có, tiên cơ mất đi, từng bước nguy cơ

Hải Đông Thanh rống giận, thân thể nhoáng lên một cái, bấm quyết gian lập tức 100 vạn kiếm khí ầm ầm bạo phát, chạy thẳng tới Mạnh Hạo đang tới, muốn đi ngăn cản Mạnh Hạo đuổi giết nam tu kia

Còn nữ tử kia lúc này đầy mặt sát khí, cũng có lo lắng, nàng và nam tu kia là đạo lữ, lúc này nội tâm xé rách, không tiếc hao phí sinh mạng, mạnh thiêu đốt, tránh thoát ra đệ bát cấm, phun ra máu tươi, hướng về Mạnh Hạo nháy mắt mà đến

Dừng tay! ! Nàng vang lên thanh âm thê lương, bén nhọn

Nam tu kia bị Mạnh Hạo đả kích một loạt, lúc này cắn răng lui về sau, hắn biết, chỉ cần kiên trì đến khi đồng bạn lại tới, hắn liền được cứu, mà hết thảy chỉ cần thời gian mấy hơi thở liền đủ

Nhưng ngay lúc này, tốc độ Mạnh Hạo đột nhiên bạo tăng, dưới vài bước, khí thế ầm ầm bạo phát, khiến cho hư vô vặn vẹo, Hải Đông Thanh và nữ nhân kia đều tâm thần chấn động

Nam tu vốn này liền trọng thương, thời khắc này còn hơn thế, phát ra tiếng hét thảm thê lương, bị Mạnh Hạo chợt đuổi kịp, tay phải một quyền rơi xuống, đánh vào ngực của hắn

Trực tiếp nổ tung, toàn thân nam tu sụp đổ, chia năm xẻ bảy, nhưng lại không chết, tiên hồn của hắn vào trước khi thân thể vỡ nát liền tự mình bay ra, khi đang muốn chạy trốn, Mạnh Hạo bỗng nhiên hừ một tiếng

Một tiếng hừ lạnh ẩn chứa Đạo Thần Kinh của Mạnh Hạo, thần thức cường hãn, hóa thành trùng kích, khiến cho tiên hồn của nam tu lập tức run rẩy, phát ra tiếng hét thảm, tay phải Mạnh Hạo giơ lên hư không một trảo, bạch cốt trường thương xuất hiện, hướng về tiên hồn mạnh ném một cái, sau đó không trở lại đi xem, khi xoay người, tay phải nắm lại trực tiếp đánh vào trước người nữ tử ở phía sau lúc này đang thê lương tiến đến

Tiếng sấm bỗng nhiên vang lên, nữ nhân kia phun ra máu tươi, thân thể không bị khống chế thụt lùi, mà ở giữa hai người, lực đánh vào khuếch tán khiến cho những kiếm khí đang tới kia bị đụng phải, ở giữa không trung dừng lại trong nháy mắt

Cũng chính là một cái chớp mắt này, bạch cốt trường thương trực tiếp xuyên thấu mi tâm của tiên hồn nam tu kia, nháy mắt đi qua, tiên hồn này mạnh chấn động, mang trong mắt không thể tin, cả tiên hồn vỡ vụn, hình thần câu diệt!

Không! ! Nữ nhân kia thân thể run rẩy, thanh âm không giống người âm, mang thê thảm và điên cuồng không cách nào hình dung

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1463: Thiện niệm

Tất cả đã xảy ra, nếu thật nói thời gian thì không sai biệt lắm là mười hơi thở! Mười hơi thở trước, Mạnh Hạo đi ra khỏi quầng sáng, mười hơi thở sau, hắn mạnh giết một người! Một trận chiến này là chân chính cường sát, ở trong ba người cưỡng ép, đánh chết một người! Gọn gàng sạch sẽ, không có chút chần chừ nào, tất cả đều bị Mạnh Hạo tính toán đến chính xác, cường sát này chẳng những hiển lộ sự tàn nhẫn của hắn, còn có chuẩn xác chiếm cứ nắm chắc cùng với trên người Mạnh Hạo có rất nhiều thần thông tổ hợp ở cùng một chỗ, đổi lấy

khiến nội tâm mọi người đều chấn động chiến lực cường hãn

Vũ Văn Kiên hai mắt co rút lại, hít ngược một hơi, hắn biết Mạnh Hạo mạnh, nhưng lại không nghĩ rằng, không ngờ

mạnh như thế

Hắn tự hỏi cho dù là bản thân, cũng không làm được trong mười hơi thở, đánh chết vị nam tu kia càng thêm khó khăn, là còn có hai người khác đang ngăn trở

Mà Mạnh Hạo lại làm được, nước chảy mây trôi, thậm chí một quyền khi xoay người, mượn lực trả lực, chẳng những đánh bay nữ nhân kia, còn chấn động kiếm khí lại tới, mượn thời gian kiếm khí chợt ngừng, hắn đã nhanh chóng đi về phía trước

Không ngờ

Không phải lui về sau, mà là đi về phía trước! Vũ Văn Kiên thấy một màn như vậy sau, nội tâm càng chấn động hơn, đây mới là điều khiến hắn kinh ngạc cùng kiêng kỵ nhất

Mạnh Hạo mạnh, không đáng sợ, đáng sợ chính là phong cách chiến đấu cùng bá đạo

Đổi lại là những người khác, lúc này lựa chọn đầu, nhất định là nhân cơ hội lui về sau, kéo ra khoảng cách sau tái chiến, nhưng Mạnh Hạo lại không như vậy, mà là mượn cơ hội này nhanh chóng đi về phía trước, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền tới gần nữ nhân kia

Mà sự lựa chọn này cũng khiến Vũ Văn Kiên hít sâu một hơi, bây giờ tâm tình nữ tử này là không ổn định nhất, lựa chọn nàng, bản thân đã chiếm cứ tiên cơ

Nhưng sự lựa chọn này cũng là nguy hiểm nhất, nếu như là ta, ta sẽ chọn Hải Đông Thanh!

Chết chết chết!

Nữ tử này nổi điên

Khi Mạnh Hạo lại tới, nàng không có chút ý niệm nào, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, giết chết Mạnh Hạo, cho dù bỏ ra hết thảy, nàng đều nguyện ý

Trong gào thét, nữ tử này toàn thân ầm ầm thiêu đốt, nhưng lại là trực tiếp hy sinh thọ nguyên, lấy khô héo đổi lấy khoảnh khắc thăng hoa, hướng về Mạnh Hạo

Khi bấm quyết, xung quanh nàng đột nhiên xuất hiện vô số tơ bông, xoay tròn trở thành gió lốc, hóa thành biển hoa, che mất Mạnh Hạo

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo bị che mất, tay phải hắn mạnh vung lên, lập tức không ít đậu đen bay ra, trong tiếng ba ba hóa thành tiểu nhân, từng tên một trong nháy mắt hướng về nữ nhân kia, phát ra âm không tiếng

động thê lương, thân thể mơ hồ, chạy thẳng tới nữ tử

Nhưng lại là thừa dịp nữ tử lúc này tâm thần không xong muốn đi đoạt xá

Từng tên một đậu đen tiểu nhân trực tiếp chìm vào trong thân thể nữ tử này, cưỡng ép đoạt xá

Nữ tử thân thể mạnh run rẩy, sắc mặt biến hóa, thê lương hét lên, thần thông của nàng bất ổn, Mạnh Hạo không ngờ đều không có né tránh, cất bước trực tiếp liền từ trong biển hoa gió lốc đi ra, chạy thẳng tới nữ tử

Hắn tốc độ cực nhanh, thân thể lại hóa thành kim bằng

Ánh sáng vàng lóe lên một cái, trực tiếp liền xuất hiện ở trước mặt nữ tử này, tay phải nâng lên, mạnh một quyền

Trong tiếng nổ vang, nữ tử phun ra máu tươi, thân thể lập tức lui về sau, vẻ mặt vặn vẹo, đậu đen tiểu nhân trong cơ thể nàng đang từng tên một đoạt xá thất bại, nhưng mỗi một lần thất bại, đều sẽ tan chảy làm trùng kích thần thức, khiến nữ tử này vốn là tâm thần đại loạn, từ từ điên cuồng

Tất cả vẫn là nhanh như một tia chớp xảy ra

Hải Đông Thanh sắc mặt biến hóa, hắn không thể để cho Mạnh Hạo cho dù có mạnh đến mấy đi nữa giết một người, nếu không, hôm nay hắn sẽ nguy hiểm, lúc này gầm nhẹ bấm quyết, lập tức chung quanh hắn bất ngờ có chín thanh kiếm biến ảo

Lăng Thiên Ý, Cửu Kiếm Phong Sát! Hắn rống lớn, chín thanh kiếm này vù vù, không ngờ ở trung tâm chín thanh kiếm, trong hư vô xuất hiện một thân ảnh, đó là một lão già, bộ dáng mơ hồ, nhìn không rõ, nhưng lại có một cỗ kiếm ý kinh thiên từ trên người hắn bạo phát, thúc giục chín

thanh kiếm này chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Mạnh Hạo khẽ cau mày, chín thanh kiếm này uy hiếp hắn vốn là có hạn, mà khi lão già thân ảnh hư ảo trong chín thanh kiếm kia ra, lập tức này chín thanh kiếm liền không giống, phảng phất có linh, kiếm ý tăng nhiều

Mà lúc này nếu là né tránh, hắn vẫn có thể tránh, nhưng sau khi tránh ra liền sẽ mất đi tiên cơ giết nữ tử này, cho nữ tử này thời gian

Một khi nàng khôi phục tâm tình, bức những đậu đen tiểu nhân kia ra, lại liên hiệp với Hải Đông Thanh ở cùng một chỗ, như vậy bên mình sẽ có phiền toái

Những ý niệm này ở trong đầu Mạnh Hạo nhanh chóng lóe lên sau, trong mắt hắn lộ ra một chút kiên nghị, không chần chờ chút nào, không để ý tới chín thanh kiếm phía sau nữa, cất bước, hóa thân kim bằng, gào thét trong nháy mắt tới gần nữ nhân kia, hung hăng một trảo

Nữ tử này phát ra tiếng hét thảm thê lương, trên thân thể trực tiếp bị xé mở một mảnh máu thịt, trong mắt của nàng từ từ rõ ràng, đậu đen tiểu nhân bị nàng bức ra, nhưng mỗi một lần bức ra, trùng kích đến từ thần thức khiến nàng đều thân thể run rẩy, máu tươi phun ra

Cố nén trùng kích thần thức, nữ tử há miệng này, trực tiếp có một đạo huyết quang từ trong miệng nàng bay ra, ở giữa không trung hóa thành một cái dù màu máu, mạnh tạo ra, muốn đi cản trở

Mạnh Hạo không dừng lại chút nào, tay phải vung về phía trước một cái, cuồng phong gào thét, đầu lâu Huyết Yêu dữ tợn ra, gầm thét một ngụm nuốt dù máu vào, mà Mạnh Hạo trực tiếp xuyên thấu đầu lâu Huyết Yêu, kim bằng hóa thành thân người, tay phải nắm lại, trực tiếp đánh mi tâm của nữ tử

Nhưng ngay lúc này, thanh kiếm thứ nhất trong chín thanh kiếm với tốc

độ cực nhanh, xuyên thấu hư vô, ầm một tiếng đâm vào phía sau lưng Mạnh Hạo, sau khi đâm vào, trong nháy mắt biến mất, trở thành kiếm ý, ở trong cơ thể Mạnh Hạo trực tiếp trôi đi phá hủy

Mạnh Hạo kêu lên một tiếng đau đớn, tay phải run nhè nhẹ, nữ nhân kia nắm lấy cơ hội cưỡng ép tránh ra, nhưng Mạnh Hạo hừ lạnh như cũ vẫn là đánh một quyền này ra, chỉ có điều không phải đánh vào mi tâm, mà là ngực

Nữ tử phun ra máu tươi, trên ngực máu thịt bầy nhầy, bay nhanh lui về sau, không ngờ mượn lực lượng của Mạnh Hạo, phản bức ra mấy đậu đen tiểu nhân, trong mắt nàng càng thêm thanh minh, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, phất tay một mảng sương mù đỏ xuất hiện, che đậy bốn phía, phía sau Mạnh Hạo có ba thanh kiếm nháy mắt lại tới

Phốc phốc phốc! Ba thanh kiếm này trực tiếp đâm vào trên người Mạnh Hạo, hóa thành kiếm ý phá hủy toàn thân Mạnh Hạo

Khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, mắt trái lóe lên một cái, Tinh Thần Thạch xuất hiện nhanh chóng bao trùm, tốc độ trong nháy mắt bạo tăng, cả người hóa thành sao băng, trực tiếp tách sương mù đỏ cản trở ra, xuất hiện ở trước mặt nữ nhân kia, hung hăng đập một cái

Nữ tu này mở to mắt, hai tay bay múa, nhiều pháp bảo bay ra, trên người nàng cũng có chiến giáp biến ảo, nhưng những pháp bảo kia ở dưới thần thông của Mạnh Hạo, toàn bộ bẻ gãy nghiền nát

Cái khiên sụp đổ, quầng sáng vỡ vụn, phòng hộ do vòng tay hóa thành tấc tấc nổ tung, ngay cả chiến giáp trên người nàng cũng đều trực tiếp vỡ vụn, mắt thấy sắp tử vong, bỗng nhiên, trên cổ nữ tử này đeo một sợi dây chuyền, trong giây lát tràn ra ánh sáng nhu hòa

Ánh sáng này trong nháy mắt bao trùm toàn thân nữ tử, mơ hồ trong ánh sáng này, phảng phất có thân ảnh một nam nhân mơ hồ xuất hiện, nhẹ

nhàng ôm lấy nàng, lui về phía sau

Nam nhân này dĩ nhiên là vị nam tu lúc trước bị Mạnh Hạo chém chết! Đây không phải là phân thân của hắn, mà là một luồng tàn hồn, một lạc ấn trong dây chuyền này, chế tạo làm bảo vật bảo vệ tánh mạng cho nữ tử này, cũng là một tia ấn ký cuối cùng của nam tu trên thế giới này

Một khi dùng liền sẽ tiêu tán

Không! Nữ tử chảy nước mắt, thân thể mặc dù lui về phía sau, nhưnglòng của nàng đang vỡ vụn

Ầm một tiếng, tinh tú bị ngăn cản, không thể diệt sát nữ tử này, Mạnh Hạo thân ảnh biến ảo ra, khóe miệng tràn ra máu tươi, thầm thở dài một tiếng

Ta cũng không muốn giết người, nhưng cục diện hôm nay, là ta không giết các ngươi, các ngươi liền sẽ tới giết ta, có lẽ tình yêu của đạo lữ hai người các ngươi có chỗ xúc động lòng người, nhưng

Cần gì phải chủ động đến chọc ta? Mạnh Hạo lắc đầu, thân thể lớn bước ra, tay phải khi nhấc lên nắm lại, một quyền rơi xuống, trong tiếng nổ “ầm ầm”, hư ảnh nam nhân bảo vệ nữ tả này nhanh chóng tiêu tán

Cũng được, tuy chúng ta là đối địch, cho dù ta không giết ngươi, các ngươi cũng sẽ giết ta, cũng thấy tại phân thượng các ngươi tình nghĩa, ta

giúp các ngươi một phen

Mạnh Hạo mạnh nâng tay phải lên, không nắm đấm nữa, mà là thần hỏa bạo phát, tạo thành một cái biển lửa trong tay của hắn mạnh vung lên, trực tiếp bao trùm nữ nhân cùng với tàn hồn nam nhân ở bên trong, ngọn lửa ngập trời

Ở trong ngọn lửa này, nữ nhân kia toàn thân thiêu đốt, nàng vốn là hư nhược, lúc này trực tiếp thân thể trở thành tro bụi, mà tiên hồn của nàng không tiêu tán, bị thần hỏa Mạnh Hạo bao trùm, nhưng không bị thương tổn, mà là cuốn hồn bọn họ chạy thẳng tới bầu trời

Dùng thần hỏa, mở sông Hoàng Tuyền, mặc dù Như Phong Giới này quy tắc không trọn vẹn, nhưng cũng phải có địa phủ

Mạnh Hạo tay phải một quyền đánh phía bầu trời, lập tức bầu trời run rẩy, mà thần hỏa lại đánh sâu vào, trực tiếp mở ra một cái hư không lổ lớn, bên trong đen như mực, phảng phất có một con sông nước đàn chảy đi, bên trong có nhiều hồn đang ngủ say

Hồn hai người nam nữ kia lúc này cũng nhanh chóng chìm vào trong hắc động này, khi chìm vào nước sông, tàn hồn nam nhân kia quay đầu lại nhìn về phía Mạnh Hạo, không còn là cừu hận, mà là mang phức tạp, cuối cùng lộ ra một chút cảm kích

Biến mất không thấy

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, bỗng nhiên xoay người, tay phải nâng lên hướng về phía trước nhấn một cái, lập tức bốn phương tám hướng nổ vang, ở trước bàn tay Mạnh Hạo có năm thanh kiếm, trực tiếp bị dừng lại, sát cơ mãnh liệt, nhưng không cách nào trùng kích vào

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, toàn thân tu vi bạo phát, đối kháng mấy thanh kiếm này, Hải Đông Thanh sắc mặt âm trầm, đè xuống rung động trong nội tâm, rống giận nháy mắt mà đến

Hắn bấm quyết, lập tức chừng mấy trăm vạn kiếm ảnh ngưng tụ, hóa thành một thanh đại kiếm kinh thiên, không phải chém, không phải gọt, mà là đâm

Hướng về Mạnh Hạo, rầm rầm đâm tới

Thiên địa biến sắc, gió mây nghịch chuyển! Nhưng ngay khi đại kiếm này tới một cái chớp mắt, Mạnh Hạo tay trái bỗng nhiên nâng lên, mạnh nắm tay, Sát Thần Quyền ầm ầm bạo phát, hướng về đại kiếm, trực tiếp đánh một quyền! Rầm rầm rầm! Đại kiếm này từ mũi kiếm bắt đầu sụp đổ, chớp mắt một cái, liền ở giữa không trung toàn bộ bể ra, mấy trăm vạn kiếm ảnh, không dư thừa chút nào, toàn bộ tan rã

Hải Đông Thanh lại phun ra máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ

Quá mạnh mẽ ! ! Nội tâm Hải Đông Thanh run rẩy, Mạnh Hạo cường hãn, từ cường sát bắt đầu, một đường trực tiếp nghiền ép tâm thần của hắn, khiến hắn run rẩy, khiến hắn dâng lên khủng khiếp, đó là cảm thụ như khi hắn đối mặt Đạo Thiên! Mà Mạnh Hạo sau khi đánh ra một quyền Sát Thần, hắn ngửa mặt lên trời vừa hô, toàn thân mạnh bành trướng, tiếng động ầm ầm truyền ra, năm thanh kiếm trước người hắn toàn bộ vặn vẹo, trực tiếp nổ tung, cùng lúc đó, bốn thanh kiếm trong cơ thể Mạnh Hạo cũng đều bị sanh sanh từ trong cơ thể bức ra

Cường hãn, như Chiến Tiên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1464: Giết Hải Đông Thanh

Một màn này khiến Vũ Văn Kiên trên ngọn núi trong quầng sáng hô hấp dồn dập, nội tâm đã sớm định vị lại Mạnh Hạo

Hiện tại, tới phiên ngươi ! Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía Hải Đông Thanh, nhàn nhạt lên tiếng

Toàn thân hắn khí thế bạo phát, cảnh giới Vĩnh Hằng cấp tốc vận chuyển, thương thế bằng mắt thường có thể thấy được đang khôi phục nhanh chóng

Hải Đông Thanh ánh mắt co rút lại, Mạnh Hạo cường hãn khiến hắn kinh khủng, nội tâm sớm đã nổi lên sóng lớn

Hắn chính mắt thấy Mạnh Hạo cường sát nam nữ tu sĩ, thủ đoạn tàn nhẫn, xuất thủ nóng nảy, làm trái tim hắn tăng tốc nhảy lên

Mạnh Hạo quá mạnh mẽ, không phải ta có thể đối phó, chỉ có Đạo Thiên mới có thể chém chết Mạnh Hạo này! Nghĩ tới đây, Hải Đông Thanh lập tức dâng lên thối ý, loại bóng tối tử vong đó ở trong tâm thần của hắn điên cuồng nảy sanh, bao trùm cả khu vực, hắn không chần chờ chút nào, gần như khi hai mắt Mạnh Hạo nhìn đến, thân thể bay nhanh lui về sau, vứt bỏ một trận chiến này, triển khai tốc độ cao nhất bỏ chạy bảo vệ tánh mạng

Còn muốn chạy? Mạnh Hạo thân thể bước ra một bước, cả người khí thế trực tiếp bạo phát

Thần Thất Đạp bỗng nhiên triển khai, không ngừng đi về phía trước,

bước thứ nhất, bước thứ hai, bước thứ ba

Theo đi ra, Mạnh Hạo sát ý ngập trời, cả người nhìn như bình thường, nhưng lại dẫn động bầu trời biến sắc, nhật nguyệt đều rung chuyển, cuồng phong gào thét, trong cảm thụ của Hải Đông Thanh, Mạnh Hạo bước ra mấy bước này, cả người dường như to lớn, gần như trời xanh! Hải Đông Thanh sắc mặt đại biến, hắn biết thuật pháp này, hắn ban đầu ở trong quầng sáng tận mắt nhìn thấy, Mạnh Hạo chính là dùng thuật pháp này, đánh bại Lâm Thông

Nguy cơ trước mắt, Hải Đông Thanh không kịp trốn ra xa hơn, hắn gầm nhẹ hai tay bấm quyết, hướng về bầu trời mạnh nâng lên, lập tức thân thể hắn run rẩy, vô số kiếm khí từ trong cơ thể hắn bộc phát ra

1 triệu, 5 triệu, cho đến

Ngàn vạn! Ngàn vạn kiếm khí che phủ trời đất, tạo thành gió lốc kiếm, ầm ầm chạy ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo trong nháy mắt

Mạnh Hạo đi ra bước thứ tư, bước thứ năm

Bước thứ sáu, bước thứ bảy! Một cái chân to từ trên trời giáng xuống, hướng về gió lốc kiếm khí của Hải Đông Thanh ầm ầm rơi xuống

Nơi đi qua, từng đạo kiếm khí trực tiếp sụp đổ vỡ vụn, rối rít tan rã

Trong chớp mắt, ngàn vạn kiếm khí nhưng lại không có cách nào cản trở chân to này, sụp đổ

Chân to này dường như xuyên qua hư vô, mang ý chí vỡ vụn hết thảy, rơi vào trên người của Hải Đông Thanh

Hải Đông Thanh hai mắt co rút lại

Nguy cơ trước mắt, hắn bấm quyết thân thể mạnh khô quắt xuống, duy chỉ có tay phải lúc này sáng bóng như thủy tinh, trên vẻ mặt dữ tợn và điên cuồng, bỗng nhiên một chỉ tay hướng về chân to lại tới

Chí Tôn Thiên, Đạo Pháp Sơn! Hắn rống lớn

Lập tức có một tòa kiếm sơn ầm ầm biến ảo

Khi xuất hiện ở trước mặt hắn tán phát dao động kinh người, trực tiếp liền đối kháng với chân to trên bầu trời rơi xuống

Rầm rầm rầm rầm! Kiếm sơn run rẩy, đang bị chân to t kia hải đạp, từng cái khe nứt nháy mắt xuất hiện, trong chớp mắt, liền chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số mảnh vỡ, hướng về bốn phía ầm ầm khuếch tán

Hải Đông Thanh bị cắn trả, phun ra máu tươi, trong vẻ mặt lộ ra tuyệt vọng, hắn trơ mắt nhìn chân to kia một đường bẻ gãy nghiền nát, hủy diệt gió lốc, sụp đổ kiếm sơn, thay thế bầu trời trong mắt mình, trở thành một mảnh bóng tối to lớn, ầm một tiếng, rơi vào trên người của hắn

Không thể chống cự, khó có thể kháng cự, dưới khí thế như ý trời này, Hải Đông Thanh có loại ảo giác bản thân là con kiến, tiếng hét thảm thê lương truyền ra

Thân thể hắn bị chân to dầy xéo, ầm ầm sụp đổ, máu thịt chia năm xẻ bảy, cả người hình thần câu diệt, trực tiếp trở thành một phiến sương máu

Chân to cùng theo tiêu tán, khí thế trên người Mạnh Hạo mượn đến cũng nhanh chóng rớt xuống, nhưng hắn lại không buông lỏng chút nào, mà ở khí thế bản thân rơi xuống đồng thời, hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng tới nơi thân thể Hải Đông Thanh nổ tung

Gần như ngay tại khoảnh khắc Mạnh Hạo lại tới, phiến sương đỏ tươi tứ

tán kia đột nhiên lần nữa ngưng tụ, trong chớp mắt, giống như thời gian nghịch chuyển, thân ảnh Hải Đông Thanh xuất hiện lần nữa, vẻ mặt hắn hoảng sợ, sau khi xuất hiện trực tiếp cắn chót lưỡi phun ra máu tươi, máu tươi của hắn ở giữa không trung ầm ầm tản ra, tạo thành một cái huyết thuẫn, mà bản thân hắn lại là điên cuồng lui về sau

Trên vẻ mặt của hắn mang khủng khiếp mãnh liệt, cũng có oán hận ngập trời

Ta thế mà lại chết một lần! Chết tiệt Mạnh Hạo, ngươi ép ta hao phí một lần hồn bất diệt danh sách! !

Ta không cam lòng! Hải Đông Thanh gào thét, nhưng nội tâm của hắn lại là đang run rẩy, tốc độ bỏ chạy nhanh hơn, ầm một tiếng, trực tiếp bỏ chạy nghìn trượng

Mạnh Hạo hừ lạnh, không có chút ngoài ý muốn nào, việc Hàn Thanh Lôi và Lâm Thông sớm đã khiến Mạnh Hạo hoàn toàn hiểu rõ hồn bất diệt, cho nên trước hắn mới không có buông lỏng, mà ở sau khi Hải Đông Thanh tử vong, nhanh chóng đi qua

Ngươi đã không xứng xưng là danh sách, Mạnh mỗ chưa bao giờ giết qua danh sách, hôm nay rất muốn biết, giết một cái danh sách cũng sẽ có khen thưởng của Như Phong Giới hay không

Khi Mạnh Hạo lên tiếng, vung tay một cái, lập tức đầu lâu Huyết Yêu xuất hiện, ở trước mặt Mạnh Hạo đón gió thấy tăng, Mạnh Hạo hút một cái, lập tức huyết thuẫn do biển máu hợp thành ầm ầm run rẩy, trực tiếp sụp đổ, bị đầu lâu Huyết Yêu toàn bộ hút đi

Mạnh Hạo cả người như một mũi tên rời cung, ong một tiếng xuyên qua đầu lâu Huyết Yêu, hướng về Hải Đông Thanh bỏ chạy, nháy mắt tiến đến, sát cơ bốn phía, mắt thấy liền muốn đuổi kịp

Hải Đông Thanh sắc mặt tái nhợt, phát ra một tiếng hét, hai tay bấm quyết, thân thể mạnh vặn vẹo, khi há miệng, bất ngờ có một đạo kiếm quang từ trong miệng hắn phun ra, theo kiếm quang xuất hiện lại là năm thanh kiếm màu sắc khác nhau! Năm thanh kiếm này đều là ảnh hư ảo, nhưng khi xuất hiện lại có cường hãn ý khiến Mạnh Hạo hai mắt co rút lại bộc phát ra

Can chúc mộc, phùng xuân!

Tâm chúc hỏa, ngụ hạ!

Tỳ chúc thổ, duyên trung!

Phế chúc kim, táng thu!

Thận chúc thủy, long đông! Hải Đông Thanh vẻ mặt dữ tợn, rống lớn hai tay bấm quyết, lập tức năm đạo kiếm quang kia lần lượt thay đổi lẫn nhau, nhưng lại tạo thành một cái kiếm trận!

Ngũ tạng ngũ hành, phối hợp cùng sinh, ngày đêm lưu chuyển, vô thủy vô chung! !

Tiểu Ngũ Hành Kiếm Trận! Hải Đông Thanh hai tay hung hăng đẩy mạnh về phía trước, lập tức năm đạo kiếm quang này vây quanh lẫn nhau, trở thành Ngũ Hành Kiếm Trận, trong tiếng nổ “ầm ầm” chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Đây là kinh thiên kiếm pháp mà Hải Đông Thanh nắm giữ, giống như Chí Tôn Pháp, thậm chí có thể nói, so với Chí Tôn Pháp, đây mới phải đòn sát thủ mà hắn chân chính không muốn người biết

Ngay cả Đạo Thiên cũng không biết, Hải Đông Thanh âm thầm còn có thuật này, thậm chí đòn sát thủ này là Hải Đông Thanh vì ngày sau thoát khỏi tay Đạo Thiên mà chuẩn bị

Dù sao, không có có danh sách nguyện ý trở thành tùy tùng những danh sách khác, hắn nhìn như không thèm để ý, nhưng lại so với ai khác đều để ý! Mạnh Hạo ánh mắt nhoáng lên một cái, tại Tiểu Ngũ Hành Kiếm Trận này gào thét mà đến, sát cơ ngập trời, hắn bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, thân thể chẳng những không lui về sau, ngược lại tốc độ nhanh hơn, bỗng nhiên phóng đi, khi đến gần Ngũ Hành Kiếm Trận, bỗng nhiên hắn nâng tay phải lên, hướng về Ngũ Hành Kiếm Trận cách không một chưởng

Yêu Phong đệ ngũ cấm, Chính Phản Cấm! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, Yêu Phong đệ ngũ cấm có thể phá trận pháp cấm chế trong thiên hạ, lúc này xuất hiện, lập tức trong lòng bàn tay Mạnh Hạo xuất hiện một cái khe nứt

Cái khe nứt này vừa mới xuất hiện, vốn là trạng thái cắn nuốt hấp thu, nhưng trong chớp mắt, liền bỗng nhiên nghịch chuyển, chính phản chuyển hoán, theo Mạnh Hạo tay phải đẩy về phía trước

Ầm một tiếng, Ngũ Hành Kiếm Trận đang tới bỗng nhiên run rẩy, nhưng lại toàn bộ thụt lùi, giống như có một cỗ sức dãn bạo phát, xuất hiện chống đỡ vô hình, chống vô hình kiếm trận, hướng ra phía ngoài khuếch trương

Mà thân ảnh Mạnh Hạo khi Ngũ Hành Kiếm Trận khuếch trương, lộ ra khe hở ở giữa, như một tia chớp, ầm ầm xuyên thấu xuất hiện ở trước mặt Hải Đông Thanh

Trên mặt Hải Đông Thanh lộ ra rung động, mang không thể tin, sau đó nhanh chóng điên cuồng, tay phải Mạnh Hạo như sấm sét, trực tiếp đặt tại cái trán Hải Đông Thanh

Nhưng đảo mắt, Mạnh Hạo liền thân thể lập tức lui về sau, bấm quyết cũng không kịp, Hải Đông Thanh ngửa mặt lên trời cười to, vô cùng thê

lương, thân thể ầm một tiếng, nhưng lại lựa chọn tự bạo

Không cần Mạnh Hạo tới giết, hắn trước tự bạo, tiếng sấm ngập trời, thân thể hắn chợt nổ tung, tạo thành gió lốc hướng về bốn phía điên cuồng đánh sâu vào, Mạnh Hạo không ngừng lui về phía sau, ở nơi Hải Đông Thanh tự bạo, sương máu lần nữa ngưng tụ, thân ảnh Hải Đông Thanh lại một lần nữa xuất hiện

Lần này, sắc mặt hắn càng tái nhợt hơn, không có nửa điểm chần chờ, xoay người cấp tốc bỏ chạy

Thân thể hắn run rẩy, dũng khí vừa rồi hắn sử dụng tự bạo đều toàn bộ đánh mất, bởi vì

Đây là mệnh cuối cùng của hắn , một khi lần này chết đi, hắn liền chân chính hình thần câu diệt

Hai lần hồn bất diệt, năm đó Đạo Thiên vì một chút nguyên nhân đặc biệt, hắn không có sử dụng, mà là lựa chọn khuất phục, nếu không như thế, vừa rồi hắn đã chân chính tử vong

Trước mắt hắn run rẩy, liều mạng toàn lực bay nhanh, tay phải hắn nâng lên, hướng về ngực mạnh nhấn một cái, máu tươi phun ra, thân thể Hải Đông Thanh cấp tốc khô héo, theo khô héo, sọ đầu của hắn cũng không ngừng bành trướng, trong chớp mắt, thân thể hắn liền như dị dạng, đầu thì to, thân thể thấp bé

Thậm chí trên trán của hắn đều có rất nhiều gân xanh toàn tâm toàn ý

Hư không khai! Hải Đông Thanh rống to một tiếng, hắn hy sinh thân thể, đổi lấy đầu khổng lồ, đồng dạng, cũng đổi lấy thần thức điên cuồng bạo phát, ngưng tụ tại mi tâm, chợt tràn ra, trực tiếp tạo thành một cái trận pháp to lớn

Đó là truyền tống trận, là trận pháp hắn trước kia cơ duyên bị khắc lại khắc ở trong linh hồn, lấy thần thức làm động lực, lúc này bỗng nhiên triển khai, sẽ phải bỏ chạy

Pháp này đặc thù, chỉ có danh sách hai lần hồn bất diệt mới có thể thi triển, nếu không, hắn sớm đã dùng

Thời khắc này trận pháp sóng gợn xuất hiện chung quanh hắn, mắt thấy sẽ phải truyền tống

Mạnh Hạo trong mắt sát cơ lóng lánh, Hải Đông Thanh khó khăn mới giết, khiến hắn đối với danh sách bản thân lại khắc sâu hơn, lúc này mạnh cất bước, lần nữa đi ra, cả người hóa thân đại bàng màu vàng, tốc độ lập tức bạo tăng, rầm rầm hướng về Hải Đông Thanh trực tiếp đuổi theo, mắt nhìn xung quanh đối phương có sóng gợn truyền tống, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải bỗng nhiên nâng lên, hướng về Hải Đông Thanh một chỉ tay

Yêu Phong đệ bát cấm!

Đệ bát cấm, Cấm Thân pháp, lúc này triển khai, lập tức phong ấn tu vi trong cơ thể Hải Đông Thanh, tính cả thần thức cũng bị phong ấn, khiến cho truyền tống trận này trong nháy mắt mất đi thần thức tràn vào tạo thành động lực

Không! ! Hải Đông Thanh phát ra tiếng động tuyệt vọng thê lương

Lần này, ngươi chân chính tử vong, chính là danh sách đầu tiên chết ở trong tay Mạnh mỗ

Mạnh Hạo thanh âm nhẹ nhàng hồ ra, một cái chớp mắt tới gần

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1465: Ta tên Đạo Phương

Khi giọng nói mơ hồ bất định của Mạnh Hạo vang lên khắp bốn phương tám hướng, tay phải của hắn đã đặt lên trán của Hải Đông Thanh, khẽ nhấn một cái...

Ầm!

Hai mắt Hải Đông Thanh trợn trừng, trong chớp mắt, đầu lâu của hắn xuất hiện từng vết nứt, sau đó là thân thể, rồi toàn thân liền nổ tung, chia năm xẻ bảy.

Hết thảy ấn ký của Hải Đông Thanh trên thế giới này đều hoàn toàn tan biến, cùng lúc đó, truyền tống trận xung quanh cũng tiêu tán.

Hắn bị Mạnh Hạo giết chết ba lần, rốt cục thần hình cũng bị câu diệt triệt để!

Gần như ngay khi hắn vừa chết đi, tại đống máu thịt của hắn có một cái ấn ký danh sách bay ra, ấn ký tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, bay thẳng tới Mạnh Hạo.

- Lời nói của Vũ Văn Kiên không thể tin được, lúc trước hắn nói đã từng giết chết Hải Đông Thanh một lần, hiện tại xem ra, đó căn bản chỉ là tầm bậy!

Khi Mạnh Hạo phải giết Hải Đông Thanh hai lần mới hoàn toàn tiêu diệt được hắn, liền ý thức được điểm này, lúc này hắn hừ lạnh một tiếng, thu lại ấn ký.

Trong chớp mắt, ấn ký liền sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, tại một sát na này, mi tâm của Mạnh Hạo đột nhiên đau nhói, rất nhanh, ấn ký

của hắn lại hiện ra, nhưng ấn ký này so với trước kia phức tạp hơn, nhìn kỹ cũng không nhận ra đó chính là 2 cái ấn ký chồng lên nhau, mà chỉ có thể cảm thấy, hoa văn trên ấn ký trông rất phức tạp, dường như có nhiều biến hóa trong đó.

Cùng lúc đó, thân thể Mạnh Hạo chợt chấn động, từ ấn ký nơi mi tâm truyền ra một cỗ lực lượng không cách nào tưởng tượng nổi, Yêu Phong cấm pháp trong cơ thể hắn bất ngờ tự động vận chuyển, truyền thừa của Yêu Phong nhất mạch cùng khí tức ấn ký danh sách trong khoảnh khắc chợt dung hợp với nhau.

Ngay lập tức, thân thể Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt, một thanh âm như trời long đất lở đánh mạnh vào trong đầu hắn, không ngờ lại trực tiếp dẫn động hồn của hắn, hóa thành một luồng ánh sáng vô hình, bay thẳng lên trời cao.

Trong mơ hồ, Mạnh Hạo thấy được bầu trời, thấy được mình đang ở bên trong luồng sáng bay thẳng vào hư không, rất nhanh hắn đã phá vỡ hết thảy vách ngăn, bay ra khỏi Như Phong Giới, xuất hiện ở trong không gian.

Chưa dừng lại ở đó, hắn vẫn tiếp tục bay lên, chỉ trong chớp mắt đã xuyên toa hết thảy, xuất hiện ở ... Sơn Hải Giới!

Hắn đang đứng ở độ cao khó có thể hình dung, thấy được chín tòa núi đang sắp hàng sừng sững trong không gian, thấy được Nhật Tinh cùng Nguyệt Tinh vây quanh, hắn thấy được chín vùng biển, thậm chí còn thấy được chúng sinh đang sinh hoạt bên trong Cửu Đại Sơn Hải giới.

Ngoài ra, hắn còn thấy được xung quanh Sơn Hải Giới có ba tinh cầu tựa như phụ thuộc vào Sơn Hải Giới vậy.

Mà Như Phong Giới... Chính là một trong ba tinh cầu đó!

Đồng tử Mạnh Hạo co rụt lại, thu hồi ánh mắt rồi nhìn về phía Cửu Đại Sơn Hải giới. Hắn thấp thoáng thấy được cha mẹ hắn đang đứng trên một đường lâu thuộc Nam Thiên Tinh của Đệ Cửu Sơn Hải, hắn muốn cất tiếng gọi, nhưng lại không thể phát ra âm thanh được.

Hắn còn thấy được tỷ tỷ đang tu hành bên trong Đế Tiên Tông, thấy được tất cả người quen trên Đệ Cửu Sơn Hải, nhóc Mập, Trần Phàm, Vương Hữu Tài... Còn có đám người Cửu Bà đang khoanh chân tĩnh tọa trong Cửu Hải Thần Giới, duy trì Như Phong Giới mở ra.

Nội tâm Mạnh Hạo chấn động mạnh. Khi hắn nhìn về phía đỉnh núi thứ chín, bỗng nhiên hắn thấy được một con mắt thật to đang mở bừng nhìn về phía hắn, nhưng lại tỏ ra mờ mịt.

Mạnh Hạo còn thấy được Kha Cửu Tư đang yên lặng tĩnh tọa bên trong Yêu Tiên Cổ Tông, cho đến khi Mạnh Hạo nhìn về phía Đông Thắng Tinh, hắn liền thấy được phân thân của lão tổ Phương gia.

Phân thân của lão tổ Phương gia vốn bất động như pho tượng, nhưng trong sát na này chợt ngẩng mạnh đầu, như xuyên qua hư không nhìn về phía Mạnh Hạo, tỏ ra hơi rung động.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, ánh mắt của hắn nhìn tới chỗ nào trên Cửu Đại Sơn Hải, chỗ đó liền hiện ra rõ mồn một trong mắt hắn. Đây không phải là lần đầu tiên hắn có loại trải nghiệm này, năm xưa khi ngồi trên thuyền trên lênh đênh khắp Thiên Hà Hải kia, hắn cũng đã từng được trải qua một màn tương tự.

Lúc này nhớ lại, ấn tượng về lão nhân ngồi trên chiếc thuyền kia càng thêm khắc sâu trong đầu Mạnh Hạo.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo lại tiếp tục bay lên không, hắn không nhịn được nhìn về núi thứ tư, trong khoảnh khắc nhìn tới, thân thể hắn chợt run mạnh, hắn thấy được... Hứa Thanh!

Mạnh Hạo yên lặng nhìn Hứa Thanh, hắn có thể nhìn thấy nàng rất rõ ràng, nhưng nàng lại không biết. Loại cảm giác “xa tận chân trời, gần ngay trước mặt” này, khiến trong tim Mạnh Hạo tâm có chút đau đớn.

Hứa Thanh đang khoanh chân ngồi trong một dòng sông bạc, xung quanh có người hộ pháp, ngoại hình nàng so với trước khi chuyển thế giống như đúc, giản dị, lạnh lùng mà cũng rất nhẹ nhàng.

- Thanh nhi... Mạnh Hạo lẩm bẩm.

Ngay khi lời nói của hắn vừa truyền ra, trên núi thứ tư, Hứa Thanh đang ngồi tu hành trong dòng sông bạc bỗng nhiên chấn động mạnh một cái, mi mắt run run khẽ mở ra, lộ ra vẻ mờ mịt.

Mấy lão bà xung quanh nàng lập tức tiến lên.

- Thiếu chủ, sao vậy?

Hứa Thanh trầm mặc, lần nữa nhìn lên hư không xa xăm.

- Dường như... có người đang gọi ta. Nàng nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn về phương xa, nơi đó, chính là... Đệ Cửu Sơn Hải.

Ngay khi Mạnh Hạo nhìn về phía Đệ Tứ Sơn Hải, thì trong một sát na này, ở bên trong Đệ Tứ Sơn Hải cũng có một ánh mắt nhìn lại Mạnh Hạo, ánh mắt kia vừa chạm vào ánh mắt Mạnh Hạo lập tức thu lại.

Mạnh Hạo như có điều phát giác, quay đầu nhìn lại, hắn liền thấy được một pho tượng khổng lồ, từ trên pho tượng truyền ra một cỗ uy áp kinh người khiến Mạnh Hạo kinh hãi, cỗ uy áp này so với tất cả những người hắn đã gặp được, đều mạnh mẽ hơn rất nhiều.

- Thì ra là Mạnh Hạo tiểu hữu đang thần du, tiểu hữu không cần lo lắng

cho Hứa Thanh, lão phu đã nhận nàng làm đệ tử, chúc tiểu hữu thần du... mạnh khỏe! Một giọng nói tang thương từ bên trong pho tương kia chợt truyền ra.

Mạnh Hạo trầm mặc, ôm quyền cúi đầu, rồi lần nữa nhìn kỹ Hứa Thanh một lúc, sau đó mới thu hồi ánh mắt, đảo qua Cửu Đại Sơn Hải. Đúng lúc này, hắn chợt nhìn thấy Kháo Sơn lão tổ, Kháo Sơn lão tổ đang lơ lửng trong tinh không của núi thứ tám, miệng ư ử hát, dáng vẻ không tim không phổi, trông rất vui vẻ.

Bỗng nhiên, thân thể hắn run lên bần bật, cho dù không có lông, thì lúc này hắn cũng như nhím xù lông vậy, toàn thân chấn động.

- Ai, là ai đang nhìn trộm ông ngoại ngươi vậy!

- Chết tiệt, cảm giác này, cảm giác này chính là tên Mạnh Hạo khốn kiếp kia, a a a...!

- Lão tổ ta đã chạy tới tận đây, ngươi ngươi ngươi... ngươi vẫn chưa bỏ qua sao?!! Kháo Sơn lão tổ rống lớn, nhìn khắp mọi nơi tìm kiếm, rồi chợt ngẩng mạnh đầu nhìn lên hư không, sau một thoáng sửng sốt, hắn chợt cười to.

- Thì ra ngươi đang ở đó, tới đây, tên nhỏ mắc dịch, có bản lãnh thì ngươi tới đây đi! Kháo Sơn lão tổ đắc ý rống lớn.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên cặp mắt co rút lại, trong trạng thái này, không ngờ hắn chợt phát hiện ra một chỗ không tầm thường trên lưng Kháo Sơn lão tổ, là ở Triệu Quốc.

Mặ đất Triệu Quốc trên lưng Kháo Sơn lão tổ, bất ngờ... có một cánh cửa! !

Cánh cửa này đang phát ra ánh sáng yếu ớt, trong nháy mắt khi Mạnh

Hạo nhìn tới cánh cửa này, hắn liền chấn động mạnh, đó là một loại cảm giác rất quen thuộc, một loại khí tức mà khi ở Yêu Tiên Cổ Tông, hắn đã từng cảm thụ qua.

- Lý chủ truyền thừa! Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, trong lòng chấn động, lúc này hắn mới ý thức được, thì ra, truyền thừa của Lý chủ lại ở trên lưng Kháo Sơn lão tổ!

Chưa kịp suy nghĩ kỹ, Mạnh Hạo phát hiện hắn lại bị luồng sáng tiếp tục kéo lên, bay khỏi Sơn Hải Giới, phóng thẳng lên vô tận hư vô.

Mạnh Hạo áp chế chấn động trong lòng, ngẩng đầu nhìn lên hư không bên trên, trong mắt hắn chợt lộ ra vẻ mong đợi, hắn biết hết thảy những trải nghiệm này, có lẽ chính là do danh sách tạo nên. Nhưng mặc kệ nguyên nhân gì, hắn cũng muốn biết... bên ngoài Sơn Hải Giới, có cái gì!

- Chẳng lẽ như Phong Yêu đời thứ sáu đã từng nói, 33 thiên... chính là 33 kiếp của Sơn Hải Giới?! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, ầm ầm lao đi, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng gần.

Không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên có một tiếng “ầm” truyền ra, dường như Mạnh Hạo vừa đột phá vách ngăn nào đó, rồi hắn thấy được một con đường!

Một con đường tinh không!

Trên con đường này, có 33 cái thế giới, 33 thế giới này giống như 33 tầng phong ấn, tầng tầng bao phủ Sơn Hải Giới lại.

Luồng ánh sáng mang theo hắn một đường nổ vang, trực tiếp xuyên thấu từng cái thế giới một. Sau khi xông qua thế giới thứ 33, sắp sửa nhìn thấy chân tướng phía ngoài, đột nhiên, một luồng sáng vàng óng ánh chợt lóe lên, che khuất toàn bộ tầm mắt của Mạnh Hạo.

Ầm ầm nện xuống!

Thân thể Mạnh Hạo run mạnh, luồng ánh sáng bao quanh hắn lập tức sụp đổ, trong nháy mắt, đám hồn phách này của hắn bị đánh vỡ, trực tiếp tiêu tán. Nhưng trước khi hoàn toàn tiêu tán, hắn chợt nghe được một giọng nói như khai thiên lập địa vang lên.

- Ta tên... Đạo Phương!

Tại Như Phong Giới hạ giới của Sơn Hải Giới, trên quốc vận sơn trong quốc gia thứ bảy, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, oa một tiếng, phun ra một ngụm máu lớn, lảo đảo lui về sau, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Ấn ký trên mi tâm hắn lóe lên vài cái, lúc này mới chậm rãi tắt ngấm, mà Yêu Phong cấm pháp của hắn, cũng dần dần tiêu tán.

- Ánh sáng màu vàng kia, là cái gì vậy!

- Còn có giọng nói kia nữa, Đạo Phương, Đạo Phương... Cái tên này rất quen thuộc, dường như ta đã nghe ở nơi nào rồi thì phải! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, không đợi hắn nhớ lại, đột nhiên, tại trung tâm Thần Miếu của Như Phong Giới bay lên một luồng ánh sáng ngập trời.

Luồng sáng này lớn chừng mười ngàn trượng, vượt qua tất cả luồng sáng trước đó, phóng thẳng lên bầu trời, như muốn phá vỡ bầu trời, tạo nên vô tận sóng gợn, khiến cho thế giới ẩn chứa những dãy núi và pho tượng kia, lại một lần nữa mở ra.

Lập tức tất cả mọi người, bao gồm toàn bộ danh sách, trong chớp mắt này bất kể đang làm chuyện gì, đều không khỏi chấn động ngẩng đầu nhìn lên.

Cho dù là chiến trường ở trung tâm Thần Miếu, trong nháy mắt cũng đều

trở nên yên tĩnh, mọi người đều đang ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn cột sáng trước nay chưa từng có kia.

Lần này, bên trong thế giới trên bầu trời, nơi có ngọn núi cao nhất phía sau chín tòa núi và pho tượng ẩn giấu trong mây mù kia, lúc này bỗng ầm ầm chấn động, đá vụn tróc ra, tạo thành một pho tượng.

Pho tượng này tựa như Chiến Tiên, long trời lở đất, khiến tất cả những thấy được đều chấn động tâm thần, hắn... chính là Mạnh Hạo!

Cùng lúc đó, thanh âm tang thương lạnh như băng kia lại đột nhiên truyền ra, vang vọng khắp bầu trời, vang vọng khắp Như Phong Giới.

- Mạnh Hạo người trong danh sách, Quốc gia thứ chín, giết chóc danh sách khác, vi phạm...

Giọng nói kia vừa nói tới đây, đột nhiên khựng lại, ngay sau đó, ngữ điệu bỗng nhiên biến đổi, không còn là không có tình cảm nữa, mà như xuất hiện một tia khí tức lãnh khốc, cẩn thận lắng nghe, dường như... cùng giọng nói đầu tiên, không quá giống!

- Thưởng... Cổ bảo Thiên Khôi Tiên Phủ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1466: Như Phong phản loạn

Giọng nói kia truyền ra vang vọng khắp bầu trời, tất cả đều có thể nghe được, sắc mặt mọi người ngay lập tức đại biến, phải biết rằng trước giờ Như Phong Giới đều khen thưởng bằng khí vận, chưa từng xuất hiện qua loại chuyện khen thưởng bằng một món pháp bảo.

Hơn nữa, pháp bảo này, còn là một món Cổ bảo! !

Cổ bảo, loại bảo vật cấp Cổ Cảnh này mặc dù nhiều hơn so với bảo vật cấp Đạo Cảnh, nhưng trên thực tế vẫn rất thưa thớt. Như bản thân Mạnh Hạo, hắn thân là thiếu tộc Phương gia, nhưng cũng chỉ được cấp một món ngọc bội Cổ bảo mà thôi, đó cũng chính là biểu tượng thân phận của hắn.

Có thể thấy được, Cổ bảo rất thưa thớt.

Nhưng hiện tại, không ngờ Như Phong Giới nội khen thưởng Cổ bảo, trong nháy mắt trong lòng mọi người nổi lên sóng gió ngập trời, nhất là những người trong danh sách, hai mắt bọn họ trợn tròn, tỏ ra không thể tin nổi.

Đây dù sao cũng chỉ là một đợt thí luyện của danh sách mà thôi, mục đích không phải là vì khiến cho danh sách chết đi, mà là để cho bọn họ trưởng thành trong quá trình cạnh tranh.

Dĩ nhiên, nếu như tử vong ngoài ý muốn, thì cũng không phải là không thể chấp nhận được, nhưng việc danh sách có hai cơ hội hồn phách bất diệt, cũng đã nói rõ vấn đề.

Hải Mộng Chí Tôn không hy vọng danh sách sẽ chết!

Tuy rằng khó tránh khỏi cạnh tranh, nguy cơ tử vong tất nhiên cũng sẽ tồn tại, nhưng với phương thức để cho hồn phách có hai cơ hội bất diệt, nàng đã thành công giảm tỷ lệ thần hình câu diệt đến mức thấp nhất.

Đạo Thiên- danh sách núi thứ nhất chính vì biết được điểm này, cho nên khi hắn ra tay, không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không chân chính giết người, mà chỉ diệt tâm là chính.

Bởi vì hắn hiểu rõ, Hải Mộng Chí Tôn không thích việc này, trừ khi việc đó đối với hắn thật sự có lợi, nếu không, hắn sẽ không giết người. Dĩ nhiên, đó là không tính người hắn vô cùng chán ghét.

- Lần thí luyện này, không giống như trong ghi chép của tông môn những lần trước... Lúc này, Đạo Thiên - danh sách núi thứ nhất đang ở quốc gia thứ tư, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, lẩm bẩm nói nhỏ.

- Là Đông Thanh tử vong sao? Chết ở trong tay Mạnh Hạo... Lần thí luyện này mở ra, không ngờ giết danh sách lại được khen thưởng Cổ bảo!

- Giết một người, liền được khen thưởng Cổ bảo, nếu như giết hai người, giết ba người, hoặc là giết chết tất cả danh dách khác, như vậy sẽ khen thưởng cái gì? Đạo bảo sao?! Vừa dứt lời, Đạo Thiên lập tức hô hấp dồn dập, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, sát cơ mãnh liệt, ngửa mặt lên trời cười lớn.

- Ta thích sự khác biệt này! Trong nháy mắt, sát khí của hắn tỏa ra mãnh liệt, như thể hắn đã bị đè nén rất lâu, rốt cục cũng có thể bạo phát vậy. Hắn xoay người nhoáng lên một cái, mang theo sát cơ phóng đi xa.

Thời khắc này, những danh sách khác cũng đều đại biến, trong lòng hiện lên dã tâm, đồng thời, loại nguy cơ sinh tử chân chính này cũng khiến

cho bọn họ hô hấp dồn dập.

Duy chỉ có nam nhân trung niên lúc này đang ở trên quốc vận sơn của quốc gia thứ ba là đang mỉm cười.

- Tính toán thời gian, cuối cùng cũng bắt đầu rồi, trái lại, không ngờ tên Mạnh Hạo kia lại được lợi, nhưng hắn cũng chạy trời không khỏi nắng.

Cùng lúc đó, trên Sơn Hải Giới, tại một động phủ lơ lửng bên trong Tiên Khư có một nữ nhân áo trắng đang khoanh chân tĩnh tọa, Lý Linh Nhi cũng đang khoanh chân ngồi bên cạnh.

Đột nhiên, nữ nhân áo trắng mở bừng hai mắt, ánh mắt lập tức hiện lên sát khí tràn ngập.

- Như Phong Chủ Tể, ngươi dám! !

Nàng vừa quát lên, lập tức sắc mặt lại lần nữa thay đổi.

Trong sát na này, tất cả Hải Thần Giới bên trong chín vùng biển truyền ra tiếng nổ ngập trời.

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng từ bên trong chín khu vực Hải Thần Giới đồng thời truyền ra khắp bốn phương tám hướng, nhấc lên sóng biển ngập trời.

Tiếng nổ này, chính là từ chín địa điểm trong chín khu vực Hải Thần Giới đang duy trì Như Phong Giới mở ra, tựa như tiếng sụp đổ, nổ tung.

- Xảy ra chuyện gì, đây... đây...

- Cảm ứng với Như Phong Giới đã hoàn toàn bị gián đoạn! !

- Không tốt! !

Khắp các khu vực Hải Thần Giới đều truyền ra tiếng kinh hô không thể tin nổi. Tại Cửu Hải Thần Giới cũng vậy, đám người Cửu Bà, Thần Sư, còn có hai vị lão tổ yêu tu nhất mạch, trong chớp mắt này đều chấn động mạnh, phun ra máu tươi, không thể duy trì được nữa.

Bọn họ trơ mắt nhìn cột sáng nối trời sụp đổ, trong một cái chớp mắt này, liên hệ cùng Như Phong Giới trực tiếp vỡ vụn.

- Không thể nào! Sắc mặt Thần Sư đại biến, đứng phắt dậy, hoảng sợ nhìn bầu trời.

- Như Phong Giới... có đại loạn xuất hiện! Chết tiệt, liên hệ giữa chúng ta và Như Phong Giới đã bị cắt đứt!

Cùng lúc đó, tại trong hư không xa xăm, Như Phong Giới mơ hồ khẽ chấn động, tựa như có tiếng vỡ vụn truyền ra, bất ngờ Như Phong Giới chợt biến đổi quỹ đạo, hướng tới 33 thiên bên trên cấp tốc lao đi. Toàn bộ chúng sinh trên mặt đất vẫn không hề hay biết gì!

- Như Phong Chủ Tể, ngươi đang tìm chết mà!

Bên trong Tiên Khư, nữ nhân áo trắng đứng phắt dậy, trên mặt tràn ngập sát khí, nàng vung tay một cái, lập tức động phủ nàng đang ngồi truyền ra tiếng ầm ầm rồi mơ hồ dần, trong nháy mắt liền biến mất, khi xuất hiện lại, bất ngờ đã ở bên ngoài không gian. Nàng hóa thành một cái bóng mờ, lao thẳng tới Như Phong Giới đang muốn thoát ly Sơn Hải Giới bay đi kia.

Trong lúc này, những người trong danh sách tại Như Phong Giới vẫn còn đang chấn động, Mạnh Hạo như cảm ứng được điều gì đó chợt biến sắc, ngẩng mạnh đầu nhìn lên bầu trời, ở nơi đó, đột nhiên nứt ra một cái khe hở, một luồng ánh sáng đen bỗng nhiên phủ xuống, bên trong ánh sáng bất ngờ xuất hiện một thanh chiến phủ!

Thanh chiến phủ này phát tán ra sát khí vô tận, bốn phía còn có vô số hư ảnh oan hồn với bộ dáng khác nhau, đang vô hình phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Những oan hồn này như bị trói buộc ở trên chiến phủ vĩnh viễn, không thể ly khai, không thể luân hồi vậy.

Một cỗ uy áp kinh người từ trên thanh chiến phủ bỗng nhiên phủ xuống, khiến mặt đất rung chuyển, khiến bầu trời biến sắc.

Đây là Cổ bảo, thậm chí chính là cực phẩm Cổ bảo!

Thiên Khôi Tiên Phủ!

Thanh chiến phủ kia chậm rãi phủ xuống, cho đến khi lơ lửng trước người Mạnh Hạo, chiến phủ chợt truyền ra tiếng ong ong. Hai mắt Mạnh Hạo trợn tròn, miệng lưỡi khô khốc nhìn thanh chiến phủ toàn thân đen như mực trước mắt, hắn hít sâu một hơi, tay phải đưa ra cầm lấy.

Trong khoảnh khắc khi hắn tiếp xúc với chiến phủ, một cỗ lực lượng cuồng bạo chợt ầm ầm bạo phát trong cơ thể Mạnh Hạo, toàn thân Mạnh Hạo chấn động, tóc bay lên, hắn đứng giữa không trung cầm chiến phủ, hình thành một cỗ gió lốc ngập trời.

Hắn chỉ tùy ý vung lên, lập tức một dải sáng đen từ chiến phủ ầm ầm bay ra, lao thẳng xuống mặt đất. Trong tiếng nổ đùng đùng, mặt đất xuất hiện một khe nứt dài chừng ba ngàn trượng, thậm chí ngay cả quốc vận sơn của quốc gia thứ bảy cũng bị liên lụy, trong nháy mắt bị phân thành hai nửa!

Màn phòng hộ bên ngoài quốc vận sơn tuy đã hư nhược nhưng vẫn rất vững chắc, trong một cái chớp mắt này vậy mà ngay cả một chút sức chống cự cũng không có, đủ để nói rõ... thanh chiến phủ này kinh khủng như thế nào!

Mạnh Hạo thầm chấn động, hắn có thể cảm nhận được lực lượng đáng sợ từ trên thanh chiến phủ này.

Vũ Văn Kiên đang đứng trên nửa mảnh quốc vận sơn, ngơ ngác nhìn cái khe sâu hun hút cách mình hơn hai trượng, da đầu hắn tê dại, loại cảm giác vừa chết hụt khiến trong lòng hắn chấn động ngập trời.

Cho đến một lát sau, trận gió lốc này mới tiêu tán, Mạnh Hạo vung tay phải lên, chiến phủ liền biến mất. Ánh mắt hắn lộ ra tia sáng khác thường, đè xuống hưng phấn khi thu được thanh chiến phủ Cổ bảo, lộ ra trầm ngâm.

- Lúc nãy là hai giọng nói khác nhau, không phải một người!

- Giọng nói xuất hiện lúc đầu, chính là âm thanh mấy lần trước truyền ra, lạnh như băng không chút tình cảm, tuân theo nguyên tắc, có thể xem như là quy tắc của Như Phong Giới dưới tầm kiểm soát của Sơn Hải Giới!

- Khi ta giết danh sách, giọng nói kia xuất hiện, ngữ điệu như muốn nói ta đánh chết danh sách đã vi phạm cái gì đó... Nhưng ngay sau đó, giọng nói thứ hai lại đột nhiên xuất hiện, không ngờ lại khen thưởng cho ta bảo vật cỡ này!

- Đây là muốn khích lệ danh sách tự giết lẫn nhau sao? Trong lòng Mạnh Hạo bỗng nhiên chấn động, hắn phân tích ra đáp án, lại nghĩ đến ánh mắt của Kiếm Đạo Tử nhìn đám người mình khi mới phủ xuống, nghĩ đến những biểu hiện khác thường của Kiếm Đạo Tử, còn có thông tin hắn biết được từ những người khác, nói rằng lần thí luyện này không giống những lần trước... Mạnh Hạo bỗng nhiên hít sâu một hơi.

- Chẳng lẽ, Như Phong Giới sắp xuất hiện biến cố?

Trong lúc Mạnh Hạo còn đang trầm tư, bỗng nhiên, bên trên một nửa

quốc vận sơn của quốc gia thứ bảy, Vũ Văn Kiên rốt cục cũng cảm ngộ thành công 300 ấn ký căn nguyên thế giới, hắn đứng phắt dậy, đồng thời nhìn Mạnh Hạo la oai oái như sấm rền.

- Mạnh Hạo, ngươi ngươi ngươi... một búa vừa rồi, thiếu chút nữa đã chém chết lão tử rồi! !

Giọng nói ầm rầm như sấm của hắn truyền ra, cắt ngang suy nghĩ của Mạnh Hạo, Mạnh Hạo quay đầu lại nhìn về phía Vũ Văn Kiên, hờ hững lên tiếng.

- Lỡ tay mà thôi, mặt khác, chúc mừng ngươi rốt cục cũng hoàn thành cảm ngộ, còn có một chuyện, không phải ngươi nói ngươi đã diệt thần hồn Hải Đông Thanh một lần rồi sao?!

- Ta đã nói vậy sao? Trước tiên không nói đến chuyện đó, vừa rồi thiếu chút nữa ngươi đã chém chết ta rồi đó, chỉ kém chút xíu nữa thôi! Ta cũng không trêu chọc ngươi, vậy mà một cái lỡ tay của ngươi lại...sém chút nữa khiến ta mất mạng, lão tử tung hoành núi thứ bảy, đi qua đao biển lửa cũng không chết, không ngờ lại suýt nữa chết do ngươi lỡ tay, ngươi phải bồi thường ta... Vũ Văn Kiên chột dạ, nhưng sau đó lập tức rống giận. Mạnh Hạo đang định nói cái gì đó, bỗng nhiên hắn chấn động mạnh một cái, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ dị, nhìn về phía Vũ Văn Kiên.

- Biển lửa, biển lửa... Ta nhớ ra rồi, Đạo Phương, tại Nam Thiên Đại Địa, bên dưới Hồ Đạo thượng cổ, ở nơi đó có một số dị thú trông coi tầng cuối cùng, trong thế giới thần hỏa căn nguyên đó...

- Nơi đó có một con mắt lửa, nó đã từng rống lên cái tên Đạo Phương này! Trong óc Mạnh Hạo nổ vang, cuối cùng hắn cũng nhớ ra.

Hai mắt hắn co rút lại, ánh mắt mơ hồ lộ ra vẻ bén nhọn.

Nhưng Vũ Văn Kiên nhìn tới lại thấy, chẳng qua hắn chỉ rống lên mấy

câu, Mạnh Hạo đột nhiên không nói một lời, nhìn chằm chằm mình, ánh mắt lộ ra vẻ bén nhọn, khiến Vũ Văn Kiên rùng mình. Hắn đột nhiên nghĩ tới sự kinh khủng của Mạnh Hạo khi giết hai tên tu sĩ kia, nghĩ tới lúc hắn tàn nhẫn diệt sát Hải Đông Thanh.

Lại nghĩ tới một búa kinh hồn vừa rồi kia, Vũ Văn Kiên lập tức biến sắc, thầm rủa mình vừa rồi bị kích động đã chọc tức tên sát tinh này, hắn liền lau mồ hôi lạnh, nhanh chóng nặn ra một nụ cười, liên tục ôm quyền.

- Ha ha, Mạnh Hạo huynh đệ, không sao, không sao, vi huynh đang nói đùa thôi, không phải là một búa sao, đừng nói là không chém trúng vi huynh, cho dù thật sự chém trúng, chặt chết ta, cũng... không sao... Ta có hồn bất diệt, chết một lần, còn có thể sống lại. Vũ Văn Kiên tỏ ra vô cùng rộng rãi, cởi mở nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1467: Ước hẹn sáu nước

- Đạo Phương... Đợi sau khi rời khỏi Như Phong Giới về nhà, ta phải tới Hồ Đạo thượng cổ kia một chút mới được! Mạnh Hạo trầm tư một lúc, rồi sau đó thu hồi suy nghĩ trở về hiện tại, nhìn Vũ Văn Kiên cười cười.

Hắn sao có thể nhìn nhận ra, tên Vũ Văn Kiên này trên thực tế đã sớm cảm ngộ thành công, nhưng lại cố tình kéo dài thời gian, hiển nhiên là muốn tính kế hắn. Mà một búa kia nhìn như tùy ý, nhưng thực ra chính là Mạnh Hạo cố ý đánh tới, cảnh cáo Vũ Văn Kiên.

Nhìn nụ cười của Mạnh Hạo, Vũ Văn Kiên càng thêm chột dạ, vội ho một tiếng, vỗ vỗ ngực, tỏ ra rất dũng cảm.

- Mạnh Hạo huynh đệ anh dũng phi phàm, ha ha, ba tên chó săn của Đạo Thiên, mỗi một tên đều rất lợi hại, nhưng rơi vào tay Mạnh Hạo huynh đệ lại bị bẻ gãy nghiền nát như gà đất chó cảnh vậy. Đệ nhất danh sách của Sơn Hải Giới sau này không phải là Mạnh Hạo huynh đệ thì còn là ai chứ. Vũ Văn Kiên tỏ ra vô cùng nịnh hót, nhưng vẻ mặt lại hết sức chân thành, như thể mỗi một câu nói của hắn đều xuất phát từ tận đáy lòng vậy.

- Nói hay, nói hay, nhưng Vũ Văn đạo hữu, thế giới ấn ký ta cho ngươi mượn vẫn còn đó chứ? Mạnh Hạo cười cười, nhìn Vũ Văn Kiên, chậm rãi nói.

Nụ cười Vũ Văn Kiên trở nên cứng đờ, trong đầu xoay chuyển hàng trăm ý nghĩ, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt Mạnh Hạo, hắn liền chột dạ, trong đầu liền phân tích hoàn cảnh hiện tại sau khi Mạnh Hạo giết chết danh sách.

- Chết tiệt, lần Như Phong Giới mở ra này, chính là khích lệ danh sách

giết chóc lẫn nhau... Không thể trêu chọc tên sát tinh này được, nếu không, hôm nay sẽ gặp nguy! Nghĩ tới đây, Vũ Văn Kiên không chút chậm trễ tay phải nâng lên, thế giới ấn ký lập tức lơ lửng xuất hiện, bay thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thu lại, vẫn nở nụ cười như cũ, không chút đề cập đến việc hắn lấy đi thế giới ấn ký quốc gia thứ bảy nữa. Nếu như lúc trước Vũ Văn Kiên không tính toán nhỏ nhen, mà là cùng Mạnh Hạo chiến đấu với ba người Hải Đông Thanh, thì dĩ nhiên Mạnh Hạo cũng sẽ không đòi thế giới ấn ký quốc gia thứ bảy làm gì.

Nhưng nếu Vũ Văn Kiên đã tính kế, vậy thì không trách được Mạnh Hạo trở mặt.

Vũ Văn Kiên cười khổ, hắn từ Thể tu trở thành danh sách, hơn nữa còn bảo tồn danh sách ấn ký được đến tận bây giờ, tu luyện đến trình độ như vậy, dĩ nhiên không phải hạng người ngu dốt, chưa nói tới ngũ quan nhanh nhẹn, nhưng đầu óc cũng linh hoạt không kém.

Lúc này hắn cũng hiểu được, Mạnh Hạo đã phát hiện ra tâm tư của mình lúc trước, một búa kia chính là cảnh cáo, mà không trả lại thế giới ấn ký quốc gia thứ bảy, chính là trừng phạt.

- Như vậy cũng tốt, trước mắt không ngờ Như Phong Giới lại khích lệ danh sách giết chóc lẫn nhau, thế giới ấn ký này chính là cục than nóng bỏng, càng giữ nhiều sẽ càng bị người khác giết chóc cướp. Ngược lại, ta không có thế giới ấn ký, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không quá nguy hiểm. Nghĩ tới đây, thái độ Vũ Văn Kiên càng thêm kiên quyết, ôm quyền với Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo huynh đệ, ngươi xem trời đã tối rồi, vi huynh thì đang loạn cào cào, nên không giữ huynh đệ nữa, huynh đệ đi thong thả, có rảnh rỗi thì tới gặp vi huynh. Vũ Văn Kiên lui về phía sau vài bước, mở miệng cười.

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua người Vũ Văn Kiên vài lần, Vũ Văn Kiên lập tức cảnh giác, một lúc lâu sau, Mạnh Hạo mỉm cười, phất tay áo, xoay người định rời đi.

Nhưng đúng lúc này, tại trung tâm Thần Miếu bỗng nhiên có một cột sáng phóng thẳng lên trời, kèm theo tiếng nổ đinh tai vang vọng khắp Như Phong Giới.

Cột sáng này không ngờ cũng giống như của Mạnh Hạo lúc trước, đều là... mười ngàn trượng! !

Cột sáng lớn mười ngàn trượng phóng thẳng lên bầu trời, truyền ra tiếng nổ không ngừng, khiến cho bầu trời chấn động, hình thành vô số gợn sóng quét ngang Như Phong Giới. Một màn này lập tức khiến đồng tử Mạnh Hạo co rút lại, Vũ Văn Kiên cũng biến sắc.

Cùng lúc đó, trên bầu trời lại hiện ra thế giới có những dãy núi và pho tượng kia. Ở đó, ngọn núi cao nhất vốn là pho tượng Mạnh Hạo, nhưng lúc này, ngọn núi kia bất ngờ hiện ra pho tượng thứ hai ngay cạnh pho tượng Mạnh Hạo!

Pho tượng kia là một thanh niên, ánh mắt tràn ngập sát cơ, tỏa ra uy áp kinh người, càng khiến cho Mạnh Hạo thở gấp chính là, trong tay pho tượng kia không ngờ còn xách theo một cái đầu lâu!

Cái đầu này cho dù đã tử vong, vẫn có hàn khí tràn ngập ra.

- Đạo Thiên! Hắn chính là danh sách ở núi thứ nhất - Đạo Thiên! Trong tay hắn là... đầu lâu danh sách núi thứ hai! Vũ Văn Kiên thất thanh hô lên, sắc mặt lập tức tái nhợt, hắn nhớ rất rõ ràng là thế giới ấn ký của quốc gia thứ hai đã sớm bị Đạo Thiên lấy đi, còn danh sách ở núi thứ hai đã chạy trốn mất.

Vừa rồi hắn suy đoán, nếu không có thế giới ấn ký, nguy hiểm cũng sẽ không quá lớn, nhưng hắn không thể ngờ được rằng, mới chỉ qua mấy hơi thở, phán đoán của hắn đã hoàn toàn sụp đổ. Danh sách ở núi thứ hai tử vong, dường như đã mở màn một cuộc loạn chiến!

Không cần biết ngươi có thế giới ấn ký hay không, thì nguy hiểm cũng đều rất lớn!

Đúng lúc này, trên bầu trời Như Phong Giới truyền ra một giọng nói lạnh lùng tang thương, vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

- Thưởng... Cổ bảo, Sơn Nhạc Tiên Tỏa!

Giờ phút này, toàn bộ danh sách còn lại đều chấn động, chuyện này phát triển quá nhanh, Mạnh Hạo vừa đánh chết Hải Đông Thanh, không lâu sau, Đạo Thiên cũng đánh chết một vị danh sách!

Ban thưởng, cũng là Cổ bảo!

Mạnh Hạo nhìn chằm chằm pho tượng Đạo Thiên trong thế giới kia, ánh mắt hắn lộ ra vẻ sắc bén. Sự cường hãn của Đạo Thiên mang lại áp lực không nhỏ cho hắn, hắn không biết giữa danh sách núi thứ hai và Hải Đông Thanh, ai cường đại hơn.

- Đạo Thiên... Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, đang định rời đi thì bỗng nhiên Vũ Văn Kiên vội bay tới, lớn tiếng hô lên.

- Mạnh Hạo huynh đệ, ha ha, ngươi nhìn xem sắc trời đã tối rồi, đừng đi nữa, ở lại nơi này thêm mấy ngày đi. Vũ Văn Kiên sợ, thời khắc này sao hắn có thể để cho Mạnh Hạo rời đi như vậy chứ? Mạnh Hạo ở chỗ này, tối thiểu bọn họ cũng có hai người, nếu Đạo Thiên tới, chung quy phần thắng cũng lớn hơn một người.

Mạnh Hạo không thèm để ý, xoay người định phóng đi xa, Vũ Văn Kiên

tỏ ra gấp gáp, trong đầu xoay chuyển hàng loạt ý nghĩ, rồi hung hăng cắn răng một cái, hô to.

- Mạnh Hạo, ta có biện pháp giúp ngươi không phí nhiều sức, cũng có được thế giới ấn ký quốc gia thứ sáu!

Mạnh Hạo chợt dừng bước, quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Kiên.

- Mạnh Hạo, chín cái thế giới ấn ký, hiện tại Đạo Thiên đã có 3, ngươi có 4, 2 cái còn lại, một cái ở quốc gia thứ ba, một cái ở quốc gia thứ sáu, mà tên đồng tử Hồng Bân ở quốc gia thứ sáu là bằng hữu sinh tử của ta, ta cùng đi với ngươi tới quốc gia thứ sáu, khuyên hắn giao ấn ký cho ngươi! Vũ Văn Kiên thấy Mạnh Hạo dừng lại, vội vàng lên tiếng.

- Cứ như vậy, ngươi sẽ có 5 cái thế giới ấn ký, chiếm cứ chủ động tuyệt đối!

- Chỉ cần ngươi không sợ Đạo Thiên- danh sách núi thứ nhất, thì cái thế giới ấn ký thứ sáu sẽ là của ngươi!

Vũ Văn Kiên vỗ ngực, lớn tiếng nói.

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn Vũ Văn Kiên, hắn cũng không quá tin tưởng lời tên này nói, hai người tiếp xúc với nhau không lâu, nhưng tên Vũ Văn Kiên này đem lại cho hắn cảm giác không đáng tin cậy như Kháo Sơn lão tổ vậy.

- Ta không tin được ngươi. Mạnh Hạo chậm rãi nói.

- Mạnh Hạo huynh đệ, ngươi nói vậy khiến ta rất thương tâm, Vũ Văn Kiên ta người cũng như tên, làm người kiên trung, nói chuyện kiên trung, hành sự kiên trung, mọi thứ đều kiên trung! Vũ Văn Kiên tỏ ra như thể bị làm nhục, tức giận nói.

- Lúc trước ngươi từng nói, Hải Đông Thanh đã bị ngươi diệt hồn phách một lần. Mạnh Hạo không có biểu hiện gì, hờ hững nói.

Vũ Văn Kiên không chút lúng túng, cười ha hả nói.

- Mạnh Hạo huynh đệ, những năm qua vi huynh vẫn muốn bỏ cái thói xấu này, ta cũng biết thói quen này không tốt, đã khiến cho Mạnh Hạo huynh đệ chê cười, sau này nhất định ta sẽ sửa lại!

- Lúc trước ngươi cảm ngộ quá chậm. Mạnh Hạo lại nói tiếp.

- Ha ha, Mạnh Hạo huynh đệ không cần để lại mặt mũi cho vi huynh, không phải ta cảm ngộ chậm, mà là lúc đó có ý đồ khác, điểm này ta muốn xin lỗi ngươi, từ nay về sau, vi huynh tuyệt đối sẽ không tính kế ngươi nữa!

Mạnh Hạo dở khóc dở cười, hắn cẩn thận nhìn lại Vũ Văn Kiên vài lần, phát hiện tên này chẳng những nói chuyện không đáng tin cậy, mà da mặt cũng thật dày, nếu so đấu mặt dày, người khác thật đúng là không phải đối thủ của hắn.

- Mạnh Hạo huynh đệ, lần này ngươi nhất định phải tin ta, ta thật sự rất quen Hồng Bân, ta đã từng cứu mạng hắn đó. Vẻ mặt Vũ Văn Kiên tỏ ra vô cùng chân thành, vỗ ngực bảo đảm với Mạnh Hạo.

- Nếu ngươi không lấy thế giới ấn ký ra được, ta sẽ cho ngươi xem một chút, ta trở mặt như thế nào. Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, rồi nhìn về phía Vũ Văn Kiên, bình tĩnh lên tiếng.

Hắn không uy hiếp, nhưng câu nói bình tĩnh kia rơi vào trong tai Vũ Văn Kiên, khiến trong lòng hắn rất khẩn trương, liên tục gật đầu.

Hai người không nói thêm nữa, Vũ Văn Kiên dẫn đường, hóa thành hai luồng cầu vồng, phá vỡ hư không bay thẳng từ quốc gia thứ bảy đến

quốc gia thứ sáu, thân thể ma sát với bầu khí quyển truyền ra tiếng nổ vang. Không lâu sau, bọn họ đã đến quốc gia thứ sáu.

Vừa mới tiến vào quốc gia thứ sáu, quốc gia này liền truyền ra uy áp mãnh liệt giống như báo động trước vậy. Hồng Bân đồng tử đang trên quốc vận sơn lập tức biến sắc, phát động màn sáng phòng hộ, cùng lúc đó, chín tên tùy tùng cũng khoanh chân ngồi phân tán khắp bốn phương tám hướng, tạo thành trận pháp.

- Chết tiệt, là Đạo Thiên tới sao, hay là có người nào đó đi ngang qua? Bất kể như thế nào cũng mở trận pháp ra trước, nếu thật sự là Đạo Thiên, chúng ta lập tức sẽ truyền tống rời đi! Tên đồng tử tỏ ra khẩn trương, thời khắc này hắn sợ nhất là hai người, một là Đạo Thiên, một người khác... chính là Mạnh Hạo.

Người đã từng giết qua danh sách, được ban thưởng Cổ bảo, hắn không thể không kiêng kỵ, hắn cũng không muốn dùng mạng của mình để giúp đối phương đổi được một kiện Cổ bảo.

Trong khi tên đồng tử còn đang cảnh giác cao độ, thì tại bên ngoài quốc vận sơn xuất hiện hai luồng cầu vồng từ xa xé gió bay đến, Vũ Văn Kiên bay phía trước, tốc độ cực nhanh, cứng rắn bay vào gần rồi hô lớn.

- Hồng Bân lão đệ, Vũ Văn Kiên tới bái phỏng.

Gần như ngay khi hắn hô lên tiếng, đồng tử thấy được Vũ Văn Kiên, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tức giận, đứng phắt dậy.

- Tên Vũ Văn Kiên chết tiệt, hạng người khẩu phật tâm xà, năm xưa ngươi gài bẫy ta một lần, ta chưa đi tìm ngươi, ngươi lại còn dám vác mặt tới tìm ta sao!

Phía sau ngươi là ai? Hắn là... chết tiệt , không ngờ ngươi lại dẫn hắn đến đây, Vũ Văn Kiên, Hồng Bân ta thề không đội trời chung với ngươi!

Thanh âm chói tai của tên Đồng tử truyền ra, khiến Vũ Văn Kiên tỏ ra hơi ngượng ngùng, theo bản năng nhìn về phía Mạnh Hạo thì thấy, Mạnh Hạo cũng đang cười lạnh nhìn mình.

- Mạnh Hạo huynh đệ chờ ta nửa nén hương, yên tâm, nhất định ta có thể làm được! Vũ Văn Kiên vội vàng lên tiếng rồi nhoáng lên một cái, bay thẳng tới quốc vận sơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1468: Hắn đã tới

Trên quốc vận sơn của quốc gia thứ sáu, sắc mặt Hồng Bân đồng tử trở nên âm trầm. Lúc này, chín tùy tùng xung quanh hắn đã sớm mở ra truyền tống trận, chỉ cần thần niệm Hồng Bân vừa động, sẽ lập tức truyền tống rời đi.

Mà thế giới ấn ký của quốc gia thứ sáu cũng đang ở trong tay Hồng Bân, hắn lạnh lùng nhìn Vũ Văn Kiên đang bay nhanh tới, nhưng cũng không lập tức truyền tống.

Rất nhanh, Vũ Văn Kiên đã bay tới bên ngoài quầng sáng phòng hộ quốc vận sơn. Không được Hồng Bân cho phép, hắn không thể đi vào, thời khắc này, hắn đứng bên ngoài quầng sáng, nhìn Hồng Bân cười khổ.

- Hồng Bân huynh đệ... ngươi hãy nghe ta nói...

- Cút ngay, ai là huynh đệ với ngươi người đó xui xẻo! Sắc mặt Hồng Bân khó coi, quét mắt nhìn về Mạnh Hạo ở phía xa, đồng tử co rút lại. Đối với người trong danh sách mới xuất hiện này, hắn vốn không coi vào đâu, nhưng sau khi tới Như Phong Giới, Mạnh Hạo cường thế quật khởi, khiến cho những danh sách khác không thể không chú ý.

Đánh bại Hàn Thanh Lôi, đánh bại Lâm Thông, lại đánh chết một vị danh sách!

Loại chiến tích này như mặt trời ban trưa, khiến những danh sách khác không thể không coi trọng.

- Ta chỉ cho ngươi thời gian nói 3 câu, sau 3 câu, ngươi từ đâu tới thì trở về nơi đó, nếu không, cùng lắm thì Hồng mỗ rời đi! Hồng Bân đồng tử nghiến răng lên tiếng.

- Đi đâu, ngươi có thể trốn khỏi Như Phong Giới hay sao? Không cần biết ngươi chạy tới đâu, nếu ngươi có giá trị, ngươi cho rằng Đạo Thiên sẽ bỏ qua ngươi sao?

Vũ Văn Kiên hét lớn một tiếng, tỏ ra rất chính nghĩa nhìn Hồng Bân.

Sắc mặt Hồng Bân trở nên khó coi, hắn cũng biết, trốn tránh không phải là kế lâu dài, nhưng hắn cũng không có cách nào, Đạo Thiên- danh sách núi thứ nhất quả thực quá mạnh mẽ.

- Ngươi còn hai câu! Hồng Bân âm trầm lên tiếng.

- Bản thân ngươi khó có thể bảo toàn, ta cũng giống vậy, đều là do Như Phong Giới chết tiệt này đột nhiên lại thay đổi quy tắc. Ta cũng không tin ngươi không nhìn ra đầu mối, càng không tin ngươi không nhận ra mục đích ta dẫn Mạnh Hạo tới, hợp tắc cùng có lợi, phân tách tất có hại cả hai bên! Vũ Văn Kiên lại nói ra một câu.

- Còn một câu nữa! Tay phải Hồng Bân nâng lên, truyền tống trận trên mặt đất ầm ầm vận chuyển, hắn nhìn chằm chằm Vũ Văn Kiên, chậm rãi nói.

- Bà nội ngươi , lão tử không có thứ ba câu, ngươi nếu muốn đi, cút nhanh lên! Vũ Văn Kiên rống giận.

Hồng Bân đồng tử sửng sốt, sắc mặt càng khó coi hơn, trong lòng rối tung, ánh mắt hắn lướt qua Vũ Văn Kiên, nhìn về phía Mạnh Hạo ở phía xa, hồi lâu sau liền nghiến răng nói.

- Hắn có thể chiến thắng Đạo Thiên không?

- Có lẽ hắn không thể, cho dù cộng thêm ta và ngươi, có lẽ cũng không thể... Nhưng, đây là cơ hội duy nhất, nếu không, không lâu sau chúng ta

cũng sẽ bị Đạo Thiên lần lượt đánh chết! Vũ Văn Kiên khổ sở nói.

Hồng Bân trầm mặc, nếu như Vũ Văn Kiên cho hắn một cái đáp án khẳng định, hắn sẽ lập tức mở ra truyền tống trận rời đi, hắn không tin lời nói Vũ Văn Kiên, nhưng lần này, không ngờ Vũ Văn Kiên lại khác thường như vậy, khiến Hồng Bân tỏ ra lưỡng lự.

- Hắn muốn gì? Hồng Bân nhìn Vũ Văn Kiên.

- Ngươi biết mà. Vũ Văn Kiên trầm mặc, một lúc lâu sau nhìn Hồng Bân nói.

- Hồng Bân đạo hữu, mặc dù ta từng tính kế ngươi, nhưng ngươi cũng phải thừa nhận rằng, lần đó ta cũng không hại ngươi!

Hồng Bân nghiến răng, vung tay một cái, lập tức thế giới ấn ký quốc gia thứ sáu chợt bay ra, xuyên thấu qua màn sáng, bay qua Vũ Văn Kiên, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Nếu đã muốn lấy lòng, thay vì cho Vũ Văn Kiên, không bằng trực tiếp cho Mạnh Hạo.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, giơ tay bắt lấy, rồi nhìn về phía Hồng Bân đồng tử bên trong quầng sáng.

- Mạnh Hạo đạo hữu, ta không biết tên Vũ Văn Kiên gian trá kia nói với ngươi những gì, ta và ngươi lần đầu gặp nhau, Hồng mỗ chỉ có một câu nói... Đạo Thiên đã bắt đầu giết chóc, Hồng mỗ không cam lòng bị đánh chết, Vũ Văn Kiên cũng vậy, nếu ngươi... chiến đấu với Đạo Thiên, ngươi phải cần tới chúng ta!

Tối thiểu là trước khi Đạo Thiên chưa chết, ngươi còn cần tới chúng ta! Hồng Bân nhìn Mạnh Hạo, nhấn mạnh từng chữ nói.

Mạnh Hạo cầm thế giới ấn ký, trầm ngâm một lát, rồi gật gật đầu.

- Nếu như vậy, các ngươi đã chuẩn bị xong chưa? Mạnh Hạo chậm rãi nói.

Hắn vừa dứt lời, Hồng Bân chợt sửng sốt, mục đích của hắn chính là muốn một câu trả lời chắc chắn, nhưng không ngờ Mạnh Hạo lại trả lời như vậy, Vũ Văn Kiên cũng trợn tròn mắt, hai người trầm mặc nhìn nhau một cái, tiếp theo vẻ mặt đều lộ ra quyết đoán.

- Mạnh đạo hữu thật sảng khoái, Hồng mỗ không cần chuẩn bị , hiện tại có thể chiến ngay! Hồng Bân vừa dứt lời, liền từ bên trong truyền tống trận đứng lên, tu vi toàn thân ầm ầm vận chuyển, khí thế bạo phát hóa thành gió lốc, phóng thẳng lên bầu trời, khiến cho thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược.

Ánh mắt Vũ Văn Kiên cũng lộ ra vẻ quyết đoán, cũng bộc phát tu vi, tạo thành luồng lốc xoáy thứ hai, dung nhập với Hồng Bân. Lốc xoáy dữ dội cuốn lên bầu trời tạo thành khí thế kinh người, khiến mặt đất run rẩy, khiến không gian vặn vẹo. Khí thế kia như hai ngọn đèn lóe lên trong đêm tối, muốn nói cho tất cả danh sách biết, bọn họ... sẽ chiến đấu với Đạo Thiên!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, sau khi thu hồi thế giới ấn ký của quốc gia thứ sáu, khí thế của hắn cũng rầm rầm bạo phát, rất nhanh đã áp đảo khí thế của Vũ Văn Kiên cùng Hồng Bân, long trời lở đất.

Ba người bọn họ đều là danh sách, đồng thời triển khai khí thế hóa thành chiến ý, cuốn lên bầu trời, tuyên chiến với Đạo Thiên!

Đây chính là dương mưu, không chút ẩn tàng, không chút tính kế, đường đường chính chính trực tiếp tuyên chiến!

Giờ phút này, những phàm nhân trên Như Phong Giới không cảm nhận

được gì, chỉ cảm thấy thế giới như thể trở nên ngột ngạt, đè nén. Tu sĩ thì có thể phát hiện một chút, có thể thấy được thiên địa biến hóa, mặt đất run rẩy, bầu trời hỗn loạn.

Duy chỉ có những người trong danh sách... mới có thể nhận ra chiến ý ngập trời đến từ ba người Mạnh Hạo.

Hàn Thanh Lôi và Lâm Thông đều đang núp trong Như Phong Giới, không trở lại quốc gia của mình mà ấn giấu ở nơi khác. Thời khắc này, tại bên trong một ngọn núi, Hàn Thanh Lôi ngẩng mạnh đầu nhìn về phía quốc gia thứ sáu, sắc mặt biến hóa.

Lâm Thông đang trốn trong một đầm nước, lúc này đầm nước trở nên cuộn trào, hắn khoanh chân ngồi dưới đáy đầm nước, ngẩng mạnh đầu, tỏ ra ngưng trọng.

Bên trong quốc gia thứ tư, Đạo Thiên- danh sách núi thứ nhất đang triển khai tốc độ cao nhất bay đi, lúc này hắn chợt ngừng lại, nhìn về phía quốc gia thứ sáu, ánh mắt lập tức lóe lên, cười nhạt một cái. Hắn đã nhận ra chiến ý ẩn chứa bên trong ba cỗ khí thế kia, cũng nhận ra ý đồ tuyên chiến với hắn.

- Các ngươi muốn chiến, Đạo mỗ sẽ chiến! Đạo Thiên ngạo nghễ lên tiếng, khí thế toàn thân chợt bạo phát thành gió lốc, hóa thành một con Thương Long, gầm thét vang trời!

Tiếng rồng ngâm long trời lở đất, khiến phong vân biến sắc, khiến bầu trời nghịch chuyển, không ngờ so với khí thế ba người Mạnh Hạo hợp lại, lại..... không kém chút nào, thậm chí mơ hồ còn mạnh hơn một chút!

Hắn nhoáng lên một cái, trong tiếng nổ “ầm ầm” triển khai tốc độ cao, trực tiếp phá vỡ hư vô, hóa thành vô số tàn ảnh, từ nơi quốc gia thứ tư bay thẳng tới quốc gia thứ sáu.

Một đường nổ vang, tốc độ cực nhanh, khó có thể hình dung.

Bên ngoài quốc vận sơn của quốc gia thứ sáu, trong lúc khí thế ba người đều bộc phát ra, bọn họ cũng cảm nhận được khí thế đến từ Đạo Thiên đáp lại, Vũ Văn Kiên lập tức sắc biến sắc.

- Chết tiệt, hắn còn mạnh hơn chúng ta!

Đồng tử Mạnh Hạo co rút lại, hắn chưa từng gặp qua Đạo Thiên- danh sách núi thứ nhất này, nhưng đã nghe được những danh sách khác nhắc tới, biết được Đạo Thiên rất mạnh, từ 30 năm trước đã được gọi là đệ nhất danh sách.

Có lẽ trong số danh sách 30 năm trước, cũng có người vượt qua chiến lực của Đạo Thiên, nhưng tại Như Phong Giới này, trình độ của Đạo Thiên... chính là cường đại nhất.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hai mắt sáng ngời, chiến ý càng thêm đậm đặc.

Mà ở bên trong quầng sáng quốc vận sơn, Hồng Bân vẫn đang rúng động, thầm kêu khổ không thôi, sau khi cảm nhận được khí thế của Đạo Thiên, dũng khí lúc trước của hắn đã xẹp bớt.

- Hồng mỗ am hiểu về trận pháp, nên sẽ không rời khỏi quốc vận sơn, ta ở nơi này có quầng sáng phòng hộ, dùng pháp thuật công kích Đạo Thiên, phụ trợ cho Mạnh huynh và Vũ Văn huynh! Hai mắt Hồng Bân lóe lên một cái, lập tức lên tiếng.

Vũ Văn Kiên đang định nói chuyện, nhưng sau khi chần chờ một chút, hắn liền hung hăng cắn răng một cái, trên mặt lộ ra vẻ quyết đoán và liều mạng.

- Ta là Thể tu, có được Thần thể, trận chiến này, Mạnh Hạo huynh đệ là

chủ lực, nhưng dù sao ngươi vẫn chưa từng giao thủ với Đạo Thiên, vậy thì để ta chiến đấu trước, tranh thủ cho Mạnh Hạo huynh đệ một ít thời gian thích ứng Đạo Thiên.

Vũ Văn Kiên vừa nói ra câu này, Hồng Bân liền sửng sốt, hắn không ngờ Vũ Văn Kiên- một kẻ nhìn như trung hậu mà trong bụng đầy gian trá kia, lúc này lại làm ra quyết định như vậy.

Mạnh Hạo cũng nhìn Vũ Văn Kiên nhiều hơn vài lần.

- Cũng tốt, quả thật ta cũng cần quan sát một chút.

Mạnh Hạo suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu.

Ba người không nói gì nữa, mà đều khoanh chân tĩnh tọa, vừa giữ vững bản thân ở trạng thái đỉnh phong, vừa chờ đợi Đạo Thiên tới. Vũ Văn Kiên lấy ra một bình thuốc, trầm mặc một lúc rồi một nuốt vào, thân thể hắn lập tức run lên nhè nhẹ, toàn thân bất ngờ tràn ra hào quang màu đỏ.

- Thần huyết? Mạnh Hạo đột nhiên hỏi.

- Một giọt cuối cùng.

Vũ Văn Kiên trực tiếp bóp nát bình thuốc, ra hiệu đó quả thật là giọt cuối cùng.

- Lấy được từ đâu vậy? Mạnh Hạo lại hỏi.

- Sát Thần mà có được! Vũ Văn Kiên hờ hững nói.

- Nếu Mạnh Hạo huynh đệ cảm thấy hứng thú, lần này nếu ta không chết, sau này ngươi tới núi thứ bảy, ta sẽ dẫn ngươi đi Thần Vực giết Thần!

- Được! Mạnh Hạo gật đầu.

Thời gian dần trôi qua, lúc này, trên bầu trời quốc gia thứ năm, thân hình Đạo Thiên đang ầm ầm lao đi, nơi hắn đi qua thiên địa chấn động run rẩy, bầu trời cũng bị xé ra một khe nứt.

Trên cánh tay của Đạo Thiên bất ngờ quấn một sợi xích sắt màu đỏ, sợi xích sắt này tản ra khí tức Cổ bảo, chính là Sơn Nhạc Tiên Tỏa hắn được ban thưởng khi giết chết danh sách núi thứ hai!

Trên xích sắt mơ hồ có lực lượng núi cao vây quanh, thỉnh thoảng lại xuất hiện hư ảnh từng ngọn tiên sơn!

Vẻ mặt hắn lạnh như băng, tỏ ra ngạo nghễ và tự tin, trong tiếng nổ "ầm ầm", hắn trực tiếp vượt qua quốc gia thứ năm, bước chân vào ... quốc gia thứ sáu.

Trong nháy mắt khi hắn đi vào quốc gia thứ sáu, cả quốc gia thứ sáu liền xuất hiện uy áp ngập trời, mặt đất chấn động mạnh.

- Hắn đã tới! Trên quốc vận sơn của quốc gia thứ sáu, Hồng Bân đồng tử lập tức hô lên.

Ánh mắt Vũ Văn Kiên sáng lấp lánh, đứng lên, vẻ mặt tỏ ra ngưng trọng trước giờ chưa từng có.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía xa, hắn có thể đã nhận ra, ở nơi đó đang có một cỗ lực lượng khí huyết long trời lở đất, chấn động bầu trời ầm ầm lao đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1469: Chiến Đạo Thiên

Đạo Thiên đã tới!

Hắn khuấy động bầu trời, rung chuyển mặt đất, tựa như một vị Vương giả từ trên Cửu Thiên bước qua Cửu Địa, dùng một loại khí thế gần như vô địch, từ trong thiên địa sải bước đi tới.

Mỗi một bước hạ xuống, mặt đất đều ầm ầm chấn động, hiện ra một dấu chân to lớn, tựa như có một người khổng lồ đang tới gần vậy.

Trên người hắn mặc trường bào màu trắng, mái tóc dài màu đen, gương mặt tuấn lãng trông rất siêu phàm thoát tục, nhất là cặp mắt sáng lấp lánh như ánh sao, khiến người ta nhìn tới như muốn đắm chìm vào trong đó, chìm đắm trong tinh không lấp lánh.

Hắn, chính là Đạo Thiên, danh sách núi thứ nhất, cũng là... người mạnh nhất trong danh sách từ cách đây 30 năm trước.

Hắn không có vương miện, nhưng khí thế của hắn tạo cho người ta cảm giác như một vị đế vương, hắn không có đế bào, nhưng trường bào màu trắng lại như đại biểu cho cả bầu trời vậy.

Hắn chậm rãi đi tới, ung dung mà lạnh lùng, ánh mắt hướng xuống nhìn về phía đám người Mạnh Hạo như nhìn con kiến, duy chỉ có Mạnh Hạo nơi đó, mới khiến hắn lộ ra chút hứng thú.

- Chính là ba người các ngươi muốn khiêu chiến ta sao? Thanh âm lạnh như băng từ trong miệng Đạo Thiên truyền ra, hắn đứng ở giữa không trung, chỉ đơn giản nói một câu, nhưng lại như sấm sét nổ vang, như muốn xé rách hết thảy ngăn cách, trực tiếp truyền vào trong đầu ba người Mạnh Hạo.

Thân thể Vũ Văn Kiên chấn động mạnh, sắc mặt tái nhợt, trực tiếp lui về phía sau vài bước, lúc ngẩng đầu lên, trên mặt hắn hiện ra vẻ hoảng sợ, ngửa mặt lên trời thét lớn.

- Đạo Thiên! Cùng lúc đó, hắn bỗng nhiên phóng thẳng tới Đạo Thiên.

Thời khắc này, khóe miệng Hồng Bân cũng tràn ra máu tươi, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn không ngờ rằng, chỉ một câu nói của Đạo Thiên, lại có thể khiến mình bị thương, quầng sáng phòng hộ tựa như không có chút tác dụng nào vậy.

Thấy Vũ Văn Kiên lao ra, Hồng Bân cũng nghiến răng bấm quyết, phát ra một chỉ về phía về Đạo Thiên. Trên bầu trời lập tức huyễn hóa ra từng viên tinh tú sáng lấp lánh, ầm ầm đập thẳng tới Đạo Thiên.

Xung quanh Đạo Thiên bất ngờ xuất hiện từng sợi dây nhỏ, như tạo thành trận pháp, nhanh chóng chuyển động như muốn giết chết hắn.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thanh âm của Đạo Thiên không tạo thành ảnh hưởng lớn đối với hắn, nhưng khi đối mặt với Đạo Thiên, Mạnh Hạo lại cảm nhận được một cỗ áp lực mãnh liệt, áp lực này đến từ Đạo Thiên, đến từ chiến lực và tu vi cường hãn của hắn.

- Trong số những người ta đã gặp, hắn chính là... người mạnh nhất trong cùng thế hệ! Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên vẻ lạnh lùng, cất bước đi ra, Thất Thần Đạp bất ngờ triển khai, khí thế bạo phát.

Hết thảy điều này nói rất dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ mới xảy ra trong phút chốc. Đạo Thiên cười nhạt một tiếng, dường như không thèm để ý chút nào tới ba người bọn họ.

- Các ngươi không xứng được xưng là danh sách. Vừa dứt lời, tay phải của hắn vung lên bầu trời, lập tức không gian xung quanh hắn bất ngờ

như bị xốc lên, trực tiếp cuốn về những viên tinh tú đang lao tới, phát ra tiếng nổ kinh thiên. Những tinh tú kia chưa kịp phủ xuống, đã hoàn toàn sụp đổ nổ tung.

Tiếp đó, chân phải Đạo Thiên nâng lên, dậm mạnh một cái, dưới chân hắn ầm ầm rung chuyển, cùng với đó là một cỗ gợn sóng bỗng nhiên xuất hiện, ầm ầm cuốn tới, trong nháy mắt đã va chạm với những sợi dây nhỏ tạo thành trận pháp kia. Đám dây nhỏ lập tức truyền ra tiếng “phựt phựt”, toàn bộ đứt lìa.

Mà sau khi Đạo Thiên bước xuống một bước, tay phải hắn lại điểm ra một chỉ, hướng về Vũ Văn Kiên đang vọt tới nhấn mạnh một cái.

- Sáu chín Thần thể! Biến thứ chín! Vũ Văn Kiên ngửa mặt lên trời rống lớn, thân thể ầm một tiếng, chợt trở nên to lớn như một người khổng lồ. Hắn bay lên, bạo phát ra toàn bộ lực lượng, hai đấm đồng thời đấm về phía Đạo Thiên, cùng ngón tay của Đạo Thiên trực tiếp va chạm giữa không trung.

Trong chớp mắt, hai nắm đấm của Vũ Văn Kiên máu thịt be bét, lộ ra xương cốt, hắn phát ra tiếng hét thảm, thân hình bị chấn lui lại, phun ra máu tươi. Không ngờ hai đấm của hắn lại không chống lại được một ngón tay của Đạo Thiên!

Mạnh Hạo thầm rúng động, hắn đã từng đấu qua với Vũ Văn Kiên, hắn biết dưới trạng thái của mình hiện tại, không có khả năng chỉ bằng một ngón tay đã khiến cho Vũ Văn Kiên bị thương nặng.

- Không thể nào, ngươi... ngươi... ngươi đến cùng đã cưỡng ép tu vi hạ xuống dưới Cổ Cảnh mấy lần rồi?! Vũ Văn Kiên lạc giọng rống lớn, bị một ngón tay của Đạo Thiên khiến cho bị thương nặng, đối với hắn mà nói, chính là đả kích quá lớn.

- Ếch ngồi đáy giếng. Đạo Thiên hờ hững lên tiếng, lại bước tới một

bước, không ngờ hắn lại trực tiếp vượt qua Mạnh Hạo, không va chạm với Mạnh Hạo, trong nháy đã xuất hiện ở bên ngoài quầng sáng phòng hộ của quốc vận sơn quốc gia thứ sáu.

- Vũ Văn không xứng được gọi là danh sách, mà Hồng Bân ngươi... lại càng không xứng. Đạo Thiên cười ngạo nghễ, tay phải nâng lên phát ra một chỉ về hướng quầng sáng. Một chỉ này của hắn, không ngờ lại có hư ảnh nhật nguyệt vây quanh, mạnh mẽ đâm tới quầng sáng.

Vẻ mặt Hồng Bân bên trong quầng sáng trở nên dữ tợn, hai tay bấm quyết, lập tức vô số ánh sáng từ trên người hắn bộc phát ra, phải tới chừng ngàn vạn tia sáng, trong tiếng nổ “ầm ầm” khuếch tán, những tia sáng kia như tạo thành một dòng sông ngân hà, phóng thẳng tới Đạo Thiên.

Đạo Thiên vẫn tỏ ra ngạo nghễ như cũ, trong nháy mắt ngón tay của hắn đã đụng lên quầng sáng, truyền ra tiếng nổ “ầm ầm“. Quầng sáng rung mạnh, vặn vẹo dữ dội, tại vị trí đầu ngón tay Đạo Thiên va chạm với quấng sàng trực tiếp xuất hiện từng cái khe nứt!

- Vỡ! Đạo Thiên hô lên một tiếng, những khe nứt kia liền cấp tốc lan tràn, trong chớp mắt đã bao trùm cả quầng sáng, ầm ầm sụp đổ. Dòng sông ngân hà của Hồng Bân lúc này mang theo lực lượng kinh thiên, đánh về phía Đạo Thiên.

Cùng lúc đó, sắc mặt Hồng Bân trở nên tái nhợt, lộ ra vẻ khủng khiếp, hắn không chậm trễ chút nào, tay phải vỗ mạnh lên mặt đất, bỗng nhiên triển khai truyền tống trận, chín tùy tùng xung quanh hắn toàn bộ phun ra máu tươi, dùng sinh mạng để triển khai truyền tống.

- Chút tài mọn.

Đạo Thiên bình tĩnh nói, hắn cũng không thèm nhìn tới dòng sông ngân hà kia. Khi dòng sông ngân hà kia đụng tới, thân thể hắn bỗng nhiên hóa

hư, bất ngờ xuyên thấu qua sông ngân hà, khi hắn xuất hiện lại, đã ở trên quốc vận sơn của quốc gia thứ sáu. Trong khoảnh khắc khi Hồng Bân truyền tống, chân phải hắn nâng lên, dậm xuống ngọn núi.

Rầm rầm rầm rầm!

Một cỗ khí tức mạnh mẽ từ trên người hắn bộc phát ra, toàn bộ quốc vận sơn trong một cái chớp mắt này, không ngờ trực tiếp chia năm xẻ bảy, hoàn toàn sụp đổ, vô số đá vụn cuốn ngược. Chín tên tùy tùng xung quanh Hồng Bân toàn bộ nổ tung, mà truyền tống trận cũng bị ngạnh sanh cắt ngang, khiến cho Hồng Bân phun máu tươi cấp tốc lui về sau, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

- Cứu ta! Hắn là danh sách, hắn có kiêu ngạo của mình, nhưng trong thời khắc sinh tử này, hắn không thể không buông xuống niềm kiêu ngạo của mình, nhanh chóng lui về sau. Vũ Văn Kiên rống giận, nhanh chóng vọt tới.

Mạnh Hạo cũng bay nhanh tới. Sự cường hãn của Đạo Thiên, khiến Mạnh Hạo vô cùng khắc sâu, từ khi hắn tu hành đến nay, đã giao chiến vô số với những người cùng thế hệ, nhưng cũng không có một ai có thể so sánh với tên Đạo Thiên này.

- Đây mới chính là danh sách sao... Trong lòng Mạnh Hạo chấn động, thái độ ngạo nghễ xem thường danh sách sau khi chiến thắng Hàn Thanh Lôi, Lâm Thông cùng với Hải Đông Thanh trước đó, trong một cái chớp mắt này đã tan thành mây khói.

- Ai cũng không thể cứu được ngươi. Đạo Thiên tự tin cười nói, dáng vẻ phong vân đạm khinh, thân thể hóa thành một cái bóng mờ, trực tiếp xuất hiện tại trước mặt Hồng Bân, tay phải hắn nâng lên, bỗng nhiên điểm ra một chỉ về mi tâm của Hồng Bân.

Tốc độ xuất chỉ cực nhanh, chỉ trong tích tắc đã sắp chạm vào trán của

Hồng Bân.

Đúng lúc này, bỗng nhiên lôi đỉnh của Mạnh Hạo chợt xuất hiện nơi tay phải, sấm chớp nổ vang bạo phát, vô số tia chớp từ Mạnh Hạo bắn ra xung quanh, trong phút chốc thân thể hắn chợt biến mất, khi xuất hiện lại, bất ngờ đã ở trước mặt Hồng Bân. Mà Đạo Thiên chỉ thấy hoa mắt một cái, lập tức liền hoán đổi vị trí với Mạnh Hạo.

Cường hãn như hắn, trong một cái chớp mắt này cũng đều tỏ ra sửng sốt.

Trong khoảnh khắc hắn đang ngây người, thanh âm mang theo sát cơ của Mạnh Hạo đã ầm ầm truyền ra.

- Chí Tôn Pháp, Chí Tôn Kiều! Mạnh Hạo phất tay, bộc phát ra toàn bộ tu vi, 123 đầu tiên mạch, 33 thiên, ngưng tụ thành Chí Tôn Pháp của hắn, tạo thành Chí Tôn Kiều, ầm ầm ném tới Đạo Thiên đang ngẩn người tại chỗ kia!

Thời khắc này, Hồng Bân bên cạnh Mạnh Hạo đã không còn đường lui, vừa rồi hắn trải qua cửu tử nhất sinh, lúc này hắn không chần chờ nữa, vung tay bấm quyết, lập tức mi tâm của hắn xuất hiện một khe nứt, bất ngờ có hai con cá bay ra.

Hai con cá này, một đen một trắng, ngậm đuôi chuyển hóa lẫn nhau, trải rộng ra giữa không trung tạo thành một cái vòng tròn âm dương, bất ngờ tạo thành một bộ trận đồ tràn ra khí tức tang thương. Đây chính là Chí Tôn Pháp của Hồng Bân!

- Chí Tôn Pháp, Âm Dương Đạo!

Lúc này Vũ Văn Kiên liền ngửa mặt lên trời rống lớn, ánh sáng đỏ trên người hắn tỏa ra hào quang ngập trời, giọt thần huyết lúc trước hắn nuốt vào, lúc này toàn bộ được hòa tan trong cơ thể. Trong chớp mắt này, hắn

cũng thi triển ra Chí Tôn Pháp của bản thân, ầm ầm đánh tới.

- Chí Tôn Pháp, Diệt Thần Đồ! Vũ Văn Kiên phất tay, quần áo nửa người trên của hắn lập tức trở thành tro bụi, phía sau lưng cùng trước ngực của hắn bất ngờ có máu tươi chuyển động, tạo thành một bộ đồ án bằng máu!

Trên huyết đồ vẽ vô số vị thần khổng lồ đang bị tàn sát, sát khí ngập trời. Thời khắc này, khí thế từ trên thân thể Vũ Văn Kiên bộc phát ra, bất ngờ khiến cho thiên địa xung quanh như lâm vào khung cảnh Sát Thần, bầu trời trở thành màu máu, từng đạo hư ảnh xuất hiện, long trời lở đất.

Tập hợp Chí Tôn Pháp của ba người Mạnh Hạo, Vũ Văn Kiên và Hồng Bân, trong một sát na này, toàn bộ triển khai.

Đạo Thiên lần đầu tiên biến sắc, tay phải hắn nâng lên, trong giây lát liền đánh vào lồng ngực của mình. Trong chớp mắt, trái tim của hắn truyền ra tiếng đập mạnh.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch... Trong khoảng thời gian cực ngắn, trái tim của hắn đã đập lên 9 lần, thanh âm này còn hơn cả thiên lôi, khiến thế giới rung chuyển, cùng lúc đó, khí tức Đạo Thiên cũng không ngừng bạo phát lên, mỗi một tim đập, khí tức của hắn đều tăng gấp đôi, tản ra khí tức Cổ Cảnh!

Sau 9 lần, sự cường hãn của hắn đã khó có thể hình dung, chín lần khí tức Cổ Cảnh bạo phát, khiến cho hắn như hóa thân của Ma Thần, ngửa mặt lên trời rống lớn, khiến bầu trời biến sắc.

- Ta đã bước chân vào Cổ Cảnh chín lần, rồi lại áp chế rớt xuống tu vi 9 lần để đột phá lại, những tên yếu ớt các ngươi sao có thể so sánh được chứ, hôm nay, các ngươi đều phải chết! Thanh âm của Đạo Thiên mang theo uy áp kinh người, áp chế ba người Mạnh Hạo vô cùng mãnh liệt.

- Chín lần bước chân vào Cổ Cảnh rồi lại áp chế rớt xuống, lựa chọn đột phá lại, đó là bởi vì chín lần đó, ngươi đều sai lầm. Nếu đúng đường... chỉ một lần là đủ rồi! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, lên tiếng, rồi lập tức thúc đẩy Chí Tôn Pháp đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1470: Hồng Bân chết trận

Đạo Thiên sắc mặt ngạo nghễ, đối mặt với Chí Tôn Pháp của ba người Mạnh Hạo , hắn bỗng nhiên hít sâu một hơi, toàn thân bộc phát khí thế, tay hắn nâng cao, vung mạnh ra bốn phương tám hướng.

- Chí Tôn Pháp của ta, ta gọi là... Chí Tôn Hoạ! Hắn vừa nói ra, chỉ trong chớp mắt, lập tức ở trước mặt hư không vặn vẹo, bị xé rách, rồi bay ra một quyển tranh cuộn .

Cuộn tranh này màu đen, tản ra ý tang thương cổ xưa, dường như đã rất lâu rồi nó cũng chưa mở ra, sát khí vô tận bao quanh cuộn tranh.

Sát khí quá lớn, vừa xuất hiện đã khiến cho thiên địa biến sắc, làm cho gió mây đổi chiều. Sát khí mãnh liệt thật khó có thể hình dung. cả đời này Mạnh Hạo chưa bao giờ nhìn thấy sát khí mãnh liệt như vậy.

Sát khí này phảng phất như đã tru diệt vô số tồn tại, diệt sát hết đời này đến đời khác, lấy sát mà trở thành Chí Tôn!

Bầu trời nổ vang, trong nháy mắt trở nên vặn vẹo. Dưới ảnh hưởng của sát khí, cả bầu trời đều đổi thành màu đen, dường như che lấp toàn bộ bầu trời, khiến cho không gian trở nên tối đen như mực.

Mặt đất chấn động, dưới sát khí này, bỗng nhiên nổi lên sương mù. Sương mù này vừa tản ra, cả không gian như bị biến đổi.

Nội tâm Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt, Vũ Văn Kiên cũng như vậy, đồng tử Hồng Bân cũng trên mặt biến sắc.

Dường như bên trong cuộn tranh này, ẩn chứa một hung thần kinh thiên chấn địa. Chỉ mới là sát khí đã khiến cho thiên địa trở nên tăm tối trong chốc lát.

- Chí Tôn Hoạ, mở! Đạo Thiên ngạo nghễ lên tiếng, tay hắn kết ấn chỉ vào cuộn tranh, lập tức cuộn tranh vô thanh vô tức từ từ mở ra, nhưng không mở hết chỉ mở ra ba phần. Có thể thấy được rõ ràng là một bức tranh, vẽ một thế giới vô cùng kỳ dị, nơi đó tối đen như mực, nếu xem xét cẩn thận có thể thấy nó giống như... một vùng đất tràn đầy tử khí.

Những nơi khác không thể thấy được, trừ phi cuộn tranh này được mở ra hết, nếu không chỉ có thể nhìn thấy một góc.

Nhưng chỉ một góc này, đã có một sức mạnh của thiên địa không thể hình dung, kèm theo đó là sát khí vô cùng lớn. Sát khí từ trong cuộn tranh ầm ầm bộc phát, khuếch tán ra bốn phía.

Trời như sụp xuống, thế giới như bị đổ nát. Một lực đạo mạnh mẽ đánh thẳng vào người Vũ Văn Kiên, phá vỡ Chí Tôn Pháp của hắn, xé rách Chí Tôn Pháp của Vũ Văn Kiên tạo thành một màn máu. Hắn phun ra máu tươi, thân thể bị đánh bật ra.

Mạnh Hạo cả người như bị dãy núi đánh trúng, toàn thân chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể bịch bịch bịch lui về phía sau mười mấy trượng, đối mặt với Chí Tôn Pháp kinh khủng của Đạo Thiên, Mạnh Hạo phát hiện, mình lại không thể đi rung chuyển.

“Cuộn tranh kia rốt cuộc là vẽ thứ gì?” Mạnh Hạo thầm khiếp sợ trong lòng.

Mà thảm nhất chính là đồng tử Hồng Bân, hắn ộc một tiếng, máu tươi phun trào, thân thể bị đánh bật mạnh ra sau. Nhưng hắn lui chưa được bao xa, một cái bóng mờ trong khoảnh khắc đã tới gần, chính là Đạo Thiên, sắc mặt lúc này có chút tái nhợt. Hiển nhiên Chí Tôn Pháp của ba

người Mạnh Hạo đối với hắn mà nói, không giống như trước không thèm để ý.

Có thể khiến cho Đạo Thiên thi triển Chí Tôn Pháp để đối kháng, nếu có tuỳ tùng của hắn ở đây nhất định sẽ một phen kinh hoảng. Bởi vì người kiêu ngạo như hắn, lúc cùng người khác đối pháp gần như chưa bao giờ thi triển Chí Tôn Pháp, trừ phi là có kẻ tu vi cao hơn, hắn mới phải dùng đến Chí Tôn Pháp để trấn áp.

Mà lúc này, đối mặt với ba người Mạnh Hạo, hắn phải thi triển Chí Tôn Pháp chứng tỏ ba người này liên thủ đã khiến cho Đạo Thiên cảm thấy bất an.

Lúc này, nguy hiểm cũng đã không còn, Đạo Thiên mặc dù buộc phải thi triển Chí Tôn Pháp nhưng hắn đã xoay chuyển chiến cuộc. Lúc này, Hồng Bân đang ở ngay trước mặt hắn, trong mắt sát y vừa nhoáng, tay đã vung lên đánh tới hướng Hồng Bân.

Tay vừa vung, một luồng lực lượng mạnh mẽ từ trong cơ thể hắn phát ra. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, hoá thành một trời sát khí, đánh thẳng xuống người Hồng Bân.

Mắt thấy mình sắp bị sát khí kia bao phủ, Hồng Bân trong mắt lộ ra điên cuồng, ngửa mặt lên trời rống lớn. Trong chớp mắt Đạo Thiên đánh tới, Hồng Bân đã tự mình nổ tung.

Cặp mắt hắn đỏ thẫm, pháp lực trong cơ thể bộc phát hoàn toàn ra ngoài, nổ vang một tiếng. Đạo Thiên mắt vừa co rút, liền vung tay áo, dùng ống tay áo cản lại lực lượng tự bạo kia. Thân thể Hồng Bân vỡ tan, hoá thành gió lốc, ầm ầm khuếch tán ra bốn phía.

Chấn động quá mãnh liệt khiến trời cao như sụp đổ, vỡ vụn. Sát khí của Đạo thiên cũng không khỏi bị lực tự bạo của Hồng Bân cản lại. Đạo Thiên sắc mặt có chút tái xanh, chấn thương không nhẹ nhưng không có

phun ra máu.

Mà Hồng Bân, lập tức chớp thời cơ, màn máu ngưng tụ lần nữa hoá thành Hồng Bân, hắn vừa xuất hiện liền lui về sau.

- Cứu ta! Hồng Bân hét lên, hắn có hồn bất diệt. Năm đó ở núi thứ sáu, hắn đã từng dùng một lần, lần này lại tự nổ tung, sẽ không có hồn bất diệt che chở nữa, một khi tử vong chính là hoàn toàn chết đi.

Lúc Hồng Bân cầu cứu, Mạnh Hạo và Vũ Văn Kiên đã sớm chạy tới. Mạnh Hạo vừa phất tay, thần hoả ngập trời. Vũ Văn Kiên tức giận rống lớn, toàn thân phát ra ánh sáng đỏ, vẽ ra một phiến huyết ảnh. Huyết ảnh hoá thành một người khổng lồ hư ảo màu máu, đánh về phía Đạo Thiên.

Đạo Thiên hừ lạnh một tiếng, ngườikhổng lồ màu máu của Vũ Văn Kiên vừa tới, hắn liền kết ấn, ngay lập tức tiên khoá trên cánh tay liền biến mất. Nhưng , tiên khoá bất ngờ xuất hiện trên ngón tay hắn, hắn ném mạnh ra, ầm một tiếng, tiên khoá cùng bóng dáng màu máu trực tiếp va chạm, tiếng nổ vang vọng trời đất. Bóng dáng màu máu kia lập tức sụp đổ, tiên khoá vẫn không dừng lại, đánh tới phía Vũ Văn Kiên.

Về phần Mạnh Hạo, là trong lòng Đạo Thiên để ý nhất. Hắn nhìn thấy thần hoả ập vào mặt, trong mắt lóe sáng.

- Căn nguyên... Ta cũng có! Hắn mở miệng, phun ra phía ngoài, ngay lập tức một đạo sấm chớp xuất hiện. Một đạo sấm chớp màu đỏ, vừa xuất hiện đã dẫn động mọi tia chớp của trời đất, vô số sấm sét ầm ầm đánh xuống, vây quanh tia chớp màu đỏ kia, rồi hoá thành một biển chớp, đánh thẳng tới căn nguyên thần hoả của Mạnh Hạo.

Trong phút chốc, hai bên chạm nhau giữa không trung. Đó là căn nguyên hoả cùng căn nguyên lôi, trong nhất thời, trời đất sụp đổ, ầm ầm nổ vang.

Nói thì dài nhưng thực tế thì rất nhanh, Đạo Thiên trong lúc ra tay ngăn Mạnh Hạo cùng Vũ Văn Kiên, vẫn không ngừng đuổi theo Hồng Bân. Trong lúc hai người kia bị ngăn cản, Đạo Thiên lại lần nữa đuổi kịp Hồng Bân.

- Chết đi. Đạo Thiên nhàn nhạt lên tiếng, tay nắm mạnh lại đánh thẳng tới một quyền. Một quyền này vừa đánh ta, một luồng cuồng phong bùng phát, hoá thành gió lốc cuốn thẳng về hướng Hồng Bân.

Hồng Bân ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng, hai tay liên tục kết ấn, từng đạo trận pháp liên tiếp xuất hiện chắn trước mặt hắn. Lại phất tay một cái, từ túi đựng trên người hắn bay ra rất nhiều pháp bảo. Thậm chí là bảo vật bảo vệ tính mạng cũng mang ra hết.

Hồng Bân không tiếc, hết thảy đều mang ra cản lại. Nhưng tất cả trận pháp này, tất cả pháp bảo kia dưới một quyền của Đạo Thiên cũng không thể ngăn được một chút, toàn bộ đều bị phá nát. Mọi thứ đều bị phá vỡ, vừa lúc gió lốc đánh vào người Hồng Bân, Đạo Thiên bỗng nhiên hóa quyền thành trảo, chụp ngay tại mi tâm Hồng Bân.

- Thiên Yêu Thực!

Đạo Thiên lạnh lùng thốt ra ba chữ. Hồng Bân lập tức hét thảm, thân thể hắn nhanh chóng khô héo với mắt thường có thể thấy, tất cả tinh hoa sinh mệnh đều bị Đạo Thiên hút đi, thương thế của hắn, trong chớp mắt đã khôi phục.

Hồng Bân máu tươi phun trào, lúc sắp chết, mi tâm hắn bổng nhiên có trận pháp sáng lên, rồi sụp đổ, đánh bay tay của Đạo Thiên. Toàn thân đều hoá thành tro bụi, duy chỉ có tiên hồn là thoát ra. Tiên hồn vừa ra hắn đã hét lên, thần sắc vô cùng điên cuồng.

- Vũ Văn, Mạnh Hạo. Ta hôm nay chết trong tay Đạo Thiên. Các ngươi phải đến giết ta để lấy được khen thưởng. Phải thề rằng, nhất định phải

giết Đạo Thiên báo thù cho ta. Hồng Bân mặc dù sợ chết nhưng hắn là một danh sách, cũng có kiêu ngạo của một danh sách. Trong lúc sắp chết này, hắn không một phút chậm trễ, nói lên câu đó, thân thể nhoáng một cái xông về phía Vũ Văn Kiên.

Vũ Văn Kiên cùng Mạnh Hạo tâm thần không khỏi chấn động. Bọn họ đã đoán sai, Đạo Thiên mạnh như vậy, cho dù là ba người liên thủ cũng không thể giết được hắn.

- Người giết ngươi, chỉ có thể là ta.

Đạo Thiên cười nhạt một cái, bỗng nhiên vung tay chụp một trảo vào hư không, lại đánh thẳng tới chỗ Mạnh Hạo cùng Vũ Văn Kiên. Ầm ầm nổ vang, bầu trời vỡ vụn, hoá thành một khe rãnh, ngăn cản hai người.

Mà thân ảnh Đạo Thiên thì như một tia chớp chạy thẳng tới chỗ Hồng Bân, tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc tới gần, trong mắt y lộ ra mong đợi.

- Không biết giết ngươi sẽ có tưởng thưởng gì!

- Hồng Bân, chết đi!

Đạo Thiên nâng tay lên chụp một trảo về phía Hồng Bân. Hồng Bân tuyệt vọng, thời khắc này hắn không thể trốn, thậm chí tự bạo cũng không làm được, toàn thân như bị phong ấn.

Mắt thấy sắp bị giết chết, bỗng nhiên Mạnh Hạo đưa tay lên, lôi đỉnh xuất hiện, khi ánh sáng nhoáng lên một cái, Đạo Thiên đột ngột rống to một tiếng. Theo tiếng hô, toàn thân y nhưng lại tràn ra ánh sáng đỏ. Ánh sáng này trong chớp mắt bao bọc thân thể hắn và Hồng Bân , lôi đỉnh của Mạnh Hạo đã bị mất hiệu lực!

Mạnh Hạo không chút chần chờ. Khi lôi đỉnh mất hiệu lực hắn lập tức nâng tay lên điểm một chỉ về hướng Đạo Thiên!

Yêu Phong đệ bát cấm, bỗng nhiên triển khai.

Đạo Thiên có thể phòng bị lôi đỉnh của Mạnh Hạo, nhưng không phòng được Yêu Phong đệ bát cấm của Mạnh Hạo!

Khoảnh khắc một chỉ đệ bát cấm của Mạnh Hạo điểm tới, thân thể Đạo Thiên giữa không trung đột ngột ngừng lại, lẩn nữa hắn biến sắc. Một màn này khiến nội tâm hắn hoảng sợ.

Mặc dù loại giam cầm này chỉ kéo dài thời gian một nhịp thở , nhưng đối với Hồng Bân mà nói, một nhịp thở này, đủ để hắn giải thoát khỏi phong ấn.

Nhưng Hồng Bân không thừa dịp này bỏ trốn, bởi hắn biết mình trốn không thoát. Lúc này hắn chỉ biết cười thảm trong lòng, trong mắt lộ ra quyết đoán, chẳng những không có trốn, ngược lại vọt tới hướng Đạo Thiên.

- Giúp ta báo thù! Thấy hắn ngửa mặt lên trời rống lớn, Vũ Văn Khiên phát ra tiếng gào thê lương.

- Hồng Bân!

Mạnh Hạo cũng nội tâm chấn động.

Đúng lúc này, tiên hồn Hồng Bân đã hoàn toàn đến gần Đạo Thiên rồi. Tại khoảnh khắc Đạo Thiên khôi phục lại, Hồng Bân cười gắn, tiên hồn của hắn,trong tiếng nổ ầm... tự bạo!

”Ầm ầm ầm...”

Tiên hồn tự bạo, mặc dù uy lực nổ tung không lớn bằng cùng với thân xác tự bạo,... nhưng Hồng Bân nằm trong danh sách, tiên hồn của hắn,

giống như những tiên hồn trong danh sách, tự bạo vào thời khắc này uy lực không tầm thường. Mà trọng yếu hơn là hắn tới rất gần Đạo Thiên, vả lại với thuật pháp của Mạnh Hạo, Đạo Thiên như bị giam cầm, cho dù kịp thời khôi phục, có phòng hộ cũng không cản được.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", tiếng vang long trời lở đất, tiên hồn Hồng Bân triệt để tan thành mây khói. Mà Đạo Thiên nơi đó, đứng mũi chịu sào, thân thể chấn động mạnh, thụt lùi, phun ra một ngụm máu tươi đầu tiên từ lúc giao chiến đến giờ. Sau khi máu tươi kia phun ra rơi xuống mặt đất, liền hóa thành một mảng hồ máu.

- Mạnh Hạo! Sau khi thân thể Đạo Thiên lui về phía sau, cưỡng ép dừng lại, sắc mặt tái nhợt, quay đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra sát cơ mãnh liệt.

Hắn gặp hai lần nguy nan, đều là vì... Mạnh Hạo!

Mà lần này Hồng Bân tử vong, là vì tự bạo mà chết. Cho nên Đạo Thiên không được tính là giết chết hắn, không có khen thưởng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1471: Hào quang của La Thiên

Vũ Văn Kiên kinh ngạc nhìn về chỗ Hồng Bân tử vong, sắc mặt hắn tái nhợt, có chút không dám tin.

- Là ta hại hắn... Vũ Văn Kiên lẩm bẩm.

- Không phải ngươi hại hắn, nếu ta không tới nơi này, hắn cũng rất khó trốn khỏi đuổi giết của Đạo Thiên. Thân thể Mạnh Hạo cấp tốc lui về phía sau. Hắn bắt lấy cánh tay của Vũ Văn Kiên, kéo mạnh một cái.

- Không thể tiếp tục chiến ở chỗ này, đi tới quốc gia thứ năm! Khi Mạnh Hạo lui về sau, thần sắc Vũ Văn Kiên cũng khôi phục lại như thường, đem tự trách cùng tội lỗi chôn ở đáy lòng. Hắn nhìn về phía Đạo Thiên, sát cơ càng mạnh hơn.

Hắn không nói chuyện, cùng Mạnh Hạo nhanh chóng lui về sau.

- Dù có chạy trốn tới chân trời góc biển, hôm nay các ngươi cũng đều phải chết! Đạo Thiên gắt gao nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, đối với hai lần nguy cơ của mình đều vì Mạnh Hạo, làm cho sát cơ của hắn đối với Mạnh Hạo mãnh liệt chưa từng có. Lúc này nhoáng lên một cái, khoảnh khắc truy kích bắt đầu.

Mạnh Hạo cùng Vũ Văn Kiên vừa lui, Đạo Thiên lại đuổi theo.

Ba người ở giữa không trung hóa thành cầu vồng, mạnh mẽ bay nhanh. Đạo Thiên hừ lạnh một tiếng, hai chân đạp giữa không trung như mượn lực, nhưng lại khiến cho tốc độ đột nhiên tăng nhanh. Hiển nhiên với động tác này hắn đã thi triển bí pháp nào đó, trong chớp mắt tốc độ đề

cao gấp mấy lần, liền đuổi kịp Mạnh Hạo cùng Vũ Văn Kiên.

- Ngươi đi trước! Đôi mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, thấp giọng nói thân thể chợt dừng lại , rồi chạy thẳng tới chỗ Đạo Thiên. Vũ Văn Kiên ánh mắt ngưng trọng, song tâm trí hắn không tầm thường, như có điều suy nghĩ, tiếp tục bay nhanh.

Đồng thời khi hắn bay nhanh, Mạnh Hạo lập tức phất tay biến ảo Thôn Sơn Quyết. Từng những ngọn núi rầm rầm phủ xuống, nối tiếp ném tới hướng Đạo Thiên, trực tiếp.

Đạo Thiên sát cơ trong mắt nhoáng lên một cái, vung tay về phía trước. Cuồng phong chợt bạo phát khiến cho thiên địa biến sắc, gió mây cuồn cuộn. Mà gió đã trở thành màu đen cuốn theo hàn khí, thổi tới trên những ngọn núi kia, lập tức những ngọn núi này run rẩy, sụp đổ. Tốc độ Đạo Thiên đột nhiên lần nữa tăng nhanh, gần như gấp mười lần. Trong chớp mắt, hắn liền xuất hiện trước người Mạnh Hạo, hắn cười gằn một tiếng rồi giơ tay lên, hung hăng điểm tới một chỉ.

- Chết! Một chỉ này cực kỳ nhanh chóng, trực tiếp đâm trên mi tâm của Mạnh Hạo, nhưng lại xuyên thấu mà qua. Cặp mắt Đạo Thiên co rút, Mạnh Hạo trước mặt hắn trở thành tàn ảnh.

Mà ở phía xa, ánh sáng vàng hiện ra, Mạnh Hạo hóa thành đại bàng màu vàng, giương cánh trong sấm chớp rền vang, sớm đã đi xa.

- Gian trá! Đạo Thiên hừ lạnh. Hắn tập kích bất ngờ, vốn tưởng rằng có thể một kích thành công, không nghĩ tới Mạnh Hạo đã sớm có chuẩn bị, cơ hồ là đồng thời với lúc thi triển Thôn Sơn Quyết, liền hóa thành kim bằng bay đi xa.

Để lại cho Đạo Thiên chỉ là một cái bóng mờ mà thôi.

- Ngươi trốn không thoát! Đạo Thiên liếm môi một cái, mắt lộ vẻ ngạc

nhiên, lần nữa ầm ầm đuổi theo, rất nhanh lại đuổi kịp Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sắc mặt khó coi. Đạo Thiên này rất cường hãn, hắn cũng chưa bao giờ gặp được đồng bối nào như vậy. Chính hắn muốn không thừa nhận cũng không được: dù mình là cảnh giới Tiên Đế cũng không phải đối thủ của Đạo Thiên.

“Hắn tu hành như thế nào mà lại cường hãn như thế, tự mình áp chế chín lần bước chân vào Cổ Cảnh sao...” Mạnh Hạo nhíu mày, mắt thấy Đạo Thiên lại đuổi tới, trong mắt hắn nhoáng lên một cái, hắn phất tay liền xuất hiện đầu Huyết Yêu gầm thét chạy thẳng tới Đạo Thiên.

Đạo Thiên hừ lạnh, nhưng lại không né tránh chút nào. Vào khoảng khắc cái đầu Huyết Yêu chuẩn bị cắn nuốt, hai tay của hắn bỗng nhiên nâng lên, giữa hai tay lại xuất hiện hư ảo, không ngờ trong một khắc đã bắt được đầu Huyết yêu nhe răng gào thét, hung hăng xé nát.

Cái đầu Huyết Yêu phát ra tiếng thét thê lương. Nó không phải hư ảnh hư ảo, giờ khắc này lại bị Đạo Khiên bắt được xé toạt ra. Phá cái đầu Huyết Yêu của Mạnh Hạo bằng phương pháp này, đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo thấy.

Nhưng sau khoảnh khắp đầu Huyết Yêu sụp đổ, sương máu tứ tán, Đạo Thiên đang muốn xông qua huyết quang này, đột nhiên mi tâm hắn nhảy dựng, tay hắn không chậm trễ chút nào nâng lên, hướng về phía trước nhấn mạnh một cái.

Một cái nhấn này trong nháy mắt, một quả đấm từ trong chỗ sâu của sương máu này trực tiếp bộc phát, một quyền đụng nhau với bàn tay của Đạo Thiên.

Sau một tiếng nổ truyền ra, Đạo Thiên biến sắc . Hắn cảm nhận được một lực lượng cường hãn, từ trên nắm tay này truyền ra. Hắn gầm nhẹ, toàn thân huyết quang ngập trời, đẩy mạnh tới hướng quả đấm ấy.

Thời khắc này sương máu tản đi, lộ ra thân ảnh Mạnh Hạo. Một quyền kia đúng là hắn đánh ra, lúc Đạo Thiên đẩy tới, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, thân thể lui về sau. Đạo Thiên cặp mắt co rút lại, tiếp tục đuổi theo. Mạnh Hạo không lui về sau nữa mà gắng sức chạy đến, tung tiếp một quyền.

Một quyền, một quyền, một quyền!

Mạnh Hạo như nổi điên vậy, trong thời gian ngắn ngủi lại đánh ra hơn mười đấm Diệt Sinh Quyền, cùng giao chiến với Đạo Thiên giữa không trung.

Bọn họ giao chiến, giữa không trung không ngừng nổ vang. Hai người đều đang phi hành, một bên bay, một bên chiến đấu, dần dần đã đến gần biên giới của quốc gia thứ sáu và thứ năm rồi.

Khóe miệng Mạnh Hạo không ngừng phun ra máu tươi. Tại quyền thứ mười bảy, cặp mắt hắn lóe lên, Nhập Ma Quyền ầm ầm xuất ra.

Một quyền này ra tốc độ cực nhanh. Khi bàn tay Đạo Thiên đẩy tới, hắn biến sắc lần thứ ba, khuôn mặt hắn hơi tái nhợt, ngay lúc này hắn lại bị Mạnh Hạo đánh ra một quyền, đánh dạt bàn tay hắn, rồi lui lại về phía sau môt bước.

Mạnh Hạo lùi một bước, rồi lại vọt ra. Hắn chiếm cứ tiên cơ, tức thì trong tiếng nổ “ầm ầm”, tung ra từng quyền từng quyền Nhập Ma Quyền .

Sắc mặt Đạo Thiên khó coi, hắn phát hiện mình không ngờ không thể không thối lui một bước. Trong khí thế đang nổi lên của Mạnh Hạo, hắn lại thối lui thêm bước nữa.

- Ngươi muốn chết! Đạo Thiên hừ lạnh. Sau khi lùi lại bước thứ ba, y lại

cưỡng ép bước tới trước một bước, hai tay đồng thời nâng lên, xé hư không chụp tới hướng Mạnh Hạo!

- Khai thiên!

Đạo Thiên gầm nhẹ một tiếng, hai tay cùng chụp xuống. Toàn thân Mạnh Hạo đau nhức kịch liệt, hắn cảm nhận được có một lực lượng mạnh mẽ truyền đến, hóa thành hai bàn tay vô hình, chụp vào lồng ngực hắn, muốn xé thân thể hắn thành hai mảnh.

Nguy cơ trước mắt, hai mắt Mạnh Hạo đỏ ngầu, hắn vốn định lấy ra quả Niết Bàn thứ hai, nhưng lại lập tức vứt bỏ ý định, giờ vẫn chưa phải lúc sử dụng. Hắn cố nén đau nhức kịch liệt, sau khi thần thức tản ra quan sát bốn phía, liền không do dự nữa, tay phải nắm lại, dùng ýchí dung hợp với thiên nhiên, hóa thiên uy thành... một quyền Sát Thần!

Sát Thần!

“Ầm” một tiếng, Mạnh Hạo gầm nhẹ, đánh ra một quyền . Một quyền này chấn động thiên địa, lúc này ý chí thiên địa từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn kéo tới, dường như có thể che đậy nhật nguyệt, cho dù là Đạo Thiên, cặp mắt cũng co rút lại.

“Rầm rầm rầm!”

Một quyền chí cực này đánh về phía Đạo Thiên, trực tiếp va chạm cùng lực lượng khai thiên của hắn tức thì nổ vang. Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể chợt quay ngược lại. Hắn vừa phun ra máu tươi vừa bay nhanh về phía sau như tên bắn.

Khóe miệng Đạo Thiên cũng tràn ra máu tươi, rơi xuống trở thành hồ máu. Hắn vung tay lên, hồ máu này lập tức cuộn lên đuổi giết Mạnh Hạo, mà bản thân hắn thì sắc mặt khó coi, hai tay của hắn không ngờ đã tê dại.

- Một quyền này, cũng may lúc trước ta đã thấy hắn dùng khi giao thủ với Lâm Thông, nên đã có đối sách, nếu không, ta thật đúng là không thể đối kháng. Đạo Thiên lẩm bẩm, sát cơ càng mãnh liệt hơn. Hắn bắt đầu truy đuổi theo.

Mạnh Hạo bay nhanh như tên bắn, hắn lấy ra một nắm đan dược nuốt vào. Trong cơ thể hắn, cảnh giới Vĩnh Hằng cũng triển khai khôi phục nhanh chóng. Hắn đã đến gần biên giới quốc gia thứ sáu. Như Phong Giới có chín quốc gia, giữa hai nước sẽ có một biên giới, hai bên đều không thấy được quốc thổ đối phương, nếu thấy được cũng chỉ là một tầng vách ngăn.

Vách ngăn này có thể xuyên thấu, nhưng lúc xuyên thấu sẽ khiến thấy hoa mắt. Mặc dù sẽ có uy áp phủ xuống, nhưng cũng không đáng ngại.

Ánh mắt quét về phía sau một cái, cặp mắt Mạnh Hạo chợt lóe sáng, hắn thấy được có một vị trí tại vách ngăn còn sót lại khí tức của Vũ Văn Kiên.

Hắn không có nửa điểm chần chờ, trong phút chốc, hướng thẳng tới chỗ địa phương có khí tức Vũ Văn Kiên còn sót lại kia mà đi. Phía sau hắn, Đạo Thiên dùng tốc độ cao nhất, ầm ầm bay tới, giữa hai người cách nhau mấy trăm trượng, tốc độ của Đạo Thiên càng lúc càng nhanh.

Trong chớp mắt, Mạnh Hạo xuyên qua vách ngăn, từ quốc gia thứ sáu tiến vào quốc gia thứ năm.

Cả quốc gia thứ năm, uy áp nhất thời tăng mạnh, Vũ Văn Kiên thời khắc này đang ở chỗ biên giới của quốc gia thứ năm. Khi hắn nhìn thấy Mạnh Hạo, không đợi Mạnh Hạo nhắc nhở, đã đoán ra được kế hoạch của Mạnh Hạo. Vũ Văn Kiên ngửa mặt lên trời rống lớn, toàn thân lập tức bành trướng. Hắn đã ở chỗ này chuẩn bị được một lát, thời khắc này cất bước chạy ra, chạy thẳng tới phía sau Mạnh Hạo, bước chân tiến đến

vách ngăn.

Gần như chỉ trong chớp mắt, thân ảnh Đạo Thiên gào thét xuyên qua từ trong vách ngăn .

- Quả nhiên là mai phục ở chỗ này, muốn mượn uy áp bất đồng trong phút chốc của vách ngăn hai nước đánh lén sao? Chỉ là chút tài mọn! Đạo Thiên cười lạnh, bước ra phía sau, không có bất ngờ chút nào. Tay hắn nâng lên bấm quyết chỉ một cái về phía trước, lập tức xuất hiện một đóa hoa sen màu đen, trong nháy mắt, hướng ra phía ngoài nổ tung.

Hắc khí chuyển động cuồn cuộn ngập trời, một lực lượng mạnh mẽ từ trên hoa sen đen tán ra, đụng nhau với Vũ Văn Kiên, phát ra tiếng nổ vang. Vũ Văn Kiên phun ra máu tươi, nhưng hắn không thối lui mà lại đánh tiếp một quyền. Đạo Thiên tiến lên phía trước, vung tay lên, lập tức từ trên cánh tay của hắn, tiên khóa tức khắc bay ra, chạy thẳng tới Vũ Văn Kiên.

Cặp mắt Vũ Văn Kiên chợt lóe sáng, trong chớp mắt khi tiên khóa bay tới, quả đấm của hắn đột nhiên xòe rachụp một trảo về phía hư không. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, một cây chiến phủ xuất hiện ở trong tay hắn, chiến phủ này chính là Cổ bảo Mạnh Hạo thu được!

Trước khi hắn lôi Vũ Văn Kiên lui về sau, lúc ngay cả Đạo Thiên cũng không chú ý, Mạnh Hạo đã đưa chiến phủ này cho Vũ Văn Kiên. Thời khắc này chiến phủ đột nhiên xuất hiện, Vũ Văn Kiên ngửa mặt lên trời rống lớn, một búa như muốn khai thông thiên địa, chém tới hướng Đạo Thiên.

Cặp mắt Đạo Thiên co rút lại, một màn này xảy ra ngoài dự liệu, hắn phất tay muốn chống cự lại, nhưng trong nháy mắt, liền biến sắc. Hắn biếnsắc không phải Vũ Văn Kiên, mà là Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo nơi đó, ngay khoảnh khắc hắn bước chân vào quốc gia thứ

năm, tay phải hắn vỗ túi trữ vật, lấy ra quả Niết Bàn thứ hai. Trong lúc Vũ Văn Kiên đi chém giết, hắn tranh thủ thời gian đặt Niết Bàn Quả này ngay mi tâm.

Theo Niết Bàn Quả sáp nhập vào, thân thể Mạnh Hạo run rẩy. Một khí tức cường hãn từ trên người hắn bộc phát ra.

Đây mới là nguyên nhân làm Đạo Thiên lần nữa biến sắc!

“Rầm rầm rầm rầm!”

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời rống lớn. Thân thể hắn trong một chớp mắt này cấp tốc căng phồng lên: ba trượng, sáu trượng, chín trượng... Cho đến 15 trượng, 20 trượng... 24 trượng!

Hắn giống như người khổng lồ, trán của hắn nổi lên gân xanh, toàn thân khí thế ngập trời. Trong cơ thể hắn, tiên mạch hóa thành một cái, lực lượng khí huyết, lực lượng tu vi tại một cái chớp mắt này làm toàn thân tản ra hào quang màu xanh!

Ánh sáng xanh kia là hào quang tôn quý, đó là... hào quang của La Thiên!

Đạo Thiên sắc mặt hoàn toàn đại biến, hắn trợn to mắt, gần như không thể tin được. Hô hấp của hắn dồn dập, trong nội tâm xuất hiện nguy cơ sinh tử mãnh liệt trước nay chưa từng có !!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1472: Trạng thái mạnh nhất

Đạo Thiên có dự cảm mãnh liệt, vào thời khắc này khí tức của Mạnh Hạo đang lên, nếu mình không tự đi ngăn cản, vậy thì hôm nay chính bản thân sẽ gặp kiếp sinh tử!

“Chết tiệt, Mạnh Hạo này hắn làm sao mạnh được như vậy!” Hiếm thấy Đạo Thiên có phán đoán như thế với một người.

- Cút ngay! Đạo Thiên mạnh mẽ đi ra, muốn đánh Vũ Văn Kiên văng ra. Vũ Văn Kiên không phải là đối thủ, cho dù có chiến phủ trong tay vẫn như cũ không ngừng lui về sau. Hắn gầm nhẹ, bạo phát lực lượng Thể tu toàn thân chiến một trận với Đạo Thiên, để trì hoãn thời gian cho Mạnh Hạo .

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, sau khi thân thể bành trướng đến 24 trượng, tiên mạch trong cơ thể hắn hòa tan, trở thành một thể duy nhất. Mà toàn thân của hắn từ từ phát ra ánh sáng xanh chói mắt.

Nhưng hắn lại phát hiện, tự mình lại không thể chiến đấu, chỉ là khí thế đang tăng lên, nhưng muốn đi đối chiến lại không làm được. Đây là lần đầu tiên hắn dùng Niết Bàn Quả đạp La Thiên Tiên trong chiến trận, hai lần trước đều là bế quan tại chỗ.

“Chết tiệt” Mạnh Hạo nội tâm lo lắng, nhưng không mảy may để lộ ra nét mặt, đứng ở nơi đó khí thế ngập trời, làm cho bất kỳ kẻ nào đều có cảm giác hắn lúc nào cũng sẵn sàng.

Khí tức của hắn, trong chớp mắt nâng lên rồi hạ xuống, trực tiếp vượt qua cảnh giới Tiên Đế, chỉ nửa bước chân nữa sẽ bước vào La Thiên

Tiên. Trên người của hắn, bắt đầu phát ra một dao động kinh khủng, bộc.

Trời đất biến sắc, gió mây cuốn lên, phảng phất có một con mắt xuất hiện giữa bầu trời, nhìn về phía Mạnh Hạo nơi này.

Tiếng sấm nổ vang, cả bầu trời Như Phong Giới đều vặn vẹo. Mặt đất đều chấn động, ngọn núi đều rung rẩy, vào giờ khắc này tựa hồ cả thế giới đều biến đổi.

Đôi mắt Đạo Thiên co rút lại. Hắn nhìn Mạnh Hạo nơi đó không ngừng cường hãn, dần dần đến mức mà cho dù là hắn cũng cảm thấy khủng bố. Hắn ngửa mặt lên trời rống lớn, hai tay bấm quyết, lập tức tu vi toàn thân bạo phát, tức thì trước mặt hình thành môt phiến sương mù màu đen. Sương mù này cuồn cuộn hóa thành một đầu cự thú.

Cự thú khổng lồ này, trên đầu có một cây sừng, lúc này gầm thét đánh thẳng về hướng Vũ Văn Kiên.

Vũ Văn Kiên biến sắc, trong lòng lại nóng nảy không biết Mạnh Hạo nơi đó thế nào. Tuy rằng bọn họ không có kế hoạch gì, nhưng dựa vào diễn biến của sự việc, mình chống cự ở nơi này một hồi, hắn là Mạnh Hạo phải tới tiếp tay mới đúng.

“Chết tiệt, hắn thế nào lại chậm như vậy!” Vũ Văn Kiên gào thét trong lòng, có ý muốn tránh ra nhưng lại cắn răng một cái, đối mặt với cự thú kia.

“Ầm” một tiếng, Vũ Văn Kiên phun ra máu tươi, cả người xương cốt phát ra tiếng vỡ vụn không ít, trong máu tươi còn mang theo mảnh vỡ của nội tạng. Cả người hắn lui về sau, khí tức hư nhược, nhưng lại cắn răng một cái, liều lĩnh gào thét, cầm chiến phủ trong tay đánh mạnh tới hướng Đạo Thiên đang muốn xông qua chỗ mình nơi này.

Tiếng nổ ầm ầm vanh vọng, một búa này chém xuống mặt đất. Đạo Thiên hừ lạnh một tiếng, cưỡng ép chạy ra, để mặc cho cây búa này đánh xuống thân, hắn nâng tay lên, dùng tiên khóa chống lại.

Tiếng động va chạm truyền ra, chớp mắt một cái, thân thể Đạo Thiên chạy ra, vọt thẳng tới chỗ Mạnh Hạo. Vũ Văn Kiên rống lớn, thân thể bay ra ôm lấy Đạo Thiên. Sắc mặt Đạo Thiên âm trầm.

- Ngươi muốn chết! Hắn nâng tay lên đánh mạnh một quyền vào ngực Vũ Văn Kiên. Vũ Văn Kiên mở to mắt, thân thể thụt lùi, “ầm” một tiếng máu thịt bầy nhầy, sắc mặt hắn tái nhợt. Hắn cười thảm.

- Mạnh Hạo, ngươi nợ ta một cái mạng! Vũ Văn Kiên nói, trong mắt lộ ra ý quyết đoán, nhưng lại chạy ra lần nữa. Dù liều mạng hao phí một lần hồn bất diệt, cũng phải tiếp tục đi cản trở.

- Chết! Đạo Thiên rống giận, khi phất tay sương mù kia hóa thành cự thú. Hắn lại gầm thét, đánh thẳng tới Vũ Văn Kiên . Mắt thấy sắp đụng vào, nhưng ngay lúc này, đột nhiên trước mặt Vũ Văn Kiên, hư vô vặn vẹo, xuất hiện một thân ảnh cao lớn.

Thân ảnh ấy cao chừng hơn 20 trượng, chính là Mạnh Hạo!

Khi hắn xuất hiện, nâng tay lên nhấn một cái về phía cự thú.

Dưới cái nhấn này, cự thú khí thế kinh người kia giống như con mèo bệnh kêu rên một tiếng, thân thể đột nhiên dừng lại, không thể tiến tới một bước. trong lúc nó lộ ra vẻ khủng kiếp hoảng sợ, Mạnh Hạo đưa tay bóp mạnh một cái.

Ầm một tiếng, thân thể cự thú kia trực tiếp sụp đổ, chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số khí đen tản ra.

- Mạnh... Mạnh Hạo! Vũ Văn Kiên hô hấp dồn dập, hoảng sợ nhìn thân

ảnh trước mắt này. Mạnh Hạo toàn thân phát ra ánh sáng xanh, một khí tức nguyên thủy cỗ xưa tràn ngập trên người hắn. Dường như, giờ khắc này Mạnh Hạo không phải tu sĩ Sơn Hải Giới, mà là người viễn cổ của Chí Tôn Tiên Giới xuyên qua thời gian phủ xuống.

Thân hình cao lớn, hào quang màu xanh tỏa ra, mơ hồ có vô số ấn ký lúc sáng lúc tối, hắn đứng ở nơi đó giống như một tòa núi nhỏ. Bầu trời lúc này cũng run rẩy, mặt đất chấn động, tầng mây trên trời xanh cuồn cuộn dường như trầm xuống một chút, giống như là đang cúi lạy.

Mà cả thế giới, cả thiên địa, trong nháy mắt, dường như chỉ còn lại Mạnh Hạo.

Đó là một khí phách duy ngã độc tôn!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía Đạo Thiên.

Đạo Thiên biến sắc, thần sắc vô cùng ngưng trọng. Khi nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hắn phát hiện mình đang khẩn trương.

- Vũ Văn, đi! Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng, một trận chiến kế tiếp này, Vũ Văn Kiên đã không có tác dụng nữa. Thậm chí nếu lưu lại hắn, một khi Đạo Thiên thi triển Thiên Yêu Thực giống như Huyết Yêu Đại Pháp, thâm chí còn độc ác hơn Huyết Yêu Đại Pháp kia , thì đối với Mạnh Hạo vô cùng bất lợi.

Cho nên, để hắn rời đi, đối với Mạnh Hạo cũng có lợi!

Vũ Văn Kiên liếc một cái thật sâu về phía Mạnh Hạo. Cái nhìn này, dường như muốn nhớ kỹ Mạnh Hạo, Vũ Văn Kiên hắn bằng hữu không nhiều lắm, Hồng Bân kia xem như nửa, hôm nay tiếp xúc với Mạnh Hạo, trong lòng hắn đã xem Mạnh Hạo là bằng hữu.

- Nếu như ngươi chết, chiến phủ sẽ không trả lại cho ngươi, vì vậy...

không nên chết! Hắn hít sâu một hơi, xoay người nhoáng một cái, trong phút chốc vội vã thi triển tốc độ cao nhất, rầm rầm bỏ chạy. Hắn rời đi, Đạo Thiên cũng không nhìn một cái, bởi vì một khắc này, Mạnh Hạo đã mang tới cho hắn nguy cơ quá lớn.

- Mạnh Hạo! Đạo Thiên gầm nhẹ một tiếng, toàn thân truyền ra tiếng "rốp rốp", chớp mắt một cái, thân thể hắn cũng căng phồng lên. Sắc mặt vặn vẹo, hắn trực tiếp hóa thành người khổng lồ cao 20 trượng, ngửa mặt lên trời rống lớn. Từ trái tim hắn truyền ra tiếng động nhảy lên hạ xuống liên tục chín lần, khí thế nổi lên, sải bước chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, hắn cảm thụ được trong cơ thể có một tiên mạch duy nhất, cảm thụ được một lực lượng kinh khủng đến từ thân thể. Hắn bước lên phía trước, nâng tay lên ngay khoảnh khắc Đạo Thiên tới, hắn đánh ra một quyền.

Một quyền này đánh ra, thiên địa biến sắc, gió mây cuồn cuộn. Đạo Thiên biến sắc nhưng liền cười gằn một tiếng, khoảnh khắc Mạnh Hạo đánh tới một quyền này, thân thể hắn chớp nhoáng biến mất, bất ngờ xuất hiện phía sau lưng Mạnh Hạo. Lúc này phía sau lưng hắn lại xuất hiện hai cái cánh màu đen.

Tay của hắn chụp một trảo sau lưng của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo như thường mặt không đổi sắc, không có xoay người, mà không chậm trễ chút nào lập tức lui về sau, dùng lưng của mình đánh tới Đạo Thiên.

Tay của Đạo Thiên đụng chạm với lưng Mạnh Hạo . "Ầm" một tiếng, Mạnh Hạo vẫn như thường nhưng tay Đạo Thiên lại vặn vẹo, cũng không thể rung chuyển hắn chút nào, sau đó thân thể Mạnh Hạo hung hăng va chạm tới.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc, Đạo Thiên phun ra máu tươi, thân thể bắn ra sau như diều đứt dây, quét ngang bầu trời, thần sắc hoảng sợ, xương cốt toàn thân trong một chớp mắt này vỡ nát hơn phân nửa.

- Không có khả năng, hắn không có khả năng mạnh như vậy! Đạo Thiên đang trong hoảng sợ, toàn thân hắn bị nhấc lên mang theo tiếng vang lớn vô cùng. Mạnh Hạo này va chạm quá độc ác, khiến Đạo Thiên bị bay bắn ra với tốc độ cực nhanh.

Chớp mắt một cái nhưng lại vượt qua quốc gia thứ năm, xuất hiện ở biên giới quốc gia thứ tư. Ngay sau đó thân ảnh Mạnh Hạo nhanh chóng biến mất, khi xuất hiện lại đã đứng trước người Đạo Thiên, toàn thân ánh sánh xanh vô tận, nâng tay lên mang theo La Thiên Tiên lực điểm tới một ngón tay .

- Ta là đệ nhất danh sách, ngươi không thắng được ta, loại trạng thái này của ngươi không có khả năng kéo dài! Đạo Thiên rống lớn, máu tươi phun ra. Cánh sau lưng hắn mạnh mẽ bao bọc thân thể, ngăn trở phía trước người. Hai tay hắn bấm quyết, nháy mắt xuất hiện môt màn phòng hộ, đồng thời một lượng lớn pháp bảo trong phút chốc bay ra.

“Ầm” một tiếng, một chỉ La Thiên của Mạnh Hạo điểm lên màn hào quang phòng hộ trước mặt Đạo Thiên, tiếng động “rắc rắc” truyền khắp bốn phía. Từng tầng quầng sáng trong nháy mắt sụp đổ, từng món pháp bảo toàn bộ vỡ nát cho đến khi một chỉ của Mạnh Hạo điểm trên cánh của Đạo Thiên.

Tiếng nổ vang vọng, trong nháy mắt cái cánh đã bị phá nát, tan thành tro bụi. Đạo Thiên hét thảm thê lương . Trong chốc lát, nhìn thấy Mạnh Hạo đã tới gần, hắn trực tiếp nâng tay lên, dùng Cổ bảo tiên khoá trên cánh tay ngăn chống.

Tiếng nổ ầm ầm ngập trời, Cổ bảo tiên khoá kia, dưới một chỉ La Thiên của Mạnh Hạo, trong nháy mắt bể ra. Cổ bảo đều không thể lay động...

Một màn này khiến cho Đạo Thiên phải mở to mắt, không thể tin được.

Trong tiếng nổ ầm ầm, cánh tay phải của hắn vào giờ khắc này máu thịt bầy nhầy, trực tiếp nổ tung. Ngón tay Mạnh Hạo nhanh như tia chớp đánh tới.

- Bất Tử Thần Pháp! Đạo Thiên kinh hoàng, hét lớn một tiếng, toàn thân tràn ngập huyết quang, tạo thành một phù văn. Phù văn vừa chạm vào ngón tay Mạnh Hạo, lập tức rung lắc nhưng không vỡ ra. Mạnh Hạo chỉ với một ngón tay ẩn chứa sức mạnh, cuốn theo thân thể Đạo Thiên ném ra ngoài.

Tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã bay đến biên giới quốc gia thứ năm và quốc gia thứ tư, rồi trực tiếp xuyên qua, rơi vào quốc gia thứ tư. Cùng lúc đó, phù văn trước mặt Đạo Thiên sụp đổ vỡ vụn, hắn phun ra máu tươi, thần sắc uể oải nhưng chiến y vẫn còn. Hắn ngửa mặt lên trời gào thét, vừa lúc đó Mạnh Hạo đã cất bước, xuyên qua vách ngăn, đánh thẳng tới.

- Mạnh Hạo, ngươi không giết được ta, xem ngươi còn có thể kiên trì được bao lâu?

Đạo Thiên hộc ra ngụm máu lớn. Trong nháy mắt Mạnh Hạo tới, tay hắn kết ấn, vung về phía trước một cái, lập tức trước mặt hắn, hư không nổ vang, vỡ vụn, một luồng sáng đen bay ra, đó là một cuộn tranh!

Chính là Chí Tôn Pháp của Đạo Thiên.

- Chí Tôn Hoạ, mở!

Trong tiếng nổ ầm ầm, cuộn tranh kia, trong chớp mắt đã mở ra trước mắt Mạnh Hạo, lần này không chỉ mở ra ba phần mà là bảy phần.

Mạnh Hạo liếc mắt liền nhìn thấy ở trong cuộn tranh, vẽ một nơi tràn đầy

tử khí, ở đó có một pho tượng, trên pho tượng là một người thanh niên mặc áo đen đang khoanh chân ngồi, tóc của hắn rất dài xuôi theo pho tượng buông xuống đất.

Một luồng sát khí lạnh lẽo không cách nào hình dung từ trên thân thanh niên áo đen này toả ra ngập trời...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1473: Hắn là Lục

Sát khí quá mạnh, vừa mới xuất hiện lập tức cuốn lên bốn phương tám hướng. Mặt đất rung chuyển, bầu trời hư vô biến hoá không ngừng, từng tia chớp ầm ầm phủ xuống. Cả thế giới, vào giờ khắc này, tựa hồ đều bị sát khí nhuộm đẫm, trở nên tối đen.

Dường như pho tượng kia không còn là hình vẽ mà xuất hiện ngay trước mặt Đạo Thiên. Dường như Như Phong Giới này cũng không còn là Như Phong Giới, mà trở thành một thế giới như trong bức vẽ.

Mặt đất đen như mực, bầu trời cũng đen như mực. Nhưng trong không gian đen kịt này, Mạnh Hạo vẫn có thể nhìn rõ tất cả.

Hắn thấy được, thân ảnh áo đen đang khoanh chân tĩnh toạ trên pho tượng thời khắc này dường như động một cái, chậm rãi ngẩng đầu.

Chỉ một động tác đơn giản như vậy lại khiến cho cả thế giới nổ tung. Thời gian như dừng lại, mọi quy tắc dường như đảo lộn. Căn nguyên trước mặt thân ảnh ấy dường như đều phủ phục, quỳ lạy.

Một luồng sát cơ mãnh liệt, chỉ trong chớp mắt này, giống như một mũi tên nhọn, theo ánh mắt Mạnh Hạo đâm thẳng tới, đánh vào tâm thần của hắn, khiến thân thể hắn chấn động mạnh, mặt biến sắc. Đồng thời, Mạnh Hạo cũng cảm nhận được một mối nguy hiểm khôn lường.

Mối nguy hiểm này, không phải đến từ Đạo Thiên mà chính là từ thân ảnh áo đen trong bức vẽ kia.

“Hắn là ai? Chí Tôn Pháp này là cái gì?” Nội tâm Mạnh Hạo chấn động mạnh. Chí Tôn Pháp của mỗi danh sách đều không giống nhau. Hắn cũng biết qua Chí Tôn Pháp của những danh sách khác, duy chỉ có Chí

Tôn Pháp của Đạo Thiên này là khiến hắn cảm thấy kỳ lạ.

Mạnh Hạo vẻ mặt ngưng trọng. Cảnh giới La Thiên Tiên làm cho hắn cảm nhận được thân mình cường hãn, cho dù là Đạo Thiên nếu không có Chí Tôn Pháp này, cũng không phải đối thủ của hắn.

Cho dù là Đạo Thiên đã chín lần vào Cổ, nhưng nếu đã là đường sai, thì dù có vào chín lần cũng vẫn là sai. Đường của Mạnh Hạo là đường La Thiên Tiên, thời viễn cổ chính là con đường Tiên Cảnh mạnh nhất.

- Trước kia ngươi đã từng nói, đường của ta là sai... Đạo Thiên nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt lộ ra sát cơ mãnh liệt, chậm rãi lên tiếng.

- Đường của ta đích thật là đường sai. Điểm này bản thân ta cũng biết nhưng ngươi lại không biết, sở dĩ ta chọn cùng một con đường sai lầm này, hết lần này đến lần khác áp chế đột phá là bởi vì ta muốn đi theo con đường tu hành của người trong bức họa, trong Chí Tôn Pháp.

- Ta không biết tên của hắn, cũng không biết tranh cuộn này là cái gì... Ta chỉ biết, cuộn tranh này rất bình thường, căn bản chỉ là trang giấy bình thường, trục gỗ bình thường mà thôi. Nhưng điểm duy nhất không bình thường, chính là hình vẽ thân ảnh áo đen này.

- Nhờ có hắn cho nên tờ giấy, trục gỗ bình thường từ mục nát trở nên thần kỳ, phi phàm.

- Hắn là đại biểu của giết chóc, cả đời này ta chưa từng gặp qua sát khí kinh người như vậy. Cho nên, ta gọi hắn là Lục, mà trong tâm ta, hắn chính là sư tôn!

Đạo Thiên vừa nói, liền trực tiếp quỳ gối xuống trước bức tranh, thần sắc lộ ra vẻ cuồng nhiệt khó tả. Hắn cúi đầu thật sâu. Khi hắn cúi đầu, thân ảnh áo đen trên pho tượng trong tranh kia rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt.

Đó là một khuôn mặt tái nhợt, không chút biểu cảm, thậm chí tướng mạo cũng rất bình thường. Nhưng trong cái bình thường này lại lộ ra cảm giác băng hàn không cách nào hình dung...Hắn lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo.

Chỉ một ánh mắt đã khiến thân thể Mạnh Hạo chấn động ầm ầm. Hắn cảm nhận được một áp lực lớn bao phủ quanh hắn, thậm chí còn mạnh hơn so với biển thứ chín . Mạnh Hạo phun ra máu tươi, cho dù lúc này là La Thiên Tiên cũng phải thối lui.

Hắn không muốn lui, nhưng dưới ánh mắt của nam nhân áo đen này lại không thể không lui.

Thậm chí sau khi thối lui, áp lực đến từ người trong bức tranh kia vẫn khiến Mạnh Hạo chịu không nổi, như muốn ép hắn phải quỳ xuống, phải khuất phục.

Mỗi một lần bước lui, Mạnh Hạo đều phát ra một tiếng gầm nhẹ. Khi hắn thối lui chừng 7, 8 bước, cặp mắt đã trở nên đỏ thẫm, thân thể cưỡng ép dừng lại. Mọi nơi trên thân thể vào lúc này đều rướm máu.

Nhất là hai đầu gối, run rẩy không ngừng, dường như sắp gãy lìa.

“Ta không ngờ lại bị một cuộn tranh bức lui. Người trong bức hoạ kia cho dù đã từng là đại năng thiên địa, thậm chí là Chí Tôn, nhưng bây giờ... chỉ là một cuộn tranh, dựa vào cái gì... mà khiến ta phải lui!” Mạnh Hạo vùng vẫy ngẩng đầu, trên mặt thần tình dữ tợn, thất khiếu chảy máu, khí tức của hắn chỉ trong một chớp mắt ầm ầm bạo phát.

- Đường của ta là đại tự do, đại tự tại. Trong thiên địa, ngoài phụ mẫu song thân, không người nào... có thể khiến cho Mạnh Hạo ta phải quỳ lạy. Ngươi là cái gì chứ! Mạnh Hạo giọng nói đã khàn khàn, gầm nhẹ một tiếng, nâng tay lên, trong cơ thể hắn, tu vi La Thiên Tiên giờ khắc này toàn bộ vận chuyển hợp thành một tiên mạch duy nhất, căng phồng

lên, dường như tạo thành một cây cầu trong thân thể hắn.

Tay phải hắn ở trước người vung mạnh lên, cây cầu tiên mạch trong cơ thể hắn ầm ầm bạo phát, lực lượng mạnh mẽ nổ vang... trước mặt Mạnh Hạo, hoá thành... một cây cầu.

- Chí Tôn Kiều!

Chí Tôn Pháp của Mạnh Hạo vốn là cực mạnh. Sở dĩ nhìn thấy uy lực bình thường, không phải vì pháp này yếu, mà là tu vi của Mạnh Hạo không thể phát huy được bao nhiêu.

Nhưng giờ này, hắn ở cảnh giới La Thiên Tiên, một lần nữa thi triển Chí Tôn Kiều, hoàn toàn khác với lúc trước. Trong tiếng nổ ầm ầm, Chí Tôn Kiều phủ xuống, bầu trời rung chuyển, mặt đất vỡ vụn. Một cây cầu vô thượng, xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, xuất hiện trong thế giới này.

Thoạt nhìn cầu này không còn là hư ảo mà trở thành một cây cầu thật, một cây cầu long trời lở đất, một cây cầu khổng lồ không cách nào hình dung. Dường như trước cây cầu kia, cả thế giới này chỉ chiếm một phần.

Một khí tức Chí Tôn tản ra từ cây cầu làm thế giới run rẩy, thiên địa sợ hãi. Mạnh Hạo cuối cùng cũng tại cảnh giới La Thiên Tiên hiển lộ được hơn một chút uy nghiêm của Chí Tôn Kiều chân chính.

Không những thế, trên Chí Tôn Kiều bất ngờ xuất hiện một số thân ảnh mờ ảo. Những thân ảnh này đều rất mơ hồ, tồn tại phân biệt ở những khu vực khác nhau trên Chí Tôn Kiều.

Mỗi một thân ảnh đều ẩn chứa uy áp kinh khủng, dường như đây là những người đã từng có tư cách bước lên tòa Chí Tôn Kiều này. Họ mặc dù không thể đi hết cây cầu nhưng vẫn lưu lại thần niệm đã từng là đại năng của thiên địa!

- Đạp Thiên... Kiều... Ngay chớp mắt khi Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo xuất hiện, trong hình ảnh, bên trên pho tượng, ánh mắt của thân ảnh mặc áo đen lúc rơi vào trên cây cầu kia, trong mắt không ngờ xuất hiện một chút hồi ức... lại truyền ra tiếng lẩm bẩm .

Thanh âm này dường như cũng ẩn chứa hồi ức, nhưng vẫn lạnh lùng như cũ.

Một màn này cho dù là Đạo Thiên đã trải qua nhiều chuyện, đang quỳ lạy cũng phải ngẩng đầu lộ vẻ khó tin. Cuộn tranh này là của hắn, Chí Tôn Pháp này cũng là của hắn.

Nhưng cho dù là hắn, cho tới bây giờ, cũng chưa từng nghe thân ảnh áo đen trong cuốn tranh nói qua một lời nào.

Dường như Chí Tôn Kiều này xuất hiện đã đưa tới một chút biến hóa bất ngờ. Biến hóa này làm nội tâm hắn chấn động, đồng thời, Mạnh Hạo nơi đó, trong đầu cũng mờ mịt.

- Đạp Thiên Kiều? Mạnh Hạo vừa nhìn Chí Tôn Kiều vừa khẽ nói.

Đúng lúc này, bất thình lình, trong hình ảnh, thân ảnh áo đen trên pho tượng đột nhiên đứng lên, mang một đầu tóc dài, bước ra một bước về phía trước.

Một bước này làm nội tâm Đạo Thiên chấn động. Mạnh Hạo ở phía đối diện nhìn thấy rõ ràng, một bước này, trong lúc mơ hồ, dường như ẩn chứa một loại đạo nào đó, giống như Súc Địa Thành Thốn. Giống như ảo thuật, thân ảnh áo đen từ trong bức tranh đi ra, từ hư ảo trở thành chân thật, xuất hiện trên Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động. Hắn nhìn thân ảnh áo đen đứng trên Chí Tôn Kiều. Thần sắc của thân ảnh áo đen lạnh như băng nhưng lại mang theo hồi ức, không ngờ hắn bước từng bước một đi trên Thiên Kiều ,

càng đi càng xa, lướt qua từng thân ảnh, dường như muốn đi lên đỉnh của Chí Tôn Kiều.

Nhưng vào lúc này, bước chân của thân ảnh áo đen đột nhiên ngừng lại. Hắn đứng ở trên cầu yên lặng cúi đầu, nhìn xuống dưới chân, trên mặt hắn dần dần trở nên phiền muộn.

- Đạp Thiên Kiều không hoàn chỉnh...

- Ta, cũng không hoàn chỉnh...

- Năm đó... Khi hắn đứng trước mặt nàng, ta đã hoàn thành sứ mệnh, ta liền mang theo sự phiền muộn và đau thương xoay người rời đi. Lúc đó rõ ràng ta đã tiêu tán...

- Tại sao... ta còn tồn tại...

Thân ảnh áo đen lẩm bẩm. Hắn cười ha hả, nụ cười mang theo lạnh giá và sát khí ngập trời.

- Ta so với ngươi càng yêu nàng hơn!!! Thân ảnh áo đen cười điên cuồng. Hắn xoay người, vung tay áo, trong tiếng nổ “ầm ầm”, Chí Tôn Kiều không ngờ ở trước mặt hắn chợt sụp đổ. Nhưng theo sụp đổ này, thân ảnh áo đen cũng run rẩy, trong vẻ mặt hắn mang theo hồi ức, mang theo đau nhói. Khi hắn xoay người, thân ảnh của hắn cùng Thiên Kiều biến mất.

Lúc xuất hiện, hắn đã về lại trong bức tranh, tới trên pho tượng, một lần nữa cúi đầu.

Ngay lúc này, Đạo Thiên oa một tiếng phun ra máu tươi. Trong tiếng rầm rầm, toàn thân Đạo Thiên tuôn ra sương máu, dường như trong nháy mắt hắn bị một lực hút nào đó trong cuộn tranh hút đi một nửa sinh mệnh, khiến cho hắn run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Hắn đã từng thi triển Chí Tôn Pháp nhiều lần nhưng chưa lần nào như lần này, giống như bị cắn trả.

Mạnh Hạo cũng phun ra máu tươi. Sau khi lui về phía sau, hắn cảm nhận được La Thiên Tiên đã sắp hết thời gian. Nguy cơ trước mắt, cặp mắt hắn lóe lên, hắn nâng tay vỗ một cái lên trán, chủ động thoát khỏi cảnh giới La Thiên Tiên. Khi Niết Bàn Quả từ mi tâm chui ra rơi vào trong tay Mạnh Hạo, khí tức của hắn lập tức giảm xuống, sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt. Nhưng hắn đứng yên không động, thờ ơ nhìn Đạo Thiên.

- Ngươi còn muốn tiếp tục chiến sao! Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng.

- Ngươi sợ? Ngươi thời khắc này hắn đã suy nhược đến cực hạn, ta giết ngươi dễ như trở bàn tay! Đạo Thiên hô hấp dồn dập. Hắn nhìn cuộn tranh tiêu tán trước mặt rồi nhìn Mạnh Hạo, cười lạnh lên tiếng. Nhưng trong lòng hắn cũng có chút chần chờ, hắn không nắm chắc trạng thái cường hãn của Mạnh Hạo còn có thể xuất hiện hay không.

- Giết ngươi, Mạnh mỗ phải trả cái giá rất lớn. Ta chắc chắn sẽ bị thương nặng, trong Như Phong Giới này sẽ rất khó thu hoạch được gì. Bất quá nếu ngươi có ý muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi. Mạnh Hạo xoay chuyển ý niệm trong đầu, vốn định dùng bình tĩnh doaạ người, nhưng ý niệm vừa động liền nhíu mày. Hắn nhìn Đạo Thiên, nhấc tay lên, trong lòng bàn tay hắn, Niết Bàn Quả lấp lánh lấp lánh.

Hai mắt Đạo Thiên co rút lại, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Nếu Mạnh Hạo tỏ ra vẻ bình tĩnh, lập tức hắn sẽ đoán là Mạnh Hạo cố làm vẻ huyền bí. Nhưng Mạnh Hạo lại cau mày, cảm giác như hắn có chút bất đắc dĩ... Điều này lập tức làm cho Đạo Thiên lại cảm thấy có phần không đúng.

- Thử một lần sẽ biết! Đạo Thiên trầm mặc. Trong mắt sát cơ vừa nhoáng, thân thể trong chớp mắt đã chạy thẳng tới chỗ Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1474: Đạo Thiên rút lui

Ngay khi sát niệm của Đạo Thiên đột ngột dâng cao, Mạnh Hạo hừ lạnh, thân thể bỗng nhiên lui về sau. Tay hắn cầm Niết Bàn Quả đặt lên mi tâm, ấn một cái, động tác quyết đoán không chút chần chừ, nhất là sát ý trong mắt hắn vô cùng mãnh liệt.

Ánh mắt hắn lạnh như băng, nhìn về Đạo Thiên như nhìn một cổ thi thể.

Ầm một tiếng, Niết Bàn Quả sáp nhập vào mi tâm Mạnh Hạo. Chỉ trong chớp mắt, khí thế hắn bừng bừng bạo phát. Lần bạo phát này không giống những lần trước, không để cho Đạo Thiên kịp di chuyển, thân thể hắn đã nhanh chóng bành trướng, toả ánh sáng xanh lóng lánh. Tay phải hắn kết ấn, hướng về phía Đạo Thiên, bất ngờ vung mạnh lên, ngay lập tức căn nguyên thần hoả tản ra, che phủ trời đất, sát khí ngập trời.

Nội tâm Đạo Thiên chấn động mạnh, bước chân định đi về trước cũng nhanh chóng dừng lại, thân thể bỗng nhiên lui mạnh về sau. Đạo Thiên vốn cũng không phải thật sự muốn cùng Mạnh Hạo quyết chiến sinh tử. Trên thực tế, hắn cũng không muốn tiếp tục đánh. Lúc nãy bị Chí Tôn Hoạ cắn trả khiến hắn lúc này trở nên hư nhược. Quan trọng nhất là... hắn nhận thấy bản thân mình không chắc chắn có thể giết được Mạnh Hạo.

“Thậm chí lúc này, Mạnh Hạo đang ở trạng thái khủng khiếp, đúng như Mạnh Hạo nói, hắn... có thể đánh chết mình. “

“Pháp này có lẽ có hạn chế về thời gian hoặc cũng hạn chế số lần thi triển. Nhưng vô luận là hạn chế cái gì, đối với Mạnh Hạo mà nói, hắn đều phải trả cái giá thật lớn... Chuyện này, hắn vừa rồi cũng không nói dối!”

“Hắn mặc dù có thể giết ta, nhưng ta có hồn bất diệt cho nên hắn muốn giết cũng khó khăn. Nhưng đối với cả ta và hắn mà nói, Như Phong Giới còn chưa kết thúc, một khi lưỡng bại câu thương, chẳng những sẽ bị các danh sách khác chiếm ưu thế mà cơ hội ở lại Như Phong Giới này cũng vì vậy mà dừng lại!”

“Huống hồ, cho dù chiến đấu đến cuối cùng, hắn cũng chưa chắc có thể hoàn toàn giết được ta. Cùng lắm coi như là hắn cuối cùng bị ta chém chết, ta cũng không khỏi bị thương nặng, trong thời gian ngắn khó có thể hồi phục.” Sắc mặt Đạo Thiên vô cùng khó coi, nếu như không phải kiêng kỵ Mạnh Hạo thì hắn cũng không phải suy tính nhiều như vậy. Nhưng hiện giờ sự thật bày ở trước mặt, hắn không thể không lo lắng kết quả sẽ là lưỡng bại câu thương.

Lúc hắn lui về phía sau, Mạnh Hạo vẫn đứng tại chỗ cũ, không hề đuổi theo mà chỉ lạnh lùng nhìn Đạo Thiên.

- Trừ phi ngươi nhất quyết muốn tử chiến, nếu không đừng thử dò xét ta. Sự kiên nhẫn của ta... có hạn! Mạnh Hạo hung hăng bước về trước một bước, thiên địa nổ vang, mặt đất vỡ vụn, hư không cũng rung chuyển dữ dội. Một cỗ khí thế ngang ngược nổi lên từ người Mạnh Hạo, biến thành gió lốc, hướng về bốn phương tám hướng, ầm ầm khuếch tán.

Thân thể Đạo Thiên tiếp tục lui về sau, nghi ngờ trong lòng hắn vẫn còn. Hắn thuỷ chung cảm thấy Mạnh Hạo có khả năng chỉ cố làm ra vẻ huyền bí khiến hắn khó có thể nắm bắt. Bất quá hết thảy đều là hắn đoán.

Sắc mặt hắn âm tình bất định, cặp mắt chợt loé sáng, sau đó liền cười ha ha một tiếng.

- Mạnh Hạo. Ngươi nóng lòng muốn kết thúc trận chiến giữa chúng ta?

- Đường có nhiều đường, ngươi lại chọn đường này. Mạnh Hạo lắc đầu. Khí tức toàn thân một lần nữa bạo phát. Thân thể hắn nhoáng lên một cái

liền trực tiếp hoá thành tàn ảnh. Hắn vừa phất tay, thần hoả đã ngập trời, ầm ầm di chuyển, đánh thẳng đến chỗ Đạo Thiên.

Đạo Thiên biến sắc. Tay hắn kết ấn, lập tức hắc khí trên người bạo phát. Hắc khí kia xoay tròn biến thành lốc xoáy, ầm ầm chuyển động. Ở chỗ lốc xoáy này lại xuất hiện một bàn tay, hướng về phía thần hoả, đánh tới một chưởng.

Trong tiếng nổ ầm ầm, toàn thân Mạnh Hạo bị lửa bao phủ, che đậy khuôn mặt hắn khiến Đạo Thiên không cách nào nhìn rõ, hắn chỉ có thể thấy được cặp mắt lạnh như băng mang đầy sát khí của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cũng không dừng động tác, gần như ngay lúc căn nguyên thần hoả va chạm cùng thuật pháp của Đạo Thiên, hắn bước tới, nhấc tay lên, miệng khẽ thở nhẹ.

- Sát Thần!

Hai chữ vừa nói ra, Mạnh Hạo nắm chặt tay, thuận theo ý trời, hoá thành thiên uy, ngưng tụ khí vận của Như Phong Giới. Hắn một quyền hạ xuống, trong cơ thể vận chuyển tu vi La Thiên Tiên, khiến cho thiên địa phải biến sắc, phong vân cuồn cuộn, mặt đất rung chuyển, cuồng phong gào thét dữ dội

Đạo Thiên rốt cuộc cũng biến sắc, thân thể lui mạnh về sau. Hai tay liên tục kết ấn, trước mặt hắn xuất hiện một cánh cửa, cánh cửa này vừa mở ra đã nghe từ bên trong truyền ra tiếng gầm thét, bỗng nhiên chín bạch cốt long từ trong cánh cửa chạy ra, mang theo khí thế như muốn xé rách mọi thứ, chạy thẳng tới chỗ Mạnh Hạo

“Ầm ầm, ầm ầm!”

Dưới một quyền của Mạnh Hạo, cả thế giới như sụp đổ. Chín con bạch cốt long kia rống to, thân mình từng đoạn từng đoạn vỡ vụn. Đạo Thiên

hô hấp dồn dập, thân thể loé lên một cái, nhanh chóng lui về sau nghìn trượng, truyền ra một tiếng cười.

- Mạnh Hạo, trận chiến này có tiếp tục cũng không có ý nghĩa gì nữa. Người lại không muốn tái chiến, Trần mỗ đi đây... Đạo Thiên chỉ là đạo hiệu, hắn thật ra là họ Trần. Lời vừa nói xong, Đạo Thiên lập tức lui nhanh về sau, thần sắc vẫn bình thản nhưng trong lòng luôn để ý đến chỗ Mạnh Hạo.

- Nếu như ngươi theo lời của ta mà vứt bỏ như vậy, không phải là tính cách của ngươi. Ngươi chính là đang gạt người. Đạo Thiên lui về sau, tốc độ cực nhanh, bất luận là bộ dạng hay thần tình đều lộ ra ý muốn rời đi.

Mạnh Hạo bị thần hoả bao phủ, không thấy được dáng vẻ hắn ra sao chỉ có thể nhìn thấy cặp mắt hắn. Hai tròng mắt hắn không có gì thay đổi, nhưng dường như có chút băng giá. Ngay lúc Đạo Thiên rút lui, hắn không một chút chần chừ thân thể nhoáng lên một cái

Thân thể hắn như một vì tinh tú có thần hoả lượn lờ bao quanh, trong tiếng nổ ầm ầm, hắn như một ngôi sao băng, với tốc độ cực nhanh phóng thẳng về phía Đạo Thiên đang rút lui, ầm ầm lao đến.

Tốc độ cực nhanh, nhìn bộ dáng này, không giống như giả bộ mà là thực sự muốn đuổi kịp Đạo Thiên.

Đạo Thiên thấy một màn như vậy, nội tâm không chút chần chừ, sắc mặt hắn vô cùng khó coi.

- Hắn quả thật vẫn còn chiến lực, có thể duy trì cảnh giới này! Thân thể Đạo Thiên vừa nhoáng, trong chớp mắt Mạnh Hạo lao tới, thân thể hắn gia tăng tốc độ, trực tiếp kéo dãn khoảng cách.

- Mạnh Hạo, ngươi đã gặp qua một cô gái tên gọi Tuyết Nhi?

- Ta coi như ngươi chưa từng thấy qua nàng, ta cho ngươi cơ hội đi gặp nàng, hôm nay ta không giết ngươi!

- Lần sau gặp mặt chính là ngày chết của ngươi! Đạo Thiên lớn tiếng cười, tốc độ ngày càng nhanh, trong nháy mắt đã đi xa.

- Nhiều chuyện! Thanh âm Mạnh Hạo từ trong tinh tú vọng ra, tốc độ hắn không giảm tiếp tục truy kích. Sau khi đuổi theo đến mấy ngàn trượng, mắt thấy tốc độ Đạo Thiên cực nhanh, xa xa không thấy bóng dáng, Mạnh Hạo đang hóa thành tinh tú mới chậm rãi ngừng ở giữa không trung, thanh quang từ từ tản ra, lộ ra thân hình của hắn.

Mạnh Hạo thoạt nhìn cũng không có gì bất bình thường, Niết Bàn Quả ở mi tâm Mạnh Hạo rơi xuống, bị hắn nắm trong tay. Mạnh Hạo đứng giữa không trung, thần sắc lạnh lùng, nhìn về phía Đạo Thiên rời đi hừ lạnh một tiếng, lúc này hắn mới xoay người bay về hướng khác.

Tốc độ hắn không nhanh, sau một hồi lâu mới hoàn toàn rời xa nơi này, đi đến quốc gia thứ ba

Lúc Mạnh Hạo rời đi không lâu, trên chiến trường, đột nhiên trên mặt đất dâng lên một luồng khói xanh, khói xanh ngưng tụ giữa không trung, hóa thành hư ảnh của Đạo Thiên. Hắn cau mày nhìn Mạnh Hạo đã đi xa, thở dài.

“Hắn không gạt ta. Mạnh Hạo này quả thực là một kình địch, không ngờ sau khi giao chiến với ta. hắn lại dám đi quốc gia thứ ba!” Hư ảnh khói xanh lắc đầu, lúc này mới hoàn toàn tiêu tán.

Mà giờ khắc này, Mạnh Hạo bình tĩnh từ biên giới của quốc gia thứ tư bước vào quốc gia thứ ba.

Tại khoảng khắc đi vào quốc gia thứ ba. Thân thể hắn lảo đảo một cái.

Hắn liên tục phun ra máu tươi, mỗi một ngụm máu tươi phun ra, thân thể hắn liền gầy gò đi một chút. Sau thời gian mấy hơi thở, thân thể hắn liền gầy giống như da bọc xương, thậm chí tóc hắn cũng bị bạc mất một nửa.

Thần sắc Mạnh Hạo ảm đạm, suýt nữa hắn đã ngã xuống. Cố nén lại khó chịu, Mạnh Hạo cười khổ.

Hắn quả thật là gạt Đạo Thiên, cảnh giới La Thiên Tiên, Mạnh Hạo có thể duy trì nhưng phải thiêu đốt sinh mệnh mà cưỡng ép thi triển ra. Đến lúc này hắn đã đến cực hạn, không thể tiếp tục được nữa..

Mạnh Hạo kiên cường giữ vững đi tới đây, lúc này có vách ngăn cản trở, Đạo Thiên cũng không thể phát hiện được, hắn không thể tiếp tục chống giữ. Thời khắc này theo máu tươi phun ra, khí tức hắn trở nên hư nhược.

- Đạo Thiên này rất mạnh! Mạnh Hạo lẩm bẩm, khi trước căn nguyên thần hỏa của hắn che đậy khuôn mặt chính là vì muốn không cho Đạo Thiên nhìn thấu hắn đang thiêu đốt sinh mạng. Mà cuối cùng khi đuổi giết Đạo Thiên, hắn sở dĩ lựa chọn Nhất Niệm Tinh Thần Biến, hóa thân tinh tú, cũng là vì chuyện này.

Thậm chí sở dĩ lựa chọn quốc gia thứ ba này, cũng là Mạnh Hạo phân tích phán đoán, khi Đạo Thiên xuất hành đều nhiều lần né tránh quốc gia thứ ba này. Vì manh mối này cho nên Mạnh Hạo mới lựa chọn như vậy mà tiếp tục chống giữ.

Cũng may cuối cùng hắn cũng gạt được Đạo Thiên. Mà Đạo Thiên cũng quá đa nghi, mấy lần hắn dò xét làm Mạnh Hạo giống như đang đi trên vách đá vậy. Chỉ cần Mạnh Hạo hơi chút sơ sẩy thì sẽ bị nghi ngờ.

“Đáng tiếc... Nếu ta có thể dung hợp hoàn toàn Niết Bàn Quả thứ hai, chân chính bước vào cảnh giới La Thiên Tiên thì ta liền có thể đánh chết Đạo Thiên. Còn bây giờ, ta vẫn chưa phải là đối thủ của hắn.” Mạnh Hạo nhíu mày. Hắn không thể không thừa nhận, từ lúc hắn bắt đầu tu hành

cho tới nay, hắn đã gặp qua vô số thiên tài, người nào người nấy đều không phải kẻ tầm thường. Thế nhưng, gần như không có người nào trong cùng thế hệ là đối thủ của hắn. Cho dù là các danh sách, hắn cũng có thể quét ngang.

Nhưng đệ nhất danh sách Đạo Thiên này là kình địch của hắn.

Dù sao thời gian Mạnh Hạo tu hành so với Đạo Thiên kém hơn rất nhiều, hơn nữa nội tình của Đạo Thiên sâu, hắn cũng gặp rất nhiều cơ duyên, tất nhiên là bất phàm. Người có thể trở thành danh sách tuyệt không phải là hạng tầm thường.

Hơn nữa người có thể được Tuyết Nhi truyền nhân của Tiên Cổ nhận định, thì sao có thể là người kém cỏi được.

Cặp mắt Mạnh Hạo chớp động, hắn lấy ra đan dược nuốt vào miệng, ánh mắt tỏa ra bốn phía. Bất thình lình, cặp mắt hắn co rút lại.

“Ta đã bước chân vào quốc gia thứ ba, tại sao không có uy áp xuất hiện?” Mạnh Hạo bỗng nhiên ý thức được vấn đề này. Lúc trước hắn đi qua vách ngăn của bất kỳ một quốc gia nào cũng sẽ có uy áp xuất hiện nhưng duy chỉ có quốc gia thứ ba này lại không có.

“Đạo Thiên nhiều lần đều muốn tránh xa quốc gia thứ ba này..”

“Bên trong quốc gia thứ ba này sợ là có điều bí ẩn.”

“Bất quá với ta mà nói, đây cũng là một chuyện tốt, ta có thể tĩnh tâm trị thương ở chỗ này. Nhưng chỗ này quá quỷ dị, ta cũng không thể ở lại đây lâu dài. Đợi thương thế tốt hơn một chút, ta phải lập tức trở về quốc gia thứ chín.” Mạnh Hạo thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng về phía xa. Không bao lâu sau, tại một chỗ bên trong dãy núi, Mạnh Hạo lựa chọn một sơn động bí mật, sau khi bước chân vào bên trong tĩnh tọa, hắn liền đem sơn động này phong ấn lại.

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo vừa tĩnh tọa, bỗng nhiên, hắn mở mắt ra. Trong túi trữ vật của hắn, mặt nạ màu máu thời khắc này lại phát ra huyết quang mãnh liệt, thậm chí túi trữ vật cũng không thể che đậy mà lộ ra ánh sáng đỏ.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo cảm nhận được rất rõ khí tức Huyết Ngao thức tỉnh. Đã qua rất nhiều năm rồi kể từ lần Huyết Ngao vì bảo vệ Mạnh Hạo mà tiêu tán, cũng có mấy lần Huyết Ngao xuất hiện dấu hiệu thức tỉnh, nhưng lần này là lần mãnh liệt nhất.

Mạnh Hạo vui mừng. Hắn lập tức từ bên trong túi trữ vật lấy ra mặt nạ màu máu, thần thức của hắn tản ra sáp nhập vào bên trong. Khi hắn cảm nhận được Huyết Ngao, giữa hắn cùng Huyết Ngao liền tạo thành một loại tâm thần liên kết.

Hắn cảm nhận được có một loại khí tức máu tươi. Khí tức này đối Huyết Ngao có sức dụ dỗ mãnh liệt, làm nó thèm khát. Dường như lúc này nó vùng vẫy thức tỉnh cũng bởi vì sự hấp dẫn của khí tức máu tươi này.

Mà khí tức máu tươi này đến từ chỗ sâu trong lòng đất!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1475: Hết thảy vì chân đạo

Gần như ngay khi Mạnh Hạo bước chân vào quốc gia thứ ba, trên núi quốc vận của quốc gia thứ ba, nam nhân trung niên mặc đế bào đang khoanh chân tĩnh tọa, trước mặt của hắn nổi lơ lửng một quả cầu thủy tinh

Quả cầu thủy tinh này tia sáng lưu chuyển, bên trong dường như tồn tại một thế giới bị tách rời, nếu cẩn thận đi xem, có thể thấy rõ ràng, ở trong thế giới bị tách rời này, bất ngờ có ba thân ảnh như ẩn như hiện đang phát ra tiếng gào thét thê lương, dường như muốn chạy ra, nhưng lại không làm được

Thân ảnh ba người kia, nếu như Mạnh Hạo ở chỗ này, hắn lập tức sẽ thất kinh, thậm chí sẽ da đầu tê dại, tâm thần rung động, bởi vì

hắn biết hai người trong đó! Một người chính là đồng tử Hồng Bân đã chết, mà một người khác

lại là danh sách thứ mười Hải Đông Thanh! Về phần người thứ ba, có thể tưởng tượng, hắn phải là danh sách núi thứ hai chết ở trong tay Đạo Thiên! Ba người này rõ ràng đã chết, có thể nhìn bộ dáng quả cầu thủy tinh, không ngờ lại phong ấn hồn bọn họ, chuyện này lộ ra quỷ dị! Đúng lúc này, bỗng nhiên, hai mắt trung niên đế bào kia bỗng nhiên mở ra, lộ ra một u mang, xa nghiêng nhìn phương hướng biên giới giữa quốc gia thứ ba và quốc gia thứ tư, khu vự mà Mạnh Hạo bước chân vào

Tu vi của hắn không cao, thậm chí cũng chưa tới Tiên Cảnh, nhưng cố tình ở trên người hắn lại có một cỗ khí tức kỳ dị lượn lờ, khiến cho cả người hắn tràn đầy thần bí khó lường

Cùng lúc đó, khi hắn mở mắt ra, chung quanh hắn xuất hiện từng đạo thân ảnh mơ hồ, từng tên một hoặc là đứng ở đỉnh núi, hoặc là lơ lửng giữa không trung, mỗi một thân ảnh đều mặc một thân áo bào đen, đầu đều che kín, không thấy rõ bộ dáng, nhưng trên người bọn họ lại đều tản ra dao động Cổ Cảnh

Phải biết tu sĩ Như Phong Giới này không có cách nào tu hành đột phá đến Tiên Cảnh, càng không cần phải nói Cổ Cảnh

Nhưng ở chỗ này lại lập tức có nhiều cường giả như vậy, thậm chí ở trong những hắc y nhân này, có hai ba người tu vi dao động mạnh, nhưng lại không kém gì trưởng lão mười đèn trở lên của các tông môn gia tộc Sơn Hải Giới, thậm chí còn mạnh hơn

Bọn họ không nói một lời vây quanh bốn phía, dường như đang đợi mệnh lệnh của trung niên đế bào kia

Trung niên đế bào vẻ mặt như thường vung tay một cái, trước mặt của hắn xuất hiện một màn hình ảnh, trong hình chính là Mạnh Hạo trước bước chân vào quốc gia thứ ba

Hắn nhìn Mạnh Hạo phun ra máu tươi, nhìn Mạnh Hạo thân thể gầy, nhìn hắn hư nhược vô cùng, cặp mắt trung niên đế bào nhanh động một cái, lâm vào trầm tư

Có tin tức của nữ nhân kia sao? Hắn bỗng nhiên lên tiếng

Đã phái người đuổi giết, nhưng nàng này xảo trá, chạy trốn đến nay vẫn không bị giết chết

Ở xung quanh, một người áo đen chậm rãi lên tiếng, thanh âm khàn khàn, dường như tuổi không nhỏ

Nàng là biến số, ngươi tự mình đi một chuyến đi, thời gian kéo dài quá lâu

Vì bảo đảm vạn nhất, mau sớm đánh chết! Trung niên đế bào bình tĩnh nói

Hết thảy vì chân đạo! Người áo đen kia hít sâu một hơi, ôm quyền cúi đầu, nghiêm túc lên tiếng

Hết thảy vì chân đạo! Trung niên đế bào nhàn nhạt nói

Hết thảy vì chân đạo!

Lúc này, toàn bộ những người áo đen khác cũng đều cúi đầu ngữ khí kiên định, mang chấp nhất đồng thời lên tiếng

Về phần Mạnh Hạo này

Người này bé nhỏ không đáng kể, giống như Đạo Thiên đều là con kiến trong cuộc thôi, không cần để ý tới, nếu hắn dám tới núi quốc vận cũng sẽ giống như Đạo Thiên kia, thương hoảng mà chạy, từ nay về sau không dám bước chân vào quốc gia thứ ba nửa bước

Việc danh sách nếu không phải vạn bất đắc dĩ, chúng ta không tham dự, chỗ dùng của bọn chúng không phải là hiện tại, mà bản đế lại có một ít thời gian, liền có thể ly khai núi này, khi đó

Chính là là lúc thành tựu đại sự của chúng ta! Trung niên đế bào mỉm cười, liếc nhìn quả cầu thủy tinh trước mặt, hồi lâu sau, hai mắt nhắm nghiền

Những người áo bào đen chung quanh hắn kia từng tên một trầm mặc, ôm quyền cúi đầu, thân ảnh chậm rãi tiêu tán, biến mất trong bốn phương tám hướng

Quốc gia thứ ba, trong động phủ, lúc này Mạnh Hạo nội tâm chấn động, hắn nhìn mặt nạ màu máu trong tay, lại nhìn một chút mặt đất, hai mắt hơi nhoáng lên một cái, thần thức bỗng nhiên tản ra, theo mặt đất, lan tràn đi vào dưới lòng đất, hồi lâu sau, hắn nhíu mày, thần thức của hắn không có phát hiện chút chỗ bất đồng nào

Nhưng cố tình từ chó ngao trong mặt nạ màu máu, trong trạng thái vùng vẫy và thức tỉnh của nó, xuyên thấu khát vọng lại mãnh liệt hơn, cho tới bây giờ Mạnh Hạo chưa từng ở trên chó ngao cảm nhận được khát vọng như vậy

Dường như nếu có thể thu hoạch loại khát vọng này, chẳng những chó ngao có thể lập tức thức tỉnh, thậm chí còn sẽ xuất hiện lột xác, hoàn toàn khác trước, sẽ xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất

Nơi này đến cùng ẩn giấu cái gì

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, không lại tùy tiện hành động, mà là sau khi thu hồi mặt nạ màu máu, nhắm mắt lại, bắt đầu tĩnh tọa trị thương

Đan dược phối hợp cảnh giới Vĩnh Hằng, thương thế của Mạnh Hạo đang nhanh chóng khôi phục, cho đến ba ngày sau, hai mắt hắn bỗng nhiên mở ra, lộ ra một chút ánh sao

Khôi phục sáu thành

sau này, khôi phục cũng chậm

Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong ba ngày này, khát vọng của chó ngao bên kia lại mãnh liệt hơn

Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, lập tức Anh Vũ và Bì Đống bay ra, hai tên này vừa bay ra liền lập tức khẩn trương nhìn xung quanh, sau khi không phát

hiện ra nguy hiểm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm

Đạo Thiên không có đuổi giết

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, Anh Vũ và Bì Đống khi thì dường như không sợ sống chết, khi thì lại nhát gan khó được, khiến Mạnh Hạo cũng nhức đầu, hắn mới không tin khi hắn cùng Đạo Thiên giao chiến thì Anh Vũ và Bì Đống không biết, thậm chí Mạnh Hạo cũng nghĩ tới bắt bọn nó triệu hoán ra ngoài

Nhưng không ngờ khi đó hai kẻ này giả bộ như chết

Hắc, chuyện này ngươi cũng không thể oán trách ngũ gia, lấy bản lãnh của ngũ gia, một ánh mắt liền có thể diệt sát Đạo Thiên kia trăm ngàn lần, thật sự là lúc đó ta ngủ gật, ha ha

Anh Vũ chột dạ cười to

Tam gia không nghĩ như vậy, tam gia cho rằng, ngươi cần lịch lãm

Muốn trở thành cường giả liền cần không ngừng đi lịch luyện, trừ phi là vạn bất đắc dĩ, nếu không, tam gia ta sẽ không vì ngươi mà ra tay! Bì Đống nghiêm túc lên tiếng

Nó vừa nói như vậy, Mạnh Hạo rất kinh ngạc

Trước kia, Bì Đống đều là cùng một ngữ khí với Anh Vũ mới đúng, đừng nói là Mạnh Hạo, ngay cả Anh Vũ cũng đều sửng sốt

Hai người các ngươi cãi nhau? Mạnh Hạo tò mò hỏi

Anh Vũ vội ho một tiếng, uy hiếp trừng mắt liếc nhìn Bì Đống một cái

Lão tam nói chính xác, xem ra ngũ gia cũng không cần thiết gạt ngươi,

không sai, trừ phi là ngươi chân chính sống chết trước mắt, nếu không, chúng ta sẽ không xuất thủ

Anh Vũ một bộ tiền bối cao nhân

Không sai, con chim đáng chết, con chim tà ác, tam gia cãi nhau với nó, tam gia từ đó về sau cùng nó thế bất lưỡng lập! Bì Đống lập tức tức giận rống lớn

Ngươi nói cái gì, ngươi có dám nói lại một lần nữa hay không! Anh Vũ lập tức toàn thân lông dựng lên, giọng the thé nói

Ba lần tam gia cũng dám nói!

Bì Đống rống giận, trừng mắt Anh Vũ

Mạnh Hạo lập tức nhức đầu, mắt thấy hai tên này muốn cãi vã, hắn khẽ quát một tiếng

Đủ, muốn nháo thì trở về túi trữ vật các ngươi nháo đi

Anh Vũ, ngươi tới xem một chút chỗ này có cái gì không đúng, Bì Đống, ngươi cũng tới xem một chút, nơi này có vấn đề, ách

Cũng có ác bá! Mạnh Hạo lập tức lên tiếng

Bì Đống vốn là khinh thường, vừa nghe có ác bá, lập tức cặp mắt sáng, cẩn thận nhìn về phía mặt đất, nhìn một chút, nó bỗng nhiên hít ngược một hơi

Thật sự có ác bá, rất nhiều ác bá! ! Anh Vũ cũng là nhìn xem sau, vẻ mặt đột nhiên biến hóa, lộ ra không thể tin

Sát Hoang Huyết Dẫn Thiên Ly Trận! !

Loại sát trận viễn cổ này, giờ này lại còn người nào có thể bố trí đi ra, trận này chủ trọng hiến tế, nơi này hiến tế chính là

Không có khả năng! ! Mạnh Hạo ánh mắt nhoáng lên một cái, thần thức tản ra, trực tiếp liền dung ở cùng một chỗ với Anh Vũ và Bì Đống

Lúc này, đầu óc hắn ầm một tiếng, trước mắt hắn xuất hiện vô số hình ảnh, hắn thấy được, ở chỗ sâu trong mặt đất, ở phía dưới vô tận, bất ngờ tồn tại một địa cung to lớn! Địa cung này vô cùng to lớn, có 99 cái hố máu to lớn, trong hầm máu tươi sôi trào, như bị thiêu đốt, tản ra một loạt sương mù màu máu, đang chậm rãi bay lên không

Xung quanh 99 cái hố máu, vây quanh vô số tu sĩ, những người này tu vi đều không cao, từng tên một da bọc xương, nhưng vẻ mặt lại lộ ra cuồng nhiệt, ở mọi chỗ cạnh hố sâu không ngừng tách rời cánh tay, phóng ra máu tươi

Mơ hồ, ở trong địa cung này, còn có một loạt chú ngữ thấp giọng đang chậm rãi vang lên

Chỗ xa hơn, có mấy chục người áo bào đen đang khoanh chân tĩnh tọa, dường như đang bảo vệ, dường như bị trận pháp trở ngại, Mạnh Hạo thấy không rõ tu vi của bọn họ

Càng làm cho Mạnh Hạo thất kinh, là ở trong 99 hố sâu này, bất ngờ mỗi một chỗ đều có một tu sĩ khoanh chân đang ngồi, một cái 99 cái tu sĩ, đều khoanh chân ngồi ở trong hố sâu, bị máu tươi bao trùm, nếu như không phải có phương pháp đặc thù cẩn thận đi xem, căn bản là không nhìn ra

Mà Mạnh Hạo biết một tu sĩ trong chỗ hố sâu, chính là

lão già quốc gia thứ chín, Kiếm Đạo Tử! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập,

mượn Anh Vũ và Bì Đống, ánh mắt của hắn xuyên thấu 99 hố sâu này, thấy được càng phía dưới, 99 cái hố máu này như cái phễu, càng ngày càng nhỏ, cho đến cuối cùng hóa thành lỗ nhỏ

Mà ở phía dưới lỗ nhỏ này, ở dưới 99 hố sâu, có một cái lối đi, mà ở dưới cái lối đi này bất ngờ vẫn tồn tại một địa cung

Nhỏ hơn rất nhiều, giống như một cái mật động, như dính liền địa cung trên mặt, giống như một cái đảo hồ lô! Trong động, xung quanh để một số pho tượng, những pho tượng này khắc lại là một loạt con linh thú, có khi là quy, có khi là hạc, còn có một cái là một con dơi

Giữa những pho tượng này dường như có một ánh mặt trời tuyến, vây quanh bọn chúng liên tiếp ở cùng một chỗ, tạo thành một cái vòng tròn, mà ở trong hình tròn này, trong mật động kia, có một khối băng màu máu! Trong khối băng màu máu này, có thể thấy được, phong ấn

Một con dơi màu máu! Con dơi này bất ngờ giống như đúc pho tượng con dơi ở xung quanh kia!

Lúc này, khối băng này đang hòa tan, mà mỗi khi hòa tan một chút sẽ có huyết khí tăng lên, truyền vào bên trong lối đi, lại bị 99 cái lỗ nhỏ trên lối đi kia hấp thu!

Đây là cái gì! Mạnh Hạo sắc mặt biến hóa, hắn chỉ là liếc nhìn khối băng màu máu kia một cái, lập tức liền có khí tức tà ác vô biên ầm ầm ập vào mặt, cho dù là thần thức đi xem, cho dù cách Anh Vũ và Bì Đống, Mạnh Hạo như cũ có thể cảm nhận được, trong tà ác ẩn chứa lực lượng điên cuồng và kinh khủng

Đây cũng không phải

Tu sĩ có thể nắm giữ, phảng phất là vượt qua quy tắc thiên địa, thậm chí vượt qua căn nguyên tồn tại

Đó là

Nghịch Linh

Anh Vũ nhẹ giọng lẩm bẩm

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1476: Thay vào đó

Nghịch Linh

Đối với từ ngữ này, Mạnh Hạo rất xa lạ, nhưng hắn có thể cảm nhận được đối với cái từ ngữ này, Anh Vũ dường như mang hồi ức và phức tạp nào đó

Bì Đống đầu tiên là mờ mịt, rồi sau đó dường như nhớ ra cái gì đó, thân thể mạnh run run một chút

Cùng lúc đó, Huyết Ngao bên trong túi trữ vật mặt nạ màu máu của Mạnh Hạo truyền ra khát vọng và dao động mãnh liệt hơn, dường như

nó muốn đi cắn nuốt con dơi màu máu kia! ! Mạnh Hạo sắc mặt biến hóa, âm tình bất định, thần thức thu hồi từ trong địa cung kia, ở trong động phủ, mắt hắn lộ ra suy tư, dường như đang chần chờ, nhưng Huyết Ngao trong mặt nạ màu máu khát vọng càng mãnh liệt, lúc này, mãnh liệt đến cực hạn

Ngươi muốn nuốt nó

Mạnh Hạo lẩm bẩm, mạnh cắn răng một cái, tu vi của hắn nếu muốn khôi phục toàn bộ, cho dù có đan dược cùng với cảnh giới Vĩnh Hằng, cũng còn cần ít nhất thời gian hơn một tháng

Nhưng hơn một tháng này, biến cố nhiều lắm, quốc gia thứ ba này quỷ dị, từ đáy lòng Mạnh Hạo không muốn dừng lại ở chỗ này lâu

Ta giúp ngươi! Đối với chó ngao, Mạnh Hạo có tình cảm đặc thù, hắn vĩnh viễn không thể quên mất, từ lần đầu tiên mình nhìn thấy được chó ngao, bộ dáng nho nhỏ kia cùng với lưu luyến đối với mình, nuôi lớn chó

ngao này từ nhỏ, trong khi kế thừa Huyết Tiên, chó ngao hộ chủ, còn có cho dù là vì Mạnh Hạo chết đi, cũng không chần chờ chút nào, chỉ là quay đầu lại, muốn đi nhìn mặt Mạnh Hạo thêm một chút, dường như động tác này có thể làm cho nó thỏa mãn

Từng hình ảnh chuyện cũ hiện lên, Mạnh Hạo có thể nào quên mất con chó hộ chủ trung thành này! Tại khoảnh khắc Mạnh Hạo quyết định, Anh Vũ thất kinh

Ngươi điên ! ! Đó là Nghịch Linh, là tồn tại thần bí trong thiên địa

Mặc dù một tôn Nghịch Linh này cơ hồ đã gần với tử vong, nhưng cũng không phải ngươi và chó ngao có thể rung chuyển ! Anh Vũ hét lên

Người Như Phong Giới này có thể lợi dụng tôn Nghịch Linh này, như vậy ta

Vì cái gì không thể! Mạnh Hạo không chần chờ nữa, chân phải nâng lên hướng về mặt đất một bước, cả người lập tức chìm vào lòng đất

Anh Vũ tê kêu một tiếng, dường như cũng bất cứ giá nào, chạy thẳng tới đuổi theo Mạnh Hạo, Bì Đống chớp chớp mắt cũng lập tức đi theo

Chết tiệt, đoạt xá Nghịch Linh? Cắn nuốt Nghịch Linh? Thay vào đó

Điên

Mạnh Hạo điên, con chó ngao kia điên, mụ nội nó, ngũ gia cũng điên ! Anh Vũ lẩm bẩm theo kịp Bì Đống, ở một bên cũng hét lớn một tiếng

Tam gia cũng điên ! Gần như ngay khi Mạnh Hạo chìm vào lòng đất, dựa theo phương hướng vừa rồi thần thức phát giác, vội vã đi trong nháy mắt, trên núi quốc vận của quốc gia thứ ba, nam nhân trung niên mặc đế bào đang khoanh chân tĩnh tọa, bỗng nhiên mạnh mở mắt ra, cả người

chớp mắt đứng lên lộ ra một chút rung động cùng không thể tin, cũng có tức giận trực tiếp ngập trời

Chết tiệt! !

Chỗ Nghịch Linh huyết táng có trận pháp che đậy thần thức, ẩn tàng cửa vào, cho dù là Đạo Cảnh đều không nhìn ra chút nào, Mạnh Hạo

hắn làm sao sẽ phát giác được! ! Trung niên đế bào sắc mặt cấp tốc biến hóa, hắn theo bản năng sẽ phải cất bước đi ra, nhưng bước chân vừa mới nâng lên lại không để xuống

Liếc nhìn quả cầu thủy tinh trước mặt, sắc mặt hắn càng âm trầm hơn

Đi giết hắn

Mang đầu hắn đến, điều tra xem vì cái gì hắn có thể thấy được chỗ huyết táng! Hắn âm lãnh lên tiếng, lập tức chung quanh hắn trong nháy mắt xuất hiện 17, 18 thân ảnh áo đen, những thân ảnh áo đen này cúi đầu, thanh âm truyền ra

Hết thảy vì chân đạo! Bọn họ nói xong, thân thể nhoáng lên một cái, trong nháy mắt đã đi xa, ly khai ngọn núi quốc vận này

Dưới lòng đất quốc gia thứ ba, lúc Mạnh Hạo tới gấp rút xuyên qua

Vẻ mặt hắn mang tàn nhẫn, trong mắt tràn ngập sát cơ, lúc này tuy rằng thương thế vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng có thể phát huy ra sáu bảy thành tu vi, triển khai có thể bạo phát ra toàn bộ tốc độ, hướng về chỗ sâu dưới lòng đất càng ngày càng gần

Mặt đất một mảnh đen như mực, không thấy được đường, Mạnh Hạo thần thức tản ra, cũng không tìm được chút nào, nhưng dựa theo vị trí trước nhìn với Anh Vũ, không bao lâu, Mạnh Hạo ở chỗ sâu dưới lòng

đất đột nhiên ngừng lại

Phải là xung quanh đây

Hai mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, nhìn về phía Anh Vũ, Anh Vũ đích nói vài câu, bỗng nhiên toàn thân tràn ra tạp ánh sáng, phiến ánh sáng này hướng về bốn phía mạnh khuếch tán, cùng theo tia sáng tản ra, lập tức ở phía trước Mạnh Hạo, trong thần thức của hắn tìm được nơi địa cung sở tại

Khi nhìn thấy địa cung này, Mạnh Hạo hung hăng cắn răng một cái, hắn biết quốc gia thứ ba này quỷ dị, mà bản thân mình tu vi chưa khôi phục hoàn toàn, nếu phải chiến, như vậy thì cần

Tốc chiến tốc thắng

Mạnh Hạo thân thể mạnh hướng về một phía, buồn buồn tiếng gầm rú, lập tức vang vọng trong mặt đất này, thân ảnh của hắn giống như một mũi tên nhọn, trực tiếp xuyên thấu bùn đất phía trước, khi xuất hiện, không trực tiếp tiến vào bên trong địa cung mà là cả người đánh vào một đạo vách ngăn vô hình

Vách ngăn này cực mạnh, khi thân thể Mạnh Hạo va chạm, lập tức bị phản chấn, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể lui về sau, mặt đất run rẩy, từng cái khe nứt theo chấn động hiện lên trên mặt đất

Cùng lúc đó, tu sĩ trong địa cung này cũng đều nghe được tiếng gầm rú, thậm chí cảm nhận được chấn động xung quanh, những tu sĩ vây quanh mọi chỗ cạnh hố máu, đang rạch mạch máu phóng ra máu tươi, đều vẻ mặt biến hóa, đồng loạt ngẩng đầu

Cùng lúc đó, mấy chục tu sĩ mặc áo bào đen làm bảo vệ xung quanh khoanh chân ngồi ở phía xa, thấy không rõ bộ dáng, cũng đều trong nháy mắt đứng lên, nhìn về phía truyền đến tiếng nổ

Trong địa cung, Mạnh Hạo rống lớn

Anh Vũ! Anh Vũ rối tung, hét lên toàn thân tia sáng lần nữa lóng lánh, phiến tạp ánh sáng này trong giây lát, toàn bộ ào ào tiến đến vách ngăn vô hình kia

Mở cho ngũ gia!

Anh Vũ hét lớn một tiếng, lập tức tạp ánh sáng và vách ngăn kia dường như hòa tan vào nhau, xuất hiện một cái lỗ hổng, Mạnh Hạo không chần chờ chút nào, thân thể bỗng nhiên chạy ra, trong nháy mắt liền theo cái lỗ hổng này, trực tiếp xuyên thấu vào, bước chân vào

trong địa cung! Những việc này xảy ra cực nhanh, Mạnh Hạo tuân theo nguyên tắc, chính là tốc chiến tốc thắng, cứng rắn một bước vào địa cung, lập tức liền có từng tiếng hừ lạnh vang lên, mấy chục người người áo bào đen kia nhưng lại toàn bộ bay ra

Mỗi một tên trên người đều tản ra dao động Cổ Cảnh tu vi, lúc này đồng loạt tản ra, lập tức khí thế ngập trời, dường như liên hiệp lại cùng một chỗ, tạo thành một cỗ trùng kích chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Chết tiệt, Như Phong Giới này không phải là không có Tiên Cảnh sao, như thế nào lại có những Cổ Cảnh này! ! Mạnh Hạo đứng mũi chịu sào, sắc mặt biến hóa, tay phải nâng lên về phía trước mạnh vung lên, lập tức căn nguyên thần hỏa ầm ầm tản ra, đối kháng mấy chục tu sĩ áo bào đen kia

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Mạnh Hạo khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể lui về phía sau, mà mấy chục người áo bào đen kia từng tên lui về phía sau vài bước, nhưng trong chớp mắt, liền trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng, cấp tốc vọt tới

Từng đạo thần thông biến ảo, từng đạo thuật pháp ánh sáng rực rỡ liên tiếp thành một phiến, rầm rầm đập tới Mạnh Hạo

Mạnh Hạo ánh mắt nhoáng lên một cái, lôi đỉnh xuất hiện, tiếng sấm truyền ra, tia chớp trôi đi, nhưng không cách nào triển khai Di Hình Hoán Vị, Mạnh Hạo nội tâm trầm xuống, lập tức thu hồi, thân thể không dừng lại chút nào, mạnh cất bước đi ra, giết những tu sĩ đang tới này

Cút ngay! Mạnh Hạo rống lớn, dựa vào thân thể cường hãn, đi chống cự những thần thông thuật pháp kai, mà người hắn giống như Bạo Long, đấu đá lung tung, tay phải diệt sinh, tay trái nhập ma, hai quyền đồng thời về phía trước một oanh, lập tức một cỗ lực lượng cuồng bạo bạo phát, trực tiếp đánh bay khi bảy tám tu sĩ áo bào đen trước mặt hắn, khiến cho 7, 8 tên này máu tươi phun ra, mà Mạnh Hạo tốc độ như sấm chớp, chạy thẳng tới địa cung phía dưới 99 chỗ hố máu

Dừng!

Có thanh âm âm lãnh truyền ra, mấy chục tên áo đen kia lần nữa cản trở Mạnh Hạo, trong đó có ba người áo đen phất tay bất ngờ có từng con hải long gầm thét ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Hải Thần Giới đạo pháp! Mạnh Hạo cặp mắt co rút lại, nhìn những hắc y nhân này, hắn hừ lạnh bấm quyết, lập tức từng ngọn núi phủ xuống, tạo thành dãy núi, hướng về bốn phía ầm ầm đập ra, mà thân thể hắn lần nữa hướng về phía trước, cách hố máu gần nhất chỉ có trăm trượng

Mặt đất chấn động, địa cung run rẩy, những người áo đen kia có không ít máu tươi phun ra, nhưng lại như giống như điên, lần nữa cản trở

Lần này, bọn họ lẫn nhau bấm quyết, triển khai một loại thuật pháp kỳ dị

Chân đạo giáng! Thanh âm truyền ra, một cỗ lực lượng quy tắc ầm ầm xuất hiện, hóa thành tấm lưới lớn bao phủ bốn phương tám hướng, muốn

che đậy Mạnh Hạo

Mạnh Hạo sắc mặt biến hóa, thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp hóa thành đại bàng màu vàng

Khi tấm lưới lớn quy tắc lại tới, hắn bỗng nhiên chạy ra, trực tiếp đánh vào trước người một người áo đen, ầm một tiếng, người này toàn bộ tinh thần sụp đổ, Mạnh Hạo chạy ra hơn năm mươi trượng, kim bằng hóa thành hình người, Mạnh Hạo tay phải nâng lên, bỗng nhiên một chỉ tay

Yêu Phong đệ bát cấm! Lần này, hắn cấm không phải là một người, mà là một đám người, còn có tấm lưới lớn quy tắc phủ xuống kia

Dưới một chỉ tay này, tất cả người áo đen đều thân thể chấn động, tấm lưới lớn quy tắc kia cũng là chợt ngừng, nhưng Mạnh Hạo trả giá cao, một dạng thảm trọng, miệng to phun ra máu tươi, nhưng thân thể lại không dừng lại chút nào, nhoáng lên một cái dưới, đột phá 50 trượng cuối cùng kia! Xuất hiện ở bên cạnh một hố máu, tay phải nâng lên hướng về hố máu trước mặt cách không một trảo, hướng ra phía ngoài mạnh xốc lên, lập tức máu tươi trong hố sâu ầm ầm dâng lên, hướng về bốn phía trực tiếp nổ tung, lộ ra một lão già bên trong

Lão già này trước thật đắm chìm trong máu tươi đang hấp thu, lúc này bị mạnh tâm cắt ngang, trong nháy mắt mở mắt ra, hắn vốn là vấn đỉnh tu vi, nhưng lại tại một khoảnh khắc này, tu vi kéo lên, nhưng lại

Đạt tới Tiên Cảnh, nhưng không có tiên môn

Lão già gầm nhẹ, đang muốn phản kháng, Mạnh Hạo hừ lạnh, tay phải như tia chớp bắt được, trực tiếp cầm lấy cánh tay của lão giả này, run lên, tiếng răng rắc truyền ra, lão già phát ra tiếng hét thảm thê lương, cả người xương cốt lập tức vỡ vụn, bị Mạnh Hạo một phen ném ra sau, Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới này lỗ nhỏ dưới hố sâu, một bước đi

Hắn vừa mới đi ra, tiếng nổ vang ngập trời, vô số thần thông đạo pháp trực tiếp nổ tung ở nơi hắn đã từng đứng, những người áo đen kia từng tên một khí thế nổi lên, bay nhanh, từ bốn phía nhanh chóng lại tới

Nhưng không đợi bọn chúng đến, thân thể Mạnh Hạo liền hóa thành một đạo cầu vồng, trực tiếp chìm vào trong cái lỗ nhỏ đáy hố máu kia, xuyên thấu mà qua, chạy thẳng tới lối đi dưới địa cung

Gần như khi hắn bước chân vào lối đi này trong nháy mắt, trong địa cung tia sáng lóng lánh, mấy chục người áo bào đen kia sau khi liếc nhìn nhau, đều cắn răng thân thể hóa thành cầu vồng, theo hố máu Mạnh Hạo đi, nháy mắt lại tới, nhất nhất rút vào, truy kích đuổi the

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1477: Canh giữa cửa ngõ

Cùng lúc đó, lúc này toàn bộ hố máu khác sôi trào, dường như bị phong ấn, vô số huyết khí dâng lên, bên ngoài mỗi một hố máu đều hóa thành một thanh kiếm màu máu, lơ lửng bất động, nhưng lại có sát khí tản ra

Duy chỉ có chỗ hố máu Mạnh Hạo biến mất kia không có huyết kiếm, nhưng nơi đó là chỗ tất cả người áo bào đen truy kích

Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, ầm một tiếng, từ địa cung hố máu xuyên qua, khi xuất hiện, tại một chỗ bên trong lối đi, lối đi này dài nhỏ, hắn nhoáng lên một cái tiếp tục trầm xuống, lần này, trực tiếp liền tiến vào đến trong mật động phía dưới cùng, cứng rắn một bước vào, lập tức trước mắt Mạnh Hạo huyết quang tràn ngập, chói mắt gần như khiến người hoa mắt

Hai mắt hắn nhoáng lên một cái, âm thầm kinh hãi, cảm nhận được một cỗ khí tức tà ác khó có thể hình dung, lúc này ập vào mặt, phảng phất có vô số thanh âm thê lương ghé vào lỗ tai hắn hét thảm, cố tình những tiếng động thê lương kia, mỗi một cái Mạnh Hạo đều quen thuộc hết, đều là thanh âm của người hắn biết

Không chỉ có như thế, thậm chí vào giờ khắc này, trước mắt hắn xuất hiện vô số ảo giác, thậm chí có loại cảm giác thân thể của mình muốn sụp đổ, dường như đặt mình trong cửu u Hoàng Tuyền

Nhịp tim của hắn tăng tốc, huyết dịch của hắn nghịch chuyển, Mạnh Hạo sắc mặt trong nháy mắt đại biến, dường như cơ hồ tu vi đều muốn hỗn loạn, suýt nữa không khống chế nổi, mạnh cắn đầu lưỡi một cái, nương đau nhức kịch liệt để cho mình xuất hiện khoảnh khắc thanh tỉnh

Sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể nhanh chóng lui về sau, cho đến dựa vào

gần lối đi một chút, mới miễn cưỡng chống cự

Thậm chí, hắn có dự cảm mãnh liệt, mặc dù là vị trí này dựa vào gần lối đi, nếu là thời gian hơi lâu một chút, bản thân như cũ vẫn có thể bị lây dính khí tức tà ác kia, thậm chí sẽ đánh mất tu vi! Đây là trực giác, trực giác này khiến hai mắt Mạnh Hạo co rút lại

Hắn nhanh chóng nhìn xung quanh, liếc mắt liền thấy được những pho tượng kia, có Huyền Quy, có hạc, thậm chí còn có lộc

Bọn chúng

Đều là Nghịch Linh sao! Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, hắn cuối cùng nhìn về phía dưới mật động này, khu vực khối băng màu máu kia sở tại, hắn thấy được trong khối băng màu máu, phong ấn con dơi màu máu

Hết thảy tà ác chính là từ khối băng màu máu này tràn ra, từ trên người con dơi màu máu tràn ra, nó

mới là cội nguồn của tà ác chỗ này! Anh Vũ và Bì Đống cũng đều đang nhìn bốn phía, vẻ mặt đều có biến hóa

Đúng lúc này, bên trong túi trữ vật Mạnh Hạo truyền ra một tiếng gào thét, mặt nạ màu máu tự mình bay ra, ở giữa không trung ầm một tiếng, tản ra huyết quang ngập trời, ở trong huyết quang, chó ngao

Rốt cục thức tỉnh

Thân thể của nó bỗng nhiên bay ra, ở giữa không trung quay đầu lại sâu đậm liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, lộ ra lưu luyến, giống như hồi nhỏ

Ở trong thế giới của nó, Mạnh Hạo là chủ nhân của nó, cũng là thân nhân, là hết thảy sinh mạng ý nghĩa của nó

Liếc nhìn một cái sau, trong mắt chó ngao lộ ra quyết đoán, gầm thét một tiếng, khi xoay người lại hóa thành một đạo huyết quang, xông vào trong khối băng màu máu kia, nó muốn đi đoạt xá Nghịch Linh, muốn đi

Thay vào đó! ! Nếu thất bại, nó sẽ chết! Nhưng nếu thành công

Từ nay về sau, nó chính là Nghịch Linh! Chuyện này điên cuồng

Nếu không có Nghịch Linh này đang vào lúc suy yếu nhất, thậm chí rất có thể đã sớm tử vong, chó ngao sẽ không có chút khả năng thành công nào, nhưng cho dù là Nghịch Linh này tử vong, hoặc là hư nhược đến cực hạn, chó ngao khả năng thành công đến cùng là bao nhiêu, không người biết

Cũng may, bản thân chó ngao chính là một loại linh sinh ra từ trong máu, cho nên tại trên trời sanh, cùng Huyết Bức kia thuộc về đồng nguyên, đây là cho nó một lần đánh cuộc

Lúc này phốc một cái, chó ngao hóa thành huyết quang, chớp mắt một cái liền sáp nhập vào khối băng màu máu, hướng về con dơi màu máu, trực tiếp cắn nuốt mà đi

Tiếng sấm ngập trời lên, khối băng màu máu run rẩy, dường như có vô hình nào đó gào thét, tại một cái chớp mắt này, long tranh hổ đấu vậy, từ trong khối băng màu máu truyền ra, mật động nổ vang

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể nhanh chóng lui về sau, chó ngao đoạt xá Nghịch Linh, hắn không thể trợ giúp, việc duy nhất hắn có thể làm, chính là bảo vệ chó ngao một đường tặng tới đây

Về phần có thể thành công hay không, không ở Mạnh Hạo mà ở tạo hóa của bản thân chó ngao

Vả lại Mạnh Hạo không thể tiếp tục dừng lại, hắn nhất định phải ra

ngoài, nếu không, ở dưới khí tức tà ác lây dính, hắn sẽ từ đó về sau tu vi tiêu tán

Hơn nữa, lúc này ở bên trong lối đi bên trên, đang có âm thanh huyên náo truyền đến, những người áo bào đen kia đã sắp đuổi giết tới đay

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn về phía Anh Vũ và Bì Đống, ý trong mắt, Anh Vũ hiểu rõ

Anh Vũ chần chờ một chút, mạnh hét lên

Liều mạng, mụ nội nó, ngũ gia đụng một cái, Mạnh Hạo, ngươi thiếu ta một cái đại nhân tình! Lão tam qua tới giúp ta! Anh Vũ hét lên vỗ cánh, lập tức vô số tạp ánh sáng bay ra, bao phủ khối băng màu máu

Bì Đống không tình nguyện bay đi, bị Anh Vũ một trận bắt đến, dường như dung hợp với Bì Đống ở cùng một chỗ, toàn lực thi triển đạo pháp kỳ dị của nó, trợ giúp chó ngao, khiến cho khả năng thành công của chó ngao lớn hơn

Cho dù ngũ gia giúp nó, có thể thành công hay không, cũng phải nhìn tạo hóa của chính nó! Anh Vũ rống lớn

Đa tạ, có thể làm, các ngươi đều làm, liền nhìn chính nó

Mà ta, có thể giúp không nhiều lắm, ta có thể giúp chính là đi ngăn trở người ngoài, khiến cho không người có thể đi vào quấy nhiễu các ngươi! Mạnh Hạo sâu đậm liếc nhìn chó ngao sáp nhập vào khối băng một cái, khi xoay người, thân thể nhoáng lên một cái, từ trong mật động, chạy thẳng tới bên trên lối đi

Tà ác ý nơi này, mặc dù ảnh hưởng tới người cực lớn, nhưng nếu là cưỡng ép chống cự, có thể đối kháng một ít thời gian

Mạnh Hạo có thể làm được, những người áo bào đen kia cũng có thể làm được

Mạnh Hạo không thể đánh bạc, nếu là tùy ý những người áo bào đen kai đi tới mật động này, hắn không biết đối phương sẽ có hành động gì trực tiếp liền ảnh hưởng thành bại của chó ngao hay không

Bởi vì quá để ý, cho nên càng không thể dễ dàng quyết định, phương pháp ổn thỏa duy nhất chính là ngăn trở bất kỳ kẻ nào bước chân vào nơi này! Cả chỗ huyết táng trong lòng đất là hai cái bộ phận hợp thành, một cái lớn như địa cung, một cái nhỏ như mật động, giữa có một cái lối đi, mà lúc này Mạnh Hạo ở trong lối đi này, liếc mắt liền thấy được những người áo bào đen phía trước đuổi giết mà đến

Trong mắt sát cơ lóe lên một cái, Mạnh Hạo không chần chờ, hướng về những người áo bào đen này, trong nháy mắt đánh tới

Bên trên hắn, chính là địa cung, phía dưới hắn lại là mật động

Chó ngao, ngươi bảo vệ ta rất nhiều lần, lần này

Ta bảo vệ ngươi! Mạnh Hạo lẩm bẩm, toàn thân tu vi vận chuyển, tràn ngập sát cơ, hắn không biết chó ngao đoạt xá Nghịch Linh cuối cùng có thể thành công hay không, hay là cần phải bao lâu, nhưng Mạnh Hạo hiểu rõ, chính mình không có đường lui, cũng không cần đường lui

Hắn hít sâu một hơi

Toàn thân tu vi bộc phát, tiên mạch kích động, cả người tràn ra sắc bén ý

Trong chớp mắt, liền đụng chạm những người áo bào đen đuổi tới kia

Cái lối đi này không lớn, mọi người ở bên trong, trong nháy mắt thần thông tràn ngập, thuật pháp nổ vang, nếu là đổi lại là Mạnh Hạo ở thời

kỳ toàn thịnh, hắn đánh chết hơn mười người này cũng không khó khăn

Nhưng giờ này tu vi của hắn chỉ khôi phục chừng sáu thành, khi ra tay, khó khăn không ít

Có thể coi như là lại khó khăn, Mạnh Hạo thân là danh sách, cảnh giới Tiên Đế, cũng tuyệt không phải cường giả Cổ Cảnh tầm thường có thể so sánh được

Lúc này khi ra tay tiếng nổ vang dội, đầu lâu Huyết Yêu biến ảo, cũng có căn nguyên thần hỏa khuếch tán, trong lúc nhất thời, chém giết ngập trời

Các ngươi không phải tu sĩ Như Phong Giới! Mạnh Hạo thân ảnh như sấm chớp, xuyên qua giữa những người áo bào đen này

Tay phải thành chộp, trực tiếp chộp vào một cái tu sĩ thiên linh, Huyết Yêu Đại Pháp triển khai mạnh hút một cái, nhưng lại không hút được chút nào

Đạo bất đồng, đạo của ngươi vô căn cứ, đạo của ta thật, ngươi không rung chuyển

Hết thảy vì chân đạo

Người áo bào đen kia bị Mạnh Hạo chụp nát thiên linh, áo bào đen của hắn bị xốc lên lộ ra mặt lỗ, đó là một thanh niên, sắc mặt tái nhợt, cười ngạo nghễ, tắt hơi bỏ mình

Mạnh Hạo nội tâm chấn động, xuất hiện ở trước mặt một

người áo bào đen khác, tay phải khi nhấc lên nháy mắt một quyền Diệt Sinh đánh ra, người áo bào đen kia toàn thân run rẩy, máu tươi phun ra, trực tiếp chia năm xẻ bảy

Trước khi chết lộ ra khuôn mặt giấu ở trong áo bào đen, đó là một nam nhân trung niên, trên mi tâm của hắn bất ngờ có một vảy, lại là yêu tu!

Hết thảy vì chân đạo! Khi yêu tu áo bào đen kia tử vong, cười thảm hô lên một câu nói như vậy

Những người khác vẻ mặt dường như không có quá nhiều biến hóa, rối rít trầm mặc, nhưng bọn hắn xuất thủ lại càng sắc bén hơn, một đạo phong nhận gào thét, trực tiếp quét ngang bên cạnh Mạnh Hạo

Trước mặt của hắn, có chín điều hải long gầm thét mà đến, há to miệng, hướng về Mạnh Hạo trực tiếp cắn nuốt

Mạnh Hạo càng đánh càng kinh hãi, cảm giác những người áo bào đen cho hắn càng ngày càng quỷ dị

Hắn nhíu mày, Chí Tôn Kiều chớp mắt một cái rầm rầm xuất hiện, tạo thành uy áp, quét ngang bốn phía, khiến cho những người áo bào đen này không thể không lui về sau

Mạnh Hạo tay phải nâng lên hư không một trảo, bạch cốt trường thương xuất hiện, trực tiếp một thương đâm vào mi tâm của một người áo bào đen, trước khi tử vong, áo bào đen người này xốc lên, lộ ra khuôn mặt một nữ nhân, nàng nhìn Mạnh Hạo, rõ ràng sẽ chết, nhưng không có sợ hãi

Hết thảy vì chân đạo! Nàng nhàn nhạt lên tiếng, thân thể ầm ầm vỡ nát

Mạnh Hạo có chút rợn cả tóc gáy, lúc này nếu hắn còn không biết những người này là người nào, thì hắn không phải là thiếu tộc Phương gia tâm tư kín đáo

Trên thực tế, trước trong nháy mắt hắn nhìn đến tu vi những người này, hắn liền nghĩ đến cảnh cáo lúc trước Kiếm Đạo Tử vừa mới phủ xuống

quốc gia thứ chín đưa ra

Trong thác nước kia, truyền ra pháp Yêu Ngôn Hoặc Chúng, cùng với Mạnh Hạo dùng mắt tiên thấy được thân ảnh trong thác nước

Chuyện lúc đó khiến nội tâm Mạnh Hạo xuất hiện rất nhiều dự đoán, cho đến sau đó thấy được có tu sĩ trầm mê trong dục vọng, Mạnh Hạo bỗng nhiên ý thức được, nếu như bị lạc trong Như Phong Giới này, có thể hay không

khi nguyên bổn có thể rời đi, lựa chọn không rời đi, mà là ở lại, vĩnh viễn ở lại trong Như Phong Giới này, ở chỗ này, không ngừng trầm mê đi vào

Loại chuyện như vậy, Mạnh Hạo xem ra rất có thể, mà giờ này, trước mắt những người áo bào đen này khiến dự đoán lúc trước của Mạnh Hạo có chứng cớ

Các ngươi

Đều là tu sĩ lịch đại Sơn Hải Giới phủ xuống xuống, trầm mê trong dục vọng của mỗi người, cuối cùng không lựa chọn đi trở về! ! Mạnh Hạo rống to một tiếng, tiếng hô của hắn truyền ra sau, những người áo bào đen này trong nháy mắt trầm mặc, nhưng chớp mắt một cái, bọn hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo

Hết thảy vì chân đạo! Thanh âm bình tĩnh, từ trong miệng một số người áo bào đen đồng thời truyền ra, dường như mang lực lượng kỳ dị nào đó, khiến Mạnh Hạo kinh hãi, những người áo bào đen này lần nữa đánh tới

Tiếng nổ vang dội, Mạnh Hạo cặp mắt đỏ bừng, tràn ngập tơ máu, áo của hắn bị máu tươi nhiễm đỏ, cùng lúc đó, ở trong địa cung phía trên, lúc này hư không vặn vẹo, trong giây lát, xuất hiện mười sáu mười bảy thân ảnh, chính là người bị trung niên đế bào phái tới

Bọn họ từng tên một bị áo bào đen trùm lên khuôn mặt, sau khi xuất hiện, người áo bào đen dẫn đầu, trên người tu vi kích động, nhưng lại là có thể so với người tắt mười ngọn Hồn Đăng, hắn vung tay áo, một chỉ tay hố máu trên mặt đất

Phụng mệnh đế quân, đánh chết Mạnh Hạo, sát trận trở về vị trí cũ, Huyết Luyện giết nổi lên! Thanh âm già nua từ trong miệng người áo bào đen này truyền ra

Hố máu mặt đất bỗng nhiên toàn bộ kịch liệt sôi trào, theo sôi trào, những huyết kiếm lơ lửng trên hố máu, toàn bộ bay lên, chạy thẳng tới người áo bào đen này

Khi hắn vung tay áo, những huyết kiếm này luyện thành một chuỗi, lần nữa đâm vào mặt đất, theo chỗ hố sâu Mạnh Hạo rời đi kia, chạy thẳng tới phía dưới lối đi mà đi

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1478: Ngươi là Tung Vô Nhai

Gần như ngay khi một số phi kiếm màu máu gào thét mà đi, hố máu mặt đất sôi trào cấp tốc khô héo, theo khô héo, lộ ra trong 98 hố sâu này, 98 tu sĩ

Mỗi một người đều là lão già, mà lúc này, không có một người, toàn thân đều huyết quang ngập trời, tản ra tà ác ý

Khi bọn hắn mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra không còn là trong sáng, mà là vẩn đục, mà là huyết quang, dường như mất đi ý thức, đánh mất lý trí, tồn tại được chỉ có nghe lệnh và bản năng như khôi lỗi

Trong đó Kiếm Đạo Tử cũng là như vậy, cơ trí của hắn đã không trở lại, nhưng đồng dạng những năm cuối đời của hắn cũng theo đó biến mất

Lúc này hắn cho người có cảm giác, giống như là tráng niên

Bọn hắn hô hấp dồn dập, mỗi một lần hít thở, trên người khí tức tà ác đều sẽ mãnh liệt hơn

Đánh chết người xâm nhập Mạnh Hạo! Người áo bào đen khàn khàn lên tiếng, lập tức 98 tu sĩ màu máu này mạnh ngẩng đầu, đồng loạt gào thét một tiếng, thân thể từng tên một trong nháy mắt bay lên, tu vi của bọn hắn nhưng lại không còn là vấn đỉnh, mà là đột phá Linh Cảnh, bước chân vào đến Tiên Cảnh! Mặc dù chỉ là vừa mới tiến vào Tiên Cảnh, nhưng khí tức tà ác trên người bọn hắn khiến cho bọn hắn quỷ dị khó lường, gào thét, 98 lão già này chạy thẳng tới hố sâu Mạnh Hạo chìm vào mà đi, nhanh chóng hóa thành huyết quang, nhất nhất bay vào

Còn có các ngươi, cũng đi xuống!

Lão già áo bào đen nhàn nhạt lên tiếng, chung quanh hắn những áo bào đen khác rối rít nhoáng lên một cái, từng tên một thân ảnh mơ hồ, trong nháy mắt biến mất

Mà bản thân lão già áo bào đen này lại là cuối cùng, thấy không rõ bộ dáng cùng vẻ mặt của hắn, hắn dường như đang suy tư điều gì, vung tay một cái, lập tức một phiến ánh sáng đen tản ra bao phủ xung quanh, giống như là phong ấn

Làm xong những điều này, hắn mới chậm rãi cất bước từ từ đi hướng về hố sâu Mạnh Hạo rời đi

Mạnh Hạo, quốc gia thứ chín, núi thứ chín, biển thứ chín

Có thanh âm rất nhỏ, từ trong miệng lão già áo bào đen lẩm bẩm truyền ra, dường như mang một chút hồi ức còn có than thở

Bên trong lối đi dưới địa cung, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời vừa hô

Hai tay hướng về hai bên đồng thời một quyền, trong tiếng nổ “ầm ầm”, đánh chết hai người cuối cùng trong nhóm người áo bào đen đầu tiên này

Một trận chiến này, hắn dùng sáu thành tu vi, cường sát mấy chục người Cổ Cảnh, đối với hắn mà nói, cũng khó khăn, thời khắc này máu tươi phun ra, sắc mặt tái nhợt, Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu

Hắn thấy được ở chỗ giáp lối đi này vàđịa cung, lúc này ánh sáng đỏ lóng lánh

Từng thanh phi kiếm màu đỏ gào thét mà đến

Lại sau những phi kiếm này, khí tức tà ác ầm ầm bạo phát

98 tu sĩ màu máu kia rối rít phủ xuống, 98 người này hai mắt đỏ thẫm, sau khi thấy Mạnh Hạo, đột nhiên gầm thét, giống như giống như dã thú trực tiếp vọt tới

Mạnh Hạo hai mắt co rút lại, mắt thấy những phi kiếm kia dường như có linh tính

Sau khi tới, trong nháy mắt khóa lấy Mạnh Hạo, gào thét mà đến, mà những tu sĩ màu máu kia toàn thân tản ra tà ác ý, so với con dơi màu máu đồng nguyên bên trong khối băng màu máu lại yếu hơn nhiều lắm

Mạnh Hạo cau mày, hừ lạnh

Mắt phải lóe lên một cái, lập tức Tinh Thần Thạch hòa tan, bao trùm toàn thân, khiến cho Mạnh Hạo hóa thành sao băng, trong tiếng nổ “ầm ầm”, chạy thẳng tới những phi kiếm kia

Lối đi này không lớn, tinh tú sao băng của Mạnh Hạo gần như chiếm cứ tất cả độ rộng lối đi, lúc này đánh sâu vào, lập tức liền trực tiếp đụng vào những phi kiếm kia

Tiếng động rầm rầm vang lên, những phi kiếm kia toàn bộ cuốn ngược, đâm về phía những tu sĩ màu máu, lập tức cả lối đi một mảnh đại loạn

Những tu sĩ màu máu nhân số nhiều lắm, nhưng bị lối đi hạn chế, không thể tản ra, bị Nhất Niệm Tinh Thần Biến của Mạnh Hạo trực tiếp đánh đi

Máu thịt bầy nhầy, chia năm xẻ bảy, gào thét kinh thiên, nhưng vào lúc này, thân ảnh mười sáu mười bảy người áo bào đen kia trực tiếp mơ hồ xuất hiện ở trước tinh tú Mạnh Hạo

Mười sáu mười bảy người áo bào đen này đồng thời gầm nhẹ, bấm quyết hướng về Mạnh Hạo một chỉ tay

Lôi Đạo Diệt Tinh! Bọn họ đồng thời lên tiếng

Trong nháy mắt, trên người mười sáu mười bảy người áo bào đen này bạo phát ra vô thượng sấm sét ý, cùng lúc đó, 16 đạo tia chớp hình cung từ trên người một số người áo bào đen mạnh bắn ra, ở giữa không trung ngưng tụ chung một chỗ, bất ngờ tạo thành một đạo lôi màu tím! Đạo lôi màu tím này vừa mới xuất hiện, lập tức liền tản ra bài xích mãnh liệt, dường như bài xích thiên địa, bài xích quy tắc, bài xích căn nguyên! Chẳng những nó đang bài xích, ngay cả thế giới cũng đang bài xích nó! Mạnh Hạo tâm thần chấn động, hắn thấy được tử lôi này thì có loại cảm giác kỳ quái, dường như vật này không nên tồn tại ở trong thiên địa! Nó cùng thiên địa không hợp, cùng quy tắc bất đồng, cùng căn nguyên không hợp, vừa hiển lộ, dường như đạo thuộc về ngoại giới, không phải Như Phong Giới này, càng không phải là Sơn Hải Giới, mang hủy diệt, chạy thẳng tới Mạnh Hạo mà đến, đụng chạm Nhất Niệm Tinh Thần Biến của Mạnh Hạo

Tiếng nổ vang ngập trời, tinh tú chia năm xẻ bảy, thân ảnh Mạnh Hạo huyễn hóa ra, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể bỗng nhiên lui về sau

Gần như khi hắn lui về sau, những tu sĩ màu máu kia trước tất cả sụp đổ, lúc này toàn bộ như thời gian nghịch chuyển, lại trong chớp mắt khôi phục

Mỗi một tu sĩ màu máu dường như đều là vĩnh hằng bất diệt không chết, giờ này lần nữa chạy ra, mỗi người đều bắt một thanh phi kiếm màu máu, hóa thành Kiếm tu, lần nữa xông về Mạnh Hạo

Mạnh Hạo sắc mặt khó coi, phía sau 98 tu sĩ màu máu này, 16, 17 người áo bào đen kia cho Mạnh Hạo uy hiếp rất lớn

Uy hiếp hắn không phải là tu vi của những người này, mà là thần thông

thuật pháp của bọn hắn

Gần như ngay khi một số tu sĩ màu máu lại tới, Mạnh Hạo thân thể mạnh bước một cái về phía trước

Thần Thất Đạp bỗng nhiên triển khai, dưới vài bước, khí thế bạo phát, mượn lối đi này, khi Mạnh Hạo bước ra bước thứ sáu, tay phải nắm lại, Diệt Sinh Quyền toàn lực triển khai

Trong tiếng nổ "ầm ầm", Mạnh Hạo một quyền đánh ra, hủy diệt bầu trời chúng sinh, thân thể Cổ Cảnh của hắn toàn diện bạo phát, hóa thành cuồng phong quét ngang, khiến cho trong lối đi này, những tu sĩ màu máu bất tử bất diệt phía trước Mạnh Hạo, mỗi một tên đều bị chấn động, ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số sương máu, khi đang ngưng tụ lẫn nhau, Mạnh Hạo đã xuyên thấu mà qua, chạy thẳng tới gần mười sáu mười bảy người áo bào đen kia

Mười sáu mười bảy cái người áo bào đen kia toàn bộ bấm quyết, bất kỳ một tên nào trong bọn hắn đơn độc đối mặt Mạnh Hạo, cho dù có đạo pháp đặc thù, cũng đều quyết liệt không phải là đối thủ, nhưng lẫn nhau liên hiệp ở cùng một chỗ, lập tức bất đồng

Lúc này bấm quyết, lập tức trên người bọn hắn tràn ra ánh sáng màu tím, ánh sáng này nháy mắt tản ra, liên tiếp một phiến, bất ngờ tạo thành một thanh trường thương màu tím hư ảo, quét ngang một vòng, hướng về Mạnh Hạo, bỗng nhiên tiến đến

Tốc độ cực nhanh, nhấc lên một mảnh sóng gợn, cũng có sát khí cùng với uy áp kinh người từ trên thương màu tím hư ảo bạo phát, trong lúc mơ hồ, loại cảm giác bị thiên địa bài xích, mà lại bài xích thiên địa một lần nữa mãnh liệt tản ra

Nhưng lúc này đây, Mạnh Hạo tay phải đột nhiên vung lên, lập tức có mấy chục người đậu đen bay ra, ở giữa không trung, trong tiếng thình

thịch, những đậu đen này biến thành đậu đen tiểu nhân, phát ra không tiếng động hét lên, xuyên qua hư vô, chạy thẳng tới những người áo bào đen, lập tức đi đoạt xá

Những người áo bào đen cho dù có đạo pháp đặc thù, nhưng chỉ cần bọn họ là sinh mạng, sẽ phải có linh hồn, liền không cách nào tránh khỏi nguy cơ đoạt xá, nhất là lúc này, bọn họ đang thi pháp, kể từ đó, đậu đen tiểu nhân đoạt xá, trong nháy mắt liền toàn bộ xông vào trong cơ thể những người áo bào đen này

khả năng thành công cực kỳ bé nhỏ, nhưng Mạnh Hạo muốn cũng không phải thành công, mà là sau khi thất bại, hóa thành thần thức đánh sâu vào

Những người áo bào đen này thân thể mạnh chấn động, bọn họ liên thủ thi triển đạo pháp, trường thương màu tím kinh khủng hóa thành kia cũng ở giữa không trung bỗng nhiên vặn vẹo, trực tiếp tiêu tán

Khi tiêu tán, thân thể Mạnh Hạo bay vọt đến, tay phải nắm lại, Diệt Sinh Quyền ầm ầm chạy thẳng tới những người áo bào đen này, một quyền rơi xuống

Nhưng ngay khi một quyền này sắp đánh xuống trong nháy mắt, đột nhiên, một tiếng hừ lạnh mang thương tang bỗng nhiên từ phía sau người áo bào đen truyền ra

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh màu đen trong nháy mắt đi tới, cũng là một người áo bào đen, nhưng thân thể lại cao lớn hơn, chính là lão già áo bào đen cuối cùng mới đi đến kia

Hắn cất bước, tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo

Đế quân trên núi quốc vận đã nhận ra có người xâm nhập chỗ này

Mạnh Hạo, ngươi không nên làm như vậy, mà Diệt Sinh Quyền cũng không phải dùng như vậy

Thanh âm của hắn truyền ra đồng thời, tay phải nâng lên, nắm tay, một cỗ diệt sinh ý bỗng nhiên từ trên người hắn bạo phát nổ tung, hướng về Mạnh Hạo, một quyền đánh

Mạnh Hạo cặp mắt mạnh co rụt lại, hắn cảm thấy được lời nói của đối phương có chút cổ quái, nhưng lúc này không kịp nghĩ nhiều, quả đấm của hai người trực tiếp tại trong lối đi này đụng nhau

Tiếng động rầm rầm trong nháy mắt ngập trời, đinh tai nhức óc, khiến mặt đất run rẩy, địa cung dường như muốn sụp xuống, trong lối đi này tiếng răng rắc vang lên, xuất hiện cái khe nứt, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, thân thể bị một cỗ mạnh mẽ đánh sâu vào, trực tiếp thụt lùi

Mà lão già áo bào đen kia cũng là thân thể chấn động, lui về phía sau vài bước, lúc ngẩng đầu, khuôn mặt bị áo bào đen che lấp mặc dù làm người thấy không rõ, nhưng lại có thể thấy được cặp mắt như đèn sáng vậy, lúc này lộ ra tia sáng kỳ dị, bước lên trước cất bước, chạy thẳng tới Mạnh Hạo truy kích, tay phải nâng lên, lần nữa nắm tay

Nhập ma!

Hắn nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm khàn khàn, một quyền đánh ra, lập tức bốn phương tám hướng nổ vang, một cỗ điên phách ý trên người lão già áo bào đen này bạo phát, dường như duy ngã độc tôn, lâm vào say mê điên dại, đánh ra một kích sinh mạng, không tiếc hết thảy

Mạnh Hạo sắc mặt biến hóa, hắn bị thua thiệt tại thương thế không có khôi phục, lúc này mắt thấy lão già áo bào đen này không ngờ đánh ra Nhập Ma Quyền, Mạnh Hạo thân thể lui về sau trong chợt ngừng, tay phải nâng lên, cũng nhập ma

Tiếng sấm ngập trời, mặt đất run rẩy mãnh liệt hơn, địa cung sụp xuống càng rõ ràng hơn, lối đi này ầm ầm vang lên, có một chỗ sụp đổ, quả đấm của hai người lần nữa đụng nhau

Mạnh Hạo máu tươi phun ra, thân thể như như diều đứt dây, bỗng nhiên ném ra, theo lối đi, trực tiếp thối lui đến dựa vào khu vực gần mật động, hắn hô hấp dồn dập, ngẩng đầu nhìn lại

Lão già áo bào đen toàn thân tu vi kích động, lực lượng tắt mười ngọn Hồn Đăng, còn có thân là Thể tu bàng bạc bạo phát kia, khiến cho lão già này cho Mạnh Hạo có cảm giác, so với Đạo Thiên còn mạnh hơn! Hắn sải bước, đi tới trước, tay phải lần nữa nắm lại

Sát, Thần! Trong nháy mắt lão già áo bào đen sắp đánh ra một quyền, Mạnh Hạo bỗng nhiên cặp mắt nhoáng lên một cái, mạnh gầm nhẹ một tiếng

Ngươi là Tung Vô Nhai! ba chữ Tung Vô Nhai này vừa ra khỏi miệng, thân thể lão già áo bào đen chấn động, Mạnh Hạo mượn cơ hội này, cũng nắm tay, hít sâu một hơi, bỗng nhiên đánh ra

Sát, Thần! Cũng chính là đúng lúc này, trong mật động phía dưới Mạnh Hạo, chó ngao truyền ra một tiếng gào thét, gào thét này mang quyết liệt, mang đánh bạc hết thảy, dường như đoạt xá đến thời khắc mấu chốt, hoặc là thành công tân sinh, thay vào đó trở thành Nghịch Linh, hoặc là hình thần câu diệt, từ nay về sau tử vong!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1479: Chân đạo?

Mạnh Hạo cùng lão già áo bào đen đều nắm quyền, đều thi triển Sát Thần!

Một quyền cuối cùng trong Thể tu tam quyền này, ngưng tụ Diệt Sinh chi niệm, cam nguyện xả thân nhập ma, cho đến hóa thành Sát thiên ý, thành tựu Diệt thần chi uy, trở thành... Sát Thần!

Mạnh Hạo bởi vì ngưng tụ khí vận của Như Phong Giới, lấy ý của nó, dung ý trời, hóa thiên uy, thành tựu một quyền đỉnh phong trong cảnh giới Tiên Đế của tự thân.

Còn lão già áo bào đen, Sát Thần Quyền của lão dường như là đã trải qua huyết chiến vô cùng tận, ma luyện ra sát ý của tự thân, dường như đã chân chính giết qua thần linh vậy, cho nên ngưng tụ hồn ý của tự mình, một quyền đánh xuống, đại địa sụp đổ, bầu trời gió nổi mây phun.

Hai người thân ảnh như thiểm điện, ầm ầm giữa thông đạo này, đầu nấm đấm cách không đụng nhau!

Tiếng sấm, chỉ trong một sát na đã long trời lở đất, Mạnh Hạo cùng lão già áo bào đen, chỉ cách không đánh một quyền, còn chưa chân chính đụng chạm lẫn nhau, mà đã khiến cho lối đi này vỡ ra một phạm vi lớn, như bị một đôi bàn tay vô hình trực tiếp xé mở.

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, nhưng sát ý đã mãnh liệt, gầm nhẹ sải bước, chân chính đánh sáp lá cà cùng lão già áo bào đen kia.

Sát Thần, đối kháng Sát Thần!

Rầm rầm rầm rầm!

Đại địa xung quanh hai người trực tiếp nổ tung, cả người Mạnh Hạo chấn động mạnh, máu tươi lần nữa phun ra. Hắn cảm nhận được một cỗ lực mạnh mẽ không cách nào hình dung , nhưng lại vô cùng quen thuộc phản chấn ra từ lão già áo bào đen, theo tay phải của mình trực tiếp lan tràn toàn thân, dường như muốn khiến cho bản thân hắn sụp đổ tan rã, hoàn toàn bị phá hủy vậy.

Hồn Đăng thuộc Cổ Cảnh nhục thân trong hai mắt của Mạnh Hạo cấp tốc lóng lánh, tràn ra ánh sáng trắng lóe. Cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn toàn lực triển khai, tu vi của hắn bạo phát toàn diện, chống cự cổ lực lượng Sát Thần này.

Trong tiếng nổ vang, thất khiếu của Mạnh Hạo đều chảy máu, thân thể bị cú đánh mạnh mẽ này chợt thụt lùi, sau khi không ngừng lui về sau, khi sắp dựa vào gần mật động thì Mạnh Hạo cố sức dừng phắt lại.

Còn lão già áo bào đen thì thân thể cũng chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể đặng đặng đặng lui về phía sau. Cho đến khi thối lui ra 7, 8 bước, lão chợt ngẩng đầu, hai mắt bên trong hắc bào lộ ra tia sáng kỳ dị, thân thể như một mũi tên rời cung, bỗng nhiên lao ra, xuyên qua một đường quanh lối đi đang sụp đổ này, trong chớp mắt đã đuổi theo Mạnh Hạo, đến sát gần khu vực mật động.

Ánh mắt của lão thuận theo Mạnh Hạo, liếc nhìn một cái liền thấy mật động phía sau Mạnh Hạo, thấy được Anh Vũ cùng Bì Đống, lại thấy được khối băng màu máu.

- Ngươi quả nhiên là vì vật này.

Lão già áo bào đen chậm rãi lên tiếng, tay áo vung lên, lập tức từ trong cổ tay áo có ánh sáng đỏ lóng lánh, dường như tạo thành một cái phù văn, muốn xuyên qua bên cạnh Mạnh Hạo, mục tiêu chính là khối băng màu máu.

Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu, hô hấp dồn dập, trong mắt hàn mang lóng lánh, phất tay, Yêu Phong đệ bát cấm chợt triển khai, khoảnh khắc lão già kia vọt tới, một chỉ đánh xuống.

Yêu Phong đệ bát cấm hóa thành vô hình sợi tơ, lập tức quấn quanh lão già kia. Thân thể lão già này chợt dừng lại, sau đó toàn thân phồng mạnh lên, trong tiếng nổ "ầm ầm", không ngờ cưỡng ép thoát khỏi cấm pháp.

Gần như trong nháy mắt khi lão thoát khỏi, Mạnh Hạo bấm quyết thần thông đạo pháp, cản trở phù văn màu máu, khiến cho nó chưa kịp tới gần khối băng màu máu, liền trực tiếp tán loạn.

- Đạo phân chân giả, có hư vọng, có chân lâm... Đạo của ta, ở ngoài sơn hải, đạo trên đạo!

Lão già áo bào đen ánh mắt nhoáng lên một cái, thanh âm thương tang truyền ra, tay phải trực tiếp vẽ ra một vòng tròn ở trước người. Trong vòng này dường như có phương viên, sau khi xuất hiện, một cỗ cảm giác hỗn độn, thản nhiên sinh ra.

Sự bài xích mãnh liệt lần nữa xuất hiện, từ trong vòng tròn này bay thẳng ra một đạo ánh sáng. Ánh sáng này màu tím, dường như có thể phá vạn pháp, bay thẳng tới Mạnh Hạo.

Trong chớp mắt, nó liền đụng chạm cùng thần thông thuật pháp của Mạnh Hạo, vô thanh vô tức, đạo pháp của Mạnh Hạo tiêu tán, mà ánh sáng màu tím này cũng nhanh chóng ảm đạm, nhưng không hề biến mất, mà cuối cùng hóa thành một bàn tay màu tím, bỗng nhiên nhấn một cái về phía Mạnh Hạo.

Tiếng nổ vang truyền ra, Mạnh Hạo toàn lực chống cự, vẫn như cũ máu tươi phun ra, thân thể lần nữa thụt lùi, trong mật động phía sau hắn, thời khắc này khối băng màu máu kia bắt đầu xuất hiện dấu hiệu nứt vỡ, mơ

hồ có tiếng gầm thét từ bên trong truyền ra, ẩn chứa sự lo lắng, cũng có sự phẫn nộ.

Ngay khi lui về phía sau, thần sắc của Mạnh Hạo biến thành dữ tợn, hắn tu hành đến nay, tao ngộ qua nhiều lần nguy cơ sinh tử, nhưng hầu hết những dịp đó, hắn đều tung hoành thiên địa, tuy không nói là vô địch, cũng rất hiếm khi gặp phải đối thủ.

Nhưng giờ này, ở trong Như Phong Giới này, trước đó hắn tuy rằng vẫn tung hoành như cũ, chiến Hàn Thanh Lôi, chiến Lâm Thông, lại đánh chết Tự liệt, nhưng từ khi gặp Đạo Thiên, Đạo Thiên cường hãn, khiến cho thế tiến chưa từng có từ trước đến nay của Mạnh Hạo hơi dừng lại một chút.

Rồi sau đó ở trong Đệ tam quốc này, hắn lại bị bức bách đến trình độ như vậy. Hết thảy điều này, khiến cho nội tâm Mạnh Hạo đã sớm phiên giang đảo hải, niềm kiêu ngạo của hắn khiến cho hắn cảm thấy bị áp ức. Sự tự tin của hắn, khiến cho hắn cảm thấy uất ức.

“Ta là Tự liệt, ta là Mạnh Hạo, ta là Phương gia thiếu tộc!”

“Ta cả đời này tu hành, cảm ngộ rất nhiều, tạo hóa không ít, Đạo Thiên kia cũng chỉ là cụ bị ưu thế tạm thời, những người khác... Cho dù ngươi là Tung Vô Nhai, ta cũng vẫn không thua! Cặp mắt Mạnh Hạo tràn ngập tơ máu, thân thể cưỡng ép biến đổi, không lui về sau nữa, mà là hướng về lão già áo bào đen, tiến đến trong khoảnh khắc.

Khi tiến về phía trước, toàn thân hắn nhoáng lên một cái, trực tiếp hóa thành đại bàng màu vàng, kêu to một tiếng, như tia chớp màu vàng, khoảnh khắc tới gần, hung hăng phóng ra một trảo về phía lão già áo bào đen.

Lão già áo bào đen khẽ thở dài, tay phải nâng lên, vẫn là vẽ ra một vòng tròn ở trước mặt, đẩy ra phía ngoài, lập tức vòng này thiêu đốt ngọn lửa

màu tím, trở thành vòng lửa, trong nháy mắt lại hướng tới Mạnh Hạo.

- Đạo của ngươi, là Hư vô chi đạo, cần gì phải cậy mạnh. Lão già áo bào đen nhàn nhạt lên tiếng, phía sau lão, bên trong lối đi nửa sụp xuống, những tu sĩ màu máu cùng với người áo bào đen kia đều lục tục kéo tới, hoàn toàn ngăn chặn nơi này lại, không để cho Mạnh Hạo còn chút đường ra nào.

- Đạo là con đường của nội tâm, làm sao lại có sự phân biệt giữa hư vọng và chân thật chứ. Tung Vô Nhai, ngươi cố chấp! Thanh âm của Mạnh Hạo truyền ra, kim bằng bắn thẳng tới vòng lửa màu tím, trong nháy mắt đụng chạm, lửa tím hào quang lóng lánh, thân đại bàng màu vàng của Mạnh Hạo phảng phất như là đạo tiêu vậy, cấp tốc bị tán đi, hóa thành hình người. Hắn sắc mặt tái nhợt, máu tươi phun ra, nội tâm chấn động.

Hắn phát hiện, đối phương với cái loại đạo pháp màu tím này, bản thân hắn không ngờ lại không thể làm chấn động chút gì.

- Khi Hư vô chi đạo gặp nhau cùng chân đạo, hư vọng càng lúc càng hư ảo, còn chân đạo càng lúuc càng chân thật.

Lão già áo bào đen lên tiếng, tay phải nâng lên, lần nữa vẽ ra một vòng tròn, cũng là màu tím, chỉ có điều lần này, không phải lửa tím, mà trở thành sấm sét hào quang màu tím.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, hai cái hào quang màu tím này trong khoảnh khắc xông về Mạnh Hạo.

- Ngươi, đã hiểu sao? Lão già áo bào đen nhìn về phía Mạnh Hạo.

Tiếng động ken két truyền ra từ khối băng màu đỏ trong mật động phía sau Mạnh Hạo, từng khe nứt dần dần tăng lên, một cỗ khí tức của tiên tràn ra từ trong khối băng màu đỏ nayỳ, hơn nữa còn không ngừng tăng lên, thậm chí tiếng gầm thét bên trong cũng từ từ rõ ràng hơn, vô cùng lo

lắng.

Nguy cơ trước mắt, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ quyết đoán, tay phải nhấc lên, Sát Thần Quyền lần nữa đánh ra. Lần này, hắn dường như không tiếc bất cứ giá nào, cho dù thương thế có nặng hơn, cũng liên tiếp đánh ra tam quyền.

Quyền thứ nhất cùng quyền thứ hai, hướng về hai hào quang màu tím đang lao tới, còn quyền thứ ba thì đánh vào mặt đất của thông đạo!

Tiếng động Rầm rầm ngập trời, Sát Thần Quyền là lực lượng mạnh nhất bạo phát từ thân thể của Mạnh Hạo, hào quang màu tím có thể tiêu mất đạo, nhưng không thể tiêu tán lực lượng thân thể.

Sau hai quyền của Mạnh Hạo, hai cái hào quang màu tím này lập tức sụp đổ. Còn quyền thứ ba của Mạnh Hạo, khoảnh khắc đánh lên mặt đất, toàn bộ lối đi chớp mắt sụp đổ, sự sụp đổ vô tận, tiếng nổ lớn vang vọng, bụi đất chợt rơi xuống phía trước Mạnh Hạo, cản trở hết thảy hình ảnh trong mắt hắn.

Cùng lúc đó, thân thể Mạnh Hạo cấp tốc lui về sau, rốt cục lần nữa trở lại trong mật động phía sau hắn!

Mật động lắc lư, dường như ngoại giới sụp đổ khiến cho nơi này cũng có chút ảnh hưởng, bất quá không có gì đáng ngại, pho tượng bốn phía vẫn như cũ, chỉ có khối băng màu máu ở trung gian vào thời khắc này không còn trong suốt nữa, mà là vẩn đục, khiến cho người ta không thể thấy rõ con dơi màu máu bên trong, chỉ có thể nhìn ra có một đoàn sương mù đỏ đang cuồn cuộn trong đó.

Trên khối băng, có rất nhiều cái khe nứt bao trùm, cảnh giới Tiên mãnh liệt hơn, cứ như vậy một hồi, đã có thể so với Tiên Cảnh đỉnh phong, tiếng gầm thét bên trong lo lắng hơn, dường như đang lo âu đối với nguy cơ của Mạnh Hạo.

Bốn phía Anh Vũ cùng Bì Đống đều đang hết sức chăm chú, trợ giúp chó ngao đoạt xá thành công. Bọn chúng đã không còn rảnh để đi để ý tới Mạnh Hạo nữa, thậm chí thời khắc này không thể bị quấy nhiễu.

Trong nháy mắt Mạnh Hạo rớt xuống, khối băng này truyền ra tiếng động răng rắc, vỡ vụn, khí tức mạnh hơn.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, không có thời gian nhìn thăm dò. Thời khắc này thời gian vô cùng quý báu, mượn sự sụp đổ, hắn tranh thủ thời gian ngắn ngủi, tay phải lập tức nâng lên, Niết Bàn Quả thứ hai xuất hiện trong lòng bàn tay, với trạng thái thương thế của hắn còn chưa lành, vốn không thích hợp lần nữa dung hợp Niết Bàn Quả, nhưng tình thế trước mắt đã không có biện pháp nào khác.

Hắn hít sâu một hơi, tay phải nâng lên, đột nhiên đặt Niết Bàn Quả này tại mi tâm, ngay khi đụng chạm cùng mi tâm, tâm thần Mạnh Hạo nổ vang, khí thế chợt nổi lên, toàn thân bành trướng, ánh sáng xanh lóng lánh, cảnh giới La Thiên Tiên lập tức bạo phát.

Trong tiếng nổ vang, cả mật động đều bị ánh sáng xanh trên người Mạnh Hạo bao trùm, khí thế của hắn, với một loại tư thái điên cuồng, ầm ầm quật khởi.

Mà giờ khắc này, trong thông đạo đang sụp xuống, tiếng nổ vang không ngừng, lão già áo bào đen phất tay áo, bụi đất vỡ nát trước người, thân thể lão sải bước, nhanh chóng đi tới, ý đồ thông qua chỗ này, bước chân vào mật động.

Thời gian trôi qua, cũng chỉ là mười cái hít thở, tiếng nổ chấn động cả dưới lòng đất, một phiến bụi đất nổ tung, thân ảnh lão già áo bào đen như một đạo tàn ảnh khoảnh khắc đã đến, bước chân vào trong mật động.

trong nháy mắt lão già áo bào đen tớinơi này, Mạnh Hạo toàn thân tràn

ngập ánh sáng xanh, lần nữa bước chân vào cảnh giới La Thiên Tiên, chợt ngẩng đầu, trong mắt lộ ra chiến ý mãnh liệt, bỗng nhiên hướng về phía trước, tay phải nâng lên, lần nữa tung ra Sát Thần!

Một quyền này, vượt ra nhiều so với quyền của Mạnh Hạo trước đây. Lão già áo bào đen mới đầu còn không có để ý, nhưng trong nháy mắt liền thần sắc liền biến hóa, thân thể dừng phắt lại, tay phải nhấc lên, cũng tung ra Sát Thần.

Ầm một tiếng, hai người lần nữa đụng chạm ở giữa không trung, tiếng nổ ngập trời, lần này Mạnh Hạo không lui, kẻ lui chính là lão già áo bào đen, thần sắc lão lộ ra vẻ khiếp sợ. Khi lão đang lui về phía sau, Mạnh Hạo gầm một tiếng nhẹ, như Bạo Long vọt tới.

Hắn lần nữa quay về với phong cách chiến đấu mà hắn quen thuộc độc quyền của một mình hắn, chưa từng có từ trước đến nay, chiếm cứ tiên cơ, bá đạo vô biên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1480: Huyết ngao bay lên trời

Lão già áo bào đen thần sắc biến hóa, thân thể lần nữa lui về sau, giờ khắc này Mạnh Hạo có trình độ cường hãn đến mức Đạo Thiên phải sợ hãi. Lão già áo bào đen này cho dù thân thể cường hãn, đạo pháp quỷ dị, nhưng đối mặt với Mạnh Hạo thời khắc này, vẫn cảm nhận được áp lực trước đó chưa từng có.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", lão già áo bào đen phun ra máu tươi, thân thể lui về phía sau, Mạnh Hạo gào thét lao đến, lần nữa tung ra một quyền.

- Chân đạo!

Lão già áo bào đen cặp mắt co rút lại, hai tay bấm quyết, lập tức trước người ánh sáng màu tím chói mắt, trở thành một phiến biển ánh sáng màu tím, hóa thành bàn tay to màu tím, bay hướng về phía Mạnh Hạo.

- Có thể phá vạn pháp, có thể khiến cho đạo tiêu? Mạnh Hạo thanh âm lạnh như băng, lời nói truyền ra, hắn bấm quyết, lập tức căn nguyên thần hỏa ầm ầm bạo phát, với cảnh giới La Thiên Tiên, triển khai căn nguyên thần hỏa, lực lượng căn nguyên đột nhiên bát pháp, thần hỏa đó càng kinh khủng hơn, bay rầm rầm ra, bất ngờ đụng nhau cùng bàn tay to màu tím này.

Lần này, chuyện đạo tiêu không có xuất hiện, bàn tay to màu tím không cách nào khiến cho thần hỏa tiêu tán, chỉ có thể tự thân chống cự, trong tiếng nổ "ầm ầm", thần hỏa ảm đạm, bàn tay to màu tím lại trực tiếp sụp đổ.

Còn dư lại thần hỏa chạy thẳng tới lão già áo bào đen, trong nháy mắt

bao trùm toàn thân lão. Lão già áo bào đen sắc mặt biến hóa, thân thể lần nữa lui về sau, nhưng lão có thể tránh thoát, nhưng những tu sĩ màu máu cùng với những người áo bào đen phía sau lão không cách nào tránh được.

Trong chớp mắt, thần hỏa này đã bao trùm những tu sĩ màu máu, bao vây nhưng người áo bào đen. Tiếng hét thảm thê lương trong chớp mắt dâng lên ngập trời, những tu sĩ màu máu cho dù cụ bị thân bất tử, nhưng dưới thần hỏa này, vẫn sụp đổ tiêu tán.

Về phần những người áo bào đen, hét thảm thê lương, thân thể nhất nhất trở thành tro bụi.

Cho dù là lão già áo bào đen, thời khắc này cũng đều sợ hết hồn hết vía, thân thể lui về phía sau. Bấm quyết cho vô số ánh sáng màu tím tràn ra, tạo thành một loạt đạo pháp thần thông, liên tiếp quạt một cái, trở thành tấm lưới lớn, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo phất tay, thần thông tản ra, trong tiếng nổ “ầm ầm”, tấm lưới lớn sụp đổ, lão già áo bào đen sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi, lần nữa lui về sau. Mạnh Hạo đang muốn truy kích, bỗng nhiên thân thể run rẩy một cái. Hắn không cách nào khống chế nnữa, mi tâm đau nhói, Niết Bàn Quả rơi xuống, bị hắn bắt lại, một cỗ cảm giác không còn chút sức lực nào, trực tiếp xuất hiện trong thể xác và tinh thần của Mạnh Hạo, bao trùm toàn thân hắn.

Phun ra một ngụm máu tươi, thân thể Mạnh Hạo lảo đảo, không có lực lượng truy kích nữa. Thân thể như không vậy, rơi xuống phía dưới.

Lão già áo bào đen hô hấp dồn dập, nhìn Mạnh Hạo một cái, vọt mạnh tới, tốc độ cực nhanh, thẳng tới Mạnh Hạo, tay phải nắm quyền, bất ngờ tung ra Sát Thần.

Mạnh Hạo cười thảm, hắn thời khắc này không có khí lực nữa. Thậm chí

thế giới trước mắt đều nhòe đi, cảm giác uể oải tràn ngập toàn thân. Cho dù là nguy cơ sinh tử, dường như cũng đều không thể kích thích hắn phấn chấn.

Mắt thấy lão già áo bào đen lại tới, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, một tiếng gào thét phẫn nộ chợt tuôn ra từ khối băng màu máu. Khối băng này trong chớp mắt sụp đổ, chia năm xẻ bảy, vô số mảnh vỡ tứ tán. Một đạo huyết quang từ bên trong trực tiếp bắn ra, trong nháy mắt liền tới gần Mạnh Hạo, bao trùm lấy thân thể Mạnh Hạo, dùng tự thân đối mặt với một quyền của lão già áo bào đen.

Trong tiếng vang động ngập trời, lão già áo bào đen sau khi đánh ra một quyền này, toàn thân mạnh chấn động, khóe miệng lại tràn ra máu tươi, thân thể bị phản chấn lui về sau. Cùng lúc đó, một tiếng kêu đau truyền ra từ trong huyết quang. Ngay sau đó, huyết quang biến thành sương mù, bay cuồn cuộn, lộ ra đầu chó ngao khổng lồ, mang vẻ dữ tợn, phẫn nộ ngoạm mạnh một cái cắn nuốt lão già áo bào đen.

Lão già áo bào đen sắc mặt biến hóa, thân thể lui nhanh về phía sau, mặc dù tránh thoát, nhưng khóe miệng vẫn lần nữa tràn ra máu tươi.

- Đoạt xá, ngươi... ngươi lại dùng con thú này đoạt xá Huyết Bức! ! Lão già áo bào đen thất thanh.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, chó ngao thức tỉnh, quấn quanh hắn đồng thời đưa vào một cỗ sinh cơ, khiến cho Mạnh Hạo tỉnh táo lại. Hắn nhìn sương mù đỏ bốn phía, nhìn đầu chó ngao huyễn hóa ra, loại cảm giác quen thuộc khiến trên mặt Mạnh Hạo lộ ra nụ cười.

- Nó vì cứu ngươi, cưỡng ép cắt đứt dung hợp, lần sau dung hợp, cần phải có cơ duyên.

Anh Vũ cùng Bì Đống, thời khắc này đều mệt mỏi, nhìn Mạnh Hạo một cái, hóa thành cầu vồng, bay vào bên trong túi trữ vật của Mạnh Hạo.

Mà ở chỗ chó ngao, một cỗ dao động có thể so với Cổ Cảnh ầm ầm bạo phát trên người nó. Dao động cực mạnh này khuếch tán ra, không ngờ lại tương đương với tu sĩ ở Cổ Cảnh tắt mười ngọn Hồn Đăng.

Nó vốn có thể mạnh hơn, bởi vì vũ trụ bầu trời, có thể có cơ hội đoạt xá Nghịch Linh như nó, trên đời hiếm thấy. Nhưng đối với nó mà nói, Mạnh Hạo là chủ nhân của nó, là thân nhân nó, nó muốn cường đại hơn, là để bảo vệ chủ nhân tốt hơn, cho nên... khi Mạnh Hạo gặp nguy cơ sinh tử, nó không lựa chọn tiếp tục cường đại, bởi vì như vậy đối với nó mà nói, mất đi chủ nhân, hết thảy đều không có ý nghĩa.

Nó là chó trung thành, là trên ý nghĩa chân chính, chỉ vì Mạnh Hạo mà sống!

Mạnh Hạo ánh mắt nhu hòa, chó ngao ngửa mặt lên trời rống một tiếng, thân thể răng rắc, từ sương mù chuyển hóa ngưng tụ thành chân thân, thân thể cao lớn, dữ tợn bén nhọn, răng nanh sắc bén, toàn thân màu máu, giống như một cự thú. Càng kinh người hơn là ở trên lưng của nó thời khắc này nhưng lại mọc ra một đôi cánh!

Cũng là đôi cánh màu máu!

Điều này khiến chó ngao thoạt nhìn dữ tợn hơn, giống như Huyết Thần Ác Sát vậy, nhất là hai mắt nó, lộ ra vẻ lạnh như băng cùng hung tàn đối toàn thế giới, dường như trong ý thức của nó, thế giới này không có tốt xấu, không có đúng sai, có chăng... Chỉ là một câu nói của chủ nhân!

Bộ dáng của nó, dữ tợn, hung tàn cùng lãnh khốc, đủ để khiến cho nhát gan người, sau khi thấy hít ngược một hơi lạnh, trở nên kinh hãi.

Cho dù là hung thú có một chút hung tàn cường hãn, khi gặp chó ngao, cũng đều sẽ run rẩy khiếp sợ.

Mà chó ngao kinh khủng như vậy, trên thế giới này, cũng chỉ có một người, có thể làm cho nó cam tâm tình nguyện để ngồi ở trên người của mình, thậm chí sẽ vì kẻ này mà hoan hô lắc đuôi, cái người nuôi nó từ nhỏ đến lớn - Mạnh Hạo.

Trừ hắn ra, bất kỳ cái gì khác, đều không thể!

Mạnh Hạo ngồi ở trên lưng của nó, Huyết Ngao gầm thét, cánh tung mạnh, mang Mạnh Hạo xông thẳng tới trên mặt đất. Ầm một tiếng, cả mặt đất run rẩy, sụp đổ kéo dài, rất nhanh, một cái hố sâu to lớn xuất hiện.

Mà thân ảnh Huyết Ngao mang Mạnh Hạo bay ra từ nơi hố sâu này, bay thẳng lên bầu trời. Một cái chớp mắt bay ra, dường như đánh vỡ phong ấn nào đó tồn tại ở chỗ này, khi bay tới giữa không trung, chó ngao thân thể khổng lồ hơn, thời khắc này chừng trăm trượng, long trời lở đất, khi bay ra chỉ cần một tiếng gầm nhẹ, đã khiến thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược.

Đúng lúc này, một thanh âm tức giận, mang ý giận ngút trời cùng điên cuồng, bỗng nhiên từ trên quốc vận sơn ở Đệ Tam quốc xa xa truyền khắp thương khung đại địa.

- Giết hắn! !

- Đoạt huyết tinh về lại cho ta!

Thanh âm này, chính là từ trên Quốc Vận sơn , thanh âm của đế bào trung niên. Hắn mới vừa rồi, vào lúc chó ngao bay ra từ dưới lòng đất, cảm nhận được khối băng màu máu sụp đổ, cảm nhận được con dơi màu máu bị nuốt phệ, lại cảm nhận được ... Chó ngao thay vào đó!

Theo tiếng rống giận của y quanh quẩn, lập tức chung quanh y, bất ngờ xuất hiện mấy chục người áo bào đen. Những người áo bào đen này ai ai

cũng đều vô cùng cường hãn. Sau khi xuất hiện, trong nháy mắt họ hóa thành cầu vồng, vội va4 bay thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh nhất , là ba người áo bào đen phía trước nhất, nhất là vị ở trung gian kia. Hắn mặc dù mặc áo bào đen, nhưng không có che đậy khuôn mặt, đó là một nam nhân trung niên. Hắn không có tóc, ánh mắt bình tĩnh, dường như ẩn chứa cơ trí.

Bọn họ đi ra, uy áp ngập trời, Mạnh Hạo lập tức rõ ràng cảm thụ, sắc mặt biến hóa, tay phải vỗ lên trên đầu chó ngao.

- Đi! Lời nói hắn vừa ra, chó ngao ngửa mặt lên trời lần nữa gầm gừ, thân thể ông một tiếng, hóa thành huyết quang, bỗng nhiên bay đi về xa xa.

Thời gian không lâu, những người áo bào đen liền tới nơi mặt đất sụp đổ này, gần như khi xuất hiện, trong hố sâu dưới mặt đất, lão già áo bào đen kia hiện thân. Một bước đi ra, lão không gia nhập vào đám người áo bào đen, mà là chạy thẳng tới vậy trước mặt nam nhân trung niên không có tóc, trong mắt ẩn chứa cơ trí, không ngờ lại... dung hợp cùng với kẻ này.

Chớp mắt một cái, hai người liền hóa thân trở thành một người, bộ dáng nam nhân trung niên hơi biến đổi, dường như già nua một chút, nhưng trên người của hắn, lại có một tia Chuẩn Đạo khí tức, ầm ầm bạo phát! !

Mặc dù không phải Chuẩn Đạo chân chính, nhưng lại vô cùng tiếp cận!

- Mạnh Hạo, Đệ cửu sơn, Đệ cửu hải... Nam nhân trung niên thấp giọng lẩm bẩm, trong mắt lộ ra vẻ hồi ức, cũng khẽ thở dài, cất bước, cùng mấy chục người người áo bào đen phía sau đuổi theo về hướng Mạnh Hạo.

Tốc độ của người này nhanh nhất, chỉ vài bước đã bỏ lại phía sau rất nhiều hắc y tu sĩ, như một mũi tên nhọn, phá khai trời cao, đạp vỡ hư vô.

Thời khắc này chó ngao triển khai tốc độ cao nhất, hóa thành tàn ảnh, từ Đệ Tam quốc xông về trung tâm Thần Miếu, cấp tốc bay đi.

Mạnh Hạo ngồi ở trên lưng chó ngao, lấy ra đan dược nuốt vào, toàn lực trị thương, cảnh giới Vĩnh Hằng lại triển khai phạm vi lớn. Hắn muốn nắm bắt thời gian khôi phục được đỉnh phong, nếu không, ở trong Như Phong Giới này, nguy cơ rất nhiều.

Hắn cũng có thể cảm nhận được, sát cơ đến từ phía sau, không ngừng tới gần.

Rất nhanh , nhờ chó ngao bay cấp tốc, đã từ Đệ Tam quốc bay thẳng vào đến khu vực trung tâm Thần Miếu.

Khu vực trung tâm Thần Miếu, chín nước đại chiến, tu sĩ đến từ chín tòa núi tuy rằng còn dư lại không nhiều lắm, nhưng phần lớn lựa chọn ở tại chỗ này. Bọn họ biết, thời khắc này ở nơi này nhìn như hung hiểm, nhưng trên thực tế nếu so với những địa phương khác an toàn hơn.

Một khi ly khai, về tới quốc gia của tự thân, nếu tham dự vào chém giết giữa các Tư liệt, đối với bọn họ mà nói, mới là chỗ hung hiểm lớn nhất.

Hơn nữa, tại khu vực trung tâm Thần Miếu này, những tu sĩ này cũng sớm phát hiện, nơi này sẽ kiềm chế dục vọng tốt hơn, so với ở trong quốc gia của mình, dễ dàng hơn rất nhiều.

Mạnh Hạo cứng rắn bước vào nơi này. Người phàm cùng với tu sĩ đang ở chém giết ở chỗ này, sau khi nhìn đến thân thể khổng lồ của chó ngao kia, đều hít ngược một hơi, rối rít hoảng sợ.

- Đây là cái gì! !

- Trời ơi, hung thú màu máu này, làm sao lại xuất hiện ở trong Như

Phong Giới! !

- Phía trên kia... Có một người! ! Những người phàm tục cùng tu sĩ, rối rít chấn động. Những tu sĩ kia lập tức nhìn thấy Mạnh Hạo ngồi ở trên lưng chó ngao.

- Là Mạnh Hạo! Phàm Đông Nhi cùng Bối Ngọc, cũng ở bên trong khu vực trung tâm Thần Miếu. Các nàng rất nhanh nhận thấy được chó ngao ở giữa không trung, cũng nhìn thấy Mạnh Hạo trên lưng chó ngao.

Đúng lúc này, vị trung niên nam tử mặc áo bào đen, không có tóc, tu vi ở mức Chuẩn Đạo kia, mang khẽ thở dài cùng cảm khái, cất bước từ Đệ Tam quốc, bước chân vào đến khu vực trung tâm Thần Miếu.

- Thật lâu rồi... Không có đi tới nơi này. Y lẩm bẩm nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1481: Hoặc đạo

Khi trung niên tu sĩ này bước chân vào khu vực trung tâm Thần Miếu, Mạnh Hạo mở bừng mắt ra, nhìn về phía sau. Hắn thấy được xa xa trong thiên địa, tại chỗ giới hạn giữa Đệ Tam quốc và khu vực trung tâm Thần Miếu, có nam nhân trung niên đứng ở nơi đó.

Ánh mắt của nam nhân trung niên cũng từ mặt đất dời lên, chiếu vào trên người Mạnh Hạo, mỉm cười.

Nụ cười của y mang vẻ nhu hòa, phảng phất có sự ấm áp rãi khắp thiên địa, khiến cho những người phàm bị thương trên mặt đất kia, vào giờ khắc này thân thể đều khôi phục một chút. Cho dù là tu sĩ, cũng đều chấn động thân thể, cảm nhận được khí huyết thịnh vượng.

- Có thể lấy đi huyết tinh, có thể trốn ra khỏi Đệ Tam quốc, Mạnh Hạo, ngươi cụ bị tư cách thức tỉnh, không cần trệ lưu lại ở thế giới hư vọng nơi này nữa. Đi theo ta, ngươi sẽ thấy thiên địa chân chính, ngươi sẽ biết... Chân tướng.

Nam nhân trung niên mỉm cười lên tiếng, bước lên trước, thân ảnh xuất hiện ở trước người Mạnh Hạo.

Chó ngao gầm nhẹ, chợt ngừng phắt lại giữa không trung, mang vẻ cảnh giác nhìn về phía trung niên tu sĩ. Nó có thể cảm nhận được khí tức quen thuộc trên người của người trước mắt, còn có loại uy áp kinh khủng nữa.

Mạnh Hạo hai mắt co rút lại, nhìn nam nhân trung niên, không nói chuyện, trên người đối phương không có sát ý, hơn nữa lời nói kia với ngữ khí cổ quái, khiến cho Mạnh Hạo có chút không lần được đầu mối.

Mà giờ khắc này, trên mặt đất, những người phàm kia cũng không chém

giết nữa. Bọn họ nhìn nam nhân trung niên giữa không trung, nhìn y mặc trên người áo bào đen, bỗng nhiên , mọi người đều quỳ xuống lạy. Một màn này rất quỷ dị, quân binh chín nước, toàn bộ đều như thế.

Mà tu sĩ đến từ các núi, đều thần sắc biến hóa, nhìn về phía nam nhân trung niên, đều lộ ra vẻ khủng khiếp. Bọn họ có thể cảm nhận được, trên người của nam nhân trung niên này, dường như ẩn chứa một dạng cuồng bạo như biển rộng.

Nhưng mà, sự cuồng bạo này lại cứ bị áp chế, hiển lộ ra, chỉ là sự bình tĩnh.

Phàm Đông Nhi cùng Bối Ngọc, cũng đều nội tâm run lên. Hai người nhìn nhau một cái, hơi thối lui, nội tâm cảnh giác.

- Ta không muốn lần nữa xuất thủ đối với ngươi, cho nên... ngươi vẫn nên đi theo ta, theo ta mà đi, ngươi không có cái nguy sống chết. Ngoài ra còn sẽ có một cuộc tạo hóa thông thiên trải rộng ra cho ngươi. Còn chuyện huyết tinh, ngươi trở thành người đồng đạo của chúng ta, ngươi , cùng chúng ta, không khác biệt, ngươi không cần phải lo lắng. Nam nhân trung niên ánh mắt chân thành, nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cặp mắt co rụt lại, trong lời nói của đối phương có chữ “Lần nữa” này, lộ ra rất nhiều tin tức. Mạnh Hạo cẩn thận liếc nhìn trước mặt nam nhân trung niên, bỗng nhiên nội tâm chợt động.

- Ngươi là... Tung Vô Nhai! Mạnh Hạo chậm rãi nói.

- Trước đây, chỉ là một khối hóa thân của ta, thời khắc này, chân chính là ta, Mạnh Hạo sư đệ. Nam nhân trung niên nhẹ giọng nói.

Mạnh Hạo ánh mắt phức tạp, nhìn trung niên nam nhân trước mắt này. Tu vi trên người đối phương, khiến cho Mạnh Hạo cảm nhận được uy áp, đó không phải là thứ hắn có thể đối kháng , mặc dù là cảnh giới La Thiên

Tiên, sợ là cũng rất khó động đến cường giả gần như Chuẩn Đạo này.

Mà cái tên Tung Vô Nhai này, Mạnh Hạo thấy qua trên Kim Môn Thạch Bi ở tại Cửu Hải Thần Giới. Khi Mạnh Hạo còn không thể hiểu rõ Thể tu tam quyền, cái tên Tung Vô Nhai này, đã xếp ở vị trí thứ nhất.

Hắn sau đó cũng điều tra qua, nhưng cả Cửu Hải Thần Giới không có Tung Vô Nhai.

- Ngươi năm đó khi đi vào Như Phong Giới, không rời đi, mà là lựa chọn lưu tại nơi này, cùng với những người áo bào đen khác vậy, các ngươi đều là Sơn Hải Giới tu sĩ không ly khai sau nhiều lần Như Phong Giới mở ra. Các ngươi rõ ràng không phải là trầm mê trong dục vọng, nhưng vì sao phải ở lại? Mạnh Hạo trầm mặc một lát, chậm rãi hỏi.

- Có người không rời đi, là bởi vì trầm mê, có khi là vì chấp niệm, mà ta không rời đi... Là bởi vì chân đạo. Nam nhân trung niên Tung Vô Nhai, bình tĩnh lên tiếng.

- Chân đạo? Mạnh Hạo hỏi.

Tung Vô Nhai nhìn Mạnh Hạo liếc một cái, cười cười, vung tay, lập tức một luồng gió thổi nhu hòa quét qua mặt đất phía dưới, nhẹ nhàng đẩy ra mọi người trên mặt đất, bao gồm cả Phàm Đông Nhi cùng Bối Ngọc, cũng đều không nhịn được lui ra xa hơn.

- Ta cùng luận đạo với tiểu hữu, xin chư vị tránh đi một chút, đa tạ. Trung niên tu sĩ Tung Vô Nhai mỉm cười lên tiếng, thân thể đáp xuống trên mặt đất, khoanh chân ngồi xuống, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhíu mày, chỉ hơi trầm ngâm, dứt khoát lắc mình đáp xuống mặt đất, ngồi ở trước người Tung Vô Nhai.

- Mạnh Hạo, ngươi cho rằng cái gì là thật, cái gì là giả? Tung Vô Nhai

trong mắt lộ ra một luồng hồi ức, chậm rãi lên tiếng.

- Thật cùng giả, như chính với phàm, không tồn tại thật, cũng không có giả, bất quá ta trước đó đã nói với ngươi, đạo... Không phân chân giả!

Mạnh Hạo bình tĩnh nói.

- Vậy ngươi cho rằng, cái gì là đạo? Tung Vô Nhai thần sắc như thường, trong mắt đầy vẻ hồi ức, bình thản hỏi.

- Đạo là chấp niệm trong lòng, là con đường mà ta theo đuổi. Mạnh Hạo không chút nghĩ ngợi, trả lời ngay.

- Như vậy đạo của ngươi, là cái gì?

- Tự do tự tại!

Mạnh Hạo nói như chém đinh chặt sắt.

- Tự do, tự tại... Tung Vô Nhai mỉm cười, lắc lắc đầu.

- Cái gì là tự do, cái gì lại là tự tại, không ước thúc, chính là tự do? Không ràng buộc, chính là tự tại? Ngươi đứng ở chỗ này, thiên địa sẽ là sự ước thúc của ngươi, thế giới sẽ là ràng buộc của ngươi. Ngươi ngẩng đầu, nhìn thấy được chính là trời, nó đè nặng ngươi, ở ngoài Như Phong Giới này, ngươi nhìn thấy hư vô, nhìn thương mang, nơi đó có 33 giới cũng đè nặng lên ngươi. Ngoài 33 giới đó, còn có thế giới khác, cũng đều đang đè nặng ngươi.

Tung Vô Nhai thong thả lên tiếng, nhưng lời nói lại mang sự sắc bén, thậm chí còn ẩn chứa lực lượng kỳ dị nào đó, dường như mỗi một câu một chữ của y, đều là vô thượng chân ngôn.

Khi truyền vào tai của Mạnh Hạo, khiến cho nội tâm hắn chấn động

mạnh. Hắn không biết tại sao, bỗng nhiên nghĩ tới Thủy Đông Lưu năm đó ở Nam Thiên Tinh khi vẽ ra bức họa kia, hắn có tự hỏi hắn, thứ vẽ trên đó là cái gì, là thiên ma...

- Mà đạo đức, nguyên tắc, những thứ này chẳng phải là sự ràng buộc sao? Ngươi có thể coi như không thấy? Ngươi có thể giày xéo? Vậy ngươi tự tại thế nào? Tự do thế nào?

Tung Vô Nhai nhìn Mạnh Hạo, lời nói sắc bén hơn, ánh mắt lấp lánh dường như mang sự cơ trí vô cùng.

- Ngươi là kẻ yếu, gặp cường giả, ngươi chưa có tự do, cũng sẽ không có tự tại, trừ phi ngươi trở thành người mạnh nhất. Nhưng tinh không rộng lớn, thương mang xa xăm, khi ngươi cho là mình mạnh nhất, liệu ngươi có suy tư, ở địa phương xa xôi nào đó, cũng có một người, cũng cho là mình đã đi tới đỉnh phong hay không? Tung Vô Nhai chậm rãi lên tiếng, nhìn Mạnh Hạo.

- Ta... Mạnh Hạo đang muốn lên tiếng, lại bị Tung Vô Nhai trực tiếp cắt ngang.

- Ngươi hiểu sai đối với đạo rồi , sự tự do tự tại của ngươi, không phải là đạo, mà là chấp niệm của ngươi, chấp niệm... Không phải là đạo!

Câu nói này nói ra xong, trong đầu Mạnh Hạo kêu ông một tiếng.

- Đây cũng là điều ta muốn nói cùng ngươi, cái gì là chân đạo, ngươi cũng tốt, những người khác cũng tốt, cả Sơn Hải Giới... Chỉ có một luồng chân đạo, mà tất cả những người khác, cảm ngộ cũng tốt, lục lọi cũng được, mọi người đi đó, đều là đạo hư vọng. Cho nên, đạo pháp của ngươi, thần thông của ngươi, khiđối mặt với chân đạo của ta, sẽ tiêu tán, bởi vì hết thảy hư vọng khi đối mặt với chân thật, đều sẽ ảm đạm.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, mắt nhìn Tung Vô Nhai, nội tâm nhấc lên

một loạt sóng lớn, đây là điều hắn nghe được , lật đổ mọi thứ nhất.

- Ngươi cả đời này, mọi suy nghĩ, nói, nghe, ngộ, đều là một tràng âm mưu, đều hư giả không thực dụng, chứ không phải là chân thật. Mạnh Hạo, xé rách cái Tự liệt của ngươi, chân chính trải nghiệm một chút thế giới này. Ta sẽ dẫn ngươi, đi ra khỏi nơi này, cho ngươi hiểu rõ chân đạo, cho ngươi hiểu rõ... Cái gì, mới là thế giới chân chính!

- Ngươi chẳng lẽ chưa từng suy nghĩ cân nhắc qua, vì cái gì mà tiên, có thật giả? Mà những thứ Ngụy Tiên kia, sở dĩ thành tiên, cần phải cảm ngộ Chân Tiên ý của những người khác! Như vậy, Cổ Cảnh thì sao? Cũng là như vậy! Đạo Cảnh... Một dạng như thế! Tung Vô Nhai mắt lộ ra kỳ quang, sâu trong hai mắt của y, tia hồi ức càng đậm. Dường như y không phải là đang nói cùng Mạnh Hạo, mà ở đang nói với chính mình.

Dường như, những lời này, năm đó có người từng nói với y, làm rung chuyển qua tâm thần của y, biến đổi cả đời y. Mà hôm nay, y phải làm người năm đó, đi rung chuyển Mạnh Hạo, biến đổi Mạnh Hạo, từ đó... Để cho mình kiên định hơn!

- Ngươi sống ở trong một cái thế giới chí tôn, cái Chí Tôn này, không phải là Hải Mộng sáng lập kế hoạch Tự liệt, mà y đã từng là Chí Tôn Cửu Phong mạnh nhất Chí Tôn Tiên Giới! Ngươi sống ở trong thế giới do hắn sáng lập, mọi thứ ngươi cảm ngộ, đều là đạo của hắn. Mà như ta đã nói trước đó, chân đạo duy nhất của Sơn Hải giới này, chính là đạo của hắn!

- Ngươi hiểu rõ hậu quả cuối cùng của cái này là gì không? Ta cho ngươi biết, Mạnh Hạo, hậu quả cuối cùng, là các ngươi, cùng với tất cả tu sĩ của Sơn Hải Giới, đều sẽ trở thành chất dinh dưỡng, trở thành lực lượng khiến cho Cửu Phong Chí Tôn sống lại! Cuối cùng... hắn sẽ sống lại, còn các ngươi... sẽ vĩnh viễn mất đi tự ngã, trở thành máu tươi, xương cốt trong thân thể hắn, hết thảy bộ phận mà thân thể hắn cần!

- Hoặc là khi ngươi đủ cường đại, ngươi sẽ hóa thành ngón tay của hắn!

- Cho nên, những cái này, đều là đạo hư vọng. Những thứ này, chính là đạo giả dối, chỉ có khi ngươi đi ra ngoài, chỉ có khi ngươi chân chính hiểu rõ đạo của mình, ngươi mới sẽ rõ... cảm giác sau khi thu được chân đạo, ngươi mới có thể rõ ràng, cái gì... Mới là Đạo!

- Vứt bỏ thân thể của ngươi, vứt bỏ Tự liệt của ngươi, mang hồn của ngươi, trải qua hạo kiếp thanh tẩy, trừ đi lạc ấn của Sơn Hải Giới, ở thế giới bên ngoài, sẽ có người chuẩn bị cho ngươi một khối thân thể chân chính, dung hợp vào, hoàn toàn thoát khỏi từ trong hư vọng, trở thành một... người Chân Chính!

- Cũng chỉ có khi đó, ngươi mới có tư cách đi truy tầm, tự tại của ngươi, sự tự do của ngươi.

- Bởi vì, ngươi vào lúc đó, sẽ thấy được thế giới chân chính, thấy được mặt đất chân chính, thấy được tinh không chân chính, chứ không phải là cặp mắt của Cửu Phong hóa thành nhật nguyệt, không phải ngũ tạng của Cửu Phong tạo thành ngũ hành chi pháp, không phải máu huyết của Cửu Phong hóa thành sông lớn biển rộng, càng không phải là Cửu Phong chí bảo tạo thành Sơn Hải chi giới. Mà điều trọng yếu nhất , những điều ngươi minh ngộ cảm ngộ , cũng không còn là đạo niệm của Cửu Phong, mà hóa thành Sơn Hải quy tắc, Sơn Hải chi đạo!

- Mạnh Hạo, ngươi còn chưa tỉnh ngộ!? Thế giới chân chính, dấu hiệu sáng rõ nhất chính là con bướm, thế giới chân chính, phiến đại địa kia tồn tại vô cùng chân đạo, cảm ngộ chân đạo, mới có thể trở thành Chí Tôn!

- Theo ta rời khỏi nơi này, đi theo ta... Cảm thụ chân đạo. Tung Vô Nhai nói đến cuối cùng, ánh sáng trong mắt mãnh liệt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1482: Tuyết Nhi

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, trong thanh âm của Tung Vô Nhai ẩn chứa lực lượng kỳ dị nào đó. Lực lượng này quấy nhiễu thần niệm của Mạnh Hạo, khiến cho hắn hô hấp dồn dập, dường như trầm mê vào trong lời nói của Tung Vô Nhai, không thể tự kềm chế.

- Chân đạo... Mạnh Hạo lẩm bẩm, thần sắc lộ ra vẻ mờ mịt, dường như có chút không biết làm sao, không thể chân chính phán đoán cái gì, dường như ở trong lòng của hắn, một mặt là nhận tri đối Sơn Hải Giới, mặt khác, là bị lời nói của Tung Vô Nhai xóa nhòa đi.

Hai loại suy nghĩ, đang lần lượt thay đổi, đang hỗn chiến.

Mạnh Hạo thân thể chấn động, hô hấp dồn dập, trong mắt dần dần xuất hiện tơ máu.

- Theo ta đi thôi, kế hoạch của chúng ta đã khai triển, ai cũng không ngăn cản được ... Khi chúng ta rời đi nơi này, bước chân vào thế giới chân chính, trong thân thể mới của chúng ta, chúng ta sẽ hoàn toàn thức tỉnh.

Khi đó, ngươi sẽ biết, ta nói ... Hết thảy đều là thật , khi đó, ngươi sẽ rõ ràng cảm thụ... Chân đạo tồn tại.

Tung Vô Nhai thanh âm nhẹ nhàng, chậm rãi quanh quẩn.

Hai người bọn họ nói chuyện với nhau, bốn phía những người khác nghe không được, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy Mạnh Hạo cùng Tung Vô Nhai dường như đang nói chuyện với nhau, hết thảy thanh âm, đều bị che giấu.

Cũng chính là lúc này, phương hướng Đệ tam quốc, một lượng lớn người áo bào đen lục tục xuất hiện thân ảnh. Khi họ muốn tiếp cận, Tung Vô Nhai ngẩng đầu quét một cái.

Lập tức những người áo bào đen này dừng bước, ở vị trí khu vực trung tâm Thần Miếu gần Đệ tam quốc, rối rít dừng lại, ở nơi đó yên lặng chờ đợi, không tiếp tục tiến lên.

- Ta cần thời gian suy nghĩ! Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn Tung Vô Nhai, khó khăn lên tiếng.

- Ta biết chuyện này không thể quyết định liền trong thời gian ngắn. Ta đã nói cho ngươi chân tướng, lựa chọn như thế nào, là ở chính ngươi... Tung Vô Nhai nhẹ giọng lên tiếng. Khi nhìn Mạnh Hạo, sâu trong mắt của lão, có một chút phức tạp cùng mong đợi người ngoài không thấy được. Lão mong đợi là cái gì, có hy vọng Mạnh Hạo đi cùng lão đi tìm chân đạo hay không, hay hoặc giả là những thứ khác... Chỉ có chính lão biết được.

- Ta cho ngươi thời gian suy tính. Bất quá trong lúc suy tính, ngươi không thể bước ra khu vực trung tâm Thần Miếu. Mạnh Hạo... ngươi, tự giải quyết cho tốt. Tung Vô Nhai nhìn sâu Mạnh Hạo một cái, xoay người, đi về hướng Đệ tam quốc.

Lão cứ như vậy rời đi, khiến cho Mạnh Hạo sửng sốt, cử động của Tung Vô Nhai này, Mạnh Hạo có chút sờ soạng không rõ đầu mối.

Tung Vô Nhai đạp hư không, khi đi về phía trước, nghiêng đầu ánh mắt dường như tùy ý nhìn lướt qua chỗ biên giới giữa Đệ lục quốc cùng khu vực trung tâm Thần Miếu, nơi đó quân binh của Đệ lục quốc đang run rẩy, dường như quên mất cả việc chém giết.

Thu hồi ánh mắt, Tung Vô Nhai khẽ thở dài. Trong mắt lần nữa lộ ra vẻ phức tạp cùng mong đợi.

- Mạnh Hạo, ngươi sẽ lựa chọn thế nào đây...

Lão lẩm bẩm, càng đi càng xa.

Mạnh Hạo vẫn nhìn bóng lưng của Tung Vô Nhai, cũng nhìn thấy màn này, theo bản năng quét nhìn qua Đệ lục quốc, lại không phát hiện gì. Mắt thấy Tung Vô Nhai đi xa, Mạnh Hạo đột nhiên lớn tiếng nói.

- Nếu như... Những gì ngươi cho là thật, trên thực tế mới là giả thì sao?

Thân ảnh Tung Vô Nhai không dừng lại, tiếp tục đi xa, thanh âm lại mang vẻ bình tĩnh, nhàn nhạt bay ra:

- Không đi thử, vĩnh viễn không có đáp án, tu sĩ bọn ta, chỉ có một mạng mà thôi, tìm kiếm đạo chân, thành cũng tốt, bại cũng tốt, lòng ta không hối tiếc!

Nội tâm Mạnh Hạo lần nữa chấn động, hắn nhìn Tung Vô Nhai đi tới gần khu vực Đệ tam quốc, nhìn lão vung tay lên, những người áo bào đen kia ai cũng cúi đầu, theo Tung Vô Nhai rời đi, nhưng lại từ khu vực trung tâm Thần Miếu đi ra, về Đệ tam quốc.

Mạnh Hạo ánh mắt phức tạp, trầm mặc im lặng, lời Tung Vô Nhai trước đó nói, quanh quẩn trong nội tâm hắn, nhưng không cách nào khiến cho suy nghĩ của Mạnh Hạo xuất hiện chút dao động. Trên thực tế, trừ lúc mới đầu Mạnh Hạo bị ảnh hưởng ra, từ đó về sau, đều là hắn cố ý giả bộ.

Tung Vô Nhai nói những lời đó, mặc dù nghe ra dường như là chân tướng, thậm chí nếu đổi lại thành những tu sĩ khác, vô cùng có nhưng mà năng bị rung chuyển lật đổ thật, nhưng Mạnh Hạo... hắn là Phong Yêu đời thứ chín!

Hắn mới là Cửu Phong Chí Tôn, người truyền thừa chân chính, là người

chủ tương lai của Sơn Hải Giới.

Hắn hiểu biết Sơn Hải Giới, vượt xa so với Tung Vô Nhai. Sơn Hải giới này, không phải là thi thể của Cửu Phong Chí Tôn, mà là pháp bảo của ông ta. Hết thảy nơi này, không phải hư ảo như Tung Vô Nhai nói, mà là chân thật.

Trong giọng nói của Tung Vô Nhai, cái gọi là thế giới chân chính tồn tại con bướm kia, khiến cho Mạnh Hạo nghĩ tới lão đã từng thấy được , đại lục do chín con bướm kia kéo động.

- Từ bỏ thân thể giờ này, đi đến chỗ cái gọi là thế giới chân thật, thu được thân thể mới, cảm ngộ chân đạo. Cách thuyết pháp này, rất đặc biệt, nhưng lại... không thể tin một chút nào!

- Đưa ra một lời nói dối như cuội, giống như năm đó xúi giục ba ngàn hạ giới, khiến cho ba ngàn giới phản loạn, liên thủ lật đổ Chí Tôn Tiên Giới!

- Chỉ sợ, ngay cả lời nói này, cũng có chỗ tương tự... Chân đạo...

- Cũng có lẽ, loại thuyết pháp này, cũng là một trong những dục vọng mà Như Phong Giới trầm mê vào! Cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái.

- Nhưng Tung Vô Nhai ở nơi này, dường như rất rõ ràng , cố ý cấp cho ta thời gian, dường như hết thảy đều là cố ý... hắn rốt cuộc muốn làm gì? Đối với chân giả chi đạo, Mạnh Hạo không mê mang, hắn kiên định đạo tâm của mình, cái gì là hư vọng, cái gì chân đạo, cũng chỉ là cách nhìn khác nhau của những con người khác nhau mà thôi.

Là phương pháp nói láo năm đó xúi giục ba ngàn hạ giới, là ở trong Như Phong Giới này, khiến cho những Sơn Hải Giới tu sĩ kia mờ mịt thôi. Hết thảy những thứ này, người khác sẽ tin, nhưng Mạnh Hạo... hắn không tin!

Sở dĩ không tin, ngoại trừ hắn là người chủ tương lai của Sơn Hải Giới, trừ hắn liên tưởng đến đại lục có chín con bướm kéo kia, còn có một cái nguyên nhân khác, là trong cảnh giới La Thiên Tiên, chân đạo trong miệng Tung Vô Nhai kia, chân đạo có thể tiêu tán hết thảy hư vọng chi đạo, cũng vẫn sụp đổ!

Cái gọi là chân đạo, không thể rung chuyển cảnh giới La Thiên Tiên, nếu đích thật nó là thật, cái này sẽ giải thích thế nào đây?

Hết thảy hết thảy, khiến cho nội tâm Mạnh Hạo không mê mang đối với chuyện này, nhưng mà hắn chân chính mờ mịt , là thái độ của Tung Vô Nhai.

Thái độ của lão, thần bí khó lường.

- Bây giờ quay lại ngẫm nghĩ, dường như ở Nghịch Linh địa phương đó, khoảnh khắc Huyết Ngao bay ra mặt đất, trên quốc vận sơn của Đệ tam quốc, đế quân trong miệng Tung Vô Nhai, mới nhận ra Nghịch Linh bị đoạt...

- Chuyện này có vấn đề... Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, ánh mắt lóe lên, cẩn thận nhớ lại.

- Đế quân trên Quốc vận sơn, đã nhận ra có người xâm nhập chỗ này... Đây là câu nói đầu tiên Tung Vô Nhai nói ra!

Mạnh Hạo lẩm bẩm trong nội tâm. Trong giây lát thân thể chấn động, hắn nghĩ tới sau khi chó ngao bay ra khỏi hố sâu, tồn tại loại cảm giác dường như phong ấn vỡ nát đó.

- Phong ấn... Có một tầng phong ấn tồn tại. Chó ngao bay ra, xông phá phong ấn, cho nên đế quân quốc vận sơn kia, mới phát hiện Nghịch Linh biến hóa...

Nói như vậy, trước lúc này, y không phát hiện, không phải y không muốn. Mà là có người phong ấn nơi đó, không cho đế quân phát hiện!

- Người phong ấn nơi đó. Chính là... Tung Vô Nhai! ! Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu, nhìn về phía Đệ tam quốc, hắn hô hấp dồn dập, trong óc của hắn, mơ hồ có một đáp án.

- Lão đang giúp ta! Mạnh Hạo nội tâm chấn động.

- Lão đến đuổi giết ta, rõ ràng tu vi cao hơn ta nhiều lắm, nhưng mà lại không ra tay, mà là nói ra hư vô cùng chân đạo, sau đó còn cho ta thời gian để suy nghĩ.

Thời gian này, thay vì nói là suy nghĩ, không bằng nói là cho ta cơ hội trị thương!

- Mà lão nói ra hư vọng cùng chân đạo, trên thực tế... Hoàn toàn có thể đổi ra một loại phương thức, không phải là nói thẳng nói trắng ra như vậy. Nhất định còn có phương pháp còn xảo diệu hơn, có thể khiến cho niềm tin của người bị lật đổ hoàn toàn.

Nhưng mà lão không. Lão chỉ là thẳng thừng nói lên, thậm chí trong lời nói, còn cố ý lộ ra mấy chỗ sơ hở...”

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn bỗng nhiên thân thể đạp không mà lên, dựa theo lộ tuyến vừa rồi Tung Vô Nhai rời đi, đi về phía trước. Vô luận là hành động hay là quỹ tích, đều giống nhau như đúc. Cho đến một điểm nào đó, hắn nghiêng đầu dường như tùy ý nhìn thoáng qua phương hướng Đệ lục quốc.

Một cái nhìn này, Mạnh Hạo thấy được khu vực trung tâm Thần Miếu, những thứ quân binh trong Đệ lục quốc, có một nhìn quân binh nhìn ra không có chỗ nào lạ kỳ, nhưng thời khắc này trên thần sắc cũng lộ ra

trầm tư, hình như có sở ngộ.

Dường như, lời nói giữa Mạnh Hạo cùng Tung Vô Nhai, người này có thể nghe được, mà giờ này trầm tư cùng sở ngộ, dường như thu được đáp án tương tự như Mạnh Hạo.

Và thậm chí khi Mạnh Hạo nhìn về phía quân binh này, người này lập tức phát hiện, theo bản năng ngẩng đầu, đối ánh mắt cùng Mạnh Hạo.

Đó là một đôi mắt xinh đẹp, dường như ẩn chứa tinh tú, có tinh không, khiến người liếc mắt nhìn, sẽ cam tâm tình nguyện trầm mê vào, không muốn rời đi.

Ánh mắt Hai người đụng chạm một cái, trong óc Mạnh Hạo ầm một tiếng, mắt bên phải của hắn liên tục chớp động mấy cái, tiên mục triển khai, tu vi vận chuyển, thế giới trước mắt lập tức bất đồng, mà bộ dáng quân binh kia cũng lập tức biến đổi, lột xác bỏ đi hư ảo, bất ngờ biến thành một nữ nhân.

Một nữ tử mặc váy màu trắng, da thịt như tuyết, cực kỳ xinh đẹp, cười một cách tự nhiên, tư nhan tuyệt đại.

Một cái chớp mắt tiếp theo, nữ tử biến mất, xuất hiện ở trong mắt Mạnh Hạo, còn quân binh kia, hình như có một chút cả kinh khi Mạnh Hạo có thể đã nhận ra mình, chớp chớp mắt, hơi suy nghĩ một chút rồi thân thể cất bước đi về phía trước, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Y đi ra, người khắp bốn phía không ngờ lại không phát hiện, dường như không thấy được. Thậm chí tu sĩ chỗ này, cũng đều không cảm thấy chút nào, cho dù là đám người Phàm Đông Nhi, dường như tại trong thế giới cu3a các nàng, không có quân binh này.

- Ta vốn đang suy nghĩ, có phải trong hoàn cảnh ở nơi này, gặp mặt cùng Mạnh huynh hay không...

- Nhưng nếu như đã bị Mạnh huynh phát hiện, như vậy có lẽ chỗ này, chính là chỗ tốt nhất để ta ngươi gặp mặt nhau. Quân binh đi tới, bộ dáng từ từ biến đổi, rất nhanh thì hóa thành cô gái tuyệt mỹ trước đó Mạnh Hạo dùng tiên mục phát hiện ra kia.

Nàng che miệng cười, trong mắt thanh minh, cả người siêu phàm thoát tục, phảng phất từ Tiên Cảnh đi tới, không mang theo chút nhân gian lửa khói nào. Da thịt trắng như tuyết, gương mặt tuyệt mỹ, giấu ở trong váy áo màu trắng làm nổi bật thân thủ. Loại tuyệt sắc đó khiến cho bất kỳ kẻ nào nhìn vào, đều sẽ tim đập thình thịch, khiến cho hết thảy sinh mạng ở khắp chung quanh nàng đều sẽ ảm đạm thất sắc.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ hoảng hốt, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục lại. Cặp mắt hắn như điện, lạnh lùng nhìn nữ nhân áo trắng đi tới.

- Ta cũng chờ ngươi đã lâu , Tuyết Nhi đạo hữu. Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, thân thể nhoáng lên một cái, đáp xuống mặt đất, ánh mắt bình tĩnh nhìn nữ nhân áo trắng đi tới.

Chó ngao ở phía sau Mạnh Hạo, nó có thể phát hiện nữ nhân kia tồn tại, ánh mắt lạnh như băng, mang vẻ hung tàn cùng lãnh khốc.

Nữ nhân áo trắng nhìn sâu vào Mạnh Hạo một cái, đối với chuyện Mạnh Hạo nói ra là điểm đúng tên của mình, nàng cười cười, dường như không cảm thấy có gì bất ngờ.

Nhưng chính là cái không có gì bất ngờ này, lại khiến cho hai mắt Mạnh Hạo co rụt lại.

- Xem ra, ngươi đã đi theo ta thật lâu. Mạnh Hạo nhàn nhạt nói.

Trước đó hắn nói mấy câu, nữ nhân áo trắng đều lạnh nhạt mỉm cười, nhưng mà duy chỉ có câu nói này, khiến cho bước chân nữ nhân áo trắng

này chợt ngừng lại, nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra một chút ánh sao, thần sắc dần dần nghiêm túc.

- Có thể từ một cái phản ứng của ta, liền thôi diễn ra nhiều chuyện như vậy. Mạnh huynh, Tuyết Nhi trước đó đã xem thường ngươi rồi. Nữ tử này nhẹ giọng lên tiếng, hướng về Mạnh Hạo cúi đầu bái.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1483: Thẹn quá thành giận

Mạnh Hạo nhíu mày, hắn không thích nữ tử trước mắt này, mặc dù nàng này xinh đẹp, vượt qua hết thảy kẻ khác phái trước đây hắn gặp, nhưng nữ tử gọi là Tuyết Nhi này, tạo cho Mạnh Hạo có cảm giác tâm cơ quá sâu.

Nàng rõ ràng với phương pháp đặc thù, âm thầm đi theo mình không biết đã bao lâu, tuy rằng lập trường của nàng ta là đang quan sát, nhưng loại quan sát bản thân này, chính là một thứ cao cao tại thượng.

Loại cao cao tại thượng này, càng làm cho Mạnh Hạo nội tâm hừ lạnh. Hắn từ Đệ nhất sơn Tự liệt chỗ Đạo Thiên nơi đó, có thể cảm nhận được Đạo Thiên quan tâm đối với Tuyết Nhi này, mặc dù ẩn chứa rất sâu, nhưng Mạnh Hạo vẫn loáng thoáng nhìn thấu.

Hơn nữa, nữ tử như vậy, tâm cơ nàng thâm trầm cho dù không phải là tính kế đối với mình, nhưng cũng sẽ khiến cho người theo bản năng đề phòng. Mà một khi có sự đề phòng, cũng sẽ không thoải mái. Còn Hứa Thanh thì không giống nhau, khi Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh ở cùng một chỗ, là toàn thân toàn ý buông lỏng, không tính kế, không lục đục với nhau, có chẳng chỉ là khi nhìn nhau, nhu hòa cười với nhau.

Những ý niệm này vừa chuyển trong đầu Mạnh Hạo rồi đi luôn, thần sắc hắn không lộ chút nào, lạnh lùng nhìn Tuyết Nhi, thần sắc như băng.

- Ta đến từ Tiên Cổ Đạo Tràng, không phải bất kỳ một Sơn Hải Tiên Cổ Đạo Tràng nào, mà là Tiên Cổ chân chính, là truyền nhân duy nhất của kiếp này. Tuyết Nhi ngẩng đầu, nhìn Mạnh Hạo, mỉm cười. Nụ cười này, xinh đẹp không nói ra được, nhưng có một cỗ tự tin, dường như bách

hợp nở rộ, khiến cho chỗ nàng đứng, sẽ trở thành chỗ tập trung của hết thảy ánh mắt.

- Trước lúc này, ta đã thấy tất cả Tự liệt, chỉ có Đệ nhất sơn Trần huynh, xem như là phù hợp một nửa yêu cầu của Tuyết Nhi. Ta vốn định lựa chọn hắn, nhưng mà thời khắc sắp lựa chọn, ta cảm nhận được sự xuất hiện của Mạnh huynh ngươi.

- Cho nên. Ta tới tìm ngươi, cùng ngươi hạ một bàn cờ. Nàng nói, vung tay một cái. Lập tức ở trước mặt nàng cùng Mạnh Hạo, xuất hiện một bàn cờ.

Hai quân đen trắng, rơi xuống ở một bên.

Lời nói không nhiều lắm, nhưng mà loại ngạo khí giấu ở trong thâm tâm đó, lại không tự chủ hiển lộ ra, có lẽ không phải nàng mong muốn, nhưng mà vẫn vô tình hiển lộ ra.

- Mạnh huynh. Mời. Tuyết Nhi nhìn Mạnh Hạo, nhẹ giọng lên tiếng.

- Ta không biết chơi cờ. Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng.

- Mạnh huynh. Xin phối hợp một chút, Tuyết Nhi tới nơi này, là đến để tặng tạo hóa. Tuyết Nhi chăm chú nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhíu mày, bỗng nhiên cười . Chỉ là nụ cười lãnh đạm, trong mắt cũng có một chút thâm trầm.

- Ta không biết ngươi ở đây lựa chọn cái gì, cũng không biết những Tự liệt khác vì sao để cho ngươi tiếp xúc. Nhưng mà ta chỗ này, muốn hỏi ngươi một chút, dựa vào cái gì mà bảo ta chơi cờ với ngươi? Mà ngươi lại có cái sự tự tin gì, âm thầm đi theo sau ta, còn dám ở trước mặt ta nói như thế, chỉ dựa vào cái truyền nhân gì đó sao? Mạnh Hạo bước lên trước. Bước chân rơi xuống, mặt đất chấn động, một cỗ uy áp chợt phủ

xuống Tuyết Nhi.

- Mạnh huynh hay là trước hết tiêu bớt hỏa khí đi, động thủ cùng ta không có ý nghĩa gì, hơn nữa ngươi giờ này thương thế còn chưa lành. Tuyết Nhi nhàn nhạt lên tiếng, hàn mang trong cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái trong khoảnh khắc.

- Thương thế chưa lành, ngươi cũng bị thương như thế! Khi Mạnh Hạo lên tiếng, bước thứ hai đã bước ra, chó ngao phía sau hắn ngửa mặt lên trời gầm gừ, toàn thân sát khí ngập trời, hung tàn nhìn Tuyết Nhi, sát khí nồng đậm đến cực hạn, phốc một cái ùa lên.

Gần như trong nháy mắt chó ngao nhào tới, Tuyết Nhi nhíu mày, bàn tay ngọc nâng lên, lập tức một đạo bạch quang biến ảo ra, một con bạch hạc xuất hiện trong nháy mắt, phát ra một tiếng trong trẻo, không ngờ cũng có tu vi dao động ở Cổ Cảnh tràn ra từ trên người của bạch hạc này.

- Mạnh huynh, hay là vẫn ngồi xuống cùng ta hạ xong bàn cờ này đi.

Khi Tuyết Nhi nhàn nhạt lên tiếng, Mạnh Hạo dùng tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức Anh Vũ xuất hiện. Sau khi nó thấy được bạch hạc, hét lên một tiếng, lộ ra vẻ hưng phấn kích động, trong nháy mắt bay ra, lao thẳng tới bạch hạc.

Bạch hạc bỗng nhiên mở to mắt, rất nhanh , phát ra một tiếng hét thảm thê lương. Cùng lúc đó, Mạnh Hạo bước ra bước thứ ba, khí thế nổi lên, tay phải nắm chặt, một quyền rơi xuống.

- Vô sỉ! Tuyết Nhi ánh mắt lạnh như băng, nàng nhìn thấy bạch hạc thê thảm, bàn tay ngọc bấm quyết đánh một chỉ về phía Mạnh Hạo. Ngay khoảnh khắc một chỉ của nàng đánh xuống, tay phải Mạnh Hạo đột nhiên hóa thành ngón tay, đồng dạng đánh ra một chỉ.

Yêu Phong đệ bát cấm chợt triển khai, Tuyết Nhi thân thể chấn động, sắc

mặt biến hóa. Mạnh Hạo đi ra bước thứ tư, bước thứ năm, một quyền rơi xuống.

Ầm một tiếng, thân thể Tuyết Nhi khoảnh khắc lui về sau, nhưng ngay khi nàng tránh ra, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng.

- Tới đây cho ta! Hắn biến quyền thành bàn tay, cách không trảo một cái về phía Tuyết Nhi, Trích Tinh Pháp trực tiếp triển khai, Tuyết Nhi sắc mặt biến hóa, thân thể dường như không thể khống chế xông về phía Mạnh Hạo. Nàng bỗng nhiên bấm quyết, lập tức bốn phía lại xuất hiện tuyết bay, cấp tốc xoay tròn, trở thành gió lốc.

Mạnh Hạo thần sắc không thay đổi, đi ra bước thứ sáu, bước ra bước thứ bảy, khí thế ngập trời, một bàn chân to xuất hiện từ giữa không trung, đạp mạnh một cái xuống Tuyết Nhi.

Cùng lúc đó, thân ảnh Mạnh Hạo như sấm đánh vậy, bỗng nhiên lao ra, bay thẳng tới Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi hô hấp dồn dập, nàng không nghĩ tới Mạnh Hạo ở nơi này bị thương như thế, lại vẫn mạnh như vậy. Nguy cơ trước mắt, nàng tay phải nâng lên, trong tay xuất hiện một cái lục lạc, lắc mạnh. Sau khi tiếng động xuất hiện, ý sát phạt bạo phát, phía sau của nàng, bất ngờ xuất hiện một cái hư ảnh to lớn.

Đó là thân ảnh của một lão già, vô cùng to lớn, tóc trắng xoá, mặc đạo bào, hình như có vô thượng trí tuệ, đang giảng đạo. Thân ảnh ấy tay phải nâng lên, chỉ một cái hướng về phía bàn chân to trên bầu trời.

Lập tức chân to do Thần Thất Đạp tạo thành lập tức sụp đổ tiêu tán, còn Tuyết Nhi cũng sắc mặt tái nhợt, vung tay phải lên, hư ảnh sau lưng nàng lần nữa chỉ một cái, lần này đòn chỉ phong hướng về phía Mạnh Hạo.

Ở giữa không trung, nó cách không đụng cùng Mạnh Hạo, ầm một tiếng,

thân thể Mạnh Hạo chấn động, nhưng mà hư ảnh của lão già kia cũng lập tức xuất hiện vẻ mơ hồ. Một màn này khiến cho Tuyết Nhi thất kinh.

Mắt thấy Mạnh Hạo vẫn cố vọt tới, Tuyết Nhi thần sắc biến hóa, hung hăng cắn răng một cái, tay phải nâng lên, trong bàn tay của nàng xuất hiện một cái bình thuốc.

- Đan này bồi thường ngươi! Nàng nói, lập tức ném ra.

Mạnh Hạo ở giữa không trung cặp mắt nhoáng lên một cái, thoắt cái tiếp nhận bình thuốc.

- Nơi này có một viên Tiên Đan, không phải do dược thảo luyện hóa, mà là ẩn chứa đại đạo căn nguyên. Sau khi ngươi nuốt vào, tất cả thương thế, sẽ hoàn toàn khôi phục trong nháy mắt. Đây là thành ý của ta, chúng ta không phải là địch nhân. Tuyết Nhi lập tức lên tiếng.

Mạnh Hạo liếc nhìn bình thuốc, bỗng nhiên mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, nhẹ ồ một tiếng, cẩn thận nhìn kỹ, ngửi một hơi, cặp mắt khép kín, mấy nhịp thở sau hai mắt hắn bỗng nhiên mở ra.

- Thì Quang đan! Mạnh Hạo lẩm bẩm.

Tuyết Nhi thời khắc này thần sắc đã khôi phục lại bình tĩnh, sau khi Mạnh Hạo nói ra ba chữ này, nàng có vẻ giật mình.

- Không nghĩ tới, đan đạo của Mạnh huynh lại đến mức tài nghệ như thế, ngươi là Tự liệt thứ nhất... Nhận ra đan này. Đây chính là một quả Thì Quang đan, Mạnh huynh nếu như nhận ra, ắt cũng biết được, dùng đan này trị thương, Tuyết Nhi không lừa gạt ngươi.

- Đan dược tăng tốc ít nhất một năm thân thể thuế iến lột xác, đích thật là hiếm thấy ở đương thời. Mạnh Hạo thu hồi bình thuốc này, không tiếp tục đuổi giết Tuyết Nhi, triệu hồi Anh Vũ có vẻ không tình nguyện. Còn

con bạch hạc kia thì thời khắc này run rẩy, nhanh chóng lui về sau.

Làm xong những điều này, thân thể Mạnh Hạo đáp xuống trên mặt đất cạnh bàn cờ, tay phải nâng lên, cầm một quân cờ đen, trực tiếp đặt trên bàn cờ.

Tuyết Nhi ánh mắt nhoáng lên một cái, nội tâm nhẹ nhàng thở ra, Mạnh Hạo này thật khó dây dưa, khiến cho nàng vô cực kỳ không vui, nhưng mà lại không có cách nào. Thời khắc này chú ý tới Mạnh Hạo đang cầm chính là quân cờ đen, nàng khẽ cau mày, đi tới cạnh bàn cờ, cầm lên quân cờ trắng đánh xuống, sau đó chờ đợi Mạnh Hạo tiếp tục.

- Ta thua . Mạnh Hạo vung tay áo, không thèm nhìn bàn cờ lấy một cái, đi về phía chó ngao.

- Ngươi! Trên trán Tuyết Nhi nổi gân xanh, đối với Mạnh Hạo này, nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy tên gia hỏa nào như vậy.

- Ngươi cũng biết, một khi ngươi nhận thua, chẳng khác nào vứt bỏ một cuộc tạo hóa!

- Ta không hứng thú! Mạnh Hạo không nhìn Tuyết Nhi lấy một cái, nhàn nhạt lên tiếng.

- Ngươi bây giờ không hứng thú, nhưng mà ngươi phải biết, một khi ngươi thắng , ngươi sẽ thu được sự trợ giúp của ta. Dưới sự trợ giúp của ta, con đường Tự liệt của ngươi sẽ thuận lợi hơn! Tuyết Nhi mày nhíu chặc hơn, hai tay nắm chặt, dường như đang cực lực khống chế.

- Trước khi chưa gặp ngươi, ta vẫn tự tại. Mạnh Hạo vỗ túi trữ vật, lấy ra bình thuốc, ánh mắt lóe lên một cái, lần nữa buông xuống, vật này hắn hiện giờ không tiện sử dụng, hắn muốn đi phục chế.

- Ngươi... Những thứ Tự liệt khác đều khát vọng thu được sự trợ giúp

của ta, Tiên Cổ truyền nhân, vốn sinh ra chính là vì phụ trợ Tự liệt, ngươi nếu có thể thắng, ta có thể làm đạo lữ của ngươi! Tuyết Nhi không thể không nói ra hết thảy quan hệ lợi hại, do đó mở miệng lần nữa.

- Ta đã thành hôn. Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía Đệ Tam quốc. Hắn đang suy tư, Tung Vô Nhai lưu lại cho mình thời gian còn được bao nhiêu, mà thế cục với Đệ Tam quốc phải hóa giải như thế nào.

- Ta có thể giúp cho ngươi mạnh hơn. Ta có thể giúp cho ngươi trở thành Tự liệt mạnh nhất, từ đó hoàn thành kế hoạch Hải Mộng Chí Tôn! Tuyết Nhi giậm chân một cái, Mạnh Hạo với bộ dáng này, khiến cho nàng không thể hoàn thành ước định của sư môn, khiến cho nàng càng lúc càng phiền não. Nàng đi qua Cửu Đại Sơn Hải, thấy hết được gần như thế hệ Tự liệt này, họ có cuồng ngạo, có ôn hòa, có bá đạo, có âm nhu.

Nhưng vô luận là tính tình như thế nào, nàng đều có biện pháp đối phó, làm cho đối phương cuối cùng cam tâm tình nguyện hạ xong bàn cờ này cùng mình. Nhưng mà cái tên Mạnh Hạo trước mắt này, lại không giống với những người khác. Hắn tạo cho nàng cảm giác, dường như... hắn chính là vì lọ đan dược kia.

- Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào, mới có thể đánh bàn cờ này với ta? Sự trợ giúp của ta đối với ngươi, là thứ ngươi không cách nào tưởng tượng ! Tuyết Nhi cắn răng nói.

- Ngươi là Tiên Cổ đời thứ nhất truyền nhập vào sao?

Mạnh Hạo đột nhiên hỏi, nhìn về phía Tuyết Nhi.

- Không phải, ta... Tuyết Nhi sửng sốt, đang muốn lên tiếng, bị Mạnh Hạo trực tiếp cắt ngang.

- Ngươi nếu không phải truyền nhân của Tiên Cổ đời thứ nhất, trước ngươi nếu như có những truyền nhân đời khác, bao nhiêu năm rồi, Tự

liệt cũng là từng đời từng đời. Nhưng vì cái gì mà cuối cùng, vẫn chưa có người nào được coi như là chân chính thành công? Mà kế hoạch Hải Mộng Chí Tôn, tại sao lại còn phải tiếp tục qua các thời đại?

- Trở thành Tự liệt mạnh nhất, thậm chí hoàn thành kế hoạch Hải Mộng Chí Tôn, chuyện này... Trọng điểm ở tại Tự liệt, chứ không phải là Tiên Cổ truyền nhân như ngươi vậy!

Nói cách khác, các ngươi phụ trợ các đời, và thất bại tất cả các đời! Mạnh Hạo lạnh giọng lên tiếng.

- Người nào cần ngươi, ngươi có thể đi tìm người đó. Ta ở chỗ này, không cần ngươi. Mạnh Hạo vung tay áo, lạnh nhạt nói. Thần tình của hắn bá đạo, nhưng trong lòng đang buồn bực.

- Cái thứ đồ chơi gì, đã nói là ta không biết chơi cờ, còn muốn tìm ta chơi cờ, đánh cờ cái quỷ gì chứ!

Hắn hồi nhỏ một thân một mình, gia cảnh bần cùng, ngay cả đi học đều miễn cưỡng, còn thiếu Chu viên ngoại ba lượng bạc, cùng khốn thất vọng, các loại đàn hay cờ, sao có thể tinh thông, căn bản... không biết chơi cờ, thế vậy mà, đối phương lại không tin.

Hắn rất buồn bực. Rất quạu!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1484: Ngươi buông bỏ cái gì?

Tuyết Nhi muốn điên rồi. Nàng cũng không biết mình rốt cuộc làm thế nào mà đắc tội cái tên Mạnh Hạo này như thế, chỉ là âm thầm đi theo một chút mà thôi, hơn nữa nàng cảm giác mình cũng không có ác ý.

Hơn nữa, nàng còn đưa ra đan dược, chỉ là vì đánh một ván cờ, hoàn thành ước định của sư môn, tìm đến Tự liệt trong thế hệ này, người mà nàng cần phải đi trợ giúp.

Nhưng thế mà, những Tự liệt khác đều dễ dàng, duy chỉ có cái tên Mạnh Hạo này là không chịu phối hợp như thế.

Thời khắc này mắt thấy Mạnh Hạo muốn ly khai, Tuyết Nhi cắn răng một cái.

- Chỉ cần ngươi chơi cờ cùng ta, không quản kết quả như thế nào, ta đều cho ngươi một cuộc tạo hóa, một tạo hóa có thể khiến cho ngươi tránh những tên áo bào đen của Đệ tam quốc kia!

- Ta có thể giúp cho ngươi tránh khỏi nguy cơ lần này! Tuyết Nhi cắn răng nói, nàng vẫn là lần đầu tiên khi giao thiệp cùng Tự liệt, không đợi lựa chọn xong, trước hết đã ban cho lợi ích.

Mạnh Hạo chợt ngừng, liếc nhìn Tuyết Nhi một cái. Hắn sớm đã hiểu, nữ tử này nếu có thể khiến cho Đạo Thiên để ý như thế, nhất định có chỗ đặc thù nào đó. Vừa rồi căn cứ những lời nói kia, hắn cũng đoán được, nữ tử này đối với Tự liệt mà nói, rất trọng yếu.

- Ngươi chấp niệm quá sâu. Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, thần sắc bình

tĩnh, một bộ dáng cao thâm khó lường, thế ngoại cao nhân.

Hắn lời nói vừa ra, Tuyết Nhi sửng sốt một chút.

- Chấp ở tại bàn cờ, Niệm ở tại ván cờ. Ngươi muốn tìm chính là Tự liệt, hay là quân cờ?

- Bàn cờ chẳng qua là một phương thức, mà lựa chọn... Có rất nhiều phương thức, nhưng ngươi cố tình ở trong chấp niệm này. Thay vì nói là ngươi tìm người chơi cờ, chi bằng nói... ngươi đã ở trong ván cờ rồi.

- Một cái ván cờ không lớn, lại như thiên địa, ngươi trầm mê ở bên trong, bị vây ở bên trong, con đường của ngươi đã đứt, đạo của ngươi đã có hạn. Ván cờ... là của ngươi , không phải của ta . Mạnh Hạo chắp tay sau lưng, phong khinh vân đạm, nếu nói là biện luận, từ bàn về đan trở đi, hắn chưa từng thua qua.

Tuyết Nhi thân thể chấn động, nàng thần sắc lộ ra sự minh ngộ. Sau một lúc lâu hít sâu một hơi, ôm quyền hướng về Mạnh Hạo, cúi đầu thật sâu.

- Là Tuyết Nhi cố chấp , cũng hiểu rõ vì cái gì Mạnh huynh không muốn chơi cờ cùng ta, bởi vì một khi ngươi cũng vào ván cờ, liền sẽ đắm chìm trong bàn cờ, rơi vào trong thiên địa.

Phải rồi, cho nên ngươi chỉ đánh một quân cờ, bứt lui trở ra, như lưu lại một niệm trong thiên địa, khiến cho núi cũng thanh, nước cũng thanh, không lưu gợn sóng, không dậy nổi gợn sóng, độc thân tại ngoại. Ý cảnh như thế... Ngồi nhìn thương hải tang điền... Tuyết Nhi lẩm bẩm, lần nữa ôm quyền cúi đầu về phía Mạnh Hạo.

- Đa tạ Mạnh huynh! Nàng thần sắc chân thành, thậm chí trong một sát na này, khí tức trên người nàng, siêu phàm thoát tục hơn một chút, dường như lần minh ngộ này, khiến cho niệm đầu của nàng lập tức thông suốt không ít, liên đới tu vi, cũng đều tinh tiến hơn.

Mạnh Hạo mở to mắt. Nhưng rất nhanh sau đó lại khôi phục vẻ phong khinh vân đạm kia, bộ dáng thần bí khó lường, nhàn nhạt mỉm cười, trong mắt thậm chí còn lộ ra vẻ tán thưởng.

Nhưng mà trong lòng của hắn, lại đang giật mình vì sự biến hóa của Tuyết Nhi. Hắn bởi vì không muốn chơi cờ, cho nên mới nói như vậy, nhưng không ngờ rằng, đối Tuyết Nhi mà nói, đã tạo thành ảnh hưởng như thế này.

- Mạnh huynh, thắng bại trong bàn cờ không trọng yếu, Tuyết Nhi đã hiểu, nhưng mà sư môn quy định khó có thể tránh, vẫn mong Mạnh huynh hạ quân cờ. Tuyết Nhi thần sắc nghiêm túc, tất cả ngạo khí đều tiêu tán, đối Mạnh Hạo rất là cung kính, nhìn Mạnh Hạo, dường như lời nói của hắn đối với nàng mà nói, chính là đạo.

Mạnh Hạo nội tâm kêu khổ, hắn không biết nên tiếp tục thế nào nữa, nhưng mà thần sắc cố tình tỏ lộ vẻ tán thưởng mãnh liệt hơn, nội tâm xoay chuyển trăm vòng, nhìn lướt qua bàn cờ, cười nhạt một cái.

- Ngươi thật đã hiểu sao?

- Mới vừa rồi có người hỏi ta, cái gì là đạo.

- Câu trả lời của ta, đạo là niệm trong nội tâm, niệm ở chỗ nào, đạo ở ngay tại đó, đạo vô hình, không thể chạm đến, chỉ có thể cảm ngộ, giống như cuộc sống. Thanh âm Mạnh Hạo dần dần mang vẻ thương tang. Hắn giờ phút này, nội tâm nghĩ, đây chính là trạng thái cùng ngữ khí trước đó Tung Vô Nhai nói chuyện cùng mình.

Tuyết Nhi nhíu mày, lần này, nàng có chút nghe không hiểu.

- Cuộc sống? Nàng hỏi một câu.

- Đây là chó ngao của ta, ta nuôi nó từ nhỏ đến lớn. Mạnh Hạo không trả lời Tuyết Nhi, mà là quay đầu lại nhìn chó ngao, vuốt ve lông của nó. Chó ngao hung tàn hai mắt nhu hòa, lè lưỡi liếm Mạnh Hạo.

- Nó không có đạo đức trói buộc, không có quy tắc ràng buộc, có chăng chỉ là dục vọng nguyên thủy. Duy chỉ có điều bất đồng , nó là thân nhân của ta, ta cũng là thân nhân của nó. Ngoại trừ điểm này, nó giết chóc, không biết phân biệt thiện ác, chỉ dựa vào bản năng.

- Giống như trong Như Phong Giới này, ngoại lai tu sĩ bị trầm mê trong dục vọng không thể tự kềm chế. Ở chỗ này, hết thảy đều dựa vào dục vọng mà hành động, dựa vào bản năng đi làm bất cứ chuyện gì.

- Cái này, là một loại tự do tự tại nguyên thủy, cũng là nhân sinh của bọn họ.

- Loại nhân sinh như thế, nếu có cảnh giới, ắt phải là... Tự Nhiên Cảnh.

Mạnh Hạo vốn là muốn nói lừa Tuyết Nhi, nhưng mà cứ nói cứ nói, hắn nghĩ tới tu sĩ trong hầm mỏ tiên ngọc kia, nghĩ tới những người áo bào đen của Đệ tam quốc, nghĩ tới rất nhiều, trong đầu hình như có tầng ngăn cách không hiểu chợt vỡ nát, dường như thể hồ quán đỉnh vậy, khiến mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Tuyết Nhi như có điều suy nghĩ.

- Ngươi hãy xem bọn họ, rồi nhìn lại chính ngươi. Mạnh Hạo chỉ những quân binh ở khu vực trung tâm, và những tu sĩ đến từ Sơn Hải Giới.

“Thân phận của ngươi đặc thù, Tiên Cổ truyền nhân, trời sanh chính là ưu việt. Ngươi có thân phận, có địa vị, thậm chí ngươi còn có quyền lợi. Còn bọn họ, cũng có, người cường đại có lực lượng, kẻ yếu có tính toán.

“Giữa người và người, đơn giản chính là so sánh tranh đấu lẫn nhau, so

xem ai tu vi cao hơn, so với người khác xem ai giàu có hơn, thân phận cao hơn, địa vị nặng hơn, quyền lợi lớn hơn, gia thế tốt hơn, ai thông minh hơn, ai cường đại hơn....

Nhược tiểu với nhược tiểu, cường đại cùng cường đại, tương hỗ giữa họ đều đang so sánh tranh đấu. Chính là bởi vì có so sánh, cho nên kẻ không có càng khát vọng có, mà kẻ có , thì lại càng không nguyện ý mất đi.”

“Cái này, cũng là cuộc sống, thậm chí là điều trọng yếu nhất , cũng là nhiều nhất... Nhân sinh - cuộc sống, ta xưng nó thành cảnh giới thứ hai, đây là Công Lợi Cảnh!

- Ngươi, đang ở cảnh giới này, còn ta, cũng đang ở đó. Mạnh Hạo lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng.

Tuyết Nhi thân thể chấn động mạnh. Nàng kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo, thanh âm của Mạnh Hạo ở trong tâm thần của nàng giống như sấm sét nổ vang, hóa thành từng tia chớp, khiến cho Tuyết Nhi hô hấp dồn dập.

Nàng hiểu rõ, đây là Mạnh Hạo cảm khái mà nói, cảnh giới thứ nhất, là hắn nhìn thấy được những tu sĩ trầm mê trong dục vọng xong mới nói ra, mà đoạn đường này nàng cũng thấy được một số tu sĩ trầm mê trong dục vọng.

Còn cảnh giới thứ hai, đối với cách nhìn của nàng, là sự đấu tranh của Tự liệt, sự so bì của Tự liệt. Còn có bản thân mình trước đó thể hiện sự cường thế cùng với lời nói, khiến cho Mạnh Hạo nói ra cảnh giới thứ hai.

- Có... cảnh giới thứ ba sao? Tuyết Nhi hít sâu một hơi, nhẹ giọng hỏi.

- Có! Mạnh Hạo nhìn về phía Tuyết Nhi, thần sắc càng thương tang hơn, khí tức càng phong khinh vân đạm hơn, mà trong hai mắt hắn lộ ra ánh sáng cơ trí, dường như là đèn sáng trong đêm tối.

- Cảnh giới thứ ba. Là... ngươi vứt bỏ được cái gì? Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng.

Tuyết Nhi đứng ở nơi đó, cả người ngây dại.

- Ngươi đành lòng vứt bỏ sao? Ngươi nguyện ý vứt bỏ sao? Ngươi có thể... Vứt bỏ sao? Mạnh Hạo lắc đầu, chậm rãi nói.

- Cái cảnh giới thứ ba này, chính là vứt bỏ. Ngươi có được sau đó vứt bỏ, hoặc là nói... Là buông xuống!

- Buông xuống tất cả. Như hết thảy đều là không không, vào lúc này, ngươi... Mới có thể trả lời, cái gì, là đạo! Mạnh Hạo nói tới chỗ này, hít sâu một hơi, nhìn Tuyết Nhi mắt lộ ra vẻ mờ mịt, khẽ quát một tiếng.

- Còn không chịu hiểu sao?

- Cái gì là bàn cờ... Bàn cờ còn, thế giới của ngươi, nội tâm của ngươi, hết thảy của ngươi, rốt cuộc là có chu vi, có giới hạn, giống như một cái vòng tròn vô hình, ở dưới chân của ngươi, ở bốn phía của ngươi, ở trong lòng của ngươi, ngươi không thể nhảy thoát ra được!

- Ngươi sẽ không buông bỏ. Như vậy ngươi đúng là vẫn còn ở trong cảnh giới thứ hai, vĩnh viễn... Không thể trả lời... Cái gì... Là đạo! Mạnh Hạo thanh âm truyền ra, mang cảm giác kỳ dị, khiến cho thân thể của Tuyết Nhi chấn động, thần sắc lộ ra vùng vẫy. Một lát sau, nàng ngẩng đầu, nhìn sâu Mạnh Hạo một cái, tay phải nâng lên hướng về bàn cờ cách không nhấn một cái, ầm một tiếng, bàn cờ kia trực tiếp chia năm xẻ bảy.

- Cái cảnh giới thứ ba đó, tên gọi là gì? Tuyết Nhi hai mắt nhắm nghiền, cả người dường như lập tức buông lỏng, sau một lúc lâu mở ra, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Ta gọi là... Đạo! Mạnh Hạo trầm ngâm chốc lát, bình tĩnh lên tiếng.

- Đạo... Tuyết Nhi trầm mặc, một lát sau ánh mắt rơi vào trên người Mạnh Hạo, dường như muốn đem bộ dáng của hắn nhớ cho thật kỹ, tay phải nhấc lên, trong bàn tay của nàng bay ra một phiến ánh sáng năm màu.

Trong lớp ánh sáng năm màunày, là một quả tinh thạch năm màu. Tinh thạch này lóng lánh tia sáng, giống như báu vật.

Ánh sáng này rực rỡ, mới vừa xuất hiện, lập tức khiến cho thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, thậm chí mặt đất đều đang run rẩy, thế giới dường như muốn bị tách ra. Còn Mạnh Hạo, khi nhìn đến ánh sáng năm màu sinh này, Tự liệt ấn ký ở mi tâm của hắn nhanh chóng lóe lên.

Chẳng những là hắn ở nơi này như thế, thời khắc này Đạo Thiên, đang bay nhanh ở trên trời, bỗng nhiên thân thể run lên bần bật, lập tức quay đầu nhìn về phía khu vực trung tâm Thần Miếu, thần sắc dần dần biến hóa, đến cuối cùng, lộ ra không thể tin cùng phẫn nộ.

- Tự liệt chi tâm, tiện nhân, đó là Tự liệt chi tâm phải thuộc về Đạo Thiên ta, trừ ta ra, không ai có tư cách thu được nó! ! Đạo Thiên rống giận, thân thể nhoáng lên một cái, biến đổi phương hướng, bay thẳng tới trung tâm Thần Miếu. Cho dù hắn biết thu được Tự liệt chi tâm này, nhất định là Mạnh Hạo. Cho dù chiến đấu giữa hắn cùng với Mạnh Hạo, hắn không có mười phần nắm chắc. Nhưng thời khắc này, hắn vẫn tức giận ngập trời, bỗng nhiên bay đến.

Lâm Thông, Hàn Thanh Lôi, còn có Vũ Văn Kiên, phàm là Tự liệt vẫn tồn tại giờ khắc này ở trong Như Phong Giới, đều trong một cái chớp mắt, Tự liệt ấn ký ở mi tâm đều lóng lánh, cảm nhận được nó đến từ khu vực trung tâm Thần Miếu, một loại giống như Tự liệt triệu hoán vậy.

Lời kêu gọi này, giống như một loại khát vọng, khiến cho mọi Tự liệt,

trong giây phút này đều rõ ràng cảm thụ được, từng người đều lập tức biến hóa sắc mặt.

- Là Tự liệt chi tâm! ! Hay là Tuyết Nhi cô nương rốt cục đa4 lựa chọn Đạo Thiên rồi!

- Nếu như thật sự là Đạo Thiên, tại Như Phong Giới này, hắn càng mạnh hơn! !

Trong khi Tự liệt chấn động, Mạnh Hạo ở nơi này cũng chấn động, mi tâm ấn ký lóng lánh, còn có ánh sáng năm màu kia triệu hoán, khiến cho Mạnh Hạo hít sâu một hơi.

- Đây là cái gì? Hắn lập tức hỏi.

- Tự liệt chi tâm, trong mỗi một đời Tự liệt, chỉ có người được Tiên Cổ chấp nhận, mới có thể cấp cho ... Tự liệt chi tâm!

- Nói như vậy, ta được chấp nhận? Mạnh Hạo nhìn thoáng qua Tuyết Nhi.

- Một người không biết đánh cờ, lại làm cho ta đánh nát bàn cờ, ngươi lấy được Tự liệt chi tâm, nhưng lại không nhận được sự trợ giúp từ ta trong tương lai. Nếu như có một ngày, ngươi đến cảnh giới thứ ba như lời ngươi nói, ta sẽ tới tìm ngươi. Tuyết Nhi nhàn nhạt lên tiếng, vung tay phải lên, ánh sáng năm màu này bay thẳng tới Mạnh Hạo, bị Mạnh Hạo thoắt cái nắm trong tay, đầu óc hắn nổ vang, thần thức trong một cái chớp mắt này vô hạn bạo phát, cuồn cuộn khuếch tán hướng về bốn phía.

- Nó... thuộc về ngươi . Tuyết Nhi lần nữa nhìn sâu Mạnh Hạo một cái, xoay người nhoáng lên, cất bước hướng về nơi xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1485: Tự liệt chi tâm

Nát bàn cờ, tặng Tự liệt chi tâm, Tuyết Nhi phiêu nhiên bỏ đi, biến mất tại chân trời.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Hắn thời khắc này thần thức kích động, Tự liệt chi tâm ở trong tay dưới sự kích thích, hướng về bốn phương tám hướng ầm ầm khuếch tán. Theo sự khuếch tán, thân thể hắn chấn động mãnh liệt.

- Tự liệt chi tâm... Mạnh Hạo mắt lộ ra kỳ quang, thời khắc này thần thức của hắn không ngừng bạo phát, đã bao trùm cả khu vực trung tâm Thần Miếu, hướng về chín quốc gia vây quanh bốn phía, bao trùm tất cả.

Nơi đi qua, những tu sĩ cùng quân binh kia đều thần sắc biến hóa, lúc ngẩng đầu, bọn họ lập tức liền thấy, bầu trời bị mây đen cuồn cuộn che đậy, mà mây đen này, đang ầm ầm khuếch tán về bốn phương tám hướng.

Phảng phất là nó muốn che đậy bầu trời, bao phủ mặt đất. Mà Mạnh Hạo ở nơi đó, chính là trung tâm mây đen cuồn cuộn này, người phàm quân binh không thấy được, nhưng tu sĩ chỗ này, nhất là đám người Phàm Đông Nhi đều có thể rõ ràng nhìn thấu, trên người Mạnh Hạo, thời khắc này có một cỗ gió lốc nửa trong suốt, đang dâng lên ngập trời.

Chính gió lốc này, tạo thành mây đen ở trên trời, theo phong bạo chuyển động, khiến cho mây đen quét ngang hướng về bốn phía.

- Tác dụng của vật này, chẳng lẽ chỉ là khiến cho thần thức có trạng thái mạnh hơn để tứ tán ra? Mạnh Hạo nhíu mày, phương thức hắn thắng được Tuyết Nhi xem như là thủ xảo, cho nên chỉ có đến Tự liệt chi tâm, lại không có được sự trợ giúp của Tuyết Nhi, cho nên thời khắc này đối

với cách dùng Tự liệt chi tâm, đầu óc mơ hồ.

- Có thể khiến cho Tự liệt mạnh hơn sao... Cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, không chần chờ, tay phải bóp mạnh, nắm chặt Tự liệt chi tâm năm màu rực rỡ kia trong lòng bàn tay.

Theo cái bóp mạnh này, trong óc Mạnh Hạo chợt nổ vang. Tự liệt chi tâm trong tay hắn, giống như hòa tan vậy, trực tiếp dung nhập vào tay phải của Mạnh Hạo, không ngờ hóa thành năm luồng khí tức trong thân thể của hắn, cấp tốc trôi đi bên trong kinh mạch của Mạnh Hạo, phân tán lẫn nhau ra. Sau khi lưu chuyển toàn thân, có bốn cổ biến mất, dường như giấu ở nơi nào đó trong cơ thể Mạnh Hạo, không thấy bóng dáng đâu. Duy chỉ có khí tức màu cam trong đó, chạy thẳng tới tâm thần Mạnh Hạo, nổ tung ở nơi đó.

Sau khi nổ tung. thất khiếu Mạnh Hạo chảy máu, kêu lên một tiếng đau đớn, thần thức của hắn bỗng nhiên trực tiếp bành trướng với một loại khoa trương tốc độ, không ngừng kéo cuồn cuộn hướng về bốn phía. Trong chớp mắt, nó liền lan tràn đến chín quốc gia, quét ngang qua. Cũng trong thời gian mấy hơi thở, thần thức Mạnh Hạo bao trùm từng cái dãy núi, từng phiến sông lớn, cho đến khi lan tràn đến khu vực chín chỗ Quốc Vận sơn của chín quốc gia, rồi sau đó trong nháy mắt quét cả Như Phong Giới, bao phủ trong thần thức của tự thân hắn.

Hắn thấy được chúng sinh, thấy được tất cả tu sĩ, thấy được Tung Vô Nhai mắt lộ ra kỳ quang, còn có rất nhiều người áo bào đen phía sau kia.

Hắn còn thấy được trên Quốc Vận sơn của Đệ Tam quốc, thời khắc này đế quân sắc mặt biến hóa, còn có Lâm Thông, Hàn Thanh Lôi, Vũ Văn Kiên, thậm chí hắn cũng nhìn thấy Đạo Thiên đang lao nhanh đến, mặt đầy phẫn nộ.

Hết thảy tất cả, đều ở trong thần thức của hắn, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, cho đến khi thần thức của hắn lần nữa khuếch tán, hắn thấy được ...

Hư vô!

Một phiến hư vô đen như mực, ở trong hư vô đó, hắn thấy được mặt đất khổng lồ của Như Phong Giới, thời khắc này đang với một loại tốc độ cực hạn rầm rầm dâng lên bên trên.

Như Phong Giới đang động, đang không ngừng bay lên không, dường như muốn lên tới hư vô đỉnh phong nhất.

Mạnh Hạo tâm thần chấn động. Hắn lại thấy được cách đó không xa, có hai luồng ánh sáng, đang va chạm lẫn nhau, đang chém giết. Trong hai luồng sáng đó, hắn thấy được nữ nhân áo trắng Hải Mộng Chí Tôn. Còn kẻ đang cùng Hải Mộng Chí Tôn giao chiến, là một nam nhân trung niên, nam nhân này... Không ngờ giống như đúc với pho tượng mà Mạnh Hạo nhìn thấy được trên Quốc Vận sơn của Như Phong Giới!

Hai người xuất thủ, vô thanh vô tức, nhưng bốn phía của bọn họ, dường như tồn tại sự hủy diệt vô tận.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn cảm nhận được nguy cơ, thần thức không dám tiếp tục lan tràn, nhanh chóng co rút lại, lần nữa bao phủ mặt đất của Như Phong Giới.

- Như Phong Giới, như ta trước phán đoán, đích thật là xảy ra chuyện ngoài ý muốn cùng biến cố... Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên.

“Chuyện này ta tham dự không được, cũng không có thể tham dự... Mà giờ này, tác dụng của Tự liệt chi tâm này, chỉ là khiến cho ta thấy được rất nhiều, khiến cho thần thức của ta bao trùm cả Như Phong Giới, nhưng cái này đối với tu vi của ta, không có trợ giúp gì... Ân?”

Mạnh Hạo đang suy tư, bỗng nhiên thân thể chấn động.

“Không phải là không có trợ giúp! ! Thần thức tràn ngập cả Như Phong

Giới, ta có thể đi hiểu rõ quy tắc cùng căn nguyên của giới này! Không cần thế giới ấn ký, bởi vì giờ khắc này ta nếu có thể cảm nhận được cả Như Phong Giới, như vậy trên lý thuyết, ta cũng có thể đi cảm thụ quy tắc cùng căn nguyên của cả Như Phong Giới!

“Cho dù ta không còn dư lại ấn ký của những thứ thế giới kia, ta vẫn có thể làm được!”

“Bởi vì, thế giới ấn ký, cũng chẳng qua là do căn nguyên cùng quy tắc của Như Phong Giới biến thành mà thôi!” Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, cặp mắt chợt sáng ngời, ngưng tụ tất cả thần thức lực lượng, trong một sát na này, lập tức cảm ngộ cảm ngộ!

Hắn có thế giới ấn ký của quốc gia thứ chín, thứ tám, thứ bảy, thứ sáu cùng với quốc gia thứ tư, bản thân đã cụ bị cơ sở thâm hậu. Thời khắc này theo niệm đầu thông suốt, thần thức tản ra, sáp nhập vào thiên địa, bắt đầu cảm ngộ.

Ầm một tiếng, trong óc Mạnh Hạo kêu vù vù. Hắn khoanh chân ngồi xuống, giờ khắc này, trong thần thức của hắn, hắn thấy rõ ràng quy tắc, thấy được căn nguyên.

Vượt xa quy tắc cùng căn nguyên của bất kỳ một cái thế giới ấn ký nào, trong đó có một nửa, là Mạnh Hạo đã từng cảm ngộ trên thế giới ấn ký, kể từ đó, khi hắn cảm ngộ cả phạm vi chỉnh thể, tốc độ tăng nhanh không ít.

“Tổng cộng ba ngàn đại đạo, trong đó 2700 ở bên ngoài, 300 ở trong Thần Miếu. Nếu ta có thể đều hiểu rõ ba ngàn đại đạo này, cũng có thể hoàn toàn đi dung hợp quả Niết Bàn Quả thứ hai, trở thành... Chân chính La Thiên Tiên!

Đến khi đó, Đạo Thiên, cũng không phải là đối thủ của ta!”

“Cũng chính là khi đó, mới là lúc ta... ở Như Phong Giới này, hoàn toàn quật khởi!” Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong óc nổ vang.

Hắn thấy được nhiều quy tắc, thấy được nhiều căn nguyên, không ngừng hiểu rõ. Trên người của hắn dần dần lộ ra khí tức kinh người, khí tức này không ngừng tản ra, khiến cho bốn phía Mạnh Hạo gió lốc mạnh hơn, cuốn lên bầu trời, khiến cho mây đen cuồn cuộn. Trong một cái chớp mắt này, nó bao trùm cả Như Phong Giới.

Vô số chúng sinh khiếp sợ, tất cả tu sĩ hoảng sợ, Đạo Thiên bay nhanh chợt dừng lại, sắc mặt biến hóa, lộ ra vẻ không thể tin. Tay phải hắn nâng lên chợt chụp về phía mây đen bên trên, không ngờ bị hắn chụp xuống một tia, nhìn kỹ, sắc mặt cực vi khó coi.

- Là khí tức của Mạnh Hạo! !

Oanh!

1300 căn nguyên!

Tóc Mạnh Hạo không gió mà tự động, khoanh chân ngồi trên mặt đất, mặt đất đều đang run rẩy. Đây là vận mệnh của hắn, là hắn ở tại Như Phong Giới này, tính đến nay mới có một lần tạo hóa lớn nhất.

Hắn cảm ngộ, tốc độ cực nhanh, dưới thần thức bao trùm, trực tiếp từ hiểu rõ quy tắc của cả Như Phong Giới này, khám phá ra căn nguyên nơi này.

Hắn từ từ nhắm hai mắt, trong đồng tử mà người khác không thấy được, thời khắc này đang thôi diễn ý. Nó cũng đã đến cực hạn, thương thế của hắn, thậm chí đều ở trong cái chớp mắt này không còn trọng yếu nữa. Hồn của hắn, sớm đã theo thần thức bao phủ khắp thiên địa.

1400 căn nguyên!

1500 căn nguyên! !

Cưỡng ép đi cảm ngộ, cưỡng ép đi thu hoạch, đột phá những Tự liệt khác cần phải có thế giới ấn ký để làm vật thừa tái cho sự cảm ngộ cực hạn, tạo ra một con đường cảm ngộ... Trước nay chưa từng có ai thực hiện được.

Trên người của Mạnh Hạo, khí tức càng ngày càng bàng bạc, hắn cảm ngộ, cũng càng lúc càng nhanh!

1600 căn nguyên!

1700 căn nguyên!

ốn phía Mạnh Hạo gió lốc ngập trời, trở thành kẻ cho người ta chú mục.

Mà chó ngao bên cạnh hắn, thời khắc này cặp mắt sớm đã lộ ra vẻ bén nhọn, mặc dù nằm ở bên cạnh Mạnh Hạo, nhưng ánh mắt của nó lại nhìn đi nhìn lại khắp mọi nơi, nếu có người đúng lúc này đến gần Mạnh Hạo, cho dù là người mà nó quen thuộc, cũng không thể.

Không ai, có thể và lúc này, có thể ở trước mặt nó, đi gần đến bên Mạnh Hạo.

Chó ngao có thân thể trăm trượng, giống như một tòa núi nhỏ, ánh mắt tàn nhẫn lạnh lùng, dường như đại biểu cho sự giết chóc.

Cũng chính vào lúc này, thanh âm đến từ Đệ Tam quốc đế quân, mang theo sự lo lắng, cũng có phần phẫn nộ, quanh quẩn trong tai đám người Tung Vô Nhai. Tung Vô Nhai khẽ thở dài, lão khó có thể trì hoãn được nữa, mà khi thanh âm của đế quân quanh quẩn, những người áo bào đen phía sau lão, ai ai cũng tràn ngập sát cơ trong mắt. Bọn họ đã chờ đợi rất lâu, đối với sự ngăn trở trước đó của Tung Vô Nhai, bọn họ mặc dù

không dám nói gì, nhưng trong lòng sớm đã bất mãn.

Thời khắc này đế quân tự mình hạ lệnh, bọn họ không để ý tới Tung Vô Nhai nữa, từng người trong nháy mắt xông ra, mang theo sát cơ ngập trời, bước chân vào khu vực trung tâm Thần Miếu, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Tung Vô Nhai không nhúc nhích, chỉ là đi vào khu vực trung tâm Thần Miếu, từ xa nhìn Mạnh Hạo, trong mắt mang vẻ phức tạp, cũng có sự mong đợi.

Thiên địa nổ vang, những người áo bào đen này hóa thành từng đạo cầu vồng, dường như muốn thông suốt khai thông bầu trời, khoảng cách tới Mạnh Hạo càng ngày càng gần. Chó ngao gầm nhẹ, thân thể chợt đứng lên, trăm trượng thân thể, tràn đầy khí thế cuồng bạo cùng ý hung tàn. Cặp mắt nó trong nháy mắt tơ máu tràn ngập, lạnh lùng nhìn những người áo bào đen đang lao tới kia.

Mạnh Hạo là chủ nhân của nó, là thân nhân duy nhất của nó. Ý nghĩa sinh mạng của nó, là bảo vệ Mạnh Hạo. Sứ mệnh mà nó tồn tại, là có thể hy sinh hết thảy vì Mạnh Hạo.

Lúc nhỏ, nó chính là làm như vậy , giờ này lớn lên, vẫn như thế.

- Giết! Những người áo bào đen khoảnh khắc lao tới, trong đó có ba người tốc độ nhanh nhất, khi tới gần, bấm quyết lập tức thần thông biến ảo, trở thành dấu bàn tay, nhấn tới Mạnh Hạo.

Chó ngao ngửa mặt lên trời rống lên tiếng điếc tai nhức óc, khiến cho bốn phương tám hướng nổ vang. Thân thể nó bỗng nhiên lao ra, khoảnh khắc liền đánh về phía ba người kia. Tinh phong cuốn qua, một móng vuốt của chó ngao liền làm vỡ nát thần thông đánh tới. Nó há miệng to, trực tiếp cắn nuốt.

Tiếng nổ vang vọng, ba người kia sắc mặt biến hóa, lập tức tránh ra, nhưng một người trong đó tốc độ chậm một chút, bị chó ngao đánh tới, cắn một cái lên trên người, một tiếng răng rắc vang lên, người áo bào đen này phát ra tiếng hét thảm thê lương, không ngờ bị chó ngao dùng miệng to trực tiếp cắn nuốt.

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên ngừng lại, chó ngao đứng ở bên cạnh Mạnh Hạo, dữ tợn và lãnh khốc nhìn những người áo bào đen này, phát ra tiếng gừ gừ tràn đầy địch ý.

Cũng chính là vào giờ khắc này, trong óc Mạnh Hạo lần nữa vù vù, khí thế bàng bạc hơn. Hắn cảm ngộ quy tắc căn nguyên, thời khắc này đạt tới 1800 đạo!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1486: Hết thảy có ta

Gần như vào lúc Mạnh Hạo cảm ngộ đến 1800 đạo, Quốc Vận sơn của quốc gia thứ chín, quốc gia thứ tám, quốc gia thứ bảy, quốc gia thứ sáu, quốc gia thứ năm cùng với quốc gia thứ tư, trừ bỏ những thứ trước đây đã sụp đổ ra, còn dư lại , toàn bộ vào giờ khắc này, ầm ầm sụp đổ, hoàn toàn sụp xuống. Theo sự sụp xuống, bất ngờ có sáu đạo quang trụ chiếu lên ngất trời.

Phương hướng Quốc Vận sơn của sáu quốc gia này, sáu đạo quang trụ, mỗi một đạo đều có phẩm chất nghìn trượng, phóng lên cao, đồng loạt bạo phát.

Cả mặt đất Như Phong Giới, ầm ầm run rẩy, mây đen cuồng cuộng trên bầu trời. Ở vị trí sáu đạo quang trụ xông vào, tạo thành sáu lốc xoáy to lớn.

Sáu lốc xoáy này cấp tốc chuyển động, dường như tạo thành một cỗ lực phản phương hướng, nếu là ở ngoài Như Phong Giới, trong hư vô đen nhánh kia nhìn xem Như Phong Giới, có thể thấy rõ ràng, Như Phong Giới đại địa vốn là thoát khỏi sự chưởng khống của Sơn Hải Giới, đang không ngừng dâng lên bên trên, trong giây lát, tốc độ lập tức chậm hơn phân nửa.

Một màn này, cho dù là Hải Mộng Chí Tôn cùng vị Như Phong Chủ Tể đang giao chiến trong hai luồng ánh sáng ở phía xa kia, đều thần sắc biến hóa.

Đây là đang ngoại giới mắt thường nhìn có thể nhìn thấy được, còn nếu là ở trong Như Phong Giới, cảm thụ chẳng qua chỉ là mặt đất chấn động mãnh liệt. Sự giảm tốc mãnh liệt dường như đánh vỡ tầng cách trở nào đó, khiến cho người từ trước không thể cảm thấy, biến thành có thể cảm

thấy ra mặt đất đang bay lên không. Dưới sự tương phản giảm tốc độ này, ngoại trừ tất cả ngọn núi ngoài Quốc Vận sơn của Như Phong Giới ra, tất cả đều tách ra, bay lên trên không.

Mọi dòng sông đều nổ vang, bay lên trời cao.

Tất cả thành trì, tất cả sinh mạng, hết thảy hết thảy, dường như đều nhảy lên từ trên mặt đất, bay lên không mà đi.

Một màn này, rung chuyển tất cả sự tồn tại của Như Phong Giới.

- Không! !

Trên Quốc Vận sơn của Quốc gia thứ ba, đế quân ngửa mặt lên trời hô to.

- Ngăn trở hắn. Chết tiệt, chúng ta còn chưa tới khu vực chỉ định, không thể khiến cho Tự liệt cảm ngộ Như Phong đạo!

Đế bào trung niên thần sắc dữ tợn, mang vẻ lo lắng, tay phải bấm quyết vung lên. Lập tức chung quanh hắn, bất ngờ lại xuất hiện một số thân ảnh áo bào đen. Từng người một đều cúi đầu, rồi trong nháy mắt biến mất, hóa thành cầu vồng trên bầu trời, bay thẳng tới khu vực trung tâm.

Khu vực trung tâm Thần Miếu, Mạnh Hạo toàn thân nổ vang, khí thế dâng lên. Trên thân thể của hắn vào giờ khắc này, tản ra ánh sáng mãnh liệt, dường như cùng cả Như Phong Giới đều đang chiếu rọi, dường như một cái chớp mắt này, hắn giống như trước đó chó ngao đi đoạt xá Nghịch Linh vậy, đang dùng tự thân... Đi đoạt xá Như Phong Giới!

Đây chỉ là một dạng so sánh, nhưng không phải là không thể trở thành chân thật!

Oanh!

1900 đạo!

2000 đạo!

2100 đạo!

Mạnh Hạo tóc bay lên, khí thế kinh thiên. Sau khi hắn hiểu rõ 2100 đạo căn nguyên. Núi thứ ba trong một cái chớp mắt, ầm ầm sụp đổ. Đế quân ở trong đó, ngửa mặt lên trời phát ra gào thét thê lương, toàn lực muốn đi duy trì, muốn biến đổi, nhưng rất nhanh sắc mặt biến hóa, một cái chớp mắt tránh ra. Khi hắn tránh ra, đồng thời một đạo quang trụ từ trên Quốc Vận sơn của quốc gia thứ ba sụp đổ, phóng lên cao.

Tạo thành cái lốc xoáy thứ bảy!

Mà Như Phong Giới đại địa, tốc độ bay lên không, lần nữa chậm chạp đi một chút!

- Mạnh Hạo!

Đế quân phát ra tiếng quát thê lương, thân thể nhoáng lên một cái, bay thẳng tới khu vực trung tâm Thần Miếu, chen chúc lao xuống.

Mạnh Hạo cảm ngộ, vẫn còn tiếp tục.

2200 đạo!

2300 đạo!

Chó ngao ở một bên gào thét, toàn thân huyết quang lóng lánh, đem hết toàn lực, cản trở những người áo bào đen lao tới, khiến cho bất kỳ một người áo bào đen nào cũng đều không thể bay qua từ bên cạnh nó, tiếp cận Mạnh Hạo.

Chó ngao gào thét, trong huyết quang, bao phủ Mạnh Hạo vào bên trong. Nó dùng cực hạn mà nó có thể làm được, toàn lực ngăn trở kẻ địch.

Những người áo bào đen này ai cũng như nổi điên vậy, thần thông đạo pháp toàn bộ xuất hiện, cũng có chân đạo màu tím phủ xuống. Mạnh như chó ngao, cũng toàn thân vết thương lớp lớp, nhưng nó vẫn bảo vệ xung quanh Mạnh Hạo, như năm đó nó ở trong Huyết Tiên truyền thừa đi bảo vệ Mạnh Hạo vậy, thề sống chết bảo vệ.

- Huyết thú chết tiệt, giết nó! Những người áo bào đen này đánh lâu không được, hô hấp dồn dập, từ bốn phía tản ra, chạy thẳng tới chỗ chó ngao. Chó ngao rống lớn, móng vuốt trên mặt đất hung hăng vỗ xuống, lập tức mặt đất chấn động, huyết khí tung hoành, ầm ầm tản ra bốn phía, khiến cho những người áo bào đen này ai cũng không thể không lui.

Nhưng có ba cái người áo bào đen hóa thành luồng ánh sáng đen, trong nháy mắt xuyên thấu, mắt thấy sắp đến gần Mạnh Hạo, trong mắt của bọn họ tràn ngập sát cơ, trong thời gian bấm quyết, sát ý ngập trời. Nhưng vào lúc này, chó ngao rống lớn, thân thể nhoáng lên một cái, dùng móng của nó, ngăn trở ở trước người của ba người, khiến cho sát ý thần thông của ba người, rơi vào trên người chó ngao.

Chó ngao khóe miệng tràn ra máu tươi, đầu lắc mạnh một cái, há miệng to, cắn nuốt về phía ba người. Ba người này đang muốn lui về sau, một tiếng gầm thét từ trong miệng chó ngao truyền ra, chấn nhiếp tâm thần, khiến cho ba người thân thể hơi dừng lại. Tiếp theo một cái chớp mắt, họ đã bị chó ngao ngoạm một cái cắn nuốt trọn.

- Hết thảy vì chân đạo, bạo!

- Bạo!

- Bạo! Trong mắt ba người này lộ ra vẻ dữ dằn tàn nhẫn, cũng có sự

cuồng nhiệt, khi đang bị chó ngao cắn nuốt, không ngờ lựa chọn tự bạo. Tiếng sấm trong phút chốc long trời lở đất, trực tiếp nổ tung, chó ngao kêu rên một tiếng, toàn thân run rẩy, gần như muốn sụp đổ, thân thể chợt rút nhỏ, từ trăm trượng trực tiếp hóa thành mười trượng.

Nó gắt gao nhìn chằm chằm mọi người bốn phía, không còn bay ra đánh giết, mà là gào thét, toàn thân huyết quang mãnh liệt hơn, hóa thành một cái cái lồng ánh sáng màu máu, bao phủ mình cùng Mạnh Hạo ở bên trong, giống như một cái chén lớn chụp xuống vậy, huyết quang ngập trời.

Bốn phía, người áo bào đen đua nhau xuất thủ, tiếng nổ vang vọng khắp nơi, khiến cho cái màn máu vặn vẹo.

Đúng lúc này, khí thế trên người Mạnh Hạo lại một lần nữa nổi lên, trong tiếng nổ “ầm ầm”, hắn hiểu rõ 2400 đạo căn nguyên!

Tại một sát na này, Quốc Vận sơn của núi thứ hai, vốn là chỗ đã sụp đổ, đột nhiên , cột sáng ngập trời dâng lên. Trong tiếng rầm rầm, cột sáng phẩm chất nghìn trượng, chạy thẳng lên bầu trời, khiến cho mây mù cuồn cuộn. Cái lốc xoáy thứ tám, ầm ầm xuất hiện.

Cả bầu trời của Như Phong Giới, tám lốc xoáy vô cùng chói mắt, mơ hồ có thể thấy được ở ngoài cái lốc xoáy đó, tồn tại hư vô đen như mực.

Mà tốc độ bay lên không, cũng vào giờ khắc này, dường như sắp bị dừng lại!

Cũng liền vào lúc này, trong quốc gia thứ ba, người áo bào đen gào thét lao đến, thậm chí ở phía sau bọn họ, thân ảnh đế quân cũng cất bước đi tới.

- Tung Vô Nhai, ngươi dám không ra tay! Đế quân liếc một cái nhìn về phía Tung Vô Nhai.

Tung Vô Nhai trầm mặc, không nói gì.

- Ngươi...

- Ngậm miệng, một tu sĩ Linh Cảnh nhỏ nhoi, cũng dám hô quát đối với Tung mỗ. Ta nguyện ý nghe mệnh của ngươi, là vì chân đạo. Ta, không phải là tôi tớ của ngươi. Tung Vô Nhai nhàn nhạt lên tiếng.

Đế quân sắc mặt biến hóa, gắt gao nhìn chằm chằm Tung Vô Nhai, hô hấp dồn dập, nhưng lại không mở miệng nữa.

Mà Mạnh Hạo ở nơi này, vì có người áo bào đen xuất hiện, thời khắc này đồng thời xuất thủ, ánh sáng màu tím thành lôi, ầm ầm phủ xuống, khiến cho bốn phía Mạnh Hạo trở thành Lôi Trì, kéo đánh quầng sáng màu máu.

Quầng sáng vặn vẹo hơn, gần như muốn vỡ vụn, mà chó ngao bên trong đó thân thể đang nhanh chóng rút nhỏ, từ mười trượng trước đó, biến thành khoảng một trượng, nhưng nó vẫn còn kiên trì.

Mạnh Hạo khí thế không ngừng nổi lên, thời khắc này cả người đều tán phát tia sáng.

2500 đạo!

2600 trăm đạo!

Khoảng cách 2700 đạo, chỉ kém 100, nhưng vào lúc này, đột nhiên , một tiếng gầm giận dữ cuồn cuộn kéo đến từ đàng xa trong thiên địa.

- Mạnh Hạo!

Theo thanh âm xuất hiện, thân ảnh Đạo Thiên hóa thành một đạo cầu

vồng trong thiên địa, ầm ầm lao đến, mới vừa tiến vào khu vực trung tâm Thần Miếu này, hắn dường như thừa nhận áp lực thực lớn, nhưng rất nhanh , trên người của hắn, giống như Mạnh Hạo trước đó vậy, xuất hiện khí vận của Như Phong Giới gia trì, khiến cho hắn thuận lợi bước chân vào khu vực trung tâm Thần Miếu, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc đã tới gần, Đạo Thiên vung tay lên.

- Cút ngay!

Lập tức người áo bào đen phía trước hắn, ai ai cũng sắc mặt biến hóa, thân thể đều bị trực tiếp đánh bay, khiến cho Đạo Thiên trực tiếp đáp xuống, tay phải nâng lên đánh một chỉ về quầng sáng màu máu.

Một đòn chỉ công này long trời lở đất, quầng sáng màu máu lập tức run rẩy, dường như muốn sụp đổ, tiếng động rắng rắc truyền ra, khe nứt xuất hiện với số lượng lớn.

Chó ngao run rẩy, thân thể trong giây lát lần nữa rút nhỏ, biến thành nửa trượng, khí tức hư nhược, nhưng vẫn bảo vệ Mạnh Hạo.

- Đem Tự liệt chi tâm, gia cho ta! Đạo Thiên gầm nhẹ, tay phải nâng lên, lần nữa tung một đòn chỉ công. Một khi rơi xuống, quầng sáng nhất định sẽ chia năm xẻ bảy, chẳng những Mạnh Hạo gặp nguy cơ ở nơi này, chó ngao cũng chịu nhiều nguy cơ hơn.

Khoảnh khắc một đòn chỉ này rơi xuống, quầng sáng ầm ầm sụp đổ, chó ngao phun ra máu tươi, thân thể hóa thành lớn chừng bàn tay, dường như đứng cũng không vững, nhưng cặp mắt của Mạnh Hạo đột nhiên mở ra!

- Cút! Thiên địa nổ vang, thế giới run rẩy, gió lốc trên người Mạnh Hạo kéo lên ngập trời. Khi hắn mở mắt ra, theo thanh âm truyền ra, cổ gió lốc này ầm ầm khuếch tán hướng về bốn phía, trực tiếp đụng phải Đạo

Thiên, khiến Đạo Thiên sắc mặt biến hóa, cố sức đối kháng, nhưng máu tươi phun ra, thân thể lập tức lui về sau.

Mà những người áo bào đen kia cũng đều trong gió lốc này mà thần sắc biến hóa, từng tên phun ra máu tươi, bị ném bay đi thật xa, khiến cho trong phương viên nghìn trượng này, chỉ có Mạnh Hạo cùng chó ngao là tồn tại.

Mạnh Hạo chậm rãi đứng lên, giờ khắc này hắn không cần lại đi cảm ngộ, bởi vì hắn đã cảm ngộ vào, trừ bỏ trung tâm Thần Miếu ra, tất cả 2700 đạo căn nguyên tồn tại trong Như Phong Giới, toàn bộ!

Thương thế của hắn, cũng vào giờ khắc này, khôi phục toàn bộ, đạt tới đỉnh phong Hắn không nhìn người áo bào đen bốn phía cùng Đạo Thiên, mà là cúi đầu, ánh mắt nhu hòa nhìn chó ngao.

Ngồi xổm người xuống, Mạnh Hạo nâng chó ngao trong lòng bàn tay. Chó ngao như quay trở về hồi nhỏ vậy, híp mắt, lè lưỡi liếm bàn tay Mạnh Hạo.

- Ngủ một hồi đi, hết thảy có ta. Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, đưa vào trong cơ thể của chó ngao một cỗ sinh cơ, đem để vào mặt nạ màu máu trong túi trữ vật. Làm xong những này, Mạnh Hạo lại ngẩng đầu.

Hắn quét mắt lạnh nhìn bốn phía, ánh mắt càn quét qua, tất cả người áo bào đen đều hô hấp dồn dập, theo bản năng lui về phía sau. Ánh mắt Mạnh Hạo khiến cho bọn họ cảm thụ giống như sấm sét. Hắn liếc mắt nhìn một cái, đã sáp nhập vào tâm thần họ, quanh quẩn trong óc, chỉ có Đạo Thiên là gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Tự liệt chi tâm là của ta ! Đạo Thiên rống lớn, Mạnh Hạo đem quả Niết Bàn Quả thứ hai, đặt lên trên mi tâm.

2700 đạo, không đủ để hoàn toàn dung hợp Niết Bàn Quả, nhưng lại có

thể khiến cho Mạnh Hạo thời gian dung hợp ở nơi này, kéo dài với phạm vi lớn, đủ để chống đỡ cho hắn... tiến hành một trận chiến này!

Niết Bàn Quả dung hợp trong chớp mắt, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời rống to, không bành trướng, càng không như trước đây vậy, cần một ít thời gian để dung hợp, chỉ có ánh sáng xanh lóng lánh, chỉ có khí tức của Mạnh Hạo, như Chiến Tiên vậy, ngập trời bay lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1487: Mạnh Hạo bùng phát

La Thiên Tiên! Trong chùm sáng xanh, khí thế Mạnh Hạo nổi lên như cầu vồng, mang theo ý sát phạt bao trùm xung quanh hắn, trong mắt hắn có băng lãnh cùng chiến ý mãnh liệt

Trong Như Phong Giới, hắn luôn phải chịu đựng chèn ép, nhưng giờ khắc này chính là lúc hắn quật khởi

Tất cả kẻ thù từng làm thương tổn hắn, hắn đều phải đánh chết! Hắn không cố kỵ gì, nếu đã ra tay, phải náo loạn nghiêng trời lệch đất, bởi vì hắn đã bị kìm hãm quá lâu rồi! “Các ngươi, đều phải chết!” Thân thể hắn nhoáng lên, trong phút chốc, hiện ra tàn ảnh, “ầm” một tiếng, Mạnh Hạo đã hiện ra ngay bên cạnh một người mặc áo đen, hắn nhấc tay đánh xuống một quyền

Chỉ là một quyền, thậm chí cũng không phải là Diệt Sinh, thời khắc này Mạnh Hạo chỉ dùng đến lực lượng thân thể của La Thiên Tiên

Một kích bình thường nhất

Tiếng nổ vang long trời lở đất, người áo đen là một cường giả Cổ Cảnh tắt tám ngọn Hồn Đăng, nhưng dưới một quyền của Mạnh Hạo, ngay cả tư cách né tránh hắn cũng không có, thậm chí cũng không kịp phản ứng đã bị một quyền của Mạnh Hạo đánh lên người

Trong chớp mắt, thân thể của hắn ầm ầm sụp đổ, chia năm xẻ bảy, hình thần câu diệt

Một quyền đánh chết một Cổ Cảnh, loại chuyện như vậy, khiến tất cả

người mặc áo đen, đều hít ngược một hơi

Chuyện cũng chưa chấm dứt, sau khi đánh chết một người, thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, hiện ra ở trước mặt một người mặc áo đen khác, lần nữa tung ra một quyền

Người áo đen này biến sắc, há mồm phun ra một thanh phi kiếm, thần sắc trở nên hung dữ

Mạnh Hạo hừ lạnh, không có nửa phần dừng lại, trực tiếp đánh lên phi kiếm, trong khoảnh khắc, phi kiếm vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh vỡ, tronh ánh mắt hoảng sợ của người áo đen, cùng lúc nắm đấm của Mạnh Hạo đánh vào trên người hắn

“Rầm rầm rầm!” Trong sấm chớp rền vang, Mạnh Hạo đã dịch chuyển bảy lần

Mỗi một lần đều tung ra một quyền, mỗi một lần đều truyền ra tiếng hét thê lương thảm thiết, kèm theo đó là thi thể một người áo đen ngã xuống, máu thịt bầy nhầy, chia năm sẻ bảy

Ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo trở thành La Thiên Tiên liền bắt đầu giết chóc

Một màn này, khiến toàn bộ những người áo đen xung quanh đều biến sắc , lộ ra vẻ hoảng sợ cùng không thể tin, bọn họ đến đây là vì đuổi giết Mạnh Hạo, mà không hiểu rõ về hắn

Nhưng giờ phút này đột nhiên phát hiện, người bọn họ đuổi giết, không ngờ

là một tồn tại kinh khủng mà bọn họ không thể trêu chọc

Đồng loạt ra tay, hắn dù có mạnh mấy đi nữa, cũng không có khả năng

đánh bại chúng ta liên thủ!!!

Giết hắn! Từng người áo đen xung quanh sắc mặt biến hóa, có người rống giận lên tiếng, tiếng rống giận vừa truyền ra, trong nháy mắt sau đó, đầu hắn liền bay lên, trước khi chết hắn không thể tin nổi nhìn về phía thân ảnh Mạnh Hạo trống rỗng xuất hiện trước thân thể không đầu của mình

Trong tay Mạnh Hạo cầm một thanh kiếm

Đó là một thanh kiếm gỗ

Ta đã nói rồi, các ngươi đều phải chết

Thanh âm hắn chứa đầy lạnh lẽo, sát khí ngập trời

Tất cả những người áo đen xung quanh, từng người một toàn thân run rẩy

Bọn họ cho dù vì tìm kiếm chân đạo, nhưng cũng không phải hoàn toàn không sợ cái chết

Sự cường hãn của Mạnh Hạo đã sớm làm cho bọn họ kinh hãi, rối rít lui về sau

Nhưng đúng vào lúc này, ánh mắt trung niên đế bào bên cạnh Tung Vô Nhai chợt lóe lên tia sáng sắc bén, hai tay bấm quyết, chỉ về hướng những người áo đen

Lập tức, toàn bộ những người áo đen muốn lui về sau hai mắt đỏ ngầu

Hết thảy vì chân đạo!

Hết thảy vì chân đạo!!! Từng thanh âm như thú hoang gào thét truyền ra,

thần sắc bọn họ lộ ra điên cuồng, gào thét ngập trời, cất bước xông thẳng hướng Mạnh Hạo, cả người tràn ngập ánh sáng tím, dường như đang thiêu đốt sinh mệnh

Trong lúc ra tay, hơn mười người áo đen toàn bộ biến ảo ra thần thông của mình, có tử lôi ngập trời, có hư ảnh hung thú, có ánh sáng pháp bảo, cũng có thủ ấn đầy trời

Trong tiếng nổ vang trời, hơn mười loại thuật pháp cùng pháp bảo khác nhau, che phủ trời đất, bay thẳng tới Mạnh Hạo, phút chốc đã tới gần Mạnh Hạo

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên một tia sát khí, nhìn thoáng qua trung niên đế bào, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, kiếm trong tay chớp mắt biến mất, thân thể tiến về trước, hơi lắc lư, trong chớp mắt thân ảnh hắn hóa thành tàn ảnh, xuyên thấu tử lôi thần thông của một người áo đen, điểm một ngón tay lên mi tâm người áo đen, sau đó nhìn cũng không nhìn, xoay người hướng về một người áo đen thứ hai, tay áo vung lên khiến đạo pháp của người nọ sụp đổ, trong ánh mắt điên cuồng của người áo đen, một ngón tay của Mạnh Hạo rơi vào mi tâm hắn

Lần nữa một bước, xuất hiện ở trước mặt người áo bào đen thứ ba, không nhìn pháp bảo của đối phương thi triển, cưỡng ép tiến gần, bả vai hung hăng đụng vào ngực hắn, trong khi xoay người, Mạnh Hạo nâng chân lên, giống như cơn gió lốc quất bay đầu lâu ba người áo đen, khi hắn hiện ra đã ở trước mặt người áo đen thứ bảy, một quyền nện xuống, đánh vỡ nát hư ảnh cự thú do đạo pháp người áo đen đó tạo thành

Khi quyền ấn xuyên thấu cự thú, rơi vào trên ngực bảy người áo đen, Mạnh Hạo nghiêng người lui về sau, dùng sau lưng đánh lên người áo đen thứ tám, hắn nhấc tay, trường thương xương trắng xuất hiện, ném ra hướng về một bên, trường thương gào thét, trực tiếp đâm vào mi tâm người áo đen thứ chín, trong tiếng “vù vù”, Mạnh Hạo vung lên tay áo, thần hỏa ngập trời, đốt cháy bốn người

Sau đó bước ra một bước, trực tiếp đạp lên đầu người áo đen thứ 14, trong khi rơi xuống, hắn hung hăng nện xuống phía dưới một quyền

Một quyền rơi xuống, hư không run rẩy, bùng lên sóng gợn, bao trùm bốn phía, bao phủ ba người áo đen bên cạnh, khiến ba người nọ cả người run rẩy, truyền ra tiếng hét thê lương thảm thiết

Đây hết thảy, tuy nói rất dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ xảy ra trong nháy mắt, khi Mạnh Hạo nhấc tay lên, hơn mười người áo bào đen chung quanh hắn, trong dư âm tiếng nổ vang, liên tục đổ sập xuống, chia năm sẻ bảy

Toàn bộ tử vong! Trời đất trong nháy mắt yên tĩnh

Những người áo bào đen ở phía xa, toàn bộ biến sắc, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, đã không đơn thuần không thể tin, mà là mang theo vô tận hoảng sợ, dù cho càng thêm điên cuồng hơn nữa, giờ khắc này tất cả dường như đều đã thanh tỉnh, tất cả trong run rẩy lui về sau

Hắn

hắn là tu vi gì!!!

Làm sao có thể mạnh như vậy, hắn chẳng lẽ là Chuẩn Đạo!!!

Này

Lúc này mới đã bao lâu, mấy nhịp thở, không ngờ hắn đã giết gần hai mươi người!!! Đế quân cũng biến sắc, trong lúc nhìn về phía Mạnh Hạo đã mang theo vẻ vô cùng kiêng kỵ, mà Tung Vô Nhai, mong đợi trong mắt hắn, tại một cái chớp mắt càng trở nên nồng đậm hơn, trong mắt hắn dường như xuất hiện chiến ý

Đạo Thiên sắc mặt khó coi, thân thể hắn lui về sau, giờ khắc này, hắn cũng không dám đi trêu trọc Mạnh Hạo

Làm nóng người kết thúc, hiện tại tới lượt ngươi

Trong nháy mắt Đạo Thiên muốn lui về sau, tròng mắt Mạnh Hạo chợt lóe hàn quang, nhìn về phía Đạo Thiên

Trong khoảnh khắc hai người nhìn nhau giữa không trung, Đạo Thiên biến sắc, lui nhanh về sau, hai tay bấm quyết, một hư ảnh cự thú gầm thét, rầm rầm xông về phía Mạnh Hạo

Mạnh Hạo giống như một mũi tên nhọn, tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc mà đến, trực tiếp đánh lên người những cự thú kia

Không dừng lại chút nào, những hư ảnh cự thú kia dường như không thể làm thương hại tới hắn chút nào, nhưng bản thân những cự thú này, trong nháy mắt bị Mạnh Hạo đánh lên, ầm ầm sụp đổ

Chết tiệt!

Đạo Thiên lui về sau, hắn nhấc tay vung mạnh hướng về phía trước, hư không trước người hắn vặn vẹo, xuất hiện một cánh cửa lớn, từ trong cửa xuất hiện một quả đấm màu đen, đánh ra một quyền về hướng Mạnh Hạo

Bể nát! Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát cơ, một quyền Diệt Sinh, va chạm cùng quả đấm màu đen

Trời đất nổ vang, bốn phía run rẩy, quả đấm màu đen trực tiếp nổ tung, thậm chí ngay cả tấm cửa lớn tại một quyền Diệt Sinh cũng ầm ầm sụp đổ, mà một quyền của Mạnh Hạo, xuyên thấu cửa lớn, trực tiếp đụng chạm cùng ngón tay Đạo Thiên

Trong tiếp nổ “ầm ầm”, Đạo Thiên phun máu tươi, ngón tay nổ tung,

thân thể như như diều đứt dây bay bắn ra

Cùng lúc đó, ở bên trong cửa lớn đang không ngừng vỡ vụn, có thanh âm nguyền rủa quanh quẩn

Lấy danh xưng bản ma, nguyền rủa huyết mạch ngươi

Mạnh Hạo hừ lạnh, không đợi đối phương nguyền rủa chấm dứt, quả đấm hắn buông lỏng ra, trong lúc thu tay về, chụp mạnh một trảo, không ngờ lấy ra từ trong cửa lớn một hung thú hình người đầu tam giác cả người đen như mực

Hung thú này đầu tiên sửng sốt, sau đó hét lên, thân sắc vô cùng hoảng sợ

Ngươi ngươi ngươi

không ngờ ngươi có thể xuyên thấu đạo môn!!! Tay Mạnh Hạo run lên, thần hỏa trong lòng bàn tay ngập trời, bao trùm lên hung thú hình người, càng khiến nó gào thét thê lương thảm thiết, trong chớp mắt bị đốt cháy thành tro bụi

Đạo Thiên! Cả người Mạnh Hạo xông về phía trước, trong tiếng nổ kinh người, khoảnh khắc đã đuổi kịp Đạo Thiên, một quyền nện xuống, Đạo Thiên rống lớn, tu vi cả người bộc phát, chín lần ý Cổ Cảnh tất cả triển khai, đối kháng cùng Mạnh Hạo

Ầm một tiếng, Đạo Thiên phun ra máu tươi, Mạnh Hạo đánh thẳng tới, một quyền, một quyền, lại một quyền! Đạo Thiên không ngừng phun máu, trong lúc gào thét tu vi kích động, cắn chót lưỡi, máu tươi phun ra hóa thành biển máu, không phải đánh Mạnh Hạo, mà là biển máu tự nổ tung, tiếng nổ vang ngập trời, tạo thành lực chấn cực lớn, rốt cuộc khiến hắn tránh ra Mạnh Hạo, trong nháy mắt cả người lui về sau, sắc mặt tái nhợt, máu tươi phun ra, tay hắn hướng thẳng về bầu trời, lập tức bầu trời

biến sắc, sát khí bức người, vô số khí đen đột nhiên xuất hiện, ngưng tụ thành cuốn họa trục

Mạnh Hạo, Huyết Khuyển của ngươi tạo thành quầng sáng, ta chỉ đánh hai quyền, ta không thương tổn nó!!! Chúng ta đều là danh sách, mà quốc gia thứ ba này vô cùng quỷ dị, chân chính muốn đuổi giết ngươi, còn thương tổn Huyết Khuyển của ngươi, là bọn hắn! Đạo Thiên cắn răng, tay chỉ hướng đế quân, hắn không thể không nói như vậy, tuy nói như vậy, nhưng họa trục trong tay là đòn sát thủ cùng uy hiếp của hắn

Trước hắn là bị kích động, nhưng thời khắc này trong lòng hắn hối hận, không nên tới tìm Mạnh Hạo

Đúng lúc này, ngay khi Mạnh Hạo hiểu rõ 2700 đạo căn nguyên, quốc vận sơn của núi thứ nhất chợt sụp xuống, trực tiếp sụp đổ, cột sáng phóng lên cao, trở thành đạo cột sáng thứ chín, mà bầu trời, cũng ầm ầm xuất hiện lốc xoáy thứ chín

Mà cái lốc xoáy thứ chín chuyền động, khiến toàn bộ mặt đất Như Phong Giới, không bay lên hư không đen như mực nữa, mà dừng lại! Như Phong Giới nổ vang, trung niên đế bào hô hấp dồn dập, hắn biến sắc

Tung Vô Nhai, ngươi có thể không ra tay, nhưng kế hoạch không thể thất bại, đạo lý này ngươi nên biết

Trung niên đế bào cắn răng lên tiếng, không để ý tới Tung Vô Nhai nữa, mà tay phải nâng lên, trong tay của hắn lập tức xuất hiện một cái lọ sứ! Lọ sứ, là màu máu, bên trong bất ngờ có máu tươi sôi trào

Ngàn vạn năm chuẩn bị, hy vọng của Như Phong Giới, ta là tội nhân cũng tốt, là Thánh nhân cũng được, ta muốn mang Như Phong Giới, chạy ra 33 Thiên, trở thành Thiên thứ ba mươi bốn, ta muốn tu sĩ Như Phong Giới, từ nay về sau hiểu rõ chân đạo!

Vô số năm qua, Như Phong Giới hy sinh vô số sinh mạng, vì hy vọng, dùng máu tươi của các ngươi, trợ giúp chúng ta

Mở ra Huyết Giới Trận! Đế quân rống lớn, hung hăng ném lọ máu cầm trong tay xuống mặt đất !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1488: Kịch biến

Hai mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, từ trên lọ sứ hắn cảm nhận được một cỗ oán khí không cách nào hình dung, dường như chất chứa ý chí của toàn bộ chúng sinh Như Phong Giới

Phảng phất có vô số tiếng gào thét truyền ra từ máu tươi trong lọ sứ, sóng trào ra bốn phía, khiến cho gió mây biến sắc, thậm chí cột sáng xung quanh chín nước, dường như đều ảm đạm đi đôi chút, xoáy nước trên bầu trời kia, cũng dường như bị rung chuyển, xuất hiện dấu hiệu muốn dừng lại

Ầm một tiếng, trong tiếng cười dữ tợn của trung niên đế bào, lọ sứ màu máu bị hắn nện mạnh xuống đất, chia năm sẻ bảy, máu tươi bên trong lập tức tản ra

Bên trong không tiếng động gầm thét, vào giờ khắc này, dường như mãnh liệt đến cực hạn, hóa thành sóng gợn, lan ra bốn phương tám hướng, khoảnh khắc bao trùm cả Như Phong Giới, khiến cho Như Phong Giới dường như đều vặn vẹo

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, Như Phong Giới kịch biến, hắn trước đó có chuẩn bị tâm lý, nhưng cho dù như thế, tận mắt thấy một màn như vậy, cũng vô cùng kinh hãi

Mà những tu sĩ Sơn Hải Giới xung quanh, tất cả đều biến sắc

Theo lọ sứ vỡ vụn, bên trong máu tươi tràn ra, mặt đất trước đó quân binh chín nước giết chóc, vốn đã trở thành màu đỏ sậm, giờ khắc này máu tươi trong lọ tràn ra, lập tức lan tỏa bốn phía, nhưng lại không thấm vào đất chút nào, khiến cho mặt đất khu vực xung quanh càng trở nên đậm hơn

Chúng sinh, trời đất, núi sông, gió mây

hướng về ta

triệu hoán! Thanh âm trung niên đế bào thê lương, quanh quẩn bốn phương tám hướng, máu tươi từ lọ sứ tràn ra dường như có sinh mạng

Dường như, trong máu ẩn chứa triệu hoán nào đó, lại giống như một cái chìa khóa, có thể mở ra miệng cống của mảnh đất màu máu này

Cả khu vực trung tâm Thần Miếu, ầm ầm chấn động

ngay sau đó, lại có lượng lớn máu tươi, như được kêu gọi, như chịu hấp dẫn, bất ngờ từ trong mặt đất thẩm thấu ra

Tiếng nổ ngập trời, như có vô số thanh âm dữ tợn từ dưới lòng đất truyền ra, từ lòng đất xuất hiện máu tươi, khiến cả khu vực này dường như trở thành thế giới của máu

Các tu sĩ Sơn Hải Giới xung quanh, bao gồm Phàm Đông Nhi, đều bị một màn này rung chuyển, mặt đổi sắc , không biết làm sao

Máu của Như Phong, lệ khí của bầu trời, ta kêu gọi các ngươi, thức tỉnh từ trong mai táng! Trung niên đế bào cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, tóc tai bù xù như điên cuồng gào lên

Ầm một tiếng, mặt đất càng chấn động mãnh liệt hơn, thân thể Mạnh Hạo nhoáng một cái, bỏ qua Đạo Thiên chạy thẳng tới hướng trung niên đế bào, hắn có dự cảm mạnh mẽ, nếu để mặc cho chuyện này tiếp diễn, sẽ có đại kiếp phủ xuống

Ngay trong nháy mắt Mạnh Hạo phóng vọt về phía trung niên đế bào, Tung Vô Nhai khẽ thở dài, bước ra một bước, vung tay ngăn cản

Mạnh Hạo, ngươi ngăn cản không được

Nhìn xem đi

Mạnh Hạo ấn tay về phía trước một cái, tiếng nổ vang trời, cách không cùng Tung Vô Nhai đối chiến một kích, mây gió cuốn lên, nhưng lại không thể rung chuyển máu loãng dưới mặt đất chút nào

Trước đó ngươi cố ý cho ta đường sống, đến cùng là vì cái gì! Tay Mạnh Hạo bấm quyết, ánh sáng xanh cả người nhoáng lên một cái, lập tức những ngọn núi ầm ầm phủ xuống, Thôn Sơn Quyết, không còn là dãy núi, mà là những ngọn núi xanh còn cường đại hơn núi vô số lần, trong khi nện xuống, khí thế nổ vang

Sự lựa chọn của ngươi ta đã biết, sự lựa chọn của ta ngươi cũng hiểu rõ, ai đúng ai sai, cứ nhìn xem

Thời gian sẽ chứng minh hết thảy

Tung Vô Nhai nhẹ giọng lên tiếng, tay hắn bấm quyết, một ngón tay bỗng nhiên chỉ về phía trước, lập tức Hồn Đăng của hắn vốn ảm đạm dập tắt, lại có lực lượng mạnh mẽ phồng lên, đánh sâu vào núi màu xanh trên trời

Trong tiếng nổ vang trời, thân thể hắn chấn động, lui về sau vài bước

Về phần vì cái gì cho ngươi đường sống

Là bởi vì

Ta hy vọng, nếu ta sai, ngươi giúp ta làm một việc

Trong mắt Tung Vô Nhai lộ ra hồi ức, cũng có phức tạp, khẽ thở dài một

tiếng

Mạnh Hạo đồng dạng phản chấn lui về sau, ngẩng đầu nhìn về phía Tung Vô Nhai, thấy được vẻ hồi ức trong mắt đối phương, Mạnh Hạo trầm mặc

Thời khắc này máu loãng càng lúc càng nhiều, bốn phương tám hướng dường như trở thành một con sông máu, nổ vang quanh quẩn, cặp mắt Mạnh Hạo co rút lại, mà Đạo Thiên cũng là sợ hãi, nhưng đôi mắt nhoáng lên một cái, nhân cơ hội lập tức lui về sau

Ra đi, máu Như Phong! Trung niên đế bào nâng tay lên, trong giấy lát, lại trực tiếp đâm phá một con mắt của mình, đúng vào lúc hắn đâm phá con mắt của mình, sấm sét bầu trời trong nháy mắt nổ vang, từng đạo tia chớp, trực tiếp bùng phát

Mà trên mặt đất, máu loãng toàn bộ sôi trào, giống như suối phun từ dưới lòng đất, từng đạo rầm rầm bộc phát ra, khiến cho mặt đất đầu tiên là sông máu, sau đó là biển máu! Trong chớp mắt liền bao trùm tất cả mặt đất, càng ngày càng nhiều, dường như vô cùng vô tận, cơ hồ đều che mất bốn phía tòa tháp

Những máu tươi kia, đều là nhưng quân binh chết trận trong vô số lần chiến tranh ở nơi đây, chảy xuống máu huyết

Linh hồn Như Phong, nhiều năm phóng ra oán hận, ngưng tụ các ngươi anh linh

Trung niên đế bào ngửa mặt lên trời rống to, hướng về mặt đất nhấn mạnh một cái

Dưới một cái nhấn này , mặt đất run rẩy, không ngừng chấn động, biển máu gầm thét, bên trong ngưng tụ ra từng cái thân ảnh, những thân ảnh này, trong chớp mắt gần như vô số, mỗi một thân ảnh sau khi xuất hiện,

lớn tiếng gào thét, đôi mắt màu máu nhìn về phía Mạnh Hạo, Hạo Thiên cùng tu sĩ Sơn Hải Giới xung quanh, lộ ra oán hận cùng sát khí mãnh liệt

Những oán hận đó, dường như đè nén qua vô số năm tháng, đã sớm khắc sâu trong xương tủy, sáp nhập vào trong máu của bọn họ, một đời lại một đời, không ngừng ngưng tụ, cho đến giờ khắc này bùng phát

Mở ra Cửu Huyết Trận! Trung niên đế bào ngửa mặt lên trời gào thét, thanh âm khàn khàn, hắn nhấc chân lên, đạp mạnh về phía biển máu, những thân ảnh kia ngưng tụ ra từ máu tươi, từng cái một theo đó gầm thét, gào thét hướng về xung quanh chín tòa tháp

Trong ánh mắt của mọi người, những thân ảnh màu máu, lập tức đụng vào chín tòa tháp cao, tại trong chớp mắt đó, thân ảnh màu máu biến mất, như sáp nhập vào tòa tháp, bị chín tòa tháp hấp thu, trở thành tháp máu, màu sắc đỏ tươi, chớp mắt một cái, trên mặt đất thân ảnh màu máu toàn bộ biến mất

Sau đó, máu loãng còn sót lại trên mặt đất, cũng vào giờ khắc này, lao nhanh hướng chín ngọn tháp máu, dường như chín tháp máu, có hấp lực cường đại, trong thời gian nháy mắt hút cạn máu tươi trên mặt đất

Chỉ có chín toàn tháp, sau khi hấp thu biển máu, hấp thu thân ảnh màu máu, thời khắc này đỏ thẫm rực rỡ, trong tiếng “rầm rầm”, bất ngờ có chín cột sáng màu máu, từ chín tòa tháp cao phóng lên trời

Theo đó, hướng thẳng lên bầu trời, mở ra tầng mây, không ngờ

tạo thành chín lốc xoáy màu máu

Nhìn kỹ, trong chín lốc xoáy màu máu, dường như có vô số bóng người màu máu, đang nhanh chóng chạy quanh

Chín lốc xoáy ầm ầm chuyển động, vì khoảng cách giữa chín tháp cao

không xa, do đó thoạt nhìn chín chùm sáng cũng không xa, thậm chí đều nằm trong vùng trời này, chín lốc xoáy dường như muốn dung hợp vào làm một, tạo thành một

lốc xoáy khổng lồ, duy nhất! Đây hết thảy, rung chuyển tâm thần tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới, trong chớp mắt, lốc xoáy màu máu kinh người ngưng tụ ra, trời đất nổ vang, bầu trời biến sắc

Mặt đất run rẩy, Như Phong Giới giờ khắc này, phía trước chín quốc gia xung quanh, có cột sáng bay lên trời, biến thành lốc xoáy, ngăn trở mặt đất Như Phong Giới bay lên không trung, nhưng giờ phút này, lốc xoáy màu máu xuất hiện, lập tức đánh vỡ thăng bằng, cùng với lốc xoáy màu máu cao tốc chuyển động, lập tức mặt đất vốn đang dừng bay lên, trong tiếng nổ vang, lần nữa

Bay lên không trung!!! Từ hư vô bên ngoài nhìn vào, có thể thấy được, mặt đất Như Phong, thời khắc này ầm ầm chạy thẳng hướng đầu cuối hư không vô tận

Dơ bẩn quốc vận sơn! Trung niên đế bào ngửa mặt lên trời gào thét, tay hắn nhấc lên, lập tức đâm mù một con mắt khác của mình, máu tươi theo máu thịt bầy nhầy từ mắt chảy xuống, trung niên đế bào truyền ra tiếng cười chói tai

Cùng lúc đó, chín quốc gia Như Phong Giới, tất cả tông môn, tất cả tu sĩ, trong chớp mắt, toàn bộ thân thể run rẩy, theo run rẩy, bọn họ dường như vừa tỉnh giấc mộng, thần sắc lộ ra cuồng nhiệt, điên cuồng

Hết thảy vì tự do!!!

Hết thảy vì tự do!!! Hết thảy vì tự do!!! Từng tiếng gào thét, từ quốc gia thứ nhất, quốc gia thứ hai

cùng lúc truyền ra từ tất cả tông môn của chín quốc gia Như Phong Giới,

, thanh âm quanh quẩn ngập trời, nổ vang cả thế giới

Cùng lúc đó, những tu sĩ Như Phong Giớ tất cả giơ tay lên đánh về trán của mình, tiếng động “rầm rầm” giống như sấm sét gầm thét, tất cả tu sĩ Như Phong Giới, trong chớp mắt, toàn bộ phun máu tươi, thân thể lắc lư, sắc mặt tái nhợt, thậm chí một số còn chết tại chỗ

Miệng lớn phun máu tươi, nhưng lại không có một giọt rơi xuống, mà toàn bộ bay lên không trung, chạy thẳng tới quốc vận sơn

khoảng cách gần nhất! Khi nhìn lại, bất kỳ xung quanh cột sáng quốc vận sơn nào, đều có biển máu ngập trời gào thét, lập tức đánh thẳng tới cột sáng! Đây là, dùng máu, làm dơ bẩn quốc vận sơn! Mặt đất run rẩy, bầu trời trở thành màu máu, mây đen tán loạn, mà cột sáng đến từ bốn phía, vào thời khắc này, trực tiếp tắt một cột, sau đó hai cột, ba cột, bốn cột,

Liên tiếp, trong thời gian mấy hơi thở, toàn bộ dập tắt! Theo đó, lốc xoáy do chín cột sáng tạo thành đều biến mất, trên bầu trời, chỉ còn lại

lốc xoáy màu máu duy nhất từ khu vực trung tâm Thần Miếu bay lên không! Tiếng nổ vang ngập trời, toàn bộ mặt đất Như Phong Giới ầm ầm bay lên với tốc độ không thể hình dung

Từ hư vô nhìn vào, có thể thấy được, Như Phong Giới không ngừng dâng lên, dường như khoảng cách đầu cuối hư vô, càng ngày càng gần

Mà loại tốc độ tăng cao này, cũng khiến Như Phong Giới, sông núi sập đổ, mặt đất run rẩy, thành trì sụp xuống, cho dù là Mạnh Hạo hay những tu sĩ Sơn Hải Giới, đều cảm nhận được uy áp từ trên xuống dưới, hóa thành một bàn tay vô hình, bao phủ bọn họ

Đám người Phàm Đông Nhi, lập tức phun máu tươi, thần sắc sợ hãi

Ngay cả Đạo Thiên, tâm thần đều rúng động, lui về phía sau, không có lập tức rời đi, hắn có thể dự cảm, biến cố Như Phong Giới, dường như đã đến thời khắc mấu chốt

Chương 1483 :Biết rõ là mồi nhử

Mạnh Hạo biến sắc , vào thời khắc này, trong lòng hắn loại cảm giác đại kiếp phủ xuống càng mãnh liệt hơn

Hai mắt hắn lóe sáng, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ

Đúng lúc này từ trong thân thể hắn truyền ra trận trận tiếng vang, rốt cuộc bành trướng, từ thân thể bình thường trực tiếp tăng cao, ba trượng, bảy trượng, mười trượng, hai mươi trượng, ba mươi trượng!!! Thân thể hắn, trong tiếng nổ “ầm ầm” hóa thành người khổng lồ cao 30 trượng, toàn thân chấn động mạnh, trực tiếp đối kháng với uy áp từ khắp nơi truyền đến

Chân hắn hung hăng đạp mạnh trên mặt đất, hóa thành một luồng sao sáng nhắm thẳng tới hướng trung niên đế bào

Tung Vô Nhai trầm mặc, lập tức tiến lên trước ngăn cản, Mạnh Hạo ánh mắt nhoáng một cái, vung tay tung ra chiêu “Sát Thần”, trong tiếng nổ vang, đối chiến cùng Tung Vô Nhai

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp nơi, trong khoảng thời gian ngắn hai người đã va chạm hơn trăm chiêu, bốn phương tám hướng chấn động

Trong mắt Tung Vô Nhai lộ ra vẻ kinh ngạc, thực lực Mạnh Hạo vào thời khắc này đã đạt đến trình độ đủ rung chuyển hắn

Tung Vô Nhai! Mạnh Hạo gầm nhẹ, vung tay lên, căn nguyên thần hỏa ầm ầm bùng phát

Nhưng trong nháy mắt căn nguyên thần hỏa tản ra, Tung Vô Nhai chợt lui về phía sau, cũng không ngăn cản Mạnh Hạo nữa

Mạnh Hạo ngẩn ra, không chần chờ, hắn cũng không muốn đấu với Tung Vô Nhai, chỉ có điều cảm giác nguy cơ đó càng thêm mãnh liệt, thân thể hắn nhoáng lên, thần hỏa che phủ đầy trời, chạy thẳng tới hướng thanh niên đế bào

Khoảnh khắc tới gần, bỗng nhiên ấn xuống một cái

Trung niên đế bào cười to, căn bản không thèm để ý chút nào, tùy ý Mạnh Hạo công kích, ngay cả né tránh cũng không có

“Ầm” một tiếng, Mạnh Hạo biến sắc, thần hỏa của hắn, bàn tay của hắn dừng lại một thước trước mặt trung niên đế bào , giống như đánh lên một tầng vách ngăn, lại không có biện pháp tiến thêm một chút nào

Dường như vào thời khắc này, toàn bộ ý chí của Như Phong Giới đều hội tụ lên người trung niên đế bào, không người nào có thể đả thương hắn

Hơn nữa, lực phản chấn bỗng nhiên bộc phát, bức Mạnh Hạo bật lui về phía sau ngoài trăm trượng

Không ai có thể phá hoại kế hoạch của Chủ Tể, không có bất kỳ lực lượng nào có thể ảnh hưởng hi vọng của Như Phong Giới

Hết thảy, vì chân đạo

Hết thảy, vì tự do! Trung niên đế bào mất đi đôi mắt , ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười thê lương thảm thiết

Hai tay hắn giơ lên, tu vi của hắn rõ ràng không cao, nhưng thời khắc này, trên người hắn tựa hồ ngưng tụ một ý chí khiến tất cả mọi người đều kinh hãi

Mà các ngươi, thuộc danh sách đến từ Tiên giới, các ngươi muốn, không ngoại lệ chính là căn nguyên và quy tắc Như Phong Giới ta, những thứ này

Bản đế ban cho các ngươi! Trung niên đế bào trong tiếng cười thê lương, đưa tay chỉ lên hướng bầu trời, bầu trời ầm ầm nổ vang

Trong chớp mắt này, không trung Như Phong Giới bị xé rách ra, trong tiếng nổ vang, cả thế giới không còn tồn tại bầu trời nữa

Có chăng chỉ là một mảnh hư vô

Có thể thấy được, trong hư vô này có lốc xoáy màu máu đang ầm ầm chuyển động

Theo chuyển động của nó, hình thành một lực lượng kéo theo cả Như Phong Giới không ngừng bay lên

Cùng lúc đó, từng đạo quy tắc, từng đạo căn nguyên, vốn là vô hình, nhưng giờ đây, xuất hiện ngay tại nơi đã mất đi bầu trời này

Những quy tắc đó, từng cái phù văn một lóng lánh, trong mảnh thiên địa hư vô này hình thành một tấm lưới lớn, bao trùm tại bất kỳ một khu vực nào mà những người tại đây có thể nhìn thấy

Mà ở trong tấm lưới lớn này, mỗi một sợi tơ đan xen vào nhau đều tản ra tia tia sắc thái, khi thì trong suốt, khi thì rực rỡ, đó

là căn nguyên

Lần đầu tiên, quy tắc, đại đạo lấy loại phương thức trực tiếp này xuất hiện trước mặt mọi người

Chỉ cần mở ra thần thức là có thể cảm nhận được ý nghĩa quy tắc bất đồng từ những phù văn trên tấm lưới lớn kia

Nếu như thần thức bao phủ đại biểu sắc thái của căn nguyên, thì có thể chạm tới được nơi tồn tại của căn nguyên

Quy tắc, đại đạo, đều ở trước mắt danh sách đến từ Tiên giới các ngươi, các ngươi có thể thỏa sức cảm ngộ, có thể đạt được bao nhiêu, thì xem tạo hóa của các ngươi! Trung niên đế bào cười to, tiếng cười mang theo châm biếm, khinh miệt cùng khinh thường

Đạo Thiên vốn định rời đi, nhưng thân thể hắn đột nhiên run rẩy, hắn nhìn lên tấm lưới lớn trên bầu trời, nhìn vào từng tia tia sắc thái đó, hô hấp liền dồn dập

Hắn mở ra thần thức bao phủ bốn phương tám hướng, toàn thân nổ vang, bắt đầu cảm ngộ

Cùng lúc đó, trong Như Phong Giới, các danh sách khác, nội tâm mỗi người đều chấn động, bọn họ cảm nhận được một màn trên bầu trời, nhìn nhau trầm mặc trong giây lát, đột nhiên, các danh sách này từ chỗ đứng của mình bay thẳng tới chỗ trung tâm Thần Miếu

Lâm Thông là người thứ nhất đến, sau khi đặt chân vào nơi này, hắn nhìn lên trên, thân thể lập tức chấn động, rơi vào cảm ngộ

Tiếp theo đó là Hàn Thanh Lôi, Vũ Văn Kiên

người đến cuối cùng là danh sách núi thứ năm đã từng trọng thương bỏ chạy dưới tay Đạo Thiên

Thân thể thanh niên kia hơi mập mạp, thân ảnh mơ hồ, sau khi xuất hiện, tại một góc của trung tâm Thần Miếu, hắn run rẩy nhìn lên bầu trời, cũng chìm vào cảm ngộ

Tất cả danh sách, vào thời khắc này đều tại khu vực trung tâm Thần Miếu cảm ngộ quy tắc và căn nguyên của Như Phong Giới

Duy chỉ có Mạnh Hạo, tất cả những quy tắc, căn nguyên này hắn đều đã hiểu rõ, thời khắc này khi nhìn vào trung niên đế bào, cảm giác nguy cơ trong lòng hắn càng hiện rõ, hắn đang muốn cất bước

Nhưng đột nhiên, vị trung niên đế bào kia rõ ràng không có mắt, lại dường như nhìn thấy động tác của Mạnh Hạo, trong lúc quay đầu, lỗ máu nơi hốc mắt, xa xa nhìn nhau cùng Mạnh Hạo

Đừng có gấp, Mạnh Hạo! Bản đế coi thường ngươi rồi, nhưng sau này sẽ không! Ta hy vọng ngươi có thể càng mạnh hơn nữa

thứ ngươi cần, ta cho ngươi! Trung niên đế bào nhấc chân lên đạp mạnh một bước xuống mặt đất, trong tiếng nổ lớn, khu vực trung tâm Thần Miếu đột nhiên truyền ra tiếng nổ vang trời

Theo tiếng nổ vang, 300 đại đạo cuối cùng của Như Phong Giới, vốn ở trong Thần Miếu, là ban thưởng cuối cùng của Như Phong Giới, chỉ có danh sách mạnh nhất mới có thể bước chân vào bên trong cảm ngộ

Nhưng giờ phút này, khi trung niên đế bào đạp chân xuống, trong tiếng nổ “ầm ầm” phát ra từ Thần Miếu, toàn bộ 300 đại đạo tràn ra hư không, xuất hiện trong không gian này

Ba ngàn quy tắc, ba ngàn đại đạo, vào giờ khắc này số lượng hoàn toàn hoàn chỉnh, cảm ngộ được bao nhiêu thì xem tạo hóa của mỗi người

Thân hình Mạnh Hạo chấn động, giờ khắc này, chẳng những các danh sách kia đang cảm ngộ, mà ngay cả đám người Phàm Đông Nhi cũng đều nội tâm rúng động, tản ra thần thức cảm ngộ những căn nguyên cùng quy tắc quý báu này

Các ngươi là danh sách đến từ Tiên giới, nhưng Tiên giới quá nghiêm khắc với các ngươi

Vốn quy tắc cùng căn nguyên có thể dễ dàng hấp thu , lại cố tình muốn để các ngươi đi tranh đoạt!

Mà bản đế, sẽ không hà khắc với các ngươi như vậy, ba ngàn quy tắc, ba ngàn căn nguyên tại đây toàn bộ đều xuất hiện, các ngươi có thể mặc sức cảm ngộ!

Càng nhiều càng tốt, mỗi cảm ngộ nhiều một đạo căn nguyên, con đường của các ngươi sau này sẽ thuận lợi hơn một phần

Bản đế còn chuẩn bị cho các ngươi một phần đại lễ, là một phần đại lễ mà bất kỳ một danh sách nào , trước đó đều chưa từng đạt được

Một cái thế giới, tồn tại ba ngàn đại đạo, đó là quy tắc sinh mệnh, là pháp tắc thương mang, nhưng không phải là tuyệt đối!

Trên thực tế, bất kỳ một cái thế giới nào, đều có thể xuất hiện đạo căn nguyên thứ ba ngàn lẻ một, là chí cao vô thượng, có vô hạn khả năng, đại biểu cực hạn!

Chỉ có điều, sự xuất hiện của căn nguyên này quá khó, chỉ khi một thế giới sắp diệt vong, mới có một chút khả năng tạo thành

Đó chính là căn nguyên đại đạo chí cao vô thương

của Như Phong Giới đã ngưng tụ ra trong vô vàn kỷ nguyên !

Đây là một căn nguyên đại đạo hoàn chỉnh, là báu vật của Như Phong Giới, là

Thế giới chi đạo!

Bất cứ kẻ nào thu được thế giới chi đạo này, thu được căn nguyên thế giới chí cao vô thượng này, sẽ có thể mở ra một thế giới của riêng mình!

Nó ngay tại bên trong Thần Miếu! Truyền ra tiếng cười của trung niên đế bào , hắn vung tay áo , lập tức một khí tức chí cao vô thượng, từ bên torng Thần Miếu ầm ầm bùng phát

So sánh với nó, tất cả quy tắc, căn nguyên xung quanh đều ảm đạm xuống, giống như đốm lửa so với ánh trăng sáng

Ý chí căn nguyên chí cao vô thượng này lập tức rung chuyển tâm thần tất cả tu sĩ bao gồm cả Mạnh Hạo

Cảm ngộ tất cả ba ngàn quy tắc, ba ngàn căn nguyên, liền có thể đến tranh đoạt một đạo căn nguyên thế giới cuối cùng này!

Bản đế đối với các ngươi rất tốt, chẳng những cho các ngươi cảm ngộ căn nguyên, còn giúp các ngươi tăng nhanh tốc độ cảm ngộ, khí vận Như Phong Giới, bản đế cho các ngươi mượn! Trung niên đế bào trong tiếng cười quỷ dị, hét lớn một tiếng, lập tức từng luồng sáng từ bầu trời phủ xuống, phân biệt rơi vào mỗi người

Được ánh sáng gia trì, kể cả Đạo Thiên, thân thể mỗi người chấn động mạnh, bọn họ có thể bài xích nó, nhưng ai cũng không tình nguyện

Ngay khi ánh sáng bao phủ, mọi người dường như dung hợp với Như Phong Giới , thu được cảm thụ giống như Mạnh Hạo lúc trước

Điều khác biệt là, Mạnh Hạo là đạt được danh sách chi tâm mà thu được, còn những người này có được là nhờ trợ giúp của trung niên đế bào, nhìn như kết quả giống nhau, thực tế lại khác nhau một trời một vực

Trong hoàn cảnh này, việc tăng lên cảm ngộ thật khó mà tưởng tượng

Sẽ giúp bọn họ có tư cách trong khoảng thời gian ngắn cảm ngộ được ba ngàn đại đạo này

Bọn họ tuy biết lời nói cùng hành vi quỷ dị của trung niên đế bào, nhất định là có quỷ kế, giống như mồi câu, nhưng

bọn họ bắt buộc phải nuốt vào mồi câu này

Duy chỉ có Mạnh Hạo, hắn không có nửa điểm chần chờ, lập tức liền bài xích ánh sáng phủ xuống trên thân mình, khiến nó ảm đạm xuống, không thể ảnh hưởng hắn chút nào

Nhưng dù là vậy, Mạnh Hạo cũng như cũ khó có thể chống cự sự dụ dỗ của 300 đại đạo kia sau khi chúng xuất hiện

Hắn hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua trung niên đế bào, trong mắt hàn quang chợt lóe sáng

“Mồi

ta ăn!” Mạnh Hạo tản ra thần thức, vọt thẳng tới 300 đại đạo cuối cùng kia, lập tức cảm ngộ

Theo cảm ngộ, vốn thời khắc này, Niết Bàn Quả đang ở vào trạng thái dung hợp trong thân thể hắn, , theo đó, mỗi lần Mạnh Hạo cảm ngộ được một đạo, liền có thể làm cho dung hợp càng chặt chẽ hơn

Một khi hiểu được ba ngàn đại đạo, quả Niết Bàn Quả thứ hai sẽ không rời khỏi mi tâm của hắn nữa mà vĩnh viễn dung nhập vào cơ thể hắn

Một khắc đó, đại biểu Mạnh Hạo chân chính trở thành La Thiên Tiên

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1489: Khí vận như chất độc

Đây là âm mưu của đế quân! Không phải đường đường chính chính, cũng không phải quang minh chánh đại, nhưng ít ra cũng nói rõ là đưa ra mồi nhử! Tuyên bố cho tất cả mọi người, mồi câu ở chỗ này, ngươi nuốt hay không nuốt! Nhưng, phàm là những người tinh ý, đều có thể nhận ra, trong đó có vấn đề, hơn nữa, còn là vấn đề lớn, ẩn chứa độ nguy hiểm cao, càng quan trọng hơn là, trong thời khắc Như Phong Giới chuyển biến nhanh như vậy, tất cả hành động của đế quân, đều mang cho người ta cảm giác khó mà tưởng tượng nổi

Nhưng

cho dù biết trong đó có quỷ kế, thì mỗi một danh sách cũng không thể chống lại được sự hấp dẫn của mồi nhử đó

Trái lại, Đạo Thiên, Mạnh Hạo lại không như vậy, mục đích hai người bọn họ tới Như Phong Giới là cảm ngộ quy tắc, cảm ngộ căn nguyên của đại đạo

Không phải sau khi hiểu rõ là có được căn nguyên, mà những căn nguyên đó sẽ ngưng tụ trong lòng mỗi người, sau khi bọn họ trở lại Sơn Hải Giới, đối với việc sau này bước chân vào cảnh giới Đạo Cảnh sẽ không còn mơ hồ như trước mà một đường thuận lợi

Giống như việc trong lòng đã có định liệu, từ đó về sau, con đường bản thân sẽ càng rõ ràng hơn khi thực sự đạt được căn nguyên

Mà quan trọng hơn, loại định liệu trước này sẽ thay đổi bản chất của mỗi tu sĩ! Mà càng cảm ngộ được nhiều, trong lòng càng sáng tỏ hơn

Hiểu rõ được ba ngàn đại đạo cũng giống như đốt cháy lên ba ngàn ánh lửa, khi bước chân vào Đạo Cảnh sẽ bùng phát ra lực lượng khó có thể tưởng tượng

Mạnh Hạo mở ra thần thức, bao trùm bốn phương tám hướng, cảm ngộ 300 đại đạo cuối cùng tràn ra từ Thần Miếu

Tất cả danh sách và các tu sĩ Sơn Hải Giới đều đang cảm ngộ, vào thời khắc này, toàn bộ khu vực Thần Miếu một mảnh an tĩnh, chỉ còn lại tiếng cười điên quồng của đế quân vang vọng bốn phương tám hướng

Trong lòng hắn tràn đầy mong đợi, hắn đang đợi những danh sách này thành công cảm ngộ quy tắc cùng căn nguyên

Tung Vô Nhai trầm mặc, hắn nhìn những danh sách kia với ánh mắt phức tạp, khẽ thở dài một tiếng, lại không nói gì

“Căn nguyên, quy tắc, đại đạo!” Thân thể Đạo Thiên chấn động, tiếng cười truyền ra

Cả người hắn tỏa ra khí thế tạo thành một cơn lốc

Vốn hắn đã cảm ngộ được ấn ký thế giới, hiểu rõ 900 căn nguyên đại đạo

Giờ khắc này đạt được sự trợ giúp của trung niên đế bào, khí vận Như Phong Giới gia trì, rốt cuộc cảm ngộ đến 1500 đại đạo

Hắn nhìn thấy được hi vong, thậm chí, ngay cả mơ hồ hắn cũng muốn nhìn rõ bản thân lần thứ mười bước chân vào cảnh giới Cổ Cảnh

“Mồi câu thì như thế nào, ngươi đưa tới bao nhiêu, Trần mỗ liền nuốt vào bấy nhiêu!” Đạo Thiên lộ ra vẻ ngạc nhiên, hắn có thể trở thành danh sách mạnh nhất

Bản thân hắn, dù xét về thực lực hay tâm trí đều cực kỳ xuất sắc, nếu không, trước đó hắn cũng sẽ không nhiều lần đi vòng qua quốc gia thứ ba, không hề bước chân vào lần nào

Thân thể Lâm Thông chấn động, giống như Hàn Thanh Lôi, hắn cũng không thu được ấn ký của thế giới thứ hai, những gì hắn có, chỉ là 300 đạo căn nguyên

Hắn vốn cho rằng bản thân đã hết hi vọng, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn đã cảm ngộ thành công 600 căn nguyên, hơn thế còn không có dừng lại

Mồi câu cũng được, dương mưu cũng tốt, vào thời khắc này, hắn không còn lựa chọn nào khác, là một tu sĩ, có thể không quản hiểm nguy để bản thân trở nên cường đại hơn

Về điểm này, là một trong những danh sách, hắn cũng là như vậy

Thà nói là ưu điểm, không bằng cho đó rằng

Dã tâm! Hàn Thanh Lôi cũng vậy

Vũ Văn Kiên hô hấp dồn dập, hắn nắm giữ nhiều hơn Hàn Thanh Lôi cùng Lâm Thông 300 căn nguyên, giờ đây cũng đã vượt qua một ngàn

Không phải hắn không nhìn thấy Mạnh Hạo, nhưng trong tình huống trước mắt, không có gì quan trọng hơn căn nguyên cùng quy tắc

Còn có thanh niên danh sách của núi thứ năm, hắn thận trọng ở phía xa xa

Nhưng theo cảm ngộ, giờ khắc này hắn tỏ ra hăng hái, thần thức đã sớm mở ra bao phủ toàn bộ không gian

Mỗi người, đều đang cảm ngộ, danh sách cũng vậy, đám người Phàm Đông Nhi cũng thế

Mạnh hạo cũng đang cảm ngộ, ưu thế của hắn là lớn nhất

Giờ khắc này cũng mở ra thần thức bao phủ bốn phương tám hướng, dựa vào ưu thế lớn đó, lập tức đã có chỗ đột phá

2800 đạo! Trong tiếng nổ “ầm ầm”, cả người Mạnh Hạo bùng phát khí thế hình thành cơn lốc xoáy, tràn ra bốn phương tám hướng, khí chất toàn thân xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, khác hoàn toàn so với mọi người nơi đây, hắn dường như càng tự tin hơn

Vào thời khắc này, thân ảnh của hắn tựa hồ cao lớn hơn rất nhiều

Mà trong thân thể Mạnh Hạo là nơi thay đổi lớn nhất

Vốn Niết Bàn Quả hòa tan nhưng không hoàn toàn dung hợp với cơ thể Mạnh Hạo, vào thời khắc này, trong nháy mắt sau khi hắn hiểu được 2800 đạo căn nguyên, Niết Bàn Quả đã cùng hắn dung hợp chặt chẽ hơn

Dường như, cùng với sự cảm ngộ của Mạnh Hạo, trong thế giới của hắn, cháy lên từng đốm lửa, khiến hắn có thể khống chế, nắm giữ Niết Bàn Quả trong tay

Giống như việc hiểu rõ thế giới, cảm ngộ trời đất, thậm chí vào giờ khắc này không phải hắn chủ động dung hợp Niết Bàn Quả mà do Niết Bàn Quả chủ động dung hợp vào bản thân hắn! Trong tiếng nổ vang, đôi mắt Mạnh Hạo giống như những vì sao, lại phảng phất như ẩn chứa cả thế giới

Mạnh Hạo đã cảm ngộ được 2800 đạo, các ngươi phải nhanh lên một chút, bằng không

căn nguyên đại đạo chí cao vô thượng trong trung tâm Thần Miếu, bảo bối của Như Phong Giới đã ngưng tụ ra trong vô vàn kỷ nguyên kia sẽ thuộc về Mạnh Hạo

Mà bản đế, sẽ trợ giúp các ngươi, có thể cho các ngươi mượn khí vận Như Phong Giới, chỉ cần các ngươi lên tiếng, khí vận lập tức lần nữa bao trùm lên người các ngươi! Thanh âm của đế quân mang theo một loại mê hoặc nào đó, tản ra chậm rãi truyền vào trong tai mỗi danh sách

Thân thể Đạo Thiên chấn động, hắn mở mắt ra, trong mắt mang theo tơ máu, đột nhiên nhấc tay đẩy lên trán, “ầm” một tiếng, ấn ký danh sách lộ ra từ mi tâm của hắn, Chí Tôn Pháp phủ xuống phía sau hắn, nhưng không phải tấn công Mạnh Hạo, mà dựa vào đó kích thích tiềm lực bản thân, bất chấp hậu quả, đổi lấy thần thức càng mạnh hơn ầm ầm tản ra

Hắn hét lớn một tiếng

Cho ta khí vận! Theo tiếng nói truyền ra, không trung nổ vang, một luồng sáng càng lớn hơn, chớp mắt rơi vào người Đạo Thiên, bao phủ lấy hắn, bùn đất bay tứ tung tạo thành cơn lốc nổ vang xung quang hắn

Cả người Đạo Thiên run rẩy, nhưng hai mắt hắn lại sáng rực

Trong chớp mắt, hắn cảm thụ được tốc độ cảm ngộ bản thân tăng lên hơn mười lần

1600 đạo, 1800 đạo, 2000 đạo!!! Trong khoảng khắc hiểu rõ được 2000 đạo, Đạo Thiên hô hấp dồn dập, ánh mắt hắn lộ ra vẻ kiên quyết, hắn đã thấy được loại đạo thuộc về bản thân mình! Nó, cho dù vẫn còn mơ hồ, nhưng hắn đã nhìn ra được lối đi cho mình, nhờ vào hai ngàn đạo trong ba ngàn đại đạo thế giới, rốt cuộc ở phương diện ý nghĩa chân chính đã trợ giúp hắn tìm được con đường đi của bản thân mình!

Thì ra là vậy, thì ra là như thế

Ta muốn nhìn cẩn thận hơn một chút, nhìn chuẩn xác hơn một chút! Thân thể Đạo Thiên run rẩy, trong miệng lẩm bẩm, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng

Theo Đạo Thiên kêu gọi khí vận, đám người Lâm Thông từng người cắn răng, đồng thanh lên tiếng, kêu gọi khí vận phủ xuống, càng mở ra tu vi bản thân làm thần thức trở nên cuồng bạo, âm thanh “rầm rầm” vang vọng, từng luồng sáng phủ xuống rơi vào trên người đám người Lâm Thông khiến bọn họ toàn thân run rẩy, vẻ mặt dữ tợn, lực lượng khí vận tràn ngập toàn thân , điều này đối với cảm ngộ của bọn họ mang đến trợ giúp không thể tưởng tượng

Cảm ngộ của bọn họ trong phút chốc tăng trưởng mạnh, đặc biệt là Lâm Thông, nội tâm hắn cuồng ngạo, thua dưới tay Mạnh Hạo, hắn không cam lòng, vào thời khắc này, hắn gào thét, không tiếc hết thảy, kêu gọi khí vận phủ xuống còn nhiều hơn so với Đạo Thiên

Ánh sáng chung quang hắn chừng trăm trượng, bao trùm bốn phương tám hướng, tốc độ cảm ngộ của hắn vào giờ phút này đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi, trong nháy mắt đã đột phá một ngàn, rồi sau đó 1200 đạo, 1500 đạo, 1800 đạo, cho đến 2000 đạo, trở thành danh sách hiểu được 2000 đạo thứ ba tiếp sau Mạnh Hạo cùng Đạo Thiên

“Mạnh Hạo, ta sẽ không yếu hơn ngươi!” Lâm Thông dữ tợn, nội tâm đang gào thét, cả người hắn chấn động, vào thời khắc này thế giới của hắn dường như bị cưỡng ép mở rộng ra, ý thức của hắn càng rõ ràng hơn, ánh mắt càng sáng hơn

Con đường ta đi vốn đã sai rồi, nó không đi đến được cuối cùng, thì ra là vậy, thì ra Tiên

là như vậy! Hắn lẩm bẩm, cũng không biết hắn nhìn thấy thứ gì, nhưng

đột nhiên cười dài

Hàn Thanh Lôi cắn răng, hắn nhìn Lâm Thông như vậy, nhìn thấy Đạo Thiên cũng thế, loại đối lập này tạo thành khích lệ mãnh liệt trong lòng hắn, thần sắc hắn tỏ ra không tiếc bất cứ giá nào, cho dù biết rõ không ổn, nhưng cũng dùng cách kêu gọi khí vận đó để tăng lên

Trong tiếng nổ "ầm ầm", cảm ngộ của hắn tăng mạnh, dù cho vẫn chưa đạt đến 2000 đạo, nhưng cũng giống như Đạo Thiên cùng Lâm Thông, đã hiểu rõ con đường của bản thân mình

Về phần Vũ Văn Kiên, hắn đang chần chờ, chưa xác định được; còn có thanh niên danh sách của núi thứ năm, hắn cũng đang vùng vẫy

Cũng chính vào lúc này, cả người Mạnh Hạo chấn động, khí tức của hắn làm cho thiên địa biến sắc, gió lốc cuốn lên, trong mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ dị, hắn cảm ngộ được

2900 đạo! Khoảng cách ba ngàn đại đạo, chỉ kém 100!!! Khí tức của hắn chợt biến đổi, càng đặc biệt hơn là cả người hắn dường như muốn siêu phàm thoát tục, phiêu dật phi phàm! Cũng có tiên khí nồng đậm ầm ầm tản ra, khí thế cả người Mạnh Hạo làm cho người khác ngay khi nhìn vào sẽ có cảm giác mê hoặc sùng bái! Thậm chí, các danh sách và tu sĩ xung quang càng chấn động hơn là giờ khắc này, dưới chân Mạnh Hạo, từng phiến cỏ xanh, từng đóa hoa tươi cứ thế tự nhiên sinh trưởng nở rộ đầy đất, mùi hương phiêu tán ra xung quanh, còn có sen xanh mọc lên ở phía xa

Người đạt được đạo, một người đắc đạo gà chó lên trời, một người ngộ đạo, sen mọc cỏ xanh! Nội tâm Phàm Đông Nhi chấn động, nàng nhìn Mạnh Hạo, la lên thất thanh

Thời khắc này, nếu là có cường giả Đạo Cảnh nhìn thấy một màn như vậy, nhất định sẽ sợ hãi, rúng động, bởi vì, loại dị tượng này, cho dù là

Đạo Cảnh, cũng rất ít có người có thể làm được! Mà lúc này, trong cơ thể Mạnh Hạo, dung hợp Niết Bàn Quả đã đến thời khắc cuối cùng, hòa tan vô hạn trong thân thể hắn, dung hợp cùng huyết mạch, linh hồn của hắn, dường như vĩnh viễn trở thành một phần của thân thể hắn! Về phần con đường cùng hình ảnh mà Đạo Thiên cùng Lâm Thông cùng với Hàn Thanh Lôi nhìn thấy, Mạnh Hạo chưa từng thấy được, bởi vì hắn không có gọi khí vận Như Phong Giới đến từ đế quân, mà chỉ tự mình ngộ đạo

Trong nội tâm hắn, có lẽ nguyên nhân là cái tâm của danh sách , có nguy cơ mãnh liệt đối với khí vận Như Phong Giới hiện nay

Hắn thậm chí để bản thân cảm ngộ chậm một chút, cũng không kêu gọi khí vận phủ xuống

Mạnh Hạo đã ngộ ra 2900 đạo, chỉ kém 100 đạo cuối cùng

Nếu các ngươi không nhanh lên một chút, hết thảy sẽ chậm! Thanh âm đế quân ẩn chứa lực lượng mê hoặc, vang vọng bốn phương tám hướng, khiến nội tâm mỗi người chấn động

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1490: La Thiên Tiên vĩnh hằng

Bên ngoài Sơn Hải Giới, trong hư không vô tận đen như mực, mặt đất Như Phong Giới đang với tốc độ kinh người không ngừng bay lên không trung. Theo dâng lên, hư không dường như vặn vẹo, tầng tầng sóng gợn ầm ầm khuếch tán ra bốn phía.

Dần dần, có thể nhìn thấy, ở trong hư không bên trên dường như có một tầng vách ngăn vô hình. Vách ngăn này vốn ẩn giấu không thấy, nhưng giờ này, theo Như Phong Giới đến gần, sóng gợn vách ngăn sáng lấp lánh, xuất hiện một chút lõm xuống, rồi lộ ra một tấm lưới cực lớn bao trùm hư không, không nhìn thấy đầu cuối.

Tấm lưới này thoắt ẩn thoắt hiện, trên đó có vô số tia chớp trôi đi, tiếng nổ ầm ầm truyền khắp bốn phía.

Tại phía sau tấm lưới là một mảnh hỗn độn, có vô số ánh sáng lóng lánh, mơ hồ, dường như tồn tại những thế giới khác.

Mà tấm lưới lớn này bao trùm toàn bộ bên trên Sơn Hải Giới, trấn áp chặt chẽ... nơi này.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, ở Như Phong Giới xa xa, có hai luồng sáng đang phát ra hào quang rực rỡ, không ngừng đụng chạm vào nhau, mỗi một lần đụng chạm đều làm cho hư không sụp đổ, nhưng cũng nhanh chóng khép lại.

- Hải Mộng! Thương thế của ngươi thủy chung chưa có bình phục, mặc dù ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng kềm chế ngươi một chút thời gian, có thể làm được... ngươi cần gì phải làm khó ta! Từ trong một vầng

sáng nơi đó, chậm rãi truyền ra thanh âm thương tang cổ xưa, mang theo ý mệt mỏi.

Nhưng mệt mỏi, không phải vì đấu pháp lẫn nhau, mà là phát ra từ nội tâm ảm đạm đối với sinh mệnh vì đã sống quá lâu quá lâu.

- Như Phong! Là ngươi làm khó ta!

Bỗng nhiên truyền ra thanh âm của nữ nhân áo trắng Hải Mộng Chí Tôn, lạnh như băng.

- Ta đầu tiên là người chủ Như Phong, sau đó mới là một trong Chủ Tể Tiên giới trước kia... Đã bao nhiêu năm qua, ta muốn mang thế giới của ta... tìm kiếm giải thoát, là sai hay sao?

- Năm đó khi ba ngàn giới phản bội, cũng đều nói như vậy!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, trận chiến giữa hai người lần nữa triển khai. Hai luồng sáng rực rỡ kia va chạm nhau nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế, nếu quan sát cẩn thận thì bất kỳ một lần va chạm nào giữa bọn họ, đều đủ để bầu trời sụp đổ, để hư không vỡ vụn. Thậm chí cho dù cường giả Đạo Cảnh, nếu ở khoảng cách gần một chút sẽ bị liên lụy, cũng sẽ lập tức bị thương nặng, tệ hơn là hình thần câu diệt cũng không phải không có khả năng.

Mà trong lúc bọn họ đấu với nhau, tấm lưới lớn bên trên hư không kia, theo Như Phong Giới không ngừng tới gần, tấm lưới càng lõm xuống. Mơ hồ, trong hỗn độn phía sau tấm lưới có thể nhìn thấy... dường như có một thân ảnh khổng lồ thoắt ẩn thoắt hiện.

Có thân ảnh, giống như người khổng lồ, ánh mắt như tia chớp; có lại là hình thú, thân rắn đầu rồng, phun ra nuốt vào trong mây mù; còn có, thân ảnh mặc kim giáp, dường như Chiến Tiên, cầm trong tay kiếm lớn, mắt lạnh nhìn trận chiến dưới tấm lưới.

Còn có một hư ảnh mơ hồ, dường như là một lão già, cưỡi trên lưng con trâu trắng, hình như đang khẽ thở dài.

Chỗ xa hơn, còn có một người khổng lồ ba đầu sáu tay, toàn thân đen như mực, trong mắt mang đầy sát cơ, ngoài thân thể uy áp ngút trời.

Những người này, chính là cường giả của 33 Thiên, thời khắc này đều tới đây, nhìn chăm chú vào Như Phong Giới, nhìn chăm chú trận chiến giữa Hải Mộng và Như Phong.

Không ai bước ra tấm lưới lớn đi trợ giúp, chỉ là đứng nhìn, dường như đang xác định... Như Phong Chủ Tể này đã từng giết chóc ngập trời, tạo thành vô số hủy diệt đối với 33 Thiên của bọn họ, có thật sự làm phản... hay không?

Có thật Như Phong Giới muốn thoát khỏi Sơn Hải Giới, trở thành Thiên thứ 34... hay không?

Trừ chăm chú theo dõi trận chiến giữa Như Phong Chủ Tể và Hải Mộng Chí Tôn, ánh mắt của những tồn tại này, thi thoảng cũng nhìn về phía Như Phong đại địa đang cấp tốc dâng lên kia... bọn họ có thể thấy rõ ràng mọi chuyện xảy ra trên mặt đất này, bao gồm đám người Mạnh Hạo đang cảm ngộ quy tắc cùng pháp tắc.

Trong đó, thân ảnh to lớn ba đầu sáu tay kia, trong mắt hắn mang đầy sát ý, mang rét lạnh... mà nhiều nhất là nhìn... Mạnh Hạo!

Trên mặt đất Như Phong, bốn phía trung tâm Thần Miếu, theo sóng âm của đế quân vang vọng, tốc độ cảm ngộ của đám người Đạo Thiên càng nhanh hơn. Nhất là Đạo Thiên, hắn không cam lòng luôn bại dưới tay Mạnh Hạo... Thời khắc này hai mắt hắn đỏ thẫm, cho dù biết rõ không nên thu nhận khí vận đến từ đế quân Như Phong, nhưng hắn vẫn cắn mạnh răng một cái.

- Khí vận! Hắn gầm nhẹ, đế quân cười to, phất tay, lập tức ánh sáng trên người Đạo Thiên ầm ầm bạo phát, ngập trời, dường như bản thân hắn trở thành một nguồn sáng từ bầu trời phủ xuống... Thế nhưng người ta không biết là ánh sáng rơi vào trên người của Đạo Thiên, hay là ánh sáng của bản thân hắn chiếu xuống ngập trời.

Tiếng động rầm rầm phát ra từ toàn thân Đạo Thiên, hắn ngửa mặt lên trời rống một tiếng, lực lượng thần thức điên cuồng nổi lên, so với vừa rồi, lại cường hãn nhiều hơn gấp mười, chớp mắt một cái, liền cảm ngộ đến 2200 đạo căn nguyên.

Điên cuồng kéo lên!

2400 đạo!

2600 đạo!

2800 đạo!

Đạo Thiên hoàn toàn bạo phát, khí thế toàn thân hắn bất đồng với người khác, còn có gió lốc nổ vang, trong mắt hắn phát sáng, toàn thân chấn động, hắn thấy được con đường của mình, thấy được phương hướng của mình!

Cùng lúc đó, Lâm Thông sớm đã bất chấp tất cả... Thời khắc này hắn gầm nhẹ, truyền ra tiếng cười của đế quân, phất tay, ánh sáng phủ xuống toàn thân Lâm Thông, Lâm Thông cả người run rẩy, trên trán nổi vồng gân xanh, thi triển Chí Tôn Pháp, trong tiếng nổ vang tốc độ cảm ngộ của hắn gần với Đạo Thiên, từ 2000 đạo, thời khắc này trực tiếp nhảy lên tới 2500 đạo.

Sau đó là Hàn Thanh Lôi, chỉ trong nháy mắt, hắn cảm ngộ vượt qua 2000 đạo.

Mà danh sách núi thứ năm kia, cắn răng một cái, ầm một tiếng, hắn gầm nhẹ kêu gọi khí vận, lần nữa truyền ra tiếng cười của đế quân, ánh sáng phủ xuống, tốc độ cảm ngộ của danh sách núi thứ năm tức thì bùng phát, cũng đột phá 2000 đạo.

Duy chỉ có... Vũ Văn Kiên, hắn còn đang chần chờ, hắn nhìn thấy Mạnh Hạo nơi đó vốn cũng không có triệu hoán khí vận, thần thức còn chủ động bài xích cắt đứt... Với mức thân quen giữa hắn và Mạnh Hạo, hắn mơ hồ cảm nhận được Mạnh Hạo chọn lựa như vậy, tất có đạo lý.

Thời khắc này trong rối tung, Vũ Văn Kiên cắn răng một cái, trong mắt lộ ra ý quyết đoán, nhưng hắn không có kêu gọi thêm khí vận, mà chỉ duy trì tốc độ giờ này, dưới trình độ khí vận nhất định đó hắn cảm ngộ căn nguyên.

Thời gian trôi qua, sau mười mấy hơi thở, toàn thân Mạnh Hạo chấn động ầm ầm, trong hai mắt của hắn lộ ra tia sáng trước nay chưa từng có. Hắn hít sâu một hơi, thiên địa run rẩy, bốn phương tám hướng nổ vang, sấm sét nổ tung, dường như khí tức cả thế giới, trong một chớp mắt này đều bị Mạnh Hạo hấp thu vào trong miệng.

Thân thể hắn nổ vang, trực tiếp bành trướng đến hơn 70 trượng, vẫn còn tiếp tục... Giờ khắc này một khí thế cuồng bạo từ trên người hắn bùng phát ngập trời.

3000 đạo!!!

Đúng lúc này Mạnh Hạo cảm ngộ căn nguyên, hoàn toàn đạt tới... 3000 đạo!!!

Không nhiều thêm một đạo, không ít đi một đạo!

Ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo cảm ngộ 3000 đạo căn nguyên, hắn giống

như đốt cháy lên 3000 ngọn lửa, chiếu sáng tất cả con đường, chiếu sáng thế giới nội tâm, thổi tan tất cả mê mang.

Toàn thân của hắn ánh sáng xanh ngập trời, ánh sáng màu xanh đó đại biểu tôn cao, đại biểu... La Thiên Tiên!!!

Trong cơ thể hắn, vào giờ khắc này cũng xuất hiện biến hóa long trời lở đất, quả thứ hai Niết Bàn Quả triệt để dung hợp với xương cốt, máu tươi, linh hồn... cùng với hết thảy toàn thân của hắn... là dung hợp chân chính!

Không còn tạm bợ như trước, không còn thoát khỏi mi tâm... mà chân chính trở thành La Thiên Tiên vĩnh hằng: từ nay về sau không có hạn chế thời gian; từ nay về sau, bất cứ lúc nào, Mạnh Hạo đều là... La Thiên Tiên cường hãn!

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời rống lớn, thân thể trong tiếng nổ ầm ầm lần nữa bành trướng, từ hơn 70 trượng thẳng đến 100 trượng... nhưng ngay chớp mắt lớn thành người khổng lồ trăm trượng, không ngờ lại bắt đầu rút nhỏ.

Có lẽ, đó không phải là rút nhỏ, mà là nén ép!

Theo nén ép, trong cơ thể Mạnh Hạo truyền ra tiếng động ầm ầm, ánh sáng xanh càng thêm rực rỡ, mà khí thế của hắn cũng đang không ngừng dâng lên, tu vi của hắn tăng tiến vùn vụt!

123 đường tiên mạch trong cơ thể hắn, giờ khắc này toàn bộ hòa tan, trở thành một đường duy nhất, thậm chí thoạt nhìn không có gì khác biệt với tu sĩ tầm thường... Đây là trở lại nguyên trạng, trên ý nghĩa nào đó đây là lột xác sinh mạng!

Nhìn như một dạng, nhưng trên thực tế, về bản chất lại hoàn toàn khác nhau.

Thậm chí có thể nói, chỉ có giờ khắc này, mới xem như Mạnh Hạo đi lên tiên lộ của chính hắn, một điểm mốc quan trọng to lớn!

Tiên!

La Thiên Tiên!

Tiếng thét dài của Mạnh Hạo truyền khắp bầu trời, thế giới run rẩy, Phàm Đông Nhi cùng Bối Ngọc, còn có các tu sĩ Sơn Hải Giới không phải danh sách kia, vào giờ khắc này đều run rẩy, thậm chí trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, dường như bọn họ nhìn thấy thần thánh, thấy được tiên thần, thấy được thân ảnh làm cho bọn họ không cách nào nhìn thẳng, thậm chí từ đáy lòng xuất hiện ý sùng bái.

Không biết là người nào đầu tiên quỳ xuống, rất nhanh, bao gồm Phàm Đông Nhi ở bên trong, các tu sĩ Sơn Hải Giới, lại toàn bộ hướng về phía Mạnh Hạo quỳ bái.

Giờ khắc này, ánh sáng xanh của Mạnh Hạo trở thành một cột sáng xông thẳng lên tận trời, khiến cho Như Phong Giới dù đang trong kịch biến, cũng đều chú ý vào ánh sáng xanh của Mạnh Hạo.

Danh sách cũng bị ảnh hưởng; Tung Vô Nhai trong mắt lóe sáng, thân thể run nhè nhẹ; đế quân cũng hít một hơi lạnh, hắn không có cặp mắt, thế giới của hắn vốn hắn là đen như mực, nhưng giờ này, trong thế giới của hắn bất ngờ xuất hiện ánh sáng xanh, xuất hiện một thân ảnh màu xanh!

Cùng lúc đó, bên ngoài Như Phong đại địa, ở bên trên phía sau tấm lưới lớn lõm xuống kia, các thân ảnh che giấu trong mây mù hỗn độn, cũng lập tức truyền ra tiếng kinh hô.

- Ánh sáng xanh này...

- La Thiên Tiên!!!

- Trong Sơn Hải Giới, không ngờ... xuất hiện một La Thiên Tiên!!!

- Không có khả năng! Huyết mạch La Thiên Tiên năm đó đã bị tàn sát, không có khả năng còn xuất hiện!

- Người này là ai... Từ sau tấm lưới lớn bên kia truyền ra một loạt tiếng kêu khó tin, rồi những ánh mắt kia, trong phút chốc đều rơi vào trên mặt đất Như Phong Giới, rơi vào trên người Mạnh Hạo.

Nhất là thân ảnh to lớn ba đầu sáu tay đen như mực kia, trong mắt lại có sát cơ ngập trời, giống như ngọn lửa.

Ngay cả hai người Như Phong cùng Hải Mộng đang chiến đấu trong hư không bên ngoài Như Phong Giới, giờ khắc này cũng đều không thể không quay nhìn, thấy được giờ khắc này ánh sáng xanh bên trong Như Phong Giới xông lên tận trời, xông vào hư không.

Ánh sáng xanh này, dường như muốn nói cho cả thế giới, nói cho tất cả mọi người:a La Thiên Tiên... lần nữa xuất hiện trên Sơn Hải Giới, xuất hiện ở Tiên giới!!!

- Hắn rất tốt! Như Phong Chủ Tể thu hồi ánh mắt, như có điều suy nghĩ lên tiếng.

- Không chỉ là La Thiên Tiên! Hải Mộng Chí Tôn nhàn nhạt lên tiếng, vung tay một cái, trong tiếng nổ “ầm ầm”, cuốn về phía Như Phong, hai người tái chiến...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1491: Danh sách tái chiến Mạnh Hạo

Hào quang màu xanh phóng lên ngập trời!

Thân thể Mạnh Hạo không ngừng áp xúc, từ 100 trượng giảm xuống 50 trượng, mà tu vi của hắn, vào giờ phút này cũng bạo phát kéo lên, khí thế như đại hồng thủy.

Trong chớp mắt, thân thể Mạnh Hạo từ 50 trượng đạt tới vóc dáng như người bình thường, khí thế của hắn lúc này khiến cho toàn bộ bầu trời cơ hồ đều biến thành màu xanh biếc.

- Trời xanh...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong đầu của hắn nổ vang, hiện lên một loại cảm giác sáng tỏ, đây là dị tượng, là kịch biến tất yêu sẽ xảy ra khi La Thiên Tiên xuất hiện trên thế gian.

Đây cũng là thần thông thiên phú La Thiên Tiên!

Trời xanh!

Trời xanh tỏa sáng, ý chí giáng lâm!

Vào lúc này, tại Sơn Hải Giới cách đó vô cùng xa cũng đang chấn động, bởi vì chuẩn xác mà nói, cho dù hiện tại Như Phong Giới đang ở trong hư không đen như mực, nhưng nó... vẫn thuộc về Sơn Hải Giới!

Mà La Thiên Tiên của Mạnh Hạo, ảnh hưởng tới... toàn bộ thế giới.

Trong chớp mắt này, toàn bộ chín vùng biển của Sơn Hải Giới đều trở nên sôi trào, không ngừng gầm thét, ngoại trừ Đệ Cửu Hải ra, vô số hải thú ở các vùng biển khác đều cảm nhận được một loại phấn chấn không hiểu. Mà Đệ Cửu Hải... thì đang run rẩy, không chỉ là những hải thú của Đệ Cửu Hải run rẩy, mà còn có bản thân Đệ Cửu Hải run rẩy!

Trong nội tâm của nó xuất hiện cảm giác hoảng sợ không áp chế được.

Trong lúc mơ hồ, màu sắc Đệ Cửu Hải như cũng bị biến đổi, trở thành màu xanh, mà những hải thú hải yêu trên Đệ Cửu Hải kia, phàm là những tên đã từng lộ ra địch ý với Mạnh Hạo, trong chớp mắt trên trán đều hiện lên một ấn ký màu xanh, ấn ký lóe lên vài cái rồi biến mất, nhưng dù vậy, loại khí tức diệt tuyệt và khủng khiếp kia vẫn tràn ra ngập trời.

Bởi vì, nơi này, năm xưa Mạnh Hạo đã từng có lời thề, nơi này, dường như vĩnh hằng vẫn đang vang vọng đại nguyện của hắn.

Đang run rẩy, còn có yêu tu nhất mạch bên trong Cửu Hải Thần Giới, trong lòng bọn chúng đều hoảng sợ, mơ hồ cảm nhận được tai họa, một trận hạo kiếp sắp phủ xuống đầu.

Chín tòa núi lớn trên Sơn Hải Giới cũng đang chấn động, nổ vang.

Giờ phút này, tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới đều mơ hồ cảm nhận được điều gì đó, khó có thể hình dung đó là cảm giác gì, bọn họ chỉ cảm thấy, dường như ở một nơi rất xa xăm vừa xuất hiện một xuất hiện tồn tại khiến cho bọn họ kính sợ vậy.

Sơn Hải chấn động, bốn phương tám hướng nổ vang, nhất là Nam Thiên Tinh, ở đó ánh sáng xanh phát ra vô tận, có thể thấy được rõ ràng, ánh sáng kia chính là từ Nam Thiên Đại Địa truyền ra, từ mỗi một nơi Mạnh Hạo đã từng lưu lại, tỏa sáng ngập trời.

Đông Thắng Tinh cũng vậy.

Bên trong Đệ Bát Sơn Hải, Kháo Sơn lão tổ vốn đang trôi nổi trong hư không, thời khắc này khẽ run lên, phần đất Triệu Quốc trên lưng của hắn cũng đang phát ra hào quang xanh biếc rực rỡ.

Mà kinh người nhất, chính là nơi Hứa Thanh đang khoanh chân tĩnh tọa ở quốc gia thứ tư. Xung quanh nàng tỏa ra hào quang xanh biếc chói lòa, khiến những lão bà ở gần đó thất kinh, khiến cho Sơn Hải chủ Địa Tạng cũng phải mở mắt ra.

- La Thiên Tiên...

Cùng với chấn động ở Sơn Hải, nhật nguyệt tinh cầu trong chớp mắt này cũng dừng lại, như muốn thoát khỏi Cửu Đại Sơn Hải, bay về hướng truyền ra khí tức La Thiên Tiên.

Trong khi đó, tại xung quanh trung tâm Thần Miếu Như Phong Giới, toàn thân Mạnh Hạo phát ra hào quang màu xanh biếc vô tận, hắn hít sâu một hơi, lẩm bẩm.

- 2 quả Niết Bàn Quả lúc trước ta đã dung hợp cũng không phải của bản thân, mà là của lão tổ đời thứ nhất.

- Lần dung hợp tiếp theo... mới chính là Niết Bàn Quả thuộc về ta! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, bước ra.

Theo tiếng sấm chớp “ầm ầm” vang vọng, Mạnh Hạo bước ra một bước, xuất hiện ở bên ngoài Thần Miếu, hắn nhấc tay phải lên, đánh ra một trảo về phía trung tâm Thần Miếu.

Mục đích của hắn, chính là...căn nguyên đại đạo chí cao vô thượng duy nhất bên trong Thần Miếu này!

“Ầm” một tiếng, trung tâm Thần Miếu chấn động mạnh. Một chưởng này của Mạnh Hạo ẩn chứa lực lượng La Thiên Tiên, nhưng không ngờ vẫn không thể phá sập trung tâm Thần Miếu, chỉ có thể khiến Thần Miếu truyền ra tiếng răng rắc, xuất hiện một vết nứt.

Mạnh Hạo nhíu mày, hắn cảm thấy không hài lòng. Nhưng đế quân ở phía xa thấy vậy thì đại biến, hắn không thấy được thế giới, nhưng lại có thể thấy được hào quang xanh biếc tràn ngập trên người Mạnh Hạo, ngoài ra hắn còn thấy được trung tâm Thần Miếu thần thánh trong thế giới của hắn.

- Không... không ngờ hắn có thể khiến trung tâm Thần Miếu nứt ra, loại tu vi này...loại chiến lực này... hắn đã là có thể so với Cổ Cảnh đỉnh phong, chỉ kém Chuẩn Đạo nửa bước!

Cùng lúc đó, Đạo Thiên gào thét, trong lòng nôn nóng, mượn khí vận truyền tới cơ thể, lần nữa bạo phát tăng lên năng lực cảm ngộ!

2900 đạo!

3000 đạo!

Bất ngờ hắn cũng đạt tới 3000 đạo, ngửa mặt lên trời thét dài, trong mắt của hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị, chưa bao giờ hắn cảm thấy con đường tương lai rõ ràng như lúc này. Khí thế của hắn tăng cao, toàn thân truyền ra tiếng lách cách vang dội, vào lúc này, tu vi của hắn không ngờ cũng ầm ầm bạo phát, không ngừng nâng lên, chỉ trong chớp mắt đã mạnh mẽ hơn rất nhiều so với trước đó.

Đây là tác dụng của việc thần niệm được thông suốt, tìm ra được con đường của mình, cải biến hệ thống tu hành của bản thân, từ đó bước trên con đường chính xác, tu vi bạo phát.

Khí thế của hắn phát ra ngập trời, nhoáng lên một cái hóa thành cầu

vồng, lao thẳng tới trung tâm Thần Miếu.

- Mạnh Hạo, đại đạo chí cao vô thượng này, là của Đạo Thiên ta rồi!

Tốc độ hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã bay tới gần Mạnh Hạo, vung tay một cái, trước mặt hắn lập tức xuất hiện một cái thủ ấn to lớn, thủ ấn kia ầm ầm xuất hiện như che khuất trời xanh, đánh mạnh về phía Mạnh Hạo.

- Cút ngay! Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, tay phải vung mạnh lên, lập tức hào quang màu xanh tỏa sáng ngập trời, như thể tất cả ánh sáng trên thế giới, đều trở thành màu xanh hết vậy.

Hai mắt Đạo Thiên trợn tròn, tỏ ra không thể tin nổi. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, hắn máu tươi phun ra, toàn thân như diều đứt dây văng ra sau.

- Ngươi... ngươi... Đạo Thiên hoảng sợ, hắn chợt phát hiện, không ngờ Mạnh Hạo so với trước đó còn mạnh hơn, cho dù mình cũng đã trở nên cường đại hơn rất nhiều, nhưng khi đối mặt với Mạnh Hạo vẫn không bằng.

Gần như ngay khi Đạo Thiên lui về phía sau, Lâm Thông liền ngửa mặt lên trời thét dài, toàn thân nổi lên gió lốc ầm ầm, không ngờ hắn cũng đã cảm ngộ đến ba ngàn đại đạo. Hai mắt hắn lộ ra kỳ quang, khí thế tăng cao, tu vi bạo phát, nhoáng lên một cái, cũng xông về phía Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo!

Hắn vừa gầm nhẹ vừa phóng tới gần, tay phải nhấc lên, lập tức từng mảng âm hồn gào thét hiện ra, trở thành tử khí màu xám tro che phủ trời đất, hóa thành một thanh trường thương khổng lồ, “ầm ầm” phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo liền cách không phát ra một chỉ. Thiên lôi cuồn

cuộn, hào quang xanh biếc chói mắt, trường thương màu xám tro ầm ầm sụp đổ, toàn bộ vỡ vụn, chia năm xẻ bảy. Lâm Thông phun ra máu tươi, lui mạnh về sau, trên mặt hiện ra vẻ hoảng sợ cùng không thể tin nổi.

Mạnh Hạo không thèm nhìn Đạo Thiên và Lâm Thông, tay trái nâng lên, lần nữa vỗ về phía trung tâm Thần Miếu.

Ầm!!! Tòa Thần Miếu rung chuyển, xuất hiện hàng loạt vết nứt, mặt đất xung quanh bắt đầu sụp xuống.

Không ngờ hắn lại muốn cưỡng chế phá sập tòa Thần Miếu, cướp đoạt đại đạo chí cao vô thượng duy nhất bên trong!

- Không thể để hắn thu được đại đạo chí cao vô thượng kia, mỗi người chúng ta đều có cơ hội chiếm được nó, Lâm Thông, liên thủ với ta đồng loạt ra tay!

Ánh mắt Đạo Thiên hiện ra vẻ lạnh lùng, Mạnh Hạo đã chiếm được Danh Sách Chi Tâm, nếu còn chiếm được đại đạo căn nguyên chí cao vô thượng duy nhất của thế giới này, thì hắn sẽ hoàn toàn xứng đáng trở thành người mạnh nhất trong danh sách Sơn Hải Giới!

Mà mức độ mạnh mẽ kia, rất có thể chính là mạnh nhất ở cảnh giới Tiên Cảnh trong số danh sách từ xưa đến nay!

Đạo Thiên rống lớn, bỗng nhiên bay ra, hắn phất tay một cái, Chí Tôn Pháp xuất hiện, bất ngờ mở ra cuốn tranh kia. Bóng người lặng yên như pho tượng bên trong, dường như muốn ngẩng đầu lên.

Sát khi Lâm Thông tràn ngập, giữa hắn cùng Mạnh Hạo sớm đã ở thế bất lưỡng lập, Mạnh Hạo phá đạo tâm của hắn, để lại trong nội tâm của hắn bóng ma không thể chiến thắng, nếu lần này hắn không thu được ba ngàn đại đạo, thấy rõ được con đường tương lai, chỉ sợ ngay cả dũng khí để ra tay cũng không có. Thời khắc này hắn hung hăng nghiến răng một cái,

rống giận lao tới, phất tay thi triển ra Chí Tôn Pháp.

Gần như ngay khi hai người bọn hắn vừa lao ra, Hàn Thanh Lôi cũng ngửa mặt lên trời thét dài, hắn là người thứ tư cảm ngộ được ba ngàn căn nguyên. Thời khắc này khí thế hắn bộc phát, tu vi không ngừng kéo lên, hắn quay ngoắt đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, nhoáng lên một cái lao thẳng tới Mạnh Hạo, cùng lúc đó, hắn liền phất tay một cái, xung quanh lập tức hiện ra vô tận hài cốt kèm theo Thanh Lôi, cuồn cuộn đánh tới.

- Mạnh Hạo, ta muốn tái chiến với ngươi!

Ba đại danh sách đồng thời ra tay, liên thủ chiến đấu với Mạnh Hạo!

Ba người này, bất kỳ một ai đều là tồn tại nổi bật như mặt trời sáng chói, bất kỳ một ai đi ra ngoài, đều có thể khiến cho tất cả tu sĩ chấn động. Sức mạnh của bọn họ, đã sớm siêu thoát cảnh giới hiện có của bản thân, cho dù là Cổ Cảnh sơ kỳ hay hậu kỳ, khi đối mặt với bọn họ cũng sẽ sợ hết hồn hết vía.

Nhưng tu vi hiện tại của Mạnh Hạo, đã có thể so với Cổ Cảnh đỉnh phong, chỉ kém Chuẩn Đạo nửa bước, một khi hắn lại dung hợp thêm một quả Niết Bàn Quả nữa, hắn thậm chí có thể chiến đấu một trận với Chuẩn Đạo đại năng.

Mà nếu hắn dung hợp quả Niết Bàn Quả thứ tư, tu vi đột phá từ Tiên nhập Cổ, thì cho dù khi đó hắn là Cổ Cảnh, nhưng đối mặt Đạo Cảnh, hắn cũng có sức đánh một trận.

Phải biết rằng bất kỳ một vị Đạo Cảnh nào, tại Sơn Hải Giới, đều là nhân vật cấp bậc lão tổ của một tông môn, gia tộc nào đó.

Có thể nói, giờ phút này, Mạnh Hạo đã đạt đến trình độ kinh khủng khiến mọi người phải rúng động, không dám xem thường chút nào.

Đối mặt với ba vị danh sách đánh tới, toàn thân Mạnh Hạo phát ra hào quang sáng chói, vẻ mặt bình tĩnh không giận mà uy, hắn đứng ở nơi đó, chính là La Thiên Tiên.

- Ta đã từng là thiên kiêu vượt trên tất cả những thiên kiêu của Đệ Cửu Sơn Hải, mà hôm nay... ta sẽ trở thành thiên kiêu vượt trên tất cả những thiên kiêu của... Sơn Hải Giới! Vừa dứt lời, Mạnh Hạo liền nhoáng lên một cái, phóng thẳng tới ba người Đạo Thiên. Trong khoảng khắc khi 4 người sắp va chạm với nhau, Mạnh Hạo liền điểm một chỉ lên người Hàn Thanh Lôi.

Hàn Thanh Lôi hét thảm, Chí Tôn Pháp sụp đổ, phun máu lui về sau.

Mạnh Hạo lại đánh ra một chưởng tới trước mặt Lâm Thông, chỉ một chưởng đơn giản, lại khiến cho thiên địa biến sắc. Bàn tay của hắn trực tiếp thay thế thế giới của Lâm Thông, Chí Tôn Pháp của Lâm Thông trực tiếp tan nát, không ngờ lại không thể kháng cự chút nào, phun ra máu tươi, vừa hét thảm vừa bị cuốn ngược lại.

Hết thảy chuyện này xảy ra nhanh như chớp, Mạnh Hạo lại nghiêng người, đánh ra một quyền về phía Đạo Thiên,!

Một quyền vừa ra, trời long đất lở, Đạo Thiên mở cuốn tranh ra, pho tượng bên trong tràn ra sát khí ngập trời, nhưng cuốn tranh chưa kịp hoàn toàn lộ ra, Mạnh Hạo đã chớp chớp hai mắt nhìn Đạo Thiên, khẽ quát lên.

- Lui!

Lui không phải là cuốn tranh, mà là Đạo Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1492: Là ai thỉnh cầu ta tới

Mạnh Hạo không tự đại đến mức cho rằng, với tu vi của hắn hiện tại, có thể bức lui được cuộn tranh kinh khủng kia.

Cuộn tranh này là thuật pháp kinh khủng nhất mà cả đời này hắn mới thấy được, nhất là bóng người trong cuộn tranh kia, sát khí mà hắn chứa đựng tựa như...căn nguyên của hết thảy sát khí trong trời đất này vậy.

Hắn không biết, để có được sát khí như vậy cần phải giết chóc bao nhiêu người, thậm chí cần phải giết chóc bao nhiêu năm tháng mới có thể ngưng tụ ra, mà đây mới chỉ là một bức tranh, nếu như là chân thân, e là chỉ cần sát khí tỏa ra, sẽ không khó để hủy diệt Sơn Hải Giới hiện tại.

Có thể cùng người này giao chiến , có lẽ... chỉ có là đại năng cấp bậc Chí Tôn.

Nói cách khác, người áo bào đen trong cuộn tranh này, chính là... một vị Chí Tôn!

Đây chỉ là suy đoán của Mạnh Hạo, cũng theo suy đoán của hắn, nhân vật có thể đẩy được vị Chí Tôn này vào trong bức tranh, cũng không phải là hạng người đầu đường xó chợ. Nhất là sau khi nhìn thấy Chí Tôn Kiều, thân ảnh bên trong cuốn tranh kia lẩm bẩm “không hoàn chỉnh...” gì đó, khiến trong lòng Mạnh Hạo sinh ra sợ hãi.

Có thể nói, kể từ lúc đó, Mạnh Hạo đã sinh ra lòng tham mãnh liệt đối với cuộn tranh này, đáng tiếc... thứ này không phải pháp bảo, mà là Chí Tôn Pháp huyễn hóa ra, cho nên Mạnh Hạo không có biện pháp gì để cướp được.

Trừ khi hắn có thể biết được Đạo Thiên đang ở nơi nào, rồi cưỡng chế quan sát, cảm ngộ cuộn tranh, biến nó thành Chí Tôn Pháp của bản thân.

Mà chuyện này, ngoại trừ sưu hồn ra, dường như không còn con đường nào khác, hơn nữa Đạo Thiên đã từng là danh sách mạnh nhất, Mạnh Hạo muốn sưu hồn hắn cũng không phải dễ dàng.

Cho nên, Mạnh Hạo chuẩn bị... thử một khác phương pháp. Thời khắc này, hắn đánh ra một quyền khiến thiên địa nổ vang, từ nắm tay của hắn bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ lực lượng mãnh liệt, ẩn chứa lực lượng thân thể của hắn, còn có lực lượng La Thiên Tiên của hắn trong đó. Sắc mặt Đạo Thiên đại biến, nhưng hắn lại không thể khống chế được thân thể, bị cỗ lực lượng mạnh mẽ kia đánh trúng, khóe miệng tràn ra máu tươi, cưỡng ép lùi lại.

Gần như ngay khi hắn lùi lại, nắm đấm của Mạnh Hạo lập tức hóa thành chỉ pháp, Yêu Phong cấm pháp bất ngờ triển khai, hướng về cuốn tranh do Chí Tôn Pháp của Đạo Thiên tạo thành, phát ra một chỉ.

Yêu Phong cấm thứ bảy, Cấm Nhân Quả!

Rõ ràng là hắn muốn dùng pháp thuật nhân quả, đi tìm sợi dây nhân quả từ cuộn tranh này, từ đó tìm đến nơi ở hiện tại của nó.

Ầm một tiếng, trong khoảnh khắc Mạnh Hạo phát ra một chỉ, pho tượng người áo đen bên trong cuộn tranh chợt ngẩng đầu lên, vẻ mặt không có chút tình cảm nào, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Mạnh Hạo một cái.

Chỉ là một cái liếc mắt, tai Mạnh Hạo chợt trở nên ù đặc, toàn thân chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể chợt lui về sau. Mà Nhân Quả Cấm của hắn vừa rơi xuống cuộn tranh kia, lập tức trên đó xuất hiện vô số sợi tơ nhân quả.

Nhưng quỷ dị chính là, những sợi tơ nhân quả kia, trong chớp mắt vừa xuất hiện, không ngờ toàn bộ đều trở thành màu xám tro, tan thành mây khói, không có lấy một sợi tơ hoàn chỉnh, toàn bộ đều bị đứt gãy, tiêu tán.

- Không thể nào! Mạnh Hạo mở to mắt, hắn biết rõ, một màn này có nghĩa là, tất cả mọi người mà vị Chí Tôn này quen biết, đều đã chết hết, hoặc là, tất cả mọi người biết đến hắn, đều cho rằng hắn đã chết!

Cho nên, sợi dây nhân quả mới bị tiêu tán toàn bộ!

Mà người hoàn toàn chặt đứt hết tất cả sợi dây nhân quả, căn bản không có khả năng còn sống, thế giới đều cho rằng hắn chết, tất cả người hắn quen biết đều cho rằng hắn đã chết, như vậy sẽ có thể ảnh hưởng đến pháp tắc, khiến cho hắn... chân chính tử vong!

- Trên thế gian sao có thể có người như vậy chứ, chẳng lẽ bức tượng trong cuộn tranh này, là được vẽ ra từ một người chết!

Mạnh Hạo thầm chấn động, hắn không cam lòng, nghiến răng một cái lộ ra vẻ quyết đoán, rồi trực tiếp cắn đầu lưỡi, hai tay bấm quyết, khí tức Phong Yêu nhất mạch của bản thân ầm ầm bạo phát.

Sau khi mượn La Thiên Tiên kích phát giọt máu tươi của Cửu Phong Chí Tôn giấu trong cơ thể Mạnh Hạo, giúp hắn dung hợp miếng Niết Bàn Quả thứ nhất, khí tức Phong Yêu của bản thân Mạnh Hạo nối liền trời đất, câu thông với Sơn Hải Giới.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Sơn Hải Giới cách nơi này xa tít tắp chợt chấn động rung chuyển, nhật nguyệt tinh cầu bất ngờ bạo phát ra ánh sáng mãnh liệt, dường như bên trong nó ẩn giấu chí bảo nào đó, đang cộng minh với Mạnh Hạo vậy.

Giờ phút này, thân thể Mạnh Hạo chấn động, hắn cảm nhận được khí tức

Phong Yêu truyền thừa cùng chấn động của tất cả Phong Yêu cấm pháp trong cơ thể mình, lập tức hô hấp dồn dập, tay phải nâng lên, lần nữa điển ra một chỉ về phía người áo đen bên trong cuốn tranh.

Yêu Phong, đệ thất cấm!

Lúc này, Mạnh Hạo không tiếc trả giá lớn, mượn thân phận bản thân trong tương lai, đổi lấy tương trợ của Sơn Hải Giới, thi triển ra cấm pháp mạnh nhất. Pháp thuật này vừa ra, toàn thân Mạnh Hạo liền nổ vang, trong nháy mắt khi hắn phát ra một chỉ kia, trân thân thể người áo đen bên trong cuộn tranh đột nhiên lần nữa xuất hiện sợi dây nhân quả.

Sợi dây nhân quả xuất hiện lần này vẫn ảm đạm, vẫn sụp đổ toàn bộ, dường như không có gì khác biệt so với trước. Mạnh Hạo thầm chấn động, nhưng trong chớp mắt tiếp theo, bỗng nhiên hắn chợt mở to mắt.

Bởi vì hắn thấy được, những sợi dây nhân quả bị đứt lìa kia, không ngờ lại không tiêu tán, mà quấn quanh phía sau người áo đen, bất ngờ... phác họa ra một bóng người.

Bóng người kia chớp động vài cái, sau đó liền tạo thành một hình ảnh, hình ảnh kia là một bóng lưng, một bóng lưng có mái tóc dài màu trắng.

Mà ở xung quanh bóng lưng kia, bất ngờ hiện lên... những sợi dây nhân quả mà Mạnh Hạo không thể hình dung nổi, thậm chí không thể tưởng tượng nổi!

Sợi dây nhân quả kia gần như vô biên vô tận, rậm rạp chằng chịt, nhiều đến mức khiến Mạnh Hạo thất kinh, trước giờ hắn chưa từng thấy một người nào, lại có nhiều sợi dây nhân quả đến mức kinh thiên như vậy.

Hầu hết những sợi dây nhân quả kia đều phóng thẳng ra ngoài không gian, chỉ có vài cái bất ngờ lan tràn đến Sơn Hải Giới!

- Hắn là ai! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, nhưng đúng lúc này, đột nhiên toàn thân người áo đen bên trong cuốn tranh chợt chấn động mạnh rồi bất ngờ ngẩng đầu, tay phải nâng lên vung mạnh. Ầm một tiếng, bóng lưng tóc trắng phía sau hắn trực tiếp tiêu tán, những sợi dây nhân quả kia cũng sụp đổ toàn bộ.

Trong chớp mắt này, thậm chí... ngay cả cuốn tranh kia, cũng ầm ầm chia năm xẻ bảy, tiêu tán trong trời đất. Hơn nữa... không ngờ người áo đen kia lại không biến mất cùng với bức tranh, mà là từ bên trong đi ra, lẩm bẩm nói nhỏ.

- Ta không nên ở đây ... là ai đã kêu gọi ta tỉnh lại, là ai... đã thỉnh cầu ta từ thế giới của mình tới đây?! Thanh âm của hắn dường như ẩn chứa lực lượng kỳ dị nào đó, còn mang theo uy nghiêm vô thượng, khi âm thanh này truyền ra, toàn bộ Như Phong Giới đều trở nên run rẩy, trời đất biến sắc, phong vân vần vũ.

Dường như, lần đầu tiên hắn xuất hiện trước đó, hắn đã có thể quyết định được việc ngoại giới cảm nhận được bản thân mình hay không, nhưng khi đó hắn đã lựa chọn im lặng. Mà hiện tại, khi hắn lần nữa xuất hiện, sự lựa chọn của hắn, là nói ra câu hỏi kia, khiến khí tức của hắn truyền ra thế giới bên ngoài, khiến thanh âm của hắn trở thành nhân quả trong thế giới này.

Cho dù Đạo Thiên là người thi triển ra Chí Tôn Pháp này, nhưng hắn vẫn phát ra tiếng hét thảm, thất khiếu chảy máu, thân thể cấp tốc lui về sau, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Toàn thân Lâm Thông thì phun ra máu tươi, hét thảm, thân thể trở nên vô cùng suy nhược. Còn Hàn Thanh Lôi, Vũ Văn Kiên, danh sách núi thứ năm cùng với tất cả mọi người xung quanh cũng găph tình trạng như vậy.

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể lập tức lui về sau, vẻ mặt tỏ ra

rúng động.

Ngay cả Túng Vô Nhai cũng phun ra máu tươi, nhìn người áo đen lộ ra vẻ khó có thể tin nổi, hô hấp dồn dập.

Cho dù là đế quân đã mất đi cặp mắt, thời khắc này cũng run rẩy mãnh liệt, hắn không thấy được người áo đen, nhưng trong thế giới của hắn, nơi người áo đen đứng, lại là một khu vực lốc xoáy sát khí, bên trong lốc xoáy kia bất ngờ có vô số khuôn mặt, vô số sinh mạng đang gào thét, như muốn từ bên trong lốc xoáy lao ra.

- Ngài... Là ai?! Đế quân hoảng sợ, hắn cũng không dám dùng chữ “ngươi”, mà là dùng từ “ngài“.

Cùng lúc đó, tại một trong bốn tinh tú lớn quay quanh Đệ Cửu Sơn Hải của Sơn Hải Giới, toàn bộ những người có huyết mạch Vương gia đều trở nên run rẩy, trong đầu nổ vang, đồng loạt phun ra máu tươi. Mà tại rừng trúc bên trong cấm địa Vương gia, có một lão giả gầy gò, đang đĩnh đạc khoanh chân ngồi trên một cây trúc, giáo huấn mấy tiểu bối bên cạnh, đột nhiên thân thể lão chấn động mạnh.

- Khí tức này... Thân thể lão run rẩy, nhưng chỉ trong chớp mắt lão đã lập tức biến mất, khi xuất hiện lại đã ở trong tinh không, nhìn về phía Như Phong Giới, thân thể lão càng thêm run rẩy, trên mặt dần dần lộ ra vẻ hoảng sợ cùng không thể tin nổi.

Cùng lúc đó, bên ngoài Như Phong Giới, Hải Mộng Chí Tôn vẫn tỏ ra bình tĩnh, mà Như Phong Chủ Tể thì chợt khựng lại, quay ngoắt đầu nhìn về phía Như Phong Giới, trên mặt tỏ ra vô cùng rung động, trong lòng nổi lên sóng gió ngập trời.

- Hải Mộng, ngươi đã sớm biết rồi sao... ngươi điên rồi, tại sao lại không ngăn cản! Hắn biếc sắc lẩm bẩm, hiển nhiên hắn biết... người áo đen này là ai!

- Điên sao? Có lẽ vậy, nhà của ta chỉ còn lại có chín tòa núi, tất cả người thân quen của ta, đều đã mai táng dưới chân núi, mà ta thì vẫn còn sống trên đời...

Ta đã không còn gì để mất, nếu đã rối loạn, vậy thì không quản Sơn Hải Giới, 33 tầng trời hay thế giới bên ngoài... tất cả, cùng hoàn toàn đại loạn đi. Hải Mộng hờ hững lên tiếng, trên mặt nở nụ cười, chỉ có điều đằng sau nụ cười kia, chính là bi thương, là điên cuồng.

Mà ở không gian phía trên Như Phong Giới, những bóng người tại bên trong tấm lưới lõm xuống kia vừa nhìn thấy người áo đen, toàn bộ lập tức hít sâu một hơi, trở nên run rẩy hoảng sợ, không ngờ không hẹn mà cùng đồng loạt lui về sau.

- Là... là hắn!

- Không đúng, không giống...

- Không thể nào, chuyện này quá quỷ dị, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra chứ?!

- Lập tức bẩm báo việc này lên trên, đây chính là đại biến cố!

Trong khi toàn bộ thiên địa đều chấn động, Như Phong Giới trở nên run rẩy, thì người áo đen kia lại nhắm nghiền hai mắt, mang theo sát khí đầy người, bất ngờ cất bước về phía xa, tựa như một cô hồn trong thiên địa, bước chân vô định cất bước về phía xa vậy.

- Sư tôn! Đạo Thiên lau đi máu tươi, lập tức vội lên tiếng, nhưng người áo đen kia không chút dừng lại, chỉ vùa đi về phía hư vô vừa lẩm bẩm nói nhỏ điều gì đó người ngoài không thể nghe được.

Đạo Thiên thi triển Chí Tôn Pháp lần nữa, nhưng hai mắt hắn lập tức

trợn tròn, máu tươi phun ra, hắn tuyệt vọng phát hiện, mình không thể thi triển Chí Tôn Pháp được nữa, dường như nó đã bị... cưỡng chế xóa bỏ đi!

- Mạnh Hạo! Trả Chí Tôn Pháp lại cho ta! Trả sư tôn lại cho ta! Đạo Thiên quay ngoắt đầu lại nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, gào lên thê lương, tu vi hắn bạo phát, lao đến tấn công.

Mạnh Hạo cũng không ngờ rằng, sau khi mình thi triển Cấm Nhân Quả, sẽ tạo thành hậu quả như vậy. Hắn hô hấp dồn dập, nhìn người áo đen đi xa, bỗng nhiên trong lòng hắn chấn động, mơ hồ nhận ra, dưới tác dụng của Cấm Nhân Quả, mình và người áo đen kia, dường như đã sinh ra liên hệ kỳ dị nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1493: Chiến tranh danh sách

Mạnh Hạo nhìn theo hướng Chí Tôn áo đen đã đi xa, nhìn sát khí đại biểu cho tử vong tràn ngập trên thân thể người kia, hắn cảm nhận được một loại uy nghiêm đặc thù của Chí Tôn trong trời đất, mặc dù bên trong loại uy nghiêm đó ẩn chứa một chút mờ mịt, nhưng cũng không ảnh hưởng tới hình tượng vị Chí Tôn áo đen chút nào. Đó chính là một loại khí thế khiến thiên địa run rẩy, khiến nhật nguyệt lu mờ.

Hắn càng ngày càng đi xa, cho đến khi sắp bước ra ngoài không gian, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, đúng lúc này, Đạo Thiên đã điên cuồng gào thét vọt tới.

- Mạnh Hạo, trả Chí Tôn Pháp lại cho ta, trả sư tôn lại cho ta! Đạo Thiên gầm thét dữ tợn áp tới, hai tay bấm quyết, trên người của hắn bất ngờ hiện ra ngọn lửa màu đen lan tràn ra bốn phía, tạo thành một biển lửa màu đen. Bên trong biển lửa thấp thoáng có vô số thân ảnh hung thú khổng lồ, dáng vẻ mỗi con đều hết sức dữ tợn, tựa như viễn cổ hung thú vậy.

Tổng cộng có 18 thân ảnh hung thú. Đạo Thiên lao tới gần, tay phải hắn vung lên, 18 con hung thú này lập tức gầm thét bay ra, khiến thiên địa chấn động, hư vô run rẩy, tựa như một đàn hung thú viễn cổ xé mở không gian, từ viễn cổ phủ xuống, đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, Lâm Thông nghiến răng tự nhủ, hắn không thể lại thất bại nữa, hiện tại hắn đã cảm ngộ ra ba ngàn căn nguyên, không có lý do gì hắn lại thất bại lần nữa.

Hắn đã thấy được con đường chí cường thuộc về mình, hắn đã tìm được

con đường tu tiên thích hợp nhất với mình!

- Ta sẽ không thua!

- Hoàng Tuyền Đạo, mở ra địa phủ! Lâm Thông gào thét, hai tay nâng lên, cách không phát ra một trảo, rồi xé ra hai bên. Trong tiếng nổ ầm ầm truyền khắp bốn phía, hư vô bị xé mở ra, hiện ra một dòng sông Hoàng Tuyền quét ngang bầu trời, bên trong Hoàng Tuyền có vô số oan hồn đang gào thét thê lương.

Mà ở đầu cuối dòng Hoàng Tuyền, lúc này chợt xuất hiện một tòa thành trì hư ảo, thành trì này trông rất âm u, tràn ngập vẻ tang thương, mơ hồ có thể thấy được, trên cửa thành viết hai chữ lớn.

Phong Đô!

Hoàng Tuyền như tiên, thành trì như đạo, Địa Phủ Giới ầm ầm mở ra, tạo thành uy áp vô tận, như dốc hết lực lượng địa phủ xuống, ép thẳng xuống Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, chết cho ta!

Hàn Thanh Lôi ở bên cạnh lau đi máu tươi nơi khóe miệng, hét lớn một tiếng, toàn thân tràn ngập Thanh Lôi như trở thành một tia chớp, máu thịt toàn thân của hắn trong chớp mắt trở nên khô héo, cả người như da bọc xương, thậm chí nhìn qua giống như một bộ xương khô vậy.

Hắn ngưng tụ tất cả lực lượng máu thịt, hóa thân thành xương khô, thi triển Thanh Lôi đạo, khiến cho khí thế của bản thân bạo phát ngập trời, dùng tốc độ sấm sét bay lên bầu trời, hướng đỉnh đầu Mạnh Hạo đánh xuống. Nhìn khí thế của hắn có thể thấy, hắn đang ôm ý nghĩ ác độc, muốn diệt hồn Mạnh Hạo!

Đòn liên thủ công kích của ba vị danh sách lần này, nếu so với trước còn

điên cuồng hơn, mang theo khí thế không chết không thôi!

Đạo Thiên, hắn không có lưu lại cho mình chút đường lui nào, hắn hận Mạnh Hạo đến tận xương tủy! !

Lâm Thông, hắn không thể thất bại nữa, trận chiến này, hắn phải hoàn toàn diệt trừ đi bóng ma Mạnh Hạo lưu lại trong lòng mình.

Hàn Thanh Lôi, hắn có tôn nghiêm, có kiêu ngạo của mình, dưới trạng thái mạnh nhất này, hắn không cam lòng lại thất bại lần nữa, hắn muốn uống máu của Mạnh Hạo!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, ba người như tia chớp lao tới, ánh mắt Mạnh Hạo hiện ra vẻ lạnh lùng, chân phải nâng lên, hướng về Thần Miếu phía dưới cách không dậm xuống. Thần Miếu lập tức run rẩy, truyền ra tiếng nổ “ầm ầm”, lộ ra một khe nứt.

Mạnh Hạo mượn lực lượng một bước này xông ra, thân thể hóa thành một con đại bàng màu vàng lao đi, từ ngoài nhìn lại chỉ thấy được tàn ảnh của hắn.

Con đại bàng màu vàng nhoáng lên một cái, bất ngờ trở thành màu xanh, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Hàn Thanh Lôi, rồi như không thấy Thanh Lôi, trực tiếp xuyên thẳng qua.

Trong tiếng nổ ầm ầm vang vọng, Thanh Lôi sụp đổ, hai mắt Hàn Thanh Lôi chỉ kịp co rút lại, Mạnh Hạo đã hóa thành một con đại bàng màu xanh xuất hiện trước mặt hắn, cặp móng vuốt sắc bén hung hăng cắm lên ngực hắn.

Hàn Thanh Lôi rống lớn, hai tay bấm quyết, thân thể ầm ầm thiêu đốt, tu vi bạo tăng, nhưng ngay khi khí thế của hắn vừa nổi lên, con đại bàng màu xanh Mạnh Hạo hóa thành liền kêu lên một tiếng cao vút, tạo thành lực lượng thần thức đâm mạnh vào trong óc Hàn Thanh Lôi.

Hàn Thanh Lôi hét thảm, phun ra máu tươi, đang định lui về sau thì con đại bàng màu xanh đã lần nữa áp sát, lần này, nó trực tiếp chộp thẳng lên đỉnh đầu Hàn Thanh Lôi.

- Ngươi muốn diệt hồn của ta, thì ta sẽ diệt hồn của ngươi!

Ầm một tiếng, đầu Hàn Thanh Lôi trực tiếp nổ tung, thân thể chia năm xẻ bảy.

Mạnh Hạo đang định đánh chết hắn lần thứ hai, nhưng Đạo Thiên thi triển đạo pháp hóa thành 18 con hung thú viễn cổ lúc này đã lao đến rất gần. Mạnh Hạo có thể không thèm để ý đến Hàn Thanh Lôi, cho dù là Lâm Thông hắn cũng không cần thiết phải để ý, nhưng còn Đạo Thiên, mặc dù hiện tại hắn đã không phải là đối thủ Mạnh Hạo, nhưng so với hai người Hàn - Lâm, cũng có sức uy hiếp nhất định.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thân thể đại bàng màu xanh nhoáng lên một cái, lao thẳng tới Đạo Thiên, giương móng vuốt chộp mạnh tới hư ảnh 18 con hung thú viễn cổ do Đạo Thiên đánh ra.

Ầm ầm ầm! Tiếng nổ vang ngập trời truyền ra, lực lượng bạo phát lấy hai người làm trung tâm ầm ầm tràn ra xung quanh. Mạnh Hạo hóa thành đại bàng màu xanh xé xác 7, 8 con hung thú viễn cổ, rồi lại tiếp tục nhắm về một hướng đánh tới. Những nơi hắn đi qua, hết thảy hung thú viễn cổ đều bị xé nát, toàn bộ tiêu tán.

Sau đó con đại bàng màu xanh nhoáng lên một cái, biến lại thành Mạnh Hạo, tay phải hắn nâng lên, hướng về phía Đạo Thiên nhấn một cái.

Đạo Thiên gầm nhẹ, hai cánh tay vung lên, biển lửa màu đen lập tức bay lên không, hóa thành một bàn tay khổng lồ, rầm rầm đánh tới Mạnh Hạo.

Từ xa nhìn tới, thân ảnh Mạnh Hạo căn bản không thể so sánh được với bàn tay lửa màu đen kia, nhưng ngay khi bàn tay lửa vừa lao tới, hai mắt của Mạnh Hạo liền lóe lên.

- Yêu Phong đệ ngũ cấm!

- Chính Phản Cấm!

Dưới cái nhấn kia của Mạnh Hạo, trước lòng bàn tay của hắn bất ngờ hiện ra một khe nứt, khe nứt này trong nháy mắt liền phóng đại thành mấy trượng, như một con mắt dựng ngược, đầu tiên co rụt lại, rồi sau đó phình ra.

Rầm rầm uỳnh!

“Con mắt” kia vừa phồng lên, bàn tay lửa đen đang lao tới bất ngờ trực tiếp nổ tung tan rã, như bị một trận cuồng phong không thể tưởng tưởng nổi thổi tới, không ngờ lại cuốn ngược về phía Đạo Thiên.

Đạo Thiên biến sắc, lập tức lui về phía sau. Đúng lúc này, Mạnh Hạo chợt lao đi, tay trái nâng lên, toàn thân phát ra hào quang xanh biếc đối kháng với tia chớp màu xanh của Hàn Thanh Lôi, sau đó lại bất ngờ lao đi, xuyên thấu quá địa phủ trấn áp của Lâm Thông, trực tiếp xuất hiện trước mặt Đạo Thiên, đánh ra một chưởng.

Đạo Thiên vừa phun ra máu tươi, bàn tay Mạnh Hạo lại chuyển thành quả đấm, đánh ra một quyền Sát Thần.

Tiếng nổ ngập trời truyền ra, Đạo Thiên cấp tốc lui về sau, vẻ mặt dữ tợn, máu tươi tràn ngập, hai mắt hắn đỏ ngầu lên nhìn nắm đấm của Mạnh Hạo lúc này đã biến thành chỉ pháp đang phóng tới. Tay phải Đạo Thiên vung mạnh, bất ngờ bắt được cánh tay của Mạnh Hạo.

- Thiên Yêu Thực! Đạo Thiên gầm nhẹ, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng và

sát khí mãnh liệt. Cùng lúc đó, tại nơi Hàn Thanh Lôi tử vong lúc trước, tất cả máu thịt như quay ngược thời gian chợt ngưng tụ lại, trong khoảnh khắc Hàn Thanh Lôi lại hiện ra. Sắc mặt hắn tái nhợt, sau khi xuất hiện lập tức lui về sau, ánh mắt khi nhìn về phía Mạnh Hạo vừa ẩn chứa hoảng sợ vừa mang theo sát khí.

Thấy Đạo Thiên dường như đang kiềm chế Mạnh Hạo, Hàn Thanh Lôi nghiến cắn răng một cái, lần nữa thét lên lao tới.

Lâm Thông cũng vậy, hai người bắt được cơ hội này, đồng loạt bạo phát ra khí tức như sấm rền vọt tới, tốc độ tia chớp màu xanh của Hàn Thanh Lôi nhanh nhất!

Lâm Thông cắn chót lưỡi, phun ra máu tươi, trong nháy mắt Địa Phủ Giới do hắn thi triển trở thành màu máu, hung hăng trấn áp về phía Mạnh Hạo.

- Chết!

Đúng lúc này, tên thanh niên danh sách núi thứ năm hơi mập kia bất ngờ cũng cảm ngộ hết ba ngàn căn nguyên.

Trong tiếng nổ vang vọng, thân thể hắn tăng vọt, khí tức không ngừng kéo lên, khí thế ngập trời, ánh mắt hắn lóe lên một cái, không ngờ không chần chờ chút nào, cũng xông ra ngoài, muốn gia nhập cùng ba đại danh sách, giết chết Mạnh Hạo.

Mặc dù hắn chưa từng thấy qua Mạnh Hạo, mặc dù địch nhân của hắn vốn phải là Đạo Thiên, nhưng lúc này... người mạnh nhất đã không phải là Đạo Thiên nữa, nếu không liên thủ diệt Mạnh Hạo trước, tất cả bọn họ đều sẽ không có bất cứ cơ hội nào thu được thế giới căn nguyên chí cao vô thượng duy nhất kia.

Nhưng ngay khi tên thanh niên danh sách núi thứ năm vừa lao ra, Vũ

Văn Kiên chợt gầm lên một tiếng nhảy lên, tay phải quơ một trảo vào trong hư không, chiến phủ Cổ bảo lập tức xuất hiện trong tay hắn. Vũ Văn Kiên trực tiếp bổ một búa xuống tên thanh niên danh sách núi thứ năm.

Thiên địa nổ vang, tên thanh niên danh sách núi thứ năm biến sắc, lập tức tránh ra.

- Vũ Văn Kiên, ngươi muốn làm gì?!

- Không muốn gì cả, chỉ thấy ngươi không vừa mắt mà thôi! Vũ Văn Kiên cười lớn, hắn vẫn chưa cảm ngộ hết ba ngàn căn nguyên, lúc này dứt khoát không tiếp tục cảm ngộ nữa, mà bước ra, lần nữa bổ xuống một búa, trực tiếp chiến đấu với tên thanh niên danh sách núi thứ năm.

Bên kia, gần như ngay khi Lâm Thông cùng Hàn Thanh Lôi lao tới, khi tay phải Đạo Thiên bắt được cánh tay Mạnh Hạo, thi triển Thiên Yêu Thực, thì bỗng nhiên tay phải Mạnh Hạo biến chỉ thành chưởng cũng chụp lấy cánh tay của Đạo Thiên.

Khi Đạo Thiên thi triển Thiên Yêu Thực thì đồng thời, Mạnh Hạo cũng lạnh giọng lên tiếng.

- Huyết Yêu Đại Pháp!

“Ầm” một tiếng, toàn thân Mạnh Hạo lập tức khô héo, sinh mệnh của hắn, máu thịt của hắn, hết thảy của hắn trong phút chốc đều bị Đạo Thiên hấp thu. Nhưng ngay sau đó, Huyết Yêu Đại Pháp chợt thi triển, sinh mạng của Đạo Thiên, hồn phách, máu thịt của hắn, tất cả của hắn, vào giờ khắc này cũng chạy thẳng tới bàn tay của Mạnh Hạo.

Trong chớp mắt, hai loại đạo pháp tương tự đồng thời được thi triển, sắc mặt Đạo Thiên đại biến, hắn đã giao chiến cùng Mạnh Hạo mấy lần, nhưng cho đến hiện tại mới phát hiện ra, không ngờ Mạnh Hạo cũng có

đạo pháp tương tự Thiên Yêu Thực.

Thậm chí, Đạo Thiên còn hoảng sợ phát hiện, tốc độ hấp thu và cắn nuốt của Thiên Yêu Thực không ngờ lại không bằng Huyết Yêu Đại Pháp của Mạnh Hạo. Hắn lập tức biến sắc, khẽ gầm lên, tu vi toàn thân ầm ầm nghịch chuyển, truyền tới chỗ cánh tay, tạo thành một cỗ lực lượng bạo phát sụp đổ.

Hắn có Thiên Yêu Thực, nên dĩ nhiên biết được làm thế nào để đối kháng với dạng pháp thuật này. Giờ phút này hắn phát lực truyền ra vụ nổ lớn, thân thể hai người lâph tức tách ra. Cái giá phải trả là cánh tay phải Đạo Thiên nổ tung, sắc mặt hắn tái nhợt, trong chớp mắt liền lui về sau, trực tiếp tông vào một tên tu sĩ Sơn Hải Giới đang quan sát bên ngoài. Không đợi tu sĩ này tử vong, tay trái của hắn đã trực tiếp đặt lên ngực tên tu sĩ, bất ngờ thi triển ra Thiên Yêu Thực. Tên tu sĩ kêu lên thảm thiết, trong nháy mắt thân thể lập tức khô héo, mà mắt thường cũng có thể thấy được, cánh tay phải của Đạo Thiên đang sinh trưởng khôi phục.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1494: Túng Vô Nhai xuất thủ

Chỉ một tên tu sĩ Sơn Hải Giới không thể khiến cho cánh tay của Đạo Thiên hoàn toàn khôi phục, hắn không chút dừng lại, trong phút chốc lại xuất hiện trước người tên còn lại. Lần này không phải tay trái hắn đưa ra, mà bất ngờ chính là cánh tay phải máu thịt bầy nhầy, mang theo lực lượng vô thượng, ầm ầm đâm vào ngực tên tu sĩ kia. Tên tu sĩ hét lên thảm thiết, thân thể trong nháy mắt khô héo, tất cả lực lượng sinh mạng đều bị hút vào cánh tay phải như đang đói bụng kia của Đạo Thiên.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo chợt phóng thẳng tới Đạo Thiên nhanh như chớp, trong khoảnh khắc khi hắn sắp tới gần, Đạo Thiên liền hiện lên vẻ hung ác, tay phải quăng mạnh tên tu sĩ đã khô héo về phía Mạnh Hạo.

Mà hắn thì lập tức lui về sau, lần này, không ngờ hắn lại chạy thẳng tới Phàm Đông Nhi.

Mạnh Hạo nhíu mày, bất kể như thế nào Phàm Đông Nhi cũng cùng đến từ Đệ Cửu Sơn Hải, lúc này hắn chợt nhấc tay phải lên, xuất hiện sấm sét tràn ngập, “ầm” một tiếng, trực tiếp hoán đổi vị trí với Phàm Đông Nhi.

Trong khoảnh khắc khi Phàm Đông Nhi vừa hoán đổi vị trí, Đạo Thiên liền biến sắc, nhấc tay phát ra ngọn lửa màu đen tràn ra xung quanh, hắn lại vỗ túi trữ vật, trong tay bất ngờ hiện ra một nhánh cây màu đen.

Hắn vung mạnh nhánh cây ra, trong biển lửa màu đen, nhánh cây chợt dùng một loại tốc độ khủng khiếp sinh trưởng, trong nháy mắt đã hóa thành vô số dây mây, ầm ầm lao tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vừa xuất hiện lập tức hừ lạnh, tay phải nâng lên, bấm quyết

phát ra một chỉ, thi triển ra từng ngọn núi màu xanh ầm ầm đập xuống. Đạo Thiên phun ra máu tươi, thân thể lui về sau, Mạnh Hạo đuổi theo nhanh như chớp, tay phải trảo vào không khí một cái, lập tức nắm bạch cốt trường thương trong tay, đâm mạnh bề phía trước.

“Ầm” một tiếng, trường thương xuyên qua hư vô, chấn cho đám dây mây vỡ vụn, rồi trực tiếp xuất hiện trước mặt Đạo Thiên. Nguy cơ trước mắt, Đạo Thiên liền cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi của hắn bất ngờ hóa thành một biển máu giữa không trung, rồi hóa thành một con Huyết Long há to miệng, gầm thét đánh về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo bình tĩnh như thường, tay trái bấm quyết phát ra một chỉ, lập tức một đầu Huyết Yêu ầm ầm hiện ra, lao thẳng tới Huyết Long, bạch cốt trường thương Mạnh Hạo vẫn không dừng lại, đâm thẳng vào ngực Đạo Thiên.

Đạo Thiên rống lên dữ tợn, hai tay nâng lên vỗ lên trường thương. Không đợi hắn đánh xuống, Mạnh Hạo lập tức nới lỏng tay, thân thể nhoáng lên một cái xuất hiện ở bên cạnh Đạo Thiên, tay phải đánh ra một quyền Sát Thần.

Đạo Thiên không kịp xoay người, đang định tránh ra thì Mạnh Hạo đã phát ra uy áp La Thiên Tiên trên người, hai mắt sáng lấp lánh.

- Đạo Thiên! Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, thanh âm như lôi đình, phối hợp với khí thế La Thiên Tiên của hắn, tạo thành uy áp rầm rầm phủ xuống người Đạo Thiên, khiến cho tâm thần Đạo Thiên chấn động, bước chân chậm lại một chút.

Trong một sát na này, Mạnh Hạo đã tấn công tới, đầu tiên là đấm ra một quyền, khiến cho toàn thân Đạo Thiên gần như muốn sụp đổ, rồi sau đó Mạnh Hạo lại hóa quyền thành chỉ, trực tiếp điểm vào mi tâm Đạo Thiên.

“Ầm” một tiếng, trên trán Đạo Thiên hiện ra một lỗ máu, xuyên qua đầu, thân thể hắn run lên, hai mắt ảm đạm, thi thể rơi xuống. Mạnh Hạo đuổi theo, đang định giết chết hắn lần thứ hai thì đột nhiên, thi thể Đạo Thiên chợt tự động phân tán, trong chớp mắt đã hóa thành sương máu, ầm ầm khuếch tán ra xung quanh.

Màn xương máu ngưng tụ thành một cái phù văn màu máu, tỏa ra hào quang màu đỏ lấp lánh, rồi bất ngờ tạo thành trận gió lốc màu đỏ, dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi chạy ra nghìn trượng. Tại đó, Đạo Thiên lần nữa ngưng tụ lại thân hình, rồi lập tức phun ra máu tươi, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Trong lòng hắn đang rất run sợ, trận chiến này, hắn đã bị đánh bại, hơn nữa còn bị hao phí mất một lần hồn bất diệt.

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn Đạo Thiên ở phía xa, hắn không tiếp tục đuổi giết, mà đứng giữa không trung, khí thế như đại hồng thủy xoay người lại nhìn về phía Hàn Thanh Lôi. Hàn Thanh Lôi lập tức run lên, chợt khựng lại, ngay sau đó vội nhảy lui về sau, không ngờ chỉ một ánh mắt nhìn tới, hắn đã mất hết dũng khí.

Vào giờ khắc này, nỗi sợ hãi của hắn đã mãnh liệt đến cực hạn, không có Đạo Thiên kềm chế, Hàn Thanh Lôi căn bản không phải là đối thủ Mạnh Hạo, mặc dù vẫn còn một lần hồn bất diệt, nhưng một khi chết đi, dưới sát khí kinh người của Mạnh Hạo, hắn biết bản thân mình không có bất kỳ một cơ hội sống sót nào.

Như trong chớp mắt vừa rồi, nếu Đạo Thiên không xuất thủ, chắc chắn Hàn Thanh Lôi đã bị Mạnh Hạo liên tục giết chết, cho đến khi hình thần hắn chân chính câu diệt thì thôi. Giờ phút này, hắn lập tức dùng tốc độ cực nhanh lui về sau, trong chớp mắt đã đi xa.

Về phần Lâm Thông, thời khắc này Địa Phủ Giới màu máu đã ầm ầm phủ xuống, Mạnh Hạo hừ lạnh, liên tục bước ra bảy bước, khí thế ngập

trời, đánh ra một chỉ về phía Địa Phủ Giới.

Hoàng Tuyền lập tức sụp đổ, Phong Đô vỡ nát, địa phủ sụp xuống, hết thảy pháp thuật của Lâm Thông đều tan biến. Lâm Thông phun ra máu tươi, thân thể trở nên uể oải, bay nhanh về sau.

Gần như đồng thời, không gian tại nơi hắn đứng trước đó lập tức sụp xuống, ầm một tiếng vỡ vụn, nếu hắn tránh chậm một chút, lúc này chắc chắn đã chết.

Mà hắn... lúc trước đã bị Mạnh Hạo giết một lần, thậm chí trước đó nữa hắn cũng đã hao phí mất một lần hồn bất diệt, một khi bị chết lần nữa... chính là hoàn toàn diệt vong.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, định truy kích tới.

Đột nhiên, đế quân ở phía xa hai tay bấm quyết, cách không phát ra một chỉ về phía Lâm Thông, khí vận Như Phong lập tức ầm ầm phủ xuống, bao phủ xung quanh Lâm Thông, khiến Lâm Thông sửng sốt, hắn hơi chần chờ một chút, rồi nghiến răng chấp nhận. Xung quanh hắn lập tức hiện ra thiên lôi cuồn cuộn, ngăn cản Mạnh Hạo lại.

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn về phía đế quân, hắn có thể cảm nhận được, thời phút này Lâm Thông lại được khí vận gia trì lên thân thể, liền dứt khoát không đuổi giết nữa, mà xoay người phóng thẳng tới Thần Miếu, tay phải hắn nâng lên cách không nhấn một cái về phía Thần Miếu.

Rầm rầm uỳnh.

Thần Miếu càng thêm nứt ra, lung lay sắp đổ, thế giới căn nguyên chí cao vô thượng duy nhất ẩn chứa bên trong dường như sắp bay ra.

Giờ phút này, Lâm Thông đã không còn dám tái chiến với Mạnh Hạo, Hàn Thanh Lôi thì sớm đã đánh mất dũng khí, mà Đạo Thiên lúc này

cũng đã áp chế được bi thống sau khi mất đi Chí Tôn Pháp, tỉnh táo lại, hắn biết...mình đã không còn là đối thủ Mạnh Hạo nữa.

Trừ khi có người tương trợ, nếu không, cưỡng ép ra tay, hắn chỉ có một kết quả chính là lần thứ hai bị hồn diệt.

Bên ngoài trung tâm Thần Miếu, theo Mạnh Hạo đánh tới Thần Miếu, trên người hắn chợt phát ra một cỗ khí tức duy ngã độc tôn.

Thấy Thần Miếu ngày càng rung chuyển kịch liệt, hiện ra vô số khe nứt, dường như lúc nào cũng có thể bị chia năm xẻ bảy. Đế quân liền biến sắc, mặc dù hắn đã mất đi cặp mắt, nhưng hắn vẫn có thể thấy được trạng thái Thần Miếu lúc này.

- Vẫn chưa tới nơi, cũng sắp rồi, Tung Vô Nhai, ngăn cản Mạnh Hạo, kéo dài trăm hơi thở là được!

Tung Vô Nhai trầm mặc, khẽ thở dài một tiếng, lập tức biến mất, khi xuất hiện lại đã bất ngờ ở bên ngoài Thần Miếu, trước người Mạnh Hạo. Tay phải hắn nâng lên, tu vi ầm ầm phóng ra, tạo thành một cỗ lực lượng, ngăn cản Mạnh Hạo ra tay.

- Tung Vô Nhai! Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn về phía Tung Vô Nhai, vẻ mặt tỏ ra phức tạp, hắn không muốn ra tay với Tung Vô Nhai.

- Trận chiến giữa ta và ngươi, không thể tránh khỏi! Tung Vô Nhai hờ hững nói, tay phải bấm quyết, khí tức toàn thân lập tức tiêu tán, nhưng lại có một cỗ khí huyết còn mãnh liệt hơn, từ trên người hắn ầm ầm bạo phát. Sức mạnh của cỗ khí huyết này khiến cho những người xung quanh đều cảm nhận được rõ ràng, cho dù là Đạo Thiên cũng biến sắc.

Tung Vô Nhai bước tới, tay phải nắm lại, đánh ra quyền thứ nhất Diệt Sinh, quyền thứ hai Xá Thân, quyền thứ ba Sát Thần!

Rầm rầm uỳnh. Ba quyền vừa đánh ra, khí thế của hắn tăng lên ngập trời, đủ để khiến cho những người trong danh sách khiếp sợ, thậm chí trong mắt đám người Đạo Thiên, giờ phút này Tung Vô Nhai không kém gì Mạnh Hạo!

- Hắn chính là... Cổ Cảnh đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể nhập Đạo!

- Khi nhập Đạo, thành công chính là Đạo Cảnh, không thành công... chính là Chuẩn Đạo!

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo càng thêm tỏ ra phức tạp, cũng chợt đánh ra ba quyền tương tự, cũng là Diệt Sinh, Xá Thân, Sát Thần!

Tiếng nổ vang ngập trời truyền ra, hai người lập tức quyết chiến giữa không trung phía trên Thần Miếu!

- Mạnh Hạo, ngươi từng hỏi ta, nếu ta cho rằng chân đạo là giả dối, thì sẽ làm như thế nào... Trong khi Tung Vô Nhai lên tiếng, thì quyền thứ nhất của hai người đã va chạm giữa không trung, truyền ra tiếng nổ tung, thân hình hai người thì đồng thời lui về sau, sắc mặt đồng thời hơi tái nhợt, rồi lại đồng thời lao tới.

- Tu sĩ chúng ta, tâm nguyện - chính là một sự thật, muốn nhìn tới - chính là thế giới bên ngoài, tìm kiếm - cũng chỉ vẻn vẹn chính là muốn giải thích hết thảy mê hoặc mà thôi! Tung Vô Nhai cười dài bước tới, lại cùng Xá Thân quyền của Mạnh Hạo va chạm, khóe miệng hai người đều tràn ra máu tươi, trong tiếng nổ “ầm ầm”, hai người lại lần nữa lui về sau, rồi lại tiếp tục phóng tới.

- Tung Vô Nhai ta đến từ Đệ Cửu Sơn Hải, không hề bị trầm mê trong tài phú ở Như Phong Giới này, bỏ qua hết thảy dục vọng quyền lợi, duy chỉ có... chân đạo... là ta không muốn cự tuyệt!

- Ta muốn nhìn xem, chân đạo... đến cùng là cái gì là, trên con đường theo đuổi này, ta không sợ thất bại, chỉ sợ không thấy được kết quả! Tung Vô Nhai cười lớn, Sát Thần Quyền lại rầm rầm đánh ra, cùng Sát Thần quyền của Mạnh Hạo va chạm giữa không trung. Thiên địa run rẩy, thế giới chấn động, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, văng mạnh về sau.

Tung Vô Nhai cũng phun ra máu tươi, lùi lại, tiếng cười của hắn lại càng thêm vang dội, tiếng cười mang theo chấp nhất của hắn, mang theo truy cầu của hắn.

- Cả đời Tung Vô Nhai ta không có tiếng tăm gì, nhưng tâm cầu đạo của ta, trời đất có thể chứng giám, để truy cầu Đạo, sáng sống chiều chết thì đã làm sao, ta muốn tìm Đạo, ta phải tìm Đạo!

- Nếu kết quả là ta đúng, cuộc đời này sẽ không uổng, nếu kết quả là ta sai, thì cũng sẽ không uổng, duy chỉ có một chuyện không bỏ được, cần ngươi giúp ta đi làm. Tung Vô Nhai cười lớn, tay phải nhấc lên, chợt nhìn Mạnh Hạo nói.

- Mạnh Hạo, ngươi xem như là sư đệ của ta, cùng học tam quyền như ta, hiện tại, ta sẽ truyền thụ cho ngươi quyền thứ tư!

- Đây là quyền thứ tư mà Tung Vô Nhai ta tự mình ngộ ra được, đây chính là... Tầm Đạo Chi Quyền của ta! Tung Vô Nhai vừa dứt lời, trong phút chốc khí tức hắn chợt biến đổi, hư vô xung quanh vặn vẹo, thân hình của hắn trong chớp mắt dường như trở nên cao lớn vô hạn, rung chuyển bầu trời mặt đất.

Trong chớp mắt này, tựa như có một cơn gió vô hình quét ngang thiên địa, khiến xung quanh thế giới tựa hồ đều đang lắc lư!

Thời khắc này, đám người Phàm Đông Nhi, bất kỳ tu sĩ nào đến từ Đệ Cửu Sơn Hải đều trở nên biến sắc, vừa rồi bọn họ nghe được Mạnh Hạo nói ra ba chữ Tung Vô Nhai vẫn chưa suy nghĩ nhiều, nhưng thời khắc

này nghe được những lời nói kia của Tung Vô Nhai, lập tức đã nhớ ra cái tên này.

- Đây chính là... Tung Vô Nhai sư huynh kinh diễm tuyệt luân của tông môn năm xưa! Hai mắt Phàm Đông Nhi trợn tròn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1495: Dưới mồi câu thơm ngon, tất sẽ có cá chết

Trong khi Mạnh Hạo cùng Tung Vô Nhai quyết chiến bên trong Như Phong Giới, thì tinh cầu Như Phong Giới vẫn đang cấp tốc lao đi trong không gian, cách đích đến - tấm lưới rộng lớn vô biên vô tận kia ngày càng gần.

Mà phần lõm xuống của tấm lưới kia cũng càng ngày càng rõ ràng, tựa như có cánh tay vô hình nhấn sâu xuống vậy. Thậm chí phần lõm xuống của tấm lưới còn phát ra tia chớp chằng chịt, truyền ra tiếng nổ ầm ầm ngày càng mãnh liệt.

Trận chiến giữa Như Phong Chủ Tể cùng Hải Mộng Chí Tôn, dường như cũng đã đến thời khắc mấu chốt. Hải Mộng dù sao cũng đã từng là Chí Tôn, cho dù hiện tại thương thế vẫn chưa khỏi, nhưng cũng không phải là người Như Phong Chủ Tể có thể rung chuyển, hắn dần dần vô lực ngăn cản, bắt đầu lui về sau.

Hải Mộng Chí Tôn ra tay khiến hư vô chấn động, thậm chí ngay cả những bóng người phía sau tấm lưới kia cũng đều tỏ ra ngưng trọng.

- Còn 500 ngàn trượng nữa... Bên trong tấm lưới lớn mơ hồ có giọng nói tang thương truyền ra, vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

Như Phong Giới dùng tốc độ một hơi thở đi được mười ngàn trượng ầm ầm lao đi, thậm chí bởi vì tốc độ quá nhanh, đã khiến cho ma sát giữa không gian và trên bề mặt tinh cầu bốc lên biển lửa.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, từ xa nhìn lại, giờ phút này Như Phong Giới tựa như một viên sao băng, hướng về 33 thiên phía từ dưới lao lên.

400 ngàn trượng!

300 ngàn trượng!

200 ngàn trượng!

Bên trong Như Phong Giới, Tung Vô Nhai bước lên một bước, hóa thành một đạo cầu vồng bay tới Mạnh Hạo, tay phải nhấc lên, trong chớp mắt phát ra quyền thứ tư hắn tự chế.

Mạnh Hạo tỏ ra hết sức ngưng trọng, từ một quyền này, hắn cảm nhận được chấp niệm của Tung Vô Nhai, cảm nhận được tâm cầu Đạo của đối phương.

- Ngay cả bỏ mình, cũng phải truy tầm chân đạo... chỉ vì... muốn thấy được Đạo!

- Cho dù chỉ là trong nháy mắt, cho dù vì tầm Đạo mà sáng sống chiều chết... Mạnh Hạo lẩm bẩm, hắn nhìn Tung Vô Nhai, bỗng nhiên hiểu rõ, một quyền này... mình không chống cự nổi.

Đó không phải là không thể kháng cự trên phương diện tu vi, mà là ý chí khó có thể kháng cự. Bởi vì hắn phải đối kháng, đã không còn là tu vi của Tung Vô Nhai nữa, mà là... tâm cầu Đaoọ của Tung Vô Nhai.

Loại tâm tính này chính là chấp niệm, nếu có thể đánh bại, thì chân đạo mà Tung Vô Nhai theo đuổi chắc chắn không đúng.

Mạnh Hạo khẽ thở dài, hắn không cho rằng ngoại giới có chân đạo, hắn trầm mặc hít sâu một hơi, Tinh Thần Thạch trong mắt lập tức hòa tan, bao trùm toàn thân, bất ngờ thi triển ra Nhất Niệm Tinh Thần Biến, hóa thân thành tinh tú, “ầm” một tiếng phóng thẳng tới Tung Vô Nhai.

- Một quyền này, ẩn chứa chấp niệm của ngươi, Mạnh mỗ không phá được, nhưng có thể bồi tiếp ngươi một trận chiến! Mạnh Hạo vừa dứt lời, thiên địa lập tức nổ vang, hắn hóa thân thành Tinh Thần Thạch, trở thành sao băng, lao thẳng tới Tung Vô Nhai.

“Ầm” một tiếng, hai người trực tiếp va chạm giữa không trung!

- Ta vì tầm đạo, chết thì đã sao!

Tung Vô Nhai ngửa mặt lên trời cười lớn, một quyền đánh lên Tinh Thần Thạch Mạnh Hạo hóa thân thành. Thiên địa run rẩy, mặt đất nổ vang, bầu trời lắc lư, toàn bộ Như Phong Giới đều nổi lên cuồng phong, khiến cho biển lửa xung quanh Như Phong Giới dường như càng thêm mãnh liệt, mơ hồ khiến cho bầu trời tràn ngập ánh lửa.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Mạnh Hạo hóa thành Tinh Thần Thạch truyền ra tiếng răng rắc, không ngừng lui về phía sau, rồi trực tiếp sụp đổ nổ tung. Mạnh Hạo hiện ra chân thân, phun ra một ngụm máu tươi, hắn ngẩng đầu nhìn Tung Vô Nhai, tỏ ra phức tạp như cũ.

Tung Vô Nhai đứng tại chỗ, không có máu tươi phun ra, nhưng tay phải của hắn trong chớp mắt chợt... tan thành mây khói... Nhưng hắn vẫn không chút để ý, đứng giữa không trung ngẩng đầu nhìn bầu trời bị ngọn lửa bao phủ, trong mắt của hắn lộ ra vẻ chấp nhất, còn có mong đợi.

Giờ phút này, Như Phong Giới cách tấm lưới lớn chỉ còn 100 ngàn trượng!

90 ngàn trượng!

70 ngàn trượng!

50 ngàn trượng!

30 ngàn trượng!

Giờ khắc này, Như Phong Giới thậm chí bắt đầu vỡ vụn ra, núi cao nổ tung, sông lớn khô héo, bầu trời tràn ngập biển lửa. Ngay cả Mạnh Hạo lúc này cũng mơ hồ thấy được, tại không gian bên ngoài ngọn lửa kia có một tấm lưới lớn, hắn còn thấp thoáng thấy được, phía sau tấm lưới có vô số thân ảnh mơ hồ, tràn ra khí tức uy nghiêm khiến tất cả mọi người phải rúng động.

Như Phong Giới bỏ đi, dường như... đã không thể cản trở!

Mười ngàn trượng!

Trong chớp mắt, Như Phong Giới chỉ còn cách tấm lưới lớn mười ngàn trượng, nhưng đúng lúc này, đột nhiên toàn bộ Như Phong Giới chợt khựng lại như va phải một vách ngăn vô hình vậy. “Ầm” một tiếng, mặt đất như muốn vỡ vụn ra, đám người Mạnh Hạo toàn bộ bị chấn động phun ra máu tươi.

Như Phong Giới dừng lại cách tấm lưới lớn mười ngàn trượng, dường như bất kể như thế nào, cũng không thể phá được tầng vách ngăn kia, đột phá mười ngàn trượng cuối cùng vậy!

Cũng đúng lúc này, thanh âm đế quân mang theo mong đợi, mang theo cuồng nhiệt, truyền ra khắp bốn phương tám hướng.

- Chúng sinh Như Phong Giới ngàn vạn năm qua, các ngươi oán, các ngươi hận, các ngươi vùng vẫy, các ngươi bất đắc dĩ, các ngươi để lại máu, tất cả tụ trong hồn phách của các ngươi, đưa ra đi!

- Trở về đi, hồn phách Như Phong, dùng máu tươi của ta làm cầu nối, dùng thất khiếu của ta làm linh, trở về đi! Thanh âm của Đế quân mang theo lực lượng kỳ dị nào đó, vừa dứt lời, hai lỗ tai hắn liền xuất huyết, hai hốc mắt đã mù của hắn cũng tràn ra máu đen, thân thể hắn run lên

bần bật, trong chớp mắt máu tươi từ khắp các lỗ chân lông trên người hắn tràn ngập ra.

Đế bào, đã trở thành huyết bào!

Trong chớp mắt khi máu tươi của hắn phun ra, đột nhiên, mặt đất bỗng run rẩy, bầu trời run rẩy, núi cao run rẩy, sông ngòi khô héo cũng đang run rẩy, thậm chí gió cũng đang run rẩy, lửa cũng đang run rẩy.

Toàn bộ thế giới đều lay động kịch liệt, từ trên mặt đất, bất ngờ chui ra từng luồng hồn phách, hồn phách từ trong núi sông chui ra, từ trong bầu trời chui ra, từ trong gió, lửa, hết thảy mọi nơi trên Như Phong Giới đều có hồn phách chui ra.

Những hồn phách này nhiều vô tận, từ bốn phương tám hướng ngưng tụ vào một chỗ, sáp nhập vào trong lốc xoáy màu máu duy nhất kia!

Những hồn phách vô biên vô tận kia, mỗi một hồn phách đều mang theo chấp nhất, mang theo cuồng nhiệt, mang theo mong đợi, sau khi sáp nhập vào trong lốc xoáy, lập tức bay vòng tròn, bạo phát ra tất cả lực lượng hồn phách, đi chuyển động lốc xoáy!

Lốc xoáy chuyển động, nếu có thể chống đỡ được Như Phong Giới trong mười ngàn trượng cuối cùng này, như vậy bọn họ - toàn bộ sinh linh Như Phong Giới đã tử vong trong ngàn vạn năm qua... chấp nhận trả cái giá cuối cùng này.

Bọn họ sẽ bù vào thiếu hụt cuối cùng này!

Nội tâm Mạnh Hạo chấn động, nhìn những hồn phách hội tụ sáp nhập vào lốc xoáy, khiến cho lốc xoáy chuyển động bạo tăng, khiến cho Như Phong Giới run rẩy, không ngừng đánh ra mười ngàn trượng cuối cùng này.

Tám ngàn trượng, năm ngàn trượng, ba ngàn trượng! !

- 33 thiên!

Đế quân ngẩng đầu, hai tai hắn đã điếc, hai mắt hắn đã mù, thần thức hắn đã khô héo, thân thể của hắn đã đến giới hạn dầu hết đèn tắt, không quản Như Phong Giới thành công hay thất bại, hắn cũng sẽ chết!

Nhưng hắn không quan tâm, như hắn nói, hắn là tội nhân cũng tốt, là Thánh nhân cũng được, hắn không phải là vì Chủ Tể, mà là vì ... toàn bộ Như Phong Giới!

- Ta đã nói phục tùng Chủ Tể xuất thủ, các ngươi còn không tin sao?!

- Bất kể các ngươi có tin hay không, hôm nay, ta tế hiến thế giới căn nguyên duy nhất của Như Phong Giới, van cầu các ngươi... mở cửa! ! Thân thể Đế quân run rẩy, hai tay nâng mạnh lên, ầm một tiếng, hai tay của hắn lập tức nổ tung, máu thịt văng tứ tán, trung tâm Thần Miếu vốn đã tràn ngập khe nứt, trong chớp mắt này chợt nổ tung, chia năm xẻ bảy!

Thế giới căn nguyên chí cao vô thượng duy nhất ẩn chứa bên trong lập tức phóng lên cao, đó chính là một luồng ánh sáng tương tự như khí vận của Như Phong Giới, nhưng lại rực rỡ hơn, thậm chí còn ẩn chứa ý chí nào đó.

Luồng sáng này phóng lên cao, vượt qua Như Phong Giới, vượt qua khoảng cách ba ngàn trượng, trực tiếp chạm tới tấm lưới lớn trong hư vô.

Trong khoảnh khắc vừa chạm tới, tấm lưới lớn lập tức run rẩy như sắp mở ra, đột nhiên, toàn bộ hư không trong phạm vi tấm lưới lớn bao phủ, chợt bạo phát ra hào quang rực rỡ mãnh liệt, vô số tia chớp bắn ra, còn có từng tiếng gầm nhẹ vang lên, khiến cho tấm lưới lớn này dường như ngưng tụ uy nghiêm vô thượng, cản trở thế giới căn nguyên chí cao vô

thượng duy nhất xông vào bên trong.

Đế quân ngửa mặt lên trời cười thê lương, cùng lúc đó, hai chân của hắn bắt đầu rầm rầm nổ tung, tấc tấc vỡ vụn.

- Danh sách Sơn Hải Giới, các ngươi hưởng thụ khí vận Như Phong Giới, hưởng thụ căn nguyên Như Phong Giới ta ban cho, hiện tại... tới phiên các ngươi hồi báo! Thanh âm của Đế quân mang theo vẻ lạnh lùng và quỷ dị vừa truyền ra, bộ ngực của hắn liền nổ tung, bên trong ngực bất ngờ bay ra một viên thủy tinh cầu!

Thủy tinh cầu vừa bay ra, lập tức bên trong chợt bay ra ba đám hồn, một trong số đó chính là danh sách Hải Đông Thanh, một cái khác chính là Hồng Bân đồng tử, mà cái thứ ba, Đạo Thiên biết rất rõ người này, đó chính là danh sách núi thứ hai bị hắn giết chết!

Ba người này vốn đã hồn diệt tử vong, nhưng hiện tại, không ngờ hồn phách bọn họ lại xuất hiện!

Một màn này, khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động, Đạo Thiên cũng tỏ ra không thể tin nổi, mà trong chớp mắt khi Vũ Văn Kiên nhìn thấy hồn phách Hồng Bân, hai mắt của hắn đỏ lên.

Nhưng đúng lúc này, không đợi mọi người có hành động gì, luồng sáng thế giới căn nguyên chí cao vô thượng duy nhất đang đánh sâu vào tấm lưới kia, đột nhiên phân ra mười luồng sáng nhỏ!

Đó chính là mười sợi xiềng xích ánh sáng, chúng dùng tốc độ cực nhanh, dường như mang theo lực lượng giam dữ nào đó khiến người ta không thể né tránh, không thể cản trở lao đi. Ba sợi xiềng xích trong đó trực tiếp cuốn lấy hồn phách ba người Hồng Bân.

Trói chặt hồn phách ba người Hồng Bân lại. Hồn phách ba người liền phát ra tiếng hét thê lương vô hình, run lên lẩy bẩy, hồn phách của bọn

họ nhấp nháy lúc sáng lúc tối, Đạo của bọn họ, hết thảy của bọn họ đang bị xiềng xích kia điên cuồng hút đi!

Sắc mặt đám người Mạnh Hạo đại biến, nhưng trong chớp mắt những cái xiềng xích khác đã dùng tốc độ cực nhanh, ầm ầm lao thẳng tới những danh sách khác, Lâm Thông và Hàn Thanh Lôi căn bản không thể né tránh, trực tiếp bị trói chặt, còn có Vũ Văn Kiên, tên thanh niên danh sách núi thứ năm. Đạo Thiên gầm nhẹ định chống cự, nhưng không thể làm được gì, cũng bị trói chặt lại.

Cho dù là Mạnh Hạo, cũng không tránh khỏi, rất nhanh đã bị dây xích trói chặt.

Ầm một tiếng, toàn bộ danh sách bên trong Như Phong Giới bị đế quân dùng mồi nhử cảm ngộ Đạo, vào giờ khắc này đều bị những sợi xích kia chói chặt, cuốn vào luồng sáng căn nguyên thế giới duy nhất!

Vào giờ khắc này, những tiếng hét thảm không giống tiếng người từ những danh sách kia liền truyền ra, bọn họ không thể nào kiềm chế nổi, lúc này bọn họ không còn là thiên kiêu nữa, mà đã trở thành... nguồn dinh dưỡng khiến cho sáng căn nguyên thế giới duy nhất trở nên mạnh hơn!

Đây chính là hậu quả mà Đế quân dương mưu trước đó bày ra, đúng là... dưới mồi câu thơm ngon, tất có cá chết!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1496: Sao có thể cho ngươi

Trung tâm Thần Miếu sụp đổ từ bên trong, căn nguyên thế giới duy nhất chí cao vô thượng tràn ra, tạo thàn đạo quang kia. Thời khắc này đánh vào tấm lưới lớn hư vô khiến cho tấm lưới này dao động ngày càng mãnh liệt.

Mà đạo quang kia tán ra mười sợi xiềng xích, lúc này đã có chín sợi, trói chặt các danh sách bên trong. Từ trong miệng mỗi danh sách truyền ra thanh âm thê lương, quanh quẩn bốn phương tám hướng. Những tu sĩ Sơn Hải Giới bốn phía đều biến sắc , nội tâm run rẩy, trong đầu nổi lên sóng lớn ngập trời, không dám tin khi tận mắt nhìn thấy một màn này.

Những người kia là danh sách, là mặt trời sáng chói trong Sơn Hải Giới, bất cứ người nào cũng đều ngự trị chúng thiên kiêu. Có thể nói, là chủ nhân tiếp theo của thời đại này, là tôn sư tương lai của Sơn Hải Giới.

Bọn họ cường hãn, mỗi một người đều có thể đi khiếu chiến với tu sĩ thế hệ trước. Cho dù mấy người yếu nhất trong đó cũng đều ngạo nghễ thiên địa, càng không cần nói đến hạng người kinh diễm vô song như Mạnh Hạo cùng với Đạo Thiên.

Nhưng giờ này... dưới xiềng xích kia, cho dù là Đạo Thiên cũng trong run rẩy gào thét thê lương. Hắn không muốn truyền ra thanh âm, nhưng lại không thể khống chế. Vừa rồi trong cơ thể cảm ngộ ba ngàn đại đạo, giờ khắc này giống như bị sưu hồn, đại lượng trong đầu bị hút đi, dung nhập vào ánh sáng của căn nguyên thế giới duy nhất kia.

Chỉ là, ánh sáng căn nguyên thế giới ấy tổng cộng tràn ra mười sợi xiềng xích, lúc này còn dư lại một cái, đang lắc lư như không tìm được người

để trói.

Đế quân cười thê lương, đôi chân hắn lúc này đã vỡ nát, hai cánh tay đã sớm mất đi, thất khiếu chảy máu, trong chớp mắt tại mi tâm của hắn bạo phát ra hào quang mãnh liệt. Đó là ánh sáng ấn ký của danh sách!

Cơ hồ trong chớp mắt ánh sáng danh sách lóe lên, cái xiềng xích kia như con rắn vặn vẹo tiến đến, khoảnh khắc tới gần, trực tiếp trói chặt thân thể Đế quân.

Hắn rõ ràng là tự trói thân mình, để hoàn thành sợi xiềng xích cuối cùng hấp thu!

Sắc mặt hắn vặn vẹo, đau đớn mãnh liệt truyền khắp toàn thân. Nhưng Đế quân không có hét thảm, mà lại cười to, tiếng cười mang theo chấp nhất, mang theo điên cuồng. Mọi người bốn phía nhìn thấy đều giật mình kinh sợ.

Chỉ có Tung Vô Nhai trầm mặc, hắn đứng ở nơi đó ngẩng đầu nhìn lên hư không phía trên. nhìn thấy tấm lưới lớn kia lúc này đang nổ vang, dường như sắp bị ánh sáng của căn nguyên thế giới duy nhất xuyên thấu.

Mà giờ khắc này, khoảng cách giữa mặt đất Như Phong Giới với tấm lưới lớn, chỉ có nghìn trượng!

Tiếng nổ vang truyền ra, chấn động những thân ảnh sau tấm lưới lớn kia. Từng ánh mắt chớp động, đến lúc này bọn họ cũng không có bất kỳ hành động tùy tiện nào. Cho dù là chiến trường giữa Hải Mộng Chí Tôn cùng Như Phong Chủ Tể phía dưới, bất kể bọn họ thấy thế nào thì cũng có thể nhìn thấu, hai người không bảo lưu lại. Hải Mộng Chí Tôn đích thật là hư nhược không còn như trước, nhưng bọn họ vẫn không xuất thủ Phá Giới.

Cẩn thận, đây là những kẻ phản bội của 33 Thiên năm đó. Bọn họ phải trả cái giá bằng vô số máu tươi, mới đổi lấy nguyên tắc và lập trường của mình.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của những thân ảnh sau tấm lưới lớn , thế giới căn nguyên duy nhất của Như Phong Giới tạo thành ánh sáng, hấp thu lực lượng của mười danh sách bao gồm cả Đế quân, trong giây lát đạo quang tản ra hào quang rực rỡ. Ầm một tiếng, một cột sáng cường hãn hơn đánh vào tấm lưới lớn, lần này tấm lưới lớn ấy tạo thành một cái hắc động!

Hắc động này giống như lốc xoáy, không ngừng xoay tròn. Tia chớp trôi đi, nổ vang ngập trời, dường như tạo thành một cái truyền trống trận !

Đạo Thiên run rẩy, tiếng gào thê lương càng mãnh liệt hơn, những người khác cũng đều như vậy. Mà danh sách Hải Đông Thanh cùng với Hồng Bân, còn có hồn của danh sách núi thứ hai kia. Ba người bọn họ vốn không trụ nổi đã sớm chết rồi, nhưng Đế quân đã mượn lực lượng của Như Phong Giới, miễn cưỡng ngưng tụ lại ba người .

Lúc này ầm một tiếng, người đầu tiên là Hải Đông Thanh đã không chịu nổi, hồn hắn trong nháy mắt trực tiếp nổ tung tan thành mây khói. Xiềng xích trói hắn lại sau khi hấp thu hoàn toàn, cũng chợt lui trở về, dung nhập trên cột sáng, khiến lực lượng của cột sáng một lần nữa tăng lên. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, hắc động trên tấm lưới lớn kia cũng lớn hơn một chút.

Sau đó là danh sách của núi thứ hai, ngay tiếp đó là Hồng Bân, hai người bọn họ đồng thời nổ tung, hồn phách siêu tán. Khi xiềng xích lui trở về, những danh sách khác cũng dần dần không chịu nổi.

Đạo Thiên thất khiếu chảy máu, Lâm Thông còn có Hàn Thanh Lôi toàn thân nhanh chóng khô héo. Vũ Văn Kiên cũng như vậy. Nghiêm trọng nhất là danh sách của núi thứ năm, đây là một thanh niên hơi mập một

chút, thời khắc này đã toàn thân da bọc xương, hai mắt vô thần, dường như hồn phách cả người đều bị hút đi.

Trong chớp mắt, khi truyền ra tiếng nổ vang, thân thể thanh niên danh sách của núi thứ năm trực tiếp nổ tung. Không còn là sương máu, mà là hình thần câu diệt, hết thảy sinh mạng đều bị xiềng xích hút đi.

Là danh sách, phàm đã bị xiềng xích trói chặt, đạo bọn họ thu được tại Như Phong Giới đều sẽ nhanh chóng bị hút đi. Ba ngàn đại đạo khi bị hút đi toàn bộ, liền sẽ cùng một dạng với ba hồn của đám Hải Đông Thanh, hình thần câu diệt, hoàn toàn tử vong!

Mạnh Hạo thần sắc dữ tợn, xiềng xích hấp thu đối với hắn mà nói không có kinh khủng như những người khác, thậm chí, trong danh sách chỉ có một mình hắn là không có truyền ra tiếng hét thảm!

Nhưng lần hấp thu này đã bắt đầu tiến hành!

2999 đạo!

2998 đạo!

2997 đạo!

Cảm giác xiềng xích này đã sắp hút đi ba ngàn đại đạo, Mạnh Hạo tại nơi này mỗi lúc một khó khăn, chỉ có thể để từng đạo từng đạo bị hút đi. Bởi vì cảm ngộ của Mạnh Hạo, không phải mượn khí vận từ Đế quân Như Phong Giới, mà hắn thu được chính là do cái tâm của danh sách, khiến tự thân trở thành khí vận của Như Phong Giới. Trong chớp mắt, hắn giống như đã được thay vào đó!

Mà cho dù có ấn ký thế giới sớm nhất, Mạnh Hạo hấp thu, tuy rằng cũng có khí vận Như Phong gia trì, nhưng khi đó Như Phong Giới cũng không bị biến đổi, hết thảy đều phát triển bình thường!

Cho nên, Đế quân đưa ra mồi câu thơm ngon, Mạnh Hạo căn bản cũng không bị nuốt vào nhiều lắm. Nếu thật có, cũng chỉ là ba trăm đại đạo cuối cùng, nhưng cho dù Mạnh Hạo đi cảm ngộ, cũng không mượn khí vận Như Phong Giới từ Đế quân.

Đây chính là điều giúp Mạnh Hạo dưới xiềng xích này có cơ hội sống sót!

Cùng hắn, còn có Vũ Văn Kiên. Việc hắn hét thảm, tuy rằng không phải giả bộ, nhưng thực tế hấp thụ của xiềng xích trên người hắn rõ ràng không bằng mấy người khác.

- Ta hiểu rõ đạo là chính mình thu được, sao có thể cho ngươi! Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu lên, thần sắc dữ tợn. Khi hắn ngửa mặt lên trời rống một tiếng, toàn thân hắn chấn động, tu vi bạo phát, nhưng lại muốn dùng lực lượng bản thân để rung chuyển xiềng xích này, rung chuyển nguồn gốc ánh sáng của căn nguyên thế giới duy nhất kia.

- Ta, chính là của ta, không thuộc về ngươi! Mạnh Hạo gầm nhẹ, toàn thân nổ vang, khiến xiềng xích trên người hắn bạo phát ra ánh sáng mãnh liệt, rồi từ trên người Mạnh Hạo xuất hiện dấu hiệu sắp được giải thoát.

Một màn này, khiến toàn bộ tu sĩ bốn phía Sơn Hải Giới đều hít ngược một hơi, ngay cả những thân ảnh trên tấm lưới hư vô kia, đều rối rít ghé mắt, nhất là thân ảnh to lớn ba đầu sáu tay, trong mắt càng lộ ra sát cơ mãnh liệt.

- Có lẽ, ba ngàn đại đạo này thuộc về Như Phong Giới, nhưng một khắc ta hiểu rõ kia, ba ngàn đại đạo này đã trở thành trong tâm của ta, trở thành... đạo của ta! Toàn thân Mạnh Hạo ầm ầm chấn động, bỗng nhiên truyền ra tiếng “rắc rắc”, sợi xiềng xích kia không ngờ lại run rẩy rồi lại không có hấp thu chút nào từ trên người hắn.

Chẳng những không có hấp thu nữa, thậm chí những đạo bị hút đi từ trên người Mạnh Hạo lại chảy ngược trở về, lần nữa sáp nhập vào cơ thể hắn, khiến toàn thân hắn ánh sáng xanh vô tận, khí thế như cầu vồng.

2995 đạo!

2996 đạo!

2997 đạo!

Mạnh Hạo hét lớn một tiếng, toàn thân ánh sáng xanh vô tận. Lực lượng La Thiên Tiên trên người hắn ầm ầm bạo phát, hoàn toàn bộc lộ, khiến cho bầu trời nổ vang, mặt đất run rẩy. Xiềng xích kia, dường như sắp vỡ nát!

Một màn này, dù là Tung Vô Nhai cũng phải hít sâu một hơi. Mà Đế quân bên kia, thân thể lại chấn động, con mắt trống rỗng của hắn chuyển động, quay đầu, dường như nhìn về phía Mạnh Hạo. Không có bộc lộ sự bất ngờ, nhưng sắc mặt rất âm u, sau đó hắn ngẩng đầu, dường như nhìn lên tấm lưới lớn hư vô phía trên, Đế quân cười thảm.

- Đến lúc này, các ngươi... còn không tin?!

- Đạo của thế giới căn nguyên duy nhất đã xuất, Như Phong Giới đã gần kề, chỉ cần các ngươi đánh mở ra truyền trống trận, là chúng ta có thể đi vào bên trong, từ nay thoát khỏi Sơn Hải Giới!

- Chuyện chúng ta có thể làm đã làm hết thảy, ba ngàn đại đạo là phụ, căn nguyên duy nhất thành ánh sáng, dùng danh sách để hiến tế, dùng ý niệm của chúng sinh làm nguyện cầu. Các ngươi vì cái gì còn không tin, còn muốn chúng ta làm sao các ngươi mới tin!!!

Thanh âm Đế quân vang vọng, sau hắc động của tấm lưới lớn, tồn tại rất nhiều thân ảnh. Từng người trầm mặc, có người lộ ánh mắt phức tạp, có

chần chờ, còn lại là cười lạnh.

Cho dù hắc động đã mở ra, truyền tống trận đã mở, nhưng chỉ cần bọn họ không muốn, Như Phong Giới sẽ không lên nữa!

Mà bọn họ, trừ phi đã hoàn toàn xác định, nếu không, dù thấy được Hải Mộng Chí Tôn suy nhược cũng không dám phủ xuống, càng không dám mở ra truyền tống trận.

Dù cho... bọn họ không cần Như Phong Giới!

Mà giờ khắc này, toàn thân Mạnh Hạo ánh sáng xanh ngập trời, xiềng xích xung quanh hắn run rẩy kịch liệt. Mạnh Hạo cảm ngộ được ba ngàn đại đạo đang nhanh chóng trở về.

2998 đạo!

2999 đạo!

3000 đạo!!!

Trong chớp mắt Mạnh Hạo thu lại ba ngàn đạo. Hai tay hắn bỗng nhiên vung ra phía ngoài , tiếng động rầm rầm, long trời lở đất. Xiềng xích vây xung quanh hắn kia, không ngờ vào giờ khắc này, trong tiếng nổ ầm ầm tấc tấc vỡ vụn!

Sau khi sụp đổ, xiềng xích này chợt tiêu tán, mà thân thể Mạnh Hạo bước lên trước một bước, hoàn toàn thoát khỏi sự hấp thu của căn nguyên thế giới duy nhất kia!

Thân thể Mạnh Hạo không chút dừng lại, một bước đi thẳng tới bên cạnh Vũ Văn Kiên, nâng tay chụp vào xiềng xích đang trói chặt Vũ Văn Kiên, hét lớn một tiếng.

“Khai!”

“Ầm!!!”

Xiềng xích trói Vũ Văn Kiên run rẩy mạnh mẽ, dường như sắp vỡ nát. Vũ Văn Kiên phấn chấn, tu vi bạo phát, phối hợp với Mạnh Hạo. Hai người cùng phát lực, thiên địa nổ vang, xiềng xích đều rầm rầm vỗ tan!

- Mạnh Hạo, đa tạ! Vũ Văn Kiên mừng rỡ kích động, vừa lúc lên tiếng, Mạnh Hạo đã xông về phía Đạo Thiên.

- Không cần cảm tạ ta, cùng đi cứu người đi! Với nguy cơ trước mắt này, Mạnh Hạo lựa chọn không ngồi xem những danh sách khác tử vong, mà là đi cứu bọn họ!

- Cứu người? Vũ Văn Kiên sửng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1497: Phản bội đạo

Lời vừa nói ra, trong chớp mắt Mạnh Hạo đã chạy thẳng đến chỗ Đạo Thiên. Đạo Thiên lúc này vẻ mặt dữ tợn, toàn thân khô héo. Hắn thấy Mạnh Hạo đến gần, vùng vẫy ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Hắn nhìn thấy Mạnh Hạo tới gần, trực tiếp chụp lấy xiềng xích đang trói chặt mình, kéo mạnh một cái. Xiềng xích ầm ầm chấn động, dường như muốn vỡ nát.

- Đạo Thiên, còn không phối hợp cùng ta. Mạnh Hạo nhíu mày, khẽ quát một tiếng.

- Tại sao lại cứu ta? Nội tâm Đạo Thiên chấn động, hắn không lập tức phối hợp cùng Mạnh Hạo, mặc dù là để cứu chính mình nhưng hắn vẫn gầm nhẹ hỏi. Thời khắc này, thân thể hắn khô héo, đạo của hắn không ngừng bị hút đi. Nhưng hết thảy vẫn không sánh bằng sự kiêu ngạo và tôn nghiêm của hắn.

- Ta không hi vọng có một ngày, khi ta đứng ở đỉnh phong, quay đầu nhìn lại không tìm thấy một thân ảnh quen thuộc. Mà quan trọng hơn là, chúng ta là tới từ... Sơn Hải Giới! Mạnh Hạo nhìn Đạo Thiên, bình tĩnh lên tiếng

Chỉ là một câu nói khiến cho toàn thân Đạo Thiên phát run, hắn kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo rồi nhắm nghiền hai mắt. Rất nhanh, tu vi của hắn bạo phát, nổ vang, phối hợp với Mạnh Hạo khiến cho xiềng xích kia tức thì vỡ nát.

Cùng lúc đó, Đạo Thiên thoát khỏi vòng vây. Hắn phun máu tươi, mở mắt ra nhìn Mạnh Hạo, ý nhìn càng thêm phức tạp.

Lời giải thích của Mạnh Hạo khiến Đạo Thiên vô cùng chấn động. Hắn không nghĩ tới Mạnh Hạo lại cứu mình vì nguyên nhân này.

- Bất kể đã tranh đấu như thế nào, chém giết nhau như thế nào, chúng ta, trên căn bản... là cùng một phe sao? Đạo Thiên lẩm mặt, ngửa mặt lên trời nở nụ cười thê lương. Hắn nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt vẫn mang vẻ phức tạp như trước. Nhưng sâu trong đôi mắt đó lại lộ ra một... sự kính nể chưa từng có.

Đạo Thiên hắn cả đời này chưa từng kính nể người nào. Cho dù là Hải Mộng Chí Tôn, trong suy nghĩ của hắn, cũng chỉ là một cường giả cường đại so với mình mà thôi. Nếu có, cũng chỉ có thân ảnh trong Chí Tôn Pháp của hắn mà thôi. Mà giờ khắc này, Mạnh Hạo trong lòng hắn, cũng tính là một người đánh kính nể.

Hắn tự hỏi, nếu đổi lại là mình, cứu người khác, hắn không làm được.

Thời khắc này, thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái. Ngoài Mạnh Hạo còn có Vũ Văn Kiên, cùng đi cứu những người khác. Lâm Thông phức tạp hơn, hắn nhìn Mạnh Hạo rồi lại nhìn đến xiềng xích trói mịch sụp đổ, nhớ lại những chuyện lúc trước, nội tâm không nhịn được có chút hổ thẹn.

Hắn cùng với Mạnh Hạo vốn là không thù không oán.

- Đa tạ. Lâm Thông thấp giọng lên tiếng. Cả đời này của hắn cũng mấy khi đa tạ người khác.

Còn có Hàn Thanh Lôi, bộ dạng cũng vô cùng phức tạp.

“Ta nợ hắn một mạng.” Hàn Thanh Lôi nhìn xiềng xích của mình sụp đổ, lẩm bẩm trong lòng, không hề nói ra mà để trong tim mình, tự nói với chính mình như vậy.

Giết người thì dễ, cứu người mới khó!

Cái khó chính là khó ở trong lòng, khó ở đại nghĩa. Khó khăn là tại tâm cảnh của mỗi người.

Giữa bọn họ vốn dĩ không hề có sinh tử thâm thù. Giữa bọn họ với nhau, chỉ là một sự cạnh tranh mà thôi. Chỉ bởi vì không có trói buộc nên cạnh tranh ban đầu mới trở thành sống chết.

Hiếm thấy Mạnh Hạo cứu người, không ngờ Đế Quân cũng không quấy nhiễu, Tung Vô Nhai cũng trầm mặc cho đến lúc Mạnh Hạo phá vỡ hết xiềng xích, cứu tất cả những danh sách có thể cứu. Những xiềng xích kia vỡ vụn, mặt đất Như Phong Giới lúc này cách tấm lưới lớn trong hư vô chưa tới một trăm trượng.

Thậm chí... xúc tu kia cũng có thể chạm tới được.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, hắn có thể thấy rõ phía sau hắc động trong tấm lưới lớn kia có rất nhiều thân ảnh mơ hồ. Trong những thân ảnh đó có tồn tại ba đầu sáu tay kia, Mạnh Hạo nhìn thấy, nội tâm chấn động mãnh liệt

- Là ngươi đã giết con ta! Từ trong tấm lưới lớn kia đột nhiên truyền ra một tiếng gầm nhẹ. Thân ảnh ba đầu sáu tay kia gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo

Mạnh Hạo ánh mắt lạnh băng cũng không tiếp lời. Lúc này, đám người Đạo Thiên cũng đã tới, tất cả đều đứng phía sau Mạnh Hạo dù bọn họ có cam nguyện hay không, giờ khắc này, Mạnh Hạo chính là đứng đầu danh sách, về điểm này, ai cũng thừa nhận.

Mà đạo ánh sáng của căn nguyên thế giới duy nhất kia, thời khắc này đánh lên tấm lưới lớn, tạo thành hắc động. Hắc động càng lúc càng lớn

nhưng nếu muốn chứa cả Như Phong Giới lại hoàn toàn không đủ.

Đế Quân cười, tiếng cười thê lương, mang theo quyết liệt lại có chút điên cuồng cùng với chấp niệm mãnh liệt.

- Sứ mệnh cả đời này của ta chính là để Như Phong Giới thoát khỏi Sơn Hải Giới. Từ nay về sau, sinh linh của Như Phong Giới, đời đời đều được tự do...

- Vì thế, ta có thể hy sinh mọi thứ, vứt bỏ tất cả. Đây là sứ mệnh của ta, là giấc mộng của ta...

- Chư tiên ma của 33 Thiên, các ngươi có thể không tin ta, không tin hồn phách máu tươi của sinh linh Như Phong Giới, không tin Chủ Tể, không tin tất cả. Nhưng có một chuyện, các ngươi... nhất định sẽ tin! Đế Quân lẩm bẩm, cười thê thảm. Hắn cắn đứt đầu lưỡi, ngay lập tức đầu lưỡi hắn ầm ầm nổ tung cùng với thân thể hắn trong chớp mắt trực tiếp sụp đổ.

Song chỉ có hồn hắn bay ra, thanh âm kia xuất phát từ linh hồn.

- Hiến tế...

- Hồn thề...

- Với hồn của ta, từ nay về sau, phản bội Tiên giới.

- Máu của ta, từ nay về sau, xa rời Tiên giới.

- Ý của ta, từ nay về sau, đối nghịch với Tiên giới.

- Gió chớp, trời đất, sông núi, thảo mộc, chúng sinh của Như Phong Giới... từ nay về sau, phản bội Tiên giới! Đế Quân lời vừa truyền ra, cả Như Phong Giới ầm ầm chấn động. Dòng sông biến thành màu đen, dãy núi cũng trở nên đen như mực. Ngay cả mặt đất cũng phủ đầy một màu

hắc ám

Giờ khắc này, gió đang gào rít, chớp đang giật, trời đất rung chuyển, sông núi ầm ầm, thảo mộc, chúng sinh cùng hét lớn!

Trong thời khắc này, toàn bộ tu sĩ ở chín quốc gia của Như Phong Giới đều quỳ lạy. Ai cũng ngẩng đầu, cùng hô lên lời nói của Đế Quân

- Từ nay về sau, chúng ta... phản bội Tiên giới!

Gió hoá thành hắc phong, chớp hoá thành ô lôi, hết thảy thiên địa tối đen như mực, thảo mộc cũng khô héo. Tại mi tâm của các tu sĩ đều xuất hiện một ấn ký màu đen.

Đó chính là... ấn ký của phản bội!

Chẳng những là chúng sinh, cho dù là người phàm, chỉ trong chớp mắt, từ sâu thẳm linh hồn, từ thanh âm của huyết mạch, toàn bộ đều quỳ xuống, đồng loạt cất tiếng.

- Từ nay về sau, chúng ta... phản bội Tiên giới!

Trên mi tâm của toàn bộ chúng sinh xuất hiện một ấn ký màu đen, thành trì cũng trở thành màu đen. Tất cả mọi vật đang tồn tại ở Như Phong Giới này trong chớp mắt đều biến thành màu đen hết thảy.

Trời đen, đất đen, gió đen, tia chớp đen, hết thảy đều là một màu đen...

Cả Như Phong Giới hoàn toàn biến đổi, biến đổi bản chất, biến đổi vì phản bội. Ba ngàn đại đạo của Như Phong Giới, những đại đạo này, những quy tắc này, những căn nguyên này, trong chớp mắt, cũng đã phản bội.

Theo đó, ý chí của Như Phong Giới cũng phản bội!

Mà bị ảnh hưởng cuối cùng chính là đạo của căn nguyên thế giới duy nhất kia. Ầm ầm, đạo ánh sáng này trở thành màu đen!

Trong khoảnh khắc ánh sáng đen xuất hiện, Mạnh Hạo cùng đám người Đạo Thiên còn có tu sĩ của Sơn Hải Giới, hết thảy nội tâm đều chấn động mãnh liệt. Họ nhìn quanh bốn phía, nhìn đạo ánh sáng kia. Thế giới này, chỉ trong khoảnh khắc, đã trở nên đen như mực, tăm tối vô cùng.

Trong lúc mơ hồ, có một thanh âm tang thương vang vọng Như Phong Giới. Thanh âm này dường như xuất phát từ gió, chớp, trời, đất, thảo mộc, chúng sinh của Như Phong Giới.

- Phản bội...

- Rời đạo...

Thanh âm này là ý chí của Như Phong Giới!

Tại khoảnh khắc xuất hiện, hào quang màu đen kia ầm ầm xuyên thấu tấm lưới hư vô khổng lồ, khiến cho hắc động trong nháy mắt khuếch trương vô hạn. Mà những thân ảnh sau hắc động kia, giờ khắc này, bất kỳ vị nào cũng đều không thể trấn định, toàn bộ biến sắc , thậm chí còn lộ ra vẻ tham lam điên cuồng.

- Đây là...

Phản bội kinh rời xa dạo, đây là dạo của thế giới căn nguyên tạo thành...phản bội rời xa đạo

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, bỗng nhiên truyền tới. thanh âm của Đế quân mang theo hư nhược cũng có chút chấp nhất:

- Hiện tại, 33 Thiên, các ngươi... tin rồi chứ!

- Như Phong Giới! Chúng ta tin. Ý chỉ của Như Phong Giới ngưng tụ thành phản bội xa rời đạo, chúng ta... tin! Tiếng sấm nổ vang, bỗng nhiên từ hắc động truyền ra tiếng nói vang vọng cả Như Phong Giới, vang vọng bốn phương tám hướng. Cùng lúc đó, hắc động ầm ầm rung chuyển, tiếng nổ vang trời, trong nháy mắt mở rộng ra.

Chỉ trong chớp mắt, đã lớn đến nỗi chứa cả Như Phong Giới. Mặc dù vậy, truyền tống trận này cũng chỉ là đơn phương truyền tống, khiến cho Như Phong Giới có thể đi vào 33 Thiên. Nhưng những thân ảnh trong 33 Thiên kia, cho dù có kích động ra sao, cũng vẫn mãnh liệt khắc chế như trước, không để cho mình phủ xuống.

- Như Phong Giới trở về... Hiến tế... phản bội xa rời đạo cho chúng ta!

- Chúng ta thề sẽ xem Như Phong Giới trở thành Thiên thứ 34, cùng với chúng ta, vĩnh viễn trấn Tiên giới, hưởng thụ chân đạo! Từ sau hắc động củatấm lưới truyền ra thanh âm run rẩy mang theo khát vọng và sự kích động không cách nào hình dung .

Cùng lúc đó, trong tiếng nổ “ầm ầm”, Như Phong Giới bay thẳng đến chỗ hắc động, càng ngày càng gần.

Mà Mạnh Hạo thời khắc này, toàn thân run rẩy, hô hấp dồn dập, hai mắt lóe sáng mãnh liệt. Hắn nhìn chằm chằm đạo ánh sáng đen kia, chính mình cũng không biết tại sao, khi cả Như Phong Giới này hoàn toàn tạo phản, khiến cho đạo của căn nguyên thế giới bị biến đối, trở thành phản bội xa rời đạo lại khiến cho huyết mạch toàn thân hắn cuồn cuộn sôi trào.

Hắn nhớ lại năm đó lão tổ đời một Phương gia có nói, về sau dung hợp Niết Bàn Quả là câu đố huyết mạch của Phương gia.

Chuyện này trước đó hắn gặp nguy hiểm, không có thời gian suy nghĩ, thời khắc này huyết mạch toàn thân thiêu đốt mới khiến Mạnh Hạo nhớ

tới câu đố huyết mạch của Phương gia rốt cuộc là thứ gì. Mạnh Hạo không biết, nhưng ngay lúc này, hắn cảm nhận được trong huyết mạch của mình có một loại khát vọng không cách nào hình dung.

Khát vọng thu đươc đạo xa rời kia.

Dường như thứ này rât quan trọng với mạnh hạo, với Phương gia

Thậm chí, hai quả Niết Bàn Quả trong người Mạnh Hạo đều đang rung động mãnh liệt. Mạnh Hạo có dự cảm rằng nếu hắn thu được đạo phản bội kia. Hắn có thể... dung hợp tiếp một Niết Bàn Quả nữa.

Từ nay về sau, vượt qua La Thiên Tiên, trở thành... La Thiên Đạo Tiên

Ngay cả những người Phương gia có liên hệ với huyết mạch, dường như có được chìa khóa mở ra một cánh cửa ... Cánh cửa huy hoàng của Phương gia tương lai .

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1498: người giết con ta, chết

Mạnh Hạo hai mắt đỏ thẫm, nhưng cho dù hắn có khát vọng mãnh liệt không cách nào hình dung với Phản Kinh Ly Đạo, thì

Mạnh Hạo cũng không có cách nào thu được! Thân thể hắn căn bản là không thể bay lên, chẳng những là hắn, đám người Đạo Thiên, tu sĩ Sơn Hải Giới ở chỗ này đều là như vậy

Như Phong Giới đã hoàn toàn thay đổi, mà bọn họ bị bài xích mãnh liệt, tạo thành uy áp phủ xuống, khiến cho tất cả mọi người bọn họ đều không thể nhúc nhích được chút nào

Mạnh Hạo gầm nhẹ, muốn chạy ra, muốn đi thu ánh sáng màu đen kia, thu được Phản Kinh Ly Đạo này, nhưng lại không làm được

Bọn họ chỉ có thể nhìn tấm lưới lớn hư vô bên trên tạo thành hắc động, càng lúc càng lớn, đang chậm rãi cắn nuốt Như Phong Giới

Không có cách nào cản trở, không có cách nào thu hoạch, thậm chí ở bên ngoài Như Phong Giới, Hải Mộng Chí Tôn cũng đều thân thể chấn động, không lại đuổi giết Như Phong Chủ Tể nữa

Như Phong Chủ Tể phun ra máu tươi, thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới Như Phong Giới, sau khi tới gần, ở phía dưới Như Phong Giới, tay phải hắn nâng lên, hướng lên hung hăng đẩy

Ầm một tiếng, Như Phong Giới dung hợp với hắc động kia, trở nên lớn hơn! Hải Mộng Chí Tôn khẽ thở dài, tay phải nâng lên, đột nhiên một chỉ tay

Dưới một chỉ tay này, lập tức có một ánh sáng màu trắng nháy mắt bay ra, chạy thẳng tới Như Phong Giới, cưỡng ép xông vào Như Phong Giới đen như mực này, rơi vào trên người của đám người Mạnh Hạo, bao gồm tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới xung quanh, thậm chí còn phân tán ra, bao hàm tu sĩ Sơn Hải Giới ở xung quanh chín quốc còn chưa tới tham chiến

Trong đó bên trong một chỗ sơn cốc ở quốc gia thứ chín, có một nữ nhân lúc này sắc mặt nghiêm chỉnh tái nhợt, trên trán chảy đầy mồ hôi, dường như đang đứng ở thời khắc mấu chốt, lại bị uy áp của Như Phong Giới bài xích, không thể nhúc nhích

Nữ tử này

chính là Sở Ngọc Yên! Lúc trước khi Mạnh Hạo ở trên núi quốc vận của quốc gia thứ chín, sau khi thả nàng ra từ bên trong túi trữ vật, Sở Ngọc Yên không lưu lại ở núi quốc vận, mà khi Mạnh Hạo cảm ngộ ấn ký thế giới liền yên lặng rời đi

Nàng có kiêu ngạo của nàng, nàng không muốn lưu lại bên cạnh Mạnh Hạo, trở thành một người cần được bảo vệ, cho nên nàng rời đi

Ở quốc gia thứ chín này, ở bên trong sơn cốc này, nàng yên lặng tĩnh tọa, ý đồ tu vi đột phá, từ Linh Cảnh bước chân vào Tiên Cảnh

Lúc này, trên người của nàng cũng có ánh sáng màu trắng đến từ Hải Mộng Chí Tôn phủ xuống

Thí luyện của các ngươi đã kết thúc, kết quả Như Phong Giới không thể biến đổi, có người không tiếc phản bội rời bỏ đạo, cũng muốn thoát khỏi Tiên giới

Năm đó ba ngàn giới như thế, giờ này lại là như vậy

Thôi, thôi

Hải Mộng Chí Tôn dường như mất hết can đảm, nhẹ giọng lẩm bẩm

Tay phải nâng lên một trảo, lập tức mọi người bị đạo quang của nàng bao phủ, thân thể chậm rãi bay lên, dường như muốn từ trong Như Phong Giới sắp sáp nhập vào 33 thiên này bay ra, về tới Sơn Hải Giới

Đám người Phàm Đông Nhi bay lên đầu tiên, chạy thẳng tới một bên hư vô xé hư không mà đi, sau đó là Lâm Thông, Hàn Thanh Lôi, Vũ Văn Kiên, Đạo Thiên

Còn có Mạnh Hạo

Thân ảnh của hắn cũng chầm chậm bay lên không, dường như sắp rời đi

Hai mắt của hắn lại gắt gao nhìn chằm chằm ánh sáng màu đen kia, nhìn ánh sáng đã sắp hoàn toàn chìm vào trong hắc động này, khát vọng của hắn vào giờ khắc này dường như trở thành hy vọng xa vời

Như Phong Giới

kết thúc rồi sao

Điều này làm cho huyết mạch ta sôi trào, thậm chí Phản Kinh Ly Đạo có thể cho ta dung hợp quả Niết Bàn Quả thứ ba, liền thật

vô duyên với ta sao! Mạnh Hạo không cam lòng, nhưng hắn không có cách nào

Như Phong Giới bài xích, nhất là đạo quang kia lại là nguyên tâm bài xích sở tại, tạo thành lực thúc đẩy, khiến cho Mạnh Hạo căn bản là không thể dựa vào gần

Mà tiếp dẫn đến từ Hải Mộng Chí Tôn lại là lôi kéo, khiến Mạnh Hạo cách đạo quang càng ngày càng xa

Nội tâm Mạnh Hạo gầm nhẹ, tơ máu tràn ngập hai mắt, toàn thân tu vi ầm ầm bạo phát, ánh sáng xanh vô tận, không tiếc máu tươi phun ra, không tiếc thân thể răng rắc bị thương nặng, cưỡng ép tốc độ chậm lại lui về sau

Nhưng hắn khó có thể bước chân ra, không thể xông về ánh sáng Phản Kinh Ly Đạo kia

Mạnh Hạo

Ta giúp ngươi! Đúng lúc này, bỗng nhiên, Đạo Thiên mạnh gầm nhẹ, thân thể hắn cũng ở trong bạch quang Hải Mộng Chí Tôn tiếp dẫn rút lui, nhưng hắn nhìn thấu khát vọng của Mạnh Hạo, lúc này hai tay bấm quyết, tu vi ầm ầm bạo phát, cũng có ngọn lửa sinh mệnh đang thiêu đốt, hướng về Mạnh Hạo một chỉ tay, tạo thành lực thúc đẩy, hóa thành trùng kích cách không đặt tại trên người Mạnh Hạ

Thân thể Mạnh Hạo nổ vang, máu tươi phun ra, nhưng thân thể lại mạnh bay về phía trước mười mấy trượng, tiến lại gần Phản Kinh Ly Đạo hơn

Mạnh Hạo, Lâm mỗ cũng giúp cho ngươi!

Hàn mỗ giúp ngươi!

Mạnh Hạo huynh đệ, còn có ta! Lâm Thông phất tay, ngửa mặt lên trời vừa hô, toàn thân tu vi thiêu đốt, địa phủ biến ảo, trở thành lực thúc đẩy, rầm rầm chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Hàn Thanh Lôi phun ra máu tươi, không tiếc bị thương nặng, ngưng tụ Thanh Lôi, giảm bớt sát thương, đổi lấy trùng kích hướng về Mạnh Hạo một chỉ tay

Vũ Văn Kiên rống lớn, thân thể bành trướng, thần lực ẩn chứa, hướng về Mạnh Hạo cách không liên tục đánh ra mười quyền, mỗi một quyền, hắn đều phun ra máu tươi, nhưng vì giúp Mạnh Hạo, hắn cam nguyện

Tập hợp lực lượng ba người, tiếng nổ vang ngập trời, lực thúc đẩy to lớn trực tiếp rơi vào trên người Mạnh Hạo, khiến cho thân thể Mạnh Hạo ầm một tiếng, hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng tới Phản Kinh Ly Đạo, mắt thấy đến gần, nhưng

khi cách Phản Kinh Ly Đạo còn có mười trượng, thân thể Mạnh Hạo chậm rãi dừng, không thể tiến lại gần, thậm chí ở dưới bài xích và ánh sáng tiếp dẫn của Hải Mộng Chí Tôn bắt đầu lui về sau

Ta không cam lòng! ! Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời vừa hô, thất khiếu chảy máu, nhưng lại không có cách nào

Lúc này, trên bầu trời quốc gia thứ chín, thân ảnh Sở Ngọc Yên ở trong ánh sáng tiếp dẫn của Hải Mộng đã nhanh chóng bay tới, nàng liếc mắt liền thấy được Mạnh Hạo, nghe được tiếng gào thét không cam lòng của Mạnh Hạo

Sở Ngọc Yên nội tâm chấn động, nàng bỗng nhiên hít sâu một hơi, nhưng lại vào giờ khắc này, trực tiếp cắn đầu lưỡi, máu tươi phun ra, nàng sâu đậm liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, tay phải nâng lên, từ bên trong túi trữ vật lấy ra một viên đan dược màu đỏ, không do dự, trực tiếp một ngụm nuốt vào

Khi nuốt vào, thân thể Sở Ngọc Yên run rẩy, mồ hôi chảy xuống, tu vi trong cơ thể nàng ầm ầm bạo phát, mà nàng lại không tiếc giá cao, cho dù máu tươi phun ra, cho dù thân thể sương máu vào giờ khắc này nổ tung, cũng đều không chần chờ, quyết đoán đi

Đột phá Tiên Cảnh, triệu hoán tiên môn phủ xuống! Đây là phương pháp

nàng có thể nghĩ tới, có thể làm để trợ giúp Mạnh Hạo, cho dù đúng lúc này đột phá Tiên Cảnh, tồn tại rất nhiều khả năng không thể dự đoán, thậm chí có nguy cơ sinh tử, nhưng giờ này Sở Ngọc Yên nàng không đi suy tính những điều này

Tu vi của nàng kích động, nàng đang đánh sâu vào Tiên Cảnh, nàng muốn đi triệu hoán tiên môn, bởi vì, chỉ có tiên môn phủ xuống, lực lượng mạnh mẽ đến từ trong thiên địa có lẽ

Sẽ làm bài xích Như Phong Giới này xuất hiện một chút biến hóa

Có lẽ cũng sẽ không, nhưng có lẽ cũng sẽ có, chỉ cần có một chút khả năng đi trợ giúp Mạnh Hạo, Sở Ngọc Yên cũng sẽ không chần chờ, máu tươi lần nữa phun ra, thân thể của nàng nổ vang, dường như muốn nổ tung

Sắc mặt nàng tái nhợt, nhưng như cũ, lần nữa đánh sâu vào

Lần này, Sở Ngọc Yên kêu lên một tiếng đau đớn, trong cơ thể kinh mạch dường như muốn vỡ vụn, dưới uy áp ngoại giới, nàng đánh sâu vào Tiên Cảnh càng khó hơn

Nhưng nàng không vứt bỏ, cho dù lúc này thân thể đã bay qua Mạnh Hạo, cho dù Mạnh Hạo đều không quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, nhưng nàng vẫn như cũ đánh sâu vào

Một lần, hai lần, ba lần

Cho đến thân ảnh của nàng sắp phải rời khỏi Như Phong Giới, đột nhiên, toàn thân Sở Ngọc Yên sương máu phun ra lượng lớn, khi toàn thân nàng trở thành màu máu, thiên địa nổ vang, cho dù là hư vô hắc động cũng đều run rẩy, cho dù là tấm lưới lớn kia cũng đều dao động bốn phương tám hướng

Một tòa tiên môn lớn

thương tang cổ xưa, ầm ầm phủ xuống trong hư vô, phủ xuống trên Như Phong Giới, phủ xuống

trong hắc động! Mây mù vào giờ này đột nhiên xuất hiện, hướng về bốn phương tám hướng cuồn cuộn mà đi

Tiên môn thương tang kia chợt phủ xuống, hình như có một cỗ uy áp không cách nào hình dung từ trên tiên môn ngập trời lên, uy áp này mạnh, mang ý chí nào đó, mang lực lượng Sơn Hải Giới, khi phủ xuống lập tức khiến Như Phong Giới tăng lên, ầm ầm chấn động, cưỡng ép dừng lại

Cùng lúc đó, bài xích đến từ Như Phong Giới không ngờ tại một cái chớp mắt này run rẩy, dường như dưới uy áp Sơn Hải Giới, Như Phong Giới đang sợ hãi! !

Không! ! Chết tiệt! !

Cư nhiên lại vào lúc này, có người đột phá, triệu hoán tiên môn! ! Sau tấm lưới lớn hắc động, những thân ảnh kia từng tên một rống giận, tức giận ngập trời, bọn hắn tận mắt thấy Phản Kinh Ly Đạo sắp tới, nhưng lại xuất hiện ngoài ý muốn như vậy

Lập tức liền có người không nhịn được, thi triển thần thông chi pháp, truyền vào trong hắc động, rung chuyển tiên môn, khiến cho tiên môn nổ vang, tia sáng vặn vẹo

Lực lượng bài xích run rẩy dừng lại, cho Mạnh Hạo cơ hội khó được, thân thể hắn mạnh chạy ra, toàn thân như huyết nhân, trực tiếp vượt qua khoảng cách mười trượng, mắt thấy sẽ đụng chạm ánh sáng Phản Kinh Ly Đạo kia, thậm chí giờ khắc này, huyết mạch toàn thân Mạnh Hạo đều đang mảnh liệt sôi trào, đều đang hoảng hốt

Sở Ngọc Yên trên mặt lộ ra nụ cười, thân thể nàng hư nhược, tiên môn xuất hiện, nhưng nàng lại không có khí lực đẩy ra, nhưng nàng không hối hận

Mạnh Hạo, ta có thể giúp ngươi! Nàng lẩm bẩm nói nhỏ

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, tiên môn bàng bạc kia lại vừa mới cứng rắn xuất hiện lại chấn động mạnh, trong nháy mắt mơ hồ, dường như vì Sở Ngọc Yên không thể chống đỡ, bởi vậy Phản Kinh Ly Đạo vì những thân ảnh kia trong tấm lưới lớn hắc động kia xuất thủ, khiến cho tiên môn này trong chớp mắt liền tiêu tán

Theo tiêu tán, bài xích đến từ Như Phong Giới mãnh liệt hơn, mà Mạnh Hạo tay hắn cách ánh sáng Phản Kinh Ly Đạo kia chỉ còn lại có một chưởng! Gần trong gang tấc! Nhưng cố tình lại xa tận chân trời! Thân thể Mạnh Hạo không thể đi về phía trước, thậm chí ở dưới bài xích, bắt đầu lui về sau, nếu vẻn vẹn như thế cũng liền thôi, lúc này, bên trên Mạnh Hạo chính là tấm lưới lớn hắc động kia, hắc động này xoay tròn, có một bàn tay to đen như mực mang vô tận vảy, dường như thiên uy, như cánh tay của thương thiên, trong giây lát đưa ra, hướng về Mạnh Hạo ầm ầm bắt lấy

Chính là thân ảnh ba đầu sáu tay kia hắn không dám phủ chân thân xuống, nhưng không nhịn được muốn giết Mạnh Hạo, cho nên phủ xuống một bàn tay, muốn Mạnh Hạo hình thần câu diệt!

Người giết con ta, chết! ! Có tiếng gầm nhẹ từ trong tấm lưới lớn hắc động truyền ra, thanh âm mang lành lạnh, mang sát khí, cuồn cuộn bốn phương tám hướng, khiến hư vô run rẩy, khiến Như Phong Giới chấn động, khiến bốn phía thương mang đều vô hình cuồn cuộn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1499: Một mũi tên lay trời

Mạnh Hạo sắc mặt biến hóa. Lúc này nếu hắn muốn thoát khỏi nguy cơ lần này cũng không phải không có khả năng, chỉ cần hắn vứt bỏ không thu Phản Kinh Ly Đạo này, phát động toàn thân tu vi, phối hợp dẫn dắt Hải Mộng Chí Tôn trên người hắn, liền có thể trong phút chốc về phía sau rời đi. Nhưng giá cao, là hắn vĩnh viễn mất đi khả năng dung hợp Phản Kinh Ly Đạo, lãng phí sự tương trợ của đám người Đạo Thiên, cũng lãng phí sự bỏ ra của Sở Ngọc Yên. Tất cả những thứ này, Mạnh Hạo sao có thể cam tâm! Cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu không có tâm chiến đấu, sẽ rất khó khăn đi thu được tạo hóa mà không phải người thường có thể có! Lúc này, hai mắt Mạnh Hạo trực tiếp đỏ bừng, tràn ngập vô số tơ máu, ở nguy cơ trước mắt này, Mạnh Hạo hung hăng cắn răng một cái, chẳng những hắn không lui về sau, càng không vứt bỏ, tay phải bỗng nhiên nhấc lên, trong lòng bàn tay của hắn bất ngờ... Xuất hiện quả Niết Bàn Quả thứ ba! Quả Niết Bàn Quả thứ ba này tán phát u mang, nhoáng lên một cái, trong nháy mắt bị Mạnh Hạo lấy ra, hắn không chậm trễ chút nào đặt tại mi tâm. Niết Bàn Quả này trực tiếp hòa tan, sáp nhập vào mi tâm Mạnh Hạo, tản ra toàn thân, trong óc Mạnh Hạo trực tiếp nổ vang ngập trời, có một cỗ lực lượng vô thượng bất ngờ ở trong cơ thể hắn trực tiếp bạo phát.

Bạo phát này quá mạnh mẽ mãnh liệt, quá kinh khủng, thậm chí khiến Mạnh Hạo tràn ra một cỗ dường như điên cuồng, giống như khí tức Chuẩn Đạo. Khí tức này mạnh, trong chớp mắt khiến bốn phương tám hướng vặn vẹo, khiến hư vô run rẩy. Mạnh Hạo thân thể run rẩy, trong chớp mắt liền thất khiếu chảy máu, một cái kinh mạch duy nhất trong cơ thể hắn kia vào lúc này tựa hồ bị trừ đi, khiến cho trong cơ thể dường như trở thành một cái hắc động, hấp thu tất cả khí tức đến từ bốn phía. Quy tắc cũng tốt, căn nguyên cũng được, toàn bộ đều rầm rầm mà đến.

Một cảm giác đói bụng trong thể xác và tinh thần Mạnh Hạo hiện lên. Cái loại cảm giác này rất khó nhịn, dường như đã đói vô số vạn năm, một hơi có thể cắn nuốt tất cả sinh mạng, cắn nuốt tất cả lực lượng của thiên địa. Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, đây là hắn lần đầu dung hợp quả thứ ba Niết Bàn Quả, hắn cũng không nghĩ tới không ngờ chính là như vậy, chỉ có thể cố nén loại cảm giác đói khó có thể thừa nhận. Thân thể hắn run rẩy, dường như dưới cơn đói, máu thịt đều phải khô héo. Lại vào giờ này, 33 thiên của Mạnh Hạo cũng đều sụp xuống, trở thành vô số mảnh vỡ, cuốn ngược đánh vào trong cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho trên người Mạnh Hạo lại xuất hiện một chút đạo ý. Đó là... Cảnh giới La Thiên Đạo Tiên! ! Toàn thân hắn run rẩy, máu tươi tràn ngập, cưỡng ép kéo lên La Thiên Đạo Tiên, đối với hắn mà nói, gánh nặng cực lớn! ! Nhưng hắn ở trong cơn đói này cảm nhận được cường đại trước đó chưa từng có, loại cường đại đó dường như có thể so với Chuẩn Đạo Chí Tôn. Khoảng cách Đạo Cảnh... Chỉ kém nửa bước! ! Mạnh Hạo cặp mắt lộ ra kỳ quang, hô hấp hắn dồn dập, thân thể ánh sáng xanh rực rỡ tản ra bốn phía. Mạnh Hạo dường như trở thành màu xanh nguyên, đạo ý chợt bộc phát. Thiên địa biến sắc, bầu trời cuồn cuộn. Cả Như Phong Giới đều đang run rẩy. Sau khi thấy một màn như vậy, những tu sĩ xung quanh cùng danh sách bị Hải Mộng Chí Tôn dẫn dắt trở về đều vẻ mặt biến hóa, nhất là Đạo Thiên, hai mắt mạnh co rút lại, hắn hô hấp dồn dập, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo lúc này, nội tâm sớm đã dời sông lấp biển. -Hóa ra trước khi tới đây... hắn như cũ không phải trạng thái mạnh nhất!

-Hắn... Không ngờ mạnh như vậy! ! ! Lâm Thông, Hàn Thanh Lôi, còn có Vũ Văn Kiên, cũng đều rung động. Sở Ngọc Yên khóe miệng tràn ra máu tươi, nàng nhìn Mạnh mỗ, trong mắt mang nhu hòa, nụ cười tràn ngập. Ngay cả rất nhiều thân ảnh trong tấm lưới lớn hắc động kia cũng đều có một chút chấn động, lập tức ghé mắt nhìn Mạnh Hạo, nhất là khi cảm nhận được ánh sáng xanh và đạo ý trên người Mạnh Hạo, trong những thân ảnh này có người thất thanh. -La Thiên Đạo Tiên! ! Có thể coi như là đã nhận ra cảnh giới La Thiên Đạo Tiên Mạnh Hạo, thân ảnh khổng lồ ba đầu sáu tay như cũ hừ lạnh, tay phải không có dừng lại, ngược lại nhanh hơn, rầm rầm chạy thẳng tới Mạnh Hạo. -Không tự

lượng sức! Thanh âm của hắn mang băng hàn, cũng có không thấy ý, giống như trong mắt hắn Mạnh Hạo chẳng qua là con kiến mà thôi, mà bản thân hắn lại là tồn tại vô thượng có thể dễ dàng bóp chết con kiến. Lúc này cánh tay lấy ra, hư vô sụp đổ, xung quanh Mạnh Hạo dường như thương mang đều sắp sụp xuống, bồi hắn cùng mai táng chung trong bàn tay kia. Mắt thấy bàn tay này rầm rầm mà đến, không chỗ có thể trốn, không thể cản trở, hai mắt Mạnh Hạo lộ ra ánh sao, hắn ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, hắn có thể cảm nhận được, giờ này cái trạng thái này của chính mình kéo dài không được bao lâu, tối đa cũng liền là thời gian mấy hơi thở mà thôi.

Thời gian mấy nhịp thở này, hắn không thể đi rung chuyển bàn tay to lại tới từ trong tấm lưới lớn hắc động kia, nhưng mục đích của hắn cũng không phải lấy bản thân đi rung chuyển. Đối mặt bàn tay đen như mực kia, đối mặt uy áp hủy thiên diệt địa từ trong bàn tay này truyền ra, Mạnh Hạo lại không sợ hãi và chấn động chút nào. Hai mắt hắn co rút lại, ầm ầm, mượn lực lượng của quả Niết Bàn Quả thứ ba, đi toàn diện kích phát giọt Chí Tôn Huyết của Cửu Phong Chí Tôn trong cơ thể kia! ! Giọt Chí Tôn Huyết này chẳng những là chỗ mấu chốt dung hợp miếng Niết Bàn Quả thứ nhất, lại sau khi dung hợp, sớm đã lắng đọng lại trong cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho Phong Yêu cấm pháp của Mạnh Hạo uy lực gia tăng lên không ít, lại là dấu hiệu cuối cùng của Phong Yêu nhất mạch truyền thừa hắn, giống như... chấp nhận Cửu Phong Chí Tôn! Càng quan trọng hơn, cũng chính là phần chấp nhận này khiến cho lúc trước Sơn Hải Giới chấn động, khiến cho Mạnh Hạo trở thành ... người đứng đầu Sơn Hải Giới tương lai! Kích phát Cửu Phong Chí Tôn huyết, đây mới là mục đích của Mạnh Hạo, là phương pháp duy nhất Mạnh Hạo có thể nghĩ tới khi ở nguy cơ trước mắt, hắn không cam lòng vứt bỏ Phản Kinh Ly Đạo! -Ta là Phong Yêu đời thứ chín, truyền nhân đời một cuối cùng Phong Yêu nhất mạch! -Ta là người thừa kế của Cửu Phong Chí Tôn! -Ta là chủ nhân tương lai Sơn Hải Giới này!

-Hết thảy vận mạng Sơn Hải Giới, tương lai để ta khống chế, mà Sơn Hải Giới này tất cả... Cũng bị ta khống chế! -Mặt trời mặt trăng ngôi sao,

không quản các ngươi đã từng là cặp mắt của Cửu Phong, hay là pháp bảo của Cửu Phong tiền bối, hiện tại, lấy tên Mạnh Hạo ta, mệnh các ngươi... Chém cánh tay phản bội tộc này! ! Mạnh Hạo nội tâm gào thét, những lời này của hắn không nói ra từ trong miệng, mà ở kích động giọt Chí Tôn Huyết trong cơ thể kia, dường như mượn liên hệ Chí Tôn Huyết và Sơn Hải Giới, hóa thành lối đi, truyền lời nói trong nội tâm hắn vào trong mỗi một ngọn núi, mỗi một phiến hải Sơn Hải Giới, truyền vào... bên trong ý chí Sơn Hải Giới! ! Lấy tên Mạnh Hạo hắn, kêu gọi Sơn Hải Giới, khống chế... Sơn Hải Giới! Đây là hành vi điên cuồng, điểm này Mạnh Hạo biết, nhưng giờ này cái trạng thái này, vì để cho chính mình mạnh hơn, không điên không thể sống! ! Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời rống lớn, hai tay bỗng nhiên đưa ra. Theo thanh âm vô hình từ nội tâm hắn truyền ra, cả Sơn Hải Giới xuất hiện chấn động nhè nhẹ, chấn động này trong chớp mắt cuồng mãnh, chín núi lắc lư, chín biển gầm thét, mỗi một ngọn núi trên Huyền Quy, đều vào giờ khắc này ngửa mặt lên trời gào thét. Cả Sơn Hải Giới,dường như xuất hiện dao động mãnh liệt! Dao động này lập tức khiến cho Hải Mộng Chí Tôn phát hiện, cũng lập tức khiến cho những thân ảnh trong tấm lưới lớn hư vô hắc động kia cảm thụ, còn có Như Phong Chủ Tể cũng đều vẻ mặt biến đổi. Mà càng làm cho tất cả mọi người sắc mặt đại biến, là ở xung quanh chín tòa Sơn Hải vốn là hai viên tinh tú vây quanh nhật nguyệt, đột nhiên lại toàn bộ dừng lại, có sát khí ngập trời không cách nào hình dung trong giây lát từ trên Nhật Tinh kia bộc phát ra. Theo bạo phát, cả Nhật Tinh tia sáng rực rỡ đến cực hạn, mơ hồ có thể thấy được, tại trong Nhật Tinh kia, dường như... Tồn tại một thanh kiếm, kiếm biến hóa này lại hóa thành cung! ! -Đây... Đây là chuyện gì xảy ra! ! -Chết tiệt, ngươi không thể đưa tay xâm nhập Sơn Hải Giới, ngươi đưa tới sát niệm Cửu Phong chí bảo! ! -Không có khả năng, một cánh tay nhỏ nhoi, còn xa không có đạt tới điểm giới hạn, Cửu Phong chí bảo làm sao sẽ mãnh liệt như vậy! Khi tất cả mọi người hoảng sợ, thân ảnh ba đầu sáu tay kia cặp mắt co rút lại, hắn cảm nhận được một cỗ nguy cơ mãnh liệt, nhưng lại hung hăng cắn răng một cái, duỗi ra tay cánh tay chẳng những không cầm lại, ngược lại nhanh hơn, trong phút chốc, liền bao phủ xuung quanh Mạnh Hạo, hướng về Mạnh Hạo hung hăng bóp! -Chết! ! Gần như khi hắn lên tiếng,

Nhật Tinh hào quang mạnh co rút lại, bên trong cung kia tự mình kéo ra, vô số ánh sáng ngưng tụ ở bên trong, trong nháy mắt dây cung buông lỏng, ầm một tiếng, một mũi tên trong nháy mắt từ trong nhật hành bắn ra! Mũi tên này tốc độ cực nhanh, vượt qua Đạo Cảnh, không cách nào hình dung, một hơi thở trước còn ở trong Sơn Hải cách Như Phong Giới xa vời, tiếp theo một cái chớp mắt, giống như xuyên qua hư vô, đánh mở bầu trời, trực tiếp liền xuất hiện ở bên ngoài Như Phong Giới! Tốc độ cực nhanh, tia chớp đều không thể vượt qua, nhấc lên tiếng nổ, chỉ là thanh âm liền khiến cho vô số thân ảnh trong tấm lưới lớn hắc động kia, từng tên một sắc mặt tái nhợt. Mà Như Phong Chủ Tể kia lại khóe miệng máu tươi tràn ra, vẻ mặt hoảng sợ, mũi tên này chạy thẳng tới cánh tay to lớn xung quanh Mạnh Hạo. Cánh tay này chỉ là vừa mới cầm, còn chưa kịp gắt gao bóp, thậm chí còn chưa đụng phải thân thể Mạnh Hạo, liền trong phút chốc, bị mũi tên này trực tiếp xuyên thấu.

Ầm một tiếng, cánh tay khổng lồ đen như mực ở dưới mũi tên này yếu đuối không chịu nổi một kích, bẻ gãy nghiền nát, trực tiếp sụp đổ, chia năm xẻ bảy, hóa thành tro bụi, nhưng chuyện còn chưa xong. Ánh sáng của mũi tên lại theo đâm sâu vào cánh tay chợt lan tràn, không ngờ... Xuyên thấu tấm lưới lớn hư vô hắc động, thân ảnh khổng lồ ba đầu năm cánh tay gương mặt hoảng sợ cùng khủng khiếp, thân thể bay nhanh lui về sau, ánh sánh này nháy mắt tới gần, trực tiếp chìm vào trong cơ thể thân ảnh khổng lồ này. -Không! ! Chí Tôn tha mạng, Chí Tôn... Thân ảnh khổng lồ truyền ra tiếng hét thảm thê lương, thanh âm hơi ngừng, thân thể hắn ầm một tiếng, trực tiếp nổ tung, trở thành tro bụi. Khắp nơi khiếp sợ!

Một tên trong 33 thiên tồn tại cường hãn giống như Chủ Tể vậy, không ngờ dưới mũi tên này, vẻn vẹn một mũi tên, liền bẻ gãy nghiền nát, hình thần câu diệt, cho dù hắn núp ở trong tấm lưới lớn hắc động, nhưng như cũ vẫn là trốn không thoát kết cục bị giết chết. Một màn này khiến những người khác trong tấm lưới lớn hắc động từng tên một mạnh run rẩy, vẻ mặt lộ ra khủng khiếp, cũng có hoảng sợ, dường như trong đầu mỗi người đều hiện lên ra thân ảnh từng để cho bọn họ run rẩy, làm cho bọn

họ khủng khiếp! Ngay tại mọi người đều bị mũi tên này chấn động, Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, thân thể nháy mắt chạy ra, chạy thẳng tới ánh sáng Phản Kinh Ly Đạo kia, tay phải của hắn, tại một cái chớp mắt này, trực tiếp đụng chạm!

Ầm!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1500: La Thiên Phương gia

Mũi tên xuất hiện, cánh tay sụp đổ, thân ảnh khổng lồ kia diệt vong, tất cả những điêù này khiến cho ánh sáng Phản Kinh Ly Đạo lúc sáng lúc tối không ngừng, bị quấy nhiễu mãnh liệt, đó là nhiễu loạn so với khi tiên môn phủ xuống còn cường hãn hơn, khiến cho bài xích của ánh sáng này đều dừng lại

Mà Mạnh Hạo mượn khoảnh khắc bài xích này dừng lại tiêu tán, rốt cục, bàn tay của hắn trực tiếp xâm nhập vào trong ánh sáng Phản Kinh Ly Đạo này, gần như ngay lúc tay hắn đụng chạm ánh sáng này, dẫn dắt đến từ Hải Mộng Chí Tôn trên người hắn mạnh mãnh liệt một chút

Loại mãnh liệt này, người ngoài không nhìn ra, duy chỉ có Mạnh Hạo có thể cảm thụ, hai mắt hắn lóe lên một cái, không có nhiều lời

Cho dù ánh sáng dẫn dắt này có mạnh mãnh liệt mấy đi nữa, nhưng lúc này, cũng cuối cùng là bị dấu vết mũi tên kia ảnh hưởng, chậm một bước, tay Mạnh Hạo triệt để đụng phải ánh sáng!

Phản Kinh Ly Đạo thuộc về Mạnh Hạo ta! Mạnh Hạo cặp mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, gầm nhẹ một tiếng, tay phải ở trong ánh sáng này hung hăng một trảo

Tiếng động rầm rầm long trời lở đất, cuồn cuộn bầu trời bốn phương tám hướng, khiến cho mặt đất run rẩy, khiến cho những thân ảnh trong tấm lưới lớn hắc động từng tên một truyền ra rống giận

Không! !

Đó không thuộc về ngươi, chết tiệt, còn không buông tay! !

Vật này thuộc về 33 thiên ta! !

Tiếng gào thét truyền ra, mỗi một thanh âm giống như thiên lôi, khiến Mạnh Hạo thân thể run rẩy, máu tươi phun ra, nhưng cũng chỉ là gào thét, không có bất kỳ một cái thân ảnh nào dám từ trong hắc động kia n phủ xuống

Lúc trước mũi tên sớm đã khiến những tồn tại 33 thiên này mất hết can đảm! Mặc cho những tiếng gào thét này vang lên, đánh thân thể Mạnh Hạo, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, nhưng ở trong cảnh giới La Thiên Đạo Tiên, sanh sanh chống cự

Bàn tay của hắn không dừng lại chút nào, dường như muốn từ trong một trảo kia chân chính lấy Phản Kinh Ly Đạo

Gần như ngay khi tay Mạnh Hạo đụng chạm ánh sáng này, huyết mạch trong cơ thể Mạnh Hạo lập tức sôi trào, theo sôi trào phảng phất là mở ra thức tỉnh nào đó, máu huyết cấp tốc lưu chuyển

Trong óc ong lên một tiếng chiếm cứ toàn bộ tâm thần Mạnh Hạo

Toàn thân hắn nổ vang, ánh sáng Phản Kinh Ly Đạo đụng chạm tay phải của hắn, trong nháy mắt đã bị tay Mạnh Hạo hấp thu

Theo hấp thu, ánh sáng này nhanh chóng ảm đạm

Mà Mạnh Hạo huyết mạch trong cơ thể hắn như bị thiêu đốt, hoàn toàn sôi trào, theo sôi trào, trong đầu Mạnh Hạo truyền ra một loạt tiếng động ầm ầm, thanh âm kia giống như sấm sét, nổ vang trong tâm thần Mạnh Hạo

Cửu Cổ chi họ, nguyên thủy chi nguyên

Thương mang chi chủ, thiên địa vô biên

Một kỷ này

La Thiên cửu tộc, Phương gia mở ra trước

Ngược dòng căn nguyên, tất cả huyết mạch tộc nhân, niết bàn tại, mạch luân khai!

Có thanh âm thương tang mang uy nghiêm vô thượng, dường như vốn là tồn tại trong huyết mạch Mạnh Hạo chỉ có điều giờ khắc này, theo Phản Kinh Ly Đạo sáp nhập vào mới chính thức mở ra, như từ viễn cổ truyền đến, rơi vào ngày hôm nay

Gần như khi thanh âm này vang vọng trong óc Mạnh Hạo, toàn thân máu huyết Mạnh Hạo như ở trong người bị phân giải, ánh sáng Phản Kinh Ly Đạo sáp nhập vào trong mỗi một giọt máu tươi, mở ra lực huyết mạch ẩn chứa trong mỗi một giọt máu! Vào lúc này, trong Sơn Hải Giới , Đệ Cửu Sơn Hải, trên Nam Thiên Tinh, phụ thân của Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi ở trên đường lâu, thực hiện thí nghiệm cùng sứ mệnh của hắn, trấn thủ Nam Thiên Tinh này

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, phụ thân của Mạnh Hạo, thân thể hắn mạnh chấn động, cặp mắt nhanh chóng mở ra, lộ ra một chút rung động và mờ mịt

Huyết mạch trong cơ thể hắn vào giờ khắc này dường như thiêu đốt, mơ hồ lại có ánh sáng xanh từ trên người hắn bộc phát ra, ánh sáng xanh này chính là

ánh sáng La Thiên Tiên!! Trong tiếng rầm rầm, phụ thân của Mạnh Hạo tu vi của hắn vốn là là Cổ Cảnh đỉnh phong, lúc này trở nên bạo phát, thiên địa biến sắc, một lát sau dừng lại, tu vi Phương Tú Phong cũng

không có đột phá, nhưng trong cơ thể hắn lại xuất hiện một mầm đạo màu xanh! Mầm đạo này chính là mầm đạo La Thiên, một khi tồn tại, như vậy tu hành đi xuống, liền sẽ bước chân vào con đường La Thiên, cuối cùng trở thành La Thiên Tiên!

Phương Tú Phong mạnh mở mắt ra, nội tâm hắn chấn động, vẻ mặt biến hóa, thậm chí còn có chút mờ mịt, hắn không biết tại sao lại như vậy

Chẳng những là hắn như vậy, ở Đế Tiên Tông, Phương Du tỷ tỷ Mạnh Hạo, cũng ở trong bế quan toàn thân ánh sáng xanh lóng lánh, trong cơ thể ngưng tụ ra mầm đạo La Thiên! Theo bạo phát, nhấc lên khí lãng, khiến cho đầu trọc Tôn Hải bên ngoài chỗ nàng bế quan, đang nói luôn mồm cầu xin yêu, kêu thảm một tiếng, bị trùng kích trực tiếp thúc đẩy, máu tươi phun ra, cuốn ra thật xa

Còn có Phương gia của Đông Thắng Tinh, tất cả huyết mạch tộc nhân, tại một cái chớp mắt này lại toàn bộ như vậy

Ánh sáng xanh trong lúc nhất thời tràn ngập cả Đông Thắng Tinh, Phương Vệ lại ánh sáng xanh rực rỡ, còn có đại trưởng lão, còn có lão tổ Đạo Cảnh Phương gia, tất cả tộc nhân Phương gia, toàn bộ đều bị vô hình biến đổi, như thanh âm vang vọng trong óc Mạnh Hạo vậy, niết bàn tại, mạch luân khai! La Thiên gia tộc, Phương gia tiên! Gió mây biến sắc, cả Cửu Đại Sơn Hải, từ giờ khắc này, chú định

Phương gia sắp nổi lên, một khi đưa cho Phương gia thời gian nhất định, như vậy Quý chủ đều muốn bị rung chuyển, cả Đệ Cửu Sơn Hải có lẽ không lâu sau, thanh âm Phương gia trở thành chí cao vô thượng, thậm chí phóng nhãn cả Cửu Đại Sơn Hải, cũng đều chính là gia tộc đáng chú ý nhất

Bởi vì, Phương gia trở thành

La Thiên gia tộc! Mà giờ này, trên Như Phong Giới, Mạnh Hạo toàn thân

nổ vang, quả Niết Bàn Quả thứ ba trên mi tâm hắn không rời khỏi thân thể, mà ở hắn không ngừng hấp thu Phản Kinh Ly Đạo này, bay nhanh dung hợp cùng một chỗ với thân thể Mạnh Hạo

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, một cỗ lực lượng nổ tung, trong cơ thể hắn nổ vang ngập trời, cùng lúc đó, trong nháy mắt cả Phương gia đều bị biến đổi, trong cơ thể Mạnh Hạo hắn không giống bất kỳ một tộc nhân Phương gia nào, ngưng tụ mầm đạo La Thiên

Hắn

Không có mầm đạo! Bởi vì, huyết mạch khai, vì hắn mà đến, mạch luân khải, vì hắn mà minh, mà Mạnh Hạo hắn vào giờ khắc này từ trên huyết mạch đã vượt qua lão tổ đời một! Hắn mới thật sự là trên ý nghĩa lão tổ chân chính của La Thiên Phương gia! Có lẽ tu vi của hắn còn chưa đủ, thân phận của hắn cũng không đủ, nhưng huyết mạch dày đặc của hắn, hắn

Chính là lão tổ! Huyết mạch cả Phương gia vì Mạnh Hạo mà thức tỉnh, mầm đạo La Thiên trong cơ thể tất cả tộc nhân Phương gia tại trên ý nghĩa nào đó đều là từ trong huyết mạch bản thân Mạnh Hạo lan tràn ra ngoài, lúc này mới tạo thành, hắn chính là nguyên! Thậm chí

Mạnh Hạo có thể cảm nhận được, trong Sơn Hải Giới này, tất cả tộc nhân tồn tại huyết mạch Phương gia

Càng kinh người hơn, thậm chí có thể nói có thể chứng minh Mạnh Hạo trở thành lão tổ Phương gia nhất, là hắn có thể đi khống chế sống chết của tộc nhân Phương gia!

Một cái ý niệm liền có thể khiến một tộc nhân Phương gia bất kỳ tử vong, đó là ý chí ngự trị trên hết thảy, kia là đến từ trong cơ thể La Thiên Đạo Tiên tôn cao của hắn, đó là thuộc về tộc trưởng La Thiên gia tộc, duy nhất có đại quyền sanh sát! Tất cả những điều này nói rất dài dòng,

nhưng trên thực tế đã xảy ra cực nhanh, nháy mắt, ánh sáng Phản Kinh Ly Đạo trực tiếp tiêu tán, bị tay phải Mạnh Hạo hấp thu toàn bộ

Phản Kinh Ly Đạo này trở thành một phần của Mạnh Hạo, nó lại là chìa khóa kích phát huyết mạch, là lực lượng truyền bá khiến tất cả tộc nhân Phương gia thu được mầm đạo

Đồng thời, Phản Kinh Ly Đạo tồn tại cũng để cho Mạnh Hạo dung hợp quả Niết Bàn Quả thứ ba, loại dung hợp này không giống 2 cái trước nhanh chóng dung hợp, mà là chậm chạp, nhưng lại ổn định sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo

Có lẽ không đến mấy tháng, Mạnh Hạo sẽ chân chính

Trở thành La Thiên Đạo Tiên! Giờ này trong Sơn Hải Giới này, duy nhất

La Thiên Đạo Tiên! Đó là có thể so với cường giả trình độ Chuẩn Đạo, đó là có thể chiến với Đạo Cảnh một trận từ xưa đến nay, đỉnh phong nhất Tiên Cảnh! Gần như ngay khi Phản Kinh Ly Đạo tiêu mất, thân thể Mạnh Hạo chợt lui về sau, ánh sáng dẫn dắt đến từ Hải Mộng Chí Tôn kéo động thân thể Mạnh Hạo, khiến cho hắn bay nhanh thụt lùi, khi hắn quay đầu lại, thấy được những người khác sớm đã cách xa Như Phong Giới

Cho dù là Sở Ngọc Yên cũng đều đã bị Hải Mộng Chí Tôn lôi ra Như Phong Giới

Xa xa liếc nhìn Sở Ngọc Yên một cái, Mạnh Hạo nội tâm có chút phức tạp, lần này thu được Phản Kinh Ly Đạo, không có sự tương trợ của đám người Đạo Thiên, hắn không làm được, không có tiên môn của Sở Ngọc Yên, hắn lại vĩnh viễn vô duyên với Phản Kinh Ly Đạo

Đối với Sở Ngọc Yên, Mạnh Hạo nội tâm phức tạp hơn, khẽ thở dài một tiếng

Mọi người Sơn Hải Giới trong cả Như Phong Giới, Mạnh Hạo là người cuối cùng rời đi, hắn quay đầu, khi nhanh chóng rời đi, nhìn Như Phong Giới, hắn thấy được hồn đế quân đang vô hình cười, tựa hồ không để ý chính mình lấy được Phản Kinh Ly Đạo

Hắn thấy được Như Phong Chủ Tể kia, đứng ở đỉnh phong Như Phong, ở nơi này ánh mắt phức tạp

Hắn cuối cùng thấy được Tung Vô Nhai, hắn đứng ở khu vực trung tâm, lúc này ngẩng đầu, trong mắt mang mong đợi, cũng có chấp nhất, dường như đang cảm thụ, đang mong đợi, chân đạo sắp đến

Tấm lưới lớn hư vô hắc động sớm đã hoàn toàn mở ra, cho dù không có Phản Kinh Ly Đạo, nhưng lại không ảnh hưởng Như Phong Giới rời đi, nếu quả như thật nói ảnh hưởng, có lẽ

Nếu có Phản Kinh Ly Đạo, như vậy địa vị Như Phong Giới có thể thu được bảo đảm

Mà không có sau, Như Phong Giới thoát khỏi Sơn Hải Giới, trong 33 thiên có thể như nguyện trở thành 34 thiên hay không, người nào cũng không thể đi phán đoán

Nhưng bất kể như thế nào, dường như đối với chúng sinh Như Phong Giới mà nói, lần này, bọn họ thành công , thành công

Đi ra Sơn Hải Giới! Tiếng động rầm rầm vô biên vô tận, truyền khắp hư vô bốn phương tám hướng

Khoảnh khắc Mạnh Hạo bay ra bên cạnh Như Phong Giới rơi vào hư vô, hắn thấy được mặt đất Như Phong Giới, dần dần tăng lên chìm vào trong hắc động, dần dần, dường như bị hắc động kia cắn nuốt, cho đến biến mất không thấy

Gió chớp cuồn cuộn, tấm lưới lớn hư vô hắc động cấp tốc rút nhỏ, cho đến sau khi hoàn toàn biến mất, tấm lưới lớn tản ra, tia chớp đang trung bình đi, tiếng sấm vang vọng, loáng thoáng, Mạnh Hạo thấy được ở sau tấm lưới lớn rất nhiều thân ảnh, những thân ảnh kia mỗi một người đều sâu đậm liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, lại nhìn một chút Hải Mộng Chí Tôn xa xa, lúc này mới từng tên tiêu tán

Rất nhanh, cả hư vô tấm lưới lớn cũng đều từ từ tán đi, cho đến

một mảnh đen như mực

Như Phong Giới, rời đi

Tung Vô Nhai cuối cùng là tìm được chân đạo hay không, điểm này Mạnh Hạo không biết, nhưng hắn tin, chính mình sớm muộn gì có một ngày sẽ đích thân bước chân vào mỗi một giới 33 thiên này!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1501: Hỏi Hải Mộng

Như Phong Giới biến mất, từ nay về sau không ở trong Sơn Hải Giới, vĩnh hằng rời đi

Mạnh Hạo nhìn hư vô, trong mắt từ từ lộ ra một chút tia sáng sâu sắc, khi,quay đầu lại thân thể hắn bị ánh sáng tiếp dẫn của Hải Mộng Chí Tôn, cùng mấy người khác xuất hiện ở trước một chỗ hư vô động phủ

Bọn họ lẫn nhau không có nói chuyện, đều đang nhìn Như Phong Giới biến mất, nhìn hư vô khôi phục, nội tâm của mỗi một người đều không an tĩnh, từng hình ảnh Như Phong Giới cho bọn họ để lại ấn tượng khắc sâu

Ở chỗ này, bọn họ chém giết lẫn nhau, ở chỗ này, cuối cùng lại lẫn nhau tương trợ, trải qua hết thảy, lúc này nhớ lại khiến người thổn thức, khiến người cảm khái

Dĩ vãng cái gọi là cừu hận lúc này nhìn lại dường như cũng đều bé nhỏ không đáng kể

Cho dù là Lâm Thông hay là Hàn Thanh Lôi, hoặc là Đạo Thiên cũng đều là như vậy

Mà Vũ Văn Kiên hận Đạo Thiên, vốn là vì Hồng Bân tử vong, mà sau khi hắn thấy được hồn Hồng Bân, hắn hiểu rõ, hung thủ chân chính giết chết Hồng Bân là đế quân

Lẫn nhau trầm mặc, hình ảnh Như Phong Giới ở trong đầu mọi người nhất nhất quanh quẩn, khó có thể ma diệt, đã khắc ở trong linh hồn, dù sao, đây là một lần hiếm thấy

Phản loạn! Bao nhiêu năm rồi, Sơn Hải Giới đã không xuất hiện qua chuyện như vậy, mà giờ này, bọn họ tự mình đã trải qua, thậm chí nếu không có Hải Mộng Chí Tôn trước đưa bọn họ dẫn dắt trở về, như vậy lúc này, có lẽ bọn họ đã theo Như Phong Giới, đi 33 thiên

Những danh sách kia còn tốt một chút, dù sao bọn họ đối với Sơn Hải Giới có trình độ hiểu biết khác nhau, nhưng những tu sĩ Sơn Hải Giới bình thường, rung động của bọn họ là lớn nhất

Thiên ngoại hữu thiên

Loại chuyện như vậ, sẽ làm bất kỳ kẻ nào vừa mới biết nội tâm nhấc lên sóng lớn

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt nhìn về phía hư vô

Nhìn về phía Sở Ngọc Yên, Sở Ngọc Yên tránh ra, lui về phía sau vài bước, dường như không muốn tiếp xúc với Mạnh Hạo quá nhiều, Mạnh Hạo trầm mặc

Lúc này, trong động phủ truyền ra tiếng bước chân, thanh âm truyền đến

Từ bên trong đi ra một nữ nhân, nữ tử này không phải Hải Mộng Chí Tôn mà là Lý Linh Nhi

Nàng dường như không giống lúc trước, cả người thoạt nhìn phiêu dật nhiều một chút, dường như không nhiễm phàm trần

Sự xuất hiện của nàng lập tức khiến đám người Lâm Thông vẻ mặt nghiêm túc, ôm quyền cúi đầu, cho dù là Đạo Thiên cũng đều bái, nhưng Phàm Đông Nhi cùng với Sở Ngọc Yên lại là thất kinh, nhìn Lý Linh Nhi, mở to mắt, dường như không thể tin

Mạnh Hạo không có bái

Lý Linh Nhi gần như xem như là hắn đưa cho Hải Mộng Chí Tôn, hắn sao có thể bái

Lý Linh Nhi đầu tiên là hung hăng trợn mắt liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, lúc này mới ánh mắt quét qua những người khác

Phụng mệnh Hải Mộng Chí Tôn, việc trên Như Phong Giới cùng các ngươi không liên quan, chỗ này việc không thể truyền ra ngoài chút nào

Lần này trải qua, đối bản thân các ngươi có cơ duyên tạo hóa lớn lao

Nhìn bọn ngươi tiếp tục tu hành, tìm được đường chính xác

Khi bước chân vào Cổ Cảnh, chính là một khắc kế hoạch triển khai! Lý Linh Nhi nhàn nhạt lên tiếng, vung tay một cái, lập tức ở cạnh động phủ bất ngờ xuất hiện một lốc xoáy màu trắng

Bước chân vào tuyền này, từ đâu tới, đi nơi nấy! Bao gồm Đạo Thiên ở bên trong, còn có đám người Phàm Đông Nhi, lúc này toàn bộ đều ở nơi này, chỉ là

Lúc trước gần trăm người, giờ này lại chỉ còn lại có mười mấy người

Lẫn nhau rối rít trầm mặc, rối rít hướng về động phủ cúi đầu, Lâm Thông là người thứ nhất đi ra, trước khi bước chân vào lốc xoáy, hắn quay đầu lại liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, bỗng nhiên lên tiếng

Mạnh Hạo, ta ở núi thứ tư chờ ngươi, Hứa Thanh

Là ở chỗ này, lúc ngươi tới, ta vẫn sẽ khiêu chiến ngươi, nhưng sau khiêu chiến, ngươi là bằng hữu Lâm Thông ta!

Sau khi ta về tới núi thứ tư, cũng sẽ lập tức đi tìm Hứa Thanh, nói cho

nàng biết

Ta nhìn thấy ngươi, ngươi

Có cái gì

muốn ta chuyển lời không? Lâm Thông nhìn Mạnh Hạo, bình tĩnh lên tiếng, trong mắt có chân thành

Phiền toái Lâm huynh, nói cho Thanh nhi

Ước định, ta sẽ không quên!

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, vung tay phải lên, một viên đan dược bay ra, rơi vào trước mặt Lâm Thông

Đó là một viên Dưỡng Nhan Đan

Đưa cho nàng giúp ta

Lâm Thông nhận lấy đan dược, hướng về Mạnh Hạo gật gật đầu, xoay người, bước chân vào trong lốc xoáy, nháy mắt biến mất

Rồi sau đó là Hàn Thanh Lôi, hắn cũng nhìn về phía Mạnh Hạo, vẻ mặt có chút phức tạp, sau đó lắc đầu cười khổ

Mặc dù ngươi họ Mạnh, cũng may không có quan hệ với Mạnh gia núi thứ tám

Có lẽ

Cũng có quan hệ

Mạnh Hạo vẻ mặt cổ quái

Hàn Thanh Lôi sửng sốt, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, thở dài một tiếng, không biết nên nói những gì, ôm quyền cúi đầu, bước chân vào lốc xoáy biến mất không thấy

Sau đó là Vũ Văn Kiên, hắn tiến tới trước mặt Mạnh Hạo, đưa ra hai cánh tay, trong mắt mang chân thành, nhìn Mạnh Hạo

Mạnh Hạo cười ha ha một tiếng, tiến lên ôm Vũ Văn Kiên

Nhớ đến núi thứ sáu, ta dẫn ngươi đi địa phương táng thần, nơi đó

Có thần huyết! Vũ Văn Kiên thấp giọng lên tiếng, tiếng cười truyền ra, hung hăng ôm Mạnh Hạo một chút, lui về phía sau, một bước bước chân vào trong lốc xoáy

Chiến phủ, ta muốn a!

Trước khi đi, Vũ Văn Kiên hét lớn một tiếng, dường như sợ Mạnh Hạo không đồng ý, nhanh chóng biến mất

Mạnh Hạo đầu tiên là sửng sốt, sau đó mở to mắt, hắn đích xác là đã quên chuyện chiến phủ, lúc này nhớ lại, lập tức đau lòng, nhưng chỉ có thể cười khổ

Mạnh Hạo! Đạo Thiên bỗng nhiên lên tiếng, cùng Mạnh Hạo ánh mắt nhìn nhau

Ta rất cao hứng, lần này đi tới Như Phong Giới, Như Phong Giới khiến ta gặp chứng kiến thiên ngoại hữu thiên, mà ngươi

cho ta biết nhân ngoại hữu nhân

Đạo Thiên trầm giọng lên tiếng

Ngươi xóa đi Chí Tôn Pháp của ta, chuyện này ta cũng muốn thông, đó không phải là

pháp ta có tư cách nắm trong tay!

Ngươi đã cứu ta, nhưng ta vẫn sẽ khiêu chiến ngươi, một lần thất bại, liền hai lần, thất bại hai lần, liền ba lần, ta sẽ không ngừng khiêu chiến, cho đến khi chiến thắng ngươi!

Mà ngươi, cũng đừng tưởng rằng chính mình liền đúng thật là danh sách đệ nhất, danh sách, coi như ngươi ở bên trong, tổng cộng 13 người, tới chỗ Như Phong Giới này, xem như ở bên trong Hải Đông Thanh chỉ có mười người

Còn có ba người

bọn họ, ngươi muốn cảnh giác, ba người này

bọn họ

Rất đáng sợ! Đạo Thiên chần chờ một chút, dùng hai chữ đáng sợ này

Lấy niềm kiêu ngạo của hắn, có thể nói ra hai chữ này rất khó

Mạnh Hạo cặp mắt ngưng một cái

Rất đáng sợ?

Bọn họ, chuẩn xác mà nói, không phải danh sách thế hệ này

Đạo Thiên kiêng kỵ nhìn thoáng qua động phủ, hắn dường như nhìn thấu một ít gì, cùng Mạnh Hạo ánh mắt nhìn nhau

Mạnh Hạo thấy được bất đắc dĩ trong mắt Đạo Thiên, cùng với phẫn nộ ẩn chứa rất sâu kia, Đạo Thiên thấp giọng lên tiếng sau, bước chân vào trong lốc xoáy, thân ảnh biến mất

Phàm Đông Nhi cũng đi, còn có Bối Ngọc, còn có tất cả mọi người, mà Sở Ngọc Yên cũng ở trong bọn họ, bước chân vào trong lốc xoáy, từ đầu tới cuối, nàng đều tránh Mạnh Hạo, một câu nói cũng không có

Cho đến mọi người đều đi sau, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, hắn không có đi, mà là nhìn về phía động phủ

Hải Mộng Chí Tôn, cầu xin cho Mạnh mỗ một cái công đạo! Mạnh Hạo đột nhiên lên tiếng, trong thanh âm mang lành lạnh, cũng có lạnh như băng, đây là hắn lần đầu tiên nói chuyện với Hải Mộng Chí Tôn như vậy

Hai lần trước lúc này, hắn đều là thận trọng, nhưng giờ này, nội tâm phẫn nộ, còn có hiểu rõ, khiến cho Mạnh Hạo đối Hải Mộng Chí Tôn không có tôn trọng như trước vậy

nữa

To gan! Lý Linh Nhi thất kinh, nàng mở to mắt, nhìn Mạnh Hạo, bị lời nói của Mạnh Hạo sở kinh ngây người, lúc này mặc dù rống lớn, nhưng lại liên tục hướng về Mạnh Hạo nháy mắt, dường như đang muốn Mạnh Hạo không nên đắc tội Hải Mộng Chí Tôn

Mạnh Hạo không để ý thái độ của mình, hắn lạnh lùng nhìn động phủ

Ngươi đã quên thân phận của mình rồi, Sơn Hải Giới thiên kiêu nhiều lắm, có lẽ, không thiếu một kẻ như ngươi

Hồi lâu sau, trong động phủ truyền ra thanh âm lạnh như băng của Hải Mộng Chí Tôn, thanh âm này lộ ra vô tình, cũng có rét lạnh

Mạnh Hạo, ngươi làm sao vậy có thể nói chuyện với Hải Mộng Chí Tôn như vậy, còn không nói xin lỗi! Lý Linh Nhi lo lắng, vội vàng trở lại hướng về động phủ cúi đầu

Sư tôn bớt giận, Mạnh Hạo là tại Như Phong Giới đã trải qua kịch biến, cho nên mới nói vô lễ, sư tôn tha thứ hắn lần này đi

Nếu có Linh Nhi xin tha, lần này bổn tọa có thể không truy cứu, nếu có lần thứ hai, bổn tọa thu đi ấn ký danh sách của ngươi, ngươi nếu có mật, có thể tiếp tục lần thứ ba, ta sẽ chém chết ngươi

Trong động phủ, Hải Mộng Chí Tôn nhàn nhạt lên tiếng

Lý Linh Nhi nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại hung hăng trợn mắt liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, đang muốn thấp giọng nói cái gì đó, nhưng Mạnh Hạo lại cười , hắn tiếng cười rất lớn, mang một cỗ vẻ ngạo nghễ, không có chút nào thỏa hiệp, ngược lại thì mơ hồ, lộ ra vô thượng bá ý

Ta đã quên thân phận của mình rồi? Ta là thân phận gì, Hải Mộng Chí Tôn, lòng ngươi biết rõ!

Lần này trong Như Phong Giới đến cùng là xảy ra chuyện gì, ngươi cũng lòng biết rõ, Mạnh mỗ không ngại bị người lợi dụng, ngại chính là

Không thể không công lợi dụng!

Càng ngại chính là, ta đoạt tạo hóa thuộc về chính mình, mà ngươi lại ngăn trở ta!

Hải Mộng Chí Tôn, ta muốn một cái công đạo, có sai hay không? Mạnh Hạo thanh âm truyền ra, nổ vang bốn phương tám hướng, Lý Linh Nhi mở to mắt, lời nói của Mạnh Hạo khiến nàng thất kinh, lúc này nhưng lại không biết nói cái gì

Trong động phủ trầm mặc, sau một lúc lâu, bỗng nhiên có ánh sáng trắng tản ra, thân ảnh Hải Mộng Chí Tôn áo trắng từ trong động phủ cất bước đi ra, nàng đi ra, hư vô chớp mắt một cái sáng, một cỗ uy áp mà hai lần trước Mạnh Hạo thấy nàng cũng không xuất hiện qua ầm ầm từ nàng trên người tán phát ra

Uy áp này là uy áp Chí Tôn, dường như một niệm có thể khiến cho trời long đất lở, một niệm có thể khiến cho thương hải tang điền, nàng lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi lên tiếng

Ngươi lá gan đích xác rất lớn

Một câu nói khiến Mạnh Hạo tâm thần nổ vang, thân thể liên tục lui về phía sau, máu tươi phun ra, nhưng toàn thân hắn ánh sáng xanh ngập trời lên, kích phát Cửu Phong Chí Tôn máu trong cơ thể, khiến cho Sơn Hải Giới chấn động, khiến cho nhật nguyệt tinh tú chợt ngừng, một lũ sát ý bỗng nhiên khóa Hải Mộng Chí Tôn!

Ta lá gan thật không nhỏ! Mạnh Hạo cắn răng lên tiếng

Hải Mộng Chí Tôn thân thể chấn động, nhìn về phía Mạnh Hạo, trên sắc mặt của nàng không thể không lộ ra ngưng trọng

Bổn tọa không hiểu ngươi đang nói cái gì

Hải Mộng Chí Tôn bình tĩnh nói, một bên Lý Linh Nhi lúc này nội tâm nhảy dựng, tuy rằng nàng đi theo Hải Mộng Chí Tôn không lâu, nhưng lại hiểu rất rõ tánh khí Hải Mộng Chí Tôn

Cho tới bây giờ nàng cũng sẽ không đúng người giải thích cái gì, nhưng giờ này một câu nói này không phải giải thích, cũng là giải thích

Có nữ tử tự xưng là Tiên Cổ truyền nhân, tên của nàng gọi là Tuyết Nhi, cầu xin Hải Mộng Chí Tôn nói cho ta biết, ngươi

Vì cái gì không mang nàng từ Như Phong Giới ra, mà là để nàng

Theo Như Phong Giới, bước chân vào đến 33 thiên! Mạnh Hạo nhìn Hải Mộng Chí Tôn, bỗng nhiên lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1502: Một màn kịch

Nghe Mạnh Hạo nói, Hải Mộng Chí Tôn mặt lạnh như băng, không có nói chuyện, ngay cả ánh mắt cũng đều lạnh lùng.

- Tiên môn vỡ nát, có lẽ đúng thật là vì lực lượng của hắc động, nhưng cùng lúc tiên môn vỡ nát, dẫn dắt trên người ta đến từ ngài, lại rõ ràng nặng hơn một chút! Mạnh Hạo nhìn Hải Mộng Chí Tôn, chậm rãi lên tiếng. Trước vẻ mặt lạnh lùng của Hải Mộng Chí Tôn, Mạnh Hạo không có lùi bước chút nào, tính cách của hắn chính là như thế, có thể bị lợi dụng, hắn không ngại, hắn ngại là bị lợi dụng uổng công!

- Nhất là khi ta muốn đi thu lấy đạo kinh phản bội kia, ngài lại dùng ý chí ngăn cản!

- Như Phong Giới làm phản, nếu như nói trước đó, Hải Mộng Chí Tôn ngài không biết chút nào, khẳng định Mạnh mỗ không tin!

- Có lẽ, Như Phong đế quân làm phản là thật, nhưng nếu nói Như Phong Chủ Tể cũng làm phản, chuyện này ta không tin! Mạnh Hạo nói như đinh chém sắt, ánh mắt sáng như điện cẩn thận quan sát nét mặt Hải Mộng Chí Tôn. Mặc dù hắn nói giọng khẳng định, nhưng nội tâm cũng không có nắm chắc lắm, nhưng đích xác có đầu mối! Chẳng những hắn nhìn thấu đầu mối, Đạo Thiên cũng nhìn ra được, ánh mắt hắn nhìn về phía Mạnh Hạo trước khi đi kia, trong lòng hai người biết rõ.

- Nói nhảm! Hải Mộng Chí Tôn nhàn nhạt lên tiếng, vung tay một cái, lập tức xuất hiện một luồng cuồng phong cuốn lấy Mạnh Hạo, chạy thẳng tới lốc xoáy truyền tống kia, dường như muốn cuốn Mạnh Hạo đi khỏi chỗ này.

Ngay khi thân thể Mạnh Hạo lui về phía sau, ánh sáng xanh ầm ầm nổi

lên, trong mắt hắn nhoáng một cái bạo phát tu vi, cưỡng ép chống cự lại. Thế nhưng tuy rằng thời khắc này hắn là La Thiên Tiên, đối mặt với Chí Tôn, hoàn toàn không thể chống lại. Mắt thấy sắp bị cuốn vào trong lốc xoáy, Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, kích phát giọt máu Cửu Phong Chí Tôn trong cơ thể. Tức thì Sơn Hải Giới chấn động, nhật nguyệt lóe sáng một cái, Mạnh Hạo miễn cưỡng dừng lại bên cạnh lốc xoáy truyền tống, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng, thân thể còn đang bị cuốn lui về sau.

- Đừng nói là ta không tin, chỉ sợ cho dù là 33 Thiên, cũng sẽ không tin, cho nên từ đầu đến cuối, bọn họ đều là chỉ nhìn xem, mà không có phủ xuống bất kỳ một vị nào.

- Mà đạo kinh phản bội xuất hiện, mới làm cho 33 Thiên chấn động, dẫn tới bọn họ sinh ra ý tham lam... nhưng với tu vi và tâm trí của bọn họ, ta tin chắc sau khi Như Phong Giới sáp nhập vào, nhất định sẽ bị khống chế nghiêm khắc! Lập tức truyền ra thanh âm Mạnh Hạo. Nhưng Hải Mộng Chí Tôn đã quay người đi về hướng động phủ, nhìn cũng không liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, dường như bà có thể khẳng định, dưới một tay áo của mình, Mạnh Hạo nhất định sẽ bị cuốn vào lốc xoáy rời đi, không có mảy may khả năng tiếp tục lưu lại.

Mắt thấy thân mình Mạnh Hạo không ngừng bị cuốn lui về phía sau, bước chân vào bên trong lốc xoáy... Nhưng ngay khi lực lượng truyền tống bắt đầu triển khai, trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe sáng, lộ ra ý quyết đoán.

- Chiến Binh! Mạnh Hạo vỗ tay lên túi trữ vật, lập tức gương đồng xuất hiện. Gương đồng này thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng lúc này vừa bị Mạnh Hạo lấy ra, theo Mạnh Hạo vận chuyển toàn thân tu vi, theo ánh sáng xanh tràn vào gương đồng, lập tức gương đồng... lại hòa tan!

Hóa thành chất lỏng màu đồng, chớp mắt bao phủ bàn tay của Mạnh Hạo, sau đó dường như có được linh tính, lại lan tràn trên nửa cánh tay

của Mạnh Hạo. Sau khi bao bọc nửa cánh tay liền hình thành một lưỡi dao sắc bén dài chừng ba xích!

Dao có màu đồng xanh, tràn đầy phong cách cổ xưa, hình như có vô tận năm tháng ẩn chứa bên trong, mơ hồ, dường như còn tản ra vô số ánh sáng tinh tú, dường như là báu vật duy nhất trên thế gian!

Mà chỗ lưỡi dao thì sáng bóng như mặt gương, hàn quang ngập trời, như chiếu sáng hết thảy sự vật, đầy vẻ thần bí.

Ngay sau đó từ cánh tay Mạnh Hạo phát ra một khí tức không cách nào hình dung, khí tức này không mạnh, nhưng lại làm cho lốc xoáy truyền tống kia trong tiếng “rắc rắc” lại hóa thành hàn băng, không thể tiếp tục triển khai chút nào.

Làm cho hư không bốn phía, trong giây lát tất cả quy tắc, tất cả căn nguyên, toàn bộ bị tước đi, hình như có một tầng sóng gợn vô hình đã dùng thanh dao sắc bén này làm trung tâm, “ông” một tiếng tản ra hướng bốn phía, nơi nó đi qua, hư không còn là hư không, nhưng lại tựa hồ không còn là hư không!

Chợt nổi lên một loạt cảm giác quỷ dị, đúng vào lúc này, Hải Mộng Chí Tôn đang xoay người, thân thể của bà đột nhiên run lên một cái, tức khắc quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào tay Mạnh Hạo, liên tục đổi sắc mấy lần, lộ ra ý phức tạp.

- La Thiên Đạo Tiên, quả nhiên là cơ hội mở ra trạng thái thứ hai của nó! Hải Mộng Chí Tôn lẩm bẩm nói nhỏ, lời nói của bà làm trong mắt Mạnh Hạo thoáng lóe sáng không thể phát hiện. Trên thực tế, Mạnh Hạo đã sớm hoài nghi Hải Mộng Chí Tôn biết được chuyện tồn tại của gương đồng này.

Lý Linh Nhi bên kia, sớm đã mở to mắt, thân thể liên tục lui ra sau. Từ lưỡi dao sắc bén trên tay Mạnh Hạo, nàng cảm nhận được kinh tâm động

phách, dường như nhìn thấy vô số ngôi sao rơi xuống, dường như có vô số sinh mạng, gào thét ở bên tai mình.

Nửa cánh tay của Mạnh Hạo, hoàn toàn hóa thành lưỡi dao sắc bén. Dao này tổng cộng có chín chỗ lồi lên, giống như cuộn sóng, tạo thành đạo đạo đao phong đủ để tất cả mọi người nhìn thấy mà giật mình kinh sợ!

Chính là trạng thái thứ hai của gương đồng, Chiến Binh!!!

Năm đó Anh Vũ đã từng nói, một khi Mạnh Hạo có thể trở thành La Thiên Đạo Tiên, như vậy có thể làm cho gương đồng mở ra trạng thái thứ hai. Giờ này Mạnh Hạo tuy rằng còn chưa tính là La Thiên Đạo Tiên hoàn chỉnh, nhưng hắn đang trong dung hợp Niết Bàn Quả thứ ba, cho dù không phải mười thành, cũng là năm thành!

Một cảm giác cuồng bạo từ cánh tay Mạnh Hạo bạo phát ra, Mạnh Hạo gần như sắp không khống chế nổi, hắn hô hấp dồn dập. Giờ này, cảm giác đến từ cánh tay, dường như có thể một đao mở rộng ra 33 Thiên!

Loại cảm giác này khiến Mạnh Hạo cảm nhận được sự cường hãn long trời lở đất, thân thể hắn run rẩy, gần như sắp không khống chế nổi. Ngay khoảnh khắc miễn cưỡng đi ra ngoài lốc xoáy, Chiến Binh trong tay biến mất, lần nữa hóa thành gương đồng rơi trong tay Mạnh Hạo.

Hắn hiểu rõ, cho dù mình có thể làm cho gương đồng huyễn hóa ra Chiến Binh, nhưng không có cách nào vung lên cho dù là một đao... Có lẽ... chỉ khi nào hắn hoàn toàn có được thực lực của La Thiên Đạo Tiên, hắn mới có tư cách chém ra một đao!

Có lẽ, sau một đao tu vi của hắn sẽ bị rút sạch, nhưng cho dù chỉ là một đao, nếu có thể chém xuống, nơi nó đi qua nhất định sẽ làm cho bầu trời từ nay về sau mất đi ánh sáng, làm cho mặt đất nổ tung chôn vùi hết thảy, làm cho quy tắc này sụp đổ, căn nguyên kia vỡ nát...

Đối với chuyện này, Mạnh Hạo có dự cảm mãnh liệt. Hắn hô hấp dồn dập, phất tay một cái, gương đồng biến mất, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hải Mộng Chí Tôn đang sắc mặt phức tạp, đầy kinh ngạc.

Hải Mộng Chí Tôn kinh ngạc nhìn gương đồng trong tay Mạnh Hạo, cho đến lúc gương đồng bị Mạnh Hạo thu cất, bà trầm mặc im lặng.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt lóe sáng, hắn lần nữa lên tiếng: - Hải Mộng Chí Tôn! Ta vẫn chưa nói hết: Như Phong Giới sáp nhập vào 33 Thiên, sẽ bị trọng điểm hoài nghi, mặc dù là Như Phong Chủ Tể, chỉ sợ cũng sẽ mất đi tự do. Như Phong Giới... căn bản là không trở thành 34 Thiên, chuyện này với Như Phong Chủ Tể mà nói, chính là một cuộc đánh cược!

- Tuy rằng, đánh cược này, có khả năng thất bại quá lớn quá lớn, nhưng ông ta vẫn đánh cược!

- Cái này căn bản là một màn kịch!

- Mà Tuyết Nhi không có trở về, nói vậy nàng mới là kẻ nằm vùng của Hải Mộng Chí Tôn!

Hải Mộng Chí Tôn thu hồi ánh mắt từ trên gương đồng biến mất trong tay Mạnh Hạo, bà nhìn Mạnh Hạo, trên mặt có chút phức tạp, cũng có cổ quái, hồi lâu sau, mới lên tiếng: - Như vậy bổn tọa vì cái gì phải làm như vậy? Đây là lần đầu tiên Hải Mộng Chí Tôn trả lời thẳng vào vấn đề của Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo cặp mắt ngưng trọng, hắn hít sâu một hơi, chậm rãi lên tiếng:

- Sở dĩ Hải Mộng Chí Tôn ngài làm như vậy, liên tưởng đến năm đó ngài nói kế hoạch, Mạnh mỗ có nắm chắc rất lớn, Như Phong Giới này, cùng với Tuyết Nhi, tác dụng của bọn họ chỉ có một: Truyền tống trận!

- Ngươi nói có chính xác, cũng có sai lầm! Hải Mộng Chí Tôn trầm mặc, bà không có nói cho Mạnh Hạo biết, đến tột cùng Mạnh Hạo đoán phương diện nào là thật, phương diện nào là giả, nhưng dù chỉ một câu nói này, cũng có thể thấy được: giờ khắc này Mạnh Hạo lại làm cho Hải Mộng Chí Tôn, cũng không thể không giải thích một câu.

Hải Mộng Chí Tôn không thể làm như không thấy Mạnh Hạo tồn tại, bất kể sự thật Mạnh Hạo là thân phận người thừa kế của Cửu Phong, hay là người chủ Sơn Hải Giới tương lai, còn có chính là... Chiến Binh xuất hiện, cũng làm cho ánh mắt Hải Mộng Chí Tôn nhìn về phía Mạnh Hạo, càng sâu sắc hơn.

Cho dù thời điểm này, Hải Mộng Chí Tôn có thể không thèm để ý tới tu vi của Mạnh Hạo, nhưng Mạnh Hạo lại có nhiều tồn tại nhân quả, khiến bà nhất định phải giải thích một câu.

Mạnh Hạo không có tiếp tục hỏi tới, hắn cũng không có hứng thú tìm hiểu đến tột cùng suy đoán của mình, phương diện nào là thật, phương diện nào là giả... Trong mắt hắn nhoáng lên một cái, ôm quyền cúi đầu về hướng Hải Mộng Chí Tôn.

- Vãn bối chỉ là suy đoán, trước đó vì tâm tình kích động, nếu lời nói có chỗ đắc tội, còn xin Hải Mộng Chí Tôn không cần trách phạt, chỉ vì ở tình thế cửu tử nhất sinh, khó tránh khỏi nội tâm khó chịu. Vãn bối mấy lần sống chết tại Như Phong Giới này, mỗi lần đều có 19 chuyện tiếc nuối lớn... Nghĩ tới 19 tiếc nuối này liền cảm thấy lòng đau như đao cắt. Trong đó tiếc nuối thứ nhất, là nếu có thể thu được một khối Tiên Khư mang theo thân mình, như vậy thì dù chết trận tại Như Phong Giới, cũng cam tâm tình nguyện!

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, có chút ngượng ngùng, xấu hổ lên tiếng. Giờ này vẻ mặt hắn biến đổi, khác biệt cực lớn so với bộ dáng hắn trước đó.

Dường như hắn kéo một vòng lớn như vậy, vừa là phẫn nộ, vừa là ủy khuất, vừa là khí thế bạo phát... hết thảy, cũng là để thời khắc này dẫn ra một câu nói đó.

Hải Mộng Chí Tôn lộ vẻ mặt cổ quái, nhàn nhạt lên tiếng: - Một khối Tiên Khư ư?

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, không cảm thấy lúng túng chút nào, mà thở dài một tiếng: - Đây là tiếc nuối thứ nhất, còn xin Chí Tôn thành toàn. Mỗi một lần nhìn thấy Tiên Khư, vãn bối đều không nhịn được nhớ lại huy hoàng của Chí Tôn Tiên Giới ta hồi đó. Vãn bối cảm thấy, nếu có một khối Tiên Khư trở thành vật tùy thân, sẽ càng thêm khích lệ vãn bối tu hành, để tiến bộ, để... Không đợi Mạnh Hạo nói dứt câu, Hải Mộng Chí Tôn vung tay lên hư không một cái, lập tức hư không nổ vang, trực tiếp xé mở một cái khe nứt to lớn.

Ở trong khe nứt đó, dường như tồn tại một thế giới.

Đó là một phiến thế giới của Tiên Khư, trong Sơn Hải Giới, Tiên Khư khổng lồ, phân tán ra, mỗi một chỗ đều chứa đầy thần bí. Thời khắc này, Mạnh Hạo nhìn thấy trong khe nứt hư không có một vùng đại lục Tiên Khư. Đột nhiên có một góc giống như bị một bàn tay vô hình bẻ ra, “ầm” một tiếng, trực tiếp gãy lìa, rồi một khối lục địa phương viên chừng mấy vạn trượng, chậm rãi tách ra, trong tiếng nổ “rầm rầm” lại từ bên trong khe nứt bay ra.

Khí tức cổ xưa thương tang, dao động năm tháng, còn có tiên ý độc nhất vô nhị kia... làm cho trái tim Mạnh Hạo nhảy lên kịch liệt...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1503: Quá thiện lương, quá chân thực

Tiên Khư, phế tích Tiên giới, cho dù là Đạo Cảnh bình thường đều không thể lay chuyển, không thể tách rời, càng đừng nói lấy đi làm vật tùy thân, mà chỉ có thể nhìn nó vĩnh hằng lơ lửng trong hư không.

Cũng chỉ có cường giả trình độ như chín Đại Sơn Hải chủ, có lẽ có thể có tư cách thu được một khối Tiên Khư, tạo thành giới của bản thân, giống như lão tổ đời một của Phương gia năm đó, đã dùng Tiên Khư tạo thành phần mộ cho mình.

Trước mắt, nhìn Tiên Khư đại địa lớn chừng mấy vạn trượng kia, tim Mạnh Hạo đập thình thịch, có chút miệng khô lưỡi đắng. Tiên Khư lớn chừng này, mặc dù không bằng lão tổ đời một nơi đó, nhưng cũng có gần như ba thành.

Không nói gì khác, chỉ là lấy ra đập người, đều có thể khiến người ta hoảng sợ thất sắc.

“Bảo bối a!” Mạnh Hạo vội vàng đưa tay muốn nắm lấy.

Gần như ngay khi hắn giơ tay lên, khối Tiên Khư này từ trong khe nứt hư không xuất hiện, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, tiếng nổ vang trời. Theo nó phủ xuống, hư không rung chuyển, bốn phương tám hướng quanh quẩn vô số sóng gợn, càng kinh người hơn là khi Tiên Khư này bay tới lại càng ngày càng nhỏ.

Mạnh Hạo trong mắt sáng rực, thầm nói Hải Mộng Chí Tôn đích thật là tri kỷ! Thời điểm này Mạnh Hạo nội tâm vui mừng, mắt thấy khi Tiên Khư sắp tới gần đã hóa thành nhỏ bằng bàn tay, chạy thẳng tới tay của

Mạnh Hạo.

Trong phút chốc, liền rơi vào trên bàn tay Mạnh Hạo, Mạnh Hạo sắc mặt mừng rỡ, nhưng tiếp theo chớp mắt một cái, hắn liền biến sắc. Thân thể mình không ngờ không chịu nổi sức nặng trầm xuống! Tiên Khư này nhìn chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng trọng lượng của nó lại không biến đổi chút nào, đó là cả mặt đất mấy vạn trượng!

Vả lại không phải mặt đất bình thường, đó là phế tích của Tiên giới!!! Thậm chí có thể nói, đó là... lục địa của Tiên giới!!!

Ầm một tiếng, sức nặng này cực lớn, Mạnh Hạo hoàn toàn không tiếp nổi, bàn tay "rắc" một tiếng gãy lìa, lục địa Tiên Khư lớn chừng bàn tay kia, "ầm ầm" rơi thẳng xuống phía dưới.

Hư không phía dưới dường như không có đầu cuối, nhưng cho dù không có đầu cuối đi nữa, nhìn chí bảo Tiên Khư kia cách mình càng ngày càng xa, Mạnh Hạo ánh mắt đều đỏ, hắn không chần chờ chút nào, thân thể bay thẳng theo Tiên Khư!

- Nếu ngươi không nhận được, thì không cần nói bổn tọa không cấp cho ngươi, đất của Tiên Khư đã từng ngưng tụ lực lượng của Chí Tôn Tiên Giới, bản thân... nó đã là chí bảo, nhất là bổn tọa cho ngươi một khối này, lại đã từng là đất của Tiên giới, là một chỗ không nhiều lắm, còn mức độ độ nặng của nó... có thể so với một thành Đông Thắng Tinh!

- Coi như là khen thưởng cho biểu hiện của ngươi ở Như Phong Giới, còn có bắt được hay không, hãy nhìn vào bản lãnh của ngươi! Hải Mộng Chí Tôn nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm truyền vào trong tai, khiến Mạnh Hạo càng uất ức trong lòng.

Lý Linh Nhi bên cạnh Hải Mộng Chí Tôn, thời khắc này lại vẻ mặt cổ quái, nhìn xem Mạnh Hạo vội vã lao đi, lại nhìn về phía Hải Mộng Chí Tôn, chớp chớp mắt, cố nín cười không dám cười ra tiếng.

Mạnh Hạo uất hận a, nội tâm của hắn như đang rỉ máu, nếu vật này không thuộc về hắn thì cũng thôi đi, đánh mất thì đánh mất... nhưng rõ ràng đã bị Hải Mộng Chí Tôn đưa ra, vậy mà mình lại không thể tiếp nhận, trơ mắt nhìn khối Tiên Khư này bay xa, tim hắn đau như đao cắt.

Mạnh Hạo hét lớn một tiếng, không kịp suy tư nhiều lắm, toàn thân ánh sáng xanh ầm ầm bạo phát, không tiếc dán quả Niết Bàn Quả thứ ba vào mi tâm thi triển lực lượng của La Thiên Đạo Tiên, khiến cho tốc độ tức khắc bạo tăng. Thậm chí... khi đuổi theo hướng Tiên Khư, hắn còn hóa thân thành chim bằng xanh, tốc độ lập tức nhanh hơn không ít, vượt qua tia chớp, ầm ầm vọt đi.

- Trở về đây! Ngươi là của ta, của ta!!! Mạnh Hạo ánh mắt đỏ bừng, đau lòng đến cực hạn. Có lẽ là do không cam lòng, dưới oán niệm mãnh liệt này, hắn lại bạo phát ra tốc độ ngay cả lúc chạy bạt mạng đều không kịp, “ầm” một tiếng, cuối cùng khoảng cách càng ngày càng gần với Tiên Khư đang không ngừng trầm xuống kia.

Trong mắt của Mạnh Hạo, thời khắc này chỉ có Tiên Khư, trong tiếng nổ vang không ngừng, hắn thi triển thần thông đạo pháp, liều mạng hết thảy, cuối cùng sau một nén nhang mới đuổi kịp, nâng tay lên cách không chụp một cái về hướng Tiên Khư.

Trong tiếng nổ vang vọng, Tiên Khư nặng nề này hơi dừng lại một chút, Mạnh Hạo chụp tiếp một trảo, tốc độ nhanh hơn, bỏ ra khí lực cực lớn, lúc này mới đuổi kịp, liên tục thử mấy lần... thật vất vả, sau một lần cuối cùng, Tiên Khư đại địa này mới hóa thành một luồng sáng, thu vào bên trong túi trữ vật.

Hải Mộng Chí Tôn mặc dù trước đó không có nhắc nhở Mạnh Hạo chuyện gì, nhưng nếu đã nói ra cấp cho hắn Tiên Khư này, thì dĩ nhiên sẽ không giả, vật này mặc dù trầm trọng, nhưng lại bị pháp lực biến đổi, nên có thể chứa vào túi trữ vật.

Vả lại dưới pháp lực cải tạo của Hải Mộng Chí Tôn, mặt đất này mặc dù nặng như một thành Đông Thắng Tinh, nhưng ở bên trong túi trữ vật, lại không có sức nặng chút nào.

Lúc này Mạnh Hạo mới nhẹ thở ra, thân thể nhoáng một cái, nhanh chóng bay lên lại, không bao lâu, khi hắn về tới độ cao trước đó, Hải Mộng Chí Tôn sớm đã biến mất. Liên đới Lý Linh Nhi và động phủ cũng đều biến mất không thấy, duy chỉ có thanh âm vang vọng bốn phía: - Cái gương kia là bảo vật bất tường, vật này thời cổ có xuất hiện, hôm nay lại thấy!

Trong hư không, trừ thanh âm này ra, chỉ có lốc xoáy bị đóng băng kia, thời khắc này băng lạnh hòa tan, dần dần bắt đầu xoay tròn, nhưng Mạnh Hạo vẫn còn ngẩn người tại chỗ, nhìn hư không bốn phía.

Động phủ không có, Lý Linh Nhi không có, Hải Mộng Chí Tôn lại bỏ... đi rồi!!!

“Không có? Đi rồi? Là cố ý, Nhất định là bà ta cố ý!” Mạnh Hạo liên tiếp đổi sắc, như muốn điên lên.

“Ta có 19 chuyện tiếc nuối mà! Ta... Ta... Ta lúc này chỉ mới nói một cái... Hải Mộng Chí Tôn làm sao vậy đã bỏ đi? A? Cái này không đúng mà!!! Không có đạo lý mà! Ta lại không tham, chỉ nói 19 chuyện, không nhiều lắm đâu!” Mạnh Hạo buồn bực, rất nhanh nội tâm vô cùng hối hận, hắn nghĩ rằng mình nói ra quá chậm, sớm biết như vậy, lúc đó phải một hơi nói ra hết 18 chuyện tiếc nuối còn lại mới đúng!

“Nhưng bà ta là Chí Tôn a, đường đường là Chí Tôn, thật vất vả bị ta nắm được đạo lý một lần, nhưng không ngờ bị bà ta chơi xấu!”

“Nếu như ta đặc biệt tham lam thì cũng thôi đi, bà có thể bỏ đi... nhưng ta vốn không có mảy may tham lam, cơ hội như thế này ta cũng chỉ nói

có 19 chuyện tiếc nuối... Nếu là người khác, nói không chừng sẽ có 100 chuyện, 1000 chuyện tiếc nuối đấy! Ôi, thế giới hiện tại này, vốn cũng không có bao nhiêu người chân thực giống như ta đâu! Ta đàng hoàng thành thực như thế, lại bị khi dễ như thế, những người này thật quá đáng mà, chuyên môn khi dễ người đàng hoàng!" Mạnh Hạo rất là giận dữ, nhưng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể liên tục than thở, hối tiếc không thôi.

"Bất quá cũng may mà Tiên Khư cuối cùng cũng cầm tới tay, đến lúc đó trở về Đông Thắng Tinh một chuyến, là có thể an toàn mang đi chiến ngẫu của Kha phụ cho ta!" Mạnh Hạo nghĩ tới đây, trong lòng mới khá hơn một chút, nhưng vẫn cảm thấy Hải Mộng Chí Tôn là khi dễ người đàng hoàng.

Thời khắc này hắn mày ủ mặt ê, hậm hực cất bước, bước chân vào trong lốc xoáy. Trong tiếng nổ vang quanh quẩn, lực lượng truyền tống mở ra, thân ảnh Mạnh Hạo biến mất ở bên trong, theo đó lốc xoáy cũng dần dần tiêu tán không thấy bóng dáng.

Sự kiện Như Phong Giới, cứ như vậy kết thúc!

Trong phiến hư không này, từ nay về sau, Như Phong Giới vĩnh viễn biến mất, chín vùng biển của Sơn Hải Giới, từ nay về sau sẽ không có loại thí luyện đã trải qua Như Phong Giới nữa.

Chỉ có Tiên Cổ Đạo Tràng cùng với Thái Hành Kiếm Tông, còn giữ lại giới thuộc về họ.

Mà cùng lúc đó, trong Sơn Hải Giới, trong tinh không, một thân ảnh áo đen đang đi từng bước một mang đầy suy tư, hắn đi qua trong đám tu sĩ, đi qua giữa Sơn Hải, đi qua mọi chỗ hư không, nhưng không có bất kỳ người nào nhìn thấy hắn... hắn như linh hồn cô độc vật vờ dạo trong Sơn Hải...

Mà khoảnh khắc Như Phong Giới sáp nhập vào 33 Thiên, ở ngoài 33 Thiên, ở trong tinh không vô tận, ở hai phương hướng, hư không cuồn cuộn, tinh không run rẩy, có hai phương thế lực đang mang theo uy thế vô thượng, “ầm ầm” bay tới.

Bọn họ khoảng cách với địa phương Sơn Hải Giới còn rất xa, nhưng bất luận xa mấy đi nữa, cũng... càng ngày càng gần!

Đồng thời trong lúc đó, Đệ Cửu Sơn Hải trong Sơn Hải Giới, ở bên cạnh biển thứ chín, tinh không đột nhiên nổi lên dao động, dao động này nhanh chóng mãnh liệt cuồn cuộn, dần dần ngưng tụ chung một chỗ, bất ngờ tạo thành một cái lốc xoáy. Bên trong lốc xoáy, thân ảnh Mạnh Hạo nhoáng một cái, từ bên trong cất bước đi ra. Hắn nhìn thoáng qua thế giới quen thuộc bốn phía, rồi quay đầu nhìn về phía biển thứ chín.

“Cuối cùng... đã trở về.” Mạnh Hạo lẩm bẩm, hồi tưởng từng hình ảnh ở Như Phong Giới, trong lòng hắn đầy cảm khái, ngẩng đầu nhìn lên hư không, Mạnh Hạo nghĩ tới Tung Vô Nhai.

“Không biết hắn có tìm được chân đạo của hắn hay không...” Mạnh Hạo lắc lắc đầu, đứng ở nơi đó trầm mặc một lát, cặp mắt nhoáng lên một cái.

“Đệ Cửu Sơn Hải là nhà của ta, nhưng giờ này... ta phải rời đi, Hứa Thanh ở Đệ Tứ Sơn Hải, ta phải đi tìm nàng, mang nàng trở về, hoàn thành ước định của chúng ta!” Mạnh Hạo trong mắt tỏa sáng. Hành trình Như Phong lần này, hắn thu được rất nhiều cơ duyên: dung hợp Niết Bàn Quả, mở ra huyết mạch La Thiên Đạo Tiên, có được đầu mối của Hứa Thanh... hết thảy hết thảy, để Mạnh Hạo hoàn toàn có tư cách và lý do rời khỏi Đệ Cửu Sơn Hải.

Con đường của hắn, thế giới của hắn, sẽ không giới hạn ở Đệ Cửu Sơn Hải nữa, mà phải đi ra ngoài... Đi nhìn xem thế giới rộng lớn hơn!

“Ta muốn làm cho xấp giấy nợ của ta, dầy thêm nữa!” Mạnh Hạo nội

tâm trào dâng.

“Danh sách cũng tốt, thiên kiêu cũng được, ta muốn làm cho tất cả người cùng thế hệ ở Sơn Hải Giới đều thiếu nợ ta tiền... Rồi sau đó... ta muốn những tu sĩ thế hệ trước... cũng tranh thủ... làm cho bọn họ thiếu ta tiền!”

“Có như vậy, ta mới có thể với phương pháp của chính mình, trở thành người chủ Sơn Hải Giới!” Mạnh Hạo nghĩ dã tâm của mình không nhỏ, đây là một nhiệm vụ rất khó hoàn thành, nhưng hắn tin tưởng nhất định mình sẽ thành công!

Trong mắt mang đầy ánh sáng, thân mình Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, bay thẳng ra xa.

“Từ lúc trước sau khi rời đi, không có thời gian trở về Nam Thiên Tinh thăm cha mẹ, và tỷ tỷ nơi đó... Lần này trước phải về Nam Thiên Tinh cáo biệt với cha mẹ!”

“Nam Thiên Tinh... Còn có căn nguyên thần hỏa, lần này trở về, ta phải một lần nữa xông vào chỗ căn nguyên thần hỏa!” Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, hóa thành cầu vồng hướng thẳng tới Nam Thiên Tinh.

“Hơn nữa, nếu đã quyết định phải rời Đệ Cửu Sơn Hải, như vậy trước khi đi, cũng nên đi thu nợ, trong túi giấy nợ nhiều lắm, lần này, ta phải thu hồi lại!” Mạnh Hạo cảm giác mình trước đây quá mềm lòng, vừa thấy người khác không có tiền, hắn liền phát thiện tâm, không có cưỡng ép đòi nợ, nhiều lắm chỉ là muốn chút ít lợi tức mà thôi.

“Lần này, ta phải quyết tâm ngoan độc, Mạnh Hạo ơi Mạnh Hạo, ngươi không thể quá thiện lương đi!” Mạnh Hạo không ngừng tự nghĩ trong lòng...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1504: Thiên Vân tập thị

Mang theo lý tưởng lớn như vậy cùng với cảm khái mình quá thiện lương, quá chân thực, quá chất phác... Mạnh Hạo không thể không cảm thấy đỏ mặt, dù sao lúc này bốn phía cũng không có người nào khác, hắn vội ho một tiếng, hóa thành cầu vồng bay nhanh đi xa.

Nhưng lúc này Mạnh Hạo không biết, gần như ngay lúc hắn về tới Đệ Cửu Sơn Hải, trên Đông Thắng Tinh, tất cả tộc nhân huyết mạch Phương gia, toàn bộ đều chấn động trong lòng, phảng phất như có một uy áp vô hình phủ xuống, khiến cho bọn họ dù là mấy lão tổ Đạo Cảnh cũng đều từ trong nhập định mở mắt ra.

Đó là huyết mạch dẫn dắt, đó là... Mạnh Hạo trên ý nghĩa chân chính là lão tổ Phương gia, lực lượng ẩn chứa trong huyết mạch bản thân hắn. Lực lượng này cùng với uy áp có lẽ không đặc biệt rõ ràng lắm, nhưng có nó lại khiến cho Mạnh Hạo có thể nắm trong tay vận mệnh gia tộc Phương gia!

Đồng thời, giờ khắc này Mạnh Hạo cường đại, cũng không phải trước khi đi vào Như Phong Giới có thể so sánh. Giờ này hắn đã bắt đầu dung hợp quả Niết Bàn Quả thứ ba, Niết Bàn Quả này dưới hòa tan của đạo kinh phản bội, nhất định sẽ hoàn toàn dung hợp, chỉ có điều cần một ít thời gian mà thôi.

Nhưng thời gian này cũng không lâu lắm, ngắn thì mấy tháng, chậm cũng chỉ chừng một năm, là hắn có thể chân chính bước chân vào cảnh giới La Thiên Đạo Tiên. Khi đó, Chuẩn Đạo cũng không thể lay chuyển được Mạnh Hạo, thậm chí lúc đó Mạnh Hạo có được tư cách chiến một trận với Đạo Cảnh sơ kỳ!

Hắn là người thứ nhất từ khi Sơn Hải Giới sáng lập tới nay, đã đẩy cảnh

giới Tiên này lên tới đỉnh phong nhất, là người duy nhất có thể với Tiên chiến Đạo!

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra ý mong đợi, hắn bay đi tốc độ cực nhanh, trong tiếng nổ “ầm ầm”, đã đi xa, đạo cầu vồng xuyên phá hư không, gào thét hướng về Nam Thiên Tinh.

“Quả Niết Bàn Quả thứ ba nhất định sẽ dung hợp. Mà giờ này trên chuyện tu hành ta cần suy tính, là một khi dung hợp quả Niết Bàn Quả thứ tư, có thể từ cơ hội đó, giúp tu vi ta bước chân vào Cổ Cảnh! Mở Cổ Môn, ra Hồn Đăng, mà sau khi thân thể và tu vi đều là Cổ Cảnh... thì ta không chỉ có thể chiến một trận với Đạo Cảnh, mà... có thể chiến thắng Đạo Cảnh sơ kỳ!” Trên người của Mạnh Hạo dần dần lộ ra ý tự tin, giữa hai lông mày hắn cũng từ từ sinh ra ý bá đạo...

Tuy rằng còn không phải không giận mà oai, nhưng lại có uy nghiêm đặc hữu thuộc về hắn.

Mạnh Hạo với tốc độ cực nhanh, gào thét bay nhanh trong tinh không. Từ chỗ trước đó bay đi Nam Thiên Tinh, nếu đổi là Mạnh Hạo vừa mới đi ra Nam Thiên Tinh năm đó, hắn cần thời gian rất lâu, dù là mượn truyền tống trận, cũng phải mấy tháng mới tới.

Mà giờ này, cho dù hắn không cần truyền tống trận, một tháng cũng đủ để quét ngang bốn phương tám hướng về tới Nam Thiên Tinh, bất quá Mạnh Hạo không tính toán đi như vậy: dù sao có truyền tống trận đương nhiên tốt hơn.

Ba ngày sau, phía trước Mạnh Hạo xuất hiện một khu vực vẫn thạch. Khu vực vẫn thạch này có lớn có nhỏ, lớn chừng có mấy trăm ngàn trượng, nhỏ thì trăm trượng, ngàn trượng, rậm rạp chằng chịt, chừng mấy trăm vẫn thạch.

Loại khu vực vẫn thạch này, ở trong tinh không Đệ Cửu Sơn Hải có

không ít, đều là từng cụm từng cụm lơ lửng ở một số vị trí... là địa phương thích hợp nhất để bố trí truyền tống trận thiên nhiên.

Cũng bởi vậy, làm cho mỗi một cụm vẫn thạch, đều trở thành khu chợ của tu sĩ. Ngày thường rất nhiều tu sĩ lui tới, dùng nơi này làm nơi trung chuyển lui tới các địa phương, mỗi người mang theo mậu dịch cũng dễ dàng lui tới chỗ này.

Lúc này ở phía trước Mạnh Hạo, chính là một khu chợ bậc trung. Tuy rằng quy mô không lớn lắm, nhưng vẫn có rất nhiều tu sĩ, chủ yếu tập trung trên vẫn thạch lớn nhất kia... từ xa nhìn lại, mơ hồ như có thành trì.

Thi thoảng có người bay ra, khi thì có người bay vào; từ rất xa đã nghe được tiếng động ồn ào náo nhiệt, thậm chí còn có một tầng hào quang bao phủ, làm phòng hộ cho khu chợ.

Truyền tống trận của Phương gia thì ở trên một vẫn thạch bên kia, phía sau khu chợ. Nơi đó hàng năm có tộc nhân Phương gia bảo vệ, đối với tộc nhân bổn tộc, có thể sử dụng không hạn chế, còn nếu là người ngoài thì cần thu lấy một chút phí dụng.

Truyền tống trận như vậy, ở mỗi cụm vẫn thạch đều có không ít, bốn đại gia tộc, năm đại thánh địa cùng với ba giáo sáu tông đều dùng như thế, giá tiền đều giống nhau, ngẫu nhiên có một chút dao động.

Hơn nữa còn có một số vị trí đặc thù, thường thường là bị một thế lực nào đó khống chế, nếu muốn sử dụng nơi đó, thì nhất định phải trả phí truyền tống trận mới được, đây cũng là một khoản thu nhập trọng yếu của các thế lực lớn ở Đệ Cửu Sơn Hải, cho dù là Quý gia cũng như vậy.

Về phần Nam Thiên Tinh, vì tính đặc thù của nó, gần như truyền tống trận của tất cả thế lực, đều có thể đi tới, bất quá nếu có thể tiết kiệm tiền dĩ nhiên Mạnh Hạo phải lựa chọn truyền tống trận của Phương gia.

Thân hắn nhoáng một cái, định vòng qua khu chợ, bay về phía vẫn thạch thuộc Phương gia, nhưng vừa liếc nhìn khu chợ, Mạnh Hạo vừa động trong lòng: khu chợ này hơi náo nhiệt, chẳng những có các cửa hàng, mà còn có một số tu sĩ bày sạp bán ra đồ vật của mình.

Đám người lui tới, nhìn thoáng qua một cái, lại có hơn mấy ngàn người, thỉnh thoảng có người bay vào phường thị, cũng luôn có người rời đi, chạy tới các vẫn thạch có truyền tống trận.

Thậm chí trong phường thị còn có một số thân ảnh mặc áo bào tím, mỗi một người đều tu vi không yếu, ở trình độ Lục, Thất Cảnh Tiên, ánh mắt lạnh lùng tuần tra bốn phía khu chợ, duy trì trật tự.

Trong khu chợ, không cho phép đấu đá nhau, một khi xuất hiện tư đấu, sẽ lập tức bị đuổi ra ngoài, nếu nghiêm trọng còn bị chém chết, đây là quy củ của bất kỳ một khu chợ cụm vẫn thạch nào.

Mà quy củ này có thể được chấp nhận, có thể thi hành, lại cần tới thực lực!

Bốn đại gia tộc cũng thế, năm đại thánh địa cũng vậy, còn có ba giáo sáu tông kia... bọn họ coi thường ích lợi trong những khu chợ, cho nên những cụm vẫn thạch tạo thành khu chợ này, thường thường là một số đại năng tán tu chiếm cứ, tu vi thấp nhất cũng là Cổ Cảnh hậu kỳ, thậm chí có khu chợ có tán tu Đạo Cảnh trấn giữ.

Khu chợ Mạnh Hạo trước mắt này gọi là Thiên Vân Phường. Trấn giữ bên trong là một vị đại năng Cổ Cảnh đỉnh phong, chỉ kém nửa bước là Chuẩn Đạo, được gọi là Thiên Vân thượng nhân. Trong lời đồn, hắn tùy thời có thể bước ra nửa bước kia, hoặc là trở thành Chuẩn Đạo, hoặc là trở thành Đạo Cảnh!

Nhưng Thiên Vân thượng nhân thủy chung chần chờ, không dám bước ra, nếu bước này đi nhầm, sẽ là sinh tử. Cũng chính vì nguyên nhân đó

khiến cho Thiên Vân Phường này, bao nhiêu năm qua có rất ít người dám mạo phạm, cho dù là bốn đại gia tộc, cũng không muốn tùy tiện đắc tội với một người... cho dù thất bại cũng sẽ trở thành Chuẩn Đạo.

Nếu như thành công bước chân vào Đạo Cảnh còn tốt một chút, sẽ có điều cố kỵ, nhưng một khi thất bại trở thành Chuẩn Đạo, thì chú định sinh mạng không thể kéo dài, chỉ còn lại thời gian không nhiều, kể từ đó họ gần như không sợ chết sẽ điên cuồng hơn, vì thế các phương thế lực đều sẽ nhức đầu hơn.

“Rất lâu chưa có trở về nhà, lần này trở về, cũng không biết khi nào mới trở về lần nữa... Cha mẹ bọn họ ở Nam Thiên Tinh không đi ra được, lần này ta nhất định phải mua chút ít lễ vật cho cha mẹ mới đúng...” Mạnh Hạo nghĩ tới đây, thân mình nhoáng một cái chạy thẳng tới khu chợ. Phút chốc tới gần, khi xuyên qua tầng hào quang phòng hộ kia, lập tức Mạnh Hạo cảm nhận được một uy áp phủ xuống.

Cùng lúc đó, có những đạo thần thức từ bốn phía khóa lấy hắn, đều là những tu sĩ mặc áo bào tím kia, dường như nếu Mạnh Hạo có cử động thất thường gì, bọn họ sẽ lập tức ra tay.

Mà trong thần thức của họ, bất luận nhìn Mạnh Hạo như thế nào, đều chẳng qua là Tiên Cảnh mà thôi. Tuy rằng ở trên người Mạnh Hạo, mơ hồ có một loại khí tức bọn họ nhìn không thấu, nhưng tu sĩ có rất nhiều thuật pháp, pháp bảo cũng có nhiều mặt, rất ít có người có thể phân biệt toàn bộ... cho nên bọn họ rất khó mà tưởng tượng Mạnh Hạo này, lại cường hãn đến mức làm cho lão tổ Thiên Vân thượng nhân của họ đều phải kiêng kỵ.

Về phần tên của Mạnh Hạo ở Đệ Cửu Sơn Hải danh tiếng không nhỏ, nhưng cũng không phải mỗi người đều nhận biết hình dáng gương mặt của hắn, cho dù đã từng thấy qua thân ảnh Mạnh Hạo bên trong quầng sáng lúc trước, cũng chỉ là nhìn quen mắt mà thôi.

Giờ phút này mấy tu sĩ áo bào tím, chính là như thế, cảm thấy Mạnh Hạo có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ nổi đã gặp ở đâu?!.

Mạnh Hạo sắc mặt như thường, cảm thụ một chút uy áp chỗ này, nếu hắn muốn chống cự, có thể trong nháy mắt sẽ chấn cho màn hào quang này sụp đổ, nhưng Mạnh Hạo tới đây là để mua lễ vật, không cần thiết gây chuyện, nên dứt khoát hạ thân mình xuống mặt đất.

Gần như ngay khoảnh khắc hắn hạ xuống, những ánh mắt ngưng tụ trên người hắn kia mới nhất nhất tiêu tán, dồn chú ý tới những tu sĩ khác đang bay tới, không để ý tới Mạnh Hạo nữa.

Mạnh Hạo sờ túi trữ vật một cái, ho một tiếng. Giờ này bên trong túi trữ vật có rất nhiều tiên ngọc, đó là tiền của phi nghĩa hắn đánh đố với nhất mạch yêu tu tại Cửu Hải Thần Giới. Lúc này đột nhiên có cảm giác mình tiền của dồi dào, Mạnh Hạo quét ánh mắt nhìn quanh bốn phía. Sau đó cất bước đi dạo một vòng, hắn cũng biết đại khái khu chợ này trừ một số cửa hàng ra, nơi này còn có một Phòng đấu giá, lúc này đang bán đấu giá vật phẩm, không có cố định người tham dự, người tùy thời đi ngang qua đều có thể đấu giá.

Mà, còn lại là những người bày sạp kia, thì bán đủ loại vật phẩm, đủ chủng loại.

Trong lòng có ý định, Mạnh Hạo đi vào một gian cửa hàng. Trong cửa hàng này có vài ba tu sĩ, bên cạnh có người của cửa hàng đang giới thiệu một số pháp bảo.

Mạnh Hạo dứt khoát bước vào, lập tức có một thiếu nữ tuổi thanh xuân đi tới tiếp đón, đang định lên tiếng, Mạnh Hạo phất tay áo một cái, học theo bộ dáng của Chu viên ngoại trong trí nhớ năm đó, hất càm lên, nhàn nhạt lên tiếng:

- Dẫn ta tới kệ tinh phẩm nhất của các ngươi nơi này!

Thiếu nữ tuổi thanh xuân kia liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, nội tâm lại có ý khinh thường, tự nhận là người tiền của dồi dào như Mạnh Hạo như vậy, nàng thấy nhiều rồi, nhưng cuối cùng sau khi nhìn đến giá tiền của những thứ bảo vật kia, người chân chính mua càng ngày càng ít.

Nàng mặt không đổi sắc, gật đầu dẫn đường. Đi tới một góc cửa hàng, nàng vỗ tay xuống, lập tức vách tường chỗ cửa hàng, đột nhiên như ẩn như hiện, rồi trên đó xuất hiện mấy chục loại pháp bảo hình dáng bất đồng.

- Cái này, còn có cái này, còn có cái kia, còn có vật này, bảy vật phẩm này... Mạnh Hạo chỉ tay vào một cái lục lạc trên vách tường, vừa chỉ chỉ những vật phẩm khác.

- Vị đạo hữu này thật có nhãn quang, bảy kiện này đều là pháp bảo thượng phẩm, tổng giá trị cần 6 triệu linh thạch. Nếu đạo hữu trả bằng tiên ngọc, ta chỗ này có thể cho ra một chút chiết khấu... Thiếu nữ nhàn nhạt lên tiếng, giọng điệu bình tĩnh, mắt nhìn về phía Mạnh Hạo. Nàng cũng muốn biết sau khi đối phương nghe tới giá tiền này, còn có dũng khí mua bảy kiện vật phẩm này hay không!?.

- Bảy kiện này, ta không cần... Mạnh Hạo cố ý giữ giọng nói bình thản, chậm rãi lên tiếng.

Thiếu nữ cười lạnh trong lòng, ngoài mặt vẫn không đổi sắc, đang định lên tiếng, Mạnh Hạo lại nói tiếp:

- Những thứ khác, ta muốn mua toàn bộ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1505: Trẻ con hoang phí

- Vị đạo hữu này, ngài... ngài nói gì vậy? Thiếu nữ mở to mắt hơi sửng sốt, trống ngực đập dồn dập, có gì đó chưa rõ.

- Ta nói, bảy vật này ta không lấy, còn lại, ta lấy hết. Mạnh Hạo vẫn bình thản, khi nhìn thấy vẻ mặt của thiếu nữ, trong lòng hắn dâng lên một cảm giác trước giờ chưa từng có, hắn chợt nghĩ đến năm xưa khi đi ngang qua Vân Kiệt Huyện, đã từng nhìn thấy Chu viên ngoại cũng mua đồ như hắn bây giờ.

Lúc đó người làm trong cửa hàng, thần thái ấy, nét mặt ấy, giọng điệu ấy cũng y như thiếu nữ này.

Thiếu nữ hơi thở dồn dập, cảm thấy choáng váng, cô ta ở đây đã lâu, gặp qua rất rất nhiều tu sĩ, nhưng người như Mạnh Hạo thì mới gặp lần đầu.

- Tiền... tiền bối, pháp bảo trên bức tường này, trừ ra bảy vật đó, tổng cộng là hai mươi bốn món, cần ít nhất gần 40 triệu linh thạch... nếu tính bằng tiên ngọc thì cũng gần 4000. Thiếu nữ liền giải thích.

- Bán hay không bán?

Mạnh Hạo hất cằm, ngạo nghễ nói. Tiên ngọc trong túi hắn có đến mấy trăm triệu, đừng nói là những pháp bảo này, cho dù là cả cái tiệm, cả cái khu chợ này, thậm chí là cả cái cụm vẫn thạch, chỉ cần hắn muốn mua thì vẫn thừa sức.

Có thể nói, sau việc Cửu Hải Thần Giới, Mạnh Hạo dĩ nhiên đã gọi là kẻ có tiền ở cả Sơn Hải Giới rồi, chỉ là với loại tài phú này, hắn cảm thấy không an toàn cho lắm, cứ nghĩ đến gương đồng ăn tiên ngọc, là hắn lại cảm thấy sợ.

Nhưng vẻ mặt của thiếu nữ này làm hắn thoải mái đôi chút. Hắn cảm thấy cuối cùng bản thân cũng được hưởng thụ cảm giác là người giàu. Hắn phất tay một cái, lập tức có 4000 tiên ngọc bay ra, chất thành đống, tạo thành một tòa núi nhỏ trên mặt đất.

Trong tíc tắc, mùi tiên khí lan tỏa nồng nặc, tràn ngập khắp cửa hàng khiến cho nơi này tựa như tiên cảnh, không ngờ lại có mây mù bỗng dưng tràn ra.

Tiên ngọc nhiều như vậy, khiến cho tròng mắt thiếu nữ như sắp rớt ra ngoài, đối với cô ta, cả đời cũng chưa thấy được tài phú khổng lồ như vậy. Cùng lúc đó, những người khác ở trong cửa hàng, ai cũng thất kinh, hít thở dồn dập, lộ vẻ kinh ngạc và tham lam.

Nhất là những gã tu sĩ đến mua pháp bảo, càng thêm rùng mình, nhìn chằm chằm vào những viên tiên ngọc rồi lại liếc nhìn túi trữ vật của Mạnh Hạo, chớp chớp mắt đột nhiên rời đi.

Mạnh Hạo nhìn lướt qua, thấy như vậy cũng hơi xấu hổ.

- Tiền bối xin hãy đợi một chút, này... việc này vượt quá quyền hạn của vãn bối, vãn bối sẽ đi mời trưởng lão ra đây! Thiếu nữ hơi thở dồn dập, vội vã lui về sau. Chưa kịp lui đi mấy bước thì từ đằng sau hậu viện, một thân ảnh như luồng gió, chớp mắt đã đến, hóa thành một lão già.

Lão già này thân mặc hoa phục, tiên phong đạo cốt, chắp tay cúi chào Mạnh Hạo: - Lão phu là Thủy Mặc Thiên, xin chào đạo hữu. Bảy món đồ mà đạo hữu không lấy, lão phu xin tặng cho đạo hữu, coi như kết giao bằng hữu với đạo hữu. Lão cười to một tiếng, tay phải đưa lên bấm quyết, lập tức cấm chế vô hình trên bức tường liền tan biến. những pháp bảo đó bay ra, lượn quanh Mạnh Hạo. Mạnh Hạo ngay lập tức cảm thấy thân mình giống như châu quang bảo khí.

Mạnh Hạo liếc nhìn lão già, khẽ gật đầu, tay phải đưa lên hư không nắm lấy, lập tức những pháp bảo bay tới, từng món một chui vào túi trữ vật.

- Thủy Mặc Thiên, ta nhớ lão! Mạnh Hạo bình thản nói rồi quay lưng bỏ đi. Lão già vừa nghe Mạnh Hạo nói thế trong bụng vui như mở hội, đi theo sau tiễn Mạnh Hạo ra đến cửa rồi chắp tay cúi chào thật sâu.

Lão làm như vậy, khiến cho những người làm trong cửa hàng ai cũng thất kinh, cho dù đây là một cuộc mua bán lớn trước giờ chưa từng có, nhưng đối với bọn họ, Thủy Mặc Thiên trưởng lão là một cường giả Cổ Cảnh, quả thực không cần thiết phải khách sáo với một khách Tiên Cảnh như vậy.

- Thủy Trưởng Lão, người này có thể tùy tiện lấy ra 4000 tiên ngọc, vậy trong túi của hắn có lẽ... Một thiếu nữ xinh đẹp lên tiếng. Nàng ta ỷ mình có quan hệ mật thiết với Thủy Mặc Thiên, đứng ở bên cạnh thấp giọng nói, nhưng lời nói chưa dứt, Thủy Mặc Thiên đã quay đầu, trừng trừng nhìn vào nàng, vung tay một cái, “ầm” một tiếng, thiếu nữ lập tức phun máu tươi, thân mình bắn lui ra sau. Không ngờ nàng ta lại bị Thủy Mặc Thiên xáng cho một bạt tai.

- Im miệng!!! Thủy Mặc Thiên quát giọng sắc lạnh.

- Ngươi có biết hắn là ai không mà dám nói những lời như vậy? Với thân phận của hắn, một khi nổi giận, thì đừng nói là ngươi, ta, cho dù là Thiên Mặc Tông chúng ta, thậm chí là cả cái Thiên Vân Tập Thị này, chỉ trong phút chốc đều bị hủy diệt! Thủy Mặc Thiên nói. Lão ta cũng từ lúc Mạnh Hạo lấy ra 4000 tiên ngọc mới xác định được thân phận của Mạnh Hạo. Trước đó lão đã dò la Mạnh Hạo, thấy quen mặt, sau đó mới chợt nhớ ra, nên mới có việc tặng pháp bảo.

- Hắn... hắn là ai? Thiếu nữ lúc nãy tiếp đãi Mạnh Hạo bèn hỏi.

Nếu đổi lại là người khác hỏi, Thủy Mặc Thiên sẽ không trả lời nhưng

vừa nhìn thấy thiếu nữ vừa nãy tiếp đãi Mạnh Hạo, lúc này môi lão mới mấp máy thì thầm bên tai thiếu nữ: - Phương Gia thiếu tộc, đệ tử duy nhất của cả ba đại đạo môn, với lực của Tiên giết Cổ Cảnh... là Mạnh Hạo!

- Là hắn! Thiếu nữ hơi thở dồn dập, mắt mở to, nhìn ra ngoài đã không còn thấy bóng dáng của Mạnh Hạo đâu nữa.

- Không ổn, vừa nãy trong cửa hàng có vài người khách, vừa nhìn thấy tiên ngọc thì lập tức bỏ đi, sợ là có ý xấu!

Thiếu nữ nhớ lại sự việc ban nãy, vội vàng nói.

- Chúng đang tìm chỗ chết, cứ mặc kệ! Thủy Mặc Thiên cười thầm nghĩ bụng: với thân phận của Mạnh Hạo, nếu đúng là có vấn đề gì xảy ra khi ở đây, thì cho dù là Thiên Vân thượng nhân, cũng không chịu nổi trách nhiệm.

Cùng lúc này, ở trong phiên chợ, có một căn gác xép, căn gác này nằm tại một nơi hẻo lánh, rất ít người qua lại, cho dù có tình cờ đi ngang, nhìn thấy căn gác cũng phải lộ vẻ hồi hộp và kiêng kỵ cúi đầu bước đi.

Ở ngoài căn gác, có 4 gã tu sĩ đang ngồi xếp bằng, 4 gã tu sĩ này thân mặc áo bào đỏ rất chói mắt. 4 người này đều trạc tuổi trung niên, tu vi rõ là Tiên Cảnh đỉnh phong.

Trong căn gác tĩnh lặng một bề, chỉ có tiếng thở đều đều, tựa như mang theo âm điệu chậm rãi lan ra, phảng phất như dung hợp với thiên địa bốn phía, làm cho căn gác này tựa như mơ hồ.

Lúc này, có hai gã tu sĩ từ xa chạy đến, rất nhanh đến nơi, hai người này quỳ lạy phía ngoài căn gác, lúc ngẩng đầu lên, một trong hai hạ giọng nói gì đó với một trong bốn gã tu sĩ áo đỏ đang ngồi xếp bằng.

Gã tu sĩ áo đỏ này mắt sáng lên, lập tức đứng dậy đi thẳng vào trong, chốc sau trở ra, hắn nhàn nhạt lên tiếng: - Cho người tiếp tục theo dõi, hắn đi đâu, các người theo đó, nhìn xem hắn có bao nhiêu tiên ngọc, nếu như mười ngàn trở xuống, cũng không đáng để tôn giả ra tay!

Hai gã tu sĩ lập tức phấn chấn, vội vã quỳ lạy, rồi đứng dậy nhanh chóng biến mất.

Gã trung niên mặc áo bào đỏ lại tiếp tục ngồi xếp bằng, bốn phía trở lại yên tĩnh. Trong gác xép, trên lầu hai có một lão già đang ngồi ở đó, trên mặt là những đốm nâu đồi mồi, cặp mắt chợt lóe lên, một dao động của Cổ Cảnh hậu kỳ từ từ lan tỏa khắp trên người lão.

- Sư huynh ngày thường quá bảo thủ, sự tồn tại của Thiên Vân Tập Thị, vốn là để cung cấp tiện lợi cho chúng ta tu hành, nay sư huynh bế quan, lão phu lại phải chủ trì cục diện của khu chợ. Bốn ngàn tiên ngọc như vậy... bất kể kẻ này là ai, nếu hắn đã có nhiều tiên ngọc, thì... ở đất này hắn cũng phải bỏ ra chút ít để mua cái mạng! Lão giả bình thản nói, rồi nhắm mắt lại.

Mạnh Hạo đi giữa chợ, trong túi tiền của dồi dào, trên đường đi cứ thấy cửa hàng là lại bước vào, nhìn thấy gì là mua ngay lập tức, pháp bảo, đan dược, thảo dược, thuật pháp, còn có những thứ linh tinh khác, thậm chí một món đồ không bán của một cửa hàng, là một bức bình phong hổ trắng khổng lồ, do vật này hùng tráng và linh khí, cũng bị Mạnh Hạo phất tay ra giá, khiến cho đối phương há hốc mồm, rồi trực tiếp mua lấy.

- Vật này không tệ, cha ta có lẽ sẽ thích, mua! Mạnh Hạo chỉ tay vào mấy ngàn thanh kiếm tụ lại một chỗ, tạo thành một chiếc ghế kiếm ở phía trước.

- Cái này cũng khá tốt, mua! Mạnh Hạo liếc nhìn bức tượng điêu khắc được làm từ quặng linh thạch, vốn là một kiện pháp bảo.

- Cả cái này!

- Bộ giáp này không tệ. ta lấy một ngàn bộ.

- Đạo bào này cũng được, lấy hết toàn bộ!

- Ngọc giản thư tịch này, ở chỗ các ngươi có bao nhiêu, cứ ra giá, ta lấy hết! Mạnh Hạo cứ nghĩ tới cha không ra được Nam Thiên Tiinh, thế là quyết định mua hết toàn bộ sách của cửa hàng này để tiện nghi cho cha mình.

Còn có những món đồ yêu thích của nữ giới, Mạnh Hạo không biết mẹ mình thích cái gì nên cũng quyết định mua hết cả tiệm!

- Con rối này cũng được, ta lấy hết!

Con phố hắn đi qua, các cửa hàng đều phát cuồng lên, cả khu chợ, gần như ai cũng biết là có một gã tu sĩ trẻ tuổi giàu có xài hoang phí.

Thậm chí còn có người theo sau Mạnh Hạo, giúp hắn tính toán: những món hàng này tiêu hết gần 1 tỉ linh thạch; nếu tính bằng tiên ngọc cũng hết 100 ngàn tiên ngọc.

Những gã tu sĩ được phái đi theo dõi Mạnh Hạo, ai ai cũng đỏ mắt điên cuồng, vội vã về bẩm báo. Theo sau đó, chắc sẽ là một cơn cuồng phong bão táp, từ từ bao phủ lên khắp phiên chợ.

Còn Mạnh Hạo dường như vẫn chưa phát giác ra, vẫn ngạo nghễ mua hết tất cả mọi thứ, mua hết các cửa hàng, lại bắt đầu đến các sạp hàng bày bán của những tu sĩ, thích cái gì là vung tay, từng gian từng gian mua sạch.

Tựa như trẻ con hoang phí. Thậm chí Mạnh Hạo cũng không thấy tiếc, đối với hắn, đây chỉ là những vật mua cho cha mẹ, tốn bao nhiêu hắn

cũng không tiếc.

Còn có, hắn dự định mua tặng cho tỷ tỷ của hắn. Thời gian không lâu, Mạnh Hạo một mình gần như mua hết ba phần hàng của cả khu chợ, tiên ngọc đã tiêu tốn gần 300 ngàn.

Những gã tu sĩ theo phía sau hắn từng người một thay phiên nhau về báo cáo, trong căn gác xép hẻo lánh, lão già đang ngôi xếp bằng, hai mắt mở to, lúc này lộ ra sát khí đằng đằng.

“300 ngàn tiên ngọc... có thể mua đồ được như vậy, tiên ngọc có trong túi của hắn, chắc chắn phải trên 1 triệu... Trời ơi, 1 triệu tiên ngọc...” Lão hít thở dồn dập, ý tham lam đã gần phát điên dại, nhưng lão lại chần chừ: nếu như con mồi có nhiều tiền như thế, lão lại không dám tùy tiện động vào, con mồi như vậy nhất định có lai lịch cực lớn...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1506: Ngọc bài nhuộm máu

Trong lòng lão đang rối bời, một mặt tham niệm cường thế nổi lên, một mặt lại nghi ngờ về lai lịch của Mạnh Hạo, khiến cho tham niệm bị áp chế, đang trong lúc không biết lựa chọn làm sao, đột nhiên, mắt lão sáng lên nhìn ra ngoài.

Ở phía ngoài gác xép, một tu sĩ mặc áo đỏ, đang chắp tay cung kính cuối đầu: - Lão tổ, người đó đang ở Phòng đấu giá, hình như là muốn tham dự đấu giá.

Hai mắt lão lóe sáng, đứng bật dậy, trong mắt lộ ra ý quả quyết, bước lên trước một bước ra ngoài gác xép, bay thẳng tới hướng Phòng đấu giá, bốn tu sĩ áo đỏ tức khắc theo sau lưng lão. Ai nấy đều sắc mặt dữ tợn và cặp mắt như ẩn chứa ý định giết người.

“Bất kể ngươi là ai, bất kể ngươi từ đâu tới, với 1 triệu tiên ngọc trở xuống, lão phu có thể nhịn, trong lúc chưa biết rõ lai lịch của ngươi, không động đến ngươi...” Lão trầm ngâm, cặp mắt chớp động, quyết định sẽ đi quan sát trước.

Thời khắc này Mạnh Hạo, như lời của tu sĩ áo đỏ kia nói: sau khi đã mua hàng tại tất cả những sạp hàng và cửa hàng hắn đi qua, hắn đã đi đến hội trường bán đấu giá ở trung tâm khu chợ. Đứng một bên, nhìn lên khán đài cách đó không xa. Kiện hàng đang được đấu giá, chung quanh tiếng người đấu giá không nhiều, bốn phía đều là bóng dáng những người mặc áo bào tím, mỗi người bọn họ trừ người ghi chép đấu giá ra, đều có tác dụng chấn nhiếp.

Đề phòng có người ra giá lung tung, và một khi đã ra giá thì nhất định

phải mua, nếu như dám làm nhiễu loạn trật tự, sẽ phải đối mặt với sự truy sát của Thiên Vân Tập Thị.

Mạnh Hạo mặt không đổi sắc, đứng một bên. Những người chung quanh có người sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, đều đổi sắc, truyền tai nhau, rất nhanh sau đó, những người tham gia đấu giá tại đó đều nhận ra Mạnh Hạo.

Rốt cuộc chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi ở đây, Mạnh Hạo gần như đã mua hết 3 phần vật phẩm của cả khu chợ. Với tài thế như vậy, muốn người khác không chú ý cũng không được.

Còn có một số nữ tu sĩ, khi thấy Mạnh Hạo liền hai mắt sáng lên, khoe ra mặt đẹp nhất của bản thân, trong thâm tâm thầm nghĩ nếu như gây được Mạnh Hạo chú ý thì nhất định có thể một bước lên mây.

Cũng trong lúc đó, có người đột nhiên cảm nhận được cảm giác quen thuộc trên thân Mạnh Hạo, nghĩ tới điều gì đó, không khỏi không đổi sắc, hiển nhiên là nhận ra thân phận của Mạnh Hạo.

Ngay cả người trung niên trên đài đang chủ trì bán đấu giá, cũng không kìm được nhìn về phía Mạnh Hạo mấy lần, ra điều rất chú ý.

Mạnh Hạo mặt vẫn lạnh tanh, đứng ở đó, ra vẻ bình thản, nhưng thực ra trong lòng đang buồn bực.

“Sao vẫn chưa tới, không đúng! Bọn họ đã theo sau ta lâu rồi, đến rồi lại đi, đi rồi lại đến, nếu là về bẩm báo, thì cũng đã báo rõ rồi chứ!?”

“Mấy người này chẳng lẽ không biết gì về cướp bóc sao?”

Mạnh Hạo chau mày, hắn không có thời gian để đợi lâu như vậy, lúc này lại suy nghĩ: “Hay là do mình ở đây nên những người này không tiện ra tay...”

“Không còn cách nào khác, vậy ta phải đi thôi, để tạo cơ hội cho bọn họ vậy!” Mạnh Hạo quyết định, vừa lúc chuẩn bị bước đi, đột nhiên, người trung niên chủ trì cuộc đấu giá, lấy ra một cái khay đưa lên cao.

- Chư vị đạo hữu, vật đấu giá hiện tại lai lịch khó lường, là của Thiên Vân lão tổ nhà ta vì muốn cho tập thị thêm phồn hoa, muốn cho danh tiếng của Phóng đấu giá được biết đến nhiều hơn, nên đã để lại một trong số ít những cổ vật tại đây!

- Vật này, là một miếng ngọc bội, miếng ngọc bội này không phải là vật của Đệ Cửu Sơn Hải, mà đến từ Đệ Bát Sơn Hải, một mặt được khắc hình sấm sét, một mặt được khắc một chữ Mạnh, theo như lời lão tổ phán đoán, đây là một tấm... lệnh bài thân phận của Mạnh gia Đệ Bát Sơn Hải, còn thuộc về ai trong gia tộc Mạnh gia, thì không biết được... nhưng nhất định thân phận không thấp...

- Bởi vì vật này vốn là một kiện Cổ bảo, nhưng trên đó lại bị nhuộm máu, nên làm cho báu vật như bị phong ấn, chỉ có thể thi triển ra lực lượng của Tiên Cảnh...

- Tuy lão tổ nhà ta không có cách nào hóa giải phong ấn, nhưng trên thế gian này có rất nhiều đại năng, nói không chừng sẽ có người có thể hóa giải! Người trung niên giọng nói hùng hậu, tay phải bóp mạnh miếng ngọc bội, lập tức miếng ngọc tỏa sắc xanh rực rỡ, truyền ra tiếng sấm vang động tám phương, trong ánh sáng đó tựa như từ từ ngưng tụ ra một tia sấm chớp màu xanh.

Chẳng qua là thoạt nhìn khí thế không tầm thường, nhưng cảm nhận thực tế chỉ là uy lực của Tiên Cảnh. Tuy vậy, nhưng đối với các tu sĩ Tiên Cảnh, thì miếng ngọc bội này đúng là một trọng bảo.

Nhất là trên miếng ngọc bội này, có một vết bầm màu tím đen, tựa như là bị máu tươi thấm vào, nhìn vào rất kì dị.

- Vật này có giá tám triệu linh thạch! Người đàn ông trung niên lớn tiếng đặt giá.

Mạnh Hạo vốn tính bỏ đi, lúc này chợt ngừng bước, hắn nhìn chằm chằm vào miếng ngọc bội trên tay người đàn ông trung niên, trong đầu lúc này nổi lên sóng to gió lớn.

Hắn nhìn vào miếng ngọc bội, hơi thở ngày càng gấp rút, hắn làm sao có thể ngờ được, lại bắt gặp được vật này trong khu chợ nơi đây!!!

Đây đúng là lệnh bài của người trong gia tộc Mạnh gia Đệ Bát Sơn Hải, và cũng đúng không phải là lệnh bài của tộc nhân bình thường. Trong ký ức của Mạnh Hạo, khi hắn còn nhỏ, lúc thất tuế kiếp đầu tiên, bên bóng dáng đau khổ của ông nội hắn, có một ngày đã xuất hiện thêm một lão nhân.

Lão nhân đó, không phải ai xa lạ, chính là ông ngoại của hắn!

Là đại trưởng lão của Mạnh gia Đệ Bát Sơn Hải!

Trên người của ông, có một lệnh bài, Mạnh Hạo cũng đã từng cầm chơi trên tay, giống y như đúc cái lệnh bài mà hắn đang nhìn thấy trước mắt!

Mạnh Hạo hơi thở gấp rút, đầu óc choáng váng, hắn không thể nào quên được hai lão nhân năm xưa, vì cứu mình đã cùng đi tìm dị nhân, cuối cùng dị nhân đến, chỉ đường cho cha mẹ của Mạnh Hạo, nhưng hai lão nhân đó... thì không thấy đâu nữa.

Không ai tìm được.

Đó là ông nội và ông ngoại của hắn, tất cả, Mạnh Hạo đều khắc ghi. Bản thân hắn cũng từng ước nguyện, có một ngày sẽ tìm được họ, nhưng thủy chung không có bất kì manh mối gì.

Mà bây giờ, giây phút thấy được miếng ngọc bội này, Mạnh Hạo có một linh cảm rất mãnh liệt, miếng ngọc bội kia... chính là lệnh bài thân phận của ông ngoại hắn.

Cứ nghĩ tới lai lịch của tấm lệnh bài, trái tim Mạnh Hạo lại run rẩy, hắn không biết vệt máu đó thuộc về ai, sự lo lắng của hắn đối với ông ngoại và ông nội mãnh liệt đến tột độ.

- 50 triệu linh thạch, món đồ này, ta lấy! Mạnh Hạo hít một hơi thật sâu, giọng quả quyết, như đinh chém sắt!

Lời hắn vừa nói ra, trong nháy mắt bốn phía im như tờ, những kẻ chần chừ mở miệng ra giá, đều hít ngược một hơi, không dám mở miệng, mà cùng nhau nhìn về phía Mạnh Hạo.

Đến cả người trung niên đứng trên đài chủ trì cuộc đấu giá cũng thất kinh, vật này theo hắn thấy, giá trị nhiều nhất là 20, 30 triệu, nhưng Mạnh Hạo lại ra giá 50 triệu, hiển nhiên đã là giá cao nhất.

- Đây... còn vị đạo hữu nào ra giá cao hơn không? Người trung niên hít một hơi thật sâu, theo bản năng liên tiếng hỏi, không có ai trả lời. Lúc này tu sĩ ở bốn phía đều bị giá tiền đấu giá của Mạnh Hạo làm cho thất kinh.

- Được rồi, nếu như vậy, vật này... Người trung niên nuốt nước bọt, đang định gõ búa kết thúc.

- Lão phu ra giá 100 triệu linh thạch! Ngay lúc đó, đột nhiên, một giọng nói già nua từ trên bầu trời truyền xuống. Tất cả mọi người đều nhìn lên, lập tức thấy một lão già, với bốn gã tu sĩ áo đỏ theo sau, đang bước tới, chớp mắt đã thấy lão xuất hiện trong Phòng đấu giá.

Lão già này đầy mặt đồi mồi, thần sắc không giận mà oai, tu vi Cổ Cảnh

hậu kỳ, tựa như hòa làm một thể với thiên địa bốn phía, lão đứng ở nơi đó, tất cả tu sĩ đều kinh hãi.

- Là Thiên Phong thượng nhân!

- Là sư đệ của Thiên Vân thượng nhân, một trong lão tổ của Thiên Vân Tập Thị!

- Ông ta sao lại đến đây, lại còn ra giá, 100 triệu... Không lẽ miếng ngọc bội này có điểm gì kinh người hay sao! Bốn phía lập tức ồ lên; người trung niên chủ trì đấu giá cũng giật mình kinh sợ, ngay lập tức im lặng, không gõ búa mà quay sang lão già đó chắp tay cúi chào cung kính.

Không những là hắn, mà các tu sĩ khoác áo bào màu tím ở bốn hướng, thậm chí toàn bộ người trong Phòng đấu giá đều chắp tay vái chào.

Thiên Phong thượng nhân mỉm cười cúi đầu, khi ánh mắt vừa nhu hòa lại có chút ái ngại nhìn về phía Mạnh Hạo, trong lòng lão chợt giật mình, cảm thấy rất quen thuộc, suy nghĩ một hồi, tròng mắt lão đột nhiên co lại, lão đã nhận ra thân phận của Mạnh Hạo.

- Tiểu hữu, thật xin lỗi! Vật này là do sư huynh ta lấy nhầm, vốn không phải để bán, nhưng biển hiệu của Thiên Vân Tập Thị ta quan trọng hơn, cho nên dù là lão phu, cũng không thể hủy bỏ đấu giá, mà phải tham gia để mua lại, mong rằng tiểu hữu tha thứ!

Lão ta vờ như không nhận ra Mạnh Hạo. Lời vừa nói ra, chung quanh không ít người cười nhạt trong bụng. Những lời này nghe thì lọt tai, nhưng thực tế, đây vốn là Phòng đấu giá của đối phương tự làm chủ, có thể tự ý ra giá thôi.

Mạnh Hạo đưa mắt nhìn lão già với ánh mắt sắc lạnh, không thèm để ý lời nói của đối phương, lạnh nhạt nói: - 100 ngàn tiên ngọc!

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người bốn phía đều rối rít hít ngược một hơi, 100 ngàn tiên ngọc, tương đương với 1 tỉ linh thạch. Tất cả mọi người đều hít thở dồn dập, mặc dù bọn họ biết Mạnh Hạo có tiền, nhưng vẫn bị cách hành xử của Mạnh Hạo làm cho rúng động.

- Không bán được, tiểu hữu! Lão phu trả nhiều hơn giá của tiểu hữu một viên tiên ngọc! Thiên Phong thượng nhân thầm giật mình trong lòng lại làm như rất bình tĩnh.

- 500 ngàn tiên ngọc! Mạnh Hạo nói giọng bình tĩnh.

- Tiểu hữu hà tất làm khó ta...

- 1 triệu tiên ngọc, ta muốn vật này! Mạnh Hạo phất tay một cái, vận chuyển tu vi trong cơ thể, giọng nói lạnh băng, như gió lạnh lướt qua bốn phía, làm cho mọi người xung quanh đều cảm thấy rét lạnh không ít, nhưng cho dù có lạnh hơn nữa, cũng vẫn bị giá tiền của Mạnh Hạo đưa ra làm rung chuyển linh hồn, toàn thân choáng váng.

- 1 triệu tiên ngọc... là tương đương với 10 tỉ linh thạch... Trời ơi, đây... đây rốt cuộc là ngọc bội gì vậy!!!

- Điên rồi, bọn họ đều điên rồi...

Trong lúc mọi người xung quanh ai cũng kêu trời, trong lòng Thiên Phong thượng nhân cũng đang rung động dữ dội, hơi thở dồn dập. Lão nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, không thể kiềm chế được nữa, cặp mắt đỏ ngầu.

- Thiên Vân Tập Thị, không được phép ra giá lung tung! Giọng lão khàn đặc lại, Mạnh Hạo đưa tay vỗ túi trữ vật một cái, lập tức từng viên tiên ngọc ào ào tuôn ra, trong chớp mắt, xung quanh bốn phía Mạnh Hạo chất đống 1 triệu tiên ngọc cao như núi.

Ngọn núi này cao ngất, khiến cho ai nhìn thấy cũng đều thất thần, trong đầu chỉ còn choáng váng vô tận.

Mạnh Hạo lướt qua, lấy ra tiên ngọc rồi hắn cứ thế chạy đến chỗ người trung niên trên đài, định lấy miếng ngọc bội rời đi.

Ngay lúc này, Thiên Phong thượng nhân cặp mắt đỏ ngầu, hùng dũng bay tới ngăn cản trước mặt Mạnh Hạo, lão nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, nói giọng khản đặc mang theo điên cuồng: - 10 triệu tiên ngọc, vật này bán cho tiểu hữu!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1507: Không mua

Một miếng ngọc bài, đối với những người khác ở nơi này mà nói, giá trị chỉ khoảng 20, 30 triệu linh thạch mà thôi, nếu đổi thành tiên ngọc, một viên tiên ngọc tương đương với vạn khối linh thạch, mua ngọc bài chỉ mất mấy ngàn tiên ngọc là cùng, ngay cả mười ngàn tiên ngọc cũng chưa đến.

Nhưng giờ phút này, Thiên Phong thượng nhân này lên tiếng chính là 10 triệu tiên ngọc, tương đương với hàng tỉ linh thạch...

Một khoản tài phú khó có thể tưởng tượng như vậy, đối với bất kỳ tông môn gia tộc nào mà nói, cũng tuyệt đối không tầm thường, còn đối với Thiên Vân Tập thị mà nói... 10 triệu tiên ngọc, tích lũy hơn mấy trăm ngàn năm cũng không nhất định có thể có.

Mở miệng hét giá như vậy, trên cơ bản... chính là cướp đoạt công khai.

Toàn bộ mọi người ở đây đều hít sâu một hơi, bị lời nói của Thiên Phong thượng nhân khiến cho rung động, đồng thời cũng bị khối tài sản của Mạnh Hạo làm cho hoảng sợ.

- 10 triệu tiên ngọc, thứ này ngươi có thể mang đi, nếu không, miếng ngọc bài này, Thiên Vân Tập Thị chúng ta không bán, cho dù chúng ta bóp nát, cũng không liên quan đến ngươi! Cặp mắt Thiên Phong thượng nhân đỏ thẫm, hắn biết thân phận Mạnh Hạo, nếu như Mạnh Hạo có 1 triệu tiên ngọc trở xuống, hắn sẽ cân nhắc, cuối cùng rất có thể sẽ không dám đắc tội, nhưng lúc này, giá trị của khối tài sản này đã đến mức khiến hắn bỏ qua thân phận Mạnh Hạo.

Tài phú có thể khiến người ta điên cuồng, có thể đánh mất lý trí, bị nó chi phối, mà 10 triệu tiên ngọc, đối với Thiên Phong thượng nhân mà

nói, hắn đã có thể bán mạng. Ngay cả mạng cũng có thể bán, thì việc có đắc tội với Mạnh Hạo hay không, dĩ nhiên hắn đã sớm không nghĩ đến, lại bắt đầu uy hiếp!

Thậm chí ngay cả Thiên Vân Tập thị này, hắn cũng không cần thiết, có một khoản tài phú như vậy, đủ để cho hắn cao bay xa chạy. Cho dù sư huynh hắn xuất quan, trước khối tài sản phi nghĩa kinh tâm động phách này, chỉ sợ cũng sẽ không phản đối sự lựa chọn của mình, dù sao cũng không có ai hiểu Thiên Vân thượng nhân hơn hắn.

- Hôm nay, hắn muốn mua cũng phải mua, không muốn mua... cũng phải mua! Hai mắt Thiên Phong thượng nhân đỏ thẫm, hô hấp dồn dập, bốn tên tu sĩ áo bào đỏ phía sau hắn cũng đang thở hổn hển, cùng Thiên Phong thượng nhân đứng giữa không trung, ngăn cản phía trước Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, nhìn Thiên Phong thượng nhân đang ngăn chặn trước mặt, sắc mặt sa sầm xuống.

- Cho mặt mũi mà còn không biết điều, lão già không biết xấu hổ kia, cho ngươi 1 triệu tiên ngọc, nếu ngươi không cần... Mạnh mỗ không mua nữa! Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thấy tên nam nhân trung niên phụ trách đấu giá kia lúc này đang nhanh chóng rời khỏi, Mạnh Hạo không có tâm tình nào để ý tới Thiên Phong thượng nhân nữa, hắn dùng tốc độ cực nhanh bước về phía trước, Thiên Phong thượng nhân cùng với bốn tên tu sĩ áo bào đỏ không kịp nhìn rõ thân hình Mạnh Hạo, chỉ thấy hoa mắt một cái, Mạnh Hạo đã ở ngay phía sau bọn họ. Hắn hóa thành một cái bóng mờ, trực tiếp xuất hiện trước mặt tên nam nhân trung niên phụ trách đấu giá.

- Đưa cho ta! Mạnh Hạo đưa tay ra, tên nam nhân trung niên khẽ run lên, rồi không chần chờ chút nào, lập tức ném ngọc bội trong tay cho Mạnh Hạo, thân thể nhanh chóng lui về sau, hắn không muốn tham dự vào cuộc ẩu đả này.

- Mạnh Hạo, ngươi muốn làm gì?! Thiên Phong thượng nhân biến sắc, nhìn Mạnh Hạo hét lớn, rồi bay thẳng tới Mạnh Hạo, sát khí trong mắt tràn ngập, khí thế ầm ầm bạo phát.

- Làm gì hả? Ngươi mù hay sao mà không nhìn ra, Mạnh mỗ là đang... Cướp! Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, tay trái nâng lên cách không phát ra một trảo, ngọc bội kia lập tức bay tới, rơi vào trong tay Mạnh Hạo, rồi được hắn cất vào trong túi trữ vật.

Cùng lúc đó, mọi người ở xung quanh đều trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn một màn này, nhất là lời tuyên bố như tiếng sét đánh ngang tai, truyền khắp bốn phương tám hướng của Mạnh Hạo kia.

Có thể nói ra từ “Cướp” một cách hùng hồn, chính khí ngập trời như vậy, những tu sĩ này cũng lần đầu mới thấy được.

Thiên Phong thượng nhân tức giận ngập trời, dẫn theo bốn tên tu sĩ áo bào đỏ phóng nhanh tới, chớp mắt đã tới gần, tay phải hắn nhấc lên, thi triển ra thần thông, tạo thành một tòa bảo tháp đè thẳng tới Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, đây không phải là nơi ngươi giương oai!

Mạnh Hạo không tránh né, cũng không lui lại, ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, tay phải nâng lên vung mạnh về phía trước, tu vi hắn của hắn lập tức bộc phát ra, tạo thành một cỗ công kích ầm ầm đánh tới.

Tiếng nổ rầm rầm vang lên, Thiên Phong thượng nhân đứng mũi chịu sào, sắc mặt biến hóa. Thời khắc này, tòa tháp cao do thần thông hắn hóa thành đang run mạnh, mắt thường cũng có thể thấy được nó đang nhanh chóng xuất hiện từng vết nứt, trong chớp mắt đã trực tiếp vỡ nát, như bị một bàn tay vô hình bóp chặt.

Tòa tháp cao vỡ nát tạo thành vô số tro bụi, bị lực công kích của Mạnh

Hạo cuốn lên, phóng thẳng tới Thiên Phong thượng nhân. Sắc mặt Thiên Phong thượng nhân đại biến, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng không thể chống cự đang ập vào mặt, cảm giác cận kề cái chết trong chớp mắt mãnh liệt đến cực hạn!

- Không thể nào! Thiên Phong thượng nhân hoảng sợ, hắn là Cổ Cảnh hậu kỳ, nhìn khắp Đệ Cửu Sơn Hải, cũng là nhân vật bá chủ một phương, nhưng hiện tại, không ngờ tại Mạnh Hạo chỉ vung lên, hắn đã cảm thấy khủng khiếp.

Giờ phút này, trong mắt của hắn, Mạnh Hạo không còn là một tu sĩ có bối cảnh rất lớn, mặc dù nhìn không thấu nhưng rõ ràng vẫn là Tiên Cảnh nữa, mà dường như đã biến thành... một vị đại năng mạnh mẽ!

Một tồn tại khiến hắn căn bản khó có thể trốn tránh, thậm chí trong chớp mắt này, ngay cả tu vi trong cơ thể hắn cũng trở nên hỗn loạn, thân thể run lên, hai mắt co rút lại. Vào giờ khắc này, uy áp đến từ trên người Mạnh Hạo khiến tim hắn như muốn ngừng đập.

Cho dù là khi đối mặt với sư huynh Thiên Vân thượng nhân, hắn cũng không cảm nhận được uy áp cường hãn như vậy. “Ầm” một tiếng, Thiên Phong thượng nhân phun ra máu tươi, bay nhanh về sau.

Hắn có thể miễn cưỡng tránh né, nhưng bốn tên tu sĩ áo bào đỏ phía sau hắn lại không có tư cách tránh thoát khỏi cỗ lực lượng Mạnh Hạo phát ra. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, bốn tên này phun ra máu tươi, thân thể không chịu nổi, như bị một cơn cuồng phong thổi bay hết thảy máu thịt, xung quanh bọn chúng trong nháy mắt trở thành màu đỏ, máu thịt biến mất, chỉ còn trơ lại một bộ xương khô.

Những bộ xương kia chỉ duy trì được một hơi thở, cũng trở thành tro bụi, ngay cả hồn bọn chúng, trong một cái chớp mắt này cũng thần hình câu diệt.

Hết thảy diễn ra quá nhanh, Mạnh Hạo mới chỉ vung tay lên, đã diệt sát bốn tên tu sĩ Tiên Cảnh, khiến Thiên Phong thượng nhân bị thương nặng. Vào giờ khắc này, tu sĩ khắp phòng đấu giá đều hít sâu một hơi, ánh mắt khi nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra vẻ không thể tin nổi, hoảng sợ mãnh liệt.

- Đây... đây...

- Tu vi của hắn là gì vậy, không ngờ Thiên Phong thượng nhân cũng bị bức lui!

- Thoạt nhìn, hắn rõ ràng là Tiên Cảnh...

- Vừa rồi hắn tự xưng là Mạnh mỗ, Thiên Phong thượng nhân gọi hắn là Mạnh Hạo... Mạnh Hạo... Ta nhớ ra rồi, hắn chính là thiếu tộc của Phương gia, Phương Hạo! ! Đệ tử duy nhất Tam đại tông môn liên hiệp thu nhận! Nhưng... nhưng sao hắn có thể mạnh như vậy chứ?! Những người xung quanh nhất thời ồ lên.

Thiên Phong thượng nhân thầm run rẩy, trong chớp mắt này, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ, Mạnh Hạo trước mặt không phải là người mình có thể đối kháng, người này thoạt nhìn tu vi chỉ là Tiên Cảnh, nhưng trên thực tế sau khi giao đấu với hắn, Thiên Phong thượng nhân đã sớm nhận ra, sự mạnh mẽ của đối phương đã vượt ra khỏi hiểu biết của hắn.

- Các đệ tử Thiên Vân Tập nghe lệnh, không tiếc bất cứ giá nào, giết chết người này! Thiên Phong thượng nhân hoảng sợ lui về sau, khóe miệng tràn ra máu tươi, trong giây lát hắn liền gầm nhẹ, truyền ra mệnh lệnh. Trong chớp mắt, những tên tu sĩ áo bào tím đỏ ở xung quanh tỏ ra chần chờ, những vẫn có một ít gầm nhẹ lao ra, đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

Nhân cơ hội này, Thiên Phong thượng nhân hóa thành cầu vồng, bay nhanh chạy trốn.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, cất bước về phía trước, đối mặt với những tên tu sĩ muốn ngăn cản mình, hắn bỗng quát lên.

- Cút ngay! Tiếng quát như lôi đình nổ vang, như sét đánh vang trời truyền vào trong tai tất cả tu sĩ nơi này, phàm là người nghe được, đầu óc đều trở nên ong ong, mắt hoa lên, ý thức trống rỗng..

Cho dù là Thiên Phong thượng nhân, dưới tiếng quát này cũng lần nữa phun ra máu tươi, càng thêm điên cuồng bỏ chạy.

- Chết tiệt, sao hắn lại mạnh như vậy! ! Sắc mặt Thiên Phong thượng nhân trắng bệch, trong lòng hối hận cực độ, mồ hôi lạnh vã ra không ngừng, lúc trước hắn đắc tội với Mạnh Hạo quá nặng, hắn biết, đối phương không có khả năng bỏ qua cho mình.

Mạnh Hạo lập tức nhoáng lên một cái, hóa thành một con đại bàng màu xanh ầm ầm lao đi, khoảng cách mấy trăm trượng với Thiên Phong thượng nhân trước đó, trong nháy mắt chỉ còn không đến mười trượng.

- Sư huynh cứu ta! Thiên Phong thượng nhân hét lên thê lương, trong lòng của hắn đã sợ hãi đến cực hạn.

Toàn bộ Thiên Vân Tập Thị đã sớm đại loạn, tất cả tu sĩ bên trong khu chợ đều nghe được tiếng quát của Mạnh Hạo cùng với tiếng kêu cứu thê lương của Thiên Phong thượng nhân, toàn bộ đều ngây người tại chỗ, nhìn lên hư không đang nổ vang.

Những cửa hàng được Mạnh Hạo ghé thăm quá, nhìn thấy cảnh này đều vô cùng khiếp sợ. Về phần những người nhận ra thân phận Mạnh Hạo, thời khắc này cũng đang hết sức kinh hãi, bọn họ không ngờ rằng, Mạnh Hạo chẳng những có bối cảnh khổng lồ, mà ngay cả tu vi cũng kinh người như vậy.

Mà trên thực tế, những gì bọn họ biết chẳng qua cũng chỉ là một góc

băng trong tảng băng chìm mà thôi, nếu như bọn họ biết, Phương gia hiện tại đã trở thành La Thiên gia tộc, hơn nữa Mạnh Hạo còn là lão tổ chân chính của gia tộc này, thì sự hoảng sợ của bọn họ, chỉ sợ sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Tu sĩ các thế lực phụ trách truyền tống trận ở cụm vẫn thạch này, lúc này cũng đã nhận ra náo động đến từ khu chợ, liền rối rít bay lên, nhìn về phía này.

Gần như ngay khi tất cả mọi người đều nhìn đến, Mạnh Hạo hóa thành thanh bằng đã lóe lên một cái, xuất hiện ở bên trên Thiên Phong thượng nhân, móng vuốt sắc bén như đao ầm ầm chụp xuống.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, một âm thanh mạnh mẽ, mang theo lạnh lùng, mang theo cường hãn, còn có cả bất mãn và tức giận, từ dưới lòng đất khu chợ ầm ầm truyền ra.

- Tiểu bối chớ đả thương người, mọi chuyện, lão phu sẽ cho ngươi một câu trả lời hợp lý! Cùng với lời nói truyền ra, một luồng kiếm quang vô cùng sắc bén, mang theo sát cơ ngập trời từ mặt đất bỗng nhiên phóng ra, hóa thành một dải tơ bắn thẳng tới Mạnh Hạo.

Dường như... Nếu Mạnh Hạo dám tiếp tục ra tay, dải tơ này sẽ trực tiếp cắt đứt thân thể Mạnh Hạo vậy!

Lời nói tuy có vẻ là thương thảo, nhưng trên thực tế, khi vị Thiên Vân thượng nhân - chủ nhân chân chính của Thiên Vân Tập thị này ra tay, lại vô cùng bá đạo!

Mà tính tình Mạnh Hạo, chính là nếu ngươi bá đạo... ta sẽ so với ngươi...

Càng bá đạo hơn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1508: Thiên Vân thượng nhân

Nghe được thanh âm của sư huynh Thiên Vân thượng nhân, Thiên Phong mừng rỡ, hắn cảm thấy mình có hi vọng thoát chết, trong lòng thầm phấn chấn, sát khí trong mắt hắn lóe lên một cái, muốn nhân cơ hội này, giết ngược lại Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khi suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu Thiên Phong thượng nhân... Mạnh Hạo chợt hừ lạnh một tiếng, tạo thành thần thức công kích truyền thẳng vào tai Thiên Phong, công kích như sấm sét nổ tung, thân thể Thiên Phong run lên, trong óc "ầm" một tiếng, ý thức trở nên hỗn loạn.

Cùng lúc đó, tốc độ con đại bàng màu xanh Mạnh Hạo hóa thân thành không chút dừng lại, trong nháy mắt đã tới gần Thiên Phong thượng nhân, móng vuốt chụp thẳng xuống đỉnh đầu hắn, bóp mạnh. "Rắc" một tiếng, đầu của Thiên Phong thượng nhân đã trực tiếp bị bóp nát.

Tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp truyền ra, thậm chí hồn phách của hắn cũng không kịp trốn thoát, đã bị nội lực từ móng vuốt thanh bằng hủy diệt, trong tiếng nổ ầm ầm, cỗ nội lực kia lại từ đỉnh đầu Thiên Phong lan xuống toàn thân hắn.

Thân thể Thiên Phong thượng nhân trực tiếp nổ tung, ngay cả hồn phách của hắn, vào giờ khắc này cũng hoàn toàn diệt vong!

Ngày thường Mạnh Hạo sẽ không nổi lên sát cơ như vậy, nhưng lúc này đây, Thiên Phong thượng nhân quá tham lam, 1 triệu tiên ngọc đã là thành ý của Mạnh Hạo, nhưng Thiên Phong thượng nhân chẳng những không tiếp nhận, mà ngược lại còn muốn vơ vét gần như cướp đoạt công

khai 10 triệu tiên ngọc, hơn nữa còn uy hiếp sẽ bóp nát ngọc bội...

Nếu như đổi thành những vật phẩm khác thì cũng thôi, nhưng ngọc bội kia, lại chính là đầu mối mấu chốt để tìm ông nội cùng ông ngoại Mạnh Hạo, sao hắn không động sát cơ được chứ. Ngược lại, nếu như lời nói của Thiên Vân thượng nhân khách khí một chút, có lẽ Mạnh Hạo cũng không nhất định phải giết người.

Nhưng lối nói chuyện kia, nhìn như khách khí, nhưng trên thực tế lại ẩn chứa bá đạo, hiển nhiên là nói của kẻ đã quen ở trên đầu người khác, đối với người như vậy, Mạnh Hạo sẽ không thèm quản tính tình của đối phương.

Trong khoảnh khắc khi hắn vừa giết người gọn gàng sạch sẽ, thì một tiếng gào thét phẫn nộ từ mặt đất bỗng nhiên truyền ra, trong tiếng nổ "ầm ầm", một bóng người bay ra, cùng lúc đó, dải tơ giữa không trung cũng cắt lên người Mạnh Hạo.

"Ầm" một tiếng, trong khoảng khắc dải tơ va chạm với thân thể của hắn, chợt ầm ầm nổ tung, trực tiếp vỡ vụn.

Không ngờ lại không thể làm hắn bị thương chút nào!

Người từ mặt đất bay ra, gầm lên kinh thiên, chính là một lão già, lão già này mặc áo dài màu tím, tràn ngập uy nghiêm, khi bay ra, hư không cũng xuất hiện vô tận sóng gợn. Tất cả tu sĩ áo bào tím đỏ trên mặt sau khi nhìn thấy lão già, đều quỳ xuống hành lễ.

- Bái kiến lão tổ!

Hắn chính là lão tổ Thiên Vân Tập Thị, Thiên Vân thượng nhân, bề ngoài hắn rống giận nhìn như uy nghiêm, nhưng trong lòng cũng đang thầm giật mình, dải tơ kia của hắn là công kích trong lúc hắn giận dữ phát ra, nhưng không ngờ lại không thể rung chuyển Mạnh Hạo. Điểm

này khiến hắn thầm lưu ý, nhưng ngoài mặt lại không lộ ra chút nào.

Những người đang đứng dưới đất đều hô hấp dồn dập, kinh hãi nhìn lão già áo bào tím trên bầu trời, cảm thụ được uy áp đến từ đối phương, đó là loại dao động đến từ nhân vật lúc nào cũng có thể bước chân vào Đạo Cảnh, đó chính là một vị Chuẩn Đạo kinh tâm động phách, không sợ thất bại.

Không khí xung quanh lão già chẳng những vặn vẹo, mà còn có từng tầng khí tức quy tắc căn nguyên như ẩn như hiện, khiến cho khí thế toàn thân hắn trở nên bá đạo vô biên, khiến bầu trời thất sắc, khiến tinh không oanh động.

- Tiểu bối, ngươi đoạt đồ của Thiên Vân Tập Thị, giết sư đệ ta, cho dù ngươi là thiếu tộc Phương gia, cho dù Phương Tú Phong cha ngươi đích thân đến, cho dù Phương Thủ Đạo lão tổ Đạo Cảnh của Phương gia tới đây, hôm nay, ngươi cũng phải trả lại công đạo cho lão phu! Thanh âm như thiên uy, cuồn cuộn truyền khắp bốn phương tám hướng, khiến cụm vẫn thạch cũng rung lên.

- Giết sư đệ ngươi, là bởi vì trước đó người này nổi lên sát cơ đối với Mạnh mỗ, lại còn nổi lên lòng tham, cầm đồ vật uy hiếp ta, đối với người như vậy, trước giờ Mạnh mỗ đều giết chết!

- Về phần đoạt đồ vật của Thiên Vân Tập Thị ngươi, nếu như ta đã ra giá 1 triệu tiên ngọc, các ngươi còn ác ý muốn vơ vét tài sản, vậy thì... ta cứ cướp thôi! Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng.

- Không cần biết nguyên nhân gì, không cần biết vì sao ngươi ra tay, giết người của ta, đoạt đồ ta, chính là tội lớn ngập trời. Thiên Vân Tập Thị không thuộc về bất kỳ một thế lực nào, vĩnh viễn trung lập, nhưng nếu bị người khi dễ như vậy, lão phu Thiên Vân, sao có thể bỏ qua chứ! Thanh âm Thiên Vân thượng nhân vang vọng, khí thế trên người hắn bạo phát ngập trời, tạo thành một cỗ gió lốc bạo phát chung quanh hắn, ầm ầm lan

ra bốn phương tám hướng.

Lời nói của hắn tràn đầy bá đạo, như thể lời hắn nói, chính là quy tắc thiên địa, mà nơi này chính là Thiên Vân Tập Thị, lời nói của hắn, chính là thiên uy, chính là quy tắc duy nhất vậy!

Ta nói ngươi sai, chính là ngươi sai, ta nói ngươi có tội, ngươi không có tội cũng thành có tội!

Thanh âm của hắn vang lên, khiến tâm thần những tu sĩ nơi này dồn dập chấn động, sâu sắc cảm nhận khí phách đến từ vị Thiên Vân thượng nhân này, mà những tên đệ tử áo bào tím đỏ kia lại phấn chấn không thôi.

Ánh mắt bọn họ tràn đầy cuồng nhiệt, đây mới chính là lão tổ của bọn họ, đối mặt với bất kỳ thế lực nào, cũng đều ngạo nghễ bá đạo như vậy.

- Giao ra đồ vật đã lấy của Thiên Vân Tập Thị, thúc thủ chịu trói, cúi đầu nhận sai, gọi đại nhân nhà ngươi ra mặt dẫn ngươi đi, thì chuyện này bỏ qua, không có con đường thứ hai!

Thiên Vân thượng nhân hừ lạnh một tiếng, lời nói vẫn vô cùng bá đạo như cũ, hắn quả thật có tư cách bá đạo, tuy rằng ngày thường hắn rất cẩn thận, nhưng nếu thật sự có chuyện, hành động của hắn trước giờ đều là bá đạo.

Không cần biết đúng sai, chỉ cần ở chỗ này, hắn vĩnh viễn là người đúng!

Mà Thiên Vân Tập thị sở dĩ có thể phát triển lâu dài như vậy, có liên quan rất lớn với cách hành xử cẩn thận mang theo bá đạo này, dù sao... không có bất kỳ thế lực nào, lại nguyện ý vì một chút chuyện tình không lớn mà bức bách Thiên Vân thượng nhân quá mức, việc hắn lúc nào cũng có thể bước chân vào Đạo Cảnh, chính là đòn sát thủ của hắn.

Hắn gia nhập bất kỳ thế lực nào, cũng đều trở thành đòn sát thủ của thế

lực đó!

Mạnh Hạo rất mạnh, nhưng cũng có hạn, hắn vẫn chưa hoàn toàn để trong mắt, Thiên Phong sư đệ hắn mặc dù là Cổ Cảnh hậu kỳ, nhưng tu vi pha tạp, hắn đánh chết rất dễ dàng. Còn dải tơ vừa rồi hắn phát ra tuy không rung chuyển được Mạnh Hạo, nhưng hắn đã thành danh nhiều năm, vẫn tự tin mười phần, mà quan trọng nhất chính là, thân phận Mạnh Hạo chỉ là thiếu tộc Phương gia mà thôi.

Cái thân phận thiếu tộc này, nói ra thì rất cao, nhưng lại chỉ là hư danh mà thôi, hắn không tin Phương gia sau khi đã trải qua trận chiến Đông Thắng, dưới hoàn cảnh thực lực chỉnh thể bị hao tổn, lại dám cùng mình không chết không thôi.

Hắn cũng không cho rằng, Mạnh Hạo có tư cách khiến Phương gia phải hành động như vậy, cho dù Mạnh Hạo là đệ tử ba đại đạo môn liên hiệp thu nhận, nhưng trong mắt hắn, Mạnh Hạo vẫn chưa có tư cách để Phương gia đắc tội với mình.

Bởi vì Phương gia tuy lớn, nhưng ở cấp độ như Thiên Vân thượng nhân hắn, ở bất kỳ một tông môn gia tộc nào, cũng không chỉ là một người biệt lập, mà là ý chí của cả một tộc quần.

Trước mặt một người như vậy, ý chí của cả một gia tộc tất nhiên sẽ lựa chọn nhượng bộ.

Phân tích của hắn không sai, thậm chí đổi thành lúc ở Như Phong Giới, trước sự bá đạo của hắn, rất có thể Phương gia bề ngoài sẽ gióng trống khua chiêng, nhưng trên thực tế sẽ không có hành động gì, chỉ là giữ một chút thể diện cho nhau mà thôi, cuối cùng ngọc bội vẫn sẽ thuộc về Phương gia, mà Thiên Vân Tập Thị cũng sẽ lấy được tiên ngọc.

Chuyện như vậy, trước đây Thiên Vân thượng nhân đã trải qua mấy lần, kết quả cuối cùng đều là như vậy.

Đáng tiếc, hắn không biết ý nghĩa của cái gọi là... tộc trưởng chân chính của La Thiên gia tộc!

Đối mặt sự bá đạo của Thiên Phong thượng nhân, Mạnh Hạo cười cười, ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lùng, nhìn về phía truyền tống trận của Phương gia ở phía xa, thấy được nơi đó có sáu tộc nhân Phương gia, có người trông khá quen mắt, nhưng Mạnh Hạo không nhớ nổi tên.

Trong cơ thể sáu người này, Mạnh Hạo cảm nhận được dấu vết mầm Đạo, chỉ có điều nó rất nhạt, duy chỉ có một người trong đó, mầm Đạo trong cơ thể hơi sống động một chút.

Sáu tộc nhân Phương gia giờ phút này cũng đang thầm giật mình, bọn họ chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra thiếu tộc nhà mình. Thấy Mạnh Hạo cùng Thiên Vân thượng đụng độ lẫn nhau, trong lòng sáu người này đã sớm rúng động không thôi.

- Nếu Thiên Vân thượng nhân đã lên tiếng, như vậy sáu người các ngươi thông tri chuyện nơi đây cho gia tộc một chút, hỏi Thủ Đạo lão tổ xem, Người có hứng thú để Thiên Vân Tập này, từ nay về sau đổi tên thành Phương Gia Tập Thị hay không. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, có thể nói hàm nghĩa trong đó, so với Thiên Vân thượng nhân còn muốn bá đạo hơn, hắn vốn định sau khi đi Nam Thiên Tinh xong, sẽ trở về Phương gia Đông Thắng Tinh.

Nhưng hiện tại gặp chuyện này, hắn liền thay đổi chủ ý, nếu đã trở về, nếu đã muốn đi Nam Thiên Tinh bái kiến cha mẹ, như vậy hắn dứt khoát để cho toàn bộ tộc nhân Phương gia đi cùng mình đi!

Hắn muốn để cho cha mẹ hắn, cho dù không rời khỏi Nam Thiên Tinh được, cũng có thể nhận được vinh dự toàn tộc bái lạy!

Thân làm con, đây chính là... đại lễ chân chính Mạnh Hạo muốn dâng

cho cha mẹ hắn!

Lấy con làm vinh, hưởng thụ cung phụng vô thượng của cả gia tộc!

Sáu tộc nhân Phương gia nhìn nhau một cái, rồi hướng về Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu, lập tức có ba người nhanh chóng lui về sau, bay thẳng tới truyền tống trận, trở về Phương gia truyền tin.

Thiên Vân thượng nhân không ngăn cản, chỉ cười lạnh đứng giữa không trung, hắn cũng muốn đợi cho nhận vật lớn của Phương gia đến đây, chuyện này liên quan đến hắn và Phương gia, theo hắn thấy, Mạnh Hạo đã không phải là người có thể giải quyết.

- Như vậy, trước khi Phương gia đến, ta cũng muốn xem thử, giữa ta cùng với Cổ Cảnh đại viên mãn, đến cùng... Ai mạnh hơn! Mạnh Hạo nhìn về phía Thiên Vân thượng nhân, ánh mắt chợt lộ ra chiến ý, hờ hững lên tiếng.

- Tiểu bối ngông cuồng, ngươi... Thiên Vân thượng nhân hờ hững lên tiếng, nhưng chưa dứt lời, hắn đột nhiên biến sắc, chỉ thấy Mạnh Hạo đã bước lên một bước.

Hư không ầm ầm chấn động, truyền ra tiếng răng rắc vô hình, trong nháy mắt đã truyền khắp bốn phía, khiến cho cỗ gió lốc bên cạnh Thiên Vân thượng nhân trực tiếp nổ tung, những dấu vết quy tắc cùng căn nguyên kia, trong chớp mắt này giống như bị quấy nhiễu, khiến cho xung quanh Thiên Vân thượng nhân trở nên vặn vẹo.

Nhanh như chớp, Mạnh Hạo đã xuất hiện trước mặt Thiên Vân thượng nhân, toàn thân hiện lên ánh sáng xanh, tay phải nhấc lên, từng ngọn tiên sơn rầm rầm phủ xuống.

Thiên Vân thượng nhân thầm chấn động, trong chớp mắt này, hắn cảm nhận được một cỗ uy hiếp mãnh liệt từ trên người Mạnh Hạo. Không

chút chậm trễ, hắn liền nâng tay phải vung mạnh về phía trước, lập tức toàn bộ Hồn Đăng xuất hiện xung quanh, tạo thành một cái đồ án tựa như trận pháp chuyển động, bên trong đồ án tràn ra lực lượng quy tắc, tạo thành từng sợi tơ phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

- Cải Thiên Hoán Địa, Phong Vân Kiếp! Thiên Vân thượng nhân gầm nhẹ, trong nháy mắt nổi lên tiếng sấm truyền khắp bốn phía, tiên sơn của Mạnh Hạo toàn bộ sụp đổ, đúng lúc này, Mạnh Hạo lại bước ra bước thứ hai, tay phải phát ra một chỉ!

Trong khoảnh khắc, hư không trước mặt hắn bị xé ra một khe nứt to lớn, từ bên trong khe nứt chui ra một cái đầu màu máu, chính là Huyết Yêu Đại Pháp, chỉ có điều lần này xuất hiện không chỉ là đầu, mà là Huyết Yêu hoàn chỉnh!

Hư ảnh Huyết Yêu Trực tiếp rống lớn, mang theo huyết quang đầy trời lao ra, chộp thẳng tới Thiên Vân thượng nhân.

Sắc mặt Thiên Vân thượng nhân lập tức biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1509: Một bước lui, từng bước lui

Trước khi Mạnh Hạo chưa dung hợp quả Niết Bàn Quả thứ ba, hắn thi triển Huyết Yêu Đại Pháp chỉ có thể huyễn hóa ra một cái đầu, nhưng lúc này, sau khi trải qua Như Phong Giới, dung hợp quả được quả Niết Bàn Quả thứ ba, Huyết Yêu Đại Pháp của hắn đã sinh ra lột xác kinh người. Khi hư không bị xé mở, một thân ảnh Huyết Yêu hoàn chỉnh liền xuất hiện, gầm thét lao ra.

Bàn tay to lớn mang theo móng vuốt sắc bén chộp thẳng tới Thiên Vân thượng nhân, phát ra vô tận huyết quang, bất ngờ khiến cho máu trong cơ thể Thiên Vân thượng nhân như bị dẫn dắt, khiến Thiên Vân thượng nhân biến sắc, tay phải hắn nâng lên, phát ra một chỉ về phía Huyết Yêu.

Dưới một chỉ này, mi tâm của Thiên Vân thượng nhân nứt ra một khe hở, bên trong có máu tươi màu đen chảy ra, bay thẳng lên không trung rồi lập tức nhúc nhích, phát ra một tiếng kêu cao vút như tiếng trẻ con khóc, ngay sau đó, đám máu tươi kia không ngừng bành trướng, cuối cùng hóa thành một con muỗi!

Con muỗi này chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng sau khi xuất hiện lại tràn ra khí tức ngập trời, mang theo vô tận sát khí, phóng thẳng tới thân ảnh Huyết Yêu.

Tuy rằng một thứ hình thể khổng lồ, một thứ nhỏ xíu, nhưng trong nháy mắt khi song phương va chạm nhau, liền truyền ra tiếng sấm ngập trời, không ngờ lại đều không thể làm gì được đối phương.

Bàn tay to lớn của Huyết Yêu vung vẩy, huyết quang như biến thành biển máu, nhưng con muỗi kia lại vô cùng linh hoạt, chỉ nhoáng lên một

cái là có thể tránh ra, dùng xúc tu đâm vào thân thể Huyết Yêu, trực tiếp hút máu.

- Thú vị. Mạnh Hạo liếc nhìn con muỗi một cái, trước giờ hắn chưa từng thấy qua hung thú như vậy, lúc này ắn liền cười nhạt, tay phải bấm quyết phóng ra một chỉ về phía Thiên Vân thượng nhân.

Lập tức từng ngọn tiên sơn ầm ầm phủ xuống, bao quanh bốn phía tựa như trấn áp, phóng thẳng tới Thiên Vân thượng nhân. Từng ngọn tiên sơn đập xuống, khiến vẫn thạch cũng phải chấn động.

Nếu cẩn thận quan sát, có thể thấy được, trên đỉnh những ngọn tiên sơn này không ngờ đều có một bóng người khoanh chân tĩnh tọa trên đó, hình dáng những người kia, không ngờ trông rất giống với Mạnh Hạo!

Đây chính là hiệu quả sau khi Mạnh Hạo dung hợp quả Niết Bàn Quả thứ ba, trong lúc La Thiên Đạo Tiên tiến hóa, thần thông của hắn cũng lột xác, uy lực trở nên mạnh hơn.

Thiên Vân thượng nhân thầm chấn động, giờ khắc này Mạnh Hạo khiến cho hắn cảm nhận được uy hiếp mạnh hơn, hắn chợt phát hiện ra, lúc trước mình đã hơi tự phụ, nhưng sự tự tin của hắn vẫn tràn đầy.

Hắn hừ lạnh một tiếng, tay phải vung về phía trước, lập tức một đạo kiếm quang từ lòng bàn tay hắn phóng ra. Đó là một thanh phi kiếm màu đen, lúc bay ra liền tỏa ra độc khí tràn ngập, xé gió lao thẳng tới dãy núi Mạnh Hạo phát ra.

Khi bay đi, phi kiếm màu đen bất ngờ huyễn hóa ra mấy trăm luồng kiếm quang, đánh về phía tiên sơn, mỗi một luồng kiếm quang đều ẩn chứa lực lượng Cổ Cảnh đại viên mãn của Thiên Vân thượng nhân, khiến trời long đất lở.

Từng luồng kiếm quang va chạm với tiên sơn, truyền ra tiếng nổ lớn

vang vọng, bốn phương tám hướng đều trở nên vặn vẹo, tiên sơn của Mạnh Hạo sụp đổ. Nhưng những bóng người trên đỉnh núi chợt mở hai mắt, lộ ra hàn mang, tựa như phân thân của Mạnh Hạo, bất ngờ toàn bộ đứng lên, đánh thẳng tới những kiếm quang kia.

Trong lúc nhất thời, tiếng nổ ngập trời không ngừng truyền ra.

- Ta muốn nhìn xem thử, ngươi có bao nhiêu pháp bảo! Mạnh Hạo nâng tay phải lên bấm quyết phát ra một chỉ, lập tức từng luồng ánh sáng màu tím chợt hiện ra, ngưng tụ lại với nhau, bất ngờ hóa thành một vầng trăng!

Đó là một vầng trăng... màu tím!

Vầng trăng này không ngờ lại tạo thành cái bóng, chiếu lên người của Thiên Vân thượng nhân, rồi nhanh chóng co rút, hướng về mi tâm của Thiên Vân thượng nhân ngưng tụ lại, một khi hoàn toàn ngưng tụ, trên trán của Thiên Vân thượng nhân sẽ xuất hiện một cái ấn ký mặt trăng màu tím!

Khi đó, nó liền trở thành Tử Nguyệt Chi Pháp, bạo phát nổ tung!

Thiên Vân thượng nhân cảm nhận được một cỗ nguy cơ mãnh liệt, liền hít sâu một hơi, không kịp suy tư nhiều, trong lòng thầm nhủ, tuyệt không thể để cho mặt trăng màu tím ngưng tụ đến mi tâm được. Lúc này hắn liền lui mạnh về sau, vung tay lên, lập tức trên tay xuất hiện một cây cờ màu trắng, xung quanh mây mù vờn quanh, tạo thành từng con rồng mây gào thét lao ra, không phải là xông về phía Mạnh Hạo, mà là toàn bộ bay thẳng tới Thiên Vân thượng nhân.

Trước khi mặt trăng tím kịp ngưng tụ, chúng liền sáp nhập vào cơ thể Thiên Vân thượng nhân, tổng cộng có 9 con rồng mây, tạo thành chín lớp hộ thể. Trong chớp mắt khi mặt trăng tím hoàn thành ngưng tụ, nó liền trực tiếp bạo phát.

Trong tiếng ầm ầm tiếng chấn động, Tử Nguyệt Chi Pháp bị chín con rồng hộ thể của Thiên Vân hóa thành vô hình.

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ dị, lần đầu tiên hắn mới thấy được một địch nhân khi ra tay thần thông không nhiều lắm, toàn dùng pháp bảo để chiến đấu. Lúc này hắn bước lên một bước, tay phải nâng lên trảo một cái vào hư không, lập tức hư không xung quanh hắn vốn đen như mực chợt xuất hiện từng luồng ánh sáng màu trắng.

Thậm chí mặt đất, vẫn thạch, khắp bốn phương tám hướng đều có ánh sáng màu trắng lao đến, càng kinh người hơn chính là, ngay cả Dương Tinh ở xa vời vợi cũng có bay ra một chùm ánh sáng màu trắng!

Toàn bộ ánh sáng ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một vầng mặt trời trên bàn tay Mạnh Hạo!

Đây chính là thần thông... Dương Bạo của Mạnh Hạo!

Hắn ném mạnh quầng sáng chói mắt này về phía trước, phóng thẳng tới Thiên Vân thượng nhân, trên đường bay, ánh sáng ở xung quanh vẫn không ngừng dung hợp, khiến quầng sáng càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, dao động từ bên trong tản ra, khiến Thiên Vân thượng nhân thất kinh.

Mạnh Hạo rất ngạc nhiên đối với việc Thiên Vân thượng nhân có nhiều pháp bảo, ngược lại, Thiên Vân thượng nhân cũng rất khiếp sợ đối với việc Mạnh Hạo có nhiều loại thần thông như vậy.

- Sao hắn lại có nhiều thần thông pháp thuật như vậy chứ, hơn nữa mỗi một pháp thuật đều vô cùng không tầm thường! Sắc mặt Thiên Vân thượng nhân trở nên khó coi, lúc này hắn cũng không dám xem thường Mạnh Hạo chút nào nữa. Thấy quầng sáng kia sắp lao tới, mang theo nguy cơ mãnh liệt, chân phải hắn liền nâng lên, dậm mạnh xuống dưới.

“Ầm” một tiếng, dưới chân hắn chợt xuất hiện một mặt la bàn to lớn, la bàn ầm ầm chuyển động, phát ra vô số ánh sáng, bên trong vầng sáng bất ngờ có từng bóng quỷ ảnh hư ảo, chúng gào thét dữ tợn, lao thẳng tới quầng sáng Dương Bạo.

- Tiểu bối, pháp bảo lão phu rất nhiều, không phải ngươi có thể tưởng tượng được đâu! Thiên Vân thượng nhân lạnh lùng lên tiếng, đúng như hắn nói, pháp bảo của hắn quả thực không ít, dù sao toàn bộ Thiên Vân Tập này chính là của hắn, bao nhiêu năm qua, chẳng những cung cấp tài nguyên tu hành cho hắn, mà các loại pháp bảo cũng có không ít.

Ánh sáng từ la bàn phát ra trong chớp mắt liền va chạm với Dương Bạo của Mạnh Hạo, truyền ra tiếng nổ ngập trời, giữa hai người chợt xuất hiện một cỗ gió lốc, khiến cho cụm vẫn thạch cũng rung lên ầm ầm, vô số tu sĩ dưới mặt đất đều hít sâu một hơi, nhanh chóng tản ra phía sau, sợ bị liên lụy vào bên trong.

- Mạnh Hạo! Thiên Vân thượng nhân gầm nhẹ một tiếng, tay trái lần nữa vung lên, lập tức từ trong tay áo của hắn bay ra chín pho tượng đá, mang bộ dáng chín lão già khác nhau, chín pho tượng đá này lập tức như thức tỉnh lại, toàn thân phát ra hào quang, đồng loạt mở mắt ra, đánh về phía Mạnh Hạo.

Sau đó hai mắt Thiên Vân thượng nhân lại lóe lên một cái, tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức lấy ra một cây phất trần màu đỏ tựa như một mái tóc màu máu, hắn vung phất trần lên, lập tức tất cả sợi tóc màu máu tràn ra, bao phủ bốn phía, truyền ra tiếng nổ ầm ầm.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, Thiên Vân thượng nhân lui về phía sau vài bước, tay áo vung lên, lần này, từ trong cổ tay áo của hắn bay ra ba viên đan dược màu tím, ba viên đan dược này truyền ra tiếng sấm sét ì ùng, dường như ẩn chứa uy năng vô tận trong đó vậy. Hắn ném ba viên đan dược về phía trước, trong phút chốc đã bắn tới gần Mạnh Hạo.

Hết thảy nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ trong chớp mắt Thiên Vân thượng nhân đã hoàn thành loạt cử động trên. Lập tức khoảng không giữa hắn và Mạnh Hạo truyền ra sát khí ngập trời, tiếng nổ ầm ầm kinh người không ngừng truyền ra, vô số ánh sáng pháp bảo đan vào nhau, trông vô cùng rực rỡ, muôn màu muôn vẻ.

- Không hổ là nhân vật hùng bá một phương cụm vẫn thạch, nắm khu chợ trong tay, chẳng trách những tông môn gia tộc khác không muốn quá áp bách ngươi... Mới chỉ là pháp bảo đã có nhiều như vậy, ta rất mong đợi được xem ngươi sẽ có bao nhiêu đạo pháp. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, lại bước lên một bước, lập tức Tinh Thần Thạch trong mắt hòa tan, trong phút chốc, thân thể Mạnh Hạo liền hóa thành một viên sao băng!

Nhất Niệm Tinh Thần Biến!

Ầm ầm ầm!

Mạnh Hạo hóa thành sao băng ầm ầm phóng về phía trước, nơi hắn đi qua, hư vô vỡ vụn, bầu trời biến sắc, tiếng nổ kinh thiên, hết thảy pháp bảo ngăn trở phía trước đều bị nghiền nát!

Đầu tiên chính lá chín pho tượng tượng đá điêu khắc lão già kia, chín lão già lão đồng thời rống lớn, toàn lực cản trở, nhưng trong khoảnh khắc va chạm cùng viên sao băng Mạnh Hạo hóa thành, từng pho tượng một lập tức run rẩy, xuất hiện vô số vết nứt, chỉ trong chốc lát đã trực tiếp chia năm xẻ bảy, hoàn toàn nổ tung.

Sau đó chính là phất trần màu máu kia, phất trần biến thành biển máu, cuồn cuộn đánh tới Mạnh Hạo, sợi tóc màu máu bên trong quấn chặt lấy viên sao băng Mạnh Hạo hóa thành, nhưng chỉ trong chớp mắt lập tức phát ra tiếng “bựt bựt”, toàn bộ đứt hết.

Không thể ngăn cản được Mạnh Hạo nửa bước!

Đến khi ba viên đan dược cuối cùng bạo phát ra vô tận sấm sét, tạo thành ba tia chớp màu tím "ầm ầm" đánh xuống, lúc này mới tạo thành ảnh hưởng với Mạnh Hạo, khiến cho viên sao băng hắn hóa thành không ngừng thu nhỏ, đến một mức độ nhất định, viên sao băng liền tiêu tán, Mạnh Hạo hiện thân, lại hóa thành một con đại bàng màu xanh, lóe lên một cái xuất hiện trước mặt Thiên Vân thượng nhân!

Hết thảy điều này chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhanh đến khó tin.

- Ngươi còn pháp bảo nữa không? Mạnh Hạo vừa hiện thân liền lên tiếng, tay phải hắn nâng lên trực tiếp đánh ra một quyền Diệt Sinh.

Thiên địa nổ vang, bầu trời run rẩy, hư vô vỡ vụn, trong khoảnh khắc Mạnh Hạo đánh ra một quyền Diệt Sinh ngưng tụ toàn bộ tu vi của hắn, Thiên Vân thượng nhân liền cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt đến cực hạn.

Nhưng hắn cũng không lui lại, mà trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

- Lão phu đã xem thường ngươi... Vừa dứt lời, hắn bất ngờ thổi ra một hơi về phía Mạnh Hạo, hơi thở này nhìn như vô hình, nhưng vừa thổi ra, quy tắc chung quanh hắn chợt biến đổi, khí tức căn nguyên thấp thoáng hiện ra, dường như tạo thành một loại đạo pháp của riêng hắn.

Khí phá bầu trời!

Rầm rầm uỳnh!

Một quyền Diệt Sinh của Mạnh Hạo trực tiếp đánh vào cỗ hơi thở kia, lực phản chấn vô tận ầm ầm xoắn tới, hai mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ tàn nhẫn, không chút lui lại mà áp chế lực phản chấn, bước mạnh về phía trước một bước!

Uỳnh!

Mạnh Hạo bước ra một bước, không ngờ lại ép cho lực phản chấn cuốn ngược, lần nữa cuốn về phía Thiên Vân thượng nhân. Sắc mặt Thiên Vân thượng nhân đại biến, trong tiếng nổ vang lập tức thụt lùi lại.

Hắn lui một bước, Mạnh Hạo liền tiến một bước, một bước lui... từng bước lui, một bước tiến, từng bước tiến!

Trong chớp mắt, trận chiến này, đã nằm trong tầm khống chế của Mạnh Hạo, sự bá đạo của hắn, ầm ầm hiển lộ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1510: Phương gia đến

Trong chớp mắt, hai người đã giao chiến hơn trăm hiệp giữa không trung, Thiên Vân thượng nhân càng đánh càng kinh hãi, hắn phát hiện sau khi mình mất đi chủ động, không ngờ lại không thể nghịch chuyển chiến cuộc, bị Mạnh Hạo cưỡng ép đánh tới, liên tiếp bại lui!

Sự bá đạo của Mạnh Hạo, cũng được bày ra toàn bộ, hắn vung tay bước tới một bước, lập tức Đệ Cửu Sơn ầm ầm hiện ra, phóng thẳng tới Thiên Vân thượng nhân đè xuống.

Những người dưới mặt đất sau khi thấy một màn này, đều trở nên hoảng sợ.

- Tên Mạnh Hạo này sao lại mạnh như vậy! Thiên Vân thượng nhân khiếp sợ lui về sau khi, ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, đang định thi triển thần thông thì Mạnh Hạo chợt ngừng lại, tay phải nâng lên, đánh ra một quyền về, rồi lạnh lùng nhìn về phía Thiên Vân thượng.

Vừa tiếp xúc với ánh mắt Mạnh Hạo, Thiên Vân thượng nhân bỗng nhiên cả kinh, đang định lui về phía sau, nhưng đã chậm.

- Băng! Mạnh Hạo hờ hững kêu lên.

Hắn vừa dứt lời, thiên địa lập tức biến sắc, phong vân cuốn ngược, bầu trời run rẩy, một cỗ lực vô cùng to lớn bất ngờ bộc phát ra ở khoảng không giữa hắn và Thiên Vân thượng nhân. Đây chính là khí tức băng sát mà Mạnh Hạo súc thế từng quyền trước đó, lúc này chợt bạo phát ra.

Ầm ầm ầm! Mạnh Hạo nhanh như điện chớp, trong nháy mắt đã xuyên qua hư vô, xuất hiện trước mặt Thiên Vân thượng nhân, tay phải nhấc lên, Nhập Ma Quyền, lần đầu tiên được thi triển ra.

Một quyền Diệt Sinh, một quyền Nhập Ma!

Thiên Vân thượng nhân máu tươi phun ra, thân thể ầm một tiếng bị chấn văng, liên tục lui về phía sau. Mạnh Hạo đang định truy kích, nhưng trong chớp mắt, bước chân của hắn đột nhiên chợt khựng lại, không tiếp tục truy kích nữa, mà bay nhanh về phía sau.

Ngay khi hắn vừa lui lại, đột nhiên, tại vị trí hắn vừa đứng hư không ầm ầm sụp xuống, vỡ nát. Nếu như Mạnh Hạo tiếp tục đuổi theo, giờ khắc này nhất định đã bị trúng phục kích.

- Mạnh Hạo, ngươi có tư cách thấy được trạng thái hoàn chỉnh của lão phu! Thiên Vân thượng nhân ở phía xa thấy Mạnh Hạo tránh khỏi một kích phục giết này, liền nhíu mày lên tiếng. Tay phải hắn vỗ lên mi tâm, “ầm” một tiếng, mi tâm của hắn chợt xuất hiện hai cái phù văn ấn ký.

Không ngờ hắn lại luôn ở trong trạng thái tự phong ấn, dùng loại phương pháp này trì hoãn cánh cửa Đạo Cảnh xuất hiện. Thậm chí cũng chính vì pháp thuật phong ấn này, mới khiến cho hắn không thể tùy thời bước chân vào Đạo Cảnh.

Thời khắc này cái ấn ký thứ nhất nhanh chóng tiêu tán, trong chớp mắt liền biến mất, cùng lúc đó, khí thế trên người Thiên Vân thượng nhân ầm ầm bạo phát, càng ngày càng mạnh, vượt qua Cổ Cảnh đại viên mãn bình thường, đạt tới một loại trình độ kinh người.

Hắn không thể không thừa nhận, Mạnh Hạo rất mạnh, mạnh đến nỗi cho dù là hắn, cũng phải toàn lực đối phó. Nhưng ngay khi hắn giải khai phong ấn, tu vi bản thân không còn bị áp chế, ầm ầm bộc phát.

- Rất tốt, đã làm nóng người xong, giết ngươi cũng không phải quá khó. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải đột nhiên nâng lên, hướng về Thiên Vân thượng nhân phát ra một chỉ. Dưới một chỉ này, Yêu Phong

đệ bát cấm chợt triển khai.

“Ầm” một tiếng, khí thế vừa mới nổi lên của Thiên Vân thượng nhân đột nhiên bị cắt ngang, hắn chỉ kịp mở to mắt, lộ ra vẻ khiếp sợ, thì chỉ thứ hai, chỉ thứ ba, chỉ thứ tư của Mạnh Hạo đã liên tiếp rơi xuống.

Yêu Phong đệ thất cấm, Nhân Quả Cấm vừa xuất ra, lập tức sợi dây nhân quả của Thiên Vân thượng nhân liền xuất hiện, rồi toàn bộ trở nên vặn vẹo, tự phong ấn bản thân lại, khiến cho toàn thân Thiên Vân thượng nhân nổ vang, trong óc đau nhức kịch liệt, mơ hồ hắn như mất đi toàn bộ cảm giác với thế giới này vậy. Thậm chí ngay cả ký ức của hắn cũng trở nên mơ hồ, tu vi của hắn cũng đang kéo xuống không thể khống chế, sợi dây nhân quả như muốn đứt đoạn.

Yêu Phong đệ lục cấm, Sinh Tử Cấm vữa xuất ra, trong cơ thể Thiên Vân thượng nhân lập tức xuất hiện một cái phù văn, phù văn này tuy không thể chuyển hóa đối phương thành khôi lỗi của Mạnh Hạo, nhưng khi nó nổ tung, vẫn khiến Thiên Vân thượng nhân phun ra máu tươi, nhân quả sụp đổ, tu vi đại loạn.

Sau đó, chính là Yêu Phong đệ ngũ cấm, chính phản cấm xuất hiện, tạo thành một cái khe nứt không gian, khe nứt vừa phun ra vừa hút vào, tạo thành một lưỡi dao không gian sắc bén, ầm ầm xẹt qua. Thiên Vân thượng nhân phát ra tiếng hét thảm, thân thể hắn trực tiếp bị chém thành hai nửa giữa không trung!

Hết thảy điều này xảy ra quá nhanh, dưới bốn chỉ, khí thế vừa mới nổi lên của Thiên Vân thượng nhân đã bị Mạnh Hạo lập tức chặt đứt!

Đây, mới chân chính là chỗ cường hãn của Mạnh Hạo, Cổ Cảnh đại viên mãn, hắn cũng không xem ra gì!

Thiên Vân thượng nhân vẫn chưa tử vong, cho dù thân thể hắn bị cắt thành hai nửa, nhưng trong phút chốc liền tự động khép lại một chỗ. Có

điều Mạnh Hạo sẽ không cho hắn nhiều cơ hội, vung tay một cái, bạch cốt trường thương lập tức xuất hiện, vù vù lao đi, trong khoảnh khắc đã tới gần, đâm thẳng vào thân thể Thiên Vân thượng nhân.

Ầm một tiếng, thân thể Thiên Vân thượng nhân trực tiếp nổ tung, trong khoảnh khắc thân thể vỡ nát, nguyên thần của hắn liền lao thẳng xuống phía dưới mặt đất, trong nháy mắt đã sáp nhập vào mi tâm một tên tu sĩ áo bào đỏ. Tên tu sĩ này phát ra tiếng thét thê lương, gương mặt vặn vẹo, nhưng chỉ trong chớp mắt liền bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra vẻ tức giận ngập trời.

- Mạnh Hạo! Tên tu sĩ này chính là Thiên Vân thượng nhân, hắn lập tức gào thét bay lên, trong lòng tràn ngập phẫn nộ. Một màn bị Mạnh Hạo nhanh chóng giết chết vừa rồi, với hắn mà nói chính là làm nhục, là sỉ nhục, hắn không thể ngờ rằng, mình chẳng qua chỉ nhất thời không quan sát, đã bị giết chết.

Thậm chí hắn còn bị bức bách, không thể không triển khai ra đòn sát thủ người ngoài không biết, cũng là phương pháp nhanh chóng đoạt xá, bảo vệ tánh mạng của hắn!

Loại đạo pháp đoạt xá này vô cùng hiếm thấy, có thể giúp hắn trong phút chốc đoạt xá thân thể người khác, chỉ có điều đạo pháp này cũng có chỗ thiếu sót, khiến cho hắn không dễ dàng triển khai.

Nhưng lúc này, không ngờ lại bị ép phải dùng đến.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, lộ ra vẻ kỳ dị. Hắn mỉm cười liếc nhìn Thiên Vân thượng nhân một cái, bước mạnh về phía trước, lần nữa đánh tới.

Thời khắc này trong lòng Thiên Vân thượng nhân đã tức giận vô tận, hắn hung hăng nghiến răng một cái, tay phải nâng lên vỗ mạnh vào mi tâm, lập tức cái ấn ký phù văn thứ hai xuất hiện, trực tiếp bị hắn trừ đi.

Cùng lúc đó, một cỗ... khí thế so với trước còn mạnh hơn, từ trên người Thiên Vân thượng nhân ầm ầm bộc phát, cũng vào giờ khắc này, chung quanh hắn chợt xuất hiện tất cả Hồn Đăng!

Những Hồn Đăng vây quanh hắn này, bất ngờ toàn bộ đều đã tắt, trên mỗi một ngọn Hồn Đăng đều... nổi lơ lửng một đứa bé, tất cả đều là Thiên Vân thượng nhân!

Càng kinh người hơn chính là, tay trái mỗi một đứa bé đều kết những ấn ký bất đồng, dường như ẩn chứa đạo pháp bất đồng trong đó, tẩm bổ cho Hồn Đăng. Mà trên tay phải mỗi một đứa bé, đều có pháp bảo lơ lửng.

Có hơn mười pháp bảo, có phi kiếm, có khiên, có hạt châu, có bảo tháp, chủng loại bất đồng, nhưng mỗi một kiện, không ngờ đều là Tiên bảo cực phẩm.

Nếu chỉ là vẻn vẹn như thế thì cũng thôi, nhưng vào giờ khắc này, Thiên Vân thượng nhân vỗ lên túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một cái mũ giáp màu tím.

Mũ giáp này thoạt nhìn tựa như mũ giáp của binh lính phàm trần vậy, nhưng nó lại tỏa ra ánh sáng màu đồng xanh, còn có khí tức tang thương tràn ra, dường như đã tồn tại rất lâu đời, được Thiên Vân thượng nhân trực tiếp đội trên đầu.

Trong chớp mắt khi hắn đội mũ giáp lên đầu, một cỗ lực lượng cuồng bạo từ trên người hắn chợt ầm ầm bạo phát, càng kinh người hơn chính là, thần thức của hắn trong chớp mắt lại bạo tăng gấp đôi.

Đây rõ ràng là một món... Pháp bảo Cổ Cảnh! !

- Mạnh Hạo! Lão phu lúc này, mới chính thức là trạng thái hoàn chỉnh, mới là... Cổ Cảnh đại viên mãn chân chính. Nếu ngươi có thể thắng được

ta, lão phu sẽ lập tức triệu hoán đạo môn, tiến vào Đạo Cảnh!

- Thành công sẽ là Đạo Cảnh chân chính, vung tay là có thể giết chết ngươi, mà dù có thất bại... Lão phu trở thành Chuẩn Đạo đại năng, mệnh đã tan, thọ nguyên đã đến điểm cuối, nhưng muốn giết ngươi... vẫn rất dễ dàng!

- Ngươi phải suy nghĩ kỹ, tiếp tục chiến đấu với ta, hay là lui xuống! Thời khắc này trong lòng Thiên Vân thượng nhân cũng rất hối hận, lần giao đấu này, hắn đã nhận thức được chỗ kinh khủng của Mạnh Hạo, còn đối với việc Phương gia có như mình dự đoán hay không, hắn cũng không khẳng định được.

Mà để nói ra những lời này với Mạnh Hạo, hắn cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, đây vốn phải là những lời nói với tu sĩ cùng cảnh giới, thậm chí chỉ khi đặt điều kiện với Đạo Cảnh, mới có thể nói ra.

Nhưng hiện tại, hắn lại không thể không mở miệng với Mạnh Hạo, nhắc nhở Mạnh Hạo, đừng có tiếp tục chọc ta ...

Đúng lúc này, Mạnh Hạo bỗng nhiên biến sắc, nhìn về phía truyền tống trận của Phương gia ở khu vực vẫn thạch phía xa. Thiên Vân thượng nhân cũng phát hiện ra, lập tức nhìn lại, sau khi thấy mấy bóng người từ bên trong truyền tống trận xuất hiện, trong lòng hắn thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù hắn không muốn thừa nhận, cũng không có thể không cảm thán, hắn thà rằng cùng Đạo Cảnh của Phương gia nói chuyện, cũng không muốn đối mặt với Mạnh Hạo lúc này. Bốn chỉ liền giết chết hắn của Mạnh Hạo lúc trước, khiến Thiên Vân thượng nhân vô cùng kiêng kỵ .

Tuy rằng hắn vẫn có lòng tin, nhưng sự kiêng kỵ này cũng không thể tiêu tán, nếu bị ép phải đột phá, với hắn mà nói, mất nhiều hơn được.

Thời khắc này, ánh mắt Thiên Vân thượng nhân lóe lên một cái, cười lạnh, thanh âm hùng hồn bỗng nhiên truyền ra.

- Thiên Vân của Thiên Vân Tập thị, bái kiến Thủ Đạo tiền bối!

- Thiên Vân tự hỏi không hề đắc tội với Phương gia, thậm chí hàng năm đều cung phụng không thiếu một phần, bình thường nếu Phương gia có điều giao phó, cũng đều sẽ thi hành, đối với Phương gia, luôn luôn tôn kính!

- Cho dù những gia tộc thế lực khác chiêu mộ, Thiên Vân cũng không hề gia nhập bất kỳ bên nào, luôn luôn nhất mực cung kính đối với tất cả lực rất tông môn, nhất là Phương gia, ta lại càng tôn kính.

- Nhưng đổi lại là cái gì chứ? Là sư đệ ta bị giết chết tàn nhẫn, là môn hạ đệ tử của ta tử vong thê thảm, là khu chợ của ta bị người khác coi thường quy tắc, xem sự tồn tại của ta như không có, trực tiếp cưỡng ép cướp đoạt vật phẩm!

- Chuyện khi dễ như vậy, rốt cuộc là tại sao chứ?! Thủ Đạo tiền bối, chẳng lẽ Phương gia... thật sự muốn tiêu diệt Thiên Vân Tập ta hay sao? Vị thiếu tộc Phương gia này, lúc trước vẫn luôn mồm nói, sẽ đổi tên Thiên Vân Tập chúng ta thành Phương Tập!

- Đối với chuyện này, ta chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng, bởi vì hắn là tiểu bối, bởi vì hắn là thiếu tộc Phương gia, cho nên lúc trước hắn muốn ra tay với ta, dùng tu vi cùng thân phận của Thiên Vân, lại một lần nữa nhịn hắn, ta không muốn làm hắn bị thương, ra tay không xuất thần thông, chỉ dùng pháp bảo...

- Nhưng vị thiếu tộc Phương gia này lại hùng hổ dọa người, ra tay đánh lén, ép ta không ngừng lui về sau, ta nhiều lần muốn ra sát chiêu, rồi lại rút lại, bởi vì ta không muốn sứt mẻ tình cảm với Phương gia!

- Nhưng kiên nhẫn của một người cũng có cực hạn, ta lui bước, cũng phải có cực hạn!

- Thủ Đạo tiền bối, ta đã bị dồn đến mức không thể không đi đột phá, sau khi thành công, ta là Đạo Cảnh, thất bại cũng là Chuẩn Đạo, ta muốn biết, đến cùng là ta đắc tội với Phương gia chỗ nào, mà phải... Đuổi tận giết tuyệt ta chứ?! !

- Thiên Vân Tập mặc dù nhỏ yếu, nhưng vẫn còn cốt khí, kính xin tiền bối chủ trì công đạo! Thiên Vân thượng nhân rống giận, như thể đang cực lực khắc chế, hướng về những bóng người vừa hiện ra bên trong truyền tống trận ở xa xa, ôm quyền cúi đầu nói.

Bên trong truyền tống trận phát ra hào quang lấp lánh, thân ảnh Phương Thủ Đạo từ bên trong chậm rãi đi ra, sắc mặt hắn âm trầm, vừa đi ra đã nghe được lời nói của Thiên Vân thượng nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1511: Cáo già

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, không tiếp tục đuổi giết Thiên Vân thượng nhân nữa, mà tỏ ra biết điều, ôm quyền hành lễ với Phương Thủ Đạo lão tổ đang từ truyền tống trận đi ra.

- Vãn bối bái kiến lão tổ. Mạnh Hạo vội ho một tiếng, không chút cảm thấy mình đã gây họa, hắn muốn nhìn xem thử, Thủ Đạo lão tổ sẽ giải quyết chuyện nơi này như thế nào.

Cũng muốn biết, rốt cuộc mình... có vị trí gì ở Phương gia, ở trong lòng đám người Phương Thủ Đạo.

Cái vị trí thiếu tộc này, có... xứng với cái tên hay không! Hay thật sự chỉ là một cái hư danh mà thôi, hết thảy điều này, sẽ quyết định thái độ của Mạnh Hạo.

Nếu như Phương gia xử lý chuyện này, không đứng về phía Mạnh Hạo, như vậy Mạnh Hạo sẽ ra tay, khiến cho Phương gia từ nay về sau hiểu rõ, thế nào là lão tổ của La Thiên gia tộc!

Phương Thủ Đạo hung hăng trợn mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, nhưng ngay sau đó, hắn bỗng nhiên sửng sốt, đồng tử khẽ co rút lại thể tra xét. Phía sau hắn có 5,6 trưởng lão gia tộc đi theo, đại trưởng lão Phương Thông Thiên cũng có mặt trong đó. Những người này vừa từ truyền tống trận đi ra, đều đã nghe được Thiên Vân thượng nhân rống giận.

- Thủ Đạo tiền bối, kính xin chủ trì công đạo! Khi Thiên Vân thượng nhân lần nữa mở miệng, thì toàn bộ tu sĩ áo bào tím đỏ trong khu chợ cũng đều ôm quyền, cúi đầu về phía đám người Phương Thủ.

- Kính xin Thủ Đạo tiền bối chủ trì công đạo! Đám người hô lên như

sấm, ầm ầm truyền ra, sắc mặt Phương Thủ Đạo trở nên khó coi, trong lòng phân vân, lại liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, lâm vào trầm tư.

- Phương Thông Thiên, chuyện này các ngươi tới giải quyết. Sau một lúc lâu, Phương Thủ Đạo hừ lạnh một tiếng, chậm rãi lên tiếng.

Phương Thông Thiên sửng sốt, còn đang lưỡng lự thì mấy vị trưởng lão Phương gia phía sau hắn, lập tức có một người đi ra, ôm quyền hướng về phía Thiên Vân thượng nhân.

- Thiên Vân đạo hữu bớt giận, chuyện này đích thật là Phương gia ta sơ sót, sẽ cho ngươi một cái công đạo. Lão già này Mạnh Hạo đã từng gặp qua, chính là trưởng lão thuộc thế lực trung lập trong tộc. Lúc này vừa nghe hắn nói vậy, Mạnh Hạo vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng ánh mắt đã có chút lạnh lẽo.

- Mạnh Hạo, còn không xin lỗi Thiên Vân thượng nhân, rồi lấy đồ vật ngươi đoạt đi ra! Ngươi thân là thiếu tộc, phải biết làm gương chứ, hành vi lần này thật sự là hồ đồ! Ngữ điệu lão già rất nghiêm khắc, sở dĩ hắn giành biểu lộ thái độ trước, là vì ngoại trừ thấy thái độ Thủ Đạo lão tổ tỏ ra khó chịu ra, còn có việc hắn và Thiên Vân Tập thị này có rất nhiều liên hệ, lúc này nhất định phải mau chóng giải quyết chuyện này.

Theo hắn thấy, quyết định của chính mình không hề sai, thời điểm này Phương gia không thể gây nhiều thù hằn, cho dù Mạnh Hạo là thiếu tộc, cho dù hắn đã từng lập được công lớn, nhưng vì gia tộc, tất nhiên là phải lui bước, chịu ủy khuất.

Chẳng những hắn nghĩ như vậy, mà mấy lão già khác bên cạnh hắn, cho dù trong đó có hai người thuộc về nhất mạch của Mạnh Hạo, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn quát tháo Mạnh Hạo.

- Hạo nhi, ngươi không nên giết người ở chỗ này, còn không mau xin lỗi đi. Thiên Vân đạo hữu, thiếu tộc Phương gia ta bị kích động, chuyện này

bỏ qua đi.

- Không sai, Hạo nhi, ngươi còn đứng đó làm gì, mau xin lỗi đi!

Trong khi mấy người này còn đang lục tục lên tiếng, thì Thiên Vân thượng nhân thầm cười lạnh, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ những người Phương gia này vẫn còn biết giảng đạo lý .

Dựa theo suy nghĩ của hắn, sau khi Mạnh Hạo xin lỗi, hắn cũng không thể nào truy cứu nữa, mà ngọc giản kia, hắn nhất định cũng sẽ bán cho Phương gia, chỉ có điều giá cả cao một chút mà thôi, quan trọng nhất chính là, hắn cảm thấy bỏ qua cho Mạnh Hạo như vậy, có chút không cam lòng!

Hắn khẳng định Phương gia lúc này không muốn gây thêm thù hằn, mà tu vi của mình lúc nào cũng có thể đột phá, đối với bất kỳ một tông môn gia tộc nào mà nói, cũng chính là một cường địch.

Trừ khi có thể toàn lực giết chết, nếu không, một khi để hắn trốn thoát, sau này sẽ vô cùng tai họa.

Nhưng đồng dạng, hắn cũng không dám đắc tội với các phương thế lực quá sâu, mà là duy trì một trạng thái cân bằng, không để cho mình cao hơn, cũng tuyệt sẽ không để cho mình thấp hơn trạng thái này.

Lúc này nghe vậy, sắc mặt Thiên Vân thượng nhân liền tỏ ra hòa hoãn một chút, ôm quyền với mọi người Phương gia, tỏ ra rất khiêm tốn.

- Đã là hiểu lầm, vậy thì chuyện này thôi vậy, chỉ trách sư đệ ta học nghệ không tinh, chết thê thảm, hình thần câu diệt... Về phần vật phẩm đã bị đoạt đi, nếu thiếu tộc Phương gia đã để ý, thì cứ lấy đi là được, lão phu cũng không hy vọng có thể lấy lại, chỉ hy vọng Phương gia... không nên đuổi tận giết tuyệt! Thiên Vân thượng nhân khẽ thở dài, ra vẻ cười khổ, nhưng thật ra trong lòng đang tính toán âm độc, lấy lui làm tiến, lấy yếu

ép ép mạnh. Hắn không cầu có thể phế bỏ thân phận thiếu tộc của Mạnh Hạo, nhưng cũng muốn để cho gia tộc Mạnh Hạo trừng trị hắn, không mất một lớp da, cũng phải mất bảy tấc xương!

Dù sao, hắn cho rằng mình chiếm đạo lý, người bị giết chết chính là người Thiên Vân Tập, Mạnh Hạo chẳng những giết người, mà còn cướp đoạt vật phẩm, hết thảy điều này, chính là chỗ dựa của Thiên Vân thượng nhân.

Quả nhiên đúng như hắn dự đoán, sau khi hắn khua môi múa mép, mấy vị trưởng lão của Phương gia liền nhíu mày, nghiêm nghị nhìn về phía Mạnh Hạo

- Hạo nhi, chuyện này ngươi hồ đồ quá!

- Hạo nhi, còn không mau xin lỗi đi, hay là ngươi muốn vì chuyện cá nhân của ngươi, mà khiến cả gia tộc phải hổ thẹn hay sao?!

- Mạnh Hạo, quỳ xuống! Người cuối cùng nói ra câu này, chính là lão già thuộc thế lực trung lập bên trong gia tộc, vừa lên tiếng đầu tiên kia.

Mạnh Hạo vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, từ đầu đến cuối, hắn không hề giải thích một câu, mà chỉ đứng đó, lạnh lùng nhìn mọi người Phương gia. Bộ dáng này của hắn, rơi vào trong mắt những tu sĩ xung quanh, tựa như hắn ở trước mặt những trưởng bối của gia tộc, không có tư cách lên tiếng vậy.

Nhưng sau khi nghe được vị trưởng lão kia nói ra hai chữ “quỳ xuống”, ánh mắt Mạnh Hạo liền hiện ra vẻ lạnh lùng, hờ hững lên tiếng.

- Ngươi tên là Phương cái gì nhỉ, ta đã quên mất tên rồi, ngươi nói thêm một câu khiến Mạnh mỗ quỳ xuống nữa thử xem!

Ánh mắt gã trưởng lão kia lóe lên vẻ tàn khốc, dường như tức giận ngập

trời, đang định lên tiếng.

- Đủ rồi! Sắc mặt Đại trưởng lão Phương Thông Thiên lập tức trầm xuống, thanh âm truyền ra khiến xung quanh ầm ầm chấn động. Mặc dù tu vi của hắn không bằng Thiên Vân thượng nhân, nhưng địa vị của hắn, cho dù là Thiên Vân thượng nhân cũng không khỏi coi trọng.

- Phương Thủy Đản trưởng lão, những lời ngươi nói vừa rồi không ổn chút nào, đừng quên, ngươi cũng họ Phương đó!

- Về phần ngươi, Thiên Vân đạo hữu, ngươi cũng không nên được voi đòi tiên, Mạnh Hạo là thiếu tộc Phương gia ta, đừng nói là hắn giết chết một người, cho dù là giết toàn bộ Thiên Vân Tập, thì như thế nào đây! Phương Thông Thiên hờ hững lên tiếng, thanh âm như lôi đình truyền ra.

- Về phần nói hắn đoạt vật phẩm của Thiên Vân Tập ngươi, chuyện này lại càng hoang đường, Phương gia ta cái gì không có chứ, hắn là thiếu tộc Phương gia ta, là tộc trưởng tương lai của Phương gia, đoạt vật phẩm của ngươi... Đó chính là coi trọng ngươi! Thanh âm Phương Thông Thiên vang vọng, khiến mọi người ở xung quanh thất kinh, hai mắt Thiên Vân thượng nhân thì long lên, nhìn chằm chằm Phương Thông Thiên.

- Không nên làm càn ở chỗ này, cũng không cần phải làm bộ làm tịch, chuyện hôm nay, thiếu tộc Phương gia ta nói một lời xin lỗi, đã là cho ngươi mặt mũi rồi, như vậy xóa bỏ đi, nếu ngươi không phục... thử nói một chữ “không” xem! Ánh mắt Phương Thông Thiên lóe lên sát khí, mặc dù hắn không phải đối thủ Thiên Vân thượng nhân, nhưng thân phận của hắn, đủ để áp chế vị Thiên Vân thượng nhân này.

Thanh âm Phương Thông Thiên vang lên, khiến mấy vị trưởng lão Phương gia khác đều thất kinh, những tu sĩ ở xung quanh, cũng đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Ngay cả Mạnh Hạo, cũng tỏ ra ngạc nhiên nhìn Phương Thông Thiên, nếu hắn nhớ không lầm, năm xưa khi hắn rời khỏi Đông Thắng Tinh, Phương Thông Thiên vì đang ở cương vị đại trưởng lão lại để cho Đông Thắng xuất hiện rối loạn, nên đã bị nhốt vào mật thất, mà hiện tại hắn xuất hiện ở nơi này, có thể thấy được lệnh cấm trước đó đã bị hủy bỏ.

Thiên Vân thượng nhân nhìn chằm chằm Phương Thông Thiên, cười lên giận dữ, hắn không ngờ vị đại trưởng lão Phương gia này lại dám nói với mình như thế, hơn nữa lại không khách khí chút nào, tựa như không xem mình ra gì vậy.

Hắn tu hành đã nhiều năm, xưng bá ở Thiên Vân Tập đã quá lâu, khi gặp tất cả các tông môn gia tộc khác, phần lớn đều tỏ ra hòa khí với nhau, hắn không muốn quá đắc tội với đối phương, mà đối phương cũng không muốn đắc tội với hắn.

Lời nói đều là khách sáo, nhưng hôm nay, vẫn lần đầu tiên hắn nghe được có nhân vật của tông môn gia tộc, dám nói với mình như thế.

Thời khắc này Thiên Vân thượng nhân cười lên giận dữ, dường như đang cực lực khắc chế vậy, hắn hít sâu một hơi, ôm quyền cúi đầu với Phương Thủ Đạo thật sâu.

- Thủ Đạo tiền bối, đây là thái độ của Phương gia sao, giết sư đệ của ta, đoạt vật phẩm của ta, bức bách như vậy, chẳng lẽ là muốn ép vãn bối đến đường cùng hay sao?! Hắn cắn răng, oán giận lên tiếng.

- Kính xin Thủ Đạo tiền bối chủ trì... Thiên Vân thượng nhân chưa dứt lời, Phương Thủ Đạo bỗng nhiên tay áo vung.

- Câm miệng! Thanh âm của hắn ầm ầm truyền ra, tựa như sét đánh ngang tai, khiến cụm vẫn thạch rung chuyển rầm rầm, khiến toàn bộ Thiên Vân Tập như muốn sụp đổ.

Không ít tu sĩ xung quanh phun ra máu tươi, mà Thiên Vân thượng nhân đứng mũi chịu sào, bị chấn lui về sau, phun ra một ngụm lớn máu tươi, ánh mắt khi nhìn về phía Phương Thủ Đạo tỏ ra vô cùng rung động, khó có thể tin nổi.

Không phải hắn chưa từng gặp qua Đạo Cảnh, ngược lại, cường giả Đạo Cảnh, hắn gần như đã gặp qua toàn bộ, mà với thân phận cùng tu vi của hắn, cũng đủ để cho những vị Đạo Cảnh kia coi trọng, bình thường rất khách khí với hắn, mà hắn cũng luôn hòa nhã nói chuyện với đối phương.

Thế cho nên đây vẫn là lần đầu tiên, hắn thấy được một vị Đạo Cảnh không thèm để ý đến sự tồn tại của mình.

Thấy Phương Thủ Đạo nổi giận, ánh mắt Phương Thông Thiên lóe lên một cái, không nói gì, nhưng mấy vị trưởng lão bên cạnh hắn kia lại đại biến, trong lòng nổi lên sợ hãi, nhất là gã trưởng lão lúc trước quát Mạnh Hạo quỳ xuống, lúc này liền chột dạ, cảm thấy không thể hiểu nổi. Theo hắn thấy, cho dù Mạnh Hạo lập được công lớn, cho dù hắn là thiếu tộc, cho dù là dòng chính của Phương gia, nhưng trước lợi ích của cả tộc quần, những điều đó đều nhỏ bé không đáng kể, nhưng lúc này... thái độ của Phương Thủ Đạo dường như hoàn toàn nghịch chuyển.

- Ta hỏi ngươi, lúc trước Hạo nhi sai ngươi truyền lời, là nói như thế nào? Phương Thủ Đạo bỗng quay đầu, nhìn về phía tên đệ tử phụ trách truyền tống trận đi theo gia tộc, hỏi.

- Thiếu tộc... Thiếu tộc nói... nói vãn bối hỏi lão tổ ngài thử, có muốn hay đổi tên Thiên Vân Tập thành Phương Tập hay không... Những tên đệ tử gia tộc kia, thời khắc này run rẩy, vội lên tiếng.

- Thiên Vân Tập cấu kết cùng ngoại tộc, mưu hại thiếu tộc Phương gia ta, châm ngòi Đệ Cửu Sơn Hải nội chiến, lợi dụng việc tranh đoạt với thiếu tộc Phương gia, khiêu khích Phương gia ta, tội không thể tha!

- Truyền lệnh Phương gia, diệt Thiên Vân Tập, không chừa một mống, từ nay về sau, nơi này... đổi tên thành Phương Tập! Phương Thủ Đạo trầm mặc một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu, thanh âm ầm ầm vang vọng khắp cụm vẫn thạch, chấn động khắp bốn phương tám hướng tinh không.

- Thủ Đạo tiền bối! Thiên Vân thượng nhân bị một màn này khiến cho đầu óc nổ vang, tỏ ra hoảng sợ cung không thể tin nổi, thất thanh lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1512: Thiên Vân nhập đạo

Chẳng những mình Thiên Vân thượng nhân rung động mà giờ khắc này, lời nói của Phương Thủ Đạo truyền ra làm toàn bộ tu sĩ trong Thiên Vân Tập khiếp sợ không thể tin.

Chỉ là một thiếu tộc nho nhỏ hư danh thôi, mà lại có thể làm Phương gia vì thế mà đại động can qua để rồi không tiếc có thêm một địch nhân tùy thời có thể bước chân vào Đạo Cảnh.

Đây căn bản là không có lý trí!

Cho dù là mấy trưởng lão của Phương gia thời khắc này cũng đều hít ngược một hơi.

- Lão tổ, này... Trưởng lão khi trước quát Mạnh Hạo lúc này thất thanh lên tiếng. Đồng thời khi hắn lên tiếng thì đã có đệ tử Phương gia, trong nháy mắt bước chân vào bên trong truyền tống trận, thông báo cho Phương gia Đông Thắng Tinh.

- Thủ Đạo tiền bối, ngài muốn làm gì? Đây chỉ là một hiểu lầm, không phải ta đã giải thích rõ ràng rồi sao... Sắc mặt Thiên Vân thượng nhân đại biến. Hắn gấp giọng lên tiếng, nội tâm hắn run rẩy, hắn cũng không muốn bị ép phải đột phá. Điều này với hắn mà nói cũng giống như sinh tử.

- Giải thích rõ sao? Nguyên nhân hiện tại Phương gia ta xuất thủ chính là do ngươi đã có ý muốn trừng phạt đối với thiếu tộc Phương gia ta.

- Thiếu tộc của Phương gia ta Hạo nhi, thiên tư tuyệt luân, cái thế vô

song, là Kỳ Lân của Phương gia ta. Gia gia hắn là vãn bối lão phu coi trọng nhất, còn cha hắn là tiểu bối lão phu thích nhất. Hắn ở nơi này, dù lão phu có phải liều mạng cũng phải bảo vệ thiên kiêu của Phương gia ta!

- Hắn là tộc trưởng tương lai của Phương gia ta!

- Hắn là lão tổ tương lai của Phương gia ta!

- Hắn là tộc nhân tối quý báu nhất, trân quý nhất, trọng yếu nhất trong Phương gia ta! Thanh âm của Phương Thủ Đạo trào dâng, mạnh mẽ vang vọng bốn phương tám hướng. Những tộc nhân Phương gia nghe được thì trợn mắt há hốc mồm đầy kinh ngạc, còn tu sĩ bốn phía cũng đều trợn to mắt.

Cho dù là Mạnh Hạo cũng vội ho một tiếng đỏ mặt. Lần này hắn không phải giả vờ xấu hổ mà chân chính đỏ mặt...

- Kẻ nào trêu chọc hắn chẳng khác nào trêu chọc cả Phương gia ta. Ai dám làm hắn bị thương, Phương gia ta dù trả bất cứ giá nào, kể cả có đồng quy vu tận cũng phải chiến!

- Hạo nhi chính là tồn tại độc nhất vô nhị của Phương gia ta, chúng ta trân trọng còn không kịp, vậy mà Thiên Vân tiểu nhi ngươi lại dám quát mắng, bêu xấu hắn! Lão phu diệt ngươi! Phương Thủ Đạo hét lớn, thanh âm ầm ầm nổ vang truyền khắp bốn phương tám hướng, khi rơi vào tai mỗi người đều làm bọn họ sửng sốt.

Lời nói, giọng điệu này bất luận như thế nào đều làm cho người nghe cảm giác như đang nịnh bợ Mạnh Hạo, bởi vì lời này trong hoàn cảnh hiện tại mà nói ra thì tràn đầy quái dị.

Lời này căn bản cũng không phải muốn nói cho người khác nghe. Mỗi người đều có thể nhìn thấu, lời này hiển nhiên chỉ nói cho Mạnh Hạo

nghe.

Nhưng đúng là như vậy mới làm cho tất cả mọi người thất kinh, nội tâm tràn đầy hoảng sợ. Ngôn từ tốt đẹp như thế, từ trong miệng Phương Thủ Đạo nói ra, lại chỉ để lấy lòng một vãn bối tộc nhân. Trong chuyện này nhất định ẩn chứa bí ẩn ngập trời!

Thiên Vân thượng nhân trong lòng trầm xuống. Hắn đã nghe ra vấn đề, thân phận của Mạnh Hạo này e rằng cũng không đơn giản chỉ là một thiếu tộc như vậy, mà phải rất quan trọng đến mức Phương Thủ Đạo cũng phải đi lấy lòng. Điều này làm cho Thiên Vân thượng nhân hoàn toàn biến sắc.

- Còn ngươi nữa, không ngờ lại dám khiến tộc trưởng tương lai của Phương gia ta, lão tổ tương lai, Kỳ Lân tuyệt luân, thiên kiêu cái thế vô song như thế hướng người ngoài quỳ xuống? Ngươi còn họ Phương sao? Bà nội ngươi, lão phu nếu sớm biết đức hạnh ngươi như thế, năm đó đã không để gia gia ngươi lấy vợ, không sinh ra cha ngươi, cũng sẽ không có loại yếu đuối như ngươi! Phương Thủ Đạo quay đầu, hung hăng nhìn về phía lão già lúc trước quát Mạnh Hạo.

Lão già này thân thể run rẩy, sắc mặt tái nhợt, đang muốn biện giải thì Phương Thủ Đạo bỗng nhiên lại nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt mang hiền hòa, mang ánh sáng kỳ dị, cũng có kích động, ha ha cười nói.

- Hạo nhi, ngươi nói nên trừng phạt tên này thế nào?

- Lão tổ... Mạnh Hạo cứng rắn nói tới chỗ này, Phương Thủ Đạo trừng mắt.

- Đừng gọi ta là lão tổ, bảo ta tổ gia gia thôi, như vậy mới thân thiết.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng.

- Tổ gia gia, người này liền để ta xử lý đi. Mạnh Hạo nói, tay hắn nâng lên hướng về lão già kia chỉ một cái. Một chỉ này ra, lập tức thân thể lão già run rẩy, nhìn qua thì như bình thường, nhưng mầm đạo trong cơ thể lão lúc này trực tiếp tiêu tán. Theo mầm đạo tiêu tán, cả người lão dường như già nua đi một chút, tinh thần dường như cũng uể oải hơn.

Tuy rằng với tu vi vô ngại, nhưng một chỉ này lại cắt đứt La Thiên chi lộ của lão!

Thậm chí chính lão già này cũng không biết bản thân mất đi cái gì. Đối với gia tộc La Thiên mà nói, một chỉ này đã là trừng phạt nghiêm khắc nhất!

Phương Thủ Đạo trái tim nhảy bộp một tiếng. Lão hít sâu một hơi, sau khi cẩn thận nhìn xem lão già kia, nội tâm lại không chần chờ, mà khi nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt lão lộ ra phấn chấn cùng kích động mãnh liệt không cách nào hình dung.

Tay áo lão vung lên, lập tức cả cụm vẫn thạch ầm ầm chấn động. Một màn hào quang to lớn, khoảnh khắc liền bao phủ bốn phương tám hướng, hoàn toàn vây khốn chỗ này.

Cùng lúc đó, bên trong truyền tống trận của Phương gia tia sáng ngập trời, trong chớp mắt, mấy trăm thân ảnh bỗng xuất hiện, chính là tộc nhân Phương gia, thậm chí Phương Vệ cũng ở trong đó. Còn có chính là những cường giả Cổ Cảnh thế hệ trước, phần lớn đều xuất hiện.

- Diệt Thiên Vân Tập! Phương Thủ Đạo phất tay áo. Thiên địa nổ vang, bầu trời biến sắc, trên cụm vẫn thạch, tất cả ngoại giới gần với truyền tống trận, bất kể là gia tộc tông môn nào cũng đều trong chớp mắt toàn bộ bị phong kín.

Phong ấn khiến cho ngoại nhân không cách nào truyền tống vào, người ở bên trong cũng không có khả năng ra ngoài.

Mà những tu sĩ không phải Thiên Vân Tập giờ khắc này hoảng sợ nhanh chóng vứt bỏ hết thảy chống cự. Bọn họ chỉ là đi ngang qua nơi này, chỉ cần không ra tay trợ giúp Thiên Vân Tập, cũng sẽ không bị liên lụy.

Mà những tu sĩ áo bào tím, toàn bộ sắc mặt tái nhợt. Không biết ai mở đầu, tất cả trong nháy mắt xoay người bỏ chạy. Tộc nhân Phương gia cười lạnh, chớp mắt từng người bay thẳng hới ướng đám người kia.

- Người nào đầu hàng, không giết! Những tiếng gầm nhẹ mang theo uy nghiêm từ trong miệng tộc nhân Phương gia truyền ra, rung chuyển mặt đất, làm hư vô run rẩy, mơ hồ. Không ngờ trên người những tộc nhân Phương gia này dường như có ánh sáng xanh như ẩn như hiện. Ánh sáng xanh này rất nhạt, nhưng lại làm tất cả những người thấy được đều cảm nhận được một uy áp đến từ linh hồn. Tựa hồ... ánh sáng xanh kia vô cùng tôn quý!

Thiên Vân thượng nhân khi nhìn thấy một màn này, sắc mặt hắn biến hóa, thân thể hắn trong chớp mắt lui về sau. Nhưng ngay khi hắn lui về phía sau, Phương Thủ Đạo hừ lạnh vừa muốn xuất thủ, Mạnh Hạo liền bước lên phía trước một bước.

- Tổ gia gia, người này để ta. Thanh âm Mạnh Hạo quanh quẩn, tốc độ hắn cực nhanh, nháy mắt đã tới gần, trực tiếp cùng Thiên Vân thượng nhân khai chiến. Hai người trong mấy nhịp thở ngắn ngủi, bất ngờ đối kháng mấy trăm lần. Tiếng nổ vang quanh quẩn trong không gian. Tay Mạnh Hạo bấm quyết vung lên, lập tức căn nguyên thần hỏa tản ra ngập trời, tạo thành biển lửa, trực tiếp đốt cháy pháp bảo Hồn Đăng của Thiên Vân .

Mà Cổ bảo của Thiên Vân thượng nhân, trong nháy mắt, liền lập tức bị ánh sáng xanh lóng lánh từ toàn thân Mạnh Hạo tỏa ra làm run rẩy, xuất hiện dấu vết vỡ vụn. Mạnh Hạo lúc này vọt ra, Sát Thần Quyền lần đầu thi triển.

Quyền này ra, thiên địa biến sắc, gió mây cuốn lên, mọi người đang giao chiến ở bốn phía, toàn bộ nội tâm run rẩy, rối rít biến sắc đồng loạt nhìn lại, tất cả đều hít ngược một hơi.

Lực lượng của thiên địa từ bốn phương tám hướng, giờ khắc này, tựa hồ đều bị quả đấm của Mạnh Hạo hút đi. Một cảm giác giống như ý chí thiên địa phủ xuống khi một quyền của Mạnh Hạo rơi xuống.

Bất kể Thiên Vân thượng nhân có chống cự như thế nào cũng đều không thể rung chuyển. Toàn thân của hắn, tất cả pháp bảo Hồn Đăng đều sụp đổ, ngay cả mũ giáp cũng đều vỡ vụn. Hắn phun ra máu tươi, thân thể ầm một tiếng, trực tiếp vỡ nát hơn phân nửa.

Một màn này khiến Phương Thông Thiên mở to mắt, Phương Thủ Đạo nơi đó mắt cũng lộ ra kỳ quang. Lão tuy rằng nội tâm có chút biết cùng chuẩn bị, nhưng sau khi nhìn thấy sự cường hãn của Mạnh Hạo, trong lòng lão cũng giật mình.

- Phương gia, đây là các ngươi ép ta! Thiên Vân thượng nhân gào thét thê lương. Hắn nhìn những đệ tử Thiên Vân Tập kia, phần lớn đều quy hàng, nhìn thấy Thiên Vân Tập đã không thuộc về mình nữa. Thấy bên trong truyền tống trận càng ngày càng nhiều tộc nhân Phương gia, Thiên Vân thượng nhân cười thảm, cũng có điên cuồng, hắn tự biết mình đã đắc tội người không thể đắc tội, nhưng giờ khắc này có hối hận cũng đã vô dụng, khi gào thét, hắn không chần chờ, nâng tay lên chỉ một cái lên bầu trời.

- Đạo! Thiên Vân thượng nhân rống lớn. Hắn chỉ nói một chữ nhưng khoảnh khắc khi chữ này thốt ra, toàn thân hắn ầm ầm chấn động. Một lực lượng thiên địa không cách nào hình dung khoảnh khắc phủ xuống, vây quanh bốn phía Thiên Vân thượng nhân, tạo thành lực thúc đẩy, cho dù là Mạnh Hạo cũng không thể lại gần mà bị cưỡng ép đẩy ra.

Lực này khiến cho bốn phương tám hướng quanh Thiên Vân thượng nhân trừ hắn ra không còn người nào khác. Hư vô run rẩy, mặt đất nổ vang, một uy nghiêm vô thượng, từ tinh không phủ xuống.

- Nhìn cho kỹ, đây là nhập đạo! Bên cạnh Mạnh Hạo, Phương Thủ Đạo đi tới, nhìn Thiên Vân thượng nhân, chậm rãi lên tiếng.

- Lão phu chính là muốn buộc hắn nhập đạo, cho ngươi cơ hội chính mắt thấy được hắn nhập đạo, đối với tương lai có trợ giúp cực lớn. Mà tương lai của ngươi liên quan đến cả gia tộc. Phương Thủ Đạo nhẹ giọng nói.

- Đạo!!! Thiên Vân thượng nhân lại rống lớn. Trong tiếng nổ "ầm ầm", uy áp từ tinh không càng mãnh liệt hơn, hư vô run rẩy, tinh không xuất hiện sóng gợn, từng tầng quy tắc một không ngờ hiển lộ ra, từng đạo căn nguyên như ẩn như hiện, bầu trời thất sắc, thế giới nổ vang.

Từng đạo ánh sáng xuất hiện ở trên người của Thiên Vân thượng nhân. Ánh sáng này ngày càng nhiều, ngày càng mãnh liệt, ngày càng rực rỡ...

Khí thế ngập trời, uy lực của thiên địa phủ xuống, khiến cho bản thân Thiên Vân thượng nhân dường như vào giờ khắc này trở thành trung tâm của cả tinh không. Thậm chí ngay cả Phương Thủ Đạo tại một cái chớp mắt này, cũng không thể tranh phong cùng Thiên Vân thượng nhân.

Đây là một Cố Cảnh đại viên mãn nhập đạo, người ngoài không thể tổn thương hắn nhưng hắn đồng dạng cũng không thể cắt đứt nhập đạo. Hắn cũng không dám có chút phân tâm nào, bất kỳ một cử động nào cũng đều sẽ ảnh hưởng đến khả năng thành công của hắn!

Mà nếu thất bại...hắn không chịu nổi!

- Không biết hắn có nhập đạo thành công không...Nhập đạo, quá khó khăn. Phương Thủ Đạo cảm khái.

Ánh mắt Mạnh Hạo lấp lánh. Hắn nhìn Thiên Vân thượng nhân như thấy được cảnh tượng bản thân nhập đạo vào một ngày nào đó trong tương lai.

- Đạo!!! Thiên Vân thượng nhân phát ra một tiếng rống to cuối cùng. Cả tinh không nổ vang, cuốn lên cùng một chỗ, tạo thành một cái lốc xoáy to lớn. Trong lốc xoáy này, có vô số tia chớp trôi đi, mơ hồ, dường như ở chỗ sâu trong lốc xoáy có một con đường.

Con đường này không biết đi thông địa phương nào...

- Này, chính là đạo, cũng là... Đường!

Thanh âm Phương Thủ Đạo truyền ra. Trong một cái chớp mắt, thân thể Thiên Vân thượng nhân bỗng nhiên chạy ra, mang theo quyết tâm chưa từng có từ trước đến nay, muốn xông vào lốc xoáy, muốn bước lên con đường kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1513: Nhập đạo thất bại

Mạnh Hạo tập trung ánh mắt cẩn thận quan sát. Con đường nhập cảnh , mấu chốt là từ Cổ Cảnh bước chân vào Đạo Cảnh. Mạnh Hạo từ lúc tu hành đến nay chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy người khác nhập đạo.

Lúc này, Thiên Vân thượng nhân cũng vì đắc tội với người không thể đắc tội, nên chỉ có thể đi theo con đường này mới có được một cơ hội sống.

Thiên địa nổ vang, tinh không chấn động, trong Thiên Vân Tập, hầu hết những tu sĩ mình khoác trường bào tím đã quy hàng, chỉ còn lại một số người. Phương gia vừa đến, trực tiếp thu dọn, nghiễm nhiên đổi tên Thiên Vân Tập, trở thành Phương Tập!

Chỉ có Thiên Vân thượng nhân, thời khắc này đang ở trên trời cao, bằng tốc độ cực nhanh bay thẳng đến chỗ lốc xoáy. Nhưng ngay khi hắn bay về phía lốc xoáy, chỉ trong nháy mắt, từng đạo tia chớp ầm ầm phủ xuống, đánh thẳng đến chỗ Thiên Vân thượng nhân.

Khí thế ngập trời, sấm sét kinh người. Trong từng tia chớp kia, dường như ẩn chứa một thân ảnh, vừa nhìn qua thấy là tia chớp nhưng nhìn kỹ thì như có bóng người biến ảo khôn lường.

Bóng dáng mơ hồ kia làm cho người ta khó có thể nhận rõ nhưng uy lực kia... khiến Mạnh Hạo cặp mắt co rút mạnh.

“Ầm” một tiếng, Thiên Vân thượng nhân toàn thân run rẩy, máu tươi phun ra nhưng thời khắc này, hắn lâm vào một trạng thái kỳ dị. Bốn phương tám hướng, thiên địa xung quanh có căn nguyên ngưng tụ khiến hắn phải gào thét, trong tiếng sấm sét ầm ầm đánh xuống, có ý đồ muốn đi vào lốc xoáy.

Hắn biết, chỉ cần bước chân vào lốc xoáy tức là đã tự mình nhập đạo, dù là mới hoàn thành bước thứ nhất. Tuy rằng từ nay về sau sẽ gặp nhiều hung hiểm, nhưng ít nhất đi được một bước, mới có tư cách bước tiếp bước thứ hai.

“Nếu ta nhập đạo thành công, sẽ mượn lực lượng mới vào Đạo Cảnh, rời nơi này, gia nhập Quý gia. Từ này về sau, cùng với Phương gia thế bất lưỡng lập!”

“Nếu thất bại, không có cơ hội trốn ra, ta cũng phải ở chỗ này, diệt sát toàn bộ tộc nhân Phương gia, chôn cùng ta!” Thiên Vân thượng nhân nội tâm chấp nhất, hai mắt đỏ bừng. Thời khắc này hắn không thèm nghĩ đến chuyện Thiên Vân Tập cùng nhân quả cái gì nữa, cũng không lo lắng hành động của hắn lúc này sẽ tạo thành kết cục như thế nào.

Hắn chỉ nghĩ đến một chuyện!

Giết Mạnh Hạo!

Hắn trút hết mọi oán thù lên người Mạnh Hạo. Nếu thành công nhập đạo thì thôi, nếu không thành công, hắn hy vọng mình trước khi chết, có thể giết chết Mạnh Hạo.

Rống lớn một tiếng, Thiên Vân thượng nhân chạy thẳng tới lốc xoáy, tiếng nổ không ngừng. Sấm sét càng ngày càng nhiều, không ngừng đánh xuống khiến tốc độ của hắn càng ngày càng chậm.

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, đứng ở đằng xa, nhìn một màn này, dường như có điều suy nghĩ.

Phương Thủ Đạo ở một bên, mắt cũng không chớp ngóng nhìn lốc xoáy hư vô kia.

- Thiên Vân thượng nhân đã chuẩn bị nhập đạo nhiều năm, nhưng thủy chung không dám đi bước này, ngược lại lúc này lại trở thành bảo vệ bản thân... Có lẽ hành vi của lão phu hôm nay, trong lúc vô ý xem như đã giúp hắn một phen. Giúp hắn đi bước này, bất quá, nhập đạo chín kiếp, thời khắc này chỉ là kiếp thứ nhất lôi kiếp mà thôi. Phương Thủ Đạo nhàn nhạt lên tiếng, nhìn lốc xoáy càng ngày càng gần Thiên Vân thượng nhân.

Thời khắc này, Thiên Vân thượng nhân, toàn thân tràn ngập máu tươi. Khí tức cả người hơi yếu khiến hắn có cảm giác lúc này dường như sắp tử vong. Trong tiếng gào thét, chung quanh hắn bất ngờ có từng phiến mây mù như ẩn như hiện, khi thì hóa thành mưa, lúc thì trở thành sương mù, những thứ kia... chính là căn nguyên của hắn!

Căn nguyên này rốt cuộc là cái gì, thời khắc này vẫn không có người nào biết được. Nếu Thiên Vân thượng nhân có thể xông vào lốc xoáy, đi lên con đường kia, khi đó, căn nguyên của hắn mới có thể chân chính ngưng tụ lại.

Mà căn cứ vào ít nhiều căn nguyên, lại quyết định con đường của hắn có thể đi bao xa, cuối cùng đạt tới cảnh giới nào. Chỉ có điều, cho dù là trên con đường này, tỉ lệ thất bại quá lớn.

“Ầm” một tiếng, Thiên Vân thương nhân phun ra máu tươi, thấy nguy cơ trước mắt, hắn hai tay kết ấn điểm vào mi tâm mình. Ngay lập tức, tu vi toàn thân hắn bạo phát, cả người như bị thổi khí bành trướng lên, trong nháy mắt hóa thành mười mấy trượng, chạy thẳng tới lốc xoáy. Càng tới gần, tia chớp càng nổ vang không ngừng, mà thân thể của Thiên Vân thượng nhân cũng nhanh chóng rút nhỏ, cho đến khi hắn cách lốc xoáy kia chưa tới mười trượng, thân thể hắn liền khôi phục kích thước bình thường.

Ánh mắt hắn lộ ra ý điên cuồng, gầm nhẹ một tiếng, triển khai tốc độ cao nhất, không quản hết thảy phóng đi, nhưng ngay khi hắn sắp bước chân

vào lốc xoáy, trong nháy mắt, đột nhiên trong lốc xoáy trực tiếp có một phiến sương mù phun ra, sương mù này tức thì ngưng tụ thành một cây trường thương, đâm thẳng đến chỗ Thiên Vân thượng nhân, chỉ là vừa chạm nhẹ một cái, lập tức Thiên Vân thượng nhân hét thảm thê lương.

Thân thể hắn, ầm ầm thụt lùi.

- Không!!! Trong lúc Thiên Vân thượng nhân thụt lùi, vô số tia chớp ầm ầm kéo đến, trong nháy mắt đã che khuất hắn ở bên trong.

- Kiếp thứ hai, binh kiếp phủ xuống, Thiên Vân này... hắn đạo tâm không xong, căn nguyên không ngưng, ý chí không kiên, dưới binh kiếp kia, không có khả năng thành công. Phương Thủ Đạo vừa lắc đầu, truyền ra tiếng hét thảm của Thiên Vân thượng nhân. Sương mù kia hóa thành trường thương, truy kích mà đi, tốc độ cực nhanh, khiến bầu trời cũng phải run rẩy. Thiên Vân thượng nhân cười thảm, miễn cưỡng chống cự. Trong lốc xoáy, bất ngờ một lần nữa phun ra sương mù.

Lần này, sương mù ngưng tụ, hóa thành tám binh khí, đao thương kiếm kích, búa rìu câu xoa, toàn bộ sau khi xuất hiện, cùng với trường thương kia, hóa thành chín luồng sáng, bay thẳng đến chỗ Thiên Vân thượng nhân.

Thời khắc này, tất cả tu sĩ bốn phía đều có thể phán đoán rõ ràng, Thiên Vân thượng nhân... căn bản là không có khả năng thành công!

- Ta không cam lòng! Thiên Vân gào thét thê lương, miễn cưỡng đối kháng, thân thể không ngừng lui về sau. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, máu tươi phun ra, mỗi một lần bị thương, chung quanh hắn, pháp tắc thiên địa cùng căn nguyên sương mù đều sáp nhập vào trong cơ thể hắn, khiến cho thương thế hắn khôi phục nhanh chóng, chỉ là... loại khôi phục này, tiêu hao quy tắc cùng căn nguyên lực lượng, cùng với khôi phục, quy tắc sẽ dần dần tiêu tán, căn nguyên cũng từ từ tản đi.

Đến khi biến mất toàn bộ... lần nhập đạo này chính là... thất bại!

- Kiếp thứ ba, cũng tới... Phương Thủ Đạo nhìn lốc xoáy, bỗng nhiên lên tiếng.

Gần như ngay lúc lão lên tiếng, lập tức từ trong lốc xoáy bất ngờ có tiếng nổ vang truyền khắp bốn phía, dần dần, từ bên trong không ngờ đi ra bốn thân ảnh!

Bốn thân ảnh này, mỗi một thân ảnh đều mặc khôi giáp màu đen, thấy không rõ bộ dáng. Trên người lại tản ra sát khí ngập trời, sát khí này dày đặc khiến cho tất cả mọi người đều biến sắc.

- Sơn Hải chiến tướng! Phương Thủ Đạo lầm bầm, trong mắt lộ ra cuồng nhiệt.

Mạnh Hạo ánh mắt ngưng tụ lại. Trong nháy mắt hắn nhìn bốn thân ảnh này, cấm pháp Phong Yêu trong cơ thể lập tức xuất hiện dao động.

- Sinh Tử Cấm? Mạnh Hạo liếc một cái liền nhìn thấu nguyên do, gần như khi hắn nhìn lại, bốn thân ảnh kia đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo, hai mắt giấu trong nón an toàn, lộ ra một chút tia sáng kỳ dị.

Trong khoảnh khắc bọn họ nhìn nhau, đầu óc Mạnh Hạo ầm ầm chấn động. Giờ khắc này, chẳng những là cấm pháp Phong Yêu trong cơ thể hắn đang động thậm chí còn dẫn động Chí Tôn Huyết trong Niết Bàn Quả !

Mơ hồ, dường như hắn cùng vốn bốn thân ảnh kia tồn tại một mối liên hệ kỳ dị.

- Dường như ta... có thể khống chế bọn họ... Mạnh Hạo nội tâm chấn động, lẩm bẩm nói nhỏ.

- Ngươi nói cái gì? Phương Thủ Đạo sửng sốt, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Ngay lúc Mạnh Hạo tâm thần chấn động, đồng thời, Thiên Vân thượng nhân cười thảm thê lương mang theo tuyệt vọng, cũng có phần điên cuồng. Hắn biết, mình không có khả năng nhập đạo thành công. Nhập đạo khó khăn, đối với bất kỳ một Cổ Cảnh đại viên mãn mà nói, đây là đèn tắt người không diệt, còn phải sống chết kinh khủng.

Cổ Cảnh, đối với bất kỳ tu sĩ nào, đều là một cảnh giới kinh khủng. Một khi bước chân vào cảnh giới này chính là trải qua một lần sống chết, chỉ có bước cuối cùng, bước chân vào Đạo Cảnh mới coi là giải thoát hoàn toàn.

- Mạnh Hạo, tất cả đều là tại ngươi!

Thiên Vân cười thảm. Hắn càng lúc càng điên cuồng, trong mắt đầy tơ máu, trong chớp mắt, hắn lựa chọn một con đường... mà bất kỳ người nào bước chân vào Đạo Cảnh thất bại, phần lớn đều sẽ chọn.

Không trở lại tức là không có hi vọng đột phá, mà nuốt vào trong cơ thể bọn họ quy tắc còn sót lại bốn phía cùng với căn nguyên sương mù , trở thành sinh cơ cho Chuẩn Đạo sau này!

Bất kỳ một tu sĩ nào nhập đạo thất bại, trở thành Chuẩn Đạo, bọn họ còn sót lại thọ nguyên của tàn hồn bao nhiêu thì sẽ nhìn theo quy tắc cùng căn nguyên còn sót lại của tàn hồn ít nhiều sau khi đột phá thất bại.

Còn lại nhiều, thì thọ nguyên có thể nhiều hơn chút, nếu còn lại ít... như vậy tuổi thọ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trong tiếng cười thảm, Thiên Vân thượng nhân hét lớn một tiếng, cắt đứt khí tức đột phá toàn thân, hút mạnh một cái, lập tức chung quanh hắn, sương mù quy tắc cùng căn nguyên, ầm ầm hướng về cơ thể hắn ngưng tụ, theo lỗ chân lông trên toàn thân hắn sáp nhập vào trong.

Sáp nhập kia theo hắn chặt đứt khí tức đột phá, lập tức sương mù quanh thân hắn hoá thành màn băng lui về sau, không còn công kích hắn nữa.

Mà Thiên Vân thượng nhân nơi này, toàn thân nổ vang, khí thế của hắn, trong chớp mắt, cùng với quy tắc và căn nguyên sáp nhập vào, ầm ầm bạo phát, vượt qua Cổ Cảnh đại viên mãn, bước chân đến... cảnh giới Chuẩn Đạo!

Cách Đạo Cảnh chân chính còn kém nửa bước nhưng lại vượt qua tất cả Cổ Cảnh đại viên mãn. Thậm chí trên người của hắn cũng có quy tắc, cũng có căn nguyên.

Tuy không trọn vẹn nhưng vẫn rất kinh người, thậm chí... cho dù là Đạo Cảnh nhất nguyên, khi đối mặt cũng phải nhức đầu, nhưng dù sao... Chuẩn Đạo chính là người đã tuyệt vọng , nên Chuẩn Đạo luôn là người điên cuồng!

Bọn họ tự biết mình sẽ chết bất cứ lúc nào, thậm chí người ngoài cũng có thể nhìn thấu, cho nên họ mới điên cuồng!

Trong tiếng cười thê lương, Thiên Vân thượng nhân toàn thân ầm ầm chấn động, khí tức của hắn biến đổi, sinh cơ biến mất, chung quanh hắn tràn ngập khí tức tử vong!

Thọ nguyên của hắn, mặc dù đã cắn nuốt những sương mù quy tắc cùng căn nguyên kia, trừ phi là từ nay về sau không thi triển thần thông đấu pháp, tối đa cũng chỉ còn sống trăm năm, sau trăm năm... hắn sẽ hình thần câu diệt, không còn chút dấu vết nào trên thế gian này.

Trăm năm, đối với người phàm mà nói là cả một đời, nhưng đối với tu sĩ, trăm năm trôi qua rất nhanh.

Nhưng nếu hắn ra tay đấu với người khác thì sẽ càng tiêu hao nhanh hơn.

- Thọ nguyên có hạn, có thù báo thù, có oán báo oán! Thiên Vân thượng nhân cười, vẻ cười kia so với khóc còn khó coi hơn. Cặp mắt hắn lõm xuống, cả người tràn ngập tử ý, trong mắt mang theo ý điên cuồng, tiếng cười cuồng bạo vang khắp bốn phương tám hướng. Chung quanh hắn, gió lốc rầm rầm xuất hiện, thiên địa thất sắc, bầu trời chấn động, trong hư vô sóng gợn cuồn cuộn.

Khí thế của Thiên Vân thượng nhân, trong chớp mắt, đạt tới đỉnh phong nhất.

- Mạnh Hạo! Thiên Vân thượng nhân nhìn về phía Mạnh Hạo, thanh âm âm độc, ẩn chứa sát ý vô cùng tận...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1514: Vĩnh hằng tổ

Trong phút chốc, Thiên Vân thượng nhân thân thể bước lên trước một bước, sắp tới gần Mạnh Hạo, Phương Thủ Đạo hừ lạnh một tiếng, đang muốn xuất thủ, nhưng vào lúc này, Mạnh Hạo bỗng nhiên một phen ngăn lại Phương Thủ Đạo

Hạo nhi, ngươi Phương Thủ Đạo nhìn về phía Mạnh Hạo, liếc mắt liền thấy được lúc này Mạnh Hạo không ngờ mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn chằm chằm lốc xoáy trong tinh không Mà lốc xoáy này giờ này đang chậm rãi dừng xoay tròn, dường như sau khi mất đi cảm ứng trên Thiên Vân đang từ từ tiêu tán, mà chín thanh binh khí do sương mù hóa thành kia lúc này từ sớm đã về tới trong lốc xoáy Nhưng bốn cái thân ảnh mặc áo giáp màu đen lại vẫn đứng ở bên ngoài lốc xoáy, dường như quên mất lốc xoáy đang biến mất, từng người một đang nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, dường như ở Mạnh Hạo có cái gì hấp dẫn bọn họ mãnh liệt

Đến Mạnh Hạo nội tâm chấn động Lúc này hắn không rảnh để ý tới Thiên Vân thượng nhân, khi nhìn đến bốn thân ảnh áo giáp màu đen này, Chí Tôn Huyết của hắn chấn động, Yêu Phong cấm pháp của hắn nổi lên sóng gợn, giữa hắn và bốn thân ảnh này bất ngờ tạo thành một liên hệ Liên hệ này vô hình, nhưng Mạnh Hạo lại có thể cảm nhận được mờ mịt đến từ trong ý thức bốn thân ảnh này Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, theo một chữ kia của hắn truyền ra, bốn thân ảnh mặc áo giáp màu đen này chấn động mạnh, dường như là theo bản năng nhấc chân lên, trong phút chốc, liền xuất hiện ở trước người Mạnh Hạo! ! Tốc độ cực nhanh, so với sát khí ngập trời Thiên Vân thượng nhân hận không thể sanh sanh nuốt Mạnh Hạo còn nhanh hơn, thế cho nên không đợi Thiên Vân thượng nhân tới gần, bốn thân ảnh này liền xuất hiện ở phía trước Mạnh Hạo Sự xuất hiện của bọn họ lập tức khiến Thiên Vân thượng nhân thất kinh, mở to mắt, cho dù thọ nguyên của hắn đã chỉ còn có trăm năm, cho là đã không có vật gì có thể làm mình khiếp sợ và hoảng sợ, nhưng lúc này,

hắn như cũ vẫn là nội tâm nổ vang chấn động

Đây Chẳng những là hắn chấn động, Phương Thủ Đạo lại hít ngược một hơi, lộ ra không thể tin, bốn phía tất cả tu sĩ, tộc nhân Phương gia, toàn bộ đều vào lúc này ngây người ở đó Sở dĩ bọn họ như vậy là bởi vì bốn thân ảnh mặc áo giáp màu đen này, bọn họ Là nhập đạo kiếp thứ ba! ! Mà giờ này, kiếp thứ ba lại chưa trở về, mà là theo Mạnh Hạo nói một câu, nghe lệnh mà đến Một màn này đủ để cho tất cả người thấy được đều trong óc ong ong không ngừng

Giả thần giả quỷ, ta không tin ngươi có thể khống chế Sơn Hải chiến

Thiên Vân thượng nhân rống giận, lần nữa lại tới, nhưng không đợi hắn nói xong, cả người mạnh chiến run một cái, khi nhìn về phía Mạnh Hạo giống như thấy lệ quỷ Hắn thấy được, bốn thân ảnh mặc áo giáp mà bất kỳ một tên nào đều có thể khiến hắn run rẩy sợ hãi, không ngờ lúc này đồng loạt Hướng về Mạnh Hạo quỳ lạy! ! Quì một gối, tay phải giơ lên thật cao, đây là lễ tiết chí cao vô thượng nhất ở tiên giới cổ xưa, đó là hoàn toàn xem mình là kẻ dưới, hướng về người bề trên đưa ra đại lễ hoàn toàn phóng ra tâm thần! Phương Thủ Đạo tâm thần vào giờ này nhấc lên ngập trời sóng lớn Hắn ngơ ngác nhìn một màn này, không thể tin mắt của mình giới Hắn có hiểu một chút về gia tộc của mình, biết được hai chữ La Thiên

Nhưng rất nhiều lại mơ hồ, cho đến không lâu, biến hóa huyết mạch bên trong gia tộc, lấy tu vi của hắn đều bị rung chuyển, thậm chí cũng xuất hiện mầm đạo, chuyện này hắn cùng với Phương Ngôn Khư cũng đều lẫn tham khảo nhau, thậm chí còn đi bái kiến phân thân lão tổ đời một Chiếm được một đáp án

Tộc huyết biến, tổ ý lâm, đạo nguyên sở tại, Phương gia Vĩnh Hằng Tổ! Một câu nói này là phân thân Phương gia lão tổ đời một nói ra Lúc đó Phương Thủ Đạo còn không biết rõ, mà khi trước hắn ở chỗ này thấy được Mạnh Hạo lại là nội tâm chấn động mãnh liệt, hắn cảm nhận được

trong cơ thể Mạnh Hạo bất ngờ tồn tại một cỗ khí tức để cho mình sinh ra sùng bái, thậm chí cuồng nhiệt Dường như có thể quyết định sống chết của tộc nhân, quyết định biến hóa mầm đạo bên trong huyết mạch! Càng làm cho Phương Thủ Đạo hoảng sợ, là Mạnh Hạo trong mắt hắn đã không còn là tộc nhân bình thường, mà là trở thành một vầng sáng, ánh sáng kia chính mình càng đến gần, toàn thân huyết mạch lại càng sôi trào, loại cảm giác sùng bái thì càng mãnh liệt! Một khắc kia, hắn khiếp sợ, lập tức cũng nhớ tới lời nói của phân thân lão tổ đời một Rồi sau đó, khi Mạnh Hạo trừ đi mầm đạo trong cơ thể vị trưởng lão kia sau, Phương Thủ Đạo không chần chừ nữa, hắn có thể xác định Mạnh Hạo chính là cội nguồn sở tại đưa tới Phương gia biến hóa, cũng là phân thân lão tổ đời một nói Huyết mạch Đạo Nguyên, Phương gia Vĩnh Hằng Tổ! Tất cả những điều này vốn khiến hắn khiếp sợ, nhưng giờ này nỗi khiếp sợ lần nữa mãnh liệt, hắn nhìn bốn thân ảnh áo giáp màu đen kia, hắn hô hấp dồn dập, hai mắt của hắn lộ ra tia sáng kỳ dị

Hạo nhi, hắn không ngờ có thể khiến Sơn Hải chiến tướng quỳ lạy Không ngờ có thể khống chế Như vậy đến xem, nếu Phương gia ta lại có người nhập đạo, kiếp thứ ba này Có thể bình yên mà qua! Bốn phía tất cả tu sĩ, tất cả tộc nhân, giờ khắc này rối rít ngây người ở đó, nhìn một màn này, hình ảnh trước mắt trở thành khắc sâu mà bọn họ cả đời này đều không thể quên mất

Hạo nhi, ngươi ngươi có thể khống chế bọn họ?

Phương Thủ Đạo hít sâu một hơi, lần nữa không xác định hỏi lại

Giết hắn! Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, hắn cũng muốn biết điều này, tay phải bỗng nhiên nâng lên, chỉ tay vào Thiên Vân thượng nhân đang đối với mình tràn ngập sát cơ Một chỉ tay này, Thiên Vân thượng nhân da đầu trực tiếp muốn nổ tung, thân thể hắn mạnh lui về sau, mặc dù thọ nguyên của hắn trăm năm, đã lâm vào điên cuồng, cũng không đại biểu hắn thật muốn chết Hiện tại chết hay là trăm năm sau chết, với hắn mà nói đều không phải là không có ý nghĩa, nếu có khả năng, hắn hy

vọng có thể sống lâu hơn một chút, nhất là khi thấy được thân ảnh bốn người áo giáp kia lại dưới một chỉ tay Mạnh Hạo, toàn bộ đứng dậy, sát khí ngập trời, chạy thẳng tới mình, Thiên Vân thượng nhân rốt cục Sợ Sợ hãi của hắn đối với Mạnh Hạo lúc trước tích lũy xuống, giờ này rốt cục bạo phát!

Hắn hắn đến cùng là thân phận gì, có thể cho Phương gia vì vậy mà khai chiến, có thể khiến Phương Thủ Đạo đi lấy lòng, thậm chí hắn lại còn có thể khống chế Sơn Hải chiến tướng nhập đạo kiếp thứ ba! ! Mà một điều cuối cùng này, đối Thiên Vân thượng nhân mà nói mới là quan trọng nhất, hắn nhìn kia vốn là đạo kiếp khiến hắn không thể nhập đạo thành công, đảo mắt không ngờ có thể bị Mạnh Hạo khống chế, loại lật đổ đó, cái loại cảm giác này, khiến hắn gần như muốn sụp đổ Lúc này lui về phía sau, thân ảnh bốn người áo giáp kia nháy mắt lại tới, sát khí dày đặc trên người bốn thân ảnh này long trời lở đất, ầm ầm lúc bộc phát, chỉ là khí thế khiến cho bầu trời biến sắc, tinh không run rẩy, Thiên Vân thượng nhân phun ra máu tươi, thân thể chớp mắt một cái liền già nua 5,6 năm

Sơn Hải chiến tướng Truyền thuyết bọn họ năm đó đi theo Chí Tôn, từng chém chết rất nhiều ngoại tộc lão tử âm tử, do đó tích lũy vô cùng tát khí, càng đối với kẻ tu luyện tử ý chiếm đa số có khắc chế kinh người!

Chuyện này quả nhiên là thật! Phương Thủ Đạo mắt lộ ra kỳ quang, lẩm bẩm nói nhỏ Chuẩn Đạo rất mạnh, nếu là đổi thời điểm khác tuyệt đối không thể có thể dễ dàng như thế, mà khi Sơn Hải chiến tướng khi ra tay Hết thảy không giống như vậy! Chỉ là khí thế đã khiến cho thọ nguyên của Thiên Vân thượng nhân giảm bớt 5,6 năm có thể thấy được sự kinh khủng của Sơn Hải chiến tướng Đây đối với Thiên Vân thượng nhân mà nói lại hoảng sợ đến cực hạn, hai tay hắn bấm quyết, mạnh về phía trước đẩy, lập tức căn nguyên ý của hắn ầm ầm bạo phát, khi đang muốn muốn đối kháng đột nhiên thân ảnh một người áo giáp nâng tay phải lên, hướng về trực tiếp một trảm! Một trảm này tinh không nổ vang như muốn nứt ra, hết thảy chống cự lúc trước của Thiên Vân thượng nhân

vào lúc này sụp đổ, mà hắn thì thân thể mạnh chiến run một cái, mắt thường có thể thấy được cả người trong nháy mắt già nua khoảng 20 năm! !

Khi hắn phun ra máu tươi, thân ảnh áo giáp thứ hai đi ra lần nữa một trảm, sau đó tên thứ ba, tên thứ tư, thân ảnh bốn người áo giáp màu đen này xuất thủ nước chảy mây trôi, lẫn nhau phối hợp, chỉ là bốn trảm! Nhưng đối với Thiên Vân thượng nhân mà nói, bốn trảm này hắn lại không có cách nào tránh ra, không thể né tránh, không thể chống cự, tiếng động rầm rầm truyền ra, máu tươi liên tục phun ra, thân thể hắn trong nháy mắt thương tang, 20 năm, 40 năm, 60 năm, 80 năm! Thọ nguyên của hắn vào giờ này cũng chỉ còn lại có mười mấy năm, thân thể già nua đến cực hạn, khí tức tử vong bạo phát

Sơn Hải chiến tướng, khắc Chuẩn Đạo! Phương Thủ Đạo mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, hắn nhìn thân ảnh bốn người áo giáp kia Hắn có thể tưởng tượng được, từng hình ảnh năm đó một cái thời đại, Sơn Hải chiến tướng như vậy ngàn vạn đuổi theo Chí Tôn chinh chiến sa trường Mạnh Hạo tâm thần cũng đang chấn động, đúng lúc này, đột nhiên, Thiên Vân thượng nhân ngửa mặt lên trời thê lương, thanh âm truyền khắp bốn phía

Mạnh Hạo, ngươi có dám cùng lão phu ngay mặt chiến một trận hay không, cho dù là chết trận, lão phu cũng từ nay về sau không uổng Hắn sợ hãi Sơn Hải chiến tướng này Với hắn mà nói, đó là tồn tại khắc chế mãnh liệt, hắn biết chính mình hắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng trước khi chết, hắn muốn đánh chết Mạnh Hạo! Mạnh Hạo dời ánh mắt từ trên người bốn chiến tướng áo giáp kia, khi nhìn về phía Thiên Vân thượng nhân, trong mắt có chiến ý

Ngươi muốn chiến, Mạnh mỗ thành toàn ngươi! Mạnh Hạo thân thể bước lên trước, ầm một tiếng, tinh không chấn động, Mạnh Hạo toàn thân tu vi toàn diện bạo phát, ánh sáng xanh kinh người ở trên người hắn rực rỡ đến cực hạn, khi xuất hiện, trực tiếp ở trước mặt Thiên Vân thượng nhân, tiên sơn phủ xuống, Dương Bạo vang trời, mặt trăng tím

sát cơ, cũng có núi thứ chín phủ xuống, Huyết Yêu rống giận, mộng ảo giống như gió cuồng bạo, rầm rầm mà đi Hắn không lui về phía sau bất kỳ một bước, toàn diện đánh ra, một cỗ ngang ngược ý trên người hắn ngập trời lên, khi phất tay, căn nguyên thần hỏa long trời lở đất, thiêu đốt bốn phía tạo thành biển lửa, khiến cho Thiên Vân thượng nhân sắc mặt tái nhợt, bấm quyết vô số thần thông nổ vang mà đi, trong phút chốc liền giao chiến với Mạnh Hạo quyết đấu mấy trăm lần Một trận chiến này của hai người long trời lở đất, nổ vang bốn phương tám hướng, khiến cho cụm vẫn thạch sụp đổ không ít, khiến cho hư vô run rẩy, tinh không nổ vang, mà thọ nguyên của Thiên Vân thượng nhân cũng ở trong quyết đấu chợt giảm bớt 13 năm, chín năm, sáu năm, ba năm Một năm! 10 tháng, bảy tháng, năm tháng, ba tháng Một tháng! ! 27 ngày, hai mươi ngày, ngày mười ba, sáu ngày Một ngày! ! Mạnh Hạo toàn thân khí huyết quay cuồng, nhưng vẫn như cũ chiến ý dạt dào, cất bước, một quyền đánh ra Một quyền này là Diệt Sinh Quyền, sau đó Nhập Ma Quyền, cuối cùng Sát Thần Quyền!

Chết! Mạnh Hạo sát cơ nổ vang bạo phát Tam quyền vừa ra, Thiên Vân thượng nhân cảm nhận được nguy cơ sinh tử không kém gì thân ảnh áo giáp lúc trước, hắn ngửa mặt lên trời thê rống lên, toàn lực xuất thủ, cùng Mạnh Hạo ầm ầm mà chiến, một là nửa bước La Thiên Đạo Tiên, một là Chuẩn Đạo hơi tàn bị thương nặng! Giống như hai sao băng, vào giờ khắc này, đánh vào nhau, thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, bầu trời thất sắc, tinh không ảm đạm! Một cổ gió lốc ầm ầm tản ra, che đậy ánh mắt mọi người, cho đến một lát sau mới rõ ràng, Mạnh Hạo đứng ở tinh không, ngẩng đầu nhìn trời, giống như bất bại Chiến Tiên! Trước mặt của hắn, Thiên Vân lão tổ khóe miệng tràn ra máu tươi, khi nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt của hắn phức tạp, có sâu đậm hối hận, thân thể trực tiếp vỡ vụn, trong tiếng răng rắc trở thành tro bụi Tiêu tán trong tinh không! Lúc này, thân ảnh bốn người áo giáp kia ôm quyền cúi đầu thật sâu Mà Phương Thủ Đạo ở bên trong tất cả tộc nhân Phương gia, trên thân thể bọn họ giờ này lại như bị kích thích, nhưng lại toàn bộ đều xuất hiện ánh sáng xanh, dường như đang cùng Mạnh Hạo hô ứng! !

Phương gia, Vĩnh Hằng Tổ Phương Thủ Đạo kích động

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1515: Toàn tộc đến bái

Thiên Vân thượng nhân, hình thần câu diệt! Theo cái chết của hắn, thân ảnh bốn người mặc áo giáp màu đen kia hướng về Mạnh Hạo cúi đầu sau đó thân thể hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới lốc xoáy trên bầu trời

Lốc xoáy này sớm đã ngừng chuyển động, thoạt nhìn giống như một cái hắc động dừng lại, sau khi bốn đạo thân ảnh này xông vào bên trong, hắc động lốc xoáy nháy mắt liền biến mất

Theo tán đi, sóng gợn tinh không không xuất hiện nữa, hư vô không tiếp tục chấn động, uy áp đến từ chính nhập đạo cũng vào giờ này hoàn toàn tán đi, hết thảy đều khôi phục như thường

Duy chỉ có

Thiên Vân Tập này từ nay về sau cải danh trở thành Phương gia, trở thành một cứ điểm sở tại của Phương gia

Phương Thủ Đạo hít sâu một hơi, kích động trên vẻ mặt từ từ bị giấu đi, hắn sâu đậm liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, vung tay một cái, lập tức quầng sáng xung quanh cụm vẫn thạch lập tức biến mất, không phong ấn những truyền tống trận nữa, khiến cho chỗ này tu sĩ đều từng người một sợ hết hồn hết vía, nhanh rời đi

Trước khi đi, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Mạnh Hạo mang khủng khiếp, cũng có kiêng kỵ mãnh liệt, thậm chí khi bọn hắn nhìn lại, lúc này Mạnh Hạo căn bản cũng không phải là Tiên Cảnh, mà là người có khả năng đủ để sánh với cường giả thế hệ trước

Theo bọn họ rời đi, có thể tưởng tượng, sẽ không được bao lâu nữa chuyện có liên quan đến Thiên Vân thượng nhân đắc tội Mạnh Hạo mà

bị chém chết liền sẽ truyền khắp cả Đệ Cửu Sơn Hải

Mà cũng chú định, tên Mạnh Hạo sẽ lần nữa quét ngang Đệ Cửu Sơn Hải, khiến tất cả gia tộc tông môn toàn bộ rung động, bọn họ sẽ khắc sâu hiểu rõ, tất cả mọi người đã không thể lại xem Mạnh Hạo thành tiểu bối, mà là phải nhìn hắn đủ để cùng Chuẩn Đạo cùng cấp, thậm chí còn cần muốn vị trí cao hơn

Phương gia tư thái đã nói rõ hết thảy, bất kỳ kẻ nào dám đối với Mạnh Hạo có ác ý, cả Phương gia đều muốn bạo phát

Lúc này, những kẻ vốn là đệ tử xuyên Tử Hải trường bào của Thiên Vân Tập từng tên một run rẩy, bọn chúng đã sớm lựa chọn quy hàng, sẽ bị Phương gia chỉnh hợp, có rất nhiều lắm phương pháp và thủ đoạn có thể khiến bọn chúng từ đó về sau nguyện trung thành với Phương gia

Thời khắc này, theo mọi người lần lượt rời đi, lưu lại trong cụm vẫn thạch này cũng chỉ còn lại có tộc nhân Phương gia, tổng cộng mấy trăm tộc nhân, giờ này mỗi một người đều nhìn về phía Mạnh Hạo, mang cuồng nhiệt

Đó là

thiếu tộc của bọn họ! ! Có thể chiến một trận với Chuẩn Đạo thậm chí đánh chết thiếu tộc Chuẩn Đạo, tu vi như thế, thân phận như vậy, đủ để cho tất cả tộc nhân Phương gia đều tâm thần chấn động, trở nên cuồng nhiệt

Mà quan trọng hơn là, vì tồn tại mầm đạo bên trong cơ thể mỗi một cái huyết mạch tộc, khiến cho tộc nhân Phương gia, ở trên thiên nhiên liền đối Mạnh Hạo có tôn kính, đây là tiềm thức mà ngay cả chính bọn nó đều rất khó phát hiện

Tiềm thức này vốn là không cường liệt, nhưng giờ này ở dưới khí thế

Mạnh Hạo chém chết Chuẩn Đạo lập tức bộc phát ra, từng tia cuồng nhiệt trong ánh mắt ẩn chứa chấp nhận đối Mạnh Hạo

Về phần mấy trưởng lão kia, lúc này nội tâm cũng đang rung động, nhìn nhau một cái sau, bỗng nhiên đều đưa mắt rơi vào xung quanh khu chợ

Chỗ này đã từng là chợ của Thiên Vân Tập, đã có quy mô, vốn là một khối thịt béo

Bất kể bên trong gia tộc ai tới trấn thủ nơi này cũng sẽ có chỗ tốt quá lớn

Hạo nhi, chỗ khu chợ này, ngươi cảm thấy trong gia tộc, người nào tới quản lý thì thỏa đáng? Đúng lúc này, đại trưởng lão Phương Thông Thiên bỗng nhiên lên tiếng, hắn vừa nói ra, lập tức điểm ra chỗ mấu chốt của khu chợ, lại nói cho những trưởng lão xung quanh kia, Mạnh Hạo

Mới là người có quyền phát biểu nhất chỗ này

Mạnh Hạo nhìn nơi Thiên Vân thượng nhân biến mất, hồi lâu sau hắn xoay người, hướng về Phương Thủ Đạo cùng với đại trưởng lão Phương Thông Thiên liền ôm quyền

Tổ gia gia, đại trưởng lão, ta cảm thấy khu chợ này để Phương Tây tới quản lý là thỏa đáng, bằng không hắn ở trong gia tộc lịch lãm không nhiều lắm, có chỗ khu chợ này cũng có thể khiến hắn lớn lên

Mạnh Hạo mở miệng cười, chỗ khu chợ này khi trước hắn đang quyết định đem cải danh Phương Gia Tập Thị, liền nghĩ đến Phương Tây, suy nghĩ giá trị không nhỏ của khu chợ, thay vì cho người khác, không bằng cho Phương Tây

Phương Tây đứa bé kia không tồi, liền cho hắn đi! Phương Thủ Đạo hòa ái cười, hướng về Mạnh Hạo ôn nhu lên tiếng

Đối với hắn mà nói, một khu chợ nhỏ nhoi, nếu Mạnh Hạo lên tiếng, hắn sẽ không cân nhắc qua cự tuyệt, càng không cần phải nói thân phận của Mạnh Hạo, cho dù là hắn, cũng đều nội tâm chấn động

Chẳng qua là thấy được Mạnh Hạo dường như cũng không có ý tứ muốn nói ra thân phận, vả lại chuyện này thực sự quá lớn, một khi truyền ra, nhất định sẽ rung chuyển cả Đệ Cửu Sơn Hải, thậm chí đối với khắp cả Sơn Hải Giới, đều muốn là một cuộc biến hóa và chấn động

Đồng dạng, đối với việc La Thiên gia tộc, mặc dù Phương Thủ Đạo biết một chút, nhưng cũng không phải rất cặn kẽ, hắn cần trao đổi với Mạnh Hạo mới có thể phối hợp, khiến cho gia tộc dùng tốc độ nhanh nhất nổi lên, trở thành La Thiên gia tộc chân chính

Nghĩ tới đây, khi Phương Thủ Đạo nhìn về phía Mạnh Hạo càng thêm hòa ái

Hạo nhi, đi, chúng ta về Đông Thắng Tinh trước, đã lâu ngươi không trở về, để tổ gia gia kiểm tra một chút tu vi chiến lực của ngươi

Phương Thủ Đạo cười ha ha một tiếng

Tổ gia gia, trở về Đông Thắng Tinh không vội, vãn bối trước phải đi Nam Thiên Tinh, bái kiến cha mẹ

Mạnh Hạo ôm quyền lên tiếng, lúc ngẩng đầu, nhìn về phía Phương Thủ Đạo

Phương Thủ Đạo sửng sốt, cẩn thận nhìn xem Mạnh Hạo, như có điều suy nghĩ, chỉ là hơi suy tư, liền lập tức cười gật đầu

Không hổ là Kỳ Lân tử của Phương gia ta, chẳng những cái thế vô song, lại hiếu tử

Ngươi nói không sai, là lão phu sơ sót, vốn chính là phải đi Nam Thiên Tinh trước mới đúng

Phụ thân ngươi đó, bồi dưỡng được Kỳ Lân tử Phương gia ta như thế, lại vì thế bị phái ra trấn áp Nam Thiên Tinh, công lao của hắn rất lớn, vì gia tộc cống hiến lớn, bỏ ra nhiều cực khổ, Phương gia

Khó có thể báo đáp

Lão phu quyết định, lập Phương Tú Phong làm tộc trưởng gia tộc! ! Cho dù Tú Phong không ở Đông Thắng Tinh, nhưng gia tộc chi tu cũng phải vi tôn!

Lần này lão phu sẽ tự mình hộ pháp, đi trợ giúp Tú Phong đột phá tu vi, từ cổ nhập đạo! Phương Thủ Đạo vung tay áo, lập tức truyền ra phong mệnh gia tộc

Thông thiên, truyền lệnh gia tộc, phàm là tộc nhân tiên ngũ cảnh trở lên, tức khắc từ bên trong gia tộc đi Nam Thiên Tinh trước, tất cả trưởng lão nhất thiết phải lại tới, đi Nam Thiên Tinh, cử hành đại lễ tộc trưởng Phương gia ta!

Lão phu muốn làm cho tất cả tông môn thế lực cả Đệ Cửu Sơn Hải đều biết, Phương Tú Phong chính là tộc trưởng Phương gia ta, muốn làm cho cả Đệ Cửu Sơn Hải, toàn bộ đến bái! Theo thanh âm Phương Thủ Đạo truyền ra, bốn phía tất cả tộc nhân Phương gia, toàn bộ trong óc nổ vang, mấy trưởng lão kia lại hít ngược một hơi, lập Phương Tú Phong làm tộc trưởng, chuyện này quá lớn, phải biết cho dù là Phương Thủ Đạo cũng chẳng qua là thay mặt tộc trưởng mà thôi

Tộc trưởng, trưởng bộ tộc, cho dù là địa vị hay là thân phận đều muốn ngập trời lên, mà làm tộc trưởng Phương gia, mức độ quan trọng đối với Đệ Cửu Sơn Hải mà nói, đó chính là nhân vật đứng đầu

Đây là thiện ý mà Phương Thủ Đạo đối Mạnh Hạo phóng ra, lại vì chuyện đã qua bồi thường, còn có còn là coi trọng và để ý với Mạnh Hạo

Kể từ đó, Mạnh Hạo liền hoàn toàn xứng đáng, danh chánh ngôn thuận trở thành thiếu tộc! Mà đây chỉ là phần đại lễ thứ nhất, phân thứ hai, chính là hắn sẽ ra tay, thậm chí Phương Ngôn Khư cũng đều tương trợ, hai đại Đạo Cảnh đủ lực đi trợ giúp Phương Tú Phong bước chân vào Đạo Cảnh! Có bọn họ trợ giúp, lại không tiếc gia tộc bỏ ra giá cao khổng lồ là có thể làm được giảm nguy hiểm nhập đạo xuống mức thấp nhất, nếu nói như vậy vẫn không thể thành công nhập đạo, như vậy đã không phải là nguyên nhân ở Phương gia, mà là tự bản thân Phương Tú Phong Mà vận dụng lực lượng toàn tộc đi trợ giúp, cả Đệ Cửu Sơn Hải, người có thể được đãi ngộ như thế, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay! Độ nặng của hai phân đại lễ này, cho dù là Mạnh Hạo lúc này sau khi nghe được cũng là hít sâu một hơi, n khi hìn về phía Phương Thủ Đạo, hắn ôm quyền, cúi đầu thật sâu

Về phần mấy trưởng lão dòng chính, lúc này phấn chấn, đồng loạt hướng về Phương Thủ Đạo cúi đầu, xoay người, lập tức theo Phương Thông Thiên bay về phía truyền tống trận

Trước khi bước chân vào trận pháp, Phương Thông Thiên sâu đậm liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, trước hắn làm sai, giờ này những chuyện này là đền bù của hắn đối Mạnh Hạo

Hạo nhi, chuyện này không vội, đến đến đến, chúng ta đi trước đoạn đường, chờ bọn hắn đều đến sau, cả Phương gia tụ tập ở bên ngoài Nam Thiên Tinh, cùng với ngươi bái kiến tộc trưởng Phương gia ta! Phương Thủ Đạo cười ha ha một tiếng, nhìn về phía Mạnh Hạo, Mạnh Hạo lập tức đi tới, hai thân thể người nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới truyền tống trận, trong phút chốc, biến mất vô ảnh

Tự nhiên là Phương Thủ Đạo có quá nhiều chuyện, muốn cùng Mạnh Hạo đơn độc mật thám, muốn biết được đáp án

Bọn họ cứ việc rời đi, nhưng tộc nhân Phương gia nơi này lại toàn bộ sôi trào

Theo từng người một truyền tống trở về Đông Thắng Tinh, theo tin tức này truyền khắp Phương gia của Đông Thắng Tinh, cả Phương gia trở nên oanh động

Không phải là không có người nghi ngờ, nhưng cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của Phương Thủ Đạo, mà Phương Ngôn Khư cũng rời khỏi chỗ bế quan, lấy thân phận làm cho cả Phương gia tại trong thời gian ngắn ngủi liền lập tức chỉnh hợp, khoảng trên trăm vạn tu sĩ, từng nhóm một trang phục truyền tống, chạy thẳng tới Nam Thiên Tinh

Phương gia động tác như vậy cũng truyền ra Đông Thắng Tinh, khiến cho tất cả tông môn gia tộc, toàn bộ đều biết, đều đang khiếp sợ

Cũng liền là bảy ngày, bên ngoài Nam Thiên Tinh, ánh sáng của truyền tống ngập trời

Ở từng đạo tia sáng, Phương gia tộc nhân toàn bộ đều vẻ mặt nghiêm túc, thân ảnh một vừa xuất hiện, theo đến người càng ngày càng nhiều, cho đến cuối cùng, gần như không thấy được giới hạn

Mỗi người đều mặc trang phục gia tộc, toàn bộ đều đứng ở tinh không, mà ở phía trước bọn họ, chính là Nam Thiên Tinh

Phương Ngôn Khư đứng ở trước mọi người, bên cạnh hắn là Đan Lão, phía sau là tất cả trưởng lão, sau trưởng lão là tộc nhân dòng chính, xung quanh tất cả tộc nhân rậm rạp chằng chịt, khí thế như hồng, khiến tinh không run rẩy, khiến hư vô chấn động

Cũng chính là đúng lúc này, Mạnh Hạo cùng Phương Thủ Đạo trong ánh sáng của truyền tống hiện thân, Phương Thủ Đạo nhìn như bình thường,

nhưng trên thực tế trong mắt mừng như điên và kích động không thể che giấu cùng áp chế

Điều này Phương Ngôn Khư lập tức liền thấy, hắn cũng nhìn thấy, Phương Thủ Đạo hướng về phía tự mình gật gật đầu

Nhất là, Phương Ngôn Khư phát hiện, vị trí Phương Thủ Đạo đứng lại là phía sau Mạnh Hạo

Khoảng cách kém nửa bước nhìn như không có gì, nhưng một màn này ở trong mắt Phương Ngôn Khư lại đại biểu hàm nghĩa vô thượng

Trong mắt của hắn cũng lộ ra kích động

Mạnh Hạo đứng ở phía trước tất cả tộc nhân Phương gia, phía sau hắn là gần như tất cả cường giả toàn tộc Phương gia, nội tâm của hắn trào dâng, hắn sắp về nhà !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1516: Cha mẹ, Hạo nhi đã về

Lúc đi, Mạnh Hạo chỉ là một tu sĩ Linh Cảnh, được phụ thân Phương Tây mang đi

Khi đó hắn không có tiếng tăm gì, Phương gia đối với hắn không thèm để ý, cả Đệ Cửu Sơn Hải đối với hắn cũng không thèm để ý

Bất kể chết sống, người chú ý đều sẽ không có bao nhiêu

Bình tĩnh rời đi, ở trong ánh mắt cha mẹ không tha, hắn lựa chọn rời khỏi Nam Thiên Tinh, khi đó, hắn liền tự nói với mình

“Một ngày nào đó, nếu ta trở về, nhất định sẽ khiến cha mẹ vì ta mà kiêu ngạo!” Hôm nay, hắn trở về ! Tu vi của hắn không còn là Linh Cảnh, mà là có trình độ kinh khủng có thể đi rung chuyển Chuẩn Đạo, khiến cho dù là cường giả thế hệ trước cũng đều coi trọng, đi đối đãi như người cùng cấp

Hắn không còn là không có tiếng tăm gì, hắn là Mạnh Hạo, là giờ này Đệ Cửu Sơn Hải gần như mỗi ngày đều sẽ có người nhắc tới hiển hách thanh danh, hắn là thiếu tộc Phương Hạo! Không ai có thể đối với hắn không thèm để ý

Đệ Cửu Sơn Hải không thể, nữ Chí Tôn áo trắng không thể, cả Sơn Hải Giới càng không thể! Hắn trở về, cũng không trở lại là một người, hắn rõ ràng là mang cả tộc quần Phương gia cùng đi bái!

Cha, mẹ, Hạo nhi đã trở về! Mạnh Hạo đứng ở tinh không, nhìn Nam Thiên Tinh, nội tâm tràn đầy tưởng niệm, bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm

truyền khắp bốn phía, truyền vào Nam Thiên Tinh

Mà giờ này, trên đại lục Nam Thiên Tinh, tất cả tu sĩ cùng tông môn đều từng cái một run rẩy

Bọn họ cảm nhận được uy áp đến từ bầu trời, nhưng lại thấy không rõ thế giới bên ngoài, nhưng loại khí tức này làm cho bọn họ gần như nghẹt thở, vô số đạo tồn tại ở trên bầu trời vô tận cho bọn họ cảm giác giống như muốn trời long đất lở

Trung Thổ Đại Đường

trong thành nhỏ Phương gia có một tòa đường lâu, nơi đó là nơi hai vợ chồng Phương Tú Phong thường xuyên nguyện vọng

Bọn họ ở chỗ này nhìn hài tử đã đi xa, ở chỗ này nhìn Mạnh Hạo ở Đông Thắng Tinh nổi lên, ở chỗ này chúc phúc, ở chỗ này chờ đợi, ở chỗ này

Canh gác

Nghe được sao? Mẫu thân Mạnh Hạo thân thể run nhè nhẹ

Nàng nhìn hướng trượng phu của mình, Phương Tú Phong lúc này thoạt nhìn rất là nghiêm túc nhưng thực tế lại vinh quang tỏa sáng

Nghe được, đúng là đàn bà con gái, chung quy định lực kém một chút, Phương mỗ cái gì lớn quen mặt chưa từng thấy? Không phải là theo Hạo nhi trở về người tới nhiều một chút sao

Tên tiểu tử này cũng là, trở về nhà lấy động tĩnh lớn như vậy, hồ nháo! Phương Tú Phong nhàn nhạt lên tiếng, ngữ khí rất là bình tĩnh, đứng ở nơi đó, hắn chỉnh sửa lại một chút quần áo, thê tử của hắn ở một bên trừng mắt, đối với lời nói của Phương Tú Phong rất là bất mãn

Thế nào

Con trai chàng để gia tộc chàng đến bái vẫn là còn sai hay sao, chàng cũng đừng ở nơi nào che giấu

Ta còn không biết chàng? Hai người cất bước, đi ra khỏi lầu các, chạy thẳng tới bầu trời mà đi

Đàn bà con gái

Phương Tú Phong nhàn nhạt lên tiếng, không để ý tới, hai người mắt thấy sẽ phải bay lên bầu trời, đột nhiên Phương Tú Phong theo bản năng hỏi một câu

Nàng nói ta mặc bộ quần áo này thế nào? Nói, Phương Tú Phong lại chỉnh sửa lại một chút quần áo

Không phải muốn đi bái kiến những trưởng lão cùng lão tổ sao

Chàng đường đường thiên kiêu chi tử Phương gia đời trước, cái gì quen mặt chưa từng thấy, thế nào đột nhiên khẩn trương như vậy

Mẫu thân Mạnh Hạo trêu ghẹo nói

Ai nói ta khẩn trương, Phương mỗ tung hoành thiên địa đã nhiều năm như vậy, khi nào khẩn trương quá, ta chẳng qua là cảm thấy Hạo nhi trở về, ta phải cho nó khi thấy ta, cảm thấy ta càng trẻ mới tốt

Phương Tú Phong vội ho một tiếng, mau nói

Mẫu thân Mạnh Hạo lập tức che miệng cười, nụ cười này, Phương Tú Phong có chút lúng túng, như vợ hắn nói, bề ngoài bình tĩnh chỉ là hắn cố ý bày ra, trên thực tế, nội tâm của hắn sớm đã sôi trào, sớm đã trào dâng

Đối với hắn mà nói, Phương gia là gia tộc của hắn, hắn vì Mạnh Hạo cam nguyện trấn thủ Nam Thiên Tinh, nhưng hắn chưa từng có một ngày quên mất, chính mình là tộc nhân Phương gia

Cho nên, khi gần như toàn tộc Phương gia đều tới bái, Phương Tú Phong nội tâm kích động đã đến cực hạn

Rất nhanh, hắn cùng mẫu thân Mạnh Hạo hai người hóa thành cầu vồng, xuyên thấu bầu trời, chạy thẳng tới tinh không bên ngoài Nam Thiên Tinh

Vì bọn họ không thể ly khai Nam Thiên Tinh, cho nên bên cạnh chỗ giới hạn Nam Thiên Tinh v ngoại giới tinh không chính là nơi hắn đi ra xa nhất

Khi đi tới nơi này, Phương Tú Phong liếc mắt liền thấy được Mạnh Hạo, còn có hai vị lão tổ Phương gia phía sau Mạnh Hạo, cùng với vô biên vô tận tộc nhân Phương gia

Phương Tú Phong lại không thể bình tĩnh, hắn sắc mặt đỏ hồng, ôm quyền, đang muốn cúi đầu, bỗng nhiên, Mạnh Hạo tiến lên một bước, đoạt lấy trước phụ thân, quỳ xuống

Hạo nhi vấn an hướng cha mẹ!

Mạnh Hạo thanh âm truyền ra, nổ vang bốn phía

Trong đám người Phương gia, dòng chính nhất mạch, toàn bộ ôm quyền cúi đầu thật sâu

Chúng ta bái kiến tộc trưởng! ! Thanh âm của bọn họ vang vọng, truyền khắp bốn phương tám hướng

Phương Tú Phong sửng sốt một chút, có chút khó tin, vừa nhìn về phía Mạnh Hạo, vừa nhìn về phía những khuôn mặt đã từng quen thuộc kia, cuối cùng rơi vào trên mặt Phương Thủ Đạo

Lão tổ

Đây

Tú Phong, ngươi trấn thủ Nam Thiên Tinh có công lớn, càng đối với gia tộc cống hiến vô cùng lớn, lão phu đã cùng trong tộc thương nghị, từ nay về sau, ngươi chính là tộc trưởng Phương gia ta! Phương Thủ Đạo sâu đậm nhìn Phương Tú Phong liếc một cái, vẻ mặt nghiêm túc, cũng ôm quyền, hướng này cúi đầu

Phương Thủ Đạo, bái kiến tộc trưởng!

Phương Ngôn Khư, bái kiến tộc trưởng Hai người bọn họ cúi đầu, phía sau những người không phải tộc nhân dòng chính cũng đều nhanh cúi đầu, đồng loạt bái hạ

Bái kiến tộc trưởng!

Bái kiến tộc trưởng! ! Thanh âm nổ vang, truyền ra bốn phía, giống như sấm sét quanh quẩn, khiến tinh không run rẩy, khiến hư vô xuất hiện sóng gợn

Cho dù là trên mặt đất Nam Thiên Tinh cũng đều có thể nghe được thanh âm đến từ hơn trăm vạn người này

Phương Tú Phong run rẩy, Mạnh Lệ cũng ngẩn người tại đó, Mạnh Hạo lúc này đã đứng dậy, đi tới bên cạnh cha mẹ hắn, nhìn mẫu thân, tiến lên ôm lấy

Hạo nhi, đây

Mẫu thân Mạnh Hạo ngơ ngác nhìn một màn này, hỏi Mạnh Hạo

Hiển nhiên tất cả những điều này khiến nàng đều cảm thấy khó tin, trước vợ chồng hai người bọn họ còn tưởng rằng những người gia tộc này đến, tuy có ý bái kiến, nhưng chung quy chỉ là tỏ vẻ, đưa cho một cái đại lễ mà thôi

Mặc dù còn có những nguyên nhân khác, nhưng bất kể như thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới, lại là

Phương Tú Phong, trở thành tộc trưởng!

Mẹ, ta là thiếu tộc trưởng Phương gia, cha ta tự nhiên hắn là tộc trưởng Phương gia, ngoại trừ hắn ra, bất kỳ kẻ nào, ta đều không nhận

Mạnh Hạo cười nói, lời nói nhìn như tùy ý, nhưng trên thực tế, lại mang bá đạo chỉ có không nhiều lắm mấy người mới có thể nghe được

Phương Tú Phong cặp mắt nhanh chóng lộ ra ánh sao, nhìn về phía Mạnh Hạo, vẻ mặt nghiêm túc, đôi môi hơi động, đang truyền âm hỏi thăm Mạnh Hạo chuyện này

Mạnh Hạo không có che giấu, đem chuyện La Thiên gia tộc cùng mầm đạo đơn giản miêu tả một phen sau, Phương Tú Phong thân thể lần nữa chấn động

Nguyên lai, nó gọi là mầm đạo

Phương Tú Phong lẩm bẩm, lần nữa lúc ngẩng đầu, khí thế trên người hắn rõ ràng cùng trước không giống nhau, trước hắn có chút khó tin, thậm chí cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng giờ này sau khi biết được nhân quả, Phương Tú Phong đột nhiên cảm giác được, tộc trưởng đích thật là như Mạnh Hạo nói, nếu không phải hắn tới đảm

nhiệm, bất kỳ kẻ nào

Mạnh Hạo đều sẽ không thừa nhận

Mà điểm này cũng chính là chỗ nội tâm Phương Thủ Đạo và Phương Ngôn Khư băn khoăn

Đa tạ Thủ Đạo lão tổ, Ngôn Khư lão tổ, nếu gia tộc để Phương mỗ trở thành tộc trưởng, như vậy

Phương mỗ sẽ tận lực, gánh chịu trách nhiệm và nghĩa vụ của chính mình

Phương Tú Phong không có cự tuyệt, thậm chí vào giờ khắc này, trên người hắn ngoại trừ khí thế ra, cũng có uy nghiêm, ánh mắt như điện, quét qua tộc nhân Phương gia xung quanh, bỗng nhiên, tu vi trên người Phương Tú Phong ầm ầm bạo phát

Tu vi trong nháy mắt liền hóa thành gió lốc, khiến tinh không nổ vang, khiến hư vô run rẩy, khiến mọi người đều nội tâm chấn động

Cùng lúc đó, theo tu vi tản ra, xung quanh Phương Tú Phong xuất hiện Hồn Đăng, theo toàn bộ Hồn Đăng xuất hiện, rất nhanh, Phương Tú Phong cho thấy tu vi đã là Cổ Cảnh đại viên mãn! Thậm chí cho người cảm giác, so Thiên Vân thượng nhân còn cường hãn hơn không ít, đồng dạng cách Đạo Cảnh chỉ kém một bước, mà bước này, chỉ cần hắn muốn, hắn tùy thời có thể bước ra

Chỉ là, một khi thất bại, một dạng sẽ tan chảy làm chuẩn đạo

Mà sở dĩ Phương Tú Phong không muốn bước chân vào, không phải vì hắn lo lắng sẽ chết, mà là hắn phải tiếp tục còn sống, đi chấn nhiếp hết thảy địch nhân muốn bất lợi con hắn cùng nữ nhi

Khí thế ngập trời, nổ vang bốn phương tám hướng, những tộc nhân vốn là đối với hắn tâm có không phục, lúc này đều vẻ mặt biến hóa, cảm nhận được cường hãn đến từ trên Phương Tú Phong

Đồng thời, Phương Tú Phong là Kiếm tu, Kiếm tu vốn là cực mạnh, phối hợp tu vi của hắn, có thể nói, giờ này, nếu là Phương Tú Phong hắn bạo phát ra toàn lực, bản thân liền có thể cùng Chuẩn Đạo một trận chiến! ! Càng kinh người hơ , là ở xung quanh Phương Tú Phong mơ hồ xuất hiện quy tắc cùng căn nguyên ý

Nam Thiên Tinh, những năm này, hắn nhìn như không tu hành, nhưng trên thực tế, tu hành của hắn sớm đã từ ngoại biến thành nội, từ thân biến thành tâm

Cũng không hiển lộ, chỉ có hôm nay, một lần bạo phát, rung chuyển thiên địa

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, hắn bỗng nhiên nâng tay phải lên, nhìn như tùy ý một chỉ tay

Một chỉ tay này, người ngoài không có mấy người thấy được, duy chỉ có Phương Thủ Đạo lưu ý

Gần như ngay khi Mạnh Hạo một chỉ tay này rơi xuống, lập tức mầm đạo trong cơ thể Phương Tú Phong đột nhiên bạo phát, khiến cho ánh sáng xanh trên người Phương Tú Phong ầm ầm xuất hiện, trong nháy mắt rực rỡ, giống như một luồng sáng xanh xông vào tinh không

Thanh hồng xuất hiện, ánh sáng xanh rực rỡ này lập tức khiến Phương Tú Phong khí thế mạnh lần nữa nổi lên, trong tiếng nổ “ầm ầm”, bầu trời biến sắc, Nam Thiên nổ vang, tinh không run rẩy, không ngờ

trên người Phương Tú Phong, có La Thiên Tiên

Thức tỉnh! Loại thức tỉnh này khiến cho ánh sáng xanh toàn thân hắn càng đậm, trong cơ thể tu vi vận chuyển, huyết mạch tăng tốc, khiến cho hai mắt của hắn vào giờ này giống như có để ý

Một màn này khiến toàn bộ tộc nhân Phương gia thất kinh, mà Phương Thủ lại là mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, kích động không thôi

Dường như vì huyết mạch dẫn dắt, gần như khi Phương Tú Phong La Thiên Tiên bước đầu thức tỉnh, bốn phía những tộc nhân Phương gia, trên người toàn bộ tản ra ánh sáng xanh, dường như đang chiếu rọi

Tinh không nổ vang, thiên địa chấn động, dường như vào lúc này Đệ Cửu Sơn Hải đều đang chấn động, cả Sơn Hải Giới đều trở nên chấn động, dường như

Chứng kiến một La Thiên gia tộc sắp nổi lên!

Bái kiến tộc trưởng!

Bái kiến tộc trưởng! ! Giờ khắc này, không biết người nào đầu tiên lên tiếng, trong phút chốc, bên ngoài cả Nam Thiên Tinh so với trước càng trào dâng thanh âm, vang dội không ngừng, tạo thành âm bạo, ầm ầm khuếch tán

Duy chỉ có Mạnh Hạo, vẻ mặt có chút mệt mỏi

Một chỉ tay này với hắn mà nói không thoải mái, nhưng hắn nhìn phụ thân uy nghiêm, nhìn mẫu thân vui vẻ phấn chấn, tất cả hắn cảm thấy đều đáng giá

Mạnh Hạo, cười , cười thật biết điều đúng dịp, cười rất vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1517: Mạnh Hạo, ngươi đừng chạy

Trên Nam Thiên Tinh, giăng đèn kết hoa, tộc nhân Phương gia toàn bộ từ tinh không phủ xuống, ở khu vực bên trong Trung Thổ Đại Đường bắt đầu dùng pháp lực xây dựng từng đại điện, Tế đàn

Bọn họ muốn trong một tháng ở Đông Thổ Đại Đường tu ra một cái điện phủ đủ để xứng với thân phận tộc trưởng Phương gia, càng phải chuẩn bị động phủ tu sĩ có thể ở

Tộc trưởng đại điển phải ở chỗ này cử hành, từ đó về sau, vì Phương Tú Phong ở chỗ này, nó trở thành cái tinh tú thứ hai của Phương gia

Tầm quan trọng không cần nói cũng biết

Cho nên Phương Thủ Đạo lập tức truyền ra mệnh lệnh, tất cả tộc nhân Phương gia toàn bộ tham dự vào, đồng tâm hiệp lực

Cùng lúc đó, còn có vô số trận pháp muốn lạc ấn xuống, thậm chí còn có truyền tống trận khổng lồ có thể trực tiếp nối liền với Đông Thắng Tinh Phương gia đều phải xây dựng ở chỗ này

Có thể nói, này giống như là cải tạo Nam Thiên Tinh vậy, chẳng những là Đông Thổ Đại Địa muốn động, thậm chí ngay cả phía bắc, liên Nam Vực, còn có Tây Mạc, cũng phải cải biến phối hợp

Khiến cho nơi này hoàn toàn trở thành Phương gia, mà điểm này, người ngoài cũng quyết liệt không thể nói ra nửa chữ không phải, bởi vì

Một khi Phương Tú Phong chính thức trở thành tộc trưởng, như vậy, tộc

trưởng bảo vệ Nam Thiên Tinh liền biến thành Phương gia đang bảo vệ Nam Thiên Tinh

Bốn phiến đại lục đều đang biến chuyển từng ngày, mỗi ngày đều có biến hóa khác nhau, nhất là Nam Vực

Vì duyên cớ Mạnh Hạo, bị cải biến gần với Đông Thổ, mà tu sĩ Nam Vực, cũng bởi vậy chiếm được lượng lớn trợ giúp, cho dù là trên tu hành, hay là tại những phương diện khác, đều là như thế

Cho dù những tông môn này đều có có thiên ty vạn lũ liên hệ với các thế lực lớn Đệ Cửu Sơn Hải, nhưng địa vị của Mạnh Hạo ở Nam Vực đã là chí cao vô thượng! Loại địa vị này đối với tu sĩ Nam Vực mà nói đã vượt qua uy nghiêm tông môn bọn họ tự thân ẩn chứa! Mà Huyết Yêu Tông là chỗ hôn lễ của Mạnh Hạo và Hứa Thanh

Tất cả khu vực gần đó dưới sự yêu cầu của Mạnh Hạo trở thành nơi ký ức thuộc về chính hắn, nơi đó hắn không cho người cải biến chút nào

Cả Nam Thiên Tinh, trên bầu trời cầu vồng vô số, vì nhiều tộc nhân Phương gia đến như vậy khiến cho linh khí Nam Thiên Tinh không ngờ không giảm bớt, mà lại ngược lại

Về phần Quý gia, ở Nam Thiên Tinh vốn là bị phụ thân của Mạnh Hạo áp chế không ngóc đầu lên được, giờ này lại khiêm tốn đến cực hạn

Khi tộc nhân Phương gia tu chỉnh Nam Thiên Tinh, Mạnh Hạo và Phương Thủ Đạo, còn có Phương Ngôn Khư cùng với Phương Tú Phong, tiến hành một lần nói chuyện lâu, Mạnh Hạo đưa hết thảy hiểu biết có quan hệ La Thiên gia tộc của hắn, bao gồm tự thân Đạo Nguyên của hắn, còn có cảm ứng đối với mầm đạo, một năm một mười nói ra

Phương Thủ Đạo nghe qua một lần vẫn còn phấn chấn, mà Phương Ngôn Khư cùngvà Phương Tú Phong nghe được Mạnh Hạo giảng thuật sau,

nhất là tự mình cảm thụ, toàn bộ động dung, cũng có kích động

Phương gia, nhất định nổi lên, chẳng những muốn xưng bá Đệ Cửu Sơn Hải, chúng ta phải đi ra ngoài, phải trở thành gia tộc mạnh nhất trong cả Sơn Hải Giới! !

Việc có quan hệ đến Hạo nhi trở thành bí mật cao nhất cả Phương gia ta, chỉ có Đạo Cảnh mới có tư cách biết được! Mấy người này lập tức liền định xuống chuyện này, thậm chí Phương Tú Phong còn đề xuất muốn cho Mạnh Hạo lưu tại Đông Thắng Tinh, tốt nhất không nên đi ra ngoài

Chuyện này lập tức bị Mạnh Hạo cười khổ uyển chuyển cự tuyệt, nếu đổi người khác mở miệng nói như vậy, hắn căn bản là có thể không để ý tới, nhưng cha nói như vậy, hắn chỉ có thể uyển chuyển, khuyên can mãi, lúc này mới bị Phương Tú Phong cau mày đồng ý

Thật vất vả mới từ Phương Tú Phong thoát thân, Mạnh Hạo nhanh rời đi, đến mẫu thân hắn lấy toàn bộ vật phẩm mua trong khu chợ ra

Mạnh Lệ nhìn Mạnh Hạo trước mắt, trong lòng rất là thỏa mãn, nàng không cần thiết Mạnh Hạo mua cái gì, chỉ có có phần tâm này so cái gì đều mạnh

Con a, chính là tiêu tiền như nước, cần học tiết kiệm, còn nhớ rõ hồi nhỏ mẹ là thế nào dạy con sao, phải tiết kiệm, một cái tiền đồng muốn đẩy ra hai phân, linh thạch giống nhau là đạo lý này

Mẫu thân Mạnh Hạo sờ đầu Mạnh Hạo, ôn nhu nói

Còn có, con tính tình trung hậu, rất chân thực, mặc dù có lúc thật thông minh, nhưng luôn phải nhớ mẹ đã từng nói với con, không thể ăn thua thiệt a

Giới tu chân này ngươi lừa ta gạt, con cần thời điểm cảnh giác, đây cũng

là chỗ mẹ lo lắng con nhất

Con a, theo ta, rất ngay thẳng, rất chân thực, không giống tỷ con, nàng chính là cùng tính tình cha con, nhiều đầu óc

Mẫu thân Mạnh Hạo lắc đầu, trong mắt mang lo lắng

Mạnh Hạo vẻ mặt cổ quái, nghe nghe, chính hắn đều có chút đỏ mặt, ngắm mẫu thân, sau khi xác định mẫu thân không phải đang tổn hại tự chính mình, trong lòng hắn càng thêm ngượng ngùng

Mẹ, con

con ở bên ngoài chưa ăn thua thiệt

Mạnh Hạo giải thích một câu

Còn nói chưa ăn thua thiệt, con đưa mẹ những thứ đó, vừa thấy chính là tốn không ít tiền, đúng là bị người gài bẫy

Mẫu thân Mạnh Hạo đau lòng nói

Không có bị gài bẫy a, ta

Mạnh Hạo vội vàng đem chuyện trong khu chợ cùng Thiên Vân thượng nhân nói ra, bất quá không có nói ra cái ngọc giản kia, hắn sợ mẫu thân có hy vọng sau lo lắng hơn, suy tính chờ mình tìm đến đầu mối sau, nói sau cho mẫu thân biết được, rất nhanh sau khi nói xong, mẫu thân hắn bên kia nhíu mày, nhìn về phía Mạnh Hạo, lo lắng

Đứa nhỏ ngốc, con làm sao vậy có thể làm như vậy đâu? Mẫu thân Mạnh Hạo thở dài

Thiên Vân thượng nhân kia, con làm sao sẽ giết hắn đâu? Đứa nhỏ ngốc,

còn nói mình chưa ăn thua thiệt, con cần phải biết một chút, bất cứ người nào đều có thân bằng bạn tốt

Thiên Vân thượng nhân kia mẹ cũng đã nghe nói qua, hắn có không ít bằng hữu rất có tiền, con hoàn toàn có thể để cho hắn chạy, sau đó con đi theo hắn, hắn đúng là tìm bằng hữu của hắn đi

Sau đó con liền có thể một cái tiếp nhận một cái toàn bộ đoạt đi, ngay cả viện cớ đều không cần đi nghĩ, chuyện thật tốt a, ai, ngươi đứa nhỏ này, cùng mẹ một cái tính tình, đều rất chân thực

Mẫu thân Mạnh Hạo cười khổ

Mạnh Hạo mở to mắt, ngẩn ra

Còn có, cuối cùng cũng đừng giết hắn, con biết giá trị một cái Chuẩn Đạo cường giả sao, bán hắn đi Đệ Bát Sơn Hải, có thể bán ra một cái giá tiền kinh người

Con a, lịch duyệt quá ít, ánh mắt còn chưa đủ, chỉ có thấy một cái chợ phá, đó mới đáng giá mấy đồng tiền?

Con suy nghĩ kỹ một chút, đây không phải là bị gài bẫy sao, hồi nhỏ mẹ dạy con thế nào, ra cửa không chiếm, chính là đánh mất a

Còn có, trên người Chuẩn Đạo, một thân là bảo, mặc dù sẽ hình thần câu diệt, nhưng Đệ Tứ Sơn Hải bên kia, nếu đưa qua, bọn họ bỏ ra giá trị sẽ còn lớn hơn nữa

Mặt khác, một thân xương cốt Chuẩn Đạo, ở Đệ Thất Sơn Hải cũng có thể bán ra không ít giá trị, đây đều là cơ duyên chỉ gặp không thể cầu, nhưng con cố tình lãng phí, con nói con, ai, rất chân thực, rất thật thà

Mẫu thân Mạnh Hạo ở nơi này nói không ngừng, Mạnh Hạo nghe trong

óc ong ong, trợn mắt há hốc mồm

Hồi lâu sau, hắn vỗ mạnh đùi một cái, vẻ mặt vô cùng áo não

Đúng vậy, chết tiệt, như thế nào trước con không có nghĩ tới những thứ này! Mạnh Hạo lập tức đau lòng, hắn cảm giác mình tổn thất một số lớn linh thạch

Mẫu thân Mạnh Hạo thở dài, sờ đầu Hạo một cái, trên vẻ mặt tràn đầy lo lắng

Sau này tầm nhìn sâu hơn chút nữa, bộ dáng này của con, mẹ chân thực không yên lòng con một mình ở bên ngoài

Nàng đang nói, Mạnh Hạo bỗng nhiên biến đổi sắc mặt, sau đó sắc mặt lập tức khó xem, lúc này Mạnh Lệ cũng đã nhận ra cái gì, lúc ngẩng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười

Tỷ con đã trở về, con tiểu tử này, từ đi chuyến này sẽ trở lại, phải nhiều học một ít tỷ con, nàng thường trở về xem chúng ta, nhiều lần đều hỏi con đã trở lại hay không

Đúng rồi, mỗi lần nàng trở về đều mang một cái tiểu lang quân

Mẫu thân Mạnh Hạo cặp mắt lộ ra giảo hoạt, đang nói, đại môn lầu các hai người sở tại bị người ầm một tiếng, trực tiếp đánh vỡ, chia năm xẻ bảy

Mạnh Hạo ngươi cái tên thiên đao chết tiệt ! ! Rốt cục để ta tìm được ngươi ! Theo đại môn đánh vỡ, một cái thân ảnh của nữ tử như Bạo Long ầm ầm mà đến, tu vi không tầm thường, ở vào Ngũ Cảnh Tiên chính là tỷ tỷ Mạnh Hạo Phương Du! Nàng bái nhập Đế Tiên Tông, vì quan hệ Phương Tú Phong, được toàn lực tài bồi, mặc dù ở trong cùng thế hệ không tính là xuất chúng, nhưng lại thắng tại củng cố, mỗi một cái cảnh

giới đột phá đều sẽ làm bản thân cơ sở càng chắc

Lúc này xuất thủ nổ vang, lầu các đều đang chấn động, đây đối với mẫu thân tỷ đệ hai người, giờ này lộ ra kinh ngạc, thân thể nhoáng lên một cái, đã tại xa xa

Các ngươi tỷ đệ thật nhiều năm không gặp đến, liền ôn chuyện cũ một chút đi, Hạo nhi, tỷ tỷ con tánh khí lớn, con là nam nhi, phải nhường nhịn nhiều a

Không cần hắn nhường, Mạnh Hạo, ngươi đừng chạy! ! Ta bảo đảm không đánh chết ngươi! ! Ngươi lại dám dạy tên khốn kiếp Tôn Hải kia đi đối phó ta, ngươi ngươi ngươi

Ta là tỷ ngươi, hay là hắn là tỷ ngươi!

Mạnh Du tức giận ngập trời, hét lớn một tiếng, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Ngươi là tỷ ta, hắn là nam, hắn muốn làm tỷ của ta cũng làm không được a

Mạnh Hạo nhanh lui về phía sau, hắn rất là chột dạ, nhất là khi thấy được đầu trọc Tôn Hải phía sau Phương Du gương mặt lấy lòng như tùy tùng vậy, Mạnh Hạo cười khổ

Năm đó khi hắn nhận lợi tức của Tôn Hải, từng có hào ngôn dạy đối phương như thế nào đối đãi thầm mến nữ tử, khi đó, Mạnh Hạo thế nào cũng không nghĩ tới, đối phương không ngờ là tỷ tỷ của mình

Sau đó sau khi biết, hắn muốn tìm Tôn Hải phiền toái, nhưng lại bị những chuyện khác trì hoãn, khi quay đầu lại, Tôn Hải đã sớm không có

Đối với chuyện này, Mạnh Hạo thủy chung canh cánh trong lòng

Lúc này nghe được Phương Du nói, Mạnh Hạo lập tức hiểu, tự mình quả nhiên bị Tôn Hải làm liên lụy

Tôn Hải! Mạnh Hạo hét lớn một tiếng, hắn không dám trả đòn Phương Du, nhưng đối với Tôn Hải lại không có cố ky, nháy mắt tới gần, khi đang muốn ra tay, Tôn Hải bỗng nhiên ôm quyền cúi đầu thật sâu

Tôn Hải thấy qua cữu ca, năm đó cữu ca chi ân, Tôn Hải cả đời khó quên

Tôn Hải nói, lập tức từ trong lòng ngực lấy ra một cái túi trữ vật

Cữu ca, nơi này là linh thạch năm đó Tôn Hải thiếu ngài, liên quan lợi tức toàn bộ đều ở bên trong, cầu xin cữu ca thu nhận

Tôn Hải vội vàng đưa túi trữ vật ra, Mạnh Hạo sửng sốt, đây là lần đầu tiên hắn có người chủ động trả lại cho mình tiền, theo bản năng nhận ở trong tay

Mà Tôn Hải nhanh lui về phía sau, nhanh chóng đi tới trước mặt mẫu thân Mạnh Hạo, phù phù một chút quỳ lạy

Tôn Hải bái kiến bá mẫu, thỉnh an bá mẫu, lần này tới vội vàng, lễ vật nho nhỏ, còn xin bá mẫu nhận, nguyện bá mẫu hàng năm xinh đẹp, càng ngày càng trẻ

Tôn Hải nói, liên tục dập đầu vài cái, khi đứng dậy, lấy ra một cái túi trữ vật, đưa cho mẫu thân Mạnh Hạo

Mẫu thân Mạnh Hạo nhận lấy, liếc nhìn, nụ cười mang nhu hòa

Ngươi đứa nhỏ này, mỗi lần tới đều mang cho ta lễ vật, sau này không cần khách khí như vậy

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1518: Kết thúc nhân quả cố nhân

Mạnh Hạo nhìn lại túi trữ vật trong tay mình, lại nhìn túi trữ vật trong tay mẹ hắn, hắn chợt phát hiện, dường như Tôn Hải này cũng không làm người ta chán ghét như vậy. Nhưng rất nhanh, nghe được tiếng gầm giận dữ của Phương Du, Mạnh Hạo run rẩy, cả người hắn nhoáng lên, chạy thẳng hướng Tôn Hải.

- Tôn Hải, ngươi dám gọi ta em vợ? Chị gái ta xinh đẹp như hoa, ôn nhu thanh lịch, có một không hai, ngươi động lòng cũng không phải lỗi của ngươi, nhưng không có sự đồng ý của ta, không ai được phép trở thành anh rể của ta. Mạnh Hạo rống lớn, khoảnh khắc tới gần, trong mắt lóe lên tia sáng, hai ngón tay nhanh như chớp, điểm thẳng tới mi tâm Tôn Hải, với tu vi Tôn Hải, một khi bị điểm trúng chắc chắn phải chết. Tốc độ cực nhanh, cho dù là mẹ của Mạnh Hạo cũng đều giật mình, nhưng rất nhanh như có điều suy nghĩ, bà hiểu con trai của mình, biết rõ Mạnh Hạo không phải loại người ưa giết chóc, một chỉ này, ẩn chứa thâm ý. Mắt thấy sắp tới gần, sắc mặt Tôn Hải tái nhợt, trong óc vù vù, dưới uy áp của Mạnh Hạo, thân thể hắn lui nhanh về sau, nhưng tu vi của hắn so với Mạnh Hạo giống như đốm lửa cùng trăng sáng, há có thể né tránh, mà giờ khắc này, Phương Du vốn hung bạo phía sau lưng Mạnh Hạo, lại trở nên gấp gáp.

- Mạnh Hạo, dừng tay!

- Chị yên tâm, em giúp chị giết chết kẻ dâm đãng này, sau này chị sẽ thanh tịnh hơn, đó là điều em nên làm. Thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, Phương Du càng gấp gáp hơn.

- Khốn kiếp, Mạnh Hạo không được thương tổn hắn! Trong khoảnh khắc

lời nói Phương Du truyền ra, tay phải Mạnh Hạo đã điểm đến mi tâm Tôn Hải, thân thể Tôn Hải chấn động mạnh, chợt nhìn thấy Mạnh Hạo chớp chớp mắt nói:

- Tôn huynh, đây là cơ hội của huynh. Mạnh Hạo nhanh chóng truyền âm. Tôn Hải vốn không phải kẻ ngu, phút chốc trực tiếp cắn chót lưỡi, phun ra máu tươi. Kêu thảm một tiếng, thân thể ầm ầm lui về sau, thậm chí để cho giống như thật, hắn không tiếc rối loạn tu vi bản thân, lập tức, máu tươi từ lỗ lông tơ trên người phun ra.

- Tôn Hải! Phương Du lập tức bay tới cạnh Tôn Hải, ôm lấy hắn. Thần sắc lo lắng, cũng có xấu hổ.

- Ta...sắp không qua khỏi rồi, trước khi ta chết, có một tiếc nuối, ta... Tôn Hải gấp gáp lên tiếng, nói lắp ba lắp bắp, Phương Du bỗng nhiên nhíu mày, sau đó sắc mặt cực kỳ khó coi. - Tên khốn kiếp! Nàng cắn răng, chụp mạnh về phía Tôn Hải, Tôn Hải nhanh tránh ra. Giờ phút này, hắn nơi nào còn thấy nửa điểm thương thế, Phương Du thấy một màn như vậy, càng nổi giận hơn, trợn mắt nhìn Mạnh Hạo, sau đó dứt khoát đuổi giết Tôn Hải. Nhìn thấy Phương Du không tiếp tục gây phiền phức cho mình, Mạnh Hạo thở phào nhẹ nhõm, cho dù tu vi của hắn có cao hơn nữa, cũng không dám đánh trả cha mẹ, chị gái.

Trên thực tế, nhìn thấy thái độ của mẹ đối với Tôn Hải, hắn liền hiểu, cha mẹ đã sớm đồng ý chuyện của chị gái và Tôn Hải. Tuy Phương Du không nói ra, nhưng trong lòng đã có bảy tám phần công nhận Tôn Hải, những năm này rõ ràng cực khổ cùng những thứ Tôn Hải bỏ ra, đã rung động nội tâm Phương Du. - Chuyện của chị con với Tôn Hải, cha mẹ đều đồng ý, tuy rằng tư chất Tôn Hải không phải đặc biệt ưu tú, nhưng cũng không tệ, càng quan trọng hơn là, hắn thực lòng yêu mến chị con, những năm này, một mực đều bị chị con ức hiếp nhưng đều vui vẻ, tâm tính không tệ. Nếu không có gì ngoài ý muốn, ta cùng cha con bàn bạc, vài năm nữa sẽ để hai đứa kết hôn.

Bà tiến đến bên cạnh Mạnh Hạo, nhìn Tôn Hải cùng Phương Du một người nhanh chóng chạy trốn, một người không ngừng rống giận đuổi theo, trong mắt lộ ra dịu dàng, hiền hậu. - Lại nói, Tôn Hải cũng rất tôn trọng con, hắn nói với ta, cảm ơn con năm đó đã ủng hộ hắn. Bà nhìn Mạnh Hạo, khóe miệng lộ ra nụ cười. Mạnh Hạo lúng túng, hắn cũng không nghĩ tới, năm đó không ngờ tự gài bẫy mình, bây giờ nghĩ lại, nếu như mình thật sự đã giúp đỡ nhân duyên giữa chị va Tôn Hải, cũng coi là một chuyện tốt.

- Chị con, ta không còn gì để lo lắng, nhưng con... Bà nhìn Mạnh Hạo, nhẹ giọng lên tiếng, dường như có chút không đành lòng.

Mẹ, lần này con định rời Đệ Cửu Sơn Hải, tìm... Hứa Thanh trở về. Mạnh hạo trầm mặc một lát, hít sâu một hơi, nghiêm túc nói. Bà trầm mặc, hồi lâu sau, nhìn Mạnh Hạo, gật dật đầu. - Đi thôi, chờ đại lễ của cha con kết thúc, đây là lựa chọn cùng quyết định của con, nếu đã muốn làm như vậy, thì nhất định phải tìm con dâu của chúng ta trở về.

Bà mỉm cười, chôn vùi lo lắng dưới đáy lòng. Thời khắc này có gió thổi tới, bốc lên lá cây xung quanh lầu các, cũng thổi qua ngọn tóc của bà, Mạnh Hạo nhìn mẹ, nhìn những nếp nhăn trên trán bà, cho dù không phải già nua, nhưng cùng trong trí nhớ của Mạnh Hạo đã có sự thay đổi nhỏ. Năm tháng, cho dù đối với tu sĩ, cũng sẽ từ từ biến đổi rất nhiều.

Mạnh Hạo tiến đến, nhẹ nhàng ôm lấy mẹ.

- Con, đứa nhỏ này. Bà cười nói, trong mắt mang theo hiền từ, trong đầu hiện lên hình ảnh Mạnh Hạo khi còn nhỏ, hai mẹ con nói chuyện hồi lâu, tận đến hoàng hôn Mạnh Hạo mới rời đi. - Mẹ, đại lễ của cha, còn cần một thời gian ngắn, con muốn đi dạo xung quanh, đã rất lâu không về nhà rồi. Hoàng hôn, gió càng thổi mạnh hơn, mây đen xuất hiện dày đặc trên bầu trời, ngay khi Mạnh Hạo đi ra từ sân lớn Phương gia, một tiếng sấm sét lôi đình, trong tiếng nổ “ầm ầm”, từng giọt mưa như hạt đậu nối tiếp nhau rơi xuống đất. Đắm chìm trong nước mưa, Mạnh Hạo không

thi triển thuật pháp, mà đi bộ trên đường, ngắm nhìn dòng người xung quanh đang vội vàng chạy núp mưa, Mạnh Hạo lắc đầu cười. Trận mưa này, làm hắn nhớ đến Triệu Quốc, nhớ đến Đại Thanh Sơn, nhớ từng chuyện cũ năm đó đã xảy ra. Khẽ thở dài, Mạnh Hạo đi xa, hắn cảm nhận được, trong trời đất của Nam Thiên Tinh này, tràn đầy tiên khí bàng bạc phát ra từ tộc nhân của Phương gia.

Trong đó, có khí tức hai người, giống như ngọn đèn dầu trong đêm tối, phá lệ rõ ràng, đó là nhị lão Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư, vì sự đặc thù của Nam Thiên Tinh, Đạo Cảnh không thể đi vào, cho nên tự mình áp chế tu vi đến trình độ Cổ Cảnh đại viên mãn. Cảm thụ hết thảy trong trời đất, nội tâm Mạnh Hạo dần dần bình tĩnh lại, có một câu mẹ hắn không hỏi, hắn cũng không nói ra, đó là... Một khi rời đi, khi nào trở về. Mạnh Hạo không có câu trả lời, hắn cũng không biết sau khi bản thân rời Đệ Cửu Sơn Hải, khi nào có thể mang Hứa Thanh về tới Nam Thiên Tinh, đứng trước mặt cha mẹ mình. “Có lẽ rất nhanh, có lẽ... rất lâu, rất lâu.” Mạnh Hạo có dự cảm không rõ ràng, làm hắn trầm mặc. Đi lại trong mưa không biết bao lâu, bỗng nhiên Mạnh Hạo dừng bước, hắn ngẩng đầu, nhìn về một phiến tường cao phía xa, sâu trong đó, trên cánh cửa lớn có treo đèn lồng đỏ.

Mưa rất lớn, gió cũng to, lắc lư ngọn đèn, nước mưa bám trên bề mặt vải ngoài đèn lồng, tạo thành một dòng rơi trên mặt đất Duy chỉ có ánh nến bên trong đèn, dường như được chế tạo đặc thù, mặc dù lúc sáng lúc tối, nhưng như cũ không tắt, chiếu rọi rõ ràng một chữ thêu trên vải phía mặt ngoài đèn lồng... chữ Quý. Nơi này là Quý gia Nam Thiên Tinh. Năm đó Mạnh Hạo từng trực tiếp mở ra cửa lớn, đòi nợ...

Hắn không nghĩ tới, bản thân trong lúc vô ý đi lại, không ngờ đến nơi này. “Cũng là duyên phận, không biết cố nhân năm đó, còn sống hay không.” Mạnh Hạo đi về phía trước, đến trước cửa, nhìn lên then cửa bằng sắt, nhớ lại năm đó tự mình giật đứt nó, hắn cười ha hả, giơ tay lên gõ cửa, thanh âm truyền ra quanh quẩn Quý gia. Gõ một hồi, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, yên lặng chờ đợi. Rất nhanh, trong Quý gia truyền ra

chấn động, không lâu sau, cửa lớn từ từ mở ra, trong khoảnh khắc đó, Mạnh Hạo thấy được chừng mấy trăm tộc nhân, toàn bộ đều đứng trong sân, mà người dẫn đầu, chính là lão tổ Quý gia. Gương mặt hắn không còn dáng vẻ trung niên, mà tiều tụy rất nhiều, nhìn Mạnh Hạo ngoài cửa, trong mắt hắn có chút phức tạp, qua hồi lâu, hắn khẽ thở dài một tiếng, hướng Mạnh Hạo cúi đầu ôm quyền.

- Quý gia, ra mắt thiếu tộc Phương gia. Theo hắn cúi đầu, tất cả mọi người Quý gia nơi đây, đều đồng loạt cúi đầu, trong đám người, Quý Tiếu Tiếu trang phục phu nhân đã không còn vẻ sáng rỡ năm đó mà đổi lại là tiều tụy, nàng kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt phức tạp. Nhiều năm không gặp, thời khắc này vừa thấy, trong mắt nàng, phong thái Mạnh Hạo giống như năm đó, càng tuấn lãng hơn, trong lúc giơ tay nhấc chân, tràn ngập ra một khí thế, khiến cho hắn đứng ở ngoài cửa, lại dường như đứng ở trung tâm thế giới.

Mà bản thân mình, đã trở thành người đàn bà, nội tâm chua xót, nàng cúi đầu. Ánh mắt Mạnh Hạo nhìn qua, trong dòng dõi Quý gia, hắn nhìn quen mắt đã thật ít, ngoại trừ những người từng giao thủ với hắn năm đó, cũng chỉ có Quý Tiếu Tiếu cùng Quý Thiên Nhất. Quý Thiên Nhất đã là trung niên, tu vi Vấn Đạo sơ kỳ, dĩ nhiên trở thành trưởng lão trong gia tộc, hắn nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt cũng tràn đầy phức tạp

. - Quý Học Lâm đâu? Mạnh Hạo hỏi một câu.

- Bảy năm trước, hắn Trảm Linh thất bại, đã chết. Quý Thiên Nhất trả lời Mạnh Hạo. Mạnh Hạo trầm mặc, từ đầu tới cuối, hắn không bước chân vào Quý gia, chỉ là tình cờ đi tới nơi này, ánh mắt hắn nhìn qua những khuôn mặt quen thuộc trong đám người, cúi đầu ôm quyền, xoay người muốn rời đi. - Chờ một chút! Quý Tiếu Tiếu cắn răng lên tiếng, trong lúc Mạnh Hạo quay đầu lại, nàng vung tay, một túi trữ vật bay ra, rơi vào tay Mạnh Hạo.

- Đây là linh thạch năm đó nợ ngươi, bây giờ trả ngươi, thanh toán xong.

- Đây là của ta. Quý Thiên Nhất cũng đưa ra túi trữ vật.

Mạnh Hạo liếc mắt nhìn túi trữ vật, lại nhìn hai người, gật gật đầu.

- Từ nay về sau, thanh toán xong. Hắn nhẹ giọng lên tiếng, Quý gia trọng nhân quả, nếu tu vi Mạnh Hạo không bằng bọn họ, như vậy quyền chủ động nhân quả này nằm trong tay bọn hắn, nhưng tu vi Mạnh Hạo thời khắc này đã đạt đến trình độ khiến bọn họ ngước nhìn, do đó quyền chủ động nhân quả, đã không còn trên tay bọn họ, mà thuộc về Mạnh hạo.

Nếu Mạnh Hạo không muốn thanh toán xong, theo tu vi Mạnh Hạo càng ngày càng cao, nhân quả càng ngày càng lớn, sẽ khiến bọn họ cảm nhận được áp lực từ nơi tối tăm, một khi thanh toán xong, đối với bọn họ chính là giải thoát. Kết thúc một hồi nhân quả, Mạnh Hạo xoay người hướng về phía xa.

Mưa gió càng lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1519: Trở về bộ lạc Ô Thần

Đi bộ trên Nam Thiên Tinh, Mạnh Hạo nhìn từng hình ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ xung quanh, nơi này là quê hương của hắn, nơi hắn lớn lên, nơi hắn tu hành, chất chứa tiếng cười của hắn, lý tưởng của hắn, thậm chí nơi này còn có khí tức hôn lễ của hắn cùng Hứa Thanh

Mưa gió đã ngừng từ lâu, cầu vồng xuất hiện, trong ánh sáng rực rỡ của cầu vồng buổi sớm, Mạnh Hạo đi lại khắp nơi mảnh đất Đông Thổ, hắn đi tới dãy núi Tiên Cổ Đạo Tràng, đối với Mạnh Hạo, những nguy hiểm tồn tại trong mảnh đất này giờ đây đã không còn chút ý nghĩa nào

Hắn đi qua dãy núi, đi hết một ngày, đi vào thế giới của Tiên Cổ Đạo Tràng, nhìn về chỗ hố sâu kia, hắn nghĩ tới rất nhiều

Từng hình ảnh năm đó hiện lên trong đầu hắn, khi đó, hắn cầm Đồng Đăng, bị mọi người đuổi giết, qua mấy ngày đêm, hắn đã trải qua một hồi thử thách

Cũng chính vào lần đó, hắn mới chân chính đi vào bên trong Đệ Cửu Sơn Hải

Thời khắc này đứng ở ngoài hố to, Mạnh hạo thổn thức, năm tháng trôi qua, vẫn là những rặng núi đó, hoa cỏ đó, nhưng đã không còn sinh mạng năm nào, nhìn như giống nhau, nhưng trên thực tế lại bị lãng quên trong trí nhớ

Qua hồi lâu, Mạnh Hạo rời đi

Từ Đông Thổ, đến Bắc Địa, lại từ Bắc Địa đi vào Thiên Hà Hải

Đi trên Thiên Hà Hải, Mạnh Hạo nhìn những con sóng lớn, hắn nghĩ tới nhiều thứ, như Thập tổ của Vương gia, Kháo Sơn lão tổ, Bỉ Ngạn Hoa

Đến khi Mạnh Hạo vượt qua Thiên Hà Hải, đi tới Tây Mạc

Mặt đất Tây Mạc như cũ bị nước biển màu tím che mất, không tiêu tán, Tử Hải bình tĩnh, không có sự sống, chỉ có chết chóc

Đi trên Tử Hải, Mạnh Hạo nhìn bốn phía, từng bước đi xa

Hắn đến nơi ở của bộ lạc Ô Thần năm đó, tại đó, hắn chìm vào Tử Hải, thấy từng hòn núi, thấy được dòng nước giữa hai ngọn núi, hết thảy đã từng

Từ đáy biển đi ra, Mạnh Hạo tự nói với mình, hắn phải ghi nhớ tất cả dấu vết của mình trên Nam Thiên Tinh

Đạp lên Tử Hải, Mạnh Hạo đi tới dãy núi Đoạn Nam Sơn

Nhìn rặng núi liên miên bất tuyệt, nhìn tường thành nơi đó giống như bình thường, cửa thành cắt đứt Tử Hải, đó

là Mặc Thổ

Mặc Thổ không giống như trong trí nhớ Mạnh Hạo, nơi này đã náo nhiệt hơn xưa

Tu sĩ rất nhiều, qua lại giữa Nam Vực làm nơi này trở nên xa hoa hơn, dường như Nam Vực đã tiếp nhận tu sĩ Mặc Thổ

Vô luận là bộ lạc Tây Mạc hay thực lực bản thân Mặc Thổ, đều phát triển theo năm tháng, càng ngày càng mạnh mẽ

Tại Mặc Thổ, có không ít người đã từng là tu sĩ Bắc Địa

Những tu sĩ này đời đời kiếp kiếp ở đây, là năm đó bị Mạnh Hạo đoạn đường tu hành, trên trình độ nhất định, bất kể tu hành ra sao, đều không thể cường đại hơn, vận mạng đã chú định, chỉ có thể ở nơi này chuộc tội vì năm đó Bắc Địa xâm lấn

Mà bộ lạc Ô Thần đã trở thành thế lực lớn nhất Mặc Thổ, bộ lạc khổng lồ, tộc nhân vô số

Mà các thế lực cùng tông môn đều dựa vào bọn họ để tồn tại Ngay khi Mạnh Hạo di vào Mặc Thổ, hắn thấy hàng loạt pho tượng lớn nhỏ, nhưng bất kể một thế lực nào, đều thờ phụng cùng một pho tượng

Mà pho tượng này

chính là Mạnh Hạo! Là pho tượng lớn nhất, thậm chí được gắn thêm vào rất nhiều linh thạch, ánh mặt trời chiếu vào, phát ra màu sắc sặc sỡ, dựng đứng trên ngọn núi cao nhất của bộ lạc Ô Thần

Trở thành tượng trưng của Mặc Thổ, nơi gửi gắm tinh thần của tu sĩ Mặc Thổ

Cách một thời gian, cả bộ lạc Ô Thần đều sẽ vây quanh pho tượng, tế bái pho tượng như tế tổ, mà ngày hôm nay, chính là ngày tế bái pho tượng

Thời khắc này, ngay khi Mạnh Hạo đứng ở phía trên pho tượng lớn nhất này, phía dưới hắn, bốn phía ngọn núi xung quanh, tất cả tộc nhân bộ lạc Ô Thần đều đang cúng bái pho tượng

Không ai biết được sự xuất hiện của Mạnh Hạo, dường như bọn họ cùng Mạnh Hạo đã không cùng trong không gian của một thế giới

Bộ lạc Ô Thần, tế bái Thánh Tổ! Trong hàng trăm ngàn người, có hơn

mười lão nhân mặc hoa phục, gần pho tượng nhất, ánh mắt cuồng nhiệt, hai tay nâng lên, hô to

Theo bọn họ hô to, tất cá tộc nhân xung quanh đều quỳ lạy, thanh âm như sóng dội, quanh quẩn bốn phương tám hướng

Ánh mắt mỗi tộc nhân đều lộ ra cuồng nhiệt nhìn pho tượng

dường như nó có ý chí, truyền ra mệnh lệnh khiến bọn họ có thể không tiếc hết thảy đi thi hành

Pho tượng Mạnh Hạo đã thay thế vật tổ, trở thành tượng trưng của tu sĩ Mặc Thổ

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, nhìn một màn này, bên tai nghe thanh âm từ phía dưới truyền đến, hắn mơ hồ nhận ra, trên pho tượng dường như tồn tại một chút dấu vết hương hỏa, dấu vết này rất nhạt, như ẩn như hiện

Bộ lạc Ô Thần, tế bái Ngũ tổ, tế bái Tam tổ! Mười lão nhân lần nữa hô to, mọi người phía dưới lại lần nữa quỳ lạy

Sắc mặt Mạnh Hạo cổ quái, hắn sớm đã thấy được, trên những pho tượng này, trừ mình ra, còn có Anh Vũ, thậm chí lục lạc trên mắt cá chân của Anh Vũ, đều được điêu khắc ra

Cảnh tế bái tổ tiên này kéo dài rất lâu

Mạnh Hạo khẽ thở dài, đang muốn rời đi, bỗng nhiên, hắn khẽ “ồ” một tiếng, trong mắt lóe sáng, đứng tại chỗ, nhìn lên phía trên

Chỉ thấy, trong vô số người quỳ lạy, trên người mỗi người bọn họ, trong ánh mắt cuồng nhiệt, đều tản ra lực lượng hương hỏa, ngưng tụ trên pho tượng, tạo thành một lực lượng vô hình xông lên trời, bầu trời lập tức

xuất hiện một cái lốc xoáy

Lốc xoáy này, tu sĩ phía dưới lại không thấy được, nhưng không qua được ánh mắt Mạnh Hạo,

Lốc xoáy chuyển động vô thanh vô tức, bên trong, một thân ảnh từ từ xuất hiện, đây là một thanh niên mặc trường bào màu đen, bộ dáng của hắn

không ngờ giống y hệt với Mạnh Hạo

Chỉ có điều, sau lưng mọc đôi cánh màu đen, thần sắc ngạo nghễ bay ra, chậm rãi hạ xuống đỉnh đầu pho tượng, khoanh chân ngồi ở đó, há miệng hút mạnh một cái, hương hỏa bốn phía lập tức tràn về chỗ hắn

Hắn không nhìn thấy Mạnh Hạo, nhưng Mạnh Hạo liếc mắt lại có thể nhận ra, thanh niên áo đen này chính là yêu thú dơi năm đó từng đi theo hắn! Yêu thú này, không ngờ đã hóa thành hình người, bộ dáng của nó rất giống mình, trộm đi hương hỏa hiến tế ở Mặc Thổ

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn nó, cùng lúc đó, bên trong túi trữ vật của hắn, chó ngao chấn động, mở ra đôi mắt màu máu, tràn ra khi tức lạnh giá

Ngươi có hứng thú với nó?

Hắn nghĩ tới con dơi Nghịch Linh đã bị nó dung hợp ở Như Phong Giới

Thanh niên áo đen có cánh, vốn đang hấp thu hương hỏa đến từ bốn phía, nhưng đột nhiên, hắn run mạnh một cái, mở mắt ra, nghi hoặc nhìn bốn phía, lại không phát hiện cái gì, nhưng trong lòng hắn, luôn có cảm giác kinh tâm động phách, dường như sắp có hạo kiếp giáng xuống, khiến hắn không yên lòng

Theo bản năng, hắn gào thét một tiếng, một đạo sóng gợn từ cơ thể hắn

tản ra, khuếch tán bốn phương tám hướng, ngay khi đến gần Mạnh Hạo, Mạnh Hạo chỉ một ngón tay, lập tức gợn sóng không có biến hóa chút nào, xuyên qua thân thể hắn

Thanh niên áo đen nhíu mày, với thần thông tra xét của hắn lại không tìm được bất kỳ đầu mối nào, nhưng loại cảm giác nguy cơ đó, lại càng mãnh liệt hơn

Hắn hấp thu hương hỏa bao nhiêu năm nay, chưa từng xảy ra loại chuyện như vậy

Thời khắc này, hắn cảnh giác, dứt khoát cắn răng, thân thể bay lên định rời đi

Hắn thà rằng không hấp thu những hương hỏa lần này, cũng không muốn nhận đau khổ trong nguy cơ đó

Nhưng ngay trong nháy mắt hắn muốn rời đi, ánh mặt Mạnh Hạo lóe lên, hừ lạnh

Một tiếng hừ lạnh này, giống như một thế giới thực xuất hiện từ trong hư ảo, trong chớp mắt từ nhỏ yếu biến thành thiên lôi, trong tiếng “ầm ầm”, bầu trời biến sắc, không trung nổ vang, thanh niên áo đen phun máu hét thảm, thân ảnh của hắn, lại không cách nào ẩn dấu trước mặt mọi người nữa, trong phút chốc bại lộ bị toàn bộ tộc nhân bộ lạc Ô Thần nhìn thấy, mỗi người đều sửng sốt, nhất là hơn mười lão nhân, sau khi nhìn rõ khuôn mặt thanh niên này, đều biến sắc, lộ ra không thể tin

Người nào!!! Kẻ nào đánh lén ta!!! Thanh niên áo đen phun máu tươi, thanh âm thê lương, nội tâm rúng động, nhưng thanh âm trước đó hắn nghe được không phải thanh âm của Mạnh Hạo mà là của sấm sét

Nếu không, giờ phút này, hắn đã bị hù dọa mất đi dũng khí nói chuyện

Thánh tổ!

Là Thánh tổ, trời ạ, Thánh tổ hiển linh!!!

Ra mắt Thánh tổ!!! Mấy vạn tộc nhân phía dưới, từng người run rẩy, sau đó là vô tận cuồng nhiệt, hơn mười lão nhân hít ngược một hơi

Ta là Mạnh Hạo, thánh tổ nơi đây, kẻ nào đánh lén, lập tức cút ra đây cho ta! Thanh niên áo đen mở miệng hút mạnh, hương hỏa bốn phía ầm ầm mà đến, sau khi hấp thu, trên người hắn tỏa ra ánh sáng, thoạt nhìn giống như tiên nhân, khí thế ngập trời

Có hứng thú, nếu ngươi là Mạnh Hạo, vậy

ta là ai? Mạnh Hạo bình thản lên tiếng đi về phía trước, thân ảnh từng bước một từ hư vô đi vào thế giới, đi vào tầm mắt của tất cả mọi người nơi đây

Các tu sĩ bộ lạc Ô Thần nhìn thấy Mạnh Hạo, lần nữa sửng sốt, thần sắc mờ mịt, không thể tin, bọn họ nhìn Mạnh Hạo, rồi nhìn về phía thanh niên áo đen, nhất thời không biết người nào là thật, kẻ nào là giả

Trên thực tế, không cần bọn họ phân biệt, ngay khi thanh niên áo đen nhìn thấy Mạnh Hạo, hắn biến sắc, hô hấp dồn dập, thần sắc hoảng sợ, la lên thất thanh

Mạnh Hạo

Ngươi

Ngươi trở về khi nào! Lời vừa nói ra, da đầu hắn tê dại, hắn bỗng nhiên nhận ra, âm thanh thiên lôi khi nãy, căn bản cũng không phải sấm sét, mà là thanh âm của Mạnh Hạo, nghĩ tới đây, thân thể hắn run rẩy, bật lui ra sau, bộc phát ra toàn bộ tốc độ, ầm ầm chạy ra xa

Mạnh Hạo bình thản nhìn thanh niên áo đen đã đi xa, bước lên một bước, khoảnh khắc biến mất, ngay khi xuất hiện, đã ở phía trước thanh niên áo đen

Mà thời khắc này, mấy vạn tộc nhân bộ lạc Ô Thần trên mặt đất, từng người run rẩy, bọn họ xác định, người thứ hai xuất hiện mới là Thánh tổ của bọn họ

Ra mắt Thánh tổ!!!

Bộ lạc Ô Thần, ra mắt Thánh tổ!!! Thanh âm truyền ra, trời đất nổ vang, thời khắc này, cả Mặc Thổ đều rơi vào chấn động

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1520: Nơi này vốn là nhà ta

Thanh âm quanh quẩn truyền khắp bốn phía, Mặc Thổ chấn động, trong bộ lạc Ô Thần dưới mặt đất, có một Tế đàn nằm ở chỗ cao nhất, nơi này có quân đội hùng hậu canh giữ, là một tồn tại chỉ đứng sau Thánh Sơn của bộ lạc Ô Thần

Rất ít người biết đến, Tế đàn này vì sao lại đặc thù, trong quy định của bộ lạc Ô Thần, đều có điều khoản, đời đời tộc nhân Ô Thần, ngoài Tế bái Thánh Sơn, còn cần cúng bái Tế đàn

Bên cạnh Tế đàn, có một mảnh sân trông rất bình thường, không có một chút xa hoa nào, nhưng trong lòng tất cả tộc nhân bộ lạc Ô Thần, địa vị của nó chỉ đứng sau Thánh Sơn cùng Tế đàn

Bởi vì trong sân này, có một lão nhân ở đó, lão nhân có vô tận trí tuệ, lão là thần châm định hải của cả bộ lạc Ô Thần

Có lão ở đây, địa vị của bộ lạc Ô Thần sẽ luôn chí cao vô thượng, tất cả thế lực của Mặc Thổ cũng không dám mạo phạm bộ lạc Ô Thần

Mà vị lão nhân này, đã từng là tộc trưởng của bộ lạc Ô Thần, cho dù hiện tại không phải, nhưng trong bộ lạc Ô Thần, mỗi một đời tộc trưởng nếu gặp chuyện lớn, đều sẽ cung kính xin gặp

Thậm trí, lão có thể bãi nhiệm bất kì một đời tộc trưởng nào, có thể nói, lão mới là người cầm quyền chân thực trong cả bộ lạc Ô Thần

Nhưng hôm nay, Mặc Thổ chấn động, thanh âm đến từ Thánh Sơn, truyền khắp bốn phương tám hướng, phòng ốc trong sân, một lão nhân

khuôn mặt tang thương, khoanh chân tĩnh tọa, đột nhiên thân thể run rẩy, lão mở mắt ra, vẩn đục trong mắt thoáng cái tiêu tán, lão hô hấp dồn dập, đi ra căn phòng, đi đến biệt viện, lão ngẩng đầu, liền thấy được thân ảnh đứng giữa không trung Thánh Sơn

Cùng lúc đó, tòa Tế đàn, cũng trong một chớp mắt này, chấn động ầm ầm

Dường như bên trong Tế đàn có thứ gì đó đang thức tỉnh, muốn xông ra ngoài

Trên bầu trời, ánh mắt Mạnh Hạo lạnh lẽo nhìn thanh niên áo đen, thanh niên áo đen biến sắc, đúng lúc muốn chạy thoát, Mạnh Hạo vung tay áo lên, trời đất biến sắc, gió mây cuốn ngược, một lực lượng khiến thanh niên áo đen không thể chống cự mạnh mẽ đập trên người của hắn, hắn hét thảm thê lương, thân thể nổ tung, trực tiếp hóa thành một con dơi muốn chạy thoát

Ngươi trốn không thoát

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, chụp mạnh một cái, dưới một trảo này, bàn tay của hắn dường như trở thành năm ngọn núi lớn, trong tiếng nổ ầm ầm, chộp thẳng tới thân thể con dơi

Con dơi kinh khủng hét lên, cả người lóe lên ánh sáng đen đỏ, như dịch chuyển bình thường, nhanh chóng chạy thẳng tới phía xa, nhưng vô luận nó trốn như thế nào, bốn phía xung quanh nó, đều có những cây cột thô to xuất hiện, dường như sụp đổ, ầm ầm rơi xuống, con dơi cười gượng, không thể chống cự được nữa, bị những cây cột này đè lại

Sau đó cây cột biến mất, trở thành bàn tay Mạnh Hạo, mà con dơi kia, thời khắc này đã bị hắn cầm trong lòng bàn tay, thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, cúi đầu nhìn thoáng qua mọi người dưới đỉnh núi

- Mạnh Hạo đại nhân, là

là ngài sao

Một thanh âm già nua, truyền ra từ trong sân bộ lạc Ô Thần, thời khắc này lão nhân mang trên mặt vẻ kích động, kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo trên bầu trời

Cùng lúc đó, ầm một tiếng, Tế đàn nổ tung, bỗng nhiên một con sói toàn thân màu trắng bay ra, ngửa mặt lên trời gầm rú, nó nhìn thấy Mạnh Hạo, tròng mắt ươn ướt, phút chốc bay thẳng tới chỗ Mạnh Hạo, đứng bên cạnh Mạnh Hạo, nó phát ra thanh âm “ô ô” tràn đầy vui sướng

“Đại Mao

“ Mạnh Hạo nhìn thấy con sói lớn, nhẹ giọng lẩm bẩm, ánh mắt rơi vào lão nhân trong sân, lão nhân đó, là Ô Trần

- Ô Trần

Ánh mắt Mạnh Hạo nhớ lại thanh niên năm đó đi theo mình, một đường di chuyển, thời khắc này đối phương đã thành lão nhân, từng hình ảnh đó, hiện lên trong óc Mạnh Hạo, ánh mắt hắn nhu hòa, thân thể nhoáng lên, hạ xuống bộ lạc Ô Thần

- Ô Trần ra mắt Thánh tổ! Ô Trần kích động, lập tức quỳ mọp xuống, tộc nhân bốn phía xung quanh, từng người ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, bọn họ không xa lạ gì Mạnh Hạo, pho tượng Mạnh Hạo vẫn luôn được bọn họ cúng tế

- Còn không ra mắt Thánh tổ! Ô Trần quay đầu gầm nhẹ, lập tức toàn bộ tộc nhân đều quỳ lạy xuống

Cả bộ lạc Ô Thần chấn động, Mặc Thổ sôi trào, tin tức Mạnh Hạo trở về,

trong thời gian ngắn ngủi truyền khắp Mặc Thổ, vô số trưởng lão cùng tộc trưởng các bộ lạc cùng lúc xuất động, từ bốn phương tám hướng chạy đến ra mắt Mạnh Hạo

Vì thế bộ lạc Ô Thần tổ chức một hồi thịnh yến, kéo dài suốt ba ngày, Mạnh Hạo trước khi rời đi, hắn đưa cho Ô Trần không ít đan dược cùng pháp bảo, về phần Đại Mao, hắn muốn mang đi, nhưng nó chần chờ, sau đó lựa chọn ở lại

Nó được bộ lạc Ô Thần cung phụng quá lâu, đã sớm có tình cảm thâm sâu với nơi này, nó nguyện ý ở lại nơi đây, tiếp tục bảo vệ, Mạnh Hạo trầm mặc, dưới sự trợ giúp của hắn, đề cao tu vi Đại Mao lên một cảnh giới, khiến nó thu được tuổi thọ

Mạnh Hạo rời đi, từ Mặc Thổ bước chân đến Nam Vực

Cả Nam Thiên Tinh, Nam Vực, mới là địa phương Mạnh Hạo khó quên nhất, hắn lớn lên ở chỗ này, chém giết tại đây, quen biết Hứa Thanh cũng ở đó, sau đó thành thân, ở đây

hắn đã trải qua tất cả

Hắn năm đó càng vì nơi này mà chiến đấu! Trong chớp mắt từ Mặc Thổ bước chân vào Nam Vực, Mạnh Hạo tìm được quen thuộc trong trí nhớ, nó không phải sông núi, mà là khí tức nơi đây

Hương vị của gia đình

- Nam Vực

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, như một tu sĩ bình thường, đi về phía trước, đi đến Vãn Sinh Động, Thái Ách Cổ Miếu, đi rất nhiều nơi hắn từng lưu lại dấu vết, còn có các tông môn đó, còn có Tống gia

Hắn chỉ đến nhìn thoáng qua, sau đó rời đi

Cho đến khi, Mạnh Hạo đi đến vị trí đã từng là Triệu Quốc, hắn nhìn về hồ nước, ở bốn phía xung quanh, xây dựng vô số kiến trúc, hiện đã trở thành một chỗ thánh địa, có rất nhiều tu sĩ trấn giữ, thậm chí bốn phía còn có phong ấn, không cho phép người ngoài bước chân vào

Những phong ấn này, không ngăn cản được Mạnh Hạo, hắn cất bước, trực tiếp xuyên qua phong ấn, xuất hiện trên đảo nhỏ giữa hồ, nhìn hoa cỏ bốn phía, nhìn hồ nước xanh biếc nhộn nhạo sóng, trước mắt Mạnh Hạo dường như hiện lên ký ức năm đó cùng Hứa Thanh, từng hình ảnh lần đầu tiên thành thân

Khi đó, Đan Quỷ chủ trì, Sở Ngọc Yên cũng ở nơi đây, tất cả tông môn gia tộc, dường như đều phái người tới chúc mừng, không ít tán tu cũng đến, vô cùng náo nhiệt

Khi đó, đảo nhỏ này, được trang trí một mảnh không khí vui vẻ, nơi nơi giăng đèn kết hoa

- Thanh nhi

Mạnh Hạo lẩm bẩm, nội tâm đau nhói, trước mắt mơ hồ thấy được một người con gái, quần áo màu đỏ, có chút ngượng ngùng đứng trước mặt mình, nhưng hai tròng mắt rất sáng, nhìn hắn với vẻ nhu hòa, ánh mắt giống như làn nước mùa thu

Nhìn thân ảnh hư ảo trước mắt, Mạnh Hạo lộ ra nụ cười, đi trên đảo nhỏ, hắn quen thuộc mỗi một chỗ nơi đây, đó là nơi hắn cùng Hứa Thanh lựa chọn ra ngôi nhà đầu tiên

Thời gian chậm dãi trôi qua, đến lúc hoàng hôn, ánh nắng chiều chiếu lên mặt hồ, chiết xạ ra một phiến vô cùng xinh đẹp, đảo nhỏ dường như trở thành màu vàng óng, Mạnh Hạo đứng ở bên bở hòn đảo nhỏ, nhìn hồ

nước, sắc mặt mơ màng

Đúng lúc này, đột nhiên có thanh âm truyền tới từ sau lưng Mạnh Hạo

- Này? Ngươi là đệ tử tông môn nào, tại sao lại ở chỗ này? Thanh âm mang theo vẻ ngạc nhiên, cũng có nghi ngờ, Mạnh Hạo quay đầu, liếc nhìn ba tu sĩ từ trong đảo đi ra

Ba người này, hai nam một nữ, trước khi đi đến trên đảo, Mạnh Hạo đã nhìn thấy ba người họ, khi đó ba người đang quét dọn vệ sinh trên đảo, thần sắc thành kính, Mạnh Hạo nhìn thấy, cũng không quấy rầy, mà một mình đi lại trên đảo

- Chỗ này là Thánh địa, không cho phép người khác đi vào, nếu tự tiện xông vào, sẽ chịu nghiêm phạt, đưa lệnh bài của ngươi ra đây! Nữ nhân vừa nói tuổi không lớn lắm, nhưng lời nói sắc bén, lời vừa nói ra, hai nam nhân bên cạnh nàng ánh mắt sắc bén tản ra, mơ hồ bao vây Mạnh Hạo

- Ta không có lệnh bài

Mạnh Hạo lắc lắc đầu, thời khắc này ánh nắng chiều chiếu lên mặt hắn, sau khi ba tu sĩ nhìn thấy, trong đó một người nam sửng sốt một thoáng, cảm thấy Mạnh Hạo có chút quen thuộc, chẳng những là hắn có cảm giác như thế, mà hai người kia cũng vậy, nhưng thời khắc này không phải lúc nghĩ nhiều, nghe Mạnh Hạo nói mình không có lệnh bài, ba người lập tức biến sắc

- To gan, chỗ ở cũ Thánh tổ, bất kỳ tu sĩ Nam Vực nào, nếu không được cho phép, không được đặt chân lên nửa bước, ngươi nghĩ nơi này là chỗ nào, lại dám tự tiện xông vào, khinh nhờn thánh địa!!! Nữ nhân cả giận nói, tay phải bấm quyết, huyễn hóa ra thuật pháp, sau đó lấy ra một ngọc giản, lập tức bóp nát, báo cho đồng môn bên ngoài

- Ta không xem nơi này trở thành địa phương nào, nơi này

Vốn chính là nhà của ta

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng

- Nhà của ngươi? Buồn cười, nơi này là chỗ ở cũ của Thánh tổ, nơi này

Một nam nhân trong đó cười lạnh nói, vung tay bấm quyết, huyễn hóa thuật pháp

Mạnh Hạo không thanh minh, lắc lắc đầu, trong mắt mang hồi ức, khẽ thở dài, hắn cất bước, thân ảnh biến mất

Gần như trong chớp mắt hắn biến mất, thuật pháp của ba vị tu sĩ đồng thời bay ra, nhưng đều rơi vào khoảng không, bọn họ trơ mắt nhìn thân ảnh Mạnh Hạo tan đi, lập tức kinh hãi, nhìn nhau một cái, trong lòng cảm thấy hoảng sợ

- Các ngươi có cảm thấy, bộ dáng người này có chút quen thuộc? Nữ nhân kia lên tiếng theo bản năng, gần như ngay khi nàng lên tiếng, một nam nhân bên cạnh cũng theo bản năng nói một câu

- Hắn nói nơi này là nhà của hắn? Nhưng nơi này là chỗ ở cũ của Thánh tổ, hắn nghĩ mình là ai, cho mình là Thánh tổ? Nam nhân đó nói xong, bỗng nhiên mở to mắt, hai tu sĩ khác, cũng thoáng chốc biến sắc, hít ngược một hơi, không thể tin

- Thánh tổ!!! - Hắn

Bộ dáng của hắn cùng Thánh tổ giống nhau như đúc!!!

Sau khi ba người hoảng sợ, có mấy chục đạo cầu vồng, ầm ầm từ đằng xa tới, người dẫn đầu là một lão nhân, gương mặt không giận mà oai,

khoảnh khắc tới gần, trong mắt lộ ra tức giận

- Là ai ăn gan hùm, dám xâm nhập chỗ ở cũ Thánh tổ!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1521: Ta là Mạnh Hạo

Sau khi lão nhân đến, liền phất tay, lập tức hơn mười người phía sau toàn bộ giải tán, hóa thành từng đạo cầu vồng quét ngang toàn bộ hòn đảo, tìm tòi kiểm chứng.

Mà lão nhân tản ra thần thức, nhưng không thu hoạch được gì, lão cau mày, quay người hỏi ba tu sĩ vừa rồi.

Nghe ba người nói, bộ dáng kẻ xâm nhập giống Thánh tổ như đúc, lão nhân biến sắc, sau đó, nghe ba người nói đến đối phương nói đây là nhà hắn, lão nhân hít ngược một hơi.

Đúng lúc này, từ trong túi trữ vật của lão nhân bay ra một ngọc giản, chiếu sáng lấp lánh, sau khi bắt lấy, lão quét thần thức qua, sắc mặt nghi hoặc không thôi, hồi lâu sau cắn răng một cái.

- Tìm được hắn rồi, hắn... ở Tổ Các trung tâm đảo! Thân thể lão nhân nhoáng lên, chạy thẳng tới trung tâm hòn đảo, hơn nữa còn thông báo cho mọi người, rất nhanh, tất cả các tu sĩ tản ra trên đảo, đều chạy thẳng tới nơi này.

Ba tu sĩ kia cũng theo sau, thời khắc này bọn họ vô cùng khẩn trương, nguyên nhân không phải là có người xâm nhập nơi này, mà là thân phận của kẻ xâm nhập!

Rất nhanh, lão nhân đi tới trung tâm hòn đảo, vừa mới đến, lão nhìn thấy người đệ tử trước đó đã truyền âm qua ngọc giản cho lão đang run rẩy quỳ lạy ở đó, mà phía trước chính là Tổ Các.

Tổ Các là một gian nhà gỗ bình thường, không có gì đặc biệt, thậm chí những năm gần đây, có không ít tu sĩ chạy đến bái lạy, trong lòng rất

nghi hoặc, không biết vì lý do gì ngôi nhà gỗ trông hoàn toàn bình thường lại được xưng là Tổ Các.

Giờ phút này trong nhà gỗ, Mạnh Hạo quay lưng về phía bọn họ, đang nhìn hết thảy trong nhà gỗ, ánh mắt hắn nhu hòa, hắn thấy được trong nhà gỗ có hai pho tượng, ngồi chung một chỗ, ngắm nhìn lẫn nhau.

Cả hai pho tượng đều mặc trường bào màu đỏ, đó là quần áo mặc khi thành thân, hai người nắm tay nhau mỉm cười, pho tượng dường như có thần vận, trông giống như thật.

Một người là Mạnh Hạo, một người là Hứa Thanh.

Mạnh Hạo đứng ở đó, như say mê nhìn ngắm hai pho tượng, ký ức hiện lên trong đầu hắn như sóng thủy triều.

Phía ngoài Tổ Các, lão nhân nhìn bóng lưng Mạnh Hạo, chỉ cần liếc một cái, lão cảm giác được uy áp không cách nào hình dung đến từ trên người Mạnh Hạo, cũng may uy áp không tản ra, nếu không, trong phút chốc, tất cả chỗ này đều sẽ tan thành mây khói.

Lão nhân hít ngược một hơi, không dám lên tiếng, lão cung kính đứng ở nơi đó, không quản người trước mắt thân phận thế nào, tu vi như vậy, cho dù lão muốn ngăn cản, cũng làm không nổi, nhưng lão đã âm thầm bóp nát ngọc giản, báo cho cường giả tông môn mau chóng chạy đến.

Về phần những đệ tử tìm tòi bốn phía kia, thời khắc này đều đã tới cả, đứng bên ngoài Tổ Các, không dám mở miệng, từng người sợ hết hồn hết vía.

- Hai pho tượng này, là do ai điêu khắc? Một lúc lâu sau, bỗng nhiên Mạnh Hạo lên tiếng, thanh âm truyền ra, nội tâm lão nhân run rẩy, trả lời theo bản năng.

- Là... là tất cả tiền bối Nam Vực có quen biết với Thánh tổ, cùng chung sức điêu khắc.

- Các ngươi là đệ tử của Huyết Yêu Tông? Mạnh Hạo xoay người, nhìn lão nhân.

Lão nhân gật gật đầu, đang muốn nói chuyện, nhưng ngay khi nhìn thấy gương mặt của Mạnh Hạo, cả người lão giống như bị sét đánh, ngây người tại chỗ, tất cả tu sĩ ở chỗ này, toàn bộ đều ngây dại.

Gần như theo bản năng, ánh mắt bọn họ dời đi trên người Mạnh Hạo, nhìn pho tượng phía sau, bọn họ có thể thấy được... người kia giống như đúc với một pho tượng đó.

Chỉ là người phía trước, dường như mang thêm một chút tang thương, không trẻ tuổi bằng pho tượng điêu khắc.

- Ngài... ngài là... Lão nhân hô hấp dồn dập, lẩm bẩm.

- Ta là Mạnh Hạo! Mạnh Hạo bình tĩnh trả lời.

- Thánh tổ!!!

- Không ngờ... là Thánh tổ, điều này... sao có thể!

Ngay khi lão nhân cùng những đệ tử kia toàn bộ ồ lên, đằng xa truyền tới tiếng rống giận, có ít nhất mấy trăm đạo cầu vồng ào ào bay tới. Người phía trước nhất, là một nam nhân trung niên, vốn hắn vô cùng tức giận, nhưng sau khi tới gần, nhìn thấy gương mặt Mạnh Hạo, hắn ngây người tại chỗ.

- Thánh tổ!!!

Bốn phía ồ lên, Mạnh Hạo trầm ngâm, chậm rãi nói: - Ta muốn một

mình ở lại đây một đêm, cảm ơn các ngươi những năm này đã giúp ta xử lý chỗ này. Mạnh Hạo lên tiếng, sau đó vung tay lên, lập tức mấy trăm lọ đan dược bay ra, rơi ngay chỗ mọi người.

Hắn xoay người, đi vào bên trong nhà gỗ, cửa gỗ chậm rãi đóng lại, rất nhanh, ánh sáng đèn dầu, chiếu ra ngoài từ phía cửa sổ.

Bên ngoài nhà gỗ, hoàn toàn yên tĩnh, nam nhân trung niên mới tới cùng mấy trăm người, thời khắc này mỗi người đều không dám tin, nhìn nhau một cái, truyền âm lẫn nhau, không dám nói chuyện lớn tiếng, bọn họ rất nhanh lui về sau, khoanh chân ngồi ở bốn phía, mà thời gian cực ngắn truyền âm giữa những quả ngọc giản từ nơi này truyền về Huyết Yêu Sơn, sau đó từ Huyết Yêu Sơn, truyền khắp toàn bộ Nam Vực.

Một đêm này, đối với Mạnh Hạo, sau khi hắn rời Nam Thiên Tinh, là một lần ít ỏi hắn lộ ra tình cảm, cũng là một lần ít ỏi bình tĩnh cùng an bình, hắn ngồi ở trong nhà gỗ, nhìn pho tượng mình cùng Hứa Thanh, một mực như vậy, dường như quên mất thời gian.

Một đêm này, đối với toàn bộ Nam Vực, lại là một đêm không ngủ, tin tức Mạnh Hạo xuất hiện ở Thánh Đảo, truyền khắp tông môn cùng gia tộc trong Nam Vực, mỗi một tu sĩ đời trước đã từng cùng Mạnh Hạo chinh chiến, toàn bộ rúng động.

Bao nhiêu năm nay, sau khi Mạnh Hạo rời đi, không phải không từng truyền ra việc thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện, nhưng lần này, dường như không giống vậy, trong tin tức Huyết Yêu Tông truyền ra có nói qua, tu vi của Mạnh Hạo, sâu không lường được.

Càng quan trọng hơn là, hắn ở Thánh Đảo, như vậy cho dù hắn là thật hay giả, toàn bộ cường giả Nam Vực, đều tiến đến không chậm chễ chút nào, nếu thật sự là Mạnh Hạo, bọn họ sẽ thờ phụng, nếu không phải... Dám khinh nhờn Thánh tổ Nam Vực, sẽ phải chịu tức giận của cả Nam Vực.

Thân phận của Mạnh Hạo, ở Nam Vực, từ trận chiến năm đó, đã trở thành chí cao vô thượng, được tu sĩ Nam Vực công nhận là tam đại Thánh tổ, hai người khác, một là Đan Quỷ, một là lão tổ Tống gia.

Trận chiến năm đó, tất cả cường giả cao cấp nhất của Nam Vực, chỉ còn lại có ba người bọn họ, sau đó Đan Quỷ thành tiên rời đi, trở thành nhân vật thần thoại, còn lão tổ Tống gia năm đó bị thương quá nặng, bế quan không ra ngoài.

Mạnh Hạo sau đó lại rời đi, nhưng vì Mạnh Hạo phong ấn đối với Bắc Địa, linh khí Nam Vực từ từ khôi phục, Tội Sơn vẫn ở chỗ cũ càng khiến cho cái tên Mạnh Hạo huy hoàng hơn.

Mà Tử Vận Tông, còn có Tống gia, cũng đều bởi vậy trở thành thánh địa, ngang hàng với Huyết Yêu Tông, trở thành ba thế lực cao cấp nhất Nam Vực. Còn hòn đảo này, cũng vì cuộc hôn lễ chấn động năm đó, được tu sĩ cả Nam Vực mệnh danh là Thánh Đảo, lấy đó làm nơi tôn kính cùng tưởng nhớ Mạnh Hạo, Hứa Thanh.

Một đêm này, tất cả tông môn Nam Vực, bất kể là thế hệ trước năm đó từng tham gia chiến tranh, hay là đời sau, đều toàn bộ chạy thẳng tới Thánh Đảo.

Thậm chí, ở chỗ sâu trong Tống gia, lão tổ Tống gia hàng năm bế quan, cũng mở ra đôi mắt thương tang, sau khi nghe tộc nhân hồi báo chuyện này, lão trầm mặc một lát, chậm rãi đứng lên, mang theo vẻ già nua cùng mỏi mệt, đi ra Tống gia, mang theo tộc nhân chạy thẳng tới Thánh Đảo.

Lão tổ Tống gia xuất động, khiến cả Nam Vực càng chấn động hơn, trong một đêm, dường như ánh mắt cùng đàm luận của tất cả tu sĩ đều ngưng tụ trên Thánh Đảo.

Đêm khuya, lão tổ Tống gia đến Thánh Đảo, đi theo sau lão rất nhiều tộc

nhân Tống gia, trong đó có một nữ nhân trung niên, gương mặt xinh đẹp, tuy rằng có vẻ già giặn, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, lúc nàng còn trẻ nhất dịnh là một cô gái xinh đẹp.

Nàng chính là Tống Giai.

Nguyên nhân từ Mạnh Hạo, địa vị của Tống Giai trong tộc rất đặc thù, những năm này, nàng không cùng người khác kết thành đạo lữ, từ đầu tới cuối luôn một mình yên lặng tu hành.

Cho đến một đêm này, nhận được tin tức Manh Hạo trở về, nàng mới từ trong bế quan đi ra, bình tĩnh cùng lão tổ Tống gia đi đến Thánh Đảo.

Lão tổ Tống gia tới, toàn bộ tu sĩ trên Thánh Đảo sau khi đồng loạt chào hỏi lập tức tách ra một con đường, cho lão tổ Tống gia đi tới trước căn nhà gỗ.

Lão nhân nhìn ngọn đèn dầu xuyên thấu qua khe cửa, cặp mắt lờ mờ dần dần lộ ra ánh sao, thân thể lão, từ từ như một bảo đao ra khỏi vỏ, tản ra khí thế bén nhọn.

Những tu sĩ chung quanh ở chỗ này, toàn bộ đều khẩn trương, rối rít nhìn về phía lão tổ Tống gia.

- Là Mạnh lão đệ sao! Lão tổ Tống gia hít sâu một hơi, bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm như lôi đình nổ vang, truyền khắp bốn phương tám hướng, gió mây cuốn lên, mặt đất mơ hồ run rẩy, xung quanh hồ nước nhấc lên vô số sóng gợn.

- Tống tiền bối, mời vào! Một lúc lâu sau, bên trong nhà gỗ truyền ra thanh âm cảm khái của Mạnh Hạo, cửa nhà gỗ chậm rãi mở ra, thân ảnh Mạnh Hạo, xuất hiện trong mắt mọi người, hắn nhìn lão tổ Tống gia, thần sắc mang hồi ức, dường như nhớ về năm đó, một nhóm người bọn họ ngăn cản Bắc Địa xâm lấn.

Khoảnh khắc nhìn thấy Mạnh Hạo, ánh mắt lão tổ Tống gia léo lên tia sáng mãnh liệt, lão cẩn thận nhìn xem, sau đó thân thể run rẩy, ngửa mặt lên trời cười to, nụ cười mang theo vui sướng, cũng có phấn chấn của cố nhân gặp nhau.

Lão nhân cất bước đi vào nhà gỗ, cửa nhà gỗ chậm rãi khép kín.

“Là hắn..” Tống Giai trong đám người, nhìn thân ảnh Mạnh Hạo, nàng nhẹ giọng lẩm bẩm, trong mắt có chút phức tạp.

Thời gian cả đêm từ từ trôi qua, bên ngoài nhà gỗ, càng ngày càng có nhiều tu sĩ tiến đến, Tử Vận Tông, Huyết Yêu Tông, hễ là tu sĩ năm đó cùng Mạnh Hạo ngăn cản Bắc Địa xâm lấn, đều đã tới. Trong ngoài Thánh Đảo đều là tu sĩ, thậm chí ở bên cạnh hồ nước, cũng có tu sĩ đông nghịt vây quanh, trong mắt mỗi người, đều mang ý tôn kính, giống như hành hương.

Bọn họ biết, lão tổ Tống gia đã đi vào nhà gỗ, đại biểu bên trong chỉ có một... người, chính xác là Thánh tổ Mạnh Hạo năm đó rời đi.

Tin tức này, làm cho tất cả mọi người phấn chấn, khiến tất cả mọi người mong đợi. Những tu sĩ từng cùng Mạnh Hạo chinh chiến trên sa trường, hy vọng có thể một lần nữa nhìn thấy đồng đội năm xưa; những người không có cơ hội được gặp Mạnh Hạo, đều kỳ vọng có thể nhìn thấy phong thái của Thánh tổ.

Mọi người cùng giữ yên lặng, không một ai nói chuyện, chờ đợi khoảnh khắc cánh cửa mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1522: Thánh tổ giảng đạo

Khi bầu trời dần dần sáng, cửa nhà gỗ từ từ mở ra, lão tổ Tống gia đi ra, bộ dáng của lão bỗng nhiên biến đổi, không còn là lão già già nua, mà trẻ đi rất nhiều, trong mắt lão chứa đầy kích động, cũng có cảm kích. Thương thế để lại từ trận chiến năm đó, ngay lúc lão đi ra cửa đã hoàn toàn lành bệnh, thậm chí còn có tinh tiến.

Lão theo bản năng sờ túi trữ vật một cái, bên trong... có một cây Thông Tiên Đằng... đó là Mạnh Hạo đưa đại lễ cho lão, đó là hy vọng để lão thành tiên...

Lão tổ Tống gia hít sâu một hơi, xoay người hướng về phía nhà gỗ, ôm quyền cúi đầu thật sâu. Sau một lúc lâu lão ngẩng đầu thân thể nhoáng một cái, xoay người rời đi. Các tộc nhân Tống gia từng người khiếp sợ nhìn lão tổ của mình, rất nhanh thì kịp phản ứng, bọn họ ý thức được trên người của lão tổ, nhất định là xuất hiện biến hóa long trời lở đất.

Ngay lúc một số tộc nhân Tống gia muốn đi theo lão tổ Tống gia, bỗng nhiên, có một luồng sáng từ bên trong nhà gỗ bay ra, rồi dừng lại trước mặt Tống Giai.

- Vật này dưỡng thần, có thể giúp cho tu vi của cô nương dễ dàng đột phá, cố nhân gặp nhau, vật này làm quà tặng!

Bên trong nhà gỗ, truyền ra thanh âm Mạnh Hạo.

Tống Giai trầm mặc, nhìn trong luồng sáng lơ lửng trước mặt, có một miếng bảo ngọc màu xanh biếc, tản ra tiên khí nồng đậm, vừa thấy là biết không phải vật phàm.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía nhà gỗ, sắc mặt phức tạp... Lúc này mới

nhẹ nâng tay nhận lấy miếng bảo ngọc, lại nhìn nhà gỗ một cái thật sâu, rồi xoay người cùng rời đi với tộc nhân Tống gia.

Người Tống gia đi rồi, nhưng tu sĩ Nam Vực lại rối rít chạy tới... cho đến buổi trưa, tu sĩ Nam Vực ở bốn phía nhân số đã đông nghịt, che phủ trời đất.

Mà Mạnh Hạo, từ trong pho tượng bên trong nhà gỗ nhớ lại hết thảy, hắn khẽ thở dài từ trong đi ra. Ngay khi hắn đi ra, phàm là tu sĩ nhìn thấy hắn, đều lập tức kích động quỳ bái.

- Bái kiến thánh tổ!!!

- Ra mắt thánh tổ!!! Thanh âm bắt đầu truyền ra từ bốn phía nhà gỗ, dần dần lan khắp bốn phía, thanh âm như tiếng sấm nổ vang, truyền khắp bốn phương tám hướng.

- Chưởng giáo Tử Vận Tông, ra mắt Thánh tổ!

- Chưởng giáo Huyết Yêu Tông, bái kiến Thánh tổ! Từng cường giả các tông môn, rối rít đi ra, kích động bái kiến.

Mạnh Hạo nhìn tu sĩ bốn phía, nhìn một số gương mặt quen thuộc trong đám người, trên mặt lộ ra nụ cười, hắn dứt khoát khoanh chân ngồi trên bậc thang trước nhà gỗ.

- Hoan nghênh chư vị đạo hữu tới làm khách nhà của ta! Mạnh mỗ nhiều năm không có trở về, cảm tạ chư vị đạo hữu quan tâm, giúp bảo lưu lại dấu vết ở nơi này... Chuyện đại ân này, là ân của toàn bộ tu sĩ Nam Vực đối với Mạnh mỗ. Như thế, ta sẽ ở chỗ này giảng đạo bảy ngày. Trong bảy ngày này, bất kỳ tu sĩ Nam Vực nào đều có thể tới nghe ta giảng đạo... Ta sẽ nói cho mọi người, cảm ngộ của ta đối với tu hành, tại các giai đoạn bất đồng! Mạnh Hạo nói dứt lời, phất tay áo một cái, lập tức mây trên bầu trời tiêu tán, ánh mặt trời bảy màu sặc sỡ, trong phút chốc

từ bốn phía nơi này hiện lên tầng tầng tiên khí, bao phủ bốn phương tám hướng, khiến cho chỗ này dường như trở thành Tiên Cảnh.

- Đạo của thiên địa, đạo của bản thân, nói cho cùng, chỉ là chân lý trở lại nguyên trạng... Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, hắn muốn tặng cho tu sĩ Nam Vực một cơ duyên, một mặt là cảm tạ bọn họ nhiều năm qua chiếu cố chỗ ở cũ, mặt khác, trong lòng Mạnh Hạo nơi này... là quê hương, không giống như Đông Thắng Tinh.

- Cho nên tu hành, cũng gọi là tu chân. Trong hai chữ này, tu, là một loại phương thức, chân, là một loại thái độ... Thanh âm của Mạnh Hạo mang theo một lực lượng kỳ dị nào đó, truyền khắp bốn phương tám hướng, rơi vào trong tai của mỗi tu sĩ, trong chớp mắt toàn bộ người ở chỗ này, bất kể tu vi gì đều theo thanh âm, đắm chìm trong một loại trạng thái kỳ dị.

- Đơn giản mà nói, cùng ta đã từng tổng kết vài loại cảnh giới cuộc sống, vốn là hiệu quả như nhau...

- Đã từng có người hỏi ta, cái gì là đạo... Câu trả lời của ta có rất nhiều, thời gian bất đồng, địa điểm bất đồng, thậm chí trong lúc tu vi ta bất đồng... mỗi một lần trả lời không giống nhau lắm. Ta cũng không thể xác định, khi lần sau có người hỏi ta như vậy, đáp án của ta sẽ là gì.

- Nhưng có một điều, ta nghĩ... chắc là sẽ không thay đổi, ta không biết cái gì là đạo, vì đáp án nhiều lắm, ta duy nhất chỉ hiểu được... Điều ta truy tìm là tự do tự tại, là vô câu vô thúc... đây là cái thực của ta, cũng là đạo của ta! Tu chân tu hành, cũng là... tu tâm! Thanh âm Mạnh Hạo thủy chung quanh quẩn, gửi đi lời nói của hắn bên trong ẩn chứa lý giải đối với đạo, cảm ngộ đối với tu hành... hắn dùng thanh âm hóa thành từng mầm móng, sáp nhập vào trong lòng của mỗi tu sĩ ở đây.

Có lẽ, có người cả đời cũng sẽ không thể cảm nhận được mầm móng này, cũng có lẽ... có người, tu hành đến trình độ nhất định nào đó, hoặc

là trong một lần ngộ hiểu, sẽ thu được cơ duyên Mạnh Hạo đưa cho bên trong mầm móng đó.

Thậm chí có thể nói, Mạnh Hạo cấp cho... trừ cảm ngộ ra, còn có... con đường thành tiên. Nếu có đầy đủ cơ duyên, không hẳn không có khả năng đi ra con đường Chân Tiên... tương tự như Mạnh Hạo...

Cho dù không làm được, cũng có thể cảm ngộ từ mầm móng này để đột phá Linh Cảnh, trở thành... Ngụy Tiên!

Có thể nói, mầm móng tiên Mạnh Hạo đưa ra cho tu sĩ Nam Vực, tuy không giống với mầm đạo huyết mạch trong gia tộc, nhưng bất kể như thế nào đây là thiện ý của Mạnh Hạo, hắn hy vọng tu sĩ ở quê hương mình có thể mạnh hơn.

- Tâm nếu kiên định, thiên địa không thể hủy, chúng sinh không thể diệt, đầu sẽ không cúi xuống, bước chân đi sẽ không chần chờ, càng sẽ không ngừng lại... Đây... là tu tâm, là tu chân, cũng là tu hành.

- Mạnh mỗ cả đời này tu hành, bắt đầu từ Ngưng Khí cho đến giờ này, đã trải qua rất nhiều trắc trở, hôm nay với thân ta, với thần ta, với hồn ta, ngưng tụ là ảnh, nguyện trở thành khí linh trong lòng các ngươi, quan sát tâm, hành, chân cảm ngộ, thành tựu của bản thân các ngươi! Thanh âm Mạnh Hạo quanh quẩn, tất cả tu sĩ Nam Vực bốn phía, bất luận là trên đảo hay là ngoài đảo, toàn bộ đều tâm thần chấn động, mỗi người có cảm ngộ riêng của mình.

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo ở ngoài nhà gỗ, giảng đạo bảy ngày. Bảy ngày này, tu sĩ Nam Vực bốn phía càng ngày càng nhiều, ngay cả Mặc Thổ cũng đều chạy đến, khiến cho nơi này, trở thành địa phương nổi bật nhất Nam Vực.

Thanh âm của Mạnh Hạo quanh quẩn, dường như mỗi một câu nói, mỗi một chữ của hắn, đối với những tu sĩ này đều như âm thanh của tự nhiên,

ẩn chứa đại đạo, thậm chí trong quá trình này, có một số người vốn có tư chất tuyệt cao, nhưng lại từ trong ngộ hiểu đó đột phá.

Theo đột phá, linh khí nơi này càng ngày càng nhiều càng dày đặc, tiên khí càng tản ra, dường như tu hành ở chỗ này một ngày bằng tu hành một năm ở giới bên ngoài.

Thánh địa... xứng với cái tên!

Thậm chí ở ngày thứ ba, ngoại trừ tu sĩ, ở bốn phía Thánh Đảo, không ngờ từ bốn phương tám hướng lại kéo tới không ít hung thú. Những con hung thú này ngày thường đều hung tàn cuồng bạo, nhưng giờ này từng con lại biết điều một cách khác thường, rối rít chạy tới vây quanh bốn phía, dường như chúng có thể nghe hiểu lời nói của Mạnh Hạo, nên ở chỗ này cảm ngộ.

Tu sĩ cùng hung thú ở nơi này cùng nhau thu hoạch về đạo, nên chung sống bình an vô sự.

Phóng mắt nhìn tới, có cự mãng ở đằng kia hiểu rõ, có sư hổ thú to lớn sùng bái, thậm chí một số hung thú cường hãn ngày thường ít thấy, cũng đều xuất hiện, theo tuần hoàn tự nhiên nào đó, cảm ngộ đạo ẩn chứa trong thanh âm của Mạnh Hạo.

Trên bầu trời, chim bay tụ lại không muốn rời đi; bên trong hồ, những con cá muốn nhảy ra mặt nước ý đồ nghe giảng; cây cối bốn phía như thu được đạo, chậm rãi lắc lư, tản ra đợt đợt linh khí...

Cả Nam Vực, giống như động đất, hoàn toàn chấn động.

Cùng lúc đó, thời điểm Mạnh Hạo giảng đạo ở nơi này, đại lễ nhậm tộc trưởng của Phương gia cũng đang khẩn trương chuẩn bị, trước hết được cải tạo hoàn thành, là Đông Thổ Đại Địa, từng Tế đàn được xây dựng lên; từng cung điện đột ngột từ mặt đất mọc lên; những cái truyền tống

trận lắp đặt hoàn chỉnh.

Mà ngày đại lễ cũng được ấn định tổ chức vào ba tháng sau, các tấm thiệp mời được Phương gia gửi tới các tông môn gia tộc khắp Đệ Cửu Sơn Hải. Sự kiện Phương Tú Phong trở thành gia chủ Phương gia, chỉ trong thời gian ngắn, lập tức chấn động cả Đệ Cửu Sơn Hải, tất cả gia tộc tông môn đều biết, dẫn tới chấn động không nhỏ.

Sự kiện này chẳng những là đại sự của Phương gia, mà còn là đại sự của cả Đệ Cửu Sơn Hải. Quyết định lập tộc trưởng của một gia tộc ảnh hưởng cực lớn, nếu tộc trưởng này tính tình hiếu chiến, như vậy có thể đoán được, tương lai Đệ Cửu Sơn Hải tất có chiến tranh.

Còn nếu là tính tình yếu đuối, thì không cách nào tránh khỏi phiền toái.

Bất quá... danh tiếng của Phương Tú Phong từ lúc trước khi ông trấn thủ Nam Thiên Tinh, vốn đã truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải, ông có rất nhiều bằng hữu, đồng dạng, cũng có không ít địch nhân.

Gần như tất cả tông môn gia tộc đều đã từng có tiếp xúc với Phương Tú Phong, cũng biết sâu sắc về Phương Tú Phong: người này ngày thường không nói nhiều lắm, nhưng một khi nói ra, thì nhất định làm được. Mà về tính cách, cho tới bây giờ là người vô cùng cường ngạnh, tâm cơ thâm trầm, làm việc vô cùng lão luyện.

Thủ đoạn lại không ít, mà còn ra tay quyết đoán, không biết chần chừ là gì. Năm đó khi Mạnh Hạo còn nhỏ, gia tộc có người tham Niết Bàn Quả của Mạnh Hạo, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo dường như muốn nuốt sống hắn, Mạnh Hạo sợ hãi khóc nói cho phụ thân biết.

Đêm hôm đó, Phương Tú Phong xách theo kiếm đi ra, mang theo sát ý, trong một đêm chém chết mấy chục người trong tộc gây rối. Đồng thời một trận chiến ấy Phương gia cũng chấn động Đệ Cửu Sơn Hải.

Khiến cho rất nhiều người đều biết, Phương Tú Phong... rất là bao che. Loại bao che này, đã đến mức không cách nào hình dung.

Chính vì tính tình như thế, đã dẫn tới Phương Tú Phong có rất nhiều bằng hữu, đồng thời, cũng... không ít cừu nhân.

Có thể tưởng tượng, trong ngày đại lễ, khi các tông môn gia tộc Đệ Cửu Sơn Hải tới chúc mừng, nhất định là vô cùng náo nhiệt, nhất là những cừu gia của Phương Tú Phong kia, cũng rất có khả năng vào lúc đó chạy tới, với danh nghĩa tỷ thí để khiêu chiến Phương Tú Phong.

Đây là bất kỳ một tông môn gia tộc nào, khi tổ chức đại lễ nhậm chức tộc trưởng hay chưởng giáo, đều được phép khiêu chiến, bởi vì sau ngày đó, sẽ không còn là việc cá nhân, mà hết thảy đều liên quan tới gia tộc tông môn.

Hết thảy ân oán tình cừu từ trước, trong một ngày này phải giải quyết hết thảy.

Bất quá, đây chỉ là chuyện trên hình thức, trừ phi là đại địch sống chết, nếu không sẽ không ai làm như vậy. Hơn nữa, bất kỳ một tộc trưởng hay chưởng giáo tông môn gia tộc nào, một khi có tư cách ngồi lên vị trí này, thì tu vi bản thân khẳng định là cường hãn, đủ để chống đỡ loại ý nghĩa, hình thức này từ bốn phương tám hướng, cũng để biểu hiện chiến lực của bản thân chấn nhiếp mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1523: Gặp lại Thủy Đông Lưu

Bảy ngày, thoáng một cái là qua, trung tâm Thánh Đảo, ngoài nhà gỗ, khi Mạnh Hạo nói rra câu nói sau cùng, tất cả tu sĩ cùng hung thú bốn phía, thảo mộc cũng tốt, chim bay cũng được, hay hoặc giả là con cá trong hồ kia, đều đắm chìm vào trong đó. Mạnh Hạo mặc dù đã ngừng, nhưng cảm ngộ của bọn họ vẫn còn tiếp diễn.

Mạnh Hạo chậm rãi đứng lên, nhìn tất cả sinh mạng ở bốn phía. Hắn trầm mặc chốc lát, lẩm bẩm nói nhỏ:

- Cũng được, vốn là có duyên, ta sẽ giúp các ngươi một lần nữa. Mạnh Hạo nói, tay phải nâng mạnh lên, lập tức ngưng tụ lại tất cả tiên khí cùng linh khí xung quyanh, chớp mắt chấn động, nhưng lại chui vào trong đất của Thánh Đảo này, tẩm bổ cho bùn đất, khiến cho tất cả khu vực trên Thánh Đảo trong một cái chớp mắt ngưng chắc lại một cách vĩnh hằng.

Khiến cho nơi này chân chính trở thành thánh địa, trong tương lai, nơi này tu hành một ngày có thể sánh với ngoại giới một năm, thậm chí ở ngoài Thánh Đảo, tuy rằng hiệu quả yếu đi không ít, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với những địa phương khác.

Làm xong những thứ này, Mạnh Hạo nhìn sâu nhà gỗ một cái, xoay người, đi vào hư vô, từng bước một rời xa, từ từ biến mất vô ảnh. Đại môn của nhà gỗ cũng chậm rãi tự đóng lại, như vĩnh hằng phong ấn hai pho tượng mặc trường bào màu đỏ, mỉm cười nhìn lẫn nhau một cách nhu hòa vậy.

Từ đó về sau, hết thảy khu vực trên Thánh Đảo đều có thể khai mở, duy chỉ có tòa nhà gỗ này, trừ phi có người có tu vi vượt qua Mạnh Hạo, nếu

không, không có nhưng năng mở ra được.

Mạnh Hạo đi rồi, từ Thánh Đảo này đi Huyết Yêu Tông sơn cốc. Sơn cốc đó đã là cấm địa của Huyết Yêu Tông, không cho phép người ngoài bước chân vào. Nếu như Thánh Đảo là thánh địa của cả Nam Vực, thì tòa sơn cốc này, chính là thánh địa của Huyết Yêu Tông.

Huyết Yêu lão tổ đã tọa hóa. Ngoài sơn động này, Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Hắn ở bên trong sơn cốc suốt bảy ngày. Trong bảy ngày này, không có người nào của Huyết Yêu Tông có thể phát giác được, khiến cho Mạnh Hạo trong bảy ngày này rất an tĩnh.

Bảy ngày này, Mạnh Hạo lấy ra thanh niên dơi giống bộ dáng của mình ra từ túi trữ vật. Cưỡng ép sưu hồn, với tu vi của hắn, lại không có biện pháp nào lấy được một chút tin tức hữu dụng. Chỉ có thể biết được, thanh niên người dơi này, tựa hồ có khát vọng đoạt xá mãnh liệt đối với mình.

Mặt khác, trên người của nó, Mạnh Hạo đích đích xác xác cảm nhận được ... Nghịch Linh khí tức. Điểm này sau khi Mạnh Hạo gọi Anh Vũ ra, có được sự xác nhận.

Anh Vũ cũng thật tò mò, cẩn thận nghiên cứu rất lâu, cuối cùng nói cho Mạnh Hạo biết, thanh niên áo đen này, trong huyết mạch... Có Nghịch Linh chi hồn tồn tại. Kết hợp đáp án này, Mạnh Hạo có được một sự suy đoán.

Con dơi Nghịch Linh của Như Phong Giới bị chó ngao đoạt xá, có lẽ là bản thân nó cũng không phải là hoàn chỉnh. Trong lúc suy tư, dưới khát vọng của chó ngao, Mạnh Hạo ném cho chó ngao thanh niên dơi này.

Chó ngao gầm nhẹ, trong nháy mắt triển khai dung hợp.

Bảy ngày sau, khi Mạnh Hạo ly khai sơn cốc, nơi nàycũng ngưng tụ vô tận tiên khí, công hiệu cũng tương tự như Thánh Đảo. Và ốc xá của chỗ này, cũng bị Mạnh Hạo phong ấn.

Hắn không biết lần sau mình trở lại là khi nào, nhưng hắn cũng có tư tâm, hắn hy vọng... Lần sau khi mình mang Hứa Thanh trở về, hết thảy vẫn như thường.

Từ Huyết Yêu Tông rời đi, Mạnh Hạo ở trong Thái Ách Cổ Miếu vung tay một cái, tạo nên một pho tượng mới, đó là... pho tượng Chó ngao.

Chó ngao, vốn là Huyết Linh, đến từ Huyết Tiên, mặc dù năm đó Huyết Tiên đó nếu xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, căn bản không phải là đối thủ của Mạnh Hạo. Nhưng Mạnh Hạo vẫn ở nơi này, trợ giúp chó ngao, tạo nên pho tượng, giống như quy tông.

Trong Miếu cổ, chó ngao xuất hiện, nó nhìn pho tượng của mình, nhìn Thái Ách Cổ Miếu, thần sắc có chút phức tạp.

Sau đó, Mạnh Hạo mang chó ngao, đi Vãng Sinh Động.

Vãng Sinh Động, vẫn giống như năm đó Mạnh Hạo rời đi, bao nhiêu năm rồi, vẫn có hết tu sĩ này đến tu sĩ khác, thử vãng sinh ở chỗ này, nhưng lại thất bại toàn bộ. Mạnh Hạo đi vào Vãng Sinh Động, hắn thấy được xương trắng trên mặt đất nhiều hơn một chút so với lúc trước. Trong sự trầm mặc, hắn đi sâu vào Vãng Sinh Động.

Ở chỗ sâu nhất, hắn đứng ở trước mặt vách tường đó, nhìn tường này, mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, năm đó mình trước khi đi, cũng từng tới nơi này. Ở chỗ này, hắn thấy được một cánh cửa, tuy rằng giống như ảo giác, trong nháy mắt liền khôi phục như thường, nhưng Mạnh Hạo có thể xác định, mình không có nhìn sai.

Chỉ có điều với tu vi của hắn năm đó, không thể tìm ra đáp án, thời khắc này lần nữa đến đây, hắn đứng ở trước mặt vách tường này, cặp mắt lộ ra ánh sao.

- Không biết với tu vi của ta giờ này, có nhìn thấu đầu mối chỗ này hay không... Mạnh Hạo toàn thân tu vi ầm ầm bạo phát, cũng có ánh sáng xanh rực rỡ. La Thiên Đạo Tiên của hắn tinh tiến hơn so với trước. Quả Niết Bàn thứ ba dung hợp, cũng hòa tan trong đoạn thời gian này.

Theo tu vi của Mạnh Hạo tản ra, tay phải hắn nâng lên chỉ hướng về vách tường, lập tức toàn thân hắn hiện ánh sáng xanh, trực tiếp tràn ra, bắn thẳng tới vách tường. Trong phút chốc, đã đem chiếu rọi vách tường thành màu xanh.

Mạnh Hạo mắt không chớp, hắn nhìn thấy được, vách tường này không ngờ bắt đầu biến hóa, dường như nhúc nhích vậy, từ từ , một cánh cửa cổ xưa thương tang bất ngờ xuất hiện.

Nhưng nó lại bất ổn, khi thì hư ảo, khi thì ngưng thật, một loạt cảm giác âm trầm tán ra từ cánh cửa này. Mạnh Hạo chỉ hơi cảm thụ một chút, liền lập tức cảm thấy một cổ lực lượng cuồng bạo, dường như muốn chui vào trong cơ thể mình, bạo phát trên người mình.

Phảng phất có người đang rống giận, nói lời nói mà Mạnh Hạo nghe không rõ, lại như thanh âm lẩm bẩm của chúng sinh, quanh quẩn bên tai Mạnh Hạo. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng:

- Giả thần giả quỷ! Hắn nhàn nhạt lên tiếng, tay phải nâng lên, đang muốn đẩy đại môn này ra, ầm một tiếng, khoảnh khắc tay hắn đụng chạm cùng đại môn này, cửa này nổ vang, nhưng lại không bị đẩy ra nửa điểm.

Mạnh Hạo nhíu mày, lần nữa dùng sức đẩy, đại môn vẫn như thế.

- Ngươi đẩy không ra... Đúng lúc này, bỗng nhiên , phía sau Mạnh Hạo truyền tới một thanh âm thương tang. Thanh âm này xuất hiện vô cùng đột ngột, với tu vi giờ này của Mạnh Hạo, không ngờ trước lúc này, không có chút khác biệt nào.

Mạnh Hạo bỗng nhiên xoay người, liếc mắt liền ở phía sau hắn, có một lão già. Lão già này tiên phong đạo cốt, mặt mỉm cười, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo.

- Thủy Đông Lưu tiền bối! Mạnh Hạo sửng sốt, hắn lập tức liền nhận ra lão già này, chính là người đã vẽ cho mình... Thủy Đông Lưu!

- Cái cửa này, ngươi đẩy không ra, cũng không thể mở ra. Thủy Đông Lưu nhìn Mạnh Hạo, trong mắt mang vẻ tán thưởng, lên tiếng đầy vẻ thương tang.

- Phía sau cửa có cái gì? Mạnh Hạo không hỏi Thủy Đông Lưu vì cái gì xuất hiện ở nơi này, trên thực tế, theo tu hành, Mạnh Hạo đối với Thủy Đông Lưu năm đó trong trí nhớ, cũng có phán đoán, có thể nói là người làm hắn nhớ kỹ, là người của Quý gia không thể chặt đứt nhân quả, thì có thể tưởng tượng, tu vi của Thủy Đông Lưu này, nhất định là vô cùng cường hãn.

Thậm chí, đối với Mạnh Hạo mà nói, Thủy Đông Lưu... Có lẽ so với mình tưởng tượng còn mạnh hơn, điểm này hắn không có chứng cớ, chỉ là phán đoán cùng cảm giác.

- Thế giới kia... ngươi, tưởng nhìn một chút sao? Thủy Đông Lưu chậm rãi nói, tay phải nâng lên chỉ một cái, lập tức trên cánh cửa này xuất hiện một cái lốc xoáy.

- Đặt tay lên trên đó, ngươi liền có thể thấy được.

Mạnh Hạo ánh mắt nhoáng lên một cái, trầm tư một lát, tay phải hắn

bỗng nhiên nâng lên, trực tiếp đặt trên lốc xoáy này. Vào lúc hắn đụng chạm lốc xoáy này, thế giới trước mắt đột nhiên biến hóa.

Hắn thấy được một phiến tinh không, một phiến thương mang vô tận. Nơi này không có Sơn Hải, không có tinh tú, có chăng chỉ là vô tận hư vô, nhưng trong hư vô này, Mạnh Hạo thấy được từng con bướm khổng lồ. Mỗi một con bướm, đều to lớn khổng lồ đến mức không cách nào hình dung, thậm chí Mạnh Hạo ở trên một số cánh bướm, không ngờ nhìn thấy được thế giới!

Chẳng những có thế giới, còn có tu sĩ!

Những con bướm này bay múa trong tinh không, có từng sợi tơ lan tràn ra từ trên người những con bướm này, phía sau chúng, bất ngờ có một phiến lục địa khổng lồ hơn.

Lục địa này, lại có hình dáng một người! !

Người này dang bị mấy con bướm này kéo động rầm rầm đi về phía trước trong tinh không. Nơi đi qua, hư vô vỡ vụn, tinh không sụp đổ, thương mang sụp xuống!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thế giới trước mắt chợt biến mất, khôi phục như thường, cửa trên vách tường vẫn còn tồn tại, nhưng lốc xoáy đã biến mất.

- Bọn họ, cũng sắp tới rồi...

- Từ 33 thiên ngoại đến đây, từ Nam Thiên Tinh đến, lúc Nam Thiên lệch vị trí, là lúc hạo kiếp... phủ xuống. Thanh âm của Thủy Đông Lưu quanh quẩn trong Vãng Sinh Động này. Mạnh Hạo quay đầu lại, thân ảnh của Thủy Đông Lưu đã không còn dấu vết, duy chỉ có thanh âm quanh quẩn, thật lâu không tiêu tan.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn nhìn cửa trên tường, thời khắc này cũng từ từ tiêu tán. Cho đến khi vách tường khôi phục, Mạnh Hạo đứng ở chỗ đó rất lâu, rồi mang theo vẻ trầm tư, xoay người rời đi.

Có quan hệ đến chuyện cũ của Sơn Hải Giới, Mạnh Hạo biết rất nhiều. Còn có nguy cơ cùng hạo kiếp của Sơn Hải Giới giờ này, Mạnh Hạo vũng biết được. Hắn theo bản năng sờ một cái vào túi trữ vật, trong đó... Có gương đồng.

- Cái gì nên đến, không thể tránh thoát... nhưng trước khi hạo kiếp tới, ta còn có thể mạnh hơn một chút. Mạnh Hạo lẩm bẩm, lúc ngẩng đầu, nhìn về phía Hồ Đạo thượng cổ, trong mắt của hắn lộ ra vẻ mong đợi.

Trên Nam Thiên Tinh, thế giới thần hỏa dưới hồ đạo, là địa phương mà Mạnh Hạo khát vọng tới. Năm đó hắn ở nơi đó phế đi toàn bộ rời đi, liều nguy hiểm lớn, mới lấy đi một tia căn nguyên thần hỏa. Chính là một tia thần hỏa này, trở thành đòn sát thủ của Mạnh Hạo.

Mà giờ này, hắn muốn đi một chuyến thế giới thần hỏa dưới Hồ Đạo thượng cổ. Lần này... hắn không muốn chỉ là để mang đi một tia thần hỏa, mà là bỏ hết khả năng, mang đi hết, nếu có thể mang đi...

Như vậy đối với Mạnh Hạo mà nói, chính là một lần chiến lực tăng vọt!

Mang theo sự mong đợi, thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên đi ra. Chó ngao ở phía sau, một người một chó, hóa thành cầu vồng, ầm ầm phá khai hư vô, chạy thẳng tới phương xa, tốc độ cực nhanh, khiến mây mù run rẩy, khiến bầu trời biến sắc. Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, thân ảnh Mạnh Hạo liền bất ngờ xuất hiện ở khu vực bầu trời của Hồ Đạo thượng cổ.

Hắn cúi đầu xuống, nhìn rất nhiều hồ đạo kia, ánh mắt rơi vào hồ đạo khổng lồ cuối cùng. Trong hai mắt hắn, lộ ra sự sắc bén, như đao nhọn vậy, lúc cất bước, như một đạo sao băng từ trên trời giáng xuống, nhấc lên tiếng rít, rầm rầm xông về trung tâm của hồ đạo!

Càng lúc càng nhanh, khoảnh khắc đã tới gần!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1524: Ngũ long phanh thây

Bên trong khu vực Hồ Đạo thượng cổ, hàng năm đều có tu sĩ tới thử tìm tạo hóa. Chỗ này ngẫu nhiên có đạo hồ phun trào, cho dù là đạo ảnh, cũng sẽ mang đến cho người cảm ngộ. Nếu là cơ duyên xảo hợp, phun trào ra chính là pháp bảo, như vậy đối với tu sĩ đất này mà nói, chính là một cuộc tạo hóa.

Thời khắc này, có một số tu sĩ tại vòng ngoài khu vực hồ đạo này tự thăm dò. Chính vào lúc này, Mạnh Hạo hóa thành sao băng, ầm ầm rơi xuống từ trên trời.

- Đó là... Đó là cái gì?

- Sao băng?

- Nơi đó có một người, đó là một tu sĩ, hắn... hắn muốn làm gì? Mọi người thấy sao băng, lập tức ai nấy ngẩn ra, trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ cho tới bây giờ chưa nghe nói qua, người nào có thể với phương pháp như thế, bbay thẳng tới trung tâm hồ đạo.

Dù sao, ở chỗ này tồn tại uy áp, càng đến gần trung tâm, uy áp càng lớn. Thậm chí là Vấn Đạo tu sĩ, đều cần cẩn thận. Về phần trực tiếp giáng xuống từ bầu trời, uy áp lớn hơn không nói, đối với những người này, căn bản là không thể nào làm được.

Mà giờ này, bọn họ tận mắt nhìn thấy, có người không ngờ với phương pháp như thế xông thẳng vào hồ đạo. Lập tức, mỗi người đều hít ngược một hơi.

Ầm một tiếng, bọn họ lập tức thấy, Mạnh Hạo hóa thành sao băng, trực tiếp rơi vào phiến hồ đạo lớn nhất của khu vực trung tâm, tốc độ cực nhanh, trên đường không gặp chút cản trở nào, dường như uy áp biến mất. Nhưng trên thực tế, là uy áp của chỗ này, đối Mạnh Hạo mà nói, căn bản là bé nhỏ không đáng kể.

Khi hắn đánh nhập vào hồ đạo, cả hồ nước bung lên ngập trời, như nổ tung vậy, dường như phun trào, và trong cơn phun trào này, thân thể Mạnh Hạo tiến thẳng tới đáy hồ, tốc độ cực nhanh. Trong phút chốc hắn đã đến đáy hồ, tay phải nâng lên thành chưởng, nhấn một cái về đáy hồ.

Dưới một cái ấn này, cả lớp bùn của đáy hồ nước cuộn lên khuếch tán mạnh ra bốn phía, lộ ra truyền tống trận. Mạnh Hạo đứng ở trên truyền tống trận, chân phải nâng lên bước tới, lập tức trận pháp sáng rực. Cho dù là ở ngoài hồ, cũng đều có thể nhìn thấy được ánh sáng xuyên thấu qua hồ nước.

Trận pháp khoảnh khắc vận chuyển. Trong chớp mắt, thân ảnh Mạnh Hạo biến mất, khi xuất hiện trở lại, hắn không ngờ lại ở tầng thứ nhất trong thế giới trong lòng đất. Chung quanh hắn, là hàng phiến pháp bảo hợp thành ngọn núi, vô số hung thú đang khuân vác, đưa vào đại môn giữa không trung, bị hòa tan hấp thu vào. Mà ở trên đại môn này, có mấy con hung thú to lớn, vốn là đang lười biếng nằm. Nhưng trong chớp mắt, từng con toàn thân chấn động, như bị kích thích mãnh liệt, đồng loạt mở mắt ra.

Khi nhìn đến Mạnh Hạo, mấy con hung thú này đang muốn gầm thét, nhưng rất nhanh chúng dường như bị bóp nghẹt ở cổ, dường như bị bụm miệng lại, từng con đều mở to mắt, không dám phát ra chút thanh âm nào, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, bọn chúng đều lộ ra vẻ khủng khiếp cùng hoảng sợ.

Bọn chúng nhìn , là ánh sáng xanh trên người Mạnh Hạo. Ánh sáng xanh này, lập tức khiến cho những hung thú trên cửa kia bay ra, tới phía trước

Mạnh Hạo, lập tức quỳ xuống lạy.

Chẳng những bọn chúng quỳ lạy, tất cả cự thú ở bốn phía đều đồng loạt quỳ lạy, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra vẻ run rẩy cùng khủng khiếp. Bọn chúng run rẩy , là vì khí tức của Mạnh Hạo. Bọn chúng khủng khiếp , là ánh sáng trên người Mạnh Hạo.

Một màn này, cho dù là Mạnh Hạo cũng không nghĩ tới. Hắn liếc nhìn ánh sáng La Thiên Đạo Tiên trên người mình, như có điều suy nghĩ. Những cự thú đồng loạt lên tiếng, thanh âm như hồng.

- Chúng tôi, bái kiến Đạo Tiên! !

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, khẽ gật đầu, không nói chuyện, lắc người vọt thẳng tới đại môn. Ở dưới sùng bái của những con cự thú đó, hắn xông qua đại môn, khi xuất hiện trở lại, đã ở tầng thứ hai của thế giới dưới đất.

Nơi này, chính là chỗ của tòa cự sơn kia. Trên đỉnh núi, một con cự thú to lớn hơn, tràn ra ý thương tang, gần như một cái chớp mắt khi Mạnh Hạo đi vào, liền chợt mở mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ chấn động cùng không thể tin. Nó cẩn thận nhìn Mạnh Hạo vài lần, hít sâu một hơi.

- Thì ra là ngươi... ngươi, không ngờ đã trở thành La Thiên Đạo Tiên! !

Mạnh Hạo thân thể nhảy vọt lên, khi đến đỉnh núi, ánh mắt của hắn quét qua, ngọn núi này dùng để thí luyện, hắn không thấy thân ảnh năm đó của vị tu sĩ Bắc Địa kia.

- Hắn đã ly khai. Cự thú chậm rãi nói, cẩn thận nhìn Mạnh Hạo một cái, rồi nó chậm rãi cúi đầu về phía Mạnh Hạo.

- Bái kiến, Đạo Tiên đại nhân!

- Ta muốn đi tầng tiếp theo! Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, cự thú ấy lần này không có bất kỳ sự ngăn trở cùng lời nói nào, lập tức lui về phía sau, nhường ra con đường, lộ ra lối đi đi thông tới thế giới thần hỏa.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán, thân thể nhoáng lên một cái, trong khoảnh khắc, bước chân vào thế giới thần hỏa. Sau khi thân ảnh của hắn biến mất, thương tang cự thú kia, nội tâm hoảng sợ, vẫn mãnh liệt như cũ. Nó thế nào cũng không thể dự liệu được, Mạnh Hạo giờ này, không ngờ gây cho nó sự chấn động lớn như vậy.

- Khi hắn lần đầu tiên tới đây, chỉ miễn cưỡng đi qua tầng thứ hai này.

- Mà lần thứ hai đến, hắn cường hãn, đã làm được chuyện đi vào thế giới thần hỏa, lấy đi một tia thần hỏa...

- Không nghĩ tới, giờ này hắn lần thứ ba đến đây, lại trở thành La Thiên Đạo Tiên, thậm chí khí tức trên người hắn, khiến cho ta cảm thấy run rẩy cùng kinh khủng, dường như hắn nếu muốn diệt sát ta... Chỉ cần một cái ý niệm. Cự thú này hít sâu một hơi, nhìn về phía lối đi vào thế giới thần hỏa, lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Trong thế giới thần hỏa, thân ảnh của Mạnh Hạo trong nháy mắt xuất hiện. Khi hắn xuất hiện, thứ hắn thấy được là tháp cao vô tận trong trời đất này, còn có thần hỏa vô cùng vô tận tràn ngập những tháp cao bốn phía kia.

Về phần xung quanh thế giới thần hỏa này, ngoại trừ biển lửa đốt cháy bốn phương tám hướng ra, Mạnh Hạo còn thấy được vô tận hài cốt. Những hài cốt này, toàn bộ ở trong ngọn lửa, trước đó khi Mạnh Hạo hai lần tới đây, đều rất vội vàng, hơn nữa tu vi không đủ, nhìn không rõ. Nhưng giờ này, với tu vi của Mạnh Hạo, hắn chẳng những thấy được vô tận hài cốt dưới những tháp cao kia, còn thấy được 900 ngàn cái tháp cao đó rõ ràng đều là do xương trắng chế tạo thành.

- Lần này, tu vi không giống như trước. Ta muốn nhìn một chút, xem thế giới thần hỏa này, còn tồn tại một số sự vật mà ta trước đây không thấy được hay không! Hàn mang nhoáng lên một cái trong mắt Mạnh Hạo, thần thức ầm ầm tản ra, bao trùm tất cả phạm vi tầng thứ ba thế giới thần hỏa này, 990 ngàn tháp cao rõ ràng như ở trước mắt. Đồng dạng , hắn lần nữa thấy được những tháp cao này vây quanh trung tâm, là tòa thành trì to lớn kia.

Thành trì này màu đen, bị cỏ xanh màu trắng quấn quanh, giữa không trung lơ lửng một cái nguồn lửa, dường như vĩnh hằng thiêu đốt, tản ra thế giới này ánh lửa rực rỡ nhất.

Gần như tại khoảnh khắc Mạnh Hạo dùng thần thức lan tràn đi qua, trong giây lát, hắn lần nữa nghe được một tiếng gầm thét quen thuộc.

- Đạo Phương phải chết! !

- Người giết ta là Đạo Phương, ta nếu chuyển kiếp, tất sẽ giết Đạo Phương! !

- Tiên giới chú định kiếp, tiên thổ chú định thương, tiên nhân chú định vẫn, ta không phục! !

- Ta phát hiện chân tướng, các ngươi cho dù trấn áp ta lâu hơn nữa, ta cũng vẫn không phục!

- Con khỉ chết tiệt, ta nếu thoát vây, nhất định lột da ngươi! !

- Ta nếu chuyển kiếp, nhất định sẽ đánh giết ra khỏi phương này. Ta nếu chuyển kiếp thất bại, phai mờ trong chúng sinh, vô số luân hồi khó có thể thức tỉnh, tất sẽ lưu lại một đạo pháp chỉ ở địa phương này!

- Trong pháp chỉ, ẩn chứa căn nguyên đạo hỏa của ta! Đây là dấu vết

Hỏa Viêm Tử ta tồn tại, chỉ mong sau vô số năm tháng, dấu vết vẫn tồn tại như cũ!

Cho dù là tu vi giờ này của Mạnh Hạo, sau khi nghe được câu này, vẫn bị chấn động tâm thần ong ong. Mà thanh âm này, là từ trong đám lửa kia truyền ra, thậm chí trong đám lửa này phát ra âm thanh, bên trong lại có một đạo thụ đồng tử như ẩn như hiện.

Năm đó thần thức Mạnh Hạo khi lan tràn tới đây, đã trực tiếp tán loạn, thậm chí không thể chịu nổi, dường như sắp bị đốt thành tro. Nhưng giờ này, hắn tuy tâm thần chấn động, nhưng lại cố quét ngang, quét qua nguồn lửa này, bao trùm xa hơn.

Rất nhanh , sắc mặt Mạnh Hạo biến hóa, hắn vốn cho là mình hai lần trước, thần thức đã biết thế giới này lớn nhỏ thế nào. Nhưng giờ này, theo thần thức của hắn tản ra, hắn bất ngờ phát hiện, thế giới này... Không ngờ còn muốn lớn hơn nhiều lắm so với chính mình tưởng tượng!

Tháp cao, không phải 900 ngàn!

Hoặc là nói, 900 ngàn tháp cao, chỉ là một phần của thế giới thần hỏa này. Mà nơi này, tổng cộng có sáu khu vực!

Mạnh Hạo ở khu vực trung tâm. Bốn phía, còn có năm khu vực, tách rời so với trung tâm khu vực. Nhìn kỹ, nếu đem sáu khu vực này ngưng tụ chung một chỗ, bất ngờ... đó là một hình người! !

Mà trong mỗi một khu vực, đều có vô tận tháp cao giống như trấn áp cùng phong ấn. Càng kinh người hơn , là mỗi một khu vực, đều có một tòa thành trì màu đen, đều có một viên hỏa chủng!

Mà những cái này, còn chưa khiến Mạnh Hạo chấn động nhất. Thứ khiến hắn chấn động , là ở ngoài năm khu vực bốn phía kia, Mạnh Hạo thấy được năm chiếc chiến xa. Năm chiếc chiến xa này bị năm con cự long

màu đỏ , to lớn vô cùng kéo động. Giờ phút này năm con cự long ấy, hóa thành năm dãy núi, dường như đang ngủ say.

Nhưng khoảnh khắc Mạnh Hạo thần thức quét qua, năm con cự long hóa thành dãy núi này, lại... Chấn động một cái, tựa hồ bị kích thích, dường như muốn thức tỉnh. Mà cùng lúc đó, một cổ lực lượng cuồng bạo khiến Mạnh Hạo gần như nghẹt thở, bất ngờ từ trên người năm con rồng này bộc phát ra.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, lập tức thu hồi thần thức, thân thể nhanh chóng lui về sau, chờ ở cửa hồi lâu, cuối cùng xác định năm con rồng kia không bị kích thích tỉnh dậy, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Năm con rồng tạo cho hắn cảm giác, tràn đầy ý diệt tuyệt, thậm chí so với Đạo Cảnh tầm thường còn kinh khủng hơn. Trong cảm thụ của hắn, bất kỳ con nào, đều vượt qua tu vi của Phương Thủ Đạo.

Trong đầu của hắn, thời khắc này không khỏi xuất hiện một hình ảnh. Trong hình, năm con cự long kia gầm thét, kéo động chiến xa, thẳng thừng đem một vị đại năng trong thiên địa, ngũ long phân thây!

Mạnh Hạo hít ngược một hơi, thần sắc biến hóa, trầm mặc ở chỗ này một lát, cặp mắt nhoáng lên một cái.

- Không quản Hỏa Viêm Tử này là ai, căn nguyên thần hỏa, đối với ta hữu dụng rất lớn... Như vậy cho dù nơi này có quỷ dị hơn nữa, ý niệm thu hoạch thần hỏa của ta cũng sẽ không tiêu tán! Nội tâm Mạnh Hạo cảnh giác, chỗ này rộng lớn, còn có sự quỷ dị, khiến cho hắn cảm thấy bbbị áp ức rất lớn.

Thời khắc này hồi tưởng lại khi mình lần thứ hai đến chỗ này, Mạnh Hạo không thừa nhận cũng không được, không biết, đó là một loại hạnh phúc, biết được càng nhiều, khi hành nghề khó tránh khỏi sẽ có điều cố kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1525: Nạp nhập hỏa chủng

Mạnh Hạo ánh mắt nhoáng lên một cái, lúc ngẩng đầu, nhìn thực vật bị màu trắng bao trùm phía xa kia, chỉnh thể thành trì lại là màu đen, nhìn nguồn lửa trên thành trì, trong mắt của hắn lộ ra vẻ quyết đoán.

- Bất kể như thế nào, lần này, ta cũng phải lấy được nguồn lửa này! Mạnh Hạo lẩm bẩm, đây mới là mục đích hắn đến chỗ này. Nếu chỉ là bổ sung thần hỏa, Mạnh Hạo sẽ không thỏa mãn, hơn nữa thần hỏa chỗ này tuy nhiều, nhưng căn nguyên Mạnh Hạo lúc trước chiếm được có hạn, chỉ có một tia.

Một tia căn nguyên này, cho dù là bổ sung thần hỏa, cũng không thể vượt ra một lượng nhất định. Muốn thu được, thì cần căn nguyên, mà căn nguyên... Chỉ ở tại chỗ sâu, dựa vào địa phương gần thành trì, mới có thể có, hoặc ở trên nguồn lửa, sẽ ẩn chứa tối đa.

Mạnh Hạo thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới phía trước. Hắn không đi ra khỏi quá xa, mà là đi tới trên một chỗ tháp cao cách hắn gần nhất, khoanh chân tĩnh tọa, tu vi toàn thân hắn tản ra, đem căn nguyên thần hỏa của tự thân thi triển ra hết, hút mạnh một cái, lập tức thần hỏa bốn phía ầm ầm kéo tới. Trong khoảnh khắc liền che mất Mạnh Hạo ở bên trong.

Nhưng tu vi của Mạnh Hạo cường hãn, hơn xa năm đó, thời khắc này đối mặt những thần hỏa này, thần sắc hắn như thường, tiếp tục hấp thu, rất nhanh , căn nguyên thần hỏa trước mặt hắn, càng lúc càng lớn.

Sau một nén nhang, Mạnh Hạo đứng lên, xông về chỗ tháp cao tiếp theo. Thời gian trôi qua, hắn không ngừng đi về phía trước, Mạnh Hạo hấp thu

thủy chung không đình chỉ. Dần dần, căn nguyên thần hỏa của hắn càng ngày càng khổng lồ, uy áp mạnh hơn.

Loại này chỉ là bổ sung thần hỏa, không rút lấy căn nguyên, Mạnh Hạo cũng biết được không thể lâu dài. Nhưng hắn cẩn thận, với loại phương pháp này, đang không ngừng tiến vào gần bên trong, cũng đi quan sát thành trì màu đen, để tiếp cận nguồn lửa trên thành trì.

Rất nhanh nửa tháng trôi qua, Mạnh Hạo đã đi qua mấy ngàn tháp cao. Hắn hấp thu càng lúc càng nhanh, mà thần hỏa của hắn vào thời khắc này so với trước khi đi vào chỗ này khổng lồ hơn gấp mười lần.

Thậm chí Mạnh Hạo có thể đoán được, chờ mình lần nữa triển khai căn nguyên thần hỏa, uy lực của nó, cũng sẽ kinh khủng hơn nhiều so với trước đây. Cho đến cuối cùng, Mạnh Hạo phát hiện, tự mình không thể hấp thu được nữa, nội tâm hắn thở dài.

Hắn hiểu rõ, giờ này đã là cực hạn. Nếu muốn đột phá, hấp thu bốn phía thần hỏa đã không đủ, hắn cần hấp thu là căn nguyên ở chỗ sâu hơn.

- Nguồn lửa này cho ta cảm giác, luôn có loại nguy hiểm khó hiểu...

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trên tháp cao, ngóng nhìn về nơi thành trì màu đen xa xăm. Từ nơi này khoảng cách tới thành trì kia còn có rất xa, trung gian ước chừng mấy vạn tháp cao trở ngại. Mạnh Hạo trầm mặc một lát, đứng dậy bước lên trước, tốc độ cực nhanh. Cả người hóa thành một cái bóng mờ. Trong mắt mắt mang vẻ quyết đoán, mặc dù là gặp nguy hiểm, hắn cũng phải xông vào một lần.

Bốn phía tràn ngập thần hỏa, bầu trời là biển lửa, mặt đất cũng là biển lửa. Mà trong thiên địa, đồng dạng biển lửa lượn lờ. Thân ảnh Mạnh Hạo, xuyên qua trong biển lửa này, nơi đi qua, nhấc lên gió, gợi lên biển lửa cuồn cuộn. Hắn đã đi qua hơn năm ngàn tháp cao, mà khu vực này, thần hỏa có nhiệt độ cao hơn, Mạnh Hạo không dừng lại, tiếp tục đi về

phía trước.

Tám ngàn, mười ngàn, 15 ngàn, 20 ngàn, 30 ngàn...

Mạnh Hạo một đường đi như gió cuốn, cuồng phong ngập trời, trong chớp mắt, thế giới thần hỏa dường như bị lộn xộn, khiến cho ngọn lửa cuồn cuộn. Phía trước Mạnh Hạo, thành trì màu đen chỉ còn lại khoảng cách có mười ngàn tháp cao.

Mà giờ khắc này, chỗ hắn ở, nhiệt độ đã cao khiến cho Mạnh Hạo trán chảy xuống mồ hôi. Hắn hô hấp có chút dồn dập, toàn thân ánh sáng xanh nhoáng lên một cái, lực lượng La Thiên Đạo Tiên bạo phát. Toàn thân Mạnh Hạo ánh sáng xanh rực rỡ, hắn lần nữa chạy tới. Lần này, hắn trực tiếp vượt qua mười ngàn tháp cao, xuất hiện, bất ngờ đã ở phía dưới thành trì màu đen kia!

Đến gần thành trì màu đen này như thế, Mạnh Hạo cảm nhận được sự bàng bạc cùng uy nghiêm của thành này. Thực vật màu trắng trên tường thành, trong mắt Mạnh Hạo cũng tràn đầy vẻ quỷ dị.

Hắn hít sâu một hơi, thân thể nhoáng lên một cái, trong phút chốc, liền xuất hiện trên tường thành của thành trì màu đen, cúi đầu nhìn vào bên trong thành, cặp mắt Mạnh Hạo lập tức co rút lại.

Hắn thấy được, tại trong tòa thành này, không có bất kỳ nhà dân nào, chỉ có một tòa cung điện quần to lớn như hoàng cung vậy.

Mà ở trung tâm cung điện quần này, cũng là trung tâm của thành trì, có một tòa đại điện sụp xuống, bên trong không ngờ lại có một cái ghế ngồi to lớn màu vàng, trên ghế ngồi này, không ngờ lại đặt một tấm... Da người! !

Đó là da một lão già, tràn đầy thương tang, dường như bị lột sống ra, trải trên ghế ngồi. Bốn phía vô cùng quỷ dị, mà ở bên trên ghế ngồi này, vị

trí ước chừng nghìn trượng, chính là nguồn lửa kia lơ lửng!

Cặp mắt Mạnh Hạo co rút lại, đột nhiên, nội tâm hắn cảnh giác, thân thể khoảnh khắc nhoáng lên một cái, tốc độ cực nhanh, để lại tàn ảnh, ngay một cái chớp mắt hắn dời đi, ở vị trí trước đó của hắn, đột nhiên đưa ra một bàn tay từ trong ngọn lửa, thoắt cái xuyên thấu ngực tàn ảnh của Mạnh Hạo, dường như là định móc trái tim ra.

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, cánh tay duỗi ra từ trong ngọn lửa khi đang định rút về, tay phải Mạnh Hạo nâng lên hư không đánh ra một trảo.

- Đi ra cho ta! Hắn hừ lạnh một tiếng, một trảo này, cách không kéo một cái, cái tay kia từ sâu trong ngọn lửa đột nhiên run rẩy, không ngờ bị lôi ra, lộ ra một thân ảnh, đó là thân ảnh bằng ngọn lửa, không có ngũ quan, mặc dù là hình người, nhưng cũng không phải là tu sĩ.

- Hỏa Linh! Cặp mắt Mạnh Hạo ngưng trọng. Hỏa Linh kia sau khi phát ra một tiếng thê lương, lập tức bốn phía biển lửa ngập trời nổ vang, không ngừng cuồn cuộn, bất ngờ từ bên trong, lại bay ra hơn mấy trăm ngàn Hỏa Linh, mỗi một con Hỏa Linh đều mang ý tàn bạo, cũng có con rống giận.

Thậm chí vào giờ khắc này, ngọn lửa trên bầu trời cũng đang cuồn cuộn, có Hỏa Linh huyễn hóa ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhíu mày, nhìn bốn phía hơn một ngàn Hỏa Linh dữ tợn kéo đến. Hắn hừ lạnh, tay phải bỗng nhiên nâng lên, bấm quyết, bỗng nhiên chỉ ra một cái, lập tức từng ngọn tiên sơn tán phát ánh sáng xanh, ầm ầm phủ xuống, bao phủ bốn phía, bbắn thẳng tới những thứ Hỏa Linh kia. Tiếng gào thét thê lương lập tức truyền ra, Hỏa Linh ở bốn phía này hầu hết lập tức bị đập trúng, thân thể sụp đổ, lần nữa hóa thành thần hỏa.

Mạnh Hạo không dừng lại chút nào, thân thể cất bước, bbay thẳng tới

nguồn lửa giữa không trung, khoảnh khắc là tới gần. Trong nháy mắt hắn muốn chụm về nguồn lửa kia, đột nhiên , biển lửa trong bầu trời truyền ra tiếng gầm lên giận dữ.

- Chỗ Ngũ Long Thánh Địa này, bọn ta phụng mệnh của Đạo Phương đại nhân, trấn áp Hỏa Viêm Tử, không quản ngươi là ai, lập tức cút ra khỏi nơi này, nếu không, sẽ khiến cho ngươi hình thần câu diệt!

Thanh âm kia truyền ra, đồng thời, biển lửa cuồn cuộn trong bầu trời, một bàn tay bằng lửa to lớn, ầm ầm ngưng tụ, giống như hạo kiếp vậy, vụt thẳng tới Mạnh Hạo.

Tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc tới gần, định bắt Mạnh Hạo lại, khiến cho hình thần câu diệt. Trong mắt Mạnh Hạo hàn mang nhoáng lên một cái, tay trái bấm quyết, chỉ về phía trước, lập tức hư vô phía trước vàng lên tiếng ầm ầm, nứt ra một khe hở tuyệt đại, bàn tay to của Huyết Yêu lần nữa xé mở ra từ chỗ sâu, thân ảnh gầm thét vọt ra, chạy thẳng tới bàn tay bằng ngọn lửa kia.

Tiếng nổ ngập trời, bàn tay bằng ngọn lửa kia lập tức xáp chiến với Huyết Yêu. Mạnh Hạo tay phải như thiểm điện, thời khắc này lại đụng vào nguồn lửa. Khi hắn đụng nguồn lửa này, trong khoảnh khắc, trong óc Mạnh Hạo lập tức nổ vang, mà biển lửa trong bầu trời, lại truyền ra cười lạnh.

“Có cái gọi là tiên nhân ngu xuẩn vô tri, bao nhiêu năm rồi, vẫn có ý đồ tới đây thu được đạo thống của Hỏa Viêm Tử, từ các cửa Tiên giới đều có tiến vào.

Nhưng cuối cùng, không có có một người thành công, ngươi nếu muốn chết, không ai có thể cứu được ngươi.”

Thời khắc này Mạnh Hạo đầu óc lùng bùng, khi tay hắn đụng chạm vào nguồn lửa này, trong nguồn lửa đột nhiên xuất hiện một đạo thụ đồng tử,

khiến cho ngọn lửa này thoạt nhìn phảng phất như là một con mắt!

Nó mang vẻ vô tình, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Ngươi, có muốn thu được căn nguyên?

- Ngươi, có nghĩ là thu được sinh mệnh vĩnh hằng?

- Ngươi, có mong mỏi có được đạo pháp diệt thiên?

- Đạo Phương đã từng nói, Tiên giới chú định kiếp, tiên thổ chú định thương, tiên nhân chú định vẫn, điều đó không có khả năng, ta không phục, ta không cam lòng!

- Ta có thể cho ngươi ta căn nguyên, có thể cho ngươi đạo pháp của ta, có thể cho ngươi lực lượng của ta, nhưng ngươi phải vâng theo ý chí của ta, đi diệt sát Đạo Phương! !

- Giết Đạo Phương!

Mạnh Hạo đầu óc nổ ầm ầm, thanh âm này mang theo vẻ điên cuồng, cũng có oán hận cùng chấp niệm vô tận, truyền khắp trong đầu Mạnh Hạo, thậm chí ảnh hưởng đến thần hỏa thiên địa bốn phía, khiến cho thần hỏa nơi này, cuồn cuộn ngập trời hơn.

Hơn nữa trong một cái chớp mắt, nguồn lửa kia, lại theo bàn tay của Mạnh Hạo đột nhiên truyền nhập mạnh vào trong cơ thể hắn, dường như muốn chui vào đi vào, muốn trở thành một phần thân thể của Mạnh Hạo!

Nó rõ ràng là không quản là Mạnh Hạo đồng ý hay là không đồng ý, đều muốn xông vào, nếu thành công, thì nó về mặt ý nghĩa nào đó, tương đương với chuyển thế, cho dù trở thành một đạo căn nguyên của Mạnh Hạo, cũng cam tâm tình nguyện.

Nếu thất bại... Mạnh Hạo sẽ diệt vong, mà nó vẫn ở chỗ cũ, chờ đợi một tiên nhân khác đến, chấp nhận truyền thừa của nó, cho đến cuối cùng, xuất hiện một kẻ có thể nhận chịu căn nguyên của nó!

Thần hỏa thế giới vẫn cuồn cuộn, trongg một sát na này, bất ngờ từ bốn phương tám hướng ầm ầm kéo đến. Cả thế giới hỏa diễm, trong một cái chớp mắt giống như bị dẫn dắt, không ngừng kéo tới, không ngờ... Xông về phía Mạnh Hạo!

Nếu là ở trên trời cao nhìn lại, một màn này có thể xem ra rõ ràng hơn. Thế giới biển lửa này, đang nhanh chóng co rút lại, lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, đang không ngừng hướng về thân thể hắn, rầm rập tràn vào.

Mạnh Hạo toàn thân thiêu đốt, hắn phát ra một tiếng gào thét thê lương, loại thiêu đốt thân thể từ trong hướng ra phía ngoài, khiến Mạnh Hạo nhận chịu sự đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung. Hắn cũng có cảm giác tử vong mãnh liệt đang không ngừng bạo phát.

Hắn biết, đặt ở trước mặt mình vào thời khắc này chỉ có hai con đường, hoặc là sau khi thành công, mình sẽ chân chính nắm giữ một đạo căn nguyên, từ nay về sau hơn cường hãn, hoặc là thất bại, tan thành mây khói!

Không có sự lựa chọn thứ ba!

- Bao nhiêu năm rồi, không ai thành công, ta sẽ nhìn ngươi bị đốt chết sống.

Trên bầu trời, trong biển lửa cuồn cuộn, truyền ra thanh âm lãnh đạm, dường như chủ nhân của thanh âm này, thấy qua không ít tu sĩ như Mạnh Hạo vậy, chết tại đây trong tràng kế thừa căn nguyên.

Mạnh Hạo cặp mắt đỏ thẫm, không biết là tơ máu hay là ngọn lửa phun trào. Thân thể hắn cấp tốc khô héo, tóc của hắn bị thiêu đốt, túi trữ vật

của hắn cũng không thể chịu nổi, mắt thấy sắp sụp đổ, bị Mạnh Hạo một phen ném ra, chó ngao cảm nhận được ý của hắn, một phen nhận lấy, lo lắng gào thét.

- Chỉ là căn nguyên thần hỏa nhỏ nhoi, còn chưa thể rung chuyển nổi Mạnh mỗ!

Cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, hắn cảm nhận được nguy cơ. Nguy cơ đối với Mạnh Hạo mà nói, lớn hơn nữa cũng không so bằng với sự lịch lãm trên Như Phong Giới!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1526: Nhục thân đại viên mãn

Mạnh Hạo cặp mắt đỏ thẫm, quần áo toàn thân của hắn bbị thiêu đốt, lộ ra thân thể cường hãn, đắm chìm trong thần hỏa. Chung quanh hắn, biển lửa vô tận.

Cả biển lửa điên cuồng vọt tới, ý đồ chui vào trong cơ thể Mạnh Hạo, muốn từ thất khiếu của hắn, từ chân lông toàn thân của hắn tràn vào. Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ lạnh lùng, hắn vận chuyển tu vi, phong kín tất cả khiếu huyệt trong cơ thể, bao gồm cả lổ chân lông, đều khép kín trong chớp mắt.

- Thần hỏa tuy mạnh, nhưng cũng không phải không thể chấn động. Với hỏa này, luyện thân ta, trợ luyện thể của ta bước thêm một bước nữa! Mạnh Hạo vung hai tay lên, lập tức nhục thân Cổ Cảnh Hồn Đăng trên người hắn đột nhiên biến ảo.

Tổng cộng chín ngọn Hồn Đăng, trong đó có hai ngọn bị điểm sáng, còn bảy ngọn đèn khác ở trong trạng thái tắt.

Cổ Cảnh nhục thân của Mạnh Hạo, hiếm thấy ở thời nay, hơn nữa lại là Nghịch Cổ chi thân. Nhục thân Cổ Cảnh Hồn Đăng của hắn, khi mới bắt đầu không phải là đốt lên, mà là tắt đi!

Theo thân thể cường đại, sự tu hành của hắn, là khiến cho nhục thể Cổ Cảnh Hồn Đăng, nhất nhất đốt sáng!

- Luyện! Mạnh Hạo gầm nhẹ, biển lửa bốn phía rầm rầm bao vây hắn, không ngừng vây quanh, vì không thể tràn vào trong cơ thể Mạnh Hạo, cho nên hừng hực thiêu đốt trên nhục thể của hắn.

Nhục thể của Mạnh Hạo run rẩy, hai tay hắn nhanh chóng bấm quyết. Hắn không có luyện thể chi pháp, nhưng hắn có... Luyện đan chi pháp!

Mà đan đạo của hắn, vốn có thể coi thiên địa là lò luyện đan, đem tự thân hóa thành đan dược, với luyện đan chi pháp, đi luyện thể. Mà giờ này, Mạnh Hạo chính là làm như vậy , bất quá, không phải với thiên địa làm lò luyện đan, mà là... dùng tự thân làm lò luyện đan, rồi dùng tự thân làm đan dược, mượn ngoại hỏa, để cho mình mạnh hơn.

Trong tiếng ầm ầm long trời lở đất, hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền, toàn thân đỏ thẫm, hai tay ấn quyết không ngừng, thậm chí xuất hiện tàn ảnh, vô số pháp quyết bị hắn đánh ra, không phải rơi xuống bốn phía, mà là nhất nhất rơi vào trên người mình.

Một màn này, cho dù là người thủ hộ ẩn giấu ở trên trời, cũng đều kinh hãi, nhưng rất nhanh thì y cười lạnh.

- Không có bất kỳ người nào có thể thành công. Có lời trớ chú của Đạo Phương đại nhân ở đây, Sơn Hải giới này, không người nào có thể hòa tan nguồn lửa của nghịch tặc Hỏa Viêm Tử!

- Ta sẽ hấp thu cho ngươi xem! Cặp mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, lộ ra ánh sao, tia sáng đều màu đỏ, nhìn chằm chằm vào hư vô trên bầu trời. Mặc dù không thấy được thân ảnh của đối phương, nhưng mà khí thế của hắn thời khắc này, vẫn khiến cho người thủ hộ cũng nội tâm cả kinh.

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời rống lớn, nhục thể của hắn không ngừng bbị luyện hóa. Trong việc luyện đan luyện thể này, trong biển lửa ngập trời này, thậm chí... Trong căn nguyên xung kích này, ngọn Hồn Đăng thứ ba chung quanh hắn chợt được đốt lên! !

Sau khi bị đốt lên, nhục thể của Mạnh Hạo, ầm ầm bạo phát. Nhục thể của hắn cường hãn hơn, lực lượng nhục thể của hắn đột phá trước đây, đã

mạnh mẽ hơn ! !

Sau khi nhục thể mạnh hơn, sức chịu đựng của Mạnh Hạo trong biển lửa này cũng theo đó bạo tăng. Nhưng chỉ cần nguồn lửa còn trong cơ thể, như vậy biển lửa bốn phía này sẽ vĩnh hằng không đình chỉ luyện hóa, hoặc là Mạnh Hạo tan thành mây khói, hoặc là... Phải hấp thu tất cả biển lửa này.

- Luyện thể là bước thứ nhất, chỉ có khiến nhục thể đạt tới trình độ nhất định trước, mới có thể hấp thu những thần hỏa này. Giống như lò luyện đan, nếu bản thân lò luyện đan không đủ để chịu đựng lửa nóng, như vậy thì sẽ nổ tung! Mạnh Hạo cắn răng, thần tình vặn vẹo, toàn thân tu vi vận chuyển, chống cự biển lửa tràn vào từ phía ngoài, đồng thời ngưng tụ tiên lực trong máu thịt, lần nữa chịu đựng luyện hóa!

Tiếng nổ vang không ngừng, biển lửa che mất Mạnh Hạo, dường như thật sự phải luyện hóa Mạnh Hạo trở thành một viên đan dược vậy!

Chó ngao lo lắng, nhưng nó không thể vào gần. Mạnh Hạo rõ ràng truyền cho nó một cái ý chí, khiến cho nó không được đến gần chút nào.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo toàn thân khô héo, mắt thấy sẽ không thể chịu đựng, bỗng nhiên , cặp mắt hắn lần nữa mở ra, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, ngọn Hồn Đăng thứ tư trước mặt hắn bất chợt được đốt lên.

Sau khi bị đốt sáng, Mạnh Hạo thu được một chút cơ hội thở dốc, nhục thể của hắn cường hãn hơn. Lực lượng nhục thể của vượt hơn trước gần như gấp đôi, cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, hai tay bấm quyết, tốc độ nhanh hơn, ấn ký.

- Tiếp tục! ! Hai cánh tay hắn vung lên, biển lửa bốn phía bất chợt che hắn mất, nhưng mà khoảnh khắc che mất này...

Ngọn Hồn Đăng thứ năm, trực tiếp đốt lên! !

Sau khi bị đốt sáng, trên người Mạnh Hạo bạo phát ra một cổ khí thế kinh khủng. Khí thế này, không bỡi vì chút tu vi lực lượng nào, mà toàn bộ đến từ... nhục thể khí huyết kinh khủng của Mạnh Hạo vào thời khắc này!

Khí huyết lực lượng nhục thể này, khiến cho người thủ hộ trên bầu trời chỗ này, thần sắc đại biến, thân ảnh hiển lộ ra, rõ ràng là một nam nhân trung niên, mặc áo giáp màu vàng, giống như Chiến Tiên, nhưng mà thần tình của y vào lúc này lại mang vẻ cả kinh.

Y cũng không nghĩ tới, Mạnh Hạo không ngờ có thể kiên trì lâu như vậy. Dĩ vãng, y đã thấy mấy người trước cũng có ý đồ hấp thu nguồn lửa, nhưng kẻ kiên trì dài nhất cũng chỉ là hơn mười cú hít thở mà thôi .

- Nguồn lửa vĩnh hằng, thần hỏa vô biên, ngươi kiên trì càng lâu, đại biểu ngươi phải chịu đau khổ càng nhiều. Nam nhân trung niên này cười lạnh lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo như nhìn người chết.

Lời nói của y vừa mới truyền ra, Mạnh Hạo bỗng nhiên lần nữa mở mắt ra, ở trong biển lửa nhìn về phía nam nhân trung niên, dần dần nở nụ cười , chỉ có điều nụ cười này là đang chịu đau khổ, nên có vẻ dữ tợn.

- Nếu ta không có đoán sau, trong quá trình ta hấp thu nguồn lửa, ngươi không thể xuất thủ đối với ta, như vậy... ngươi hãy ở chỗ đó nhìn cho kỹ một chút, ta làm như thế nào... để khiến nguồn lửa này thuộc về mình, để cho mình sử dụng, làm như thế nào... hấp thu tất cả biển lửa vào bên trong cơ thể của ta. Sau đó... Lại làm như thế nào, chém chết ngươi!

Thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, mang vẻ kiên quyết, khiến cho nam nhân trung niên biến sắc. Y đích xác không thể xuất thủ vào lúc Mạnh Hạo hấp thu thần hỏa. Thần hỏa ấy, vào thời khắc này là trong trạng thái cuồng bạo nhất. Đừng xem Mạnh Hạo kiên trì cho tới bây giờ, nhưng nếu là tự thân y vào gần, thần hỏa sẽ trong nháy mắt cuồng mãnh hơn.

Dù sao ở trong nguồn lửa này, ẩn chứa ý chí của Hỏa Viêm Tử kia. Ý chí này ngày thường ở vào trạng thái bị trấn áp, nhưng một khi có tiên nhân đến truyền thừa, liền sẽ bạo phát.

Nam nhân trung niên này, đích xác là... Không dám vào gần ở thời khắc này. Y chỉ có thể chờ, chờ Mạnh Hạo chết ở trong quá trình kế thừa!

Vào lúc thần sắc của y biến hóa, nhục thể Mạnh Hạo đánh ầm một tiếng, không ngừng khô héo, dường như tất cả khí huyết cả người đều bị thiêu đốt tiêu hao hết trong nháy mắt, nhưng ngọn Hồn Đăng thứ sáu chung quanh hắn chợt trực tiếp đốt lên! !

Kèm theo sự đốt sáng này, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn cho dù là có sáu ngọn Hồn Đăng, cũng chỉ là gia tăng thời gian có thể chịu đựng ở trong thần hỏa này, hơn nữa đây là luyện hóa ngoại tại, không dám cho thần hỏa vào cơ thể, nếu không trong ngoài đồng thời bạo phát, hắn ở dưới trạng thái này, hắn phải chết là không thể nghi ngờ.

-Còn muốn mạnh hơn một chút nữa, luyện hóa! ! Mạnh Hạo bấm quyết càng nhanh chóng hơn, vì để cho nhục thể luyện hóa mạnh hơn, hắn không tiếc kích thích một chút nguồn lửa ở trong người. Khi nguồn lửa bị kích thích, trong nháy mắt biển lửa bốn phía đột nhiên tăng tốc ngưng tụ, khiến cho chung quanh Mạnh Hạo biển lửa vô tận, chó ngao cũng tốt, nam nhân trung niên cũng tốt, đều không thể không lùi lại.

Mạnh Hạo nhục thể gần như da bọc xương, duy chỉ có cặp mắt lấp lánh có thần, mà ngọn Hồn Đăng thứ bảy chung quanh hắn vào thời khắc này vừa xuất hiện hỏa miêu, rất nhanh , trực tiếp đốt lên.

Khoảnh khắc ngọn Hồn Đăng thứ bảy đốt lên, Mạnh Hạo cảm nhận được nhục thể cường hãn trước nay chưa từng có. Trái tim của hắn nhảy lên, giống như sấm sét, nhục thể của hắn tuy rằng gầy, nhưng mà trong nhục thể này ẩn chứa lực lượng nhiều gấp mấy lần trước đây. Thậm chí nếu

giờ khắc này Mạnh Hạo gặp lại Tự liệt Đạo Thiên của núi thứ nhất, hắn chỉ cần một quyền là có thể làm cho Đạo Thiên hộc máu bị thương nặng.

Nhục thể cường hãn, với một loại trình độ điên cuồng, không ngừng được kéo lên, không ngừng bạo phát. Trong thế giới thần hỏa nơi này, thời khắc này đối với Mạnh Hạo mà nói, đã trở thành chỗ tạo hóa nhục thể của hắn!

Nhưng tiền đề cho hết thảy cái này, là Mạnh Hạo cuối cùng có thể hấp thu tất cả căn nguyên thần hỏa chỗ này hay không, nếu không... Thời khắc này cường hãn, chẳng qua là một cánh hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi.

- Còn có thể đốt thêm nữa! Mạnh Hạo cặp mắt khô nứt, hô hấp dồn dập, trạng thái của hắn thời khắc ày, là nhục thể cường hãn vô tận, nhưng mà ngọn lửa sinh mệnh lại ảm đạm. Biển lửa đang đoán luyện nhục thể của hắn, nhưng cũng đang hao mòn sinh cơ của hắn.

Nhục thể lần lượt bạo phát, không thể bổ sung sinh cơ, chỉ là cảnh giới Vĩnh Hằng khôi phục, không thể đối kháng cùng căn nguyên thần hỏa này. Mạnh Hạo trước mắt đã có chút rối loạn, đúng lúc này, hắn đột nhiên tay phải hung hăng điểm trên ngực, kích thích trái tim tự thân, khiến cho trái tim bạo phát, khí huyết vận chuyển tăng nhanh, mượn khí huyết tăng nhanh, chịu đựng thần hỏa thiêu đốt.

Oành oành oành!

Tại nguy cơ trước mắt này, ngọn đèn nhục thể Hồn Đăng thứ tám của Mạnh Hạo, bất chợt đốt lên! !

Sau khi được đốt lên, lực lượng nhục thể của Mạnh Hạo, đã kinh thiên động địa, đạt tới Cổ Cảnh đỉnh phong, thậm chí chỉ thiếu chút nữa liền có thể có thể sánh với Cổ Cảnh đại viên mãn.

- Không có lợi ích gì , uống rượu độc giải khát thôi , chỗ này biển lửa vô tận, ta sẽ xem coi ngươi bị thiêu đốt trở thành tro bụi từng chút một. Nam nhân trung niên nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, nội tâm y cũng cả kinh, nhưng mà vẫn còn là tin tưởng vững chắc là, không người có thể ở dưới lời nguyền rủa của Đạo Phương đại nhân, thành công thu được nguồn lửa.

Mạnh Hạo chợt ngẩng mạnh đầu, nhìn xuyên thấu qua biển lửa, nhìn nam nhân trung niên.

- Như vậy, ngươi hãy nhìn cho kỹ đi! Mạnh Hạo thanh âm khàn khàn, khi truyền ra, tu vi trong cơ thể hắn bỗng nhiên không toàn lực chống cự biển lửa tràn vào nữa, mà là trong phút chốc buông lỏng ra hết thảy, buông lỏng lổ chân lông, mở ra tất cả khiếu huyệt, giống như là buông lỏng ra miệng cống, khiến cho biển lửa khắp bốn phía này, đột nhiên thuận lợi từ lổ chân lông toàn thân của hắn, điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn!

Sự đau nhức kịch liệt đến trong một cái chớp mắt, khiến cho Mạnh Hạo run rẩy kịch liệt. Hắn cắn chặt răng, loại đau khổ này, nếu so với luyện thể còn mãnh liệt hơn, cũng may nhục thể của hắn đã cường hãn sơ với trước không ít, nếu không, tràn sâu vào như thế, sợ là không được mấy nhịp thở, nhục thể của hắn liền trực tiếp biến thành tro bụi.

Trong cơ thể hắn, nguồn lửa dường như truyền ra lời triệu hoán, bốn phía thần hỏa cuồn cuộn, với Mạnh Hạo làm trung tâm, dường như tìm được chỗ thoát trước đây chưa từng có, ầm ầm kéo tới, không ngừng tràn vào.

Cùng lúc đó, khi biển lửa này đi vào trong cơ thể, toàn thân tu vi của Mạnh Hạo bạo phát, La Thiên Đạo Tiên lực lượng ầm ầm tràn ra, ánh sáng xanh rực rỡ, Niết Bàn Quả thứ ba tăng tốc hòa tan trong cơ thể hắn!

Theo quả Niết Bàn Quả thứ ba tăng tốc hòa tan, Mạnh Hạo vốn đã là La Thiên Đạo Tiên sáu bảy thành, thời khắc này tu vi bạo phát, biển lửa

chung quanh hắn ầm ầm cuốn lên, theo chân lông toàn thân hắn, trực tiếp tràn vào.

Trong một cái chớp mắt, hắn lại dùng thần hỏa kia, để khiến cho Niết Bàn Quả thứ ba của tự thân tăng tốc hòa tan!

Đầu tiên là luyện thể, rồi sau đó luyện Niết Bàn Quả, đây là cách mà Mạnh Hạo có thể nghĩ tới. Mượn căn nguyên thần hỏa, khiến cho mình không ngừng địa cường đại, rồi mới có thể hoàn toàn hấp thu!

- Ánh sáng xanh này... Đây là... Cặp mắt của nam nhân trung niên chợt co rụt lại. Trước đó y cũng nhìn thấy, nhưng mà không để ý. Vào giờ khắc này, ở trong biển lửa này, ánh sáng xanh này rực rỡ, khiến cho y không thể không đi để ý. Sau khi nhìn kỹ, sắc mặt của y trong nháy mắt đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1527: Chân chính đạo tiên

- La Thiên Đạo Tiên!

- Điều này không thể nào, Sơn Hải Giới làm sao có thể còn có La Thiên Đạo Tiên? chuyện này không thể nào! Nam nhân trung niên thất thanh, đối với ánh sáng xanh trên người của Mạnh Hạo trước mắt lão ta căn bản là không để ý. Dù sao đạo pháp cùng hộ thân pháp bảo có thể tán phát ánh sáng xanh, thực sự có nhiều lắm. Nếu mỗi khi thấy ánh sáng xanh, cũng nhớ tới La Thiên Tiên, đó cũng không thực tế .

Vả lại, trong ký ức của lão ta, La Thiên Đạo Tiên đó là cảnh giới cùng cường giả trong truyền thuyết mới có thể cụ bị. Mà lão ta chỉ theo người thủ hộ ở chỗ này mà thôi, La Thiên Đạo Tiên cách lão ta quá xa quá xa.

Nếu không phải Mạnh Hạo giờ khắc này đang trong biển lửa, ánh sáng xanh rực rỡ có thể cùng thần hỏa chiếu rọi, khiến nam nhân trung niên cẩn thận tra xét nhìn, lão ta cũng sẽ không nhận ra, đây là ánh sáng của La Thiên Đạo Tiên.

Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra hàn mang, thân thể trong tiếng nổ ầm ầm, tu vi trong cơ thể bạo phát. Niết Bàn Quả hòa tan, dưới thần hỏa sáp nhập, càng lúc càng thêm nhanh chóng dâng lên.

Rất nhanh đã đến bảy thành!

Thân thể của Mạnh Hạo run rẩy, ngửa mặt lên trời hô một tiếng. Ánh sáng xanh trên người càng rực rỡ hơn. Trong ngọn lửa đó, tản ra hào quang khác, khi nó tản ra bốn phương tám hướng, sức mạnh ánh sáng xanh của hắn dường như có thể áp chế thần hỏa vậy, càng lại khiến cho

thần hỏa tới từ bốn phía đều chợt ngừng.

Cho dù ánh sáng xanh cường hãn, nhưng ngòi lửa trong cơ thể Mạnh Hạo hấp dẫn đối với thần hỏa bốn phía lại mạnh hơn. Sau khi nó chợt ngừng, thần hỏa của cả thế giới thiên địa như cũ ầm ầm cuồn cuộn đến.

Thân thể của Mạnh Hạo run rẩy. Trong biển lửa, hắn dần dần sắp không chịu nổi. Thân thể hắn, đầu tiên xuất hiện dấu hiệu có thể vỡ ra. Rồi sau đó là tu vi trong cơ thể dường như muốn ngừng vận chuyển trong thần hỏa.

Nếu không phải ánh sáng xanh còn đó, e rằng giờ khắc này Mạnh Hạo sắp diệt vong.

- La Thiên Đạo!

Nguy cơ trước mắt, khi Mạnh Hạo gầm nhẹ, trái Niết Bàn Quả thứ ba nơi đầu mày của hắn lần nữa hòa tan một chút. Trong phút chốc, ánh sáng xanh bốn phía Mạnh Hạo khuếch tán mạnh ra, lần này, lại lan tràn tới mười trượng!

Trong phạm vi mười trượng, toàn bộ đều là thế giới của ánh sáng xanh!

Mà giờ khắc này, trái Niết Bàn Quả thứ ba của hắn dung hợp đến tám thành!

Một thành đó vốn dĩ cần một tháng mới có thể từ từ hoàn thành, nhưng giờ này, dưới sự thiêu đốt của thần hỏa đã rất nhanh liền hòa tan. Đây có thể xem là cơ duyên của Mạnh Hạo, nhưng phía sau cơ duyên đó lại là nguy cơ sinh tử.

Tám thành lực lượng của La Thiên Đạo Tiên khiến cho Mạnh Hạo được nghỉ ngơi ngắn ngủi. Cảnh giới Vĩnh Hằng trong cơ thể toàn lực vận chuyển, ý đồ khôi phục sinh cơ. Nhưng rất nhanh, dưới thần hỏa đó, hắn

lần nữa cảm nhận được sống chết.

- Ngươi, hắn phải chết, La Thiên Đạo Tiên thì đã sao. Không ngờ, ta bảo vệ nhiều năm ở chỗ này, không ngờ có thể thấy được, một tên La Thiên Đạo Tiên bị thiêu sống đốt chết trước mặt của ta!

Nam nhân trung niên mắt thấy Mạnh Hạo không thể kiên trì, hắn ngửa mặt lên trời cười to.

- Ngươi cao hứng có chút sớm rồi.

Thanh âm của Mạnh Hạo càng lúc càng khàn khàn, trong mắt hắn lộ ra một chút quyết đoán. Tay phải nâng lên, đánh mạnh một kích ầm ở trán

Dưới một kích đó, một cỗ lực mạnh mẽ xông vào trong đầu của Mạnh Hạo, giống như đánh vào trên trái Niết Bàn Quả thứ ba. Toàn thân hắn chấn động, máu tươi phun ra ba ngụm. Máu tươi đó phun mạnh ra một cái, liền lập tức bị thiêu đốt trở thành sương máu. Thân thể hắn càng uể oải hơn, có thể mượn lực lượng của một kích này, Niết Bàn Quả của hắn bị ép buộc phải dung hợp!

Chín thành! !

Chín thành La Thiên Đạo Tiên!

Ánh sáng xanh bốn phía Mạnh Hạo vào khoảnh khắc đó bạo phát ầm ầm. Không còn là mười trượng, mà là trực tiếp đạt tới trăm trượng, giống như bạo phát gấp mười. Liên đới sinh cơ trong cơ thể hắn không ngờ cũng vào chớp mắt đó, dâng lên ầm ầm, nhưng lại khôi phục không ít.

Hắn hít thở dồn dập, ngửa mặt lên trời hô một tiếng. Một tiếng hô đó, trực tiếp khiến 900 ngàn tháp cao trên thế giới này lập tức có mấy vạn, bị chấn động trực tiếp sụp xuống!

Một màn này khiến sắc mặt của nam nhân trung niên đại biến. Lão ta giật mình nhìn Mạnh Hạo, bên trong thần sắc có chấn động. Điều không thể tin mà Mạnh Hạo mang tới cho lão ta đã càng ngày càng nhiều. Giờ đây bản thân lão ta cũng dâng lên dao động. Lão ta nhìn Mạnh Hạo, lão ta bỗng nhiên có loại cảm giác, dường như người này ở đây cũng không phải là không có khả năng thu được đạo chung.

- Không thể nào, tu vi của Đạo Phương đại nhân thông thiên. Sự nguyền rủa của ông ta, Sơn Hải Giới không người nào có thể phá giải! Ông ta nói không người có thể thu được truyền thừa, như vậy thì không ai có thể thu được!

Nam nhân trung niên lẩm bẩm, trong mắt lộ ra kiên định.

- Sự nguyền rủa của Đạo Phương mà ngươi nói, thật không thể bị rung chuyển. Như vậy chỗ này... ngươi muốn bảo vệ cái gì, căn bản cũng không cần bảo vệ!

Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng, tay phải hắn nâng lên, nhấn một cái về phía trước. Dưới một cái nhấn, thần hỏa bốn phía cuồn cuộn chợt dừng lại vào khoảnh khắc đó.

Trong vòng trăm trượng, trong phạm vi của ánh sáng xanh lại không có một tia thần hỏa nào tồn tại. Toàn bộ bị cuốn ngược, khu trừ ngoài trăm trượng. Còn Mạnh Hạo rốt cục có thể thở phào một cái.

Cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn vận chuyển nhanh như gió trong cơ thể, không ngừng chữa trị thân thể, không ngừng khôi phục sinh cơ, phối hợp với lực lượng của La Thiên Đạo Tiên, khiến cho trong cơ thể Mạnh Hạo, khí thế càng lúc càng nổi lên. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, bầu trời biến sắc, chỗ này không có gió mây, nhưng trên bầu trời tự mình biến ảo, cuồn cuộn nhuyễn động.

Một cỗ khí thế khó có thể hình dung dâng lên ngập trời trên người của

Mạnh Hạo.

Chỉ khí thế lại khiến cho sắc mặt của nam nhân trung niên biến hóa, hít thở dồn dập. Khi người này nhìn Mạnh Hạo, lão ta gần như trợn mắt há hốc mồm. Lão ta là nhìn tận mắt tu vi của Mạnh Hạo từ trước, bay vọt đến hiện giờ, một sự cường hãn khiến lão ta cảm thấy kinh khủng.

Đó là sự bạo phát của thân thể cùng tu vi đồng thời kéo lên tạo thành một cỗ nghiền ép hết thảy.

Tay phải của Mạnh Hạo chỉ một con ngao khuyển, lập tức trên người nó không ngờ tản ra ánh sáng xanh. Ánh sáng xanh đó theo ý chí của hắn lưu động, gia trì ngao khuyển, khiến cho nó có thể được La Thiên Đạo Tiên che chở.

Ngao khuyển mang vui mừng rống lên dài, thân thể hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Sau khoảnh khắc nó tới gần, bị hắn thu đi, túi trữ vật rơi vào trong tay của hắn. Hắn vỗ nhẹ nhàng, lập tức một bộ quần áo mặc vào người, lúc này mới ngẩng đầu, mắt lạnh nhìn nam nhân trung niên.

- Ngươi cho dù mạnh hơn thì đã sao, ngươi cuối cùng vẫn không thể hấp thu biển lửa nơi đây. Cho dù ngòi lửa không cách nào khiến ngươi tử vong, nhưng ngươi cũng không mang nó đi được!

Nam nhân trung niên lập tức gầm nhẹ, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Ta bây giờ đích thật là mang không đi... nhưng rất nhanh, ta có thể mang đi. Ngươi yên tâm, ta sẽ khiến ngươi sau khi tận mắt nhìn thấy, sẽ nhắm mắt lại mãi mãi!

Khi Mạnh Hạo lên tiếng, hắn từ từ nhắm nghiền hai mắt.

Theo hắn nhắm mắt, trên mi tâm của hắn từ từ xuất hiện một cái phù văn màu xanh. Đây không phải là ấn ký của danh sách, mà là thanh phù của La Thiên Tiên.

Phù văn này là một hình vòng tròn, có thể nhìn được lúc này đã có chín thành khu vực đều rất hoàn chỉnh. Một thành khu vực vẫn chưa hoàn chỉnh cũng đang rất nhanh kéo dài.

Chỉ thời gian mấy hơi thở, sau khi một thành khu vực cuối cùng hoàn chỉnh, phù văn màu xanh bỗng nhiên tản ra ánh sáng xanh chói mắt rực rỡ.

Ánh sáng xanh đó mãnh liệt vô số lần so với trước đây, thậm chí khiến người thấy được sẽ có một loại ảo giác... ánh sáng xanh biến thành mặt trời, trở thành mặt trời xanh.

Tu vi trên người của Mạnh Hạo vào chớp mắt ngập trời bạo phát, dâng lên ầm ầm. Khí thế của hắn khiến thiên địa biến sắc, khiến gió mây cuốn lên, làm cho cả thế giới đều run rẩy, khiến mặt đất truyền ra dao động vô tận.

Lại vào trong phút chốc, tháp cao bên trong thế giới này trong tiếng nổ "ầm ầm", từng tòa tháp trong khí thế của Mạnh Hạo dâng lên, dường như không thể thừa nhận uy áp, chúng rối rít bị sụp đổ.

Mấy ngàn, mấy vạn, 100 ngàn, 200 ngàn...

Cả thế giới đều đắm chìm trong tiếng nổ vang, những tháp cao sụp đổ khiến mặt đất run rẩy, phảng phất có gào thét truyền ra từ dưới lòng đất. Thiên địa lắc lư, giống như tận thế phủ xuống.

Mà hết thảy đều đến từ Mạnh Hạo!

Đến từ Mạnh Hạo ... La Thiên Đạo Tiên!

Ánh sáng xanh trên người hắn vào khoảnh khắc đó khuếch tán ầm ầm ra bốn phía. Nơi nó đi qua, thần hỏa cũng phải tránh ra, chớp mắt, trong phạm vi nghìn trượng, chỉ có một mình Mạnh Hạo!

Nam nhân trung niên cũng không thể không lùi ra sau, thời khắc này hoảng sợ đến cực hạn.

Toàn thân Mạnh Hạo phủ đầy ánh sáng xanh vô tận, giống như một cái mặt trời màu xanh. Khí thế của hắn nổi lên, tu vi của hắn bạo phát. Hắn cảm nhận được sự cường hãn của bản thân chưa từng có như vào giờ khắc này.

Nếu như đổi thành hắn hiện tại gặp Thiên Vân thượng nhân, như vậy hắn có nắm chắc mặc dù là Thiên Vân thượng nhân trở thành Chuẩn Đạo, trong sự xuất thủ của hắn cũng sẽ dễ như trở bàn tay, dễ dàng hơn rất nhiều so với trước.

Cho dù là Đạo Cảnh... Dưới lưỡng nguyên cũng sẽ chiến giết!

Đôi mắt của Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, vào phút chốc hai mắt hắn mở ra, có tia chớp màu xanh nổ tung ầm ầm trong mắt của hắn. Theo tiếng nổ tung, tia chớp và ánh mắt cùng một tốc độ, xuyên qua hư vô, trực tiếp rơi vào trong mắt của trung niên nam tử. Theo hai mắt của lão ta trực tiếp nổ ầm ầm tâm thần của lão, một đường dễ như bẻ cành khô, nổ vang không ngừng.

Nam nhân trung niên đó phát ra một tiếng hét thảm thê lương, máu tươi phun ra, thân thể không ngừng lui về sau. Mỗi một lần lui về phía sau, trong cơ thể lão ta sẽ truyền ra tiếng nổ lớn. Một đạo ánh mắt khiến lão ta lui về phía sau bảy bước. Sau bảy bước, thân thể của nam nhân trung niên trực tiếp sụp đổ nổ tung.

Còn nguyên thần của lão ta trong nháy mắt bay lên, bốn phía bị tia chớp

màu xanh vây quanh, dường như nếu muốn giết lão ta chỉ trong một ý niệm của Mạnh Hạo!

- Ta đã nói, sẽ khiến ngươi thấy được một màn ta mang đi ngòi lửa.

Khi Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, hắn đứng ở nơi đó, giờ khắc này, dường như thiên hạ trên đất chỉ có duy nhất mình hắn là độc tôn!

Nguyên thần của nam nhân trung niên run rẩy, khi nhìn về phía Mạnh Hạo sợ hãi đến cực hạn. Cho dù đến bây giờ lão ta vẫn không thể tin, mình... đường đường người thủ hộ nơi đây, tu vi có thể so với sự tồn tại của Cổ Cảnh đại viên mãn, không ngờ... Sẽ bị một đạo ánh mắt của Mạnh Hạo liền trực tiếp vỡ nát thân thể. Thậm chí ngay cả nguyên thần cũng bị đối phương nắm giữ giữa một niệm sống và chết.

- La Thiên Đạo Tiên... Đây là... La Thiên Đạo Tiên!

- Trong Chí Tôn Tiên Giới năm đó, cho dù không phải Chí Tôn, có thể xem như là Chí Tôn cũng phải chờ đợi, được gọi là sát lục chi tu kinh khủng nhất... La Thiên Đạo Tiên! !

Nguyên thần của nam nhân trung niên run run, lão ta ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo. Đầu óc của lão ta thời khắc này không ngừng vù vù. Lão ta không nghĩ tới, bản thân mình không ngờ có thể chân chính thấy được, một vị La Thiên Đạo Tiên trong truyền thuyết. vả lại... Không phải chưa thức tỉnh, mà là hoàn toàn thức tỉnh, có thể bạo phát ra chiến lực hoàn chỉnh...

La Thiên Đạo Tiên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1528: Đỉnh phong

Nam nhân trung niên vẫn sai rồi. Lão ta chưa từng thấy qua La Thiên Đạo Tiên, cho nên lão không biết... Mạnh Hạo nơi này đừng nói hiện giờ chỉ có hắn một vị La Thiên Tiên, mặc dù là có người thứ hai, người thứ ba, thậm chí.., nhưng... Mạnh Hạo, đều là La Thiên Đạo Tiên mạnh nhất!

Bất kể là hiện tại hay là đã từng, hắn đều là một trong La Thiên Đạo Tiên mạnh nhất!

Bởi vì... hắn có thân thể tăng cường!

Lực lượng thân thể của hắn có thể khiến cho chiến lực La Thiên Đạo Tiên của hắn mạnh hơn!

- Sự hấp thu của thần hỏa, thời khắc này không vội... Ta còn có thể mạnh hơn!

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, hắn cảm thụ được tiên lực bàng bạc trong cơ thể. Thậm chí giờ khắc này nếu hắn muốn, có thể trong nháy mắt thân thể bành trướng lớn đến hơn mấy trăm ngàn trượng.

- Thân thể của ta... Còn có một ngọn Hồn Đăng chưa bị đốt cháy, không biết... Sau khi đốt lên, ta sẽ mạnh bao nhiêu?

Trong mắt của Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ dị. Bên ngoài thân thể hắn, trong nháy mắt chín ngọn Hồn Đăng biến ảo, trong đó tám ngọn đèn được đốt cháy mãi mãi, duy chỉ có ngọn đèn thứ chín, đang tắt.

Mạnh Hạo nhìn ngọn Hồn Đăng thứ chín, mắt lộ ra kỳ quang. Sau khi hơi trầm tư một chút, hắn bỗng nhiên vung tay một cái, lập tức ánh sáng xanh nghìn trượng ở bốn phía khoảnh khắc biến mất. Theo ánh sáng

xanh tán đi, biển lửa bốn phía ầm ầm cuồn cuộn, dường như trước đó bị áp chế đến cực hạn, thời khắc này bạo phát một cái còn muốn hung mãnh ngập trời so với vừa rồi.

Trong chớp mắt liền quét ngang phạm vi nghìn trượng, trực tiếp triệt triệt để để bao trùm chỗ của Mạnh Hạo, không lộ chút nào thân ảnh, khiến cho nguyên thần của nam nhân trung niên ở phía ngoài căn bản là không thấy được Mạnh Hạo trong biển lửa.

Mạnh Hạo bên trong biển lửa. Hắn nhắm mắt lại, mặc kệ biển lửa xông vào trong cơ thể. Điều duy nhất mà hắn làm chính là chặt đứt nguồn lửa đi hấp thu biển lửa, khiến cho thần hỏa khi hắn không cách nào sáp nhập vào nguồn lửa, chỉ có thể tích lũy.

Mà sự tích lũy đó theo thần hỏa tràn vào, càng ngày càng nhiều. Dưới sự cuồng bạo đấu đá lung tung trong cơ thể Mạnh Hạo, theo kinh mạch trôi đi toàn thân, sáp nhập vào ngũ tạng lục phủ, sáp nhập vào bên trong máu thịt, sáp nhập vào trong xương cốt.

Thân thể của Mạnh Hạo run nhè nhẹ, nhưng thần sắc lại như thường. Hắn trước sau giữ vững phong ấn của nguồn lửa, ngưng tụ thần hỏa ở trong người, khiến cho càng ngày càng nhiều. Đến cuối cùng, thân thể Mạnh Hạo giống như trở thành hỏa nhân. Trong huyết dịch của hắn có thần hỏa, trong thịt của hắn cũng có thần hỏa. Xương của hắn, kinh mạch của hắn, thân thể hắn hết thảy vị trí đều có thần hỏa ẩn chứa.

Trình độ ẩn chứa đó càng ngày càng cao. Nếu như xem thân thể của Mạnh Hạo thành là một cái bình, như vậy thời khắc này, trong cơ thể hắn, chứa thần hỏa đã nhiều đến gần bốn thành.

Vẫn còn tiếp tục!

Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra vẻ ngạc nhiên. Thân thể giống như một cái hắc động, không ngừng hấp thu thần hỏa tới, lại cắt đứt thần hỏa bị

nguồn lửa hấp thu, khiến cho nó ngưng tụ ở trong người, khiến cho nó ẩn chứa càng ngày càng nhiều, thiêu đốt. Lấy loại phương pháp này, bên trong nên ngoài hắn cùng nhau... rèn luyện thân thể.

Ầm!

Năm thành, sáu thành, bảy thành!

Thân thể của Mạnh Hạo run rẩy, sự rèn luyện trong cơ thể khó khăn hơn nhiều nếu so với bên ngoài cơ thể. Nếu không phải là thân thể của hắn đích thật cường hãn đến trình độ khủng khiếp, vả lại hắn có lực lượng của La Thiên Đạo Tiên, sợ là dưới sự thiêu đốt đó cũng không thể thừa nhận.

Nhưng vì thân thể mạnh hơn, vì lần này tạo hóa càng hoàn toàn hơn, Mạnh Hạo cắn răng một cái, lần nữa hấp thu. Trong tiếng nổ ầm ầm, toàn thân của hắn có ngọn lửa vô tận. Thần hỏa trong cơ thể rốt cục đột phá bảy thành, đạt tới tám thành!

Vẫn còn tiếp tục, rất nhanh, đã đến chín thành!

Trong nháy mắt chín thành, thân thể của Mạnh Hạo run rẩy. Hắn không thể phun ra máu tươi, bởi vì giờ khắc này cho dù là máu tươi của hắn cũng là chín thành hóa thành thần hỏa. Thân thể hắn giống như đã trải qua sự cải tạo long trời lỡ đất, gần như một dạng với Hỏa Linh, nhưng cũng là tấm thân máu thịt.

- Còn có thể, tiếp tục!

Trong mắt của Mạnh Hạo lộ ra ánh sao. Hắn nhìn chín ngọn Hồn Đăng bốn phía mình, một ngọn cuối cùng đó vào thời khắc này đã xuất hiện ngọn lửa. Vả lại ngọn lửa đó càng lúc càng lớn, mơ hồ, dường như tùy thời có thể bị đốt lên, trong mắt của hắn lộ ra quyết đoán, lần nữa cắn răng hút một cái.

Âm thanh của tiếng sấm vào phút chốc long trời lở đất. Tiếng nổ ngập trời, mặt đất run rẩy. Vô số tháp cao đồng loạt sụp đổ, bầu trời dường như cũng muốn vỡ vụn, như bị bàn tay vô hình xé mở, lộ ra mặt đất phía trên.

Nơi này dù sao cũng là dưới lòng đất!

Mà vào khoảnh khắc đó, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời hô một tiếng. Thần hỏa ẩn chứa bên trong thân thể hắn rốt cục... Đến mười thành!

Tất cả khu vực của thân thể, tất cả vị trí, tất cả hợp thành, đều trở thành thần hỏa. Cùng lúc đó, ngọn Hồn Đăng thứ chín của Mạnh Hạo chợt bị đốt sáng lên!

Theo ngọn Hồn Đăng thứ chín thiêu đốt, thân thể của Mạnh Hạo nổ vang. Trái tim của hắn nhảy lên càng có lực hơn. Khí huyết của hắn làm cho cả thế giới mất đi màu sắc. Lực lượng kinh khủng ẩn chứa trong cơ thể hắn, dĩ nhiên đến trình độ vô cùng nghịch thiên!

Có thể nói, từ khi Sơn Hải Giới tồn tại tới nay, lực lượng của thân thể đến loại trình độ phượng mao lân giác như của hắn, đây đã là cực hạn, bước ra một bước nữa chính là thân thể của Đạo Cảnh!

Mà thân thể của Đạo Cảnh... Đừng nói là Sơn Hải Giới, cho dù là Chí Tôn Tiên Giới đã từng, người có thể đạt tới chỉ có Chí Tôn!

Cũng chỉ có Chí Tôn, mới có thể khiến thân thể trở thành Đạo Cảnh!

Bởi vì một khi thân thể thành đạo thì có thể làm được, thiên địa hủ mà tự thân bất hủ. Trừ phi là chết trận, nếu không, năm tháng không thể bị thương, thiên địa không thể diệt.

Đây chính là thân thể Đạo Cảnh!

Mà giờ này, Mạnh Hạo khoảng cách thân thể Đạo Cảnh chỉ thiếu chút nữa! !

Mạnh Hạo mở ra hai mắt, ngửa mặt lên trời rống lớn. Theo tiếng hô truyền ra, mặt đất phía trên bị vỡ vụn ầm ầm. Vô số bùn đất rơi xuống, mặc dù không có sụp đổ, nhưng lại khiến nam nhân trung niên bên ngoài biển lửa run rẩy hoảng sợ tiến hơn một bước.

Lại vào giờ khắc này, theo một tiếng gầm nhẹ của Mạnh Hạo, biển lửa bốn phía cũng đều cuồn cuộn ngập trời. Mà tháp cao của thế giới này, lần nữa có hơn 100 ngàn tòa, toàn bộ bị sụp đổ, chia năm xẻ bảy.

Thậm chí cho dù là ở tầng thứ hai, cự thú tang thương đó cũng đều run run một chút. Cả tầng thứ hai đều đang run rẩy. Tầng thứ nhất cũng như vậy. Ngay cả hồ đạo phía ngoài sơn cốc cũng đồng loạt bạo phát. Vô số hồ đạo đồng thời bạo phát, vô số đạo ảnh của pháp bảo bị phun ra toàn bộ, khiến cho tất cả tu sĩ phía ngoài sau khi trợn mắt há hốc mồm, thì dâng lên mừng như điên.

Bên trong thế giới thần hỏa, theo tiếng hô vang dội của Mạnh Hạo, tu vi La Thiên Đạo Tiên của hắn cũng chợt tản ra. Không có ánh sáng xanh tràn ra, nhưng không ngăn cản dừng lại thần hỏa sáp nhập vào nguồn lửa.

Nguồn lửa trong cơ thể hắn vào giờ khắc này, rốt cục có thể đi hấp thu thần hỏa đến từ cả thế giới. Giữa tiếng ầm ầm, biển lửa của thế giới lần nữa cuốn ngược, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo dang hai tay, toàn lực hấp thu, mặc cho nguồn lửa trong cơ thể đi cắn nuốt hết thảy lửa của cả thế giới.

- Nguồn lửa... Mạnh Hạo ta muốn!

Mạnh Hạo vung tay áo, thân thể bay lên không. Biển lửa bốn phía cũng theo đó bay lên không, xa xa nhìn một cái, dường như tạo thành một đồ án biển lửa hình ngọn núi, đủ để cho tất cả người nào thấy được phải giật mình.

Mà cẩn thận nhìn một cái, dường như Mạnh Hạo vào giờ khắc này trở thành một tôn Bất Tử Điểu. Biển lửa đó chính là cánh của hắn, thiêu đốt bầu trời mặt đất, bay lượn đến thương mang!

Cả thế giới thần hỏa toàn bộ ngưng tụ đến. Phạm vi không ngừng rút nhỏ, tràn vào trong cơ thể Mạnh Hạo càng ngày càng nhiều. Nguồn lửa bên trong thân thể hắn tản phát ra ánh sáng rực rỡ, mơ hồ, một cỗ căn nguyên khí tức tán phát ra trên người hắn.

Căn nguyên đó không còn là một tia, mà là bàng bạc vô tận. Đó là căn nguyên chân chính, là căn nguyên hỏa, là ăn nguyên thứ nhất từ đây về sau sẽ thuộc về Mạnh Hạo.

Mà Mạnh Hạo cũng chính là một người duy nhất, ở Tiên Cảnh có thể nắm giữ căn nguyên chi tu!

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời vừa hô, biển lửa bốn phía vọt tới mãnh liệt càng ngày càng ít. Từ bảy thành trước đó, trực tiếp biến thành năm thành, rồi sau đó bốn thành!

Một màn này rung động thế giới. Nam nhân trung niên ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo đang hấp thu. Thời khắc này tín niệm của lão ta sớm đã hoàn toàn dao động.

- Đạo Phương đại nhân có nguyền rủa... Không người nào có thể thu được nguồn lửa... Điều này sao có thể...

Nam nhân trung niên lẩm bẩm, thần sắc ngây ngốc, biển lửa lần nữa giảm bớt, trở thành ba thành!

Mà chỗ của Mạnh Hạo theo sự hấp thu đó, nguồn lửa trong cơ thể càng lúc càng rực rỡ. Biển lửa này làm thương tổn hắn đã cực kỳ bé nhỏ. Vào phút chốc hắn hút đi biển lửa của thế giới, thì lửa đã không làm thương tổn chút nào đối với hắn.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, mặt đất run rẩy, hư vô chấn động, biển lửa lần nữa giảm bớt!

Hai thành!

Chỉ còn lại có hai thành biển lửa nguyên bản, đây là thần hỏa vĩnh hằng bên trong cả thế giới. Nhưng giờ này, nó bị một mình Mạnh Hạo hút đi toàn bộ, mặc dù chỉ là một nguồn lửa của đại lục, nhưng cho dù là Đạo Cảnh thấy được cũng sẽ lòng tham vô tận, trở nên điên cuồng.

Một thành!

Thân thể của Mạnh Hạo rực rỡ tia sáng, biển lửa chung quanh hắn càng giảm bớt. Căn nguyên khí tức trên người hắn trong phút chốc càng mãnh liệt hơn, rung chuyển thiên địa, chấn động bốn phương tám hướng!

Cũng là thời gian mấy hơi thở, biển lửa lần nữa giảm bớt. Ngay sau khi một tia thần hỏa cuối cùng biến mất trong cơ thể Mạnh Hạo, cả thế giới thần hỏa, không có một tia ngọn lửa nào nữa!

Mảnh biển lửa của thế giới này tồn tại rất lâu, trước sau vĩnh hằng thiêu đốt. Hôm nay, là một lần duy nhất... Thần hỏa biến mất toàn bộ, lộ ra mặt đất, lộ ra tất cả khu vực. Cũng chính vào một chớp mắt đó, tất cả tháp cao tồn tại trên thế giới này, toàn bộ bị sụp đổ ầm ầm.

100 ngàn, 200 ngàn, 300 ngàn... Trong chớp mắt, tiếng nổ ngập trời, thanh âm vang vọng, dư âm không ngừng, khi dõi mắt nhìn lại, nơi này... Không có tháp cao nữa!

Mạnh Hạo bị chấn động mạnh toàn thân. Hai mắt hắn nhắm nghiền. Nguồn lửa trong cơ thể hấp thu tất cả thần hỏa của cả thế giới, vào giờ khắc này, hoàn thành ý chí của Hỏa Viêm Tử, công nhận Mạnh Hạo, không có chút nào chống cự, trực tiếp dung hợp với hắn.

Theo sự dung hợp đó, khí tức căn nguyên của Mạnh Hạo lập tức bị đọng lại vĩnh hằng!

Hai mắt của hắn từ từ mở ra. Giờ khắc này, là trạng thái mạnh nhất của hắn. La Thiên Đạo Tiên, thân thể Cổ Cảnh đại viên mãn, căn nguyên thần hỏa đại thành!

- Không thể nào!

Nam nhân trung niên hét lên thất thanh, theo tiếng hét lên, tia chớp màu xanh bên ngoài thân thể hăn khoảnh khắc hóa thành từng đạo thanh xà, trực tiếp xuyên thấu nguyên thần, khiến cho nguyên thần của nam nhân trung niên mang không thể tin, tiêu tán ở giữa không trung. Mạnh Hạo hoàn thành sự hứa hẹn của hắn, khiến cho nam nhân trung niên tận mắt nhìn thấy mình truyền thừa hết nguồn lửa!

Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung, ánh mắt quét một cái, rơi vào phương xa. Ở hướng đó, địa phương rất xa một chút, còn có một chỗ thần hỏa đại lục, còn có nguồn lửa!

Nhưng ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo nhìn về phía xa xa, đột nhiên, một cỗ nguy cơ bất ngờ khiến hắn chợt xoay người. Khi hắn cúi đầu, trong mắt hắn lộ ra hàn mang sắc bén như đao, chợt nhìn về tòa thành trì màu đen phía dưới!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1529: Lời nguyền Đạo Phương

Không có biển lửa thiêu đốt, thành trì màu đen càng rõ ràng hiển lộ trước mắt Mạnh Hạo. Bốn phía tường thành như cũ tràn ngập thực vật như dây mây màu trắng vậy. Bên trong thành đó vẫn là như cung điện quần tồn tại ở mọi chỗ.

Khi nhìn lại, dường như không có gì khác biệt so với sự quan sát của Mạnh Hạo trước đó.

Mạnh Hạo nhíu mày, sau khi ánh mắt quét qua, bỗng nhiên đôi mắt chợt co rụt lại. Hắn lập tức nhận ra, trước đó chỗ sụp xuống của cung điện trung tâm bên trong tòa thành này, lộ ra một cái ghế ngồi to lớn, từng trải một tấm da người...

Không ngờ mất rồi!

Trong mắt của Mạnh Hạo lộ ra hàn mang. Thần thức của hắn bỗng nhiên tản ra, lấy lực lượng La Thiên Đạo Tiên của hắn, quét ngang bốn phương tám hướng, rất nhanh hắn liền nhăn mày lại. Hắn không phát hiện chút nào đầu mối ở bốn phía.

Nhưng cảm giác nguy cơ đó lại trước sau tồn tại, vả lại càng ngày càng mãnh liệt. Thậm chí Mạnh Hạo cảm giác, dường như có một đạo ánh mắt nhìn mình xa xa ở bốn phía.

- Lời nguyền của Đạo Phương...

Mạnh Hạo nghĩ tới lời nói của nam nhân trung niên trước khi chết. Hắn như có điều suy nghĩ. Hắn đã gặp qua Đạo Phương, mặc dù không thấy

bộ dáng, nhưng ở Như Phong Giới, hắn đã trải qua như đi vào cõi thần tiên thái hư vậy, khiến hắn hiểu rõ, trên 33 thiên đó, có một sự tồn tại vô thượng, tên của nó là... Đạo Phương!

Mạnh Hạo không xem đối phương cao cao tại thượng. Sự hiểu biết của hắn đối với Sơn Hải Giới, hắn dĩ nhiên có thể đoán được, 33 thiên là cửa ải thứ nhất của phong ấn Sơn Hải Giới.

Mà Đạo Phương lại là đạo cửa ải thứ hai!

Ánh mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, thân thể bỗng nhiên lui về sau. Nhưng ngay khi hắn muốn lui về sau, đột nhiên, bốn phía hư vô như bị phong ấn. Mà cửa vào xa xa rời đi nơi này cũng vào khoảnh khắc đó đã trực tiếp vỡ nát.

Tầng thứ hai, cự thú thương tang đó, hít ngược một hơi, hoảng sợ đứng lên. Nó bất ngờ thấy được, cửa vào đi thông tầng thứ ba vào thời khắc này lại vô thanh vô tức bị trực tiếp sụp đổ.

Mạnh Hạo chợt ngừng bước chân. Khi hắn nhíu mày, cảm giác nguy cơ vào khoảnh khắc đó bỗng nhiên bạo phát. Hắn bỗng nhiên co rút hai mắt lại, lần nữa nhìn về thành trì màu đen bên dưới. Lần này nhìn lại, cho dù là Mạnh Hạo cũng phải hít sâu một hơi.

Hắn thấy được, màu sắc của thành trì đó không ngờ biến đổi, không còn là màu đen, mà là trở thành vẻ tái nhợt, giống như là màu của da. Mà thực vật màu trắng trên tường thành dần dần trở thành nâu., giống như mạch máu trên da.

Chẳng những là tường thành như thế, cả thành trì còn có cung điện bên trong đều vào phút chốc, toàn bộ biến đổi màu sắc, trở thành tái nhợt. Vô luận là mặt đất hay kiến trúc đều như thế. Thậm chí càng làm cho hai mắt của Mạnh Hạo co rút lại là theo màu sắc biến đổi, thành trì đó không ngờ chuyển động!

Chậm rãi nhuyễn động, động không chỉ có tường thành, còn có cung điện bên trong, còn có mặt đất, hết thảy tất cả đều đang động. Cũng có khí tức của một cỗ sinh mạng trong tiếng ầm ầm, bộc phát ra từ trong thành trì.

Dường như nó không còn là vật chết, mà đã trở thành sinh mạng còn sống!

Theo sự nhuyễn động, tường thành kia nổ vang, bốn phía lập tức bị gãy lìa bất quy tắc. Khi mặt đất run rẩy, một mặt tường thành ngưng tụ chung một chỗ lẫn nhau trong sự gãy lìa đó, bất ngờ hóa thành một cánh tay to lớn, mà mặt tường thành khác cũng trong sự nhuyễn động đó, trở thành cánh tay.

Hai mặt cuối cùng lại là trong tiếng nổ ầm ầm, tạo thành chi dưới. Giữa tiếng nổ vang vọng, không ngờ đứng lên từ mặt đất núi. Trong quá trình đứng lên, cung điện bên trong dung hợp nhuyễn động lẫn nhau cùng một chỗ, tạo thành một cái thân thể. Mà cung điện bị sụp đổ giữa nhất, trở thành một cái mão vua!

Về phần cái ghế to lớn đó lại hòa tan trở thành một cái khuôn mặt!

Ầm!

Thành trì này trước mắt của Mạnh Hạo trực tiếp biến thành một người khổng lồ, cao chừng mười ngàn trượng, long trời lở đất, toàn thân màu sắc như da. Thậm chí thoạt nhìn... đây căn bản cũng không phải là thành trì, mà là một người khổng lồ chân chính!

Thân thể đó là tấm thân máu thịt, mạch máu trên da còn có thể rõ ràng thấy được. Bên trong hai mắt của hắn, lộ ra ánh sáng lạnh lùng, trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của đối phương. Hắn liếc mắt nhận ra, người khổng lồ này chính là một tấm da người!

Da người không có rời đi, mà lấy phương pháp đặc thù cùng thành trì dung hợp với nhau, tạo thành người khổng lồ trước mắt. Hay hoặc là... thành trì này, vốn dĩ chính là người khổng lồ biến thành!

Có lẽ còn có một cái đáp án, da của người này cũng được, thành trì này cũng được, chính là lời nguyền của Đạo Phương!

Rốt cuộc là đáp án ra sao, Mạnh Hạo không rõ lắm, nhưng nội tâm hắn loại cảm giác nguy cơ, khiến hắn hiểu rõ, người khổng lồ này... là một tên kình địch!

Mạnh Hạo chợt cười, trong mắt của hắn lộ ra một chút chiến ý, bạo phát dạt dào. Ở chỗ này trở thành La Thiên Đạo Tiên, thân thể Cổ Cảnh đại viên mãn, thu được căn nguyên thần hỏa.

Đây hết thảy, khiến Mạnh Hạo đạt tới đỉnh cao nhất mà hắn thời khắc này có thể kéo lên. Đạo Cảnh hắn cũng có thể đánh một trận, người khổng lồ cỏn con này, nội tâm của hắn cũng hy vọng một trận chiến, tới ma hợp tu vi của mình tăng tiến vùn vụt, tới chứng thực bản thân mình... thật đủ cường hãn hay không?

- Chủ động giao ra ngòi lửa, chỉ chết một mình ngươi.

- Bị ta lấy ra ngòi lửa, chết huyết mạch toàn tộc của ngươi!

Thanh âm ầm ầm giống như thiên lôi cuồn cuộn, bỗng nhiên truyền ra từ trong miệng của người khổng lồ, mang uy nghiêm vô thượng. Đó giống như thiên uy, mặt đất run rẩy, khiến bốn phương tám hướng nổ vang.

- Đi theo ta, ta không giết ngươi!

- Nếu cự tuyệt, ta cho ngươi hình thần câu diệt!

Đối mặt uy nghiêm của người khổng lồ uy này, nụ cười của Mạnh Hạo băng hàn, nhàn nhạt lên tiếng, một dạng bá đạo vô biên.

Người khổng lồ mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo, tay phải bỗng nhiên nâng lên, nắm mạnh quyền. Trong tiếng nổ ầm ầm, hư vô dường như muốn nổ tung, một cỗ lực lượng ngập trời, bộc phát ra ầm ầm từ trên nắm tay của người khổng lồ, đánh xuống một quyền về hắn. Tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc tới gần, Mạnh Hạo nhìn lại, một quyền đó dường như thay thế thế giới.

Mạnh Hạo hừ lạnh, cũng không lui lại, mà tay phải nâng lên, cũng nắm tay giống vậy. Diệt Sinh Quyền trực tiếp bạo phát, trong tiếng nổ ầm ầm liền đụng lẫn nhau với quả đấm của người khổng lồ.

Tiếng nổ ngập trời, nổ vang không ngừng, mặt đất giữa hai người bị vỡ vụn ra ầm ầm, lộ ra một đạo khe nứt thật lớn. Thân thể của Mạnh Hạo nhảy lên một cái, đạp quả đấm của người khổng lồ, một đường bay nhanh, chạy thẳng tới chỗ đầu của gã. Trong lúc tay phải bấm quyết, lập tức từng ngọn tiên sơn phủ xuống ầm ầm, một quyền Xá Thân, trực tiếp đánh tới.

Đôi mắt của người khổng lồ lóe lên một cái, toàn thân lại run một cái. Sự run lên đó dường như tạo thành một cỗ lực chấn động, văng ra từ trên người Mạnh Hạo. Thần sắc gã lạnh như băng, tay trái nâng lên, bắt một trận tới Mạnh Hạo, che phủ trời đất, giống như đi đập chết một con phi trùng vậy, lần nữa đụng chạm vào nhau với quả đấm của Mạnh Hạo.

- Ở trong mắt ta, ngươi chính là con kiến.

Khi người khổng lồ nhàn nhạt lên tiếng, tiếng nổ vang dội. Hai người quyền chưởng đụng chạm, tay trái của người khổng lồ run lên, sắc mặt của Mạnh Hạo hơi tái nhợt, thân thể lui về phía sau vài bước. Chiến ý

trong mắt của hắn càng dạt dào hơn, ngửa mặt lên trời cười.

- Con kiến ư?

Trong lời nói của Mạnh Hạo, toàn thân ánh sáng xanh bạo phát ầm ầm. Lực lượng La Thiên Đạo Tiên trong cơ thể chợt dâng lên, toàn diện tản ra, bên trong nghìn trượng, lập tức ánh sáng xanh vô tận. Mà thân thể của hắn cũng vào một chớp mắt đó chợt bành trướng, trong nháy mắt liền cao lớn nghìn trượng.

Mặc dù so sánh với người khổng lồ đó, vẫn là thấp bé rất nhiều, nhưng lại hoàn toàn bất đồng với trước đây. Bên trong ánh sáng xanh, đôi mắt của người khổng lồ chợt co rụt lại. Giờ khắc này gã cảm nhận được nguy cơ trên người Mạnh Hạo, nội tâm khiếp sợ. Thân thể Mạnh Hạo bước lên trước bước đi, mặc dù thân thể khổng lồ, nhưng tốc độ như cũ thật nhanh như tia chớp.

Một cái chớp mắt hóa thân thanh bằng. Thanh bằng đó một dạng nghìn trượng, nhất là khi cánh đưa ra, khiến cho thân thể càng khổng lồ. Nó kêu to một tiếng, trong nháy mắt tới gần người khổng lồ, móng vuốt chộp mạnh một cái. Trong tiếng nổ ầm ầm, người khổng lồ rống giận, bấm quyết, chung quanh gã có sấm sét nổ vang, không ngừng phủ xuống.

Mỗi một đạo sấm sét đều giống như thiên kiếp vậy. Vào khoảnh khắc nó phủ xuống, thanh bằng há miệng, lập tức căn nguyên thần hỏa bạo phát ầm ầm. Lần này căn nguyên thần hỏa rất không giống nhau với đã từng. Đó là căn nguyên chân chính, đó là thần hỏa chân chính. Lửa này vừa ra, sắc mặt của người khổng lồ biến hóa, giữa cái bấm quyết, lập tức có cuồng phong gào thét, không ngờ xuất hiện một con phong long, gào thét tới.

Có thể xem là như vậy, cũng như cũ không thể cản trở căn nguyên thần hỏa bạo phát ra sau khi Mạnh Hạo cụ bị ngòi lửa. Biển lửa tản ra mãnh

liệt, trực tiếp đã bao phủ người khổng lồ, khiến cho toàn thân gã bị thiêu đốt, phát ra gào thét đau khổ. Trong miệng của người khổng lồ đột nhiên phun ra một viên hạt châu.

Hạt châu nọ màu đen, tán phát cảm giác tang thương cổ xưa, giống như bọc giấy, nhưng vừa mới bay ra, liền bị vỡ vụn trong nháy mắt. Vô số mảnh vỡ tạo thành một cái trận pháp giữa không trung.

- Sơn Quỷ Phong, Thần Hỏa Lôi Linh Cấm!

Khi người khổng lồ rống lớn, trận pháp kia bao phủ căn nguyên thần hỏa, lại khiến thần hỏa chợt ngừng giữa không trung, không thể tiếp tục đánh sâu vào.

Điểm này, Mạnh Hạo không bất ngờ, đây không phải là nói lực lượng của thần hỏa không đủ, mà là người khổng lồ trấn thủ nơi này, nhất định có biện pháp khắc chế căn nguyên thần hỏa. Nếu là ở ngoại giới, đổi thành những người khác, thời khắc này hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thanh bằng vụt qua, lần nữa hóa thành Mạnh Hạo. Hắn hừ lạnh, thân thể chợt đi về phía trước, giữa cái bấm quyết, lập tức Huyết Yêu xé rách hư vô ra, bắt lại cái đầu của người khổng lồ, há miệng to, nuốt mạnh một cái. Mạnh Hạo giữa cái phất tay, mặt trăng tím ấn ký xuất hiện nơi đầu mày của người khổng lồ bị nổ tung ầm ầm. Thân thể hắn lần nữa đi ra một bước, tay trái nhấc lên, Dương Bạo chi tinh bỗng nhiên xuất hiện.

Không cần nó đi chậm chạp hấp thu ánh sáng bốn phía, tay trái của Mạnh Hạo vào chớp mắt đó bản thân liền bạo phát ra ánh sáng xanh mãnh liệt. Tự mình thôi phát, khiến cho Dương Bạo chi tinh trong nháy mắt căng phồng lên, tràn ra dao động hủy diệt, chạy thẳng tới người khổng lồ.

Một tiếng nổ tung ầm, thân thể người khổng lồ lui về phía sau, nội tâm

khiếp sợ. Mạnh Hạo không dừng lại, thân thể lần nữa bước ra, liên tục đi ra ba bước, mà khí thế của hắn cũng trong ba bước đó bạo phát ầm ầm, cộng thêm vài bước trước đây, rõ ràng là Thần Thất Đạp!

Giờ phút này bước thứ bảy rơi xuống, khí thế của Mạnh Hạo ngập trời, ánh sáng xanh vô tận. Khi tay phải nắm lại, một quyền Diệt Sinh, một quyền Xá Thân, một quyền Sát Thần, rầm rầm mà đi.

Ba quyền này phối hợp Thần Thất Đạp, ngưng tụ tu vi đỉnh phong cùng thân thể hiện giờ của Mạnh Hạo. Mặc dù là Đạo Cảnh... chỉ cần không phải lưỡng đạo căn nguyên trở lên, đều có thể đánh chết!

Uy lực của nó mạnh, thiên địa thất sắc, bầu trời run rẩy, mặt đất sụp đổ, hư vô sóng gợn vô biên vô tận. Mà Mạnh Hạo vào giờ khắc này, ánh sáng xanh lóng lánh, giống như mặt trời màu xanh!

Sắc mặt của người khổng lồ đại biến, toàn lực chống cự, trong tiếng rống giận hai tay nhấn một cái về mặt đất, lập tức cả mặt đất nổ vang. Trên người của người khổng lồ, xuất hiện vô số phù văn. Những phù văn đó mỗi một cái đều tràn đầy ý thương tang, phát ra mạnh bạo về bốn phía, tạo thành một kích kinh khủng trực tiếp đối kháng với Mạnh Hạo mượn Thần Thất Đạp và Sát Thần tam quyền.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1530: Trạng thái mạnh nhất

Phù văn trên người của người khổng lồ nhìn như vô số, nhưng cẩn thận xem lại, sẽ phát hiện tổng cộng chỉ có chín cái. Chỉ có điều bởi vì chín cái phù văn đó không ngừng tự mình nứt ra, xuất hiện bóng chồng lên nhau, cho nên vừa nhìn một cái sẽ nghĩ đến phù văn có vô số.

Nhưng cho dù chỉ có chín, vẫn tản ra khí tức khiến hiên địa biến sắc. Chín cái phù văn đó tràn đầy tang thương viễn cổ. Khi từng cái lóe lên, ở bốn phía người khổng lồ bất ngờ tạo thành chín tầng phòng hộ, giống như là chín phù hộ thể!

Nó cấp tốc vây quanh, nhấc lên một mảnh ánh sáng của phù văn, khiến cho khí thế của người khổng lồ càng cường hãn hơn. Hai tay gã theo hướng mặt đất, ngửa mặt lên trời gào thét. Mặt đất nổ vang, một cỗ dao động cường hãn, bất ngờ sụp đổ tràn ra từ trên mặt đất. Lấy người khổng lồ làm trung tâm, ầm ầm cuồn cuộn về bầu trời, về bốn phía.

Xa xa nhìn một cái, giống như một cổ gió lốc kinh khủng ngập trời mà động. Hạch tâm của gió lốc là chín cái phù văn xoay tròn, trong lúc nhất thời, người khổng lồ dường như vô địch với thiên địa.

Càng làm cho Mạnh Hạo nhăn mày lại là hắn trên chín cái phù văn này, lại cảm nhận được một tia... khí tức của Đạo Phương! Hắn đã gặp qua Đạo Phương, mặc dù không thấy bộ dáng, nhưng lại bị qua một kích của người này. Trong một màn như đi vào cõi thần tiên ở Như Phong Giới, hắn với sự cảm thụ bên ngoài 33 thiên, giống nhau như đúc với chín cái phù văn!

- Lời nguyền của Đạo Phương...

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái, cũng không lui lại nửa bước, bỗng nhiên phóng đi, Sát Thần tam quyền rơi xuống ầm ầm, trực tiếp đánh vào trên gió lốc kinh khủng đó.

Nhìn từ đàng xa, có thể thấy, Mạnh Hạo vào giờ khắc này chính là mặt trời xanh, chính là ánh sáng duy nhất của thiên địa. Hắn đánh ra quyền, cùng là màu xanh có ý hủy thiên diệt địa.

Trong tiếng nổ ầm ầm, vào khoảnh khắc đụng chạm, một cơn lốc bốn phía người khổng lồ run rẩy mãnh liệt. Tiếng nổ ầm ầm ngập trời lên. Gió lốc ở bên cạnh thân thể của người khổng lồ, trực tiếp nổ tung. Theo tiếng nổ tung, chín cái phù văn kịch liệt lóe lên, nhưng lại không sụp đổ, chỉ co rút lại vài vòng. Thoạt nhìn nhỏ một chút, nhưng bảo vệ người khổng lồ không nhận phải bất kỳ tổn thương chút nào.

Nhất là khí tức của Đạo Phương trên phù văn nọ. Giờ khắc này nó tràn ra ầm ầm, tạo thành một cỗ uy áp, chạy thẳng tới phủ xuống Mạnh Hạo. Thân thể hắn nổ vang, bị sự đánh sâu vào cuốn ngược, thân thể đặng đặng đặng lui về sau.

Cho đến sau khi hắn lui về phía sau 7, 8 bước, mắt thấy đến phù văn đánh sâu vào tới gần, Mạnh Hạo ngẩng đầu, trực tiếp gầm nhẹ một tiếng.

Tiếng gầm nhẹ đó bạo phát tu vi La Thiên Đạo Tiên của Mạnh Hạo, lại ngưng tụ lực lượng toàn bộ thân thể của hắn, giống như thiên lôi cuồn cuộn. Khi truyền ra, hư vô run rẩy, cuồng phong gào thét, nhưng lại khiến cho ý chí đến từ phù văn trực tiếp bị đánh bể tan tành trước Mạnh Hạo.

Sát cơ lóe lên trong mắt của người khổng lồ, thời khắc này gã bước mạnh ra một bước về phía trước. Lúc rơi xuống đất, mặt đất run rẩy, tay phải của người khổng lồ nâng lên.

- Đạo Phương đại nhân!

Gã hét lớn một tiếng. Theo tiếng hô truyền ra, trở thành thanh âm duy nhất vào thời gian này. Chín cái phù văn khoảnh khắc lóng lánh,... không ngờ ngưng tụ cùng nhau!

Theo sự ngưng tụ, khí tức của Đạo Phương trên đó càng lúc càng mãnh liệt. Trong chớp mắt, chín phù hợp nhất, không ngờ tạo thành một bộ khôi giáp, trong nháy mắt rơi vào trên người của người khổng lồ, khiến cho người khổng lồ vào phút chốc đó thoạt nhìn giống như Thiên Thần.

Áo giáp dữ tợn, tràn đầy gai bén nhọn, toàn thân là màu xanh biếc, trên đó có vô số khuôn mặt đau khổ hiện lên ở mặt ngoài, giống như đang phát ra gào thét thê lương không tiếng động. Thậm chí cắn xé cắn nuốt lẫn nhau, giống như vạn quỷ bị phong ấn bên trong áo giáp.

Nhất là vị trí nơi ngực, áo giáp này tạo thành một cái ngũ quan mơ hồ, thoạt nhìn... phảng phất là một... Con khỉ! !

Con khỉ hình như vốn từ từ nhắm hai mắt, thời khắc này bỗng nhiên mở ra, lộ ra một cỗ hung tàn chỉ có trước đây, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Chỉ ánh mắt lại khiến cho hai mắt của hắn co rút lại mạnh.

Người khổng lồ này sau khi có thêm áo giáp trên người, khí thế tự thân của gã cũng dâng lên ầm ầm. Tu vi bạo phát, thẳng thừng mạnh lên gấp đôi so với mới vừa rồi!

Cùng lúc đó, khi người khổng lồ gào thét, tay phải bỗng nhiên nâng lên, chộp mạnh một trảo về hư vô. Dưới một trảo ấy, cả mặt đất đều đang run rẩy. Trong tiếng nổ ầm ầm, từng đạo khe nứt lấy người khổng lồ làm trung tâm, khuếch tán mạnh về bốn phía, giống như mặt đất muốn sụp đổ.

Mà trong sự sụp đổ, mặt đất phập phồng. Khi thì có ngọn núi đột ngột

mọc lên từ mặt đất, khi thì có bình nguyên ầm ầm sụp xuống, trở thành hầm hố thiên nhiên. Đây hết thảy ngắn ngủi trong vòng mấy cái hít thở, toàn bộ đã xảy ra, thanh âm của người khổng lồ vang dội bốn phương tám hướng.

- Trở về!

Chỉ là hai chữ, nhưng khoảnh khắc hai chữ này truyền ra, mặt đất trước người của người khổng lồ khua lên ầm ầm. Theo sự khua lên, vô số bụi đất bay lên, vô số tro bụi ngập trời, một cây gậy to lớn... lại trực tiếp dâng lên từ dưới lòng đất nơi đây, giống như cây cột vọt ra ngất trời.

Đây đích thật là một cây gậy!

Một cây gậy to lớn toàn thân đen như mực, không biết là vật gì ngưng tụ mà thành. Nói đến sự to lớn của nó là nói với người phàm, nhưng đối với người khổng lồ này mà nói, cây gậy cao mười ngàn trượng này chỉ thích hợp cho gã huơ múa.

Một phen gã đã bắt đước cái cây gậy khổng lồ đen như mực, khi huơ lên, thiên địa nổ vang, hư vô run rẩy. Khí thế trên người của người khổng lồ lại một lần nữa nổi lên bạo phát.

- Vâng theo ý chỉ của Đạo Phương đại nhân, bất kỳ tiên nhân nào cũng không thể thu được ngòi lửa, nếu có nghịch phản, diệt sát huyết mạch toàn tộc!

Người khổng lồ vung đại côn, thanh âm như lôi đình nổ vang bốn phương tám hướng.

Trên người gã tản ra nguy cơ cho dù với tu vi của Mạnh Hạo vào thời khắc này cũng phải kinh tâm động phách. Loại nguy cơ sinh tử đó khiến đôi mắt của Mạnh Hạo khoảnh khắc lộ ra ánh sao.

- Ngòi lửa đã bị ta dung hợp. Mà mạng của ta... ngươi cũng lấy không đi, về phần huyết mạch toàn tộc của ta... ngươi còn chưa có tư cách hủy diệt.

Khi Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, hắn nhìn người khổng lồ trước mặt vào lúc này cường hãn gần như kinh khủng. Hắn phán đoán, giờ khắc này người khổng lồ, sợ là có thể so với Đạo Chủ tam nguyên, mặc dù không tới trình độ tam nguyên, cũng nhất định là nhị nguyên đỉnh phong.

Giữa lời nói của Mạnh Hạo, tay phải hắn vỗ túi trữ vật, khẽ quát một tiếng.

- Anh Vũ, Bì Đống, đi ra!

Khi Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng, Anh Vũ cùng Bì Đống hóa thành cầu vồng, trong nháy mắt bay ra. Nhưng rất nhanh khoảnh khắc bay ra, bọn họ thấy được người khổng lồ, Bì Đống hét lên một tiếng.

- Khí tức của Đạo Phương!

Trong tiếng hét lên, Bì Đống lập tức muốn trở về bên trong túi trữ vật, bị Mạnh Hạo bắt lại.

- Cho ngươi ba tên ác bá, hóa thành áo giáp!

Mạnh Hạo lập tức lên tiếng.

- Bốn tên ác bá! Chủ nhân cho ta bốn tên ác bá, ta gần nhất mới biết rằng, bốn lớn hơn so với ba, bốn tên ác bá, ta liền liều mạng!

Bì Đống rống lớn như bệnh tâm thần vậy. Mạnh Hạo sửng sốt, lập tức gật đầu.

Tức thì ánh mắt của Bì Đống đỏ lên, theo bàn tay mạnh mẽ, khoảnh khắc

thân thể lóe lên tia sáng, nhưng lại bao trùm toàn thân Mạnh Hạo, cùng lúc đó, Mạnh Hạo nhìn về phía Anh Vũ.

- Chiến Binh!

Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, Anh Vũ cười khổ, nói vài câu, hóa thành một đạo ánh sáng, chạy thẳng tới hắn, ngay sau đó, gương đồng trong túi trữ vật của hắn bay ra, sáp nhập vào bên trong đạo quang đó.

Vào một chớp mắt, toàn thân của Mạnh Hạo nổ vang. Khí thế của hắn lấy một loại tốc độ không thể nào hình dung dâng lên ngập trời, tạo thành một cơn lốc. Bên trong cơn lốc đó, Bì Đống hóa thành áo giáp, áo giáp có màu xám tro, mang tang thương, cũng có một cỗ ý bất tử bất diệt, bao trùm toàn thân Mạnh Hạo.

Áo giáp nọ có sức mạnh vô địch, chỉ cần Bì Đống không chết, áo giáp cũng sẽ không sụp đổ. Mà Bì Đống... vốn dĩ là vật bất tử bất diệt, cũng là cái khải giáp này! Áo giáp này từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, cũng không thể bị hủy diệt giống vậy.

Có kiện áo giáp này, chiến lực của Mạnh Hạo trực tiếp đề cao một bước dài, có nhảy vọt!

Mà tay phải của hắn vào giờ khắc này, gương đồng cùng Anh Vũ dung hợp, tạo thành Chiến Binh!

Chiến Binh vô hình, theo tâm ý của Mạnh Hạo mà thay đổi, thời khắc này biến hóa ra, rõ ràng là một phen đại đao sắc bén. Thanh đao này dài khoảng nghìn trượng, cùng một dạng với thân thể của Mạnh Hạo, tán phát ra ánh sáng sắc bén, cũng có một loạt ánh sáng kỳ dị trôi đi ở trên. Một cổ dao động kinh khủng dường như muốn hủy diệt thiên địa, giống như khí tức có thể khiến cho tất cả chúng sinh sùng bái, bạo phát ầm ầm trên đao này.

Đó chính là Chiến Binh!

Gương đồng của Mạnh Hạo vào một khắc Mạnh Hạo trở thành La Thiên Đạo Tiên bạo phát ra thuộc về lực lượng của gương đồng. Mặc dù chỉ là sơ cấp, mặc dù chỉ là huyễn hóa thành Chiến Binh, nhưng một dạng vô cùng kinh khủng!

Tu vi của Mạnh Hạo bạo phát ầm ầm. Bộ dáng của hắn thoạt nhìn càng phải khí phách so với người khổng lồ!

- Ngao khuyển!

Mạnh Hạo vung bàn tay một cái, lập tức màu máu bay lên. Một đạo huyết quang đột nhiên xuất hiện, bất ngờ rơi vào sau lưng Mạnh Hạo, hóa thành áo choàng. Trên áo choàng đó có vật tổ, vật tổ nọ... chính là bộ dáng của ngao khuyển!

Giờ khắc này, trạng thái này là một khắc cường hãn nhất, toàn diện nhất từ khi Mạnh Hạo tu hành tới nay, cũng là... chiến thể mạnh nhất của hắn vì bản thân tạo nên sau khi bước chân vào La Thiên Đạo Tiên!

- Lại nhìn một chút, ngươi có thể tiếp nhận mấy đao Chiến Binh của Mạnh mỗ!

Thanh âm của Mạnh Hạo băng hàn, khiến bốn phía thiên địa như rét đậm. Khi thân thể hắn bước lên trước bước đi, người khổng lồ huơ múa cây gậy màu đen, hét lớn một tiếng, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, nhưng hai mắt của gã lại mang ngưng trọng, cũng có hoảng sợ. Gã đã cảm nhận được... nguy cơ sinh tử còn mãnh liệt hơn so với trước trên người của hắn!

Trong tiếng nổ ầm ầm, khoảnh khắc hai người đụng nhau, Chiến Binh chi đao xẹt qua một đạo cầu vồng rực rỡ giữa không trung, rơi vào trên cây gậy đen sì to lớn.

Trong nháy mắt đụng chạm lẫn nhau, cây gậy kia bỗng nhiên run rẩy, rồi lại không phải gãy lìa, mà là... cả cây gậy, vào khoảnh khắc đó yếu đuối trực tiếp sụp đổ, giống như tan rã một chút, bị tuyệt diệt hầu như không còn.

- Căn nguyên tuyệt diệt!

- Đây là pháp bảo gì, tại sao có thể có căn nguyên tuyệt diệt trong truyền thuyết đó chứ?

- Điều này không thể nào, không thể nào!

Người khổng lồ điên cuồng, bên trong thần sắc lộ ra vẻ hoảng sợ và không thể tin mãnh liệt đến mức tận cùng. Nháy mắt gã thất thanh, chiến đao của Mạnh Hạo vẽ ra ánh sáng sáng chói, bỗng nhiên vọt đến.

- Không!

Người khổng lồ gào thét thê lương khủng khiếp, hai tay lập tức vỗ mạnh một cái trên khôi giáp của mình, lập tức phù văn nơi áo giáp trên toàn thân gã dâng lên kinh thiên, hướng về Chiến Binh của Mạnh Hạo lại tới, trực tiếp đối kháng. Sau khi trong phút chốc đụng chạm lẫn nhau, phù văn này run rẩy, ầm ầm sụp đổ!

Cái thứ nhất, cái thứ hai, cái thứ ba... Trong chớp mắt, chín cái phù văn trực tiếp bị sụp đổ bảy cái!

Sau đó là cái thứ tám, cuối cùng là... cái thứ chín!

Đồng thời vào cái phù văn thứ chín sụp đổ, áo giáp trên người của người khổng lồ cũng bị tan rã ầm ầm!

Ánh đao sáng chói chạy thẳng tới cổ của người khổng lồ, khoảnh khắc

mà đến!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1531: Ngươi nói, vô dụng

- Đạo Phương đại nhân cứu ta! Vẻ mặt tên khổng lồ trở nên khủng khiếp, nhìn ánh đao đang bắn tới, trong lòng run rẩy, lập tức tuyệt vọng gào thét. Trong nháy mắt khi tiếng hét của hắn truyền ra, lập tức những phù văn hóa thành tro bụi kia bất ngờ ngưng tụ lại với nhau, tạo thành một khuôn mặt khỉ giống hệt như khuôn mặt ở ngực áo giáp của người khổng lồ lúc trước. Con khỉ nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, truyền ra một giọng nói lạnh lùng.

- Thiên địa luân hồi, ta nói, không thể diệt!

Cùng lúc với giọng nói truyền ra, thanh đao Chiến Binh của Mạnh Hạo đã ầm ầm chém lên cần cổ của người khổng lồ. Trong một sát na này, không chỉ cần cổ mà toàn thân người khổng lồ liền bị một cỗ lượng đánh mạnh mẽ không tưởng tượng nổi đánh tới, mắt thường cũng có thể thấy được hắn sắp tan rã ra!

Nhưng ngay sau đó, theo giọng nói trên khuôn mặt con khỉ truyền ra, thân thể người khổng lồ bất ngờ bạo phát ra một cỗ sinh cơ mãnh liệt hơn, cỗ sinh cơ này vô cùng mạnh mẽ, tựa như thiên địa cũng không thể diệt vậy!

Ầm ầm ầm!

Trạng thái tan rã không ngờ lập tức dừng lại, trông như cho dù thanh đao Chiến Binh của Mạnh Hạo có mang theo khí tức diệt tuyệt, thì cũng không thể giết chết người khổng lồ này vậy!

Một màn này xảy ra cực nhanh, người khổng lồ sửng sốt một chút, rồi lập tức mừng như điên, hai tay nâng lên, gào thét đánh tới Mạnh Hạo. Mạnh Hạo không thèm nhìn người khổng lồ, mà chỉ nhìn đến khuôn mặt

con khỉ kia, hờ hững lên tiếng.

- Sơn Hải Giới không phải là trời của ngươi, cũng không phải đất của ngươi, càng không phải là luân hồi của ngươi, lời ngươi nói... Không có tác dụng ở chỗ này!

Vừa dứt lời, thanh Chiến Binh trong tay Mạnh Hạo lập tức bạo phát ra ánh sáng mãnh liệt, ánh sáng này màu đen, mang theo lực lượng hủy diệt ầm ầm tràn ra. Người khổng lồ chấn động mạnh, cúi đầu nhìn xuống, toàn thân của hắn ầm ầm sụp đổ, tan rã, nắm đấm đang nhắm tới Mạnh Hạo cũng tan thành tro bụi.

Trong khoảnh khắc người khổng lồ tử vong, khuôn mặt do phù văn hợp thành kia gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, rồi cũng chầm chậm tiêu tán giữa không trung. Mạnh Hạo lảo đảo một cái, Chiến Binh nơi tay phải biến mất, trở lại thành gương đồng. Anh Vũ uể oải hiện ra, u oán liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, rồi bay vào túi trữ vật.

Áo giáp và áo choàng của Mạnh Hạo thời khắc này cũng hóa thành chó ngao và Bì Đống, bọn chúng đều lộ ra vẻ mệt mỏi, rồi được Mạnh Hạo đồng thời thu lại. Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, nhưng vẫn không mất đi sức chiến đấu.

Nếu chỉ mình bản thân hắn thừa nhận tiêu hao khi vung Chiến Binh, thì Mạnh Hạo khó có thể kiên trì được, cho nên hắn cần Bì Đống cùng chó ngao giúp mình chia sẻ, kể từ đó, hắn liền khiến cho bản thân ở trạng thái mạnh nhất, kiên trì thêm một ít thời gian.

Cũng may, chém chết người khổng lồ này cũng không mất thời gian quá lâu. Nhưng cho dù là như vậy, Mạnh Hạo vẫn cảm thấy mệt mỏi.

Theo người khổng lồ tử vong, phong ấn xung quanh liền tiêu tán, cửa ra biến mất lúc trước, thời khắc này lại lần nữa xuất hiện. Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, hắn đang suy nghĩ xem có nên đi những đại lục

khác hấp thu căn nguyên thần hỏa hay không, bỗng nhiên mặt đất ầm ầm chấn động, ngay sau đó, năm lục địa xung quanh chợt rung chuyển mãnh liệt.

Cùng lúc đó, từ năm khu vực lục địa vang lên những tiếng gầm thét ngập trời. Mạnh Hạo phóng thần thức ra quan sát, lập tức thấy được xung quanh bất ngờ dâng lên năm cột khói đen cuồn cuộn.

Năm cột khói đen nhanh chóng ngưng tụ giữa không trung, trong khoảnh khắc, không ngờ lại hóa thành một cái đầu to lớn, cái đầu này...chính là con khỉ kia.

Mạnh Hạo biến sắc, cảm giác cận kề cái chết còn mạnh mẽ hơn vô số lần so với trước đó bộc phát trong lòng, hắn không chút chần chờ, lập tức vứt bỏ ý niệm tiếp tục thăm dò những đại lục khác trong đầu, thân thể nhoáng lên một cái, tu vi bạo phát, triển khai tốc độ cao nhất, thậm chí hắn còn hóa thành thanh bằng, phóng thẳng ra cửa.

Với tu vi của hắn, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ở lối ra, nhưng ngay khi hắn vừa tiến vào cửa ra, khuôn mặt con khỉ do 5 cột khói đen biến thành kia chợt phát ra một tiếng gầm thét.

Tiếng gầm khiến cho hư không bị xé rách, sáu khu vực mặt đất trong thế giới thần hỏa nổ tung, khiến thế giới rung chuyển, một cỗ khí tức hủy diệt không thể tưởng tượng nổi bỗng nhiên bạo phát ra. Tiếng gầm này vô cùng mạnh mẽ, khiến Mạnh Hạo trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Cùng lúc đó, mặt đất nơi Mạnh Hạo đang đứng ầm ầm sụp xuống cực nhanh, thậm chí theo quá trình sụp xuống, mặt đất bất ngờ biến thành một khuôn mặt, vẫn là khuôn mặt con khỉ kia, cái miệng nó há to ra. Vị trí Mạnh Hạo đang đứng, chính là bên trong cái miệng đang há ra kia.

Cái miệng kia hướng về Mạnh Hạo ầm ầm cắn nuốt, cảm giác cận kề cái

chết mãnh liệt bạo phát, Mạnh Hạo lần nữa phun ra máu tươi, trong chớp mắt khi cửa ra sụp đổ, hắn liền bước nhanh vào bên trong.

Trong chớp mắt liền biến mất. Trước khi biến mất, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ tàn khốc, hắn vốn không phải là một người thích ăn thiệt thòi, loại chuyện "làm liều ăn nhiều" hắn đã quen như cơm bữa, thời khắc này cho dù nguy hiểm khôn cùng, nhưng hắn vẫn nâng tay phải lên, trong khoảnh khắc biến mất liền phát ra một chỉ về phía khuôn mặt trên bầu trời!

- "Nhất Chỉ Nhân Quả, ngươi thiếu ta tiền!"

Mạnh Hạo thầm hô lên, rồi lập tức biến mất.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo vừa biến mất, cửa ra lập tức vỡ vụn, mà cái miệng to do đại lục biến thành kia, trong nháy mắt đã cắn nuốt tất cả vào bên trong.

Khuôn mặt do 5 cột khói đen tụ thành trên bầu trời thế giới thần hỏa kia, bất ngờ hiện ra một sợi dây nhân quả mờ ảo trên người, như muốn ngưng tụ thành thực chất, tạo thành một loại liên hệ nhân quả đặc thù với Mạnh Hạo. Một khi kết thành, từ nay về sau, một khi hắn không trả đủ cho Mạnh Hạo, nhân quả sẽ trở thành tâm ma của hắn.

- Chết tiệt, tên khốn kiếp! Tại sao lại có thể có loại pháp thuật này chứ, tiên nhân đều là một đám cực kỳ vô sỉ! Gương mặt kia rống giận, khiến bầu trời sụp đổ, thất sắc. Sợi dây nhân quả đặc thù Mạnh Hạo cùng hắn kết thành kia, bị hắn cưỡng ép chặt đứt, loại chặt đứt này, đối với hắn mà nói cũng bị cắn trả, đối Mạnh Hạo mà nói, cũng đồng dạng bị cắn trả.

Mạnh Hạo lúc này đã xuất hiện ở tầng thứ hai, vừa lao ra khỏi, hắn liền phun ra một ngụm máu tươi, ngụm thứ nhất chưa dứt, ngụm máu thứ hai đã phun ra, lần này là máu màu đen!

Thậm chí sau khi phun ra, Mạnh Hạo cũng trở nên choáng váng, hắn

hiểu rõ, đây chính là Nhất Chỉ Nhân Quả của mình bị người phá giải, loại chuyện như vậy, trước đó hắn đã sớm dự liệu được, nhưng cho dù biết trước sẽ bị cắn trả, Mạnh Hạo vẫn không chút do dự thi triển. Tính cách Mạnh Hạo chính là như vậy, hắn độc ác đối với bản thân, cho nên đối với người khác, lại càng ác hơn!

Hắn thà rằng chính mình bị cắn trả, cũng phải khiến cho con khỉ kia cũng bị cắn trả!

Loại tính cách này, chính là nói cho tất cả mọi người, đừng có chọc tới ta!

Con cự thú già nua ở tầng thứ hai lúc này liền biến sắc. Nó nhìn Mạnh Hạo, lại nhìn cửa vào tầng thứ ba sụp đổ, muốn hỏi gì đó, nhưng rồi lại trở nên chần chờ, nó mơ hồ có thể đoán ra, tầng thứ ba nhất định là đã xảy ra chuyện long trời lở đất gì đó, nhưng có một số thời điểm, không biết so với biết, vĩnh viễn an toàn hơn rất nhiều.

Cho nên, sau một hồi trầm mặc, nó liền lựa chọn không hỏi.

Mạnh Hạo liếc nhìn con cự thú già nua một cái, gật gật đầu, sau đó thân thể nhoáng lên một cái, bỗng nhiên bay ra khỏi tầng thứ hai, lựa chọn rời khỏi thế giới dưới lòng đất này.

Chuyến này đối với Mạnh Hạo mà nói, tuy rằng bị thương, nhưng thu hoạch lại rất lớn, song hắn vẫn còn cảm thấy đáng tiếc, sáu căn nguyên thần hỏa, hắn chỉ lấy được một cái.

- Không vội, sớm muộn gì ta cũng sẽ trở lại, lần sau... ta sẽ khiến cho Nhất Chỉ Nhân Quả, chân chính ngưng tụ ra! Mạnh Hạo ít nhiều đã đoán ra, khuôn mặt con khỉ kia, có lẽ... chính là Đạo Phương!

Chính là người trấn thủ bên ngoài 33 thiên, là Đạo Phương mà Hỏa Viêm Tử nhắc đến!

- Một khi có thể thật sự hoàn thành Nhất Chỉ Nhân Quả, ta rất mong đợi, nếu có một ngày ta rời khỏi Sơn Hải Giới đi tới 33 thiên, thấy được bản tôn của tên Đạo Phương kia, sau khi nhìn thấy ta, hắn sẽ trả tiền trước, hay là ra tay trước? Mạnh Hạo cười lạnh, thân thể nhoáng lên một cái, khi xuất hiện lại, đã ở trên một bình nguyên cách hồ đạo Nam Vực không quá xa.

Vừa xuất hiện, Mạnh Hạo liền hít mạnh một hơi, lập tức linh khí thiên địa từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn bay tới, bị Mạnh Hạo hút vào trong cơ thể, rồi sau đó lại phun ra. Sau khi hoàn thành một chu thiên, tốc độ vận chuyển cảnh giới Vĩnh Hằng của hắn tăng nhanh, sau đó Mạnh Hạo lại lấy đan dược ra, nuốt vào.

Thương thế bên trong cơ thể đang nhanh chóng khôi phục, Mạnh Hạo dứt khoát khoanh chân ngồi xuống, bốn phía hoang vắng, cỏ dại tràn ngập, không có một bóng người, Mạnh Hạo ngồi xuống suốt một canh giờ.

Thương thế của hắn đã khôi phục chín thành, trong đó nghiêm trọng nhất, không phải là vết thương từ trận chiến với người khổng lồ kia, mà là tiếng gầm của cái đầu khỉ do 5 cột khói đen tạo thành ở phút cuối.

Tiếng gầm kia, đã khiến thần hồn Mạnh Hạo bị thương, thậm chí ngay cả thần hỏa căn nguyên của hắn cũng gặp phải một chút ảnh hưởng, cũng may lúc đó Mạnh Hạo lập tức rời đi, khiến cho thương thế này cũng không phải là không thể chữa, nếu không, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Mạnh Hạo đang định tiếp tục trị thương, hắn dự tính một thành thương thế cuối cùng này, hao tốn mấy canh giờ nữa là có thể hoàn toàn khôi phục. Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên hắn mở mắt ra, tay phải vỗ túi trữ vật, từ bên trong bay ra một viên ngọc giản truyền âm, hắn sờ nhẹ một cái, giọng nói của Phương Thủ Đạo lập tức vang lên trong đầu.

- Mau mau trở về, hỗ trợ hai người lão phu hộ pháp cho phụ thân ngươi nhập Đạo!

Mạnh Hạo mừng rỡ, thương thế của hắn không quan trọng bằng việc phụ thân nhập Đạo, đây mới thực sự là đại sự, bất kể đối với hắn hay đối với gia tộc, đều là đại sự trong đại sự!

Nhất là sau khi tận mắt nhìn thấy Thiên Vân nhập Đạo thất bại, trong lòng Mạnh Hạo rất lo lắng cho phụ thân, nhưng hắn hiểu rõ, đây chính là cơ duyên mà Phương Thủ Đạo và Phương Ngôn Khư cấp cho, mà phụ thân đã là Cổ Cảnh đại viên mãn, một bước này... nhất định phải đi ra!

Mạnh Hạo lập tức đứng dậy, hóa thành cầu vồng, bay thẳng tới Đông Thổ. Chuyện ở Nam Thiên Tinh, hắn đã cơ bản xử lý xong, thời khắc này chỉ chờ phụ thân cử hành đại lễ xong, hắn sẽ rời khỏi Nam Thiên Tinh!

- Nam Thiên Tinh, Đạo Cảnh không thể tiến vào... Như vậy Thủ Đạo lão tổ sẽ dùng phương pháp gì, để cho phụ thân độ kiếp nhập Đạo ở nơi đó? Mạnh Hạo có chút nghi ngờ, tốc độ càng tăng thêm.

Từ Nam Vực đến Đông Thổ, đối với Mạnh Hạo mà nói, dưới tốc độ cao nhất, chưa tới nửa nén hương hắn đã bay hết. Khi xuất hiện lại, đã đến Vệ Thành của Phương gia, hắn cưỡng ép bay tới gần thêm chút nữa, thì từ trong Phương gia tổ trạch, thanh âm của Phương Thủ Đạo bỗng truyền ra.

- Hạo nhi, chờ ngươi đã lâu rồi, cùng chúng ta đi thôi! Vừa dứt lời, Phương Thủ Đạo đã từ trong tổ trạch bay ra, phía sau lão là Phương Ngôn Khư, mà người cuối cùng, chính là phụ thân của Mạnh Hạo, Phương Tú Phong.

Phương Tú Phong liếc nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt lộ ra vẻ hiền hòa. Nhìn

vẻ mặt của hắn, đối với việc bản thân độ kiếp nhập Đạo, khó có thể che giấu được kích động cùng mong đợi, mơ hồ, còn có một chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1532: Đại Đường, La Thiên

- Cha... Mạnh Hạo nhìn Phương Tú Phong, sự lo lắng của hắn xa hơn so với bản thân Phương Tú Phong.

- Không cần lo lắng, có Thủ Đạo lão tổ cùng Ngôn Khư lão tổ ở đây, nếu phụ vẫn thất bại, như vậy chỉ có thể nói, những năm qua phụ thân tu hành quá thất bại đi! Phương Tú Phong cười ha hả, vẻ mặt bình tĩnh lại.

- Tu sĩ chúng ta, cả đời này theo đuổi... vốn là phải nhập Đạo!

- Từ Linh thành Tiên, từ Tiên đạp Cổ, lại từ Cổ nhập Đạo, người có thể từng bước đi tới cuối cùng, càng ngày càng ít, nhưng cũng không thể bởi vì ít, không thể bởi vì nguy hiểm, mà không bước ra một bước kia!

- Cổ Cảnh Hồn Đăng Kiếp, vi phụ đều lần lượt vượt qua, Nhập Đạo Kiếp cỏn con này coi là cái gì chứ, cho dù thất bại, vi phụ cũng còn trăm năm thọ nguyên, vẫn có thể hộ Đạo cho nữ nhân của ta, chỉ tiếc là... Không thể tuân thủ ước định, trấn thủ ở chỗ này 100 ngàn năm! Phương Tú Phong ngẩng đầu, trên người đã không còn chút lo lắng nào đối với việc nhập Đạo.

Hắn có thể lựa chọn không nhập Đạo, như Thiên Vân thượng nhân vậy, luôn duy trì ở cảnh giới Cổ Cảnh đại viên mãn, thậm chí chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ có thể sống vô cùng lâu, không bị ép buộc điều gì, không có sống chết, cuộc sống rất an ổn.

Trên thực tế, cường giả Đạo cảnh rất ít ỏi là vì người nhập Đạo, ngoại trừ không phải đối mặt với nguy hiểm, còn liên quan rất lớn đến việc không bị áp bách điều gì.

- Cha, người sẽ thành công! Mạnh Hạo kiên định lên tiếng, câu nói này của hắn, không phải với thân phận một người con, mà là với thân phận... chủ thân tương lai của Sơn Hải Giới nói ra.

Phương Tú Phong cười cười, thời khắc này, mẫu thân của Mạnh Hạo phía sau hắn, còn có Phương Du, đều bay tới, Tôn Hải cũng đi theo Phương Du, mọi người đứng giữa không trung nhìn Phương Tú Phong, vẻ lo lắng khó có thể che giấu.

- Được rồi, các ngươi không cần đi theo nữa, có Hạo nhi bồi tiếp ta là đủ rồi. Phương Tú Phong mỉm cười nhìn về phía Mạnh Lệ, nhìn thê tử mình, ánh mắt nhu hòa.

Mẫu thân Mạnh Hạo trầm mặc nhìn Phương Tú Phong, gật gật đầu, nhẹ giọng lên tiếng.

- Ta chờ huynh trở lại.

- Chờ ta trở lại! Phương Tú Phong cười dài, rồi xoay người nhoáng lên một cái, theo Phương Thủ Đạo và Phương Ngôn Khư bay về phía xa.

- Mạnh Hạo, chăm sóc tốt cho phụ thân ngươi. Ta...giao hắn cho ngươi. Thời khắc này, mẫu thân Mạnh Hạo nhìn theo trượng phu đã đi xa, khàn khàn lên tiếng nói với Mạnh Hạo.

- Mẫu thân, người yên tâm, nhất định cha sẽ thành công!

Mạnh Hạo kiên định nói, sau khi liếc nhìn Phương Du cùng Tôn Hải, gật gật đầu, liền xoay người đuổi theo ba người Phương Tú Phong.

- Cha, chúc người nhập đạo thành công, nữ nhi sẽ cầu phúc cho người! Phương Du cắn môi, nàng cũng không thể áp chế được lo lắng lắng trong lòng nữa.

Từ xa xa, Phương Tú Phong cất lên tiếng cười vang vọng, mang theo thoải mái, mang theo kiên định.

Bốn người bay nhanh giữa không trung, phương hướng bay đi, bất ngờ chính là... Đại Đường hoàng thành!

Đại Đường, đối với Mạnh Hạo mà nói, vốn đã không thèm để ý tới, nhưng từ khi hắn biết được tu vi của Đường Hoàng ở bên trong hoàng thành không kém phụ thân hắn, thì đối với Đại Đường, Mạnh Hạo có cảm giác tràn đầy thần bí.

- Quả nhiên là đi tới Đại Đường! Mạnh Hạo thầm nhủ. Hắn nhìn Đại Đường hoàng thành càng ngày càng gần, nhìn vô số phàm nhân bên trong, lúc này cho dù đang là xế chiều, nhưng vẫn có thể thấy được cuộc sống huy hoàng ở nơi đây. Còn có tòa hoàng cung ngự tại chỗ sâu trong thành trì như một con cự thú ngủ say kia!

Khi nhìn tới, Mạnh Hạo thấp thoáng thấy được một người mặc đế bào, đang ngồi trên ngai vàng, cũng đang từ xa nhìn về phía bốn người bọn họ.

- Hạo nhi, cảm thấy kỳ quái đúng không? Khi Mạnh Hạo đang nhìn về phía Đại Đường hoàng thành, Phương Thủ Đạo liền quay đầu nhìn Mạnh Hạo, hiền hòa lên tiếng.

- Đúng là có chút ngoài ý muốn, vì sao lại là Đại Đường, chẳng lẽ nơi này có bí mật gì?

Mạnh Hạo hỏi.

- Hạo nhi, Phương gia ta đã từng là La Thiên gia tộc, lão tổ đời thứ nhất chính là tộc nhân cuối cùng mang huyết mạch La Thiên, năm xưa nhờ có lão nhân gia xây dựng lại gia tộc, mới có Phương gia hiện tại, lấy được

một chỗ đứng nho nhỏ trên Đệ Cửu Sơn Hải. Phương Thủ Đạo chậm rãi lên tiếng, có một số việc đối với Mạnh Hạo đã không còn là bí mật, hơn nữa với thân phận của hắn, cũng không phải giữ bí mật gì.

- Những chuyện này, hiện tại cũng đã có thể nói cho ngươi biết, Phương gia, chính là La Thiên gia tộc, thế hệ này, vì ngươi đã thức tỉnh được huyết mạch của cả gia tộc, cho nên, ngươi chính là Vĩnh Hằng Tổ của gia tộc!

Ngươi càng mạnh, gia tộc thức tỉnh huyết mạch lại càng nhanh, lực lượng La Thiên sau khi thức tỉnh bạo phát ra, lại càng cường hãn!

- Nếu có một ngày, ngươi có thể tiến vào Đạo Cảnh, thì ngày đó chính là lúc Phương gia ta toàn diện quật khởi, khôi phục lại huy hoàng năm xưa! Ánh mắt Phương Thủ Đạo lộ ra vẻ mong đợi, mặc dù Phương Ngôn Khư rất ít nói, nhưng trong chớp mắt này cũng lộ ra vẻ kích động cùng mong đợi, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo tràn đầy hiền hòa.

- Có lẽ ngươi cũng biết, La Thiên gia tộc là cái gì... Khi Sơn Hải Giới còn chưa hình thành, khi Tiên giới vẫn còn tồn tại, La Thiên gia tộc chính là gia tộc huy hoàng nhất trong Chí Tôn Tiên Giới, cho dù là Chí Tôn, cũng phải dùng lễ đối đãi với La Thiên gia tộc.

Mà Phương gia ta, cũng không phải là La Thiên gia tộc duy nhất, tổng cộng có chín gia tộc! Phương Thủ Đạo tiếp tục lên tiếng.

- Chỉ có điều, trong trận chiến năm xưa, chín đại La Thiên gia tộc gần như đã sụp đổ toàn bộ, chết trận diệt tộc không ít, như Phương gia ta, vào lúc đó cũng gần như bị diệt tộc, vô số năm sau mới xuất hiện huyết mạch duy nhất, chính là lão tổ đời thứ nhất của Phương gia.

Hiện tại, chín gia tộc đều phân tán trong khắp Cửu Đại Sơn Hải Giới, có gia tộc thì giống như Phương gia ta, lần nữa vững vàng đứng lên, có gia tộc thì đã vĩnh hằng biến mất trong dòng sông lịch sử.

Tại Đệ Cửu Sơn Hải, Phương gia ta không phải là La Thiên gia tộc duy nhất, ở nơi này... còn có một gia tộc, bọn họ chính là... Đại Đường! Phương Thủ Đạo chậm rãi lên tiếng, Mạnh Hạo nghe đến đây, trong lòng liền chấn động.

Phương Tú Phong không tỏ ra ngoài ý muốn, hiển nhiên mấy ngày qua, hắn cũng đã được Phương Thủ Đạo nói cho rất nhiều về La Thiên gia tộc, hơn nữa vì hắn là người trấn thủ Nam Thiên Tinh, nên hắn cũng có hiểu biết nhất định đối với Đại Đường.

- Lý gia của Đại Đường, không phải là Lý gia trên Đệ Cửu Sơn Hải hiện tại!

- Mà là một trong 9 La Thiên gia tộc năm xưa còn bảo trụ được hoàn hảo nhất. Thậm chí trong trận chiến năm xưa, khi Sơn Hải Giới được tạo thành, người của Lý gia vẫn giữ được hoàn chỉnh. Bởi vì khi đó bọn họ gánh vác sứ mệnh đặc thù, chính là dùng lực lượng của La Thiên gia tộc bọn họ, bảo vệ Sơn Hải Giới sau khi hình thành.

- Nhưng lúc Sơn Hải Giới sơ thành, chiến tranh vẫn còn chưa kết thúc, lần bạo phát cuối cùng, vì Sơn Hải Giới xuất hiện một lỗ hổng, lỗ hổng này một khi bị xé rách, Sơn Hải Giới... cũng không còn tồn tại.

- Vào lúc đó, là La Thiên gia tộc cuối cùng còn sót lại, Lý gia đã huyết tế toàn tộc, nam nữ già trẻ, toàn bộ đều tình nguyện tử vong, cuối cùng đã ngưng tụ thành một cánh cửa, dùng cánh cửa này trấn áp lỗ hổng, khiến cho thế lực ngoại giới không thể bước chân vào được nơi này, lúc này... mới kết thúc được trận chiến lan tràn mấy vạn năm kia!

- Lỗ hổng này, ngay tại Đệ Cửu Sơn Hải, ngay tại Nam Thiên Tinh!

- Cho nên, bắt đầu từ khi đó, Nam Thiên Tinh trở thành tinh cầu đặc biệt nhất của Sơn Hải Giới, cũng gọi là Nam Thiên Môn!

- Cho nên, từ đó về sau, trên Nam Thiên Tinh nhiều thêm một quốc gia, gọi là Đại Đường, nơi này chỉ để lại một tộc nhân duy nhất nắm giữ tộc khí, điều khiển huyết mạch toàn tộc bảo vệ Sơn Hải Giới, ngăn cản ngoại giới xâm lấn. Đây chính là sứ mệnh của bọn hắn, cho dù chỉ còn lại một người, thì sứ mệnh kia vẫn mãi mãi tồn tại... cho đến tận bây giờ.
Phương Thủ Đạo chậm rãi lên tiếng, có một số việc, khi gặp được phân thân lão tổ đời thứ nhất, lão mới biết được rõ ràng.

- Phụ thân ngươi, chính là người trấn thủ Nam Thiên Tinh, mà Lý gia, chính là người trấn thủ Nam Thiên Môn!

- Cũng vì Nam Thiên Tinh đặc thù, mới khiến cho Đạo Cảnh không thể bước chân vào nơi này, trừ khi áp chế tại Cổ Cảnh đại viên mãn, nếu không... sẽ bị cả Nam Thiên Tinh chẳng phân biệt được địch ta trấn áp diệt vong!

Nhưng cũng không phải là không có cách, muốn không bị giết chết, chỉ có cách để cho Nam Thiên Tinh chấp nhận sự tồn tại của ngươi, chấp nhận ngươi là Đạo Cảnh. Mà để làm được điều này, chỉ có Đại Đường... Lý gia!

Mạnh Hạo nghe đến đây, trong lòng liền chấn động, cho dù hắn biết rất nhiều bí mật, nhưng dù sao cũng không phải chính mình trải qua, rất nhiều chuyện cũng không biết được hoàn toàn, chẳng hạn như lai lịch của Đại Đường, chính là lần đầu hắn biết được.

Trong trận chiến năm xưa, Lý gia vì sứ mệnh đặc thù mà không thể tham chiến, nhìn La Thiên gia tộc từng gia tộc một diệt vong, có thể tưởng tượng được sự ức chế cùng kiên cường của bọn họ như thế nào.

Cho đến khi Sơn Hải Giới xuất hiện lỗ hổng, bọn họ đã không chút do dự, triển khai huyết tế toàn tộc, hóa thành Nam Thiên Môn, đi phong ấn lỗ hổng, hoàn thành sứ mệnh oanh liệt của mình!

Hắn cũng chợt hiểu rõ, vì sao năm xưa khi hắn lần đầu tiên thấy Đường Hoàng, trong mắt đối phương ngoài vẻ uy nghiêm còn ẩn chứa sự cô độc trong đó. Toàn tộc huyết tế, chỉ để lại một người, một đời lại một đời đều sẽ trở thành Đường Hoàng, đều phải gánh vác sứ mệnh của gia tộc, vĩnh viễn bảo vệ Sơn Hải Giới, trấn thủ Nam Thiên Môn.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ tôn kính, theo phụ thân cùng Phương Thủ Đạo và Phương Ngôn Khư bay vào Đại Đường hoàng thành, đi thẳng tới hoàng quốc. Khi đang bay đến gần hoàng thành, trong đầu Mạnh Hạo bỗng lóe lên một ý nghĩ, hắn nghĩ tới, vừa rồi Phương Thủ Đạo đã nói rằng Đạo Cảnh không thể ở tại Nam Thiên Tinh, cũng nghĩ tới người khổng lồ cùng với khuôn mặt con khỉ kia.

- Nếu không được chấp nhận, chỉ cần là Đạo Cảnh, sẽ bị diệt sát phải không? Mạnh Hạo đột nhiên hỏi,

- Không có ngoại lệ. Phương Thủ Đạo khẳng định chắc chắn.

Mạnh Hạo hô hấp có chút dồn dập, hai mắt chớp động, trong lòng nổi lên sóng gió ngập trời, hắn tỏ ra phân vân, trong đầu xuất hiện ba đáp án.

Một là, người khổng lồ và cả con khỉ kia, đều được Lý gia chấp nhận, điều này hiển nhiên không có khả năng. Đáp án thứ hai, thế giới thần hỏa căn nguyên chính là một thế giới đặc thù, mà đáp án thứ ba... Mới là đáp án khiến Mạnh Hạo cảm thấy rung động nhất, đó chính là thực lực mà người khổng lồ và khuôn mặt con khỉ kia bộc lộ ra, nhìn như có thể so với Đạo Cảnh, nhưng trên thực tế... bọn họ Cũng không phải là Đạo Cảnh!

Cũng như Mạnh Hạo, hắn có thể giết chết Đạo Cảnh nhị nguyên, nhưng hắn không phải là Đạo Cảnh, cho nên sẽ không bị Nam Thiên Tinh diệt sát.

Chuyện này mặc dù có chút hoang đường, nhưng theo bản năng, Mạnh Hạo cho rằng đáp án thứ ba là có khả năng lớn hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1533: Bí cảnh đón cướp

Mạnh Hạo trầm mặc, theo đoàn người bay thẳng tới quốc gia Đại Đường, trong phút chốc, bốn đạo cầu vồng đã hạ xuống bên ngoài hoàng cung. Toàn bộ hoàng cung, ngoại trừ Đường Hoàng đang ngồi trên ngai vàng ở chỗ sâu của đại điện ra, thì không còn một bóng người nào khác.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, tràn ngập vẻ trang nghiêm, nhất là dưới vẻ ánh đèn dầu trong đại điện chiếu ra, thân hình của Đường Hoàng cũng trở nên mờ ảo, duy nhất có thể thấy được rõ ràng, chính là cặp mắt sáng lấp lánh mang theo uy nghiêm kia.

Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư tiến lên một bước, với thân phận và tu vi của bọn họ, không ngờ lại ôm quyền, cúi đầu hành lễ thật sâu về phía Đường Hoàng trong đại điện.

Phương Tú Phong, phụ thân Mạnh Hạo cũng ôm quyền cúi đầu hành lễ.

Ánh mắt Mạnh Hạo như điện, vẻ mặt trịnh trọng, cũng cúi đầu hành lễ. Hắn hiểu rõ, bất kể hai vị lão tổ hay là Phương Tú Phong phụ thân hắn, khi cúi người hành lễ với Đường Hoàng, cũng chính là...hành lễ với toàn bộ La Thiên Lý gia, người đã hy sinh vì Sơn Hải Giới.

Một gia tộc như vậy, xứng đáng để tất cả mọi người cúi đầu kính ngưỡng. Cho dù cũng đồng dạng là La Thiên gia tộc, nhưng dũng khí hy sinh trong trong chiến đấu ở giai đoạn đầu của trận hạo kiếp Tiên giới, so với dũng khí hy sinh khi hết thảy cơ bản đã ổn định... thì vừa nghĩ đã biết.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không có ai lên tiếng. Sau một lúc lâu, trong đại điện truyền ra một tiếng thở dài, tiếng thở dài này kéo dài rất lâu, như ẩn chứa tang thương, cô độc. Ngay sau đó, cả đại điện không

còn âm u, mà trong nháy mắt liền sáng lên, Đường Hoàng ngồi trên ngai vàng cũng đứng dậy, cất bước đi ra đại điện.

Đó là một nam nhân trung niên mặc long bào, vẻ mặt không giận mà uy, hắn đứng ở nơi đó, khiến trời đất Nam Thiên Tinh dường như cũng trở nên ảm đạm trước mặt hắn, tựa như hắn chính là chủ nhân của Nam Thiên Tinh vậy!

Trên thực tế, Lý gia đời đời đều để lại một huyết mạch La Thiên duy nhất trấn thủ tại chỗ này, nên hắn...quả thật có thể gọi là chủ nhân của Nam Thiên Tinh.

Cho dù tu vi hắn không phải là đỉnh phong, nhưng bằng vào huyết mạch gia tộc, bằng vào ý chí tổ tiên, hắn chính là người duy nhất trên toàn Sơn Hải Giới, có thể ở trên Nam Thiên Tinh, người duy nhất có thể phát huy uy lực của trận pháp của La Thiên Lý gia hiến tế toàn tộc tạo thành.

Dưới trận pháp kia, việc giết chết Đạo Cảnh đối với hắn mà nói, dễ như trở bàn tay!

- Mục đích Tú Phong huynh đến, Lý mỗ đã biết...

- Chuyện này có quan hệ trọng đại, trước giờ chưa từng phát sinh, có thể thành công hay không... Lý mỗ cũng không nắm chắc.

- Nếu thành công là tốt nhất, nhưng một khi thất bại, cho dù Tú Phong huynh thành công nhập Đạo, thì trong chớp mắt cũng sẽ bị trận pháp giết chết, chuyện này cho dù là Lý mỗ cũng không thể ngăn trở. Điều này sẽ khiến cho khó khăn khi ngươi nhập Đạo tăng thêm gấp mấy lần, ngươi... đã suy nghĩ kỹ chưa? Đường Hoàng chậm rãi lên tiếng, thanh âm vang vọng, mang theo uy áp vô tận, khiến cho bầu trời nổi mây mù cuồn cuộn, mặt đất tựa hồ cũng khẽ chấn động.

Hắn không nói sai, hắn đích xác có thể khống chế trận pháp, nhưng đó

chỉ là không chế để công kích, chứ không thể áp chế. Nếu Phương Tú Phong muốn rời khỏi Nam Thiên Tinh, Đường Hoàng có thể miễn cưỡng áp chế, để cho Phương Tú Phong trốn ra khỏi Nam Thiên Tinh một thời gian.

Nhưng Phương Tú Phong... lại không thể rời khỏi Nam Thiên Tinh, kể từ đó, Chuẩn Đạo thì còn dễ nói, nhưng nếu là nhập Đạo, gần như hắn phải chết.

Mạnh Hạo nghe đến đây, trong lòng liền chấn động nhìn về phía Phương Tú Phong. Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư cũng đang trầm mặc nhìn Phương Tú Phong, bất kể Phương Tú Phong lựa chọn như thế nào, bọn họ cũng sẽ chấp nhận.

Trên thực tế, cho dù không phải Đạo Cảnh, Phương Tú Phong vẫn là gia chủ Phương gia, chỉ có điều... Vị trí gia chủ này, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn thì không thành vấn đề, nhưng thời gian dài, hơn nữa sau đó Mạnh Hạo sẽ rời khỏi Đệ Cửu Sơn Hải, nhất định sẽ có tộc nhân không phục. Đối với gia tộc mà nói, chuyện này không ổn.

Cho nên, Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư mới quyết định, không tiếc hết thảy, giúp Phương Tú Phong nhập Đạo, một khi nhập Đạo thành công... thì Phương Tú Phong sẽ chính là gia chủ Phương gia chân chính, không thể rung chuyển, không thể dao động.

Về phần lựa chọn như thế nào, đó là do Phương Tú Phong, cho dù là Mạnh Hạo hay bọn họ cũng không thể ảnh hưởng.

Phương Tú Phong trầm mặc, cũng không suy tư quá lâu, hắn liền ung dung cười.

- Nếu Phương mỗ đã tới đây, thì cần gì phải chần chờ chứ, Lý huynh, làm phiền. Phương Tú Phong bình tĩnh nói, trong mắt hiện lên vẻ quyết đoán, chấp nhất, hắn vốn cũng không muốn cam tâm làm người bình

thường, hắn cũng có lý tưởng hào hùng của mình, chỉ vì Mạnh Hạo mà hắn đành phải bỏ đi tất cả lý tưởng trong lòng, cam nguyện trấn thủ Nam Thiên Tinh.

Nhưng khi Mạnh Hạo đã không còn lo ngại gì, hùng tâm tráng trí của hắn, lại lần nữa bay lên!

- Cha... Mạnh Hạo lo lắng, khẽ lên tiếng.

- Hạo nhi, vi phụ cũng là tu sĩ! Phương Tú Phong nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra vẻ nhu hòa, khẽ nói ra một câu, câu nói này... đã thể hiện rõ sự không cam lòng làm người bình thường, thể hiện rõ sự ngạo nghễ của Phương Tú Phong, càng nói rõ sự chấp nhất của hắn đối với tu hành.

Theo thanh âm của Phương Tú Phong vang lên, trong mắt của Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư liền lộ ra ánh sáng lấp lánh có thần nhìn Phương Tú Phong, khẽ gật đầu.

- Nếu ý Tú Phong huynh đã quyết, Lý mỗ hiểu rồi. Đường Hoàng nhìn Phương Tú Phong thật sâu, rồi xoay người vung tay áo một cái, lập tức bầu trời biến sắc, mặt đất nổ vang, toàn bộ Nam Thiên Đại Địa trong chớp mắt đất rung núi lở, cả thiên địa đều đang lắc lư.

Nhất là tòa hoàng cung này, lại càng chấn động mạnh, theo đó, cung điện biến mất, thay vào đó chính là một cỗ lốc xoáy to lớn, cỗ lốc xoáy này ầm ầm chuyển động, khi nhìn tới thì thấy toàn là máu!

Máu này chính là máu tươi của toàn bộ tộc nhân La Thiên Lý gia năm xưa, nó biến thành một cỗ lốc xoáy không ngừng chuyển động. Thời gian trên Nam Thiên Tinh dường như dừng lại, một cỗ uy áp không thể tưởng tượng nổi chợt phủ xuống toàn bộ Nam Thiên. Đường Hoàng quay đầu sang bên nhìn Phương Tú Phong.

- Bên trong chính là bí cảnh của Lý gia ta, là căn nguyên huyết mạch, Tú Phong huynh, Thủ Đạo tiền bối, Ngôn Khư tiền bối, còn có... Hạo nhi, các ngươi có thể tiến vào trong đó, Lý mỗ ở bên ngoài, hộ pháp cho các ngươi!

Phương Tú Phong nhìn lốc xoáy màu máu hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, ôm quyền hướng về Đường Hoàng cúi đầu thật sâu, sau đó cất bước trực tiếp tiến vào bên trong lốc xoáy. Phương Thủ Đạo và Phương Ngôn Khư cũng hóa thành cầu vồng, bay theo Phương Tú Phong, tiến thẳng vào lốc xoáy màu máu.

Mạnh Hạo là người cuối cùng, hắn hướng về Đường Hoàng cúi đầu, đang định tiến vào lốc xoáy màu máu, bỗng nhiên, Đường Hoàng nhẹ giọng lên tiếng.

- Ngươi có một người cha tốt, vì ngươi, hắn đã hy sinh rất nhiều.

Mạnh Hạo khựng lại một chút, rồi trầm mặc cất bước, tiến vào lốc xoáy, biến mất không thấy.

Bên trong lốc xoáy màu máu là một thế giới khác, thế giới này bầu trời màu máu, mặt đất cũng là màu máu, không có bất kỳ thảm thực vật nào, càng không có sông núi, có chăng, chỉ là bầu trời và mặt đất đỏ sẫm.

Duy chỉ có ở phía trước, tồn tại một cánh cửa to lớn, cánh cửa này khi thì hư ảo, khi thì ngưng thực, máu tươi trên đó dày đặc, hóa thành từng khuôn mặt, phát ra tiếng gầm nhẹ.

Mỗi một tiếng gầm nhẹ truyền ra, đều sẽ tạo ra một loạt sóng gợn, quét ngang toàn bộ thế giới màu máu. Khi làn sóng gợn này tản ra, có thể thấy được rõ ràng, trong trời đất này tồn tại một tầng trận pháp tựa như tấm lưới lớn vậy!

Trận pháp này bao trùm khắp thiên địa, mắt thường không thể bao quát

hết, thần thức cảm thụ cũng không đến điểm cuối, duy chỉ có... khi sóng gợn lan truyền ra, mới có thể thấy được.

Cánh cửa kia, chính là cánh cửa mà Lý gia hy sinh toàn tộc tạo thành, trận pháp trong mảnh thế giới này, chính là... trận pháp diệt sát bao phủ toàn bộ Nam Thiên Tinh!

- Nơi này, chính là tổ địa của Lý gia, cũng là hạch tâm của Nam Thiên Tinh!

- Ở chỗ này nhập Đạo, mới có cơ hội sáp nhập vào trong trận pháp, khiến cho trận pháp chấp nhận, từ đó sẽ không bị giết chết! Phương Thủ Đạo nhìn xung quanh chậm rãi lên tiếng, đột nhiên, cánh cửa lớn màu máu chợt truyền ra tiếng nổ vang.

Tiếng nổ này rất đột nggột, khiến hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, quay ngoắt đầu nhìn lại. Hắn thấy cánh cửa lớn màu máu không ngờ lại nhô ra, in rõ dấu một bàn tay lên đó.

Tựa như có người ở phía cánh cửa đang gào, thét bạo phát ra toàn bộ tu vi, muốn phá tan cánh cửa này vậy!

Cũng chính vào lúc này, cánh cửa lớn màu máu chợt lóe sáng, trên đó liền xuất hiện mười khuôn mặt máu đồng thời gầm nhẹ, khiến gợn sóng tản ra càng mạnh hơn. Tồn tại phía sau cánh cửa dường như run lên, chậm rãi thu bàn tay về.

- Sau cánh cửa này... Mạnh Hạo hít sâu một hơi.

- Phía sau cửa, là một con đường, một con đường... không phải do 33 thiên trấn thủ, mà là do hai thế lực lớn năm xưa từng giao chiến với Tiên giới đích thân trấn thủ.

- Cánh cửa này, không thể phá! Trả lời Mạnh Hạo, không phải là người

Phương gia, mà là giọng nói của Đường Hoàng, thanh âm kia vang vọng khắp thế giới màu máu.

Mạnh Hạo gật gật đầu, hít sâu một hơi, ánh mắt thu hồi khỏi cánh cửa, nhìn về phía Phương Tú Phong.

Phương Tú Phong mỉm cười, khoanh chân ngồi xuống. Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư phất tay, lập tức có ánh sáng trận pháp tràn ra, vây quanh Phương Tú Phong, vẻ mặt hai người nghiêm túc khoanh chân ngồi xuống, bảo vệ hai bên Phương Tú Phong.

- Hạo nhi, ngươi ngồi nơi đó, cùng chúng ta tạo thành Tam Phương Đạo Trận, trong trận pháp, ngươi chỉ cần toàn lực kích phát ra tu vi Đạo Tiên của ngươi là được! Phương Thủ Đạo nghiêm túc lên tiếng.

- Tam Phương Đạo Trận, là bước thứ nhất giúp phụ thân ngươi độ kiếp, không thể coi thường!

Thần sắc Mạnh Hạo kiên định, cất bước đi tới vị trí Phương Thủ Đạo chỉ định, khoanh chân ngồi xuống, tu vi trong cơ thể bỗng nhiên vận chuyển, trên người hắn trực tiếp xuất hiện ánh sáng xanh, theo ánh sáng xanh tỏa ra lấp lánh, trên người Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư bất ngờ cũng có ánh sáng xanh xuất hiện.

Chỉ có điều so với Mạnh Hạo ảm đạm hơn rất nhiều.

Nhưng mặc dù vậy, vẫn khiến cho Đường Hoàng đang phủ thần thức xuống chỗ này quan sát thầm kinh hãi.

- La Thiên Phương gia... thức tỉnh rồi sao...

- La Thiên Đạo Tiên lại lần nữa xuất hiện trên thế gian, La Thiên gia tộc, lần nữa huy hoàng... Trong mắt Đường Hoàng lộ ra ánh sáng kỳ dị, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

- Tam Phương Đạo Trận, mở!

- Tú Phong, không nhập Đạo bây giờ, còn đợi đến khi nào! Phương Thủ Đạo bỗng nhiên rống lên.

Theo tiếng hô truyền ra, hai mắt Phương Tú Phong lập tức lộ ra hào quang sắc bén như đao, hắn khoanh chân ngồi đó, hai tay giơ lên nâng đỡ bầu trời, nhấn một cái.

Trong chớp mắt, tu vi trong cơ thể hắn ầm ầm bạo phát, dùng lực lượng Cổ Cảnh đại viên mãn, mở ra con đường nhập Đạo!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1534: Đạo kiếp

Gần như ngay khi Phương Tú Phong phát ra tu vi, bầu trời màu máu trong giây lát như có một đôi bàn tay vô hình xé ra, bất ngờ hiện ra tinh không.

Cùng lúc đó, trong tinh không xuất hiện một cái lốc xoáy to lớn, lốc xoáy này ầm ầm chuyển động, dường như muốn bóp méo thế giới màu máu, một cỗ lực lượng Đạo Cảnh bỗng nhiên bạo phát, phủ xuống... Nam Thiên Tinh!

Toàn bộ Nam Thiên Tin trong chớp mắt ầm ầm chấn động, vô số tu sĩ ngẩng đầu hoảng sợ nhìn bầu trời. Khi những tu sĩ này nhìn lên, chỉ thấy bầu trời vặn vẹo, xuất hiện một cỗ lốc xoáy kinh người, không ngừng chuyển động, vô số bụi đất bị hut lên, lơ lửng ở giữa không trung, ngay cả Thiên Hà Hải cũng đang gầm thét.

Thời khắc này, toàn bộ tộc nhân Phương gia đều đang khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt mang theo mong đợi, nhìn lên bầu trời, trong lòng cũng đang phấn chấn. Bọn họ hiểu rõ, đây chính là tộc trưởng Phương gia, Phương Tú Phong đang độ kiếp nhập Đạo!

Bên trong tổ trạch Phương gia ở Nam Thiên Tinh, mẫu thân Mạnh Hạo, còn có tỷ tỷ của hắn, còn có đám người Tôn Hải, đều đang trở nên khẩn trương. Mẫu thân Mạnh Hạo nắm chặt ống tay áo, thân thể run lên nhè nhẹ, trong lòng của nàng đang vô cùng lo lắng.

Tỷ tỷ Mạnh Hạo cũng là như thế.

Giờ phút này, gần như tất cả tồn tại trên Nam Thiên Tinh, đều thấy được lốc xoáy trên bầu trời, đều đang chú ý theo dõi!

Lốc xoáy nổ vang, càng lúc càng lớn, mơ hồ có thể thấy được, bên trong lốc xoáy bất ngờ có một con đường... Nếu có thể dưới rất nhiều hạo kiếp giáng xuống, bước lên được con đường này, thì sẽ tiến vào Đạo Cảnh!

Bên trong thế giới màu máu, ánh mắt Phương Tú Phong sáng lấp lánh, tay trái buông xuống đặt ở đan điền, đồng thời tay phải đặt ở mi tâm, vỗ mạnh. “Ầm” một tiếng, thân thể Phương Thủ Đạo chợt run mạnh, mắt thường cũng có thể thấy được thân thể lão khô mất một vòng.

Đúng lúc này, Phương Tú Phong ngửa mặt lên trời rống lớn, không ngờ... trên người của hắn xuất hiện một thân ảnh tựa như phân thân, ầm ầm bay thẳng lên vòng xoáy trên bầu trời.

- Mạnh Hạo, Tam Tài Đạo Trận này, là dùng lực lượng ba người chúng ta, giúp phụ thân ngươi ngưng tụ ra ba phân thân cường hãn như bản thể, dùng nó đi độ kiếp, như vậy có thể gia tăng tỷ lệ độ kiếp của phụ thân ngươi! Trong lúc Phương Thủ Đạo lên tiếng, Mạnh Hạo liền ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Hắn thấy được, thời khắc này lốc xoáy trên bầu trời truyền ra tiếng sấm đùng đùng, từng cột sét rầm rầm lao thẳng xuống phân thân Phương Tú Phong, không ngờ so với Thiên Vân thượng nhân độ kiếp còn to lớn hơn không ít.

Màn sấm sét giống như diệt thế, tạo thành Lôi Trì, đánh xuống phân thân Phương Tú Phong.

Tiếng nổ ngập trời truyền ra. Giờ khắc này, dưới sự chú ý của mọi người, phân thân Phương Tú Phong ngửa mặt lên trời thét lớn, bấm quyết thi triển ra rất nhiều thần thông pháp thuật, không ngừng đối kháng sấm sét.

Thời gian dần trôi qua, một màn này khiến tất cả mọi người nhìn thấy mà giật mình. Cho đến khi kiếp thứ nhất tiêu tán, phân thân Phương Tú Phong tràn đầy vết thương, mang theo vẻ mệt mỏi bay lên không, lao

thẳng tới lốc xoáy. Bên trong lốc xoáy truyền ra một loạt tiếng đùng đùng, kiếp thứ hai... Binh kiếp, chợt phủ xuống!

Thông qua Thiên Vân thượng nhân nhập Đạo, Mạnh Hạo biết được, người nhập Đạo, tổng cộng chín kiếp, lần sau so với lần trước càng thêm mạnh mẽ, chỉ có chống cự toàn bộ, bước chân vào lốc xoáy, mới có tư cách đi vấn đạo.

Thiên Vân thượng nhân, là thất bại trong kiếp thứ ba. Thời khắc này, Phương Tú Phong đang nghênh kiếp thứ hai, chỉ thấy một đám binh khí huyễn hóa ra, quét ngang thiên địa, bên trong mỗi một thanh binh khí, đều ẩn chứa lực lượng đủ để khiến cho tất cả mọi người nghẹt thở, tổng cộng có chín thanh, trong tiếng nổ "ầm ầm" phóng thẳng tới phân thân Phương Tú Phong.

Nội tâm Mạnh Hạo khẩn trương nhìn lên, hai mắt phân thân Phương Tú Phong bỗng nhiên lóe lên một cái, lộ ra vẻ lạnh lùng, đồng thời hai tay nâng lên, ầm ầm vung lên bầu trời. Thiên địa biến sắc, bầu trời nổ vang, toàn bộ chín thanh binh khí chợt chậm lại lại, khí thế giảm xuống một chút, lần nữa phóng tới.

Những tiếng nổ lớn không ngừng truyền ra, tiếng gầm của Phương Tú Phong vang vọng khắp Nam Thiên Tinh, truyền vào tai mỗi tu sĩ. Thê tử của hắn, nữ nhi của hắn, thời khắc này đều đang khẩn trương, đều đang lo lắng quan sát.

Tộc nhân dòng chính Phương gia cũng đang tỏ ra khẩn trương quan sát, cầu nguyện cho tộc trưởng Phương gia vấn Đạo, nhập Đạo!

Dưới kiếp thứ hai giáng xuống, thiên địa biến sắc, chín thanh kiếp binh tỏa ra sát ý ngập trời, như muốn tiêu diệt hết thảy những người có ý đồ độ kiếp, cùng phân thân Phương Tú Phong va chạm, truyền ra tiếng nổ "ầm ầm".

- Cút cho Phương mỗ! Ánh mắt Phương Tú Phong hiện lên vẻ lạnh lùng, đứng giữa không trung mở miệng hút một cái, vô tận lực lượng của thiên địa bị Phương Tú Phong hút đi, khiến thiên địa run rẩy, bầu trời biến sắc. Giờ khắc này, toàn thân Phương Tú Phong trên bầu trời phát sáng rực rỡ, tựa như một vầng mặt trời.

Tay phải hắn nâng lên, trảo vào hư không một cái, một thanh kiếm bỗng nhiên xuất hiện trong tay, hắn bước lên một bước, thân thể hơi cong lại, bắn mạnh ra một kiếm, tựa như cầu vồng quét ngang bầu trời!

Một đạo kiếm khí, với khí thế khó có thể hình dung chợt bạo phát ra, giờ phút này, bầu trời thất sắc, mặt đất ảm đạm, hết thảy đều trở nên mơ hồ, duy chỉ có một kiếm này của Phương Tú Phong là vô cùng rõ ràng.

- Đạo của ta, là kiếm đạo!

- Kiếm, đứng đầu vạn binh, kiếp binh nhỏ bé... mà cũng dám ngăn cản ta sao!

Thanh âm Phương Tú Phong mang theo uy áp, khuếch tán khắp bốn phương tám hướng, kiếm quang trực tiếp đánh thẳng tới chín thanh kiếp binh.

Song phương trong phút chốc va chạm nhau, truyền ra tiếng nổ “ầm ầm”, lực lượng kiếm quang hình cầu vồng bạo phát, trông vô cùng rực rỡ, mang theo khí thế cuồng bạo, còn có khí tức vô thượng, ầm ầm cuốn tới!

Ầm, thanh kiếp binh thứ nhất vỡ nát!

Thanh thứ hai, thanh thứ ba, thanh thứ tư...

Trong chớp mắt, bảy thanh kiếp binh đã trở thành tro bụi, hai thanh cuối cùng miễn cưỡng xông phá kiếm quang, nhưng khi chúng lao tới trước mặt Phương Tú Phong, Phương Tú Phong không chút né tránh, hừ lạnh

một tiếng.

Theo tiếng hừ lạnh truyền ra, hai thanh kiếp binh kia run lên, đồng loạt nổ tung, chia năm xẻ bảy, hóa thành tro bụi. Hai thanh kiếp binh này... vừa rồi đã sắp vỡ vụn, thời khắc này dưới tiếng hừ lạnh, lập tức liền vỡ nát.

Kiếp thứ hai, Phương Tú Phong đã một một loại phương thức kinh thiên vượt qua. Khí thế của hắn giờ này nổi lên như cầu vồng, dường như Nhập Đạo Kiếp đối với hắn mà nói, không coi vào đâu vậy!

Nếu Thiên Vân thượng nhân không chết, thấy một màn như vậy, nhất định sẽ hoảng sợ đến cực hạn. Hắn chuẩn bị nhiều năm như vậy, mà độ đến kiếp thứ hai đã là cực hạn, ngược lại, sự cường hãn của Phương Tú Phong, đã sớm vượt qua hắn rất xa.

Dĩ nhiên, điều này cũng có quan hệ cùng Tam Tài Đạo Trận, nhưng nó cũng không gia trì tu vi cho Phương Tú Phong, mà là để cho hắn nhiều hơn ba cái phân thân, khiến cho hắn... càng thêm ung dung, càng thêm thoải mái bạo phát ra toàn lực mà thôi.

Đúng lúc này, kiếp thứ ba ầm ầm phủ xuống. Kiếp thứ ba vừa hiện ra, lập tức những thân ảnh áo giáp màu đen khi Thiên Vân thượng nhân độ kiếp lại xuất hiện.

Bọn chúng vừa xuất hiện, chưa kịp ra tay, Mạnh Hạo đã vung tay một cái, thần niệm ầm ầm tràn ra, truyền tới mấy thân ảnh áo giáp màu đen, khiến cho những thân ảnh này dừng lại, bất ngờ hướng về Phương Tú Phong ôm quyền cúi đầu, rồi lần nữa lui vào bên trong lốc xoáy.

Không chiến tự lui! !

Một màn này, khiến phân thân Phương Tú Phong sửng sốt, chẳng những là hắn, mà tất cả tu sĩ Nam Thiên Tinh đang chú ý, bao gồm cả mẫu thân

cùng tỷ tỷ Mạnh Hạo, đều trợn tròn mắt, tỏ ra không thể tin nổi.

- Phụ thân ngươi lần này độ kiếp, không có gì đáng ngại.

- Không sai, căn cơ Tú Phong rất thâm hậu, cho dù là lão phu, năm đó khi nhập Đạo, cũng không bằng Tú Phong.

- Xem ra, việc trấn thủ Nam Thiên Tinh đối với Tú Phong mà nói, cũng là một cơ duyên. Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư lần lượt lên tiếng, vẻ mặt ngưng trọng hơi giãn ra, lộ ra vẻ thoải mái.

Theo hai người thấy, việc độ kiếp, đã không còn quan trọng, nhập Đạo, càng không phải là mấu chốt nữa, Phương Tú Phong đã chứng minh, cho dù không cần bọn họ tương trợ, thì tỷ lệ hắn nhập Đạo thành công, vẫn nắm chắc rất lớn.

Việc duy nhất cần phải quan tâm lúc này, dường như cũng chỉ có... sau khi thành công, được trận pháp chấp nhận mà thôi.

Nhưng Mạnh Hạo lại không cho là vậy, chẳng biết tại sao, thời khắc này, nhìn phân thân phụ thân đứng giữa không trung, hắn luôn có loại cảm giác sợ hết hồn hết vía, dường như có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra vậy.

- “Đến cùng là xảy ra vấn đề ở chỗ nào chứ, không đúng...” Đồng tử Mạnh Hạo co rút lại, loại cảm giác này, càng ngày càng mãnh liệt trong lòng hắn.

Thời khắc này, kiếp thứ tư, kiếp thứ năm rầm rầm lao xuống, hai kiếp cùng xuất hiện này, rõ ràng chính là ngũ hành kiếp. Kim mộc thủy hỏa thổ, năm loại kiếp lực từ trong lốc xoáy xuất hiện, hóa thành năm con cự long gầm thét lao thẳng tới Phương Tú Phong.

Trận chiến này so với trước càng gian nan hơn rất nhiều, phân thân

Phương Tú Phong bạo phát ra toàn bộ lực lượng, cuối cùng dứt khoát tự bạo. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, hắn mạnh mẽ chém chết một con, tự bạo hủy diệt ba con, chỉ còn lại con Thủy Long cuối cùng truyền ra tiếng gầm thét vang vọng. Phương Ngôn Khư gầm nhẹ, thân thể hắn cũng khô héo mất một vòng, sau đó từ trong Tam Tài Đạo Trận, phân thân Phương Tú Phong lần nữa hiện ra.

Phân thân thứ hai của hắn lập tức lao ra, hóa thành một đạo kiếm quang, trực tiếp chém chết con rồng cuối cùng. Không có nửa điểm dừng lại, kiếp thứ sáu, rầm rầm giáng xuống.

Kiếp thứ sáu này, từ bên trong lốc xoáy, không ngờ lại bay ra một chữ, đó là một chữ Đạo, chữ này ở trên bầu trời phát tán ra kỳ quang lấp lánh. Bất kỳ kẻ nào nhìn tới, đều có thể thấy được, chữ này cũng không phải là cố định, mà là không ngừng biến hóa, tổng cộng biến hóa chín lần, chín lần này, kiểu chữ bất đồng, nhưng mỗi một chữ, đều đại biểu cho... Đạo!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, chín chữ Đạo giáng xuống, uy áp chí cường, khiến mặt đất chấn động mãnh liệt. Phương Tú Phong ngửa mặt lên trời thét lớn, thời khắc này tu vi phân thân đang ở mức đỉnh phong, trong khoảnh khắc bạo phát, trên người của hắn liền xuất hiện một loạt kiếm ảnh, hóa thành một màn sương mù!

Màn sương mù ầm ầm tản ra, bao trùm khắp mười ngàn trượng xung quanh, vượt xa Thiên Vân thượng nhân lúc trước, tay phải Phương Tú Phong vung thanh kiếm hư ảo, lao thẳng tới chín chữ Đạo.

- Kiếp, Diệt! ! Thanh âm Phương Tú Phong bỗng nhiên truyền ra, khiến thiên địa nổ vang, kiếm quang của hắn bắn ra, trên người có ánh sáng xanh hơi chớp động, trực tiếp chém tới chín chữ Đạo kia. Hắn có tự tin, có nắm chắc, một kiếm này... có thể chém ra kiếp thứ sáu!

Bởi vì, hắn là Phương Tú Phong!

Nhưng đúng lúc này, khi thấy được ánh sáng xanh trên người phụ thân, trong đầu Mạnh Hạo lập tức ầm một tiếng.

- Cha, áp chế mầm Đạo!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1535: La Thiên kiếp

Gần như đồng thời với lúc Mạnh Hạo hô lên, kiếm của Phương Tú Phong đã va chạm với chín chữ Đạo của kiếp thứ năm, truyền ra tiếng nổ vang, hào quang chói lòa, chín chữ Đạo của kiếp thứ sáu lập tức sụp đổ, hóa thành tro bụi, tiêu tán trong trời đất.

Nhưng cùng lúc đó, ánh sáng xanh trên người Phương Tú Phong dường như cũng bị kích thích, bất ngờ... tỏa ra hào quang màu xanh chói lòa, mầm Đạo trong cơ thể hắn không ngờ lại bắt đầu hòa tan.

Theo đó, khí tức của La Thiên Tiên mà Mạnh Hạo vô cùng quen thuộc bỗng nhiên bộc phát ra, mặc dù không phải là La Thiên Đạo Tiên, mà chỉ là La Thiên Tiên tầng thứ nhất, nhưng trong chớp mắt bạo phát ra, vẫn khiến sắc mặt Mạnh Hạo đại biến.

Hắn rốt cuộc hiểu ra vì sao mình luôn cảm thấy bất ổn, bất ổn này, đến từ chính... mầm Đạo!

Một khi La Thiên Tiên thức tỉnh đúng lúc này, thì La Thiên kiếp của hắn... sẽ cùng lúc bạo phát, đạt tới một mức độ khủng bố, từ đó mà Phương Tú Phong độ kiếp sẽ trở nên vô cùng khó khăn!

Ngay khoảnh khắc toàn thân Phương Tú Phong phát ra ánh sáng xanh lấp lánh, mầm đạo bắt đầu hòa tan, thì đột nhiên, lốc xoáy trên bầu trời chợt ngừng lại, dường như cảm ứng được cái gì đó, truyền ra tiếng nổ vang, trong chớp mắt, lốc xoáy liền trực tiếp trở nên khổng lồ gấp mười lần!

Một màn này, lập tức khiến mọi người trên Nam Thiên Tinh sửng sốt, nhưng bọn họ cũng không liên tưởng được gì nhiều, duy chỉ có một vài trưởng lão cực kỳ cá biệt của một số gia tộc, thời khắc này chợt biến sắc.

Những người khác nghĩ rằng đây chỉ là thiên kiếp bình thường, dù sao họ cũng chưa từng thấy qua Nhập Đạo Kiếp, nhưng đối với các trưởng lão đã từng thấy qua Nhập Đạo Kiếp mà nói, bọn họ liền nhận ra bất đồng, lập tức thầm giật mình.

Mẫu thân Mạnh cũng nhận ra có vấn đề, sắc mặt đại biến.

Mà ở trong thế giới màu máu, Phương Thủ Đạo trợn tròn mắt, nhìn lốc xoáy khổng lồ gấp mười kia, lại nhìn Phương Tú Phong, gương mặt lão tỏ ra chua xót, thở dài một tiếng.

Phương Ngôn Khư lắc lắc đầu, trên mặt hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

- Hai chuyện, đều là chuyện tốt, nhưng khi xảy ra cùng một lúc... chính là tai nạn.

Sắc mặt Mạnh Hạo trở nên khó coi. Thời khắc này Phương Tú Phong cũng hiểu rõ, phân thân hắn đứng giữa không trung trầm mặc, nhìn lốc xoáy bên trên, bỗng nhiên hắn cười lớn.

- Cũng tốt, như vậy mới coi là Nhập Đạo Kiếp chân chính, nếu đã quyết định độ kiếp, thì không còn đường lui nữa... Phương Tú Phong cười lớn, trong khoảnh khắc khi tiếng cười của hắn truyền ra, thì một tiếng nổ lớn khiến tâm thần mọi người đều chấn động, từ trong lốc xoáy ầm ầm truyền ra.

Lốc xoáy khổng lồ gấp mười thời khắc này bỗng nhiên chuyển động, kiếp thứ bảy... Phủ xuống.

Kiếp thứ bảy này, là đồng tiền!

Đồng tiền từ trong lốc xoáy phủ xuống, vốn hắn là chín miếng, nhưng hiện tại, sau khi lốc xoáy trở nên khổng lồ gấp mười, phủ xuống đã

không còn là chín miếng, mà là... 90 miếng! !

Đồng tiền có màu đồng thau, mặt phải là một cái bát quái đồ, mặt trái chính là một chữ tựa như phù văn. Những đồng tiền này giống nhau như đúc, bất kỳ một miếng nào cũng tản ra lực lượng long trời lở đất, tựa như thiên uy...

Rầm rầm phủ xuống!

- Sơn Quỷ Lôi Lệnh Kiếp, đây chính là chí bảo Sơn Hải biến thành, miếng Sơn Quỷ Lôi Lệnh này, có lực lượng khai thiên lập địa! ! Trong khi Phương Thủ Đạo lẩm bẩm, thì trên bầu trời, phân thân Phương Tú Phong ngửa mặt lên trời cười lớn, kiếm khí toàn thân phát ra ngập trời, lao thẳng tới 90 miếng đồng tiền.

- Kiếp mạnh gấp mười lần thì đã sao chứ! Bản thân Phương Tú Phong dường như cũng hóa thành kiếm ảnh, rầm rầm va chạm cùng 90 miếng đồng tiền kia.

Đúng lúc đó, trong 90 đồng tiền bỗng nhiên có thanh âm tang thương truyền ra.

- Sơn Quỷ...

Thanh âm tang thương này vừa truyền ra, lập tức mặt trái có khắc những chữ như phù văn trên 90 miếng đồng tiền kia, đột nhiên tán phát ra hào quang mãnh liệt.

Mơ hồ, dường như có 90 tiếng gầm thét long trời lở đất vang vọng bầu trời, cùng lúc đó, có chín mươi hư ảnh bỗng nhiên từ trên chín mươi đồng tiền kia huyễn hóa ra, đó chính là... Sơn Quỷ! !

Sơn Quỷ, cũng chính là Sơn Thần, vì không được sắc phong, cho nên không thể xưng thần, chỉ có thể xưng quỷ!

Bộ dáng chúng không phải dữ tợn, mà là tràn đầy chính khí, tỏa ra uy nghiêm mênh mông cuồn cuộn, khi xuất hiện, chúng liền dùng tốc độ cực nhanh phóng tới Phương Tú Phong, khí thế mạnh mẽ khó có thể tưởng tượng.

“Ầm” một tiếng, chỉ là một kích, phân thân Phương Tú Phong đã phun ra máu tươi, nửa người trực tiếp nổ tung, nhưng đồng dạng, dưới một kiếm của hắn, chín mươi Sơn Quỷ kia cũng đều nổ tung toàn bộ, trực tiếp tan thành mây khói trước mặt hắn.

Nhưng kiếp thứ bảy vẫn còn chưa kết thúc, gần như trong khoảnh khắc chín mươi Sơn Quỷ nổ tung, thanh âm tang thương lại lần nữa truyền ra.

- Sơn Quỷ sấm sét, giết quỷ giáng tinh, trảm yêu trừ tà, vĩnh bảo thần thanh...

Rầm rầm uỳnh!!! Theo thanh âm xuất hiện, từ 90 đồng tiền kia liền xuất hiện 90 luồng sấm sét, sấm sét này không giống như lôi kiếp của kiếp thứ nhất, mà tràn đầy hạo nhiên chính khí, như lực lượng chí cương trong thiên địa, đại biểu cho thiên đạo, diệt sát hết thảy yêu tà ma quỷ vậy!

Phương Tú Phong ngửa mặt lên trời thét lớn, kiếm khí lần nữa phóng lên, đối kháng với 90 luồng sấm sét. Thân thể hắn liên tiếp bại lui, máu tươi phun ra, một luồng lại một luồng sấm sét bị hắn bổ ra, cho đến luồng thứ 73, phân thân Phương Tú Phong không thể kiên trì được nữa, ầm ầm sụp đổ.

Cùng lúc đó, 27 luồng sấm sét còn dư lại, bất ngờ xuyên qua hư không, phóng chạy thẳng tới bản thể Phương Tú Phong trong thế giới màu máu, tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã tới gần.

Tròng mắt Mạnh Hạo vằn lên tia máu, mượn lực lượng Tam Tài Đạo

Trận, tu vi toàn thân ầm ầm bạo phát, truyền mạnh vào cơ thể Phương Tú Phong, khiến cho phân thân thứ ba của Phương Tú Phong trực tiếp hiện ra, trong khoảnh khắc 27 luồng sấm sét lao xuống, chém ra một kiếm trảm sấm sét.

Tiếng nổ ngập trời truyền ra, 27 luồng sấm sét toàn bộ nổ tung. Phân thân thứ ba của Phương Tú Phong phóng lên cao, bay thẳng tới 90 miếng đồng tiền kia, kiếm khí kinh thiên quét ngang bốn phương tám hướng, khiến cho 90 đồng tiền kia, toàn bộ trở nên ảm đạm, nhưng không có bất kỳ một miếng nào vỡ nát, mà chúng quay vòng trên bầu trời, trong nháy mắt liền dung hợp lẫn nhau, hóa thành một đồng tiền duy nhất, lúc này mới ẩn vào bên trong lốc xoáy, biến mất không thấy.

Không phải đồng tiền này bị Phương Tú Phong bức lui, mà là nếu Phương Tú Phong đã có thể kháng cự được công kích nó phát ra, thì kiếp thứ bảy này coi như đã thông qua, nó sẽ không tiếp tục hiển hóa ra nữa. Gần như ngay khi nó biến mất, kiếp thứ tám lại phủ xuống.

Kiếp thứ tám là một ngón tay, một ngón tay vô cùng lớn từ trong lốc xoáy chớp mắt xuất hiện, mang theo vô tận uy áp, như thể ngưng tụ lực lượng toàn bộ Sơn Hải, đánh tới Phương Tú Phong.

Đây dĩ nhiên không phải là Nhập Đạo Kiếp bình thường, bất kể Phương Thủ Đạo hay là Phương Ngôn Khư, bọn họ đều đã từng trải qua Nhập Đạo Kiếp, nhưng nếu so sánh với lúc này, thì thật giống như trò đùa! !

- La Thiên Kiếp! ! Phương Thủ Đạo lẩm bẩm, nói ra đáp án trong lòng.

Vừa nghe được ba chữ này, đồng tử Mạnh Hạo liền co rút lại, lo lắng nhìn lên phân thân phụ thân trên bầu trời. Phân thân sau khi va chạm với ngón tay kia liền trực tiếp nổ tung, máu thịt bầy nhầy tiêu tán. Bản thể phụ thân hắn trong Tam Tài Đạo Trận đứng lên, vẻ mặt không lộ ra chút nào chần chờ, mà mang theo vẻ quyết liệt, nhảy vọt lên trời.

- Cha! Mạnh Hạo chợt đứng lên, cặp mắt tràn ngập tơ máu, hắn cũng không thể ngồi chờ đợi, mà muốn đích thân ra tay giúp phụ thân đối kháng thiên kiếp.

- Hạo nhi, ngươi không phải Đạo Cảnh, kiếp của phụ thân ngươi, ngươi không thể ra tay, một khi ra tay, đó không phải tương trợ, mà chính là hại hắn! Phương Thủ Đạo lập tức ngăn cản, hắn hít sâu một hơi, liếc nhìn Phương Ngôn Khư, hai người nhìn nhau gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán.

Bọn họ đồng thời ngẩng đầu, nhìn Phương Tú Phong cùng ngón tay trên bầu trời càng ngày càng gần kia, rồi đồng thời hít sâu một hơi... há miệng, phát ra một tiếng gầm kinh thiên!

- Đạo! Tiếng gầm của hai người truyền ra, khiến thiên địa biến sắc, khiến phong vân cuốn ngược, còn có lực lượng căn nguyên bạo phát, quy tắc hiển hóa ra, không gian cũng trở nên méo mó, đây chính là...dùng Đạo nuốt Thiên!

Dưới sự liên thủ của hai người, lập tức căn nguyên của bọn họ, Đạo của bọn họ, quy tắc của bọn họ, vào giờ khắc này bất ngờ đều toàn bộ xuất hiện bên ngoài thân thể Phương Tú Phong, khiến cho màn sương mù xung quanh Phương Tú Phong lập tức khổng lồ thêm gấp mười lần, tựa như bao phủ cả bầu trời. Phương Tú Phong lao thẳng tới, va chạm với ngón tay kia, truyền ra tiếng nổ ầm ầm vang vọng, hắn phun ra máu tươi, Phương Thủ Đạo và Phương Ngôn Khư cũng đồng dạng phun ra máu tươi.

Trả một cái giá cao như vậy, ngón tay kia cũng run lên, không ngờ bị Phương Tú Phong trực tiếp xuyên thấu, sụp đổ. Lúc này Phương Tú Phong đã tiếp cận rất gần lốc xoáy, sắp sửa bước chân vào bên trong.

Đúng lúc này, kiếp thứ chín bỗng nhiên phủ xuống. Kiếp thứ chín này, không phải là vật thật, mà là vô hình khí, đó chính là...Thiên Nhân Kiếp!

Thiên nhân có Suy (yếu), kiếp nạn này không co hình dạng cụ thể, nhưng lại có thể khiến cho hết thảy những người có ý đồ nhập Đạo, đều phải thừa nhận ba lần Suy: Thiên, Địa, Nhân!

Thiên Suy tổn hại thần thức, Địa Suy tổn hại thân thể, Nhân Suy tổn hại hồn phách!

Thân thể Phương Tú Phong run lên bần bật, thần thức của hắn vào giờ khắc này giống như bị ăn mòn, thân thể hắn lảo đảo, tràn ra máu tươi màu đen, sau đó thân thể hắn lập tức khô héo, như muốn trở thành bộ xương khô, đồng thời, hồn phách của hắn, cũng truyền ra tiếng nổ đùng đùng như muốn hòa tan.

Phương Tú Phong gầm nhẹ một tiếng, màn sương mù chung quanh hắn lập tức trở nên cuồn cuộn, bị hắn nhanh chóng hút đi một phần, khiến cho thương thế khôi phục lại. Nhưng lại đối với việc độ kiếp, cũng không có quá nhiều trợ giúp, chỉ cần kiếp vẫn còn, nếu hắn cứ luôn hấp thu sương mù như vậy, thì sau khi sương mù hao phí hết, cho dù hắn có thể tiến vào trong lốc xoáy, cũng không thể nhập Đạo thành công.

Đạo sương mù này chính là lực lượng hỗ trợ, đồng thời cũng là Đạo Quả sau khi tiến vào lốc xoáy hình thành nên, nếu thiếu nó, sẽ ảnh hưởng cực lớn.

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, trong lòng vô cùng khẩn trương, lo lắng, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào trợ giúp, hắn muốn giết ra, nhưng lại không dám, hắn sợ sẽ hại phụ thân.

- Dùng hồn của ta, hóa thành phúc! Đúng lúc này, Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư nghiến răng đồng thời lên tiếng, tay phải hai người nâng lên, vỗ vào mi tâm. “Ầm” một tiếng, hai người phun ra máu tươi, thân thể càng thêm suy yếu, hồn phách của hai người từ đỉnh đầu bất ngờ bay lên không.

Đây rõ ràng là dùng thần thức của bọn họ, dùng hồn phách của bọn họ, dùng thân thể của bọn họ, đi trợ giúp Phương Tú Phong, cùng hắn hoàn thành kiếp thứ chín, cũng là một kiếp cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1536: 9 chủ sát cơ

Đôi mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái hắn nâng tay lên vỗ mạnh vào mi tâm. Hắn không phải Đạo Cảnh, không dám ra đòn, nhưng hắn có căn nguyên thần hỏa. “Ầm” một tiếng, từ trong thiên linh của hắn biển lửa chạy ra, đâm thẳng tới bầu trời, cùng với nhị lão Phương Thủ Đạo trợ giúp phụ thân hắn nhập Thiên Nhân Kiếp.

Ngoài Mạnh Hạo và Phương Thủ Đạo còn có hồn của Phương Ngôn Khư vây quanh bốn phía Phương Tú Phong. Trong lúc giúp ông ta, cả bốn người đồng thời phun ra máu tươi nhưng Phương Tú Phong rõ ràng đã suy yếu, trở nên chậm chạp hơn nhiều.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt. Thần, thân, hồn của hắn đều nhanh chóng bị hòa tan, nhưng hai mắt vẫn chấp nhất như cũ, vì phụ thân nhập đạo, hắn có thể từ bỏ hết thảy.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Mạnh Hạo, Phương Thủ Đạo cùng với Phương Ngôn Khư cùng chung sức. Phương Tú Phong hô hấp dồn dập, thân thể ông vào thời khắc này đã đến trạng thái mệt mỏi vô cùng. Lúc này, ông chỉ cách lốc xoáy ba trượng!

Một khi đi qua ba trượng này, ông liền có thể bước chân vào trong lốc xoáy nhập đạo!

Nhưng ba trượng này lại là kiếp thứ chín kinh khủng nhất. Cho dù không bạo phát gấp mười lần, nó có thể cản trở vô số người nhập đạo muốn bước chân vào, không cần phải nói đến lúc này nó đã kinh khủng hơn gấp mười lần.

Phương Tú Phong phun ra máu tươi. Mỗi lần ông tiến một bước, toàn thân đều sẽ khô héo, thần, thân, hồn đều bị héo rút. Khoảng cách ba

trượng kia, sau khi đi được hai trượng, ông đã đến cực hạn. Không chỉ riêng ông, cả Phương Thủ Đạo, Phương Ngôn Khư, còn có Mạnh Hạo cũng đều như thế. Nếu cứ tiếp tục như vậy, tổn thương này đối với họ sẽ không chỉ là tạm thời mà là vĩnh cửu.

Nhưng mặc dù là vĩnh cửu, Mạnh Hạo cũng không quan tâm.

- Thủ Đạo lão tổ, Ngôn Khư lão tổ, ta chấp nhận tổn thất vĩnh cửu! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đang muốn một lần nữa bạo phát thần, thân, hồn trợ giúp phụ thân đi hết một trượng cuối cùng thì Phương Thủ Đạo gầm nhẹ, thanh âm truyền khắp Nam Thiên Tinh.

- Tộc nhân Phương gia, lấy tộc huyết hiến tế, trợ giúp tộc trưởng tộc ta, đạp thiên nhập đạo!

Khi thanh âm lão vang lên, tất cả tộc nhân Phương gia trên Nam Thiên Tinh thân thể chấn động. Bọn họ không chút do dự đồng loạt đánh lên ngực, phun ra máu tươi. Máu tươi của bọn họ phun ngập trời, bay thẳng lên không trung.

Máu tươi của mẫu thân Mạnh Hạo không thể nhưng của Phương Du lại có thể. Nàng không chút chần chờ, lập tức kích phát ra máu tươi. Nàng không quản hết thảy mà bức máu ra, cho dù ngay bản thân nàng đang lung lay sắp đổ, sắc mặt nàng trắng bệch, máu tươi vẫn bay lên không như trước.

Tôn Hải đau lòng tiến lên giúp đỡ, nhưng hắn lại không ngăn cản nàng.

Máu tươi vô tận trong chớp mắt bay lên không, hướng thẳng tới Phương Tú Phong. Thân thể Phương Tú Phong run rẩy, ông không muốn tiếp nhận bởi vì hổ thẹn. Ông không thể vì mình nhập đạo mà khiến toàn bộ tộc nhân phải hiến tế.

Cho dù loại hiến tế này, khi chia đều lên mỗi người, tổn hao không phải

là không thể khôi phục. Nhưng dù vậy vẫn khiến Phương Tú Phong cảm thấy hổ thẹn.

Ông ta trầm mặc một lúc rồi cắn răng một cái, lập tức những đạo sương mù xung quanh cuồn cuộn lên, lại bị ông hút đi một phần. Một phần này ông không dùng để khôi phục mà là tản ra. Ông muốn trợ giúp Phương Thủ Đạo, Mạnh Hạo cùng tất cả tộc nhân. Ông dùng sương mù của mình trị thương cho bọn họ.

- Tú Phong dừng tay. Chúng ta không cần ngươi giúp. Với tu vi của lão phu cùng Ngôn Khư có thể tự khôi phục được, về phần những tộc nhân khác, trong gia tộc có đan dược có thể giúp bọn họ hồi phục. Mà Hạo nhi hắn cũng không cần. Ngươi mau sớm nhập đạo mới chính là trợ giúp lớn nhất đối với chúng ta.

- Cha, mau nhập đạo! Mạnh Hạo cũng lên tiếng. Có một câu hắn không nói, nhân tình lần này của Phương gia quá lớn, mà nhân tình này, Mạnh Hạo hắn sẽ thay phụ thân gánh vác!

Nội tâm Phương Tú Phong chấn động. Ông cũng là người quyết đoán, thời khắc này ông không chần chờ nữa, mượn máu tươi của toàn tộc, trực tiếp vượt qua một trượng cuối cùng kia, tung người nhảy tới... giống như cá vượt Long Môn vậy. Ông trực tiếp bước chân vào trong lốc xoáy, chính là đứng trên con đường Đạo Cảnh!

Ngay khi ông đứng trên con đường này, Thiên Nhân Kiếp liền biến mất. Lốc xoáy ầm ầm chậm rãi ngừng chuyển động, khi bình tĩnh lại, tất cả kiếp đều biến mất, chỉ còn lại mình thân ảnh Phương Tú Phong đứng ở trong lốc xoáy.

Trong phút chốc này, cả tinh không, xuất hiện dao động. Dao động này lấy Phương Tú Phong làm trung tâm, ầm ầm tản ra khắp Đệ Cửu Sơn Hải.

Loại ba động này chính là dao động của nhập đạo. Phàm là có tu sĩ độ kiếp thành công, sau khi bước chân vào lốc xoáy thì sẽ xuất hiện loại dao động này, truyền khắp Sơn Hải.

Dao động này cũng để cho tất cả Đạo Cảnh biết được, có người đã đi đến bước này!

Thiên Vân thượng nhân bước chân vào lốc xoáy không thành công cho nên cuối cùng cũng không xuất hiện sóng gợn như vậy. Thời khắc này, Phương Tú Phong thành công bước chân vào bên trong cho nên sóng gợn xung quanh, khiến cho tất cả cường giả Đạo Cảnh tại Đệ Cửu Sơn Hải Giới cảm nhận thấy một màn này, liền lập tức tản thần thức đi tìm kiếm, xác định là ở tại Nam Thiên Tinh.

- Phương Tú Phong nhập đạo!

- Tộc trưởng Phương gia tương lai, Đạo Cảnh sao...

- Không đúng, tại sao lại nhập đạo ở Nam Thiên Tinh? Lão phu nhớ rõ, Phương Tú Phong này vì cứu nhi tử mà cam nguyện trấn thủ Nam Thiên Tinh không rời đi nửa bước. Lúc ở Sơn Hải, hắn có lời thề, nếu không tuân theo sẽ bị hình thần câu diệt!

- Không ngờ... lại nhập đạo ở Nam Thiên Tinh, điều này sao có thể! Những Đạo Cảnh kia nhận ra một màn này, toàn bộ đều rung động.

- Vẫn chưa kết thúc, có thể nói, hắn mới thành công có một nửa mà thôi, vẫn còn lại một nửa. Khả năng hắn thất bại vẫn còn rất lớn!

- Đúng như vậy, sau khi nhập đạo, chín bước một nguyên, Phương Tú Phong này nhập đạo với kiếm, chi đạo hắn lựa chọn vốn là một chi đạo rất khó, chín bước đối với hắn... Quá khó khăn. Ở ngoài Nam Thiên Tinh, thần thức Đạo Cảnh tràn ngập. Giờ khắc này, cả Đệ Cửu Sơn Hải đều bị kinh động.

Mạnh Hạo sớm đã không thể khoanh tay đứng nhìn. Hắn đứng trong màn máu đó, thời khắc này, trong mắt hắn chỉ có duy nhất thân ảnh phụ thân trên con đường bên trong lốc xoáy trên bầu trời.

Lần Nhập Đạo Kiếp này vượt xa khỏi đạo kiếp bình thường gấp mười lần, khiến cho vốn có thể thuận lợi nhập đạo lại trở nên vô cùng khó khăn. Có thể nói, nếu không có Phương gia trợ giúp, phụ thân hắn không thể bước chân vào lốc xoáy, dĩ nhiên sẽ giống như Thiên Vân thượng nhân, trở thành Chuẩn Đạo, thọ nguyên đoạn tuyệt, không sống tiếp được bao lâu nữa.

Đây là điều mà Mạnh Hạo không thể chấp nhận, cũng là điều mà mẫu thân, tỷ tỷ của hắn cũng không thể chấp nhận.

Thời khắc này, nhìn phụ thân bên trong lốc xoáy, Mạnh Hạo chẳng những không thở phào nhẹ nhõm mà ngược lại, hắn càng lo lắng hơn, hắn có thể tưởng tượng được, chín bước trong lốc xoáy của phụ thân hắn so những người khác khó khăn hơn rất nhiều.

- Chín bước một căn nguyên, căn nguyên kiếm đạo của phụ thân ngươi lấy sát làm chủ, xem như là một loại căn nguyên giết chóc, vốn đã rất khó khăn... Giờ lại có thêm La Thiên, khó càng thêm khó... Phương Thủ Đạo than thở, gương mặt lão thoáng trở nên già nua hơn.

- Nhưng nếu một khi thành công, phụ thân ngươi cho dù chỉ là Đạo Cảnh nhất nguyên thì chiến lực của hắn lại đủ để rung chuyển Đạo Chủ tam nguyên! Trong mắt Phương Ngôn Khư lộ ra vẻ ngạc nhiên, khi lên tiếng, nét mặt lão mang theo mong đợi.

Thời khắc này, tất cả tu sĩ Nam Thiên Tinh đều đang nhìn về lốc xoáy giữa bầu trời. Trong lốc xoáy, Phương Tú Phong nhấc chân lên, từng bước lên trước. Bước này đặt xuống, thân thể ông nổ vang, cả lốc xoáy lắc lư, trừ phi là Đạo Cảnh, hoặc là Chuẩn Đạo bước chân vào lốc xoáy

thất bại nhưng còn chưa tới ngày tử vong, nếu không không ai có thể biết được cảm thụ của người nhập đạo trên con đường này.

Mạnh Hạo cũng không biết, hắn chỉ thấy thân thể phụ thân lắc lư, sau khi bước bước thứ nhất, bên ngoài lốc xoáy sóng gợn càng mạnh, so với cuồng bạo lúc trước còn nhiều hơn gấp đôi, quét ngang Đệ Cửu Sơn Hải khiến cho tinh không nổ vang.

Cùng lúc đó, tại đỉnh đầu phụ thân, tất cả đạo sương mù trong nháy mắt ngưng tụ lại một chỗ, cuồn cuộn, dường như sắp tạo thành cái gì đó.

Ngay sau đó, Mạnh Hạo thấy phụ thân hắn dường như rất miễn cưỡng bước ra bước thứ hai, thân thể phụ thân lại kịch liệt run rẩy. Khi bước bước thứ ba, máu tươi phun ra, giống như là đèn đã cạn dầu.

Mặc dù như thế, nhưng sau khi bước xong ba bước, sóng gợn ngập trời, quanh quẩn tinh không, làm cả Đệ Cửu Sơn Hải chấn động. Loại sóng gợn cuồng bạo này sẽ theo số bước chân tăng lên mà mạnh thêm, một khi đến bước thứ chín, tinh không Sơn Hải sẽ nổ vang.

Khi bước thứ ba bước tới, sương mù trên đỉnh đầu Phương Tú Phong một lần nữa ngưng tụ, dao động lại càng kịch liệt hơn, mơ hồ có thể thấy được bên trong dường như đang tạo thành một thanh kiếm.

Nhưng thứ Mạnh Hạo quan tâm không phải là kiếm phôi kia mà là phụ thân hắn. Thời khắc này, sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt. Ở bên ngoài, mẫu thân hắn cùng Phương Du sắc mặt cũng không còn chút máu.

- Chín bước nhập đạo, mỗi bước đều là sinh tử... Phương Thủ Đạo cắn răng một cái, tay lão nhấc lên, vẽ ra một cái ấn quyết, hướng về phía ngoài vung lên. Cái vung này không phải tác dụng lên người Phương Tú Phong bên trong lốc xoáy, mà là làm cho tất cả trận pháp của Phương gia trên Nam Thiên Tinh ầm ầm lóng lánh, lực lượng của trận pháp lúc này đồng loạt bộc phát, cùng Đông Thắng Tinh, dường như là mở ra một lối

đi.

Thông qua lối đi này đi tới, không phải là tu sĩ, mà là...

- Mời đạo chung che chở tộc trưởng của tộc ta nhập đạo thành công!

Khi thanh âm của Phương Thủ Đạo truyền ra, trên Đông Thắng Tinh, trong thiên địa thành tổ Phương gia, đạo chung huyễn hóa ra. Một loạt tiếng chuông vang lên vọng lại, thanh âm này theo trận pháp truyền đến Nam Thiên Tinh!

Tiếng chuông xuyên qua hư vô, truyền vào trong lốc xoáy, rơi vào trong tai Phương Tú Phong, khiến cho thân thể Phương Tú Phong chấn động mạnh. Ông thế mà lại bước ra bước thứ tư, bước thứ năm, bước thứ sáu!

Giờ khắc này, ông dường như có thần trợ giúp, khí thế ầm ầm nổi lên, sóng gợn bên ngoài lốc xoáy càng thêm cuồng bạo, khiến cho Sơn Hải chấn động, tinh không run rẩy, ngay cả mấy tinh tú khác cũng chấn động mạnh. Tất cả Đạo Cảnh đều cảm nhận được một màn này.

Mà ở trong lốc xoáy, đạo sương mù trên đỉnh đầu Phương Tú Phong lúc này ngưng tụ rất nhanh. Kiếm phôi bên trong không còn thô sơ nữa mà xuất hiện một thanh kiếm sắc bén. Càng kinh người hơn là đạo sương mù kia trở thành màu máu tươi. Đó là căn nguyên kiếm đạo với dấu hiệu giết chóc!

Bước thứ bảy, thân thể Phương Tú Phong chấn động, khí thế của ông đang từ từ giảm bớt. Đạo chung chỉ có thể trợ giúp một tay, không thể cưỡng ép cho Phương Tú Phong nhập đạo thành công. Phương Tú Phong cắn răng, ông gầm nhẹ. Mượn khí thế của bản thân lại bước tiếp một bước!

Bước thứ tám!

Khoảng cách thành đạo chỉ còn lại một bước cuối cùng. Nhưng ngay khi Phương Tú Phong giơ chân lên, muốn bước bước thứ chín, bên tai Mạnh Hạo đột nhiên truyền đến một thanh âm dường như từ trong hư vô vọng tới.

- Chủ Đệ Cửu Sơn Hải, nắm quy tắc Sơn Hải Giới, muốn hủy diệt đường nhập đạo La Thiên Tiên, chuyện này không phải việc tối cao của Sơn Hải, không phải bản thân quy tắc của Sơn Hải Giới có thể quyết định.

- Cho nên, lấy lời của chủ Cửu Đại Sơn Hải làm quyết định. Chín người các ngươi hãy cho ra đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1537: Chín chủ sát cơ

Đôi mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái hắn nâng tay lên vỗ mạnh vào mi tâm. Hắn không phải Đạo Cảnh, không dám ra đòn, nhưng hắn có căn nguyên thần hỏa. “Ầm” một tiếng, từ trong thiên linh của hắn biển lửa chạy ra, đâm thẳng tới bầu trời, cùng với nhị lão Phương Thủ Đạo trợ giúp phụ thân hắn nhập Thiên Nhân Kiếp.

Ngoài Mạnh Hạo và Phương Thủ Đạo còn có hồn của Phương Ngôn Khư vây quanh bốn phía Phương Tú Phong. Trong lúc giúp ông ta, cả bốn người đồng thời phun ra máu tươi nhưng Phương Tú Phong rõ ràng đã suy yếu, trở nên chậm chạp hơn nhiều.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt. Thần, thân, hồn của hắn đều nhanh chóng bị hòa tan, nhưng hai mắt vẫn chấp nhất như cũ, vì phụ thân nhập đạo, hắn có thể từ bỏ hết thảy.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Mạnh Hạo, Phương Thủ Đạo cùng với Phương Ngôn Khư cùng chung sức. Phương Tú Phong hô hấp dồn dập, thân thể ông vào thời khắc này đã đến trạng thái mệt mỏi vô cùng. Lúc này, ông chỉ cách lốc xoáy ba trượng!

Một khi đi qua ba trượng này, ông liền có thể bước chân vào trong lốc xoáy nhập đạo!

Nhưng ba trượng này lại là kiếp thứ chín kinh khủng nhất. Cho dù không bạo phát gấp mười lần, nó có thể cản trở vô số người nhập đạo muốn bước chân vào, không cần phải nói đến lúc này nó đã kinh khủng hơn gấp mười lần.

Phương Tú Phong phun ra máu tươi. Mỗi lần ông tiến một bước, toàn thân đều sẽ khô héo, thần, thân, hồn đều bị héo rút. Khoảng cách ba

trượng kia, sau khi đi được hai trượng, ông đã đến cực hạn. Không chỉ riêng ông, cả Phương Thủ Đạo, Phương Ngôn Khư, còn có Mạnh Hạo cũng đều như thế. Nếu cứ tiếp tục như vậy, tổn thương này đối với họ sẽ không chỉ là tạm thời mà là vĩnh cửu.

Nhưng mặc dù là vĩnh cửu, Mạnh Hạo cũng không quan tâm.

- Thủ Đạo lão tổ, Ngôn Khư lão tổ, ta chấp nhận tổn thất vĩnh cửu! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đang muốn một lần nữa bạo phát thần, thân, hồn trợ giúp phụ thân đi hết một trượng cuối cùng thì Phương Thủ Đạo gầm nhẹ, thanh âm truyền khắp Nam Thiên Tinh.

- Tộc nhân Phương gia, lấy tộc huyết hiến tế, trợ giúp tộc trưởng tộc ta, đạp thiên nhập đạo!

Khi thanh âm lão vang lên, tất cả tộc nhân Phương gia trên Nam Thiên Tinh thân thể chấn động. Bọn họ không chút do dự đồng loạt đánh lên ngực, phun ra máu tươi. Máu tươi của bọn họ phun ngập trời, bay thẳng lên không trung.

Máu tươi của mẫu thân Mạnh Hạo không thể nhưng của Phương Du lại có thể. Nàng không chút chần chờ, lập tức kích phát ra máu tươi. Nàng không quản hết thảy mà bức máu ra, cho dù ngay bản thân nàng đang lung lay sắp đổ, sắc mặt nàng trắng bệch, máu tươi vẫn bay lên không như trước.

Tôn Hải đau lòng tiến lên giúp đỡ, nhưng hắn lại không ngăn cản nàng.

Máu tươi vô tận trong chớp mắt bay lên không, hướng thẳng tới Phương Tú Phong. Thân thể Phương Tú Phong run rẩy, ông không muốn tiếp nhận bởi vì hổ thẹn. Ông không thể vì mình nhập đạo mà khiến toàn bộ tộc nhân phải hiến tế.

Cho dù loại hiến tế này, khi chia đều lên mỗi người, tổn hao không phải

là không thể khôi phục. Nhưng dù vậy vẫn khiến Phương Tú Phong cảm thấy hổ thẹn.

Ông ta trầm mặc một lúc rồi cắn răng một cái, lập tức những đạo sương mù xung quanh cuồn cuộn lên, lại bị ông hút đi một phần. Một phần này ông không dùng để khôi phục mà là tản ra. Ông muốn trợ giúp Phương Thủ Đạo, Mạnh Hạo cùng tất cả tộc nhân. Ông dùng sương mù của mình trị thương cho bọn họ.

- Tú Phong dừng tay. Chúng ta không cần ngươi giúp. Với tu vi của lão phu cùng Ngôn Khư có thể tự khôi phục được, về phần những tộc nhân khác, trong gia tộc có đan dược có thể giúp bọn họ hồi phục. Mà Hạo nhi hắn cũng không cần. Ngươi mau sớm nhập đạo mới chính là trợ giúp lớn nhất đối với chúng ta.

- Cha, mau nhập đạo! Mạnh Hạo cũng lên tiếng. Có một câu hắn không nói, nhân tình lần này của Phương gia quá lớn, mà nhân tình này, Mạnh Hạo hắn sẽ thay phụ thân gánh vác!

Nội tâm Phương Tú Phong chấn động. Ông cũng là người quyết đoán, thời khắc này ông không chần chờ nữa, mượn máu tươi của toàn tộc, trực tiếp vượt qua một trượng cuối cùng kia, tung người nhảy tới... giống như cá vượt Long Môn vậy. Ông trực tiếp bước chân vào trong lốc xoáy, chính là đứng trên con đường Đạo Cảnh!

Ngay khi ông đứng trên con đường này, Thiên Nhân Kiếp liền biến mất. Lốc xoáy ầm ầm chậm rãi ngừng chuyển động, khi bình tĩnh lại, tất cả kiếp đều biến mất, chỉ còn lại mình thân ảnh Phương Tú Phong đứng ở trong lốc xoáy.

Trong phút chốc này, cả tinh không, xuất hiện dao động. Dao động này lấy Phương Tú Phong làm trung tâm, ầm ầm tản ra khắp Đệ Cửu Sơn Hải.

Loại ba động này chính là dao động của nhập đạo. Phàm là có tu sĩ độ kiếp thành công, sau khi bước chân vào lốc xoáy thì sẽ xuất hiện loại dao động này, truyền khắp Sơn Hải.

Dao động này cũng để cho tất cả Đạo Cảnh biết được, có người đã đi đến bước này!

Thiên Vân thượng nhân bước chân vào lốc xoáy không thành công cho nên cuối cùng cũng không xuất hiện sóng gợn như vậy. Thời khắc này, Phương Tú Phong thành công bước chân vào bên trong cho nên sóng gợn xung quanh, khiến cho tất cả cường giả Đạo Cảnh tại Đệ Cửu Sơn Hải Giới cảm nhận thấy một màn này, liền lập tức tản thần thức đi tìm kiếm, xác định là ở tại Nam Thiên Tinh.

- Phương Tú Phong nhập đạo!

- Tộc trưởng Phương gia tương lai, Đạo Cảnh sao...

- Không đúng, tại sao lại nhập đạo ở Nam Thiên Tinh? Lão phu nhớ rõ, Phương Tú Phong này vì cứu nhi tử mà cam nguyện trấn thủ Nam Thiên Tinh không rời đi nửa bước. Lúc ở Sơn Hải, hắn có lời thề, nếu không tuân theo sẽ bị hình thần câu diệt!

- Không ngờ... lại nhập đạo ở Nam Thiên Tinh, điều này sao có thể! Những Đạo Cảnh kia nhận ra một màn này, toàn bộ đều rung động.

- Vẫn chưa kết thúc, có thể nói, hắn mới thành công có một nửa mà thôi, vẫn còn lại một nửa. Khả năng hắn thất bại vẫn còn rất lớn!

- Đúng như vậy, sau khi nhập đạo, chín bước một nguyên, Phương Tú Phong này nhập đạo với kiếm, chi đạo hắn lựa chọn vốn là một chi đạo rất khó, chín bước đối với hắn... Quá khó khăn. Ở ngoài Nam Thiên Tinh, thần thức Đạo Cảnh tràn ngập. Giờ khắc này, cả Đệ Cửu Sơn Hải đều bị kinh động.

Mạnh Hạo sớm đã không thể khoanh tay đứng nhìn. Hắn đứng trong màn máu đó, thời khắc này, trong mắt hắn chỉ có duy nhất thân ảnh phụ thân trên con đường bên trong lốc xoáy trên bầu trời.

Lần Nhập Đạo Kiếp này vượt xa khỏi đạo kiếp bình thường gấp mười lần, khiến cho vốn có thể thuận lợi nhập đạo lại trở nên vô cùng khó khăn. Có thể nói, nếu không có Phương gia trợ giúp, phụ thân hắn không thể bước chân vào lốc xoáy, dĩ nhiên sẽ giống như Thiên Vân thượng nhân, trở thành Chuẩn Đạo, thọ nguyên đoạn tuyệt, không sống tiếp được bao lâu nữa.

Đây là điều mà Mạnh Hạo không thể chấp nhận, cũng là điều mà mẫu thân, tỷ tỷ của hắn cũng không thể chấp nhận.

Thời khắc này, nhìn phụ thân bên trong lốc xoáy, Mạnh Hạo chẳng những không thở phào nhẹ nhõm mà ngược lại, hắn càng lo lắng hơn, hắn có thể tưởng tượng được, chín bước trong lốc xoáy của phụ thân hắn so những người khác khó khăn hơn rất nhiều.

- Chín bước một căn nguyên, căn nguyên kiếm đạo của phụ thân ngươi lấy sát làm chủ, xem như là một loại căn nguyên giết chóc, vốn đã rất khó khăn... Giờ lại có thêm La Thiên, khó càng thêm khó... Phương Thủ Đạo than thở, gương mặt lão thoáng trở nên già nua hơn.

- Nhưng nếu một khi thành công, phụ thân ngươi cho dù chỉ là Đạo Cảnh nhất nguyên thì chiến lực của hắn lại đủ để rung chuyển Đạo Chủ tam nguyên! Trong mắt Phương Ngôn Khư lộ ra vẻ ngạc nhiên, khi lên tiếng, nét mặt lão mang theo mong đợi.

Thời khắc này, tất cả tu sĩ Nam Thiên Tinh đều đang nhìn về lốc xoáy giữa bầu trời. Trong lốc xoáy, Phương Tú Phong nhấc chân lên, từng bước lên trước. Bước này đặt xuống, thân thể ông nổ vang, cả lốc xoáy lắc lư, trừ phi là Đạo Cảnh, hoặc là Chuẩn Đạo bước chân vào lốc xoáy

thất bại nhưng còn chưa tới ngày tử vong, nếu không không ai có thể biết được cảm thụ của người nhập đạo trên con đường này.

Mạnh Hạo cũng không biết, hắn chỉ thấy thân thể phụ thân lắc lư, sau khi bước bước thứ nhất, bên ngoài lốc xoáy sóng gợn càng mạnh, so với cuồng bạo lúc trước còn nhiều hơn gấp đôi, quét ngang Đệ Cửu Sơn Hải khiến cho tinh không nổ vang.

Cùng lúc đó, tại đỉnh đầu phụ thân, tất cả đạo sương mù trong nháy mắt ngưng tụ lại một chỗ, cuồn cuộn, dường như sắp tạo thành cái gì đó.

Ngay sau đó, Mạnh Hạo thấy phụ thân hắn dường như rất miễn cưỡng bước ra bước thứ hai, thân thể phụ thân lại kịch liệt run rẩy. Khi bước bước thứ ba, máu tươi phun ra, giống như là đèn đã cạn dầu.

Mặc dù như thế, nhưng sau khi bước xong ba bước, sóng gợn ngập trời, quanh quẩn tinh không, làm cả Đệ Cửu Sơn Hải chấn động. Loại sóng gợn cuồng bạo này sẽ theo số bước chân tăng lên mà mạnh thêm, một khi đến bước thứ chín, tinh không Sơn Hải sẽ nổ vang.

Khi bước thứ ba bước tới, sương mù trên đỉnh đầu Phương Tú Phong một lần nữa ngưng tụ, dao động lại càng kịch liệt hơn, mơ hồ có thể thấy được bên trong dường như đang tạo thành một thanh kiếm.

Nhưng thứ Mạnh Hạo quan tâm không phải là kiếm phôi kia mà là phụ thân hắn. Thời khắc này, sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt. Ở bên ngoài, mẫu thân hắn cùng Phương Du sắc mặt cũng không còn chút máu.

- Chín bước nhập đạo, mỗi bước đều là sinh tử... Phương Thủ Đạo cắn răng một cái, tay lão nhấc lên, vẽ ra một cái ấn quyết, hướng về phía ngoài vung lên. Cái vung này không phải tác dụng lên người Phương Tú Phong bên trong lốc xoáy, mà là làm cho tất cả trận pháp của Phương gia trên Nam Thiên Tinh ầm ầm lóng lánh, lực lượng của trận pháp lúc này đồng loạt bộc phát, cùng Đông Thắng Tinh, dường như là mở ra một lối

đi.

Thông qua lối đi này đi tới, không phải là tu sĩ, mà là...

- Mời đạo chung che chở tộc trưởng của tộc ta nhập đạo thành công!

Khi thanh âm của Phương Thủ Đạo truyền ra, trên Đông Thắng Tinh, trong thiên địa thành tổ Phương gia, đạo chung huyễn hóa ra. Một loạt tiếng chuông vang lên vọng lại, thanh âm này theo trận pháp truyền đến Nam Thiên Tinh!

Tiếng chuông xuyên qua hư vô, truyền vào trong lốc xoáy, rơi vào trong tai Phương Tú Phong, khiến cho thân thể Phương Tú Phong chấn động mạnh. Ông thế mà lại bước ra bước thứ tư, bước thứ năm, bước thứ sáu!

Giờ khắc này, ông dường như có thần trợ giúp, khí thế ầm ầm nổi lên, sóng gợn bên ngoài lốc xoáy càng thêm cuồng bạo, khiến cho Sơn Hải chấn động, tinh không run rẩy, ngay cả mấy tinh tú khác cũng chấn động mạnh. Tất cả Đạo Cảnh đều cảm nhận được một màn này.

Mà ở trong lốc xoáy, đạo sương mù trên đỉnh đầu Phương Tú Phong lúc này ngưng tụ rất nhanh. Kiếm phôi bên trong không còn thô sơ nữa mà xuất hiện một thanh kiếm sắc bén. Càng kinh người hơn là đạo sương mù kia trở thành màu máu tươi. Đó là căn nguyên kiếm đạo với dấu hiệu giết chóc!

Bước thứ bảy, thân thể Phương Tú Phong chấn động, khí thế của ông đang từ từ giảm bớt. Đạo chung chỉ có thể trợ giúp một tay, không thể cưỡng ép cho Phương Tú Phong nhập đạo thành công. Phương Tú Phong cắn răng, ông gầm nhẹ. Mượn khí thế của bản thân lại bước tiếp một bước!

Bước thứ tám!

Khoảng cách thành đạo chỉ còn lại một bước cuối cùng. Nhưng ngay khi Phương Tú Phong giơ chân lên, muốn bước bước thứ chín, bên tai Mạnh Hạo đột nhiên truyền đến một thanh âm dường như từ trong hư vô vọng tới.

- Chủ Đệ Cửu Sơn Hải, nắm quy tắc Sơn Hải Giới, muốn hủy diệt đường nhập đạo La Thiên Tiên, chuyện này không phải việc tối cao của Sơn Hải, không phải bản thân quy tắc của Sơn Hải Giới có thể quyết định.

- Cho nên, lấy lời của chủ Cửu Đại Sơn Hải làm quyết định. Chín người các ngươi hãy cho ra đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1538: Phụ thân thành đạo

Phương Tú Phong không thể bước tiếp bước thứ chín. Trong chớp mắt trước khi thân thể ông xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, trên Nam Thiên Tinh ở Sơn Hải Giới đã xảy ra một đại sự không ai hay biết.

Chuyện này quyết định việc nhập đạo của Phương Tú Phong. Chuyện này là bí ẩn của cả Sơn Hải Giới, chỉ có rất ít người mới biết được.

Bởi vì, trong Sơn Hải Giới, chỉ có những người này mới có thể xem như đứng trên đỉnh phong. Bởi vì, bọn họ, theo một nghĩa nào đó, chính là những kẻ nắm trong tay Sơn Hải Giới!

Khi không có chủ Sơn Hải Giới xuất hiện thì bọn họ chính là chủ nhân của Sơn Hải. Mà trên thực tế, bọn họ vốn là chủ các Sơn Hải!

Trong chớp mắt, một thanh âm đột nhiên xuất hiện, vang vọng trong Sơn Hải Giới, trong tâm thần của chủ Cửu Đại Sơn Hải.

Thanh âm này lạnh như băng, dường như không ẩn chứa bất kỳ tâm tình nào. Thanh âm vọng lại trong óc chín người này, dù bọn họ ở những nơi cách xa nhau trên Sơn Hải, nhưng trong khoảnh khắc, chín người bọn họ đều đồng thời nghe được.

- Chủ Đệ Cửu Sơn Hải nắm giữ quy tắc của Sơn Hải Giới. Ta muốn hủy diệt đường nhập đạo của La Thiên Tiên, chuyện này tuy không phải là việc tối cao của Sơn Hải nhưng cũng không phải là việc mà quy tắc Sơn Hải Giới có thể quyết định.

- Bởi vậy mới cần lời quyết định của chủ Cửu Đại Sơn Hải. Chín người

các ngươi hãy cho ra đáp án.

- Lấy thân phận Đệ Cửu Sơn Hải Chủ, lão phu tán thành phá hủy nhập đạo La Thiên Tiên! Trên ngọn núi thứ chín, trong nhiều đỉnh núi ở đó có một con mắt rất to. Thời khắc này, trong ánh mắt đó có một lão già đang khoanh chân ngồi. Lão già này nhẹ giọng lên tiếng, trong mắt lão mang theo sát cơ cùng quyết đoán.

Giờ khắc này, ở những nơi khác trong Sơn Hải, tất cả Sơn Hải Chủ mỗi người đều trầm ngâm lựa chọn.

Hư vô hoàn toàn yên tĩnh. Thanh âm lạnh như băng kia lại lần nữa vang lên trong đầu chín người.

- Trong chín vị Sơn Hải Chủ, năm người đồng ý phá hủy La Thiên nhập đạo, ba người bác bỏ, một người không lựa chọn... Tuân theo ý chí của Sơn Hải Giới, La Thiên Tiên nhập đạo, diệt!

Ngay khoảnh khắc chữ ‘diệt’ vừa ra, thân thể Phương Tú Phong nổ vang, máu tươi phun ra. Thân thể của ông trong giờ khắc này bắt đầu sụp đổ...

- Không!!! Mạnh Hạo hét lên thê lương. Thanh âm lạnh như băng kia chỉ có hắn có thể nghe được, những người khác đều không hay biết chút nào. Trong chớp mắt Mạnh Hạo vọt ra. Hắn không quản mọi thứ cứ hướng thẳng tới trời cao mà bay đi.

Thời khắc này, trên Nam Thiên Tinh, thân thể mẫu thân Mạnh Hạo run rẩy. Bà thình lình chạy ra, cho dù phải đối mặt với lốc xoáy nhập đạo này, bà vẫn muốn bay ra. Còn có Phương Du, giờ khắc này, nàng cũng cùng bay lên không trung.

Tôn Hải không chần chờ, hắn thậm chí còn không suy nghĩ. Trong khoảnh khắc thấy Phương Du chạy ra, hắn cũng cùng xông ra ngoài.

- Nàng đi, ta cũng đi!

Trên bầu trời bên trong lốc xoáy, thân thể Phương Tú Phong từ từ sụp đổ. Ông vẫn không thể đạp xuống bước thứ chín. Ông chỉ thiếu một chút thôi nhưng lại là vĩnh hằng. Loại sụp đổ này sẽ không làm ông chết như ông tưởng. Thay vào đó, đạo sương mù trên đỉnh đầu ông sẽ tiêu tán, có lẽ cuối cùng để lại cho ông là sinh mệnh có hạn.

Sắc mặt Phương Thủ Đạo ảm đạm. Lão trầm mặc không nói gì. Lão đã làm hết sức, vô luận là đạo âm hay hồn bản thân, thậm chí hiến tế toàn tộc...

Ngay cả Đạo Chung cũng được lão mời tới nhưng hết thảy đều vẫn như cũ. Lão không có cách nào biến đổi vận mạng của Phương Tú Phong.

- Hắn vốn là La Thiên Tiên có thể nhập đạo một cách dễ dàng. Thành bởi La Thiên Tiên, bại cũng La Thiên Tiên.

Phương Thủ Đạo dường như lập tức già hơn rất nhiều.

Phương Ngôn Khư cũng một dạng như thế. Lão chua xót nhìn Phương Tú Phong trên bầu trời bên trong lốc xoáy, lão cũng nhìn thấy thân ảnh Mạnh Hạo giờ khắc này thê lương chạy ra. Lúc này đây, lão và Phương Thủ Đạo đều không ai ngăn cản Mạnh Hạo.

Bởi vì... đã không còn cần thiết.

Trên trời xanh bên trong lốc xoáy, Phương Tú Phong khẽ thở dài, khuôn mặt dần rạn nứt. Theo thân người ông, có một luồng ánh sáng xanh từ trong thân thể ông lan ra. Từng đạo ánh sáng mỗi khi một mảnh da ông vỡ ra bay khỏi thì liền nhiều hơn một đạo.

Cảm giác tử vong làm cái thở dài của ông dường như cũng mang theo tử khí. Khi ông quay đầu lại, ông thấy được Mạnh Hạo gầm lên thê lương,

lại thấy thê tử cùng nữ nhi của mình cũng hướng mình vọt tới.

- Thôi vậy, nhập đạo không được, ta cũng không hối tiếc, ta chỉ tiếc nuối là... không có thêm thời gian bồi bạn với các người.. Phương Tú Phong nhẹ giọng lẩm bẩm. Ông đang muốn phá tan đạo sương mù, kết thúc nhập đạo, bỗng nhiên, từ trong trời đất truyền đến một tiếng hừ lạnh. Thanh âm này mang theo tang thương cùng uy áp vô thượng từ trong trận pháp truyền đến, từ Đông Thắng Tinh truyền đến.

Cả Đông Thắng Tinh bỗng nhiên chấn động, dường như có một ý thức nào đó trong phút chốc từ trên tinh tú này thức tỉnh. Theo sự thức tỉnh đó, Đông Thắng Tinh đất rung núi chuyển. Trong Phương gia tổ địa, trong Minh Cung, thân ảnh lão tổ đời một đang khoanh chân, thình lình... mở mắt ra!

- Phương gia ta thân là La Thiên gia tộc, vì Tiên giới mà chiến đấu, chỉ còn lại một mình lão phu!

- Lúc này đây... Phương gia ta lại quật khởi, huyết mạch lại thức tỉnh, huy hoàng của La Thiên gia tộc lại sắp tái hiện... Vì lý gì mà hôm nay gia tộc ta phải chịu an bài như vậy!

- Nếu như là nhập đạo bình thường, dù có tử vong, lão phu cũng sẽ không ra tay quấy nhiễu. Nhưng lúc này, lại vì huyết mạch La Thiên hiện ra biến hóa như thế, La Thiên Kiếp kiếp nạn này rốt cuộc lại không dứt!

- Ở Sơn Hải Giới, nếu Cửu Phong Chí Tôn không ngã xuống, lão nhân gia cũng sẽ hậu đãi La Thiên gia tộc ta, mà ngươi chỉ là một khí linh do quy tắc biến thành, Cửu Đại Sơn Hải Chủ mỗi người đều nắm giữ một phần quy tắc của ngươi, cho nên, chuyện này lão phu không trách ngươi. Về phần Cửu Đại Sơn Hải Chủ các ngươi, lão phu sẽ tự mình ra tay dạy dỗ các ngươi. Muốn hủy diệt Phương gia ta sao, mấy người các ngươi sai lầm rồi!

Thanh âm này vang vọng nhưng không phải người nào cũng có thể nghe được.

Chỉ có chủ Cửu Đại Sơn Hải mới có thể nghe thấy. Mạnh Hạo cũng vì thân phận của hắn nên mới có thể nghe được!

Gần như ngay khoảnh khắc thanh âm này truyền ra, có một đạo ánh sáng từ Đông Thắng Tinh bay ra. Ánh sáng này trong giây lát nổ tung giữa không trung, hóa thành chín đạo. Một đạo bay thẳng tới ngọn núi thứ chín, tám đạo khác cũng xé hư không xông thẳng về tám tòa Sơn Hải khác.

Núi thứ chín nổ vang, trên con mắt kia truyền ra tiếng rống giận, nhưng lại có máu tươi từ con mắt nhỏ xuống làm toàn bộ Quý gia chấn động

Mà ở trong tám tòa Sơn Hải khác đến cùng xảy ra chuyện gì không ai biết được. Bất quá... trên bầu trời Nam Thiên Tinh bên trong lốc xoáy, thân thể Phương Tú Phong không ngờ trong chớp mắt dường như bị người đột nhiên đẩy một cái, đi về phía trước, bước ra... bước thứ chín!

Trong khoảnh khắc bước thứ chín rơi xuống, Phương Tú Phong sửng sốt. Tất cả mọi người thấy một màn như vậy cũng đều ngẩn người ngay tại chỗ. Cùng lúc đó, đạo sương mù trên đỉnh đầu ông ầm ầm ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một thanh kiếm.

Một thanh kiếm màu máu!!!

Kiếm này rơi xuống, chìm vào thiên linh của Phương Tú Phong. Trên người Phương Tú Phong bỗng nhiên bạo phát ra... khí tức Đạo Cảnh!

Khí tức này ầm ầm bộc phát ra ngoài lốc xoáy, khi nó quét ngang ra Đệ Cửu Sơn Hải, lốc xoáy chậm rãi biến mất. Thân ảnh Phương Tú Phong xuất hiện trên bầu trời!

Nội tâm ông vẫn mờ mịt như cũ. Giờ khắc này, không chỉ mình ông như thế, trong lòng Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư cũng đều tràn đầy khiếp sợ. Hô hấp bọn họ dồn dập, nét mặt đầy vẻ không thể tin được. Những Đạo Cảnh ngoài Nam Thiên Tinh đang chú ý nơi này cũng đều một bộ dạng hoảng sợ.

- Hắn vừa rồi rõ ràng đã thất bại... Làm sao lại có thể thành công?

- Trong quá trình này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!!!

- Không thể tin nổi, chuyện này căn bản không có khả năng. Sơn Hải Giới bao nhiêu năm rồi, cho tới bây giờ không có xuất hiện qua việc một người rõ ràng là thất bại rồi lại quỷ dị mà thành công!

Nhưng bất luận thế nào, Phương Tú Phong... cũng đã thành công nhập đạo!

Tộc nhân Phương gia không biết nhân quả trong này. Bọn họ thời khắc này thấy Phương Tú Phong nhập đạo lập tức phấn chấn, hoan hô.

- Bái kiến tộc trưởng!

- Chúc mừng tộc trưởng nhập đạo thành công!

- Chúc mừng tộc trưởng! Thanh âm liên tục không ngừng truyền khắp bốn phương tám hướng, chấn động cả Nam Thiên Tinh. Mẫu thân Mạnh Hạo đã bay tới từ lâu, bà ôm chầm lấy Phương Tú Phong, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Còn có Phương Du cùng Tôn Hải cũng bay tới, đôi mắt đẫm lệ.

- Cha... người đã thành công! Phương Du nín khóc mỉm cười.

- Cha, chúc mừng người. Mạnh Hạo đứng ở một bên nhìn phụ thân, nội

tâm hắn nhẹ nhàng buông lỏng. Hắn lộ ra một nụ cười, nhưng đằng sau nụ cười này, hắn không muốn cha mẹ thấy được, là hàn ý rét lạnh đối với chuyện xảy ra trên người Phương Tú Phong lúc trước.

Mạnh Hạo không thể quên thanh âm vang lên trong đầu lúc nãy. Với hiểu biết và thân phận của hắn ở Sơn Hải Giới, trong nháy mắt hắn liền hiểu hết thảy nhân quả. La Thiên gia tộc xuất hiện uy hiếp đến các Đại Sơn Hải Chủ, nhất là Quý gia. Vì vậy, lần này là Quý gia phát động sát cơ!

Chỉ có điều, sát cơ này không còn là tu sĩ xuất thủ mà trực tiếp khiến Sơn Hải Giới cùng với lực lượng quy tắc diệt sát Phương Tú Phong! Chuyện này Mạnh Hạo xem ra, vị Quý Thiên lão tổ của Quý gia kia hẳn phải trả một cái giá cực kì lớn, nếu không, nếu bất kỳ một vị Sơn Hải Chủ nào cũng đều có thể sử dụng nhiều lần như vậy thì bọn họ sớm đã trở thành tồn tại vô địch, không ai dám đi khiêu chiến.

Nhưng cố tình, các Sơn Hải Chủ đều có thể bị thay thế. Vậy cho nên, Mạnh Hạo kết luận, Quý Thiên kia nhất định đã bỏ ra cái giá cực lớn.

“Quý Thiên, ngươi sớm muộn gì cũng phải chết!” Ẩn sâu trong nụ cười của Mạnh Hạo, khi hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, là hàn mang sắc bén như mũi nhọn. Chỉ là hắn có chút không rõ lắm, vì cái gì mà Quý Thiên kia lại tìm mọi biện pháp diệt sát phụ thân mình. Hắn tự hỏi bản thân, thậm chí kể cả phụ thân cùng Quý Thiên cũng không có loại cừu hận nhất định sống chết không thôi.

“Là vì ta, hay là vì phụ thân ở Nam Thiên Tinh, hắn không vào được?” Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái. Muốn diệt sát phụ thân Mạnh Hạo, chuyện này đã động vào vảy ngược của hắn, phạm vào kiêng kị lớn nhất đời này của hắn. Hắn bây giờ nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế, nội tâm hắn đã sớm điên cuồng, sớm dấy lên sát ý ngập trời.

Đối với Quý Thiên, hắn chưa bao giờ phẫn nộ cùng sát khí tràn ngập như

vậy. Hắn quyết định, thù này... nhất định phải báo!!!

Phương Tú Phong nhìn thê tử, nhìn nữ nhi, vừa nhìn về phía Mạnh Hạo. Mạnh Hạo thời khắc này có thể lừa được hai nữ đang kích động nhưng không thể giấu được phụ thân Phương Tú Phong.

Phương Tú Phong nhìn thấu sát cơ trong mắt Mạnh Hạo, nội tâm vừa động, như có điều suy nghĩ. Lúc này, Mạnh Hạo đã khôi phục như thường, cười nhìn về phía Phương Tú Phong.

- Cha, chúc mừng. Mạnh Hạo lời vừa nói ra, trên mặt Phương Tú Phong lộ ra một nụ cười. Khi ông đang muốn lên tiếng, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Cùng lúc đó, sắc mặt Mạnh Hạo cũng đại biến. Phương Thủ Đạo và Phương Ngôn Khư cũng như vậy!

Trong phút chốc, cả Nam Thiên Tinh, trong thiên địa, mây mù biến mất, thay vào đó là một tấm lưới hư ảo cực kì lớn.

Đó là trận pháp Nam Thiên Tinh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1539: Nam Thiên sát trận

Khi xuất hiện trên Nam Thiên Tinh, trong nháy mắt trận pháp liền bao trùm cả Nam Thiên Tinh, cùng lúc đó, một cỗ sát cơ khiến Mạnh Hạo, khiến Phương Thủ Đạo, khiến Phương Ngôn Khư, còn có Phương Tú Phong

khiến tất cả tu sĩ nội tâm đều rùng mình bỗng nhiên bộc phát ra

Sát cơ này giống như thần thức kinh khủng nào đó quét ngang thiên địa, bao trùm cả Nam Thiên Tinh

Mạnh Hạo sắc mặt đại biến, hắn cảm nhận được trong sát cơ này ẩn chứa lực lượng kinh người, thứ này cũng không phải thứ hắn có thể chống cự, giống như nếu sát cơ này muốn tiêu diệt hắn thì chỉ cần trong chớp mắt liền có thể làm được! Phương Thủ Đạo sắc mặt tái nhợt, Phương Ngôn Khư thân thể run lên, mẫu thân và tỷ tỷ Mạnh Hạo vào lúc này vẻ mặt cũng biến hóa

Là Nam Thiên Tinh sát trận! !

Chết tiệt, trận pháp này khởi động, nói rõ Tú Phong nhập đạo, không được trận pháp này chấp nhận! !

Đây là muốn xóa bỏ Tú Phong! ! Oanh! Thiên địa nổ “ầm ầm”, trong hư vô xung quanh Phương Tú Phong truyền ra một cỗ mạnh mẽ, thúc đẩy tất cả mọi người bên cạnh Phương Tú Phong không ngừng lui về sau

Lực lượng này cường hãn đánh sâu vào, cưỡng ép khiến tất cả mọi người lui ra, cho dù là Mạnh Hạo cũng đều bị trực tiếp đánh lui, khiến cho chỗ của Phương Tú Phong chỉ có một mình hắn

Tất cả những điều này đến quá đột ngột, trước vì Phương Tú Phong thành công nhập đạo hiện ra vui mừng cùng hoan hô, vào giờ này, toàn bộ bị một màn thiên địa biến sắc tạo thành rung động này thay thế

Hai mắt Phương Tú Phong nhoáng lên một cái, hắn không chần chờ chút nào, gần như ngay khi sát cơ trong trời đất này xuất hiện, lập tức áp chế tu vi, từ Đạo Cảnh áp tới Cổ Cảnh đại viên mãn

Có thể coi như là vậy, sát cơ trong thiên địa như cũ cường hãn

Ầm một tiếng giống như sấm sét, hư ảo lưới từ bốn phương tám hướng bỗng nhiên mà đến, chạy thẳng tới Phương Tú Phong, một cổ lực hủy diệt từ trên lưới này bạo phát, càng có sát ý đủ để cho lòng người sợ, khi bạo phát tạo thành diệt tuyệt, trong nháy mắt tới gần Phương Tú Phong

Nếu là trước Phương Tú Phong nhập đạo thất bại trở thành Chuẩn Đạo, như vậy ở trận pháp của Nam Thiên Tinh này cho dù là phủ nhận hay không đều sẽ không xuất hiện

Trận pháp này chỉ nhằm vào Đạo Cảnh

Trừ phi Đường Hoàng khống chế, nếu không, Chuẩn Đạo sẽ không lại ở bên trong

Mạnh Hạo hai mắt đỏ thẫm, thân thể chớp mắt một cái chạy ra, khi tay phải nhấc lên lôi đỉnh xuất hiện, sấm chớp lóe lên một cái, hắn muốn đổi vị trí với phụ thân của mình, nhưng lôi đỉnh này chớp động, nhưng không cách nào Di Hình Hoán Vị! Ở trong trận pháp Nam Thiên này, nó mất đi tác dụng! Mạnh Hạo không cam lòng, trong mắt hắn mang điên cuồng, thân thể như mũi tên bén nhọn rầm rầm mà đi, nháy mắt tới gần tấm lưới lớn, muốn xuyên thấu vào, trợ giúp phụ thân

Nhưng khi thân thể hắn và tấm lưới lớn hư ảo này đụng chạm nhau, tiếng nổ vang truyền ra, Mạnh Hạo cảm nhận được một cỗ mạnh mẽ cuốn

ngược tới, giống như là bài xích

Càng có vô số tiếng gào thét vang lên, cưỡng ép đẩy Mạnh Hạo ra khiến cho hắn không thể xông vào tấm lưới lớn

Nhưng mà, tấm lưới lớn này không gây ra bất kì thương tổn nào với Mạnh Hạo, chỉ là ngăn trở bất kỳ kẻ nào đến quấy nhiễu ý chí Nam Thiên trận pháp! Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, cười thảm hắn lần nữa phát hiện, bản thân

Cái gì đều không làm được

Cho dù là trước đây hay là hiện tại, hắn cũng chỉ là, cũng chỉ có thể đứng nhìn, lại không thể giúp được gì

Đó là phụ thân của hắn, đó là chí thân của hắn, loại cảm giác bản thân vô lực khiến nội tâm Mạnh Hạo gào thét

Mắt thấy Phương Tú Phong nguy cơ, mẫu thân Mạnh Hạo, còn có tỷ tỷ của hắn, đều run rẩy thê lương

Đúng lúc này, bỗng nhiên, một tiếng gầm nhẹ từ hoàng cung trong Đại Đường khuếch tán khắp bầu trời mặt đất

Dùng huyết mạch Lý gia ta, kêu gọi linh hồn tổ tiên trong trận pháp, người này

bảo vệ Nam Thiên, người này

La Thiên Phương gia, không thể gây thương tổn, không thể chết, không thể diệt

Lời nói vừa ra, tiếng sấm long trời lở đất, tấm lưới lớn kia mạnh một trận, bên cạnh Phương Tú Phong từ trong hư vô đột nhiên đi ra một thân

ảnh

Mặc hoàng bào, mang mão đế, chính là Đường Hoàng

Hắn bắt lấy Phương Tú Phong, thân thể hai người bay nhanh, nhoáng lên một cái chạy thẳng tới mặt đất, gần như khi bọn họ xông về mặt đất, tấm lưới lớn hư vô nổ vang, tán phát vô tận sấm chớp, từ dừng lại biến đổi, lần nữa trầm xuống mà đến, chạy thẳng tới Phương Tú Phong, sát cơ bên trong mạnh hơn

Sau khi hạ xuống, thanh âm mang lo lắng của Đường Hoàng lập tức truyền ra

Tú Phong huynh, trận pháp không tính là hoàn toàn thất bại, cũng không tính là hoàn toàn thành công, nếu không, ta cũng không kịp tới cứu huynh

Huynh lập tức khoanh chân tĩnh tọa, ta cho huynh mượn một giọt máu tươi Lý gia

Sau khi huynh luyện hóa, ta ở bên cạnh huynh triển khai tổ tiên đạo pháp, để trận pháp hoàn toàn chấp nhận huynh, nhưng

Ta cần thời gian một nén nhang!

Một nén nhang này, đối với huynh mà nói, là sinh tử khảo nghiệm

Chịu đựng qua, huynh chính là Đạo Cảnh duy nhất trên Nam Thiên Tinh này!

Thất bại

Từ nay về sau, chúng ta thiên nhân vĩnh cách

Tốc độ nói của Đường Hoàng rất nhanh

Khi nói, tay phải hắn nâng lên chỉ về Phương Thủ Đạo, lại chỉ Phương Ngôn Khư một cái, lập tức này thân thể hai lão nháy mắt biến mất, khi xuất hiện, bất ngờ ở bên cạnh Phương Tú Phong

Muốn hắn chịu đựng qua một nén nhang, cần các ngươi phải toàn lực tương trợ, nhưng

Nhớ lấy không thể triển khai lực lượng Đạo Cảnh, nếu không, chẳng những hắn sẽ thất bại, các ngươi cũng sẽ chết! Đường Hoàng nói, khoanh chân ngồi xuống, vung tay phải lên, một giọt máu tươi bay về phía Phương Tú Phong

Phương Tú Phong hít sâu một hơi, lập tức tĩnh tọa

Đường Hoàng trong mắt lộ ra ngưng trọng, đang muốn nhắm mắt, bỗng nhiên , bên tai của hắn truyền tới một thanh âm khàn khàn

Đường Hoàng, để ta cũng đi vào! Mạnh Hạo thanh âm khàn khàn, cặp mắt đỏ thẫm, lên tiếng

Đường Hoàng ánh mắt lóe lên một cái, hơi chần chờ, tay phải một chỉ tay

Lập tức thân ảnh Mạnh Hạo biến mất, khi xuất hiện, bất ngờ ở bên cạnh Phương Tú Phong

Làm xong những việc này, Đường Hoàng lập tức khép kín hai mắt, hai tay bấm quyết, triển khai bí pháp của Lý gia bọn họ trợ giúp Phương Tú Phong, khiến trận pháp này hoàn toàn chấp nhận hắn

Mà giờ này, tấm lưới lớn hư ảo đến từ bốn phía đã rầm rầm mà đến

Những nơi đi qua, không làm thương hại Nam Thiên Tinh chút nào, nhưng sát cơ lại càng thêm mãnh liệt, khiến cho thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược

Phương Thủ Đạo ánh mắt lộ ra ánh sao, thân thể hắn nhảy lên một cái, Phương Ngôn Khư cũng bay ra, hai người ở hai phương hướng, đồng thời xuất thủ, không dám thi triển lực lượng Đạo Cảnh, lấy tu vi Cổ Cảnh đại viên mãn đối kháng tấm lưới lớn

Mạnh Hạo cũng bay ra, chạy thẳng tới bên trên

Khi ba người đang đụng chạm với tấm lưới lớn này, ầm một tiếng, đồng thời phun ra máu tươi, tấm lưới lớn này gây ra thương tổn với bọn họ có hạn, chủ yếu là đánh chết Phương Tú Phong, có thể coi là là như vậy vẫn như cũ khiến ba người máu tươi phun ra

Nhất là Mạnh Hạo, sắc mặt tái nhợt, trực tiếp liền thương thế trong cơ thể bạo phát, thân thể hắn run rẩy, nhưng lại cắn răng kiên trì, lấy thân thể của mình đi đối kháng tấm lưới lớn, trì hoãn thời gian

Phương Thủ Đạo gầm nhẹ, Phương Ngôn Khư toàn thân khí thế nổi lên, nhưng trong lúc không ngừng kháng cự, chỉ là có thể để cho tấm lưới lớn chậm chạp co rút lại, mà không có cách nào ngăn trở

Cũng liền là thời gian hơn mười hơi thở, Mạnh Hạo toàn thân nổ vang, máu tươi tràn ngập, trong toàn thân hắn ánh sáng xanh vô tận, lực lượng La Thiên Đạo Tiên toàn diện bạo phát, đi đánh tấm lưới lớn kia

Tiếng nổ ngập trời, Phương Thủ Đạo và Phương Ngôn Khư giống như vậy

Bầu trời run rẩy, mặt đất nổ vang, dưới cuộc tấn công của ba người, tấm lưới lớn lần nữa chậm chạp, nhưng vẫn như cũ thủy chung co rút lại, khiến cho ba người không thể không lui về sau, khiến cho phạm vi càng

ngày càng nhỏ

Thời gian một nén nhang không dài, nhưng vào khoảnh khắc này, đối với Mạnh Hạo mà nói, lại dài khó có thể hình dung

Hắn không biết đã qua bao lâu, không ngừng lui về sau, áo của hắn đã trở thành màu máu, mà tấm lưới lớn hư ảo này lại là co rút đến một mức nhất định, để lại cho phạm vi đám người Mạnh Hạo giờ này chỉ có mấy trượng

Đúng lúc này, Phương Ngôn Khư biến sắc, khi không ngừng đối kháng, tu vi trong cơ thể hắn dường như sắp không thể ẩn tàng, sắp bạo phát ra Đạo Cảnh, một khi bạo phát, hết thảy đều gặp nguy hiểm

Thời khắc mấu chốt, Phương Ngôn Khư cắn răng một cái, trong nháy mắt vứt bỏ hết thảy sức chống cự, thân thể trực tiếp từ trong tấm lưới lớn xuyên qua, khi đứng ở phía ngoài, vẻ mặt hắn ảm đạm, trong mắt lộ ra áy náy

Không có Phương Ngôn Khư, tốc độ tấm lưới lớn co rút lại ầm ầm tăng nhanh, khiến cho Mạnh Hạo và Phương Thủ Đạo áp lực lớn hơn, nhất là Mạnh Hạo

Hắn vốn là bị thương, tu vi lại không bằng Phương Thủ Đạo, cho dù là cảnh giới Vĩnh Hằng, lúc này thân thể cũng đều run rẩy, máu tươi phun ra, cả người đều khô héo

Phương Thủ Đạo gầm nhẹ, Đạo Cảnh trong cơ thể hắn vào giờ này cũng sắp không áp chế nổi, sắp đến lúc bộc phát, hắn bỗng nhiên cắn răng một cái, hung hăng tự đánh ngực, mình dùng loại phương thức tương tự tự mình hại mình, cưỡng ép hạ tu vi, duy trì trận pháp

Nhưng này dù sao không thể lâu dài, khi thời gian một nén nhang trôi qua bảy thành, Phương Thủ Đạo sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy, cho

dù là hắn dùng phương thức tự mình hại mình khống chế tu vi, cũng đã đến cực hạn, Đạo Cảnh trong cơ thể lại cũng không cách nào khống chế, mắt thấy sắp bộc phát, hắn thở dài một tiếng

Hạo nhi, lão phu đã hết toàn lực

ngươi, không nên oán ta

Hắn dường như già nua hơn, chua xót, thân thể nhoáng lên một cái, không chống cự tấm lưới lớn nữa, mà là thuận lợi từ bên trong đi ra, khi đến bên ngoài, tu vi hắn lúc này mới áp chế, khiến cho Đạo Cảnh không ra, chỉ là nội tâm của hắn lúc này than thở, rất sâu rất sâu

Ba người chống cự tấm lưới lớn hư ảo, lúc này chỉ còn lại có một mình Mạnh Hạo, tu vi của hắn lại là yếu nhất

Sở dĩ có thể kiên trì thời gian dài như vậy, là bởi vì hắn không lộ ra Đạo Cảnh, không cần lo lắng bị liên lụy, hai mắt hắn đỏ bừng, máu tươi phun ra, lần nữa lui về sau, tấm lưới lớn hư ảo co rút lại, khiến cho phạm vi chỉ còn lại không được năm trượng! Phía sau Mạnh Hạo chính là phụ thân khoanh chân tĩnh tọa, hắn không lui bất kỳ bước nào

Lúc này mắt thấy tấm lưới lớn hư ảo này cuồng mãnh co rút lại, trên vẻ mặt Mạnh Hạo lộ ra điên cuồng, hắn mạnh nâng tay phải lên, vung lên, lập tức Bì Đống xuất hiện

Bảo vệ cha ta!

Mạnh Hạo vừa nói ra, Bì Đống lập tức rơi vào trên người Phương Tú Phong, hóa thành một bộ thân áo giáp bao phủ toàn thân

Mạnh Hạo toàn thân huyết mạch kích phát, khi tay phải nhấc lên, trong lòng bàn tay của hắn bất ngờ xuất hiện

Quả Niết Bàn Quả thứ tư! Hắn không hề do dự, trực tiếp đặt Niết Bàn Quả này tại mi tâm, Niết Bàn Quả này trong nháy mắt hòa tan, ở trong cơ thể Mạnh Hạo như sấm chớp ầm ầm căng phồng lên

Mạnh Hạo phát ra tiếng gào thét thê lương, thân thể hắn run rẩy, toàn thân của hắn ánh sáng xanh rực rỡ, một cỗ lực lượng tu vi khiến hắn không cách nào hình dung ầm ầm bành trướng nổ tung trong thân thể hắn

Mơ hồ, dường như trong thân thể hắn xuất hiện một cánh cửa! Đó là

đại môn Cổ Cảnh!

Dường như bị chiếu rọi, khiến cho trên bầu trời vào giờ này mây mù vờn quanh, Cổ Cảnh đại môn xuất hiện

Mượn lực lượng quả Niết Bàn Quả thứ tư bạo phát ra, Mạnh Hạo gầm nhẹ hai tay nâng lên, hướng về mặt đất hung hăng vỗ, tiếng động rầm rầm vang vọng, lực lượng vô cùng từ trong cơ thể Mạnh Hạo tràn ra, sáp nhập vào mặt đất, lại phản chấn mà quay về, tạo thành lực lượng bạo phát, hướng về xung quanh tấm lưới lớn hư ảo chợt thúc đẩy

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1540: Phụ thân, không thể vẫn lạc

Lúc này, một màn này hiện ra ở trong mắt mọi người, kinh tâm động phách

Khi hai tay Mạnh Hạo đánh vào mặt đất, toàn thân hắn phun ra sương máu, khí tức hư nhược, nhưng hiệu quả

Lại là kinh người! Tấm lưới lớn hư ảo kia lại chợt ngừng ở giữa không trung, thậm chí còn bị đánh lui về phía sau khai một chút, mà lúc này, phụ thân còn cách thời gian một nén nhang chỉ còn lại có 60 hơi thở! Mạnh Hạo biết, khi,tấm lưới lớn hư ảo này đối kháng với mình đều không phải là toàn bộ uy lực, mà là chỉ dùng một chút mà thôi

Mục đích của trận pháp này là đánh chết tất cả Đạo Cảnh xuất hiện trên Nam Thiên Tinh, là Lý gia tế hiến toàn tộc ngưng tụ ra

Đối với tu sĩ Sơn Hải Giới mà nói, trận pháp này trình độ càng cao là một loại bảo vệ, chỉ có điều lần này Phương Tú Phong và quy tắc tồn tại của trận pháp này xuất hiện sự trái ngược mới có thể bị xóa bỏ

Thời khắc này mắt thấy trận pháp này lui về phía sau một chút, thời gian cũng chỉ còn lại có 60 hơi thở, Mạnh Hạo đã thấy được hy vọng, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, trận pháp này tia sáng nhoáng lên một cái, sát cơ ầm ầm ngập trời, ở trên tấm lưới lớn hư ảo, Mạnh Hạo không ngờ thấy được vô số thân ảnh, những thân ảnh này mỗi một người đều mang chấp nhất, thúc đẩy tấm lưới lớn này ầm ầm mà đến

Lần này tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền tới gần, cho dù Mạnh Hạo có quả Niết Bàn Quả thứ tư cũng đều không thể chống cự, khiến cho Niết

Bàn Quả lần đầu bị cưỡng ép bức ra

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, lảo đảo lui về sau, tấm lưới lớn kia nháy mắt mà đến, không ngờ

xuyên thấu qua thân thể hắn như hư vô vậy, bao trùm đến trên người của Phương Tú Phong

Bì Đống hóa thành áo giáp run rẩy, nhưng lại cũng không thể kiên trì quá lâu, Phương Tú Phong không thể động đậy thân thể, thời khắc này là hắn dung hợp mấu chốt

Mắt thấy tấm lưới lớn này sắp xuyên thấu Bì Đống, rơi vào trên người Phương Tú Phong

Một khi đụng chạm, sát cơ toàn diện bạo phát, Phương Tú Phong

Sẽ trong nháy mắt hình thần câu diệt, hồn phi phách tán

Không! ! Trong mắt Mạnh Hạo chảy ra máu tươi, vẻ mặt hắn thê lương, dữ tợn gầm thét như nổi điên vậy, tay phải bỗng nhiên nâng lên

Một chỉ tay lên bầu trời, giọt Chí Tôn Huyết trong cơ thể kia ầm ầm vận chuyển, mặt trời mặt trăng ngôi sao trong Sơn Hải Giới mạnh chấn động, dưới sự triệu hoán của Mạnh Hạo hóa thành một đạo ánh sáng, ánh sáng này xuyên qua hư vô, nháy mắt mà đến, theo ngón tay Mạnh Hạo trực tiếp rơi vào trên tấm lưới lớn

Đây là lấy lực lượng Sơn Hải Giới ra đối kháng tấm lưới lớn này

Tiếng nổ ngập trời, tấm lưới lớn mạnh chấn động, bị ánh sáng này đánh lui ra một chút

Không phải lực lượng Sơn Hải Giới không đủ mạnh mà là chỗ này là

Nam Thiên Tinh, trận pháp là tộc nhân Lý gia hiến tế ra, lực lượng Sơn Hải Giới không muốn đi phá hủy nơi này! Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Mạnh Hạo cũng không muốn đi rung chuyển Nam Thiên trận pháp này

Hắn kính nể Lý gia, tôn trọng trận pháp, nhưng tất cả những điều này, nếu là so với phụ thân nguy cơ sinh tử trước mắt

Mạnh Hạo lựa chọn

Cho tới bây giờ đều là chí thân tối thượng! ! Tấm lưới lớn kia sau khi bị ánh sáng mặt trời mặt trăng ngôi sao đụng chạm mạnh run lên rời khỏi người Phương Tú Phong một chút

Một kích này, Mạnh Hạo bỏ ra giá lớn, cái giá này thậm chí còn cường liệt hơn so với lúc trước ở Như Phong Giới

Dù sao khi đó, hắn thôi phát lực lượng Sơn Hải Giới là đánh chết ngoại tộc, mà giờ này, lại là trái ngược với ý chí Sơn Hải Giới

Cho nên, cái giá hắn phải trả cũng cao, lúc này phun ra máu tươi, Mạnh Hạo mắt thấy tấm lưới lớn kia không ngờ lần nữa co rút lại, mà phụ thân của hắn cũng đến thời khắc mấu chốt, thân thể run rẩy, giờ này trong đầu Mạnh Hạo không có ý niệm khác, chỉ có một

Phụ thân, không thể vẫn lạc! !

Dùng tên của ta, mệnh Sơn Hải Giới phủ xuống! Mạnh Hạo nội tâm gầm nhẹ, lần nữa một chỉ tay, lập tức trên người của Phương Tú Phong bất ngờ xuất hiện một tòa Sơn Hải hư ảo

Sơn Hải này, người ngoài không thấy được, nhưng một bên Đường Hoàng lại là nhìn rõ ràng, vẻ mặt biến hóa

Một tòa Sơn Hải phủ xuống, Mạnh Hạo thân thể run rẩy, quần áo đều trở thành màu máu, ảm đạm, trong mắt ánh sáng lại mãnh liệt hơn

Theo Sơn Hải phủ xuống, thân thể Phương Tú Phong không run rẩy nữa, tấm lưới lớn kia bị ngăn trở ở bên ngoài, nhưng vào lúc này, sát cơ của tấm lưới lớn ầm ầm mãnh liệt hơn, ở dưới trạng thái Sơn Hải không muốn đi chống cự quá nhiều, tấm lưới lớn này lại xuyên thấu Sơn Hải, lần nữa tiến lại gần Phương Tú Phong

Dường như nếu không đánh chết Phương Tú Phong, Nam Thiên trận pháp này sẽ không tiêu tán! Đúng lúc này, Phương Tú Phong cũng mở mắt ra, hắn nhìn Mạnh Hạo, trong vẻ mặt lộ ra từ ái, khẽ thở dài một tiếng

Hạo nhi, chiếu cố tốt mẫu thân con, còn tỷ tỷ con nữa

Tuy con là đệ đệ, nhưng lại là con trai trong nhà, sau này

Cần dựa vào con

Cha! ! Mạnh Hạo thanh âm thê lương, tóc của hắn nháy mắt trở thành màu trắng, cả người khô héo da bọc xương, nhưng hắn chấp nhất, tâm cứu cha của hắn lại không có giảm bớt nửa điểm, ngược lại nồng nhiệt hơn

Cha, ngươi sẽ không chết! Núi thứ hai trở lại!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, trên người Phương Tú Phong, tòa sơn hải thứ hai ầm ầm phủ xuống, lần nữa đi chống cự tấm lưới lớn hư ảo xuyên thấu kia

Mạnh Hạo nổi điên, trong cơ thể Chí Tôn Huyết thiêu đốt, lần nữa một chỉ tay

Núi thứ ba! Trên người Phương Tú Phong bất ngờ xuất hiện ba tòa Sơn Hải, đi chống cự lực lượng trận pháp Nam Thiên Tinh

Trận pháp này nổ vang, lần nữa bị ép lui về sau

Mượn lực lượng ba Sơn Hải, đây là cực hạn Chí Tôn Huyết trong cơ thể Mạnh Hạo có thể làm ra, lúc này thân thể run rẩy, trong tiếng nổ "ầm ầm", toàn thân máu thịt bầy nhầy, hắn đã

Hết toàn lực

Thời gian vẫn còn dư lại 20 hơi thở!

Tiếng động rầm rầm vang dội, ở dưới tấm lưới lớn xuyên thấu, từng tòa Sơn Hải bị tách rời

Lúc đó chỉ còn lại có mười hơi thở, tất cả Sơn Hải phủ xuống trên người Phương Tú Phong đều tiêu tán, tấm lưới lớn kia mang cuồng bạo sát cơ ầm ầm mà đến

Lần này, cho dù là Bì Đống cũng đều không thể có tác dụng, mắt thấy sắp phá Phương Tú Phong thành mảnh nhỏ xóa bỏ, Phương Tú Phong vẻ mặt nghiêm khắc, hướng về Mạnh Hạo gầm nhẹ

Hạo nhi, lập tức lui xuống, đây là vi phu lựa chọn, thiên hạ này, cho tới bây giờ đều là cha mẹ vì con cái bỏ ra, không cầu hồi báo, vi phu không cần contới cứu, lui xuống! ! Phương Tú Phong vẻ mặt nghiêm khắc, tâm của hắn lại đau nhói, hắn nhìn Mạnh Hạo như thế, nội tâm đau khổ so với Mạnh Hạo còn mạnh hơn rất nhiều lần

Hắn không hy vọng chính mình vẫn lạc, dẫn đến Mạnh Hạo cũng chịu ảnh hưởng

Nếu như là như vậy, hắn thà rằng lựa chọn tử vong! Mạnh Hạo vẻ mặt

quyết đoán, không nghe Phương Tú Phong nói, mà là căn nguyên thần hỏa trong cơ thể ầm ầm bạo phát, tràn ra đều không phải là biển lửa, mà là

Căn nguyên khí tức, khí tức kia cũng có thể nhìn thành là

khí tức Đạo! Khí tức này bị Mạnh Hạo không có chút áp chế nào, toàn diện ẩn tàng bộc phát ra, cùng lúc đó, thân thể hắn bước lên trước, trực tiếp đứng ở trước người phụ thân, hai cánh tay đưa ra, rõ ràng là lấy thân thể của mình, lấy khí tức đạo hấp dẫn tấm lưới lớn hư ảo kia công kích bản thân, vì phụ thân của hắn, tranh thủ thời gian mấy hơi thở cuối cùng!

Tấm lưới lớn đã trong tiếng nổ "ầm ầm", đồng thời rơi vào trên người của Mạnh Hạo và Phương Tú Phong, nhưng vì Mạnh Hạo bảo vệ, khiến cho gần như sáu thành đều ở hắn, chỉ có bốn thành là sáp nhập vào trong cơ thể Phương Tú Phong

Theo sáp nhập vào, sát cơ ngập trời bạo phát, Phương Tú Phong máu tươi phun ra, thần hồn sắp bị diệt, Mạnh Hạo nơi này cũng như thế

Tấm lưới lớn trên người của hắn kia không còn là xuyên thấu như hư vô, mà là vì khí tức đạo của Mạnh Hạo khiến cho xuyên thấu này trở thành chân thật

Máu tươi phun trào, Mạnh Hạo trước mắt mơ hồ, cảm giác tử vong chưa từng có tiến đến gần

Lúc này, trong óc Mạnh Hạo hiện lên thân ảnh mẫu thân, tỷ tỷ, còn có một nữ tử, đó là Hứa Thanh

Mang tiếc nuối, Mạnh Hạo muốn nói cái gì đó, nhưng lại không làm được, thế giới của hắn đang từ từ đen như mực

Hạo nhi! ! Phương Tú Phong thân thể run rẩy, cả người đều điên cuồng,

từ đang khoanh chân mạnh đứng lên, thời gian mười hơi thở chợt qua, giọt máu Lý gia của hắn kia bỗng nhiên dung hợp vào trong cơ thể

Tất cả những điều này là Mạnh Hạo tranh thủ được

Nếu không phải là Mạnh Hạo, lúc này, khi Phương Tú Phong thành công cũng chính là lúc hắn chết

Đồng dạng cũng vào lúc này, Đường Hoàng cũng hoàn thành đạo pháp, đồng thời triển khai, tấm lưới lớn hư ảo kia nhoáng lên một cái, từ trên người Phương Tú Phong biến mất, về phần thân thể Mạnh Hạo, tấm lưới lớn này không hoàn toàn tách rời, mà là từ từ ảm đạm, cho đến biến mất trong thiên địa

Vào giờ khắc này, Nam Thiên trận pháp mới chính thức chấp nhận Phương Tú Phong! Phương Tú Phong nhập đạo, cũng là vào giờ khắc này, mới coi như là chân chính thành công, nhưng cái giá phải trả

Quá lớn

Bản thân hắn lúc này cũng bị thương nặng, vả lại thương thế này không tầm thường, vì trong quá trình nhập đạo để lại, tuy rằng sẽ không tồn tại vĩnh viễn, nhưng lại cần ít nhất mấy tháng tĩnh tọa, mới có thể khôi phục, trong lúc này, không thể khinh động, nếu không, thương thế sẽ trở thành vĩnh viễn

Nhưng lúc này, hắn không cần thiết thương thế của mình, ôm lấy Mạnh Hạo, nhìn con trai trong lòng ngực khuôn mặt tái nhợt cùng vết thương đầy người, Phương Tú Phong chảy nước mắt

Cha, chúc mừng cha

Mạnh Hạo hư nhược lên tiếng, nói ra một câu nói đã hôn mê

Mạnh Hạo Hôn mê sau, hắn không biết, vì lần này hôn mê của hắn khiến cho cả Phương gia toàn tộc đều động viên, Phương Thủ Đạo, Phương Ngôn Khư toàn bộ xuất thủ, chữa thương cho hắn, thậm chí ngay cả phân thân lão tổ đời một cũng đều thần niệm mà đến

Thậm chí Thủy Đông Lưu cũng tới một lần, lúc hắn đến không người có thể phát hiện, đứng ở bên giường Mạnh Hạo, nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt từ từ động dung

Quả nhiên là người cải mệnh, hết thảy

đều có khả năng

Thủy Đông Lưu mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn rất lâu, lúc này mới rời đi, đồng dạng không người phát hiện

Đường Hoàng cũng tới một lần, hắn nhìn Mạnh Hạo, nội tâm chấn động, không có hiển lộ ra

Hắn không nói cho bất kỳ kẻ nào, hắn thấy được một màn Mạnh Hạo triệu hoán lực lượng Sơn Hải, hắn đồng dạng cũng sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào, khoảnh khắc đó ở trên người của Mạnh Hạo hắn cảm nhận được

khí tức Nam Thiên trận! Lần này, thương tích Mạnh Hạo quá nặng, cho dù là thân thể hay là tâm thần, vẫn là linh hồn, đều gần như hủy diệt thương tổn, khôi phục này cũng thay đổi chậm chạp

Nhưng ở dưới Phương gia toàn tộc lực lượng, Mạnh Hạo đã không có đáng ngại, chỉ là thủy chung ngủ say, không có thức tỉnh, bị an trí trong tổ trạch Phương gia Nam Thiên Tinh, tỷ tỷ của hắn cùng mẫu thân, còn có Phương Tú Phong, không có lúc nào là không chiếu cố

Theo thời gian trôi qua, khi tộc trưởng đại lễ từ từ đến, ở tộc nhân cùng

với mẫu thân Mạnh Hạo khuyên, Phương Tú Phong cũng không khỏi không rút chút thời gian, đi chuẩn bị đại lễ Phương gia tộc trưởng

Chỉ là nội tâm của hắn, tộc trưởng cũng không so bằng con hắn chút nào

Cho đến một ngày này, đại lễ trên Nam Thiên Tinh bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1541: Phương tộc đại điển

Phương gia thân là một trong tứ đại gia tộc của Đệ Cửu Sơn Hải, lại có lịch sử đã từng cùng Quý Thiên cùng nhau tranh đoạt Sơn Hải chủ, hơn nữa Đông Thắng Tinh một trận chiến, lão tổ đời một bạo phát lực lượng khiến cho Đông Thắng Tinh cho dù xảy ra nội loạn, hao đi rất nhiều tộc nhân với một cái giá lớn, nhưng vẫn như cũ cực mạnh! Tuy rằng, khó tránh khỏi hiềm nghi có chút miệng cọp gan thỏ, nhưng chỉ cần có đủ thời gian, Phương gia sẽ mạnh hơn

Còn có chính là Mạnh Hạo thân là thân phận danh sách, cũng dĩ nhiên bị không ít người biết được, mà Mạnh Hạo tự thân cường hãn, khí thế quét ngang tất cả thiên kiêu, cũng khiến cho Phương gia mơ hồ xuất hiện khí thế tương lai cự đầu

Bất kỳ kẻ nào đều biết, Phương gia, trên có lão tổ đời một, trong có hai đại Đạo Cảnh, dưới có thiên kiêu mạnh nhất

Có thể tưởng tượng, một cái gia tộc như vậy cử hành tộc trưởng đại lễ nhất định sẽ chấn động cả Đệ Cửu Sơn Hải

Nhất là, Phương Tú Phong Đạo Cảnh thành công, càng làm cho thực lực của bản thân Phương gia lần nữa kéo lên một cái nấc thang

Phóng nhãn cả Đệ Cửu Sơn Hải, ngoại trừ ba đại đạo môn cùng với Quý gia ra, tất cả tông môn gia tộc khác, không có bất kỳ một thế lực nào có thể ở trên thực lực đối kháng

Theo buổi lễ triển khai, trên cả Nam Thiên Tinh, vô số lầu các đột ngột từ mặt đất mọc lên, vô số cung điện thành đàn huy hoàng, từng ngọn núi

được mở ra, trong từng phiến mặt đất, thành trì của Phương gia dĩ nhiên trở thành cự thú

Còn có chính là nhiều trận pháp, nghiễm nhiên là liên hệ chặt chẽ nơi này và Đông Thắng Tinh với nhau, thậm chí

Theo thời gian trôi qua, Nam Thiên Tinh, có lẽ sẽ trở thành vùng đất thế lực nòng cốt của Phương gia

Tuy rằng nơi này có rất nhiều hạn chế, nhưng chút ít hạn chế này đồng dạng cũng là bảo vệ với Phương gia

Tọa ủng hai đại tinh tú Phương gia, tư thái này nổi lên đã không thể cản trở

Chỉ là tộc nhân, lần này đại lễ, liền từ Đông Thắng Tinh lên đây cuối cùng đếm được hơn triệu, phân tán ở các khu vực khác nhau, nhất là tổ trạch Phương gia Đông Thổ sớm bị khuếch trương gấp trăm lần, chính giữa quảng trường khổng lồ chính là chỗ lần này đại lễ sở tại

Một ngày này, từ sáng sớm bắt đầu, Nam Thiên Tinh truyền tống trận không ngừng lóng lánh, tu sĩ đến từ các tông môn gia tộc từ Đệ Cửu Sơn Hải, vào một ngày này, đều truyền tống mà đến

Có khi là bằng hữu Phương gia

Có khi là địch nhân, nhất là Phương Tú Phong cũng là như vậy

Có không ít là chuyên môn vì hắn mà đến, chỉ là vừa nghĩ tới trong lời đồn Phương Tú Phong nhập đạo thành công, những người này cũng chỉ có thể than thở, người mặc dù đến, dám ra tay lại không có mấy người

Người tới nhiều lắm, ba giáo sáu tông, mấy đại gia tộc, còn có vô số những tông môn quy mô nhỏ một chút cùng với tán tu đều chen chúc

đến, bị Phương gia an trí trên Nam Thiên Tinh

Ba đại đạo môn cũng có tới, thậm chí là Quý gia cũng đều phái người xuất hiện

Tối thiểu tại trên mặt nổi, nhìn không ra Quý gia và Phương gia không chết không thôi

Chỉ là

hễ là tông môn tới, chỉ cần là thiên kiêu từng có ma sát với Mạnh Hạo, không ngờ

Một người cũng không xuất hiện, những người này giống như ước hẹn vậy, cho dù là đám người mập mạp cũng không được kỳ tông an bài trở về

Cái này cũng rất dễ hiểu

Mạnh Hạo giờ này quá mạnh mẽ, mạnh đến mức khiến những cường giả thế hệ trước của các tông môn này đều kiêng kỵ, nếu để tiểu bối tông môn tự thân tới đây, thật sự là cảm thấy khó chịu

Hơn nữa, Nhất Chỉ Nhân Quả của Mạnh Hạo từ lâu đã truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải

Mọi người đều biết, hắn thích để thế hệ thiên kiêu thiếu hắn nhân quả, có chuyện này, vẫn là ít gặp mặt là tốt nhất

Cho nên tới phần lớn đều là lão già

Cho đến vào lúc giữa trưa, bầu trời mặt trời lửa nóng là lúc đại lễ

Bắt đầu! Vô số cầu vồng từ đàng xa bay tới

Trên quảng trường này, có từng dãy án kỷ, thậm chí trên bầu trời cũng có, tầng tầng vây quanh, khoảng hơn mấy vạn

Theo tu sĩ đến, Phương gia tộc nhân phụ trách duy trì trật tự, càng có đạo chuông bị truyền tống đến chỗ này, cao treo trên bầu trời, uy hiếp bốn phương tám hướng

Vô luận là linh tửu hay là tiên quả, Phương gia toàn bộ phụ trách, đặt tại trên mỗi một tấm án kỷ

Trận đại lễ này sẽ tiến hành tam ngày

Trong ba ngày nay, hao phí một lần cử hành đại lễ là một cái số lượng kinh khủng, nhưng đồng dạng, khi cử hành đại lễ, quà tặng đến từ tất cả mọi người đồng dạng cũng kinh khủng đến mức tận cùng

Điểm này, Phương Thủ Đạo toàn bộ ôm đồm hết, hắn cảm giác mình vân là đối với phương diện này có kinh nghiệm

Ngày thứ nhất đại lễ, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của tất cả mọi người, Phương Tú Phong xuất hiện, tế bái tổ tiên, chiêu cáo tinh không, hoàn thành một loạt lễ tiết sau, lúc này mới kết thúc

Về phần tu sĩ lại tới chỗ này chúc mừng dự lễ, cũng đều đang mong đợi ngày thứ hai, bởi vì dựa theo quy củ, thế lực như Phương gia vậy, ngày thứ hai của tộc trưởng đại lễ sẽ tiến hành việc chặt đứt tư oán, chuyện này được rất nhiều người mong đợi

Mạnh Hạo vẫn còn đang hôn mê, hắn dường như làm một cái mộng rất dài rất dài

Trong giấc mộng này, hắn giống như đã đến một cái thế giới đặc thù, phảng phất là Sơn Hải Giới cứng rắn mới xuất hiện, hắn thấy được một

cái gia tộc, tế hiến bản thân, hóa thành đại môn, tạo thành từng hình ảnh trận pháp

Ngày thứ hai rất nhanh tới gần, trên quảng trường, khi sáng sớm, bốn phía liền ngồi đầy là người, thanh âm Phương Thủ Đạo cũng vào giờ này, vang vọng bốn phương tám hướng

Tộc trưởng Phương gia ta, người được chọn, Phương Tú Phong!

Không quản trước cùng chư vị đạo hữu có loại ân oán gì, hôm nay giải quyết

Sau ngày hôm nay, Phương Tú Phong chính là tộc trưởng Phương gia ta, bất kỳ kẻ nào có gan trêu chọc, bêu xấu, bôi nhọ đều xem là khiêu khích đối với Phương gia ta!

Phương Thủ Đạo nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt quét qua bốn phía, hắn đã làm xong mười phần chuẩn bị, có thể bảo đảm một ngày này sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn

Mặt khác, quan trọng nhất là

, Phương Tú Phong đã là Đạo Cảnh, chuyện này bị quá nhiều người biết được, hắn không tin, còn có người sẽ tìm đến chết, đi khiêu chiến một Đạo Cảnh tộc trưởng gia tộc

Như vậy, hiện tại bắt đầu! Phương Thủ Đạo ngồi trên ghế ngồi, lên tiếng, thanh âm như lôi đình, rầm rầm truyền ra

Bên người của hắn, Phương Tú Phong vẻ mặt bình tĩnh, không giận mà oai, khi ngồi có khí thế vô hình ẩn chứa trên người hắn, khiến cho tất cả mọi người nhìn lại đều sẽ nội tâm run lên, dường như tu vi đều không xong

Đến chỗ này, Đạo Cảnh cũng muốn áp chế, kể từ đó, Phương Tú Phong có thể bạo phát lực lượng Đạo Cảnh, bản thân liền không có gì đối thủ

Bốn phía tiếng bàn luận sôi nổi

Phương Thủ Đạo đợi hồi lâu cũng không thấy có người xuất hiện

Đối với chuyện này, hắn không có ngoài ý muốn, dứt khoát nhắm nghiền hai mắt, không để ý tới, đợi thời gian trôi qua

Nhưng ngay khi hắn nhắm mắt lại, đột nhiên, trong đám người chung quanh, một đại hán đi ra, đại hán này thân thể chừng hai trượng, khi cất bước hư vô chấn động, có Tiên Cảnh dao động quanh quẩn

Phương Tú Phong, giữa chúng ta không có thù, tuy nhiên ta được người nhờ vả không thể không chiến, bỏ lỡ hôm nay, liền không có cơ hội! Đại hán này toét miệng cười, chân phải nâng lên hướng về mặt đất hung hăng một bước, ầm một tiếng, toàn thân hắn tu vi chợt bạo phát, tạo thành gió lốc hướng về bốn phía ầm ầm khuếch tán

Nhưng gió lốc này quá nhỏ

Tu vi của hắn đích xác chỉ là Tiên Cảnh

Với tu vi như thế, đi khiêu chiến tộc trưởng Phương gia, lập tức khiến tất cả tu sĩ xung quanh, còn có những người ba giáo sáu tông đều vẻ mặt cổ quái

Phương Thủ Đạo cũng nhíu mày, mơ hồ có chút cảm giác không ổn

Phương Tú Phong, ta muốn chiến ngươi! Đại hán kia gầm nhẹ, nhìn như tiêu sái, nhưng thân thể run rẩy, còn có trong mắt lóe lên, có thể thấy được nội tâm sợ hãi của hắn

Nhưng dường như có lý do gì khiến hắn cho dù sẽ trở thành chê cười, vẫn như cũ lấy tư thái con kiến đi khiêu chiến người khổng lồ! Phương Tú Phong từ đang nhắm mắt mở mắt ra, lạnh lùng liếc nhìn đại hán này một cái

Rất hiển nhiên, đối phương đây là hành vi có kế hoạch, dùng loại tiểu nhân vật xuất thủ, để nhiễu loạn trận đại lễ này

Hồ nháo, tu vi như thế, đây không phải là giải quyết phân tranh, đây là đang đảo loạn

Người đến, đưa hắn đánh ra ngoài Một vị trưởng lão Phương gia lập tức không vui quát lạnh một tiếng

Lập tức có tộc nhân Phương gia nháy mắt bay tới, chạy thẳng tới đại hán này

Đại hán dường như đã sớm biết như thế, lập tức lui về phía sau, hung hăng cắn răng một cái, trực tiếp cắn nát một viên đan dược trong miệng

Thân thể hắn ầm ầm chấn động, tu vi không ngờ cấp tốc bạo phát, khí thế nổi lên, đột phá tiên, nhưng lại đến Cổ Cảnh giới, lại vào giờ khắc này, thân thể hắn khô héo, đan dược này ác độc, rõ ràng là dùng sinh mệnh của hắn để trả giá, đi cưỡng ép thúc đẩy tu vi

Trả giá cao như vậy, là hắn tự thân, chỉ sợ sống không quá thời gian nửa nén hương, liền sẽ hình thần câu diệt, người nào cũng không thể cứu

Phương Tú Phong, có người để ta hỏi ngươi một chút, năm đó ở trên Tây Hạ Tinh, lời của ngươi nói, còn hữu hiệu hay không! Đại hán này thê lương lên tiếng, toàn thân máu tươi phun ra, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng tới Phương Tú Phong mà đi

Phương Thủ Đạo nhíu mày, hai mắt Phương Tú Phong lóe lên một cái,

gật gật đầu, ngồi ở chỗ kia tay phải một chỉ tay, lập tức đại hán đang tới kia, thân thể chấn động mạnh một cái, ở giữa không trung trực tiếp sụp đổ, hình thần câu diệt

Hắn cứng rắn tử vong, lập tức lại có một tu sĩ bay ra, tu vi vẫn là Tiên Cảnh, như cũ cắn nát đan dược, khí thế bạo phát, hô lên một câu nói, khiến Phương Tú Phong trầm mặc, lần nữa một chỉ tay

Kẻ thứ ba, thứ tư, thứ năm

Tu sĩ như vậy trong thời gian ngắn không ngờ liên tiếp xuất hiện hơn 40 người

Tất cả tu sĩ đến dự lễ, vẻ mặt đều biến hóa

Phương gia còn hơn thế, loại chuyện như vậy, đổi ai cũng nhìn thấu, tồn tại vấn đề lớn

Nhưng chuyện còn chưa kết thúc, tu sĩ bay ra, mỗi một người đều là như thế, này hoàn toàn là lấy sinh mạng, đi hao phí tu vi Phương Tú Phong, nếu là đổi thời điểm khác, không sao, nhưng Phương Tú Phong có đạo bị thương, hắn căn bản thì không thể xuất thủ

Nếu là một vài lần cũng liền thôi, nhưng giờ này vòng đi vòng lại, không ngừng có người khiêu chiến, tu vi mặc dù đều không cao, nhưng ở dưới đan dược đều sẽ bạo phát

Tuy rằng Phương Tú Phong giết bọn họ như bóp chết con kiến

Nhưng

bóp chết nhiều con kiến, tay khó tránh khỏi sẽ chua tê rần! Mà hiển nhiên, đối phương muốn chính là thương thế Phương Tú Phong xuất hiện không thể nghịch chuyển trình độ, muốn, chính là để cho Phương Tú

Phong ở trong một ngày này không ngừng xuất thủ

Hắn có thể không ra tay, có thể cho tu sĩ tộc nhân kia một tên lại một tên xuất hiện đánh đi, nhưng chuyện này đối phương không có khả năng không có dự liệu được, một khi làm như vậy, liền sẽ dựa theo kế hoạch của đối phương, lọt vào trong cái lốc xoáy thứ hai

Phương Tú Phong cặp mắt nhoáng lên một cái, ánh mắt băng hàn nổi lên

Vả lại chuyện này người ngoài không thể trợ giúp, đây là tộc trưởng đại lễ, khiêu chiến chỉ là Tiên Cảnh, nếu như vậy còn cần người khác xuất thủ, đối Phương gia mà nói, sẽ ở rất nhiều năm đều bị chỉ trích, trở thành một truyện cười

Phương Thủ Đạo sắc mặt âm trầm, chuyện này cũng không lớn, chỉ là sẽ ở mặt trên khó coi mà thôi, hắn đang lo lắng, có cần quấy rầy hay không

Phương Tú Phong nhíu mày, dường như đang suy tư điều gì

Lúc này, thương thế của hắn còn có thể áp chế, nhưng nếu thật xuất hiện mấy trăm đa tu sĩ, hắn một lần lại một lần bức lui, kết quả nhất định là bản thân thương thế bạo phát

Đúng lúc này, lại có một tu sĩ nhanh chóng bay tới, người chưa tới gần, thanh âm đã truyền ra

Phương Tú Phong lão thất phu, tu vi của ta tuy thấp, nhưng cũng muốn khiêu chiến ngươi, ngươi có dám chiến với ta một trận hay không! Tu sĩ này run rẩy, câu nói này nói ra, dường như dùng toàn bộ dũng khí của hắn hô lên, hắn ngược lại bất cứ giá nào

Phương Tú Phong mắt lạnh nhìn lại, tay phải đang muốn một chỉ tay, nhưng đột nhiên, một cái thanh âm hư nhược trong mang băng hàn, bỗng nhiên, từ ngoài quảng trường này chậm rãi trôi đến

Chỉ bằng ngươi, cũng xứng tới khiêu chiến cha ta?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1542: Thay mặt phụ thân chiến

Thanh âm vừa ra, trên cả quảng trường, tất cả tu sĩ đều tâm thần chấn động, nhất là tộc nhân Phương gia, lại từng người một phấn chấn, đồng loạt quay đầu lại

Cho dù là Phương Thủ Đạo và Phương Ngôn Khư cũng là như vậy

Phương Tú Phong lại đứng lên, vẻ mặt có kích động, quay đầu lại, liếc mắt liền thấy được thanh niên áo lam từ đàng xa cất bước đi tới

Chính là

Mạnh Hạo! Hắn sắc mặt có chút tái nhợt, như bệnh nặng mới khỏi, khiến cho cả người thoạt nhìn nhu nhược không ít, giống như thư sinh, khi đến gần, hướng về đám người Phương Tú Phong cúi đầu

Nếu tỉnh, tới nơi này làm cái gì, thế nào không nghỉ ngơi nhiều một chút

Phương Tú Phong nhìn Mạnh Hạo, trong sắc mặt tràn đầy từ ái nói

Ngủ thật lâu, sớm đã nghỉ ngơi đủ, cũng nên hoạt động một chút

Mạnh Hạo cười nói, lần này thương thế của hắn nặng, ngủ mê man khoảng hơn một tháng, vừa rồi khi thức tỉnh, thần thức hắn tản ra, nhìn thấy chuyện nơi đây, dứt khoát lại tới

Mạnh Hạo

ngươi là Mạnh Hạo, ta khiêu chiến chính là cha ngươi, không phải

ngươi, ngươi không có tư cách! Sau khi tu sĩ Tiên Cảnh kia thấy được Mạnh Hạo, vẻ mặt biến đổi, lui về phía sau vài bước lập tức lên tiếng

Mạnh Hạo nghe vậy xoay người, trong mắt lộ ra hàn mang, liếc nhìn tu sĩ này

Nếu biết ta là ai, còn dám mở miệng như vậy, mặc dù ngươi cố ý muốn chết, nhưng ta có rất nhiều biện pháp, cho ngươi chết đều không chết được

Về phần ta xuất thủ có tư cách hay không, nơi này là Phương gia, ta nói có tư cách, liền có tư cách! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm truyền khắp bốn phương tám hướng, khí phách vô biên

Lời nói vừa ra, Mạnh Hạo thân thể bước lên trước đi, trong phút chốc, liền xuất hiện ở trước mặt tu sĩ kia

Tu sĩ này sắc mặt đại biến, đang muốn lui về sau, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng

Tiếng hừ lạnh này giống như sấm sét, trực tiếp đánh vào trong óc tu sĩ này, khiến hắn hét thảm máu tươi phun ra, thân thể ầm ầm nổ tung

Đánh chết một người, gọn gàng sạch sẽ, thậm chí Mạnh Hạo không ngại hiệu quả máu tươi văng khắp nơi

Phương pháp hành sự của hắn và phụ thân khác nhau

Phụ thân thân là tộc trưởng, suy tính rất nhiều

Nhưng hắn không phải, hắn thực hiện, muốn chính là uy hiếp

Kế tiếp là ai? Mạnh Hạo vung tay áo, hất máu tươi trên cổ tay áo, nhàn nhạt lên tiếng

Bốn phía trầm mặc, vô số ánh mắt ngưng tụ trên người Mạnh Hạo

Nơi này có không ít người đã từng thấy qua bộ dáng hư ảo của Mạnh Hạo, giờ này vẫn là lần đầu chính mắt thấy, ấn tượng đối với Mạnh Hạo vô cùng khắc sâu

Nhất là bá đạo của Mạnh Hạo lại từ trong lời nói của hắn, từ trong hành động của hắn biểu lộ ra khiến không ít người cặp mắt co rút lại, rối rít biết được, đây là một

người gần như vu vô pháp vô thiên! Phương Tú Phong mỉm cười không lên tiếng, một bên Phương Thủ Đạo cũng trong mắt mang nụ cười, cùng Phương Ngôn Khư lẫn nhau nhìn xem, đều âm thầm gật đầu

Như Mạnh Hạo nghĩ, sự tình hôm nay có rât nhiều phương pháp có thể giải quyết

Nhưng vô luận như thế nào giải quyết đều sẽ không ổn

Thân phận của bọn họ ở nơi nào, có một số việc âm thầm có thể làm, vào hôm nay trong cái hoàn cảnh này không làm được

Mạnh Hạo xuất hiện, lấy bá đạo của hắn, cưỡng ép đánh chết, mà lời nói của hắn sắc bén, điểm này tất cả người từng có tiếp xúc với Mạnh Hạo đều có thể cảm nhận được

Chân chính tại trên lời nói, Mạnh Hạo còn chưa gặp mấy người có thể biện quá tự mình

Không có ? Mạnh Hạo đợi hồi lâu, cũng không thấy có người xuất hiện, bình tĩnh hỏi

Tiểu bối muốn chết! Ngay tại lời nói của hắn truyền ra, lập tức có một cỗ

cuồng phong ầm ầm ra, trong gió có một nam nhân trung niên, người này tu vi không còn là Tiên Cảnh, mà là Cổ Cảnh, sau khi xuất hiện chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Không phải ta muốn chết, mà là ngươi biết rõ hắn phải chết, cũng muốn đi tìm cái chết

Mạnh Hạo thanh âm băng hàn, trong nháy mắt lời nói truyền ra, hắn đứng ở nơi đó tùy ý đối phương thần thông đánh, rơi xuống ở trên thân, không rung chuyển Mạnh Hạo chút nào, giống như gió thổi qua vậy

Nam nhân trung niên sửng sốt, Mạnh Hạo tay phải nhanh như tia chớp nâng lên, một phen chụp lấy thiên linh người này

Sưu hồn! Mạnh Hạo năm ngón tay hung hăng một chụp, thần thức mạnh sáp nhập vào, nam nhân trung niên này lập tức run rẩy, phát ra tiếng hét thảm thê lương, chỉ kiên trì mấy nhịp thở, thân thể liền ầm một tiếng, sụp đổ

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, thân thể nháy mắt biến mất, khi xuất hiện, bất ngờ ở trong đám người chung quanh, trước mặt một lão giả ngồi ở sau án kỷ

Lão già này biến sắc, đang muốn đứng dậy, Mạnh Hạo một quyền rơi xuống, trực tiếp Sát Thần, ầm một tiếng, lão già này tính cả án kỷ trực tiếp trở thành tro bụi sụp đổ

Tiếp theo một cái chớp mắt, Mạnh Hạo lần nữa biến mất, khi xuất hiện, ở một hướng khác, nơi đó có một nữ nhân, nữ tử này trong tay cầm ngọc giản, đang muốn bóp nát, Mạnh Hạo nói trước một bước bắt được

Ta giúp ngươi

Vừa nói, Mạnh Hạo đã nắm bàn tay nữ tử này, giúp đỡ nàng, tính cả bàn

tay cùng ngọc giản, cùng nhau bóp nát, phất tay vung tay áo

Nữ nhân kia máu tươi phun ra, trong mắt mang không thể tin, thân thể trực tiếp vỡ vụn

Chớp mắt một cái, Mạnh Hạo lần nữa nhoáng lên một cái, hắn tại trong đám người chung quanh, tổng cộng lóe lên 17 lần, mỗi một lần đều xuất hiện ở trước mặt một cái tu sĩ, mỗi một lần đều đánh chết một người

Mấy nhịp thở sau, khi Mạnh Hạo lần nữa về tới quảng trường, bốn phía nhấc lên một loạt ồ lên, càng có một số tu sĩ lập tức rống giận, chỉ trích Mạnh Hạo

Mắt thấy bốn phía phản đối mãnh liệt, dường như hành vi của Mạnh Hạo nâng lên mầm tai vạ, Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, bỗng nhiên lên tiếng

Lấy thân phận thiếu tộc ta, mệnh tộc nhân Phương gia, đưa hắn, hắn, hắn

Mạnh Hạo vừa nói, tay phải nâng lên, một cái chớp mắt chỉ ra khoảng trăm, mỗi một người bị hắn xa xa chỉ, trên người đều sẽ xuất hiện một cái ấn ký

Mà những người này đều là vẻ mặt biến đổi

Đánh chết bọn họ! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, lập tức tộc nhân Phương gia xung quanh không chần chờ chút nào, trong nháy mắt bay ra, chạy thẳng tới hơn trăm người này mà đi

Gần như khi bọn hắn bay đi, hơn trăm người này đồng thời gầm nhẹ, cắn nát đan dược trong miệng, từng tên một tu vi đồng loạt bạo phát, có thể coi là là như vậy, cũng không thể so sánh với tộc nhân Phương gia bốn phía

Rất nhanh, trong một loạt tiếng hét thảm thê lương, những người này

toàn bộ bị chém chết

Bốn phía từ từ an tĩnh, mọi người ồ lên lúc này trầm mặc, mà tu sĩ những đại tông gia tộc, bọn họ trước ngược lại bình tĩnh, nhưng giờ này, lại từng người một động dung nhìn Mạnh Hạo

Chư vị đạo hữu, hôm nay là đại lễ của cha ta, giải quyết ân oán trước kia, dựa theo quy củ, có thể không dựa theo quy củ

Ta cũng sẽ không dựa theo quy củ

Mạnh Hạo sắc mặt tuy rằng tái nhợt, nhưng thanh âm băng hàn hắn, lại làm cho không ít người vào giờ khắc này, đối với hắn ấn tượng mãnh liệt hơn

Một Mạnh Hạo thật tốt! Trong đám người truyền ra một cái thanh âm già nua, một lão già cất bước đi ra, theo đi ra, trên người hắn tu vi tản ra, rõ ràng là Cổ Cảnh đại viên mãn, giống như Thiên Vân thượng nhân, đều là tùy thời có thể bước chân vào Đạo Cảnh!

Ta với phụ thân ngươi có cừu oán, nếu ngươi muốn thay mặt phụ giải quyết, lão phụ thành toàn ngươi! Lão già này nói, âm độc nhìn thoáng qua Phương Tú Phong

Phương Tú Phong cũng lạnh như băng nhìn lão già này, hắn biết người này, nhưng cố tình vừa rồi, hắn không có đã nhận ra sự tồn tại của đối phương, dường như người này có phương pháp gì hoặc là pháp bảo, có thể khiến Đạo Cảnh cũng không thể phát hiện

Vừa nói, lão già kia thân thể nhoáng lên một cái, chung quanh hắn trực tiếp xuất hiện một bộ bát quái hư ảo chi ảnh, ầm ầm chuyển động, tạo thành thiên lôi cuồn cuộn, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Khi lão già cất bước, tay phải hư không một trảo, lập tức một thanh đại

kiếm xuất hiện, hai ngón tay thành quyết, gầm nhẹ một tiếng, kiếm này lập tức tia sáng mười ngàn trượng

theo tu vi hắn tản ra, cũng có Hồn Đăng biến ảo, từng cái sáp nhập vào trong bát quái, giống như đốt tiên hỏa

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, khi lão già kia lại tới, hắn bước lên trước đi ra

Bước này rơi xuống, khí thế cả người hắn ầm ầm nổi lên, tay phải nâng lên, hướng về lão già mạnh một trảo

Một trảo này, chính là Trích Tinh Pháp! Ầm một tiếng, ở trước mặt của hắn, xuất hiện một cái tay to lớn hư ảo, tay này nổ vang, một phen lại đụng phải bát quái kia, nhẹ nhàng vung lên

Bát quái sụp đổ, đại kiếm vỡ nát, lão già kia mở to mắt, mang không thể tin, thân thể đang muốn lui về sau, dĩ nhiên là không kịp, bị bàn tay to kia bắt lại, hung hăng bóp

Lão già này lập tức phát ra tiếng hét thảm thê lương, nội tâm sớm đã hoảng sợ đến khủng khiếp

Ngươi

Hắn chỉ nói một chữ, liền mạnh bị lôi về tới trước người Mạnh Hạo

Không kịp nói ra chữ thứ hai, Mạnh Hạo đã lạnh như băng nâng tay phải lên, một phen đặt tại thiên linh lão già, cho dù người này là Cổ Cảnh đại viên mãn, có thể so với Thiên Vân thượng nhân, hắn như cũ muốn đi sưu hồn

Lão già rống giận, cặp mắt lộ ra tia máu, giờ này hắn không chậm trễ chút nào, trong cơ thể tu vi nổ vang, kích phát ra đạo khí tức, rõ ràng là

tại nguy cơ trước mắt này, muốn đi lấy nhập đạo tạm thời tránh ra sống chết

Nếu là đổi lại Mạnh Hạo trước không có hấp thu căn nguyên thần hỏa, giờ khắc này, hắn không thể chống cự, nhưng sau khi hấp thu căn nguyên thần hỏa, Mạnh Hạo ở ý nghĩa nào đó mà nói cũng coi như Đạo Cảnh, vả lại quan trọng nhất, La Thiên Đạo Tiên hắn đã hoàn chỉnh

Lúc này tay phải ánh sáng xanh nhoáng lên một cái, mạnh rơi xuống sau, trực tiếp với tự thân cường hãn, cưỡng ép đánh tan đạo ý của đối phương, khiến cho nhập đạo

Không thành công! Thần thức cùng theo tràn vào, chui vào trong óc lão già, bắt đầu sưu hồn

Lão già thân thể run rẩy, thanh âm thê lương

Đại nhân cứu ta! ! Mạnh Hạo khóe miệng lộ ra nụ cười nhỏ không thể tra xét

Khi thanh âm này vang lên, phía sau hắn, hư vô sóng gợn nhoáng lên một cái, trong lúc bất chợt, xuất hiện một cái tay khô héo, cái tay này dường như từ trong phần mộ xuất hiện, tử vong ý nồng đậm, ngoài ra, tán phát

Rõ ràng là khí tức Đạo Cảnh! ! Khí tức này rất mạnh, mạnh đến cho dù là Đạo Cảnh bình thường, đều không thể thừa nhận! Giờ khắc này, thiên địa lắc lư, gió mây cuốn lên, bốn phía tất cả tu sĩ toàn bộ tâm thần chấn động, nơi này là Nam Thiên Tinh, Đạo Cảnh không thể lộ vẻ, mà cái tay này

Lại có thể xuất hiện, kia trên đó đạo ý rõ ràng, như thế chỉ có một đáp án

Chủ nhân của cái tay này

Là Chuẩn Đạo! ! Một Chuẩn Đạo kinh khủng sắp tử vong, nhưng cường hãn của bản thân lại đủ để đè ép Đạo Cảnh!

Một màn này quá đột ngột, có thể coi là như thế, Phương Tú Phong, Phương Thủ Đạo, Phương Ngôn Khư, cũng chỉ là hai mắt co rút lại, nhưng không có hoảng loạn, đồng thời cất bước

Hạo nhi lui về phía sau! Phương Thủ Đạo thanh âm bỗng nhiên truyền ra, tay phải hư không một trảo, muốn dẫn Mạnh Hạo an toàn trở về

Ta liền đang suy nghĩ, người này không giống như là người giật dây, quả nhiên

Còn ngươi vị Chuẩn Đạo này nữa

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, nhàn nhạt lên tiếng, xoay người nhìn về phía bàn tay lại tới kia, nhẹ thở mấy chữ

Nam Thiên trận, giáng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1543: Chuẩn đạo thần bí

Gần như ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo xoay người lên tiếng, bàn tay khô héo kia đã đánh tới trước mặt Mạnh Hạo, khoảng cách mi tâm của hắn không tới bảy tấc, mang theo ý hủy diệt, cũng có khí tức tử vong vô tận. Giờ khắc này, bầu trời thất sắc, mặt đất ảm đạm, gió mây ngưng đọng lại... tựa hồ như cả thế giới đều vì bàn tay này mất đi sắc thái, bị nhuộm đẫm trở thành ý bụi tử vong.

Bàn tay khô héo này, thậm chí trên da đều có thể thấy được một số vết bầm, dường như khí huyết khó có thể vận chuyển, tạo thành những vệt lốm đốm, mơ hồ còn có mùi vị rửa nát, theo bàn tay xuất hiện tràn ngập bốn phương tám hướng.

Giống như tạo thành một cái lĩnh vực, hóa thành một phương thế giới, ở trong thế giới này, bàn tay này chính là tồn tại như Tiên như Thần, một lóng tay điểm xuống thu gặt hết thảy sinh mạng.

Bàn tay này xuất hiện quá đột ngột, thế nên tất cả mọi người bốn phía, đều còn chưa kịp phản ứng, nhưng trong đó không bao gồm đám người Phương Tú Phong. Bởi vì hôm nay là đại điển nhậm chức tộc trưởng, nơi này tới rất nhiều tộc nhân Phương gia, sao có thể không có phòng bị một khi Chuẩn Đạo xuất hiện trên đại điển này, nên bọn họ đều có chuẩn bị tâm tư.

Dù sao... ở Nam Thiên Tinh bị trận pháp hạn chế, Đạo Cảnh ở chỗ này phải bị áp chế là Cổ Cảnh đại viên mãn, nhưng Chuẩn Đạo... vì vốn là ở vào giữa Đạo và Cổ, vì thọ nguyên sắp hết, cho nên ngược lại không cần áp chế, mà trận pháp của Nam Thiên Tinh cũng sẽ không phát động.

Như Phương Tú Phong trước đó, nếu nhập đạo thất bại, như vậy thì dù là sát trận của Nam Thiên Tinh không chấp nhận đối với ông, cũng sẽ

không biến ảo phủ lưới xuống xóa bỏ.

Thời khắc này ba người bay ra, Phương Thủ Đạo cách không chụp một trảo, ý định chụp Mạnh Hạo mang về, nhưng Mạnh Hạo có lựa chọn của mình. hắn mắt lạnh nhìn lại bàn tay kia, ngay chớp mắt nói ra miệng mấy chữ Nam Thiên Trận này, bỗng nhiên thiên địa nổ vang!

Một khí tức không cách nào hình dung từ mặt đất, từ bầu trời, từ ngọn núi, từ sông lớn biển rộng, từ từng ngọn cây cọng cỏ, hết thảy từ trên Nam Thiên Tinh đều bùng phát, đều là căn nguyên sát cơ!

Những sát cơ này trong nháy mắt ngưng tụ chung một chỗ, bao trùm cả Nam Thiên Tinh, trở thành một tấm lưới lớn hư ảo... xuất hiện trong thiên địa!

Chính là... Nam Thiên Sát Trận!

Sát trận xuất hiện, nói ra thì chậm, nhưng trên thực tế, chính là ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo nói ra khỏi miệng mấy chữ kia lập tức xuất hiện, phảng phất như... nói là làm ngay!

Một màn này, cho dù là Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư, cũng đều thất kinh, lộ vẻ không thể tin; Phương Tú Phong lại mở to mắt; tất cả tộc nhân Phương gia bốn phía, còn có tu sĩ các tông môn gia tộc Đệ Cửu Sơn Hải tới chúc mừng kia... đều nội tâm chấn động, rối rít hít ngược một hơi.

- Đây là Nam Thiên trận pháp?

- Khí thế như thế, thiên địa không thể diệt, hết thảy tồn tại đều phải bị trực tiếp xóa bỏ... Hay cho một cái Nam Thiên Sát Trận... Nhưng vì sao... Mạnh Hạo có thể triệu hoán ra được?

- Điều này sao có khả năng, chẳng lẽ Mạnh Hạo kia có thể khống chế

Nam Thiên Sát Trận!

Giờ khắc này, mọi người đều đầu óc “ong ong”, bị một màn này chấn động thật sâu. Nhất là thời khắc này Mạnh Hạo đứng giữa không trung, bốn phía Nam Thiên trận pháp sát cơ ngập trời, nhưng mơ hồ... như lại với Mạnh Hạo làm trung tâm, cảm giác này, dường như hắn thật sự... có thể khống chế Nam Thiên Sát Trận!

Khống chế sát trận, chẳng khác nào khống chế Nam Thiên Tinh, chẳng khác nào... trên Nam Thiên Tinh này hắn chính là vô địch!!!

Xa xa trong hoàng cung Đại Đường, thời khắc này Đường Hoàng đứng ở ngoài đại điện, nhìn ra phương xa, nội tâm mờ mịt, trầm tư, ông lắc lắc đầu. Lúc trước khi Mạnh Hạo hôn mê, ông đã phát hiện Nam Thiên Sát Trận chấp nhận hắn, chỉ là bước đầu không chém chết Phương Tú Phong, nhưng đối với Mạnh Hạo kia vì phụ thân không tiếc hy sinh chính mình, không ngờ lại được Nam Thiên Sát Trận... triệt để chấp nhận!

Dường như, hành vi cứu cha của Mạnh Hạo, đã xúc động tới... một tổ tiên Lý gia nào đó trong Nam Thiên Sát Trận, từ đó khiến cho cả trận pháp toàn diện chấp nhận Mạnh Hạo, mà còn đề cao đến mức đủ để Mạnh Hạo khống chế nó.

Đồng thời trong lúc đó, trên một núi hoang tại Đông Thổ, Thủy Đông Lưu đang đi trên đường nhỏ vách núi, chợt ngừng bước chân, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Người cải mệnh...” Trong mắt Thủy Đông Lưu lộ ra ý mong đợi, mỉm cười đi xa.

Trên quảng trường đại điển tộc trưởng Phương gia, thời khắc này tất cả tu sĩ đều chấn động nhìn một màn trên bầu trời này.

Tấm lưới lớn hư ảo bao trùm toàn thân Mạnh Hạo, làm cho thân ảnh Mạnh Hạo rực rỡ, dường như đại biểu thiên địa.

Mà bàn tay khô héo kia, thời khắc này giống như bị kinh sợ chợt run lên, không ngờ không chần chờ chút nào, lập tức rụt trở về, thậm chí mơ hồ, dường như muốn lập tức rời Nam Thiên Tinh, không dám tới gần Mạnh Hạo.

- Ngươi không đi được! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, vung tay một cái, lập tức tấm lưới lớn hư ảo kia, trong nháy mắt lóng lánh, phủ chụp tới trước, giống như phong ấn. Trong hư vô truyền ra một tiếng gào thét thê lương, trong thiên địa phía xa có một khu vực vặn vẹo, rất nhanh, bên trong liền đi ra một thân ảnh.

Đó là một lão già, toàn thân mặc trường bào màu đen, tản ra tử khí nồng đậm. Ngay khoảnh khắc lão xuất hiện, lập tức tấm lưới lớn ầm ầm chụp xuống.

Mắt thấy tới gần, lão già này ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét thê thảm, thân thể ầm một tiếng, tử khí bùng phát càng nhiều, thân thể lão trong chớp mắt này dường như già nua đến cực hạn, thậm chí vị trí cặp chân lão đều có thể thấy được xuất hiện dấu hiệu hóa thành tro bụi.

Với giá cao như vậy, đổi lấy chính là tu vi trên lão ầm ầm bùng phát. Tu vi tăng cao đó khiến thiên địa biến sắc, nếu vẻn vẹn như thế cũng không có gì để nói, nhưng khi lão vung tay một cái, không ngờ từ ống tay áo bay ra một đồng tiền!

Đồng tiền này sáng vàng rực rỡ, mặt chính khắc một mảng phù văn, mặt trái lại là bát quái đồ. Mạnh Hạo chỉ nhìn thoáng qua, lập tức cặp mắt co rút lại. Chẳng những hắn như thế, Phương Tú Phong cũng hít sâu một hơi, còn có Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư đều như vậy.

- Sơn Quỷ Lôi Lệnh!!! Truyền ra thanh âm Phương Thủ Đạo mang theo

ý không thể tin.

Đây đúng là... Sơn Quỷ Lôi Lệnh xuất hiện trong nhập đạo ở kiếp thứ bảy. Vật này vốn là lực lượng của hạo kiếp, nhưng giờ này không ngờ xuất hiện trước mắt mọi người. Chẳng những là mấy người Phương gia nhận ra, mà các tông môn gia tộc khác, cũng có không ít người nhận ra, lập tức đứng bật dậy, sắc mặt rung động, đồng thời, trong mắt toát ra tia sáng kỳ dị, hóa thành tham lam.

Không quản vật này là thật hay giả, nó vừa xuất hiện lập tức xúc động tâm thần của mọi người.

Mà dáng vẻ của lão giả kia, thời khắc này tất cả mọi người đều nhìn thấy, nhưng lại không có một người nào nhận biết, cho dù là người của các tông môn gia tộc tới chúc mừng, không ngờ cũng không ai nhận biết.

Phương Tú Phong nhíu mày, dường như ông ngờ ngợ không xa lạ lão già này lắm.

Loại chuyện như vậy, ở Đệ Cửu Sơn Hải là không thể xảy ra: một tu sĩ, không có khả năng bắt đầu từ Linh Cảnh cho đến Cổ Cảnh đỉnh phong, cho đến độ kiếp thất bại trở thành Chuẩn Đạo, mà lại rõ ràng đã sống sót một thời gian lâu trong Chuẩn Đạo... thì sao có thể trong quá trình này lại không tiếp xúc với bất kỳ kẻ nào!?.

Chỉ cần có tiếp xúc, như vậy người có tu vi này, tuyệt đối không thể vô danh được, nhất là bất kỳ một Chuẩn Đạo nào, đều được người coi trọng và chú ý theo dõi sat sao.

Thế mà lão già này lại hoàn toàn xa lạ với mọi người. Một Chuẩn Đạo xa lạ như vậy vốn là tồn tại quỷ dị, mà quỷ dị hơn là Chuẩn Đạo xa lạ kia lại có Sơn Quỷ Lôi Lệnh... người này chẳng những quỷ dị, lại còn thần bí!

- Thì ra là Thượng Quan lão quỷ! Một trận chiến ở Tiên Khư năm đó, ta phế đi tu vi của ngươi, không nghĩ tới ngươi lại có cơ duyên như thế, chẳng những tu vi khôi phục, còn trải qua nhập đạo kiếp... Đáng tiếc, cuối cùng vẫn thất bại, giờ này thọ nguyên đã tiêu hao hết... Hạo nhi, người này là đại địch sống chết của vi phụ năm đó, ta cùng với người này không đội trời chung... Hạo nhi hãy thay vi phụ giết hắn! Thời điểm mọi người ở đây đều đang bị Sơn Quỷ Lôi Lệnh của lão già này làm động lòng, bỗng nhiên, Phương Tú Phong hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra tia sáng cừu hận lạnh lẽo, âm trầm lên tiếng.

Ông vừa nói ra, lập tức mọi người bốn phía đều sửng sốt, nhưng rất nhanh liền có người thầm mắng trong lòng, suy đoán đây là Phương Tú Phong cố ý bịa ra... đây rõ ràng là thấy Sơn Quỷ Lôi Lệnh kia, lo lắng bị người khác đoạt đi, cho nên tiên phát chế nhân.

Vả lại chuyện này đúng là người ngoài không thể nói được gì. Dù sao, lão già này xuất hiện, thoạt nhìn dường như đúng thật là tới vì Phương Tú Phong.

Giờ phút này lão già ngửa mặt lên trời rống một tiếng, hai tay giơ lên thật cao ném ra, lập tức đồng tiền Sơn Quỷ Lôi Lệnh kia bay thẳng tới tấm lưới lớn hư ảo trên không trung.

Lão già ở phía sau phát ra toàn bộ tu vi, tạo thành một luồng gió lốc tử vong, quét ngang bầu trời, rồi vọt lên cao, ý muốn công phá thoát ra tấm lưới lớn này, trốn ra Nam Thiên Tinh.

Chỉ cần trốn ra Nam Thiên Tinh, như vậy Nam Thiên Sát Trận sẽ không thể chém chết lão, mà cho dù thọ nguyên lão sắp hết, cũng có một vài bí pháp kéo dài hơi tàn.

- Sơn Quỷ!!!

- Sấm sét!!!

- Sát quỷ!!!

- Giáng tinh!!! Ngay khoảnh khắc đồng tiền va chạm với tấm lưới lớn hư ảo, lão già liên tiếp rống lớn bốn tiếng... đây là cực hạn của lão. Trong tiếng rống lớn lập tức đồng tiền kia chợt phát ra hào quang màu vàng, chớp mắt một cái trên đó xuất hiện một hư ảnh Sơn Quỷ chính khí ngập trời, nó nhấc lên hữu trảo liền biến ảo có sấm sét, thân thể phóng vọt tới, trong tiếng gào thét chạy thẳng tới tấm lưới lớn hư ảo.

Ngay khoảnh khắc va nhau nhau, thiên địa nổ vang, lực lượng sấm sét kia không ngờ hóa thành một con lôi long dài mười ngàn trượng, lại làm cho tấm lưới lớn hư ảo kia chợt ngừng lại, rồi bị mạnh mẽ xé mở một khe hở nhỏ.

Một màn này, làm Mạnh Hạo chấn động trong lòng, ngay cả Đường Hoàng cũng hai mắt co rút lại. Không phải Nam Thiên Sát Trận này không mạnh, mà là... Sơn Quỷ Lôi Lệnh kia là vật trong truyền thuyết, uy lực cực lớn.

Nhưng điều quan trọng nhất là... mặc dù Mạnh Hạo có thể khống chế trận pháp, nhưng rõ ràng không có danh chính ngôn thuận bằng như Đường Hoàng, cho nên không có phát huy ra uy lực đến trình độ mạnh nhất.

Lão già kia gầm nhẹ, hóa thành cầu vồng theo khe hở định chạy ra.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, vung tay chụp một trảo về phía lão già trên bầu trời.

Dưới một trảo này, không ngờ trong nháy mắt Nam Thiên trận pháp tỏa sáng rực rỡ, ngưng tụ, rồi hóa thành một bàn tay hư ảo, từ bên trên chụp xuống, khí thế mênh mông cuồn cuộn, mang theo ý hủy diệt hết thảy. Trong mắt lão già lộ ra tuyệt vọng, hét lớn một tiếng, thân thể lão lại bắt

đầu thiêu đốt, lần nữa phóng ra tu vi, ý đồ đối kháng với bàn tay kia.

Nhưng lại như thiêu thân lao đầu vào lửa, trong chớp mắt, bàn tay to lớn liền ầm một tiếng, chụp trúng lão già. Ngay khoảnh khắc va chạm nhau, thân thể lão già hình thần câu diệt, tiếng hét thảm thê lương quanh quẩn kia, hóa thành thanh âm oán độc của lão già trước khi chết:

- Phương gia... các ngươi... vĩnh viễn sẽ không trở thành La Thiên gia tộc!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1544: Không dám giết ư

Thiên địa nổ vang, tiếng nói của lão già mang oán độc quanh quẩn, rất nhiều người không biết bốn chữ La Thiên gia tộc này hàm nghĩa gì, nhưng người của ba giáo sáu tông, cùng với các gia tộc khác trên Đệ Cửu Sơn Hải, đều trên mặt biến sắc, ánh mắt nhìn về phía Phương gia rõ ràng cực kỳ chấn động.

- Gia tộc... La Thiên?

Đồng thời lúc mọi người rúng động, tấm lưới lớn hư ảo biến mất, thân ảnh Mạnh Hạo nhoáng một cái vọt thẳng lên bầu trời. Giờ này trước mắt hắn, đồng tiền sáng vàng trên bầu trời kia dường như mất đi dẫn dắt và khống chế, đang rơi xuống.

Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, vọt tới gần, nhưng cùng lúc đó trong đám người chung quanh, cũng có chín thân ảnh nhanh như tia chớp, cũng không cùng phương hướng khoảnh khắc bay tới, mục tiêu đều là đồng tiền kia!

Rồi không ngờ, có sáu thân ảnh giữa không trung nhoáng lên một cái, lại biến đổi phương hướng, không xông về phía đồng tiền, mà chạy thẳng tới hướng Mạnh Hạo, muốn ngăn cản bước chân của hắn.

Về phần ba thân ảnh còn lại, đều tăng nhanh tốc độ mắt thấy đã gần tới đồng tiền.

Phương Tú Phong bình tĩnh mặt không đổi sắc; một bên Phương Thủ Đạo, Phương Ngôn Khư, cũng không có ra tay trợ giúp, bởi vì bọn họ có mười phần nắm chắc đối với Mạnh Hạo.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe ra tia sáng lạnh. Lão già này mục tiêu là

Phương gia, lại bị mình mượn Nam Thiên Sát Trận chém chết, như vậy vật phẩm của lão chính là chiến lợi phẩm của mình.

Thân thể hắn thoáng cái tăng tốc, tay phải bấm quyết vung ra hướng bốn phía, lập tức những ngọn tiên sơn ầm ầm phủ xuống, ánh sáng xanh vô tận trấn áp, trong sáu người kia tức thì có ba người phun ra máu tươi, tốc độ chậm lại; còn ba người thì thi triển toàn bộ thần thông thuật pháp. Trong lúc nhất thời, bầu trời màu sắc sặc sỡ, dao động thuật pháp vờn quanh.

Ở trong thuật pháp đó có mấy chục con thằn lằn to lớn màu đen, gào thét biến ảo xông về phía Mạnh Hạo, cũng có một bóng cây roi to lớn giống như trường long quét ngang bốn phương tám hướng.

Còn có một cái cầu vồng bảy màu rực rỡ, phát ra ánh sáng sáng chói, bao phủ thiên địa...

Mạnh Hạo hừ lạnh, cất bước đi tới, dựa vào thân thể cường hãn va chạm với vô số thần thông kia, hai tay lại cách không chụp một cái trước mặt. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, những con thằn lằn khổng lồ màu đen kia, toàn bộ phát ra tiếng gầm rú thê lương, thân thể nhất nhất sụp đổ vỡ nát.

Thân ảnh Mạnh Hạo không có dừng lại, lại vung tay lên nắm lấy cây roi kia trong tay, khẽ rung một cái, theo roi này tản ra một đám đốm lửa, trong phút chốc tiêu tán.

Thân thể Mạnh Hạo va chạm mạnh, dựa vào thân thể cường hãn đánh vào trên cầu vồng rực rỡ kia, trong tiếng nổ quanh quẩn, tức thì cầu vồng bị nghiền nát tiêu tan!

Hết thảy phát sinh cực nhanh, hết thảy không thể ngăn cản bước chân của Mạnh Hạo. Trong nháy mắt thần thông sụp đổ, Mạnh Hạo đã xuất hiện trước mặt ba tu sĩ kia. Ba người biến sắc, lộ ra vẻ mặt không thể tin, nhưng không đợi bọn họ thi triển thần thông mới, Mạnh Hạo vung tay

áo, “ầm” một tiếng, phát ra một cơn cuồng phong quét ngang ba người này.

Ngay lúc ba người phun ra máu tươi, Mạnh Hạo đã xuyên qua bên cạnh bọn họ. Hắn không có giết người, hôm nay là ngày phụ thân nhậm chức tộc trưởng, trừ phi là thật cần phải giết người, như người khiêu chiến trước đó, nếu không, Mạnh Hạo không muốn giết chóc trong ngày hôm nay.

Mạnh Hạo cất bước đi tới, thân ảnh hắn tức thì xuất hiện ở bên cạnh đồng tiền, chụp lấy đồng tiền kia.

Nhưng ngay khi hắn sắp chụp vào tay, ba thân ảnh cuối cùng kia chợt vọt tới, tay bấm quyết, đánh tới một lực lượng mạnh mẽ, ý đồ ngăn cản Mạnh Hạo.

Một người trong đó vừa bấm quyết, liền biến ảo thành một cái hồ lô màu bạc to lớn bay thẳng tới phía Mạnh Hạo, truyền ra một lực hút cực lớn, còn kèm theo vô số tiếng kêu gào thê lương, vang vọng bên tai Mạnh Hạo, rung chuyển tâm thần hắn.

- Cút ngay! Mạnh Hạo nắm tay tung ra một quyền, chợt tuôn ra lực lượng Sát Thần, đánh thẳng trên hồ lô kia, lập tức hồ lô màu bạc run rẩy, trong tiếng nổ “ầm ầm” chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số mảnh vỡ cuốn ngược lại, xen lẫn bên trong rất nhiều oan hồn, xông về phía tu sĩ thi pháp, dường như cắn trả.

Người này lại biến sắc mặt, bật lui ra sau nhưng không kịp, bị mảnh vỡ cùng oan hồn này cắn trả, lập tức máu tươi phun trào, thân thể khô héo. Nhưng một người khác, trong tiếng hừ lạnh lại vứt bỏ đồng tiền, mà xoay người vọt thẳng tới phía Mạnh Hạo, trong mắt hắn nhảy lên ngọn lửa điên cuồng, thân thể hắn trong phút chốc lại có dấu hiệu thiêu đốt.

Đó là hắn tự hủy sinh mệnh, đó là hắn thiêu đốt tu vi, đó là hắn không

tiếc hết thảy tự bạo để ngăn cản Mạnh Hạo thu lấy đồng tiền. Lực lượng tự bạo này, đủ để khiến mọi người đều đổi sắc, vả lại tốc độ cực nhanh... trong tiếng nổ vang trời, thân thể tu sĩ này liền nổ tung.

Giống như một mặt trời nhỏ nổ tung biến thành ánh sáng chói mắt, ầm ầm khuếch tán khắp bầu trời. Nhưng ngay trong chớp mắt này, Mạnh Hạo sắc mặt lạnh lùng, không có lui ra sau, mà điểm một ngón tay về hướng sóng dao động tự bạo kia.

Yêu Phong, đệ ngũ cấm!

Chính Phản Cấm!

Cấm này là năm đó khi Mạnh Hạo thu được, với tu vi của hắn không thể phát huy ra lực lượng chân chính của nó, nhưng giờ này, hắn với lực lượng La Thiên Đạo Tiên, lần nữa thi triển đã có thể phát huy uy lực mạnh nhất.

Ngay tức thì, trước mặt hắn liền xuất hiện một cái khe nứt hư không to lớn, khe nứt vừa xuất hiện, lập tức tràn ra một lực hút cực mạnh. Chớp mắt một cái, không ngờ giống như một cái miệng to hút toàn bộ lực lượng tự bạo của tu sĩ kia vào trong.

Hết thảy xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức mọi người bốn phía vừa mới cảm nhận đây chính là tự bạo hủy diệt, tiếp theo chớp mắt một cái lại tan thành mây khói.

Ngay lúc mọi người đều ngây ngẩn cả người, ở bốn phía đồng tiền lúc này chỉ còn lại có hai người, một là Mạnh Hạo, một là nam nhân trung niên mặc trường bào màu đen.

Lúc này nam nhân trung niên hai mắt co rút lại, trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra rung động và kiêng kỵ. Hắn không nghĩ tới, tám người kia chặn đường, lại không làm giảm chậm tốc độ của Mạnh Hạo

chút nào, thậm chí thời khắc này còn có thể chụp lấy đồng tiền tranh giành với mình.

Hai người gần như đồng thời ra tay chụp về hướng đồng tiền!

Đúng lúc này, trong mắt nam nhân trung niên chợt lóe sáng, thân thể hắn trong nháy mắt xuất hiện khí tức nhân quả, lại có vô số sợi dây nhân quả từ trên người hắn phát ra, vây quanh bốn phía, cũng không phải là với thân thể chạm vào đồng tiền, mà lại dùng sợi dây nhân quả quấn quanh đồng tiền kia.

- Quý gia... Trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe sát cơ. Nam nhân trung niên này là tu vi Cổ Cảnh đại viên mãn, nhưng vì Quý gia thần thông quỷ dị, nên hắn sớm đã vượt hơn xa trong cùng cảnh giới.

- Vật này là của Quý mỗ! Ngay lúc sợi dây nhân quả của nam nhân trung niên bao phủ đồng tiền, kéo mạnh một cái, liền vang lên thanh âm hắn, mang theo ý bá đạo.

- Quý gia cái rắm!

Mạnh Hạo vừa mắng dứt lời, bỗng nhiên toàn thân bùng phát ánh sáng xanh. Hắn không cần bấm quyết, pháp tùy ý mà ra, ánh sáng xanh trên thân hắn trực tiếp tràn ra, không ngờ tạo thành một cây đao hư ảo màu xanh, chém xuống một đao về hướng sợi dây nhân quả nối tiếp giữa nam nhân trung niên và đồng tiền.

Tốc độ cực nhanh, trong phút chốc, ầm ầm chém tới, lập tức có vài sợi dây nhân quả liền bị chém đứt. Theo chặt đứt, nam nhân trung niên phun ra máu tươi, thân thể lập tức uể oải, trong lúc hắn còn đang hoảng sợ, Mạnh Hạo đã chụp lấy đồng tiền.

Mạnh Hạo không có nhìn xem, vừa nắm được lập tức lạc ấn thần thức, ném vào túi trữ vật. Khi xoay người lại hắn đứng ở giữa không trung,

mắt lạnh nhìn nam nhân trung niên Quý gia.

Nam nhân trung niên biến sắc, mắt nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, hừ lạnh một tiếng, lúc này mới lui ra sau.

- Cho ngươi đi sao! Mạnh Hạo vừa lên tiếng, thân thể lại bước lên một bước thẳng tới hướng nam nhân trung niên, đưa tay cách không điểm một cái, lập tức hư không vặn vẹo, bầu trời đổi sắc, hư không bốn phía nam nhân trung niên ầm ầm sụp xuống.

Nam nhân trung niên lần nữa biến sắc, không tiếc cắn chót lưỡi mượn máu tươi thi triển bí pháp, lúc này mới tránh thoát, thân thể lui ra sau, đồng thời truyền ra tiếng quát phẫn nộ của hắn: - Mạnh Hạo, ngươi muốn làm gì, ngươi dám giết ta sao?

Cùng lúc đó, người của Quý gia trong đám người, từng người đều bình tĩnh mặt không đổi sắc. Đối với một màn trên bầu trời kia, dường như họ không quan tâm, dường như họ có đủ tự tin, chắc chắn Mạnh Hạo ở trước mặt nhiều tu sĩ như vậy, không dám giết chết tộc nhân Quý gia.

- Hôm nay là đại điển cha ta nhậm chức tộc trưởng, có gian nhân nhiễu loạn, ý muốn gây rối, mưu đồ quá lớn, tuy bị ta chém chết nhưng ta tin chắc, sau lưng của hắn nhất định còn có người! Mạnh Hạo nói với vẻ mặt nghiêm túc, thanh âm vang dội truyền khắp bốn phía.

- Nếu không, một tên Chuẩn Đạo nhỏ nhoi sẽ không dám tới Phương gia ta giương oai! Trong lúc nói, hắn lần nữa cất bước thẳng tới hướng nam nhân trung niên.

- Mà Mạnh mỗ vì để tra rõ chuyện này, đại biểu Phương gia, muốn dùng bảo vật này để truy tìm lai lịch của hắn, cho nên mới định lấy đồng tiền này... Thế nhưng cố tình... có người đến ngăn cản!

- Ngươi tới tranh đoạt bảo vật chứng cớ này với ta, mục đích là gì, hay

là... Quý gia ngươi, mới là thế lực đứng sau lưng của người kia, mắt thấy người kia chết đi, lo lắng bị Phương gia ta tra ra, cho nên tới đoạt vật này!

- Có phải không? Mạnh Hạo đột nhiên cực nhanh nói một câu tiếp một câu, câu cuối cùng lại quát lớn, giống như thiên lôi nổ vang, thoáng cái hắn tới gần nam nhân trung niên đánh xuống một quyền.

Nam nhân trung niên hoảng sợ thất sắc, không quan tơi hêt thay chống cự, máu tươi phun ra, thân thể bỗng nhiên lui về sau. Cùng lúc đó, trong đám Quý gia phía dưới liền có mấy người đứng lên, mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo! Ngươi không nên ngậm máu phun người, Quý gia không liên quan với chuyện này. Với địa vị của Quý gia, nếu thật sự có liên quan, sẽ không hề phủ nhận!

- A? Ta hiểu! Chuyện này không liên quan với Quý gia, chỉ là hành vi của cá nhân ngươi... Thì ra, ngươi chính là tu sĩ sau lưng của người kia!

- Tặc tử to gan, lại muốn khơi dậy chiến tranh giữa hai nhà Phương Quý, hôm nay ta phải chém chết ngươi ở đây để cảnh cáo thiên hạ, hai nhà Phương Quý chúng ta, người nào cũng không thể châm ngòi ly gián!!! Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng một cái, lời nói vừa ra, thân thể khoảnh khắc vọt tới, tu sĩ Quý gia bốn phía đều biến sắc mặt, đang định vọt lên ngăn cản, bỗng nhiên Mạnh Hạo điểm tay một cái, thi triển Yêu Phong đệ ngũ cấm.

Lần này, không phải phản, mà là chính, xuất hiện cái khe nứt, ầm ầm phát ra một lực lượng cuồng bạo, chính là lực lượng tự bạo hủy thiên diệt địa bị hút đi trước đó. Giờ khắc này, toàn bộ bùng phát, trở thành một phiến thiên địa vặn vẹo, che phủ nam nhân trung niên bên trong.

Hắn thậm chí ngay cả tư cách vùng vẫy phản kháng cũng không có,

trong phút chốc, trong tiếng nổ vang hình thần câu diệt!

Dù sao, lực lượng tự bạo này, trước là phân tán, mà giờ này phóng ra, dưới đệ ngũ cấm tác động toàn bộ lên trên một người nam nhân trung niên, tự nhiên uy lực tăng mạnh.

- Mạnh Hạo!!! Một loạt tiếng rống giận, truyền ra từ trong miệng các tộc nhân Quý gia, mấy người này lập tức bay lên, nhưng bị tộc nhân Phương gia cản trở.

- Chư vị đạo hữu Quý gia, không cần cảm tạ ta, chuyện này là ta phải làm, người này dám châm ngòi ly gián quan hệ giữa hai nhà chúng ta... đáng chết! Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu về hướng các tộc nhân Quý gia kia, mỉm cười nói...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1545: Chặn giết

Những tộc nhân trong Quý gia ngoại trừ người già còn có một thanh niên thoạt nhìn ước chừng ba mươi tuổi, thanh niên này ăn mặc bình thường không hề hoa lệ nhưng đứng bên cạnh người Quý gia dường như mơ hồ mang hình dáng người đứng đầu

Nhưng nếu không nhìn kỹ thật cũng không nhìn ra manh mối, thậm chí nơi hắn đứng cũng là ở phía sau một chút, giống như tộc nhân tầm thường

Chỉ là giờ phút này khi những tộc nhân khác trong Quý gia đều tức giận, thanh niên này lại nhíu mày, hành động này của hắn biểu hiện rõ ràng trong mắt Mạnh Hạo

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua, mỉm cười không nhìn ra có gì khác thường, nhưng lúc này đây sâu trong lòng hắn có một tia rét lạnh, nhìn tộc nhân Quý gia, sát khí của Mạnh Hạo đối với Quý gia từ đầu đã vô cùng mãnh liệt

Nếu không phải Phương gia lúc này không nắm chắc được phần thắng với Quý gia, Mạnh Hạo đã sớm ra tay giết chóc, mà giờ đây tuy rằng đang nhẫn nhịn nhưng một khi đã ra tay sẽ vô cùng quyết đoán

Các vị đạo hữu Quý gia, chẳng lẽ là Mạnh mỗ giết sai rồi sao? Vì sao lại tức giận như vậy? Người này rõ ràng châm ngòi ly gián quan hệ hai nhà chúng ta

Mạnh Hạo kinh ngạc nói, trong lòng lại càng thêm lạnh, nếu như mấy tộc nhân Quý gia đáp lời, như vậy hắn liền thuận theo tình thế mà giết sạch!

Những tộc nhân Quý gia kia căm tức nhìn Mạnh Hạo nhưng Phương gia

có lý lẽ trong chuyện này, nếu ở thời điểm khác Quý gia có thể không thấy lý lẽ này nhưng hôm nay là đại lễ nhậm chức tộc trưởng của Phương gia, trừ phi Quý gia muốn toàn diện khai chiến với Phương gia, nếu không

theo lý lẽ này nhất định phải nhịn

Dù sao bọn họ thật sự có tham gia tranh đoạt! Nhưng tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải đều biết sự ngang ngược của Quý gia, không phải tộc nhân nào trong Quý gia đều có thể nhẫn nhịn được khẩu khí này

Lúc này một tộc nhân trong Quý gia muốn gầm lên nhưng lại bị ngăn cản bởi vị thanh niên cau mày kia, thanh niên này liếc mắt nhìn Mạnh Hạo thật sâu, chỉ cười khẽ

Đa tạ Mạnh đạo hữu nhắc nhở, trước đó thật không nhìn ra tâm tư của người này như thế! Thanh âm thanh niên không lớn nhưng lại mang theo uy nghiêm bẩm sinh

Thời khắc hắn vung tay áo, lập tức tộc nhân Quý gia xung quanh hắn bất ngờ đều thuận theo lui trở về

Cảnh này khiến cho vị thanh niên này ở trong tộc nhân Quý gia hoàn toàn bộc lộ ra rõ ràng, giống như hạc giữa bầy gà

Hắn vốn bình thường mà giờ này đổi ngược lại, hắn trở nên không giống với người khác

Ánh mắt những tu sĩ tông môn thế lực khác ở bốn phía Đệ Cửu Sơn Hải đều dừng lại trên người thanh niên này, trong lòng đều phỏng đoán về thân phận của hắn

“Chẳng lẽ, thật là Quý Đông Dương

Quý tử thần bí

trong thế hệ này của Quý gia, mà người ngoài gần như chưa từng nhìn thấy!”

Phương Tú Phong cùng với Phương Thủ Đạo đều liếc nhìn thanh niên này của Quý gia, như đang suy nghĩ điều gì

Mạnh Hạo ở giữa không trung, ánh mắt quét qua thanh niên kia, trong phút chốc hai người nhìn nhau, cùng phát ra vô số sát khí, ngay lúc thu lại ánh mắt, thân thể thanh niên kia lảo đảo lui về phía sau, sắc mặt lập tức tái nhợt, hai mắt co rút lại

Thần sắc Mạnh Hạo như thường, thân thể nhoáng lên một cái trở về bên cạnh Phương Tú Phong, trong đáy lòng của hắn đã có một quyết định

“Quý Thiên muốn giết cha ta, lần này

ta sẽ giết người này!” Đồng thời trong lúc đó, trong lòng thanh niên của Quý gia chấn động, khi nhìn Mạnh Hạo hắn cảm nhận được trong cường hãn đến từ Mạnh Hạo còn có sát khí mãnh liệt, sát khí này làm cho thân thể thanh niên lui về phía sau vài bước, lập tức nói khẽ với tộc nhân bốn phía:

Lập tức đi, rời khỏi Nam Thiên Tinh! Lời hắn vừa nói ra, khí thế của tộc nhân Quý gia xung quanh hắn nổi lên, trong nháy mắt vây quanh thanh niên, một lão già trong đó chắp tay về phía Phương Tú Phong

Chúc mừng Tú Phong đạo hữu trở thành tộc trưởng của Phương gia, tạm thời có việc, ta xin cáo lui trước! Lão già nói dứt lời, hoàn toàn không đợi Phương Tú Phong trả lời mà lập tức bay lên

Còn phía sau lão, thanh niên Quý gia kia cùng với tất cả tộc nhân Quý gia cũng đều hóa thành cầu vồng bay thẳng lên bầu trời

Cha, lão tổ Thủ Đạo, lão tổ Ngôn Khư, thân thể vãn bối có chút khó chịu, hôm nay lại không ai đến khiêu chiến, con xin đi nghỉ trước

Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư nhìn nhau, đều có chút chần chờ, với tu vi cùng tâm tư của bọn họ không khó đoán được tính toán của Mạnh Hạo

Phải chú ý thân thể, đi đi

Trong lúc Phương Thủ Đạo cùng Phương Ngôn Khư còn đang chần chờ, Phương Tú Phong quyết đoán nói, lúc ngẩng đầu trong mắt ông cũng có sát khí

Ông vốn không phải là người cam chịu thua thiệt, ông đã sớm nhìn ra cử động của Mạnh Hạo, lần trước mình nhập đạo suýt thất bại nhất định có liên quan đến Quý gia

Mạnh Hạo là con của ông, ông cũng biết, đứa con này của mình không phải người lỗ mãng, lúc này ông ủng hộ sự lựa chọn của Mạnh Hạo, bất luận là thân phận phụ thân hay là thân phận tộc trưởng

Mạnh Hạo gật gật đầu, xoay người hóa thành cầu vồng, trong nháy mắt đã đi xa

Đại lễ tộc trưởng tiếp tục tiến hành, chuyện xảy ra trước đó nên không còn có người hiện thân ra khiêu chiến, nhưng người cố ý đều phát hiện trên bầu trời vô tình xuất hiện thêm vài đám mây đen

Dường như thời tiết biến đổi, có mưa rào rơi trên mặt đất, mây đen cuồn cuộn trải khắp bầu trời, khi ngẩng đầu lên đã không còn nhìn thấy trời xanh, giống như có một tầng trận pháp cản trở hết thảy

Mà giờ phút này, giữa các tầng mây, một nhóm hơn mười tộc nhân Quý

gia đang bay nhanh xuyên qua, từ trong tầng mây bay thẳng tới bầu trời, bên trong tầng mây có tia chớp xẹt qua làm cho đám mây đen này truyền ra tiếng sấm sét ầm ầm, càng hướng lên trên tia chớp càng nhiều

Thiếu chủ, vì sao lại vội vã rời đi như vậy, Phương gia kia cho dù giết tộc nhân Quý gia ta, cũng nghĩ hết biện pháp chiếm đạo lý, chẳng lẽ bọn họ còn dám trắng trợn đánh chết ta hay sao! Mạnh Hạo kia hắn sớm muộn gì cũng phải chết!

Không sai, nếu bọn họ dám ra tay lộ liễu, chỉ bằng cái liếc mắt lão tổ Quý gia cũng nhìn thấy mọi ngóc ngách Đệ Cửu Sơn Hải, cho bọn họ cái gan chó, cũng không dám ra tay với chúng ta! Tộc nhân Quý gia bay tới trước, mấy tộc nhân bên cạnh thanh niên kia cười lạnh nói:

Mạnh Hạo kia rõ ràng coi trời bằng vung, nếu không phải bốn phía có quá nhiều tu sĩ, lại có Phương gia bên cạnh, hắn dựa vào đó giở thói ngang ngược, ta đã sớm chém hắn chết tại chỗ

Lần này, xem như hắn may mắn, đợi lần sau không có những tông môn gia tộc khác, nhất định tiêu diệt người này! Một lão già Quý gia hừ lạnh nói

Câm miệng! Thanh niên kia nghe mấy người nói, nhíu mày, nhìn mây mù bốn phía, lập tức khiển trách nói:

Chuyện các ngươi nghĩ thực chất chính là chuyện Mạnh Hạo nghĩ, các ngươi cho rằng do các thế lực tông môn kia tồn tại làm các ngươi không thể ra tay, tha cho Mạnh Hạo, nhưng trong mắt của ta lại nhờ những người ở bốn phía kia đã cứu chúng ta!

Không cần nói nhiều, lập tức rời khỏi Nam Thiên Tinh, chết tiệt

Mạnh Hạo này không ngờ có thể khống chế Nam Thiên Sát Trận! Thanh niên nói nhanh, mấy người khác ngoài mặt thuận theo nhưng trong lòng

lại không cho là đúng

Bọn họ là Quý gia, bao nhiêu năm rồi sớm đã có thói quen cao cao tại thượng, sớm đã có thói quen ở bất kì nơi nào của Đệ Cửu Sơn Hải, chỉ cần là thận phận Quý gia, người đối mặt đều sẽ mang bộ dáng cung kính cùng thấp thỏm

Quý gia là chủ nhân của Đệ Cửu Sơn Hải! Địa vị như vậy, thói quen như vậy làm cho bọn họ từ lâu đã không suy nghĩ nhiều, bọn họ cho rằng chính mình là một phương cường thế, giống như một vị Hoàng Tử, sao có thể lo lắng về những suy nghĩ của dân thường kia

Thanh niên Quý gia nhìn tộc nhân bốn phía, đồng thời trong lòng than thầm còn có cảm khái

Hắn hiểu rõ tộc nhân Quý gia đã đắm chìm trong suy nghĩ chí cao vô thượng quá lâu, thế nên đã mất đi sự cảnh giác nguy cơ

Đúng vào lúc này, mọi người Quý gia xuyên qua tầng mây, đột nhiên cặp mắt thanh niên Quý gia kia co rút lại

Mạnh Hạo!!! Chẳng những hai mắt hắn co rút, những tộc nhân Quý gia khác cũng đều biến sắc, toàn bộ bọn họ đều thấy được bên trên họ, ở phía cuối bầu trời, trong hư vô cách Nam Thiên Tinh một khoảng xa, Mạnh Hạo bất ngờ đứng ở bên đó lạnh lùng nhìn lại

Bốn phía của Mạnh Hạo có vô số tia chớp xẹt qua, hắn nhìn xuống dưới, hắn nhìn thấy đoàn người Quý gia như đặt mình trong Lôi Trì

Hiện tại không có người khác ở bốn phía, không ai gây trở ngại cho Mạnh mỗ

đánh chết Quý gia! Mạnh Hạo thản nhiên nói, trong tiếng sấm sét nổ vang giữa trời cao

Mạnh Hạo bỗng nâng tay lên ấn xuống một cái, lập tức bốn phía xuất hiện tấm lưới lớn hư ảo, chính là Nam Thiên Sát Trận! Lưới sát trận này ầm ầm phủ xuống, ngưng tụ lại thành một bàn tay, mang theo sát khí vô tận chụp xuống, nơi nó đi qua trời đất biến sắc, mây đen cuồn cuộn

Thanh niên Quý gia kia biến sắc, hai tay bấm quyết, gầm lên, lập tức chung quanh hắn bất ngờ xuất hiện vô số sợi dây nhân quả, biến hóa khôn lường tạo ra vô số pháp bảo, hình thành bảo quang năm màu, đánh thẳng đến bàn tay kia

Những tộc nhân Quý gia khác đều trong nháy mắt sát khí tràn ngập, đồng thời ra tay, triển khai toàn bộ tu vi, tập hợp lực lượng hơn mười người cùng chống lại bàn tay to kia

Trong phút chốc, những thuật pháp thần thông cùng với pháp bảo đụng vào bàn tay do trận pháp hợp thành, nhưng lại không làm lay động chút nào, toàn bộ nổ vang tan vỡ, bị bàn tay to trận pháp bẻ gãy nghiền nát, ầm một tiếng, trực tiếp vỗ trên người tộc nhân Quý gia

Trong phút chốc đã có ba tộc nhân Quý gia hét thê thảm, thân thể ầm ầm tan vỡ, thịt nát xương tan, hóa thành máu loãng rơi vào bên trong đám mây đen

Mạnh Hạo ngươi dám giết tộc nhân Quý gia, lão tổ Quý gia ta nhất định tiêu diệt ngươi!!!

Trong tiếng nổ vang, lại có thêm ba tộc nhân Quý gia phun ra máu tươi, cả thân thể trực tiếp nổ tung, trong chớp mắt bị đánh chết, linh hồn cũng thế, thần thức cũng vậy trực tiếp bị hủy đi

Thanh âm trước khi chết thảm thiết không truyền ra khỏi mây đen, không truyền lên bầu trời, vừa vang vọng bốn phía liền bị âm thanh sấm chớp thay thế

Quý Thiên, cũng không dám đến Nam Thiên Tinh! Mạnh Hạo thản nhiên nói, lần nữa chụp xuống, tiếng sấm nổ vang, tia chớp lóe sáng, điên cuồng bạo phát như lôi trì tràn ngập cả bầu trời cao, cả thế giới sáng rực chói mắt, từng sấm nổ vang trời, còn có những thanh âm kêu gào thảm thiết hỗn loạn ở bên trong

Uy lực của bàn tay do Nam Thiên Sát Trận biến thành này ở Nam Thiên Tinh giống như thiên kiếp, tiêu diệt hết thảy! Mà Mạnh Hạo nắm trong tay Nam Thiên Sát Trận, ở trên Nam Thiên Tinh, hắn chính là chí cao vô thượng

giống như Đường Hoàng!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1546: Đời thứ tám

Lão tổ cứu ta!!! Khi bàn tay to hạ xuống trận pháp này, lão già Quý gia gầm lên thê thảm, toàn lực chống cự, nhưng bất luận thi triển thuật pháp gì đều thất bại, ngay đến thân thể lão cũng bị phá thành mảnh nhỏ, trở thành máu loãng rơi vào trong mây đen

Bàn tay to hư ảo này tràn đầy khí thế, mang theo ý hủy diệt tất cả sinh mạng, sấm sét vô tận, toàn bộ bùng phát, tiếng động rầm rầm, trở thành tiếng nổ vang duy nhất trong trời đất

Một tu sĩ trung niên của Quý gia với cặp mắt đỏ thẫm, bấm quyết, vô số pháp bảo từ trong túi trữ vật của hắn bay ra nhưng khi bàn tay to kia tới toàn bộ lại vỡ tan, hắn phun ra máu tươi, búng máu tươi này đều bắn ngược trên mặt hắn, hắn hét lên thê thảm, thân thể vỡ vụn, tan xương nát thịt

Còn có hai tộc nhân của Quý gia, lúc này còn đang bấm quyết, tức thì thuật pháp Quý gia xuất hiện, biến ra vô số nhân quả nhưng trong chớp mắt những nhân quả liền tan vỡ gãy lìa, bọn họ trong lúc tuyệt vọng đã bị bàn tay to vỗ một cái, thân thể nổ tung

Lão tổ cứu mạng!!! Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, mang theo tuyệt vọng, mang theo hoảng sợ, mang theo khiếp đảm, quanh quẩn bốn phương tám hướng, đáng tiếc vẫn bị sấm sét trấn áp như cũ

Tất cả xảy ra thật nhanh, nói thì chậm nhưng trên thực tế một lần Mạnh Hạo đánh ra là một lần Nam Thiên Sát Trận bùng phát, chỉ trong một cái chớp mắt

làm cho hơn mười tộc nhân Quý gia trong chuyến đi này gần như bị tiêu diệt toàn bộ

Chỉ còn lại hai người, một người là thanh niên Quý gia, người còn lại là trưởng lão dẫn đội Quý gia đi Nam Thiên Tinh, chỉ có hai người bọn họ trong phút chốc thân thể bay nhanh lùi về phía sau, nhất thời trảnh khỏi tử vong, nhưng khi bàn tay to kia như cũ nổ vang với tốc độ không thể tưởng nổi, đột nhiên truy kích đến gần

Mạnh Hạo, Phương gia ngươi muốn khai chiến với Quý gia ta hay sao!!! Lão già Quý gia kia rống giận, phất tay một cái, tu vi bùng phát, tạo nên gió lốc làm cho thanh âm trong phút chốc giống như muốn cùng gào thét với sấm sét

Thần sắc Mạnh Hạo lạnh lùng, tay phải tàn nhẫn chỉ một cái, ầm một tiếng, trận pháp kia hợp thành bàn tay to hư ảo chụp xuống mây đen bên dưới đánh lão già Quý gia kia cùng thanh niên vào trong tầng mây

Lão già Quý gia tuyệt vọng, phun ra máu tươi, tuyệt vọng hơn là thân thể lão vẫn như cũ vỡ tan, nhưng trong lúc đang vỡ tan, thanh niên Quý gia nhoáng một cái xuất hiện bên cạnh lão già, không chậm trễ phút nào đặt tay sau lưng lão già

Ngươi nếu nhất định phải chết, như vậy thì

giúp ta một lần đi

Thanh niên lẩm bẩm

“Ầm!” Bàn tay to đánh ra tầng mây khiến cho tầng mây cuồn cuộn mãnh liệt, tiếng nổ vang vọng truyền xuống mặt đất, khiến cho tất cả tu sĩ bên dưới đều nghe thấy tiếng vang cực lớn long trời lỡ đất kia

Trong mây đen cuồn cuộn, còn có vô số tia chớp như bị đè ép xuất hiện, đánh vào dưới tầng mây, trên mặt đất, khiến cho giữa trời mây và mặt đất nhưngân long xẹt qua, kinh thế hãi tục

Cùng lúc đó, nếu sấm sét đều không thể chống đỡ bị đè ép xuất hiện, mưa tự nhiên cũng không thể chịu nổi, trong phút chốc mưa rơi tầm tã, giọt mưa lớn như hạt đậu, rơi xuống mặt đất

Bên trong những giọt mưa này, chỉ có một ít những giọt mưa

có màu sắc là màu máu, đó không còn là giọt mưa mà là máu tươi, máu của Quý gia nhưng đã mất đi sức sống, thậm chí đã mất đi rất nhiều, dường như phần lớn đã tiêu tán bên trong tầng mây, bị mây đen cắn nuốt

Không ai có thể thấy được bên trong mây đen lúc này có một thân ảnh màu máu đang khoang chân tĩnh tọa, chung quanh hắn lơ lửng tất cả những giọt máu tươi mất đi, hắn đang ra sức cắn nuốt và dung hợp

Nếu cẩn thận xem xét thân ảnh màu máu này có thể thấy trên thân người này tản ra một luồng khí tức nhân quả giống với Quý gia, tướng mạo hắn mơ hồ lại tràn ngập sát khí

Đây là huyết thân của Mạnh Hạo! Năm đó sau khi tạo thành huyết thân này, do tu vi Mạnh Hạo tăng cao cũng dần mất đi tác dụng, bị hắn thu vào trong túi trữ vật, thậm chí Mạnh Hạo cũng đã vứt bỏ ý định để nó trở thành Huyết Thần của mình

Cho đến khi Quý Thiên có ý định giết chết phụ thân của Mạnh Hạo, hoàn toàn làm bừng lên sát khí cùng phẫn nộ của Mạnh Hạo, lúc này mới đem ra lần nữa, để vật này hấp thụ máu tươi đời đời của Quý gia, sau đó tiếp tục bồi dưỡng để trở thành Huyết Thần, chuẩn bị đầy đủ kế hoạch của lực lượng phản tổ Mưa rơi, một ít giọt máu không còn nhiều lắm, rơi trên mặt đất, lại bị nước mưa hòa tan không ai thấy được

Mặc dù có một giọt rơi trên mặt tu sĩ, hắn cũng chỉ sửng sốt rồi nhẹ nhàng lau đi

Trên tầng mây, tia chớp trong tiếng nổ vang, Mạnh Hạo nâng tay lên, tấm lưới hư ảo tạo thành bàn tay kia cũng dần dần tan biến, chỉ để lại trong tầng mây một dấu bàn tay thật dày

Lực lượng của một chưởng đã giết sạch Quý gia như nghiền chết con kiến! Mặc dù đây không phải lực lượng của bản thân Mạnh Hạo nhưng giờ phút này Mạnh Hạo vẫn cảm nhận được lực lượng cường hãn cùng với bá đạo chí cao vô thượng của thiên địa

Khi bàn tay to biến mất, trong tầng mây, sâu trong dấu bàn tay lộ ra hai người đều bị tấm lưới lớn hư ảo đánh xuống, đây là tộc nhân của Quý gia chưa chết! Chính xác mà nói không phải hai người mà là một người! Lúc này khí tức của lão già kia hoàn toàn không có, sau lưng lão bị người đánh thủng một lỗ hỏng thật to, trong lỗ hổng, trong cơ thể lão không có lục phủ ngũ tạng, chỉ còn lại là cái xác không, trong cái xác này không ngờ là thanh niên Quý gia núp ở bên trong! Việc này hiển nhiên không phải ẩn núp tầm thường, đây là một bí pháp quỷ dị thần bí đến độc ác, thanh niên Quý gia này chính là dùng bí pháp này tránh khỏi tử vong dưới tấm lưới lớn hư ảo

Bỗng nhiên truyền ra tiếng động “rắc rắc”, cái xác của lão già kia trực tiếp vỡ vụn, thanh niên Quý gia từ bên trong lảo đảo đi ra, phun ra máu tươi, bỗng nhiên thân thể hắn vọt lên, bất ngờ trong phút chốc mơ hồ, xung quanh hắn vô số sợi dây nhân quả bung ra một phạm vị lớn, dường như muốn tạo thành trận pháp, muốn dẫn hắn di chuyển ra Nam Thiên Tinh

Mà lúc này búng máu tươi của hắn rơi vào trong tầng mây, huyết thân ẩn giấu bên trong mang theo kích động cùng điên cuồng hút một cái, cắn nuốt sạch sẽ

Thanh niên Quý gia kia không biết tất cả điều này, giờ phút này thân thể hắn nhanh chóng mơ hồ, mắt thấy lập tức sẽ biến mất, Mạnh Hạo hừ lạnh

Ngươi không đi được! Mạnh Hạo cất bước đến, trong khoảnh khắc đến nơi, vung tay đánh ra một quyền

Quyền này làm cho hư vô méo mó, nhưng ngay khoảnh khắc đến gần thanh niên này, bỗng nhiên trong lòng Mạnh Hạo cảm nhận được nguy hiểm, mà thanh niên kia không ngờ giờ phút này lại cười quỷ dị

Ngươi

cuối cùng đã đến gần rồi

Thanh niên nhẹ giọng lẩm bẩm, bất ngờ không chút tránh né, phóng vọt về phía quả đấm của Mạnh Hạo, trực tiếp đụng nhau với quả đấm của Mạnh Hạo

Trong tiếng nổ vang, thân thể thanh niên này liền vỡ tan, trong phút chốc máu thịt lẫn lộn, chia năm xẻ bảy nhưng lại có tiếng cười quanh quẩn trong trời đất

Mạnh Hạo, nhân quả đã kết, lần sau khi chúng ta gặp mặt

ngươi cũng chính là ta, nhớ kỹ tương lai cùng chung một cái tên, chúng ta kêu là

Quý Đông Dương! Tiếng cười kia mang theo điên cuồng từ từ tiêu tán theo thanh niên vỡ tan

Mạnh Hạo đứng ở đó, nhíu mày liếc nhìn nắm tay của mình, trong mắt trầm tư, một lát sau khẽ thở dài

“Là ta muốn giết hắn cũng đồng dạng là hắn cố ý dẫn dụ ta đến đuổi giết

“ “Quý Đông Dương được lắm, tộc nhân Quý gia chung quanh hắn, lần

này đi tới đây cũng chỉ là hỏa mù của hắn mà thôi

“

“Mà hắn sở dĩ dám đến Nam Thiên Tinh cũng là vì kết nhân quả với ta, với bí thuật Quý gia, thông qua nhân quả này để thi triển đạo pháp thần bí nào đó

“ “Thời điểm ta lừa gạt hắn hắn cũng lừa gạt lại ta

hắn không phải muốn chết ở Nam Thiên sát trận mà là chết trong tay ta

“ Mạnh Hạo như đang suy nghĩ điều gì, trong tầng mây ở bên dưới, huyết thân trước đó huyết thân ẩn núp bên trong chậm rãi trôi nổi

Lúc này huyết thân hoàn toàn khác với trước, trên thân mơ hồ tràn đầy khí tức của nhân quả Quý gia

Thậm chí ngay bên trong huyết thân cũng có dấu hiệu đột phá, chỉ còn kém một chút là có thể lại lên cấp, đến lúc đó có thể đến gần với Huyết Thần phản tổ

“Nếu nó phản tổ không biết có xuất hiện

lục lượng của Quý Thiên hay không?” Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, bỏ qua chuyện của Quý Đông Dương, chỉ là một Quý Đông Dương nhỏ nhoi, Mạnh Hạo có cảnh giác nhưng người này không xứng trở thành kẻ địch lâu dài của hắn! Mạnh Hạo thu lại huyết thân, thân thể nhoáng một cái xông vào trong tầng mây

Giờ phút này trên núi thứ chín, bên trong Quý gia, trong một khu đất cấm có một mảnh đất mai táng, nơi này có một hàng quan tài gồm chín cái, mỗi cái đều chế tạo bằng đồng thau, phía trên có khắc phù văn phúc tạp

Có thể nhìn ra trong đó có bảy cái chưa đậy nắp, bên trong quan tài trống không, không có gì, chỉ có cái thứ tám và cái thứ chín có nắp đậy kín

Nhưng vào lúc này đột nhiên quan tài thứ tám nổ vang “ầm ầm” như tiếng sấm, một lát sau cái nắp kia tung ra, “ầm” một tiếng vỡ vụn trong không trung, từ bên trong quan tài thứ tám bùng phát ra một luồng khí

Một bàn tay đưa ra từ bên trong quan tài thứ tám, lúc đầu có chút run rẩy nhưng sau mấy nhịp thở liền ổn định lại, đặt lên vách quan tài mà chống đỡ

Từ bên trong, một thân ảnh chậm rãi ngồi dậy, thân ảnh ấy từ từ đứng lên, đó là một thân thể gần như đã khô héo giống với xác ướp, thoạt nhìn đều không nhìn ra gương mặt

Nhưng trên mi tâm của hắn có một ấn ký, cho dù thân thể khô héo nhưng ấn ký kia lại vô cùng rõ ràng

lại là ấn ký của danh sách!!!

Thân thể này rõ ràng là

một trong danh sách! Hắn hút sâu một hơi, lập tức lực lượng thiên địa bốn phía ầm ầm tụ lại, tràn vào trong miệng người này, thân thể hắn đang dần hồi phục với mắt thường có thể thấy được, toàn thân hắn dần dần ửng hồng, dần dần từ khô héo biến thành tráng niên! Tóc cũng đều mọc ra, khuôn mặt từ từ hoàn thiện cuối cùng xuất hiện

một khuôn mặt xa lạ!

Ta vẫn là thích

bộ dáng đời thứ bảy của ta, đó là vãn bối ta sủng ái nhất

Người này khàn khàn nói, rất nhanh gương mặt này biến hóa, bất ngờ biến thành

Quý Đông Dương!

Nhân quả đã kết, thân thể đời thứ tám thức tỉnh, bởi thân thể đời thứ chín đã chọn xong, Mạnh Hạo

khi ta hợp thể với ngươi

chúng ta chính là đời thứ chín! Quý Đông Dương cười có chút quý dị, cũng có lành lạnh thậm chí mơ hồ nhưng lại thăng trầm vô tận

Lúc hắn ngẩng đầu lên ở bên trên hắn, trong hư vô bất ngờ xuất hiện một con mắt khổng lồ

Trong mắt là một lão già đang ngồi khoanh chân, giờ phút này lão già này cùng Quý Đông Dương nhìn nhau

Giờ đây nếu có thêm người thứ ba hắn sẽ sợ hãi nhận ra ánh mắt của lão già bên trong độc nhãn cực lớn kia, bất ngờ

giống nhau như đúc với ánh mắt của Quý Đông Dương

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1547: Mang đi Binh Dũng

Đại lễ tộc trưởng Phương gia Nam Thiên Tinh, cuối cùng đã kết thúc hoàn mỹ, cả Đệ Cửu Sơn Hải, tất cả tông môn thế lực, từ ngày này trở về sau, khi thấy được Phương Tú Phong, đều phải khách sáo chào hỏi, bởi vì Phương Tú Phong là đại biểu cả Phương gia! Nam Thiên Tinh, cũng từ nay về sau phần lớn tộc nhân Phương gia đóng giữ, theo trận pháp mở ra, cùng với Đông Thắng Tinh trên một ý nghĩa nào đó, đã liên tiếp cùng nhau

Đồng dạng như vậy, bảo vệ Nam Thiên Tinh, cũng theo Phương Tú Phong trấn thủ, trở thành việc của Phương gia, không chỉ là việc của cá nhân ông, về điểm này, là Phương Thủ Đạo cũng thế, Phương Ngôn Khư cũng vậy, đều không có gì từ chối

Bảo vệ Sơn Hải Giới, đây là lời thề

của La Thiên gia tộc! Mạnh Hạo rời đi, sau khi đại lễ phụ thân nhậm chức kết thúc ngày thứ ba, hắn cáo biệt cha mẹ, bay ra Nam Thiên Tinh

Hắn cũng không biết chính mình lần sau trở lại là khi nào, cho nên trước lúc này, muốn đi gặp mặt một số cố nhân , muốn đi đòi lại một số món nợ bên ngoài

Trạm thứ nhất của hắn, là Đông Thắng Tinh! Khi thân ảnh Mạnh Hạo mượn trận pháp Nam Thiên Tinh, trực tiếp truyền tống đến Đông Thắng Tinh, hắn bay về phía tổ trạch, đi tới ngọn núi nhất mạch Đan đạo, thăm viếng Đan Lão, gặp lại cố nhân, cuối cùng Phương Thủ Đạo giúp hắn mở ra tổ địa của gia tộc! Mạch Hạo nhìn lốc xoáy to lớn xuất hiện trong thiên địa kia, nhìn bên trong lốc xoáy, thấy Binh Dũng lần nữa hóa thành

ngọn núi trong tổ địa quen thuộc, làm cho nội tâm hắn chấn động , trong đầu hắn, lần nữa hiện lên Kha Vân Hải

Cha

Mạnh Hạo lẩm bẩm, cất bước, bước chân vào trong lốc xoáy, xuất hiện ở phía trước Binh Dũng kia

Gần như ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo xuất hiện, Binh Dũng vốn đang ngủ say, nhưng đột nhiên, khí tức trên người thức tỉnh, chậm rãi mở mắt

Trong thân thể nổ “ầm ầm”, từ từ đứng lên, khí thế Chuẩn Đạo ầm ầm bùng phát

Nó đang đợi Mạnh Hạo đến, chờ Mạnh Hạo mang đi! Ngày này, cuối cùng đã tới!

Ta sẽ mang ngươi đi

Vĩnh viễn, theo bên cạnh ta! Mạnh Hạo nâng tay lên nhẹ nhàng vuốt ve Binh Dũng, khí tức đến từ trên người Binh Dũng là hồi ức về Kha phụ trong trí nhớ của hắn

“Còn có một Binh Dũng khác, ta nhất định cũng phải tìm trở về

“ Mạnh Hạo hít sâu một hơi, vung tay một cái, lập tức Binh Dũng liền hóa thành một đạo cầu vồng, bay vào bên trong Tiên Khư mà Mạnh Hạo lấy được từ Hải Mộng Chí Tôn! Binh Dũng sớm đã đồng hóa cùng Tiên Khư, cái nó đồng hóa, không phải mặt đất, mà là khí tức của Tiên Khư, cho nên nó không thể rời tổ địa, một khi rời đi, không có khí tức của Tiên Khư nó sẽ chết

Cho nên, Mạnh Hạo mới từ Hải Mộng Chí Tôn, yêu cầu một phiến Tiên Khư Đại Địa, hắn

chính là vì Binh Dũng

Thời khắc này nhìn thấy Binh Dũng bay vào trong Tiên Khư, trong lòng Mạnh Hạo khẩn trương

Dù sao hết thảy đều chỉ là phán đoán của hắn

Dần dần, sau khi hắn thấy Binh Dũng không có khó chịu, lúc này Mạnh Hạo mới thở phào nhẹ nhõm

Từ nay về sau, chúng ta cùng nhau

đi khắp Sơn Hải Giới! Trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng, hắn cúi đầu về phía Minh Cung xa xa

Đang lúc muốn rời đi, bỗng nhiên, từ bên trong Minh Cung kia truyền ra thanh âm già nua của lão tổ đời một

Truyền thừa của Lý chủ, vốn là tại Nam Thiên Tinh, rồi sau đó ở Đông Thắng Tinh, giờ này

đang ở Đệ Bát Sơn Hải! Thanh âm quanh quẩn, trong phút chốc có một cái ngọc giản từ trong Minh Cung bay ra, thoáng cái xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, Mạnh Hạo đưa tay đón nhận

Trong này, chính là vị trí của truyền thừa Lý chủ, ngươi cầm ngọc giản này là có thể tìm được!

Truyền thừa này, vốn phải Đạo Cảnh mới có thể thu được, bất quá với tu vi của ngươi lúc này, cũng có thể

tìm được truyền thừa, thu được truyền thừa, đối với ngươi

có trợ giúp rất lớn! Thanh âm lão tổ đời một từ từ suy yếu

Thần thức Manh Hạo dung nhập ngọc giản, lập tức cảm nhận được, ở trong tinh không cách nơi này không xa, tồn tại một lực triệu hoán, triệu hoán này rất suy yếu, nhưng không ngừng kiên trì, chỉ cần đi theo tìm, là có thể tìm được

Nhưng Mạnh Hạo lại cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì hắn mơ hồ cảm nhận được, truyền thừa Lý chủ đang ở núi thứ tám kia, không ngờ không phải đứng yên, mà đang di chuyển

“Nam Thiên Tinh, Đông Thắng Tinh, núi thứ tám

“ Cặp mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở to, đầu óc hắn có một phán đoán khó tin

Không thể nào

Mạnh Hạo lẩm bẩm, ở đó trong tinh không núi thứ chín, một con rùa khổng lồ đang khẽ ngâm nga, vui sướng phi hành, ở chung quanh nó, có khoảng trăm tu sĩ, từng người đều diệu võ dương oai, giống như hộ vệ

Lão tổ uy vũ, Kháo Sơn uy vũ!

Lão tổ vô địch, Kháo sơn vô địch! Vừa đi, những người này vừa lớn tiếng gầm thét, khiến cho thanh âm tạo thành sóng âm, tản ra bốn phía, phàm là có tu sĩ gặp được, đều lập tức biến sắc

Lão rùa đen này chính là Kháo Sơn lão tổ, thời khắc này lão thảnh thơi, trong miệng không ngừng nhai nuốt, một bộ dáng thư thái

Vẫn là núi thứ tám này tốt, kỳ vọng ở chỗ không có Mạnh Hạo, chỉ cần không có hắn, hết thảy chính là tốt đẹp! Kháo Sơn lão tổ cảm khái, càng cảm thấy quyết định của mình lúc trước chạy khỏi Đệ Cửu Sơn Hải là vô

cùng chính xác

Tên khốn kiếp Mạnh Hạo kia, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, lão tổ ta đã không trở lại Đệ Cửu Sơn Hải chơi đùa với hắn, lão tổ ở Đệ Bát Sơn Hải, tiêu dao tự tại

Kháo Sơn lão tổ vô cùng đắc ý, hưởng thụ mọi người bốn phía vây quanh làm cho lời nói của lão trở nên uy vũ, nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên lão không khỏi run run một chút

Hả? Chuyện gì xảy ra, thế nào đột nhiên sợ hết hồn hết vía vậy ta?

Kháo Sơn lão tổ sửng sốt, nhưng cũng không có coi trọng việc này, tiếp tục tiêu dao

Mà ở Đệ Cửu Sơn Hải, Mạnh Hạo thu cất ngọc giản, sắc mặt có chút cổ quái, trong lòng có phỏng đoán, liền bái biệt lão tổ đời một, đi ra khỏi tổ địa, chạy thẳng tới truyền tống trận

Được nửa đường, Mạnh Hạo chợt ngừng bước chân, quay đầu lại, hắn thấy trên một đỉnh núi phía xa xa, có một tu sĩ mặc áo đen ngồi ở đó

Trước kia, người này là mặc áo trắng, từ sau khi cam nguyện trở thành cái bóng của gia tộc, áo của hắn liền biến thành màu đen, giống như đêm tối, vĩnh viễn ở nơi âm u

Hắn là Phương Vệ!

Chỗ này là đi truyền tống trận nhất định phải qua đây, hắn biết Mạnh Hạo trở về, vì thế ở chỗ này chờ đợi

Hai người ánh mắt gặp nhau, hai bên đều không có nói chuyện, Mạnh Hạo trầm mặc, hồi lâu sau, hắn mỉm cười, cao giọng lên tiếng:

Huynh tại sao kêu là Phương Vệ? Phương Vệ thân thể chấn động, dường như bị câu nói này, mang theo hồi ức từng trải qua, trong ánh mắt hắn lóe sáng, nhìn Mạnh Hạo, thanh âm trầm thấp, nhưng lại mang theo kiên quyết:

Bởi vì ta muốn bảo vệ Phương gia! Mạnh Hạo bỗng nhiên điểm một ngón tay, ngay khoảnh khắc ngón tay hạ xuống, thân thể Phương Vệ ầm ầm chấn động, không ngờ trên người của hắn, xuất hiện ánh sáng xanh mãnh liệt

Đây là ánh sáng La Thiên Tiên, mầm đạo trong cơ thể hắn, trong một chớp mắt này liền thức tỉnh hơn phân nửa, khiến cho tu vi hắn thiêu đốt, trong mơ hồ dường như muốn đột phá bùng phát

Mạnh Hạo sắc mặt hơi tái nhợt, hướng về phía Phương Vệ cười cười, lúc xoay người đã hóa thành cầu vồng bay về phía truyền tống trận

Phương Vệ ánh mắt phức tạp, cảm nhận được tu vi cùng với khí tức của La Thiên Tiên sôi trào bên trong cơ thể, hắn nhìn theo Mạnh Hạo đã đi xa, khi không còn nhìn rõ, bỗng nhiên hắn lớn tiếng nói

Mạnh Hạo! Chờ huynh trở về, ta muốn chiến đấu một trận với huynh!

Được!

Thanh âm Mạnh Hạo quanh quẩn, thân ảnh bên trong truyền tống trận, theo tia sáng nhoáng lên một cái, biến mất vô ảnh

Cho nên, không quản gặp nguy hiểm gì, huynh phải trở về an toàn! Phương Vệ nhẹ giọng lẩm bẩm, đứng dậy bước đi về hướng Dược Tiên Tông, trong mắt hắn mang theo kiên nghị, đó là kiên định vì gia tộc có thể hy sinh hết thảy

Đệ Cửu Sơn Hải Giới, trong truyền tống trận bên trong một phiến thiên

thạch trong tinh không, thân ảnh Mạnh Hạo từ trong trận pháp đi ra, hắn vỗ lên túi trữ vật, lập tức xuất hiện một bó to giấy nợ

“Trước nên đi tìm ai tính sổ sách đây? Thôi thôi, thiếu tiền ta quả thật nhiều lắm, vậy rút thăm đi, rút được người nào, thì đi tìm người đó trước!” Mạnh Hạo thầm quyết định, từ trong bó lớn giấy nợ, rút ra một tấm, sau khi liếc nhìn, Mạnh Hạo vui vẻ

“Thái Dương Tử? Không tệ không tệ, hắn thiếu ta không ít linh thạch đâu

“ Mạnh Hạo gương mặt mong đợi, cầm giấy nợ chạy thẳng đến truyền tống trận của Thái Dương Sơn, rất nhanh đến nơi, nhưng không đợi hắn bước chân vào trận pháp, lập tức đệ tử của Thái Dương Sơn bảo vệ ở chỗ này, vừa nhìn thấy Mạnh Hạo lập tức mặt biến sắc

Không để ý đến mấy tên đệ tử này, Mạnh Hạo nhanh chóng bước chân vào trong trận pháp, theo tia sáng truyền tống lóng lánh, thân ảnh hắn biết mất

Khi xuất hiện, trước mắt Mạnh Hạo rõ ràng là một thế giới cực nóng, giống như sa mạc, nhưng không ở bất kỳ một tinh tú nào, mà nơi này là một tiểu thế giới được sáng tạo ra

Bầu trời mờ tối, mặt đất khô cằn, chung quanh có vô số ngọn núi, mỗi ngọn núi đều là núi lửa, tùy thời đều có thể phun trào

Vào thời khắc Mạnh Hạo đến, hắn liền thấy có ít nhất mười ngọn núi lửa đang nổ vang, khói đen cuồn cuộn bay lên không trung, vô số vòng lửa bắn ra bốn phía mà rơi xuống

Chỗ này, chính là Thái Dương Sơn, trong truyền thuyết, đã từng ở Tiên giới, là một trong mảnh vỡ của những địa phương trên thế giới bị sụp đổ do mặt trời rơi xuống, vì dưới mặt đất, tồn tại rất nhiều thái dương lực,

cho nên mới có những núi lửa này, mới có thời khắc bạo phát rung chuyển trời đất! Cũng bởi vì vậy ở nơi này tạo thành nơi tu hành độc đáo, dần dần, tạo thành Thái Dương Sơn, sau khi trải qua bao nhiêu năm phát triển, rốt cuộc trở thành một trong năm đại thánh địa của Đệ Cửu Sơn Hải hiện nay! Truyền tống trận ra vào Thái Dương Sơn khác nhau, nhưng bất luận là cửa ra hay là cửa vào, đều có đệ tử của Thái Dương Sơn bảo vệ nghiêm ngặt, nhất là truyền tống trận cửa vào còn hơn thế

Ngay khoảnh khắc thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện, lập tức đã có người nhận ra

Là Mạnh Hạo! Ở bốn phía truyền tống trận lúc này có trên trăm đệ tử, ngay khi mỗi người nhìn thấy Mạnh Hạo, lập tức đều biến sắc, đều không biết vì cái gì Mạnh Hạo đột nhiên đến, liền có đệ tử nhanh chóng bóp nát ngọc giản báo cáo việc này

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, hướng về phía các đệ tử Thái Dương Sơn đang như gặp đại địch kia, cười cười ngượng ngùng, dường như có chút xấu hổ, sau khi ho khan, hắn hắng giọng một cái, lập tức rống lớn

Thái Dương Tử, ngươi thiếu tiền ta, nên trả rồi!!! Thanh âm nổ vang giống như sấm sét, thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, tạo thành sóng gợn vô tận, nhấc lên cuồng phong, quét ngang thế giới bên trong

Khiến cho những ngọn núi lửa kia, đều rung chuyển trong phạm vi lớn phát ra tiếng nổ ầm ầm, làm cho thiên địa càng thêm mờ tối, bầu trời rung chuyển, khiến cho bên trong thế giới này, bất kể ở địa phương nào, đều có thể nghe được thanh âm của Mạnh Hạo

Cảnh tượng này, làm cho những đệ tử Thái Dương Sơn kia, từng tên một trợn mắt há hốc mồm, thậm chí cả Thái Dương Sơn, trong một chớp mắt, đều hoàn toàn vù vù khởi dậy, vô số đệ tử Thái Dương Sơn bị tiếng rống to này làm cho khiếp sợ

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1548: Tới cửa đòi tiền

- Thái Dương Tử, ngươi thiếu tiền của ta, nên trả rồi!

- ... ngươi thiếu tiền của ta, nên trả rồi!

- ... Nên trả rồi! Toàn bộ Thái Dương Sơn trong chớp mắt truyền ra vô số tiếng vọng, tựa như có vô số Mạnh Hạo đồng tời gầm thét vậy. Ngọn núi vang lên ầm ầm, mặt đất chấn động rung rinh, vô số tu sĩ Thái Dương Sơn khiếp sợ.

Sau khi khiếp sợ, lại là rung động đối với câu nói này...

- Đòi nợ?

- Kẻ nào dám đến Thái Dương Sơn ta giương oai!

- Thật to gan! Trong tiếng nổ "ầm ầm", từ khắp các ngọn núi bên trong Thái Dương Sơn bay ra mấy trăm tu sĩ, mấy trăm người này đều tràn ngập tức giận, phóng thẳng tới vị trí của Mạnh Hạo.

Nhưng mới vừa hùng hổ bay được nửa đường, thấy rõ đó là Mạnh Hạo, lập tức sắc mặt không ít người đại biến.

- Mạnh Hạo... Chết tiệt, lại là hắn, tên vắt chày ra nước Mạnh Hạo!

- Tên này ngay cả Thiên Vân thượng nhân cũng có thể giết chết, bản thân còn có đạo pháp hèn hạ ép người ta thiếu tiền, tên này... có chết cũng không thể trêu chọc a!

- Khụ khụ, thì ra là Mạnh Hạo huynh đệ, hiểu lầm, hiểu lầm... Những người này không chút chần chờ, lập tức chuyển hướng bay mất dạng.

Bọn họ nhận ra Mạnh Hạo, biết được thân phận Mạnh Hạo, lại càng hiểu rõ sở thích của Mạnh Hạo, trong mắt bọn họ hắn chính là một loại tồn tại kinh khủng, không ai nguyện ý ra mặt cho Thái Dương Tử.

Thậm chí chính Mạnh Hạo cũng không biết, thanh danh của hắn đã trở nên hiển hách trên khắp Đệ Cửu Sơn Hải, hầu hết tu sĩ đều cho rằng, gặp Mạnh Hạo, nhất định phải vòng tránh đi, một khi bị hắn đeo bám, thì sẽ... thiệt thòi lớn.

Tiếng hô của Mạnh Hạo vẫn còn vang vọng khuếch tán ra, khiến toàn bộ thánh địa Thái Dương Sơn chấn động, khiến cho một vài nhân vật trưởng lão cao tuổi cùng cấp bậc với lão tổ đang ẩn cư dưới lòng núi lửa Thái Dương Sơn đều tỏ ra không vui, vẻ mặt trở nên lạnh lùng. Thân phận bọn họ cao quý, đã sống rất lâu năm, đối với biểu hiện của một tên tiểu bối như vậy, tỏ ra rất không hài lòng.

Cùng lúc đó, tại chỗ sâu trong Thái Dương Sơn, dưới một tòa núi lửa khổng lồ có một thanh niên đang khoanh chân tĩnh tọa, thân trên hắn để trần, mỗi một tấc da thịt đều đỏ rực, ẩn chứa lực lượng kinh khủng, nhất là từ những sợi gân xanh gồ lên thật cao như một con rồng bò quanh toàn thân có thể thấy được, bên trong cơ thể hắn đang được tích lũy một cỗ lực lượng cuồng bạo.

Mi tâm của thanh niên này có một ấn ký hình mặt trời sáng rực.

Người này, chính là... Thái Dương Tử!

Một trong những thiên kiêu đã bao nhiêu năm mới xuất hiện của Thái Dương Sơn, hơn nữa tư chất của Thái Dương Tử đời này so với Thái Dương Tử các đời trước ưu tú hơn rất nhiều, tu hành từ lâu đã đột phá hạn chế truyền thống, tuy hiện tại hắn là Tiên Cảnh đỉnh phong, nhưng có thể chiến một trận với Cổ Cảnh trung kỳ!

Tiên Cảnh như vậy, nhìn khắp Đệ Cửu Sơn Hải cũng không thấy nhiều!

Hắn đang khoanh chân thổ nạp, chợt nghe được thanh âm như lôi đình của Mạnh Hạo ầm ầm truyền đến, vang vọng khắp toàn bộ Thái Dương Sơn, khiến cho rất nhiều ngọn núi lửa bị chấn động trực tiếp bộc phát, dung nham phóng lên ngập trời, tro bụi không ngừng tràn ra bốn phương tám hướng, khiến bầu trời bên trên Thái Dương Sơn trở nên mờ tối.

Hai mắt Thái Dương Tử mở mạnh ra, cùng lúc đó, tòa núi lửa hắn ngồi cũng bộc phát.

- Mạnh Hạo!Thái Dương Tử nghiến kỳ tức giận răng nghiến lợi cực, hắn không ngờ Mạnh Hạo lại đến Thái Dương Sơn hô toáng lên như vậy.

Bị người đến tận nhà đòi nợ, điều này khiến cho Thái Dương Tử cảm thấy mất hết mặt mũi, nhất là hắn cũng không cho rằng mình thiếu nợ Mạnh Hạo, hết thảy chuyện xảy ra trước đây, đều là do Mạnh Hạo cưỡng ép bức bách, hắn không đánh lại Mạnh Hạo nên liền nhẫn nhịn, nhưng không ngờ lúc này đối phương lại đi tới tận Thái Dương Sơn đòi nợ.

- Mạnh Hạo, ngươi bức người quá đáng! Thái Dương Tử ngửa mặt lên trời rống lớn, tu vi bạo phát, “ầm” một tiếng, từ trong núi lửa trực tiếp bay lên không trung, thanh âm của hắn cũng vang vọng như tiếng sấm.

Mạnh Hạo đứng ở bên ngoài truyền tống trận cũng nghe được tiếng hô của Thái Dương Tử, trên mặt lộ ra vui mừng, hắn lo lắng nhất, chính là đến cửa đòi nợ đối phương lại không có nhà. Hiện tại chính chủ đã xuất hiện, Mạnh Hạo cảm thấy vận may của mình hôm nay cũng không tệ lắm.

Hắn cười ha ha một tiếng, hóa thành một luồng cầu vồng quét ngang bầu trời, tốc độ cực nhanh bay thẳng tới Thái Dương Tử. Nhưng ngay khi Mạnh Hạo sắp sửa tới gần, đột nhiên, một tiếng hừ lạnh từ bên trong một ngọn núi lửa truyền ra, cùng lúc đó, một bàn tay đột nhiên xuất hiện,

chụp thẳng về phía Mạnh Hạo.

- Tiểu bối chớ làm càn, xuống cho lão phu!

Theo tiếng hừ lạnh truyền ra, bàn tay kia như che trời lấp đất, ầm ầm chụp tới Mạnh Hạo, khiến quy tắc hư không cũng bị ảnh hưởng, thiên địa đều trở nên vặn vẹo.

- Là ngươi lên đây cho ta mới phải! Trong mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ lạnh lùng, không ngờ lại không chút tránh né, thân thể không lùi mà tiến tới, "ầm" một tiếng trực tiếp va chạm với bàn tay to lớn kia. Một tiếng nổ lớn truyền ra vang vọng khắp trời đất, bàn tay to kia trực tiếp sụp đổ, mà Mạnh Hạo ở giữa không trung lông tóc không chút hao tổn, tay phải hắn lại nâng lên, hung hăng trảo một trảo về phía núi lửa.

Mặt đất chấn động dữ dội, núi lửa truyền ra tiếng nổ "ầm ầm", một bóng người rất chật vật từ bên trong cấp tốc bay ra, nhìn kỹ, đó là một lão già có tu vi Cổ Cảnh đại viên mãn. Lúc này hắn hô hấp dồn dập nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, bên trong những khu vực núi lửa xung quanh có vài tiếng hừ lạnh truyền ra, lại có bốn lão già Cổ Cảnh đại viên mãn lần lượt bay ra, khí thế bạo phát tạo thành gió lốc, ép thẳng tới Mạnh Hạo.

- Lấy nhiều thắng ít sao? Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, vung tay một cái, lập tức từ bên trong túi trữ vật của hắn bỗng nhiên hiện ra Binh Dũng, mang theo thân thể khổng lồ khiến trời long đất lở, đại kiếm trong tay tùy tiện quét tới. "Ầm" một tiếng, một ngọn núi lửa sụp đổ, đại kiếm chém xuống đất, khiến mặt đất chấn động dữ dội.

Mấy trưởng lão Cổ Cảnh đại viên mãn của Thái Dương Sơn bị khí thế trên người Binh Dũng đánh tới, sắc mặt đại biến, đồng loạt lui về sau, nhưng cho dù là như vậy, vẫn bị đánh sâu vào khiến cho phun ra máu tươi, tỏ ra vô cùng khiếp sợ.

- Chuẩn Đạo!

- Là người thủ hộ tổ địa của Phương gia, lúc trước khi Quý gia tấn công Đông Thắng Tinh, Binh Dũng này từng xuất hiện qua!

Khi mấy người này hoảng sợ lui về sau, ánh mắt Binh Dũng quét nhìn quanh, khí thế trên người lần nữa bạo phát, trong tiếng nổ "ầm ầm", thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược, toàn bộ Thái Dương Sơn lập tức tràn ngập khí tức Chuẩn Đạo của Binh Dũng.

Khí tức này, khiến hầu hết đệ tử Thái Dương Sơn lập tức biến sắc, thân thể run rẩy, đó chính là Chuẩn Đạo, đó chính là tồn tại vừa cường hãn vừa điên cuồng không thể chống cự.

Bất kỳ một vị Chuẩn Đạo nào, cũng đều cực kỳ đáng sợ, mà đáng sợ hơn chính là, Binh Dũng vừa có thể bạo phát ra khí tức Chuẩn Đạo lại vừa... không bị hạn chế về thọ nguyên.

Thái Dương Tử cũng hít sâu một hơi, chột dạ nhìn Mạnh Hạo, nhìn Binh Dũng khổng lồ kia, cuối cùng chỉ có thể than thở nhanh chóng lui về sau, nhưng lại không nhanh hơn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cất bước, trong chớp mắt đã vọt tới, tay phải nâng lên trảo một trảo về phía Thái Dương Tử.

- Thái Dương Tử, hôm nay ngươi nhất định phải trả tiền lại!

- Mạnh Hạo vô sỉ, trước giờ ta chưa từng thiếu tiền ngươi! Thái Dương Tử rống giận, vừa lui về phía sau vừa bấm quyết thi triển thần thông, đánh tới Mạnh Hạo.

- Có giấy nợ làm chứng, ngươi còn dám không thừa nhận! Mạnh Hạo nổi giận, tay phải nâng lên đánh mạnh một quyền, trong tiếng nổ "ầm ầm", Thái Dương Tử phun ra máu tươi, Mạnh Hạo đang định đuổi theo truy kích, đúng lúc này, một thanh âm già nua chợt ầm ầm truyền ra khắp

thiên địa.

- Cho dù là cha ngươi lại tới, cũng phải khách khách khí khí gọi lão phu một tiếng tiền bối, tên tiểu bối ngươi lại dám hồ nháo ở Thái Dương Sơn, tội chết thì không, nhưng tội sống không thể thoát.

Cũng được, ta sẽ thay cha ngươi dạy dỗ ngươi một phen, nếu không với tính cách này của ngươi, sớm muộn gì cũng dẫn tới kết cục hình thần câu diệt. Âm thanh này vừa truyền ra, từ một tòa núi lửa không biết đã tồn tại bao nhiêu năm ở phía xa chợt ầm ầm bạo phát, theo đó, ngọn núi lửa này liền xuất hiện vô số phù văn ấn ký lập lòe lúc sáng lúc tối, một trung niên từ trong dung nham, chân đạp mây đen, cất bước đi ra.

Cùng lúc đó, thế giới phía sau hắn chợt biến đổi, bầu trời phía sau hắn mơ hồ trở thành một biển lửa cuồn cuộn, tỏa ra khí tức căn nguyên tràn ngập.

Người này, chính là một trong ba vị Đạo Cảnh của Thái Dương Sơn!

Theo hắn thấy, bất kể mục đích Mạnh Hạo tới đây là gì, nếu như khách khí bái kiến còn dễ nói, như vậy cũng không phải là không thể cho hắn một ít linh thạch rồi đuổi đi, tiện thể giải quyết khúc mắc của Thái Dương Tử luôn.

Nhưng Mạnh Hạo lại dùng thái độ ương ngạnh mà đến, khiến hắn vô cùng không vui. Hắn cho rằng, cho dù Mạnh Hạo có mạnh mấy đi nữa, cũng không thể đánh lại Đạo Cảnh, về phần trận chiến ở Nam Thiên Tinh, đó là nhờ có trận pháp Nam Thiên mà thôi.

Thời khắc này vừa dứt lời, tay phải nam nhân trung niên này liền nâng lên, phát ra một chỉ về phía Mạnh Hạo.

- Lấy Đạo của ta nhập thiên pháp, giam tên nhỏ này trong ngọn lửa, thiêu đốt thân thể hắn! Nam nhân trung niên hờ hững tiếng khi, biển lửa phía

sau hắn chợt ầm ầm bạo phát, cuồn cuộn ập thẳng tới Mạnh Hạo, như hóa thành một cái miệng to muốn cắn nuốt Mạnh Hạo vào bên trong.

- Tốt cho một cái Thái Dương Sơn, ta tới đòi nợ chính đáng, kết quả các ngươi lại nhỏ nhen không thừa nhận, lão không muốn nói đạo lý phải không? Mạnh Hạo giận dữ, tay phải bỗng nhiên vung lên, căn nguyên thần hỏa của hắn trong nháy mắt bộc phát ra, cũng tạo thành biển lửa, cũng chiếm nửa bầu trời, trực tiếp đối kháng với Đạo Cảnh trung niên kia!

Trong tiếng nổ "ầm ầm", hai mảnh biển lửa va chạm với nhau, thần hỏa của Mạnh Hạo cũng tỏa ra khí tức căn nguyên, lần đối kháng này, chính là đối kháng giữa Đạo Cảnh, là căn nguyên va chạm.

Theo tiếng nổ ngập trời truyền ra, biển lửa tiêu tán, Mạnh Hạo kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng vẫn cưỡng ép bước tới một bước, khí thế nổi lên, đánh tới trung niên Đạo Cảnh, khiến cho sắc mặt tu sĩ trung niên này cũng trở nên tái nhợt, đồng tử trong mắt co rút lại. Sự cường hãn của Mạnh Hạo, khiến hắn... thất kinh.

Một màn này, khiến toàn bộ đệ tử Thái Dương Sơn hít sâu một hơi. Nhất là Thái Dương Tử, hai mắt hắn trợn trừng, đầu óc trở nên trống rỗng, cũng chỉ có đến lúc này, bọn họ mới chính thức hiểu rõ tu vi của Mạnh Hạo.

- Thái Dương Tử, đến cùng... ngươi có trả tiền hay không! Mạnh Hạo bước ra bước thứ hai, khí thế bạo phát, thanh âm như thiên uy chấn động khắp Thái Dương Sơn

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1549: Ta tới báo ân

- Càn rỡ! Ánh mắt trung niên Đạo Cảnh hiện lên vẻ lạnh lùng, chiến lực Mạnh Hạo thể hiện ra khiến hắn thầm hoảng sợ, nhưng hắn không cho rằng mình không phải đối thủ của Mạnh Hạo. Thời khắc này hắn hừ lạnh, mặc dù sát ý không nhiều lắm, nhưng lại muốn cho dạy dỗ Mạnh Hạo cho ra lẽ, lúc này hắn liền hắn trực tiếp bước về phía trước.

Trong khoảnh khắc bước chân hắn hạ xuống, cánh tay liền đưa ra, lập tức một cỗ gió lốc từ trên người hắn ầm ầm bốc lên, khiến cho núi lửa trên khắp Thái Dương Sơn toàn bộ chấn động, bầu trời cuồn cuộn mây đen, dung nham trên mặt đất cũng đều bay lên không trung, nhanh chóng ngưng tụ lại.

Chỉ trong chớp mắt, không ngờ lại hóa thành một chiếc đại ấn!

Ấn này lơ lửng bên trên nam nhân trung niên, phát ra ánh sáng đỏ thẫm, lớn chừng trăm trượng, trong đó ẩn chứa căn nguyên Đạo Cảnh, có thể hủy thiên diệt địa. Hắn vung lên một cái, đại ấn liền lao thẳng tới Mạnh Hạo.

- Trấn áp ngươi lại, để cho trưởng bối nhà ngươi đích thân đến đây dẫn ngươi về! Trung niên Đạo Cảnh hờ hững lên tiếng, đại ấn nổ vang, lực lượng căn nguyên toàn diện bạo phát, tạo thành một cỗ phong ấn, sắp sửa trấn áp Mạnh Hạo lại.

- Chỉ là một Đạo Cảnh nhất nguyên nhỏ bé, mà cũng dám trấn áp ta sao?! Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng, hắn quả thực có tư cách nói như vậy, nếu như hắn lấy ra Đạo Binh, thì cũng không phải là không thể giết chết người này.

Chỉ có điều, hôm nay hắn tới đây là vì đòi nợ, nhưng nếu đã gặp được vị

Đạo Cảnh này, hắn nghĩ mình cũng nên biểu hiện ra một chút thành ý, để cho Thái Dương Sơn cân nhắc lợi hại trong đó.

- Ta không có ấn, nhưng ta có... thứ này! Mạnh Hạo liếc nhìn đại ấn đang lao tới, tay phải bỗng nhiên nâng lên trảo vào hư không, trong tiếng nổ "ầm ầm", thiên địa lập tức trở nên chấn động, hư không trước mặt Mạnh Hạo trực tiếp sụp xuống, mà bên trong lòng bàn tay của hắn, xuất hiện một mảnh lục địa.

Mới xuất hiện, lục địa còn rất nhỏ bé, nhưng trong chớp mắt tiếp theo đã trở nên khổng lồ, lớn chừng mười ngàn trượng, che rợp cả bầu trời, khiến cho ánh sáng cũng bị ngăn cản.

Một cỗ khí tức tang thương từ trên đại lục phát ra, dường như đại lục này đã tồn tại quá lâu rồi vậy, hơn nữa bên trong còn có một ít khí tức của Chí Tôn! !

Đó không phải là khí tức của bất kỳ một vị Chí Tôn nào, mà là... chính bản thân vùng đất này đã sinh ra khí tức Chí Tôn thuộc về nó!

Lục địa lớn chừng mười ngàn trượng này, chính là... Tiên Khư, sức nặng không thể tưởng tượng nổi, thời khắc này nó được Mạnh Hạo trực tiếp sử dụng thành pháp bảo, ầm ầm ném về phía đại ấn.

Trước mặt mảnh đại lục này, trên khắp Sơn Hải Giới đã không có bao nhiêu chí bảo có thể kháng cự lại được, tuy rằng nhất định sẽ có, nhưng đại ấn này, thì không phải!

- Đây là... Tiên Khư, điều này không có khả năng!

- Ngươi... không ngờ ngươi lại có Tiên Khư!

Trong lúc trung niên Đạo Cảnh còn đang biến sắc, Tiên Khư Đại Địa đã ầm ầm nện xuống, mang theo khí thế long trời lở đất va chạm cùng đại

ấn. Đại ấn run rẩy, không ngờ lại không thể kháng cự chút nào, trực tiếp sụp đổ, mà Tiên Khư Đại Địa mang theo uy áp ngập trời vẫn một đường xé rách hư không, rầm rầm lao xuống mặt đất.

Một khi rơi xuống, vùng đất nơi này nhất định sẽ sụp đổ mất một phần, núi lửa tại Thái Dương Sơn cũng sẽ bị chấn động liên đới, bộc phát toàn bộ.

Một màn này, khiến trung niên Đạo Cảnh kia hít sâu một hơi, bất kể như thế nào, hắn cũng không thể ngờ được, Mạnh Hạo lại có Tiên Khư, thời khắc này hắn vô cùng rúng động, thậm chí hắn đã sớm sợ hết hồn hết vía.

- Tiên Khư Đại Địa, không ngờ ngươi lại có thứ này! Đúng lúc này, một thân hình già nua, mang theo khiếp sợ từ một chỗ núi lửa ở phía xa đi ra, chỉ trong trong chớp mắt đã tới gần. Theo Tiên Khư ầm ầm lao xuống, thân ảnh kia liền nâng tay phải hướng lên chống đỡ. “Ầm” một tiếng, thân thể lão già trầm mạnh xuống, cho đến khi trầm xuống mấy trăm trượng, lúc này mới dừng lại.

Không ngờ chỉ dựa vào lực lượng một mình lão, lại trực tiếp chống đỡ được Tiên Khư này!

Khí thế trên người lão già bạo phát, khí tức căn nguyên lượn lờ quanh người, không phải một luồng khí tức, mà là ba luồng!

Rõ ràng lão chính là... tam nguyên Đạo Chủ!

Căn nguyên, một khi ngưng tụ ra ba loại đến mức đại thành, chính là Đạo Chủ!

Khí thế trên người lão già bạo phát, tay phải đấm mạnh lên trên, lập tức Tiên Khư bị cưỡng ép nâng lên, bay thẳng lên bầu trời.

- Mạnh Hạo tiểu hữu, thu lại thứ này trước đã. Lão già nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, chậm rãi lên tiếng.

Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như thường, nếu như không ai ở Thái Dương Sơn có thể chống đỡ được Tiên Khư Đại Địa, như vậy cũng sẽ không có tư cách trở thành một trong năm đại thánh địa.

Song Mạnh Hạo tin rằng, nếu như Tiên Khư Đại Địa của hắn lớn hơn nữa, thì cho dù có là Đạo Chủ, cũng không đỡ nổi!

Tay phải Mạnh Hạo trảo một cái vào hư không, Tiên Khư Đại Địa lập tức trở về, bay vào bên trong túi trữ vật của hắn, sau đó Mạnh Hạo liền nhìn về phía lão già kia.

- Ta tới đây chỉ vì đòi nợ, không vì đấu pháp. Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng. Ánh mắt trung niên Đạo Cảnh kia lóe lên một cái, đang định lên tiếng, nhưng lại bị ánh mắt lão già kia liếc một cái, trung niên Đạo Cảnh lập tức ngừng lại, tỏ ra trầm mặc.

- Thái Dương Tử!

Lão già gật gật đầu rồi bỗng nhiên gọi lớn, âm thanh cuồn cuộn như sấm rền. Thái Dương Tử ở phía sau nhanh chóng tiến lên, quỳ lạy.

- Bái kiến lão tổ! Thái Dương Tử cúi đầu hành lễ, thời khắc này trong lòng hắn đã sớm rung động ngập trời. Mạnh Hạo mạnh, chuyện này hắn biết, nhưng tuyệt không nghĩ tới, hắn lại mạnh đến mức có thể đối kháng với lão tổ.

Thậm chí có thể nói, giờ khắc này, Mạnh Hạo đã sớm đạt đến cảnh giới có thể khiến cho Đệ Cửu Sơn Hải chấn động. Nghĩ tới hắn đã có tu vi như vậy, không ngờ còn tới nơi này tìm mình đòi nợ... Thái Dương Tử ngoại trừ cười khổ ra, cũng không biết là nên cảm thấy vinh hạnh hay bất hạnh.

- Ngươi thiếu Mạnh Hạo tiểu hữu bao nhiêu tiền? Lão già trầm giọng hỏi.

- Ta... Thái Dương Tử há miệng, nhưng lại nói không nên lời, trong lòng hết sức buồn bực. Hắn phát hiện, không ngờ mình lại không nhớ rõ là thiếu bao nhiêu tiền, dù sao trước giờ hắn cũng chưa từng thừa nhận chuyện này.

Mạnh Hạo thấy vậy vội ho một tiếng, tay phải đặt lên túi trữ vật, lấy giấy nợ lấy ra, phất tay chìa mặt giấy nợ ra phía trước.

- Không nhiều, chỉ có 1 triệu tiên ngọc nhỏ nhoi mà thôi. Mạnh Hạo hảo tâm nhắc nhở một câu.

- Không có nhiều như vậy! Thân thể Thái Dương Tử run lên, quay mạnh đầu lại, cho dù tu vi Mạnh Hạo cao hơn hắn rất nhiều, nhưng lúc này hắn cũng bất chấp .

- Còn có tiền lãi a, để tính xem... thôi, cho tính chẵn cho ngươi, ngươi đưa cho ta 1 triệu tiên ngọc là được, từ nay về sau ta và ngươi hết nợ nần.

Mạnh Hạo đằng hắng một cái, chăm chú nhìn Thái Dương Tử.

- Ngươi... Thái Dương Tử khóc không ra nước mắt, đang muốn tiếp tục lên tiếng, lão già kia đã vung tay lên, bắn ra một túi trữ vật tới Mạnh Hạo.

Sau khi nhận lấy, Mạnh Hạo quét thần thức vào trong quan sát, bên trong chính là 1 triệu tiên ngọc.

Trên mặt Mạnh Hạo lập tức hiện ra vẻ vui sướng, nhanh chóng cất đi rồi hướng về lão già ôm quyền.

- Đa tạ tiền bối chủ trì công đạo, nếu... không còn chuyện gì nữa, ta xi phép đi trước, vẫn còn không ít nơi phải đi đòi nợ a, sợ bọn họ có chuẩn bị trước sẽ không tốt. Mạnh Hạo vừa nói xong, lập tức lui về sau, hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng về phía xa, rất nhanh đã đến truyền tống trận, rồi lập tức biến mất.

Mọi người ở Thái Dương Sơn vẫn còn trầm mặc, không ít người tỏ ra cổ quái nhìn theo hướng Mạnh Hạo biến mất, còn có một số người thì thầm tức giận, cho rằng đây chính là chuyện vô cùng nhục nhã.

Trong đó có trung niên Đạo Cảnh kia cũng cho là như vậy, hắn lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo biến mất, cho đến khi Mạnh Hạo truyền tống đi không còn thấy bóng dáng, hắn liền xoay người nhìn về phía lão già kia.

- Sư huynh, vì sao lại để cho tên tiểu súc sinh kia rời đi? Chuyện này truyền ra, Thái Dương Sơn ta còn có mặt mũi nào nữa chứ?

Lão già nhíu mày nhìn trung niên Đạo Cảnh, một lúc lâu sau khẽ thở dài một tiếng.

- Không nên trêu chọc hắn, người này... chúng ta chọc không nổi.

Trung niên Đạo Cảnh đang định lên tiếng thì bỗng nhiên nghe được lão già truyền âm nói một câu.

Câu nói này chỉ mình tu sĩ trung niên nghe được, lập tức sắc mặt hắn liền đại biến, lộ ra vẻ hoảng sợ cùng không thể tin nổi, thân thể hắn run lên, thất thanh hỏi.

- Cái gì! Đây là sự thật sao?

- Tu vi của ngươi không đủ, với tu vi của ta, cũng phải thông qua một chút dấu vết để lại mới đoán ra đáp án này. Người này... ngươi nguyện ý

đi trêu chọc sao? Lão già nhẹ giọng lên tiếng.

Tu sĩ trung niên hít sau một hơi, khi xoay người lại, liền truyền ra mệnh lệnh.

- Các đệ tử Thái Dương Sơn trên dưới nghe đây, từ nay về sau, không thể có chút dây dưa cùng tên Mạnh Hạo kia, ân không thể kết, oán càng không thể kết, người này... chúng ta “kính nhi viễn chi” là được!

Thái Dương Tử sửng sốt, hắn không biết đến cùng hai vị lão tổ đã nói gì với nhau, nhưng thông qua quan sát, hắn cũng nhìn ra được, trên người Mạnh Hạo dường như ẩn chứa một cỗ lốc xoáy to lớn, cỗ lốc xoáy này đủ để cho hai vị lão tổ Thái Dương Sơn kính sợ.

Trong lòng Thái Dương Tử rất phức tạp, hắn không khỏi nghĩ tới từng hình ảnh cùng Mạnh Hạo trải qua, từ khi bắt đầu gặp gỡ ở Nam Thiên Tinh cho đến hiện tại, Mạnh Hạo lúc này đã sớm đi trước bọn họ, trở thành một ngọn núi cao mà bọn họ không thể vượt qua.

Tốc độ phát triển của Mạnh hạo quá nhanh, nhanh đến mức khiến cho hắn, trong lúc vô tình chỉ có thể ngưỡng mộ ngước nhìn Mạnh Hạo mà thôi.

Mấy ngày kế tiếp, tất cả tông môn gia tộc khắp Đệ Cửu Sơn Hải đều trở nên chấn động, chấn động này, là từ tin tức bọn họ nghe được hoặc tự mình đã trải qua, chính là... hành trình đòi nợ của Mạnh Hạo.

Phàm là thiên kiêu có giấy nợ với Mạnh Hạo, trong mấy ngày này đều bị Mạnh Hạo tìm tới cửa, từng thanh âm đòi nợ vang lên trên khắp các tông môn giáo phái, rung động bốn phương tám hướng, mà cho đến khi Mạnh Hạo ra tay, toàn Đệ Cửu Sơn Hải càng thêm chấn động, từ đó mà việc đòi nợ trở nên rất thuận lợi.

Dù sao, hắn đã không còn là tiểu bối năm xưa, hiện tại hắn đã cường hãn

đến mức Đạo Cảnh cũng phải nói chuyện ngang hàng, những khoản nợ nần nhỏ nhoi này, bất kể như thế nào, bọn họ đều dứt khoát trả sạch, kết liễu ân oán.

Ngay cả Mạnh Hạo cũng không nghĩ tới, trong mấy ngày này, chuyện hắn đi đòi nợ đã trở thành chủ đề đàm luận của tất cả các tu sĩ. Thậm chí mỗi khi Mạnh Hạo xuất hiện ở truyền tống trận, chỉ cần có người thấy được hắn, đều sẽ lập tức phấn chấn, nhanh chóng lan truyền tin tức ra ngoài, tiếp theo liền có... vô số tu sĩ chen chúc đi theo, muốn tận mắt nhìn Mạnh Hạo đòi nợ.

Chẳng hạn như lúc này, Mạnh Hạo vừa từ bên ngoài một cỗ truyền tống trận bước vào, lập tức bên cạnh liền có người lấy ra ngọc giản, truyền tin tức của hắn ra ngoài.

- Kỳ lạ, nơi hắn truyền tống lần này không phải là bất kỳ tông môn gia tộc nào, mà là một ... cụm vẫn thạch trung chuyển khác!

- Không đúng, nơi hắn truyền tống tới, ở sát Đệ Cửu Sơn...

Trong lúc đó, Mạnh Hạo đã bất ngờ xuật hiện tại một đầu trận pháp ở một cụm vẫn thạch khác, hắn đi ra, ngẩng đầu nhìn về phía tinh không xa xôi, nơi đó... là một vùng đá vụn vô tận!

Những mảnh đá vụn này, lúc hoàn chỉnh đã từng là... một cây cầu!

Một cây cầu do Yêu Tiên Cổ Tông xây dựng năm xưa... Thông thiên Tiên Kiều!

Ở nơi đó, Mạnh Hạo đã nợ một người một lời hứa hẹn!

- Hàn Sơn đại ca... ta tới báo ân đây! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, thân thể nhoáng lên một cái, bay thẳng tới tinh không xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1550: Tiên kiều chi oán

Đạp Tiên Kiều!

Nơi này đã từng là một cây cầu trải rộng mênh mông trong tinh không, là cây cầu được Yêu Tiên Cổ Tông xây dựng năm xưa, chỉ có điều... trong trận chiến với Quý Thiên, cầu này đã sụp đổ.

Trận chiến ngập trời ấy, là do Quý gia làm phản Yêu Tiên Cổ Tông gây nên, cực kỳ thảm thiết, khiến cho Yêu Tiên Cổ Tông hủy diệt.

Khiến cho Huyết Yêu bị thương nặng, sinh cơ đoạn tuyệt, phải trốn vào Nam Thiên Tinh, không thể không phân thần thành phân thân.

Khiến cho thân thể Sương Thổ Yêu Đế sụp đổ, hồn phách sụp đổ, chỉ có một tia hồn phách trốn thoát, chuyển thế sinh ra.

Chỉ có Khô Viêm Yêu Đế thần bí nhất, trong trận chiến ấy không rõ tung tích...

Phương gia cũng trong trận chiến ấy nổi lên phản kháng, cùng Quý gia triển khai tranh đoạt Đệ Cửu Sơn Hải chủ, năm tháng sau đó, theo Yêu Tiên Cổ Tông phân liệt, chiến tranh cũng kéo dài rất lâu.

Thậm chí còn liên đới tới Đệ Bát Sơn Hải tham dự, khiến cho hai đại Sơn Hải xảy ra vô số trận chiến. Cho đến cuối cùng... Quý Thiên thắng lợi, chiếm cứ Đệ Cửu Sơn, trở thành chủ nhân Đệ Cửu Sơn Hải!

Sơn Hải chiến kết thúc, nội chiến cũng kết thúc...

Đoạn lịch sử này, rất nhiều tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải đều biết, mà di chỉ Đạp Tiên Kiều này, chính là chứng tích của đoạn lịch sử tàn khốc cùng gió

tanh mưa máu kia.

Lúc này, nơi này sớm đã trở thành một vùng đá vụn vô tận lơ lửng trong tinh không, giữa từng khối đá vụn tồn tại lực hút lẫn nhau, khiến cho từ rất xa nhìn tới, nơi vẫn này vẫn giữ được hình dáng một cây cầu.

Nó đã trở thành một khu vực di tích trên Đệ Cửu Sơn Hải, thỉnh thoảng lại có tu sĩ bị hấp dẫn mà đến, tìm tạo hóa của mình, có người sau khi tiến vào không còn trở ra, cũng có người thu được cơ duyên ở chỗ này, từ đó thay đổi cuộc đời.

Nơi này, Mạnh Hạo đã từng tới một lần, lần đó hắn vẫn còn là một tu sĩ Linh Cảnh, ở chỗ này, hắn đã gặp Chỉ Hương, ở chỗ này, hắn đã gặp ... một vị ân nhân.

Hàn Sơn!

Sương Thổ Yêu Đế của Yêu Tiên Tông chuyển thế sinh ra... Hàn Sơn!

Thê tử Hàn Sơn bị giam hãm vĩnh viễn ở bên trong Đạp Tiên Kiều. Hàn Sơn không tiếc bất cứ giá nào đi tới nơi này, muốn làm cho thê tử tỉnh lại, nhưng không được... Sự lựa chọn của hắn, chính là cùng cùng thê trầm luân ở nơi này.

Hắn đưa kiếm của hắn, hồ lô của hắn, Sương Thổ của hắn cho Mạnh Hạo, kết một đoạn nhân duyên, thành toàn cho Mạnh Hạo, đồng thời cũng lưu lại cho hai vợ chồng hắn, một hy vọng...

Lúc đó Mạnh Hạo đã hứa hẹn, khi hắn đắc Đạo, nhất định sẽ tới báo ân!

Nếu như Mạnh Hạo là người trọng lời hứa, hắn nhất định sẽ tới báo ân, sẽ đến cứu vợ chồng bọn họ ra. Nếu Mạnh Hạo không đến... thì coi như xóa bỏ. Chuyện này vốn không thể dự liệu trước, kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, năm xưa Hàn Sơn cũng không biết được.

Có lẽ, nếu Hàn Sơn có linh, sẽ loáng thoáng nghĩ tới lời hứa hẹn của Mạnh Hạo năm xưa, cũng có lẽ, hắn đã quên mất một tia hy vọng đã từng lưu lại.

Nhưng Mạnh Hạo lại chưa từng quên bất kỳ một người nào đã trợ giúp hắn, lại càng không quên lời hứa của hắn. Bất kể là lời hứa với Cổ Ất Đinh Tam Nguyệt hay là với Hàn Sơn, Mạnh Hạo vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

- Ta đã đắc Đạo, hiện tại tới báo ân đây! Mạnh Hạo lẩm bẩm bay trong tinh không.

- Hiện tại, ta vẫn chưa tính là đắc Đạo chân chính, nhưng vẫn muốn tới thử một lần, xem có thể giải cứu được Hàn Sơn đại ca cùng thê tử của huynh ấy ra không... Mạnh Hạo vừa nhẹ giọng lên tiếng, vừa tiến vào bên trong khu vực tòa Tiên Kiều.

Gần như ngay khi hắn tiến vào, những tu sĩ một mực đi theo xem náo nhiệt ở xa xa phía sau hắn đều tỏ ra khó hiểu, bọn họ không biết vì sao Mạnh Hạo lại tới nơi này.

- Chẳng lẽ là có liên quan đến Quý gia? Cây cầu kia, dù sao cũng là do Quý Thiên năm xưa đánh gãy! Trong lúc mọi người còn đang đoán già đoán non, thì Mạnh Hạo đã đi vào phạm vi của cây cầu, hắn không dừng lại mà nhoáng lên một cái, hóa thành cầu vồng bay đi.

Thời khắc này, bên trong Đạp Tiên Kiều cũng không phải chỉ có một mình Mạnh Hạo, mà còn có một vài tu sĩ, những tu sĩ này đều là Linh Cảnh, không biết là tu sĩ của tinh cầu nào được đưa tới đây thí luyện.

Giống như Mạnh Hạo năm xưa vậy.

Đi trong khu vực đá vụn của Đạp Tiên Kiều, trong đầu Mạnh Hạo không

ngừng hiện lên những ký ức đã trải qua, hắn yên lặng đi qua vùng đá vụn, tiến về chỗ sâu của cây cầu.

Hắn nhìn thấy những tu sĩ ở trong này, có người đang trao đổi, có người đang liên hiệp với nhau tìm kiếm cơ duyên, thậm chí còn đi qua khu vực lúc trước hắn đã từng đến.

Nhìn bọn họ, Mạnh Hạo nghĩ tới mình năm xưa, hắn cũng không đi quấy nhiễu, mà nhoáng lên một cái bay đi xa. Những tu sĩ ở trong này không ai phát hiện ra Mạnh Hạo, vẫn đang mải mê tranh đoạt, chém giết.

Dựa theo phương hướng trong trí nhớ, Mạnh Hạo càng tiến vào sâu, càng không thấy bất kỳ bóng người nào, cũng không để ý chỗ này có ẩn chứa cơ duyên gì hay không, mục tiêu của hắn chỉ có một...

Báo ân.

Cho đến khi khu vực đá vụn phía trước Mạnh Hạo bắt đầu xuất hiện màu sắc Sương Thổ, tại chỗ sâu nhất của Đạp Tiên Kiều, rốt cục Mạnh Hạo cũng thấy được... nơi Hàn Sơn gặp lại thê tử mình năm xưa.

Chỉ có điều hiện tại, khi Mạnh Hạo lần nữa đến đây, lại không thấy bất kỳ thân ảnh mờ mịt mất hồn nào. Hắn thấy được tại trung tâm Sương Thổ vô tận có một ngọn núi, trên sườn núi có một nam một nữ đang ngồi đó.

Nữ tử tựa vào vai nam nhân, từ từ nhắm hai mắt, trên mặt mỉm cười, dường như rất thỏa mãn. Tay của nam tử luồn sâu vào mái tóc nữ tử, cúi đầu nhìn xuống, trên mặt cũng đang mỉm cười.

Khung cảnh vô cùng ấm áp, xinh đẹp, nhu tình của bọn họ, bất kỳ ai cũng có thể thấy được, cũng có thể cảm nhận được.

Chỉ có điều vô tận Sương Thổ xung quanh, tính cả ngọn núi kia, lúc này

toàn bộ đã đóng băng, tạo thành một khối băng màu lam to lớn!

Khối băng này không tràn ra chút hàn khí nào, mà như phong ấn hai người vĩnh hằng ở bên trong vậy.

Bị phong ấn bên trong, còn có hồn niệm của thê tử Hàn Sơn...

Mạnh Hạo yên lặng đi tới, đứng cạnh vách núi nhìn một nam một nữ kia, nhìn khuôn mặt quen thuộc của đối phương, trong đầu Mạnh Hạo liền xuất hiện từng dòng ký ức.

- Hàn Sơn đại ca... Rất lâu sau, Mạnh Hạo liền khàn khàn lên tiếng. Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra, đây chính là Hàn Sơn tự mình phong ấn sau khi mình rời đi.

Dùng lực lượng Sương Thổ Yêu Đế phong ấn bản thân, đồng thời, cũng phong ấn thê tử của hắn, bọn họ không lựa chọn sống một cuộc sống mờ mịt, mà là lựa chọn cùng ngồi ở chỗ này, yên lặng chờ đợi ngày thức tỉnh.

- Nếu không có cách xua tan toàn bộ oán niệm của Đạp Tiên Kiều, thì cho dù có giải khai phong ấn nơi này, Hàn Sơn đại ca cùng thê tử của hắn vẫn sẽ tiếp tục trầm luân ở nơi này đời đời kiếp kiếp, không thể rời đi.

- Oán niệm của Đạp Tiên Kiều... đến từ chính Quý gia, cần phải dùng máu tươi của Quý gia thanh tẩy, mới có thể khiến cho oán niệm của Đạp Tiên Kiều tán đi... Điểm này, hiện tại ta còn chưa làm được. Mạnh Hạo nhìn đôi nam nữ trên vách núi, khẽ lên tiếng.

- Ta chỉ có thể thử dùng tu vi bản thân, rung chuyển toàn bộ Đạp Tiên Kiều này, khiến nó khuất phục...

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi dưới vách núi, hai mắt

khép kín, trong chớp mắt tu vi hắn ầm ầm vận chuyển, lực lượng La Thiên Tiên trong cơ thể chợt bạo phát, tạo thành ánh sáng xanh, từ trên người hắn mạnh mẽ khuếch tán ra.

Trong chớp mắt, đã khuếch tán ra mười ngàn trượng, khiến cho nơi này trở thành một màu xanh biếc. Toàn bộ Đạp Tiên Kiều ầm ầm chấn động, đúng như lời thì thầm của Mạnh Hạo, lần này hắn đến, chính là muốn thử xem, với tu vi của mình có thể rung chuyển cây cầu này, trừ đi oán niệm của cây cầu này hay không!

Thần thức của hắn tản ra, ầm ầm khuếch tán ra xung quanh, hai tay bấm quyết ấn xuống mặt đất. Lập tức, một cỗ chấn động lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, bỗng nhiên ầm ầm khuếch tán về bốn phương tám hướng, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ Đạp Tiên Kiều.

Tất cả đá vụn của Đạp Tiên Kiều, trong chớp mắt liền trở nên run rẩy, trên mỗi một mảnh đá vụn, không ngờ đều mơ hồ truyền ra tiếng gào thét thê lương long trời lở đất.

Tiếng gào thét này xuất hiện quá đột ngột, khiến cho những tu sĩ đang thí luyện ở chỗ này thần sắc đại biến, rối rít hoảng sợ. Bọn họ nhìn thấy, phiến đá vụn ở chỗ mình chấn động, rồi bất ngờ hiện ra một bóng người lơ lửng như hồn ma vậy!

Đó chính là hồn, là hồn của Đạp Tiên Kiều!

Trên mỗi một khối đá vụn, đều có hồn ảnh bay ra, lao thẳng lên cao, trong chớp mắt, vô số hồn phách trên khắp Đạp Tiên Kiều đều ngưng tụ lại một chỗ, bất ngờ tạo thành một... tòa Đạp Tiên Hồn Kiều!

Hồn của cây cầu này lơ lửng phía trên Tiên Kiều vỡ nát, tạo thành một cỗ uy áp kinh người không cách nào hình dung, mang theo hết thảy oán niệm, ầm ầm đè xuống Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo trong nháy mắt mở bừng, sáng lên lấp lánh, nhìn về phía oan hồn Đạp Tiên Kiều.

- Bụi về với bụi, đất về với đất, các ngươi cần gì phải như vậy, không cần giận chó đánh mèo, đổ oán hận của bản thân lên người khác, thả hai người phía sau ta ra đi... Thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, vang vọng khắp Đạp Tiên Kiều, khiến cho tu sĩ nơi này lập tức hoảng sợ thất thanh.

Cảnh tượng này trong mắt bọn hắn, chính là có vị đại năng nào đó từ tinh không phủ xuống, muốn hàng phục cây cầu này!

Không chỉ là bọn họ hoảng sợ, mà những tu sĩ đi theo Mạnh Hạo đang ở bên ngoài Đạp Tiên Kiều, lúc này cũng đang trợn tròn mắt, rối rít rung động.

Bọn họ thấy được hồn của Đạp Tiên Kiều, cảm nhận được vô tận oán niệm ẩn chứa bên trong. Cho đến thời khắc này, rốt cục bọn họ cũng sáng tỏ, vì sao Mạnh Hạo lại tới đây.

- Hắn... không ngờ hắn muốn dựa vào lực lượng một người, hóa giải oán niệm của Đạp Tiên Kiều!

- Oán niệm của cây cầu này tồn tại vĩnh hằng, đó chính là nỗi oán hận đối với Quý gia, càng là oán hận đối với Đệ Cửu Sơn Hải. Cỗ oán hận này khiến cho thực thể cây câu tuy đã sụp đổ, nhưng cũng không phân tán ra, mà vẫn giữ vững lại hình dạng cũ!

- Tên Mạnh Hạo này tuy cường hãn, nhưng oán niệm của Đạp Tiên Kiều, có thể dễ dàng hóa giải như vậy sao!

Đúng lúc này, tòa Đạp Tiên Kiều hồn kia chợt phát ra hào quang sáng ngời, bất ngờ ngưng tụ thành một khuôn mặt hư ảo, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Không! Một chữ này vừa hô lên, lập tức hóa thành một cỗ lực lượng, tạo thành gió lốc quét ngang khắp Đạp Tiên Kiều, ầm ầm phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

- Ngươi có oán niệm, chuyện này không liên quan tới Mạnh mỗ, mục đích ta tới đây, chính là dẫn hai người phía sau ta đi, ngươi đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, ta đều phải làm như vậy. Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng, tay phải nâng lên hướng về bầu trời vung lên, tinh không lập tức chấn động, bất ngờ cũng hiện ra một cây cầu.

Cây cầu kia tràn đầy lực lượng Chí Tôn, chính là Chí Tôn Pháp của Mạnh Hạo... Chí Tôn Kiều của hắn!

Dùng Chí Tôn Kiều, áp chế Đạp Tiên Kiều!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1551: Dung đạp tiên kiều

Tiếng nổ lớn truyền ra vang vọng, tòan bộ Đạp Tiên Kiều trở nên run rẩy, khuôn mặt to lớn kia vặn vẹo gầm thét, một cỗ sát cơ ngập trời từ trên hồn của cây cầu ầm ầm bạo phát, hóa thành tám bàn tay khổng lồ, từ bốn phương tám hướng vỗ tới Mạnh Hạo.

- Chết! Khuôn mặt hư ảo rống lên một tiếng ngập trời.

Đám tu sĩ thí luyện trong Đạp Tiên Kiều kia lúc này đều vô cùng rúng động, những người ở bên ngoài cũng đang hoảng sợ nhìn tám bàn tay khổng lồ, từ bốn phương tám hướng vỗ tới Mạnh Hạo kia.

Tám bàn tay này đều là do oán khí hợp thành, mang theo khí thế điên cuồng lao tới, bất kỳ một bàn tay nào đều có thể làm cho lòng người kinh hãi. Thời khắc này khi những bàn tay kia sắp sửa đập vào Mạnh Hạo, hai mắt hắn lóe lên, hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên nhấn mạnh một cái xuống đất.

Mặt đất lập tức run rẩy, từng ngọn tiên sơn chợt phủ xuống, trực tiếp va chạm với tám bàn tay, tạo thành tiếng nổ ngập trời. Lại có một loạt thần hỏa từ trên tiên sơn bạo phát ra, lần thứ hai đối kháng cùng tám bàn tay kia, khiến cho mặt đất run rẩy, bốn phương tám hướng nổ vang. Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo cũng trong chớp mắt này, chợt đập xuống.

Trực tiếp va chạm với Đạp Tiên Kiều hồn. Một loạt tiếng gào thét thê lương từ Đạp Tiên Kiều hồn truyền ra, khiến cho toàn bộ Đạp Tiên Kiều run rẩy kịch liệt.

Dùng Chí Tôn Kiều, trấn áp Đạp Tiên Kiều, đây chính là kế hoạch của Mạnh Hạo!

Trên thực tế nếu Mạnh Hạo có thể lựa chọn, hắn càng hy vọng dùng máu của Quý gia khiến cho oán niệm của Đạp Tiên Kiều tán đi, chỉ có điều, với tu vi Mạnh Hạo hiện tại, hắn không làm được điểm này.

Nhưng một khi Mạnh Hạo rời khỏi nơi này, hắn không biết lúc nào mình sẽ trở về. Hứa hẹn của hắn đối với Hàn Sơn, mặc dù không có kỳ hạn, nhưng đối với ân nhân, Mạnh Hạo luôn tâm niệm, chỉ cần mình có thể giải khai, tuyệt đối sẽ không trì hoãn.

- Không! Gần như trong khoảnh khắc Chí Tôn Kiều nện xuống, Đạp Tiên Kiều hồn liền phát ra tiếng gầm thê lương, khuôn mặt to lớn kia nhìn thấy Chí Tôn Kiều, lập tức lộ ra vẻ bi ai cùng điên cuồng.

- Bỉ Ngạn Kiều... Bỉ Ngạn Kiều... Theo khuôn mặt to lớn kia gầm nhẹ, Mạnh Hạo liền ngẩn ra, thân thể hắn run mạnh, cẩn thận quan sát, lập tức liền nhìn ra đầu mối.

Hắn phát hiện, hình dáng của Đạp Tiên Kiều, không ngờ... rất giống Chí Tôn Kiều!

Tuy rằng chỉ cần là cầu, đều có chỗ tương tự, nhưng hai cây cầu này cho người ta cảm giác, dường như... là bắt chước ra vậy! !

Thậm chí ngay cả một chút hoa văn trên đó đều rất tương tự, điểm này lúc trước Mạnh Hạo không phát hiện ra, bởi vì Đạp Tiên Kiều đã bị đóng băng, nhưng hiện tại hai thứ cùng hiện ra có thể đối chiếu rất rõ ràng, hắn lập tức nhìn ra vấn đề.

- Chí Tôn Kiều, Đạp Tiên Kiều...

Hai mắt Mạnh Hạo lập tức sáng ngời.

- Đạp Tiên Kiều mà năm xưa Yêu Tiên Cổ Tông xây dựng, chính là... bắt chước Chí Tôn Kiều của ta, cũng có thể nói, là bắt chước Bỉ Ngạn Kiều

mà ta cảm ngộ Chí Tôn Pháp vẽ ra! Hai mắt Mạnh Hạo trợn trừng, sự trùng hợp này, khiến đầu óc hắn trở nên quay cuồng.

Hắn đứng phắt dậy, vung tay một cái, uy áp Chí Tôn Kiều của hắn lập nặng hơn, thậm chí trên đó còn có ánh sáng xanh lấp lánh. Lực trấn áp, trở nên cường hãn hơn.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", Đạp Tiên Kiều hồn truyền ra tiếng rống thê lương, muốn toàn lực chống cự lại, nhưng vào lúc này, dưới uy áp của Chí Tôn Kiều, bản thể Đạp Tiên Kiều tách rời thành vô số mảnh vỡ kia, không ngờ... lại kịch liệt chấn động.

Chấn động này là từ từng mảnh vỡ truyền ra, tựa như chúng muốn thoát khỏi lực hút, sắp bị Chí Tôn Kiều hấp thu mất, tựa như là... phỏng chế phẩm gặp được chính phẩm, không tự chủ được sắp bị hấp thu vậy!

Mà mấu chốt nhất chính là... Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo cũng không phải hoàn chỉnh!

Năm xưa khi ở Tiên Khư, hắn chỉ thấy được một đoạn cầu, chính là sau khi hắn cảm ngộ Chí Tôn Pháp thành công ngưng tụ ra, trong lúc thi triển mới có thể miễn cưỡng trở nên hoàn chỉnh, còn trên thực tế, hắn cũng không thấy hết được Chí Tôn Kiều hoàn chỉnh. Chí Tôn pháp... nhìn như hoàn chỉnh, kì thực cũng không trọn vẹn!

Nhưng hiện tại... việc xảy ra trước mắt đối với hắn mà nói, chính là cơ duyên cùng tạo hóa long trời lở đất! !

- Nếu Chí Tôn Kiều của ta có thể hấp thu Đạp Tiên Kiều phỏng chế, hoàn chỉnh bản thân... Như vậy uy lực của Chí Tôn Kiều này, sẽ chân chính bộc phát ra!

Quan trọng nhất chính là... một khi ta có thể làm được, thì không cần hóa giải oán khí, cũng có thể giải thoát cho Hàn Sơn đại ca!

- Bởi vì, nếu có thể thành công... từ này về sau, Đạp Tiên Kiều sẽ không còn ở đây nữa!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn cảm thấy chuyện trên thế gian này quả thật là kỳ dị, nếu hắn không nhớ tới việc báo ân, sẽ không đi tới nơi này, từ đó cũng sẽ không thể gặp được cơ duyên không tưởng tượng nổi này.

- Hàn Sơn đại ca, không cần chờ ta diệt Quý gia rửa đi oán niệm trên Đạp Tiên Kiều nữa, hôm nay, ta sẽ...cứu hai vợ chồng huynh ra khỏi nơi này! Mạnh Hạo tỏ ra ngạc nhiên, sau khi hiểu rõ những chuyện này trong đầu, hắn rất nắm chắc có thể cứu được vợ chồng Hàn Sơn ra!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Đạp Tiên Kiều hồn tạo thành khuôn mặt gào thét, điên cuồng vùng vẫy, muốn thoát khỏi Chí Tôn Kiều trấn áp. Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, bước ra một bước, khi xuất hiện lại, bất ngờ đã ở trên Chí Tôn Kiều!

Hắn bước ra bước thứ nhất!

Lập tức Chí Tôn Kiều nổ vang, tỏa ra ánh sáng xanh vô tận, lực trấn áp bạo tăng khiến cho Đạp Tiên Kiều hồn biến thành khuôn mặt kia càng kêu gào dữ tợn, vùng vẫy ngập trời, Chí Tôn Kiều cũng theo đó chấn động.

Dù sao Chí Tôn Kiều cũng không hoàn chỉnh, dù sao, Mạnh Hạo vẫn chưa phải là Đạo Cảnh!

Mà Đạp Tiên Kiều này đã tồn tại từ rất lâu, cho dù bị thiên nhiên khắc chế, nhưng lực lượng vẫn rất cuồng bạo.

Đúng lúc này, những mảnh đá vụn vì oán niệm mà liên kết lại với nhau kia, theo chấn động truyền ra, đột nhiên bay ra mấy khối, lao thẳng tới Chí Tôn Kiều, bất ngờ... dung nhập vào Chí Tôn Kiều, khiến cho uy áp

Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo lập tức tăng lên, truyền ra tiếng nổ vang ngập trời.

Bên trong màn sáng xanh, bất ngờ có ánh sáng màu trắng từ trên Chí Tôn Kiều phát ra.

Dường như, Chí Tôn Kiều được mấy khối đá kia bổ sung, khiến cho nó... trở nên ngưng thực hơn một chút!

Mạnh Hạo mừng rỡ, một màn này không khỏi chứng minh cho phán đoán của hắn là chính xác!

- Chí Tôn Kiều hoàn toàn trùng tổ, chính là ngày hôm nay! Mạnh Hạo vung tay áo, bước ra bước thứ hai, thiên địa nổ vang, uy áp Chí Tôn Kiều bạo tăng, Đạp Tiên Kiều hồn gầm thét, vùng vẫy nới rộng khoảng cách, khiến cho thiên địa không ngừng nổ vang.

Nhưng cho dù nó có vùng vẫy kịch liệt thế nào, cũng không thể ngăn cản từng khối đá bay ra, một khối, hai khối, ba khối...

20 khối, 50 khối, 100 khối...

Dần dần, đá xây cầu bay ra càng ngày càng nhiều, không ngừng sáp nhập vào Chí Tôn Kiều. Một màn này khiến cho tất cả tu sĩ thấy được đều trở nên rúng động, hoảng sợ.

Nhất là những tu sĩ đang ở ngay trên từng khối đá xây cầu kia, hết thảy xảy ra giống như ác mộng, khiến bọn họ hiện ra sợ hãi trước giờ chưa từng có, mà thân ảnh Mạnh Hạo đứng trên cầu, đã trở thành ấn tượng khắc sâu không thể phai mờ suốt cả đời bọn họ.

Cho dù sau này tu vi bọn họ trở nên cao thâm, cho dù có một ngày bọn họ trở thành Đạo Cảnh, trở thành lão tổ, nhưng bọn họ vẫn sẽ vĩnh viễn không thể quên giờ khắc này, không thể quên thân ảnh Mạnh Hạo từng

bước sinh hoa (sen) kia!

Từng bước sinh hoa, duy ngã độc tôn!

Những tu sĩ này, Mạnh Hạo cũng không làm khó, khi từng khối đá xây cầu bay ra, bọn chúng đều được một cỗ lực lượng nhu hòa đẩy ra, mặc dù sau đó bọn họ trở thành đang lửng trong hư vô, nhưng cũng không bị thương tổn.

Trong tiếng “rầm rầm” càng thêm mãnh liệt, Mạnh Hạo lại đi ra bước thứ ba, bước thứ tư, bước thứ năm!

Mỗi một bước hạ xuống, đều khiến cho thiên địa nổ vang, càng nhiều đá xây cầu bay lên, sáp nhập vào Chí Tôn Kiều, khiến cho uy áp Chí Tôn Kiều càng thêm khủng bố, không ngừng...trở nên ngưng thực hơn.

Hơn nữa theo uy áp ngày càng mạnh hơn, Đạp Tiên Kiều hồn cũng phát ra tiếng gào thét càng thêm thê lương, dần dần nó cũng không chịu nổi, hồn ảnh vỡ ra, không ngừng trầm xuống.

Nó tồn tại đã lâu, nhưng tuyệt không nghĩ tới, hôm nay lại có người mang theo Chí Tôn Kiều đến trấn áp mình, nó bị khắc chế gắt gao!

- Không! ! Đạp Tiên Kiều hồn rống giận, khí thế lập tức bạo tăng, hóa thành lực công kích đánh thẳng tới Chí Tôn Kiều. Tiếng nổ ngập trời truyền ra, Chí Tôn Kiều chấn động, hai mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ ngạc nhiên.

- Đá xây Đạp Tiên Kiều, trở về Chí Tôn Kiều, từ nay về sau, các ngươi không còn là Đạp Tiên, mà trở thành... một phần của Chí Tôn!

- Cơ hội như vậy, cả đời chỉ có lần này, đá xây Đạp Tiên Kiều... không trở về còn đợi đến khi nào! Thanh âm Mạnh Hạo ẩn chứa tu vi, ẩn chứa ý chí Chí Tôn Kiều rầm rầm truyền ra, khiến cho thiên địa biến sắc, bầu

trời nổ vang, hư vô run rẩy, khiến cho Đạp Tiên Kiều tại một sát na này, bất ngờ nổ tung! !

Những khối đá vụn ngưng tụ lại thành hình cây cầu gần như hoàn chỉnh kia, lúc này không còn thu hút lẫn nhau nữa, mà trực tiếp sụp đổ thành vô số đá vụn, tạo thành một dải cầu vồng, từ vị trí lơ lửng giữa hư không bay thẳng tới... Chí Tôn Kiều!

100, 1000, mười ngàn, 100 ngàn, 1 triệu... Vô tận đá xây cầu ầm ầm bay lên.

Một màn này rơi vào trong mắt tu sĩ bốn phía, đã trở thành hoảng sợ, trở thành khiếp sợ!

- Hắn... hắn lấy đi Đạp Tiên Kiều?

- Không phải lấy đi, mà là cắn nuốt, dung hợp Đạp Tiên Kiều!

- Mạnh Hạo... hắn... hắn quá mạnh mẽ! Những tu sĩ này lập tức la lên thất thanh.

Vị trí Đạp Tiên Kiều, vì toàn bộ đá xây cầu bay lên không, khiến cho tinh không xung quanh trở nên vặn vẹo như muốn sụp xuống, kinh thế hãi tục!

Theo đá xây cầu không ngừng sáp nhập vào trong, Chí Tôn Kiều liền phát ra hào quang ngập trời, khí thế bạo tăng, uy áp càng thêm mạnh mẽ. Thậm chí theo Chí Tôn Kiều mạnh lên, vô tận sóng gợn cũng xuất hiện, quét ngang ra xung quanh.

Càng kinh người hơn chính là, trên Chí Tôn Kiều này, không ngờ lại tản ra một cỗ khí tức... dường như không thuộc về Sơn Hải Giới, khí tức này, chính là một loại ý chí thức tỉnh!

Đó là... ý chí của Chí Tôn Kiều, đó là... ý chí của Bỉ Ngạn Kiều!

Ý chí Đạp thiên!

Khí tức này tràn ra, lập tức khiến cho toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải nổ vang, khiến Đệ Bát Sơn Hải, Đệ Thất Sơn Hải, thậm chí toàn bộ Sơn Hải Giới, vào giờ khắc này đều bạo phát!

Chín tòa núi, chín đỉnh núi, chín vùng biển, chín con Thánh thú Huyền Quy, trong chớp mắt này, không ngờ lần nữa phát ra tiếng gầm thét thê lương, giống y hệt như năm đó phát hiện ra dị tộc bên ngoài 33 thiên xuất hiện vậy! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1552: Sơn Hải chi tử

- Bỉ Ngạn Kiều thức tỉnh, phải hủy diệt cây cầu này, hủy diệt sinh cơ của nó, không thể để cho nó có cơ hội hoàn chỉnh! Trong tiếng gầm thét của chín con Huyền Quy Thánh thú, một thanh âm vô tình lạnh như băng bỗng nhiên vang lên trong đầu chủ nhân của Cửu Đại Sơn Hải. Cùng lúc đó, Nhật Tinh, Nguyệt Tinh bất ngờ phát sáng, tựa như sắp bạo phát ra lực lượng hủy diệt!

Mà giờ phút này, gần như tất cả đá xây Đạp Tiên Kiều đều đã dung nhập vào trong Chí Tôn Kiều, khiến cho khí thế Chí Tôn Kiều đang không ngừng bạo phát.

Mạnh Hạo đứng trên Chí Tôn Kiều, mặc cho cây cầu này chấn động như thế nào, hắn cũng không chút nhúc nhích, vững vàng đứng trên đó. Trong mắt của hắn lộ ra tia sáng kỳ dị, giờ khắc này, theo Chí Tôn Kiều thức tỉnh bạo phát, trong lòng của hắn cũng mơ hồ hiểu ra.

- Chí Tôn Pháp phân làm hai cảnh giới, một là cảnh giới hư ảo, mà một cảnh giới khác... chính là hóa hư thành thật!

- Chỉ có chân chính biến Chí Tôn Pháp thành thực chất, mới có thể bạo phát ra uy lực mạnh hơn!

- Thậm chí, uy lực này, sẽ quyết định trở thành pháp bảo của Chí Tôn!

- Có Chí Tôn Pháp, sẽ có thể trở thành danh sách, mà Chí Tôn Pháp từ hư hóa thật, chính là... siêu thoát danh sách! ! Mạnh Hạo hoàn toàn hiểu rõ, danh sách ấn ký trên mi tâm của hắn thời khắc này hiện ra, tỏa ra hào quang lấp lánh, dường như đang nhanh chóng biến đổi!

Dường như, hắn đang lột xác từ danh sách trở thành một tồn tại đặc thù

tại Sơn Hải Giới vậy!

- Ta không cam lòng!

Thấy hết thảy đã không thể nghịch chuyển, Đạp Tiên Kiều hồn hóa thành khuôn mặt kia, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, phát ra tiếng gào thét ngập trời.

- Bỉ Ngạn Kiều, nếu dung hợp với ta, sẽ có thể thoát khỏi vây khốn, từ nay về sau thoát khỏi bể khổ, cá vượt Long Môn! Khuôn mặt do hồn cây cầu hóa thành kia gào thét bay tới, không ngờ nó lại không còn chống cự uy áp của Chí Tôn Kiều nữa, mà bay thẳng về Chí Tôn Kiều.

Đây là lựa chọn cuối cùng của nó, nó muốn đoạt xá, muốn thay thế Chí Tôn Kiều, đây đối với nó mà nói, cũng không phải là không có khả năng. Dù sao... tuy nó là oán khí do Đạp Tiên Kiều sinh ra, nhưng chung quy vẫn là... hồn!

Dùng hồn của phỏng chế phẩm, đi chiếm cứ, thay thế chính phẩm!

“Ầm” một tiếng, Đạp Tiên Kiều hồn liền xông vào bên trong Chí Tôn Kiều, Mạnh Hạo cũng không thể ngăn cản. Trong chớp mắt khi nó dung hợp cùng Chí Tôn Kiều, thiên địa lập tức chấn động, hư vô run rẩy, Đạp Tiên Kiều đã biến mất trong tinh không. Không ít tu sĩ bên trong đều bị đẩy ra, những tu sĩ bên ngoài thì đều đang trợn mắt há hốc mồm.

Thời khắc này, trong tinh không chỉ còn có một cây cầu, một cây... Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo!

Nhưng trước mắt, khí tức Chí Tôn Kiều cũng đang run rẩy, tại bên trong, Đạp Tiên Kiều hồn đang tiến hành đoạt xá, ý đồ muốn trở thành Chí Tôn Kiều hồn!

- Ta có thể để cho ngươi trở thành Chí Tôn Kiều hồn... Mạnh Hạo bỗng

nhiên lên tiếng.

- Không cần ngươi ban cho, ta vẫn có thể trở thành Chí Tôn Kiều hồn! Chí Tôn Kiều hồn gào thét truyền ra, cùng lúc đó, một cỗ lực lượng mạnh mẽ đang liên tiếp đánh vào Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo, như muốn cắt đứt liên hệ giữa Chí Tôn Kiều với Mạnh Hạo vậy.

Giống như người trong Chí Tôn Họa của danh sách núi thứ nhất lúc trước vậy, nó muốn Chí Tôn Kiều từ nay về sau thoát khỏi Mạnh Hạo!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, đang định toàn lực trấn áp, nhưng vào lúc này, một cỗ nguy cơ chợt hiện lên trong đáy lòng hắn. Hắn ngẩng đầu lên, lập tức cảm nhận được một cỗ bài xích mãnh liệt, đây chính là cả Sơn Hải Giới bài xích, ngoài ra còn có một cỗ lực lượng vô thượng phủ xuống, dường như muốn lần nữa đánh vỡ Chí Tôn Kiều đang không ngừng hoàn thiện, không ngừng thức tỉnh kia vậy.

Mạnh Hạo biến sắc, hắn muốn thu hồi Chí Tôn Kiều, nhưng có hồn Đạp Tiên Kiều đang ở bên trong nên không thể thu lại. Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, bỗng nhiên lui về sau, từ trên Chí Tôn Kiều vung tay một cái, tạo thành lồng phòng hộ bao phủ vị trí hai vợ chồng Hàn Sơn lại, rồi ngẩng đầu nhìn về phía tinh không, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Thậm chí hắn cũng không tiếp tục ngăn cản Đạp Tiên Kiều đoạt xá, chặt đứt liên hệ giữa mình cùng Chí Tôn Kiều nữa, trong chớp mắt khi hắn nhìn về phía tinh không, hắn thấy được một luồng sáng!

Một luồng ánh sáng hủy diệt... theo chín tòa núi nổ vang, 9 con Huyền Quy gào thét, từ Nhật Tinh phát ra!

Nhật Tinh đã động, mũi tên ánh sáng có thể phá hủy hết thảy, trong chớp mắt xuyên qua tinh không, xuất hiện ở nơi này, trực tiếp liền đánh lên Chí Tôn Kiều.

Toàn bộ Chí Tôn Kiều đột nhiên chấn động, vì cây cầu này là pháp thuật của Mạnh Hạo, nên thân thể hắn cũng run lên, phun ra máu tươi. Nhưng so với thương thế của hắn còn muốn nghiêm trọng hơn, lại là Đạp Tiên Kiều hồn đang muốn đoạt xá kia.

Kiều hồn phát ra tiếng hét thảm, khiến cho toàn bộ Chí Tôn Kiều đều chấn động, dưới lực lượng hủy diệt kia, kiều hồn lập tức cảm nhận được uy hiếp tử vong.

- Ngươi có khuất phục hay không?! Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng.

- Khuất phục ta, ta có thể buông ra suy nghĩ, để ngươi trở thành Chí Tôn Kiều hồn!

- Nếu như vẫn không khuất phục, nhất định ngươi sẽ chết dưới lực lượng Sơn Hải! Mạnh Hạo vội lên tiếng, mượn Sơn Hải lực lượng, áp bức Đạp Tiên Kiều hồn.

- Chết cũng không khuất phục! Nếu như ta chết, cầu cũng sẽ vỡ, ngươi cũng khó thoát khỏi bị hủy diệt! Kiều hồn còn đang gào thét, thì đột nhiên mũi tên ánh sáng thứ hai đã xé không mà đến, lần này còn mạnh hơn trước, còn kinh khủng hơn trước, trong chớp mắt liền đánh lên Chí Tôn Kiều. Ánh sáng xanh bị đánh nát, ánh sáng trắng bị xóa bỏ, cho Chí Tôn Kiều truyền ra tiếng nổ “ầm ầm”, không ngờ lần nữa vỡ vụn.

Khí thế Chí Tôn Kiều đang tăng lên, vào giờ khắc này cũng bị cắt ngang, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, cắn răng cưỡng ép chống cự. Kiều hồn hét thảm, dĩ nhiên đã vô cùng hư nhược, nó... không thể chịu nổi mũi tên thứ ba!

- Ta sẽ cho ngươi một cơ hội cuối cùng, thần phục ta, trở thành kiều hồn của ta, huyết cừu của ngươi cùng Quý gia, Mạnh Hạo ta có thể thề, sẽ dùng máu Quý Thiên, hóa giải oán niệm của ngươi!

- Nếu người vẫn không biết quý trọng cơ hội lần này, ta chỉ có thể nhìn lực lượng Sơn Hải, tiêu diệt ngươi mà thôi. Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ dị, lập tức lên tiếng.

Cùng lúc đó, từ xa bất ngờ xuất hiện mũi tên ánh sáng thứ ba, mũi tên ánh sáng này tựa như một vầng mặt trời, truyền ra tiếng nổ vang khắp tinh không Đệ Cửu Sơn Hải, hình thành vô số sóng gợn, như thể ngưng tụ lực lượng long trời lở đất, muốn một phát... hủy diệt tất cả!

Kiều hồn run rẩy, trước nguy cơ sống chết cận kề, nó liền phát ra âm thanh thê lương.

- Cho dù ta thần phục thì sao chứ, ta thần phục vẫn phải chết, dưới lực lượng hủy diệt kia, ngươi có thể vứt bỏ Chí Tôn Kiều để thoát chết, cho dù ta thần phục, vẫn sẽ chết!

- Chí Tôn Kiều, ta sẽ không bỏ qua ngươi, nếu ngươi thần phục, ta sẽ cho ngươi bất tử, ngươi sẽ không chết! Mạnh Hạo khẳng định như chém đinh chặt sắt.

Kiều hồn run rẩy, dưới nguy cơ sống chết, nó không có lựa chọn nào khác, trong chớp mắt tiếp theo, nó lập tức mở ra hết thảy hồn thể, thần thức Mạnh Hạo tản mạnh ra, mượn Chí Tôn Kiều, để lại lạc ấn của mình bên trong kiều hồn.

Lạc ấn này ở tận sâu trong linh hồn, một khi hạ xuống, sẽ không thể xóa nhòa!

- Ta sẽ chứng kiến ngươi hoàn thành cam kết của mình! Kiều hồn gầm thét, trong khoảnh khắc Mạnh Hạo để lại lạc ấn, nó đã không còn cần đi đoạt xá Chí Tôn Kiều nữa, không cần phải đi chặt đứt liên hệ giữa Mạnh Hạo cùng Chí Tôn Kiều nữa. Toàn bộ Chí Tôn Kiều trong chớp mắt này đã trực tiếp chấp nhận nó, khiến cho kiều hồn này trong nháy mắt liền tràn ngập khắp Chí Tôn Kiều, khí thế cũng theo đó bộc phát ra.

Nhưng có lạc ấn trong hồn, cả đời này... nó chỉ có thể thuộc về Mạnh Hạo, mà Chí Tôn Kiều này cũng đã không còn chút khả năng nào thoát khỏi khống chế của Mạnh Hạo nữa. Bất kể thuật pháp nào, khi biến thành thực thể, đều là như vậy!

Thậm chí có thể nói, Chí Tôn Kiều đã hoàn thành dung hợp với Đạp Tiên Kiều phỏng chế ra, khiến cho bản thân nó... chiếm được thiên đại cơ duyên từ hư hóa thật!

- Như vậy bước kế tiếp, nơi ta cần đi chính là Tiên Khư, sáp nhập một đoạn Chí Tôn Kiều chân chính vào đây! Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ ngạc nhiên. Giờ khắc này, hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ con đường Chí Tôn!

Đúng lúc này, mũi tên ánh sáng đã từ xa xé không lao đến. Trong chớp mắt khi nó đến gần, kiều hồn run rẩy, Mạnh Hạo chợt bước ra khỏi Chí Tôn Kiều, đi tới phía trước mũi tên hủy diệt kia, tay phải nâng lên nhấn một cái!

Dưới cái nhấn này, kiều hồn lập tức rúng động, nó tuyệt không nghĩ tới, phương pháp của Mạnh Hạo, lại là một mình đối mặt với lực lượng Sơn Hải.

- Hắn điên rồi... Kiều hồn thất thanh.

Nhưng trong chớp mắt tiếp theo, kiều hồn lại lần nữa la lên thất thanh, tỏ ra hoảng sợ cùng không thể tin nổi!

Bởi vì, kia mũi tên, không ngờ lại chậm rãi dừng lại trước mặt Mạnh Hạo!

- Lấy thân phận của ta, ra lệnh cho ngươi... quay trở lại!

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán, không cho

phép hoài nghi. Bàn tay của hắn cũng không có lực lượng rung chuyển mũi tên này, nhưng thanh âm của hắn lại như hóa thành một bức tường phòng hộ không thể xé mở, khiến cho mũi tên kia dường như không dám xuyên qua bàn tay Mạnh Hạo, từ từ dừng lại.

- Bỉ Ngạn Kiều có thể tồn tại, nhưng kiều hồn thức tỉnh, vì phòng chuyện ngoài ý muốn xuất hiện, nhất thiết phải trừ đi! Một thanh âm lạnh như băng đột nhiên xuất hiện trong đầu Mạnh Hạo, tựa như lôi đình vang vọng.

- Cầu này là Chí Tôn Pháp của ta, sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn.

Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng.

- Quy tắc là như vậy, không thể...

- Ta nói không xuất hiện ngoài ý muốn, thì sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn, lui xuống! Hai mắt Mạnh Hạo sáng lấp lánh, giọt Chí Tôn Huyết trong cơ thể hắn trong chớp mắt ầm ầm bạo phát, khí tức tản ra khiến cho câu nói này của Mạnh Hạo mặc dù không lớn, nhưng lọt vào trong tai 9 con Huyền Quy trên chín ngọn núi, lại giống như sấm sét!

Mà truyền vào trong tâm thần của ý chí Sơn Hải Giới lạnh như băng này, cũng tựa như sấm sét!

Mũi tên ánh sáng run rẩy, thanh âm lạnh như băng kia lâm vào trầm mặc, Mạnh Hạo cũng không nói chuyện, chỉ đứng ở nơi đó, tay phải cũng đã hạ xuống. Phía sau hắn, kiều hồn bên trong Chí Tôn Kiều thời khắc này đã sớm trợn mắt há hốc mồm.

Hồi lâu sau, trong đầu Mạnh Hạo lại chậm rãi vang lên thanh âm lạnh như băng kia.

- Tuân lệnh Sơn Hải tử! Theo thanh âm truyền ra, mũi tên ánh sáng kia

cũng từ từ tiêu tán, hóa thành vô số điểm sáng, tan biến trong hư vô.

Mạnh Hạo cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Hết thảy vừa rồi, đều là do hắn làm liều, dùng thân phận của mình đánh cược, ra lệnh đối với Sơn Hải Giới.

- Sơn Hải tử... Mạnh Hạo thầm lẩm bẩm, mỉm cười, hắn thích cách xưng hô này, thời khắc này khi hắn xoay người lại, ấn ký nơi mi tâm đã hoàn thành biến đổi, bất ngờ... trở thành chín tòa núi, sau đó nhoáng lên một cái, biến mất không thấy.

Thời khắc này, Chí Tôn Kiều hồn trầm mặc, đối với Mạnh Hạo đã sinh ra kính sợ cùng thần phục trước giờ chưa từng có, không còn có chút phản kháng nào, tùy ý để Mạnh Hạo phất tay một cái, tiêu tán đi.

Sau khi Chí Tôn Kiều tiêu tán, tinh không trở nên trống không, chỉ còn lại một khối hàn băng lơ lửng, bên trong đó là Hàn Sơn cùng thê tử của hắn. Dần dần khối hàn băng liền từ từ hòa tan, cho đến một nén nhang sau, khi khối hàn băng hoàn toàn tan rã, thân thể Hàn Sơn chợt run lên, chậm rãi ngẩng đầu, mang theo vẻ mờ mịt, nhìn thấy được Mạnh Hạo.

- Hàn Sơn đại ca, Mạnh Hạo may mắn không phụ mệnh!

Trong khoảnh khắc khi Hàn Sơn nhìn về phía Mạnh Hạo, trên mặt Mạnh Hạo lộ ra nụ cười, ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1553: Vĩnh viễn, vĩnh viễn

Tinh không yên tĩnh, những người kia vốn là tu sĩ Linh Cảnh thí luyện trên Đạp Tiên Kiều, tuy rằng phân tán trong tinh không, nhưng nhờ có Mạnh Hạo tương trợ, những tu sĩ ở xa nhìn Đạp Tiên Kiều biến mất, Chí Tôn Kiều nổi lên. Các tu sĩ đều rối rít tuân mệnh, bọn họ sẽ đưa những tu sĩ Linh Cảnh này về tông môn.

Tất cả cuối cùng cũng được giải quyết một cách hoàn mỹ. Hành trình báo ân lần này, chẳng những cứu được vợ chồng Hàn Sơn mà Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo cũng xuất hiện những biến hóa long trời lở đất.

Lúc này, Mạnh Hạo nhìn Hàn Sơn, nở nụ cười ôn hòa. Trong mắt hắn hiện lên từng ký ức, dường như là đang trở lại những năm xa xưa đó.

Hàn Sơn đầu tiên là mờ mịt, sau đó hai mắt hắn từ từ khôi phục thanh minh. Thê tử của hắn cũng run lên rồi tỉnh lại, nàng mê man nhìn bốn phía, khi ánh mắt nàng rơi trên người phu quân thì vẻ mê man tiêu tán, thay vào đó là chút nhu tình.

Dường như, không quản là đang ở nơi nào, không quản tương lai có bao nhiêu lận đận, long đong, chỉ cần Hàn Sơn ở bên cạnh, với nàng, hết thảy đã đủ.

- Có rượu không? Hàn Sơn từ từ đứng lên, ánh mắt hắn quét qua bốn phía, sau cùng nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt mang theo cảm kích. Hắn lớn tiếng cười nói.

Mạnh Hạo mỉm cười, vung tay lên. Bầu rượu năm đó Hàn Sơn cho Mạnh Hạo bay thẳng ra, được Hàn Sơn bắt lấy. Hắn ngửa mặt lên trời uống một

ngụm to.

- Đại ân đại đức của tiểu hữu, Hàn mỗ vĩnh viễn không quên! Hàn Sơn đặt bầu rượu xuống, nghiêm túc nhìn Mạnh Hạo. Hắn cũng không hỏi Mạnh Hạo cứu mình ra như thế nào, những điều này không quan trọng, quan trọng là... năm đó hắn tin Mạnh Hạo và hắn không tin lầm.

Quan trọng là bản thân được cứu, thê tử cũng được cứu. Hắn nợ Mạnh Hạo hai mạng. Đối với chuyện này, Hàn Sơn sẽ không bao giờ quên!

- Hàn Sơn đại ca, đây là việc ta phải làm, cũng là cam kết của ta với huynh. Mạnh Hạo lắc đầu, nhìn Hàn Sơn cùng thê tử của hắn, trong mắt lộ ra sự chúc phúc.

Hàn Sơn cũng trầm mặc không nói, chỉ nhìn Mạnh Hạo. Hai người tiến lên ôm lấy nhau.

- Huynh đệ, ta cũng không nói nhiều. Tóm lại, nếu ngươi cần, hai vợ chồng chúng ta nhất định sẽ đến. Hàn Sơn nghiêm túc nhấn mạnh từng chữ.

Hai người trò chuyện một lúc lâu. Thê tử của Hàn Sơn ở một bên an tĩnh nhìn hai người bọn họ, trong mắt mang theo niềm cảm kích.

Khi chia tay, Mạnh Hạo đưa lệnh bài của hắn ra rồi đề nghị hai vợ chồng Hàn Sơn đến ở tại Nam Thiên Tinh. Đối với đề nghị này của Mạnh Hạo, Hàn Sơn cũng không cự tuyệt. Với hắn mà nói, chỉ cần thê tử trở về, bất kể là ở nơi nào đều được.

Nam Thiên Tinh nếu là quê hương của Mạnh Hạo, Hàn Sơn nguyện ý ở nơi này.

Lúc ly biệt, Mạnh Hào nhìn theo vợ chồng Hàn Sơn đã đi xa, trong mắt ánh lên tia sáng lóng lánh. Cho đến khi thân ảnh hai vợ chồng biến mất,

Mạnh Hạo mới quay đầu lại, nhìn về phía xa nơi lúc trước có Đạp Thiên Kiều. Hắn lại xoay người, đi vào... một truyền tống trận khác.

Lần này không phải là đi đòi nợ, mà là đến Cổ Tiên Lăng!

Ở trong đó, có năm đại thánh địa giống nhau. Cũng là ở nơi đó, hắn có một người bạn tốt, Mập Mạp.

Có lẽ hiện giờ không thể gọi hắn là Lý Phú Quý nữa rồi, vì hắn đã trở thành... Đại Mập Mạp rồi.

Thân thể hắn rất lớn, phải bốn người ôm mới hết. Nhưng hắn lại rất linh hoạt, nhất là răng nanh lại vô cùng sắc bén. Được bồi dưỡng trong Cổ Tiên Lăng, hắn dĩ nhiên đã thành tiên rồi.

Đạo lữ của hắn so với năm đó không ngờ lại nhiều hơn rất nhiều. Lúc này đã không còn là 100 người mà lên đến gần 500 người rồi.

Mạnh Hạo đến Cổ Tiên Lăng ý đồ khoan chưa nói tới. Mập Mạp như một quả cầu, ở trong tông môn gào thét ra. Khi nhìn thấy Mạnh Hạo, hắn liền trợn mắt há mồm.

- Lão đại, ngươi... rốt cuộc cũng đến gặp ta! Mập Mạp hét lớn một tiếng. Thân thể tròn như một quả cầu, ầm ầm lao đến muốn ôm lấy Mạnh Hạo, chỉ tiếc bụng hắn quá lớn, cánh tay lại không đủ dài...

Mạnh Hạo cười khổ không thể không lui về sau. Nhìn thân hình như quả cầu không lồ trước mặt mình, Mạnh Hạo không khỏi nhức đầu. Bất quá hắn may mắn chỉnh đốn thần thức. Thân thể Mập Mạp không việc gì, tu vi cũng không tầm thường, lúc này mới yên tâm.

- Ngươi ăn ít lại một chút... Mạnh Hạo vừa cười khổ nói, Mập Mạp đã mang hắn vào tông môn Cổ Tiên Lăng. Mạnh Hạo đến, đối với Cổ Tiên Lăng mà nói, không thể để xảy ra sơ suất, còn bày ra quy cách trang

trọng, thậm chí đến lão tổ Đạo Cảnh cũng phải xuất quan.

Mạnh Hạo ở lại Cổ Tiên Lăng mấy ngày. Mấy ngày này, hắn cùng Mập Mạp ngồi ôn chuyện xưa. Nhắc đến mấy chuyện này, lại nhớ đến dĩ vãng tốt đẹp.

Hai người uống rất nhiều rượu. Vừa nói Mập Mạp vừa khóc, hắn nói với Mạnh Hạo, hắn nhớ cha mẹ hắn. Hắn đã trở về Nam Thiên Tinh rất nhiều lần nhưng không còn Triệu Quốc, hắn cũng không tìm được cái gì.

Hắn hiểu rõ, cho dù tìm được, cha mẹ cũng đã mất từ lâu. Người nhà, có lẽ cũng đã ly tán rồi...

Nhưng hắn vẫn nhớ, năm tháng qua đi, hắn càng thêm nhớ. Thậm chí, hắn cảm thấy cho dù mình có thọ nguyên đã lâu, thê thiếp thành đàn, nhưng vẫn hy vọng... có cha mẹ ở bên cạnh.

Nhìn Mập Mạp khóc thầm, Mạnh Hạo khẽ thở dài. Hắn chỉ có thể yên lặng bồi tiếp rượu, không một lời đáp trả.

Mập Mạp dường như đã rất lâu rồi không có phát tiết như vậy. Khóc một hồi, rốt cuộc hắn cũng nở nụ cười, cùng Mạnh Hạo nói về Kháo Sơn Tông.

Đối với Mập Mạp mà nói, thời gian vui sướng nhất của hắn chính là lúc ở Kháo Sơn Tông tại Nam Thiên Tinh. Hai người cùng nói về lúc bày hàng ở vỉa hè Kháo Sơn Tông. Mạnh Hạo cười to, Mập Mạp ở một bên, tiếng cười cũng vang vọng.

Nói tới Kháo Sơn Tông, không thể không nhắc đến Hứa Thanh...

- Năm đó Hứa sư tử mang bốn người chúng ta đi Kháo Sơn Tông. Vương Hữu Tài là một người ngoan cường. Hắn ở Lạc Nguyện Hồ nhanh chóng lớn mạnh, được gọi là Hắc Mục Sát, danh tiếng khá lớn...

Ta lại ở chỗ này làm kẻ bất tài vô dụng. Nhưng nói đi phải nói lại, về phần lão đại ngươi... Càng không cần phải nói, chỉ là không biết Đổng Hồ bây giờ thế nào, tiếc là một tin tức cũng hoàn toàn không có.

- Lại nói tới, Hứa sư tỷ...biết nhìn người...

- Đúng rồi, Mạnh Hạo, ngươi có còn nhớ rõ lúc đó chúng ta ở trong động trên Đại Thanh Sơn. Ngươi ở trên vách núi ném dây thừng đi, ha ha, coi như ngươi may mắn, bằng không, người sẽ không bị mang vào Kháo Sơn Tông...

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, ký ức theo lời của Mập Mạp ùa về,. Hắn nhớ, sau lần thi rớt đó, chính mình cảm khái đi lên Đại Thanh Sơn. Năm đó, hắn dù có thế nào cùng không hề nghĩ tới, lần lên núi kia, từ đó về sau...vận mệnh biến đổi!

Thế gian mất đi một thư sinh, thiên hạ lại thêm một tu sĩ, Sơn Hải Giới... Từ này về sau có chủ nhân tương lại!

Nhắc tới Hứa Thanh, nhớ tới ngày thành thân đầy máu kia, tâm tình Mạnh Hạo trầm xuống. Hắn nói với Mập Mạp, muốn đi núi thứ tư, mang Hứa Thanh về.

Mập Mạp thấy tâm tình Mạnh Hạo trầm xuống, lập từ khoát tay áo. Một nữ nhân từ đằng xa nhanh chóng đi tới, cúi đầu trước Mạnh Hạo.

- Lão đại, nào nào nào, ta giới thiệt cho ngươi đạo lữ của ta. Đây là tình cảm chân thành của ta, Tiểu Thúy...

Mạnh Hạo nhìn nữ nhân kia khẽ gật đầu, hơi trầm ngầm. Nghĩ tới tình cảm chân thành Mập Mạp vừa nói, hắn liền lấy một pháp bảo từ trong túi trữ vật ra, đưa cho Mập Mạp.

Mập Mạp thấy một màn như vậy, cặp mắt lập tức sáng ngời. Vì thế, sau đó...

- Lão đại, đây là thiên ái của ta, Tiểu Hồng...

- Lão đại, đây là người ta sủng ái nhất, Tiểu Phương...

- Lão đại, đây là... Mập Mạp không ngờ lại giới thiệu hết cho Mạnh Hạo 500 đạo lữ khiến hắn phải trợn mắt há hốc mồm. Nhìn từng nữ tữ kia, lại nhìn đến Mập Mạp mặt mày hớn hở có chút giảo hoạt, Mạnh Hạo chỉ biết cười khổ, nhất nhất lấy pháp bảo đưa cho hắn.

Đạo lữ cuối cùng cùng được Mập Mạp tìm đủ các loại từ ngữ để giới thiệu. Mạnh Hạo tưởng rằng đã xong, không ngờ sau đó Mập Mạp lại gọi tới một thanh niên.

- Còn không dập đầu với Mạnh bá bá! Mập Mạp trợn mắt, quay đầu nhìn Mạnh Hạo cười cười.

- Đây là con trai ta...

Mạnh Hạo mở to mắt, nhìn thanh niên kia, lại nhìn đến Mập Mạp, cười khổ đưa pháp bảo ra, sau đó, không ngờ...Mập Mạp lại gọi hơn 300 nữ nhi của hắn tới...

Sau đó...

- Lão đại, đây là cháu của ta...

Mạnh Hạo chết lặng. Hắn bội phục Mập Mạp, không ngờ trí nhớ của hắn lại tốt như thế. Hơn 500 đạo lữ, một thứ hạng cũng không gọi sai. Lại có hơn 300 nữ nhi, thuận miệng nói ra từng tên.

Còn có hơn 100 tôn bối cùng đều như vậy. Khiến Mạnh Hạo cảm thấy

kinh khủng là thậm chí Mập Mạp còn có cả tằng tôn... Tuy rằng còn nằm trong tã lót nhưng Mạnh Hạo cũng không thể không cấp lễ vật.

Dù sao, hắn cũng cho nhiều như vậy, thế nào cũng không thể thiếu vài người.

Hắn vốn còn muốn ở lại đây mấy ngày, nhưng ngày thứ hai liền vội vàng cáo từ. Mạnh Hạo sợ rằng nếu còn lưu lại, chính là dâng tặng túi trữ vật vất vả lắm mới tích lũy được, mà cũng chẳng đủ phân phát cho cả nhà Mập Mạp.

- Mục tiêu của ta chính là nếu ta không thể chinh phục được tông môn này. Nhất định phải khiến cho đời sau, chinh phục Cổ Tiên Lăng! Tiễn Mạnh Hạo đi, Mập Mạp hào hùng nói. Lúc nói những lời này, cặp mắt hắn mang theo hào quang thần thánh.

Đối với mục tiêu vĩ đại này của Mập Mạp, Mạnh Hạo rất bội phục. Hắn cảm thấy với bản lĩnh của Mập Mạp, điều này không phải là không có khả năng. Vì thế, hắn vỗ nhẹ bả vai Mập Mạp, ánh mắt mang theo sự khích lệ.

- Hảo huynh đệ, ngươi phải cố gắng. Ta cảm thấy 500 đạo lữ, vẫn còn có chút thiếu. Ngươi phải làm sao có ít nhất năm ngàn đạo lữ, như vậy, mới chính là đại gia tộc.

Ngươi nghĩ thử xem, ngươi sẽ có đến mấy ngàn đứa con gái, còn sinh sôi nảy nở, càng kinh khủng hơn... Mạnh Hạo vô trách nhiệm khuyến khích hắn.

Mập Mạp lắng nghe, cặp mắt sáng ngời, cười ha ha.

- Không hổ là lão đại của ta, không sai không sai, ta cũng nghĩ như vậy. Ta muốn trở thành một gia tộc! Trong mắt Mập Mạp chớp động dã tâm. Mạnh Hạo sau khi nhìn thấy, vội ho một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Lần ly biệt này, không có đau khổ, chỉ có nụ cười. Mạnh Hạo không nói khi nào trở về, Mập Mạp cũng không hỏi đến, cố ý không nói đến chuyện này.

Cho đến lúc gần đi, Mập Mạp mới thu hồi nụ cười, tiến lên ôm chầm Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo...vĩnh viễn, vĩnh viễn!

- Vĩnh viễn! Mạnh Hạo nghiêm túc gật đầu. Hai người nhìn nhau một cái, cười to một tiếng rồi từng người xoay đi. Một người trở về tông môn, một người thì đã đi rất xa...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1554: Cố nhân

Rời khỏi Cổ Tiên Lăng, Mạnh Hạo bay trong tinh không, đầu óc lại hiện lên từng hình ảnh ở Kháo Sơn Tông năm đó. Đi rất lâu, hắn bỗng nhiên xoay người, cất bước đi về phía vẫn thạch trong truyền trống trận.

Nơi hắn đến lần này là Thái Hành Kiếm Tông!

Không phải là đi đòi nợ, mà là đi gặp cố nhân. Đại sư huynh của hắn, Trần Phàm, năm đó đã bái nhập Thái Hành Kiếm Tông!

Đối với Thái Hành Kiếm Tông, Mạnh Hạo không xa lạ gì. Mặc dù tới bây giờ chưa từng đi qua, nhưng hắn được ba đại đạo liên hiệp thu làm đệ tử, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Thái Hành Kiếm Tông cũng là tông môn của hắn.

Đến khi Thái Hành Kiếm Tông vang lên tiếng chuông, lão tổ Đạo Cảnh đã đích thân đến gặp. Mạnh Hạo một đường đi thẳng vào tông môn, bái kiến chưởng giáo Thái Hành Kiếm Tông cùng lão tổ, nói rõ ý đồ tới đây.

Hắn thấy được Trần Phàm, so với năm đó, giờ đây Trần Phàm thoạt nhìn đã trung niên, rất tang thương, mái tóc xám trắng, ánh mắt yên tĩnh, dĩ nhiên đã thành tiên rồi.

Mặc dù ở trong Thái Hành Kiếm Tông, hắn cũng thuộc hàng đệ tử không có quá nhiều danh tiếng, nhưng trong mắt tông môn thế hệ trước, Trần Phàm có tương lai phát triển không thể lường!

- Bởi vì ngưng ở tình, tình biến thành kiếm, kiếm phá trời! Khi Mạnh Hạo thấy Trần Phàm, là lúc hắn đang tĩnh tọa. Bất kể là đi tới nơi nào, bên người của hắn luôn đặt một khối núi đá to lớn. Bên trong núi đá kia, dường như mơ hồ tồn tại một nữ nhân.

- Vị sư huynh này, kiếm của hắn, không dứt tình, không chém tình, chỉ vì khắc ghi mà trở thành tâm của hắn, trở thành kiếm của hắn. Phần ân tình này... có thể tu tâm kiếm đạo!

Mà tư chất của hắn cũng thích hợp với tâm kiếm đạo, không đến trăm năm, nếu hắn đạp cổ, ắt mặt trời Kiếm Tông lại có thêm một thiên kiêu! Ở bên cạnh Mạnh Hạo, một vị lão tổ Đạo Cảnh của Thái Hành Kiếm Tông chậm rãi lên tiếng. Khi nhìn về phía Trần Phàm, ánh mắt lão không hề che giấu vẻ tán thưởng.

Lúc này, Trần Phàm chậm rãi mở mắt ra. Trên đầu gối của hắn được đặt một thanh kiếm, đầu tiên hắn nhìn thoáng qua thanh kiếm, sau đó mới ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên người Mạnh Hạo, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười.

Giống như năm đó ở Kháo Sơn Tông, giống như lúc đầu ở Nhất Kiếm Tông, nụ cười của hắn vẫn ôn hòa mang theo sự quan tâm, chỉ là có chút thương tang.

- Tiểu sư đệ.

Một câu nói, ba chữ, khoảnh khắc Trần Phàm nói ra, Mạnh Hạo tâm tư xúc động, dường như trở lại năm đó.

- Sư huynh... Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, đi tới bên cạnh Trần Phàm. Kiếm Tông lão tổ Đạo Cảnh mỉm cười, để chỗ này lại cho Mạnh Hạo cùng Trần Phàm.

Tới bên cạnh Trần Phàm, đầu tiên Mạnh Hạo cúi đầu hướng về núi đá kia. Hắn biết, trong núi đá này là một nữ tử, là tình cảm chân thành cả đời của đại sư huynh. Có thể nói chính nữ tử này đã biến đổi cả cuộc đời Trần Phàm.

Cả đời, chỉ yêu một người. Khi người còn sống, ta chung tình với người, sau khi người chết, ta vẫn chung tình mà nhớ đến... Nếu người còn sống, ta dành cả đời cho người, nếu người chết đi, ta mãi nhớ thương người cả đời.

Đó chính là Trần Phàm.

Hắn ngây ngốc, hắn cố chấp, như năm nó trong Kháo Sơn Tông, đối mặt với chiêu mộ của Nhất Kiếm Tông, hắn đã không do dự mà cự tuyệt. Cho dù tông môn sắp diệt vong, hắn vẫn lựa chọn như trước, cùng chết với tông môn.

Hắn ngây ngốc cố chấp, bởi hắn là Trần Phàm!

Thấy Mạnh Hạo cúi đầu với núi đá, thần sắc Trần Phàm vẫn như thường, không có biến hóa, bởi vì hắn biết, Mạnh Hạo là tiểu sư đệ của mình, nên cũng là sư đệ của vợ mình.

Đây là sư đệ năm đó hắn nhớ thương nhất. Hắn thấy đối phương từng bước một mà lớn lên, từng bước một tiến đến huy hoàng của bản thân, hắn rất vui vẻ. Hắn hy vọng Mạnh Hạo có thể tốt hơn, hắn hi vọng có một ngày, có thể thấy được Mạnh Hạo chân chính đạt tới đỉnh phong.

- Đường tu hành, tâm phải tốt, đạo phải được, chung quy là phải kiên định. Trần Phàm nhẹ giọng nói.

Mạnh Hạo gật đầu, khoanh chân ngồi trước mặt Trần Phàm, giống như năm đó hắn đối mặt với Trần Phàm. Cho dù hiện tại hắn đã ngang hàng với Đạo Cảnh về cả thân phận lẫn tu vi, nhưng trước mặt sư huynh hắn, hắn vẫn mãi là tiểu sư đệ năm đó.

Cả đời cũng là tiểu sư đệ.

Hắn nói cho Trần Phàm biết, hắn muốn tự mình rời khỏi Đệ Cửu Sơn

Hải, tìm Hứa Thanh trở về.

- Ta biết ý đồ đến đây của ngươi, ta là tu sĩ, thọ nguyên đã lâu. Thiên địa rộng lớn, đã từng đi một vài chỗ, từng qua một số đường, cũng có lợi... Không cần nhớ trông chúng ta, mỗi người đều có con đường khác nhau.

- Ta cũng sống tốt, Lý Phú Quý cũng vậy, ngươi phải tin tưởng, chúng ta cũng tin, mộng tưởng của chúng ta cuối cùng sẽ thực hiện được! Trần Phàm nhẹ giọng lên tiếng, ánh mắt rơi vào bên trên núi đá, nhìn ngắm thân ảnh nữ tử mơ hồ ở bên trong.

- Sư huynh, nếu như có một ngày ta có thể trợ giúp năng lực của ngươi, ta nhất định sẽ giúp Sơn Linh tẩu tẩu... sống lại! Mạnh Hạo nhẹ giọng nói. Đây không phải là lần đầu tiên hắn nói như vậy, chỉ là cho dù hắn có thể báo ân với Hàn Sơn, nhưng với tu vi giờ này vẫn còn chưa thể làm sống lại một người đã tử vong quá lâu.

- Đối với ngươi là vậy. Trần Phàm cười cười, trong mắt lộ ra nhu hòa.

- Nhưng trong mắt ta, nàng vẫn luôn tồn tại.

Mạnh Hạo sửng sốt, nhìn về phía Trần Phàm.

- Một lòng vì đạo, trong lòng có, thiên địa có, trong lòng không, thiên địa không. Trần Phàm vung tay lên bốn phía, cái vung tay này dường như tạo ra một vùng, mà vùng này không lớn, chỉ có ba trượng.

Nhưng trong ba trượng này, Mạnh Hạo lại thấy được nữ tử trong núi đá kia, dần dần mở mắt ra, khôi phục sinh cơ, không ngờ lại cất bước đi ra từ trong núi đá, ngồi ở bên cạnh Trần Phàm, hướng về phía Mạnh Hạo tươi cười, dựa vào vai Trần Phàm.

- Này... Mạnh Hạo hít sâu một hơi, loại đạo pháp này, cảm giác đầu tiên của hắn là hư ảo, nhưng nhìn kỹ, dường như không phải hư ảo.

- Nàng ở trong mắt ngươi, là giả dối, ở trong mắt ta, là chân thật... Thật và giả, đối với mỗi người, đối với mỗi tâm, là khác nhau. Trần Phàm nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, nhẹ giọng lên tiếng.

Nội tâm Mạnh Hạo chấn động, mơ hồ hiểu rõ một chút. Nhắm mắt lại, khoanh chân tĩnh tọa. Lần này ngồi xuống hết ba ngày, ba ngày sau, khi Mạnh Hạo mở mắt, hắn đứng dậy hướng về phía Trần Phàm ôm quyền cúi đầu.

- Đa tạ đại sư huynh chỉ điểm. Mạnh Hạo tu vi so với Trần Phàm cao hơn rất nhiều lần. Nhưng trên con đường tu đạo này, kỳ ngộ cùng Trần Phàm là một điều may mắn. Đây cũng chính là nguyên nhân hắn tu hành tâm kiếm, cũng là Thái Hành Kiếm Tông, là một nguyên nhân mà hắn cực kỳ coi trọng.

- Đi thôi, mang Hứa Thanh sư muội trở về. Rất lâu không gặp nàng, ta cũng rất nhớ. Trần Phàm trong mắt lộ ra khích lệ. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, gật gật đầu, đứng dậy cáo từ, bái biệt Trần Phàm, rời khỏi Thái Hành Kiếm Tông.

Sau khi rời đi, Mạnh Hạo lại đến Lạc Nguyệt Hồ. Là một trong năm thánh địa Lạc Nguyệt Hồ, theo nghĩa khác, nơi đây không đẹp như tên gọi của nó. Thậm chí, Mạnh Hạo và Lạc Nguyệt Hồ tiếp xúc cũng rất ít, nhưng hắn biết, công pháp ở Lạc Nguyệt phần lớn đều như ma đạo bình thường!

Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt, trong đêm tối có mặt trăng vẫn tồn tại tia sáng như cũ. Nhưng nếu mặt trăng lặn xuống, mà mặt trời không mọc lên, một khắc kia chính là lúc thiên địa tối đen như mực.

Lạc Nguyệt Hồ, chính là ý này!

Như Vương Hữu Tài, hắn vốn là một người ngoan cường trong mắt

người khác, mà đối với mình còn ác liệt hơn. Lúc trước vì tu hành, vì tự chế công pháp, hắn đã tự đâm mù hai mắt mình.

Dựa vào hành động ngoan cường ấy, cả Lạc Nguyệt hồn trưởng lão cũng động dung, nổi lên ý yêu tài với hắn, đem thu nhận vào tông môn, toàn lực bồi dưỡng.

Từ đó về sau, người khác đều nghĩ thế giới của hắn đều đen như mực. Nhưng thực tế, không có ai biết, người ngoài không thể thấy được đặc sắc trong mắt hắn.

Bởi vì hắn đã tự chế thần thông, lưu lại thần thông kia trong đầu của mình vĩnh viễn. Từ nay về sau, không cần con mắt hắn vẫn có thể thấy được mọi thứ.

Sau khi đi tới Lạc Nguyệt Hồ, sự tàn nhẫn của hắn càng hiển lộ rõ hơn. Trải qua mấy lần chinh chiến, bất luận là đối nội hay đối ngoại, hắn chính là Ma Mục Sát. Danh tiếng cứ như vậy truyền đi.

Ma chính là tôn xưng người ngoài đối với hắn. Mục chính là chỉ cặp mắt trống rỗng kinh khủng của hắn. Mà sát…chính là đại diện cho chết chóc!

Mạnh Hạo đến nơi, khi hứn nói muốn gặp Vương Hữu Tài, đệ tử tiếp đãi của hắn biến sắc mặt. Dường như trong Lạc Nguyệt Hồ này, cái tên Vương Hữu Tài so với Mạnh Hạo còn có uy hiếp hơn.

Cho dù, Vương Hữu Tài chỉ là tiên!

Lúc gặp được Vương Hữu Tài, Mạnh Hạo thấy một cái ao màu đen. Trong cái ao này, Vương Hữu Tài đang khoanh chân tĩnh tọa, trong thứ nước đen kia hiện lên vô số khuôn mặt dữ tợn, vây quanh khắp bốn phía Vương Hữu Tài, cắn nuốt máu thịt của hắn.

- Đã lâu không gặp, Mạnh Hạo. Thanh âm khàn khàn truyền ra từ miệng

Vương Hữu Tài. Hắn ngẩng đầu, cặp mắt trống rỗng nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cũng nhìn hắn, khẽ thở dài một tiếng.

- Cần gì phải như vậy?

- Hết thảy đều phải trả giá.

Vương Hữu Tài trầm mặc một lúc lâu mới chậm rãi cất tiếng, thanh âm khàn khàn. Những khuôn mặt hư ảo chung quanh hắn đang không ngừng cắn xé nhưng hắn lại không nhíu mày lấy nửa cái, dường như đã sớm thành thói quen vậy.

- Những người này đều do ta giết. Ta lấy hồn của bọn họ, làm cho bọn họ ngày đêm không lúc nào không cắn nuốt ta. Chỉ có như vậy, ta mới có thể cảm nhận nỗi hận của họ đối với ta, khiến cho ta thấy được thiên địa tràn đầy sắc thái.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn nhìn Vương Hữu Tài, khẽ thở dài trong lòng. Năm đó, bốn người trên Đại Thanh Sơn, hắn, Mập Mạp, Vương Hữu Tài, Đổng Hồ…Mập Mạp là tiêu dao nhất, Vương Hữu Tài lại vô cùng tàn nhẫn. Về phần Đồng Hổ, mặc dù hoàn toàn không có chút tin tức nhưng năm đó Mạnh Hạo có thể thấy được, hắn tin rằng Đổng Hồ…nhất định là oai phong một cõi nào đó.

Mạnh Hạo bồi tiếp Vương Hữu Tài, ở chỗ này tĩnh tọa. Đến ngày thứ hai, Mạnh Hạo đứng dậy muốn rời khỏi, Vương Hữu Tài đột nhiên lên tiếng.

- Mạnh Hạo…chúng ta là bằng hữu sao…

- Trước kia là bằng hữu, bây giờ là bằng hữu và tương lai cũng vậy.

Mạnh Hạo nhìn Vương Hữu Tài, nói thật lòng.

Vương Hữu Tài cười, tiếng cười khàn khàn nhưng lại không khó nghe, giống như trên Đại Thanh Sơn năm đó, người thiếu niên thuần phác kia, cho mình là lớn tuổi nhất nên muốn chiếu cố những đồng bạn khác.

- Mạnh Hạo, hãy để cho mình mạnh thêm trong thời gian ngắn nhất… Trăng đã tàn nhưng mặt trời vẫn chưa lên, chiếu sáng thế gian…Không biết đã bao nhiêu đêm tối rồi.

- Ta có thể thấy được, có thể cảm nhận được, rất nhanh thôi..Đại loạn..sẽ nổi lên!

Thân thể Mạnh Hạo chấn động. Chuyện này hắn biết nhưng lại không hề nghĩ tới, không ngờ Vương Hữu Tài cũng biết. Mạnh Hạo liếc nhìn Vương Hữu Tài một cái thật sâu, trầm mặc một lát rồi gật đầu rời đi.

Thân ảnh hắn càng lúc càng xa rồi biến mất ở Lạc Nguyệt Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1555: Hiện tại nó là Chí Tôn Kiều

Lần này, hắn chính là đi đến Yêu Tiên Cổ Tông. Hắn muốn trước khi đi, có thể gặp được…Khả Cửu Tư!

Chỉ là Mạnh Hạo có thể tìm được Yêu Tiên Cổ Tông, nhưng khó có thể đi vào. Nơi đó tồn tại một vách ngăn vô hình, trừ phi Mạnh Hạo cưỡng ép xâm nhập, nếu không khó có thể bước vào.

Trước phế tích ngoài Yêu Tiên Cổ Tông, hắn đứng trầm mặc rất lâu nhưng vách ngăn vẫn đứng ở chỗ cũ. Mạnh Hạo khẽ thở dài, hắn ôm quyền hướng về phía phế tích Yêu Tiên Cổ Tông, cúi đầu thật thấp rồi xoay người rời đi.

Lúc hắn rời đi, Kha Cửu Tư yên lặng đứng trên ngọn núi ở Yêu Tiên Cổ Tông, nhìn Mạnh Hạo đã đi xa.

- Tại sao không cho hắn vào? Từ bên cạnh Khả Cửu Tư truyền đến một thanh âm.

- Trên người của hắn, có Quý Thiên nhân quả… Mà ta cùng với Quý Thiên nhân quả nếu gặp nhau… đối với hắn rất bất lợi. Kha Cửu Tư nhẹ nhàng lên tiếng, chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng nhìn vào hư vô.

- Quý Thiên…

Trong mắt Kha Cửu Tư nhoáng lên một tia sát ý.

Không gặp được Khả Cửu Tư, Mạnh Hạo liền trầm mặc rời đi. Hắn đến Tiên Khư. Năm đó, cần đến Chí Tôn Kiều, hắn đã từng thấy một đoạn

hài cốt. Mạnh Hạo đã từng có thể dựa vào hài cốt để sáng tạo ra Chí Tôn Pháp, nhưng lại không thể mang theo.

Mà giờ này, Chí Tôn Kiều của hắn đã chuyển hóa, không còn hư ảo nữa mà mượn Đạp Thiên Kiều ngưng tụ thành thực chất. Vả lại, với tu vi của hắn hiện giờ, cũng có thể dựa vào Chí Tôn Pháp của bản thân, chân chính dung hợp Chí Tôn Kiều hài cốt.

Thân ảnh hắn như một đạo cầu vồng xông thẳng vào trong Tiên Khư. Dựa theo lối đi năm đó, hắn vội vã đi vào. Trong Tiên Khư này, hắn đã từng tận mắt nhìn thấy những hình ảnh bụi bặm như là đầu to, Thần Miếu đổ nát còn có một thi thể không biết tồn tại bao lâu rồi.

Mảnh vỡ của mặt đất, mảnh vỡ của pháp báo, dấu vết của cung điện phiêu tán trong hư vô…

Mạnh Hạo đi rất lâu, hắn đi đến chỗ năm xưa sáng lập đạo pháp. Ở nơi đó, Mạnh Hạo đã tìm ra và cảm ngộ được Chí Tôn Kiều, chính là… cây cầu đổ nát kia!

Cây cầu kia chỉ có một đoạn, đứng trên mặt đất. Cho dù nhìn thấy từ rất xa, Mạnh Hạo cũng có thể cảm nhận được một luồng uy lực Chí Tôn từ cây cầu kia truyền tới, còn có một nguồn lực lượng của thiên địa cuồn cuộn.

Dường như cây cầu này đã từng đứng sừng sững trên chín tầng trời, được vô số sinh mạng cúng bái. Thậm chí là khát vọng bước lên đỉnh tối cao!

Nhưng giờ này, nó đã vỡ vụn, có lẽ những phần khác cũng đã tiêu tán qua năm tháng. Duy chỉ có một phần nhỏ này là rơi xuống đây…

Đã bao nhiêu năm trôi qua, nó vẫn thủy chung ở chỗ này, không một ai có thể mang đi. Cho dù là Quý Thiên, cũng không thể mang đi, càng

không cần nói đến những Đạo Cảnh khác.

Chỉ có Mạnh Hạo năm đó ở nơi này, sáng tạo ra Chí Tôn Pháp thuộc về riêng hắn. Thông qua đạo pháp, một lần nữa ngưng tụ lại cây cầu kia. Cùng nhờ vậy, hắn mới đủ tư cách trở thành danh sách.

Hôm nay, Mạnh Hạo đến đây chính là muốn mang cây cầu đổ nát này đi!

- Người là Bỉ Ngạn Kiều. Ta không biết tên trước kia của ngươi. Nhưng ta biết, rất nhiều người…biết ngươi. Mạnh Hạo nhìn cây cầu, nhẹ giọng nói. Hắn nghĩ tới người áo đen đi ra từ Chí Tôn Họa ở Như Phong Giới, lại nghĩ đến thần tình của đối phương khi nhìn thấy Chí Tôn Kiều.

- Có lẽ, cái gọi là Bỉ Ngạn, ngay cả Chí Tôn cũng cần thông qua ngươi… mới có thể trở thành Chí Tôn…

- Nhưng hôm nay, ta đến mang ngươi đi. Từ nay về sau, ngươi chính là…Chí Tôn Kiều của riêng ta! Mạnh Hạo đôi mắt phát sáng, cất bước đi về phía cây cầu kia, tản ra uy lực Chí Tôn. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, toàn thân Mạnh Hạo phát ra ánh sáng xanh lóng lánh, hắn vung tay một cái, Chí Tôn Kiều của hắn lập tức xuất hiện.

- Dung! Mạnh Hạo gầm nhẹ, hai tay bấm quyết hướng về phía Chí Tôn Kiều. Lập tức, hai cây cầu bắt đầu dung hợp. Mạnh Hạo trên Chí Tôn Kiều gào thét kiều hồn, giúp cho lần dung hợp này không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn. Dung hợp bắt đầu chậm chạp tiến hành.

Cùng với đó, uy lực của Chí Tôn Kiều lại càng khổng lồ hơn. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, thiên địa thất sắc.Dường như có một cơn gió lốc quét ngang qua Tiên Khư. Dường như lúc này, Chí Tôn Kiều mới thật sự thức tỉnh.

Trên cầu, uy lực càng ngày càng mạnh. Bầu trời cuồn cuộn, Tiên Khư chấn động. Giờ khắc này, cả Sơn Hải Giới đều rung chuyển. Mặc dù Sơn

Hải Giới không có bài xích, nhưng là có một ánh mắt vô hình, dường như mang theo hồi ức, ngóng nhìn về nơi này, về cây cầu kia.

Thậm chí…ở Sơn Hải Giới, trong 33 Thiên, mặt đất chấn động dữ dội khiến cho vô số tu sĩ ở nơi này, chớp mắt đều rung động, không biết là xảy ra chuyện gì.

Bên ngoài 33 Thiên còn có một thế giới rộng lớn, ánh mặt trời phủ xuống những pho tượng trên mặt đất. Toàn bộ tu sĩ ở đó đều chấn động trong lòng.

Mơ hồ có thể thấy được, giữa không trung, hướng về phía Sơn Hải Giới, bên cạnh pho tượng trên mặt đất bất ngờ xuất hiện một cây cầu. Cây cầu này giống như Chí Tôn Kiều, chẳng qua là không trọn vẹn, dường như chỉ là một vật tượng trung, không phải một cây cầu thực sự.

Thời khắc này, cây cầu kia đang rung chuyển.

- Có người, thức tỉnh nó rồi… Thanh âm của trầm thấp của một nữ nhân, mang theo ngưng trọng, chậm rãi truyền khắp bốn phương tám hướng.

Dưới 33 Thiên, ở Sơn Hải Giới, núi thứ chín trong Tiên Khư, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời hô lớn, thân thể bay mạnh ra, rơi trên Chí Tôn Kiều cửa hắn. Hắn nâng hai tay lên, hướng về phía dưới nhấn mạnh một cái.

- Dung!

“Ầm”

Trong tiếng nổ ầm trời, Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo rơi xuống, tốc độ dung hợp ngày càng nhanh hơn. Khí tức trên Chí Tôn lập tức phủ đầy một khoảng trời rộng. Mạnh Hạo đánh mạnh vào khí tứ này. Cho dù đây là Chí Tôn Pháp của hắn nhưng hắn vẫn không chịu nổi, máu tươi phun ra.

Hai mắt của hắn mang theo chấp niệm. Lần này, bất kể là như thế nào, hắn cũng phải mang được hài cốt của Chí Tôn Kiều đi, cũng muốn dung hợp để Chí Tôn Kiều của mình ngày càng mạnh hơn.

- Tái dung! Toàn thân Mạnh Hạo phát ra ánh sáng xanh lóng lánh, Chí Tôn Kiều của hắn kiều hồn. Hắn liều mạng khống chế Chí Tôn Kiều một lần nữa. Trong tiếng nổ "ầm ầm", hai cây cầu dung hợp lần nữa.

Song lại có một sự bài xích trong chớp mắt ầm ầm bạo phát, tạo nên phản chấn khiến cho Mạnh Hạo phun ra máu tươi. Chí Tôn Kiều của hắn dường như muốn sụp đổ.

Dường như, tôn nghiêm từ cây cầu đổ nát kia không cho phép nó bị bất kỳ kẻ nào khống chế, không cho phép nó thành sở hữu của bất kỳ ai!

- Bì Đống, Anh Vũ đi ra cho ta! Mạnh Hạo lau máu tươi, hét lớn một tiếng. Ngay lập tức, Bì Đống cùng Anh Vũ từ trong túi trữ vật bay ra. Hai người này vừa mới hiện thân lập tức mở to mắt.

- Ngươi ngươi ngươi… ngươi đang làm gì? Bì Đống hơi run rẩy hỏi. Hắn cảm thấy cây cầu đổ nát kia kinh khủng đến cực hạn, ẩn chứa một lực lượng đủ để cho thiên địa phải biến sắc, thế giới phải nổ tung. Lực lượng này tuy rằng không trọn vẹn nhưng vẫn còn tồn tại!

- Là cây cầu kia! Trấn áp nó, con bà nó, ngươi giúp ngũ gia trấn áp nó! Anh Vũ hưng phấn gào thét, hóa thành một luồng sáng chạy thẳng tới chỗ Chí Tôn Kiều. Khiến cho uy lực Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo tăng lên, ầm ầm hạ xuống.

Bì Đống run run, cắn chặt răng. Tập trung sức mạnh vào thân thể, bất ngờ hóa thành một sợi dây, bay trong không gian. Lựa chọn ngu ngốc đáng yêu này, rõ ràng là muốn trói buộc cây cầu tàn phế kia cùng với Chí Tôn Kiều lại chung một chỗ!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Chí Tôn Kiều dung hợp. Tu vi Mạnh Hạo lập tức tăng lên, vận chuyển toàn thân, hoàn toàn bộc phát. Lực lượng La Thiên Đạo Tiên khuếch tan, tiếng nổ vang ầm, cuỡng ép dung hợp. Chí Tôn Kiều cơ hồ sắp chồng lên cây cầu đổ nát kia.

Nhưng ngay lúc này, lực phản chấn cùng với khí tức bài xích theo đó tăng lên. Mạnh Hạo bấm quyết, cấm pháp Phong Yêu hoàn toàn thi triển.

- Ngươi đã vỡ nát. Cho dù năm đó ngươi chí cao vô thượng, nhưng giờ này, ngươi đã chết, lại không còn trọn vẹn, mất đi hơn phân nửa, mà Chí Tôn Pháp của ta có thành ý cùng với Đạp Thiên Kiều, ta không tin không dung hợp được ngươi! Mạnh Hạo trong mắt tràn ngập tơ máu, máu tươi phun ra. Hắn cắn răng một cái, trực tiếp lấy Niết Bàn Quả thứ tư đặt lên mi tâm!

- Chó ngao!

Mạnh Hạo rống lớn. Chó ngao lập tức bay ra, hóa thành áo choàng!

- Anh Vũ! Mạnh Hạo lại rống lên. Anh Vũ bay ra, gương đồng bay trong không gian lập tức trở thành Chiến Binh, không phải là trường đao mà tạo thành một quyền sáo từ trong tay Mạnh Hạo trực tiếp bước ra. Khí thế ầm ầm nổi lên, một quyền đánh xuống!

Đây là một quyền Sát Thần, lại trong thời khắc Mạnh Hạo ở đỉnh phong nhất. Một quyền này khiến cho Đạo Cảnh phải động dung. Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo vốn là may mắn có được điều kiện dung hợp. Giờ phút này, một quyền đánh xuống, tu vi toàn thân sáp nhập vào trong Chí Tôn Kiều khiến cho cây cầu kia trong chớp mắt chồng lên, hoàn toàn vừa khít.

Chồng lên hoàn toàn!

Chẳng biết từ lúc nào, trên bầu trời xuất hiện một nữ nhân, mặc áo trắng, đó chí là Hải Mộng Chí Tôn. Nàng nhìn Mạnh Hạo ở phía dưới, thấy hắn đang dung hợp Chí Tôn Kiều, thần sắc nàng lộ ra chút phức tạp.

Ngay tại lúc chồng lên, cây cầu đổ nát bị dung hợp kia rung mạnh một cái, không ngờ… "Rắc" một tiếng, tự mình vỡ tan giống như Kiến Mộc năm đó tự băng vu bầu trời cũng không muốn ngẩng đầu nhìn Quý Gia. Cây cầu đổ nát này biết mình không cách nào ngăn trở dung hợp nên đã hư nhược đến cực hạn.

Nếu đổi lại là người khác, cho dù nó có hư nhược cũng vẫn có thể trấn áp được, chỉ là…đối với Mạnh Hạo, nó không làm được. Mạnh Hạo có ý của Chí Tôn Kiều, có thân của Đạp Tiên Kiều, cũng có kiều hồn, thậm chí…Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo mới là Chí Tôn Kiều thực sự.

Tuy không bằng cây cầu đổ nát này đã từng một thời chí cao vô thượng, nhưng so với nó lại hoàn chỉnh hơn!

Một khi như vậy, nó không cách nào ngăn trở dung hợp. Nó chỉ có thể dựa vào khí tức cuối cùng, tự mình tan vỡ, hủy diệt… cũng không muốn bị chồng lên!

Mạnh Hạo biến sắc, nhìn cây cầu đổ nát tan vỡ, trở thành tro bụi. Ánh mắt hắn lộ ra hàn ý kinh người.

- Thà rằng tự vỡ, cũng không muốn chồng lên sao… Ngươi cứ như vậy mà tan vỡ. Nhưng sự tan vỡ của người khiến chó Chí Tôn Kiều của ta thay thế ngươi, tân sinh! Mạnh Hạo gầm nhẹ. Hai tay nhấn một cái xuống Chí Tôn Kiều, lập tức Chí Tôn Kiều phát ra ánh sáng rực rỡ, không hề chồng lên mà là cắn nuốt!

Cắn nuốt cây cầu đổ nát kia, tự mình tân sinh!

Từ nay trở đi, thế gian này không còn cây cầu đổ nát kia nữa chỉ có Chí

Tôn Kiều của Mạnh Hạo!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Chí Tôn Kiều toàn lực cắn nuốt, hoàn toàn dung hợp tro bụi của cây cầu kia. Theo đó, khí thế cũng dần dần bộc phát, long trời lở đất!

Chí Tôn Kiều đã chân chính hoàn thành tân sinh. Từ hư ảo hoàn toàn trở thành chân thật!

Trong khoảnh khắc nó trở nên chân thật, 33 Thiên nổ vang, tất cả mọi cây cầu đều tan vỡ. Trong thế giới rộng lớn bên ngoài kia, pho tượng trên mặt đất, những cây cầu không trọn vẹn, trong chớp mắt, đều tan vỡ. Tan vỡ…vĩnh viễn!

Ở Tiên Khư thế giới, Hải Mộng Chí Tôn đứng trên Mạnh Hạo lúc này mới nhẹ giọng lên tiếng, thanh âm vang vọng.

- Nó từng có một cái tên, là Đạp…

- Hiện tại, nó là Chí Tôn Kiều! Mạnh Hạo cắt ngang lời Hải Mộng Chí Tôn. Không phải hắn không cung kính mà là hắn không muốn nghe danh tự trước kia. Ý của hắn, đối với cây cầu của mình chỉ có hiện tại, không có quá khứ!

Mạnh Hạo trong lúc xoay người liền vung tay lên. Từ Chí Tôn Kiều truyền ra tiếng “vù vù”, uy lực ngập trời khiến Tiên Khư nổ vang. Cây cầu tiêu tán, bị Mạnh Hạo thu lấy. Hắn ôm quyền hướng về phía Hải Mộng Chí Tôn cúi đầu, cất bước đi xa.

Nhìn thấy bóng lưng của Mạnh Hạo, thần sắc của Hải Mộng Chí Tôn lộ ra chút hoảng hốt.

- Năm đó Cửu Phong đại ca…Cũng có khí thế như vậy…

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1556: Lục Ảnh tái hiện

Mạnh Hạo đòi nợ, năm đại thánh địa, ba giáo sáu tông đã đi hết toàn bộ, cố nhân cũng thấy, Chí Tôn Kiều cũng thu

Về phần đòi nợ, giờ này chỉ còn lại có ba đại gia tộc

Chỉ là, chỗ Lý gia Mạnh Hạo ngượng ngùng đi

Cho nên còn dư lại cũng chỉ có Tống gia và Vương gia!

Tống La Đan, Vương Mộc, thu xong nợ các ngươi rồi, Mạnh mỗ sẽ rời Đệ Cửu Sơn Hải này! Sau khi rời khỏi Tiên Khư, Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới vẫn thạch truyền tống trận

Trên thực tế, đáy lòng hắn còn có một nơi cuối cùng hắn muốn đi lại nữa

Bắc Lô Tinh, một tinh tú so với Nam Thiên Tinh khổng lồ hơn, thậm chí so với Đông Thắng Tinh còn muốn khổng lồ hơn nữa

Từ rất xa vừa thấy, tinh này là một hình cầu to lớn màu lam, xung quanh nó bất ngờ vây quanh ba tinh tú hơi nhỏ một chút

Ba tinh tú này phân biệt thuộc về ba đại gia tộc, thậm chí Bắc Lô Tinh này cũng đều phân chia thành ba khu vực, ba đại gia tộ, cùng nhau ra sức chiếm cứ

Ở chỗ này, bất kỳ tông môn giáo phái nào đều phải phụ thuộc vào ba đại gia tộc mà tồn tại

Mà lúc này, ở một trong ba tinh tú bên ngoài Bắc Lô Tinh, trên tinh tú đại biểu cho Tống gia, thân ảnh Mạnh Hạo theo truyền tống trận hào

quang lóng lánh, cất bước đi ra

Hắn vừa mới xuất hiện, ở phía trước hắn bất ngờ có khoảng trăm đệ tử Tống gia sớm đã chờ đợi, gần như ngay khi Mạnh Hạo đi ra, lập tức liền có một cái đệ tử Tống gia tiến lên, đưa ra một cái túi trữ vật

Công tử nhà ta nói, tiền tài sản lúc trước ngươi vơ vét đều ở nơi này! Tống gia tộc nhân kia đưa ra túi trữ vật, nội tâm tức giận, ném túi trữ vật ra

Mạnh Hạo chớp chớp mắt, nhìn xem Tống gia bộ dáng này, biết được từng hình ảnh bản thân lúc trước đòi nợ đã truyền khắp Đệ Cửu Sơn Hải, không nhận người chào đón, cho nên Tống gia trực tiếp liền lấy ra tiền nợ muốn đuổi mình đi

Nhưng mà Mạnh Hạo không ngại a

Mục đích của hắn vốn chính là muốn đòi nợ, thần thức quét một cái, sau khi phát hiện số tiền chính xác, xoay người muốn đi, không phải dùng truyền tống trận, mà là muốn vượt qua tinh không

Bởi vì trạm kế tiếp của hắn là Vương gia! Lúc này bên trong truyền tống trận, lục tục có tia sáng truyền ra

Những tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải xem náo nhiệt đang nhanh chóng lại tới

Theo từng tên một đến, sau khi thấy một màn như vậy, đều có chút hưng trí buồn tẻ

Bọn họ muốn xem chính là một màn Mạnh Hạo phát uy đòi nợ, chứ không phải là loại này không nóng không lạnh trực tiếp trả lại tiền

Mắt thấy tất cả sắp kết thúc, ở trên một đỉnh núi xa xa chỗ này, Tống La Đan dùng bí pháp xa xa nhìn một màn này, nội tâm cũng nhẹ nhàng thở

ra

Tuy rằng uất ức, nhưng lại không có cách nào

Suy nghĩ chỉ cần đuổi Mạnh Hạo vắt cổ chày ra nước này đi, từ nay về sau thanh toán xong, cũng là chuyện tốt

Nhưng cố tình đúng lúc này, Tống gia tộc nhân ném túi trữ vật cho Mạnh Hạo kia có lẽ là nội tâm quá mức khó chịu, khi Mạnh Hạo xoay người muốn ly khai, bỗng nhiên lên tiếng châm chọc

Công tử nhà ta nói, người đang làm, trời đang nhìn

Ngươi dùng biện pháp như vậy vơ vét tài sản tiền tài, sớm muộn gì nhất định sẽ bị báo ứng! Người này vừa nói ra, Tống gia tộc nhân chung quanh hắn đều sửng sốt một chút, ngay cả xa xa Tống La Đan cũng đều sửng sốt, chợt đứng lên, trên mặt lộ ra tức giận

Hắn có thể thề, cho tới bây giờ hắn không làm cho đối phương nói ra câu nói này

Mà hắn biết tính tình của Mạnh Hạo, hắn biết, câu nói này vừa nói ra, chuyện liền sẽ hỏng bét! !

Chết tiệt ! ! Tống La Đan thân thể mạnh chạy ra, hắn không thể tiếp tục ở trong chỗ này quan sát, hắn muốn lập tức giải thích

Nghĩ tới chính mình vì xoay sở tiền mà gần như đem tất cả người trong tông môn có thể mượn đều mượn một vòng, thậm chí còn hướng tông môn mượn tiền, lúc này mới tập hợp đủ, nhưng giờ này, nếu như bởi vì một câu nói, trong nháy mắt phá hủy hết thảy mọi thứ, hắn khóc không ra nước mắt

Mạnh Hạo đã muốn ly khai, cất bước đang muốn bay ra, sau khi nghe

được câu nói này, xoay người liếc nhìn Tống gia tộc nhân lên tiếng kia

Cùng lúc đó, bốn phía những tán tu đến chỗ này xem náo nhiệt kia, từng tên một lập tức tinh thần phấn chấn, thậm chí có không ít đều âm thầm cảm thấy cần phải cảm tạ Tống gia tộc nhân lên tiếng kia

Thú vị

Mạnh Hạo bỗng nhiên cười

Tống gia tộc nhân kia thân thể run rẩy, dưới ánh mắt này cùng nụ cười của Mạnh Hạo, từ từ lui về sau, trán của hắn đều xuất hiện mồ hôi

Tống La Đan, lấy hiểu biết của ta đối với hắn, hắn không có ngu dốt như vậy

Lấy tính cách của hắn, hoặc chính là cắn răng xoay sở tiền cho ta, hoặc là liền cắn răng không cho

Nhưng cho dù là lựa chọn cái nào, cũng sẽ không có câu nói này

Xem ra

địa vị của Tống La Đan ở Tống gia có chút không xong a, nhưng mà không có vấn đề gì, ta và hắn là bằng hữu thôi, ta có thể giúp hắn

Nụ cười của Mạnh Hạo rất là rực rỡ, còn mang xấu hổ, dường như có chút ngượng ngùng

Nhưng lời của hắn còn có nụ cười, lại là khiến Tống gia tộc nhân trước lên tiếng kia sắc mặt đại biến

Câu nói kia là công tử để ta

Tống La Đan, đi ra gặp ta! Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm cuồn cuộn như sấm chớp nổ vang, truyền khắp bốn phương tám hướng, vang vọng tinh tú

Gần như khi thanh âm của hắn truyền ra, xa xa Tống La Đan thân ảnh như điện chớp rầm rầm mà đến, tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần

Khi xuất hiện hắn vung tay áo, một cổ cuồng phong nổ vang, cuốn tộc nhân trước lên tiếng kia chạy thẳng tới xa xa, khiến cho tộc nhân này máu tươi phun ra, lập tức bị thương nặng

Bà nội ngươi, ngươi dám gài bẫy ta! ! Bắt lại người này cho ta! Tống La Đan rống giận, xung quanh Tống gia tộc nhân lập tức có mấy người tiến lên, nhanh chóng bắt tộc nhân trước lên tiếng kia

Không có đi hỏi rốt cuộc là người nào sai khiến đối phương mở miệng như thế, Tống La Đan xoay người, nhìn về phía Mạnh Hạo

Sắc mặt hắn âm trầm, nội tâm cũng có buồn khổ, sớm nhất nếu không phải là chính hắn cảm thấy mặt nhục nhã, không muốn trực tiếp đối mặt Mạnh Hạo, cũng sẽ không có chuyện lúc trước

Mạnh Hạo tựa như cười chế giễu, nhìn Tống La Đan, chờ đợi đối phương lên tiếng

Câu nói kia, không phải là ta nói !

Tống La Đan chần chờ một chút, cứng rắn lên tiếng

Ta biết, nhưng mà ta cảm thấy, dựa vào sự quen biết của chúng ta, chuyện này muốn ta hỗ trợ hay không a? Giá tiền có thể thương lượng

Mạnh Hạo cười nói

Tống La Đan đang muốn cự tuyệt, nhưng cặp mắt nhoáng lên một cái, bỗng nhiên thấp giọng truyền âm

Ngươi muốn bao nhiêu?

Những thứ bên trong túi trữ vật, tăng gấp đôi nữa liền có thể

Ngươi quá độc ác! Hắn kêu Tống La Thần, là thiên kiêu dòng chính Tống gia, cùng ta tranh đoạt vị trí đạo tử

Ngươi đừng giết hắn, phá hủy danh dự liền được rồi! Mạnh Hạo cười cười, đột nhiên lên tiếng, thanh âm như sấm chớp, cuồn cuộn truyền ra, quanh quẩn bốn phương tám hướng

Tống La Thần, ngươi thiếu tiền của ta, nên trả rồi! Thanh âm của hắn giống như thiên uy, nổ vang bầu trời mặt đất, truyền khắp tinh tú, khiến vô số ngọn núi chấn động, một cái thanh âm âm lãnh từ đàng xa bay tới

Mạnh đạo hữu, Tống mỗ không nhớ rõ thiếu ngươi tiền, thiếu tiền ngươi là Tống La Đan

Ta nói ngươi thiếu, ngươi liền thiếu! Khi Mạnh Hạo lên tiếng, thân thể bước lên trước đi ra, thân thể hắn nháy mắt liền xuất hiện ở xa xa, tay phải nâng lên hướng về mặt đất một quyền rơi xuống

Ầm một tiếng, mặt đất sụp xuống, một thân ảnh cấp tốc bay ra

Đó là một thanh niên, gương mặt tuấn lãng, duy chỉ có hai mắt dài nhỏ, vốn là lóe lên tia ác độc nhưng giờ này lại mang kinh hoảng, bị bá đạo của Mạnh Hạo chấn nhiếp

Mạnh đạo hữu, ngươi muốn làm gì! ! Thanh niên này rống lớn, thân thể cấp tốc lui về sau, trong Tống gia có mấy chục đạo cầu vồng,cấp tốc bay tới, chính là cường giả thủ hộ xung quanh Tống gia

Hành vi của Mạnh Hạo tại các tông giáo phái khiến gia tộc tông môn của hắn sớm đã biết tin tức, không muốn dây dưa Mạnh Hạo chỉ hy vọng mau sớm đuổi Mạnh Hạo đi

Nhưng mà cũng vì để ngừa vạn nhất, cho nên những người bảo vệ ở nơi này, lúc này mắt thấy Mạnh Hạo xuất thủ, lập tức liền xuất hiện

Mạnh Hạo, tiền ngươi đã cầm đi, còn muốn làm gì! Một loạt tiếng gầm nhẹ truyền ra

Mấy chục đạo cầu vồng tới gần, liền muốn ngăn cản Mạnh Hạo đánh thanh niên kia

Tiền Tống La Đan đã đổi, tuy nhiên tiền Tống La Thần vẫn còn không có

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, vung tay một cái, cuồng phong nổ vang, khiến cho thân ảnh hơn mười người kia toàn bộ bị ngăn cản, từng người một tâm thần chấn động, Mạnh Hạo đã cất bước, chạy thẳng tới Tống La Thần đang lui về sau mà đi

Ta không có thiếu tiền ngươi! ! Tống La Thần nội tâm sớm đã hối hận, không nên lợi dụng Mạnh Hạo đi suy yếu Tống La Đan, nhưng giờ này hối hận đã vô dụng

Hắn nhanh chóng lui về sau, nhanh bóp nát ngọc giản, muốn trưởng lão gia tộc tới cứu

Ngươi còn không xứng thiếu tiền ta, ý đồ nâng lên chuyện ta cùng với Tống La Đan, loại mưu kế này quá mức nông cạn

Ta thật không rõ, tâm trí như ngươi làm sao có thể sẽ làm Tống La Đan cảm thấy có uy hiếp? Mạnh Hạo lắc đầu lên tiếng, tay phải nâng lên,

hướng về Tống La Thần mạnh một trảo

Dưới một trảo này, Tống La Thần thân thể mạnh run rẩy, không bị khống chế , chạy thẳng tới Mạnh Hạo mà đến

Lão tổ cứu ta! ! Tống La Thần hét lên, Mạnh Hạo bỗng nhiên tay trái nắm lại, hướng về một bên hư vô, trực tiếp rơi xuống một quyền

Một quyền này là Sát Thần! Một quyền rơi xuống, hư vô trực tiếp sụp xuống tan vỡ, một tiếng kêu đau từ bên trong truyền ra, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện

Đó là một lão già gầy còm, sau khi lão già này đi ra, sắc mặt âm trầm, hắn muốn đi cứu Tống La Thần, đã tới không kịp, lúc này trơ mắt nhìn Tống La Thần bị Mạnh Hạo bắt lại

Mạnh Hạo, ngươi không nên lấn hiếp người quá đáng

Tống gia ta không muốn cùng ngươi là địch, nhưng ngươi cũng không cần thật quá đáng! Lão già gầy âm lãnh lên tiếng, trên người hắn có Đạo Cảnh khí tức tràn ra, lão già này chính là một trong mấy vị Đạo Cảnh Tống gia

Khi lời nói của hắn truyền ra, trên tinh tú của Tống gia này, còn có một cỗ Đạo Cảnh khí tức mơ hồ tràn ra, mặc dù không có hiện thân, nhưng lại xa xa khóa được Mạnh Hạo

Thậm chí ở đó cách đó không xa trên Bắc Lô Tinh, đồng dạng còn có một cỗ Đạo Cảnh khí tức kinh khủng hơn đang chú ý chỗ này

Tống gia đạo tử tranh, cùng ta không quan hệ gì, nhưng nếu người này muốn tính kế ta, tổng phải bỏ ra giá cao một chút

Mạnh Hạo cầm lấy Tống La Thần, nhìn về phía lão già gầy kia, đối với

những Đạo Cảnh khí tức dường như không thèm để ý chút nào

Lão già gầy hung hăng trợn mắt liếc nhìn Tống La Thần một cái

Hắn cũng là mới vừa mới biết, Tống La Thần âm thầm làm chủ, muốn đi tính toán Mạnh Hạo, nội tâm hắn thầm mắng đối phương ngu xuẩn, cả gia tộc đều thầm chấp nhận hành vi Tống La Đan chung quanh xoay sở tiền, thậm chí tại lúc không đủ, đều phải mượn tiền cho Tống La Đan

có thể thấy được ý chí của Tống gia cao tầng là không đi trêu chọc Mạnh Hạo

Nhưng cố tình, ngu xuẩn này cư nhiên lại vào lúc này còn ý đồ đi châm ngòi

Ở lão già gầy nhìn lại, đối phương sớm đã ngu xuẩn hết thuốc chữa, nếu không phải là huyết mạch có giá trị đặc thù, thậm chí đối với cả Tống gia đều rất mấu chốt, hắn mới không muốn để ý tới chuyện này

Chuyện này sẽ cho ngươi một cái công đạo

Lão già chậm rãi lên tiếng, Mạnh Hạo mỉm cười, dứt khoát buông lỏng Tống La Thần ra, lúc đang muốn nói chuyện, hắn bỗng nhiên thân thể chấn động mạnh một cái, trực câu câu nhìn phía sau lão già, cả người vẻ mặt bỗng nhiên đại biến

Lão già sửng sốt, lập tức quay đầu, phía sau hắn cái gì cũng không có, mày nhăn lại, hắn đã nhận ra Mạnh Hạo hai mắt co rút lại

Mạnh Hạo hít thở gần như dừng lại, một hơi thở trước, ở trong mắt của hắn, phía sau lão già không có chút dị thường nào, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền thấy, phía sau lão già kia có thân ảnh một người mặc màu đen áo dài, một đầu tóc bạc, chậm rãi đi qua

Thân ảnh kia tản ra sát khí long trời lở đất, chính là

Chí Tôn trong Như Phong Giới, đệ nhất danh sách trong Chí Tôn Pháp

Lục!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1557: Thời gian đạo pháp

Ở trong mắt Mạnh Hạo, bốn phía mọi người đều không thấy được thân ảnh áo đen mang cao ngạo, mang Chí Tôn ý, cũng có vô tận sát khí này từ sau lưng lão già kia đi qua, đi hướng tinh không

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, lúc này hắn không có ý nghĩ đòi nợ gì, thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới thân ảnh kia

Như Phong Giới, hắn tận mắt nhìn thấy đối phương đi hướng hư vô, biến mất vô ảnh

Mạnh Hạo thế nào cũng không nghĩ tới, không ngờ bản thân ở chỗ này lại

Lại thấy được thân ảnh áo đen này

Về phần lão già gầy còm Tống gia kia, lúc này nhíu mày, hắn không nhìn thấu chút dị thường nào, ngược lại thì Mạnh Hạo nơi này quỷ dị khiến hai mắt hắn hơi co rút lại

Mạnh đạo hữu

Lão già lên tiếng, lời nói mới ra, Mạnh Hạo cũng theo đó thanh âm vang lên

Tiền bối xin chờ một chút! Mạnh Hạo mắt thấy thân ảnh áo đen kia tốc độ rất nhanh, càng chạy càng xa, lập tức lên tiếng

Ngay khi lời nói của hắn truyền ra, thân ảnh áo đen bước chân chợt ngừng, chậm rãi quay đầu, dường như rất tùy ý liếc nhìn Mạnh Hạo một cái

Chỉ một cái liếc mắt nhìn lại, trong óc Mạnh Hạo nháy mắt nổ vang, phảng phất có vô số sấm sét ở trong đầu hắn trực tiếp nổ tung, tạo thành một mảnh long trời lở đất

Cho dù Mạnh Hạo là La Thiên Đạo Tiên, nhưng cũng vào giờ khắc này, cả người như mất đi ý thức, đắm chìm trong vô tận giết chóc

Thân thể hắn nổ vang không ngừng, máu tươi phun ra, phảng phất có một cỗ lực lượng không cách nào hình dung ở trong đầu của mình ngập trời mà đi, lại muốn xóa sạch

tất cả ký ức của hắn về người áo đen này! Cùng lúc đó, nổ vang không chỉ là Mạnh Hạo, còn có lão già gầy còm kia

Lão già này thân thể mạnh run rẩy, khi thân ảnh áo đen quay đầu lại một cái chớp mắt, hắn cũng nhìn thấy đối phương! Nhưng chính là cái nhìn này khiến cho hắn phun ra máu tươi, khí tức căn nguyên đều không xong

Vẻ mặt hắn hoảng sợ, đột nhiên lại mờ mịt nổi lên

Trong đầu của hắn, việc có quan hệ đến bản thân như thế nào bị thương, ký ức có quan hệ đến việc nhìn thấy thân ảnh áo đen kia lại vào khoảnh khắc này, toàn bộ bị xóa đi

Không chỉ là hắn, còn có đồng dạng tại trên tinh tú này, một

lão tổ Đạo Cảnh Tống gia khác

Người này cũng ở trong nháy mắt thân ảnh áo đen quay đầu lại thấy được sự tồn tại của đối phương

Chỉ một cái liếc mắt, đầu óc hắn nổ vang, máu tươi phun ra, thân thể gần như muốn nổ tung, trong óc đau nhức kịch liệt, như có một bàn tay vô

hình, xóa đi toàn bộ ký ức của hắn một khắc trước

Còn có ở trên Bắc Lô Tinh, lão tổ mạnh nhất Tống gia, hắn thủy chung đang chú ý Mạnh Hạo nơi này, Mạnh Hạo dị thường khiến hắn cả kinh, sau đó thân ảnh áo đen xoay người, khiến cho hắn cả người phun ra vài ngụm máu tươi

Ký ức bị cưỡng ép xóa đi, cho dù hắn toàn lực chống cự, cũng lại yếu đuối không chịu nổi một kích, căn bản là không thể rung chuyển, bị xóa đi ký ức

Tất cả những việc này nói ra thì rất dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ là trong nháy mắt đã xảy ra

Những tộc nhân bình thường kia bọn họ không bị xóa ký ức, bởi vì bọn họ không thấy được người áo đen kia

Nhưng bọn họ có thể thấy được Mạnh Hạo cùng lão tổ của bọn họ máu tươi phun ra,, có thể thấy được từ trong miệng hai người truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết

Một màn này thật là quỷ dị khiến cho tất cả Tống gia tộc nhân đều hít ngược một hơi

Mạnh Hạo là người đầu tiên thức tỉnh, hai mắt hắn đỏ thẫm, cố nén trầm luân, nhưng không cách nào chống cự bàn tay vô hình kia đang xóa đi ký ức của bản thân đối với người áo đen kia

Dường như cái nhìn kia là một loại đạo pháp chí cao vô thượng, mà người áo đen kia, hắn không hy vọng có người nhớ kỹ hắn, cho nên phải xóa đi hết thảy dấu vết của bản thân từ trong đầu người khác

Nhưng ngay khi ký ức Mạnh Hạo sắp bị xóa đi, hắn gầm thét, ánh sáng xanh vô tận, lực lượng La Thiên Đạo Tiên ầm ầm bạo phát, thậm chí

trong cơ thể hắn giọt Chí Tôn Huyết cũng đều toàn diện sôi trào

Mạnh Hạo ánh mắt lộ ra điên cuồng, cắn răng, lấy ra quả Niết Bàn Quả thứ tư, một phen đặt tại mi tâm

Ký ức của ta vĩnh viễn thuộc về ta, xóa đi hay không, từ ta mình chọn, người ngoài

Không có quyền lợi, không có tư cách đụng đến ký ức của ta! Mạnh Hạo gào thét, máu tươi phun ra, Niết Bàn Quả trên trán của hắn hòa tan, sáp nhập vào trong cơ thể, ánh sáng xanh trên người hắn mạnh rực rỡ hơn, hướng về bốn phía ầm ầm bạo phát, phối hợp Chí Tôn Huyết, khiến cho Mạnh Hạo vào lúc này không ngờ cưỡng ép chống cự bàn tay vô hình kia, thậm chí đem khu trừ ra ngoài đầu của mình

Oanh! Mạnh Hạo thân thể lảo đảo lui về sau, hô hấp dồn dập, máu tươi lần nữa phun ra, nhưng lại hoàn toàn thanh tỉnh, lúc ngẩng đầu, hắn thấy được trong mắt người áo đen kia hơi có kinh ngạc

Người áo đen sâu đậm liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, gật gật đầu, dường như công nhận sự tồn tại của Mạnh Hạo, xoay người, đi hướng xa xa

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cắn răng, lập tức bay ra, theo người áo đen đã đi xa kia, hắn có thể cảm nhận được, đối phương không có ác ý

Cái nhìn kia nhìn như long trời lở đất, nhưng trên thực tế

Có lẽ chỉ là một khảo nghiệm

Người có thể thông qua cái khảo nghiệm này mới có thể nhớ kỹ thân ảnh của hắn, mà chỉ có người có thể nhớ kỹ thân ảnh hắn, mới có tư cách

cùng hắn đi xa

Hồi lâu sau, cho đến khi Mạnh Hạo cùng người áo đen kia đều biến mất, vị lão già gầy còm Tống gia kia lúc này mới tỉnh lại, vẻ mặt hắn mờ mịt

Đang thức tỉnh còn có hai vị lão tổ khác

Ba người thần thức nháy mắt trao đổi, đều lẫn nhau thần tình ngưng trọng, bọn họ phát hiện, bản thân không có trí nhớ lúc trước, trong trí nhớ, chỉ có cử động quỷ dị trước của Mạnh Hạo

Nhưng bọn họ thân là Đạo Cảnh, vả lại cử động của người áo đen xóa đi ký ức bọn họ đơn giản thô bạo, không che giấu hành động này, cho nên ba người này lúc này cẩn thận suy tư, lập tức liền được đáp án

Chúng ta thấy được tồn tại chúng ta không nên nhìn

Vị tồn tại kinh khủng kia, xóa những gì chúng ta thấy được đi

Lại hỏi đệ tử bốn phía, ba lão tổ Đạo Cảnh Tống gia, nội tâm trầm thấp hơn, mơ hồ, bọn họ đối Mạnh Hạo cũng đều sinh ra kiêng kỵ

Bởi vì bọn họ đã thông quá dấu vết để lại phát hiện, tồn tại xóa đi ký ức của mình có lẽ cùng Mạnh Hạo có quan hệ, bởi vì rất hiển nhiên, Mạnh Hạo so với bọn hắn sớm hơn thấy được, vả lại

trong lời nói, Mạnh Hạo biết tồn tại kinh khủng kia!

Truyền lệnh xuống, Tống gia tộc nhân ta không thể đối với Mạnh Hạo, cũng tốt nhất không cần sinh ra liên hệ gì

Trên người người này có rất nhiều bí mật, những bí mật này

Không phải chúng ta có thể biết được ! Sau khi thương nghị, ba vị lão tổ Tống gia lập tức truyền xuống phong mệnh, về phần Tống La Thần dám châm ngòi Mạnh Hạo, mặc dù ba vị lão tổ không khiển trách, nhưng bộ

dáng không thấy kia khiến Tống La Thần nội tâm bất an

Tống La Đan ở phía xa, thấy một màn như vậy, như có điều suy nghĩ, lúc ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo đã đi xa, nơi đó

Là tinh tú Vương gia sở tại

Trong tinh không, người áo đen bước chân không lớn, nhưng mỗi một bước rơi xuống đều dường như dịch chuyển, Mạnh Hạo ở phía sau triển khai toàn bộ tu vi, nhưng như cũ vẫn là dần dần bị càng kéo càng xa

Mạnh Hạo mắt thấy bản thân không thể đuổi kịp, dứt khoát buông xuống lo lắng, trọng điểm đi nhìn cặp chân đối phương, từ từ, hắn nhìn thấu một tia vận luật, theo bản năng đi bắt chước, bước chân nâng lên, lại rơi xuống, lại nâng lên, lại rơi xuống

Hắn không phát hiện, khi hắn bắt chước trong, thân ảnh của hắn khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng, thậm chí hắn mỗi một lần một màn nhấc chân lên, tinh không phía dưới hắn dường như đều bị rụt ít đi một chút, khi rơi xuống, tinh không lại khôi phục như thường

Thậm chí bất tri bất giác, không ngờ hắn miễn cưỡng đi theo bước chân của người áo đen, chỗ nhấc chân, hắn liền nhấc chân, đối phương rơi xuống, hắn liền rơi xuống

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo đã bỏ quên, hắn không biết đi qua đã bao lâu, phảng phất là một cái chớp mắt, lại phảng phất là vô tận, hắn đắm chìm trong vận luật đặc thù kia, từng bước từng bước

Cho đến người áo đen trong mắt hắn bước chân ngừng lại, Mạnh Hạo thân thể chấn động, từ trong trạng thái thức tỉnh, hắn phát hiện, chính mình vẫn là tại trong phạm vi Bắc Lô Tinh, chẳng qua là từ một trong ba tinh tú bên ngoài Bắc Lô Tinh đến một tinh tú khác

Hai tinh tú này nhỏ một chút, khoảng cách lẫn nhau tuy có, nhưng cũng không phải rất xa, thậm chí thần thức quét một cái còn có thể thấy được lẫn nhau

Với tu vi Mạnh Hạo triển khai tốc độ cao nhất, hắn có thể trong thời gian mấy hơi thở vượt qua

Nhưng bây giờ, hắn cảm thấy dường như thời gian quá rất lâu, chính mình hắn là đi xa hơn mới đúng, nhưng cố tình, chỉ đi ra xa như vậy, điều này làm cho Mạnh Hạo cảm thấy có cái gì không đúng

Hắn có thể khẳng định, loại trạng thái trước đó, loại bộ pháp đó nhất định là một loại đạo pháp kỳ dị, loại đạo pháp này tuyệt không tầm thường, nhưng sự thật lại làm cho Mạnh Hạo không thể không thừa nhận, bộ pháp này

Dường như chính mình nhìn quá cao

Nói không thất vọng, đó là không có khả năng

Mạnh Hạo nội tâm thở dài, quay đầu nhìn về tinh tú phía Tống gia sở tại

Bỗng nhiên, Mạnh Hạo thân thể chấn động mạnh một cái, trong mắt của hắn lộ ra không thể tin, còn có hoảng sợ

Thân thể hắn run rẩy, hắn cả đời này rung động, vào giờ khắc này, dường như cũng không bằng khiếp sợ trước mắt

Cả đời này của hắn có rất nhiều lần không thể tin, nhưng lúc này đây, ngoại trừ không thể tin ra, còn có

Khó tin! Đầu óc của hắn sấm sét nổ vang, khiến cả người hắn ngây người ở nơi này, kinh ngạc nhìn lúc này trên tinh tú Tống gia, có ánh sáng của truyền tống lóng lánh, từ bên trong truyền tống trận kia một

thân ảnh đi ra

Bộ dáng tuấn lãng, mang khí tức thư sinh, cũng có ánh sáng xanh mơ hồ ẩn chứa, Mạnh Hạo thấy được sau khi người này đi ra, có Tống gia tộc nhân đưa ra túi trữ vật, thấy được người thư sinh này truyền ra một tiếng

Tống La Đan, đi ra gặp ta! Một màn này, Mạnh Hạo như nhìn hình ảnh, hắn thấy được chính mình! ! Hắn thấy được bản thân đi ra, thấy được bắt được Tống La Thần, thấy được lão già gầy xuất hiện, thấy được thân ảnh người áo đen kia, cũng nhìn thấy mình ở vượt qua khảo nghiệm người áo đen sau, đuổi theo hắn đi ra, đi vào tinh không, cho đến

Mạnh Hạo thấy được trước mắt, người áo đen kia cùng một

bản thân khác cất bước, không ngờ

chồng lên thân ảnh hai người cùng đứng ở chỗ này

Mạnh Hạo thân thể lần nữa chấn động, nội tâm của hắn nhấc lên sóng lớn ngập trời

Bộ pháp kia không phải chậm chạp, mà là quá nhanh

Nhanh

Có thể vượt qua lực lượng thời không

Ta không ngờ, đi tới

Một nén nhang trước!

Mạnh Hạo lẩm bẩm, đạo pháp quỷ dị này khiến hắn cho tới bây giờ đều cảm thấy trong óc ong ong

Sau một lúc lâu, Mạnh Hạo xoay người nhìn về phía người áo đen, hắn chú ý tới ánh mắt người áo đen thủy chung không thay đổi, rơi xuống ở phía xa một phiến nước từ trên núi chảy xuống

Mạnh Hạo đè xuống khiếp sợ trong nội tâm, cũng theo đó nhìn lại, hắn thấy được ở đó giữa nước từ trên núi chảy xuống, có một mảnh rừng trúc, ở trong rừng trúc có một lão già bộ dáng rất là thô tục, đang khoanh chân ngồi ở chỗ kia

Trước mặt của lão già có một thanh niên, thanh niên kia chính là Vương Mộc

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1558: Tin dữ

Mạnh Hạo hai mắt lóe lên một cái, liếc nhìn người áo đen một cái

Hắn phát hiện, ánh mắt người áo đen vào giờ khắc này dường như

Xuất hiện một tia nhu hòa

Nhu hòa này không phải đối với Vương Mộc, mà là vị lão giả trước mặt Vương Mộc kia

Lão già này, Mạnh Hạo xa lạ, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy, chỉ là chẳng biết tại sao, khi nhìn đến lão già này, hắn cảm nhận được trong cơ thể đối phương ẩn chứa lực lượng kinh khủng

Thời gian trôi qua, người áo đen kia nhìn rất lâu, Mạnh Hạo đứng ở bên người của hắn cũng yên lặng nhìn

Đã lâu

Người áo đen bỗng nhiên nhấc chân lên, đi về phía trước, Mạnh Hạo theo bản năng cũng dựa theo bộ dáng người áo đen, nhấc chân một bước

Bước này rơi xuống, thế giới trước mắt của hắn trong nháy mắt phóng đại, cho đến mơ hồ, nhưng rất nhanh thì rõ ràng, người áo đen đã xuất hiện ở cạnh rừng trúc kia, không ngờ đứng ở bên cạnh lão già kia cùng Vương Mộc

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thân ảnh của hắn cũng theo đó xuất hiện, cũng đứng ở nơi đó, nhưng cố tình Vương Mộc lại không phát hiện chút nào

Được rồi, tu hành của ngươi hôm nay liền tới đây, ngày mai trở lại

Lão già nhàn nhạt lên tiếng, vung tay một cái, Vương Mộc thân thể lảo đảo lui về phía sau, lúc ngẩng đầu trong mắt hắn lộ ra không cam lòng

Ta muốn đánh bại Vương Đằng Phi! !

Vậy ngươi sẽ phải càng tu hành cứng cỏi hơn

Lời nói của lão già vang lên, thân thể Vương Mộc không bị khống chế lần nữa lui về phía sau, cho đến khi biến mất tại chỗ này

Theo Vương Mộc biến mất, rừng trúc trong ngoài hoàn toàn yên tĩnh, Mạnh Hạo cảm thấy không khí xung quanh có chút quỷ dị, trong an tĩnh, dần dần có tiếng vù vù hơi nhỏ từ trong rừng trúc truyền ra

Rất nhanh, Mạnh Hạo liền lập tức thấy được

Ở trong rừng trúc kia, không ngờ bay ra một đàn

muỗi! Những con muỗi này, mỗi một con đều lớn bình thường, nhưng chẳng biết tại sao, khi Mạnh Hạo nhìn, tâm của hắn mạnh chấn động, một cỗ cảm giác nguy cơ ở trong tâm thần bạo phát

Những con muỗi kia tuyệt không tầm thường, điểm này Mạnh Hạo có thể hoàn toàn khẳng định

Cho tới bây giờ hắn chưa từng ở trên bất kỳ hung thú nào cảm thụ qua khí tức như những con muỗi này vậy

Khí tức kia mang sát khí, cũng có hung tàn ngập trời, quan trọng nhất là

là có cảm giác thương tang cổ xưa

Thậm chí lấy tu vi giờ này của Mạnh Hạo, hắn mơ hồ chiếm được một đáp án, cũng chính là đáp án này khiến hắn thời khắc này tâm thần chấn động!

Thời gian so với Sơn Hải Giới tồn tại

Còn muốn cổ xưa hơn! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, ánh mắt rơi vào trên những con muỗi kia, nhất là một con dẫn đầu kia, toàn thân màu vàng đang bay ra, nhấc lên hư vô sóng gợn chạy thẳng tới người áo đen bên cạnh Mạnh Hạo

Vây quanh người áo đen, con muỗi màu vàng này phát ra vù vù, dường như mang vui sướng cũng có bi thương, ở xung quanh người áo đen quanh đi quẩn lại, dường như muốn dựa vào gần, nhưng lại có vô hình trở cách, khiến cho nó khó có thể vượt qua

Mạnh Hạo lập tức phát hiện, trên thần tình người áo đen không ngờ cũng lộ ra vui sướng và bi thương, dung hợp ở cùng một chỗ thành biểu tình kỳ dị

Đúng lúc này, một tiếng thở dài từ trong miệng lão già gầy còm kia truyền ra

Lão già này bộ dáng thô tục, nhưng vào lúc này lại tràn đầy phức tạp và phiền muộn, hắn quay người sang, ánh mắt bất ngờ rơi vào trên người Mạnh Hạo

Mạnh Hạo trong óc ong một tiếng, chỉ cảm thấy dường như ánh mắt của đối phương giống như kiếm sắc bén, trong phút chốc đâm vào tâm thần mình, muốn trực tiếp chém chết thần thức của mình

Mạnh Hạo toàn thân ánh sáng xanh lóng lánh, lực lượng La Thiên Đạo Tiên ầm ầm bạo phát, ở trong tâm thần tạo thành từng lớp phòng hộ, lại đem bộ phận tu vi, lấy ánh mắt thành kiếm, cũng đâm vào trong mắt lão

già kia

Lão già khẽ di một tiếng, cặp mắt lóe lên, hết thảy khôi phục nguyên trạng, hắn sâu đậm liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, như có điều suy nghĩ, lúc này mới phức tạp nhìn người áo đen

Hắn hiển nhiên là có thể thấy được người áo đen và Mạnh Hạo đến!

Ngươi

Lão già nhẹ giọng lên tiếng, nhưng chỉ nói một chữ, lại không biết nên nói những gì, chỉ là phức tạp của hắn càng đậm

Hắn ở đâu?

Người áo đen trầm mặc một lát, bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm của hắn khàn khàn, mang băng hàn, cũng có vô tận thương tang, thậm chí cho dù là ba chữ bình thường, cũng đều mang sát khí kinh người, giống như cả người hắn vốn là

Sát khí tạo thành

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, đứng ở một bên

Hắn không biết người áo đen hỏi chính là người nào, nhưng trước mắt một màn này, hắn nếu là coi lại không rõ, hắn cũng sẽ không xứng cảnh giới tu cho tới bây giờ

Bọn họ biết! !

Nơi này là Vương gia, lão già này có thể chỉ điểm Vương Mộc, biết được Vương Đằng Phi, như vậy rất có thể, hắn cũng là Vương gia tộc nhân! !

Chí Tôn áo đen kia, lai lịch khó lường, căn bản cũng không có thể là tu sĩ

thời đại này, tồn tại lâu dài này nhất định là vượt qua Sơn Hải Giới

Điểm này, từ những con muỗi cổ xưa kia cũng có thể thấy được

Như vậy, người có thể bị hắn quen biết, lão già này

Mạnh Hạo nghĩ tới đây, hai mắt mạnh co rút lại, trước khi hắn tiếp xúc với Vương gia, liền phát hiện Vương gia thuật pháp kỳ dị, thậm chí huyết mạch đều thần bí bất phàm

Mạnh Hạo nội tâm chấn động, âm thầm suy tư

Lão già gầy còm kia trầm mặc một lát, mang phức tạp cùng hồi ức, khàn khàn lên tiếng

Lúc trước, sau khi hắn rời đi, cũng không trở về nữa

Người áo đen hai mắt nhắm nghiền, hồi lâu sau, khi hai mắt hắn mở ra, lại hỏi một câu

Nàng đâu?

Cùng đi sau, cũng chưa trở về

Lão già khẽ thở dài, hắn nhìn người áo đen trước mắt này, phức tạp sâu trong mắt ẩn chứa không thể tin, cũng có khó tin

Ngươi

Năm đó không phải tán đi sao? Lão già chân thực không nhịn được, hỏi nghi vấn lớn nhất trong nội tâm

Người áo đen lắc đầu, không nói chuyện, xoay người, hướng về xa xa đi

Vương

Lão già lập tức lên tiếng, nhưng chỉ nói một chữ liền ngừng lại, dường như không biết nên xưng hô đối phương như thế nào

Nhưng một chữ này lại khiến Mạnh Hạo trong óc nổ vang

Hắn mạnh nhìn về phía lão già kia, vừa nhìn về phía người áo đen, cái chữ này có hai hàm nghĩa, một là ý Vương giả, mà một ý

khác

lại khiến Mạnh Hạo hít ngược một hơi

Hắn là

Vương gia tộc nhân? Vương gia lão tổ? Mạnh Hạo cảm giác suy nghĩ của mình vào giờ này có chút hỗn loạn

Nếu hắn là Vương gia lão tổ, như vậy

Vương gia liền nhất định không phải trong Sơn Hải Giới xuất hiện, mà ở

Tiên giới liền tồn tại! Mạnh Hạo hai mắt co rút lại, thân thể lui về phía sau, theo người áo đen cùng nhau muốn rời khỏi nơi này

Cất bước, trước mắt Mạnh Hạo lần nữa hoa một cái, khi rõ ràng, hắn và người áo đen kia đã tại tinh không

Người áo đen đứng ở trong tinh không, dường như đang trầm tư, một lát sau hắn ngẩng đầu nhìn hư vô bên trên

Dường như ánh mắt của hắn có thể xuyên thấu 33 thiên, thấy được trong thương mang thiên ngoại, đại lục từ con bướm kéo động kia, còn có pho

tượng mặt trời thúc đẩy kia, đang hướng về Sơn Hải Giới, rầm rầm mà đến

Bọn họ, nhanh đến

Người áo đen lẩm bẩm

Khi thanh âm băng hàn truyền ra, hư vô xung quanh đều lạnh, đây không phải là hắn cố ý tạo thành, mà là sát khí làm ra

Vừa nói, người áo đen hướng về xa xa cất bước đi

Mỗi một bước của hắn rơi xuống đều là vô tận, Mạnh Hạo ở phía sau vội vàng đi theo, nhưng lại phát hiện, chỉ là thời gian mấy hơi thở, đối phương đã đi xa, hắn

Theo không kịp!

Tiền bối, ngài rốt cuộc là người nào! Mạnh Hạo mắt thấy không thể đuổi kịp, biết được đối phương là không muốn để cho mình đi theo lập tức lên tiếng

Một

người có lẽ không nên xuất hiện

Tiếng nói băng hàn vang lên, người áo đen càng chạy càng xa

Kính xin tiền bối nhìn tại phân thượng chúng ta hữu duyên, chỉ điểm vãn bối đạo pháp

Nói như thế nào, tiền bối xuất hiện, cũng cùng vãn bối có một chút liên hệ không phải

Mạnh Hạo tính tình, là nhạn quá nhổ lông, mặc dù hắn kính sợ người áo đen này, nhưng như cũ vẫn là cắn răng hô lên

Người áo đen bước chân chợt ngừng, dường như hắn rất ít gặp tu sĩ giông như Mạnh Hạo vậy

Súc Địa Thành Thốn, nếu ngươi nắm giữ

Nếu có thể gặp lại ta

Ta liền truyền cho ngươi

Hô Phong

Thanh âm bay tới, thân ảnh người áo đen này biến mất trong tinh không

Mạnh Hạo không đuổi kịp, nhưng vẻ mặt của hắn cũng đang không ngừng biến hóa, nhìn phương hướng người áo đen rời đi, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra một chút ánh sao

Hắn quả nhiên là Vương gia lão tổ

Hô Phong chi pháp, Mạnh Hạo đã từng thấy Vương Mộc thi triển qua, vẫn cảm thấy phi phàm, nhưng không cách nào thu hoạch

Cũng được, một khi đã như vậy, Vương Mộc ngươi thiếu tiền của ta, ta liền không nóng nảy muốn trở về, cùng ngươi có nhân quả, liền cùng Vương gia có nhân quả! Mạnh Hạo nội tâm có quyết định, xoay người, hắn nhắm mắt lại, một lát sau mở ra, chân phải nâng lên, dựa theo trạng thái trước hắn đắm chìm, đi lục lọi cùng quen thuộc bước chân thần bí

Pháp này gọi là Súc Địa Thành Thốn sao

Chỉ sợ Súc Địa Thành Thốn chỉ là mới bắt đầu, đem thời không vặn vẹo

chồng lên mới là trọng điểm

Mạnh Hạo trong lòng rất là phấn chấn, hắn có thể tại trên đạo pháp này thấy được một loạt chiến đấu thuật

Thậm chí nếu có thể quen thuộc đến trình độ nhất định, có lẽ có thể mặc toa thời không! Nghĩ đến đây, Mạnh Hạo liền mắt lộ ra kỳ quang, cất bước, hướng về xa xa đi

Thời gian trôi qua, quen thuộc bộ pháp này, Mạnh Hạo dùng mấy ngày

Mấy ngày này, hắn không lại đi bất kỳ tông môn nào đòi nợ, cũng không đi bất kỳ một chỗ vẫn thạch truyền tống nào, cơ hồ là cùng ngoại giới tách rời, một thân một mình ở bên trong tinh không bước đi, có cảm giác quen thuộc bộ pháp

Thậm chí ở trong cảm ngộ, truyền âm ngọc giản bên trong túi trữ vật của hắn động tĩnh nhiều lần, hắn cũng không phát hiện ra, toàn thân toàn ý đắm chìm trong loại trạng thái kỳ dị đó

Hắn không biết, mấy ngày này, có một người mang bi thương, đang chung quanh tìm hắn

Người này đi Nam Thiên Tinh, đi Đông Thắng Tinh, phát động cả lực lượng của Phương gia đi tìm Mạnh Hạo, thậm chí người này còn đi Tống gia, đi Thái Dương Sơn, đi tất cả địa phương hắn cho rằng Mạnh Hạo sẽ đi Nhưng lại

Không tìm được Mạnh Hạo

Là mệnh trung chú định sao

Chú định, hắn có lẽ không thấy được

nàng một lần cuối cùng

Đến cuối cùng, tìm Mạnh Hạo là Đan Quỷ! ! Vẻ mặt hắn bi thương, mang than thở, không tiếp tục tìm nữa, mà là trở về Côn Lôn Sơn

Lại qua đi ba ngày, khi Mạnh Hạo thức tỉnh từ trong trạng thái kỳ dị, hắn trong mắt lộ ra thôi diễn, dần dần ngưng tụ vui mừng, đối với bước chân kỳ dị kia, mấy ngày nay, trình độ hắn quen thuộc cao hơn

Cũng chính là sau khi thức tỉnh, Mạnh Hạo mới phát hiện, trên truyền âm ngọc giản bên trong túi trữ vật, trong mấy ngày ngắn ngủi này lại có mấy trăm tin tức

Khi thần thức Mạnh Hạo quét qua, thấy được mấy trăm cái tin này sau, cả người hắn trong óc nổ vang, thân thể mạnh run rẩy, như ngũ lôi đánh, thậm chí hắn theo bản năng đều cảm thấy chuyện này không có khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1559: Tái chém Quý Đông Dương

Sở Ngọc Yên hồn tán sắp tới, mau tới Côn Lôn Đạo! Bên trong ngọc giản, người khác nhau nhưng truyền tin tức đến cho Mạnh Hạo lại là giống nhau kinh người! Đều là một cái ý tứ này, đều nói ra một chuyện! Truyền tin cho hắn, có mẫu thân, có phụ thân, có tỷ tỷ, có Thủ Đạo lão tổ, thậm chí Thái Dương Tử, Tống La Đan, Tôn Hải đều ở trong đó

Mà nhiều nhất lại là

Đan Quỷ! Còn có một tin tức, là ở ngày đầu tiên Mạnh Hạo trước trong tinh không đắm chìm trong bộ pháp này, đến từ Sở Ngọc Yên

Mạnh Hạo

Chúc ngươi và Hứa Thanh, cả đời bình an

Chỉ có một câu nói này, nhưng khi Mạnh Hạo nhìn đến lại nội tâm đau nhói

Mạnh Hạo thân thể run nhè nhẹ

Hắn nói không rõ bản thân là cảm giác gì, nhưng hắn biết, Sở Ngọc Yên hồn tán cũng không việc ngoài ý muốn, trong này nhất định là xảy ra vấn đề gì

Hắn không kịp suy tư nhiều lắm, hắn thậm chí cũng không biết chính mình lúc này muốn suy tư cái gì, hắn chỉ có một ý niệm, hắn không hy vọng Sở Ngọc Yên vẫn lạc

Tại sao có thể như vậy

Mạnh Hạo lẩm bẩm, thân thể ầm một tiếng hóa thành cầu vồng, trong phút chốc chạy thẳng tới xa xa, triển khai tốc độ cực hạn, đi vẫn thạch truyền tống trận cách nơi này gần nhất

Thân ảnh của hắn cứng rắn một bước vào phiến khu vực vẫn thạch này, lập tức liền có người nhận ra Mạnh Hạo, sau khi nhận ra, những người này đều vẻ mặt biến hóa, càng có một số nghĩ tới mấy ngày nay gần như Đệ Cửu Sơn Hải đều đang tìm hắn

Nghe nói sao, hồng nhan của Mạnh Hạo, Sở Ngọc Yên Côn Lôn Đạo

Hồn tán

Mấy ngày nay gần như mọi người đều được phó thác đi tìm hắn, đáng tiếc, lại không tìm được

Hôm nay hắn lại xuất hiện

Đáng đời, người này tính tình ác độc, chuyện này ngược lại cũng khiến người hả lòng hả dạ

Khi tiếng nghị luận này truyền ra, Mạnh Hạo đang như gió đi về phía trước, những lời này truyền vào trong tai của hắn, trở thành một thanh kiếm sắc bén đâm vào nội tâm của hắn, Mạnh Hạo bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt quét một một

Thời khắc này nội tâm hắn phiền não, dưới một ánh mắt lập tức bốn phía nổ vang ngập trời

Một tên lại một tên tu sĩ sau khi bị ánh mắt Mạnh Hạo quét qua, toàn bộ phun ra máu tươi, thân thể nổ vang, tu vi sụp xuống, phát ra tiếng hét thảm thê lương

Những người này

bất ngờ đều là tu sĩ trước nói châm chọc

Nếu là đổi thời điểm khác, Mạnh Hạo sẽ không cùng bọn chúng chấp nhặt, nhưng giờ này, Mạnh Hạo đang phiền não lo lắng, những người này mở miệng như vậy, chính là chạm lằn ranh Mạnh Hạo

Một đường nổ vang, Mạnh Hạo chạy thẳng tới trận pháp xa xa

Chỗ đi đến chính là truyền tống trận đi thông Côn Lôn Đạo! Nhưng ngay khi hắn muốn tới gần truyền tống trận này, trong đám người chung quanh có hơn mười thân ảnh, đột nhiên xuất hiện không ngờ ngăn trở Mạnh Hạo bước chân vào trận pháp

Những người này, trên người tán phát ra tu vi dao động, không ngờ đều là tộc nhân Quý gia, mà dẫn đầu chính là

Quý Đông Dương! ! Chẳng biết từ lúc nào, hắn đã ở chỗ này, vào lúc Mạnh Hạo lo lắng nhất gấp đi ra một bước, mang tộc nhân Quý gia ngăn cản Mạnh Hạo đi vào trận pháp

Đây không phải là Mạnh huynh sao, có chuyện gì mà lo lắng như thế? Quý Đông Dương cười ha ha một tiếng, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, giống như đang nhìn con mồi, dường như hành vi của hắn là đang trêu đùa con mồi, khiến cho con mồi của hắn dựa theo phương hướng hắn hy vọng, không ngừng phát triển

Sở Ngọc Yên hồn tán đến là cho ta một cái cơ hội tốt dạy dỗ con mồi

Quý Đông Dương nụ cười rực rỡ, nhưng phía sau hắn những tộc nhân Quý gia kia lại là từng tên một trong mắt tràn ngập sát cơ

Cút ngay! Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, thanh âm như sấm chớp ầm ầm truyền ra, những tộc nhân Quý gia kia từng tên một lập tức rống giận, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

To gan, công tử nhà ta cho ngươi dừng lại nói chuyện, ngươi lại dám mở miệng càn rỡ!

Lăn!

Mạnh Hạo tốc độ không thay đổi, ngược lại nhanh hơn, lời nói vừa ra, thiên địa nổ vang, tinh không lắc lư, vẫn thạch chấn động, một trận gió lốc vô hình từ trong miệng Mạnh Hạo hô lên, hướng về những tộc nhân Quý gia rầm rầm mà đi

Nơi đi qua, bốn phương tám hướng run rẩy, gió lốc kia như một cái miệng to, rống giận đụng chạm những tộc nhân Quý gia kia, trực giác bạo phát, khiến cho những tộc nhân Quý gia từng tên một máu tươi phun ra, thân thể cuốn ngược, còn có mấy người không ngờ trực tiếp liền thân thể tan vỡ, chia năm xẻ bảy, hình thần câu diệt

Mạnh Hạo dĩ nhiên không quan tơi hêt thay!

Mạnh huynh, phải chăng tại hạ có chỗ nào đắc tội? Chỉ là chào hỏi mà thôi, ngươi không ngờ giết người Quý gia ta?

Quý Đông Dương sắc mặt trầm xuống, cất bước nhoáng lên một cái, lập tức trên người của hắn ầm ầm bạo phát ra một cỗ khí lãng, khí lãng này hướng về bốn phương tám hướng cấp tốc khuếch tán, bất ngờ tạo thành một quầng sáng, không ngờ

cản trở Côn Lôn Đạo truyền tống trận kia

Bốn phía tu sĩ từng người một trầm mặc, rối rít lui về sau, bọn họ nhìn một màn này, nội tâm đều có phức tạp

Đổi lại bất kỳ kẻ nào đều có thể nhìn thấu, đây là Quý gia cố ý như thế

Vào lúc Mạnh Hạo lo lắng gấp rút nhất, khi hắn khát vọng đi Côn Lôn Đạo nhất, Quý gia cố tình muốn ngăn cản, muốn chặn lại một chút, muốn cho Mạnh Hạo càng thêm nóng nảy

Chuyện này đổi thời điểm khác cũng liền thôi, nhưng giờ này, Sở Ngọc Yên sống chết không biết, Mạnh Hạo vốn là lo lắng, Quý gia hành vi như thế

tu sĩ xung quanh phần lớn cảm thấy có hơi quá

Nhưng vẫn có một ít nhìn có chút hả hê, trong mắt lộ ra oán độc

Mắt thấy truyền tống trận pháp bị ngăn cản, Mạnh Hạo trong mắt sát cơ ngập trời, thân thể vẫn không dừng lại chút nào, mạnh chạy ra, như một đạo sao băng chạy thẳng tới Quý Đông Dương

Hai người nháy mắt đến gần, Quý Đông Dương nội tâm cười lạnh, hai tay bấm quyết, thân thể lại lập tức lui về sau, không ngờ lui vào đến trong quầng sáng phòng hộ, Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, một cái chớp mắt lại tới, lại là lấy thân thể trực tiếp đánh vào trên màn hào quang phòng hộ kia

Tiếng nổ ngập trời, thân thể của Mạnh Hạo có thể so với pháp bảo, lực lượng va chạm này ẩn chứa tu vi La Thiên Đạo Tiên của hắn, như một mũi tên nhọn, trực tiếp đã xuyên thấu phòng hộ này

Ầm một tiếng, phòng hộ này trực tiếp vỡ vụn, thân ảnh Mạnh Hạo như thiểm điện, trong nháy mắt chạy thẳng tới truyền tống trận, hắn không có thời gian dây dưa với Quý Đông Dương, lúc này việc hắn phải làm chính là nhanh chóng đi Côn Lôn Đạo

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo bước chân vào truyền tống trận này, đột nhiên, truyền tống trận này truyền ra tiếng động răng rắc, không ngờ

Vỡ vụn !

Mạnh huynh, ngươi rất lỗ mãng

Trên thực tế ta ngăn cản ngươi, càng tại xung quanh truyền tống trận này bố trí phòng hộ, chính vì trận này lâu năm thiếu tu sửa, đã sắp vỡ vụn, Quý mỗ lo lắng ngươi, sợ ngươi tại trong truyền tống xảy ra ngoài ý muốn, lúc này mới ngăn cản

Nhưng mà, ngươi không cần cảm tạ ta, đây là việc ta phải làm

Quý Đông Dương mỉm cười, nhìn Mạnh Hạo, biểu tình trên vẻ mặt như nhìn thú bị nhốt

Mạnh Hạo thân thể run lên, khi xoay người, toàn thân hắn sát khí ầm ầm bạo phát, Quý Đông Dương như cũ mỉm cười, nhưng thân thể lui về sau

Mạnh huynh, Quý mỗ hảo ý đã thả ra, liền cáo từ trước

Ngươi yên tâm, sau này chúng ta có thời gian, từ từ quen thuộc

Sẽ làm giữa chúng ta, có đầy đủ nhân quả

Quý Đông Dương nụ cười quỷ dị, thân thể từ từ mơ hồ

Ngươi muốn nhân quả, ta liền cho ngươi thêm một đạo!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, xoay người, hắn sát khí nồng đậm, thân thể ầm một tiếng bay ra, chạy thẳng tới Quý Đông Dương

Tốc độ cực nhanh, vượt qua tia chớp sấm sét, lại càng khi đi ra, Mạnh

Hạo trực tiếp liền triển khai bước chân quỷ dị mà mấy ngày qua hắn quen thuộc! Bộ pháp này vừa ra, người ngoài nhìn không ra đầu mối gì, cho dù là Quý Đông Dương cũng đều không có quá nhiều phát hiện, hắn như cũ mỉm cười, thân thể từ từ tán đi

Mạnh Hạo ầm ầm mà đến, tay phải hắn nâng lên hư không một trảo, lập tức gương đồng mơ hồ ra, không đợi hiển lộ ra liền lập tức hòa tan, bao trùm tay phải Mạnh Hạo, không ngừng nhuyễn động, dần dần tạo thành một thanh

trường đao đen như mực! !

Đao này dữ tợn, giống như ma nhận, hướng về Quý Đông Dương dĩ nhiên mơ hồ không thấy được bóng dáng, bỗng nhiên một trảm! Phương hướng chém tới, không phải nơi Quý Đông Dương biến mất, mà là phía trước Quý Đông Dương! Khi chém xuống, Mạnh Hạo bước chân đi ra một bước, dưới bước này, tại bốn phía trong mắt của mọi người, cả hình ảnh bỗng nhiên biến đổi! Giống như tại khu vực này, xuất hiện hai cái thời gian khác nhau, cho thấy từng hình ảnh kính tượng, vặn vẹo tản ra

Tạo thành hình ảnh quỷ dị

Trong hình ảnh, nơi trước kia trận pháp tan vỡ, không ngờ

Hư vô vặn vẹo, trận pháp lần nữa hoàn chỉnh xuất hiện, mà thân ảnh Quý Đông Dương cùng một

Mạnh Hạo khác lại xuất hiện ở nơi đó, phảng phất là kính tượng thân, giờ phút này lần nữa xuất hiện Quý Đông Dương kính thân, bất kể thần tình hay là thanh âm, đều cùng trước mọi người đã thấy giống nhau như đúc, phảng phất là về tới thời gian trước, đang nhanh chóng đi về phía trước, chạy thẳng tới nơi bản thể hắn tiêu, mà nơi đó, trên đường đi qua, chính là nơi trường đao bản thể Mạnh Hạo rơi xuống

Theo Quý Đông Dương kính thân đến, phảng phất là cả người hắn chủ động đưa đến dưới đao của bản thể Mạnh Hạo, khiến cho đao Chiến Binh của bản thể Mạnh Hạo trực tiếp liền ầm ầm chém qua trên người của Quý Đông Dương kính thân

Thân ảnh ấy không dừng lại, chạy thẳng tới chỗ bản thể tiêu tán, trong nháy mắt dung hợp lại cùng nhau

Cùng lúc đó, trận pháp hoàn chỉnh cứng rắn mới xuất hiện kia bắt đầu tan vỡ

Mạnh Hạo kính thân bên trong cũng truyền ra âm lãnh, lần nữa nói ra lời nói như trước, thân thể bay nhanh, Chiến Binh tạo thành đuổi theo, cùng bản thể Mạnh Hạo chiến đao chém xuống, lẫn nhau chồng lên ở cùng một chỗ

Tất cả những việc này quá nhanh, lại tràn đầy thị giác hỗn loạn, thế cho nên khiến bốn phía tất cả mọi người đều thất kinh, nhìn hoa cả mắt

Theo Mạnh Hạo cùng Quý Đông Dương, bản thể hai người cùng cảnh thân chồng lên, Mạnh Hạo như thường, nhưng Quý Đông Dương mơ hồ tiêu tán kia lại phát ra một tiếng hét thảm thê lương, thân thể hắn lại mơ hồ ầm ầm một phân thành hai! !

Đây là đạo pháp gì! !

Thê lương cùng với không thể tin rống giận từ Quý Đông Dương truyền ra, thân thể hắn chia làm hai nửa, đồng thời tiêu tán

Duy chỉ có thanh âm mang khủng khiếp cùng hoảng sợ còn vang vọng bốn phía

Thương tại trong thời gian, dung tại dưới ngày hôm nay! Đây đúng là Mạnh Hạo thông qua bước chân kỳ dị kia, tự mình sáng tạo ra

chiến pháp thích hợp bản thân! Ta vặn vẹo thời gian, khiến cho lực lượng bản thân đi trở về đi qua, chém ngươi một đao, như vậy sau khi qua đi cùng hiện tại chồng lên, thương thế của ngươi

Liền sẽ tồn tại! Bốn phía tất cả tu sĩ vào lúc này toàn bộ hít ngược một hơi, hoảng sợ nhìn một màn này

Tất cả mọi người bọn họ cả đời này đã gặp qua rất nhiều rất nhiều thuật pháp chung vào một chỗ, nhưng lại

Không có bất kỳ một cái nào có thể như trước mắt như vậy, làm cho bọn họ cảm thấy khó tin đến cực hạn

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1560: Núi vốn không lo nghĩ

Chém giết trong quá khứ, bị thương đến tận ngày nay, loại thuật pháp thời gian này, tương tự thuật năm tháng của Mạnh Hạo, nhưng hoàn toàn bất đồng! Một cái là nguồn cội, một cái là bèo tấm! Cùng lúc thân ảnh Quý Đông Dương tiêu tán, Mạnh Hạo bước ra một bước, thay đổi phương hướng, bước vào một chỗ khác bên trong truyền tống trận, vì sự xuất hiện cùng ngăn trở của Quý Đông Dương, Mạnh Hạo không thể không tốn thêm chút thời gian, do đó mới xuất hiện trong truyền tống trận của Côn Lôn Đạo! Trong khoảnh khắc thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện, hắn liền thấy được Côn Lôn Đạo!

Cả Côn Lôn Đạo, mây mù phủ kín, khí thế bàng bạc, hương hoa thơm ngát, chim hót líu lo, giống như Tiên Cảnh, không có gì khác thường, duy chỉ có trên đỉnh núi phía xa có sấm sét nổ vang, thậm chí bầu trời phía trên, mây đen cuồn cuộn, ngăn cách với xung quanh

Trong khoảnh khắc nhìn về phía ngọn núi đó, Mạnh Hạo nhìn thấy một thân ảnh, giống như đang tế bái bầu trời, mỗi lần vung vẩy tay áo trời đất biến sắc, nổ vang quang quẩn

Đó là một lão nhân xa lạ, tang thương, nhưng bên cạnh lão nhân đó, có một lão nhân khác mà Mạnh Hạo vô cùng quen thuộc, lão là Đan Quỷ! Nội tâm Mạnh Hạo hồi hộp, bỗng nhiên bay thẳng đến ngọn núi đó, hắn đến, liền đưa tới sự chú ý của đệ tử Côn Lôn Đạo, cũng chính vì Mạnh Hạo cưỡng ép xông vào, khiến cho vô số đệ tử bay ra, thần thức tập trung trên người hắn

Cho hắn đi vào! Trận pháp Côn Lôn Đạo mở ra, một thanh âm tang thương truyền khắp bốn phương tám hướng, chủ nhân của thanh âm này

là lão nhân có vẻ già nua đang chống đỡ lốc xoáy đó

Đan Quỷ bên cạnh cũng nhìn thấy Mạnh Hạo, vẻ mặt phức tạp, cũng có thở dài

Tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, trong chớp mắt vượt qua không gian xuất hiện trên bầu trời dỉnh núi, đứng trước mặt Đan Quỷ cùng lão nhân đó

Thân ảnh Mạnh Hạo vừa xuất hiện, liền ầm ầm chấn động, hắn nhìn thấy, phía dưới để một chiếc Quan tài ngọc!

Bốn phía quan tài ngọc, có vô số đệ tử Côn Lôn Đạo vây quanh, vẻ mặt đau thương, toàn bộ ngồi xếp bằng làm phép, dường như muốn làm cho người trong quan tài Chết đi sống lại!

Ngươi đã tới chậm rạng sáng hôm qua nàng Phách tan

Thanh âm Đan Quỷ khàn khàn, nhẹ giọng lên tiếng

Ta đã mời lão tổ tới, trợ giúp Sở Ngọc Yên lần nữa ngưng phách, đáng tiếc Đã thất bại, phách của nàng tiếp tục tiêu tán

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, đầu óc vù vù, dường như hắn không nghe được lời nói của Đan Quỷ, ngơ ngác nhìn Sở Ngọc Yên dường như ngủ say trong quan tài

Cho đến giờ phút này, Mạnh Hạo như cũ cảm thấy hết thảy mọi việc diễn ra quá đột ngột, khiến hắn không thể tiếp thụ được, cảm thấy không thể nào

“Tại sao có thể như vậy

“ Mạnh Hạo lẩm bẩm

Tim hắn đau nhói, bước chân đi về phía quan tài, ngay khi hắn đến gần, những đệ tử Côn Lôn Đạo xung quanh quan tài đều mở mắt ra, phẫn nộ nhìn Mạnh Hạo

Cút ngay, ngươi không có tư cách tới nơi này

Ngươi chính là Mạnh Hạo, người mà Sở sư muội ngày nhớ đêm mong, là ngươi? Ngươi không xứng tới nơi này!

Hạng người bạc tình bạc nghĩa, đừng hòng xúc phạm thi thể Sở sư tỷ!! Những đệ tử Côn Lôn Đạo có thể ở chỗ này, đều là trong khoảng thời gian ở Côn Lôn Đạo, Sở Ngọc Yên đã kết giao, trong đó có chị em của nàng, cũng có yêu mến nàng, trong giờ phút đau thương này nhìn thấy Mạnh Hạo, liền phát tiết ra

Những lời này, từng câu rót vào trong tai Mạnh Hạo, tim hắn càng đau nhói hơn, hắn trầm mặc đi đến, trong những đệ tử đó có một thanh niên đứng ra, gầm lên giận giữ

Ngươi có phải nam nhân không, ngươi biết tình ý của Sở sư muội đối với ngươi, lại cự tuyệt một cách tàn nhẫn, hiện tại còn tới nơi này làm gì, cút đi! Cùng lúc đó hắn nâng tay lên bấm quyết, lập tức có thuật pháp biến ảo, xông thẳng tới Mạnh Hạo

Ngay khi hắn ra tay, những đệ tử khác xung quanh đều rối rít xuất thủ, Mạnh Hạo trầm mặc, không né tránh mà đi tới, trong tiếng nổ “ầm ầm”, Đan Quỷ trên bầu trời quát khẽ

Dừng tay, các ngươi tránh ra, không ai có tư cách hơn hắn đến gặp Yên nhi! Thanh âm Đan Qủy như sấm sét, nổ vang bốn phương tám hướng, lúc này những đệ tử đó mới dừng tay, bọn hắn nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, chậm rãi lui ra

Sở Ngọc Yên chờ ngươi rất nhiều năm, tận đến lúc bỏ mình, ta vì nàng

cảm thấy không đáng giá! Một nữ nhân đi qua bên người Mạnh Hạo, lạnh lùng lên tiếng

Ta không biết vì sao hồn phách Sở sư muội đột nhiên tiêu tán, nhưng ta biết, lần trước khi nàng trở về đã bị trọng thương! Thương thế của nàng trước sau không chuyển biến tốt đẹp, đừng nói với ta ngươi không biết lý do!

Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cho dù ngươi thanh danh hiển hách Đệ Cửu Sơn Hải, nhưng ngươi vĩnh viễn không được quên, ngươi thiếu nợ một nữ nhân nhiều lắm, nhiều lắm

Những đồng môn của Sở Ngọc Yên đi qua bên cạnh Mạnh Hạo, oán hận, bi ai nói ra

Những lời này, giống như từng thanh kiếm sắc không thể ngăn cản, thời khắc này toàn bộ đâm vào tim gan Mạnh Hạo, cho dù thân thể hắn cường hãn, cũng không thể ngăn trở chút nào

Trái tim hắn càng đau nhói hơn, sắc mặt tái đi rất nhiều, lặng yên đi qua, mặc cho người ta nói như thế, cho đến khi hắn đi đến cạnh quan tài, cúi đầu nhìn Sở Ngọc Yên nằm ở bên trong

Một thân ảnh áo dài thanh khiết, dung nhan xinh đẹp, da thịt mịn màng, nếu như không phải gương mặt tái nhợt không chút tơ máu, Mạnh Hạo sẽ tưởng rằng Sở Ngọc Yên đang ngủ say

Chỉ có điều, tử khí dày đặc trên người, loại sống chết cách biệt đó, khoảng cách âm dương dường như đã trở thành vô tận

Đầu óc Mạnh Hạo trống rỗng, hắn ngơ ngác nhìn Sở Ngọc Yên, hắn chưa từng nghĩ qua có một ngày, phải chứng kiến một màn như vậy Năm đó ở Cửu Hải Thần Giới, tuy rằng tương tự, nhưng cuối cùng Sở Ngọc Yên không chết

Mà hiện tại Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, tay phải hắn chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng đặt lên mi tâm Sở Ngọc Yên, thần thức quét qua, thân thể hắn càng run rẩy hơn nữa

“Chết rồi” Mạnh Hạo lẩm bẩm, tim hắn đau nhói, dường như trước mắt hiện lên từng hình ảnh, ở đó, Sở Ngọc Yên đứng cạnh Vương Đằng Phi, hai người giống như thần tiên quyến lữ

Ở đó, Sở Ngọc yên cùng mình ở trong sơn cốc, từng hình ảnh, biến hóa trước mắt Mạnh Hạo, những chuyện sảy ra ở tử Vận Tông, gặp nhau ở Nam Vực, mình cùng Hứa Thanh thành thân, ánh mắt phức tạp của Sở Ngọc Yên, còn có gương mặt nàng lúc đó nhìn như tươi cười nhưng lệ đổ trong tim

Hết thảy, thật lâu không tiêu tan trong đầu Mạnh Hạo

Kiêu ngạo, là tính cách Sở Ngọc Yên, khi nàng hiểu rõ Mạnh Hạo sẽ không chọn lựa chính mình, nàng lựa chọn rời đi, vốn tưởng rằng bản thân có thể quên mất, nhưng thực tế, cuối cùng nàng hiểu rõ một chuyện

“Ngươi có thể lựa chọn không yêu thương ta, mà ta Lại chỉ có thể lựa chọn giữa yêu ngươi và yêu ngươi hơn nữa” Vì thế, lần nữa nàng nhìn thấy Mạnh Hạo ở biển thứ chín, nàng rất vui vẻ, thỏa mãn, không quản bề ngoài như thế nào, trong tim nàng, khoảng thời gian đó, tràn đầy hạnh phúc, nàng hi vọng có thể dài lâu một chút, không nguyện hết đời hết kiếp, chỉ cầu thời gian trôi qua chầm chậm một chút

Do đó, khi ở Như Phong Giới, nàng nhìn thấy Mạnh Hạo kiên trì, nhìn thấy Mạnh Hạo không cam lòng gào thét, nàng không chần chừ chút nào, không hề lo lắng cho bản thân, nàng lựa chọn đột phá trong thời điểm không thích hợp, cho dù liều mạng tu vi bản thân, cho dù bản thân trọng thương

Thậm chí khi đó, nàng không hề suy tính bất kỳ hậu quả, duy nhất nghĩ đến Là trợ giúp Mạnh Hạo

Nàng làm vậy, cho dù khi đó, Mạnh Hạo có quay đầu nhìn nàng hay không “Ngốc đi Có lẽ hắn thích Hứa Thanh, cũng bởi vì Hứa Thanh ngốc” Đó là lúc nội tâm Sở Ngọc Yên thở dài khi từ bên ngoài Như Phong Giới bước chân vào lốc xoáy

Một mạch suy nghĩ hiện lên trong đầu Mạnh Hạo, sắc mặt hắn càng tái nhợt hơn, khi nụ cười Sở Ngọc Yên trong dần dần chiếm cứ toàn bộ hồi ức của hắn, Mạnh Hạo cảm nhận được trái tim mình Nứt ra một khe hở

Nàng làm như vậy, khiến từ đáy lòng Mạnh Hạo vô cùng áy náy Khiến hắn cả đời này, đều không thể quên được nàng

“Tại sao có thể như vậy” Mạnh Hạo lầm bẩm, phun ra một ngụm máu tươi

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh như băng mang theo phẫn nộ truyền đến, như lôi sấm chớp nổ vang, long trời lở đất!

Mạnh Hạo, nàng lựa chọn ngươi, ta chỉ có thể chúc phúc Ta hy vọng nàng vui vẻ, ta mong nàng hạnh phúc Nhưng vì sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy! Nếu ngươi không thích nàng, lại cớ gì trêu chọc, nếu ngươi không lựa chọn nàng, vì cái gì cho nàng hy vọng Vì cái gì Đoạt nàng từ bên cạnh ta!!

Mạnh Hạo!! Thanh âm mang theo vô tận tức giận, bi phẫn ngập trời, từ trên trời hạ xuống, một thân ảnh to lớn rầm rầm tiến đến, mi tâm có ánh sao lóng lánh, chính là Vương Đằng Phi thức tỉnh huyết mạch của Thần!! Tiếng hô ngập trời, bầu trời biến sắc, thân ảnh đến như sao băng, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, lúc tới gần, đánh ra một quyền, nện vào ngực Mạnh Hạo, Mạnh Hạo không chống cự, thanh âm Vương Đằng Phi như sấm chớp nổ vang trong lòng hắn

Mạnh Hạo phun máu tươi, sắc mặt càng tái nhợt hơn nữa, hắn không phải không có tình cảm với Sở Ngọc Yên, nhưng so sánh với Hứa Thanh, với hắn Hứa Thanh càng quan trọng hơn

Nhưng điều đó không có nghĩa là, hắn lạnh lùng với Sở Ngọc Yên, từ đáy lòng, hy vọng nàng có thể vui vẻ, có cuộc sống của riêng mình, mong nàng có thể quên đi quá khứ, tìm đến đặc sắc của chính nàng

Ý tưởng này, cho tới bây giờ Mạnh Hạo chưa từng suy nghĩ qua, phải chăng Hắn ích kỷ, nhưng giờ đây, nhìn thi thể Sở Ngọc Yên, nghe Vương Đằng Phi gào thét, tâm can hắn như bị xé rách, trong đau khổ, hắn hiểu rõ bản thân ích kỷ

“Núi vốn không lo nghĩ, vì tuyết phủ trắng đầu, nước vốn không u sầu, vì gió nổi lên sóng gợn” Mạnh Hạo chua xót lẩm bẩm

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1561: Nhân quả tìm tung tích hồn

Oanh! Đôi mắt Vương Đằng Phi đỏ thẫm, một kích toàn lực đánh lên thân thể Mạnh Hạo, máu tươi Mạnh Hạo phun tung tóe, Vương Đằng Phi cũng bị lực phản chấn phun ra máu tươi, nhưng hắn không để ý tới mà rống giận lần nữa vọt tới

Ngươi cũng biết núi vốn không lo lắng, vì tuyết phủ bạc đầu, nước vốn không u sầu, vì gió thổi sóng gợn!! Trái tim Vương Đằng Phi đau nhói, không kém Mạnh Hạo chút nào

Hắn yêu thích Sở Ngọc Yên, từ trước đến nay chưa từng thay đổi, nhưng Hắn quá kiêu ngạo, năm đó, chỉ cần đánh bại được Mạnh Hạo, chỉ cần không ngừng cường đại hơn, hắn có thể bỏ qua tất cả mọi thứ xung quanh hắn, hắn cho rằng, bản thân có thể bỏ ra thật nhiều, cho dù là Sở Ngọc Yên! Nhưng đến khi mất đi tất cả, hắn mới hiểu được, lúc đó chỉ có thể gượng cười cay đắng, từ đó, hắn yên lặng chúc phúc Sở Ngọc Yên, hi vọng nàng được vui vẻ, luôn luôn mỉm cười

Nhiều năm trôi qua, hắn tưởng rằng mình đã quên đi được tình cảm cũ, nhưng mãi đến lần xuất quan này, khi hắn nghe tộc nhân kể đến chuyện tình Sở Ngọc Yên, hắn nổi điên, hắn không quản hết thảy đến đây, khoảnh khắc nhìn thấy Mạnh Hạo, hắn không còn kiềm chế nổi bản thân nữa, hoàn toàn bộc phát

Nếu ngươi đã không quý trọng, vì cớ gì đoạt nàng từ bên cạnh ta!! Mạnh Hạo!!

Vương Đằng Phi gào thét, lần nữa xông tới, Mạnh Hạo trầm mặc, thân thể run rẩy, trái tim đã sớm tan vỡ, lời nói của Vương Đằng Phi, khiến

hắn như bị sét đánh

Hắn không đánh trả, dưới từng quyền của Vương Đằng Phi, không ngừng lui về sau, hắn tự trách bản thân mắc nợ quá nhiều, hắn hối hận Chuyện năm đó, hắn biết mình đã sai, hắn không biết rằng sai lầm đó sẽ nghiêm trọng như vậy

Thật xin lỗi Mạnh Hạo cay đắng lẩm bẩm

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng truyền vào tai Vương Đằng Phi, Vương Đằng Phi khóc lớn, nước mắt chảy xuống, hắn muốn đánh ra quyền, nhưng lại không cách nào ra tay

Mạnh Hạo lần nữa yên lặng đi tới bên cạnh quan tài, nhìn Sở Ngọc Yên xinh đẹp ngủ say trong đó, hắn nhẹ nhàng nâng tay lên vuốt ve trán nàng, nước mắt chầm chậm rơi

Nước mắt rơi xuống gò má Sở Ngọc yên, chảy xuống đất Một lát sau, hắn bỗng ngẩng đầu, nhìn lên Đan Quỷ cùng lão nhân tang thương bên cạnh Đan Quỷ trên bầu trời

Đan Quỷ sửng sốt, nhìn lão nhân tang thương bên cạnh, lão chưa từng nghe lão nhân nói qua Sở Ngọc Yên chết có vấn đề, lão cho rằng sau khi Sở Ngọc Yên thành tiên, căn cơ bất ổn dẫn đến hồn phi phách tán

Chẳng những Đan Quỷ sửng sốt, Vương Đằng Phi cũng ngây người, đệ tử Côn Lôn Đạo xung quanh cũng ngẩn người tại chỗ, đồng loạt ngẩng đầu, nhìn về phía lão nhân

Lão nhân đó, là một trong lão tổ Côn Lôn Đạo, lão nhìn Mạnh Hạo, khẽ thở dài, lão sớm nghe qua Mạnh Hạo cường hãn, , nhưng thời khắc này tận mắt chứng kiến, lão hiểu rõ, từ trên thi thể Sở Ngọc Yên, Mạnh Hạo nhìn ra đầu mối

Hồn của nàng, đã không còn Khi nàng trở về, nhìn như bình thường, nhưng thực tế, hồn của nàng đã không có, có chỉ là phách không có rễ, không kiên trì được bao lâu nữa, càng vì không có hồn chống đỡ, cuối cùng Phách tan

Đây là nguyên nhân cái chết, cũng là nguyên nhân lão phu dùng tất cả biện pháp, cũng không thể xoay chuyển trời đất cứu sống nàng Lão nhân trầm giọng lên tiếng, lão không nói dối, nói ra tất cả hiểu biết của lão trong quá trình trị liệu

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, tu vi của hắn hiện tại, có thể hiểu rõ một người sau khi mất đi hồn, chỉ còn thừa lại phách, nó đích xác không có rễ, tùy thời rơi vào mờ mịt cùng hư ảo, tùy thời tiêu tán trong cái chết

Có thể nói, trong những ngày tháng sau khi nàng trở về, mỗi ngày, nàng đều hư nhược, mỗi ngày, nàng đều vùng vẫy trong cái chết, không có chút biện pháp nào thay đổi

Chỉ còn cách chờ đợi đến khi phách tan, đến ngày nàng chết đi Mà nàng, ngay khi cảm nhận được bản thân sẽ chết, mới truyền một câu nói cho Mạnh Hạo “ Mạnh Hạo Chúc ngươi cùng Hứa Thanh Cả đời bình an” Trong mắt Mạnh Hạo tơ máu tràn ngập, hắn run rẩy, nội tâm đau nhói, với tu vi của hắn, với quan sát của hắn trên thi thể Sở Ngọc Yên, hắn có thể xác định, lão nhân không nói sai

Hồn không có Hồn ở đâu Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra điên cuồng, bởi vì thời khắc này, hắn hiểu rõ tất cả, Sở Ngọc Yên trợ giúp hắn ở Như Phong Giới, bản thân trọng thương, ở vào trạng thái hồn phách tùy lúc có thể rời xa cơ thể, trước khi bước chân vào lốc xoáy, nàng vẫn bình thường, nếu không lúc đó cho dù Mạnh hạo chỉ nhìn lướt qua, cũng nhất định có thể thấy được đầu mối

Vấn đề nằm ở chỗ Sở Ngọc yên bước chân vào lốc xoáy, trong quá trình từ Như Phong Giới về đến núi thứ chín, lốc xoáy đó, Mạnh Hạo cũng đi

vào, thời gian chỉ diễn ra trong chớp mắt

Nhưng hiển nhiên, chớp mắt đó, Sở Ngọc Yên mất đi hồn!

Phách sinh ra từ hồn, hồn có thể dưỡng phách Chỉ cần có thể tìm được hồn của nàng, như vậy Không hẳn nàng không thể sống lại! Mạnh Hạo cúi đầu, nhìn ngắm Sở Ngọc Yên, ánh mắt hắn lộ ra chấp nhất, hắn phải tìm đến hồn Sở Ngọc Yên! Tay hắn bấm quyết, lập tức triển khai Nhân Quả Cấm, điểm vào mi tâm Sở Ngọc Yên, nhưng không có chút nhân quả nào xuất hiện, cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên, thiêu đốt điên cuồng

Chợt hắn đứng dậy, chạy quang quan tài Sở Ngọc Yên, càng chạy càng nhanh, xuất hiện tàn ảnh

Một cái, hai cái, ba cái, bốn cái Tốc độ của hắn càng nhanh hơn, như cuốn lên gió, tàn ảnh, cho đến xuất hiện mười cái, mười lăm cái Còn đang tăng lên! Trong lúc chạy nhanh, Mạnh Hạo không do dự chút nào, bước ra những bước tiến kỳ dị, hắn muốn dựa vào loại bộ pháp này, về tới Một ngày trước! Một ngày trước, phách của Sở Ngọc Yên vẫn không có triệt để tiêu tan! Theo chuyển động của Mạnh Hạo, dần dần, một cỗ lực lượng thời gian ầm ầm bộc phát xung quanh hắn, khí tức này vừa xuất hiện, khiến cho tu sĩ bốn phía xung quanh trước mắt mơ hồ, dường như không nhìn rõ, cho dù là Đan Quỷ, cũng đều mịt mờ

Chỉ có lão tổ Côn Lôn Đạo, trong chớp mắt này, hai mắt lão lộ ra hào quang mãnh liệt, trong lòng nổ vang, nhấc lên sóng lớn ngập trời

Đạo Thời gian

Mạnh Hạo, không ngờ hắn nắm giữ đạo thời gian!!

Không chỉ có lão chấn động, toàn bộ những Đạo Cảnh khác trong Côn Lôn Đạo cũng đều rúng động, nội tâm vù vù, thần thức từ xa nhìn Mạnh Hạo, tràn đầy khó tin

Dưới con mắt chú ý của mọi người, tàn ảnh của Mạnh Hạo càng ngày càng nhiều, nhìn đến, dường như có vô số Mạnh Hạo đứng chung một chỗ tạo thành vòng tròn

Trong vòng tròn, bốn phía quan tài, dường như Thời gian chảy ngược, cây cỏ lắc lư, hư vô gợn sóng, từng thân ảnh hiện ra, nối tiếp nhau xuất hiện

Không ai chú ý tới, thời khắc này, sắc mặt Mạnh Hạo vô cùng tái nhợt, bước đi tuy thần bí quỷ dị, nhưng đối với Mạnh Hạo, nếu muốn nhớ kĩ thần thông bộ pháp này, đưa Sở Ngọc Yên về tới trạng thái một ngày trước, vô cùng khó khăn

Nhưng hắn không có một chút ý niệm vứt bỏ nào, bộ pháp càng nhanh hơn, dù cho tràn ra máu tươi, dù cho thân thể khô héo, dù cho tu vi run rẩy, cũng vẫn phải kiên trì

Dưới sự kiên trì của hắn, xung quanh Sở Ngọc Yên, hư vô gợn sóng, biến hóa khôn lường, không biết đã qua bao lâu, đột nhiên, đôi mắt Sở Ngọc Yên bỗng mở ra

Cơ hồ trong khoảnh khắc đó, thân thể Mạnh Hạo nháy mắt dừng lại, liên tục phun ra chín ngụm máu tươi, tóc Mạnh Hạo có một số biến thành màu trắng, sau đó hóa thành tro bụi, thoạt nhìn, cả người hắn dường như già nua đi một chút

Tròng mắt Sở Ngọc Yên vô thần, đây là nàng một ngày trước khi chết, nàng không nhìn thấy hết thảy xung quanh, cũng không cảm nhận được thân ảnh Mạnh Hạo, trở về một ngày trước, liếc nhìn nàng

Mạnh Hạo không có nửa điểm chần chờ, máu tươi phun ra, hắn bấm quyết, triển khai Yêu Phong cấm pháp, đưa ngón tay trực tiếp điểm lên trán Sở Ngọc Yên

Trong chớp mắt điểm vào mi tâm Sở Ngọc Yên, tâm thần Mạnh Hạo nổ vang, bất ngờ bốn phía xung quanh nàng, xuất hiện từng sợi dây nhân quả ảm đạm! Hơn phân nửa những sợi dây đó có liên quan với Mạnh Hạo, sau khi Mạnh Hạo nhìn thấy, nội tâm càng đau nhói hơn, nhưng thời gian cấp bách, lập tức ngưng kết tâm thần, theo sợi dây nhân quả, muốn dùng biện pháp này tìm ra nơi cất dấu hồn nàng!

Mạnh Hạo toàn lực liều mạng, tu vi vận chuyển, toàn thân tỏa ánh sáng xanh rực rỡ, rốt cuộc tìm được một sợi dây nhân quả lan tràn đến hư không vô tận, theo sợi dây này, hắn mở ra thần thức, đuổi theo sợi dây nhân quả này, không ngờ tiến vào trong hư vô

Trong hư vô đó, Mạnh Hạo nhìn thấy một cái lốc xoáy, hắn quen thuộc lốc xoáy này, chính là Sau khi Như Phong Giới tan vỡ, Hải Mộng Chí Tôn sáng lập lốc xoáy cho mội người rời đi

Đúng lúc này, đột nhiên, sợi dây nhân quả này khoảnh khắc vỡ vụn, hết thảy thấy được, trong nháy mắt mơ hồ, ngay khi muốn biến mất, Mạnh Hạo gầm nhẹ, pháp thuật thời gian của hắn, thời khắc này bùng phát, phối hợp tu vi, phối hợp Nhân Quả Cấm, thậm trí hắn lần nữa bước ra, thi triển đạo pháp thời gian

Ngưng tụ hết thảy lực lượng, rốt cục cùng lúc sợi dây nhân quả vỡ vụn, Mạnh Hạo thấy được Hai hình ảnh!! Đầu tiên, bên trong lốc xoáy, Mạnh Hạo thấy được thân ảnh Sở Ngọc Yên nghiêm mặt tái nhợt, từ bên trong xuyên qua, đây là một màn lúc trước mọi người thông qua lốc xoáy Hải Mộng Chí Tôn trở về

Dưới thần thông của Mạnh Hạo, dường như ngược dòng bản nguyên thời gian, nhìn thấy tình huống xảy ra ở đây

Hắn thấy được, trong lúc Sở Ngọc Yên xuyên qua lốc xoáy, chín tòa núi Sơn Hải Giới, từng cái lóe lên, cho đến khi Sở Ngọc Yên đi qua Đệ Bát

Sơn Hải, đột nhiên một thanh âm truyền ra từ trong lốc xoáy

Hồn, đến!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1562: Cây cầu Tiên cổ xây dựng rời khỏi núi thứ chín

Lốc xoáy này, cũng không phải Hải Mộng Chí Tôn làm ra, rất lâu trước nó đã tồn tại trong Sơn Hải Giới, là một đường truyền tống, trên nguyên tắc, Đạo Cảnh có thể mở ra, chỉ là Mở ra cần trả giá cao, quá lớn

Cũng chỉ có Chí Tôn, mới có thể tùy ý tiêu xài, bình thường Đạo Cảnh, sợ rằng tu vi bản thân cạn kiệt, cũng không đủ mở ra truyền tống cổ lộ

Vì thế, bình thường con đường này rất an toàn, đám người Mạnh Hạo bước chân vào, cũng không xuất hiện việc gì ngoài ý muốn, nhưng dù sao không có thuật pháp của Hải Mộng Chí Tôn bảo vệ, đây chỉ là một đường truyền tống, cho nên Tồn tại ngoài ý muốn

Nhưng những việc ngoài ý muốn như vậy, cho dù là Tôn Hải Chí Tôn, cũng không thể kiểm soát toàn bộ

Sở Ngọc Yên, vốn sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn, nhưng hồn của nàng nằm trong trạng thái tiêu tán, nếu thuận lợi sẽ không có việc gì, sau khi về tới Đệ Cửu Sơn Hải, tu dưỡng một thời gian, có thể tìm lại được mấu chốt

Nhưng cố tình Trong quá trình nàng truyền tống, có người thi triển sưu hồn pháp! Đó là một loại thuật pháp rất nhiều tu sĩ đều biết, chỉ có điều phương thức thi triển khác nhau, hiệu quả bất đồng, có loại có thể bao trùm khoảng cách nghìn trượng, có loại lại có thể bao trùm cả thế giới

Tác dụng của nó, chính là ngưng tụ hết thảy hồn ly tán bên ngoài, trở thành một ít tu sĩ đặc thù dùng đến luyện chế pháp bảo

Mạnh Hạo thấy được hình ảnh thứ hai, ở trên mảnh đất lớn, có một tông môn, tông môn này xây dựng trên một bờ vực đen, cả vách núi khắc mấy chữ to

Hắc Hồn Tông! Mạnh Hạo thấy được, trong trời đất có vô số hồn phách, hội tụ thành dòng sông, chạy thẳng tới vách núi, nơi đó, một lư hương đang sáp nhập tất cả hồn phách vào bên trong nó

Trên lư hương, một tu sĩ khoanh chân ngồi, thoạt nhìn tu sĩ dáng vẻ trung niên, sắc mặt tái nhợt, tu vi tản ra, rõ ràng là Cấp bậc Đạo Cảnh nhị nguyên

Mạnh Hạo tận mắt nhìn thấy, trong đó có rất nhiều hồn, có một Là Sở Ngọc Yên! Quan trọng là, không phải tu sĩ Đạo Cảnh, mà lư hương bên người hắn, có thể lấy đi hồn Sở Ngọc Yên từ trong lối đi truyền tống trận! Bốn phía xung quanh lư hương, mấy ngàn đệ tử khoanh chân tĩnh tọa, mỗi người phất tay, hồ lô màu đen bay ra từ trong túi trữ vật, trong hồ lô đó, phun ra hồn phách vô tận

Những hồn đó, không ngờ Hầu hết đều của người phàm! Từng cái vô cùng thê thảm, hiển nhiên đều bị những tu sĩ này sanh sanh luyện hóa, loại chuyện như vậy, đã được nghiêm cấm trong Như Phong Giới, phàm là phát hiện có tu sĩ dám can đảm làm ra loại chuyện như vậy, sẽ bị vạn người chỉ chích, không thể tha thứ!

Dù sao, phàm tục, là cơ sở của vạn vật, là căn nguyên của tu sĩ, nếu như tu sĩ tùy ý giết chóc, như vậy, Sơn Hải Giới sớm đã tan vỡ

Thậm chí quy tắc Sơn Hải Giới không cho phép loại chuyện như vậy sảy ra, nếu không sẽ bị trời phạt, nhưng hiển nhiên, trong Hắc Hồn Đạo này, trời phạt không phủ xuống! Hình ảnh đến đây liền vỡ nát, sau khi kết thúc, trong mắt Mạnh Hạo nổi lên sát cơ, mang theo cuồng bạo, đứng thẳng người lên

Đệ Bát Sơn Hải, Hắc Hồn Đạo! Nếu quy tắc Sơn Hải Giới không phủ xuống trời phạt với các ngươi, bất kể nguyên nhân gì, ta Chính là Trời phạt của các ngươi! Ánh mắt Mạnh Hạo lạnh lẽo, cho dù vì chuyện của Sở Ngọc Yên hay những chuyện mà tu sĩ Hắc Hồn Đạo đã làm, Mạnh Hạo đều không thể tiếp thụ được

Những người này, chết chưa hết tội! Thời khắc này, trên người Mạnh Hạo sát khí ngập trời, trời đất biến sắc, tu sĩ bốn phía từng người tâm thần rúng động, ngay cả lão tổ Đạo Cảnh Côn Lôn Đạo, cũng đều trầm ngâm

Không ai biết Mạnh Hạo đã trông thấy những gì mà dẫn đến sát khí khổng lồ như vậy

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, sát khí trên người khoảnh khắc biến mất, hắn cúi đầu, nhìn sâu Sở Ngọc Yên, hắn có thể nhìn thấu, tất cả linh khí trên núi đều hội tụ vào trong quan tài duy trì thân thể nàng bất diệt

Linh khí Côn Lôn Đạo khác xa bên ngoài, linh khí nơi đây căng tràn sức sống, trường tồn ở đây, có thể khiến con người dào dạt sinh cơ, dù là thi thể, tốc độ mục nát cũng sẽ giảm đi rất nhiều

Vả lại, quan tài cũng là một bảo vật, dung hòa cùng Côn Lôn Đạo, khiến tốc độ mục nát diễn ra càng chậm hơn, nhưng một khi rời đi nơi đây, sẽ có ảnh hưởng đến Sở Ngọc Yên

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn biết, không thể mang thi thể Sở Ngọc Yên đi, không phải hắn không làm được, mà đặt ở nơi này, mới là lựa chọn tốt nhất cho nàng

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra quyết đoán, đặt tay vỗ lên quan tài, vô thanh vô tức, chớp mắt hiện ra từng đạo ấn ký thuật pháp, ngưng tụ chung quanh quan tài, trên ấn ký đó, không chỉ có khí tức của Mạnh Hạo, càng có Ý chí chủ nhân tương lai của Sơn Hải Giới

Dùng những thứ đó bảo vệ thi thể Sở Ngọc Yên không bị xúc phạm

Cùng lúc đó, tay áo hắn vung lên, vô số tiên ngọc bay ra, chất đống bốn phía quan tài Sở Ngọc Yên hình thành một ngôi mộ tiên ngọc

Với ngôi mộ tiên ngọc này, bảo hộ triệt để Sở Ngọc Yên, khiến cho thi thể của nàng, hòa quyện với khí tức độc nhất của Côn Lôn Đạo, trường tồn bất hủ

Làm xong những thứ này, Mạnh Hạo lần nữa phất tay, lập tức càng nhiều hơn tiên ngọc bay ra, rơi xuống một bên, chất đống thành một ngọn núi Tiên Ngọc cao bằng ngọn núi này!

Làm phiền Côn Lôn Đạo, bảo vệ thân thể Sở Ngọc Yên bất hủ, núi tiên ngọc này, chính là Mạnh mỗ cảm tạ! Mạnh Hạo ôm quyền hướng về lão tổ Đạo Cảnh Côn Lôn Đạo, cúi đầu thật sâu

Lão nhân thương tang nhìn ngọn núi tiên ngọc, cho dù là lão, khi nhìn vào đó cũng là chấn động, Sở Ngọc Yên vốn là đệ tử Côn Lôn Đạo, chỉ là duy trì một cỗ thi thể bất hủ, cũng không hao phí bao nhiêu linh khí Côn Lôn Đạo

Hiện tại có vô số tiên ngọc bồi thường Thần sắc lão nhân nghiêm nghị, gật gật đầu, trầm giọng lên tiếng

Mạnh Hạo tiểu hữu yên tâm, lão phu hứa với ngươi, lão phu còn sống, nơi này sẽ vĩnh viễn là cấm địa của Côn Lôn Đạo, không cho phép bất kể kẻ nào không được sự đồng ý của Đan Quỷ tiến vào chỗ này nửa bước! Mạnh Hạo nhìn về phía lão nhân tang thương, lần nữa cúi đầu ôm quyền, hắn biết lão nhân nói như vậy, cần thứ gì

Cảm ơn, Mạnh mỗ, thiếu nợ Côn Lôn Đạo một cái nhân tình! Mạnh Hạo trầm giọng nói, hắn rất ít khi thiếu người khác cái gì, vì thi thể Sở Ngọc

Yên được an toàn, hắn cam ngyện bỏ ra nhân tình

Như vậy, Mạnh Hạo tiểu hữu, ngươi Tìm được hồn Sở Ngọc Yên? Lão nhân mở miệng nhìn Mạnh Hạo, trên mặt mỉm cười, thực tế đây mới là việc trọng yếu nhất hắn muốn kết thiện duyên cùng Mạnh Hạo

Đã tìm được

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên ánh sáng lạnh lẽo

Ở nơi nào? Lão nhân hỏi

Núi thứ tám, tiền bối, vãn bối còn có việc, xin cáo từ trước, hồn Sở Ngọc Yên, ta sẽ mau chóng đem về!

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn sâu đậm ngôi mộ tiên ngọc, xoay người, cất bước đi xa

Hắn hiểu rõ, bản thân thiếu nợ Sở Ngọc Yên nhiều lắm, đời này trả không hết Cuộc hành trình cuối cùng của hắn ở Đệ Cửu Sơn Hải cũng vì thế mà kết thúc, Mạnh Hạo không có tâm tình, cũng không suy nghĩ đi nơi khác, hắn trầm mặc, mang theo sát cơ với Hắc Hồn Đạo trong núi thứ tám, xoay người, hóa thành cầu vồng, bay ra Côn Lôn Đạo

Nội tâm hắn thủy chung đau đớn, sau khi rời khỏi Côn Lôn Đạo, bay thẳng tới núi thứ chín!! Núi thứ chín, nơi đó có Quý gia, cũng có Tiên Cổ Đạo Tràng! Muốn rời đi Đệ Cửu Sơn Hải, vốn theo tính toán của Mạnh Hạo, tự mình vượt qua tinh không, nhưng thời gian gấp rút, Hứa Thanh ở núi thứ tư không có việc gì, có thể chờ hắn, nhưng là Hồn Sở Ngọc Yên, tùy thời có thể bị luyện hóa, một khi bị tu sĩ Hắc Hồn Đạo luyện hóa Trái tim Mạnh Hạo như bị xé ra, trong mắt ầm ầm bộc phát sát cơ, tốc độ càng nhanh hơn “Núi không lo lắng, vì tuyết phủ trắng đầu, nước không u sầu, vì gió thổi sóng gợn” Mạnh Hạo lẩm bẩm, càng bay xa

Trên núi thứ chín, đỉnh núi là Quý gia, phía sườn núi là Tiên Cổ Đạo Tràng, dường như lão tổ Đạo Cảnh của Tiên Cổ Đạo Tràng, đã sớm đoán được, trong nháy mắt Mạnh Hạo tiến đến, toàn bộ tu sĩ Tiên Cổ Đạo Tràng đều khoanh chân ngồi trên quảng trường tụng kinh

Chính giữa bọn họ, để một chiếc đỉnh lớn, cao trăm trượng, có làn khói vô tận từ trong lượn lờ bay lên không, tạo thành một chữ Tiên to lớn trong trời đất

Chữ mờ ảo, mang vẻ cổ xưa, phảng phất đến từ viễn cổ, truyền đến ngày nay

Xung quanh đỉnh núi, năm lão nhân khoanh chân ngồi, năm người này đều là Đạo Cảnh, lão nhân ngồi chính giữa, tóc trắng xóa, chính là vị lão tổ lúc trước vô cùng coi trọng Mạnh Hạo trong lúc thí luyện

Cũng chính lão, đoán được Mạnh Hạo nhất định tiến đến Tiên Cổ Đạo Tràng, thời khắc này, sớm đã bố trí đại trận Tiên Cổ Đạo Tràng, vì Mạnh Hạo Mở ra con đường đi núi thứ tám!

Lão phu đã biết ý đồ đến nơi này của ngươiDùng cầu đã xây của Tiên Cổ liên thông núi thứ tám, ngươi đi trên cây cầu kia

Xuyên qua hư vô, đi lại tinh không, đầu cuối cầu Chính là núi thứ tám

Lần này đi núi thứ tám, chúc ngươi Hết thảy thuận lợi

Từ miệng lão nhân truyền ra thanh âm già nua, lão nâng tay lên, chỉ về chiếc đỉnh, lập tức những Đạo Cảnh khác xung quanh lão, cùng lúc bấm quyết chỉ về chiếc đỉnh, âm thanh tụng kinh của tất cả đệ tử Tiên Cổ Đạo Tràng xung quanh càng cao vút hơn, truyền khắp bốn phương tám hướng, hình thành một lực lượng kỳ dị, rung chuyển núi thứ chín, dường như từ trong núi thứ chín, truyền ra một lực lượng cường đại, theo chiếc đỉnh Bộc phát ra! Trở thành một cây cầu! Xông vào tinh không hư vô,

đánh ra lốc xoáy bàng bạc, mở ra vách ngăn giữa núi thứ tám và núi thứ chín, cây cầu này tỏa sáng mười ngàn trượng, cực kỳ rực rỡ

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ôm quyền cúi sâu người về phía mọi người trên Tiên Cổ Đạo Tràng, Mạnh Hạo cảm kích Tiên Cổ Đạo Tràng, hơn thế càng có loại tình cảm đặc thù, cái cúi đầu này, kéo dài vài tức, sau đó Mạnh Hạo ngẩng đầu, thân thể nhoáng lên, cất bước lên cây cầu đi thông núi thứ tám! Theo cây cầu này, hắn chảy thẳng tới tinh không lốc xoáy, bước vào trong đó, càng lúc càng xa! Đây đúng là cây cầu Tiên Cổ xây dựng

Rời khỏi núi thứ chín!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1563: Đệ Bát sơn hải

Đệ Bát Sơn Hải Giới! Độ lớn nhỏ của vùng này giống với Đệ Cửu Sơn Hải Giới, nơi này có một vùng biển, chỉ có điều không gọi là biển thứ chín mà là biển thứ tám

Bốn phía xung quanh núi thứ tám có bốn viên tinh tú, tên không giống với núi thứ chín nhưng bất luận là hệ thống tu hành hay là cả kết cấu đại bố cục đều có điểm giống nhau

Dù sao Đệ Bát Sơn Hải cũng thế, Đệ Cửu Sơn Hải cũng vậy đều là một phần của Sơn Hải Giới

Chẳng qua giữa mỗi một ngọn núi Sơn Hải đều có một vách ngăn vô hình, vách ngăn này rất khó phá vỡ, cũng khiến cho hai bên tu sĩ không thể bước chân vào tùy tiện, trừ phi là

trong chiến tranh Sơn Hải mới có thể tập trung được năng lượng tu sĩ vô tận, một cử động phá vỡ vách ngăn, bước chân vào bên trong Sơn Hải

Hoặc là dựa vào tu vi cường hãn của chính mình tách ra một khe hở, tự dùng thân mình bước vào trong, chỉ là cái giá phải trả quá lớn, trừ phi là chuyện lớn nếu không rất ít người làm vậy, vả lại có thể làm việc này cũng chỉ có Đạo Cảnh

Còn về phần lão tổ Kháo Sơn, mặc dù như vậy, nó lại có điểm đặc biệt là có thể từ Đệ Cửu Sơn Hải xâm nhập vào Đệ Bát Sơn Hải, nó cũng phải trả giá cao một chút

Tiên Cổ Đạo Tràng xây dựng cái cầu kia, tập trung năng lượng mà Tiên Cổ Đạo Tràng đã tích lũy nhiều năm, mở ra một cái lối đi, trực tiếp bỏ qua vách ngăn, tạo thành một cái cầu xuyên qua hai núi, chỉ có thể tồn tại

phút chốc nhưng không làm cho người chịu chút ảnh hưởng nào

Thời khắc này ở phía tây Đệ Bát Sơn Hải, trong hư vô là một mảnh tối đen như mực, có một khe nứt phát ra ánh sáng trắng, trong khe nứt này phát ra ánh sáng chói mắt, lan ra, lại đặc biệt nổi bật trong hư vô tối đen như mực

Còn có luồng tiên khí vô tận mơ hồ từ trong cái khe nứt lan rộng ra, khiến cho người nhìn thấy nhất định sẽ cho rằng bên trong cái khe nứt có báu vật tồn tại

Vả lại cái khe nứt này không phải bất động mà là đang không ngừng thu nhỏ, dường như không bao lâu sau sẽ biến mất trong tinh không

Mà chung quanh cái khe nứt này

giờ phút này đang tiến hành một cuộc chém giết! Tiếng sấm quanh quẩn thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng thét thảm thiết, còn có thuật pháp ánh sáng muôn màu muôn vẻ

Bất ngờ nơi này có hai đoàn tu sĩ, ước chừng hơn một ngàn người, đang điên cuồng chém giết lẫn nhau

Một phe tu sĩ mặc quần áo màu vàng, ở ống tay áo được thêu một con rồng vàng, phe bên kia mặc đạo bào màu trắng

Hai bên ra tay vô cùng ác độc giống như kẻ thù không đội trời chung

Thậm chí xung quanh chốc chốc lại có tiếng nổ ầm ầm, chém giết vô cùng thê thảm, khiến cho bốn phía đều tràn đầy mùi máu tươi cùng không ít thi thể hài cốt

Những tu sĩ này sớm đã đánh giết đỏ cả mắt, trong đó tu vi yếu nhất là Tam Cảnh Tiên, không ngừng giết chóc lẫn nhau

Ở phía trên chiến trường có hai phe tu sĩ đang chém giết, nhân số chỉ có bốn người

Bốn tu sĩ này gồm ba nam một nữ, đều là tu sĩ Cổ Cảnh trung kỳ, trong lúc thuật pháp của bọn họ dao động vượt qua đám tu sĩ phía dưới, chấn động khắp trời

Mà ở nơi cao hơn còn có một chiến trường, chỉ có hai người! Đó là hai lão già Cổ Cảnh hậu kỳ, chỉ cách đại viên mãn nửa bước, giờ phút này hai bên đang khoanh chân tĩnh tọa, bàn cờ đặt trước mặt, hai người chắc là đang đánh cờ, chỉ có điều ở giữa ván cờ, tràn ngập chiến ý, mỗi một quân cờ hạ xuống đều làm cho bốn phía hư vô truyền ra tiếng nổ vang

Lão quái Thủy Vân, lần này lối vào Bí cảnh là do Mộc Hỏa Đạo ta phát hiện, không liên quan đến Thủy Vân Tông các ngươi! Trong mắt lão già mặc trường bào vàng lóe lên một tia rét lạnh, cầm quân cờ đen đặt vào bàn cờ

Khi quân cờ hạ xuống, bốn phía nổ vang ngập trời, hình như có một luồng năng lượng vô hình bùng phát, rung chuyển bầu trời tinh không

Nói sai rồi, người Mộc Hỏa Đạo, trong bí cảnh Đệ Bát Sơn Hải, từ trước đến nay người nào phát hiện trước thì người đó có thể có được quyền lợi, bí cảnh này

từ 300 năm trước đã bị lão tổ Thủy Vân Tông ta phát hiện, đáng tiếc khi đó không tìm được thân xác thích hợp, cho nên chỉ để lại dấu hiệu chờ đợi đến lúc mở ra lần nữa

Bây giờ mở ra, Thủy Vân Tông ta đến thu hoạch mà các ngươi lại cố ý nhúng tay vào!Lão già mặc đạo bào trắng hừ lạnh một tiếng, cầm lên quân cờ trắng hạ xuống, lập tức bốn phía lại vang lên tiếng nổ ầm ầm

Lão quỷ, ngươi nếu đã nói như vậy, bí cảnh này là do Mộc Hỏa Đạo ta phát hiện 700 năm trước! Lão già áo bào vàng tức giận nói

Lão già này vừa rồi ta nói bớt đi một ngàn, trên thực tế nơi này do lão tổ của Thủy Vân Tông chúng ta phát hiện 1300 năm trước! Lão già áo bào trắng hừ lạnh

Nói láo, 1300 năm trước còn chưa có Thủy Vân Tông các ngươi! Khi hai người cãi vả trong mắt đều có tia rét lạnh, liên tục ra quân cờ, tiếng nổ vang không ngừng khiến cho tinh không chấn động, bốn phương tám hướng méo mó, phút chốc càng thêm kịch liệt

Nhưng vào lúc này ánh sáng từ khe nứt kia đột nhiên mãnh liệt tràn ra, bất ngờ bao phủ chiến trường khiến cho những tu sĩ đang chém giết kia vô ý hút một cái, tu vi bất ngờ phát triển khác thường, thậm chí trong khoảnh khắc còn tiến bộ không ít

Còn có mấy người bất ngờ xuất hiện dấu hiệu đột phá, mấy người muốn đột phá này, bản thân đều là tu hành hỏa pháp! Cảnh này làm cho tất cả mọi người sửng sốt, trong nháy mắt hai mắt lóe sáng mãnh liệt

Bất luận là bốn người Cổ Cảnh trung kỳ, hay là hai lão già kia đều hít ngược một hơi mặt biến sắc, lộ ra vẻ khiếp sợ

Đây là

đây là bí cảnh cấp Đạo!!!

Nhất định là cấp Đạo, nếu không không có khả năng lúc mở ra, tiên khí bên trong tràn ra, ẩn chứa căn nguyên ý, có thể làm tu vi người đột phá!!!

Là căn nguyên hỏa, bên trong bí cảnh này đã từng táng hồn chi tu, là một cái căn nguyên hỏa của cường giả Đạo Cảnh!!!

Bí cảnh cấp Đạo, cho dù là ở bên trong Đệ Bát Sơn Hải, cũng đều là hiếm thấy

Hai lão già lẩm bẩm nhìn nhau, trong mắt có sát ý ầm ầm bùng phát

Nếu lúc trước bọn họ chỉ là đấu võ mồm, khắc chế bản thân không ra tay, như vậy lúc này đây, đã nhận ra giá trị của bí cảnh, tu vi hai người lập tức bùng phát, giữa bàn cờ của bọn họ lập tức nổ tan tành, những quân cờ đen trắng rơi rớt khắp nơi, hai người ra tay ác liệt

Lập tức chiến sự trở nên ác liệt trong tiếng nổ vang, tinh không bốn phương tám hướng chấn động, chém giết càng thêm thê thảm, có khả năng hai bên thế lực ngang nhau trong thời gian ngắn rất khó phân thắng bại

Đúng lúc này

đột nhiên ánh sáng trắng phát ra từ cái khe nứt, bất ngờ nhanh chóng thu nhỏ dường như muốn biến mất trong tinh không

Không ổn, bí cảnh cấp Đạo sắp đóng cửa, chết tiệt, tại sao lại nhanh như vậy hay là bí cảnh cấp Đạo đều như vậy?

Không thể để nó đóng cửa, còn chưa dẫn đạo hồn ra!!! Hai lão già đang đấu pháp, biến sắc thoáng nhìn nhau

Tạm dừng đánh nhau, cùng nhau đưa ra các thân xác đã tự chuẩn bị, đạo hồn trong bí cảnh này, cuối cùng thuộc về ai là do đối phương lựa chọn!

Cứ thế mà làm! Hai lão già cắn răng, bọn họ cũng không có cách nào, cùng nhìn cái khe nứt biến mất, chi bằng nắm bắt năm phần khả năng

Bọn họ vung tay áo, lập tức tu vi bùng phát, ép buộc hai bên đang chém giết cách xa nhau, hai người bọn họ hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới

cái khe nứt, khi tới gần cùng lúc gầm nhẹ:

Đồng Nhi! Sơn Bân!

San San! Mộc Dịch! Hai lão già này vừa nói xong, lập tức từ trong hai phe tu sĩ bay ra bốn người, hai nam hai nữ, nam nhân khôi ngô, nữ tử xinh đẹp, giờ phút này mang theo khẩn trương, ôm quyền cúi đầu đi tới trước mặt hai lão già

Bái kiến lão tổ!

Hấp hồn, có thể hút đạo hồn này vào cơ thể các ngươi, dung hợp với các ngươi, trở thành năng lượng thức tỉnh của các ngươi chỉ có thể dựa vào vận may của các ngươi! Khi hai lão lên tiếng, bốn người đều cắn răng bay về phía khe nứt, ở ngoài khe nứt, cùng cắn đầu lưỡi, phun ra máu tươi, máu tươi bay lượn chạy thẳng vào khe nứt

Mọi người bốn phía đều không chớp mắt, nhìn cảnh này, gần như ngay lúc máu tươi của bốn người này phun ra, đột nhiên, khe nứt đang thu hẹp chợt ngừng lại, phảng phất một luồng năng lượng mạnh mẽ từ bên trong bùng phát ầm ầm, khiến cho khe nứt phồng lên hướng ra ngoài, lộ ra một thế giới sáng chói ở bên trong, ánh sáng này quá mạnh mẽ, người ngoài nhìn vào bên trong khe nứt cũng chỉ có thể thấy ánh sáng

Đi ra! Hai lão già kia lập tức phấn chấn

“Ầm!” Khi khe nứt phồng lên có một luồng lực lượng mạnh mẽ hướng ra ngoài bùng phát nổ vang, sau khi bùng phát lập tức bốn phía phát ra tia sáng vô tận, bất ngờ từ trong khe nứt chậm rãi đưa ra

một bàn tay! Bàn tay vịn vào mép khe nứt, dần dần, từ ánh sáng trong thế giới chậm rãi hiện ra một thân ảnh

Khi thân ảnh xuất hiện tiên lực bùng phát, căn nguyên ý ầm ầm khuếch

tán ra bốn phía, khiến cho tu sĩ ngoại giới sợ hết hồn hết vía, không ngừng lui về phía sau

Hai lão già kia ra sức chống lại cũng không chịu nổi nhưng sắc mặc lại vô cùng phấn chấn

Cảm giác này, khí tức này, đây là đạo hồn!!!

Đi ra, đi ra

Lúc này sắc mặt của hai nam hai nữ ở ngoài khe nứt càng thêm tái nhợt, cũng lui về sau

Giờ phút này bọn họ cảm nhận được thân ảnh đi ra từ trong khe nứt dường như chí cao vô thượng, khiến cho bọn họ run rẩy khiếp sợ

“Ầm!” Một tiếng vang thật lớn tràn ngập cả không gian, thân ảnh từ trong khe nứt hoàn toàn lộ ra, đó là một thanh niên, thân mình mặc trường bào trắng, tóc dài, bộ dáng tuấn lãng giống như thư sinh bình thường

Khoảnh khắc hắn đi ra, phút chốc cái khe nứt phía sau hắn khép kín, lập tức biến mất vô ảnh

Cũng theo khe nứt biến mất, trong chớp mắt ánh sáng tiêu tan

Hai lão già kia sửng sốt, mắt mở to, ngơ ngác nhìn thanh niên trước mắt

Không chỉ có bọn họ ngây dại, hai nam hai nữ kia cũng đều sửng sốt, hình như có chút không giống với đạo hồn trong tưởng tượng của bọn họ

Chẳng lẽ Đạo Cảnh chi hồn có hình dáng như thế này? Hai lão già mờ mịt, cả đời này bọn chưa từng thấy qua bí cảnh cấp Đạo, lúc này nhìn người trước mắt không giống như là đạo hồn nhưng cũng không cách

nào xác định

Nơi này là Đệ Bát Sơn Hải sao?

Thanh niên đi ra này chính là Mạnh Hạo! Hắn mới vừa xuất hiện lập tức thấy có nhiều người như vậy đến đón tiếp mình, nhất là những người đứng gần mình là một đôi nam nữ, đặt ở bất kỳ địa phương nào đều được xem là nam tuấn lãng nữ xinh đẹp

Điều này làm cho Mạnh Hạo sửng sốt một chút

Xin tiền bối tiếp nhận sự dâng hiến của ta! Trong bốn người nam nữ này, một nữ tử có tướng mạo điềm mỹ lập tức quỳ lạy Mạnh Hạo, giơ tay phải lên thật cao

Ba người kia cũng vội vàng làm theo, đồng loạt quỳ lạy, giơ tay phải lên

Xin tiền bối tiếp nhận sự dâng hiến của ta! Thần sắc Mạnh Hạo cổ quái, quét ánh mắt qua, dừng lại ở hai lão già có tu vi cao nhất, hắn vừa nhìn đến, hai lão già kia lập tức run run, sắc mặt cũng thay đổi, đồng loạt lui ra sau

Tiền

tiền bối, tế phẩm đã chuẩn bị xong, bốn người này chính là tế phẩm, ngài

ngài xem trọng ai cũng được, chúng ta

chúng ta lớn tuổi, không thích hợp

Lão già áo bào vàng nhanh chóng lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1564: Thiên Thần liên minh

Thần sắc Mạnh Hạo cổ quái, nhìn hai lão già kia, lại nhìn bốn người nam nữ trước mặt, hắn không có thời gian dừng lại nơi này, liền đi về phía trước hỏi một câu:

Nơi này có phải là Đệ Bát Sơn Hải hay không? Thiếu nữ đầu tiên quỳ lạy trước mặt hắn liền vội vàng gật đầu nói:

Tiền bối, nơi này chính là Đệ Bát Sơn Hải

Nghe vậy cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, liếc thiếu nữ kia, vung tay một cái, lập tức một món pháp bảo thích hợp cho Tiên Cảnh sử dụng bay ra, rơi xuống trước mặt nàng

Bảo vật này cho ngươi, ngươi có biết làm thế nào đi đến Hắc Hồn Đạo không?

Mạnh Hạo hỏi thiếu nữ kia

Nhìn thấy pháp bảo trước mặt, ánh mắt thiếu nữ lộ ra vẻ vui mừng, sau đó vội vàng thu lại, đang chuẩn bị trả lời, bỗng nhiên hai lão già kia cũng nhìn ra manh mối, biến sắc, đồng loạt tiến lên

Ngươi không phải đạo hồn!

Chết tiệt, người này rõ ràng là thân xác, hắn không phải đạo hồn, hắn đã dung hợp với đạo hồn trước chúng ta một bước! Hai lão có nghĩ thế nào cũng không nghĩ được nguyên nhân thật sự, bọn họ chỉ có thể nghĩ rằng Mạnh Hạo trước bọn họ một bước đã đoạt đi cơ duyên thuộc về bọn họ

Lúc này hắn mới dung hợp cùng đạo hồn, còn chưa ổn định, chưa thể thức tỉnh, giết hắn!

Hai lão liếc nhau, sát khí mãnh liệt, trong chớp mắt cất bước chạy thẳng đến chỗ Mạnh Hạo

Mạnh Hạo nhíu mày, liếc mắt nhìn hai lão kia, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng xanh, ánh mắt của hắn lóe lên sắc bén như kiếm, phút chốc đánh vào trong đầu của hai lão, khiến cho hai lão biến sắc, thần kinh nổ vang, từng người phun ra máu tươi, nhanh chóng lui ra sau

Đồng loạt ra tay, đánh chết người này, đoạt lại đoàn hồn! Bốn tu sĩ Cổ Cảnh trung kỳ ở phía sau hai lão kia, lập tức gầm nhẹ, gần ngàn tu sĩ ở bốn phía, từng người đều thi triển thần thông thuật pháp trong tiếng nổ vang chạy thẳng đến chỗ Mạnh Hạo

Mạnh Hạo hừ lạnh, lúc trước hắn chỉ cảnh cáo, không muốn vừa đến nơi này liền chọc phải thị phi

Cũng chỉ muốn biết làm thế nào đi Hắc Hồn Đạo nhưng đám người này có mắt như mù, như vậy hắn sẽ không nương tay nữa, lúc này nâng chân phải lên, hướng về trước từng bước hạ xuống

Bước chân đạp trên tinh không lập tức nhìn giống như toàn bộ nổ tung, tạo thành sóng gợn trong tiếng nổ vang trời, tản ra bốn phía ầm ầm

Còn có gió lốc bùng phát hóa thành một luồng lực lượng quét ngang qua, trực tiếp đụng vào gần ngàn tu sĩ kia

Một loạt tiếng hét thê thảm truyền ra, trong miệng từng tên tu sĩ phun ra vô số máu tươi

Dường như thân thể của những tu sĩ này đánh vào vách ngăn vô hình nên

bị đánh trả lại, toàn bộ bị thương nặng, đồng loạt cuốn ngược, bị cơn lốc kia quét tới, toàn bộ lui về sau

Từng tên phun ra máu tươi, thân thể đều run rẩy, chúng nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra hoảng sợ cùng khiếp đảm, càng không dám bước thêm nửa bước

Bốn tu sĩ Cổ Cảnh trung kỳ càng thêm nghiêm trọng, chẳng những phun máu tươi, tu vi lại bị thương nặng, thậm chí hồn đều run rẩy, giờ phút này hoảng sợ biến sắc

Nhưng lúc này trên người bọn họ dường như có ý chí nào đó thức tỉnh, Mạnh Hạo lập tức chú ý thấy phía sau bốn người này mơ hồ xuất hiện hồn ảnh nhưng lại không nhìn thấy rõ

Này

Này

Mọi người kinh hãi, hai lão già kia cũng chấn động như vậy, nhưng dường như bọn họ có gì đó dựa vào, giờ phút này cất bước chạy thẳng đến Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc tiến đến, hai lão đồng thời gầm nhẹ, tay bấm quyết, trên người bọn họ lập tức bùng phát tu vi Cổ Cảnh hậu kỳ, thậm chí ngay lúc tu vi này tản ra, bên trong cơ thể bọn họ bất ngờ có ý chí nào đó thức tỉnh

Ngay lúc thức tỉnh, sau lưng bọn họ bất ngờ xuất hiện hư ảnh mơ hồ, đó không phải là pháp tướng mà là hồn ảnh, không phải hồn của hai lão mà là hồn của hai tu sĩ xa lạ, thậm chí trên tu vi là Cổ Cảnh đại viên mãn

Sau khi dung hợp không ngờ làm cho tu vi hai lão già tăng mạnh, từ Cổ Cảnh hậu kỳ tăng đến trình độ Cổ Cảnh đại viên mãn, khi ra tay làm cho tinh không nổ vang, bốn phương tám hướng chấn động

Có chút ý nghĩa

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, hắn lần đầu đến Đệ Bát Sơn Hải này, phát hiện hệ thống tu hành của nơi này giống với Đệ Cửu Sơn Hải nhưng vẫn có vài điểm khác biệt

Giống như là thức tỉnh

Giống như là đạo hồn mà bọn họ nói trước đó

Mạnh Hạo như đang suy tư, nâng tay phải lên vung tay áo về phía trước, cái vung này nhìn như bình thường lại làm cho hai lão già biến sắc, có chút tái nhợt

Trong đó, toàn thân lão già mặc trường bào trắng lập tức chấn động, oa một tiếng phun ra một ngụm lớn máu tươi, trong nháy mắt thân thể trở nên già nua, hồn của lão ở phía sau phát ra tiếng thét thê thảm, tàn lụi hơn phân nửa, lão già này không tiếc bất cứ giá nào lui về sau, liên tiếp lùi lại đến trăm trượng mới dừng lại, trong mắt nhìn Mạnh Hạo mang theo vẻ mặt hoảng sợ chưa từng có trước đây

Đạo Cảnh!!! Ngươi là Đạo Cảnh!!! Ngươi không phải dung hợp đạo hồn, bản thân ngươi

chính là Đạo Cảnh!!! Ngay lúc thanh âm của lão truyền ra, lão già mặc trường bào vàng kia biến sắc, lão không phun ra máu tươi nhưng lão thà rằng người phun ra máu tươi là mình, bởi vì lúc này đây thân thể của lão như bị khống chế, liên lụy đến hồn ảnh của lão ở phía sau, dường như bị một bàn tay vô hình bắt được, trong phút chốc chạy thẳng đến Mạnh Hạo

Trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, bị trói buộc ở đó, hoảng sợ khiếp đảm nhìn Mạnh Hạo, không thể nhúc nhích như cũ, ở khoảng cách gần như vậy lão cảm nhận được từ trên người Mạnh Hạo một lực lượng vô biên như biển rộng, dường như chỉ bằng một ý nghĩ là

có thể giết mình

Tiền

tiền bối

Lão già mặc áo bào vàng run giọng nói Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, nhìn lão già áo bào vàng, ánh mắt như điện, dường như có thể nhìn thấu toàn thân lão

Trong mấy hơi thở, ánh mắt Mạnh Hạo dừng trên hồn ảnh kia, hồn ảnh run rẩy, nó cũng cảm nhận được uy nghiêm như thiên uy từ Mạnh Hạo

Dung hồn như thể, lấy hồn ngưng tụ thành huyết mạch

cộng sinh

với hồn này!

Có ý nghĩa, phương pháp này không tồi, có thể làm cường giả bất diệt, làm cho kẻ yếu mạnh hơn, như vậy, Hàn Thanh Lôi thi triển Thanh Lôi hẳn cũng dùng bí pháp này mà triển khai

Mạnh Hạo gật gật, thu lại ánh mắt

Làm thế nào đi tới Hắc Hồn Đạo

Mạnh Hạo từ từ hỏi

Thiên

Hắc Hồn Đạo ở phương bắc, cách nơi này rất xa, thuộc phạm vi của Thiên Thần Đạo, không phải người của Thiên Thần Liên Minh thì không được đi vào, cho dù mượn đường nhiều nhất cũng chỉ có thể ở bên ngoài

Thiên Thần Liên Minh

Lão già áo bào vàng vội vàng trả lời, biết gì nói hết

Tiền bối nếu chỉ muốn mượn đường, có thể

có thể đi đường Mộc Hỏa Đạo của ta, bổn tông có truyền tống trận, có thể đi thông qua Thiên Thần Liên Minh

Lão già áo bào vàng liếc nhìn Mạnh Hạo, lần nữa mở miệng

“Thiên Thần Liên Minh

“ Mạnh Hạo nghĩ nghĩ, buông lỏng lão già áo bào vàng, để lão dẫn đường

Lão già áo bào vàng lập tức phấn chấn, nhanh chóng cung kính xưng vâng, liếc mắt quét qua lão già áo bào trắng Thủy Vân Tông kia, hừ lạnh, cung kính mang Mạnh Hạo cùng tu sĩ Mộc Hỏa Tông rời đi

Lão già áo bào trắng sợ hết hồn hết vía, biết lão quỷ Mộc Hỏa hi vọng bám vào Đạo Cảnh, lão cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng vừa nghĩ đến sự kinh khủng của Mạnh Hạo, liền chần chừ, trơ mắt nhìn Mộc Hỏa Đạo vây quanh Mạnh Hạo dần dần đi xa

Hồi lâu sau, sắc mặt lão già áo bào trắng biến đổi không ngừng

Ta không tin lão quái Mộc Hỏa không nhìn ra, cường giả Đạo Cảnh này không phải người Đệ Bát Sơn Hải, rõ ràng là ở nơi khác trong Sơn Hải Giới, cưỡng ép phá vách ngăn đến

Người như vậy

đều là người có mục đích lớn, không thể tiếp xúc quá nhiều

Lão già áo bào trắng lẩm bẩm, trầm mặc một lúc rồi dẫn người rời đi, lão ra khẩu lệnh bắt tông môn tất cả mọi người phát hạ lời thề không được tiết lộ bất cứ chuyện có liên quan đến Mạnh Hạo

Lão quái Mộc Hỏa của Mộc Hỏa Đạo quả thật nhận ra lai lịch Mạnh Hạo không tầm thường nhưng lão kiên quyết đánh cuộc một lần

Mộc Hỏa Đạo ở Đệ Bát Sơn Hải là một cái tông môn nhỏ, chỉ có thể sinh tồn tại các kẽ hở của Thiên Thần Liên Minh cùng với mấy đại gia tộc

Nếu như có thể đạt được hảo cảm của cường giả Đạo Cảnh đối với họ mà nói vô cùng quý giá

Không cần quan tâm cường giả Đạo Cảnh đến từ phương nào

Mạnh Hạo nhìn thấy rõ mồn một tâm tư này của người Mộc Hỏa Đạo, trên đường theo bọn họ về Mộc Hỏa Đạo, Mạnh Hạo trực tiếp hỏi kết cấu của Đệ Bát Sơn Hải

Tiền bối, Đệ Bát Sơn Hải chỉ có một liên minh gọi là Thiên Thần Liên Minh

Liên minh này bao gồm các tông môn gia tộc, Hắc Hồn Đạo chính là một trong số đó, liên minh này do Thiên Thần Đạo cầm đầu!

Lão tổ Thiên Thần Đạo, chính là chủ Sơn Hải

của Đệ Bát Sơn Hải Giới của ta, được gọi là

Thiên Thần!

Ngoại trừ Thiên Thần Liên Minh ra, ở Đệ Bát Sơn Hải còn có ba đại đạo môn, chỉ có điều ba đại đạo môn rất cách biệt, rất ít xuất hiện, bao nhiêu

năm rồi đều khó gặp

Mặt khác là hai đại gia tộc, một là Mạnh gia còn lại là Hàn gia!

Trong đó mặc dù Mạnh gia suy sụp nhưng dù sao đã từng huy hoàng, cho nên dù suy sụp lần nữa cũng vẫn là quái vật lớn

Mà Hàn gia như mặt trời ban trưa

Nhưng bất luận là ba đại đạo môn hay là hai đại gia tộc đều không thể so sánh với Thiên Thần Liên Minh

Ngoài núi thứ tám, bốn viên tinh tú, hai nhà Hàn Mạnh cùng chiếm một tinh, ba tinh còn lại thuộc về Thiên Thần Liên Minh

Người Mộc Hỏa Đạo tự cho mình biết hết thảy, kể hết toàn bộ, thậm chí cuối cùng còn đưa ra một cái ngọc giản bên trong có chi tiết bản đồ núi thứ tám

Về phần bí cảnh, ta không biết ở những nơi khác trong Sơn Hải Giới như thế nào nhưng ở Đệ Bát Sơn Hải Giới có rất nhiều bí cảnh, nếu có thể tìm được loại chưa bị chiếm lấy, có thể mai táng thi thể, khiến cho hồn rời đi dung hợp với thân xác thích hợp từ đó bất tử, cộng sinh, đối với tu sĩ mà nói đây cũng là thức tỉnh

Mạnh Hạo nghe lời nói của người Mộc Hỏa Đạo, khi nói đến Mạnh gia, trong mắt hắn có chút hoảng hốt rất nhanh liền khôi phục, thần thức quét đến ngọc giản trong tay, lập tức núi thứ tám hiện lên trong đầu hắn, nhìn vào từng hình ảnh trong địa đồ, Mạnh Hạo bỗng nói:

Không có Tiên Khư?

Tiên Khư? Đó là cái gì? Người Mộc Hỏa Đạo sửng sốt

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên, như suy nghĩ điều gì, trọng điểm đã hỏi về việc bí cảnh

Một ngày sau, Mạnh Hạo theo bọn họ về tới Mộc Hỏa Đạo, hắn đã biết rất nhiều về Đệ Bát Sơn Hải, nhất là bí cảnh, làm cho Mạnh Hạo nghĩ tới Tiên Khư

“Bí cảnh bên trong Đệ Bát Sơn Hải trên thực tế

chính là Tiên Khư, chỉ có điều nơi đây tán loạn làm xuất hiện một cái bí cảnh lại thêm một cái, do đó bị lợi dụng, tạo thành, một cái lại thêm một cái phần mộ của tu sĩ!” “Đệ Bát Sơn Hải này có thể nói chính là một vùng mộ to lớn!” Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt lóe sáng, đột nhiên hiểu rõ

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1565: Ta gọi là Mạnh Hạo

Đệ Bát Sơn Hải. Suy nghĩ lúc đầu của Mạnh Hạo, cũng không phải là tới nơi này, nơi hắn muốn đi, chính là Đệ Tứ Sơn Hải, nếu có thể trực tiếp phủ xuống Đệ Tứ Sơn Hải, đó là tốt nhất, như nếu không thể, thì Đệ Bát Sơn Hải cũng chỉ là một điểm tạm dừng chân của hắn mà thôi.

Con đường hắn đi qua, chính là từ núi thứ bảy đến núi thứ sáu, núi thứ năm, cho tới... núi thứ tư - Đệ Tứ Sơn Hải, tìm đến Hứa Thanh, dẫn nàng... về nhà.

Nhưng từ chuyện Sở Ngọc Yên, khiến Mạnh Hạo thay đổi suy nghĩ, không cần biết có trực tiếp phủ xuống núi thứ tư hay không, hắn cũng sẽ không lựa chọn tìm Hứa Thanh trước. Hắn thiếu Sở Ngọc Yên nhiều lắm, hắn muốn giải cứu hồn của Sở Ngọc Yên trở về trước.

Cho nên, mới có hành trình tới núi thứ tám này!

Mà ở núi thứ tám này, bất kể Kháo Sơn lão tổ hay là Mạnh gia, đều là người Mạnh Hạo quan tâm, Mạnh gia là gia tộc của mẫu thân hắn, nơi đó có thân nhân của hắn.

Về phần Kháo Sơn lão tổ, lúc trước, sau khi Mạnh Hạo nhìn thấy đối phương bất ngờ đi đến núi thứ tám, Mạnh Hạo đã quyết định sẽ dùng Kháo Sơn lão tổ trở thành tọa kỵ, ai cũng không thể ngăn cản điều này.

Chỉ có khiến cho Kháo Sơn lão tổ trở thành tọa kỵ, Mạnh Hạo mới có thể thuận lợi mượn lực lượng của Kháo Sơn lão tổ, xuyên qua các giới trên Sơn Hải Giới!

Thời khắc này, hắn đang đứng ở trong trận pháp của tông môn Mộc Hỏa Đạo Nhân. Toàn bộ tông môn của Mộc Hỏa Đạo không có tư cách có tinh cầu riêng, bọn họ xây dựng tông môn trong một khu vực vẫn thạch khổng lồ. Trên thực tế, toàn bộ núi thứ tám, vì kết cấu bất đồng, nên cả gần như tất cả tông môn nhỏ, đều là như thế.

- Tiền bối, thông qua trận pháp này, liền có thể truyền tống đến một viên tinh cầu bên ngoài phạm vi của Thiên Thần Liên Minh, đó chính là cửa để đi tới Thiên Thần Liên Minh...

- Ở nơi đó sẽ có truyền tống trận đi tới Hắc Hồn Đạo,... Mộc Hỏa Đạo Nhân hướng về phía Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu thật sâu, từ đầu đến cuối, hắn đều không hề nói ra bất kỳ yêu cầu báo đáp nào.

Mạnh Hạo liếc nhìn Mộc Hỏa Đạo Nhân một cái. Hơi trầm tư một chút, tay phải đột nhiên nâng lên, dùng một ngón tay điểm lên mi tâm của Mộc Hỏa Đạo Nhân. Trong chớp mắt, một tia căn nguyên thần hỏa theo tay của Mạnh Hạo dung nhập vào trong cơ thể Mộc Hỏa Đạo Nhân.

Thân thể Mộc Hỏa Đạo Nhân rung mạnh, trong nháy mắt sắc mặt của hắn đỏ bừng, toàn thân như muốn phun lửa. Trong mắt của hắn cũng lộ ra vẻ mừng như điên, hắn run rẩy hướng về phía Mạnh Hạo trực tiếp quỳ xuống

- Đa tạ đại ân đại đức tiền bối! Suốt đời Mộc Hỏa, tuyệt sẽ không quên. Hễ tiền bối cần gì, Mộc Hỏa dù phải vượt qua núi đao biển lửa, cũng không chối từ! Mộc Hỏa Đạo Nhân kích động nói. Hắn không thể không kích động, công pháp hắn tu hành vốn là thuộc tính hỏa, mà Mạnh Hạo lại ban căn nguyên thần hỏa cho hắn, có thể nói là mở ra cho hắn... một con đường đi tới Đạo Cảnh!

Loại ban thưởng này, to lớn như ơn tái tạo vậy!

- Con đường tu hành mờ mịt, ta chỉ có thể đưa ngươi một ngọn đèn, về

phần có thể đi được bao xa, đi tới mức nào... Hết thảy còn phải xem chính ngươi. Tự giải quyết cho tốt. Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng, rồi tay áo vung một cái, lập tức linh thạch bốn phía xung quanh trận pháp tỏa sáng, đồng loạt vỡ nát, ngay sau đó, lực lượng trận pháp bạo phát, tỏa ra hào quang ngập trời, lóe lên một cái...

Rất nhanh, khi hào quang trên trận pháp tiêu tán, Mạnh Hạo cũng đã biến mất.

Chỉ còn lại Mộc Hỏa Đạo Nhân vẫn còn quỳ lạy ở nơi đó, lần nữa cúi đầu.

Đệ Bát Sơn Hải giới, Thiên Thần Liên Minh, lấy núi thứ tám làm gốc, lấy 3 ngôi sao bên ngoài làm điểm, vẽ ra một cái vòng!

Tại bên ngoài cái vòng này, thì do tu sĩ Thiên Thần Liên Minh dùng đạo pháp ngưng tụ vô số vẫn thạch với nhau, tạo thành một viên tinh cầu.

Nơi đó, lại được gọi là vòng ngoài.

Những tinh cầu ở vòng ngoài này là do nhân tạo, nó không giống như bốn tinh cầu lớn có được tinh hồn, có thể sinh ra Chân Tiên, tác dụng duy nhất, chính là có thể giúp cho tu sĩ ở đó tu hành.

Nhưng mặc dù là như thế, thì nhìn qua chúng vẫn vô cùng khí thế, long trời lở đất.

Gần như bảy thành tinh không của Đệ Bát Sơn Hải giới, đều thuộc về Thiên Thần Liên Minh, tự thành một thể, được một quầng sáng vô hình bao phủ. Hết thảy người ra vào, nếu không phải tu sĩ của Thiên Thần Liên Minh, thì nhất định phải có lệnh bài thân phận, lại còn phải nộp phí tổn mới có thể ra vào.

Nơi ra vào, do 7 viên tinh cầu sắp thành một chữ Hình (型) tạo thành, đó

chính là cổng vào Thiên Thần Liên Minh.

Mạnh Hạo xuất hiện trên viên tinh cầu thứ ba trong bảy viên tinh cầu. Trước mắt hắn rõ ràng là một khu vực thành trì vô cùng náo nhiệt.

Toàn bộ người nơi này đều là tu sĩ lui tới, ra vào Thiên Thần Liên Minh.

Không ai để ý tới Mạnh Hạo, mà chỉ là có một luồng ánh sáng phóng tới trận pháp hắn đang đứng, quét qua người hắn. Hắn lấy ra lệnh bài thân phận của Mộc Hỏa Đạo, lập tức tỏ ra có tác dụng, luồng sáng chỉ hơi nhoáng lên một cái rồi biến mất, xem như đã lừa gạt được.

- Đi ra mau chút đi, còn không ít người đang chờ đó. Mạnh Hạo đang nhìn xung quanh, bên cạnh hắn liền truyền ra một giọng nói tỏ ra nôn nóng. Hắn quay đầu lại nhìn, liền thấy đó chính là một tu sĩ mặc đạo bào màu trắng xanh, đạo bào này có ấn ký đặc thù chỉ riêng tu sĩ Thiên Thần Liên Minh mới có.

Thần sắc Mạnh Hạo như thường, đi ra khỏi trận pháp, tiến vào trong tòa thành. Nhìn người đi đường xung quanh ra ra vào vào, chỉ tính sơ qua, cửa vào Thiên Thần Liên Minh này, không ngờ có hơn mấy trăm ngàn tu sĩ.

- 7 viên tinh cầu, liền thu được mấy triệu... chỉ với việc thu phí tổn ra vào, Thiên Thần Liên Minh đã có thể phát tài vô tận... Mạnh Hạo lẩm bẩm, núi thứ tám này khiến cho hắn cảm thấy ấn tượng nhất, chính là sự khổng lồ cùng cường hãn của Thiên Thần Liên Minh.

- Nếu như Quý chủ năm xưa không tranh trời, Yêu Tiên Cổ Tông vẫn ở chỗ cũ... thì Đệ Cửu Sơn Hải cũng sẽ như vậy. Mạnh Hạo trầm ngâm, thầm thở dài một tiếng, trước khi hắn tới đây, mặc dù đã chuẩn bị trước, nhưng vẫn không ngờ chuyện sẽ phức tạp như vậy.

Phức tạp không phải là bản thân chuyện này, mà là cục diện phức tạp,

Hắc Hồn Đạo là tông môn trình độ gì cũng không sao, cho dù Mạnh Hạo gặp được tam nguyên Đạo Chủ, hắn cũng không quan tâm.

Nhưng hắn không thể không quan tâm đến toàn bộ Thiên Thần Liên Minh. Mà nếu hắn cường ngạnh xông vào phạm vi thế lực Thiên Thần Liên Minh, tiêu diệt Hắc Hồn Đạo, thì nhất định chuyện này sẽ chấn động toàn bộ Đệ Bát Sơn Hải. Theo sau đó, sẽ chính là đuổi giết cùng vô tận hung hiểm.

- Đáng tiếc, nếu ta có thời gian, chuyện này có thể xử lý thuận lợi hơn một chút, thậm chí có thể ở nơi này kinh doanh một phen, xây dựng cho mình một cái truyền tống trận tiện lợi.

- Nhưng hiện tại, thời gian đã không còn kịp nữa...

- Nhưng, thế gian này, có một số việc, cho dù là nguy hiểm hơn nữa, cũng phải đi làm ...

- Có một ít người, bất kể là nguyên nhân gì, cũng phải đi cứu...

- Quả thật là rất nguy hiểm, nhưng dù nguy hiểm hơn nữa, thì cũng chỉ là trong phạm vi Đệ Bát Sơn Hải cỏn con này mà thôi, có thể hơn được Như Phong Giới sao!

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, lộ ra vẻ lạnh lùng.

- Ta là chủ nhân tương lai của Sơn Hải Giới, nơi này là giới của ta! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, rồi không chần chờ nữa, cất bước bay thẳng về phía xa, hắn chỉ tìm hiểu một chút, liền từ trên viên tinh cầu này tìm được truyền tống trận đi tới Hắc Hồn Đạo.

Sau khi nộp một khoản lệ phí kếch xù, Mạnh Hạo mang theo vẻ mặt âm trầm, trong nháy mắt biến mất tại truyền tống trận, khi xuất hiện lại... đã ở đầu kia trận pháp của Hắc Hồn Đạo!

Hắc Hồn Đạo không có tư cách ở vòng trong, nơi ở là một viên tinh cầu nhân tạo, chỉ có điều vì Hắc Hồn Đạo có Thiên Hồn lão tổ uy vọng rung động bốn phương tám hướng, thậm chí ở trong Thiên Thần Liên Minh cũng có danh vọng rất lớn, nên mặc dù Hắc Hồn Đạo không thuộc vòng trong, nhưng cũng là ở rất gần.

Hơn nữa còn một mình chiếm cứ một viên tinh cầu, trở thành chủ nhân của tinh cầu này!

Đệ tử Hắc Hồn Đạo không nhiều lắm, chỉ có 300 ngàn, nhưng này 300 ngàn đệ tử này đều vô cùng trung thành với tông môn, pháp thuật thần hồn bọn họ tu hành rất đặc thù, có thể đuổi quỷ nuốt hồn, tính tình phần lớn đều rất hung tàn.

Giờ khắc này, tại một trận pháp trên tinh cầu của Hắc Hồn Đạo, có mấy tên đệ tử Hắc Hồn Đạo đang khoanh chân tĩnh tọa, đột nhiên trận pháp bỗng lóe sáng, mấy người lập tức mở mắt ra, lạnh lùng nhìn lại. Rất nhanh bọn họ liền thấy được, từ bên trong trận pháp hiện ra một bóng người áo trắng.

Chính là Mạnh Hạo.

- Người tới là ai, đến đây làm gì?! Nhìn thấy Mạnh Hạo, mấy tên đệ tử Hắc Hồn Đạo này liền lạnh như băng lên tiếng, ánh mắt hung tàn.

Mạnh Hạo làm như không nghe, đứng ở trên trận pháp, nhìn bốn phía xung quanh, liền thấy được trên một vách núi đen như mực ở rất xa, có khắc ba chữ lớn.

Hắc Hồn Đạo!

Hết thảy cùng những hình ảnh Mạnh Hạo thấy được khi thi triển Nhân Quả Cấm giống nhau như đúc, hơn nữa, trên vách núi kia còn đặt... một

cái lư hương to lớn!

Giờ phút này lư hương không phun ra nuốt vào mây mù, nhưng hình dáng của nó, Mạnh Hạo không thể quên được.

- Chính là chỗ này... Mạnh Hạo khẽ lên tiếng, thanh âm rất thấp, nhưng lại mang theo vẻ lạnh lùng.

- Ngươi câm hay là đầu lưỡi bị người ta cắt mất vậy, nếu không nói, ta sẽ trực tiếp rút hồn ngươi ra! Mấy tên đệ tử Hắc Hồn Đạo ở xung quanh vốn vì công pháp tu hành đặc thù khiến tính tình bạo ngược, bình thường những tu sĩ tông môn khác gặp được bọn họ phần lớn đều khách khí, thời khắc này lại thấy được Mạnh Hạo làm như không thấy mình, bọn chúng cũng không tiếp tục truy hỏi mục đích Mạnh Hạo đến nữa, mà hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ra tay.

Lập tức có tiếng gào rú thê lương truyền ra, trong phút chốc, một đám âm hồn lệ quỷ bay múa hiện ra, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

- Ta gọi là Mạnh Hạo... Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt đang nhìn về phía vách núi đen ở xa xa, chậm rãi lên tiếng, ngay sau đó, tay phải hắn nâng lên vung về phía trước một cái, một ngọn cuồng phong ầm ầm tràn ra, ập thẳng tới mấy tu sĩ Hắc Hồn Đạo ở xung quanh.

- Ta tới đây, để lấy lại hồn phách tri kỷ của ta, nhân tiện...diệt tông môn của các ngươi! Mạnh Hạo thấp giọng nói, âm thanh chỉ mình hắn mới có thể nghe được.

Vừa tới gần, những hồn phách kia vừa chạm vào cỗ cuồng phong lập tức hét thảm, trong nháy mắt đã vỡ thành mảnh nhỏ, hình thần câu diệt. Mà mấy tên tu sĩ kia không kịp hoảng sợ đã bị cuồng phong quét ngang, trong nháy mắt máu thịt từ trên người bị tách rời, chỉ còn lại một bộ xương khô cũng nhanh chóng hóa thành tro bụi. Cho đến chết, bọn chúng cũng không cả kịp hét một tiếng!

Từng tên một... Trong phút chốc, thần hình câu diệt!

Duy chỉ có một người còn chưa chết, thân thể bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ cuốn thẳng tới Mạnh Hạo. Mạnh Hạo bình tĩnh nâng tay phải lên đặt trên đỉnh đầu tên tu sĩ này, thi triển pháp thuật sưu hồn.

Tu sĩ kia run rẩy, bọt mép sùi ra không ngờ lại biến thành màu đỏ, chỉ trong mấy hơi thở đã trực tiếp tắt thở bỏ mình, khi Mạnh Hạo buông tay ra, thi thể của người này đã trở thành tro bụi.

- Tổng cộng năm cái truyền tống trận sao... Chân phải Mạnh Hạo nâng lên, dậm xuống trận pháp phía dưới, “ầm” một tiếng, trận pháp dưới chân hắn nổ tung, thậm chí những truyền tống trận chung quanh trên viên tinh cầu này, cũng bị chấn động ầm ầm tan vỡ, chia năm xẻ bảy!

- Trước tiên đóng cửa, sau đó giết người! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía sơn môn của Hắc Hồn Đạo đang có vô số thân ảnh gào thét bay ra, cảm nhận được vô số thần thức từ bốn phương tám hướng rầm rầm mà đến. Hắn bình tĩnh cất bước, tiến thẳng về phía trước!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1566: Một người rung chuyển Hắc Hồn

- To gan!

- Dám đến tấn công Hắc Hồn Đạo của Thiên Thần Liên Minh ta, ngươi là người phương nào?! Một loạt tiếng gầm nhẹ, thông qua những thần thức kia rầm rầm phóng đến trong đầu Mạnh Hạo, thanh âm như lôi đình nổ tung.

Nếu đổi thành tu sĩ tầm thường khác, chỉ bằng vào thần thức chấn động này, cũng đủ để thần hồn bị tiêu diệt.

- Ta đã nói rồi, ta gọi là Mạnh Hạo, tới đây diệt môn!

Mạnh Hạo tiến về phía trước, hờ hững lên tiếng. Hai chữ cuối cùng vừa nói ra, liền hóa thành tiếng sấm, tạo thành một cỗ lực lượng uy nghiêm cường hãn, dùng một loại phương thức áp đảo vượt qua những thần thức liên hiệp cùng một chỗ kia, trực tiếp nghiền nát!

Rầm rầm uỳnh!

Một loạt tiếng hét thảm từ bên trong tông môn Hắc Hồn Đạo ở phía xa lập tức truyền ra.

- Giết hắn!

- Có địch xâm lấn, giết chết người này!

- Ta muốn hút hồn hắn, muốn biến hồn hắn thành một cây cờ, nhốt hắn trong âm phong bí cảnh, muốn hắn phải... gào khóc vạn năm!

Bầu trời thất sắc, gió mây cuốn ngược, mặt đất run rẩy, vô số tu sĩ gào thét bay thẳng tới Mạnh Hạ. Những tu sĩ này triển khai thần thông của riêng mình, trong chớp mắt, cả bầu trời xuất hiện muôn vàn hồn phách lệ quỷ gào khóc thê lương, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như thường, vừa đi về phía trước vừa vung tay lên, lập tức bầu trời nổ vang, một cái khe nứt to lớn trực tiếp xuất hiện phía trước những tu sĩ này, từ trong khe nứt phun ra cuồn cuộn sương mù màu đỏ, có tiếng cười lạnh lẽo truyền ra, ngay sau đó, một cái đầu to lớn màu máu xé mở khe nứt, từ bên trong chui ra, cất bước giữa trời đất.

Chính là Huyết Yêu!

Huyết Yêu ngửa mặt lên trời rống lớn. Thân thể bước mạnhvề phía trước, bất ngờ hóa thành một biển máu tràn ngập bầu trời, đánh sâu vào đám tu sĩ. Một loạt tiếng hét thảm thê lương truyền ra, vô số lệ hồn vỡ nát, không ít tu sĩ thân thể run lên một cái, máu huyết toàn thân không ngờ theo thất khiếu bay ra sạch sẽ.

Hơn nữa trong biển máu này, còn có một cỗ Huyết Linh, nó mang theo vẻ lạnh lùng, hóa thành một bóng người màu máu, những nơi đi qua, phàm là tu sĩ bị nó đụng tới lập tức run rẩy, trong nháy mắt thân thể trở nên khô héo, trực tiếp tử vong.

Tu sĩ Hắc Hồn Đạo, vì công pháp đặc thù, cho nên tính tình đều rất hung tàn, mỗi người đã giết chết không biết bao nhiêu sinh mạng, bọn chúng luôn tự nhận rằng, mình mới là tồn tại hung tàn nhất trên thế gian này. Nhưng lúc này sau khi nhìn thấy Huyết Yêu và Huyết Linh, tất cả đám tu sĩ Hắc Hồn Đạo này đều trở nên hoảng sợ.

So về hung tàn, bọn chúng không bằng Huyết Yêu cùng Huyết Linh, so về tà ác, hiển nhiên bọn chúng cũng không bằng!

Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh tiếp tục đi tới, khi phất tay, từng ngọn tiên sơn liền ầm ầm đập xuống mặt đất, tạo ra vụ nổ ngập trời, khiến cho thiên địa tựa như đang ở thời điểm tận thế vậy.

- Càn rỡ! Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh mang theo uy nghiêm vô thượng bỗng nhiên truyền ra, thanh âm này tỏa ra uy áp ngập trời, khiến Huyết Yêu run rẩy, khiến Huyết Linh sợ hãi, khiến những ngọn tiên sơn đang rơi xuống, toàn bộ vỡ vụn.

Cùng lúc đó, trên tòa núi màu đen ở phía xa lập tức có một màn khói đen cuồn cuộn bốc lên, bất ngờ ngưng tụ ra một khuôn mặt to lớn, có thể thấy được đó là gương mặt của một nam nhân trung niên, trong mắt hắn như ẩn chứa tia chớp, từ xa nhìn tới Mạnh Hạo.

Hắc Hồn Đạo chỉ có một lão tổ Đạo Cảnh, nhưng lão tổ này cũng không phải là Đạo Cảnh tầm thường, trước đó Mạnh Hạo dùng sợi dây nhân quả thấy được, đối phương chính là Đạo Cảnh nhị nguyên. Nhưng hiện tại, khí thế từ gương mặt này tản ra, không phải nhị nguyên, mà là... Đạo Chủ tam nguyên!

Hai chữ “càn rỡ” vừa rồi chính là hắn nói ra, khiến cho thiên địa rung chuyển, thậm chí hắn còn khống chế linh khí thiên địa, khiến linh khí thiên địa nơi này sinh ra bài xích mãnh liệt đối với Mạnh Hạo!

Đồng tử Mạnh Hạo co rụt lại, đáy lòng hơi chìm xuống.

Xung quanh gương mặt này, lại bay ra mười lão già, mười lão già này tản ra tu vi không ngờ đều là Cổ Cảnh đại viên mãn!

Bọn họ lập tức lao thẳng tới Huyết Yêu và Huyết Linh, mấy người còn lại thì hung tợn bay thẳng đến Mạnh Hạo.

Còn có trên trăm tên Cổ Cảnh vây quanh bốn phía, Hồn Đăng lượn lờ,

thời khắc này bỗng nhiên tản ra khí thế như đại hồng thủy, tạo thành lực lượng bao vây, dường như là đang diễn biến trận pháp, khiến cho khí thế lần nữa tăng lên, mơ hồ khiến bầu trời biến sắc.

Toàn bộ tu sĩ Hắc Hồn Đạo còn lại, trong chớp mắt đều không ngừng bay lên không, gia nhập vào trận chiến!

Đây, mới là thực lực của một tông môn!

- Tam nguyên... thì sao chứ, hôm nay nếu ta đã tới đây, thì cần phải có một kết quả thuyết phục! ! Mạnh Hạo hiểu được, những hình ảnh nhìn thấy thông qua sợi dây nhân quả lúc trước, có lẽ có chút khác biệt, cũng có thể người này vừa đột phá gần đây, nhưng mặc kệ nguyên nhân gì, nếu hắn đã đến, thì nhất định phải chiến đấu!

Thời khắc này, sau khi hờ hững lên tiếng, hắn liền bước ra bước thứ tư giữa không trung, khí thế tăng cao khiến thiên địa trong nháy mắt lắc lư như muốn tan vỡ. Cùng lúc đó, từ bên trong túi trữ vật Mạnh Hạo truyền ra một tiếng rống to, Huyết Ngao theo đó bay lên, nơi nó đi qua, thiên địa run rẩy, tu vi Cổ Cảnh đại viên mãn bạo phát ra, khiến bốn phương tám hướng thất kinh.

Ngoài ra còn có rất nhiều tiểu nhân màu đen dồn dập bay ra, biến thành một luồng ánh sáng đen, xâm nhập vào trong đám người.

Rõ ràng hắn dùng lực lượng một người, rung chuyển toàn bộ tông môn Hắc Hồn Đạo!

Lần này Mạnh Hạo đến đây, cũng không trực tiếp lên tiếng yêu cầu hồn phách Sở Ngọc Yên, hắn không thể lên tiếng, một khi nói ra, thì chẳng khác gì cầm dao đằng lưỡi! Nếu đối phương hiểu chuyện thì cũng thôi, thậm chí Mạnh Hạo trả giá cao mua về cũng không phải là không thể được.

Nhưng... nếu đối phương không đồng ý, thì sau khi biết được yêu cầu của Mạnh Hạo, sẽ vô cùng bất lợi cho Sở Ngọc Yên.

Một khi đã như vậy, phương pháp đơn giản nhất chính là... Diệt cả nhà, cưỡng ép mang hồn phách Sở Ngọc Yên rời đi!

Sát khí trên người Mạnh Hạo bạo phát, trong tiếng nổ “ầm ầm”, cỗ sát khí này hóa thành thực chất, trở thành một vòng sóng gợn màu đen khuếch tán ra xung quanh. Tất cả tu sĩ đụng phải vòng sóng gợn này đều lập tức nổi điên, như bị sát khí nhập thể, khiến cho tâm trí sụp đổ.

Mà tu vi La Thiên Đạo Tiên của Mạnh Hạo, vào giờ khắc này cũng toàn diện bạo phát, khí thế của hắn cũng theo Thần Thất Đạp không ngừng tăng cao. Thời khắc này, hắn đã bước ra bước thứ năm.

Trước khi hắn bước ra bước thứ năm, có mấy chục tên tu sĩ Cổ Cảnh, còn có sáu Cổ Cảnh đại viên mãn toàn lực phóng tới, phát ra lực lượng hủy thiên diệt địa, ngưng tụ ra một âm hồn to lớn tựa như Minh Thần vậy. Minh Thần này mặc áo giáp màu đen, nửa thân trên là người, thân dưới là rắn, mang theo khí thế ngập trời, vung âm binh gào thét giết tới Mạnh Hạo.

Trong khoảnh khắc bọn chúng vừa tới, chính là lúc Mạnh Hạo bước ra bước thứ năm, khiến khí thế của hắn lần nữa ầm ầm tăng lên, khiến bầu trời run rẩy, mặt đất chấn động xuất hiện từng khe nứt, không ngừng tan vỡ.

Mà theo khí thế Mạnh Hạo bạo phát, tu vi của hắn cũng được kéo lên, tạo thành một cỗ gió lốc có tác dụng như một vách ngăn, khiến cho tên Minh Thần kia vừa đến gần, lập tức bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ trực tiếp quét ngang phải thụt lùi lại, không ngờ... nó lại không thể tiến lại gần chút nào!

Đừng nói công kích Mạnh Hạo, ngay cả tiến vào phạm vị cách Mạnh

Hạo trăm trượng, nó cũng không thể tiến vào nửa bước.

Chẳng những Minh Thần kia bị chấn lui về sau, mà những tên tu sĩ Cổ Cảnh đang lao tới, toàn bộ đều bị vách ngăn phản chấn, phun ra máu tươi, trong đó có không ít người trực tiếp tan vỡ thân thể, thần hình câu diệt, số còn lại đều bị thương nặng, chấn văng ra.

Sắc mặt mấy tên Cổ Cảnh đại viên mãn lập tức tái nhợt, lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Ngươi là ai?!

Cũng chính vào thời khắc này, Mạnh Hạo liền bước ra bước thứ sáu, bước này vừa hạ xuống, khí thế của hắn lại một lần nữa bạo phát, tu vi khuếch tán, khiến vách ngăn vô hình không còn là trăm trượng nữa, mà đạt tới ba trăm trượng, ầm ầm khuếch tán ra xung quanh, thậm chí chấn cho những tên tu sĩ Tiên Cảnh đều phải lui về sau.

Không ngừng có tu sĩ lui về sau, không ngừng có người tử vong, truyền ra tiềng thét thê lương vang vọng khắp thế giới này. Giờ phút này, bất kể là ai cũng nhìn ra, Mạnh Hạo chính là Đạo Cảnh!

- Đạo Cảnh, hắn chính là Đạo Cảnh! Vô số người phát ra tiếng hét khủng khiếp, bình thường, bất kể bọn chúng hung tàn như thế nào, thời khắc này đều bị nỗi sợ hãi khủng khiếp chiếm hết tâm thần.

Mặc dù lão tổ bọn hắn cũng là Đạo Cảnh, hơn nữa còn là Đạo Cảnh cường đại, nhưng bọn chúng vẫn cảm thấy khủng khiếp, đầy là sự kính sợ không cách nào hình dung đối với Đạo Cảnh đại năng.

Gần như ngay khi bọn chúng vừa lên tiếng, thì đồng thời khuôn mặt to lớn do màn khói đen ngưng tụ kia chợt há to miệng, phun ra một cỗ cuồng phong màu đen.

Cỗ cuồng phong màu đen này ẩn chứa lực lượng căn nguyên, rõ ràng chính là căn nguyên Phong, chỉ có điều trong đó còn dung nạp vô số hồn phách dữ tợn, phát ra tiếng gào khóc thê lương, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Lúc này Mạnh Hạo vừa bước ra bước thứ sáu, khí thế bạo phát, tay phải hắn bấm quyết, vung tay lên như một nhấc cả bầu trời!

- Căn nguyên thần hỏa!

“Ầm” một tiếng, mây đen khắp trời đều bị xua tan, không còn biển máu, không còn khói đen, không còn hồn phách, có chăng... chỉ là biển lửa cuồn cuộn vô tận, tạo thành lực lượng cuồng bạo nổ vang, khiến cho nhiệt độ thế giới này lập tức trở nên cực nóng.

Bầu trời biến thành biển lửa, mặt đất biến thành chiến trường, dùng thần hỏa, đối kháng với Phong Hồn!

Lực lượng căn nguyên bạo phát, khiến thế giới này càng thêm run rẩy, viên tinh cầu này vốn cũng không phải là tinh cầu chân chính, mà là do con người tạo nên, giờ phút này dưới uy áp của Đạo Cảnh, lập tức xuất hiện muốn dấu hiệu hủy diệt, sụp đổ càng ngày càng nhiều.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo bước ra ... bước thứ bảy!

Bước này hạ xuống, dùng Niệm của hắn thay cho Thiên Ý, dùng Thần của hắn, thay cho Thiên Thần!

Khí thế Mạnh Hạo nổi lên trước giờ chưa từng có, đây chính là một lần bạo phát tối cường từ khi hắn tu hành đến giờ. Tuy rằng vẫn chưa thi triển ra Chí Tôn Kiều, nhưng chỉ bàn riêng về tu vi, cũng đủ để khiến cho Đạo Cảnh rung động.

Thân thể hắn vào giờ khắc này bành trướng lên vô hạn, trong chớp mắt

đã hóa thành một người khổng lồ lớn chừng nghìn trượng. Tay phải Mạnh Hạo nâng lên, nắm thành quyền, cách không... đấm về phía khuôn mặt phía trên tòa núi màu đen do khói đen biến thành kia.

Một quyền này, chính là Sát Thần! !

Khuôn mặt nam nhân trung niên do khói đen biến thành kia, thời khắc này cũng tỏ ra vô cùng ngưng trọng, hắn cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt đến từ Mạnh Hạo, cỗ nguy cơ này, ngoại trừ một ít lão quái vật trên Đệ Bát Sơn Hải ra, đã rất lâu rồi hắn chưa từng cảm thụ qua.

Hắn còn cảm nhận được, đây chính là một kích mạnh nhất sau khi trải qua súc thế của Mạnh Hạo mới ngưng tụ ra. Hắn lập tức cười lạnh, một kích này, cho dù hắn có thể đối kháng, cũng không cần phải làm vậy, chỉ cần đợi cho lực lượng một kích này dần dần suy yếu đi là được.

Thời khắc này, khi Mạnh Hạo bất ngờ đánh ra một quyền này, khuôn mặt do khói đen biến thành lập tức lui về sau, gần như ngay khi nó vừa tản ra thành màn khói, ánh mắt Mạnh Hạo liền lộ ra vẻ cơ trí.

Trong nháy mắt khi đối phương biến mất, nắm đấm của hắn đột nhiên hóa thành trảo, hướng về lư hương trên tòa núi đen kia, trực tiếp... chộp đi!

Mục tiêu của hắn, từ đầu tới giờ, không phải diệt môn là ưu tiên hàng đầu, mà là... hồn phách Sở Ngọc Yên! Hết thảy biểu hiện vừa rồi, đều là hắn cố ý làm ra, chính là vì hắn đoán chắc đối phương sẽ tránh ra, từ đó mà phát ra một trảo toàn lực lấy đi lư hương!

Dĩ nhiên, nếu đối phương thật sự không tránh đi, Mạnh Hạo cũng còn có chuẩn bị ở phía sau!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1567: Sơn Hải hình thức ban đầu

Đồng tử trên khuôn mặt do khói đen biến thành kia hơi co rụt lại, trong lúc lui về phía sau, ánh mắt liền hiện ra vẻ cơ trí, nở nụ cười lạnh lẽo.

- Quả nhiên ngươi vì vật này! Giọng nói của hắn vang lên quanh quẩn, cũng không ngăn cản mà để Mạnh Hạo tùy ý lấy đi lư hương trên tòa núi đen.

Nội tâm Mạnh Hạo trầm xuống, thầm thở dài một tiếng. Đối phương là tam nguyên Đạo Chủ, ngoại trừ tu vi bản thân cường hãn ra, thì dĩ nhiên cũng là hạng người đa mưu túc trí. Kế hoạch của chính mình vốn cũng có chút thô thiển, bị người nhìn thấu, cũng là trong dự liệu.

Chỉ có điều, kể từ đó, sự việc sẽ càng thêm phức tạp.

- Đã nhìn ra thì sao chứ?! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, cho dù bị đối phương nhìn ra đầu mối, hắn cũng sẽ không vì một câu nói mà bỏ qua mục đích lấy đi lư hương. Thời khắc này hắn hừ lạnh một tiếng, bàn tay to do tu vi biến thành xé rách hư không, bắt lấy lư hương.

Nhưng đúng lúc này, một quầng sáng vô hình lập tức xuất hiện, dường như nó vốn đã tồn tại sẵn ở đó, khi Mạnh Hạo chộp tới lư hương đụng phải, nó mới hiện ra vậy.

Quầng sáng này, không phải hình dạng miệng chén úp ngược, mà như một tầng lưới bao trùm mặt ngoài tông môn Hắc Hồn Đạo, nếu muốn chạm đến lư hương, trước tiên phải xuyên qua được tấm lưới phòng hộ này!

Tay phải Mạnh Hạo trong giây lát liền đụng vào tấm lưới lớn, truyền ra tiếng sấm ngập trời. Tấm lưới lớn toàn bộ hiển lộ ra, trong chớp mắt dường như đã phân tán đi lực lượng của Mạnh Hạo, khiến cho mặt lưới cũng phát ra hào quang rực rỡ.

Hào quang này vô cùng chói mắt, cũng có tiếng nổ ngập trời truyền ra. Nếu chỉ là hấp thu, thì cũng không thể hiển lộ hết được tầm quan trọng của tấm lưới phòng hộ sơn môn của Hắc Hồn Đạo này. Thời khắc này, sau khi hấp thu, từ tấm lưới lại có một cỗ lực lượng phản chấn ngưng tụ tại một điểm bộc phát ra, tạo thành một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa đánh sâu vào Mạnh Hạo!

Điểm ngưng tụ lực lượng này, chính là... tiếp điểm giữa Mạnh Hạo và tấm lưới va chạm nhau!

- Mượn lực đả lực sao... Tay phải Mạnh Hạo rung lên, lẩm bẩm nói nhỏ. Bỗng nhiên hắn cười lạnh.

- Như vậy, liền xem thử trận pháp phòng hộ này, có có tư cách cản trở ta hay không! Ánh mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ lạnh lùng, tay phải xòe rộng ra bắt lấy tấm lưới, toàn thân bỗng nhiên tán phát ra ánh sáng xanh, trong phút chốc đã tràn ra mười ngàn trượng, lực lượng La Thiên Đạo Tiên vào giờ khắc này toàn diện phóng ra.

Thiên địa nổ vang, sấm sét vô tận, Mạnh Hạo hét lớn một tiếng, tay phải nhấc mạnh lên. Tấm lưới lớn truyền ra chấn động kịch liệt, lực phản chấn cũng càng thêm mạnh mẽ.

- Để xem, ngươi có thể phản chấn lại thứ này không?! Trong chớp mắt, trong cơ thể Mạnh Hạo trực tiếp xuất hiện ... lực lượng Chí Tôn!

Đó chính là... lực lượng Chí Tôn Kiều. Mạnh Hạo cũng không hiển lộ Chí Tôn Kiều ra ngoài, mà ẩn giấu trong cơ thể bạo phát ra. Đây chính là phương thức thi triển mới sau khi Chí Tôn Kiều hóa thành thực chất phát

ra.

Theo Chí Tôn Kiều trong cơ thể Mạnh Hạo nổ vang, cây cầu này như xuyên suốt toàn thân hắn, trở thành một cái kinh mạch to lớn, bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ ngập trời không cách nào tưởng tượng nổi.

Lực lượng này trong nháy mắt liền sáp nhập vào trong tấm lưới lớn, tấm lưới lớn này cho dù có phòng hộ mạnh mấy đi nữa, thời khắc này cũng trở nên run rẩy mạnh liệt, dường như sắp không thể chống cự nổi, thậm chí có một vài chỗ, đã bắt đầu vỡ ra!

Một màn này, khiến khuôn mặt do khói đen biến thành kia biến sắc.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, lần nữa cầm lấy tấm lưới lớn, nhấc lên.

- Vỡ cho ta! Mạnh Hạo thét lên vang trời, theo tất cả đệ tử Hắc Hồn Đạo hoảng sợ trợn mắt há hốc mồm, tấm lưới lớn kia không ngờ bị Mạnh Hạo... trực tiếp nhấc lên!

Tấm lưới này rộng hơn 100 ngàn trượng, khi bị nhấc lên, trông giống như một tấm áo choàng, thậm chí trên đó đang không ngừng truyền ra tiếng nổ vang, khắp nơi vỡ ra. Mạnh Hạo chợt vung mạnh tấm lưới lớn đang tan vỡ về phía đám tu sĩ Hắc Hồn Đạo.

- Không! Từng tiếng gào thét khủng khiếp truyền ra, đám tu sĩ Hắc Hồn Đạo trên chiến trường lập tức đại biến, đồng loạt lui về sau, định tránh ra. Nhưng lại không nhanh hơn được tốc độ của Mạnh Hạo, hắn phất tay một cái, bung tấm lưới lớn kia ra, sau đó buông tay. Toàn bộ tấm lưới lớn nổ tung, tất cả tu sĩ bị liên lụy phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể bị chia năm xẻ bảy.

Trong lúc nhất thời, trên chiến trường máu tanh ngập trời, màn giết chóc này xảy ra quá nhanh, quá đột ngột, khiến mọi người không kịp phản

ứng, bốn phương tám hướng lập tức trở thành địa ngục!

Ngay khi Mạnh Hạo buông tấm lưới lớn ra, thì đồng thời tay phải của hắn cũng nhanh chóng chộp tới lư hương!

Cho dù bị đối phương nhìn thấu kế hoạch, cho dù lư hương này có thể là giả, nhưng hắn vẫn muốn thử, nhất định phải thử!

Trong chớp mắt khi Mạnh Hạo chạm vào lư hương, lư hương chợt... trở nên mơ hồ, khiến bàn tay của Mạnh Hạo chụp vào không khí!

- Một khi đã như vậy, thì cứ hoàn thành một cái kế hoạch trước đã. Vừa dứt lời, bàn tay to vừa chụp vào không khí của Mạnh Hạo chợt nắm lại thành quyền... đấm mạnh tới tòa núi màu đen!

Một quyền này, khiến khuôn mặt do khói đen ngưng tụ thành kia biến sắc, hắn nhìn thấu được mục đích của Mạnh Hạo, nhìn thấu được hành vi của Mạnh Hạo, nhưng hắn vẫn không có tính ra được... quyết tâm diệt Hắc Hồn Đạo của Mạnh Hạo.

Hắn nghĩ rằng, Mạnh Hạo đến là có mục đích, cho nên hết thảy hành động diệt môn lúc trước chỉ là tạo ra lợi thế đàm phán sau đó mà thôi, nhưng hắn không ngờ rằng, lần này Mạnh Hạo đi tới đây, cũng không có ý định đàm phán!

Đối với một cái tông môn mà nói, bị cường giả giết hết đệ tử cũng không phải là không thể hóa giải, nhưng một khi... hủy diệt biểu tượng của một tông môn, hủy diệt mất cánh cổng, thì đó chính là... cục diện không chết không thôi!

- Ngươi dám! Khuôn mặt do khói đen ngưng tụ thành kia hét lớn, thanh âm như thiên uy phủ xuống, rung động bốn phương tám hướng, thậm chí khói đen còn đang nhanh chóng ngưng tụ thành hình người. Nhưng nắm tay của Mạnh Hạo lúc này đã nện thẳng lên tòa núi đen.

- Ngươi xem ta có dám hay không?! Thanh âm Mạnh Hạo mang theo vẻ lạnh lùng cùng quyết đoán, tu vi ầm ầm bạo phát đấm ra!

Lực lượng bạo phát, chính là toàn bộ tu vi La Thiên Đạo Tiên của Mạnh Hạo, là lực lượng đỉnh phong mà thân thể hắn bạo phát ra, là khí thế ngất trời do Thần Thất Đạp súc thế, hơn nữa, còn có... sức mạnh Chí Tôn to lớn của Chí Tôn Kiều trong cơ thể Mạnh Hạo ngưng tụ ra!

Tất cả dung hợp cùng một chỗ, tạo thành... một kích đỉnh phong chân chính của Mạnh Hạo!

Một quyền này đấm xuống, truyền ra tiếng nổ tung, tòa núi đen lắc lư kịch liệt, trong tiếng rắc rắc, từng cái khe nứt trong nháy mắt liền tràn ngập khắp tòa núi. Ngay sau đó, một tiếng “uỳnh” truyền ra, tòa núi tượng trưng cho quyền lực tới cao của Hắc Hồn Đạo, vào giờ khắc này trực tiếp sụp đổ tan vỡ, chia năm xẻ bảy!

Cùng lúc đó, có vô số hồn phách bất ngờ từ tòa núi đen bay thẳng lên bầu trời. Bầu trời xuất hiện một dòng sông Hoàng Tuyền, sáp nhập những hồn phách này vào bên trong, rồi tiến về phía xa. Những hồn phách này, sẽ tiến về núi thứ tư, luân hồi tại đó...

Bất cứ hồn phách nào bay ra, trước khi tiến vào Hoàng Tuyền đều cảm kích nhìn về phía Mạnh Hạo, ôm quyền cúi đầu...

Hồn phách nhiều vô tận, đâu chỉ có 1 tỉ!

Cho dù là Mạnh Hạo, cũng bị nhiều hồn phách như vậy khiến cho tâm thần chấn động. Hắn biết Hắc Hồn Đạo hung tàn, nhưng lại không ngờ...chúng hung tàn đến mức đó!

Những hồn phách kia, có không ít rõ ràng đều là người phàm!

- Không! Đám tu sĩ Hắc Hồn Đạo ở xung quanh đồng loạt phát ra tiếng gào thét thê lương, thân thể run lẩy bẩy, tựa như tín niệm trong lòng đã sụp đổ vậy.

Nhưng vẫn chưa hết, dưới lực lượng đỉnh phong của Mạnh Hạo, tan vỡ không chỉ là một tòa núi đen, mà những khe nứt kiavẫn còn tiếp tục ầm ầm khuếch tán ra xung quanh, trong chớp mắt đã tràn đến khắp các kiến trúc trên ngọn núi, lan đến... cả tông môn Hắc Hồn Đạo!

Thậm chí... còn là toàn bộ tinh cầu này!

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Tiếng nổ long trời lở đất truyền ra, tất cả ngọn núi đều tan vỡ, tất cả kiến trúc đều hóa thành tro bụi, toàn bộ tông môn Hắc Hồn Đạo trong chớp mắt sụp đổ, mặt đất cũng bị lõm xuống như một cái miệng to, nuốt toàn bộ tông môn Hắc Hồn Đạo vào bên trong.

Hết thảy tông môn, vào giờ khắc này đều sụp đổ toàn bộ!

Theo tông môn tan vỡ, tất cả khu vực bất ngờ đều có hồn phách bay ra. Những hồn phách này càng ngày càng nhiều, che phủ trời đất, chiếm cứ thế giới, nhập vào dòng sông Hoàng Tuyền trên bầu trời. Mỗi người đều lộ ra cảm kích sâu sắc đối với Mạnh Hạo.

Số hồn phách này nhiều vô tận, Mạnh Hạo đếm không hết!

Đượn nhiều hồn phách cảm tạ như vậy, trong chớp mắt chợt hóa thành lực lượng hương hỏa hội tụ lại một chỗ, phủ xuống người Mạnh Hạo. Thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh một cái, vào giờ khắc này bỗng nhiên như có khí vận vô hình gia trì lên thân thể!

Khí vận này không nhìn thấy được, nhưng khi ngưng tụ lên người Mạnh Hạo, giọt Chí Tôn Huyết trong cơ thể hắn chợt sôi trào, cùng lúc đó,

trong tâm thần Mạnh Hạo đột nhiên... xuất hiện chín tòa núi, chín vùng biển, còn có nhật nguyệt tinh tú!

Thậm chí Mạnh Hạo còn có thể thấy được mỗi một sinh linh, mỗi một thân ảnh trong chín tòa núi, chín vùng biển. Bất kể là phàm nhân hay Đạo Cảnh, bất kể là tu sĩ hay chủ nhân từng Sơn Hải...

Một màn này xảy ra quá đột ngột, khiến Mạnh Hạo sửng sốt.

Hình ảnh này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nhưng tại một sát na này, lại khiến cho Mạnh Hạo có một loại cảm giác... dường như... Sơn Hải Giới, có thể thay đổi tùy theo một ý niệm của mình vậy!

Cảm giác này tới nhanh, biến mất cũng nhanh, theo đó, hư ảnh Sơn Hải Giới trong tâm thần hắn vào giờ khắc này cũng tán đi, dường như hết thảy hình ảnh lúc trước đều là ảo giác vậy.

- Ta là chủ nhân tương lai của Sơn Hải Giới... Diệt Hắc Hồn Đạo, có lẽ đúng như lời ta lúc trước đã nói... chính là thay mặt cho Sơn Hải Giới, thay trời trừng phạt... Trong lúc Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, thì mặt đất vẫn đang nổ vang, vô số đệ tử Hắc Hồn Đạo xung quanh đều phát ra tiếng gầm thê lương.

Cũng vào giờ khắc này, từ nơi tông môn Hắc Hồn Đạo lõm xuống, chợt bạo phát một cỗ tức giận ngút trời, khiến bầu trời biến sắc, mặt đất chấn động, khiến dòng sông Hoàng Tuyền kia cũng thoáng khựng lại, vô số hồn phách run rẩy. Đồng thời, một ngọn lửa màu đen kinh người từ mặt đất lõm xuống kia bất ngờ bộc phát ra, tạo thành biển lửa ngập trời. Biển lửa này tạo thành một khuôn mặt cái to lớn, chính là nam nhân trung niên kia.

Hắn hướng về phía Mạnh Hạo rống lên giận dữ.

- Tiểu tử, muốn chết!

Theo tiếng hô truyền ra, Mạnh Hạo liếc mắt liền thấy, ở bên trong biển lửa nơi mặt đất lõm xuống, có một bóng người đang từng bước đi ra.

Cùng lúc đó, một cỗ khí thế kinh người từ trên thân ảnh ấy bạo phát ra ngập trời!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1568: Hắc Hồn lão tổ

- Lão tổ!

- Lão tổ uy phong, tung hoành bát hoang!

- Bái kiến lão tổ! Thân ảnh hắn vừa xuất hiện, đệ tử Hắc Hồn Đạo xung quanh lập tức trở nên kích động, từng cái một đều phát ra tiếng tung hô ngập trời. Đối với bọn hắn mà nói, sự kinh khủng của Mạnh Hạo, đã không thể hình dung, sự hung tàn của Mạnh Hạo, đã khó có thể diễn tả bằng lời.

Nếu không có lão tổ ở đây, bọn họ đã sớm run rẩy bỏ chạy!

Tông môn bị phá hủy, đồng môn bên cạnh chết không ít, nhưng chỉ cần lão tổ vẫn còn, hết thảy cũng đều còn!

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, thân ảnh từ trong biển lửa đi ra, chính là cường giả Đạo Cảnh duy nhất của Hắc Hồn Đạo, tu vi đã đạt tới tam nguyên Đạo Chủ... Hắc Hồn lão tổ!

Mạnh Hạo cười lạnh, hư ảnh Sơn Hải Giới xuất hiện vừa rồi, khiến trong đầu Mạnh Hạo nổi lên vô số suy nghĩ, thời khắc này hắn chợt lùi về phía sau.

Đây là lần đầu tiên hắn lui về sau từ khi hắn đi tới Hắc Hồn Đạo, trong phút chốc, liền trực tiếp lẫn vào trong đám đệ tử Hắc Hồn Đạo. Trong lúc những người này còn đang giật mình, hai tay Mạnh Hạo bỗng nhiên vung mạnh về hai bên, lập tức từng ngọn tiên sơn ầm ầm phủ xuống. Trong tiếng hét thảm thiết, đệ tử Hắc Hồn Đạo ở hai bên Mạnh Hạo liền phải đối diện với tiên sơn đánh xuống, cho dù toàn lực chống cự, thì trước cách biệt thực lực to lớn, e là cũng không có tư cách ngăn cản.

Trong chớp mắt, liền có mấy chục người bị đập trúng nổ tung, máu thịt bầy nhầy, thần hình câu diệt.

Vẫn chưa xong, sau khi từng ngọn tiên sơn phủ xuống, Mạnh Hạo lại bấm quyết chỉ xuống mặt đất, những ngọn tiên sơn lập tức chấn động, không ngờ... đồng loạt tự bạo!

Tiên sơn phủ xuống mấy ngàn tòa trải khắp bốn phía, sau khi tự bạo, mỗi một tòa tiên sơn đều hóa thành vô số mảnh vỡ văng ra bốn phương tám hướng, khiến bầu trời chấn động, mặt đất run rẩy. Lập tức có gần vạn tu sĩ trực tiếp bị tiêu diệt dưới vụ tự bạo.

Cùng lúc đó, khí vận trên người Mạnh Hạo không ngờ lại nhiều thêm một chút, loại cảm giác này, thời khắc này hắn lại lần nữa được cảm thụ, mặc dù trong đầu không có hư ảnh chín tòa núi, chín vùng biển, nhưng hắn vẫn tìm được cảm giác quen thuộc.

Đó chính là cảm giác tương tự như... khi ở Như Phong Giới, được khí vận Như Phong gia trì lên thân thể!

Chỉ có điều, năm đó là Như Phong Giới cho hắn khí vận. Mà lúc này... trong cảm thụ của Mạnh Hạo, tựa như là... khí vận trở về vậy!

Giống như khi ở Như Phong Giới, nhưng cũng có chỗ bất đồng, một bên là ban cho, một bên lại là... vốn thuộc về ta!

Khí vận trở về!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong đầu xoay chuyển trăm ngàn ý nghĩ, khí vận trở về, chỉ đại biểu một chuyện... đó chính là khi khí vận Sơn Hải Giới trở về toàn bộ, thì hắn... chính là Sơn Hải chủ!

- Ngươi muốn chết! Tiếng rống giận từ trong biển lửa truyền ra, trong

chớp mắt biển lửa bay lên không, tạo thành một viên sao băng bốc cháy, dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi ầm ầm lao thẳng tới Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc đã đến gần, muốn ngăn cản Mạnh Hạo tiếp tục giết chóc.

Cùng lúc đó, uy áp của tam nguyên Đạo Chủ cũng vào giờ khắc này ầm ầm nổi lên, hóa thành thực chất, tựa như một mặt tường thành không thể phá vỡ, ập tới trước mặt Mạnh Hạo.

Khí thế này, người có tu vi dưới Đạo Cảnh gần như trong nháy mắt đều sẽ bị trấn áp, cho dù là Mạnh Hạo, cũng không khỏi hai mắt co rút lại. Nhưng La Thiên Đạo Tiên của hắn, vốn là đạo pháp nghịch thiên, có thể rung chuyển nhị nguyên Đạo Cảnh, thời khắc này ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái.

Trong nháy mắt khi viên sao băng lửa kia lao tới, tay phải Mạnh Hạo đột nhiên trảo vào hư không, lôi đỉnh xuất hiện, ánh chớp lập lòe, khi khi viên sao băng lửa sắp sửa chụp xuống người hắn, thì hắn đã lập tức đổi vị trí với một tên tu sĩ Cổ Cảnh.

- Không...

Tên tu sĩ Cổ Cảnh hoảng sợ la lên thất thanh, vừa rồi hắn vẫn còn đang chém giết cùng tiểu nhân màu đen ở phía xa, nhưng trong chớp mắt liền xuất hiện ở nơi này. Hắn chỉ thấy hai mắt hoa lên, trước mặt đều là biển lửa, sau đó hắn chỉ kịp truyền ra một tiếng hét thảm đã bị viên sao băng lửa nuốt mất.

Giết lầm một người, nhưng Hắc Hồn lão tổ không chút nào để ý, có điều sát cơ đối với Mạnh Hạo đã mãnh liệt đến cực hạn. Hắn thừa nhận lúc trước là mình tự phụ, tính hắn cẩn thận, vốn định mượn lực lượng tông môn dò xét thử, xem cái tên Mạnh Hạo dám cả gan một mình đến đây, đến cùng là có đòn sát thủ gì.

Nhưng sau khi Mạnh Hạo hủy diệt tông môn Hắc Hồn Đạo, Hắc Hồn lão tổ bắt buộc phải ra tay, cho dù Mạnh Hạo có đòn sát thủ gì, hắn cũng phải xuất hiện.

Mà sau khi hắn xuất hiện, không ngờ Mạnh Hạo lại không đấu pháp cùng hắn, mà là đi giết chóc những đệ tử kia, điều đó khiến Hắc Hồn lão tổ càng thêm căm tức. Khi viên sao băng lửa kia lao tới Mạnh Hạo, thì thân ảnh hắn trong biển lửa cũng đồng thời bước ra, trực tiếp xuất hiện trước người Mạnh Hạo, tay phải nâng lên, hung hăng đánh ra một trảo về phía Mạnh Hạo.

Một trảo này như muốn bóp méo quy tắc, cải biến bầu trời, dùng ý nghĩ bản thân thay cho Thiên ý, dùng Đạo của bản thân thay cho Thiên Đạo, dùng căn nguyên của bản thân, đi rung chuyển Sơn Hải!

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, gần như ngay khi Hắc Hồn lão tổ chộp tới, tay phải hắn chợt nâng lên, phát ra một chỉ về phía Hắc Hồn lão tổ.

Yêu Phong, đệ bát cấm!

Cấm này vừa ra, thân thể Hắc Hồn lão tổ thân chợt khựng lại, mặc dù chỉ trong khoảnh khắc liền biến mất, nhưng vẫn khiến cho quy tắc xuất hiện lỗ hổng, khiến cho Thiên Ý vừa được thay thế xuất hiện bất ổn.

Lôi đỉnh trong tay Mạnh Hạo lóe lên một cái, lần nữa cùng người khác đổi vị trí, khi xuất hiện lại, đã ở phía sau một tên Cổ Cảnh đại viên mãn, không chút chần chờ, hắn liền phất tay một cái. Tên này biến sắc, trong lúc nguy cấp liền chạy nhanh về phía trước, muốn chạy ra xa Mạnh Hạo, nhưng lúc này thần hỏa ngập trời đã ập tới, phủ lên người hắn.

Tiếng hét thảm thiết truyền ra, tên tu sĩ đường đường là Cổ Cảnh đại viên mãn này lập tức bị thần hỏa thiêu đốt chạy loạn, trong khoảnh khắc đã trở thành tro bụi, ngay cả nguyên thần cũng không trốn thoát được, thần

hình câu diệt.

- Chết tiệt! Hắc Hồn lão tổ nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, Mạnh Hạo khó dây dưa, lúc này hắn đã sâu sắc cảm thụ được, nhất là lôi đỉnh kia, trong quần chiến gần như là như cá gặp nước.

Bỗng nhiên hắn hừ lạnh một tiếng, hai tay bấm quyết, chỉ lên bầu trời.

- Hỏa!

Trong nháy mắt, mặt đất run rẩy, bầu trời nổ vang, một biển lửa màu đen vô thanh vô tức xuất hiện, trực tiếp quét ngang hư vô, bao trùm khắp bầu trời.

- Thổ! Hắc Hồn lão tổ lần nữa phát ra một chỉ, lần này, mặt đất chấn động, đột nhiên nhô ra người đất khổng lồ, thậm chí bốn phía bốn phương tám hướng còn có vô số đất đá bụi bặm bay lên không trung, vây quanh bốn phía.

- Phong! Chân phải Hắc Hồn lão tổ nâng lên, giẫm mạnh lên mặt đất, khiến mặt đất nổ vang, bốc lên một trận gió màu đen. Trận gió màu đen này thổi tới biển lửa, khiến cho ngọn lửa mạnh hơn, thổi qua mặt đất, khiến cho cát đất bốc lên, hóa thành từng tầng gió lốc to lớn!

- Tam Nguyên Đạo, Phong Thiên Địa, Hóa Thương Khung, thành... Đạo Chủ Ngục! Hắc Hồn lão tổ hô lên, lập tức Phong, Hỏa, Thổ tạo thành ba đạo phong ấn, bao phủ cả thế giới!

Mỗi một đạo căn nguyên xuất hiện, đều khiến cho Mạnh Hạo cảm nhận được áp lực trầm trọng, sau khi ba đạo căn nguyên đều xuất hiện, thân thể Mạnh Hạo lập tức dừng lại giữa không trung, mà ba đạo phong ấn vào giờ khắc này cũng đồng loạt bạo phát, tạo thành một vụ nổ lớn, ngăn cách Mạnh Hạo cùng các đệ tử Hắc Hồn Đạo xung quanh ra.

Ba đạo phong ấn đồng loạt bạo phát hóa thành gió lốc, cuốn Mạnh Hạo bay thẳng lên bầu trời, Hắc Hồn lão tổ cất bước, chỉ trong khoảnh khắc đã đi vào bên trong gió lốc, sát cơ trong mắt lóe lên một cái, tay phải nâng lên trảo ra một trảo về phía về Mạnh Hạo.

Một trảo này, quy tắc thiên địa lần nữa bị biến đổi, mặt đất như hóa thành một khuôn mặt to lớn, đó chính là khuôn mặt Hắc Hồn lão tổ. Thậm chí cả thế giới trong một cái chớp mắt này, đều tràn ngập khí tức Hắc Hồn lão tổ, hoàn toàn dùng khí tức của bản thân thay thế quy tắc, thay thế Thiên đạo vô hình của phương không gian nhỏ này!

Đây chính là chỗ đáng sợ của Đạo Chủ, có thể biến đổi một phạm vi nhỏ thế giới nơi mình đứng thành của bản thân, cũng chính là...chủ nhân của Thiên đạo, cho nên, tam nguyên, mới được gọi là Đạo Chủ!

- Ta xem lần này ngươi còn bỏ chạy đi đâu, còn diệt sát đệ tử Hắc Hồn Đạo ta bằng cách nào! Thanh âm Hắc Hồn lão tổ truyền khắp bốn phương tám hướng, đám đệ tử còn sống sót xung quanh lập tức phấn chấn, đồng loạt tung hô.

- Lão tổ uy vũ!

Những thanh âm này ngưng tụ cùng một chỗ tựa như sấm sét, mỗi người trong bọn chúng đều tràn ngập sát cơ, mong đợi một màn kế tiếp, lão tổ của bọn họ sẽ diệt sát Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khi Hắc Hồn lão tổ xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo phát ra một trảo, đột nhiên ánh mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ bén nhọn, vung mạnh hai tay sang hai bên.

- Ta sẽ giết cho ngươi xem! Mạnh Hạo vừa dứt lời, bên trong túi trữ vật của hắn lập tức sáng ngời, truyền ra tiếng nổ bùm bùm, một khối bùn đất lớn chừng bàn tay đột nhiên xuất hiện.

Khối bùn đất này ban đầu chỉ lớn chừng bàn tay, nhưng trong nháy mắt đã điên cuồng bành trướng thành trăm trượng, nghìn trượng, mười ngàn trượng, dường như ẩn chứa sức nặng vô tận, bị Mạnh Hạo ném thẳng tới Hắc Hồn lão tổ.

Trực tiếp va chạm với một trảo của Hắc Hồn lão tổ, trong chớp mắt truyền ra tiếng sấm ngập trời. Mạnh Hạo bị phản chấn phun ra máu tươi, thân thể truyền ra tiếng nổ "ầm ầm" như muốn tan vỡ.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn cưỡng ép chống cự được, ánh mắt lộ ra vẻ dữ tợn, nhìn về phía kia Hắc Hồn lão tổ đang đối mặt với phiến đại lục mười ngàn trượng. Hắc Hồn lão tổ biến sắc, một cỗ nguy cơ mãnh liệt lập tức bạo phát trong lòng, phiến đại lục chừng mười ngàn trượng này, khiến hắn cảm nhận được sức nặng không thể tưởng tượng nổi.

Sức nặng này dường như có thể nghiền ép quy tắc, trấn áp pháp tắc, cho dù thế giới này bị khí tức của hắn thay thế, nhưng phiến đại lục mười ngàn trượng này lại như một cây đao cùn cực kỳ nặng, khoét ra một lỗ của thế giới này.

- Đây... Đây là... Tiên Khư! Sắc mặt Hắc Hồn lão tổ đại biến, thân thể lập tức lui về phía sau, khiến cho đại lục trực tiếp trầm xuống, không xem cỗ gió lốc do ba đạo căn nguyên tạo thành ra gì, trực tiếp nghiền ép mà qua, rơi xuống viên tinh cầu.

Từ mặt đất nhìn lên, phiến đại lục mười ngàn trượng này như một bóng tối to lớn ầm ầm phủ xuống, khiến vô số tu sĩ dưới mặt đất hoảng sợ, không ngừng la lên thất thanh.

- Đó... Đó là cái gì vậy?!

- Mau rời khỏi nơi này!

Mặt đất cũng xuất hiện cái bóng, phàm là đệ tử Hắc Hồn Đạo bị cái bóng

này bao phủ, thời khắc này liền phát ra tiếng thét thê lương, không quan hêt thay chạy trốn. Nhưng bên trong cái bóng này dường như có lực hút quỷ dị nào đó, mặc cho những người này xuất ra hết pháp lực, cũng không thể trốn ra được.

Chỉ có thể tuyệt vọng trơ mắt nhìn bóng đen trên bầu trời càng lúc càng lớn, cho đến khi... ầm ầm đập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1569: Ngươi lừa gạt ta

Trong chớp mắt khi Tiên Khư mười ngàn trượng rơi xuống, truyền ra tiếng nổ ngập trời, toàn bộ đệ tử Hắc Hồn Đạo liền trực tiếp tử vong!

Cùng lúc đó, một cỗ chấn động to lớn dùng chỗ này làm trung tâm tràn ngập ra khắp tinh cầu, còn có một cỗ lực lượng như cuồng phong trong nháy mắt xuất hiện, rầm rầm tràn khắp bốn phương tám hướng như muốn quét sạch thiên địa.

Toàn bộ núi non đều bị cuốn lên, toàn bộ sông suối đều bốc lên thành từng giọt mưa li ti, cả tinh cầu như bị một quyền tầng tầng lớp lớp đánh vào!

Những đệ tử ở ngoại vi cũng đều bị lực lượng to lớn này ập tới, thân thể không bị khống chế cuốn lên cao, phun ra máu tươi, tràng diện vô cùng đồ sộ!

Toàn bộ tinh cầu rung chuyển, mặt đất lõm sâu xuống, vô số khe nứt to lớn lan tràn ra. Theo tiếng rắc rắc vang lên, toàn bộ viên tinh cầu vốn đã bất ổn, giờ phút này bị đè một cái đã vượt qua phạm vi có thể thừa, không ngờ... bắt đầu vỡ vụn!

Những đệ tử Hắc Hồn Đạo trên mặt đất đều ù đặc hết cả tai, thậm chí có một số người còn phun ra máu tươi, trực tiếp bị đánh chết. Cho dù là những người không tử vong, thời khắc này cũng bị cảnh tượng tinh cầu tan vỡ tạo thành đả kích to lớn, thân thể run lên bần bật, rồi không biết ai là người thứ nhất hoảng sợ hét lên, rất nhanh sau đó, tất cả mọi người đều chạy về phía sau.

Cho dù truyền tống trận đã bị phong kín, nhưng bọn chúng vẫn cứ cắm đầu chạy trốn, muốn rời khỏi nơi này. Trong lòng của tất cả mọi người đã

hoàn toàn bóng tối tử vong bao phủ.

Hắc Hồn lão tổ biến sắc, bất kể như thế nào hắn cũng không hề nghĩ tới, Mạnh Hạo lại có được Tiên Khư vô cùng hiếm thấy tại núi thứ tám!

Đúng lúc này, sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, gầm nhẹ.

- Mời Binh Dũng!

Hắn vừa dứt lời, lập tức thân ảnh Binh Dũng chớp mắt xuất hiện ở trên phiến Tiên Khư mười ngàn trượng, rồi nhún chân nhảy lên, hóa thành một đạo cầu vồng, trực tiếp xuyên qua hư không, xuất hiện trước mặt một tên đệ tử Hắc Hồn Đạo, tay phải nhấc lên, đại kiếm trong tay bỗng nhiên lóe lên.

Một người tử vong!

Trong mắt Binh Dũng lóe lên một cái, lần nữa chạy đi.

- Khôi lỗi Chuẩn Đạo! Sắc mặt Hắc Hồn lão tổ đại biến, thân thể nhoáng lên một cái, lập tức định đi diệt Binh Dũng, nhưng đúng lúc này, Mạnh Hạo không tiếp tục né tránh nữa, mà lại trực tiếp xuất thủ.

Hắn cất bước hóa thân đại bàng màu xanh, dùng tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt xông về Hắc Hồn lão tổ.

Sát cơ trong mắt Hắc Hồn lão tổ lóe lên một cái, so với Binh Dũng đang giết chóc đệ tử, thì hắn lại càng hận Mạnh Hạo hơn gấp nhiều lần.

- Giết ngươi, khôi lỗi Chuẩn Đạo này, cũng là của ta!

Hắc Hồn lão tổ xoay người, tay áo vung lên, lập tức lực lượng Hỏa căn nguyên ầm ầm bạo phát, khiến cho bốn phía đều là biển lửa, đồng thời, gió cũng xuất hiện, đất cũng biến ảo ra. Ba đạo lực lượng căn nguyên

đồng thời bạo phát, tạo thành lực lượng diệt sát phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Ánh mắt Mạnh Hạo kín đáo lóe lên một cái, hắn vẫn chưa vận dụng tới Chí Tôn Kiều mạnh nhất, ngay cả Chiến Binh cũng không thi triển ra, mà chỉ bấm quyết, bạo phát ra căn nguyên thần hỏa, khí tức La Thiên Đạo Tiên cũng theo đó khuếch tán ra.

Dùng lực lượng bản thân, đối kháng với ba loại căn nguyên của Hắc Hồn lão tổ. “Ầm” một tiếng, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể lập tức lui về phía sau, Hắc Hồn lão tổ cười gằn, cất bước sấn tới.

Trong nháy mắt khi hắn tới gần, tay phải Mạnh Hạo nâng lên phát ra một chỉ, lập tức Yêu Phong đệ bát cấm xuất hiện, sau đó là đệ thất cấm, đệ lục cấm, đệ ngũ cấm, lần lượt xuất hiện.

Lập tức thân thể Hắc Hồn lão tổ chợt khựng lại giữa không trung, xung quanh hắn xuất hiện sợi dây nhân quả, mi tâm của hắn thấp thoáng có hồn huyết muốn bay ra, mà ở trước mặt của hắn lại xuất hiện một khe nứt không gian to lớn, truyền ra chính phản lực lượng như muốn cắn nuốt hết thảy.

Hết thảy điều này chỉ xảy ra trong chớp mắt, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời thét lớn, khí thế tăng cao, Tinh Thần Thạch trong mắt của hắn lập tức hòa tan, nháy mắt đã bao phủ toàn thân, trở thành một viên sao băng; thần hỏa thiêu đốt; hư ảnh tiên sơn lượn lờ khắp nơi, còn có lực lượng nhật nguyệt tinh thần bạo phát.

Thậm chí, mơ hồ còn có hư ảnh chín núi hiện ra. Hết thảy cảnh tượng, hầu như đều là thần thông cường đại nhất của Mạnh Hạo hiển hóa ra, trong tiếng nổ “ầm ầm”, toàn bộ phóng thẳng tới Hắc Hồn lão tổ.

Tốc độ công kích cực nhanh, trong nháy mắt đã ầm ầm tới gần. Hắc Hồn lão tổ ngửa mặt lên trời thét dài, hai cánh tay huy động, tất cả cấm pháp

trên người hắn toàn bộ tan vỡ, mà ngón trỏ tay phải của hắn cũng điểm mạnh lên viên sao băng do Mạnh Hạo hóa thành.

- Khôi lỗi Chuẩn Đạo kia, còn có pháp thuật này, chính là đòn sát thủ của ngươi sao, không chịu nổi một kích! Thanh âm Hắc Hồn lão tổ lạnh như băng, phát ra một chỉ, lập tức viên sao băng Mạnh Hạo hóa thành ầm ầm chấn động, xuất hiện từng khe nứt, rất nhanh, Tinh Thần Thạch hóa thành Nhất Niệm Tinh Thần Biến liền trực tiếp tan vỡ, chia năm xẻ bảy.

Nhưng ngay khi Tinh Thần Thạch vừa tan vỡ, thân hình Mạnh Hạo hiển lộ ra, thì bất ngờ tay phải của hắn đã cầm sẵn thanh Chiến Binh! !

Rõ ràng là vừa rồi hắn mượn Tinh Thần Thạch để che giấu gương đồng biến hóa. Thời khác này, theo Tinh Thần Thạch tan vỡ, sát khí toàn thân Mạnh Hạo cũng bốc lên ngập trời, dường như súc thế đã lâu đến giờ bộc phát, hắn nhanh như chớp bay tới Hắc Hồn lão tổ chém ra một đao.

Một đao này vô cùng bất ngờ, hơn nữa còn có vô số quy tắc lực lượng khủng bố. Trong lòng Hắc Hồn lão tổ lập tức xuất hiện nguy cơ mãnh liệt.

Thân thể hắn bỗng nhiên lui về phía sau, tốc độ cực nhanh. Giờ khắc này hắn trực tiếp bạo phát toàn bộ tu vi, bạo phát toàn bộ lực lượng căn nguyên để cản trở một đao này. Trong tiếng nổ ầm ầm ngập trời, một ánh đao rực rỡ như xẹt qua bầu trời lóe lên, khóe miệng Hắc Hồn lão tổ tràn ra máu tươi, nhưng trong mắt lại hiện ra vẻ châm chọc.

Một đao này, chính là hắn đánh bạc nhận lấy, vết thương này không khép lại, nhưng còn... rất nhỏ bé. Tính tình Hắc Hồn lão tổ cẩn thận, hết thảy hành vi lúc trước của hắn, chính là để dụ Mạnh Hạo xuất ra đòn sát thủ, bởi vì hắn nhất định phải biết được, đến cùng đối phương dựa vào cái gì mà có gan dám một mình xông vào Hắc Hồn Đạo.

Người tu luyện đến loại trình độ này, không có ai là ngu dốt, nếu không

thấy được đòn sát thủ của đối phương, trong lòng sẽ không yên...

- Thì ra đây mới là đòn sát thủ của ngươi, đáng tiếc, pháp thuật tuy tốt, nhưng lại dùng sai thời cơ, cũng có thể nói, bất kể ngươi dùng như thế nào, lão phu cũng đã có chuẩn bị đề phòng từ trước!

- Cũng chú định, ngươi sẽ thất bại. Hắc Hồn lão tổ âm lãnh lên tiếng, lúc này hắn đã hoàn toàn yên lòng, bỗng nhiên cười gằn, tay phải nâng lên phát ra một chỉ vào hư vô, lập tức bầu trời nổ vang, hư vô vặn vẹo, một cái lư hương to lớn bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn!

- Vậy thì hiện tại, đến phiên lão phu ra tay, rút hồn phách của ngươi ra!

Trong khoảnh khắc khi lư hương xuất hiện, Mạnh Hạo cẩn thận quan sát, sau khi đã xác định chắc chắn, lúc này trên mặt mới lộ ra nụ cười tựa như cảm khái.

- Đợi lâu như vậy, còn không tiếc bại lộ cả Chiến Binh, rốt cục cũng chờ được đến lúc ngươi lấy nó ra... Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng.

Hắn vừa nói ra, Hắc Hồn lão tổ liền sửng sốt, rồi sắc mặt bỗng nhiên đại biến!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1570: Thiên Hồn tinh, băng

Gần như vào khoảnh khắc thần sắc của Hắc Hồn lão tổ biến hóa, Mạnh Hạo nâng lên tay phải, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, phút chốc lấp lánh nhoáng lên một cái, tay phải phóng ra một chỉ về phía bầu trời.

- Chí Tôn... Kiều!

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng. Hắn vừa nói ra, lập tức trong cơ thể nổ vang ngập trời, mơ hồ người ngoài có thể thấy được trong cơ thể hắn, ngay cả quần áo cũng không các nào che cản ánh sáng!

Ánh sáng này kéo dài, thành hình cung, liên tiếp thiên linh cùng đan điền trong cơ thể Mạnh Hạo, đó là... Một chiếc cầu!

Một chiếc cầu thiên địa của Mạnh Hạo. Một chiếc cầu vô thượng giấu trong cơ thể hắn, giống như kinh mạch. Một chiếc cầu... biến ảo dưới bầu trời, xuất hiện trên tinh tú này ...

Chí Tôn Kiều! !

Ầm ầm ầm!

Vô số tiếng nổ ngập trời vang lên, giữa bất ngờ, bầu trời tan vỡ, bị Chí Tôn Kiều hoàn toàn thay thế. Chí Tôn Kiều tản ra uy nghiêm vô thượng, cũng có đạo quang rực rỡ, trên đó có vô số hình ảnh của phù văn lóng lánh. Thân cầu khổng lồ, đủ để cho tất cả mọi người sau khi nhìn thấy đều trợn mắt há hốc mồm, nội tâm nổ vang.

- Đây là pháp thuật gì...

Hắc Hồn Đạo đệ tử ở bốn phía muốn chạy trốn, từng người một hít ngược một hơi, mở to mắt, lộ ra không thể tin.

Hắc Hồn lão tổ cũng sửng sốt một chút, sau đó đôi mắt chợt co rút lại, với tu vi của lão ta, không ngờ vào giờ khắc này thất thanh.

- Chí Tôn Pháp, ngươi... ngươi là Tự liệt!

Thanh âm lão ta truyền ra trong nháy mắt, uy áp của Chí Tôn Kiều bộc phát ra toàn diện trong tiếng nổ ầm ầm. Uy áp vừa ra, như thiên địa nghiền ép, như thế giới tan vỡ, bầu trời vỡ nát. Một cỗ lực lượng mạnh mẽ, chợt bao phủ trên người Hắc Hồn lão tổ.

Thân thể của Hắc Hồn lão tổ chấn động. Lão ta hoảng sợ phát hiện, mình bên dưới uy áp của chiếc cầu đó chẳng những sợ hết hồn hết vía, thậm chí... thân thể cũng đang run rẩy.

Một cổ cảm giác kinh hãi nảy sanh điên cuồng bên trong nội tâm lão ta. Cũng có nguy cơ sinh tử mãnh liệt không cách nào hình dung. Nguy cơ đó rõ ràng nói cho lão ta biết, đối mặt Chí Tôn Kiều này, lão ta có nguy hiểm bỏ mình!

- Không thể nào, cho dù là Chí Tôn Pháp của Tự liệt, cũng không có khả năng giống như uy lực này. Điều này không thể nào!

Đồng thời vào lúc Hắc Hồn lão tổ rung động, Chí Tôn Kiều đột nhiên bạo phát ra một đạo ánh sáng. Ánh sáng đó ẩn chứa lực lượng Chí Tôn. Trong phút chốc nó liền bao phủ trên hư hương ở đỉnh đầu của Hắc Hồn lão tổ.

Khiến cho lư hương này chấn động, không ngờ bị dẫn dắt, chạy thẳng tới Chí Tôn Kiều.

- Trở lại cho ta!

Hắc Hồn lão tổ gầm nhẹ. Lão ta mặc dù đối mặt nguy cơ sinh tử mãnh liệt, dù bị Chí Tôn Kiều chấn nhiếp, nhưng lão ta dù sao cũng là Đạo Chủ tam nguyên, dù sao cũng là một phương bá chủ, cả đời này giao chiến vô số. Thời khắc này mặc dù lão ta hoảng sợ, nhưng như cũ dữ tợn hô một tiếng, thần thức ầm ầm tản ra, muốn ngăn cản lư hương bị đoạt đi.

Trước đó lão ta đã nhìn ra, đối phương đi tới nơi này chính là vì lư hương. Bất kể như thế nào, lão ta cũng không muốn để cho đối phương đắc thủ.

Ngay trong nháy mắt Hắc Hồn lão tổ gầm nhẹ truyền ra, tay phải của Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, chộp mạnh một trảo về phía lư hương. Hắn bỗng nhiên triển khai Trích Tinh Pháp, dung hợp cùng lực lượng của Chí Tôn Kiều, một tiếng ầm, lần nữa lôi động lư hương nọ.

- Đây là bảo vật của lão phu. Đây là Hắc Hồn Đạo truyền thừa của ta, ngươi sao có thể cướp đi!

Hắc Hồn lão tổ cắn chót lưỡi. Phun ra máu tươi, hô lên một tiếng thê lương. Lập tức cái lư hương chấn động, cho dù dưới Chí Tôn Pháp, không ngờ cũng không bay về phía Mạnh Hạo, mà là lui về, mắt thấy sắp lần nữa bay đến bên cạnh Hắc Hồn lão tổ.

Mạnh Hạo nhíu mày, hàn mang nhoáng lên một cái trong mắt, hừ lạnh một tiếng. Thân thể bước lên trước đi ra, khi rơi xuống, không ngờ đứng trên Chí Tôn Kiều của hắn, chân phải nâng lên, đạp mạnh một cái.

Dưới một bước đó, Chí Tôn Kiều nổ vang, tia sáng bên trong nó tản về bốn phương tám hướng, trong chớp mắt khuếch tán ầm ầm. Uy áp vào giờ khắc này bỗng Mạnh Hạo có thể triển khai cực hạn.

Sự cực hạn đó lập tức khiến cho lực lượng của uy áp, cũng vào một chớp mắt đó, đến trình độ long trời lở đất!

Tinh tú vốn có dấu hiệu tan vỡ, vào một chớp mắt đó cũng không thể thừa nhận, một tiếng ầm, mặt đất... bị sụp đổ toàn diện!

Từng khối từng khối mặt đất điên cuồng cuốn về bốn phương tám hướng, vô số tiếng nổ ngập trời, mặt đất vỡ vụn, ngọn núi bị lau sạch, con sông trực tiếp bị bốc hơi. Vô số Hắc Hồn Đạo đệ tử trên mặt đất bỏ chạy. Dưới hạo kiếp lớn lao của tinh tú tan vỡ, căn bản cũng không có tư cách bỏ chạy.

Trong chớp mắt, có thể thấy được từng tên tu sĩ bên dưới lực lượng của tinh tú tan vỡ, phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân thể bị trực tiếp nghiền nát. Cũng có người vào lúc mặt đất sụp đổ, bị xuất hiện cái khe nứt cắn nuốt, còn có người lại bên dưới uy áp này, thân thể nổ tung, trở thành thịt nát.

Mặc dù có một vài tu sĩ có thể miễn cưỡng trốn khỏi hạo kiếp này, nhưng Binh Dũng giữa một cái nhoáng lên, xuất hiện ở phía trước, đại kiếm trong tay quét ngang. Một tiếng ông, những người có thể trốn khỏi hạo kiếp, không chạy khỏi Binh Dũng đuổi giết.

Tinh tú chỗ vị trí của cả Hắc Hồn Đạo vào giờ khắc này, triệt triệt để để trở thành tận thế!

Mặt đất tan vỡ càng lúc càng nhanh. Bầu trời sụp xuống, xa xa nhìn một cái, viên tinh tú này... trước đó giống như một cái quả đấm, nhưng trước mắt, quả đấm đó đang nhanh chóng mở ra.

- Băng!

Tay phải của Mạnh Hạo nâng lên, đè xuống một cái về phía dưới mặt đất.

Dưới một cái nhấn đó, uy áp của Chí Tôn Kiều trong phút chốc không ngờ lần nữa bạo phát gấp mấy lần, khiến cho tinh tú trong nháy mắt hoàn thành xong toàn bộ quá trình tan vỡ...

Ầm ầm ầm!

Tinh tú đã vỡ hết!

Vô số mảnh vỡ kích bắn ra thật nhanh về bốn phía tinh không. Một cỗ lực lượng kinh thiên không cách nào hình dung bạo phát ra từ bên trong tinh tú nơi đây, trở thành đánh sâu vào, tỏa ngang ra bốn phía. Tất cả Hắc Hồn Đạo đệ tử không có ngoại lệ, toàn bộ bên dưới sự đánh sâu vào phun ra máu tươi, thân thể nát ra.

Cả tinh tú cũng không hoàn chỉnh vào giờ khắc này, hóa thành vô số mảnh vỡ, lơ lửng trong tinh không.

Một mảnh hài cốt, một mảnh tử thi, một mảnh thịt nát...

Khí tức của máu tanh vào giờ khắc này bao phủ chỗ này, dường như vĩnh hằng không tiêu tan.

Hắc Hồn lão tổ ngơ ngác nhìn một màn này, phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể vào giờ khắc này uể oải một chút, cả người run rẩy, phát ra một loạt thanh âm cổ quái. Tựa như có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại bị cắm ở trong cổ họng.

Về phần lư hương trước đó còn trong giằng co, cũng vào khoảnh khắc tinh tú tan vỡ, trong nháy mắt Hắc Hồn lão tổ phun ra ngụm máu tươi. Dưới song trọng lực lượng của Chí Tôn Kiều cùng Mạnh Hạo, một phen đoạt lấy.

Cầu vồng nhoáng lên một cái, lư hương... xuất hiện trước mặt Mạnh

Hạo, trong nháy mắt rút nhỏ, rơi vào bên trong lòng bàn tay của hắn!

Đồng thời lư hương rơi vào lòng bàn tay, thân thể của Mạnh Hạo chấn động, phút chốc hắn đụng chạm vào lư hương một cái, mơ hồ cảm nhận được, bên trong lư hương có một tia dao động quen thuộc.

Nhưng cũng không biết là lư hương ngăn cách hay là những nguyên nhân khác, dao động đó rất nhạt rất nhạt, phai nhạt giống như tùy thời có thể tiêu tán. Nội tâm của Mạnh Hạo mơ hồ... có một chút bất an.

Nhưng hắn không có thời gian đi thăm dò, giờ khắc này bên trong tinh không, bụi bậm ở bốn phương tám hướng, ở ngay trung tâm của vô số bụi bậm đó, bên trong tinh không có một cái cầu. Mạnh Hạo đứng trên cầu, mà ở dưới cầu, lại là thân thể run rẩy, đôi mắt đỏ thẫm, Hắc Hồn lão tổ gần như điên cuồng.

Lão ta trơ mắt nhìn tinh tú chỗ Hắc Hồn Đạo tan vỡ, trơ mắt nhìn tất cả đệ tử tử vong, trơ mắt nhìn sơn môn của Hắc Hồn Đạo từ từ phát triển trong tay lão ta biến mất bên trong tinh không.

Đây hết thảy, khiến Hắc Hồn lão tổ run rẩy, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét cực kỳ thê lương!

- Tiểu bối, lão phu cùng ngươi không chết không thôi!

Sau khi Hắc Hồn lão tổ hét thảm thê lương truyền khắp bốn phía, khí thế trên người bạo phát ầm ầm, cả người tóc tai bù xù, hoàn toàn điên cuồng. Lão ta ngẩng mạnh đầu, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, một chớp mắt vọt ra.

Chung quanh hắn, căn nguyên toàn diện bạo phát, càng làm cho hai mắt của Mạnh Hạo co rút lại. Là hắn hiểu rõ, cử động làm tan vỡ viên tinh tú này của mình, nhất định sẽ đưa tới sự chú ý của Thiên Thần Liên Minh.

Thời gian cho mình đã thật rất ít, tùy thời sẽ có Thiên Thần Liên Minh đại năng phủ xuống chỗ này...

Đáy lòng của Mạnh Hạo thở dài, làm sụp đổ tinh tú này, hắn cũng không có cách nào làm ra quyết định, chỉ có như vậy, mới có thể bị thương nặng Hắc Hồn lão tổ, đoạt đi cái lư hương đó.

- Phải tốc chiến tốc thắng!

Sát cơ nhoáng lên một cái trong mắt Mạnh Hạo, lư hương trực tiếp phong ấn thu hồi, tay phải nâng lên. Trong nháy mắt Chiến Binh vô hình xuất hiện, tạo thành thanh đao kinh người!

Ầm!

Khí thế của Mạnh Hạo trực tiếp dâng lên, ầm ầm bạo phát về bốn phía, một cỗ sát khí long trời lở đất, khiến cả người hắn giống như Chiến Tiên!

Rồi sau đó, Bì Đống cũng bay ra từ bên trong túi trữ vật, hóa thành áo giáp. Khí thế của Mạnh Hạo lại một lần nữa bộc phát ra, tạo thành gió lốc, thổi tan toàn bộ bụi bậm bốn phía.

Một đạo hồng quang bay tới, chính là ngao khuyển, hóa thành áo choàng. Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời hô một tiếng, huyết ý trên người nổi lên, khí huyết ngập trời.

Khi Mạnh Hạo nhấc lên tay trái, trái Niết Bàn Quả thứ tư xuất hiện, bị hắn trực tiếp đặt ở mi tâm.

Vào phút chốc Niết Bàn Quả dung hợp, trong óc của Mạnh Hạo nổ vang. Thế giới trước mắt hắn dường như biến đổi, cả thiên địa, cả tinh không... trở thành màu xanh!

Hắn đứng trên Chí Tôn Kiều, hút mạnh một cái. Lập tức Chí Tôn Kiều

nọ tia sáng mười ngàn trượng, khi Chí Tôn ý vô cùng chợt tản ra, như bị Mạnh Hạo hấp thu, khiến cho chỗ của hắn vào khoảnh khắc đó, giống như...

Chí Tôn còn sống!

Trong nháy mắt Hắc Hồn lão tổ lại tới, Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên tay phải, chém một cái kinh thiên về đối phương!

Trạng thái mạnh nhất, một kích mạnh nhất, tột cùng mạnh nhất!

Tinh không vào giờ khắc này tựa hồ đều dừng lại, quy tắc vào một cái chớp mắt đó hình như tránh lui. Thời gian của Đệ Bát Sơn Hải vào giờ khắc này dường như bị đọng lại...

Hết thảy hết thảy, chỉ còn lại có trường đao xẹt qua tinh không, tràn ra rực rỡ, như một đạo ánh sáng, như một mảnh sáng, phút chốc vọt qua, chạy thẳng tới Hắc Hồn lão tổ.

Hắc Hồn lão tổ ngửa mặt lên trời rống lớn, hai tay vung lên. Thân thể lão ta không ngờ vào một chớp mắt đó, tự mình tan vỡ ra, máu thịt tiêu tán, trở thành sương máu, nhưng bên trong sương mù, lại chạy ra ... hồn vô biên vô tận, đếm không hết!

- Hắc Hồn Đồ Thiên!

Một thanh âm ông ông, dường như là vô số hồn nọ phát ra, truyền khắp tinh không, khuếch tán ra xa, khiến cho gần phân nửa Thiên Thần Liên Minh tinh không đều trở nên chấn động. Khiến cho tinh tú chỗ tất cả tông môn bên trong phạm vi này đều run rẩy ầm ầm. Khiến cho vô số Thiên Thần Liên Minh tu sĩ, từng người một chợt mở mắt ra từ trong nhập định!

Lại vào khoảnh khắc này, vô số thần thức trực tiếp phá khai hư vô,

khoảnh khắc quét tới khu vực chỗ vị trí của Mạnh Hạo và Hắc Hồn lão tổ!

Thiên Thần Liên Minh bị chấn động!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1571: Đôi bên hận thù, kẻ mạnh thắng

Thân thể của Hắc Hồn lão tổ biến thành sương máu, lấy tinh huyết tự thân, phóng thích ra hồn do lão ta tu hành luyện hóa bao nhiêu năm rồi. Những hồn vô biên vô tận đó giữa ầm ầm bị bạo phát toàn diện, hóa thành một tấm mặt nạ to lớn trong tinh không. Mặt nạ nọ hoàn toàn do hồn hợp thành, vong hồn rậm rạp chằng chịt, dường như đang ngọa nguậy lẫn nhau, càng thêm hét lên giống như hận không thể đi cắn nuốt hết thảy, hóa giải đau khổ của chính mình.

Giờ phút này một ít hồn truyền ra tiếng gào không tiếng động. Tiếng gào đó người sống nghe không được, thanh âm đó là đến từ sự chết chóc, tạo thành sóng gợn vô biên trong sự khuếch tán!

Sóng gợn đó không ngừng tản ra, khiến tinh không dường như trở thành mặt nước gợn sóng, từng vòng hợp lại với nhau. Trong từng vòng, quy tắc run rẩy, pháp tắc bức lui, ngay cả ý chí của Sơn Hải Giới dường như vào giờ khắc này cũng rời khỏi mảnh phương viên thế giới kia.

Mơ hồ, không ngờ ở bốn phía, xuất hiện hư ảnh của địa phủ, xuất hiện sông Hoàng Tuyền, xuất hiện luân hồi, xuất hiện vô số hình ảnh của ác quỷ.

Càng kinh người hơn là phía sau thân ảnh ấy, bốn phía bất ngờ hiện lên từng ngọn... mộ phần lớn như thiên địa!

Những mộ phần đều là hư ảo, giống như bởi vì có quá nhiều hồn ở đất này bị ảnh hưởng, do đó phủ xuống, trở thành vật tôn lên khuôn mặt to lớn kia!

Hết thảy quỷ dị và cường hãn đó không làm nổi lên hồn mặt ... Còn có khí tức kinh khủng khiến hai mắt của Mạnh Hạo co rút lại.

Đây mới là lực lượng long trời lở đất do một vị Đạo Chủ tam nguyên bạo phát ra. Mạnh Hạo từ sau khi đến Hắc Hồn Đạo, nguy cơ sinh tử trước sau vẫn còn đó, nhưng giờ khắc này, lại mãnh liệt đến cực hạn.

Loại nguy cơ ấy không nói cho Mạnh Hạo, một trận chiến này, một kích này... hắn có khả năng bỏ mình!

- Nguy cơ tương hỗ...

Trong mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, lộ ra tàn nhẫn. Hắn luôn luôn quyết liệt đối với mình, đối với người cũng giống như vậy. Một trận chiến này, hắn nếu có nửa điểm ý rút lui, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Chỉ có không thối lui, đánh tiếp tục, giống như... đôi bên hận thù, kẻ mạnh thắng!

Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra vẻ ngạc nhiên, lại không chần chờ chút nào. Chiến Binh trong tay ngưng tụ lực lượng đỉnh cao của toàn thân, hóa thành một đạo rực rỡ nơi tinh không chém xuống ầm ầm!

Mà mặt hồn nọ một dạng trong gào thét không tiếng động, khoảnh khắc bỗng nhiên đụng nhau với Chiến Binh chi trảm đỉnh cao của Mạnh Hạo!

Tiếng sấm vào giờ khắc này ngập trời lên, hóa thành tiếng nổ cuồng bạo. Trong tiếng ầm ầm truyền khắp bốn phía trong mười vạn, trăm vạn, ngàn dặm...

Lần này, không còn là gần phân nửa Thiên Thần Liên Minh cảm thụ đến dao động nơi đây, mà là gần như năm thành khu vực của Thiên Thần Liên Minh đều bị liên lụy vào khoảnh khắc đó!

Mặc dù là những thần thức ngưng tụ đến, cũng trong phút chốc đã bị gió lốc trực tiếp vặn vẹo lập tức vỡ vụn!

Bốn phía bụi bậm toàn bộ run rẩy, khoảnh khắc trở thành tro bụi, biến mất không thấy, vì hai người quyết đấu, sinh ra lực lượng quá lớn. Tinh không run rẩy, bị vỡ ra khiến cho một cái hắc động thật lớn, đột nhiên xuất hiện giữa Mạnh Hạo và Hắc Hồn lão tổ!

Trên đời chấn động, tinh không nổ vang!

Bên phía Hắc Hồn lão tổ, vô số hồn trong tiếng gào thê lương bị cưỡng ép trừ đi. Nhưng hồn còn dư lại như cũ không để ý sống chết, mang điên cuồng xông lên phía Mạnh Hạo.

Theo sự đụng chạm, thân thể của Mạnh Hạo run rẩy mạnh. Áo choàng phía sau hắn là vật thứ nhất thoát khỏi thân thể, hóa thành ngao khuyển. Khi ngao khuyển phun ra máu tươi, loại nguy cơ sinh tử đó của hắn mạnh hơn gấp đôi.

Nội tâm của hắn dường như có một thanh âm, đang không ngừng bảo hắn tránh ra, bảo hắn lập tức trốn, không thể kiên trì được nữa, nếu không hắn phải chết!

Nhưng Mạnh Hạo lại cắn răng, không nhìn tới thanh âm của nội tâm. Hắn vẫn như cũ đối kháng.

Mạnh Hạo hiểu rõ, một trận chiến này không thể lui, chỉ có thể đánh, người nào kiên trì tới cuối cùng, người nào kề cận cái chết vùng lên, người đó sẽ giành thắng lợi!

Trong tiếng nổ ầm ầm, sắc mặt của Hắc Hồn lão tổ, hồn bên trong lão ta cũng đang không ngừng tan vỡ. Mỗi một cái hồn tan vỡ, cũng làm cho ý thức của Hắc Hồn lão tổ đau nhức kịch liệt, nhưng lão ta kiên trì. Chấp

niệm nơi nội tâm của lão ta khiến lão ta nhất định phải đánh chết Mạnh Hạo!

- Chết cho ta!

Bên trong mặt hồn, truyền ra vô số thanh âm của hồn ngưng tụ chung một chỗ.

Rầm rầm rầm!

Bì Đống trên người Mạnh Hạo hóa thành áo giáp, truyền ra tiếng động to lớn, không ngờ bị cưỡng ép thoát khỏi, hóa thành từng đạo sợi tơ. Vào lúc lần nữa ngưng tụ phía sau Mạnh Hạo, thần sắc của Bì Đống uể oải.

Mà Mạnh Hạo thì phun ra máu tươi, thân thể vào khoảnh khắc đó liền lập tức máu thịt bầy nhầy, không phải một khu vực, mà là tất cả vị trí toàn thân!

Nhưng hắn vẫn kiên trì, Hắc Hồn lão tổ một dạng run rẩy. Hắn hồn tổn thất cực lớn, hồn còn dư lại trong điên cuồng đánh sâu vào Mạnh Hạo. Xa xa vừa nhìn, một mình Mạnh Hạo trong tinh không, đối mặt chính là biển hồn vô biên vô tận!

Hắn vẫn kiên trì. Biển hồn cũng kiên trì!

Nhưng vào lúc này, thân thể của Mạnh Hạo chấn động. Trái Niết Bàn Quả thứ tư của hắn cũng dưới sự đánh sâu vào đó, thẳng thừng bóc ra từ giữa ấn đường của hắn.

Theo sự thoát khỏi, Mạnh Hạo lập tức hư nhược không ít. Hắn phun ra máu tươi, nhưng khí thế lại không giảm bớt. Đôi mắt hắn đỏ thẫm, khi gầm nhẹ rõ ràng hư nhược, nhưng lại giơ chân lên, đi về phía trước một bước.

Bước này, đại diện cho sự kiên quyết của hắn, đại diện cho sự tàn nhẫn của hắn!

Một bước rơi xuống, ý thức của Hắc Hồn lão tổ mơ hồ, biển hồn dao động như sóng, lần nữa tan vỡ vô số!

Hai người đều đã là nỏ mạnh hết đà, thời khắc này so ra... chính là người nào có thể kiên trì đến cuối cùng!

- Chết chết chết!

Vô số hồn của Hắc Hồn lão tổ phát ra tiếng gầm thê lương. Từng cái một bốc cháy lên, đánh sâu vào lực lượng lớn hơn. Thậm chí có không ít hồn đụng chạm tới thân thể Mạnh Hạo, điên cuồng cắn nuốt cắn xé!

Hắn cũng kiên trì, cho dù mỗi một lần hồn diệt vong, với hắn mà nói, đều là một lần tâm thần bị đánh sâu vào mãnh liệt, nhưng hắn như cũ vẫn kiên trì. Chấp niệm của hắn trở thành lửa, thiêu đốt bất diệt.

Toàn thân của Mạnh Hạo đau nhức kịch liệt, vô số máu thịt bị thôn phệ. Thậm chí ở một ít vị trí, dưới máu thịt bị cắn, lộ ra xương cốt. Những thứ xương cốt đó cũng đang bị hồn cắn đứt, xông vào trong cơ thể Mạnh Hạo, cắn xé trong ngũ tạng lục phủ của hắn!

Hình ảnh này rất chấn động. Mà loại cảm giác bị cắn xé đó cũng hơn xa người phi thường có thể thừa nhận.

Nhưng Mạnh Hạo lại không nhíu mày một cái, nhìn mà như không thấy. Chẳng qua là tu vi trong cơ thể vận chuyển, khí huyết bạo phát, giống như một cái cối xay, đi lau giết những ác hồn cắn xé mình.

Rất nhanh, toàn thân hắn máu thịt bầy nhầy. Ngay sau đó, Chí Tôn Kiều của hắn nổ vang. Vào giờ khắc này, dường như Mạnh Hạo không có lực lượng dư thừa lại đi thúc giục, bị một kích kinh khủng đến từ Hắc Hồn

lão tổ không tiếc hiến tế thân thể đổi lấy, trực tiếp đánh vào trong cơ thể hắn.

Đồng thời với Chí Tôn Kiều tiêu tán, những thứ hồn kia cũng đồng loạt phát ra tiếng động sắc bén. Vào khoảnh khắc đó, chúng nhào mạnh tới, phút chốc đã trực tiếp bao phủ bên trong toàn thân Mạnh Hạo, điên cuồng cắn xé!

Chiến Binh trong tay Mạnh Hạo cũng bắt đầu phân giải, dường như cũng muốn tản đi. Mạnh Hạo phun ra máu tươi, chém xuống mạnh mẽ trong tiếng gầm nhẹ!

- Hắc Hồn lão tổ, ngươi... Có dũng khí đồng quy vu tận cùng ta hay không?!

Tiếng nổ kinh thiên, hồn mà Hắc Hồn lão tổ hóa thành đang nhanh chóng tiêu hao. Ngàn vạn, trăm vạn, mười vạn, cho đến khoảnh khắc chém xuống cuối cùng của Mạnh Hạo, những thứ hồn đó ầm một tiếng, toàn bộ tan vỡ từ trên người hắn, hoặc là vỡ nát, hoặc là cuốn ngược.

Thân ảnh của Hắc Hồn lão tổ lần nữa biến ảo, nhưng không còn là thân thể, mà chỉ còn lại có nguyên thần. Lão ta phát ra tiếng hét thảm thê lương, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, lão ta dĩ nhiên hoảng sợ khủng khiếp. Lão ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người nào quyết liệt như vậy. Phải biết vừa rồi thân thể của đối phương, khi bị hồn bao phủ, thân thể vào khoảnh khắc liền bị vô số hồn cắn xé, vô luận là xương cốt hay là nội tạng đều như thế.

Loại đau khổ này, có rất ít người có thể thừa nhận, mà trong sự thừa nhận đó còn có thể phản kích, lại càng cực kỳ hiếm thấy!

- Chết tiệt, Đệ Bát Sơn Hải, khi nào xuất hiện một người quyết liệt như vậy. Người này không phải tu sĩ của Đệ Bát Sơn Hải. Hắn đến từ những Sơn Hải khác!

Nội tâm của Hắc Hồn lão tổ run rẩy. Thời khắc này lão ta phảng phất tĩnh táo lại từ trong nỗi bi phẫn diệt môn, lý trí chiếm cứ thượng phong. Khi lão ta sợ hãi, xuất hiện không chần chờ chút nào, không phải công kích tới Mạnh Hạo, mà là bỏ chạy nhanh như bay.

Đôi bên hận thù kẻ mạnh thắng, lần này... chính Hắc Hồn lão tổ là người tránh lui!

Lão ta không cam lòng, nhưng lão ta lại không thể không lùi. Nội tâm lão run rẩy, tâm thần của lão sợ hãi. Lão ta mặc dù là Đạo Chủ tam nguyên, nhưng giờ khắc này, sợ hãi cũng chính là bản thân của lão!

Sự tàn nhẫn của Mạnh Hạo làm chấn động lão ta. Sự kiên trì của hắn làm rung chuyển lão ta. Sự điên cuồng của hắn, càng làm cho Hắc Hồn lão tổ cảm thấy, tựa hồ bị diệt môn, không phải là mình, mà là đối phương!

- Tên điên, ngươi chính là tên điên, chết tiệt ... ngươi còn không xứng khiến lão phu đồng quy vu tận cùng ngươi. Thù này oán này, ngày sau ta nhất định bắt ngươi thường lại gấp trăm lần!

Trong tiếng rống giận không cam lòng, nguyên thần của Hắc Hồn lão tổ khoảnh khắc đã đi xa, trốn ra chỗ này. Lão ta không dám tái chiến. Lão ta không muốn chết ở chỗ này, cho dù là đồng quy vu tận, lão ta cũng không muốn!

Mắt thấy Hắc Hồn lão tổ bỏ chạy, Mạnh Hạo đang muốn truy kích, nhưng bước chân một bước, thân thể hắn run rẩy mạnh. Hắn vào giờ phút này, toàn thân gần như bảy thành vị trí đều là xương cốt. Mà những xương cốt đó lại có ba thành đã gãy lìa, cũng không ít địa phương đã bị cắn nát.

Toàn thân trên dưới đều là dấu vết bị thôn phệ cắn xé. Ngay cả một con mắt cũng đã bị hồn thẳng thừng nuốt lấy, nội tạng lại phá thành mảnh

nhỏ.

Cả người thoạt nhìn vô cùng kinh khủng.

Nếu không phải là cảnh giới Vĩnh Hằng vẫn còn, không ngừng phóng ra sinh cơ, thời khắc này Mạnh Hạo đã sớm tử vong...

Cũng chính vào thời khắc này, Chiến Binh trong tay Mạnh Hạo tán loạn. Thân thể hắn lập tức già hơn rất nhiều, máu tươi phun ra, xen lẫn mảnh vỡ của nội tạng. Cả người Mạnh Hạo uể oải, khí tức hư nhược.

Với chiến lực hiện giờ của hắn, nếu không phải có Chí Tôn Kiều, Mạnh Hạo không phải đối thủ của Đạo Chủ tam nguyên. Nhưng cho dù là Chí Tôn Kiều khiến hắn có thủ đoạn thần thông mạnh hơn, nhưng khi đối mặt Đạo Chủ tam nguyên, hắn cũng không chém chết được đối phương, mà là... Thế quân lực địch!

Hắn có lòng truy kích, nhưng lại không làm được. Mà trọng yếu hơn là, vào một khoảnh khắc đó có vô số thần thức, ầm ầm đến từ đàng xa. Thiên Thần Liên Minh đại năng, đã đi ra từ trong chỗ tông môn của từng người, chạy thẳng tới chỗ này.

Cùng lúc đó, chuyện đã xảy ra ở nơi đây cũng đưa tới Thiên Thần Liên Minh chấn nộ. Vô số tu sĩ vọt lên liên tiếp, từ bốn phương tám hướng, gần như phong tỏa, chạy thẳng tới chỗ này.

Mạnh Hạo nhìn về phương hướng Hắc Hồn lão tổ bỏ chạy, hàn mang che giấu trong mắt hắn, xoay người nhoáng lên một cái, khoảnh khắc rời đi nơi đây.

Gần như sau khi hắn rời đi không lâu, từng đạo cầu vồng khoảnh khắc xuất hiện ở chỗ này. Người dẫn đầu là một lão giả mặc áo bào tím, mới vừa xuất hiện, khí thế ầm ầm, bất ngờ cũng là Đạo Cảnh.

- Truyền Thiên Thần Liên Minh phong mệnh, phong tỏa hết thảy đường đi ra ngoài của liên minh. Tất cả liên minh tu sĩ Cổ Cảnh trở lên, toàn bộ xuất động, đuổi giết tu sĩ đến từ bên ngoài!

Lão giả vung lên tay áo, thanh âm lấy phương thức đặc thù truyền khắp Thiên Thần Liên Minh khu vực.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1572: Thư sinh đi thi

Theo lời của lão giả truyền ra, trước mặt của lão ta xuất hiện một bức tranh. Một màn bên trong hình ảnh này chính là tràng diện giao chiến giữa Mạnh Hạo và Hắc Hồn lão tổ.

Tay phải của lão giả phóng ra một chỉ, hình ảnh dừng lại, thời khắc này lộ ra chính là bộ dáng của Mạnh Hạo. Nhưng lão giả cũng không nhìn bộ dáng, mà là nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

Sau đó lão ta vung tay một cái, hình ảnh biến mất, nhưng lại có một luồng hơi thở màu trắng đột nhiên xuất hiện.

- Bộ dạng có thể biến đổi, huyết mạch cũng có thể, khí tức có thể đổi, duy chỉ có mùi vị của hồn là không thể biến đổi ...

Khi lão giả nhàn nhạt lên tiếng, chung quanh lão ta đã có không ít tu sĩ lại tới, không có người nói chuyện, đều nhìn về lão giả, bên trong thần sắc lộ ra cung kính.

Tay phải của lão giả chộp một cái trên hơi thở màu trắng đó, sau đó nắm mạnh, trong tay của lão ta bất ngờ xuất hiện một cái thủy tinh màu trắng. Thủy tinh bị giữa cái phất tay của người này lại biến thành hai phần, rồi sau đó bốn phần, 8 phần, chỉ thời gian khoảnh khắc bất ngờ trở thành 100 ngàn phần!

Thủy tinh màu trắng chia ra thành 100 ngàn phần đó sau khi xuất hiện, một tiếng vù, trừ để lại mấy trăm mảnh ra, còn lại khoảnh khắc khuếch tán về bốn phía. Từng mảnh một biến mất trong hư vô, dường như xuyên qua mà đi, đi đến bên trong Thiên Thần Liên Minh, vào trong mỗi một tông môn.

- Tiến lại gần người đến từ bên ngoài đó, thủy tinh này sẽ chỉ dẫn... Đáp ứng yêu cầu của Hắc Hồn lão tổ, phàm là người nào chém chết người này, Hắc Hồn lão tổ tự nguyện... Làm người hầu ngàn năm!

Lão giả nói xong, xoay người cất bước, đi về phía xa xa.

Những tu sĩ phía sau lão ta đồng loạt cúi đầu. Từng người một mắt lộ ra kỳ quang, rối rít bắt vào tay một mảnh thủy tinh màu trắng, từng người tản ra, tìm Mạnh Hạo.

Cả Thiên Thần Liên Minh, chấn động. Rất nhanh tin tức có quan hệ một tên tu sĩ đến từ bên ngoài, dựa vào lực một mình diệt cả nhà Hắc Hồn Đạo, làm sụp đổ tinh tú chỗ Hắc Hồn Đạo, lại bị thương nặng Hắc Hồn lão tổ, liền như gió cuốn vậy, quét ngang Thiên Thần Liên Minh.

Vô số người chấn động tâm thần, đồng thời trở nên hoảng sợ cũng như bị sự truy nã cùng với khen thưởng đến từ Thiên Thần Liên Minh làm cho rung động. Hắc Hồn lão tổ đó là Đạo Chủ tam nguyên. Người như vậy, làm nô ngàn năm, vô luận là đối với người hay là đối với tông môn mà nói, đều là một sự dụ dỗ không thể không động tâm.

Điều này vượt qua hết bảo vật, vượt qua hết công pháp, càng thực dụng!

Vả lại không cần lo lắng nhiều lắm, bởi vì đây là sự truy nã cùng khen thưởng của Thiên Thần Liên Minh ban bố, Hắc Hồn lão tổ nếu nói lời nuốt lời, Thiên Thần Liên Minh cũng sẽ không đồng ý.

Mà trọng yếu hơn là... người có thể diệt cả nhà Hắc Hồn Đạo, nếu không có bị thương, có lẽ rất nhiều người đều lựa chọn ngắm nhìn. Nhưng căn cứ tin tức của Thiên Thần Liên Minh, người đến từ bên ngoài này nhất định là bị thương nặng, tu vi có thể phát huy không vượt qua Cổ Cảnh trung kỳ!

Vả lại Hắc Hồn lão tổ cũng xác nhận điểm này!

Kể từ đó, cả Thiên Thần Liên Minh tu sĩ điên cuồng ...

Vô số người xuất động. Họ bắt đầu tìm kiếm trong Thiên Thần Liên Minh, hơn nữa tất cả truyền tống trận rời khỏi Thiên Thần Liên Minh cũng bị lập tức phong tỏa. Mặc dù là một vài địa phương không thể bị phong tỏa cũng đều có trọng binh trấn giữ. Hết thảy người muốn rời đi sẽ bị thẩm tra nghiêm khắc.

Theo thời gian trôi qua, chuyện Hắc Hồn Đạo bị diệt môn cũng truyền ra Thiên Thần Liên Minh, bị Hàn gia, bị Mạnh gia, bị tất cả tông môn của Đệ Bát Sơn Hải biết được, toàn bộ chấn động.

Khi bọn họ đang suy đoán người này là ai, bên trong Thiên Thần Liên Minh truyền ra tin tức. Căn cứ bọn họ điều tra được, người này không phải Đệ Bát Sơn Hải tu sĩ, đến từ ngoại Sơn Hải, mà là một người... Có Tự liệt của Chí Tôn Pháp!

Nhiều tin tức như vậy dần dần dưới sự tra tìm của người có lòng, rất nhanh ... tên của Mạnh Hạo xuất hiện trước mặt những tông môn gia tộc cường hãn của Đệ Bát Sơn Hải.

Không cần lại đi xác nhận cái gì, Mạnh Hạo... Chính là người diệt Hắc Hồn Đạo!

Chính bản thân Mạnh Hạo cũng không biết, một trận chiến ở Như Phong Giới, sau khi những Tự liệt này tự trở về Sơn Hải của mình. Hắn... dĩ nhiên bị không ít tông môn cường hãn bên trong Sơn Hải Giới có ghi chép cùng lập hồ sơ.

Vào lúc này, trên một viên tinh tú của Thiên Thần Liên Minh, Hắc Hồn lão tổ lần nữa tạo nên một cái thân thể. Mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn ở chỗ cũ thấy được bức họa trước mặt, thân thể run rẩy, ánh mắt lộ ra sát cơ và điên cuồng mãnh liệt.

- Chính là hắn!

Trước mặt của Hắc Hồn lão tổ là hai trung niên tu sĩ. Hai người này mặc quần áo đặc thù. Trên áo bào dài màu trắng có ấn ký sấm sét, có thể thấy được bên trong sấm sét đó, dường như có một thân ảnh đang độ kiếp!

Loại đạo bào này chính là... dành riêng cho Thiên Thần Đạo!

Mà Thiên Thần Đạo là hạch tâm trong cả Thiên Thần Liên Minh, xây dựng ở đỉnh của núi thứ tám, Đệ Bát Sơn Hải chủ ở bên trong Thiên Thần Đạo Thiên Thần Cung.

Có quan hệ Đệ Bát Sơn Hải chủ, Đệ Bát Sơn Hải giới này tồn tại rất nhiều tin đồn. Có tin đồn nói, Đệ Bát Sơn Hải chủ Thiên Thần có liên hệ thiên ty vạn lũ cùng Mạnh gia. Nhưng bao nhiêu năm rồi, Mạnh gia sa sút, dường như tin đồn này có chút sai lệch.

Còn có người nói, Đệ Bát Sơn Hải chủ đồng dạng cũng cụ bị huyết mạch của Hàn gia, thậm chí còn có nghe đồn, nói Đệ Bát Sơn Hải chủ... Chỉ là một tán tu nhập đạo.

Thời khắc này, hai trung niên nam nhân mặc đạo bào như vậy nhìn nhau một cái, thu hồi bức họa trong bàn tay. Bọn họ phụng mệnh tới đây, cho Hắc Hồn lão tổ nhìn thấy bức tranh này, hiện tại đã có đáp án, không dừng lại nữa, xoay người liền muốn rời khỏi.

- Đa tạ chư vị đạo hữu của Thiên Thần Đạo, xin hãy chém chết người này. Người này quá mức ác độc, người và thần đều căm phẫn!

Hắc Hồn lão tổ cắn răng, ôm quyền cúi đầu với hai trung niên tu sĩ nọ.

Nội tâm lão ta chua xót, vốn là với tu vi cùng thân phận của lão, không cần như thế. Nhưng giờ đây, hắn đã là chó nhà có tang, hồn tan hơn phân

nửa, tu vi cũng không xong, chỉ có thể cúi đầu.

Cả Thiên Thần Liên Minh đều đang tìm Mạnh Hạo... Nhưng theo thời gian trôi qua, lại không có mảy may tin tức về hắn. Dần dần, đã có quá nhiều người không kiên nhẫn, vả lại phong tỏa nếu kéo dài nữa, đối với Thiên Thần Liên Minh cũng không tiện. Lực lượng cá nhân của Hắc Hồn lão tổ vẫn không thể đi thúc động quyết sách của cả Thiên Thần Liên Minh.

Trên thực tế, nếu không phải Hắc Hồn lão tổ quyết đoán bán ra một ngàn năm của mình, tìm kiếm mặc dù vẫn còn, truy nã cũng sẽ không hủy bỏ. Thậm chí nếu Mạnh Hạo lộ diện, cũng sẽ bị giết chết, nhưng sự phong tỏa này đã sớm loại bỏ.

Mỗi khi thêm một ngày phong tỏa, đối với bản thân của Thiên Thần Liên Minh sẽ tạo thành tổn thất.

- Phong tỏa tối đa mười ngày nữa, mười ngày sau nếu vẫn không tìm được, phong tỏa sẽ giải khai. Tuy nhiên người này chỉ cần ở bên trong Đệ Bát Sơn Hải, hắn sớm muộn gì sẽ xuất hiện.

Hai trung niên nam nhân lúc đi tới gần, một người trong đó quay đầu lại nhìn Hắc Hồn lão tổ chậm rãi lên tiếng.

Gần như tất cả tu sĩ của Thiên Thần Liên Minh đều đang tìm Mạnh Hạo, trong Thiên Thần Liên Minh. Trên Lạc Hà Tinh trong bốn viên chủ tinh thần xung quanh núi thứ tám, có một chỗ đô thành phàm tục.

Nơi này có đế quốc phàm tục, có vô số người phàm, có cuộc sống của mình thuộc về bọn họ. Thời khắc này chính là hoàng hôn của Lạc Hà Tinh, dưới trời chiều, trên một chỗ đại lộ, có một con con lừa đang hỉnh lỗ mũi lên, đắc ý vui vẻ đi về phía trước.

Trên người của con lừa phần lớn không có lông. Bộ dạng thoạt nhìn

dường như rất sa sút, nhưng ngặt nỗi dường như chính nó cảm giác, một bộ dáng nghênh ngang ngạo nghễ.

Trên lưng của nó, vác một cái giỏ sách. Bên trong có một ít bộ sách, một người thư sinh đồng dạng ngồi trên lưng con lừa, cầm một quyển sách, đang đọc hứng thú say sưa.

Thư sinh này mặt trắng như ngọc, rất là tuấn lãng, thoạt nhìn cũng chỉ bộ dáng mười mấy tuổi, mặc một bộ quần áo giặt sạch có chút trắng tinh. Trong trời chiều, một người một con lừa đi về phía trước.

Thỉnh thoảng có một vài con ngựa phi nhanh chen chúc lao xuống vượt qua, nhấc lên một đường bụi đất. Thư sinh nọ liền lập tức dùng ống tay áo che ở lỗ mũi, tản ra bụi đất. Còn con lừa kia, mỗi khi như vậy, đều có chút khó chịu, lại đột nhiên tăng nhanh tốc độ, dường như muốn đuổi theo. Nhưng nó chạy một hồi, lại lười biếng lên.

Thời gian trôi qua, hoàng hôn sắp tan đi, đầu cuối này, xuất hiện một cái huyện thành, thư sinh dường như không có phát hiện, như cũ mượn ánh sáng hơi yếu, đọc quyển sách trên tay.

Thỉnh thoảng trên bầu trời sẽ có một đạo cầu vồng khoảnh khắc mà qua. Cùng lúc đó, còn có lực lượng của thần thức phủ xuống, quét ngang mặt đất, quét qua từ trên người thư sinh này, không có dừng lại.

Dường như người phàm của Lạc Hà Tinh phần lớn không úy kỵ đối với sự tồn tại của tu sĩ. Cho nên trong ngày này, cầu vồng như vậy xuất hiện ít nhất mấy mươi lần, cũng chỉ khiến những người phàm thêm ngẩng đầu hâm mộ nhìn mấy lần, nhưng không có cảm giác kinh sợ.

Cho đến lần này, sau khi cầu vồng đã đi xa, vị thư sinh trên lưng con lừa lúc này mới để quyển sách trong tay, duỗi người. Người này ngẩng đầu nhìn huyện thành càng ngày càng gần, thư sinh cười cười, chẳng qua là chỗ sâu của nụ cười đó, lại mang một chút sắc bén cùng lạnh như băng.

Hắn chính là Mạnh Hạo bị vô số tu sĩ cả Thiên Thần Liên Minh tìm kiếm khắp nơi!

Lúc đó trước khi trốn, Mạnh Hạo biết được rất khó trốn ra Thiên Thần Liên Minh, cho nên hắn dựa theo mấy kế hoạch định chế thời hạn trước, lựa chọn một trong đó. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất lẻn vào Lạc Hà Tinh, mượn Bì Đống cùng Anh Vũ, còn có mảnh lông chim của hắn năm đó, ẩn giấu dao động và khí tức của hồn, hóa thành một người thư sinh.

Không có thân phận nào khiến hắn cảm thấy quen thuộc hơn so với cái này.

- Không ngờ tới ở chỗ này, lại làm một lần thư sinh đi thi...

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, con lừa dưới thân hắn bất mãn. Vì nó muốn nhấn mạnh sự bất mãn của mình, nó lắc đầu vài vòng, chợt buông lỏng ra sức lực. Đầu xoay tròn như trống bỏi vậy, cuối cùng mới trừng mắt, bị Mạnh Hạo nhanh chóng vỗ một cái.

- Ngươi thấy qua con lừa có thể xoắn cổ vài vòng chưa? Đàng hoàng một chút, chúng ta bị đuổi giết đó, nếu bị tìm được, hai người bọn ngươi cùng ta đều cũng xui xẻo.

Mạnh Hạo quát khẽ.

Con lừa này... Là Bì Đống hóa thành.

- Đi thôi, chúng ta vào thành... Ta cũng không tin, sự phong tỏa của Thiên Thần Liên Minh có thể vẫn luôn tại.

Hàn mang trong mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái. Hắn sờ ngực một cái, vị trí chỗ đó, thời khắc này máu thịt vẫn chưa liền lại.

Tu vi của hắn, cũng vì cuộc chiến sinh tử trước đó, bị thương vô cùng nghiêm trọng. Nhưng cũng không phải như Thiên Thần Liên Minh phán đoán chỉ có thể phát huy Cổ Cảnh trung kỳ, hắn như cũ có thể phát huy ra lực lượng tột cùng, chẳng qua là... không thể kéo dài.

- Mượn cơ hội này, ta đúng dịp cũng để cho thương thế khôi phục một chút.

Khi Mạnh Hạo lẩm bẩm, nhìn trời chiều dần dần lặn xuống, khẽ thở dài một tiếng, thần sắc có chút ảm đạm.

Lư hương, trước khi hắn đi tới Lạc Hà Tinh đã mở ra, bên trong đó có, cũng không phải... hồn của Sở Ngọc Yên như hắn dự đoán.

Cùng lúc đó, bên trong Thiên Thần Liên Minh, có một phi toa ước chừng nghìn trượng, đang bay nhanh với tinh không. Trên phi toa có vô số phù văn lóng lánh, hợp thành một chữ Mạnh to lớn.

Đây là thương thuyền của Mạnh gia!

Bên trong thương thuyền có một thanh niên. Thanh niên nọ mi thanh mục tú, sắc mặt trắng nõn, đang cúi đầu. Hai tay nắm thật chặc, trong trầm mặc bị một người nam nhân trung niên trước mặt hắn lạnh giọng khiển trách.

- Mạnh Trần, ngươi phải nhớ kỹ, cơ hội lần này vốn sĩ không thuộc về ngươi. Là ta nhìn trên một chút ân huệ của gia gia ngươi đối với ta năm đó, giúp cho ngươi tranh thủ. Hãy nhớ kỹ thân phận của ngươi, ở chỗ này, ngươi chỉ là một thị vệ, cũng phải quý trọng thân phận này của người. Nếu có thể dụ được Đức thiếu gia cao hứng, nhất mạch của ngươi sẽ tốt hơn không ít!

- Không phải là bị đi an bài bồi tiếp một chút Phong thiếu chủ của Hàn gia sao, ủy khuất chứ gì? Đức thiếu gia đã đồng ý, ngươi đi cũng phải đi,

không đi cũng phải đi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1573: Mưa gió sắp kéo tới

Cũng chính bên trong Thiên Thần Liên Minh, khi vô số tu sĩ đầy tinh không tìm Mạnh Hạo, bên trong vách ngăn giữa núi thứ tám và núi thứ chín có một thân ảnh đang cất bước đến gần.

Mỗi một bước bước ra, thân thể của người này đều sẽ run rẩy lên, tựa như thừa nhận áp lực thực lớn. Một đường đi tới, gã dường như đi thật lâu, cho đến thời khắc này, mới dần dần từ núi thứ chín, đến gần núi thứ tám.

- Không còn xa nữa... Đáng tiếc với cổ thân thể của ta hiện giờ, muốn thông qua vách ngăn này cũng khó khăn không nhỏ...

Thân ảnh ấy là một thanh niên, bộ dáng tuấn lãng, nhất là hai mắt, dường như ẩn chứa tinh tú, tràn đầy sâu sắc.

Hắn chính là... Quý Đông Dương!

- Mạnh Hạo... Đệ Bát Sơn Hải này chính là nơi mà ta và ngươi... dung hợp trở thành một thể!

Quý Đông Dương với nụ cười quỷ dị, thần sắc mang vẻ mong đợi, tiếp tục cất bước, đi về phía trước một cách khó khăn.

Đồng thời trong lúc đó, bên ngoài Thiên Thần Liên Minh, bên trong một chỗ lơ lửng cụm vẫn thạch, thời khắc này truyền ra tiếng nổ vang. Những thứ vẫn thạch đó nhất nhất tan vỡ, bất ngờ trong mỗi một viên vẫn thạch đều có vô số xương trắng bay ra.

Tiếng sấm không ngừng, rất nhanh, tất cả vẫn thạch nơi đây sau đó đều nhất nhất tan vỡ, thời khắc này xương trắng dĩ nhiên vô biên vô tận... Có thể thấy được, trong những xương trắng đó, có một thân ảnh khoanh chân tĩnh tọa, mặc một thân trường bào màu đen, tóc dài tung bay. Đó là một nam nhân, thân thể hắn gầy, nhưng lại có dao động có thể khiến người ta sợ, trôi đi trong cơ thể hắn.

Vào lúc dao động tản ra bốn phương tám hướng, những thứ xương trắng bốn phía như bị dẫn dắt, trong nháy mắt ngưng tụ chung một chỗ, hóa thành một cái ghế ngồi bằng xương trắng to lớn, khiến cho người đàn ông áo đen kia như ngồi trên chiếc ghế xương trắng.

Xương trắng còn dư lại thì tổ hợp lẫn nhau, cuối cùng ngưng tụ thành chín người khổng lồ bằng xương trắng to lớn bên người nam tử.

Gần như trong nháy mắt chín thân ảnh của người khổng lồ bằng xương trắng hình thành, đôi mắt của người nam nhân áo đen bỗng nhiên mở ra. Tu vi lực lượng trong cơ thể hắn bạo phát ầm ầm, dưới khí huyết kích động, mi tâm xuất hiện một cái ấn ký.

Hắn chính là Tự liệt của núi thứ tám, Hàn Thanh Lôi!

Vào phút chốc hắn mở mắt ra một cái, bốn phía tinh không lập tức vặn vẹo. Rất nhanh có từng đạo thân ảnh dường như một mực xuất hiện từ trong hư vô, quỳ lạy trước mặt Hàn Thanh Lôi.

Dõi mắt nhìn lại, thân ảnh như vậy có nhiều hơn mấy chục. Khi toàn bộ quỳ lạy, từng người một rối rít truyền âm, toàn bộ báo cho Hàn Thanh Lôi biết về chuyện phát sinh ở Đệ Bát Sơn Hải trong mấy ngày hắn bế quan.

Gương mặt của Hàn Thanh Lôi không thay đổi, nghe những thân ảnh kia truyền âm. Rất nhanh, đôi mắt hắn co rụt lại, chợt nhìn về phía một thân ảnh quỳ lạy ở đó.

- Ngươi nói Mạnh Hạo hả?

Thanh âm của Hàn Thanh Lôi vừa ra, bốn phía tinh không lập tức nổ vang. Ánh mắt của hắn như tia chớp, hùng hổ dọa người.

Tên tu sĩ bị hắn nhìn, thân thể run lên, không truyền âm lại mà thấp giọng lên tiếng.

- Căn cứ tin tức của Thiên Thần Liên Minh, hết thảy đầu mối đều chỉ rõ người diệt cả nhà Hắc Hồn Đạo là Mạnh Hạo... Một sự phán đoán đó, cũng là căn cứ vào Như Phong Giới tông quyển của thiếu chủ cho ra trước đó mà định. Cho nên Thiên Thần Liên Minh cũng muốn mời thiếu chủ đi tới, nhận chứng một chút.

Hàn Thanh Lôi trầm mặc. Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên từng hình ảnh ở Như Phong Giới. Từ lúc ban đầu tiếp xúc Mạnh Hạo, cho đến bị giết chết, rồi sau đó trong một trận chiến cuối cùng, lại được hắn cứu.

Mặc dù thời gian trôi qua không phải rất lâu, nhưng thời khắc này nhớ lại, hung hiểm lớn lao bên trong Như Phong Giới, thân là Tự liệt cũng phải kinh hãi.

- Tên này, không ngờ tới Đệ Bát Sơn Hải rồi...

Trên mặt của Hàn Thanh Lôi bất tri giác lộ ra một chút mỉm cười. Đối với Mạnh Hạo, hắn không có gì cừu hận, có chăng chỉ là cạnh tranh.

- Bị tu sĩ của Thiên Thần Liên Minh tìm tòi đuổi giết sao... Thân là Tự liệt, hắn có thể nhịn, ta không nhịn được !

Trong mắt của Hàn Thanh Lôi lóe lên hàn mang. Sự kiêu ngạo của Tự liệt, trình độ lý giải của người ngoài không đủ. Hàn Thanh Lôi nhìn lại,

Mạnh Hạo có thể đánh bại, có thể bỏ mình, nhưng nhất định là sự xuất thủ tạo thành giữa Tự liệt.

Về phần người ngoài vây quanh săn lùng, hắn không thể chấp nhận.

Trong tiếng hừ lạnh, Hàn Thanh Lôi nâng lên tay phải vỗ vào chiếc ghế ngồi bằng xương trắng, lập tức ghế ngồi nổ vang, hóa thành một đạo bạch quang, chạy thẳng tới phía trước.

- Vào Thiên Thần Liên Minh!

Khi thanh âm của Hàn Thanh Lôi truyền ra, những thân ảnh ẩn náu ở tinh không, từng người một khí thế tràn ra, theo sát phía sau, đoàn người chạy thẳng tới Thiên Thần Liên Minh.

Đồng thời trong lúc đó, vì tu sĩ của Thiên Thần Liên Minh tìm không có kết quả bên trong phạm vi lớn của Thiên Thần Liên Minh, dần dần, hạng người thiên kiêu của các tông môn trong Thiên Thần Liên Minh cũng đều đi ra ngoài, tham dự vào tìm kiếm.

Trong đó lấy Thiên Thần Đạo đạo tử cầm đầu, họ tìm kiếm khắp mọi nơi. Những thiên kiêu đó, cũng giống như trong Đệ Cửu Sơn Hải, đều hao tốn giá cao cùng tài nguyên cực lớn trong tông môn của từng người mới bồi dưỡng được cường giả tương lai. Bất kỳ một người nào đều cụ bị vượt ra khỏi tu vi chiến lực của bản thân.

Vả lại vì để cho những người đó không bị bỏ mình trong sự rèn luyện, mặc dù là những người đó đều tới Cổ Cảnh, nhưng như cũ vẫn phải có người hộ đạo đi theo, hộ đạo, bảo vệ tới Đạo Cảnh!

Trong lúc nhất thời, cả Thiên Thần Liên Minh, gió nổi mây phun, phảng phất có một cơn lốc xoáy to lớn xuất hiện bên trong Thiên Thần Liên Minh, hấp dẫn tu sĩ bốn phương tám hướng, ngưng tụ đến.

So với bầu trời biến sắc ở ngoại giới, Mạnh Hạo vào thời khắc này hưởng thụ sự an dật khó có được. Loại an dật ấy, cho dù là ở Nam Thiên Tinh Đông Thổ, cũng chưa từng có. Hắn hôm nay, dường như thật sự quên mất thân phận tu sĩ của mình, quên mất sự đuổi giết cùng tìm kiếm của ngoại giới, toàn thân toàn ý đắm chìm trong thư sinh.

Trong một quán trọ ở huyện thành, Mạnh Hạo dưới ánh đèn, xem sách, thỉnh thoảng trên mặt lộ ra mỉm cười, khi thì lắc lư cái đầu, tựa như đọc đến trình độ mặt mày hớn hở.

Thỉnh thoảng hắn còn đứng dậy, cầm bút lên, viết lên sách bên cạnh, hoàn toàn chính là một người thư sinh, dường như về tới Đại Thanh Sơn năm đó.

- Khoảng cách khoa thi còn có nửa tháng...

Khi đêm khuya, Mạnh Hạo thổi ngọn đèn dầu, nằm ở trên giường, nghiêng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Bốn phía rất an tĩnh, chỉ có tiếng ngáy hơi yếu ở mọi chỗ vang lên liên tiếp bên trong tiểu huyện thành không lớn này.

- Năm đó không thi, lần này, phải thử một lần.

Mang hoài niệm cùng cảm khái đối với chuyện cũ đã từng, Mạnh Hạo khẽ thở dài một tiếng. Khi tay phải nhấc lên, trong tay của hắn xuất hiện một cái lư hương bị tầng tầng phong ấn.

Bên trong lư hương, có hồn của Sở Ngọc Yên. Nhưng hồn đó lại không hoàn chỉnh, mà là tiêu tán hơn phân nửa, chỉ còn lại có tàn hồn...

Tàn hồn ấy không đủ để Sở Ngọc Yên sống lại... Cho dù là đưa vào luân hồi, cũng sẽ vì hồn không trọn vẹn, nàng từ nay về sau không còn là nàng nữa, mà sẽ trở thành một phần của một người luân hồi nào đó ở tương lai thôi .

Kết quả như vậy, Mạnh Hạo không thể chấp nhận.

- Rốt cuộc sẽ có biện pháp khác!

Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, tu vi trong cơ thể vận chuyển, tiếp tục trị thương.

Sáng tinh mơ rất nhanh đến, Mạnh Hạo dọn dẹp hành trang bên trong khách điếm, dắt đầu con lừa lông ngắn đó. Trong tiếng cười nói của tiêu nhị trong quán trọ, Mạnhắncưỡi con lừa lông ngắn, cầm cuốn sách, rời khỏi huyện thành, từ nơi này đến đô thành gần nhất còn có bảy ngày.

Mạnh Hạo không nóng nảy, cưỡi con lừa, đi trên đường, tối thì nghỉ ngơi, trời sáng lại đi tiếp. Cả ngày lẫn đêm, hắn nhìn phong cảnh bốn phía, đi ngang qua mọi chỗ thôn trang, ngẫu nhiên còn có thể đi ở đồng ruộng, tâm thần của hắn bất tri bất giác như được tẩy rửa, yên lặng không ít.

Trên bầu trời, cầu vồng bay tới bay lui, càng ngày càng thường xuyên. Bên trong tinh không, tu sĩ tìm Mạnh Hạo cũng từ từ lo lắng. Bọn họ tìm lâu như vậy, nhưng mà ngay cả dấu vết mảy may đều không tìm được.

Chỉ có thể phái ra người, thậm chí thần thức lực lượng, khi thì sẽ quét qua trên Lạc Hà Tinh. Chẳng qua là Thiên Thần Liên Minh quá lớn, muốn tìm một người trong đó sẽ gặp khó khăn không nhỏ.

Mà thời gian phong tỏa cũng từ từ đến điểm giới hạn, thậm chí đã xuất hiện sự bắn ngược bên trong Thiên Thần Liên Minh, cho rằng tìm một người, phong tỏa liên minh lâu như vậy, có thiếu sót.

Hắc Hồn lão tổ không cam lòng, cắn răng đi một chuyến Thiên Thần Đạo. Lúc lão ta rời đi, vị lão giả của Thiên Thần Đạo ban bố mệnh lệnh truy nã Mạnh Hạo, khoanh chân tĩnh tọa, thần thức tản ra, rõ ràng là

người này muốn lấy thần thức của mình, mượn lực lượng của Thiên Thần Đạo, đi quét ngang cả Thiên Thần Liên Minh, tìm Mạnh Hạo.

Chẳng qua là đối với lão ta mà nói, Thiên Thần Liên Minh cũng quá lớn. Loại tìm kiếm này lão ta cũng cần thời gian, vả lại không hao phí nhỏ. Nếu không phải Thiên Hồn lão tổ bỏ ra giá đủ cao, lão ta cũng sẽ không tương trợ.

Thời gian trôi qua, đoạn đường này của Mạnh Hạo đối với tu sĩ mà nói, gió êm sóng lặng, nhưng đối với người phàm mà nói, lại tràn đầy hung hiểm. Hắn gặp cường đạo.

Đó là một đám cường đạo vừa mới cướp sạch một thương đội, lúc cướp bóc đốt giết, Mạnh Hạo vừa mới đi ngang qua. Hắn nhìn những cường đạo ấy, những cường đạo cũng nhìn hắn, sau đó cười ha hả.

- Giỏi cho một tên học trò da mịn thịt non, hắn là của ta!

Một đại hán truyền ra tiếng cười, giữa cất bước, mang theo cười gằn đi về phía Mạnh Hạo, trong mắt còn lộ ra ánh sáng dâm tà.

Mạnh Hạo nhíu mày. Hắn phát hiện, người của Đệ Bát Sơn Hải tại sao có thể có loại ham mê cổ quái này. Thời khắc này mắt thấy đại hán tới gần, hắn khẽ thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, khi cúi đầu, hắn hừ lạnh một tiếng.

Một tiếng hừ lạnh đó, người ngoài không nghe được, nhưng rơi vào trong tai những cường đạo này, giống như sấm sét. Trong nháy mắt, mọi người phun ra máu tươi, từng tên một mờ mịt ngã xuống.

Không có tử vong, chỉ là hôn mê mà thôi, Mạnh Hạo cũng không có dùng thuật pháp. Một tiếng hừ lạnh đó hoàn toàn là lực lượng của thân thể lấy âm minh sử xuất. Sau đó hắn bước xuống con lừa, nhặt lên một thanh đao trên mặt đất, nhất nhất đi qua những cường đạo hôn mê, mỗi

người một đao.

Lúc này hắn mới chầm chậm cưỡi con lừa, và trong thế chẳng đặng đừng của con lừa đó, đi về phương xa, mấy ngày sau, phía trước hắn, xuất hiện một tòa thành trì to lớn.

Nơi đây là kinh đô của đế quốc này.

Khoa thi mà Mạnh Hạo mong đợi cũng sẽ bắt đầu vào mấy ngày sau, ở nơi đây.

Thời gian mấy ngày trôi qua rất nhanh, một ngày này nọ, khoa thi bắt đầu, cả đô thành vô cùng náo nhiệt. Học trò tới từ bốn phương tám hướng đều ngưng tụ ở nơi này, một mực tiến vào trường thi.

Mạnh Hạo cũng ở trong đó, con lừa được hắn để bên trong quán trọ. Hắn sửa sang lại quần áo, vội ho một tiếng, thần sắc nghiêm nghị, theo từng thí sinh một dưới ánh mắt sắc bén của một vị đại nhân triều đình, sau khi kiểm tra xong có ẩn chứa vật gì gian dối hay không, đi vào ốc xá.

Bên trong ốc xá chỉ có một mình hắn, một cái bàn, trên đó bày sẵn bút mực, còn có một đề thi mở ra. Mạnh Hạo sau khi rửa sạch tay trong bồn gỗ bên cạnh, hít sâu một hơi. Khi một tiếng trống vang vọng, hắn ngồi xuống ghế, mở ra cuốn đề thi, lúc nhìn lại, trên mặt lộ ra nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1574: Hoàng lương một mộng

Mạnh Hạo không lập tức giải bài thi, mà nhắm mắt lại, dường như đang chuẩn bị. Cho đến sau một lúc lâu, hắn mới mở hai mắt ra, trong mắt mang ánh sáng, cầm bút lên, bắt đầu viết xuống câu đầu tiên.

Gần như trong nháy mắt hắn viết, bên trong đô thành lập tức có một cỗ khí hạo nhiên bỗng xuất hiện. Sự xuất hiện của cỗ khí hạo nhiên đó khiến cho thiên địa biến sắc. Trong hoàng cung của đô thành, vị vua của nước này đang cầm lên một con cờ đặt xuống. Trước mặt của ông ta, là một vị lão đạo, lão đạo ấy tiên phong đạo cốt, đang mỉm cười nhìn bàn cờ.

Nhưng vào lúc này, lão đạo bỗng nhiên thần sắc biến đổi, chợt nhìn về chỗ địa phương có tổ chưc khoa thi trong đô thành, đồng thời thần sắc động dung, trong mắt cũng lộ ra giật mình.

- Không ngờ có thể dẫn động hạo nhiên chi khí, là vị học trò nào đang ở khoa thi?

Khi lão đạo giật mình, tay phải ông ta nâng lên phóng ra một chỉ, lập tức bàn cờ trước mặt sóng gợn quanh quẩn, thế cờ biến mất, lúc xuất hiện như nước gợn sóng, huyễn hóa ra mọi chỗ của khoa thi.

Ánh mắt của lão đạo quét một cái, hình ảnh kia theo ý của ông ta mà động, từ từ tìm kiếm. Rất nhanh, bên trong hình ảnh liền xuất hiện một gian ốc xá, còn có Mạnh Hạo trong đó, đang cầm bút, viết như nước chảy mây trôi.

Hoàng đế đối diện lão đạo, cũng mang ngạc nhiên, nhìn thư sinh bên

trong hình ảnh, mỉm cười.

- Người này có chỗ gì đặc thù?

- Đặc thù, vô cùng đặc thù!

Lão đạo cười ha hả một tiếng, mắt lộ ra kỳ quang, nhìn Mạnh Hạo, càng nhìn nội tâm càng vui sướng.

- Lão đạo ta du lịch nhiều năm, vẫn là lần đầu tiên thấy có người có thể dẫn động hạo nhiên chi khí như thế. Hắn chính là hạt giống của Hạo Nhiên Tông ta!

Lão đạo cười ha hả một tiếng, thân thể đứng lên, bước lên trước đi ra, chạy thẳng tới chỗ khoa thi.

Gần như đồng thời lúc lão giả này bay ra, thần thức của vị lão giả trong Thiên Thần Đạo cũng trong quá trình quét ngang tất cả phạm vi của Thiên Thần Liên Minh, kiểm tra đến chỗ này.

Thần thức của lão ta vốn dĩ Đạo Cảnh, lại tăng thêm tổ vật của Thiên Thần Đạo gia trì, cái mạnh về uy lực, cái lớn về phạm vi của nó đủ để nghe rợn cả người. Hơn nữa không tiếc tiêu hao, giữa cái quét ngang, cả Lạc Hà Tinh đều ngừng chấn động.

Tay của Mạnh Hạo cầm bút, hơi dừng lại một chút. Mi mắt hắn từ từ trầm xuống, hắn cảm nhận được thần thức nọ quét qua, mặc dù nó chỉ dừng lại khoảnh khắc chỗ của hắn, nhưng hắn vẫn có loại trực giác.

Hắn bị tìm được rồi.

- Đáng tiếc, đề thi này mới viết xong một nửa...

Vào lúc Mạnh Hạo lẩm bẩm, liếc nhìn trang giấy trước mặt, bỗng nhiên

cười tiêu sái, dứt khoát ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục viết.

Mà ở thời khắc này, trên tinh không trong núi thứ tám, bên trong Thiên Thần Đạo, lão giả khoanh chân tĩnh tọa tìm kiếm Mạnh Hạo đột nhiên mở ra hai mắt. Sắc mặt có chút tái nhợt, tay phải lão ta nâng lên tay áo vung, lập tức có mấy trăm ngàn cái ngọc giản, ầm ầm ra từ núi thứ tám, xuyên qua hư vô, chạy thẳng tới xa xa.

- Ngoại lai tu sĩ diệt Hắc Hồn Đạo, trong khoa thi ở đô thành thuộc Lạc Hà Môn của Hạo Nhiên Quốc!

Những ngọc giản này trong phút chốc liền xuất hiện trong tay của từng tên tu sĩ. Đồng thời bị bọn họ bắt, bọn họ cũng nghe bên trong ngọc giản truyền ra thanh âm của lão giả.

Cùng lúc đó, ngọc giản này như khóa được vị trí của Mạnh Hạo. Phàm là người nào cầm ngọc giản đều có thể cảm nhận được vị trí tồn tại của hắn.

Từng đạo thân ảnh trong phút chốc chạy thẳng tới Lạc Hà Tinh, sợ bản thân mình chậm một bước, bị những người khác đắc thủ.

Mà bên trong tinh không, thời khắc này có một thanh niên ước chừng hơn 30 tuổi, thân thể rắn chắc. Thanh niên nọ chắp tay sau lưng, đi ở tinh không, mỗi một bước rơi xuống, tinh không chấn động, sau lưng của gã đều sẽ xuất hiện một cái thân ảnh khổng lồ, thân ảnh ấy như thiên thần, tia sáng mười ngàn trượng, uy áp ngập trời.

Khi người này đang đi về phía trước, một cái ngọc giản xé hư không mà đến, sau đó bị thanh niên bắt lại. Đôi mắt gã lóe lên một cái, lộ ra ý săn thú, khẽ mỉm cười một cái, xoay người chạy thẳng tới Lạc Hà Tinh.

Còn có một vị trí, có một mảnh sương máu gào thét trong tinh không. Mảnh sương mù đó vào khoảng nghìn trượng, có thể thấy được bên trong bất ngờ có mấy con hung thú cường hãn đang vùng vẫy gầm thét, dường

như muốn thoát khỏi sương máu này. Nhưng rất nhanh, ngay trong tiếng ầm ầm, toàn bộ thân thể của hung thú đều bị tan vỡ, trở thành một phần sương máu.

Đúng lúc này, một cái ngọc giản đột nhiên xuất hiện, sau khi bay vào trong huyết vụ, bên trong sương mù truyền ra tiếng cười kiệt ngạo.

- Rốt cuộc tìm được rồi sao... Có chút ý tứ, có chút ý tứ...

Sương máu bỗng nhiên biến đổi phương hướng, chạy thẳng tới Lạc Hà Tinh.

Bên ngoài Lạc Hà Tinh, trong một mảnh tinh không tương đối gần, có một cô gái mặc quần áo tràn đầy dã tính, trên lưng quấn quanh một cái roi, trong hai mắt nhảy lên ánh sáng dã tính. Bốn phía có hư ảnh của từng con mãng xà to lớn xuất hiện, kéo thân thể của cô gái này chạy thẳng tới Lạc Hà Tinh.

Cô gái này da hơi đen, nhưng bộ dáng lại là người tuyệt mỹ, thời khắc này quét qua càng ngày càng gần Lạc Hà Tinh, cô gái bỗng nhiên thổi huyt một tiếng sao miêng. Tiếng cười đó không tính là vang dội, nhưng sau khi truyền ra, tất cả loại rắn sinh vật trên Lạc Hà Tinh, toàn bộ hí lên.

Trong lúc nhất thời, cả Lạc Hà Tinh đều chấn động , mà xuất động trước hết cũng chính là tông môn tồn tại trên Lạc Hà Tinh. Bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới, Mạnh Hạo bị cả Thiên Thần Liên Minh tìm, lại ở trên Lạc Hà Tinh của mình.

Lạc Hà Tinh thân là một trong tứ đại chủ tinh của Đệ Bát Sơn Hải, đồng dạng cũng là trọng địa của Thiên Thần Liên Minh. Nơi này chẳng những có Hạo Nhiên Tông, còn có ba tông môn khác.

Bốn cái tông môn này ở Lạc Hà Tinh giống như bá chủ vậy, bên trong cả Thiên Thần Liên Minh, cũng có địa vị trọng yếu. Thời khắc này bốn tông

ầm ầm xuất động, chạy thẳng tới đô thành mà đi.

Vô số cầu vồng bay múa, tất cả mãng xà ở mặt đất đều gào thét, đi ra từ bên trong núi rừng, cũng không tổn thương người nào, mà là dùng tốc độ nhanh nhất, chạy về phía đô thành.

Vào lúc thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, mặt đất hơi chút chấn động, Mạnh Hạo như cũ ngồi trong ốc xá, tiếp tục viết. Khoa thi lần này, hắn muốn đáp án xong, thỏa mãn sự tiếc nuối của mình năm đó.

Cho đến hơn sau mười cái hít thở, Mạnh Hạo viết xuống một chữ cuối cùng. Hắn hít sâu một hơi, thổi thổi bài thi, nhìn bút mực trên đó dần dần khô đi, lúc này mới đặt bút trong tay xuống.

- Đáng tiếc đợi không được ngày yết bảng, lần này, ta nhất định sẽ không thi rớt, đáng tiếc làm không được đại quan, giấc mộng giàu sang của ta...

Mạnh Hạo cười khanh khách, thân thể đứng lên, ngay vào khoảnh khắc hắn đứng lên, phía ngoài có một ngọn gió, chạy đến ầm ầm. Tốc độ cực nhanh, vượt ra khỏi tất cả tu sĩ tới nơi này, đó là một... con lừa.

Con lừa ấy trực tiếp xông vào trường thi, trong cái trừng mắt há mồm của tất cả mọi người, trong sự không thể tin của giám khảo, con lừa như tung tăng vui đùa vậy, đụng đầu vào vách tường ốc xá chỗ Mạnh Hạo, trực tiếp xông vào.

Mạnh Hạo cười cười, thân thể nhoáng lên một cái, ngồi trên lưng của con lừa. Nó rống lớn, lại trực tiếp đụng đầu ra từ vách tường bên kia. Dưới mấy cái đạp, trong tiếng ồ lên của mọi người bốn phía, con lừa trực tiếp bay lên không mà đi.

- Là tiên nhân...

- Tiên nhân... Tiên nhân sao phải tới khoa thi?

- Trời ạ, ta không ngờ cùng thi chung với tiên nhân!

Mọi người phía dưới đều ồ lên toàn bộ, kinh hô không ngừng.

Gần như vào khoảnh khắc Mạnh Hạo cưỡi con lừa bay ra, xa xa một đạo cầu vồng chớp mắt đến, chính là lão đạo kia. Lão đạo này mắt lộ ra kỳ quang, ông ta không có nhận được ngọc giản, cho nên không biết thân phận của Mạnh Hạo, nhưng ông ta dường như không thèm để ý, cũng không thèm để ý Mạnh Hạo có phải tu sĩ hay không. Ông ta để ý chính là Hạo nhiên chi khí mà người ngoài không thấy được, duy chỉ có Hạo Nhiên Tông bọn họ mới có thể cảm nhận được.

- Tiểu huynh đệ chớ đi, chớ có sợ, lão phu Hạo Nhiên Tông Hứa Nhiên, cái kia... ngươi có hứng thú gia nhập Hạo Nhiên Tông chúng ta hay không?

- Gia nhập Hạo Nhiên Tông chúng ta, ngươi muốn cái gì có cái đó. Hạo Nhiên Tông ta có đạo quyển một ngàn, có thuật pháp ba ngàn, đệ tử vô số, xếp hàng thứ bảy trong Thiên Thần Liên Minh!

- Hạo Nhiên Tông ta chiếm cứ ba thành khu vực của Lạc Hà Tinh, gia nhập Hạo Nhiên Tông ta đi, chỉ cần ngươi gia nhập vào, cái gì cũng có thể!

Lão đạo nhanh lên tiếng, khi thanh âm truyền ra, đã khiến Mạnh Hạo muốn đánh một trận cũng phải sửng sốt một chút.

Nhưng không đợi hắn lên tiếng nói chuyện, đột nhiên, từ bốn phía trên bầu trời, bất ngờ có vô số cầu vồng, với bốn phương hướng, ầm ầm đến.

- Mạnh Hạo! Hắn là Mạnh Hạo!

- Hắn quả nhiên ở chỗ này, giết hắn, liền có thể thu được Hắc Hồn lão tổ

ngàn năm làm nô!

- Giết hắn!

Khi một loạt tiếng gào thét hưng phấn truyền ra, tu sĩ bốn phương hướng không dưới ngàn người, chen chúc mà đến.

Thân thể con lừa dưới người Mạnh Hạo run lên một cái, cầu khẩn nhìn về phía hắn. Hắn cười cười, thân thể đi ra, huých con lừa một tiếng, biến thành Bì Đống, nhanh chóng bay vào bên trong túi trữ vật của hắn.

- Đáng tiếc!

Khi Mạnh Hạo lắc đầu, trong mắt đột nhiên lộ ra một chút hàn mang. Hàn mang nọ mới vừa xuất hiện, khí chất cả người hắn bỗng nhiên đại biến, không còn là thư sinh, mà giống như hóa thân hung thần ác sát, khí thế ngập trời. Bầu trời trong tiếng nổ ầm ầm, hắn vung tay một cái, lập tức cả bầu trời huyết quang vô tận. Bên trong huyết quang đó, có một đạo khe nứt to lớn bể ra ầm ầm.

Huyết Yêu gầm thét ra từ bên trong cái khe nứt, chạy thẳng tới tu sĩ bốn phía. Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, đối với Đệ Bát Sơn Hải tu sĩ theo đuổi giết mình, hắn sẽ không mềm lòng.

Dưới một cái nhoáng lên, Mạnh Hạo hóa thân thành con đại bàng màu xanh, như một đạo tia chớp màu xanh, trực tiếp sát nhập vào bên trong đám người. Tiên sơn phủ xuống, mặt trăng tím lóng lánh, Dương Tinh hút đi ánh sáng của bốn phương tám hướng nổ tung ầm ầm. Trong phút chốc liền có mấy chục người, phát ra tiếng hét thảm thê lương, rơi xuống từ bầu trời.

Máu tươi văng khắp nơi, như khiến cho chỗ này dâng lên mưa máu.

Trong tu sĩ bốn phía, có một phía ước chừng mấy trăm người, mặc đạo

bào màu xanh. Sau khi bọn họ xuất hiện, không lập tức xuất thủ, mà là mỗi người đều trong miệng lẩm bẩm nói nhỏ, dần dần, trên người bọn họ bất ngờ bạo phát ra một cỗ khí tức người ngoài không thấy được.

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái, chợt nhìn lại. Hắn cũng giống vậy không thấy được khí tức nọ, nhưng lại có thể cảm nhận được phương pháp tu hành của những người này có chỗ đặc thù.

Giống như Mạnh Hạo khi ở Đệ Cửu Sơn Hải gặp Hương Hỏa Đạo, đều là thuộc loại đạo pháp đặc thù.

Đồng thời ngay lúc Mạnh Hạo nhìn lại, lão đạo kia bỗng nhiên giận dữ, một bước bước ra, đi thẳng đến trước mặt mấy trăm người đó, hét lớn một tiếng.

- Các ngươi muốn làm gì, đồng môn tương tàn không được. Người này là sư thúc của các ngươi!

Lão đạo vừa nói ra, những tu sĩ kia toàn bộ sửng sốt, khí thế chợt ngừng. Người dẫn đầu cũng là một lão giả. Ông ta cười khổ nhìn lão đạo trước mặt, ôm quyền cúi đầu:

- Sư tổ, người này... Người này là Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo thì thế nào?!

Lão đạo trợn mắt.

- Mạnh Hạo... hắn chính là người diệt cả nhà của Hắc Hồn Đạo.

Lão giả chần chờ một chút, nhớ lại một loạt chuyện cũ hồ đồ của lão đạo, nhanh chóng giải thích.

- Diệt Hắc Hồn Đạo sao?

Lão đạo sau khi nghe vậy, lập tức sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh sáng trong mắt càng mãnh liệt hơn .

- Ha ha, không hổ là đệ tử của lão đạo ta! Không tệ không tệ! Lão đạo phiền đám người Hắc Hồn Đạo đó rất lâu rồi, ngươi quả nhiên là đệ tử được chú định trong mệnh của ta. Ngươi vẫn chưa chính thức bái sư, đã giải ưu sầu cho vi sư rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1575: Đồ nhi ngoan chớ đi

Thần sắc của Mạnh Hạo cổ quái, không đợi hắn nói điều gì, ánh mắt của lão đạo lần nữa trừng mắt nhìn tròn nhẵn, nhìn về những đệ tử của Hạo Nhiên Tông bên cạnh.

- Đứng ở đó làm cái gì, không nhìn thấy sư thúc của các ngươi bị người khi dễ sao, còn không đi hỗ trợ!

Lão đạo giậm chân một cái, lập tức giữa không trung một tiếng ầm. Những đệ tử của Hạo Nhiên Tông rối rít cười khổ, nhìn nhau một cái, đều thấy được sự bất đắc dĩ lẫn nhau.

Nhất là lão giả dẫn đầu cũng nhanh sắp phát khóc lên, nội tâm thở dài, không biết nên xuất thủ hay chưa xuất thủ.

Khi ông ta đang rối tung, bỗng nhiên, đầu cuối của mảnh bầu trời có một tiếng cười bất ngờ truyền ra, theo tiếng cười vang dội, trong cả Lạc Hà Tinh, vô số mãng xà hí vang, trong phút chốc đồng loạt truyền ra.

Từng tiếng gào thét vang dội từ bốn phương tám hướng. Mây mù cuồn cuộn, bất ngờ tạo thành từng cái vân mãng, xuyên qua trôi đi trên trời, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Lại từ trên mặt đất bốn phía, có từng đạo mãng xà giống như mũi tên nhọn, mang ánh mắt âm lạnh, thè lưỡi rắn, chớp mắt mà đến.

Như vậy vẫn chưa xong, trong bầu trời phía trên, đồng dạng có một con mãng xà to lớn đang giáng xuống từ trên trời. Trên người có tia sáng mười ngàn trượng, dường như mang loại tương tự Chí Tôn ý nào đó, rầm

rầm mà đến.

Một màn này khiến tu sĩ bốn phía đều tâm thần chấn động, Mạnh Hạo lại ngẩng đầu, sau đó hai mắt hơi co rút, trái lại nở nụ cười.

- Rốt cục, thấy được một tênthiên kiêu ở Sơn Hải này.

Khi Mạnh Hạo lẩm bẩm, cảm thấy có chút ngứa tay. Vào khoảnh khắc vài con mãng xà lại tới, hắn chẳng những không lui về phía sau, ngược lại nhoáng lên một cái chạy thẳng tới bầu trời.

Một tiếng ầm, tốc độ của hắn cực nhanh, nhưng lại dựa vào lực lượng của thân thể, trực tiếp cùng những vân mãng đó đụng vào nhau, gào thét ngập trời. Khi những vân mãng đó bị tan vỡ toàn bộ, chia năm xẻ bảy, Mạnh Hạo đã gần kề với con mãng xà từ trên trời giáng xuống, cụ bị một tia ý của Chí Tôn.

Khoảnh khắc tới gần, tay phải của Mạnh Hạo nâng lên bỗng vung lên, lập tức căn nguyên thần hỏa ngập trời lên, phút chốc tạo thành biển lửa, đốt cháy thiên địa. Thân ảnh của mãng xà chợt lên tiếng, lập tức có cuồng phong ầm ầm thổi ra, không ngờ tạo thành một cái phong đạo, khiến cho biển lửa không thể khoảnh khắc bao trùm, theo phong đạo, mãng xà gào thét mà đến, há ra cái miệng to, có ánh sáng bộc phát ra từ trong miệng của nó.

Mạnh Hạo cười nhạt một cái, tay phải nắm tay, gần như vào khoảnh khắc mãng xà há miệng, đánh ra một quyền!

Quyền thứ nhất, Diệt Sinh!

Ầm, chỉ là một quyền đánh ra, thiên địa biến sắc. Gió mây cuốn ngược, bầu trời run rẩy, mặt đất nổ vang. Mãng xà phát ra tiếng hét thảm thê lương. Ánh sáng trong miệng lập tức phá thành mảnh nhỏ, thân thể bị vỡ nát từng tấc một, ầm ầm tan rã giữa không trung.

Theo sự tan rã, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng. Tiếng hô của hắn không lớn, nhưng khi truyền ra, lại làm cho xà mãng bốn phía lại tới bị run rẩy hết thảy, càng không dám tiến lại gần, như bị chấn nhiếp, toàn bộ lui về sau.

- Câm miệng!

Một tiếng nũng nịu từ bầu trời truyền đến. Cô gái nọ mặc quần áo rất là dã tính, đạp ánh sáng năm màu, khoảnh khắc mà đến, tốc độ cực nhanh, một khắc trước còn ở phía xa, tiếp theo một cái chớp mắt đã ở trước người Mạnh Hạo.

Tướng mạo của cô gái này rất đẹp, chỉ có điều màu da hơi đen. Mặc dù như thế, nhưng lại khiến cho trên người nàng có thêm một cỗ khí chất độc đáo, cũng không giống với tất cả nữ tu mà Mạnh Hạo đã từng gặp qua.

- Long Xà Nữ! !

- Chính là Long Xà Nữ của Long Xà Hợp Hoan Tông! Nàng không ngờ cũng tới Lạc Hà Tinh chúng ta!

- Liên minh dụ dỗ quá lớn đối với việc truy nã Mạnh Hạo. Ngay cả Long Xà Hợp Hoan Tông cũng động tâm... Hay là Long Xà Nữ trong liên minh vốn luôn luôn huyênh hoang ngông cuồng đó đã động tâm...

- Cô gái này nếu đã tới, nói vậy tám vị khác trong Thiên Thần Cửu Chỉ cũng đang trên đường!

Mọi người rối rít nghị luận, lão giả của Hạo Nhiên Tông thì nội tâm nhẹ nhàng thở ra, âm thầm cũng có cảm tạ với Long Xà Nữ kia. Sự xuất hiện của đối phương khiến cho mình tránh khỏi lúng túng, không cần đi lựa chọn là xuất thủ hay không.

Thời khắc này dư quang nhìn về phía sư tôn của tông môn nhà mình, lão giả lại nở nụ cười khổ. Ông ta phát hiện lão đạo kia không ngờ ánh mắt càng lóng lánh. Ông ta rất rõ ràng, vị sư tổ có chút hồ đồ này, mỗi khi loại ánh mắt ấy xuất hiện, liền đại diện hành vi càng hồ đồ...

Mạnh Hạo mắt thấy nữ nhân kia lại tới, tốc độ cực nhanh, đôi mắt hắn hơi chợt ngưng trọng lại, trên mặt lại lộ ra nụ cười. Bởi vì hắn nghe được lời nói về thân phận của tu sĩ bốn phía đối với cô gái này.

- Thiên Thần Cửu Chỉ, phải là hạng người thiên kiêu trong Đệ Bát Sơn Hải Thiên Thần Liên Minh... Không tệ không tệ! Nợ nần của Đệ Cửu Sơn Hải, ta cũng muốn gần như vậy. Đệ Bát Sơn Hải này... nếu gặp, sẽ phải cướp đoạt một phen mới được.

Mạnh Hạo cười ha hả một tiếng, thân thể chạy vọt ra, chạy thẳng tới Long Xà Nữ.

Đôi mắt của cô gái này hơi co rút lại. Sự cường hãn của Mạnh Hạo khiến nàng có chút giật mình, nhưng nàng không né tránh, mà là tay phải nâng lên giữa cái bấm quyết, lập tức ánh sáng năm màu bốn phía nàng đột nhiên bạo phát, khuếch tán ra phía ngoài, bỗng nhiên hóa thành năm con mãng xà, gầm thét chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, cô gái lại giữa cái phất tay, có một chuỗi lục lạc xuất hiện. Khi nàng lắc lư, một loạt sóng âm truyền ra, rơi vào trong tai Mạnh Hạo, dường như cửu thiên chi âm, không ngờ có thể rung chuyển thần hồn.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, hắn tu qua Đạo Thần Kinh, đối mặt sóng âm rung chuyển thần hồn này, hắn sau một tiếng hừ lạnh, thần thức bỗng nhiên dạt ra, lập tức tạo thành một cổ gió lốc vô hình, bạo phát ầm ầm, trực tiếp cắn trả, khiến sắc mặt của nữ nhân kia biến hóa. Khóe miệng trực tiếp tràn ra máu tươi, thân thể lui về phía sau thần sắc khiếp sợ.

Không đợi cô gái này có hành động gì, thân thể của Mạnh Hạo lóe lên một cái, trong nháy mắt hóa thành con đại bàng màu xanh, bay ra như tia chớp, chạy thẳng tới năm con mãng xà. Đại bàng vốn là khắc tinh của long xà, thời khắc này vừa xuất hiện, chỉ khí thế liền lập tức khiến năm con mãng xà run rẩy. Đại bàng màu xanh bỗng nhiên tới gần, trực tiếp chộp một cái.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, năm con mãng xà dường như mất đi hết thảy sức chống cự, toàn bộ tan vỡ. Mạnh Hạo cũng chạy thẳng tới cô gái kia.

- Đại Bằng Biến! Ngươi là đệ tử của Thiên Bằng Tông!

Sắc mặt của cô gái biến hóa, thân thể cấp tốc lui về phía sau, tay phải bấm quyết, phun ra một ngụm máu tươi, ngưng tụ máu huyết, sau đó trở thành một vết máu. Vết máu ấy nhuyễn động mạnh, trong chớp mắt, không ngờ hóa thành một con rồng!

Con rồng này là máu huyết biến thành, lại không phải màu máu, mà là màu đen. Rồng đen ở một chỗ, gió mây cuốn lên, gào thét chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

- Những thuật pháp này xứng đáng là thiên kiêu sao?

Mạnh Hạo lắc đầu, nếu chỉ như vậy, cô gái này ngay cả tư cách viết giấy nợ cho hắn cũng không có.

Hắn giữa cất bước, tay phải nâng lên đánh xuống một quyền.

Đây là quyền thứ hai của hắn, Nhập Ma Quyền!

Một quyền đánh ra, cả bầu trời dường như muốn sụp xuống. Con rồng đen nọ mới vừa xuất hiện, liền lập tức vặn vẹo, phát ra tiếng hét thảm thê lương, dường như muốn tan vỡ.

Gần như đồng thời lúc lời nói của Mạnh Hạo truyền ra, tu vi bên trong cơ thể của cô gái vận chuyển. Bên ngoài thân bất ngờ xuất hiện hơn mười ngọn Hồn Đăng, trong đó có hơn phân nửa đều đã tắt, bên trong mỗi một ngọn Hồn Đăng tắt, đều có một tên tiểu nhân đang ngồi khoanh chân.

Những tiểu nhân này có bộ dáng đều là gương mặt nữ tử, nhưng chi dưới lại không phải đôi chân mà là thân rắn. Thời khắc này toàn bộ bọn họ mở mắt ra từ trong nhập định, chợt nhìn về phía con rồng đen.

- Long Xà Thập Tam Điệp!

Thanh âm sắc bén của cô gái bỗng truyền ra. Lập tức con rồng đen mắt thấy sắp tan vỡ, đột nhiên thân thể chấn động, không ngờ trên người của nó, khí thế tăng mạnh gấp đôi!

Sau đó là gấp hai, gấp ba, gấp bốn lần... Trong chớp mắt, khí thế của con rồng đen không ngờ gia tăng 13 lần, khí tức ngập trời. Khi nó ầm ầm nổi lên, hoàn toàn bất đồng với lúc trước, thậm chí mơ hồ. Trên người của nó không ngờ tràn ra dấu vết của đạo.

Mạnh Hạo rất ngạc nhiên, nhưng như cũ lắc đầu.

- Còn chưa đi!

Hắn vừa nói ra, đã không có kiên nhẫn, quyền thứ ba trực tiếp rơi xuống, một quyền này, Sát Thần!

Sát Thần vừa ra, bầu trời nổ vang. Khí thế rồng đen tăng mạnh 13 lần, phát ra tiếng gào thét thê lương, thân thể ầm một tiếng, trực tiếp liền tan vỡ nổ tung. Một màn này lập tức rung chuyển tất cả tu sĩ bốn phía.

Từng người một nhìn Mạnh Hạo, đồng thời trợn mắt há hốc mồm, bỗng nhiên đều run rẩy.

- Thiên Thần Liên Minh đánh giá sai lầm, người này có thể phát huy ra ... Không phải Cổ Cảnh!

- Hắn Thương thế của hắn khôi phục rồi!

- Cho dù là mạng thương thế trên người, hắn vẫn kinh khủng đến mức có thể hủy diệt cả nhà Hắc Hồn Đạo, ngay cả Hắc Hồn lão tổ cũng bị thương nặng!

Trong sự hoảng sợ của vài người nơi đây, Mạnh Hạo bước ra một bước. Tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc chạy thẳng tới Long Xà Nữ. Khi tay phải nhấc lên, trong mắt tràn ra ánh sáng lạnh lùng. Đối với những tu sĩ theo đuổi giết mình, bất kể nam nữ, trừ phi có thể chứng minh có giá trị thiếu tiền mình, nếu không, Mạnh Hạo sẽ không mảy may nương tay.

Thời khắc này tới gần, sát cơ ngập trời, sắc mặt của Long Xà Nữ đại biến. Hai tay bấm quyết thật nhanh, gần như Mạnh Hạo lại tới, tay phải khoảnh khắc chộp một cái ở cổ họng của Long Xà Nữ. Thân ảnh của cô gái trực tiếp trở thành tàn ảnh.

Ở phía xa, thân ảnh của cô gái xuất hiện lần nữa, khóe miệng tràn ra máu tươi, Mạnh Hạo khẽ hô một tiếng, hắn trong sự thuấn di vừa rồi của cô gái, cảm nhận được Đạo Thần Kinh dao động.

Mạnh Hạo từ đó nhoáng lên một cái. Sắc mặt của Long Xà Nữ tái nhợt, bên trong thần sắc lộ ra sợ hãi. Nàng cấp tốc lui về sau, lần nữa bấm quyết, trong nháy mắt Mạnh Hạo tới gần, lại một lần nữa trốn ra.

Mạnh Hạo lập tức hứng thú, tay phải lại bỗng nhiên phóng ra một chỉ. Phong Yêu đệ bát cấm trong nháy mắt triển khai, cô gái này không quan sát, lập tức toàn thân chợt ngừng, đôi mắt mở to, lộ ra tuyệt vọng.

Mắt thấy Mạnh Hạo tới gần, đột nhiên, trong hư vô giữa hắn và cô gái

này, một cái tay khô héo chợt đưa ra, vỗ mạnh về Mạnh Hạo.

- Chuẩn Đạo? Cút!

Mạnh Hạo nhìn một cái, lập tức nhận ra, khi tay phải nhấc lên, khí tức của Chí Tôn Kiều bạo phát ầm ầm trong người, trực tiếp đụng chạm với bàn tay đang tới. Bàn tay nọ ầm một tiếng toàn bộ vỡ vụn, bên trong hư vô có một bà lão lảo đảo bay ra, hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo. Khi bà ta phun ra máu tươi, chợt xông về Long Xà Nữ, ôm lấy nàng bỏ chạy phía xa xa.

Lão bà này chính là người hộ đạo của Long Xà Nữ, nhưng thời khắc này, bà ta lại hoảng sợ khủng khiếp.

- Thiếu chủ chạy mau, người này... Người này không bị thương!

Nhìn Long Xà Nữ bỏ chạy, Mạnh Hạo bỗng nhiên cười cười. Chỉ có điều là nụ cười ấy lạnh lẽo như băng. Tay phải hắn đột nhiên nâng lên, chộp một cái về phía Long Xà Nữ xa xa.

- Nhân quả vi dẫn, một tờ ước định, từ nay về sau... ngươi thiếu ta tiền!

Giữa lúc ngón tay của Mạnh Hạo rơi xuống, lập tức đỉnh đầu của Long Xà Nữ xuất hiện sợi dây nhân quả. Trong đó có một sợi sáng ngời nhất, khoảnh khắc liên tiếp ở cùng một chỗ với Mạnh Hạo, trực tiếp lạc ấn!

Một tiếng ầm, Long Xà Nữ phun ra máu tươi. Nội tâm của nàng có nỗi hoảng sợ không hiểu, nhất là khi nhìn đến bàn tay của Mạnh Hạo, đột nhiên xuất hiện một tờ giấy tán phát tia sáng, dường như trong cơ thể mất đi một ít gì, sự hoảng sợ đó càng mạnh hơn.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh truyền đến từ bầu trời. Đó là một mảnh sương máu.Sương mù cuồn cuộn, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

- Lại tới một người!

Mạnh Hạo cười, không đứng ở nơi đó chờ đợi, mà là thân thể lóe lên một cái, hóa thành một đạo cầu vồng chạy thẳng tới tinh không, thoạt nhìn, dường như muốn chạy trốn.

- Đồ nhi ngoan, chớ đi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1576: Sư tôn cứu mạng

- Đồ nhi ngoan, chớ đi!

Vào khoảnh khắc Mạnh Hạo dường như muốn bỏ chạy, bất thình lình, lão đạo ở giữa không trung trước sau cười híp mắt nhìn Mạnh Hạo cùng người đấu pháp bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Tiếng hô của ông ta nhìn như tùy ý, nhưng lại phút chốc làm cho cả bầu trời đều run rẩy ầm ầm, tựa như muốn sụp xuống vậy. Thậm chí ngẩng đầu nhìn lại, có thể thấy được bầu trời giống như vỡ vụn, xuất hiện vô số cái khe nứt rậm rạp chằng chịt.

Trong sương mù màu đỏ vốn muốn phủ xuống từ bầu trời, thời khắc này chợt co rút lại. Hình như thân ảnh giấu bên trong sương mù đỏ run run một chút, dùng ra toàn bộ khí lực, nhanh chóng lui về sau.

Một màn biến chuyển này khiến Mạnh Hạo sửng sốt, có chút buồn bực. Vốn dĩ ý của hắn là rời khỏi Lạc Hà Tinh, giữa thuận tiện hiển nhiên cũng dẫn đi thân ảnh của thiên kiêu giấu trong sương mù đỏ, sau đó thì lạc ấn trong tinh không, để người này cũng thiếu tiền mình.

Nhưng không nghĩ tới, lại bị lão đạo này cắt ngang, đồng dạng, đối với tu vi của lão đạo này, hai mắt của Mạnh Hạo cũng hơi co rụt lại. Lão đạo hiển nhiên có địa vị cực cao bên trong Hạo Nhiên Tông. Một tiếng quát vừa rồi mang tới cảm giác cho Mạnh Hạo, người này cũng là Đạo Chủ tam nguyên, dường như còn cường hãn hơn so với Hắc Hồn lão tổ.

Đáy lòng của Mạnh Hạo càng buồn bực, trước đây lúc hắn không thể đánh với Đạo Cảnh, khắp thiên hạ không thấy được mấy vị Đạo Cảnh. Nhưng giờ này sau khi hắn có thể rung chuyển Đạo Cảnh, luôn sẽ thấy Đạo Cảnh xuất hiện.

Trên thực tế, đây là vì địa vị của Mạnh Hạo bất đồng, tiếp xúc thế giới cũng sẽ không giống vậy. Đạo Cảnh ở bên trong bất kỳ một tòa Sơn Hải giới nào, bao nhiêu năm rồi tính tổng cộng cho tới bây giờ, đều không vượt qua bộ dạng hơn mười người. Ngày thường phần lớn đều là nhân vật lão tổ của tông môn, tu sĩ tầm thường đương nhiên rất khó gặp được.

Như Hắc Hồn Đạo, trong mấy trăm ngàn tu sĩ chỉ có một mình Hắc Hồn lão tổ là Đạo Cảnh!

Nhưng Mạnh Hạo, hắn có thể làm rung chuyển Đạo Cảnh, tự nhiên mà được vậy. Vì chuyện của hắn mà liên lụy ra tranh chấp, nhất định phải là Đạo Cảnh tới giải quyết.

Về phần lão đạo của Hạo Nhiên Tông, người này đích xác là Đạo Chủ tam nguyên, đồng dạng cũng là một trong ba vị Đạo Cảnh bên trong Hạo Nhiên Tông, không phải mạnh nhất, cũng không phải yếu nhất!

Ba vị Đạo Cảnh có thể khiến Hạo Nhiên Tông cũng là cường giả trong Thiên Thần Liên Minh. Điểm này trái lại tương tự với Đệ Cửu Sơn Hải.

- Đồ nhi ngoan, không cần chạy. Tới tới tới đây, cùng lão đạo ta trở về Hạo Nhiên Tông. Có lão đạo ở đây, ta xem người nào dám đụng đến đồ nhi ngoan của ta!

Lão đạo trợn mắt, giữa cất bước đã tới đến bên cạnh Mạnh Hạo. Hắn theo bản năng lui về phía sau.

Lão đạo cũng không ngại, nhìn Mạnh Hạo, càng nhìn càng vui mừng. Loại hạo nhiên chi khí trên người Mạnh Hạo, thời khắc này mặc dù phai nhạt rất nhiều, nhưng như cũ là khí tức rõ ràng nhất trong những người mà lão đạo này bao nhiêu năm gặp được.

- Ai cha, nếu có thể gặp được tiểu tử này trước khi chưa tu hành, lão phu

có nắm chắc bồi dưỡng hắn thành cường giả đệ nhất của Hạo Nhiên Tông ta! Tuy nhiên bây giờ cũng không tính là quá muộn. Tới tới tới đây! Ngươi gọi là Mạnh Hạo đúng không, vào Hạo Nhiên Tông ta thì phải có đạo hiệu!

- Đạo hiệu của lão phu là Nhất Nhiên Tử. Ta xem ngươi... Có có rồi, ngươi gọi là Nhất Hạo Tử!

Lão đạo vỗ đùi, mặt mày hớn hở, lớn tiếng lên tiếng.

Những Hạo Nhiên Tông đệ tử phía sau ông ta, từng người một hai mặt nhìn nhau. Khi họ nhìn về phía Mạnh Hạo, địch ý ít đi rất nhiều, ngược lại thì trên đó có vẻ đồng tình.

Mặt của Mạnh Hạo cũng xanh mét. Nhất Hạo Tử, Nhất Hạo Tử... Sự xưng hô này khiến nội tâm hắn dở khóc dở cười. Nếu không phải có thể cảm nhận được lão đạo này đích xác không có ác ý, hắn đã sớm trở mặt.

- Nhất phái nói bậy!

Mạnh Hạo vung lên tay áo, lạnh mặt, hừ một tiếng, không để ý tới lão đạo này nữa. Thân thể nhoáng lên một cái chạy thẳng tới bầu trời mà đi. Muốn rời đi Lạc Hà Tinh, hắn càng âm thầm cảnh giác lão đạo.

Mặc dù Mạnh Hạo cảm nhận đối phương không có ác ý, nhưng cẩn thận nhất định phải có. Vì phòng ngừa lão đạo này ngăn trở mình rời đi, hắn cứng rắn bay ra một cái, lập tức hóa thân thành đại bàng màu xanh, hai cánh run lên. Tốc độ bộc phát ầm ầm, âm bạo liên tiếp nhấc lên, chạy thẳng tới bầu trời.

Lão đạo đứng tại chỗ, không mảy may đi ngăn trở Mạnh Hạo, ngược lại thì cười híp mắt ngắm nhìn ở chỗ nào đó. Đệ tử của Hạo Nhiên Tông đệ tử phía sau từng người một thần sắc cổ quái. Không biết vị sư tổ có chút hồ đồ này của bọn họ, thời khắc này chuyển niệm đầu gì nữa.

- Nếu ngươi muốn đi, lão phu không ngăn cản. Tuy nhiên Nhất Hạo Tử, ngươi và ta có duyên thầy trò, duyên này đã chú định ở Sơn Hải, chú định rồi ... Không được mười hơi thở, ngươi lập tức sẽ trở lại.

Lão đạo cao thâm khó lường, chắp tay sau lưng, một bộ dáng tiên phong đạo cốt, chỉ chầm chậm nhìn lên. Lão đạo này đích xác thoạt nhìn rất không tầm thường.

Tốc độ của Mạnh Hạo nhanh như bay, hóa thân thành đại bàng màu xanh. Chỉ thời gian mấy hơi thở, hắn đã chạy ra khỏi bầu trời. Trong nháy mắt hắn bay ra, hắn liếc mắt thấy được bên ngoài tinh không, thời khắc này trùng trùng điệp điệp, gần như mấy trăm ngàn cầu vồng đang ầm ầm đến từ bốn phương tám hướng.

Sát khí đằng đằng, khí thế ngập trời, khiến tinh không đều vặn vẹo, áp lực khoảnh khắc ngập trời. Nếu vẻn vẹn như thế cũng đã đành, Mạnh Hạo một dạng có thể lựa chọn trốn, nhưng rất nhanh, hắn liền phát hiện, bốn phía gần như vào chớp mắt mình xuất hiện, có mười cổ Đạo Cảnh dao động, ầm ầm mà đến.

Tốc độ cực nhanh, dường như chỉ chờ mình xuất hiện, đánh đến nơi!

Mười Đạo Cảnh cho dù là Mạnh Hạo, giờ khắc này cũng da đầu tê dại, càng không cần phải nói trong khí tức của mười Đạo Cảnh, có hai cổ... Không ngờ vượt qua trình độ Đạo Chủ!

Hắn căn bản không chạy được! Cho dù trốn ra, cũng cuối cùng không thể tránh khỏi sát kiếp lần này, chỉ có thể nói... Hắc Hồn lão tổ rất hận Mạnh Hạo, đối với hắn cũng quá độc ác!

Ngàn năm làm nô có lẽ khiến tu sĩ đơn độc không đủ động tâm. Nhưng đối với tông môn mà nói, dụ dỗ quá lớn, nhất định sẽ toàn diện phát động!

- Thiên Thần Liên Minh...

Trong mắt của Mạnh Hạo lóe lên hàn mang, khi nội tâm than thở, nhãn châu xoay động, chợt xoay người, không trốn ra Lạc Hà Tinh, mà là chạy thẳng tới phía dưới mặt đất.

Gần như trong nháy mắt hắn quay đầu, trong mười Đạo Cảnh có một vài người lập tức xuất thủ. Trong tiếng nổ ầm ầm, từng đạo lực lượng căn nguyên biến ảo, hóa thành một đạo dãy tơ cầu vồng rực rỡ bên trong tinh không, giống như một cái roi khổng lồ, gào thét quét ngang, chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Tốc độ cực nhanh, không ngờ đuổi theo hắn chạy thẳng tới mặt đất của Lạc Hà Tinh.

Đồng thời, những tu sĩ phía ngoài cũng đều từng người một bạo phát ra toàn bộ tốc độ, cầu vồng vô tận vọt tới ầm ầm.

Trên mặt đất, trên Lạc Hà Tinh, bốn tông tu sĩ nhìn lại, Mạnh Hạo cơ hồ là cứng rắn biến mất một cái, rồi lập tức chật vật bay trở về. Bầu trời phía sau xuất hiện cầu vồng vô tận, cũng có dãy tơ bảy màu đuổi giết.

Mắt thấy dãy tơ bảy màu tới gần, sắc mặt của Mạnh Hạo biến hóa, bỗng nhiên lớn tiếng hô lên với lão đạo trên mặt đất.

- Sư tôn cứu mạng!

Lão đạo tiên phong đạo cốt, vội ho một tiếng, chắp tay sau lưng, đứng ở nơi đó, khẽ ngẩng đầu, nhàn nhạt lên tiếng.

- Người nào gọi vi sư vậy?

Ông ta hiển nhiên là đang làm bộ làm tịch như vậy,... chứ trong lòng thời khắc này thật đắc ý.

Mạnh Hạo cười khổ, dãy tơ phía sau sát cơ ngập trời. Nếu đụng chạm, Mạnh Hạo tuy không tử vong, nhưng thương thế đã được khôi phục mấy ngày nay sẽ vỡ ra. Khi đó, hắn thật không có mảy may cơ hội trốn khỏi nơi đây.

Thời khắc này cắn răng một cái.

- Ta... Ta là Nhất Hạo Tử, sư tôn lão đầu, ngài nếu không chịu ... cứu ta nữa, ta liền không thừa nhận ngài là sư tôn!

Mạnh Hạo vừn nói ra, đôi mắt của lão đạo trong nháy mắt sáng như mặt trời mặt trăng ngôi sao.

- Đồ nhi ngoan chớ sợ, sư tôn tới đây!

Ông ta cười hà hà. Tiếng cười mang phấn chấn, cũng có đắc ý, vang vọng trời đất. Ông ta mạnh bước ra một bước đi về phía trước, khi rơi xuống, xuất hiện giữa Mạnh Hạo và dãy tơ bảy màu nọ. Ông ta lấy thân thể giúp hắn cản trở, đồng thời tay phải ông ta chợt lấy khí trời, phóng về hư không một chỉ, lấy một ngón tay viết xuống, không ngờ viết ra chữ trên bầu trời!

- Đám khốn kiếp các ngươi, dám khi dễ đệ tử của lão phu. Nhất Hạo Tử làm người chính phái, có hạo nhiên chi khí, làm địch với hắn chính là làm địch với lão phu!

- Nơi này là Lạc Hà Môn, nơi này là Hạo Nhiên Tông, cút ngay cho lão phu!

Thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, lão đạo vung lên chỉ bút, một mảnh phù văn lóng lánh ở trời đất, một cỗ hạo nhiên chi khí bạo phát ầm ầm trên người ông ta. Lập tức trên Lạc Hà Tinh, không ngờ cũng có khí tức như vậy bị dẫn động, toàn diện ngất trời, đánh vào dãy tơ bảy màu đó.

Tiếng sấm ngập trời, trong dãy tơ run rẩy, trực tiếp tan vỡ chia năm xẻ bảy. Còn hạo nhiên chi khí như cũ ngất trời, chạy thẳng tới tinh không, tạo thành một đạo khí trụ to lớn người ngoài không thấy được, khiến tinh không run rẩy, khiến những cầu vồng đang tới đó, toàn bộ hoảng sợ giật mình, đồng loạt dừng lại, không dám đến gần.

- Hứa Nhiên lão thất phu nhà ngươi, ngươi điên rồi!

- Hắn vốn chính là tên điên!

- Hắn là Mạnh Hạo, là hung thủ diệt sát Hắc Hồn Đạo, không phải đệ tử của ngươi!

- Hứa Nhiên, Hạo Nhiên Tông của ngươi chẳng lẽ muốn cãi lời ý chỉ của Thiên Thần Liên Minh!

Từng tiếng rống giận truyền mạnh ra từ bên trong dãy tơ vỡ nát, vang vọng trời đất, khiến mặt đất run rẩy, khiến nước sông chảy ngược, khiến tâm thần chúng sinh nổ ầm ầm.

- Lão đạo mặc dù điên, nhưng hôm nay không điên. Điên chính là bọn ngươi. Các ngươi không thấy được, lão phu có thể thấy được, trên người của Mạnh Hạo có hạo nhiên chi khí. Người có loại khí tức này thì người mà hắn giết đều là hạng người có thể giết!

- Hắn nếu diệt Hắc Hồn Đạo, liền bày tỏ... ý chí của bầu trời này, Đệ Bát Sơn Hải này, thậm chí cả Sơn Hải Giới chính là muốn đi diệt Hắc Hồn Đạo!

- Người này, bất kể là người nào. Mạnh Hạo cũng được, Hạo khác cũng được, từ hôm nay, hắn chính là đệ tử của lão phu, Nhất Hạo Tử!

Lão đạo lớn tiếng lên tiếng, tay áo vung lên, thiên địa nổ vang, lần nữa

dẫn động lực lượng của Lạc Hà Tinh, đi đánh bầu trời tinh không.

Chỉ có điều, cho dù là ông ta, liên tục hai lần như thế, đối mặt mười Đạo Cảnh bên ngoài, đối mặt tu sĩ vô cùng đó, khóe miệng ông ta cũng tràn ra máu tươi.

Nội tâm của Mạnh Hạo chấn động. Hắn nhìn lão đạo trước mắt, trầm mặc im lặng, nội tâm xúc động. Về phần hạo nhiên chi khí mà lão đạo này đã nói, Mạnh Hạo vào thời khắc này cũng mơ hồ đoán được một chút, nhất định là có liên quan rất lớn với khí vận của Sơn Hải Giới mà hắn mang về.

Thời khắc này tràng diện giằng co, những tu sĩ đuổi giết Mạnh Hạo lại tới, nhưng đều ở bên trong tinh không, không dám bước chân vào Lạc Hà Tinh. Nơi này là chủ tinh, không phải được đại năng của Đệ Bát Sơn Hải tố tạo nên, mà là một trong bốn viên chủ tinh có được khi Đệ Bát Sơn Hải giới tồn tại. Người có thể ở chủ tinh có tông môn, đều là bộ phận trọng yếu hợp thành của Thiên Thần Liên Minh.

Vả lại... Đều có bí pháp, có thể điều động lực lượng ẩn chứa trong tinh tú!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1577: Phong Thiên quyết cái gì?

Trong lúc giằng co, lão đạo hất đầu tóc, gương mặt vẻ ngạo nghễ, vỗ vỗ ống tay áo, quay đầu lại lớn tiếng lên tiếng.

- Hạo Nhiên Tông đệ tử nghe lệnh, dẫn sư thúc của các ngươi trở về tông môn!

Những Hạo Nhiên Tông đệ tử nơi đây, từng người một sợ hết hồn hết vía, nhìn từng hình ảnh trên bầu trời, lại nhìn một chút lão đạo và Mạnh Hạo, trong chần chờ, từng người một cười khổ. Lão giả dẫn đầu thở dài, ôm quyền về Mạnh Hạo, xoay người rời đi.

Bốn phía tu sĩ cùng với những người trong tinh không dưới ánh mắt nhìn chăm chú, Mạnh Hạo theo Hạo Nhiên Tông, một đường đã đi xa. Lão đạo càng đắc ý hơn, từ từ sải bước, sau đó đuổi kịp Mạnh Hạo, cười một tiếng ha hả bên cạnh hắn.

- Nhất Hạo Tử, ngươi cảm thấy cái tên này thế nào, có cần đổi một chút hay không?

Mạnh Hạo chần chờ, liếc nhìn lão đạo, lại nhìn Hạo Nhiên Tông đệ tử chung quanh rối rít trầm mặc, hắn thở dài.

- Cái tên này... Không đổi cũng được.

- Vậy cứ quyết định như vậy đi!

Lão đạo vỗ bả vai Mạnh Hạo.

- Tiền bối...

Mạnh Hạo đang muốn lên tiếng, lão đạo chợt trợn mắt.

- Sư... Sư tôn...

Mạnh Hạo cười khổ.

- Chuyện này, ta bị Thiên Thần Liên Minh truy nã, nếu như cùng ngài về tới Hạo Nhiên Tông, sợ là sẽ mang đến một chút phiền toái cho Hạo Nhiên Tông...

Nội tâm của Mạnh Hạo có chút không đành lòng. Trước đó hắn tính mượn lực lượng của Hạo Nhiên Tông, nhưng loại che chở đó của lão đạo, khiến nội tâm hắn xúc động, hắn ngược lại không muốn kéo Hạo Nhiên Tông vào.

- Nói nhảm, Hạo Nhiên Tông của ta ở Lạc Hà Tinh cũng là đệ nhất tông môn, trong Thiên Thần Liên Minh cũng có danh hào, sợ cái chó gì? Không phải là diệt Hắc Hồn Đạo sao, đợi ngày nào đó lão đạo ta tâm tình tốt cũng đi diệt một tên. Ta cũng không tin Thiên Thần Liên Minh sẽ truy nã lão đạo ta!

Lão đạo không cần thiết nói.

Mạnh Hạo không nói nên lời. Lão đạo này nói mặc dù có chút đạo lý, nếu Mạnh Hạo thực sự thành đệ tử của Hạo Nhiên Tông, như vậy coi như là một phần của Thiên Thần Liên Minh, như thế, xem như là việc nội bộ của Thiên Thần Liên Minh.

Nói như vậy, biện pháp giải quyết cũng quá nhiều, nhưng... Mạnh Hạo vẫn cảm thấy, chuyện phát triển có lẽ cũng không phải đơn giản như lão đạo nói vậy.

Mấu chốt nhất chính là thân phận của hắn... hắn không phải tu sĩ của Đệ Bát Sơn Hải!

Thời gian không lâu, dưới sự hướng dẫn của lão đạo, phía trước mọi người xuất hiện một tòa sơn môn to lớn, đây là ba tòa núi cao. Trên ngọn núi điêu khắc ba pho tượng to lớn, có vô số lầu các san sát, giữa ba núi là một chỗ Đạo tràng to lớn.

Làn khói lượn lờ bay lên không lên, cũng có tiếng chuông khi thì vọng lại. Trên bầu trời có tiên hạc bay múa. Trên mặt đất có vô số Tiên thú nằm, làm bạn với người.

Nơi này chính là Hạo Nhiên Tông. Mơ hồ, Mạnh Hạo còn thấy được có thiên địa khí nồng đậm, tràn ngập bên trong tông môn. Trong khí tức đó, tồn tại một cỗ chính khí không nói ra được, khiến cho cả Hạo Nhiên Tông cho người có cảm giác tang thương chính đạo!

Mà những điều này chỉ là bên ngoài. Làm hai mắt của Mạnh Hạo hơi co rút lại, cẩn thận nhìn, nội tâm hắn chấn động mạnh, hắn cảm nhận được ... khí vận của Sơn Hải Giới!

Hạo Nhiên Tông rõ ràng là cụ bị một chút khí vận của Sơn Hải Giới, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng lại có thể được gọi là cao, được Sơn Hải Giới cưng chiều!

Mà trên sơn môn, lại có bốn chữ to, cứng cáp có lực, không biết nó đã được viết bao nhiêu năm trước, đã trải qua năm tháng vô tận, như cũ có ý nhị vĩnh hằng độc đáo không tiêu tan.

Bốn chữ đó là... Thay trời hành đạo!

- Sơn Hải khí vận... Hạo nhiên chi khí... Thay trời hành đạo.

Mạnh Hạo lẩm bẩm, theo mọi người đi vào sơn môn.

Hầu như những đệ tử của Hạo Nhiên Tông đạp vào sơn môn, đồng thời bên ngoài Hạo Nhiên Tông, vô số cầu vồng trên bầu trời gào thét vọt đến. Những tu sĩ đuổi giết Mạnh Hạo trong tinh không lại tới, thời khắc này đều phủ xuống, vây quanh bốn phía hắn.

Về phần mười Đạo Cảnh, cũng đều từng người phủ xuống. Mười phương vị bốn phía Hạo Nhiên Tông tản ra tu vi dao động tự thân, làm uy hiếp, cũng có bức bách.

Khi tiếng động rầm rầm truyền ra, hạo nhiên chi khí bên trong Hạo Nhiên Tông cuồn cuộn vận chuyển, bao phủ trên cả tông môn. Đây là đại trận hộ sơn của Hạo Nhiên Tông mở ra, có thể thấy được, cả Hạo Nhiên Tông mơ hồ, duy có thể thấy rõ, chỉ có ba pho tượng to lớn đó.

Một người cầm kiếm, một người cầm cuốn sách, một người cuối cùng lại là mặc áo dài của văn sĩ, chắp tay nhìn trời.

- Hạo Nhiên Tam Thánh...

Bên trong Hạo Nhiên Tông, những cường giả Đạo Cảnh đó, khi nhìn đến ba pho tượng đều hai mắt hơi co lại.

Bên trong Hạo Nhiên Tông, Mạnh Hạo cứng rắn bước vào, lập tức liền có một cái thanh âm uy nghiêm, vang vọng trong tông môn.

- Dẫn Mạnh Hạo tới gặp ta!

Thanh âm nọ vọng lại, tất cả đệ tử nghe được đều lập tức cung kính cúi đầu xuống, duy chỉ có lão đạo kia trừng mắt, giữa cất bước chạy thẳng tới ngọn núi chính giữa phía trước.

Mạnh Hạo theo sát phía sau, hai người bay vù vù, khoảnh khắc liền bước chân vào ngọn núi. Pho tượng của ngọn núi này, chính là pho tượng

ngẩng đầu nhìn trời. Bên dưới pho tượng, có một tòa miếu vũ, bên ngoài miếu thờ có hai đồng tử đang ngồi khoanh chân, sau khi nhìn đến lão đạo, hai người đồng tử đều lập tức đứng dậy cúi đầu.

Lão đạo không nói chuyện, khí thế hung hăng đi vào bên trong miếu thờ. Ánh mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, đang muốn đi vào, lão đạo quay đầu lại nhìn hắn một cái.

- Vi sư tự mình đi vào là được rồi, ta ngược lại muốn nhìn một chút, bên trong Hạo Nhiên Tông, lão đạo ta nói chuyện còn có nghĩa hay không!

Mạnh Hạo dừng bước lại, nhìn miếu thờ, hắn có thể cảm nhận được, bên trong miếu thờ, có một sự tồn tại kinh khủng. Chỉ là dao động tràn ra đã khiến cho hắn cảm thấy đè nén.

- Tam nguyên là Đạo Chủ, tứ nguyên, ngũ nguyên, lục nguyên đều là Đạo Tôn... Sự tồn tại bên trong miếu thờ là Đạo Tôn!

Hai mắt của Mạnh Hạo co rút lại, đối mặt Đạo Chủ tam nguyên, hắn toàn lực có thể liều chết đánh một trận, thắng bại khó liệu. Nhưng nếu là Đạo Tôn, cho dù là tứ nguyên, hắn cũng tất bại!

Đạo Cảnh mỗi một nguyên có sự khác biệt cực lớn, mà khác biệt giữa Đạo Chủ và Đạo Tôn cũng như trời đất vậy. Cho nên muốn đột phá từ cảnh giới của Đạo Chủ, bước chân vào Đạo Tôn, khó khăn lớn lao khó có thể hình dung.

Cũng liền chú định, bên trong Sơn Hải Giới, Đạo Tôn ít có, bởi vì chỉ cần bước chân vào Đạo Tôn, liền cơ hồ là cụ bị tư cách... Có thể cạnh tranh tự cách, Sơn Hải chủ của Sơn Hải tại đó!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trầm mặc im lặng, yên lặng chờ đợi. Hai vị đồng tử bên ngoài miếu thờ cũng đang quan sát Mạnh Hạo. Bọn họ thật tò mò với hắn, vả lại vì chưa xuống núi, không biết lai lịch của hắn.

Thời gian trôi qua, bên trong miếu thờ rất an tĩnh, một trong hai người đồng tử cạnh miếu thờ không nhịn được lên tiếng, thần sắc có chút cổ quái. Còn một đồng tử khác bên cạnh thì thần sắc mang đồng tình.

- Ngươi là đệ tử do Nhất Nhiên Tử lão tổ thu nhận phải không?

Nhìn thấy Mạnh Hạo gật đầu, hai người đồng tử nhìn nhau, khi lần nữa nhìn về phía Mạnh Hạo, đều lộ ra đồng tình.

- Ta xem qua một chút điển tịch... 1700 năm trước, Nhất Nhiên Tử lão tổ thu một người đệ tử, hai tháng sau... Hắn đã chết!

- 1500 ngàn năm sau, ông ta lại thu một người, hai tháng sau, cũng đã chết ...

- 1300 năm trước, người thứ ba, cũng chết .

- Đến nay thì ngừng, Nhất Nhiên Tử lão tổ tổng cộng thu tám đệ tử, không có một người nào còn sống vượt qua ba tháng, tất cả đều chết, hơn nữa kiểu chết đều rất... Quỷ dị.

Hai đồng tử ngươi một lời ta một lời, nói ra làm Mạnh Hạo sợ hết hồn hết vía.

- Quỷ dị thế nào?

Mạnh Hạo hỏi một câu.

- Có người bị sét đánh chết, nghe nói không phải là đánh chết liền, liên tục giáng xuống mấy chục lần, sau khi đánh chết xong trời trong mây tạnh luôn ...

- Còn có người bị nổ tan xác trong tu luyện... Còn có người là thân thể

bỗng tự nhiên bị đốt chết. Còn có khi là xui xẻo hai tháng, sau đó bị một tảng đá trên trời rơi xuống đập chết, tóm lại, chết đủ các kiểu.

Mạnh Hạo mở to mắt, cảm thấy có chút khó tin.

Khi Mạnh Hạo đang muốn lên tiếng, bỗng nhiên hắn nhận ra, miếu thờ vốn dĩ an tĩnh, dao động bên trong đột nhiên mãnh liệt, dường như đang tiến hành tranh chấp. Lại qua đi thời gian một nén nhang, lão đạo mang tức giận, cất bước đi ra từ bên trong miếu thờ. Bên ngoài miếu thờ, hắn bỗng nhiên quay đầu lại, sâu đậm liếc nhìn miếu thờ một cái.

- Ngươi tuy là Đạo Tôn, tuy là Hạo Nhiên Tông đệ nhất tổ, nhưng nhãn giới của ngươi, chỉ bên trong Đệ Bát Sơn Hải giới!

- Ta không tin với tu vi của ngươi, nhìn không ra hạo nhiên chi khí trên người của đứa đồ nhi này của ta!

Miếu thờ an tĩnh, không có thanh âm truyền ra, lão đạo giậm chân một cái, cất bước đã đi xa. Khi ông ta tới gần bên cạnh Mạnh Hạo, ông ta nháy mắt với hắn. Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, xoay người đi theo.

Hai người từ chính giữa ngọn núi nơi đây, chạy thẳng tới núi cầm kiếm bên trái, rất nhanh bước chân vào đỉnh núi. Nơi đó cũng có một chỗ miếu thờ, lão đạo như cũ có tức giận, lần nữa nhìn thoáng qua ngọn núi chính giữa.

- Sư tôn, hay là ta đi thôi!

Mạnh Hạo chậm rãi nói. Hắn nhớ lại lời nói của hai người đồng tử nọ.

- Đi cái gì, ngươi có thể đi tới chỗ nào? Thiên Thần Liên Minh quá lớn, tất cả trận pháp của ngoại giới đều phong kín, ngươi chỉ cần vừa ra đi, lập tức bị mấy trăm ngàn tu sĩ đuổi giết. Cho dù ngươi có thể diệt Hắc Hồn Đạo, ngươi còn có thể diệt Thiên Thần Liên Minh hay không?

Lão đạo lập tức quát.

- Bây giờ vẫn không làm được.

Mạnh Hạo trầm mặc, nhàn nhạt lên tiếng.

- Có thể làm được cũng không thể cho ngươi làm. Ngươi làm như vậy, vi sư còn có mặt mũi gì thu ngươi làm đồ đệ? Thiên Thần Liên Minh cỏn con này, lão đạo đương nhiên có biện pháp truyền tống ngươi ra ngoài!

- Ta cho ngươi tranh thủ hai tháng, hai tháng này ở đây, hấp dẫn càng nhiều người tới tới càng tốt. Bọn họ đều tới nơi này, đến lúc đó khi ngươi truyền tống ra ngoài, cũng sẽ an toàn rất nhiều.

Lão đạo nhìn Mạnh Hạo một cái, thở dài một tiếng, không có chú ý tới hắn sau khi nghe được hai tháng, sợ hết hồn hết vía một chút.

- Đáng tiếc, ngươi vừa mới trở thành đệ tử của ta, liền gặp chuyện như vậy.

Lão đạo nói tới chỗ này, bỗng nhiên nổi điên lên, ngẩng đầu chỉ vào ngoài núi, ngừng một cái mắng lớn.

Sau khi lão đạo mắng xong, ông ta giậm chân một cái.

- Chết tiệt, lão tử ta những năm này thu tám đệ tử, kết quả thu một người chết một người. Giờ đây tên thứ chín, nói gì cũng không thể để cho hắn chết.

- Nhất Hạo Tử, vi sư muốn dạy ngươi đạo pháp cường đại nhất, thần bí nhất, vô địch nhất của Hạo Nhiên Tông ta, gọi là... Đạo ở trong lòng ta, ý ở trong mắt ta, muốn cùng sơn hải Phong Thiên Quyết!

Ánh mắt của lão đạo đỏ lên, nhìn Mạnh Hạo, ba chữ cuối cùng là từng chữ từng chữ lên tiếng nói ra.

- Ngươi nếu học xong thuật này, ngày sau nhất định vô địch Sơn Hải Giới!

Thần tình của lão đạo vô cùng nghiêm túc.

- Cái này... Sư tôn, tám đệ tử trước của người, có học cái này hay không... Cái gì Phong Thiên Quyết?

Mạnh Hạo chần chờ một chút, hỏi.

- Không phải là cái gì Phong Thiên Quyết, là Phong Thiên Quyết - đạo ở lòng ta ý ở mắt ta muốn phong Sơn Hải! Về phần mấy sư huynh đáng thương của ngươi, bọn họ dĩ nhiên cũng học, mỗi một người đều học. Đáng tiếc... đều chưa kịp học thành, liền chết rồi.

Lão đạo gương mặt khó coi, ông ta quả thật khó coi, không có giả dối.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1578: Lão đạo

- Đạo tại lòng ta, ý tại mắt ta, dục cùng Sơn Hải, Phong Thiên Quyết! Cứ như vậy, Mạnh Hạo trải qua hoàng hôn đầu tiên ở Hạo Nhiên Tông này. Mặt trời từ từ khuất bóng ở phương xa, gió mát thổi tới khiến cho hoa cỏ đều lay động. Mạnh Hạo ngơ ngác nhìn người trước mặt, không ngờ lão lại có năng lực này, chỉ đứng sau sư tôn Kháo Sơn lão tổ.

Nghe đối phương nói, hình như là đang giới thiệu Phong Thiên Quyết gì đó.

- Pháp quyết này uy lực cực lớn lại vô cùng mạnh, sức mạnh của nó là vô địch!

- Người sáng tạo ra pháp quyết này là thiên tài tuyệt thế của Đệ Bát Sơn Hải, không, phải nói là của cả Sơn Hải Giới mới đúng. Vạn năm qua, thậm chí là từ khi Sơn Hải Giới tồn tại đến nay, cũng không xuất hiện một người nào có thể sánh bằng hắn!

- Người muốn tu luyện pháp quyết này trước hết phải chuẩn bị hạo nhiên chi khí, sau đó cần có tâm gan dạ, chứa hết cả Đệ Bát Sơn Hải trong lòng, sau đó đến từng chỗ từng chỗ ở Sơn Hải, cho đến khi đem toàn bộ Cửu Đại Sơn Hải chứa trong lòng thì mới có thể cưỡng ép Sơn Hải Giới này nhận chủ! Một khi thành công, dù chỉ hoàn thành bước thứ nhất của pháp quyết, sau đó tiến lên bước thứ hai, phong thiên, 33 Thiên trên cao, mỗi lần phong một tầng, tu vi sẽ tăng mạnh gấp đôi. Trên lý thuyết mà nói, sau khi phong toàn bộ 33 Thiên, tu vi có thể tăng 33 lần rồi! Lão đạo nói tới chỗ này, thần sắc lộ ra hồi ức. Thoạt nhìn, cả người lão tràn đầy vẻ tang thương.

-Sau đó thì sao... Mạnh Hạo chần chừ một chút, thấy lão đạo vẫn đang mê man, không nhịn được hỏi.

-Sau đó? Không có sau đó, khi đó ngươi đã là vô địch rồi, còn cần gì sau đó. Lại thêm những lợi ích sau này chắc chắn sẽ tốt đến không tưởng! Lão đạo trợn mắt nói.

-Sư tôn, cái Phong Thiên Quyết kia hẳn là... do chính người sáng lập? Mạnh Hạo trầm mặc một lát rồi hỏi một câu.

-Ha...ha... Quả nhiên là đệ tử của ta, trình độ thông minh chỉ kém hơn vi sư một chút. Không sai, nếu ngươi đã nhìn ra, vi sư cũng sẽ không giấu. Ngươi nói vô cùng chính xác, ai da…, bí mật này vốn đã theo vi sư 2000 năm nay. Hôm nay, ta rốt cuộc vẫn phải nói ra.

- Nhất Hạo Tử, ngươi hãy nghe cho kỹ. Đạo tại lòng ta, ý tại mắt ta, dục cùng Sơn Hải Phong Thiên Quyết này chính là do vi sư sáng lập. Nó là đạo pháp cường đại nhất, thần bí nhất, là đạo pháp vô thượng của Hạo Nhiên Tông ta! Lão đạo vung tay áo, chỉ tay lên cao, khí thế vô cùng hiên ngang.

Mạnh Hạo cười khổ, ngơ ngác nhìn lão đạo, lại thấy nhức đầu.

- Lúc này ngươi phải hoan hô chứ! Lão đạo trừng mắt nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt mang theo vẻ bất mãn.

Mạnh Hạo trầm mặc. Mắt thấy lão đạo giữ động tác này đã lâu, lại nghĩ tới sự bảo hộ trước đây của đối phương, Mạnh Hạo thở dài, lấy lại tinh thần.

-Sư tôn uy vũ!

Lão đạo cười ha ha, khôi phục lại dáng đứng.

- Hãy tin vi sư. Đạo tại lòng ta, ý tại mắt ta, dục cùng Sơn Hải Phong Thiên Quyết này vô cùng cường đại. Với tu vi của vi sư hiện tại cũng chỉ

có thể phát ra một thành uy lực. Nhưng cho dù chỉ là một thành cũng vô cùng vô cùng cường đại. Một lời của lão phu có thể phủ kín hết thảy. Gương mặt lão đạo bạnh ra, cố làm bộ dáng ngạo nghễ. Khi lão nói, nước miếng văng tung tóe.

-Lại đây, chúng ta bắt đầu tu luyện. Ngươi cùng ta học, nào, xem ta đây. Lão đạo vung tay áo, nâng tay chỉ lên bầu trời.

- Đạo tại lòng ta! Lão hét lớn một tiếng, thanh âm vang vọng khắp tông môn. Mạnh Hạo tận mắt nhìn thấy những đệ tử từ đạo tràng dưới chân núi nhanh chóng chạy lên, ai cũng cúi đầu nhìn động tác của sư tôn, mí mắt khẽ giật giật.

Cặp chân lão đạo cong lại thành một vòng tròn... Lão nâng tay lên, đặt vào chính giữa cặp mắt.

- Mau học đi! Lão đạo nóng nảy, trừng mắt nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ho khan một hồi, nhớ lại sự che chở trước đây của lão, hắn than thở nhưng cặp chân cũng hơi mở ra, cong lại thành hình tròn. Tay hắn nâng lên một cách khó khăn.

- Hô đi nào! Lão đạo thúc giục.

- Đạo... Đạo tại lòng ta! Mạnh Hạo cắn chặt răng, hắn vứt bỏ hết mặt mũi mà hét lớn một tiếng.

-Tốt, tốt, tốt lắm. Nào, động tác thứ hai. Ánh mắt lão đạo sáng lên, lão cười ha ha, tay trái nâng lên, giao với tay phải trở thành một chữ thập.

- Ý tại mắt ta! Lão đạo hét lớn, nâng tay đặt vào giữa cặp mắt

Mạnh Hạo bất đắc dĩ bắt chước học theo.

-Dục cùng Sơn Hải! Lão đạo lại rống lên, cặp chân lão vốn đã cong, thời khắc này lại hung hăng ngồi chồm hổm xuống trông như con ếch rồi đột nhiên nhảy lên…

Mạnh Hạo sửng sốt , cắn chặt răng, nhảy lên theo...

-Phong, Thiên, Quyết! Lão đạo lơ lửng giữa không trung, hai tay vung ra, ngửa mặt lên trời rống lớn. Thanh âm lão to rõ, trong chớp mắt truyền khắp bốn phương tám hướng. Cho dù là những tu sĩ chung quanh chỗ này hay ngoài sơn môn cũng đều nghe thấy rất rõ ràng, sắc mặt người nào cũng vô cùng cổ quái.

Mạnh Hạo thật sự không có dũng khí hô to ba chữ Phong Thiên Quyết này. Hắn cười khổ thấp giọng nói ba chữ này, học theo lão đạo vung tay ra, nhưng bốn phía... lại không có chút biến hóa nào.

- Không sao, hai tháng này, ngươi phải luyện tập pháp này nhiều hơn. Tin tưởng vi sư, uy lực pháp này là vô địch thiên địa, tung hoành Sơn Hải, diệt Chí Tôn! Lão đạo đắc ý lên tiếng.

Mạnh Hạo chỉ có thể trầm mặc

- Thôi, ngươi tự mình tu hành đi, ta còn phải đi làm ít chuyện. Lão đạo nói rồi vung tay lên, đi xuống chân núi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Mạnh Hạo thở dài một tiếng, khoanh chân ngồi xuống. Hắn nhíu mày, suy nghĩ xem lần này phải ra khỏi Thiên Thần Liên Minh như thế nào. Chỗ này không phải là lựa chọn lâu dài. Lão đạo kia hồ đồ, nhưng đệ nhất tổ Hạo Nhiên Tông này rõ ràng không phải như thế, không hề có ý để cho mình ở lại.

Đây hết thảy đều do lão đạo cưỡng ép giữ hắn lại.

“Cũng tốt, hai tháng cũng đủ để thương thế của ta hoàn toàn hồi phục!” Trong mắt Mạnh Hạo, hàn ý nhoáng lên một cái. Hắn hít sâu một hơi, nhắm mắt tĩnh tọa trị thương.

Không lâu sau, xa xa có tiếng nổ vang truyền đến, một đạo cầu vồng bay lên ngập trời, trong cầu vồng có một thân ảnh dường như đang muốn rời đi. Mạnh Hạo lập tức mở mắt ra, nhìn qua bên kia.

Nơi đó là truyền tống trận của Hạo Nhiên Tông.

Cặp mắt Mạnh Hạo hơi lóe lên một cái. Hắn trầm ngâm hồi lâu, rồi lại tiếp tục trị thương.

Thời gian trôi qua, nháy mắt cũng đã qua mười ngày. Mười ngày này, Mạnh Hạo khi thì nhìn đệ tử Hạo Nhiên Tông tu hành dưới chân núi, cảm thụ khí vận Sơn Hải Giới này cùng hạo nhiên chi khí. Chỉ đáng tiếc là mỗi ngày hắn chỉ có thể tiến hành trị thương được một nửa, những lúc khác, đều bị lão đạo lôi đi tu luyện kia cái Phong Thiên Quyết gì đó.

Mạnh Hạo ban đầu không tiện cự tuyệt, nhưng dần dần cũng có chút không kiên nhẫn. Bất quá cũng may trên người hắn không gặp chuyện cổ quái, xui xẻo gì như sét đánh chẳng hạn .

Hắn muốn cự tuyệt, nhưng vừa nghĩ tới lúc trước lão đạo đứng trước mặt mình mà chống đối tu sĩ cả tinh không, Mạnh Hạo liền không thể lên tiếng. Cứ như vậy. mặc dù hắn vẫn học nhưng phần lớn đều là lấy lệ.

Cho đến một ngày,trong lúc xuống núi, Mạnh Hạo đi ngang qua thung lũng, hắn vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa hai đệ tử.

- Nhất Nhiên Tử sư tổ lại nổi điên rồi. Hơn mười ngày nay, hôm nào người cũng mở truyền tống trận ra, ít nhất cũng phải mười lần, lần nào cũng truyền tống đến một nơi đổ nát ngổn ngang. Chẳng biết người rốt cuộc là muốn làm gì…!

- Mỗi lần truyền tống trận mở ra đều phải tốn không ít linh thạch, cứ tới tới lui lui như thế, ai cũng bất bình...

- Không còn cách nào... Hai người đệ tử thở dài. Nội tâm Mạnh Hạo chấn động, hắn trầm mặc rồi phóng đến chỗ truyền tống trận. Ở đây, lão đạo đang lấy linh thạch ra đưa cho đệ tử phụ trách chỗ này, an bài họ mở truyền tống trận. Mà từ trong truyền tống trận đi ra, đều là linh thú, chỉ có điều bộ dáng biến đổi gần giống hình người.

Nhận ra Mạnh Hạo, lão đạo quay đầu, liếc nhìn hắn một cái rồi cười ha ha.

- Đồ nhi ngoan lại đây, đi nào, chúng ta tiếp tục đi luyện Phong Thiên Quyết. Lão đạo cất bước , lôi Mạnh Hạo chạy thẳng tới ngọn núi. Mạnh Hạo vẫn cứ trầm mặc. Lúc luyện tập Phong Thiên Quyết, mỗi một động tác, thậm chí thanh âm hô lên của hắn, đều không có chút lười biếng nào.

Luyện tập đến mấy canh giờ, cuối cùng cũng xong, Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng.

-Sư tôn mấy ngày nay không ngừng mở truyền tống trận ra là vì cái gì?

-Vì cái gì? Vì ngươi chứ sao, ta nói ngươi tiểu tử này ngày thường trình độ thông minh chỉ kém hơn so với lão phu chút điểm, bây giờ làm sao lại đần như vậy?

- Ngươi ở nơi này chỉ có hai tháng, hai tháng sau, ngươi phải truyền tống rời đi. Nhưng dù bị phong tỏa, không thể trực tiếp rời khỏi Thiên Thần Liên Minh nhưng ngươi vẫn có thể truyền tống đến khu vực gần cửa ra vào. Chỉ là có rất nhiều cách quấy rầy trong khi truyền tống, thậm chí truyền tống được một nửa cũng có thể bị người ta làm gián đoạn.

- Cho nên vì để ngừa bất trắc, ta muốn làm cho vàng thau lẫn lộn a. Mỗi

ngày ta đều mở truyền tống trận ra vô số lần, liên tục mấy tháng sẽ khiến những kẻ muốn tìm ngươi mỗi lần vồ hụt sẽ dần dần mất đi kiên nhẫn. Có như vậy ngươi mới có thể từ trong hỗn loạn mà trực tiếp truyền tống ra ngoài. Lão đạo kinh ngạc lên tiếng.

Nội tâm Mạnh Hạo chấn động. Hắn nhìn lão đạo. Cái người lúc trước rất xa lạ với hắn, trong thời gian ngắn đã khiến Mạnh Hạo hai lần xúc động.

Tại thế giới tu chân lạnh như băng này, giữa người với người chỉ có thói quen lục đục với nhau, ngươi lừa ta gạt. Khoảnh khắc cảm động như vậy càng trở nên trân quý, càng làm người ta khắc cốt ghi tâm, cả đời không thể quên.

Có lẽ cũng chính vì loại phẩm chất này vẫn tồn tại mới khiến cho tu sĩ bất kể tu vi nào cũng đều là người mà không phải cầm thú.

Mạnh Hạo nhìn lão đạo, ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

Lần tiếp nhận này, Mạnh Hạo không làm lấy lệ mà rất nghiêm túc cùng lão đạo luyện tập Phong Thiên Quyết kia. Mặc dù hắn biết, pháp quyết này hoàn toàn do lão đạo tưởng tượng ra, căn bản không phải là một đạo pháp mà chỉ là một ảo tưởng viễn vông của lão mà thôi.

Trong mấy ngày này, hắn biết được, lão đạo năm đó không phải như thế này, mà là trong một lần ra ngoài, bản thân bị trọng thương, đạo lữ bỏ mình, hài tử của hắn cũng chết đi trong thời gian đó. Chỉ còn lại một mình hắn về tới tông môn, lúc này đã hôn mê bất tỉnh, trong tay còn cầm một tấm da lớn bằng bàn tay.

Sau lần đó, lão đạo trở nên điên khùng. Trong lần ra ngoài kia, cả nhà bọn họ gặp phải chuyện gì thì lão đạo chưa từng đề cập qua một lần. Cho dù tông môn muốn đi điều tra cũng không tìm ra chút dấu vết nào.

Chỉ là rất lâu sau đó, lão luôn ngồi một mình trên đỉnh đầu pho tượng,

ngắm nhìn bầu trời rồi cười ngây ngô. Lão điên cuồng cười mà không nhận ra lệ đã rơi đầy mặt.

Vào đêm trăng tròn một tháng sau, Mạnh Hạo cũng đã một lần được tận mắt chứng kiến. Hắn không nghe ra được thanh âm kia là khóc hay là cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1579: Lực lượng vô thượng

Khi nghe tiếng cười cứng rắn kia, sẽ khiến người ta có chút kinh hãi, nhưng nếu nghe lâu mới thấy tiếng cười kia như mang theo tiếng khóc, ai cũng cảm nhận được một sự bi ai khó có thể hình dung.

Mạnh Hạo kinh ngạc nhìn thân ảnh lão đạo trên pho tượng, trầm mặc một hồi rồi nhắm nghiền hai mắt, không muốn quấy rầy đối phương. Bởi vì hắn có thể nhìn thấu, vào giờ khắc này, lão đạo đang ở trong thế giới của chính mình.

Trời vừa sáng, thân ảnh của lão đạo đã biến mất. Xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo lúc này vẫn là một lão già có chút hồ đồ, không đáng tin cậy.

- Đi, đi, đi nào, đồ nhi ngoan, cùng vi sư hét lớn. Mạnh Hạo mở mắt ra là thấy ngay lão đạo vui vẻ linh động, dường như không tim không phổi.

Thời gian trôi qua, bên ngoài Hạo Nhiên Tông, tu sĩ tới ngày càng nhiều, che phủ trời đất. Sợ là trên trăm vạn tu sĩ đều bị Mạnh Hạo hấp dẫn mà đến đây.

Mấy ngày này đối với Hạo Nhiên Tông mà nói, áp lực cực lớn. Để bảo vệ núi, trận pháp mỗi thời mỗi khắc đều phải luôn mở ra, các đệ tử đều lên tinh thần, không dám có chút sơ ý, mọi thời điểm đều phải cảnh giác.

Cường giả Đạo Cảnh cũng lần lượt kéo đến bên ngoài Hạo Nhiên Tông, cũng phải có đến 20 Đạo Cảnh, khiến cho cả thiên địa đều tràn ngập một áp lực khủng khiếp.

Mặt đất bị những tu sĩ này dẫm đạp ầm ầm rung chuyển, bầu trời cũng

vặn vẹo, phát ra uy lực cực lớn, dường như cả thiên uy cũng phủ xuống nơi đây. Các đệ tử Hạo Nhiên Tông đều mất đi nụ cười ngày trước. Bọn họ nhìn về phía Mạnh Hạo đang ở trên ngọn núi, trong mắt lộ ra chút chán ghét.

Mặc dù bọn họ là Hạo Nhiên Tông, tu chi khí Hạo Nhiên, nhưng dưới áp lực lớn như vậy, tông môn lại đang trong tình thế nguy cấp, bọn họ chung quy không cách nào tránh khỏi, đành trút hết thảy oán hận lên kẻ đầu têu gây họa.

Mạnh Hạo rất ít khi xuống núi. Hắn yên lặng ngồi trên núi, nhìn truyền tống trận mỗi ngày mở ra mười lần, thậm chí là mấy mươi lần, mà mỗi lần đều có một thân ảnh bị truyền tống ra ngoài.

Thậm chí thỉnh thoảng, trong thời gian ngắn ngủi truyền tống trận đột nhiên liên tục truyền tống mấy mươi lần, phá vỡ quy luật truyền tống, khiến cho lực lương truyền tống của những tu sĩ Thiên Thần Liên Minh ở bên ngoài bị phá vỡ. Thật khiến người ta mệt mỏi!

Còn khoảng hơn hai mươi ngày nữa mới tròn hai tháng, vào một buổi trưa, lão đạo đi tới trước mặt Mạnh Hạo, cùng Mạnh Hạo luyện tập Phong Thiên Quyết, lão đạo bỗng nhiên lên tiếng.

- Thời gian còn không sai biệt lắm. Để phòng ngừa bị người khác tính ra thời gian, hôm nay, ngay lúc này, ngươi hãy lập tức rời đi!

Mạnh Hạo đôi mắt ngưng tụ ngẩng đầu nhìn lão đạo. Hắn trầm mặc đứng lên, ôm quyền hướng về lão đạo cúi đầu thật sâu. Hai người nhoáng lên một cái chạy thẳng tới truyền tống trận. Một màn như vậy cũng không phải lần đầu. Mấy ngày nay hai người thường như thế, chẳng những nhiễu loạn nghe ngóng của người ngoài, mà còn nhiễu loạn nhãn tuyến bên trong Hạo Nhiên Tông.

Sau khi họ đến truyền tống trận, lúc này truyền tống trận đang chuẩn bị

mở ra, bên trong có một thân ảnh đang đứng, chờ đợi truyền tống trận mở ra. Bốn phía có đệ tử phụ trách truyền tống trận, thấy một màn này cũng không kinh sợ, lại càng không để ý tới.

- Sau khi truyền tống ra ngoài, nếu hết thảy đều thuận lợi, ngươi sẽ xuất hiện ở lối ra của Thiên Thần Liên Minh. Vì cửa ra biên giới quá lớn, liên minh rất khó phong kín toàn bộ, đó là cơ hội cho ngươi, dùng tốc độ nhanh nhất trực tiếp xông ra, phải rời khỏi Thiên Thần Liên Minh... ngươi sẽ được an toàn.

- Mà một khi bị người khác chặn lại trên đường, bị phá hủy truyền tống, ngươi cũng phải lưu ý xóa đi phương hướng ánh sáng của truyền tống!

- Sau khi bước chân vào truyền tống trận, hết thảy đều nhờ vào chính ngươi... Lão đạo nhìn Mạnh Hạo, khàn khàn lên tiếng, bỗng nhiên vung tay áo. Trong phút chốc, truyền tống trận này liên tục truyền tống mấy mươi lần, tiếng động rầm rầm ngập trời. Trận pháp được thi triển tỏa ánh sáng rực rỡ, sau chừng nửa nén hương, hết thảy đều dừng lại, tần suất truyền tống trận dần dần chậm lại. Lão đạo lại đột nhiên lên tiếng.

- Đi vào!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên. Hắn không chần chờ, cất bước trực tiếp đi vào bên trong truyền tống trận. Khoảng khắc thân ảnh hắn bước vào, Mạnh Hạo thấy được bên ngoài Hạo Nhiên Tông, không ngờ ngay tại lúc đó, có vô số ánh sáng của truyền tống đồng thời bạo phát, dường như tần suất truyền tống muốn đi theo Mạnh Hạo, đang truyền tống ra ngoài.

Thần sắc Mạnh Hạo biến đổi. Bỗng nhiên đúng lúc này, bên ngoài truyền tống trận, lão đạo trực tiếp bước vào bên trong truyền tống trận, nâng tay lên bắt lấy Mạnh Hạo, lôi hắn ra ngoài.

Trong chớp mắt, gần như lúc truyền tống trận này mở ra, lão đạo đã trực tiếp mang Mạnh Hạo từ bên trong truyền tống trận ra ngoài. Thân thể lão

nhoáng lên một cái, bay thẳng lên bầu trời với tốc độ cực nhanh, phút chốc đã vọt tới Hạo Nhiên Tông.

- Vô sỉ!

- Nhất Nhiên Tử, ngươi chẳng lẽ thật sự muốn chống đối với Thiên Thần Liên Minh!

- Chết tiệt!

Một loạt tiếng gào thét từ Hạo Nhiên Tông truyền đến. Phóng tầm mắt nhìn ra, đã thấy Đạo Cảnh ở bên ngoài. Ánh sáng từ truyền tống trận phát ra khiến bọn họ khó mà vọt đến, bởi lão đạo nắm giữ thời gian vô cùng xảo quyệt, khi trận pháp hoàn toàn mở ra, trong chớp mắt bọn họ không thể đi ra ngoài, chỉ có thể nhất nhất đều bị truyền tống rời đi.

Còn những người không bị truyền tống đi nơi khác, lúc này rối rít gào thét, hóa thành cầu vồng bay thẳng tới chỗ lão đạo.

Mạnh Hạo ánh mắt chớp động, hết thảy mọi chuyện lão đạo đều không nói trước với hắn, hiển nhiên bao gồm cả truyền tống trận này, bất luận là kéo dài hơn một tháng nay, hay ám độ trần thương lần này, toàn bộ đều là mồi nhử, mục đích chính là để lừa gạt cường giả Thiên Thần Liên Minh.

Lão đạo này căn bản không muốn cho Mạnh Hạo từ truyền tống trận rời khỏi Hạo Nhiên Tông, bởi vì không an toàn, có quá nhiều lỗ hổng.

Bất quá lão làm rất thật, thế nên rất nhiều người bị lừa, thời khắc này cho dù vẫn không cam lòng, nhưng thân ảnh vẫn bị tiêu tán ở truyền tống trận. Thậm chí, một tháng trước, lão đạo đã mở truyền tống trận, muốn đem mọi sự chú ý của tu sĩ Thiên Thần Liên Minh đều tập trung trên truyền tống trận, thậm chí còn chặn các giới bên ngoài lại, tất cả các điểm trên truyền tống đều bố trí lượng lớn tu sĩ, còn có những người đại

năng có thần thức chuyên môn bao vây xung quanh, chuẩn bị cùng nhau cắt đứt ánh sáng của truyền tống Lạc Hà Tinh.

Nếu như ở chỗ này Mạnh Hạo thực sự rời đi, hắn sẽ không có khả năng thành công, giữa đường nhất định sẽ bị đuổi đánh.

Tiếng nổ vang vọng, lão đạo mang Mạnh Hạo chạy thẳng lên trời với tốc độ cực nhanh, phút chốc đã chạy đến Lạc Hà Tinh. Nội tâm Mạnh Hạo chấn động dữ dội, hắn nhìn lão đạo, nội tâm càng thêm xúc động. Phía sau bọn họ, lúc này có một tiếng gào thét truyền đến, sáu đạo cầu vồng với tốc độ nhanh nhất bay đến, bên trong chính là sáu đại năng Đạo Cảnh.

Phía sau sáu người là vô số thân ảnh của các tu sĩ còn lại, bọn họ đều bay lên đuổi theo lão đạo và Mạnh Hạo.

Thiên địa bởi vậy mà biến hóa không ngừng. Trong phạm vi Thiên Thần Liên Minh, ánh sáng của truyền tống phát tán ra tứ phía, các tu sĩ nghe được tin lập tức rời khỏi nơi bảo vệ, nhanh chóng đi đến bên này.

Rút dây động rừng, lão đạo đột nhiên thay đổi khiến cho tất cả bố trí đều bị rối loạn. Thời khắc này, trong tiếng nổ “ầm ầm”, lão đạo cùng Mạnh Hạo bước chân vào tinh không.

- Theo ta! Đôi mắt lão đạo phát ra ánh sáng, lão phất tay một cái, lập tức xuất hiện một chiếc phi toa, cùng với Mạnh Hạo đứng lên phía trên. “Ầm” một tiếng, phi toa bạo phát tốc độ kinh người, xông vào tinh không.

Trong nháy mắt, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, hắn cúi đầu nhìn chiếc phi toa.

- Đây là...

- Đồ nhi ngoan, vi sư sao có thể bỏ qua cho những người muốn hại tánh mạng của ngươi. Tất cả truyền tống trận ở Hạo Nhiên Tông sớm đã bị người khác cố định, mà cho dù không bị theo dõi, vi sư cũng không yên lòng.

Ta chỉ yên tâm khi ta tự mình làm truyền tống trận!

Chiếc phi toa này chính là truyền tống trận. Ngươi khoanh chân ngồi xuống, dung thần vapf bên trong phi toa, tốc độ càng nhanh, lực lượng truyền tống càng lớn. Ta cũng không tin, những người này còn có thể coi thường truyền tống phi toa của lão phu! Lão đạo đắc ý lên tiếng, vung tay về phía sau, trong tiếng nổ "ầm ầm", cả sáu Đạo Cảnh đang đuổi giết cũng đồng thời xuất thủ, cùng cách không chống lại một kích của lão đạo.

Thân thể lão đạo chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi. Cho dù là lão có mạnh mấy đi nữa, nhưng đối mặt với sáu Đạo Cảnh vẫn có chút chênh lệch.

Đúng lúc này, xa xa lại có hai thần thức "ầm ầm" kéo đến. Thật bất ngờ bởi đấy cũng là Đạo Cảnh. Tám Đạo Cảnh này, mặc dù trong đó chỉ có ba người là Đạo Chủ, nhưng bất kỳ người nào cũng chính là các lão tổ trong Thiên Thần Liên Minh. Thời khắc này họ liên thủ với nhau, lực lượng căn nguyên bạo phát khiến cho tinh không run rẩy, dường như muốn sụp xuống.

Mạnh Hạo sắc mặt biến hóa không ngừng, lão đạo bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, cất bước đi ra khỏi phi toa. Lão vỗ mạnh lên phi toa một cái khiến phi toa vang tiếng ầm ầm, tốc độ tăng nhanh gấp mười lần, trong chớp mắt đã đi xa. Thậm chí với tốc độ quá nhanh này, phi toa dường như bị thiêu đốt. Bên trong truyền tống trận bỗng nhiên mở ra, dường như phía trước xuất hiện một cái miệng to lớn vô hình, cắn nuối hoàn toàn phi toa này.

Chứng kiến một màn này, sắc mặt tất cả mọi người đều biến hóa. Tám lão tổ Đạo Cảnh kia càng rống giận.

- Hắn không được đi!

Thanh âm truyền ra làm rung chuyển cả tinh không, dường như nói là làm ngay, căn nguyên hóa thành quy tắc, bao phủ lấy Mạnh Hạo. Nhưng vào lúc này, lão đạo lại chợt cười to, mắt lão lộ ra kỳ quang, lão hét lớn một tiếng.

- Đồ nhi nhìn kỹ, đây là vi sư vì ngươi trước khi đi, cho ngươi thấy một lần thi triển... Phong Thiên Quyết! Lão đạo nâng chân phải lên, bỗng nhiên cong lên rồi đặt xuống, chân trái cũng cong xuống như vậy, lão nâng tay lên chỉ vào tinh không.

- Đạo tại lòng ta! Cùng với lời nói của lão đạo truyền ra, lập tức thời gian cũng như không gian của tinh không, tất cả như cô đọng lại, bị một luồng hạo nhiên chi khí bao phủ, mơ hồ có thể thấy cả Đệ Bát Sơn Hải đều đang run rẩy!

Càng kinh người hơn, đôi chân đang cong xuống của lão đạo lúc này thoạt nhìn như hóa thành ngọn núi!

- Ý tại mắt ta! Lão đạo nâng tay trái lên, cùng với tay phải lần lượt thay đổi, thương pháp bay múa, mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, một khí thế không cách nào hình dung ầm ầm lan tỏa từ trên người lão..

- Dục cùng Sơn Hải, Phong, Thiên, Quyết! Lời nói của lão đạo vừa phát ra, đôi chân mạnh mẽ bạnh ra, thân thể bỗng nhiên nhảy lên, hai tay đưa ra hướng về bốn phía!

Dường như đất rung núi lở, núi thứ tám nổ vang, biển thứ tám gầm thét, tinh không trong nháy mắt vặn vẹo một mảnh hỗn loạn. Khi Mạnh Hạo nhìn lại, khí vận Sơn Hải Giới bỗng nhiên phủ xuống trên người lão đạo,

theo hai tay lão thoát ra ngoài, khí vận này tạo thành một luồng lực lượng mạnh mẽ, ầm ầm lao đi trong tinh không.

Mơ hồ thấy được, chín núi chín biển của Sơn Hải Giới được tạo ra, xuất hiện một lực lượng vô thượng!

Tất cả mọi người đều biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1580: Không cho ta đi?

Mạnh Hạo thấy được chín ngọn núi, lại thấy được chín biển. Hắn lại thấy trong chín núi chín biển này, không ngờ lại có một thân ảnh khổng lồ. Thân ảnh ấy tựa hồ bị pháp thuật của lão đạo gọi trở về, chỉ tay đánh xuống những tu sĩ đang muốn đuổi theo giết.

Chỉ một chỉ tay này, tinh không giống như bị tróc đi, toàn bộ đều cuốn ngược lại khiến những tu sĩ kia bị dọa đến hoảng sợ, nhanh chóng lui về phía sau. Thời khắc này, cho dù là cường giả Đạo Cảnh cũng phải biến sắc.

Phong Thiên Quyết này, rất nhiều người biết đây là do Nhất Nhiên Tử Hạo Nhiên Tông chế tạo ra. Ngay thường nhắc tới, phần lớn ai cũng cho là trò cười. Không một người nào nghĩ tới, giờ này ngày này, lão đạo lại thi triển toàn bộ đạo pháp, giải phóng một lực lượng vô thượng khiến cho tất cả mọi người đều chấn động.

Vô số tu sĩ phun ra máu tươi, mấy Đạo Cảnh đại năng khóe miệng cũng tràn máu. Ngươi khổng lồ kia, giống như là đại diện cho lực lượng Sơn Hải, nhưng không đả thương người, mà là…Phong!

Một chỉ tay phong thiên!

Thiên có thể phong, huống hồ là người!

Trong chớp mắt, một chỉ tay đánh xuống, trên người của tất cả tu sĩ ở đây đều xuất hiện dấu hiệu bị phong ấn. Từng người phun ra máu tươi, thân thể mất thân bằng trong tinh không, toàn bộ đều bị thổi bay.

- Phong Thiên Quyết…Không có khả năng!

- Chỉ là pháp thuật Nhất Nhiên Tử trong lúc hồ đồ sáng lập ra, làm sao… có thể có được uy lực lớn đến vậy! Mọi người ồ lên.

Thân thể lão đạo run rẩy, phun ra một ngụm máu tươi, lão lập tức bước đi. Vì không muốn để cho Hạo Nhiên Tông đem lại nhiều phiền phức, lão không tiếp tục xuất thủ, chỉ quay đầu lại nhìn, thấy được đạo cầu vồng rực rỡ trong truyền tống trận đã biến mất.

Trong ánh sánh chói lóa, lão loáng thoáng thấy được Mạnh Hạo cùng những tu sĩ bốn phía đều đang chấn động mạnh.

- Đồ nhi ngoan, đây chính là Phong Thiên Quyết! Lão đạo đứng trong tinh không, nhàn nhạt lên tiếng. Tất cả tu sĩ chung quanh lão đều bay tung, khiến cho mọi người đều chú ý đến lão.

Một loại khí tức khỏ tả từ trên người lão tản ra. Giờ khắc này, lão không còn vẻ hồ đồ cùng không đáng tin nữa. Mà lại có dáng vẻ tiên phong đạo cốt, khí chất phi phàm.

Lão cất bước đi không hề để ý tới những tu sĩ ở đây, theo hướng Lạc Hà Tinh đi về Hạo Nhiên Tông!

Ở một tinh không khác trong Thiên Thần Liên Minh, chỗ gần cửa ra của Thiên Thần Liên Minh, nơi này không phải là một điểm truyền tống được ghi chép nào mà chỉ là một viên vẫn thạch lơ lửng trong tinh không.

Thời khắc này, vẫn thạch đột nhiên tỏa sáng. Ánh sáng từ trong vẫn thạch tràn ra trong phút chốc xuyên thấu không gian. “Ầm” một tiếng, vẫn thạch tan vỡ chia năm xẻ bảy, lộ ra một tòa bệ đá ở bên trong.

Bệ đá này tràn ngập các khe nứt giống như nó không thể kiên trì được lâu nữa. Trận pháp khắc trên đó giờ phút này hoàn toàn vận chuyển. Rất nhanh, một chiếc phi toa từ trong khe nứt truyền tống đến.

Phi toa mới vừa xuất hiện, bệ đá này liền không thể thừa nhận được nữa mà ầm ầm vỡ vụn. Cùng lúc đó, phi toa kia cũng khó mà tiếp tục tồn tại, hóa thành tro bụi.

Thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện trong tinh không!

Bốn phía rất an tĩnh, không có có bất kỳ một âm thanh nào. Mạnh Hạo quay đầu lại nhìn về phía xa xa, trong mắt của hắn thời khắc này còn lưu lại xúc động.

“Phong... Thiên... Quyết...” Mạnh Hạo lẩm bẩm, hắn chẳng thể nghĩ tới, thuật pháp thoạt nhìn rất tức cười kia trong tay lão đạo thi triển ra không ngờ lại bạo phát ra một lực lượng kinh người như vậy.

Một người lại có thể phong ấn mấy chục vạn tu sĩ. Loại đạo pháp này đã không còn là đạo bình thường mà đã lên đến một trình độ rất cao.Có thể tượng tượng được nếu trong một cuộc đại chiến thì một mình lão đạo cũng có thể nghịch chuyển càn khôn.

Loại đạo pháp như thế này dù Mạnh Hạo đã tu hành nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy được. Nhưng càng làm cho hắn cảm thấy tim đập rộn lên là khi hắn ở Hạo Nhiên Tông kia hơn một tháng, lão đạo đã bắt hắn luyện tập đạo pháp này hàng trăm lần.

- Kiến thức, kiến thức…chỉ có đi nhiều, nhìn nhiều, trải nghiệm nhiều mới có thể biết được. Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, ngoài đạo pháp ra còn có một loại đạo mạnh hơn! Mạnh Hạo lẩm bẩm. Hắn thu hồi tầm mắt, ôm quyền cúi đầu thật sâu. Đối với lão đạo, Mạnh Hạo rất cảm kích.

Đây là tính tình của Mạnh Hạo, đối với tất cả những người giúp đỡ hắn, hắn đều ghi nhớ trong lòng.

Cúi đầu xong, Mạnh Hạo biết rằng lúc này không phải là lúc để cảm khái. Hắn xoay người, nhoáng một cái, đã chạy thẳng về phía xa, lao về phía biên giới Thiên Thần Liên Minh.

“Biên giới Thiên Thần Liên Minh, có mấy tinh tú được tạo ra làm truyền tống môn hộ. Còn lại đều là biên giới dài đằng đẵng…”

“Những tinh tú kia trấn giữ chặt chẽ, ta khó có thể đột phá… Về phần biên giới kia, mới là sơ hở để ta tấn công.” Mạnh Hạo quyết định, tốc độ càng nhanh hơn. Thừa dịp không gian trống trải, hắn tăng tốc chạy thẳng về phía trước.

Thời gian cứ thế trôi qua, một ngày sau, trước mặt Mạnh Hạo xuất hiện một bạch tuyến. Nhìn từ xa, bạch tuyến này chẳng là gì nhưng lần gần mới thấy, đó là một bức tường thành màu trắng, hư vô vô cùng, kéo dài đến vô tận. Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua một cái, hắn đứng ngoài bạch tuyến, có chút chần chừ. Không lâu sau, hắn ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra hàn ý, thân thể nhoáng một cái nhanh chóng hóa thành một luồng sáng, bay thẳng đến bức tường thành kia.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong khoảnh khắc đã đến gần. “Ầm” một tiếng, cả người hắn xông vào trong tường trắng, tu vi bạo phát, thậm chí lực lượng Chí Tôn Kiều trong cơ thể cũng nổ vang khiến cho bức tường thành kia phải rung chuyển dữ dội. “Rắc” một tiếng, xuất hiện một khe nứt.

Đúng lúc Mạnh Hạo định xông ra, đột nhiên thân thể hắn dừng lại, một luồng nguy hiểm không cách nào hình dung xuất hiện khiến hắn biết sắc. Trong hư vô, đột nhiên xuất hiện một luồng sáng, trực tiếp bao phủ quanh người Mạnh Hạo giống như muốn trói chặt hắn.

- Ngươi ở trong Thiên Thần Liên Minh, không một ai có thể yên bình rời đi. Một thanh âm bình tĩnh vang vọng trong không gian. Một khuôn mặt hư ảo đột nhiên xuất hiện, chính là vị lão giả ngày đó.

Mạnh Hạo trong mắt ngập tràn hàn ý, hắn hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đi về phía trước. “Ầm” một tiếng, bức tường trắng tan vỡ, Mạnh Hạo bay về phía xa, nhưng ngay lúc hắn cho rằng mình sắp ra khỏi phạm vi của Thiên Thần Liên Minh, phía trước hắn đột nhiên xuất hiện một bạch tuyến, đó là… bức tường trắng thứ hai!

Từ xa nhìn lại, có thể thấy tường trắng không chỉ có hai bức mà có đến ba, bốn bức… kéo dài vô biên vô tận, rậm rạp chằng chịt, có lẽ phải có đến 100 ngàn bức tường như thế!

Trong nháy mắt, sắc mặt Mạnh Hạo vô cùng khó coi.

- Thiên Thần Liên Minh không phải nơi ngươi nói đến là đến, nói đi là đi. Mặc dù có Nhất Nhiên Tử tương trợ, ngươi vẫn không thoát được.

Lời lão già lại vang lên. Ngay lập tức, xung quanh hắn xuất hiện từng đạo truyền tống trận, có hết thảy 15 cái. Trong những truyền tống trận này, đều có những thân ảnh mơ hồ biến ảo.

Mắt nhìn thấy truyền tống trận đánh tới, thời khắc này, Mạnh Hạo chỉ có một lựa chọn, lập tức trốn đi.

Nhưng lão già kia lại xem thường quyết định của Mạnh Hạo. Trong nháy mắt, Mạnh Hạo nhìn thấy những truyền tống trận kia cũng là lúc hắn nhìn thấy khuôn mặt hư ảo của lão già.

- Vốn dĩ ngươi không có cách nào đánh chết ta được, chỉ có thể khống chế những lực lượng ở biên giới Thiên Thần Liên Minh… Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng, thần sắc lão già cũng chợt biến đổi. Đúng lúc này, tu vi trong cơ thể Mạnh Hạo bạo phát ngập trời, La Thiên Đạo Tiên nổi lên, thân thể đạt đến đỉnh phong. “Ầm” một tiếng, cả người hắn không hề bỏ chạy mà chạy thẳng tới trận pháp trong những truyền tống trận kia.

Trong khoảnh khắc hắn tới gần, tay hắn nâng lên, đánh xuống một quyền Sát Thần.

Một quyền này đánh xuống, đâm thẳng vào một truyền tống trận khiến cho trận pháp bị phá vỡ, lập tức vặn vẹo. Tu sĩ bên trong truyền tống đi tới biến sắc mặt, rối rít gào thét.

- Nát! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng. “Ầm” một tiếng, truyền tống trận lập tức tan vỡ, thân thể các tu sĩ bên trong vặn vẹo, trực tiếp tan rã. Chỉ có cường giả là tránh được nguy hiểm, muốn tiếp tục đánh xuống nhưng không thể.

- Tiểu bối! Lão già kia rống giận hét lên trong tinh không nhưng vu sự vô bổ, Mạnh Hạo căn bản là ngoảnh mặt làm ngơ, thân thể khẽ lay, lại giáng thêm một quyền.

Một quyền!

Lại một quyền!

Rầm rầm rầm, trong chớp mắt lại có ba truyền tống trận tan vỡ. Mắt thấy 11 cái trận pháp khác sắp hoàn thành, thân ảnh truyền tống bên trong cũng trở nên rõ ràng, Mạnh Hạo bỗng nhiên cười lạnh, nâng hai tay lên, hướng về phía dưới nhấn mạnh một cái.

- Chí Tôn Kiều!

Rầm rầm rầm!

Chí Tôn Kiều chợt từ trong cơ thể Mạnh Hạo bộc phát ra, mạnh mẽ phủ xuống. Khi Chí Tôn Kiều phủ, uy áp bạo phát, trong chớp mắt, bốn truyền tống trận trực tiếp tan vỡ. Sau đó lại có thêm năm tòa chia năm xẻ bảy.

Duy chỉ có hai truyền tống trận, trong khoảnh khắc này, rốt cuộc cũng hoàn thành quá trình truyền tống, đồng thời vỡ nát. Thân ảnh bên trong vọt ra.

Tổng cộng có gần trăm tu sĩ, dẫn đầu là hai người , một người toàn thân mặc áo bào màu máu, người còn lại là một thanh niên sau lưng có thân ảnh Thiên Thần. Hai người vừa ra, khí thế không tầm thường, nhưng rất nhanh, hai người bọn hắn liền biến sắc. Khi thấy rõ hoàn cảnh bốn phía, bọn hắn thà rằng bản thân không hiện ra.

Tình huống hiện tại, trong 15 truyền tống trận chỉ có hai cái truyền tống thành công. Điều này làm nội tâm bọn họ trầm xuống, khi nhìn thấy Mạnh Hạo, hai người này bỗng nhiên lui về phía sau.

Bọn chúng đuổi giết Mạnh Hạo nhưng giờ này người bỏ chạy lại là chúng!

- Nếu ngươi đã không cho ta đi, thì… ta ở đây sẽ chém giết thoải mái một phen! Mạnh Hạo nhìn thoáng qua những khuôn mặt hư ảo đang gầm thét kia, hắn khẽ cười lạnh, thân thể nhoáng lên một cái bay thẳng tới chỗ những tu sĩ này.

Gần trăm tu sĩ, thời khắc này, từng người một đều cảm thấy da đầu tê dại. Mắt thấy Mạnh Hạo đến, khí thế ngập trời, bọn họ liền cấp tốc lui về sau. Nếu người đến nhiều hơn một chút, hoặc là có Đạo Cảnh ở đây thì bọn họ còn có thể vây chiến. Nhưng giờ nếu là trực tiếp đối mặt với Mạnh Hạo, không ai có dũng khí.

Dù sao, người có thể tiêu diệt cả nhà Hắc Hồn Đạo, hắn là kẻ cực kỳ đáng sợ!

- Còn muốn chạy? Trong mắt Mạnh Hạo ngập tràn sát y, hắn bị đuổi giết mãi cũng phiền lòng. Thời khắc này, thân thể một bước đạp xuống, cả người hóa thành đại bàng xanh, đuổi kịp một người, móng vuốt bóp nát

đất đá kia trực tiếp chụp lấy đầu tên kia. “Rắc” một tiếng, mau tươi văng khắp nơi. Mạnh Hạo lại xuất hiện trước mặt một tu sĩ khác, thân ảnh hắn hóa thành một đạo thanh quang đánh tới.

Nơi hắn đi qua đều phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương. Hai người thanh niên phía trước trong khoảnh khắc này hoàn toàn tê dại, không ngờ tên kia nhanh như vậy đã đuổi tới. Một người trong đó thân thể “phịch” một tiếng hóa thành sương mù đỏ, nhanh chóng bỏ chạy, người kia rống lớn, trong phút chốc hóa thành tàn ảnh.

- Thì ra là ngươi! Mạnh Hạo nhìn vào mảng sương mù đỏ kia, không để ý đến tên kia nữa, chạy thẳng đến mảng sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1581: Sơ ngộ Mạnh gia

Không phải ta! Trong sương mù đỏ truyền ra thanh âm kinh hãi của thanh niên, hắn chính là thân ảnh hơn một tháng trước phủ xuống Lạc Hà Tinh, chỉ có điều bị lão đạo mang đi Mạnh Hạo, cho nên miễn một kiếp

Lúc này lần nữa gặp lại, sương mù đỏ tốc độ cực nhanh, nhưng Mạnh Hạo tay phải nâng lên một chỉ tay, lập tức Yêu Phong đệ bát cấm trong nháy mắt phủ xuống, khiến cho sương mù đỏ vừa xuất hiện, Mạnh Hạo đã cất bước tới gần, vung tay phải lên, một cổ gió lốc ầm ầm nổ tung trong sương mù này

Sương mù tản ra, lộ ra thanh niên mặc áo bào đỏ bên trong kia, thanh niên này sắc mặt biến hóa, hai tay bấm quyết hướng về Mạnh Hạo một chỉ tay, lập tức toàn thân máu huyết Mạnh Hạo trong nháy mắt nghịch chuyển, ngay cả tu vi cũng đều dường như nghịch động, khiến cho thân ảnh dừng lại, bộ mặt một mảnh đỏ thẫm

Thanh niên kia trong mắt sát cơ sáng lên, không ngờ không bỏ chạy, chợt xoay người, hai tay nâng lên, chạy thẳng tới Mạnh Hạo ầm ầm mà đến

Cùng lúc đó, ở phía sau thanh niên này, trong hư vô không ngờ đi ra một lão già

Lão già này liên tiếp âm trầm, sau khi hiện thân cũng giết hướng Mạnh Hạo

Lão già này hiển nhiên là người hộ đạo của thanh niên kia

Hai người đồng thời xuất thủ, thế như sấm chớp, nhưng đang lúc bọn hắn đánh tới, Mạnh Hạo bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười của hắn xuất hiện giống như sấm sét ở nội tâm lão già kia nổ tung

Nhưng không đợi bọn hắn có phản ứng gì, thân thể Mạnh Hạo như tia chớp hướng về phía trước, đến trước mặt lão già, tay phải nâng lên một quyền, hai quyền, ba quyền! Sau ba quyền, thân thể lão già này ầm một tiếng, trực tiếp nổ tung, chia năm xẻ bảy, hình thần câu diệt

Cho đến khi chết, hắn đều chưa kịp phát ra lời nào cho dù một tiếng hét thảm

Trong nháy mắt thuấn sát! Thanh niên áo bào đỏ hai mắt co rút lại, thân thể đang muốn lui về sau, Mạnh Hạo đã nháy mắt tới gần, tay phải nâng lên, như giết lão già kia

Một quyền rơi xuống

Ngươi không thể giết ta, phụ thân ta là Huyết Ấn Tông tông

Không đợi thanh niên áo bào đỏ này nói xong, Mạnh Hạo đã rơi xuống một quyền

Ầm một tiếng, thanh niên này thân thể run rẩy, cúi đầu, ngực của hắn xuất hiện từng đạo khe nứt

Có một cỗ lực lượng cuồng bạo trong cơ thể bạo phát, tràn ngập toàn thân, cho đến cả người đều là khe hở vỡ vụn, ngay cả linh hồn cũng đều phá thành mảnh nhỏ

Ngươi nói sớm a

Mạnh Hạo nhíu mày, hắn cảm thấy không nên giết người này

Đã có lão tử tốt như vậy, nghĩ đến có thể bán được một cái giá tiền không tồi

Đáng tiếc, đối phương nói đã muộn

Ta vốn chỉ có một tên địch nhân Hắc Hồn Đạo

Một khi đã có nhiều tu sĩ muốn tới giết ta như vậy, vậy thì

để cho chúng ta nhìn một chút, trận này ai có thể kiên trì đến cuối cùng! Mạnh Hạo bỏ máu tươi trong tay đi, trong mắt một mảnh sát cơ, xoay người nhoáng lên một cái, biến mất vô ảnh

Hai ngày sau, trong phạm vi Thiên Thần Liên Minh, một chỗ đuổi giết Mạnh Hạo, đội ngũ tu sĩ ước chừng khoảng hơn 100 người, đang trên đường đột nhiên gặp Mạnh Hạo

Dưới tình trạng không có Đạo Cảnh trấn giữ, chỉ là thời gian hơn mười hít thở, hơn 100 người này toàn bộ diệt vong

Lại một ngày nữa qua đi

Ở một khu vực khác, lần này là hơn 300 tu sĩ cũng diệt tuyệt! Cả Thiên Thần Liên Minh chấn nộ, vô số tu sĩ càng phạm vi lớn đuổi giết Mạnh Hạo, dường như có thể khóa được vị trí của Mạnh Hạo

Chỉ có điều Mạnh Hạo biến hóa quá nhanh, khiến cho khi cường giả Đạo Cảnh thường thường đến, Mạnh Hạo đã đi xa

Vào ngày thứ sáu, một đám đệ tử Thiên Thần Đạo bản thân gặp Mạnh Hạo, dưới giết chóc, mọi người toàn bộ hình thần câu diệt

Chuyện này khiến tu sĩ Thiên Thần Liên Minh càng chấn động hơn, nhưng

Kế tiếp, ở ngày thứ bảy đã xảy ra một sự kiện đại sự khiến người đuổi giết Mạnh Hạo giảm nhanh, thậm chí cao tầng Thiên Thần Liên Minh

đều chấn động! Mạnh Hạo chém chết một Đạo Cảnh! ! Cho dù người này chỉ là một Đạo Cảnh nhất nguyên, nhưng vẫn là Đạo Cảnh, chính là nhân vật trình độ lão tổ

Khi Mạnh Hạo diệt sát một đám tu sĩ Thiên Thần Liên Minh, hắn xuất hiện, Mạnh Hạo lập tức không chậm trễ chút nào, vứt bỏ giết chóc những tu sĩ kia, mà là chạy thẳng tới Đạo Cảnh

Hai người ở tinh không kịch chiến, vốn tưởng rằng chính là một cuộc chiến kéo dài, nhưng chỉ là một nửa canh giờ, Mạnh Hạo đã chém chết người này! Một màn này rung chuyển tất cả tu sĩ đuổi giết Mạnh Hạo, bọn họ từ trong dụ dỗ tỉnh táo lại, thậm chí không ít tông môn lập tức hạ mệnh, tìm tất cả đệ tử đi ra ngoài đuổi giết Mạnh Hạo về

Một trận chiến này đủ để chứng minh, tu vi của Mạnh Hạo khôi phục, càng có thể chứng minh, hành vi hắn diệt sát Hắc Hồn Đạo không phải trường hợp đặc biệt, không phải dùng phương pháp đặc thù hoàn thành, không phải chỉ có một lần, mà là

lực lượng hắn chân chính có! Giết chóc lập tức ít hắn, nhưng vẫn như cũ còn tại, chỉ có điều người đuổi giết Mạnh Hạo không có Tiên Cảnh nữa, yếu nhất cũng là Cổ Cảnh đại viên mãn, thậm chí chủ lực, dĩ nhiên là Đạo Cảnh!

Cả Thiên Thần Liên Minh Đạo Cảnh chỉ có mấy chục người, trong mấy chục nhân này lại có ba thành xuất động tìm kiếm Mạnh Hạo! Dường như trải qua một loạt đuổi giết phản giết này, giữa Mạnh Hạo và Thiên Thần Liên Minh đã không còn chỉ là vì Hắc Hồn Đạo mà sinh ra vấn đề mặt mũi, mà là tiến hành cục diện không chết không thôi! Điều này không trách Mạnh Hạo được, hoàn toàn là Thiên Thần Liên Minh đơn phương tạo thành

Kế tiếp, chém giết biến không thường xuyên, nhưng lại mạnh hơn

Ba ngày sau, mấy Đạo Cảnh đuổi kịp Mạnh Hạo, dưới một phen đại chiến, Mạnh Hạo bỏ chạy

Năm ngày sau, lại có hai Đạo Cảnh lần nữa đuổi kịp, trận chiến ấy nổ vang ngập trời

Hai Đạo Cảnh này toàn bộ bị thương nặng, Mạnh Hạo cũng bị thương nặng bỏ chạy

Trong tinh không trongThiên Thần Liên Minh, một chỗ gần biên giới, thân ảnh Mạnh Hạo lảo đảo đi về phía trước, khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng trong mắt của hắn lại có hàn mang, giống như một đầu cô lang

Thương thế của hắn không nhẹ, cảnh giới Vĩnh Hằng ở trong người bay nhanh vận chuyển

Ngắn ngủi không đến một tháng, Mạnh Hạo đã trải qua rất nhiều lần chém giết, nhất là mấy lần về sau đều là Đạo Cảnh

Nhất nguyên nhị nguyên còn dễ nói, nhưng một khi là hai người, Mạnh Hạo cũng khó khăn

Nếu là gặp Đạo Chủ, Mạnh Hạo lại khó khăn, dù sao hắn còn không phải Đạo Cảnh

Trên người ta có dấu vết gì đó bị bọn họ nhận ra, do đó khóa được, cho nên từ Lạc Hà Tinh bắt đầu, vẫn có thể rất nhanh tìm được ta! Mạnh Hạo trong mắt sát cơ lóng lánh

Khi đi về phía trước, bỗng nhiên thân thể hắn chợt dừng lại, mạnh nhìn về phía trước, phía trước hắn là một mảnh hư vô đen như mực, nhưng ở trong đen kịt, tồn tại một cái lại một cái sáng tuyến! Ở giữa, còn nổi lơ lửng một chút đá vụn bụi bậm

Những sáng tuyến này không nhiều lắm, tổng cộng 33 cái! Hợp thành một cái hình trạng rất quỷ dị, giống như một cái mặt quỷ, dữ tợn xuất hiện ở trong tinh không đen nhánh, khi Mạnh Hạo nhìn lại, hắn thậm chí có cảm giác mặt quỷ cũng đang nhìn chính mình

Bên tai Mạnh Hạo dường như truyền đến từng tiếng gầm nhẹ cùng gầm thét phảng phất từ trong đất mai táng truyền ra

Mạnh Hạo sắc mặt biến hóa, lập tức lui về phía sau, cùng theo đó hắn cũng phát hiện, khu vực này không ngờ

Đang không ngừng mở rộng

Vừa rồi còn không nhiều lắm là một khối, nhưng giờ này một hồi như vậy đã mở rộng gần như ba thành

Bí cảnh? Mạnh Hạo cẩn thận nhìn mấy lần, mơ hồ ở trong khu vực này hắn cảm nhận được một cỗ hung hiểm không nói ra được

Lúc này lập tức lấy ra ngọc giản bản đồ thu được từ Hạo Nhiên Tông, cẩn thận tra tìm sau, hắn không nhìn thấy trên bản đồ có bất kỳ giới thiệu gì về nơi này

Không đúng

Mạnh Hạo nhíu mày, cẩn thận nhìn xem phiến khu vực còn đang mở rộng kia, lại nhìn ngọc giản bản đồ, bỗng nhiên cặp mắt mạnh co rụt lại

Ngọc giản bản đồ này rất là tinh tế, là vật mà đệ tử hạch tâm trong Hạo Nhiên Tông mới có thể có, hiếm có, trên đó thậm chí ngay cả một số chỗ vẫn thạch đều có dấu hiệu

Ở trên bản đồ này, chỗ Mạnh Hạo đứng giờ này vốn tồn tại 7 viên vẫn

thạch, trên 7 viên vẫn thạch này có một khu chợ nhỏ

Nhưng trước mắt, nơi này 7 viên vẫn thạch phải tồn tại lại không thấy, ngay cả khu chợ trên đó tự nhiên cũng không thấy bóng dáng

Mạnh Hạo nhìn một chút, bỗng nhiên da đầu tê dại

Bị nuốt

Mạnh Hạo ánh mắt quét qua 33 điều sáng tuyến kia, nhìn một chút đá vụn bụi bậm lơ lửng, hắn có thể tưởng tượng, lúc trước nơi này đích thật là có 7 viên vẫn thạch và khu chợ, tự nhiên cũng có tu sĩ

Nhưng 33 điều sáng tuyến này đột nhiên xuất hiện, tách rời hết thảy nơi này cắn nuốt phá thành mảnh nhỏ

Mạnh Hạo sắc mặt biến hóa, loại cảm giác nguy cơ đến từ chỗ này càng mãnh liệt hơn, thậm chí hắn còn cảm nhận được một cỗ khí tức tử vong từ trong khu vực này như ẩn như hiện

Cả Đệ Bát Sơn Hải tràn đầy một chỗ lại một chỗ phần mộ, hay là nơi này cũng là phần mộ! Mạnh Hạo không chần chờ, thân thể nhanh chóng lui về sau, chỗ này đã bị hắn liệt vào địa phương cực kỳ nguy hiểm, xoay người, Mạnh Hạo lập tức đã đi xa

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo bay ra không tính là quá xa, bỗng nhiên, bước chân hắn lần nữa khựng lại, nhìn xa xa

Ở phía xa trong tinh không, có một chiếc thương thuyền to lớn đang hướng chỗ này lại tới

Gần như khi Mạnh Hạo nhìn lại, thương thuyền này bỗng nhiên dừng lại

Mạnh gia

Mạnh Hạo trong mắt có chút phức tạp, hắn thấy được trên thương thuyền này có khắc nhiều phù văn, hợp thành một chữ Mạnh to lớn

Đây là hắn ở Đệ Bát Sơn Hải lần đầu tiên thấy được Mạnh gia, lại không nghĩ rằng là ở trong hoàn cảnh như vậy

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, xoay người đang muốn ly khai, đột nhiên, thương thuyền kia trong phút chốc xuất hiện một đạo quầng sáng, dường như triển khai trận pháp phòng hộ, cùng lúc đó, có từng đạo thân ảnh từ bên trong bay ra, xa xa nhìn về phía Mạnh Hạo

Càng có một thanh niên bộ dáng tuấn lãng, nhưng sắc mặt lại hơi trắng, thân thể dường như hư nhược, như bị tửu sắc móc rỗng, mặc tơ lụa lưới mỏng, trong tay cầm một cái ngọc giản, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, hắn lộ ra vui mừng, bóp chặt lấy ngọc giản

Nhìn Mạnh gia tộc nhân bóp nát ngọc giản, Mạnh Hạo trầm mặc, chiếc thuyền Mạnh gia này, trong thần thức của hắn, trong đó tu vi cao nhất cũng chỉ là hai cường giả Cổ Cảnh đại viên mãn mà thôi

Hai người này lúc này một người đứng ở bên cạnh thanh niên Mạnh gia, một

người khác lại là tại một sườn, một cái thân thể gầy, bên cạnh thanh niên trong mắt có tia âm lãnh

Tất cả mọi người trên cả chiếc thuyền này, nếu như Mạnh Hạo muốn diệt sát, cho dù có trận pháp phòng hộ kia như cũ đơn giản

Nhìn đối phương bóp nát ngọc giản, Mạnh Hạo thở dài, xoay người nhoáng lên một cái, hóa thành cầu vồng sắp đi xa, nhưng vào lúc này, trong chiếc thuyền kia truyền ra tiếng quát

Mạnh Hạo, chạy đi đâu! ! Các ngươi lên một lượt đi, ngăn trở, bổn thiếu đã thông báo Thiên Thần Liên Minh tiền bối, bọn họ sẽ rất nhanh tới đây, kéo Mạnh Hạo lại! Thanh âm kia là của một thanh niên, lời nói vừa ra, lập tức có hơn mười tu sĩ từ trên chiếc thuyền bay lên, những người này phần lớn khẩn trương, mà khẩn trương nhất lại là vị lão già Cổ Cảnh đại viên mãn bên cạnh thanh niên kia, nghe được lời nói của thanh niên bên cạnh sắc mặt hắn cũng thay đổi

Câm miệng! !

Lão già lập tức gầm nhẹ

Ngu xuẩn! Một bên kia thanh niên gầy âm lãnh kia hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt lộ ra khinh miệt nhoáng lên một cái mà qua

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1582: Sát kiếp

Mạnh Hạo nhíu mày, mắt lạnh nhìn những kẻ kia cho dù vọt tới, nhưng từng tên một chỉ là con cháu Mạnh gia tu vi Tiên Cảnh, nhất là trong này còn có một người chỉ là mới vừa bước chân vào Tiên Cảnh, lại chỉ là bộ dáng một Tiên Cảnh

Những người này toàn bộ đều đang run rẩy, mang sợ hãi nhìn Mạnh Hạo, khi bay ra, ở giữa không trung bị ánh mắt của Mạnh Hạo quét một cái, rối rít không dám tiến lên

Các ngươi làm cái gì, lên trên đi a, không thể để cho hắn chạy ! Trên thuyền, thanh niên kia kêu gào, lúc này kêu la như sấm, rống lớn, lão già bên cạnh mắt thấy ánh mắt Mạnh Hạo quét tới, thân thể run run một chút, hung hăng cắn răng một cái, lập tức tay phải nâng lên một phen vỗ vào gáy thanh niên này

Thanh niên thân thể mềm nhũn, trực tiếp té xỉu, lão già nhanh tiến lên, hướng về Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu thật sâu

Tiền bối, thiếu gia nhà ta không hiểu chuyện, nhận lầm người, cầu xin tiền bối tha thứ, chúng ta rời đi, rời đi

Lão già thấp thỏm, lên tiếng lập tức triệu hồi tất cả tộc nhân bay ra, chiếc thuyền chậm rãi lui về sau

Dưới ánh mắt Mạnh Hạo, trên trán lão già này tràn đầy mồ hôi, nội tâm khẩn trương đến cực hạn, đối với thanh niên đã hôn mê kia, hận ý tăng nhiều

Ngu xuẩn không có có đầu óc, thật không biết trong gia tộc vì cái gì coi trọng hắn như vậy, lại dám trêu chọc tên sát tinh này!

Lão già sắc mặt tái nhợt, thanh niên kia có thể nhận ra Mạnh Hạo, hắn tự nhiên cũng nhận ra được, nhưng vừa nghĩ tới đối phương ở trong Thiên Thần Liên Minh diệt Hắc Hồn Đạo, lại tại trong trận bị đuổi giết này, phản giết vô số, thậm chí còn giết Đạo Cảnh, khiến cho nội tâm lão già này run rẩy hơn

Mọi người trên chiếc thuyền, duy chỉ có có một người, hắn sắc mặt cũng tái nhợt, cũng thấy hướng Mạnh Hạo, lại mang một chút chần chờ, dường như muốn hỏi một ít gì, nhưng lại không có tư cách lên tiếng

Người này cũng là một thanh niên, mặc áo dà thị vệ i, trên mặt có không ít vết thương, lan tràn tới dưới cần cổ, có thể tưởng tượng, vết thương trên người hắn nhất định không ít, thậm chí thân thể thoạt nhìn đều rất hư nhược

Mạnh Hạo nhìn Mạnh gia trước mắt, hắn chẳng thể nghĩ tới, lần đầu tiên mình và Mạnh gia gặp mặt sẽ là tình hình như vậy

Người hôn mê kia, Mạnh Hạo liếc mắt liền thấy được, ắt là nhân vật quyền quý Mạnh gia, rất có thể là nhất mạch cầm quyền giờ này

Nhưng người này không có đầu óc khiến Mạnh Hạo đối Mạnh gia cũng có một chút thất vọng, chỉ là sâu trong nội tâm đối với gia tộc của mẫu thân, đối với gia tộc của ngoại công, tồn tại lòng trung thành đặc thù, khiến cho Mạnh Hạo không muốn đem sự tình nghĩ rất xấu

Lần này đi tới núi thứ tám, hắn vốn cũng muốn đi nhìn Mạnh gia một chút, tìm một số tộc nhân nhất mạch của ngoại công kia

Nhìn chiếc thuyền dần dần đã đi xa, Mạnh Hạo khẽ thở dài một tiếng, thu hồi ánh mắt, tộc nhân đang muốn ly khai khi, hắn bỗng nhiên cặp mắt nhoáng lên một cái, nhìn về phía một hướng khác

Nếu đã đến, liền ra đi

Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, lời nói của hắn truyền ra trong nháy mắt, tinh không hư vô hắn sở nhìn đột nhiên có mơ hồ vặn vẹo, từ bên trong trực tiếp đi ra ba người

Người thứ nhất là một đồng tử có vẻ mặt non nớt

Đồng tử này mặc một thân trường bào màu trắng, chắp tay sau lưng, mi tâm có con mắt thứ ba, hai mắt lạnh như băng, con mắt thứ ba kia không ngừng chớp động, tràn ra u mang

Theo đi ra, một cỗ dao động kinh người từ trên thân đồng tử tản ra, bao phủ bốn phương tám hướng, khiến cho tinh không run rẩy, quy tắc bức lui, lực lượng căn nguyên ẩn mà không phát

Đạo Chủ

Mạnh Hạo cặp mắt co rút lại

Người thứ hai cái đến lại là một lão bà, trên mặt lão bà này mọc đầy bọc mủ, nhô ra thậm chí mỗi một bước đi ra, thân thể đều đang run rẩy, dường như tuổi già tùy thời có thể chết đi, nhưng cố tình sinh cơ trên người ả thịnh vượng giống như một đốm lửa vĩnh hằng bất diệt

Lão bà nhìn Mạnh Hạo, phát ra tiếng cười chói tai khó nghe, ánh mắt như nhìn người chết

Người thứ ba chính là Hắc Hồn lão tổ kia, chỉ có điều giờ khắc này hắn đã biến đổi bộ dáng, hiển nhiên là đoạt xá một khối thân thể, nhưng hồn khí trên ngườ kia i, còn có oán độc điên cuồng đối với Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh Hạo lập tức liền nhận ra thân phận của hắn

Lão phu Quy Huyền Tinh, Nhất Huyền Tông, Huyền Đạo Tử!

Đồng tử áo bào trắng nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm vừa ra, cũng không vang dội, nhưng vẫn như cũ như lôi đình, truyền khắp bốn phương tám hướng

Nghe được cái tên Nhất Huyền Tông này, hai mắt Mạnh Hạo hơi co rụt lại

Đệ Bát Sơn Hải bốn tinh tú lớn, có Lạc Hà Tinh, cũng có

Quy Huyền Tinh! Mà Nhất Huyền Tông này lại là đệ nhất đại tông trên Quy Huyền Tinh, địa vị cao, trong Thiên Thần Liên Minh cũng thuộc top năm!

Lão bà tử đến từ Bát Đồ Tinh, Long Thần Giáo, Hồng Trần

Lão bà khàn khàn cười, biểu tình rất là dữ tợn, nhất là khi cười, tác động bọc mủ trên mặt nhô ra, khiến cho một cái trong đó vỡ nát, không có chút chất lỏng nào chảy xuống, nhưng lại có một con rết màu trắng ngà không ngờ từ trong bọc mủ hư hại nộichui ra, vòi vũ động, thoạt nhìn khiến người nhìn thấy mà giật mình

Mạnh Hạo liếc nhìn lão bà này một cái, nội tâm một dạng trầm xuống, Đệ Bát Sơn Hải bốn tinh tú lớn, Bát Đồ Tinh này cũng là một! Về phần Long Thần Giáo, so với Nhất Huyền Tông còn cường hãn hơn, tại Đệ Bát Sơn Hải, trong Thiên Thần Liên Minh thì là tông môn thứ ba không cách nào bị rung chuyển! Hai cái tông môn này hiển nhiên đều đang chiêu mộ Hắc Hồn lão tổ, bất kỳ một tông môn nào sau khi thành công chiêu mộ đều sẽ làm thực lực tự thân tông môn lại tiến một tầng

Nhất Huyền Tông có thể cùng Long Thần Giáo quyết tranh hơn thua, mà Long Thần Giáo nếu thu được Hắc Hồn lão tổ, liền có thể cùng thần tử đạo xếp hạng thứ hai tranh nhau phát sáng

Gần như ngay khi ba vị cường giả này xuất hiện, xa xa chiếc thuyền Mạnh gia đang bỏ chạy bỗng nhiên ngừng lại, thanh niên hôn mê kia lúc này đã thức tỉnh, cưỡng ép chiếc thuyền dừng, ánh mắt lấp lánh nhìn Mạnh Hạo

Lần này, lão già kia không ngăn trở nữa, cũng là cặp mắt nhoáng lên một cái, nhìn về chỗ này

Đục nước béo cò, mỗi người đều biết, Mạnh gia cũng không ngoại lệ

Mạnh Hạo! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, đối mặt này ba đại năng người Đạo Chủ Cảnh giới, cho dù là Mạnh Hạo trước không bị thương cũng là chết chắc mười phần, càng không cần phải nói giờ này thương thế trong người

Đừng nói đối mặt ba người, cho dù chỉ là một, Mạnh Hạo cũng đều sẽ khó khăn

Nhưng mặc dù như vậy nhưng tôn nghiêm không thể mất đi, lão bà và đồng tử đều nói ra thân phận của mình rồi, Mạnh Hạo tự nhiên cũng sẽ lên tiếng, chỉ là đến từ địa phương nào, lòng biết rõ liền có thể, Mạnh Hạo sẽ không nói thẳng ra

Hắc Hồn lão tổ gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trong mắt oán độc ý mãnh liệt hơn, Mạnh Hạo phá hủy hết thảy của hắn, hắn sẽ phải đi phá hủy tất cả của Mạnh Hạo

Mạnh Hạo, đến từ Đệ Cửu Sơn Hải, một trong danh sách, thật là thân phận lớn

nhưng ở chỗ này, ngươi cái gì đều không phải là! Hắc Hồn lão tổ lời nói vừa ra, thanh âm như sấm chớp nổ vang, vang vọng bốn phương tám hướng

Cho dù là hắn cũng không có chú ý tới, hoặc là nói khinh thường đi lưu ý

trên thuyền, một người thị vệ tộc nhân Mạnh gia trên mặt kia đều là vết bầm, thân thể hư nhược khi nghe được câu này sau, thân thể run lên bần bật, trong mắt lộ ra một chút hào quang mãnh liệt, xa xa nhìn Mạnh Hạo trong tinh không

Nhưng rất nhanh, hắn liền lại lần nữa ảm đạm, dường như cảm thấy chuyện nội tâm vừa rồi nghĩ tới một cái chớp mắt kia là không thể nào, cử động của hắn không ai chú ý tới

Lúc này trên chiếc thuyền Mạnh gia tất cả mọi người đều đang mật thiết chú ý việc phát sinh ở cách đó không xa kia, một cuộc chiến tranh giống như Đạo Cảnh chi sát vậy! Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Hắc Hồn lão tổ trước thời hạn cất bước trong nháy mắt đi ra, vung tay một cái, lập tức vô số hồn phách biến ảo, phát ra khí tức không tiếng động, cũng có căn nguyên xuất hiện, long trời lở đất, khiến tinh không nổ vang, chạy thẳng trực tiếp bao phủ Mạnh Hạo

Đổi lại là những kẻ Đạo Cảnh trở xuống khác, dưới một kích diệt tuyệt này, bất kể bạo phát ra dạng tu vi gì đều phải hủy diệt, không chịu nổi một kích, nhưng Mạnh Hạo là La Thiên Đạo Tiên, thân thể của hắn lại đến Cổ Cảnh đại viên mãn, tất cả khiến cho hắn mặc dù không phải Đạo Cảnh, nhưng lại cùng cấp Đạo Cảnh! Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, hắn không thể không bình tĩnh, nhiều tâm tình hơn nữa vào lúc này đều là vô dụng, nếu nhất định chiến

Như vậy, chiến thế nào, độn thế nào, phản kích thế nào, hết thảy đều tại một ý niệm Mạnh Hạo! Mạnh Hạo thân thể bỗng nhiên đi ra, khi tay phải nhấc lên, lập tức từng ngọn tiên sơn biến ảo, trong tiếng nổ “ầm ầm” Chí Tôn Kiều trực tiếp xuất hiện trong tinh không, cùng Hắc Hồn lão tổ đang tới bỗng nhiên đối kháng

Thần thông của hai người đụng chạm, Mạnh Hạo thân thể chấn động,

một ngụm máu tươi phun ra, nhưng hai mắt của hắn lại là nhanh động một cái, thân thể mượn lực lượng đánh sâu vào này, mạnh lui về sau, tốc độ cực nhanh, chạy thẳng tới

chỗ lúc trước khi hắn đến, nhìn thấy 33 điều sáng tuyến sở tại, vội vã đi

Nơi đó, Mạnh Hạo đã từng quan sát, cho rằng ẩn chứa hung hiểm to lớn, cơ hồ là đất chết, nhưng giờ này cục diện đều là tử vong chi kiếp, mà khi hai loại cục diện hắn phải chết đụng vào nhau, có lẽ bạo phát ra

không còn là tử vong, mà là

trong khi tìm thường, khó có thể bắt được

Một đường sinh cơ! ! Đục nước béo cò, Mạnh gia biết, Mạnh Hạo

Tự nhiên cũng biết! Nhưng ngay khi Mạnh Hạo lui về phía sau, Hắc Hồn lão tổ bị sự xuất hiện của Chí Tôn Kiều Mạnh Hạo rung chuyển thân thể, thân thể chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi

Đồng tử áo bào trắng phía sau hắn bỗng nhiên cười, thân thể nháy mắt mơ hồ, khi xuất hiện, bất ngờ tại bên cạnh Mạnh Hạo

Tiểu hữu, lưu lại đi! Hắn nhàn nhạt lên tiếng, tay phải nâng lên, hướng về Mạnh Hạo bắt một trận, dưới một trảo này, dường như tay hắn trở thành một cái lốc xoáy hắc động, tinh không đều đang nghịch chuyển, thời gian đều đang chảy ngược, hết thảy hết thảy không ngờ đều hướng về tay hắn, nhanh chóng xoắn tới

Thậm chí ngay cả xa xa chiếc thuyền Mạnh gia cũng đều bị rung chuyển, phát ra thanh âm kẽo kẹt kẽo kẹt, chiếc thuyền không bị khống chế nghiêng mà đến

Mắt thấy Mạnh Hạo sẽ bị bắt được, Mạnh Hạo bỗng nhiên cười lạnh, hai

chân của hắn đạp không cũng tốt, cất bước cũng được, nhưng lại vào giờ khắc này, đi ra

thân ảnh màu đen được gọi là lục truyền thụ cho Mạnh Hạo

Thời gian chi bộ! Một bước, hai bước, ba bước, Mạnh Hạo đạp tại trong thời gian, nhìn như chậm chạp, nhưng không ngờ dưới một trảo của đồng tử, chẳng những không như bốn phía tất cả vật chất ngưng tụ bàn tay đồng tử, ngược lại như không thấy cỗ lực lượng nghịch chuyển này, như cũ đi về phía trước! Lấy thời gian, đối thời gian! Trong chớp mắt, Mạnh Hạo nháy mắt đã đi xa, đồng tử sửng sốt, căn nguyên chi pháp của hắn từ khi tu hành đến nay, đây là lần đầu bị người dùng loại phương pháp này phá giải, hai mắt trong nháy mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt, mạnh nhìn về phía Mạnh Hạo, nhất là nhìn bước chân của Mạnh Hạo, thân thể hắn chấn động, lộ ra không thể tin

Đây là bộ pháp gì, không ngờ ẩn chứa đạo thời gian cao thâm hơn ta!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1583: Căn nguyên chỉ vì Đạo Nguyên động

Khi nhìn đến bộ pháp của Mạnh Hạo, trong nháy mắt, đồng tử rõ ràng cảm nhận được, căn nguyên thời gian của mình vào giờ khắc này không ngờ sôi trào, truyền ra khát vọng mãnh liệt, loại cảm giác này đối với đồng tử mà nói trước nay chưa từng có!

Đây

Đồng tử ngẩn người tại đó, nhưng rất nhanh, khi căn nguyên thời gian ở trong người càng hơn sôi trào, cả người hắn cũng chấn động run rẩy, kích động như sôi trào!

Căn nguyên đang động, căn nguyên đang khát vọng

Chuyện này

Chuyện này

Chuyện này truyền thuyết từng có ghi chép! !

Trời a, ta

Ta không ngờ gặp chuyện trong truyền thuyết mới phải xuất hiện, bộ pháp này của Mạnh Hạo đến cùng đến từ nơi nào, không ngờ có thể dẫn động căn nguyên của ta, khát vọng xuyên thấu qua mãnh liệt như vậy! !

Căn nguyên của ta, khát vọng đi dung hợp đạo thời gian trong bộ pháp này!

Nếu ta có thể hiểu rõ bộ pháp này, như vậy căn nguyên thời gian của ta nói không chừng có thể

Tiến thêm một bước, ngưng tụ ra một tia Đạo Nguyên! Bởi vì trong truyền thuyết, căn nguyên chỉ vì Đạo Nguyên động!

Đạo Nguyên

Đó là lãnh vực thần bí chỉ đại năng người trình độ Đạo Tôn mới có thể đi hơi lục lọi

Đó là Chí Tôn trong truyền thuyết, vô thượng chi thiên mới có thể theo đuổi!

Đồng tử cặp mắt mở to, trái tim tại một cái chớp mắt này mãnh liệt nhảy lên

Đối với cường giả Đạo Cảnh mà nói, căn nguyên chỉ là mới bắt đầu! Là điểm cuối, nhưng đồng dạng cũng là một cái khởi điểm! Mới bắt đầu này đối với hầu hết Đạo Cảnh mà nói, là chỗ cả đời này dừng lại, theo đuổi, là để tự thân dùng cảm ngộ, thu được căn nguyên, do đó đạt tới cực hạn! Cực hạn này, Đạo Chủ tam nguyên, trên đó Đạo Tôn, có căn nguyên thứ bảy liền có thể xưng là Chí Tôn! Nhưng trên thực tế, cũng không phải toàn bộ Đạo Cảnh đều hiểu, chỉ có không nhiều lắm một số Đạo Chủ Đạo Tôn mới nghe nói qua

Cảnh giới Chí Tôn kia cũng không phải tu hành cuối cùng

Năm đó cường đại như Cửu Phong Chí Tôn có chín đại căn nguyên nhưng vẫn như cũ vẫn phải tử vong

Sau Chí Tôn cửu nguyên là Đạo Nguyên Cảnh! Mà sau Đạo Nguyên Cảnh

còn có hay không, chuyện này không người biết

Bởi vì, từ xưa đến nay, cả Tiên giới, cho dù là đã từng Chí Tôn Tiên Giới, hay là giờ này Sơn Hải Giới liền chưa từng xuất hiện qua cho dù là một

Đạo Nguyên Cảnh! Chỉ là để lại truyền thuyết, trọng điểm của Đạo Nguyên Cảnh ở chỗ

Căn nguyên chỉ vì Đạo Nguyên động!

Đạo Nguyên, nhất định là Đạo Nguyên trong truyền thuyết, ta cả đời này, từ bước chân vào Đạo Cảnh sau, đây là lần đầu tiên căn nguyên động! !

Đồng tử mạnh nhìn về phía Mạnh Hạo, ầm ầm đuổi theo, lúc này, hắn không là bởi vì tông môn, bởi vì Hắc Hồn lão tổ ra tay, hắn là vì

bản thân! Vừa nghĩ tới Đạo Nguyên trong truyền thuyết kia ngay cả Chí Tôn cũng không có chạm đến, đồng tử liền điên cuồng

Nhưng còn có một người so với hắn tốc độ còn nhanh hơn, gần như khi Mạnh Hạo dùng bộ pháp thời gian kia đi ra, lão bà khàn khàn cười, tiếng cười chói tai, ả tay phải đột nhiên một chỉ tay, lập tức trên người ả có bảy nhô ra bọc mủ hư hại bộ pháp bay ra bảy con rết màu trắng ngà, nháy mắt chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Thỉnh Long Thần! Lão bà trong mắt hàn mang lóe lên một cái

Khi lên tiếng, bảy con rết kia lẫn nhau lần lượt thay đổi, dường như tạo thành một cái trận pháp kỳ dị, vào lúc này, trên người bọn chúng bạo phát ra một cỗ khí tức kinh người, khí tức này vừa ra, hư vô chấn động, mơ hồ không ngờ xung quanh bảy con rết này xuất hiện một cái hư ảnh to lớn

Hư ảnh này không phải rồng, giống nhau là rết, nhưng lại lớn hơn, chừng nghìn trượng, vừa mới xuất hiện, tinh không liền bốn phương vỡ vụn, Long Thần này rống to một tiếng, đánh về phía Mạnh Hạo

Mạnh Hạo nội tâm mạnh chấn động, mắt thấy Long Thần này đánh tới, đồng tử cũng điên cuồng tới gần, nguy cơ trước mắt, Mạnh Hạo không thể tránh ra, hai tay bấm quyết Chí Tôn Kiều rầm rầm ra, dưới chân hắn thời gian bộ pháp, bốn phía từng ngọn tiên sơn phủ xuống, cũng có nhật nguyệt chi ảnh vây quanh, thậm chí lực lượng La Thiên Đạo Tiên trong cơ thể hắn toàn diện bạo phát

Bì Đống xuất hiện trở thành áo giáp, gương đồng hóa thành Chiến Binh, chó ngao trở thành áo choàng, quả Niết Bàn Quả thứ tư bị Mạnh Hạo đặt tại mi tâm

Tất cả những việc này đều là trong nháy mắt đã xảy ra, Mạnh Hạo khí thế ầm ầm bạo phát, về phía trước hung hăng vung lên, tiếng động rầm rầm khiến tinh không tan vỡ, chiếc thuyền kia run rẩy, trên đó phòng hộ trực tiếp vỡ vụn, rất nhiều đệ tử Mạnh gia phun ra máu tươi

Long Thần phát ra tiếng gầm thê lương, trong tinh không tán loạn, đồng tử điên cuồng,cũng đều dừng lại một chút, tay áo vung, tu vi đánh, Hắc Hồn lão tổ rống lớn, lập tức xuất thủ

Mạnh Hạo máu tươi phun ra, Chí Tôn Kiều cuốn ngược trở về, tất cả ngọn núi tan vỡ, nhật nguyệt vỡ nát, Bì Đống hóa thành áo giáp trực tiếp phân giải, Chiến Binh tiêu tán, áo choàng trở thành chó ngao cũng phun ra máu tươi

Quả Niết Bàn Quả thứ tư bị cưỡng ép bức ra, Mạnh Hạo toàn thân phun ra sương máu, cả người thật giống như bị thương nặng, trực tiếp thụt lùi, nhất là vị trí ngực lại máu thịt bầy nhầy, xương vỡ vụn

Chết! Lão bà trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, bỗng nhiên lên tiếng,

thân thể nhanh chóng cất bước, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Hắc Hồn lão đạo kích động, cũng điên cuồng, xuất thủ căn nguyên chi pháp mạnh nhất, đánh chết Mạnh Hạo

Duy chỉ có đồng tử lúc này biến sắc

Trước đừng giết hắn! Đồng tử cất bước liền muốn ngăn cản, trong tiếng nổ "ầm ầm", cản trở lão bà và Hắc Hồn lão tổ xuất thủ, khiến cho hai người phẫn nộ nhìn đồng tử

Huyền Đạo Tử, ngươi muốn làm gì!

Huyền Đạo Tử đạo hữu, ngươi cản trở lão phu, đây là ý gì! Lão bà và Hắc Hồn lão tổ đều ánh mắt lộ ra tàn nhẫn, nhìn về phía Huyền Đạo Tử

Người này ta có tác dụng lớn, để lại người sống, ta xử lý xong lại giết, coi như lão phu thiếu hai người các ngươi một cái nhân tình! Huyền Đạo Tử lập tức lên tiếng, lúc này mới khiến cho lão ẩu và Hắc Hồn lão tổ sắc mặt hơi dịu lại

Mà Mạnh Hạo cũng mượn thời gian một cái chớp mắt này, thân thể mạnh lui về sau, sắc mặt hắn trắng bạch, trong cơ thể tu vi rớt xuống, thương thế nặng, thậm chí so với trước tại Hắc Hồn Đạo còn muốn nghiêm trọng không ít

Hắn chung quy là một người, chung quy còn không trên Đạo Cảnh chân chính, đối mặt ba Đạo Chủ, hắn căn bản cũng không có chút khả năng nào còn sống, lúc này cho dù là muốn chạy trốn vào khu vực 33 điều sáng tuyến sở tại kia cũng không kịp

Chỗ xa hơn, trên chiếc thuyền Mạnh gia kia mặc dù tất cả mọi người đều có thương thế, nhưng hiển nhiên là thanh niên thiếu chủ, lau đi máu tươi, trong mắt lộ ra tham lam

Danh sách của hắn, bổn thiếu muốn! Ra tay, đều ra tay, giết hắn! !

Thanh niên này rống lớn, nhưng chung quanh hắn không ai xuất thủ, nhưng mà

Rất nhiều tộc nhân Mạnh gia mắt đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, giống như một đàn dã lang đang gắt gao nhìn một con mãnh hổ bị thương

Duy chỉ có thanh niên đầy người vết bầm kia, trong vẻ mặt lộ ra lo âu, không giấu được lo lắng

Đúng lúc này, khi Mạnh Hạo lui về phía sau, ba người Huyền Đạo Tử đã đạt thành nhận thức cuối cùng, ba người đồng thời nhìn về phía Mạnh Hạo, tràn ngập sát cơ, trong nháy mắt chạy ra, lúc này cũng không cần thiết ỷ lớn hiếp nhỏ, lấy nhiều thắng ít, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Mạnh Hạo cười thảm, hắn đã không có đạo pháp gì có thể đi thi triển, có thể đi ngăn trở ba người này, thậm chí Chí Tôn Huyết trong cơ thể trước hắn đã thúc giục, nhưng không cách nào dẫn động ánh sáng nhật nguyệt Sơn Hải Giới

Cuối cùng là lỗ mãng

nhưng chuyến này, ta không hối hận, chỉ là đáng tiếc, không đón Thanh nhi trở về, cũng không cứu được Sở Ngọc Yên

Mạnh Hạo khẽ thở dài, mắt thấy ba người kia lại tới, nhưng ngay vào lúc này, Mạnh Hạo bỗng nhiên thân thể chấn động, hai mắt của hắn vào giờ khắc này lộ ra ánh sáng mãnh liệt

Ta còn có một cái đạo pháp! Mạnh Hạo lẩm bẩm, mạnh ngẩng đầu, nhìn ba người gào thét mà đến kia, hắn hung hăng cắn răng một cái, cặp chân

cong, tay phải tại trước hai mắt, mạnh nâng lên

Đạo tại lòng ta! Mạnh Hạo mạnh rống lớn, theo tiếng hô, tinh không nhanh chóng vô cùng yên tĩnh, dường như cắn nuốt tất cả thanh âm, thậm chí cho dù phát ra âm thanh, cũng đều bị nháy mắt trừ đi! Tại cực đoan yên tĩnh này, còn lại là đè nén phủ xuống, Huyền Đạo Tử vẻ mặt biến đổi, lão bà mạnh mở to mắt, Hắc Hồn lão tổ thất kinh

Ba người đều là Đạo Chủ, đối thiên địa này, tinh không cảm thụ vô cùng nhạy cảm, lúc này, rối rít cảm nhận được dường như có một cỗ ý chí phủ xuống chỗ này, khiến ba người bọn họ nội tâm run rẩy, không ngờ dâng lên một cỗ nguy cơ mãnh liệt

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, sau khi hô lên bốn chữ kia, thần thức của hắn tản ra, thuật pháp này hắn và lão đạo cùng nhau luyện tập rất nhiều rất nhiều lần, nhưng không có bất kỳ một lần nào như bây giờ, đưa toàn bộ hy vọng, khát vọng của hắn đối với sinh cơ đều ngưng tụ ở phía trên này

Thậm chí tại nội tâm Mạnh Hạo, có một cỗ chấp nhất và tín niệm mãnh liệt, hắn tin, Phong Thiên Quyết này nhất định sẽ rực rỡ Sơn Hải Giới! Đè nén bốn phía, hắn không cảm giác được, Mạnh Hạo dĩ nhiên đắm chìm trong trạng thái kỳ dị kia, dường như

hắn trở thành mảnh thế giới này, dường như hắn trở thành Đệ Bát Sơn Hải, dường như

hắn trở thành ý chí cả Sơn Hải Giới! Một câu, đạo tại lòng ta, cái đạo này tại Mạnh Hạo nhìn lại, liền là cả Sơn Hải Giới, Sơn Hải Giới tại kỳ tâm!

Ý tại mắt ta! Mạnh Hạo tay trái bỗng nhiên nâng lên, để ngang trên cánh tay phải, lần lượt thay đổi mà qua, trở thành hình một chữ thập, đắp lên hai mắt của hắn, đắp lên thế giới trước mắt hắn, nhưng lại không lấn át được

tâm Mạnh Hạo, ý Mạnh Hạo! Thậm chí rất lâu, chỉ có khi ngươi nhắm mắt lại, khi ngươi che đi ánh mắt, khi ngươi cái gì đều không thấy được, ngươi mới có thể đi chân chính

Cảm thụ thế giới này! Lúc này Mạnh Hạo chính là như vậy, hắn cảm nhận được trong tinh không này tồn tại chín tòa nú kia i, chín phiến hải, còn có nhật nguyệt kia

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, tại trong cảm thụ, hắn không có chút nào trở ngại liền chiếm cứ hết thảy, ý của hắn trở thành ý Sơn Hải, thần của hắn trở thành thần Sơn Hải! Cho dù là lão đạ, cũng sẽ không hoàn toàn dự liệu được, Phong Thiên Quyết này tại trong tay Mạnh Hạo không ngờ có thể thuận lợi triển khai như vậy, thậm chí thuận lợi đến

Dường như, đây vốn chính là thiên pháp chuẩn bị cho hắn! Cho là mình là người đứng đầu Sơn Hải, đi phong 33 thiên! Nhưng nếu bản thân chính là người đứng đầu Sơn Hải, như vậy pháp này

Không thể tưởng tượng! Mạnh Hạo thân thể chấn động, mạnh ngẩng đầu, cặp chân như hóa thành ngọn núi, khi dâng lên, hai tay hắn bỗng nhiên đưa ra, như đi ôm cả thế giới!

Dục cùng Sơn Hải, Phong, Thiên, Quyết! Mạnh Hạo rống lớn

Gần như khi tiếng hô của Mạnh Hạo truyền ra, tinh không run rẩy, thế giới nổ vang, Sơn Hải Giới chín biển gầm thét, chín núi chấn động, mặt trời mặt trăng ngôi sao, vào giờ khắc này, trước nay chưa có rực rỡ! Sơn Hải chấn động! Chỉ vì chỗ này, chỉ vì Mạnh Hạo, chỉ vì

Phong thiên sơ lâm!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1584: 33 địa sơ khai

Theo hai cánh tay Mạnh Hạo đưa ra, trước mặt của hắn, tinh không vặn vẹo, một cái thân ảnh khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện, thân ảnh ấy mơ hồ, về phía trước trực tiếp va chạm mà đi

Nhấc lên tầng tầng sóng gợn, long trời lở đất! Hắc Hồn lão tổ đứng mũi chịu sào, phát ra một tiếng gào thét mãnh liệt, khi hai tay nhấc lên, lực lượng căn nguyên toàn diện bạo phát, về phía trước mạnh đối kháng

Ầm một tiếng, thân thể hắn trực tiếp tan vỡ, chia năm xẻ bảy, nhưng khi vỡ vụn, Hắc Hồn lão tổ lần nữa rống lớn

Những máu thịt vỡ vụn kia không ngờ cấp tốc biến thành đen, trong nháy mắt trở thành vô số hồn, cuốn Hắc Hồn lão tổ sắp bỏ chạy, nhưng vẫn là bị thân ảnh người khổng lồ kia đánh sâu vào

Một loạt tiếng hét thảm thê lương từ trong hồn Hắc Hồn lão tổ truyền ra

Hồn của hắn bằng mắt thường có thể thấy được tan vỡ, trong chớp mắt, hình thần câu diệt! ! Đường đường Hắc Hồn lão tổ, sau khi tông môn bị diệt, bản thân cũng cuối cùng tử vong! Không có bất kỳ một cái hồn nào trốn ra, toàn bộ dưới Phong Thiên Quyết đều hủy diệt

Thậm chí trong khi hủy diệt, khoảnh khắc Hắc Hồn lão tổ bị xóa bỏ, bên tai của hắn nghe được thanh âm chỉ có hắn cùng với Mạnh Hạo mới có thể nghe được

Sơn Hải chán ghét, phạt hình giết! Phong Thiên Quyết còn chưa kết thúc!

Mà là mang đánh sâu vào, mang uy áp ngập trời, mang hoảng sợ cùng

khủng khiếp của tất cả mọi người, mang cả sóng gợn tinh không, lại mang ý chí Sơn Hải Giới, chạy thẳng tới lão bà! Lão bà sắc mặt tái nhợt, ả chính mắt thấy Hắc Hồn lão tổ tử vong

Cho dù như thế nào ả cũng không có nghĩ tới, lấy tu vi của mình, đuổi giết một tên Mạnh Hạo bị thương nặng không ngờ sẽ đưa tới thuật pháp hoảng sợ như thế

Thuật pháp này ở ả xem cũng không phải tu sĩ có thể rung chuyển và thi triển, bởi vì trong thân ảnh người khổng lồ này, ả cảm nhận được

ý chí Cả Sơn Hải Giới

Không có khả năng

Điều đó không có khả năng! ! Lão bà hét lên, thân thể ả cấp tốc lui về sau, mắt thấy không thể trốn ra, ả mạnh hét lớn một tiếng, bấm quyết, toàn thân tu vi bạo phát, lực lượng căn nguyên nổ vang

Toàn thân tất cả bọc mủ nhô ra vào lúc này toàn bộ vỡ nát

Vô số con rết màu trắng ngà bay ra, hướng về thân ảnh to lớn kia phát ra tiếng hét lên thê lương

Trong tiếng hét lên, thân ảnh Long Thần rầm rầm phủ xuống

Không phải nghìn trượng, mà là cao mấy vạn trượng, khí thế kinh người, đi đối kháng người khổng lồ kia, nhưng khoảnh khắc đụng chạm, Long Thần hét thảm, thân thể mắt thường có thể thấy được cấp tốc tiêu tán, trong chớp mắt, đã bị người khổng lồ kia đánh sâu vào trực tiếp bao trùm

Lão bà run rẩy, tuyệt vọng Long Thần tan vỡ, chia năm xẻ bảy, tất cả những con rết màu trắng ngà đều toàn bộ tử vong, trở thành tro bụi

Lão bà phun ra máu tươi, toàn thân máu thịt bầy nhầy, quần áo đều hư hại, lộ ra da tràn đầy nếp nhăn

Ở trên da, bất ngờ có một vật tổ

Vật tổ này chính là Long Thần! Giờ phút này vật tổ tán phát ánh sáng mãnh liệt, Long Thần

Không ngờ xuất hiện lần nữa, chỉ một lần, giống nhau là mấy vạn trượng, nhưng lại chân thật hơn, hướng về trên người người khổng lồ, giương nanh múa vuốt, phát ra rống giận

Nhưng tiếng hô của nó vừa cứng rắn truyền ra, liền lập tức bị che mất, người khổng lồ đánh sâu vào quét ngang mà qua, trực tiếp khiến Long Thần vỡ nát, khiến vật tổ trên người lão bà trong phút chốc bị sanh sanh trừ đi, khiến cho khí tức lão bà này lập tức hơi yếu, tu vi lại từ Đạo Chủ rớt xuống! Cùng lúc đó, một thanh âm chỉ có ả và Mạnh Hạo có thể nghe đươch, vang vọng trong đầu bọn họ

Tu dị tộc chi pháp, niệm sinh ở Sơn Hải, không lấy sinh cơ, chỉ phá hủy dị tộc mạch của ngươi! Lão bà máu tươi phun ra, sắc mặt trắng bạch, người khổng lồ kia đánh sâu vào không làm ả thương tổn, mà là cuốn lên chạy thẳng tới Huyền Đạo Tử mà đi

Đồng tử lúc này hai mắt co rút lại, tới lúc gấp rút tốc bỏ chạy, nhưng cuối cùng vẫn không thể trốn ra người khổng lồ này đánh sâu vào, trong nháy mắt đã bị đuổi kịp

Nhưng ngay khi bao trùm đồng tử này, đồng tử bỗng nhiên nâng tay phải lên, trong tay của hắn không ngờ xuất hiện một tấm lệnh bài! Lệnh bài kia rất cổ xưa, mang thương tang, không biết tồn tại bao nhiêu năm tháng, chính diện là chín ngọn núi chín phiến hải, mặt sau có hai cái phù văn cổ xưa, kỳ ý

Cửu Phong! ! Lệnh bài kia vừa mới xuất hiện, đồng tử đang bị người khổng lồ kia đánh sâu vào gào thét thê lương, bỗng nhiên truyền ra

Tổ tiên từng lập công lớn, có Cửu Phong Chí Tôn khâm cho Miễn Tử Lệnh, ngươi không thể làm thương ta! !

Chuẩn! Ngắn ngủi trầm mặc sau, cái thanh âm này vang vọng trong đầu Mạnh Hạo và đồng tử, đồng tử thân thể run run một chút, lòng vẫn còn sợ hãi, lệnh bài trong tay hắn hóa thành tro bụi, mà trùng kích này tuy rằng bao trùm nhưng không gây bất kì thương tổn nào cho đồng tử

Đồng tử nhìn lệnh bài thành tro, đau lòng

Người khổng lồ này hóa thành trùng kích, không ngờ chạy thẳng tới thương thuyền Mạnh gia mà đi

Trên chiếc thuyền, lấy làm kinh ngạc hét lên

Mắt thấy người khổng lồ sắp tới gần, Mạnh Hạo nội tâm lo lắng

Phong Thiên Quyết này, mặc dù hắn thi triển ra, nhưng

Lại không bị khống chế, nếu là có thể khống chế, hắn lập tức đã diệt sát đồng tử và lão bà kia

Nhưng trên thực tế, pháp này

Có ý chí của mình, ý chí kia dường như ngắn ngủi thức tỉnh, đối đãi tất cả sinh mạng Sơn Hải Giới, giống như tinh lọc vậy, tinh lọc hết thảy ra ngoài

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, trùng kích rơi vào trên chiếc thuyền, không có thương tổn hại chiếc thuyền chút nào, nhưng tu vi trên đó, lại là từng tên một phát ra tiếng hét thảm thê lương, dường như đang bị trừng phạt

Mặc dù những tộc nhân Mạnh gia này trước đối Mạnh Hạo từng có tham niệm, nhưng dù sao bọn hắn cũng là tộc nhân Mạnh gia

Mạnh Hạo không có khả năng đi diệt sát, hơn nữa, các loại tham niệm cũng không tính là nguyên nhân tử vong, mà quan trọng hơn là, bọn hắn cũng không biết quan hệ giữa Mạnh Hạo và Mạnh gia

Mạnh Hạo cặp mắt ngưng một cái, mắt thấy người khổng lồ đánh sâu vào muốn bao trùm cả chiếc thuyền, hắn bỗng nhiên cưỡng ép thu đạo pháp

Hai cánh tay mạnh rơi xuống, thân thể hắn chấn động, một ngụm máu tươi phun ra

Thân thể hư nhược hơn, đây không phải là cưỡng ép thu pháp tạo thành, mà là thi triển Phong Thiên Quyết này dường như hút hết hết thảy thần thức Mạnh Hạo, khiến hắn lúc này hư nhược không phải thân thể, mà là hồn

Theo Mạnh Hạo thu pháp, thân ảnh người khổng lồ kia dường như quay đầu lại sâu đậm liếc nhìn Mạnh Hạo một cái

Một cái nhìn này, Mạnh Hạo trong óc ong một tiếng, hắn dường như ở trên khuôn mặt người khổng lồ thấy được

chính mình

Nhưng không đợi hắn cẩn thận đi xem, người khổng lồ này tiêu tán, Mạnh Hạo không có nửa điểm chần chờ, thân thể cấp tốc lui về sau, không để ý thương thế, triển khai toàn lực, chạy thẳng tới khu vực 33 điều sáng tuyến sở tại

Hắn như cũ muốn đi tử địa, bởi vì

trong nháy mắt người khổng lồ tiêu tán, lão bà và đồng tử đều oán độc nhìn về phía Mạnh Hạo bỗng nhiên đuổi tới

So với lão ẩu, Huyền Đạo Tử tốc độ nhanh nhất, trong nháy mắt tới gần

Mắt thấy liền muốn đuổi kịp Mạnh Hạo, Mạnh Hạo thân thể nhoáng lên một cái, hóa thành đại bàng màu xanh, tốc độ bạo tăng, ầm một tiếng lần nữa kéo ra khoảng cách

Huyền Đạo Tử hừ lạnh, đang muốn đuổi theo, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến hóa, không thua gì khủng khiếp trước đối Phong Thiên Quyết, bước chân hắn mạnh chợt ngừng

Chẳng những là hắn như vậy, lão bà kia cũng là nhanh chóng dừng lại, sắc mặt liên tục biến hóa, ngơ ngác nhìn phía trước, mất tiếng!

Đó là

33 địa! ! Chính là khu vực 33 điều sáng tuyến sở tại, giờ phút này khu vực lớn hơn, bao trùm bốn phương tám hướng đã lan tràn đến chỗ này, Mạnh Hạo hóa thành đại bàng màu xanh, không chần chờ chút nào, trong phút chốc liền xông vào trong khu vực này

33 địa

Lại là 33 địa lần nữa mở ra, lần này chỉ là sơ khai

Dựa theo đã từng ghi lại, 33 địa có thể xuất hiện tại bất kỳ địa phương nào Đệ Bát Sơn Hải

Một khi xuất hiện liền kéo dài không đều thời gian, cho đến hoàn toàn mở ra!

Khi hoàn toàn mở ra, chính là thời điểm nguy hiểm nhất, Đạo Tôn đều sẽ rơi xuống, nhưng cho dù bây giờ là sơ khai, nguy cơ cũng giống vậy

Chết tiệt

33 địa này vạn năm không mở một lần

Không ngờ giờ này trùng hợp như vậy mở ra ! ! Huyền Đạo Tử trầm mặc, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, nếu không phải là căn nguyên của hắn mãnh liệt đang động, hắn sẽ không chậm trễ chút nào rời đi

Dù sao Hắc Hồn lão tổ đã vẫn lạc, không thể trở thành nô bộc của bất kỳ kẻ nào bất kỳ tông môn nào, đuổi giết Mạnh Hạo cũng sẽ không có ý nghĩa

Nhưng một đường khả năng Đạo Nguyên kia, khiến nội tâm Huyền Đạo Tử rối tung, sau một lúc lâu hắn hung hăng cắn răng một cái, cất bước, chạy thẳng tới khu vực 33 địa bay đi

Đánh cuộc một phen!

Thành, Đạo Nguyên của ta có khả năng thu được, khả năng này tính cho dù rất nhỏ, cũng như cũ đáng giá đi đánh bạc!

Thua

lấy tu vi của ta, tại 33 địa sơ khai này cũng chưa chắc sẽ vẫn lạc!

Huyền Đạo Tử quyết định chủ ý, bất cứ giá nào, tốc độ nhanh hơn

Lão bà lại là sắc mặt liên tục biến hóa, biến đổi không ngừng

Truyền thuyết 33 địa này thủy chung tồn tại trong Đệ Bát Sơn Hải

trong truyền thuyết, ở trên 33 thiên phong ấn Sơn Hải Giới, dưới 33 địa không tồn tại phong ấn, mà là một chỗ đất mai táng! Nơi đó mai táng năm đó Chí Tôn Tiên Giới cùng hai cỗ thế lực kinh khủng ở trong chiến tranh, tất cả dị tộc không thể bị hủy diệt tử vong

Luôn có một số dị tộc cường đại, cho dù tử vong nhưng thân thể lại khó có thể bị vỡ nát

Thậm chí tử vong cũng không phải là chân chính chết đi, kỳ hồn bất diệt, chỉ có thể bị trấn áp, cho nên mới có 33 địa này! Truyền thuyết, 33 địa này là năm đó ba vị Chí Tôn liên thủ chế tạo ra, trong đó lấy Cửu Phong Chí Tôn là chủ, dùng để trấn áp những dị tộc hồn bất diệt kia! 33 địa, chính là một nhà giam kinh khủng! 33 điều sáng tuyến, đại biểu 33 mộ địa, đại biểu

Năm đó bị trấn áp, 33 dị tộc cường đại đến kinh khủng! Mà mỗi một lần 33 địa mở ra, không phải là vì để người đi vào, mà là đại biểu lực lượng phong ấn bên trong giảm bớt, cần bổ sung một phen, sẽ lần nữa ẩn giấu đi

Nhưng ở trong quá trình mở ra, cũng cho những người khác khả năng đi vào, có lẽ có thể ở bên trong, thu được tạo hóa thuộc về bản thân

Tạo hóa này có thể lớn có thể nhỏ, mà có rất ít người có thể so với lão bà này rõ ràng về tạo hóa trong 33 địa này!

Bởi vì, Long Thần Giáo bọn họ đã từng chỉ là một tông môn nhỏ, cũng không gọi Long Thần Giáo

Năm đó lão tổ chính là ở trong 33 địa trong ngục thứ 19 phát hiện Long Thần, cũng thu được truyền thừa, do đó

Thành lập Long Thần Giáo!

33 địa mở ra

trong Đệ Bát Sơn Hải lại muốn nhấc lên một cuộc mưa máu gió tanh

Lão bà cắn răng một cái, lúc này tu vi của ả rớt xuống, không còn là Đạo Chủ, lại mất đi lực lượng Long Thần, tổn thất quá lớn, nếu Huyền Đạo Tử kia cũng dám xông, ánh mắt ả nhoáng lên một cái, cất bước cũng xông về 33 địa

Ả không phải là vì Mạnh Hạo mà đi, mà là vì tạo hóa bên trong! Gần như khi Huyền Đạo Tử và lão bà đều bước chân vào khu vực 33 địa sau, chiếc thuyền Mạnh gia cũng chậm rãi bay tới, bên trong truyền ra tiếng kích động rống lớn của thanh niên thân là thiếu chủ kia

Đều đi qua, các ngươi đều đi qua, ta ở chỗ này chờ các ngươi, thu hồi tạo hóa trong 33 địa cho ta, không quản cái gì tạo hóa, thu hồi lại, bổn thiếu có trọng thưởng, trọng thưởng! !

Đều đi qua, chết tiệt , người nào dám không đi, về đến gia tộc, ta liền báo lên tông lão! Ngoại trừ thập nhất thúc ngươi phải bảo vệ ta ra, tất cả những người khác đều đi! ! Dưới sự yêu cầu cưỡng ép của thanh niên này, mấy chục tu sĩ Mạnh gia run rẩy không thể không bay ra, chạy thẳng tới 33 địa

Trong đó có một tu sĩ, chính là

toàn thân tràn đầy vết bầm, Mạnh Trần!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1585: Tham Lang khuy thể

Mạnh Hạo xông vào phạm vi 33 địa cực nhanh, Huyền Đạo Tử cùng bà lão phía sau hắn cấp tốc truy kích, ba người nhanh chóng lao đi trong phiến khu vực tràn đầy khí tức tử vong này.

Ánh mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ lạnh lùng, nếu hắn đã lựa chọn bước chân vào khu vực tử vong này, thì đã sẵn sàng đón nhận cái chết. Nhưng 33 con đường đang sáng lên kia, không biết có phải ảo giác hay không, mà Mạnh Hạo như cảm nhận được chỉ có vài ba cái trong đó là có thể đi vào, những cái khác dường như vẫn chưa hoàn toàn mở ra.

Ánh mắt của hắn hơi co lại, không chút chần chờ nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới con đường ánh sáng gần nhất.

Con đường ánh sáng này giống như một cái miệng đang há to, nuốt vào sinh cơ, phun ra tử khí, chỉ trong chốc lát Mạnh Hạo đã tới gần, rồi nhanh chóng bước vào bên trong, biến mất.

Phía sau hắn, Huyền Đạo Tử cùng bà lão nghiến răng một cái, cũng đuổi theo vào vùng cấm.

Ở phía sau hơn, chính là những tộc nhân của Mạnh gia đang run rẩy toàn thân, bọn họ chỉ có tu vi Tiên Cảnh, bất kỳ một thiếu chủ có đầu óc nào, cũng sẽ không sai tộc nhân chỉ là Tiên Cảnh tham dự vào trận chiến của Đạo Cảnh.

Nhưng cố tình, tên thiếu gia được gọi là thiếu chủ Mạnh gia này, lại cưỡng ép hạ xuống mệnh lệnh kia, nếu như có tộc nhân nào dám vi phạm, thì chờ đợi bọn họ, chính là hình phạt sau khi trở về gia tộc.

Cho nên thời khắc này bọn họ chỉ có thể nghiến răng làm liều, một sống hai chết, không có đường lui. Những tộc nhân Mạnh gia này trong mắt vằn lên tia máu, mang theo vẻ bi ai lần lượt bay vào cái khe nứt lộ ra con đường ánh sáng kia.

Không lâu sau, khi đám người Mạnh gia tiến vào 33 địa, thì ở phía xa trong tinh không, có một bộ xương trắng đang dùng tốc độ cực nhanh bay đến, trong khoảnh khắc đã tới gần, cùng với đó, còn có mấy chục bóng người mơ hồ bay theo. Khi bộ xương trắng dừng lại, những thân ảnh kia trong nháy mắt cũng hiển lộ ra, sắc mặt từng người đều lạnh lùng vô cảm, trên người tỏa ra sát khí.

Trên chiếc thuyền Mạnh gia, tên thanh niên là thiếu chủ kia vừa nhìn thấy bộ xương trắng này, sắc mặt lập tức đại biến.

- Hàn... Hàn Thanh Lôi! Hắn tỏ ra rất khẩn trương nhìn về bộ xương trắng kia. Lão già bên cạnh lập tức bước ra chắn trước người hắn, phòng hộ trên chiếc thuyền cũng trực tiếp mở ra. Thời khắc này, ngồi ở trên bộ xương trắng chính là một thanh niên áo bào đen, một tay chống cằm!

Người này, chính là danh sách núi thứ tám, Hàn Thanh Lôi.

- Mạnh gia... Hàn Thanh Lôi hiện ra sát khí, ánh mắt quét qua chiếc thuyền Mạnh gia, sau đó lại nhìn về phía 33 địa, nhíu mày.

- Mạnh Hạo ở nơi nào? Hàn Thanh Lôi hờ hững lên tiếng, thanh âm vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

Thân thể tên thanh niên thiếu chủ Mạnh gia thời khắc này run lên bần bật, hắn hung ác đối với tộc nhân, hắn hung ác đối với Mạnh Hạo vì không biết trời cao đất rộng, cũng có cuồng vọng, nhưng duy chỉ có Hàn Thanh Lôi, là hắn cảm thấy sợ hãi không thôi.

- Mạnh Hạo đi vào khu vực này. Trả lời Hàn Thanh Lôi là lão già Mạnh gia hộ đạo thiếu chủ kia. Lão già này rất cảnh giác, hắn biết không thể xem thường Hàn Thanh Lôi, cũng biết ân oán sống chết giữa Mạnh gia cùng đối phương.

- 33 địa hình thức ban đầu... Hàn Thanh Lôi nhíu mày, sau khi cẩn thận nhìn 33 con đường sáng lên kia, ánh mắt hắn lập tức trở nên quyết đoán, rồi hiếm thấy bỏ qua cho chiếc thuyền của Mạnh gia, khởi động bộ xương trắng bay thẳng tới khu vực Mạnh Hạo tiến vào.

Những thân ảnh xung quanh Hàn Thanh Lôi lần nữa trở nên mơ hồ, vây quanh hắn, cùng tiến vào theo.

Mấy canh giờ sau, tinh không xung quanh chỗ này xuất hiện từng luồng cầu vồng xé gió bay đến, bên trong những cầu vồng này đều là tu sĩ Thiên Thần Liên Minh, trong lúc truy tìm Mạnh Hạo thì đồng thời cũng đã nhận ra 33 địa xuất hiện. Trong lúc nhất thời, mỗi người đều truyền ra tiếng kinh hô, rồi nhanh chóng lấy ra ngọc giản, truyền tin về tông môn.

Trong thời gian ngắn ngủi, Thiên Thần Liên Minh lập tức chấn động, vô số tu sĩ vội bay tới 33 địa, địa phương... thần bí nhất trên toàn Đệ Bát Sơn Hải!

Thậm chí cho dù là trên khắp Sơn Hải Giới, cũng là như vậy!

33 địa mở ra, chấn động Đệ Bát Sơn Hải!

Dần dần, tu sĩ xuất hiện bên ngoài 33 địa ngày càng nhiều, nhưng chân chính tiến vào, lại không có bao nhiêu, dường như Mạnh Hạo đã không còn là vấn đề quan trọng, mà quan trọng chính là ... cơ duyên trong 33 địa này.

Giờ phút này, 33 địa đang không ngừng khuếch trương trên phạm vi lớn, bất kể là Mạnh Hạo, Huyền Đạo Tử hay bà lão kia, còn có những tộc

nhân Mạnh gia, sau khi tiến vào, thân hình đều lập tức biến mất.

Bên trong 33 địa, Mạnh Hạo tiến vào một nơi hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới, chỗ này tự thành một thế giới, bầu trời toàn một màu xám tro, tràn ngập tử khí vô tận, khắp nơi trên mặt đất đều vỡ vụn, vô số thân thể thối rữa đang mờ mịt bước đi, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng gầm gừ vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

Tử khí dày đặc có thể dập tắt sinh cơ, sau khi Mạnh Hạo tiến vào mảnh thế giới này, hắn nhìn xung quanh, liền cảm nhận được tử khí nơi này. Da tay của hắn đang từ từ khô héo, sinh cơ của hắn đang từ từ bị ăn mòn, ngay cả cảnh giới Vĩnh Hằng cũng không có tác dụng, khiến cho thương thế Mạnh Hạo nặng hơn một chút.

Xa xa, có một tấm bia đá to lớn, mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng Mạnh Hạo vẫn có thể thấy rõ chữ viết trên tấm bia đó.

- Phong Bỉ Ngạn... trấn áp kỳ hồn Hải Đạo Đại Thiên Tôn ở nơi này, vạn vạn năm!

Hàng chữ tràn đầy bá đạo vô thượng, nó đứng sững tại trung tâm thế giới này, tựa như đang phong ấn phiến thiên địa này vậy. Mà ở dưới cùng hàng chữ bất ngờ viết một cái tên.

- Cửu Phong!

Trong nháy mắt khi Mạnh Hạo nhìn đến cái tên này, trong đầu liền ầm ầm chấn động, giọt Chí Tôn Huyết trong cơ thể hắn vào giờ khắc này tự động sôi trào, trong chớp mắt đã hóa thành khí huyết, tràn ngập toàn thân Mạnh Hạo. Mơ hồ, nhịp tim của Mạnh Hạo dường như sinh ra cộng hưởng với thế giới này

Thình thịch, thình thịch!

Theo nhịp tim của hắn vang lên, mặt đất đột nhiên chấn động, vô số thân ảnh đang lượn lờ trên mặt đất đồng loạt dừng lại, bất ngờ đều ngẩng đầu nhìn về Mạnh Hạo.

Cũng chính vào lúc này, phía sau Mạnh Hạo chợt truyền đến tiếng hô hoán, chính là Huyền Đạo Tử cùng bà lão kia đang đuổi giết tới.

- Mạnh Hạo, cho dù ngươi trốn vào nơi này, thì vẫn phải chết! Huyền Đạo Tử vừa rống lớn, vừa phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, hung hăng nghiến răng một cái, không tiếc thương thế tăng thêm, hóa thành đại bàng màu xanh, “ầm” một tiếng chạy thẳng tới tấm bia đá sững sững trong thiên địa kia.

Hắn mơ hồ cảm nhận được một cỗ triệu hoán ở nơi đó.

Trong tiếng nổ vang quanh quẩn, tốc độ Mạnh Hạo tăng nhanh. Càng đến gần tấm bia đá, Chí Tôn Huyết trong cơ thể hắn lại càng sôi trào, hơn nữa, trong quá trình đó, Mạnh Hạo vui mừng phát hiện, thương thế của mình không ngờ đang chậm rãi khôi phục.

Cũng đúng lúc này, những thân ảnh ngây ngốc trên mặt đất kia, bỗng nhiên phát ra một loạt tiếng gầm thét thê lương, bất ngờ toàn bộ đều bay ra, lao thẳng tới Mạnh Hạo và Huyền Đạo Tử.

Tựa như chúng muốn ngăn cản hai người bọn họ tiến tới gần tấm bia đá vậy.

Lúc này, những tộc nhân của Mạnh gia cũng lần lượt xuất hiện trong phiến thế giới này, sắc mặt từng người một đều tái nhợt, hoảng sợ nhìn xung quanh.

Trong tiếng nổ ngập trời, những thân ảnh thối rữa kia đang bay tới cực nhanh, trong số thân ảnh này có tu sĩ, cũng có hung thú, quần áo đều rất

cổ xưa, khắc hẳn trang phục hiện tại. Hiển nhiên, bọn họ đều là những nhân vật tham gia cuộc chiến tranh năm xưa, bị trấn áp ở nơi này.

Thấy có mấy chục thân ảnh đang bay tới gần mình, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái. Thời khắc này trong đầu hắn đang hiện lên từng hình ảnh đã trải qua, đó là hình ảnh Tiên Khư tại Đệ Cửu Sơn Hải, ở nơi đó hắn đã gặp được ... Phong Yêu đời thứ sáu.

Từ đó mà học xong Sinh Tử Cấm- Phong Yêu đệ lục cấm!

Trong ký ức của hắn, dường Phong Yêu đời thứ sáu cũng gặp phải những thân ảnh như thế này, lúc đó hắn đã dùng Sinh Tử Cấm của bản thân, khống chế xung quanh.

Tràng diện năm đó, vô cùng tương tự với một màn trước mắt này, chỉ khác là một cái ở tại Tiên Khư, còn một cái ở tại 33 địa mà thôi.

Trong nháy mắt khi những thân ảnh kia lao tới, ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe sáng, không chần chờ chút nào, tay phải nâng lên phát ra một chỉ, thi triển ra đệ lục cấm.

Trong tay của hắn lập tức xuất hiện mấy chục cái phù văn hình người, nhấp nháy lóe sáng. Cùng lúc đó, mi tâm của những thân ảnh thối rữa kia cũng chợt hiện ra phù văn, sau khi nhấp nháy cùng nhịp với phù văn của Mạnh Hạo phát ra, những thân ảnh thối rữa kia lập tức run mạnh. Trong phút chốc, phù văn từ mi tâm của bọn chúng bay ra, bắn thẳng tới tay Mạnh Hạo. Cùng lúc đó, trong đầu Mạnh Hạo chợt chấn động, hắn cảm nhận được, trong đầu mình... nhiều thêm ra thân ảnh mấy chục người.

Có thể khống chế!

Sinh Tử Cấm chưa có lúc nào lại được thi triển dễ dàng như lúc này. Mạnh Hạo không kịp nghĩ nhiều, lập tức truyền ra mệnh lệnh, mấy chục thân ảnh kia liền gào thét sượt qua bên cạnh Mạnh Hạo, phóng thẳng tới

Huyền Đạo Tử cùng bà lão phía sau.

Huyền Đạo Tử thất kinh, hắn không biết Mạnh Hạo triển khai pháp thuật gì, mà mấy chục thân ảnh kia không ngờ lại làm như không thấy Mạnh Hạo. Trong lòng Huyền Đạo Tử hết sức rúng động.

Bà lão kia, cũng là như vậy.

Mạnh Hạo cũng không quay đầu lại, mà tăng tốc kéo giãn khoảng cách với hai người. Nhưng hắn phản kích, chỉ là mới vừa bắt đầu mà thôi. Một đường bay nhanh, hễ gặp thân ảnh thối rữa nào ngăn cản, Mạnh Hạo lập tức hạ lạc ấn Sinh Tử Cấm lên thân ảnh đó, rồi truyền ra mệnh lệnh giết chết Huyền Đạo Tử cùng với bà lão kia.

Rất nhanh, rốt cục Mạnh Hạo cũng đến gần phạm vi tấm bia đá. Đoạn đường này, những thân ảnh bị hắn khống chế đã trên trăm người, lúc này đều đang chém giết cùng hai người Huyền Đạo Tử.

Bọn chúng không sợ sống chết, chỉ biết chấp hành mệnh lệnh, tử khí tràn ngập, giết chóc ngập trời. Theo tiếng nổ như sấm rền từ xa truyền tới, rốt cục Mạnh Hạo cũng hạ chân xuống bia đá.

Hắn cúi đầu xuống thì thấy, tấm bia đá này tựa như một thân cây to lớn đâm thẳng xuống lòng đất vậy, cũng không biết là đâm sâu bao nhiêu, chính xác hơn mà nói, đây chính là... một tấm bia mộ khổng lồ!

- Nếu như nó là bia mộ, như vậy trên thực tế, phiến thiên địa này chính là một mộ phần! Trong lúc Mạnh Hạo lẩm bẩm, thì cỗ triệu hoán đến từ tấm bia mộ, còn có Chí Tôn Huyết trong cơ thể Mạnh Hạo chợt sôi trào, khiến cho tốc độ khôi phục tu vi của hắn cũng nhảy vọt.

Ánh mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ dị. Thương thế của hắn quá nặng, nếu như có thể khôi phục lại, đừng nói là bia mộ, cho dù là một khối cổ thi, hắn cũng không thèm quan tâm. Thời khắc này, thân thể nhắn nhoáng lên

một cái, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trên đỉnh tấm bia mộ, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống.

Đúng lúc này, toàn bộ bia mộ chợt ầm ầm chấn động, Chí Tôn Huyết trong cơ thể hắn càng thêm sôi trào, tu vi của hắn dùng một loại tốc độ khủng khiếp, đang nhanh chóng khôi phục lại!

Mạnh Hạo vừa trị thương, vừa ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía Huyền Đạo Tử cùng bà lão ở phía xa đang bị vô số thân ảnh thối rữa tầng tầng bao vây, ánh mắt lộ ra sát cơ.

Trong lúc Mạnh Hạo đang khoanh chân tĩnh tọa, thì tại vị trí mặt đất phía sau bia mộ, đột nhiên lộ ra... một đôi mắt tham lam nhìn về phía hắn.

- Đã rất lâu rồi... chưa thấy người, ánh mắt của ta không thể thấy được bất kỳ người sống nào, cho dù có người ngoại giới tiến vào ở ngay trước mặt, ta cũng không thể thấy được, duy chỉ có hắn... Không ngờ ta lại thấy được hắn! Cỗ thân thể hoạt bát này, Tham Lang ta...nhất định phải đoạt được!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1586: Phản kích

Mạnh Hạo mạnh quay đầu lại, nhíu mày nhìn về khoảng hư vô phía sau, khi nhìn xuống mặt đất, ánh mắt của hắn thậm chí còn tiếp xúc với ánh mắt kia. Nhưng trong mắt của Mạnh Hạo hết thảy đều như thường, không có bất kỳ dị trạng nào.

Có điều, trong cảm nhận của hắn, tại một cái chớp mắt vừa rồi, hắn mơ hồ cảm thấy dường như mình đang bị ai đó nhìn chằm chằm vậy.

- “Nơi này rất quỷ dị.” Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, rồi lại quay đầu tiếp tục nhìn về phía Huyền Đạo Tử cùng bà lão đang bị tầng tầng bao vây ở phía xa, bản thân hắn thì tiếp tục tĩnh tọa khôi phục tu vi.

Mặt đất phía sau hắn, cặp mắt kia hơi co rụt lại.

- Cảm ứng thật kinh người... thân thể như vậy, quá thích hợp với ta. Đoạt xá hắn, sau đó... ta muốn trốn khỏi cái địa phương chết tiệt này!

Thời gian dần trôi qua, thương thế Mạnh Hạo lúc này đã khôi phục được một nửa. Xa xa vẫn đang truyền lại những tiếng nổ vang, Huyền Đạo Tử cùng bà lão càng ngày càng bị nhiều thân ảnh vây công, thậm chí có một vài thân ảnh bất ngờ tản ra khí tức Đạo Cảnh, hiển nhiên khi còn sống những người này đều là cường giả Đạo Cảnh.

Lực lượng căn nguyên của bọn họ mặc dù tiêu tán, nhưng theo bản năng vẫn còn lưu lại một chút trong thân thể, theo tử khí lâu ngày xâm nhập lại càng hùng hậu, cho là Huyền Đạo Tử cũng phải kinh hãi.

Về phần bà lão lại đang hết sức sợ hãi, hai người liên thủ, không ngừng thi triển thần thông phạm vi lớn, khiến cho nơi này vang lên tiếng nổ ngập trời.

Cũng chính vào lúc này, trong trời đất chợt hiện ra sương mù cuồn cuộn, sương mù này màu xám tro, rất nhanh đã bao phủ khắp nơi, khiến người ta không thể thấy được quá xa. Gần như trong nháy mắt khi sương mù xuất hiện, tóc gáy toàn thân Mạnh Hạo liền dựng ngược, hắn không chần chờ chút nào, nhanh chóng rời khỏi nơi đang ngồi.

Sau đó hắn chợt quay đầu lại, vung tay ầm ầm bạo phát ra căn nguyên thần hỏa quét thẳng tới bia mộ, nơi hắn vừa ngồi nhìn như không có gì kia.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, trong lòng tỏ ra vô cùng cảnh giác. Trong chớp mắt vừa rồi kia, hắn cảm nhận được rõ ràng, có một cỗ hàn khí dùng tốc độ không cách nào tưởng tưởng phóng tới mình.

Nếu không phải mình né nhanh, chỉ sợ đã bị hàn khí kia đông cứng. Có điều, thời khắc này bất kể hắn nhìn như thế nào, đều không thấy được chút dị thường.

Mạnh Hạo trầm mặc, chậm rãi lui về sau, chớp mắt đã biến mất trong màn sương mù.

Mà ở trên tấm bia đá nơi Mạnh Hạo vừa tĩnh tọa, lúc này lại có một cái thân ảnh mơ hồ đang nằm đó. Thân ảnh kia như được hợp thành từ sương mù vậy, duy chỉ có cặp mắt là rõ ràng, lộ ra ánh sáng đỏ thẫm đang nhìn chằm chằm theo bóng lưng Mạnh Hạo đi xa.

- Không ngờ hắn lại có thể phát hiện ra ta tới gần... Xem ra thần thức người này rất mạnh. Nhưng cũng không hề gì, hắn càng mạnh, sau khi ta đoạt xá càng có thể phát huy được nhiều. Ta đã bị trấn áp ở chỗ này quá lâu rồi, chết tiệt, ta muốn đi ra ngoài, ta muốn đánh ra ngoài! Thân ảnh kia lẩm bẩm, rồi thân hình vặn vẹo nhoáng lên một cái, tiến vào màn sương mù, biến mất.

Tốc độ Mạnh Hạo rất nhanh, cảm giác nguy cơ thời khắc này càng thêm mãnh liệt. Mạnh Hạo vô cùng cảnh giác đối với mảnh thế giới này, hắn nhìn sương mù xung quanh, ánh mắt bỗng nhiên lóe lên một cái.

- Chỗ này nguy hiểm đối với ta, thì cũng có nguy hiểm đối với những người khác, giờ này sương mù đang phủ xuống...chính là lúc ta giết ngược lại!

Mạnh Hạo lập tức nhoáng lên một cái, dựa theo địa phương trong trí nhớ nơi Huyền Đạo Tử cùng bà lão bị vây đánh lúc trước, lập tức lao đi.

Không bao lâu, phía trước liền truyền đến một loạt tiếng nổ như sấm rền, còn có tiếng quát của Huyền Đạo Tử vang lên, truyền ra dao động của pháp thuật. Màn sương mù này như che khuất hết ánh sáng, khiến Mạnh Hạo không thể nhìn rõ, nhưng sát khí trong mắt hắn lại càng phát ra mãnh liệt.

Đến cuối cùng, thậm chí hắn nhắm nghiền hai mắt lại, dần dần, thế giới của hắn vốn đen như mực, bất ngờ xuất hiện 19 hình ảnh, 19 hình ảnh này là dùng góc độ bất đồng quan sát hiển thị ra, thế giới từ hình ảnh kia hiển thị ra chỉ toàn một màu u ám, không có màu sắc khác.

Đó chính là hình ảnh do những thân ảnh bị Mạnh Hạo dùng Sinh Tử Cấm khống chế truyền lại, lúc này đã trở thành con mắt của hắn.

Mạnh Hạo vô thanh vô tức chầm chậm lách qua từng thân ảnh một, tránh khỏi tất cả những thân ảnh thối rữa mạnh mẽ, bay đi trong màn sương mù. Sau mười mấy nhịp thở, đột nhiên tốc độ hắn bạo tăng, khi mở mắt ra đã mang theo sát cơ ngập trời nhanh chóng bay thẳng tới phía trước, tay phải nắm lại, lực lượng La Thiên Đạo Tiên trong cơ thể bạo phát truyền ra tiếng nổ vang, thi triển ra một quyền Sát Thần.

Một quyền này đánh thẳng về phía bà lão phía trước!

Bà lão đang không ngừng thi pháp diệt sát những thân ảnh tử vong lao tới, dĩ nhiên đã mệt mỏi không chịu nổi. Thời khắc này đột nhiên Mạnh Hạo bộc phát khiến bà ta thất kinh, không kịp cẩn thận quan sát, một quyền Sát Thần của Mạnh Hạo đã ầm ầm đánh tới.

Rầm rầm rầm! Tiếng nổ ngập trời truyền ra, một quyền này trực tiếp đánh lên ngực bà lão, khiến bà ta phun ra máu tươi, bị chấn lui về sau. Hai mắt bà lão co rút lại, phát ra tiếng gầm thê lương.

- Mạnh Hạo! Thân thể bà ta bay nhanh về sau, đồng thời lấy ra pháp bảo, triển khai thần thông định phản kháng lại. Nhưng từ trong màn này sương đột nhiên chui ra một con đại bàng màu xanh, vung trảo bắt lại.

Rầm rầm rầm! Tiếng nổ truyền ra vang vọng, Huyền Đạo Tử kinh hãi, cấp tốc bay trở lại, nhưng trong nháy mắt khi hắn vọt tới, chung quanh hắn chợt có hơn mười thân ảnh tử vong điên cuồng tiến lên cản trở.

- Cút ngay! Huyền Đạo Tử gầm nhẹ. Bà lão lại lần nữa truyền ra tiếng hét thảm.

- Cứu ta! Bà lão hoảng sợ, nhìn xung quanh thấy không rõ được gì. Thời khắc bà ta bay nhanh về sau, trước ngực máu thịt bầy nhầy, trên đầu hiện ra ba cái lỗ, óc trắng máu đỏ ồ ồ chảy ra.

Mạnh Hạo cũng không chịu nổi, máu tươi tràn ra, thương thế hắn dù sao vẫn chưa khôi phục, lại mạnh mẽ ra tay giết bà lão, nên thời khắc này càng thêm nghiêm trọng. Nhưng sát khí trong mắt của hắn chẳng những không giảm bớt, mà ngược lại còn càng thêm điên cuồng.

Hắn cất bước nhanh chóng truy kích, trong khoảnh khắc đã đuổi kịp, tay phải vung lên, căn nguyên thần hỏa ầm ầm cuốn thẳng tới bà lão.

Bà lão cắn răng, đang bấm quyết bạo phát ra lực lượng căn nguyên quét ra, thì Mạnh Hạo đã từ một hướng khác, triển khai Chí Tôn Kiều, dùng

lực lượng Chí Tôn Kiều trực tiếp trấn áp. Bà lão kêu lên thê lương thảm thiết, thân thể truyền ra tiếng ầm ầm, xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn. Khi bà ta lại lần nữa bỏ chạy, thì Huyền Đạo Tử đã đánh chết được tất cả thân ảnh tử vong ngăn cản trước mặt, nhanh chóng bay tới vị trí Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, tay trái lấy ra quả Niết Bàn Quả thứ tư đặt tại mi tâm, tốc độ của hắn ầm ầm bạo phát, bay vọt tới phía trước bà lão, tay phải nâng lên trảo vào hư không, gương đồng xuất hiện, Anh Vũ hiện ra liên tục than vãn, nhưng động tác không chút chậm trễ, dựa theo ý của Mạnh Hạo, hóa thành Chiến Binh.

Chiến Binh vừa ra, khí thế Mạnh Hạo tăng lên ngập trời, cơ hồ tranh đoạt cùng Huyền Đạo Tử từng giây một, ngay khi Huyền Đạo Tử rống giận sắp sửa tới gần, hắn đã cầm Chiến Binh xẹt qua.

Lão ẩu gầm nhẹ, toàn lực chống cự, nhưng trước đó bà ta vốn đã bị thương dưới Phong Thiên Quyết, tu vi bị rơi xuống, vừa rồi lại bị Mạnh Hạo cường công muốn giết chết, thời khắc này đã nỏ mạnh hết đà. Hết thảy phản kháng của bà ta, bất kể pháp bảo hay thần thông, trong chớp mắt đều bị Mạnh Hạo dùng thân thể ngạnh kháng, Chiến Binh của hắn phát ra một ánh đao rực rỡ, xẹt qua một cái...

Tiếng hét thảm chợt khựng lại, một cái đầu bay lên, thân thể bà lão ầm ầm tan vỡ, nguyên thần định chạy trốn, nhưng dưới Chiến Binh hạ xuống cũng bị phá thành mảnh nhỏ. Một vị Đạo Cảnh, đã chết trong tay Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, pháp thuật và pháp bảo bà lão đánh ra trước khi chết, khiến cho Mạnh Hạo lần nữa bị thương nặng. Tròng mắt hắn vằn lên tia máu, trong chớp mắt lại bay đi xa.

- Mạnh Hạo! Tiếng rống giận của Huyền Đạo Tử từ phía sau ầm ầm truyền đến, vang vọng khắp thế giới bị sương mù bao phủ này. Lúc này, bên trong phiến thế giới này, tộc nhân Mạnh gia đã chết thảm trọng, toàn

thân Mạnh Trần tràn ngập máu tươi, cũng đang chạy trốn.

Về phần Hàn Thanh Lôi thì đang ở trong màn sương mù tiến về phía trước, tỏ ra vô cùng cẩn thận, tùy tùng chung quanh hắn đã xuất hiện thương vong. Sự đáng sợ của 33 địa này, khiến lòng hắn sợ hãi không thôi.

Thời khắc này, trong màn sương mù cũng không phải chỉ có bọn họ. 33 địa hình thức ban đầu, cũng không phải tất cả con đường ánh sáng đều mở ra, trên thực tế chỉ có vài ba con đường mà thôi, cho nên không ngừng có tu sĩ Thiên Thần Liên Minh ở bên ngoài mạo hiểm tiến vào. Có điều số người lựa chọn tiến vào dĩ nhiên cũng không nhiều.

Trong đó có hai, ba phần mười, chính là lựa chọn tiến vào đầu ánh sáng Mạnh Hạo bước vào.

Mà người có can đảm tiến vào, tu vi đều không yếu, thấp nhất cũng là Cổ Cảnh hậu kỳ, thậm chí còn có Chuẩn Đạo tiến vào, muốn tìm kiếm đồ vật trong truyền thuyết có thể giúp cho Chuẩn Đạo bất tử.

Đồng dạng, cũng có không ít cường giả Đạo Cảnh lần lượt tiến vào theo từng con đường ánh sáng khác nhau.

Cho nên, khi tiếng gào thét của Huyền Đạo Tử truyền ra, tất cả tu sĩ trong màn sương mù đều nghe được, trong lòng lập tức chấn động.

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể cấp tốc bay đi, hắn thu hồi Chiến Binh lại, Niết Bàn Quả rơi xuống, hai mắt của hắn tràn ngập tơ máu, khí huyết toàn thân dần dần tăng lên.

Phía sau Mạnh Hạo, thân ảnh vô hình kia vẫn luôn bám theo quan sát hắn, trong mắt hắn lộ ra vẻ tham lam.

- Đã lâu rồi chưa thi triển Huyết Yêu Đại Pháp! Mạnh Hạo lẩm bẩm, hai

mắt càng hiện thêm nhiều tia máu, bay vọt đi. Bỗng nhiên, phía trước hắn xuất hiện một thân ảnh tử vong đang lượn lờ.

Gần như khi hắn vừa thấy được thân ảnh này, thì thân ảnh tử vong kia cũng chợt xoay người phát ra tiếng gào thét, lao tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không ha lạc ấn xuống người nó, mà nhoáng một cái tiến đến sát người nó, tay phải biến thành màu máu, nâng lên vỗ vào thân ảnh kia. Thân ảnh kia chấn động, thân thể lập tức khô héo, trong nháy mắt liền trở thành tro bụi.

Một cỗ khí tức màu xám tro bay ra, chui thẳng vào trong cơ thể Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo khô héo hơn một chút, đối với thương thế cũng không có chút trợ giúp nào.

Mạnh Hạo lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước. Không bao lâu, bỗng nhiên cặp mắt hắn lóe lên một cái, thân thể nhanh như điện lao đi, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt một tên tu sĩ Cổ Cảnh.

Tên tu sĩ này đã từng tham dự qua đợt đuổi giết Mạnh Hạo, sau đó thấy tình hình không ổn mới rời đi, lúc này quay trở lại hắn tỏ ra hết sức cẩn thận. Mạnh Hạo trong nháy mắt bay tới, tên này chỉ kịp biến sắc thì tay phải đỏ thẫm của Mạnh Hạo đã đặt lên đỉnh đầu hắn, hút mạnh một cái.

Tên tu sĩ đang định hét lên thê lương, đã bị Mạnh Hạo bóp lấy miệng. Thân thể hắn, mắt thường cũng có thể thấy được đang run lên, trở nên khô héo, trong chớp mắt, toàn bộ sinh cơ, máu thịt, tu vi cùng hồn phách của hắn đều bị Mạnh Hạo trực tiếp hút đi.

Rất nhanh, người trong tay hắn đã trở thành thây khô, vừa buông ra đã hóa thành tro bụi. Sắc mặt Mạnh Hạo không còn tái nhợt nữa, hắn liếm môi một cái, hai mắt vẫn vằn đỏ như cũ, tiếp tục bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1587: Chúng ta còn là bạn tốt

Mạnh Hạo giống như con sói trong đêm tối, vô thanh vô tức bay đi trong màn sương mù, duy chỉ có cặp mắt màu đỏ và dao động khi thi triển Huyết Yêu Đại Pháp, đã trở thành dấu hiệu duy nhất.

Không có tiếng hét thảm nào truyền ra. Đối tượng Mạnh Hạo lựa chọn đều là tu sĩ Cổ Cảnh, Huyết Yêu Đại Pháp vận chuyển, thân thể Mạnh Hạo từ từ khôi phục. Loại khôi phục này, tuy rằng không bằng lúc trị thương trên bia mộ, nhưng mục đích của Mạnh Hạo, chỉ là để cho cảnh giới Vĩnh Hằng khôi phục lại mà thôi.

Chỉ cần cảnh giới Vĩnh Hằng khôi phục vận chuyển, hắn sẽ có thể tự trị thương, nhanh chóng khôi phục lại tu vi.

Một đường không ngừng hấp thu, phía sau Mạnh Hạo, thân ảnh mơ hồ trong sương mù kia vẫn gắt gao theo sát, hắn đang tìm thời cơ, tìm một khắc sơ hở trí mạng của Mạnh Hạo để tiến hành đoạt xá.

Hắn không thấy được hình ảnh Mạnh Hạo đánh chết bà lão, không thấy được Huyền Đạo Tử truy kích, nhưng hắn có thể cảm nhận được khí tức hung tàn trên người Mạnh Hạo phát ra, nhất là khi thi triển Huyết Yêu Đại Pháp, khí huyết tràn ngập ra, khiến khát vọng đoạt xá trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt.

- Cả đời Tham Lang ta mang đại vận khí trên người, hồi nhỏ ta cùng người khác đối địch, lúc tưởng chừng như sắp bị giết chết, thì có một hòn đá từ ngoài không gian rơi xuống, đập chết đối phương!

- Hễ ta đi ra ngoài, chưa bao giờ sẽ về tay không, cả đời này, cũng chưa

từng đi tới nơi nào mà không gặp bảo vật, cả đời này ta tu hành vô cùng thuận lợi, đạt đến trạng thái đỉnh phong. Duy chỉ khi gặp qua một người, một tên chết tiệt, một tên vô cùng đáng chết!

- Trừ hắn ra, không còn bất kỳ một người nào khác có thể áp chế ta, cho dù là bị phong ấn trấn áp ở nơi này, cũng chỉ là tạm thời, không có khả năng vĩnh viễn!

- Người trước mắt này, chính là lễ vật tốt nhất mà trời cao ban tặng cho ta. Thân ảnh trong màn sương mù lẩm bẩm, vẻ tham lam trong mắt càng thêm mãnh liệt. Nhưng hắn cũng không tùy tiện hành động, sau một kích không được như ý trước đó, hắn vẫn luôn đi theo, chờ đợi, chờ đợi, lại chờ đợi...

Mạnh Hạo thì vẫn đang tiến hành giết chóc, tu sĩ chết ở trong tay hắn đã khoảng mười mấy người. Trong khi Mạnh Hạo đang đặt tay lên đỉnh đầu một tên tu sĩ, toàn lực hấp thu, bỗng nhiên lông tơ toàn thân hắn chợt dựng ngược, rồi không quản hấp thu tu sĩ này nữa, thân thể cấp tốc lui về sau.

Gần như ngay khi hắn lui về phía sau, từ trong màn sương mù đột nhiên thò ra một bàn tay dài màu đen đầy lông lá, tốc độ bàn tay này cực nhanh, trong chớp mắt đã bắt được tên tu sĩ đã bị Mạnh Hạo hút mất một nửa kia, bóp mạnh một cái. Tu sĩ này phát ra tiếng hét thê lương, rồi nhanh chóng bị lôi vào trong sương mù, ngay sau đó, những tiếng chai chóp chép liền vang lên.

- Đói bụng... Đói bụng... Một giọng nói ồm ồm từ trong sương mù truyền ra, xen lẫn với âm thanh loảng của xích sắt. Mạnh Hạo nhanh chóng lui về sau, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn mơ hồ cảm nhận được một cỗ khí tức kinh khủng từ trong sương mù này.

Sau một lúc lâu, khí tức kia mới biến mất, giọng nói ồm ồm cũng đi xa dần.

Mạnh Hạo liếc nhìn xung quanh, càng thêm kiêng kỵ đối với màn sương mù này. Kế tiếp, hắn lại tiếp tục tìm kiếm tu sĩ Thiên Thần Liên Minh hấp thu. Thời gian dần trôi qua, trong quá trình không ngừng đi hấp thu, hắn lại gặp được bàn tay to lớn kinh khủng kia ba lần, trong đó có một lần vô cùng nguy hiểm.

Mạnh Hạo càng thêm cẩn thận hơn, cho đến khi hắn lại hấp thu một cường giả Cổ Cảnh nữa, trong cơ thể liền "ầm" một tiếng, hai mắt của hắn lập tức sáng ngời như ánh lửa.

Cảnh giới Vĩnh Hằng trong cơ thể hắn rốt cục cũng từ trong khô kiệt lần nữa thức tỉnh, chậm rãi vận chuyển, bùng phát ra sinh cơ cùng lực lượng khôi phục. Mạnh Hạo dừng lại, ánh mắt đỏ như máu tiêu tán, thương thế trong cơ thể đang nhanh chóng khôi phục.

Cũng trong chớp mắt này, chợt có một luồng thần thức từ phía trước phóng đến. Mạnh Hạo nhanh chóng lui về sau, nhưng thần thức này còn nhanh hơn, trong khoảnh khắc đã bao trùm, quét qua người hắn. Ngay sau đó luồng thần thức đột nhiên ngưng tụ lại, toàn bộ đều tập trung lên người Mạnh Hạo.

- Thì ra ngươi cũng ở đây.

Thanh âm già nua vừa truyền ra, thì một cỗ uy áp kinh người từ phía trước cũng ầm ầm ập đến, khiến cho màn sương mù cũng bị dạt sang hai bên.

Đồng tử Mạnh Hạo co mạnh lại, uy áp này còn mạnh hơn cả Đạo Chủ, hơn nữa Mạnh Hạo còn rất quen thuộc với nó. Đây chính là lão giả Thiên Thần Liên Minh lúc trước đã ngăn cản hắn rời đi kia.

Mạnh Hạo biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của người này, cho dù thương thế hắn hồi phục toàn bộ, trở về trạng thái đỉnh phong thì kết quả

vẫn như vậy. Hắn không có nửa điểm chần chờ, lập tức hóa thành đại bàng màu xanh, bay nhanh về phía sau.

Nhưng uy áp kia lại như một mũi tên nhọn gào thét xuyên qua sương mù, gắt gao truy kích hắn. Trên thực tế, nếu không có màn sương mù này tồn tại, thì lão giả đuổi kịp Mạnh Hạo chỉ là trong nháy mắt.

Ngay khi Mạnh Hạo vừa lui về phía sau, ở một hướng khác, Huyền Đạo Tử rốt cục cũng đuổi tới, trong mắt hắn tràn ngập sát khí. Vì truy tìm Mạnh Hạo trong màn sương mù này, hắn đã không tiếc triển khai bí pháp mới khóa được mục tiêu, nhưng cái giá phải trả lại chính là hy sinh không ít sinh cơ và thọ nguyên của bản thân. Lúc này, hắn chỉ còn lại da bọc xương, khí tức cũng trở nên hư nhược, nhưng tu vi cũng không bị giảm xuống.

- Mạnh Hạo, lần này ngươi phải chết không thể nghi ngờ! Huyền Đạo Tử gầm nhẹ, rồi lao thẳng tới Mạnh Hạo nhanh như chớp.

Mạnh Hạo biến sắc. Hắn có thể đấu pháp với Huyền Đạo Tử một phen, nhưng cỗ uy áp còn mạnh hơn Huyền Đạo Tử kia khiến Mạnh Hạo vô cùng kiêng kỵ. Hắn đang định cắn răng tiếp tục bỏ chạy, bỗng nhiên, từ nơi truyền ra cỗ uy áp kia chợt vang lên một tiếng gầm, ngay sau đó, không ngờ lại có tiếng đánh nhau truyền tới.

Trong tiếng gầm rú đánh nhau hỗn loạn, còn xen lẫm một giọng nói ồm ồm.

- Đói bụng... Đói bụng... Ngoại trừ thanh âm này, còn có tiếng xích sắt chạm vào nhau loảng xoảng. Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ ngưng trọng, hắn biết lão giả cường hãn của Thiên Thần Liên Minh kia đang gặp thứ gì.

Thần thức đang khóa chặt Mạnh Hạo, vào giờ khắc này cũng thu lại.

Nhưng sát cơ của Huyền Đạo Tử lại thay thế luồng thân thức kia khóa Mạnh Hạo lại, rồi giết về phía hắn. Ánh mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ lạnh lùng, chợt xoay người vung tay một cái, căn nguyên thần hỏa bạo phát, tiên sơn phủ xuống, đối kháng với Huyền Đạo Tử.

Sau tiếng nổ vang, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, đang định mượn lực phản chấn lui về sau, nhưng Huyền Đạo Tử bên kia chợt truyền tới lực hút, khiến cho Mạnh Hạo mượn lực thất bại.

- Sớm đã dự liệu được ngươi sẽ như thế! Huyền Đạo Tử cười lạnh, bạo phát ra căn nguyên Thời gian, thân ảnh hắn liền trở nên mơ hồ như đi trong dòng sông thời gian. Mạnh Hạo biến sắc, lập tức triển khai bộ pháp, hai người dùng phương thức thể hiện ra đạo pháp Thời gian đối kháng nhau, khiến cho sương mù xung quanh chấn động, mơ hồ ngưng tụ thành một cái lốc xoáy.

Lốc xoáy này càng lúc càng lớn, cho đến cuối cùng “ầm ầm” nổ tung, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể cấp tốc lui về xa, khóe miệng Huyền Đạo Tử cũng tràn ra máu tươi. Trong quá trình hắn không ngừng truy kích cũng đã bị thương, nhưng lúc này hai mắt lại tỏ ra kích động, tim đập rộn lên, một khắc vừa rồi kia, căn nguyên của hắn xao động vô cùng mãnh liệt.

Thời khắc này, thấy Mạnh Hạo lại muốn chạy trốn, ánh mắt hắn liền hiện lên vẻ lạnh lùng, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài.

- Các vị đạo hữu ở nơi này, lão phu Huyền Đạo Tử, xin hãy giúp ta ngăn cản Mạnh Hạo, hễ gặp được hắn lập tức kêu lên, Nhất Huyền Tông lão phu tất có trọng thưởng, nguyện tặng một món bảo khí Chuẩn Đạo!

Huyền Đạo Tử biết Mạnh Hạo giảo hoạt, một khi chạy trốn sẽ không dễ dàng tìm được, nên lúc này hắn không tiếc đưa ra trọng thưởng, để những người khác tương trợ ngăn cản.

Thanh âm của hắn dùng tu vi truyền ra, vang vọng khắp phiến thế giới này, khiến những người tiến vào nơi này đều nghe được. Mọi người lập tức động lòng, chuyện này so với việc đánh chết Mạnh Hạo hiển nhiên đơn giản hơn rất nhiều, gặp được hắn chỉ cần hô lên là được, nếu như Huyền Đạo Tử truyền âm lại xác nhận, thì sẽ có thể thu được một món pháp bảo Chuẩn Đạo.

Mọi người không ngừng động lòng.

Sắc mặt Mạnh Hạo trở nên âm trầm, cấp tốc phóng về phía trước. Nhưng rất nhanh, tại màn sương mù phía trước liền có một bóng người thoáng hiện lên, hai người cách nhau một đoạn lập tức chạm trán.

Đó là một tên tu sĩ Cổ Cảnh, vừa nhìn thấy Mạnh Hạo, hắn lập tức mừng như điên, hét lớn một tiếng.

- Mạnh...

Hắn mới hô lên được một chữ, Mạnh Hạo đã nhanh như chớp lao đến, vận chuyển Huyết Yêu Đại Pháp, bàn tay đặt lên đỉnh đầu tên tu sĩ. Thân thể tên này run lên lẩy bẩy, khí huyết, sinh cơ, tu vi, hồn phách lập tức bị Mạnh Hạo hút đi toàn bộ.

Nhưng mặc dù như thế, hắn vẫn kịp hô lên được một chữ. Huyền Đạo Tử cách đó không xa không chút chần chờ lập tức lao đến, thậm chí một số cường giả ở xung quanh cũng nghe được tiếng hô mà đến.

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập, đang định lui về phía sau, thì bỗng nhiên, bên trong màn sương mù lại có một âm thanh vừa tỏ ra lo lắng vừa ẩn chứa vẻ vui mừng, hô lên vang vọng.

- Mạnh Hạo ở nơi này!

Tiếng hô này cách vị trí Mạnh Hạo hiện tại khá xa, sau khi truyền ra,

những người đang vọt tới chỗ Mạnh Hạo lập tức ngừng lại, Huyền Đạo Tử cũng nhíu mày chần chờ. Cùng lúc đó, lại có một tiếng hô khác truyền ra.

- Hắn ở chỗ này, mau tới đây, hắn ở chỗ này!

- Ta thấy Mạnh Hạo rồi, hắn đang ở chỗ này! Tại khu vực vừa truyền ra tiếng hô lúc trước, lại có một tiếng hô khác truyền ra. Huyền Đạo Tử cắn răng một cái, xoay người đổi hướng bay đi.

Mạnh Hạo sửng sốt, hắn lập tức ý thức được có người đang giúp mình.

Hắn không kịp nghĩ nhiều, lập tức lặng lẽ lui về phía sau, nhưng rất nhanh hắn đã dừng lại, nhìn về hướng bên cạnh. Ở đó, hắn cảm nhận được một luồng dao động quen thuộc, dao động này phát ra không hề che giấu, nhanh chóng đến gần.

- Hàn Thanh Lôi... Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng. Cùng lúc đó, thân ảnh Hàn Thanh Lôi đã hiện ra, cách Mạnh Hạo mấy trượng, hai người đối mặt nhìn nhau.

- Đa tạ! Mạnh Hạo lập tức hiểu ra hết thảy, hắn sâu sắc nhìn Hàn Thanh Lôi, rồi ôm quyền cúi đầu.

Hàn Thanh Lôi nhìn Mạnh Hạo, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp. Mạnh Hạo ở trước mắt hắn còn chật vật hơn cả khi ở Như Phong Giới, thương thế rất nặng không nói, trên người còn đầy vết thương, khuôn mặt mệt mỏi, tình trạng này không phải chỉ dùng đan dược trị thương là có thể khôi phục, mà cần phải có gian.

Nhưng cùng với vẻ phức tạp trong mắt, Hàn Thanh Lôi còn cảm thấy kính nể Mạnh Hạo. Trên đường chạy đến đây, dĩ nhiên hắn đã được nghe nói về chiến tích của Mạnh Hạo, giết vô số người của Thiên Thần Liên Minh, trong đó có rất nhiều Đạo Cảnh.

Hết thảy điều này, khiến cho cái tên Mạnh Hạo rất nhanh đã được truyền ra khắp Thiên Thần Liên Minh.

Hàn Thanh Lôi nhìn về phía Mạnh Hạo, trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ, hờ hững lên tiếng: - Ngươi không cần cảm tạ ta, bất kỳ người nào không phải danh sách, đều không có tư cách giết chết ngươi trước ta!

- Ta cứu ngươi không phải là vì ngươi, mà là vì chính ta! Cho nên, thu lòng biết ơn của ngươi lại đi, Hàn mỗ không cần, cũng khinh thường nó. Ngươi cũng không có tư cách cảm tạ ta, trong trời đất này, không ai có tư cách cảm tạ ta, ta chính là ta, là Hàn Thanh Lôi mà sau này chắc chắn sẽ vô địch thiên hạ!

Giữa ta và ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến sống còn, đến lúc đó, ta sẽ đích thân đánh bại ngươi. Hàn Thanh Lôi chắp tay sau lưng, hất cằm lên, từ trên cao nhìn xuống, khí thế như đại hồng thủy, ngạo nghễ nói.

Mạnh Hạo thở dài, đối phương tới cứu hắn, hắn ghi nhớ trong lòng, nhưng nhìn bộ dáng kiêu ngạo vô biên của Hàn Thanh Lôi, hắn không nhịn được lên tiếng.

- Thật ra nếu ngươi không nói chuyện theo kiểu muốn ăn đòn như vậy, chúng ta cũng có thể trở thành bạn tốt...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1588: Phát hiện

Mạnh Hạo vừa nói ra lời này, Hàn Thanh Lôi lập tức biến sắc, trợn mắt hung hăng nhìn Mạnh Hạo. Nhưng vừa nghĩ tới chiến tích Mạnh Hạo tại Thiên Thần Liên Minh, trong lòng hắn không khỏi bội phục, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên ném ra một cái vòng tay, được Mạnh Hạo tiếp lấy.

- Đeo nó ở trên người, thân thể của ngươi sẽ trở nên hư ảo, khí tức cũng sẽ được che giấu không ít, ta sẽ dẫn ngươi rời khỏi Thiên Thần Liên Minh.

Mạnh Hạo liếc nhìn vòng tay, rồi như nghĩ tới điều gì đó, bỗng nhiên lên tiếng.

- Ngươi là tu sĩ Đệ Bát Sơn Hải, hắn phải biết được thủ đoạn tìm kiếm của Thiên Thần Liên Minh, trên người ta hắn là bị người nào đó hạ lạc ấn, nếu không sẽ không có khả năng luôn bị tìm được như vậy. Mạnh Hạo nhìn Hàn Thanh Lôi, bên tai của hắn truyền đến một loạt tiếng sấm từ trong màn sương mù truyền đến.

- Lạc ấn? Hàn Thanh Lôi trầm ngâm, tay phải vỗ túi trữ vật, lấy ra một cái ngọc giản quan sát, sau đó ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo.

- Đại trưởng lão Thiên Thần Đạo có Thức Huyết Pháp sở trường, dựa trên cơ sở máu ở trong người sẽ lây dính khí tức ngũ tạng, cho nên chỉ cần có được một giọt máu tươi của ngươi, liền có thể cảm nhận được sự tồn tại của ngươi. Ngươi đã nghi vấn như vậy, thì hắn là nguyên nhân này rồi, hắn là đại trưởng lão của Thiên Thần Đạo kia đã thi triển Thức Huyết Tầm Tung Pháp đối với ngươi!

- Nói vậy, sẽ có chút phiền phức... Hàn Thanh Lôi nhíu mày.

- Bất kỳ pháp thuật gì đều có biện pháp phá giải, chỉ cần biết được căn nguyên, liền dễ làm.

Mạnh Hạo nghe vậy liền suy tư một lát, sau đó cười nhạt một tiếng, tay phải nâng lên vỗ mạnh lên ngực một cái, lập tức căn nguyên thần hỏa ầm ầm thiêu đốt trong cơ thể hắn, ngọn lửa tràn ngập toàn thân. Không ngờ hắn lại đang thiêu đốt tất cả máu tươi trong cơ thể mình!

Loại thiêu đốt này thống khổ không tưởng tượng nổi. Đốt cháy toàn bộ máu huyết toàn thân trong nháy mắt, khiến cho thân thể không còn máu huyết, nếu là đổi thường nhân, trong nháy mắt này hắn phải chết không thể nghi ngờ, cho dù là tu sĩ, cũng không kiên trì được bao lâu.

Sắc mặt Mạnh Hạo nhanh chóng tái nhợt, trong chớp mắt, theo máu huyết trong cơ thể bị thiêu đốt tiêu tán hết, thân thể hắn liền trở nên tái nhợt vô cùng.

Sau đó, tu vi hắn tràn ra, dùng lực lượng tu vi, dùng thân thể cường hãn, lần nữa kích thích thân thể tạo ra máu mới. Bất kể là đau khổ hay độ hung hiểm trong đó, đều vô cùng kinh người.

Cho dù là Hàn Thanh Lôi, cũng bị thủ đoạn tàn nhẫn của Mạnh Hạo khiến cho khiếp sợ. Hắn nhìn sắc mặt Mạnh Hạo đang dần dần hồng lên, khí tức sinh mạng dần dần khôi phục, không khỏi hít sâu một hơi, thầm nói với mình, sau này tốt hơn là không nên trêu chọc tên Mạnh Hạo này mới tốt.

Tinh lọc máu huyết toàn thân, khiến cho máu cũ tiêu tán, máu mới xuất hiện, dùng loại phương pháp này, Mạnh Hạo không biết có thể giải trừ pháp thuật của đối phương hay không, nhưng đây chính là biện pháp khả thi duy nhất mà lúc này Mạnh Hạo có thể nghĩ tới.

- Vẫn còn phải nhờ Hàn huynh trợ giúp một chút. Mạnh Hạo vừa dứt lời

liền vung tay một cái, lập tức chỗ máu cũ đang bị đốt cháy kia tụ lại hơn mười giọt trong lòng bàn tay hắn.

- Đã biết. Hàn Thanh Lôi gật đầu, phất tay ra hiệu, lập tức xung quanh hắn xuất hiện hơn mười thân ảnh, mỗi người lấy đi một giọt máu tươi, lại lần nữa biến mất, cấp tốc rời đi.

Lúc này Mạnh Hạo mới đeo cái vòng tay kia lên, thân thể từ từ mờ dần, hắn nhoáng lên một cái xuất hiện bên cạnh Hàn Thanh Lôi, giả như tùy tùng vậy.

Hàn Thanh Lôi liếc mắt nhìn Mạnh Hạo, vội ho một tiếng. Lúc này hắn đang vô cùng sảng khoái, nhưng hắn cũng biết điều không nói gì, cất bước ngồi lên chiếc ghế bằng xương trắng, bay thẳng vào màn sương mù.

Hắn muốn rời khỏi nơi này, không lưu lại nữa. Xung quanh hắn, bao gồm cả Mạnh Hạo ở bên trong, có hơn mười thân ảnh mơ hồ biến ảo, cùng bay về phía trước.

Cùng lúc đó, bên trong màn sương mù, thân ảnh vô hình kia, trong mắt liền lóe lên ánh sáng màu máu.

- Thân thể được ta nhìn trúng, sao có thể để cho ngươi rời đi như vậy chứ! Ánh sáng đỏ trong mắt hắn sáng lên lấp lánh, trong miệng liền lẩm bẩm niệm chú ngữ cổ xưa nào đó. Chú ngữ này vừa truyền ra, trong màn sương mù bỗng nhiên có một tiếng gầm mạnh truyền ra.

Tiếng gầm như tiếng sấm truyền khắp bốn phương tám hướng.

- Đói bụng... Đói bụng... Thanh âm này truyền ra, ẩn chứa vẻ phẫn nộ và không cam lòng, rồi... dần dần đi xa, theo đó, sương mù nơi này không ngờ cũng nhanh chóng tiêu tán...

Dường như màn sương mù này chỉ vì tồn tại kinh khủng kia mà sinh ra vậy. Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, trong thiên địa đã không còn chút sương mù nào nữa, khiến cho gần trăm tu sĩ nơi này, toàn bộ đều thấy được nhau.

Lão già Thiên Thần Đạo có tu vi kinh khủng kia, chính là người có tu vi cao nhất ở nơi này, hắn hô hấp dồn dập, quay đầu nhìn về phía xa xa. Vừa rồi bên trong màn sương mù, hắn đã chạm trán với thân ảnh vô cùng khổng lồ kia, hai người đã giao đấu với nhau nhiều hiệp vô cùng hung hiểm.

Mọi người đều trở nên cảnh giác nhìn nhau, cũng nhìn thấy Hàn Thanh Lôi giữa không trung đang muốn rời đi. Mạnh Hạo đang ở bên cạnh Hàn Thanh Lôi, đối với việc màn sương mù đột nhiên biến mất, trong lòng hắn trầm xuống, thầm hô không ổn. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía cửa ra cách mình không quá xa, lúc này nếu hắn nhân cơ hội trốn ra, không phải là không có khả năng.

Nhưng một khi hắn chạy đi, Hàn Thanh Lôi sẽ liền bại lộ là đã giúp hắn, hơn nữa nếu Mạnh Hạo rời đi như vậy, không có thân phận thích hợp, vẫn không có cách nào trốn khỏi Thiên Thần Liên Minh.

Huyền Đạo Tử bỗng nhiên phóng thần thức vào đám người, nhưng lại không tìm được Mạnh Hạo. Hắn nheo cặp mắt lại, hừ lạnh, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Thanh Lôi.

Vẻ mặt Hàn Thanh Lôi vẫn như thường, giữ vững tốc độ bay về phía cửa ra. Hai mắt Huyền Đạo Tử lóe lên, lập tức bay ra, trong chớp mắt đã ngăn cản phía trước Hàn Thanh Lôi.

- Hàn đạo hữu, vì sao phải vội vã muốn rời đi như vậy?! Huyền Đạo Tử nhìn chằm chằm Hàn Thanh Lôi, đột nhiên lên tiếng.

Hàn Thanh Lôi bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Huyền Đạo Tử, bỗng nhiên

cười gằn.

- Huyền Đạo Tử, tu vi của ngươi cao hơn Hàn mỗ, Hàn mỗ không phải là đối thủ của ngươi, ngươi muốn giết ta, cũng rất đơn giản. Nhưng ngươi dám sao?! Ngươi dám đả thương Hàn mỗ một cọng tóc sao? Hàn Thanh Lôi gầm nhẹ, khí thế trên người ầm ầm nổi lên, so với khi ở Như Phong Giới còn mạnh hơn nhiều, mơ hồ đã đến gần trình độ có thể uy hiếp được Chuẩn Đạo.

Chỉ cần đột phá lần nữa, hắn cũng không hẳn không thể chiến đấu một trận với Chuẩn Đạo!

- Đệ Bát Sơn Hải này, Hàn mỗ muốn đi chỗ nào, còn cần phải hỏi ý kiến ngươi sao? Hàn Thanh Lôi vung tay áo, ngồi xuống chiếc ghế xương trắng.

Sắc mặt Huyền Đạo Tử trở nên âm trầm, thân phận Hàn Thanh Lôi tại Đệ Bát Sơn Hải rất đặc thù, hắn quả thực không muốn tranh chấp cùng Hàn Thanh Lôi. Nhưng tầm quan trọng của Mạnh Hạo quá lớn đối với hắn, hắn không thể sơ suất. Huyền Đạo Tử chần chờ một chút, rồi như nghĩ tới điều gì đó, liền nhìn xuống mặt đất phía xa, ôm quyền cúi đầu.

- Mời Chu sư tương trợ! Huyền Đạo Tử cúi đầu thật sâu, vẻ mặt vô cùng thành khẩn.

- Ta cùng với Hắc Hồn lão tổ quen biết thân thiết, cùng Hồng Trần còn hơn thế, ba người chúng ta cùng giết Mạnh Hạo, hiện tại bọn họ đều đã bị hại, chỉ còn lại có mình ta, ta thề nhất định phải tìm được Mạnh Hạo, giết chết hắn báo thù cho Hắc Hồn cùng Hồng Trần! Thanh âm Huyền Đạo Tử vô cùng thành khẩn, chữ chữ đều rất xúc động.

Trên mặt đất, lão già Thiên Thần Đạo nghe vậy chỉ hơi trầm ngâm một chút, rồi lập tức gật gật đầu, tay phải nâng lên bấm quyết, hai mắt khép hờ, hiện ra tia máu lóng lánh.

Mạnh Hạo ở bên cạnh Hàn Thanh Lôi, vẻ mặt như thường, nhưng trong lòng luôn cảnh giác nhìn lão già Thiên Thần Đạo dưới mặt đất.

Rất nhanh, tay phải lão già liền buông xuống, hờ hững lên tiếng.

- Thú vị, hắn là hắn đã phát hiện ra pháp thuật truy tìm của lão phu, nên dùng phương pháp phân ra chạy trốn, hiện tại đã không còn ở trong này nữa, mà là ở bên ngoài.

Lão già vừa dứt lời, Mạnh Hạo liền thầm thở phào nhẹ nhõm. Hàn Thanh Lôi hừ lạnh một tiếng, tiếp tục bay về phía trước. Trên thực tế, vừa rồi hắn cũng rất khẩn trương, hắn cũng không ngờ rằng màn sương mù lại đột nhiên biến mất, khiến cho hành động rời đi của bọn họ bị lộ ra.

Huyền Đạo Tử thầm thở dài, nhường đường, tùy ý để Hàn Thanh Lôi từ bên cạnh bay qua, chạy thẳng tới cửa ra.

- “Tên Mạnh Hạo này rất gian trá giảo hoạt, lần này trốn thoát, muốn tìm được hắn sẽ không còn dễ dàng như vậy... Hơn nữa nếu cho hắn thời gian, tu vi khôi phục lại, thì một mình ta cũng không dễ làm, nhưng chuyện này lại không thể nói cho những người khác biết!” Huyền Đạo Tử nhíu mày, ánh mắt vô tình rơi vào sau lưng Hàn Thanh Lôi, cũng nhìn thấy những tùy tùng theo sau Hàn Thanh Lôi kia.

Vốn hắn cũng không để ý, đối với lời nói của Chu sư lão già Thiên Thần Đạo, hắn không có chút nào nghi ngờ, chỉ cần là Chu sư nói, nhất định chính là sự thật.

Nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn tới thân ảnh mơ hồ của một tên tùy tùng bên cạnh Hàn Thanh Lôi, đột nhiên căn nguyên của hắn bất ngờ chấn động một cái, cho dù chỉ là rất nhỏ, nhưng cũng đủ khiến cho hai mắt Huyền Đạo Tử trợn tròn, trong lòng ầm ầm chấn động.

Hắn không chút nghĩ ngợi, lập tức cất bước vừa đuổi theo vừa rống lớn.

- Không thể rời đi, ngươi hạ xuống cho ta Hắn vừa dứt lời, tay phải liền đưa ra, trong tiếng nổ vang, khí tức của hắn phát ra hóa thành một bàn tay, không phải chộp tới Hàn Thanh Lôi, mà là chộp tới... Mạnh Hạo bên cạnh Hàn Thanh Lôi!

Mạnh Hạo nhíu mày, lão già Thiên Thần Đạo không thể nhận ra hắn, nhưng Huyền Đạo Tử lại tìm được, chuyện này có vẻ rất quỷ dị, cũng khiến cho Mạnh Hạo nghĩ tới, vì sao Hắc Hồn lão tổ đã chết, mà Huyền Đạo Tử vẫn điên cuồng đuổi theo giết mình.

- “Phương diện này, có vấn đề.” Mạnh Hạo thầm thở dài, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển trăm ngàn ý nghĩ, rồi đột nhiên bạo phát. Hắn phát ra một tràng cười lạnh lẽo, dứt khoát tháo ra vòng tay, thân ảnh lập tức hiển lộ ra. Hàn Thanh Lôi biến sắc, chợt xoay người nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, là ngươi, chết tiệt, không ngờ ngươi lại giả dạng thành tùy tùng của ta! Hàn Thanh Lôi rống lớn, bất ngờ nhanh chân tiến tới một bước, chưởng về phía Mạnh Hạo.

Một cỗ lực lượng mạnh mẽ ầm ầm phát ra, phóng thẳng tới Mạnh Hạo, trước khi công kích của Huyền Đạo Tử tới nơi, thì trên người Mạnh Hạo đã truyền ra một tiếng “ầm”, phun ra một ngụm máu tươi. Mạnh Hạo ra vẻ cưỡng ép thương thế, nương theo cỗ lực lượng này, nhoáng lên một cái bay đi xa.

- Hàn Thanh Lôi, Mạnh Hạo ta cùng ngươi không chết không thôi! Mạnh Hạo hét lớn một tiếng, rồi nhanh chóng bay đi.

- Hàn Thanh Lôi! Huyền Đạo Tử phẫn nộ nhìn Hàn Thanh Lôi, hành động qua mắt của Mạnh Hạo cùng Hàn Thanh Lôi rất rõ ràng. Hàn Thanh Lôi chớp chớp mắt, cũng lười để ý tới hắn.

- Các vị đạo hữu, giúp ta bắt người này, cam kết của Huyền Đạo Tử ta trước đó, vẫn có giá trị như cũ! Huyền Đạo Tử vừa đuổi theo Mạnh Hạo, vừa truyền ra thanh âm.

Lập tức có không ít tu sĩ Thiên Thần Liên Minh ở xung quanh bay ra ngăn cản Mạnh Hạo, trong đó có hai tên bất ngờ cũng là Đạo Cảnh, chỉ có điều không phải Đạo Chủ, mà là Đạo Cảnh nhị nguyên!

Mạnh Hạo xuất hiện, cũng khiến cho lão giả Thiên Thần Đạo kia ngẩn ra, lộ ra vẻ ngạc nhiên, sau khi cẩn thận nhìn Mạnh Hạo, trong mắt liền lộ ra vẻ hiểu rõ.

- Quả thật là một người tàn nhẫn quyết đoán. Lão già lẩm bẩm.

Thấy phía trước có nhiều người ngăn cản, hai tên Đạo Cảnh nhị nguyên kia lại không thể nào dứt ra trong thời gian, phía sau cũng có Huyền Đạo Tử khí thế hung hăng đánh tới, chỉ cần Mạnh Hạo hơi dừng lại, sẽ lập tức rơi vào vây công. Mà xung quanh cũng có không ít người đang lạnh lùng nhìn lại đây. Đây gần như là cục diện chạy trời không khỏi nắng!

Ngay một sát na này, một dị biến kinh thế hãi tục tại phiến thế giới mai táng này...chợt nổi lên! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1589: Tham Lang đoạt xá

Cả thế giới nổ vang chấn động, bầu trời màu xám tro trong chớp mắt nổi lên mây mù cuồn cuộn, mặt đất chấn động như có địa long vùng vẫy. Thiên địa lắc lư, đất rung núi lở!

Tấm bia mộ đứng sững ở trung tâm thế giới, trong chớp mắt này dường như nghiêng về một phía, phần đất phía dưới mộ bia lập tức truyền ra vậy nổ như sấm rền.

Uỳnh!

Tiếng nổ thứ nhất vang lên, gần như tất cả mọi người, bao gồm cả Mạnh Hạo trong đó, đầu óc liền trở nên ong ong chấn động, dường như thanh âm này xuyên thẳng vào trong tâm thần người ta vậy.

Toàn bộ tu sĩ Cổ Cảnh vào giờ khắc này đều phun ra máu tươi, trở nên hoảng sợ, máu huyết trong người Hàn Thanh Lôi sôi trào, hắn đứng giữa không trung hít sâu một hơi, tất cả thân ảnh mơ hồ xung quanh hắn cũng đều bị cưỡng ép bức ra.

Đạo Cảnh còn tốt hơn một chút, chỉ bị chấn động tâm thần, không tràn ra máu tươi. Nhưng rất nhanh, tiếng nổ thứ hai lại vang lên, so với tiếng thứ nhất còn kinh khủng hơn nhiều.

Uỳnh!

Theo tiếng nổ vang truyền ra, từ Đạo Chủ trở xuống, toàn bộ đều phun ra máu tươi. Thân thể Mạnh Hạo chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi, Cảnh giới Đạo Chủ thì sắc mặt tái nhợt, tâm thần chấn động không

ngừng.

Về phần hai tên Đạo Cảnh nhị nguyên muốn ngăn cản Mạnh Hạo, thời khắc này đều hộc ra máu tươi, sắc mặt đại biến, rồi không quản Mạnh Hạo nữa, chăm chú nhìn xuống mặt đất.

Chỉ thấy phần đất dưới bia mộ lúc này nứt ra một cái khe lớn. Hai tiếng nổ vang vừa rồi, chính là từ cái khe nứt này truyền ra.

Ngay sau đó, là tiếng nổ vang ngập trời thứ ba truyền ra, tựa như có một người khổng lồ đang đứng trên mặt đất gầm thét, khiến mặt đất chấn động cuồn cuộn, khiến bầu trời thất sắc vậy. Tiếng nổ này vừa truyền ra, Huyền Đạo Tử liền phun ra máu tươi, tỏ ra hoảng sợ.

- Cửu Phong, lão phu nguyền rủa ngươi chết không được tử tế, nguyền rủa tất cả sinh linh Tiên giới các ngươi đoạn tuyệt huyết mạch, ngươi có thể phá hủy thân ta, nhưng không thể nào dập tắt hồn hỏa của ta, lão của phu hồn, không phải Đạp Thiên viên mãn không thể diệt!

- Ngươi chỉ là thân thể Đạp Thiên, tu vi còn kém nửa bước, chỉ có thể trấn áp lão phu, nhưng lại không diệt nổi ta!

Một thanh âm già nua, mang theo vô tận điên cuồng và oán độc truyền ra, khiến cho toàn bộ thiên địa trở nên lu mờ, không ngừng chấn động lắc lư. Mơ hồ, từ bên trong khe nứt kia bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng mãnh liệt.

Ánh sáng này, là màu lam, trong phút chốc liền tràn ngập cả thế giới, dường như... thứ mai táng ở nơi này, không phải là một tu sĩ, mà là... một vầng mặt trời vậy!

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động, trong chớp mắt, ánh mắt hắn chợt chớp động liên tục chín lần, sau chín lần, lực lượng La Thiên Đạo Tiên trong cơ thể lập tức tràn vào trong mắt. Vừa nhìn kỹ cảnh tượng phát sinh,

đồng tử của hắn chợt co rút lại.

Hắn bất ngờ thấy được, lòng đất ở dưới mộ phần kia, không ngờ thật sự có... một vầng mặt trời màu lam! !

Mặt trời này khiến thần thức Mạnh Hạo nhấc lên sóng gió ngập trời, chẳng biết tại sao, trong đầu hắn chợt hiện lên một hình ảnh đã từng thấy được, trong hình ảnh kia có chín mặt trời đang kéo một đại lục là một pho tượng to lớn, quét ngang tinh không.

Một vầng mặt trời trong đó, chính là... vầng mặt trời hắn thấy lúc này! !

Giống nhau như đúc! !

Tâm thần Huyền Đạo Tử chấn động, máu tươi phun ra. Thời khắc này hắn muốn đuổi giết Mạnh Hạo, nhưng lại phát hiện mình không làm được, thân thể hắn không ngờ bị cố định lại giữa không trung, không thể di động chút nào, nhưng hai mắt của hắn lại tràn ngập kích động nhìn về khe nứt, trong đầu của hắn, thời khắc này đã sớm sôi trào!

- “Đạo Nguyên Cảnh, quả nhiên tồn tại! ! Đạo Nguyên, Đạo Nguyên, hết thảy nguyên điểm của Đạo! ! Ta từng được đọc qua một quyển sách cổ có miêu tả một đoạn ngắn, người có chín đạo căn nguyên được xưng là Chí Tôn, cảnh giới này có thể so với Bỉ Ngạn Đại Thiên Tôn, có thể so với Bỉ Ngạn Đạo Thần tầng chín!”

Mà Đạo Nguyên Cảnh của Tiên giới ta, truy tìm không phải là từ cảnh giới Đạo Cảnh khuếch trương vô hạn ra phía ngoài, cũng không phải tìm một con đường khác, mà là hướng vào bên trong, không ngừng tìm kiếm căn nguyên của Đạo! !

Loại Đạo hướng ra phía ngoài khuếch trương vô hạn, chính là Bỉ Ngạn Đạo - Vô Nhai!

Loại Đạo từ cảnh giới này, nhảy ra tìm một con đường khác, chính là Bỉ Ngạn Đạo - Đạp Thiên! Thân thể Huyền Đạo Tử run rẩy, trong mắt của hắn lộ ra khát vọng và điên cuồng vô tận, hắn hiểu rõ, hoàn toàn hiểu rõ, thậm chí có thể nói, nhìn khắp Sơn Hải Giới, người có thể cảm ngộ hiểu rõ được như hắn, chỉ đếm được trên đầu ngón tay!

Mặc dù hắn không thể nhúc nhích, nhưng cũng không phải chỉ có hắn như thế, thời khắc này gần như tất cả mọi người ở nơi này đều như vậy, cho dù là Mạnh Hạo cũng không thể nhúc nhích nửa điểm!

Mà người duy nhất không chịu ảnh hưởng mãnh liệt như vậy, ở nơi này cũng chỉ có một người, chính là lão già Thiên Thần Đạo kia!

- Bỉ Ngạn ... Đại Thiên Tôn! Ánh mắt Lão già sáng ngời, lẩm bẩm nói nhỏ.

Cũng trong khoảnh khắc cả thế giới nổ vang, đột nhiên, bên trong ánh sáng cái khe phía dưới bia mộ kia chợt biến mất, cùng lúc đó, một cỗ lực hút kinh người không tưởng tượng nổi chợt xuất hiện.

Lực hút này mạnh mẽ như muốn nuốt cả thiên địa vào trong, khiến thiên địa trong phút chốc thất sắc, bầu trời nổ vang tựa như sắp bị hút xuống, mặt đất chấn động dữ dội. Sắc mặt lão già Thiên Thần Đạo đại biến, cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, hai tay bấm quyết, bất ngờ có năm đạo căn nguyên từ trên người hắn bạo phát, cưỡng ép ngăn cản bị hút đi.

Mà nơi này, cũng chỉ có hắn có tư cách làm được điểm này, tất cả những người khác đều không cách nào khống chế thân thể, “ầm” một tiếng, từng người lập tức hóa thành cầu vồng, bị khe nứt phía dưới mộ phần trực tiếp hút vào.

Những người bị hút vào trước tiên, là những tu sĩ Tiên Cảnh cùng Cổ Cảnh, sau đó là Hàn Thanh Lôi, ngay sau đó là hai tên cường giả Đạo Cảnh kia, cho dù là Huyền Đạo Tử cũng đều không thể tránh khỏi, bị hút

thẳng tới khe nứt.

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, hắn không thể khống chế thân thể, dưới lực hút không tưởng tượng nổi của khe nứt, lập tức hóa thành một luồng cầu vồng, bị cắn nuốt vào bên trong!

Nhưng trong nháy mắt khi Mạnh Hạo bị khe nứt hút đi, không có bất kỳ người nào chú ý tới, tại cách đó không xa, có một thân ảnh mơ hồ, hai mắt đỏ ngầu mang theo vẻ tham lam cũng chạy ra, tốc độ cực nhanh khó có thể hình dung. Ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo bị nuốt vào, nó đã ở ngay gần kề Mạnh Hạo, rồi dường như không để cho Mạnh Hạo có chút cơ hội phản ứng nào, nó trực tiếp... nhào tới người Mạnh Hạo!

Trong nháy mắt, nó liền... chui vào, hòa làm một thể với Mạnh Hạo!

Thân ảnh mơ hồ này, vì quá mức mong đợi cùng kích động, mà không hề phát hiện ra, trong nháy mắt khi nó hòa làm một thể với Mạnh Hạo, thì trong mắt Mạnh Hạo chợt lộ ra một tia...ánh sáng lỳ dị.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, biến mất trong khe nứt. Giờ khắc này, lực hút của khe nứt lại càng thêm cuồng bạo, khiến cho lão già Thiên Thần Đạo, người duy nhất trên phiến thế giới này còn là chưa bị hút vào, lúc này thân thể run rẩy, không cách nào khống chế, cũng bị chậm rãi kéo về phía khe nứt.

Lão già Thiên Thần Đạo càng ngày càng bị lực hút ngập trời kéo đến gần. Thân là Đạo Tôn ngũ nguyên có năm đạo căn nguyên, tu vi cường hãn, thời khắc này hắn ngửa mặt lên trời rống lớn, toàn thân tràn ra máu tươi, máu tươi của hắn bất ngờ hợp lại chung quanh tạo thành một chữ Đạo to lớn!

Chữ này vừa xuất hiện, dường như cung cấp cho lão già vô tận lực lượng, khiến cho hắn miễn cưỡng đối kháng được với lực hút kia, nhưng vẫn không thể hoàn toàn ngăn lại lực hút, thân thể vẫn tiếp tục bị kéo đến

gần khe nút.

Chỉ có điều tốc độ chậm hơn rất nhiều. Cho đến khi hắn chỉ còn cách khe nứt không được mười trượng, một tiếng thở dài phẫn nộ từ trong khe nứt chợt vang lên, rồi “ầm” một tiếng, lực hút biến mất, khe nứt trên mặt đất mắt thường cũng có thể thấy được, đang nhanh chóng khép lại.

Gần như ngay khi lực hút biến mất, lão già Thiên Thần Đạo liền phun ra máu tươi, tóc tai bù xù, trông vô cùng chật vật. Trên thân thể hắn máu thịt bầy nhầy, tu vi của hắn có thể miễn cưỡng đối kháng với lực hút, nhưng thân thể lại không cách nào chống cự, máu thịt bị tách rời không ít.

- Bỉ Ngạn Đại Thiên Tôn, có thể so với Chí Tôn trong truyền thuyết, nếu hắn ở trạng thái hoàn chỉnh, thì chỉ một cái chớp mắt cũng có thể giết chết ta, hiện tại thân thể không còn, chỉ có lại hồn phách bất diệt bị trấn áp tại nơi này, nên ta mới có cơ hội tránh khỏi một kiếp! Sắc mặt lão già vẫn còn lưu lại vẻ hoảng sợ, không chần chờ chút nào phóng thẳng lên bầu trời, trong nháy mắt đã lao tới cửa ra.

Theo lão già ra ngoài, dần dần, lại có tu sĩ Thiên Thần Liên Minh mới đến mạo hiểm tiến vào nơi này, tìm kiến cơ duyên.

Mà phía dưới mộ phần này, lại có một cung điện!

Xung quanh địa cung thông suốt, phạm vi không nhỏ, tất cả tu sĩ bị hút vào cũng không phải đều ở cùng một chỗ, mà là bị phân tán bên trong địa cung này. Có người hôn mê, có người thì vẫn giữ được thanh tỉnh.

Mạnh Hạo hôn mê tựa như đã tử vong vậy, hắn ngã xuống một chỗ bên trong Thiên điện của tòa địa cung, Thiên điện này không lớn, vách tường ở xung quanh điêu khắc vô số đồ án, chính giữa đặt một chiếc quan tài không có nắp, bên trong có sương trắng nồng đậm lấp đầy quan tài, thỉnh thoảng lại có một tia sương mù chảy ra, rơi xuống đất khuếch tán.

Toàn bộ Thiên điện rất yên tĩnh, mà nằm ở chỗ này, cũng không phải chỉ có Mạnh Hạo, mà còn có một tên cường giả Cổ Cảnh đang hôn mê bên cạnh.

Rất nhanh, thân thể tên tu sĩ Cổ Cảnh kia run lên, mở mắt ra, hắn lập tức tản ra thần thức, cảnh giác nhìn xung quanh. Hồi lâu sau, khi đã xác định không có gì nguy hiểm, hắn mới chậm rãi đứng lên, ngơ ngác nhìn bốn phía, vẻ mặt vừa tỏ ra rung động, vừa tỏ ra khủng khiếp.

Hắn nhớ lại một màn bị hút vào lúc trước, liền biết rằng hắn là mình đang ở bên trong mộ phần, tóc gáy liền dựng ngược. Đang quan sát xung quanh, bỗng nhiên cặp mắt hắn co rụt lại, ánh mắt rơi vào Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo...

Tên tu sĩ Cổ Cảnh kinh hãi, lập tức lui về sau, vừa nhìn chằm chằm Mạnh Hạo vừa cẩn thận tìm cửa ra. Sau một lúc lâu, khi hắn tìm được cánh cửa thấp ra khỏi nơi này, đang định rời đi, bỗng nhiên hắn lại tỏ ra chần chờ, quay đầu lại nhìn Mạnh Hạo.

- Hắn vẫn chưa tỉnh lại... Tên tu sĩ này hung hăng nghiến răng, tay phải đột nhiên nâng lên, bắn ra một thanh phi kiếm lao thẳng tới Mạnh Hạo, trong nháy liền mắt đâm vào... đầu Mạnh Hạo. Máu tươi chảy xuống!

Từ đầu đến cuối, Mạnh Hạo đều không nhúc nhích, giống như người chết vậy.

Ngay cả tên tu sĩ này cũng không ngờ lại thuận lợi như vậy, hắn sửng sốt một chút, sau đó trong mắt lộ vẻ mừng như điên.

- Hắn đã chết? Lúc trước thương thế của hắn rất nặng, sau khi bị hút vào nơi này, thương thế lại càng tăng thêm, nhưng khả năng tử vong cũng không lớn mới đúng... Tu sĩ này lại cẩn thận khống chế phi kiếm, chém

một nhát lên cổ Mạnh Hạo!

“Rắc” một tiếng, máu tươi phun ra, đầu cùng thân thể của Mạnh Hạo trực tiếp tách rời!

Một màn này khiến tên tu sĩ này hít sâu một hơi, rồi không chần chờ nữa, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

- Hôm nay Lưu mỗ gặp đại vận, người này đã chết, túi trữ vật của hắn sẽ là của ta! Nội tâm tên tu sĩ tràn ngập kích động, trong nháy mắt đã tới gần, tay phải hắn nâng lên, bắt tới túi trữ vật của Mạnh Hạo!

Nhưng ngay khi tay hắn vừa chạm vào túi trữ vật của Mạnh Hạo, một cỗ nguy cơ mãnh liệt không cách nào hình dung chợt chợt ầm ầm nổ tung trong đầu hắn. Lúc này, lông tơ hắn dựng đứng, vẻ mặt hoảng sợ, thân thể cứng đờ nhìn tay phải của Mạnh Hạo đột nhiên run rẩy nâng lên, bắt được cánh tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1590: Luyện thể

Thân thể tu sĩ này run rẩy, hắn cảm nhận bàn tay của Mạnh Hạo lạnh như băng, giống như một khối hàn băng, trong nháy mắt làm cho toàn thân hắn lạnh giá, nội tâm phảng phất như có một thanh âm đang gào thét, cảm giác sống chết mãnh liệt làm cho tu sĩ này sắc mặt tái nhợt.

Ngay khoảnh khắc tu sĩ này không chịu nổi, bàn tay Mạnh Hạo đang nắm hắn bỗng nhiên buông lỏng ra, tu sĩ này hét lên một tiếng, thân thể bay nhanh lui về sau, Mạnh Hạo tạo cho hắn có cảm giác kinh khủng không cách nào hình dung.

Không quản tới tu sĩ kia bỏ chạy, Mạnh Hạo chậm rãi ngồi dậy, sọ đầu của hắn bay lên không, từ từ rơi vào trên cổ, máu thịt sinh trưởng thật nhanh với tốc độ mắt thường có thể thấy được, bất luận là xương cốt hay là máu thịt đều trong chớp mắt khép lại.

Mà thương thế trên người hắn trước đó, cũng thật nhanh lành lặn; truyền ra tiếng “rắc rắc”, xương cốt vỡ vụn bên trong thân thể hắn, cũng đều nhanh chóng ghép lại, lần nữa nối tiếp nhau.

Hết thảy, cũng chỉ trong thời gian mấy hơi thở, tất cả thương thế trên người Mạnh Hạo, lại khôi phục toàn bộ.

Mà giờ khắc này, tu sĩ kia vừa mới trốn vào cửa ra của thiên điện, liền liều mạng toàn lực chạy trốn.

Mạnh Hạo khẽ lắc lắc đầu, cặp mắt bỗng nhiên mở ra, bên trong toát tia sáng màu u lam, lạnh lẽo vô tình, dường như ẩn chứa thương tang vô tận, cũng có một chút ý tham lam... lúc ngẩng đầu, thân thể hắn tức khắc biến mất.

Khi xuất hiện lại, bất ngờ đã ở trong cửa ra thiên điện, đứng trước mặt tu sĩ bỏ chạy kia. Không đợi tu sĩ này có phản ứng gì, Mạnh Hạo đưa tay chụp lấy cổ tên tu sĩ.

“Rắc” một tiếng, trực tiếp bóp nát.

- Giết chóc... Thật lâu, thật lâu, không có giết chóc! Mạnh Hạo hít sâu một hơi.

- Có thân thể có cảm giác... thật tốt! Hắn lẩm bẩm nói nhỏ, rõ ràng là giọng nói của Mạnh Hạo, nhưng lại khàn khàn, giống như truyền đến từ trong năm tháng xa xưa.

- Ta đoạt xá chính là một khối thân thể... cả đời này ta cũng đều ít thấy, huyết mạch rất đặc thù... Không tệ, vô cùng tốt, cơ sở vững chắc... lại hiếm có... Với khối thân thể này, ta có lòng tin, có thể có khả năng Đạp Thiên! Mạnh Hạo mỉm cười, nụ cười kia khủng khiếp không tả được.

- Hơn nữa, thương thế của người này quá nặng, thế cho nên quá trình đoạt xá còn thuận lợi rất nhiều so với tưởng tượng của ta... Đây là ý trời, ý trời như thế, Tham Lang ta có thể lần nữa bước chân vào thế gian! Tiếng cười khàn khàn của Mạnh Hạo truyền khắp cả thiên điện.

- Từ nay về sau, đây chính là thân thể ta, nếu như thế... thân thể này còn có thể mạnh hơn một chút! Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, hai tay bấm quyết, chợt tự điểm liên tục mấy cái trên thân mình.

Mỗi một lần điểm vào, thân thể hắn đều run lên, vị trí bị đầu ngón tay điểm trúng lập tức khô héo, nhưng lại có khí huyết mạnh hơn bạo phát trong cơ thể hắn, khiến cho thân thể của hắn vốn đã đến cực hạn, lại một lần nữa đột phá!

10 lần, 20 lần, 30 lần!

Mạnh Hạo hai tay không ngừng điểm xuống thật nhanh, phạm vi khô héo trên thân thể hắn lớn dần, cả người gần như chỉ còn da bọc xương, nhưng thân thể hắn đang không ngừng nổ vang, mạnh dần lên với một tốc độ khó tin.

Càng ngày càng mạnh!!!

Trước lúc này, thân thể của Mạnh Hạo đã đến Cổ Cảnh đại viên mãn, chỉ kém nửa bước là có thể đột phá Cổ Cảnh, bước chân vào Đạo Cảnh... chỉ là, nửa bước này rất khó vượt qua, Mạnh Hạo đã nghĩ rất nhiều biện pháp đều không thể làm được.

Nhưng giờ này, theo người khống chế thân thể hắn này liên tục điểm xuống, cảnh giới thân thể của hắn ầm ầm bạo phát, không ngừng đánh sâu vào, hướng về thân thể Đạo Cảnh.

- Thân thể Đạo Cảnh, không tính cái gì, chỉ cần có một chút thần huyết là có thể đột phá! Bất quá trước đây, thân thể này trên thực tế còn có thể cường đại hơn, chỉ có điều chủ nhân trước của thân thể này kiến thức quá ít, cũng may mà có ta, mới không lãng phí! Mạnh Hạo nói giọng khàn khàn, hai tay dừng lại. Thời khắc này thân thể hắn giống như bộ xương khô.

Nhưng dù vậy, thân thể bộ xương này lại có lực lượng cực kỳ cường hãn, so với trước ít nhất cường đại gấp mấy lần... không phải Đạo Cảnh, lại có thể so với Đạo Cảnh!

Hắn hít sâu một hơi, lần nữa nhoáng lên một cái, trôi đi bên trong địa cung, một mặt trôi về phía trước, một mặt luyện hóa thân thể... Rất nhanh, phía trước hắn liền xuất hiện một tu sĩ Cổ Cảnh thứ hai.

Người này là một lão già, ngay lúc vừa nhìn thấy Mạnh Hạo lão sửng sốt, Mạnh Hạo trước mắt rất xa lạ, toàn thân như bộ xương khô, đập vào mắt khiến người ta kinh hãi... lão không có nửa điểm chần chờ, lập tức

thối lui ra sau.

Nhưng ngay khi lão già này lui ra sau, Mạnh Hạo ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một nụ cười dữ tợn, trong nháy mắt biến mất, khi xuất hiện lại đã ở phía sau lão già, đưa tay đặt trên thiên linh lão già.

Nhẹ nhấn một cái, thân thể lão già run rẩy, "ầm" một tiếng, không ngờ trực tiếp trở thành tro bụi, có một tia sương mù màu trắng bay ra, chui vào trong cơ thể Mạnh Hạo, làm cho thân thể hắn máu thịt hơi nhiều một chút.

- Còn có thể mạnh hơn, luyện xong máu thịt, phải luyện xương cốt! Mạnh Hạo lẩm bẩm, toàn thân trong tiếng "ầm ầm", nổi lên biển lửa đốt cháy thân thể, sáp nhập vào trong cơ thể, khiến cho trong cơ thể truyền ra tiếng "xèo xèo", một cơn đau đớn dữ dội tràn ngập, nhưng Mạnh Hạo lại mày đều không nhíu một cái.

Thân thể hắn trôi về phía trước theo lối đi, trong lúc trôi đi, xương của hắn cũng đang được rèn luyện, dần dần, khi tất cả xương cốt toàn thân đều được rèn luyện, thân thể này lần nữa tăng mạnh hơn.

- Tiếp theo là kinh mạch... Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong cơ thể hắn nổi lên một luồng gió mạnh, sáp nhập vào bên trong từng kinh mạch, không ngừng mở ra, không ngừng quét ngang... Thân thể hắn run rẩy, nhưng hắn cắn răng thừa nhận, như cũ trôi đi về phía trước. Không bao lâu, thân ảnh hắn biến mất, khi xuất hiện lại đã ở trong một chỗ thiên điện khác, xuất hiện phía sau một tu sĩ Cổ Cảnh.

Trong nháy mắt tu sĩ này đầu tóc tê dại, sắc mặt đầy hoảng sợ quay đầu, cái trán Mạnh Hạo đánh thẳng vào trên ót tu sĩ này, va chạm mạnh đụng bể đầu đối phương!

"Huỵch" một tiếng, thân thể tu sĩ này trở thành tro bụi, sương mù màu trắng bị Mạnh Hạo hút đi. Thân ảnh Mạnh Hạo không có dừng lại chút

nào, tiếp tục trôi đi về phía trước.

Cho đến qua thời gian nửa nén hương, trong mắt Mạnh Hạo sáng lóng lánh một chút, kinh mạch trong cơ thể, toàn bộ luyện hóa hoàn thành.

- Cuối cùng là máu! Tay phải hắn nâng lên, lại điểm một ngón tay vào ngực, chọc thẳng vào đến trái tim.

Lập tức thần hồn của hắn phóng ra một lực lượng căn nguyên thuộc về hắn, lực lượng này là cội nguồn duy trì sự sống của hắn, nhưng giờ này, vì để cho thân thể mạnh hơn, hắn không tiếc phóng ra căn nguyên của bản thân.

Đó là căn nguyên sinh mệnh của hắn, ngay khoảnh khắc xuất hiện sáp nhập vào trái tim, trong tiếng nổ "ầm ầm", huyết dịch toàn thân hắn lập tức sôi trào, không ngừng thiêu đốt, máu huyết càng ngày càng ít, mà thân thể tạo máu cũng không ngừng sáng tạo ra huyết dịch mới.

Chu kỳ này vòng đi vòng lại, dần dần lực lượng tạo máu cũng không theo kịp thiêu đốt, từ từ, thậm chí tạo máu cũng bị ảnh hưởng, huyết dịch mới tạo ra nhưng lại trở thành màu vàng lợt!

Mà máu tươi trong cơ thể hắn, cũng càng ngày càng ít, đến cuối cùng thân thể hắn chỉ có ba thành máu huyết, nhưng khí thế của hắn vào giờ khắc này lại "ầm ầm" bùng phát, thân thể mạnh hơn, vượt qua bình thường Đạo Cảnh, có thể so với... Đạo Chủ!

Nhưng trên thực tế, thân thể này cũng không phải Đạo Cảnh!

- Đây mới là thân thể hoàn mỹ! Mạnh Hạo lộ ra nụ cười, ngón tay từ từ đưa ra, vết thương trên ngực hắn trong nháy mắt khép lại, một giọt máu tươi cũng không có chảy xuống.

- Cần phải đi nghiệm chứng một chút, thân thể này có cường đại như ta

nghĩ hay không? Mạnh Hạo nở nụ cười quỷ dị, bước lên trước tốc độ cực nhanh, nhưng lại nhanh gấp mấy lần so với trước, như một cái bóng mờ khoảnh khắc đã đi xa.

Trong mộ cung này, sự hiện hữu của hắn giống như một u hồn, thu gặt hết thảy sinh mạng nhìn thấy.

Thời khắc này, trong mộ cung tổng cộng có ba Đạo Cảnh, trừ hai Đạo Cảnh nhị nguyên trước đó chặn lại Mạnh Hạo, mạnh nhất là Huyền Đạo Tử.

Ba người ở khu vực bất đồng, với ưu thế tu vi của bọn họ đang gấp rút truy tìm.

Mà ở phía trước Mạnh Hạo, thời khắc này có sáu tu sĩ Cổ Cảnh, đang tụ chung một chỗ, cẩn thận mò mẫm đi tới trước. Đối với mộ địa này bọn họ đã rất hoảng sợ, thời khắc này không còn có tâm tư đi tìm cơ duyên, chỉ muốn tìm được cửa ra.

- Thanh âm gì?

Sáu người đang đi tới, bỗng nhiên, một tu sĩ trong đó thấp giọng lên tiếng. Hắn vừa nói ra, mấy người xung quanh đều biến sắc, lập tức nhìn quanh bốn phía.

Nhưng không có phát hiện gì khác thường, mọi người đầy lòng khẩn trương tăng nhanh tốc độ, nhưng dần dần, mỗi người đều cảm thấy quỷ dị, nơi này quá yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của bọn họ.

Nhưng tiếng bước chân này, đầu tiên là sáu người mình, nhưng giờ này, mỗi người bọn họ đều nghe được... có tiếng bước chân thứ bảy.

Sáu người lập tức da đầu tê dại, sau khi truyền âm cho nhau, tiếp theo chớp mắt một cái toàn bộ bạo phát tu vi, thần thông đồng loạt đánh ra

phía sau. Trong tiếng nổ vang, mượn ánh sáng của thuật pháp, bọn họ lập tức liền thấy ở phía sau, một thân ảnh giống như bộ xương khô.

Tiếng nổ vang truyền khắp mộ cung, không ít người đều nghe được, nhưng với sáu người lúc này, bọn họ lại da đầu tê dại, sắc mặt hoảng sợ: Thần thông và pháp bảo của sáu người, đồng loạt rơi vào trên thân ảnh kia, không ngờ chỉ phát ra một tràng tiếng va chạm trầm thấp, nhưng không làm thương tổn đối phương chút nào.

- Quá yếu! Thân ảnh bộ xương khô toét miệng cười, tiếp theo chớp mắt một cái thân thể hắn trôi tới, ngón trỏ nhanh như chớp điểm vào mi tâm của sáu người.

Hết thảy quá nhanh, trong chớp mắt hoàn thành, Mạnh Hạo đã vượt qua phía trước sáu người, phía sau hắn thân thể sáu người run rẩy, rồi toàn bộ biến thành tro bụi, có sương mù màu trắng tràn ra bị Mạnh Hạo hấp thu, thân thể hắn cuối cùng cũng khôi phục một chút máu thịt, thoạt nhìn không còn như bộ xương khô, mà chỉ hơi gầy ốm mà thôi.

- Khảo nghiệm thân thể không gấp, thân thể này còn thiếu hụt pháp bảo, đáng tiếc người này là con quỷ nghèo, bên trong túi trữ vật lại chỉ có vài món như vậy!

Mạnh Hạo lầm bầm, khi liếc nhìn túi trữ vật, bên trong không có bao nhiêu vật phẩm, chỉ có một cái đỉnh, một cây trường thương và mấy thanh kiếm.

Hắn căn bản cũng không biết, vật phẩm bên trong túi trữ vật này có vấn đề, bởi vì trong đó đã từng có gương đồng, có Anh Vũ, có Bì Đống, có một lượng lớn tiên ngọc, giấy nợ, còn có rất nhiều pháp bảo.

Giờ này, những thứ này đều biến mất không thấy.

- Cũng được, Mạnh Hạo kia hiển nhiên là khổ chiến rất lâu, nên tiêu hao

đều tiêu hao, cũng là chuyện bình thường, còn dư lại những vật này, coi như là hàng cao cấp, bất quá cần ta dùng lực lượng căn nguyên lần nữa luyện lại một chút, sẽ tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1591: Người tốt

Mạnh Hạo nhấc tay lên, trong tay của hắn xuất hiện một cây trường thương, Kiến Mộc làm cán, xương trắng làm mũi nhọn

“Vật này không tầm thường a

bằng gỗ hiếm thấy, xương này có thể so với Đạo Cảnh chi thú

Đáng tiếc, thủ pháp luyện chế không đúng, vả lại trên đó có không ít tạp chất, nhưng điều này không phải trọng điểm, trọng điểm là

cái chuôi trường thương này bị phong ấn

“ Mạnh Hạo cầm trường thương, cẩn thận nhìn vài lần, cười lạnh

“Có ý nghĩa, lại bị tu sĩ quê nhà phong ấn, người khác muốn phá vỡ phong ấn sẽ rất phiền toái, nếu cưỡng ép giải ấn sẽ làm thương này vỡ nát

Nhưng đối với ta, phong ấn này dễ phá

“ Mạnh Hạo vung tay, trường thương lập tức bay lên

Thân thể hắn tại mộ cung vụt qua, thần thức tản ra, thay đổi phương hướng đi thẳng tới một khu vực

Rất nhanh đến gần, nơi đó có hai tu sĩ Cổ Cảnh, nhanh chóng xẹt qua nhưng trong chớp mắt hai người này biến sắc, đang định lùi về sau, một cây trường thương ầm ầm xuất hiện, trực tiếp đâm vào trong ấn đường một người, “ầm” một tiếng, tu sĩ này thịt nát xương tan

Nhưng trường thương không dừng lại, tiếp tục xuyên qua trái tim tu sĩ thứ hai, trực tiếp nổ tung

Trong khoảnh khắc hai tu sĩ tử vong, tay trái Mạnh Hạo bấm ra ấn quyết cổ quái, đó không phải là thuật pháp Sơn Hải Giới

Dưới một ngón tay hồn hai tu sĩ này bị cưỡng ép lấy ra, bóp mạnh, tách hai hồn này hóa thành hai ấn ký, đặt trên trường thương

Mở!

Mạnh Hạo gầm nhẹ, trường thương trong tay chấn động mạnh, trên đó bất ngờ xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, giống như bỏ đi một lớp da, khí tức cường hãn ầm ầm bùng phát, mơ hồ có thể thấy được cán thương kia trở thành Thương Long! Mà mũi thương kia bất ngờ hóa thành một quỷ ảnh dữ tợn, đỉnh đầu quỷ ảnh này có sừng, thân thể màu tím nhìn như lệ quỷ nhưng trên thực tế đó là hung thú cường hãn cổ xưa! “Ầm” một tiếng, giờ phút này, uy lực của chuôi thương cũng bạo phát giống như sống lại!

Lúc này mới có chút khí thế

Mạnh Hạo toét miệng cười, biểu tình lành lạnh, thu hồi lại trường thương, hắn tiếp tục đi về phía trước, vừa lật tay phải, trong tay của hắn xuất hiện lôi đỉnh

Nhìn đỉnh này, trong mắt Mạnh Hạo kỳ dị càng ngày càng dày đặc, loáng thoáng nhớ lại

Xem ra, ta cùng hắn quả thật có duyên, nhưng mà đỉnh này bị người ta tế luyện

Mạnh Hạo lẩm bẩm, bỗng nhiên nắm chặt tay phải, “ầm” một tiếng, một đoàn Lôi Hỏa trong tay hắn bùng phát, thiêu cháy đỉnh này

Trong tiếng “rắc rắc”, đỉnh kia xuất hiện khe nứt, trong chớp mắt bất ngờ trực tiếp vỡ vụn, hai tay Mạnh Hạo bấm quyết, mở miệng phun ra một ngụm máu tươi, sau khi cùng mảnh vỡ của đỉnh kia dung hợp, hắn hét lớn:

Ngưng!

Trong nháy mắt, vô số mảnh vỡ lần nữa ngưng tụ, hóa thành một tôn đỉnh, trên đó bảo quang vô tận, trên đó núi sông rất sống động, càng kinh người hơn sấm sét trên đỉnh này so với trước đây nhiều hơn vô số, xẹt qua “ầm ầm” còn có Lôi Hỏa sinh ra

Một luồng uy lực kinh người phát ra từ trên đỉnh này, dường như giờ phút này đang ở trạng thái mạnh nhất

Mạnh Hạo cười khàn khàn vung tay phải, lập tức lôi đỉnh lơ lửng trên đỉnh đầu hắn chậm rãi chuyển động, sấm sét vô tận phát tiết khiến cho khí thế Mạnh Hạo như hồng

Di Hình Hoán Vị sao có thể hạn chế huyết nhục trong này! Mạnh Hạo cười ha ha, cất bước, thân thể hắn không ngờ trực tiếp xuyên qua vách tường

Ngũ Hành Lôi Đỉnh, hôm nay lại tái hiện! Tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh, xuyên qua vách tường, khi xuất hiện, bất ngờ vừa đi ra từ trong lối đi ở một khu vực khác, tay phải hắn chỉ vào một bên lối đi

Khi ngón tay hạ xuống, lập tức lôi đình kia nổ vang, trên đó sấm sét “ầm ầm” hóa thành mấy vạn ngân long

Ở nơi Mạnh Hạo chỉ vào, giờ phút này có một thân ảnh xuất hiện, đó là một nam nhân trung niên, chính là một trong hai Đạo Cảnh nhị nguyên

Hắn biến sắc, gầm nhẹ, lập tức tu vi tản ra, lực lượng hệ mộc trong nháy

mắt biến ảo tạo thành cây lớn che trời, đánh về hướng sấm sét

Thân thể hắn cấp tốc lùi về sau, tay phải bấm quyết, tối sầm hướng về Mạnh Hạo, lối đi này lập tức run lên, bất ngờ từng chông đá gào thét bốn phía, chạy thẳng đến Mạnh Hạo

Cùng lúc đó, bùn đất hóa thành bàn tay to, nâng lên đánh một trảo về phía chân Mạnh Hạo

Thổ Nguyên Táng Thiên! Nam nhân trung niên này lùi về sau lần nữa, gầm nhẹ, vẫy mạnh hai tay, “ầm” một tiếng, mặt đất như sụp xuống, một luồng lực lượng đại địa kinh khủng phát ra, che mất Mạnh Hạo

Ngũ Hành Lôi Đỉnh, ngũ hành hóa lôi, thổ lôi, mộc lôi, giết! Thanh âm Mạnh Hạo thản nhiên truyền ra, trong tiếng nổ vang, cây che trời kia méo mó trong khoảnh khắc, tan vỡ trước mặt Mạnh Hạo, bất ngờ hóa thành từng tia sấm sét xanh, trong khoảnh khắc nghịch chuyển, chạy thẳng tới nam nhân trung niên

Cùng lúc đó, lực lượng đại địa bốn phía cũng nghịch chuyển, toàn bộ tan rã, trở thành tia chớp xám tro, trong tiếng nổ vang với tốc độ không thể hình dung, bao phủ nam nhân trung niên

Nam nhân trung niên biến sắc, đang định lùi về sau, đột nhiên thân thể dừng lại, hắn cúi đầu nhìn lồng ngực mình, nơi đó chẳng biết từ lúc nào đưa ra một tay đã héo rũ

Trong tay cầm lấy trái tim đang đập, rõ ràng chỉ là trái tim nhưng nam nhân trung niên này cảm nhận được trong trái tim này có hồn của hắn, có sinh cơ của hắn, có hết thảy của hắn, thậm chí do bị đối phương cầm lấy nên nguyên thần không thể rời khỏi thân thể, như bị phong ấn trong lòng bàn tay đối phương

Không

Thanh âm nam nhân trung niên kia vừa truyền ra, tay héo rũ kia bóp mạnh một cái, “ầm” một tiếng, trái tim tan vỡ, chia năm xẻ bảy, thân thể nam nhân trung niên này cũng run lên, trở thành tro bụi tiêu tán, làm lộ ra Mạnh Hạo đang liếm môi phía sau hắn

Khi nam nhân trung niên tử vong, rất nhiều sương trắng bay lên, trong nháy mắt dung nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, tiếng động “xoẹt xoẹt” truyền ra

Thân thể Mạnh Hạo gầy gò dần dần khôi phục, thoạt nhìn không còn kinh khủng nữa chỉ là sắc mặt tái nhợt một chút mà thôi

Ngươi xem, Mạnh Hạo, ta đã làm theo di nguyện của ngươi đến cỡ nào, giúp cho ngươi

giết sạch tất cả mọi người chỗ này! Mạnh Hạo liếm môi, giờ phút này nếu có người quen thuộc với Mạnh Hạo sẽ cảm thấy Mạnh Hạo quỷ dị khác thường

Kế tiếp là cái chuôi mấy thanh kiếm này

Mạnh Hạo vung tay, lập tức bên trong túi trữ vật bay ra mấy thanh kiếm, mấy thanh kiếm này không ngờ đều là Mộc Kiếm Mạnh Hạo từng phát hiện trong một khối hài cốt đầy đủ! Cẩn nhận liếc nhìn thanh kiếm, thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên dừng lại, dần dần trong mắt lóe sáng kỳ dị

“Là đại lục khác luyện hóa

Thích Tiên Kiếm

chuyên giết tiên nhân! ! Giống như bị phong ấn

túi này của Mạnh Hạo tuy trống nhưng đều là bảo vật

“ Mạnh Hạo liếm môi, vung mạnh mấy thanh kiếm này, mắt lộ vẻ ngạc nhiên, hắn hít sâu, phun mạnh một ngụm căn nguyên chi hỏa

Hỏa này trong nháy mắt bao phủ Mộc Kiếm, hai tay hắn bấm quyết, biểu tình nghiêm túc, trong miệng truyền ra một ít chú ngữ phức tạp, thỉnh thoảng bấm quyết, sau một nén nhang, cho dù là hắn thì trán đều đã toát mồ hôi, khí tức hư nhược một chút

Mà giờ phút này, mấy thanh kiếm không ngờ chồng lên nhau, dường như trở thảnh một, khi rơi xuống được Mạnh Hạo tiếp nhận, liếc nhìn, thần sắc có chút thất vọng

Đáng tiếc, không phải kết cấu quen thuộc của ta, chỉ có thể miễn cưỡng dựa theo phương thức chồng lên trong trí nhớ, không thể hoàn thành thật sự

Mạnh Hạo thở dài, mở miệng hút một cái, lập tức Mộc Kiếm chồng lên nhau, trong nháy mắt hóa thành một quầng sáng bị Mạnh Hạo nuốt vào trong miệng

Đã tiếp nhận được tu vi

Mạnh Hạo hít sâu lần nữa, một hơi hút vào, bất ngờ làm cho mộ cung truyền ra tiếng nổ vang như lôi đỉnh, nổi lên một cơn gió lốc, khí thế trên người hắn trong chớp mắt ầm ầm nổi dậy, lực huyết mạnh La Thiên Đạo Tiên cũng bùng phát trong cơ thể hắn, không ngừng tăng cường, cuối cùng đến điểm giới hạn, trong tu vi kích động, Chí Tôn Kiều ẩn chứa trong cơ thể hắn cũng dần dần xuất hiện

Đây là

Thần sắc Mạnh Hạo giờ phút này bỗng nhiên biến hóa, hắn có chút không thể tin nổi sau đó cả người run lên, kích động mừng rỡ như điên

Cây cầu kia! Điều này làm sao có thể

Trong cơ thể hắn lại có cây cầu kia! !

Tạo hóa, đây là tạo hóa không cách nào hình dung, đây là tạo hóa lớn nhất cả đời này của ta! Mạnh Hạo run lên, ngửa mặt lên trời cười điên cuồng

“ Lực lượng thân thể hoàn mỹ, tu vi hơi kém một chút, không sao cả ta có biện pháp tăng cao tu vi của thân thể này!” Mạnh Hạo nhấc tay phải, hắn lấy quả Niết Bàn Quả thứ tư, cẩn thận xem xét

“ Đáng tiếc bởi vì thương thế lúc trước của hắn quá nặng, hồn vỡ nát, ta thấy được rất ít ký ức của Mạnh Hạo, không biết vật này là gì, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận vật này có thể tăng cao tu vi

“ Mạnh Hạo hơi suy nghĩ, đặt mạnh quả Niết Bàn Quả này lên ấn đường

“Ầm” một tiếng, thân thể hắn run lên, ngửa mặt lên trời gào thét, tu vi trong cơ thể hắn lần nữa bùng phát, nhưng rất nhanh quả Niết Bàn Quả thứ tư kia xuất hiện ở ấn đường dường như không thể dung hợp, muốn rời khỏi

Trở về cho ta! Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên tia rét lạnh,tay phải bấm quyết, đặt mạnh lên ấn đường, lần nữa dùng căn nguyên sinh mệnh của mình hóa thành phong ấn, ngăn trên ấn đường làm cho quả Niết Bàn Quả thứ tư này bị cưỡng ép giữ lại

Nếu đổi lại là Mạnh Hạo thật sự sẽ không thể làm việc này, trước không nói hắn không có phong ấn như vậy, một khi phong ấn để quả Niết Bàn Quả thứ tu dung hợp cần có lực lượng sinh mạng rất lớn, Mạnh Hạo không thể chống đỡ

Nhưng giờ này

dưới cường lực của người đoạt xá thân thể này, quả Niết Bàn Quả bị ép

bắt đầu dung hợp, tu vi Mạnh Hạo bùng phát khi dung hợp, giống như đã tới lúc lực hút của Niết Bàn Quả bùng phát

Căn nguyên sinh mệnh! Mạnh Hạo gầm nhẹ, dùng căn nguyên sinh mệnh dung hợp với quả Niết Bàn Quả thứ tư

Căn nguyên sinh mệnh của Tham Lang chống đỡ không cho hắn tiêu tan ở đây, là tất cả căn nguyên bất tử sau khi bị trấn áp, ngày thường là báu vật quý báu nhất của hắn, nhưng lúc này, cảm nhận được chỗ tốt của thân thể này, hắn sẽ vì thân thể này không tiếc trả giá cao!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1592: Suýt nữa bị hù chết

Cặp mắt Mạnh Hạo có ngọn lửa sinh mệnh thiêu đốt, dường như ẩn chứa biển lửa vô biên, nhưng giờ này, biển lửa này giảm bớt nhanh chóng bị quả Niết Bàn Quả thứ tư ở ấn đường của hắn cắn nuốt mãnh liệt

Giống như một cái động không đáy! Mạnh Hạo năm đó mấy lần dung hợp với quả Niết Bàn Quả thứ tư này nhưng cũng chỉ kiên trì một lát, nhất định phải dừng lại, quả Niết Bàn Quả thứ tư sẽ tự rơi xuống, Mạnh Hạo sẽ không bị hút khô người

Vả lại mỗi lần sử dụng sẽ làm hắn hư nhược cần một thời gian mới có thể khôi phục, đây cũng là để Mạnh Hạo bước chân vào vách ngăn Cổ Cảnh

Nếu không có phương pháp dung hợp thật sự với quả Niết Bàn Quả thứ tư, hắn sẽ không thể bước chân vào Cổ Cảnh

Chỉ là chuyện này không gấp được, mỗi một quả Niết Bàn Quả dung hợp đều cần lực lượng sinh cơ kinh khủng cực hạn, vả lại một quả lại nhiều hơn một quả, về phần quả thứ tư, nhu cầu về sinh cơ kinh khủng không cách nào hình dung

Trừ phi có may mắn, nếu không, dựa vào tính toán của Mạnh Hạo, hắn cần rất lâu mới có thể dung hợp thật sự với quả Niết Bàn Quả thứ tư

Tuy rằng Mạnh Hạo không phải rất gấp, nhưng lúc này Tham Lang đoạt xá thân thể lại rất vội vàng

Chết tiệt, đây là thứ đồ chơi gì! ! Tham Lang mở to mắt, tính tình hắn có chút cố chấp, lúc này nếu lập tức phá vỡ phong ấn, khiến cho quả Niết Bàn Quả rơi xuống, hắn sẽ có thể hóa giải nguy hiểm

Nhưng hắn cố chấp, hắn cao ngạo, làm Tham Lang có chút không tin quỷ quái

“Ta cũng không tin, quả vật này Tham Lang ta không thể dung hợp! !” Thân thể Tham Lang đoạt xá Mạnh Hạo cắn răng, dứt khoát không phá vỡ phong ấn mà tự mình dịch chuyển căn nguyên sinh mệnh vô cùng trân quý, trong tiếng nổ vang, đưa lực lượng căn nguyên của hắn dung hợp vào trong quả Niết Bàn Quả thứ tư

“Ầm ầm ầm ầm!” Quả Niết Bàn Quả thứ tư nếu có tâm tình lúc này nhất định sẽ hoan hô vui mừng, Mạnh Hạo lúc trước không thể thỏa mãn cái nó cần, trước sau không thể kéo dài dung hợp, nhưng bây giờ dưới sự giúp đỡ tốt bụng của Tham Lang, quả Niết Bàn Quả thứ tư

bắt đầu dung hợp! ! Mới vừa dung hợp, Tham Lang lập tức biến sắc, căn nguyên sinh mệnh của hắn trong nháy mắt đã bị hút đi gần như một phần, Tham Lang chần chờ nhưng lập tức cắn răng

“Ta cũng không tin! !” Hắn dùng toàn lực dịch chuyển căn nguyên sinh mệnh, tiếp tục tràn vào quả Niết Bàn Quả thứ tư, hắn có thể dự cảm nếu mình có thể làm cho quả vật này hoàn toàn dung hợp, như vậy thân thể hắn đoạt xá sẽ đột phá tu vi, một khi đột phá sẽ có một trận biến hóa lớn long trời lở đất

Rất nhanh căn nguyên sinh mệnh của Tham Lang đã bị hút đi hai phần, thân thể hắn run lên, trong mắt dần lộ ra hoảng sợ nhưng vẫn cắn răng lần nữa

cho đến ba phần, bốn phần! !

Khi căn nguyên của hắn bị hút mất bốn phần, ngọn lửa sinh mệnh trong mắt Tham Lang ảm đạm vô cùng, trong mắt hắn sợ hãi càng thêm mãnh liệt, giờ phút này, cố chấp gì, tính cách gì, hết thảy đều bị hắn ném ra sau

ót

Bốn phần căn nguyên sinh mệnh không ngờ còn không thể làm cho quả vật này hoàn toàn dung hợp, Tham Lang bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, không chút chậm trễ, nâng tay lên muốn lập tức phá vỡ phong ấn ở ấn đường

Con bà nó, quả vật này thật là quỷ dị, lão tử không chơi, không chơi được nữa! !

Đi ra cho ta! Tham Lang gầm nhẹ, quyết định không dung hợp với quả vật kinh khủng này nữa, hắn sợ đến muốn lấy quả vật ra nhưng

khi dung hợp trong Niết Bàn Quả nhất là đã dung hợp nhiều hơn phân nửa sao có thể lập tức dừng lại

Hơn nữa dường như có một luồng lực lượng kỳ dị dẫn dắt khiến cho quả Niết Bàn Quả thứ tư này hơi dừng lại một lúc rồi lại tiếp tục cắn nuốt sinh cơ! Thậm chí còn cắn nuốt mãnh liệt hơn

Không! ! Tham Lang mở to mắt, nguy cơ này đến quá đột ngột, làm Tham Lang không thể chấp nhận, hắn có thể tưởng tượng nếu còn tiếp tục nữa, trừ phi quả vật này kết thúc dung hợp, nếu không, chỉ sợ toàn bộ căn nguyên sinh mệnh của bản thân sẽ bị hút sạch

Hắn đã giết người nhiều năm nay nhưng đây là lần đầu tiên

bị thân thể bản thân đoạt xá hút đến chết

Cảnh tượng này dọa Tham Lang run lên, thần sắc hoảng sợ, hắn lập tức phát hiện căn nguyên sinh mệnh của mình trong thời gian ngắn ngủi bất ngờ bị hút đi một phần

Con bà nó, đây là thứ quỷ gì! ! Tham Lang run run, mắt thấy căn nguyên

sinh mệnh của mình chỉ còn một nửa, trong lòng giống như bị dao cắt, đau đớn không cách nào hình dung

Dù sao căn nguyên sinh mệnh là báu vật quý báu nhất của hắn, là căn nguyên bất diệt của hồn hắn

Ánh mắt Tham Lang đỏ bừng, thân thể hắn bỗng nhiên vụt qua, bay nhanh qua mộ cung, ngọn lửa trong mắt hắn càng thêm ảm đạm, dường như sắp tắt

Trong lòng hắn cực kì hối hận, hối hận tự mình không nên tự phụ, xem thường quả vật nho nhỏ kia

“Nhưng mà ta còn có biện pháp, thân thể này càng mạnh càng thêm trợ giúp ta, liều mạng vậy!” Tham Lang cắn răng, thân thể vụt qua, trong nháy mắt cả thân thể hóa thành bóng xám, tốc độ nhanh hơn, sấm sét vây quanh đỉnh đầu hắn khiến cho hắn có thể xuyên qua vách tường

Trong chớp mắt hắn lập tức xuất hiện bên trong một lối đi, chỗ này có hai tu sĩ Cổ Cảnh đang cẩn thận đi về phía trước, không đợi bọn họ kịp phản ứng, Tham Lang hóa thành bóng xám, chớp mắt tới gần, trực tiếp nhào lên người một tu sĩ

Hai thân thể vừa chạm vào nhau, tu sĩ này hét lên thảm thiết, thân thể hắn khô héo mà mắt thường có thể thấy, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, sương mù trắng bay lên như có linh tính trực tiếp chui vào thân thể Mạnh Hạo, rồi lập tức bị quả Niết Bàn Quả thứ tư hấp thu

Một tu sĩ khác lúc này hoảng sợ, thân thể bay nhanh, bấm quyết đánh ra thần thông, thuật pháp tản ra, pháp bảo vây quanh nhưng đối với bóng xám Tham Lang hóa thành không có tác dụng cản trở nào

Trong chớp mắt, bóng xám xuyên qua thuật pháp thần thông, lập tức bổ nhào đến, khi xuất hiện trước mặt tu sĩ này

Tiếng hét thảm thiết, thân thể tu sĩ này khô héo trong phút chốc, “ầm” một tiếng trở thành tro bụi, sương trắng chui vào trong cơ thể Mạnh Hạo

Mạnh Hạo vụt qua lần nữa, biến mất, khi xẹt qua đã xuất hiện ở lối đi khác, nơi đó có tu sĩ Cổ Cảnh bay nhanh nhưng trong chớp mắt đã bị bóng xám Mạnh Hạo hóa thành nhào tới

Cứ như vậy, Tham Lang giết chóc ngập trời, hóa thành bóng xám, trong mộ cung này thi triển một trận diệt sạch cắn nuốt, phàm là bị hắn bắt gặp, không ai có thể bỏ chạy

Một người, hai người, ba người

mười người, mười lăm người, hai mươi người

Trong thời gian ngắn ngủi, Tham Lang đoạt xá thân thể Mạnh Hạo vì để thân thể dung hợp với quả Niết Bàn Quả thứ tư đã giết chóc không dừng tay nhưng cho dù là vậy cũng chỉ miễn cưỡng làm cho căn nguyên sinh mệnh của hắn bị cắn nuốt chậm một chút

“Cần sinh cơ!” Tham Lang như muốn điên, tốc độ hắn nhanh hơn, thi triển giết chóc không ngừng cho đến một lúc sau, thần thức của hắn tìm được một cường giả Đạo Cảnh bị hút vào trong mộ cung này

“Nuốt hắn!” Cặp mắt Tham Lang lõm xuống, lúc trước hắn đã giết một Đạo Cảnh, lúc này hắn muốn đi giết người thứ hai, thân thể chạy thẳng tới vách tường, nhanh chóng xuyên qua, một lát sau, phía trước hắn bất ngờ xuất hiện một thân ảnh đang bay nhanh

Gần như ngay lúc Tham Lang xuất hiện, thân ảnh ấy quay đầu, ánh mắt như xẹt điện, lập tức nhìn Mạnh Hạo

Đây là một lão già, chính là một trong hai Đạo Cảnh nhị nguyên lúc

trước ở bên ngoài cản trở Mạnh Hạo

Mạnh Hạo! Khi nhìn thấy Mạnh Hạo, lão già lập tức nói nhưng rất nhanh đã cảm thấy có gì đó không thích hợp, hắn cảm nhận được Mạnh Hạo tuy rằng rất mạnh nhưng cũng chỉ là mạnh mà thôi, nhưng người trước mắt làm hắn cảm nhận được là kinh khủng vô hạn, đó là ý nghĩ từ trên cao nhìn xuống làm trong lòng lão già này chấn động, nổi lên nguy hiểm mãnh liệt

Lão không chần chờ chút nào, thân thể lập tức lùi về sau nhưng ngay khoảnh khắc lùi về sau, thân thể Mạnh Hạo bị Tham Lang khống chế bỗng nhiên vọt ra

Chết tiệt, ngươi lại dám chạy! Tham Lang cũng đã điên, lời nói đều hỗn loạn, giờ phút này trong lòng hắn rất uất ức, hắn rất sợ hãi

chính mình thật sự sẽ bị hút sạch, Đạo Cảnh này trong mắt hắn chính là vật đại bổ thay mình đi chết

Vật đại bổ này lại muốn trốn, điều này làm Tham Lang nổi giận, tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc đến gần, lão già kia cảm thấy không thể trốn, chợt xoay người, bấm quyết, trong mắt lộ ra tia tàn nhẫn

Lôi! Lão gầm nhẹ, lập tức từng tia chớp đỏ rõ ràng chui ra từ trong cơ thể lão, trong phút chốc hiện lên trên tay lão, giống như vẽ ra lôi văn, nổ tung ầm ầm về bốn phía, tạo thành một lôi cầu khổng lồ, điên cuồng khuếch tán

Lão già này cũng là một người quyết đoán, cắn mạnh đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi

Thủy! Hắn gầm nhẹ, từ trong ngụm máu tươi kia dâng lên một màn sương mù đỏ, giống như từ trong máu loãng, hút hết máu, chỉ còn lại nước

Đó là một giọt nước cũng là căn nguyên chi đạo, là sinh mệnh của bản thân lão già biến thành

Một giọt nước có thể chứa cả một thế giới, nước dưới sấm chớp mang theo bảy màu, dường như ở bên trong tồn tại thiên địa, bay thẳng đến Tham Lang

Lôi đình bốn phía sáng chói, ầm ầm vây quanh giọt nước kia, bay thẳng tới Tham Lang

Đổi lại là Mạnh Hạo trước kia đối mặt với lôi thủy căn nguyên của lão già này, hắn nhất định phải thi triển Chí Tôn Kiều nhưng Tham Lang đoạt xá thân thể Mạnh Hạo lại toét miệng cười

Hắn thế mà lại

mở miệng hút, giọt nước kia trong khoảnh khắc đến gần không ngờ bị hắn một ngụm hút vào!

Cái nuốt mãnh liệt giống như là nuốt cả một cơn gió lốc, thân thể Mạnh Hạo trong tiếng nổ ầm ầm, tia chớp vô tận kia tới gần nhưng trong nháy mắt đã bị thân thể Mạnh Hạo hấp thu

Không ngờ không thương tổn hắn chút nào, cảnh tượng này làm lão già kia mở to mắt, thân thể hoảng sợ lùi về sau, thân thể Mạnh Hạo bị Tham Lang khống chế toét miệng cười, thần sắc dữ tợn

Hiện tại, ta nên

Lang Hành Thiên Hạ! Thanh âm Tham Lang quỷ dị lành lạnh truyền ra, hắn mở to miệng hút về phía lão già kia

Dưới cái hút này, không có bất kỳ lực hút nào xuất hiện nhưng lão già

kia lại hét lên thảm thiết, toàn thân hắn nổ vang, từ bên trong chui ra vô số sương trắng, đó là sinh cơ của lão

Nhưng giờ này, sau khi sương trắng xuất hiện, chạy thẳng tới Tham Lang, lập tức sáp nhập vào trong miệng hắn

Cảnh tượng này vô cùng quỷ dị, trong miệng lão già truyền ra tiếng hét thảm thiết, thân thể nhanh chóng khô héo, trong chớp mắt lập tực hóa thành xác khô, "ầm" một tiếng trở thành tro bụi

Tất cả sinh cơ, toàn bộ bị Tham Lang một ngụm nuốt vào!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1593: Mặt trời xanh lam

Nhờ vào sức sống của Đạo Cảnh, Tham Lang đoạt lấy thân thể của Mạnh Hạo, thân thể hắn chấn động, đột nhiên ấn đường của hắn tản ra ánh sáng sáng chói, trong phút chốc tuy quả Niết Bàn Quả thứ tư vẫn chưa dung hợp hoàn toàn nhưng tựa hồ như đã đạt tới giới hạn! Ấn đường của Mạnh Hạo truyền ra tiếng động ầm ầm, quả Niết Bàn Quả thứ tư kia không chỉ đơn thuần hấp thu sinh cơ mà còn chuyển động chậm rãi

Quả Niết Bàn Quả thứ ba bị lôi kéo theo chuyển động, rồi sau đó là quả thứ hai và cuối cùng là quả thứ nhất

Bốn quả Niết Bàn Quả chuyển động cùng lúc, một luồng khí tức cổ xưa trên người Mạnh Hạo bùng phát

Khí tức này rất kinh khủng lan ra làm cho bốn phía mộ cung đều khẽ chấn động

Khí tức này không thuộc về Tham Lang mà thuộc về bốn quả Niết Bàn Quả kia! Dưới chuyển động này, vào lúc phóng ra khí tức, tự mình thi triển La Thiên Đạo Tiên chi lực đến cực hạn, mơ hồ như Cổ Cảnh chấn động, tràn ra từ trong cơ thể Mạnh Hạo

Trên da tay của hắn xuất hiện vô số chữ như được khắc, những chữ này dường như ẩn giấu trong mạch máu, giờ phút này hiện lên tràn ngập khắp thân thể, dưới khí tức cổ xưa trên người của Mạnh Hạo lộ ra uy lực

Lúc này thân thể mà Tham Lang đoạt xá không ngừng run lên do kích động

“Có lời rồi, lời to rồi, thân thể này là một kho báu khổng lồ, ta dám chắc có được thân thể này cuối cùng có thể Đạp Thiên! !”

“Tuy rằng bây giờ quả vật này vẫn chưa hoàn toàn dung hợp nhưng rất nhanh sẽ có thể hoàn toàn dung hợp!” “Có thể so với thân thể của Đạo Cảnh, tu vi còn cường hãn hơn so với trước đây, không lâu sau thân thể này có thể bộc phát

lực lượng siêu phàm thoát tục!” Tham Lang hít sâu, lúc này căn nguyên sinh mệnh của bản thân chỉ còn hơn ba phần nhưng hắn cảm thấy hết thảy đều đáng giá! “Có được cây cầu kia còn có huyết mạch đặc biệt như thế, thân thể vô cùng cường hãn, thân thể có tu vi mang theo tiềm lực vô hạn, đáng giá!”Tham Lang liếm môi, hắn ngửa mặt cười to

“Chờ sau khi ta ra ngoài, đi tìm một chút thần huyết, sẽ khiến cho xác thịt thân thể này mạnh hơn, có khối thân thể này, tất cả những người đã từng hiếp đáp ta năm đó, Tham Lang ta

sẽ đòi lại đủ!” Trong tiếng cười của Tham Lang, xuất hiện một thân ảnh tóc trắng trong đầu hắn, nghĩ đến thân ảnh tóc trắng, hắn không cam lòng

“Chờ đến khi ta Đạp Thiên!” Tinh thần Tham Lang phấn chấn, vụt qua, bay nhanh trong mộ cung,thần thức đã khóa được

Huyền Đạo Tử! Giờ phút này, ở hướng khác của mộ cung, trong lối đi, hai mắt Huyền Đạo Tử co rút, tâm tình không yên, hắn cảm nhận được chấn động truyền đến từ phía xa, sâu trong lòng có lo lắng mơ hồ

Trong lúc trầm ngâm, hắn tăng tốc, trong thần thức hắn bay nhanh về phía trung tâm Thần Điện của mộ cung

Lúc này trong mộ cung, gần như chín phần tu sĩ đều đã chết, trong đó đa số chết trong tay Tham Lang, còn một phần đã bị thương nặng ở bên ngoài, sau khi bị hút vào mộ cung do khí tức tử vong của nơi này xâm nhập vào, hơi thở mỏng manh

Mạnh Trần nằm trên mặt đất, trước mắt tối đen như mực, vẻ mặt mờ mịt, hơi thở hắn yếu ớt, thân thể tái nhợt, dĩ nhiên do tử khí tràn ngập, lục phủ ngũ tạng bắt đầu mục nát, từ khóe miệng tràn ra máu tươi có màu đen

Thậm chí thân thể của hắn cũng bắt đầu mục rữa, lúc này cho dù là Đạo Cảnh cũng không thể cứu hắn, bởi vì hồn của hắn đã bắt đầu tiêu tan,bị tử khí kia ăn mòn mà tiêu tan rồi diệt vong

Hắn phải chết nhưng hắn không cam lòng, hắn còn chưa hoàn thành nhiều chuyện, hắn là nhất mạch của nhà mình, những năm vừa rời khỏi tộc nhân hắn mang theo tâm chí mạnh mẽ, hắn muốn vực dậy huyết mạch kia của gia tộc mình, đưa tộc nhân trở về thời kì huy hoàng trước đây

Nhưng hiện tại tất cả đều trở thành tiếc nuối

Cha

Mẹ

Con bất hiếu

Đôi môi Mạnh Trần hơi động đậy, tinh thần có chút mơ hồ, trong loáng thoáng hắn dường như thấy tộc nhân, thấy huyết mạch tộc nhân bọn họ khó khăn sinh tồn

Hắn nhớ lại rất nhiều rất nhiều, nhớ đến sự kích động của mọi người trong nhà khi biết mình có thể tu hành, nhớ đến lời thề của chính mình lúc đó, nhớ đến lần đầu ra khỏi nhà, kích động bước chân lên thuyền, còn có khi đối mặt với mệnh lệnh của thiếu chủ, bản thân cắn răng vì gia tộc, vì vùng dậy mà trả giá cao

Lúc này đây tất cả nỗi nhục phải chịu, tất cả ý chí đều trở thành hồi ức

Ta chết rồi, đệ đệ muội muội sẽ thế nào

Tộc nhân sẽ thế nào

Mạnh Trần lẩm bẩm, trước mắt càng thêm mơ hồ, thân thể hắn mục rữa, thậm chí không ít bộ phận đã hòa tan vào bùn đất, giống như bị cắn nuốt

Lúc này cách chỗ hắn không xa, thân thể Tham Lang đoạt xá từ Mạnh Hạo bay nhanh về phía trước, khóa lại vị trí của Huyền Đạo Tử, bay xuyên qua

Thời gian từ từ trôi qua, sau hơn mười tiếng hít thở, Huyền Đạo Tử càng ngày càng gần với Tham Lang, khi đi ngang qua thiên điện bỗng nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn vào trong thiên điện thấy Hàn Thanh Lôi vui mừng nhanh chóng bay đến

Mạnh Hạo! Hàn Thanh Lôi liếc mắt liền thấy được Mạnh Hạo, lo lắng giảm bớt một chút, bước nhanh đến nhưng vừa đi ba bước, hắn bỗng ngừng chân, nhìn Mạnh Hạo, cặp mắt hơi co lại

Mạnh Hạo, huynh sao thế? Hàn Thanh Lôi cảm thấy có gì không đúng, cặp mắt hắn nhìn Mạnh Hạo, trong đôi mắt này hắn thấy nét vô tình rét lạnh như băng, còn có tham lam không giống Mạnh Hạo trong trí nhớ hắn

Hai người dù cùng một bộ dáng cùng một khí tức nhưng ánh mắt khác nhau làm cho Hàn Thanh Lôi lập tức lùi về sau

Lại thêm một thân xác không tồi

Thân thể mà Tham Lang đoạt xá từ Mạnh Hạo liếc nhìn Hàn Thanh Lôi, khóe miệng cười dữ tợn

Nhưng mà không bằng khối thân thể này của ta nhưng cũng không thể

lãng phí, sinh cơ không tệ có thể hấp thụ

Tham Lang cười toét miệng, hướng thẳng về phía Hàn Thanh Lôi

Hàn Thanh Lôi biến sắc, hắn vốn là người thông minh lúc đầu đã nhìn ra chút manh mối, nghe lời nói của Tham Lang lập tức hiểu ra tất cả

“Đoạt xá!”Hàn Thanh Lôi hít ngược một hơi, thân thể bay nhanh về phía sau, hai tay bấm quyết, bất ngờ toàn thân hắn biến thành lôi đỉnh màu xanh, lùi lại trong tiếng nổ vang, Tham Lang nhanh hơn, nâng tay phải hóa thành một bóng xám, cười gằn hướng đến Hàn Thanh Lôi

Trong mắt Hàn Thanh Lôi tuyệt vọng, bằng tu vi của hắn căn bản không phải là đối thủ của Tham Lang

Nhưng ngay khi Tham Lang khống chế tay phải tạo thành bóng xám, khoảnh khắc sắp chạm vào Hàn Thanh Lôi, bỗng nhiên tay phải run mạnh, dường như ý thức chống cự lại Tham Lang

Tham Lang biến sắc, bỗng nhiên thân thể lui về sau, nâng tay trái đè chặt tay phải xuống, ánh mắt ngạc nhiên mờ mịt

“Chết tiệt, hồn hắn còn sót lại! !” “Nhưng mà lực chống cự yếu ớt cho dù còn sót lại cũng chỉ là bản năng thôi, xem ra Mạnh Hạo này từng có giao tình với người trước mắt

“Cặp mắt Tham Lang lóe sáng, hắn cẩn thận kiểm tra thân thể cũng không tìm được tàn hồn của Mạnh Hạo, suy nghĩ một chút cũng chỉ có đáp án này

Hắn hừ lạnh, khí huyết ầm ầm thiêu đốt thân thể, Lôi Hỏa từ trên lôi đỉnh bắn xuống bao phủ thân thể, từ ngoài vào trong lại từ trong hướng ra ngoài, không ngừng thiêu đốt tinh lọc

Sau mười hơi thở, lửa tiêu tan, khí huyết không thiêu đốt nữa, Tham Lang mới yên lòng, lúc ngẩng đầu Hàn Thanh Lôi kia đã trốn từ lâu

Khi hắn định đuổi theo, quả Niết Bàn Quả thứ tư hấp thu mãnh liệt giống như sắp dung hợp hoàn toàn

Tham Lang hơi chần chờ, bỏ qua việc đuổi giết Hàn Thanh Lôi, bay thẳng tới nơi Huyền Đạo Tử bị khóa

Việc trọng yếu trước mắt của hắn là làm cho ấn đường dung hợp hoàn toàn với đạo quả, hắn tin rằng sau khi nuốt Huyền Đạo Tử cho dù vẫn chưa đạt trình độ dung hợp hoàn toàn nhưng cũng không kém lắm

Hắn bay nhanh đến, hắn cùng Huyền Đạo Tử ở hai phương hướng khác nhau dần dần tập trung lại một vùng! Vùng này chính là trung tâm đại điện của mộ cung! ! Cả mộ cung này rất lớn bao quanh trung tâm đại điện, tồn tại hơn mười người thiên điện, giữa mỗi thiên điện lại dùng lối đi liên tiếp bao trùm bốn phương tám hướng như một trận pháp

Lúc này, ở trong trung tâm đại điện, thân ảnh Huyền Đạo Tử giống như tia chớp, ra vào hơn mười cửa ở bốn phía mà gào thét

Khi vừa xuất hiện hắn lập tức cảm nhận được nơi này tồn tại một uy lực đè lên, làm hắn khiếp đảm cùng run rẩy, hắn hít sâu nhìn bốn phía, sau khi thấy rõ, cặp mắt Huyền Đạo Tự co lại

Nơi này là trung tâm đại điện, bốn phía có chín cây cột đá lớn giống như cây đinh cắm trên mặt đất, ở trung tâm chín cột đá là một cái đài cao, trên đài cao

bất ngờ có một thân ảnh đang ngồi khoanh chân! Đó là một khối thi thể héo rũ, cả người tản ra nét thăng trầm cùng cổ xưa vô tận, giống như đã tồn tại quá lâu, cả người không có chút sự sống nào, đã sớm chết rồi

Chỉ là

trên ấn đường xác khô này có một ngọn lửa đang cháy, đây là một ngọn lửa xanh lam, nhìn từ xa trông như một mặt trời nhỏ

Bên trong hiện lên một khuôn mặt, khuôn mặt kia từ từ nhắm hai mắt, bất ngờ bộ dáng lại vô cùng giống với

xác khô này

Mà trên người thi thể giữa đài cao bất ngờ có từng cái xiềng xích liên tiếp, một trận lửa nóng, năng lượng không phải truyền ra từ chín cây cột lớn kia mà là luyện hóa từ khối thi thể kia! Phía sau thi thể này có một bức tranh, bất ngờ trên bức tranh được chạm trổ một

mặt trời xanh lam! Mặt trời xanh lam này vô cùng chân thật, thậm chí khi nhìn vào đã cảm nhận được một trận lửa nóng tản ra, cảm giác như sưởi ấm người

Ngoài ra, bất ngờ ở trong chín cây cột cạnh tay trái xác khô có đặt một cái khiên nhỏ, màu xanh lam, phát ra ánh sáng yếu ớt, chợt lóe lên

Còn phía bên phải có một lục lạc, chuông này có chút u ám không bắt mắt chút nào

Về phần bốn phía còn tích tụ một ít pháp bảo, chỉ có điều phần lớn đều bị năm tháng mài mòn, mặc dù còn thể sử dụng một chút nhưng lại khó được Đạo Chủ Cảnh giới Huyền Đạo Tử xem trọng

Ánh mắt hắn nhìn mặt trời xanh lam

trên ấn đường của xác khô kia cùng với cái khiên cùng lục lạc của xác khô

Chính vào lúc này, chợt truyền đến tiếng gào thét từ trong cửa ra vào ở bốn phía, thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện trong chớp mắt

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1594: Bút tích Cửu Phong

Mạnh Hạo! Sau khi thấy Mạnh Hạo, cặp mắt Huyền Đạo Tử lóe lên sát khí, hắn vì thu căn nguyên của Mạnh Hạo đã trải qua quá nhiều chua xót

Lần gặp đầu trước kia, một đường đuổi theo vào 33 địa, trải qua huyết sát trong sương mù, sau đó cùng bị nuốt vào nơi này, cảnh tượng này vô cùng đáng sợ, Huyền Đạo Tử nhớ lại mà cảm thấy kinh hãi

Rốt cuộc không có ai khác có thể làm phiền chúng ta, ở nơi này ngươi cũng không trốn thoát được, như vậy ta cùng ngươi

kết thúc tại đây cũng tốt! Huyền Đạo Tử khàn khàn nói, thanh âm lành lạnh, tràn ngập sát khí

Nhưng thân thể mà Tham Lang đoạt xá từ Mạnh Hạo sau khi bước vào trung tâm đại điện cũng lộ ra vẻ mặt phức tạp, dường như quên đi sự tồn tại của Huyền Đạo Tử cũng quên mất sự hấp thu của quả Niết Bàn Quả thứ tư, hắn đứng nơi đó nhìn vào xác khô đã héo rũ kia

Hải Đạo

Đại Thiên Tôn

Tham Lang lẩm bẩm, vẻ mặt càng phức tạp giống như hồi ức ùa về

Hải đại biểu hai người, đạo

phi đạo cũng chính là đạo, đây là đạo hiệu các nàng đặt cho ta lúc trước

Tham Lang chua xót, hồi ức trong mắt càng rõ ràng, vì đã quá lâu khiến cho hồi ức trên người hắn tản ra thăng trầm

Thăng trầm này khiến cho Huyền Đạo Tử đang muốn ra tay nheo mắt lại, thân thể chợt ngừng, nhìn về Mạnh Hạo không khỏi ngạc nhiên, hắn không nhìn ra điều gì khác thường ở Mạnh Hạo nhưng lại nhạy cảm với khí tức thăng trầm này

Nhất là sau khi nghe được lời nói của Tham Lang, Huyền Đạo Tử giật mình, chợt nhớ lại trên tấm bia đá to lớn ngoài mộ địa, tên do Cửu Phong Chí Tôn viết

Bỉ Ngạn, Hải Đạo Đại Thiên Tôn

Bất ngờ Tham Lang hắn chính là Hải Đạo Đại Thiên Tôn

bị phong ấn trấn áp ở nơi này

Chỉ có điều năm đó hắn tự phân hồn mình làm hai, một phần lưu lại trong thân thể, cũng khô héo theo thân thể, tụ thành ấn đường Đại Thiên Tôn chi dương

Phần còn lại ẩn trong bốn phía, tránh được tử kiếp, bao nhiêu năm rồi vẫn luôn muốn thoát khỏi , muốn trốn ra nhưng hắn lại không thấy bất cứ thân ảnh nào, cho dù tu sĩ ngoại giới đến hắn cũng không thể thấy, nhiều lần thử cũng không thể đoạt xá

Cho đến khi hắn thấy được Mạnh Hạo, đây là lần đầu tiên hắn bị trấn áp ở nơi này mà có thể thấy được tu sĩ

Tham Lang thở dài, tiếng thở dài đầy thăng trầm, vang dội bốn phương tám hướng

Trong đại điện này như nổi lên một trận gió, gió này thổi qua khiến cho

ánh sáng nơi này sáng tối không ngừng

Lúc này mặt trời xanh lam trên ấn đường xác khô cháy mãnh liệt

Dường như hai bên xác khô cũng đang đáp lại, cái khiên cùng lục lạc kia cũng run nhè nhẹ trong giờ phút này

Uy lực nơi này vốn rất mãnh liệt lại ầm ầm bùng phát trong lúc này, càng thêm cường hãn bao phủ bốn phương, làm Huyền Đạo Tử run rẩy, chỉ riêng Tham Lang không bị ảnh hưởng gì

Cửu Phong Chí Tôn thật ác độc

Thân thể Đạp Thiên, tu vi kém nửa bước

Đáng tiếc, chỉ có một người như hắn, nếu năm đó trong Tiên giới cũng có hai cảnh giới của Chí Tôn như vậy, kết quả trận chiến ấy rất khó nói

Tham Lang lẩm bẩm, qua vẻ mặt có thể nhận ra nỗi sợ vẫn còn trong lòng

Tàn nhẫn, năm đó ta còn chưa nhận ra nhưng giờ này nghĩ lại, hắn không phải muốn giết chết ta, 33 địa này với hắn không chỉ đơn giản là trấn áp, đây là năm đó hắn dùng lực lượng Sơn Hải Giới cùng cường giả đỉnh phong luyện hóa 33 vị của ta

thành đan! !

Muốn để lại cho người truyền thừa của hắn

cho người truyền thừa của hắn, giữ lại 33 viên đan được luyện chế với Đạo Thần tầng chín cùng Đại Thiên Tôn chi dương!

Tham Lang hít sâu, tinh thần chấn động, trong mắt lóe sáng

Đáng tiếc, ngươi cho dù tính thế nào cũng không tính được rằng

ta đoạt xá!Ta muốn phần đại lễ năm đó chuẩn bị cho người truyền thừa giờ phút này! Tham Lang nói, đi về trước một bước

Trong khoảnh khắc hắn bước xuống, Huyền Đảo Tử cũng không tiếp tục chịu uy lực này nữa, gầm nhẹ hướng về phía thân thể Tham Lang đoạt xá từ Mạnh Hạo

Giả thần giả quỷ, Mạnh Hạo hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi! Huyền Đạo Tử bay nhanh trong khoảnh khắc tới gần vung mạnh tay phải lên, lập tức căn nguyên của hắn từ từ tản ra, tạo thành pháp luật vô biên hướng về Mạnh Hạo

Lần này ra tay, Huyền Đạo Tử ra sức ứng phó, trong lòng hắn bị đè nén, bị nơi này bao phủ tất cả, bị lời nói của Tham Lang gây rối loạn tinh thần, phút chốc cất bước, căn nguyên mẫu mực, tay bấm quyết, lập tức chín mai vảy bay ra từ bên trong túi trữ vật

Chín mai vảy này vừa xuất hiện lập tức phát ra khí tức hung tàn hòa vào trong tiếng nổ vang, không ngờ biến ra chín điều ngạc long

Mỗi cái trong chín điều ngạc long này lớn khoảng trăm trượng, cũng thấy được nó rất khổng lồ, nếu không trong lúc này bọn chúng đều không thể sôi trào tạo thành từng tiếng gầm thét rống giận bay thẳng tới Mạnh Hạo

Huyền Đạo Tử ra tay chưa xong, hắn bấm quyết, chỉ bằng một ngón tay, lập tức máu thịt toàn thân nhanh chóng héo rũ, phút chốc cả người hắn gầy đi một vòng đổi lấy khí huyết như sương mù, ngưng tụ giữa không trung tạo thành huyết kiếm

Kiếm này bay vù vù như huyết long, xông vào Mạnh Hạo

Ngay sau đó, Huyền Đạo Tử lại hai tay bấm quyết, lập tức xuất hiện một ấn ký huyền ảo, ấn ký này màu vàng, “phịch” một tiếng xuất hiện, hóa thành thiên binh kim giáp đi thành đoàn

Sau đó mắt Huyền Đạo Tử lộ ra ngạc nhiên, tràn đầy sát khí, mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo, miệng lẩm bẩm, nhấc tay phải lên, tay phải của hắn bất ngờ phát ra một luồng hắc khí, hắc khí kia lượn lờ, vặn vẹo bốn phía hư vô

Lần này ra tay, hắn toàn lực liều mạng, cầu mong có thể đánh chết Mạnh Hạo, kết thúc cuộc chiến hai bên đã trì hoãn đến bây giờ

Thân thể Tham Lang đoạt xá từ Mạnh Hạo, trong mắt lóe lên u ám, cười dữ tợn

Cũng chỉ còn lại Đạo Cảnh ngươi, phòng ngừa sinh cơ không đủ, trước khi ngươi chết ta có thể để lại dấu ấn

Tham Lang dứt khoát không đi nữa mà hướng về chín cây cột đá, xoay người một bước, đi về phía Huyền Đạo Tử

Khi đặt xuống bước thứ nhất, lực lượng căn nguyên mẫu mực từ Huyền Đạo Tử ầm ầm phủ xuống, bao phủ bốn phía Tham lang trong phút chốc

Tham Lang mở miệng nuốt xuống, lập tức những căn nguyên mẫu mực kia như chấn động, miệng Tham Lang như trở thành một cái hố đen rầm rầm cắn nuốt sạch sẽ

Cảnh này làm mắt Huyền Đạo Tử mở to nhưng hắn chưa kịp phản ứng thì chín điều ngạc long kia đã đến gần nhưng cũng chỉ đến gần

Khi Tham Lang đi bước thứ hai, bốn phương tám hướng nổ tung, cả mộ cung đều run lên, chín điều ngạc long gầm thét thảm thiết, bất ngờ tự

mình tan vỡ hóa thành sương trắng lại bị Tham Lang nuốt vào lần nữa

Hắn liếm môi, trong mắt ngạc nhiên, toét miệng cười

Hương vị cũng không tệ lắm

Vừa nói xong Tham Lang đi bước thứ ba, nâng một ngón tay phải,lập tức huyết kiếm giữa không trung kia ngừng lại, run lên, ngón tay của Tham Lang chỉ lên thân kiếm, “phịch” một tiếng, chuôi huyết kiếm nổ tung trở thành huyết sương phân tán bốn phía

Còn về kim giáp thiên binh vọt tới trong phút chốc, từng cái đều run run lui về sau nhưng khi Tham Lang phất tay lập tức vỡ nát rầm rầm, trở thành sương trắng cuồn cuồn dung nhập vào trong cơ thể Tham Lang

Ngươi không phải là Mạnh Hạo! !

Ngươi là ai! ! Nếu trong lúc này Huyền Đạo Tử còn chưa nhìn ra manh mối gì thì hắn cũng không có khả năng tu đạo đến trình độ lớn như vậy

Trong phút chốc vẻ mặt hắn hoảng sợ, da đầu ngứa ngáy, cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới thần thông đại pháp của mình nhiều như vậy lại không chịu nổi một chiêu của người trước mặt! Hai câu này là hắn theo bản năng nói ra nhưng trên thực tế kết hợp với việc thấy được xác khô héo rũ cùng thanh âm, biểu tình lẩm bẩm của đối phương làm cho Huyền Đạo Tử sợ hãi đoán, cho dù tin hay không tin cũng đều không thể phủ nhận trong lòng

Ta đương nhiên không phải Mạnh Hạo

Thân thể Tham Lang đoạt xá từ Mạnh Hạo nói, vẻ mặt thách thức giống như coi thường cả thiên hạ

Ngươi có thể gọi ta là Hải Đạo Đại Thiên Tôn dĩ nhiên ta càng thích cái

tên trước kia, Tham Lang! Ánh mắt Huyền Đạo Tử điên cuồng, đối mặt với sự tồn tại kinh khủng trước mắt, phản ứng đầu tiên của hắn là nâng tay phải lên, lúc này tay phải của hắn trên hắc khí lượn lờ đã không còn nhìn thấy rõ bàn tay

Huyền Thiên ! Huyền Đạo Tử rống lớn, hạ tay phải xuống, lập tức giữa không trung bất ngờ xuất hiện một bàn tay hư ảnh khổng lồ, hư ảnh có màu đen nhìn như ảo ảnh nhưng thực ra do tốc độ cực nhanh biến đổi quy luật, đánh một chưởng thẳng về phía Mạnh Hạo

Trong mắt Tham Lang ngạc nhiên như có chút kinh ngạc nhưng khi hắn mở to miệng hút một cái, lập tức bàn tay khổng lồ này thu nhỏ trong phút chốc trở thành gió lốc bị Tham Lang hút vào trong miệng, trực tiếp nuốt xuống

Huyền Đạo Tử sợ hết hồn hết vía khi nhìn thấy cảnh này, hắn không biết còn có cái gì đối phương không ăn được

Giờ phút này bỗng nhiên thân thể hắn lùi ra sau, phải chạy khỏi trung tâm đại điện này

Ngươi làm sao trốn được, các ngươi bị hút vào nơi này là do ta âm thầm làm, nơi này

là mộ cung của ta, cũng là của các ngươi

Tham Lang mỉm cười, trong khoảnh khắc nụ cười của hắn xuất hiện, bốn phía vách tường lập tức truyền đến tiếng nổ vang, ngay sau đó hơn mười cửa ra vào toàn bộ sụp xuống

Nếu chỉ đơn thuần là sụp xuống cũng không ngăn cản được tu sĩ, ở nơi sụp xuống tràn ngập pháp thuật dao động, tạo thành phong ấn làm cho Huyền Đạo Tử khi đến gần một chút lập tức bị đánh văng ra, không thể trốn đi

Ngay lúc Huyền Đạo Tử biến sắc, trong lòng run rẩy, Tham Lang đoạt xá Mạnh Hạo nâng bước chân, bỗng nhiên hạ một bước xuống đến trước người Huyền Đạo Tử

Phút chốc cặp mắt Huyền Đạo Tử co lại, Tham Lang nâng tay phải lên, điểm một ngón tay lên người Huyền Đạo Tử

Huyền Đạo Tử hét lên thảm thiết, thân thể nhanh chóng lui ra sau, trong lúc lui ra sau những nơi bị Tham Lang điểm đến lập tức mục rữa, có tử khí từ trong sinh ra nhưng càng mục rữa, sinh cơ trong cơ thể Huyền Đạo Tử càng ầm ầm tăng cao

Căn nguyên sinh tử! ! Huyền Đạo Tử hoảng sợ đến cực hạn trong phút chốc, thất thanh nói

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1595: Mạnh Hạo mở mắt

Hiểu biết không ít

Tham Lang liếm môi, trong mắt u ám

Như vậy xem ra vẫn không thể trực tiếp nuốt ngươi, cần kiểm tra hồn của ngươi một chút, nhất định sẽ làm cho ta có thêm hiểu biết với Tiên giới lúc này

Tham Lang nói, thân thể vụt qua, đuổi theo Huyền Đạo Tử, mặc cho Huyền Đạo Tử tránh né như thế nào đều đuổi kịp trong phút chốc, nâng một ngón tay phải lên

Lần này, điểm vào ngực Huyền Đạo Tử, trong tiếng nổ vang, ngực Huyền Đạo Tử nhanh chóng héo rũ mục rữa, hắn thét lên thê thảm, sinh cơ bên trong càng thêm dồi dào

Sắc mặt Huyền Đạo Tử trắng bệch, gần như tuyệt vọng, hắn có thể cảm nhận được nơi tay đối phương điểm vào tràn ra khí tức tử vong, nhưng sau khi khí tức này đi vào trong cơ thể, lập tức hóa thành hủy diệt, hủy diệt tử vong này để kích thích tiềm lực chính mình, chuyển hóa máu thịt thành sinh cơ

Loại phương pháp này đạt đến trình độ đau đớn khó có thể hình dung, ánh mắt Huyền Đạo Tử đỏ lên, lập tức ra tay thần thông huyền ảo, thuật pháp nổ vang, nhưng như cũ vẫn không cách nào đối phó Tham Lang

Nói một chút ngươi cùng Mạnh Hạo cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhìn qua không phải ngươi muốn thật sự giết hắn, mà hình như muốn lấy được cái gì đó

Tốc độ Tham Lang cực nhanh lần nữa tới gần trong phút chốc, một ngón tay, hai ngón tay, ba ngón tay, Huyền Đạo Tử hét thảm, truyền khắp bốn phía, cực kì thê lương, thân thể hắn không ngừng héo rũ, ngực, cánh tay, trán, rất nhiều vị trí miễn là bị Tham Lang chạm vào lập tức mục rữa, nhưng kì lạ là không có rơi xuống một giọt máu nào

Sinh cơ sinh ra khi mục rữa, Huyền Đạo Tử run rẩy, tốc độ Tham Lang quá nhanh, trong phút chốc lại đến, lần này đánh vào phía sau lưng của hắn, toàn thân đau nhức kịch liệt, có cảm giác sắp chuyển hóa làm hắn phát điên

Không còn nghi ngờ gì chính mình phải chết, Huyền Đạo Tử hét lên, bất ngờ tự bạo phát

Nhưng khi hắn muốn tự bạo phát, ngón tay Tham Lang dữ tợn điểm lần nữa, trong tiếng nổ vang, lực lượng tự bạo bị áp chế, hầu hết các vị trí của Huyền Đạo Tử đều mục rữa đến cực độ

Áo của hắn đã mất đi từ lâu, thân thể héo rũ, mục rữa mang theo tử vong, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn

Thậm chí sự mục rữa này đã tràn vào bên trong, làm lục phủ ngũ tạng của hắn, làm xương của hắn, làm kinh mạch của hắn, toàn bộ cũng bắt đầu mục rữa

Giết ta, giết ta! ! Van cầu ngươi giết ta! Đường đường là cường giả Đạo Chủ Cảnh giới trong phút chốc phát ra thanh âm này, không phải lòng hắn không kiên định, không phải đạo của hắn không thành mà là cái đau đớn này không phải thứ tu sĩ có thể chịu nỗi

Nói đi, đem những thứ ngươi biết nói ra, biết đâu ta sẽ làm cho ngươi dễ chịu

Phải biết rằng lúc này ngươi phải chịu đựng đau đớn này, ngươi không

phải là người thứ nhất trải nghiệm trong Tiên giới chi tu

Năm đó, trong đại chiến không ít người đều đã chịu như thế

Tham Lam cười nói, mắt lộ ra tia khát máu, hắn vốn không phải thiện nam tín nữ gì, lúc này nhìn thấy Huyền Đạo Tử đau đớn, trong lòng hắn rất sảng khoái

Đạo Nguyên, ta là vì Đạo Nguyên, ta trong lúc giao thủ cùng Mạnh Hạo, thấy bộ pháp thời gian hắn thi triển, căn nguyên của ta vì vậy mà dao động, ta đoán được nếu có thể dung hợp với bộ pháp thời gian của hắn thì ta có thể tạo ra Đạo Nguyên! Huyền Đạo Tử hét thảm, lập tức nói

Hắn vừa nói xong, hai mắt Tham Lang co lại, trong chớp mắt vẻ mặt hắn lộ ra vẻ ngưng trọng chưa từng có trước đây

“Đạo Nguyên

Đó giống như cảnh giới tối cao Đạp Thiên cùng Đạo Vô Nhai! !” Trong lòng Tham Lang chấn động, hắn hít ngược một hơi, sau đó trong mắt mừng rỡ như điên

Tham Lang ta cả đời vận may vô số, năm đó người muốn giết ta đều bị vật từ trên trời rơi xuống đập chết, nơi ta đi qua đều có bảo vật, thứ ta muốn đều chiếm được

Lần này chẳng những có được thân thể quý báu như vậy, còn có được tin tức Đạo Nguyên! !

Đạo Nguyên, Đạo Nguyên, cảnh giới Tiên giới chí cao vô thượng, nếu ta có thể thu được

như vậy lại tu Đạp Thiên, nhất định thành công không ít! ! Tham Lang kích động, không quan tâm tiếp tục kích thích Huyền Đạo Tử, thân thể

vụt qua, tới thẳng chỗ của Huyền Đạo Tử, không thèm để ý đến thân thể mục rữa của Huyền Đạo Tử, bỗng nhiên nâng tay phải lên, đặt lên thiên linh của Huyền Đạo Tử

Sưu hồn! Thanh Lam liếm môi, bỗng nhiên thi triển thuật pháp, hắn không thể chờ Huyền Đạo Tử nói, muốn tự mình tìm ra đáp án

Thân thể Huyền Đạo Tử run mạnh, hét lên thê lương, lúc trước tất cả đau đớn đều đến từ thân thể, nhưng giờ đây là từ hồn phách khiến thân thể Huyền Đạo Tử run lên, cặp mắt lồi lên, chịu đựng đau đớn khó hình dung

Còn Tham Lang thở dồn dập, hắn trong trí nhớ Huyền Đạo Tử nhìn nhanh, biết Tiên giới biến mất, Sơn Hải Giới xuất hiện, biết Cửu Phong chết, biết 33 thiên, biết rất nhiều chuyện đã xảy ra những năm gần đây

Mãi đến lúc hắn thấy được trận chiến của Huyền Đạo Tử cùng Mạnh Hạo, dường như mang ý thức của Huyền Đạo Tử lần nữa trải qua bộ pháp đó của Mạnh Hạo

Khoảnh khắc hắn nhìn thấy bộ pháp, Tham Lang sửng sốt, hắn cảm thấy bộ pháp này có chút quen mắt nhưng lại không nhớ nổi đã gặp ở nơi nào, không để ý nhiều mà chìm trong cảm giác căn nguyên dao động của Huyền Đạo Tử lúc đó

Cảm giác này làm Tham Lang kích động, hắn trải qua trải nghiệm này, có một linh tính mãnh liệt đây là cơ hội cho hắn Đạp Thiên! ! Tham Lang kích động không để ý đến Huyền Đạo Tử sắp chết lúc này hét thảm, trong mắt lại lóe lên tia rét lạnh tỉnh táo

Dường như tiếng hét thảm kia đã tách khỏi tinh thần hắn, dường như

tất cả lúc trước đều là giả dối, ẩn sâu trong lòng là sát khí rét lạnh

Ta là Đạo Chủ, có thể chết trận chứ không thể chết trong nhục nhã như vậy! Huyền Đạo Tử bỗng nhiên nói, thanh âm của hắn bình tĩnh, vang dội, trong lòng Tham Lang cảm thấy nguy hiểm

Trong giây phút cảm thấy xuất hiện nguy hiểm, bỗng nhiên Huyền Đạo Tử đưa hai tay ra, ôm lấy Tham Lang, trong mắt khinh thường

Thiên Huyền Đạo, Nhất Huyền Pháp, sinh sinh tử tử, nguyên khởi, nguyên diệt! ! Lời nói thăng trầm của Huyền Đạo Tử truyền ra, thân thể hắn nổ tung ầm ầm, máu thịt mục rữa bắn ra, hồn của hắn, nguyên thần của hắn, căn nguyên của hắn trong chớp mắt toàn bộ tan vỡ thành mảnh nhỏ

Nhưng trong lúc tan vỡ, hồn của hắn, nguyên thần của hắn, căn nguyên của hắn tụ lại một chỗ trở thành một ấn ký lớn

Ấn ký này nhìn như chữ Huyền, trực tiếp ấn lên ngực Tham Lang với tốc độ không thể tưởng tượng

Tham Lang rống lên, thân thể lui nhanh ra sau, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt hắn tái nhợt, cúi đầu, trên ngực hắn có một ấn ký chữ Huyền, ấn ký này lập tức tiêu tan, dung nhập vào cơ thể, trực tiếp truy tìm thần hồn của Tham Lang mà đánh

Thân thể Tham Lang lắc lư, sắc mặt đỏ lên, phun ra máu tươi lần nữa, gầm nhẹ trấn áp, nâng tay phải đánh về phía hư không, lập tức trong chín cây cột, cái khiên cùng lục lạc ở hai bên xác khô héo rũ nhanh bay tới, lơ lửng giữa không trung, lục lạc lắc lư, cái khiên phát ra tia sáng giúp trấn áp Tham Lang

Căn nguyên sinh mệnh của Tham Lang vào giờ khắc này di chuyển không tiếc giá nào, đi loại bỏ cú đánh của Huyền Đạo Tử trước khi chết, cho đến khi hao phí một phần, chữ Huyền mới từ từ mất đi

Nhưng giờ này, căn nguyên sinh mệnh của Tham Lang không còn đến hai phần, ngọn lửa trong mắt hắn dường như sắp tắt, thân thể lảo đảo, phun ra máu tươi lần nữa, ngẩng đầu lên, hắn thở hổn hển

Nhìn máu thịt Huyền Đạo Tử tan vỡ, Tham Lang nghiến răng nghiến lợi

Hắn thừa nhận chính mình tự phụ thậm chí có chút tự đại

Sau khi có thân thể này, hắn dường như mất đi cảnh giác trong quá khứ, lúc này tự đại mà bỏ qua sát khí trong tuyệt vọng của Đạo Chủ Cảnh giới

Bây giờ nghĩ lại, lúc trước thân thể đối phương đau nhức kịch liệt, thét lên thê thảm như là cố ý giảm đi phòng bị của bản thân

Còn Huyền Đạo Tử sở dĩ nói về Đạo Nguyên là vì muốn làm mình chú ý, trong dao động mà đến gần hắn sưu hồn

Một khi sưu hồn sẽ cho đối phương cơ hội thi triển thuật pháp liều chết này

“Thà chết cũng phải đánh ta một cú trí mạng sao

“ Tham Lang hít sâu, trong mắt cảnh giác, hắn cảm nhận trong cơ thể có hai phần căn nguyên sinh mệnh, bỗng nhiên xoay người nhìn mặt trời xanh lam giữa ấn đường xác khô trong chín cây cột, cười ngạo nghễ

“Người làm ta nhớ trong trí nhớ không nhiều lắm, Huyền Đạo Tử này xem như là một người, nhưng mà

vẫn quá ngây thơ, thuật pháp này không thể giết được ta, nếu không bị đạo quả kia hút hơn nửa căn nguyên sinh mệnh, thuật pháp này cũng không làm ta hao đi một phần” “Nhưng mà mọi thứ đã qua, mở ra phong ấn, lấy đi Đại Thiên Tôn chi dương của ta dung hợp với nửa thần hồn kia, thần hồn của ta sẽ hoàn chỉnh, không giống như giờ này chỉ có một

nửa thần hồn, sau đó dung nhập với 32 địa, lúc ta rời đi

có khả năng Đạp Thiên! Mặc dù sẽ không hoàn chỉnh nhưng cũng sẽ đạt được một nửa!” Tham Lang liếm môi, chạy thẳng đến chín cây cột, phút chốc đến trước mặt một cây trong đó, nâng tay phải, trong mắt lộ ra mong đợi, nâng tay phải lên nhấn về phía cây cột, chỉ cần hạ xuống, hắn nắm chắc có thể xé mở phong ấn

Mở! Thanh âm hắn nổ vang, tay phải xuất hiện ảo ảnh xám tro, mắt thấy rơi vào cây cột kia, đột nhiên, tay phải hắn dừng lại, chỉ cách cây cột một tấc, run lên

Tham Lang mở to mắt, không thể tin được, hắn không thấy lúc này trên ấn đường của hắn bất ngờ xuất hiện một khuôn mặt thu nhỏ, khuôn mặt kia giống Mạnh Hạo như đúc,thật sự chính là

Mạnh Hạo!

Cảm ơn ngươi, giúp ta tạo nên thân thể này, giúp ta luyện hóa pháp bảo, giúp ta nâng cao tu vi, giúp ta dung hợp với quả Niết Bàn Quả thứ tư, cho ta căn nguyên sinh mệnh quý giá như vậy

Còn phải cảm ơn ngươi giúp ta giải quyết những địch nhân này

Thanh âm Mạnh Hạo thản nhiên truyền ra, vang dội trong đầu, trong tinh thần của Tham Lang

Không thể nào, điều đó là không thể nào, ta đã nuốt hồn ngươi, ta đã đốt cháy tất cả, gần như tái tạo thân thể, hồn ngươi không thể nào còn tồn tại, điều đó là không thể nào

Tham Lang run rẩy, vẻ mặt không thể tin nhưng lại âm thầm bùng nổ thần hồn âm lãnh, muốn xóa đi hồn Mạnh Hạo tràn lan trong người

Không gì là không thể, ta trốn trong quả Niết Bàn Quả thứ ba, trốn trong Chí Tôn Huyết, ngươi bây giờ có thể tìm thấy

Ngay tại khoảnh khắc Tham Lang đánh trả, Mạnh Hạo đồng thời lên tiếng, quả Niết Bàn Quả thứ tư ầm ầm bùng phát, lực hút vượt qua tất cả trình độ khủng khiếp trước đây

Khiến cho thần hồn Tham Lang run rẩy, căn nguyên sinh mệnh của hắn giống như vỡ đê mà chảy xiết!

Không! ! Cửu Phong, là Cửu Phong, là Cửu Phong đang chơi xấu ta! !

Tham Lang gào thét thê thảm, hắn từ đầu đến cuối đều không cảm nhận được máu Cửu Phong Chí Tôn giống như hắn không thể nhận ra Chí Tôn Huyết

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1596: Cổ Môn khả kỳ

Thần hồn Tham Lang gầm thét thảm thiết, hắn nỗ lực rời khỏi thân thể Mạnh Hạo nhưng lực lượng quả Niết Bàn Quả thứ tư to lớn kinh người, căn nguyên sinh mệnh của hắn nhanh chóng tan mất

Đối với Tham Lang, căn nguyên sinh mệnh là vật quý giá nhất của hắn, là sinh mệnh của hắn, là gốc rễ của thần hồn, điều này làm cho hắn không có cách nào thoát khỏi thân thể Mạnh Hạo

Tham Lang dữ tợn rống lớn nhưng không bỏ chạy mà lại đi cắn nuốt hồn của Mạnh Hạo

Hắn không còn cách nào chỉ có thể liều mạng, nỗ lực nắm lấy cơ hội sống sót cuối cùng! Nhưng ngay trong khoảnh khắc hắn đến cắn nuốt, Mạnh Hạo hừ lạnh, trong quả Niết Bàn Quả thứ ba của hắn đột nhiên phát ra huyết quang! Trong huyết quang này ẩn chứa lực lượng Chí Tôn, đó là trấn áp của Chí Tôn Huyết, ầm ầm quét ngang toàn thân Mạnh Hạo, hướng về phía Tham Lang, Tham Lang run rẩy, hét lên

Cửu Phong, Cửu Phong! ! Tham Lang tuyệt vọng, giờ phút này, hắn sao có thể không hiểu mình bị Cửu Phong Chí Tôn chơi xấu, hắn cũng hiểu rõ năm đó tự mình nghĩ rằng thần hồn bị phân ra thần không biết quỷ không hay nhưng thật ra đều ở trong mắt Cửu Phong

Hắn lại hiểu rõ vì sao nhiều năm rồi mình ở nơi này từ đầu đến cuối đều không nhìn thấy thân ảnh của bất kỳ người ngoài nào, cho dù rõ ràng có tu sĩ đến nhưng chính mình lại không nhìn thấy, cho dù có cảm nhận được nhưng sau khi thử lại giống như không có vật dẫn không thể đoạt xá

Cho đến khi gặp Mạnh Hạo, hắn tự cho rằng đã đoạt xá, lúc này nhìn lại

rõ ràng là một cái bẫy, một cái hố to được bố trí để mình tự nhảy vào

Cửu Phong! ! Tham Lang gào thét, căn nguyên sinh mệnh của hắn không ngừng bị quả Niết Bàn Quả thứ tư cắn nuốt, quả Niết Bàn Quả thứ tư này lúc trước dưới sự trợ giúp của Tham Lang đã dung hợp với Mạnh Hạo hơn phân nửa, lúc này đây đang cắn nuốt bên trong, hướng đến viên mãn, kéo dài không ngừng! Tám phần, tám phần rưỡi, chín phần!

Tiếng động rầm rầm, người ngoài không nghe được nhưng lại bùng phát trong tinh thần Mạnh Hạo và thần hồn Tham Lang, dường như bốn phương tám hướng rung chuyển ngập trời, căn nguyên sinh mệnh mất đi làm cho Tham Lang vùng vẫy càng ngày càng yếu

Hắn đã rơi vào tuyệt vọng, nhất là trấn áp bên trong Chí Tôn Huyết trấn áp hắn đến không thể phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn căn nguyên sinh mệnh của mình bị cắn nuốt điên cuồng, mà lửa hồn của bản thân đã xuất hiện dấu hiệu tắt từ từ

Càng làm cho hắn chua xót là thân thể của Mạnh Hạo lại càng cường hãn hơn so với trước đây rất nhiều, cường hãn này giống như hàng rào khiến cho quả Niết Bàn Quả thứ tư có thể hấp thu vô hạn, không sợ thân thể không chịu nổi

Ta không cam lòng, không cam lòng, bao nhiêu năm chuẩn bị, năm đó chịu đựng đau đớn xé hồn, chỉ để có thể trốn thoát, giờ này chỉ chậm một chút, chỉ chậm một chút!! Thanh âm thảm thiết của Thanh Lam không ngừng vang vọng trong tinh thần Mạnh Hạo

Thân thể Mạnh Hạo giờ phút này run run, trên ấn đường của hắn xuất hiện đồng thời bốn quả Niết Bàn Quả, lấp lánh, có một lực lượng mạnh mẽ từ bốn quả Niết Bàn Quả này bạo phát tràn ngập toàn thân Mạnh Hạo

Vào lúc cắn nuốt Tham Lang và dung hợp với Niết Bàn Quả, Mạnh Hạo thu được

ký ức của Tham Lang

Ký ức này không hoàn chỉnh, rất nhiều nơi mơ hồ nhưng vẫn làm cho tinh thần Mạnh Hạo chấn động

Nhưng ngoài ký ức của Tham Lang, hắn còn nhận được

ký ức của Huyền Đạo Tử, đó là do Tham Lang sưu hồn có được, vào giây phút hình ảnh vừa mới xuất hiện đã bị Mạnh Hạo trực tiếp cầm đi

Trong phút chốc tại nơi này, quả Niết Bàn Quả thứ tư trực tiếp dung hợp đến trình độ chín phần rưỡi còn căn nguyên sinh mệnh của Tham Lang giờ phút này chỉ còn lại một chút!

Thân thể này do căn nguyên của ta tái tạo nên, tu vi của hắn lại do ta một tay thúc đẩy, ta trước đây còn phong ấn không để đạo quả đi ra, ta còn tế luyện toàn bộ pháp bảo của hắn, không tiếc trả giá cao

Kẻ địch của hắn đều do ta giết sạch, trở thành sinh cơ để hấp thụ

Ta

ta

ta không cam tâm, năm đó sát tinh khắc kia ta còn chưa tính, giờ đây Mạnh Hạo cũng có thể như thế đối với ta! ! Tham Lang cười thảm, khí tức của hắn tiêu tan, vùng vẫy của hắn mất đi, ở sâu trong Chí Tôn Huyết, từ trong cơ thể Mạnh Hạo từ từ bị loại bỏ

Cùng lúc đó, trong đại điện, trong chín cây cột đá, thân thể xác khô khoanh chân ngồi run nhẹ, không phải xác khô này lại có đầy đủ sinh cơ lần nữa mà là do mặt trời xanh lam ở ấn đường run run kéo cả người run theo

Ngay khi căn nguyên sinh mệnh bị quả Niết Bàn Quả thứ tư kia hấp thu hoàn toàn trong phút chốc, cũng chính là lúc thần hồn của Tham Lang trong cơ thể Mạnh Hạo bị Chí Tôn Huyết tiêu trừ hoàn toàn

Tham Lang hét thảm, đột nhiên ngừng lại,từ trong cơ thể bị Mạnh Hạo luyện hóa triệt để! Đúng lúc này, mặt trời xanh lam ở ấn đường xác khô kia đột nhiên sáng hơn vạn trượng nhưng trong phút chốc nhanh chóng ảm đạm nhưng trong ảm đạm này, đột nhiên bên trong mặt trời mơ hồ, mơ hồ hiện lên mặt người, mặt người này

chính là Tham Lang! Hắn vốn đang nhắm hai mắt bỗng nhiên lúc này mở ra, trong mắt điên cuồng nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, lộ ra ý nghĩ không cam tâm, gào thét gầm gừ về phía Mạnh Hạo

Trong mắt hắn có oán độc, oán hận với Mạnh Hạo, oán hận với Cửu Phong Chí Phong đã đến cực hạn

May mắn to lớn của hắn trong trận chiến với Mạnh Hạo là Mạnh Hạo không cắn nuốt toàn bộ mà chỉ là một phần thần hồn của Tham Lang, trong mặt trời xanh lam còn có một phần

Năm đó hắn bị Cửu Phong Chí Tôn trấn áp, thần hồn phân ra, một nửa ở ngoài lúc này bị Mạnh Hạo cắn nuốt, đối với Tham Lang là thương tổn vô cùng nghiêm trọng

Thậm chí năm đó vết thương Cửu Phong Chí Tôn gây ra cho hắn cũng không lớn thế này

Đó là một nửa thần hồn, một nửa căn nguyên sinh mệnh, không có những cái này Tham Lang coi như mất nửa cái mạng! Mặt trời xanh lam trong khuôn mặt Tham Lang gào thét, thân thể Mạnh Hạo chấn động ầm ầm, trên ấn đường của hắn quả Niết Bàn Quả thứ tư nhanh chóng lấp lánh, dĩ nhiên dung hợp đã gần như hoàn mỹ

Nói là gần như bởi vì chỉ còn kém một chút mới thật sự hoàn mỹ! Dung hợp chín phần chín, một chút cuối cùng này cần có thời gian từ từ dung nhập vào máu thịt, sinh cơ không cần tràn vào, Mạnh Hạo yên lặng cảm nhận, hắn chắc chắn nhiều nhất là mấy tháng, chính mình

có thể đánh sâu vào Cổ Cảnh! Cùng lúc đó, dưới sự dung hợp này, Mạnh Hạo cũng cảm nhận được tu vi nổ vang trong người, cảm giác lực lượng càng thêm cường đại, làm cho Mạnh Hạo có lòng tin nếu lại đối mặt với cường giả Đạo Chủ Cảnh giới, sẽ không còn là hai bên bất phân thắng bại mà là chính mình chiến thắng lực lượng Đạo Chủ

Lúc này đây, trong mạch máu của cơ thể La Thiên Đạo Tiên hắn sôi sục lên, theo đó mà ảnh hưởng đến cả Phương gia ở núi thứ chín

Vào ngày này, không ít tộc nhân Phương gia trực tiếp đốt mầm đạo, còn có một ít thức tỉnh được huyết mạch, trở thành La Thiên Tiên bước đầu

Vào ngày này, toàn thể thực lực Phương gia tăng cao gần như gấp đôi

Vào ngày này, Phương gia chấn động, toàn bộ tộc nhân khiếp sợ

Vào ngày này, tu vi Phương Thủ Đạo đột phá! Trong thời gian một ngày, Phương gia giống như mạnh hơn rất nhiều, vào ngày này, vô số tộc nhân Phương gia cảm nhận được có một luồng khí tức tràn ngập trời ở núi thứ tám phía xa làm cho bọn họ kính sợ

Đó là

Mạnh Hạo! Cặp mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, hai mắt hắn như ẩn chứa sao trời, sâu xa đến cực điểm, nhìn kỹ một chút lại giống như một cái lốc xoáy, có thể hút tất cả lực lượng thần thức! Càng kinh người hơn là ở xung quanh hắn bất ngờ

xuất hiện sấm sét, xẹt qua thân thể hắn, là lực lượng căn nguyên lôi của Tham Lang

Mạnh Hạo hít sâu, một lần hít thở là một lần nổi lên tiếng sấm, dường như khí tức của cả mộ cung đều từ nơi này cuốn tới

Trong mắt Mạnh Hạo mừng như điên, hắn nắm chặt tay, cảm nhận thân thể của mình một chút, trình độ cường hãn của thân thể này vượt xa so với trước đây rất nhiều

Hắn cảm thấy xương cốt cứng lên, đó là nhờ sau khi tế luyện lần nữa, còn kinh mạch của hắn cũng như vậy, quan trọng nhất là máu tươi của hắn do Tham Lang không tiếc trả giá cao nên mỗi giọt máu nặng như thiên quân! Giờ phút này, mặc dù không thi triển tu vi nhưng dựa vào thân thể đã có thể chiến đấu với Đạo Cảnh!

Thậm chí nếu có cường giả chém giết Mạnh Hạo, luyện hóa thân thể Mạnh Hạo có thể luyện ra một món chí bảo Đạo Cảnh! Mạnh Hạo cười to, hắn cảm thấy Tham Lang thật sự là người tốt

Trừ bên ngoài thân thể, tu vi trong cơ thể cũng tăng bạo, làm cho Mạnh Hạo nở nụ cười, hắn sờ ấn đường, dung hợp quả Niết Bàn Quả thứ tư tiết kiệm rất nhiều thời gian cho Mạnh Hạo, bỗng nhiên hắn vô cùng cảm kích Tham Lang

Nếu không có phong ấn cưỡng chế trước kia của Tham Lang, Mạnh Hạo cho dù đoạt lại thân thể, tu vi cũng khó có thể tiến bộ lớn như vậy

Người tốt a

Mạnh Hạo liếm môi, mỉm cười, vỗ túi trữ vật, cặp mắt lóe sáng, hít sâu, nhìn cái cột kia trở thành trường thương của rồng, nhìn qua chồng kiếm, lấy ra trường thương, vung ngang, rồng rống ngập trời, Mạnh Hạo phán đoán uy lực của cái chuôi này lớn hơn trước mười lần

Về phần chồng kiếm kia có sát khí ngập trời

Bỗng nhiên Mạnh Hạo rất hối hận, hắn hối hận trước kia lưu trữ quá ít pháp bảo trong túi trữ vật, sớm biết thế nên trữ nhiều hơn một chút

Lúc ngẩng đầu, Mạnh Hạo nhìn đỉnh lôi đỉnh, mắt ngạc nhiên

Giàu to rồi, lần này giàu to rồi

Sớm biết cho mượn thân xác thu được nhiều thứ tốt như vậy, sau này ta phải cho mượn nhiều một chút

Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong mặt trời xanh lam ở ấn đường xác khô, khuôn mặt Tham Lang càng thêm điên cuồng, hắn thấy Mạnh Hạo vui sướng vì thân thể của hắn, thấy được Mạnh Hạo vui mừng vì tu vi biến hóa, lại thấy Mạnh Hạo vui mừng như điên vì pháp bảo trong túi trữ vật

Tất cả đều kích thích Tham Lang mãnh liệt, khiến cho Tham Lang gào thét thảm thiết, tim hắn như bị xé rách, hắn hối hận cực điểm

Ta, những thứ này đều là ta

Đó là thân thể do ta không tiếc giá nào luyện ra, đó là tu vi được tạo nên do hao phí căn nguyên của ta, đó là pháp bảo do ta phá bỏ phong ấn

Ta, những thứ này đều là thứ ta chuẩn bị cho mình

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1597: Sạch sẽ

Tham Lang khóc không ra nước mắt, hắn cảm thấy uỷ khuất, vô cùng uỷ khuất... Nhưng uỷ khuất rất nhanh chuyển thành uất ức khi hắn thấy Mạnh Hạo mừng như điên, ánh mắt hắn từ lôi đỉnh dời về cái khiên nhỏ có gắn lục lạc đang lơ lửng giữa không trung.

- Ta! Tham Lang mở to mắt, điên cuồng rống lớn một tiếng. Nhưng cho dù hắn có hét lớn đi nữa cũng không thể tạo ra ánh sáng màu lam, người ngoài nhìn vào cũng chỉ thấy tia sáng màu lam khẽ chớp mãnh liệt trong chốc lát mà thôi.

Mạnh Hạo vẫn cứ chăm chú quan sát cái khiên nhỏ kia. Hắn hít sâu một hơi, nội tâm hắn mơ hồ có cảm giác, dường như... mình có thể khống chế cái khiên nhỏ kia.

Nội tâm hắn khẽ động, truyền ra một thần niệm. Trong chớp mắt, cái khiên nhỏ chấn động mạnh. Ngay lập tức, một luồng sáng chói loá phát tán trước mắt Mạnh Hạo. Mạnh Hạo nhìn cái khiên trước mặt, hắn biết mình có thể khống chế nó một cách tự nhiên. Hắn nhận thấy dường như hắn cùng cái khiên này có một mối liên hệ thần bí. Điều này làm hắn đột nhiên hiểu rõ, muốn cắn nuốt căn nguyên sinh mệnh của Tham Lang không chỉ đơn giản là hắn tự mình dung hợp Niết Bàn Quả thứ tư.

Hắn có thể cảm nhận được, thứ thật sự khống chế cái khiên nhỏ này không phải là mình, mà là… Niết Bàn Quả thứ tư.

Cũng giống như hắn ý thức được, không phải chính hắn khống chế Chí Tôn Huyết mà là Niết Bàn Quả thứ ba.

Bất quá cùng chẳng có gì khác biệt. Ánh mắt Mạnh Hạo khẽ sáng, nhìn về phía lục lạc ngay lập tức cái chuông nhỏ nhoáng lên một cái, lơ lửng

trên lòng bàn tay Mạnh Hạo, tản ra một loại cảm giác xưa cũ.

- Chẳng những giúp ta rèn luyện thân thể, tăng cường tu vi, dung hợp Niết Bàn Quả còn giúp ta luyện hoá pháp bảo, cuối cùng... ngay cả bảo vật của hắn cũng thuộc về ta. Mạnh Hạo bỗng nhiên thở dài, hắn nhìn mặt trời màu lam trên mi tâm thi thể khô héo. Thời khắc này, Tham Lang điên cuồng gầm thét.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Đa tạ tiền bối. Mạnh Hạo nói, trực tiếp thu hồi cái khiên cùng với lục lạc.

Tham Lang gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Hắn thật sự muốn khóc.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn Tham Lang, ánh mắt hắn lúc này tràn ngập sát ý điên cuồng. Trong đầu Mạnh Hạo hiện lên thần hồn của Tham Lang, thu lấy ký ức của hắn.

- Năm đó lúc bị trấn áp, một phần thần hồn đã bị bức ra sao...

- 33 Địa, trên thực tế là 33 viên đan dược do Cửu Phong Chí Tôn để lại. Loại đan dược này cùng với đan dược do cường hãn Đạo Cảnh luyện chế được, có thể xưng là Đạo Đan.

- Như vậy mà nói, trên thực tế ta đã nuốt nửa viên Đạo Đan? Mạnh Hạo lẩm bẩm. Hắn nhìn Tham Lang, ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên. Hắn liếm môi, ánh mắt khẽ sáng lại không hề biết rằng thần tình lúc này của mình hoàn toàn rơi vào mắt Tham Lang. Thân thể Tham Lang khẽ run run.

Mạnh Hạo dường như đang suy nghĩ điều gì. Trong óc của hắn, ngoại trừ một phần ký ức của Tham Lang, còn có ký ức của Huyền Đạo Tử. Từ những ký ức này, hắn nhìn thấy được Huyền Đạo Tử cuối cùng cũng chết một cách lẫy lừng.

Mặc dù hắn cùng Huyền Đạo Tử đã từng trải qua sống chết. Nhưng sau khi thấy một màn kia, nội tâm Mạnh Hạo không khỏi chấn động.

“Tiên Cảnh có Chí Tôn, dưới tam nguyên có. Tam nguyên có thể coi là Đạo Chủ, đỉnh phong là sơ kỳ Đạo Cảnh. Tiếp sau đó là Đạo Tôn, lục nguyên là đỉnh phong cuối cùng là trung kỳ Đạo Cảnh.

Sau nữa chính là hậu kỳ Đạo Cảnh. Cũng chính là cảnh giới Chí Tôn. Chí Tôn thất nguyên, Chí Tôn bát nguyên, Chí Tôn cửu nguyên!”

“Cảnh giới Chí Tôn đó có thể so với Bỉ Ngạn Đại Thiên Tôn, Bỉ Ngạn Đạo Thần...”

“Mà sau Chí Tôn còn có một cảnh giới trong truyền thuyết, Đạo Nguyên!”

Cặp mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng. Hắn rốt cuộc cũng biết tại sao Huyền Đạo Tử lại cố chấp như thế.

“Căn nguyên vì Đạo Nguyên mà chấn động… Đạo Nguyên chỉ là một cảnh giới trong truyền thuyết, sao có thể so với Đạp Thiên và Đạo Vô Nhai?” Mạnh Hạo đối với hai cảnh giới sau có chút xa lạ. Hắn lật lại ký ức của Tham Lang, cuối cùng cũng hiểu rõ. Đại Thiên Tôn cũng tốt, Đạo Thần cũng được, đây đều là hai thế lực năm xưa giao chiến cùng Tiên giới.

“Đạo Nguyên, Đạo Nguyên… Trong trí nhớ của Tham Lang, Cửu Phong Chí Tôn năm đó thân thể đạt tới Đạo Nguyên Cảnh nhưng tu vi chỉ được một nửa Đạo Nguyên Cảnh vẫn chưa tính là thật sự đạt đến Đạo Nguyên.”

“Nếu như vậy, Đạo Nguyên thật sự sẽ mạnh đến bao nhiêu? Nếu Sơn Hải giới này xuấy hiện một Đạo Nguyên Cảnh, liệu có thể giải quyết chiến

tranh giữa ba thế lực được hay không?”

“Liệu rằng sau Đạo Nguyên Cảnh còn có... cảnh giới mạnh hơn không?” Mạnh Hạo trong một lúc biết được quá nhiều, suy nghĩ cũng có chút rối loạn.”

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo lắc lắc đầu, đè nén những suy nghĩ kia xuống. Hắn nhìn về phía mặt trời màu lam ở mi tâm cái xác khô kia, ánh mắt loé lên. Hắn trầm ngâm một lát, đè nén ý muốn vọng động.

“Tu vi ta chưa đủ để mở phong ấn, cắn nuốt Đạo Đan… 33 Địa nếu như cần chuẩn bị như vậy thì không cần phải nóng lòng thu hoạch.”

“Chờ ta thật sự bước chân vào Đạo Cảnh, trở lại nơi này, thu lấy Đạo Đan, một bước đột phá!” Mạnh Hạo lui về phía sau vào bước, vung tay một cái, thu hết mọi pháp bảo được đặt quanh bốn phía không biết bao nhiêu năm rồi. Hắn cẩn thận nhìn xung quanh, chắc chắn không bỏ lại thứ gì mới xoay người chuẩn bị rời đi.

Tham Lang gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Hắn thề cả đời này nếu có được cơ hội chắn chắn phải nuốt Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo muốn rời đi, hắn bỗng nhiên ngừng bước, vỗ mạnh vào trán. Hành động này khiến Tham Lang không khỏi sửng sốt, không biết Mạnh Hạo đột nhiên phát điên cái gì.

Mạnh Hạo nổi giận, lại vỗ trán một lần nữa.

“Mạnh Hạo ơi Mạnh Hạo, ngươi bây giờ có tiền đúng không? Nhưng phải nhớ rằng, tiền là để dành được chút xíu, ra cửa không chiếm được chính là đánh mất, có nhiều tiền hơn nữa cũng chẳng để làm gì!”

“Lần này tạo hoá rất lớn, thu hoạch cũng không ít, nhưng lại không thể đại thủ đại cước!” Mạnh Hạo hít sâu một hơi, rút ra kinh nghiệm sống.

Hắn nghiêm túc cúi đầu, gõ gõ vào viên gạch giữa đại điện rồi lại thở dài.

“Quả nhiên là sơ sót, đây là cục gạch không phải tiên ngọc nhưng lại ẩn chứa đạo ý. Đây chính là vật liệu thượng hạng để luyện chế pháp bảo, bất kỳ lấy đi một khối nào cũng đều có giá trị xa xỉ cả.” Cặp mắt Mạnh Hạo phát sáng. Hắn lấy một thanh kiếm từ bên trong túi trữ vật, đâm thẳng vào cục gạch. Trên thanh kiếm xuất hiện một vết nứt.

- Rất là cứng nha. Mạnh Hạo liếm môi, dứt khoát lấy thanh trường thương hoá long ra. Tham Lang há mồm trợn mắt nhìn hắn đâm thẳng thanh trường thương xuống mặt đất, lực đạo rất lớn.

“Ầm” một tiếng, một mảnh gạch bay ra bị Mạnh Hạo chộp lấy. Hắn cẩn thận xem xét viên gạch, sau đó hớn hở mặt mày thu hồi nó. Cặp mắt hắn sáng lên, hắn vỗ túi trữ vật một cái, ngay lập tức Anh Vũ cùng Bì Đống nhanh chóng bay ra.

- Đừng nói nhảm. Mau dọn sạch nơi này, nhớ lấy, chín cây cột kia không được động đến. Mạnh Hạo lập tức lên tiếng, nhanh chóng đi lấy một cục gạch khác.

Anh Vũ cũng Bì Đống vốn là đang muốn dài dòng, vừa nghe Mạnh Hạo nói xong, liền nhìn xung quanh, hai đôi mắt cùng phát sáng, cả hai cùng nhanh chóng chạy theo Mạnh Hạo, không ngừng lấy gạch lên.

Một khối, hai khối, ba khối... Rồi đến 10 khối, 30 khối, 100 khối… Mạnh Hạo vẫn điên cuồng, thân ảnh hắn như gió cuốn, quét ngang bốn phương tám hướng. Cứ như vậy, thanh trường thương liên tục đào từng viên gạch lên.

Chứng kiến một màn này, Tham Lang mở to mắt không thể tin, ánh mắt còn mang theo khiếp sợ. Hắn nhìn thấy Mạnh Hạo không tiếc thanh trường thương trong tay, thời khắc này cứ điên cuồng đào, thân thể Tham

Lang khẽ run run.

Hắn cảm thấy, Mạnh Hạo này không phải là kẻ dễ chọc đến!

Phải nói là vô cùng, vô cùng không dễ chọc đến. So với sát tinh khắc tinh hắn gặp năm đó lại càng kinh khủng hơn.

“Sát tinh năm đó chỉ là muốn ta chết. Nhưng tên Mạnh Hạo này chẳng những muốn ta chết mà ngay cả xương cốt cũng không tha!”

Tham Lang còn chưa cảm khái xong, Mạnh Hạo đột nhiên ngẩng đầu, hắn nhìn bốn bức hoạ ở bốn phía, ánh mắt sáng lên. Hắn rất nhanh bổ nhào tới, chỉ trong chốc lát, toàn bộ bốn bức hoạ đều bị Mạnh Hạo đào ra.

Mí mắt Tham Lang giật giật, hắn nhìn thân ảnh Mạnh Hạo, nội tâm đã sớm rối loạn. Hắn luôn cảm thấy tên của mình rất phù hợp với tính cách của hắn nhưng thời khắc này, hắn chợt phát hiện, hắn so với Mạnh Hạo kia, còn... chính trực hơn.

Đúng lúc này, ánh mắt Mạnh Hạo như điện xẹt quét qua bốn phía, một lần nữa đối mắt với Tham Lang khiến hắn khẽ run, nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Hắn sợ rằng Mạnh Hạo phát điên xong, ngay cả mình cũng không buông tha.

- Đồ điên, tên này là tên điên!

Tham Lang lẩm bẩm, há mồm trợn mắt. Giờ khắc này, Anh Vũ cùng Bì Đống không ngừng dọn sạch mọi thứ ở đại điện, trừ bỏ chín cây cột kia, hết thảy đều dọn sạch

Tham Lang ngơ ngác nhìn khắp bốn phía, nơi đây vốn là một đống hỗn độn, bây giờ giống như bị chó gặm, trụi lủi một phiến, chỉ có chỗ hắn đang ở là còn hoàn chỉnh. Tham Lang run rẩy, hắn phát giác Mạnh Hạo

này thật sự rất kinh khủng.

“Ta đã đánh giá thấp. Hắn không phải ngay cả xương cốt cũng không tha, mà là ngay cả xương cốt chôn dưới đất cũng phải đào xuống 30 ngàn trượng... Lấy đi toàn bộ…”

“Người như thế không thể trêu, tuyệt đối không thể trêu vào. So với ta, hắn mới chính là Tham Lang!” Tham Lang hít ngược một hơi. Mắt thấy Mạnh Hạo vừa muốn rời đi, không ngờ hắn đột nhiên quay đàu lại, liếc nhìn Tham Lang một cái.

Thân thể Tham Lang run lên, lại thấy Mạnh Hạo vỗ tay lên trán. Động tác này khiến nội tâm Tham Lang cả kinh.

“Như thế nào lại quên cái này?” Mạnh Hạo căm tức, hắn cảm thấy mình không còn nhạy cảm như trước. Thân thể hắn vừa nhoáng một cái, chạy thẳng tới chỗ Tham Lang, vòng ra phía sau. Nơi đó có một bức điêu khắc bằng đá, phía trên điêu khắc là một mặt trời. Mạnh Hạo động tác thành thạo, nhanh chóng phá huỷ bức điêu khắc kia, cất mặt trời vào túi trữ vật.

Sau đó, hắn lại kiểm tra tỉ mỉ toà đại điện một lần nữa, chắc chắn rằng đã đào hết mọi thứ trên mặt đất, lúc này mới nhoáng lên một cái, mang Bì Đống cùng Anh Vũ vội vã rời đi.

Tham Lang nhìn thân ảnh Mạnh Hạo rời đi, lại nhìn khắp bốn phía, lần này hắn thật sự muốn khóc. Hắn có thể tưởng tượng, 33 toà mộ, hắn ở nơi này... chính là nghèo nhất.

“Ta thực đánh giá thấp hắn rồi. Cho dù là chó gặm cũng không dọn sạch bằng hắn…”

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1598: Gặp lại Mạnh Trần

Mạnh Hạo rời đi. Ở đại điện trong nội cung này, hắn thu được không ít lợi lộc. Ánh mắt hắn lộ ra kỳ quang, nhanh chóng bay thẳng đến thiên điện. Anh Vũ cùng Bì Đống cũng theo sát. Hai người bọn họ, vốn không ham thích tiền tài, như Anh Vũ thích đeo mao còn Bì Đống thích ác bá.

Nhưng sau khi đi cùng với Mạnh Hạo, giống như bị Mạnh Hạo lây bệnh, hai người này đối với tiền tài cũng thấy hứng thú. Điều này làm cho Mạnh Hạo rất cao hứng. Hắn cảm thấy, sau này tự mình cướp đoạt, sẽ dễ dàng hơn vì đã có trợ thủ.

Lúc này ba tên ấy như châu chấu xong vào bên trong thiên điện. Vì không giống như trung tâm đại điện có cố kỵ phong ấn, tại thiên điện này không có gì cố kỵ, đều không cần phân phối lẫn nhau, lập tức phân công.

Anh Vũ bay lên trên đại điện, mỗi nơi đi qua, đều là một mảnh trống không. Bì Đống phụ trách cầm đi toàn bộ các vật phẩm trên mặt đất. Về phần Mạnh Hạo, hắn cảm giác mình đối với khiêu địa gạch đất, đào vách tường rất lành nghề...

Vì thế, trong thời gian ngắn ngủi, hơn mười lần hít thở, khi ba tên này rời đi, thiên điện này...trống không, so với trung tâm đại điện còn trống trải hơn.

Nếu Tham Lang có thể đi ra, thấy một màn như vậy, nhất định sẽ sợ hãi Mạnh Hạo hơn mấy phần.

- Phát tài rồi, lần này đã phát tài rồi! Mạnh Hạo đôi mắt phát sáng, điên cuồng cướp đoạt tại mọi chỗ bên trong thiên điện. Đi qua một chỗ, trống không một chỗ, rất nhanh, tất cả thiên điện này, đều bị ba người bọn hắn toàn bộ quét sạch. Anh Vũ cùng Bì Đống đều cảm thấy mệt mỏi, sau đó

được Mạnh Hạo thu hồi. Hắn vỗ vỗ túi trữ vật phình lên, cười to ba tiếng.

Thân thể hắn nhoáng lên một cái, muốn tìm cửa ra để rời khỏi chỗ này. Hắn không chú ý, ở lối đi bên kia, Hàn Thanh Lôi cẩn thận đi vào một chỗ trong thiên điện, Mới vừa đi vào, hắn còn tưởng rằng đã đến nhầm nơi, khi đang muốn xoay người rời đi, hắn bỗng nhiên sửng sốt một chút, cẩn thận nhìn thiên điện trống không này.

Nhìn cục gạch dưới mặt đất đã mất, bốn phía không có bích họa, tất cả vật phẩm trong đại điện đều biến mất, ngay cả Dạ Minh Châu bên trên cũng đã bị đào hạ. Một màn này khiến Hàn Thanh Lôi hít ngược một hơn, tâm thần chấn động mãnh liệt.

- Này... Đây là... đây là thế nào? Ai đã tới?

Hàn Thanh Lôi hiểu biết đối với Mạnh Hạo, chỉ dừng lại ở Như Phong Giới. Thời khắc này tâm thần hắn chấn động, trong đầu hiện lên vô số ý niệm, nhưng không hề liên quan tới Mạnh Hạo.

Hắn hít sâu một hơi, nhanh chóng đi tới nơi kế tiếp của thiên điện. Dần dần, đôi mắt Hàn Thanh Lôi lộ ra vẻ sợ hãi, hắn đi qua rất nhiều nơi, bất kỳ chỗ nào cũng đều là một mảnh trống không, tràn đầy đống hỗn độn.

Mà lúc này, tại một chỗ khác bên trong lối đi, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, kích động suy nghĩ, bắt đầu tìm cửa ra, cùng lúc đó, cũng đang suy nghĩ nên làm thế nào để ly khai Thiên Thần Liên Minh.

- Tối đa mấy tháng, ta cũng có thể thử đánh sâu vào Cổ Cảnh. Cổ Cảnh đối với ta mà nói, chỉ là một chuyển tiếp, sẽ phải đột phá rất nhanh, phải đến lúc đánh sâu vào Đạo Cảnh! Mạnh Hạo mắt lộ tia mong đợi. Hắn tại tiên cảnh giới này, đã đi rất xa rất xa, xa đến mức gần như không người nào có thể đạt tới trình độ ấy.

Hắn biết rõ chỉ có chuẩn bị đầy đủ mới làm được việc. Trong chớp mắt, lúc hắn bước chân vào Cổ Cảnh đồng thời có thể tắt đi ngọn Hồn Đăng, chỉ cần tắt ít nhiều là tốt rồi.

- Đạo Cảnh mới là chỗ mấu chốt!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đem mong đợi này chôn dưới đáy lòng.

- Ta nhớ trước đây Hàn Thanh Lôi cũng ở nơi đây. Thần thức Mạnh Hạo bỗng nhiên tản ra, quét ngang bốn phương tám hướng, trong nháy mắt liền tìm được Hàn Thanh Lôi. Khi Mạnh Hạo đang muốn đi tìm hắn, thân thể chợt ngừng lại, thần thức trong phút chốc liền xác định được tại một bên trong lối đi cách mình không quá xa, có một khối thi thể sắp tử vong.

Chính là Mạnh Trần!

- Tộc nhân Mạnh gia...

Mạnh Hạo quét qua mặt Mạnh Trần, mặc dù bộ mặt ấy bị tử khí xâm nhập đã biến sắc khó coi, nhưng Mạnh Hạo vẫn nhận ra người này, là tộc nhân bên trên Mạnh gia chu thuyền.

Nhất là hắn đối với Mạnh Trần này có chút ấn tượng. Trước đây trong tinh không, khi ba người điểm ra bản thân đến từ Đệ Cửu Sơn Hải tại Hắn Hồn lão tổ, Mạnh Hạo tâm có Mạnh gia, nên có lưu ý một chút về mọi người trong Mạnh gia chu thuyền.

Trừ bỏ một người chinh lăng bên ngoài, tất cả những người khác đều không có thay đổi gì. Mà người chinh lăng kia, chính là Mạnh Trần. Thậm chí trong mắt hắn có phức tạp cùng mong đợi, còn có cảm giác khẩn trương, Mạnh Hạo cũng đã quét mắt qua một cái.

Chẳng qua trước đây hắn bị đuổi giết nên không thể kịp suy nghĩ sâu xa.

Bây giờ nhớ lại, Mạnh Hạo có thể khẳng định, đối phương biết Mạnh gia cùng chuyện của Đệ Cửu Sơn Hải Phương gia.

Mạnh Hạo thân thể nhoáng lên một cái, triển khai tốc độ cao nhất, không có đi tìm Hàn Thanh Lôi trước mà hướng đến chỗ của Mạnh Trần, vội vã đi tới, cũng không lâu lắm, khi lực lượng lôi đỉnh của Mạnh Hạo hạ xuống, xuyên qua vách tường, trực tiếp xuất hiện bên cạnh Mạnh Trần.

Mới vừa tới gần, đã có tử khỉ nồng đậm từ trên người Mạnh Trần tản ra. Mạnh Trần ở chỗ này, tứ chi của hắn đã sáp nhập vào trong đất bùn, bị đồng hóa, ngay cả thân thể cũng đã trầm xuống, chỉ có đầu vẫn còn ở bên ngoài, nhưng bộ mặt lại mập mạp, gân xanh biến thành màu đen.

Nhưng hắn không chết, vẫn còn hơi thở!

Mạnh Hạo ngồi xổm người xuống, tay ấn vào trán Mạnh Trần, sau mấy nhịp thở, Mạnh Hạo động dung. Mạnh Trần này chỉ là Tiên Cảnh tu vi, tại địa phương nguy hiểm này tử khí tràn ngập, Đạo Cảnh đều phải cẩn thận để tránh bị khí tức lây dính, nhưng Mạnh Trần đã bị tử khí tràn ngập, vỗn đã sớm phải tử vong.

Nhưng hắn vẫn còn có khí tức, khí tức này ẩn chứa sự không cam lòng mãnh liệt, cũng có oán niệm, thậm chí chuyển hóa thành một tia như nguyện lực hương hỏa, khiến Mạnh Trần duy trì đến hơi thở cuối cùng.

Nhưng như vậy cũng chỉ là thượng tổn. Hồn hắn đã tan, thân đã hóa, luân hồi đều không thể đi vào. Nếu Mạnh Hạo không tới, có lẽ chưa tới mấy canh giờ sau, khí tức này cũng không còn.

- Đến cùng là dạng chấp nhất gì, có thể khiến cho một người, đến mức như vậy, còn không nguyện vứt bỏ... Mạnh Hạo lẩm bẩm, thầm thở dài một tiếng. Nếu có khả năng, hắn hy vọng mình có thể cứu đối phương, nhưng chuyện này quả thực không có khả năng.

Mạnh Hạo khẽ thở dài, một lóng tay chỉ vào mi tâm Mạnh Trần, đưa vào một lũ sinh cơ. Việc này không cứu được hắn, nhưng có thể để cho Mạnh Trần khôi phục một lũ thần trí, hoàn thành di ngôn cùng tâm nguyện cuối cùng.

Thân thể Mạnh Trần chấn động mạnh một cái. Cặp mắt đã sưng vù của hắn, thời khắc này vùng vẫy mở ra, gương mặt tuấn lãng giờ đây đã hoàn toàn thay đổi. Nhưng Mạnh Hạo sinh cơ, ẩn chứa lực lượng căn nguyên, khiến cho hồn Mạnh Trần đang tiêu tán lúc này được đọng lại, khiến cho hai mắt ảm đạm của hắn, trong một chớp mắt trở nên thanh minh.

Nhưng Mạnh Hạo biết, đây là... Hồi quang phản chiếu.

- Có cái gì muốn nói, có thể nói cho ta biết. Mạnh Hạo nhìn Mạnh Trần, nhẹ giọng lên tiếng.

- Mạnh... Hạo... Mạnh Trần nhìn Mạnh Hạo, sau giây phút mờ mịt ngắn ngủi, trong nháy mắt liền nhận ra thân phận Mạnh Hạo, trong mắt hắn lộ ra mong đợi.

- Ta... có một... cô cô, tên... Mạnh Lệ, tại Đệ Cửu Sơn Hải... Mạnh Trần khó khăn lên tiếng, thanh âm đứt quãng, nhưng khi nói ra, lại như lôi đình nổ vang trong tâm trạng Mạnh Hạo, khiến thân thể Mạnh Hạo chấn động!

Hắn mở to mắt nhìn Mạnh Trần. Mặc dù nội tâm hắn trước đó cũng có một chút tiên đoán, nhưng sau khi chân chính nghe được lời nói của Mạnh Trần, đáy lòng hắn nổi lên sóng lớn ngập trời.

Thà nói hắn đối với Mạnh gia có cảm tình, không bằng nói... hắn đối với nhất mạch kia có cảm tình

Kia, mới là thân nhân của hắn, không phải là cả Mạnh gia!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn ý thức được, tộc người Mạnh gia trước mắt này, là họ hàng của mình. Tay hắn bỗng nhiên nâng lên, một lóng tay lần nữa đưa ra căn nguyên sinh mệnh, bởi vì đối phương là người Mạnh gia mà tương trợ, hoàn bất đồng với lần trước, đây là liều mạng toàn lực.

Có thể là không cách nào cứu Mạnh Trần, nhưng đôi mắt của Mạnh Trần hơi sáng lên.

- Ngươi... biết... cô cô ta... Hắn nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra mong đợi.

- Nàng là mẫu thân của ta, tên ta là Mạnh Hạo, cũng được gọi là Phương Mạnh Hạo. Mạnh Hạo nhẹ giọng nói.

Mạnh Trần nghe được câu này, thân thể run rẩy, lộ ra kích động. Hắn biết cô cô gả đến Đệ Cửu Sơn Hải, biết dượng họ Phương...

- Thật... là ngươi... Mạnh Trần lúc này đã không thể trút giận, chỉ có tức giận, hai mắt của hắn bắt đầu ảm đạm, khí tức tử vong bao phủ. Cho dù được Mạnh Hạo chống đỡ treo mệnh, cũng tùy thời đều có thể chết đi.

- Giúp Mạnh gia... giúp nhất mạch chúng ta... quật khởi!

- Ta là... Mạnh Trần, là tu sĩ Tiên Cảnh duy nhất... của nhất mạch này... giúp chúng ta...

- Quật... khởi! Thân thể Mạnh Trần run rẩy, hai chữ cuối cùng, hắn dùng toàn bộ khí lực nói ra. Nói xong, khóe miệng hắn tràn máu đen, ánh sáng trong mắt càng ngày càng ảm đạm, nhưng thủy chung không hề tắt hẳn mà cứ nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, dường như muốn chờ một câu trả lời.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động. Hắn nhìn Mạnh Trần, một lúc sau, ánh mắt trở nên quyết đoán. Hắn hướng về Mạnh Trần, gật mạnh đầu.

Mạnh Trần thấy Mạnh Hạo gật đầu cũng thấy được sự quyết đoán trong mắt hắn. Mạnh Trần khẽ cười, mặc dù nụ cười này không hiện lên trên mặt nhưng thông qua đôi mắt ảm đạm của hắn, Mạnh Hạo có thể cảm nhận được.

Đây là chấp niệm của Mạnh Trần, thời khắc này, chấp niệm ấy tiêu tán. Hắn nhìn Mạnh Hạo dường như là vĩnh hằng cho đến khi con mắt bất động, ngọn lửa sinh mệnh cũng tắt hẳn.

Tử khí trong nháy mắt tràn ngập thân thể hắn.

Mạnh Trần đã tử vong.

Chỉ còn lại túi trữ vật để ở một bên.

Mạnh Hạo trầm mặc, khẽ thở dài trong lòng. Nhất mạch ngoại công kia xuống dốc, Mạnh Hạo cũng biết quan hệ với mình rất lớn. Cũng giống với Phương ia, năm đó nếu không phải ngoại công vì cứu mình mà mất tích, nhất mạch kia của Mạnh gia không có khả năng sa sút đến vậy.

- Tộc nhân Tiên Cảnh duy nhất… Mạnh Hạo lẩm bẩm. Hắn đứng lên. Chân phải bước lên phía trước một bước, “ầm” một tiếng. Tử khí bao quanh người Mạnh Trần lập tức tiêu tán, không trở lại nữa. Trên đất bùn, xuất hiện một bộ hài cốt trước mặt Mạnh Hạo, hắn cẩn thận thu hồi lại.

- Ta mang ngươi về nhà. Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, nhặt lấy túi trữ vật của Mạnh Trần, xoay người bước đi. Bộ dáng của hắn từ từ biến đổi, sau vài bước, hắn… biến thành Mạnh Trần.

- Ta sẽ thay thế ngươi, hoàn thành tâm nguyện của ngươi, nhất mạch của chúng ta ở Mạnh gia nhất định sẽ quật khởi! Mạnh Hạo chậm rãi nói nhỏ, đi càng lúc càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1599: Rời khỏi 33 địa

Quật khởi, ý nghĩa hai chữ này đối với Mạnh Hạo và Phương gia không giống nhau. Phương gia quật khởi, chính là cần Mạnh Hạo quật khởi.

Bởi vì hắn chính là tộc nhân của Phương gia, là thiếu chủ dòng chính của Phương gia. Phụ thân của hắn tu vi cao thâm, chính là nhất mạch trưởng lão dòng chính của gia tộc.

Cho nên, Phương gia nói dòng chính quật khởi không bằng nói là Mạnh Hạo tự mình chứng minh

Nhưng Mạnh gia lại khác, cho dù Mạnh Hạo dựa vào tu vi của bản thân, ở Mạnh gia cũng có địa vị nhưng trừ phi hắn vĩnh viễn lưu lại Mạnh gia, ở lại Đệ Bát Sơn Hải. Nếu không, một khi hắn rời đi, kết quả vẫn như cũ.

Mạnh gia quật khởi chính là nhất mạch cùng quật khởi, chứ không chỉ là một người.

Mạnh Hạo trầm mặc. Chỉ mấy câu ngắn ngủi của Mạnh Trần, Mạnh Hạo có thể hiểu được nhất mạch kia đang đứng trước nguy cơ sánuts. Là một tộc nhân nhất mạch, chie khi có một Tiên Cảnh mới có thể đại diện cho tất cả.

Cái đó là sinh tử tuỳ thời

Nhất là Mạnh Trần tử vong, đối với cả Mạnh gia mà nói không là gì cả, không ai quan tâm để ý nhưng đối với nhất mạch kia chính là tai ương ngập đầu.

Tộc nhân Tiên Cảnh duy nhất đã tử vong...

“Tại sao lại như vậy?” Mạnh Hạo không hiểu. Một nhất mạch phồn hoa chưa được một ngàn năm đã trở nên sa sút như vậy, chỉ có một khả năng.

“Tất cả cường giả đều chết hết, chỉ còn lại cô nhi quả phụ…” Thân thể Mạnh Hạo run lên, cặp mặt đỏ ngầu, tâm của hắn đau nhói. Nếu thật sự là như hắn đoán, thì tội lỗi của hắn lại càng thêm lớn.

Mạnh Hạo cứ trầm mặc như vậy dần dần đi xa. Hắn không đi tìm Hàn Thanh Lôi, không cần phải rời đi cùng với Hàn Thanh Lôi nữa. Mạnh Hạo với thân phận Mạnh Trần rời khỏi nơi này.

Khoảng một nén nhang sau, một loạt tiếng gầm rú vang vọng khắp mộ cung làm cho đất rung núi chuyển, một khe nứt lớn xuất hiện cùng lúc đó một lực lượng bài xích vô cùng lớn ầm ầm bạo phát.

Đây là trong trí nhớ của Tham Lang. Chỗ này tồn tại mắt trận, tìm thấy mắt trận, nghịch chuyển căn nguyên sinh mệnh của Tham Lang là có thể rời khỏi nơi này.

“Ầm ầm“. Mạnh Hạo nương theo lực bài xích đẩy thân thể ra khỏi khe nứt. Ở sau hắn, gương mặt Hàn Thanh Lôi rung động, hắn cũng bị đẩy ra ngoài. Hắn quay đầu nhìn cái khe, hắn nhận ra chỉ có bản thân cùng người gia tộc họ Mạnh kia là bị đẩy ra ngoài.

Tất cả những người khác đều không thấy đi ra. Ngay cả Mạnh Hạo cũng vậy.

Đây hết thảy dường như chỉ có một kết quả.

“Hắn đã chết? Không có khả năng?” Hàn Thanh Lôi không tin Mạnh Hạo đã chết ở bên trong. Một màn đầy quỷ dị khi hắn gặp Mạnh Hạo giờ phút này bỗng nhiên hiện ra trong lòng hắn.

Hàn Thanh Lôi trầm mặc, hắn mơ hồ có dự cảm xấu. Thở dài một tiếng,

hắn xoay người lại. Cả thế giới lại bị sương mù bao phủ. Trong sương mù thỉnh thoảng truyền ra tiếng gào thét, còn có tiếng tu sĩ thi triển thuật pháp nổ vang.

Hàn Thanh Lôi thu hồi ánh mắt, hắn nhìn thoáng qua người gia tộc họ Mạnh lúc trước cùng mình bị đẩy ra. Sở dĩ hắn nhận ra được người này vì người gia tộc họ Mạnh khi tới đây đều là Tiên Cảnh. Mà tu vi Mạnh Hạo lúc này cũng áp chế đến Tiên Cảnh.

“Những người khác đều chết thì hắn sống làm sao được...” Cặp mắt Hàn Thanh Lôi lóe lên. Khi hắn cẩn thận nhìn về phía Manhk Hạo thì trong sương mù truyền ra tiếng nổ cùng tiếng rống giận ngập trời.

“Đói bụng... đói bụng...” Theo tiếng nổ truyền ra còn có tiếng xích sắt va chạm. Ngay sau đó, một chiếc xích sắt màu đen to lớn từ trong sương mù bay ra. Trong lúc xích sắt bay ra có đụng chạm một ngọn núi, ngọn núi tức khắc sụp đổ. Thân thể những tu sĩ bị ném bỏ bên cạnh cũng trực tiếp tan vỡ giữa không trung.

Sương mù cuồn cuộn, mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh khổng lồ ở bên trong. Thân ảnh ấy có một cái bụng khổng, lồ bị vô số xích sắt trói chặt bốn phía. Hắn đang điên cuồng gào thét.

Rất nhiều tu sĩ đang vây quanh thân ảnh ấy mà chém giết, trong đó thậm chí còn có Đạo Cảnh.

Hiển nhiên sau khi đám người Mạnh Hạo bị hút vào phần mộ, tuy lão già kia rời khỏi Thiên Thần Đạo nhưng lại có tu sĩ bước chân vào được và tìm thấy tạo hóa.

“Đây là cái gì?” Hàn Thanh Lôi hít ngược một hơi. Hắn nhìn thân ảnh bên trong sương mù. Mặc dù hơi mơ hồ nhưng hắn vẫn thấy được trên người thân ảnh ấy không ngờ mọc đầy xúc tu. Những xúc tu này phiêu diêu, có một số bị xích sắt trói chặt, số còn lại tản ra, thoạt nhìn hết sức

kinh người.

Mà ở bốn phía thân ảnh ấy có đông đảo tu sĩ đang vây công. Trong đó có không ít người dường như đang thu lấy máu tươi từ những xúc tu xung quanh thân thể khổng lồ này

Hàn Thanh bị thân ảnh trong sương mù kia hấp dẫn tầm mắt, đến khi quay đầu lại, hắn đã không còn thấy Mạnh Hạo nữa. Hắn chỉ có thể đem nghi ngờ giấu trong đáy lòng. Hắn cúi đầu lại liếc nhìn mộ địa, thở dài một tiếng, thân thể bay lên, hướng thẳng tới lối ra.

Trong sương mù, Mạnh Hạo nhìn Hàn Thanh Lôi đã đi xa, hắn cúi đầu xuống, nhanh chóng đi về phía trước. Sau khi thân ảnh biến mất nơi cửa ra, Mạnh Hạo lại chờ giây lát, lúc này hắn mới bay lên.

Hắn không phải là cảnh giác Hàn Thanh Lôi, đối phương muốn tới cứu hắn, đây là tình nghĩa, hắn ghi nhớ. Chỉ là thân phận hắn bây giờ thật không thể nào gặp mặt. Nội tâm Mạnh Hạo trầm xuống, với một nhà ngoại công kia làm lòng hắn trầm trọng.

Nhưng nháy mắt khi Mạnh Hạo bay lên, một thân ảnh từ đằng xa cuốn tới. Đó là một tu sĩ Cổ Cảnh. Hắn phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt. Lúc trước hắn cũng tham gia vây công người khổng lồ, nhưng trong chớp mắt khi xúc tu vung lên, chỉ riêng lực lượng dư ba cũng khiến hăn suýt nữa tan vỡ. Hắn bị cuốn ra xa mấy vạn trượng, đến phía trước Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhoáng cái tránh ra, tiếp tục hướng lên trên mà đi. Tu sĩ Cổ Cảnh bị quăng ra kia là một nam nhân trung niên. Hắn lau máu tươi bên khóe miệng, lòng vẫn còn sợ hãi liếc nhìn thân ảnh to lớn phía xa xa. Bỗng nhiên hắn ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Tiên Cảnh? Chỉ là một tu sĩ Tiên Cảnh cũng dám tới nơi này? Ngươi là người tông môn nào? Ánh mắt tu sĩ này nhoáng lên một cái. Hắn bay lên

phía trước ngăn trở Mạnh Hạo.

- Cút! Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn người này, quát một tiếng rồi tiếp tục bay nhanh.

-Thật to gan, ngươi muốn chết!

Nam nhân trung niên hừ lạnh, chớp mắt xông đến Mạnh Hạo, nâng tay lên muốn bắt Mạnh Hạo. Mạnh Hạo nhíu mày, hắn liếc mắt liền nhận ra ý đồ bất chính của tu sĩ này, trong mắt hắn sát khí bỗng nổi lên. Không đợi nam nhân trung niên kịp phản ứng, mặt đất lập tức nổ vang.

Theo tiếng nổ vang vọng, sương mù bốn phía trong nháy mắt liền khuếch tán. Cùng lúc đó, thân ảnh to lớn đang bị mọi người vây công kia cũng hiển lộ rõ ràng trong mắt Mạnh Hạo.

Đó là một người khổng lồ cao chừng nghìn trượng. Thân mình hắn cực lớn, phình ra như một hình cầu, bốn phía có xúc tu phấp phới. Nếu không phải người này có đầu cùng tứ chi thì rất dễ bị nhìn thành một viên cầu to lớn.

Hắn cầm một cây gậy to lớn trong tay, thỉnh thoảng huy vũ, tiếng gầm thét vang vọng bốn phía.

- Đói bụng… Đói bụng… Hắn vung trảo, lập tức bắt lấy một tu sĩ, ngay trước mặt mọi người, hung hăng cắn xé, máu tươi phun trào, đều bị hắn nuốt sống sạch sành sanh.

Một tiếng hét thảm đầy thê lương truyền tới. Mạnh Hạo lập tức thấy được, ngay sau khi thân ảnh khổng lồ kia nuốt sống một tu sĩ, xúc tu trên người hắn đột nhiên sáng lên. Dường như có một dòng chất lỏng trong suốt chảy trong xúc tu mà mọi người bốn phía, bao gồm cả Đạo Cảnh lập tức công kích xúc tu này.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, xúc tu vỡ vụn, vài giọt chất lỏng từ bên trong văng ra, tu sĩ bốn phía nhanh chóng đến cướp đoạt.

Mạnh Hạo vừa nhìn lại, từ phía sau hắn truyền đến một thanh âm âm lãnh.

- Thấy chưa, giúp ta một chuyện. Lấy thân thể của ngươi giúp ta lấy vài giọt Nguyệt Dịch!

Vị tu sĩ trung niên bên cạnh Mạnh Hạo đột nhiên xuất thủ. Tia chớp trong tay hắn chộp tới Mạnh Hạo. Mạnh Hạo không cần quay đầu, giờ tay về phía sau, chỉ vào người tu sĩ trung niên này. Thân thể hắn run lên bần bật, trong mắt lộ ra vẻ khó tin, chỉ trong một sát na này, thân thế hắn dường như bị không chế, cứ đứng yên không nhúc nhích phía sau Mạnh Hạo.

Trong mắt hắn lộ ra sự hoảng sợ. Hắn nhìn Mạnh Hạo, nội tâm nổi lên sóng lớn ngập trời.

Mạnh Hạo thủy chung đều không quay đầu lại. Hắn nhìn người khổng lồ kia, trầm ngâm suy nghĩ. Đột nhiên mặt đất truyền ra tiếng nổ vang, tiếng sấm vang dội trong không gian. Một lực bài xích từ trong thế giới này truyền ra tràn ngập cả thiên địa.

Lực bài xích này mang theo một lực đẩy mạnh, trong nháy mắt liền đẩy thân thể tất cả các tu sĩ bay lên không. Đúng lúc này, sương mù vốn đang khuếch tán ra bốn phía kia bỗng tụ lại tạo thành một khuôn mặt dữ tợn. Khuôn mặt này ngửa mặt lên trời gầm thét, hướng về phía đám người đang ở giữa không trung mà lao đến.

Dường như nó muốn xua đuổi tất cả mọi người rời khỏi nơi này!

Càng kinh người hơn là cửa ra trên bầu trời thời khắc này không ngờ nhanh chóng co rút lại. Dường như chẳng bao lâu nữa thì nó sẽ đóng lại.

-Đi mau, nơi này sắp đóng lại, tất cả lập tức ly khai! Tức khắc có thanh âm tu sĩ truyền ra. Tất cả đều nhanh chóng bay lên không.

- Thời gian 33 địa mở ra là có hạn. Tổng cộng mở ra ba lượt: sơ, trung, hậu. Mỗi lần mở thời đều ngày càng dài hơn. Khu vực này vẫn còn một lần mở nữa, chúng ta bây giờ rời đi, lần sau vẫn còn cơ hội. Nhưng nếu lần này đóng cửa, ta không thể ra ngoài. Từ xưa đến này, chưa từng nghe nói người nào có thể sống sót chờ đến lần sau!

- Đáng tiếc chỗ này quá nghe, không núi, chôn cùng chỉ có một… Thanh âm của mọi người vang vọng, ai nấy đều cấp tốc bay về phía bầu trời.

Thời khắc này, thân ảnh khổng lồ kia cũng gầm thét. Lực bài xích càng thêm mãnh liệt. Thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, hắn bay thẳng tới bầu trời, mà nam nhân trung niên bị khống chế kia đi theo Mạnh Hạo, bay nhanh về phía cửa ra.

Mọi người đều đã đến gần cửa ra, trong khoảnh khắc vừa muốn rời khỏi bỗng nhiên thân ảnh không lồ kia chợt ngừng giữa không trung, gắt gao nhìn chằm chăm tu sĩ bên trên, rống lớn một tiếng. Tiếng thét này long trời lở đất, thân thể hắn lại càng thêm bành trướng, xúc tu của nhanh chóng mọc đầy. Trong chớp mắt, đã không thấy được đầu của hắn, chỉ có thể nhìn thấy một khối cầu to chừng mười ngàn trượng.

Mọi người ai nấy đều khiếp sợ. Xúc tu trên khối cầu như có điện chớp, đồng loạt nổ vang, chạy thẳng tới bầu trời, tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc đã đến nơi. Mấy tu sĩ không kịp tránh trong phút chốc đã bị quấn quanh, trên xúc tu xuất hiện khe nứt nuốt người vào trong.

Mắt thấy cửa ra chỉ còn mở ba phần, tốc độ của mọi người càng nhanh hơn. Xúc tu cũng đuổi sát bọn họ, nhưng dường như cũng không dám theo ra chỉ trở về cuốn những người khác.

Mạnh Hạo ở nơi này, cũng có một cái xúc tu đang đánh tới. Ngay trong khoảnh khắc nó đang đến gần Mạnh Hạo, hắn vung trảo từ phía sau, lập tức tu sĩ trung niên kia đang trong sợ hãi cùng tuyệt vọng bị Mạnh Hạo ném ra. Mạnh Hạo thần sắc nình tĩnh, hắn bước chân đi ra. Hắn còn quay đầu lại nhìn thoáng qua khối cầu mười ngàn trượng cực lớn kia cùng với xúc tu bay múa xung quanh và khuôn mặt dữ tợn trong sương mù cuồn cuộn.

Hắn xoay người, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1600: Ta là Mạnh Trần

Bên ngoài cửa ra là một phiến tinh không đen nhánh, phạm vi cực lớn, bao trùm bốn phương tám hướng

Khi Mạnh Hạo chạy ra, hắn thấy được ở phía xa bên trong những khe nứt sáng tuyến kia cũng có tu sĩ chạy ra

Lần này tu sĩ Thiên Thần Liên Minh đi vào 33 địa có nhân số không ít, lúc này chỉ có một bộ phận chạy ra, từng tên một vẻ mặt kinh nghi bất định, nhưng vẫn có một ít khó nén nổi vẻ mừng như điên, hiển nhiên có thu hoạch riêng

Chỉ có điều tu sĩ như vậy, bên cạnh thường thường có lượng lớn đồng môn vây quanh, bảo vệ thật cẩn thận nhanh chóng đi về phía trước

Cũng có một số hạng người ánh mắt bất thiện, nhưng sua khi cân nhắc kĩ, vẫn là vứt bỏ tranh đoạt

Mạnh Hạo hỗn loạn ở trong đám người, theo mọi người cùng nhau hướng về vùng bên ngoài bao trùm 33 địa bay nhanh

Trên đường, hắn nghe được bốn phía tu sĩ xì xào nghị luận

Đóng cửa rồi, lần này là sơ khai, lần sau mở ra, mộ địa mở ra sẽ

33 địa mở ra, chia làm ba lần, thời gian cách nhau đều không phải dài dòng

Rất nhanh, sẽ có lần thứ hai mở ra, cho đến cuối cùng

Lần thứ ba mở ra!

Rất mong đợi lần thứ ba cuối cùng này

Nghe nói rất nhiều tông môn đã từng thu được chí bảo cùng với đạo pháp đều là tại dĩ vãng 33 địa một lần cuối cùng mở ra mà thu được

Nhưng mà mức độ nguy hiểm cũng là từ từ tăng lên, một lần so một lần lại nguy hiểm hơn

Lần này nhân số tử vong không nhiều lắm, lần thứ hai mở ra, đoán chừng có ít nhất một nửa tử vong, về phần lần thứ ba mở ra

hễ là có thể sống đi ra, đều là người có nhiều may mắn

Xung quanh xôn xao bàn luận, Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, thản nhiên không đổi sắc, theo mọi người đi về phía trước, dần dần hướng về bên cạnh bay đi

Tu vi của hắn không cao, chỉ là Tiên Cảnh, ở trong đám người thuộc loại xuống dốc, cũng may cũng không phải là chính hắn như thế

Nơi này còn có một số tu sĩ cũng là Tiên Cảnh, liền khiến cho Mạnh Hạo cũng không phải đặc biệt chói mắt

Khi hắn có thể dưới sự khống chế, giữ vững tốc độ nhất định, từ từ bị rơi vào phía sau, cho đến sau khi một cường giả Đạo Cảnh phía trước chạy ra khỏi 33 địa ở phạm vi tinh không lan tràn, liền lục tục có người xông ra ngoài

Không bao lâu, khi Mạnh Hạo cũng chạy ra sau, trước mắt hắn lập tức một mảnh sáng, đó là ánh sáng sáng chói tinh không, cùng đen như mực trong phạm vi 33 địa tạo thành tương phản

Mạnh Hạo ánh mắt quét một cái lập tức thấy được ở bên ngoài phạm vi

33 địa, bất ngờ nổi lơ lửng mấy ngàn chiếc chiến thuyền, còn có vô số cung điện phập phồng, rậm rạp chằng chịt, nhân số rất nhiều

Những thứ này đều là của người tông môn Thiên Thần Liên Minh

Những tu sĩ bay ra 33 địa lập tức hướng về tông môn từng người sở tại, vội vã đi

Mạnh Hạo thấy được chiếc chiếc thuyền của Mạnh gia kia trong rất nhiều thế lực

Giờ phút này trên chiếc thuyền, vị thiếu chủ Mạnh gia kia và người hộ đạo của hắn cũng đang nhìn về phía những tu sĩ chạy ra khỏi 33 địa kia, tìm tộc nhân Mạnh gia

Trong mắt Mạnh Hạo hàn mang nhanh chóng lóe lên, sắc mặt dần dần biến thành tái nhợt, trong mắt rất nhanh lộ ra khiếp sợ sống sót sau tai nạn, thất tha thất thểu, thân thể hình như có thương thế, chạy thẳng tới chiếc thuyền Mạnh gia mà đi

Xung quanh tràng diện trong lúc nhất thời có chút hỗn loạn, nhưng rất nhanh, theo mọi người chạy ra khỏi 33 địa trở lại tông môn của mình sau, nơi này mới chậm rãi bình tĩnh lại

Mạnh Hạo cũng chầm chậm đến gần chiếc thuyền Mạnh gia

Thiếu chủ kia liếc mắt liền thấy được Mạnh Hạo, lập tức lộ ra vui mừng, lão già hộ đạo phía sau hắn lại là nhíu mày, nhìn về phía xa xa

Khi phát hiện không có tộc nhân Mạnh gia nữa, thở dài

Rất nhanh, theo quầng sáng phòng hộ của chiếc thuyền Mạnh gia mở ra, Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, bước chân vào trên thuyền, cứng rắn vừa bước lên liền phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, thân thể lảo

đảo, dựa vào một bên lan can thuyền mới có thể miễn cưỡng đứng ở nơi đó

Như thế nào lại chỉ có một mình ngươi trở về, bọn họ đâu rồi? Lão già hộ đạo bên cạnh Mạnh gia thiếu chủ lập tức lên tiếng quát, bên người của hắn còn đi theo mấy gia tộc tộc nhân, phần lớn đều là người hầu hạ bên cạnh thiếu chủ hàng năm, trong đó trung niên tu sĩ như Quản gia từng quát qua Mạnh Trần cũng ở trong đó, thấy được Mạnh Trần trở về, đều rất là kinh ngạc

Dù sao, trong những tộc nhân bị phái đi 33 địa, tu vi của Mạnh Trần xem như yếu nhất, nhưng giờ này những người khác chưa trở về, hắn lại trở về

Một bên chiếc thuyền kia, vị thanh niên Hàn gia cùng với người hộ đạo của hắn cũng đều đứng ở nơi đó

Thanh niên họ Hàn ánh mắt quét qua trên người Mạnh Hạo, trong mắt âm lãnh lộ ra một chút tia sáng kỳ dị, liếm môi một cái

Không nghĩ tới, tên tiểu tử này không ngờ còn có thể sống được, xem ra người này vận khí tốt

Thanh niên họ Hàn lẩm bẩm, nhìn về phía Mạnh Hạo ánh mắt sáng lên một cái

Người hộ đạo bên cạnh hắn trầm mặc im lặng, hắn biết, ánh mắt như vậy bày tỏ vị thiếu chủ nhà mình đối với Mạnh gia tộc nhân kia lại có hứng thú mới

Đối mặt người hộ đạo bên cạnh Mạnh gia thiếu chủ quát, Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt hơn, thân thể run rẩy, chua xót thấp giọng lên tiếng

Chết rồi, đều chết hết

Mạnh Hạo không biết phương thức nói chuyện ngày thường của Mạnh Trần, cho nên không tiện nhiều lời

Nói xong năm chữ này, hắn dứt khoát phun ra máu tươi, thân thể lung lay sắp đổ, chuẩn bị bất tỉnh, nhưng ánh mắt quét một cái thấy được ánh mắt vị Mạnh gia thiếu chủ kia, Mạnh Hạo nội tâm vừa động

Chết rồi? Vì cái gì những người khác chết mà ngươi vẫn sống trở về, nói, ở bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Người hộ đạo bên cạnh Mạnh gia thiếu chủ lần nữa quát

Mạnh Hạo không để ý lão già này, tay phải nâng lên vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện một thanh Tam Xoa Kích màu bạc, giơ lên thật cao, hướng về Mạnh gia thiếu chủ lập tức lên tiếng

Mạnh Trần may mắn không nhục mệnh

Mặc dù ở bên trong cửu tử nhất sinh, nhưng lại thành công tìm được bảo này

Vì món pháp bảo này, mọi người đều chết

Mạnh gia thiếu chủ cặp mắt sáng ngời, mạnh cất bước đi ra, nhanh chóng tới gần, nắm lấy Tam Xoa Kích màu bạc, sau khi thử, mắt hắn lộ ra mừng như điên, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, bỗng nhiên ra tay một cái giành lại túi trữ vật của Mạnh Hạo, cẩn thận lật qua lật lại, lúc này mới ném cho Mạnh Hạo

Không tệ, Mạnh Trần, coi như ngươi lập được một cái công lao

Mạnh gia thiếu chủ cầm Tam Xoa Kích màu bạc, càng xem càng là vui mừng, vẻ mặt đắc ý, cười ha ha

Lần này ra cửa, thu được chí bảo này, sau khi về đến gia tộc, lão tổ chắc chắn đối với ta khen nhiều hơn

Đây không phải là công lao của mình Mạnh Trần, là tất cả tộc nhân nỗ lực mới thu hoạch

Dĩ nhiên quan trọng nhất là bởi vì tất cả có thiếu chủ bày mưu thiết kế, cho nên ta mới có thể thuận lợi thu được bảo này

Mạnh Hạo thân thể lung lay sắp đổ, khó khăn ôm quyền cúi đầu thật sâu

Hắn vừa nói xong, Mạnh gia thiếu chủ kia sửng sốt, lại liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, hung hăng vỗ xuống bả vai Mạnh Hạo, lần nữa cười ha hả

Được, được, ngươi cũng có công lao, cho ngươi quyền lợi ở tu phòng trị thương ba ngày

Người đến, dẫn hắn đi tu phòng! Mạnh gia thiếu chủ tâm tình thật tốt, lập tức có người tiến lên, mang Mạnh Hạo rời đi

Lão già hộ đạo kia nhíu mày, hắn cũng không hoài nghi Mạnh Hạo, chẳng qua là cảm thấy lần này về đến gia tộc, không tốt thông báo lại, cũng không nghĩ nhiều về biến hóa trong lời nói của Mạnh Hạo, nhưng vị trung niên tu sĩ phía sau hắn từng quen biết Mạnh Hạo kia lại là mắt lộ ra kinh ngạc

Một bên thanh niên họ Hàn một mực ánh mắt rơi vào trên người Mạnh Hạo, trong mắt càng ngày càng sáng

Thời gian trôi qua, rất nhanh ba ngày trôi qua

Ba ngày nay Mạnh Hạo ở bên trong căn phòng tu hành trên chiếc thuyền Mạnh gia, đối ngoại tuyên bố trị thương, cũng không có người tới quấy rầy hắn, dù sao trong Mạnh gia, tồn tạicủa Mạnh Trần bé nhỏ không

đáng kể

Thậm chí trên chiếc thuyền này, Mạnh Trần cũng không có bằng hữu nào

Mạnh Hạo lại không chút kiêng kỵ thần thức tản ra

Trong ba ngày qua, thần thức của hắn bao phủ cả chiếc thuyền, thậm chí nếu hắn muốn, chỉ cần một cái ý niệm, bao gồm lão già người hộ đạo ở bên trong kia đều sẽ trong nháy mắt tan vỡ tử vong

Mạnh Hạo đang quan sát, cho dù là nghị luận giữa những tộc nhân, hay là đối thoại giữa tên gọi là Mạnh Đức thiếu chủ cùng với người hộ đạo, hoặc là thanh niên họ Hàn ham mê khiến Mạnh Hạo cau mày, đều ở trước mắt Mạnh Hạo

Từ từ, hắn cũng biết Mạnh Trần trước ở trên thuyền không như ý, còn có đã từng phát sinh qua khi dễ, khiến cho Mạnh Trần ở chỗ này gần như không có người đặc biệt quen thuộc, nếu thật nói có

Chỉ có một, chính là vị nam nhân trung niên thân là Quản gia kia

Mà người này đối Mạnh Hạo kinh ngạc

Trong ba ngày qua, trong thần thức Mạnh Hạo cũng cảm nhận được, ánh mắt của hắn nhoáng lên một cái, một cái ý niệm đi qua, lập tức tu sĩ trung niên đối với Mạnh Trần nhìn như quen thuộc, nhưng trên thực tế nội tâm âm hiểm, trong một lần nhập định tu hành, trực tiếp tâm thần hỗn loạn, tắt hơi bỏ mình

Người này tử vong, đưa tới Mạnh gia hoảng loạn, nhưng sau khi người hộ đạo kiểm tra, cho rằng là tu hành ra đường rẽ sau, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm

Chuyện này rất nhanh thì đi qua, chiếc thuyền Mạnh gia ở trong Thiên

Thần Liên Minh đi về phía trước, dần dần đến gần cửa ra tinh tú, Mạnh Hạo cũng từ trong tu phòng đi ra, đi tới chỗ ở của Mạnh Trần, ở nơi này yên lặng tĩnh tọa

Trong Cả Thiên Thần Liên Minh, vì tử vong của Hắc Hồn lão tổ, vì tử vong của mấy người đuổi giết Mạnh Hạo kia, khiến cho truy nã đối với Mạnh Hạo không có bất kỳ dụ dỗ

Hơn nữa 33 địa xuất hiện, đến giờ này, đã có rất ít người lại đi đàm luận Mạnh Hạo, về phần tìm tòi, cũng chỉ có mấy tông môn vì có lão tổ đuổi giết Mạnh Hạo mà bỏ mình, mới sẽ phái ra đệ tử, như cũ truy tìm dấu vết

Nói tóm lại, so với đã từng phong tỏa, muốn thả lỏng hơn rất nhiều lắm, phong tỏa cửa ra với truyền tống trận cũng dĩ nhiên mở ra, ngoại trừ bài tra hơi nghiêm khắc một chút ra, sẽ không có bất kì cử động của hắn

Thậm chí rất nhiều người đều cảm thấy, Mạnh Hạo đã chết, chết ở trong 33 địa

Ngay cả Thiên Thần Đạo cũng đều hiếm thấy không có ban bố bất kỳ phong mệnh có quan hệ Mạnh Hạo đi ra nữa

Tất cả khiến cho chiếc thuyền Mạnh gia thuận lợi đi vào cửa ra tinh tú hơn, từ từ bay ra

phạm vi Thiên Thần Liên Minh! Sau khi chiếc thuyền bay ra khỏi phạm vi thế lực Thiên Thần Liên Minh, Mạnh Hạo cặp mắt bỗng nhiên mở ra, hắn cảm thụ được ngoại giới tinh không, đi ra ốc xá, đi tới trên thuyền, nhìn phía xa Thiên Thần Liên Minh

Mạnh Hạo nội tâm hiện lên cảm khái

Thời gian hắn tới Đệ Bát Sơn Hải này không lâu, nhưng trong thời gian không lâu này, hắn đã trải qua rất nhiều lắm việc

Diệt Hắc Hồn Đạo, bị Thiên Thần Liên Minh truy nã, hoàn thành môn thi tâm nguyện, gặp Hạo Nhiên Tông lão đạo, học Phong Thiên Quyết, vào 33 địa, Sát đạo chủ, bị Tham Lang đoạt xá, tạo hóa đầy người, thay thế Mạnh Trần

Ta đến Mạnh gia sau

Nhất định sẽ càng ưu việt hơn! Mạnh Hạo mỉm cười, trong mắt có ánh sao nhoáng lên một cái

Phía sau hắn truyền tới thanh âm một nam nhân lười biếng

Đêm nay, ngươi đi theo ta

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1601: Đường về

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, không có chút ngoài ý muốn nào phía sau truyền đến cái thanh âm này

Hắn xoay người, nhìn về phía thanh niên họ Hàn phía sau mình, dựa vào một bên vách thuyền

Thanh niên này nhìn Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, mang trêu đùa, cũng có khinh miệt, thậm chí còn có khoái cảm ý nào đó

Ánh mắt kia lấp lánh, dường như muốn xuyên thấu quần áo Mạnh Hạo, thấy được mỗi một tấc da thịt thân thể hắn

Thậm chí

hắn nhìn một chút, không ngờ hít thở đều dồn dập

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, hắn không biết ký ức Mạnh Trần, nhưng mấy ngày này thần thức bao trùm, sớm đã biết người thanh niên trước mắt này yêu thích nam phong, lại từng lăng nhục Mạnh Trần

Ta chính là thích cái ánh mắt này của ngươi, đợi không đến buổi tối ! Thanh niên họ Hàn hô hấp dồn dập, thân thể bỗng nhiên đi tới, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, tay phải nâng lên hướng về Mạnh Hạo bắt một cái

Cùng lúc đó, ở phía sau hắn, thân ảnh người hộ đạo của hắn như ẩn như hiện, đối với một màn này nhìn như không thấy, dường như sớm thành thói quen, mi mắt hơi khép kín

Mạnh Hạo cười, nụ cười của hắn mang băng hàn, nhưng rơi vào trong mắt thanh niên họ Hàn, khi hắn nhìn lại, lúc này nụ cười của Mạnh Hạo

là nụ cười xinh đẹp nhất thế gian này, hắn hít thở dồn dập hơn, nháy mắt tới gần

Ngươi phải cao hứng mới đúng

Lấy tính cách của ta, một người ta sẽ chỉ muốn hắn một lần, ngươi nơi này, ta lại muốn ngươi lần thứ hai! Thanh niên họ Hàn gầm nhẹ, tay phải bắt lấy bả vai Mạnh Hạo, liếm môi, khi đang muốn bắt một trận vào trong ngực, tay phải Mạnh Hạo như tia chớp bình thường nâng lên, nháy mắt liền kháp cổ của thanh niên này

Nhẹ nhàng bóp một cái, thanh niên này thân thể mạnh run rẩy, sửng sốt một chút, bộ mặt lập tức tím đỏ, hai mắt của hắn co rút lại, lộ ra không thể tin cũng có hoảng sợ

Một màn này quá nhanh, người hộ đạo thân ảnh như ẩn như hiện kia cũng là ngẩn ra, sau đó sắc mặt đại biến, khi đang muốn tiến lên, Mạnh Hạo ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn hắn một cái

Chỉ một cái liếc mắt!

Chỉ là một ánh mắt! Nhưng cái nhìn này giống như thiên uy, ánh mắt này giống như chí bảo chi mang, một cái chớp mắt đánh vào trong tâm thần người hộ đạo, hóa thành sấm sét ngập trời, rầm rầm nổ tung

Người hộ đạo này thậm chí ngay cả tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, thân thể mạnh run rẩy, máu tươi phun ra, cặp mắt lại trực tiếp phế bỏ, thất khiếu tan vỡ, trong cơ thể kinh mạch tấc tấc vỡ vụn

Ngay cả xương cốt đều vỡ vụn, phù phù một tiếng ngã xuống, thân thể co quắp vài cái, trong nháy mắt khô héo, chớp mắt một cái, liền trở thành tro bụi, tiêu tán

Theo tiêu tán, có từng luồng sương mù màu trắng bay ra, chạy thẳng tới

Mạnh Hạo, chui vào trong cơ thể Mạnh Hạo

Mạnh Hạo ánh mắt lóe lên một cái, trước cái nhìn kia hắn không chỉ cảm thấy, vận dụng lực lượng quả Niết Bàn Quả thứ tư không nghĩ tới uy lực kinh người như vậy

Thanh niên họ Hàn ngây người ở nơi này, kinh ngạc nhìn một màn này, hắn hô hấp dồn dập, thân thể hắn càng thêm run rẩy, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra sợ hãi và hoảng sợ trước đó chưa từng có

Nếu không phải là lúc này hắn bị Mạnh Hạo kháp ở cổ không thể phát ra âm thanh, nhất định sẽ lập tức hét lên

Mặc dù hắn luôn luôn cho là mình túc trí đa mưu nhưng giờ này cũng phát hiện, bất kỳ tâm cơ, bất kỳ tính toán ở dưới sự cường hãn kinh khủng của đối phương kia, căn bản cũng không có đường sống phát huy

Lúc này nếu hắn còn không biết người trước mắt không phải Mạnh Trần, hắn sẽ không xứng tự nhận là túc trí đa mưu, mà hắn lại tại trên người Mạnh Hạo vừa rồi một cái chớp mắt kia xuất hiện sát khí, thậm chí đoán được thân phận người trước mắt

Hai mắt của hắn lộ tia sợ hãi, bại lộ đáy lòng của hắn, giờ này nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra cầu xin tha thứ

Ngươi và ta không có cừu oán, ta cũng không phải người thích giết chóc, vốn sẽ không bởi vì ngươi mạo phạm nói mấy câu, đã diệt sát ngươi

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, nhưng thanh niên họ Hàn này chẳng những không có thở phào, ngược lại khủng khiếp hơn, cầu xin tha thứ mãnh liệt hơn

Nhưng thật ra là một người thông minh

Ngươi đã là một người thông minh, nghĩ như vậy nhất định cũng biết nhân quả

Mạnh Trần đối với ngươi oán, ta đến giúp hắn là được, nếu ngươi thích nam phong

Mạnh Hạo cười cười, tay phải đột nhiên trở thành màu xám tro, màu xám tro này trong nháy mắt tràn vào trong cơ thể thanh niên, chớp mắt một cái, thân thể hắn liền mọc đầy lông tóc

Lông tóc này càng ngày càng mọc nhiều

Bao trùm toàn thân thanh niên, thậm chí đến cuối cùng, đã nhìn không ra hình người, trở thành một con hung thú run lẩy bẩy, bị Mạnh Hạo ném vào bên trong túi trữ vật, cùng Anh Vũ

Đặt ở cùng một chỗ

Làm xong những việc này, Mạnh Hạo vung tay áo

Lúc này tất cả dấu vết tiêu tán, về phần thân phận và lai lịch thanh niên họ Hàn, Mạnh Hạo biết, nhưng hắn không cần thiết

Hắn liên Thiên Thần Liên Minh đều có thể cường sát diệt Hắc Hồn Đạo, có năng lực ở bên trong bệnh dịch tả ngập trời, sao có thể quan tâm một tên thiếu chủ trong Hàn gia rất nhiều như vậy

Thậm chí, nếu thật bàn về thân phận, thanh niên họ Hàn này thật không bằng Mạnh Hạo tôn cao

Phất tay, Mạnh Hạo đi vào khoang thuyền, về tới chỗ ở của mình, tiếp tục khoanh chân tĩnh tọa

Rất nhanh, Mạnh gia thiếu chủ đã biết thanh niên họ Hàn mất tích, không

ai cho là hắn đã gặp nạn, đều cảm thấy là người này tự mình ly khai

Thời gian trôi qua, từ từ, Mạnh Hạo cũng biết Mạnh Đức là một trong chín vị thiếu chủ Mạnh gia, xếp hạng phía sau, địa vị tuy cao, nhưng trên thực tế cuối cùng có không thu được quyền lợi truyền thừa gia tộc lại là cơ hội mong manh

Mà lần này xuất hành không phải là ý chỉ Mạnh gia, là một lần hành vi cá nhân của Mạnh Đức, do tài nguyên tu hành của hắn ở trong gia tộc không đủ tiêu xài, cho nên tính toán vận chuyển một số vật phẩm trong Thiên Thần Liên Minh nghiêm khắc khống chế đối ngoại bán ra, lấy được đi một số phường thị Đệ Bát Sơn Hải để bán

Dùng những thứ này đổi lấy món lãi kếch sù, từ đó để cho mình có thể tiếp tục tiêu xài đi xuống

Cho nên mới có một chiếc thương thuyền này, về phần những hộ vệ kia đều là như Mạnh Trần, là tộc nhân ở trong gia tộc không được coi trọng, bị hắn dùng các loại phương pháp cưỡng ép muốn

Ở Mạnh Hạo nhìn lại, tên này căn bản là một tên nhị thế tổ không có đầu óc

Cho dù là Phương Tây ở Phương gia cũng mạnh hơn hắn nhiều lắm, thân là thiếu chủ, lại còn muốn dựa vào loại phương pháp này kiếm tiền, khiến Mạnh Hạo cảm thấy có chút khó tin

Nếu hắn ở thân phận của đối phương, có rất nhiều biện pháp kiếm tiền , không cần thiết như thế

Bất quá, Mạnh Đức ngu xuẩn này lại là khiến Mạnh Hạo nội tâm vừa động

Mấy ngày này, hắn ở trong chiếc thuyền Mạnh gia tiếp xúc tộc nhân

Mạnh gia, đối phương bất tri bất giác sớm bị hắn lục soát hồn, rõ ràng rất nhiều chuyện

Nhất mạch của ngoại công kia đích thật là sa sút đến cực hạn, thậm chí đều bị khu trừ ra khỏi phạm vi tổ trạch Mạnh gia, mà ở bên cạnh, thậm chí một chút tôi tớ đều có địa vị cao hơn bọn họ

Cả nhất mạch tộc nhân phần lớn đều là người phàm, tu sĩ rất ít, chỉ có mười mấy người lại đều là Linh Cảnh, duy chỉ có một người Mạnh Trần tư chất tuyệt hảo, tu vi đột phá, cúng bái vật tổ tiên, thu được Ngụy Tiên lực lượng

Về phần tộc nhân của hắn, vì tu vi đều là Linh Cảnh, ngày thường ở trong gia tộc không phải bị khi dễ đơn giản như vậy

Không ai khi dễ bọn họ, bởi vì

ngoại trừ Mạnh gia gia phả còn có tên của bọn họ ra, cả Mạnh gia đã sắp đối với bọn họ không thừa nhận

Ở rất nhiều tộc nhân Mạnh gia nhìn lại, bọn họ chính là tạp dịch, mà trên thực tế cũng đích thật là như thế

Mười mấy Linh Cảnh tộc nhân kia đều trở thành tôi tớ của một số thiếu gia tiểu thư Mạnh gia, địa vị rất thấp

Sở dĩ một năm đó cường hãn nhất mạch sẽ ở không đến ngàn năm liền sa sút đến trình độ như vậy, Mạnh Hạo ở trong trí nhớ những người khác không tìm được đáp án, hắn chỉ là xác định một chút

Nhất mạch ngoại công kia đích xác,chỉ còn lại có một chút cô nhi quả phụ

Tất cả thân tộc trưởng bối của Mạnh Hạo gần như chết sạch, chỉ có mấy

người không chết, cũng đều tu vi bị phế, gần như phế nhân, mà con trai cả nhất mạch này

Lại thưa thớt

Nếu lần này Mạnh Hạo không thay thế Mạnh Trần, có lẽ lại có hơn một trăm năm, tộc nhân nhất mạch của ngoại công kia liền sẽ hoàn toàn diệt tuyệt, từ nay về sau, không có nhất mạch này nữa

Những chuyện này khiến Mạnh Hạo nội tâm đau nhói, hắn cũng có nghi ngờ sâu đậm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sẽ làm tất cả cường giả nhất mạch ngoại công kia năm đó đều bị diệt tuyệt

Là ai làm ! ! Mạnh Hạo trầm mặc, như vậy tộc nhân nhất mạch muốn quật khởi thật vô cùng khó khăn

Cho dù là Mạnh Hạo cũng không có đầu mối, tuy rằng hắn có thể cưỡng ép xuất thủ, nâng đỡ nhất mạch ngoại công kia đi ra, thậm chí có thể dùng cấm chế khống chế một số lớn tộc nhân Mạnh gia làm ra hiệu lực nhất mạch ngoại công kia, nhưng tất nhiên sẽ muốn huyết tẩy mới được, lại trở lực rất lớn, nhất là một khi huyết tẩy sau, nếu có ngoại tộc xâm lấn, như vậy Mạnh gia hư nhược hơn, có lẽ thật sẽ bị diệt tộc

Nhưng tất cả những điều này cũng chỉ là lục bình mà thôi, không có căn

Càng quan trọng hơn là Mạnh Hạo biết, chiến tranh chân chính sắp bắt đầu , đó không phải là nội chiến Sơn Hải Giới, mà là đến từ bên ngoài 33 thiên, hai thế lực lớn áp đính

Mà hắn lại không cách nào lâu dài lưu tại Mạnh gia, thậm chí Mạnh Hạo đều muốn mang tộc nhân nhất mạch ngoại công kia rời đi, tiễn bọn họ trở về Phương gia

Đủ loại suy nghĩ ở trong đầu Mạnh Hạo chuyển động, hắn chọn lựa,

cũng đang tiếp tục quan sát

Chiếc thuyền này lái về phía mọi chỗ phường thị, bên trong sau khi bán vật phẩm từ trong Thiên Thần Liên Minh thu được xong, dưới sự hưng phấn, Mạnh Đức trực tiếp ở trong những phường thị này tiêu xài, mua lượng lớn những thứ mà Mạnh Hạo nhìn lại, căn bản cũng không có bất kỳ vật phẩm có chỗ dùng nào

Mạnh Hạo thủy chung mắt lạnh nhìn, hắn muốn nhìn một chút, Mạnh gia giờ này tại Đệ Bát Sơn Hải đến cùng hư nhược đến trình độ nào, có người dám đến động Mạnh Đức một trong chín vị thiếu chủ Mạnh gia hay không

Nếu như không có người đến động, nói rõ Mạnh gia mặc dù rơi xuống, nwhng vẫn như cũ có lực uy hiếp, nói như vậy, Mạnh Hạo không ngại huyết tẩy một phen, cưỡng ép đẩy nhất mạch ngoại công kia thượng vị

Nhưng một khi có người đến động

Chỉ có thể nói rõ, Mạnh gia đã là hoàng hoa hôm qua, nếu cưỡng ép huyết tẩy

nhất mạch ngoại công kia khó chạy thoát ngày sau diệt vong

Vì khảo nghiệm, trong một số phường thị, Mạnh Hạo tự mình đi một vòng, lộ ra tài vật, dụ cho người chú ý, dẫn những người kia hướng mắt tới trên người Mạnh Đức

Thời gian dần trôi qua, khi chiếc thuyền Mạnh gia kết thúc cuộc hành trình những phường thị này, bắt đầu đường về bay về phía Mạnh gia, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trong ốc xá, đột nhiên mở mắt ra, trong thần thức của hắn, thấy được ở phía xa, xuất hiện chín người áo đen ẩn tàng khuôn mặt, ánh mắt bất thiện, mang tham lam

Hiểu được ẩn giấu mặt, xem ra vẫn còn có chút kiêng kỵ

nhưng lại có gan tranh đoạt, xem ra kiêng kỵ này cũng không phải đặc biệt sâu!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1602: Gió nổi lên

Một người tu vi Cổ Cảnh đại viên mãn, một người Cổ Cảnh trung kỳ, hai người tu vi Cổ Cảnh sơ kỳ, năm người Tiên Cảnh đỉnh phong

Thực lực như vậy ở bất kỳ địa phương nào đều không thể xem thường, dĩ nhiên là trình độ bá chủ một phương, ở Đệ Cửu Sơn Hải có thể chiếm cứ một phương vẫn thạch phường thị

Thậm chí có thể hợp thành một tông môn, khai tông lập phái, cũng không hẳn không được

Mạnh Hạo ánh mắt quét một cái

Hiện tại muốn xem, là bọn hắn có phải tán tu hay không, đây là một

Thứ hai, có phải cũng tới từ Mạnh gia hay không

Thứ ba

bọn chúng ẩn giấu mặt, trừ phi là lo lắng pháp thuật hối sóc thời gian, nếu không, chính là không có tính toán diệt khẩu, chỉ là không biết bọn chúng

Có dám diệt khẩu hay không! Mạnh Hạo trong mắt bình tĩnh, mang sâu sắc, hắn đã không còn là thư sinh năm đó chỉ biết là thi cử

Đường tu hành tàn khốc, ở Đệ Cửu Sơn Hải, phía sau hắn có Phương gia, nhưng ở Đệ Bát Sơn Hả này i, hắn chỉ có bản thân, hơn nữa giờ này lại có nhất mạch ngoại công kia cần hắn đi chiếu cố quật khởi, tâm của hắn đang trở nên lạnh như băng, càng thêm tàn nhẫn

Trên bả vai của hắn, Anh Vũ đứng ở nơi đó, thỉnh thoảng trong mắt lộ ra dư vị ý, khi thì lại liếc mắt nhìn xem Mạnh Hạo, nó có thể đã nhận ra nội tâm Mạnh Hạo thay đổi

Loại chuyển biến này là thay đổi một cách vô tri vô giác, là bị uy áp ngoại giới dần dần đắp nặn tạo nên

Về phần Bì Đống, ở phía trước Mạnh Hạo, lười biếng nằm, chó ngao bị rút nhỏ thân thể, khi thì tát qua một cái, lại bắn lên, lại vỗ xuống, lại bắn lên, hai vị này chơi đùa vui vẻ

Hồi lâu sau, ở chín người áo đen nhìn xem lẫn nhau, lẫn nhau bấm quyết, lập tức một tầng vách ngăn che giấu tất cả liên lạc với bên ngoài bao phủ một phương tinh không, sau đó chín người bọn chúng trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, hóa thành chín đạo cầu vồng chạy thẳng tới chiếc thuyền Mạnh gia

Mạnh Hạo hai mắt nhắm nghiền

Gần như khi Mạnh Hạo nhắm mắt, ước chừng thời gian mấy hít thở, trên chiếc thuyền người hộ đạo của Mạnh Đức từ đang khoanh chân mạnh mở mắt ra, vẻ mặt lộ ra khẩn trương

Trong phút chốc hắn chạy ra, mạnh nhìn về phía xa xa, sắc mặt trong nháy mắt đại biến

Địch tấn công! ! Bảo vệ thiếu chủ! Hắn lập tức gầm nhẹ, thanh âm tận lực áp chế, không truyền ra quá xa, chỉ quanh quẩn trong chiếc thuyền lập tức kinh động tất cả tộc nhân Mạnh gia trên chiếc thuyền

Rất nhanh, quầng sáng phòng hộ trong nháy mắt xuất hiện, bao phủ chiếc thuyền

Mạnh Đức cũng vọt ra, sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể run rẩy

Phía sau hắn, hơn mười tộc nhân Mạnh gia toàn bộ đều khẩn trương đứng ở nơi đó, không ai đi để ý Mạnh Hạo có ở đó hay không

Lúc này ánh mắt của mọi người đều bị chín đạo cầu vồng trong tinh không cấp tốc mà đến kia hấp dẫn

Nhất là tu sĩ đứng đầu chín đạo cầu vồng này tu vi bạo phát, rõ ràng là Cổ Cảnh đại viên mãn, giống như người hộ đạo của Mạnh Đức, mà người sau lưng hắn tu vi cũng tản ra, những Tiên Cảnh còn dễ nói, trong đó hai tên Cổ Cảnh sơ kỳ khiến những tộc nhân Mạnh gia sắc mặt toàn bộ đại biến

Trong những tộc nhân Mạnh gia, này ngoại trừ người hộ đạo của Mạnh Đức là Cổ Cảnh đại viên mãn ra, những người khác phần lớn đều là Tiên Cảnh, chỉ có hai người là Cổ Cảnh sơ kỳ

So sánh với đối phương thì ít hơn một người

Người ít hơn này là

Cổ Cảnh trung kỳ đối phương! ! Chỉ ít hơn một người này, ảnh hưởng rất lớn, quyết định hết thảy

Những người này là đi ngang qua thôi, nhất định là đi ngang qua, nếu không, bọn họ ăn cái mậ gì, lại dám ra tay đối với Mạnh gia ta? Mạnh Đức thân thể run rẩy, lẩm bẩm nói nhỏ, vẻ mặt mang khủng khiếp

Thiếu chủ, những người này hắn không phải là đi ngang qua

Lão già hộ đạo một bên nhíu mày, liếc nhìn Mạnh Đức, nội tâm thở dài

Không có khả năng, bọn họ thật to gan, dám đối với Mạnh gia ta bất kính, sau khi ta trở về nhất định bẩm báo đại trưởng lão, diệt toàn tộc

bọn hắn! ! Mạnh Đức hét lên

Ngậm miệng! Lão già hộ đạo trong mắt lộ ra chán ghét, gầm nhẹ một tiếng, trước hắn đã cùng gia tộc thử liên hệ, nhưng lại không có chút đáp lại nào, biết nơi này đã bị quấy nhiễu, nội tâm chua xót

Hắn vung tay áo, lập tức trên chiếc thuyền Mạnh gia tản ra hào quang mãnh liệt

Tia sáng này bay lên không, tạo thành một cái chữ Mạnh to lớn!

Bằng hữu phía trước, nơi này là chiếc thuyền của Mạnh gia, xin mời tránh ra! Lão già hộ đạo ngữ khí cường ngạnh, hắn biết hậu quả yếu đuối lúc này

Lời nói vang lên, tu vi của hắn ầm ầm bạo phát, lực lượng Cổ Cảnh đại viên mãn tu vi lập tức tản ra, tràn ngập bốn phía

Nhưng chín đạo thân ảnh đang tới này không có nửa điểm dừng lại

Trong mắt người dẫn đầu sát cơ nhoáng lên một cái, tốc độ nhanh hơn, khi đang đến gần chiếc thuyền, bỗng nhiên, chín người lẫn nhau bấm quyết, đồng loạt một chỉ tay, lập tức ở xung quanh bọn chúng hư vô vặn vẹo, nhưng lại tạo thành một thanh chiến phủ khổng lồ

Chiến phủ này tràn ra khí Huyết sát, nhuộm đẫm bốn phương tám hướng, hướng về chiếc thuyền Mạnh gia hung hăng một trảm

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, chiến phủ khổng lồ này liền trực tiếp chém quầng sáng phòng hộ trên chiếc thuyền

Tiếng nổ ngập trời, quầng sáng phòng hộ truyền ra tiếng động răng rắc, bằng mắt thường có thể thấy được xuất hiện từng cái khe nứt, khe nứt càng ngày càng nhiều, tiếng động răng rắc quanh quẩn trong tai mỗi một

tộc nhân Mạnh gia, dường như trở thành chuông tang

Mạnh Đức run rẩy, vẻ mặt lộ ra sợ hãi, phía sau hắn tất cả tộc nhân Mạnh gia đều từng tên một mang tuyệt vọng, cho dù là người hộ đạo kia cũng vào giờ khắc này cảm nhận được kinh khủng ý đến từ sự liên thủ của chín người kia

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang kinh thiên, quầng sáng phòng hộ chiếc thuyền trong nháy mắt tan vỡ, phá thành mảnh nhỏ, hóa thành vô số mảnh vỡ quét ngang mọi người trên thuyền

Lập tức liền có mấy tộc nhân Mạnh gia phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân thể bị mảnh vô hình kia vỡ tách rời thân thể, chia năm xẻ bảy, máu tươi văng khắp nơi

Cùng lúc đó, chín người áo đen kia, ánh mắt lộ ra sát cơ, nháy mắt lại tới, người dẫn đầu chạy thẳng tới lão già hộ đạo

Hai người trong nháy mắt liền chiến với nhau, tiếng sấm truyền khắp bốn phía, bay vào tinh không, đấu pháp với nhau dao động quanh quẩn

Về phần hai Cổ Cảnh sơ kỳ lại là giết hướng Cổ Cảnh Mạnh gia, tộc nhân Cổ Cảnh của Mạnh gia bất đắc dĩ chỉ có thể xuất chiến, bốn người rất nhanh chiến thành một mảnh, hỗn loạn không chịu nổi, thuật pháp bắn nhanh, nổ vang khuếch tán

Mà năm kẻ Tiên Cảnh đỉnh phong kia lại là sát nhập vào trong tộc nhân Mạnh gia, nơi đi qua, giết chóc triển khai, một loạt tiếng hét thảm thê lương lập tức vang vọng khắp bốn phương tám hướng

Về phần người áo đen tu vi Cổ Cảnh trung kỳ cuối cùng kia lại là đứng ở giữa không trung, mắt lạnh nhìn Mạnh Đức lúc này run rẩy, cả người sợ hãi đến cực hạn

Các ngươi muốn cái gì, ta đều cho các ngươi, các ngươi không thể giết ta

Ta là thiếu chủ Mạnh gia, nếu ta xảy ra bất kì ngoài ý muốn nào, các ngươi ở Đệ Bát Sơn Hải, chạy trốn tới bất kỳ địa phương nào, đều khó thoát khỏi cái chết!

Mạnh gia ta tuy rằng xuống dốc, nhưng mặt vẫn ở chỗ cũ, nếu các ngươi mưu tài, cho các ngươi là được! Mạnh Đức nói, lập tức ném túi trữ vật sang một bên, r bộ dáng ất là quyết đoán, khiến Mạnh Hạo ở bên trong khoang thuyền thấy một màn như vậy, cũng nhìn nhiều thoáng qua

Ngược lại cũng không phải cái gì cũng sai

Mạnh Hạo lẩm bẩm, ánh mắt quét qua trên người chín người áo đen, hắn trong mắt có ánh sao nhoáng lên một cái

Hắn đã nhìn thấu, chín người này

Không phải tán tu! Nếu là tán tu thì không có khả năng xuất thủ chỉnh tề như vậy, cũng có thần thông liên thủ, lại cho dù là trên thuật pháp hay pháp bảo, chín người này đều có chỗ tương tự

Không phải tán tu, nói rõ Mạnh gia còn có uy hiếp nhất định, nhưng mà có tông môn cướp sạch Mạnh gia, cũng có thể nhìn thấu Mạnh gia tuy có uy hiếp, nhưng uy hiếp này đã từ từ không đủ

Mạnh Hạo nhíu mày, Mạnh gia như vậy khiến hắn có chút khó làm

Đúng lúc này, tiếng hét thảm thê lương trên thuyền không ngừng truyền ra sau, dần dần biến mất, cả chiếc thuyền, ngoại trừ Mạnh Đức ra, toàn bộ đều là thi thể

Mà trong tinh không, hai người Cổ Cảnh sơ kỳ Mạnh gia kia lúc này sắc mặt tái nhợt, hai người nhìn nhau một cái, trong nháy mắt lui về sau, sắp

rời khỏi nơi này bỏ chạy

Gần như khi bọn hắn bỏ chạy, người áo đen Cổ Cảnh trung kỳ kai hừ lạnh một tiếng, cất bước đi, hướng về hai người cấp tốc truy kích

Không bao lâu, hai tiếng hét thảm từ đàng xa truyền đến

Rất nhanh, người áo đen Cổ Cảnh trung kỳ kia trở về, trong tay của hắn dẫn theo hai cái đầu, ném vào trên thuyền trên

Lúc này bên trên Cổ Cảnh đại viên mãn chém giết, cũng đến thời khắc mấu chốt, người hộ đạo Mạnh Đức nổi giận gầm lên một tiếng

Các ngươi đã giết quá nhiều, thời gian cũng đã khá lâu, tài vật là ở chỗ này, hay là thật muốn hại mệnh! ! Gần như ngay lúc lão già này lên tiếng, bỗng nhiên, mấy người áo đen này lại đồng thời bay lên không, lẫn nhau bấm quyết, lập tức kia chiến phủ ầm ầm huyễn hóa ra

Lão già hộ đạo Mạnh Đức sắc mặt đại biến, không tiếc liều mạng bị thương, cưỡng ép lui về sau, máu tươi phun ra, cả người hắn hóa thành một đạo cầu vồng, nhiệm vụ của hắn là bảo vệ Mạnh Đức, nhưng nếu là đến chính mình sống chết tồn vong trước mắt, mình mới là mấu chốt

Nhưng ngay khi hắn lui về phía sau, phía sau hắn đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, người này xuất hiện vô cùng đột ngột, cho dù là Mạnh Hạo cũng chỉ là một cái chớp mắt trước khi hắn xuất hiện mới nhận ra

Về phần lão già hộ đạo căn bản cũng không có bất kỳ phát hiện nào, thân ảnh ấy trực tiếp một chỉ tay, vô thanh vô tức, rơi vào gáy lão già này, huých một tiếng, lão già thân thể chấn động, đầu trực tiếp nổ tung, nguyên thần ở bên trong cũng bị tan vỡ vỡ vụn, lại tại trên người của hắn lúc này xuất hiện lửa màu đen, trong nháy mắt đốt cháy, cũng liền là thời gian mấy hơi thở đã thiêu đốt lão già này thành tro bụi

Chín người áo đen dừng lại, trong mắt lộ ra cung kính, hướng về người này ôm quyền cúi đầu

Đây là một cái thân ảnh cao lớn, cao chừng hơn một trượng, mặc một thân hắc bào thùng thình, mang trên mặt một cái mặt nạ

Gương mặt này là màu trắng, trên đó khắc vô số ánh mắt, thoạt nhìn rất là kinh khủng

Hắn mắt lạnh nhìn xem chín người áo đen kia, không nói chuyện, một bước bước ra, đạp tại trên chiếc thuyền

Mạnh Hạo ở bên trong khoang thuyền, nhìn người áo bào đen kia, vẻ mặt của hắn trong nháy mắt ngưng trọng

Người áo bào đen này cho hắn cảm giác rất quỷ dị, nhất là ẩn thân chi pháp

Trước đây Mạnh Hạo chưa từng gặp, nhưng nếu là đúng chiến, Mạnh Hạo có nắm chắc trực tiếp nghiền ép

Xem ra lần này không phải mưu tài

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ khi, nhìn chín người áo đen kia, mắt lộ ra ánh sao

Mà giờ này Mạnh Đức thân thể run rẩy, ngơ ngác nhìn một màn này, thân thể hắn từ từ lui về sau, hô hấp dồn dập, bỗng nhiê , người áo đen tu vi kia Cổ Cảnh đại viên mãn từ từ tựa đầu bào tháo xuống, lộ ra một khuôn mặt

Gương mặt này không ngờ

giống lão già hộ đạo đã chết như đúc! Những người khác cũng lục tục

tháo xuống đầu bào, từng tên một bất ngờ đều là giống những tộc nhân Mạnh gia trước tử vong như đúc!

Các ngươi

Mạnh Đức sắc mặt nháy mắt tái nhợt, hắn cho dù là ngu xuẩn, lúc này cũng nhìn thấu đầu mối, run rẩy lui về sau, vẻ mặt sợ hãi đến cực hạn, hắn cũng thử cùng gia tộc liên hệ, nhưng lại bị quấy nhiễu, không thể thành công

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1603: Xuất thủ

Mạnh Hạo ở bên trong khoang thuyền, thấy một màn như vậy cũng là ánh mắt co rút lại, nhíu mày một cái, nhìn về phía người áo bào đen đeo mặt nạ kia

Nói như vậy, dưới mặt nạ của hắn phải là khuôn mặt Mạnh Đức

Mạnh Hạo lẩm bẩm

Đúng lúc này, khi Mạnh Đức lui về sau, người áo bào đen mặt nạ mang vô số ánh mắt kia giơ tay lên, lấy mặt nạ của mình xuống, lộ ra mặt lỗ, khuôn mặt kia

Đúng như Mạnh Hạo suy đoán, chính là

Mạnh Đức! Giống nhau như đúc! Mạnh Đức mở to mắt, không ngừng lui về sau, chỉ vào người áo bào đen, trên vẻ mặt của hắn lộ ra hoảng sợ mãnh liệt hơn, cười thảm, hắn biết chính mình hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Giết rồi chứ, dọn dẹp bốn phía, chúng ta

Trở về Mạnh gia

Mạnh Đức áo bào đen nhàn nhạt lên tiếng, ngay cả thanh âm cũng cùng Mạnh Đức chân chính không có chút nào khác biệt

Hắn vừa nói xong, một tên tu sĩ bên cạnh biến thành tùy tùng Mạnh Đức, toét miệng cười, tay phải nâng lên đang muốn kết thúc tánh mạng Mạnh Đức

Nhưng vào lúc này, một tiếng thở dài ở tinh không bốn phương tám hướng vang lên, khi truyền ra, người áo bào đen huyễn hóa thành Mạnh Đức kia biến sắc, những tu sĩ khác cũng đều thất kinh, lập tức nhìn xung quanh

Người nào đang giả thần giả quỷ, đi ra cho ta! Mạnh Đức áo bào đen gầm nhẹ, thần thức ầm ầm tản ra, trên người của hắn không ngờ vào giờ khắc này tản ra khí tức Đạo Cảnh

Chẳng qua là Đạo Cảnh nhất nguyên mà thôi, nhưng đối với Mạnh Đức mà nói cũng kinh khủng đến cực hạn

Than thở này đến từ Mạnh Hạo, Mạnh Hạo không thể không xuất thủ

Nếu tùy ý đối phương đến Mạnh Đức cũng diệt sát, hắn muốn đi vào Mạnh gia sẽ phải trừ đi một chút trắc trở

Những người này không có khả năng dung hắn tồn tại

Nếu là mình về tới Mạnh gia, cũng không tốt giải thích, sẽ bị người hoài nghi

Mặc dù Mạnh Hạo có ý nghĩ mang tộc nhân nhất mạch ngoại công kia đi cũng cần trước tiên tiến vào Mạnh gia, trước tìm hiểu tình huống rồi quyết định

Thật phiền toái

Mạnh Hạo lắc đầu, thân thể hắn cất bước đi ra, hai mắt nhoáng lên một cái, khuôn mặt biến hóa

Dưới một bước, ngay tại trong tinh không, không ai có thể nhìn thấu hắn là từ trên thuyền đi ra

Khi hắn đứng ở tinh không, phảng phất là từ trong hư vô đi tới, xuất hiện ở trước mặt những người áo đen kia

Mạnh Đức áo bào đen hai mắt co rút lại, thân thể hắn lập tức lui về sau

Giết hắn! Lời nói vừa ra, chín người áo đen kia mặc dù kinh hãi, nhưng trong nháy mắt tu vi tản ra, lẫn nhau bấm quyết, lập tức xung quanh bọn chúng chiến phủ tràn đầy sát khí ầm ầm biến ảo, hướng về Mạnh Hạo bỗng nhiên chém tới

Mạnh Đức núp ở một góc, nhìn một màn này, nội tâm khẩn trương mang kích động

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, sau khi tu vi của hắn được Tham Lang toàn diện đề cao, còn không có chân chính cùng người động thủ, lúc này mắt thấy chiến phủ l kia ại tới, hắn lại không né tránh chút nào, chỉ là tay phải nâng lên, hướng về chiến phủ một chỉ tay

Không có thần thông, không có thuật pháp, chỉ là dựa vào lực lượng thân thể, ngón tay cùng chiến phủ hư ảo kia trực tiếp đụng nhau

Tiếng sấm trong nháy mắt ngập trời, chín người áo đen vẻ mặt dữ tợn

Bọn chúng vô cùng tự tin với một kích liên thủ này của mình

Đạo pháp liên thủ này uy lực quá lớn, bọn chúng từng dùng rung chuyển Chuẩn Đạo

Chỉ là đáng tiếc, bọn chúng không thể thi triển nhiều lần, nhưng mà, cho dù là Đạo Cảnh cũng từng khen qua thuật pháp, khiến cho chín người này đối với pháp này có lòng tin rất lớn

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, chín người này vẻ mặt mạnh đọng lại, cặp mắt nhanh chóng mở to, lộ ra không thể tin cùng hoảng sợ, thậm chí

còn có ba người trực tiếp thất thanh

Này

Không có khả năng!

Hắn

Khiến chín người này hoảng sợ là sau khi chiến phủ kia đang cùng ngón tay Mạnh Hạo đụng chạm, Mạnh Hạo thân thể không có lắc lư nửa bước, ngay cả thần tình đều không có biến hóa chút nào, trong tiếng ầm ầm, lại hỗn loạn rất nhiều thanh âm răng rắc

Thanh âm này

Đến từ chiến phủ! Đạo pháp này được chín người liên thủ thi triển, bọn chúng có chút tự tin thuật pháp chiến phủ, vào lúc này, địa phương đang đụng chạm với ngón tay Mạnh Hạo lại xuất hiện rậm rạp chằng chịt khe nứt

Cái khe nứt trong phút chốc lan tràn ra, một cái chớp mắt liền bao trùm cả chiến phủ, ầm một tiếng, phá thành mảnh nhỏ

Chín người bị cắn trả, đồng loạt phun ra máu tươi, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra sợ hãi cùng rung động trước đó chưa từng có

cho dù là Mạnh Đức áo bào đen kia cũng đều hai mắt mạnh co rút lại, hít ngược một hơi

Mà Mạnh Hạo được ngón trỏ, cho dù một đường bạc trắng cũng không xuất hiện

Thân thể của hắn cường hãn kinh khủng đến mức chiến phủ một tia một hào đều không thể rung chuyển

Mạnh Hạo mỉm cười, đối với cường hãn của thân thể rất là hài lòng, khi ngẩng đầu nhìn về phía chín người này, trong mắt hắn sát cơ nhoáng lên một cái, thân thể nháy mắt biến mất

Gần như khi hắn biến mất trong nháy mắt, chín người trong óc ong một tiếng, nguy cơ sinh tử bạo phát, không chần chờ chút nào, lập tức liều mạng hết thảy lui về sau

Nhưng bọn chúng ở trước mặt Mạnh Hạo không có tư cách này, một cái chớp mắt, thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện ở trước mặt tu sĩ Cổ Cảnh đại viên mãn kia, vừa mới xuất hiện, thân thể hắn không có nửa điểm dừng lại, tùy ý va chạm một cái

Ầm một tiếng, va chạm đơn giản, mang cho tu sĩ Cổ Cảnh đại viên mãn này lại là trí mạng nổ vang, hắn phun ra máu tươi

Máu tươi còn đang giữa không trung, thân thể hắn liền trực tiếp vỡ vụn, nguyên thần cũng đều trốn không thoát, hình thần câu diệt

Tất cả chỉ là va chạm! Mạnh Đức áo bào đen hoảng sợ, da đầu tê dại, thân thể nhanh chóng lui về sau, cả người hóa thành bóng tối, bay nhanh bỏ chạy, Mạnh Hạo mắt lạnh nhìn lại, mở to miệng, hừ một tiếng

Một tiếng hừ lạnh này trực tiếp liền nhấc lên âm bạo, tinh không nổ vang, gió lốc đột nhiên xuất hiện, quét ngang bốn phương tám hướng

Tám tên áo đen đang bỏ chạy, toàn bộ bị âm bạo này trực tiếp làm vỡ nát cả người xương cốt, làm vỡ nát ngũ tạng lục phủ, thậm chí làm vỡ nát nguyên thần, càng không cần phải nói máu thịt thân thể, lúc này ầm ầm bịch vài tiếng sau, toàn bộ trở thành huyết hoa, ở trong tinh không nở rộ!

Đạo Chủ! ! Mạnh Đức áo bào đen hoảng sợ thất thanh, trước hắn đã đối Mạnh Hạo kinh khủng nội tâm có đoán, giờ này mắt thấy Mạnh Hạo hừ

lạnh một tiếng, khiến cho tám người diệt vong, hắn lại không có chút nào hoài nghi

Cho dù Mạnh Hạo thoạt nhìn đều không phải là như vậy, nhưng chiến lực này

Chỉ có Đạo Chủ mới có thể làm đến

Mạnh Đức áo bào đen nội tâm run rẩy, hắn không nghĩ tới chính mình vừa mới tới thi hành nhiệm vụ, không ngờ liền gặp cường giả Đạo Chủ kinh khủng như vậy

Ở bất kỳ một chỗ Sơn Hải Giới, Đạo Chủ đều là nhân vật giậm chân liền khiến Sơn Hải Giới chấn động!

Mà tiến thêm một bước, người bước chân vào Đạo Tôn liền có tư cách đi tranh đoạt Sơn Hải chủ! Mạnh Đức áo bào đen ánh mắt lộ ra điên cuồng, thân thể hắn trong phút chốc mơ hồ, cả người hóa thành hư ảnh

Khi biến mất, Mạnh Hạo âm bạo dao động, rầm rầm mà đến, nhưng lại bị hắn dùng phương thức này tránh ra

Lúc xuất hiện lần nữa, hắn đã ở xa xa, cũng không quay đầu lại, bay nhanh đã đi xa

Căn nguyên thật kỳ lạ

Mạnh Hạo ngạc nhiên, thân thể bước lên trước bước ra, nháy mắt biến mất, khi xuất hiện, bất ngờ tại phía sau Mạnh Đức áo bào đen, tay phải nâng lên mạnh một trảo, Trích Tinh Pháp bỗng nhiên triển khai

Một cỗ hấp lực khổng lồ kinh người, trong tiếng nổ “ầm ầm”, trong tinh không khuếch tán, tay Mạnh Hạo dường như trở thành một cái hắc động

Tinh không trước bàn tay hắn vặn vẹo, vô số bụi bậm nhanh chóng xoắn tới, thậm chí tinh không trước chưởng này đều dường như muốn tan vỡ, xuất hiện từng cái khe nứt

Mạnh Đức áo bào đen trong óc ong một tiếng, hoảng sợ đến cực hạn, thân thể hắn không bị khống chế chạy thẳng tới tay phải Mạnh Hạo

Nguy cơ sinh tử mãnh liệt khiến hắn vào giờ khắc này không tiếc bất cứ giá nào vận chuyển lực lượng căn nguyên, ầm một tiếng, thân thể hắn không bị khống chế bị Mạnh Hạo một phen nắm trong tay trực tiếp xuất hiện hư ảnh chồng lên

Ầm một tiếng, lại có mấy trăm cái bóng đen từ trên người Mạnh Đức áo bào đen tràn ra, hướng về bốn phía bay nhanh bỏ chạy, mà trong tay Mạnh Hạo cầm lấy chỉ là một tấm da!

Phân thân? Mạnh Hạo nhìn những bóng đen xung quanh, trong mắt nổi lên ánh sao, hắn dĩ nhiên nhìn thấu, những thứ này không ngờ đều là phân thân

Nhiều phân thân như vậy khiến Mạnh Hạo nổi lên hứng thú

Hắn cũng có kinh ngạc

Lấy tu vi giờ này của hắn, Đạo Chủ đều không phải là đối thủ của hắn, nhưng đối mặt tu sĩ Đạo Cảnh nhất nguyên này lại hai lần lỡ tay

Dĩ nhiên, cũng cùng Mạnh Hạo không có triển khai thần thông cường hãn có quan hệ

Nhưng phải biết, với Mạnh Hạo giờ này, cho dù là hắn tùy ý xuất thủ, cũng không phải Đạo Cảnh nhất nguyên có thể tránh

Hắn đang kinh ngạc, nhưng Mạnh Đức áo bào đen kia dĩ nhiên bị dọa

tâm thần đều sắp tan vỡ

Hai lần né tránh này, hắn là liều mạng, cho dù là trốn ra, bản thân cũng sẽ bị cắn trả, nhất là cuối cùng mấy trăm phân thân này càng làm cho căn nguyên của hắn tổn hao nhiều

Chết tiệt , hắn không phải Đạo Chủ bình thường, hắn là Đạo Chủ đỉnh phong, Đệ Bát Sơn Hải Đạo Chủ có mấy người, không có người này a! ! Mạnh Đức áo bào đen nội tâm sợ hãi, Mạnh Hạo trong mắt bỗng nhiên lộ ra hào quang màu xám tro

Hắn mạnh mở to miệng, mơ hồ, ở phía sau hắn, lúc này không ngờ xuất hiện một cái đầu sói to lớn, đầu sói này cùng thuật pháp Tham Lang so sánh với, ít một chút tham ý, lại nhiều hơn một tia cao ngạo, dường như một đầu cô lang xuất hiện ở trong tinh không, mang huyết sát ý, mang bá đạo vô thượng, mạnh mở miệng to, bỗng nhiên hút một cái

Rầm rầm rầm! Cả tinh không đều đang run rẩy, tầng tầng vỡ vụn

Lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, tinh không phạm vi vô tận này tầng tầng cuốn ngược, hướng về Mạnh Hạo nổ vang mà đến, dường như

bốn phương tám hướng tất cả tồn tại, quy tắc cũng tốt, lực lượng của thiên địa cũng được, đều ở đây một cái chớp mắt, bị Mạnh Hạo toàn bộ hút! Mấy trăm thân ảnh kia phát ra tiếng hét thảm thê lương, đồng loạt xoắn tới, trên đường từng cái một ầm ầm nổ tung, hóa thành đóa,hoa màu máu trong chớp mắt, mấy trăm huyết hoa

Duy chỉ có một thân ảnh không tan vỡ, khi bị hút đến, bị Mạnh Hạo tay phải nâng lên, bắt lại cổ, trực tiếp phong ấn, thu vào bên trong túi trữ vật

Đường đường Đạo Cảnh lại giống như con gà! Mạnh Hạo cảm nhận được bản thân cường hãn, được Tham Lang tạo nên sau, hắn dĩ nhiên đến một cái

trình độ kinh khủng vượt qua Đạo Chủ

Đẩy ra Cổ Môn sau, ta sẽ

Mạnh hơn! Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, xoay người nhìn xem chiếc thuyền Mạnh gia cách đó không xa, liếc nhìn Mạnh Đức lúc này trợn mắt há hốc mồm, thân thể dần dần mơ hồ

Tinh không hoàn toàn yên tĩnh, Mạnh Đức sắc mặt tái nhợt, hắn ngơ ngác nhìn bốn phía tinh không, lại nhìn một chút thi thể trên thuyền, lòng vẫn còn sợ hãi, buồn từ tâm

Hắn lớn như vậy, lần đầu tiên gặp loại chuyện như vậy, lúc này khủng khiếp, mờ mịt đều dưới đáy lòng, cũng không có đã nhận ra, bốn phía tinh không theo Mạnh Hạo xuất thủ, tầng vách ngăn vô hình sớm bị đánh vỡ, khiến cho nơi này và ngoại giới lần nữa thành lập liên hệ

Khóc tang, Mạnh Đức dường như nhớ ra cái gì đó, lập tức nhìn những thi thể xung quanh này, sau đó mạnh xông vào khoang thuyền

hắn nghĩ tới, dường như

Còn có một người còn sống

Lúc này, bất kỳ một người nào còn sống đồng bạn, với hắn mà nói, đều là thân nhân!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1604: Nơi này chính là Mạnh gia

Mạnh Đức xông vào khoang thuyền, đối với tên tộc nhân gọi là Mạnh Trần này, lúc trước hắn không hề có ấn tượng gì, hắn chỉ nhớ duy nhất một chuyện đó là, toàn bộ tộc nhân đi vào 33 địa, chỉ có duy nhất người này đi ra.

Hơn nữa Mạnh Trần còn dâng lên cho mình một món pháp bảo cổ xưa, điều này khiến cho hắn rất vui mừng, từ đó cũng có một chút ấn tượng đối với Mạnh Trần.

Nhưng lúc này, hắn vô cùng hy vọng Mạnh Trần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn không muốn toàn bộ chiếc thuyền này chỉ còn lại một mình hắn sống sót. Nhớ lại tình huống cận kỳ cái chết vừa trải qua, thân thể Mạnh Đức run lên, mặc dù hắn ngu xuẩn, nhưng cũng không phải ngốc đến hết thuốc chữa, mặc dù hắn quần áo lụa là, nhưng cũng có suy nghĩ của mình.

Hắn chỉ là một tu sĩ bình thường, chỉ có điều huyết mạch cao quý, khiến cho hắn trở thành thiếu chủ, thậm chí cái địa vị thiếu chủ này, cũng không phải là lựa chọn của hắn.

Trước mắt, hắn đã không còn suy tính gì đến thân phận của mình nữa, đối với một người vừa trải qua người nguy cơ sống chết mà nói, thân phận đã sớm quẳng ra sau ót, hắn chỉ hy vọng lúc này có thể có một tộc nhân đứng ở bên cạnh mình, cùng mình chia sẻ sự khủng khiếp này.

Tại khoang dưới cùng của chiếc thuyền, sau khi Mạnh Đức thấy được Mạnh Hạo đang hôn mê ở nơi đó, hắn lập tức tiến lên xem xét, thấy Mạnh Hạo chỉ bị hôn mê chứ không tử vong, Mạnh Đức mừng như điên.

Hắn cũng không nghi ngờ vì sao những người khác đều chết hết, duy chỉ có Mạnh Hạo không chết, theo hắn thấy, đó là bởi vì tu vi Mạnh Hạo quá thấp, cho nên những người áo đen kia chỉ quét thần thức thoáng qua, hoặc là cũng không quá để ý, cũng có thể để lại hắn giết sau cùng.

Dù sao không cần biết nguyên nhân là gì, hiện tại Mạnh Trần quả thực không chết.

Mạnh Đức kích động, vội vàng lấy ra đan dược, những đan dược này bình thường hắn đều rất keo kiệt lấy ra bất kỳ một viên nào, nhưng hiện tại hắn không hề do dự đưa vào miệng Mạnh Hạo.

- Đừng chết đi a, Mạnh Trần, ở đây chỉ có hai chúng ta, ngươi đừng chết... Mạnh Đức lộ vẻ cầu xin, ôm Mạnh Hạo đi lên khoang trên, sau đó dựa vào tu vi của bản thân, khó khăn khống chế chiếc thuyền từ từ tiến về phía trước.

Hắn không ngừng truyền tin liên hệ gia tộc đến đón mình, nhưng cho dù vách ngăn vô hình đã vỡ nát, hắn vẫn không thể truyền tin được.

Rất nhanh, Mạnh Hạo liền thức tỉnh.

Trong nháy mắt khi hắn tỉnh lại, Mạnh Đức liền kích động tiến lên nhìn Mạnh Hạo, bỗng nhiên hắn có cảm giác thân thiết mãnh liệt. Sau khi kể lại hung hiểm đã trải qua cho Mạnh Hạo, Mạnh Đức có cảm giác mình và đối phương càng gần hơn một chút.

Thời gian trôi qua, dưới cái nhìn của Mạnh Đức, hai người sống nương tựa lẫn nhau, thay phiên khống chế chiếc thuyền phi hành về hướng Mạnh gia, trên đường đều vô cùng cẩn thận, sợ đụng phải một số nhân vật không trêu chọc nổi.

Từ nhỏ đến giờ, Mạnh Đức chưa từng trải qua hung hiểm như vậy, hắn thường xuyên lấy ngọc giản ra liên hệ với gia tộc, nhưng không hề thành

công. Chỉ có thể cùng với Mạnh Hạo vừa phi hành vừa nơm nớp lo sợ.

Hắn nói chuyện với Mạnh Hạo cũng dần dần nhiều hơn. Đến cuối cùng, Mạnh Đức gần như không giấu giếm điều gì, ý định muốn lôi kéo Mạnh Hạo, nói về gia tộc... hết thảy đều nói ra, thỉnh thoảng còn răn dạy Mạnh Hạo mấy câu.

- Mạnh Trần, tu vi của ngươi quá yếu, như vậy không được...

- Đợi sau khi về đến gia tộc, ta sẽ đưa cho ngươi một ít công pháp cùng đan dược, ngươi phải mau chóng nâng cao tu vi lên, thế nào cũng phải đạt đến Tiên Cảnh đỉnh phong mới được.

- Yên tâm đi, sau này hết thảy đều có ta!

- Ngươi nói, khi nào chúng ta mới có thể về đến nhà... Tại sao ta liên hệ với gia tộc mãi mà không được...

- Đúng rồi Mạnh Trần, ta nhớ ra rồi, lần trước khi lần đầu tiên gặp được ngươi, tiểu tử ngươi không hề bị thương, thế nào lần thứ hai gặp được, mặt mũi ngươi lại sưng vù, đều là vết bầm hết vậy?

Một ngày nọ, Mạnh Đức đang không chế chiếc thuyền, dường như nhớ ra cái gì đó, liền nhìn về phía Mạnh Hạo đang tĩnh tọa ở bên cạnh, kinh ngạc hỏi.

- Ngươi không biết sao? Mạnh Hạo mở mắt ra, hờ hững lên tiếng. Hai người đã phiêu lưu trong tinh không gần một tháng trời, một tháng này, với kinh nghiệm từng trải của Mạnh Hạo, quan hệ của hai người bất tri bất giác đã đổi thành hắn chiếm cứ chủ động. Hắn nói không nhiều lắm, nhưng mỗi một câu nói, đều khiến cho Mạnh Đức lắng nghe rất nghiêm túc.

Hắn là thiếu chủ, nhưng nếu đổi lại có tu sĩ không hề quen biết bọn họ

thấy được, sẽ nghĩ rằng Mạnh Hạo mới là thiếu chủ.

- A? Có chuyện gì? Mạnh Đức sửng sốt hỏi.

Mạnh Hạo liếc nhìn Mạnh Đức một cái, hắn có thể nhận ra đối phương quả thật không biết, liền hiểu được, tên tu sĩ trung niên quản gia kia an bài Mạnh Trần đi hầu hạ thiếu chủ Hàn gia, cũng không phải là chủ ý của Mạnh Đức, mà là tên quản gia kia tự chủ trương.

Mạnh Hạo lắc đầu, không nói gì. Mạnh Đức gãi đầu một cái, cẩn thận suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra trên thuyền đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng hắn có thể cảm nhận được, có lẽ lúc trước Mạnh Hạo đã bị ăn thiệt thòi.

- Mạnh Trần, việc này... ngươi cũng biết tính tình ta lúc trước có chút... ác liệt, khi đó chúng ta cũng không quen biết. Nhưng ngươi yên tâm, sau này Mạnh Đức ta có ăn, thì ngươi cũng có ăn! Mạnh Đức vỗ vỗ ngực nhìn Mạnh Hạo, mấy ngày qua cùng chung sống, bất tri bất giác, khiến hắn rất để ý đến thái độ của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo mỉm cười, hắn cũng mượn mấy ngày này, nhìn thấu được con người thật của Mạnh Đức. Mặc dù hắn quần áo lụa là, mặc dù hắn ngu lâu dốt bền, nhưng bản chất cũng không phải đã hết thuốc chữa.

Hai tháng sau. Vào một ngày nọ, khi Mạnh Đức đang không ngừng thử liên hệ với gia tộc, rốt cục hắn cũng có thể liên lạc được với gia tộc. Mạnh Đức lập tức kích động, bẩm báo lại toàn bộ chuyện nơi đây với gia tộc.

Một ngày sau, Mạnh Hạo liền thấy được trong tinh không xa xa có 5 luồng cầu vồng đang rất nhanh bay đến. Dẫn đầu là một lão già, lão già này tóc trắng xoá, không giận mà uy, tu vi bất ngờ lại là Đạo Cảnh, mặc dù chỉ là nhất nguyên, nhưng vẫn là Đạo Cảnh.

Mạnh Hạo bình tĩnh đứng ở bên cạnh Mạnh Đức.

Phía sau lão già là ba nam một nữ, nữ nhân đã đứng tuổi, dung nhan được chăm sóc rất tốt, nhưng trên mặt không giấu nổi vẻ lo âu. Thời khắc này sau khi nhìn thấy Mạnh Đức, thấy được dáng vẻ chật vật của hắn, nữ nhân lập tức chảy nước mắt, vội tiến lên ôm lấy Mạnh Đức.

- Mẹ... Ta không sao. Mạnh Đức cũng khóc nấc lên, chuyện hắn trải qua mấy ngày qua, sớm đã vượt ra khỏi sức thừa nhận của hắn, nếu không phải có Mạnh Hạo ở bên cạnh, hắn thật không biết sẽ như thế nào nữa.

- Đức nhi, khổ cực cho con rồi ... Nữ nhân sờ đầu Mạnh Đức, thấy bộ dáng của Mạnh Đức trước và sau khi rời đi khác hẳn nhau, lúc này trên người Mạnh Đức thiếu đi quần áo lụa là, nhưng lại nhiều thêm một tia chững chạc trưởng thành, khiến nữ nhân này vừa cảm thấy an ủi lại vừa đau lòng.

Ba nam tử sau lưng lão già, một người có tu vi Cổ Cảnh hậu kỳ, cách đại viên mãn chỉ kém một tia, bộ dáng rất tương tự với Mạnh Đức, hắn đi tới, yên lặng nhìn Mạnh Đức, ôm lấy.

- Cha... Mạnh Đức khóc ròng nói.

Về phần hai nam tử khác, thời khắc này liền tản ra, tiến vào bên trong chiếc thuyền bốn phía quan sát, ánh mắt lóe lên, thỉnh thoảng lại ghi ghi chép chép. Duy chỉ có lão già Đạo Cảnh kia, khi nhìn về phía Mạnh Đức tỏ ra nhu hòa, nhưng khi nhìn về phía Mạnh Hạo lại lộ ra vẻ sắc bén.

- “Chủ chịu nhục lính phải chết”, niệm tình ngươi có công giữ chủ, cho ngươi lưu lại một câu di ngôn. Sau khi lão già hờ hững lên tiếng, một trong hai tên tu sĩ đang ghi chép dấu vết trong chiếc thuyền vẻ mặt không thay đổi, xoay người đi về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhíu mày, thầm thở dài một tiếng. Hắn quên mất nghĩ tới vấn

đề mặt mũi của Mạnh gia, loại chuyện như vậy, để nhiều người biết được, đối Mạnh gia mà nói không phải là chuyện tốt, cho nên cho dù mình cũng là tộc nhân Mạnh gia, nhưng ở chỗ này, diệt khẩu hiển nhiên mới là lựa chọn đơn giản nhất.

Đúng lúc này, Mạnh Đức lập tức giãy người thoát khỏi vòng tay cha mẹ, đi tới trước người Mạnh Hạo, chắn trước mặt hắn, rồi nhìn lão già Đạo Cảnh kia cầu khẩn.

- Gia gia, hắn là huynh đệ của ta!

Lão già nhìn Mạnh Đức không nói gì, về phần tu sĩ đi tới kia, bước chân cũng không dừng lại, tay phải nâng lên thành trảo, chộp tới Mạnh Hạo.

- Hắn đã cứu mạng ta, người nào muốn giết hắn, ta liền tự sát! Mạnh Đức thấy vậy, lo lắng rống lớn, tay phải chợt nhấc lên đặt tại đỉnh đầu mỉnh, nhìn chằm chằm lão già, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán.

Mạnh Hạo ngẩn ra, nhìn Mạnh Đức lâu hơn một chút.

Lão già sửng sốt. Tu sĩ đang chộp tới Mạnh Hạo cũng hơi khựng lại. Cha mẹ Mạnh Đức cũng tràn đầy kinh ngạc nhìn về phía Mạnh Đức.

Trong trí nhớ của bọn họ, Mạnh Đức đối ngoại luôn nhu nhược ẻo lả, bọn họ bảo sao nghe vậy, điểm này, mặc dù bọn họ không hài lòng, nhưng cũng không có cách nào. Không ngờ lúc này Mạnh Đức lại có thể hướng về lão tổ trong gia tộc rống giận, thậm chí còn uy hiếp, khiến hai vợ chồng vừa mừng vừa sợ.

Lão già cẩn thận nhìn Mạnh Đức, nhìn vẻ quyết đoán trong mắt hắn. Trong nhận thức của lão, đứa cháu dòng chính này tính tình luôn yếu đuối hướng nội, một màn trước mắt này, vẫn là lần đầu tiên hắn thấy được. Sau một lúc lâu, lão già ngược lại liền nở nụ cười.

- Tốt, biết bảo vệ người đi theo mình, cho dù đối mặt với lão phu, cũng có thể quyết đoán như thế, Đức nhi, ngươi trưởng thành rồi. Lão già phất tay áo, tên tu sĩ sắp sửa chộp tới Mạnh Hạo kia lập tức lui về phía sau.

- Trên người Đức nhi có rất nhiều khuyết điểm, nhưng cũng có ưu điểm người khác không có, vì ngươi mà hắn dám phản ứng lại lão phu, ngươi tự giải quyết cho tốt. Lão già nhìn Mạnh Hạo thật sâu, rồi không để ý đến nữa, xoay người tiến vào chiếc thuyền, khống chế bay thẳng vào tinh không.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", chiếc thuyền hóa thành một đạo cầu vồng xuyên qua tinh không, tốc độ cực nhanh, trước đó không thể so sánh. Trong phút chốc đã biến mất trong tinh không.

Cũng chỉ hai ngày sau, chiếc thuyền này đã xuất hiện trong phạm vi thế lực Mạnh gia. Từ xa nhìn lại, có thể thấy được trong tinh không có một khối đại lục to lớn đang trôi nổi.

Trên khối đại lục này có núi có biển, cũng có rất nhiều thành trì. Có thể thấy được, nơi này có rất nhiều người sinh sống, đời đời sinh sôi phát triển. Viền ngoài đại lục hào quang rực rỡ, tỏa ra tầng tầng sóng gợn quanh quẩn, xung quanh còn có 8 khối đại lục hơi nhỏ hơn một chút vây quanh.

Trên mỗi một phiến đại lục nhỏ, đều có thành trì sừng sững dựng lên, dường như phối hợp với thành trì ở các phiến đại lục nhỏ khác, tạo thành một cái trận pháp to lớn.

Nơi này, chính là Mạnh gia!

Chính giữa đại lục to lớn ở trung tâm, có thể thấy được một pho tượng cực lớn.

Nhưng kỳ quái là pho tượng này không có mặt, dường như đã bị người ta

xóa đi, nhìn không rõ bộ dáng... Nhưng mặc dù như vậy, pho tượng vẫn tản ra uy áp mãnh liệt, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, bao phủ tinh không.

Uy áp này, khiến Mạnh Hạo vừa cảm thụ được, trong lòng lập tức khiếp sợ.

- Khí tức Đạo Tôn... Không đúng, đây là... Sơn Hải khí vận!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1605: Bà ngoại

Trong khoảnh khắc khi cảm nhận được khí vận của Sơn Hải, trong lòng Mạnh Hạo chấn động, hắn nhớ lại một chuyện cũ, ở trong ký ức của hắn, Sơn Hải chủ Đệ Bát Sơn Hải, hắn là xuất thân từ Mạnh gia...

Nhưng cho tới bây giờ sau khi đến Đệ Bát Sơn Hải, những gì Mạnh Hạo nghe được, thấy được, trải qua dường như cũng không ai nhắc tới rõ ràng, như thể chuyện trong trí nhớ của hắn không chính xác vậy.

Điều này khiến cho đáy lòng Mạnh Hạo có chút chần chờ, nhất là khi hắn nghe nói, chủ nhân Đệ Bát Sơn Hải này được xưng là Thiên Thần, thì trong đầu Mạnh Hạo cũng hiện lên một vài suy đoán.

- Thiên Thần, Thiên Thần... Không có họ. Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, cảm thụ khí vận Sơn Hải Giới từ trên pho tượng truyền ra, khí vận này người ngoài không thấy được, chỉ có Mạnh Hạo mới có thể phát hiện.

Mạnh Hạo nhìn pho tượng bị xóa đi khuôn mặt, hắn cảm thấy, vị Thiên Thần này nhất định có liên hệ nào đó cùng Mạnh gia mà người ngoài không biết.

- Về nhà, rốt cục cũng... về nhà!

- Mạnh Trần, chúng ta đã về nhà rồi!

Mạnh Đức ở bên cạnh Mạnh Hạo lớn tiếng hô lên. Nhìn đại lục Mạnh gia, Mạnh Đức hít sâu một hơi, hắn có một loại cảm giác sống lại từ chỗ chết.

- Về nhà ... Mạnh Hạo lẩm bẩm, hắn nghĩ tới tộc nhân nhất mạch của

ông ngoại, ánh mắt liền nhìn về phía một phiến đất bằng phẳng thuộc một trong tám khối đại lục nhỏ.

Dựa theo hiểu biết của hắn về Mạnh gia khi sưu hồn đám người trên chiếc thuyền, thì nhất mạch của ông ngoại, chính là ở chỗ đó.

Rất nhanh, chiếc thuyền liền hạ xuống khu vực pho tượng ở trung tâm đại lục, vây quanh pho tượng là một tòa thành trì khổng lồ, nơi này cũng chính là tổ trạch của Mạnh gia.

Mạnh Đức bay nhanh ra, phía trước có chừng trăm tộc nhân Mạnh gia cũng đang chờ ở chỗ này. Sau khi đám người nhìn thấy Mạnh Đức, lập tức ôm quyền, đồng loạt lên tiếng.

- Cung nghênh cửu thiếu chủ!

Mạnh Đức chính là thiếu chủ thứ chín. Thanh âm truyền ra, khiến Mạnh Đức như trở lại vẻ quần áo lụa là lúc trước vậy. Hắn vừa khẽ gật đầu một cái, đã bị đám người quây quanh cuốn đi, cha mẹ hắn và đoàn người lúc trước cũng đã sớm rời đi. Chợt nhớ tới Mạnh Hạo, Mạnh Đức liền vội vàng xoay người nhìn về phía Mạnh Hạo, trên mặt hắn lộ ra nụ cười, vung tay một cái, một quả ngọc bội liền bay thẳng tới Mạnh Hạo.

Sau khi Mạnh Hạo bắt lấy, Mạnh Đức ở phía xa lớn tiếng kêu lên.

- Mấy ngày nữa ta sẽ đi tìm ngươi.

Mạnh Hạo cầm ngọc bội, mỉm cười. Nơi này vốn không có ai để ý đến hắn, nhưng khi nhìn thấy Mạnh Đức ném ngọc bội cho hắn, ánh mắt đám tộc nhân xung quanh nhìn về phía Mạnh Hạo đều lóe lên một cái.

Mạnh Hạo cũng không để ý, bước xuống chiếc thuyền, nhìn kiến trúc xung quanh, rồi đi về phía xa. Nơi này hết thảy đều rất xa lạ với hắn, khác hẳn với kiến trúc tập trung đầy khí phách của Phương gia. Tất cả

kiến trúc của tổ trạch Mạnh gia đều là hình tròn, mang đến cho người có cảm giác tràn đầy vẻ mượt mà, uyển chuyển.

Trong thành trì tổ trạch có rất nhiều tu sĩ, Mạnh Hạo đi ở trên đường dần dần phát hiện thấy, phần lớn tộc nhân Mạnh gia đều có ti vi Linh Cảnh, Tiên Cảnh cũng không nhiều, thường thường trong mấy trăm người, chỉ có thể thấy được mấy người mà thôi.

Nơi này không có cửa hàng gì, cũng không có khách điếm, thay vì nói là một tòa thành trì, không bằng nói đây chính là một khu gia viên tổ trạch, chỉ có điều quá lớn mới coi như thành trì mà thôi.

Việc phân chia khu vực cũng tương tự như Phương gia, chia làm đông tây nam bắc bốn khu vực, trong đó có một vài đình viện lớn hơn nơi khác một chút, đều là nơi cư ngụ của các tộc nhân có huyết mạch cao quý của Mạnh gia.

Không có khu trung tâm, cũng không có địa cung, nhưng ở bên trong pho tượng to lớn, Mạnh Hạo cảm nhận được có năm cỗ khí tức, năm cỗ khí tức này bất ngờ đều là Đạo Cảnh!

Chỉ có điều, hai cỗ khí tức trong đó lại ảm đạm, dường như lúc nào cũng có thể tắt mất, chỉ có ba cỗ khí tức là sung mãn, mà gia gia của Mạnh Đức chính là một trong ba cỗ khí tức đó.

- Năm vị Đạo Cảnh... trong ba người sung mãn, hai người là tu vi nhất nguyên, một người là nhị nguyên. Hai người có khí tức ảm đạm, một là Đạo Chủ, người còn lại... không dễ phán đoán, nhưng thoạt nhìn đều là sắp “dầu hết đèn tắt“. Ánh mắt Mạnh Hạo thu hồi khỏi pho tượng kia, cặp mắt chớp động hơi suy nghĩ một chút, rồi bỗng nhiên thần thức của hắn tản ra, ầm ầm khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Trong phút chốc thần thức của hắn đã bao phủ toàn bộ tổ trạch, trong lúc nhất thời, tất cả chuyện đã xảy ra bên trong tổ trạch lập tức đều hiện lên

trong đầu Mạnh Hạo.

Hắn nhìn năm thân ảnh bên trong pho tượng kia, nhưng bọn họ lại không có một ai nhận ra thần thức Mạnh Hạo, thậm chí cũng không phát động trận pháp của Mạnh gia. Mạnh Hạo như nghĩ tới điều gì đó, lúc này mới thu hồi thần thức lại, chuẩn bị đi tới đại lục có nhất mạch của ngoại công.

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo đang định rời đi, bỗng nhiên bước chân hắn chợt ngừng, trong các hình ảnh từ thần thần thức truyền lại, hắn liền dừng lại tại một vị trí.

Đó là một nơi trong đình viện, ở đó có một nữ nhân sắc mặt trắng bệch, đang đau khổ cầu xin một tên nam nhân trung niên dáng vẻ kiêu ngạo. Dưới chân nam nhân trung niên này có một thiếu nữ đang cuộn tròn mình, trên người đầy vết thương, tay phải gắt gao nắm chặt, mặt không còn chút máu, chịu đựng nam nhân trung niên hung hăng đá tới.

- Đại ca, đừng đánh nữa, Mạnh Như cũng vì lo cho tộc nhân nhất mạch kia của nàng, mới lấy trộm đan dược, đại ca... Nữ nhân kia vừa buông lời cầu khẩn, thì tên nam nhân trung niên hừ lạnh một tiếng.

- Thân là tôi tớ, lại dám lấy trộm đan dược, chuyện này không cần biết là vì sao đều phải chết, không đánh chết ả ta, chẳng phải những người khác đều sẽ bắt chước sao? Ánh mắt nam nhân trung niên lộ ra sát ý, cúi đầu nhìn người thiếu nữ, tay phải nắm tóc thiếu nữ kéo lên, lộ ra một khuôn mặt thanh tú nhưng lại có một cái bớt màu đỏ, khiến cho khuôn mặt biến thành kinh tởm.

Dáng vẻ xinh đẹp, không ngờ lại có cái bớt này, khiến người ta ghê tởm.

- Đại ca, ca ca của Như nhi là Tiên Cảnh, đã gia nhập vào đội thị vệ của thiếu chủ thứ chín, chỉ là một viên đan dược mà thôi, ngươi... cần gì phải làm vậy. Nữ nhân kia vẫn tiếp tục xin tha, nhìn thiếu nữ khóe miệng

đang tràn ra máu tươi, trong lòng lo lắng không thôi.

Nàng cũng không biết rằng, khi nàng vừa nói ra câu nói này, thì Mạnh Hạo đang ở trên một con đường trong tổ trạch cách đó một đoạn liền chấn động mạnh một cái, lập tức quay đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

Lúc trước hắn đã nghe nói qua, tộc nhân nhất mạch của ông ngoại, phần lớn đều là ăn nhờ ở đậu, làm tôi tớ cho những người khác để đổi lấy tài nguyên tu hành. Thời khắc này Mạnh Hạo qua thần thức thấy một màn này, hắn có thể khẳng định, thiếu nữ kia chính là tộc nhân nhất mạch của ông ngoại, muội muội của Mạnh Trần.

Mạnh Hạo không chần chờ chút nào, lập tức biến mất. Với tu vi của hắn, ngay cả năm vị lão tổ Mạnh gia đều không thể nhận ra thần thức của hắn, nên khi hắn biến mất cũng vô thanh vô tức không có ai nhận ra.

Trong đình viện, tên nam nhân trung niên nghe được ngữ khí của nữ nhân bên cạnh liền cười lạnh.

- Ca ca của nàng sao? Cái tên tướng mạo ẻo lả như đàn bà Mạnh gì gì đó...à, Mạnh Trần đúng không? Chỉ là một tên thị vệ mà cũng xứng để ta nể mặt sao? Tên nam nhân trung niên ngồi xổm xuống, kéo nắm tay phải của thiếu nữ ra, ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, bẻ gãy ngón tay của nàng. Thiếu nữ đau đớn run rẩy kịch liệt, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, không hừ lấy một tiếng.

Cho đến khi viên đan dược trong lòng bàn tay lộ ra, thì nó đã bị máu loãng hòa tan mất một chút. Tên nam nhân trung niên lấy ra, thuận tay ném xuống ao nước trong sân.

Thiếu nữ mở to mắt ngơ ngác nhìn viên đan dược bị ném xuống ao, lúc trước nàng bị bẻ gãy ngón tay cũng không khóc, nhưng lúc này nhìn viên đan dược bị hòa tan trong ao nước, nước mắt nàng liền chảy xuống hai

má.

- Hử? Khóc rồi sao? Tên nam nhân trung niên cười ha hả một tràng, rồi lại ngồi xổm xuống, tay phải nâng lên, đang định quệt đi nước mắt của thiếu nữ, nhưng vào lúc này, một bàn tay vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện, bắt lấy tay của tên nam nhân trung niên.

Tên nam nhân trung niên sửng sốt, sau đó sắc mặt đại biến, phát ra tiếng hét thảm. Hắn hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo đột nhiên xuất hiện trước mặt, mà nữ nhân bên cạnh cũng sửng sốt một chút, sau đó vẻ mặt đại biến, theo bản năng lui về phía sau.

- Mạnh Trần, ngươi dám! Tên nam nhân trung niên trở nên hoảng sợ, rồi sau khi thấy rõ người trước mặt, hắn dường như lại lần nữa lấy lại can đảm, rống lớn, tu vi cũng bộc phát ra. Nhưng tên nam nhân trung niên này chẳng qua chỉ là một tên tu sĩ Vấn Đạo mà thôi.

- Ca... Thiếu nữ chậm rãi ngẩng đầu, sau khi thấy rõ Mạnh Hạo, lập tức khóc nấc lên, thân thể run rẩy, tràn đầy ủy khuất.

- Mạnh Trần, ngươi buông tay ra! Chết tiệt, ngươi thật to gan lại dám đả thương ta, ta lập tức nói cho đại ca ta biết, để hắn diệt hết toàn tộc của ngươi.

- Xem ra, ngươi đã quên ta cũng họ Mạnh, có lẽ tại trong mắt ngươi, nhất mạch này của chúng ta, đã không phải là người Mạnh gia nữa. Trước khi tới đây, Mạnh Hạo đã từng nghĩ rằng, nhất mạch của ngoại công có lẽ đang phải chịu đựng rất nhiều đau khổ, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, trái tim của hắn vẫn như có dao cắt.

Hắn hung hăng bóp mạnh một cái, một tiếng “rắc” truyền ra, tên nam nhân trung niên lập tức phát ra tiếng hét thê lương, tay phải của hắn đã bị Mạnh Hạo bóp thành thịt nát. Đau đớn khiến tên nam nhân trung niên này tỏ ra khủng hoảng, nhưng hắn chưa kịp tiếp tục hét lên, thì bàn tay

của Mạnh Hạo đã vỗ lên người hắn một cái.

Dưới cái vỗ này, cơ thể tên nam nhân trung niên không ngừng truyền ra tiếng “rắc rắc”, xương cốt toàn thân hắn trong chớp mắt đồng loạt vỡ vụn, thân thể không còn xương cốt chống đỡ, lập tức đổ xuống như một đống thịt.

Không còn thanh âm nào phát ra, hắn đã trở thành người tàn tật, bộ dáng của hắn như vậy, đau khổ phải thừa nhận lúc này còn tàn nhẫn hơn cả cái chết. Thiếu nữ ở bên cạnh thời khắc này đã sớm bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm, một màn này quá đột ngột, khiến nàng không kịp phản ứng, tỏ ra không thể tin nổi.

Ngay cả cô gái kia cũng đều ngẩn người tại chỗ, ngơ ngác nhìn một màn này.

- Ca... Thiếu nữ lẩm bẩm, cho đến khi Mạnh Hạo đỡ nàng dậy, tay phải khẽ xoa ngón tay nàng, khiến cho ngón tay gãy lìa lần nữa khép lại, nội tạng vỡ nát cũng được khôi phục, thiếu nữ mới giật mình tỉnh lại, hô hấp dồn dập, rồi như nghĩ tới điều gì đó, lập tức kéo tay Mạnh Hạo.

- Ca, nhanh về nhà cứu bà nội... Lão nhân gia người... sắp không xong rồi...

- Bà nội... là bà ngoại!!!! Thân thể Mạnh Hạo chấn động, rồi không chút chần chờ, dẫn theo thiếu nữ Mạnh Như bay nhanh về phía xa.

Cho đến tận khi Mạnh Hạo đã đi xa, thiếu nữ bên trong đình viện mới hét lên thê lương, kéo tới không ít tộc nhân. Những người này sau khi nhìn thấy đống thịt không có xương cốt chảy xuống một đống, không còn ra hình người kia, đều sợ hãi hít sâu một hơi.

- Là ai làm? Cái này... cũng quá tàn nhẫn đi, còn không bằng giết chết hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1606: Ta tới bảo vệ

Mạnh Hạo mặc dù đang phẫn nộ, nhưng lời nói của thiếu nữ Mạnh Như lại khiến trong lòng hắn chấn động, một câu nói “bà nội” kia vô cùng có ý nghĩa đối với Mạnh Hạo, đó chính là bà nội của Mạnh Trần, cũng là ngoại bà của hắn!

Ông nội và ông ngoại đều vì hắn mà mất tích, bà nội hắn đã sớm qua đời, thời khắc này nghe được bà ngoại vẫn còn sống, trong lòng Mạnh Hạo đã sôi sôi trào, chỉ hận không thể lập tức xuất hiện bên cạnh bà ngoại để được nhìn thấy mặt Người.

Nhưng hắn vẫn không mất đi lý trí, khi bay đi liền ẩn tàng thân ảnh, khiến cho người ngoài rất khó phát hiện. Khi hắn xuất hiện lại, đã ở bầu trời phía trên tổ trạch, rồi dẫn theo Mạnh Như lập tức bay về phía xa.

Mạnh Như chỉ là Nguyên Anh tu sĩ, đối với nàng mà nói, người ca ca tu vi Tiên Cảnh này, chính là người có tu vi cao nhất, người có tiền đồ nhất trong cả gia tộc, đồng thời cũng là hy vọng của cả gia tộc. Nàng cũng không phân biệt được Tiên Cảnh cùng Cổ Cảnh khác biệt như thế nào, trong suy nghĩ của nàng, tốc độ của Tiên Cảnh vốn phải là như thế.

Thậm chí ở trong lòng của nàng, Mạnh Trần trong nhất mạch của nàng có thể sánh ngang với trời!

Nhưng trên thực tế, nếu có người ngoài thấy được một màn như vậy, nhất định sẽ hoảng sợ, chỉ ngắn ngủi mấy hơi thở, Mạnh Hạo đã mang theo Mạnh Như quét ngang tinh không, xuất hiện ở... trên phiến đại lục có nhất mạch của ông ngoại.

Không cần Mạnh Như chỉ điểm phương hướng, trong khoảnh khắc Mạnh Hạo hạ xuống, thần thức của hắn bỗng nhiên tản ra, lập tức liền thấy

được, tại một tòa nhà bên trong huyện thành của phàm nhân, đang có không ít người tỏ ra bi thương. Mà trong nháy mắt khi thần thức Mạnh Hạo quét qua, liền cảm nhận được ở trong tòa nhà có một cỗ huyết mạch... vô cùng thân thiết.

- Bà ngoại... Mạnh Hạo run lên, hắn không ngờ bà ngoại vẫn còn trên thế gian, thời khắc này đáy lòng hắn run rẩy không kém chút nào so với Mạnh Trần chân chính. Hắn lập tức mang theo Mạnh Như bay thẳng tới nơi đó, trong chớp mắt đã xuất hiện bên trong tòa nhà.

Khi thân hình hắn vừa hiện ra, xung quanh lập tức kinh hãi hô lên. Trong tòa nhà này có tất cả mười mấy người, phần lớn đều là nữ tử, không có lấy một nam nhân.

- Là Trần Nhi, Trần Nhi đã trở về!

- Ca ca... Những này người vừa thấy được Mạnh Hạo đều lộ ra vẻ kích động, tròng mắt lập tức đỏ lên, ầng ậng nước mắt.

Mạnh Hạo nhìn qua mọi người một lượt, chưa kịp nhìn kỹ đã lập tức đi về phía phòng ngủ, tộc nhân phía trước hắn lập tức nhường ra con đường. Mạnh Hạo như cơn gió tiến vào phòng ngủ, liếc mắt liền thấy trên một tấm phản đang có một bà lão nằm đó.

Bên cạnh bà có hai lão giả lão đang ngồi, hai lão giả đều rất hư nhược, hít vào nhiều hơn thở ra, khó nhọc ngồi đó. Gương mặt bọn họ trông rất già nua, không biết đã bao nhiêu tuổi rồi, khí tức mỗi người đều rất suy yếu, tựa như mở mắt ra đều phải rất cố gắng vậy. Nhưng trong mắt mỗi người đều có một cỗ chấp nhất giúp bọn họ trèo chống một lần lại một lần, không muốn nhắm mắt.

Ngoài ra, trong phòng ngủ còn có ba thiếu phụ trung niên, trên khuôn mắt hằn vết thời gian vẫn còn lưu lại nét xinh đẹp một thời, thân thể bọn họ cũng rất hư nhược, nhưng bên trong dường như cũng có một cỗ ý chí

đang chống đỡ.

Lão bà nằm trên chiếc phản gương mặt đầy nếp nhăn, trông rất già nua, thân thể khô héo như da bọc xương, tản ra mùi vị như muốn phân hủy. Khí tức bà lão rất yếu ớt, dường như tùy thời đều có thể tử vong vậy.

Nhưng cho dù là vậy, thì bà lão vẫn mang đến cho người ta một loại cảm giác kiên cường, vô số vết nhăn trên trán như minh chứng cho những áp lực mà bà phải trải qua những năm gần đây. Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, lập tức tiến lên.

Đây chính là bà ngoại của mình... nước mắt Mạnh Hạo chảy xuống, tim hắn đang đau nhói, hắn nhìn ra được trong cơ thể bà ngoại có hơn mười vết thương ngầm, nhìn ra được kinh mạch bà đã khô héo.

- Trần Nhi đã trở về sao...

Khi Mạnh Hạo tiến vào phòng ngủ, ba vị thiếu phụ trung niên liền quay đầu, nhu hòa nhìn hắn, vẻ bi thương trên mặt bị các nàng giấu đi, nhưng Mạnh Hạo không phải Mạnh Trần, hắn vẫn nhận ra.

Ngay cả hai lão già đang khó nhọc ngồi trên ghế thời khắc này cũng miễn cưỡng mở mắt, hiền hòa nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không biết bọn họ là ai, nhưng sau khi nhìn rõ hai lão già này, trong lòng hắn đã đoán ra, bao gồm cả ba vị thiếu phụ trung niên kia, Mạnh Hạo cũng đoán được.

Hắn quỳ trên mặt đất, sau khi dập đầu một cái liền đứng dậy, bước nhanh tới bên cạnh bà ngoại, nhìn bà ngoại đang nhắm mắt, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tay phải hắn nâng lên, đặt lên cánh tay của bà ngoại.

Ngay lập tức, sinh cơ trong cơ thể hắn ầm ầm bạo phát, truyền thẳng sang ngoại bà. Nhưng sau khi sáp nhập vào cơ thể bà ngoại, cỗ sinh cơ

này lại rất nhanh tiêu tán. Trong đáy mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ khiếp sợ cùng phẫn nộ.

Thần thức hắn bỗng nhiên tản ra, quét qua thân thể bà ngoại, lập tức thấy được trong cơ thể bà ngoại bất ngờ có chín cây đinh màu đen, chúng từ lâu đã chôn trong máu thịt, sáp nhập vào trong linh hồn.

Chính chín cây đinh này, khiến cho sinh cơ của Mạnh Hạo không thể sáp nhập vào trong cơ thể bà ngoại, càng làm cho Mạnh Hạo phẫn nộ chính là, trong cơ thể bà ngoại, hắn nhận ra... độc tố!

Đó là một loại độc rất đặc thù, loại độc này ăn mòn tu vi, ăn mòn sinh cơ, nếu đổi lại là người khác, đã sớm tử vong, nhưng bà ngoại vẫn luôn kiên trì chống cự, có thể tưởng tượng được, đó là vì tu vi của bà ngoại năm xưa nhất định không tầm thường.

Mạnh Hạo giơ tay lên, cặp mắt lóe lên một cái, tay phải bấm quyết liên tục điểm ra chín lần lên người bà ngoại, mỗi một lần đều rơi đúng vị trí cây đinh màu đen.

Sau khi điểm xuống toàn bộ chín lần, thân thể bà ngoại liền run lên. Ấn quyết nơi tay phải Mạnh Hạo lại biến hóa, điểm ra một chỉ vào huyệt nhân trung của bà ngoại, lập tức sinh cơ lại chẫm rãi truyền vào.

Một màn này rơi vào trong mắt ba thiếu phụ trung niên kia, khiến ba người hết sức ngạc nhiên, cảm thấy Mạnh Trần hơi khác biệt, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Nhưng khi lọt vào trong mắt hai lão giả đang khó nhọc ngồi đó, lại khiến cho hai lão run rẩy, mắt trợn trừng nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, lộ ra vẻ khiếp sợ cùng không thể tin nổi.

Được sinh cơ chậm chạp truyền vào, gương mặt bà ngoại vốn tràn đầy tử khí cùng mục nát, không ngờ trong chớp mắt liền tiêu tán một chút, hồn hỏa sắp tắt của bà lúc này lại lần nữa thiêu đốt, thậm chí sắc mặt đều trở nên khá hơn một chút.

Lúc này Mạnh Hạo mới nâng tay phải lên, hắn không dám truyền sinh cơ vào nhiều lắm, thân thể bà ngoại đã đến mức dầu hết đèn tắt, chỉ hơi không chú ý chút một sẽ chết ngay lập tức.

Nhưng Mạnh Hạo vẫn có nắm chắc, dưới sự điều dưỡng của hắn, bà ngoại sẽ từ từ lành bệnh. Hắn lại nâng tay phải lên vỗ túi trữ vật, lấy ra một viên đan dược đặt vào trong miệng bà ngoại, sau đó mới đứng dậy, ánh mắt nhìn tới hai lão giả đang tràn đầy khiếp sợ kia.

Nếu hắn đoán không sai, hai lão giả này, hắn là thân huynh đệ của ông ngoại mình, cũng chính là ông cậu của mình. Thế hệ trước, cũng chỉ còn có hai người cùng thời với bà ngoại còn sống.

Về phần ba người thiếu phụ trung niên kia, có thể ở trong phòng mà không phải là ở phía ngoài, Mạnh Hạo có thể đoán được, các nàng chính dì của mình.

Trong cơ thể ba vị thiếu phụ trung niên cùng hai ông cậu, Mạnh Hạo bất ngờ cũng thấy được chín cây đinh, chỉ có điều ba người mỹ phụ trung niên là đinh màu bạc, không phải là màu đen.

Mạnh Hạo trầm mặc, lấy ra đan dược từ trong túi trữ vật, cung kính đặt bên miệng hai ông cậu, hai lão giả đều nhìn Mạnh Hạo, thời khắc này bọn họ đã hư nhược đến mức người phàm cũng có thể giết chết, nhưng ánh mắt vẫn lộ ra vẻ uy nghiêm như đã giấu kín nhiều năm, nhìn Mạnh Hạo với vẻ dò xét.

Dần dần, ánh mắt của hai lão giả lại trở nên nhu hòa, hé miệng nuốt viên đan dược của Mạnh Hạo vào, sau đó hai mắt nhắm nghiền.

Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, ba thiếu phụ trung niên phía sau đều hô hấp dồn dập nhìn theo Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra vẻ mê man.

Sau khi đi ra khỏi phòng ngủ, sắc mặt Mạnh Hạo trở nên âm trầm, quét qua hơn mười nữ tử trước mặt, trong đó cũng có Mạnh Như.

- Đã xảy ra chuyện gì. Mạnh Hạo trầm giọng lên tiếng, hắn vừa nói ra, các tộc nhân trong mạch lập tức trở nên an tâm.

- Là Từ gia... bọn họ khinh người quá đáng, giam giữ Mạnh Hàn, rồi phái người tới nói, lấy thi thể của bà nội đi đổi.

- Từ gia này thật quá đáng, bao nhiêu năm rồi vẫn khi dễ chúng ta, dù sao chúng ta cũng là họ Mạnh, là tộc nhân của Mạnh gia, bọn họ chỉ là tôi tớ của gia tộc, đất đai ở khu vực này đều đã bị gia tộc ban thưởng cho Từ gia, bọn họ cần gì còn phải khi dễ chúng ta nữa chứ!

- Hơn nữa cũng không phải là dòng chính của Từ gia khi dễ, mà chính là chi nhánh Từ gia ở chỗ này...

- Bọn họ còn muốn như thế nào nữa, những năm qua, tộc nhân chết trong tay bọn họ đã có 27 người, bất kỳ một người nào đều bị chết rất oan ức, vậy mà không ai tới nói cho chúng ta một câu... Lần này, không ngờ bọn họ lại còn uy hiếp tới bà nội đã bảo vệ chúng ta nhiều năm!

- Ta tới để giúp bà ngoại, giúp Mạnh Trần, tiếp tục bảo vệ.

Mạnh Hạo khẽ lẩm bẩm, thần thức tản ra, quét ngang bốn phương tám hướng, sau đó hắn bước lên trước, lập tức biến mất, khi xuất hiện lại đã ở giữa không trung. Hắn cúi đầu nhìn về phía mặt đất, thông qua thần thức liền tìm ra được chi nhánh của Từ gia ở nơi này.

Cách nơi này không tính là quá xa có một tòa thành trì, thành trì này không lớn, kết cấu bên trong cũng giống như tổ trạch của Mạnh gia, không phải thành trì chân chính, mà là chỗ ở của một gia tộc.

Bên ngoài cửa thành viết một chữ lớn.

Từ!

Phần lớn người ở bên trong đều là phàm nhân, tu sĩ có hơn mười người, đều là Linh Cảnh, duy chỉ có một lão già có tu vi Tiên Cảnh, nhưng bất kể ra sao, những người này ở trong mắt Mạnh Hạo, đều là con kiến.

Thời khắc này trong lòng hắn đang tràn ngập tức giận, trong khoảnh khắc đã cất bước đi tới bên trong đại trạch của Từ gia. Khi hắn xuất hiện, không ai nhận ra được, hắn cất bước đi về phía trước, nơi đi qua, phàm nhân thì chỉ bị phế đi linh mạch không thể tu hành, mà tu sĩ... bất kể là đang làm chuyện gì, ngay cả tư cách phát hiện cũng không có, trong nháy mắt thân thể trực tiếp nổ tung, trở thành hoa máu.

Cho dù là lão già Tiên Cảnh duy nhất, lúc này đang khoanh chân tĩnh tọa, đầu cũng “ầm” một tiếng nổ tung. Tất cả tu sĩ, toàn bộ đều tử vong.

Lúc Mạnh Hạo rời đi, hắn mang theo một thiếu niên đang hôn mê, thiếu niên này trên người đầy vết thương, bị hành hạ rất dã man, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, dường như từ đầu đến cuối, hắn cũng không hề cầu xin tha thứ nửa câu.

Mới giết một nhúm người như vậy, cơn giận trong lòng Mạnh Hạo vẫn không thể tiêu tán, hắn dứt khoát tản thần thức ra, tìm được một chi nhánh khác của Từ gia, lập tức đi tới.

Một nơi, hai nơi, ba nơi... Mạnh Hạo liên tiếp đi 16 nơi, không có một tu sĩ nào thấy được khuôn mặt của hắn, khi hắn tiếp cận, đều bị nổ tung đầu.

Làm xong hết thảy, Mạnh Hạo lại lạnh lùng nhìn về phía trung tâm của mảnh đại lục này, nơi đó chính là tổ trạch chính thức của Từ gia. Hắn hừ lạnh một tiếng, đang định đi tới diệt Từ gia, thì sắc mặt hắn chợt biến

đổi, nhìn về khu vực nhất mạch của ông ngoại.

Hắn cảm nhận được, bà ngoại đã thức tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1607: Tự lập môn hộ

Mạnh Hạo trầm mặc, xoay người đi về hướng đại trạch gia tộc, về đến nơi, hắn giao lại thiếu niên bị hôn mê cho tộc nhân, chỉnh sửa lại quần áo một chút, sau đó ngẩng đầu, đi về hướng phòng ngủ.

Hắn ở ngoài phòng ngủ, ôm quyền cúi đầu thật sâu, không có lập tức tiến vào, mà cúi đầu ở đó chờ đợi.

Sau một lúc lâu, cửa phòng mở ra, ba thiếu phụ trung niên trong mắt mang theo vẻ kỳ dị liếc nhìn Mạnh Hạo, đi lướt qua hắn, lúc này trong phòng ngủ truyền ra một thanh âm già nua.

- Vào đi.

Mạnh Hạo cung kính cúi đầu tiến vào phòng ngủ, sau khi tiến vào, hắn xoay người đóng cửa lại.

Lúc ngẩng đầu lên, hắn thấy được sắc mặt bà ngoại đã khá hơn nhiều, thời khắc này bà ngoại ngồi trên một cái ghế, rõ ràng trông rất hư nhược ngay cả phàm nhân cũng không bằng, nhưng lại tràn đầy vẻ nghiêm trang mang theo uy nghiêm vô hình, ánh mắt nhìn như ảm đạm, nhưng lại mang theo vẻ uy hiếp nào đó.

Hai bên cạnh bà ngoại, là hai lão giả kia, thời khắc này rõ ràng bọn họ cũng khá hơn trước rất nhiều. Sắc mặt bọn họ đều không đổi, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Ngươi là ai?! Người lên tiếng trước nhất, chính là bà ngoại Mạnh Hạo. Bà ngoại Mạnh Hạo nhìn hắn, chậm rãi lên tiếng, thanh âm vừa truyền ra, mặc dù không có lực lượng tu vi, nhưng dường như lại ẩn chứa một chút quy tắc, khiến Mạnh Hạo nghe được, bất tri giác sinh ra áp lực.

- Mạnh Hạo bái kiến bà ngoại, bái kiến hai vị ngoại thúc công... Mạnh Hạo hít sâu một hơi, quỳ trên mặt đất, hướng về ba lão nhân dập đầu một lạy.

Ba lão nhân biến sắc, bọn họ biến sắc chính là Mạnh Hạo lại xưng hô mình là ngoại bà, ngoại thúc công...

- Ngươi... Bà ngoại Mạnh Hạo sửng sốt nhìn Mạnh Hạo, rồi như nhớ ra gì đó, trong mắt liền lộ ra vẻ không thể tin nổi. Mạnh Hạo đứng lên, gương mặt biến hóa, không còn là Mạnh Trần nữa, mà biến lại thành chính mình.

Hắn lại lấy ra một cái ngọc giản từ bên trong túi trữ vật, cung kính giao cho bà ngoại, sau đó dường như nhớ ra cái gì đó, tu vi liền tràn ra. Ngọc giản lập tức biến hóa ra một hình ảnh, trong hình ảnh là một nữ nhân, nữ nhân này... chính là mẫu thân Mạnh Hạo.

Làm xong hết thảy, Mạnh Hạo ở trước mặt tam lão lại cắn đầu ngón tay trích ra một giọt máu tươi nhỏ lên ngọc giản, máu của hắn trong nháy mắt sáp nhập vào, khiến cho ngọc giản trở thành màu máu, không có một tia bài xích nào.

Đây chính là ngọc giản mà trước khi đi, mẫu thân đã đưa nó cho Mạnh Hạo, còn nói cho hắn biết, nếu như gặp được thân nhân, có thể dùng phương pháp này để chứng minh thân phận.

Thân thể bà ngoại Mạnh Hạo run lên, hai lão già bên cạnh cũng kích động, cả đời này, bọn họ cũng không có mấy lần kích dộng như lúc này.

- Lệ nhi... ngươi... ngươi là hài tử của Lệ nhi, Phương Mạnh Hạo... Bà ngoại Mạnh Hạo hô hấp dồn dập nhìn Mạnh Hạo, dường như muốn đứng lên, thân thể càng thêm run rẩy.

- Mẫu thân ngươi vẫn khỏe chứ...

- Bà ngoại, mẫu thân tại Đệ Cửu Sơn Hải, hết thảy đều an khang. Mạnh Hạo lập tức tiến lên đỡ bà ngoại, nhẹ giọng lên tiếng.

- An khang thì tốt, an khang thì tốt... Bà ngoại lẩm bẩm, nước mắt chảy xuống, bà nhìn Mạnh Hạo, tay nâng lên run rẩy sờ gương mặt Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra vẻ hiền hòa.

- Đứa nhỏ ngoan, đứa nhỏ ngoan... sao ngươi lại tới nơi này? Mạnh Trần đâu?

Mạnh Hạo khẽ thở dài, dưới ánh mắt chăm chú của ba lão nhân, Mạnh Hạo liền nói qua một lượt sự việc từ khi mình đi tới Đệ Bát Sơn Hải cho đến khi gặp Mạnh Trần. Khi nghe tới Mạnh Hạo diệt Hắc Hồn Đạo, giết cường giả Đạo Chủ, ba lão nhân đều trợn tròn mắt.

Rồi lại nghe được di ngôn trước khi chết của Mạnh Trần, tam lão đều hết sức đau lòng.

- Trần Nhi, cũng là một đứa nhỏ tốt...

- Bà ngoại, ngoại thúc công, ta muốn biết trong nhà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại sa sút đến mức này, cây đinh màu đen trong cơ thể các ngươi, là chuyện gì xảy ra, còn có độc tố kia nữa... là bị ai hạ độc?

- Còn có, những người khác đâu? Mạnh Hạo trầm mặc một lát, ngẩng đầu nhìn ba lão nhân, hỏi.

Ba lão nhân trầm mặc, nhìn nhau một cái, rồi một vị ngoại thúc công của Mạnh Hạo khẽ thở dài một tiếng.

- Ông ngoại ngươi sau khi đi tới Đệ Cửu Sơn Hải, từ đó không trở về nữa, khi chúng ta biết tin tức, liền biết hắn vì ngươi mà mất tích cùng với

ông nội của ngươi.

- Vốn là, ông ngoại ngươi mất tích, đối với gia tộc mà nói, mặc dù có ảnh hưởng, nhưng cũng không phải là trí mạng. Năm đó chúng ta cùng ông ngoại ngươi tổng cộng là bảy huynh đệ, con cháu rất nhiều, mặc dù không có Đạo Cảnh, nhưng Cổ Cảnh cũng không ít, lại thối lui ra khỏi cuộc cạnh tranh tộc trưởng, vốn tưởng rằng có thể tránh khỏi phân tranh, nhưng không ngờ rằng, một đêm nọ, toàn bộ đều biến đổi.

Đêm hôm đó, Mạnh gia không truyền ra ngoài bất cứ tin tức gì, nhưng trên thực tế, sau đêm đó, Mạnh gia đã từ thịnh cực mà chuyển thành suy tàn...

- Có tu sĩ thần bí xuất hiện, xâm lấn Mạnh gia, lại có phản nghịch của Mạnh gia mưu phản. Trận chiến ấy, đã chết hai vị lão tổ Đạo Cảnh, còn có hai lão tổ bị thương nặng, đến nay sợ là vẫn chưa khôi phục lại.

Mà Cổ Cảnh thì chết rất nhiều, Tiên Cảnh cơ hồ là bị tàn sát toàn bộ...

- Nhất mạch chúng ta may mắn trốn ở chỗ này nên tránh khỏi trận chiến ấy. Nhưng ở chỗ này, không ngờ lại có chín cường giả thần bí, dường như đã chờ đợi sẵn ở đây, mấy huynh đệ chúng ta, ngoại trừ hai chúng ta, toàn bộ chết trận, chỉ còn lại cô nhi quả phụ...

- Lão phu có thể thấy được, mục đích của chín tên cường giả thần bí kia chính là toàn diệt nhất mạch chúng ta, những mạch khác bị giết chết kém xa nhà chúng ta.

- Thời khắc mấu chốt, khi sắp sửa bị tàn sát hết, pho tượng tổ tiên đột nhiên phát ra hào quang, phủ xuống uy áp, hóa thành một thanh âm, chỉ có một chữ “Cút”, chín tên cường giả thần bí kia không tiếc tử vong, hóa thành chín cây đinh bắn vào trong cơ thể chúng ta, phong ấn tu vi của chúng ta.

- Từ đó về sau, Mạnh gia suy sụp, mà nhất mạch chúng ta lại không có tu sĩ, muốn trở về tổ trạch, nhưng nơi đó đã sớm bị những mạch khác chiếm cứ, cũng chính là chín mạch của Mạnh gia hiện tại.

- Từ đó về sau, chúng ta ở nơi này, ý đồ muốn khôi phục tu vi, nhưng càng ngày lại càng hư nhược, không ngừng có người tử vong. Những năm gần đây, chỉ còn lại một hơi thở chèo chống, không cam lòng nhắm mắt, nhưng lại không có cách nào. Hai cậu của ngươi toàn thân suy yếu, chỉ có thể nhìn những vãn bối bị khi dễ, lăng nhục, kéo dài hơi tàn sống sót.

Mạnh Hạo nghe tam lão nói, liền rơi vào trầm mặc, ba người nói đơn giản, nhưng Mạnh Hạo có thể tưởng tượng ra một màn thảm thiết năm đó.

- Bà ngoại, thương thế của các ngươi, ta phải có thể chữa trị, nhưng cần một ít thời gian. Mạnh Hạo nói tới đây, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, lại tiếp tục lên tiếng.

- Chín người thần bí kia, có phải có một bộ thuật pháp liên thủ, có thể huyễn hóa ra một thanh chiến phủ hay không?

Mạnh Hạo vừa nói ra, bà ngoại hắn cùng hai vị ngoại thúc công lập tức chấn động, ngước mạnh lên nhìn Mạnh Hạo.

- Đích xác bọn họ có thuật pháp như vậy, nhưng huyễn hóa ra không chỉ một thanh, mà là ba thanh! Ngươi đã thấy qua sao? Bà ngoại Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng.

Mạnh Hạo liền kể lại chuyện đã gặp trên đường về đây. Tam lão sau khi nghe xong, sắc mặt đều biến hóa.

- Lại sắp tới rồi sao... Ba người lâm vào trầm mặc.

- Bà ngoại, những người áo đen thần bí này, các ngươi... biết được lai lịch của bọn họ sao? Thấy thái độ của ba người bà ngoại như vậy, Mạnh Hạo lập tức hỏi.

Tam lão trầm mặc, cuối cùng, bà ngoại Mạnh Hạo nhìn hắn, khẽ thở dài một tiếng.

- Đệ Thất Sơn Hải!

Bốn chữ này vừa rơi vào trong tai Mạnh Hạo, thân thể hắn lập tức chấn động mạnh một cái, hắn ngẩng đầu nhìn bà ngoại, thấy được vẻ ngưng trọng trong mắt bà ngoại. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong đầu lập tức hiện lên trăn ngàn suy nghĩ, cuối cùng tất cả suy nghĩ đều hóa thành ba chữ...

- Sơn Hải chiến... Mạnh Hạo chậm rãi nói ra ba chữ này.

Tam lão trầm mặc.

- Bà ngoại, ngoại thúc công, Phương gia hiện tại là thế lực không yếu ở Đệ Cửu Sơn Hải, vãn bối có thể mang theo tất cả tộc nhân đi tới Đệ Cửu Sơn Hải, ở nơi đó lần nữa quật khởi. Trong đầu Mạnh Hạo vẫn còn chấn động, vừa nghĩ tới chiến tranh giữa các Sơn Hải, hắn lập tức lên tiếng.

- Hạo nhi, tâm ý của ngươi bà ngoại biết, nhưng tổ địa Mạnh gia ở nơi này, chúng ta không thể buông bỏ.

- Sống ở chỗ này, chết ở chỗ này! Hai lão già kia, như chém đinh chặt sắt nói.

Mạnh Hạo cũng không khuyên nhủ nhiều lời nữa, hắn ôm quyền cúi đầu, khuôn mặt lần nữa hóa thành Mạnh Trần, xoay người rời đi. Trước khi đi, hắn bình tĩnh lên tiếng.

- Ngoại bà, nếu thật sự có Sơn Hải chiến, Hạo nhi sẽ cố hết sức có thể, nếu thật sự không được, thì hãy xin nghe ta một câu, rời khỏi nơi này, chờ đợi thời cơ, đông sơn tái khởi.

Đi ra khỏi phòng ngủ, Mạnh Hạo nhìn những tộc nhân nhất mạch bên ngoài, tay phải hắn vung lên, lập tức cuồng phong nổ vang. Không ngờ hắn lại quét sạch xung quanh tổ trạch Mạnh gia ở nơi này.

Trực tiếp dọn dẹp ra một khu vực rộng mười ngàn trượng, sau đó vỗ túi trữ vật, lập tức từng viên tiên ngọc bay ra, sắp thành hàng giữa không trung. Tay phải Mạnh Hạo bấm quyết phát ra một chỉ, lập tức một tiếng nổ vang truyền ra, số tiên ngọc khổng lồ liền bắn nhanh ra khắp bốn phương tám hướng, bao phủ phạm vi vạn dặm, sau đó mới rơi xuống.

Mỗi một viên tiên ngọc rơi xuống, trong khoảnh khắc vừa chạm đất liền vỡ ra, tràn ra vô tận tiên khí, tựa như một trận mưa tiên khí vậy. Chỉ trong chớp mắt, liền có vô số “hạt mưa” tiên khí vỡ tan, khiến cho tiên khí ở phạm vi vạn dặm này nồng đậm đến mức kinh tâm động phách.

Tay phải Mạnh Hạo nâng lên, trảo mạnh một cái, lập tức mặt đất nổ vang, phạm vi vạn dặm này bị khóa chặt, khiến cho tiên khí nơi này không thể tràn ra ngoài, chỉ có thể lắng đọng ở nơi này.

Đồng thời cũng khiến cho phạm vi vạn dặm này tự thành nhất mạch độc lập, tựa như Tiên Cảnh!

Ở nơi này tu hành, đối với tu sĩ mà nói, có lợi ích không thể tưởng tượng nổi, có thể nói một ngày tĩnh tọa ở đây, còn hơn một tháng so với bên ngoài. Nhưng Mạnh Hạo vẫn cảm thấy chưa đủ, hắn lần nữa vỗ túi trữ vật, tiên ngọc lại bay ra, ầm ầm vỡ vụn, khiến cho tiên khí ở chỗ này đã hóa thành thực chất.

Với mức độ nồng đậm của tiên khí thời khắc này, một ngày tĩnh tọa, có thể so với hai tháng bên ngoài!

Toàn bộ tộc nhân ở xung quanh đều trở nên khiếp sợ, ở bên trong phòng nghỉ lúc này, tam lão và ba vị thiếu phụ kia đều hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo đều hiện lên vẻ khiếp sợ. Bà ngoại cùng với hai vị ngoại thúc công Mạnh Hạo liền nhớ lại chuyện Mạnh Hạo nói rằng đã tiêu diệt Hắc Hồn lão vừa rồi, lúc này bọn họ đã không còn chút hoài nghi nào việc hắn có thể tùy ý giết chết Đạo Cảnh.

Thậm chí, thời khắc này lại có hai gian phòng bị đẩy ra, từ bên trong đi ra hai lão già, dường như tuổi tác bọn họ cũng không lớn như vẻ bề ngoài, nhưng làn da khô vàng, ánh mắt mờ đục, khiến cho bọn họ lộ ra vẻ rất già nua. Hai người này đều gầy nhom, cực kỳ suy yếu, trên người nồng nặc mùi rượu, dường như đã lâu không thấy ánh mặt trời. Lúc này bọn họ đang ngơ ngác nhìn tiên khí ở nơi này ngây ngẩn cả người.

Hai người kia, là cậu của Mạnh Hạo, đời thứ hai duy nhất còn sót lại của nhất mạch này.

- Mạnh Như, triệu tập tất cả những tộc nhân đang làm tôi tớ ở bên ngoài, đưa các nàng... về nhà. Nếu có người ngăn cản, ngươi nói cho ta biết! Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, trong mắt hiện ra vẻ lạnh lùng. Tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải xuất hiện, châm ngòi Sơn Hải chiến bạo phát, khiến cho Mạnh Hạo hoàn toàn thay đổi chủ ý, không còn là ở phía sau màn giúp nhất mạch của ông ngoại quật khởi nữa, như vậy sẽ không đủ thời gian.

Hắn quyết định đi trước đón đầu, công khai nói cho tất cả mọi người biết, tộc nhân nhất mạch này, không ai có thể trêu chọc, tự thành lập môn hộ riêng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1608: Giảng đạo

Theo lời nói Mạnh Hạo truyền ra, Mạnh Như thầm kích động, lập tức gật đầu bay thẳng về phía xa. Mạnh Hạo nhìn thoáng qua, vung tay một cái, chó ngao bên trong túi trữ vật của hắn lập tức bay ra, ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, sau đó hóa thành một luồng ánh sáng đỏ, hiện ra dưới thân Mạnh Như, nâng Mạnh Như bay về phía xa.

Có chó ngao bảo vệ, Mạnh Như khong còn đáng lo ngại. Ánh mắt Mạnh Hạo lại quét qua khắp gia tộc, nhìn những tộc nhân đang kích động, hắn liền hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra ánh sáng lấp lánh. Thời gian cấp bách, nếu đã quật khởi... thì quật khởi thật lớn luôn đi.

Trog khi Mạnh Như cùng chó ngao bay về phía trung tâm đại lục của Mạnh gia, đón những tộc nhân bị cưỡng ép trở thành tôi tớ cho chín mạch khác, thì tại khu vực đại lục nhỏ Mạnh Hạo đang ở, tin tức mọi chi nhánh Từ gia đều bị giết chết đã kinh động đến rất nhiều cường giả bên trong tổ trạch Từ gia.

Theo hàng loạt tiếng phẫn nộ truyền khắp bốn phía, một âm thanh âm trầm già nua từ sau trong tổ trạch Từ gia, chậm rãi truyền ra.

- Huyết mạch sa sút mà còn muốn mưu đồ khôi phục uy phong ngày xưa sao? Lập tức hành quyết đám hung đồ này, nếu có người cản trở, trực tiếp giết chết, còn mấy tên phế nhân kia không cần phải để ý tới!

Thanh âm như lôi đình truyền ra, khiên thiên địa chấn động, bầu trời biến sắc, mặt đất khẽ rung lên. Lập tức có mấy chục luồng cầu vồng xé gió bay đi, phía sau đó còn có trên trăm thân ảnh, hóa thành từng luồng hào quang rực rỡ, bay thẳng tới nhất mạch của ông ngoại Mạnh Hạo.

Đối với hành vi của nhất mạch ông ngoại Mạnh Hạo, Từ gia giận không

tả nổi, lần này ra tay khí thế mạnh mẽ như sấm sét, mang theo sát khí bay đi.

Cùng lúc đó, tại trung tâm tổ trạch Mạnh gia, thời khắc này cũng đang có tiếng rống giận truyền ra. Tại vị trí tên nam nhân trung niên trở thành đống thịt nhão không xương lúc trước, có ba lão già sắc mặt âm trầm, ánh mắt hiện lên vẻ tức giận đứng đó. Sau lưng của bọn họ, còn có hơn mười tộc nhân, trên người mỗi tên đều tràn ngập sát cơ.

- Thật to gan, nhất mạch của bọn chúng đã suy tàn đến cực hạn, không còn tác dụng gì, không ngờ lại gây ra đại họa ngập trời như vậy, đây chính là phản bội tộc. Người đâu, theo lão phu đi dẹp đám phản loạn này! Một trong ba lão già lạnh lùng lên tiếng, tay áo vung lên, thân thể trong nháy mắt liền bay đi, đám tộc nhân phía sau hắn cũng lần lượt bay lên, hóa thành một mảng cầu vồng bay thẳng tới nhất mạch của ông ngoại Mạnh Hạo.

Trong lúc nhất thời, gió nổi mây phun, toàn bộ Mạnh gia đang trong cục diện đáng buồn, vì Mạnh Hạo đến mà bắt đầu nổi lên sóng ngầm.

Mạnh Hạo bình tĩnh khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn bên trong nhất mạch, tất cả tộc nhân thời khắc này đều đang tĩnh tọa xung quanh hắn, trong lòng hết sức kích động. Mọi người đều đang thổ nạp tu hành, trong đó hầu hết đều là nữ tử, tu vi các nàng theo quá trình thổ nạp dần dần tích lũy nâng lên.

Cách Mạnh Hạo gần nhất là một thanh niên. Thanh niên này chính là người được Mạnh Hạo cứu thoát- Mạnh Hàn, ánh mắt hắn khi nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra vẻ cuồng nhiệt và sùng bái vô hạn.

Trên thực tế, không chỉ có hắn như thế, mà tất cả tộc nhân khi nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra vẻ cuồng nhiệt, đó chính là người đầu tiên sau bao nhiêu năm trong nhất mạch bọn họ... thành công tiến vào Tiên Cảnh, là hy vọng, là tương lai của bọn họ.

- Tu sĩ tu hành, cần trải qua Linh, Tiên, Cổ, Đạo bốn cảnh giới, mỗi một cái cảnh giới, đều có lực lượng bất đồng, trong đó lại phân ra một số cảnh giới nhỏ.

- Nhìn như nhiều, nhưng mỗi bước lại như một nấc thang vậy, đi càng xa, thì càng tôn cao cường hãn!

- Trong đó Linh Cảnh được phân làm các cảnh giới nhỏ: Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Trảm Linh, Vấn Đạo, Thành Tiên!

- Trong số các ngươi phần lớn đều đang ở giai đoạn Kết Đan, không có nhiều Nguyên Anh, Trảm Linh ta lại không thấy một ai... Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, thanh âm của hắn dường như tràn ngập một loại lực lượng kỳ dị nào đó, vang vọng khắp nhất mạch, khiến cho tất cả tộc nhân đều lắng nghe rất nghiêm túc.

- Mạnh Trần ca ca, Xảo nhi tỷ tỷ chính là Trảm Linh, còn có Vân tỷ cũng là Trảm Linh...

- Hoằng tỷ đã là tu sĩ Vấn Đạo... Những tộc nhân này nghe đến đó, theo bản năng lục tục lên tiếng, Mạnh Hạo gật gật đầu, rồi tiếp tục nói.

- Kết Đan, phải để ý chính là kết xuống tâm đan không giống nhau, dùng đan này để ngưng tụ tinh khí thần của bản thân, từ đó tích lũy sinh ra Nguyên Anh... Năm xưa ta Kết Đan lấy ngũ hành làm cơ sở, thành ngũ hành Kim Đan, hóa thành Nguyên Anh năm màu...

- ... Trảm Linh, phải chú ý không phải ở Linh, mà ở Trảm...

- Trảm Linh tam đao, đao cũng là Đạo, sau tam đao tam đạo, liền cúi đầu vấn tâm, lúc ngẩng đầu bước ra một bước, là có thể Vấn Đạo!

- Về phần Thành Tiên, ngược lại là đơn giản nhất, các ngươi không cần

trở thành Chân Tiên, phỏng theo tổ tiên, Ngụy Tiên thì đã làm sao! Thanh âm Mạnh Hạo vang vọng, giảng giải những cảm ngộ của hắn khi ở cảnh giới Linh Cảnh cho những tộc nhân này.

Mỗi người đều nghe như mê như say, rất nhiều chỗ ngày thường không hiểu, thời khắc này liền rộng mở sáng tỏ. Thậm chí Mạnh Hạo giảng giải, so với bất kỳ những lần nghe giảng đạo nào trước đó, bọn họ lại càng khắc sâu hơn.

Nhất là thanh âm của Mạnh Hạo lại ẩn chứa lực lượng kỳ dị nào đó, dần dần, không ngờ trong cơ thể những tộc nhân này dường như xuất hiện từng cái mầm, đây cũng chính là mầm Đạo, không phải huyết mạch La Thiên Đạo Tiên, mà là... Mạnh Hạo dùng cảm ngộ của bản thân, cảm ngộ đối với Linh Cảnh, tạo thành ... Linh chủng!

Nền móng ở cảnh giới Linh Cảnh của Mạnh Hạo vô cùng sâu dày, nhìn khắp Sơn Hải Giới cũng hiếm thấy như lông phượng sừng lân. Nói hắn là người đứng đầu cảm ngộ Linh Cảnh, cũng không khoa trương chút nào. Không có tích lũy ở cảnh giới Linh Cảnh, sao hắn có thể bộc phát xuất hiện Chân Tiên, chấn động cả Đệ Cửu Sơn Hải sau đó chứ?

Cho nên, hắn giảng giải cảm ngộ của bản thân, đối với toàn bộ tộc nhân nhất mạch ở đây mà nói, ý nghĩa to lớn không cách nào hình dung.

Hơn nữa xung quanh còn có tiên khí chi dày đặc, đó chính là tồn tại vượt qua cả linh khí, khiến cho những tộc nhân này, không ngờ lại có hơn phân nửa đều dần dần chìm đắm trong cảm ngộ.

Một màn này rơi vào trong mắt ba người bà ngoại, khiến bọn họ kinh ngạc không thôi, trên mặt khó nén khỏi kích động. Chẳng những là bọn họ, mà hai cậu của Mạnh Hạo lúc này sắc mặt cũng đỏ lên kích động, bọn họ một mặt là bị biến hóa của các vãn bối phía ngoài mà kích động, mặt khác chính là dưới màn tiên khí ở đây, thân thể của bọn họ vốn dĩ đã tàn phế, không ngờ lúc này lại hơi khôi phục lại.

Ba người thiếu phụ trung niên cũng là như vậy.

Toàn bộ tộc nhân nhất mạch, vào giờ khắc này, dường như... đang chậm rãi lột xác! !

Mạnh Hạo nhìn những tộc nhân đang đắm chìm trong cảm ngộ trước mắt, ánh mắt của hắn quét qua một vòng, cuối cùng rơi vào người thanh niên bên cạnh, đó chính là Mạnh Hàn được mình cứu ra khỏi Từ gia.

Cũng là tộc nhân có tư chất tốt nhất trong số những người ở nơi này. Tu vi của hắn tuy rằng vẫn chỉ là Kết Đan, nhưng đã đến trình độ tùy thời đều có thể đột phá. Trên mặt Mạnh Hạo lộ ra nụ cười, hắn tin tưởng rằng, không bao lâu sau, nhất mạch của ông ngoại này, sẽ có thể tái hiện lại huy hoàng năm xưa.

Đang nghĩ tới đây, bỗng nhiên trong lòng Mạnh Hạo chợt động, ngẩng đầu nhìn về bầu trời phía xa, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Hắn vung tay một cái, lập tức từ bên trong túi trữ vật của hắn lập tức bay ra một mảng hạt đậu màu đen. Những hạt đậu màu đen này sau khi xuất hiện liền bay thẳng ra bên ngoài, truyền ra tiếng động ầm ầm. Trên đường đi, trong khoảnh khắc bọn chúng liền biến thành từng tên tiểu nhân màu đen, cái miệng mở to lộ ra răng nhọn dày đặc, trên người cũng tràn ra sát khí.

- Creck... Những tiểu nhân đậu đen này đồng loạt rít lên, rồi kết thành đàn bay đi.

Mà giờ phút này, trên bầu trời cách đó vạn dặm đang có hơn trăm tên tu sĩ mang theo sát khí ngập trời ầm ầm lao tới. Trước mặt bọn chúng có hơn mười người, tu vi mỗi một người đều là Cổ Cảnh, tỏa ra uy áp tràn ngập. Tuy rằng người mạnh nhất trong đó chỉ là Cổ Cảnh trung kỳ, nhưng một thế lực như vậy cũng không thể xem thường, đoàn người này

chính là hơn phân nửa nội tình của Từ gia xuất động ra.

Những người còn lại, có ba thành là Tiên Cảnh, những người khác... thì đều là Linh Cảnh. Dù sao Từ gia cũng chỉ là một trong tám gia tộc phụ thuộc Mạnh gia, không có khả năng mạnh mẽ đến mức kinh người. Thực lực như thế, đối với rất nhiều tu sĩ mà nói, cũng đã không yếu.

Bọn chúng liếc mắt một cái liền thấy được màn sương mù dày đặc tràn ngập khắp phạm vi vạn dặm phía trước, cũng cảm nhận được mặt ngoài phạm vi này tồn tại một tầng vách ngăn vô hình. Một màn này, khiến đồng tử tên tu sĩ Cổ Cảnh trung kỳ của Từ gia co rụt lại, chột dạ hít sâu một hơi.

Hắn tự hỏi cho dù là chính mình, cũng không thể bố trí được vách ngăn như thế, nhất là màn sương mù dày đặc bên trong kia, liếc mắt một cái hắn liền nhận ra, đó là...

- Tiên khí... tiên khí nhiều như vậy, nó... nó đều đã hóa thành thực chất, phạm vi vạn dặm này, tựa như là một thế giới Tiên Cảnh!

- Bạo tay như vậy... điều này sao có thể chứ?! Trong khi hắn còn đang hoảng sợ, thì đám người phía sau hắn hầu hết vẫn không nhìn ra đầu mối, sát khí vẫn bừng bừng, khí thế ngất trời.

- Mạnh gia ở nơi này, lăn ra đây!

Cũng có tên tộc nhân Từ gia tính khí bốc đồng, ỷ người đông thế mạnh, rống lớn một tiếng. Hắn vừa hô lên, tên tu sĩ Cổ Cảnh trung kỳ kia muốn cản đã không còn kịp, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một loạt âm thanh rít lên chói tai từ trong sương mù bỗng nhiên truyền ra.

- Creck... Theo tiếng rít truyền ra, lập tức một đám tiểu nhân màu đen,

tốc độ nhanh như tia chớp chợt ầm ầm bay ra, mỗi một tên tiểu nhân đều tản ra uy áp khiến tên tu sĩ Cổ Cảnh trung kỳ kia hoảng sợ.

- Đây là... chạy, lập tức bỏ chạy! Da đầu tên tu sĩ Cổ Cảnh trung kỳ này lập tức tê dại, bằng vào lịch duyệt của hắn, tuy rằng không nhận ra những tiểu nhân đậu đen này, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được sự kinh khủng trên người đối phương, còn có cảm giác cận kề cái chết mãnh liệt không cách nào hình dung trong tâm thần hắn.

Trong nháy mắt hắn lập tức lui về sau. Đám tộc nhân phía sau hắn đều ngẩn người tại chỗ, không đợi kịp phản ứng, cùng lúc đó, những tiểu nhân đậu đen đã lao đến.

Dường như chúng cũng khinh thường đoạt xá, trong nháy mắt bọn chúng liền chui vào trong cơ thể những tu sĩ này, trực tiếp cắn nuốt. Lập tức hàng loạt tiếng gào thét từ trong miệng những tên tu sĩ Từ gia truyền ra, thanh âm vô cùng thê thảm, không giống tiếng người.

Chỉ trong chốc lát, mấy trăm tên tu sĩ này lập tức có hơn 100 người hét thảm, thân thể rầm rầm tan vỡ, trở thành máu thịt văng khắp nơi. Những người khác sắc mặt tái nhợt, lui nhanh về sau, trong đầu chấn động ù ù, điên cuồng bỏ chạy.

Nhưng chớp mắt một cái, từ trong đám thịt nát kia, những tiểu nhân đậu đen lại lần nữa dữ tợn gào rít bay ra. Trong tiếng hét thảm vang vọng, lại có hơn 100 tu sĩ tử vong, những tiểu nhân đậu đen này tựa như Diêm La thu gặt sinh mạng, lần nữa đánh tới.

Những tộc nhân có tu vi Cổ Cảnh của Từ gia cũng đều không thể trốn khỏi, mặc cho chống cự như thế nào, cuối cùng toàn bộ đều hét thảm, thân thể khô héo, bị những tiểu nhân đậu đen này trực tiếp móc rỗng từ bên trong.

Về phần tên tu sĩ Cổ Cảnh trung kỳ mạnh nhất kia, hắn bị một bầy tiểu

nhân đậu đen nhào tới, liền rống giận xuất ra thần thông pháp bảo, nhưng lại không có chút tác dụng. Rất nhanh sau đó, hắn liền bị những tiểu nhân đậu đen chui vào trong cơ thể, sau đó chính là tiếng gào thét thê thảm, cho đến khi... nổ tung.

Trận chém giết này kéo dài chưa tới nửa nén hương, mấy trăm tu sĩ toàn bộ tử vong, xung quanh tản ra mùi máu tanh ngập trời. Đám g tiểu nhân đậu đen lại đồng loạt rít lên.

- Creck...” Sau đó toàn bộ liền kết thành đàn, hóa thành một đám mây đen, lần nữa trở về trong phạm vi vạn dặm bên trong, biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1609: Diệt Từ gia

- Nguyên Anh, Nguyên Anh, anh là hình, nguyên là linh. Mà giờ khắc này các ngươi hấp thu thổ nạp tiên khí, xa không phải linh khí có thể so sánh được, cho nên... trên lý thuyết, sẽ cho các ngươi tại giai đoạn Nguyên Anh này, có thể rất nhanh vượt qua! Mạnh Hạo bình thản tiếp tục nói cảm ngộ của mình về Linh Cảnh.

Phóng mắt nhìn khắp Sơn Hải Giới, có thể giống như hắn, dùng số lượng tiên ngọc không thể tính toán như thế, để chuyên tạo thành một phạm vi tiên khí vạn dặm, mà người hấp thu chỉ có mấy chục người... gần như không có, mặc dù thật có người ra tay như vậy, cũng nhất định là Sơn Hải chủ mới có thể làm được.

Đổi lại là các tông môn lớn, không phải là không thể được, mà là... không đáng. Vả lại trong tông môn đỉnh núi san sát, ý nghĩ cá nhân quá nhiều, không có khả năng bỏ ra loại giá cao này.

Mạnh Hạo mặc dù yêu tài sản như mạng, mặc dù ước mộng muốn trở thành người có tiền, nhưng hắn trọng tình trọng nghĩa, lấy thân tình làm trọng, cùng so sánh với tình, tài vật này không tính là gì.

Cho nên, giờ này hắn bỏ ra, không có đau lòng chút nào, chỉ cần tộc nhân nhất mạch ngoại công có thể nổi lên, hết thảy là đủ rồi.

Trong lúc hắn giảng thuật, lại có tộc nhân đột phá tu vi, tiếng nổ vang quanh quẩn, trong mắt Mạnh Hạo lóe ra tia sáng kỳ dị, trên mặt hiện lên nụ cười. Cùng lúc đó, đám tiểu nhân đậu đen kia bay trở về, vây quanh giữa không trung, ném xuống những cái túi trữ vật như mưa, sau đó mới hạ xuống.

Làm cho những cô gái trong tòa nhà đều mở to mắt, ngơ ngác nhìn mấy

trăm cái túi trữ vật rơi xuống trước mặt này.

Mạnh Hạo lập tức nghiêm túc nhìn những cô gái, ngưng trọng lên tiếng:
- Các cô hãy nhớ lấy, thế hệ tu sĩ chúng ta, hết thảy tài nguyên tu hành đều không thể lãng phí, cái gọi là ra cửa không nhặt lấy chính là đánh mất, đây là lời răn của chúng ta, đây cũng là nguyên tắc thứ nhất... ngày sau khi các cô đi ra ngoài phải đặt ở đáy lòng!

- Không được lãng phí, không được xa xỉ, phàm là vật có thể cướp đoạt, không thể vứt bỏ cho dù một quả linh thạch! Mạnh Hạo ở trong lòng những tộc nhân này, dĩ nhiên là nhân vật được sùng bái cuồng nhiệt. Lời của hắn rơi vào trong đầu những cô gái này, lập tức được các nàng ghi nhớ thật kỹ, thậm chí vì nhớ kỹ những lời này, khí chất các nàng cũng đều xuất hiện một tia biến hóa, mơ hồ... trong mắt có ánh sao.

Mạnh Hạo nhìn ánh sáng trong mắt những cô gái này, rất là an ủi. Hắn không có ý thức được mình bồi dưỡng ra sẽ là một đám người dạng gì... Thời khắc này hắn cảm thấy, những tộc nhân này thoạt nhìn thuận mắt hơn rất nhiều.

Mà ba người ngoại bà ở trong phòng, lúc này đều mở to mắt, liên đới hai cữu cữu còn có cữu mẫu của Mạnh Hạo kia, cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

- Này... Hai lão già bên cạnh ngoại bà, chần chờ một chút.

“Như thế nào tính tình y hệt như Lệ nha đầu...” Ngoại bà của Mạnh Hạo cười khổ, ngẫm nghĩ, rồi cũng không có đi ngăn lại.

“Để mặc hắn đi, Mạnh gia... đích xác cũng cần biến đổi một chút!”

Bên trong đình viện của tòa nhà, Mạnh Hạo vung tay lên, những túi trữ vật kia lập tức bay ra, rơi xuống trước mặt mọi người, mỗi một tộc nhân đều có mấy cái.

- Thu cất đi, ta đi ra ngoài một chuyến giúp các ngươi lấy một chút tài nguyên! Mạnh Hạo đứng dậy bước ra một bước, thân ảnh trong nháy mắt biến mất, xuất hiện lại đã ở trong sương mù. Lập tức những tiểu nhân đậu đen kia vây quanh hắn, rất là thân thiết, bị Mạnh Hạo vung tay áo, trực tiếp thu đi. Sau đó Mạnh Hạo cất bước, xuất hiện trên bầu trời, trong mắt chợt lóe lên tia sánh lạnh, nhìn về phía Từ gia... ở trung tâm vùng đất này.

Trước hắn đã tính toán diệt gia tộc này, chỉ có điều vì ngoại bà thức tỉnh, do đó trì hoãn một chút, vừa rồi tiểu nhân đậu đen giết chết những tu sĩ kia, Mạnh Hạo nhìn thấy rõ mồn một.

- Có thù với nhất mạch ngoại công, chính là có thù với ta! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, thân thể hóa thành một đạo cầu vồng, trong tiếng nổ "ầm ầm", chạy thẳng tới Từ gia ở trung tâm vùng đất kia.

Chỗ sâu trong tổ trạch Từ gia, trong một gian mật thất, có một lão già tóc đỏ đang khoanh chân tĩnh tọa. Thời khắc này bỗng nhiên lão mở mắt ra, thân thể run run, mơ hồ nội tâm có dự cảm bất ổn, dường như đại họa sắp giáng xuống.

Với tu vi của lão, hơn xa Cổ Cảnh đại viên mãn bình thường, lão chỉ cần bước ra nửa bước, tùy thời có thể bước vào Đạo Cảnh. Chỉ có điều giống như vị cường giả ở phường thị trên cụm vẫn thạch Mạnh Hạo gặp ở Đệ Cửu Sơn Hải kia, đều là không có mảy may nắm chắc có thể thành công, nên không dám bước chân vào.

Nhưng cũng vì vậy, cùng với nói bọn họ tùy thời có thể đột phá, không bằng nói, bọn họ tùy thời có thể bức bách chính mình trở thành Chuẩn Đạo!

Cũng chính vì như vậy, Từ Ngọc Sơn lão mới có thể là gia chủ Từ gia, mà Từ gia, mới có thể trở thành gia tộc phụ thuộc, mới có thể có một

phiến đại lục này làm địa bàn của gia tộc.

“Đến tột cùng chỗ nào xảy ra vấn đề... Chẳng lẽ là... nhất mạch Mạnh gia kia?” Lão già tóc đỏ trong mắt bỗng nhiên nhoáng lên một cái, lão nhíu mày.

“Không có khả năng a, nhất mạch kia đã sa sút đến cực hạn, mà sở dĩ ta bị an bài ở chỗ này, cũng là muốn nhìn chằm chằm vào nhất mạch kia, không thể để cho bọn họ lập tức biến mất, mà là từ từ, làm cho bọn họ hoàn toàn diệt tuyệt, chỉ cần có thêm mấy trăm năm, là có thể làm được hoàn mỹ!”

Trong lúc lão già tóc đỏ đang suy tư, bỗng nhiên, lão biến sắc, không chần chờ chút nào, hoặc là nói không có nửa điểm thời gian cân nhắc, lão lập tức bóp nát một cái ngọc giản, thân thể trong nháy mắt mơ hồ.

Ngay khoảnh khắc bóng lão mơ hồ, một tiếng nổ long trời lở đất, khiến bầu trời biến sắc, làm mặt đất run rẩy nổ vang ngập trời.

Một cái bàn tay to lớn từ trên trời giáng xuống, bàn tay to lớn này chừng mười ngàn trượng, trên đó có thể thấy được chỉ tay rõ ràng, trong tiếng nổ “ầm ầm”, vì đánh xuống tốc độ quá nhanh, khiến cho bàn tay ma sát ra ngọn lửa, nhìn lại giống như bàn tay này nhấc lên một biển lửa, từ trên trời giáng xuống đốt cháy mặt đất, nhìn thấy mà kinh sợ.

Không đợi bàn tay rơi xuống, trong tổ trạch Từ gia mấy toà tháp cao dựng đứng lên, nhưng dưới uy áp này lập tức tan vỡ, sau đó là mọi chỗ kiến trúc toàn bộ vỡ nát, xuất hiện dấu vết thiêu đốt, tu sĩ trong tổ thành, từng người hoảng sợ nhìn lên bầu trời, một màn này giống như diệt thế!

- Đây là cái gì!!!

- Địch tấn công!!!

- Kia... kia là bàn tay ai? Trời ơi... Tất cả tu sĩ trong tổ trạch Từ gia đều hoảng sợ kêu ầm lên, từng người run rẩy, một ý diệt tuyệt thiên địa phát ra từ đáy lòng.

Trong chớp mắt, bàn tay khổng lồ liền trực tiếp rơi xuống tổ trạch Từ gia, ngay khoảnh khắc rơi xuống, vô số kiến trúc trực tiếp tan vỡ, như có một luồng khí lan rộng ra bốn phương tám hướng, nơi nó đi qua, mặt đất rung chuyển, giống như thiên lôi giáng xuống, trong tiếng nổ "ầm ầm", cả Từ gia trở thành phế tích... xuất hiện một cái dấu bàn tay to tướng trên mặt đất!

Cũng có biển lửa rầm rầm bốc lên, đốt cháy bốn phía, nơi đi qua tất cả tồn tại đều cháy đen như mực...

Mặc dù như thế, nhưng lại không có bao nhiêu tu sĩ tử vong! Mạnh Hạo không phải người thích giết chóc, trong bàn tay này mang theo thần thức của hắn. Với tu vi của hắn hiện giờ, có thể dễ dàng cảm nhận được từng tu sĩ trong Từ gia, đến tột cùng có bao nhiêu người có ác ý đối với nhất mạch ngoại công.

Phàm là người có ác ý, toàn bộ trong phút chốc bị biển lửa bao phủ, ngay cả tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, liền trở thành bụi đen. Mà những người không có ác ý, chỉ là bị biển lửa quét qua, sau đó phong ấn tu vi, không có thương tổn tới tánh mạng.

Nhưng dù như thế, mặt đất này rung chuyển, xuất hiện dấu bàn tay vẫn long trời lở đất.

Trong phế tích, dưới dấu bàn tay, thân thể lão tổ Từ gia từ trong hình bóng mơ hồ lần nữa xuất hiện, mới vừa hiện thân liền phun ra một ngụm lớn máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt. Khi đưa mắt nhìn bốn phía, lão nhìn thấy gia tộc luôn tồn tại trước đây, thời khắc này trở thành phế tích, lão ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét thê lương.

Lão nhìn thấy trên bầu trời, Mạnh Hạo đứng ở đó, toàn thân tràn ra khí tức lạnh lẽo, thấy đối phương chỉ là một chưởng đã có lực lượng kinh người như vậy, lão tổ Từ gia cười thảm.

- Ngươi là ai!!! Trong tiếng gào thân thể lão ầm ầm bạo phát, nhưng lại không chần chờ chút nào, muốn đột phá tu vi.

- Mạnh Trần! Mạnh Hạo mắt lạnh nhìn lão tổ Từ gia, nhàn nhạt lên tiếng. Thân phận này của Mạnh Hạo là danh tiếng ác liệt trong Thiên Thần Liên Minh, Mạnh Hạo cũng không dám sử dụng ở Mạnh gia, nếu không sẽ dẫn tới Thiên Thần Liên Minh thì không tốt.

Lão tổ Từ gia cười thảm, lão vốn cũng không tin lời nói của Mạnh Hạo, thời khắc này tu vi ầm ầm bạo phát, bầu trời nổ vang, mây mù vờn quanh, dường như thiên kiếp Đạo Cảnh sắp phủ xuống.

Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng một cái, trước khi thiên kiếp Đạo Cảnh sắp phủ xuống, hắn điểm một ngón tay xuống phía dưới, lập tức hư không trước mặt vặn vẹo, hình như trong hư không xuất hiện một dòng khí vô hình, cấp tốc cuốn tới phía trước, dần dần hình thành một con cự lang dữ tợn, khí thế ngập trời, trong tiếng nổ “ầm ầm” gầm thét bổ nhào xuống hướng lão tổ Từ gia trên mặt đất.

Tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc tới gần, cũng chính trong một chớp mắt này, thiên kiếp giáng xuống, nhưng cự lang do thuật pháp của Mạnh Hạo tạo thành, trước khi thiên kiếp đánh xuống, ầm ầm vọt tới, mặc cho lão tổ Từ gia giãy giụa phản kháng như thế nào, đều trong tuyệt vọng bị nó một ngụm cắn nuốt.

Tiếng nổ vang ngập trời, thiên kiếp kia lập tức mất đi mục tiêu, nổ tung giữa không trung, thiên kiếp trên bầu trời từ từ tiêu tán, con đường đạo vừa xuất hiện, cũng dần dần biến mất lần nữa.

Mạnh Hạo phất tay áo, không hề nhìn xuống mặt đất một cái, xoay người

cất bước rời khỏi nơi này.

Thời gian trôi qua, hoàng hôn xuống, trên mặt đất nhất mạch ngoại công của Mạnh Hạo, trên bầu trời, lần nữa xuất hiện đạo đạo cầu vồng, những người này không giống với tu sĩ Từ gia, bọn họ đều là tộc nhân Mạnh gia.

Là mạch thứ bảy trong chín mạch của Mạnh gia, thực lực cường hãn, thời khắc này tới chỉ là một phần, nhưng cho dù chỉ là một phần, bên trong cũng có một tu sĩ Cổ Cảnh đại viên mãn, một người hậu kỳ, hai người trung kỳ, bốn người sơ kỳ, còn lại cũng có mấy chục Tiên Cảnh.

Cổ thực lực này đã là cực mạnh, nếu không có Đạo Cảnh tồn tại, bọn họ có thể chiếm ưu thế trong một trận chiến. Lần này lão già dẫn đầu kia cũng là rất giận dữ, mới dẫn mọi người đánh tới.

Theo tới gần, thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, vừa bước vào phiến mặt đất này, liền truyền tới thanh âm vang dội của lão già dẫn đầu:
- Từ Ngọc Sơn, ra gặp lão phu!

Thanh âm lão như tiếng sấm vang trời, hóa thành vô số dư âm quét ra bốn phương tám hướng, như có vô số người cùng một lúc rống lớn, mặt đất như nhấc lên cuồng phong, mây mù trên bầu trời bị quét tản ra.

Lão già ngạo nghễ đứng giữa không trung, trong ý nghĩ của lão, gọi tới gia chủ gia tộc phụ thuộc trấn giữ bảo vệ chỗ này, để bọn họ đi tiêu diệt huyết mạch sa sút kia... mới là lý tưởng nhất...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1610: Bà ngoại cường thế

Thanh âm lão già này truyền khắp bốn phía, nhưng không có mảy may tiếng hồi âm, lão già nhíu mày phóng ra thần thức quét ngang bốn phương tám hướng, khi lướt qua tổ trạch Từ gia ở trung tâm đại lục, thân thể lão run lên bần bật, cặp mắt mở to, lộ ra không thể tin, ngay cả hít thở cũng dồn dập.

“Này...” Lão già hít ngược một hơi, thân thể nhoáng một cái, chạy thẳng tới xa xa, các tộc nhân Mạnh gia phía sau lão đều kinh ngạc, lập tức có tộc nhân Cổ Cảnh rối rít tản ra thần thức, rồi sau khi phát hiện một màn trong Từ gia, ai nấy đều biến sắc.

Một nhóm hơn mười người, tốc độ cực nhanh chạy thẳng tới Từ gia, tới khi lão già dẫn đội Mạnh gia kia đến giữa không trung tổ trạch Từ gia, lão nhìn dấu bàn tay to lớn dưới mặt đất, nhìn mảnh phế tích trước mắt, trong nháy mắt hai mắt lão co rút lại. Tiếp theo lão nhắm mắt lại cảm thụ bốn phía, trong cặp mắt của lão lại hiện đầy vẻ hoảng sợ.

“Khí tức của Đạo kiếp, nơi này... trước xuất hiện một lần Đạo Cảnh, nhưng trước đó ta lại không có phát hiện chút nào, điều này nói rõ... Kiếp nạn này, mới vừa xuất hiện liền lập tức tiêu tán. Nói cách khác, Từ Ngọc Sơn mới vừa đột phá tu vi, liền bị giết chết!”

“Đạo Cảnh mới có thể làm được điểm này, ít nhất cũng là Chuẩn Đạo!” Lão già hô hấp dồn dập, ánh mắt nhìn lướt qua phế tích, lập tức đưa tay chụp một trảo, lập tức một tộc nhân Từ gia trong số sống sót, thân ảnh không kiềm chế được bay ra, rơi trước mặt lão già. Không đợi người này nói chuyện, lão già Mạnh gia lập sưu hồn hắn.

Sự tình quan trọng, lão không tin bất kỳ lời nói kẻ nào, lão chỉ tin tưởng mình sưu hồn. Rất nhanh, lão liền thấy thân ảnh Mạnh Hạo, nhìn thấy

Mạnh Hạo chụp xuống một chưởng, tiêu diệt toàn bộ Từ gia, cũng nghe... Mạnh Hạo tự xưng là... Mạnh Trần!

- Mạnh... Trần!!! Lão già mở to mắt, hô hấp dồn dập, rúng động trong lòng. Lần này lão tới đây vốn chính là tìm Mạnh Trần, nhưng thời khắc này lại đột nhiên phát hiện, mình với khí thế hùng hùng hổ hổ tới đây, người muốn tìm không ngờ lại kinh khủng như thế, cả người lão run run, bỗng nhiên có cảm giác như sống sót sau tai nạn. Lão không chần chờ chút nào, xoay người rời đi.

Các tộc nhân Mạnh gia phía sau lão, mặc dù ai nấy đều bị chỗ này chấn khiếp, nhưng thấy lão già rời đi, một người trong đó chần chờ một chút rồi hỏi một câu: - Trưởng lão, chúng ta đi đâu bây giờ...

- Còn có thể đi đâu, về nhà... Lập tức trở về nhà!

Lão già hô hấp dồn dập, gầm nhẹ, theo bản năng nhìn chung quanh, lại liếc nhìn hố sâu kia, lão lại rùng mình một cái, trong lòng đối với tên Mạnh Trần chưa gặp mặt kia, sớm đã khủng khiếp tận xương tủy.

Lão cũng biết, với hiểu biết về Mạnh Trần trước đây, không có khả năng có tu vi kinh khủng như vậy. Theo lão thấy, bất luận là đoạt xá cũng thế, hay hoặc là trực tiếp thay thế cũng vậy, chuyện này đều không phải là lão có thể chen vào.

Có thể có tu vi kinh khủng như thế, muốn giết chết lão dễ như trở bàn tay. Tồn tại như thế lão không dám trêu chọc. Thời khắc này cũng không quay đầu lại, tốc độ cực nhanh thoáng cái đi xa.

Những người khác hai mặt nhìn nhau, cũng nhanh chóng đi theo phía sau. Vì lão già bỏ chạy quá nhanh, bọn họ cũng từ từ kinh hãi, dường như phía sau có thân ảnh nào đó truy kích vậy, tốc độ cũng đều càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng, gần như dốc hết toàn lực bỏ chạy.

Một đám người lúc đến thì khí thế ngập trời, sát khí tràn ngập, thời khắc này còn chưa có thấy mặt Mạnh Hạo, đã lập tức trốn chạy như chó nhà có tang.

Ngay lúc bọn họ chạy đi, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong tòa nhà, dõi mắt nhìn theo, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, coi như đám người này phản ứng nhanh, nếu bọn họ dám đến chỗ này, lộ ra ý xấu, Mạnh Hạo không quản hết thảy khai đao tiêu diệt nhất mạch bọn họ này.

Thậm chí đối với tiêu diệt nhất mạch kia, Mạnh Hạo cũng hỏi qua ngoại bà. Ngoại bà hắn sau khi nghe nói liền trầm mặc, ánh mắt phức tạp nhìn Mạnh Hạo, sau khi bàn bạc với hai ngoại thúc công của hắn, rồi nói với Mạnh Hạo, trừ mạch thứ ba, mạch thứ bốn và mạch thứ năm ra, năm mạch khác, đều có thể tiêu diệt.

- Chuyện này ta phụ trách, cụ thể như thế nào, đợi tu vi của ngoại bà các người khôi phục, sẽ định đoạt! Mạnh Hạo thấy vẻ phức tạp trong mắt ngoại bà, chỉ hơi trầm ngâm, rồi cúi đầu trả lời.

Thời gian kế tiếp, hắn trừ lúc giảng đạo cho tộc nhân Mạnh gia, thì dùng tu vi bản thân trợ giúp trị thương cho mấy người ngoại bà. Từ từ tìm hiểu biết rõ kết cấu của chín cây đinh kia, biết được không thể tùy tiện lấy ra, nếu không mấy người ngoại bà khó giữ được tánh mạng.

Cần phải từ từ tìm hiểu, thậm chí đợi thân thể mấy người ngoại bà chuyển biến tốt, sau đó mới có thể tiến hành.

Mấy ngày sau, vào buổi trưa một ngày, Mạnh Hạo đang giảng đạo chợt ngừng lại, ngẩng đầu nhìn một đạo huyết quang bay tới từ phía chân trời, chính là chó ngao, trên lưng chó ngao trừ Mạnh Như ra, còn có hơn mười thiếu nữ, những cô gái này thần sắc có phấn chấn, có phức tạp, có mờ mịt.

Các nàng trở về, lập tức làm cho tòa nhà này náo nhiệt hẳn lên, nhất là

khi các nàng cảm nhận được tiên khí chỗ này, mỗi người đều giật mình kinh ngạc.

Mạnh Như chạy thẳng tới phía trước Mạnh Hạo, ôm quyền, trên mặt có chút buồn bực, cũng có một chút chần chờ, dường như không biết nên nói hay không... sau một lúc lâu nàng cắn răng một cái, nói với Mạnh Hạo: - Mạnh Trần ca ca, không phải mọi người đều theo chúng ta trở về, có... có ba tỷ muội, các nàng lựa chọn đi theo chủ nhân các nàng, còn có hai người, ở nhất mạch kia không chịu thả người... muội... lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng không dám để Ngao đại ca xuất thủ... Đối với chó ngao, Mạnh Như rất là cung kính, xưng hô cũng xem như tu sĩ, mà không phải hung thú.

- Có ba người không muốn trở về ư? Mạnh Hạo hỏi vẻ mặt bình tĩnh, đối với chuyện này không có quá nhiều bất ngờ. Tộc nhân của nhất mạch ngoại công này tuy rằng còn dư lại không nhiều lắm, nhưng chung quy vẫn có một số cá biệt, không muốn tiếp tục thuộc về nhất mạch này, đi tìm chỗ tự nhận là phát triển tốt hơn.

- Nếu không trở lại, thì vĩnh viễn đừng trở về! Ngoại bà ở trong phòng, thời khắc này đẩy cửa phòng đi ra, lần đầu không có người nâng đỡ.

Bà vừa ra mặt, lập tức tất cả tộc nhân đều đứng lên cung kính, Mạnh Hạo cũng lập tức đứng dậy vòng tay chào.

- Trần nhi, ngươi đi một chuyến, đưa hai tộc nhân bị ngăn cản kia trở về đây! Ngoại bà bình tĩnh lên tiếng, mấy ngày này điều dưỡng, tinh thần bà đã khá hơn nhiều. Thời khắc này cặp mắt nhoáng lên một cái, trong mắt lộ ra quyết đoán. Cái nhà này, thủy chung vốn chính là bà chống đỡ, chẳng qua là trước đây thân thể càng ngày càng suy sút, dần dần buông tay... Giờ này khôi phục không ít, lập tức tản ra uy nghiêm của người đứng đầu một nhà.

Bà tin tưởng chuyện Mạnh Hạo xông xáo trong Thiên Thần Liên Minh,

biết được phân tấc, thời khắc này cho dù là ở trong gia tộc, bà cũng như cũ không xưng hô Hạo nhi, mà là tên Mạnh Trần.

Mạnh Hạo trong mắt sáng ngời, thấy bộ dáng này của ngoại bà, đáy lòng hắn nhẹ thở ra. Tối thiểu, áp lực lên nhất mạch ngoại công này, đã theo ngoại bà lần nữa chủ sự, không còn chỉ có một mình hắn vươn lên.

- Nếu đối phương cố ý ngăn trở? Mạnh Hạo hỏi.

- Giết! Ngoại bà trầm mặc một lát, bỗng nhiên lên tiếng, truyền ra một chữ. Mặc dù không vang dội, nhưng rơi vào trong tai mọi người, giống như sấm sét bình thường. Trên người ngoại bà lại tản ra một cổ sát khí dường như giấu kín đã lâu.

- Chúng ta rời đi quá lâu, cũng nên để cho Mạnh gia lần nữa nhớ tới chúng ta! Ngoại bà bình tĩnh nói, sau lưng bà, hai ngoại thúc công của Mạnh Hạo cũng đi ra. Hai người không còn ngồi trên ghế, thời khắc này mặc dù còn suy yếu, nhưng tinh thần đã tốt hơn nhiều.

Tộc nhân bốn phía đều hít sâu một hơi, nhìn tổ mẫu trước mắt, toàn bộ vô cùng phấn chấn.

- Tuân mệnh! Mạnh Hạo cúi đầu, ôm quyền, xoay người rời đi. Chó ngao để lại bảo vệ chỗ này, hắn mang theo Mạnh Như, cất bước chạy thẳng tới bầu trời xa xa.

Tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc không thấy bóng dáng, ngoại bà cùng hai ngoại thúc công Mạnh Hạo phía sau, nhìn lên bầu trời, trong mắt ba người chớp lóe rất lâu... đầy lòng tin và mong đợi tương lai.

Trong lúc Mạnh Hạo tới Mạnh gia, vì nhất mạch ngoại công quật khởi mà tương trợ, trong Đệ Bát Sơn Hải, trong tinh không có một thân ảnh, đang bước chậm đi về phía trước, thân ảnh ấy tuấn mỹ, mặc trường bào màu tím, lạnh nhạt nhìn phía xa, ánh mắt của hắn nhìn về phương hướng,

chính là... Mạnh gia.

“Ta cảm nhận được, ngươi ở nơi đó...” Thanh niên này mỉm cười, hắn chính là Quý Đông Dương!

Cùng lúc đó, đồng dạng trong một chỗ tinh không khác trên Đệ Bát Sơn Hải, một con rùa to lớn đang ngáy khò khò, nó ngủ say giữa tinh không, trên lưng của nó nâng một phiến đại lục, trên đó có chúng sinh.

Bỗng nhiên, con rùa chợt run run, cặp mắt mở ra, trong tinh không đen nhánh cặp mắt nó giống như hai ngọn đèn sáng, vô cùng sáng.

- Chết tiệt! Lão tổ ta dường như gặp ác mộng, mơ thấy tên khốn Mạnh Hạo kia đuổi theo ta, đuổi tới Đệ Bát Sơn Hải này... Ha ha, thật nực cười, điều này sao có khả năng! Lão rùa đen lẩm bẩm.

- Tên khốn kia không có khả năng đuổi tới Đệ Bát Sơn Hải! Chết tiệt! Lão tổ ta làm sao lại có giấc mộng như vậy chứ? Điềm báo không tốt, điềm báo không tốt! Không ngờ ta mơ thấy mình trở thành tọa kỵ của hắn? Lão rùa đen này chính là Kháo Sơn lão tổ, nó ngẫm nghĩ, cảm giác mình thật sự là bị tên Mạnh Hạo kia dọa cho hoảng sợ, vì thế hét lớn một tiếng, liếc mắt nhìn chung quanh, lộ ra ý khinh thường, rồi tiếp tục nhắm mắt lại ngủ say.

Ở chung quanh nó, nơi ánh mắt nó nhìn thấy, thi thoảng sẽ có bóng tối biến ảo, khoảng cách rất xa, xa xa khóa lấy động tĩnh của Kháo Sơn lão tổ.

Đồng dạng, vào giờ khắc này, cùng Đệ Bát Sơn Hải này có hư không bị cắt đứt... Thời khắc này tất cả tông môn, tất cả gia tộc bên trong Đệ Thất Sơn Hải, đều toàn bộ động viên, dần dần, hợp thành một chi quân viễn chinh kinh khủng, nhân số rất nhiều, vô biên vô tận, mà phía trước chi quân viễn chinh này, nổi lơ lửng một ngọn núi lớn, trên ngọn núi tồn tại một loạt dao động kinh người, mơ hồ có thể nhìn thấy một thân ảnh,

dường như khoanh chân ngồi ở đó, nhìn về phía núi thứ tám xa xa, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ.

- Trận chiến này, không phải ta mong muốn, nhưng... không chiến không được. Đây vốn chính là sứ mạng của ta... Có lẽ, không phải chỉ có một mình ta... Đây không phải là phản bội, bởi vì đối với ta mà nói, không có lập trường phản bội. Nhưng vì sao... tận đáy lòng ta vẫn nổi lên chua xót... Thân ảnh ấy khẽ thở dài, rất là bi thương, cũng có bất đắc dĩ.

Theo đại quân viễn chinh kinh khủng mấy trăm vạn tu sĩ kia di chuyển trong tinh không, giống như một con cự long viễn cổ, mang theo sát khí vô cùng tận, đang từ từ tới gần Đệ Bát Sơn Hải...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1611: Để lại làm chi, có ích lợi gì?

Trong lúc quân viễn chinh Đệ Thất Sơn Hải tiến quân về phía trước, thì trong Đệ Bát Sơn Hải, bốn phía Mạnh gia, thỉnh thoảng xuất hiện một vài thân ảnh núp mình trong hư vô, khi thì xuất hiện, khi thì biến mất, dường như đang quan sát, đang khóa lấy mục tiêu.

Đồng dạng, trận chiến Sơn Hải đã rất nhiều năm không có phát sinh, dường như sắp bùng phát. Đồng thời, trên 33 Thiên, cũng có rất nhiều tồn tại, dùng phương pháp đặc thù theo dõi Đệ Bát Sơn Hải, mà không bị Sơn Hải Giới phát hiện.

Trong những ánh mắt đó, đều mang theo mong đợi...

Cùng lúc đó, ngoài 33 Thiên, trong tinh không mênh mang vô tận, thực lực kinh khủng đến từ hai phương hướng, cách nơi này càng ngày càng gần.

Chiến tranh, dường như... hết sức căng thẳng chạm tới là bùng phát!

Mà giờ khắc này, Mạnh Hạo đang mang theo Mạnh Như bay nhanh. Hắn đang bay giữa không trung đột nhiên dừng lại, bất ngờ xuất hiện một cảm giác sợ hết hồn hết vía. Mạnh Hạo biến sắc, nhưng không đợi hắn ngẩng đầu, bên tai hắn liền truyền đến thanh âm bén nhọn của Anh Vũ.

- Tới rồi... bọn họ tới rồi, rất gần, ta cảm nhận được! Chết tiệt, tốc độ của bọn họ so với ta dự tính nhanh hơn không ít... Mạnh Hạo, bọn họ sắp tới rồi!!! Thanh âm Anh Vũ mang theo lo lắng, cũng có hoảng sợ.

Mạnh Hạo trong mắt nhoáng lên một cái, hắn biết Anh Vũ nói bọn họ là

ai, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, dường như có thể nhìn thấy 33 Thiên trong hư vô, cùng với tinh không mênh mang ngoài 33 Thiên kia.

- Như vậy, ta cũng phải nhanh một chút! Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, một bên Mạnh Như sửng sốt.

- Mạnh Trần ca ca nói gì vậy?

- Không có gì! Mạnh Hạo lắc đầu, tăng nhanh tốc độ, khoảnh khắc vượt qua tinh không giữa hai đại lục. Khi xuất hiện, ở trên đại lộ trung tâm Mạnh gia.

Không có phát động bất kỳ trận pháp phòng hộ, chạy thẳng tới tổ trạch Mạnh gia.

- Một là Thu Nhi tỷ tỷ, một là Mạnh Phỉ muội muội, các nàng tư chất đều tốt hơn muội. Tu vi cũng cao hơn muội... Trước đây muội tìm đến các nàng, nói tình huống cho các nàng biết, khi định rời đi, lại đều bị cản trở, nếu không nhờ có Ngao đại ca, sợ là chúng ta đều bị giữ lại!

- Các nàng đều ở chỗ tộc nhân mạch thứ nhất Mạnh gia nơi đó... Mạnh Như nhỏ giọng nói. Nhìn Mạnh Hạo một bên, trong mắt nàng đầy sùng bái, ở trong mắt nàng, chỉ cần Mạnh Trần xuất hiện, mọi chuyện đều sẽ giải quyết dễ dàng.

Mà giờ khắc này, tại khu phía đông tổ trạch Mạnh gia, một chỗ ngoài đại điện có chín cây cột to lớn, dưới chín cây cột là chín cái hỏa lò.

Hỏa lò thiêu đốt, khiến cho chín cây cột đang từ từ nóng lên.

Mà ở trên chín cây cột, lúc này đang trói chín thiếu nữ. Các nàng phần lớn sắc mặt tái nhợt đầy khủng khiếp, thân thể run rẩy, đang cầu xin tha thứ. Trong đó có hai người, không có tư sắc gì đáng nói, nhưng cũng rất thanh tú, đều cắn chặt hàm răng. Cho dù cây cột đã toát ra độ nóng cao,

nhưng hai nàng không hề một câu cầu xin tha.

Tại trung tâm chín hỏa lò này, một lão già đang khoanh chân ngồi, hai tay bấm quyết, không ngừng đánh ra ấn ký về phía chín hỏa lò, làm cho ngọn lửa càng dữ dội hơn.

Mà ở bốn phía vây quanh một đám thanh niên, có thể thấy là chia làm hai nhóm, phân biệt có một người mặc áo xanh, một người mặc áo vàng, bị mọi người vây quanh, hiển nhiên thân phận cao quý.

Hai người bọn họ đang mắt không chớp nhìn lão già ở giữa chín cây cột, đối với các thiếu nữ bị trói trên cây cột cầu xin tha thứ kia, họ làm như không thấy không nghe.

- Lần này đánh cuộc như thế nào! Sau một lúc lâu, thanh niên áo xanh đột nhiên lên tiếng.

- Ta cá là Tống đại sư luyện chế Hồng Nhan Đan lần này, nàng, nàng, còn có nàng... ba nàng này, có thể thành đan! Thanh niên áo vàng cặp mắt nhoáng lên một cái, giơ tay chỉ ba trong chín thiếu nữ bị trói trên chín cây cột. Trong đó có hai người, chính là hai thiếu nữ không có hét thảm cầu xin tha thứ kia.

- Ngươi chọn thật nhanh! Một khi đã như vậy, ta chọn ba nàng này... không luyện thành đan! Thanh niên áo xanh hơi suy nghĩ một chút, lập tức lên tiếng với thanh niên áo vàng. Hai người nhìn nhau, đều thấy được vẻ lạnh lùng trong mắt đối phương.

Đúng lúc này, truyền ra tiếng nổ vang, Tống đại sư giữa chín cây cột kia, cặp mắt chợt lóe sáng, hai tay nâng lên bỗng nhiên vung múa, phất ra hướng bốn phía, trong tiếng nổ quanh quẩn, chín cái hỏa lò lập tức bùng lên ngọn lửa, làm cho chín cây cột trong nháy mắt nóng rực vói mắt thường có thể thấy được, có chín sợi tơ hồng từ trong biển lửa dâng lên, quấn quanh cây cột, chạy thẳng tới chín thiếu nữ kia.

Một loạt tiếng thét hoảng sợ, tuyệt vọng thê lương, lập tức truyền ra từ trong miệng bảy thiếu nữ, duy chỉ có hai thiếu nữ còn lại, trong trầm mặc chỉ là cười thảm, tuy rằng thân thể run rẩy, tuy rằng sợ hãi, nhưng không có phát ra thanh âm, chỉ là nội tâm tràn đầy tiếc nuối.

Các nàng nghe Mạnh Như nói, nghe Mạnh Như miêu tả tình hình gia tộc hiện giờ, các nàng muốn trở về gia tộc, nhưng giờ này, trở về không được rồi.

Trong tiếng than thở, các nàng nhìn nhau, từ từ, hai mắt nhắm nghiền, trong chớp mắt, sợi tơ hồng trên cây cột trói các nàng ầm ầm chạy tới.

- Thành đan! Tống đại sư ngửa mặt lên trời quát một tiếng, thân thể đứng lên, hai tay nâng lên, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị... Nhưng ngay khoảnh khắc truyền ra lời nói của hắn, bỗng nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh mang theo phẫn nộ, như tiếng sấm nổ vang vọng.

- Ngươi cũng xứng luyện đan! Theo tiếng hừ lạnh truyền ra, là một câu nói cực kỳ giá lạnh, khiến cho mọi người nơi này lập tức như đặt mình trong hầm băng, thậm chí ngay khoảnh khắc thanh âm này truyền ra, mặt đất trong tiếng “rắc rắc” lại trực tiếp đóng băng, chín hỏa lò kia trong nháy mắt run rẩy, ngọn lửa bên trong tắt ngấm, hỏa lò lại nổ tung, chín cây cột cũng đều trong tiếng “rắc rắc” tấc tấc vỡ vụn.

Chín thiếu nữ toàn bộ khôi phục hành động, rơi xuống, từng người nhanh chóng lui về sau, chỉ có hai thiếu nữ thủy chung không hề cầu xin tha thứ kia, ngẩng đầu lên, trong mắt đầy kích động.

Mà chín sợi tơ hồng trên cây cột, dường như có linh tính, bị dọa cho kinh sợ lập tức bay ra, tản ra bốn phía định bỏ chạy, nhưng lại bị một lực hút cực mạnh bao phủ, toàn bộ cuốn ngược, ngưng tụ chung một chỗ, sau đó hóa thành một viên đan dược màu trắng, xuất hiện giữa không trung, rồi bay tới trên tay một thanh niên.

Hắn vung tay một cái, viên đan dược màu trắng này tức khắc rơi vào mi tâm của vị Tống đại sư, trong nháy mắt ăn mòn, chui vào, Tống đại sư run rẩy, phát ra tiếng hét thảm, thân thể liền bị thiêu đốt trở thành tro bụi, ngay sau đó, trong tro cốt của hắn, xuất hiện một viên đan dược màu đỏ.

Người đến, chính là Mạnh Hạo, phía sau hắn, Mạnh Như đi theo, nàng nhìn hai thiếu nữ thủy chung không có cầu xin tha thứ kia, nước mắt chảy xuống, bay nhanh tới bảo vệ bên cạnh hai nàng.

Biến cố bất thình lình này, khiến tất cả mọi người bốn phía đều thất kinh, lập tức lui về sau, hai thanh niên kia cũng hơi sửng sốt, tiếp đó sắc mặt sa sầm xuống.

- To gan! Dám ám sát Tống đại sư, người đâu, giết bọn chúng!

- Bắt hắn lại cho ta! Hai người này lập tức lên tiếng, tức thì phía sau bọn họ có tu sĩ vọt ra, chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo.

- Gia tộc, mà dùng người luyện đan, lấy đó làm thú vui, mất nhân tính như thế... Để lại làm chi, có ích lợi gì! Mạnh Hạo nhỏ giọng lên tiếng, trong mắt có sát khí lạnh lẽo...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1612: Chỉ có … chém

Trong mắt Mạnh Hạo rét lạnh, trong lòng cảm thán nếu một cái gia tộc suy sụp cũng không sao nhưng nếu lòng người suy sụp thì hết thảy như gốc rễ mục nát

hoàn toàn vô dụng

Như nhất mạnh ngoại công sa sút cực điểm, người già yếu bệnh tật, vãn bối trở thành tôi tớ, trưởng bối như lão già mục nát nhưng hồn còn ở, tâm còn ở, lực ngưng tụ của gia tộc còn ở vẫn có một ngày vực dậy

Từ trên người Mạnh Như, từ trên người Mạnh Trần, từ trên người hai thiếu nữ trước mắt này, đều có thể thấy tinh thần bất khuất, còn có cố chấp đối với tương lai

Nhưng nhìn lại cái gọi là Mạnh gia lại khiến cho đáy lòng Mạnh Hạo thất vọng

“Người cặn bã như thế cũng có thể xưng là thiếu chủ?” Mạnh Hạo lắc đầu, cả đời này của hắn, đi từ Đệ Cửu Sơn Hải đến Đệ Bát Sơn Hải, thấy thiên kiêu rất nhiều cùng vô số thiếu chủ thiếu tông nhưng lại chưa từng thấy qua Mạnh gia như bây giờ

“U ác tính đã quá nhiều, chỉ có

chém!” Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát khí, chớp mắt tu vi vọt tới bốn phía những gia tộc kia, nâng tay điểm xuống mặt đất, mặt đất phía dưới lập tức nổ vang, từng tầng sóng gợn mãnh liệt tản ra bốn phương tám hướng

Trong chớp mắt, bao trùm bốn phía, chỉ cần là tu sĩ chạm phải sóng gợn

này, không quản có tu vi như thế nào, trong phút chốc thân thể cũng sẽ tan vỡ, trở thành tro bụi

Sóng gợn quét ngang, nổ vang vọng, những nơi đi qua chỉ còn là tro bụi

Hai thiếu chủ kia hoảng sợ, căn bản cũng không có khả năng lùi về để tránh thoát, trong chớp mắt đã bị sóng gợn bao trùm, phút chốc trên người bọn họ xuất hiện quầng sáng, vật bảo vệ từng người kích động cố gắng chống lại sóng gợn này

Nhưng lại

không có tác dụng nào, chỉ trì hoãn thời gian trong mấy hơi thở, hai quầng sáng vỡ vụn trong nháy mắt, sóng gợn quét qua

Hai thanh niên mở to mắt, không thể tin, thân thể ầm một tiếng trở thành tro bụi

Ảnh hưởng đến toàn bộ những tu sĩ phía sau bọn họ, trong phút chốc hóa thành tro bụi

Giờ phút này bốn phương tám hướng ngoài Mạnh Hạo, toàn bộ đám người cùng mấy thiếu nữ bên ngoài kia đều

tiêu tán

Cảnh tượng này quá đột ngột, quá chấn động khiến cho mấy thiếu nữ kia trợn mắt há mồm, thân thể run lẩy bẩy, hô hấp dồn dập

Mạnh Như cũng hơi sửng sốt, cho dù nàng không lanh lợi lại không hiểu biết về tiên cảnh giới, lúc này cũng hiểu được Tiên cũng không sánh bằng

lực lượng của Mạnh Trần! Về phần hai tộc nữ của nhất mạch ngoại công

bên cạnh lúc này đều mở to mắt, tu vi của các nàng cao hơn Mạnh Như không ít, liếc mắt có thể nhìn ra manh mối, khi nhìn Mạnh Hạo, thân thể run nhẹ còn có kính sợ

Mạnh Trần ca ca

huynh

Mạnh Như hơi chần chờ, đang muốn nói gì đó lại bị tỷ tỷ bên cạnh giữ lại, ngăn cản nàng nói

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn về phía ba thiếu nữ, ánh mắt nhu hòa, gật đầu mỉm cười sau đó ngẩng đầu về phía xa, ánh mắt trở nên lạnh lùng, vẻ mặt uy nghiêm còn có một luồng khí tức mang theo áp lực, im hơi lặng tiếng tản ra bốn phía, bao phủ bốn phương tám hướng, khiến cho bầu trời biến sắc, mặt đất run nhẹ, kiến trúc ốc xá bốn phía tựa hồ không chịu nổi, vang lên tiếng kẽo cà kẹo kẹt

Rất nhanh, dưới áp lực này, kiến trúc ở bốn phía nổ vang, từng ngọn sụp xuống, xa xa có khoảng mười đạo cầu vồng gào thét, xa hơn nữa lúc này cũng có khoảng mười đạo cầu vồng mang theo sát khí cùng phẫn nộ nổ vang ngày càng đến gần

Ngươi là ai, dám đến Mạnh gia ta giở thói ngang ngược!

Ngươi muốn chết!

Hai tiếng rống giận truyền ra, nổ vang bốn phương tám hướng như thiên lôi ầm ầm, truyền khắp bốn phía, trong tiếng nổ vang tạo thành hai luồng khí quay cuồng thẳng đến Mạnh Hạo Mạnh Hạo đứng đó, mắt lạnh nhìn hai phe tu sĩ đang đến, tu vi cao nhất cũng chỉ đạt Cổ Cảnh đại viên mãn thôi, mỗi phe chỉ có một người còn lại đều chưa đạt tới

Không phân biệt được phải trái đều vô dụng như nhau

Mạnh Hạo thản nhiên nói, thân thể bước lên trước, chớp mắt biến mất, người dẫn đầu phe tu sĩ phía trước là một nam nhân trung niên mặc hoa phục vốn cặp mắt đã đỏ máu nhưng khoảnh khắc Mạnh Hạo xuất hiện, bỗng nhiên thân thể hắn chấn động, trong mắt phẫn nộ tiêu tán hơn phân nửa, lộ ra dao động

Hắn không thấy Mạnh Hạo xuất hiện như thế nào, đây là thứ yếu, trọng yếu là

hắn cảm nhận được trên người Mạnh Hạo cuồn cuộn áp lực vô tận mãnh liệt, ngay cả khi hắn đối mặt với lão tổ cũng không như thế này

Ngươi

Nam nhân trung niên hít sâu, theo bản năng nói, hắn thấy được sát khí trong mắt Mạnh Hạo, da đầu nổ mạnh, trong đầu ầm một tiếng, nam nhân trung niên này lập tức lùi về sau, những người kia ở phía sau hắn từng người đều sửng sốt, run run hoảng sợ, cảm nhận được kinh khủng vô cùng vô tận trên người Mạnh Hạo

Chậm rồi

Mạnh Hạo lắc đầu, vung tay áo về trước lập tức gió lốc ngập trời, gió lốc tạo thành nối liền thiên địa, có thể thấy rõ ràng bốn phương tám hướng tổ trạch Mạnh gia

Gió này quét ngang, thẳng tới nam nhân trung niên cùng với tu sĩ phía sau hắn, tốc độ cực nhanh, mặc cho những người này bỏ chạy, giãy giụa thể nào, phản kháng thế nào đều trong nháy mắt bị gió lốc này trực tiếp cuốn vào, một loạt tiếng hét thảm thiết bị tiếng gió bạo che mất

Trong gió lốc này như có bàn tay vô hình, cầm một cây bút lông dính màu đỏ, đang vẽ tranh, phác họa nên từng cây cầu vòng màu máu

Cảnh này chấn động cả Mạnh gia, vô số tộc nhân đều thức tỉnh từ trong nhập định, không ít người ngẩng đầu lên lập tức thấy gió lốc ngập trời, từng thân ảnh bay nhanh, giữa không trung nhìn về địa phương có gió lốc, vẻ mặt nhanh biến hóa, lộ ra hoảng sợ

Địch tấn công! !

Có ngoại địch xâm nhập! !

Có ngoại địch xâm nhập! ! Chết tiệt, đại trận Hà gia tộc lại không phát động được! ! Một loạt tiếng kinh hô truyền ra, cả gia tộc chấn động, trong chớp mắt có chín thân ảnh trực tiếp từ trong chín phương hướng gia tộc, bay lên tận trời, khí thế như hồng, gào thét thẳng tới nơi có gió lốc

Phía sau chín người này còn có thân ảnh bay lên, xoay quanh bốn phía dường như sắp hợp lại thành trận pháp nào đó, tu sĩ bên trong không phải bay thẳng đến gió lốc mà đi vòng qua, rất nhanh, bầu trời biến sắc, những tu sĩ này bất ngờ tạo thành một lốc xoáy to lớn, lốc xoáy này ầm ầm chuyển động, dường như hoàn toàn bao vây Mạnh Hạo ở đó! Mạnh Như run rẩy, hai tộc nữ bên cạnh nàng cũng đều kinh hãi, ba người đều đang hoảng sợ chỉ có Mạnh Hạo giữa không trung, hắn liếc mắt mỉm cười với ba thiếu nữ, nụ cười của hắn như thiên hạ này, an ủi lòng họ, khiến cho ba thiếu nữ này trong chớp mắt không còn sợ nữa

Mạnh Hạo lúc này xoay người, nhìn về phía cách đó không xa đánh tới, nhưng tu sĩ bên kia đột ngột ngừng lại, về phần chín người đang gào thét bốn phía, còn có lốc xoáy dữ dội kia, Mạnh Hạo cũng không liếc nhìn một lần

Ánh mắt hắn quét tới, toàn bộ tu sĩ bên kia run rẩy, phía trước là một lão già, lão hít ngược một hơi, trong lòng nổ vang lập tức lùi về sau

Nhưng trong lúc bọn hắn lui về sau, Mạnh Hạo vung tay lần nữa, cơn gió lốc thứ hai đột nhiên xuất hiện ngập trời, trong tiếng nổ vang thẳng tới mọi người, chớp mắt đến gần, hàng loạt tiếng thét thảm thiết vang lên, bị cuốn vào trong gió lốc, cho dù là lão già có tu vi cường hãn kia cũng không cách nào khống chế thân thể, không ngừng thi triển thần thông, không ngừng lấy ra pháp bảo nhưng vẫn bị cắn nuốt vào trong gió lốc kia

Cầu vồng màu máu nở rộ lần nữa trong gió lốc này

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, thản nhiên nhìn hết thảy, hai lốc xoáy hai bên hắn ngập trời trong chớp mắt, nhìn từ xa giống như khói báo động thậm chí nhìn lâu sẽ sinh ra ảo giác trong hai lốc xoáy này ẩn chứa hai con ác lang hung tàn nhìn chằm chằm bốn phương tám hướng

Chúng ta đi thôi

Mạnh Hạo bình tĩnh nói, hôm nay hắn không phải muốn tiêu diệt cả Mạnh gia, chính là làm theo yêu cầu của ngoại bà dẫn người rời đi, hơn nữa hắn nhận ra mình ở đây giết tộc nhân Mạnh gia, vốn không kích động gia tộc trận pháp, lúc này lại mơ hồ có dao động như muốn nổi dậy

Dao động này rất suy yếu nhưng lại làm Mạnh Hạo cảm nhận được bên trong ẩn chứa lực lượng khinh khủng dù sao suy cho cùng cũng

là đại trận bảo vệ của một gia tộc! ! Mạnh Hạo vừa nói xong, đi về phía trước, phía sau hắn, hai thiếu nữ cùng Mạnh Như nhanh bay lên, đi phía sau Mạnh Hạo, bốn người bay về phía trước, không đi được bao xa, từ bốn phía nhanh chóng bay ra chín cây cầu vồng, chớp mắt đến gần

Không được đi! Một người trong chín người này rống lớn nhưng khi tiếng hô vừa truyền ra, Mạnh Hạo quay đầu lại, liếc mắt, tu vi này vượt qua Cổ Cảnh đại viên mãn, thậm chí cách Đạo Cảnh không xa

Trưởng lão gia tộc đã đến vô cùng gần đột ngột dừng lại, như bị một bàn

tay vô hình bóp cổ, biến sắc, thân thể lùi về sau, sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, lúc ngẩng đầu lão đã hoảng sợ cực độ

Chỉ bằng một ánh mắt, trưởng lão đã bị thương nặng, cảnh tượng này làm tám người khác hít sâu, lúc bọn họ đến đã nhận ra sự kinh khủng của Mạnh Hạo nhưng nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới, không ngờ

còn kinh khủng hơn so với tưởng tượng của bọn họ!

Đạo

Đạo Cảnh!

Trưởng lão bị thương kia run rẩy nói

Không để ý chín người này, Mạnh Hạo quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước,hai thiếu nữ cùng Mạnh Như phía sau hắn trong lòng lúc này nổi lên kích động vô cùng, nhìn Mạnh Hạo hâm mộ cùng tôn sùng

Mạnh Hạo giống như núi cao của gia tộc các nàng, có ngọn núi này, phong ba không thể đến gần

Chín người kia không dám cản lại, lốc xoáy ở bốn phía chợt ngừng, tu sĩ bên trong từ sớm đã run như cầy sấy, tự động tạo thành một đường, vẻ mặt Mạnh Hạo bình tĩnh đi tới

Bốn phía rất an tĩnh, trên mặt đất, bên ngoài mọi kiến trúc, tất cả tộc nhân Mạnh gia đều đang nhìn bầu trời, vẻ mặt chấn động, trong đó Mạnh Đức cũng ở ngoài đại điện nhìn lên Mạnh Hạo trên bầu trời, ánh mắt không thể tin

Mà ở những nơi khác, ở phía sau tộc nhân Mạnh gia đang hoảng sợ có ba thiếu nữ, trong lòng phức tạp đến cực điểm, nhìn hai thiếu nữ cùng Mạnh Như phía sau Mạnh Hạo trên bầu trời, đáy lòng các nàng giống như bị

đao cắt

Các nàng chính là cự tuyệt trở về gia tộc cam nguyện trở thành tộc nhân tôi tớ! Các nàng vứt bỏ gia tộc như vậy gia tộc cũng bỏ quên các nàng! Đúng lúc này, bỗng nhiên trên pho tượng to lớn bên trong tổ trạch Mạnh gia, trong nháy mắt phát ra ánh sáng mãnh liệt còn có áp lực ngập trời

Ngươi là ai!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1613: Khai trận hộ tộc

Thanh âm vang vọng, trên pho tượng to lớn kia tản ra ánh sáng, tạo thành uy lực tán ra tứ phía trong nháy mắt, chợt ngưng tụ lại ầm ầm đè về phía Mạnh Hạo

Thiên địa nổ vang, bầu trời thất sắc, gió mây cuồn cuộn

Một luồng áp lực thuộc về Đạo Cảnh giáng từ trên trời xuống, thiên địa ngay ngắn tránh lui, pháp tắc tiêu tán, hết thảy chỉ còn lại uy lực Đạo Cảnh, hóa thành thế giới của đối phương

Bốn phía tộc nhân Mạnh gia, từng người một mở to mắt, hô hấp dồn dập, chín tu sĩ Cổ Cảnh đại viên mãn kia lập tức chắp tay cúi đầu thật thấp

Bái kiến lão tổ!

Tinh thần của tất cả tu sĩ bên trong lốc xoáy trở nên phấn chấn lập tức quỳ lạy

Bái kiến lão tổ! Trên mặt đất, bên ngoài tất cả kiến trúc, tất cả tộc nhân Mạnh gia còn có những tôi tớ khác, người ngoài, tất cả mọi người

trong chớp mắt đều quỳ xuống lạy, tập hợp thanh âm của vô số người truyền ra như thiên lôi nổ vang

Bái kiến lão tổ! Hai thiếu nữ cùng Mạnh Như biến sắc, các nàng mặc dù tin tưởng Mạnh Hạo nhưng trong tiềm thức của các nàng bất kỳ lão tổ nào

đều là chí cao vô thượng cao nhất của cả gia tộc, các nàng có nhìn lên cũng không thể nhìn thấy

Toàn bộ Mạnh gia nổ vang, trong pho tượng khổng lồ kia có chín mật động, trong đó xung quanh khoảng không, năm nơi có thân ảnh khoanh chân tĩnh tọa, giờ phút này, ở mật động thứ năm có một thân ảnh, cặp mắt bỗng nhiên mở ra, mang theo ngưng trọng, thanh âm từ miệng hắn truyền ra

Lão không phải là mạch thứ chín, lão tổ đã gặp mặt Mạnh Hạo trước đó mà là mạch thứ tám! Lão không thể không ra mặt, một phe tu sĩ tử vong là huyết mạch của tộc nhân lão

Bước chân Mạnh Hạo chợt ngừng, không thấy áp lực long trời lở đất kia, quay đầu nhìn pho tượng xa xa, thản nhiên nói ra một câu, tất cả mọi người đều nghe ra đây là lời cuồng vọng cực điểm

Ngươi thật sự có dũng khí, muốn đánh với ta một trận? Thanh âm Mạnh Hạo bình tĩnh, khi truyền ra vang vọng bốn phương tám hướng, làm tộc nhân Mạnh gia phẫn nộ ồ lên:

To gan! !

Muốn chết! !

Không tự lượng sức! Một loạt thanh âm rống giận từ bốn phía tộc nhân Mạnh gia truyền ra lần lượt, vù vù vang vọng

Tộc nhân Mạnh gia ở đây thừa nhận Mạnh Hạo thật sự rất cường đại, rất kinh khủng nhưng hết thảy nếu so với lão tổ nhà mình cũng chỉ yếu ớt không thể chịu nổi một chiêu! Đây là lòng tin đối với lão tổ, cũng là của tất cả tộc nhân, từ nhỏ đến lớn đều có một loại cao cao tại thượng tự nhiên như vậy

Cho dù là hai thiếu nữ cùng Mạnh Như, giờ phút này cũng đều khẩn trương cực hạn, ở bên cạnh Mạnh Hạo, trong lòng lo lắng, vẻ mặt kinh

hoảng

Nhưng lão tổ chí cao vô thượng trong lòng bọn họ lại hoàn toàn ngược lại với bọn họ, ở pho tượng trong động thứ tám, lão tổ mạch thứ tám Mạnh gia biến sắc cùng lúc Mạnh Hạo nói ra câu nói kia, trên người tràn ra một luồng Đạo Cảnh dao động không thể phát hiện

Dao động này trong cảm nhận của lão già là một lực lượng kinh khủng ẩn chứa bên trong, cho dù lão toàn lực liều mạng cũng không thể làm rung chuyển được lực lượng khổng lồ đó

Mơ hồ dường như so sánh với Mạnh Hạo, lão là huỳnh hỏa mà Mạnh Hạo không thể nói là mặt trời nhưng ít nhất là một cây đuốc!

Không thể nào

hắn

tu vi của hắn là gì! Lão già này mở to mắt, lão vốn muốn bước đi nhưng trong chớp mắt lập tức chần chờ, không dám đi ra ngoài, thậm chí

cũng không nói ra bất kỳ lời nào

Thần sắc Mạnh Hạo như thường, thản nhiên nhìn pho tượng to lớn kia, xoay người vụt qua, mang theo hai thiếu nữ cùng Mạnh Như đi về phía xa xa

Nếu không phải hắn không muốn trực tiếp hoàn toàn lột mặt nạ của Mạnh gia, hôm nay hắn tuyệt đối không bỏ qua như thế

“ Cũng được, nơi này dù sao cũng là Mạnh gia, đợi sau khi tu vi ngoại bà khôi phục, bà sẽ định đoạt hết thảy

“ Mạnh Hạo cũng sẽ không tự mình làm chủ, cho dù mẫu thân hắn là tộc

nhân Mạnh gia nhưng hắn dù sao cũng là thiếu chủ Phương gia

Hắn có thể làm một số việc nhưng cũng có một số việc cần phải xem xét kĩ, nếu là nặng, ý tốt cũng sẽ bị người hiểu lầm, đó là chuyện Mạnh Hạo không muốn thấy

Cho nên khi đối đãi với Mạnh gia, Mạnh Hạo suy nghĩ rất nhiều, nhiều lần lựa chọn

Thời khắc hắn xoay người đi, phía sau hắn, mọi người Mạnh gia đi theo, trong mắt từng người lộ ra sát khí còn có châm chọc, thanh âm không ngừng

Nhưng rất nhanh những thanh âm này càng ngày càng yếu, đến cuối cùng gần như yên lặng như tờ, sắc mặt những tộc nhân Mạnh gia này ngạc nhiên sợ hãi, thậm chí sắc mặt tái nhợt ẩn chứa hoảng sợ

Bởi vì bọn họ phát hiện từ sau khi Mạnh Hạo nói ra câu nói kia, lão tổ của bọn họ

không ngờ một câu cũng không nói thậm chí dường như còn yếu đi không ít

Dường như

hết thảy thật như câu nói của Mạnh Hạo, lão tổ của bọn họ không dám ra mặt cùng đánh với Mạnh Hạo một trận! Điều này làm cho trong đầu nhiều tộc nhân Mạnh gia ù lên khiếp sợ, mà tinh thần những tu sĩ Cổ Cảnh đại viên mãn kia cũng nổi lên sóng lớn, trước bọn họ còn hoài nghi Mạnh Hạo là Đạo Cảnh, giờ phút này bọn họ không cần phỏng đoán nữa mà có thể khẳng định thanh niên trước mắt chính là

Đạo Cảnh!

Hắn

hắn đúng thật là

Đạo Cảnh! Tiếng động hít sâu từ tu sĩ Cổ Cảnh đại viên mãn rõ ràng khác thường

Mắt thấy Mạnh Hạo muốn rời khỏi, lão tổ bên trong pho tượng trong động thứ tám cắn răng, lão cảm nhận được trong động thứ chín và động thứ nhất, khí tức hai lão tổ khác của Mạnh gia đã thức tỉnh nhưng hai lão này lại không có bất kỳ cử động nào

“Chết tiệt, đây là muốn để ta dò xét một chút khả năng của người này sao

“ Cặp mặt lão tổ động thứ tám lộ ra quyết đoán, có thể trở thành người Đạo Cảnh, sẽ không thiếu dũng khí nếu không cũng không thể thành công vượt qua đạo kiếp

“ Có thể thử trận pháp gia tộc một lần!” Lão già cắn răng, tu vi trong cơ thể ầm ầm bùng phát, đó là dao động Đạo Cảnh nhất nguyên, trong nháy mắt đều từ pho tượng rầm rầm khuếch tán ra ngoài

Giờ khắc này tộc nhân Mạnh gia nhìn lại, trên pho tượng tản ra ánh sáng màu vàng, kim quang này dày đặc như biển vàng, khoảnh khắc xuất hiện, ầm ầm khuếch tán ra bốn phía tạo thành một bàn tay, một trảo đánh đến Mạnh Hạo

Thiên địa biến sắc, bởi vì bàn tay to màu vàng kia thay thế thiên địa, bởi vì bàn tay to màu vàng này tạo thành một cái bóng lớn trên mặt đất! Trong tiếng nổ vang, bàn tay nổi lên lực lượng vô biên hướng về Mạnh Hạo, lúc sắp tới gần, sắc mặt hai thiếu nữ cùng Mạnh Như phút chốc tái nhợt, Mạnh Hạo xoay người, trong mắt lóe lên tia rét lạnh

Thật to gan

Mạnh Hạo thản nhiên nói nhưng lại không có bất kỳ né tránh với bàn tay to màu vàng kia ngược lại bước ra một bước trực tiếp chạm vào bàn tay to màu vàng

Thân thể va chạm, không thể nhìn thẳng, trong tiếng nổ vang, thân ảnh Mạnh Hạo đụng vào bàn to màu vàng tạo tiếng nổ ngập trời, bàn to kia có ý đồ bóp nát Mạnh Hạo nhưng trong khoảnh khắc đụng nhau giống như sôi sục, run run sau đó

nổ vang tan vỡ! Nơi nơi vỡ vụn, tan vỡ trong phạm vi lớn, sau khi bàn tay kia chia năm xẻ bảy, biển vàng cũng hoàn toàn tan rã, dường như trước mặt Mạnh Hạo, trình độ Đạo Cảnh này không chịu nổi một chiêu

Trong tiếng nổ vang, bàn tay to tan vỡ, lão già bên trong pho tượng trong động thứ tám chấn động toàn thân mãnh liệt, thân thể không thể khống chế bay thẳng ra, xuất hiện ở bên ngoài pho tượng, phun ra một ngụm máu lớn lần nữa, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo mang theo khiếp đảm cùng chấn động

Đạo

Đạo Chủ? Đạo Tôn? Giờ phút này, trong lòng lão già mạch thứ tám chấn động cực điểm

Lão già mạch thứ chín cũng chấn động như vậy, trước đó lão nhận ra Mạnh Hạo, sau khi thấy cả quá trình trận chiến này, đáy lòng của hắn sớm đã nổ vang ngập trời

Bọn họ chỉ chấn động nhưng đối với bốn phía tộc nhân Mạnh gia, lúc này trong lòng bọn họ đã vượt qua cả sợ hãi chấn động, từng người một trợn mắt há mồm, kinh ngạc nhìn lão tổ nhà mình phun ra máu tươi, nhìn vẻ mặt Mạnh Hạo như thường, chỉ là bước một bước mà thôi! Một bước khiến cho Đạo Cảnh lùi về sau, bị thương, chuyện như vậy đã phá vỡ tín

niệm không gì sánh được đối với lão tổ sâu trong lòng những tộc nhân bốn phía

Gần như sắc mặt của tất cả mọi người tái nhợt trong phút chốc mà ở trong đám người này có một thanh niên, chính là Mạnh Đức, hắn đã sớm đến nơi này, nhìn Mạnh Hạo, nhìn khuôn mặt quen thuộc, hắn mở to mắt, ngây dại

Ngoại trừ hàng loạt tiếng động hút khí, bốn phía không còn bất kỳ tiếng thở nào nữa, Mạnh Hạo thản nhiên thoáng nhìn lão già kia nhưng vào lúc này, cặp mắt lão già mạch thứ tám kia đỏ thẫm trong phút chốc, ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời thét lên thảm thiết

Cùng lúc đó, lão nâng tay điểm lên ấn đường, ầm một tiếng, mặt đất chấn động

Bầu trời biến sắc, trên pho tượng to lớn kia trong nháy mắt bất ngờ tản ra một luồng uy lực vô hình,uy lực này ầm ầm khuếch tán, phút chốc bao phủ bốn phương tám hướng, người ngoài không thấy sự tồn tại của uy lực nhưng trong mắt Mạnh Hạo, hắn thấy rõ ràng một quầng sáng tản ra trên pho tượng

“Trận pháp phòng thủ

“ Mạnh Hạo không lập tức lùi về sau mà vẫn đứng đó, cặp mắt lóe lên, khi quầng sáng kia ầm ầm khuếch tán, gào thét hướng về phía hắn, đối kháng cưỡng ép

Chỉ một chút, cặp mắt Mạnh Hạo hơi co lại, trên quầng sáng này hắn cảm nhận được một lực lượng hủy diệt thiên địa, cho dù thân thể hắn cường hãn cũng không thể giữ vững quá lâu

“ Trận pháp phòng thủ này còn có thể mạnh hơn, mới chỉ có một người khống chế đã có uy lực như vậy, nếu có nhiều hơn mấy người, cho dù là

ta cũng gặp nguy hiểm

“ Mạnh Hạo nghĩ, sau khi cảm nhận trận pháp, không đối kháng nữa mà thân thể lùi về sau, vung tay áo mang theo ba người Mạnh Như, trong nháy mắt quầng sáng lan ra, biến mất, rời đi thật xa

Mạnh Hạo đã đi xa, sắc mặt lão già mạch thứ tám kia càng thêm khó coi, hắn thấy được Mạnh Hạo trước cử động của trận pháp đối kháng này, đáy lòng càng chấn động

“Hắn

không ngờ rung chuyển trận pháp tổ tiên mà không tổn thương chút nào

Người này rốt cuộc đạt cảnh giới gì, không phải Đạo Chủ hay là

hay đúng thật là Đạo Tôn? Điều này làm sao có thể! !” Trên pho tượng này, trong động thứ nhất và động thứ chín, vẻ mặt hai lão tổ Mạnh gia khác đều ngưng trọng, nhất là lão tổ mạch thứ nhất, sắc mặt sa sầm xuống

Mạch thứ mười sao

Lão lẩm bẩm nói nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1614: Cửu đinh xuất, thất hải động

Mạnh Hạo tất nhiên không bằng Đạo Tôn nhưng chiến lực của hắn giờ này nếu toàn diện bùng phát có thể đấu với bất kỳ Đạo Cảnh dưới Đạo Tôn, có quan hệ với thân thể này của hắn, cũng có quan hệ với Chí Tôn Pháp, nhưng mấu chốt nhất là La Thiên Đạo Tiên! Lúc này mới tạo nên hắn như vậy, rõ ràng là tiên nhưng lại làm Đạo Cảnh tồn tại chấn động

“Nhanh thôi, quả Niết Bàn Quả thứ tư của ta có thể dung hợp triệt để, sau đó bọn chúng sẽ trở thành đạo quả của ta, giúp ta đẩy ra Cổ Môn, dập tắt Hồn Đăng! Nhưng mà không biết Hồn Đăng của ta có thể mở ra bao nhiêu ngọn đăng

“ Trong mắt Mạnh Hạo mong đợi, hắn nghĩ đến Cổ Cảnh, đối với chính mình chiến lực đã đầy đủ chính là một quá trình chuyển tiếp

Hắn không cân nhắc qua thất bại, bởi vì hắn thấy Cổ Cảnh không quan trọng như vậy

Dù sao, La Thiên Đạo Tiên, trước Mạnh Hạo đã lâu không có xuất hiện, đối với thuyết pháp La Thiên Đạo Tiên đạp cổ khó khăn, người có thể hiểu được gần như không có

Cảm nhận được quả Niết Bàn Quả thứ tư dung hợp, tinh thần Mạnh Hạo phấn chấn, mang theo ba thiếu nữ Mạnh Như, gào thét đi, vượt qua tinh không trực tiếp về tới đại lục nhất mạch chỗ ngoại bà

Rất nhanh đã về đến gia tộc làm cho hai thiếu nữ được cứu về kia thấy được biến hóa trong gia tộc, lập tức kích động mà Mạnh Hạo cũng kể quá trình đem hai nàng về cho ngoại bà

Hạo nhi, con có nắm chắc bao nhiêu phần có thể giúp bà trị thương? Trong ốc xá của ngoại bà, ngoại bà của Mạnh Hạo cùng hai ngoại thúc công đều nhìn Mạnh Hạo

Mạnh Hạo chỉ hơi trầm ngâm, ngẩng đầu nhìn về phía ba lão

Mười phần thì vãn bối không dám nói nhưng đã nắm chắc tám phần! Mạnh Hạo vừa nói xong, ngoại bà hô hấp dồn dập, hai lão già bên cạnh bà cũng run run, ba người nhìn nhau gật đầu

Hạo nhi, con cứ việc thi pháp bất kể có nguy hiểm hay không, chúng ta đều tán thành! Mạnh Hạo hít sâu, gật đầu nghiêm túc, hắn từ lúc ở trong gia tộc nhìn thấy địa vị của ngoại bà, chỉ cần tu vi nhóm người của ngoại bà khôi phục, như vậy nhất mạnh này sẽ không tiếp tục sa sút nữa

Thời gian cứ từ từ trôi qua, mỗi ngày Mạnh Hạo ngoại trừ thuyết pháp còn trị thương cho ba người, còn có ba cữu mẫu cùng hai cữu cữu, Mạnh Hạo cũng đúng giờ trị thương cho bọn họ

Từ lúc trị thương, bất luận là ngoại bà, hai ngoại thúc công hay là cữu mẫu cùng cữu cữu, khí tức trên người những người này càng ngày càng tăng, càng ngày càng

cường hãn hơn

Hai cữu cữu đã mất đi niềm tin kia, trong đôi mắt của bọn họ lần nữa đốt lên hồn hỏa, linh động, bởi vì bọn họ có hy vọng! Về phần ba người cữu mẫu kia, các nàng khôi phục nhanh nhất, ngắn ngủi mười ngày đã dồi dào tiên chiến lực, chỉ riêng ngoại bà cùng hai ngoại thúc công tiến triển chậm nhất nhưng bọn họ cảm giác được từ từ có uy lực

Mà tộc nhân của hắn, cũng vì tiên khí nồng đậm trong tu hành, không những tu vi càng thêm vững chắc mà cách tam soa ngũ sẽ xuất hiện một

người đột phá

Tuy rằng đều là đột phá trong Linh Cảnh nhưng vẫn có thể nhìn thấu

Nhất mạch ngoại bà, tư chất rất không tệ vả lại tích lũy lúc trước cũng là nguyên nhân chủ yếu đột phá như hiện tại

Những ngày này có thể nói mỗi tộc nhân đều tràn đầy hy vọng, nhìn Mạnh Hạo đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt tương phản với tổ trạch Mạnh gia còn lại trên mặt đất

Nơi đó thần hồn nát thần tính, bất kỳ nơi nào gió thổi cỏ lay đều sẽ gây ra hoảng loạn, chín mạch tộc nhân Mạnh gia trong mười ngày này sớm đã biết giải quyết chuyện đã xảy ra đồng thời trong lòng chấn động, cả Mạnh gia trước sau đều bị trận pháp phòng thủ bao phủ, dường như chiến tranh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào

Thời gian trôi qua,đã qua một tháng, Mạnh Hạo cảm nhận rõ ràng quả Niết Bàn Quả thứ tư đã hoàn toàn dung hợp với bản thân, thời khắc này chỉ cần hắn có một ý niệm lúc nào cũng có thể triệu hoán Cổ Môn xuất hiện

Mà hắn trị thương cho đám người ngoại bà, đến thời điểm mấu chốt, ngày này tất cả tộc nhân đều không tĩnh tọa nữa mà cảnh giác phòng thủ bốn phía, chỉ sợ tu vi của bọn họ không đủ, toàn lực bảo vệ

Bên trong sân, nhóm người ngoại bà ở nơi này, chỉ riêng Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trong ốc xá, đỉnh đầu hắn có từng tia bạch khí bay lên không, tạo thành mây mù, mơ hồ có sấm sét xẹt qua mây mù, phát ra một loạt tiếng gầm rú

Ngoại bà cuối cùng, hai ngoại thúc công trước đó, những người khác có thể vào trong trước

Một lát sau, cặp mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, bên trong lóe sáng, thanh âm chậm rãi truyền ra, rơi vào trong tai ngoại bà cùng hai ngoại thúc công

Những người khác Mạnh Hạo có thể tùy ý chỉ riêng ngoại bà, hắn nhất định phải nắm chắc mười phần mà tiến hành cho nên những người khác đối với hắn chỉ là quá trình làm quen mà thôi, cũng bởi vậy hắn muốn trị thương cho ngoại bà cuối cùng

Ngoại bà hít sâu, cặp mắt lóe sáng, nâng tay phải lên, lúc này vẻ mặt một trong hai người con trai kích động

Đó là thất cữu của Mạnh Hạo, ông hít sâu, trực tiếp cất bước vào trong ốc xá, liếc mắt thấy Mạnh Hạo khoanh chân ngồi, ôm quyền cúi đầu thật thấp, khoanh chân ngồi ở trước mặt Mạnh Hạo

Mạnh Hạo gật đều nâng tay phải, trực tiếp điểm lên ấn đường của thất cữu, tu vi trong cơ thể bùng phát ầm ầm, lực lượng La Thiên Đạo Tiên phút chốc tràn đầy, dần dần thân thể thất cữu run run, lộ ra đau đớn trên thân thể của ông, bất ngờ từ trong cơ thể run run chui ra chín cây đinh

Một cây đinh rơi trên mặt đất, lúc rơi xuống, tu vi thất cữu ầm ầm tăng bạo, sau đó là cây thứ hai, cây thứ ba cho đến cây thứ tám rơi xuống, tu vi thất cữu lúc này không những khôi phục mà còn còn bùng phát đến Cổ Cảnh sơ kỳ! Đúng lúc này, bỗng nhiên cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, tay phải rời khỏi ấn đường thất cữu, trong nháy mắt cây đinh thứ chín bay ra từ trong ấn đường

Thân thể thất cữu chấn động, ngửa mặt lên trời rống lên, tu vi bùng phát ầm ầm, cho đến khi tu vi đạt đến Cổ Cảnh trung kỳ, ông mới run run đứng lên, cảm nhận được thân thể, vẻ mặt kích động, lần nữa cúi đầu về phía Mạnh Hạo, xoay người đi ra ốc xá

Ngay sau đó là người thứ hai, người thứ ba, người thứ tư

Hai cữu cữu, ba cữu mẫu, khi toàn bộ chín cây đinh trong năm người này đều được Mạnh Hạo lấy ra, nhất mạch ngoại bà này lập tức có hơn năm cường giả Cổ Cảnh!

Nhất là tu vi năm cữu mẫu, trong đó cao nhất là bộ dáng Cổ Cảnh đại viên mãn, lúc nào cũng có thể đột phá

Gần như trong khoảnh khắc những cây đinh trên năm người này bị lấy ra, nơi cách Đệ Bát Sơn Hải,trong Đệ Thất Sơn Hải tồn tại vách ngăn vô hình, lúc này tinh không trên Tế Đàn, tiếng sấm truyền ra khắp bốn phương tám hướng

Tế đàn này rất lớn, trên này có khắc một ấn ký lớn, nhìn thoáng qua ấn ký này rõ ràng là một chữ Mạnh, trên đó dựng thẳng từng chông đá, tổng cộng có chín chông, lớn nhất ở trung tâm, ở bốn phía hơi nhỏ

Thậm chí trên chín chông đá này còn có máu tươi tràn ra, khiến cho cả Tế đàn chìm trong biển máu

Nếu chỉ có một Tế đàn thì không có việc gì nhưng mà ở bốn phía

lại có nhiều Tế đàn như vậy, chín Tế đàn này, trong tinh không Đệ Thất Sơn Hải dường như là khu vực vô cùng quan trọng, cho nên bốn phía có gần như một trăm ngàn tu sĩ khoanh chân tĩnh tọa, thậm chí còn có chín cường giả Đạo Cảnh trấn thủ ở nơi này

Ngay lúc Mạnh Hạo lấy cây đinh từ trong hai cữu cữu cùng ba cữu mẫu, tiếng sấm vang vọng, chín Tế đàn nơi này bất ngờ có hai nơi, trên đó tất cả chông đá toàn bộ tan vỡ, vỡ vụn tan nát

Trong chớp mắt, một trăm ngàn tu sĩ ở bốn phía đồng loạt mở mắt, nhất là lão già Đạo Cảnh kia, sắc mặt trầm xuống

Đệ Bát Sơn Hải, Mạnh gia xảy ra biến cố

Có người ở trong động phá vỡ thủ chi trận

Không sao, chỉ cần chủ trận không bị phá thì không có gì đáng ngại

Sắc mặt chín lão già Đạo Cảnh trầm xuống, đều nhìn Tế đàn thứ năm trong chín tòa, đồng loạt ra tay đồng thời đi gia cố Tế đàn, tản ra thần thức tạo thành gió lốc kinh khủng

Khi chín người tăng cường Tế đàn, Mạnh gia của Đệ Bát Sơn Hải, ngoại thúc công của Mạnh Hạo đi vào trong ốc xá, khoanh chân ngồi trước mặt Mạnh Hạo, thần sắc Mạnh Hạo ngưng trọng, không còn đặt một ngón tay mà đặt cả bàn tay lên ấn đường của ngoại thúc công

Cứ thi triển tu vi đi, tính mệnh này của ông không sao cả

Ngoại thúc công nhìn thấu sự nghiêm trọng ở Mạnh Hạo, cười ha ha, khi tu vi Mạnh Hạo tràn vào, thân thể ông lập tức run rẩy

Thời gian trôi qua, lần này thời gian Mạnh Hạo hao phí còn nhiều hơn năm người trước cộng lại, khi một cây đinh từ trong cơ thể lão nhân rơi xuống, tu vi của lão nhân nổ vang bùng phát, trong thời gian ngắn ngủi, thiên địa biến sắc, tu vi của ông trực tiếp đạt đến Cổ Cảnh đại viên mãn

Cây cuối cùng! Mạnh Hạo nâng tay phải, ầm một tiếng, lão nhân phun ra máu tươi, trên ấn đường của ông bất ngờ bay ra cây đinh thứ chín nhưng sau cây đinh này lại có một thiên hắc tuyến, cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên trực tiếp chém đến

Khi ngân tuyến vỡ vụn, lão nhân lại lần nữa phun ra máu tươi nhưng gương mặt ông nhanh chóng biến đổi, không còn già nua giống như đi ra từ trong phần mộ, tuy rằng vẫn còn là một lão già nhưng rõ ràng sức sống dồi dào, tu vi tiến thêm một bước, nhìn như đại viên mãn nhưng lại

có thể so với Chuẩn Đạo! Lão nhân cười ha ha, khi đứng dậy trên người ông khí thế ngập trời, cặp mắt mang theo lạnh lùng dường như đây mới là tính cách của ông, chỉ riêng khi nhìn Mạnh Hạo mới có nhu hòa

Nhất mạch này của chúng ta sẽ vực dậy

Lão nhân lẩm bẩm, xoay người vụt qua rồi biến mất, khi xuất hiện trên bầu trời, ông mở miệng hút mạnh, nổ vang vô tận, vô biên như lực lượng của thiên địa,rầm rầm đến

Cùng lúc đó, khoảnh khắc chém đứt ngân tuyến sau cây đinh thứ chín, trong chín tòa Tế đàn của Đệ Thất Sơn Hải có một tòa, không những tất cả chông đá trên đó đều vỡ tan mà ngay cả Tế đàn cũng ầm một tiếng, xuất hiện một khe nứt to, giống như muốn tan vỡ

Sắc mặt một trăm ngàn tu sĩ bốn phía biến hóa, đồng loạt bấm quyết, chín cường giả Đạo Cảnh kia đều nhíu mày, lần nữa tăng cường nhưng chưa đợi được lâu đã nổ vang dội, tòa Tế đàn thứ tư cũng vỡ vụn trong phút chốc

Đó là ngoại thúc công thứ hai của Mạnh Hạo, sau khi Mạnh Hạo quen tay lấy ra tất cả các cây đinh, tu vi bùng phát, hủy diệt hình thành

Chết tiệt, không thể làm cho Tế đàn tiếp tục vỡ vụn, Tế đàn thứ năm là chủ trận không thể bị quấy nhiễu, nếu không sẽ ảnh hưởng kế hoạch lâu dài

Thần thức chúng ta sáp nhập vào, gián tiếp quyết đấu với người phá trận kia! Chín Đạo Cảnh biến sắc, trong đó có một người lập tức gầm nhẹ, trong mắt tám người khác lộ ra tàn khốc, bấm quyết, thần thức nổ vang

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1615: Ông rốt cuộc ở đâu?

Đồng thời trong lúc đó, chín Tế đàn vỡ vụn ra tứ phía, giống như là ở Đệ Bát Sơn Hải, nhưng không phải ở Mạnh gia mà ở trong Thiên Thần Liên Minh, trên núi thứ tám

trong Đệ Bát Sơn Hải! Trên đỉnh núi này có thiên trì, trong ao có Huyền Quy nhắm mắt, cạnh thiên trì có một đại điện, điện này

Chính là Thiên Thần Điện! Nơi này là nơi ở của chủ Đệ Bát Sơn Hải, là Thiên Thần

thần bí khó lường trong truyền thuyết! Ở khu vực đỉnh núi này ngoại trừ Thiên Thần, không ai có thể bước vào nửa bước, dường như nơi này là cấm địa thuộc về Thiên Thần, trong Thiên Thần Điện có một ngọn đèn dầu

Đèn này cháy sáng vĩnh hằng, nơi này không có gió nhưng ngọn đèn dầu lại phiêu diêu, chiếu sáng cả đại điện sáng tối không ngừng, mơ hồ có thể thấy được trong đại điện này có một ghế ngồi lớn, trên đó có một thân ảnh

Không thấy rõ bộ dáng, chỉ nhìn thấy một thân trường bào đen, cúi đầu, không nhúc nhích, có thể mơ hồ thấy được Thiên Thần này mang mặt nạ

Trên mặt nạ có Quy Xà chi ảnh đan xen nhau

Nhưng khi Tế đàn lần nữa tan vỡ, gần như mỗi lần Tế đàn Đệ Thất Sơn Hải xuất hiện một khe nứt, thân ảnh ấy sẽ run nhẹ một cái

dường như muốn thức tỉnh từ trong cơn ngủ mê

Đúng lúc này lửa trong bấc đèn cũng lắc lư một chút

Thân ảnh ấy chính là chủ Sơn Hải

chí cao vô thượng

trong Đệ Bát Sơn Hải, hắn chính là Thiên Thần

Có rất nhiều truyền thuyết về hắn, có người nói Thiên Thần đến từ Hàn gia, có người nói Thiên Thần đến từ Mạnh gia, cũng có người nói Thiên Thần vĩnh hằng, lai lịch không phải ở Sơn Hải Giới

Nhưng bất luận có như thế nào, bao nhiêu năm rồi không ai thấy qua hình dáng thật sự dưới lớp mặt nạ của Thiên Thần, dường như bất kể năm tháng nào, mọi người vĩnh viễn đều thấy bộ dáng như vậy

Dần dần lại xuất hiện thêm tin đồn, lời đồn này có rất ít người tin bởi vì quá mức ly kỳ, trong lời đồn nói Thiên Thần

cũng không phải là vĩnh hằng

Nghe đồn nói

chủ Sơn Hải cũng không phải là vĩnh hằng, bất kỳ chủ Sơn Hải nào đều có ngày không còn trên đời nữa

Sở dĩ vẫn tồn tại là bởi vì mỗi chủ Sơn Hải đều có phương pháp đặc thù, giống như là lừa dối có thể khiến cho mình tồn tại

Trong đó, đối với chi pháp tồn tại của Thiên Thần Đệ Bát Sơn Hải trong lời đồn là

truyền thừa y bát, mỗi một đời Thiên Thần trước khi tử vong đều sẽ tìm truyền nhân giống như Thiên Thần chuyển thế

Mà giờ khắc này giống như trong Đệ Bát Sơn Hải, trên tiểu lục địa Mạnh gia, nhất mạch ngoại bà kia trong ốc xá, Mạnh Hạo đứng lên đi vào ốc xá của ngoại bà, chắp tay cúi đầu

Từ trước đến nay, tất cả mọi người ốc xá này, Mạnh Hạo cũng không có bái lạy chỉ riêng có ngoại bà

Ngoại bà nhìn Mạnh Hạo hiền hòa, gật đầu, khoanh chân ngồi trước người Mạnh Hạo, Mạnh Hạo hít sâu, thần sắc hắn ngưng trọng, còn có nghiêm túc chậm rãi ngồi xuống

Không cần khẩn trương, ngoại bà đã sống rất lâu, đã trải qua rất nhiều chuyện, không có gì không thể trải qua cho dù là thất bại cũng không quan trọng, có hai ngoại thúc công, nhất mạch này của chúng ta nhất định sẽ vực dậy

Tiếc nuối duy nhất của ngoại bà là cuộc đời này trước khi nhắm mắt có thể lại nhìn thấy ngoại công của cháu, bà có thể cảm nhận được, ông ấy không có ngã xuống

Ông ấy cách bà cũng không xa xôi như vậy

Ngoại bà nhẹ giọng lẩm bẩm, trong mắt lộ ra hồi ức hóa thành tiếng thở dài

Đáy lòng Mạnh Hạo phức tạp, ngoại công mất tích là vì hắn

Ngoại bà, người nhất định sẽ không có tiếc nuối, cháu nhất định sẽ thành công, cũng sẽ tìm được ngoại công! Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, ngoại bà cười càng thêm hiền hòa

Mạnh Hạo hít sâu, hai tay bấm quyết, hắn đã hoàn toàn quen với việc lấy ra những cây đinh, thời khắc càng thêm nắm chắc, nâng đồng thời hai tay trực tiếp điểm lên ấn đường của ngoại bà, cùng lúc đó tu vi Mạnh Hạo bùng phát toàn bộ! Trước đó cho dù trị thương cho hai ngoại thúc công, Mạnh Hạo cũng chỉ dùng ba phần tu vi mà thôi, nhưng trước mắt lại dùng toàn bộ, trong tiếng nổ vang, thân thể ngoại bà run rẩy mãnh liệt nhưng vào lúc này, đột nhiên trên người ngoại bà, tản ra hào quang sáng chói bao lấy chín nơi bên trong ấn đường

Toàn bộ các cây đinh nằm ở chín nơi này, ngay trong khoảnh khắc tia sáng này xuất hiện, Mạnh Hạo bỗng nhiên biến sắc, giờ phút này bên tai của hắn truyền đến chín tiếng rống giận

Dám đụng đến đẳng trận pháp giả ta, chết!! Chín tiếng rống giận này hóa thành chú ngữ đánh vào trong đầu Mạnh Hạo dường như muốn trực tiếp nổ tung tinh thần của hắn

Không tự lượng sức! Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát khí, hừ lạnh, Đạo Thần Kinh tu hành đổi lấy thần thức vô biên, trong nháy mắt khuếch tán đối kháng trực tiếp với chín luồng ý thức kia

Đây là một trận chiến Đạo Cảnh gián tiếp, một người đấu với chín người!

Nổ vang dội, tiếng nổ ngập trời, thân thể Mạnh Hạo run run nhưng hai tay rất ổn định, khi ngoại bà run run, trên thân thể dần dần sáng lên rực rỡ, có cây đinh chậm rãi bị ép ra

Giờ phút này, trong Đệ Thất Sơn Hải, chín lão già Đạo Cảnh biến sắc, mọi người bọn họ đều toàn lực liều mạng nhưng không ngờ không thể rung chuyển một người làm phép

Cường giả Đệ Bát Sơn Hải, ta đều biết rõ, khi nào lại có thêm một người như vậy! !

Hắn là Đạo Chủ cao nhất, vô hạn gần đạt trình độ Đạo Tôn, chết tiệt!

Xem hắn có thể kiên trì trong bao lâu, chỉ cần Thiên Thần thức tỉnh ra tay, hắn muốn phá vỡ trận pháp Tế đàn không dễ dàng như vậy!

Chín người lập tức gầm nhẹ, thần thức tản ra toàn lực, ngăn trở lần nữa

Rầm rầm một tiếng, cách rất xa, xung quanh khu vực của từng người, người ngoài nghe không được

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên, nâng tay phải vỗ lên mặt đất, lập tức lôi đỉnh xuất hiện, lơ lửng trên đầu Mạnh Hạo, phát ra một loạt lực lượng sấm sét, trong chớp mắt như Đấu Chuyển Tinh Di mang Mạnh Hạo cùng ngoại bà trước mắt hắn từ trong ốc xá Mạnh gia biến mất

Khi xuất hiện đã ở trên bình nguyên bên ngoài vạn dặm

Đối với ngoại bà, bà từ từ nhắm mắt, thậm chí cũng không phát hiện đang di chuyển vị trí, gần như khi hai người vừa mới xuất hiện, lập tức nổ vang ngập trời

Chí Tôn Kiều huyền ảo trên người Mạnh Hạo, một luồng lực lượng mạnh mẽ từ Mạnh Hạo cùng ngoại bà tản ra bốn phía, quét ngang chín hướng

Tiếng động rầm rầm vang vọng, chín khe rãnh to lớn trực tiếp ấn mạnh trên mặt đất, thiêu đốt ngọn lửa màu đen

Muốn chết! Sắc mặt Mạnh Hạo âm lãnh, tay phải bấm quyết, bỗng nhiên đặt một ngón tay lên bên trái bả vai, bất ngờ lập tức có một cây đinh chậm rãi bị ép ra từ trên vai ngoại bà

Ngoại bà không phải run rẩy nhưng do hắc khí truyền ra từ trong cây

đinh này, hư ảo hóa thành khuôn mặt một lão già, gào thét về phía Mạnh Hạo, cặp mắt Mạnh Hạo mở to, đột nhiên hút một cái, khuôn mặt lão già này lập tức tan vỡ hóa thành vô số hắc khí, toàn bộ bị Mạnh Hạo hút vào trong miệng

Tàn nhẫn cắn một cái, lập tức có tiếng thét thảm thiết truyền ra, trong Đệ Thất Cửu Sơn, trong chín lão già Đạo Cảnh bên cạnh Tế đàn, lập tức có một người phun ra máu tươi

Hắn nuốt thần thức mà ta phân ra! ! Đúng lúc này, các lão già khác lần lượt phun ra máu tươi, người thứ hai, người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm

Ngay sau đó, tòa Tế đàn thứ năm kia, tiếng sét ngập trời, chông đá trên đó, từng cây một vỡ vụn, Tế đàn này run run, có khe nứt hiện ra

Ngưng tụ lực lượng của toàn bộ mọi người, ngăn cản trận pháp bị phá! Tòa Tế đàn thứ năm này liên quan đến quá lớn, không thể vỡ nát! ! Một người trong chín lão già Đạo Cảnh rống lớn

Lập tức một trăm ngàn tu sĩ bốn phía bấm quyết toàn bộ, trong miệng truyền ra một loạt chú ngữ phức tạp khó hiểu, từng người một run rẩy, thân thể của bọn họ nhanh chóng khô héo mà mắt thường có thể nhìn ra

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, một trăm ngàn tu sĩ này, từng người một giống như chỉ còn da bọc xương

Dường như đây là một loại tế hiến, bọn họ đổi lấy một lực nguyền rủa kinh người, lực lượng này ầm ầm phủ xuống Tế đàn

Đệ Bát Sơn Hải, phía trên bình nguyên trên tiểu lục địa Mạnh gia, hai tay Mạnh Hạo nhanh chóng hóa thành một ấn ký, không ngừng điểm lên người ngoại bà

Từ đầu đến cuối, ngoại bà đều không run rẩy mà chỉ từ từ nhắm mắt không giống với những người được loại bỏ cây đinh trước đây

Đây là bởi vì bà là ngoại bà của Mạnh Hạo, rút ra cây đinh mang đến đau đớn, Mạnh Hạo đã giảm bớt đau đớn đến cực hạn

Trong tiếng nổ vang, từng cây đinh một bị ép ra, khuôn mặt hắc khí trên mỗi cây đinh đều bị Mạnh Hạo cắn nuốt, sau khi cây đinh thứ tám bị ép ra, thần sắc Mạnh Hạo ngưng trọng, hai tay đặt trên ấn đường của ngoại bà, sau đó kéo mạnh một cái ra ngoài

Như có sấm sét nổ tung trong thiên địa này, nổ vang trời, ấn đường của ngoại bà lập tức xuất hiện một chấm đen, cây đinh thứ chín trong phút chốc bay ra nhưng phía sau cây đinh trong ấn đường của bà có tiếng rống giận cùng thân ảnh hư ảo bùng phát! Đó là lực nguyền rủa ngưng tụ của một trăm ngàn người hiến tế, đó là uy lực cuồng bạo bùng phát còn dư lại của lão già Đạo Cảnh, bất kỳ ý đồ muốn chặt đứt lực này đều phải chịu lời nguyền rủa kinh khủng

Sắc mặt Mạnh Hạo trầm thấp, hừ lạnh, bỗng nhiên nâng tay phải lên, cặp mắt lóe sáng, trảm một trảm, gần như khi tay hắn đụng phải lực nguyền rủa này, trong tiếng nổ vang, nguyền rủa kia bùng phát toàn diện, hoá thành hắc khí vô tận, vọt tới Mạnh Hạo trong phút chốc

Cũng trong nháy mắt, cây đinh thứ chín bị Mạnh Hạo chặt đứt hoàn toàn, cấm chế trên người ngoại bà biến mất toàn bộ, đồng thời tòa Tế đàn thứ năm của Đệ Thất Sơn Hải tan vỡ, chia năm xẻ bảy

Bốn tòa trước vốn là tràn ngập khe nứt giờ phút này cũng theo đó mà vỡ vụn ra khiến cho chín tòa Tế đàn chỉ còn lại bốn tòa hoàn chỉnh! Cùng lúc đó, trên núi thứ tám, trong Thiên Thần Điện, thân ảnh ngồi trên ghế kia run lên mãnh liệt, mơ hồ mặt nạ sáng lên, dường như cặp mắt dưới mặt nạ lúc này hơi mở ra, có uy lực kinh khủng không thể hình dung, từ trong hai mắt bùng phát một tia uy lực! Mơ hồ, đôi môi thân ảnh ấy hơi

động, nói ra hai chữ không ai nghe được mà chỉ có chính hắn mới biết

Đó là

hai chữ Hạo nhi! Đồng thời trong lúc đó, trên bình nguyên tiểu lục địa Mạnh gia, thân thể Mạnh Hạo run run, ngửa mặt lên trời rống lên, có tiếng động “rắc rắc” vang vọng trong cơ thể hắn, tu vi Mạnh Hạo bùng phát toàn diện, nhất là quả Niết Bàn Quả thứ tư trong sức sống Tham Lang vào lúc này tràn ra

Cũng chính là vào giờ khắc này, ngoại bà thức tỉnh, trong giây phút bà thức tỉnh, tu vi trong cơ thể ngoại bà lập tức tăng vọt, bà mở mắt ra, thấy được hắc khí trên người Mạnh Hạo

Hạo nhi, cháu

Trong hắc khí, Mạnh Hạo hít sâu, muốn khu trừ hắc khí bỗng nhiên trong lòng hắn nhận thấy nguy hiểm, nguy hiểm này đến từ thiên ngoại, đến từ tinh không!

Ngoại bà, cháu không sao, người về trước nghỉ ngơi, cháu cần ít thời gian để luyện hóa nguyền rủa này

Hắn nheo mắt, quyết định không luyện hóa hắc khí này, thân thể vụt qua, mang theo hắc khí bốn phía đi vào tinh không, thanh âm “vù vù” từ bầu trời truyền xuống

Sắc mặt ngoại bà trầm xuống, bà lui về sau vài bước, ân cần nhìn thân ảnh Mạnh Hạo rời đi giữa trời, giờ phút này bà không nghĩ đến tu vi bản thân khôi phục mà lo lắng cho an toàn của Mạnh Hạo

Nếu như Mạnh Hạo có chuyện gì bất trắc, cho dù tu vi của bà có khôi phục cũng sẽ cả đời hổ thẹn, đồng thời trong hồi ức lại hiện lên ngoại công của Mạnh Hạo, đáy lòng khẽ thở dài

“Ông rốt cuộc ở đâu”

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1616: Trở về

Gần như vào lúc Mạnh Hạo dịch chuyển tinh không, đồng thời bầu trời khoanh chân tĩnh tọa, bị hắc khí lượn lờ. Bên ngoài đại lục của Mạnh gia, trong tinh không đen nhánh, thời khắc này có một thân ảnh, đang đứng ở nơi đó, cách rất xa với Mạnh Hạo, xa xa nhìn hắn.

Thân ảnh ấy rất tuấn lãng, mặc một thân trường bào màu đen, tóc bay phất phơ sau người. Phảng phất dung hợp với trình độ nào đó cùng mảnh tinh không tồn tại, khiến cho rất ít người nào có thể phát hiện sự hiện hữu của gã.

Gã chính là... Đệ Cửu Sơn Hải Quý Đông Dương! !

Sau khi Mạnh Hạo bước chân vào Đệ Bát Sơn Hải, gã đi theo đến. Thời khắc này trong mắt gã nhìn, chính là thân ảnh của Mạnh Hạo!

Quý Đông Dương có chút chần chờ, ánh mắt của gã hơi chớp động. Ở chỗ này nhìn chăm chú Mạnh Hạo ba ngày, lúc này mới khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

- Mạnh Hạo này giảo hoạt gian trá, lực nguyền rủa của Đệ Thất Sơn Hải tuy rằng khó dây dưa, nhưng với hắn mà nói, hắn sẽ không khó khăn như thế...

Ánh mắt của Quý Đông Dương lộ ra quyết đoán. Thân thể từ từ lui về sau, dần dần biến mất trong tinh không.

Gần như khi gã biến mất, đồng thời trong tinh không của Mạnh gia đại lục, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở chỗ đó, bị hắc khí bao phủ, hai mắt hơi lóe lên một cái, xa xa nhìn về phía phương hướng Quý Đông Dương biến mất.

Lực nguyền rủa này mặc dù không yếu, nhưng đúng như Quý Đông Dương nói, Mạnh Hạo nếu muốn xua tan nó không phải việc khó khăn.

Chỉ có điều hắn vào ba ngày trước, lúc muốn xua tan sự nguyền rủa này, bỗng nhiên nội tâm có cảm giác nguy cơ. Nguy cơ đó đến từ trong tinh không, xuất hiện thật sự đột nhiên. Vả lại Mạnh Hạo trước đó không có bất kỳ phát hiện, phảng phất là sau khi trái Niết Bàn Quả thứ tư trong cơ thể hoàn toàn dung hợp, mang đến một loại trực giác càng nhạy bén đối với nguy hiểm.

Mạnh Hạo không biết nguy hiểm này đến từ người nào, cho nên hắn dứt khoát không đi xua tan nguyền rủa, muốn dẫn đối phương tới, nhưng đối phương cũng rất cẩn thận, chờ đợi ba ngày, lựa chọn bỏ qua.

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, vung tay một cái, lập tức hắc khí nguyền rủa chung quanh hắn, trong nháy mắt cuồn cuộn, trong phút chốc ngưng tụ về trong cơ thể hắn. Theo sự luyện hóa của ba ngày nay, thời khắc này kết thúc, cũng là thời gian một nén nhang, những hắc khí này liền biến mất.

Duy chỉ có trên đầu ngón tay bên phải Mạnh Hạo, ngưng tụ ra màu đen cực hạn, rõ ràng là hắn luyện hóa toàn bộ lực nguyền rủa vào bên trong đó.

- Nếu bỏ như thế có chút đáng tiếc. Lực nguyền rủa này có lẽ còn có những chỗ dùng khác.

Mạnh Hạo liếc nhìn đầu ngón tay màu đen, lại ngẩng đầu nhìn tinh không. Hồi lâu sau, hắn vung tay áo, thân thể trong nháy mắt biến mất, khi xuất hiện, về tới trên tiểu lục địa của Mạnh gia, hóa thành một đạo cầu vồng xuyên qua bầu trời, chạy thẳng chỗ ở nhất mạch của bà ngoại.

Mạnh Hạo trở về, khiến bà ngoại lo lắng mấy ngày nhẹ nhàng thở ra. Bà

nhìn hắn, vẻ yêu thương trong mắt vô tận. Đây là cháu ngoại của bà, có lẽ không có quá nhiều liên hệ máu mủ với những người khác, nhưng đối với bà mà nói, đây là vãn bối thân nhất.

Thời gian kế tiếp, tất cả tộc nhân nhất mạch của bà ngoại, tu hành đều tăng tiến vùn vụt. Nhất là hai vị cửu cửu và ba vị cửu mẫu của Mạnh Hạo, sau khi tu vi hoàn toàn khôi phục, lại vững chắc. Hai vị ngoại thúc công vào giờ khắc này, lần nữa về tới đỉnh phong đã từng!

Đó là vượt qua Cổ Cảnh đại viên mãn, không có đạp đạo, nhưng lại có tu vi cường hãn đánh một trận với Chuẩn Đạo.

Còn bà ngoại, tuy rằng cũng là Cổ Cảnh đại viên mãn, sau khi tu vi của bà khôi phục, Mạnh Hạo ở trên người của bà ngoại đã nhận ra một tia dao động không giống nhau. Sự dao động đó dường như... có một ít chỗ liên hệ với đại pháp bảo vệ tộc của Mạnh gia.

Mọi người đều đang chuẩn bị, chuẩn bị... trở về Mạnh gia!

Một ngày nọ, sau mấy ngày, cuối cùng đến rồi!

- Chuyện của Mạnh gia, cũng nên đến lúc giải quyết, thuộc về chúng ta, chú định là thuộc về chúng ta!

Bà ngoại nhẹ giọng lẩm bẩm, trong mắt khoảnh khắc lộ ra ánh sao. Bà ta đã yên lặng quá lâu, bên cạnh bà ta, hai vị ngoại thúc công của Mạnh Hạo cũng hít sâu một hơi, lập tức sấm sét nổ vang.

- Đi thôi, chúng ta... Về nhà!

Bà ngoại ngẩng đầu, bước đi về phía trước. Hai vị ngoại thúc công, còn có hai vị cữu cữu, ba vị cữu mẫu, đoàn người hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới chủ đại lục của Mạnh Hạo.

Thần sắc của Mạnh Hạo bình tĩnh đi theo bên cạnh bà ngoại, trừ bọn họ ra những người ngoài tộc, tộc nhân khác bị yêu cầu ở tại chỗ này. Tu vi của bọn họ cho dù đề cao rất nhiều, nhưng vẫn chưa đủ để tham dự vào bên trong trận chiến của gia tộc kế tiếp.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, tốc độ của đoàn người Mạnh Hạo nhanh như bay. Bọn họ từ chỗ tiểu lục địa, dùng thời gian không bao lâu đã đi tới chủ đại lục của Mạnh gia, xa xa, thấy được tổ trạch của Mạnh gia.

Bà ngoại cùng với ngoại thúc công, ánh mắt của ba người phức tạp. Cữu cữu cùng cữu mẫu của Mạnh Hạo, cũng mang theo hồi ức giống vậy bên trong mắt. Năm đó, bọn họ bị đuổi giết ra ngoài từ chính nơi đây, vốn tưởng rằng cả đời này cũng không thể trở về, nhưng giờ đây, bọn họ... đến lúc trở lại rồi.

Đây hết thảy là bởi vì sự xuất hiện của Mạnh Hạo. Khi họ nhìn về phía hắn, mấy người mặc dù thần sắc không hiển lộ điều gì, nhưng sự cảm kích nơi đáy lòng vô cùng mãnh liệt.

Xa xa bốn phía tổ trạch của Mạnh Hạo, có quầng sáng lượn lờ, đó là đại trận bảo vệ Mạnh gia. Trận pháp này Mạnh Hạo trước đó đã đối kháng qua, biết được sự cường hãn của nó, thời khắc này khi hắn đang muốn tiến lên, tay phải của bà ngoại nâng lên.

- Hạo nhi, trận pháp này ngoại bà có thể.

Bà ngoại nhìn Mạnh Hạo, đồng thời nhu hòa lên tiếng. Bà ta nâng lên tay phải, phóng ta một chỉ về đại trận bảo vệ.

Dưới một chỉ đó, đại trận khiến Mạnh Hạo đối kháng cũng có điều cố kỵ, không ngờ chấn động mạnh một cái. Giữa tiếng nổ vang dội, trực tiếp nứt ra một đạo khe hở trước mặt bà ngoại.

- Trình độ của bà ngoại con đối với trận pháp, năm đó Đệ Bát Sơn Hải ít

có người có thể kịp. Vả lại sau khi bà được gả vào Mạnh gia ta, lại càng chủ yếu phụ trách việc duy trì và điều chỉnh hộ trận đại pháp của Mạnh gia. Cả gia tộc, trừ mấy lão tổ, không ai hiểu rõ hơn về đại trận bảo vệ tộc so được với bà.

- Trận này... Chính là chí bảo mạnh nhất trong tay bà ngoại con.

Hai vị ngoại thúc công của Mạnh Hạo đi qua cạnh hắn, chậm rãi lên tiếng, hóa thành cầu vồng, theo bà ngoại cùng nhau bước chân vào tổ trạch của Mạnh gia.

Mạnh Hạo sửng sốt, liếc nhìn bóng lưng bà ngoại, trên mặt lộ ra nụ cười, không nói chuyện, cùng nhau bước chân vào.

Gần như khoảnh khắc mọi người đi vào tổ trạch của Mạnh gia, lập tức cả Mạnh gia chấn động. Chín mạch tộc nhân của Mạnh gia vốn vì chuyện của Mạnh Hạo lúc trước nên họ cảnh giác mọi thời điểm. Thời khắc này họ đã nhận ra trận pháp bị dao động và nổ vang, lập tức có không ít người trong nháy mắt bay ra.

Chớp mắt một cái, ở phía trước, có mấy trăm đạo cầu vồng, gào thét mà đến.

- Mạnh Trần, ngươi rốt cuộc muốn sao... hả?

Trong mấy trăm người đó, có người gầm nhẹ, nhưng lời nói mới nói được một nửa, liền lập tức đột nhiên ngừng lại. Chẳng những là người này như vậy, tất cả người tới có hơn phân nửa đều như thế, đều nhìn về đám người bà ngoại.

- Ngươi... ngươi là...

- Bọn họ...

Rất nhanh, mọi người nhận ra đám người bà ngoại Mạnh Hạo, phàm là người nhận ra, đều là một ít lão giả. Thần sắc của những người đó lập tức đại biến.

- Nhận ra rồi sao... Không nhận ra cũng không ngại, lão phu, Mạnh Hồng!

Một vị thúc công của Mạnh Hạo đi về phía trước một bước. Khoảnh khắc bước chân rơi xuống, thiên địa nổ vang, gió mây biến sắc. Thanh âm của ông ta lại như lôi đình vậy. Vào một khoảnh khắc đó, vang dội cả tổ trạch của Mạnh gia, giống như sấm sét chợt nổ tung liên tiếp.

Mặt đất chấn động khiến nó rung lên nhè nhẹ, đồng thời một vị ngoại thúc công khác của Mạnh Hạo cũng đi ra một bước. Sắc mặt của ông ta âm lãnh, thanh âm âm nhu, khi truyền ra phảng phất rắn độc hí, khiến tất cả người nào nghe được đều không nhịn được dâng lên ớn lạnh nơi đáy lòng.

- Lão phu Mạnh Diễn, mấy trăm năm trôi qua, hẳn cũng không ít người nhớ lão phu chứ.

Lúc thanh âm của hai vị ngoại thúc công vang vọng, mấy trăm Mạnh gia tộc nhân phía trước bọn họ có không ít người hít ngược một hơi.

- Mạch thứ mười, là mạch thứ mười...

- Mạch thứ mười cũng được, mạch thứ nhất cũng được, hôm nay, chúng ta... đã trở về.

Bà ngoại nhàn nhạt lên tiếng, tay phải nâng lên phóng ra một chỉ về hư không. Lập tức trận pháp bảo vệ tộc của cả Mạnh gia truyền ra tiếng nổ ngập trời, nổ vang vô tận, không ngờ hút thanh âm của bà ngoại vào bên trong, lại khuếch tán ra vô số lần, tạo thành sóng âm, ầm ầm cuốn đi về bốn phía.

Giống như gió lốc!

Cùng lúc đó, bên trong tổ trạch của Mạnh gia, có chín khu vực, đồng thời truyền ra tiếng nổ vang, có rất nhiều cầu vồng, như sấm đánh gào thét mà đến vậy. Trong chớp mắt, trên bầu trời cả Mạnh gia, hơn 10 ngàn vạn đạo quang rầm rầm mà đến.

Trên mặt đất, còn có Mạnh gia tộc nhân, từng người một lúc ngẩng đầu, giật mình nhìn bầu trời, bên tai quanh vọng đều là thanh âm của bà ngoại Mạnh Hạo sau khi bị trận pháp khuếch tán gia trì.

Giờ khắc này, mọi ánh mắt đều ngưng tụ trên người của đoàn người bà ngoại. Những sắc mặt cường giả của Mạnh gia biến hóa, sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo đi theo bên trong, đều hít ngược một hơi.

Mặt của bà ngoại không thay đổi, ánh mắt quét qua bốn phía. Mạnh gia hiện giờ, chín mạch tộc nhân đều làm trận doanh, thời khắc này từ trong đám người chung quanh, liền có thể nhìn ra đầu mối. Bà ta hừ lạnh một tiếng, cất bước đi về phía trước, đoàn người đi về phía trước, nhưng không ai tới ngăn cản.

Không có người nào muốn vào giờ khắc này, đi xúc phạm mạch thứ mười, nhất là Mạnh Hạo cũng có ở bên trong. Một màn hắn đánh với lão tổ Mạnh gia trước đó, sớm đã khiến tất cả mọi người hoảng sợ từ tận đáy lòng.

Bà ngoại không đi ra bao xa, bước chân của bà chợt ngừng, cúi đầu nhìn về tổ trạch phía phía dưới, ánh mắt của bà nhìn là một chỗ đại điện. Bốn phía vây quanh đại điện, xây dựng rất nhiều lầu các, có thể lấy đại điện này làm trung tâm, ngưng tụ một cái thành trong thành.

- Nơi này là chỗ ở năm đó của mẫu thân Hạo nhi... Hiện tại, tất cả người ở chỗ này, lập tức cút ra đây. Nơi này... chúng ta thu hồi .

Bà ngoại của Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, một cổ ý ngang ngược ầm ầm bạo phát từ trên người bà ta.

- Bức người quá đáng!

- Nơi này là tổ địa mạch thứ bảy của chúng ta, ngươi dám!

Bên trong đám người bốn phía, lập tức có một phương trận doanh truyền ra rống giận, lại từ trong đại điện này, thời khắc này truyền ra một thanh âm âm lãnh.

- Lưu Tú, ngươi quá lắm rồi!

Theo thanh âm vang dội, bất ngờ một tên lão giả đi ra từ bên trong đại điện. Lão giả nọ có tu vi Cổ Cảnh đại viên mãn, đầu đầy tóc bạc, khi đi ra, trên người khí thế ngập trời.

- Thì ra ngươi còn nhận biết lão thân! Không nghĩ tới năm đó, ngươi mắt thấy bọn ta bị đuổi giết, không cứu cũng đã đành, ngược lại ngươi còn bỏ đá xuống giếng.

Sát cơ lóe lên một cái trong mắt của bà ngoại. Tay phải nâng lên, lập tức thiên địa nổ vang. Đại trận bảo vệ tộc của Mạnh gia ở đỉnh đầu của bà ngoại bỗng nhiên biến ảo, sát cơ ngập trời.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1617: Uy còn chưa đủ

- Giết!

Bà ngoại bình tĩnh lên tiếng, vào khoảnh khắc lời nói của bà truyền ra, lập tức hai vị ngoại thúc công bên cạnh bà hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới lão giả bên ngoài đại điện. Hai vị cữu cữu cùng cữu mẫu của Mạnh Hạo cũng tản ra tu vi giống vậy, trực tiếp đánh tới.

Sắc mặt của lão giả bên ngoài đại điện biến hóa, tộc nhân của mạch thứ bảy toàn bộ gào thét, đồng thời xuất thủ. Trong lúc nhất thời, thiên địa biến sắc, gió mây cuốn đến, tiếng giết chóc kinh thiên.

Nhưng theo tay phải của bà ngoại rơi xuống, một loạt tiếng nổ dường như có người khổng lồ đang rống giận trong bầu trời. Đại trận bảo vệ tộc của Mạnh gia không ngờ bị bà ngoại khống chế, giữa cái phất tay, từng luồng đạo quang bất ngờ xuất hiện từ hư vô, chạy thẳng tới tộc nhân của mạch thứ bảy ở bốn phía.

Nơi đạo quang đi qua, tiếng kêu thê lương thảm thiết vô tận. Ánh sáng nọ không giết Mạnh gia tộc nhân, nhưng vào giờ khắc này bạo phát ra sự áp chế mãnh liệt, khiến cho tộc nhân của mạch thứ bảy phàm là người nào bị ánh sáng này đụng chạm, tu vi lập tức rớt xuống.

Đến cuối cùng, trận pháp bảo vệ tộc trở thành ánh sáng vô tận, bao phủ mạch thứ bảy vào bên trong.

Cho dù nhân số rất nhiều, nhưng vào một chớp mắt đó, những người này như cũ không phải là đối thủ. Rất nhanh, tiếng hét thảm vang vọng, máu tươi tràn ngập, mùi máu tanh lan tràn bốn phía.

Cũng có một loạt kinh hô mang theo không thể tin, cũng có rung động

truyền khắp bốn phía.

- Bà ta... bà ta có thể khống chế trận pháp bảo vệ tộc!

- Đây là trận pháp của Mạnh gia chúng ta, bà ta không phải huyết mạch tộc nhân chân chính của Mạnh gia, làm sao có thể khống chế?!

- Trận pháp này đến cùng có phải là trận pháp của Mạnh gia ta hay không?!

Khi mọi người kinh hô, có không ít thế hệ cường giả trước đó dường như nhớ ra điều gì, sắc mặt lập tức biến đổi cực kỳ khó coi.

Lão giả bên ngoài đại điện rống giận, dù không phải đối thủ của hai vị ngoại thúc công, nhưng dù sao cũng là nhất mạch trong chín mạch của Mạnh gia. Cường giả không ít, Tiên Cảnh rất nhiều, tộc nhân của cả nhất mạch vào thời khắc này toàn bộ xuất thủ, thiên địa nổ vang.

Chỉ sợ bọn họ bị áp chế, nhưng người của nhất mạch như bà ngoại quả thực quá ít. Mắt thấy không phải là đối thủ, Mạnh Hạo đang muốn xuất thủ, nhưng vào lúc này, bà ngoại hừ lạnh một tiếng. Tay phải của bà nâng lên, cách không nhấn một cái về mặt đất.

- Tội Nhận, trở về!

Theo lời nói của bà ngoại truyền ra, mặt đất chỗ đại điện của mạch thứ bảy vào giờ khắc này chấn động ầm ầm, đột nhiên nứt ra một đạo khe nứt thật lớn, có một đạo ánh sáng đen gào thét ra. Bên trong ánh sáng đen đó, rõ ràng là một thanh chủy thủ màu đen!

Chủy thủ mới vừa xuất hiện, lập tức tất cả tộc nhân của cả Mạnh gia toàn bộ tâm thần chấn động. Huyết mạch vào giờ khắc này giống như bị kích thích, toàn bộ nổ vang trong óc.

- ... Tội Nhận... Không ngờ đúng thật là Tội Nhận, vật này làm sao còn có chứ? Điều này sao có thể?

- Ba thanh Tội Nhận là vì để chém chết người phản bội tộc, do đó ngưng tụ mấy ngàn năm huyết mạch của gia tộc, chế tạo mà thành. Trong truyền thuyết đều bị hủy với năm tháng, nhưng lại còn có một thanh!

- Bà ta... bà ta chỉ được gả vào Mạnh gia ta. Mặc dù là lão luyện, nhưng bà ta chẳng những có thể khống chế trận pháp, còn có thể đi khống chế Tội Nhận!

Ngay cả lão giả bên ngoài đại điện của mạch thứ bảy vào giờ khắc này cũng phải mở to mắt, lộ ra không thể tin. Lão ta đương nhiên biết Tội Nhận. Nhưng lại không nghĩ rằng, vật này không ngờ ở ngay bên trong mặt đất của nhất mạch mình.

Hơn nữa... có thể bị lão bà trước mắt khống chế!

Bà ngoại nhìn thanh chủy thủ màu đen trước mắt, trong mắt lộ ra hồi ức, hình như có khẽ thở dài. Tay phải nâng lên chộp một cái, lập tức chủy thủ bay đến trong tay của bà, bỗng nhiên chém một cái về phía lão giả bên ngoài đại điện!

- Lấy hình đường chi phong của Mạnh gia, chém huyết mạch Mạnh gia của ngươi!

Khi bà ngoại nhàn nhạt lên tiếng là trên mi tâm của bà xuất hiện một cái ấn ký màu máu. Ấn ký đó lóe lên từng cái một. Sau khi nó xuất hiện, bị những tộc nhân của thế hệ trước nhìn thấy, đều hít sâu một hơi.

- Huyết mạch ấn ký... Khó trách, Mạnh Sơn năm đó thân là đại trưởng lão của gia tộc. Hắn có tư cách truyền thừa huyết mạch của mình cho những người khác.

Vào khoảnh khắc tộc nhân thế hệ trước bốn phía thấy được ấn ký màu máu, tội nhận trong tay bà ngoại quét một cái. Lập tức một đạo ánh sáng đen khoảnh khắc rơi vào trên người lão giả bên ngoài đại điện.

Thân thể của lão giả chấn động đang muốn vùng vẫy, lại bị hai vị ngoại thúc công của Mạnh Hạo trong nháy mắt chém chết!

Trực tiếp chặt đứt đầu, thân thể nổ tung ầm ầm. Về phần tộc nhân, trưởng lão khác của mạch thứ bảy, thời khắc này hoảng sợ kinh hãi, bỏ chạy chạy ào khắp mọi nơi. Bà ngoại không để ý đến, thân thể bà khẽ run lên. Người khác nhìn không ra điều gì, nhưng Mạnh Hạo nhìn lại, cái gọi là Tội Nhận đó, trên thực tế là sự ngưng tụ của một loại ý chí.

Ý chí đó là tinh thần của tất cả Mạnh gia lấy huyết tế tự ngưng tụ tinh thần của người tội nhận . Chỉ có người cụ bị huyết mạch ấn ký mới có thể khống chế. Bà ngoại mặc dù nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế, một trảm vừa rồi của bà đã có bị thương. Dù sao, bà ta đối với Mạnh gia mà nói, chung quy không phải chân chính tộc nhân.

Mà đối với sự khống chế của đại trận bảo vệ tộc, Mạnh Hạo thời khắc này cũng nhìn thấu đầu mối. Hắn cảm nhận được khí tức của bà ngoại trên đại trận này, cũng như cảm nhận được sự dao động của trận này trên người bà.

- Không giống như là đạo pháp nào đó, ngược lại như... đại trận bảo vệ tộc nguyện ý bị bà ngoại khống chế.

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bên trong tổ trạch của Mạnh gia, kiến trúc cao nhất, tòa... pho tượng khổng lồ đó!

Nơi đó, chẳng những là chỗ bế quan của Đạo Cảnh, đồng dạng cũng là hạch tâm trận nhãn của đại trận bảo vệ tộc.

Giờ phút này trong đại điện, không có tộc nhân của mạch thứ bảy nữa, toàn bộ đều trốn ra, khiến cho nơi đây lập tức trống rỗng.

Mạnh Hạo đi theo phía sau bà ngoại, nhìn một màn này, không nói chuyện. Hắn tôn trọng hết thảy sự lựa chọn của bà. Trên thực tế, cả Mạnh gia, cũng chỉ có nhất mạch này của bà ngoại mới là Mạnh Hạo để ý, về phần những người khác, hắn không thèm để ý.

- Hạo nhi, nơi này là chỗ ở của mẫu thân con, hôm nay bà ngoại đưa con đến.

Bà ngoại nghiêng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, sau đó cười một cách hiền hòa. Khi bà xoay người, trong mắt lộ ra lạnh lùng, nhìn bên dưới pho tượng xa xa, vị trí cụ thể mạch thứ nhất của Mạnh gia tổ trạch.

- Nơi đó đã từng là nhà của chúng ta.

Bà ngoại đi về phía trước, đoàn người đi theo. Tất cả Mạnh gia tộc nhân cản trở phía trước sau một chút chần chờ đều rối rít tránh ra, nhìn về phía bà ngoại, lộ ra ý kiêng kỵ.

Có thể khống chế trận pháp, có thể khống chế Tội Nhận, có huyết mạch ấn ký, đây hết thảy, khiến cho mấy mạch khác đều không muốn chủ động xuất thủ. Dù sao... bọn họ tin, mạch thứ mười này không có khả năng muốn đi diệt sát tất cả tộc nhân.

Nhưng ngay sau khi đám người ngoại bà đi tới khu vực chỗ mạch thứ nhất, đột nhiên, bên trong pho tượng to lớn chợt truyền ra một thanh âm trầm thấp.

- Đủ rồi, các ngươi cuối cùng là Mạnh gia tộc nhân, không thể tiếp tục tương tàn tộc nhân. Hôm nay mạch thứ mười trở về, chính là ngày vui của Mạnh gia, không cần giết chóc nữa.

Lời nọ vừa nói ra, Mạnh gia tộc nhân bốn phía từng người một lập tức cúi đầu. Duy chỉ có chỗ của bà ngoại, ngẩng đầu nhìn pho tượng, trong mắt lộ ra phức tạp, hồi lâu sau, khàn khàn lên tiếng.

- Nói chuyện có phải là Mạnh Viêm lão tổ không? Việc giết chóc không kéo dài nữa cũng được, chỗ vị trí cụ thể của mạch thứ nhất này thuộc về chúng ta, lệnh cho bọn họ dời đi, chuyện hôm nay, hết thảy dừng lại!

- Không thể nào! Nếu không phải là ỷ vào tên tiểu bối phía sau ngươi, ngươi một tên Cổ Cảnh đại viên mãn nhỏ nhoi, mặc dù là khống chế nửa điểm trận pháp, khống chế một thanh Tội Nhận, cũng giống vậy không có tư cách ở chỗ này hô to gọi nhỏ!

Một thanh âm âm lãnh bỗng nhiên truyền ra ầm ầm từ bên trong khu vực chỗ mạch thứ nhất, theo lời nói xuất hiện, là một tên đồng tử tóc trắng.

Đồng tử nọ với sắc mặt khó coi, khi đi ra, trên người gã tán phát ra lại là khí tức của Chuẩn Đạo. Chẳng qua là khí tức ấy mang mục nát, dường như thọ nguyên của người này đã không nhiều lắm trong Chuẩn Đạo.

Nhưng càng như vậy, hắn cho người có cảm giác càng điên cuồng hơn. Thời khắc này lúc hắn đi ra, trong mắt tràn ngập sát cơ, tay áo vung lên, đang muốn tiếp tục lên tiếng, lại bị Mạnh Hạo trực tiếp cắt ngang.

- Om sòm!

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm bình tĩnh, nhưng lại hóa thành một cổ lực lượng vô hình, khiến sắc mặt của đồng tử tóc trắng biến hóa, thân thể chợt dừng lại.

- Lời của đại nhân nói, tên tiểu oa nhi nhà ngươi không được ngắt lời. Nếu không, ta không ngại cho mấy trăm năm thọ nguyên còn dư lại của ngươi kết thúc trong khoảnh khắc.

Ánh mắt của Mạnh Hạo lạnh như băng. Khi hắn chậm rãi lên tiếng, thanh âm vang dội bốn phía. Thần thông của đồng tử tóc trắng run rẩy, đôi mắt đỏ thẫm, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Bà ngoại trầm mặc, ngoại thúc công cũng trầm mặc, cữu cữu cùng cữu mẫu của Mạnh Hạo đều trầm mặc xuống. Bọn họ cũng thừa nhận, đây hết thảy là bởi vì Mạnh Hạo, mặc dù bọn họ cũng muốn dựa vào bản thân mình để trở về, nhưng chung quy là không thể nào.

Mạnh Hạo khẽ thở dài, hắn làm sao nhìn không ra điểm này, bao gồm bà ngoại trước đó cho dù bị thương cũng muốn xuất thủ. Hắn liền hiểu những điều này, hắn xoay người, ôm quyền cúi đầu thật sâu về phía bà ngoại.

- Bàn ngoại, Hạo nhi chờ lệnh xuất thủ.

Bà ngoại nhìn Mạnh Hạo, hồi lâu sau cười, nụ cười càng hiền hòa hơn.

- Là ngoại bà suy nghĩ nhiều, thôi thôi, con cứ đi xử lý là được rồi.

Mạnh Hạo nghe vậy ngẩng đầu, mỉm cười. Khi hắn xoay người, ánh mắt của hắn bình tĩnh, nhìn về phía đồng tử tóc trắng.

- Cút!

- Ngươi!

Đồng tử tóc trắng mở to mắt, thân thể run rẩy. Trước mặt nhiều tộc nhân như vậy, gã cho dù không phải đối thủ của Mạnh Hạo, nhưng lại nhịn không trôi cục tức này. Gã ngay cả mệnh cũng có ngày kết thúc, há sẽ sợ chết.

Khi gã đang muốn lên tiếng, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng. Thân thể nhoáng lên một cái, trong phút chốc xuất hiện trước mặt tên đồng tử, tay

phải nâng lên trực tiếp vung một cái. Một cổ gió lốc nổ vang ngập trời, chợt bạo phát, lấy tên đồng tử làm trung tâm, trở thành một đạo toàn phong, tán loạn ầm ầm về bốn phía. Trong chớp mắt, khu vực bên trong mạch thứ nhất này, tất cả Mạnh gia tộc nhân, toàn bộ đều phát ra tiếng động thê lương, thân thể không bị khống chế bị cuốn ngược trở ra.

Về phần đồng tử tóc trắng nọ, gã ở vào trung tâm của gió lốc. Mạnh Hạo hận gã trước đó đâm bà ngoại, giữa cái phất tay, tên đồng tử hét thảm càng thê lương, thân thể run rẩy, máu thịt bầy nhầy. Vốn dĩ thọ nguyên không nhiều lắm, thời khắc này bị cưỡng ép hút khô, cũng là thời gian mấy hơi thở, cả người đồng tử trở thành tro bụi, tiêu tán ra.

Bốn phía trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh. Mọi ánh mắt đều rơi vào chỗ Mạnh Hạo. Trong từng đạo ánh mắt đó, tràn đầy hoảng sợ.

Mạnh Hạo muốn chính là cái hiệu quả này. Hắn không có khả năng ở lại Đệ Bát Sơn Hải quá lâu. Nếu bà ngoại thật sự không muốn đi Đệ Cửu Sơn Hải, như vậy Mạnh Hạo nhất định phải lập uy ở Mạnh gia này!

Sự lập uy của hắn càng khắc sâu thì khi hắn đi rồi, nhất mạch của bà ngoại cũng càng an toàn. Bất kỳ kẻ nào muốn trêu chọc, đều phải suy tính một chút đến sự trả thù của mình.

- Uy này lập còn chưa đủ.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía pho tượng, ánh mắt như điện, trong phút chốc xuyên thấu pho tượng, thấy được thân ảnh của năm vị Đạo Cảnh bên trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1618: Cùng nhau

Gần như vào khoảnh khắc Mạnh Hạo nhìn về phía pho tượng, bên trong pho tượng, năm cái thân ảnh của Đạo Cảnh, trừ hai người trước sau ngủ say chưa thức tỉnh ra, ba lão tổ khác đều từng người sắc mặt biến hóa.

Lão tổ mạch thứ chín nọ chớp động ánh mắt, khi thì nhìn về phía Mạnh Hạo, khi thì nhìn trong huyết mạch tộc nhân của mình, thời khắc này sắc mặt Mạnh Đức phức tạp.

Còn lão tổ của mạch thứ tám, lão ta cùng Mạnh Hạo trước đây từng có giao thủ, thời khắc này cắn răng nghiến lợi, nhưng cũng không dám đi ra. Tuy nhiên đáy lòng lại mong đợi, mong đợi lão tổ của mạch thứ nhất xuất thủ.

Lão tổ của mạch thứ nhất chính là người cuối cùng trong ba người thức tỉnh. Lão ta một đầu tóc đỏ tràn ra ngọn lửa, khoanh chân ngồi ở chỗ đó, sắc mặt âm trầm. Hồi lâu sau, lão ta chậm rãi đứng lên, lúc bước đi ra, bất ngờ bên ngoài pho tượng, đứng phía trước Mạnh Hạo.

Lão ta mới vừa xuất hiện, Mạnh gia tộc nhân bốn phía nhất thời ngẩng đầu, nhưng lại không có bất kỳ người nào hoan hô gì cả. Mỗi một người đều trầm mặc nhìn lão giả và Mạnh Hạo.

- Ngươi không phải tộc nhân của Mạnh gia ta.

Lão già tóc đỏ nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, chậm rãi lên tiếng. Thanh âm tang thương đồng thời cũng có âm lãnh.

- Là phải hay không phải, trọng yếu sao?

Mạnh Hạo bình tĩnh hỏi.

- Đích xác không trọng yếu, lão bát, lão cửu, các ngươi không ra tay nữa, hôm nay Mạnh gia ta thật sự phải rơi vào trong tay người ngoài.

Lão già tóc đỏ toàn thân bạo phát ra ngọn lửa ầm ầm. Lực lượng căn nguyên của lửa khuếch tán khiến cho bốn phía hư vô vặn vẹo, thiên địa biến sắc.

Lão tổ mạch thứ tám bên trong pho tượng cắn chặc răng một cái, cất bước đi ra. Lão tổ mạch thứ chín trước đó đã từng gặp qua Mạnh Hạo cũng chậm rãi hiện thân.

Ba vị lão tổ đồng thời xuất hiện, lần này, rốt cục khiến tộc nhân của Mạnh gia, trong mắt lộ ra vẻ mong đợi, cũng có kích động phấn chấn. Bọn họ xem ra, Mạnh Hạo cho dù có mạnh mấy đi nữa, cũng mạnh không qua ba vị lão tổ liên thủ.

- Vẻn vẹn các ngươi còn chưa đủ.

Ánh mắt của Mạnh Hạo quét qua trên người của ba người, nhàn nhạt lên tiếng. Ánh mắt rơi vào trên pho tượng, trên người của hai thân ảnh ngủ say.

- Nếu đã sớm thức tỉnh, cần gì phải giả bộ tiếp nữa, các ngươi không có khả năng đánh lén. Ta cho các ngươi một cơ hội, năm người các ngươi đồng loạt ra tay, cùng đánh với ta một trận.

- Trận chiến này, nếu các ngươi thắng, ta tặng bảo vật này cho các ngươi.

Mạnh Hạo vừa nói xong, giữa cái phất tay, lôi đỉnh lại tức thì biến ảo, lơ lửng giữa không trung, tràn ra một loạt lực lượng sấm sét, cũng có khí tức của chí bảo. Điều đó khiến ba lão tổ kia co rụt lại đôi mắt, khi nhìn về phía cái đỉnh tâm thần đều chấn động.

Đúng lúc này, đột nhiên có hai cổ khí tức bạo phát ầm ầm từ bên trong pho tượng. Một người trong đó, mặc dù không phải Đạo Chủ Cảnh, nhưng cũng vô hạn đến gần. Còn có một người mới thật sự là Đạo Chủ Cảnh giới, dường như không phải tam nguyên, mà là bộ dạng đến gần tứ nguyên, nhưng dường như còn có chút không đủ, phảng phất còn kém một tia, cho nên không gọi được Đạo Tôn.

Hai người này mới là lão tổ chân chính của Mạnh gia, cũng là thế lực cường hãn mà Mạnh gia đã tích lũy được bao nhiêu năm rồi.

Theo hai cổ khí tức nọ xuất hiện, bên ngoài pho tượng, bên cạnh ba lão tổ, hư vô nhoáng lên một cái, đi ra hai người, bọn họ thoạt nhìn đầy mặt tang thương, tràn ngập nếp nhăn. Nhất là lão già chỉ kém một tia là Đạo Cảnh tứ nguyên, mặc áo bào màu xám tro, trên người tràn ra ý mục nát. Lão ta liếc nhìn Mạnh Hạo một cái sâu sắc.

- Nếu ngươi thắng thì sao?

- Nếu ta thắng, năm người các ngươi phải phát hạ đạo thề, bảo vệ nhất mạch của bà ngoại ta ngàn năm.

Mạnh Hạo cùng lão tổ kém một tia liền tứ nguyên nhìn nhau, trong năm người, chỉ có một người này khiến Mạnh Hạo lưu ý nhất. Hắn cũng muốn biết, với 4 trái Niết Bàn Quả của mình hiện giờ đã hoàn toàn dung hợp tới trình độ viên mãn, có thể đánh với mấy nguyên Đạo Tôn.

- Chỉ cần ngàn năm thôi sao?

- Bởi vì ngàn năm sau, nếu ta không bỏ mình, Sơn Hải Giới này, không người nào dám động tới thân nhân của ta chút nào.

Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, lời nói vang vọng, rất nhiều người nghe qua, dường như cuồng vọng đến cực hạn. Nhưng ngặt nỗi rơi vào trong tai của năm người này, năm vị Đạo Cảnh của Mạnh gia lại đều thần sắc

ngưng trọng mạnh.

Năm vị lão tổ Mạnh gia sau khi nhìn nhau một cái, đều gật đầu, lần này xuất thủ, vốn dĩ chính là chuyện phải làm của bọn họ. Vả lại Mạnh Hạo trả lại tiền đánh cuộc, điều này khiến cho chuyện có hòa hoãn. Hơn nữa vô luận nói thế nào, đây cũng chỉ là chuyện nội bộ của Mạnh gia, nếu có thể giải quyết như vậy, đối với song phương đều có chỗ tốt.

- Được!

Lão giả Đạo Cảnh tứ nguyên bỗng nhiên lên tiếng, thân thể lóe lên một cái, chạy thẳng tới tinh không. Bốn vị lão tổ khác phía sau lão ta lần lượt bay lên. Trận chiến của Đạo Cảnh không thể tiến hành ở chỗ này. Nếu không, năm người xuất thủ, hơi chút một cái tràn ra, liền có thể khiến sụp đổ lớn, khiến cơ sở của Mạnh gia dao động.

Mạnh Hạo nghiêng đầu liếc nhìn bà ngoại, thấy được vẻ ân cần trong mắt bà, Mạnh Hạo mỉm cười. Sau khi hắn gật đầu, thân thể bỗng nhiên chạy ra, hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng tới tinh không.

Tộc nhân của Mạnh gia ở nơi đây lập tức có người thi pháp, chiết xạ ra chiến trường Đạo Cảnh bên trong tinh không, khiến cho tất cả tộc nhân đều có thể thấy được.

Bọn họ lập tức liền thấy, trên chiến trường, khoảnh khắc Mạnh Hạo xuất hiện, năm vị lão tổ của gia tộc bọn họ đồng thời xuất thủ!

Mạnh Hạo mới vừa đến, lập tức tinh không nổ vang. Lão tổ mạch thứ nhất xuất thủ trước nhất, giữa cái bấm quyết, biển lửa ngập trời. Biển lửa của tinh không khuếch tán, hóa thành một cái bàn tay to, bắt một trận về phía Mạnh Hạo.

Lão tổ của mạch thứ tám ngửa mặt lên trời hô một tiếng, hai tay vỗ mạnh ở trước mặt, lập tức nhấc lên một trận gió lốc. Bên trong gió lốc ẩn chứa

toàn bộ tu vi của lão ta. Sau khi nó xuất hiện, lực lượng căn nguyên của gió bạo phát, tạo thành gió cuốn, quét ngang bốn phương tám hướng.

Mà lão tổ mạch thứ chín xuất thủ càng quỷ dị hơn. Lão ta giữa cái bấm quyết, lập tức dưới chân sóng gợn quanh quẩn, sóng gợn khuếch tán ra, khoảnh khắc liền bao trùm tinh không, dường như huyễn hóa ra một mặt gương to lớn.

Ba người này xuất thủ, coi như bình thường một chút, nhưng hai người khác xuất thủ chính là tinh không nổ vang. Trong đó lão tổ của Mạnh gia vô hạn đến gần Đạo Chủ Cảnh giới, trên người của lão ta xuất hiện màu máu, bên trong huyết quang đó có ý giết chóc ngập trời.

Đó rõ ràng là căn nguyên giết chóc, khó có thể tu luyện, vả lại... căn nguyên giết chóc có uy lực vô cùng.

Về phần một lão tổ cuối cùng của Mạnh gia cũng là một vị mạnh nhất. Lão ta hít sâu một hơi, mặc dù trong tinh không, lại có ánh sáng xanh xuất hiện từ bên trong hư vô, chạy thẳng tới, khiến cho thân thể lão ta trong nháy mắt hóa thành màu xanh, có từng đạo sét đánh màu xanh vây quanh, chính là Thanh Lôi pháp!

Đạo pháp mạnh nhất của Mạnh gia ở bốn phía lão tổ, Thanh Lôi chừng hơn một ngàn, thi triển hoàn toàn bất đồng với Hàn Thanh Lôi mà Mạnh Hạo năm đó đã thấy được ở Như Phong Giới.

Vẻ mặt của Mạnh Hạo không có chút biến hóa nào. Trong cơ thể hắn, thời khắc này 4 trái Niết Bàn Quả hoàn mỹ dung hợp, tâm niệm vừa động, liền có thể triệu hoán Cổ Môn phủ xuống. Hơn nữa cho dù không phải tâm niệm động, nếu là tu vi dao động lợi hại, cũng có khả năng khiến Cổ Môn xuất hiện.

- Như vậy, trước lúc bước chân vào Cổ Cảnh, nhìn một chút, chiến lực của ta hiện giờ rốt cuộc đến trình độ gì?!

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, lúc ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một chút ánh sao, thân thể ầm ầm mà đi về phía trước, chạy thẳng tới lão tổ mạch thứ nhất. Hai tay của lão tổ mạch thứ nhất bấm quyết, biển lửa ngập trời, hóa thành bàn tay to lớn bằng lửa, dường như có thể hái sao lấy trăng, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Bàn tay này hoàn toàn là căn nguyên hợp thành, cái lớn uy lực của nó, nếu Chuẩn Đạo đụng chạm có thể trực tiếp bị hình thần câu diệt trong chớp mắt. Những tu sĩ khác đụng chạm hẳn phải chết, mặc dù là một ít vẫn thạch khổng lồ cũng sẽ tan vỡ ầm ầm.

Thời khắc này gào thét bầu trời, dường như có thể thiêu đốt tinh không, trong phút chốc tới gần Mạnh Hạo.

- Ta không khi dễ ngươi. Ngươi nếu thi triển căn nguyên hỏa... Ta cũng lấy căn nguyên hỏa đánh bại ngươi!

Phút chốc Mạnh Hạo lên tiếng một cái, chung quanh hắn ngọn lửa dâng lên ngập trời. Đó là thần hỏa, là căn nguyên thần hỏa của Mạnh Hạo, thời khắc này hoàn toàn bạo phát, hoàn chỉnh hiển lộ trong tinh không. Đi cùng căn nguyên hỏa của lão tổ mạch thứ nhất này đánh ầm lẫn nhau.

Lấy lửa mồi lửa, chưa nói tới khắc chế cùng không thể khắc chế, chỉ nói đây chính là căn nguyên của người nào... càng cường đại hơn, lửa của người nào kinh khủng hơn!

Mạnh Hạo vung tay phải lên, lập tức căn nguyên hỏa chung quanh hắn hóa thành một ngọn lửa quả đấm to lớn, trực tiếp đánh tới hỏa diễm đại thủ của lão tổ mạch thứ nhất.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ ngập trời, tinh không chấn động, hỏa diễm đại thủ của lão tổ

mạch thứ nhất trong nháy mắt liền tan vỡ nổ tung. Mà quả đấm thần hỏa của Mạnh Hạo cũng tán loạn. Nhưng phút chốc nó tán loạn, bên trong thần hỏa lần nữa ngưng tụ ra thân ảnh hư ảo của một con khỉ. Thân ảnh ấy vừa hiện ra, ngửa mặt lên trời rống lớn.

Tiếng hô vang dội, trong phạm vi nhất định của tinh không phụ cận, lực lượng lửa ẩn chứa trong tất cả lực lượng của thiên địa vào giờ khắc này đều sôi trào, khiến cho thần hỏa chi uy lần nữa bạo phát, quét ngang mà qua, hóa thành một cái miệng to, cắn nuốt tới lão tổ mạch thứ nhất. Dĩ nhiên nuốt lão ta vào trong miệng, khi đang muốn cắn xé, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, lập tức miệng to của ngọn lửa này đột nhiên ngừng lại, mang theo gào thét không cam lòng, tiêu tán bên trong tinh không.

Lão tổ mạch thứ nhất phun ra máu tươi, thân thể bay nhanh lui về sau, thần sắc hoảng sợ, lộ ra chấn động. Đây là lần đầu tiên lão ta bị căn nguyên đồng dạng đánh bại, nhất là một khoảnh khắc vừa rồi. Nếu không phải Mạnh Hạo không có sát ý, lão ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Ngươi thua rồi!

Khi Mạnh Hạo lên tiếng, đi ra bước thứ hai, bước thứ hai rơi xuống, trực tiếp liền xuất hiện trước mặt lão tổ mạch thứ tám. Bốn phía lão tổ mạch thứ tám có gió lốc ngập trời, tạo thành lực lượng xé rách, trong nháy mắt bao phủ Mạnh Hạo.

- Căn nguyên phong, ta không biết.

Mạnh Hạo lắc đầu, tùy ý để gió lốc cuốn đến lên thân thể, nổ quanh quẩn. Sự kinh khủng đó có thể diệt sát Chuẩn Đạo, cho dù đồng dạng là Đạo Cảnh, cũng sẽ kiêng kỵ trận gió cường hãn đó. Khi nó quét ngang trên người Mạnh Hạo, đích xác đưa đến thương tổn nhất định, nhưng... chính vì xuất hiện thương tổn, mới khiến cho lão tổ mạch thứ tám hít ngược một hơi, thân thể cấp tốc lui về sau, không đánh mà chạy.

- Ta thua rồi!

Lão ta nhanh chóng lên tiếng, bên trong thần sắc mang hoảng sợ.

Bởi vì lão ta thấy được, gió lốc của mình làm thương tổn không ngờ so ra kém thân thể của Mạnh Hạo khôi phục. Thường thường miệng vết thương cần hai cái hít thở tạo thành, trong nháy mắt sẽ khép lại...

- Thân thể kinh khủng như vậy, cái này... cái này làm sao đánh?!

Giờ khắc này, bên trong tổ trạch của Mạnh gia, tất cả tộc nhân của Mạnh gia đều mắt không chớp nhìn hình ảnh ở chiến trường hư vô giữa không trung lấy thuật pháp tạo thành.

Bọn họ thấy Mạnh Hạo bên trong hình ảnh, lấy căn nguyên hỏa đánh bại lão tổ mạch thứ nhất. Họ lại thấy Mạnh Hạo dưới căn nguyên đạo pháp của lão tổ mạch thứ tám, thân thể cường hãn đó kinh khủng làm người ta tức lộn ruột.

Loại ý vô địch đó không cần Mạnh Hạo đi biểu lộ, dĩ nhiên bị tất cả người thấy được hiện lên trong lòng!

- So... So với nhìn lúc trước, dường như... Còn muốn mạnh hơn!

- Hắn... hắn làm sao tu hành được chứ? Tuổi của hắn cũng không lớn, nhưng sao có thể... mạnh như thế?

Nhất là bà ngoại của Mạnh Hạo, bà ta mặc dù biết hắn rất mạnh, nhưng giờ đây vẫn là lần đầu tiên thấy hắn xuất thủ. Bà ta nhìn Mạnh Hạo bên trong hình ảnh, trên mặt càng lúc càng hiền hòa, nụ cười rất là thoải mái.

Bà ta bỗng nhiên không có bất kỳ khúc mắc, bất kể trở về Mạnh gia là mình làm hay Mạnh Hạo làm, cũng không có khác biệt, bởi vì... Đó là

cháu ngoại của bà!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1619: Cổ môn hàng lâm

Gần như vào khoảnh khắc lời nói của lão tổ mạch thứ tám truyền ra, lão tổ mạch thứ chín, lão giã đã từng gặp mặt qua Mạnh Hạo một lần, thời khắc này chợt gầm nhẹ. Thân ở phía xa, hai tay nâng lên, vỗ mạnh về tinh không phía dưới.

- Kính Chi Sát!

Trong nháy mắt lời nói của lão ta tản ra, tinh không dưới chân Mạnh Hạo, trước đó xuất hiện sóng gợn, thời khắc này trong nháy mắt đọng lại, bất ngờ ... hư vô dưới chân hắn hiển nhiên trở thành một mặt gương to lớn.

Cái gương đó chiết xạ hết thảy, bao gồm một Mạnh Hạo khác cũng xuất hiện bên trong cái gương. Thậm chí bao gồm tất cả những người khác đều có trong gương!

Mạnh Hạo khẽ hô một tiếng. Hắn cùng Đạo Cảnh giao chiến nhiều lần lắm, đây vẫn là lần đầu tiên gặp loại căn nguyên chi pháp của mặt kiếng này. Khi hắn cúi đầu, liếc mắt liền thấy bên trong cái gương phía dưới xuất hiện một bản thân khác của mình.

Một bản thân khác của mình thời khắc này cũng cúi đầu. Phút chốc ánh mắt của hai người nhìn lẫn nhau một cái, Mạnh Hạo cảm nhận được một cỗ lực lượng đoạt xá, giữa ầm ầm triển khai bên trong cơ thể.

Cùng lúc đó, một đạo huyết quang trong nháy mắt lại tới. Bên trong huyết quang đó, ẩn chứa căn nguyên giết chóc, dường như hóa thành một thanh đao màu máu. Khoảnh khắc nó tới gần, tay phải của Mạnh Hạo giữa cái bấm quyết, từng ngọn núi rơi xuống ầm ầm, cản trở Huyết Đao đó. Nhưng tốc độ của Huyết Đao cực nhanh, một cái chớp mắt phá khai

tất cả ngọn núi, trực tiếp chém qua trên người của Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo cúi đầu, nhìn cánh tay của mình, nơi đó có một vết thương, máu tươi chảy xuống. Với lực khôi phục của hắn không ngờ cũng không thể khôi phục.

- Căn nguyên giết chóc...

Mạnh Hạo không thèm để ý chút nào, khi hắn xoay người nhấc lên tay phải, nhấn một cái về phía sau. Dưới một cái nhấn đó, phía sau hắn thời khắc này bất ngờ có hơn một ngàn sấm sét màu xanh, đồng loạt dừng lại.

Đúng lúc này, một thanh âm già nua vang vọng.

- Bạo!

Ầm ầm ầm ầm!

Hơn một ngàn Thanh Lôi nọ đồng thời tan vỡ, trong nháy mắt che mất Mạnh Hạo vào trong. Bên trong cái gương ở phía dưới, vào giờ khắc này, không ngờ lại xuất hiện một đạo ánh đao màu đỏ, mang theo máu, mang giết chóc, trực tiếp chém Mạnh Hạo bị Thanh Lôi tan vỡ che mất.

Ngay sau đó, bên trong gương không ngờ xuất hiện hơn một ngàn Thanh Lôi, một dạng nổ tung, phảng phất là thuật pháp, có thể tạo thành một loại thương tổn lần thứ hai khiến cho chỗ của Mạnh Hạo càng nổ vang lớn hơn.

Năm vị Mạnh gia lão tổ ở bốn phía, trừ lão tổ của mạch thứ nhất cùng với lão tổ mạch thứ tám nhận thua ra, ba lão tổ khác thời khắc này đều mắt không chớp. Thần sắc ngưng trọng. Sự cường hãn của Mạnh Hạo, bọn họ thời khắc này tràn đầy thể hội.

- Mặc dù không thể diệt sát hắn, cũng có thể khiến hắn bị thương nặng...

Ba lão tổ nhìn nhau một cái, nhưng vào lúc này, sắc mặt của ba người họ chợt đại biến. Một thanh âm âm lãnh từ trên cái gương, truyền ra tiếng sấm chạy dài.

- Có chút ý tứ!

Theo lời nói vang vọng, một đạo thân ảnh với tốc độ nhanh như tia chớp, trong nháy mắt chạy ra, chạy thẳng tới lão tổ mạch thứ chín. Sắc mặt của lão tổ mạch thứ chín đại biến, trực tiếp cắn chót lưỡi phun ra máu tươi.

- Cảnh thứ hai!

Thời gian một chớp mắt, trước mặt của lão tổ mạch thứ chín, hư vô xuất hiện một mặt gương to lớn. Cái gương đó cản trở thân ảnh của Mạnh Hạo, khiến cho cả người hắn không ngờ xông vào bên trong gương, nhưng khi xuất hiện lại bay ra từ trong mặt gương đầu tiên của trước đó.

Gần như đồng thời với lúc hắn xuất hiện, hai lão tổ khác xuất thủ lần nữa. Huyết Đao biến thành biển máu, Thanh Lôi biến thành lôi liên, đồng thời xuất hiện từ bên trong hai mặt gương.

- Cảnh thứ ba!

- Cảnh thứ tư!

Lão tổ mạch thứ chín gầm nhẹ, thời khắc này thất khiếu chảy máu. Tứ cảnh đã là cực hạn của lão ta. Theo sự thi pháp của lão, hai phương hướng khác cũng đồng thời xuất hiện cái gương.

Mà theo sự xuất hiện của bốn mặt gương, đạo pháp bên trong đã được gia trì nhiều đến mấy lần. Khi nhìn lại, biển máu vô biên, thanh liên vô tận, tiếng sấm khiến tinh không chấn động.

Bên trong tổ trạch của Mạnh gia, tất cả tộc nhân thấy một màn như vậy đều tâm thần phấn chấn. Bà ngoại thì mắt lộ ra lo lắng.

Chính vào khoảnh khắc phần lớn tộc nhân của Mạnh gia phấn chấn, bỗng nhiên, một tiếng nổ ngập trời trực tiếp bất ngờ truyền ra từ trên người của Mạnh Hạo bên trong bốn mặt gương.

- Không tệ, loại đạo pháp này rất hữu dụng...

Thanh âm của Mạnh Hạo mang vui mừng. Khi truyền ra, trên người của hắn vào phút chốc giữa ầm ầm bạo phát ra lực lượng của tu vi!

Rõ ràng là trước đó hắn không dùng tu vi, chỉ dùng lực lượng của thân thể. Mà giờ khắc này, mới vận chuyển La Thiên Đạo Tiên của hắn, tu vi nổ vang. Khí thế của hắn trong phút chốc dâng lên ngập trời. Chỉ khí thế đã lập tức làm bốc hơi những biển máu nọ, tan vỡ lôi liên.

Đồng dạng cũng vào giờ khắc này, Mạnh Hạo sau khi bạo phát La Thiên Đạo Tiên, cảm nhận được dấu hiệu của Cổ Môn hàng lâm, người ngoài phát hiện không ra, chỉ có chính hắn mới có thể hiểu rõ.

Cổ Môn hàng lâm đã là lửa sém lông mày, không cần hắn đi triệu hoán, tùy thời có thể xuất hiện!

Thần sắc của Mạnh Hạo bình tĩnh, cất bước đi ra, tay phải nâng lên, bỗng nhiên phóng ra một chỉ về phía trước. Dưới một chỉ đó, lực lượng La Thiên Đạo Tiên của hắn nổ vang. Bốn trái Niết Bàn Quả trong cơ thể đồng thời chuyển động, khiến cho một chỉ đó dường như muốn xé rách Sơn Hải Giới, khi rơi vào trên cái gương, cái gương không chịu nổi, chỉ còn dư lại tiếng răng rắc, trong nháy mắt liền tràn ngập vô số cái khe nứt, một tiếng ầm, trực tiếp tan vỡ.

Theo mặt gương thứ nhất vỡ vụn, lão tổ mạch thứ chín phun ra máu tươi. Rồi sau đó Mạnh Hạo xoay người, lần nữa phóng ra một chỉ, lần này,

mặt gương thứ hai nổ tung.

Chỉ thứ ba, chỉ thứ tư!

Mặt gương thứ ba, mặt gương thứ tư bị nổ vang toàn bộ, vỡ vụn từng tấc. Khi cái gương hoàn toàn tan vỡ, lão tổ mạch thứ chín phun ra máu tươi liên tục, thân thể lập tức uể oải. Mắt thấy ánh mắt của Mạnh Hạo quét tới, lão tổ này ban đầu rất ngạo nghễ trước mặt hắn, lập tức run một cái, da đầu tê dại, bỗng nhiên lên tiếng.

- Ta nhận thua!

Gần như phút chốc lão ta hô lên hai chữ này, hư vô trước mặt lão ta trong nháy mắt sụp xuống. Khoảng cách lão ta không tới một trượng, hư vô sụp xuống tràn ra ý hủy diệt, khiến lão tổ mạch thứ chín lập tức sáng tỏ, nếu là mình hô chậm, sự sụp xuống này không phải trước mặt mình một trượng, mà là trên người mình.

Nghĩ tới đây, lão tổ mạch thứ chín hít ngược một hơi ở đáy lòng.

- Ánh mắt, chỉ ánh mắt... tu vi của người này ắt có thể so với Đạo Tôn, ngặt nỗi trên người hắn không có cảm nhận căn nguyên nhiều lắm...

Gần như đồng thời lúc lão tổ mạch thứ chín nhận thua Mạnh Hạo xoay người, giữa cái cất bước hắn nâng lên tay phải vung lên về phía lão tổ của bổn viện am hiểu căn nguyên huyết cùng giết chóc. Lập tức tinh không trực tiếp bị vỡ ra, lộ ra một đạo khe nứt thật lớn. Huyết Yêu bỗng nhiên chui ra, ngửa mặt lên trời gào một tiếng.

Tiếng hô của nó vang dội khiến mọi người đều nhận ra máu huyết tự thân dường như mất khống chế một chút. Sau đó Huyết Yêu chạy ra, mang hung tàn, mang khát máu, mang điên cuồng chạy thẳng tới lão tổ Đạo Cảnh nọ.

Lão tổ này bị căn nguyên giết chóc biến sắc, nhưng cũng không lui lại, mà bỗng nhiên chạy ra, trực tiếp chém chết với Huyết Yêu. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, cất bước nhoáng lên một cái. Thân thể trong nháy mắt xuất hiện phía trước Huyết Yêu, khi tay phải nhấc lên, một quyền rơi xuống.

Một quyền này chính là diệt sinh!

Một quyền rơi xuống, sắc mặt của lão tổ Đạo Cảnh đại biến, muốn lui về sau, nhưng không cách nào làm được. Một quyền rơi xuống, tinh không nổ vang, lão tổ này phun ra máu tươi, mang hoảng sợ và kinh hãi, bay nhanh lui về sau, nhưng không có vứt bỏ. Khi lão ta lui về phía sau, hai tay lão bấm quyết, lập tức từ bên trong túi trữ vật bay ra chín miệng quan tài.

Chín miệng quan tài đó mỗi một cái đều tản ra hàn khí dày đặc. Trong tay của lão tổ thời khắc này xuất hiện một cái giỏ hoa, bên trong giỏ hoa chỉ có một loại hoa màu máu!

- Dùng pháp bảo cùng khôi lỗi sao?

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua.

- Không có quy định, không cho phép dùng bảo vật chứ.

Lão tổ am hiểu căn nguyên giết chóc này trong mắt lóe lên hàn mang lập tức lên tiếng.

Cùng lúc đó, trong năm lão tổ, lão tổ mạnh nhất chỉ kém một tia chính là tứ nguyên chợt há to cái miệng, hộc ra một thanh Tam Xoa Kích màu xanh. Tam Xoa Kích ấy mới vừa xuất hiện, lập tức tinh không nổ vang, có vô số sấm sét không ngờ bị hấp dẫn đến, dường như rút lấy lôi lực của bốn phương tám hướng. Khi lão ta phất tay thân thể xuất hiện ánh sáng xanh vô tận, vô số sấm sét nổ vang. Cả người lão ta không ngờ hóa thành

một đạo sấm sét màu xanh, lại như một thanh Tam Xoa Kích hình người, đang muốn đánh ầm về chỗ Mạnh Hạo.

Đúng lúc này, tay phải của Mạnh Hạo nâng lên chộp một cái về hư không. Một cây trường thương trực tiếp liền xuất hiện trong tay của hắn. Trường thương đó như một con rồng, tràn ra khí tức cực kỳ kinh khủng. Nó chỉ xuất hiện, khiến cho hư vô bốn phía run rẩy, xuất hiện dấu hiệu bị vỡ vụn tầng tầng, hiển nhiên, vật này cũng là chí bảo!

Càng kinh người hơn là đồng thời vào lúc cây thương này xuất hiện, lão tổ của căn nguyên giết chóc, cái giỏ hoa của lão lại đang run rẩy. Hoa nhỏ màu máu bên trong cũng run run giống vậy, không ngờ khô héo trước khi chưa từng nở rộ!

Về phần chín cái quan tài ở bốn phía, thời khắc này đều truyền ra một loạt tiếng ông ông. Dường như là ngữ ngôn nào đó khiến lão tổ của căn nguyên giết chóc sau khi nhìn đến và nghe được, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Không chỉ có lão ta như thế, ngay cả lão tổ kém một tia là Đạo Cảnh tứ nguyên, thanh Tam Xoa Kích màu xanh của lão ta vào thời khắc ánh sáng xanh trong phút chốc rực rỡ đến cực hạn, giống như cụ bị linh trí, như lâm đại địch. Khiến cho lão già này cũng sắc mặt trầm xuống, nội tâm lộp bộp một tiếng.

Cây thương khiến những bảo vật khác chấn động, chính là vật bị Tham Lang giải mở phong ấn. Trên uy lực, bảo vật có thể khiến cho Tham Lang cảm thấy không tệ, sao có thể yếu chứ.

- Nếu đều dùng pháp bảo, như vậy ta cũng lấy ra là được rồi. Tuy nhiên thương này trước đó đã được một người hảo tâm gặp trên đường chủ động giúp ta tế luyện qua. Ta vẫn chưa hoàn toàn quen thuộc, một khi thi triển, không khống chế nổi, hai người các ngươi xác định có muốn tiếp tục chứ?

Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, một trận chiến này hắn đã đoán được chiến lực hiện giờ của mình. Đạo Tôn tứ nguyên hắn có thể đánh, về phần ngũ nguyên, hắn không nắm chắc.

Thời khắc này hắn vừa nói ra, sắc mặt của hai lão già càng khó coi hơn. Bọn họ mới không tin Mạnh Hạo nói cái gì được người hảo tâm tế luyện qua. Chí bảo có thể làm cho bảo vật của bọn họ hoặc là khô héo, hoặc là như lâm đại địch, bọn họ không tin có người nào sẽ đi chủ động tế luyện. Còn trên đường gặp... cái này căn bản là lời nói vô căn cứ.

Nếu thật có người hảo tâm như vậy, bọn họ cũng hy vọng có thể gặp...

Loại chuyện như thế, bọn họ xem ra căn bản là một cái lý do của Mạnh Hạo, một cái... lý do một hồi lỡ tay giết bọn họ!

- Ta nhận thua!

Lão giả am hiểu căn nguyên giết chóc nọ cắn răng một cái, trầm giọng lên tiếng, giữa cái phất tay, chín miệng quan tài cùng với cái giỏ hoa kia đều biến mất.

Tứ nguyên lão tổ cười khổ, thu hồi ánh sáng xanh trên người. Tam Xoa Kích cũng thu đi, ôm quyền về phía Mạnh Hạo.

- Lão phu nhận thua chính là mọi người đều là người một nhà, không cần không phân sống chết. Về phần tộc nhân mười mạch... Lão phu chấp nhận, mạch thứ mười trở thành chủ mạch, từ nay về sau chủ trì chuyện gia tộc.

- Tiểu hữu, ngươi xem như vậy được chứ?

Tứ nguyên lão tổ cười nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không nói chuyện, mà chỉ ngẩng đầu, nhìn tinh không, trong

mắt từ từ lộ ra một chút mong đợi...

Cũng chính đúng lúc này, năm lão tổ Đạo Cảnh bốn phía toàn bộ sửng sốt, đồng loạt ngẩng đầu.

Cổ Môn hàng lâm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1620: Kinh nhân chi kiếp

Tinh không nổi lên sóng gợn. Sóng gợn đó mang lực lượng mênh mông cuồn cuộn, quét ngang bốn phương tám hướng, trong chớp mắt liền bao trùm tất cả tinh không bên trong phạm vi bốn phía Mạnh gia.

Trong sóng gợn đó có tầng tầng đạo ý chậm rãi khuếch tán. Phàm là người nào bị sóng gợn đụng chạm, cũng sẽ vào khoảnh khắc ấy tâm thần nổ vang, dường như bên tai nghe được tiếng nỉ non đến từ chúng sinh.

Năm vị lão tổ của Mạnh gia ở xung quanh Mạnh Hạo, toàn bộ thần sắc biến hóa, đồng loạt ngẩng đầu, nhìn về phía trên tinh không vô tận. Nơi đó... Chính là nguyên điểm của sóng gợn khuếch tán.

Giờ khắc này, tinh không yên tĩnh, đại lục chỗ tổ trạch của Mạnh gia còn có chín chỗ tiểu lục địa ở bốn phía đều một mảnh an tĩnh, chỉ có tiếng hít thở lượn vòng càng lúc càng dồn dập.

Mạnh gia chín mạch tộc nhân, mặc kệ tu vi gì đều vào một chớp mắt đó, cảm nhận được sóng gợn quanh quẩn trong thiên địa, cảm nhận được một cỗ uy áp không cách nào hình dung. Một chớp mắt, xuất hiện bên trong tinh không thế giới.

Ầm!

Thanh âm run rẩy nơi mặt đất đánh vỡ sự bình tĩnh vào giờ khắc này. Xa xa có ngọn núi trực tiếp tan vỡ chia năm xẻ bảy, có dòng sông vào giờ khắc này dừng lại không chảy xuôi nữa!

Mạnh gia tộc nhân từng người một sắc mặt thay đổi lớn, tâm thần dường như cùng nổ vang lên theo mặt đất.

- Đây là...

- Xảy ra chuyện gì?

- Tại sao có thể như vậy, ta cảm nhận được uy áp không cách nào hình dung... Dường như thiên kiếp!

Bà ngoại của Mạnh Hạo bỗng nhiên co rúc đôi mắt, khi ngẩng đầu nhìn bầu trời, nội tâm của bà mơ hồ có một suy đoán, nhưng lại cảm thấy khó tin. Chẳng những bà như thế, thời khắc này bên trong Mạnh gia tộc nhân, tất cả Cổ Cảnh tu sĩ đều vào phút chốc đó, trên mặt từ từ hiện lên hoảng sợ và kinh hãi.

Nhất là sau khi họ phát giác, đây hết thảy dường như là vì Mạnh Hạo đưa tới, sự khiếp sợ của bọn họ đã đến cực hạn!

- Điều đó không thể nào!

- Cổ Môn, loại khí tức này, loại uy áp này, đây rõ ràng là Cổ Môn phủ xuống!

- Không đúng, đây không phải là Cổ Môn. Uy áp của Cổ Môn phủ xuống hoàn toàn không bằng trước mắt. Nếu thời khắc này đúng thật là Cổ Môn phủ xuống, như vậy... đây chính là lực lượng vượt ra khỏi Cổ Môn bình thường gấp trăm ngàn lần!

- Những thứ này không phải trọng điểm, trọng điểm chính là... Nếu Cổ Môn vì tên Mạnh Trần kia mà lên, như vậy người này... tu vi của người này đúng thật chính là tiên!

Trong đầu của mọi người như có sấm sét nổ tung, đồng loạt nổ vang.

Trong tinh không, năm vị lão tổ của Mạnh gia cũng đều nhanh chóng lui về sau. Thần sắc không ngừng biến hóa, đến cuối cùng, trong tinh không,

dần dần hình như có một cánh cửa to lớn. Khi nó chậm rãi lộ ra một cái hình dáng, theo khí tức tang thương viễn cổ tản ra, năm vị lão tổ Mạnh gia đều lộ ra sự rung động mãnh liệt không cách nào hình dung.

- Cổ Môn. Thật ... Đúng thật là Cổ Môn!

- Hắn... thì ra hắn đích xác là Tiên Cảnh. Nhưng lão phu chưa hề nghe nói qua, có tiên nào có thể cụ bị lực lượng của chiến đạo!

- Ta nhớ... Có một loại tiên...

- La Thiên Đạo Tiên!

Toàn bộ tâm thần của năm vị lão tổ nổ vang, nhìn nhau một cái, đều thấy được trời long đất lở trong mắt của từng người.

Bọn họ đều như thế, Mạnh gia tộc nhân giờ khắc này, sau khi cảm nhận được Cổ Môn xuất hiện cũng lập tức nhấc lên sóng lớn ngập trời. Vô số người khiếp sợ, thoáng như mộng ảo.

Duy chỉ có Mạnh Hạo, hắn đứng ở trong tinh không, ngẩng đầu, nhìn đầu cuối nơi tinh không, thời khắc này theo vô cùng sóng gợn quanh quẩn, dần dần phát họa ra hình dáng ... Cổ Môn!

Cổ Môn của hắn!

Ngưng tụ lực lượng của đạo quả đẩy ra cánh cửa này, chấp nhận sự thanh tẩy của Sơn Hải, thu được tổ tiên chấp nhận, giống như phản cổ vậy, thành tựu tự thân... truy tìm con đường của viễn cổ. Từ nay về sau đèn tắt người bất diệt, trở thành... Cường giả Cổ Cảnh!

- Cổ Môn của ta!

Trong mắt của Mạnh Hạo lộ ra ánh sáng mãnh liệt, nhẹ giọng lẩm bẩm.

Gần như vào khoảnh khắc thanh âm hắn truyền ra, tinh không có một tiếng sấm nổ rền. Tiếng vang đó lớn như khai thiên lập địa, long trời lở đất.

Trong tiếng nổ ầm ầm, sóng gợn bạo phát hơn mấy trăm ngàn lần. Cổ Môn lại bành trướng mạnh, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn... Thậm chí bên trong tinh không, không ngờ xuất hiện mây mù. Mây mù kia trống rỗng, che đậy bốn phương tám hướng, dường như muốn bao phủ mảnh tinh không này.

Bên trong mây mù không ngờ thỉnh thoảng lộ ra từng cái một thân ảnh, những thân ảnh đó mặc quần áo cổ đại. Mỗi một thân ảnh khoảnh khắc lóe nhanh qua đều bạo phát ra khí tức làm cho lòng người sợ hãi.

Càng có một chút buồn buồn gầm nhẹ truyền ra bên trong mây mù. Theo mây mù khuếch tán, tiếng gầm nhẹ càng ngày càng mãnh liệt, đến cuối cùng, giống như thiên uy rống giận. Mỗi một lần vang vọng cũng làm cho mây mù cuồn cuộn kịch liệt. Cổ Môn bị che đậy bên trong nó vào giờ khắc này, ý tang thương càng rõ ràng hơn.

Thậm chí có thể mơ hồ thấy được, ở bốn phía Cổ Môn không ngờ xuất hiện vặn vẹo. Sự vặn vẹo ấy trừ không gian, còn có thời gian, dường như bốn phía Cổ Môn, thời gian trôi qua không giống với ngoại giới!

Uy áp cũng vào giờ khắc này đột nhiên tăng mạnh, mãnh liệt đến trình độ khủng khiếp, tản ra mạnh. Sắc mặt của Mạnh Hạo bỗng nhiên biến hóa, thân thể lại vào một chớp mắt đó không bị khống chế lui về phía sau.

Thậm chí, tóc của hắn không gió tự động. Thân thể hắn phát ra tiếng động răng rắc, giống như bị thế giới đè ép, bị thiên địa muốn nghiền nát vậy. Một màn này khiến tâm thần của Mạnh Hạo lập tức nổ vang.

- Điều này không đúng!

Đôi mắt của Mạnh Hạo co rút lại, lần nữa lui về sau, năm lão tổ Mạnh gia chung quanh hắn thời khắc này đã sớm trốn chạy, thối lui ra khỏi rất xa.

Năm lão tổ Mạnh gia thời khắc này như nhận được sự kinh sợ mãnh liệt, từng người một sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ cực kỳ.

- Đây... Đây là Cổ Môn sao, sao còn kinh khủng hơn so với đạo kiếp vậy!

- Loại Cổ Môn này cũng không có ghi chép qua bên trong điển tịch, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua. Cổ Môn này căn bản cũng không thể nào bị người vượt qua!

- Thiên địa đại kiếp, Đạo Cảnh cũng không có động tĩnh lớn như Cổ Môn trước mắt này...

Năm vị lão tổ Mạnh gia từng người đều hít ngược một hơi. Bọn họ không cho là, người nào có thể vượt qua loại Cổ Môn kiếp này.

Bởi vì cho dù là bọn họ, khi đối mặt Cổ Môn cũng không nắm chắc thành công. Càng không cần phải nói, giờ phút này bên trong mây mù khuếch tán ra bốn phía, tản ra một loạt khí tức kinh khủng làm cho bọn họ sợ hết hồn hết vía.

Sắc mặt của Mạnh Hạo lập tức khó nhìn. Trên mặt đất Mạnh gia ở phía dưới hắn, tất cả Mạnh gia tộc nhân đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Cổ Môn cùng mây mù ở tinh không. Đây là hình ảnh mà bọn họ cả đời này khó quên nhất.

Bọn họ sẽ là cổ kiếp của cả Sơn Hải Giới, không nhiều lắm ... Tận mắt nhìn thấy đến loại tai kiếp mà ngay cả đạo kiếp cũng không thể so sánh!

Sắc mặt của Mạnh Hạo càng âm trầm. Hắn vốn tưởng rằng Cổ Cảnh đối với mình mà nói, chẳng qua là quá độ mà thôi. Dù sao hắn đã cụ bị thực lực chiến Đạo Cảnh, cho dù dõi mắt cả Sơn Hải Giới, người có thể đánh bại hắn cũng đã không phải rất nhiều. Có thể nói, Mạnh Hạo đã đứng trên đỉnh cao của một trình độ nào đó ở Sơn Hải Giới.

Nhưng bây giờ vừa thấy như vậy, Mạnh Hạo biết, bản thân mình sai rồi, sai vô cùng ngoại hạng. Hắn sai không phải sự phán đoán về chiến lực tự thân. Hắn sai là... Đối với mình lấy La Thiên Đạo Tiên chiến thắng Đạo Cảnh. Loại chiến lực sau lưng đáng sợ này đại diện ... Nghịch thiên!

Mà người nghịch thiên thì có sự trừng phạt do nghịch thiên mang đến, có lẽ đây không phải là cái nghịch đơn giản, mà là... muốn thu được cái gì thì phải trả giá thật lớn. Còn Mạnh Hạo, chiến lực vĩnh viễn của hắn cần giá cao lại là... Loại cổ kiếp kinh khủng không cách nào hình dung nọ!

Mạnh Hạo nhìn mây mù, nhìn cánh cửa như ẩn như hiện sau mây mù, hắn cảm nhận được tử vong!

- Lần này, chỉ cần đẩy cửa ra, bước chân vào Cổ Cảnh, sau đó còn có một lần đèn tắt, người bất diệt... Cổ Cảnh này với ta mà nói không phải đơn giản quá độ, mà là một lần lại một lần sống chết... Thân ta là La Thiên Đạo Tiên, đây là chuyện nhất định phải trải qua...

Mạnh Hạo bỗng nhiên hoàn toàn hiểu rõ, khẽ thở dài một tiếng.

- Không biết, lúc Chí Tôn Tiên Giới, có La Thiên Đạo Tiên... Thành công từ Cổ Cảnh đi ra, thành công bước chân vào Đạo Cảnh hay không?

Trong đầu của Mạnh Hạo bỗng nhiên hiện lên cái nghi vấn này. Hắn là bị Cổ Môn khó khăn vô hạn này thẳng thừng chấn nhiếp một chút, thế cho nên không tự chủ được, hắn muốn biết, thật sự có La Thiên Đạo Tiên thành công qua hay không.

Ngay vào khoảnh khắc trong óc Mạnh Hạo hiện lên cái ý nghĩ này, bên trong mây mù ở tinh không, truyền ra một tiếng nổ thật to, như có người gầm thét. Tiếng gầm thét ngập trời, nổ vang bốn phương tám hướng, khiến tất cả mọi người bên trong tinh không toàn bộ vù vù trong óc.

Năm vị lão tổ của Mạnh gia thì sắc mặt tái nhợt, không chần chờ chút nào, trong nháy mắt thụt lùi, chạy thẳng tới đại lục của Mạnh gia. Rất nhanh, đại trận phòng hộ của Mạnh gia liền ầm ầm lên, ngăn lại Mạnh Hạo bên ngoài.

Tựa hồ sợ Cổ Môn chi kiếp dính líu bọn họ...

Tuy rằng bọn họ đều hiểu, loại tu hành chi kiếp này chỉ nhằm vào người đưa tới hạo kiếp, sẽ không đụng chạm người khác, nhưng vẫn không nhịn được bị cổ kiếp kinh khủng làm sợ hết hồn hết vía.

Cả tinh không, thời khắc này chỉ còn lại có một mình Mạnh Hạo đối mặt mây mù bàng bạc đó, đối mặt Cổ Môn khổng lồ. Hắn cho người ta có cảm giác giống như con kiến vậy.

Mạnh Hạo trầm mặc, dưới nguy cơ sinh tử mãnh liệt, hắn ngược lại bình tĩnh. Khi hắn ngẩng đầu nhìn mây mù, bỗng nhiên, từ trên đại lục của Mạnh gia truyền ra thanh âm lo lắng của bà ngoại.

- Hạo nhi, vào bên trong trận pháp đi!

Theo thanh âm của bà ngoại, trên quầng sáng của trận pháp lập tức xuất hiện một đạo khe hở.

- Không được!

Theo cái khe nứt của trận pháp xuất hiện, lập tức năm lão tổ truyền ra tiếng kinh hô.

Mạnh Hạo quay đầu lại nhìn thoáng qua bà ngoại trên đại lục của Mạnh gia, thấy được vẻ mặt lo lắng khẩn trương của bà, lòng của hắn thật ấm áp, hắn lắc đầu.

- Bà ngoại, đây là... kiếp của cháu!

Mạnh Hạo nói xong, quay đầu thân thể nhoáng lên một cái, toàn thân tu vi ầm ầm bạo phát, chạy thẳng tới mây mù!

- Kiếp nạn này khó khăn cũng được, dễ dàng cũng được, rốt cuộc cũng phải đi nếm thử một chút!

- Mạnh Hạo ta tu hành mấy trăm năm, đi tới độ cao như hiện giờ, không nói chưa từng có ai, cũng không xê xích bao nhiêu. Đây hết thảy... Là bởi vì La Thiên Đạo Tiên huyết mạch của ta, thu được bao nhiêu thì phải chịu giá cao bấy nhiêu!

- Cổ kiếp như thế chính là giá cao, là cây gai ngăn cản ta đạp đạo...

- Nếu như thế, ta liền nhổ hết từng cây gai này, mặc kệ ta trước khi có La Thiên Đạo Tiên thành công đi hết Cổ Cảnh hay không, ta cũng phải đi một chút!

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời cười, nhanh như tia chớp, trong tiếng nổ ầm ầm, chạy thẳng tới mây mù!

Hắn đi trực diện tới Cổ Môn chi kiếp của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1621: Quỷ

Cổ Cảnh đối với những tu sĩ khác mà nói, là độ cao khác, là đường đi của phản cổ. Trên con đường này, truy tìm bước chân của tổ tiên, đi tìm một luồng căn nguyên nguyên thủy nhất, giấu bên trong công pháp tự thân.

Thông qua từng lần một đèn tắt người bất diệt, lại khiến bản thân như chìm xuống vậy, từng tầng một chìm vào đến chỗ sâu nhất của tu vi...

Cho đến cuối cùng, Cổ Cảnh đại viên mãn, căn nguyên muốn động, sau đó đi cảm thụ sinh động dạt dào đó, vượt qua đạo kiếp, đi lên con đường, bước chân vào... Đạo Cảnh, trở thành Sơn Hải Giới đại năng!

Trong quá trình này, mỗi một lần đèn tắt, đều là một trận sống chết, đối với tất cả tu sĩ mà nói, Cổ Cảnh rất khó.

Vốn dĩ Mạnh Hạo cho rằng Cổ Cảnh của mình cũng sẽ như thế, dựa vào tu vi của hắn, có thể trên diện rộng thấp xuống loại khó khăn này, sẽ dễ dàng rất nhiều. Nhưng cho đến hiện tại, hắn mới hiểu được, Cổ Cảnh đối với La Thiên Đạo Tiên mà nói... Mới thật sự là sinh và tử.

Khó khăn đó lớn lao, vượt ra khỏi Cổ Cảnh bình thường gần như nhiều gấp mấy lần. Nếu như là Đăng diệt sinh tử của Cổ Cảnh bình thường, tỷ lệ đều có một nửa. Như vậy đối với La Thiên Đạo Tiên mà nói, chết chiếm chín thành, sinh chỉ một đường!

La Thiên Đạo Tiên mạnh thì vô biên, kiếp cũng vô biên.

Hết thảy sau khi hiện lên trong đầu của Mạnh Hạo, khoảnh khắc đã bị hắn giấu ở đáy lòng. Tốc độ của hắn cực nhanh, ầm ầm mà đi, trong nháy mắt liền tới gần bên trong mảnh mây mù cuồn cuộn trong tinh

không.

Mây mù cổn động, truyền ra tiếng nổ vang, gần như khoảnh khắc Mạnh Hạo lại tới, bên trong giây lát xuất hiện một đạo thân ảnh. Thân ảnh ấy mặc quần áo cổ đại, nhưng lại... không có ngũ quan, không có khuôn mặt!

Đó là... Người không mặt.

Tốc độ của gã cực nhanh, trong nháy mắt tới gần Mạnh Hạo, giữa cái bấm quyết, lập tức bốn phía mây mù nổ vang. Nhưng lại hóa thành lực lượng của thiên địa, trở thành từng khối một đá vụn, ầm ầm xoắn tới Mạnh Hạo, sát cơ ngập trời. Dường như không đội trời chung với Mạnh Hạo, không phải ngươi chết chính là ta vong.

Sát cơ trong mắt của Mạnh Hạo nhoáng lên một cái. Khoảnh khắc thân ảnh kia lại tới, thân thể của Mạnh Hạo không chút nào dừng lại, trực tiếp đụng tới. Sau khi những mảnh vỡ đụng phải thân thể hắn, toàn bộ nổ vang tan vỡ. Thân thể hắn giống như một đạo sao băng, trực tiếp đập vào trên người của người không mặt đó.

- Chết!

Tay phải của Mạnh Hạo chộp mạnh một cái, một phen đã bắt lấy người không mặt cổ, bóp mạnh một cái. Một tiếng ầm, thân thể của người không mặt trực tiếp tan vỡ nổ tung, nhưng không có bất kỳ máu thịt, mà là cả thân thể hóa thành đại lượng mây mù, cuốn ngược sáp nhập vào trong sương mù bàng bạc phía sau.

Nhưng ngay sau đó, thì có ba người không mặt, khoảnh khắc bay ra. Ba người này bạo phát ra tu vi rõ ràng là Cổ Cảnh đại viên mãn. Khi ra tay tinh không nổ vang, mây mù cuồn cuộn. Nhưng trong phút chốc bọn họ bay ra, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, giữa cất bước liền đi ra lần nữa, vung tay áo, tu vi của hắn nổ vang.

Ba người người không mặt đó trực tiếp liền tan vỡ, không thể cản trở Mạnh Hạo chút nào. Nhưng sắc mặt của hắn trước sau khó coi. Không có có bất kỳ sắc mặt vui mừng, bởi vì... lúc này mới chỉ là bắt đầu. Không ngờ xuất hiện chính là nhân hình chi kiếp của Cổ Cảnh đại viên mãn, như vậy sau nữa sẽ xuất hiện cái gì... Mạnh Hạo có thể tưởng tượng.

Khiến cho đáy lòng của Mạnh Hạo trầm xuống, là phía sau hắn, thời khắc này truyền ra sự đè ép kinh người. Sự đè ép đó ẩn chứa lực lượng kinh khủng. Dường như nếu hắn không đi độ kiếp, mà lui về sau muốn chạy trốn, như vậy lực lượng đè ép đó sẽ trong nháy mắt phủ xuống.

- Ép ta... Đi độ kiếp sao...?

Mạnh Hạo lẩm bẩm, tu vi lần nữa vận chuyển, trong tiếng nổ ầm ầm, chạy thẳng tới mây mù. Phía trước hắn, thời khắc này xuất hiện sáu người không mặt, sáu người này không ngờ không còn là Cổ Cảnh đại viên mãn, mà là vô hạn đến gần trình độ Chuẩn Đạo.

Sáu người này có tốc độ cực nhanh, hóa thành sáu đạo tia chớp hình người, trong tiếng nổ ầm ầm, xẹt thẳng tới Mạnh Hạo.

- Cút!

Mạnh Hạo chợt lên tiếng, gầm nhẹ một tiếng, tiếng hô của hắn vang dội, khiến tinh không như sắp bị nổ tung. Ngay cả mây mù bốn phía đều lập tức cuồn cuộn về phía sau. Sáu hình người nọ lóe lên như tia chớp giữa không trung liền trực tiếp nổ tung, liên đới sáu thân ảnh bên trong đồng thời tan vỡ.

Những điều này đối với Mạnh Hạo mà nói, không coi vào đâu, trong mắt hắn đốt lên ngọn lửa của sự chấp nhất, thân thể lần nữa chạy ra.

- Không cần đi ép ta độ kiếp, kiếp nạn này... Ta vốn muốn vượt qua!

Mạnh Hạo mỗi một bước rơi xuống, cũng làm cho tinh không chấn động, khiến bên trong mây mù gào thét mãnh liệt hơn.

Mà giờ khắc này, bên trong tổ trạch của Mạnh gia tổ, vô số Mạnh gia tộc nhân, đều mắt không chớp nhìn một màn nọ. Từng người một tâm thần chấn động, thần sắc hoảng sợ.

Nhất là năm lão tổ của Mạnh gia, thời khắc này lại mở to mắt, hô hấp dồn dập.

- Cổ kiếp bình thường, bên trong kiếp vân xuất hiện chính là lôi hoặc ngũ hành chi pháp, cho đến thời khắc cuối cùng, mới xuất hiện nhân hình chi kiếp...

- Hơn nữa nếu tu vi đủ, nắm chặt thời gian, có thể không cần đợi sự xuất hiện của nhân hình chi kiếp kinh khủng cuối cùng, liền có thể đẩy ra Cổ Môn trước thời hạn...

- Nhưng cổ kiếp của hắn không ngờ vào lúc ban đầu, liền xuất hiện hình người này, điều này khiến cho người ta làm sao độ được...?

Năm vị lão tổ Mạnh gia nhìn nhau một cái, đều hít ngược một hơi.

Thân thể của bà ngoại Mạnh Hạo run rẩy, vô cùng nóng nảy, nhưng bà ta không có cách nào đi trợ giúp hắn. Bà ta chỉ có thể lòng như đao cắt, nhìn hắn độ kiếp.

Ngoại thúc công của Mạnh Hạo ở sau lưng bà ta, còn có cữu cữu cữu mẫu ở sau lưng bà ta, thời khắc này đều đang nóng nảy.

Ngay lúc Mạnh gia tộc nhân trạng thái không đồng nhất, nhưng phần lớn đều chấn động. Mạnh Hạo bên trong mây mù đã chạy ra khoảng cách gần như hai thành. Tốc độ của hắn nhanh như bay, khi bay nhanh về phía

trước, bỗng nhiên, ngay phía trước hắn, bên trong mây mù gầm thét rõ ràng một chút. Theo tiếng gầm thét, bất ngờ có thân ảnh của 12 người, nhanh chóng đi ra từ bên trong sương mù.

Đó là 12 người... Chuẩn Đạo!

Đáy lòng của Mạnh Hạo lần nữa trầm xuống.

- 12 người Chuẩn Đạo, lần sau có phải sẽ xuất hiện hai mươi bốn Đạo Cảnh nhất nguyên, 48 người nhị nguyên, 96 người... Đạo Chủ... 192 người tứ nguyên, sau đó 400 người ngũ nguyên, 800 vị Đạo Tôn hay không...?!

Mạnh Hạo nghĩ tới đây, cho dù là hắn cũng phải da đầu tê dại mãnh liệt .

- Không thể nào, kiếp này đến từ Sơn Hải Giới, mặc dù ý chí của Sơn Hải Giới không thể quấy nhiễu, cho dù ta là Sơn Hải chủ tương lai, cũng phải chịu hạo kiếp, trải qua sống chết, cũng không thể nào xuất hiện 800 vị Đạo Tôn...

Sắc mặt của Mạnh Hạo tái nhợt, cắn răng mạnh một cái, chợt chạy ra, trực tiếp đánh với 12 người Chuẩn Đạo.

Mạnh Hạo hóa thân đại bàng màu xanh, tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc mà qua. 12 người Chuẩn Đạo, từng người một thân thể lập tức tan vỡ, nhưng lại không đợi tiêu tán, không ngờ tự mình tự bạo!

Tiếng động rầm rầm vào khoảnh khắc đó ngập trời lên, trong mắt của Mạnh Hạo lộ ra tàn khốc. Ánh sáng xanh lóe lên một cái, lúc xuất hiện ở xa xa, 12 người Chuẩn Đạo toàn bộ tự bạo, tạo thành dao động hủy diệt, cho dù là Đạo Chủ gặp cũng phải cau mày. Mạnh Hạo vung tay áo, trực tiếp tiêu tán, nhìn như không có dùng nhiều lắm lực lượng của tu vi, nhưng hắn hiểu rõ, nếu tiếp tục nữa, bản thân mình... không đi được bao xa bên trong mây mù.

- Không thể đợi vân vụ chi kiếp lục tục xuất hiện, phải dùng toàn lực đi đến gần Cổ Môn, đây mới là sinh cơ duy nhất!

Mạnh Hạo cắn chặc răng một cái. Đại bàng màu xanh ngửa mặt lên trời gào một tiếng, tốc độ của hắn lập tức tăng mạnh, hóa thành một đạo thanh quang, chạy thẳng tới chỗ sâu mây mù, không ngừng phóng đi về phía vị trí cụ thể chỗ Cổ Môn.

Nhưng ngay khi hắn chạy ra không bao lâu, từng tiếng hừ lạnh bỗng nhiên quanh quẩn bốn phía Mạnh Hạo. Chung quanh hắn, bất ngờ xuất hiện ... Bốn tên người không mặt của Đạo Cảnh!

Bốn người không mặt đó đều là Đạo Cảnh nhất nguyên. Sau khi bọn họ xuất hiện, đôi mắt Mạnh Hạo hơi nhoáng lên một cái, ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

- Mới bốn người sao...

Mạnh Hạo nâng lên tay phải, khoảnh khắc bốn người không mặt của Đạo Cảnh tới, chợt đánh ra một quyền. Một quyền này rơi xuống, tinh không chấn động, một cổ gió lốc quét ngang, trực tiếp làm tan vỡ trong nháy mắt bốn người không mặt.

Nhưng ngay trong nháy mắt bốn người nọ tan vỡ, Mạnh Hạo đột nhiên cảm giác được sau lưng có một tia khí lạnh. Không chần chờ chút nào, hắn chạy vọt về phía trước. Nhưng khí lạnh phía sau hắn trước sau từng tia truyền đến, dường như... ở phía sau hắn, có một người đang thở hào hển.

Ngặt nỗi thần thức của Mạnh Hạo tản ra, không thấy được chút nào thân ảnh phía sau. Một màn này, khiến sắc mặt của Mạnh Hạo biến hóa, dưới một cái cắn răng, hắn chợt xoay người.

Ngay trong nháy mắt hắn xoay người, da đầu của Mạnh Hạo nổ mạnh. Hắn thấy được phía sau mình, cách khuôn mặt mình quay đầu đi qua chỉ có khoảng cách mấy tấc, có một người... con gái mặc áo trắng đứng đó.

Cô gái này tóc rất dài, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, nhìn chầm chầm Mạnh Hạo, bốn phía rất an tĩnh. Sự xuất hiện của cô gái vô cùng quỷ dị, thần thức không thấy được.

Hai mắt của Mạnh Hạo co rút lại, đang muốn lui về sau, bỗng nhiên, cô gái chợt ngẩng đầu, tay phải nâng lên bất ngờ bắt được hắn. Tốc độ cực nhanh, hắn phát hiện mình không ngờ không thể né tránh. Trong phút chốc, tay của cô gái đã bắt trên cánh tay của hắn, kéo mạnh một cái ra phía ngoài, dường như muốn lôi hắn xông vào bên trong sương mù.

Sắc mặt của Mạnh Hạo biến hóa. Cánh tay bị cô gái này bắt được, một mảnh lạnh như băng, cũng có một loạt khí tức mục nát chui vào, dường như muốn làm mục nát toàn thân hắn.

Mà khiến cho trong lòng hắn sợ hãi là cô gái này khi kéo hắn một cái, trước mặt cô gái, mây mù bất ngờ ngưng tụ thành một cái miệng to. Mắt thấy Mạnh Hạo sắp bị nữ nhân kia lôi rơi xuống vào trong miệng.

Nguy cơ sinh tử bạo phát mãnh liệt bên trong tâm thần của Mạnh Hạo. Hắn có loại cảm giác mãnh liệt, một khi bị cái miệng to của mây mù ấy cắn nuốt, hắn nhất định hình thần câu diệt!

- Cút!

Mạnh Hạo bỗng nhiên rống lớn, Chí Tôn Kiều trong cơ thể bạo phát ầm ầm, bên ngoài thân thể hình thành kiều ảnh. Phút chốc hắn tránh thoát ra thủ chưởng của cô gái, thân thể nhanh chóng lui về sau.

Nữ nhân áo trắng kia kinh ngạc nhìn Chí Tôn Kiều phía sau Mạnh Hạo, bỗng nhiên cười. Chỉ có điều nụ cười ấy thê lương, mang âm điệu nào đó

khiến người rợn cả tóc gáy, vang vọng bốn phương tám hướng.

Mạnh Hạo lần nữa cảm nhận được sự kinh khủng của cổ kiếp. Nhưng hắn không có đường lui, thời khắc này cắn răng, giữa cái bay nhanh, tiếp tục phóng đi về phía chỗ vị trí cụ thể của Cổ Môn mà bên trong tâm thần có thể cảm nhận được.

- Nhanh, nhanh, nhanh chút nữa...

Mạnh Hạo hiểu rõ, đây là phương pháp độ kiếp duy nhất của mình, tuyệt đối không thể khiến hạo kiếp bên trong mây mù tiếp tục bộc phát.

Nhưng ngay khi hắn chạy ra, một cỗ dao động mãnh liệt hơn so với bốn người không mặt trước đó, giữa ầm ầm xuất hiện phía trước Mạnh Hạo. Nơi đó có bốn cái thân ảnh đi ra.

Đạo Cảnh nhị nguyên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1622: Ngoại địch xâm lấn

Vào lúc Mạnh Hạo độ kiếp, vô luận là hắn hay là tộc nhân của Mạnh gia cũng không nhận ra, thời khắc này, bên ngoài phạm vi Mạnh gia, trong tinh không, có từng mảnh lá liễu màu đen đang lơ lửng nơi đó.

Những lá liễu này, mỗi một mảnh đều vào khoảng nghìn trượng, toàn thân màu đen. Trên đó có gân lá rõ ràng, dường như bên trong có máu huyết lưu chuyển, khiến cho lá liễu thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

Lá liễu nơi đây có chừng mấy chục mảnh. Trên mỗi một mảnh lá liễu đều có mấy chục tên tu sĩ ngồi khoanh chân, chung vào một chỗ, nhiều khoảng ngàn người.

Mỗi người đều rất bình tĩnh, duy chỉ có trong mắt thỉnh thoảng có âm lãnh lóe lên. Bọn họ mặc trường bào màu đen, tản ra một loạt hàn khí lạnh lẽo. Nếu cẩn thận nhìn, đó có thể thấy được, tu vi của hơn một ngàn tu sĩ nọ không ngờ... đều là Cổ Cảnh!

Từ Cổ Cảnh sơ kỳ đến đại viên mãn không đều, nếu Mạnh Hạo ở chỗ này, thấy được bọn họ, nhất định sẽ cảm thấy nhìn quen mắt. Bởi vì khí tức trên người của vài người đó giống nhau như đúc với những người mà Mạnh Hạo và Mạnh Đức lúc tới gặp phải!

Càng kinh người hơn là trên mấy chục mảnh lá liễu đó, cách mỗi vài miếng, tổng cộng có bảy người Đạo Cảnh cường giả khoanh chân đang ngồi tràn ra khí tức căn nguyên!

Bảy người này, nữ có nam có, có già có trẻ, nhưng khí tức của bất kỳ một người nào đều không yếu. Nhất là trong đó có ba người, hai người là Đạo Chủ Cảnh giới, còn một người mạnh nhất là một tên đồng tử. Tu vi của tên đồng tử... lại có thể áp chế sự biến hóa của tinh không, đó là...

Đạo Tôn ngũ nguyên!

Tứ nguyên liền có thể xưng là Đạo Tôn, nhưng trên thực tế chỉ là ngưỡng cửa, ngũ nguyên mới tính. Lục nguyên đỉnh phong, bên trong bất kỳ một Sơn Hải Giới nào, ngũ nguyên Đạo Tôn trở lên đều là người mạnh nhất có thể đếm được trên đầu ngón tay, là bá chủ tuyệt đối có thể đi tranh đoạt vị trí Sơn Hải chủ. Người như vậy, thân phận như vậy xuất hiện ở bất kỳ địa phương nào, đều có thể chấn động Sơn Hải Giới sở tại.

Mà trước mắt, bên ngoài Mạnh gia không ngờ xuất hiện một người như vậy!

- Có người độ kiếp... cổ kiếp rất quỷ dị...

- Trên người người này, có loại khí tức khiến ta rất không thoải mái... Bảo những thứ tông môn của Đệ Thất Sơn Hải phụ thuộc vào ta, ra tay trước thử dò xét một chút mới được.

Đồng tử nhìn Mạnh gia từ xa, trong mắt lộ ra ánh sáng thôi diễn, sau một lúc lâu, nhàn nhạt lên tiếng.

- Lần này, Sơn Hải chủ ban trọng trách với bọn ta, không thể sơ sót khinh thường. Chuyện này sau đó, huyết mạch của Mạnh gia ở chỗ này, một người cũng... không được giữ lại!

Hai mắt của đồng tử nhắm nghiền.

Thanh âm của gã vang vọng, lập tức có người truyền lệnh bốn phương tám hướng. Tức thì bên trong tinh không phụ cận, trên vẫn thạch của từng chỗ, hay hoặc giả là trên đại lục lơ lửng, tồn tại bên trong Đệ Bát Sơn Hải, trong những tông môn không thuộc về Thiên Thần Liên Minh, có từng thân ảnh nhận được mệnh lệnh đến từ đồng tử.

Sau khi trầm mặc và chần chờ ngắn ngủi, gần như tất cả tông môn nhận

được mệnh lệnh đều có tiếng than thở truyền ra. Ngay sau đó, mệnh lệnh của lão tổ đến từ những tông môn này truyền khắp cả tông môn. Sau đó... lại là từng đạo cầu vồng nhanh chóng bay ra, chạy thẳng tới... Mạnh gia!

Tông môn như vậy không sai biệt lắm có nhiều hơn mấy chục cái, mỗi một tông môn phái ra tu sĩ đều không tới ngàn người. Mấy vạn tu sĩ phân tán ra cũng không cùng phương hướng, hướng về Mạnh gia. Bọn họ không ngừng tiến tới gần, càng ngày càng gần!

Mưa gió muốn tới!

Trận chiến đầu tiên giữa Đệ Thất Sơn Hải cùng Đệ Bát Sơn Hải dường như... sắp vang dội ở Mạnh gia. Sau trận chiến này, bất kể kết quả như thế nào, đều nhất định chấn động cả Đệ Bát Sơn Hải.

Mà có thể khiến cho một vị Đạo Tôn dẫn đội, vả lại mục tiêu lựa chọn của kích thứ nhất, hoặc là cụ bị tính chiến lược, hoặc là cực kỳ trọng yếu!

Nhưng ngặt nỗi đúng lúc này, Mạnh Hạo độ kiếp, vả lại tất cả tộc nhân của Mạnh gia không có bất kỳ một người nào nhận ra chút gì. Chẳng qua nếu cẩn thận đi nhìn, có thể thấy được thời khắc này trên đại lục của Mạnh gia, bên trong những tộc nhân đó, có một ít... bọn họ nhìn như rung động Mạnh Hạo độ kiếp. Nhưng trên thực tế, khi đồng tử truyền ra mệnh lệnh, trong mắt của những người này có ánh sáng hơi nhỏ lóe lên một cái mà qua.

Dường như có gió thổi tới từ chân trời, xuyên qua tòa lầu, quét qua nhân gian, giống như... Phong mãn lâu.

Ầm!

Bên trong mây mù ở tinh không, hai tay của Mạnh Hạo bấm quyết, đối mặt bốn tên nhị nguyên người không mặt trước mắt, Mạnh Hạo triển

khai Thôn Sơn Quyết. Từng ngọn núi rầm rầm phủ xuống, trấn áp bốn phương tám hướng, lại đồng loạt tan vỡ, liên đới bốn người không mặt toàn bộ thụt lùi.

Trong mắt của Mạnh Hạo lóe lên sát cơ, nhưng không có giết chóc, mà nhoáng lên một cái về phía trước, hóa thành đại bàng màu xanh, trực tiếp chạy ra. Hắn không có thời gian dây dưa hạo kiếp cùng những hình người này.

Nhưng ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo chạy ra, bỗng nhiên, hai mắt của hắn chợt co rụt lại. Hắn thấy được bên trong sương mù phía trước, xuất hiện một cái... Bàn đu dây!

Trên bàn đu dây có một cô bé đưa lưng về phía hắn. Khắp bàn đu dây, truyền ra một loạt tiếng cười như chuông bạc. Nhưng tiếng cười ấy lúc rơi vào trong tai Mạnh Hạo, lại làm cho tâm thần hắn chấn động.

Mạnh Hạo đang muốn cẩn thận đi nhìn, nhưng trong chớp mắt, tiểu cô nương kia liền biến mất, chỉ còn lại có bàn đu dây, đưa tới đưa lui nơi đó...

Ánh mắt của Mạnh Hạo lóe lên, không có dừng lại, tiếp tục đi về phía trước. Để có thể đi đi tới, hắn liền bạo phát ầm ầm lực lượng của Chí Tôn Kiều, toàn bộ đánh ầm phía sau. Gần như vào phút chốc Chí Tôn Kiều đánh ra, hắn nghe được phía sau truyền đến một loạt thanh âm hí hí.

Khi Mạnh Hạo quay đầu lại, hắn mắt lạnh thấy được phía sau mình, thời khắc này thân ảnh đang lui về sau, chính là tiểu cô nương kia. Nàng cúi đầu, phát ra thanh âm hí hí.

Dường như đã nhận ra ánh mắt của Mạnh Hạo, cô bé ngẩng đầu. Vào nháy mắt nàng ngẩng đầu, hai mắt Mạnh Hạo co rụt lại, hắn thấy được miệng và đôi mắt của cô bé này đều bị chắp vá, chảy máu đen như mực...

Chỉ có máu đen như mực chậm rãi truyền ra từ bên trong khe hở của đôi môi bị chắp vá.

Thanh âm ấy mang quỷ dị, lúc rơi vào trong tai Mạnh Hạo, thân thể hắn bỗng chấn động. Hắn phát hiện, thân thể của mình không ngờ vào giờ khắc này không bị khống chế, nhưng lại đi theo tiểu cô nương kia, cùng nhau đi về phía trước.

Một màn này khiến tâm thần của Mạnh Hạo chấn động. Hắn tu hành đến nay, đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng duy chỉ có bên trong mây mù ngoài Cổ Môn, cảm nhận được loại sợ hãi đến từ tâm thần.

Hắn vận chuyển tu vi, lại phát hiện tu vi cùng thân thể thật giống như bị cô lập vạy, thậm chí Chí Tôn Kiều cũng không thể hiển lộ ra ngoài. Tất cả thủ đoạn cho dù là pháp bảo, đều không thể thực hiện ra.

Duy chỉ có Niết Bàn Quả, vào giờ khắc này, với chuyển động điên cuồng trong cơ thể Mạnh Hạo, dường như đang cùng tiểu cô nương kia đối kháng. Bên tai hắn như vĩnh hằng vậy, nghe được đều là thanh âm hí hí kia.

Mắt thấy Mạnh Hạo đi theo cô bé, dần dần đi xa, đúng lúc này, trong cơ thể hắn nổ vang, 4 trái Niết Bàn Quả bạo phát ra dao động mạnh hơn. Trong tiếng nổ ầm ầm như tách ra liên hệ nào đó. Khi thân thể hắn run lên phun ra máu tươi. Tiểu cô nương nọ phát ra tiếng hét lên thê lương, nhưng thân thể dần dần lui về sau, biến mất bên trong sương mù.

Mạnh Hạo hít ngược một hơi, sắc mặt tái nhợt, với tu vi của hắn, không ngờ ở chỗ này cảm nhận được một loại cảm giác vô lực. Vô luận là nữ nhân áo trắng hay là cô bé kia đều mang tới cho hắn cảm giác tràn đầy quỷ dị. Đó dường như... Không phải là tầng thứ mà hắn giờ này có thể tiếp xúc.

- Đây là cổ kiếp của La Thiên Đạo Tiên sao...?

- Cổ Cảnh là truy tìm con đường của tổ tiên, thăm dò căn nguyên của công pháp tự thân... Như vậy Cổ Cảnh của ta nên tìm kiếm, là căn nguyên của La Thiên Đạo Tiên huyết mạch hay không?

- Ta không tin những người khác trước Cổ Môn, sẽ gặp phải chuyện quỷ dị như trước mắt. Như vậy xem ra, bất kể là nữ nhân áo trắng trước đây hay là tiểu cô nương trước mắt, sự xuất hiện của các nàng đều biểu đạt bí ẩn của La Thiên Đạo Tiên huyết mạch nào đó!

Sắc mặt của Mạnh Hạo khó coi, nhưng trong mắt như cũ mang kiên định, thân thể lóe lên một cái, tiếp tục phóng đi về phía Cổ Môn ở chỗ sâu mây mù.

- Trước đây không có những chuyện quỷ dị này, sau khi thấy được Đạo Cảnh người không mặt từ bên trong mây mù, lại bắt đầu xuất hiện. Đầu tiên là nhất nguyên đạo, rồi sau đó nữ nhân áo trắng, tiếp nhận nhị nguyên đạo, liền xuất hiện tiểu cô nương kia... Như vậy kế tiếp, phải là... Đạo Chủ tam nguyên!

Mạnh Hạo nhanh như sấm đánh, khi khoảng cách Cổ Môn càng ngày càng gần, bỗng nhiên, phía trước hắn có mây mù cuồn cuộn, bất ngờ có bốn cái thân ảnh đi ra.

Đúng như Mạnh Hạo phán đoán vậy, bốn người không mặt đi ra, tràn ra tu vi dao động, chính là... Đạo Chủ tam nguyên!

Nếu đổi thành trước khi Mạnh Hạo chưa dung hợp trái Niết Bàn Quả thứ tư, ba người không mặt này, bất kỳ một người nào đều cần hắn lấy toàn bộ tu vi đi chiến, lưỡng bại câu thương. Nhưng giờ này, đối mặt ba tên Đạo Chủ tam nguyên, Mạnh Hạo đã không còn như lúc trước, đôi mắt hắn lóe lên một cái, trực tiếp tới gần.

Tiếng nổ vang quanh quẩn, Chí Tôn Kiều của Mạnh Hạo biến ảo, lực lượng của La Thiên Đạo Tiên bạo phát, cùng ba tên người không mặt đối kháng. Khi tiếng nổ ngập trời vang lên, khoảnh khắc Mạnh Hạo xuất hiện trước người của một người không mặt. Tay phải nâng lên, trực tiếp phóng ra một chỉ rơi vào mi tâm người này. Một tiếng ầm, toàn thân của người không mặt lập tức tan vỡ.

Nhưng ngay phút chốc gã tan vỡ, Mạnh Hạo biến sắc, thân thể nhanh chóng lui về sau. Chỉ thấy người không mặt tan vỡ, trong cơ thể tràn ra sương mù, nhưng lại không trở về mà là hóa thành một sợi dây thừng bằng sương mù, chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Cùng lúc đó, phía sau hắn, hai người không mặt khác cũng đều tự mình vỡ vụn, hóa thành dây thừng, khoảnh khắc lại tới.

Mạnh Hạo vừa muốn tránh ra, nhưng ngặt nỗi vào khoảnh khắc đó, trong sương mù phía trước đột nhiên truyền tới một thanh âm lạnh như băng. Thanh âm ấy là một nam nhân, chỉ có ba chữ.

- Không thể động!

Giờ này khắc này, bên ngoài mây mù Cổ Môn ở tinh không, trong nháy mắt Mạnh gia tộc nhân chú ý cổ kiếp, phạm vi bốn phía Mạnh gia, mấy vạn tu sĩ tới từ bốn phương tám hướng hóa thành mấy vạn đạo cầu vồng, gào thét mà đến.

Không có bất kỳ dừng lại, khoảnh khắc bọn họ đến gần, những người này cắn răng, sát khí bạo phát, đánh vào trong phạm vi Mạnh gia. Gần như bọn họ mới vừa bước vào, lập tức trên pho tượng khổng lồ của Mạnh gia tổ trạch đột nhiên tản ra ánh sáng đỏ mãnh liệt.

Ánh sáng đỏ nọ cùng nổi lên, tất cả Mạnh gia tộc nhân đều sửng sốt một chút. Rất nhanh, năm vị lão tổ của Mạnh gia liền sắc mặt trong nháy mắt biến hóa.

- Ánh sáng đỏ nổi lên... Có ngoại địch xâm lấn!

- Ngoại địch xâm lấn!

Thanh âm còn đang vang vọng, xa xa chín khối tiểu lục địa bên ngoài Mạnh gia tổ trạch có tiếng nổ vang, truyền ra khắp nơi. Đó là đại trận bảo vệ của Mạnh gia, tự mình phòng ngự, trong nháy mắt khuếch tán, bao phủ chín khối tiểu lục địa vào bên trong, đối kháng mấy vạn người xuất thủ bốn phía, tạo thành nổ ầm ầm.

- Mạnh gia, nợ máu trả bằng máu, năm đó các ngươi thiếu nợ Thiên Địa Môn ta, hôm nay phải trả rồi!

- Mạnh gia đã hư nhược, Đệ Bát Sơn Hải không có chỗ đặt chân cho các ngươi. Hôm nay bọn ta quần khởi, tới diệt Mạnh gia, đứt hết thần thoại vĩnh hằng bất diệt Mạnh gia các ngươi!

- Vân Địa Tông, vì diệt mạnh mà đến!

- Thủy Đạo Phái, tới đây kết thúc ân oán năm đó!

- Hùng sư cũng có một ngày già nua. Một ngày đó đã đến rồi, Mạnh gia... hồi chuông báo tử đã nổi lên!

Trong lúc nhất thời, vô số tiếng động âm lãnh truyền đến từ bốn phía bốn phương tám hướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1623: Không còn đường lui

Chuyện của Mạnh gia, Mạnh Hạo trong mây mù Cổ Môn ở tinh không, hắn cũng không biết. Phía dưới có sự đè ép kinh khủng, ngay cả thần thức đều có thể trong khoảnh khắc bị dồn nén vỡ vụn.

Vả lại toàn bộ tinh lực trước mắt Mạnh Hạo đều trên cổ kiếp. Đây là hạo kiếp nguy hiểm nhất hắn cả đời này đã gặp qua, trải qua!

Thậm chí chính hắn cũng không nắm chắc có thể thành công. Mà khi kiếp tới, mặc kệ ý nguyện của Mạnh Hạo là cái gì, đều phải độ kiếp. Nếu hắn không độ, hắn phải chết, chỉ có độ... Mới có một đường sinh cơ.

Tiếng nổ ầm ầm ngập trời, thời khắc này Mạnh Hạo đã trải qua nguy cơ sinh tử của hắn cả đời này, thậm chí vượt ra khỏi lúc ở Như Phong Giới. Chung quanh hắn, ba vị Đạo Chủ tam nguyên cảnh giới người không mặt hóa thành dây thừng, đang gào thét mà đến.

Khi Mạnh Hạo đang muốn né tránh, thanh âm âm lãnh đến từ bên trong mây mù, vang vọng bốn phương tám hướng, đó là ba chữ không thể động!

Trong nháy mắt ba chữ này rơi vào trong tai Mạnh Hạo, thế giới của hắn dường như lập tức dừng lại. Tựa như ba chữ kia cụ bị ma lực vô cùng, khiến hắn không thể động, hắn liền không thể nhúc nhích chút nào.

Sự dừng lại đó chỉ là hình ảnh trong mắt hắn, trên thực tế, thế giới như thường, ba sợi dây thừng trong nháy mắt trói chặc Mạnh Hạo. Hai dây trói ở cánh tay, treo hắn lên, một dây khác thì vây khốn hai chân, khiến cho hắn không thể vùng vẫy.

Cùng lúc đó, bên trong mây mù có một thân ảnh từ từ đi ra. Đây là một lão giả, mặc một thân áo bào màu xám tro, dường như già nua đến trình độ nhất định, ngay cả đi bộ, cũng rất khó khăn. Trong mắt của lão ta lộ ra ánh sao, cũng có một chút tham lam, trực câu câu nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, chậm rãi đến gần.

- Đã bao nhiêu năm rồi, rốt cục... Rốt cục lại chờ đến cổ kiếp của Đạo Tiên... ngươi... chính là các hậu nhân của chúng ta lần này hiến tế ra đạo thể sao... đạo thể hoàn mỹ...

- Nhất định phải thành công... Ta sẽ trở về, ta đang trở về. Năm đó, chúng ta thắng hai người kia, nhưng giá quá lớn, lớn đến chúng ta không thể không rời khỏi...

Lão già nọ lẩm bẩm, càng lúc càng tiến lại gần Mạnh Hạo. Theo sự tiến lại gần của lão ta, sương mù bốn phía dường như vượt qua vô số năm tháng, không ngờ biến đổi màu sắc. Thậm chí tinh không sau lưng lão giả cũng dường như trong nháy mắt đi qua mấy vạn năm, xuất hiện khô héo. Sự tiến vào gần của lão ta, càng làm cho Mạnh Hạo cũng gương mặt lập tức xuất hiện dấu hiệu già nua.

Nhất là dây thừng trên người hắn, trong phút chốc dường như muốn mục nát. Lão giả từ từ nâng lên tay phải, tay phải của lão ta khô héo, giống như xương cốt. Thần sắc mang mong đợi, tay phải của lão ta chậm rãi rơi xuống về mi tâm của Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khoảnh khắc đầu ngón tay của lão ta muốn đụng phải mi tâm Mạnh Hạo, đột nhiên, đôi mắt của hắn vốn dừng lại bất động, bỗng nhoáng lên một cái, lộ ra một chút hàn mang, đồng thời trong miệng của hắn nhẹ thở hai chữ.

- Chiến Binh!

Hai chữ này vừa ra, lập tức một đạo ánh sáng bay ra bên trong túi trữ vật Mạnh Hạo. Theo ánh sáng xuất hiện, gương đồng bỗng nhiên ở bên trong vừa bay ra một cái thì có một cỗ lực lượng thịnh vượng bạo phát ầm ầm. Gương đồng trong nháy mắt sáp nhập vào trên tay phải Mạnh Hạo, phút chốc liền hóa thành một thanh trường đao dữ tợn!

Chính là... Chiến Binh!

Chiến Binh vừa ra, tinh không nổ vang, bốn phía sương mù bỗng nhiên cuồn cuộn. Lão giả đưa ngón tay lên phát ra một tiếng gầm thê lương, gắt gao nhìn chằm chằm Chiến Binh trong tay Mạnh Hạo, bên trong thần sắc lộ ra không thể tin, cũng có hoảng sợ, thân thể lão ta chợt lui về sau.

Trong cái miệng của lão ta, vào giờ khắc này, không ngờ hô lên lời nói khiến Mạnh Hạo không hiểu.

- Là ngươi, là ngươi... bọn họ nói muốn đợi ngươi... không ngờ là trong khoảng năm tháng này, là ngươi...

Lão giả bay nhanh lui về sau, nhưng bên phía Mạnh Hạo, trong mắt lóe lên sát cơ. Thân thể ầm một tiếng, trực tiếp tránh thoát dây thừng vốn dĩ mục nát, thân thể hóa thành một đạo sao băng, chạy thẳng tới lão giả.

Hai người một người lui, một người đuổi theo, giống như cầu vồng bay nhanh. Mạnh Hạo gầm nhẹ, Chiến Binh trong tay bỗng nhiên chém một cái về phía trước. Dưới một cái chém đó, trảm binh bạo phát ra ánh sáng ngập trời, khiến cho sương mù bốn phía lập tức cuồn cuộn lui về sau. Một đạo ánh sáng mãnh liệt hóa thành bóng đao, khoảnh khắc chém xuống chợt bạo phát.

Một đao chém xuống, lão giả run rẩy thân thể, trong ánh đao tiêu tán, thanh âm mang gầm nhẹ, vang dội bốn phương tám hướng.

- Ta sẽ còn trở lại... Nếu là ngươi, ngươi chết chắc rồi!

- Không giải thích được!

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, ánh đao vụt qua, sương mù nổ vang, như tách ra một đạo khe hở. Ánh mắt của hắn theo khe hở, liếc mắt liền thấy được... Cổ Môn nơi xa xa!

Trong nháy mắt trước đó, hắn đích xác là bị cố định thân thể, bị ba sợi dây thừng trói chặc. Nhưng vào thời khắc mấu chốt, 4 trái Niết Bàn Quả trong cơ thể hắn điên cuồng vận chuyển. Lúc này mới khiến cho hắn ở nơi đây thoát khỏi trạng thái bị dừng lại, ngưng tụ Chiến Binh mạnh nhất, toàn lực xuất thủ.

Thân thể của Mạnh Hạo lóe lên một cái, hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng tới Cổ Môn xa xa. Hắn có thể cảm nhận được, bản thân mình trì hoãn thời gian quá lâu, hạo kiếp bên trong mây mù vào thời khắc này đang tích lũy đến một trình độ khủng khiếp. Nếu không đẩy ra Cổ Môn, khiến mây mù tiêu tán, như vậy hắn thật phải bị hình thần câu diệt ở nơi đây.

Ngay trong phút chốc Mạnh Hạo chạy ra, tiếng động rầm rầm truyền ra từ bên trong mây mù. Đó là hai tiếng gầm thét khiến tinh không run rẩy, sau khi gầm thét, bất ngờ, từ bên trong mây mù phía trước hắn, xuất hiện bốn tên... Tứ nguyên đạo người không mặt!

Bốn người nọ xuất hiện chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Mặc dù không có ngũ quan, nhưng sát khí của bọn họ như cũ bộc phát ra từ trên người, gần như thực chất trấn áp về phía hắn.

Đồng thời đối mặt bốn tên tứ nguyên đạo, cho dù là Mạnh Hạo cũng phải cẩn thận. Nhưng trước mắt, hắn lại không có thời gian trì hoãn, sự kinh khủng đến từ trong mây mù ở bốn phía đang lấy một loại tốc độ không thể nào hình dung kéo lên, khiến trán của hắn chảy xuống mồ hôi, khiến hai mắt của hắn thỉnh thoảng co rút lại.

Hắn cả đời này, nguy cơ vào thời khắc này là trước nay chưa từng có!

- Cút ngay!

Mạnh Hạo gầm nhẹ, thân thể chạy vọt ra, khoảnh khắc tiến gần một tên người không mặt, không để ý thương thế, va chạm mạnh. Trong tiếng nổ ầm ầm, người nọ lui về phía sau, nhưng ngay phút chốc lui về phía sau, gã bấm quyết phóng ra một chỉ, lập tức có lực lượng căn nguyên cuồng bạo phát ra dữ dội. Trong tiếng nổ ầm ầm, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thần sắc dữ tợn mượn khoảnh khắc đối phương lui về phía sau sắp chạy ra.

Nhưng hai người khác quả thật trong nháy mắt tới gần, Chiến Binh trong tay Mạnh Hạo lóe lên tia sáng, bỗng nhiên chém tới!

Một cái chém đó, Mạnh Hạo không tiếc tu vi, toàn diện bạo phát. Trong tiếng nổ ầm ầm, ánh đao vụt qua, uy lực của Chiến Binh kinh thiên. Dưới ánh đao, hai tên người không mặt lại không né tránh, mà là bấm quyết điểm ở trên người. Thân thể trong nháy mắt tự bạo ầm ầm!

Mạnh Hạo mặc dù đã sớm có dự đoán, nhưng đối mặt tứ nguyên đạo người không mặt tự bạo, hắn cũng chỉ có thể né tránh. Trong tiếng nổ ầm ầm, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể có nhiều chỗ thương thế, không kịp đi trị thương, hắn bỗng nhiên lui về sau, dưới một cái vụt qua, lôi đỉnh xuất hiện. Vào khoảnh khắc người không mặt cuối cùng tiến lại gần, Mạnh Hạo trực tiếp hóa thành đại bàng màu xanh, xuyên thấu qua trên người của người không mặt. Khóe miệng hắn lần nữa tràn ra máu tươi, bốn phía sấm sét vô tận, tạo thành Lôi Trì, trong tiếng ầm ầm, tốc độ như sấm đánh chạy thẳng tới Cổ Môn.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần!

Nghìn trượng, 800 trượng, 600 trượng... Đúng lúc này, phía trước Mạnh

Hạo, bất ngờ xuất hiện lần nữa bốn tên người không mặt. Bọn họ mới vừa xuất hiện, tu vi lực lượng bạo phát, khiến tâm thần hắn chấn động, đó là... Đạo Tôn ngũ nguyên!

Bốn người này đều không giống nhau với tất cả người không mặt trước đó, trên mặt của bọn họ có đôi mắt!

Trong mắt mang vô tình, dường như băng hàn đến cực hạn. Bốn người này bất kỳ một người nào đi ra, trên người đều tản ra khí thế kinh thiên động địa, thậm chí nếu bọn họ có thể rời khỏi mây mù, xuất hiện ở bất kỳ một chỗ Sơn Hải Giới, đều phải là cường giả danh chấn Sơn Hải.

Nhưng giờ đây, bốn người đồng thời xuất hiện, bọn họ chỉ đứng ở nơi đó, uy áp đã ngập trời, tạo thành tiếng nổ ầm ầm lại vô tận.

Trên thực tế, Đạo Tôn mạnh nhất là lục nguyên, sau đó mới là ngũ nguyên, về phần tứ nguyên, chỉ xem như ngưỡng cửa mà thôi.

Chém chết Đạo Tôn tứ nguyên, đây đã là sự cực hạn của Mạnh Hạo. Sau khi hắn được Tham Lang tạo nên thân thể, dung hợp niết phá quả, có thể bạo phát ra chiến lực, cũng có thể so với trình độ của ngũ nguyên.

Mà đối mặt ngũ nguyên, Mạnh Hạo không có chút nào nắm chắc, tối đa là lưỡng bại câu thương. Nhưng hiện giờ, đối mặt bốn tên Đạo Tôn ngũ nguyên người không mặt, trong mắt hắn lộ ra điên cuồng.

- Đây là không cho ta chút nào khả năng độ kiếp thành công sao...? Tuy nhiên cũng không phải là không có cơ hội. Người không mặt này, trước đó ta giao chiến nhiều lần, sớm đã nhìn thấu sự so sánh giữa bọn họ cùng Đạo Cảnh của ngoại giới, còn thiếu sót không ít, không có linh động, chỉ cụ bị tu vi... Không có thần trí, giống như khôi lỗi!

Trong mắt của Mạnh Hạo lóe lên hàn mang. Hắn không có thời gian, bởi vì giờ khắc này trong mây mù hai bên, sự kinh khủng khiến người ta cảm

giác hít thở không thông, càng lúc càng mãnh liệt, thậm chí tiếng gào thét cũng đang nhanh chóng đến gần từ đàng xa.

Chỉ tiếng gào to đã khiến cho da đầu của Mạnh Hạo tê dại. Hắn không biết trong mây mù đến cùng còn ẩn tàng sự tồn tại gì kinh khủng.

- Chỉ là một cổ kiếp mà thôi...

Mạnh Hạo cười khổ, hắn bất kể như thế nào cũng không có nghĩ tới, cổ kiếp của mình không ngờ khó như vậy...

Thời khắc này Mạnh Hạo cắn chặc răng một cái, thần sắc hắn điên cuồng, thân thể chạy ra ầm ầm. Hắn giữa cái phất tay, từng ngọn núi xuất hiện, từng cái một nhật nguyệt biến ảo, cũng có hư ảnh của Chí Tôn Kiều phủ xuống. Tu vi toàn thân của hắn vận chuyển 12 thành. Lực lượng thân thể của hắn vào thời khắc này bạo phát đến cực hạn.

Thậm chí Bì Đống cũng bị Mạnh Hạo lấy ra, hóa thành áo giáp. Chiến Binh thì Mạnh Hạo không thể sử dụng nữa, nhưng hắn lại lấy ra thanh long thương, khi nắm trong tay, Mạnh Hạo bỗng nhiên phóng đi về phía trước.

Gần như khoảnh khắc hắn chạy ra, bốn tên Đạo Tôn ngũ nguyên người không mặt, đôi mắt có sát cơ nhoáng lên một cái. Bốn người đồng thời xuất thủ, triển khai toàn bộ tu vi, cản trở Mạnh Hạo.

Xa xa vừa nhìn, toàn thân của Mạnh Hạo tràn ngập máu tươi, nhưng lại có một cỗ ý say mê điên dại, điên cuồng bạo phát từ trên người hắn, cho dù không điên, cũng không sống được!

Nếu không có đường lui, như vậy thì dứt khoát chưa từng có từ trước đến nay!

Ầm!

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, Thôn Sơn Quyết của hắn tan vỡ!

Sau đó mặt trời mặt trăng ngôi sao tan vỡ!

Sau đó là Chí Tôn Kiều cũng không thể chống đỡ, sau đó là Bì Đống hét thảm!

Máu tươi của Mạnh Hạo vô tận, đầu gối của hắn vỡ vụn, tu vi của hắn vào giờ khắc này cuồng bạo trong cơ thể. Dưới sự xuất thủ của bốn vị Đạo Tôn ngũ nguyên, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét thê lương.

- Cút ngay cho ta!

Trong nháy mắt thanh âm của Mạnh Hạo truyền ra, bên trong sương mù hai bên, uy áp kinh khủng đó cũng đến cực hạn, dường như sắp xuất hiện. Trong đầu của Mạnh Hạo vào thời khắc này chỉ có một niệm đầu.

- Xông ra, đẩy ra Cổ Môn!

Toàn thân thất khiếu của Mạnh Hạo chảy máu, xương cốt trên người phần lớn vỡ vụn. Thương thế của hắn nặng nề còn muốn nghiêm trọng hớn so với trước đây ở Thiên Thần Liên Minh. Hắn dùng hết khí lực cuối cùng, nắm trường thương trong tay, vọt ra vù vù, vung mạnh về phía trước. Trường thương này giống như một con trường long, trực tiếp đánh vào trên người một tên người không mặt, thúc đẩy người này lui về phía sau, thẳng thừng ... mở ra một cái cửa từ trong vòng vây nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1624: Diệt hồn

Người không mặt kia mặc dù tu vi đã đạt đến ngũ nguyên nhưng bị đánh trúng một thương, toàn thẩn không khỏi chấn động, khẽ run nhẹ. Hắn dùng toàn lực chống cự, thân mình không ngừng lui về sau.

Trong chớp mắt, ở đầu ngọn long thương kia huyễn hoá ra một cự long. Một tiếng gầm thét kinh thiên khiến cho thân thể người không mặt kia chấn động mạnh, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu hoá đá!

Dấu hiệu hoá đá bắt đầu từ ngực sau đó nhanh chóng lan tràn ra toàn thân, thân thể hắn theo bản năng dần lui về sau, trong khoảnh khắc đã lùi xa. Cũng bởi vậy, vòng vây của bốn người quanh Mạnh Hạo xuất hiện một lỗ hổng.

Vừa thấy sơ hở, không đợi ba người không mặt kia ngăn lại, Mạnh Hạo đã hét lớn một tiếng, thanh âm như lôi đình nổ vang, ầm ầm vang vọng khắp bốn phía khiến cho ba người kia phải dừng bước chân. Thời khắc này, sinh mệnh của Mạnh Hạo hoàn toàn bạo phát với tốc độ nhanh nhất.

Cả người hắn như sao băng, chớp mắt hoá thành tàn ảnh. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã vượt qua lỗ hổng, đuổi theo long thương, chạy thẳng đến chỗ Cổ Môn.

200 trượng, 100 trượng, 50 trượng…

Cổ Môn kia càng ngày càng gần. Mạnh Hạo vừa thấy Cổ Môn đã ngay trước mắt, đột nhiên phía sau hắn mây mù cuồn cuộn, bốn thân ảnh xuất hiện một lần nữa. Rõ ràng đó chính là… bốn Đạo Tôn lục nguyên!

Bốn người không mặt này vừa xuất hiện, uy lực cực lớn khiến cho cả thiên địa nổ vang, tinh không rung chuyển. Mạnh Hạo bị một lực lượng

vô hình đánh trúng, hắn phun ra máu tươi, xương cốt cả người vỡ vụn hơn phân nửa. Đôi chân hắn mất đi cảm giác, hai mắt đỏ thẩm. Uy lực kia vẫn vô cùng lớn, nổ vang ngập trời. Trong phạm vi cách Cổ Môn chừng 30 trượng, bốn người không mặt lục nguyên kia đi tới phía sau hắn, uy lực lúc này càng thêm lớn, trong khoảnh khắc đã tràn ngập không gian. Mạnh Hạo hét lớn một tiếng.

- Nhất Niệm Tinh Thần Quyết! Tinh Thần Thạch trong mắt hắn trong chớp mắt đã hoà tan, bao trùm toàn thân Mạnh Hạo tầng tầng lớp lớp. Chưa tới thời gian một hơi thở, Mạnh Hạo hoá thành một viên vẫn thạch khổng lồ, trong tiếng nổ "ầm ầm", trực tiếp trở thành lưu hành nhanh chóng vượt qua quãng đường mười mấy trượng. Nhưng trong nháy mắt, bốn người lục nguyên kia đã đuổi kịp, xuất hiện ngay trước Cổ Môn.

Quanh Cổ Môn, hư vô vặn vẹo, chuyển động của thời gian cũng không giống nhau. Mạnh Hạo hoá thành vẫn thạch cứng rắng đi đến, ngay lập tức lại bị phong hoá. Chỉ trong chớp mắt mà dường như đã qua hơn mấy trăm ngàn năm.

Đúng lúc đó, trong mây mù bốn phía truyền đến một tiếng gầm thét vô cùng mãnh liệt. Dường như có một thứ gì đó đang tới gần. Thanh âm này ẩn chứa một sự huỷ diệt vô cùng lớn. Thời khắc này, uy áp trở nên chí cường, so với của bốn người không mặt lục nguyên kia còn kinh khủng hơn.

Mơ hồ có thể thấy được bên trong đám mây mù cuồn cuộn, có hai cánh tay dường như đang tranh đoạt lẫn nhau, muốn chui ra khỏi đám mây mù, nhất là cánh tay phía bên trái, đầu ngón tay đã lộ ra!

Đầu ngón tay có màu đỏ tím, phía trên toàn là vảy. Trên mỗi cái vảy đều có một phù văn sáng lóng lánh. Chỉ một bàn tay, một ngón tay thôi đã ẩn chứa trong đó một lực lượng huỷ diệt cả linh hồn. Trước mặt nó, tinh không cũng bị xé rách.

Mà đám mây mù kia dường như là muốn kiềm chế, ngăn cản ngón tay này chui ra ngoài. Giờ phút này, ngón tay không ngừng vùng vẫy, muốn thoát khỏi vòng vây. Tiếng gầm thét từ bên trong vẫn cứ truyền ra, ngập trời đất.

Nguy hiểm đã đến cực hạn, chỉ hơi trì hoãn một chút. Chờ đợi Mạnh Hạo chính là hồn diệt!

Cổ Môn chi kiếp chính là khó khăn không cách nào hình dung được. Mạnh Hạo không thể nào tưởng tượng được, những thứ như La Thiên Đạo Tiên lại đi đối kháng sinh tử kiếp, ngay trước mắt hắn!

Nhưng tình thế trước mắt không thể cho hắn suy nghĩ thêm nữa, hoặc là đẩy Cổ Môn ra thu lấy sinh cơ, hoặc chính là… chết ở chỗ này!

- Ta sao có thể chết ở chỗ này! Mạnh Hạo ở bên trong vẫn thạch gầm nhẹ. Hắn mang theo kiên quyết từ trước đến nay chưa từng hoá, hoá thành vẫn thạch điên cuồng chạy thẳng tới Cổ Môn.

- Mở cho ta! Giọng Mạnh Hạo từ bên trong vẫn thạch truyền ra. Thanh âm này như sấm nổ rền vang, xuất phát từ linh hồn đang gào thét cùng của hắn, ngưng tụ thành lực lượng sinh mệnh đẩy vẫn thạch đánh mạnh vào Cổ Môn!

“Ầm ầm”, “ầm ầm”!

Trong chớp mắt, tiếng nổ ngập trời, truyền khắp bốn phía quanh Cổ Môn, truyền vào trong đám mây mù, vang vọng khắp tinh không. Cho dù bây giờ Mạnh gia đang trong kịch chiến vẫn nghe thấy được.

Quầng sáng bao quanh Mạnh gia tổ trạch lúc này sáng lên ánh sáng năm màu rực rỡ, một loạt pháp thuật dao động tản ra bốn phương tám hướng. Đó chính là dao động do mấy vạn tu sĩ đang đánh trong trận pháp tạo thành.

Mà trận pháp này, lại vô cùng kiên trì. Từ bên trong tia sánh lóng lánh kia, cầu vồng xuất hiện tạo thành sát cơ lao vào giằng co trong chiến cuộc ở Mạnh gia.

Mưa bụi trong tinh không nổ vang. Hai bên đang giao chiến đều đồng loạt ngẩng đầu. Tận đáy lòng mỗi người đều khẽ rung động. Có thể nói là họ tận mắt chứng kiến Mạnh Hạo độ kiếp, quyết chiến trong hạo kiếp này khiến bọn họ không khỏi kinh tâm động phách.

Trong đám mây mù trên Cổ Môn, Mạnh Hạo vẫn đang hoá thành vẫn thạch đập mạnh vào Cổ Môn tạo ra tiếng nổ rầm trời. Vẫn thạch do Mạnh Hạo hoá thành nổ tung, bên trong vẫn thạch lộ ra bản thể của hắn. Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể run rẩy, phần lớn xương cốt đều đã vỡ vụn, ngũ tạng lục phủ cơ hồ đã vỡ nát. Thương thế của hắn từ trước đến nay chưa bao giờ nặng như vậy.

Kinh khủng hơn là chỉ trong một khoảnh khắc, tóc Mạnh Hạo đã chuyển sang màu xám tri rồi thành màu trắng. Thân thể hắn trở nên hư nhược, bắt đầu xuất hiện triệu chứng khô héo. Bằng mắt thường có thể thấy được thân thể hắn càng lúc càng gầy gò, càng ngày càng già đi.

Cổ Môn khổng lồ kia chấn động, chậm rãi mở ra một khe hở, ánh sáng chói loà xuyên qua.

- Vẫn không mở ra hoàn toàn sao… Mạnh Hạo cười thảm. Hắn nhìn Cổ Môn, trong mắt lộ vẻ không cam lòng.

Gần như cùng lúc khe hở kia được mở ra, mây mù bốn phía như được tiếp thêm ý chí, cuồn cuộn mãnh liệt. Ánh sáng từ bên trong cánh cửa tràn ra, dường như có thể hoà tan đám mây mù kia. Giờ khắc này, thứ bên trong mây mù cũng gào thét, lo lắng, điên cuồng hơn bao giờ hết.

Rất nhiều thân ảnh không mặt chạy thẳng tới chỗ Mạnh Hạo. Còn ngón

tay trong mây mù kia trong phút chốc không thèm để ý đến đám mây mù đang lôi kéo kìm chế nó mà cưỡng ép chạy về hướng Mạnh Hạo. Tiếng nổ vang ngập trời.

Hào quang lúc sáng lúc tối trên đầu ngón tay mang theo ý huỷ diệt linh hồn kinh người.

Mạnh Hạo có thể cảm nhận rõ ràng rằng, nếu như mình bị ngón tay kia đụng phải, chắc chắn sẽ hồn phi phách tán!

Mở cửa không được chỉ còn nước chết. Một khi đã như vậy, Mạnh Hạo không còn để ý đến sát cơ bên ngoài Cổ Môn, trong mắt vẻ không cam lòng đã đến cực hạn. Đột nhiên, cặp mắt hắn nhoáng lên một cái, chỉ trong chớp mắt, trong mắt hắn xuất hiện một ngọn lửa, nhanh chóng thiêu đốt, bao trùm toàn thân Mạnh Hạo… Ngọn lửa này chính là thiêu đốt linh hồn hắn!

Lấy cái giá thiêu đốt linh hồn đổi lấy lực lượng bạo phát đẩy cánh cửa kia.

- Khai! Mạnh Hạo rống lớn. Linh hồn bị thiêu đốt vô cùng đau khổ, cặp mắt hắn đỏ thẫm, thân thể hắn từ ngoài vào trong đều đang đau đớn kịch liệt. Hết thảy mọi thứ hắn đều không cần, ý niệm duy nhất trong đầu hắn bây giờ chính là…

Đẩy cửa ra!

- Khai! Khai! Khai!

Mạnh Hạo hét lớn. Hắn nâng hai tay lên, hướng về phía Cổ Môn nhấn mạnh một cái. Một cái nhấn này, hắn so với Cổ Môn như một con kiến đang bạo phát lực lượng long trời lở đất. Dường như phía sau Mạnh Hạo, hiện lên một thân ảnh người khổng lồ hai tay đang đặt trên Cổ Môn ra sức đẩy về phía trước.

“Ầm, ầm, ầm”

Một lần nửa, Cổ Môn bị đẩy ra, mở ra một khe hở. Ánh sáng từ bên trong tràn ra, ánh sáng này bộc phát từ khe hở khuếch tán thành hình quạt. Phía sau Mạnh Hạo, những người không mặt kia muốn nhào lên đụng phải ánh sáng này, cả cơ thể đều truyền ra tiếng động thê lương.

Những kẻ kia thân thể như bị ăn mòn, khói đen vây quanh. Bọn chúng vô cùng kinh hoảng nhanh chóng lui hết về sau. Ánh sáng khủng khiếp này như một hạt tị xà. Trong ánh sáng đó, Mạnh Hạo sẽ được an toàn.

Cặp mắt Mạnh Hạo đỏ thẩm. Linh hồn bị thiêu đốt, một lần nữa hắn khẽ gầm bạo phát toàn lực lượng. Chỉ còn chút nữa, Mạnh Hạo sẽ hoàn toàn mở được Cổ Môn, tạo hoá xong tiền hạo kiếp, sắp thu được… tạo hoá chân chính sau La Thiên Đạo Tiên.

Nhưng vào lúc này…

Ngón tay đầy vảy đỏ bị mây mù kiềm chế kia trong chớp mắt rầm rầm lao đến, hoàn toàn thoát khỏi mây mù. Nó mang khí thế kinh thiên động địa, tràn ngập sát ý điên cuồng, chạy thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Trên đường tới nó đụng phải ánh sáng từ khe hở kia. Ánh sáng này đã làm cho những người không mặt hoảng sợ lui về sau, cho dù ngón tay này có sức mạnh to lớn đến đâu khi đụng phải thứ ánh sáng kia đều nhanh chóng tan rã. Từ trong đám mây mù truyền ra tiếng gào thét thê lương. Nhưng không ngờ ngón tay kia… vừa mới tan rã lại sống lại, xông qua ánh sáng kia, điểm vào người Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo cười thảm, hắn không thể nào chống cự. Cho dù đang trong lúc hoàn toàn khoẻ mạnh hắn cũng không nắm chắc sẽ đấu lại ngón tay này, càng không nói đến linh hồn hắn bị thiêu đốt, đã sắp tiêu tán.

- Ta phải chết sao… Mạnh Hạo lẩm bẩm. Hắn cảm nhận được, cái chỉ tay kia phát ra lực lượng diệt hồn kinh người. Trong lúc chua xót, hắn đột nhiên nhớ ra điều gì, thân thể khẽ chấn động, trong nhất thời cặp mắt hắn sáng lên.

“Có lẽ… còn có hi vọng!” Suy nghĩ này vừa xuất hiện, chỉ trong nháy mắt, “ầm” một tiếng, ngón tay kinh khủng kia trực tiếp đặt lên người Mạnh Hạo.

Một cái nhấn xuống, toàn thân Mạnh Hạo nổ vang, trực tiếp tan vỡ. Linh hồn hắn vốn đã bị thiêu đốt không còn trọn vẹn cũng bị lực lượng khủng khiếp kia xé rách, hoàn toàn tan nát.

Mạnh Hạo đã… chết!

Lúc hắn chết, Cổ Môn kia đột nhiên chấn động, xuất hiện dấu hiệu tiêu tán. Mây mù bốn phía cũng trở nên mỏng đi, ngón tay kinh khủng kia từ từ được thu hồi. Từ trong mây mù truyền ra tiếng cười lạnh.

Hết thảy, tựa hồ đã kết thúc.

Chi kiếp Cổ Môn của Mạnh Hạo, hắn dù liều mạng dùng hết toàn lực cũng chỉ mở ra một khe hở nhỏ. Khe hở này tuy nhỏ nhưng trên thực tế, nếu Mạnh Hạo còn có khí lực, đẩy mạnh một lần nữa cùng với dư lực của hai lần trước, có lẽ… hoàn toàn mở được Cổ Môn này.

- Kết thúc rồi. Người này rất mạnh, trong lúc chết, cổ kiếp đạo kiếp cũng không sánh bằng. Bây giờ, chúng ta toàn bộ đánh ra, tiêu diệt Mạnh gia! Bên ngoài Mạnh gia, đồng tử đứng trên lá liễu nhàn nhạt lên tiếng. Hắn vừa nói xong những người khác chuẩn bị phóng đi. Đột nhiên, đồng tử kia ngẩng mạnh đầu, sắc mặt khẽ biến.

- Này…

Chỉ trong một sát na, bên ngoài Cổ Môn nơi Mạnh Hạo tử vong đột nhiên… phát sinh dị biến!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1625: Nhập Cổ môn

- Thân là danh sách… Hồn của ngươi hai lần… bất diệt!

Bên ngoài Cổ Môn, ngón tay kia vừa rời đi, đột nhiên máu thịt bị vỡ nát đã tiêu tán trong phút chốc xuất hiện trở lại, tốc độ cực nhanh không cách nào hình dung, nháy mắt đã ngưng tụ lại.

Hoá thành… Mạnh Hạo!

Hồn hắn đã bị diệt nhưng vào giờ khắc này, thân thể hắn hình thành. Cặp mắt Mạnh Hạo khẽ chớp, rồi đột nhiên mở ra. Sâu bên trong đôi mắt hắn, dường như ẩn chứa cảm giác đã trải qua một thời gian dài.

Bởi vì, thân thể hắn tan vỡ ngay bên ngoài Cổ Môn. Nhưng thời gian ở đây không giống những nơi khác. Mạnh Hạo một lần nữa sống lại, thân thể hắn đã ngưng tụ lại là nhờ điều này.

Đây không phải là căn nguyên, nhưng lại là mầm móng của căn nguyên. Là mầm móng của… căn nguyên thời gian!

Từ xưa đến này, căn nguyên thời gian cùng với căn nguyên không gian đều giống như căn nguyên sinh tử, khó có thể thu hoạch được. Hiếm thấy người nào có thể thu được nó.

Nhưng cơ duyên xảo hợp, trong cơ thể Mạnh Hạo lúc này dĩ nhiên đã tồn tại một mầm móng căn nguyên thời gian.

Mạnh Hạo lúc này mới hiểu được. Hải Mộng Chí Tôn tặng cho mình hai hồn bất diệt, cũng không phải hoàn toàn là hồn bất diệt. Mà là trong một khắc kia, tự hồn thu được ấn ký, phân chia ra ba phần. Nhưng ba phần kia cùng với tu hành đồng thời tăng trưởng, mặc dù đã hai lần tử vong

nhưng vẫn bất diệt như cũ!

Chẳng những hồn mà máu thịt còn hơn như thế. Đây là một loại quy tắc pháp môn đặc thù của một cảnh giới, nó thuộc về… lực lượng Chí Tôn!

Gần như ngay lúc Mạnh Hạo mở mắt, Cổ Môn sắp tiêu tán đột nhiên phát ra ánh sáng lóng lánh, ngưng tụ trở lại. Mây mù bốn phía sắp tiêu tán cũng cuồn cuộn trở lại. Thân ảnh bên trong, phát ra tiếng gào thét thê lương, không thể tin được.

Vô số người không mặt điên cuồng chạy ra. Giờ khắc này, ngón tay trong mây mù kia cũng rống giận ngập trời, ầm ầm lao ra, một lần nữa muốn giết chết Mạnh Hạo.

Nhưng Mạnh Hạo đã chết một lần, hắn làm sao có thể chịu chết lần nữa. Hắn sống lại, sắc mặt âm lãnh, cái cảm giác chết chóc đó hắn cả đời cũng không muốn thử lại. Nhìn thấy những người không mặt kia đang vọt tới, nhìn thấy ngón tay kia đang tới gần trong tiếng nổ vang rầm trời, khoé miệng Mạnh Hạo lộ ra nụ cười lạnh.

Không chỉ hồn của hắn, thân thể của hắn dần khôi phục mà cả… tu vi của hắn cũng đang khôi phục!

Hắn nâng tay lên vỗ mạnh vào Cổ Môn. Một cái vỗ này, tu vi La Thiên Đạo Tiên của hắn bạo phát, lực lượng trong thân thể nổ vang. Chí Tôn Kiều biến ảo, tất cả thần thông ngưng tụ vào một chỗ, sáp nhập vào bàn tay hắn hoá thành lực lượng, một lần nữa đẩy mạnh Cổ Môn.

“Ầm”

Trong khoảnh khắc tay hắn chạm vào Cổ Môn, Cổ Môn nổ vang. Vốn chỉ là một khe hở nhỏ giờ đây đã hoàn toàn mở ra!

Ánh sáng từ khe hở điên cuồng bộc phát ngập trời, lại có một loạt tiếng

nỉ non bị chôn vùi bao năm tháng phảng phất truyền đến, quanh quẩn quanh tai Mạnh Hạo, vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

Những người không mặt kia thê lương hét thảm, bị tia sáng bao phủ không thể đến gần, trơ mắt nhìn Mạnh Hạo mở Cổ Môn. Mạnh Hạo đứng trước cửa, toàn thân bị tia sáng bao phủ, dường như được thăng hoa!

Cũng ngay lúc đó, ngón tay lúc trước giết Mạnh Hạo rống giận ngập trời, điên cuồng lao đến không tiếc thân mình đang bị tan rã, máu thịt bầy nhầy. Nó xuyên qua màn sáng lao về phía Mạnh Hạo. Mắt thấy nó sắp đến, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thân thể lui về phía sau một bước.

Chỉ có một bước!

Nhưng lại là chênh lệch giữa trời và đất, bước này chính là bước vào trong Cổ Môn. Chỉ trong nháy mắt, ngón tay kia chợt ngừng, dừng ở trước mặt Mạnh Hạo, cách khuôn mặt của hắn chỉ khoảng một tấc.

Nhưng một tấc này, giống như là khoảng cách giữa trời và đất, không thể vượt qua, không cách nào vượt qua!

- Diệt sát chi thù, Mạnh mỗ nhất định sẽ báo đáp thật tốt. Hôm nay ta không phải là đối thủ của ngươi nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ lôi ngươi ra khỏi mây mù, cho ngươi thử cảm giác chế chóc của Mạnh Hạo ta! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, thanh âm bình tĩnh, lại ẩn chứa hàn ý cùng kiên quyết.

- Cổ Môn, khai! Mạnh Hạo nói xong, liền vung tay áo. Trong chớp mắt, Cổ Môn phía sau hắn bạo phát ánh sáng, sáng khắp mười ngàn trượng. Những tia sáng kia như những lưỡi kiếm sắc bén, ầm ầm khuếch tán khắp bốn phía. Nơi ánh sáng đi qua, mây mù tiêu tán, những người không mặt kia nếu không chạy vào sương mù cũng sẽ bị tiêu tán. Những người không kịp chạy vào, bị tia sáng xuyên thấu lập tức phát ra tiếng

kêu thê lương thảm thiết, hình thần câu diệt, tan thành tro bụi.

Ngón tay kia run rẩy. Trong mây mù, tiếng gào thét không cam lòng ngập trời, ngón tay lập tức lui về sau. Nhưng trong khoảnh khắc mây mù sắp tiêu tán, ngón tay đang dần rút về, cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên hàn ý, hắn... từ bên trong bước ra.

Một màn này, chớ nói bốn phía không có người, cho dù là có người nhất định sẽ thất kinh, không thể tin nổi. Giờ khắc này, ai cũng nghĩ hắn sẽ hoàn toàn bước chân vào Cổ Môn, tiến lên Cổ Cảnh

Nhưng giờ khắc này, không ngờ Mạnh Hạo căn bản là không tiếp tục mở Cổ Môn mà là cất bước đi ra. Thậm chí ngay đến chủ nhân của ngón tay kia cũng không thể nào dự liệu được, người độ kiếp lần này lại kỳ quái như vậy!

Mạnh Hạo vốn là có thù tất báo. Hắn không chủ động trêu chọc người khác nhưng nếu là người khác trêu chọc hắn, hắn nhất định sẽ không buông tha. Lại càng không nói đến lần này đối phương đã giết hắn một lần. Thù này, dĩ nhiên đối với Mạnh Hạo chính là không đội trời chung!

Trong nháy mắt, hắn đã bước ra, trong tay hắn gương đồng xuất hiện. Chiến Binh với tốc độ không thể nào hình dung, ầm ầm biến ảo tạo thành chi binh mạnh nhất trong tất cả các pháp bảo của Mạnh Hạo. Tu vi La Thiên Đạo Tiên của hắn tưởng chừng đã cạn kiệt nay lại ầm ầm vận chuyển, hoàn toàn bộc phát. Trong khoảnh khắc, mỗi một tấc thân thể hắn đều phát ra một luồng lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Chí Tôn Kiều bên trong thân thể hắn nối tiếp với thiên địa. Còn ở bên ngoài, Chí Tôn Kiều biến ảo khôn lường khiến tinh không thất sắc, sấm chớp nổ vang. Trong chớp mắt, một ngọn lửa xuất hiện toả ra khắp bốn phương tám hướng. Mạnh Hạo bước tới hai bước, hướng về phía ngón tay đang co rút kia, chém xuống một đao!

“Ầm, ầm, ầm”

Tiếng vang ngập trời, giờ khắc này, Mạnh Hạo giống như Chiến Tiên, khí thế vô cùng lớn khiến tinh không nổ vang. Thậm chí mây mù bốn phía dưới phong tư của Mạnh Hạo cũng trở nên mỏng manh. Phía dưới quầng sáng, tộc nhân của Mạnh gia đều nhìn thấy hết, tâm thần ai nấy đều chấn động. Mạnh Hạo lúc này so với Cổ Môn kia càng rực rỡ hơn.

Các tu sĩ bên ngoài cũng chứng kiến một màn này, hai mắt co rút lại, đầu óc rối loạn.

Bọn họ nhìn thấy Cổ Môn phía sau kia dường như chỉ làm nền cho Mạnh Hạo. Ánh sáng từ đó phát ra như một tấm áo choàng của Mạnh Hạo. Mạnh Hạo nhấc mạnh Chiến Binh trong tay hắn, chém mạnh xuống ngón tay kia!

Một dải tơ dài đột nhiên nở rộ trong tinh không. Dải tơ này như xé rách tinh không, một luồng lực lượng kinh thiên không cách nào hình dung, ầm ầm bạo phát… Ngón tay kia mặc dù nhanh chóng lui về phía sau nhưng vẫn bị dải tơ này đuổi kịp, trực tiếp chém xuống.

- Đoạn! Mạnh Hạo rống lớn. Thanh âm hắn truyền khắp bốn phía. Trong tiếng nổ vang, đầu ngón tay to lớn kia trong phút chốc đã bị chặt đứt một đoạn!

Nói là một đoạn nhưng đối với ngón tay khổng lồ kia mà nói chỉ là một trượng, chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Máu tươi màu lam chảy ra, có tiếng gào thét thê lương. Thứ trong mây mù kia trước nay chưa từng điên cuồng gầm thét như vậy, nó đang đau đớn kịch liệt, bao nhiêu năm rồi đây là lần đầu tiên, nó… bị thương!

Nó ở trong đám mây mù này đã quá lâu rồi, chỉ việc giết chết những La Thiên Đạo Tiên. Nhưng giờ này, nó đang bị thương!

- Ngươi chết chắc rồi, ta nguyền rủa ngươi… ngươi nhất định phải chết. Một khi Cổ Cảnh tắt ánh sáng, ta nhất định sẽ quay trở lại! Tiếng gào thét thê lương truyền tới. Ngón tay thu hồi vào trong mây mù. Giờ khắc này, mây mù khắp bốn phía toàn bộ biến mất

Tinh không trước Cổ Môn, hào quang rực rỡ, ánh sáng vô tận chiếu rọi khắp bốn phía khiến cho hai bên đang giao chiến phía dưới giờ khắc này cũng ngưng lại. Toàn bộ người đều đang ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt. Hắn thu hồi chiến binh. Hắn bước ra bước này cũng là vô cùng mạo hiểm. Nhưng tính cách hắn là thế, ra cửa không chiếm tức là đánh mất, bị thua thiệt không cắn ngược lại thì không phải là Mạnh Hạo.

Cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, quét qua đoạn ngón tay kia. Trong đầu hắn thời khắc này chỉ toàn là đạo pháp nguyền rủa. Hắn nâng tay lên, đánh xuống một trảo, lập tức đoạn tay kia bay tới, bị hắn thu lấy bỏ vào bên trong túi trữ vật.

Hắn xoay người, đi về phía Cổ Môn. Bước một bước, hắn chính thức đi vào Cổ Môn. Cổ Môn nổ vang, ánh sáng một lần nữa lấp lánh, toả sáng khắp mười ngàn trượng. Thanh âm từ viễn cổ kia vang vọng trong tinh không. Mạnh Hạo đắm chìm trong quầng sáng kia, tu vi tiêu hao của hắn trong nháy mắt đã khôi phục, không chỉ khôi phục, mà sau đó còn ầm ầm bạo phát, bắt đầu… tăng cường!

Nhập Cổ Cảnh, tu vi tăng lên!

Hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền. Giờ khắc này trong cơ thể hắn tản ra ý tang thương, khí tức cổ xưa kia là dao động đặc thù của Cổ Cảnh!

Bốn phía an tĩnh, Mạnh gia cũng như thế, các tông phía ngoài cũng vậy. Ngag cả mấy người đứng trên lá liễu ở phía xa xa kia cũng đều đang kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo.

Bọn họ tận mắt chứng kiến chi kiếp Cổ Môn kinh khủng kia, tự hỏi chính mình, cho dù là mình cũng không có khả năng thành công, mà người thanh niên trước mắt họ lúc này, đã thành công vượt qua!

Đồng tử kia cũng trầm mặc, với tu vi của hắn, mặc dù là Đạo Tôn ngũ nguyên cũng không chắc sẽ vượt qua.

- La Thiên Đạo Tiên… Đồng tử nhẹ giọng lẩm bẩm, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

- Kế tiếp hắn sẽ hấp thu ánh sáng Cổ Môn, tự thân ngưng tụ… Hồn Đăng!

- Không biết người này có thể mở ra bao nhiêu Hồn Đăng… Từ trước tới nay tối đa chỉ có 29 ngọn đèn của Đệ Tứ Sơn Hải Địa Tạng! Hồn Đăng càng nhiều, tiềm lực càng lớn, tương lai càng mạnh, nhưng nguy hiểm cũng càng lớn.

Nhưng một tu sĩ nếu e ngại cái chết thì không thích hợp để tu hành. Với tính cách của người này, nhất định sẽ mở ra rất nhiều Hồn Đăng… Cặp mắt đồng tử nhoáng lên một cái, hắn nâng tay lên hướng về Mạnh gia.

- Truyền mệnh ta, toàn lực tiêu diệt Mạnh gia, khiến cho hắn vì quan tâm mà rối loạn, tâm thần không yên khai mở Hồn Đăng, do đó sẽ không mở được nhiều nhất. Cách này chính là muốn chặn lại con đường tương lai của hắn, thiếu một ngọn cũng đều ảnh hưởng đến đạo hạnh sau này của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1626: Mạnh gia kịch biến

Theo thanh âm của đồng tử truyển ra, lập tức mấy chục phiến lá liễu màu đen kia phút chốc hóa thành mấy chục đạo cầu vồng màu đen, chạy thẳng tới Mạnh gia. Những tu sĩ mặt áo bào màu đen kia, ánh mắt từng người lộ ra băng hàn, cũng có sát cơ lóe lên, tu vi tản ra, tự thân giữ vững trạng thái tại đỉnh phong.

Đủ mười đạo mũi tên, vào giờ khắc này, tinh không gào thét bén nhọn, rầm rầm mà đi lên.

Tốc độ cực nhanh, cũng trong chớp mắt, liền xuất hiện trên màn sáng phòng hộ bên ngoài đại lục Mạnh gia, không chút nào dừng lại. Mấy chục phiến lá liễu này trực tiếp đụng thẳng vào quầng sáng, đâm đến tiến vào.

Oanh oanh oanh!

Một loạt tiếng nổ ngập trời, quầng sáng phòng hộ Mạnh gia này, trong phút chốc kịch liệt vặn vẹo, dường như đã muốn tan vỡ nổ tung. Tiếng “ca ca” vang vọng, bất ngờ xuất hiện một đạo lại một đạo khe nứt.

Mắt thấy quầng sáng phòng hộ muốn tan vỡ, năm lão tổ Mạnh gia đồng thời gầm nhẹ, từng người bấm quyết, lập tức trong trận pháp xuất hiện huyết quang. Sau huyết quang lóng lánh, rốt cuộc quầng sáng đang lung lay sắp đổ lại một lần nữa nổ lên, hướng ra ngoài bắt đầu phản kích.

Từng đạo cầu vồng màu máu bộc phát ra, chạy thẳng tới bốn phía tu sĩ đang vây quanh Mạnh Hạo. Cùng lúc đó, năm lão tổ tộc người Mạnh gia ra mệnh lệnh, không ngồi chờ chết mà mượn trận pháp, tấn công ra ngoài, cùng mấy vạn tu sĩ phía ngoài, lập tức chém giết.

Trong chớp mắt, chiến cuộc đã đến mức độ thảm thiết, tử vong rất nhiều, khí tức máu tanh khuếch tán, một loạt tiếng hét thảm thê lương không ngừng truyền ra. Giết chóc... bỗng nhiên triển khai.

Nói tu sĩ các tông kia tàn phế là chưa đủ, ngay cả Mạnh gia cũng yếu nhược đi không ít. Bất quá những tông lão tổ này cũng không thể xem thường, nhưng trọng yếu hơn, các tu sĩ áo đen đến từ Đệ Thất Sơn Hải tiến lên, mỗi người đều sát khí ngập trời, hiển nhiên bọn họ tại Đệ Thất Sơn Hải đều là người xuất sắc. Bọn họ xuất thủ, tộc nhân Mạnh gia đã trực tiếp bị bẻ gãy nghiền nát, liên tiếp bại lui.

Cũng may có quầng sáng phòng hộ tồn tại, tộc nhân Mạnh gia một khi bị thương, liền lập tức lui về bên trong quầng sáng, lúc này mới cân bằng được chiến cuộc. Không có trong một khoảnh khắc mà vỡ đê, miễn cưỡng chống đỡ.

Trong thế cục miễn cưỡng chống đỡ này, bên trong Mạnh gia đột nhiên xuất hiện chín đại lục. Ngoại trừ Từ gia đã bị Mạnh Hạo diệt, tám tiểu đại lục khác, trong đó có bốn đại lục phụ thuộc vào Mạnh gia giờ đây đồng loạt phản bội.

Lập tức bên trong Mạnh gia trước hết là náo động, đồng thời Mạnh gia mạch thứ bảy xuất hiện, còn có mạch thứ tư và mạch thứ ba. Tam mạch tộc nhân này đều là người có tu vi Cổ Cảnh trở lên, toàn bộ thân thể chấn động, lúc này trong mắt lộ ra ánh sáng màu đen, khóe miệng cười lạnh, xoay thân thể, hướng về cùng tộc bên cạnh, lập tức xuất thủ.

- Ngươi...

- Các ngươi làm cái gì!!

- Các ngươi đây là phản bội tộc, phản bội tộc!!

Tiếng động rầm rầm long trời lở đất, Mạnh gia... đại loạn!

Một loạt tiếng hét thảm thê lương cùng không thể tin từ bên trong Mạnh gia không ngừng truyền ra. Giờ khắc này, Mạnh gia nội có náo động, ngoại có xâm lấn, lâu đài tương khuynh!

Trong tinh không, Mạnh Hạo đứng ở Cổ Môn. Cổ Môn ánh sáng mười ngàn trượng lóng lánh, thân thể hắn giống như một hắc động, đang không ngừng hấp thu hào quang đến từ Cổ Môn này.

Mỗi một cổ ánh sáng được hấp thu, đều làm tu vi Mạnh Hạo xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tiên lực đang ở trong hắn toàn bộ chuyển hóa thành cổ nguyên!

Cổ nguyên, đó là lực lượng đặc hữu của Cổ Cảnh tu sĩ, tràn ngập toàn thân, nhưng bạo phát không giống với lực lượng cường hãn của tiên khí.

- Cổ kiếp là bước thứ nhất, sau cổ kiếp, thu được ánh sáng Cổ Môn, ngưng tụ thành cổ nguyên của bản thân... đây là bước thứ hai.

- Còn bước thứ ba là phải tự đi đốt Hồn Đăng của mình, từ nay về sau mới coi là chân chính bước chân vào Cổ Cảnh. Mạnh Hạo lầm bầm, khi hắn cúi đầu, thấy được Mạnh gia, thấy được bên trong đã nội loạn, cũng nhìn đến kẻ xâm lấn bên ngoài.

Thần sắc của hắn bình tĩnh, sống chết của Mạnh gia, cùng hắn quan hệ thực sự không lớn. Thứ hắn quan tâm không phải Mạnh gia, mà là bà ngoại tộc nhân nhất mạch kia.

Gần như với lúc hắn cúi đầu, bên ngoài Mạnh gia, một đồng tử trên phiến lá liễu màu đen ngẩng đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo. Ánh mắt hai người xa cách tinh không đụng nhau, Mạnh Hạo lập tức sáng tỏ. Đối phương thời khắc này xâm lấn Mạnh gia, mục đích là để mình tâm thần rối loạn.

Đồng tử kia không có đi ẩn núp, trong mắt hắn lộ ra khiêu khích cùng tia âm trầm, đem ý nghĩ này bộc lộ ra không thể nghi ngờ.

Mạnh Hạo lắc đầu. Hắn nhìn thấu trận pháp này của Mạnh gia không phải dễ dàng bị oanh khai, mà bên trong đám người bên ngoại vẫn còn an toàn.

Thu hồi ánh mắt, Mạnh Hạo không nhìn đồng tử kia nữa mà ngẩng đầu nhìn tinh không, hai cánh tay mở ra, trong cơ thể truyền ra tiếng nổ vang, Cổ Môn ánh sáng với tốc độ nhanh hơn, hướng vào bên trong thân thể hắn điên cuồng lan tràn.

Tiên lực trong cơ thể Mạnh Hạo đang nhanh chóng chuyển hóa thành cổ nguyên. Theo chuyển hóa, bốn Niết Bàn Quả của hắn cũng đang từ từ biến đổi, sắp trở thành... Đạo quả!

- Tu sĩ Cổ Cảnh, có tự thân đạo quả, quả này cũng vì đạp đạo trong tương lai, căn vì căn nguyên... sẽ từ đạo quả trên mà nở rộ. Mạnh Hạo lẩm bẩm, tiếng nổ vang quanh quẩn, trong cơ thể hắn có gần ba phần tiên lực, vào lúc này chuyển hóa thành cổ nguyên. Cùng lúc đó, Niết Bàn Quả thứ nhất, tại mi tâm Mạnh Hạo dao động, đạo tràn ra.

Mơ hồ, bộ dáng cũng biến đổi, hóa thành một quả tinh lóng lánh, dường như chứa ký hiệu... Đạo quả!

Quả này vừa ra, Mạnh Hạo tu vi lập tức được nâng lên, tu vi mạnh hơn dao động trên người hắn, lên ngập trời.

- Khi bốn Niết Bàn Quả toàn bộ hóa thành đạo quả, chính là một khắc ta bắt đầu đốt Hồn Đăng. Hai cánh tay Mạnh Hạo vung lên, trương khai khẩu, toàn thân như trở thành hắc động cắn nuốt tia sáng, “oanh oanh”, ánh sáng Cổ Môn ngưng tụ.

Ánh sáng Cổ Môn cũng bắt đầu ảm đạm dần. Một màn này tất cả mọi

người đều nhìn thấy, toàn bộ đều kinh hãi.

- Cổ kiếp với đạo kiếp, khó ở chỗ tạo hóa. Cho nên, một khi đã vượt qua, lực lượng được chuyển hóa sẽ tăng lên!

- Tu vi của người này quỷ dị vô cùng, tiên lực trong cơ thể hắn rốt cuộc là có bao nhiêu, hiện tại vẫn chưa hoàn toàn chuyển hóa hết. Những tu sĩ khác sau khi đạp cổ, thường thưởng chỉ sau thời gian mấy hơi thở, đã có thể đem tiên lực toàn thân hóa thành cổ nguyên…

Đồng tử trên lá liễu màu đen kia thời khắc này hai mắt co rút lại, trong lòng hơi sợ hãi. Hắn phất tay, lập tức một vùng nước màu đen trực tiếp bạo phát trên người hắn. Vùng nước này càng lúc càng lớn, bên trong truyền ra tiếng gầm thét. Trong giây lát, một con bò cạp to lớn từ trong vùng nước đen kia bò ra.

Con bò cạp ngửa mặt lên trời gào thét, nó đạp vào mặt nước, phóng thẳng đến quầng sáng phòng hộ của Mạnh gia, trực tiếp va chạm vào. Tiếng sấm ngập trời vang vọng, quầng sáng khẽ run rẩy. Mạnh Hạo lúc này đã hấp thu được ba phần, bốn phần sau đó là năm phần!

Tiên lực trong cơ thể hắn trong chớp mắt đã chuyển hóa được năm phần. Niết Bàn Quả thứ hai của Mạnh Hạo cuối cùng chuyển thành đạo quả. Hai đạo quả vừa xuất hiện, tu vi Mạnh Hạo nổ vang, một lần nữa tiếp tục tăng lên.

Đó là từ trong đạo mà biến đổi, nhiều hơn nữa chính là tạo hóa, không cách nào so sánh được.. Tu vi kia chân chính đột phá!

Từ tiên nhập cổ!

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời hô lớn. Cùng với tiếng hô, tiên lực trong cơ thể hắn tiếp tục chuyển hóa sáu phần, bảy phần rồi tám phần!

Trong khoảnh khắc đạt đến tám phần, Niết Bàn Quả thứ ba lập tức chuyển hóa trở thành đạo quả, khí tức trên người Mạnh Hạo càng trở nên tang thương, mơ hồ mang theo một cảm giác cổ xưa, dường như cảm nhận được lực lượng tổ của tổ tiên trong dòng huyết mạch.

Thân thể Mạnh Hạo bộc phát lực lượng mạnh mẽ hơn nữa, tu vi của hắn nổ vang. Hai mắt hắn sáng lên, cùng với chấp niệm, thân thể hắn thời khắc này mặc dù đang rung rẩy, đang trở nên gầy đi nhưng khí tức từ La Thiên Đạo Tiên trong cơ thể hắn càng ngày càng mạnh.

- Cổ Cảnh, truy tìm bước chân tổ tiên, thăm dò bản chất của vật vật là truy tìm, là lục lọi… căn nguyên của chúng sinh, từ đó nhập đạo!

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Mà vì ta là La Thiên Đạo Tiên, cho nên ngoại trừ căn nguyên của vạn vật, ta còn phải truy tìm chân ý ẩn chứa trong huyết mạch của ta. Mạnh Hạo vung tay áo, thân thể hắn nổ vang. Ánh sáng của Cổ Môn không còn nhiều lắm, đều đã ảm đạm, dường như sắp biến mất, nhưng giờ khắc này, Mạnh Hạo một lần nữa hút một cái, ngay lập tức ánh sáng chói loài khắp bốn phía. Trong phút chốc, chui vào bên trong thân thể Mạnh Hạo.

“Ầm, ầm, ầm”

Mạnh Hạo lại ngửa mặt lên trời hô lớn, hai phần tiên lực trong cơ thể hắn lúc này hoàn toàn chuyển hóa. Tiên lực kia cuối cùng cũng hóa thành cổ nguyên. Niết Bàn Quả thứ tư của Mạnh Hạo cũng đã trở thành đạo quả!

Thân thể Mạnh Hạo nổ vang. Giờ khắc này, cổ nguyên trong cơ thể hắn vận chuyển, 4 đạo quả ở mi tâm không ngừng co rút rồi bành trướng, cứ tuần hoàn như vậy khiến cho cổ nguyên toàn thân ầm ầm chuyển động, toàn bộ bạo phát, khiến Mạnh Hạo cảm nhận được…hắn tự thân trở nên cường hãn!

- Cổ Cảnh…

Mạnh Hạo lên tiếng, thanh âm vang vọng khắp Cổ Môn. Không ngờ, tấc tấc tinh không đều vỡ vụn, toàn bộ tan rã nhưng không hề tiêu tán mà hóa thành một biển lửa.

Một biển lửa bảy màu, giống như là hỏa nghiệp, bao phủ quanh Mạnh Hạo.

Chính là…

Khai Hồn Đăng!

Đúng lúc này, đồng tử phía dưới ở bên ngoài Mạnh gia hai tay bấm quyết, hướng về phía ngoài quầng sáng một con bò cạp từ lóng tay. Con bò cạp này lập tức gầm thét, khí thế nháy mắt ngập trời, thân thể càng khổng lồ vô hạn, chớp mắt một cái, nó đã tràn ra khí tức kinh khủng, thân thể cực lớn có thể so sánh với một phiến đất.

Cả thân mình bỗng nhiên ôm lấy quầng sáng phòng hộ Mạnh gia, tất cả lợi trảo đều hung hăng đam vào trong quầng sáng. Ở phía sau đuôi bọ cạp chậm lãi lắc lư, một kích mạnh mẽ, toàn lực đâm trúng vào quầng sáng.

- Oanh oanh oanh!

Tiếng nổ ngập trời, quầng sáng phòng hộ Mạnh gia này lung lay sắp đổ, tộc người Mạnh gia bên trong cùng ngũ tổ hoảng sợ ngăn trở, nỗ lực chữa trị. Nhưng vào lúc này, tất cả người trên mấy chục phiến lá liễ kia, còn có các tông tu sĩ bốn phía, toàn bộ đồng thời xuất thủ, thuật phát nhiều làm cho tinh không rực rỡ.

Mãi đến một tiếng chấn động lỗ tai mọi người truyền ra, màn hào quang phòng hộ Mạnh gia kia, trực tiếp... tan vỡ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1627: Khai hồn đăng

Trong tiếng rầm rầm, móng vuốt của con bò cạp to lớn toàn bộ xuyên thấu hào quang tan rã kia, trực tiếp rơi vào tổ trạch Mạnh gia trên mặt đất

Mặt đất nổ vang, xuất hiện mấy hố sâu to lớn! Theo móng vuốt rơi xuống, con bò cạp khổng lồ này đầu lập tức xuất hiện ở trước mặt đám người Mạnh gia

Con bò cạp dữ tợn, toàn thân run lên, lập tức liền có nước biển màu đen bộc phát lan ra xung quanh

Cùng lúc đó, toàn bộ những tu sĩ ngoại giới kia cũng đều sát nhập vào, tộc nhân Mạnh gia lập tức đại loạn

Vốn bởi vì có tộc nhân phản bội mà xuất hiện chém giết, dưới sự gia nhập của tu sĩ ngoại giới, lại lập tức biến thành tru diệt! Tiếng hét thảm thê lương truyền ra, mặt đất run rẩy, bầu trời biến sắc, từng tiếng nổ vang truyền ra

Đó là thanh âm của những chiếc lá liễu màu đen phía ngoài mang tốc độ kinh người đâm vào mặt đất

Theo mấy chục chiếc lá liễu màu đen đâm vào mặt đất, người áo đen trên đó hóa thành hơn một ngàn ánh sáng đen, đồng loạt bay ra, sát nhập vào Mạnh gia

Giết, không chừa một mống!

Sau ngày hôm nay, Đệ Bát Sơn Hải, Mạnh gia diệt tộc! Tiếng động ầm ầm truyền ra, tộc nhân Mạnh gia từng người một ở trong tuyệt vọng bắt đầu điên cuồng phản kích

Bên trong không phải là không có người từng muốn đầu hàng, thậm chí cũng có người làm như vậy, nhưng kết quả lại là

Bị người trực tiếp chém chết! Không cần người đầu hàng, chỉ cần diệt tộc!

Cũng may những tu sĩ này xâm lấn mà đến, mục tiêu của bọn chúng là ở chủ đại lục này

Về phần tiểu lục địa xung quanh, mặc dù cũng có chiến hỏa, nhưng lại rõ ràng yếu hơn rất nhiều

Nhất là vùng đất tộc nhân nhất mạch bà ngoại sở tại kia, bởi vì Từ gia biến mất, nơi đó gần như không có ngoại tu đi qua

Chủ lực đều ở trong tổ trạch Mạnh gia

Lúc này, ở trong loạn chiến, bà ngoại Mạnh Hạo cùng với đám người ngoại thúc công cũng đều xuất thủ, chen lẫn ở trong đám người khó mà nhận ra

Chủ dụ cho người chú ý là năm vị lão tổ Mạnh gia

Năm người bọn họ rống giận, giao chiến với bọn họ chính là năm tên áo đen Đạo Cảnh đến từ Đệ Thất Sơn Hải

Mười người khai chiến long trời lở đất, về phần những Cổ Cảnh tu sĩ kia giết chóc càng kinh người hơn

Ta xem ngươi có nóng nảy hay không

Trên chiến trường, đồng tử kia đứng ở giữa không trung, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo xa xa trên tinh không, trong mắt có hàn mang nhoáng lên một

cái

Hắn muốn dùng biện pháp này ép đối phương xuống, bởi vì trong tiềm thức của hắn luôn có loại dự cảm nếu tùy ý để đối phương độ kiếp, hôm nay trận chiến này nhất định có biến số

Mạnh Hạo ánh mắt băng hàn, thấy được một màn phía dưới mặt đất, nhưng hôm nay hắn đang vào thời khắc mấu chốt, không thể phân thân

Cặp mắt chớp động, Mạnh Hạo vung tay lên

Lập tức Huyết Ngao gầm thét bay ra, cũng có những đậu đen tiểu nhân đồng loạt dữ tợn mà đi, lại tại trong bầu trời, theo một chỉ tay của Mạnh Hạo, cái khe nứt xé mở, Huyết Yêu gầm thét ra

Cũng có Huyết Linh giấu ở trong nhoáng lên một cái mà qua, sát nhập vào trong đám người

Nhìn như sát nhập vào chiến trường, nhưng trên thực tế, Mạnh Hạo ra lệnh cho bọn chúng âm thầm bảo vệ đám người bà ngoại

Giúp ta tranh thủ một ít thời gian

Khi Mạnh Hạo lẩm bẩm, thân ảnh của hắn lập tức bị Cổ Môn sau khi vỡ vụn xung quanh tạo thành biển lửa, ầm ầm bao phủ ở bên trong

Khai, Hồn Đăng! ! Ầm! Cổ nguyên toàn thân Mạnh Hạo đồng thời bạo phát, dường như vào khoảnh khắc này một lần trùng kích này trực tiếp theo thiên linh trên đỉnh đầu hắn xông lên trời

Trong quá trình chạy ra, một đoàn u hỏa bất ngờ từ trong thiên linh của Mạnh Hạo trôi nổi lên! Lửa này cứng rắn vừa bay ra lập tức kịch liệt thiêu đốt, phía dưới nhanh chóng xuất hiện cây đèn, trong chớp mắt, liền hóa thành một ngọn

Hồn Đăng thiêu đốt! Khi ngọn đèn này xuất hiện, Mạnh Hạo rõ ràng cảm nhận được, thân thể của mình lại bị tách ra một luồng hồn, cũng có một luồng huyết mạch lực cũng vào giờ khắc này bị tách ra, ngưng tụ thành

ngọn đèn này!

Lửa là hồn, ngọn đèn là huyết mạch, ngọn Hồn Đăng này giống như một cái phân thân của ta lan ra ngoài!

Đây là cảm giác trực quan nhất mà Mạnh Hạo có vào lúc này

Thậm chí hắn có thể cảm nhận được, sau khi ngọn Hồn Đăng kia xuất hiện, không ngờ cùng với hắn hấp thu lực lượng của thiên địa ở xung quanh

Thì ra là như vậy

Hồn Đăng đích xác chính là phân thân, sau khi tách rời cũng có thể tu hành, mà mỗi một lần tắt chính là hấp thu Hồn Đăng lan ra ngoài lại, do đó để bản thân bạo tăng lực lượng gấp đôi! Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra hiểu rõ, hắn hít sâu một hơi, trong cơ thể cổ nguyên lần nữa nổ vang! Ngọn Hồn Đăng thứ hai, ngọn đèn thứ ba, ngọn đèn thứ tư, ngọn đèn thứ năm

Mỗi một lần tu vi của Mạnh Hạo bạo phát đều sẽ tạo thành một ngọn Hồn Đăng

Rất nhanh, ở xung quanh hắn, Hồn Đăng liền đạt tới chín ngọn đèn, vẫn còn đang tiếp tục! Theo tiếp tục, ngọn lửa xung quanh hắn cũng chầm chậm không lại hoàn toàn che đậy thân ảnh của hắn nữa, khiến cho mọi người phía dưới rốt cục cũng thấy rõ Mạnh Hạo đang khai Hồn Đăng

Chín ngọn đèn

hắn đã mở ra chín ngọn đèn, người này

Đến cùng có thể mở ra bao nhiêu ngọn đèn! !

Số lượng Hồn Đăng và tiên mạch có quan hệ với nhau, không biết người này năm đó mở bao nhiêu điều tiên mạch

Nhưng dù thế nào, lần này Hồn Đăng chú định cũng là 20 ngọn đèn trở lên! ! Phía dưới song phương giao chiến đều đang khi ra tay phân ra tâm thần đi xem hướng bầu trời

Loại chuyện ở trên chiến trường có người đột phá này bọn họ không phải chưa từng trải qua, nhưng khi người khác độ kiếp đi xuống diệt tộc lại là lần đầu tiên

Khai tiên mạch

Đồng tử lơ lửng giữa không trung, cặp mắt lộ ra một chút tia sáng sắc bén, thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh năm lão tổ Đạo Cảnh Mạnh gia, khi nhúng tay, hắn vung tay một cái, lập tức lão tổ mạch thứ chín phun ra máu tươi, thân thể lui về phía sau

Không phải sao

Đồng tử hừ lạnh, hắn thấy được Mạnh Hạo không ngờ đối với việc mình ra tay lão tổ mạch thứ chín này không có biến hóa chút nào, vì thế lập tức biến đổi mục tiêu

Hắn tự tin cặp mắt của mình, bởi vì hắn có một đạo pháp đặc thù, đó có thể thấy được một người thật và giả

Đây cũng chính là đạo căn nguyên thứ sáu hắn đang suy nghĩ, một khi thành công, hắn liền có thể trở thành Đạo Tôn lục nguyên

Một khi đạt tới lục nguyên, gần như liền có thể nói, thiên địa không thể diệt! Đồng dạng, Đạo Tôn lục nguyên cũng trên cơ bản chính là cuối cùng của tu sĩ rồi

Bao nhiêu năm rồi, người có thể đột phá cảnh giới Đạo Tôn lục nguyên, bước chân vào thất nguyên, trở thành Chí Tôn sơ kỳ, thật sự là quá ít quá ít, gần như là không có

Dù sao, Chí Tôn

Cho dù là Chí Tôn sơ kỳ cũng đều là Chí Tôn! Thân thể nhoáng lên một cái, đồng tử xông về lão tổ Mạnh gia kế tiếp

Gần như khi hắn phóng đi, Mạnh Hạo ở trong tinh không, trong cơ thể tu vi lại một lần nữa ầm ầm bạo phát, ngọn Hồn Đăng thứ mười rầm rầm xuất hiện, sau đó là ngọn đèn thứ 11, ngọn đèn thứ 12, ngọn đèn thứ 13

Xung quanh Mạnh Hạo, từng ngọn Hồn Đăng xuất hiện, mỗi khi có một cái ra, hồn và huyết mạch của hắn liền sẽ tràn ra một chút

Nhưng cố tình loại tràn ra này đối với hắn chẳng những không có suy nhược, ngược lại theo tràn ra, hồn và huyết mạch lực hắn không ngờ tự mình khôi phục! Mà Hồn Đăng tràn ra cũng đang điên cuồng hấp thu lực lượng của thiên địa xung quanh, nhìn bộ dáng này dường như nếu đến cực hạn, nhất định là giống như bản thể Mạnh Hạo cường hãn như vậy, thậm chí rất có thể, còn muốn mạnh hơn

Đây chính là Cổ Cảnh sao

Mạnh Hạo nội tâm chấn động, hắn cảm nhận được sự đáng sợ và cường hãn của Cổ Cảnh, hắn giết chóc Cổ Cảnh tu sĩ như giết chết con kiến, nhưng giờ này, hắn không thừa nhận cũng không được, Cổ Cảnh

Tuyệt đối là cảnh giới khiến một tu sĩ xuất hiện biến hóa lớn! Mỗi một lần đèn tắt, nếu người có thể không diệt, liền nhất định là thu hồi hồn cùng huyết mạch lực khi khai Hồn Đăng tràn ra, có thể khiến cho toàn bộ phương diện toàn thân bạo tăng gấp đôi! Mười ngọn Hồn Đăng, chính là gấp mười, 20 ngọn đèn, chính là 20 lần! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cặp mắt lộ ra tia sáng kỳ dị

cho dù hắn biết, Hồn Đăng càng nhiều, số lần bản thân phải đối mặt sống chết lại càng nhiều, nhưng như cũ vẫn là muốn

Thu được nhiều Hồn Đăng hơn

Mỗi một ngọn đền nhiều hơn liền đại biểu tương lai, nếu Mạnh Hạo có thể đèn tắt người bất diệt, hắn sẽ mạnh hơn gấp đôi

Nếu coi như tu vi của ta bây giờ là một, như vậy Hồn Đăng này tràn ra, mỗi một lần đều có thể lớn mạnh đến một trình độ này, chính là không biết, nếu ta hấp thu một ngọn Hồn Đăng, sau biến thành hai, những Hồn Đăng khác là giữ vững tại một trình độ, hay là sẽ

Lần nữa đột phá cực hạn, có thể tiếp tục hấp thu lực lượng của thiên địa, biến thành hai!

Nếu là cái sau, Cổ Cảnh

Chính là một cái bước ngoặt!

Tu sĩ ở cảnh giới này, cho dù cảnh giới như nhau, nhưng mạnh yếu cũng có khác biệt to lớn, bởi vì tất cả trụ cột là ở khi trở thành Cổ Cảnh, một khắc khai Hồn Đăng, mạnh yếu của bản thân! Kẻ yếu đạp cổ, đến cực hạn, cũng vẫn là kẻ yếu! Cường giả đạp cổ, đến cực hạn

Ở dưới nhiều lần bạo tăng sẽ đạt tới một trình độ vô cùng khủng bố!

Cổ Cảnh, Cổ Cảnh

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời vừa hô, trong tiếng nổ “ầm ầm” tu vi không ngừng lần lượt bạo phát, Hồn Đăng của hắn từ 13 ngọn đèn, trực tiếp mở được

18 ngọn đèn! Vẫn còn tiếp tục! Mà đồng tử thử dò xét, từ lâu đi qua năm lão tổ Mạnh gia, hắn làm năm người này bị thương nặng, nhưng không tìm được ở trên Mạnh Hạo nửa điểm lo lắng

Cho dù khi người cuối cùng bị thương, Mạnh Hạo lộ ra một tia lo lắng nhỏ không thể tra xét, nhưng căn nguyên đồng tử này nói cho hắn biết tự mình, đây là giả !

Ngươi có thể không cần thiết tất cả mọi người Mạnh gia, nhưng nơi này, nhất định có người ngươi muốn bảo vệ

Đồng tử cười lạnh, tay phải nâng lên hư không một trảo, lập tức một tộc nhân Mạnh gia bay tới, bị hắn nắm lấy đỉnh đầu, trực tiếp sưu hồn

Cũng chính là đúng lúc này, Hồn Đăng của Mạnh Hạo mở ra ngọn đèn thứ 19!

Còn có thể mở ra! Mạnh Hạo cặp mắt đỏ thẫm, thân thể run rẩy, mở ra 19 ngọn Hồn Đăng, đại biểu trong cơ thể hắn tu vi bạo phát 19 lần, nhiều lần đánh thiên linh, mặc dù là hắn, cũng đều cảm nhận được khó khăn nhất thời

Tái khai! Mạnh Hạo gầm nhẹ, toàn thân tu vi lại một lần nữa nổ vang bạo phát, từ thân thể sở có vị trí mạnh xuất hiện, trực tiếp đánh sâu vào thiên linh, trong tiếng nổ “ầm ầm”, trên thiên linh của hắn lần nữa bay ra một đoàn u hỏa, hóa thành

ngọn Hồn Đăng thứ 20! Gần như khi ngọn Hồn Đăng thứ 20 xuất hiện,

đồng tử giữa không trung mặt đất phía dưới Mạnh Hạo, tộc nhân Mạnh gia trong tay hắn phát ra tiếng hét thảm thê lương, thất khiếu chảy máu, trực tiếp tan vỡ nổ tung, mà hai mắt đồng tử cũng lộ ra tia sáng kỳ dị

Xem ra bế quan quá lâu, suy nghĩ cũng đều cứng lên rất nhiều, sự tình đơn giản như thế lại làm cho ta phế đi những công phu này mới tìm được đáp án

Đồng tử cười nhạt một cái, trong mắt lộ ra âm lãnh, bỗng nhiên, nhìn về phía abf ngoại Mạnh Hạo, thân thể nhoáng lên một cái, nháy mắt mà đi

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1628: Chiến Đạo Tôn

Gần như ngay khi đồng tử tới gần bà ngoại Mạnh Hạo, Mạnh Hạo trong tinh không đang thử đi mở ngọn Hồn Đăng thứ 21 của hắn, hai mắt lóe lên một cái, mạnh nhìn về phía tổ trạch Mạnh gia

Ngươi muốn chết! Mạnh Hạo thanh âm như sấm chớp nổ vang, trực tiếp nổ tung, khi,còn đang vang vọng thân thể hắn liền nháy mắt biến mất, mang bốn phía biển lửa trực tiếp liền xuất hiện ở phía trước bà ngoại, trước mặt đồng tử kia

Mạnh Hạo xuất hiện quá nhanh, cho dù đồng tử sớm có dự liệu, nhưng cũng như cũ bị tốc độ này rung động tâm thần, gần như khi Mạnh Hạo hiện thân, tay phải hắn nâng lên, về phía trước trực tiếp một quyền rơi xuống

Một quyền Diệt Sinh! Một quyền rơi xuống, đồng tử ánh mắt lộ ra ánh sao, thu tay lại bấm quyết, lập tức mở ra vừa phun, lập tức biển đen lập tức huyễn hóa ra, về phía trước quét ngang đụng quả đấm của Mạnh Hạo

Rầm rầm oanh! Tiếng nổ ngập trời, một quyền rơi xuống, biến đen biến ảo kia trong phút chốc tan vỡ nổ tung, nước biển tứ tán, đồng tử sắc mặt biến hóa, thân thể bỗng nhiên lui về sau

Gần như khi hắn lui về phía sau, trên người của Mạnh Hạo xuất hiện ngọn Hồn Đăng thứ 21!

Như vậy cũng có thể sao

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, trong mắt lộ ra hàn mang, nhoáng lên một cái trực tiếp đuổi kịp đồng tử, lần nữa một quyền

Nhập Ma Quyền! Ầm một tiếng nổ vang kinh thiên, mặt đất run rẩy, hư không trước mặt Mạnh Hạo trực tiếp mở ra một cái khe nứt to lớn

Trong tiếng rầm rầm cái khe nứt này khuếch tán

Đồng tử biến sắc, từ trên người Mạnh Hạo, hắn cảm nhận được nguy cơ sinh tử

Chết tiệt, hắn còn chưa độ kiếp xong, làm sao sẽ mạnh như vậy! Đồng tử không chậm trễ chút nào, hư không một trảo, lập tức trước mặt của hắn xuất hiện một cái mai rùa to lớn này, trên mai rùa lạc ấn tám phù văn cổ xưa

Mạnh Hạo một quyền đánh vào trên mai rùa này, mai rùa ầm một tiếng, trực tiếp liền nổ tung

Theo nổ tung, đồng tử sắc mặt hơi tái nhợt, lần nữa lui về sau, trong mắt có tia quỷ dị lóe lên một cái

Bát Phong Sơn Lâm! Hắn vừa nói xong, lập tức trên mai rùa vỡ nát, tám phù văn kia bỗng nhiên lóng lánh, ngay sau đó, tại đỉnh đầu Mạnh Hạo có một đỉnh núi biến ảo rầm rầm phủ xuống, trực tiếp trấn áp

Sau đó ngọn thứ hai, ngọn thứ ba, ngọn thứ tư

Trong chớp mắt, tám ngọn núi xuất hiện, toàn bộ đặt ở trên người Mạnh Hạo, Mạnh Hạo hai chân chấn động, mặt đất vỡ vụn, hắn lại bật cười, trong cơ thể tu vi ầm ầm bạo phát, từ thiên linh trực tiếp chạy ra

Rầm rầm rầm! Dưới sự bạo phát này, tám ngọn núi kia toàn bộ tan vỡ, tấc tấc vỡ vụn

Càng làm cho đồng tử hắn hai mắt co rút lại, đáy lòng hoảng sợ, là ở khi tám ngọn núi tan vỡ, Mạnh Hạo lại rõ ràng xuất hiện ba ngọn Hồn Đăng!

Ngọn đèn thứ 22, 23, 24! 24 ngọn Hồn Đăng vây quanh bốn phía

Mỗi một ngọn đều đang đốt, tràn ra ánh lửa

Ở bên trong Mạnh Hạo, giờ này trên người tán phát ra khí thế phong cách cổ xưa thương tang giống như một Đế Tôn từ viễn cổ đi tới

Trong Mạnh gia tổ trạch, Mạnh gia tộc nhân thương vong thảm trọng, nhưng giờ này, theo Mạnh Hạo phủ xuống, theo hai quyền hắn đánh ra, theo chung quanh hắn Hồn Đăng thiêu đốt, theo bốn phương tám hướng hắn ngọn lửa tràn ngập, lập tức khiến chiến trường lập tức yên tĩnh

Tất cả tu sĩ, cho dù là kẻ xâm lấn hay là tộc nhân Mạnh gia, đều toàn bộ lui về sau

Khi nhìn về phía Mạnh Hạo đều mang sợ hãi, nhưng ở trong mắt tộc nhân Mạnh gia, ngoại trừ sợ hãi ra, còn có một luồng

Hy vọng!

Chết tiệt, thế của hắn không thể cản trở sao

tại Tiên Cảnh tiên mạch của hắn đến cùng có bao nhiêu điều! Đồng tử trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, lại vào lúc này không lùi mà tiến tới

Khi đi về phía trước, hai tay hắn hướng ra phía ngoài mạnh vung lên, phát ra một tiếng rít gào kinh thiên, lập tức hư vô phía sau hắn vặn vẹo, một con bò cạp khổng lồ bỗng nhiên biến ảo

Con bò cạp này toàn thân đen như mực, vừa mới xuất hiện liền lập tức gầm thét, hướng về Mạnh Hạo vù vù mà đến

Gần như khi hắn lại tới, Mạnh Hạo trong mắt lộ ra tia sáng, thân thể bước lên trước một bước, tay phải nâng lên, trong cơ thể cổ nguyên chấn

động, toàn diện bạo phát, đánh ra một quyền

Chính là

Sát Thần! Một quyền đánh ra, thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, bốn phía tu sĩ toàn bộ phun ra máu tươi, rối rít thụt lùi, vô số kiến trúc trực tiếp trở thành tro bụi

Ngay cả xa xa nhật nguyệt, vào giờ khắc này cũng đều ảm đạm xuống

Sát Thần một chỗ, giết chóc ngập trời

Đồng tử phát ra tiếng gào thét thê lương, hắn bấm quyết, con bò cạp phía sau gầm thét, sau khi đụng chạm với Mạnh Hạo, nổ kinh thiên, hư vô vặn vẹo, người ngoài nhưng lại nhìn không rõ

Cho đến sau khi hư không vặn vẹo khôi phục, con bò cạp ở giữa không trung trực tiếp tan vỡ, đồng tử khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể cấp tốc lui về sau, mà Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung, toàn thân khí thế ngập trời

Chung quanh hắn không còn là 24 ngọn Hồn Đăng, mà là lần nữa nhiều hơn ba ngọn đèn! Đạt tới 27 ngọn đèn! !

Địa Tạng Núi thứ tư, mở ra 29 ngọn Hồn Đăng, người này

Hồn Đăng của người này lúc này liền 27 ngọn đèn, nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng còn có dư lực!

Chết tiệt, là ta sai rồi

Ta không nên đi làm quấy rầy, đi buộc hắn, đây coi như là ta đang giúp hắn khai Hồn Đăng! Đồng tử sắc mặt biến hóa, thân thể bay nhanh lui về sau

Mạnh Hạo trong mắt lộ ra tia sáng, hắn liếm môi một cái, hắn cũng cảm nhận được , trong khi đang giao chiến cùng đồng tử này, mình mở Hồn Đăng dường như thuận lợi không ít

Mặc dù không biết là nguyên nhân gì, lại nghĩ đến những người khác khi ở cái trạng thái giờ này của mình, chỉ sợ sẽ không có một màn tương tự nhưng dưới mắt cơ hội này khó khăn, Mạnh Hạo nếu không nghĩ ra, dứt khoát không để ý tới, thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng đuổi theo đồng tử

Chết tiệt, các ngươi xuất thủ, giết lão bà kia cùng với tất cả mọi người bên cạnh! Đồng tử biến sắc, hắn đối Mạnh Hạo có kiêng kỵ, nhưng chính là buồn bực, loại tương trợ gián tiếp này là bất kể như thế nào hắn cũng đều không thể chấp nhận

Lúc này hắn vừa nói ra, lập tức bốn phía những tu sĩ tông môn xâm lấn kia rối rít chần chờ, mà người áo đen Đệ Thất Sơn Hải lại là không hề do dự, lập tức bay ra, hướng về đám người bà ngoại, cấp tốc mà đi

So sánh với bọn chúng, đám người bà ngoại nhân số quá ít, căn bản cũng không có thể là đối thủ, đúng lúc này, Mạnh Hạo trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, mạnh hét lớn một tiếng

Các ngươi dám! Thanh âm hắn như một tiếng thiên lôi khai thiên lập địa, khi đang rống ra, hắn vung tay phải lên, lập tức trong tay của hắn xuất hiện lượng lớn khí đen, khí đen kia nhanh chóng liền cuồn cuộn, hóa thành một bàn tay to màu đen, nháy mắt chạy thẳng tới những người áo đen kia

Những tên áo đen này này còn ở giữa không trung, lập tức bị thanh âm của Mạnh Hạo trực tiếp chấn nhiếp, trong đó có một số lập tức thất khiếu chảy máu, thân thể cương trực, bị trực tiếp làm vỡ nát nguyên thần, về phần những người khác, không đợi khôi phục lại, khí đen hóa thành bàn

tay to vô cùng quét ngang

Nơi đi qua, những tên áo đen này phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân thể bằng mắt thường có thể thấy được, cấp tốc khô héo mục nát

Nguyền rủa, là lực nguyền rủa!

Là lực nguyền rủa của Đệ Thất Sơn Hải chúng ta, hắn làm sao sẽ thi triển

Không

Khi tiếng hét thảm truyền ra, tất cả người áo đen xung quanh bà ngoại Mạnh Hạo, toàn bộ trở thành nước đen, nhập vào mặt đất

Một màn này tất cả mọi người nhìn thấy hít ngược một hơi, nhất là mấy người áo đen kia trước khi chết nói ra, khiến tất cả người nghe được đều đáy lòng mạnh chấn động

Đệ Thất Sơn Hải

Bọn họ là Đệ Thất Sơn Hải, trời ạ, tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải không ngờ đến nhiều người như vậy, hay là

Hay là đây là Sơn Hải chiến mở ra! ! So với rung động của tộc nhân Mạnh gia, cho dù là tộc nhân phản bội hay là bốn phía những tu sĩ lại tới trong tông môn, mỗi một người đều vẻ mặt bình tĩnh, dường như không ngạc nhiên chút nào

Đây vốn không coi là là bí mật gì , bởi vì

bọn chúng đã biết được, đại quân Đệ Thất Sơn Hải không quá lâu, liền sẽ phủ xuống Đệ Bát Sơn Hải

Chiến tranh giữa hai đại Sơn Hải hết sức căng thẳng, mà hôm nay

Chẳng qua là trạm đầu mà thôi

Mạnh Hạo đối với hết thảy ngoảnh mặt làm ngơ, thân thể hắn chạy ra, đuổi theo hướng đồng tử, đồng tử sắc mặt âm trầm, bỗng nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo

Thật nghĩ đến lão phu sợ ngươi, nếu ngươi muốn chết, cho dù ngươi ở vào trạng thái khai Hồn Đăng, lão phu cũng giống vậy

Có thể chém chết ngươi! Đồng tử cắn răng, khi quay đầu lại, trên người của hắn xuất hiện ánh sáng màu xanh

Tia sáng này vừa mới ra khỏi, lập tức dưới chân của hắn xuất hiện cỏ xanh, cỏ xanh này trong nháy mắt bao trùm bốn phương tám hướng, cũng liền là thời gian hít thở, trong tinh không xung quanh đồng tử bất ngờ

Biến thành một mảnh bình nguyên

Có cây đại thụ đột ngột từ mặt đất mọc lên, thân cây ngập trời mà dài, một cỗ khí tức thực vật nồng đậm vào giờ khắc này hướng về bốn phía ầm ầm khuếch tán

Trên bất kỳ một gốc cây thực vật nào lúc này đều nhô ra một cái khuôn mặt, khuôn mặt kia chính là đồng tử

Ngươi phải chết! ! Đồng tử lên tiếng, tất cả thực vật đồng thời lên tiếng

Cho dù là cỏ xanh hay là đại thụ, cho dù là hoa dại hay là những thảm thực vật khác đều đang gào thét

Nếu vẻn vẹn như thế cũng liền thôi, lại vào lúc này, trong tinh không không ngờ đổ mưa

Đây là mưa màu đen, tạo thành biển đen kia, khi rơi, trong mỗi một giọt nước mưa, đều bất ngờ xuất hiện khuôn mặt đồng tử cũng đang gầm thét

Ngươi phải chết! ! Còn chưa kết thúc, đồng tử vung tay áo, lập tức thân thể hắn vào giờ này, trong thế giới hư ảo của hắn khổng lồ vô hạn, tóc của hắn là màu đen, rối tung mở ra, thay thế tinh không, một mảnh đen như mực, giống như đêm tối, đó là ám! Mà hai mắt của hắn lại là tại một cái chớp mắt này sáng vô cùng, cùng đêm tối lần lượt thay đổi, tạo thành cực hạn trắng và đen, đó là ánh sáng! Bất quá tất cả những thứ này rõ ràng đều là hư ảo, cho dù là khuôn mặt hay là những thảm thực vật kia, hay là mưa màu đen, còn có ánh sáng cùng ám kia, còn có đồng tử thân thể cao lớn này, đều không phải là chân thật

Bất kỳ tu sĩ nào đều có thể nhìn thấu, đó là ảo ảnh mà thôi, mặc dù có uy lực, nhưng hiển nhiên không mạnh! Nhưng vào lúc này, ttrong thân thể đồng tử khổng lồ kia truyền ra một chữ, một thanh âm, tất cả

Trong nháy mắt nghịch chuyển

Chân! ầm! Thảm thực vật thành thật, mưa đen thành thật, bóng đêm thành thật, ánh sáng thành thật! Đây, chính là đạo căn nguyên thứ năm của đồng tử, “Chân”

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1629: Ngũ nguyên chân chính

Trước bốn đạo căn nguyên vốn là không tầm thường, căn nguyên cỏ cây ít thấy, căn nguyên mưa màu đen như mực, bên trong nhưng lại ẩn chứa độc ý kia cũng là không tầm thường, nhưng làm cho lòng người chấn động nhất, là căn nguyên bóng đêm và ánh sáng, hai loại căn nguyên này vô cùng hiếm thấy

Chỉ là bốn loại căn nguyên này liền có thể khiến đồng tử ở trong Đạo Tôn tứ nguyên gần như chiếm cứ vị trí đỉnh phong, càng không cần phải nói căn nguyên thứ năm của hắn

Chân! Đạo căn nguyên thứ năm này trong phút chốc đã khiến c bốn đạo căn nguyên đồng tử của đồng tử lập tức biến bình thường, ngưng tụ ra lực lượng long trời lở đất, ầm ầm bạo phát, thiên địa biến sắc, tinh không nổ vang

Một cỗ lực lượng tu vi vô cùng vô tận từ trong thế giới căn nguyên đồng tử biến ảo rầm rầm khuếch tán

Trong cả Sơn Hải Giới, Đạo Tôn lục nguyên, chỉ có bốn người!

Người mạnh nhất, là Địa Tạng Đệ Tứ Sơn Hải, lục nguyên đỉnh phong, nghe đồn hắn cách Chí Tôn thất nguyên chỉ kém non nửa bước, mà ba người sau hắn lại là trong Sơn Hải Giới, để lại tam đại tôn giả tam bộ Đạo Kinh!

Mà Đạo Tôn ngũ nguyên, so với lục nguyên lại nhiều hơn một chút, nhưng phóng nhãn trong Cửu Đại Sơn Hải Giới cũng không đến 15 người

Lão phu ở trong 15 người này không tính là mạnh nhất, dưới Sơn Hải chủ!

Nhưng cho dù là như vậy, cho dù ngươi là La Thiên Đạo Tiên vào cổ, huyết mạch lưu truyền Chí Tôn Tiên Giới, vẫn như cũ

Không phải là đối thủ của lão phu! Đồng tử ánh mắt lộ ra tia lạnh lùng, lời nói vang vọng, căn nguyên thế giới hắn hóa thành rầm rầm mà đi, trong phút chốc bao phủ Mạnh Hạo ở bên trong

Vô số thảo mộc điên cuồng nảy sanh, bạo phát ra một loạt lực lượng căn nguyên kinh khủng, đánh sâu vào Mạnh Hạo, còn có mưa đen vô tận kia, từng giọt như trấn áp vậy, hướng về Mạnh Hạo trong nháy mắt ngưng tụ

Về phần bóng đêm kia lại kinh khủng hơn, lại bao trùm Mạnh Hạo toàn thân, khiến cho thân thể hắn vào lúc này trở thành màu đen, như bị đêm tối xâm nhập đồng hóa

Về phần căn nguyên ánh sáng, giờ khắc này dường như hóa thành lực lượng có thể xua tan đêm tối

Dưới sự chiếu rọi, dường như muốn trực tiếp chưng phát Mạnh Hạo

Tất cả những thứ kia trước là hư ảo, nhưng giờ này tại trong căn nguyên chân chuyển hóa, trở thành chân thật tồn tại, có làm thương tổn chân thật

Rầm rầm rầm rầm! Tiếng nổ ngập trời, xung quanh Mạnh gia cùng những tu sĩ xâm lấn kia cũng đều bị một màn này làm rung động, ngơ ngác nhìn lại, quên mất lẫn nhau đang đứng chém giết

Mọi ánh mắt đều vào lúc này ngưng tụ đến trong một trận chiến giữa Mạnh Hạo và đồng tử này!

Đạo Tôn ngũ nguyên

hắn

Lại là Đạo Tôn ngũ nguyên!

Năm vị lão tổ Mạnh gia lúc này thân thể run rẩy, đáy lòng lộ ra sợ hãi và hoảng sợ

Mặc dù bọn họ là Đạo Cảnh, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên, thấy được năm đạo căn nguyên đồng thời xuất hiện

Cho dù trước cùng Mạnh Hạo giao chiến, Mạnh Hạo bạo phát ra chiến lực làm cho bọn họ có nhiều đoán, cũng không thật thấy ngũ nguyên đều xuất hiện, khó có thể đi hình dung loại rung động chính mắt thấy đó

Giờ này Sơn Hải Giới, chỉ có Địa Tạng chủ Đệ Tứ Sơn Hải là Đạo Tôn lục nguyên, tám Sơn Hải chủ khác phần lớn ở vào trình độ ngũ nguyên, yếu nhất chính là Quý Thiên Đệ Cửu Sơn Hải chủ, hắn không đến ngũ nguyên! Ngũ nguyên có thể nói là ởtrong Sơn Hải Giới chân chính đỉnh phong đại năng

Nhân vật như vậy bất kỳ một người nào đều có lực lượng hủy diệt tinh không

Đệ Thất Sơn Hải tuy mạnh nhưng cũng chỉ là có hai Đạo Tôn ngũ nguyên mà thôi, một là Đệ Thất Sơn Hải chủ, một

người khác, chính là đồng tử ngũ nguyên Tiêu Diệc Hàn này! Cũng chỉ có hắn cường giả đại năng như vậy mới có thể dẫn người thành công đi vào Đệ Bát Sơn Hải, làm tu sĩ Sơn Hải chiến giữ trận đầu! Càng là bởi vì

dưới nhiều năm điều tra Đệ Thất Sơn Hải, bọn họ đã sớm biết, trong Đệ Bát Sơn Hải, đại năng chân chính đạt tới trình độ ngũ nguyên chỉ có Đệ

Bát Sơn Hải chủ một người mà thôi, trừ bỏ người này ra, không có những ngũ nguyên khác nữa, tối đa cũng liền là tứ nguyên mà thôi!

Ngoại trừ Đệ Bát Sơn Hải chủ ra, mạnh nhất cũng liền là Đại hộ pháp Thiên Thần Đạo kia

Người này nhìn như ngũ nguyên, nhưng ở đồng tử nhìn lại, đạo căn nguyên thứ năm của Đại hộ pháp Thiên Thần Đạo kia căn bản là mượn, đều không phải là tự thân cảm ngộ tu hành mà có, chẳng qua là mượn Đệ Bát Sơn Hải chủ mà thôi, không đáng để lo

Còn không chết! Đồng tử trong mắt hàn quang nhoáng lên một cái, gầm nhẹ một tiếng, Mạnh Hạo xuất hiện, khiến cho kết cục Đệ Bát Sơn Hải xuất hiện biến hóa

Đây là việc đồng tử không cách nào chấp nhận, vì Sơn Hải chiến dựa theo kế hoạch tiến hành tiếp, hắn đối Mạnh Hạo sát cơ dĩ nhiên mãnh liệt

Lần này nếu không có cách diệt sát người này, nếu hắn vượt qua mấy lần đèn tắt người bất diệt, chiến lực mạnh, sợ là ngay cả Sơn Hải chủ đều sẽ không phải là đối thủ của hắn!

Đây là La Thiên Đạo Tiên

tại Chí Tôn Tiên Giới, được gọi là kinh khủng nhất, cường hãn nhất

La Thiên Đạo Tiên!

Cũng may từ xưa đến nay, La Thiên Đạo Tiên không có một người có thể thành đạo, toàn bộ đều tại trong Cổ Cảnh đèn tắt người diệt

Người này cũng không ngoại lệ, nhưng mà có thể sớm đánh chết, cuối cùng là có lợi ! Đồng tử ánh mắt lộ ra hàn mang, căn nguyên thế giới của hắn như một cái thớt to lớn đang dùng toàn lực, đi xóa bỏ Mạnh Hạo!

Tiếng nổ vang vọng, tinh không run rẩy, Mạnh Hạo thân thể chấn động, hắn cảm nhận được thảo mộc đang điên cuồng hấp thu sinh cơ của bản thân, mượn sinh cơ bản thân để lớn lên, còn có trong mưa đen kia ẩn chứa độc ý, dường như ngay cả linh hồn đều sẽ bị ăn mòn

Kinh người nhất là lực lượng đêm tối kia, dường như không thấy thân thể của Mạnh Hạo cùng tu vi, trực tiếp đồng hóa, khiến cho khi ánh sáng rơi xuống như vạn kiếm xuyên tim

Vào lúc này, đau nhức kịch liệtnhư thủy triều khi Mạnh Hạo x, hắn không thể nhúc nhích, thân thể hắn máu tươi tràn ngập, trên người của hắn xuất hiện từng vết thương một, thậm chí thân thể của hắn cũng bắt đầu mơ hồ, dường như rất nhanh thì sắp bị lực lượng ngũ nguyên kia sanh sanh trừ đi! Mạnh Hạo nội tâm gầm nhẹ, căn nguyên thế giới này áp chế thân thể hắn, nhưng không áp chế nổi ở Hồn Đăng Mạnh Hạo!

Ở nguy cơ trước mắt này, Mạnh Hạo toàn thân nổ vang, tu vi của hắn một lần lại một lần bạo phát, ngọn Hồn Đăng thứ 28, vào giờ khắc này, khi sống chết tồn vong, từ đỉnh đầu Mạnh Hạo phiêu tán đi ra, giống như nở rộ vậy! Còn chưa kết thúc, ngọn Hồn Đăng thứ 29 cũng vào lúc này xuất hiện! Sau đó, ngọn Hồn Đăng thứ 30 cũng nổi lên, vây quanh bốn phía Mạnh Hạo, 30 ngọn Hồn Đăng đốt hào quang, lúc này trực tiếp tan vỡ đêm tối, xua tan ánh sáng, ngăn cách mưa đen, gãy lìa thảo mộc

Mạnh Hạo khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể trong nháy mắt khôi phục hành động

Hắn mạnh ngẩng đầu, nhìn về phía đồng tử, thấy được khuôn mặt âm trầm của ngũ nguyên đồng tử Tiêu Diệc Hàn kia

Ngươi thật sự rất mạnh, cảm tạ ngươi giúp ta hiểu được, cái gì gọi là

Đạo Tôn ngũ nguyên! Mạnh Hạo lau đi máu tươi trên khóe miệng, chậm rãi lên tiếng, lúc này hắn dĩ nhiên rõ ràng đoán được chiến lực chân

chính của bản thân

Ta muốn biết, Thiên Thần Đạo có một lão già, tu vi cũng là ngũ nguyên, giữa các ngươi, vì cái gì mà khác biệt to lớn như vậy

Mạnh Hạo hỏi

Đồng tử nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, cái vấn đề này nếu là người khác hỏi, hắn sẽ không trả lời, nhưng Mạnh Hạo đã làm cho hắn cảm nhận được uy hiếp

Mặc dù là tu vi không bằng mình, nhưng tại trên chiến lực, sự kinh khủng của La Thiên Đạo Tiên khiến đồng tử trầm mặc sau, chậm rãi lên tiếng

Ngươi nói là Đại hộ pháp Thiên Thần Đạo, người này chỉ là tứ nguyên, nguyên thứ năm là mượn

Hiểu rõ rồi

Mạnh Hạo gật gật đầu

Chiến lực của hắn trước khi độ kiếp, hắn cho rằng có thể đối kháng ngũ nguyên Chí Tôn, nhưng trên thực tế, hắn là dựa theo sự cường hãn của vị Đại hộ pháp Thiên Thần Đạo kia để phán đoán

Chuẩn xác mà nói, trước độ kiếp, chiến lực của hắn có thể so với tứ nguyên đỉnh phong, khoảng cách ngũ nguyên chân chính, còn kém khoảng nửa bước, cho nên tại độ kiếp, hắn gặp bốn người không mặt ngũ nguyên kia, Mạnh Hạo chỉ có thể chiến một người

dù sao người không mặt kia không phải tu sĩ chân chính, tuy là ngũ nguyên, nhưng lại yếu hơn một chút, nếu như là đồng tử vậy, Mạnh Hạo không có khả năng vượt qua

Độ kiếp sau, khai Hồn Đăng, tu vi được tăng lên, trong cơ thể tiên lực hoàn toàn chuyển hóa thành cổ nguyên, Niết Bàn Quả trở thành đạo quả sau, Mạnh Hạo mới coi là là chân chính có chiến lực, chiến Đạo Tôn ngũ nguyên

Đạo Tôn ngũ nguyên, cả Sơn Hải Giới, chỉ có khoảng 15 người sao

Sơn Hải chủ phần lớn đều là tại cảnh giới này

Những người này là ngũ nguyên đỉnh phong, khoảng cách lục nguyên nhất định là chỉ kém một đường

Ta còn cách bọn họ chỉ kém nửa bước

Bởi vì đồng tử trước mắt này, ta tối đa

đánh ngang tay

Mạnh Hạo nhíu mày, đây không phải là vấn đề mở ra bao nhiêu Hồn Đăng, dù sao Hồn Đăng chỉ là đại biểu cường hãn tiềm lực cùng với tương lai

Nhưng mà, khác biệt nửa bước giữa ta và mấy Đại Sơn Hải chủ kia sẽ theo ta một lần lại một lần đèn tắt người bất diệt, nhanh chóng kéo gần lại, cho đến vượt qua! Mạnh Hạo mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, thân thể một bước bước ra, chạy thẳng tới đồng tử

Đồng tử cặp mắt co rút lại, dĩ nhiên coi Mạnh Hạo là đại địch, mắt thấy Mạnh Hạo đi về phía trước, hắn lập tức lui về sau, hai tay bấm quyết, lập tức chung quanh căn nguyên thế giới hắn lại vào lúc này tự mình tan vỡ

Theo tan vỡ, căn nguyên thế giới này bất ngờ hóa thành bàn tay năm ngón tay to, mỗi một ngón đều là căn nguyên biến thành, hướng về

Mạnh Hạo bắt một trận

Nơi đi qua, tinh không run rẩy, tiếng nổ vang dội

Mạnh Hạo cặp mắt chớp động, phất tay lập tức tay phải gương đồng nhoáng lên một cái, bao phủ bàn tay, hóa thành Chiến Binh, tay trái bấm quyết, Chí Tôn Kiều ầm ầm phủ xuống, cùng năm cái ngón tay trực tiếp đối kháng trong tinh không

Tiếng vang quanh quẩn, chấn động tâm thần của mọi người, Chí Tôn Kiều và năm cái ngón tay kia lập tức va chạm ra hào quang rực rỡ

Chí Tôn Kiều, vào giờ khắc này, rốt cục ở trong tay Mạnh Hạo,bạo phát ra lực lượng thuộc về nó

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, theo năm cái ngón tay cùng Chí Tôn Kiều giằng co, đồng tử sắc mặt biến hóa, mắt thấy Mạnh Hạo tới gần, hắn đột nhiên lên tiếng, phát ra một tiếng hét lên

Tiếng hét lên này vừa mới ra khỏi, lập tức hư vô trước mặt đồng tử trực tiếp tan vỡ, như nhấc một lên tầng hư vô, tầng tầng cuốn ngược, chạy thẳng tới Mạnh Hạo mà đến

Mạnh Hạo bị này sóng âm hét lên hóa thành trùng kích, thân thể chấn động, thật giống như bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đập vào mặt, nhưng lại rất khó đi về phía trước nửa bước

Hừ lạnh một tiếng, tu vi trong cơ thể Mạnh Hạo vào giờ khắc này rầm rầm bạo phát, theo đỉnh đầu hắn ngọn Hồn Đăng thứ ba mươi mốt xuất hiện, Mạnh Hạo tay phải bỗng nhiên nâng lên, hướng về đồng tử bỗng nhiên một trảm

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1630: Chủ đăng

Một trảm này tinh không run rẩy, một đạo ánh sáng mãnh liệt không cách nào hình dung bỗng nhiên quét ngang, trực tiếp rơi xuống, sóng âm do tiếng hét lên tạo thành dường như tan vỡ, trong phút chốc bị thay thế

Tinh không xoắn tới kia cũng đều vào giờ khắc này bị ánh sáng này trực tiếp chém ra, chia làm hai nửa, đao này như dải tơ, tiếp theo một cái chớp mắt, liền xuất hiện ở trước mặt đồng tử

Đồng tử vẻ mặt lộ ra dữ tợn, hai tay bấm quyết, mạnh há miệng, hộc ra một đám sương mù màu trắng

Sương mù này lại không phải cản trở Chiến Binh, mà là hóa thành một phiến lông chim màu trắng, nháy mắt chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Nhưng lại là tính toán đồng quy vu tận!

Ầm một tiếng, Chiến Binh rơi vào trên người của đồng tử, nháy mắt mà qua

Đồng tử thân mình mạnh run rẩy, ầm một tiếng, ở trong tinh không trực tiếp vỡ vụn, nhưng vỡ vụn không ngờ chỉ là lớp ngoài, giống như đồng tử mặc một bộ da người vậy

Lúc này da người tan vỡ, một tiếng gầm nhẹ vang lên, ở vị trí đồng tử vỡ vụn, lúc này bỗng nhiên xuất hiện một thanh niên! Thanh niên này thoạt nhìn chừng hai mươi tuổi, rất giống đồng tử kia, khóe miệng tràn ra máu tươi, khi nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra âm độc! Nhìn lại bốn phía da vỡ vụn, nếu tổ hợp những mảnh vỡ vụn kia ở cùng một chỗ, nhất định có thể ghép thành một bộ túi da đồng tử! Cùng lúc đó, phiến lông chim màu trắng kia lấy tốc độ không thể nào hình dung, nháy mắt rơi vào trên thiên

linh Mạnh Hạo, không thể né tránh, không thể tránh ra, như đồng tử không tránh khỏi Chiến Binh vậy

Lông chim này trực tiếp rơi xuống, đặt ở thiên linh Mạnh Hạo

Nhìn như lông chim, nhìn như nhẹ nhõm, nhưng trên thực tế khi rơi xuống, dường như sức nặng cả tinh không ngưng tụ lại, ầm một tiếng, trực tiếp trấn áp! Mạnh Hạo thân thể chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể mạnh trầm xuống, mắt thấy dường như muốn không chịu nổi

Thanh niên đồng tử biến thành kia trong mắt sát cơ lóng lánh, cất bước trực tiếp tới

Nhưng ngay khi hắn lại tới, tu vi trong cơ thể Mạnh Hạo nổ vang bạo phát, một lần lại một lần phun trào

Lông chim trên thiên linh của hắn như bị một cổ suối phun vô hình trực tiếp nhấc lên, ngọn Hồn Đăng thứ 32 của Mạnh Hạo bỗng nhiên bay ra! Màu của Hồn Đăng này lại là màu máu! Vừa mới xuất hiện, lập tức tinh không huyết quang tràn ngập

Thậm chí dưới Hồn Đăng màu máu, còn có tơ máu và thiên linh Mạnh Hạo liên tiếp, thậm chí khi ngọn đèn xuất hiện, thân thể Mạnh Hạo đều khô héo một chút! Phảng phất là cực hạn Hồn Đăng Mạnh Hạo có thể mở ra

Hồn Đăng màu máu này cứng rắn vừa bay ra, lập tức liền trở thành chủ đèn của những Hồn Đăng xung quanh khác! Quan trọng nhất là đèn này xuất hiện, hoàn toàn khác tất cả Hồn Đăng trước đó, thậm chí sau khi xuất hiện, lực lượng của thiên địa vây quanh bốn phía Mạnh Hạo chống đỡ hắn khai Hồn Đăng đều vào lúc này nổ vang cùng sôi trào trước nay chưa có, từ bốn phương tám hướng, điên cuồng mạnh xuất hiện mà đến

Một phần sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo

Một phần khác lại là đi vào trong Hồn Đăng này! Dường như Hồn Đăng này trở thành một cái hắc động màu máu, cắn nuốt lực lượng của thiên địa, hấp thu tinh không căn nguyên! Rầm rầm rầm, có tiếng nổ kinh thiên ở xung quanh Mạnh Hạo ngập trời lên

Lửa Hồn Đăng càng phát rực rỡ

Phiến lông chim kia bị nhấc lên thật cao, ở giữa không trung dường như không chịu nổi lực lượng Hồn Đăng màu máu, không ngờ thiêu đốt

Theo thiêu đốt, lông chim này nhanh chóng tiêu tán, trong chớp mắt, liền trở thành tro bụi, khi nó tán đi một cái chớp mắt, thân thể Mạnh Hạo hoàn toàn không có lực trấn áp, lần nữa bạo phát, ánh sáng của Hồn Đăng màu máu kia càng sáng hơn

Ngọn đèn này hoàn toàn khác những Hồn Đăng khác

Sau khi xuất hiện, theo một loạt thiên địa kỳ dị, bị tất cả mọi người thấy được, cho dù là tộc nhân Mạnh gia hay là những tu sĩ xâm lấn đều toàn bộ rõ ràng mắt thấy

Chủ đèn, đây là chủ đèn! !

Cổ Cảnh khai Hồn Đăng, một ngọn mở ra cuối cùng, là chủ đèn!

Một khi chủ đèn xuất hiện, liền đại biểu

Khai Hồn Đăng đã xong! !

32 ngọn Hồn Đăng, trời ạ, chuyện này ở trong bất kỳ điển tịch nào cũng chưa có chút ghi chép nào, đây nhất định là việc chưa từng có ai làm được! ! trước mọi người bị trận giao chiến giữa Mạnh Hạo và đồng tử

hấp dẫn, khoogn kịp suy tư ý nghĩa đại biểu số lượng Hồn Đăng mà Mạnh Hạo mở ra

Lúc này trầm xuống tâm, sau khi nhìn đến Hồn Đăng màu máu, lập tức liền rối rít ý thức được chuyện này, một loạt tiếng hấp khí, tiếng kinh hô, liên tiếp nổ vang bốn phương tám hướng, thậm chí cả Đệ Bát Sơn Hải đều vào giờ khắc này xuất hiện dao động

Dường như Mạnh Hạo vào cổ, khiến thế giới Đệ Bát Sơn Hải cũng đều chấn động theo

Mà ở Phương gia Đệ Cửu Sơn Hải kia, lúc này, tất cả tộc nhân Phương gia, toàn bộ cảm nhận được đến từ trong huyết mạch sôi trào, có một loạt lực lượng nhu hòa bạo phát, sáp nhập vào trong kinh mạch mỗi một cái tộc nhân Phương gia

Tổ thăng, huyết mạch tộc nhân, toàn bộ lấy được thăng! Tồn tại của Mạnh Hạo dĩ nhiên trở thành nguyên huyết mạch Phương gia! Đệ Bát Sơn Hải, Mạnh Hạo thân thể chấn động, Hồn Đăng màu máu này từ sau khi xuất hiện, khiến cho hắn có một loại cảm giác khác với Hồn Đăng của hắn, đó là huyết mạch tương liên, đó là một loại cảm giác dường như

hắn có thể hóa thành đèn này, đèn này cũng có thể ngưng tụ thành bản thân

Vừa mới ra khỏi, tất cả lửa Hồn Đăng lập tức ngập trời thiêu đốt, thương thế của Mạnh Hạo trong phút chốc chuyển tốt, hắn ở vào trạng thái khai Hồn Đăng, có thiên địa che chở!

Nhưng đồng thời trong lúc đó, Mạnh Hạo cũng cảm nhận được lực lượng của thiên địa phía khai Hồn Đăng vào giờ khắc này từ từ tán đi, dường như thật như mọi người nói như vậy, đây

Là một ngọn Hồn Đăng cuối cùng của Mạnh Hạo! Nhưng Mạnh Hạo lại

không cho là như vậy, hắn rõ ràng cảm nhận được, sau khi Hồn Đăng màu máu xuất hiện, trong thân thể hắn, bất ngờ

Còn có một ngọn Hồn Đăng đang nổi lên!

Đó không phải là chủ đèn của ta, chủ đèn chân chính còn trong cơ thể ta còn chưa mở ra

Nếu muốn mở ra chủ đèn chân chính này, ta cần lực lượng, cần đè ép lớn hơn, nếu không

ngọn đèn này có lẽ vĩnh viễn đều không thể mở ra!

Mạnh Hạo có dự cảm mãnh liệt, ngọn đèn chủ đèn chân chính trong cơ thể kia, không giống tầm thường, đó là ngay cả lực lượng của thiên địa cũng không nhận ra

, chủ Hồn Đăng mạnh nhất của Mạnh Hạo hắn! Bước chân của thanh niên trong nháy mắt dừng lại, không gần chút nữa, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, bỗng nhiên cười

Chủ đèn đã xuất, ngươi lại không mở được ra Hồn Đăng, 32 ngọn đèn

Đích xác cường hãn, bất quá, Tiêu mỗ đợi cũng chính là chủ đèn của ngươi này xuất hiện! Thanh niên trong mắt sát cơ lóng lánh, khóe miệng lộ ra cười lạnh, thần thức bỗng nhiên tản ra, hắn lập tức liền cảm nhận được lúc này lực lượng của thiên địa xung quanh Mạnh Hạo đang nhanh chóng tiêu tán, sau khi chắc chắc Mạnh Hạo không mở ra được Hồn Đăng nữa, thanh niên đột nhiên hít sâu một hơi

Rõ ràng là tại trong tinh không, nhưng theo hắn hít khí, lại có gió lốc từ bốn phương tám hướng rầm rầm ra, chạy thẳng tới thanh niên lại tới

càng kinh người hơn, là lực lượng của thiên địa chống đỡ hắn khai Hồn

Đăng từ xung quanh Mạnh Hạo tán đi lại cũng chia ra một chút, dường như không bị khống chế bị thanh niên này hút

Theo bốn phía lực lượng vô tận bị toàn bộ hút đi, trong chớp mắt, bất ngờ trước mặt thanh niên này ngưng tụ ra một

Mũi tên! Mũi tên này không màu, nhìn bằng mắt thường không thấy được, chỉ có thần thức mới có thể phát hiện trên đó,ẩn chứa lực lượng kinh khủng

Mà xa xa, tại trên mặt đất tổ trạch Mạnh gia, mấy chục phiến lá liễu màu đen toàn bộ run rẩy, rầm rầm đồng loạt rút ra, nháy mắt bay tới, không ngừng rút nhỏ, khi đang đến gần thanh niên này, hóa thành dài ba xích, mạnh vây quanh sau, không ngờ

Tạo thành một thanh cung màu đen!

Đây mới là Sát Binh của lão phu, tiểu bối, hôm nay ngươi nhất định phải chết! Thanh niên nâng tay trái lên, bắt lấy cung màu đen, tay phải lôi kéo dây cung, mũi tên ở trước mặt hắn ngưng tụ ra kia lập tức liền rơi vào trên cung, bị thanh niên kéo thành trăng tròn! Một cỗ nguy cơ mãnh liệt trong phút chốc từ trong tâm thần Mạnh Hạo ầm ầm bạo phát

Nguy cơ mạnh này, như có một thanh âm trong đầu Mạnh Hạo rống lớn, nói cho hắn biết, một màn kế tiếp, khả năng hắn có thể chết chính là lớn vô cùng! Nhưng cùng lúc đó, Mạnh Hạo lại cảm nhận được chân chính chủ đèn trong cơ thể kia lại vào giờ này càng rõ ràng hơn, thậm chí còn truyền ra một loại khát vọng, khát vọng thu được

lực lượng đến từ thanh niên!

Ngọn Hồn Đăng thứ 33 này

Mới là chủ đèn của ta, nếu như thế

Mạnh Hạo trong mắt nhanh chóng lộ ra quyết đoán, lúc này không phải là lúc hắn suy tư quá nhiều

Gần như khi thanh niên kia kéo cung ra, toàn thân tu vi Mạnh Hạo ầm ầm bạo phát, cổ nguyên tràn ngập toàn thân, thân thể lực lượng cũng bị điều động đến cực hạn, thậm chí Bì Đống cũng bị Mạnh Hạo lấy ra, hóa thành áo giáp sau, tay phải hắn Chiến Binh xuất hiện lần nữa, Chí Tôn Kiều nổ vang phủ xuống, thân thể hắn bước lên trước đi, như đạp tại trên Chí Tôn Kiều, hướng về thanh niên, bỗng nhiên đánh tới!

Mũi tên thứ nhất! Thanh niên cười lạnh, tay phải kéo động dây cung mạnh buông lỏng ra

Khi buông lỏng ra, trong thất khiếu hắn lại tràn ra một luồng khí tức màu xanh

Khí tức này dường như không phải hắn cố ý tràn ra, mà là bị cái mũi tên kia cưỡng ép hấp thu, trực tiếp hút vào trong cơ thể mũi tên, khiến cho cái mũi tên này từ vô sắc, trở thành màu xanh! Ầm một tiếng, mũi tên màu xanh kéo một đạo cầu vồng màu xanh, một đường nổ vang, có ảnh thảo mộc nở rộ, trong phút chốc, xuất hiện ở trước người Mạnh Hạo

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, hai tay bỗng nhiên nâng lên, hướng về mũi tên vỗ mạnh một cái, tiếng nổ ngập trời

Hắn vỗ trúng mũi tên này, nhưng dường như không chịu nổi lực lượng mũi tên này, hai tay máu tươi tràn ngập, mũi tên trực tiếp quét ngang, ầm một tiếng, đâm vào ngực Mạnh Hạo! Nhưng vì Mạnh Hạo đánh ra, khiến cho vị trí nghiêng một chút, không phải trái tim, mà là một bên máu thịt, nháy mắt lọt vào, tiếng nổ ngập trời, lực lượng thảo mộc bàng bạc toàn diện bạo phát, khiến cho Mạnh Hạo phun ra máu tươi, miệng vết thương không ngờ dài ra cỏ xanh

Mạnh Hạo nhìn như bị thương, nhưng trên thực tế, nội tâm của hắn đang phấn chấn, mũi tên này là hắn cố ý làm thương tổn thấp nhất, đâm vào trong cơ thể, cùng lúc đó, trong cơ thể hắn chân chính chủ đèn lập tức như sôi trào, điên cuồng hấp thu lực lượng đến từ mũi tên này

Mũi tên thứ hai! Thanh niên không có phát hiện một màn này, cười lạnh, tay phải hắn lần nữa giương cung huyền

Trong thất khiếu hắn hông ngờ tràn ra một loạt mưa màu đen, tạo thành một mũi tên mưa đen, bỗng nhiên bắn ra! Sau đó là mũi tên thứ ba, mũi tên thứ tư! Một cái là mũi tên đêm tối, một cái là mũi tên ánh sáng, trở thành hai đạo cầu vồng, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Mạnh Hạo mạnh ngẩng đầu, nhìn ba mũi tên đang tới kia, trong mắt của hắn lộ ra ánh sao, hắn có thể cảm nhận được, trong cơ thể cuối cùng một ngọn Hồn Đăng

Sắp mở ra!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1631: Hồn đăng chí tôn

Đây chính là một ngọn... chủ đèn chân chính trước nay chưa từng có, chấn động tinh không, khiến thế nhân hoảng sợ!

Nó vốn không nên xuất hiện, nếu không có tên đồng tử này, có lẽ Mạnh Hạo có thể mở ra ngọn huyết đăng thứ 32, nhưng lại không có khả năng mở ra ngọn Hồn Đăng thứ 33 này!

Tên đồng tử ra tay mục đích vốn là ngăn cản Mạnh Hạo mở ra Hồn Đăng, nhưng ngược lại không ngờ lại trở thành ... động lực lớn nhất trợ giúp Mạnh Hạo mở ra ngọn chủ đăng chân chính thứ 33.

- Ta có thể cảm nhận được, sau khi ngọn Hồn Đăng thứ 33 này xuất hiện, thiên địa... sẽ biến. Trong khi Mạnh Hạo khẽ lẩm bẩm, thì mũi Hắc Vũ tiễn thứ hai của tên thanh niên đã rầm rầm đánh tới. Hai tay Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng lên, bấm quyết nhấn về phía trước một cái, cách không va chạm cùng Hắc Vũ tiễn. Tốc độ mũi tên chậm lại, nhưng vẫn rầm rầm lao đến, trong khoảnh khắc sắp sửa đâm vào, nó chợt hóa thành hơn mấy trăm ngàn giọt mưa màu đen, hướng về toàn thân Mạnh Hạo rơi xuống.

Những hạt mưa màu đen này vừa chạm thân thể Mạnh Hạo liền như có linh tính, trực tiếp xuyên qua máu thịt, chui vào trong thân thể Mạnh Hạo, sáp nhập vào máu của hắn, thông qua kinh mạch lan ra khắp toàn thân, bạo phát ra lực hủy diệt kinh người.

Nhưng khi lực lượng này sắp sửa bộc phát, thì ngọn Hồn Đăng cuối cùng trong cơ thể Mạnh Hạo đột nhiên bạo phát ra hào quang, hào quang quét ra, khiến những hạt mưa màu đen run lên, không ngờ lại lập tức bị hấp thu mất.

Giờ khắc này, cho dù là tên thanh niên kia cũng đã nhận ra có cái gì đó

không đúng, nhưng hai mũi tên màu đen và mũi tên ánh sáng vẫn ầm ầm lao tới, trong chớp mắt khi Mạnh Hạo lui về phía sau, đã trực tiếp đánh lên ngực của hắn.

Rầm rầm uỳnh!

Trong tiếng nổ ngập trời, Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu lớn, ngực của hắn gần như sắp bị nổ tung, lộ ra xương cốt vỡ vụn, thấy được cả trái tim đang nhảy lên, thương thế của hắn nhìn qua vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng trong chớp mắt này, không ngờ hắn lại lộ ra nụ cười, rồi sau đó tiếng cười lớn dần, vang vọng khắp trời đất.

Sắc mặt tên thanh niên hoàn toàn đại biến, ánh mắt hắn lộ ra vẻ sửng sốt và hoảng sợ cực độ, còn có cả khó tin trong đó. Hắn cảm nhận được, trong cơ thể Mạnh Hạo, không ngờ... lại có khí tức của Hồn Đăng! !

- Điều này... điều này không có khả năng, hắn đã mở ra chủ đèn, không có khả năng lại có Hồn Đăng xuất hiện. Trừ khi... trừ khi ngọn đèn lúc trước hắn mở ra, không phải là chủ đăng! !

- Điều này lại càng không thể, ngọn huyết đăng kia, rõ ràng chính là chủ đèn mà!

Trong lúc tên thanh niên còn đang biến sắc, thì khí tức Hồn Đăng trên người Mạnh Hạo không còn là hơi tràn ra như trước nữa, mà ầm ầm bạo phát. Theo đó, bốn mũi tên trên người hắn do tên thanh niên phóng ra kia, mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng tiêu tán, bị Hồn Đăng trong cơ thể hắn hấp thu toàn bộ!

Hấp thu xong, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời thét dài, đỉnh đầu của hắn vào giờ khắc này dần dần tràn ra một luồng hào quang, một luồng... hào quang màu xanh!

Luồng hào quang này vừa phát ra, thiên địa lập tức biến sắc, tinh không chấn động ầm ầm, lực lượng của thiên địa chống đỡ hắn mở ra Hồn Đăng vốn đã tiêu tán, vào giờ khắc này lại lần nữa phủ xuống, vây quanh Mạnh Hạo, trở thành một cỗ lốc xoáy. Cỗ lốc xoáy này ầm ầm chuyển động, truyền ra vô tận lực lượng của thiên địa sáp nhập vào cơ thể Mạnh Hạo, trở thành lực lượng chống đỡ hắn mở ra ngọn Hồn Đăng thứ 33!

Mạnh Hạo thét dài, vào giờ khắc này hào quang tỏa ra trên đầu hắn phát ra ngày càng mãnh liệt. Trong chớp mắt khi hào quang xuất hiện, tất cả những người thấy được đều chấn động trong lòng, một loại kính sợ từ sâu trong linh hồn mỗi người không kiềm chế được bộc phát ra.

Tộc nhân Mạnh gia như thế, những tên tu sĩ xâm lấn kia cũng như vậy, không quản tu vi gì, Tiên Cảnh cũng tốt, Cổ Cảnh cũng được, cho dù là Đạo Cảnh, vào giờ khắc này cũng đều không tự chủ được sinh ra kính sợ.

Cho dù là tên đồng tử hay tên thanh niên Tiêu Diệc Hàn kia, trong chớp mắt này cũng đều không áp chế nổi cảm giác kính sợ đang điên cuồng nảy sinh trong lòng!

- Đây... màu xanh này... Trong lúc tên thanh niên đang run rẩy nói không nên lời, thì tất cả khu vực trên Đệ Bát Sơn Hải liền truyền ra tiếng nổ vang ngập trời, cùng lúc đó, tại thiên trì của Đệ Bát Sơn, con Huyền Quy cũng trở nên run rẩy, ngẩng đầu rống lớn.

Núi thứ chín, núi thứ bảy, núi thứ sáu... toàn bộ Huyền Quy trên chín ngọn núi của Sơn Hải Giới đều đang run rẩy, ngửa mặt lên trời gào thét.

Huyền Quy khắp chín núi gầm thét, chấn động toàn bộ Sơn Hải Giới, chấn động tất cả mọi người.

Thậm chí ngay cả Kháo Sơn lão tổ đang thư thái trôi nổi trong tinh không Đệ Bát Sơn Hải, thời khắc này thân thể cũng run lên. Hắn chợt

phát hiện ra, không ngờ mình lại không thể khống chế được thân thể, dường như huyết mạch trong cơ thể vào giờ khắc này vì biến hóa nào đó mà thức tỉnh một chút, hắn bất ngờ ngẩng đầu... ngửa mặt lên trời thét dài!

Tiếng thét đột ngột truyền ra này, không ngờ lại... hòa cùng âm thanh gào thét của 9 con Huyền Quy trên chín ngọn núi, tựa như là ...ngọn núi thứ 10, con Huyền Quy thứ 10!

Vào giờ khắc này, Nhật Nguyệt, Tinh Thần cũng phát ra hào quang lấp lánh, đình chỉ vận chuyển. Chín núi chấn động, chín biển nổi sóng cuồn cuộn. Hào quang màu xanh trên đỉnh đầu Mạnh Hạo cũng càng ngày càng rõ ràng, đến cuối cùng như hóa thành ngọn lửa màu xanh, mơ hồ có thể thấy được, bên trong ngọn lửa màu xanh kia thấp thoáng có một tu sĩ đang khoanh ngồi đó!

Tu sĩ này mặc trường bào màu xanh, hình dáng của hắn vừa nhìn thì giống hệt Mạnh Hạo, nhưng nhìn kỹ, dường như cũng có chút bất đồng. Mà bên trong ngọn lửa màu xanh kia, dường như còn ẩn chứa một cỗ khí tức...

Đó là... Khí tức của Chí Tôn! !

Ngọn Hồn Đăng thứ 33 này của Mạnh Hạo, rõ ràng chính là... giọt máu tươi của Cửu Phong Chí Tôn trong cơ thể hắn, nó hóa thành ý chí, tạo thành ... Hồn Đăng!

Đây chính là... Hồn Đăng Chí Tôn!

- Hồn Đăng Chí Tôn! ! Trong lòng Tiêu Diệc Hàn chấn động ngập trời, hai mắt trợn tròn, lộ ra vẻ sửng sốt và hoảng sợ. Hắn lập tức nhớ tới một truyền thuyết, nhớ lại một đoạn ghi chép trong điển tịch mà hắn vốn cho rằng không có thực.

- Hắn... hắn là... Da đầu Tiêu Diệc Hàn tê dại, hắn nhìn Mạnh Hạo, lại nhìn Hồn Đăng Chí Tôn màu xanh sắp hoàn toàn xuất hiện trên đỉnh đầu Mạnh Hạo kia, ở đó, hắn cảm nhận được... khí tức của Sơn Hải Giới!

Tiêu Diệc Hàn không chút chần chờ, lập tức cấp tốc lui về sau, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Gần như ngay khi hắn trốn mất, thì Mạnh Hạo ở nơi đó, ngẩng mạnh đầu lên.

- Hồn Đăng thứ 33, mở! Hai tay Mạnh Hạo vung lên, tu vi toàn thân hắn lập tức bạo phát, Hồn Đăng màu xanh trên đỉnh đầu hắn lần nữa dâng lên, cho đến hoàn toàn ly khai khỏi đỉnh đầu Mạnh Hạo, trôi nổi trong tinh không.

Màu xanh, đã trở thành màu sắc duy nhất trong tinh không!

Dưới màu xanh này, tất cả Hồn Đăng đều ảm đạm xuống, cho dù là Hồn Đăng màu máu kia cũng như vậy, đều xem ngọn đèn này là chủ. Cùng lúc đó, một cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ từ trên người Mạnh Hạo tràn ra, phàm là người bị bao phủ, tu vi đều sẽ vận chuyển hết sức khó khăn.

Dường như, theo ngọn Hồn Đăng màu xanh này xuất hiện, thì khí tức Sơn Hải Giới trên người của Mạnh Hạo cũng được... thức tỉnh!

Uy áp này đến từ truyền thừa của Phong Yêu nhất mạch, đó chính là uy áp của chủ nhân Sơn Hải Giới. Tuy rằng uy áp vẫn không phải rất mạnh mãnh liệt, nhưng theo tu vi Mạnh Hạo tăng lên, khí tức này cũng càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng, hắn chỉ quét qua một ánh mắt, mạnh như Đạo Tôn lục nguyên cũng lập tức mất đi tu vi, bị hoàn toàn trấn áp.

Đây, chính là... Sơn Hải chủ!

Thậm chí vào giờ khắc này, trong đầu Mạnh Hạo còn hiện ra một bộ

hình ảnh, trong hình ảnh đó chính là Sơn Hải Giới. Không ngờ hắn lại có một loại rất cảm giác mãnh liệt, dường như mình chỉ cần giang hai tay ra... sẽ có thể nắm toàn bộ Sơn Hải Giới trong tay vậy.

Dựa theo loại cảm giác này, hắn chậm rãi nâng tay phải lên, trong chớp mắt dường như cũng có một thứ gì đó vô hình đang bị nâng lên vậy. Đệ Bát Sơn Hải ầm ầm chấn động, toàn bộ những Sơn Hải khác cũng đều chấn động, mà Nhật Nguyệt Tinh thần thì bạo phát ra hào quang rực rỡ, dường như đang... chào đón!

Nhưng chỉ là trong nháy mắt như vậy, Mạnh Hạo đã cảm thấy tu vi của mình nhanh chóng trôi đi như con ngựa hoang, trong phút chốc gần như đã cạn sạch. Hắn lập tức đình chỉ, lúc này tu vi của hắn mới chậm rãi khôi phục lại.

Thời khắc này, xung quanh hắn đang có 33 ngọn Hồn Đăng vây quanh, tràn ra ánh sáng nhu hòa, mỗi một ngọn Hồn Đăng đều đang không ngừng hấp thu lực lượng của thiên địa, không ngừng lớn mạnh.

- Cổ Cảnh... Mạnh Hạo lẩm bẩm. Vào giờ khắc này, hắn mới thật sự bước chân vào Cổ Cảnh, kế tiếp hắn phải trải qua, chính là dập tắt hồn đăng 33 lần mà vẫn không chết, đạt tới viên mãn, đánh sâu vào... Đạo Cảnh, cảnh giới mà La Thiên Đạo Tiên chưa bao giờ đạt tới!

Thậm chí thời khắc này Mạnh Hạo có một loại cảm giác, tuy rằng mình không phải Đạo Cảnh... nhưng vẫn có thể cảm ngộ được căn nguyên tồn tại, hấp thu được căn nguyên...

Mà căn nguyên này, dường như chỉ thuộc về ... Phong Yêu cấm pháp của hắn!

- Ta là Phong Yêu nhất mạch, căn nguyên của ta, chính là Phong Yêu cấm pháp của bản thân! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái.

- Không biết nếu ta có thể dập tắt 33 ngọn đèn mà vẫn bất diệt, lại đã có được chín đạo căn nguyên, như vậy khi ta đột phá lên Đạo Cảnh... vẫn còn là Đạo Cảnh sao...

Hay là... đó chính là cảnh giới mà Cửu Phong Chí Tôn cũng chỉ mới bước vào được nửa bước ... Đạo Nguyên Cảnh giới! Ta sẽ trở thành.... Nguyên! Mạnh Hạo lộ ra vẻ sáng tỏ, mặc dù đây chỉ là suy đoán, nhưng đó cũng là một cái phương hướng.

- Nếu chưa từng có La Thiên Đạo Tiên nào thành công đi hết Cổ Cảnh, như vậy, ta muốn mở ra một con đường khác, dùng nó để gia tăng tỷ lệ vượt qua Cổ Cảnh!

Cổ Cảnh, đối với La Thiên Đạo Tiên mà nói, chính là 33 đạo cổ kiếp của Cổ Cảnh! Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, nhìn về phía ngọn Hồn Đăng thứ nhất. Hắn có một loại cảm giác, dập tắt ngọn đèn này chỉ cần một ý niệm của mình là có thể, thậm chí, thời khắc này nếu hắn muốn, cũng có thể dập tắt nó ngay lập tức.

Cùng lúc đó, một loại hồn phách tương liên cũng hiện ra.

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, tay áo vung lên, 33 ngọn Hồn Đăng ở xung quanh lập tức sáp nhập vào trong cơ thể. Hắn xoay người lại, nhìn về phía những tu sĩ phản bội gia tộc cùng với những tên ngoại lai tới xâm lấn kia.

Trong chớp mắt, thân thể toàn bộ những người này đều run lên.

Cũng chính vào lúc này, từ một nơi xa xôi trên Đệ Bát Sơn Hải bỗng nhiên truyền ra tiếng nổ ầm ầm, vụ nổ tạo thành gợn sóng không gian, tạo thành từng cỗ gió lốc quét ngang toàn bộ Đệ Bát Sơn Hải!

Vụ nổ khiến tất cả tu sĩ đều giật mình, nhất là Thiên Thần Liên Minh, vào giờ khắc này toàn bộ mọi người đều chấn động.

Nơi truyền ra tiếng nổ, chính là vị trí tiếp giáp giữa Đệ Bát Sơn Hải cùng Đệ Thất Sơn Hải. Giờ phút này, vách ngăn không gian trực tiếp bị xé mở ra một cái khe nứt to lớn. Ánh chớp lập lòe, gió lốc khuếch tán, từ bên trong khe nứt bay ra một cái lại một cái thân ảnh mang theo sát cơ... tiến vào Đệ Bát Sơn Hải.

Bọn họ, chính là tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1632: Không chừa một mống

Đệ Thất Sơn Hải, phủ xuống!

Mặc dù cũng không phải là toàn bộ, nhưng nhóm tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải đầu tiên này chắc chắn sẽ gia cỗ khe nứt giữa Đệ Bát Sơn Hải và Đệ Thất Sơn Hải!

Trên thực tế cũng quả thực là như vậy, những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải chui ra từ khe nứt lập tức lấy cái khe nứt này làm trung tâm, bố trí từng cái trận pháp trong tinh không như thể muốn đổ quân xuống, đồng thời không ngừng đánh vào khe nứt, ý đồ muốn mở rộng khe nứt ra.

Lại có rất nhiều tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải, dưới sự liên thủ, phóng thích ra một con rồng chín đầu toàn thân đen như mực, nó chèn thân thể vào giữa khe nứt rồi gầm thét bành trướng ra, khiến cho khe nứt rầm rầm xé mở.

Theo lốc xoáy ầm ầm bốc lên, từ Đệ Thất Sơn Hải, thanh âm của chủ nhân Đệ Thất Sơn Hải truyền qua khe nứt, vang vọng khắp Đệ Bát Sơn Hải.

- Bản tôn chính là Đệ Thất Sơn Hải chủ Tư Mã Đạo, hướng Đệ Bát Sơn Hải... Tuyên chiến! Các ngươi, hoặc là quy hàng, hoặc là diệt vong! Trong chớp mắt, thanh âm lạnh lùng truyền ra khắp Đệ Bát Sơn Hải.

Đệ Thất Sơn Hải chủ sẽ không rời khỏi Đệ Thất Sơn Hải vào lúc này, trước mắt, hắn cần phải để cho hầu hết chiến tu Đệ Thất Sơn Hải đều phủ xuống, sau đó mới xuất hiện.

Nhưng thanh âm của hắn, không ngờ lại có thể truyền tới tận Đệ Bát Sơn

Hải... Tuyên chiến!

Thanh âm vừa truyền ra, khắp nơi lập tức trở nên khiếp sợ, Đệ Bát Sơn Hải hoàn toàn chấn động, tất cả tu sĩ, tất cả tông môn đều có thể nghe được, lập tức bọn họ đều ngẩn người tại chỗ, tỏ ra không thể tin nổi.

- Đây... đây là...

- Đệ Thất Sơn Hải xâm lấn! !

- Sơn Hải chiến, cuộc chiến Sơn Hải trong truyền thuyết không ngờ lại cứ như vậy xuất hiện!

- Quá đột ngột, điều này sao có thể chứ? Không ngờ Đệ Thất Sơn Hải lại phát động Sơn Hải chiến, chúng ta và Đệ Thất Sơn Hải có xung đột gì nhiều đâu!

Toàn bộ Đệ Bát Sơn Hải hoàn toàn chấn động, Thiên Thần Liên Minh phản ứng trước tiên, ban bố mệnh lệnh chiến tranh, dùng tốc độ nhanh nhất, bắt đầu tập kết.

Mà bên ngoài Thiên Thần Liên Minh, hai đại gia tộc trong Hàn gia vào giờ khắc này cũng mở ra đại trận bảo vệ tộc, toàn tộc sẵn sàng chiến đấu.

Một cơn bão tố sắp ập tới!

Trong nháy mắt khi Đệ Thất Sơn Hải vừa mở ra khe nứt, thì Đệ Bát Sơn Hải đã hoàn thành hết thảy điều này. Mà tại vị trí Mạnh Hạo đang ở, những tu sĩ xâm lấn kia mặc dù bị uy hiếp, nhưng hiển nhiên cũng đã nhận ra một màn này, từng người dồn dập chấn động, trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ như điên.

- Đệ Thất Sơn Hải đã phủ xuống ! !

- Ha ha, Sơn Hải chiến sắp nổ ra, lần này, chúng ta sẽ đứng về phe Đệ Thất Sơn Hải, trận chiến này, Đệ Thất Sơn Hải tất thắng!

- Mạnh gia, lúc này chiến tranh sắp bạo phát, các ngươi còn không đầu hàng! Rất nhiều kẻ xâm lấn đồng loạt gầm nhẹ, thanh âm hóa thành sóng âm, ầm ầm khuếch tán ra xung quanh. Tất cả tộc nhân Mạnh gia, bao gồm cả bà ngoại Mạnh Hạo và năm vị lão tổ Đạo Cảnh bị thương nặng, trong nháy mắt sắc mặt đều đại biến, không còn chút máu.

Mà đám tộc nhân phản bội gia tộc lại ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười ẩn chứa vẻ lớn lối, còn có phấn chấn. Vừa rồi bọn chúng bị Mạnh Hạo chấn nhiếp, nhưng giờ khắc này, theo Đệ Thất Sơn Hải phủ xuống, bọn chúng như tìm được chỗ dựa, uy hiếp của Mạnh Hạo đối với bọn chúng mà nói, dường như không đáng lo ngại nữa.

Bọn chúng tin rằng, cho dù là Mạnh gia hay Mạnh Hạo, nhất định sẽ chần chờ, chần chờ này... liền quyết định an toàn của bọn chúng.

Mà trong số những kẻ xâm lấn, hiển nhiên không thiếu người thông minh, lập tức đám người áo đen của Đệ Thất Sơn Hải lui về sau. Bọn chúng hiểu rõ, lúc này Đệ Thất Sơn Hải phủ xuống, bọn chúng đã chiếm cứ đại thế, hơn nữa, nếu đã không thể diệt Mạnh gia, thì trước tiên bọn chúng cần bảo toàn tính mạng của mình đã.

Bọn chúng cho rằng, chỉ cần phe mình rút lui trước, như vậy Mạnh gia đang lâm vào chần chờ, nhất định sẽ không dám truy kích.

Những tông môn xâm lấn, còn có những tu sĩ Mạnh gia phản bội gia tộc đều có suy tính như vậy, rất nhanh, những người này liền nhanh chóng lui về phía sau, muốn rời đi.

Đúng như bọn chúng dự đoán, toàn bộ Mạnh gia, bao gồm cả năm vị lão tổ Đạo Cảnh kia đều lâm vào trầm mặc, bọn họ không dám ngăn cản, cũng không dám tiếp tục giết chóc. Vừa nghĩ tới Sơn Hải chiến sắp xảy

ra, nghĩ tới Đệ Thất Sơn Hải phủ xuống, toàn bộ Mạnh gia đều cảm thấy vô cùng áp lực.

Nhưng những kẻ xâm lấn này lại tính sai một người, chính là... Mạnh Hạo!

- Ta đã cho các ngươi đi chưa? Mạnh Hạo đứng giữa không trung hờ hững lên tiếng, Mạnh gia lo sợ Đệ Thất Sơn Hải, Thiên Thần Liên Minh lo sợ Đệ Thất Sơn Hải, nhưng Mạnh Hạo lại không quan tâm.

Trong toàn Đệ Bát Sơn Hải này, hắn chỉ quan tâm đến tộc nhân nhất mạch của bà ngoại mà thôi, còn sống chết của tất cả những người khác không liên quan đến hắn, hắn cũng không thể ngăn cản. Bởi vì hắn hiểu rõ, trong tương lai không lâu, toàn bộ Sơn Hải Giới đều sẽ phát sinh một trận chiến kinh thiên, khi mà hai cỗ thế lực kinh khủng năm xưa lại từ bên ngoài 33 thiên tới, chiến tranh... sẽ không thể tránh khỏi.

Giọng nói của hắn lạnh như băng, vang vọng bốn phía, những kẻ xâm lấn kia lập tức rúng động, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Đệ Thất Sơn Hải đã phủ xuống, Mạnh gia ngươi có tự lo được không còn là vấn đề, lại còn dám lưu chúng ta lại? Từ trong dám người, một giọng nói lạnh lùng chợt truyền ra. Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như thường, quét ánh mắt sắc lạnh nhìn tới.

- Ầm! Từ trong đám người, tên tu sĩ vừa lên tiếng chợt chấn động toàn thân, rồi lập tức nổ tung. Mạnh Hạo bước ra nhanh như chớp, vung tay một cái, lập tức Huyết Yêu ở phía xa gào thét, lao vào trong đám người.

Những tiểu nhân đậu đen cũng phát ra tiếng rít bén nhọn, còn có Huyết Linh, chó ngao, vào giờ khắc này, tất cả đều sát khí ngập trời, lao vào giết chóc.

- Dám xâm lấn nơi này, vậy thì không cần phải rời đi nữa. Tuy rằng ta

không thèm để ý đến cuộc chiến giữa hai Sơn Hải, nhưng đối với phản đồ, ta luôn luôn chán ghét.

Bất kể là phản bội Sơn Hải Giới, hay phản bội gia tộc, đều là như vậy. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, sau đó vung tay một cái, lập tức nguyên lực Cổ Cảnh trong cơ thể hắn nổ vang, từng ngọn núi trong nháy mắt hiện ra, ầm ầm phủ xuống xung quanh.

Những ngọn núi này không còn là tràn đầy tiên khí, mà là tản ra một cỗ khí tức thương tang, như đã tồn tại quá lâu rồi vậy, tựa như là một ngọn núi viễn cổ ập xuống. Trong nháy mắt, hàng loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên giữa tinh không.

- Mạnh gia, các ngươi còn không ra tay! Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn thoáng qua năm tên lão tổ và đám tộc nhân Mạnh gia, lên tiếng. Năm tên lão tổ bị ánh mắt Mạnh Hạo quét tới, thân thể lập tức run lên.

Bọn họ đã được chứng kiến sự kinh khủng của Mạnh Hạo, chứng kiến tên đồng tử bỏ chạy trước đó, lúc này bọn họ liền hung hăng nghiến răng một cái, ra lệnh.

- Tu sĩ Mạnh gia, lập tức ra tay giết chết toàn bộ những kẻ xâm lấn và đám phản đồ này! Năm lão tổ gầm lên, dẫn đầu xông ra. Những tộc nhân Mạnh gia sau một thoáng chần chờ, cũng lập tức rống lớn, dồn dập lao ra.

Chiến tranh lần nữa bạo phát, chỉ có điều lần này ở thế yếu không còn là Mạnh gia, mà là những kẻ xâm lấn và đám phản đồ kia. Máu tươi tràn ngập, tiếng hét thảm không ngừng.

Mạnh Hạo bước ra một bước, lập tức biến mất, khi xuất hiện lại đã ở trước mặt một lão già áo đen, đó chính là một trong những tùy tùng của tên đồng tử, tu vi đã đến Đạo Cảnh. Trong nháy mắt khi Mạnh Hạo xuất hiện, lão già này lập tức cắn chót lưỡi phun ra máu tươi, thân thể bay

nhanh về sau. Nhưng đúng lúc đó, tay phải Mạnh Hạo đã nâng lên điểm ra một chỉ.

Một chỉ này nhìn như đơn giản, nhưng trong chớp mắt khi phát ra, toàn bộ tinh không lập tức chấn động nổ vang, mơ hồ có một cỗ lực lượng vô hình nhanh chóng ngưng tụ lại, trực tiếp bao phủ lão già, mạnh mẽ ép xuống.

Hắn điều động lực lượng Sơn Hải, trấn áp lên người lão già này. Lão già phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, ầm một tiếng, thân thể trực tiếp nổ tung thành thịt nát.

- Sơn Hải lực. Mạnh Hạo lẩm bẩm. Lúc này hắn có thể cảm nhận được lực lượng của Sơn Hải Giới rõ ràng hơn nhiều so với trước, mơ hồ đã có thể điều động được một chút.

Một màn này rơi vào trong mắt những tên Đạo Cảnh khác, khiến bọn chúng hoảng sợ định lui về sau. Nhưng Mạnh Hạo đã nghiêng đầu, lại bước ra một bước, xuất hiện... trước mặt một tên cường giả Đạo Cảnh khác, hắn vung tay áo, bạo phát ra một cỗ gió lốc. Mặc cho tên cường giả này ngăn cản như thế nào, cuối cùng vẫn hét thảm một tiếng, lập tức thần hình câu diệt.

- Chạy, lập tức bỏ chạy!

- Sát tinh, đây chính là một tên sát tinh!

- Chết tiệt, sớm muộn gì Đệ Thất Sơn Hải cùng sẽ tiêu diệt toàn bộ Mạnh gia các ngươi! !

Hàng loạt tiếng hét thảm không ngừng truyền ra. Những kẻ xâm lấn cùng với đám tộc nhân Mạnh gia phản bội đã bị giết chóc khiến cho rúng động tâm thần, ý niệm duy nhất trong đầu bọn chúng lúc này, chính là chạy trốn.

Vốn có mấy vạn người, lúc này chỉ còn lại một nửa ầm ầm chạy loạn khắp bốn phía, không tiếc triển khai bí pháp thiêu đốt sinh mệnh lực bạo phát ra tốc độ nhanh nhất, khiến tộc nhân Mạnh gia khó có thể đuổi kịp. Mắt thấy đám người kia sắp sửa chạy thoát, thì ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên vẻ lạnh lùng.

- Trước giờ nếu ta đã tham dự chiến tranh, thì sẽ có rất ít người còn sống. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, chân phải nâng lên dậm mạnh một cái, lập tức trên người hắn bạo phát ra biển lửa ngập trời, chính là căn nguyên thần hỏa, quét ngang ra xung quanh.

Trong phút chốc, biển lửa đã vượt qua đám người đang chạy trốn, quây lại thành một vòng lửa to lớn.

Theo tay phải Mạnh Hạo giơ lên trời, vòng lửa liền nổ vang, tạo thành một bức tường lửa, hoàn toàn phong tỏa bốn phía, tựa như một cái phong ấn, ngăn cản tất cả đám người đang bỏ chạy.

- Không chừa một mống. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, tay áo vung lên truyền ra gió lốc ngập trời. Mà lúc này, từng tộc nhân Mạnh gia cũng đều đã giết đỏ cả mắt, lập tức lao tới.

Tiếng chém giết cùng tiếng hét thảm không ngừng vang lên. Mạnh Hạo chỉ ra tay đối với Đạo Cảnh, còn lại đều để cho tộc nhân Mạnh gia làm quen với giết chóc, lần quen dần với chiến tranh.

Một bên khí thế như đại hồng thủy, một bên hét thảm thê lương, quy mô trận chiến này không tính là lớn, dưới lực lượng không cân sức, cuối cùng, toàn bộ kẻ xâm lấn cùng với đám tu sĩ phản bội gia tộc... đều tử vong!

Mạnh gia cũng phải trả giá không nhỏ, số người chết không ít, nhưng những người còn trụ được không chết, qua trận chiến này tôi luyện, dĩ

nhiên đã được lột xác. Mặc dù bọn họ vẫn còn đang sợ hãi, nhưng trong lòng của bọn họ đã được thắp lên ngọn lửa chiến đấu, đến cuối cùng khi chiến trường an tĩnh lại, tất cả tộc nhận Mạnh gia bỗng nhiên đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo.

Không biết ai là người đầu tiên quỳ xuống, rất nhanh sau đó, tất cả tộc nhận Mạnh gia ở xung quanh đều quỳ xuống hành lễ với Mạnh Hạo.

- Bái kiến lão tổ! Đây là thanh âm xuất phát từ đáy lòng của bọn họ, dưới vô số hài cốt làm nền, tiếng hô phát ra vang trời, truyền khắp tinh không!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1633: Trong chiến hỏa tịnh địa

Ngay cả năm lão tổ Mạnh gia bị thương nặng kia, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo cũng lộ ra vẻ kính sợ. Mạnh Hạo cường hãn và kinh khủng, còn có thủ đoạn tuyệt sát, khiến cho đáy lòng năm lão già rét run.

Bà ngoại Mạnh Hạo từ trong đám người nhìn hắn, trong lòng cũng đang không ngừng rung động, đứa cháu ngoại trước mắt này, liên tiếp mang đến cho bà một lần lại một lần rung động.

- Ta không phải là lão tổ của các ngươi. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng.

- Ta cũng không phải Mạnh Trần, tên của ta... là Mạnh Hạo. Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua tất cả tộc nhân Mạnh gia.

- Ta đến từ Phương gia tại Đệ Cửu Sơn Hải. Mạnh Hạo vừa dứt lời, tất cả tộc nhân Mạnh gia xung quanh đều sửng sốt, năm vị lão tổ dường như nhớ ra cái gì đó, dồn dập trợn trừng mắt.

Dưới sự chú ý của mọi người, Mạnh Hạo liền đi về phía bà ngoại. Nơi hắn đi qua, tất cả tộc nhân đều cung kính vội nhường ra một con đường, Mạnh Hạo đi tới trước mặt bà ngoại, nhìn khuôn mặt đang kích động của bà ngoại kia, trong mắt hiện ra vẻ nhu hòa, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Bà ngoại.

Tất cả tộc nhân Mạnh gia vừa nghe được, lập tức chấn động tâm thần, đồng loạt nhìn về phía bà ngoại Mạnh Hạo. Sau đó từng người đều lâm vào trầm mặc, hướng về phía bà ngoại Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu.

Cho dù là năm lão tổ của Mạnh gia kia, cũng đều là như vậy.

Trải qua trận chiến này, nhất mạch của bà ngoại hắn đã chân chính trở thành chủ mạch, trở thành người đứng đầu Mạnh gia. Những tộc nhân khác, cho dù là nhất mạch đứng đầu lúc trước, đối với chuyện này đều không có bất kỳ ý kiến gì khác, ngược lại còn chấp nhận chuyện này từ tận đáy lòng.

Năm vị lão tổ cũng đều là như vậy. Điều này cũng không có gì khó hiểu, lúc này là thời điểm Đệ Thất Sơn Hải phủ xuống, Sơn Hải chiến sắp bạo phát, trong gia tộc có nhân vật kinh khủng như Mạnh Hạo trấn giữ, đối với Mạnh gia mà nói, chính là một lá bùa hộ mệnh!

Có lá bùa hộ mệnh này, Mạnh gia sẽ ở vào thế vô cùng thuận lợi trong cuộc chiến tranh này, đối mặt với sống chết, quyền lợi của một số người trong gia tộc đã không còn là trọng yếu.

Thực lực, mới là duy nhất!

Bà ngoại Mạnh Hạo cũng không từ chối, trở thành người thay mặt tộc trưởng Mạnh gia, thay thế ông ngoại đã mất tích của hắn, điều hành gia tộc. Từng mệnh lệnh truyền xuống đâu vào đấy, sau trận chiến tranh, loại trừ hết phản đồ, Mạnh gia như bừng lên sức sống mới.

Chín lục địa nhỏ ở xung quanh, sau khi được chỉnh đốn đã trở thành trận pháp mới của gia tộc. Trong tổ trạch cũng là như vậy.

Mạnh Hạo lựa chọn bế quan trấn giữ Mạnh gia, mặc dù hắn hy vọng có thể nhanh chóng chạy tới Đệ Tứ Sơn Hải, nhưng hiển nhiên, lúc này Mạnh gia càng cần hắn hơn.

Nhìn về tinh không xa xa, Mạnh Hạo như có thể thấy được Hứa Thanh đang ở Đệ Tứ Sơn Hải. Hai mắt hắn nhắm nghiền, khoanh chân điều tức.

Dựa theo kế hoạch của Đệ Thất Sơn Hải, lúc này Mạnh gia vốn đã bị diệt vong, đây chính là trận đầu của Đệ Thất Sơn Hải, không ngờ lại thất bại. Khi tên đồng tử và Tiêu Diệc Hàn trở về khe nứt - nơi đóng quân của Đệ Thất Sơn Hải, Đệ Thất Sơn Hải biết được tin này liền tỏ ra trầm mặc, cũng không tiếp tục truy cứu.

Cùng lúc đó, tại Thiên Thần Liên Minh, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã tập hợp được gần như 50 ngàn tu sĩ. Đoàn người này dưới sự thống lĩnh của nhiều cường giả, rời khỏi Thiên Thần Liên Minh... tấn công về phía Đệ Thất Sơn Hải.

Đây chính là trận chiến chính thức đầu tiên giữa Đệ Bát Sơn Hải và Đệ Thất Sơn Hải, trận chiến này thu hút quá nhiều người, Thiên Thần Liên Minh, Hàn gia, còn có cả Mạnh gia đều phái ra tu sĩ tham gia trận chiến này.

Ba ngày sau, Đệ Thất Sơn Hải tại bên ngoài khe nứt ầm ầm bạo phát.

Tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải từ trong khe nứt xuất hiện cuồn cuộn không dứt, đã ngưng tụ gần 60, 70 ngàn người, song phương ở chỗ này triển khai một trận chiến sinh tử.

Trận chiến này vô cùng thảm khốc, trong tiếng nổ mạnh không ngừng, Đệ Bát Sơn Hải xuất ra trọng bảo, Đệ Thất Sơn Hải cũng vậy. Song phương chiến đấu kéo dài suốt bảy ngày, tiếng va chạm như sấm sét chấn động tinh không, mùi máu tanh khuếch tán gần phân nửa Đệ Bát Sơn Hải.

Thương vong vô số, bất kể là Đệ Bát Sơn Hải hay Đệ Thất Sơn Hải đều là như vậy, thậm chí trong một trận chiến này còn có Đạo Cảnh tử vong, cũng có tiếng tự bạo phát ra chấn động khắp bốn phương tám hướng.

Cực kỳ thảm thiết...

Bảy ngày sau, Thiên Thần Liên Minh... bị đánh bại!

Lúc đi, tu sĩ có hơn năm vạn người, cuối cùng trốn chạy trở về chỉ còn không tới 2000 người, mà số người Đệ Thất Sơn Hải tử vong rõ ràng ít hơn Đệ Bát Sơn Hải rất nhiều. Thậm chí trong bảy ngày này, còn không ngừng có tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải từ khe nứt tiến vào tinh không Đệ Bát Sơn Hải, số lượng tới mấy vạn.

Trận chiến này khiến Đệ Bát Sơn Hải oanh động, tất cả tông môn của Thiên Thần Liên Minh đều bị chấn động. Đây mới thực sự là trận đụng độ chân chính đầu tiên, trận chiến này Thiên Thần Liên Minh bị thất bại, giống như bị giáng một đòn nghiêm trọng.

Nếu chỉ vẻn vẹn như vậy thì cũng thôi, nhưng tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải lại nương trận đầu thắng lợi, phái ra 70 ngàn tu sĩ... xâm nhập vào Thiên Thần Liên Minh.

Chiến tranh... cứ vậy lại triển khai!

Hàn gia phong tỏa toàn tộc, cắt đứt liên hệ với bên ngoài, không cầu giết địch, chỉ cầu tự vệ. Nhưng chờ đợi bọn hắn một tháng sau, chính là cuộc tấn công của Đệ Thất Sơn Hải đánh vào.

Đệ Thất Sơn Hải chia ra một đường, tấn công Hàn gia.

Toàn bộ Đệ Bát Sơn Hải chìm trong khói lửa chiến tranh ngập trời, đâu dâu cũng xuất hiện cảnh giết chóc cực kỳ thảm thiết. Nhất là tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải lại am hiểu lực lượng nguyền rủa, còn có cả Thể tu xuất hiện, bất kỳ một tên Thể tu nào, đều gần như bất diệt không chết, thân thể cường hãn, giết chóc ngập trời.

Còn có cả một ít cự thú cũng bị tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải khống chế, triệu hoán ra, bất kỳ một con nào đều bạo phát ra sức mạnh ngập trời, tạo thành ảnh hưởng to lớn cho Đệ Bát Sơn Hải.

Duy chỉ có... Mạnh gia, trong cuộc chiến tranh này gần như không bị liên lụy, dường như nơi này đã bị Đệ Thất Sơn Hải quy vào vùng cấm. Trong hơn một tháng Sơn Hải chiến nổ ra, nơi này tựa như tiên cảnh vậy, không ngờ... lại không có bất kỳ tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải nào tiến vào.

Mặc dù ngẫu nhiên cũng có một vài tu sĩ bay ngang qua, nhưng bọn chúng đều lập tức biến sắc, bay nhanh về phía sau.

Một màn này, bị Hàn gia chú ý, bị Thiên Thần Liên Minh chú ý, rồi dồn dập trở nên khiếp sợ, nhưng bọn họ lại không có thời gian đi điều tra, bọn họ đang phải đối mặt với giết chóc đến từ Đệ Thất Sơn Hải.

Mạnh Hạo rất bình tĩnh, hắn khoanh chân ngồi trong mật thất Mạnh gia chuyên môn chuẩn bị cho hắn, mật thất này nằm ở phần đầu pho tượng khổng lồ kia. Ở nơi này, Mạnh Hạo cảm nhận được khí vận Sơn Hải tồn tại, điều này đối với tu hành của hắn có trợ giúp rất tốt.

Đối với chiến tranh ở bên ngoài, hắn cũng không quan tâm tới, chỉ chuyên tâm tu hành, cảm thụ bất đồng từ Tiên lực biến thành Cổ nguyên trong cơ thể.

Toàn bộ thời gian của hắn, chính là quan sát Hồn Đăng trong cơ thể, quan sát 33 ngọn Hồn Đăng vẫn đang không ngừng lớn mạnh kia, ý nghĩ muốn dập tắt Hồn Đăng trong đầu Mạnh Hạo cũng càng ngày càng mạnh.

Sơn Hải chiến đã nổ ra, mặc dù hắn không tham dự, nhưng với nội tình của Mạnh gia, vẫn có thể thu được không ít tin tức. Những tin tình báo này đều được đưa đến nơi này cho hắn, nên hắn nắm rất rõ chuyện đã xảy trên Đệ Bát Sơn Hải trong hơn một tháng qua, Mạnh Hạo hiểu rằng, hết thảy điều này chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

- Chiến tranh chân chính, e là... đã không còn xa.

Mạnh Hạo lẩm bẩm. Hắn để ý thấy Anh Vũ mấy ngày nay thỉnh thoảng lại vô ý lộ ra vẻ phiền não.

Trong mấy ngày này, Mạnh gia cũng rất yên bình, mỗi một tộc nhân đều đang tu hành, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn về phía tinh không, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Thời gian cứ yên ả trôi qua, rất nhanh lại qua nửa tháng, trận chiến chính thức giữa Đệ Thất Sơn Hải và Đệ Bát Sơn Hải, đến nay mới chỉ hơn hai tháng, nhưng tu sĩ tham dự, đã từ mười mấy ngàn biến thành mấy trăm ngàn, cho đến khi đạt tới con số 1 triệu.

Tinh không chấn động không ngừng, cho dù ở tận Mạnh gia cũng có thể thường xuyên nghe được tiếng nổ, còn có cả mùi máu tanh và dao động hỗn loạn từ tinh không truyền tới, bất kỳ một tu sĩ Tiên Cảnh nào cũng đều cảm nhận được.

Cho dù là ở tận các Sơn Hải khác, cũng có một số vị đại năng cảm nhận được trận Sơn Hải chiến tại Đệ Bát Sơn Hải.

Thậm chí trong cảm ngộ của Mạnh Hạo, hắn cũng nhận ra toàn bộ khí vận Sơn Hải Giới đang từ từ tiêu tán, mơ hồ, dường như Sơn Hải Giới đang tràn ngập bi thương.

- Là bi thương do biết rõ có ngoại địch sắp đến, hay là... trận Sơn Hải chiến này?

- Nhưng ngươi đã không đi ngăn cản, có lẽ suy nghĩ của ngươi cũng giống như ta, nếu chiến tranh là điều không thể tránh khỏi, như vậy chỉ còn cách nhanh chóng thích ứng, dùng trận Sơn Hải chiến này để làm quen với chiến tranh, cũng là một sự lựa chọn. Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, liếc nhìn ngọc giản trong tay.

Đây là ngọc giản tộc nhân Mạnh gia vừa mới đưa tới, là tình hình chiến đấu trên Đệ Bát Sơn Hải trong một tháng qua.

Nửa tháng trước, truyền tống của Thiên Thần Liên Minh đã bị vỡ nát toàn bộ, 1 triệu tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải đã xâm nhập vào trong đó, cùng Thiên Thần Liên Minh triển khai từng tràng đại chiến. Chiến cuộc cũng từ kịch liệt chuyển dần sang thế giằng co, song phương dường như đều đang lâm vào một cuộc chiến không biết kéo dài bao lâu.

Những trận chiến quy mô nhỏ không lúc nào không bạo phát.

Năm ngày trước, Hàn gia... bị công phá, chết rất nhiều, những người trốn thoát, đều đang bị Đệ Thất Sơn Hải đuổi giết.

Mạnh Hạo trầm mặc, ngẩng đầu nhìn lên tinh không, hắn nghĩ tới Hàn Thanh Lôi.

Ngay khi Mạnh Hạo vừa nhớ tới Hàn Thanh Lôi, bỗng nhiên cặp mắt hắn nhoáng lên một cái, nhìn về phía xa xa.

Nơi Mạnh Hạo nhìn tới, có mấy trăm tu sĩ đang bay nhanh ở phụ cận phạm vi thế lực Mạnh gia, mấy trăm người này, nam có nữ có, già có trẻ có, mỗi một người đều mang thương thế, trên mặt lộ ra vẻ bi thương tuyệt vọng, thỉnh thoảng lại có người tràn ra máu tươi. Dẫn đầu đoàn người này là hai lão già có tu vi Đạo Cảnh, thời khắc này sắc mặt hai lão già tái nhợt, đã bị thương rất nặng.

Phía sau hai lão già, bất ngờ cũng Hàn Thanh Lôi ở bên trong, vẻ mặt hắn lúc này trông rất dữ tợn, hiện lên đầy sát khí, nhưng sắc mặt cũng hơi đen sạm lại, dường như đã bị dính phải nguyền rủa, thân thể hắn gầy nhom, đang khô dần.

Những này người, chính là tu sĩ Hàn gia sau khi bị diệt môn trốn ra.

Sau lưng của bọn họ có ba con hung thú lớn chừng nghìn trượng, đó là ba con nhện to lớn, toàn thân xanh biếc, bộ dáng dữ tợn, đang nhanh chóng đuổi theo.

Trên lưng ba con nhện đều có hơn một ngàn tu sĩ đang ngồi, trên mặt hiện ra vẻ lạnh lùng và khinh miệt. Trong đám người này có một thanh niên đang ngồi trên một tấm ghế dựa xanh biếc, một chân đặt trên vai một nữ tử đang run rẩy, trong ngực còn ôm một nữ tu khác.

Tên thanh niên này mặc trường bào màu xanh biếc, trong mắt cũng có màu xanh biếc, dáng vẻ ngạo nghễ, ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lên vẻ tàn bạo, nhếch miệng cười lạnh.

- Tên Hàn Thanh Lôi kia, bổn thiếu muốn bắt sống, những người còn lại, toàn bộ bắt cho yêu thú ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1634: Lữ Hầu

Tên thanh niên áo bào xanh vừa dứt lời, con nhện khổng lồ phía dưới hắn dường như hiểu được, lập tức phát ra tiếng gầm rú dữ tợn, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam.

2 con con nhện còn lại cũng gầm lên, khiến cho khí thế của nhóm người này mơ hồ cũng trở nên mạnh hơn.

Xa xa, tu sĩ Hàn gia đang bay nhanh bỏ chạy, nghe được ba tiếng gầm thét phía sau, sắc mặt từng người trở nên cực kỳ khó coi, không ít tộc nhân lộ ra vẻ tuyệt vọng.

- Thanh Lôi, ngươi nói thật chứ? Ngươi phải biết rằng, một khi sai lầm, tất cả chúng ta sẽ chết, Hàn gia... sẽ thật sự bị diệt tộc! Một trong hai lão già Đạo Cảnh bên cạnh Hàn Thanh Lôi lo lắng lên tiếng.

- Mạnh gia chính là đường lui của chúng ta hiện tại, đến nơi đó, nhất định sẽ an toàn! Hàn Thanh Lôi cắn răng lên tiếng. Từ khi Đệ Thất Sơn Hải phủ xuống tới nay, toàn bộ Đệ Bát Sơn Hải, gần như không ai không biết Mạnh gia siêu nhiên.

Đại quân Đệ Thất Sơn Hải không ngờ lại không hề bước chân vào phạm vi Mạnh gia chút nào, đây đối với những tông môn gia tộc trên Đệ Bát Sơn Hải mà nói, chính là chuyện khó có thể tin nổi, thậm chí đã có không ít người nói, Mạnh gia đã phản bội Đệ Bát Sơn Hải.

Lần này Hàn gia bị diệt, Hàn Thanh Lôi trơ mắt nhìn trưởng bối gia tộc chết trận, mấy lão tổ mạnh nhất cũng đều lần lượt chết trận, chỉ còn lại có hai nhất nguyên lão tổ bị thương nặng và số ít tộc nhân trốn ra. Hơn nữa, để trốn thoát, bọn họ còn phải mượn cái chết của lão tổ mạnh nhất, đổi lấy một đường sinh cơ cho bọn họ.

Nhưng bọn họ cũng không còn đường nào để đi, tinh không mờ mịt, nhưng lại không tìm được lối thoát, toàn bộ Đệ Bát Sơn Hải đang tràn ngập trong chiến hỏa, không tìm được một nơi yên lành nào...

Trước nguy cơ sinh tử, Hàn Thanh Lôi chợt nghĩ tới Mạnh gia!

Hắn cũng nhớ lại lúc ở 33 địa trước đó, đến phút cuối hắn cũng không thấy được Mạnh Hạo, nhưng lại thấy được tên thanh niên Mạnh gia kia. Hắn không tin Mạnh Hạo lại dễ đang chết như vậy. Sau hắn nhiều lần nhớ lại, hắn càng thênm nghi ngờ, tên thanh niên Mạnh gia kia... nhất định có liên quan đến Mạnh Hạo.

Mà sự kiện Mạnh gia trở nên siêu nhiên sau đó, dần dần cũng bị người ta điều tra ra. Khi Đệ Thất Sơn Hải phủ xuống, Mạnh gia đã xảy ra đại chiến, cũng làm cho Hàn Thanh Lôi nảy sinh đoán này.

Hắn không còn đường nào khác để đi, chỉ có thể đi đánh cuộc một phen, đánh cuộc Mạnh Hạo đang ở Mạnh gia, đánh cuộc hết thảy chuyện này, đều liên quan đến Mạnh Hạo.

Nghe được lời nói của Hàn Thanh Lôi, các tộc nhân Hàn gia liền bạo phát ra tốc độ cao nhất, trong tiếng nổ “ầm ầm”, đoàn người liền bay tới phạm vi Mạnh gia. Ba con nhện to lớn phía sau bọn họ cũng tăng nhanh tốc độ, không ngừng rút ngắn khoảng cách.

Cũng đúng vào lúc này, đoàn người Hàn Thanh Lôi trực tiếp tiến vào trong phạm vi Mạnh gia, bọn họ cũng nhìn thấy được, xung quanh Mạnh gia bất ngờ có một vòng... hài cốt đang lơ lửng.

Những hài cốt này dường như bị người ta dùng pháp lực cố định xung quanh, tạo thành một cái ranh giới, đó chính là... ranh giới của Mạnh gia, mà những hài cốt kia, dĩ nhiên chính là đám người xâm lấn Mạnh gia.

Nhìn những hài cốt này, trong lòng Hàn Thanh Lôi liền trở nên rung động, tộc nhân Hàn gia thì đều hít sâu một hơi, không ngờ lại không chút do dự, tiến vào bên trong.

Gần như khi đám người bọn hắn vừa tiến vào, thì ba con nhện kia cũng gào thét bay đến, nhưng lại lập tức dừng lại ở bên ngoài biên giới, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi nhìn về phía đại lục Mạnh gia ở xa xa.

- Thiếu chủ, nơi này chính là... Mạnh gia, Sơn Hải chủ từng có mệnh lệnh, không thể tùy tiện trêu chọc vào Mạnh gia. Thấy ba con nhện dừng lại, tên thanh niên áo bào xanh liền nhíu mày, một lão già bên cạnh hắn thấp giọng lên tiếng.

Tên thanh niên áo bào xanh hừ lạnh một tiếng, nhìn những hài cốt kia, lại nhìn đám người Hàn Thanh Lôi đã tiến vào phạm vi Mạnh gia, bay đi xa, ánh mắt hắn liền hiện ra vẻ lạnh lùng.

- Sơn Hải chủ nói rằng không nên tùy tiện trêu chọc, cũng không phải là không thể trêu chọc, chúng ta đi vào! Tên thanh niên áo bào xanh hờ hững lên tiếng. Lão già bên cạnh hắn chần chờ một chút, định ngăn cản, nhưng mấy ngày qua Đệ Thất Sơn Hải áp đảo Đệ Bát Sơn Hải, khiến cho lão già này cảm thấy, cho dù có xâm nhập cũng không có vấn đề gì.

Theo âm thanh tên thanh niên truyền ra, “ầm” một tiếng, ba con nhện lập tức xông vào phạm vi thế lực của Mạnh gia, nhắm hướng đoàn người Hàn Thanh Lôi, điên cuồng đuổi giết. Tốc độ bọn chúng cực nhanh, trong chớp mắt đã đuổi tới gần.

Thấy đối phương không ngờ lại không thèm đếm xỉa đến Mạnh gia mà đuổi theo, sắc mặt đám tộc nhân Hàn gia lập tức đại biến. Không đợi bọn họ tiếp tục bay đi, ba con nhện kia bỗng nhiên há miệng, trong nháy mắt liền phát ra tơ nhện ngập trời, hóa thành một tấm lưới lớn tràn ngập khắp bốn phía, hướng về đoàn người Hàn gia bao phủ lại.

Ánh mắt tên thanh niên áo bào xanh lộ ra vẻ tàn nhẫn, đám tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải xung quanh hắn cũng đều tràn ra sát khí ngập trời.

Thời khắc này, ánh mắt Hai lão tổ Hàn gia cũng đỏ thẫm, đang đi đi đối kháng, bỗng nhiên... một tiếng hừ lạnh từ trong hư vô bỗng nhiên truyền ra. Tiếng hừ lạnh này vừa xuất hiện, lập tức phủ xuống mạng nhện, khiến mạng nhện chấn động mạnh, trong nháy mắt liền truyền ra tiếng răng rắc, vỡ vụn, trực tiếp nổ tung.

Ba con nhện phát ra tiếng gào thét thê lương, theo bản năng lui về phía sau, đám tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải trên lưng nhện đều chấn động tâm thần. Tiếng hừ lạnh vừa rồi chẳng những làm vỡ nát mạng nhện, mà còn làm cho tâm thần bọn chúng chấn động nổ vang. Thậm chí còn có không ít người, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Tên thanh niên áo bào xanh biến sắc, trong nháy mắt bên cạnh hắn liền xuất hiện ba lão già, ba lão già này đều là Đạo Cảnh, lúc này sắc mặt bọn họ đều trở nên âm trầm nhìn chằm chằm về phía người thanh niên vừa từ trong hư vô vừa đi ra.

Người này mặc trường bào màu trắng, trông giống như một thư sinh, chỉ có điều trên người lại truyền ra vẻ tang thương, đó chính là... Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo! Hàn Thanh Lôi mừng như điên.

- Hàn huynh, lâu ngày không gặp. Mạnh Hạo mỉm cười, hướng về phía Thanh Lôi ôm quyền.

Tộc nhân Hàn gia bên cạnh Hàn Thanh Lôi tộc cũng đều vội vã ôm quyền hành lễ với Mạnh Hạo, duy chỉ có hai lão tổ Hàn gia sau khi nhìn thấy Mạnh Hạo, lại lập tức nhìn xung quanh. Hai lão già phát hiện, nơi này lại chỉ có mình Mạnh Hạo, đáy lòng lập tức trầm xuống, đang định lên tiếng thì tên thanh niên áo bào xanh trên con nhện đã chậm rãi đứng lên, cất giọng lạnh lùng.

- Thật to gan, dám cản trở Đệ Thất Sơn Hải ta, Mạnh Hạo... ta cho ngươi một cái lựa chọn, nếu ngươi lập tức chạy về lại gia tộc của ngươi, thì hôm nay, bổn thiếu sẽ không diệt Mạnh gia.

Nếu không, hôm nay bổn thiếu cũng không ngại diệt luôn Mạnh gia của ngươi. Tên thanh niên áo bào xanh chậm rãi lên tiếng, giọng nói ẩn chứa vẻ lớn lối và lạnh lùng. Mấy tháng nay, sau khi hắn đi tới Đệ Bát Sơn Hải đã gặp được rất nhiều tu sĩ bản địa, những người đó sau khi gắp hắn đều tỏ ra sợ hãi run rẩy.

Cho nên hắn cảm thấy vô cùng đắc ý, lúc này cho dù biết rõ đây là Mạnh gia, là người mà Sơn Hải chủ đã hạ lệnh không thể trêu chọc, nhưng hắn vẫn không coi vào đâu.

Tên thanh niên vùa dứt lời, đám người Hàn gia lập tức biến sắc, sợ hãi nhìn về phía tên thanh niên áo bào xanh kia, lại nhớ tới hình ảnh từng người trong gia tộc bị diệt. Mặc dù nhóm người do tên thanh niên này cầm đầu chỉ là một trong rất nhiều chi nhánh tiêu diệt Hàn gia, nhưng đội ngũ ba ngàn tu sĩ này, vẫn là một cỗ lực lượng cường hãn.

Nhất là lúc này Đệ Thất Sơn Hải lại đang chiếm ưu thế rõ rệt, điều đó khiến cho lời nói của tên thanh niên tràn đầy tính uy hiếp.

Thời khắc này, toàn bộ ba ngàn tên tu sĩ trên lưng ba con nhện đều đứng lên, vận chuyển tu vi trong cơ thể, sát khí ầm ầm bạo phát tạo thành một cỗ gió lốc chấn động bốn phía. Cùng lúc đó, ba lão già bên cạnh tên thanh niên cũng nhíu mày, tràn ra tu vi, ba lão già này mặc dù không phải Đạo Chủ, chỉ là Đạo Cảnh nhất nguyên, nhưng vì có Đệ Thất Sơn Hải ở nơi này làm chỗ dựa, nên gần như không có ai dám trêu chọc đến bọn họ.

- Ồn ào. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, tay phải nâng lên, nhẹ nhàng vung về phía trước. Lập tức bốn phía tinh không đột nhiên xuất hiện một cỗ áp

lực, nhanh chóng phủ xuống người tên thanh niên áo bào xanh. “Ầm” một tiếng, tên thanh niên lập tức phát ra tiếng hét thảm, phun ra máu tươi, sắc mặt đại biến, vẻ lớn lối trước đó, trong nháy mắt đã biến thành hoảng sợ.

Thân thể hắn như bị tinh không đè ép, trong chớp mắt gần như sắp tan vỡ, trông không còn ra hình người. Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng màu xám tro từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, muốn đối kháng uy áp đến từ tinh không kia.

Đồng thời, từ trong luồng ánh sáng màu xám tro huyễn hóa ra thân ảnh một tên nam nhân trung niên, người này mặc chiến giáp màu đen, phía sau hắn rõ ràng là một phiến chiến trường trong tinh không, có vô số tu sĩ đang chém giết.

- Ai dám đả thương con ta, ngươi muốn chết! Tên nam nhân trung niên gầm nhẹ, trên người của hắn bất ngờ bạo phát ra lực lượng Đạo Cảnh tứ nguyên.

Sắc mặt Mạnh Hạo không đổi, nhìn cũng không thèm nhìn một cái, khi tên nam nhân trung niên vừa xuất hiện, giọng nói vẫn còn vang vọng đã lập tức tan vỡ, chia năm xẻ bảy, ngay cả tên thanh niên áo bào xanh cũng trực tiếp bị tinh không đè ép thành thịt nát.

Một màn này xảy ra quá đột ngột, khiến tất cả tu sĩ xung quanh đều sửng sốt, sắc mặt đại biến.

- Ngươi... ngươi...

- Ngươi lại dám giết chết con của Lữ Hầu, ngươi... Mấy ngàn tu sĩ trên lưng ba con nhện đồng thời thất thanh thét lên, sắc mặt ba tên cường giả Đạo Cảnh thì trở nên tái nhợt, không chần chờ chút nào, lập tức lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Bọn họ biết rất rõ sự đáng sợ của Lữ Hầu, cũng biết rất rõ nếu hôm nay không giết chết Mạnh Hạo, thì ba người bọn họ nhất định phải đi thừa nhận cơn phẫn nộ đến từ Lữ Hầu. Thời khắc này bọn họ lập tức bạo phát tu vi, bay tới tấn công.

- Toàn bộ tu sĩ nghe lệnh, giết chết tên này! Thanh âm tam lão truyền ra, ba con nhện bị bí pháp kích thích, lập tức gầm thét xông về phía Mạnh Hạo, đám tu sĩ trên lưng bọn chúng cũng toàn bộ bay ra, triển khai thần thông thuật pháp, giết về phía Mạnh Hạo.

Đám người Hàn gia đều hít sâu một hơi, hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo đang đứng trước ba ngàn tu sĩ, như muốn dùng lực một người, đối kháng đại quân ba ngàn tu sĩ vậy.

Mạnh Hạo nhìn ba ngàn tu sĩ, còn có ba lão già cùng với ba con nhện dữ tợn kia, vẻ mặt bình tĩnh mà lạnh lùng, tay phải nhẹ nhàng nâng lên, hướng về phía ba ngàn tên tu sĩ trước mặt...

Bóp mạnh một cái!

Ầm! Tiếng nổ như sấm truyền ra khiến tinh không chấn động run rẩy, từ trong hư vô tựa như có một bàn tay vô hình lớn chừng mấy ngàn trượng đưa ra, hướng về phía ba ngàn tên tu sĩ... chộp tới!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1635: Lực lượng của Sơn Hải giới

Không cách nào hình dung nổi sự chấn động trong tâm thần Hàn Thanh Lôi và các tộc nhân Hàn gia. Chỉ một trảo, trong tinh không đã lập tức xuất hiện hư ảnh một bàn tay to lớn, bàn tay này bao phủ lại toàn bộ khu vực đám người Đệ Thất Sơn Hải đang đứng, hung hăng bóp mạnh.

Ầm! Một tiếng nổ rung chuyển tinh không truyền ra, tất cả tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải trong phạm vi bàn tay kia, giờ khắc này sắc mặt đều đại biến, lộ ra vẻ hoảng sợ, cũng có không ít người phát ra tiếng gào thét thê lương.

Tất cả bọn chúng, bất kể là tu vi gì, vào giờ khắc này đều cảm nhận được một cỗ áp lực mãnh liệt khó có thể hình dung từ bốn phương tám hướng, từ trong tinh không bạo phát, đè ép xuống thân thể, thậm chí còn có một cỗ lực lượng bài xích rầm rầm truyền ra.

Tựa như bọn chúng bị cả phiến tinh không này bài xích, bị cả thiên địa bài xích, bị toàn bộ Sơn Hải Giới... bài xích!

Đám tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải tu vi không tới Cổ Cảnh trên lưng ba con nhện kia, là những người phải gánh chịu hậu quả đầu tiên, trong tiếng hét thảm, thân thể bọn chúng bị ép tới vặn vẹo rồi ầm ầm nổ tung, trở thành thịt nát!

Sau đó chính là Cổ Cảnh sơ kỳ, thất khiếu từng tên một trào ra máu tươi, không kiên trì được bao lâu, dưới sự khủng khiếp cùng tuyệt vọng, thân thể liền bị nghiền ép vỡ vụn.

Tiếng cười thảm, tiếng gào thét không ngừng truyền ra, thậm chí còn có tiếng cầu xin tha thứ truyền ra. Những tên tu sĩ Cổ Cảnh trung kỳ nhìn

thấy những người tu vi không bằng mình đều đã trở thành máu thịt bầy nhầy, máu tanh ngập trời khắp nơi, trong lòng bọn họ lập tức rơi vào tuyệt vọng, không ít người liền thi triển thần thông, lấy ra pháp bảo đối kháng, nhưng tất cả đều nhanh chóng bị vỡ nát.

Thân thể của bọn chúng cũng chỉ kiên trì được mấy nhịp thở, sau đó ầm một tiếng, toàn bộ xương cốt cùng máu thịt đều bị đè ép nổ tung.

Ngay sau đó, những tên Cổ Cảnh hậu kỳ cùng Cổ Cảnh đại viên mãn cũng khó thoát khỏi cái chết, dưới uy áp khổng lồ, toàn bộ bọn chúng đều thần hình câu diệt. Thân thể ba con nhện khổng lồ cũng truyền ra tiếng răng rắc, phát ra tiếng gầm thê lương, những cái chân trở nên vặn vẹo, thân thể không còn ra hình dáng, lõm xuống, máu tươi màu xanh biếc phun trào.

Cho đến... ba lão già Đạo Cảnh kia, bọn họ trơ mắt nhìn hết thảy xung quanh, nhìn tinh không đang dao động, nhìn ba ngàn người đã trở thành máu thịt mơ hồ, biến nơi này trở thành một địa ngục máu tươi. Thân thể bọn họ lúc này cũng run lên, phun ra máu tươi, cũng đã đến ranh giới sắp không thể chịu nổi nữa.

- Không! Một lão già Đạo Cảnh cười thảm, trong khoảnh khắc thân thể không thể thừa nhận được nữa, hắn liền lấy ra tất cả pháp bảo, thậm chí trong miệng còn bay ra một chiếc chuông lớn, muốn chống cự. Nhưng theo pháp bảo rầm rầm tan vỡ, thân thể của hắn cũng vặn vẹo nát bấy.

Hai tên Đạo Cảnh còn lại cười thảm, đồn loạt tự bạo. Bọn họ không thể trốn, tinh không xung quanh đã bị phong tỏa, bị lực lượng uy áp mạnh mẽ bao phủ, không còn chút đường sống nào.

Rầm rầm! Tiếng nổ ngập trời truyền ra. Vào giờ khắc này, thanh âm tự bạo của hai tên lão tổ Đạo Cảnh bỗng nhiên bị át mất dưới cái bóp mạnh của bàn tay vô hình.

Hết thảy điều này nói thì chậm chạp, nhưng trên thực tế chỉ là trong nháy mắt, ba ngàn tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải đã bị trực tiếp bóp vỡ, tuôn ra sương máu tràn ngập!

Vô số tu sĩ, pháp bảo, còn có ba con nhện kia bị bóp cùng một chỗ, tạo thành một đống máu thịt to lớn. Màu xanh biếc, màu trắng, màu đỏ xen lẫn nhau, nhìn thấy mà giật mình.

Sắc mặt Hàn Thanh Lôi tái nhợt, hai lão tổ Hàn gia bên cạnh hắn kia, mặc dù bọn họ cũng thường thấy cảnh giết chóc, nhưng lúc này không nhịn được đều khẽ run lên, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra vẻ khiếp sợ mãnh liệt.

Mà những người khác, thời khắc này đang trợn mắt há hốc mồm, có một số nữ tử thì trực tiếp nôn mửa không ngừng, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo giống như đang nhìn hung thần ác sát vậy. Đó chính là tồn tại, so với Đệ Thất Sơn Hải còn muốn kinh khủng hơn.

- Đây là lực lượng gì chứ... Hàn Thanh Lôi lẩm bẩm, nhìn đống máu thịt kinh khủng kia, lại nhìn Mạnh Hạo trước mặt, đáy lòng hắn bỗng nhiên trở nên chua xót, trong lúc vô hình, Mạnh Hạo đã kéo ra cực xa với hắn, đó là một khoảng cách không thể vượt qua.

- Lực lượng của Sơn Hải Giới. Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng. Sau khi hắn tiến vào Cổ Cảnh, mở ra Hồn Đăng Chí Tôn, hắn lại càng cảm nhận được khí vận Sơn Hải Giới rõ ràng hơn trước.

Trước đây, hắn cần phải điều động ra Chí Tôn Huyết mới có thể mượn được lực lượng Nhật, Nguyệt tinh, nhưng lúc này hắn đã không cần phải vậy, chỉ cần hắn vừa hiện lên ý nghĩ, sẽ có một cỗ lực lượng của Sơn Hải Giới lập tức phủ xuống.

Chỉ có điều lực lượng hắn có thể sử dụng vẫn còn quá ít, Mạnh Hạo tin rằng, theo tu vi của mình đề cao, nhất là... khí tức Phong Yêu nhất mạch

càng trở nên cường đại, thì nhất định sẽ có một ngày, sự tồn vong của Sơn Hải Giới chỉ nằm trong một cái ý niệm của hắn.

Bởi vì, hắn chính là... Phong Yêu đời thứ chín, hắn chính là... Sơn Hải chủ!

- Hàn huynh, hoan nghênh tới Mạnh gia, ở nơi này, các ngươi sẽ an toàn.

Mạnh Hạo nhìn Hàn Thanh Lôi mỉm cười.

- Mời!

Ánh mắt Hàn Thanh Lôi hiện lên vẻ phức tạp, hồi lâu sau liền hướng về phía Mạnh Hạo cúi đầu thật sâu. Theo Mạnh Hạo dẫn đường, rất nhanh, đoàn người Hàn gia đã tiến vào tổ trạch của Mạnh gia. Bà ngoại Mạnh Hạo cũng phân ra một khu vực tổ trạch bố trí cho Hàn gia ở, khiến cho đoàn người cuối cùng còn sót lại của Hàn gia này có thể ở nơi này, tiếp tục phát triển.

Trong quãng thời gian sau đó, Mạnh Hạo ngoại trừ tu hành bên trong pho tượng khổng lồ ra, chính là đi tới khu vực Hàn gia hiện tại, trò chuyện với Hàn Thanh Lôi.

Chỗ ở của Hàn gia hiện tại có một đầm nước lạnh, trong đầm có một loại cá gọi là Bích Hàn Ngư, mùi vị rất ngon, Mạnh Hạo ăn qua một lần tỏ ra rất thích. Hắn cùng Hàn Thanh Lôi thường xuyên thả câu bên cạnh đầm nước này.

So sánh với cảnh chiến tranh thảm thiết của Đệ Bát Sơn Hải phía ngoài, nơi này quả thật là một chốn thiên đường. Hàn Thanh Lôi thỉnh thoảng lại trở nên thảng thốt, dường như ở chỗ này, sẽ quên mất chiến tranh ở ngoại giới vậy.

- Mạnh huynh, ngươi... nếu ngươi đã có tu vi như vậy, sao không đi giúp

Đệ Bát Sơn Hải, đánh đuổi Đệ Thất Sơn Hải xâm lấn? Câu nói này, Hàn Thanh Lôi đã do dự rất lâu, hôm nay thả câu cùng Mạnh Hạo bên đầm, cuối cùng hắn cũng mở miệng.

Mạnh Hạo không lập tức trả lời, mà chỉ vung cần câu trong tay, lập tức một con cá lớn màu xanh ngọc dài chừng nửa trượng bị câu lên, con cá vùng vẫy vài cái, liền bị một tộc nhân Mạnh gia tiến lên đè xuống, để vào sọt cá.

- Hàn huynh, chiến tranh... sẽ không kết thúc, không chỉ có Đệ Thất Sơn Hải, mà có thể còn có những Sơn Hải khác, đây mới chỉ là bắt đầu...

Mạnh Hạo khẽ lên tiếng, theo hắn tiến vào Cổ Cảnh, ngay cả giọng nói của hắn cũng lộ ra vẻ tang thương.

- Ta sẽ ra tay, nhưng thời cơ còn chưa tới. Mạnh Hạo khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đầu cuối nơi đó, chính là 33 thiên.

- Ngươi có phát hiện hay không, nếu như tinh không có đỉnh, vậy thì cái đỉnh này, đang từ từ đè xuống. Mạnh Hạo vừa dứt lời, Hàn Thanh Lôi liền sửng sốt, vẻ mặt đột nhiên đại biến, ngẩng mạnh đầu, nhìn chằm chằm lên bầu trời, nhìn lên tinh không, dần dần, hô hấp hắn trở nên dồn dập.

- Ngươi là nói... 33 thiên?!

- E là không bao lâu nữa, 33 thiên cũng sẽ phủ xuống. Mạnh Hạo nhìn đầm nước trầm mặc một lát, rồi bình tĩnh nói.

Hàn Thanh Lôi biến sắc, hắn và Mạnh Hạo đã từng cùng vào Như Phong Giới, hắn biết được rất rõ ràng, 33 thiên đại biểu cho thứ gì, cũng hiểu rõ sự kinh khủng của những cường giả thuộc 33 thiên.

- Vậy... chúng ta phải làm gì? Hàn Thanh Lôi chua xót lên tiếng. Thời

khắc này hắn mới ý thức được, thì ra việc Đệ Thất Sơn Hải xâm lấn quả thật không coi vào đâu, có lẽ, đây mới chỉ là khúc dạo đầu của chiến tranh mà thôi. Vậy mà ngay cả khúc dạo đầu này, Hàn gia cũng không trụ được. Thời khắc này nghĩ lại, chỉ là khúc dạo đầu đã khiến cho mình cảm thấy như tận thế phủ xuống, như vậy khi chiến tranh với 33 thiên nổ ra... hắn không biết mình cần phải làm gì nữa, vẻ mặt hắn trở nên mờ mịt.

- Trở nên mạnh hơn! Mạnh Hạo nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Thanh Lôi, thần sắc nghiêm túc, nhấn mạnh từng chữ nói.

- Bất kể là dạng chiến tranh gì, Đệ Thất Sơn Hải xâm lấn cũng tốt, những Sơn Hải khác bạo phát chiến tranh cũng được, hoặc là 33 thiên giáng lâm, cho dù là... hai thế lực lớn đã từng khiến cho Chí Tôn Tiên Giới tan vỡ lại đến lần nữa, thì tất cả những gì ngươi cần làm, chính là...khiến cho bản thân trở nên mạnh hơn!

- Chiến tranh là điều không thể tránh khỏi, trong thiên địa, có lẽ thật sự có vùng đất lành, nhưng Sơn Hải Giới thì không có.

- Cuộc chiến tranh này, sẽ rất nhanh phủ xuống, chúng ta đều sẽ bị cuốn vào. Trong mắt Mạnh Hạo dần dần sáng lên lấp lánh, tay phải hắn nâng điểm nhẹ lên mặt đất. Một cỗ dao động từ ngón tay của hắn truyền vào lòng đất, tản ra chín lục địa nhỏ ở xung quanh.

Loại hành vi này, mấy tháng qua hắn vẫn thường xuyên tiến hành. Cho dù là khi bế quan, hắn cũng dùng thần thức truyền tu vi của mình vào lòng đất, dần dần phác họa ra một cái trận pháp khổng lồ.

Đối với trận pháp, Mạnh Hạo không hiểu nhiều lắm, nhưng trận pháp dưới lòng đất này không phải trọng điểm, mà trọng điểm chính là lực lượng gia trì trận pháp này, đó chính là... lực lượng của Sơn Hải Giới.

- Cũng sắp hoàn thành rồi. Mạnh Hạo thầm nhủ.

Hàn Thanh Lôi trầm mặc.

- Nhưng ta vẫn không hiểu, trong cuộc chiến tranh này, ngươi vốn có thể ra tay ngay lúc này. Với tu vi của ngươi, nếu tận khả năng ngăn trở, sẽ giảm bớt được rất nhiều người chết, như vậy lực lượng của Sơn Hải Giới chúng ta sau này sẽ càng lớn hơn!

Mà lúc này, bên ngoài thì có kẻ địch rình rập, bên trong lại có nội chiến, loại hao tổn này, không có ý nghĩa! Hàn Thanh Lôi ngẩng đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo, chua xót nói.

- Thời cơ, còn chưa tới, rất nhanh, rất nhanh thôi.

Mạnh Hạo trầm mặc, hồi lâu sau liền nhẹ giọng lên tiếng, hắn cũng không giải thích rốt cuộc là vì sao hắn lại không tham dự vào cuộc chiến tranh này.

Chỉ có bản thân Mạnh Hạo hiểu rõ, sở dĩ hắn không tham dự, là bởi vì... hắn không phải chỉ có một mình, mà tại Đệ Bát Sơn Hải này, hắn còn có Mạnh gia cần che chở.

Cho dù hắn không thèm để ý tộc nhân Mạnh gia, nhưng hắn nhất định phải để ý bà ngoại. Mạnh Hạo có thể cảm nhận được đám người bà ngoại rất quan tâm tới gia tộc. Nếu Mạnh Hạo đi ngăn cản Đệ Thất Sơn Hải, tất nhiên hắn sẽ phải đối mặt với Đệ Thất Sơn Hải trả thù, dù sao... hắn vẫn chỉ là một người.

Mà một khi Đệ Thất Sơn Hải trả thù, như vậy Mạnh Hạo có thể lựa chọn lánh đi, hoặc là lựa chọn chiến đấu, nhưng còn Mạnh gia sẽ không có lựa chọn. Chỉ cần Mạnh gia vẫn còn ở đây, như vậy nếu Mạnh Hạo xuất thủ, Mạnh gia... nhất định sẽ bị liên lụy diệt tộc.

Điều này khiến cho hắn không thể nào ra tay được, mà hiển nhiên Đệ

Thất Sơn Hải cũng nhìn thấy điểm này, cho nên... bọn họ cũng không chủ động tới trêu chọc Mạnh Hạo, song phương giữ vững cân bằng vi diệu nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1636: Trận pháp chuyển động

Mạnh Hạo mặc dù là chủ Sơn Hải tương lai nhưng đối với Mạnh Hạo, Thiên Thần Liên Minh không có bất kỳ liên hệ nào với hắn, thậm chí lúc trước còn từng đánh nhau sống chết, làm sao có thể đứng ra nói chuyện, ngược lại còn là kẻ thù

Trên thực tế, nếu không có sự xâm lược của Đệ Thất Sơn Hải, có lẽ sau khi biết được thân phận của Mạnh Hạo, Mạnh gia hiện tại sẽ bị Thiên Thần Liên Minh bao vây tiêu trừ

Về phần tình cảm, nơi này

dù sao cũng không phải là Đệ Cửu Sơn Hải

Nhưng

trong Thiên Thần Liên Minh còn có mối bận tâm của hắn, đó là sư tôn Nhất Nhiên Tử truyền thụ cho hắn Phong Thiên Quyết

Sau khi bước chân vào Cổ Cảnh hắn còn cảm nhận được dao động của chủ Đệ Bát Sơn Hải từ trên núi thứ tám

Dao động kia làm hắn cảm nhận được sự quen thuộc, giống với khí tức

đến từ ngọc giản của ngoại công hắn bên trong túi trữ vật! Hắn không nói những chuyện này cho ngoại bà bởi vì Mạnh Hạo có quyết định của chính mình, cuộc chiến này hắn nhất định sẽ tham dự, vì Nhất Nhiên Tử truyền thụ cho hắn Phong Thiên Quyết, còn vì

dao động quen thuộc kia trên núi thứ tám

Những điều này đều là lí do Mạnh Hạo nhất định phải tham dự cuộc chiến này

Nhưng trước khi hắn tham dự, hắn còn có nỗi lo về sau cho nên trong hai tháng này, hắn không ngừng sáp nhập vào lực Sơn Hải dưới lòng đất mà tạo thành

trận pháp! Hàn Thanh Lôi không hiểu những điều này

Mạnh Hạo không muốn Mạnh gia trở thành

Hàn gia kế tiếp, bởi vì hắn không muốn ngoại bà thương tâm, không muốn ngoại bà bi thương vì gia tộc diệt vong, không muốn ngoại bà có chút thương tổn nào

Ngoại bà là người thân của hắn, trên thế giới này, ngoại bà là một trong số những người làm Mạnh Hạo để ý

“Nhanh lên, phải nhanh hoàn thành trận pháp

“ Mạnh Hạo nhìn bầu trời xa xăm, trong lòng lẩm bẩm

Thời gian trôi đi, đã qua nửa tháng, trong nửa tháng này, chiến hỏa Đệ Bát Sơn Hải càng thêm kịch liệt, mỗi ngày đều có chiến báo của ngoại giới được tộc nhân Mạnh gia đưa đến cho Mạnh Hạo, Mạnh Hạo đều nhìn mỗi cái rất cẩn thận

Thiên Thần Liên Minh tổ chức một trận phản kích

trong thời gian kéo dài, hai phe đều phải trả giá không nhỏ

Chết đều rất thê thảm, trọng yếu nhất là cường giả Đạo Cảnh tử vong

không còn là nhất nguyên nhị nguyên mà đã có cả Đạo Chủ ngã xuống

Tông môn Thiên Thần Liên Minh tan vỡ không ít, một viên lại một viên tinh tú nổ tung, trận chiến này nếu như thất bại, như vậy tu sĩ còn sót lại sẽ rút về lại núi thứ tám

Đồng thời thanh âm kêu gọi chủ Đệ Bát Sơn Hải xuất hiện càng ngày càng nhiều

Nhưng chủ Đệ Bát Sơn Hải trước sau

đều không có xuất hiện

Chỉ có tu sĩ Thiên Thần Đạo xuất hiện do Đại hộ pháp Thiên Thần dẫn đầu, hợp thành nghị hội chiến tranh

Về phần bên trong khe nứt giữa Đệ Thất Sơn Hải và Đệ Bát Sơn Hải xuất hiện không dứt tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải, cũng dần dần càng ngày càng ít

Cho dù Mạnh Hạo ở Mạnh gia cũng có thể cảm nhận được ngọn lửa sinh mệnh trong khe nứt kia dường như càng ngày càng rõ ràng

Đó là sinh cơ thịnh vượng, ngọn lửa sinh mệnh có thể chiếu rọi cả tinh không, chậm rãi đi về hướng Đệ Bát Sơn Hải

Bởi vì thân phận tôn cao tồn tại, tu vi kinh khủng, cho nên hắn muốn bước chân từ Sơn Hải Giới vào một Sơn Hải Giới khác, quá trình sẽ chậm rãi hơn nhiều

Tồn tại này chính là

chủ Sơn Hải của Đệ Thất Sơn Hải, Tư Mã Đạo! Mạnh Hạo có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, cũng như hắn có thể cảm nhận

được trên Đệ Bát Sơn Hải giống như cũng có một sự tồn tại đang chậm rãi thức tỉnh

Giống như vậy, bất luận là sự tồn tại của Đệ Bát Sơn Hải hay là Tư Mã Đạo của Đệ Thất Sơn Hải, bọn họ đều cảm nhận được Mạnh Hạo

chiếm giữ Mạnh gia! Cuối cùng sau ba ngày, Mạnh Hạo từ nhắm mắt tĩnh tọa bỗng nhiên mở hai mắt, khi hai mắt mở ra, trong chớp mắt chín tiểu lục địa bốn phía Mạnh gia truyền ra tiếng động ầm ầm, giống như động đất, giống như có lực lượng nào đó đang nổi lên từ dưới lòng đất

Cảnh tượng này làm cho tất cả tộc nhân Mạnh gia đều thất kinh, không ai biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, cho dù là năm lão tổ Đạo Cảnh đều chấn động tinh thần khi thần thức tản ra

Bọn họ cảm nhận được trong chín tiểu lục địa bốn phía lúc này đang có lực lượng kinh thiên động địa, chậm rãi bùng phát dường như chưa tới bao lâu sẽ trực tiếp nổ tung

Là Đệ Thất Sơn Hải đánh tới sao?

Xảy ra chuyện gì? Tất cả tộc nhân Mạnh gia đều kinh hãi, nhóm người Hàn Thanh Lôi cũng đều như thế

Khi mọi người đều kinh hoảng, Mạnh Hạo từ nơi bế quan đi ra, cất bước đi, trực tiếp xuất hiện trong tổ trạch, bên trong sân của ngoại bà, ngay khi hắn xuất hiện cũng là lúc ngoại bà đi ra, mang theo thần sắc kinh hãi

Hạo nhi, xảy ra chuyện gì?

Ngoại bà lập tức nói, mấy ngày này, bà chủ trì gia tộc, đã dần dần tập trung Mạnh gia thành quả đấm, không còn tán loạn như trước

Khi Mạnh Hạo xuất hiện, năm vị lão tổ cũng đều đã tới, còn những

cường giả mạch khác đều nhanh chạy đến

Hàn Thanh Lôi cho dù thân là người ngoài nhưng trong Mạnh gia lại có quan hệ với Mạnh Hạo, Hàn gia bên ngoài cũng không bị bài xích, lúc này cũng lập tức bay tới, nhìn Mạnh Hạo

Mạnh Hạo nhìn mọi người bốn phía, ánh mắt cuối cùng dừng trên người ngoại bà, ôm quyền, cúi đầu thật thấp

Hạo nhi cháu

Ngoại bà nhìn Mạnh Hạo, bà nhìn thấu phức tạp trên thần sắc Mạnh Hạo, trong lòng mơ hồ hiểu rõ, thân thể khẽ run lên

Ngoại bà, cháu không nghe phân phó của người lúc trước, tự mình làm chủ hoàn thành một việc

Trong Đệ Bát Sơn Hải, lúc này đã xảy ra chiến tranh, cháu vốn không thể tham dự, phải ở nơi này bảo vệ Mạnh gia, nhưng

nơi đó cháu nhất định phải tham dự

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn ngoại bà, ôn nhu nói

Nhưng mà nếu cháu tham dự trận chiến giữa hai đại Sơn Hải này, bị cuốn vào bên trong, Mạnh gia cũng sẽ bị liên lụy, sẽ bị Đệ Thất Sơn Hải diệt tộc

Ngoại bà

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm

Ngoại bà trầm mặc, bà nhìn Mạnh Hạo, đáy lòng khẽ thở dài, mấy ngày này bà làm sao có thể không nhận ra tâm tư này của Mạnh Hạo, chỉ là bà

không muốn Mạnh Hạo tham dự vào trong cuộc chiến Sơn Hải, nhưng trong mắt ngoại bà, hắn vĩnh viễn đều là vãn bối của mình

Tuy rằng lựa chọn như vậy có chút ích kỷ nhưng đối với bà, nhà so với nước quan trọng hơn, Mạnh gia so với Đệ Bát Sơn Hải quan trọng hơn nhưng bà lại bỏ qua cảm nhận của Mạnh Hạo, lúc này bà nhìn Mạnh Hạo, trầm mặc rất lâu, khàn khàn nói:

Ngoại bà hiểu rõ cháu

đã có lựa chọn, như vậy thì đi làm đi, cháu cần ngoại bà vì cháu làm cái gì? Sau khi nói, ngoại bà dường như già hơn một chút

Mạnh Hạo nhìn ngoại bà, trên mặt lộ ra nụ cười, tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy ngoại bà

Ngoại bà, cháu muốn đưa Mạnh gia vào Đệ Cửu Sơn Hải, ở nơi nào còn chưa xảy ra chiến tranh, ở nơi đó mọi người sẽ an toàn

Mạnh Hạo nhẹ giọng nói

Ngoại bà trầm mặc, hồi lâu sau chậm rãi gật đầu, bà nhìn Mạnh Hạo, nâng bàn tay tràn đầy nếp nhăn, nhẹ nhàng sờ mặt Mạnh Hạo, vẻ mặt từ ái

Đứa bé ngoan, cháu vì ngoại bà đã làm rất nhiều việc, là ngoại bà suy nghĩ ích kỷ, cháu

phải chú ý an toàn

Mạnh Hạo gật đầu, nhìn mọi người bốn phía, sắc mặt hơi trầm xuống

Các vị, ta sẽ đưa bọn ngươi cùng với cả vùng đất này vào Đệ Cửu Sơn Hải, nhưng ta phải nhắc nhở các ngươi chỉ cần một ngày Mạnh mỗ còn

sống, nếu các ngươi có tâm tư khác, ta sẽ làm các ngươi

hối hận vì đã nổi lên tà niệm

Hàn huynh, Hàn gia cũng sẽ đi Đệ Cửu Sơn Hải, huynh thấy thế nào? Mọi người bốn phía bao gồm năm lão tổ Đạo Cảnh kia đều hít sâu, đối với lời nói của Mạnh Hạo, đáy lòng bọn họ chấn động vì bị uy hiếp và cũng vì quyết định của Mạnh Hạo đưa tất cả bọn họ vào Đệ Cửu Sơn Hải

Phải biết đó là hai Sơn Hải lớn, một người xuyên qua đã rất khó khăn, càng không phải nói lần này Mạnh Hạo định đưa vào một vùng đại lục cùng với tất cả tộc nhân

Điều này làm sao có thể, nhiều người như vậy còn có một vùng đại lục, cái này

Xuyên qua như thế, cần hao phí lực lượng lớn đến không thể hình dung!

Đệ Cửu Sơn Hải

Người ở bốn phía đều hít sâu, nhìn Mạnh Hạo, càng thêm kinh hãi, nếu Mạnh Hạo có thể làm được việc này, có thể tưởng tượng trong mắt tất cả mọi người, nhất định đã đạt tới trình độ lớn cực hạn

Chỉ cần một ngày hắn không ngã xuống tuyệt đối không có người nào dám đi khiêu chiến địa vì cùng uy nghiêm của ngoại bà

Hàn Thanh Lôi hít sâu,trong khoảnh khắc hắn nghe được lời nói của Mạnh Hạo, hắn đột nhiên hiểu rõ nửa tháng trước vì cái gì mà Mạnh Hạo không tham chiến, câu trả lời của Mạnh Hạo là thời cơ chưa tới

Hắn không phải không tham chiến, chính xác là

thời cơ chưa tới, mà trước mắt, thời cơ

đã đến

Đa tạ! Hàn Thanh Lôi ôm quyền, cúi đầu thật thấp, đối với Hàn gia, lúc này có thể đi Đệ Cửu Sơn Hải là một chuyện vô cùng tốt, cuộc chiến này, Hàn gia đã không còn dư lực lượng tiếp tục tham dự

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua mọi người, sau khi thu hồi lại, hắn hít sâu, bỗng nhiên nâng hai tay, gần như ngay khoảnh khắc hắn nâng tay, lực Sơn Hải trên người của hắn bùng phát, giống như kíp nổ trong nháy mắt bùng phát, một khối trong chín tiểu lục địa bốn phía đại lục chủ Mạnh gia lập tức truyền ra tiếng nổ vang, nhưng lại bùng phát một cột sáng lớn, tiến vào tinh không, nổi dậy dao động vô cùng

Sau đó là khối thứ hai, khối thứ ba, khối thứ tư

Từng khối,từng khối đại lục bùng phát ra cột sáng, tản ra lực lượng dày đặc của Sơn Hải Giới, đây là lực lượng Sơn Hải Mạnh Hạo tích lũy theo năm tháng, mang một vùng đại lục cùng với rất nhiều người đi vào Đệ Cửu Sơn Hải cần lực lượng mà không phải Mạnh Hạo có thể tiếp nhận, cho nên hắn chọn lực Sơn Hải, với lực lượng này của Sơn Hải Giới có thể hoàn thành xuyên qua lần này

Mặc dù là vậy, Mạnh Hạo cũng phải tiêu hao mấy tháng, có thể tưởng tượng từ Đệ Thất Sơn Hải đi vào Đệ Bát Sơn Hải nhất định phải trả giá cao

Ngay khi Mạnh Hạo thi triển lực Sơn Hải, bốn phía tiểu lục địa bùng phát ra cột sáng, trong tinh không ngoài phạm vi Mạnh gia có mấy vạn tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải mang theo sát khí đi tới

Người dẫn đầu là một nam nhân trung niên, nam nhân này

chính là Đệ Thất Sơn Hải Lữ Hầu

bị Mạnh Hạo giết con nối dõi

Giết con của ta, ta giết Mãn tộc của ngươi, mệnh lệnh của chủ Sơn Hải Lữ mỗ không quan tâm, mặc dù các ngươi cùng chủ Sơn Hải từng có giao hảo, làm cho chủ Sơn Hải tha cho các ngươi một con đường sống nhưng các ngươi không nên chọc ta! Sắc mặt nam nhân trung niên âm trầm, sát khí ngập trời, mang theo mọi người đến, liếc mắt thấy được cột sáng ngập trời phía xa xa

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1637: Tiễn Mạnh gia

Ở bốn phía đại lục tổ trạch Mạnh gia, cột sáng chín tiểu lục địa bùng phát từng tia,trực tiếp tiến vào tinh không, nổi lên sóng gợn vô tận khiến cho tinh không chấn động, thiên địa biến sắc

Ngay lúc đám người Lữ Hầu nhìn lại cũng là lúc cột sáng thứ tám bùng phát

“Đây là

“ Lữ Hầu ngẩn ra, cặp mắt co lại, cẩn thận xem xét, với tu vi của hắn mơ hồ cảm nhận được bốn phía đại lục Mạnh gia ở đó ẩn chứa lực lượng kinh người, bên trong những cột sáng này

Chớp mắt, Lữ Hầu liếc nhìn mu bàn tay, vật tổ lóe lên, trong lòng hừ lạnh vung tay áo, thân thể bỗng nhiên đi về phía trước, mấy vạn tu sĩ phía sau lập tức đi theo, khí thế đại quân như hồng, đánh thẳng tới Mạnh Hạo

Càng thêm tới gần, sát khí mấy vạn người này khiến cho tinh không chấn động, những sát khí này như sắp ngưng tụ thành băng hàn, bao phủ bốn phương tám hướng

Mạnh gia, giết con nối dõi của Lữ mỗ, mau lăn ra đây! Lữ Hầu nói, thanh âm giống như sấm sét nổ vang, trong tinh không này ầm ầm khuếch tán bốn phương tám hướng, khí thế trên người hắn cũng ngập trời trong chớp mắt, đó là tu vi của Đạo Tôn tứ nguyên, mới vừa tràn ra khiến cho quy tắc cùng pháp tắc của cả vùng tinh không vỡ vụn toàn bộ

Tất cả tộc nhân ở đại lục tổ trạch Mạnh gia lúc nghe được tiếng gầm nhẹ, lại cảm nhận được rét lạnh bốn phía, từng người một đều biến sắc

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, lạnh lùng nhìn tinh không bên ngoài đại lục Mạnh gia, không thèm để ý, vẫn nâng hai tay, trong mắt lóe sáng kỳ dị, lực lượng của Sơn Hải Giới theo dẫn dắt của cơ thể nổ vang long trời lở đất

Cột sáng thứ chín lúc này phóng lên cao, thẳng vào tinh không, trong chớp mắt, bên ngoài đại lục tổ trạch Mạnh gia, chín cột sáng làm tinh không run lên, một lốc xoáy khổng lồ từ cuối tinh không lập tức xuất hiện ở chín cột sáng

Lốc xoáy khổng lồ này mới vừa xuất hiện lập tức chậm rãi chuyển động, càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt truyền ra tiếng nổ vang vô tận, không ngừng chuyển động tản ra uy lực kinh khủng

Sắc mặt Lữ Hầu thay đổi lần nữa, thân thể trong nháy mắt dừng lại, trong mắt kinh nghi, mấy vạn tu sĩ phía sau hắn đều dừng lại, đồng loạt nhìn chín cột sáng bên ngoài Mạnh gia cùng lốc xoáy kinh khủng kia

Bọn họ muốn làm gì?

Đây là trận pháp gì? Toàn bộ mọi người kinh hãi, dưới uy lực này, giống như có không ít bàn tay vô hình đẩy thân thể bọn họ không ngừng lùi về sau

Khi lốc xoáy chuyển động nhanh hơn,bốn phía tổ trạch Mạnh gia trên tinh không sóng gợn vô tận, lốc xoáy dường như trở thành hắc động, tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải không chịu nổi, nhanh chóng lùi về sau

Cuối cùng ngay cả đáy lòng Lữ Hầu đều rung động, với tu vi của hắn lúc này cũng không khống chế được mà lùi về sau

Đột nhiên từng tiếng nổ vang lên ngập trời

Trên đại lục Mạnh gia, thân thể Mạnh Hạo bay lên, bay thẳng vào trong tinh không, bay ra đại lục ở tổ trạch Mạnh gia, hắn cúi đầu nhìn tất cả mọi người trong tổ trạch cho đến khi ánh mắt dừng lại trên người ngoại bà

Tay phải bấm quyết bỗng nhiên chỉ một cái

Dưới ngón tay này, một khối trong chín tiểu lục địa bên ngoài tổ trạch Mạnh gia tan vỡ ầm ầm, chia năm xẻ bảy, trực tiếp hóa thành tro bụi

Đây là một vùng đại lục, sau thời khắc toàn bộ tan vỡ, từ trên đại lục dâng lên cột sáng, cũng trong chớp mắt hóa thành điểm sáng vô tận, dâng lên sáp nhập toàn bộ vào trong hắc động lốc xoáy trong tinh không

“Ầm!” Hắc động lốc xoáy này chuyển động nhanh hơn, giờ phút này lực lượng ẩn chứa bên trong bùng phát uy lực mãnh liệt, làm Lữ Hầu biến sắc

Ngay sau đó, khối đại lục thứ hai, khối đại lục thứ ba, khối đại lục thứ tư, toàn bộ tan vỡ, chia năm xẻ bảy, hóa thành tro bụi, cột sáng tan vỡ cũng hóa thành điểm sáng chạy thẳng vào trong hắc động lốc xoáy

Uy lực trong lốc xoáy bùng phát lần nữa, lực lượng cường hãn khuếch tán, thân thể Lữ Hầu nhanh chóng lùi về sau, tất cả tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải phía sau hắn đều hoảng sợ, đồng loạt lùi về sau

Cái này

Miệng lưỡi Lữ Hầu khô khốc, hắn nhìn hắc động lốc xoáy kinh người, đáy lòng dần dần nổi lên suy đoán, nhưng là suy đoán này hắn thấy không có khả năng

“Ầm!” Khối đại lục thứ năm vào lúc này tan vỡ, sau đó khối thứ sáu, khối thứ bảy, khối thứ tám, cột sáng vỡ nát, điểm sáng vô tận bay lên

trên không, toàn bộ sáp nhập vào trong lốc xoáy, uy lực bùng phát lần nữa

Giờ phút này Mạnh gia chỉ còn lại đại lục tổ trạch cùng tiểu lục địa cuối cùng, trong tổ trạch, tất cả tộc nhân Mạnh gia đều sợ hết hồn hết vía, nhìn lốc xoáy kinh khủng kia, trong đầu bọn họ ù lên, trống rỗng

Cho dù là năm lão tổ Đạo Cảnh, nhìn thấy cảnh này cũng giật mình, trong lòng run lên

Đúng lúc này, trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng, tay phải bấm quyết, chỉ về phía tiểu lục địa cuối cùng

Mở sơn hải lộ!

Thanh âm Mạnh Hạo ầm ầm vang vọng làm tinh không thất sắc, đồng thời đại lục thứ chín chợt tan vỡ, chia năm xẻ bảy rồi trở thành tro bụi, còn có cột sáng hóa thành điểm sáng kia, toàn bộ bay lên, thẳng tới hắc động lốc xoáy

Trong chớp mắt lập tức sáp nhập vào, hắc động lốc xoáy này hấp thu lực lượng chín đại lục

Lực lượng Sơn Hải Giới tích lũy bằng trận pháp trên chín đại lục lúc này dường như đạt đến giới hạn, khi lời nói Mạnh Hạo truyền ra, trong lốc xoáy này lập tức bùng phát khí tức kinh người không cách nào hình dung

Khí tức mạnh mẽ này trong chớp mắt khiến cho tinh thần, linh hồn của tất cả sinh mạng đều run lên

Lữ Hầu ở phía xa trơ mắt nhìn hắc động lốc xoáy xuất hiện một quầng sáng trong chớp mắt

Quầng sáng này

hướng về tinh không xa xa, lan tràn vô hạn, phút chốc quét ngang với tốc độ không thể nào hình dung, ngay lập tức xuyên qua vách ngăn Đệ Bát Sơn Hải cùng Đệ Cửu Sơn Hải, trực tiếp mở ra một khe nứt to lớn! Thậm chí so với Tiên Kiều do ba đại đạo môn chế tạo trước đây còn kinh người hơn, khí thế càng thêm vô biên, quầng sáng này trực tiếp xuyên qua vách ngăn

giữa Đệ Bát Sơn Hải cùng Đệ Cửu Sơn Hải

Trong Đệ Cửu Sơn Hải, cả tinh không đồng thời sáng lên, tinh thần tất cả tu sĩ đều run lên, đồng loạt ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn tinh không, Phương gia cũng vậy, những tông môn khác cũng thế đều là như vậy

Xảy ra chuyện gì?

Đây

đây là cái gì?

Đó là ánh sáng gì, như thế nào lại như vậy, chẳng lẽ có bảo vật xuất hiện? Trong Đệ Cửu Sơn Hải, các tiếng động ồ lên khắp mọi nơi

Cùng lúc đó, tộc nhân Phương gia bao gồm phụ thân của Mạnh Hạo còn có nhóm người đại trưởng lão, vào lúc này đều cảm nhận được khí tức của Mạnh Hạo

trong ánh sáng kia! Trong Đệ Bát Sơn Hải, chính mắt nhìn thấy hết thảy, sắc mặt Lữ Hầu tái nhợt, thân thể lùi về sau lần nữa, hắn thất thần nhìn hắc động lốc xoáy, nhìn quầng sáng kia

Mở

mở

vách ngăn hai Sơn Hải Giới, hắn đây là định đưa đại lục Mạnh gia cùng tất cả tộc nhân vào trong Đệ Cửu Sơn Hải

Bằng tu vi cùng kiến thức của Lữ Hầu, trong đầu lúc này nổ vang, bị hành động này của Mạnh Hạo làm cho chấn động mãnh liệt

Hắn hiểu rõ mở ra vách ngăn hai giới phải trả giá cao như thế nào, Đệ Thất Sơn Hải chuẩn bị rất lâu còn phải trả giá cao kinh người cũng chỉ xé mở được một khe nứt

Nhưng trước mắt hắn thấy được Mạnh Hạo mở liên tiếp hai Sơn Hải Giới, điều này làm cho hắn không thể không sợ hãi

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn hắc động lốc xoáy, nhìn quầng sáng kia, nâng hai tay lên, gầm nhẹ, vẫy mạnh tay, lập tức đại lục tổ trạch Mạnh gia chấn động, từ từ bay lên giống như có một người khổng lồ khiêng theo đại lục chạy thẳng vào trong

hắc động lốc xoáy

Bụi đất mù mịt, mặt đất nổ vang, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra chấp nhất, nhìn đại lục tổ trạch Mạnh gia, lúc này bay càng nhanh lên không trung, cách hắc động lốc xoáy càng ngày càng gần

Rất nhanh, gần như trong khoảnh khắc, Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm:

Ngoại bà, lên đường bình an

Trong chớp mắt lời nói Mạnh Hạo truyền ra, đại lục tổ trạch Mạnh gia trực tiếp dung nhập vào trong hắc động lốc xoáy, lốc xoáy này như cắn nuốt cả đại lục, sau đó ngừng dịch chuyển, hắc động dần biến mất, sáp nhập vào trong quầng sáng kia

Mà quầng sáng nối liền Đệ Bát Sơn Hải cùng Đệ Cửu Sơn Hải trong chớp mắt biến mất từ trong Đệ Bát Sơn Hải, có lẽ đây không phải biến mất mà là đã đi xa! Quầng sáng này chợt đi xa biến mất ở Đệ Bát Sơn Hải, tiến vào Đệ Cửu Sơn Hải, trong Đệ Cửu Sơn Hải, tinh không nổ vang, hư vô méo mó, đại lục Mạnh gia ầm ầm rơi xuống! Mạnh gia được Mạnh Hạo đưa đi

Đệ Bát Sơn Hải vốn là khu vực của Mạnh gia, nơi này không còn bất kỳ đại lục nào, tinh không cũng dần an tĩnh, sóng gợn tiêu tán, chỉ có Mạnh Hạo một người đứng ở nơi đó, nhìn Đệ Cửu Sơn Hải phía xa

Xa xa, trán của Lữ Hầu không biết toát mồ hôi từ lúc nào, hắn chợt phát hiện, hành động tự mình tới đây diệt tộc thoạt nhìn giống như muốn tìm đường chết

Trong chớp mắt, hắn chợt hiểu rõ mệnh lệnh của chủ Sơn Hải không cho bọn họ trêu chọc Mạnh gia, không phải vì chủ Sơn Hải cùng Mạnh gia có quan hệ gì mà là

thật sự không muốn trêu chọc!

Bởi vì trong Mạnh gia ẩn chứa một cường giả tuyệt thế bị kiềm hãm, cường giả này

không phải là người Lữ Hầu hắn có thể trêu chọc

Đó là

có thể dựa vào lực lượng của một người mở ra hai Sơn Hải Giới lớn, đưa một vùng đại lục hoàn chỉnh cùng rất nhiều tộc nhân truyền qua

đại năng kinh thiên!

Rút lui! Không chần chờ chút nào, Lữ Hầu nói, thân thể lập tức lùi về

sau, những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải phía sau hắn trước sát khí này trở nên sợ hãi, toàn bộ lùi về sau

Cho dù không chiến mà lui cũng chẳng sao

Bởi vì mọi người đều nhìn thấu lúc này, ràng buộc kiềm hãm cường giả tuyệt thế

đã biến mất

Giống như một hung thú Chí Tôn cổ xưa, được mở ra lối đi

Trong tiếng nổ vang, những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải này nhanh chóng lùi về sau, nhưng khi họ đang lùi về sau, Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt đang nhìn Đệ Cửu Sơn Hải, xoay người, ánh mắt dừng lại

trên người tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải

Nếu đã đến đây rồi thì đừng đi

Mạnh Hạo bình tĩnh nói

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1638: Dị Tộc

Trong khoảnh khắc lời nói truyền ra, trong tinh không rét lạnh một vùng nhưng lại không nhìn thấy băng tuyết, lúc này quét ngang bốn phương tám hướng, những nơi đi qua, những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải lùi về sau, toàn bộ thân thể run lên, từ sâu trong lòng nảy sinh hàn ý, lại từ trong linh hồn sinh ra chiến túc

Không có ràng buộc của Mạnh gia, Mạnh Hạo nhìn về phía những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải này, sát khí ầm ầm bùng phát, đối với mọi người Đệ Thất Sơn Hải, Mạnh Hạo chưa nhắc tới thù oán thậm chí nếu như dựa vào thân phận chủ Sơn Hải tương lai, hắn có lẽ phải lựa chọn thủ đoạn nhu hòa một chút, không giết nhiều người

Là vì cuộc chiến kế tiếp sẽ lớn hơn, vì giữ lại lực lượng Sơn Hải Giới, mặc dù Mạnh Hạo hiểu được những chuyện này nhưng lại không làm được

Hắn không phải anh hùng gì cũng không phải thủ lĩnh gì, hắn chỉ là một tu sĩ, một người từng là thư sinh, một người mơ ước trở thành tu sĩ có tiền bình thường

Nếu những người này không tới trêu chọc mình thì không sao nhưng một khi đã trêu chọc, vả lại còn muốn diệt Mạnh gia mà Mạnh Hạo muốn bảo vệ, chuyện này Mạnh Hạo không nhịn được cũng không muốn nhịn

Hắn hừ lạnh đi về trước một bước, một bước hạ xuống, tinh không nổ vang, một luồng uy lực vô biên trong phút chốc bao phủ bốn phương tám hướng, chớp mắt một cái đã áp chế tất cả khu vực ở bốn phía vào bên trong

Tiếng động “ầm ầm” như tinh không va chạm vô hình, mấy vạn tu sĩ Đệ

Thất Sơn Hải chạy tán loạn, phần lớn phun ra máu tươi, thần sắc hoảng sợ, phát ra tiếng động khủng hoảng

Không người nào dám phản kháng, những tu sĩ này từng người một run rẩy, cũng không dám chạy trốn nữa mà đều đứng tại chỗ, hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo, không dám cử động chút nào

Lữ Hầu ở phía xa biến sắc, cắn răng, lập tức trong cơ thể hắn tràn ra một luồng ánh sáng tím

Tia sáng nháy mắt khuếch tán, bao phủ toàn thân hắn, hướng về phía trước, tốc độ tăng nhanh, dường như muốn phá vỡ áp chế của Mạnh Hạo

Có thể để ngươi đi sao

Mạnh Hạo thản nhiên nói, lần nữa đi ra một bước, bước này hạ xuống, thân ảnh của hắn biến mắt trong nháy mắt, bất ngờ xuất hiện trước mặt Lữ Hầu, vung mạnh tay

“Ầm!” Một luồng lực lượng mạnh mẽ bùng phát trên người Mạnh Hạo, tạo thành gió lốc, trực tiếp đánh trên người Lữ Hầu, Lữ Hầu phun ra máu tươi, thân thể như diều đứt dây, trực tiếp đảo lộn

Thần sắc thê thảm, thân mình cưỡng ép dừng lại, hắn dữ tợn nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trong mắt ánh lửa điên cuồng chuyển động

Ta là một trong tam hầu núi thứ bảy, Lữ Vân Lệ, ngươi dám đả thương ta, Đệ Thất Sơn Hải nhất định đuổi giết ngươi không tha! Thanh âm Lữ Hầu thảm thiết, gào thét chói tai vang vọng bốn phương tám hướng

Đáp lại lời hắn, Mạnh Hạo đi ra bước thứ ba, cùng với một quyền diệt sinh, thân ảnh dịch chuyển, một quyền đánh ra, trực tiếp đánh lên ngực Lữ Hầu

Tiếng động “ầm ầm” ngập trời, ngực Lữ Hầu lập tức lõm xuống, hắn phun ra máu tươi, thân thể lùi về sau lần nữa

Tiếng “rắc rắc” vang vọng, trên thân thể Lữ Hầu có một tầng nhuyễn giáp không thể nhìn thấy, vào lúc này tan vỡ, chia năm xẻ bảy

Đây là vật bảo vệ tính mạng của hắn, là vật trên chiến trường Thiên Thần Liên Minh có thể quét ngang bốn phương tám hướng, liên sát Đạo Cảnh Đệ Bát Sơn Hải, nhưng giờ này trước mắt Mạnh Hạo chỉ cần một quyền, giáp này tan vỡ

Các ngươi lập tức ra tay giết hắn! Sắc mặt Lữ Hầu tái nhợt, thanh âm dồn dập, từ đó lùi về sau, nói thảm thiết, những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải bốn phía từng người một chần chờ, có mấy ngàn người cắn răng chạy ra, mỗi chín người cùng nhau hợp thành trận pháp, mỗi chín trận pháp hợp thành một đại trận! Còn dư lại mấy trận pháp hơn mười người, lập tức xuất hiện trong tinh không, muôn màu muôn vẻ, thần thông sóng gợn vây quanh Mạnh Hạo

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, tay phải đánh một trảo về phía hư không, tinh không lập tức xé mở ra khe nứt, Huyết Yêu gầm thét, chạy thẳng tới những trận pháp này, tiếng nổ ầm ầm ngập trời, Mạnh Hạo cất bước xuyên qua trận pháp này, tới gần Lữ Hầu lần nữa

Trong mắt Lữ Hầu càng thêm điên cuồng, mắt thấy Mạnh Hạo không thấy những trận pháp kia, nhanh chóng đi đến, trong mắt hắn điên cuồng càng thêm mãnh liệt, cả người giống như bất chấp tất cả, ngửa mặt lên trời rống lớn:

Đây là người ép ta! Hắn bỗng nhiên nâng tay, lập tức vật tổ ấn ký trên mu bàn tay của hắn tràn ra ánh sáng tím, ánh sáng này càng thêm mãnh liệt, trong chớp mắt dâng lên từng trận mây tím, mây tím ở giữa không trung ngưng tụ trong khoảnh khắc, bất ngờ

hóa thành một cái đầu lâu lớn

Đó là một cái đầu hình bát giác, màu xanh đen, khuôn mặt lớn tương tự người, còn có một luồng khí thế kinh người bùng phát, khí tức này ngập trời làm tinh không run lên, đồng thời còn có một luồng

khí tức không thuộc về Sơn Hải Giới, xuất hiện trên gương mặt này

Đó là

dị tộc! Dị tộc của 33 Thiên! Mạnh Hạo nhìn thấy lập tức nhận ra lai lịch gương mặt này, cùng lúc đó hắn cảm nhận được dao động trong chớp mắt của cả Sơn Hải Giới, đó là một luồng ý nghĩ mang cừu hận, dường như đối với tất cả dị tộc, đều có chấp nhất muốn diệt đi tất cả huyết mạch

Sau khi khuôn mặt dị tộc này xuất hiện, ngửa mặt lên trời hô to, tinh không nơi nơi vỡ vụn, nổi dậy gió lốc, cuốn thẳng tới Mạnh Hạo, cùng lúc đó, trong khoảnh khắc thoát khỏi mu bàn tay của Lữ Hầu, phút chốc cắn nuốt về phía Mạnh Hạo

Đi chết cho ta! Sắc mặt Lữ Hầu dữ tợn, thần sắc điên cuồng, đây là đòn sát thủ của hắn, chỉ có điều mỗi lần sử dụng hắn đều phải hao tốn thọ nguyên, cho nên hắn rất cẩn thận,không thể tùy tiện, mà lúc trước hắn sở dĩ không thấy Mạnh Hạo sát nhập vào phạm vi thế lực của Mạnh gia là vì chuẩn bị vật tổ này

Hắn thấy vật tổ này có thể trở thành tồn tại vô địch trong tứ nguyên của hắn, mặc dù đã từng có đấu lực lượng với ngũ nguyên, ở cuộc chiến Thiên Thần Liên Minh, hắn thậm chí còn từng đấu một lần với Đại hộ pháp Thiên Thần Liên Minh, ngang sức ngang tài

Điều này làm gia tăng lòng tin của hắn, lúc này tràn ngập sát khí, khống chế đầu lâu to lớn kia, nhìn Mạnh Hạo như nhìn người chết

Đây là vật tổ chí bảo chủ Sơn Hải ban cho ta, là hồn dẫn Thiên Ma ngoại giới, có thể cho ta lực lượng dồi dào có thể đánh một trận ngang sức với ngũ nguyên, không quản ngươi là ai, hôm này ngươi nhất định phải chết! !

Sau khi ngươi chết, Đệ Bát Sơn Hải cũng sẽ cùng bồi ngươi đến Hoàng Tuyền, còn có Mạnh gia trốn vào Đệ Cửu Sơn Hải kia cũng sẽ bị diệt tộc như vậy, còn có Đệ Cửu Sơn Hải kia cũng khó tránh khỏi diệt vong! Không có bất kỳ tồn tại nào có thể bình an vô sự trong cuộc chiến kế tiếp này, ngươi nhất định sẽ chết! ! Lữ Hầu điên cuồng, ngửa mặt lên trời gầm thét, sử dụng vật tổ này, ngoại trừ hao phí thọ nguyên của hắn còn kích thích tinh thần của hắn, khiến hắn trở nên hóa điên, đánh mất một chút ý thức, nhưng vẫn có thể khống chế

Lúc này bấm quyết, khuôn mặt dị tộc to lớn kia tới gần Mạnh Hạo trong phút chốc, mở to miệng, trong mắt huyết quang lạnh lùng, một ngụm nuốt vào

Trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng, hừ lạnh, nhìn khuôn mặt dị tộc tới gần kia, bỗng nhiên nâng tay lên,chỉ về phía gương mặt này, gương mặt này mãnh liệt ngừng lại

Chính là Yêu Phong đệ bát cấm của Mạnh Hạo! Đối với dị tộc, Mạnh Hạo biết cấm pháp Yêu Phong có tác dụng đặc thù, lúc này sau khi chỉ một lần, lại chỉ thêm lần nữa, Yêu Phong đệ thất cấm, đệ lục cấm, đệ ngũ cấm nháy mắt được thi triển

Bốn cấm hạ xuống, khuôn mặt dị tộc hét lên thảm thiết, tràn ra hắc khí, thần sắc méo mó, không ngờ từ trong miệng khuôn mặt phát ra một loạt tiếng rống giận ngập trời:

Cửu

Phong

Cấm

Pháp

Chết tiệt! ! Khi gương mặt này gào thét, nhanh chóng mục rữa, hắc khí sinh ra ảnh hưởng đến Lữ Hầu, thân thể cũng đều run lên, nhanh chóng héo rũ, phần lớn sinh cơ thọ nguyên bị hút đi, dùng luồng sinh cơ này, bộ mặt giả dối không có lùi về sau mà vẫn như cũ điên cuồng đến gần Mạnh Hạo lần nữa

Có chút ý nghĩa

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, đột nhiên nâng tay lên, hung hăng đánh một trảo về phía trước, sử dụng không phải là lực lượng Sơn Hải Giới mà là Trích Tinh Pháp của hắn

Trong cơ thể, cổ nguyên ầm ầm dịch chuyển, 33 ngọn Hồn Đăng ở trong người phát ra ánh lửa, lực lượng thân thể của Mạnh Hạo dung hợp cùng với tu vi, khiến cho một trảo này dù không có lực Sơn Hải ở bên trong nhưng vẫn bùng phát chiến lực có thể so với ngũ nguyên! Cái đó

gần với lực lượng kinh khủng của chủ Sơn Hải, “ầm” một tiếng, một trảo này tới khuôn mặt kia, hét thảm thiết, khuôn mặt méo mó trong nháy mắt nhưng lại không bị khống chế, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Một khi bị Mạnh Hạo nắm trong tay, hồn dẫn gương mặt này sống chết nằm trong khống chế của Mạnh Hạo, đúng lúc này, gương mặt này hét lên, gần như trong khoảnh khắc Mạnh Hạo chộp tới, khuôn mặt đột nhiên mơ hồ nhưng lại tự bạo

“Ầm” một tiếng, khuôn mặt nổ tung, dùng lực lượng tự bạo nhấc dậy tầng tầng đánh sâu, cản trở Mạnh Hạo bắt lấy bàn tay to, đồng thời một luồng hắc khí nhanh chóng đảo loạn, chạy thẳng tới Lữ Hầu

Mạnh Hạo vung tay áo, gió lốc nổ vang, cú đánh sâu do tự bạo nổi lên lập tức tiêu tán, hắn bước ra một bước, chạy thẳng tới hắc khí

Tốc độ hắc khí kia cực nhanh, làm Lữ Hầu không phản ứng kịp, lập tức đánh vào mặt, bất ngờ chui vào thất khiếu của Lữ Hầu, thân thể Lữ Hầu run lên, hét thảm thiết như bị đoạt xá

Trong mắt Mạnh Hạo lạnh lùng, trong khoảnh khắc tới gần, nâng tay lên sắp bấm quyết, trên người Lữ Hầu trong nháy mắt hắc khí đầy mặt, gào thét cuồng bạo

Tiếng gào thét này làm khí thế trên người hắn ầm ầm bùng phát, tay hắn trở thành màu xanh, còn nảy lên lớp vảy, đầu của hắn nứt ra, có tám cái sừng nhanh chóng sinh trưởng, bờ môi của hắn nứt ra, trở thành hình chữ thập, thân thể của hắn giờ phút này bành trướng, trong nháy mắt biến thành mười trượng

Từng cây gai xương dữ tợn, quần áo của hắn đều hư hại, lúc này xuất hiện trước mặt mọi người Đệ Thất Sơn Hải cùng Mạnh Hạo, bất ngờ không còn là tu sĩ mà là một hung thú hình người! Đây mới là dị tộc! Tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải bốn phía thấy cảnh tượng này, toàn bộ biến sắc, đều hoảng sợ, đồng loạt lùi về sau, hiển nhiên bọn họ không biết về lai lịch vật tổ ấn ký của Lữ Hầu! Trong đám người, chỉ có không nhiều hơn mười người, biến sắc như kinh hoảng, nhưng ánh mắt Mạnh Hạo quét qua liền nhìn ra cuồng nhiệt ẩn giấu trong kinh hoảng

Ngươi phải chết, ngươi nhất định phải chết! ! Lữ Hầu hóa thành hung thú, ngửa mặt lên trời gào thét, khí thế trên người càng ngày càng mạnh, trong tiếng nổ vang, hai mắt của hắn hoàn toàn hóa đỏ, không có ý thức, chỉ còn lại cuồng bạo, rống giận đi về phía Mạnh Hạo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1639: Nhạn từng nhổ lông

Gần như trong nháy mắt Lữ Hầu hóa thành hung thú, Mạnh Hạo cảm nhận được ý chí phẫn nộ càng thêm rõ ràng trong Sơn Hải Giới, người ngoài có thể không cảm nhận mãnh liệt như vậy, thậm chí sẽ cho rằng đây là ảo giác, chỉ là sẽ bị ý chí này quấy nhiễu mà sinh ra chán ghét với dị tộc

Nhưng Mạnh Hạo có thể cảm nhận rõ ràng ham muốn diệt sát trong đầu dị tộc ở nơi này

Cùng lúc đó, hắn cũng cảm nhận được trên người dị tộc hình như có dao động, trong u minh

cùng với 33 Thiên trên tinh không

“Ý chí Sơn Hải Giới sao?” Mạnh Hạo nhìn dị tộc rống giận đi đến, giờ phút này con thú này bùng phát lực lượng tu vi dĩ nhiên là không kém gì với đồng tử ngũ nguyên kia

“ Là đoạt xá, cũng không phải đoạt xá

Đây là một cường giả ở bên ngoài 33 Thiên, ảnh chiếu thân thể phủ xuống, đoạt xá Lữ Hầu, có thể thành công nhanh như vậy chắc là vì đã gởi thân từ rất lâu

“ Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên, thân thể bước nhanh về trước, nhưng thân thể lại trực tiếp đụng vào dị tộc này

“Ầm” một tiếng, hai người nhanh chóng cách xa nhau, thân thể Mạnh

Hạo lùi về sau, khóe miệng tràn ra máu tươi, di tộc cũng giống vậy lùi về sau, phun ra máu tươi thậm chí toàn bộ ngực đều bị lõm xuống, chảy máu màu tím, hét lên thảm thiết

“ Thân thể rất mạnh nhưng đây chỉ là một phần lực lượng của dị tộc chân thân trên 33 Thiên này

nghĩ đến trong 33 Thiên lúc này, người khống chế cường giả dị tộc này cũng không phải vô danh tiểu tốt

“ Mạnh Hạo chớp mắt, nâng tay bấm quyết, lập tức căn nguyên thần hỏa bỗng bùng phát, trong nháy mắt bao phủ bên trong dị tộc kia

Dị tộc này rống giận, không ngờ khi vừa hô, bốn phía nó xuất hiện từng cây lớn, những cây này đều có khắc ấn ký thần bí

Sau khi xuất hiện, giống như có lực lượng căn nguyên bùng phát, chạy thẳng tới căn nguyên thần hỏa của Mạnh Hạo

Mạnh Hạo như đang suy nghĩ điều gì, phất tay tiêu tán thần hỏa, ngón tay bấm quyết, từng ngọn núi lập tức rầm rầm phủ xuống, thân thể lắc lư, thuật pháp hắn không ngừng thi triển đều rơi trên người dị tộc, nhờ thế có thể phán đoán chi tiết tu vi cùng thân thể đối phương

Tiếng hô của dị tộc vang ngập trời, ẩn chứa nhiều thần thông, cặp mắt lóe lên, nâng tay phải một trảo hướng về phía Mạnh Hạo

Dưới một trảo này, trong lòng Mạnh Hạo chấn động, trong giờ phút gần như biến mất, xung quanh hắn “ầm” một tiếng, một mảnh tinh không hư vô trực tiếp rơi xuống, có Lôi Hỏa ầm ầm

Vẫn chưa xong, thân ảnh Mạnh Hạo cách đó không xa hiện ra, trong mắt dị tộc tràn ngập sát khí, đột nhiên ngửa mặt lên trời rống lớn, nâng hai tay như quỳ lạy về phía bầu trời

Đúng lúc này, bốn phía tinh không chấn động, một lực vô cùng rõ ràng không thuộc về khí tức thế giới này, phủ xuống với phạm vi lớn, khí tức này trong tinh không tạo thành một hư ảnh to lớn, đó là một pho tượng cự thú như thằn lằn! Kích thước chừng mươi trượng, khí thế ngập trời, sau khi xuất hiện, Mạnh Hạo thậm chí cảm nhận được sát ý Sơn Hải Giới mãnh liệt bùng phát trong giờ phút này

Nhưng chẳng biết vì sao lại bị áp chế, không thả ra cũng không đưa tới như dị tộc Sơn Hải chi biến xuất hiện vào năm đó

Bản tôn, dừng lại! Dị tộc này gào thét, vảy toàn thân vỡ vụn, phun ra máu tươi, toàn bộ máu tươi bắn lên không thẳng đến hư ảnh, trong chớp mắt lập tức ngưng tụ trên mắt phải hư ảnh thằn lằn của kinh nhân, khiến cho mắt phải thằn lằn đỏ thẫm như càng thêm linh động

Mắt bên phải nhìn quét qua, nhìn về phía Mạnh Hạo, chỉ là một ánh mắt mà Mạnh Hạo có thể cảm nhận được uy lực mãnh liệt, hắn biến sắc nhìn chằm chằm hư ảnh to lớn kia

“Chí Tôn

Có lẽ không phải cửu nguyên nhưng ít nhất cũng là thất nguyên

“ Tinh thần Mạnh Hạo chấn động, đúng lúc này xuất hiện một luồng nguy cơ sinh tử làm cặp mắt hắn lóe lên, nâng tay phải một trảo đánh vào hư không, lập tức một lực vô hình Sơn Hải xuất hiện, bị hắn nhấc lên ngăn trở trước người

Trong chớp mắt, một quầng sáng đỏ bùng phát từ trong ánh mắt thằn lằn, mang theo theo lực kinh khủng hủy diệt hết thảy, thẳng đến Mạnh Hạo, xuất hiện ở trước mặt hắn va chạm vô hình với lực lượng Sơn Hải mà Mạnh Hạo phát ra

Tiếng động “rầm rầm” ngập trời, ánh sáng đỏ tràn ra dao động kinh khủng nhưng dần dần tiêu tán dưới lực Sơn Hải

Còn ánh sáng đỏ bên mắt phải của hư ảnh thằn lằn khổng lổ dần dần ảm đạm

Mạnh Hạo vung tay phải lập tức Chí Tôn Kiều biến hóa, nổ vang trực tiếp phủ xuống trên người hư ảnh thằn lần, bùng phát toàn bộ chiến lực của hắn

Cùng lúc đó, tay phải Mạnh Hạo giữa không trung rạch một đường, dẫn dắt lực Sơn Hải đến đây, trực tiếp hướng về nhất chỉ dị tộc toàn thân máu tươi đầm đìa

Nhất chỉ này làm cho tinh không chấn động, thân thể dị tộc do Lữ Hầu hóa thành run rẩy, hét thảm thiết, bấm quyết toàn lực chống cự nhưng trong chớp mắt, thân thể “ầm” một tiếng như bị một ngón tay vô hình to lớn trực tiếp điểm lên người một lực Sơn Hải ngưng tụ tạo ra

Hắn phun ra máu tươi, thân thể lùi về sau, phút chốc hai cánh tay tan vỡ, ngực sụp xuống trực tiếp nổ tung, còn hư ảnh thằn lằn giữa tinh không cũng bị uy lực Chí Tôn Kiều trấn áp, dần dần tiêu tán

“Chết như vậy có chút đáng tiếc

“ Toàn thân dị tộc do Lữ Hầu hóa thành dần dần tan vỡ, khi đầu cũng gần như vỡ vụn,thân thể Mạnh Hạo vụt qua xuất hiện bên cạnh Lữ Hầu, nâng tay phải đặt lên đỉnh đầu Lữ Hầu, trong mắt lóe sáng, đột nhiên sưu hồn! Hắn không chỉ muốn sưu hồn Lữ Hầu mà còn muốn qua cầu nối này

xem cường giả chi hồn phủ ảnh chiếu trên 33 Thiên kia

Mặc dù là Chí Tôn, Mạnh Hạo cũng phải dò xét, tìm tòi đến tận cùng, hắn muốn biết bản thân cùng Chí Tôn, thần thức

đến cùng có bao nhiêu khác biệt! “Ầm!” Đầu Lữ Hầu run rẩy, mở to mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trong phút chốc Mạnh Hạo lập tức thấy được trí nhớ của hắn

Cùng lúc đó, hắn cảm nhận được sợi tơ sắp đứt lìa ảm đạm, cùng với Lữ Hầu và phía cuối 33 Thiên của tinh không, hắn không chần chờ đi theo sợi tơ này

Gần như trong khoảnh khắc Mạnh Hạo tràn vào đầu hắn, trong đầu hắn nổ vang, hắn cảm nhận được sợi tơ nơi khác tồn tại một luồng ý thức khổng lồ, Mạnh Hạo so sánh thấy mình còn chưa bằng một phần

Hắn chỉ đơn giản là va chạm với thần thức đối phương lập tức bị phản chấn gần như tan vỡ, lui ngay về sau

Trong mắt Mạnh Hạo kinh ngạc, hắn trước hết tính toán thấy sau khi một phần thần thức của mình bị hủy diệt, đối với thương tổn của bản thân, đây là

một cơ hội cực kỳ khó có được! Một cơ hội có thể làm cho lực lượng thần thức của hắn tăng bạo!

Rống giận từ trong thần thức khổng lồ kia truyền ra, hành động sưu hồn dò xét của Mạnh Hạo đối với Chí Tôn trong 33 Thiên kia là khiêu khích vô cùng lớn mà cả đời này chưa từng có trước đây

Thần thức này rầm rầm thẳng tới Mạnh Hạo, muốn tiêu diệt Mạnh Hạo! Hết thảy nói thì chậm nhưng trên thực tế chỉ phát sinh trong nháy mắt, thần thức Mạnh Hạo cứng rắn vừa chạm vào đã gần như tan vỡ, sau cùng vẫn còn lại một ít, hắn rốt cục theo sợi tơ ảm đạm kia về đến Sơn Hải Giới

Cùng lúc đó, thần thức Chí Tôn đến từ bên ngoài 33 Thiên cũng rầm rầm

xông vào Sơn Hải Giới Trong nháy mắt, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, thân thể lùi về sau, đầu Lữ Hầu trực tiếp nổ tung, máu thịt bầy nhầy nhưng lại có luồng lực lượng vô biên khuếch tán ra khi đầu Lữ Hầu nổ tung, mãnh liệt hướng về Mạnh Hạo

Trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng, cả Sơn Hải Giới giờ phút này chấn động mãnh liệt, sát khí từ trong Sơn Hải Giới bùng phát, phút chốc bao phủ khắp mọi nơi không nơi nào là không có, trấn áp luồng thần thức này

Cùng lúc đó, sợi tơ liên tiếp kia cũng vì đầu Lữ Hầu tan vỡ mà trực tiếp đứt lìa

Ở nơi trấn áp Sơn Hải Giới, sau khi sợi tơ đứt lìa, luồng thần thức này cùng với bản thể cắt đứt kết nối, trên tinh không, mắt Mạnh Hạo lộ vẻ ngạc nhiên, mở to miệng, hút mạnh một cái

“Ầm” một tiếng, thần thức vô biên kia trong nháy mắt bị Mạnh Hạo hút vào trong cơ thể, đầu hắn dường như muốn nổ tung

Trong tiếng nổ vang, thất khiếu Mạnh Hạo chảy máu nhưng Đạo Thần Kinh của hắn lại điên cuồng di chuyển

Sau khi Mạnh Hạo tu hành từ lâu đã phát hiện Đạo Thần Kinh là đạo văn vô thượng cùa thần thức cắn nuốt, đã là người tu hành đều có thể cắn nuốt tất cả thần thức trở thành vật của bản thân

Chỉ có điều lần này hắn muốn cắn nuốt là thần thức của Chí Tôn, mặc chù chỉ là một phần, không phải toàn bộ nhưng cũng đã gấp mình mấy lần, khiến cho đầu hắn vù vù, thân thể hắn run run, thất khiếu hắn chảy máu, toàn thân phun ra sương máu, toàn thân đau đớn kịch liệt, thân thể của hắn dường như sắp nổ tung

Từng ngụm máu tươi phun ra, than thể “ầm” một tiếng gần như vỡ tan, cảnh giới Vĩnh Hằng điên cuồng di chuyển mới có thể miễn cưỡng duy

trì sự sống của hắn, nhưng vẫn không ngừng phun ra máu tươi, thân thể một lần lại một lần gần như tan vỡ

Cả người hắn, máu thịt bầy nhầy, giờ phút này ngọn lửa sinh mệnh gần như sắp tắt nhưng hai mắt hắn càng ngày càng sáng

Thời khắc này dường như có thanh âm gầm lên giận dữ từ cuối tinh không xa xôi, từ trên 33 Thiên kia truyền xuống tiếng động phẫn nộ ngập trời, long trời lở đất

Một lát sau, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, ngừng tan vỡ, hắn miễn cưỡng áp chế thần thức Chí Tôn xuống nhưng cũng không được bao lâu, Mạnh Hạo cần phải sớm tìm ra nơi bế quan dung hợp

Hai mắt của hắn đã đỏ thẫm, thân thể hắn tuy rằng hư nhược nhưng giờ phút này thần thức hắn lại bạo tăng so với trước đây ít nhất nhiều hơn gấp đôi, đây cũng chỉ mới là bắt đầu! Thần thức cường hãn làm cho tinh thần hết thảy tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải bốn phía đều run lên, không dám nhìn nhau, dưới ánh mắt uy hiếp của Mạnh Hạo, lập tức cúi đầu quỳ lạy Mạnh Hạo

Mạnh Hạo lau đi máu tươi ở khóe miệng, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cuối tinh không, vừa rồi trong chớp mắt hắn đã vô cùng gần với cái chết, cắn nuốt cử động của bộ phận thần thức Chí Tôn là một chuyện vô cùng điên cuồng

Chuyện này ngay cả Chí Tôn 33 Thiên kia cũng không nghĩ đến sẽ có người điên cuồng như vậy, bởi vì hắn không biết tính cách của Mạnh Hạo, đó là chấp nhất không đạt được thì sẽ đánh mất

Hắn không có cách nào tiêu diệt Chí Tôn, hắn nếu không nuốt thần thức của đối phương, thu được một ít chuyện tốt như vậy, hắn không phải là Mạnh Hạo

“Trong cái rủi có cái may, lời này quả nhiên chính xác!” Mạnh Hạo liếm môi

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1640: Ngọn đăng thứ nhất

Hắn không để ý tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải kính sợ hắn, Mạnh Hạo xoay người, phút chốc biến mất, không phải thích giết người, lúc trước những người này sau khi nhìn thấy dị tộc tỏ ra khiếp sợ, có thể nhận thấy có rất nhiều vấn đề

Nhưng mà trong mắt hơn mười người không những có khiếp sợ, mà còn có hâm mộ

Khi Mạnh Hạo đi rồi, đột nhiên đầu từng người trực tiếp nổ tung, ánh mắt mờ dần

Mọi người hết sức sợ hãi, nhìn nhau, từng người trầm mặc tản đi, không bao giờ muốn trở lại chiến trường Thiên Thần Liên Minh

Đối với bọn hắn, sau khi nhìn thấy Lữ Hầu biến thành dị tộc, cảm nhận được sự chán ghét trong lòng đối với dị tộc, đáy lòng của bọn họ xuất hiện nhiều suy đoán

Thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện lần nữa, ở nơi xa xa, hắn vừa mới hiện thân lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thần thức Chí Tôn không thể bị áp chế nữa, lại bùng phát trong cơ thể hắn lần nữa

Đạo Thần Kinh của Mạnh Hạo di chuyển điên cuồng, không ngừng dung hợp cắn nuốt, Mạnh Hạo cắn răng, máu tươi không ngừng tràn ra, thân thể gần như tan vỡ

Hắn di chuyển khó khăn, khi xuất hiện, trực tiếp xuyên qua khối thiên thạch, khoanh chân ngồi vào bên trong thiên thạch, nhắm mắt tĩnh tọa

Trước khi nhắm mắt, hắn thi triển lực lượng còn lại bố trí tầng tầng cấm chế ở bốn phía, hư vô méo mó, khối thiên thạch này trong mắt người ngoài đột nhiên biến mất

Trừ phi có thần thức và tu vi vượt qua Mạnh Hạo, nếu không không thể nhận ra sự tồn tại của thiên thạch, tất nhiên cũng không thể nhìn thấu Mạnh Hạo bên trong thiên thạch

Thời gian rất nhanh trôi qua bảy ngày, bảy ngày này, Mạnh Hạo nhiều lần gần như tử vong, thân thể tan vỡ càng thêm mãnh liệt, cảnh giới Vĩnh Hằng cũng khó có thể áp chế, làm cho hắn nhất định phải nuốt đan dược mới có thể miễn cưỡng chống đỡ

Thân thể hắn gầy một vòng lớn, gần giống như chỉ còn da bọc xương nhưng hai mắt của hắn lại càng ngày càng sáng, lực lượng thần thức của hắn trong bảy ngày này gần như không lúc nào không được tăng cường! Thời khắc này thần thức đã so với trước đây nhiều gấp ba lần!

Thần thức bạo tăng, làm cho Mạnh Hạo nắm chắc hiểu biết đối với tu vi, đối với thần thông thuật pháp, bất luận là khống chế hay thi triển đều cường hãn không ít

Quan trọng nhất là sự khổng lồ của thần thức sẽ làm cho hắn từ không có khả năng tắt đăng Cổ Cảnh

trở thành có khả năng! Bảy ngày sau, khi Mạnh Hạo mở mắt, thân thể hắn rốt cuộc ngừng tan vỡ, hắn nhìn như hư nhược nhưng ngọn lửa sinh mệnh của hắn dồi dào gấp mấy lần, trở nên ổn định lại

Rốt cuộc đã cắn nuốt toàn bộ

Mạnh Hạo chậm rãi nói, mắt lóe lên sắc bén

“ Một phần Chí Tôn gần như ba phần thần thức sao

“ Khóe miệng Mạnh Hạo cong lên, ánh mắt lóe sáng, vung tay, lập tức bên ngoài thân thể hắn trong nháy mắt xuất hiện 33 ngọn Hồn Đăng

Sau khi liếc nhìn những Hồn Đăng này, Mạnh Hạo trầm mặc một lát, cắn răng, nhắm hai mắt, đồng thời di chuyển tu vi bắt đầu trị thương

Thần thức Mạnh Hạo bạo tăng khiến cho cảnh giới Vĩnh Hằng của Mạnh Hạo cũng theo đó mà mạnh lên, dần dần khôi phục, cường hãn so với trước đây rất nhiều

Chỉ trong một ngày, thân thể Mạnh Hạo không còn gầy nữa, cả người hắn bất luận là tu vi, là thân thể hay là hồn cùng thần thức đều đạt trạng thái tột đỉnh

Lúc này mở mắt lần nữa, trong chớp mắt ánh mắt Mạnh Hạo quét lên ngọn Hồn Đăng thứ nhất, trong giờ phút này đã to lớn đến cực điểm, là người thứ nhất ngừng hấp thu Hồn Đăng của lực lượng thiên địa

Mạnh Hạo nhìn ngọn đăng này, rất lâu sau, trong mắt hắn bắt đầu từ quyết đoán biến thành chần chờ, cuối cùng lại trở nên quyết đoán, Mạnh Hạo hạ quyết tâm

Hắn muốn

tắt ngọn Hồn Đăng thứ nhất, cảm nhận một chút thời khắc ngọn đăng tắt, sinh tử nghịch chuyển

“Sớm muộn gì cũng phải tắt những ngọn Hồn Đăng này, mà hiện tại bất luận là thân thể hay là thân thức của ta đều cường đại mà trước đây chưa từng có, ta có thể cảm nhận được sức mạnh của thần thức, kích thước của linh hồn, đây là trọng điểm có thể tắt đăng

“Đồng thời, cũng nghiệm chứng một chút

sau khi tắt một ngọn Hồn Đăng, Hồn Đăng còn lại hấp thu cực hạn lực lượng thiên địa, sẽ xảy ra biến hóa hay không

“ Mạnh Hạo nhìn ngọn Hồn Đăng thứ nhất, một lát sau cắn răng, hắn không tiếp tục chần chờ, vung tay phải về phía ngọn Hồn Đăng kia

Ngọn Hồn Đăng thứ nhất này lập tức lay động, trên ngọn đăng cháy lập lòe dường như có thể tắt bất cứ lúc nào, đây không phải do Mạnh Hạo đơn thuần vung tay tạo thành mà còn do ý nghĩ muốn tắt đăng trong lòng hắn

Thân thể cùng ý nghĩ đồng thời thi triển mới có thể tắt đăng!

Tắt! Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, hắn vừa nói xong, ngọn Hồn Đăng thứ nhất kia tắt

trong nháy mắt! Trong giây phút ngọn đăng tắt, thân thể Mạnh Hạo chấn động, ngọn Hồn Đăng này dung hợp cùng hồn hắn, cùng huyết mạch của hắn, giống như mạng của hắn giờ phút này cũng tắt theo, một luồng cảm giác tử vong bao phủ toàn thân Mạnh Hạo

Thân thể Mạnh Hạo từ từ không run nữa, ngọn lửa sinh mệnh của hắn lúc này nhanh chóng ảm đạm, thậm chí sinh cơ trong cơ thể hắn cũng đều ảm diệt, tu vi của hắn không thể di chuyển, lực lượng thần thức của hắn cũng khó có thể chuyển động, thậm chí cả suy nghĩ cũng đều đình trệ

Một luồng tử khí dần dần khuếch tán trên người hắn, càng ngày càng dày đặc, hồn hắn dường như từ từ khô héo, thân thể của hắn bất ngờ cũng héo rũ dường như sắp mục nát

Không thể hình dùng giờ phút này trên người Mạnh Hạo, hết thảy mọi

việc tồn tại đều quỷ dị, cả người hắn giống như sắp tử vong, khí tức càng ngày càng yếu

Nếu là có người ngoài bên cạnh Mạnh Hạo tận mắt chứng kiến sẽ phát hiện hết thảy

Nhưng trên thực tế, Mạnh Hạo giờ phút này không nhắm mắt, thế giới nhìn thấy được

lại hoàn toàn khác biệt, cả bên trong thiên thạch đều biến thành màu xám tro, thậm chí hết thảy mọi nơi hắn nhìn thấy đều là màu xám tro

Khi hắn đứng lên mới phát hiện thân thể của mình vẫn còn khoanh chân tĩnh tọa tại chỗ, còn hồn hắn giống như đã xuất ra trong giờ phút này nhanh chóng tiêu tán

Mạnh Hạo lập tức quay đầu nhìn về phía thân thể mình khoanh chân tĩnh tọa, hắn thấy được thân thể khô héo, thấy được huyết mạch đứt đoạn cũng nhìn thấy tử khí kia dày đặc, còn có hồn của bản thân tiêu tán làm cho Mạnh Hạo càng thêm cảm nhận rõ tử vong đang đến gần

Đây là tắt đăng Cổ Cảnh sao

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, khi hắn ở Phương gia, có tìm hiểu về việc tắt đăng Cổ Cảnh, có được đáp án là mỗi Cổ Cảnh riêng, khi tắt đăng trải qua việc không giống nhau, thậm chí cùng một người khi tắt đăng khác nhau thì vẫn trải qua việc khác nhau

Nhưng chung quy vẫn còn tồn tại một ít quy luật

Tắt đăng Cổ Cảnh, Thần Minh Thất Khô! Mạnh Hạo nói nhỏ, mắt lộ vẻ ngạc nhiên

Năm đăng nhất khô, có người có thể trải qua khô thứ tư hiếm thấy ai có

thể trải qua khô thứ năm mà chỉ có thể là khô thứ ba

Càng về sau càng nguy hiểm

Trong đó khô thứ nhất gọi là Huyễn Khô

Như vậy nơi này chắc là Huyễn Khô

Nhưng lại không làm được, dường như hồn cùng thân thể hắn có tồn tại bài xích, Mạnh Hạo nhíu mày, đúng lên lần nữa, hắn nhìn thân thể càng thêm khô héo, sắc mặt trầm xuống, thân thể vụt qua, xuất hiện ở bên ngoài thiên thạch, nhìn bốn phía tràn ngập sương mù vô tận, sương mù này cuồn cuộn, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ thanh âm nào truyền ra

Huyễn Khô, Huyễn Khô

Huyễn ở nơi nào

Mạnh Hạo nói nhỏ, bỗng nhiên trong lòng nổi sóng, quay đầu nhìn lại thiên thạch phía sau, ngay khi hắn quay đầu, khối thiên thạch này biến đổi trong nháy mắt, bất ngờ hóa thành một trái tim đỏ, trái tim này đập thình thịch, ở mặt ngoài nổi lên vô số khuôn mặt, những khuôn mắt kia gào thét về phía Mạnh Hạo, những khuôn mặt này

đều quen thuộc với Mạnh Hạo

Đó là tất cả những người bị hắn giết chết cả đời này

Ánh mắt Mạnh Hạo lạnh như băng, nhìn những khuôn mặt kia nhưng ngay sau đó, thân thể hắn lùi về sau, trong nháy mắt, một bàn tay to đầy máu đột nhiên từ sâu trong trái tim đưa ra, hung hăng đánh vào nơi Mạnh Hạo đứng lúc trước, nơi này lập tức sụp xuống

Dư lực tràn ra, phát động sương mù bốn phía, không ngừng cuồn cuộn bốn phương tám hướng, một tiếng gầm nhẹ, dữ tợn truyền ra từ trong trái tim này

Mạnh Hạo

Ta chờ ngươi, chờ rất lâu

Ta đã từng nói, khi ngươi tắt đăng, ta sẽ trở lại! Thanh âm như gầm thét, vang vọng bốn phương tám hướng, trái tim co lại, trong phút chốc tan vỡ, chia năm xẻ bảy, bàn tay kia cũng biến mất vô ảnh

Nhưng lại có thanh âm lạnh lẽo vang vọng bốn phía

Ta diệt thân thể ngươi, ngươi không tìm được đường rời đi, chỉ có thể bị nhốt ở nơi này, không tới bao lâu, khi toàn bộ thân thể ngươi khô héo, làm cho huyết mạch của ngươi khô héo, thần thức của ngươi sẽ tản đi, hồn ngươi

sẽ vĩnh viễn tiêu tán trong thế giới này

Sắc mặt Mạnh Hạo trầm xuống, vung tay áo, lập tức trái tim tan vỡ, máu thịt tản ra nhưng lại không rơi đến trước mặt Mạnh Hạo chút nào

“Huyễn Khô, huyễn thì ra là ở nơi này

Sau khi ngọn Hồn Đăng thứ nhất tắt tạo thành một thế giới hư ảo, hồn của ta bị kéo đến nơi này, hồn cùng thân thể tách rời

Nếu ta không về thân thể trước khi thân thể khô héo, như vậy sẽ chết thật ở nơi này, không nghĩ đến diệt ngọn đăng thứ nhất lại thành ra như vậy

“ “Nếu như lúc trước không có cắn nuốt 33 thần thức Chí Tôn, ở nơi này, ta có lẽ sẽ có chút phiền phức nhưng giờ này

“ Mạnh Hạo cười nhạt, hắn mặc dù vẫn ở trạng thái hồn nhưng thần thức vẫn ở nơi cũ

Giờ phút này thần thức ầm ầm tản ra, cuồn cuộn quét ngang bốn phương tám hướng

Trong chớp mắt, thần thức của hắn bao trùm, lúc trước hắn không có hấp thu cực hạn thần thức Chí Tôn nhưng trước mắt, đối với hắn, đó cũng chỉ có ba phần thần thức của bản thân mà thôi

Mở lại! Thần thức Mạnh Hạo khuếch tán lần nữa, trong phút chốc bao trùm càng xa hơn ra bốn phương tám hướng, nổi lên sóng gợn khiến cho sương mù nơi này cuồn cuộn

“Tìm được rồi!” Trong chớp mắt, cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, trong thần thức của hắn, bất ngờ thấy được trong sương mù ở nơi rất xa tồn tại một khối thiên thạch, bên trong thiên thạch này chính là thân thể của hắn!

Không thể nào! ! Rống giận từ trong sương mù bốn phía truyền ra điên cuồng, bất luận là cổ kiếp hay là hiện tại, thanh âm của nó đều tồn tại kỳ dị, ra tay với Mạnh Hạo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1641: Trở về từ Thiên Thần liên minh

Không có gì là không thể

Mạnh Hạo hừ lạnh, giờ phút này thần thức của hắn bùng phát, tất cả thần thức trong sương mù “ầm ầm” nổ ngập trời, dường như có bàn tay vô hình dao động dẫn dắt, trong phút chốc, thần thức Mạnh Hạo xoay tròn trong sương mù

Nếu từ nơi cao nhất nhìn xuống, có thể thấy được sương mù của thế giới này chuyển động thành một lốc xoáy to lớn, yên tĩnh bốn phía bị đánh vỡ, một loạt tiếng nổ vang không ngừng vang dội, long trời lở đất

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, ở trung tâm lốc xoáy, thân thể hắn như hư ảo, nhưng lại có một luồng khí tức kinh người bùng phát trên người hắn, đó là lực lượng hồn cùng uy lực thần thức!

Thần thức Mạnh Hạo cường hãn, có bộ dạng chừng bốn phần Chí Tôn, nói cách khác toàn diện thần thức bùng phát có thể so với bốn phần lực lượng Chí Tôn

Lực lượng này trông có vẻ không nhiều nhưng trên thực tế đã đạt trình độ kinh sợ, phải biết

lực lượng thần thức Đạo Tôn ngũ nguyên cũng chỉ là một phần Chí Tôn mà thôi, mặc dù các chủ Đại Sơn Hải cũng chỉ đạt tối đa hai ba phần, chỉ có Đạo Tôn lục nguyên mới đạt tới cao nhất là bốn năm phần

Nhưng bây giờ Mạnh Hạo đã có thần thức Đạo Tôn lục nguyên, giờ phút này bùng phát, thiên địa biến sắc, tinh không nổ vang, dù sao

Đạo Tôn lục nguyên trong thiên địa là mạnh nhất của Chí Tôn

Mà Chí Tôn quá ít lực lượng lục nguyên, tất nhiên từ lâu là vô địch

Thần thức Mạnh Hạo nổ vang, khí thế ngập trời, cất bước đi về phía trước, một bước hạ xuống, thân ảnh xuyên qua hư vô, đi trong lốc xoáy này, xuất hiện trước khối thiên thạch hắn tìm được! Hết thảy cũng chỉ là một bước! Ngay lúc Mạnh Hạo xuất hiện ở khối thiên thạch, tiếng rống giận từ trong lốc xoáy hư vô bốn phía truyền ra, ngay sau đó, đưa ra bàn tay to màu máu, hướng về phía Mạnh Hạo

Đang đợi ngươi đây

Mạnh Hạo hừ lạnh, gần như lúc bàn tay này lại tới, hắn bỗng nhiên nâng hai tay, trong mắt rét lạnh

Bạo! Một chữ nói ra lại làm cả thế giới này, chỉ cần là nơi bị thần thức Mạnh Hạo bao phủ đều nổ tung ầm ầm trong phút chốc, đó là lực lượng tan vỡ do lực lượng thần thức Mạnh Hạo bùng phát, từ bốn phía bao lấy Mạnh Hạo trong nháy mắt

Xa xa nhìn thấy trong thần thức của Mạnh Hạo, bên cạnh lốc xoáy này tan vỡ ngập trời, tan vỡ này lan tràn trong nháy mắt, tầng tầng lớp lớp nổ vang, lập tức từ bên ngoài lan tràn vào trung tâm

Bất luận là bàn tay to kia hay là giấu trong thân thể hư vô đều bị lực lượng thần thức tan vỡ của Mạnh Hạo bao phủ toàn bộ

“Ầm ầm ầm ầm!” Tiếng nổ ngập trời, khí thế kinh người, bàn tay to huyết sắc kia chưa đụng đến Mạnh Hạo đã gào thét thảm thiết, bàn tay này mắt thường có thể nhìn thấy được lại trực tiếp bị lực lượng thần thức tan vỡ che mất, tấc tấc vỡ vụn, trực tiếp vỡ nát

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo ở hư vô xa xa, trong tan vỡ này lộ ra một thân ảnh khổng lồ, mặc dù chỉ là một hình dáng dù không nhìn rõ, nhưng thân ảnh ấy cao chừng mười ngàn trượng, đỉnh đầu có hai sừng, thân thể đỏ thẫm giống như tuyệt thế đại yêu, nó gào thét thảm thiết, bị thần thức tan vỡ của Mạnh Hạo bao phủ, không ngừng nổ vang

Ta muốn giết ngươi! ! Rống giận truyền ra, thân ảnh khổng lồ này chống cự mạnh mẽ lực lượng thần thức của Mạnh Hạo, bước ra một bước, ý muốn đến gần Mạnh Hạo

Thần sắc Mạnh Hạo lạnh lùng, chậm rãi nâng tay phải, điểm về phía không xa thân ảnh khổng lồ kia

Cút! Chỉ có một chữ! Trong nháy mắt nói ra một chữ này, lực lượng thần thức của Mạnh Hạo bùng phát lần nữa, lần này không còn là khuếch tán bốn phương tám hướng mà là tụ về một điểm, không còn là tan vỡ bốn phía mà là tập hợp tất cả lực lượng thần thức hóa thành một cơn gió lốc nổ vang, trực tiếp dừng trên thân ảnh khổng lồ này

Tiếng động “ầm ầm” ngập trời, thân ảnh khổng lồ kia gầm lên thảm thiết nhưng không cách nào đến gần Mạnh Hạo

Khi thần thức Mạnh Hạo bao phủ, gió lốc nổi lên tạo thành một luồng lực lượng mạnh mẽ, trực tiếp đẩy thân mình của nó lùi về sau

Ta không cam tâm!

Thân ảnh ấy rống giận nhưng thân thể lại không thể khống chế không ngừng lùi về sau, trong chớp mắt giống như bị tản ra, bị đẩy ra cực xa

Ngươi không cam tâm, ta cũng không cam tâm, lần sau

người không cần tìm đến ta, ta sẽ đi tìm ngươi

Mạnh Hạo nhìn thân ảnh khổng lồ lùi về phía xa xa, thản nhiên nói, xoay người bước về phía khối thiên thạch, trong nháy mắt đi vào, thấy được thân thể kia khoanh chân ngồi trong khối thiên thạch này

Giờ phút này thân thể đã khô héo đến cực điểm, bị tử khí bao phủ, dường như sắp tử vong

Không chút chần chờ, Mạnh Hạo không dừng lại, trực tiếp cất bước đi vào trong cơ thể, khoanh chân ngồi xuống chồng lên thân thể, trong đầu ù lên, hoàn toàn dung hợp

Bên trong Đệ Bát Sơn Hải, trong tinh không, người ngoài không thấy được Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong thiên thạch, thân thể bỗng nhiên chấn động, mở mắt, từ ảm đạm lúc trước cùng màu xám tro trong phút chốc có thần thái, thân thể hắn từ khô héo dần khôi phục, dần dần có máu thịt, tử khí nhanh chóng tiêu tan, dồi dào sinh cơ

Mạnh Hạo hít sâu, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, ngọn Hồn Đăng thứ nhất trước mặt hắn lúc này đã tắt, làn khói phiêu tán như có linh tính thẳng đến thất khiếu của Mạnh Hạo, trong nháy mắt chui vào, ngọn Hồn Đăng thứ nhất bùng phát khí tức kinh người, có một luồng cự lực từ trong bùng phát, sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, trong nháy mắt thân thể hắn hoàn toàn khôi phục, huyết mạch sôi trào, tu vi cũng tăng cường ầm ầm, ngoài lực lượng thân thể, hết thảy đều bùng phát

Thậm chí linh hồn cũng vậy, còn có thần thức của hắn trong giờ phút này đều tăng cường, nhưng thần thức không tăng lên gấp đôi mà chỉ tăng một vài phần, cho dù như thế, lúc này trên người Mạnh Hạo tràn ra khí thế vô cùng kinh người

Khí tức của hắn nhanh chóng tăng lên, có cảm giác càng ngày càng cường hãn, không lúc nào là không xuất hiện trên người hắn

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã ba ngày

Ba ngày sau, khối thiên thạch này vốn giấu trong hư vô, người ngoài không thể nào thấy được, trong tinh không méo mó cùng sóng gợn khuếch tán xuất hiện trong tinh không lần nữa

Nhưng vừa mới xuất hiện lập tức run lên, không có thanh âm kịch liệt, vô thanh vô tức, khối thiên thạch không nhỏ này lại

giống như tan rã trực tiếp hóa thành tro bụi

Trong tro bụi lộ ra Mạnh Hạo lơ lửng khoanh chân, còn có 33 ngọn Hồn Đăng bốn phía Mạnh Hạo

32 ngọn cháy, một ngọn tắt! Một lực làm cho tinh không chấn động, khuếch tán trên người Mạnh Hạo, sau đó biến mất, hai mắt của hắn bỗng nhiên mở ra lóe sáng, dường như trong nháy mắt tinh không cũng lóe sáng

Mạnh Hạo hít sâu, khí tức dồi dào lực lượng của thiên địa nổ vang, bị hắn hút vào miệng toàn bộ, chậm rãi tiếp nhận

Cổ Cảnh

là một cảnh giới hóa mục nát thành thần kỳ, làm cho tu sĩ tăng lên vượt bậc!

Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, đứng lên, thân thể phát ra tiếng “rắc rắc”, truyền ra khắp bốn phía

“Đáng tiếc lúc đó ta đã đoán sai, Hồn Đăng còn lại không phải tự thân cường đại mà là cực hạn hấp thu

“ Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua 32 ngọn Hồn Đăng đang cháy còn lại, khẽ lắc đầu, vung tay áo, những Hồn Đăng này mơ hồ, dần dần biến mất

“Giải quyết xong chuyện Đệ Bát Sơn Hải, mau đi Đệ Tứ Sơn Hải

tìm Hứa Thanh về

“ Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn về Đệ Thất Sơn Hải xa xa, hắn không phải nhìn Đệ Thất Sơn Hải mà là nhìn Đệ Tự Sơn Hải

ở phía sau kia cách rất nhiều Sơn Hải

“Trong trí nhớ Lữ Hầu

chiến tranh

không phải chỉ có ở nơi này

“ Mạnh Hạo nhớ lại mình sưu hồn lúc trước, từng hình ảnh thấy được, lần này Sơn Hải chiến bùng nổ, xâm lấn một phương, không chỉ có Đệ Thất Sơn Hải

“Còn có Đệ Lục Sơn Hải cũng phát động Sơn Hải chiến

“ “Mục đích Đệ Thất Sơn Hải xâm lược Đệ Bát Sơn Hải là kéo Đệ Cửu Sơn Hải vào chiến tranh

“ “Về phần Đệ Lục Sơn Hải giờ phút này đang xâm lược Đệ Ngũ Sơn Hải cũng có mục tiêu giống như vậy

muốn khóa lại Đệ Tứ Sơn Hải giới mạnh nhất!” Mạnh Hạo trầm mặc, cất bước chậm rãi, hướng về phía Thiên Thần Liên Minh xa xa, đi về phía trước

Không có ràng buộc của Mạnh gia, Mạnh Hạo có thể tùy ý hành sự, biện pháp giải quyết cuộc chiến tranh này của Mạnh Hạo xem ra không đơn giản là đi ngăn trở đại chiến của tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải cùng Đệ Bát Sơn Hải mà muốn

thông qua khe nứt giữa Đệ Bát Sơn Hải cùng Đệ Thất Sơn Hải mà càng thêm đến gần chủ Đệ Thất Sơn Hải! Mạnh Hạo mang theo suy tư, phút chốc bước chậm lại, dần dần đến gần Thiên Thần Liên Minh

Càng đến gần chỗ này, hắn càng cảm nhận được dao động quen thuộc trên núi thứ tám trong Thiên Thần Liên Minh

Sau mấy canh giờ, Mạnh Hạo đi đến cửa vào Thiên Thần Liên Minh, nơi này đã từng tồn tại tinh tú, lúc này tinh tú biến mất, bốn phía chỉ có bụi bậm cùng một ít tử thi hài cốt

Nơi này từ lâu đã bị Đệ Thất Sơn Hải công phá, lúc này trở thành khu vực do Đệ Thất Sơn Hải chiếm lĩnh, nhìn ra xa giống như phế tích tinh không, dường như có chút tương tự với Tiên Khư

Đều là bụi bậm sau chiến tranh

Mạnh Hạo nhìn bốn phía, cất bước đi, bước chân vào trong Thiên Thần Liên Minh, mới vừa đi vào, hắn lập tức cảm nhận được tồn tại dao động thuật pháp còn lưu lại, còn có sát ý máu tanh tràn ngập bốn phía

Xa có mấy chục thân ảnh xuyên qua phế tích bụi bậm này, tìm được tu sĩ bổ đao bị thương nặng mà ngất đi, thu một chút pháp bảo vào túi trữ vật

Sự xuất hiện của Mạnh Hạo lập tức làm cho mấy chục thân ảnh chú ý, đồng loạt dừng lại nhìn qua, trong mắt những người này lóe lên sát khí, thần thức tản ra, bao phủ Mạnh Hạo, sau khi nhận ra Mạnh Hạo chỉ là tu vi Cổ Cảnh, lập tức có tiếng cười gằn truyền ra:

Không ngờ gặp được tu sĩ Đệ Bát Sơn Hải lạc đàn, giết hắn!

Vừa nói xong, trong nháy mắt những người này đi tới, tu vi từng người một bùng phát, tràn ngập sát khí, trong chiến tranh mấy tháng này, bọn họ sớm đã đánh giết đỏ cả mắt

Giờ phút nhìn thấy Mạnh Hạo, do tu vi của bọn họ không đủ, còn chưa có tư cách dò xét ra sự kinh khủng của Mạnh Hạo, tưởng rằng đây là tu sĩ lạc đàn, trong nháy mắt đánh tới

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1642: Ai nói là phế quyết

Mạnh Hạo giống như không nhìn thấy những tu sĩ kia, vẫn đi về phía trước, chỉ tùy ý nâng tay đã khiến thân thể mười tu sĩ chấn động toàn bộ, thần sắc ngớ ra, lập tức từng người một ngã xuống, hòa vào lớp tro bụi

Mạnh Hạo không có giết bọn hắn, chỉ là tản đi thần trí của bọn hắn làm cho bọn hắn ngủ say ở nơi này, có lẽ mấy tháng sau là có thể thức tỉnh

Trong Thiên Thần Liên Minh, tinh tú ở những nơi Mạnh Hạo đã thấy qua đều trở thành cát bụi, vô số hài cốt, bất luận là Đệ Bát Sơn Hải hay là Đệ Thất Sơn Hải đều có rất nhiều thi thể

Mạnh Hạo trầm mặc, đi đến phía trước, càng chạy càng xa, cho đến khi hắn cảm nhận được phía trước hắn chấn động long trời lở đất, bên tai như vang lên tiếng hét thảm thiết ở nơi xa xa cùng một loạt tiếng nổ vang ngập trời

Mạnh Hạo nhìn lại, hắn biết nơi đó đang xảy ra chiến tranh

Thần thức hắn tản ra, phút chốc bao phủ gần như toàn bộ khu vực bên trong Thiên Thần Liên Minh, nơi này hắn chỉ quan tâm hai người, một là Nhất Nhiên Tử, người khác trên núi thứ tám

Giờ phút này, mục đích hắn đi tới nơi này là nhìn hai người kia một chút

Trong thần thức Mạnh Hạo, một bộ phận khu vực Thiên Thần Liên Minh đã trở thành đống hoang tàng, bị Đệ Thất Sơn Hải chiếm lấy

Số lượng tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải đã đạt hơn triệu, từ bốn phương hướng tạo thành bốn mũi tên nhỏ xung quanh chiến trường, sát nhập vào Thiên Thần Liên Minh

Tu sĩ Thiên Thần Liên Minh chia làm bốn bộ phận, đang phản kích, nhưng khi xem xét tình hình, không có khả năng thắng lợi, rút lui trong thời gian ngắn

Trong tinh không cách Mạnh Hạo không xa, chung quanh chiến trường, trong khu vực có số người tham chiến nhiều nhất, giờ phút này một viên tinh tú vỡ tan, nổ vang trong tinh không, tạo thành hắc động thật lớn, cắn nuốt không ít tu sĩ bốn phía

Nơi đó đang phát sinh một cuộc đại chiến, hai phe tu sĩ tham gia trong trận đại chiến này, từng phe đều có hơn bảy mươi vạn chậm rãi bao trùm chiến trường vô tận, mỗi một thời khắc đều có tử vong thảm thiết

Không ngừng nổ vang, thuật pháp ngập trời, bốn phía chấn động hỗn loạn cả một vùng

Xa hơn nữa có cường giả Đạo Cảnh đang đấu pháp, Mạnh Hạo thấy được hộ pháp Thiên Thần Đạo Đại, cũng nhìn thấy

đồng tử Tiêu Diệc Hàn

Hai người đang quyết đấu, long trời lở đất

Hộ pháp Thiên Thần Đạo Đại rõ ràng không địch nổi nhưng hắn mặc trên người một bộ áo giáp màu xanh, khiến cho hắn không ngờ có thể đấu ngang với Tiêu Diệc Hàn

Về phần bốn phía, cuộc chiến Đạo Cảnh không ít, mỗi một khu vực đều có tiếng nổ vang truyền ra ngập trời

Mạnh Hạo thấy được đệ nhất tổ Hạo Nhiên Tông kia, thấy được ông lúc này thảm thiết, dường như lúc nào cũng có thể tử vong, sau khi quét ngang cả chiến trường, Mạnh Hạo thấy được Nhất Nhiên Tử bên trong

khu vực

Bốn phía Nhất Nhiên Tử bất ngờ có hai người có tu vi tương tự Đạo Cảnh Đệ Thất Sơn Hải, đang liên thủ vây công, tràn ngập sát khí, khí thế bùng phát

Còn khí tức Nhất Nhiên Tử hư nhược, người đầy thương tích, sắc mặt tái nhợt như ngọn đèn cạn dầu

Khoảnh khắc Mạnh Hạo nhìn thấy cảnh này, trong mắt lóe lên tia rét lạnh, nâng chân bước lên trước

Trên chiến trường, Nhất Nhiên Tử cười thảm, trong tiếng nổ vang, hắn phun ra máu tươi, thân thể không ngừng lùi ra sau, thương thế của hắn quá nặng, trong mấy tháng này, hắn đã chiến đấu không biết bao nhiêu lần

Thương thế ngày càng thêm nghiêm trọng nhưng lại không ngăn cản được sự điên cuồng của Đệ Thất Sơn Hải, Hạo Nhiên Tông

không hề trở lại, đệ tử tông môn tử vong không ít, Hạo Nhiên tam tổ đã chết một người giờ này chỉ còn hắn cùng với đệ nhất tổ

“Có lẽ, trong trận chiến này

ta cũng sẽ bỏ mình

“ Nhất Nhiên Tử bấm quyết, cùng với hai Đạo Cảnh trước mặt hắn quyết đấu lần nữa, hai người này, một người là trung niên, một người là lão già đều có tu vi tương tự với Nhất Nhiên Tử, ra tay tàn nhẫn, lộ ra sát khí mãnh liệt nhìn về phía Nhất Nhiên Tử, ra tay cùng lúc, lực lượng căn nguyên lập tức tản ra, tạo thành một ngọn núi băng to lớn, trong núi băng có một con mắt đen bị đóng băng

Núi này thẳng tới Nhất Nhiên Tử, trong nháy mắt sau khi tan ra, hàn khí bốn phía lập tức mãnh liệt, “rắc rắc”, từng lớp băng bất ngờ bao trùm bốn phía

Cùng lúc đó, con mắt đen bị đóng băng sau khi núi băng hòa tan, con mắt này lập tức xuất hiện, bên trong lóe lên hắc quang, tạo thành một luồng ánh sáng đen đi thẳng đến Nhất Nhiên Tử

Nhất Nhiên Tử gượng cười đau đớn, giờ phút này thân thể hắn bị hàn băng lan tràn, mắt thấy ánh sáng kia lại tới gần, hắn cắn đầu lưỡi phun ra máu tươi, máu loãng hóa thành sương, cản lại ánh sáng đen

Tiếng nổ vang truyền ra, trong mắt Nhất Nhiên Tử có chấp nhất, hắn bỗng nhiên hít sâu

Đạo trong lòng ta! Vừa nói xong, trên lớp băng, thân thể hắn lập tức tan vỡ “rắc rắc”

Hai cường giả Đạo Cảnh quyết đấu cùng Nhất Nhiên Tử lúc này cười lạnh

Lại là chiêu này, Nhất Nhiên Tử, chúng ta đã giao chiến mấy lần, một chiêu Phong Thiên Quyết này , ngươi đã thi triển mấy lần, mỗi một lần thi triển, cái gọi là Phong Thiên Quyết chỉ là phế quyết

Căn bản cũng không có Phong Thiên Quyết, lão phu cũng nghe người ta nói qua hình như ngươi từng thành công một lần? Thật ra trong lòng ta cũng rất mong đợi, có thể nhìn thấy ngươi một người dùng Phong Thiên Quyết cản lại vạn người như người khác nói

Hai người cười lạnh, không ra tay ngược lại đứng đó, lạnh lùng nhìn Nhất Thiên Tử, trong mắt châm chọc càng thêm rõ ràng

Nhất Nhiên Tử chua xót nhưng thần sắc cũng lộ ra chấp nhất, hắn đã

từng thành công, dù chỉ là thành công một lần, nhưng lần đó đã tạo cơ hội cho đệ tử của mình rời khỏi

Lần đó hắn cả đời không bao giờ quên được

Phong Thiên Quyết không phải phế quyết!

Ý ở mắt ta! Nhất Nhiên Tử cắn răng, làm ra động tác tương ứng, tiếng gầm nhẹ vang vọng, hai Đạo Cảnh đại năng Đệ Thất Sơn Hải trước mắt hắn càng thêm rõ ràng châm chọc

Muốn cùng Sơn Hải, Phong Thiên Quyết! Nhất Thiên Tử ngửa mặt lên trời rống lớn, vung hai tay về phía bầu trời nhưng

lại không có chút pháp thuật nào phủ xuống

Ánh mắt Nhất Nhiên Tử ảm đạm, phun ra một ngụm máu tươi, cười gượng nhưng trong lòng hắn vẫn tin tưởng vững chắc, Phong Thiên Quyết của bản thân không phải phế quyết

Đây là lần thứ mấy ta thấy được ngươi thi triển thuật pháp này? Vẫn là phế quyết thôi

Đáng tiếc đến cuối cùng vẫn không thấy được cái ngươi gọi là Phong Thiên Quyết

Hai người Đệ Thất Sơn Hải lắc đầu, cất bước thẳng đến Nhất Nhiên Tử, trong mắt tràn ngập sát khí

Nó không phải phế quyết, là Phong Thiên Quyết, là Phong Thiên Quyết

do ta tự tạo ra! Nhất Nhiên Tử chua xót nhưng vẫn nói từng chữ từng chữ, giống như không phải nói cho người khác nghe mà là nói cho chính mình

Ta đã từng thành công

Nhất Nhiên Tử lẩm bẩm, vì sáng tạo ra Phong Thiên Quyết, hắn đã phải trả giá cao người khác không thể nào tưởng tượng

Đó là một đoạn chuyện cũ hắn không muốn nhớ lại, đó là bi thương cả đời chôn sâu trong lòng hắn

“Ầm!” Tiếng nổ ngập trời, hai Đạo Cảnh Đệ Thất Sơn Hải trong phút chốc lại đến, thuật pháp tản ra, hai người liên thủ tạo thành ảnh ảo con rết khổng lồ, con rết này dữ tợn, mở to miệng, thẳng tới Nhất Nhiên Tử mà cắn nuốt

Mang theo phế quyết chôn cùng ngươi đi! Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thanh âm lạnh như băng, hiện ra trên chiến trường, vang vọng trong khu vực này, nổ vang bên tai hai Đạo Cảnh Đệ Thất Sơn Hải

Các ngươi muốn nhìn một chút Phong Thiên Quyết? Như vậy, ta sẽ cho các ngươi cơ hội nhìn thấy

đạo trong lòng ta! Bốn chữ cuối cùng của câu nói xuất hiện trong chớp mắt, thiên địa nổ vang, tinh không run lên, kinh hãi bốn phương tám hướng, tiếng động rầm rầm không ngừng vang lên, có một luồng khí tức kinh người phủ xuống mảnh tinh không này trong phút chốc

Hai cường giả Đạo Cảnh trước mặt Nhất Nhiên Tử biến sắc, tiếng vang bên tai dường như đánh vào tâm trí họ, làm thể họ dừng lại trong nháy mắt, ngẩng đầu lên, thấy được trong tinh không đằng xa một thân ảnh đi tới

Thân ảnh ấy, mặc trường bào, hắn đến làm cho trăm vạn tu sĩ chém giết trên chiến trường dường như kinh động, thanh âm của hắn chỉ với bốn chữ giống như tiếng sấm vang ngập trời

Người tới chính là Mạnh Hạo! Nhất Nhiên Tử thấy Mạnh Hạo, thân thể hắn chấn động, trong mắt vui sướng, hắn chợt cười to, tiếng cười vừa truyền ra, vui sướng trong mắt hắn đã biến thành kích động

Đồ nhi ngoan, đồ nhi ngoan

Ý ở mắt ta

Ngay sau đó, Mạnh Hạo nói câu thứ hai, vang vọng bốn phương tám hướng, thiên lôi cuồn cuộn nổ tung bốn phía, hai Đạo Cảnh Đệ Thất Sơn Hải kia đồng thời phun ra máu tươi, thần sắc hoảng sợ, không thể tin được

Không những hai người bọn họ mà toàn bộ Đạo Cảnh của bốn phía những khu vực khác trong giờ phút này tinh thần đều nổ vang, tinh thần bọn họ chấn động không chỉ bởi vì thanh âm Mạnh Hạo mà còn vì một luồng uy lực không thể nào hình dung

đột nhiên phủ xuống cả tinh không! Uy lực vô biên kia làm cho lưng của tất cả mọi người đều bị một ngọn núi lớn vô hình đè xuống! Đó là

lực lượng của Sơn Hải Giới! Đệ nhất tổ Hạo Nhiên Tông biến sắc, ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, toàn bộ tinh thần hai phe Đạo Cảnh khác hỗn loạn, còn có Đại hộ pháp Thiên Thần Đạo kia hít ngược một hơi, nhìn về phía Mạnh Hạo, hắn lập tức nhận ra Mạnh Hạo

Nhưng ở nơi này kinh hãi nhất không phải bọn họ, mà là

đồng tử Tiêu Diệc Hàn, trong khoảnh khắc hắn nhìn thấy Mạnh Hạo, mở to mắt, không chút chần chờ, thân thể lập tức lùi về sau

Những Đạo Cảnh này cùng với trên trăm vạn tu sĩ bốn phía vào lúc này đều run rẩy khi Sơn Hải lực phủ xuống, trong óc ù ù, dường như cả chiến

trường này trong nháy mắt chỉ vì một người mà tạm ngừng chém giết!

Cùng với Sơn Hải

Mạnh Hạo đi tới, nói câu thứ ba, câu này vừa ra khỏi miệng, cả tinh không “ầm” một tiếng, như có trận trống gõ ở trong lòng mỗi một tu sĩ làm tinh thần tất cả mọi người nổ vang, lực lượng Sơn Hải Giới phủ xuống trong tinh không này tựa hồ như nổi lên! Giống như trữ lực, lực Sơn Hải chợt ngưng tụ, tạo thành một uy lực đè nén bao phủ tâm của mỗi người, bất kể là tu vi gì, lúc này đều giống như ngừng thở

Chỉ có Nhất Nhiên Tử nở nụ cười kích động vang vọng bốn phương tám hướng, mà lúc này sắc mặt hai Đạo Cảnh Đệ Thất Sơn Hải phía trước hắn tái nhợt, trong đầu ầm ầm

Cả thế giới, cả tinh không, mọi ánh mắt đều dừng lại trên người Mạnh Hạo, nhìn Mạnh Hạo

sau khi nói ra câu thứ ba, vung hai tay về phía tinh không, trong miệng nói ra

ba chữ cuối cùng!

Phong Thiên Quyết!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1643: Là ngoại công sao?

Mưa rơi trong tinh không

Có lẽ có thể nói đó không phải mưa mà đó là lực Sơn Hải sau khi ngưng tụ đến trình độ nhất định sẽ tạo thành Sơn Hải chi lệ mà rơi xuống

Chiến trường lệ này, phế tích lệ này, trận lệ chém giết này, lệ vốn là Sơn Hải tu, chém giết lẫn nhau

Trận mưa này rơi xuống từ tinh không ngay khi Mạnh Hạo nói ra ba chữ Phong Thiên Quyết, bao trùm cả chiến trường, chiếu xuống trên người mỗi một tu sĩ

Rất nhu hòa dường như không tồn tại lực lượng gì khiến cho từng tu sĩ đều sửng sốt, đáy lòng thở phào nhẹ nhõm

Trước cảnh tượng trữ lực thật sự quá kinh người, mà giờ phút cơn mưa này rơi xuống, nếu như vô lực sẽ tạo thành tương phản, ngay cả những Đạo Cảnh Đệ Thất Sơn Hải kia trong khẩn trương mà cảm thấy kì quái

Lập tức truyền ra tiếng cười từ miệng hai cường giả Đạo Cảnh phía trước Nhất Nhiên Tử

Phong Thiên Quyết? Đây là Phong Thiên Quyết?

Có chút ý nghĩa, pháp thuật này thú vị

Hai người lúc trước khẩn trương, bây giờ trong phút chốc áp lực tiêu tan, sau khi thở phào nhẹ nhõm lập tức cười lớn

Nhưng thân thể lại nhanh chóng lùi về sau, bọn họ không sợ Phong

Thiên Quyết này mà là rất kiêng kỵ đối với sự xuất hiện của Mạnh Hạo trên chiến trường này

Hộ pháp Thiên Thần Đạo Đại thầm thở dài, Đạo Cảnh đại năng Đệ Bát Sơn Hải đều trầm mặc chua xót, trên chiến trường chỉ có ba người không giống những người khác, một người tất nhiên là Mạnh Hạo

người khác là

Nhất Nhiên Tử

Nhất Nhiên Tử đang cười, tiếng cười truyền ra mang theo thoải mái, mang theo kích động

Còn có một người nữa là đồng tử Tiêu Diệc Hàn, hắn đang lùi về sau, tốc độ cực nhanh, trong phút chốc lập tức thoát khỏi chiến trường, hắn là người duy nhất trong chiến trường này biết Mạnh Hạo là người khiến người khác kiêng kỵ đến cực độ

Mạnh Hạo bình tĩnh, nhắm nghiền hai mắt, khi hắn nhắm mắt lại, Nhất Nhiên Tử đang cười ra tiếng cũng nhắm nghiền hai mắt

Ngay khi thầy trò hai người cùng lúc nhắm nghiền hai mắt, cả tinh không đột nhiên nổ vang, mưa rơi xuống kia trong phút chốc bùng phát lực lượng long trời lở đất

Lực lượng này nổi dậy, ban đầu từ êm dịu lập tức trở nên cuồng bạo

Giống như là Sơn Hải Giới từ bi ai trước đây trong phút chốc trở nên bạo nộ ngập trời! Phẫn nộ này làm sinh linh Sơn Hải giới chém giết lẫn nhau, phẫn nộ này làm sơn hắc giới bị 33 Thiên phong ấn

Phẫn nộ tất cả, phẫn nộ hết thảy! “Ầm!” Một giọt nước mưa nổ tung, tu sĩ Đệ Bát Sơn Hải bốn phía vốn không có việc gì nhưng những tu sĩ Đệ

Thất Sơn Hải đến xâm lược lại biến sắc, bị lực lượng nổ tung của cơn mưa này quét ngang như núi lớn vô hình, đánh đến thân thể

“Ầm ầm!” Từng giọt mưa đều nổ tung, tiếng nổ ngập trời, chớp mắt một cái, cả chiến trường giống như tan vỡ, lực lượng Sơn Hải vô biên bùng phát hoàn toàn! Tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải trong phút chốc hét lên thê thảm, liên tục hét thảm, có thể thấy được toàn bộ gần một triệu tu sĩ kia đều phun ra máu tươi

Huyết dịch của bọn họ ngưng tụ lại một chỗ, trực tiếp hóa thành biển máu, quét ngang bầu trời! “Ầm ầm ầm!” Vẫn chưa kết thúc, vẫn còn tiếp tục nổ tung, lúc này tất cả mưa đều tan vỡ nổ tung, lực Sơn Hải

toàn diện bùng phát triệt để, trên chiến trường giống như có người khổng lồ vô hình rống lớn ngập trời, múa may cánh tay, mỗi lần múa may đều có vô số tu sĩ phun ra máu tươi, thân thể bay lộn nhào

Những cường giả Đạo Cảnh Đệ Thất Sơn Hải kia từng người một biến sắc, bọn họ cảm nhận được rõ ràng lực Sơn Hải này giống như thiên nộ!

Đây

đây là lực lượng gì?

Ta cảm nhận được thiên địa tức giận

quá kinh người! !

Thiên địa đang nổi giận, Sơn Hải Giới bài xích, thậm chí căn nguyên của ta đều đang run rẩy! ! Từng tiếng kinh hô không thể tin cùng hoảng sợ liên tục truyền ra, những Đạo Cảnh Đệ Thất Sơn Hải này giống như bị ý chí Sơn Hải Giới nghiền ép, trong tiếng nổ vang, từng người một phun ra máu tươi, thân thể đảo lộn

Cả chiến trường xuất hiện cảnh tượng kinh người như vậy, tất cả tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải đều phun ra máu tươi, đều lui ra sau, không phải bọn họ tự nguyện mà là có một luồng lực lượng mạnh mẽ đẩy họ

Trên chiến trường, nhìn cảnh tượng kinh người này, tu sĩ Đệ Bát Sơn Hải trợn mắt há mồm, hộ pháp Thiên Thần Đạo Đại ngây dại, đệ nhất tổ Hạo Nhiên Tông sửng sốt, lúc này tất cả những Đạo Cảnh Đệ Bát Sơn Hải khác đều chấn động mạnh

Càng không phải nói những tu sĩ Đạo Cảnh kia lúc này toàn bộ đều hoảng sợ

Lực lượng này

Đây là lực lượng của Sơn Hải giới, đây là ý chí của Sơn Hải Giới! “Phong Thiên Quyết

Phong Thiên Quyết của Nhất Nhiên Tử có thể khống chế Sơn Hải Giới! !” Toàn bộ tinh thần Đạo Cảnh Đệ Bát Sơn Hải chấn động, lộ ra hoài nghi không tin tưởng

Chiến trường bị cưỡng ép tách rời nhưng không ai tử vong, những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải chỉ là bị thương, chỉ là kinh sợ, bị áp chế tu vi nhưng không có chuyện tử vong

Nhưng cho dù là như thế, tất cả mọi người đều chấn động

Hai cường giả Đạo Cảnh trước mặt Nhất Nhiên Tử lúc này cũng vậy, hai người phun ra máu tươi, thần sắc hoảng sợ, khủng khiếp, có cảm giác bị cả thế giới bài xích làm cho đáy lòng tất cả mọi người ở đây đều xuất hiện nỗi bất an mãnh liệt

Hai người hắn dường như bị lực lượng mạnh mẽ đánh vào, thân thể “ầm” một tiếng, lập tức bị cuốn bay

Hai người bọn họ phải chết! Khi hai người bị cuốn bay, Mạnh Hạo bỗng nhiên mở mắt, trong mắt lóe lên sát khí, thản nhiên nói

Đây không phải là yêu cầu cũng không phải là mệnh lệnh, chỉ là một câu nói rất bình tĩnh

Khi câu nói này truyền ra, hai cường giả Đạo Cảnh hét lên thảm thiết, thân thể của bọn họ ầm ầm tan vỡ, chia năm xẻ bảy dưới lực Sơn Hải, thịt nát máu tươi văng khắp nơi

Nguyên thần bọn họ muốn chạy trốn nhưng vừa mới xuất hiện lập tức dưới lực Sơn Hải, trực tiếp tan vỡ thành từng mảnh!

Hai người tử vong làm cho trong lòng rất nhiều tu sĩ bị tách rời trên chiến trường hít ngược một hơi, dần dần sau khi chiến trường bị cưỡng ép cách xa nhau hoàn toàn, bốn phía trở nên yên tĩnh, Nhất Nhiên Tử cũng mở mắt, trên mặt lộ ra nụ cười

Nụ cười kia mang theo vui vẻ, mang theo thỏa mãn nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt ông mang theo cảm kích

Ai dám nói Phong Thiên Quyết là phế quyết? Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua chiến trường, chậm rãi nói

Không có người nào nói chuyện, không có người nào dám mở miệng, tất cả mọi người, Đệ Bát Sơn Hải cũng thế, Đệ Thất Sơn Hải cũng vậy, đều trong chớp mắt tinh thần bị chấn động, nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra khiếp đảm cùng cùng kiêng kỵ mãnh liệt

Đối với người có thể thi triển lực Sơn Hải, bọn họ chỉ có thể khiếp sợ, cái đó

thuộc về lực lượng của chủ Đại Sơn Hải,người phi phàm có thể có, mặc

dù là Đạo Tôn, nếu không trở thành chủ Sơn Hải cũng chỉ có thể kính sợ lực lượng Sơn Hải này

Nếu không phải những cường giả Đạo Cảnh Đệ Thất Sơn Hải kia biết chủ Đệ Bát Sơn Hải còn ngủ say chưa có thức tỉnh, bọn họ sẽ cho rằng Mạnh Hạo là chủ Đệ Bát Sơn Hải! Ánh mắt quét qua mọi người, Mạnh Hạo nhìn về phía Nhất Nhiên Tử, ôm quyền cúi đầu thật thấp

Bái kiến sư tôn!

Giỏi giỏi giỏi! Nhất Nhiên Tử kích động, cười ra tiếng

Mạnh Hạo tiến lên đỡ thân thể đầy thương thế nghiêm trọng không đứng vững, trong khoảnh khắc chạm vào Nhất Nhiên Tử, một luồng lực lượng nhu hòa từ trong cơ thể Mạnh Hạo tràn ra, dung nhập vào trị thương trong thân thể Nhất Nhiên Tử

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người Nhất Nhiên Tử, mọi người trong Đệ Thất Sơn Hải đều kiêng kỵ

Nhất Nhiên Tử cảm nhận được thương thế bên trong cơ thể nhanh chóng khôi phục, nhìn Mạnh Hạo, hắn cảm giác quyết định chính xác hạnh phúc nhất cả đời là lúc trước thu nhận Mạnh Hạo làm đệ tử, không sợ đắc tội với người Thiên Thần Liên Minh

Sư tôn, con không thể ở lại lâu, còn có những chuyện khác phải làm, mai ngọc giản này, xin sư tôn hãy nhận

Nếu

thật sự có một ngày, Sơn Hải rơi vào tay giặc, sư tôn cùng ngọc giản này mượn lực lượng Phong Thiên Quyết, đi vào

Đệ Cửu Sơn Hải, nói đó là quê nhà của con

Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, đưa ra một cái ngọc giản, đây là trận pháp hắn bố trí khi ở Mạnh gia mấy tháng, chuẩn bị mấy mai có thể xuyên qua vách ngăn Sơn Hải

Nhất Nhiên Tử cười hiền hòa, gật đầu, nhận lấy ngọc giản, ông rất thỏa mãn, đáy lòng cũng rất kiêu ngạo, từ đây về sau sẽ không có bất kỳ kẻ nào dám nói Phong Thiên Quyết của hắn là phế quyết! Nếu đây còn là phế quyết, như vậy cả Sơn Hải Giới đều là phế quyết!

Người làm sư tôn ta bị thương, không quản có thân phận gì, không quản có tu vi ra sao, Mạnh mỗ nhất định giết hết cả nhà

Mạnh Hạo ôm quyền hướng về Nhất Nhiên Tử, cúi đầu thật thấp, lúc ngẩng đầu, nhìn bốn phía, bất kể là Đệ Thất Sơn Hải hay là Đệ Bát Sơn Hải, tất cả mọi người giờ phút này sau khi nghe thanh âm của Mạnh Hạo, đáy lòng đều run lên

Đây là uy hiếp có thể so với chủ Sơn Hải, uy hiếp như vậy, Đạo Tôn cũng phải dè chừng

Mạnh Hạo lần nữa ôm quyền hướng về Nhất Nhiên Tử, cất bước đi, rời khỏi vùng chiến trường này, hắn vốn dĩ xuất hiện ở đây là vì Nhất Nhiên Tử, ngay sau khi giải quyết mọi chuyện, thương thế của Nhất Nhiên Tử khôi phục, với lời nói Mạnh Hạo nói ra, hắn tin rằng Nhất Nhiên Tử dù ở trong chiến tranh cũng sẽ an toàn, Mạnh Hạo rời đi

Khi hắn đi xa, hai phe trên chiến trường đều mất đi ý chí chém giết, mang theo phức tạp cùng kính sợ, từ từ tan rã

Đây là trận đầu tiên từ khi bắt đầu chiến tranh Sơn Hải

kết thúc như thế

Tin tức này cũng bị hai bên tu sĩ nhanh chóng truyền ra ngoài, rất nhanh, bất luận là Đệ Bát Sơn Hải hay là Đệ Thất Sơn Hải đều biết cảnh tượng này đã xảy ra, biết sự kinh khủng của Phong Thiên Quyết, biết sự tồn tại của Mạnh Hạo

Trên chiến trường này, từ nay về sau có thêm một người là không thể trêu chọc

Nhất Nhiên Tử

Trong thủ phủ Thiên Thần Liên Minh, khu vực chưa bị Đệ Thất Sơn Hải công hãm, Mạnh Hạo bước chậm trong tinh không, chậm rãi đến gần núi thứ tám

Càng đến gần hắn càng cảm nhận rõ ràng trên núi thứ tám trong dao động tồn tại kinh người kia

truyền ra khí tức quen thuộc với hắn

Người là ngoại công sao

Mạnh Hạo lẩm bẩm, sau mấy canh giờ, hắn xuất hiện dưới chân núi thứ tám, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1644: Mưa gió muốn đến

Rất khó hình dung được suy nghĩ của Mạnh Hạo trong lúc này, hắn yên lặng đứng dưới chân núi thứ tám, hồi lâu không nhấc chân bước lên núi thứ tám

Với tu vi của hắn vốn không có chuyện gì cần phải chần chờ nhưng lúc này, Mạnh Hạo lại suy tính thiệt hơn, hắn hy vọng ngoại công của mình đang ở trên đỉnh núi này

Cho dù hắn có nghi vấn vì cái gì ngoại công trở thành chủ Sơn Hải nhưng việc này không quan trọng, quan trọng là

ngoại công còn sống

Hắn không quên sâu trong ký ức, lúc đó trước mắt thấy hai lão nhân kia, khi ôm mình cười vui vẻ, cùng nhau tranh đoạt ôm mình mà cãi vã phẫn nộ

Vĩnh viễn cũng không thể quên, vì mình, ngoại công cùng tổ phụ đi ra ngoài, tìm phương pháp cứu mình, chuyến đi này

cũng không trở về nữa

Hai lão nhân mất tích làm cho hai bên trong gia tộc vốn là nhánh đang phát triển lại dần dần sa sút

Trong lòng Mạnh Hạo có cảm động còn có hổ thẹn, cho nên hắn phải bảo vệ nhất mạch ngoại bà, cho dù bỏ ra nhiều hơn nữa cũng không hối hận

Hắn vực dậy Phương gia, còn Mạnh gia, hắn lựa chọn bảo vệ

Phải hay không phải, thấy rồi sẽ biết

Mạnh Hạo lẩm bẩm, lúc lâu, hắn bước ra bước thứ nhất, bước lên núi thứ tám, tùng bước từng bước, từ chân núi đi lên đỉnh núi, ký ức trong đầu tràn về, Mạnh Hạo trầm mặc

Đây là một trong chín ngọn núi lớn Sơn Hải Giới, cũng là ngọn núi tinh không Sơn Hải giới thứ nhất Mạnh Hạo bước lên cả đời này

Núi này rất lớn, phàm là một người cũng không đi hết được, cho dù là tu sĩ, cũng không có bao nhiêu người có thể thật sự bước lên đỉnh núi, nhưng đối với Mạnh Hạo, những việc này không có trở ngại

Hắn tiếp tục đi tới, không biết đã qua bao lâu, đi đến giữa sườn núi thấy được Tiên Cổ Đạo Tràng ở nơi này

Giống với núi thứ chín, chỉ là trước mắt, Tiên Cổ Đạo Tràng này bị phong ấn, không phải người ngoài phong ấn mà là tự mình phong ấn

Ánh mắt Mạnh Hạo ngóng nhìn, hắn có thể cảm nhận được trong Tiên Cổ Đạo Tràng ở núi thứ tám này có tu sĩ tồn tại, cũng có khí tức cường đại tràn ngập, hắn nhìn bọn họ, bọn họ cũng ngóng nhìn hắn

Hồi lâu, Mạnh Hạo thu lại ánh mắt, ôm quyền cúi đầu, tiếp tục đi lên, quá sườn núi, hướng về đỉnh núi, từng bước từng bước

Đi đã lâu, đến khi phía trước hắn xuất hiện một tấm bia đá to lớn, trên tấm bia viết ba chữ

Thiên Thần Đạo! Chăm chú nhìn ba chữ này, Mạnh Hạo nhìn thấy những năm tháng thăng trầm trên tấm bia đá này, thấy được thời gian thanh tẩy

Hắn đi qua tấm bia đá thấy dược một đường nhỏ đi thông

đến đỉnh núi! Đi trên đường nhỏ, bốn phía rất an tĩnh, không có bất kỳ thân ảnh nào, không có chút thanh âm gì, cho đến khi Mạnh Hạo men theo đường nhỏ đi tới đỉnh núi thứ tám, hắn thấy được một đầm nước, giống như thiên trì

Trong đầm nước có một pho tượng, đó là pho tượng Huyền Quy, nhìn như pho tượng nhưng trên thực tế, Mạnh Hạo cảm nhận được trong cơ thể Huyền Quy

sinh cơ dồi dào, còn có

khí tức của Sơn Hải Giới

Thậm chí vào lúc này cấm pháp Phong Yêu trong cơ thể Mạnh Hạo cũng đều chấn động, dường như tràn ra dao động cùng triệu hoán, pho tượng Huyền Quy kia đột nhiên mở mắt, nhìn Mạnh Hạo

Một người, một quy trong khoảnh khắc nhìn nhau, trong đầu Mạnh Hạo nổ vang, hắn dường như thấy được cả Sơn Hải Giới, rất lâu sau đó, khi ý thức Mạnh Hạo khôi phục lại, Huyền Quy kia cúi đầu với Mạnh Hạo, lộ ra

tư thái thần phục như đang bái kiến

chủ Sơn Hải duy nhất của Sơn Hải Giới

Phía sau thiên trì này là một cung điện, cung điện này không xa hoa dường như dung hợp cùng ngọn núi này, cửa cung điện đóng, bốn phía vẫn an tĩnh

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua Huyền Quy kia thật sâu, cất bước đi tới trước cung điện

Ở ngoài cửa, Mạnh Hạo trầm mặc một lát, hít sâu, nâng tay lên nhấn về phía cửa

Không có bất kỳ tiếng vang nào, cửa từ từ mở ra, bên trong đại điện này không lớn, dựng hai pho tượng hai bên, mặc khối giáp màu đen, đứng thẳng bất động, ngay phía trước có một thân ảnh khoanh chân ngồi trên một cái ghế to lớn

Cũng mặc áo giáp như vậy, phủ lên khuôn mặt một luồng lực lượng vô biên lưu chuyển trong cơ thể thân ảnh này, đó là uy lực có thể khiến cho Mạnh Hạo nghẹt thở trong lúc này

Uy lực này như lực lượng ngập trời, như biển rộng vô biên, lúc thì bình tĩnh lúc thì sâu xa vô tận, khi nổ lên hủy thiên diệt địa, trên người thân ảnh ấy, Mạnh Hạo cảm nhận được

dao động của Sơn Hải

Dao động kia dời núi lấp biển dường như ngưng tụ thành lực lượng Sơn Hải, tạo thành uy lực vô thượng, chém chết hết thảy

Mạnh Hạo đứng ngoài đại điện, không bước vào trong, hắn kinh ngạc nhìn thân ảnh ngồi trên ghế, nhìn áo giáp kia, hai mắt của hắn dường như có thể xuyến thấu áo giáp này, thấy được bên trong một khuôn mặt già nua

Khuôn mặt kia quen thuộc, dao động kia quen thuộc, còn có ngọc giản trong túi trữ vật của Mạnh Hạo lúc này tản ra chỉ dẫn mãnh liệt làm cho Mạnh Hạo không thể hoài nghi thêm, thân thể hắn run lên, trong mắt có kích động, hắn biết

thân ảnh trước mắt này là ngoại công của mình!

Ngoại công

Mạnh Hạo mặc dù đã chuẩn bị kỹ càng nhưng trong lòng vẫn kích động không thể đè nén, hắn tìm hai lão nhân kia đã rất lâu, giờ này hắn rốt cuộc tìm được một vị trong đó

Qua đã lâu, Mạnh Hạo hít sâu, trong mắt lộ ra chấp nhất, lóe sáng ánh sao, hắn nhìn thấu sự không bình thường của ngoại công, nhìn thấu hết thảy lực lượng tu vi trong cơ thể ngoại công lúc này, nhìn như sống động nhưng thực tế chỉ là lớp bên ngoài, tu vi thật sự lại lắng đọng cùng bất động

Dường như

thiếu đi ý chí vận chuyển tu vi, bởi vì hồn của thân thể này

đang ngủ say

Mạnh Hạo trầm mặc, nhắm nghiền hai mắt, thần thức tản ra, dung nhập vào trong đại điện, dung nhập vào bốn phía, dung nhập vào núi thứ tám, rất lâu sau đó, khi hắn mở mắt, trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng kỳ dị

Hồn không có

Mạnh Hạo lẩm bẩm, hắn cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc, rất nhanh, hai mắt hắn co lại

“ Tương tự với ta khi trải qua Huyễn Khô kia

hồn của ngoại công không ở trong người mà ở ngoài

nhưng tựa hồ vẫn còn tồn tại, nhìn như vậy chỉ có thể giải thích là

hồn ngoại công dung nhập vào cả Đệ Bát Sơn Hải giới, hồn ông

không nơi nào không có! Giống như đi vào cõi thần tiên thiên địa, nhưng lại quên mất

trở về

“ Cảnh tượng này nếu đổi lại là người khác sẽ không nhìn thấu nhanh như vậy nhưng Mạnh Hạo giờ này có thể chiến đấu với cả chủ Sơn Hải, kiến thức của hắn, lực Sơn Hải của hắn làm hắn rất nhanh có thể nhìn ra đầu mối

Hắn nghĩ tới khi phá bỏ cây đinh bên trong cơ thể ngoại bà, cảm nhận lại cảnh tượng kia

Huyết mạch vì nguyền rủa dẫn đến thân thể bị nguyền rủa, phong ấn khí lực khiến cho hồn không tìm được đường về, chỉ có thể lang thang trong Đệ Bát Sơn Hải, dần dần mất đi thần trí, chỉ còn lại bản năng

Mạnh Hạo lẩm bẩm, sắc mặt khó coi, hồi lâu sau, ánh mắt hắn lóe sáng, ôm quyền cúi đầu thật thấp với ngoại công, lùi ra sau, đóng cửa đại điện, cất bước ra khỏi núi thứ tám!

Huyết mạch nguyền rủa đã bị ta hóa giải, thân thể nguyền rủa cũng bị ta xua tan, ngoại công ở nơi này đã thức tỉnh đầy đủ, chỉ cần

kích thích cường lực lập tức có thể làm cho hồn của ông tản ra, theo bản năng

trở về trong thân thể

Mạnh Hạo đi trong tinh không, mắt lộ ra ngạc nhiên, lẩm bẩm, nhìn về cái khe Đệ Thất Sơn Hải ở xa xa

Sẽ không có kích thích nào có thể kích thích chủ Sơn Hải so với kích thích sinh ra mãnh liệt từ sau trận chiến

Mà cuộc xâm lược Đệ Thất Sơn Hải muốn kết thúc, phương pháp đơn giản nhất là

giết chủ Đệ Thất Sơn Hải!

Bắt giặc phải bắt vua trước, chủ Đệ Thất Sơn Hải nếu như chết vong, trận chiến này lập tức sẽ dừng

Mạnh Hạo nhẹ giọng nói nhỏ, mỗi một câu nói ra, hai mắt hắn đều lóe lên ánh sao

“ Chủ Đệ Thất Sơn Hải

“ Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt có quyết đoán, thân thể bước một bước biến mất, khi xuất hiện đã ở bên ngoài Thiên Thần Liên Minh, ở giao giới giữa Đệ Bát Sơn Hải cùng với Đệ Thất Sơn Hải, ở trong phạm vi

khe nứt kia tồn tại

Chỗ này có trọng binh Đệ Thất Sơn Hải trấn giữ, tu sĩ ở nơi này có chừng hơn mấy chục vạn, có vô số trận pháp vây quanh, phòng thủ kiên cố

Thậm chí ở nơi này còn lưu lại bốn vị cường giả Đạo Cảnh, một người trong đó là Đạo Tôn Đệ Thất Sơn Hải nổi danh cùng với Lữ Hầu, là Xích Viêm Lão Tổ

Ba người còn lại, một người là Đạo Chủ, hai người là Đạo Cảnh nhất nguyên! Cả bốn người này cùng với với mấy trăm ngàn tu sĩ trấn giữ, rất nhiều trận pháp cấm chế bốn phương tám hướng, khiến cho bất kì tu sĩ Đệ Bát Sơn Hải nào đều không thể công phá trong thời gian ngắn, mà một khi không thể công phá, như vậy đại quân cùng cường giả đại năng

trong Thiên Thần Liên Minh đều nhanh chóng trở về

Chỉ có điều bất kỳ kẻ nào nơi này không bao gồm

Mạnh Hạo! Trong khoảnh khắc Mạnh Hạo xuất hiện, hắn không che giấu dao động của tu vi, cổ nguyên trong cơ thể di chuyển, bùng phát ầm ầm, còn có khí tức Chí Tôn Kiều ngập trời, thậm chí lực Sơn Hải cũng vây quanh bốn phía Mạnh Hạo, nổi lên một loạt gió lốc long trời lở đất, khuếch tán ầm ầm về bốn phía, khiến cho tinh không phía sau hắn méo mó, giống như biến hóa ra tinh hải vô tận, như dời núi lấp biển mà bùng phát, làm cho tinh không biến sắc nổ vang

Lập tức, tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải bốn phía khe nứt kia đều thức tỉnh từ trong nhập định, thần sắc đều biến hóa, tiếng gầm nhẹ bỗng nhiên truyền ra cạnh khe nứt

Là ai? Tiếng gầm nhẹ như lôi đình nổ tung, hướng về bốn phương tám hướng, cạnh khe nứt có một lão già tóc đó, cặp mắt bỗng nhiên mở ra, hai mắt hắn vô cùng quỷ dị, trong mỗi ánh mắt đều có hai đồng tử!

Phía sau hắn lúc này xuất hiện con trâu đen, con trâu này lớn chừng nghìn trượng, khi xuất hiện vô cùng chói mắt, trong mắt nó có u hỏa, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo

Quỷ dị trong mắt con trâu lớn màu đen này, còn có u hỏa chồng lên chi ảnh, giống với hai tròng mắt của lão già tóc đỏ

Người nào nhìn lão hay nhìn trâu đen này sẽ lập tức có cảm giác hoa mắt

Bên cạnh lão già còn có ba lão già, lúc này đều mở to mắt, khi tức căn nguyên Đạo Cảnh bùng phát ầm ầm, khuếch tán ra

Ta không muốn tạo thêm sát nghiệt, hãy giải tán những tu sĩ này đi

Mạnh Hạo cất bước, ánh mắt nhìn về mấy trăm ngàn tu sĩ phía sau lão già tóc đỏ, bình tĩnh nói

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1645: Chờ ngươi xuất hiện

Trong khoảnh khắc lão già mắt đỏ cùng Mạnh Hạo nhìn nhau, đầu óc lão ù lên, một luồng nguy hiểm mãnh liệt bùng phát trong tinh thần, dường như có một thanh âm dồn dập gầm thét trong tinh thần lão

Cảm giác nguy hiểm đó làm cho thân thể lão già tóc đỏ chấn động, lão có ảo giác đang đối mặt với chủ Đệ Thất Sơn Hải, giống như bình tĩnh nhưng trong bình tĩnh lại ẩn chứa hoảng sợ kinh khủng

Hai mắt lão già tóc đỏ co lại, trầm mặc vung tay

Tán! Một chữ nói ra, mấy trăm ngàn tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải bốn phía sửng sốt, từng người trầm mặc tản ra, khiến cho phía trước Mạnh Hạo xuất hiện một con đường

Các người mau giải tán! Lão già tóc đỏ nhíu mày, gầm nhẹ, tiếng hô như lôi đình nổ tung bên tai mấy trăm ngàn tu sĩ, nổ vang tinh thần, những tu sĩ này theo bản năng lập tức từ khe nứt nơi này tản đi bốn phía

Đối với lời nói của lão già tóc đỏ, ba người cạnh Đạo Cảnh đều nhíu mày

Xích tổ, chuyện này không ổn đâu

Lão già bên cạnh Đệ Thất Sơn Hải đại năng của Đạo Chủ Cảnh giới chậm rãi nói

Câm miệng, lão phu làm việc không cần ngươi nhúng tay vào

Lão già tóc đỏ gầm nhẹ, trợn mắt liếc nhìn Đạo Chủ lên tiếng kia, lại

nhăn mày nhìn những tu sĩ bốn phía

Giải tán lần nữa, lui khỏi nơi này vạn dặm, không được lão phu cho phép, không được bước chân vào phạm vi vạn dặm này, ngay lập tức! Thanh âm lão già tóc đỏ truyền ra lần nữa, trong mấy trăm ngàn tu sĩ bốn phía, từng người một nhíu mày, bọn họ cảm nhận không được sự kinh khủng của Mạnh Hạo, nhưng bắt buộc phải nghe theo mệnh lệnh của lão già tóc đỏ

Mấy trăm ngàn tu sĩ lập tức tản ra lần nữa, bay nhanh ra bốn phía, bay ra ngoài vạn dặm xa xa, rất nhanh trong vạn dặm hoàn toàn yên tĩnh

Dưới khe nứt chỉ còn bốn người

Lão già tóc đỏ nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, chậm rãi đứng lên

Đối mặt với cường thế của lão già tóc đỏ, vị Đạo Chủ nói lúc trước hừ lạnh, trong mắt lóe lên tia ác độc nhưng giờ phút này hắn không có tâm tình cãi vả cùng lão già tóc đỏ

Hắn nhìn Mạnh Hạo, đồng tử trong mắt co lại, giống với lão già tóc đỏ, hắn cũng cảm nhận được trên người Mạnh Hạo ẩn chứa dao động kinh khủng

Còn có hai tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải đạt Đạo Cảnh nhất nguyên kia lúc này đều mang vẻ mặt ngưng trọng, khi lão già tóc đỏ đứng lên, bọn họ cũng lập tức đứng dậy, ngưng tụ tu vi ẩn chứa thuật pháp, ánh sáng pháp bảo như ẩn như hiện, như gặp phải đại địch

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, liếc mắt nhìn lão già tóc đỏ, người này giải tán mấy trăm ngàn tu sĩ kia, tuân theo lời nói Mạnh Hạo như vậy, cũng thu được một tia hảo cảm của Mạnh Hạo

Cũng có thể nhìn thấu tính cách của lão già tóc đỏ, tồn tại thiện tâm, biết

đối mặt với cường giả có trình độ như Mạnh Hạo, tác dụng của số lượng tu sĩ không quá lớn

Mấy trăm ngàn người kia cho dù giữ lại, kết quả sau cùng cũng nhất định là tử vong cùng chạy trốn, chi bằng trước mắt phải giữ gìn thực lực

Các hạ là ai? Lão già tóc đỏ nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trong lòng cảnh giác, trầm giọng nói

Mạnh Hạo

Mạnh Hạo bình tĩnh nói, muốn đi về phía trước, khi lại gần, những trận pháp cùng cấm chế phía trước hắn lập tức nổ vang, lóe lên ánh sáng sáng chói, hoàn toàn mở ra

Nhưng trong khoảnh khắc mở ra lập tức có tiếng sấm truyền ra, những cấm chế kia tan vỡ từng cái một, những trận pháp kia lóe lên, nổ tung

Mạnh Hạo đi tới trận pháp cấm chế, một trận nổ vang

Dường như trên người Mạnh Hạo, uy lực của hắn, khí thế của hắn hóa thành thật chất, hết thảy tồn tại ngăn trở trước mắt đều bị nghiền ép trực tiếp, bẻ gãy nghiền nát, nổ vang ngập trời

Cảnh tượng này làm sắc mặt lão già tóc đỏ thay đổi lần nữa, cặp mắt vị Đạo Chủ bên cạnh kia bỗng nhiên co lại, trong lòng hai Đạo Cảnh nhất nguyên khác khống chế không được run rẩy

Hết thảy nói có vẻ chậm rãi nhưng trên thực tế chỉ là trong nháy mắt, cho đến khi tiếng nổ long trời lở đất vang vọng, ngoài khe nứt xuất hiện hào quang rực rỡ vô hạn, tia sáng này lập tức khuếch tán, gần như chiếu sáng cả tinh không, giống như lóe sáng trong khoảnh khắc rồi biến mất

Chỉ còn sót lại sóng gợn khuếch tán ầm ầm ra bốn phía, đẩy đi rất xa,

bao trùm phạm vi vạn dặm

Trận pháp nơi này

vào lúc này tan vỡ toàn bộ! Mấy trăm ngàn tu sĩ bên ngoài vạn dặm kia lập tức nhận ra cảnh tượng này, tinh thần đều chấn động, thần sắc hoảng sợ, nhất là những cường giả Cổ Cảnh bên trong đó, bọn họ mặc dù đã rời khỏi mà đến nơi này nhưng thần thức đã tản ra quan sát chiến trường từ lâu, khi nhìn thấy Mạnh Hạo chỉ là đi vài bước, uy lực của bản thân hắn lập tức bức ép trận pháp tan vỡ, tinh thần của bọn họ đã nổi lên sóng to gió lớn

Đây

đây là tu vi gì?

Đạo Cảnh, đây không phải Đạo Cảnh bình thường! Trong lòng mọi người hoảng sợ, trong lòng lão tổ tóc đỏ cũng lo âu

Nổ vang vọng đinh tai nhức óc, tia sáng mang theo ảm diệt ở bốn phía, thân ảnh Mạnh Hạo bình tĩnh đi tới trăm trượng phía trước lão già tóc đỏ

Không có dừng lại, từng bước từng bước đi chậm rãi, cặp mắt Mạnh Hạo không phải nhìn bốn người lão già tóc đỏ mà là khe nứt như bị cưỡng ép xé mở trong tinh không, còn có trong khe nứt kia tạo ra hung thú to lớn

Hung thú này không còn bộ dáng chống đỡ khe nứt, lúc này biến thành thảm thực vật, quấn quanh hai bên khe nứt, khiến cho khe nứt này không cách nào khép lại

Mạnh Hạo có thể cảm nhận được trong khe này có một luồng sinh cơ kinh người, chậm rãi đến càng ngày càng gần, dường như không bao lâu lập tức có thể vào trong khe nứt, bước chân vào Đệ Bát Sơn Hải

Khi Mạnh Hạo tới gần, cước bộ của hắn mỗi lần hạ xuống nhìn như bình thường, nhưng trong lòng bốn người lão già tóc đỏ nổ vang kinh thiên

Uy lực càng ngày càng kinh khủng , nổ vang càng ngày càng ngập trời, sau mấy bước, sắc mặt hai Đạo Cảnh nhất nguyên tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi, thần sắc hoảng sợ, thân thể không thể khống chế lùi về sau một bước

Sau đó Đạo Chủ kia cũng lùi về sau, ngay sau đó là lão già tóc đỏ cũng lùi về như vậy

Bọn họ không thể không lui, khi Mạnh Hạo đến gần, bọn họ cảm nhận được như có một cối xay to lớn đến, nếu bọn họ không lùi sẽ bị cối xay này trực tiếp nghiền ép, tan xương nát thịt, không rõ hình người

“Ầm!” Mạnh Hạo chậm rãi đi tới, bốn người lão già tóc đỏ lùi về sau lần nữa, lần này, khóe miệng Đạo Chủ đều đã tràn đầy máu tươi, khi Mạnh Hạo đến gần bọn họ 50 trượng, uy lực trên người Mạnh Hạo đối với bốn người là kinh khủng cực hạn, vượt qua thiên uy

Thân thể hai Đạo Cảnh nhất nguyên kia phát ra tiếng “rắc rắc”, thân thể giống như muốn tan vỡ, sắc mặt vị Đạo Chủ kia tím đỏ, máu huyết lưu chuyển toàn thân khó khăn

Cho dù là lão già tóc đỏ cũng đều run lên, cảm nhận bóng tối tử vong

Trong miệng bọn họ dần phát ra tiếng gầm nhẹ, mục đích của bọn họ từ từ lộ ra điên cuồng, bọn họ hiểu rõ, nếu bọn họ không phản kháng hay vùng vẫy gì với uy lực này, như vậy hoàn toàn mất đi tư cách xuất thủ, chỉ cần Mạnh Hạo đi thêm vài bước nữa, bọn họ sẽ bị uy lực này trực tiếp nghiền nát! Lão già tóc đỏ ngửa mặt lên trời hô, tu vi trong cơ thể dịch chuyển, bùng phát ầm ầm, thân thể hóa thành cầu vồng, bỗng nhiên chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Hai tay bấm quyết, hai tròng mắt lão lập tức mang theo ánh sáng quỷ dị, ở hư vô méo mó phía trước, đầu trâu đen bên cạnh lão cũng ngửa lên trên rống lớn, khi cúi đầu sừng trâu đã hướng thẳng đến Mạnh Hạo

Khí thế như hồng! Giờ phút này, tu vi của lão già tóc đỏ toàn bộ bùng phát, khi lão phất tay lần nữa, lực lượng căn nguyên trên người lão cũng theo đó mà tăng vọt, bốn luồng căn nguyên khiến cho xung quanh lão xuất hiện phong vũ lôi điện! Gió là cuồng phong, mưa là nguồn nước, lôi là tiếng rống, điện là du quang ở cùng một chỗ tạo thành đồ án trận pháp long trời lở đất

Lão già tóc đỏ không ra tay thì thôi, khi xuất thủ là chi đạo mạnh nhất của lão, ngoài ra, tóc của lão nháy mắt lan tràn tạo thành một vùng biển tóc đỏ, bao trùm bốn phương tám hướng

Sương mù đỏ tản ra từ trên tóc đỏ, tạo thành sương máu, đây là căn nguyên thứ năm lão già tóc đỏ tìm kiếm tuy rằng còn chưa hoàn thành nhưng lúc này vừa xuất hiện lập tức làm những căn nguyên khác phát ra uy lực ngập trời

Phía sau lão, vị Đạo Chủ kia cũng điên cuồng bấm quyết thần thông tràn ngập, hóa thành một quầng sáng, hướng đến Mạnh Hạo mà giết, tốc độ ánh sáng cực nhanh, dường như có thể tách rời tinh không, mơ hồ có thể thấy được bốn phía Đạo Chủ xuất hiện những hư ảnh thanh kiếm

Số lượng chừng nhiều hơn mười ngàn! Sát khí dày đặc, long trời lở đất, thậm chí phía sau mỗi một hư ảnh thanh kiếm đều tồn tại một oan hồn méo mó, khởi động kiếm ảnh giết Mạnh Hạo dường như không phải một người mà là hơn mười ngàn Kiếm tu

Cuối cùng là hai Đạo Cảnh nhất nguyên, tu vi bọn họ có hạn, tiếp nhận uy lực của Mạnh Hạo càng thêm trả giá cao, phun ra máu tươi, hai mắt đỏ thẫm, cắn răng, căn nguyên hai người chỉ có một tia nhưng lại hỗ trợ lẫn nhau tạo thành Âm Dương Đồ

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn bốn người, nâng chân phải lên, bước lên trước, bước này trực tiếp vượt qua mấy trượng, xuất hiện trước mặt bốn người

Một bước hạ xuống, tinh không nổ vang, một luồng lực lượng kinh thiên từ trên người Mạnh Hạo trực tiếp bùng phát, hắn vung tay điểm lên sừng trâu đen, lập tức trâu đen gào thét thê thảm, thân thể tan vỡ ầm ầm

Cũng theo đó, căn nguyên chi đạo của lão già tóc đỏ như bị khai trừ ngay lúc Mạnh Hạo vung tay, sau khi thân thể lão phun ra một ngụm máu tươi trực tiếp bị tay áo Mạnh Hạo cuốn bay

Khi xoay người, Mạnh Hạo hừ lạnh, tiếng hừ lạnh này ngập trời, trong phút chốc hơn mười ngàn kiếm ảnh vỡ nát, Kiếm tu Đạo Chủ kia phun ra máu tươi, thân thể "ầm" một tiếng cả người như hồn phi phách tán, Mạnh Hạo hừ lạnh trực tiếp đánh bay

Mà hai Đạo Cảnh nhất nguyên kia lại không chịu nổi ánh nhìn của Mạnh Hạo, ánh mắt như kiếm làm Âm Dương Đồ vỡ nát, hai người phun ra máu tươi, gào thét thê thảm, bay nhanh, lùi về sau

Niệm tình các ngươi không có vật tổ dị tộc, không giết bọn ngươi

Mạnh Hạo thản nhiên nói, đứng trước khe nứt, xung quanh hắn, bốn người lão già tóc đỏ hoảng sợ, tinh thần run lên, nhìn về phía Mạnh Hạo, sâu trong lòng dâng lên kính sợ vô hạn

Không để ý đến bốn người này nữa, Mạnh Hạo nhìn khe nứt, chớp mắt, khoanh chân ngồi xuống

Ta chờ ngươi xuất hiện

Hắn bình tĩnh nói, thanh âm truyền vào trong khe nứt, đáp lại hắn là tiếng hừ lạnh xa xa truyền đến từ trong khe nứt

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1646: Chủ đệ thất Sơn Hải xuất hiện

Trong tinh không, bên ngoài khe nứt to, Mạnh Hạo khoanh chân tĩnh tọa, chờ đợi chủ Đệ Thất Sơn Hải trong khe nứt xuất hiện, trận chiến này đối với Mạnh Hạo là khiêu chiến chiến lực chính mình

Hắn phải chiến vì đây là một trong chủ Cửu Đại Sơn Hải khiến tu sĩ kính sợ, vả lại chủ Đệ Thất Sơn Hải không phải mạnh nhất nhưng thực lực vẫn cường hãn

Trận chiến này đối với Mạnh Hạo vô cùng quan trọng, đó là cơ hội thức tỉnh ngoại công cùng giải quyết nút thắt của trận chiến Sơn Hải này, nếu hắn có thể đánh chết chủ Đệ Thất Sơn Hải như vậy những phát sinh trong chiến tranh Đệ Bát Sơn Hải lập tức có thể kết thúc

Mạnh Hạo không nắm chắc phần thắng, vào lúc này chiến lực của hắn là ngũ nguyên nhưng người mà hắn muốn đối mặt là chủ Sơn Hải

với lực lượng thần thức ngũ nguyên không phải muốn so là được! Mặc dù cũng đồng dạng là ngũ nguyên nhưng bất luận là kinh nghiệm hay là tu hành, thân là chủ Sơn Hải đã lắng kết từ nhiều năm, trong cảnh tượng đó

trừ phi cũng là chủ Sơn Hải nếu không gần như không thể đấu lại! Vả lại ngũ nguyên kia cũng nhất định phi phàm, một khi thi triển sẽ làm thế giới thất sắc! Cho dù Mạnh Hạo đã tắt ngọn Hồn Đăng nhưng hắn cũng không nắm chắc nhất định sẽ thắng, đó là chủ Sơn Hải, trong chín người phân thượng trong Sơn Hải Giới, là sự tồn tại tối cao

Bất kỳ chủ Sơn Hải nào đều phải trải qua rất nhiều giết chóc cùng trấn

áp, liên tục tranh đoạt mới có thể ngồi vững trên vị trí chủ Sơn Hải, trở thành một vị chủ Sơn Hải

“Nhưng ta còn có khát vọng có thể chiến đấu

với một cường giả như vậy!” Trong mắt Mạnh Hạo cháy lên chiến ý, trong lòng hít sâu, từ từ đè nén chiến ý, khép kín hai mắt, mang theo chiến ý, từ từ nhấn chìm tâm của mình vào trong bình tĩnh

Giống như trữ lực! Trữ lực này đã ràng buộc tất cả dao động lan ra ngoài

Thời gian trôi qua, một ngày lại một ngày, vào ngày thứ nhất, tiếng nổ vang chậm rãi truyền ra từ trong khe nứt, vang vọng bên ngoài khe nứt, khiến cho tinh không ngoài khe nứt méo mó một chút

Mạnh Hạo không mở hai mắt, chỉ là nhịp tim hơi tăng nhanh, rồi sau đó lại từ từ bình phục

Ngày thứ hai, một tiếng nổ biến thành năm tiếng

Ngày thứ ba, tiếng vang truyền ra đã hơn mười lần

Mạnh Hạo ở nơi này càng thêm bình tĩnh, ngay cả tiếng tim đập giống như đã biến mất, giống như gió thanh phất núi, hắn mạnh mặc hắn mạnh! Cho đến ngày thứ bảy, tiếng vang không ngừng, gần như ngập trời, nổ vang bên ngoài khe nứt, khiến cho tinh không không ngừng méo mó, chỉ riêng nơi Mạnh Hạo ngồi dường như tách rời khỏi tinh không, không bị ảnh hưởng

Bốn người lão già tóc đỏ bốn phía cách không xa khe nứt, ở bên ngoài mấy ngàn trượng tĩnh tọa, nhìn về nơi này, theo thời gian bảy ngày trôi qua, bọn họ cũng hít thở dồn dập, sau khi chứng kiến sự kinh khủng của Mạnh Hạo, sâu trong lòng họ cũng có mong đợi đối với trận chiến này

Không quản Mạnh Hạo cuối cùng sống chết thế nào, bên trong tu chân giới với quy luật cá lớn nuốt cá bé, có gan khiêu chiến chủ Sơn Hải đều làm người tu hành tôn trọng

Cho dù là đối lập nhưng cũng không khống chế được tôn kính của họ với cường giả

Ở nơi xa hơn, mấy trăm ngàn tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải ở bốn phía ngoài vạn dặm dựng trại, mặc dù kinh hãi nhưng vẫn không rời đi

Bọn họ đều đang đợi

chủ Đệ Thất Sơn Hải đi ra từ trong khe nứt! Thần sắc Mạnh Hạo càng thêm bình tĩnh, hít thở của hắn dần biến mất, khí thế của hắn cũng chầm chậm thu lại, không lộ ra chút nào, cả người giống như sáp nhập vào trong tinh không, an tĩnh không có chút dấu vết tồn tại

Bên trong tiếng trống nổ vang liên hồi, cũng không rung chuyển được tinh thần của Mạnh Hạo, hắn bình tĩnh như bốn bể không chút dậy sóng mà chờ đợi

giây phút bão táp sẽ tới, giống như núi lửa bùng phát

Một luồng cảm giác áp lực dần dần mãnh liệt khắp bốn phía, trong khe nứt nổ vang càng nhiều khiến cho Mạnh Hạo tạo thành tiên minh

Một động, một tĩnh! Động dường như phá cửu thiên, tĩnh lại như chờ đợi thiên địa băng! Cho đến khi qua một ngày, từ trong khe nứt truyền ra tiếng nổ vang, mãnh liệt cực hạn, cũng chính là khoảnh khắc Mạnh Hạo đã yên tĩnh đến mức khí tức giống như chưa từng tồn tại

Một thân ảnh cao lớn, trong tiếng nổ vang, dường như từ trong hư vô đi đến, xuất hiện ở

trong khe nứt

Đó là một nam nhân trung niên mặc áo dài trắng, tóc đen phiêu diêu, gương mặt oai phong, quần áo nhìn như đơn giản nhưng bất kỳ kẻ nào nhìn lại, đều cảm nhận được trên người nam nhân trung niên này tràn ra tôn quý chí cao vô thượng

Hắn bước chân không lớn nhưng mỗi bước hạ xuống đều sẽ vang lên vô số tiếng nổ vang, dường như vì tu vi hắn quá mãnh liệt, khiến hắn khi vượt qua không ngừng va chạm với trở ngại vô hình mới được tạo thành trong mấy ngày này, tiếng gầm rú càng thêm dồn dập

Ngay lúc thân ảnh hắn xuất hiện từ trong khe nứt, một luồng uy lực khổng lồ từ trong khe nứt khuếch tán ầm ầm ra bên ngoài, quét ngang bốn phương tám hướng, khe nứt run lên, càng thêm xé mở, tinh không gợn sóng như nhăn lại, tầng tầng nổi lên, bốn người lão già tóc đỏ ngoài mấy ngàn trượng biến sắc, đồng loạt lùi về sau, ôm quyền cúi đều hướng về phía khe nứt:

Cung nghênh Bạch chủ giá lâm! ! Mấy trăm ngàn tu sĩ xa xa giờ phút này tinh thần chấn động, đồng loạt ôm quyền, toàn bộ quỳ rạp xuống hướng vào trong khe nứt:

Cung nghênh Bạch chủ giá lâm! ! Quý chủ cửu sơn, Thiên Thần bát sơn, Bạch chủ thất sơn, Tư Mã Đạo! Thanh âm của những người này ngưng tụ cùng một chỗ, tạo thành tiếng gầm long trời lở đất, gào thét đến từ uy lực của trung niên áo trắng từ trong khe nứt, khuếch tán khắp cả Đệ Bát Sơn Hải

Nhất là Mạnh Hạo bị cả vùng uy lực bao trùm, trở thành trọng điểm nổ vang, Mạnh Hạo vẫn khép kín hai mắt, không mở ra, cũng không nhúc nhích

Nếu như so sánh khí thế cùng uy lực vô biên với biển rộng sóng dữ, như

vậy lúc này Mạnh Hạo là đá ngầm trong biển, tự mình bất động có thể nổ vang bất kỳ lúc nào

Nếu như so sánh đè ép của chủ Đệ Thất Sơn Hải với cuồng phong, như vậy Mạnh Hạo chính là ngọn núi bất động trong gió lốc! Cùng lúc đó, ở trên núi thứ tám, trong đại điện, thân thể chủ Đệ Bát Sơn Hải mang mặt nạ không nhúc nhích giờ phút này giống như bị kích thích, thân thể chấn động, dường như có một luồng ý thức ngưng tụ bốn phía thần thể này, ý muốn

thức tỉnh

Sơn Hải chuyển động, chỉ có Mạnh Hạo ngoài khe nứt, khí tức cũng thể, linh hồn cũng vậy hết thảy đều đang ẩn giấu vào trong, bình tĩnh như nước, vẫn tĩnh như tranh trong biển

Hắn cùng chủ Đệ Thất Sơn Hải cách nhau một khe nứt, còn chưa đối mặt thật sự, đã dùng phương pháp này đối kháng nhau

Hừ lạnh truyền ra từ trong khe nứt, trung niên áo trắng đột nhiên từ trong khe nứt nâng chân phải, một bước hạ xuống, chân phải của hắn trực tiếp xuất hiện bên ngoài khe nứt, dường như muốn bước ra

Uy lực của Đệ Bát Sơn Hải ngập trời trong nháy mắt, không ngừng nổ vang

Tinh không hỗn độn, từng viên tinh tú dao động, trên núi thứ tám, thân thể chủ Đệ Bát Sơn Hải chấn động lần nữa, mãnh liệt rõ ràng

Ngươi là người thứ nhất dám ở nơi này ngăn trở bổn tọa

Một thanh âm bình tĩnh truyền ra từ trong khe nứt, vang vọng trong hư vô, khuếch tán trong Đệ Bát Sơn Hải

Lời nói vừa truyền ra, chân kia trực tiếp từ trong khe nứt bước ra hoàn toàn, xuất hiện cùng là nửa thân thể của Bạch chủ Đệ Thất Sơn Hải

Chỉ là nửa thân thể đã khiến tinh không nổ vang, dường như muốn tan vỡ, mơ hồ dường như có lực lượng Sơn Hải bùng phát từ trong nửa thân thể này

Tinh không chấn động, trên chiến trường Thiên Thần Liên Minh,khóe miệng của toàn bộ tu sĩ Đệ Bát Sơn Hải đều tràn ra máu tươi, mọi người biến sắc, bất kể bọn họ ở khu vực nào, lúc này đều cảm nhận được áp lực mãnh liệt bạo tăng đến từ áp chế của tinh không, khiến cho tất cả mọi người dường như bị một ngọn núi lớn đè áp trên người, tu vi dịch chuyển khó khăn

Còn tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải hoàn toàn ngược lại, mỗi một người đều mừng rỡ, cảm nhận được dường như có một luồng lực lượng trong tinh không chui vào cơ thể tất cả tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải, khiến cho chiến lực của bọn họ tăng nhanh

Là Bạch chủ giá lâm! ! Cung nghênh Bạch chủ giá lâm!

Cung nghênh Bạch chủ! !

Trận chiến này Đệ Thất Sơn Hải ta tất thắng, Bạch chủ đích thân đến! ! Tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải bùng phát kích động phấn chấn mà gào thét, thanh âm truyền khắp bốn phía, vang vọng trên mỗi chiến trường trong Thiên Thần Liên Minh

Nhìn thấy thế, khí thế tu sĩ Đệ Bát Sơn Hải rơi xuống đáy cốc, đối mặt với từng tu sĩ bùng phát kia, sắc mặt bọn họ đều tái nhợt, lùi về sau theo bản năng, khiến cho mọi nơi trên chiến trường đều trở nên tán loạn

Mà ngươi cũng chính là người cuối cùng

Khi chiến trường Đệ Bát Sơn Hải tán loạn, trong khe nứt đồng thời truyền ra thanh âm trầm thấp của chủ Đệ Thất Sơn Hải vang vọng bốn phương tám hướng, thân thể hắn từ trong khe nứt đi ra

hoàn toàn!

Bạch chủ! Bốn người lão già tóc đỏ ngoài mấy ngàn trượng, toàn bộ quỳ rạp xuống, trong mắt có kích động

Bạch chủ! ! Mấy trăm ngàn tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải ngoài vạn dặm toàn bộ gào thét!

Bạch chủ! ! ! Tất cả tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải trên chiến trường lúc này đều gầm thét! “Ầm!” Tu sĩ Đệ Bát Sơn Hải cho dù không thấy cảnh tượng chủ Đệ Thất Sơn Hải xuất hiện nhưng trong lòng đều run lên

“Ầm!” Trên núi thứ tám, chủ Đệ Bát Sơn Hải trong cung điện, thân thể ông không còn chấn động mà run rẩy liên tục, cặp mắt dưới mặt nạ đang nhắm dường như muốn mở ra

“Ầm!” Mạnh Hạo chớp mắt, bỗng nhiên mở mắt, hắn lập tức cảm nhận được tranh trong biển tĩnh lặng dường như giống với núi lửa kinh thiên bùng phát, chiến ý ẩn giấu trong đáy lòng bùng phát ầm ầm, thiên địa biến sắc, tinh không nổ vang, tầng tầng sóng gợn quét ngang cả Đệ Bát Sơn Hải! Ý chí của hắn, khí thế của hắn, hết thảy của hắn lúc này hóa thành một luồng uy lực vô hình, trực tiếp áp về phía chủ Đệ Thất Sơn Hải! “Ầm ầm ầm ầm!”

Chủ Đệ Thất Sơn Hải, Mạnh mỗ chờ ngươi đã lâu! Hai mắt chủ Đệ Thất Sơn Hải co lại, trong tinh không lúc này uy lực của Mạnh Hạo như núi lửa bùng phát, từ cực tĩnh chuyển sang bạo động, không ngờ giờ phút này còn áp chế khí thế chủ Đệ Thất Sơn Hải một chút, sinh ra tư thái chống cự gay gắt, nổ vang ngập trời, tinh không giống như bị xé rách, nổ kinh thiên

Trong Đệ Bát Sơn Hải, những người run rẩy lùi về sau, trên người những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải bị trấn áp tinh thần đều buông lỏng vào lúc này, lập tức kích động

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1647: Một thương kia

- Là Thiên Thần chủ Sơn Hải sao!

- Nhất định là Thiên Thần chủ Sơn Hải , chỉ có Thiên Thần mới có thể có khí thế tung hoành Đệ Bát Sơn Hải như thế! Bên trong Đệ Bát Sơn Hải, tất cả tu sĩ Sơn Hải đều kích động.

Bọn họ trước đó có cảm giác bị uy áp của chủ Đệ Thất Sơn Hải bức bách, nhưng trong nháy mắt đã tiêu tán không ít, từng người một lại trở nên phấn chấn. Nhưng Thiên Thần Đạo Đại hộ pháp cùng với mấy Đạo Chủ Đệ Bát Sơn Hải, thời khắc này tâm thần lại nổi lên sóng lớn ngập trời, ai nấy đều kinh nghi bất định, nhìn về phía tinh không xa xôi. Mọi người cho rằng dao động của Sơn Hải chủ Thiên Thần truyền đến từ nơi đó.

- Không phải... Thiên Thần đại nhân... Nội tâm Thiên Thần Đạo Đại hộ pháp chấn động. Hắn có thể cảm nhận được Thiên Thần vẫn ở chỗ cũ trên núi thứ tám, không có thức tỉnh. Chẳng những chỉ có hắn có cảm ứng giống như vậy, mấy Đạo Chủ Đệ Bát Sơn Hải khác, ít nhiều cũng có cảm giác tương tự.

- Nếu không phải là Thiên Thần đại nhân, như vậy... sẽ là ai... Thiên Thần Đạo Đại hộ pháp cùng với mấy Đạo Chủ kia, nghi vấn trong đầu vừa nổi lên, thân thể mỗi người đều run mạnh. Trong đầu bọn họ, không hẹn mà cùng... nhớ lại một người!

Một người đã từng xuất hiện ở trên chiến trường, thi triển đạo pháp kinh thiên, xua tan thân ảnh trong cuộc chiến tranh...

- Mạnh Hạo! Thiên Thần Đạo Đại hộ pháp hít ngược một hơi. Khi hắn nói ra cái tên này, đáy lòng rất phức tạp. Hắn có thể xác định, người có

khí thế có thể sánh với Sơn Hải chủ, phải là Mạnh Hạo.

So với sự phấn chấn của tu sĩ Đệ Bát Sơn Hải, tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải, tâm thần ai nấy khiếp sợ. Khác biệt giữa đôi bên trước khí thế kia cũng dần rút ngắn, nhưng rất nhanh cuộc chiến giữa hai bên sẽ lại bắt đầu.

Nhưng lúc này cũng không còn quá kịch liệt nữa, dường như đang trầm ổn để ứng phó với cuộc chiến. Tâm thức mọi người đều chú ý đến khu vực xa vời kia, thời khắc này, tại nơi đó đang phát sinh cuộc chiến có thể quyết định vận mạng của hai đại Sơn Hải Giới!

Đó là... trận chiến của Sơn Hải chủ!

Trận chiến này, nếu Bạch Chủ bị đánh bại, tức là trận chiến này đối với Đệ Bát Sơn Hải giới mà nói, có thể nghịch chuyển càng khôn. Thậm chí nếu Đệ Thất Sơn Hải chủ bỏ mình, như vậy tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải nhất định sẽ tán loạn, ngay cả Đệ Thất Sơn Hải, từ nay về sau cũng khó mà gượng dậy nổi.

Nhưng nếu vị Bạch Chủ này thắng, thì Đệ Bát Sơn Hải giới... sẽ không còn tồn tại nữa.

Tất cả mọi người, đều đang đợi kết quả của trận chiến này!

“Ầm”

Bên ngoài khe nứt, Mạnh Hạo toàn thân khí thế ngập trời. Chí Tôn Kiều trong người hắn điên cuồng bành trướng, tu vi vận chuyển, Hồn Đăng của hắn khuếch tán khắp bốn phía. Khí tức của hắn cuồn cuộn, lực lượng thần thức khiến cho tinh không phải run rẩy.

Hắn bước một bước!

Một bước này, giống như núi lửa bạo phát, khí thế của Mạnh Hạo hóa

thành thực chất, dường như đem tinh không bốn phía ngưng tụ thành phòng thủ kiên cố, hướng về Bạch Chủ trực tiếp đè xuống.

Đệ Thất Sơn Hải Bạch Chủ, mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Thần sắc của hắn không có chút khinh thị nào, đáy lòng ngưng trọng. Sự tồn tại của Mạnh Hạo đối với hắn mà nói, vô cùng uy hiếp.

Mắt thấy uy áp từ thực chất đang phủ xuống, Bạch Chủ nâng tay lên vung mạnh về phía trước. Sau cái vung tay này, xung quanh hắn lập tức bạo phát ra bạch quang mãnh liệt. Bạch quang này hóa thành một triệu kiếm ảnh, xuyên thấu khắp bốn phương tám hướng. Tiếng nổ vang vọng, một loạt tiếng sấm khuếch tán khắp không gian. Uy áp do khí thế Mạnh Hạo ngưng tụ lại, giờ khắc này thiên sang bách khổng, trực tiếp vỡ nát.

Trong phút chốc, Bạch Chủ bước lên phía trước, chỉ tay về phía Mạnh Hạo, nháy mắt một cái, hàng triệu kiếm quang chung quanh hắn, giống như một dòng sao băng, cùng với tiếng nổ “ầm ầm”, tịch quyển bốn phương tám hướng trong tinh không vô tận hướng về Mạnh Hạo, nhanh chóng phủ xuống.

Nhìn từ xa xa, giống như là tinh hà quét ngang, có thể diệt thế, có thể diệt tinh!

Mỗi một đạo kiếm quang đều chứa đựng một lực lượng diệt Đạo Cảnh kinh khủng, cùng ngưng tụ tại một chỗ, khiến tinh không thất sắc.

Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, nhưng hắn không có lui về phía sau mà ngược lại tiến về phía trước một bước nữa. Một bước rơi xuống, tay hắn nắm lại, đánh một quyền ra phía trước.

Chính là diệt sinh!

Tinh quang tan vỡ, kiếm quang vặn vẹo. Một quyền này của Mạnh Hạo

trực tiếp đánh ra, một lốc xoáy khổng lồ xuất hiện. Lốc xoáy này rầm rầm chuyển động, trong nháy mắt đã xé rách kiếm quang đang tiến tới, nhìn từ xa giống như một dòng tinh hà bị đánh gãy phương hướng.

Chưa kết thúc, Mạnh Hạo tiến lên bước thứ ba, Nhập Ma Quyền, rầm rầm lao đi.

Lấy ý nhập ma, điên cuồng cả đời. Nhập Ma Quyền mang theo khí thế quyết liệt của Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc đánh ra, đã làm cho toàn bộ kiếm quang còn dư lại phải run rẩy. Tiếng “ầm ầm” vang vọng khắp không gian. Trong tinh không giữa Mạnh Hạo và Bạch Chủ, hơn phân nửa kiếm quang vỡ vụn, hóa thành từng mảnh nhỏ!

Mạnh Hạo trong mắt tinh quang nhoáng lên một cái, bước lên bước thứ tư, Sát Thần... xuất thế!

Một quyền Sát Thần, dĩ kỳ ý, dung thiên địa, hóa tinh không, ngưng tụ thành lực lượng thân thể, có tu vi bất diệt, cùng chi tu La Thiên trở thành Sát Thần hủy thiên diệt địa!

“Rầm rầm”, “rầm rầm”!

Tinh không run rẩy, trực tiếp bị xé rách, tầng tầng vỡ vụn. Trước mặt Mạnh Hạo, kiếm quang còn dư lại run rẩy, như bị gió lốc cuốn lên, toàn bộ thụt lùi, nhưng lại hướng về Bạch Chủ mà đi.

Trong mắt Mạnh Hạo sát cơ chớp động, hắn không dừng lại chút nào, đi tiếp bước thứ năm. Tay hắn bấm quyết, Huyết Yêu gầm thét bay ra, mở to miệng, muốn hướng tới chỗ Bạch Chủ mà nuốt.

- Có chút ý tứ, đáng để bổn tọa nghiêm túc một chút. Ánh mắt Bạch Chủ co rút lại, hắn hừ lạnh một tiếng. Tay hắn bấm quyết, đặt tại ngực. Gần như tại khoảnh khắc ngón tay hắn hướng xuống, xung quanh hắn lập tức xuất hiện một loạt ý băng hàn. Một cỗ khí tức căn nguyên từ trên người

hắn tràn ra.

Nhưng cũng không phải là căn nguyên băng, mà là một loại lực lượng căn nguyên có ảnh hưởng rất lớn, đó là... tuyệt tình diệt tuyệt!

Tuyệt tình chi ý, diệt thất tình lục dụng của chính mình, khiến bản thân lãnh khốc đến mức tận cùng, hóa thành diệt tuyệt ý. Một chỉ tay rơi xuống, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, máu huyết toàn thân hắn trong chớp mắt như đóng băng, dường như chỉ tay kia xuyên qua hư vô, trực tiếp rơi vào trong hồn hắn, muốn trừ đi tất cả tình trong người hắn!

Tình thân, tình bằng hữu, tình yêu...

Trong phút chốc, như bị tróc ra, trực tiếp phân giải ngay trên người Mạnh Hạo. Mắt thấy sẽ phải tiêu tán, Mạnh Hạo đột nhiên ngửa mặt lên trời hô lớn, đạo quang trên người hắn tỏa mười ngàn trượng, Chí Tôn Kiều trong cơ thể ầm ầm bộc phát, trở thành một cây cầu cổ tang thương long trời lở đất trong tinh không.

Cây cầu này vừa xuất hiện, bốn phương tám hướng run rẩy, căn nguyên tuyệt tình diệt tuyệt của Bạch Chủ, cũng chợt ngừng lại.

Mượn khoảnh khắc nó chợt dừng lại, trong mắt Mạnh Hạo hàn mang nhoáng lên một cái, thân thể “ầm” một tiếng, Tinh Thần Thạch hòa tan, trực tiếp trở thành sao băng, chính là Nhất Niệm Tinh Thần Biến, quét qua không gian, bạo phát tốc độ cực hạn, chạy thẳng tới chỗ Bạch chủ.

Hắn muốn... tốc chiến tốc thắng!

Trong chớp mắt, Mạnh Hạo hóa thành sao băng, xuất hiện trước mặt Bạch Chủ. Một cỗ lực lượng bàng bạc bạo phát, nháy mắt tiến gần tới Bạch Chủ. Bạch Chủ nhíu mày, tay hắn nâng lên, cách không nhấn một cái.

Tu vi Ngũ nguyên đỉnh phong, hóa thành một chưởng lực lượng, trở thành một bàn tay to lớn hư ảo đánh tới, sao băng run rẩy, bị bàn tay to kia bắt lại, hung hăng bóp một cái!

Dường như ngay cả tinh tú cũng có thể trực tiếp bị bóp vỡ. Tiếng “rắc rắc” vang lên, trên sao băng dần xuất hiện khe nứt, không đợi tới lúc tiến gần đến Bạch Chủ, chỉ cách hắn còn có mấy chục trượng, sao băng đã trực tiếp bị bóp vỡ. chia năm xẻ bảy.

Nhưng ngay khi sao băng chia năm xẻ bảy, một đạo thanh ảnh với tốc độ không thể nào hình dung, từ bên trong sao băng đã tan vỡ bay ra, xuyên qua bàn tay khổng lồ kia. Đó là một con đại bàng màu xanh!

Đó là Mạnh Hạo với tốc độ cực hạn, chớp mắt một cái, hắn đã xuất hiện trước mặt Bạch Chủ. Một tiếng kêu to, móng vuốt đại bàng sắc nhọn, một trảo hướng tới, cùng với Thôn Sơn Quyết hóa thành từng ngọn núi lớn, ầm ầm phủ xuống.

Mới như vậy còn chưa đủ, xung quanh đại bàng màu xanh do Mạnh Hạo hóa thành, bất ngờ xuất hiện một cây trường thương. Trường thương này, chính là thứ lấy Kiến Mộc Tham Lang giải khai phong ấn làm cán , là một chí bảo chi thương có đầu rồng.

Một thương nổ vang, chạy thẳng tới mi tâm Bạch Chủ.

Nói thì dài dòng, nhưng thực tế chuyện xảy ra nhanh như một tia chớp. Vốn với tu vi của Mạnh Hạo cùng Bạch Chủ, một trận chiến này của hai người, tính ra thì có thể kéo dài đến mấy tháng có khi đến tận mấy năm.

Dù sao loại chiến tranh đến trình độ này, cho dù là ở Sơn Hải Giới cũng hiếm thấy, thậm chí có khả năng rất lớn là sau trận chiến này của bọn họ, núi thứ tám sẽ tan vỡ.

Nhưng... nếu lựa chọn liều mạng, tức là rút ngắn thời gian của trận chiến,

mà trước mắt, kẻ liều mạng chính là Mạnh Hạo. Hắn vì muốn rút ngắn thời gian, lựa chọn liều mạng!

Một màn này, cho dù là Bạch Chủ cũng không thể dự liệu được. Hắn cau mày, trong mắt tràn ngập sát ý, lập tức nâng tay lên vung về phía trước một cái, năm móng tay tự vỡ vụn, không ngờ hóa thành năm luân trăng rằm trước mặt hắn, bạo phát lực lượng nguyền rủa kinh thiên, đánh tới Mạnh Hạo.

Tiếng nổ vang vọng, truyền khắp tinh không. Thôn Sơn Quyết của Mạnh Hạo tan vỡ, Chí Tôn Kiều chấn động. Giờ khắc này, đại bàng màu xanh do Mạnh Hạo hóa thành móng vuốt tan vỡ, máu thịt bầy nhầy. Thân ảnh Mạnh Hạo huyễn hóa, một phát nắm chắc trường thương, khiến tốc độ của thương này lập tức tăng nhanh. Mũi thương nhằm thẳng đến mi tâm Bạch Chủ, khoảng cách chưa tới bảy tấc!

Bạch Chủ hai mắt lần nữa co rút lại. Trong tâm thức của hắn, cũng dâng lên nguy cơ mãnh liệt, hắn hô lên một tiếng. Chỉ là một tiếng hô, trong nháy mắt, mơ hồ ở phía sau hắn như xuất hiện một thân ảnh khổng lồ, hướng về phía Mạnh Hạo rống lớn.

Tiếng rống như gió cuốn khiến thiên địa thất sắc!

Trên trường thương của Mạnh Hạo, đầu rồng gầm thét, so sánh với người khổng lồ kia, đầu rồng này trở nên bé nhỏ không đáng kể. Khi Bạch Chủ rống lớn, mũi thương trực tiếp tiêu tán, mắt thường cũng có thể thấy được mũi thương trước mi tâm Bạch chủ... hóa thành tro bụi!

- Quá yếu. Khi Bạch Chủ nhàn nhạt lên tiếng, bỗng nhiên nội tâm nhảy dựng.

Gần như ngay tại khoảnh khắc hắn lên tiếng, trường thương trong tay Mạnh Hạo run lên, miệng hắn truyền ra bốn chữ.

- Mộ hoang Yêu Binh!

“Ầm”

Trường thương tan vỡ, nhưng trong nháy mắt tan vỡ kia, bên trong trường thương không ngờ... còn có một cây thương!

Đó là một thương màu đen, đó là thương Hổn Ti ngưng tụ thành, đó là... mộ hoang Yêu Binh, thuộc loại chí bảo Phong Yêu Sư!

Một thương bay ra, chạy thẳng tới mi tâm Bạch chủ. Khí thế trên người Mạnh Hạo trong phút chốc bạo phát gấp mấy lần!

Hết thảy hoàn toàn tương khấu. Từ khi xuất thủ là sấp sét toàn lực, trực tiếp chém giết, sao băng tan vỡ, đến ngọn núi vỡ nát, đầu rồng tiêu tan, dường như... đều là súc thế, chỉ vì một thương này!

Trong nháy mắt, sắc mặt Bạch Chủ đại biến!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1648: Tuyệt thế quyết đấu

Tất cả đều phát sinh cực nhanh!

Bạch Chủ thân là chủ của Đệ Thất Sơn Hải, tu vi đã đến đỉnh phong Ngũ nguyên, nhiều lần trải qua giết chóc, nhưng hắn cũng không ngờ được Mạnh Hạo lại có thể độc ác như vậy.

Phải biết rằng Mạnh Hạo giờ phút này, sau mấy lần bị đánh ác liệt, dĩ nhiên là đã bị thương. Nhất là Tinh Thần Thạch tan vỡ, đại bàng màu xanh cũng vỡ nát làm cho ngũ tạng Mạnh Hạo cuộn lên, thậm chí khóe miệng hắn còn tràn máu tươi.

Mà hết thảy chỉ để đổi lấy một thương kinh thiên này!

Vì một thương này, Mạnh Hạo không tiếc bị thương, vì hắn hiểu rõ giữa hắn và Bạch Chủ tồn tại một khoảng cách. Chênh lệch này dù không lớn nhưng đối với những tu sĩ như bọn hắn mà nói tuy rằng không quyết định sống chết nhưng lại có thể phân thắng bại.

Mà thứ Mạnh Hạo muốn không phải là thắng bại mà là… một mất một còn.

Việc này không liên quan gì đến thù hận, Bạch Chủ phải chết thì cuộc chiến này mới được giải quyết, Bạch Chủ phải chết thì ngoại công mới có thể an toàn. Cũng chỉ khi đối phương chết, bạo phát một loại dao động mãnh liệt, kích thích hồn ngoại công trở về.

Vậy nên, hắn mới cần một thương này. Thậm chí, với tính cách của Mạnh Hạo, hắn còn không tiếc chính mình bị thương mà bảo Tham Lang

giải mở phong ấn của chí bảo trường thương kia!

Hắn lấy trường thương băng diệt để che giấu mộ hoang Yêu binh đang xuất ra ngập trời với tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã tới gần mi tâm của Bạch Chủ, không để Bạch Chủ có cơ hội trốn tránh, trực tiếp đâm vào trán Bạch Chủ.

“Rít” một tiếng, thanh âm da thịt bị xuyên thấu vang lên, rồi sau đó “rắc rắc”, tiếng xương vỡ vụn đồng thời vang lên. Mộ hoang Yêu Binh trực tiếp đâm vào mi tâm Bạch Chủ!

Nhưng ngay khoảnh khắc mộ hoang Yêu Binh đâm vào mi tâm Bạch Chủ, Mạnh Hạo chẳng những không lộ ra thần tình nhẹ nhõm mà ngược lại, thần sắc hắn biến đổi, hai mắt co rút lại, vẻ mặt ngưng trọng.

Đúng lúc trán Bạch Chủ bị xuyên thấu, cặp mắt hắn vốn ảm đạm bỗng nhiên chớp một cái.

- Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết.

Từ miệng của hắn phun ra năm chữ, trong chớp mắt khi năm chữ này vừa thốt ra, trên người Bạch Chủ đột nhiên bạo phát ra một loại khí tức mà Mạnh Hạo cảm thấy rất quen thuộc.

Đây giống như là... khí tức của cảnh giới Vĩnh Hằng!

Khí tức này bạo phát, máu thịt trên mi tâm Bạch Chủ chuyển động. Cùng lúc đó, khí tức mà Mạnh Hạo cảm thấy quen thuộc kia không ngờ lan tràn trên mộ hoang Yêu Binh, phóng thẳng về Mạnh Hạo.

Thứ này có thể giúp Bạch Chủ khôi phục lực lượng nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, nó chính là mãnh thú và dòng nước lũ. Cảnh giới Vĩnh Hằng trong cơ thể hắn trở nên cuồng bạo, tựa như là một khi đụng chạm sẽ là thủy hỏa bất dung.

Dù sao cảnh giới Vĩnh Hằng của Mạnh Hạo chỉ là một mảnh vỡ, dưới cơ duyên xảo hợp mà ngưng tụ lại, sáp nhập vào Vô Mục Tàm. Nhưng xét về nguồn gốc, trên căn bản có rất nhiều liên hệ với Sơn Hải Kinh.

Mạnh Hạo đang muốn thu thương về nhưng lại bị Bạch Chủ bắt được. Hắn nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra quang mang dữ tợn. Chung quanh hắn, khí tức cảnh giới Vĩnh Hằng càng ngày càng mãnh liệt. “Ầm, ầm”, ở phía sau hắn bỗng nhiên huyễn hóa ra một bản cổ kinh, trên đó có ba chữ rất lớn.

Sơn Hải Kinh!

Cùng với sự xuất hiện của cổ kinh, khí tức trên người Bạch Chủ càng trở nên mãnh liệt hơn.

Gần như ngay khoảnh khắc hư ảnh cổ kinh xuất hiện, cảnh giới Vĩnh Hằng trong cơ thể Mạnh Hạo cũng cuồng bạo hơn, mơ hồ có thể nghe thấy một tiếng “rít” từ trong cơ thể Mạnh Hạo truyền ra. Giờ khắc này, ở phía sau hắn bất ngờ cũng hiện ra một hư ảnh.

Đó là… Vô Mục Tàm!

Kể từ lúc Vô Mục Tàm bị Mạnh Hạo hóa thành cảnh giới Vĩnh Hằng, đây là lần đầu tiên nó xuất hiện theo phương thức này. Nó hướng về phía Bạch Chủ, phát ra tiếng gào thét.

Sắc mặt Bạch Chủ giờ phút này cũng lộ ra vẻ giật mình, hiển nhiên là hắn đã nhận ra, không ngờ Mạnh Hạo... cũng tu hành Sơn Hải Kinh!

- Sơn Hải Kinh không trọn vẹn sao?

Bạch Chủ hừ lạnh, nhưng trong lòng hắn lại rất khiếp sợ. Hắn có thể cảm nhận Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết của bản thân giờ khắc này vô cùng

nóng nảy, dường như muốn xông ra, cùng Vô Mục Tàm phía sau Mạnh Hạo quyết đấu một trận sinh tử.

Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại. Mắt thấy đối phương không cho mình thu hồi Yêu Binh, hắn dứt khoát buông tay ra, trong miệng thốt ra một chữ.

- Bạo! Một chữ này vừa thốt ra, “ầm” một tiếng, mộ hoang Yêu Binh trực tiếp nổ tung, một lần nữa đả thương Bạch Chủ. Nhưng vết thương này dưới sự chữa trị của khí tức Vĩnh Hằng trong nháy mắt liền khôi phục.

Bạch Chủ liếc Mạnh Hạo một cái thật sâu, không nói lời nào liền lui về phía sau, muốn tranh thủ thời gian trị thương. Ban đầu, hắn vốn đã không xem thường Mạnh Hạo, bây giờ, đối với Mạnh Hạo, sát ý của hắn càng trở nên mãnh liệt hơn. Hắn đã rất lâu rồi không trải qua loại cảm giác đối mặt với sinh tử này.

Nếu không phải là hắn có thần thông huyền diệu thì chỉ một khắc vừa rồi mi tâm bị đâm phải, hắn cho dù bất tử, nhất định cũng sẽ bị thương nặng.

Mà Yêu Binh mới vừa nổ tung kia lại hóa thành một tia hắc khí vây quanh bốn phía Mạnh Hạo, chỉ trong nháy mắt một lần nữa ngưng tụ thành Yêu Binh.

- Sơn Hải Kinh... Sắc mặt Mạnh Hạo rất khó coi. Sơn Hải Kinh là một trong tam đại kinh văn của Sơn Hải Giới.

Bạch Chủ này không ngờ cũng tu hành Sơn Hải Kinh, nhưng cảnh giới hắn so với Mạnh Hạo thì cao hơn nhiều lắm. Hắn không giống Mạnh Hạo, thu được tàn quyển, sau đó tự mình suy diễn mà biến đổi.

Nhưng Mạnh Hạo có cảm giác, nếu có thể dung hợp với Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết của đối phương thì cảnh giới Vĩnh Hằng của bản thân sẽ lại lên cấp.

- Sau Vĩnh Hằng là cái gì... Cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, lý do hắn giết Bạch Chủ lại tăng thêm một cái.

Mắt thấy khe nứt trên mi tâm Bạch Chủ đang nhanh chóng khép lại, dường như không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn khôi phục. Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái. Hắn tiến lên phía trước hai bước, cũng chính là bước thứ sáu và bước thứ bảy.

Trong nháy mắt khi bước thứ bảy rơi xuống, khí thế trên người Mạnh Hạo tăng cao, truyền khắp tinh không. Phảng phất như có tiếng gầm giận dữ từ tinh không truyền đến, một bàn chân to như một viên tinh tú xuất hiện trong tinh không, hướng về Bạch Chủ, đạp mạnh tới.

Đây chính là đạo thuật Mạnh Hạo học được từ bên trong túi trữ vật của Tô Yên... Thần Thất Đạp!

Thân ảnh Bạch Chủ trong chớp mắt xuất hiện trong tinh không, sắc mặt hắn biến hóa, mang theo vẻ không thể tin.

- Thần Thất Đạp, điều này không có khả năng! Hắn không ngờ Mạnh Hạo biết đến đạo pháp này. Lúc này Mạnh Hạo cắn chóp lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi.

Ngụm máu tươi này vừa mới phun ra liền lập tức bành trướng, trong nháy mắt trở thành một biển máu vô tận, cuồn cuộn khắp bốn phương tám hướng, bao trùm cả tinh không, hướng về chân to trực tiếp đánh tới.

Tiếng ầm ầm vang vọng khắp trời đất, khí thế Mạnh Hạo tăng vọt, sát ý trong mắt hắn càng thêm mãnh liệt. Hắn nâng tay lên bấm quyết, Bì Đống xuất hiện, mang theo oán khí, hóa thành áo giáp bao phủ toàn thân Mạnh Hạo. Mạnh Hạo nâng tay phải lên, gương đồng lập tức hóa thành một đạo ánh sáng, mang theo Anh Vũ đang bất mãn gầm nhẹ bên trong, huyễn hóa ra một Chiến Binh màu đen.

Chiến Binh này vừa ra, chiến ý trên người Mạnh Hạo một lần nữa bạo phát. Tinh không thất sắc, hư vô run rẩy, Mạnh Hạo mang theo sát ý vô tận, hướng về Bạch Chủ đang lui về phía sau, trực tiếp chém xuống một đao.

- Chết! Mạnh Hạo rống lớn.

Một mối nguy hiểm không cách nào hình dung được bạo phát trong tâm thần Bạch Chủ. Thậm chí mối nguy hiểm này so với lúc Mạnh Hạo không tiếc giá nào phóng ra mộ hoang Yêu Binh kia còn cường liệt hơn rất nhiều.

Bất quá hai lần cũng không giống nhau, điểm bất đồng chính là mộ hoang Yêu Binh kia tốc độ cực nhanh, xuất hiện bất ngờ, không cho hắn cơ hội kịp phản ứng mà nguy hiểm trước mắt, tuy rằng có mạnh hơn, nhưng hắn đã có chuẩn bị.

Chỉ là giờ khắc này Bạch Chủ vẫn còn đang vận chuyển Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết chữa trị thương thế, khôi phục lực lượng đỉnh phong. Lúc này, hắn khó có thể phát huy toàn lực, nhưng trong mắt hắn truyền ra một sự dữ tợn mãnh liệt.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, gần như muốn gầm thét.

- Diệt tuyệt! Bạch chủ rống lớn, trên người hắn, “ầm “một tiếng bạo phát một loại căn nguyên, đó là căn nguyên diệt tuyệt!

- Lực nguyên! Vẫn chưa hết, khoảnh khắc căn nguyên diệt tuyệt xuất hiện, trong cơ thể Bạch Chủ bất ngờ xuất hiện khí tức của căn nguyên thứ hai, khiến cho hư vô chung quanh hắn vặn vẹo, tinh không gợn sóng vô tận. Đạo căn nguyên thứ hai này chính là căn nguyên lực lượng.

Không phải lực lượng của thân thể, mà là dẫn động lực lượng từ bốn

phương tám hướng trong tinh không.

- Nguyền rủa!

- Đại địa!

- Thời gian! Bạch Chủ nhận thức được nguy cơ lần này, thời khắc này hắn đã hiểu rõ Mạnh Hạo khó dây dưa như thế nào. Mà trên thực tế, hắn chỉ bỏ lỡ một cơ hội, nhưng chỉ cần mất đi một cơ hội này đã khiến cho Mạnh Hạo chiếm được tiên cơ, từ đó về sau một đường từng bước từng bước tiến lên phía trước.

Đấu pháp như vậy là lần đầu tiên hắn gặp. Hắn đã hiểu rõ, trên người Mạnh Hạo đã ngưng tụ một khí thế, nếu tiết tấu này không bị đánh vỡ thì đối phương sẽ ngày càng mạnh.

- Ngũ nguyên đạo! Hai tay Bạch Chủ nâng lên, đẩy về phía Mạnh Hạo. Dưới cái đẩy này, áo quần hắn tung bay, tóc tai tán loạn, tu vi toàn thân toàn bộ bộc phát, dung hợp cùng tinh không, lực lượng vô tận của thiên địa từ bốn phía ầm ầm lao tới, bị Bạch Chủ hút vào trong cơ thể.

Cơ thể hắn giống như đã hóa thành một cái hắc động thật lớn, cắn nuốt tất cả lực lượng thiên địa, sáp nhập vào bản thân. Thân thể hắn vừa tựa hồ trở thành một thứ để trung chuyển, đem tất cả lực lượng thiên địa, toàn bộ theo ý chí của hắn, biến thành năm đạo căn nguyên!

Đây mới là loại vận chuyển căn nguyên hoàn toàn mới, không phải rút ra từ thế giới này để sử dụng mà đem thiên địa vào trong người chuyển hóa, người sau so với người trước càng bá đạo hơn.

- Không muốn chết thì biến! Bạch Chủ rống lớn, ngũ nguyên đạo của hắn trở thành năm đạo quy tắc tràn ngập thế giới, quét ngang bầu trời, trong phút chốc bao phủ lây Mạnh Hạo!

Diệt tuyệt ý có thể đoạn tình diệt hồn!

Lực nguyên chi pháp, có thể nghiền thân áp thần!

Chú nguyền rủa có thể đoạn mạch!

Đại địa chi nguyên có thể ẩn dấu thi đoạn kinh!

Thời gian, trong ngũ nguyên giết người trong tức khắc!

Tinh không chấn động. Mạnh Hạo dưới thế giới quy tắc này thất khiếu chảy máu, nhưng mắt hắn vẫn sáng như cũ, chiến ý không giảm. Chiến Binh vẫn như cũ, chém tới.

Trận chiến này của hai người chính là tuyệt thế quyết đấu!

Cách đó bốn năm nghìn trượng, bốn lão già tóc đỏ lúc trước sớm lui về sau thời khắc này đã lùi đến vạn dặm. Lúc này bọn họ mới dừng lại, tản thần thức ra quan sát cuộc chiến của Mạnh Hạo cùng Bạch Chủ. Sắc mặt bốn người tái nhợt, trong lòng nổi lên sóng gió ngập trời.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1649: Phong tắc

Chiến Binh đen như mực, trở thành một đạo u quang xẹt qua tinh không, dường như có thể chém hết tất cả mọi thứ, diệt tận mọi khí tức. Chỉ trong khoảnh khắc, nó trực tiếp chém xuống năm đạo căn nguyên do Bạch Chủ thi triển nên.

Nó chém vào căn nguyên diệt tuyệt trước tiên. Thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh, áo giáp do Bì Đống hoá thành hấp thụ hầu hết mọi lực lượng căn nguyên. Chiến Binh thế như chẻ trẻ, quét sạch căn nguyên diệt tuyệt.

Nhưng trong chớp mắt, lực nguyên chi pháp của Bạch Chủ đã đến gần, nhiễu loạn hết thảy lực lượng căn bản, bất luận là lực lượng của thân thể hay lực lượng của tu vi đều bị nhiễu loạn. Loại tương phản mãnh liệt này khiến chi Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt. Áo giáp do Bì Đống hoá thành trên thân thể hắn cũng run rẩy theo.

- Chém! Cặp mắt Mạnh Hạo tràn ngập tơ máu. Hắn gầm nhẹ, không để ý đến thương thế, mượn lực lượng của Chiến Binh, chém mạnh xuống. Tiếng “ầm ầm” vang vọng khắp tinh không. Chiến Binh thế như trẻ che, dường như muốn cắt xé tinh không. Lực nguyên chi pháp kia bị Chiến Binh trực tiếp đâm thấu!

Nhưng ngay sau đó, lực lượng căn nguyên do nguyền rủa chi đạo tạo thành như một màn sương mù vô biên vô tận, bao trùm lên Mạnh Hạo. Thân thể Mạnh Hạo trong khoảnh khắc khô hét, áo giáp do Bì Đống hoá thành càng run rẩy kịch liệt hơn. “Rắc, rắc”, bắt đầu xuất hiện đâu hiệu vỡ vụn.

Căn nguyên của Bạch Chủ, vượt xa Đạo Tôn ngũ nguyên bình thường, đạt đến trình độ cao, Mạnh Hạo bình sinh hiếm thấy!

- Ngươi thật sự không yếu, nhưng… chung quy lại, căn nguyên của ngươi quá ít. La Thiên Đạo Tiên mặc dù kinh người nhưng chống không lại trời cũng chống không lại ta!

Thanh âm âm lãnh của Bạch Chủ vang vọng. Sương mù do nguyền rủa chi đạo tạo thành lập tức cuồn cuộn, bao phủ Mạnh Hạo dường như muốn chui vào thân thể hắn.

Sắc mặt Mạnh Hạo dữ tợn. Trong nháy mắt, ánh sáng từ Chiến Binh trong tay phát tán rực rỡ, u quang ngập trời. Hắn liều mạng, mặc kệ bản thân bị thương nặng một lần nữa thúc mạnh Chiến Binh. “Ầm” một tiếng, u quang xuyên thấu sương mù, chạy thẳng tới Bạch Chủ!

Nhưng giữa hắn và Bạch Chủ còn có căn nguyên lực lượng cùng căn nguyên đại địa. Trong nháy mắt, giữa hai người, căn nguyên đại địa ngưng tụ lại, dường như ẩn chứa vô số ngôi sao đại lục.

Tiếng nổ vang vọng, Mạnh Hạo phun ra máu tươi. Áp giáp do Bì Đống hoá thành trên người hắn lập tức tan vỡ, chia năm xẻ bảy. Nhưng rất nhanh, những mảnh vỡ này cuốn ngược trở lại, ngưng tụ thành Bì Đống. Gương mặt hắn hư nhược, hoá thành luồng sáng xám tro bay về túi trữ vật của Mạnh Hạo.

Áo giáp Bì Đống mặc dù vỡ vụn nhưng vẫn có thể trợ giúp Mạnh Hạo chống lại căn nguyên lực lượng. Giúp cho Mạnh Hạo tuy rằng đã phun ra máu tươi nhưng thân thể vẫn như ánh chớp, như sao băng, ầm ầm đánh vào căn nguyên đại địa. Chiến Binh trong tay hắn dường như đã ngưng tụ toàn bộ lực lượng La Thiên Đạo Tiên của Mạnh Hạo, trực tiếp chém qua.

Tinh không run rẩy, không gian biến sắc. Chiến Binh quét ngang, uy lực ngập trời, nó chém qua căn nguyên đại địa, xuyên thấu vô số ngôi sao đại lục, xuất hiện ngay trước mặt Bạch Chủ.

Đúng lúc này, đạo căn nguyên cuối cùng của Bạch Chủ bỗng nhiên bạo phát, đó chính là thời gian chi pháp. Ngũ nguyên tựa như biến mất, thế giới vặn vẹo trở thành trăng non. Nhưng ngay lập tức, ánh sáng của căn nguyên như cơn gió thổi qua khắp bốn phía, bốn đạo căn nguyên lúc trước bị Mạnh Hạo chém đứt, giờ đây… một lần nữa xuất hiện!

- Vô thuỷ vô chung, đây là thời gian. Ngươi không phá được ngũ nguyên pháp của bổn toạ thì không có tư cách trở thành đối thủ của bổn toạ! Thanh âm của Bạch Chủ truyền khắp bốn phía. Mạnh Hạo một lần nữa phun ra máu tươi, thương thế trong cơ thể bạo phát, không thể ngưng tụ Chiến Binh trở lại. Giờ khắc này, Chiến Binh hoàn toàn tiêu tán hoá thành gương đồng, bay trở về túi trữ vật của Mạnh Hạo.

Ngay khi Chiến Binh của Mạnh Hạo vừa biến mất, trăng non lại xuất ra ngũ nguyên pháp, dung hợp lẫn nhau trong tinh không, dường như tạo thành một hình chiếu của thế giới.

Đó là thế giới do ngũ nguyên của Bạch Chủ tạo thành. Trong thế giới này, thời gian vặn vẹo, mặt đất nổ vang, lực diệt tuyệt lưu chuyển khắp thiên địa cùng với nguyền rủa huỷ diệt tất cả. Ở đó còn có một loại lực nguyên thuỷ quét khắp bốn phương tám hướng. Đó quả thật là một thế giới kinh người.

Thế giới này ầm ầm lao đi trong không gian, trực tiếp trấn ấp Mạnh Hạo.

Giờ khắc này, trong tâm thần Mạnh Hạo hiện lên một nguy cơ sinh tử mãnh liệt. Cặp mắt hắn đỏ thẫm, nội tâm khẽ than thở nhưng trong nháy mắt, chiến ý trong mắt Mạnh Hạo lại một lần nữa trở nên dạt dào.

“Nếu đánh úp bất ngờ không được, ta… sẽ dùng cách khác!” Mắt Mạnh Hạo rực lửa. Trong khoảnh khắc căn nguyên thế giới kinh người kia ầm ầm đập tới, hai tay Mạnh Hạo bỗng nhiên bấm quyết. Giờ khắc này, Phong Yêu nhất mạch trong cơ thể hắn dao động, dường như đột nhiên dừng lại sau đó lại ầm ầm bạo phát toàn thân.

“Phong Yêu nhất mạch, cho dù là thiên địa đại yêu, căn nguyên… đều có thể phong ấn!” Mắt Mạnh Hạo lộ vẻ ngạc nhiên, suy nghĩ này vừa nổi lên càng ngày càng mãnh liệt. Hắn không chần chờ, hai tay bấm quyết đập thẳng tới căn nguyên thế giới.

Yêu Phong đệ bát cấm!

“Ầm”

Sinh mạng, tu vi, sinh cơ, hồn phách cùng thần thức của Mạnh Hạo hết thảy giờ khắc này không phải nhanh chóng trôi qua mà ngưng tụ lại trên cấm pháp Phong Yêu trên cơ thể hắn, cùng theo ra ngoài.

Hình chiếu thế giới dường như không thể làm cho chấn động kia thời khắc này lại rung chuyển mạnh, mơ hồ muốn dừng lại. Người ngoài không thấy được nhưng Mạnh Hạo lại thấy rõ ràng trong tinh không, nơi hắn thi triển Yêu Phong đệ bát cấm thoáng cái đã xuất hiện vô số sợi tơ. Những sợi tơ này vừa nhiều lại chằng chịt, quấn quanh căn nguyên thế giới khiến nó thoáng khựng lại.

“Có tác dụng!”

Trong mắt Mạnh Hạo loé lên ánh sao. Bạch Chủ kinh hãi sửng sốt, tiếp tục bấm quyết, một lần nữa chỉ tay ra.

Yêu Phong đệ thất cấm!

Yêu Phong đệ lục cấm!

Yêu Phong đệ ngũ cấm!

Nhân quả, sinh tử, chính phản, ba loại cấm pháp giờ khắc này cùng bạo phát trong cơ thể Mạnh Hạo, theo ngón tay hắn tản ra. Cả tinh không đột

nhiên yên tĩnh mà căn nguyên thế giới kia, chỉ tròn chớp mắt đã xuất hiện biến hoá nghiêng trời lệch đất.

Căn nguyên thế giới hoàn toàn dừng lại, bị bao phủ bởi một màn sương mù màu xám tro. Sương mù cuồn cuộn, trở thành một bức phù văn mà bức phù văn này chính là do sinh tử cấm huyễn hoá ra.

Cùng lúc đó, trên căn nguyên thế giới, xuất hiện vô số sợi dây nhân quả. Những sợi dây này khuếch tán khắp bốn phía, kéo dài trong hư vô. Những sợi dây này không biết liên hệ với nhân quả của bao nhiêu người, nhất là Bạch Chủ ở bên kia. Giờ này, những sợi dây đó lại quấn quanh nhau, tạo thành một cái phong ấn!

Đây là Nhân Quả Cấm!

Cuối cùng, một luồng lực lượng bài xích to lớn từ tinh không phủ xuống căn nguyên thế giới kia. Lập tức, thế giới đó xuất hiện biến hoá quỷ dị, trong nháy mắt nó phóng đại đến vô cùng lại nhanh chóng thu nhỏ đến cực hạn, rồi ầm ầm bạo phát tiếng nổ ngập trời.

- Không có khả năng! Bạch Chủ cách đó không xa thất thanh kêu lên.

Mạnh Hạo cũng lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn tứ đại cấm pháp của mình phủ xuống căn nguyên thế giới. Bên trong túi trữ vật của hắn, Phong Yêu Cổ Ngọc đã lâu chưa từng biến hoá giờ khắc này đột nhiên truyền ra thanh âm tang thương.

- Phong Yêu cấm pháp có thể phong được thiên địa đại yêu, là nhờ Phong Chính!

- Phong Yêu cấm pháp, có thể phong bản pháp của chúng sinh là nhờ Phong Tắc!

Nội tâm Mạnh Hạo chấn động. Cùng với thanh âm đang quanh quẩn

trong đầu, hắn bỗng nhiên nâng tay lên, trong mắt phát ra tia sáng kỳ dị rực rỡ. Tay hắn nâng lên hướng về phía căn nguyên thế giới kia, cách không nhấn một cái.

- Phong, tắc! Mạnh Hạo chậm rãi thốt ra hai chữ.

Hai chữ này vừa thoát ra, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên khiến tinh không phải run rẩy. Một bức phù văn to lớn đột nhiên xuất hiện trên căn nguyên thế giới kia rồi trực tiếp phong ấn nó.

Phong ấn căn nguyên!

Trong nháy mắt, cả căn nguyên thế giới như dừng lại, như hoá đá, mọi dao động như biến mất hết thảy, mất đi tất cả khí tức. Bạch Chủ cách đó không xa như bị cắn trả, phun ra một ngụm máu tươi.

- Đây là… Hắn không nhận ra đó là Phong Yêu cấm pháp nhưng hắn đối với loại đạo pháp này, có chút ấn tượng, đó là…

- Lý Chủ Chi Đạo!

Sắc mặt Bạch Chủ biến hoá. Hắn phát hiện căn nguyên của mình đã bị chặt đứt, tuy không phải là đứt vĩnh viên nhưng trong thời khắc này, hắn không thể vận dụng lực lượng của căn nguyên lần nữa.

Nội tâm Mạnh Hạo cũng chấn động. Hắn nhìn căn nguyên của thế giới của Bạch Chủ đang bị phong ấn, cảm nhận được Phong Yêu cấm pháp trong cơ thể dao động mãnh liệt, trong mắt hắn dần lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Cách đó không xa, Bạch Chủ nhìn về phía Mạnh Hạo tuy có kiêng kỵ nhưng sát ý trong mắt lại vô cùng mãnh liệt.

- Không cần căn nguyên, ta cũng có thể giết ngươi! Bạch Chủ vung tay áo, đánh một trảo vào tinh không. “Ầm ầm” một tiếng, năm đạo khe nứt

trong tinh không trong nháy mắt xuất hiện.

- Bảy hải năm bộ, rối loạn Sơn Hải, quấy nhiễu chúng sinh! Bạch Chủ cắn đầu lưỡi, phun ra máu tươi. Máu tươi của hắn vừa mới xuất hiện lập tức hoá thành biển máu ngập trời, chạy thẳng tới năm đạo khe nứt kia rồi chìm sâu vào đó. Trong nháy mắt, tiếng thình thịch từ trong năm đạo khe nứt kia truyền ra.

Dường như trong khe nứt đó, có một thứ gì đó đang tồn tại, va chạm với vách ngăn cơ hồ muốn phủ xuống nơi này. Thanh âm truyền ra làm cho tinh không phải run rẩy. Đúng lúc đó, từ trong khe nứt lại truyền ra tiếng "rắc, rắc", rồi có hai sợi râu đen chui ra, sau đó… là một cái đầu dữ tợn của côn trùng rất nhanh chui ra theo. Một con rết dài chừng ngàn trượng từ trong khe nứt thứ nhất chui ra, phủ xuống tinh không.

Nó vừa mới xuất hiện đã phát ra âm thanh bén nhọn khiến tâm thần người ta phải run rẩy!

Ngay sau đó, từ khe nứt thứ hai, cũng truyền ra tiếng "rắc rắc", một thân hình màu đó dài mấy ngàn trượng xuất hiện, là một con rắn đầu tam giác. Nó thè lưỡi, ánh mắt lạnh băng, ngửa mặt lên trời gào thét, trên người nó xuất hiện vô số cặp mắt.

Tiếp đó, khe nứt thứ ba, thứ tư, thứ năm đồng thời vỡ nát. Một con bò cạp mang theo sương mù đen cuồn cuộn, một con cóc tím to to như ngọn núi cùng xuất hiện.

Thứ cuối cùng, chính là… một con thằn lằn dài gần mười ngàn trượng. Thoạt nhìn da nó lồi lõm, tiết ra dịch, dịch này vừa rớt xuống tinh không phát ra tiếng thình thịch, khí thế kinh thiên.

- Năm bộ chúng, giết chết người kia!

Cặp mắt Bạch Chủ nhoáng lên một cái. Hắn vừa cất tiếng, ngũ độc gào

thét, trong nháy mắt chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1650: Ngươi có biết Sơn Hải thuộc về người nào?

Ngay khi ngũ độc xông về phía Mạnh Hạo, thân thể Bạch chủ lập tức lui về sau, căn nguyên của hắn bị phong, lúc này phải nắm bắt thời gian thử đi khôi phục lại

Nhoáng lên một cái, hắn chạy thẳng tới căn nguyên thế giới của bản thân bị phong ấn đọng lại trong tinh không mà đi

Nội tâm hắn cảnh giác

Từ khi trận chiến này bắt đầu đến bây giờ, hắn luôn có loại cảm giác bị bó tay chân, dường như bản thân từ sau khi xuất hiện đã bị Mạnh Hạo quấy nhiễu, từng bước một đi ra toàn bộ là đường mà đối phương chọn cho mình

Loại cảm giác này khiến hắn vô cùng uất ức, mà xét đến cùng, sở dĩ xuất hiện biến hóa như vậy chính là vì trong lúc ban đầu trận chiến một thương không tiếc giá cao của Mạnh Hạo! Một thương kia mặc dù không khiến Bạch chủ cuối cùng xuất hiện nguy cơ sinh tử nhưng lại vứt bỏ tiên cơ! Mạnh Hạo cặp mắt lóe lên một cái, vì chiến Bạch chủ, trước hắn bỏ ra cái giá cực lớn, mặc dù không diệt sát đối phương, nhưng lại bức ra tồn tại Sơn Hải Kinh, lại chiếm cứ tiên cơ

Với tiên cơ này, từng bước một tới gần, lại cơ duyên xảo hợp phong ấn căn nguyên đối phương, cái giá phải trả này tuy cao, mặc dù là Mạnh Hạo lúc này bị thương nặng, nhưng lại đáng giá! Bởi vì, trận đấu pháp này từ đầu đến cuối đều là hắn đang nắm giữ tiết tấu, không cho Bạch chủ chút cơ hội nào

Lúc này

cũng tự nhiên sẽ không!

Muốn khôi phục căn nguyên, sao có thể cho ngươi như nguyện! Mạnh Hạo liếc nhìn ngũ độc kia, hắn không có thời gian đi lãng phí ở trên ngũ độc này

Mục tiêu của hắn chỉ có Bạch chủ

Hiểu biết của ta đối với cách sử dụng Phong Yêu cấm pháp hiện tại đến xem vẫn là quá ít, cũng đánh giá thấp Phong Yêu cấm pháp

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, bỗng nhiên tay phải nâng lên vỗ túi trữ vật, lập tức bên trong có một tiếng gầm thét truyền ra, chó ngao hóa thành một mảnh huyết quang, trong nháy mắt bay ra, ở giữa không trung ngửa mặt lên trời vừa hô, khí thế nhấc lên

Sau đó, còn có mấy chục đậu đen tiểu nhân cũng theo đó xuất hiện

Mạnh Hạo mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, nếu Phong Yêu cấm pháp có thể phong ấn căn nguyên, như vậy hắn muốn đi thử một chút, với tu vi của mình giờ này thi triển Phong Chính

Lại sẽ như thế nào!

Phong Chính! Mạnh Hạo không chần chờ, tay phải nâng lên, Phong Yêu cấm pháp dao động trong cơ thể quanh quẩn, một chỉ tay vào chó ngao

Dưới một chỉ tay này, thân thể chó ngao lập tức chấn động

Toàn thân cao thấp, khí thế chợt bạo phát, thân thể trong nháy mắt bành trướng, tu vi lực lượng lại vào giờ này tăng cao

Trong chớp mắt, không ngờ đột phá Cổ Cảnh đại viên mãn, bước chân vào Đạo Cảnh! Phải biết khi Mạnh Hạo còn tại Như Phong Giới, chó ngao đã từng cắn nuốt linh con dơi kia

Nếu không phải là vì Mạnh Hạo, nó cắt đứt đột phá thì cũng không dừng lại ở Cổ Cảnh đại viên mãn

Lúc này mượn Phong Chính, lập tức tu vi kéo lên, ngửa mặt lên trời rống lớn, chạy thẳng tới ngũ độc kia mà đi

Về phần những đậu đen tiểu nhân kia, Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, cũng lập tức Phong Chính! Theo Phong Chính, những đậu đen tiểu nhân này biến hóa rõ ràng nhất

Mạnh Hạo lập tức liền thấy, trên người của bọn chúng không ngờ có nhiều hơn một chút Sơn Hải lực

Nhưng mà loại lực lượng Sơn Hải này, chỉ có Mạnh Hạo mình có thể phát hiện

Bất kỳ người nào khác, cho dù là các Đại Sơn Hải chủ, cũng đều không phát hiện được! Một màn này khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động

Chính, hóa ra đây là Phong Chính, ta đi phong tồn tại này, được Sơn Hải Giới chấp nhận, có thể mượn Sơn Hải lực!

Mạnh Hạo lập tức nhìn về phía chó ngao/ Lần này cẩn thận đi xem, hắn lập tức liền nhìn ra, trong cơ thể chó ngao, khí tức của Sơn Hải Giới đang bạo phát! Trong nháy mắt, chó ngao và những đậu đen tiểu nhân kia liền chạy thẳng tới ngũ độc mà đi, cùng ngũ độc này ở trong tinh không trực tiếp chém giết lẫn nhau, nhấc lên một loạt tiếng nổ ngập trời chấn động tinh không

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua, thân thể trong nháy mắt chạy ra, chạy thẳng

tới Bạch chủ! Bạch chủ cặp mắt co rút lại, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo

Nhất là sau khi thấy được Mạnh Hạo Phong Chính, hắn khẽ thở dài một tiếng, biết mình muốn mượn ngũ độc kéo lại Mạnh Hạo, đổi lấy thời gian giải khai căn nguyên phong ấn, đã là không thể nào

Ta và ngươi không có có cừu oán, chỉ là lập trường khác nhau

Cũng được, mặc dù ngươi không yếu, nhưng bổn tọa thân là Sơn Hải chủ, không phải ngươi có thể rung chuyển

Nếu ngươi kiên trì, như vậy thì cho ngươi

Kiến thức một chút về lực lượng Sơn Hải chủ

Bạch chủ vẻ mặt bỗng nhiên bình tĩnh lại, nhìn Mạnh Hạo đang tới, đột nhiên hít sâu một hơi

Một hơi hút sâu, tinh không chấn động, một cỗ dao động từ trên người Bạch chủ tràn ra, trong chớp mắt khuếch tán bốn phương tám hướng, trong nháy mắt bao trùm cả Đệ Bát Sơn Hải giới

Ta là Đệ Thất Sơn Hải chủ

Bạch chủ nhẹ giọng lên tiếng, đỉnh đầu của hắn vào giờ này trong nháy mắt xuất hiện một cái bóng hư ảo, đó là một ngọn núi, đó là một phiến biển! Khi Sơn Hải này xuất hiện, một cỗ lực lượng kinh người rầm rầm từ trên người Bạch chủ chợt bạo phát

Theo bạo phát, mắt hắn lộ ra kỳ mang, tay phải chậm rãi nhấc lên, tinh không nổ vang, một cỗ lực lượng của Sơn Hải Giới nồng đậm vô cùng đột nhiên xuất hiện, trực tiếp phủ xuống! Theo phủ xuống, uy áp trên người Bạch chủ trong nháy mắt bạo phát, hướng về bốn phía quét ngang, tiếng ầm ầm vang vọng, tinh không run rẩy, hư vô cuồn cuộn

Dưới khí tức của Sơn Hải Giới, thân ảnh Bạch chủ dường như vô hạn cao lớn

Mà đỉnh đầu hắn cái bóng một núi một biển cũng vào lúc này càng thêm rõ ràng

Cùng lúc đó, trong Đệ Thất Sơn Hải giới, tinh không khô héo, hư vô ảm diệt, sinh cơ tinh tú bị rút lấy, núi thứ bảy xuất hiện cái khe nứt, dường như bị hút đi sinh mạng

Còn có biển thứ bảy kia, bên trong tất cả thú biển đều đang run rẩy, thân thể bằng mắt thường có thể thấy được khô héo, biển thứ bảy cũng dần dần khô héo

Tất cả lực lượng, tất cả sinh cơ, lực lượng căn nguyên của Đệ Thất Sơn Hải giới vào giờ khắc này đều bị hút đi, phủ xuống

trên người của Bạch chủ! Lúc này, trên người của Bạch chủ tràn ra ánh sáng trắng

Ánh sáng trắng này vô tận, chiếu rọi cả Đệ Bát Sơn Hải giới, ngập trời lên, làm cho cả Sơn Hải Giới giờ khắc này, những Sơn Hải chủ khác đều có thể rõ ràng phát hiện

Giống như một nguồn sáng, long trời lở đất!

Mặc dù ngươi không yếu, nhưng chung quy

Vẫn chỉ là một tên tu sĩ, mà bổn tọa đã là tồn tại siêu thoát tu sĩ, chấp chưởng một trong chín tòa Sơn Hải Giới, là

Đệ Thất Sơn Hải chủ!

Ở trong Sơn Hải Giới này, không có bất kỳ người nào có thể đối kháng Sơn Hải chủ, ý chí của ta có thể quyết định sống chết của ngươi

Bạch chủ thân ảnh vô hạn cao lớn, đỉnh đầu hắn Sơn Hải vô cùng rõ ràng

Hắn nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi lên tiếng, tay phải nâng lên hướng về Mạnh Hạo một chỉ tay

Lấy lực lượng Sơn Hải, trấn áp! Lời nói của hắn vang lên, trong nháy mắt, lập tức tất cả khí tức của Sơn Hải Giới trên người hắn vào giờ khắc này ầm ầm sôi trào, bộc phát ra, dường như hóa thành mặt trời màu trắng, mang uy áp không cách nào hình dung, hướng về Mạnh Hạo, rầm rầm mà đến

Không thể né tránh, bởi vì đó là lực lượng của Sơn Hải Giới, chỉ cần ở trong Sơn Hải Giới này dều phải đi thừa nhận ý chí Đệ Thất Sơn Hải chủ, một trong Cửu Đại Sơn Hải chủ!

Vì một chút nguyên nhân cá nhân ta, ta vốn không muốn vận dụng lực lượng của Sơn Hải Giới nữa, nơi này

dù sao ta sinh tồn quá lâu quá lâu

Bạch chủ khẽ thở dài

Chết ở dưới Sơn Hải Giới, ngươi có thể không tiếc

Bạch chủ vung tay áo, uy áp Sơn Hải Giới vào giờ khắc này ngập trời hơn, rầm rầm phủ xuống

Sơn Hải Giới

Mạnh Hạo nhìn Bạch chủ, bỗng nhiên cười

Trong mắt hắn lộ ra ánh sao, hắn lần này chiến Bạch chủ, ngoại trừ sớm nhất chuẩn bị một thương kia ra, còn có một cái chờ đợi, chờ đợi đối phương

Thi triển Sơn Hải lực

Ngươi ở trước mặt ta, thi triển Sơn Hải lực? Mạnh Hạo vung tay một cái, lập tức trong cơ thể hắn, tiếng động rầm rầm ngập trời, một cỗ Sơn Hải lực bàng bạc tương tự chợt phủ xuống

Theo phủ xuống, khí thế trên người, Mạnh Hạo cũng trực tiếp kéo lên

Bạch chủ sửng sốt, mạnh mở to mắt, lộ ra không thể tin

Này

Hắn chưa từng ở trên người bất kỳ một tu sĩ nào không phải Sơn Hải chủ thấy qua Sơn Hải lực kinh người như vậy

Mà hiển nhiên, Mạnh Hạo không phải bất kỳ một Sơn Hải chủ nào, tất cả lập tức khiến Bạch chủ nội tâm lộp bộp một tiếng, sắc mặt đại biến

Ngươi nói ngươi là Đệ Thất Sơn Hải chủ, nhưng ngươi có biết cả Sơn Hải Giới này thuộc về người nào? Khi Mạnh Hạo lên tiếng, trong tiếng nổ “ầm ầm” không ngờ đỉnh đầu của hắn xuất hiện

Chín tòa núi! ! Ngoại trừ chín ngọn núi ra, còn có chín phiến biển! Chín núi, chín biển! Mặc dù mơ hồ, mặc dù hư ảo, xa không rõ ràng bằng Sơn Hải trên đỉnh đầu Bạch chủ, nhưng khi xuất hiện, cả tinh không, cả Sơn Hải Giới, đều đang nổ vang

Một cỗ áp chế mãnh liệt từ trên người Mạnh Hạo trực tiếp bộc phát ra

Bạch chủ sắc mặt lần nữa đại biến, thân thể run rẩy, theo bản năng lui về

sau, nội tâm của hắn nhấc lên ngập trời sóng lớn, hắn mở to mắt, không thể tin một màn chính mình thời khắc này thấy được này

Đây là

Đây là

Không có khả năng, ngươi

ngươi lại là

Bạch chủ tâm thần nổ vang

Lấy định lực của hắn, vốn là bất kỳ chuyện gì cũng sẽ không khiến hắn nói không mạch lạc, nhưng giờ này đây hết thảy, đối với hắn rung động vượt qua tất cả

Nơi này là Sơn Hải Giới của ta

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, tay phải nâng lên, hướng về Bạch chủ, bỗng nhiên một trảo! Dưới một trảo này, thiên địa nổ vang, tinh không chấn động, Sơn Hải lực trên người Mạnh Hạo toàn diện bạo phát, hướng về Bạch chủ rầm rầm đè ép mà đến

Một cỗ nguy cơ sinh tử mãnh liệt từ trong cơ thể Bạch chủ kích phát, hắn trực tiếp cắn đầu lưỡi, phun ra máu tươi, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm thê lương

Đệ Thất Sơn Hải! Theo hắn rống lớn, trên người của hắn, lực lượng của Đệ Thất Sơn Hải Giới rầm rầm nổi lên, biển thứ bảy khô héo, núi thứ bảy run rẩy, Đệ Thất Sơn Hải tinh không gần như khô nứt, mà hắn lại ngưng tụ Sơn Hải lực, hướng về Mạnh Hạo, trực tiếp đánh mà đi

Tiếng nổ ngập trời, Huyền Quy bên trong thiên trì núi thứ bảy phát ra

tiếng gào thét thê lương, dường như đang bi thống, dường như đang điên cuồng

Mà Bạch chủ lại đổi lấy Sơn Hải lực, trở thành mặt trời màu trắng, cùng Mạnh Hạo quyết đấu này từ khi bắt đầu giao chiến tới nay, một lần va chạm đỉnh phong nhất

Rầm rầm rầm! Tinh không trực tiếp vỡ nát, gió lốc nổ vang cả Đệ Bát Sơn Hải

Bạch chủ phun ra máu tươi, thân thể trực tiếp cuốn ngược, áo quần rách nát, vô cùng chật vật, máu tươi không ngừng phun ra, lui mấy trăm trượng mới dừng lại

Lúc ngẩng đầu, trong mắt hắn lộ ra rung động cùng sát cơ mãnh liệt

Ánh mắt của hắn nhìn xa, Mạnh Hạo cũng phun ra máu tươi, thân thể lui về sau, đồng dạng là mấy trăm trượng mới dừng lại

Hai người ánh mắt cách gần ngàn trượng nhìn nhau đều thấy được sát cơ trong mắt lẫn nhau

Ầm! Hai người bọn họ trong nháy mắt bay lên, nhanh chóng lại gần, thần thông rối loạn sương mù, thuật pháp cuồng bạo, lần nữa đối kháng! Tiếng vang kịch liệt chấn động Sơn Hải, trong thời gian ngắn ngủi, hai người liền quyết đấu mấy ngàn chiêu

Bất kỳ một kích nào đều có thể khiến tinh không biến sắc, nhưng ở trong tay bọn họ lại như bình thường, rung chuyển bốn phương tám hướng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1651: Đạo Phương chi ảnh

Ầm! Mạnh Hạo phun ra máu tươi, bị một kích bạo phát của Bạch chủ thần thông chồng lên sau, đánh lui thân thể, không thể không lui về sau

Thương thế của hắn càng nặng hơn, cảnh giới Vĩnh Hằng khôi phục trong cơ thểrõ ràng theo không kịp mức độ bị thương

Mà bên kia, Bạch chủ, Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết của hắn có uy lực lớn, khiến Mạnh Hạo sau khi nhìn cũng đều kinh hãi

Nguyên nhân chính là nhờ pháp quyết này khiến cho Bạch chủ cho dù đến giờ này trình độ cũng không phải cùng đường

Sơn Hải chủ! Bạch chủ trong mắt sát cơ mãnh liệt, ẩn chứa kinh hãi và khủng khiếp

Một màn trước đó khiến trong đầu óc hắn suy nghĩ hết điều này đến điều khác, hắn dĩ nhiên đoán được

thân phận chân chính của người trước mắt

Duy nhất Sơn Hải chủ sao

Không biết nếu đánh chết người này, sẽ đối với Sơn Hải Giới tạo ra thương tổn như thế nào, nếu đánh chết người này, công lao ta lập được nhất định ngập trời! Trong mắt Bạch chủ sát cơ nháy mắt đến cực hạn, sau khi đánh lui Mạnh Hạo, tay phải hắn đột nhiên nâng lên

Sơn Hải Kinh! Một tiếng gầm nhẹ, phía sau hắn, Sơn Hải Kinh sách cổ

lập tức biến ảo, tán phát kỳ quang

Bạch chủ mạnh nắm tay phải, rồi sau đó trong nháy mắt buông lỏng ra

Núi có ba đạo, đệ nhất đạo, Nhân Sơn! Bạch chủ hai tay bấm quyết, khí tức Sơn Hải Kinh trên người hắn trong nháy mắt ngập trời

Hai chữ Nhân Sơn vừa ra, tốc độ của hắn đột nhiên bạo tăng, nhanh không cách nào hình dung, nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, hai tay nhắc tới, hướng về Mạnh Hạo hung hăng nhấn một cái

Một cái nhấn này, thân thể hắn lại trở thành một ngọn núi, tu vi bạo phát, một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa chợt tản ra, trực tiếp rơi vào trên người Mạnh Hạo

Căn bản cũng không cho Mạnh Hạo chút cơ hội nào nhanh trốn

Ầm một tiếng, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, ngực lõm xuống, thân thể cấp tốc lui về sau, Bạch chủ trong mắt huyết quang nhoáng lên một cái

Đạo thứ hai

Địa Sơn! Hắn vừa nói ra, thân thể lần nữa biến mất, khi xuất hiện, bất ngờ tại hư không phía dưới Mạnh Hạo, ở nơi này huyễn hóa ra một ngọn núi khủng lồ hơn

Núi này kinh người, vừa mới xuất hiện, liền chạy thẳng tới Mạnh Hạo rầm rầm! Tốc độ cực nhanh, cũng khiến Mạnh Hạo không thể né tránh

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, trực tiếp đánh vào trên người Mạnh Hạo, cả người Mạnh Hạo xương cốt vỡ vụn, máu tươi phun ra, sinh mạng hư nhược, hắn cũng nghĩ tới né tránh, đối kháng, nhưng lại không kịp

Đạo thứ ba, Thiên Sơn! Thanh âm của Bạch chủ lần nữa truyền ra, hắn

xuất hiện ở bên trên Mạnh Hạo, hóa thành một ngọn núi so với hai ngọn núi trước còn kinh người hơn, còn khổng lồ hơn! Hướng về Mạnh Hạo, trực tiếp trấn áp đập tới! Rầm rầm rầm! Mạnh Hạo máu tươi phun ra

Thân thể tu vi tán loạn, thân thể gần như muốn tan vỡ, Thiên Sơn vỡ vụn

Mạnh Hạo bị đánh bay như như diều đứt dây

Không chết! ! Bạch chủ cặp mắt co rút lại

Ba đạo núi này là đạo pháp đỉnh phong trong Sơn Hải Kinh, hắn rất hiếm vận dụng, mà mỗi một lần vận dụng, sau ba núi, địch nhân nhất định tử vong

Mà trước mắt, Mạnh Hạo mặc dù trọng thương nhưng lại không chết, khiến Bạch chủ nhíu mày, sát cơ mạnh hơn

Biển có ba pháp

Bạch chủ không dễ chịu, khóe miệng tràn ra máu tươi, ba đạo ba pháp Sơn Hải này với hắn mà nói, thi triển ra cũng là khó khăn

Mạnh Hạo kinh hãi, hắn miễn cưỡng đứng vững vàng thân thể, lập tức nuốt đan dược

Cảnh giới Vĩnh Hằng trong cơ thể gần như muốn tán loạn, thương thế rất nặng, Mạnh Hạo cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều đã vỡ vụn, cả người xương cốt dường như nếu không có ý chí của mình chống đỡ liền sẽ vỡ vụn

Thân thể cũng tốt, tu vi cũng được, đều dưới ba lần đánh đó như sắp diệt vong

Mà ba núi này đồng dạng khiến đáy lòng Mạnh Hạo vô cùng rung động

cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy đạo pháp kinh người như vậy, nhìn như đơn giản, nhưng lực sát thương lại lớn khiến người hoảng sợ

Đây là Sơn Hải Kinh sao

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, mắt thấy kia Bạch chủ dường như còn muốn thi triển đạo pháp tương tự, Mạnh Hạo tâm thần chấn động, mượn thời gian ngắn ngủi đối phương lúc này tạm ngưng đạo pháp, dưới chân hắn bước chân đột nhiên quỷ dị

Khô viêm! Mạnh Hạo mắt lộ ra hung quang, lẩm bẩm lên tiếng

Thân thể hắn đột nhiên khô héo, dường như thiêu đốt máu, tạo thành ngọn lửa, ở bên ngoài thân thể đột nhiên thiêu đốt

Cũng ngay vào lúc này, Bạch chủ trong mắt sát cơ lóng lánh, thuật pháp triển khai

Đệ nhất pháp, Phàm Pháp, người phàm một thân, diệt thân diệt pháp! Bạch chủ nâng tay phải lên, bỗng nhiên hướng về Mạnh Hạo một chỉ tay

Dưới một chỉ tay này, hư ảo sách cổ phía sau hắn lần nữa cuồn cuộn

Đột nhiên, Bạch chủ thân ảnh biến mất, khi xuất hiện, bất ngờ ở trước người Mạnh Hạo, đầu ngón tay rơi xuống, mắt thấy sắp đụng phải Mạnh Hạo

Một chỉ tay này thuật pháp quỷ dị, Mạnh Hạo có loại cảm giác mãnh liệt, một khi bị đối phương đụng chạm, như vậy thân thể của mình cũng sẽ bị diệt nát! Gần như khi một chỉ tay này rơi xuống, bước chân của Mạnh Hạo nhìn như lăng loạn, nhưng lại quỷ dị, đạo thời gian bỗng nhiên triển khai, hiểm chi lại hiểm , từ bên cạnh Bạch chủ vừa đi qua, khiến cho một chỉ tay kia rơi vào khoảng không, Mạnh Hạo mắt lộ ra kỳ quang

Yêu pháp! Hắn vừa nói xong, trong cơ thể lại tràn ra dao động quỷ dị

Dao động này và ngọn lửa kia dung hợp tạo thành một cỗ khí tức

Khí tức này vây quanh bốn phía, hóa thành một cái lốc xoáy

Từ trong lốc xoáy, dường như có tiếng tim đập truyền ra, ầm ầm long trời lở đất

Pháp thứ hai, Thần Pháp, thần tử huyết mạch, diệt mạch diệt thân! Bạch chủ gầm nhẹ, bấm quyết lần nữa một chỉ tay, lần này tốc độ nhanh hơn, khí thế ngập trời

Nếu một chỉ tay này rơi xuống, có thể khiến cho huyết mạch Mạnh Hạo tan vỡ

Nháy mắt tới gần, nhưng khi đang rơi xuống, thời gian bộ pháp kinh người của Mạnh Hạo không ngờ lần nữa hiểm chi lại hiểm tránh ra

Lần này, Bạch chủ sắc mặt âm lãnh, bỗng nhiên quay đầu lại

Triển khai pháp thứ ba!

Pháp thứ ba, Đế Pháp, trong thiên hạ, hay là vương thổ, lời nói có thể đạt được, Đế Pháp vô cương! ! Bạch chủ lời nói vừa ra, chỉ thứ ba của hắn chợt rơi xuống, cơ hồ là khi điểm xuống liền trực tiếp rơi vào trên mi tâm của Mạnh Hạo! Dường như

trước khi thi triển đã chú định! Mạnh Hạo thân thể chấn động, khi chỉ tay hạ xuống mi tâm đồng thời, trong miệng hắn phun ra ba chữ

Bản tôn đạo! Gần như khi ba chữ này nói ra, phía sau Mạnh Hạo lập tức xuất hiện một cái thân ảnh nhìn như hư ảo, thân ảnh ấy và Mạnh Hạo có

bộ dáng giống nhau như đúc! Rầm rầm rầm! Tiếng nổ ngập trời, dưới Đế Pháp, Mạnh Hạo trước hư ảo thân ảnh lập tức hồn phi phách tán

Thân thể nháy mắt trực tiếp hồn diệt, rồi sau đó huyết mạch khô héo, cuối cùng thân thể trực tiếp tan vỡ, trở thành máu thịt

Mà hư ảo thân ảnh kia lại là vào lúc này nhanh chóng lui về sau

Cùng lúc đó, Bạch chủ mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, bấm quyết hướng về xung quanh mạnh vung hai cánh tay lên

Tinh khóa tám tuyệt hồn, đoạn vãng sinh hồn bất diệt! Hắn vừa nói ra, lập tức từ trong cơ thể hắn bay thẳng ra tám đạo ánh sáng đỏ

Tám đạo ánh sáng đỏ này hóa thành Bát Môn Huyết Tỏa, trong nháy mắt bao phủ bốn phương tám hướng, giống như trấn áp, trực tiếp phủ xuống, trong tiếng nổ “ầm ầm”, phong tỏa tinh không! Trong phương tinh không, khóa tuyệt hết thảy, tạo thành sấm đánh chi uy, từ bốn phương tám hướng nổ tung, chạy thẳng tới thân ảnh nhìn như hư ảo của Mạnh Hạo kia

Cho dù ngươi có vãng sinh pháp, nhưng tại nguy cơ trước mắt phân ra một luồng thần hồn, hôm nay cũng nhất định diệt vong

Ở bổn tọa đặc biệt nhằm vào thần hồn tám tuyệt hồn hạ, hết thảy duy nhất hồn thể đều phải tan thành mây khói! Bạch chủ sắc mặt dị đỏ, đó là cái giá khi thi triển Sơn Hải Kinh

Sơn Hải ba đạo ba pháp, uy lực rất lớn, thuộc về chí cao vô thượng, thậm chí có nghe đồn, đây là Chí Tôn Pháp, cho dù là Bạch chủ, cũng đều không có tư cách thuận lợi thi triển

Mỗi một lần sử dụng, hắn đều phải bỏ ra cái giá cực lớn

Ầm một tiếng, Bát Môn Huyết Tỏa này ngưng tụ lực lượng diệt hồn, rơi vào trên hư ảo thân ảnh của Mạnh Hạo kia, nhưng lại xuyên thấu mà qua, không ngờ không đối tạo thành chút tổn thương cho hắn nào

Một màn này khiến Bạch chủ sửng sốt, sau đó vẻ mặt bỗng nhiên đại biến

Không phải hồn thể? Gần như khi sắc mặt hắn biến hóa, thân ảnh kia nhìn như hư ảo, đột nhiên rõ ràng, chính là Mạnh Hạo! Cảm giác cho dù là bộ dáng, hay là thân thể người trước bị Bạch chủ diệt sát đều giống nhau như đúc

Đây không phải là hồn thể, mà là thân thể chân chính, chỉ có điều càng gầy gò một chút, dường như ít đi rất nhiều khí huyết! Cho nên, tám tuyệt hồn pháp mới vừa đối với Mạnh Hạo không có hiệu quả! Sở dĩ sẽ như vậy, chính vì Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo

Vừa rồi một cái chớp mắt kia, Mạnh Hạo cảm nhận được tử vong phủ xuống, hắn không thể né tránh, không thể đối kháng ba đạo ba pháp của Sơn Hải Kinh, nhưng hắn có thể dùng phương thức khác, đổi lấy hiệu quả tương tự Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết

Đó chính là

Thế thân! Tại nguy cơ trước mắt, hắn không tiếc tiêu hao khí huyết, tăng tốc Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo, lâm thời ngưng tụ ra một cái phân thân, dùng phân thân này, thay thế tử vong!

Chết tiệt! ! Bạch chủ sắc mặt biến hóa, cố nén một ngụm máu tươi không phun ra

Nội tâm hắn phẫn nộ uất ức đến cực hạn

Vì thi triển ba đạo ba pháp Sơn Hải Kinh, hắn bỏ ra cái giá cực lớn, cho

dù là thọ nguyên hay là thân thể lúc này đều rõ ràng không bằng trước

Hắn vốn tưởng rằng tình thế bắt buộc, Mạnh Hạo hắn phải chết, thậm chí còn triển khai tám tuyệt hồn, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, Mạnh Hạo lại có thế thân chi pháp này! Lúc này, hắn rốt cục có thể cảm nhận được tất cả bất đắc dĩ cùng uất ức mà Mạnh Hạo trước nhận được, tính hết hết thảy, bỏ ra giá cao, triển khai một thương tất sát kia sau, lại bị Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết của mình hóa giải

Người này nhất định phải chết! Bạch chủ gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hung hăng cắn răng một cái, bỗng nhiên hai tay hướng về bên trên tinh không nâng lên, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị

Tinh Tỏa Tuyệt Bát Hồn, khóa phương tinh không này, mời Đạo Phương giáng thần, chúc bổn tọa

Diệt tuyệt bốn phương tám hướng! Bạch chủ lời nói vừa ra, tinh không bị phong tỏa này đột nhiên chấn động, ngay sau đó, một tiếng gầm nhẹ, dường như từ trong hư vô truyền đến, vang vọng khắp nơi

Bất ngờ tại phía sau Bạch chủ không ngờ xuất hiện một cái hư ảnh to lớn

Đó là hư ảnh một con khỉ, con khỉ này cao lớn vô cùng, trong tay cầm một cây gậy to lớn, cặp mắt đỏ thẫm, mạnh nhìn trước Mạnh Hạo, Mạnh Hạo tâm thần chấn động mãnh liệt

Thân ảnh ấy, hắn thấy qua! ! Mạnh Hạo sắc mặt khó coi, hắn tuy rằng tránh ra sát cục trước, nhưng lại mất đi tiên cơ, vả lại trong cơ thể thương thế nặng hơn

Lúc này ngay cả hoạt động thân thể, toàn thân cao thấp đều sẽ tràn ra dấu hiệu muốn tan vỡ

Lúc này sau khi thấy được hư ảnh con khỉ này, hắn lập tức đã hiểu biết

thân phận của đối phương, chính là

Đạo Phương! Đạo Phương trấn áp căn nguyên thần hỏa ,! Nhưng ngay khi hư ảnh Đạo Phương này xuất hiện, căn nguyên thần hỏa trong cơ thể Mạnh Hạo đột nhiên bạo phát, không chịu Mạnh Hạo khống chế, từ trong cơ thể hắn, toàn bộ tiêu tám, lấy hắn làm trung tâm, tạo thành một cái thế giới biển lửa

Mơ hồ, tại trong biển lửa này cũng có một cỗ ý thức kinh thiên từ bên trong rầm rầm bạo phát

Đạo Phương hắn phải chết! ! Đó là một tiếng gầm thét, mang phẫn nộ, mang cừu hận, mang điên cuồng, khi xuất hiện, phiến thần hỏa này đột nhiên ngưng tụ chung một chỗ, hóa thành một thân ảnh! Đó là một cái nam nhân trung niên, xuyên áo giáp ngọn lửa, đang hướng về kia con khỉ hư ảnh gầm thét

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1652: Thắng

Nam nhân trung niên này từ trong căn nguyên thần hỏa ngưng tụ ra, Mạnh Hạo không nhận ra, nhưng hắn lại có một loại cảm giác quen thuộc mãnh liệt, gần như vào lúc này, trong óc của hắn liền nổi lên ký ức đã từng ở chỗ căn nguyên thần hỏa

Đó là một cái độc nhãn to lớn, bị ngọn lửa lượn lờ, giống như hỏa hải chi hồn

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, hắn mơ hồ đoán được nam nhân trung niên này, chính là

chủ nhân con mắt to lớn chỗ căn nguyên thần hỏa sở tại

Cường giả viễn cổ

từng bị Đạo Phương trấn áp tại Sơn Hải Giới Đệ Cửu Sơn Hải Nam Thiên Tinh!

Cùng lúc đó, khi nam nhân xuất hiện, xa tại dưới lòng đất Nam Thiên Tinh ở Đệ Cửu Sơn Hải, trong chỗ căn nguyên thần hỏa có tiếng nổ vang kinh thiên vang lên, tất cả thần hỏa chỗ này toàn bộ bạo phát, dường như muốn đốt cháy thế giới sở tại

Có tiếng rống giận ngập trời, xa xa cùng nam nhân trung niên phía trước Mạnh Hạo ở Đệ Bát Sơn Hải này xuất hiện cộng minh

Đạo Phương, hắn phải chết! Nam nhân trung niên ngửa mặt lên trời rống lớn, như hồn chấp niệm vĩnh hằng bất diệt trong hư vô tinh không, Đạo Phương hư ảnh bị Bạch chủ triệu hoán ra dẫn động, đang tức giận và cừu hận ngưng tụ thân thể, bước lên trước đi ra

Biển lửa rầm rầm, hướng về xung quanh mãnh liệt cuồn cuộn

Khi nam nhân trung niên vung tay phải lên, bốn phía biển lửa giống như biển rộng chân chính, nhấc lên sóng lớn, chạy thẳng tới

thân ảnh Đạo Phương

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, hai mắt nheo lại, lộ ra ánh sao

Xa xa Bạch chủ lúc này lại là thất kinh, cho dù như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, chính mình triệu hoán một luồng thần niệm của Đạo Phương xuống, vốn tưởng rằng ắt có thể diệt sát Mạnh Hạo, nhưng lại

Tại trên người Mạnh Hạo, ẩn chứa một thần hồn kinh thiên như vậy! Cho dù là thần hồn này, hay là Đạo Phương, lúc này khí thế bạo phát ra đều tuyệt không phải trình độ Đạo Tôn, mà là vượt qua Đạo Tôn

Đó là khí thế Chí Tôn! Rầm rầm rầm rầm! Tiếng nổ trong nháy mắt truyền khắp cả Đệ Bát Sơn Hải, Đạo Phương chi ảnh mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, thân thể bước lên trước đi ra, khi tay phải nhấc lên, trong tay cây gậy to lớn ong một tiếng chuyển động, hướng về nam nhân trung niên, trực tiếp một gậy ném tới

Nam nhân trung niên rống lớn, mắt lộ ra cừu hận, hai tay bấm quyết hướng lên mạnh một cái, lập tức bốn phía vô tận biển lửa trực tiếp bị nhấc lên, hóa thành một cái đầu lửa to lớn, dữ tợn ngập trời, giống như lệ quỷ, mang không cam lòng gầm thét, mang điên cuồng không hối hận, mang cừu hận vạn vạn năm, hướng đến

Song phương nháy mắt đụng chạm, tinh không đều lắc lư, trùng kích mãnh liệt hướng về bốn phía ầm ầm quét ngang

Nơi đi qua, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể liên tục lui về sau,

Bạch chủ bên kia cũng bị thương nặng, máu tươi phun ra, thân thể không ngừng lui về sau

Nhưng ngay khi hai người lui về phía sau, tại nam nhân trung niên cùng Đạo Phương lại một lần nữa giao chiến, Mạnh Hạo và Bạch chủ đồng thời dừng bước lại, đồng thời chạy ra

Một trận chiến này của hai người còn chưa kết thúc, vẫn phải tiếp tục, cho lúc này hai người bọn họ đều đến trình độ gần như ngọn đèn hết dầu, đều bị thương nặng, cũng như cũ

Phải chiến! Ầm! Hai người nhanh chóng tới gần, lần nữa đấu pháp, tiếng nổ truyền khắp bốn phía, hào quang thuật pháp, thần thông sóng gợn, lực lượng Sơn Hải quyết đấu, còn có thân thể lực lượng va chạm, vào giờ khắc này, trăm ngàn lần bạo phát

Thương thế của bọn họ càng ngày càng nặng, máu tươi từng ngụm phun ra

Hai người toàn thân thương thế rất nhiều, rất là chật vật, cho dù là Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết của Bạch chủ lúc này cũng đều dường như không hơn tốc độ khôi phục

Trong chớp mắt, hai người lần nữa trong tiếng nổ vang lẫn nhau thụt lùi, máu tươi tràn ngập, vẻ mặt dữ tợn, trong mắt đỏ thẫm

Bạch chủ hung hăng cắn răng một cái, trong mắt lộ ra bất cứ giá nào, tất cả thủ đoạn của hắn gần như triển khai toàn bộ, nhưng vẫn như cũ không thể chém chết Mạnh Hạo

Có thể nói Mạnh Hạo là kình địch mạnh nhất

cả đời này hắn gặp!

Hôm nay, ngươi nhất định phải chết! Bạch chủ tóc tai bù xù, hét lớn một tiếng, tay phải nâng lên hư không một trảo, lập tức trong tay của hắn liền xuất hiện chín thanh kiếm màu đen! Chín thanh kiếm màu đen này mới vừa xuất hiện, lập tức một cỗ tanh hôi mãnh liệt tràn ngập bốn phương, càng có vô số oan hồn chi ảnh biến ảo, vây quanh xung quanh chín thanh kiếm, phát ra tiếng thê rống không tiếng động

Sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh, lực nguyền rủa, một lời diệt sát, cảnh giới cao nhất, chỉ có

Tử Chú Thuật! Bạch chủ trong mắt lộ ra điên cuồng

Tử Chú Thuật này, với hắn mà nói, còn kinh khủng hơn ba đạo ba pháp Sơn Hải Kinh kia

Cho dù hắn là Đệ Thất Sơn Hải chủ, trong đời cũng chỉ có thể thi triển hai lần Tử Chú

Lần đầu tiên, là hắn vì trở thành Sơn Hải chủ, quần hùng tranh bá, tại cuối cùng trước mắt triển khai, nhất cử thắng lợi, nhưng cái giá phải trả

Là từ đó về sau, tu vi của hắn vĩnh hằng dừng lại ở ngũ nguyên, khó có thể tiến thêm chút nào

Trước mắt, hắn muốn triển khai lần thứ hai! Không chần chờ chút nào, cũng không chấp nhận được chút ý chí biến đổi nào, Bạch chủ trong mắt điên cuồng càng ngày càng mãnh liệt

Hắn vung tay một cái, lập tức một thanh kiếm đen gai nhọn mà đến, phốc một tiếng, trực tiếp đâm vào ngực Bạch chủ! Theo kiếm này đâm vào, Bạch chủ phát ra tiếng gầm thê lương, thần thức trên người hắ, lại vào lúc này ầm ầm bạo phát, sau đó kiếm thứ hai, kiếm thứ ba, kiếm thứ tư lục tục đâm tới, phân biệt rơi xuống tứ chi của hắn sau, lực lượng thần thức Bạch chủ bị kích thích ngập trời, rầm rầm kéo lên, đến một loại

trình độ khiến Mạnh Hạo cũng đều tâm thần chấn động

Kia dĩ nhiên là đến gần Chí Tôn thần thức ba thành! Vẫn chưa kết thúc, kiếm thứ năm, kiếm thứ sáu, kiếm thứ bảy

Cho đến cuối cùng kiếm thứ chín, cũng đều toàn bộ đâm vào đến trên người Bạch chủ sau, Bạch chủ phun ra máu tươi, toàn thân máu thịt bầy nhầy, thất khiếu chảy máu, nhưng thần thức của hắn lại kinh khủng đến cực hạn, dĩ nhiên Chí Tôn gần như năm thành! Thần thức kinh khủng rầm rầm bạo phát, rung chuyển tinh không

CHECK THIS OUT

by Mgid

Cực khoái sẽ kéo dài hơn nhờ thủ thuật này!

Cương cứng gấp 3 lần nếu bạn làm điều này!

Vietnam: She Gets $12,000 A Day For Doing What?

clicks.binarypromos.com

Bạch chủ cười gằn nhìn Mạnh Hạo, bỗng nhiên lên tiếng

Tử Chú! Hắn lời nói vừa ra, lập tức thần thức của hắn ầm ầm bạo phát, ngưng tụ thành một cỗ nguyền rủa kinh thiên, hóa thành một cái phù văn lạc ấn màu đen phức tạp, chạy thẳng tới Mạnh Hạo phủ xuống mà đến

Lực nguyền rủa này lấy thần thức làm gốc, thần thức càng lớn, nguyền rủa càng mạnh

Mà giờ này Bạch chủ ở dưới sự kích thích của chín thanh kiếm đen, đổi lấy thần thức gần như Chí Tôn năm thành, khiến cho Tử Chú này dĩ

nhiên là vô địch

trong ngũ nguyên! Rầm rầm mà đến, nháy mắt tới gần, Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, mắt lộ ra kỳ quang, khi nguyền rủa tới, hắn bỗng nhiên hít sâu một hơi, trong cơ thể thần thức vào giờ khắc này cũng bạo phát! ầm! Thần thức của Mạnh Hạo điên cuồng quét ngang thiên địa

Rầm rầm! Dưới bạo phát này, đi thẳng đến cực hạn của hắn, đó là lực lượng thần thức có thể so với Chí Tôn bốn thành ngập trời lên, cuốn lên bốn phương tám hướng, trực tiếp đối kháng với Tử Chú phủ xuống mà đến

Rầm rầm rầm! ! Mạnh Hạo máu tươi phun ra, thất khiếu chảy máu, thân thể run rẩy, nhưng thần thức của hắn lại điên cuồng, vẫn ở chỗ cũ đối kháng Tử Chú

Bạch chủ cách đó không xa, phun ra ngụm lớn máu tươi, trong mắt lộ ra không thể tin

Hắn cảm nhận được thần thức của Mạnh Hạo mạnh, không ngờ đến trình độ kinh người như vậy, thế nhưng lại có thể đối kháng với Tử Chú của mình!

Điều đó không có khả năng! !

Bạch chủ không thể tin, ngửa mặt lên trời rống lớn

Tử Chú Thuật này hắn không kiên trì được đã bao lâu, vả lại một khi không thể phủ xuống, như vậy dưới cắn trả, cho dù là hắn cũng đều không thể thừa nhận

Mà lúc này, trên núi thứ tám, ngoại công của Mạnh Hạo, Đệ Bát Sơn Hải chủ, thời khắc này thân thể run rẩy vô cùng mãnh liệt

Mạnh Hạo cùng Đệ Thất Sơn Hải chủ chiến tranh, với hắn mà nói, mức độ kích thích cực lớn! Thậm chí trên núi thứ tám, khí tức của hắn dao động, cũng vào giờ khắc này càng ngày càng mãnh liệt

Nhưng tất cả những điều này, Bạch chủ không có thời gian đi để ý

Lúc này, hắn đâm lao phải theo lao, cặp mắt đỏ thẫm một phiến, thê lương cười ha hả, trong tiếng cười kia mang quyết liệt, mang điên cuồng, hắn lại hít sâu một hơi, hai tay bấm quyết, hướng về mi tâm của mình, bỗng nhiên vỗ

Hóa thân ngàn vạn, ngưng tụ Đệ Thất Sơn Hải chủ hương hỏa lực, trợ ta

Hóa! Thanh âm Bạch chủ nổ vang, giống như sấm sét, thân thể hắn ở dưới cú nổ này nháy mắt xuất hiện chồng lên, nhưng lại từ một hóa hai, rồi sau đó hóa bốn, sau đó lại thành tám, lại là 16

Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại

Trong nháy mắt thân thể Bạch chủ hóa thành hơn 100 tên, mỗi một tên đều tản ra dao động kinh khủng, vây quanh bốn phía, những phân thân kia không ngờ một cái lại một cái

Tan vỡ tự bạo!

Mượn lực lượng tự bạo này khiến cho Tử Chú Thuật phủ xuống trên người Mạnh Hạomột lần lại một lần bạo phát

Thần thức ngưng tụ trên đó lại vào giờ khắc này rầm rầm kéo lên, mà phù văn lạc ấn Tử Chú Thuật ngưng tụ ra kia lúc này bành trướng, càng khổng lồ hơn, màu sắc cũng đen như mực không mở chút nào

Chết cho ta! ! Những thân ảnh tan vỡ trong Bạch chủ, phân thân cũng tốt, bổn tôn cũng được, đồng thời rống giận

Đúng vào lúc này, khi Tử Chú Thuật cưỡng chế thần thức Mạnh Hạo, muốn lạc ấn xuống, Mạnh Hạo lại nhắm nghiền hai mắt!

Đạo tại lòng ta, ý tại mắt ta

Dục cùng Sơn Hải

Phong Thiên Quyết!

Nguy cơ trước mắt, tại quyết chiến cuối cùng này, dưới một kích điên cuồng cuối cùng này, Mạnh Hạo triển khai Phong Thiên Quyết của hắn! Lực lượng Sơn Hải rầm rầm ra, Sơn Hải ý chí ngập trời phủ xuống, cùng thần thức Mạnh Hạo dung hợp, cùng ý thức Mạnh Hạo sáp nhập vào, mênh mông cuồn cuộn tinh không, lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, ầm ầm bạo phát! Bạo phát này khiến tinh không tan vỡ, khiến hư vô vỡ vụn, khiến Đệ Bát Sơn Hải run rẩy, lại trực tiếp nhấc Tử Chú Thuật phủ xuống kia lên

Mắt thường có thể thấy được, phù văn đen nhánh kia vào giờ khắc này xuất hiện cái khe nứt

Khe nứt càng ngày càng nhiều, cuối cùng dưới dung hợp của lực lượng Phong Thiên Quyết và thần thức Mạnh Hạo đánh sâu vào bạo phát, phù văn này hoàn toàn vỡ vụn

Trong tiếng xoàn xoẹt, tại đỉnh đầu Mạnh Hạo, trực tiếp tan vỡ, chia năm xẻ bảy! Ầm! Tử Chú Thuật trực tiếp tán loạn, khi tán loạn, những mảnh vỡ phù văn kia trong nháy mắt cuốn ngược, chạy thẳng tới Bạch chủ mà đến, tốc độ cực nhanh, nháy mắt chui vào trong cơ thể Bạch chủ

Bạch chủ phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân thể bị cắn trả, trong phút chốc khô héo

Khi khô héo, cũng có lượng lớn máu thịt bốc hơi, bóng tối tử vong bao phủ tâm thần Bạch chủ, nhưng hắn không cách nào ngăn trở, không thể phản kháng, khó vùng vẫy hơn

Không, ta là Bạch chủ, ta là Đệ Thất Sơn Hải chủ, ta sẽ không chết ở chỗ này

Thân thể Bạch chủ bắt đầu tan vỡ, dường như vô lực xoay chuyển trời đất! Một trận chiến này, đến lúc này, Mạnh Hạo hiểu rõ, hắn thắng

Một ngụm máu tươi phun ra, Mạnh Hạo ý thức bắt đầu mơ hồ

Một trận chiến này, với hắn mà nói, vô cùng khó khăn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1653: Thời Khắc Mấu Chốt

Cái giá phải trả quá lớn, mạnh như Mạnh Hạo cũng bị thương nặng

Ý thức của hắn mơ hồ, máu tươi tràn ngập, đang muốn đi nuốt Sơn Hải quyết của Bạch chủ, bỗng nhiên trong lòng chấn động, mạnh nhìn về phía Bạch chủ

Lúc này, Bạch chủ toàn thân bắt đầu tan vỡ, mắt thấy sắp tử vong, lại có một cỗ khí tức không thuộc về Sơn Hải Giới từ trên người hắn tràn ra

Khí tức này chỉ nháy mắt liền biến mất, nhưng lại tràn ra một cỗ dư lực, cuốn thân thể Bạch chủ, chạy thẳng tới cái khe nứt Đệ Bát Sơn Hải khi Đệ Thất Sơn Hải phủ xuống, trong phút chốc tiến lại gần cái khe nứt, sắp chui vào

Ý thức Mạnh Hạo vốn đã mơ hồ, lúc này cưỡng ép rõ ràng, hắn không chần chờ chút nào, thân thể bước lên trước bước đi

Hắn tuyệt không thể để cho Bạch chủ trốn! Một trận chiến này khó khăn, lòng Mạnh Hạo biết rõ cuối cùng thắng thảm, không phải tất nhiên, mà là tình cờ

Nếu như hai người lại có lần giao chiến sau, như vậy hắn không nắm chắc còn có thể thắng lợi

Nháy mắt tới gần, khi thân thể Bạch chủ sắp trốn vào trong cái khe nứt, Mạnh Hạo trong mắt sát cơ sôi trào, tay phải nâng lên, hướng về Bạch chủ bỗng nhiên một trảo

Chính là Trích Tinh Pháp! Đây đã là một tia lực lượng cuối cùng trong cơ thể Mạnh Hạo lúc này, một kích cuối cùng trước khi đèn hết dầu

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, thân thể Bạch chủ mạnh chấn động, nửa người của hắn đã ở trong cái khe nứt, còn dư lại nửa người bị Mạnh Hạo xa xa cách không bắt được, đang muốn kéo một cái

Nhưng vào lúc này, Bạch chủ tan vỡ máu thịt bầy nhầy kia đột nhiên mở mắt ra

Trong mắt của hắn lại không có chút điên cuồng cùng tuyệt vọng nào, ngược lại thì lộ ra

Vô tình và thanh tỉnh lạnh như băng đến cực hạn

Dường như tất cả trước đó đều không có thực mà là giả, đều là hắn có thể biểu hiện ra, mà không phải là tâm ý chân chính, dường như hắn đợi, chính là Mạnh Hạo tiến lại gần sau, một kích muốn ngăn trở mình đến này

Ngươi chung quy

vẫn là non nớt một chút

Bạch chủ nhàn nhạt lên tiếng

Lúc này hắn, cho dù là khí thế hay là lời nói, hay là cảm giác cho người khác đều cùng trước không giống nhau

Không phải là bị đoạt xá, mà là

Đây mới thật sự là hắn! Đệ Thất Sơn Hải chủ! Hắn mắt lộ ra băng hàn, tay phải đột nhiên nâng lên, bấm quyết, hướng về Mạnh Hạo hung hăng cách không một trảo

Một trảo này, tinh không nổ vang, bốn phương tám hướng run rẩy, một cỗ lực lượng kinh thiên không cách nào hình dung, từ trên một trảo này của Bạch chủ bộc phát ra

Sau một trảo này, Bạch chủ mặc dù bình tĩnh, nhưng lại cũng có máu tươi phun ra, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên tính cách của hắn có lẽ bị ẩn tàng, nhưng thương thế

Đích xác, là bị thương nặng đến cực hạn, cũng chỉ là còn dư lại lực lượng một trảo này

Nhưng rõ ràng chỉ còn lại có lực lượng một trảo, còn có tâm đi dẫn Mạnh Hạo tiến lại gần, còn có ý niệm giết Mạnh Hạo, có thể thấy được Bạch chủ âm trầm cùng đa mưu túc trí! Cho dù lúc này hắn cũng ý thức mơ hồ, cho dù hắn giờ này cũng đã không có dư lực nữa, nhưng như cũ, có cơ hội thắng! Mạnh Hạo biến sắc, đáy lòng chua xót

Trích Tinh Pháp của hắn ở dưới một trảo của Bạch chủ kia ầm ầm tan vỡ, Mạnh Hạo khóe miệng tràn ra máu tươi, trước mắt ý thức mơ hồ, hắn đã không có sức đánh trả

Mắt thấy kia một trảo nổ vang, hóa thành thực chất, hướng về bản thân trong nháy mắt tới gần, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra một chút không cam lòng

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, bên trong túi trữ vật của Mạnh Hạo truyền ra một tiếng gầm bén nhọn

Ở nguy cơ trước mắt này, một đạo tạp ánh sáng từ trong vừa bay ra, chính là

Ngũ gia! Ngũ gia gương mặt đắc ý, vừa mới xuất hiện, liền lập tức bén nhọn la ầm lên

Mỗi khi đến thời khắc mấu chốt, chính là ngũ gia ra tay, là lúc nghịch chuyển càn khôn, ha ha, ngũ gia khó nhịn, ngũ gia chờ đợi một ngày này đã rất lâu rồi rất lâu rồi

Anh Vũ rống lớn, cánh mạnh vỗ, lập tức xung quanh nó, những hải tu biển thứ chín kai toàn bộ xuất hiện

Trùng trùng điệp điệp, vây quanh bốn phía, có tiếng ca

nhanh chóng truyền ra

Đến đến đến, cùng ngũ gia cùng nhau hát!

Chúng ta là hải sản, chúng ta là hải sản

Anh Vũ tiếng nói bén nhọn vang vọng xung quanh

Hễ là có người nghe được Hải Tiên Ca, đều sẽ bị rung động trợn mắt há hốc mồm, trong tinh không, tiếng nổ vang lên

Hải Tiên Ca vang lên, không ngờ trong chớp mắt, tạo thành một cỗ dao động không thể nói rõ

Dao động này ầm ầm xoay tròn, chạy thẳng tới một trảo Bạch chủ kia mà đi, đụng chạm lẫn nhau

Lực lượng một trảo này lập tức liền tan vỡ, hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán, khi tiêu tán đồng thời, cũng chính là lúc Hải Tiên Ca đến đỉnh cao

Đã từng còn trẻ không nghe lời, ta là một con hải sản nhỏ, a a a a, hải sản nhỏ, nga nga nga nga, hải sản nhỏ

tên mặc quần áo trắng, đến đến đến, cùng ca hát với ngũ gia à

Anh Vũ cánh vung vẩy, gương mặt say mê, Bạch chủ trong cái khe nứt mở to mắt, triệt để ngây người ở nơi này, trong óc ong ong, trống rỗng

Hắn làm Đệ Thất Sơn Hải chủ, địa vị cao, cực kỳ tôn quý, cả đời này cái gì chưa từng thấy

Nhưng lại cố tình, thật chưa từng gặp qua tên như Anh Vũ trước mắt vậy khiến hắn cảm thấy gần như bị lật đổ

Còn có ca khúc kia khiến hắn sau khi nghe xong, đáy lòng đều run lên, khó nghe đến mức không cách nào hình dung

Càng làm cho hắn cảm thấy hoảng sợ, là sau khi Anh Vũ nói xong, khi ca khúc kia vang lên, hắn lại không bị khống chế , dường như cũng muốn há miệng đi cùng nhau hát

Loại cảm giác này khiến Bạch chủ da đầu dường như muốn nổ tung

Không đợi hắn có hành động gì, sóng gợn ca khúc kia tạo thành liền rầm rầm mà đến, trong nháy mắt rơi vào trên cái khe nứt, rơi vào trên người của Bạch chủ

CHECK THIS OUT

by Mgid

Cực khoái sẽ kéo dài hơn nhờ thủ thuật này!

Cương cứng gấp 3 lần nếu bạn làm điều này!

Vietnam: She Gets $12,000 A Day For Doing What?

clicks.binarypromos.com

Bạch chủ run một cái, hắn lại đã mở miệng, hát ra một câu

Ta là nhỏ a nhỏ hải

của ngươi A a a! ! Bạch chủ cứng rắn hát nửa câu, liền lập tức phát ra tiếng gào thét thê lương, hắn mở to mắt, lộ ra sợ hãi mãnh liệt

Hắn biết đây là vì mình bị thương quá nặng, ý thức mơ hồ, cho nên mới bị ảnh hưởng

Lúc này hung hăng cắn răng một cái, biết muốn tiêu diệt giết Mạnh Hạo đã là không thể nào

Cắn răng, trong cơ thể hắn trong nháy mắt bạo phát ra lực lượng trước không thuộc về của Sơn Hải Giới, cuốn thân thể của mình, nháy mắt chìm vào trong cái khe nứt, trong nháy mắt đã đi xa

Ta sẽ còn trở lại! ! Khi đã đi xa, thanh âm của hắn mang thẹn quá thành giận, mang điên cuồng, bỗng nhiên truyền ra

U? Đi như thế nào ? Bà nội ngươi, không để cho ngũ gia mặt mũi? Anh Vũ trợn mắt, nhưng tim lại đang gõ trống, trong lòng nó đã sợ phải chết

Lúc này thấy được đối phương trốn, ngũ gia nội tâm nhẹ nhàng thở ra, nhưng ngoài miệng lại sẽ không thừa nhận

Chợt ngừng kêu gào sau, thu hồi các hải sản, diệu võ dương oai nhìn Mạnh Hạo

Lúc này Mạnh Hạo khí tức hơi khôi phục một chút, nhưng vẫn là hư nhược, nhìn Anh Vũ, Mạnh Hạo cười cười, sau đó nhìn về phía cái khe nứt kia, trong mắt lộ ra sát cơ cùng hàn mang

Một trận chiến này khó khăn, vượt ra khỏi dự liệu của Mạnh Hạo

Giữa hắn và Đệ Thất Sơn Hải chủ kia, nhìn như lực lượng cân bằng, nhưng trên thực tế Mạnh Hạo vẫn là yếu hơn một chút

Không thể đánh chết

Mạnh Hạo khẽ thở dài, hắn đã dùng toàn lực, lúc này sắc mặt từ từ trầm xuống, trong mắt hắn sát cơ càng thêm băng hàn

Hắn biết, lần này Bạch chủ bị thương nặng, khôi phục cũng cần thời gian nhất định, mà sau khi khôi phục, nhất định còn có thể lần nữa bước chân vào Đệ Bát Sơn Hải, mà khi đó, một trận chiến này của hai người cũng nhất định sẽ tiếp tục nữa

Chỉ có điều, khi đó, Mạnh Hạo không nắm chắc có thể chiến thắng

Một cỗ cảm giác nguy cơ trong tâm thần Mạnh Hạo nảy sinh, hắn trầm mặc nhìn xa xa, một lát sau, trong mắt tia sáng nhoáng lên một cái

Khi ta thi triển Phong Yêu cấm pháp, Bạch chủ từng lỡ lời Lý chủ chi đạo

Xem ra, Lý chủ truyền thừa, ta phải mau sớm đi thu hoạch

Chỉ có như vậy, ta mới có thể ở trước khi Bạch chủ lần nữa phủ xuống, để cho mình mạnh hơn một chút, mới có thể chân chính

hém chết! Mạnh Hạo trước khi khai cổ đèn, thần thức của hắn đã khuếch tán, rồi sau đó thần thức lực lượng bạo tăng, một cái ý niệm liền có thể quét ngang cả Đệ Bát Sơn Hải giới, sớm đã thấy được

thân ảnh Kháo Sơn lão tổ! Lúc này cất bước nhoáng lên một cái, chạy

thẳng tới xa xa, ý thức mặc dù mơ hồ, nhưng lại bị hắn cố kiềm nén lại, không lộ ra chút nào

Cảnh giới Vĩnh Hằng trong cơ thể tuy rằng tán loạn, nhưng đang chậm rãi ngưng tụ trong

Một tháng, ta cần một tháng mới có thể hoàn toàn khôi phục lại

Mạnh Hạo lẩm bẩm, nhíu mày, hắn cần một tháng, mà Bạch chủ kia nhất định nhanh hơn hắn

Mà giờ khắc này, cả Đệ Bát Sơn Hải giới dĩ nhiên lâm vào đến một phiến hoan hô

Mặc dù bọn họ không thấy được chiến trường, nhưng lại cảm nhận được trong tinh không, uy áp đến từ Đệ Thất Sơn Hải trong nháy mắt biến mất

Theo biến mất, những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải kia, toàn bộ sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt đại biến, đáy lòng hoảng sợ

Mặc dù bọn chúng không muốn tin, nhưng lại chỉ có một đáp án có thể giải thích vì cái gì khí tức Sơn Hải chủ biến mất

Trận chiến ấy

Sơn Hải chủ của bọn chúng bị thua! Cái ý nghĩ này trong thời gian ngắn ngủi quét ngang tu sĩ cả trên chiến trường Đệ Thất Sơn Hải, khiến cho khí thế bọn chúng lập tức hạ đáy cốc, chiến ý đều giảm bớt rất nhiều lắm

Ngược lại, lực lượng Đệ Bát Sơn Hải lại là toàn bộ phấn chấn, rống lớn, tự phát triển khai phản kích

Trong tiếng nổ vang, tu sĩ song phương lần nữa chém giết, chỉ có điều lần này, kế tiếp bại lui không phải Đệ Bát Sơn Hải, mà trở thành Đệ Thất

Sơn Hải! Nổ vang dội, chiến tranh lần nữa triển khai! Trên Núi thứ tám, ngoại công của Mạnh Hạo, vị Đệ Bát Sơn Hải chủ kia lúc này thân thể run rẩy, cũng chậm chậm bình tĩnh lại, hai mắt của hắn dường như muốn mở ra, nhưng lại còn kém một tia

Mạnh Hạo rời đi, tốc độ của hắn không nhanh, chung quanh hắn, bốn người lão già tóc đỏ cùng với mấy trăm ngàn tu sĩ kia sớm đã tản ra xa hơn

Bọn họ chứng kiến một trận chiến long trời lở đất này, lúc này run rẩy cũng chú ý tới Mạnh Hạo đã đi xa

Thậm chí bọn họ có thể cảm nhận được Mạnh Hạo hư nhược, nhưng không ai dám đi chứng thực

Mặc dù là lão già tóc đỏ kia cũng không có cái dũng khí này, trừ phi là Mạnh Hạo biểu lộ ra thương thế, càng rõ ràng hơn, nếu không, chỉ cần Mạnh Hạo còn có ý thức, bọn họ cũng không dám lỗ mãng chút nào

Trơ mắt nhìn Mạnh Hạo đi xa, những người này mới rối rít nhẹ nhàng thở ra

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, từng bước một đi xa, cho đến ly khai những người này tới phạm vi nhất định au, khóe miệng của hắn lần nữa tràn ra máu tươi, lấy đan dược ra, một ngụm nuốt vào, nhắm mắt yên lặng vận chuyển tu vi

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo nhắm mắt, đáy lòng hắn đột nhiên xuất hiện một cỗ nguy cơ mãnh liệt, hai mắt bỗng nhiên mở ra, lập tức quay đầu, thấy được ở phía sau hắn, từ trong hư vô đi ra một thanh niên

Khi nhìn đến thanh niên này, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra một chút tia sáng sắc bén

Thanh niên này trên mặt lộ ra phấn chấn và kích động, không có quá mức dựa vào gần, mà ở Mạnh Hạo quay đầu lại thì dừng lại, hướng về Mạnh Hạo cười cúi đầu

Mạnh huynh, chúng ta lại gặp mặt

Cám ơn ngươi cho Quý mỗ cơ hội này, vì một ngày này, Quý mỗ đã đợi rất lâu, hơn nữa ta cũng thật không có nghĩ tới, ngươi sẽ ở trong thời gian ngắn ngủi, trở nên

Mạnh như vậy! ! Người tới, chính là

Quý Đông Dương!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1654: Đoạt Xá Cùng Cắn Nuốt

- Ta là nên gọi ngươi là Quý Đông Dương, hay... Lão tổ của Quý gia! Mạnh Hạo nhìn Quý Đông Dương, hai mắt nheo lại, trong lòng thầm cảnh giác. Cảm giác cận kề cái chết giờ phút này lại càng mãnh liệt hơn, thậm chí khi đối mặt với Bạch chủ, cảm giác này cũng không rõ ràng như vậy.

Dù sao, lúc này cũng chính là thời điểm Mạnh Hạo suy yếu nhất, mà Quý Đông Dương xuất hiện cũng chứng minh một chuyện, đối phương đã quan sát mình từ rất lâu trước đó, không phải chỉ trong thời gian ngắn, nếu không sẽ không thể nào nắm chắc thời cơ như vậy.

Mà đối phương theo dõi mình lâu như vậy, mình lại không hề hay biết, sâu chuỗi các loại đầu mối, lại kết hợp với thân phận Quý Đông Dương hiện tại, cho nên Mạnh Hạo mới nói ra một câu như vậy.

Hơn nữa, có lẽ là vì đối phương kích động, nên lời nói đã để lộ không ít tin tức, nếu Quý Đông Dương biết Mạnh Hạo chỉ thông qua một câu nói của hắn, đã nhìn ra những điều này, nhất định sẽ giật mình.

Quý Đông Dương ngẩn ra, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái rồi cất tiếng cười, thời khắc này hắn cũng không thèm để ý đến việc bị Mạnh Hạo nhìn thấu hay không.

- Quý Thiên đã từng là tên của ta, nhưng ta lại càng thích cái tên Quý Đông Dương hơn!

Trong nháy mắt khi lời nói Quý Đông Dương vừa truyền ra, hai mắt Mạnh Hạo lập tức co rút lại. Quý Thiên chính là lão tổ của Quý gia, là

cường giả cùng thời đại với lão tổ Phương gia năm xưa, người đã tranh đoạt vị trí Sơn Hải chủ thành công, trở thành chủ nhân Đệ Cửu Sơn Hải.

- Ngươi cũng không cần tìm cách trì hoãn thời gian để khôi phục lại, thương thế của ngươi cũng không phải trong chốc lát là có thể khôi phục. Chiến lực của Bạch chủ rất mạnh, cho dù là ta cũng phải e ngại, nếu cùng giao đấu, ta tất bại.

- Mà ngươi, quả thật khiến ta thật vui mừng...

- Lấy thân thể ngươi làm đời thứ chín, chính là lựa chọn chính xác nhất của ta... Đến đây đi, Mạnh Hạo, sau khi ta và ngươi dung hợp sẽ trở thành đời thứ chín của ta, ta sẽ bình định toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải Giới, đi đối kháng với 33 Thiên phủ xuống.

Ngươi hy sinh bản thân, thành toàn không chỉ mình ta, mà còn là cả Sơn Hải Giới! Ta có thể hứa với ngươi, sẽ chiếu cố tốt cho Phương gia...

Hết thảy của ngươi, đều phải... thuộc về ta. Quý Đông Dương cười lên ha hả, chớp chớp ánh mắt nói, nhưng hắn cũng không áp sát lại gần Mạnh Hạo. Trận chiến giữa Mạnh Hạo và Bạch chủ, hắn nhìn thấy cũng rất kinh hãi.

Mạnh Hạo cũng không mở miệng, mà chỉ đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn Quý Đông Dương.

Hắn bất động, Quý Đông Dương cũng không dám tùy tiện hành động. Hai người nhìn nhau, khoảng chừng hơn mười hơi thở sau, Quý Đông Dương chợt nhíu mày, nhấc chân tiến ba bước về phía Mạnh Hạo.

Ba bước này vừa hạ xuống, sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lập tức nhoáng lên một cái, bỗng nhiên phóng thẳng tới Quý Đông Dương. Cử động đột ngột này khiến đáy lòng Quý Đông Dương chấn động, theo bản năng liền lui về sau.

Nhưng ngay khi hắn vừa lui về sau, Mạnh Hạo cũng nhanh chóng lui về sau, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã đi xa.

Ánh mắt Quý Đông Dương hiện lên vẻ lạnh lùng, lập tức đuổi theo truy kích, tay phải hắn nâng lên, bỗng nhiên bấm quyết bắn ra một chỉ, một luồng ánh sáng màu đen lập tức phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thầm thở dài, biết được Quý Đông Dương rất khó dây dưa. Người này cho dù đã đến trình độ như vậy, nhưng không ngờ trước khi ra tay vẫn còn muốn thử dò xét mình trước mà không phát ra thực lực chân chính, có thể thấy được tính tình hắn cẩn thận đến mức nào.

Nhưng Mạnh Hạo lại không dây dưa với hắn được như vậy, thương thế của hắn quá nặng, lúc này chỉ mới khôi phục một tia mà thôi. Hắn không khỏi nhíu mày, ánh mắt lóe lên một cái, tay phải nâng lên đánh tan luồng ánh sáng màu đen kia.

Theo tiếng nổ vang vọng, Mạnh Hạo bị phản chấn khóe miệng tràn ra máu tươi, Quý Đông Dương phía sau hắn khẽ cười một tiếng.

- Mạnh huynh, không cần nóng vội, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian, thương thế của ngươi rất nặng, Quý mỗ lại rất kiên nhẫn, sẽ chờ đến lúc thương thế ngươi bạo phát, mất đi ý thức.

- Đương nhiên ngươi cũng có thể lập tức quay đầu ra tay với ta, ta bảo đảm ngươi... sẽ rất nhanh chóng bị hôn mê trước khi đánh chết ta, cho nên, ngươi phải suy tính cho tốt, ngươi dám ra tay sao? Ánh mắt Quý Đông Dương chớp chớp, nhìn Mạnh Hạo, tay phải bấm quyết, lại có mười luồng ánh sáng đen trong nháy mắt bay ra, bên trong mười luồng ánh sáng đen đều ẩn chứa lực lượng nhân quả nồng đậm.

Mạnh Hạo không ra tay, mà nhoáng lên một cái, tốc độ ầm ầm bạo phát bay về phía xa, trong phút chốc đã kéo giãn khoảng cách một chút. Mà

phương hướng hắn bay đi, không ngờ lại không phải Thiên Thần Liên Minh, mà là... khe nứt giữa Thất Sơn Hải và Đệ Bát Sơn Hải kia!

Nơi này, cũng chính là nơi Bạch chủ trốn trước đây.

Mạnh Hạo rầm rầm lao đi, tốc độ cực nhanh, đám người lão già tóc đỏ cùng những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải sau khi thấy được đều tỏ ra kinh hãi, lập tức tản ra, vẻ mặt tỏ ra vô cùng ngưng trọng.

Phía sau, Quý Đông Dương thấy vậy cũng biến sắc, hắn vốn nghĩ rằng đã nắm chắc tất cả hành động của Mạnh Hạo trong tay, bất kể Mạnh Hạo ra tay hay không hắn đều có cách ứng đối. Nếu Mạnh Hạo ra tay, hắn sẽ lựa chọn cách quần đấu tiêu hao dần, nếu Mạnh Hạo không ra tay, hắn sẽ ép buộc Mạnh Hạo phải ra tay. Nhưng hắn lại không ngờ rằng, Mạnh Hạo lại lựa chọn tiến vào khe nứt.

Một khi tiến vào cái khe nứt này, cho dù là tiến vào trong truyền tống trận của Đệ Thất Sơn, đối Mạnh Hạo mà nói cũng là cửu tử nhất sinh, nhưng dù vậy thì hy vọng sống sót dường như còn lớn hơn một chút.

Nhưng đối với Quý Đông Dương mà nói, cũng là cửu tử nhất sinh, mà đường sống... rõ ràng là không cao, bởi vì hắn là chủ nhân Đệ Cửu Sơn Hải, đi tới Đệ Bát Sơn Hải còn dễ nói, nhưng nếu hắn đi tới Đệ Thất Sơn Hải, cách hai tòa Sơn Hải một lúc, thì giữa chân thân và phân thân nhất định sẽ xuất hiện tình trạng suy nghĩ bị trì hoãn, điều này vô cùng trí mạng đối với hắn.

Cho nên dựa theo tính toán ban đầu của hắn, chính là muốn ở tại Đệ Bát Sơn Hải này đoạt xá Mạnh Hạo, chỉ có điều, vì Đệ Thất Sơn Hải xâm lấn, Mạnh Hạo không lập tức ly khai ngay, nên hắn mới phải tạm hoãn kế hoạch lại.

- Chết tiệt! Sắc mặt Quý Đông Dương biến hóa,“ầm” một tiếng, tốc độ chợt bạo tăng, trong khoảnh khắc đã bay tới gần Mạnh Hạo. Khi Mạnh

Hạo sắp sửa tiến vào khe nứt, sát cơ trong mắt Quý Đông Dương lóe lên một cái, tay phải nâng lên cách không trảo một trảo. - Ầm! Vô số sợi dây nhân quả biến ảo, ngưng tụ thành một bàn tay bắt tới Mạnh Hạo.

Nhưng khi bàn tay kia bắt tới, thì nửa người Mạnh Hạo đã tiến vào trong khe, sắp sửa trốn thoát. Thời khắc mấu chốt, cho dù Quý Đông Dương cẩn thận mấy đi nữa cũng không kịp nghĩ nhiều, hắn hiểu rõ chỉ cần hơi chút chần chờ, Mạnh Hạo sẽ biến mất trước mắt. Thời khắc này hắn hung hăng nghiến răng một cái, tu vi ầm ầm bạo phát, đẩy mạnh cảm ứng với Đệ Cửu Sơn Hải ở phía xa, khí thế của hắn cũng tăng cao, uy áp của Sơn Hải chủ phủ xuống.

Cùng lúc đó, tốc độ của hắn cũng tăng lên vô hạn, hóa thành một cái bóng mờ, “ầm” một tiếng phóng thẳng tới Mạnh Hạo. Ngay khi tám phần thân thể Mạnh Hạo đều đã tiến vào khe nứt, hắn đã tiếp cận đến nơi.

- Đoạt xá! Quý Đông Dương gầm nhẹ, thân thể hắn vào lúc này như tan ra, hồn phách bay ra định đi đoạt xá. Nhưng ngay chớp mắt này, gần như cùng lúc với hắn hô lên “đoạt xá”, đột nhiên Mạnh Hạo... quay đầu lại, trên mặt hiện lên vẻ châm chọc, nhếch miệng cười lạnh. Lúc này, đâu còn thấy hắn có chút gì là muốn chạy trốn nữa chứ, hết thảy những chuyện vừa rồi, rõ ràng chính là muốn dụ Quý Đông Dương vào tròng mà thôi!

Một chiêu này, chính là Mạnh Hạo vừa học được từ Bạch chủ.

Cặp mắt Quý Đông Dương chỉ kịp co rút lại, Mạnh Hạo đã hô lên.

- Sói nuốt thiên hạ! Mạnh Hạo rống lớn, quả thật trong cơ thể hắn chỉ còn lại một tia lực lượng, nhưng tia lực lượng này dùng như thế nào, lại quyết định đến thắng bại giữa hắn cùng Quý Đông Dương.

Một tia lực lượng này được Mạnh Hạo dùng để kích thích đạo quả trong

cơ thể hắn, nó thuộc về sinh mệnh căn nguyên của Tham Lang. Trong nháy mắt kích hoạt, phía sau Mạnh Hạo bất ngờ xuất hiện một con Thiên Lang long trời lở đất!

Thiên Lang ngửa mặt lên trời rống lớn, trong chớp mắt khi Quý Đông Dương đoạt xá, nó liền... cắn nuốt Quý Đông Dương!

Một bên đoạt xá, một bên cắn nuốt, không phân rõ đến cùng ai có thể thành công. Trong chớp mắt này, hồn phách Quý Đông Dương xuyên thấu thân thể Mạnh Hạo, trực tiếp tiến vào thức hải của hắn, cùng lúc đó, thân thể Quý Đông Dương cũng hóa thành tinh hoa sinh mệnh, bị con Thiên Lang trực tiếp cắn nuốt.

”Ầm” một tiếng, Quý Đông Dương biến mất, Mạnh Hạo run lẩy bẩy, từ trên người hắn bộc phát ra một cổ lực lượng cuồng bạo, trong nháy mắt, thân thể hắn cũng bay ra khỏi cái khe, lóe lên một cái rồi biến mất.

Bất kể là Mạnh Hạo hay Quý Đông Dương đều không muốn tiến hành cắn nuốt hoặc là đoạt xá trước mặt những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải này, lúc này hai người một ý nghĩ đồng thời dịch chuyển biến mất, khi xuất hiện lại, đã ở tại một góc vắng vẻ trong tinh không của Đệ Bát Sơn Hải.

Hắn giống như một cỗ thi thể, lơ lửng trong tinh không, trên người của hắn khi thì lại truyền ra dao động sinh mạng, khi thì truyền ra tiếng nổ vang. Mà thương thế trên thân thể của hắn do lúc trước giao chiến cùng Bạch chủ tạo thành, thời khắc này mắt thường cũng có thể thấy được đang khôi phục lại. Đây chính là sinh cơ của Quý Đông Dương bị Mạnh Hạo cắn nuốt, tạo thành lực lượng khôi phục.

Đồng thời, thương thế bên trong cơ thể hắn của hắn cũng đang nhanh chóng khép lại!

Nhưng ở trong thức hải của Mạnh Hạo lúc này, lại đang diễn ra đoạt xá cùng cắn nuốt long trời lở đất, vô cùng hung hiểm, một khi thất bại, chắc

chắn sẽ chết!

Hơn nữa... chắc chắn sẽ phải có một bên diệt vong để bên kia cường hãn hơn.

Quý Đông Dương chọn cơ hội rất xảo trá ác độc, chính là lúc mà bất kể là tu vi hay thần thức Mạnh Hạo đều đang suy giảm nghiêm trọng, là trạng thái hư nhược nhất của hắn, nếu như không có gì ngoài ý muốn, thì việc Quý Đông Dương đoạt xá sẽ vô cùng thuận lợi.

Có thể nói vì lần đoạt xá này, Quý Đông Dương đã phải chuẩn bị rất lâu, hắn đã bỏ ra thời gian theo dõi Mạnh Hạo rất lâu, biết được thần thức Mạnh Hạo kinh khủng, biết được tu vi Mạnh Hạo không tầm thường, lại càng biết được Mạnh Hạo là Sơn Hải chủ tương lai. Hết thảy điều đó, khiến hắn vừa kiêng kỵ lại vừa chấp nhất, muốn cướp đi hết thảy của Mạnh Hạo, cho nên hắn một mực ẩn nhẫn, thậm chí chính bản thân hắn cũng cảm thấy dường như sẽ phải thất bại, rốt cục hắn cũng chờ được đến thời điểm Mạnh Hạo suy yếu nhất.

Một khắc này, hắn phấn chấn, hắn kích động!

Nhưng hắn... tuy rằng năm đó hắn cũng đi theo Mạnh Hạo tiến vào 33 Địa, nhưng lại không theo Mạnh Hạo tiến vào bên trong mộ cung. Mà khi mộ cung bạo phát, hắn cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt, đã lựa chọn giống như Đại hộ pháp của Thiên Thần Đạo, rời đi! Cho nên hắn không biết được sự tồn tại của Tham Lang cùng với những chuyện đã xảy ra trong mộ cung.

Đây, chính là... điều ngoài ý muốn hắn không tính ra được.

Mà điều ngoài ý muốn này, lại được Mạnh Hạo tận dụng vô cùng hiệu quả, hắn dùng một tia lực lượng cuối cùng kích hoạt sinh mệnh căn nguyên của Tham Lang. Sinh mệnh căn nguyên của Tham Lang có thể cắn nuốt hết thảy, không chỉ là sinh mạng của Quý Đông Dương bị cắn

nuốt, mà còn có hồn phách của hắn cũng nằm trong phạm vi cắn nuốt, cho dù là đang đoạt xá, cũng bị cắn nuốt!

- Không! Mấy ngày sau, một tiếng hét thê lương từ trong cơ thể Mạnh Hạo mơ hồ truyền ra, thân thể Mạnh Hạo run mạnh một cái, hai mắt của hắn đột nhiên bừng mở, khóe miệng vẫn còn nhếch lên vẻ châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1655: Lão Rùa Đen Kháo Sơn

Cùng lúc đó, tại Đệ Cửu Sơn Hải Giới, trên núi thứ chín chợt truyền ra một tiếng nổ ngập trời, cả tòa núi đều chấn động mạnh một cái, một cỗ ý chí cuồn cuộn tràn ra, khuếch tán bốn phương tám hướng, chấn động toàn bộ Đệ Cửu Sơn Hải.

Tại núi thứ chín đột nhiên xuất hiện một con mắt thật to, bên trong con mắt kia dường như tràn ngập tức giận, nhưng rất nhanh đã bình thường lại. Mơ hồ có thể thấy được, bên trong con mắt to lớn kia có một lão già khoanh chân ngồi đó, sắc mặt lão già này vốn đang lạnh lùng đột nhiên nở nụ cười hiếm hoi.

- Thật không biết là phải cám ơn hắn, hay là thù hận hắn...

- Không thành công, cũng nằm trong dự liệu của lão phu, nhưng cũng nằm ngoài dự liệu của lão phu... Nếu có thể thành công, từ nay về sau mặc dù lão phu không còn là chính mình, mà là một tia phân hồn năm xưa khống chế bản tôn chiếm giữ quyền chủ đạo, nhưng lại sẽ trở nên mạnh mẽ trước giờ chưa từng có... Khiến cho lão phu có thể từ cương vị một Sơn Hải chủ yếu nhất, bước lên hàng đầu, có thể khiêu chiến với Địa Tạng.

- Mà nếu thất bại, mặc dù mất đi cơ hội để cho bản thân cường đại, nhưng tia phân hồn này sẽ bị diệt vong, từ đó mà giúp cho ta... cuối cùng cũng có được ý thức hoàn chỉnh. Lão già lẩm bẩm, trên người lão tràn ra một cỗ khí tức tang thương, dường như ngủ say đã lâu, vừa mới thức tỉnh vậy.

- Mạnh Hạo... Lão già ngẩng đầu nhìn về phương xa, hồi lâu sau như lâm

vào trầm tư suy nghĩ, hai mắt lần nữa nhắm nghiền.

Cùng lúc đó, tại Đệ Bát Sơn Hải, khi Mạnh Hạo vừa mở bừng mắt ra thì trong cơ thể hắn cũng truyền ra tiếng nổ ngập trời như sấm rền, mà hết thảy thương thế của hắn vào giờ khắc này cũng đã khôi phục lại gần như cũ.

Quý Đông Dương đoạt xá, cuối cùng thất bại, bị căn nguyên sinh mệnh của Tham Lang cắn nuốt, trở thành lực lượng giúp Mạnh Hạo chữa trị thương thế. Mạnh Hạo có cảm giác như thể, không phải Quý Đông Dương đến đoạt xá, mà là đến để trị thương cho hắn vậy.

Không thể phủ nhận Quý Đông Dương nắm thời cơ vô cùng chuẩn xác, nhưng cuộc chiến đấu đoạt xá trong thần thức, chỉ hơi sơ sẩy một chút, chính là tử vong.

Ánh mắt Mạnh Hạo sáng lấp lánh, nhớ lại từng hình ảnh Quý Đông Dương ở trong thần thức hắn vừa rồi, một lát sau, hai mắt hắn lóe lên, lắc mình một cái biến mất.

Hắn không có thời gian suy tư về chuyện Quý Đông Dương. Lần này mặc dù đối phương đoạt xá thất bại, nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, cũng vô cùng hung hiểm. Hắn vốn đã không có hảo cảm gì đối với Quý gia, lại thêm chuyện lần này, chắc chắn khi gặp lại Quý Thiên, sẽ là lúc hắn kết thúc hết thảy.

- “Thời gian trước mắt rất cấp bách, không lâu sau nhất định Đệ Thất Sơn Hải chủ sẽ lần nữa phủ xuống, ta muốn trước khi hắn tiến vào nơi này lần nữa, trở nên mạnh mẽ hơn, như vậy mới có thể thủ thắng!” Mạnh Hạo xuất hiện ở trong tinh không xa xa, trầm tư suy nghĩ. Sau đó thần thức của hắn rầm rầm khuếch tán ra, chớp mắt đã bao phủ khắp bốn phương tám hướng, vẫn còn tiếp tục lan tràn, không lâu sau, thần thức của hắn đã bao trùm toàn bộ Đệ Bát Sơn Hải.

Hết thảy tồn tại bên trong Đệ Bát Sơn Hải lúc này đều hiện ra trong óc của hắn, hắn thấy được từng trận chiến, thấy được vô số hài cốt, thần thức của hắn lại chuyển dời đến một góc vắng vẻ trên Đệ Bát Sơn Hải, ở đó, hắn thấy được người mình cần tìm.

Đó là một hòn đảo giống như một đại lục, bên trên có núi sông, có thành trì, có tông môn, tu sĩ và phàm nhân đều có. Hòn đảo này đang trôi nổi không có mục đích trong tinh không.

Trong rất nhiều ngọn núi trên đó, có một ngọn núi đã mãi mãi in sâu trong trí nhớ Mạnh Hạo, đó chính là... Đại Thanh Sơn.

Bên dưới đại lục này là một con rùa khổng lồ đang nâng cả đại lục trên lưng, nó lười biếng ngáp dài một cái, không ngừng bay về phía xa, dáng vẻ khoan khoái, còn khẽ ngâm nga hát.

Mà khi thần thức Mạnh Hạo quét qua, thân thể lão rùa đen này đột nhiên khẽ run lên, tiếng ngâm nga chợt ngưng bặt, mắt rùa trợn tròn lộ ra vẻ khó tin, lập tức nghiêng mạnh đầu nhìn về phía tinh không xa xa, sau đó... nó rống lên một tiếng thê lương thảm thiết.

- Thần thức này... chết tiệt, là ngươi, lại là tên chết tiệt nhà ngươi, a a a a, lão tổ ta đã bỏ chạy tới tận đây, vậy mà ngươi ngươi ngươi... ngươi vẫn có thể tìm thấy!!!

Lão rùa đen này, chính là Kháo Sơn lão tổ.

Tâm trạng của hắn vốn đang rất thư thái, lúc này lại trở nên cực kỳ ác liệt; hắn vốn đang tự do tự tại, lúc này lại trở nên run rẩy, hắn uất ức, hắn buồn bực, hắn ủy khuất, hắn muốn điên.

Vì trốn tránh Mạnh Hạo, hắn đã phải trốn từ Nam Thiên Tinh tới Đông Thắng Tinh, lại chạy trốn tới Thần Khư, cuối cùng từ Thần Khư xuyên qua vách ngăn, chạy trốn tới Đệ Bát Sơn Hải, vốn tưởng rằng cả đời này

sẽ... không bao giờ gặp lại Mạnh Hạo nữa, nhưng không ngờ... hắn lại bị tìm đến một lần nữa.

- Chết tiệt, chết tiệt, khinh người quá đáng! Lão tổ ta không thể nhịn được nữa! ! Lão rùa đen rống lớn, tròng mắt đảo nhanh, trong lòng thì lại thấp thỏm lo âu. Thần thức Mạnh Hạo vô cùng mạnh mẽ, nó chỉ mới cảm thụ một chút, toàn thân đã như muốn nổ tung, thời khắc này hắn ngửa mặt lên trời thét dài, “ầm” một tiếng, tốc độ trong nháy mắt bạo tăng gấp mười lần, vọt nhanh về phía xa.

Trong lòng hắn uất ức đến cực hạn, hắn không biết rốt cuộc mình đã gây nên tội nghiệt gì, mà bây giờ lại rơi vào hoàn cảnh như vậy...

- Chết tiệt chết tiệt chết tiệt, Phong Yêu nhất mạch các ngươi đều là lũ khốn kiếp, toàn bộ đều là đám khốn nạn!

- Năm xưa có một tên biến thái tới đánh lão tổ ta, cảm thấy chưa đã ghiền, không ngờ còn gọi thêm một đám biến thái tới cùng đánh ta, khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp mà!

- Đánh lão tổ ta thì cũng thôi đi, cuối cùng lại còn muốn phong ấn ta, lão tổ ta không phục, lão tổ ta không cam lòng! ! Kháo Sơn lão tổ phẫn nộ, đáy lòng uất ức rống lớn, tốc độ lại càng tăng nhanh hơn.

Đỉnh đầu của hắn chợt lóe lên một tia sáng, hiện ra một thiếu nữ ngồi trên đó, thiếu nữ vỗ vỗ xuống đầu Kháo Sơn lão tổ, khẽ cười nói.

- Lão tổ bớt giận, bạn cũ gặp nhau, vốn là chuyện vui mừng.

- Vui mừng cái rắm, Phong Yêu nhất mạch đều là lũ khốn kiếp, tên tiểu tử chết tiệt này lại càng là khốn kiếp trong khốn kiếp! Kháo Sơn lão tổ thở hổn hển rồi hít sâu một hơi, tinh không xung quanh lập tức nổ vang, lực lượng của thiên địa vô cùng vô tận cuồn cuồn mà đến, sau khi bị hắn hút vào trong miệng, tốc độ hắn lần nữa bạo tăng, trong tiếng nổ “ầm

ầm”, hóa thành một dải ánh sáng phóng vút về phía xa.

Cùng lúc đó, cách nơi này vô cùng xa xôi, ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên một cái.

- Tìm được rồi. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, đối với lão rùa đen Kháo Sơn lão tổ này, hắn đã sớm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, thậm chí cũng đã đấu thắng mấy lần.

- Lần này, để xem ngươi chạy đi đâu!

Mạnh Hạo bước lên trước một bước, thân ảnh trong nháy mắt biến mất, khi xuất hiện lại đã ở tinh không xa xôi, hắn lại lần nữa lóe lên một cái, dịch chuyển vị trí, lúc xuất hiện lại lần nữa, bất ngờ đã ở trong phạm vi khu vực của Kháo Sơn lão tổ. Hắn liếc mắt nhìn về phía xa xa, liền thấy được Kháo Sơn lão tổ đang chạy trối chết.

- Lão rùa đen, chạy đi đâu! Mạnh Hạo hét lớn một tiếng, hù dọa.

- Tên tiểu tử chết tiệt, không tiễn! Kháo Sơn lão tổ run lên, rống lên một tiếng, tốc độ lại càng tăng nhanh hơn, thậm chí còn không tiếc phun ra một ngụm tinh hoa sinh mệnh bao phủ toàn thân, xuyên qua hư vô, trong chớp mắt đã đi xa.

Mạnh Hạo nhìn như nghiêm túc, nhưng trên thực tế trong mắt lại đang hiện lên ý cười, những chuyện cũ giữa hắn cùng lão rùa đen này, mỗi lần hồi tưởng lại, Mạnh Hạo đều cảm thấy như mới xảy ra hôm qua vậy.

Đoạn thời gian kia, chính là quãng thời gian hắn cảm thấy tốt đẹp nhất, hết thảy những gì trải qua ở Kháo Sơn Tông, cũng khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy vô cùng quý báu.

Thấy lão rùa đen bỏ chạy nhanh hơn, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải đột nhiên nâng lên, hướng về phía lão rùa đen cách không phát ra

một trảo, Trích Tinh Pháp bỗng nhiên thi triển ra, bắt được cái đuôi của lão rùa đen.

”Ầm” một tiếng, da đầu Kháo Sơn lão tổ như muốn nổ tung, cảm nhận được bị nắm đuôi khiến ánh mắt hắn trở nên hung dữ, rống giận một tiếng quay ngoắt đầu lại. Thân thể hắn to lớn nhưng lại linh hoạt đến không ngờ, trong nháy mắt khi vừa quay đầu lại, hắn đã há miệng đớp mạnh về phía Mạnh Hạo.

- Tiểu tử chết tiệt, lão tổ cho ngươi một phen cơ duyên!

- Hử? Mạnh Hạo cũng không tránh né, chỉ đứng ở nơi đó thốt ra một chữ, cái miệng to của Kháo Sơn lão tổ đã lập tức khựng lại ngay phía trước Mạnh Hạo, ánh mắt hắn lộ ra vẻ ủy khuất và nổi điên, rống to.

- Mạnh Hạo, tên tiểu tử chết tiệt nhà ngươi, lão tổ ta liều mạng với ngươi! Kháo Sơn lão tổ rống giận ngập trời, khí thế cũng tăng mạnh, như muốn liều mạng cùng Mạnh Hạo vậy.

Vẻ mặt Mạnh Hạo trở nên ngưng trọng, nhưng rất nhanh lại tỏ ra sửng sốt, cảm thấy có chút quen mắt, bởi vì Kháo Sơn lão tổ thoạt nhìn vô cùng phẫn nộ, như muốn liều mạng vậy, nhưng trên thực tế thân thể lại đang nhanh chóng lui về sau. Một màn này Mạnh Hạo đã từng được chứng kiến trên người một tên Thể tu kỳ dị tại Đệ Cửu Hải, giờ khắc này lại được chứng kiến trên người Kháo Sơn lão tổ, có thể thấy được, hai người này đều là cùng một thể loại.

Kháo Sơn nhanh chóng thụt lùi, trong nháy mắt đã nới rộng khoảng cách, liều mạng bỏ chạy, trong mắt hắn cũng hiện lên vẻ đắc ý.

- “Tên tiểu tử chết tiệt này về mặt tâm cơ đúng là vẫn còn không bằng lão tổ ta a, ha ha, hắn cho rằng ta muốn liều mạng, nhưng trên thực tế, lão tổ ta lại đang chạy trốn!”

Trong khi Kháo Sơn lão tổ còn đang tự sướng, thì một tiếng nổ vang chợt truyền tới, hư vô phía trước hắn trực tiếp vỡ vụn, tinh không xé mở, xuất hiện một khe nứt to lớn, từ bên trong tràn ra một cỗ cuồng phong ngăn cản Kháo Sơn lão tổ đi về phía trước.

Đổng tử trong mắt Kháo Sơn lão tổ co rụt lại, lập tức thay đổi phương hướng lần nữa trốn chạy, nhưng rất nhanh, phía trước hắn lại một lần nữa nổ vang, tinh không vỡ vụn, khiến cho Kháo Sơn lão tổ không thể không biến đổi phương hướng lần nữa.

Ở phía sau, Mạnh Hạo không nhanh không chậm đuổi theo, tay phải thỉnh thoảng lại nâng lên điểm ra một chỉ, khiến cho hư vô vặn vẹo, tinh không vỡ vụn. Kháo Sơn lão tổ sợ hết hồn hết vía, nổi điên rống lớn.

- Thế nào tên tiểu tử chết tiệt này lại lợi hại như vậy? Biến thái, Phong Yêu nhất mạch bọn chúng đều là lũ biến thái! ! Kháo Sơn lão tổ thấy không còn đường để đi, liền quẩy mạnh đuôi khắp bốn phương tám hướng, rống lớn, làm ra bộ dáng súc thế, như thể muốn ngưng tụ khí lực, ngạnh xông bỏ chạy vậy.

Nhưng trong chớp mắt này, Kháo Sơn lão tổ lại không phải bỏ chạy, mà là ầm ầm bạo phát tốc độ chạy thẳng tới Mạnh Hạo, trong lòng hắn không khỏi sinh ra cảm giác ngạo nghễ, đó là một loại tự tin cảm thấy mình trên cơ, đủ để áp chế Mạnh Hạo.

- Hừ hừ, lão tổ ta chính là thông minh như vậy, khi ngươi nghĩ rằng ta muốn liều mạng, ta liền bỏ chạy, khi ngươi cho rằng ta nhất định sẽ chạy trốn, lão tổ ta lại liều mạng với ngươi! Kháo Sơn lão tổ rất thích chí, gào thét bay thẳng tới Mạnh Hạo.

Thấy lão tới gần, trên mặt Mạnh Hạo hiện ra vẻ cổ quái, quả thật hắn có chút theo không kịp với suy nghĩ tưng tửng của Kháo Sơn lão tổ. Lúc này, khi thấy đối phương lúc thì chạy trốn, lúc thì lại vọt tới, hắn liền cười khổ, tay phải chợt nâng lên phát ra một trảo. Trong tiếng nổ “ầm

ầm”, một bàn tay hư ảo to hiện ra, chộp mạnh tới Kháo Sơn lão tổ.

Bàn tay này bắt được Kháo Sơn lão tổ, rồi hung hăng bóp một cái. Kháo Sơn lão tổ phát ra tiếng rống to, toàn thân đột nhiên phát ra hào quang vàng chói, từ trong cơ thể hắn chợt có một cỗ lực lượng mạnh mẽ bạo phát, trực tiếp đánh nát bấy bàn tay to lớn của Mạnh Hạo huyễn hóa ra.

- Hắc hắn, lão tổ ta chính là vô địch! ! Tên Mạnh Hạo chết tiệt, ngươi có sợ không?! Kháo Sơn lão tổ hét lớn một tiếng, sợi râu trên khuôn mặt lúc này bay phấp phới, tỏ ra như thể ta đây rất lợi hại vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1656: Truyền Thừa Môn

- Ta nhớ hồi ngươi còn nhỏ, ta cũng không có đánh lên đầu ngươi a. Mạnh Hạo thở dài, nhìn Kháo Sơn lão tổ đang diễu võ dương oai ở nơi đó, cảm thấy hơi đau đầu.

Nhưng hắn vừa nói ra câu này, không biết vì sao lại kích thích Kháo Sơn lão tổ, ánh mắt Kháo Sơn lão tổ lập tức đỏ lên, cũng không biết là nhớ ra cái gì, lần nữa rống to.

- Mạnh Hạo chết tiệt, hôm nay lão tổ ta không để yên cho ngươi, tiếp chiêu! Kháo Sơn lão tổ gầm thét, khí thế toàn thân lại lần nữa nổi lên, bốn cái chân của hắn không phải rất dài mà thực ra ngắn ngủi, thời khắc này nó đang huy động theo một quy luật nào đó, hai mắt hắn sáng lấp lánh, khí huyết trong cơ thể lưu chuyển, dường như thật sự muốn liều mạng vậy.

Nhưng trong chớp mắt tiếp theo, xung quanh hắn chợt xuất hiện một cái truyền tống trận to lớn, “ầm” một tiếng, truyền tống trận tự động khởi động, trong nháy mắt đã trực tiếp truyền tống Kháo Sơn lão tổ biến mất.

- Lão tổ ta đi đây, Mạnh Hạo, ngươi không cần lại tìm lão tổ ta nữa, khiến ngươi thất vọng rồi! Xung quanh vẫn còn vanh vọng âm thanh cùng với tiếngcười đắc ý của Kháo Sơn lão tổ.

Không cần nghĩ Mạnh Hạo cũng biết, lúc này Kháo Sơn lão tổ chắc chắn đang vô cùng đắc ý, vẻ mặt Mạnh Hạo tỏ ra cổ quái, bước lên một bước, lập tức biến mất.

Tại một vùng tinh không khác trên Đệ Bát Sơn Hải, thân thể khổng lồ của Kháo Sơn lão tổ chợt xuất hiện, vừa hiện ra, tiếng cười của hắn đã vang vọng bốn phương tám hướng.

- Vẫn là lão tổ ta anh minh thần võ, tuyệt thế phi phàm, thiên hạ vô địch, tên oắt con Mạnh Hạo kia mà cũng dám cùng lão tổ ta đối nghịch sao? Kháo Sơn lão tổ tỏ ra vô cùng kiêu ngạo, rất có khí thế cao cao tại thượng, từ trên cao nhìn xuống.

Nhưng ngay khi hắn ở đó cảm khái, thì từ bên cạnh chợt truyền đến một tiếng ho khan.

Kháo Sơn lão tổ sửng sốt.

- Ảo giác, đây nhất định là ảo giác, làm sao mà tiếng ho khan này lại giống của tên tiểu tử khốn kiếp kia vậy chứ?! Kháo Sơn lão tổ thầm run lên, theo bản năng quay đầu lại, liền thấy được Mạnh Hạo chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ở bên cạnh mình, đồng tử của hắn lập tức co mạnh lại.

Cùng lúc đó, tay phải của Mạnh Hạo đã nâng lên, thân thể hắn mặc dù nhỏ bé không đáng kể so với Kháo Sơn lão tổ, nhưng khi bắt được sợi râu của Kháo Sơn lão tổ lại bất ngờ vung mạnh, trực tiếp nhấc Kháo Sơn lão tổ lên quay mòng mòng.

”Ầm” một tiếng, Kháo Sơn lão tổ bị ném đi, đập vào một chỗ cách đó không xa.

Hắn rống giận, há to miệng cắn tới Mạnh Hạo, nhưng ngay khi hắn sắp táp tới, Mạnh Hạo liền hừ một tiếng, Kháo Sơn lão tổ hét thảm, nhanh chóng khép miệng lại.

- A a a, lão tổ ta muốn điên rồi, chết tiệt, chết tiệt, đánh cũng không thể đánh, chạy cũng không chạy thoát, ăn cũng không thể ăn, Phong Yêu nhất mạch đều là lũ khốn kiếp, lão tổ ta X tất cả đám Phong Yêu nhất mạch các ngươi!!! Kháo Sơn lão tổ gầm thét, thanh âm hóa thành sóng âm, khiến tinh không chấn động nổ vang, thân thể hắn lại nhanh chóng

lui về sau, rung mạnh lưng một cái.

- Các đồ tử đồ tôn của Kháo Sơn Tông, tất cả ra hết cho ta, giết chết tên này! Cái rung này của Kháo Sơn lão tổ, đối với Triệu Quốc mà nói tựa như động đất, ngay sau đó, lập tức có mấy trăm thân ảnh gào thét lao ra, từng người hoảng sợ nhìn về phía Mạnh Hạo trong tinh không, trợn mắt há hốc mồm. Rồi không biết người nào có trí nhớ tốt, sau khi thoáng ngẩn ra, liền theo bản năng hướng về Mạnh Hạo ôm quyền.

- Bái kiến tiểu tổ!

- Là tiểu tổ? Bái kiến tiểu tổ...

Những này người nhận ra Mạnh Hạo, dù sao năm đó khi Mạnh Hạo tới Thiên Hà Hải tại Nam Thiên Tinh, đã từng tiếp xúc với bọn họ, hơn nữa lúc đó Kháo Sơn lão tổ tự cho là đa mưu túc trí, vì để cho Mạnh Hạo không nghi ngờ, cũng đã thừa nhận thân phận này của hắn.

Thời khắc này, Kháo Sơn lão tổ vừa nhìn thấy những tu sĩ kia hành lễ với Mạnh Hạo, trong lòng Kháo Sơn lão tổ lập tức uất ức đến tột đỉnh, hét lớn một tiếng, lần này không còn là táp tới, mà là quật mạnh đầu về phía Mạnh Hạo.

Hắn biết rằng lần này mình trốn không thoát, tốc độ của Mạnh Hạo nhanh đến mức hắn chỉ có thể than thở. Thời khắc này cái đầu hắn như hóa thành một viên tinh cầu khổng lồ, quật mạnh đến.

- Đừng làm rộn. Mạnh Hạo nhíu mày, hờ hững lên tiếng, tay phải hắn lại hung hăng chụp mạnh về phía trước.

”Ầm” một tiếng, cái đầu của Kháo Sơn lão tổ trực tiếp bị cách không đánh văng ra, thân thể hắn bịch bịch lui về sau, lạicàng nổi điên hơn.

- Ai làm rộn với ngươi, ngươi ngươi ngươi... ngươi khi dễ người! !

- Lão tổ ta tung hoành Sơn Hải Giới bao nhiêu năm nay, chuyện xui xẻo nhất, chính là gặp đám khốn kiếp Phong Yêu nhất mạch các ngươi, các ngươi thật quá đáng! !

Kháo Sơn lão tổ sắp khóc đến nơi, dĩ nhiên hắn đã nhận ra Mạnh Hạo mạnh mẽ, đáy lòng đã sớm run rẩy, nhưng lại không cam lòng rống lớn, rồi trong mắt hắn lộ ra vẻ quyết đoán, há to miệng, toàn thân hắn run rẩy rồi chợt có vô số phù văn lấp lánh hiện ra. Dường như hắn đang toàn lực đánh vào phong ấn của bản thân.

Theo tiếng rầm rầm truyền ra, từ trên người hắn bỗng nhiên bạo phát ra một cỗ khí thế kinh người. Sau khi Mạnh Hạo cảm thụ được, đồng tử trong mắt cũng hơi co lại.

- Có thể khiến cho Phong Yêu nhất mạch liên thủ cùng những người khác phong ấn, Kháo Sơn lão tổ này quả nhiên không đơn giản.

Mạnh Hạo khẽ lên tiếng, tay phải lần nữa vung lên.

Thân thể Kháo Sơn lão tổ lần nữa bị nhấc lên, toàn thân truyền ra tiếng nổ ầm ầm, bất ngờ lại phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Tiếng rống giận này so với trước cuồng bạo hơn vô số lần, vừa xuất hiện liền tạo thành một cỗ gió lốc ầm ầm vận chuyển, thậm chí phía sau nó còn xuất hiện một màn hư ảnh kinh khủng!

- Lão tổ ta liều mạng với ngươi, ngươi vô cùng khi dễ người, vô cùng khi dễ người! Kháo Sơn lão tổ rống giận, toàn thân xuất hiện vô số phù văn, những phù văn này phát ra ánh sáng vàng lấp lánh, tạo thành một cái lưới lớn, bao trùm toàn thân Kháo Sơn lão tổ lại.

Nhưng lúc này, khí thế Kháo Sơn lão tổ bộc phát, khiến toàn bộ phù văn màu vàng này bất ngờ bị đẩy xa khỏi thân thể, lơ lửng trong tinh không.

Một cỗ khí thế kinh người từ trên người Kháo Sơn lão tổ đang tăng dần, càng ngày càng mạnh mẽ.

Tinh không nổ vang, bốn phương tám hướng chấn động run rẩy, ánh mắt Mạnh Hạo mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, đây không phải là đầu tiên hắn quyết đấu với Kháo Sơn lão tổ lần, nhưng mấy lần trước, vì vấn đề tu vi của Mạnh Hạo, nên vẫn luôn không thể dồn Kháo Sơn lão tổ đến mức này. Lúc này lão rùa đen bị ép đến cùng đường, mới thật sự nổi đóa lên!

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, tay phải bấm quyết, phát ra một chỉ về phía Kháo Sơn lão tổ.

- Yêu Phong đệ bát cấm!

Trong phút chốc, thân thể Kháo Sơn lão tổ chợt khựng lại giữa không trung, những phù văn màu vàng chung quanh hắn tỏa ra hào quang sáng chói, đồng loạt ép xuống, khiến toàn thân Kháo Sơn lão tổ bị cuốn chặt. Hắn phẫn nộ nhìn Mạnh Hạo, nhưng lại không có cách nào, Yêu Phong cấm với hắn mà nói, chính là loại pháp thuật không thể chống cự.

- Hiện tại đàng hoàng được chưa? Mạnh Hạo tiến lên, vỗ vỗ cái đầu to của Kháo Sơn lão tổ, Kháo Sơn lão tổ nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ nhìn Mạnh Hạo, nhưng lại không thể nào nhúc nhích, chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm.

Mạnh Hạo có chút không đành lòng, liếc nhìn Kháo Sơn lão tổ nói.

- Lão tổ, ta cũng có chỗ khó xử, ngươi chớ phản kháng vùng vẫy, trở thành tọa kỵ của ta cũng không phải chuyện may mắn gì, như vậy đi, chờ khi ta thuận lợi lấy được truyền thừa của Lý chủ, sau đó nếu ngươi không muốn theo ta, thì có thể rời đi.

Đồng tử trong mắt Kháo Sơn lão tổ đảo đảo, lại chợt nổi lên ý đồ khác. Mạnh Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra ý nghĩ của Kháo Sơn lão tổ,

nhưng hắn cũng không để ý tới, thân thể nhoáng lên một cái, bước lên lưng Kháo Sơn lão tổ. Mấy trăm tu sĩ ở xa xa xung quanh hướng về phía hắn cúi đầu, , không dám tiến vào gần.

Ánh mắt Mạnh Hạo quét một vòng, rồi cất bước xuất hiện ở một vùng trũng của Triệu Quốc, nơi đó có một cái hồ, lúc này Cổ Ất Đinh Tam Vũ đang mỉm cười đứng ở nơi đó, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, cùng lộ ra nụ cười.

- Ta vẫn không quên lời hứa đối với ngươi, sẽ giúp ngươi hóa biển.

- Ta đã trở thành biển. Cổ Ất Đinh Tam Vũ che miệng cười, tỏ ra rất vui vẻ.

Mạnh Hạo ngẩn ra, nhìn mặt hồ, lại nhìn Đại Thanh Sơn ở cách đó không xa, rồi như nghĩ ra điều gì đó, lập tức khẽ gật đầu. Sau đó hắn bước tới một bước, thân thể trực tiếp trầm xuống, tiến vào lòng đất Triệu Quốc, thần thức của hắn đang khóa chặt một thứ ở sâu tận cùng trong lòng đất trên phần lưng Kháo Sơn lão tổ, một cái... cánh cửa!

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo tiến tới gần, thân thể Kháo Sơn lão tổ chợt phát ra một tiếng “ầm”, lực lượng toàn thân hắn toàn diện bạo phát, bất ngờ lại mạnh mẽ chống cự lại đệ bát cấm, khôi phục được một chút hành động, trong cơ thể hắn ẩn chứa lực lượng kinh thiên, như sắp sửa bạo phát.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, những phù văn màu vàng xung quanh hắn lần nữa bị bức ra xa, dường như sắp bị đẩy hắn ra vậy.

Mặt đất chấn động kịch liệt, Mạnh Hạo đang ở trong lòng đất có thể cảm nhận được rất rõ ràng, hắn nhíu mày, tay phải bấm quyết lần nữa phát ra một chỉ. Lần này chính là Yêu Phong Đệ Thất cấm, “ầm” một tiếng, Kháo Sơn lão tổ lại lần nữa gầm nhẹ, thân thể run rẩy, đệ thất cấm trong

cơ thể hắn tạo thành cộng hưởng, khiến cho thân thể hắn lại một lần nữa bị giam cầm.

- Bình tĩnh một chút chớ nóng vội, ta chỉ tới lấy đi truyền thừa, sau đó sẽ để cho ngươi rời đi, những năm qua ngươi ở Đệ Bát Sơn Hải này ta đã sớm biết được, nhưng chẳng phải cũng không hề tới bắt ngươi làm tọa kỵ say sao? Mạnh Hạo trấn an, rồi cất bước đi về phía cánh cửa kia.

Cánh cửa này phát ra ánh sáng dịu nhẹ, trong nháy mắt khi Mạnh Hạo tới gần, hắn liền cảm nhận được một cỗ dao động quen thuộc, còn càm nhận được một cỗ triệu hoán!

Dao động này, chính là dao động của Phong Yêu nhất mạch, cỗ triệu hoán này, khiến Phong Yêu cấm pháp trong cơ thể Mạnh Hạo lập tức sục sôi, thậm chí Phong Yêu Cổ Ngọc bên trong túi trữ vật của hắn cũng chấn động.

- Quả thật là Phong Yêu nhất mạch... Như vậy, Lý chủ... chính là Phong Yêu đời thứ mấy?! Mạnh Hạo mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, lúc trước hắn cũng đã từng có suy đoán, hiện tại trong lòng hắn đã nắm chắc 7, 8 phần mười.

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo đến gần cửa lớn, cảm giác cộng minh trong cơ thể kia lại càng phát mãnh liệt, Kháo Sơn lão tổ dường như lần nữa bị kích thích, toàn lực vùng vẫy, phát ra tiếng gầm thét ngập trời, vang vọng khắp tinh không. Phù văn màu vàng trên người hắn bất ngờ lại lần nữa run rẩy, thậm chí... có một ít phù văn, lại xuất hiện dấu hiệu muốn hỏng mất.

Càng kinh người hơn chính là, khí tức trong cơ thể hắn bạo phát ra thời khắc này, không ngờ... đã đạt tới trình độ Đạo Cảnh, thậm chí còn đang điên cuồng tăng lên!

Nhất nguyên Đạo Cảnh, nhị nguyên Đạo Cảnh, tam nguyên Đạo Chủ...

Trong tiếng nổ vang quanh quẩn, Mạnh Hạo liền nhíu mày, nếu không thể làm cho Kháo Sơn lão tổ an tĩnh lại, sẽ ảnh hưởng đến hành động thu hoạch truyền thừa của hắn.

- Lão tổ, đừng làm rộn, nghe lời ta đi. Chân phải Mạnh Hạo dậm mạnh, “ầm” một tiếng, tầng đất mỏng liên tiếp với mai rùa của Kháo Sơn lão tổ lập tức vỡ vụn, để lộ ra... một cái mai rùa đen như mực cùng với từng cái gai nhọn như cột chống trời đâm vào mặt đất bên trên!

Còn có chính là... tại phần mai rùa cách đó không xa hiện lên... một hàng chữ mà theo thân thể Kháo Sơn lão tổ lớn lên, nó cũng lớn theo...

- Không được nhìn! ! Kháo Sơn lão tổ như phát hiện ra, rồi dường như thẹn quá hóa giận, gào thét vang trời.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1657: Phong Yêu Đời Thứ Ba

Kháo Sơn lão tổ vô cùng hổ thẹn gào lên, vùng vẫy thân thể, tựa như sắp sửa thoát khỏi Phong Yêu cấm pháp của Mạnh Hạo, có thể thấy được Kháo Sơn lão tổ hận hàng chữ kia đến mức nào...

Mạnh Hạo tỏ ra hơi sửng sốt, cẩn thận xem xét hàng chữ mà theo Kháo Sơn lão tổ lớn lên, cũng đã trở nên hơi mơ hồ, méo mó kia... Sắc mặt hắn dần dần tỏ ra cổ quái.

- Con rùa của Mạnh Hạo... Mạnh Hạo mở to mắt, vội ho một tiếng, cảm thấy hơi khó tin, nhưng nghĩ đến chuyện Tuế Nguyệt Mộc Kiếm, lại nghĩ tới Binh Dũng mà phụ thân cho mình, Mạnh Hạo dần dần sáng tỏ.

Chuyện phát sinh ở Yêu Tiên Cổ Tông năm xưa, nhìn như hư ảo, nhưng trên thực tế... lại không phải như vậy. Thần thông của con Yêu Linh Dạ kia, giờ khắc này vẫn khiến Mạnh Hạo cảm thấy rất rung động.

- Như vậy xem ra, con rùa đen lúc ở bên trong tòa tháp Yêu Tiên Cổ Tông nhìn thấy kia, chắc chắn chính là Kháo Sơn lão tổ hồi nhỏ? Mạnh Hạo tỏ ra trầm tư, Kháo Sơn lão tổ thì lúc này đang rống giận ngập trời.

- Tên tiểu tử Mạnh Hạo chết tiệt nhà ngươi, lão tổ ta đã sớm nghĩ đến, rất lâu trước đó, lão tổ ta đã gặp qua ngươi, ngươi ngươi ngươi... Lại dám khắc chữ lên lưng của ta!!

Vẻ mặt Mạnh Hạo càng thêm cổ quái, hắn bỗng nhiên nghĩ tới, Kháo Sơn lão tổ vì không muốn trở thành tọa kỵ cho mình, lại thêm tính tự ái vô cùng cao, nói không chừng nguyên nhân chính là vì... bốn chữ trên lưng này.

Nếu như Phong Yêu đời thứ chín đổi thành người khác, có lẽ... Kháo Sơn lão tổ cũng sẽ không chấp nhất như vậy.

Mạnh Hạo cảm thấy đầu óc hơi hỗn loạn, nhưng cùng lúc đó, hắn lại có một tia hiểu ra đối với căn nguyên thời gian, mơ hồ nắm bắt được một chút, nhưng lại không cách nào thấy rõ.

- Khụ khụ, lão tổ, tùy tiện không phải là một thói quen tốt a. Mạnh Hạo ho khan, rồi không để ý tới Kháo Sơn lão tổ đang gầm thét vùng vẫy nữa, tay phải bấm quyết liên tục xuất chỉ, lập tức Phong Yêu cấm pháp toàn bộ thi triển lên lưng Kháo Sơn lão tổ. Thân thể Kháo Sơn lão tổ run rẩy, phù văn màu vàng xung quanh hắn trong nháy mắt phát sáng tới mười ngàn trượng, mạnh mẽ ép xuống.

Kháo Sơn lão tổ lập tức như bị giam cầm, không thể nhúc nhích, chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm, đáy lòng ủy khuất đã đến cực hạn.

Thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, bay thẳng tới cánh cửa trên lưng Kháo Sơn lão tổ, trong chớp mắt đã tiến vào trong. Gần như cùng lúc với hắn tiến vào cánh cửa, Phong Yêu nhất mạch cơ thể hắn cũng ầm ầm bạo phát.

Cảm giác triệu hoán và cộng minh, tại một cái chớp mắt này cũng nhấc lên ngập trời trong đầu Mạnh Hạo, khiến Yêu Phong đệ bát cấm- Cấm Thân pháp trong tâm thần hắn bỗng nhiên triển khai, sau đó là đệ thất cấm - Cấm Nhân Quả, tiếp theo là đệ lục cấm - Sinh Tử Cấm, rồi sau đó là đệ ngũ cấm - Chính Phản Cấm!

Đây vẫn là lần đầu tiên, bốn đạo cấm pháp trong tâm thần Mạnh Hạo... hiển hóa ra đầy đủ!

Chúng bất ngờ hóa thành 4 cái phù văn sáng lấp lánh. Cùng lúc đó, trước mắt của hắn không còn mơ hồ, mà đã trở nên rõ ràng, lúc này hắn đã ở

bên trong cánh cửa!

Hắn thấy được một... thế giới kỳ dị!

Thế giới này, bầu trời là màu vàng, tràn ngập bốn phương tám hướng, vô biên vô tận; tầng mây là màu đen, bên trong mây đen thi thoảng lại có tiếng gầm thét truyền ra, mơ hồ có thể thấy được thân ảnh của một vài cự thú di chuyển nhanh như chớp.

Mặt đất không có cây cỏ, tất cả đều là một màu trắng không có điểm cuối, thậm chí có loại cảm giác không chân thật. Phía xa xa, có một pho tượng to lớn.

Pho tượng này quá lớn, điêu khắc một nam nhân trung niên đang khoanh chân tĩnh tọa, mặc dù chỉ là khoanh chân, nhưng lại như chống đỡ thiên địa, cao vút chọc trời!

Nhìn như không xa, nhưng khi Mạnh Hạo phóng thần thức ra, không ngờ với tu vi của hắn, với thần thức của hắn, lại không thể đụng chạm tới pho tượng. Hiển nhiên pho tượng này nhìn bằng mắt thường cùng khoảng cách thực tế chênh lệch quá xa.

Nhìn bằng mắt thường, có thể thấy được hai tay pho tượng đang bấm quyết, trên mỗi một bàn tay đều có một cái phù văn đang lơ lửng, chậm rãi chuyển động, mà ở mi tâm của pho tượng lại có một màn sương mù cuồn cuộn chuyển động, sinh cơ nồng đậm từ trong sương mù tràn ra, long trời lở đất.

Nhìn khắp bốn phía một lượt, tâm thần Mạnh Hạo chấn động, thiên địa nơi này, thế giới nơi này, hết thảy ở nơi này hoàn toàn bất đồng với ngoại giới, khiến cho người ta có loại cảm giác không chân thật vô cùng mãnh liệt.

Mạnh Hạo trầm mặc, ánh mắt lóe lên sắc bén, cuối cùng rơi vào trên pho

tượng kia.

- Lý chủ... Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, trong khoảnh khắc khi hắn nhìn đến pho tượng kia, từ cảm giác đầu tiên đã nhận ra, người này... đã từng là Sơn Hải chủ của Đệ Cửu Sơn Hải Giới, Lý chủ!

Mặc dù hắn chưa từng thấy qua, nhưng cảm giác trong lòng nói cho hắn biết, pho tượng trước mắt, chính là Lý chủ!

Mạnh Hạo nhìn pho tượng, đáy lòng có chút phức tạp, Lý chủ, đó chính là một cái tên truyền kỳ tại Đệ Cửu Sơn Hải, đại biểu cho một thời huy hoàng của Đệ Cửu Sơn Hải, cũng đại biểu cho một sự tích cổ xưa.

Khi đó, Lý chủ còn tại vị, lão tổ Phương gia, lão tổ Quý gia, còn có Yêu Tôn, còn có đám người Kha Vân Hải đều là chiến tướng dưới trướng. Thực lực của Đệ Cửu Sơn Hải, chưa nói tới là đệ nhất Sơn Hải Giới, nhưng cũng không hề yếu.

- “Lý chủ còn mạng với trời...” Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, đây là câu nói hắn nghe Kha Vân Hải nhắc tới.

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ôm quyền hướng về pho tượng Lý chủ cúi đầu thật sâu. Lấy thân phận thiếu tộc Phương gia, lấy thân phận là một thành viên sinh ra tại Đệ Cửu Sơn Hải, hành lễ với một vị đã từng là Đệ Cửu Sơn Hải chủ!

Sau khi Mạnh Hạo hành lễ ngẩng đầu lên, hắn bỗng nhiên tỏ ra sửng sốt.

Chẳng biết tại sao, lúc đầu tiên hắn nhìn tới, pho tượng này là một nam nhân trung niên, nhưng thời khắc này nhìn lại, pho tượng này lại là một nữ nhân, nữ nhân này tuy nhan sắc không phải là tuyệt mỹ, nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác rất ôn nhu.

Mạnh Hạo chăm chú nhìn kỹ, pho tượng lại là nam nhân trung niên,

khiến người ta không phân biệt được rõ ràng.

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, trong lời đồn, Lý chủ chẳng những lai lịch thần bí, mà bản thân lại càng thần bí hơn, đến cùng là nam hay là nữ, điều này cho dù là người thân cận bên cạnh, đều không thể biết được.

Ngay khi Mạnh Hạo đang cau mày suy nghĩ, bỗng nhiên, cả thế giới chợt vang lên một giọng nói thì thầm, chậm trãi, loáng thoáng truyền vào tai Mạnh Hạo.

- Trước đây... bổn tọa cảm ngộ chúng sinh, còn mạng với trời...

- Thái Linh Kinh, Trảm Thiên Kinh, Đạo Thần Kinh... mà thế gian truyền lại, đều là tàn quyển, tam kinh quy nhất mới là hoàn chỉnh, chính là... Sơn Hải Kinh.

- Sơn Hải Kinh có chín cuốn, Cửu Đại Sơn Hải chủ, mỗi người khi chấp chưởng giữ một quyển...

- Lại có tam Đại Tôn Giả, truyền thừa vạn vạn năm, là vì người giữ kinh...

- Thiên địa bao la, tinh không vô tận, ta đến từ một nơi vô cùng xa xôi, không phải tu sĩ Sơn Hải Giới... Chỉ vì một luồng chấp niệm bất diệt, mà mượn trời tồn tại...

- Sơn Hải Giới có chấp niệm của ta tồn tại, cảm ngộ Đạo của Cửu Phong, lại gặp Phong Yêu đời thứ hai, được người cảm hóa, hiểu rõ đúng sai, trở thành... Phong Yêu đời thứ ba!

- Ta thân là Phong Yêu, tu hành bước lên Chí Tôn, cảm ngộ Đạo của Cửu Phong, nhận thức kỳ nhân, khi quay đầu lại đã thành Đạo Nguyên mộng... Truy tầm Đạo chân chính, đi hướng chúng sinh Vô Lượng Kiếp...

- Ta để lại nơi này một tia thần niệm, dựa lưng quỷ đạo, vì Phong Yêu nhất mạch duy trì hương hỏa... truyền thừa của ta, không truyền Sơn Hải Kinh, không truyền cho tu sĩ phàm tục, không truyền cho đại năng, không truyền vì nhân quả, không truyền cho người hữu duyên, chỉ truyền cho... Phong Yêu mạch!

- Kỷ nguyên này, là vì chấp niệm của ta. Thanh âm chậm rãi truyền ra, khi nói tới chỗ này, thiên địa lập tức nổ vang, phù văn trên hai tay pho tượng đột nhiên tỏa ra hào quang rực rỡ, long trời lở đất.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, hắn nghe được lời nói truyền đến bên tai, lại nhìn hai cái phù văn, Phong Yêu cấm pháp trong cơ thể chấn động mãnh liệt hơn gấp trăm ngàn lần. Tứ đại cấm pháp trong tâm thần hắn cũng hóa thành phù văn, khiến cho hắn lập tức hiểu rõ, hai cái phù văn trong tay pho tượng Lý chủ kia, chính là... hai đại cấm pháp của Phong Yêu nhất mạch!

- Một là cấm pháp của Phong Yêu đời hai, một cái... chính là cấm pháp của Phong Yêu đời ba- Lý chủ sáng tạo ra!! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn bỗng nhiên hiểu rõ những lời nói từ trong Phong Yêu Cổ Ngọc rốt cuộc là ý gì!

- Lão tổ đời thứ nhất, truyền thừa đời hai, đời thứ ba mạnh nhất!

Mạnh Hạo lẩm bẩm, sau đó thân thể nhoáng lên một cái, bay về phía pho tượng kia. Nhưng ngay khi hắn vừa bước ra, phù văn nơi tay trái Lý chủ pho tượng đột nhiên bay ra, hóa thành hào quang rực rỡ, trong phút chốc đã sáp nhập vào trong thiên địa.

Thiên địa lập tức vặn vẹo, mây đen nổ vang, bầu trời chấn động, mặt đất rung chuyển, cùng lúc đó, một đầu tựa như viễn cổ cự thú từ bầu trời lộ ra, gầm thét phóng về phía Mạnh Hạo, toàn bộ thiên địa vào giờ khắc này đều tản ra địch ý mãnh liệt, khóa chặt Mạnh Hạo.

Bước chân Mạnh Hạo chợt khựng lại, cùng lúc đó bầu trời nổ vang, bất ngờ hạ thấp, mặt đất cũng lõm xuống, xung quanh bốn phía không ngờ lại đang không ngừng ép vào. Giờ khắc này, dường như khắp trời đất đã trở thành một cái vòng tròn, không ngừng áp xúc, không ngừng thu lại!

Như muốn nghiền ép Mạnh Hạo ở bên trong!

Rầm rầm uỳnh!

Tầng mây tan vỡ, từng đầu cự thú viễn cổ phát ra tiếng gầm rú thê lương, muốn lao ra khỏi nơi đó, nhưng lại có không ít trực tiếp bị nghiền nát, tạo thành một màn mưa máu rơi xuống. Chân trời lúc này đã cong xuống tiếp xúc với mặt đất, không ngừng co rút lại, tryền đến áp lực ngập trời. Mạnh Hạo phun ra máu tươi, hắn ngẩng mạnh đầu, hai mắt lộ ra ánh sáng lấp lánh.

- Là khảo nghiệm sao, hay là một cách thức truyền thừa? Mạnh Hạo lập tức nhìn xung quanh, trong lúc nhất thời cũng không tìm được phương pháp thoát ra.

Khi Mạnh Hạo đang thu hoạch cơ duyên bên trong cánh cửa trên lưng Kháo Sơn lão tổ, thì cùng lúc đó, tại khe hở giữa Đệ Thất Sơn Hải và Đệ Bát Sơn Hải có một cỗ cuồng phong quét ngang bốn phương tám hướng truyền ra, khiến cho hư không vỡ vụn, lực lượng căn nguyên loạn động.

Mà người tạo thành hết thảy điều này, chính là Bạch chủ!

Sắc mặt hắn vô cùng âm trầm, trên mặt thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ đau khổ vùng vẫy. Thời khắc này hắn đang khoanh chân ngồi trong hư vô trị thương, thỉnh thoảng lại vô ý thức phát ra tiếng gầm nhẹ, toàn thân dần dần hiện lên từng lớp vảy, nhưng rất nhanh lại biến mất.

Mà khí tức của hắn, đang lớn dần, thương thế bên trong cơ thể cũng khôi

phục rất nhanh, thỉnh thoảng khi hai mắt của hắn mở ra, lại toát ra vẻ cừu hận cùng sát cơ mãnh liệt khó có thể hình dung.

- Chỉ một tháng nữa, ta sẽ có thể hoàn toàn khôi phục, lần sau gặp lại tên kia, ta nhất định sẽ giết hắn!

- Hết thảy thủ đoạn của tên này, ta đã biết rõ, hắn... nhất định phải chết!

Hai mắt Bạch chủ nhắm nghiền, nhưng cỗ sát cơ từ bên trong thân thể hắn lại tràn ngập ra, hóa thành gió lốc khuếch tán ra khắp tinh không, truyền ra những tiếng nổ lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1658: Hiểu Cấm

Thế giới bên trong cánh cửa trên lưng Kháo Sơn lão tổ, thời khắc này đã sớm sụp đổ, trời cùng đất nối liền, trở thành một quả cầu to lớn, đè ép Mạnh Hạo ở bên trong. Hắn phải thừa nhận uy áp vô cùng kinh người, thân thể phát ra tiếng răng rắc như muốn vỡ tan.

Mà bốn phương tám hướng cũng đang ầm ầm co rút lại, tốc độ cực nhanh, một thoáng trước chỉ có thể loáng thoáng thấy được điểm cuối, nhưng ngay sau đó nhìn lại, không ngờ đã ở ngoài vạn dặm.

Toàn bộ thiên địa co rút lại, chỉ trong thời gian mấy hơi thở đã hoàn thành, không để cho người bên trong có quá nhiều thời gian, tối đa chỉ mấy hơi thở mà thôi.

Hoặc là thành công vượt qua khảo nghiệm, thu được truyền thừa, hoặc là... sẽ chết ở chỗ này, không xứng trở thành truyền nhân Phong Yêu nhất mạch. Loại ý chí này, mặc dù không biểu lộ bằng lời nói, nhưng từ lực lượng thiên địa hủy diệt bá đạo này, đã biểu đạt ra rõ ràng.

Cặp mắt Mạnh Hạo đỏ thẫm, thiên địa co rút lại quá nhanh, hắn chưa kịp có bất kỳ suy nghĩ gì, thì quả cầu đã rầm rầm co rút lại chỉ còn hơn nghìn trượng, che khuất Mạnh Hạo ở bên trong.

Toàn thân bị xé rách đau nhức kịch liệt, cảm giác tử vong vào giờ khắc này vô cùng mãnh liệt. Mắt thấy sắp bị hủy diệt, hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe lên một cái, hắn đã hiểu ra!

- “Sơn Hải Giới có chấp niệm của ta tồn tại, cảm ngộ Đạo của Cửu Phong, lại gặp Phong Yêu đời thứ hai, được người cảm hóa, hiểu rõ đúng sai, trở thành... Phong Yêu đời thứ ba!” Đây chính là lời Lý chủ vừa nói ra, ở đây có hai chữ, cũng là mấu chốt nhất!

- “Đúng sai!”

- Cấm pháp của Phong Yêu đời hai có quan hệ cùng đúng sai, mà cái gọi là đúng sai, kết hợp với một màn trước mắt này, có thể hóa thành hai chữ khác!!

- Thật và giả! Ánh mắt Mạnh Hạo sáng ngời, dưới uy áp này, ý niệm của hắn nhanh chóng chuyển động trăm ngàn lần, cặp mắt lóe lên một cái.

- Phong Yêu đệ nhị cấm - Chân Giả Cấm! Mạnh Hạo bỗng nhiên hô lên. Nhưng ngay lập tức, thiên địa nổ vang, quả cầu do thiên địa tạo thành trong nháy mắt vùi lấp hắn ở bên trong, không để cho hắn có cơ hội phản kháng chút nào. Mà trên thực tế, Mạnh Hạo cũng không vùng vẫy, lại càng không phản kháng.

Uỳnh!

Thiên địa hợp nhất!

Trong đầu Mạnh Hạo trở nên ong ong, giờ khắc này, hắn không cảm giác được thân thể mình tồn tại, dường như thân thể hắn đã vỡ nát trong lúc thiên địa hợp nhất, chỉ còn lại hồn phách thời khắc này đang trôi đi. Trong lòng Mạnh Hạo mờ mịt, cúi đầu nhìn xuống dưới.

Hắn thấy được thân thể mình đã biến mất, mà thiên địa sau khi hợp nhất liền hóa thành một điểm, điểm này từ từ khuếch tán, càng lúc càng lớn, bên trong dần dần xuất hiện hỗn độn.

Có trời, có đất, có chúng sinh, có vạn vật, nhưng tất cả lại đều dung hợp ở cùng một chỗ. Theo điểm này khuếch tán càng lúc càng lớn, cho đến vô biên vô tận, rồi dần dần tách.

Những thứ nặng rơi xuống, trở thành mặt đất, những thứ nhẹ thì bay lên,

hóa thành bầu trời...

Từng đầu viễn cổ hung thú bay múa trên bầu trời, phát ra từng tràng gầm thét to rõ, vang vọng khắp bốn phương tám hướng; mặt đất xuất hiện từng cây đại thụ, dần dần che rợp trời.

Còn có núi non chập chùng, sông lớn xuất hiện, hết thảy điều này khiến cho Mạnh Hạo cảm thấy vô cùng không chân thật.

- Ngươi đã hiểu chưa? Đúng lúc này, một giọng nói chậm rãi từ bốn phương tám hướng chợt truyền đến, theo đó là thân ảnh một nam nhân trung niên từ hư vô đi ra, đứng ở phía trước Mạnh Hạo.

Hình dáng người này y hết pho tượng kia, chính là Lý chủ!

Hắn nhìn Mạnh Hạo, nhưng Mạnh Hạo lại có cảm giác như người này không phải đang nhìn mình, đó là một loại cảm giác rất kỳ quái.

- Cấm pháp của Phong Yêu đời hai, chính là thật - giả... hắn muốn từ trong cấm pháp nguyên thủy của Phong Yêu đới thứ nhất, tìm ra truyền thừa, cho nên cảm ngộ Chân Giả Cấm.

Thực thực giả giả, đều ở trong suy nghĩ, cho đến khi đạt tới dùng giả tráo thật, dùng thật loạn giả...

Mạnh Hạo trầm mặc, trong mắt lộ ra vẻ sáng tỏ, pháp thuật Thật và Giả, hắn cũng không phải lần đầu hắn tiếp xúc, trước kia khi giao chiến với tên đồng tử và Tiêu Diệc Hàn, hắn đã thấy qua căn nguyên Thật của Tiêu Diệc Hàn.

Thời khắc này hắn nhìn khắp xung quanh, hồi lâu sau hai mắt nhắm nghiền, khoanh chân tĩnh tọa, thần thức tản ra cảm ngộ thiên địa, tìm lại cảm giác về Chân Giả Cấm Pháp vừa lóe lên trong lòng kia.

Thời gian dần trôi qua, không biết đã đi qua bao lâu, hai mắt Mạnh Hạo chậm chậm mở ra. Trên mặt của hắn lộ ra nụ cười, tay phải nhấc lên, cánh tay như thật như ảo, dần dần, cả cánh tay cùng với thân thể của hắn liền hóa thành thực chất, lúc này Mạnh Hạo mới thở ra một hơi thật dài.

- Thật giả, giả thật, chỉ là một loại biến hóa... Chân Giả Cấm, có thể khiến cho chân thật biến thành hư ảo, cũng có thể khiến cho hư trở thành chân thật, sự mạnh mẽ của cấm pháp này... đã không phải là phạm trù Đạo Tôn có thể nắm giữ. Mạnh Hạo lẩm bẩm ngẩng đầu, nhìn về phía thân ảnh Lý chủ vẫn luôn đứng phía trước hắn, đứng dậy cúi đầu.

- Đa tạ tiền bối, vãn bối đã hiểu. Hai chữ “đã hiểu” này vừa nói ra, thân ảnh Lý chủ dường như nhiều một chút thần thái, mỉm cười.

- Đây là cấm pháp của Phong Yêu đời thứ hai, mà ta... lại bất đồng, ta đã thi triển ra, ngươi có thể cảm ngộ hay không, phải xem tự bản thân ngươi rồi.

- Ta còn một câu muốn hỏi, Thật và Giả, ngươi thật đã hiểu chưa? Nói xong, thân ảnh Lý chủ thâm thúy nhìn Mạnh Hạo, rồi xoay người dần dần tiêu tán.

- Chấp niệm của ta đã được thực hiện, cần đuổi theo con đường của bổn tôn, nếu ta và ngươi có duyên, còn có thể gặp nhau, có lẽ... đó chắc chắn là sau kiếp nguyên. Thanh âm xa dần, cho đến khi biến mất.

Mạnh Hạo nhíu mày, ánh mắt quét qua bốn phía, nhìn mảnh thiên địa vừa mới xuất hiện lại này, nhưng hắn không hề phát hiện ra dấu vết cấm pháp mà Lý chủ đã nói.

- Cấm pháp của Phong Yêu đời ba... Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ mờ mịt, hồi lâu sau hai mắt nhắm nghiền, yên lặng cảm ngộ xung quanh.

Thời gian dần trôi qua, rất nhanh đã hết một ngày, Mạnh Hạo mở mắt ra,

nhưng vẫn không có đầu mối, chỉ nhận ra một điều, thế giới hiện tại, đã trở về thời viễn cổ.

Hơn nữa hắn có thể khẳng định, nơi này... không phải hư ảo, mà là chân thật .

Mạnh Hạo cúi đầu xuống nhìn thân thể của mình, hắn không có thân thể, chỉ có hồn phách, trong trầm mặc, hắn dứt khoát bay đi trong phiến thiên địa này, quan sát mặt đất, quan sát bầu trời, quan sát cỏ cây...

Thời gian trôi qua, một tháng sau, Mạnh Hạo trở nên lo lắng, cảm nhận biến hóa của thời gian, hắn đoán rằng tốc độ dòng chảy thời gian trong phiến thiên địa này dường như không có gì khác với Sơn Hải Giới.

- Nhất định phải nghĩ biện pháp trở ra ngoài, dựa theo thời gian phán đoán, thương thế của tên Bạch chủ Đệ Thất Sơn Hải kia đã khôi phục lại rồi! Thần thức Mạnh Hạo ầm ầm tản ra, tìm kiếm lối ra.

Nhưng cho đến khi một tháng nữa lại đi qua mà vẫn không có đầu mối, thì nỗi lo lắng của hắn càng thêm mãnh liệt. Tay phải hắn nâng lên huy động, thi triển thần thông, đánh ra bốn phương tám hướng, nhưng cho dù hắn đanh sập phiến thiên địa này, vẫn không thể tìm được biện pháp rời đi.

Dường như nơi này đã trở thành một cái lồng giam, vĩnh hằng vây hãm hắn ở nơi này vậy.

Một tháng, hai tháng, ba tháng... Mạnh Hạo càng ngày càng điên cuồng, không ngừng đánh ra xung quanh tìm kiếm, Phong Yêu cấm pháp cũng được hắn thi triển ra, nhưng vẫn chỉ là tốn công vô ích.

Hắn rống lớn gọi Lý chủ, nhưng Lý chủ đã sớm rời đi. Trong trời đất này, mặc dù vẫn còn tồn tại một vài hung thú viễn cổ, nhưng nghe Mạnh Hạo gào thét, cũng không có một con hung thú nào dám hiện thân.

Thời gian, trong sự lo lắng của Mạnh Hạo, cứ vô tình trôi qua.

Một năm, ba năm, sáu năm...

Mạnh Hạo nhìn thời gian trôi qua, loại cảm giác một mình cô độc, lo lắng đủ chuyện nơi ngoại giới khiến tim của hắn đau nhói, nhưng mãi vẫn không tìm được cách ra ngoài.

- Đã qua sáu năm... Mạnh Hạo chua xót lẩm bẩm, hắn chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào tốc độ dòng chảy thời gian, hy vọng mình đã phán đoán sai lầm, thời gian nơi này không giống với ngoại giới.

Khi mười năm nữa lại đi qua, theo cảm nhận của Mạnh Hạo về thời gian, thân thể liền run rẩy, hắn mơ hồ cảm thấy, dường như suy đoán của mình không hề sai, tốc độ dòng chảy thời gian nơi này, cùng ngoại giới... giống nhau.

Khi 100 đầu năm trôi qua khi, Mạnh Hạo trông có vẻ bình tĩnh, nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài, còn đáy lòng của hắn khi nghĩ về ngoại công, nghĩ về Đệ Cửu Sơn Hải, nghĩ về Hứa Thanh, còn có 33 Thiên cùng với hai thế lực kinh khủng phủ xuống kia, khiến hắn khó có thể bình tĩnh nổi.

- Tại sao lại có thể như vậy... Mạnh Hạo chua xót, 100 năm qua, hắn đã nghĩ hết tất cả biện pháp, nhưng không tìm được bất kỳ khả năng rời đi nào. Cho đến 100 năm lần thứ năm trôi qua, rốt cục Mạnh Hạo cũng thực sự bình tĩnh lại.

500 năm, chuyện gì nên xảy ra, thì đã xảy ra từ lâu rồi, hắn cũng không thể sửa đổi được nữa.

Rất nhiều lúc, hắn bắt đầu không hề suy nghĩ nữa, thậm chí thần thức của hắn phát ra, rất lâu cũng không thu hồi lại.

Cho đến hai lần 500 năm qua đi, ba lần, mười lần...

Không biết đã đi qua bao lâu, có lẽ là 100 lần 500 năm, cũng có lẽ là 100 lần 1000 năm, Mạnh Hạo đã sớm mất đi ý thức của bản thân, chỉ còn lại những suy nghĩ tản ra.

Hắn thấy được biến hóa của thế giới này, thấy được hung thú tử vong, thấy được thương hải tang điền, cho đến khi hắn thấy được sinh mạng giống con người xuất hiện. Những sinh vật giống người kia săn dã thú để tồn tại, dần dần học được động tác của dã thú, lại dần dần phát triển lên, sinh mạng của thế giới này đã biết đến tu hành.

Thời gian lại tiếp tục trôi qua, không biết bao lâu sau, tu sĩ của phiến thế giới này càng ngày càng nhiều, tu hành cũng càng ngày càng cao, và bắt đầu có chiến tranh, trong chiến tranh có vô số người tử vong...

Cũng không biết đã đi qua bao lâu, sau chiến tranh lại là tân sinh, phiến thiên địa này lần nữa xuất hiện phồn vinh. Một lần lại một lần phồn vinh, một lần lại một lần chiến tranh, cho đến một ngày, trên bầu trời chợt phủ xuống một biển lửa.

Biển lửa này đốt cháy cả thế giới trở thành tro bụi, như phủi sạch tất cả, rồi bắt đầu sống lại một lần nữa. Mạnh Hạo vẫn không có ý thức của bản thân, vẫn chỉ là vô số suy nghĩ phân tán, qua đó đi quan sát hết thảy.

Rất lâu sau, sinh mạng lại một lần nữa xuất hiện, thế giới lại một lần nữa trở nên phồn vinh, lại một lần nữa chiến tranh, lại một lần nữa thiên hỏa, tựa như là một vòng tuần hoàn.

Lúc này, Mạnh Hạo không còn tính toán thời gian trôi qua nữa, hắn bắt đầu tính toán vòng tuần hoàn kia.

Một lần lại một lần, càng ngày càng nhiều, Mạnh Hạo thấy được rất nhiều sự sống chết, thấy được rất nhiều thăng trầm, hắn giống như một vị

khách qua đường, một người quan sát, thậm chí chính hắn cũng không biết đang quan sát cái gì. Cho đến khi vòng tuần hoàn kia uất hiện lần thứ mười ngàn...

Biển lửa trên bầu trời xuất hiện lần thứ mười ngàn kia, sau khi hủy diệt thiên địa cung không tiêu tán, mà vẫn tiếp tục thiêu đốt, dần dần, bầu trời nổ vang, bắt đầu vỡ nát; mặt đất chấn động, bắt đầu tan vỡ. Mà suy nghĩ của Mạnh Hạo tản ra ở thế giới này không biết đã qua bao lâu, vào giờ khắc này cũng ầm ầm co rút, ngưng tụ lại một chỗ.

Ý thức của bản thân hắn, theo thế giới này hủy diệt, bắt đầu thức tỉnh...

Dường như nhà giam vây khốn hắn không biết đã bao lâu, giờ khắc này, sắp tan vỡ!

Trận nổ này kéo dài vô cùng lâu, cho đến khi trời long đất lở, cho đến khi hết thảy đều vỡ vụn, thì Mạnh Hạo chấn động, hắn... mở mắt ra!

Vẫn như cũ, hắn vẫn còn ở thế giới bên trong cánh cửa trên lưng của Kháo Sơn lão tổ, chỉ có điều bầu trời đã biến mất, mặt đất biến mất, hết thảy đều chỉ còn là hư vô. Duy chỉ có pho tượng Lý chủ là còn đang ở đó, như đang mỉm cười nhìn Mạnh Hạo, như đang muốn hỏi...

- “Ngươi, đã thật sự hiểu chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1659: Tìm Kiếp Này

Mạnh Hạo mắt nhìn pho tượng, nhưng trong mắt lại mờ mịt không có tiêu điểm, hắn ở trong phiến thế giới đó, còn tuần hoàn tiếp mười ngàn lần lửa trời hủy diệt, mà mỗi một lần tuần hoàn cũng không biết qua bao nhiêu năm.

Nếu như chia cuộc đời của hắn thành mười ngàn phần, như vậy cả đời này của hắn ở Sơn Hải Giới, ngay cả một phần cũng không tính. Đối với hắn, dường như... ở Sơn Hải Giới này là hư ảo, mà hết thảy ở thế giới kia, mới là cuộc sống.

Cái gì là thật, cái gì là giả, ngươi biết rất rõ ràng, nhưng lại không phân biệt rõ.

Mạnh Hạo vẫn mờ mịt như cũ, vẫn không có tiêu điểm, hết thảy hắn còn dừng lại ở trong thế giới kia không thể trở về, cho dù hắn nghĩ rằng mình hiểu rõ Chân Giả Cấm Pháp, dường như cũng không có trợ giúp chút nào.

Nếu như không có ngoài ý muốn, như vậy Mạnh Hạo sẽ khoanh chân ngồi dài lâu ở chỗ này, cho đến thân thể của hắn khô héo, cho đến nguyên hồn của hắn tiêu tán, hình thần câu diệt.

Bởi vì hắn ở trong giả, không tìm được thật.

Hắn bị lạc trong năm tháng, không tìm được kiếp này.

Thời gian mỗi ngày một trôi qua, thân thể hắn bắt đầu khô héo, sắc mặt hắn từ từ tái nhợt, sinh mệnh của hắn càng ngày càng suy yếu, nhưng trong mắt của hắn vẫn không có ngưng tụ chút nào.

Cho đến bảy ngày sau, cả người hắn khô héo giống như da bọc xương, hồn của hắn bắt đầu xuất hiện tiêu tán, sinh cơ của hắn càng ngày càng yếu, cả người giống như một ngọn đèn dầu sắp tắt.

Nửa tháng sau... ngọn đèn này lung lay sắp tắt, dường như sẽ tắt bất cứ lúc nào. Tuy rằng còn đang cháy, nhưng thời gian tắt đã càng ngày càng lâu, cho đến ngày thứ hai mươi sau khi Mạnh Hạo trở về.

Ngọn đèn sinh mệnh của hắn, tắt.

Nhưng ngay khoảnh khắc tắt kia, trong kích thích giữa cái sống cái chết, thân thể Mạnh Hạo đột nhiên run một cái, ngay lúc tia sáng trong mắt hắn tắt, đột nhiên xuất hiện vùng vẫy.

Vùng vẫy còn rất yếu, nhưng lập tức làm cho ngọn lửa sinh mệnh cháy lên một chút, sau đó vùng vẫy càng lúc càng mãnh liệt. Dường như có một thanh âm nào đó đang gầm thét trong cơ thể Mạnh Hạo, thân thể hắn lắc lư, hai mắt hắn xuất hiện tơ máu, hắn sắp thức tỉnh!!!

Vùng vẫy này kéo dài ba ngày, thời gian ba ngày này, cả người hắn không có lúc nào là không run rẩy, nhưng ngọn lửa sinh mệnh của hắn dần dần bốc cháy lên, hồn của hắn đang dần dần sôi lên, trong hai mắt hắn, tiêu điểm đang từ từ ngưng tụ.

- Ta... là... Mạnh... Hạo! Lại qua ba ngày, đây là ngày thứ hai mươi bảy sau khi Mạnh Hạo trở về, trong miệng của hắn, từ từ thốt ra thành tiếng, mặc dù trúc trắc, mặc dù mơ hồ, nhưng lại chân chính phát ra tiếng.

- Ta... là... Mạnh Hạo!

- Ta... là Mạnh Hạo! Thanh âm của hắn lập đi lặp lại, tuy rằng khó khăn, mặc dù chỉ là bốn chữ, đã làm cho hắn run rẩy kịch liệt hơn, nhưng dần dần, theo hắn lập đi lặp lại, thanh âm của hắn càng ngày càng rõ ràng, cũng càng ngày càng liền lạc!

- Ta là Mạnh Hạo!!! Cho đến cuối cùng, ngay khi Mạnh Hạo nói ra bốn chữ này không còn cách quảng, hoàn toàn liền lạc, lập tức trong óc hắn nổ vang, trong thế giới của hắn giống như thiên lôi cuồn cuộn ngập trời, cùng lúc đó trong hai mắt liền chân chính ngưng tụ ra tiêu điểm.

Trong nháy mắt ngưng tụ ra tiêu điểm, ý thức của hắn rốt cục... trở về!

Ngay lúc đó, nụ cười nơi khóe miệng pho tượng Lý chủ phía trước Mạnh Hạo kia, dù không thay đổi, nhưng dường như ẩn chứa vẻ tán thưởng, mà phù văn trên hai tay pho tượng, trong nháy mắt bay ra, nhất nhất chui vào mi tâm Mạnh Hạo.

Cái thứ nhất sáp nhập vào mi tâm của Mạnh Hạo, là cấm pháp của Phong Yêu đời hai, Chân Giả Cấm!

Ngay khoảnh khắc đi vào tâm thần Mạnh Hạo, thân thể hắn nổ vang.

- Đây... chính là thật và giả, ở trong thật tìm giả, ở trong giả tìm thật, khi ngươi làm được điểm này, ngươi... sẽ thu được Phong Yêu đệ nhị cấm!

- Cùng trong cuộc sống hư ảo của năm tháng, tìm được chân thật như hạt muối trong biển kia, từ nay về sau Chân Giả Cấm, ở trong tay ngươi... không còn... mê loạn nữa!

Thân thể Mạnh Hạo nổ vang, ý thức của hắn vào giờ khắc này mãnh liệt hơn. Trong hô hấp dồn dập, phù văn thứ hai, cùng theo sáp nhập vào mi tâm.

- Đây là cấm pháp của ta, ta gọi cấm này là... Kim Cổ Cấm!

- Thời gian ức vạn năm, thiên địa mênh mang, cảm ngộ tất cả năm tháng xưa nay, nhìn hết thảy bầu trời hủy diệt, đi qua một lần lại một lần hạo kiếp, từ trong viễn cổ trở về tìm kiếp này... Ngươi làm được điểm này, có

tư cách thu được Phong Yêu đệ tam cấm của ta!

- Cả cuộc đời ta có một tiếc nuối lớn, tiếc nuối cuộc đời này vô duyên ngưng tụ chín cấm. Ta từng thôi diễn, vô số năm sau, có người thân là Phong Yêu đời chín, ngưng tụ cực hạn của khí vận Phong Yêu nhất mạch, cũng có lúc biến chuyển suy sụp bị người đánh bại... nhưng nếu có thể hiểu rõ tám cấm của tiền nhân, mà tự thân sáng lập cấm thứ chín... Sẽ thành... đỉnh phong... chính ta cũng phải nhìn lên...

- Pháp của chín cấm, tuyệt luân mênh mông!

Khi thanh âm mang đầy tiếc nuối, quanh quẩn trong tâm thần Mạnh Hạo, trong cơ thể Mạnh Hạo, tiếng sấm vang động ngập trời hơn. Trong tiếng nổ "ầm ầm" người ngoài không nghe được đó, thân thể Mạnh Hạo, không còn run rẩy, hai mắt của hắn rõ ràng đã mở to, nhưng giờ này theo hắn ngẩng đầu, lại tạo cho người ta có cảm giác... dường như mở ra lần nữa!

Mạnh Hạo mở ra hai mắt, ngay khoảnh khắc này, trong mắt của hắn hoàn toàn thanh minh, trong óc của hắn, ký ức cả đời của hắn ở Đệ Cửu Sơn Hải, Đệ Bát Sơn Hải cùng với Sơn Hải Giới này, giống như nổ tung"ầm ầm", càng ngày càng khắc sâu, cho đến cuối cùng, thời gian vô tận trấn áp hắn ở một chỗ thiên địa khác, lần nữa trở thành hết thảy thuộc về hắn!

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn không có lên tiếng, hắn cảm nhận trong tâm thần của mình, giờ này đang lơ lửng sáu phù văn cấm pháp, đó là cấm pháp thứ tám, thứ bảy, thứ sáu, thứ năm, thứ ba, thứ hai!

Mà giờ này, hắn còn thiếu chỉ có cấm thứ tư và cấm thứ nhất!

Một khi ngưng tụ hai cấm pháp kia, hắn đã có thể sáng lập cấm thứ chín cuối cùng... thuộc về hắn!

Mạnh Hạo nhìn pho tượng Lý chủ thật lâu, chậm rãi đứng lên, trên mặt

có phức tạp, có cảm khái, có hồi ức, cũng có cảm thán.

- Hay cho Lý chủ, hay Phong Yêu đời ba... Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, cơ duyên lần này, là một lần gian nan nhất hắn gặp được cả đời này, nhìn như đơn giản nhưng trên thực tế độ khó trong đó chỉ có chính hắn mới biết được.

Đó là chuyện còn kinh khủng hơn so với chết... Chết cũng chỉ là chết đi mà thôi, nhưng bị lạc chính mình, quên mất chốn về, hết thảy... đó mới là sự hành hạ thống khổ nhất đối với mọi tu sĩ.

Đồng dạng, nếu bị lạc vào trong thế giới hư ảo, không tìm được kiếp người chân thật, thì cũng là một loại bi ai lớn lao đối với mọi tu sĩ.

- Thật và giả, xưa và nay... Ta hiểu rồi! Mạnh Hạo nhìn pho tượng Lý chủ, nhẹ giọng lẩm bẩm, rồi chợt nâng vung mạnh tay ra hướng bốn phía.

Lập tức hư ảo đen như mực chung quanh hắn, ầm ầm tan vỡ, trở thành vô số mảnh vỡ; pho tượng Lý chủ kia cũng vào giờ khắc này vỡ tan ra!

Ầm một tiếng, cả thế giới của hắn chỗ này, toàn bộ vỡ vụn.

Nhưng sau khi vỡ vụn, xuất hiện cũng không phải tinh không mênh mông, mà là... bầu trời màu vàng, tầng mây màu đen, mặt đất màu trắng, xa xa... pho tượng rõ ràng tan vỡ kia vẫn như cũ còn đó.

Bất đồng là trên tay trái pho tượng này nổi lơ lửng một cái phù văn, mà tay kia... nhưng không có phù văn, phù văn tay trái chính là bầu trời trên không trung này!

Đây, mới thật sự là chân thật!

Mà thế giới thứ hai trước đó, như cũ... là hư ảo, là giả!

Khi tiếng nổ vang quanh quẩn trong thiên địa, nụ cười trên pho tượng Lý chủ, nhìn như không thay đổi, nhưng nhìn cẩn thận, rõ ràng có chứa thâm ý, chứa kinh ngạc, dần dần là tán thưởng.

- Ngươi hiểu rồi! Thanh âm của pho tượng vang vọng.

Trong lúc nói, phù văn trên tay phải hắn trong nháy mắt biến mất, mà phù văn trên bầu trời, cũng vào giờ khắc này tiêu tán, hóa thành hai luồng sáng, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, không ngờ lập lại dung hợp trước đó.

Mạnh Hạo không có né tránh, để mặc cho hai luồng sáng phù văn kia tới gần, sáp nhập trong cơ thể, lập tức trong tâm thần hắn hiện lên cấm thứ hai và cấm thứ ba, hoàn toàn hoàn chỉnh!

- Nếu ta không có nhìn thấu thế giới thứ hai cũng là hư ảo, xoay người đi ra từ cửa phía sau, thì ta sẽ thấy thứ gì? Bỗng nhiên Mạnh Hạo lên tiếng.

- Ta không biết! Thanh âm truyền đến nhỏ dần, từ từ yếu đi, dần dần, dường như đã chân chính đi xa.

Ngay khi thanh âm này đã đi xa, đồng thời, đoàn sương mù ẩn chứa sinh cơ vô hạn trên mi tâm pho tượng kia, trong nháy mắt bay ra chạy thẳng tới bao phủ quanh Mạnh Hạo, sau đó bắt đầu tẩm bổ thân thể của hắn.

Rất nhanh, thân thể khô héo của Mạnh Hạo toàn bộ khôi phục, hồn của hắn tăng cao một tầng, thần thức của hắn lần nữa kéo lên, không còn là trình độ Chí Tôn bốn thành, mà gần như là Chí Tôn sáu thành.

Hết thảy lực lượng, tu vi của hắn đều trong một chớp mắt này, đạt tới đỉnh phong nhất!

Mạnh Hạo trầm mặc, không có để ý biến hóa của thân thể, hắn đang suy

nghĩ vấn đề mới vừa hỏi ra, một hồi lâu, Mạnh Hạo tự cười thầm, vấn đề này không có đáp án, một khi đã như vậy, dứt khoát không suy nghĩ thêm nữa.

Cuối cùng ôm quyền, cúi đầu, xoay người, Mạnh Hạo cũng không có lập tức rời đi, mà ánh mắt nhoáng lên một cái, lập tức trong cơ thể hắn nổ vang, 33 ngọn Hồn Đăng trong nháy mắt biến ảo chung quanh hắn.

- Cổ Cảnh đèn tắt, Thần Minh Thất Khô... hư ảo của đệ nhất khô với ta mà nói, đã không có khó khăn gì nữa, năm đèn trước... ta mở dễ như trở bàn tay! Mạnh Hạo vừa bình thản nói, ánh mắt rơi vào ngọn Hồn Đăng thứ hai.

- Đèn thứ hai, tắt! Mạnh Hạo vừa nói ra, ngọn Hồn Đăng thứ hai kia như có một luồng gió vô hình thổi qua, lập tức tắt!

Ngay khoảnh khắc đèn tắt, có làn khói xanh nhẹ bay lên, nhưng không đợi nó biến ảo, đã bị Mạnh Hạo hút một cái, theo miệng mũi toàn bộ hút vào, lập tức trong cơ thể Mạnh Hạo giống như có tiếng sấm nổ vang ngập trời.

Mà tu vi của hắn, cũng vào giờ khắc này rầm rầm bùng phát, thần thức tăng trưởng, lực lượng thân thể cũng đều khuếch trương, mặc dù giờ này không phải trạng thái tăng mạnh gấp đôi, nhưng Mạnh Hạo vẫn lần nữa cảm nhận được mình cường hãn hơn.

Khi chung quanh hắn nhấc lên gió lốc ngập trời, quét ngang thế giới này, ánh mắt Mạnh Hạo rơi trên ngọn Hồn Đăng thứ ba.

- Đèn thứ ba, tắt!

”Ầm!” Ngay trong nháy mắt đèn thứ ba tắt, giờ này hư ảo đệ nhất khô của Thần Minh Thất Khô ở trước mặt Mạnh Hạo này, từ trong thật tìm được giả, từ trong giả tìm được thật, lại từ viễn cổ trở về, tìm được kiếp

này, căn bản là... một kích yếu đuối không chịu nổi!

Từ xưa đến nay, La Thiên Đạo Tiên tắt đèn, không ai không nơm nớp run sợ, thận trọng e dè, chưa từng có một người nào giống như Mạnh Hạo, dường như nghiền ép, bẻ gãy nghiền nát, nói một lời liền tắt đèn...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1660: Tu Vi Bạo Phát

Ngay lúc ngọn Hồn Đăng thứ ba tắt, còn dư lại 30 ngọn Hồn Đăng bốn phía lúc sáng lúc tối, như có một luồng âm phong thổi tới, khiến cho những ngọn đèn kia chao đảo.

- Thần Minh Thất Khô... Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, cảm nhận trong cơ thể không ngừng nổ vang, tu vi lần nữa kéo lên, hắn nhắm mắt lại, trong lúc tu vi không ngừng tăng cao, thần thức của hắn cũng ầm ầm bạo phát, lần nữa tăng thêm một thành!

Hắn giờ phút này, thần thức cơ hồ đã có thể so với Chí Tôn sáu thành!

”Còn dư lại 30 ngọn Hồn Đăng nếu có thể tắt toàn bộ, như vậy lực lượng thần thức của ta, chính là gấp ba lần Chí Tôn! Cho dù chỉ là gấp ba lần Chí Tôn thất nguyên, cũng là cường hãn đến trình độ khủng bố!” Mạnh Hạo mở ra hai mắt, lấp lóe sáng, hắn hít sâu một hơi, trong cơ thể vẫn còn nổ vang, tu vi cũng vậy, thân thể cũng vậy, còn có thần hồn, đều vào giờ khắc này lớn mạnh.

”Cổ Cảnh đối với ta mà nói, không còn là quá độ, mà là... một lần lột xác trước nay chưa từng có!” Mạnh Hạo vung tay áo, lập tức bốn phía gió lốc nổ vang, thần thức của hắn bỗng nhiên tản ra bao phủ bốn phương tám hướng, hắn có thể cảm nhận được, giờ khắc này, mình so với trước cường đại hơn gần như sáu bảy thành!

”Còn có thể mạnh hơn một chút.” Mạnh Hạo cặp mắt lóe sáng một cái, nhìn về phía ngọn Hồn Đăng thứ tư, trong mắt lộ ra quyết đoán, trong nháy mắt động tâm niệm, ngọn Hồn Đăng thứ tư này tức khắc tắt!!!

Theo tắt, theo làn khói xanh nhẹ bay lên, chui vào miệng mũi Mạnh Hạo, trong cơ thể Mạnh Hạo tiếng nổ ngập trời, tu vi của hắn ầm ầm bạo phát,

nhấc lên gió lốc, tràn ngập cả thế giới hư vô này.

Thần thức của hắn lần nữa tăng lên, từ sáu thành trước đó, biến thành bảy thành!!!

Thân thể của hắn truyền ra tiếng nổ ầm ầm, thần hồn của hắn dường như muốn xung phá ra ngoài thân thể, tia sáng trong mắt Mạnh Hạo cực kỳ rực rỡ, giống như trở thành căn nguyên ánh sáng.

Mà lúc này ý hư ảo phát ra từ đệ nhất khô trong Thần Minh Thất Khô, đối với Mạnh Hạo hoàn toàn là bé nhỏ không đáng kể, không thể rung chuyển tâm thần hắn chút nào.

Mặc dù đây là Cổ Đăng Kiếp của La Thiên Đạo Tiên, nhưng vẫn không thể so sánh với thật giả Mạnh Hạo đã trải qua, càng không thể so với Mạnh Hạo đối kháng từ trong năm tháng vô tận tìm về cuộc đời này!

Chỉ cần một ánh mắt của hắn, tất cả hư ảo, còn chưa xuất hiện đã tự tan rã, sụp đổ!

Theo ngọn Hồn Đăng thứ tư tắt, khí thế trên người Mạnh Hạo ngập trời. Ngay lúc hắn muốn tắt ngọn Hồn Đăng thứ năm, đột nhiên, bỗng nhiên từ trong ngọn Hồn Đăng thứ tư đã tắt kia truyền ra tiếng gầm giận dữ, cùng lúc đó, hư vô bốn phía dường như vặn vẹo, mơ hồ, như có một bàn tay xuyên qua vách ngăn giữa hư ảo và chân thật, chụp về phía Mạnh Hạo.

- Chết!!! Khi tiếng gào mang theo phẫn nộ này truyền đến, Mạnh Hạo không cảm thấy xa lạ chút nào: bất luận là bàn tay hay là chủ nhân tiếng rống giận kia, Mạnh Hạo đã từng gặp qua... đó là tồn tại giấu trong sương mù cổ kiếp, giấu ở trong hư ảo đệ nhất khô, là vị oán hận Mạnh Hạo thấu xương.

Hắn ẩn trong hư ảo khô héo đợi Mạnh Hạo đến, nhưng không nghĩ tới,

chờ được lại là biến hóa như thế. Thời khắc này mắt thấy chỉ còn lại có một ngọn Hồn Đăng cuối cùng, một khi cũng dập tắt, theo đệ nhất khô kết thúc, hắn sẽ không còn cơ hội làm gì Mạnh Hạo, lập tức cấp bách. Lúc này mới ngưng tụ bàn tay to thò ra, muốn ngăn cản Mạnh Hạo tắt đèn.

- Mạnh mỗ chờ ngươi đã lâu! Ngay khoảnh khắc bàn tay to kia chụp tới, Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, tay phải nhanh như tia chớp đưa ra, thậm chí mắt thường nhìn thấy tay của hắn rõ ràng còn ở bên cạnh, nhưng trên thực tế, tay của hắn đã chụp lấy bàn tay to.

Bàn tay này so với trong sương mù Cổ Cảnh và trong hư ảo khô héo lần đầu tiên Mạnh Hạo tắt đèn kia, nhỏ hơn nhiều lắm, thời khắc này chỉ lớn chừng một trượng, bị bàn tay Mạnh Hạo nắm lấy liền run rẩy dừng lại phía trước Mạnh Hạo, không thể chụp tới trước chút nào.

Truyền ra tiếng rống giận, tiếng thở dồn dập, cũng có không thể tin. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay run mạnh một cái, tu vi trong cơ thể nổ vang, một lực lượng mạnh mẽ chợt truyền qua, trong tiếng “rắc rắc” truyền ra tiếng hét thảm. Mạnh Hạo kéo mạnh một cái ra phía ngoài, lập tức sương mù đen giống như một con rồng đen, bị Mạnh Hạo lôi ra từ trong ngọn Hồn Đăng thứ tư đã tắt trước đó.

Ngay khi sương mù đen giống như thân rồng bị lôi ra, lập tức vặn vẹo, có tiếng kinh hô quanh quẩn. Mạnh Hạo lại bóp mạnh một cái, “ầm” một tiếng, trong nháy mắt sương mù liền co rút lại, bàn tay Mạnh Hạo dường như hóa thành một cái hắc động thật lớn, trong chớp mắt, đã nắm sương mù này trong lòng bàn tay.

- Muốn chết hay muốn sống? Mạnh Hạo lạnh nhạt hỏi, mắt lạnh nhìn sương mù trong lòng bàn tay, sương mù kia tụ thành đoàn, thời khắc này cuồn cuộn lên bên trong mơ hồ lộ ra một gương mặt, mang đầy vẻ hoảng sợ, mang theo không thể tin, cũng có hoảng sợ, lại hình như có tôn nghiêm của hắn, vừa nghe Mạnh Hạo nói, bỗng nhiên rống lớn, mặc dù

không có truyền ra lời nói, nhưng trong tiếng rống không thể nghi ngờ lại hiển lộ ngập đầy hận ý và không cam lòng.

- Muốn chết! Mạnh Hạo lập tức bóp mạnh một cái, vang lên tiếng “rắc rắc”, sương mù đen kia dường như sắp tan vỡ, bên trong truyền ra tiếng hét thảm, rồi rất nhanh, trước mặt tử vong tới gần, tồn tại trong sương mù liền lộ ra ý thần phục.

- Muộn rồi! Mạnh Hạo bóp mạnh, “ầm” một tiếng, sương mù trong lòng bàn tay hắn lập tức vỡ tan, chỉ còn sót lại tiếng gào thét tuyệt vọng mang theo nguyền rủa, hóa thành sợi tơ đen, từ trong kẽ tay Mạnh Hạo chui ra, như những con rắn độc bay thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo mặt không đổi sắc, vung tay áo một cái, lập tức những sợi tơ đen như rắn độc này chưa tới trước mặt hắn, đã toàn bộ tấc tấc vỡ nát, tan thành mây khói.

Cùng lúc đó, bên trong đệ nhất khô trong Thần Minh Thất Khô, một ngọn Hồn Đăng cuối cùng, cũng chính là ngọn đèn thứ năm trong 33 ngọn Hồn Đăng của Mạnh Hạo, thời khắc này ngọn đèn chao đảo, rồi tắt ngấm.

Theo đèn tắt, làn khói xanh bốc lên, Mạnh Hạo hút một cái, đều bay vào trong cơ thể, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ lạ, ngửa mặt lên trời rống một tiếng, thân thể nổ vang, tu vi bạo phát, thần hồn dường như muốn xung phá ra ngoài thân thể... thần thức của hắn lần nữa tăng mạnh!

Từ lực lượng thần thức gần như Chí Tôn bảy thành, trực tiếp trở thành... tám thành!!!

Thần thức Chí Tôn tám thành, Mạnh Hạo vừa tản ra thần niệm, lập tức làm cho thế giới hư vô này, dường như không thể chống đỡ, xuất hiện dấu hiệu sắp tan vỡ.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ. Thời khắc này trạng thái của hắn đã vượt qua đỉnh phong trước đó, thậm chí giờ khắc này hắn có nắm chắc tuyệt đối, nếu gặp lại Bạch chủ, hắn có lòng tin đánh thắng!

Mạnh Hạo bỗng nhiên đứng dậy, Hồn Đăng bốn phía sáp nhập vào trong cơ thể, biến mất, thân ảnh của hắn cũng cất bước đi ra mảnh thế giới này, đi ra cánh cửa kia... Khi xuất hiện lại lần nữa về tới trên lưng Kháo Sơn lão tổ. Bên tai liền nghe tiếng rống giận của Kháo Sơn lão tổ, còn có một cái đầu to lớn tanh hôi, gào thét táp tới, dường như muốn cắn nuốt hắn.

Chính là Kháo Sơn lão tổ, lão sớm đã giải khai cấm pháp Mạnh Hạo ngưng tụ trên thân mình, chờ đợi đã lâu, thời khắc này vừa thấy Mạnh Hạo hiện thân, theo bản năng liền một ngụm cắn tới.

Mạnh Hạo sắc mặt như thường, nhìn cũng không nhìn lại cái miệng to kia, nhoáng lên một cái, đã từ trên lưng Kháo Sơn lão tổ xuất hiện trong tinh không, khiến cho Kháo Sơn lão tổ cắn một cái trống không. Lão quay đầu lại, gầm thét về hướng Mạnh Hạo:

- Mạnh Hạo! Tên khốn ngươi khinh người quá đáng!

Mạnh Hạo quay đầu lại nhìn về phía Kháo Sơn lão tổ, mỉm cười, bình thản nói: - Được rồi, đừng làm bộ làm tịch, lão tự do rồi, bất quá lúc ta cần, lão phải trở về! Tận đáy lòng Mạnh Hạo vẫn còn có chút tình cảm đối với Kháo Sơn lão tổ, nói dứt lời, phất tay áo định rời đi.

Nhưng hắn muốn rời đi, Kháo Sơn lão tổ lại không chịu, vừa rống giận vừa vọt tới.

- Chớ đi! Hai chữ này vừa ra khỏi miệng, Kháo Sơn lão tổ liền hối hận. Lão run run, đáy lòng thầm mắng mình thế nào hồ đồ như thế, vì sao lại nói ra hai chữ này? Nhưng nếu nói ra rồi, lão lập tức có cảm giác khí thế của mình giảm yếu đi xuống, quá mức mất mặt... đang muốn giả làm ra

một bộ dáng phẫn nộ trước đó, mắt thấy Mạnh Hạo chợt dừng chân lại, Kháo Sơn lão tổ lại run lên.

- Hả? Lão không cho ta đi, chẳng lẽ là thật muốn trở thành tọa kỵ của ta? Mạnh Hạo kinh ngạc, quay đầu lại nhìn về phía Kháo Sơn lão tổ, trong mắt lộ ra ý chế giễu.

Kháo Sơn lão tổ lập tức run run, đang lúc thần tình đều sụp đổ xuống, nhưng Cổ Ất Đinh Tam Vũ trên lưng lão lại che miệng cười trộm, làm lão cảm thấy ngượng ngùng, vội ho một tiếng, chững chạc lên tiếng: - Nói như thế nào ta cũng là lão tổ của ngươi, ngươi muốn đi, cũng phải vái chào lão tổ ta một tiếng, nếu không... hừ hừ... Kháo Sơn lão tổ là cố nén run rẩy, lấy dũng khí nói, sau khi nói xong, mắt nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, mà thân mình thì từ từ lui ra sau.

Mạnh Hạo cười cười, liếc mắt một cái liền nhìn ra nỗi lòng của Kháo Sơn lão tổ thời khắc này, bất quá thời khắc này tâm tình hắn đang rất là vui vẻ, chớp chớp mắt, rồi ôm quyền cúi đầu về hướng Kháo Sơn lão tổ: - Lão tổ mạnh khỏe, để Mạnh mỗ rời đi tốt rồi?

- Hừ hừ... Ngươi có thể quỳ xuống! Kháo Sơn lão tổ lập tức đắc ý, đột nhiên lão cảm giác được, trên thân mình nhất định là có gì đó mới khiến tên khốn Mạnh Hạo này sợ hãi, vì thế tâm tình lập tức dâng lên.

Mạnh Hạo như cũ mỉm cười, nhưng tu vi trong cơ thể, lại là rầm rầm bạo phát, bỗng nhiên tản ra thần thức, dọa cho Kháo Sơn lão tổ cả người run rẩy dữ dội, mở to mắt, theo bản năng trên mặt liền lộ ra ý xu nịnh.

- Ha ha, ha ha... Lão tổ ta nói đùa đấy, Mạnh Hạo tiểu hữu, ngươi... ngươi đi nhanh đi... Thời khắc này Kháo Sơn lão tổ cũng không để ý trên lưng có Cổ Ất Đinh Tam Vũ đang cười trộm, da đầu lão tê dại, lão hận Mạnh Hạo không lập tức rời đi, thầm hận mình trước đó quá lanh mồm lanh miệng làm gì chứ!

Nói xong, lão không ngừng lui về sau, trong nháy mắt hóa thành một đạo cầu vồng, bỗng chốc đi xa... Lão cầu mong mình có thể dùng ra toàn bộ khí lực cách xa Mạnh Hạo càng xa càng tốt.

Nhìn Kháo Sơn lão tổ đi xa, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra tia nhu hòa, trên người Kháo Sơn lão tổ, chứa rất nhiều kỷ niệm của Mạnh Hạo, nào là Đại Thanh Sơn, nào là Kháo Sơn Tông... đều là ký ức quý báu trong lòng Mạnh Hạo.

Thật lâu sau, Mạnh Hạo thu lại ánh mắt, xoay người, trên người của hắn lại lộ ra sát khí, ánh mắt sắc bén như mũi đao nhọn, cất bước chạy thẳng tới cái khe nứt giữa Đệ Bát Sơn Hải và Đệ Thất Sơn Hải kia.

- Bạch chủ! Lần này, ngươi ắt phải chết! Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, khi bước chân rơi xuống thân ảnh tức thì biến mất, dịch chuyển đi xa...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1661: Ta Giúp Ngươi

Thời khắc này Mạnh Hạo có lực lượng thần thức của Chí Tôn tám thành, thần thức cường hãn đến khủng khiếp, dẫn tới thần thông thuật pháp của hắn lúc này đã sớm vượt qua trước kia.

Hơn nữa Mạnh Hạo liên tiếp tắt bốn ngọn Hồn Đăng, đổi lấy lực lượng, khiến cho chiến lực của hắn giờ khắc này, tuy rằng còn chưa có đột phá ngũ nguyên, nhưng đã vượt qua Bạch chủ, đạt tới ngũ nguyên đỉnh phong nhất, chỉ kém nửa bước là có thể so với lục nguyên!

Trong Sơn Hải Giới, dưới Chí Tôn, trừ Địa Tạng người chủ Đệ Tứ Sơn Hải mạnh nhất kia, đã không có người nào có thể có tư cách chiến một trận với Mạnh Hạo, loại cảm giác cường hãn đó, mơ hồ làm cho Mạnh Hạo có tự tin, đồng thời, cũng cảm nhận được căn nguyên thiên địa... tồn tại trong Sơn Hải Giới.

Trong trầm mặc, thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện trong tinh không, hắn nâng tay cách không chụp một trảo, lập tức phía trước hắn xuất hiện một cái lốc xoáy to lớn. Khi lốc xoáy này vô thanh vô tức chuyển động, Mạnh Hạo đưa tay vào bên trong, dường như đang chụp lấy thứ gì.

Nhưng hắn lại từ từ nhíu mày, hồi lâu sau, chậm rãi thu tay lại, mày vẫn nhíu như có điều suy nghĩ.

”Còn không được sao... hồn của Sở Ngọc Yên tiêu tán trong Sơn Hải Giới, với tu vi của ta hiện giờ vẫn không có cách nào ngưng tụ ra...”

”Trừ phi ta có hiểu biết về căn nguyên!” Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, cảm nhận biến hóa của tinh không bốn phía, chạy đi, lốc xoáy kia cũng từ từ tiêu tán trong tinh không, dường như chưa hề xuất hiện.

- Căn nguyên... Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, khi thân thể xuất hiện, dĩ nhiên lần nữa về tới chỗ khe nứt kia, nhưng lần này xuất hiện, thần thức của hắn quá mạnh mẽ ảnh hưởng tới hư không, khiến cho đám người lão già tóc đỏ cùng với tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải đang ở nơi này, không ai phát hiện Mạnh Hạo trở về.

”Không cần bước chân vào Đạo Cảnh, ta đã có thể cảm ngộ căn nguyên...”

”Con đường tu hành của ta bởi vì cấm pháp của Phong Yêu nhất mạch, vì huyết mạch của La Thiên Đạo Tiên, sớm đã bất đồng với người khác...”

”Thế gian này, có lẽ hiếm thấy, có lẽ... chưa từng có ai tu hành giống như ta.”

”Tu vi chân chính của ta mới chỉ là Cổ Cảnh tắt năm đèn, nhưng chiến lực lại... đã vượt lên trên các chủ Đại Sơn Hải.”

”Mà căn nguyên thần hỏa của ta, chỉ là ngoại lực mà đến, không tính là chân chính thuộc về ta...”

”Con đường tu hành của ta... đã không thể đi tham khảo tiền nhân, mà cần phải đi ra con đường tu hành... thuộc về chính mình.”

”Căn nguyên... Căn nguyên...” Mạnh Hạo mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, cất bước đi tới hướng khe nứt, không do dự, bước một bước đi vào khe nứt. Lập tức tinh không trước mắt hắn trở thành hư vô, hết thảy, đều hóa thành mênh mang.

Gần như ngay khoảnh khắc hắn bước chân vào khe nứt, bốn người lão già tóc đỏ ngoài khe nứt, toàn bộ chấn động thân thể, đồng loạt mở mắt ra, ánh mắt nhìn nhau mờ mịt, sau đó nhìn về phía khe nứt.

- Kỳ quái, vừa rồi lối vào khe nứt dường như có một chút dao động...

- Dường như có người xông vào?

- Không có khả năng! Trừ phi Bạch chủ đại nhân cùng với vị kia... kia... Cũng không có khả năng, dù là vị kia... chúng ta cũng không thể không nhìn thấy!

Bốn người lão già tóc đỏ đều nhíu mày, rất nhanh thì bình tĩnh lại. Không phải là không suy nghĩ, mà không muốn suy nghĩ. Trận chiến Sơn Hải này, mặc dù kéo dài thời gian không lâu, nhưng so với sách sử ghi chép mấy lần trước, trình độ thảm thiết cùng với tu sĩ song phương mệt mỏi, lại chỉ có hơn chứ không kém.

Nhất là chứng kiến một trận chiến giữa Mạnh Hạo và Bạch chủ, mấy người này sớm đã đầy lòng chán nản.

Thời khắc này bên trong khe nứt, Mạnh Hạo bình tĩnh đi tới trước, bước chân hắn không nhanh. Một trận chiến này với hắn mà nói, đã không còn là sống chết, trong mắt hắn lộ ra suy tư, lúc này hắn chỉ nghĩ tới con đường tương lai của mình.

”Căn nguyên của ta... phải là cái gì...” Mạnh Hạo dừng bước lại, trong mắt suy tư.

”Chín cấm Yêu Phong... Mà chín đạo căn nguyên, mới là Chí Tôn Cảnh cuối cùng...”

”Như vậy, nếu ta có thể biến cấm pháp Phong Yêu của ta, trở thành đạo căn nguyên của ta... Như vậy, một khi chín đạo cấm pháp toàn bộ trở thành căn nguyên, chính là một khắc Mạnh Hạo ta... thành tựu Chí Tôn Cảnh mạnh nhất! Thậm chí, chỉ cần bảy đạo, đã có thể trở thành Chí Tôn, mà giờ này ta đã nắm giữ sáu đạo cấm pháp.” Mạnh Hạo nghĩ tới đây, trong hai mắt tức thì lộ ra tia sáng rực trước nay chưa từng có.

Hắn tìm được con đường của mình rồi!

Đó là con đường tu hành... thuộc về chính hắn!

”Khi chín cấm quy nhất, chính là một khắc chín đạo căn nguyên của ta quy nhất. Một khắc đó... ta là Sơn Hải chủ, cũng là một khắc ta... đột phá Chí Tôn Cảnh, bước chân vào Đạo Nguyên!” Trước mắt Mạnh Hạo rộng mở trong sáng, trên mặt hắn lộ ra nụ cười, trong mắt lại có mong đợi.

”Đạo Cảnh, với ta ngược lại không còn trọng yếu, bởi vì chỉ cần ta muốn, ta có thể tùy thời bước chân vào, ngược lại thì Cổ Cảnh lúc trước ta cho rằng chỉ là quá độ, thời khắc này xem ra, mới là giúp ta duy trì căn nguyên cường đại!”

- Một khắc chín cấm quy nhất, chín căn nguyên dung hợp... Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, cúi đầu liếc nhìn túi trữ vật, ở trong đó có tàn hồn của Sở Ngọc Yên.

”Đến lúc đó, ta cũng có thể ngưng tụ ra hồn của Sở Ngọc Yên... Ta thiếu nàng nhiều lắm!” Mạnh Hạo khẽ thở dài, đè xuống tất cả suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn về phía hư không xa xa. Hắn có thể cảm nhận được, ở phía xa đang có một thân ảnh, với tốc độ cực nhanh, xuyên qua hư không, hướng tới phía cửa ra khe nứt. Dựa theo tốc độ, hắn là một ngày sau, sẽ đi ra từ trong khe nứt này, bước chân vào Đệ Bát Sơn Hải.

- Bạch chủ... Mạnh Hạo cười nhạt lẩm bẩm.

- Tốc độ ngươi quá chậm, để ta giúp ngươi một chút đi! Mạnh Hạo nói dứt lời, thần thức ầm ầm tản ra, thần thức của Chí Tôn gần tám thành, vào giờ này làm cho cái khe nứt hư không đều run rẩy. Từ trên người Mạnh Hạo khuếch tán ra dao động cường hãn đến kinh khủng, trong mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ lạ, nâng tay chụp mạnh một trảo về phía hư không xa xa, rồi lại kéo mạnh một cái.

Bản thân thối lui về sau, dường như cách không cầm lấy vật gì, bay nhanh về phía sau. Vốn hắn còn cách miệng ra khe nứt không xa, lúc này vừa thối lui, lập tức liền đến gần đầu khe nứt.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo đã nhận ra thân ảnh bên trong khe nứt, mặc một thân trường bào màu trắng, sắc mặt âm lãnh, mơ hồ mang theo ngạo nghễ, đang cấp tốc bay tới trước.

Người này là một người trung niên, chính là Bạch chủ... của Đệ Thất Sơn Hải!

Tu vi của hắn, thời khắc này dĩ nhiên hoàn toàn khôi phục, thậm chí còn có tinh tiến, ánh mắt lấp lánh như ẩn chứa nhật nguyệt ở bên trong, tinh tú vây quanh, khí thế của hắn nổi lên, khí tức của hắn ngập trời.

Tốc độ của hắn nhìn như không nhanh, nhưng trên thực tế mỗi một bước, đều đi ra phạm vi thật xa, nhanh như thuấn di, khóe miệng của hắn cười lạnh, trong mắt có sát cơ khi thì lóe lên.

”Lần này, bất kể ngươi còn dám ở cửa ra chờ đợi hay không, ta đều phải giết ngươi!”

”Tốt nhất, ngươi còn chờ đợi ở đó, lần này giết ngươi, không cần quá lâu, sau khi giết ngươi, bổn tọa sẽ cho ngươi chôn cùng với Đệ Bát Sơn Hải!”

”Về phần chủ Đệ Bát Sơn Hải kia, hắn chuẩn bị làm tế phẩm của bổn tọa cho 33 Thiên, với thân phận chủ Sơn Hải bị hiến tế, nhất định có thể làm 33 Thiên giáng lâm!”

”Còn có ta tính ra, quê quán của ngươi là Đệ Cửu Sơn Hải... ngươi yên tâm, tất cả tộc nhân huyết mạch của ngươi, đều phải diệt vong!”

”Mặc dù lần này ngươi không dám chờ đợi ở cửa ra, thì kết quả tương lai của ngươi đều giống nhau, trời đất bao la này cũng không có con đường nào... ngươi có thể đi!”

”Ngươi, hắn phải chết!”

”33 Thiên, nhất định sẽ phủ xuống!”

”Sơn Hải Giới, mặc dù ta tiếc nuối, nhưng đây là vận mạng... của Chí Tôn Tiên Giới!” Bạch chủ trong mắt sáng lóng lánh, khí thế như cầu vồng, vô cùng tự tin. Hắn liếc nhìn ngoài thân thể thời khắc này vờn quanh hai quầng sáng, bên trong đó có một thanh tiểu đao, một thanh tiểu kiếm. Hai kiện pháp bảo này nhìn như bình thường, nhưng nghĩ đến uy lực của chúng, ngay cả Bạch chủ cũng đều kiêng kỵ.

Mà mi tâm của hắn, có ấn ký một phiến lá cây màu xanh, đang lóe sáng lấp lánh, tản ra dao động của Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết, khiến cho toàn thân Bạch chủ từ ngoài vào trong, không có lúc nào là không ở trong tuần hoàn tẩm bổ sinh cơ.

Hơn nữa cộng thêm hiểu biết rõ về Mạnh Hạo, cho nên lần này Bạch chủ vô cùng tự tin!

Càng không cần phải nói, trên mu bàn tay phải của hắn, thời khắc này còn có một cái ấn ký sáng lấp lánh. Ấn ký này là hình một con lệ quỷ, vô cùng dữ tợn.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Bạch chủ tăng nhanh tốc độ.

Nhưng ngay khi hắn đang tràn đầy tự tin, đột nhiên, hư không phía trước hắn truyền ra tiếng nổ vang trời, rung chuyển dường như sắp sụp đổ, dường như bên trong có tồn tại gì rất kinh khủng, đang với tốc độ không thể nào hình dung, nổ vang bay tới.

Bạch chủ trong mắt co rụt lại, đầy mặt hoảng sợ, lập tức định tránh ra. Tận đáy lòng hắn vô cùng chấn động, con đường khe nứt hư không này là hắn mở ra, hắn biết ở bên trong này không có quá nhiều nguy hiểm, nhưng một màn giờ này khiến trong lòng hắn run lên.

- Đây là cái gì?

Ngay lúc Bạch chủ đang hoảng sợ, hư không phía trước hắn,“ầm” một tiếng trực tiếp vỡ tan, chia năm xẻ bảy. Đang lúc Bạch chủ chấn động toàn thân, hai mắt co rút lại, đột nhiên một bàn tay thế như chẻ tre, bẻ gãy nghiền nát từ bên trong mảnh vỡ hư không kia trực tiếp đưa ra, tốc độ cực nhanh khó có thể hình dung, trong phút chốc liền xuất hiện ở trước mặt Bạch chủ.

Mặc cho Bạch chủ giãy giụa và phản kháng như thế nào, đều vô ích, thậm chí ngay cả né tránh đều không có tư cách, lập tức bị bàn tay to kia chụp nắm lấy thân mình.

Ngay lúc bàn tay to chạm vào Bạch chủ, Bạch chủ lập tức mở to cặp mắt, lộ ra hoảng sợ và không thể tin! Hắn cảm nhận được bàn tay này, hoàn toàn là từ thần niệm hợp thành. Cảm nhận thần niệm khủng khiếp như thế, Bạch chủ kêu lên thất thanh.

- Chí Tôn!!!

- Là Hải Mộng Chí Tôn!!!

- Không đúng! Khí tức này không phải Hải Mộng... nàng cũng không có khả năng đến, 33 Thiên đã sớm phái người đi kềm chế nàng rồi!!!

- Không phải Hải Mộng, vậy là người nào... là ai!!!

- Trong Sơn Hải Giới này không có khả năng còn có Chí Tôn thứ hai!!! Bạch chủ lời nói đã không còn mạch lạc, tận đáy lòng hắn cực kỳ khiếp

sợ. Thời khắc này trong tiếng nổ vang trời, không đợi hắn suy tư nhiều lắm, bàn tay kia chụp nắm thân thể hắn, lôi mạnh đi...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1662: Nghiền Ép

“Rầm rầm rầm rầm!” Một đường tiếng nổ ngập trời, nơi đi qua, hư không không ngừng sụp đổ vỡ vụn. Với tốc độ của Bạch chủ, cần một ngày mới có thể vượt qua, vào giờ khắc này, chỉ dùng mấy nhịp thở đã lướt ra.

Bàn tay to trực tiếp xách lấy Bạch chủ, xuyên qua hư không xuất hiện ở cạnh cửa ra khe nứt, sau đó lôi mạnh một cái, vọt ra khe nứt xuất hiện ở... bên trong giới vực Đệ Bát Sơn Hải!

”Ầm...”

Thân thể Mạnh Hạo, từ lúc Bạch chủ xuất hiện trong khe nứt chừng mười nhịp thở, liền từ trong khe nứt đi ra, đạp chân lên Đệ Bát Sơn Hải. Hắn xuất hiện không có dẫn tới chú ý của đám người lão già tóc đỏ bốn phía, nhưng lại có một luồng gió mạnh quét ngang qua, lập tức làm cho đám người lão già tóc đỏ, cùng với đám tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải xa xa kia, toàn bộ không tự chủ được thụt lùi.

- Xảy ra chuyện gì?

- Đây là... Đây là... Bốn người lão già tóc đỏ đều mặt biến sắc, thân mình không tự kiềm chế toàn bộ thối lui ra sau. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, bọn họ nhìn thấy tinh không bên trong khe nứt, thời khắc này... không ngờ xuất hiện dấu hiệu hỏng mất.

Tiếng nổ vang trời, cái khe nứt run rẩy, rồi vỡ tan, chia năm xẻ bảy, vô số mảnh vỡ bắn tung tóe, tất cả tu sĩ chứng kiến một màn này, đều hoảng sợ, rúng động.

Ngay tiếp ngay sau đó, một màn xuất hiện càng làm cho trong óc tu sĩ

Đệ Thất Sơn Hải kêu “ong ong”, bọn họ tận mắt nhìn thấy người chủ của Đệ Thất Sơn Hải bọn họ, vị Bạch chủ kia... thân thể trong nháy mắt từ trong mảnh vỡ khe nứt bay ra.

Nhưng không đợi bọn họ phấn chấn, tất cả đều hít ngược một hơi, lộ ra không thể tin, bởi vì bọn họ nhìn thấy rõ ràng Bạch chủ vừa từ trong khe nứt xuất hiện, dường như... không phải là tự mình bay ra, mà đang vùng vẫy, đang gào thét, trên mặt lại đầy vẻ hoảng sợ.

Mà bộ dáng thân thể của Bạch chủ, dường như... là bị một bàn tay to vô hình nắm lấy thân thể, bị cưỡng bức... lôi ra từ bên trong khe nứt!

- Này... Tất cả tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải, giờ khắc này đều trợn mắt há hốc mồm.

Bạch chủ rống giận, nhưng thời khắc này tận đáy lòng đã hoảng sợ tăng đến cực hạn, hắn cố sức vùng vẫy, trong miệng lại gào thét vang dội: - Là vị Chí Tôn nào? Hải Mộng Chí Tôn, nhất định là ngươi!!!

- Không phải Hải Mộng Chí Tôn, là ta! Ngay lúc Bạch chủ gào thét, chợt chậm rãi vang lên một thanh âm bình tĩnh quanh quẩn, thân ảnh Mạnh Hạo dần dần lộ ra trong sóng gợn do cái khe nứt tan vỡ tạo thành, tất cả tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải đều thấy, bốn người lão già tóc đỏ nhìn thấy, Bạch chủ cũng thấy được.

- Mạnh Hạo!!!

- Lại là hắn, này... hắn...

- Một tháng không thấy, không ngờ hắn còn cường hãn hơn trước!!! Bốn người lão già tóc đỏ hít ngược một hơi lạnh, Bạch chủ bên kia, cặp mắt co rút lại, lộ ra không thể tin, cũng có hoảng sợ.

- Không có khả năng! Bạch chủ thân thể chấn động, bàn tay to trên

người hắn, thời khắc này đã biến mất, thân thể hắn khôi phục hành động, theo bản năng thối lui về sau, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo đầy vẻ không thể tin.

- Bạch chủ, chúng ta lại gặp mặt!

Mạnh Hạo mỉm cười, lạnh nhạt nhìn Bạch chủ.

- Tốc độ ngươi quá chậm, ta lại không có kiên nhẫn chờ đợi, cho nên liền giúp ngươi một phen! Mạnh Hạo mỉm cười, nhưng lời nói của hắn, lại làm cho da đầu Bạch chủ như muốn nổ tung, toàn thân tóc gáy dựng lên, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt nảy sinh trong lòng hắn... mà điều làm cho hắn sinh ra cảm giác nguy cơ như thế, chính là tên Mạnh Hạo trước mắt này!

Thế nhưng trong nội tâm Bạch chủ vẫn không cách nào tin một màn này. Một tháng trước Mạnh Hạo, chỉ là để hắn kiêng kỵ, nhưng lại không đạt được loại sống chết mãnh liệt kia... Nhưng giờ này, chỉ mới một tháng mà thôi, con người Mạnh Hạo biến hóa làm cho Bạch chủ có cảm giác như mình nằm mơ, hư ảo không chân thật.

- Không có khả năng... Hắn dường như chỉ có thể lập đi lập lại một câu nói này, mới biểu đạt nỗi hoảng sợ và khó có thể tin trong lòng lúc này. Thậm chí hắn nằm mơ đều không cách nào tưởng tượng, Mạnh Hạo lại có thể tăng tiến kinh người như thế.

Hắn không thể quên một màn trước đó, tâm trạng tuyệt vọng và hoảng sợ khi bị bàn tay to kia bắt lấy. Đó là thần thức của Chí Tôn, vượt qua hắn nhiều lắm, hắn vốn tưởng rằng kế hoạch xuất hiện biến cố, Hải Mộng Chí Tôn phủ xuống, nhưng giờ này, sau khi cảm nhận được nguy cơ là từ Mạnh Hạo nơi đó mang đến, hắn thậm chí hy vọng, hết thảy đây là hư ảo, thậm chí cảm thấy, nếu như Hải Mộng Chí Tôn thật sự phủ xuống, còn tốt hơn so với trước mắt.

Tất cả tự tin của hắn, thời khắc này toàn bộ tan vỡ; tất cả chuẩn bị của hắn, thời khắc này còn chưa có mang ra, đã vỡ tan.

Hắn hít ngược một hơi, cái khe nứt phía sau lúc này đã sụp xuống, một màn này, lập tức hắn hiểu rõ tính toán của Mạnh Hạo, đây là muốn cắt đứt đường lui của hắn, đây là muốn... chém chết hắn!!!

Đây cũng chính là nguyên nhân trước đó Mạnh Hạo bước chân vào trong khe nứt!

Cắt đứt khe nứt, cắt dứt đường lui của chủ Đệ Thất Sơn Hải, để cho hắn bị vây tại Đệ Bát Sơn Hải, cho dù muốn bỏ chạy cũng không chạy được, để cho nơi này vốn là mộ địa Đệ Bát Sơn Hải, sẽ mai táng người chủ Đệ Thất Sơn Hải!

Đáy lòng run rẩy, lúc này loại cảm giác nguy cơ sinh tử càng mãnh liệt hơn, giống như sóng dữ cuốn lên, quét ngang tâm thần hắn, Bạch chủ không còn dám nửa điểm chần chờ, thân thể hắn trong nháy mắt hóa thành một luồng sáng trắng, khoảnh khắc bay xa, chạy thẳng tới hướng khe nứt sụp đổ kia.

Mặc dù lúc này trong khe nứt đang sụp đổ, mặc dù hắn bước chân vào bên trong sống chết nửa nọ nửa kia, nhưng trực giác của hắn nói cho hắn biết, sống chết nửa nọ nửa kia cũng còn tốt hơn đứng lại nơi này!

Bởi vì hắn có dự cảm, nếu không lựa chọn sống chết nửa nọ nửa kia, như vậy chờ đợi hắn chính là mười phần chết chắc!

”Ầm!” Bạch chủ lui thật mau, nhưng ngay khoảnh khắc hắn lui về phía sau, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, lập tức thiên địa nổ vang, tinh không run rẩy, Mạnh Hạo tản ra thần thức, trực tiếp dùng thần thức nghiền ép về hướng Bạch chủ nơi đó.

Tiếng nổ ngập trời, Bạch chủ phát ra tiếng hét thảm, phun ra máu tươi,

cái khe nứt phía sau hắn rầm rầm sụp xuống, hoàn toàn vỡ nát, cắt đứt sống chết nửa nọ nửa kia của hắn!

- Mạnh Hạo! Ngươi bức người quá đáng!!! Bạch chủ lập tức trong mắt đỏ ngầu, xoay người lại, hắn ngửa mặt lên trời rống lớn, hai tay bấm quyết, phía sau hắn lập tức biến ảo thành một bộ cổ kinh.

- Núi có ba đạo, Nhân Sơn, Địa Sơn, Thiên Sơn!!! Giờ khắc này Bạch chủ mới vừa ra tay, chính là không tiếc giá cao thi triển thần thông, có thể thấy lúc này sợ hãi trong lòng hắn đã lên đến cực hạn.

”Rầm rầm rầm!” Ba ngọn núi chợt xuất hiện, phủ xuống hướng Mạnh Hạo, Nhân Sơn ở phía trước, Địa Sơn phía dưới, Thiên Sơn phía trên, lực lượng của ba núi tru tiên diệt thần!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, ba ngọn núi toàn bộ đè ép xuống. Nếu đổi lại là lúc Mạnh Hạo chưa có tắt năm ngọn Hồn Đăng, đối mặt với loại pháp này, hắn khó có thể chống đỡ, chỉ có thể mượn Khô Viêm Yêu Pháp Bản Tôn Đạo, ngưng tụ hóa thân chết thay.

Nhưng trước mắt, trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe sáng, mặt không đổi sắc, nâng tay lên điểm về phía trước một lóng tay, lập tức Nhân Sơn kia run rẩy, “ầm” một tiếng, liền vỡ tan... sau đó hai tay Mạnh Hạo, một cái hướng phía dưới, một cái hướng lên trên, đồng loạt nhấn một cái.

Giống như chống đỡ thiên địa, giống như là... trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

”Rầm rầm!”

Địa Sơn vỡ nát, Thiên Sơn vỡ vụn, tinh không run rẩy, vô số mảnh vỡ bắn tung tóe. Cùng lúc đó, Bạch chủ bên này phun ra một ngụm lớn máu tươi, thần sắc hoảng sợ, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

- Ngươi đã không phải là đối thủ của ta! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, thân thể nhoáng một cái, chạy thẳng tới hướng Bạch chủ, chân bước không nhanh, nhưng lại nhấc lên uy áp của tinh không, dường như ngưng tụ lực lượng của Sơn Hải, trở thành khí tức bản thân, mỗi một bước đi ra đều làm cho tinh không run rẩy, cũng làm cho Bạch chủ lui về phía sau mấy bước, phun ra máu tươi...

- Biển có ba pháp, Phàm Pháp, Thần Pháp, Đế Pháp!

Bạch chủ gào thét, lập tức trong tinh không phủ xuống ba đạo pháp tắc, như ngự trị trên hết thảy pháp tắc, mới vừa xuất hiện không ngờ tác động ý niệm của chúng sinh trấn áp Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trong mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, vung mạnh tay về phía trước, lập tức Chí Tôn Kiều nổ vang hiện ra. Giờ này Chí Tôn Kiều xuất hiện trong tinh không bất đồng với trước kia, có ý Chí Tôn ngập trời, đối kháng với ba pháp chữ Hải kia, trong tiếng nổ vang trời, ba pháp chữ Hải tan vỡ, mà Chí Tôn Kiều vẫn ngập trời như cũ.

Mạnh Hạo sắc mặt hơi tái nhợt một chút, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục, chân mày hơi nhíu lại.

”Xem ra chỗ yếu của ta hiện giờ lại là khối thân thể này!” Mạnh Hạo lẩm bẩm trong lòng. Ngọn đèn tắt, hết thảy tăng mạnh, tuy rằng cũng bao gồm thân thể, nhưng cũng không tăng cường hãn nhiều lắm, thân thể hắn dường như đã đạt tới cực hạn, lực lượng có nhiều mấy đi nữa, cũng không thể đột phá, chỉ có thể tích lũy ở trong người.

Nếu như có thân thể đột phá, như vậy trong một chớp mắt, tất cả tích lũy đều sẽ bùng phát, giống như hậu tích bạc phát, sau khi thân thể đột phá, lực lượng sẽ tiếp tục kéo lên.

Nhưng hết thảy, trước khi thân thể chưa có đột phá, không có quá nhiều tác dụng...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1663: Bạch Chủ Hóa Dị Tộc

“Thân thể Đạo Cảnh, cần... Cổ Thần Huyết.” Mạnh Hạo nhớ lại trong thí luyện ở Cửu Hải Thần Giới, vị lão nhân truyền thụ cho hắn ba quyền diệt sát kia, đã nói như thế.

”Cổ Thần Huyết...” Mạnh Hạo nghĩ tới danh sách của Đệ Thất Sơn Hải có nói lúc ở Như Phong Giới: tại Đệ Thất Sơn Hải có Cổ Thần Huyết.

Ngay lúc Mạnh Hạo đang suy nghĩ, Bạch chủ bên kia phun ra máu tươi, thân thể bị cắn trả bị thương nặng, tóc trong nháy mắt biến thành màu trắng, thân thể cũng có khô héo, khí tức cả người hắn lập tức suy yếu, Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết ở trong người hắn điên cuồng vận chuyển.

Nhưng hắn chua xót hiểu rõ, mình không có đường lui, cũng không chạy được, hôm nay ở chỗ này sinh cơ mong manh, chỉ có nước liều chết chiến một trận.

Hắn ngửa mặt lên trời cười to thê lương, hai tay bấm quyết, phun ra máu tươi. Hắn không có dùng lại Tử Chú Thuật, pháp này lúc trước bị Mạnh Hạo phá giải, giờ này Mạnh Hạo thần thức quá cường đại có thể so với Chí Tôn, hắn càng không có cơ hội thi triển Tử Chú pháp.

Cắn răng một cái, Bạch chủ trong tiếng cười thê lương, hai tay bỗng nhiên điểm về hướng Mạnh Hạo, lập tức một đao một kiếm ngoài thân thể hắn kia trong nháy mắt đỏ thẫm giống như Ma diệm, cũng có khói đen cuộn lên ngập trời, dường như đang nối thông với đầu cuối tinh không, nối tiếp với 33 Thiên... Tức thì Sơn Hải Giới nổ vang, xuất hiện lực lượng bài xích.

Nhưng ngay khi xuất hiện lực bài xích này, đồng thời, Bạch chủ ngửa mặt lên trời rống lớn, đỉnh đầu của hắn xuất hiện một vật tương tự như cái mão đế. Vật này chớp lóe, trong nháy mắt lực lượng Sơn Hải ổn định lại.

Mão đế kia, chính là dấu hiệu của người chủ Sơn Hải, dùng vật này để trấn áp lực bài xích của Sơn Hải Giới, giúp cho hắn có thể trong thời gian ngắn, mượn lực lượng của 33 Thiên!

- Giết! Bạch chủ rống giận, đao kiếm cùng ngân lên, mang theo sát cơ ngập trời, trong nháy mắt chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo!

Dường như biết được đao kiếm này cho dù có mạnh mấy đi nữa, cũng rất khó đánh chết Mạnh Hạo, Bạch chủ trong tiếng cười thảm, trong mắt lộ ra ngọn lửa điên cuồng, dường như bất cứ giá nào phải thi triển một kích tối hậu, không phải ngươi chết, chính là ta vong!!!

Hắn giơ cao tay lên, lập tức vật tổ lệ quỷ trên mu bàn tay hắn, giờ khắc này giống như sống lại, ánh mắt chớp động, có lệ khí ngập trời, trong nháy mắt tràn ngập cả tinh không.

Mơ hồ, ở đầu cuối tinh không, trên 33 Thiên, hình như có một tiếng gầm nhẹ, xuyên qua vách ngăn, rơi vào trên chiến trường giữa Mạnh Hạo và Bạch chủ!

Tiếng gầm này, không phải Đạo Phương xuất hiện trên trận chiến đầu tiên của Mạnh Hạo và Bạch chủ lúc trước, mà là kẻ khác!

Mạnh Hạo hơi đổi sắc, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, như có điều suy nghĩ. Đối mặt với đao kiếm rít gào bay tới kia, hắn đưa tay chụp một trảo lên hư không, “ầm” một tiếng, đao kiếm chấn động.

Tiểu đao kia trong nháy mắt phát sáng rực rỡ, nhưng lại cong vòng như hòa tan, bỗng nhiên khuếch tán tránh ra một trảo của Mạnh Hạo, sau đó,

không ngờ vẽ thành một thân ảnh hư ảo giữa tinh không.

Đó là một con thằn lằn to lớn, dữ tợn, trên thân nó mọc vô số gai nhọn sắc bén, từng cây gai toát ra tia sáng lạnh. Con cự thú gào một tiếng, rầm rầm va chạm về hướng Mạnh Hạo.

Về phần thanh tiểu kiếm kia, cũng trong vặn vẹo hòa tan, vẽ thành một con rồng bạc, phát ra tiếng long ngâm, xông tới phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt của hắn hầu như đều rơi vào trên người Bạch chủ, thời khắc này thu lại nhìn về phía con thằn lằn và rồng bạc kia, ngay lúc đó, thần thức của hắn "ầm ầm" tản ra, tạo thành uy áp làm cho tinh không trước mắt vặn vẹo, như có một lực lượng mạnh mẽ xé rách hết thảy. Con thằn lằn to lớn kia run rẩy, phát ra tiếng gào thê lương, thân mình nó ở giữa không trung bị cắt rời, rồi "ầm" một tiếng, nổ tung vỡ nát.

Con con rồng bạc kia cũng y như thế, dường như không có tư cách vùng vẫy chút nào, trong phút chốc liền biến thành mảnh vụn.

Đao băng kiếm nát!

Chí bảo Bạch chủ chuẩn bị từ trước để đối phó Mạnh Hạo, giờ khắc này dưới lực lượng thần thức có thể so với Chí Tôn tám thành của Mạnh Hạo, lập tức chúng bị hư vô vặn vẹo, bị tinh không nghiền ép, rầm rầm vỡ vụn.

Hóa thành vô số mảnh vỡ, Mạnh Hạo phất tay áo một cái, lập tức cuốn đi phá vỡ tinh không, tiêu tán ra bốn phương tám hướng.

Ngay khi đao kiếm vỡ nát, Bạch chủ gào thét long trời lở đất, dường như từ trên 33 Thiên ở đầu cuối tinh không kia cũng truyền ra tiếng gầm thét vang trời.

Lệ quỷ trên mu bàn tay Bạch chủ, càng trở nên dữ tợn. Trong ánh mắt nhìn của Mạnh Hạo, lệ quỷ bỗng nhiên huyễn hóa ra, nhưng không phải xông về phía Mạnh Hạo, mà xoay mình trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể Bạch chủ.

Bạch chủ chấn động toàn thân, ngửa mặt lên trời gầm thét.

”Grào...” Thân thể Bạch chủ trong tiếng gào thét liền bành trướng, thoáng cái đã lớn tới mười trượng, rồi tới trăm trượng, hai mắt đỏ thẫm, lộ ra ý điên cuồng, lý trí của hắn dường như vào lúc này đều bị đè nén xuống, mà hiện ra là vẻ điên cuồng tuyệt đối.

Không ngờ từ lưng hắn mọc ra những cây gai nhọn sắc bén, khiến người ta nhìn thấy mà kinh sợ; phiến phiến vảy bao phủ toàn thân hắn, sắc mặt hắn đầy đau khổ, hai tay vỗ mạnh trên ngực, “ầm” một tiếng, từ chỗ xương cụt của hắn lại mọc ra một cái đuôi to lớn.

Còn trên đỉnh đầu của hắn, mơ hồ có hai cái sừng dữ tợn, cũng đang nhanh chóng mọc ra... Trên thân hắn “rầm rầm” bùng phát ra khí tức kinh người.

Khí tức kia không thuộc về Sơn Hải Giới, đó là dị tộc, dị tộc đến từ 33 Thiên!!!

Một màn này, Mạnh Hạo không phải lần đầu nhìn thấy, lúc trước khi hắn chiến đấu với Lữ Hầu của Đệ Thất Sơn Hải đã gặp một màn tương tự, chỉ có điều Bạch chủ giờ này, về khí thế cường hãn hơn nhiều so với Lữ Hầu.

Nhưng... nhưng Sơn Hải lại không có xuất hiện bài xích. Cái mão đế trên đỉnh đầu Bạch chủ sáng lóng lánh, tinh không bốn phía tràn đầy một ý chí đặc thù, dường như tách rời nơi này với Sơn Hải Giới, làm cho Sơn Hải Giới không thể cảm ứng!

Mà hiển nhiên, thân phận của Bạch chủ cũng là trọng điểm làm cho ý chí của Sơn Hải Giới không thể nhận ra một màn ở nơi này!

- Chết, chết, chết! Bạch chủ ngửa mặt lên trời rống lớn, trên người của hắn, dường như có nối tiếp kỳ dị nào đó với 33 Thiên. Nối tiếp này Mạnh Hạo có thể phát hiện, hắn hơi nhíu mày, nhưng trong mắt cũng không có bất ngờ.

Từ sau một trận chiến với Lữ Hầu lúc trước, Mạnh Hạo đã biết Bạch chủ này nhất định cũng có loại thủ đoạn đó. Chỉ có điều hiển nhiên thủ đoạn loại này phải trả giá cao, nghiêm trọng đến mức không cách nào hình dung. Phàm là có một tia sinh cơ, Bạch chủ cũng sẽ không sử dụng, cho nên trận chiến đầu tiên với Bạch chủ trước kia, Bạch chủ không hề dùng tới, chỉ là cuối cùng mượn nó để chạy trốn mà thôi.

Thế nhưng trước mắt, cái khe nứt sụp đổ, Mạnh Hạo quá cường hãn, đã diệt tuyệt một tia hy vọng cuối cùng trong lòng Bạch chủ. Hắn hiểu rõ, hôm nay... là cục diện chết chắc mười phần, chỉ có liều mạng có lẽ có khả năng tìm được một đường sinh cơ!

”Grào...” Bạch chủ gầm thét, thân thể hóa thành một luồng sáng đen, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, tốc độ cực nhanh, trực tiếp xuyên phá tinh không, khi xuất hiện đã ở trước người Mạnh Hạo, hắn giơ tay đầy móng vuốt sắc bén, chụp thẳng tới hướng Mạnh Hạo.

”Ầm!” Dưới một trảo có lực lượng đánh vỡ tan tinh tú, đánh tinh không vỡ vụn này, trên người của hắn giờ này, tuy rằng còn chưa bùng phát lên tới lục nguyên, nhưng đã vô hạn đến gần.

Đối mặt với một trảo như thế, Mạnh Hạo trong mắt chợt lóe sáng, thần thức “rầm rầm” tản ra, với trấn áp bất ngờ của Bạch chủ này, lực lượng thần thức có thể so với Chí Tôn tám thành của hắn, làm cho Bạch chủ trong tiếng nổ “ầm ầm” bay tới, thân thể lại run rẩy, ngừng lại giữa không trung.

Đồng thời ngay lúc đó, Mạnh Hạo phất tay một cái, trong tay của hắn lập tức xuất hiện gương đồng, khoảnh khắc hòa tan, trở thành Chiến Binh. Lúc này Chiến Binh còn sắc bén hơn trước, hình dáng cũng có thay đổi, thoạt nhìn đầy sát khí... vừa vung lên, ánh đao lóng lánh, Bạch chủ gào thét, thân thể "ầm" một tiếng bị bức lui mười mấy trượng.

Ngực của hắn xuất hiện một vết thương thật lớn, nhưng lại quỷ dị không có máu tươi chảy xuống. Hắn gầm thét điên cuồng đang định lần nữa vọt tới, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, dùng thần thức trấn áp.

"Ầm" một tiếng, thân thể Bạch chủ lại khựng lại. Dưới uy áp kinh khủng của Mạnh Hạo này, Bạch chủ không có mảy may lực phản kích, mặc cho hắn cường hãn như thế nào, đều phải run rẩy dưới uy áp kia.

Mạnh Hạo trong mắt sáng lên, cất bước, Chiến Binh xẹt qua tinh không, tỏa ra ánh sáng chói mắt, dường như muốn chém ra tinh không, tạo thành lực lượng kinh người, trong nháy mắt rơi xuống.

"Ầm" một tiếng, thân thể Bạch chủ, nhưng lại bị chém thành hai nửa ở giữa không trung, cũng như trước không có máu tươi chảy xuống, chỉ truyền ra tiếng thét thê lương.

Nhưng... xuất hiện một màn quỷ dị, là hai nửa thân thể này lại trong nhuyễn động, hóa thành hai Bạch chủ, từ hai hướng mang theo điên cuồng, lần nữa vọt tới.

Mạnh Hạo nhíu mày, thần thức tản ra, đồng thời, vung Chiến Binh chém qua, lần nữa chặt đứt... Sau đó, hiện ra trước mặt hắn lại là bốn Bạch chủ!

"Bất tử bất diệt ư?" Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên tia sáng lạnh, thu hồi Chiến Binh, tay phải bấm quyết điểm một cái, lập tức Chí Tôn Kiều rầm rầm hiện ra, trấn áp xuống. Đồng thời thần thức của hắn cũng bùng phát,

bẻ gãy nghiền nát, trong phút chốc, dường như liền phát ra lực lượng của lục nguyên, làm cho bốn thân thể Bạch chủ hóa thành trực tiếp vỡ vụn giữa không trung.

”Rầm rầm rầm rầm!” Những mảnh vụn kia trong tiếng nổ vang, Mạnh Hạo lại nhíu mày, phía trước hắn, vô số mảnh vụn lại từng cái một không ngừng ngưng tụ, trong nháy mắt, thân ảnh Bạch chủ xuất hiện không phải bốn người, mà là... mấy chục người!

- Chết, chết, chết! Mấy chục Bạch chủ này, cùng một lúc rống giận, từ bốn phương tám hướng phóng vọt tới phía Mạnh Hạo...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1664: Dám Giết Hắn, Liền Khai Chiến

Mạnh Hạo nhìn mấy chục tên Bạch chủ trước mắt, trong mắt có ánh sao chợt lóe sáng qua.

- Bất tử bất diệt là bởi vì có sinh cơ sao?

Mạnh Hạo đột nhiên nâng lên tay phải, gương đồng trong tay xuất hiện lần nữa. Nhưng lúc này đây, cũng không phải hóa thành Chiến Binh. Tay phải của hắn lại trực tiếp xâm nhập vào bên trong gương đồng!

Gương đồng đó giống như một cái hắc động vậy, nuốt sống tay phải nuốt của Mạnh Hạo. Cùng lúc đó, gương đồng chấn động, hình như có một cỗ lực lượng mạnh mẽ nổ ầm ầm bên trong, cũng có tiếng gào thét gầm thét, truyền khắp bốn phương tám hướng. Chỉ tiếng hô đó đã khiến cho thân ảnh của những tên Bạch chủ, từng tên một thần sắc đại biến. Thậm chí bốn phía hư vô vốn dĩ bị tách rời, lại xuất hiện dấu hiệu muốn hỏng mất.

- Mộ hoang Yêu Binh... Cũng nên đến rồi, lúc chân chính xuất hiện cũng là lúc hàng lâm thế gian!

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, trong mắt của hắn lộ ra vẻ ngạc nhiên. Với tu vi hiện giờ của hắn, hắn có thể cảm nhận được, bản thân mình... dĩ nhiên có thể làm được, hoàn toàn lấy ra mảnh vỡ của cái gương cùng với mộ hoang Yêu Binh chân chính bên trong đó mà ban đầu hắn đã thu được trong Yêu Tiên Cổ Tông !

Đây đã không còn là tàn binh như Mạnh Hạo đã từng lấy ra, mà là... mộ hoang Yêu Binh chân chính!

Trong thế giới của gương đồng, chỗ mà người ngoài không thấy được, trong một chỗ tròng kính, tồn tại một mảnh chiến trường cổ. Trên chiến trường cổ đó có vô số hài cốt chất đống như núi, ngay giữa trung tâm, có một đoàn hắc khí ngập trời cuồn cuộn. Bên trong hắc khí có một thanh trường thương màu đen, tản ra vẻ bạo ngược và điên cuồng.

Cũng có sát khí ngập trời nổ ầm trong trường thương màu đen đó. Dường như bao nhiêu năm rồi, hồn phách chết dưới thương sớm đã không biết bao nhiêu...

Mà giờ khắc này, bên trong mảnh thế giới ấy, trong bầu trời có một cái bàn tay rầm rầm mà đến. Bàn tay đó chính là bàn tay mà Mạnh Hạo đưa vào trong gương đồng. Bàn tay này gào thét đến, xuyên thấu sương mù đen, một phen đã bắt trên mộ hoang Yêu Binh.

Một tiếng vù vù mang phấn chấn bộc phát ra từ trên mộ hoang Yêu Binh. Nó dường như cảm nhận được sự dao động của Phong Yêu nhất mạch, tựa như sớm đã chờ đợi dài hơn vạn năm, rốt cục, chờ đợi được một khắc Phong Yêu nhất mạch tu sĩ lấy ra, lần nữa hàng lâm thế gian!

Ầm, bàn tay bắt được mộ hoang Yêu Binh bỗng nhiên thu hồi, cầm cây thương, trực tiếp về tới bên trong bầu trời. Trong Đệ Bát Sơn Hải, tay phải của Mạnh Hạo thu hồi từ trong gương đồng. Theo sự thu hồi đó, gương đồng chấn động, có ánh sáng mãnh liệt bỗng nhiên tản ra, quét ngang mười ngàn trượng, vô cùng rực rỡ.

Cũng có lượng lớn sương mù đen giữa cuồn cuộn tràn ngập đi ra từ bên trong gương. Khi nó khuếch tán bốn phương tám hướng, sát khí ngập trời, phảng phất có vô số tàn hồn gào thét gầm thét, kêu rên không ngừng.

Phút chốc tiếng động ầm ầm vang vọng, tay phải của Mạnh Hạo hoàn toàn thu hồi. Trong tay của hắn bất ngờ cầm một cây trường thương màu đen, từ trong gương của thương này bị bắt ra, rốt cục... về tới Sơn Hải

Giới!

Thương dài ba trượng, toàn thân đen như mực, có vô số hắc khí quấn quanh, càng có vô số oan hồn biến ảo, sát khí ngập trời. Một cỗ uy áp long trời lở đất vào giờ khắc này tạo thành nổ vang, quay về bốn phía ầm ầm. Sinh cơ bên trong mảnh tinh không lại thật giống như bị tách ra, đồng loạt vọt tới phía mộ hoang Yêu Binh, như bị thương này cắn nuốt!

Càng kinh người hơn là yêu binh của thanh thương đó sau khi cắn nuốt những sinh cơ thì sát khí càng đậm, dường như cảm thấy không đủ, ý khát vọng long trời lở đất.

Thân ảnh của mấy chục người phía trước Mạnh Hạo bắt đầu vùng vẫy kịch liệt. Thần sắc toàn bộ biến hóa, lộ ra hoảng sợ cùng kinh hãi.

- Sinh cơ bất tử bất diệt...

Khóe miệng của Mạnh Hạo lộ ra cười lạnh, thân thể trong nháy mắt cất bước về phía trước. Mộ hoang Yêu Binh trong tay hóa thành một đạo tia chớp màu đen, ầm ầm ra.

Chỉ một thương liền trực tiếp đâm vào mi tâm một thân ảnh của Bạch chủ. Sau nháy mắt xuyên thấu qua, thân ảnh của Bạch chủ bị khô héo mắt thường có thể thấy được, phút chốc liền ầm ầm vỡ nát. Tất cả sinh cơ trực tiếp bị mộ hoang Yêu Binh hoàn toàn hấp thu.

Cả yêu binh, vốn dĩ màu đen, thời khắc này trên đó lại xuất hiện một luồng huyết quang, mơ hồ hóa thành tím!

Cũng đúng lúc này, thân ảnh của những Bạch chủ còn dư lại đồng thời tránh thoát cấm pháp. Từng tên một hướng về bốn phía, trong nháy mắt tản ra, chạy trốn nhanh như bay.

- Chạy không thoát!

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, không đi theo truy kích, mà là run lên yêu binh cầm trong tay. Lập tức huyết quang trên đó tiêu tán, hóa thành một đạo ánh sáng màu máu, trong nháy mắt khuếch tán về bốn phía tinh không, sau đó rầm rầm mà qua. Tinh không lập tức run rẩy, sự tách rời cùng vách ngăn do Bạch chủ tạo thành vào giờ khắc này lập tức tan vỡ. Lực lượng Sơn Hải của ngoại giới trước tiên liền phát hiện đến dị tộc kỳ dị trong nơi đó. Lập tức cả Sơn Hải Giới, hết thảy Sơn Hải bị chấn động toàn bộ.

Trên chín ngọn núi, Huyền Quy trong chín chỗ thiên trì đồng thời ngửa mặt lên trời gào thét, phát ra tiếng thê lương. Khi Sơn Hải lắc lư, tất cả Sơn Hải chủ đều vào phút chốc đó cảm nhận được ý chí đến từ Sơn Hải Giới!

- Dị tộc, tất cả giết!

Ý chí nọ nổ vang, quanh quẩn tâm thần của tất cả Sơn Hải chủ. Trên núi thứ chín, ánh mắt của Quý Thiên lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn về phía Đệ Bát Sơn Hải.

Trên núi thứ tám, ngoại công của Mạnh Hạo, Đệ Bát Sơn Hải chủ, thời khắc này thân thể run rẩy, mãnh liệt đến cực hạn. Vào lúc hai tay của ông ta rung chuyển, có khí tức kinh người bạo phát từ trong cơ thể. Hai mắt của ông ta đang chậm rãi dường như muốn mở ra!

Mà ở Đệ Lục Sơn Hải, thời khắc này có vô số tu sĩ hợp thành đại quân, đang không ngừng bước vào phía trước bọn họ, liên tiếp một đạo khe hở của Đệ Ngũ Sơn Hải. Sơn Hải chiến không phải chỉ phát sinh ở Đệ Bát Sơn Hải, làm phản Sơn Hải Giới cũng không chỉ là Đệ Thất Sơn Hải chủ!

Còn có... Đệ Lục Sơn Hải chủ!

Mà giờ khắc này, chiến tranh bên trong Đệ Ngũ Sơn Hải giới đang trong giai đoạn khai triển. Trong Đệ Ngũ Sơn Hải, Đệ Ngũ Sơn Hải chủ cùng Đệ Lục Sơn Hải chủ, Sơn Hải Giới của hai người đều nổi lên, mặc dù không xuất thủ lẫn nhau, nhưng đang giằng co.

Thời khắc này, bọn họ đều nghe được thanh âm đến từ ý chí của Sơn Hải Giới.

Cả Sơn Hải Giới đều nổ vang. Vào lúc vô số người biến sắc, một cỗ lực lượng kinh người ngưng tụ ầm ầm, từ cả Sơn Hải Giới, hướng về khu vực Đệ Bát Sơn Hải chỗ của Mạnh Hạo, khoảnh khắc hàng lâm, chạy thẳng tới trấn áp Bạch chủ.

Đây mới là mục đích của Mạnh Hạo, chỉ cần làm tan vỡ thân của Bạch chủ hình thành Đệ Thất Sơn Hải chủ dùng để che giấu Sơn Hải ý chí lực lượng, khiến cho khí tức của dị tộc này khuếch tán, như vậy đánh chết Bạch chủ sẽ vô cùng đơn giản.

Thậm chí không cần Mạnh Hạo đi xuất thủ, lực lượng của Sơn Hải Giới cũng có thể bị xóa bỏ!

Giữa tiếng ầm ầm, Bạch chủ phát ra gào thét thê lương, thân ảnh của gã dưới sự hàng lâm bởi ý chí của Sơn Hải, trong nháy mắt từng tên một lập tức tan vỡ diệt vong. Nhưng đồng thời những thân ảnh đó lục tục diệt vong, tinh không chấn động, 33 Thiên ở chỗ đầu cuối lại giống như hàng lâm vậy, tràn ra uy áp kinh thiên.

Cùng lúc đó, một tấm lưới lớn màu vàng bất ngờ xuất hiện trong tinh không, bao trùm cả Sơn Hải Giới. Phía tấm lưới lớn, mơ hồ có thể thấy được có 33 chỗ đại lục như ngã xuống một phen chồng lên nhau, chỗ mặt đất thứ nhất gần sát Sơn Hải Giới, trên đó núi sông rõ ràng có thể thấy được, còn có thể thấy được không ít tu sĩ với thần sắc lạnh lùng, có vẻ ngạo nghễ đang tập kết.

Nơi này, chính là Đệ Nhất Thiên trong 33 Thiên. Mà thậm chí trên đại lục của Đệ Nhị Thiên, Đệ Tam Thiên, một dạng cũng có tập kết. Nhưng hiển nhiên cũng chỉ mới vừa bắt đầu, nếu thật muốn hoàn toàn hoàn thành tập kết, ít nhất còn cần mấy năm mới có thể.

Dù sao, bất kỳ một thiên nào đều có thể lớn so với Sơn Hải Giới!

- Sơn Hải Giới, ngươi nếu dám đánh chết tộc nhân của Đệ Nhất Thiên ta, chiến tranh sẽ hàng lâm trước thời hạn!

Tiếng gầm lên giận dữ, từ sau tấm lưới lớn màu vàng, trên Đệ Nhất Thiên bỗng nhiên truyền đến, một thân ảnh toàn thân mặc chiến giáp màu vàng, đang lơ lửng trên Đệ Nhất Thiên, nhìn xuống Sơn Hải Giới!

Thân ảnh ấy nhìn như tu sĩ, nhưng trên thực tế toàn thân tràn ngập vảy, phía sau có đuôi dài, hai chiếc sừng dữ tợn ở đỉnh đầu, trong mắt cũng có băng hàn.

- Bảo họ trở về, bổn tọa có thể xem như chuyện này chưa xảy ra, có thể cho Sơn Hải Giới các ngươi mấy năm đi chuẩn bị. Song phương chúng ta nhất định phải tiến hành một cuộc chiến tranh không phải Sơn Hải ngươi diệt tuyệt chính là 33 Thiên của ta vỡ nát!

- Là bây giờ lập tức khai chiến, hay là mấy năm sau tái chiến, giữa một lời của Sơn Hải Giới ngươi!

Ầm ầm ầm, âm thanh to lớn vào giờ khắc này truyền vào Sơn Hải Giới, rõ ràng là nổ tung Đệ Bát Sơn Hải, nhưng lại quanh quẩn cả Sơn Hải Giới, khiến cho mỗi một người tu sĩ đều toàn bộ nghe nói.

Thậm chí giờ khắc này, bất kỳ tu sĩ nào của một tòa Sơn Hải trong Sơn Hải Giới ngẩng đầu, đều sẽ thấy trên tinh không xuất hiện tấm lưới lớn nọ, còn có 33 chỗ đại lục phía sau nó!

Trên đời rung động!

Truyền thuyết của 33 Thiên mặc dù đã lưu truyền rất sớm, nhưng người biết được không nhiều lắm. Thời khắc này từng người một toàn bộ hoảng sợ, đều nghe được thanh âm của dị tộc giáp vàng đến từ trên Đệ Nhất Thiên.

Đây là uy hiếp!

Triệt triệt để để uy hiếp, uy hiếp ý chí của Sơn Hải Giới. Nếu dám đánh chết Bạch chủ, như vậy chờ đợi Sơn Hải Giới chính là sự bạo phát trước thời hạn của trận chiến tuyệt diệt!

Thân thể của Mạnh Hạo chấn động, trong mắt có ánh sao khoảnh khắc lóe lên. Hắn cũng không có nghĩ tới, chỉ đánh chết Bạch chủ, không ngờ sẽ làm 33 Thiên coi trọng như vậy, thậm chí không tiếc khai chiến trước thời hạn!

Cùng lúc đó, ý chí của Sơn Hải Giới cũng trong nháy mắt đọng lại. Cử động đánh chết Bạch chủ cũng dừng lại. Mấy thân thể còn sót lại của Bạch chủ, thời khắc này khoảnh khắc ngưng tụ chung với nhau, lần nữa hóa thành bộ dáng nguyên bản. Chẳng qua là sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy, nhưng trong mắt cũng lộ ra vẻ kích động của sự sống sót sau tai nạn và mừng như điên.

Ý chí của Sơn Hải Giới trầm mặc, Huyền Quy trên chín ngọn núi trầm mặc. Tất cả Sơn Hải chủ đều đang trầm mặc. Toàn bộ tu sĩ vô luận là ở vào giao chiến hay là không bị chiến hỏa liên lụy, đều vào giờ khắc này bị một màn nọ làm cho rung động, ngơ ngác nhìn tinh không, lộ ra mờ mịt.

Bọn họ vẫn chưa chuẩn bị xong cho chiến tranh, thậm chí rất nhiều người, trước giờ khắc này cũng không biết chiến tranh đánh đến nơi.

Mà hiển nhiên... Cho dù là 33 thiên cũng giống vậy chưa chuẩn bị xong. Bọn họ tập kết còn cần mấy năm chuẩn bị, mà Sơn Hải Giới cũng giống như thế.

Mạnh Hạo trầm mặc, sự quyết định vào giờ khắc này có liên quan đến sự tồn vong của Sơn Hải Giới. Ý nghĩ đầu tiên của hắn là từ bỏ đánh chết Bạch chủ, để cho chiến tranh bộc phát không nói trước.

Dù sao, hắn cũng chưa chuẩn bị xong, thời khắc này liền khai chiến cùng 33 Thiên.

Khi một tiếng hừ lạnh truyền đến từ 33 Thiên, một cái bàn tay màu đen đột nhiên xuyên thấu tấm lưới lớn màu vàng, hàng lâm đến Đệ Bát Sơn Hải, hướng về Bạch chủ, bắt một trận, chậm rãi thu hồi thân thể gã.

Dường như kết luận, Sơn Hải Giới không dám thời khắc này xuất thủ, không dám trước thời hạn kích nổ chiến tranh. Cho dù chiến tranh đó là định sẵn trong số mệnh, nhưng thân ảnh ấy vẫn có đầy đủ tự tin.

Thế nhưng vào lúc này... Kịch biến phát sinh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1665: Chiến!

Bàn tay nọ chộp lấy Bạch chủ, muốn rời khỏi Sơn Hải Giới, vào giờ khắc này, dường như bị một cổ lực lượng vô hình quấn quanh, chợt ngừng lại, có tiếng gầm nhẹ truyền ra từ trong 33 Thiên.

- Sơn Hải Giới, ngươi muốn làm gì, ngươi thật dám để cho chiến tranh bộc phát trước thời hạn hả?

Tiếng rống giận ngập trời, chấn động bốn phương tám hướng, truyền khắp trong tai mỗi một người tu sĩ.

Tất cả Sơn Hải đều chấn động vào giờ khắc này. Cho dù là Đệ Bát Sơn Hải cùng Đệ Thất Sơn Hải đang giao chiến, còn có Đệ Lục Sơn Hải cùng Đệ Ngũ Sơn Hải cũng đang đánh nhau giống vậy, đều yên tĩnh vào giờ khắc này.

Không xuất thủ giết chóc nữa, trong lòng của mỗi người, vào phút chốc đều cảm nhận được một cổ áp lực, nhưng lại là mờ mịt.

- Sơn Hải Giới chúng sinh... Ta, ý chí của Sơn Hải Giới cũng là khí bảo chi linh của Sơn Hải Giới...

Đúng lúc này, đột nhiên , một thanh âm lạnh như băng, lại mang tang thương vang vọng trong tất cả Sơn Hải của cả Sơn Hải Giới, quanh quẩn trong tâm thần của mỗi một người tu sĩ.

Khiến cho vạn vạn tu sĩ trong Sơn Hải Giới toàn bộ đều rõ ràng nghe được.

- Năm tháng lâu đời trước đây, trong thương mang không có Sơn Hải Giới, có chăng là một vị Chí Tôn Tiên Giới, sừng sững trong thời gian,

vĩnh hằng kỷ nguyên, thống lĩnh ba ngàn tinh không hạ giới, tất cả tu sĩ đều là tiên nhân...

- ... Sau đó... Hạo kiếp phủ xuống...

- ... Ba thiên hạ giới làm phản, có ngoại bộ thế lực loạn tiên, Chủ Tể vong, Đạo Mạch diệt, Chí Tôn Tiên Giới sụp đổ

- ... Cửu Phong Chí Tôn luyện chế Sơn Hải Giới, mở lại thiên địa, vì giữ hương hỏa cho Chí Tôn Tiên Giới, Đó chính là Sơn Hải Giới...

Thanh âm ý chí của Sơn Hải Giới chậm rãi vang dội. Trong thanh âm đó mang lực lượng kỳ dị nào đó, truyền khắp cả Sơn Hải Giới. Sau khi nó quanh quẩn trong tai của mỗi một tu sĩ, không ngờ trong đầu tất cả tu sĩ của Sơn Hải Giới đều hiện lên một vài hình ảnh.

Những hình ảnh đó đều thật sự đã xảy ra, dường như vốn là tồn tại trong linh hồn của mọi người, thời khắc này bị thanh âm này kích phát, hiển lộ ra.

Trong hình ảnh, tất cả Sơn Hải Giới tu sĩ, mặc kệ tu vi gì, Luyện Khí cũng được, Đạo Cảnh cũng được, đều thấy rõ ràng Chí Tôn Tiên Giới đã từng, thấy được sự bình tĩnh khi đó. Họ cũng nhìn thấy ba ngàn hạ giới phản loạn, thấy có thế lực ngoại bộ kinh khủng xâm lấn Chí Tôn Tiên Giới, đưa tới trận... chiến tranh long trời lở đất đó.

Bọn họ thấy được vô số tu sĩ tử vong thê lương, thấy được những người của Tiên giới còn sống trước phút tử vong, cười thảm rống lớn. Chết là mọi người của Tiên giới quỷ, lựa chọn tự bạo cùng đồng quy vu tận.

Máu tươi trở thành tất cả tu sĩ của Sơn Hải Giới vào thời khắc này. Hình ảnh cùng nhau hiện ra trước mắt, bọn họ chứng kiến sự huy hoàng và hưng suy của Chí Tôn Tiên Giới. Cũng mắt thấy từng lần một trong tan vỡ, thi hài và sự tàn khốc chân chính tràn ngập ở tinh không.

Mọi người đều run rẩy, thanh âm ý chí của Sơn Hải Giới đã là thứ yếu, lời nói của thanh âm này cũng không cụ thể. Nhưng nó vang vọng, dẫn phát hình ảnh giấu trong linh hồn của huyết mạch tu sĩ ở Sơn Hải Giới, lại thành căn nguyên khiến cho tất cả Sơn Hải Giới tu sĩ run rẩy.

Hiểu rõ, tất cả mọi người vào giờ khắc này đều hiểu!

Không ai hoài nghi đây là giả dối, bọn họ có một loại bản năng, biết được những hình ảnh đó đều là thật. Dường như, những hình ảnh đó, chút ký ức ấy vốn chính là tổ tiên của bọn họ, ẩn chứa trong linh hồn, ẩn chứa bên trong huyết mạch. Các thời đại truyền tiếp tục, khắc sâu vĩnh hằng không thể xóa nhòa!

Dường như, bọn họ nghe được huyết mạch tự thân tổ tiên đã từng gào thét!

- Không thể quên mất, chúng ta là Chí Tôn tiên nhân!

- Không thể quên lãng, chúng ta đã từng huy hoàng!

- Đời đời tộc nhân hậu thế đều phải vĩnh hằng nhớ kỹ, địch nhân của chúng ta ở 33 Thiên, càng là ngoài 33 Thiên!

- Địch nhân, địch nhân của đời đời kiếp kiếp!

Ầm ầm ầm, người ngoài không nghe được tiếng nổ, trong đầu của mỗi một tên Sơn Hải Giới tu sĩ đồng loạt nổ tung. Những hình ảnh đó khiến tất cả mọi người run rẩy, đôi mắt đỏ ngầu. Trong huyết mạch và linh hồn của bọn họ, thức tỉnh không chỉ là ký ức được tổ tiên truyền xuống, còn có... hận ý cùng điên cuồng của tổ tiên.

Thảm thiết!

Bọn họ thấy được Chí Tôn Tiên Giới sụp đổ, thấy vô số người tử vong, thấy tinh không trở thành biển máu, thấy những tên phản đồ, từng người một dữ tợn tàn nhẫn.

Tử vong... Tử vong vô tận...

Cho đến khi hình ảnh lần nữa thay đổi, bọn họ thấy Chí Tôn Tiên Giới thảm thiết sắp bị diệt tộc. Sau khi tan vỡ, sau khi từng người một cường giả tử vong vì tộc nhân, vì quê hương, Cửu Phong Chí Tôn, luyện chế chí bảo Sơn Hải Giới, không tiếc tự thân diệt vong, cản trở chiến tranh, lấy Sơn Hải Giới mở ra trời đất.

Đưa những tộc nhân còn sót lại vào trong Sơn Hải Giới, sinh sôi nảy nở sinh khí, dần dần. Sinh mạng của Sơn Hải Giới từ từ nhiều hơn, dần dần, một cái Tiên giới mới được sinh ra.

Nhưng chiến tranh cũng giống vậy, đã đến rồi!

Mọi người đều đang run rẩy, bao gồm Mạnh Hạo, hắn cho dù biết những chuyện này trước, nhưng hình ảnh đó thì vẫn là lần đầu thấy được. Hai mắt của hắn đã đỏ lên. Hắn nghĩ tới, không phải oán hận và giận dữ đã từng với tổ tiên, mà là... trong chiến tranh kế tiếp, hắn không muốn, không muốn khiến cho tộc nhân của mình dẫm vào biển máu của hình ảnh.

Lúc này, thanh âm của ý chí Sơn Hải Giới còn đang vang vọng, mang hồi ức, mang than thở, cũng có chấp nhất và hận ngập trời!

- Ba ngàn hạ giới đã từng tử vong rất nhiều, hủy diệt không ít, chỉ để lại 33 giới, trở thành sự phong ấn của Sơn Hải Giới, cũng là... 33 Thiên ở đỉnh đầu của các ngươi.

- Giờ đây, Đệ Thất Sơn Hải chủ phản bội, Đệ Lục Sơn Hải chủ phản bội, Sơn Hải Giới náo động. Mấy năm sau, 33 Thiên hạ xuống, năm đó chiến

tranh kéo dài, lại sau mấy năm, bắt đầu sống lại lần nữa...

- Đây là một trận chiến diệt tộc...

Thanh âm vang vọng, trong đầu của tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới, hình ảnh lần nữa thay đổi.Lần này xuất hiện rõ ràng là từng hình ảnh chiến tranh đã xảy ra bên trong Đệ Bát Sơn Hải và Đệ Ngũ Sơn Hải!

Đó là tự giết lẫn nhau, đó là Sơn Hải chủ làm phản!

Hình ảnh này trong mắt những Sơn Hải tu sĩ khác nhìn lại, dĩ nhiên mắt đỏ. Mà đối với Đệ Bát Sơn Hải, Đệ Thất Sơn Hải, Đệ Lục Sơn Hải cùng với Đệ Ngũ Sơn Hải tu sĩ, những hình ảnh đó làm cho trong óc bọn họ lập tức nổ vang, như thiên lôi cuồn cuộn. Tất cả mọi người trên chiến trường đều ngây ngẩn cả người .

Bọn họ run rẩy, trong mắt của bọn họ lộ ra bi thương, đáy lòng của bọn họ hình như có tiếng gào thét thê lương muốn gầm hét lên.

Sai rồi, bọn họ sai rồi!

Sơn Hải chiến vốn dĩ không nên tiến hành. Sơn Hải chủ làm phản, nhưng bọn họ không có làm phản!

Bọn họ là Sơn Hải Giới tu sĩ, trong cơ thể mỗi người bọn họ đều tồn tại huyết mạch cùng hồn truyền của tổ tiên. Địch nhân của bọn họ không phải hai bên, mà là 33 Thiên!

Từng ngụm máu tươi truyền ra từ trong miệng của từng tên tu sĩ, có huyết lệ chảy xuống...

Những Sơn Hải tu sĩ khác cũng đều chua xót, không ai có thể lên tiếng nói ra điều gì vào giờ khắc này. Tất cả mọi người đều an tĩnh trước nay chưa có. Hình ảnh của đầu óc, sự quen thuộc trong huyết mạch, còn có

sự oán hận đến từ 33 Thiên của linh hồn, vào giờ khắc này vô cùng rõ ràng.

Bọn họ rốt cục triệt triệt để để hiểu rõ hết thảy.

- Ta chỉ là khí linh, đánh hay không đánh, khi nào khai chiến, không phải do các ngươi quyết định. Hiện giờ, mời mỗi một tên tu sĩ của Sơn Hải Giới nói cho ta biết, đáp án của các ngươi...

- Là bây giờ khai chiến, chúng ta chưa chuẩn bị xong, nhưng đồng dạng bọn họ cũng chưa chuẩn bị xong. Còn... chờ đợi mấy năm sau, sau khi song phương đều chuẩn bị đầy đủ hết sẽ tái chiến.

- Các ngươi hãy... Nói cho ta biết.

Sau khi ý chí của Sơn Hải Giới nói ra câu nói sau cùng thì trầm mặc.

Trầm mặc không chỉ là nó, còn có cả Sơn Hải Giới. Giờ khắc này, mọi người đều trầm mặc im lặng, đánh hay không đánh trở thành một đạo lựa chọn trong đầu.

Đánh thì có ưu thế ưu thế của đánh. Không đánh thì có sự chuẩn bị của không đánh.

Quyền lựa chọn không ở ý chí của Sơn Hải Giới, lại càng không ở 33 Thiên, mà ở mọi người của Sơn Hải Giới này. Sự trầm mặc vào giờ khắc này khiến trong 33 Thiên, trên đại lục gần sát nhất Sơn Hải Giới Đệ Nhất Thiên, rất nhiều người đều khẩn trương. Cho dù là dị tộc mặc áo giáp màu vàng, thời khắc này cũng đều nội tâm run lên.

Hắn bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới, sự bức bách của chính mình, không ngờ chính là kết quả như thế. Vốn dĩ dựa theo sự nhận biết của hắn đối với Sơn Hải Giới, trận chiến này nhất định là mấy năm sau, nhưng giờ đây...

- Chết tiệt!

Trái tim của dị tộc mặc giáp vàng đập nhanh, 33 Thiên vào thời khắc này căn bản vẫn chưa chuẩn bị xong, cho nên bọn họ muốn phát động Đệ Thất Sơn Hải cùng Đệ Lục Sơn Hải náo động, lấy đó làm Sơn Hải Giới tự thân hao tổn máy móc. Còn bọn họ thì không ngừng tập kết chuẩn bị, chờ đợi mấy năm sau, này tăng so với giảm khi, hai phương thế lực thần bí đó đến duy trì chiến tranh của bọn họ, cuối cùng quyết chiến.

Nhưng ngay lúc này nội tâm của dị tộc giáp vàng chấn động, đột nhiên, trong Sơn Hải Giới truyền ra một thanh âm!

- Chiến!

Cái thanh âm này như lôi đình nổ vang, từ núi thứ tư truyền ra, vang vọng bốn phương tám hướng, truyền khắp tinh không. Chỉ có một chữ, nhưng phút chốc truyền ra lại làm cho cả Đệ Tứ Sơn Hải, lập tức trở về khắp vô số tiếng vọng lại.

Nói ra chữ đó chính là... Người chủ Đệ Tứ Sơn Hải, Địa Tạng!

Một chữ mang khí phách vô thượng, cũng có quyết tâm!

- Chiến! !

- Chiến! ! !

Tiếng động ầm ầm ngập trời, cả Đệ Tứ Sơn Hải dường như sôi trào. Theo thanh âm của Địa Tạng vang vọng, Đệ Tứ Sơn Hải lập tức điên cuồng, tu sĩ bên trong phần lớn phát ra tiếng gào thét kinh thiên.

Cùng lúc đó, trong Đệ Ngũ Sơn Hải, Đệ Ngũ Sơn Hải chủ, cũng ngửa mặt lên trời rống lớn giống vậy.

- Chiến!

- Chiến!

Đệ Tam Sơn Hải, Đệ Nhị Sơn Hải, thanh âm trào dâng ngập trời, sát ý tràn ngập, khiến tinh không chấn động.

Lại đúng lúc này, trong Đệ Nhất Sơn Hải, một thanh âm tang thương cũng vang dội ầm ầm, truyền khắp bốn phương!

- Chiến!

Cả tinh không, cả Sơn Hải Giới, giờ khắc này hoàn toàn sôi trào. Vô số thanh âm truyền ra từ mỗi một chỗ khu vực bên trong Sơn Hải Giới, vang vọng bốn phương tám hướng, vô cùng vô tận. Trong Đệ Cửu Sơn Hải, cũng có thanh âm truyền ra giống vậy, chính là Quý Thiên!

- Chiến!

Mà khi Sơn Hải Giới nổ vang, trên núi thứ tám, ngoại công của Mạnh Hạo, Đệ Bát Sơn Hải chủ, thân thể ông ta trong run rẩy. Hai mắt của ông ta bỗng nhiên mở ra, lực lượng mở mắt ra đó dường như có thể nhấc lên tinh không, nổ vang cửu thiên. Trong hai mắt ông ta lộ ra ánh sáng của tinh không, thân thể chậm rãi đứng lên, vung tay áo, trong miệng hộc ra một chữ như sấm vậy.

- Chiến!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1666: Bạch Chủ Bỏ Mạng, Chiến Sự Nổi Lên

- Bất luận thành bại, đều phải đánh một trận!

- Nếu đối phương chưa chuẩn bị xong, như vậy... một trận chiến này lại không thể trì hoãn!

- Một trận chiến mà thôi, cho dù cuộc chiến tranh này, từ nay về sau sẽ kéo dài nữa, kéo dài không biết bao nhiêu năm tháng, nhưng nếu sớm muộn gì sắp xảy ra, lại há tiếp tục chuẩn bị!

Từng tiếng gào thét đang đồn ra trong mỗi một khu vực của Sơn Hải Giới, vang dội bốn phương tám hướng. Mạnh Hạo trầm mặc, nhưng trong mắt lại có ánh sao chợt lóe sáng, lộ ra chiến ý mãnh liệt.

- Có lẽ sau khi chuẩn bị, có thể càng ngưng tụ lực lượng của Sơn Hải Giới, nhưng... khi đó, cũng chính là lúc hai cổ thế lực kinh khủng khác đến.

Thay vì như thế, không bằng như bây giờ lập tức đánh, nếu có thể trước khi hai cổ thế lực đó đến, diệt 33 Thiên trước, có lẽ... một trận chiến này, cũng không phải là không thể thắng lợi!

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái, không trầm mặc nữa, ngẩng đầu nhìn tinh không, nhìn bàn tay giáp vàng chộp lấy Bạch chủ. Hắn không lên tiếng nói ra chữ chiến đó, mà là thân thể bước lên trước bước đi, ầm ầm bộc phát lực lượng thần thức có thể so với Chí Tôn tám thành,!

Nếu muốn khai chiến, như vậy Bạch chủ đó có thể tạo được tác dụng rất lớn đối với cảnh giới Vĩnh Hằng của Mạnh Hạo. Nói gì... cũng không thể

bị mang đi, trong phút chốc, thần thức của hắn dâng lên mạnh mẽ.

Dị tộc giáp vàng trên Đệ Nhất Thiên đại lục, sắc mặt của gã trong nháy mắt biến hóa, thần sắc lộ ra khiếp sợ. Đối mặt Sơn Hải Giới vào thời khắc này gần như quần khởi, gã theo bản năng muốn lui về sau, chộp lấy Bạch chủ, bức ép tránh thoát sự kềm chế của Sơn Hải Giới, lúc đang muốn lôi trở về, thần thức của Mạnh Hạo đi lên mạnh mẽ.

Sau khi song phương trong nháy mắt đụng chạm, thần thức của Mạnh Hạo trực tiếp hóa thành một cỗ lực lượng Trảm Thiên, trong tiếng nổ ầm ầm chạy thẳng tới bàn tay nọ. Tốc độ cực nhanh, phút chốc tới gần hóa thành một thanh đao của thần thức, trong nháy mắt chém tới.

- Ánh sáng của hạt gạo cũng dám tranh huy với nhật nguyệt!

Dị tộc giáp vàng hừ lạnh, đưa tay phải vào Sơn Hải Giới. Vào khoảnh khắc ánh sáng vàng bạo phát ra mãnh liệt, dường như không thấy thần thức của Mạnh Hạo, mạnh mẽ mang đi Bạch chủ.

Nhưng ngay phút chốc lời nói của gã truyền ra, thần thức của Mạnh Hạo hóa thành đao, lao đi mạnh mẽ, trực tiếp đụng chạm với ánh sáng vàng. Trong nháy mắt tiếp xúc lẫn nhau, những ánh sáng vàng đó vặn vẹo, dường như run rẩy, trong phút chốc liền trực tiếp vỡ vụn!

Ánh sáng vỡ vụn!

- Đây là!

Một tiếng kinh hô không thể tin truyền xuống từ Đệ Nhất Thiên. Dị tộc giáp vàng vào thời khắc này mở to mắt, trong óc vù vù.

Mà thanh đao thần thức của Mạnh Hạo gào thét vọt qua, trực tiếp xuyên thấu tất cả ánh sáng vàng, rơi vào trên cánh tay của dị tộc giáp vàng đưa vào Sơn Hải Giới. Tiếng nổ ngập trời, khoảnh khắc đụng chạm áo giáp

màu vàng trên cánh tay đó, dưới âm thanh rắc rắc, toàn bộ bị tan vỡ, lộ ra cánh tay mọc đầy vảy.

Lúc cánh tay run rẩy, thanh đao thần thức của Mạnh Hạo gào thét như ánh sáng, không có chút nào dừng lại. Mà cánh tay dường như cũng không có bất kỳ tư cách đi cản trở, trong chớp mắt trực tiếp bị chặt đứt!

- Người của Như Sơn Hải Giới dị tộc, giết!

Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra sát cơ, nhìn cánh tay gãy lìa, thanh âm như lôi đình nổ vang.

Một tiếng gào thét thê lương truyền ra từ trong Đệ Nhất Thiên trên tinh không. Dị tộc giáp vàng đó co rút hai mắt lại, đau nhức kịch liệt tràn ngập. Cánh tay gã hoàn toàn tách ra, nội tâm lộp bộp một tiếng. Lực lượng mà Mạnh Hạo chặt đứt cánh tay hoàn toàn đến từ chính thần thức. Mà thần thức đó kinh khủng khiến gã hoảng sợ.

- Chí Tôn, đây là lực lượng của Chí Tôn, ngươi... ngươi là Chí Tôn!

Khi dị tộc giáp vàng truyền ra tiếng gào thét thê lương, trên Đệ Nhất Thiên, những dị tộc tu sĩ của Đệ Nhất Thiên toàn bộ đều hít ngược một hơi, thần sắc toàn bộ đại biến.

Mà bên trong Sơn Hải Giới, thời khắc này theo cánh tay bị gãy lìa của dị tộc giáp vàng, thân thể của Bạch chủ lập tức bị buông lỏng ra, thần sắc hắn hoảng sợ, nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra tuyệt vọng.

- Người phản bội Sơn Hải Giới, chết!

Mạnh Hạo nắm mộ hoang Yêu Binh, thân thể như tia chớp vọt đi mạnh mẽ. Khoảnh khắc tới gần Bạch chủ, một thương đâm tới, trong tiếng gào thê lương của Bạch chủ, một thương ấy trực tiếp đâm vào mi tâm của gã!

Trong mắt Bạch chủ lộ ra không thể tin. Gã ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, đầu ầm một tiếng, liên đới thân thể cũng khoảnh khắc tan vỡ!

Đệ Thất Sơn Hải chủ đã chết!

Vào khoảnh khắc Bạch chủ tử vong, chiếc mũ vua như ẩn như hiện ở đỉnh đầu gã, dưới tiếng rắc rắc còn dư lại, lập tức vỡ vụn, trong chớp mắt liền chia năm xẻ bảy. Cùng lúc đó, trên núi thứ bảy, cung điện của Bạch chủ như bị một bàn tay vô hình trừ đi, phút chốc trở thành tro bụi!

Sau đó duy chỉ có tinh không vặn vẹo, một cái mũ vua vô chủ, chậm rãi ngưng tụ ra ở đỉnh núi thứ bảy, chờ đợi... sự xuất hiện của Đệ Thất Sơn Hải chủ thứ nhất!

Trên núi thứ bảy, bên trong thiên trì, đôi mắt của Huyền Quy lập tức lộ ra sáng trắng, dường như mất đi sự liên tục cùng ấn ký giữa Đệ Thất Sơn Hải chủ.

Mà một cỗ Sơn Hải lực bàng bạc vào giờ khắc này khuếch tán mạnh mẽ ra từ trong chiếc mũ vua trên núi thứ bảy, tràn ngập cả Đệ Thất Sơn Hải. Cùng lúc đó, phàm là tu sĩ sinh ra ở Đệ Thất Sơn Hải, đều vào giờ khắc này cảm nhận được sự tồn tại của Sơn Hải lực, lại có một loại cảm giác mãnh liệt...

Chủ mất vị trí, thiên hạ có thể cùng nổi lên tranh chấp!

Cùng lúc đó, bên trong Đệ Bát Sơn Hải, trong nháy mắt Bạch chủ tử vong, bên trong thi thể của gã bạo phát ra lượng lớn khí huyết, lập tức bị mộ hoang Yêu Binh hấp thu. Nhưng lại là hóa thành từng luồng bạch khí, chui vào trong thất khiếu của Mạnh Hạo!

Lại ở vào chỗ mà Bạch chủ tan vỡ, từ trong cơ thể gã bay lên một mảnh lá cây màu xanh biếc. Lá cây đó rực rỡ, dường như thuật pháp tạo thành. Nó mới vừa bay ra, cảnh giới Vĩnh Hằng trong cơ thể Mạnh Hạo liền

vận chuyển mãnh liệt, trực tiếp cưỡng ép kéo lá cây tới, sáp nhập vào trong cơ thể hắn.

Vào phút chốc dung hợp, thân thể của Mạnh Hạo nổ vang. Hắn cảm nhận được thân thể của mình, vào giờ khắc này lại có vô cùng sinh cơ. Tuy rằng lực lượng thân thể không đột phá, nhưng trình độ tích lũy sau đó khiến Mạnh Hạo cảm thụ cũng kinh hãi.

Hắn có loại dự cảm mãnh liệt, một khi bản thân mình lấy thần huyết đột phá thân thể, như vậy đồng thời đột phá thân thể của hắn vượt qua Đạo Chủ, bước chân vào trình độ của Đạo Tôn!

Thậm chí, hắn còn cảm nhận được ngọn Hồn Đăng thứ sáu của mình dường như... cũng có nắm chắc nhất định bị tắt!

Ngay nháy mắt Mạnh Hạo chém chết Bạch chủ, bên trong Sơn Hải Giới, tiếng động khai chiến long trời lở đất. Mà Mạnh Hạo cũng cảm nhận được, trên núi thứ tám, thời khắc này ngập trời lên dao động khiến hắn quen thuộc. Mạnh Hạo hiểu rõ, ngoại công đã... thức tỉnh rồi.

Cùng lúc đó, ý chí của Sơn Hải Giới vào giờ khắc này, cũng rốt cuộc mở miệng!

- Chiến!

Nó nói ra một chữ, vào nháy mắt một chữ này được nói ra, chín ngọn núi của Sơn Hải Giới phút chốc tất cả Huyền Quy trên đó đều ngửa mặt lên trời gào thét. Ngay sau đó, nhật nguyệt chi tinh của Sơn Hải Giới cũng vào giờ khắc này tản ra hào quang rực rỡ, hoàn toàn mở ra!

Tiếng động ầm ầm, long trời lở đất. Chín tòa núi bạo phát ra chín đạo ánh sáng, trực tiếp xông vào tinh không, đánh vào trên tấm lưới lớn màu vàng khiến cho nó run rẩy, không ngờ... bắt đầu tan vỡ!

Theo sự tan vỡ, Đệ Nhất Thiên trong 33 Thiên mặc kệ có nguyện ý hay không, đều... phủ xuống!

Trong tiếng nổ ầm ầm, trên tinh không, nhìn không còn là vô tận, mà là một mảnh mặt đất bàng bạc.

33 Thiên chấn động, vô số thần thức cường hãn vào giờ khắc này bộc phát toàn bộ. Còn bên trong Đệ Nhất Thiên, một dạng cũng có dao động kinh người khuếch tán, có một thanh âm âm lãnh mang tang thương trầm muộn truyền ra.

- Chiến tranh, nếu Sơn Hải Giới muốn trước thời hạn, như vậy... liền chiến đi!

Khi thanh âm vang dội, từng tiếng gào thét truyền ra từ Đệ Nhất Thiên. Ngay sau đó, Đệ Nhị Thiên, Đệ Tam Thiên trên Đệ Nhất Thiên, tất cả 33 Thiên đều có thân ảnh gào thét mà đến, muốn đi tham chiến.

Nhưng vào lúc này, nhật nguyệt chi tinh của Sơn Hải Giới có tia sáng lóng lánh. Có hai đạo ánh sáng bộc phát ra từ bên trong, chạy thẳng tới chỗ liên tiếp của Đệ Nhất Thiên cùng Đệ Nhị Thiên trong 33 Thiên!

Ầm!

Hai đạo ánh sáng đó trong nháy mắt xuyên qua, lại tách rời Đệ Nhất Thiên trong 33 Thiên, dường như tách rời với 32 Thiên khác! Lại lần nữa tạo thành một tấm lưới lớn, bao phủ Đệ Nhất Thiên vào bên trong, tách ra với 30 Thiên khác!

Lập tức những thân ảnh phủ xuống từ đại lục khác bên ngoài Đệ Nhất Thiên tức thì bị ngăn cản cản. Khi có tiếng rống giận truyền ra, 33 Thiên chấn động, bên trong vô số tu sĩ phát ra kinh hô, trên Đệ Nhất Thiên, tất cả dị tộc vào giờ khắc này trầm mặc. Nhưng rất nhanh có tiếng động tử chiến vang vọng, toàn bộ bỗng nhiên bay ra từ trên đại lục, sát nhập vào

Sơn Hải Giới!

Chiến tranh... bộc phát!

Chiến trường không phải chỉ ở một chỗ khu vực của Sơn Hải, mà là... cả Sơn Hải Giới!

Đệ Nhất Thiên bàng bạc khiến cho dị tộc tu sĩ phủ xuống, tản ra mỗi một chỗ khu vực của Sơn Hải Giới. Những dị tộc của Đệ Nhất Thiên có bộ dáng phần lớn dữ tợn, khác biệt với tu sĩ, giống như hung thú, sau khi phủ xuống, lập tức sát ý kinh thiên.

Cũng giống như vậy, các Đại Sơn Hải Giới vào giờ khắc này, toàn bộ xuất động, rất nhanh, chiến tranh liền hoàn toàn bộc phát.

Bên trong Đệ Thất Sơn Hải giới, trong nháy mắt liền hóa thành biển lửa. Tu sĩ của khu vực này gần như trống không, khiến cho Đệ Nhất Thiên dị tộc phủ xuống không gặp phải quá nhiều chống cự, rất có khuynh hướng lấy chỗ này làm trận doanh.

Hiển nhiên, đây đúng là kế hoạch được tiến hành của Đệ Nhất Thiên chuẩn bị vào mấy năm sau!

Đệ Lục Sơn Hải cũng giống như thế!

Mà chiến tranh kịch liệt nhất lại là Đệ Bát Sơn Hải cùng Đệ Ngũ Sơn Hải, bên trong hai Đại Sơn Hải này, vốn dĩ bạo phát chiến tranh. Vả lại số lượng tu sĩ mặc dù có giảm bớt, nhưng dù sao cũng là từng người tập hợp lực lượng của hai Đại Sơn Hải. Thêm vào đó Đệ Bát Sơn Hải vì sự xuất hiện của Mạnh Hạo, hậu kỳ gần như không có đại chiến quá nhiều song phương thương vong thảm trọng, bảo tồn coi như hoàn hảo.

Giờ này vừa khai chiến, lập tức liền phấn khởi phản kích, tiếng sấm vang dội ngập trời.

Về phần những Sơn Hải khác, không có sự hao tổn máy móc của chiến tranh, duy chỉ có thiếu hụt, chính là tập kết và chuẩn bị. Nhưng Đệ Nhất Thiên dị tộc, cũng giống vậy không có quá nhiều chuẩn bị, song phương vừa mới tiếp xúc, lập tức bộc phát trận chiến sinh tử.

Trong Đệ Nhất Sơn Hải, Tự liệt của núi thứ nhất gào thét, lãnh đạo tu sĩ, chém giết mà đi. Ở những phương hướng khác, các gia tộc tông môn của Đệ Nhất Sơn Hải, vào thời khắc này không có gì có thể lựa chọn, chỉ có chiến!

Đệ Nhị Sơn Hải, Đệ Tam Sơn Hải cũng giống như thế, duy chỉ có... Đệ Tứ Sơn Hải!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1667: Chí Tôn Dị Tộc

Đệ Tứ Sơn Hải dường như chuẩn bị rất lâu, hay hoặc là nói, bọn họ vào thời điểm đều đang chuẩn bị. Gần như khoảnh khắc những dị tộc đó phủ xuống, bên trong Đệ Tứ Sơn Hải liền tinh không nổ vang. Từng cổ Âm La đại điện tựa như Minh giới, trực tiếp huyễn hóa ra, cũng có Hoàng Tuyền chen chúc lao xuống, quét ngang thương mang.

Làm cho dị tộc phủ xuống Đệ Tứ Sơn Hải, không đợi khai chiến liền lập tức phát ra tiếng gào thét thê lương, tử vong rất nhiều, không thể tiến lại gần Đệ Tứ Sơn Hải nửa bước.

- Giết!

Bên trong Đệ Tứ Sơn Hải truyền ra tiếng gầm nhẹ, vô số tu sĩ chạy ra.

Mà quỷ dị nhất không phải Đệ Tứ Sơn Hải, mà là... Đệ Cửu Sơn Hải!

Gần như trong nháy mắt những dị tộc đó phủ xuống Đệ Cửu Sơn Hải, bên trong Đệ Cửu Sơn Hải có một đạo hào quang rực rỡ, không biết là từ chỗ nào truyền đến. Một chớp mắt quét ngang, bao trùm cả Đệ Cửu Sơn Hải Giới. Nơi nó đi qua, Sơn Hải Giới tu sĩ không đáng lo, nhưng những dị tộc kia lại toàn bộ thân thể run lên, trực tiếp tan vỡ.

Chiến tranh giữa Sơn Hải Giới cùng 33 Thiên vào giờ khắc này, hoàn toàn bộc phát toàn diện!

Vào khoảnh khắc chiến tranh bộc phát, ý chí của Sơn Hải Giới khuếch tán cả Sơn Hải Giới. Nơi nó đi qua, những dị tộc của Đệ Nhất Thiên toàn bộ rống giận, thân thể truyền ra tiếng động răng rắc. Thân thể của bọn họ, tu vi của bọn họ, hết thảy bọn họ vào giờ khắc này bị áp chế thẳng thừng, có thể phát huy được, chỉ có sáu thành của chiến lực chân chính!

Đây chính là chỗ kinh khủng của Sơn Hải Giới, trở thành chỗ sinh sôi nảy nở của Tiên giới, chỉ là một trong tác dụng của nó. Nó dù sao cũng là niên đại được sáng tạo ra ở chiến tranh, tất cả sự tồn tại của nó, ... chính là vì chiến tranh!

- Sơn Hải Giới!

Tiếng gầm lên giận dữ vang dội. Trong tiếng nổ ầm ầm, một thân ảnh gầy đi ra từ trên đại lục của Đệ Nhất Thiên. Mỗi một bước rơi xuống cũng làm cho Sơn Hải Giới chấn động.

Một cỗ khí tức của Chí Tôn từ trên người của thân ảnh ấy, vào giờ khắc này ngập trời lên, truyền khắp bốn phương tám hướng!

Mặc dù là ý chí của Sơn Hải Giới, phủ xuống trên uy áp của thân ảnh ấy đều tựa hồ không thể đưa đến quá nhiều tác dụng. Thân ảnh ấy bắt đầu còn là gầy, nhưng theo sự đi ra, thân thể gã bành trướng mãnh liệt, trong chớp mắt liền hóa thành trăm trượng, nghìn trượng, rất nhanh ... liền đạt tới mười ngàn trượng!

Thân thể đó giống như một con ma thú, tràn ngập vảy, còn có cái đuôi mười ngàn trượng, cùng với chiếc sừng ở đỉnh, khiến cho toàn thân trên dưới của gã có khí thế kinh thiên.

Mơ hồ có ngọn lửa màu đen vây chung quanh gã. Hai mắt gã là màu đỏ. Ánh mắt nhìn đến, tinh không đều vặn vẹo tan vỡ, nhìn xuống Sơn Hải Giới, dường như vào một chớp mắt đó, quét qua tất cả chúng sinh trong Sơn Hải Giới. Trừ bên trong Sơn Hải Giới này, có một người khiến cho gã kiêng kỵ nhất ra, trên người của hai người khác thì hơi dừng lại một chút!

Một người ở Đệ Tứ Sơn Hải, một người khác thì ở Đệ Bát Sơn Hải!

Ở Đệ Tứ Sơn Hải là Địa Tạng, ở Đệ Bát Sơn Hải ... Là Mạnh Hạo!

Sở dĩ gã coi trọng Địa Tạng, là bởi vì giờ khắc này trong Đệ Tứ Sơn Hải, khí thế của Địa Tạng ngập trời lên. Mơ hồ dường như muốn tranh nhau phát sáng với Chí Tôn, nổ vang cửu thiên, Sơn Hải đều kinh hãi!

Còn bên phía Mạnh Hạo lại là vì hắn chém chết Bạch chủ. Bạch chủ đó... hiển nhiên chính là dị tộc nhất mạch tới từ đại lục của Đệ Nhất Thiên!

- Một cái Sơn Hải Giới nhỏ nhoi, Đệ Nhất Thiên chỗ của bản tôn cũng đủ để quét ngang!

- Mạn Đế La Chủ Tể, hai Đại Ma Tôn dưới trướng bổn tọa, tiến hành một cuộc... Huyết tế Sơn Hải Giới này cho bổn tôn!

- Lấy máu thịt của Sơn Hải Giới tiên nhân huyết tế bầu trời, lấy hồn của chúng tiên hiến tế Thiên Phương, khiến Sơn Hải Giới này tan rã, khiến tất cả sinh mạng chỗ này... hóa thành tro bụi!

Thân ảnh mười ngàn trượng nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm nổ ầm ầm, truyền khắp cả Sơn Hải Giới.

Theo lời nói của gã truyền ra, lập tức từ phía sau gã, trên Đệ Nhất Thiên đó, có vô số thân ảnh của dị tộc gào thét ra, mang sát cơ, lần nữa tản ra cả Sơn Hải Giới. Mỗi một mảnh khu vực của Sơn Hải đều có dị tộc phủ xuống.

Nhóm dị tộc thứ hai phủ xuống rõ ràng trên tu vi cùng giết chóc phải vượt ra khỏi nhóm đầu tiên, giống như tinh nhuệ, càng cường hãn.

Tiếng nổ ầm ầm bốn phương tám hướng, khiến Sơn Hải chấn động, chém giết bỗng nhiên được triển khai kịch liệt!

Cũng có ba đạo thân ảnh chậm rãi đi ra, ba tên dị tộc đó không phân rõ

nam nữ, toàn thân tràn ngập vảy, trong mắt ánh sáng đỏ như lửa. Nhất là một người phía trước nhất, thân thể cao khoảng nghìn trượng, bốn phía ngọn lửa tràn ngập, khi đi ra, một cỗ dao động gần với Chí Tôn bộc phát ra từ trên người bọn họ.

Đó là... Chủ Tể! !

Chuẩn Chí Tôn!

Mà sau Chuẩn Chí Tôn ấy, hai tên dị tộc, mắt lộ ra ánh sáng đỏ, khóe miệng lộ ra tàn nhẫn, tu vi nổ vang ngập trời, cũng làm thiên địa chấn động như vậy. Một cỗ lực lượng lục nguyên dâng lên mạnh mẽ!

Một người trong đó mặc áo giáp màu vàng, chỉ là vị trí của tay phải, áo giáp vỡ vụn một chút, chính là tên dị tộc mà trước đó muốn dẫn đi Bạch chủ. Gã mới vừa xuất hiện, ánh mắt liền khóa được trên người Mạnh Hạo của Đệ Bát Sơn Hải giới, trong mắt có sát cơ tràn ngập.

Bọn họ không bằng Chí Tôn, cũng không bằng Chủ Tể, nhưng chỉ cần là lục nguyên, đã đứng ở đỉnh phong, bất kỳ một người nào đều có thể nhấc lên một trận hạo kiếp.

Đệ Nhất Thiên trong33 Thiên, làm Phong Ấn Chi Địa của tầng thứ nhất trấn áp Sơn Hải Giới, làm cửa ải thứ nhất phòng ngừa Sơn Hải Giới tu sĩ vạn vạn năm chạy ra, đương nhiên có chỗ cường hãn của nó!

Giờ khắc này, bên trong Sơn Hải Giới, trong chín tòa Sơn Hải, vạn vạn tu sĩ toàn bộ đáy lòng nổ vang. Bất kể ở bất kỳ khu vực, tất cả mọi người lúc ngẩng đầu, đều có thể thấy được thân ảnh của Chí Tôn ở chỗ đầu cuối của tinh không, bên dưới Đệ Nhất Thiên!

Khí tức của hắn kinh khủng khó có thể hình dung, khuếch tán cả Sơn Hải Giới!

Khí thế của hắn long trời lở đất, dường như một cái ý niệm, liền có thể diệt sát ánh mắt hết thảy chúng sinh nhìn.

Thần thức cường hãn khiến cho cường giả Đạo Cảnh thời khắc này cũng đều thân thể run rẩy, cảm nhận được một cỗ... chấn động không thể địch nổi.

- Chí Tôn...

- Đây... chính là lực lượng của Chí Tôn...

- 33 Thiên, rốt cuộc... có mấy người Chí Tôn...

Giờ khắc này, cho dù là những Sơn Hải chủ đó cũng đều tâm thần rung động, nếu không phải là lực của Sơn Hải gia trì, giờ khắc này cũng nhất định nổ vang mất đi chiến ý.

Đúng lúc này, thân ảnh Chí Tôn dị tộc cao mười ngàn trượng, tay phải gã nâng lên, đè xuống một cái về Sơn Hải Giới xa xa. Lập tức tinh không phía trước gã nổ vang, tầng tầng cuốn ngược, sắp tan vỡ.

Một cỗ lực lượng Chí Tôn bạo phát ầm ầm, chỗ nó đi là núi thứ tư cùng với núi thứ tám!

Gã rõ ràng muốn diệt sát trước tiên hai người mà gã cho rằng có uy hiếp nhất định trong phạm vi lực lượng của gã!

- Nhớ kỹ tên của bổn tôn đánh chết bọn ngươi, Dịch Cổ. Bổn tôn vạn vạn năm không thay đổi tên thật!

Chí Tôn dị tộc đó nhàn nhạt lên tiếng, tay phải rơi xuống, trời long đất lở.

Đồng thời rung chuyển Sơn Hải Giới, Mạnh Hạo lập tức liền cảm nhận

được một cỗ uy áp kinh người đến mãnh liệt từ trong tinh không. Một đường thế như chẻ tre, ép ra lực của Sơn Hải, chạy thẳng tới mình.

Bên trong uy áp đó ẩn chứa ý diệt tuyệt, dường như muốn tự mình hoàn toàn vỡ vụn, hình thần câu diệt, giết chóc chi tự, long trời lở đất.

Đôi mắt của Mạnh Hạo bỗng nhiên co rút lại. Hắn cảm nhận được một cỗ nguy cơ mãnh liệt. Cảm giác nguy cơ đó khiến hắn vào phút chốc, tu vi toàn thân dường như thiêu đốt. Hắn có loại dự cảm mãnh liệt, lần này nếu không có cách nào chống cự một kích đến từ Chí Tôn, bản thân mình... hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Cũng may, lực lượng Chí Tôn của Dịch Cổ cũng không phải chỉ đánh chết một mình Mạnh Hạo, mà là phân tán ra, hóa thành hai phần. Một phần muốn diệt Mạnh Hạo, một phần khác... lại giữa tiếng gào thét, phủ xuống Đệ Tứ Sơn Hải, chạy thẳng tới chỗ sâu của vô số Âm La đại điện ở Đệ Tứ Sơn Hải. Nơi đó có pho tượng khổng lồ cao nghìn trượng khoanh chân ngồi trên một chỗ Minh Thổ màu đen.

Pho tượng đó chính là người chủ Đệ Tứ Sơn Hải, Địa Tạng!

Sơn Hải chủ mạnh nhất, bên trong cả Sơn Hải Giới, người đứng đầu dưới Chí Tôn!

Bốn phía pho tượng hắn hóa thân, hàng năm có vô số hồn phách vây quanh, bởi vì núi thứ tư, trông coi Sơn Hải Giới Minh Địa, mà người chủ Đệ Tứ Sơn Hải, chính là người chủ của Sơn Hải Giới Minh Địa!

Gần như vào khoảnh khắc của Chí Tôn dị tộc phủ xuống, đôi mắt của pho tượng bỗng nhiên mở ra từ trong vĩnh hằng không mở, toàn thân vang vọng tiếng rắc rắc, xuất hiện từng đạo khe nứt. Tay phải nhìn như chậm chạp nâng lên, nhưng trong nháy mắt liền xuất hiện uy áp phủ xuống trước đó, phóng mạnh ra một chỉ!

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ ngập trời, thân thể của Địa Tạng bị tan vỡ tầng tầng, chia năm xẻ bảy, trong nháy mắt tán loạn. Mà uy áp của Chí Tôn dị tộc vào giờ khắc này cũng dừng một chút, dường như khó có thể đi về phía trước.

Bên trong pho tượng tán loạn, lộ ra chân thân của Địa Tạng. Đó là một người nam nhân tang thương, thân thể cao lớn, mặc một thân trường bào màu vàng. Hắn đứng ở nơi đó, có một cỗ khí thế kinh thiên nổ vang lên. Giữa tay phải nâng lên bấm quyết, núi thứ tư nổ vang, Hoàng Tuyền rực rỡ trong bầu trời Đệ Tứ Sơn Hải. Bên trong vô số Âm La đại điện truyền ra tiếng đọc kinh thư. Từng tia hương hỏa lực gào thét mà đến, ngưng tụ về phía Địa Tạng.

Một tiếng ầm, dưới một ngón tay ẩn giấu trên mặt đất, lập tức uy áp của Chí Tôn dị tộc, trên mặt đất ẩn giấu trước mặt chợt tan vỡ. Đồng thời với sự tan vỡ đó, sắc mặt của Địa Tạng hơi tái nhợt một chút, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục. Mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ lạ, lúc ngẩng đầu, tay phải nâng lên, vén mạnh lên một cái.

- Có qua mà không có lại, không phải là đạo của Địa Tạng.

Hắn nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm ẩn chứa vận luật kỳ dị nào đó. Sau khi hắn nói ra, theo tay phải xốc lên, lập tức Âm La đại điện bên trong Đệ Tứ Sơn Hải giới, sông Hoàng Tuyền, còn có vô số hương hỏa lực toàn bộ nổ vang, dâng lên ngập trời, nhưng lại hóa thành một cái bàn tay, dưới tiếng ầm ầm, chạy thẳng tới tinh không, bắt một trận về phía Chí Tôn dị tộc!

Mặc kệ tu vi của ngươi mạnh bao nhiêu, Chí Tôn thì đã sao, nếu đã qua, sao có thể không có lại, cũng sẽ xuất thủ lượng kiếm với ngươi!

- Hả?

Chí Tôn dị tộc trong tinh không co rụt con ngươi lại, nhìn về phía núi thứ tư.

- Bản thân liền cụ bị lực lượng của Đạo Tôn... Tập hợp vạn vạn năm hương hỏa, lấy chí nguyện to lớn của bản thân dẫn động... Cụ bị uy lực của Chủ Tể...

Ngay khi Dị giới Chí Tôn kinh động, bên trong Đệ Bát Sơn Hải giới, theo uy áp của vị Chí Tôn tới gần, đôi mắt của Mạnh Hạo lộ ra ánh sáng ngập trời. Hai tay bỗng nhiên tản ra, Chí Tôn Kiều phủ xuống ầm ầm, mà thần thức của hắn, cũng vào giờ khắc này bỗng nhiên bạo phát. Đó là lực lượng của thần thức có thể so với tám thành Chí Tôn, thời khắc này dâng lên, long trời lở đất, trực tiếp đối kháng ầm ầm với uy áp của Dị giới Chí Tôn nọ.

Trong nháy mắt đụng vào nhau, tiếng nổ ngập trời, như lôi đình nổ vang. Khi tinh không run rẩy, hào quang của Chí Tôn Kiều khiến tinh không thất sắc. Có thể thấy được trên Chí Tôn Kiều vào thời khắc này xuất hiện vô số thân ảnh. Những thân ảnh đó từng người một tựa như đi lại trên cầu. Từng tia khí tức kinh khủng phát ra từ trên vài thân ảnh đó!

Một màn này khiến Dị giới Chí Tôn thất kinh!

Gã không thể không thừa nhận, bản thân mình đã xem thường Sơn Hải Giới. Hai người mà gã vốn cho là có thể diệt sát, không ngờ một người so với một người càng khiến gã giật mình!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1668: Chí Tôn Sát Cơ

Sự xuất hiện của Chí Tôn Kiều khiến tâm thần gã chấn động. Gã có ấn tượng với chiếc cầu kia. Năm đó khi trận hạo kiếp ấy xảy ra, gã chưa phải là Chí Tôn, không thể tham dự quá sâu, nhưng cũng nhìn thấy cây cầu kia. Long trời lở đất của năm đó, trước mặt Cửu Phong dường như vô địch, va chạm cùng Sơn Hải Giới, liền bị sụp đổ.

Trận chiến ấy thảm thiết, gã thời khắc này hồi tưởng lại, cũng đều tâm thần run rẩy. Cửu Phong mặc dù đã hình thần câu diệt nhiều năm, nhưng như cũ khi khiến Chí Tôn dị tộc nhớ lại, nội tâm chấn động.

Năm đó gã không hiểu, rồi sau đó gã cũng suy nghĩ qua. Với sự cường hãn của Cửu Phong, trên thực tế, nếu gã muốn rời đi Chí Tôn Tiên Giới, không để ý tới sự tồn vong của Chí Tôn Tiên Giới, không ai có thể giữ lại.

Mặc dù hai đại thế lực kinh khủng đó, trước đây không dùng đến tổ hồn cũng không làm được, mà dùng giá cao của tộc hồn, hai bên cũng rất khó thừa nhận.

Dịch Cổ trầm mặc, phức tạp nhìn về phía Chí Tôn Kiều, nhìn về những thân ảnh phía trên đó. Nhưng chút ít này vẫn không khiến gã kinh hãi nhất, trừ cây cầu ra, cái mạnh từ thần thức của Mạnh Hạo khiến gã thất kinh.

Nhưng... Cho dù là loại thần thức này có thể so với gã tám thành, cũng như cũ vẫn không phải trọng điểm khiến đầu óc gã vù vù!

Trọng điểm khiến thân thể gã chấn động, hai mắt co rút lại... là gã không ngờ... cảm nhận được ... một cỗ dao động quen thuộc trong thần thức của Mạnh Hạo!

Sự dao động đó khiến nội tâm gã chấn động đồng thời trong óc phút chốc trở nên vù vù!

- Cửu Phong... Đó là dao động của Cửu Phong, người này... Người này là người truyền thừa của Cửu Phong!

Tâm thần của Dịch Cổ rầm rầm như có vô số sấm sét đồng thời nổ tung. Tay phải nâng lên, lực lượng của Chí Tôn bộc phát, sau đó đánh ra bàn tay ẩn giấu từ dưới đất. Sát cơ trong mắt gã phút chốc ngập trời, nhìn thẳng về phía Đệ Bát Sơn Hải.

Gã quyết không cho phép, thế gian này... lại xuất hiện một vị... Cửu Phong Chí Tôn!

Đó là Chí Tôn cửu nguyên, là cảnh giới hoàn toàn bất đồng với Chí Tôn thất nguyên của gã. Tuy rằng nó đều được gọi là Chí Tôn, nhưng khác biệt lẫn nhau, giống như... sự kịch liệt giữa Đạo Tôn tứ nguyên và Đạo Tôn lục nguyên!

- Người này nhất định phải chết! Nếu hắn không chết, cho dù chỉ có một chút khả năng, sẽ trở thành vị Cửu Phong thứ hai, cũng sẽ làm 33 Thiên... có nguy hiểm bị diệt tuyệt!

Tâm thần của Chí Tôn dị tộc chấn động, tay phải bỗng nhiên nâng lên, siết mạnh một cái về phía Đệ Bát Sơn Hải. Tu vi trong cơ thể nổ vang ngập trời, bạo phát hết toàn lực của thân là Chí Tôn!

Đệ Bát Sơn Hải nổ vang, tất cả tu sĩ bên trong, bao gồm những dị tộc phủ xuống vào giờ khắc này đều thất khiếu chảy máu. Cảm nhận được lực lượng của thiên địa đè ép.

Chí Tôn dị tộc lại vì diệt sát Mạnh Hạo, không tiếc mạng sống của đồng tộc, siết chặc lấy tinh không của Đệ Bát Sơn Hải, hủy diệt tất cả chúng

sinh bên trong!

Nhưng vào lúc này, một đạo bạch quang vọt lên mãnh liệt từ Đệ Cửu Sơn Hải, như chém ra tinh không, hóa thành một đạo dải tơ. Giữa tiếng gào thét chạy thẳng tới thân ảnh mười ngàn trượng, rơi vào tay phải trước thân ảnh ấy, trực tiếp nổ tung, khiến cho tay phải của Chí Tôn dị tộc thẳng thừng bắn lên!

- Ta đã chờ ngươi lâu rồi!

Thanh âm của một người con gái, trong trẻo nhưng lạnh lùng vang dội. Chính là... Hải Mộng Chí Tôn!

- Hải Mộng! Ngươi lấy bí pháp còn rơi rớt lại đến nay, căn nguyên sớm đã tan vỡ. Tu vi không bằng năm đó xa, ép buộc xuất thủ chỉ sẽ tăng tốc tử vong. Ngươi nếu lánh chiến cũng đã đành, Sơn Hải Giới bị diệt không có liên quan với ngươi, nhưng ngươi lại dám chủ động xuất thủ!

Chí Tôn dị tộc Dịch Cổ chợt ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra sát cơ.

- Năm đó khi bổn tọa thành đạo, ngươi vẫn còn là con kiến.

Khi thanh âm của Hải Mộng Chí Tôn lạnh như băng truyền đến, trong tinh không xa xa, thân ảnh của nàng từng bước một đi tới.

- Năm đó khi bổn tọa Đạo Tôn, ngươi vẫn còn vùng vẫy sống chết, quỳ lạy trước mặt bổn tọa, cầu khẩn không bằng luân hồi...

- Năm đó bổn tọa sau khi Chí Tôn, ngươi vì lấy lòng, không tiếc lấy tộc lực, mang tới Thiên Đế Hoa, chỉ vì muốn bản tọa cho ngươi phương pháp đột phá Đạo Chủ.

- Giờ đây, Long Dịch tộc ngươi cũng dám lộ ra răng nanh của ngươi trước mặt bổn tọa.

Khi Hải Mộng nhàn nhạt lên tiếng, sắc mặt của Chí Tôn dị tộc biến hóa. Mỗi một câu nói của Hải Mộng cũng làm cho gã nhớ lại những gì đã từng trải qua, trong mắt dần dần sát cơ mãnh liệt.

- Ngươi muốn chết, bổn tôn thành toàn cho ngươi!

Chí Tôn dị tộc biết được muốn đích thân động thủ giết Mạnh Hạo, có Hải Mộng cản trở đã là không thể nào. Mà trong đáy lòng gã đối với Hải Mộng, tuy rằng lời nói khinh thường, nhưng thực tế cũng rất là kiêng kỵ.

Dù sao Hải Mộng Chí Tôn, năm đó vào lúc gã còn nhỏ yếu đã là một trong Chí Tôn của Tiên Giới Chí Tôn, địa vị tôn cao, thuật pháp ngập trời, hơn xa gã có thể so sánh.

Trong tiếng nổ ầm ầm, Chí Tôn dị tộc bỗng nhiên xuất thủ, bất ngờ đánh nhau một trận với Hải Mộng Chí Tôn bên dưới Đệ Nhất Thiên, trong tinh không chí cao vô thượng của Sơn Hải Giới này!

Một trận chiến kia khiến thế giới nổ vang, bầu trời biến sắc, tinh không mất sáng chói.

Gần như đồng thời khi bọn họ khai chiến, vị Chủ Tể của dị tộc kia, đôi mắt chợt lóe sáng. Ánh mắt quét qua phương hướng của Mạnh Hạo cùng núi thứ tư, hừ lạnh một tiếng, hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng tới núi thứ tư!

Mục tiêu của gã là Địa Tạng có thể phát huy lực lượng Chủ Tể!

Theo người này tới gần, trong Đệ Tứ Sơn Hải, Địa Tạng ngẩng đầu, hương hỏa lực ngập trời, tạo thành một cái lốc xoáy to lớn, trực tiếp bao phủ vị Chủ Tể dị tộc đang tới.

Tiếng động ầm ầm kinh thiên bay vòng, hai người bỗng nhiên khai

chiến!

Về phần hai vị Đạo Tôn dị tộc còn dư lại, thời khắc này trong mắt lộ ra tia tàn nhẫn.

- Tên tiểu bối của Đệ Bát Sơn Hải, là ta đây!

Đạo Tôn dị tộc thân mặc giáp vàng bỗng nhiên lên tiếng. Bên cạnh gã là một tên Đạo Tôn dị tộc khác cười cười, bỗng nhiên nhắm hai mắt lại. Theo hai mắt khép kín, thân thể gã lập tức vặn vẹo, nhưng lại hóa thành 5 phần khói xanh, bổ ra hư vô đi về năm phương hướng.

Chỗ gã đi qua, là núi thứ nhất, núi thứ hai, núi thứ ba, còn có núi thứ tám, núi thứ chín!

Mục tiêu của gã không phải tu sĩ tầm thường, mà là... Sơn Hải chủ trong năm tòa sơn hải này!

Gã rõ ràng là muốn lấy lực một người, cùng đánh với năm Đại Sơn Hải chủ!

Trong tiếng nổ ầm ầm, rất nhanh, trên năm ngọn núi đó có thuật pháp sấm sét lăn lộn truyền ra.

Về phần Đạo Tôn dị tộc mặc áo giáp màu vàng, đã từng cùng Mạnh Hạo có một trận chiến, gã liếm môi một cái, đôi mắt tràn ngập sát cơ, khóa được trên người của Mạnh Hạo bên trong Đệ Bát Sơn Hải. Gã không biết Chí Tôn đại nhân vì sao muốn đơn độc diệt sát người này. Gã không cần thiết, lấy tu vi thân là Đạo Tôn của gã, đi đánh chết một tên ngũ nguyên, cho dù là ngũ nguyên đỉnh phong, với gã mà nói cũng không phải chuyện khó.

Gã quan tâm là Mạnh Hạo, giết tộc đệ của gã, đó là tộc đệ của Đệ Nhất Thiên, lập được công lao hãn mã!

Trong tộc đã có ban thưởng, ngay khi Bạch chủ trở về, sẽ được gia tộc lấy huyết mạch của tộc nhân vi dẫn, nhảy vọt tu vi của tộc đệ lên tới trình độ Đạo Tôn, liệt vào gia tộc trưởng lão.

Nhưng hiện giờ lại chết ở trước mặt của gã.

Lòng gã muốn giết Mạnh Hạo sớm đã mãnh liệt. Mà gã duy cần phải chú ý, chính là thần thức kinh khủng của Mạnh Hạo, đối với chuyện này, gã sớm có chuẩn bị.

Thời khắc này gã toét miệng cười, bước lên đi về trước, trực tiếp xé mở tinh không, một đường bẻ gãy nghiền nát, chạy thẳng tới Đệ Bát Sơn Hải. Khí thế như nước lụt, sát ý ngập trời.

- Tiểu bối, ngươi muốn chết như thế nào? Ta có thể cho ngươi tự chọn một phương thức.

Khi thanh âm âm lãnh vang vọng, Đạo Tôn dị tộc thân mặc Kim gia với tốc độ nhanh hơn, từ xa xa nhìn lại, giống như một đạo sao băng màu vàng, phá ra tinh không, gào thét mà đến.

Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ lạ, toàn thân máu huyết lưu chuyển. Tu vi khoảnh khắc bộc phát, thân thể bước ra một bước, hai bước, ba bước về phía trước... Trong chớp mắt, khoảnh khắc Đạo Tôn dị tộc tới gần, Mạnh Hạo đi ra bước thứ bảy.

Phút chốc bước thứ bảy rơi xuống, khí thế của hắn ầm ầm nổi lên, dưới sự bộc phát gấp mấy lần, thần thức của hắn cũng bỗng nhiên tản ra. Chí Tôn Kiều nổ vang, một khắc tạo thành uy áp, trên tay phải hắn, mộ hoang Yêu Binh trực tiếp xuất hiện, sau khi cầm bỗng nhiên đánh ra một thương!

Một thương đó ngưng tụ lực lượng thân thể của Mạnh Hạo, còn có tu vi

thuật pháp của hắn, cũng có cái uy thần thức của hắn. Hơn nữa khí thế của Chí Tôn Kiều khiến cho một thương của Mạnh Hạo đánh ra một cách cứng rắn, lại dường như đóng băng tinh không, hóa thành sát cơ không giấu giếm chút nào, toàn bộ nội liễm.

- Có chút bản lãnh...

Đôi mắt của Đạo Tôn co rút lại, lúc khoảnh khắc tới gần, chợt há to miệng, đột nhiên hét lớn một tiếng về phía Mạnh Hạo. Theo tiếng hô truyền ra, sóng âm ngập trời, phía sau Đạo Tôn dị tộc bất ngờ huyễn hóa ra một người khổng lồ. Người khổng lồ nọ cũng rống lên, một cỗ gió lốc ẩn chứa lực lượng lục nguyên căn nguyên bỗng nhiên nổ tung. Vào giờ khắc này, Đạo Tôn dị tộc thân mặc Kim gia đột nhiên lấy ra một pho tượng.

Pho tượng đó là một con thằn lằn. Nó mới vừa xuất hiện, một cổ khí tức quỷ dị tràn ra, nhưng lại áp chế thần thức của Mạnh Hạo!

Thần thức khiến cho hắn có thể so với Chí Tôn tám thành, lập tức bị suy yếu năm thành!

Ngay sau đó, gió lốc nọ trực tiếp đối kháng cùng một thương của Mạnh Hạo.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ xé rách tinh không, Mạnh Hạo tắt hết năm ngọn Hồn Đăng. Hắn vào thời khắc này có thể phát huy ra lực lượng mạnh nhất, lớn đến chỉ nửa bước bước vào lục nguyên, nhưng đối mặt chân chính lục nguyên, vẫn chưa đủ!

Mà thần thức bị áp chế, khiến hắn lại gặp nguy cơ.

Chí Tôn Kiều tan vỡ, mộ hoang Yêu Binh bị bắn mạnh lên. Mạnh Hạo

phun ra máu tươi, tu vi vào giờ khắc này cũng đều bị phản chấn tán loạn. Thân thể như muốn xé rách, đại lượng máu thịt bay khỏi.

Đạo Tôn dị tộc đó, bốn phía căn nguyên gió lốc tiêu tán, khí tức yếu đi một chút. Một kích của Mạnh Hạo, gã mặc dù có thể áp chế, nhưng với gã mà nói, cũng cần toàn lực, nhất là ý quỷ dị trên mộ hoang Yêu Binh khiến gã cũng phải nhíu mày.

Gã cất bước vụt qua, khoảnh khắc liền xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo bị thương nặng. Ánh mắt lộ ra sát cơ tàn nhẫn, nhưng lại không phải đi diệt sát, mà là há ra miệng to, một miệng cắn nuốt đầu của Mạnh Hạo.

- Ăn ngươi xong, thu được lực lượng của ngươi!

Mắt của dị tộc giáp vàng Đạo Tôn lộ ra tia sáng kỳ lạ, nhưng ngay khi nháy mắt gã muốn cắn nuốt Mạnh Hạo, đôi mắt của hắn chợt lóe lên một cái. Thương thế của hắn nhìn như nghiêm trọng, nhưng trong chớp mắt, dưới sự dung hợp của cảnh giới Vĩnh Hằng cùng Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết trong người, tạo thành một cỗ bí pháp vô hạn đến gần bất tử bất diệt, trong nháy mắt khôi phục!

Sau khi khôi phục, tay phải hắn nắm quyền, trực tiếp đánh tới Đạo Tôn dị tộc đang nhích lại gần mình!

Một quyền Diệt Sinh!

Một quyền Nhập Ma!

Một quyền Sát Thần!

Ầm ầm ầm!

Liên tục ba quyền toàn bộ rơi vào trên người của Đạo Tôn dị tộc. Dị tộc này không nghĩ tới Mạnh Hạo lại có loại bí pháp khôi phục đó, đôi mắt

co rút lại, nhanh chóng né tránh dĩ nhiên không kịp, bị Mạnh Hạo đánh liên tục.

Gã phun ra máu tươi, thân thể thụt lùi ầm ầm, có tức giận thiêu đốt. Khi gã đang muốn phản kích, gã không biết, phương thức chiến đấu của Mạnh Hạo cho tới bây giờ đều là... Nắm giữ chủ động!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1669: Chiến Đạo Tôn

Mà một khi bị Mạnh Hạo nắm giữ chủ động, vô luận là người nào, đều phải vì thế bỏ ra giá cao thảm trọng!

Bạch chủ như thế, còn có trước Bạch chủ, mỗi một tên địch nhân mà Mạnh Hạo đối mặt đều như vậy.

Nếu biết Mạnh Hạo, nhất định biết được, cùng hắn quyết để hắn nắm giữ chủ động, cho dù... một lần!

Gần như trong nháy mắt Đạo Tôn dị tộc thân mặc giáp vàng tức giận ngập trời, muốn phản kích, mắt của Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ lạ. Tay phải nâng lên phóng ra một chỉ, Yêu Phong đệ bát cấm bỗng nhiên được triển khai!

Cấm pháp này cho dù là tác dụng trên người của người có tu vi cao thâm hơn so với mình, sẽ tạo thành cắn trả. Nhưng Mạnh Hạo mặc dù khóe miệng tràn ra máu tươi dưới cấm pháp, cũng như cũ khiến thân thể của dị tộc giáp vàng Đạo Tôn đó chợt ngừng giữa không trung, mặt biến sắc!

Trong nháy mắt Đạo Tôn giáp vàng chợt ngừng, sắc mặt biến hóa. Khí thế toàn thân của Mạnh Hạo như thiêu đốt, bỗng nhiên nổi lên. Gương đồng ở tay phải lóe lên một cái, Chiến Binh xuất hiện, trảm mạnh một cái!

Giũa tiếng ầm ầm, khoảnh khắc chém xuống, tâm thần của Đạo Tôn dị tộc thân mặc giáp vàng bộc phát toàn diện trong nguy cơ sinh tử. Gã có thể cảm nhận được, bản thân mình vào giờ khắc này cho dù thân là Đạo Tôn cũng vô hạn đến gần tử vong.

Gã phòng bị thần thức của Mạnh Hạo, cũng như áp chế đối với thần thức

của hắn, nhưng lại không nghĩ tới, thủ đoạn của Mạnh Hạo tuyệt không phải chỉ có một loại thần thức!

Thời khắc này xuất thủ như sấm sét kinh thiên!

- Chết tiệt!

Đạo Tôn dị tộc thân mặc giáp vàng rống giận, không tiếc bị thương, trong cơ thể nổ vang. Ngũ tạng lục phủ đau nhức kịch liệt, kinh mạch vỡ vụn một ít, đổi lấy lực lượng bạo phát khiến cho thân thể trong chớp nhoáng này lui về phía sau một trượng!

Ánh đao rực rỡ khoảnh khắc vụt qua!

Giờ này khắc này, trên đỉnh núi thứ tám, một dạng có một trận chiến kinh thiên đang phát sinh. Có một đạo thân ảnh trong hư ảo gào thét mà đến. Lúc thân ảnh nọ đi ngang qua thiên trì, nhìn thoáng qua Huyền Quy phía dưới, cười lạnh phất tay, lập tức Huyền Quy gào thét, núi thứ tám chấn động.

Thân ảnh ấy co rụt hai mắt, không để ý đến, chạy thẳng tới phía sau thiên trì, đi tới tòa đại điện. Khoảnh khắc thân ảnh tới gần, đi thẳng đến trước cửa đại điện, khi đang muốn xông vào, bỗng nhiên, đôi mắt của thân ảnh lóe lên một cái, lập tức lui về sau.

Nhưng ngay khoảnh khắc thân ảnh lui về phía sau khoảnh khắc, cửa đại điện bị sụp đổ ầm ầm. Vô số mảnh vỡ như từng đạo lưỡi dao sắc bén nhanh chóng cuốn ra, như mưa to truy kích thân ảnh hư ảo nọ vậy.

Lại bên trong đại môn bị tan vỡ đó, một cái thân ảnh cao lớn, mặc một bộ áo giáp kinh người, ung dung sải bước. Tốc độ như sấm đánh, ầm ầm vọt ra, sau khi xuất hiện, một quyền rơi xuống. Một quyền đó khiến thiên địa chấn động, khiến bốn phía hư vô đọng lại, khiến cho thân ảnh kia không thể không hiện thân, chính là vị Đạo Tôn dị tộc hóa thân 5 phần.

Mà khiến thân ảnh của gã xuất hiện, dĩ nhiên chính là ngoại công của Mạnh Hạo, Đệ Bát Sơn Hải chủ!

- Dị nhân tiền bối, quả không xem thường lão phu... Cái ngày mà đứa cháu ngoại đó của ta nổi lên, chính là lúc lão phu thức tỉnh, cũng là... một khắc tinh không vỡ vụn, Đệ Nhất Thiên đại lục phủ xuống.

- Như thế xem ra, cục diện này, từ năm đó, hắn đã bày ra, hay hoặc là, hai nhà Phương Mạnh chúng ta chỉ là một phần trong bố cục này...

Đệ Bát Sơn Hải chủ nhẹ giọng lẩm bẩm, nói ra những lời mà chỉ có mình ông ta có thể nghe đượ. Lúc ông ta ngẩng đầu, trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, giữa cất bước chạy thẳng tới thân ảnh của dị tộc nọ.

- Đây là áo giáp gì, chết tiệt... Áo giáp này... Áo giáp này có vấn đề!

Đạo Tôn dị tộc biến sắc, thân thể nhanh chóng lui về sau, nhưng lại không nhanh hơn ngoại công của Mạnh Hạo. Đệ Bát Sơn Hải chủ một bước rơi xuống, khoảnh khắc đuổi kịp, vẫn là một quyền!

Một tiếng ầm, Đạo Tôn dị tộc phun ra máu tươi, thân thể như diều đứt dây, bỗng nhiên cuốn ngược, trực tiếp thối lui ra khỏi ít nhất vạn dặm, rồi mới miễn cưỡng dừng lại. Khi thần sắc hoảng sợ, trước mặt của gã, ngoại công của Mạnh Hạo xuất hiện lần nữa.

- Chết tiệt, thật nghĩ rằng bổn tôn sợ ngươi sao?

Đạo Tôn dị tộc cắn chặc răng một cái, thân thể bành trướng ầm ầm. Trong nháy mắt trăm trượng, cái đuôi quét ngang, vỡ nát tinh không, hút về phía Đệ Bát Sơn Hải chủ.

Chiến tranh tương tự giờ khắc này cũng đang phát sinh ở núi thứ nhất, núi thứ hai, núi thứ ba, núi thứ chín. So với ba núi nổ vang trước đó, trên

núi thứ chín lại vô cùng quỷ dị.

Trên núi thứ chín, phân thân của Đạo Tôn dị tộc lại tới, thời khắc này đứng ở nơi đó, không nhúc nhích. Trước mặt của gã, nổi lơ lửng một con mắt thật to, nhìn lẫn nhau, hai người lại lấy thần niệm giao chiến!

Vả lại... Nhìn ý của Đệ Cửu Sơn Hải chủ Quý Thiên, gã không ngờ muốn... làm ra chuyện giống như đoạt xá đối với phân thân của Đạo Tôn dị tộc!

Cùng lúc đó, bên trong Cửu Đại Sơn Hải Giới, vô số chiến trường, Sơn Hải Giới tu sĩ, đang chém giết điên cuồng cùng những dị tộc nọ phủ xuống. Sơn Hải Giới Đạo Cảnh xuất hiện phần lớn, tiếng sấm vang dội, cả Sơn Hải Giới trở thành chiến trường!

Mà ý chí của Sơn Hải Giới, mặt khác duy trì phong ấn, tách rời sự liên tiếp của Đệ Nhất Thiên cùng với 32 Thiên khác, khiến cho Đệ Nhất Thiên như bị vây, khiến dị tộc của 32 Thiên khác trong thời gian ngắn không thể đánh tới tiếp viện cứu giúp.

Về phương diện khác, lại là uy áp duy trì bên trong cả Sơn Hải Giới, trừ dị tộc có trình độ Đạo Tôn ra, lục nguyên trở xuống đều bị suy yếu!

Chiến tranh bạo phát khiến bên trong Sơn Hải Giới gào thét ngập trời. Thanh âm thê lương truyền khắp thương mang.

Bên trong Đệ Bát Sơn Hải, Mạnh Hạo vào thời khắc này, một đạo Chiến Binh đó rực rỡ như nhật nguyệt sáng chói, vọt qua ầm ầm phía trước Đạo Tôn dị tộc thân mặc giáp vàng.

Đạo Tôn dị tộc mặc giáp vàng phun ra máu tươi. Ngực của gã, áo giáp màu vàng bị tan vỡ ầm ầm, toàn bộ vỡ vụn. Nơi ngực của gã vào thời khắc này xuất hiện một đạo vết thương thật lớn, có ý diệt tuyệt theo miệng vết thương sáp nhập vào toàn thân, khiến gã phát ra rống giận,

cũng có khiếp sợ. Chớp mắt vừa rồi, nếu không phải là gã không tiếc giá cao tránh ra, hậu quả mất đi chủ động, chính là gần như diệt vong.

Mạnh Hạo nhíu mày, giữa cái phất tay, lập tức từng ngọn núi phủ xuống ầm ầm, cũng có cái khe nứt xé mở. Huyết Yêu gầm thét, lại có căn nguyên thần hỏa ngưng tụ ra, chạy thẳng tới Đạo Tôn dị tộc.

Mà những thứ này chỉ là quấy nhiễu, sát ý chân chính là khi tay trái của Mạnh Hạo nhấc lên, Sơn Hải lực bộc phát!

Hắn là Sơn Hải chủ tương lai. Sơn Hải lực vào giờ khắc này cũng chia ra một tia, phủ xuống ầm ầm, hóa thành một cái bàn tay, bỗng nhiên bắt được Đạo Tôn dị tộc.

Mà Mạnh Hạo cũng hóa thành một đạo cầu vồng, cầm trong tay Chiến Binh, chạy thẳng tới dị tộc giáp vàng. Phương thức chiến đấu của hắn, cho tới bây giờ đều là... Chưa từng có từ trước đến nay!

Mắt thấy bàn tay do Sơn Hải lực hóa thành sắp rơi xuống, Đạo Tôn dị tộc thân mặc giáp vàng co rụt lại đôi mắt, tất cả vảy trên thân thể vào giờ khắc này toàn bộ dựng lên. Gã phát ra gào thét, những vảy đó lập tức gãy lìa, tạo thành một cổ gió lốc, cũng có sáu luồng căn nguyên ý ẩn chứa, chạy thẳng tới Sơn Hải lực mà đi.

Trong tiếng nổ ầm ầm, Thôn Sơn Quyết từng ngọn phủ xuống. Huyết Yêu gầm nhẹ đánh tới, căn nguyên thần hỏa lại tuyên tiết ra, thiêu đốt bốn phương tám hướng. Mà Mạnh Hạo nơi này, sát cơ chợt lóe trong mắt, tay trái nâng lên phóng ra một chỉ.

Yêu Phong đệ thất cấm!

Lập tức đỉnh đầu của dị tộc giáp vàng có nhân quả tuyến xuất hiện, ngưng tụ phong ấn. Khi lần nữa trấn áp, Mạnh Hạo bấm quyết, Yêu Phong đệ lục cấm vọt ra mạnh mẽ.

Đệ lục cấm nọ là Sinh Tử Cấm, thời khắc này vừa xuất hiện lập tức mi tâm của dị tộc xuất hiện phù văn màu xám tro. Trong nháy mắt phù văn nổ tung, mi tâm của dị tộc tràn ngập máu tươi, nhưng trong mắt lại có một chút châm chọc.

Khoảnh khắc sự châm chọc đó lộ ra, nội tâm của Mạnh Hạo cả kinh. Đúng lúc này, Đạo Tôn dị tộc lên tiếng, hộc ra bốn chữ âm lãnh!

- Căn nguyên bản mạng!

Gã vừa nói ra lời đó, sáu luồng lực lượng căn nguyên tạo thành bên trong gió lốc, trong nháy mắt ngưng tụ lẫn nhau. Phút chốc, một cỗ biển lửa màu đen nổ vang từ bên trong gió lốc ấy, cuồn cuộn bốn phương tám hướng, ầm ầm khuếch tán về bốn phía.

Sơn Hải lực bởi vì chỉ ngưng tụ một tia, muốn khuếch tán cả chiến trường, thời khắc này tán loạn. Khi biển lửa màu đen đó cuồn cuộn, từng ngọn núi hòa tan, Huyết Yêu lão tổ cũng tiêu tán trong biển lửa. Ngọn lửa màu đen đó tạo thành một con dị thú khổng lồ, như con thằn lằn vậy, gầm thét về phía Mạnh Hạo, trực tiếp vọt tới hắn.

Nguy cơ trước mắt, Mạnh Hạo gầm nhẹ, Chiến Binh trong tay chém mạnh ra về phía hỏa diễm tích dịch đang tới. Không trung giữa song phương bỗng nhiên đụng chạm. So sánh với con thằn lằn khổng lồ đó, thân ảnh của Mạnh Hạo bé nhỏ không đáng kể. Chiến Binh mạnh mẽ của hắn trong nháy mắt trực tiếp thông suốt chém xuống con thằn lằn!

Có tiếng gào thét thê lương truyền ra từ trong miệng của con thằn lằn. Nhưng con thằn lằn lửa đen do căn nguyên bản mạng tạo thành quá mức cường hãn. Mạnh Hạo chém một cái chỉ có thể khiến nó bị thương nặng, không cách nào diệt sát.

Con thằn lằn lửa đen gào thét, đầu lóe lên một cái, đang muốn nhịn đau

nhức kịch liệt do bị thương nặng cắn nuốt Mạnh Hạo.

Đôi mắt của Mạnh Hạo chợt lóe sáng, Chiến Binh trong tay biến mất, mộ hoang Yêu Binh xuất hiện, bị hắn vung mạnh một cái. Mộ hoang Yêu Binh hóa thành một đạo yêu quang, trong nháy mắt tới gần, trực tiếp xuyên thấu con thằn lằn lửa đen.

Thân thể của con thằn lằn lửa đen run lên, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Giữa thân thể ầm ầm lại tan vỡ nổ tung. Nhưng khoảnh khắc nổ tung đó, ngọn lửa màu đen ngập trời, như vạn mã bôn đằng, cuồn cuộn chạy thẳng tới che mất Mạnh Hạo.

Mắt thấy sắp che mất Mạnh Hạo vào bên trong, đôi mắt của Mạnh Hạo chớp động, nguy cơ sinh tử mãnh liệt. Đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện lôi đỉnh, sấm sét lóe lên một cái. Lập tức thân thể hắn, liền đổi vị trí với một tên ngũ nguyên dị tộc xa xa.

Ngũ nguyên dị tộc nọ trong nháy mắt xuất hiện ở vị trí của Mạnh Hạo, không đợi kịp phản ứng, liền lập tức bị biển lửa do ngọn lửa màu đen tạo thành lại tới, trực tiếp cắn nuốt, phát ra tiếng hét thảm thê lương, hình thần câu diệt.

Cùng lúc đó, Đạo Tôn dị tộc cũng phun ra máu tươi, bị đệ thất cấm, đệ lục cấm của Mạnh Hạo trực tiếp bị thương nặng.

- Chết tiệt!

Gã hét lớn một tiếng, nội tâm uất ức đến cực hạn. Gã rõ ràng mạnh hơn so với Mạnh Hạo, nhưng ngặt nỗi vì đối phương nắm giữ một lần chủ động, không ngờ gã bị quản chế khắp mọi nơi.

Thời khắc này rống giận, thân thể gã vụt qua, sáp nhập vào bên trong biển lửa của ngọn lửa màu đen. Biển lửa bỗng nhiên co rút lại, lần nữa tạo thành con thằn lằn lửa màu đen, chẳng qua là khí thế lại yếu đi rất

nhiều.

Thằn lằn lửa ngửa mặt lên trời gầm thét, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo xuất hiện phía xa, đuổi theo ầm ầm.

Mạnh Hạo thầm thở dài, biết tiên cơ đã mất.

Hắn không chút do dự, thân thể trong nháy mắt lui về sau, không tiếp tục dây dưa với Đạo Tôn dị tộc. Đối phương vốn là tu vi chiến lực vượt qua hắn, tiếp tục chiến đấu mạnh mẽ cũng rất khó thắng lợi.

Cho dù là cấm pháp có thể áp chế, nhưng sau khi đối phương có chuẩn bị, tác dụng của cấm pháp hiện giờ sử dụng ngược lại bại lộ. Vả lại lực lượng cắn trả khiến Mạnh Hạo có thể thừa nhận một vài lần, một khi nhiều, đối với hắn bất lợi.

Thời khắc này khi lui về phía sau, Đạo Tôn dị tộc ngửa mặt lên trời rống giận, thân thể trong nháy mắt đuổi tới. Gã quyết tâm muốn giết Mạnh Hạo, thời khắc này dĩ nhiên mãnh liệt đến cực hạn, vừa rồi một chớp mắt tử vong tới gần, khiến gã giận thẹn bạo nộ đồng thời lại không có chút xem thường đối với Mạnh Hạo.

Càng cẩn thận cảnh giác, ngoài thân thể có pháp bảo vây quanh. Nếu Mạnh Hạo lại triển khai đệ bát cấm, gã có biện pháp có thể trong nháy mắt thoát khỏi.

- Còn muốn chạy!

Trong mắt của Đạo Tôn dị tộc tràn ngập sát ý. Gã thân là một trong hai đại Đạo Tôn của Đệ Nhất Thiên, địa vị tôn cao, lần này đánh lâu không thể diệt sát Mạnh Hạo, khiến gã cảm thấy vô cùng làm nhục!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1670: Nội Tình Sơn Hải

Chiến tranh của Đệ Nhất Thiên đại lục cùng Sơn Hải Giới trong 33 Thiên, vào giờ khắc này hoàn toàn triển khai toàn diện. Bất kỳ Sơn Hải Giới tu sĩ nào ngẩng đầu, đều có thể thấy được vô tận tinh không bên trên đã biến mất.

Thay vào đó là một mảnh mặt đất bàng bạc. Mặt đất đó như đỉnh của cái nắp mây đen, đồng thời bao phủ cả Sơn Hải Giới, cũng tràn ra uy áp kinh người. Thậm chí rất nhiều khu vực, tia chớp trôi đi, khi thì có tiếng vang kịch liệt vang vọng bốn phương.

Chí Tôn đang chiến!

Chí Tôn dị tộc đến từ Đệ Nhất Thiên đang cùng Hải Mộng Chí Tôn, với tinh không giữa Đệ Nhất Thiên cùng Sơn Hải Giới, đang bạo phát một trận đấu sinh tử long trời lở đất!

Ý nghĩ của Hải Mộng Chí Tôn là đem chiến trường rơi vào Đệ Nhất Thiên. Mà Chí Tôn dị tộc đó lại muốn khuếch tán dao động của chiến tranh song phương ra Sơn Hải Giới, giữa chém giết lẫn nhau khiến tinh không vỡ vụn, hư vô hóa thành gió lốc.

Trong lúc nhất thời, đạo ngân bị xé rách, quy tắc bị vỡ nát!

Gần với trận chiến của Chí Tôn chém giết, lại là giao chiến ở Đệ Tứ Sơn Hải, Địa Tạng cùng Chủ Tể dị tộc Mạn Đế La, khiến bên trong Đệ Tứ Sơn Hải như lâm vào biển lửa. Âm La đại điện cùng ngọn lửa màu đen trỗi lên. Sau khi Địa Tạng mạnh mẽ ngưng tụ vô tận hương hỏa, lại chẳng phân biệt được trên dưới với Chủ Tể dị tộc!

Bốn người mạnh nhất của Đệ Nhất Thiên, giờ này có hai người bị kềm

chế. Hai tên Đạo Tôn dị tộc còn dư lại, một người hóa thân 5 phần, muốn đánh chết các Đại Sơn Hải chủ, nhưng lại không như mong muốn, ngược lại bị kềm chế, một dạng khó phân thắng bại.

Giờ khắc này, bốn đại cường giả của Đệ Nhất Thiên chỉ còn lại có Đạo Tôn giáp vàng cuối cùng đó. Giao chiến giữa gã cùng Mạnh Hạo một dạng trở thành trận tranh đấu trọng yếu trong Sơn Hải Giới này!

Cùng lúc đó, cường giả Đạo Cảnh đến từ Đệ Nhất Thiên cũng đang chém giết lẫn nhau cùng lão tổ của các gia tộc tông môn ở Sơn Hải Giới. Chiến trường vô biên còn có ở những Đệ Nhất Thiên đại lục, hạng người thiên kiêu trong dị tộc. Thời khắc này phần lớn thần sắc dữ tợn, sát nhập vào trong tu sĩ Sơn Hải, nơi đi qua, dường như không người nào có thể cản trở.

Nhưng rất nhanh, bên trong các Đại Sơn Hải Giới, các hạng người thiên kiêu của gia tộc tông môn cũng đều chạy ra, tiến hành cản trở và đánh chết.

Tiếng nổ ngập trời, Sơn Hải chấn động.

Bên trong giới của Đệ Nhất Sơn Hải giới, trận chiến của Đạo Cảnh kéo dài. Những dị tộc cùng tu sĩ Sơn Hải của cảnh giới khác đều đang chém giết. Trên chiến trường, có một vị dị tộc tu sĩ mặc áo bào đen, toàn thân có vảy màu đen, duy chỉ có mi tâm có vảy màu trắng. Tu vi Cổ Cảnh nhưng chiến lực mạnh, quét ngang bốn phương tám hướng.

- Chí Tôn Tiên Giới sao? Không chịu nổi một kích, sớm biết như thế, cần gì 33 Thiên cùng nhau trấn áp, Đệ Nhất Thiên của ta đủ để quét ngang. Mà lần này, trong Đệ Nhất Thiên Long Dịch tộc bảy mạch của ta, mạch thứ ba chỗ Long Sơn ta nhất định có thể chiếm công đầu của việc giết chóc.

Mắt thấy nơi dị tộc thiên kiêu đi qua, không người nào có thể cản trở.

Vào lúc ý khinh miệt nơi khóe miệng càng rõ ràng, một đạo bạch quang gào thét đến từ đàng xa.

- Khoác lác!

Theo bạch quang tới gần, một tiếng hừ lạnh truyền ra từ trong, hóa thành một đạo thân ảnh. Đó là một người thanh niên áo trắng, chính là danh sách Đạo Thiên của núi thứ nhất. Sau khi hắn tới gần, lập tức xuất thủ, trong tiếng nổ ầm ầm, thần sắc của dị tộc thiên kiêu biến đổi, lộ ra ngưng trọng.

Núi thứ hai, núi thứ ba, núi thứ tư... một màn tương tự bên trong tất cả Sơn Hải Giới cũng đang phát sinh.

Trong núi thứ tư, chiến tranh của Địa Tạng cùng Chủ Tể dị tộc liên lụy phạm vi cực lớn, nhưng vẫn có không ít dị tộc sau khi phủ xuống, chém giết với tu sĩ núi thứ tư bên cạnh.

Trong đại quan tu sĩ, có một nữ nhân, bình tĩnh được mọi người bảo vệ. Cô gái nọ cũng không phải là tuyệt mỹ, nàng lạnh lùng, nhưng trong mắt của nàng như ẩn chứa tinh tú. Từng đạo phong mệnh tràn ra từ trong nàng, khuếch tán cả chiến trường của Đệ Tứ Sơn Hải, lấy lực một người, bố cục bốn phương tám hướng, phát huy lực lượng của Đệ Tứ Sơn Hải đến cực hạn.

Cô gái ấy hơi có chút sát phạt đó chính là... Hứa Thanh!

Địa Tạng chẳng những có tu vi tự thân cao thâm, lại là danh sư. Hứa Thanh thân là đệ tử của ông ta, dưới sự giáo dục của ông ta, chẳng những tu vi tăng tiến vùn vụt, lại hiển lộ ra thiên tư hơi chút sát phạt.

Bên trong núi thứ bảy, mặc dù hầu hết tu sĩ trước đó đều vâng theo mệnh lệnh của Bạch chủ, sát nhập vào Đệ Bát Sơn Hải, nhưng vẫn có một ít người không có tham dự. Danh sách Vũ Văn Kiên của núi thứ bảy chính

là một người đó!

Thời khắc này hắn ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, đang điên cuồng chém giết với dị tộc thiên kiêu phủ xuống núi thứ bảy.

Trong Đệ Cửu Sơn Hải, Phương gia, Lý gia, các đại tông môn toàn bộ xuất động. Tôn Hải, còn có tỷ tỷ của Mạnh Hạo, còn có các đại thiên kiêu, toàn bộ đều dục huyết phấn chiến.

Lực lượng thiên kiêu vào giờ khắc này, trở thành sáng chói gần với chiến tranh của Đạo Cảnh bên trong các Đại Sơn Hải Giới.

Mà phụ thân của Mạnh Hạo, tộc trưởng của Phương gia, ông ta mặc dù không thể đi ra Nam Thiên Tinh, nhưng trong tiếng nổ ầm ầm của Nam Thiên Tinh trận pháp, tất cả dị tộc phạm vào, khoảnh khắc tan vỡ.

Chiến tranh dường như cũng không phải bi quan như ông ta dự đoán lúc ban đầu. Chiến tranh bộc phát trước thời hạn, Đệ Nhất Thiên phủ xuống cũng không thuận lợi. Sơn Hải Giới phản kích mạnh, cũng khiến cho Đệ Nhất Thiên dị tộc thất kinh.

Nhưng đây chỉ là sự lạc quan tạm thời, dù sao... 33 Thiên, chỉ là lực lượng của Đệ Nhất Thiên đại lục. Cho dù lực lượng của Đệ Nhất Thiên đại lục vượt qua rất nhiều những Thiên đại lục khác, thêm vào đó 33 Thiên Chí Tôn chung vào một chỗ, cũng chỉ có sáu vị. Nhưng cho dù là như vậy, cái mạnh của 33 Thiên như cũ kinh người.

Quan trọng nhất là tuy rằng Chí Tôn chỉ có năm vị, nhưng số lượng của Đạo Cảnh cùng Cổ Cảnh, lại vượt qua nhiều gấp mấy lần Sơn Hải Giới, thực lực tổng hợp cực mạnh.

Nhưng nội tình của Sơn Hải Giới cũng không như mặt ngoài nhìn thấy. Dù sao bên trong Sơn Hải Giới, như Hải Mộng Chí Tôn cùng với ý chí của Sơn Hải đều khắc sâu hiểu rõ... chiến tranh với 33 Thiên sớm muộn

gì... cũng sẽ bộc phát!

Bọn họ sao có thể không có chuẩn bị!

Khi cuộc chiến tranh này bộc phát, ba đại đạo môn của chín tòa Sơn Hải lại có dao động khuếch tán kinh người, vận sức chờ phát động!

Mà trong 33 Thiên, vẫn tồn tại một tầng Đệ Tam Thập Tứ Thiên mặc dù được 33 Thiên đề phòng, nhưng một dạng cũng coi trọng, đó là... Như Phong Giới!

Như Phong Chủ Tể, Chủ Tể của năm đó chưa chắc không có khả năng trở thành... Chí Tôn sau khi thoát khỏi sự phong ấn và áp chế của Sơn Hải Giới!

Cùng lúc đó, bên trong Sơn Hải Giới này, trong núi thứ nhất, núi thứ ba, núi thứ năm, bên trong tinh không, mặc dù đại đa số khu vực đều ở vào trong chiến tranh, nhưng lại có ba chỗ, nổi lơ lửng ba tòa đại điện tang thương. Trên tấm biển của ba tòa đại điện đó, chia nhau có chữ to rồng bay phượng múa tán phát ánh sáng có phong cách cổ xưa.

Thái Linh Điện!

Đạo Thần Điện!

Trảm Thiên Điện!

Thời khắc này, bên trong ba ngôi đại điện, chia nhau đang ngồi hai cái thân ảnh, đều là một già một trẻ!

Lão giả như pho tượng, người trẻ dường như thiên kiêu!

- Sơn Hải rối loạn, mời chiến!

- Sư tôn, thân ta là danh sách đời trước, phong ấn đến nay, vẫn xin sư tôn giải khai phong ấn của ta, để ta đi chiến!

- Trảm Thiên nhất mạch của ta, vốn chính vì trận chiến này mà tồn. Tôn Giả, xin giải mở phong ấn cho ta!

Bên trong ba tòa đại điện, vào giờ khắc này, từ trong miệng thân ảnh của ba người nhìn như thiếu niên đó, đều có thanh âm truyền ra, toàn bộ quỳ lạy về lão giả trước mặt bọn họ.

Nhưng ba lão đó đều trầm mặc im lặng, dường như... đang đợi phong mệnh đến.

Bên trong Đệ Cửu Sơn Hải, trên Nam Thiên Tinh, trong sóng gợn bao trùm trận pháp của Lý gia, trong một chỗ núi rừng, chỗ đỉnh cao, có một lão giả mặc áo bào trắng, đang yên lặng đứng ở nơi đó. Ông ta ngẩng đầu, nhìn Đệ Nhất Thiên đại lục trên tinh không, trong mắt có tia sáng kỳ dị lóng lánh.

- Cuộc chiến tranh này vừa mới bắt đầu...

Lão giả nọ chính là Thủy Đông Lưu!

Tiếng động ầm ầm vang vọng trong Đệ Bát Sơn Hải. Thân ảnh của Mạnh Hạo như sấm chớp. Lôi đỉnh ở đỉnh đầu thường hay lóe lên ánh chớp một cái, lập tức liền đổi vị trí cùng với dị tộc mà ánh mắt của hắn có thể nhìn tới.

Đạo Tôn dị tộc mặc giáp vàng phía sau hắn, hai mắt đỏ thẫm trong sự truy kích, ý phẫn nộ ngập trời. Với tốc độ của gã vốn có thể đuổi kịp Mạnh Hạo, nhưng Di Hình Hoán Vị của Mạnh Hạo lại quá mức kinh người. Cho dù sóng gợn quanh quẩn bên trong tinh không rất hỗn loạn, nhưng vẫn không có chút nào trở ngại.

Thậm chí... Càng là chiến trường hỗn loạn, đối với Mạnh Hạo mà nói thì càng có thể khiến cho thân ảnh hắn quỷ thần khó lường!

Đi bất kỳ địa phương nào, chỉ cần nơi đó có sinh mạng tồn tại, Mạnh Hạo liền có thể khoảnh khắc xuất hiện ở bất kỳ khu vực. Sự truy kích của dị tộc giáp vàng căn bản là vu sự vô bổ.

Thêm vào đó tâm cơ của Mạnh Hạo thâm trầm, hắn vốn có thể kéo ra kịch liệt ở phạm vi lớn, nhưng lại cố tình không làm vậy, mà là trước sau giữ vững một loại trong phạm vi khiến Đạo Tôn dị tộc mặc giáp vàng cho rằng có thể truy kích. Cái này khiến cho gã rất khó đi hạ quyết định vứt bỏ Mạnh Hạo, chuyển đầu đến những chiến trường khác.

- Chỉ sẽ bỏ chạy, ta xem ngươi có thể bỏ chạy bao lâu!

Đạo Tôn dị tộc thân mặc giáp vàng, hóa thân con thằn lằn lửa đen. Khi nó rống giận, thân thể ầm ầm tán loạn, hóa thành biển lửa vô biên, trong cuồn cuộn quét ngang bốn phương tám hướng, tốc độ nhanh hơn.

Lại ở bên trong biển lửa đó, có vô số phù văn lóng lánh, mỗi một lần chớp động, tốc độ sẽ nhanh hơn. Khoảnh khắc nó tới gần, thân thể Mạnh Hạo dịch chuyển một cái, lúc tránh ra, phía sau hắn nổ vang ngập trời, một cỗ sóng nhiệt gào thét mà đến.

Sắc mặt của Mạnh Hạo khó coi, chiến lực của Đạo Tôn khiến hắn ý thức được bản thân mình không đủ.

- Đáng tiếc, nếu như thân thể có thể đột phá, như vậy chiến lực của ta cho dù không tắt đèn nữa, cũng có thể đánh một trận với Đạo Tôn!

Khi thân thể của Mạnh Hạo lần nữa dịch chuyển, trong ngọn lửa truyền ra tiếng cười lạnh. Lúc tiếng cười vang vọng, thân thể của Đạo Tôn dị tộc bỗng nhiên xuất hiện từ trong ngọn lửa, thân thể trong nháy mắt bành trướng, phút chốc đã cao đến nghìn trượng, như người khổng lồ sừng

sững trong tinh không.

Chân đạp biển lửa, trong tay có tia chớp màu đen, vảy toàn thân lần nữa sinh ra. Cái đuôi cùng thân đủ dài, hai cái sừng ở đỉnh đầu khiến hư vô vặn vẹo. Toàn thân trên dưới tản ra uy áp bức người.

- Giết tộc đệ ta, ta cho ngươi hình thần câu diệt!

Đạo Tôn giáp vàng gầm nhẹ, ung dung sải bước, dưới chân biển lửa nổ vang. Cũng không biết gã triển khai thần thông gì, tốc độ tăng mạnh, dưới ầm ầm trong nháy mắt lại tới phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo lập tức lui về sau, giữa hai người gào thét, nơi đi qua, một mảnh nổ vang, ở Đệ Bát Sơn Hải vội vã đi.

- Ném bỏ tên này, không phải là không có biện pháp, nhưng một khi hắn đi tới những chiến trường khác...

Mạnh Hạo nhíu mày, đáy lòng thở dài.

- Đánh chết người này, ta có lẽ không làm được, tuy nhiên... vây khốn hoặc là phong ấn gã vẫn còn có chút biện pháp, chỉ cần một chút thiên thời địa lợi...

- Nơi này là Đệ Bát Sơn Hải, Thiên Thần Liên Minh...

Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái, hắn nghĩ tới một chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1671: Lại Về 33 Địa

Tam Thập Tam Địa! !

Địa phương mà Mạnh Hạo muốn đi chính là... Tam Thập Tam Địa!

Hắn sớm đã cảm nhận được, theo Đệ Nhất Thiên phủ xuống, theo chiến tranh của Sơn Hải Giới bộc phát, Chí Tôn Huyết trong đạo quả của mình đã sôi trào. Theo sự sôi trào, hắn có thể nhận ra, tu vi của mình, cảm ngộ của mình, hết thảy của bản thân... tựa hồ đều tăng tiến vùn vụt trong thời gian rất nhanh!

Đây không phải là cảm thụ chỉ thuộc về bản thân hắn, mà là bên trong cả Sơn Hải Giới, tất cả tu sĩ một dạng có cảm giác. Dường như... vào giờ khắc này, theo chiến tranh phủ xuống, Sơn Hải Giới... bộc phát ra sự tích lũy nhiều năm, tẩm bổ chúng sinh.

Nhưng càng như thế, lòng của Mạnh Hạo càng trầm thấp. Hắn hiểu rõ, có thể khiến cho Sơn Hải Giới như thế, đã nói lên... cuộc chiến tranh này, nhất định là khó khăn đến cực hạn.

- Sinh là người của Sơn Hải, chết là quỷ của Sơn Hải!

Đôi mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, trong mắt của hắn lộ ra quyết đoán. Hắn không biết tương lai sẽ xảy ra điều gì, cũng không biết vận mạng của mình ra sao.

Hắn càng không biết, người nhà, bằng hữu bên cạnh mình, có còn lại sau khi trận chiến tranh này kết thúc hay không...

Hắn vốn không phải là một người thích giết chóc hiếu chiến, lý tưởng của hắn chính là có đủ tiền tài, có thể yêu mến người nhà và đạo lữ, sinh

hoạt hạnh phúc ở một cái thế ngoại đào nguyên.

Cái mộng tưởng này rất đơn giản, nhưng muốn thực hiện lại khó khăn đến cực hạn.

Mạnh Hạo, hắn biết bản thân mình, hắn hiểu rõ bản thân mình trên thực tế... là người không ôm chí lớn. Lý tưởng của hắn không xa vời, cũng không có khát vọng gì long trời lở đất.

Đạo của hắn cùng tâm của hắn giống vậy, là tự do tự tại, không chịu trói buộc.

Thậm chí hắn cũng không có chấp niệm khiến cho tu vi của mình không ngừng trở nên mạnh mẽ. Nếu quả thật như nói, cũng chỉ là trở thành người có tiền bé nhỏ không đáng kể mà thôi.

Hắn cả đời này đều như nước chảy bèo trôi, sống trong sự vui vẻ của bản thân, thích lừa gạt người, thích khiến người viết giấy nợ cho hắn... Chẳng qua là, đây hết thảy vui vẻ. đây hết thảy tốt đẹp chính là, đây hết thảy lý tưởng, sau khi chính mắt thấy Đệ Nhất Thiên phủ xuống, sau khi nhìn đến sự giết chóc của những dị tộc cùng Sơn Hải Giới tu sĩ phản kháng, hắn trầm mặc.

Đáy lòng của hắn đau nhói. Hắn như ở trong giấc mộng thửa ấu thơ, dường như thức tỉnh , hay hoặc là nói, hắn... trưởng thành rồi.

- Sơn Hải nếu không còn, một mình ta cần gì phải tồn tại...

Bên trong đôi mắt của Mạnh Hạo lộ ra quyết đoán. Cũng có một chút kiên định, giờ khắc này, hắn mãnh liệt khát vọng tu vi, khát vọng mạnh hơn.

Không phải là vì trở thành người có tiền, không phải vì lý tưởng bé nhỏ không đáng kể đó của mình, mà là vì ... Quê hương!

Sơn Hải Giới chính là nhà của hắn...

Quê hương bị xâm lấn, tộc nhân đang dục huyết phấn chiến. Hắn thân là Sơn Hải chủ tương lai, thân là Phong Yêu đời chín, thân là người truyền thừa của Cửu Phong Chí Tôn. Hắn... nhất định phải cường đại!

- Một tên Đạo Tôn dị tộc, ta đều đánh chết sạch ...

Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra hàn mang. Thân thể nhoáng lên một cái, tốc độ cực nhanh, nổ vang đã đi xa, chạy thẳng tới bên trong Thiên Thần Liên Minh.

Thần thức của hắn bị áp chế, không thể trong nháy mắt đạt tới địa phương muốn đi. Nhưng cho dù áp chế thêm cũng như cũ không thể cản trở Mạnh Hạo giờ này lao nhanh vượt qua tốc độ của tia chớp.

Ầm ầm ầm!

Khi hắn hóa thành cầu vồng, bay như tên bắn, phía sau biển lửa cuồn cuộn. Dị tộc nghìn trượng đó ung dung sải bước, gắt gao truy kích. Với thân phận của gã, với chiến lực của gã, thật lâu không thể đánh chết Mạnh Hạo. Đây với gã mà nói đã là sỉ nhục lớn lao.

Nhất là Mạnh Hạo trước mắt này, gã tận mắt nhìn thấy hắn diệt giết tộc đệ của mình, cừu hận đã ngập trời.

Hai người một người ở phía trước, một người ở phía sau, tốc độ cực nhanh, thông suốt khai tinh không, khiến cho hư vô rách nát. Nơi đi qua, dị tộc cũng được, Sơn Hải Giới tu sĩ cũng được, toàn bộ đều hoảng sợ lui về phía sau, không dám tiến lại gần.

Tiếng nổ thỉnh thoảng quanh quẩn, thuật pháp của người khổng lồ nghìn trượng bất đồng với Sơn Hải Giới, vô cùng quỷ dị. Khi thì hóa thành một

con thú vật, xuất hiện ở bốn phía Mạnh Hạo, cắn nuốt hết thảy. Khi thì có lợi trảo đột nhiên xuất hiện, quét ngang bốn phương tám hướng.

Kinh người hơn là cái đuôi và thân thể đủ dài, mỗi một lần quét ngang đều tan vỡ tinh không, nhấc lên dao động khiến toàn thân của Mạnh Hạo chấn động.

Khóe miệng của Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, thân thể linh hoạt, lần lượt tránh ra. Nhưng cho dù như vậy, tu vi trong cơ thể cũng đều kích động, xuất hiện dấu hiệu không xong.

Hắn lần nữa cảm nhận được sự khác biệt giữa mình và Đạo Tôn, chênh lệch ấy không lớn... nhưng lại trí mạng!

- Long Dịch Địa Hỏa, Thương khung vật niệm!

Dị tộc nghìn trượng mắt thấy nhiều lần xuất thủ, đều không thể chặn lại Mạnh Hạo, trong mắt có ánh sáng đỏ thẫm lóe lên một cái. Khi gầm nhẹ hai tay bấm quyết, lập tức biển lửa dưới người gã nổ vang, ngập trời lên, lần nữa hóa thành một con thằn lằn địa hỏa khổng lồ hơn, há to cái miệng, chợt phun một cái về phía Mạnh Hạo.

Lập tức một mảnh biển lửa cuồn cuộn lấy tốc độ không thể nào hình dung, lao đi mạnh mẽ. Trong chớp mắt Mạnh Hạo bị che mất, hắn phun ra máu tươi, Bì Đống lập tức xuất hiện ngoài thân thể.

Bì Đống rống giận, mắng không ngừng, dường như muốn hòa tan. Dưới sự bảo vệ của nó, Mạnh Hạo trong phút chốc chạy ra biển lửa, mang áy náy lập tức thu đi Bì Đống, cắn răng bay nhanh.

- Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!

Dị tộc nghìn trượng rống lớn, không cam lòng, lần nữa truy kích.

Rất nhanh, lúc ở sau người gào thét ngập trời, Mạnh Hạo rốt cục bước chân vào trong phạm vi đã từng là Thiên Thần Liên Minh, đến trước lối vào của Tam Thập Tam Địa mà hắn đi qua.

Vừa mới tới gần một cái khu vực đen như mực dường như có thể cắn nuốt hết thảy, tràn ra khí tức mục nát, khiến đôi mắt của Đạo Tôn dị tộc truy kích mà đến lóe lên một cái.

- Khí tức này...

Khi tâm thần gã chấn động, Mạnh Hạo không chần chờ chút nào, bỗng nhiên bước chân vào bên trong. Mặc dù Tam Thập Tam Địa vẫn chưa mở ra, nhưng Mạnh Hạo phút chốc bước chân vào, căn nguyên sinh mệnh của Tham Lang trong cơ thể hắn vào giờ khắc này bị kích phát, khuếch tán mạnh mẽ.

Theo sự khuếch tán bởi căn nguyên sinh mệnh của Tham Lang, hư vô nơi đây lập tức sóng gợn quanh quẩn. Lúc nó vặn vẹo, dường như sắp mở ra, mà thân ảnh của Mạnh Hạo cũng dừng lại trong khoảnh khắc ấy. Hắn xoay người mắt lạnh nhìn về phía Đạo Tôn dị tộc bên ngoài phạm vi một mảnh đen như mực đó.

- Ngươi đuổi theo rất lâu, nếu muốn đánh, vậy thì ở chỗ này... ngươi và ta đánh với nhau một trận!

Thanh âm của Mạnh Hạo vang vọng, ý sát phạt vô cùng mãnh liệt. Hắn lau đi máu tươi nơi khóe miệng, trong mắt sát ý kinh thiên.

Dị tộc nghìn trượng bên trong con thằn lằn lửa đen, đôi mắt nhoáng lên một cái, hừ lạnh một tiếng. Khí tức nơi đây khiến gã cảm thấy quỷ dị, nhưng gã tự giữ tu vi cao thâm, dưới một cái lóe lên, khoảnh khắc bước chân vào bên trong khu vực này, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nâng lên tay phải, mộ hoang Yêu Binh lập tức xuất hiện,

không có nửa điểm chần chờ, cũng không bỏ chạy nữa, chạy vọt ra. Trong chớp mắt nó liền lần nữa khai chiến với người khổng lồ nghìn trượng.

Tiếng động ầm ầm kinh thiên, hai người trong thời gian ngắn ngủi, liền giao thủ trăm ngàn lần. Khi Mạnh Hạo phất tay, từng ngọn ngọn núi phủ xuống. Huyết Yêu rống giận, ngao khuyển nhào tới, cũng có Chí Tôn Kiều trấn áp.

Mộ hoang Yêu Binh gào thét, trực tiếp đâm tới. Lúc nó nghiêng người cũng có ba quyền diệt sát, một quyền so một quyền ngập trời.

Mà dị tộc nghìn trượng đó cũng bấm quyết, vảy thân thể dựng lên, tạo thành gió lốc. Lực lượng căn nguyên bạo phát, hóa thành uy áp, bốn phía lửa đen xoay tròn. Con thằn lằn lửa đen gào thét trong tiếng nổ vang, cắn nuốt tới phía Mạnh Hạo.

Trong phút chốc, tiếng nổ vang dội, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể không ngừng lui về sau. Còn Đạo Tôn dị tộc cũng hơi biến sắc mặt. Nơi ngực của gã bị mộ hoang Yêu Binh trực tiếp đâm thủng một lỗ máu.

Tuy rằng lỗ máu đó rất nhanh khép lại, nhưng Mạnh Hạo trước mặt gã thì toàn thân thương thế tuy rằng nặng hơn, vậy mà tốc độ khép lại nhanh hơn. Trong nháy mắt hắn khôi phục, lần nữa vọt tới, tinh quang trong mắt chợt lóe, lại hóa thành một viên tinh tú, như sao băng xé hư không. Khoảnh khắc tới gần, hai tay của dị tộc nghìn trượng bấm quyết, vén lên một cái, lập tức con thằn lằn lửa đen một đầu đánh tới.

Một tiếng ầm, tinh tú vỡ vụn. Nhưng trong nháy mắt nó vỡ vụn, Mạnh Hạo hóa thành đại bàng màu xanh, như một đạo tia chớp màu xanh, đánh ra sấm, xuyên thấu con thằn lằn lửa đen, trực tiếp liền xuất hiện trước mặt của Đạo Tôn dị tộc.

Đạo Tôn dị tộc biến sắc, đang muốn lui về phía sau, móng vuốt của con

đại bằng màu xanh tựa như có thể vỡ vụn kim thạch, trực tiếp đã bắt vào bộ mặt của Đạo Tôn dị tộc.

- Muốn chết!

Trong mắt của Đạo Tôn dị tộc lộ ra tàn nhẫn. Mặc kệ Mạnh Hạo hóa thành con đại bàng màu xanh, một trảo thẳng thừng lấy ra con mắt bên phải, chịu đựng đau nhức kịch liệt, tay phải gã khoảnh khắc nâng lên, bắt lại con đại bàng màu xanh, siết chặc một cái.

Một tiếng ầm, con đại bàng màu xanh bị dị tộc bóp chặt lấy, nhưng lại không có máu thịt tan vỡ, mà là có vô số ánh sáng tứ tán. Cách đó không xa, một đạo hư ảnh đang nhanh chóng lui về sau.

- Chết!

Ngay trong nháy mắt Mạnh Hạo lui về sau, mắt của Đạo Tôn dị tộc độc lộ ra huyết quang. Gã gầm nhẹ một tiếng, bất ngờ bốn phương tám hướng cuồn cuộn, tử khí vô cùng ngưng tụ đến, lại là Tử Chú Thuật!

Một tiếng ầm, lạc ấn trước người Mạnh Hạo. Hắn phun ra máu tươi, thân thể bị ép ra từ trong hư ảo, không ngừng lui về sau. Máu tươi từng ngụm không thể dừng lại tuôn trào, ngực lại rửa nát, sinh cơ ảm đạm, tử khí kinh thiên.

- Làm bị thương một mắt của ta, giết tộc đệ ta. Ngươi yên tâm, sau khi ta diệt ngươi, còn có thể đi luyện máu của ngươi, tìm đến huyết mạch toàn tộc của ngươi, nhất nhất diệt sát!

Dị tộc nghìn trượng gào thét, thân thể thoáng qua, khoảnh khắc tới gần, tay phải nhấc lên. Chung quanh gã biển lửa ngập trời, ở sau người bất ngờ hóa thành một cỗ pho tượng bằng ngọn lửa, một chưởng chụp về phía Mạnh Hạo.

Một chưởng này khiến bốn phía tử khí nổ vang cuốn lên, tinh không run rẩy, thương mang thất sắc.

Nhưng khóe miệng của Mạnh Hạo cũng lộ ra một chút châm chọc. Nội tâm của dị tộc nghìn trượng đột nhiên dâng lên ý không ổn, nhưng không đợi gã có hành động gì, hư vô phía dưới Mạnh Hạo trong giây lát nổ vang ngập trời. Một đạo khe nứt to lớn xuất hiện ầm ầm.

Vào chớp mắt cái khe nứt xuất hiện, thân thể của Mạnh Hạo khoảnh khắc đi vào trong khe.

Thân thể cự nhân lớn nghìn trượng run lên một cái. Trong lòng gã lần nữa hiện lên nguy cơ sinh tử. Từ bên trong cái khe nứt, gã cảm nhận được một cỗ... khí tức dao động kinh người.

Gã có loại trực giác, nếu bản thân mình đi vào cái khe nứt, sẽ có nguy hiểm sống chết. Gã không chần chờ, thân thể lập tức lui về sau.

Nhưng ngay khi gã lui về sau, Mạnh Hạo ở trong khe trực tiếp nâng lên tay phải. Trích Tinh Pháp bỗng nhiên vận chuyển. Một tiếng ầm, xa xa bắt được Đạo Tôn dị tộc, kéo mạnh một cái.

Đôi mắt của Đạo Tôn dị tộc mở bừng ra, toàn thân tu vi bạo phát, điên cuồng tránh thoát về phía sau, ngưng tụ toàn lực. Khi gã bay nhanh về phía sau, một phen liền tránh thoát Trích Tinh Pháp của Mạnh Hạo.

Nhưng ngay phút chốc Trích Tinh Pháp vỡ vụn, vẻ châm chọc của Mạnh Hạo càng đậm.

- Di Hình Hoán Vị!

Hắn nhẹ giọng lên tiếng, nói ra bốn chữ này.

Một tiếng ầm, thân thể hắn cách cái khe nứt, cùng Đạo Tôn dị tộc,

khoảnh khắc đổi vị trí. Mà Đạo Tôn dị tộc vì toàn lực lui về sau, cho nên khi đổi vị trí với Mạnh Hạo, tốc độ của gã như cũ vẫn còn, lui về sau bên trong cái khe nứt. Mặc dù rất nhanh mặt gã biến sắc dừng lại, nhưng vẫn kéo ra khoảng cách nhất định với cửa ra!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1672: Ông Cháu Gặp Nhau

Ngươi! ! Dị tộc Đạo Tôn trong nháy mắt biến sắc, hắn mặc dù không biết nơi này là địa phương gì, nhưng lại cảm nhận được nơi đây tử khí dày đặc đã đạt đến trình độ không thể hình dung

Trong tử khí dày đặc còn phong ấn rõ ràng, vả lại những điều này không phải kinh khủng nhất, kinh khủng

ở chỗ hắn rõ ràng cảm nhận được hơn mười luồng khí tức cường hãn làm trong lòng hắn hoảng sợ! Khí tức mãnh liệt này có thể so với Chí Tôn! ! Vả lại trong khí tức còn lộ ra hỗn loạn, tham lam, khát vọng với sinh mệnh, ngóng chừng tu vi cùng khí huyết của hắn

”33 Địa! !” Trong chớp mắt, trong đầu dị tộc xuất hiện những chữ này, hoàn toàn biến sắc, trong tinh thần nổi dậy sóng lớn ngập trời

Hắn biết được 33 Địa là nơi Cửu Phong Chí Tôn năm đó phong ấn những Chí Tôn khác, thậm chí 33 Thiên bọn họ cũng từng điều tra qua, đưa một kết luận, chỗ này

đối với tu sĩ Sơn Hải Giới là đại nạn dư thừa của tạo hóa, còn đối với không phải tu sĩ Sơn Hải Giới hoàn toàn chính là chỗ chết! Mà giờ phút này, hắn lập tức cảm nhận được ở nơi này, bản thân trở thành chất dinh dưỡng bị 33 Địa hấp thụ!

Không! ! Dị tộc Đạo Tôn rống giận, thân thể lao ra mãnh liệt, phi thăng từ cửa ra khe nứt, nhưng Mạnh Hạo làm sao có thể làm cho hắn toại nguyện, nơi đây là nơi được hắn chuẩn bị để bao vây dị tộc Đạo Tôn, thật vất vả mới dẫn hắn vào, tuyệt không để hắn rời khỏi nơi này

Nơi này không phải bị Cửu Phong Chí Tôn truyền thừa hoặc là chấp nhận chi nhân, không thể tăng cao tu vi hấp thu, dị tộc Đạo Tôn ở nơi này

nhất định phải chết! Cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, căn nguyên sinh mệnh trong cơ thể Mạnh Hạo lập tức bùng phát, 33 Địa trong khe nứt lập tức chấn động, cuồn cuộn sương mù, có tiếng động của xích sắt vang vọng, mơ hồ có tiếng rống giận truyền ra

Mạnh Hạo nâng tay lên, Chí Tôn Kiều ầm ầm phủ xuống, áp chế trong nháy mắt, căn nguyên sinh mệnh Tham Lang trong cơ thể hắn bùng phát, chẳng những làm cho sương mù cuồn cuộn trong khe nứt mà còn xuất hiện một khe nứt trên mặt đất dưới bia đá kia, một lực hút khổng lồ trong nháy mắt xuất hiện

Thần sắc dị tộc Đạo Tôn lộ ra hoảng hốt, rống giận ,toàn thân trong tiếng nổ vang, không tiếc bất cứ giá nào chạy trốn nhưng một sợi dây xích đến trong chớp mắt, trực tiếp quấn quanh hắn, sương mù cuồn cuộn, dường như có người khổng lồ đi ra kéo lại dị tộc Đạo Tôn này

Còn có lực hút kinh thiên khiến cho thân thể dị tộc Đạo Tôn này không thể vọt lên, trơ mắt nhìn cửa vào khe nứt từ từ khép lại, trong mắt hắn lộ ra điên cuồng còn có oán độc ngập trời

Không! ! Vừa rống lớn, toàn thân dị tộc Đạo Tôn lập tức nổ vang, xuất hiện một tầng ánh sáng màu máu trong nháy mắt, trên quầng sáng này tản ra khí tức của Chí Tôn, dường như được Chí Tôn che chở, khiến cho hắn dù bị xích sắt cùng người khổng lồ bắt được nhưng vẫn lao ra, bay lên thiên không Trong khoảnh khắc đến gần, khe nứt trên bầu trời đột nhiên

hoàn toàn khép lại! “Ầm!” Dị tộc Đạo Tôn gào thét, trong mắt lộ ra khiếp đảm, cúi đầu, ánh mắt hắn nhìn thấy sương mù vô tận trên mặt đất,

lực hút kia vẫn mãnh liệt nhưng lại không ảnh hưởng sương mù cuồn cuộn, mơ hồ trong sương mù, hắn thấy một cặp mắt tham lam

Càng làm cho hắn run rẩy là hắn rõ ràng cảm nhận được sau khi khe nứt của thế giới này đóng lại, nơi này

giống như thức tỉnh từ trong trấn áp, mang theo từng tiếng cười khát vọng truyền ra từng tầng từ trong mặt đất

Huyết nhục

Linh hồn

Tu vi

Nuốt hắn, bổn tọa có thể kéo dài hơn vạn năm

Thật lâu, thật lâu không có cắn nuốt Đạo Tôn

Tiếng nổ ngập trời, thân thể dị tộc Đạo Tôn run lên, gào thét mãnh liệt, quầng sáng màu máu bên ngoài thân thể toàn lực dịch chuyển, lúc này toàn bộ đều dựa vào che chở của Chí Tôn

Hai mắt hắn đỏ thẫm, không ngừng đánh lên bầu trời, hắn muốn trước khi mình bị cắn nuốt có thể mở ra một lối thoát, rời khỏi nơi này

Bên ngoài 33 Địa, trong hư vô, sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, lau đi máu tươi bên khóe miệng, thân thể vụt qua đã đi một khoảng xa, sau khi rời khỏi khu vực 33 Địa, hắn quay đầu nhìn lại một vùng khu vực tối đen như mực, trong mắt lóe lên tia rét lạnh

” Nơi này nếu có thể diệt sát hoàn toàn dị tộc Đạo Tôn là tốt nhất, biến hắn thành chất dinh dưỡng, ngày sau ta có thể hấp thu để mạnh hơn

Nếu không giết được hắn, cũng có thể nhốt hắn ở đây một thời gian ngắn

” Mạnh Hạo nghĩ đến quầng sáng màu máu bên ngoài thân thể dị tộc Đạo Tôn, khí tức mãnh liệt kia của Chí Tôn làm cho Mạnh Hạo hiểu rõ quầng sáng này là che chở của Chí Tôn

”Mặc dù hắn có biện pháp trốn ra nhưng trong thời gian ngắn cũng không làm được, khi đó ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ chém chết chiến lực Đạo Tôn

” Mắt Mạnh Hạo lóe sáng kỳ lạ, thu hồi ánh mắt không xem nữa, thần thức không có áp chế, lúc này ầm ầm tản ra lập tức bao trùm cả Đệ Bát Sơn Hải

Hắn thấy được trong Đệ Bát Sơn Hải, tu sĩ Sơn Hải Giới cùng dị tộc phủ xuống Đệ Nhất Thiên chém giết lẫn nhau, mà vì tu sĩ Đệ Bát Sơn Hải cùng Đệ Thất Sơn Hải lúc trước khai chiến, cuộc chiến quen thuộc trước kia đã chia thành hai khu vực nổ vang ngập trời

Ngoài ra còn có một chiến trường

trên núi thứ tám! Đó là cuộc giao chiến giữa chủ Đệ Bát Sơn Hải cùng năm đại phân thân dị tộc Đạo Tôn khác, núi thứ tám chấn động, thuật pháp dao động xung quanh, thần thức Mạnh Hạo đã nhìn ra xuất thủ của ngoại công sẽ khiến phân thân Đạo Tôn kia bỏ chạy

”Ngoại công

” Thân thể Mạnh Hạo vụt qua, lập tức biến mất, xuất hiện ở nơi giao chiến giữa tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải cùng dị tộc Đệ Nhất Thiên, mới vừa xuất hiện tu vi thân thể hắn lập tức bùng phát, thần thức quét ngang, trong phút chốc, dị tộc Đệ Nhất Thiên nơi này chỉ còn hơn phân nửa, thét lên thảm thiết, đầu trực tiếp nổ tung

Mạnh Hạo hừ lạnh, trong nháy mắt biến mất, lần nữa xuất hiện ở cuộc chiến của tu sĩ Đệ Bát Sơn Hải, thần thức cũng quét ngang, lập tức truyền ra tiếng thét thảm thiết, từng dị tộc một đều tan vỡ

Tử vong phần lớn khiến cho dị tộc ở Đệ Bát Sơn Hải đều kinh hãi, Mạnh Hạo không dừng lại, biến mất lần nữa, xuất hiện ở đỉnh núi thứ tám

Mới vừa hiện thân, ngoại công đang xuất thủ, lực Sơn Hải phủ xuống khiến cho phân thân dị tộc Đạo Tôn kia phun ra máu tươi, thân thể lùi về sau trong nháy mắt, khoảnh khắc Mạnh Hạo xuất hiện lập tức phía sau dị tộc lóe lên sát khí, nhấc tay phải lên, trực tiếp đánh ra một quyền Sát Thần

Trong tiếng nổ vang, phân thân dị tộc Đạo Tôn kia biến sắc, nhanh tránh nhưng không kịp, trực tiếp bị đánh một quyền vào sau lưng, thân thể chấn động, nửa thân thể lập tức tan vỡ, thét thảm thiết, bay nhanh về phía trước, mặc dù thân thể khôi phục trong nháy mắt nhưng khí tức cả người rõ ràng hư nhược một chút

Hắn quay đầu lại, nhìn Mạnh Hạo biến sắc

Ngươi không có chết, Long Lân Tử ở đâu?

Thì ra hắn gọi là Long Lân Tử

Mạnh Hạo thản nhiên nói, cất bước đi, chủ Đệ Bát Sơn Hải, ngoại công của Mạnh Hạo cũng cách đó không xa bước tới, ông nhìn thấy Mạnh Hạo, đáy lòng nhẹ nhõm thở ra, trong mắt hiền hòa còn có hồi ức mang theo cảm khái

Đã bao nhiêu năm, không nghĩ tới lúc trước còn là ngoại tôn bé bỏng giờ đã đạt tới trình độ này

Phân thân dị tộc Đạo Tôn kia biến sắc, trong mắt không thể tin, hắn hiểu

rõ chiến lực thật sự của Long Lân Tử, tuy rằng yếu hơn mình một chút nhưng tự thân là hóa thân năm phần, nhưng Long Lân Tử đi đánh chết tu sĩ Sơn Hải trước mắt này không hóa ra bất kỳ phân thân nào, là chiến lực hoàn chỉnh

Thế nhưng lại thất bại! ! Nhưng lúc này hắn phát hiện khí tức Long Lân Tử đã biến mất, điều này làm hắn hít sâu, không chần chờ, thân thể lập tức lùi về sau, hắn hôm nay nhiều lần xuất thủ sai lầm

Hắn xem thường chủ Sơn Hải của Sơn Hải Giới này

bất kỳ nơi nào trong Sơn Hải Giới, phân thân hắn đều không thành công, nhất là chủ Đệ Bát Sơn Hải có thể áp chế hắn, khiến cho hắn trong lúc đối chiến trực tiếp bỏ chạy

Lúc này nhìn như tu vi không cao nhưng có thể chống cự xuất thủ Chí Tôn, vả lại Long Lân Tử cũng không phải đối thủ của tu sĩ này, phân thân dị tộc Đạo Tôn có ý rời khỏi, thân thể vụt qua trong phút chốc đã đi xa

Còn muốn chạy! Ngoại công của Mạnh Hạo hừ lạnh, bước một bước, “ầm” một tiếng,tinh không bốn phía dị tộc Đạo Tôn kia lập tức nổ vang, phong ấn xuất hiện ở bốn phương tám hướng, bao phủ bốn phía

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo nâng tay lên, bấm quyết chỉ một cái, Yêu Phong đệ bát cấm bỗng nhiên được thi triển, đối kháng với Long Lân Tử, Mạnh Hạo không phải đối thủ nhưng phân thân Đạo Tôn trước mắt này, hắn đánh chết dễ như trở bàn tay! Dưới một ngón tay, phân thân dị tộc Đạo Tôn run lên mãnh liệt, hắn hoảng sợ, ngoại công Mạnh Hạo không xuất thủ mà nhìn Mạnh Hạo

Mạnh Hạo hạ tay phải xuống lần nữa, chỉ về phía xa xa

Yêu Phong đệ thất cấm, Nhân Quả Cấm! Trong tiếng nổ vang, dị tộc

Đạo Tôn này phun ra máu tươi, nhân quả rối loạn, hét thảm thiết, đệ lục cấm bỗng nhiên rơi xuống tạo thành ấn ký xám tro trên ấn đường của hắn, ấn ký tan vỡ, đầu của hắn vỡ vụn nhưng vẫn chưa chết hoàn toàn, vẫn đang khôi phục, chỉ là càng thêm hư nhược

Nhưng vào lúc này, đệ ngũ cấm, Chính Phản Cấm bỗng nhiên xuất hiện, toàn thân xé rách, hét thảm thiết, phân thân dị tộc Đạo Tôn này tan vỡ ầm ầm

Nhưng vẫn chưa kết thúc, sau khi tan vỡ, Mạnh Hạo lại thi triển

đệ nhị cấm! Chân Giả Cấm! Cấm này vừa ra, những mảnh vỡ kia ngưng tụ lại,bay về phía dị tộc Đạo Tôn trốn nhanh, tất cả thịt nát đều run lên mãnh liệt, trong chớp mắt giống như xóa bỏ mọi ý nghĩa tồn tại, từ thật

biến thành giả! Một tiếng thét thảm thiết truyền ra trước khi tử vong, dần tiêu tán, hết thảy dấu vết tồn tại đều tan thành mây khói, phân thân dị tộc Đạo Tôn này trong tay Mạnh Hạo căn bản không phải là đối thủ! Chiến lực của Mạnh Hạo lúc này mặc dù không bằng Địa Tạng nhưng có thể xem là cường giả đỉnh phong trong Sơn Hải Giới

Tuyệt! Ngoại công Mạnh Hạo cười ha ha, hiền hòa nhìn Mạnh Hạo

Hạo nhi, bái kiến ngoại công! Mạnh Hạo xoay người, nhìn ngoại công, tâm tình kích động, quỳ rạp xuống

Ông cháu hai người ngắm nhìn nhau, đáy lòng cảm khái cùng hồi ức, vài ba câu khó nói ra, cho đến khi Mạnh Hạo hỏi về tung tích của tổ phụ

Ông ấy

không trở lại Sơn Hải Giới

Ngoại công trầm mặc, khẽ thở dài

Ông tuân theo lời nói của dị nhân tiền bối, truyền thừa chủ Đệ Bát Sơn Hải, nhưng lại ngủ say đến nay, tổ phụ cháu chiến hồn trời sinh, tư chất trên cả cha cháu, được tiền bối coi trọng, ủy thác trọng trách

Vị dị nhân kia là ai? Mạnh Hạo trầm mặc một lát, ngẩng đầu nhìn ngoại công

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1673: Gặp Núi Thứ Bảy

Hắn tự xưng là

Thủy Đông Lưu

Ngoại công của Mạnh Hạo chậm rãi nói

Trong khoảnh khắc nói ra ba chữ này, rơi vào trong tay Mạnh Hạo, Mạnh Hạo ngẩn ra, trong mắt lóe sáng kỳ dị, trầm mặc rất lâu, trong đầu bỗng nhiên xâu chuỗi rất nhiều chuyện lại với nhau, trở nên rõ ràng, chậm rãi gật đầu

Ngoại công, ngoại bà cùng đại địa tổ trạch Mạnh gia được cháu đưa đến Đệ Cửu Sơn Hải, chỉ là Đệ Nhất Thiên này phủ xuống, chiến loạn nổi lên bốn phía, vả lại chủ Đệ Cửu Sơn Hải có thù với cháu

Chủ Đệ Cửu Sơn Hải, Quý Thiên? Hắn dám! Cặp mắt ngoại công lóe lên tia rét lạnh

Lão phu xử lý xong chuyện Đệ Bát Sơn Hải sẽ đến Đệ Cửu Sơn Hải một chuyến, nếu tâm Quý Thiên kia còn tại Sơn Hải Giới thì thôi, nếu không tại

Trong mắt ngoại công lóe lên sát khí

Đáy lòng Mạnh Hạo đột nhiên yên tâm, trên người ngoại công trước mắt dao động tu vi tràn ra, khi Mạnh Hạo nhìn lại, so với Bạch chủ mạnh hơn một chút, mặc dù không phải là lục nguyên nhưng đã nhiều hơn phân nửa

Sở dĩ không thể tự mình diệt sát phân thân dị tộc Đạo Tôn kia là bởi vì

sau khi tỉnh dậy còn chưa thích ứng, nhưng mà rất nhanh lập tức sẽ hoàn toàn nắm giữ lực lượng tu vi của thân thể này

Cháu đã lớn rồi, vả lại còn có tu vi kinh người, lúc này Sơn Hải Giới phiêu diêu, bất kỳ tu sĩ Sơn Hải Giới nào đều phải gánh vác sứ mệnh, dựa theo lòng người đi làm chuyện cháu muốn làm! Ngoại công nhìn Mạnh Hạo, ông không biết vì cái gì Mạnh Hạo không đi Đệ Cửu Sơn Hải nhưng ông hiểu rõ, đứa ngoại tôn trước mắt này giờ đây đã vượt qua sự tồn tại của chủ Sơn Hải bên trong Sơn Hải Giới

Tộc nhân Đệ Cửu Sơn Hải của cháu, không cần lo lắng, Đệ Bát Sơn Hải này

đã rách nát không chịu nổi, lão phu tính toán mang theo tu sĩ còn sót lại, đi vào Đệ Cửu Sơn Hải, khiêu chiến cùng với dị tộc

Ngoại công nói, nhìn Mạnh Hạo

Mạnh Hạo trầm mặc, ôm quyền, cúi đầu thật thấp, nhìn Đệ Cửu Sơn Hải phía xa, hắn có thể từ trong huyết mạch cảm nhận được trong Đệ Cửu Sơn Hải, tộc nhân Phương gia không có nguy hiểm quá lớn, trong lòng hơi an tâm, xoay người hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới phía xa

Hắn muốn đi Đệ Tứ Sơn Hải, mục đích lần này hắn ra khỏi Đệ Cửu Sơn Hải chính là đưa Hứa Thanh trở về, chiến tranh lúc này bùng phát, đáy lòng hắn thấp thỏm mơ hồ

có chút bất an

Bất an này không biết đến từ nơi nào, dường như khi Đệ Nhất Thiên phủ xuống lập tức xuất hiện trong tinh thần Mạnh Hạo

Trên núi thứ tám, ngoại công của Mạnh Hạo đứng ở đó, nhìn bóng lưng Mạnh Hạo ở phía xa, thần sắc hiền hòa, cũng ẩn chứa một tia

luyến tiếc

”Dị nhân tiền bối từng nói, khi kiếp Sơn Hải đến, hết thảy tan thành mây khói

núi thứ chín này vì đặc thù sẽ trở thành ngọn núi cô độc cuối cùng

”

”Lão nhân gia cũng không nắm chắc trải qua hạo kiếp Sơn Hải có thể còn sống không, chỉ có thể tận lực tìm kiếm

hy vọng

”

Hy vọng này, hắn hiển nhiên lựa chọn

Hạo nhi

Ngoại công Mạnh Hạo khẽ thở dài, thu hồi ánh mắt, thần thức tản ra bao phủ bốn phía, khi thấy những di tộc kia, trong mắt lóe lên sát khí rét lạnh, bay vụt qua

Trong tinh không Đệ Bát Sơn Hải, tốc độ Mạnh Hạo cực nhanh đi tới nơi Bạch chủ lúc trước đến, mở ra khe nứt kia, khe nứt trước kia tan vỡ, lúc này chỉ còn để lại dấu vết có thể nhìn thấy

Mạnh Hạo đứng ở nơi khe nứt vỡ vụn, trong mắt lóe sáng, cất bước đi, bước chân hắn giống như bình thường nhưng thực tế là đang vòng quanh, đi tới đi lui, một luồng căn nguyên ý thời gian trên người hắn tản ra, hư vô méo mó, ảnh hưởng tinh không

Rất nhanh dường như mơ hồ có lốc xoáy, xuất hiện bốn phía, chậm rãi chuyển động, càng thêm khuếch tán ra

Từ mười trượng biến thành trăm trượng, đến cuối cùng, thân thể Mạnh Hạo đã trở thành tàn ảnh, nhìn không rõ dường như bốn phía lốc xoáy xuất hiện vô số hắn, mà lúc này lốc xoáy nổ vang, khuếch tán ra nghìn trượng

Tiếng nổ vang vọng, lực lượng thời gian bùng phát, rất nhiều người Đệ Bát Sơn Hải cùng lúc đó đều phát hiện trong lốc xoáy Mạnh Hạo ngưng tụ đột nhiên xuất hiện một khe nứt! Chính là khe nứt nối liền Đệ Thất Sơn Hải cùng Đệ Bát Sơn Hải

Ngay lúc khe nứt xuất hiện, bốn phía lốc xoáy này xuất hiện vô số thân ảnh Mạnh Hạo, trong chớp mắt chồng lên nhau, hóa thành một, hắn trực tiếp cất bước vào trong khe nứt, biến mất không thấy

Khi biến mất, lốc xoáy bốn phía cũng tản ra, rất nhanh khe nứt

cũng tản đi, tinh không nơi này khôi phục như thường

Trong khe nứt nối liền Đệ Thất Sơn Hải cùng Đệ Bát Sơn Hải, Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, đi vội vã trong khe nứt, tốc độ cực nhanh gấp Bạch chủ không biết bao nhiêu lần, trong chớp mắt chính là vô tận, dần dần, khi hắn xuất hiện phía trước miệng khe nứt khác

Một luồng độc khí mang theo nguyền rủa ý của Đệ Thất Sơn Hải, lúc này Mạnh Hạo cảm nhận được rõ ràng, Mạnh Hạo không chần chờ, vụt qua, trong nháy mắt lao ra từ trong miệng khe nứt nơi này

Ngay khi hắn lao ra, tiếng hừ lạnh vang vọng bốn phía

Quả nhiên có người từ nơi này đi ra, lão phu không sai, đích xác có người từ Đệ Bát Sơn Hải trốn vào đất của Sơn Hải Giới này

Nếu đến rồi thì đừng hòng đi

Lời nói vang vọng, có thần thông chi pháp, phủ xuống ầm ầm, hoá thành ngọn lửa đen, nháy mắt bao phủ Mạnh Hạo

Từ trên ngọn lửa có thể thấy được thuật pháp dị tộc được thi triển, tu vi là cảnh giới Đạo Cảnh, nhưng cảnh giới này tuy rằng chỉ cần bản thân giậm chân có thể làm chấn động cường giả bốn phương tám hướng, nhưng đối với Mạnh Hạo, không nói việc nhỏ như kiến nhưng cũng có thể giết dễ như trở bàn tay

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên tia rét lạnh, mở miệng hút, lập tức ngọn lửa đen gào thét chung quanh hắn, trong nháy mắt chạy thẳng tới mũi miệng hắn, lập tức bị Mạnh Họa hút vào miệng, lạnh lùng nhìn bốn phía, có một loạt thanh âm hút khí lập tức từ bốn phía truyền ra

Cửa vào khe nứt Đệ Thất Sơn Hải này, dựa gần núi thứ bảy, bốn phía rải rác vô số thi hài, có bảy tám dị tộc vây quanh bốn phía, tu vi từng dị tộc dao động không yếu, không ngờ đều là Đạo Cảnh

Vốn bọn họ đã nhận ra dao động trong khe nứt, chuẩn bị chờ ở nơi này ra tay đánh chết người, nhưng giờ này bảy tám dị tộc tận mắt nhìn thấy Mạnh Hạo hút một cái, đã hấp thu toàn bộ căn nguyên chi hỏa do Đạo Chủ phóng ra, toàn bộ hít sâu, đều biến sắc

Nhất là dị tộc Đạo Chủ thi triển căn nguyên chi hỏa kia, mở to mắt, trong đầu ù lên, không chút chậm trễ lập tức lùi về sau, nhưng ngay khi hắn lùi về sau, thân ảnh Mạnh Hạo đã ở trước mặt hắn, nhấc tay phải, bắt được cổ của dị tộc này

Hất mạnh một cái, “ầm” một tiếng, vảy toàn thân dị tộc tan vỡ, máu thịt bầy nhầy, hét thảm thiết, thân thể chia năm xẻ bảy trong nháy mắt, nổ tung

Ngay khi hắn nổ tung, đuôi của những dị tộc khác đều run lên, từng tên một thụt lùi, dùng toàn bộ khí lực bỏ chạy điên cuồng

Đạo Tôn, hắn là Đạo Tôn! !

Sơn Hải Giới này không phải chỉ có một Đạo Tôn Địa Tạng ở núi thứ tư thôi sao, Địa Tạng giờ này đang giao chiến với Chủ Tể, không có khả năng đến đây, người này là ai?

Chết tiệt, chúng ta không ngờ lại tập kích một vị Đạo Tôn! ! Tinh thần bảy tám dị tộc nổ vang, trong khủng khiếp cùng hoảng sợ, vảy toàn thân đều run lên, cái đuôi cũng run lên nhưng bọn họ chưa kịp trốn ra xa

Thần thức Mạnh Hạo tản ra ầm ầm, chỉ cần một ý chí lập tức bao trùm bốn phương tám hướng, nơi đi qua, nguyên thần của bảy tám dị tộc Đạo Cảnh nhất nguyên nhị nguyên lập tức bị diệt, ý thức bị khai trừ, còn dư lại chỉ là thi thể không hồn, ầm ầm ngã xuống toàn bộ

Ngay khi thần thức Mạnh Hạo tản ra, hết thảy Đệ Bát Sơn Hải đều hiện lên rõ ràng trong đầu hắn, hắn thấy được trong Đệ Thất Sơn Hải này có nhiều vô biên vô tận dị tộc

Từng khối vuông lớn nhỏ không chừng tràn ngập tinh không Đệ Thất Sơn Hải, những khối vuông này lớn hơn mười trượng, nhỏ cũng mấy trăm trượng, có dị tộc đi ra đi vào những khối vuông này, những khối vuông này giống như trận doanh tạm thời của bọn họ

Có ngọn lửa màu đen vây quanh mỗi khối vuông, thậm chí còn có tia chớp xẹt qua, vả lại bốn phía khối vuông, tinh không méo mó, mơ hồ dường như những khối vuông hợp thành trận pháp

Vốn Đệ Thất Sơn Hải tồn tại tu sĩ Sơn Hải Giới, lúc này lại nhiều dị tộc, đếm không xuể, ngược lại tu sĩ vô cùng ít gặp, phần lớn tử vong, còn lại

lúc này đều ở Đệ Bát Sơn Hải, Đệ Thất Sơn Hải nơi này chỉ lưu lại cột trụ, khiến cho dị tộc Đệ Nhất Thiên chiếm lĩnh núi này dễ như trở bàn tay

Sắc mặt Mạnh Hạo âm trầm, càng làm cho hắn phẫn nộ đối với dị tộc, cho dù là người phàm những dị tộc này đều không buông tha, đối với bọn họ bất kể có phải tu sĩ hay không, chỉ cần sinh ra ở Sơn Hải Giới này đều có tội! Bốn tinh tú lớn của Đệ Thất Sơn Hải lúc này tan vỡ ba nơi lập tức khiến cho Đệ Thất Sơn Hải, bên trong lực nguyền rủa của bản thân, ý thức hỗn loạn

Bạch chủ, chết cũng không đền được tội! Cặp mắt Mạnh Hạo đỏ thẫm, rất nhanh hắn lập tức thấy trong thần thức, bên ngoài chủ tinh cuối cùng của Đệ Thất Sơn Hải ở đó, lúc này có hơn mười ngàn dị tộc đang đánh nhau

Còn trên tinh tú này cũng có mấy vạn tu sĩ đang phản kích, những tu sĩ này là lực lượng cuối cùng của Đệ Thất Sơn Hải

Thần thức quét qua, Mạnh Hạo lập tức thấy không ít tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải trước khi chết lựa chọn tự bạo, thậm chí thanh âm bọn họ trước khi chết cũng truyền vào trong thần thức của Mạnh Hạo

Sống là người Sơn Hải, chết cũng phải là ma Sơn Hải! ! Tiếng động vang vọng ầm ầm, mấy vạn tu sĩ này trấn thủ viên chủ tinh cuối cùng, bảo vệ vô số sinh mạng trên tinh tú

Mạnh Hạo thấy được trong những tu sĩ này

danh sách núi thứ tám, Vũ Văn Kiên! Lúc này toàn thân Vũ Văn Kiên tắm trong máu, thương thế nghiêm trọng, nhưng vẫn gào thét chém giết, hắn vốn là Thể tu, vẫy mạnh hai tay, cầm trọng bảo lúc trước lấy từ Mạnh Hạo, bên cạnh người vây quanh không ít, liên tục chém giết

Mà giờ phút này, một dị tộc Đạo Cảnh cười lạnh hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới Vũ Văn Kiên, khi gần tới, Mạnh Hạo hừ lạnh, thần thức dao động run lên, lập tức đến gần dị tộc Đạo Cảnh Vũ Văn Kiên, tên này hét thảm thiết, đầu trực tiếp nổ tung, vảy toàn thân vỡ vụn, ngay lập tức tử vong! Cùng lúc đó, Mạnh Hạo không chút chần chờ, thân thể bước ra biến mất trong chớp mắt, chạy thẳng tới chiến trường

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1674: Chiến Tranh Cần Tinh Thần

Đệ Thất Sơn Hải, bốn viên tinh tú vây quanh núi thứ bảy, đã có ba viên tan vỡ, trở thành vô số mảnh vỡ, hóa thành gió lốc, biến thành tro bụi

Lúc này tinh tú duy nhất còn tồn tại tên là Hổ Lao

Trên viên Hổ Lao lúc này, Vũ Văn Kiên cùng mấy vạn tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải còn sót lại, ở nơi này, đang tiến hành cuộc chiến sinh tử cùng những dị tộc kia

Chém giết ngập trời, khi thì có tiếng động tự bạo nổ vang vọng, thảm thiết vô cùng, cả trong thiên địa đều hóa thành màu đỏ, những dị tộc kia tàn nhẫn cùng điên cuồng, phát động gần như thần thông sinh mạng, tạo thành biển lửa đen ngập trời, đốt cháy hết thảy

Mặc dù là Hổ Lao Tinh lúc này trên mặt đất cũng xuất hiện từng khe nứt, thành trì trên tinh tú còn có chúng sinh đều run rẩy, một luồng cảm giác tận thế hiện lên trong sinh mạng mỗi người

Bầu trời dường như muốn sập xuống, chém giết tràn ngập, tu sĩ cùng dị tộc dường như ngoại trừ sống chết không còn thứ khác liên quan với nhau! Vũ Văn Kiên trong mấy vạn tu sĩ này không xem là mạnh nhất, nhưng thân phận của hắn khiến cho hắn ở nơi này, nắm quyền cao nhất, lúc này hắn mang một đám tu sĩ, chém giết lướt qua

Trên người hắn máu thịt bầy nhầy, quần áo nhuốm máu, vết thương hắn rất nhiều, hai mắt đã sớm dày đặc tơ máu, thoạt nhìn mơ hồ lộ ra dữ tợn

Nhưng phía sau dữ tợn này là bi ai cùng tuyệt vọng

Sống là người Sơn Hải, chết cũng phải là ma Sơn Hải! Vũ Văn Kiên ngửa mặt lên trời cười to, thanh âm truyền ra, tất cả tu sĩ nơi này đồng thời gào thét, sát ý càng thêm mãnh liệt, cho dù đồng quy vu tận cũng muốn diệt sát dị tộc

Bọn họ không có đường lui

Cả Đệ Thất Sơn Hải do chủ Đệ Thất Sơn Hải ban tặng, hoàn toàn rơi vào tay giặc, bọn họ nhìn tứ đại tinh tú lần lượt tan vỡ ba tinh tú, nhìn vô chúng sinh bị tế máu, nhìn Đệ Thất Sơn Hải từng bước trở thành trận doanh của dị tộc, bọn họ đã bi phẫn đến cực hạn

Dường như nguyên nhân còn sống giờ này là bởi vì bọn họ còn một hơi thở cũng muốn giết nhiều thêm một dị tộc!

Trong tiếng nổ vang, Vũ Văn Kiên phun ra máu tươi, phía trước hắn, một Đạo Cảnh của dị tộc cười lạnh, mang theo khinh miệt, trong khoảnh khắc đến như điện chớp, tay bấm quyết, lửa đen khuếch tán, tạo thành miệng to, một ngụm nuốt về hướng Vũ Văn Kiên

Vũ Văn Kiên cười thảm, mấy lần trước Đạo Cảnh xuất hiện đều có Đạo Cảnh Đệ Thất Sơn Hải kiềm chế, nhưng lúc này bọn họ đều đã chết thảm, vốn là sắp bị diệt tuyệt, đối mặt với Đạo Cảnh giới dị tộc kia, cặp mắt Vũ Văn Kiên điên cuồng, không tiếc giá nào muốn tự bạo

Thậm chí rất nhiều tu sĩ xung quanh hắn đều như thế, từng người một đỏ mắt, một người tự bạo sẽ không ảnh hưởng Đạo Cảnh nhưng nếu là mười người, trăm người, ngàn người! Chung quy tích lũy lực lượng có thể hóa thành một luồng lực lượng đến cả Đạo Cảnh cũng hoảng sợ

Dị tộc Đạo Cảnh kia nheo mắt, nhíu mày, đang định cử động bỗng nhiên có một luồng thần thức long trời lở đất, rầm rầm điên cuồng bùng phát bốn phía

Trong thần thức mang theo sát ý, mang theo cừu hận, mang theo điên cuồng, gào thét lướt qua, dị tộc Đạo Cảnh này mở to mắt, thần sắc hoảng sợ, thất thanh

Đạo

Hắn chỉ nói được một chữ, đầu lập tức “ầm” một tiếng tan vỡ, thân thể trực tiếp vỡ nát, gần như đã chết, trên chiến trường này, dị tộc không tốt toàn bộ hét thảm thiết, thần sắc hoảng sợ, thân thể từng tên tan vỡ

Từ xa nhìn lại như tinh không trên chiến trường, đột nhiên vô số huyết hoa nở rộ

Dị tộc còn sót lại toàn bộ hoảng sợ, thần sắc sợ hãi, đồng loạt lùi về sau

Tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải sửng sốt một chút, nhưng hận ý bọn họ mãnh liệt, lúc này thấy những dị tộc này lùi về sau, toàn bộ lập tức lao ra

Thân thể Vũ Văn Kiên chấn động nhưng lúc này không kịp nghĩ nhiều, giống như chỉ muốn chém giết

Đúng lúc này trên chiến trường nhiều hơn một thân ảnh, chính là Mạnh Hạo, hắn dịch chuyển đến đây, trong khoảnh khắc xuất hiện, nâng tay lên đánh một trảo

Lập tức lực lượng Sơn Hải nổ vang, lực lượng này tuy không nhiều lắm, không thể làm cho Mạnh Hạo sử dụng đối kháng với cường giả cảnh giới Đạo Tôn, nhưng cái này không phải dị tộc Đạo Tôn, đối với Mạnh Hạo, có thể giết sạch cùng nghiền nát bẻ gãy! Trong tiếng nổ vang, một hư ảnh bàn tay to ngưng tụ trong tinh không, khí thế kinh người, nổi lên sóng gợn vô tận trong tinh không, hướng về những dị tộc nơi đó, đánh tới một trảo

Dưới một trảo này, tinh không run lên, xuất hiện một khe nứt, bàn tay này trong chớp mắt đã nắm trong tay những dị tộc trong khu vực tinh không

Hung hăng bóp một cái! “Ầm!” Gào thét thảm thiết hơi ngừng lại trong chớp mắt, bàn tay này cũng biến mất, hết thảy tan thành mây khói

Chiến trường lập tức an tĩnh, tất cả tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải đều ngẩn ra, Vũ Văn Kiên quay đầu lại, thấy được thân ảnh Mạnh Hạo sau lưng mọi người

Mạnh Hạo

Vũ Văn Kiên nhìn Mạnh Hạo, trên mặt nở nụ cười nhưng nụ cười này mang theo chua xót, còn có chút mờ mịt

Hơn mười ngàn dị tộc tử vong, không ai vui mừng, không ai phấn chấn, tất cả tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải đều trầm mặc

Mặc dù bọn họ nhìn về phía Mạnh Hạo nhưng trong mắt dường như không còn nhiều sinh cơ, giống như hồn bọn họ đã chết

Bọn họ hiểu rõ trong Đệ Thất Sơn Hải giới, dị tộc nhiều không thể đếm xuể, mặc dù trận này thắng lợi nhưng trận kế tiếp

có lẽ chính là ngày diệt vong của Đệ Thất Sơn Hải

Trong trầm mặc, những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải lặng lẽ ôm quyền hướng về Mạnh Hạo, mang đi thi thể đồng bào tử vong trên chiến trường, xua tan máu dị tộc dơ bẩn kia

Yên tĩnh như chết

tim Mạnh Hạo đau nhói một chút, hắn nhìn những người này, nhìn hồn

bọn họ như đã bị diệt

Bởi vì chúng ta không có hy vọng

Vũ Văn Kiên chịu đựng thương thế, đi đến trước mặt Mạnh Hạo, nhìn đồng bạn bốn phía, hắn chua xót nói

Mạnh Hạo trận chiến này

chúng ta có thể thắng sao? Vũ Văn Kiên mờ mịt, có lẽ hắn không phải hỏi Mạnh Hạo mà là muốn cho mình một đáp án để phấn chấn, cho dù là giả

Cả đời này Mạnh Hạo thấy qua chiến tranh nhưng lại chưa từng có ngày như vậy, làm tim hắn đau nhói, chấn động không ngừng, hắn nhìn mấy vạn tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải nơi này, thấy được mệt mỏi của bọn họ, thấy được đáy lòng ẩn giấu tuyệt vọng của bọn họ, cũng nhìn thấy cừu hận của bọn họ đối với dị tộc

Các vị đạo hữu Sơn Hải, ta là Mạnh Hạo, đến từ Đệ Cửu Sơn Hải Giới, một trong danh sách! Mạnh Hạo bỗng nhiên nói, hắn cảm giác mình nhất định phải nói gì đó, hắn cảm thấy trong lòng mình có một thanh âm đang reo hò, gầm thét

Cuộc chiến tranh này ta không biết chúng ta có thắng lợi hay không nhưng ta biết, lúc này Hải Mộng Chí Tôn đang giao chiến với dị tộc Chí Tôn, ở nơi này!

Thanh âm Mạnh Hạo trào dâng, chỉ một ngón tay vào phía cuối tinh không

Ta còn biết, ở Đệ Tứ Sơn Hải, chủ Đệ Tứ Sơn Hải Địa Tạng đang giao chiến với dị tộc Chủ Tể!

Còn có các chủ Đại Sơn Hải đang giao chiến cùng phân thân dị tộc Đạo Tôn, mà trước đây không lâu, Mạnh mỗ vừa nhốt dị tộc Đạo Tôn cuối cùng trong 33 Địa, hắn mặc dù bất tử nhưng trong thời ngắn không thể đi ra!

Ta còn biết được, lúc này , Mạnh Hạo ta có thể so với tu sĩ Đạo Tôn!

Chiến tranh cuối cùng có thắng lợi hay không, ta không biết nhưng

Sơn Hải Giới tuyệt sẽ không dễ dàng bị giết sạch!

Năm đó Chí Tôn Tiên Giới chúng ta có thể kéo dài đến bây giờ, Sơn Hải Giới chúng ta vừa mới mở màn, sao có thể mất đi hy vọng! ! Lúc này, Mạnh Hạo nhìn tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải, trong lòng reo hò, trên Nam Thiên Tinh của Đệ Cửu Sơn Hải, trận pháp Lý gia bao trùm bốn phương tám hướng, tất cả dị tộc chạm vào, đều hét thảm thiết ở ngoài trận pháp, thân thể chưa kịp bước chân vào Nam Thiên Tinh đã tan vỡ, tan xương nát thịt

Bầu trời nổi lên mưa máu, máu tươi này thuộc về dị tộc, bên trong ẩn chứa dơ bẩn đối với tu sĩ, chẳng những có thể làm cho tu sĩ khó chịu, càng sẽ làm cho thiên địa long đong, cho nên chúng không có khả năng phủ xuống, không đợi rơi xuống đất liền hóa thành sương mù, tiêu tán trong mắt tu sĩ tại Nam Thiên Tinh

Xa xa, trên ngọn núi, Thủy Đông Lưu yên lặng đứng nhìn nơi đó, nhìn bầu trời từ xa, trong thần sắc có một ý nghĩ bi ai, thật lâu không tiêu tan

Chẳng biết lúc nào, bên người của hắn xuất hiện một chiếc thuyền cổ xưa, chiếc thuyền này lơ lửng giữa không trung, người ngoài không thấy được giống như nó vốn là

không tồn tại

Trên chiếc thuyền có một lão già khoanh chân tĩnh tọa, đưa lưng về phía thế giới, dường như cũng đưa lưng về phía thiên địa

Nếu như Mạnh Hạo ở nơi này, liếc mắt một cái có thể nhận ra chiếc thuyền quen thuộc với hắn, lão nhân trên thuyền đối với hắn không còn xa lạ, chính là đệ thập tổ Vương gia năm đó cướp hắn đi sau khi đạp cơ, lúc chết đi đã bước lên chiếc thuyền

Chiếc thuyền này từng mang hắn ngao du cả Sơn Hải Giới giống như mộng ảo, cũng từ giây phút kia, thế giới Mạnh Hạo chân chính mở ra

Cũng chính là lão nhân trên chiếc thuyền này không biết vô tình hay cố ý, làm dịu đi thương thế của Mạnh Hạo làm Mạnh Hạo được tiếp thêm sinh cơ chống đỡ

Mà lúc này chiếc thuyền này lơ lửng giữa tinh không, lơ lửng trước mặt Thủy Đông Lưu

Thủy Đông Lưu đứng ở đỉnh núi, lão nhân trên chiếc thuyền đưa lưng về phía thế giới, ánh mắt hai người rõ ràng không gặp nhau nhưng dường như đang nhìn lẫn nhau

Cần gì chứ

nhất định không có hy vọng

Thanh âm thăng trầm,chậm rãi truyền ra từ trong miệng lão nhân trên thuyền, dường như đây là lần đầu lão chân chính lên tiếng, thanh âm dường như từ năm tháng mơ hồ trước đây truyền đến, hắn cùng với chiếc thuyền nơi đây tựa hồ càng thêm hư ảo

Thủy Đông Lưu không nói chuyện, vẫn như cũ nhìn về phương xa

Một lúc lâu, lão già trên thuyền khẽ thở dài, chiếc thuyền dần dần tiêu

tán, giống như đã đi xa

Ngay khi lão già trên thuyền rời đi, Thủy Đông Lưu bỗng nhiên quay đầu, ngóng nhìn phía sau, nơi ánh mắt hắn nhìn qua lúc này vô thanh vô tức, xuất hiện một thân ảnh

Đó là một thanh niên mặc áo đen, sắc mặt bình tĩnh, tướng mạo bình thường nhưng lại có một luồng sát khí kinh người, trên thân mơ hồ tràn ngập gom góp bộ pháp thời gian

mà Mạnh Hạo đã từng học!

Hắn lạnh lùng nhìn Thủy Đông Lưu, trong mắt lóe lên sát khí

Ta nghĩ rất lâu

vốn ta nên tiêu tán, vì cái gì có thể trở lại lần nữa, thấy được ngươi, ta có đáp án

Chỉ một lần, ta chỉ giúp ngươi

một lần! Thanh niên áo đen nói xong, nhìn sâu vào Thủy Đông Lưu, xoay người tiêu tán trong thiên địa

Thủy Đông Lưu trầm mặc, từ đầu đến cuối, hắn cũng không lên tiếng, cho đến khi sắc trời dần âm u, cho đến khi màn đêm phủ xuống, trăng sáng lên cao, bóng của hắn bị kéo dài ra

Nước mất núi sông còn, nước còn núi sông mất

lựa chọn, sớm đã ra quyết định

Thủy Đông Lưu nhẹ giọng lẩm bẩm, trong mắt lóe sáng kỳ dị, ẩn chứa mong đợi

Chiến tranh Sơn Hải Giới cần chính là nổi dậy tinh thần!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1675: Ước Định Hổ Lao Tinh

Trong Đệ Thất Sơn Hải, khi lời nói Mạnh Hạo truyền ra, vốn là những tu sĩ không có sinh cơ dần dần xuất hiện quầng sáng, thậm chí có tiếng hít thở phát ra dồn dập

Bọn họ nhìn Mạnh Hạo, một chiêu giết sạch dị tộc Mạnh Hạo lúc trước, lúc này dần dần dịch chuyển trong tinh thần của bọn họ, hơn nữa lời nói của Mạnh Hạo làm cho tinh thần tất cả tu sĩ đều chấn động, một tên gọi phát ra càng thêm mãnh liệt trong đầu họ: “Đạo Tôn! !” Biểu hiện của Mạnh Hạo cùng lời nói của hắn như thông báo với mọi người chiến lực lúc này của hắn, trong chiến tranh Sơn Hải Giới, có tác dụng vô cùng trọng yếu

Những tu sĩ này không hiểu nhiều lắm cũng không muốn quan tâm lực lượng kinh khủng của 33 Thiên, bọn họ trong tuyệt vọng, bất kỳ cọng rơm cứu mạng nào họ cũng muốn bắt được

Như thế, mục đích của bọn họ dường như cháy lên hy vọng, đối với bọn họ, tu sĩ như Mạnh Hạo dĩ nhiên là người đỉnh phong trong Sơn Hải Giới, người như vậy cũng không mất đi hy vọng, mất đi lòng tin, lời hắn nói đối với những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải, bọn họ tin tưởng!

Chữ chiến này là của cả Sơn Hải Giới chúng ta nói ra, như vậy lần khai chiến này

không phải 33 Thiên chiến với chúng ta mà là chúng ta

chiến với 33 Thiên này!

Mở ra 33 Thiên khiến cho tu sĩ Sơn Hải Giới chúng ta có thể ngẩng đầu, thấy được tinh không chân chinh! Thanh âm Mạnh Hạo vang vọng, trong mắt những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải kia càng thêm sáng ngời

Những việc này không đủ xa, Mạnh Hạo nhìn bọn họ, đáy lòng của hắn bỗng dâng lên một ý nghĩa điên cuồng, hắn hiểu rõ, tự xem xét cũng không có trường hợp đặc biệt

Vậy nên trong Sơn Hải Giới lúc này, ở bất kỳ tòa Sơn Hải nào, trong lòng rất nhiều tu sĩ Sơn Hải Giới đều xuất hiện suy nghĩ như vậy

Có lẽ trình độ biểu hiện không giống nhau, có người có thể đè nén hóa thành sát khí, người còn lại run rẩy khiếp đảm mất đi chiến ý

Nếu như thế cuộc chiến lần này

có lẽ thật sự không có hy vọng

Mạnh Hạo hiểu rõ khó khăn trong cuộc chiến này, hắn cũng hiểu rõ đạo lý, chiến tranh

cần anh hùng lại giống như không cần anh hùng! Sở dĩ cần anh hùng là vì cần một lực lượng tinh thần!

Mà lại không cần là vì

một người không thể đánh thắng một cuộc chiến tranh, cho dù mạnh như Cửu Phong Chí Tôn, giống như là

nước còn núi sông mất

Chiến tranh cần chính là đoàn kết, một dân tộc cũng cần chính là đoàn kết! Chỉ có đoàn kết, chỉ có tự thân tu sĩ Sơn Hải nổi dậy, chỉ có tinh thần ngập trời kia mới có thể

làm Sơn Hải Giới bùng phát bất khuất, khí thế cùng lực lượng thề sống chết lao ra từ 33 Thiên!

Ta cần làm một việc

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, hắn rất lâu đã không để bản thân trở thành chủ nhân Sơn Hải Giới chân chính, hắn luôn cảm thấy bản thân là chủ Sơn Hải Giới tương lai

” Có lẽ ta đã sai

Nếu không có tương lai, cũng sẽ không có chủ Sơn Hải

” Trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng trong chớp mắt, hắn ngẩng đầu nhìn tinh không trên đại lục Đệ Nhất Thiên

Ý niệm điên cuồng kia trong đầu hắn lúc này càng phát ra mãnh liệt, trong lòng Mạnh Hạo hít sâu, tùy ý để ý niệm này lên men, xoay người, cùng với Vũ Văn Kiên đi về phía Hổ Lao Tinh

Những tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải phía sau hắn, từng người một rõ ràng đã có thêm một tia tinh thần, bọn họ nhìn chằm chằm bóng lưng Mạnh Hạo, trong lòng bọn họ lúc này xuất hiện một ngọn lửa, chậm rãi thiêu đốt

Có thể tưởng tượng nếu ngọn lửa này lan tràn, làm tu sĩ cả Sơn Hải Giới, trong lòng đều cháy lên ngọn lửa, khiến cả Sơn Hải Giới đều hừng hực trong liệt hỏa, hoặc là thiêu đốt chính mình, hoặc là thiêu đốt địch nhân! Hổ Lao Tinh, một vùng rạn nứt

cả mặt đất tràn ngập từng khe nứt nhìn thấy mà giật mình, những khe nứt này rậm rạp chằng chịt, bao trùm tinh tú này, dường như có thể tan vỡ bất kỳ lúc nào

Cuộc chiến tranh này phá hủy Sơn Hải Giới, lấy Đệ Thất Sơn Hải cùng Đệ Lục Sơn Hải làm trọng, Mạnh Hạo nhìn Hổ Lao Tinh trong trầm mặc, trong mắt lóe lên sát khí

Hắn phẫn nộ với Bạch chủ, cho dù chính tay đâm đối phương, như cũ vẫn còn tại

”Lại nói tiếp còn có một chủ Sơn Hải

” Trong lòng Mạnh Hạo rét lạnh, nhìn về phía xa, nhìn về phía bên cạnh Vũ Văn Kiên

Vũ Văn Huynh, ta nhớ huynh năm đó ở Như Phong Giới, đã nói ở Đệ Thất Sơn Hải này có thể lấy được

thần huyết? Tuy Mạnh Hạo chỉ là đi ngang qua Đệ Thất Sơn Hải nhưng ở nơi này có vật làm cho lòng hắn chấn động

Thần huyết kia là vật mấu chốt làm thân thể đột phá, lúc này chiến lực Mạnh Hạo, bởi vì thân thể, thậm chí do thân thể liên lụy, nếu thân thể có thể đột phá, với tích lũy lúc trước của hắn, có thể trực tiếp gia tăng cường hãn của thân thể, đạt đến trình độ Đạo Tôn

Khi đó phối hợp với tu vi cùng thần thức kinh khủng của hắn, chân chính trở thành lực lượng Đạo Tôn hoàn chỉnh

của hắn! Vả lại Mạnh Hạo lúc trước hấp thụ Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết của Bạch chủ, trong cơ thể đạt đại thành cảnh giới Vĩnh Hằng, cảm nhận trong cổ đăng đệ nhị khô Thần Minh Thất Khô, khô héo máu thịt cũng cần thân thể Mạnh Hạo càng thêm cường hãn, mới có thể ổn định

Vả lại ý niệm điên cuồng trong đầu hắn giống như cần chiến lực của Mạnh Hạo chân chính đạt tới Đạo Tôn, mới có thể thực hiện, nắm chắc nhiều hơn

Tất nhiên có!

Ở Táng Thần Cốc, chỉ có điều khu vực này giờ này đã bị dị tộc chiếm cứ

Vũ Văn Kiên nhìn Mạnh Hạo lập tức nói

Mạnh huynh nếu như muốn đi, Vũ Văn nguyện ý cùng đi chung! Trong mắt Vũ Văn Kiên lóe lên ánh sao

Không gấp, ta ở tinh này còn có nhân quả còn dang dở, Vũ Văn huynh, Mạnh mỗ đi trước một bước

Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, thân thể bước lên trước, biến mất trong khoảnh khắc

Vũ Văn trầm mặc đứng ở đó, hồi lâu trong mắt hắn cháy lên chiến ý

”Đồng dạng cùng là danh sách mà Mạnh Hạo giờ này đã đạt đến trình độ làm người khác nhìn lên, còn ta

trước sau còn chưa hoàn thành Cổ Cảnh, cuộc chiến tranh này không biết kéo dài bao nhiêu năm, Đạo Cảnh ta nhất định phải bước chân vào!” Trong mắt Vũ Văn Kiên lộ ra kiên quyết

Mạnh Hạo đi vào trong thiên địa ở Hổ Lao Tinh, cảm nhận trong cơ thể như ẩn như hiện tràn ra một luồng khí tức, khí tức này đến từ sâu trong tu vi của chính hắn, một quả lăng phiến màu trắng!

Hổ Lao Tinh, Sửu Môn Đài

Mạnh Hạo lẩm bẩm, hắn trước sau không quên năm đó ở Nam Thiên Tinh, thi thể tiên nhân rơi từ trên trời xuống, tiên nhân kia là Sưu Môn Đài, hắn cùng Mạnh Hạo có ước định, Mạnh Hạo có hứa hẹn truyền thừa

Sửu Môn Đài về Hổ Lao Tinh

Khi đó quà Sưu Môn Đài đối với Mạnh Hạo là chí bảo, chỉ là giờ này đã bé nhỏ không đáng kể

Mặc dù Sửu Môn Đài từng nói khi hắn truyền thừa Sửu Môn Đài về quê hương Hổ Lao Tinh, hắn sẽ thu được tạo hóa

Nhưng Mạnh Hạo cũng không thèm để ý, đối với hắn hiện giờ, tạo hóa đưa đến trợ giúp càng ngày càng ít, vả lại tu vi Sửu Môn Đài năm đó biểu lộ ra cũng không đủ làm cho tạo hóa của Mạnh Hạo lúc này chuyển động

Còn Mạnh Hạo đến không phải vì tạo hóa mà vì lễ tạ, thực hiện hứa hẹn

Hắn yên lặng đi đến, cảm nhận được mai lăng phiến dịch chuyển trong cơ thể, không bao lâu, phía trước hắn xuất hiện một ngọn núi

Một ngọn núi tràn ngập khe nứt nhưng không tan vỡ, thần thức Mạnh Hạo quét qua, trong núi này có một động phủ dường như rất lâu không có người ở, đã tràn ngập bụi bậm

Còn có một tòa trận pháp, sâu trong động phủ này, trên trận pháp hạch tâm có một bàn ngọc thạch lớn chừng bàn tay, phía trên có một ấn ký lõm xuống

Ngay khi Mạnh Hạo đến, ngực hắn lập tức tản ra tia sáng, lăng phiến truyền thừa năm đó Sửu Môn Đài thi pháp sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, lúc này tự bay ra, thẳng đến núi này

Rất nhanh lập tức chui vào trong khe hở, bay vào động phủ, dừng lại trên trận pháp được khảm trong bàn ngọc thạch đến từ trận pháp hạch tâm kia

Mạnh Hạo không theo cùng, hắn đứng ở ngoài núi, ánh mắt chăm chú

nhìn, nhưng rất nhanh, hắn hơi sửng sốt

”Đây là

” Cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, trong chớp mắt cất bước liền xuất hiện trong núi này, lúc trước thần thức hắn quét qua núi này không thấy có nơi nào bất thường, phải biết thần thức của Mạnh Hạo lúc này rất ít khi sai lầm

Mặc dù trận pháp kia chỉ là kích phát truyền thừa, tràn ra dao động, tìm đệ tử thích hợp để sử dụng

Nhưng giờ phút này, khi lăng phiến sát nhập vào, trận pháp này không ngờ chớp mắt biến đổi, không còn kích phát truyền thừa mà biến thành

triệu hoán! Mạnh Hạo đứng ở bên ngoài trận pháp, biến sắc không ngừng, nhìn trận pháp hắn có thể cảm nhận được lực lượng triệu hoán trong trận pháp này, không ngờ không thấy trên 33 Thiên, không biết lan tràn ra phương hướng nào, đang triệu hoán! Lực xuyên thấu của trận pháp này là Mạnh Hạo lần đầu gặp, hắn cũng là lần đầu tiên thấy được phong ấn xuyên thấu qua 33 Thiên

Còn ở trên lăng phiến kia, vì bồi dưỡng nhiều năm trong cơ thể Mạnh Hạo, cùng một tia khí tức dồi dào của Mạnh Hạo, khí tức này cũng khiến cho triệu hoán xuất hiện một chút biến hóa Mạnh Hạo nhìn không thấu

Không phải truyền thừa

Sửu Môn Đài rốt cuộc là ai! Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên, hừ lạnh, chuyện này ngoài ý liệu của hắn, tu vi của hắn hiện giờ có thể phá hủy trận này, tuy rằng chuyện này làm trái với lời thề của hắn, nhưng Sơn Hải Giới lúc này thật sự không thể trải qua bất kỳ việc ngoài ý muốn nào

Mạnh Hạo vốn vì lời thề mà đến, hồi báo tạo hóa Sửu Môn Đài đưa ra

năm đó, nhưng giờ này, sắc mặt hắn âm trầm, hắn thà rằng tự mình thừa nhận nhân quả, cho dù lời thề bị vấy bản cũng không cho phép trận pháp này xuất hiện nguy hại nào đối với Sơn Hải Giới! Hắn nâng tay lên nhấn một cái, một luồng lực lượng mạnh mẽ nổ vang bùng phát, sắp rơi xuống, một luồng ý thức từ trong trận pháp này truyền ra trong nháy mắt, sáp nhập vào tinh thần Mạnh Hạo

Trong ý thức kia dường như đang khẩn cầu

Giữ lại một hy vọng cho ta

nể tình ta không có bất kỳ ý nghĩa nào hại ngươi, cũng không có làm ra điều gì bất lợi đối với Sơn Hải Giới, giữ lại

giữ lại một hy vọng cho ta

”

Ta muốn hồi sinh một người

hắn là chủ nhân của ta

Năm đó, hắn đưa ta rời đi, khiến ta luân hồi, ta đã trải qua rất nhiều việc, rốt cục thức tỉnh, biết quê nhà của ta, biết thân phận của ta, biết hắn đã

tắt đi hồn hỏa của bản thân

Ta muốn hồi sinh hắn, đây là chấp niệm của ta, giữ lại hy vọng cho ta

Sơn Hải chiến

ta có thể giúp ngươi! ! Đó là thanh âm của Sửu Môn Đài, mấy câu trước không khiến cho Mạnh Hạo có bất kỳ dao động nào, tu vi của hắn tản ra, trận pháp phát ra tiếng động “rắc rắc”, triệu hoán dường như muốn dừng

lại, nhưng câu cuối cùng làm cho Mạnh Hạo dừng lại một chút

Sửu Môn Đài ta lấy tính mạng ra thề, trận này bất diệt, cả đời này trợ giúp Sơn Hải chiến!

Ngươi lấy cái gì trợ trận

Cặp mắt Mạnh Hạo ngưng tụ, chậm rãi nói:

Ta có thể

cho ngươi phong ấn của một vị Chí Tôn thất nguyên, hóa thành con rối của ngươi! Thanh âm Sửu Môn Đài lộ ra quyết đoán cùng điên cuồng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1676: Tim Mạnh Hạo

Tinh thần Mạnh Hạo chấn động, sau khi hắn rời khỏi Nam Thiên Tinh, đi Sơn Hải Giới, chưa từng quên ân tình tặng tạo hóa của Sửu Môn Đài năm đó, cũng chưa bao giờ từng quên mất ước hẹn Hổ Lao Tinh

Hắn muốn truyền thừa Sửu Môn Đài đến Hổ Lao Tinh, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới cái Sửu Môn Đài gọi là truyền thừa căn bản là giả dối, đây hết thảy là âm mưu

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn có thể cho phép đây là âm mưu nhưng lại không thể chấp nhận sự tồn tại của trận pháp này, cho dù chỉ tạo ra một tia ảnh hưởng đối với Sơn Hải Giới, đây là trách nhiệm của hắn, là đảm đương của hắn

Sau khi Đệ Nhất Thiên phủ xuống, Sơn Hải Giới bi thảm, rõ ràng trước mắt Mạnh Hạo, tim của hắn trong trận chiến này đã hoàn toàn lột xác

Hắn đã trưởng thành từ lâu

Cho nên sau khi nhận ra trận pháp này, việc đầu tiên nghĩ đến không phải là chưa hoàn thành lời thề sau khi nhân quả rơi xuống mà là lập tức muốn phá hủy trận pháp này

Nhưng

đồng dạng trong thanh âm của Sửu Môn Đài, những từ ngữ nói ra đối với Mạnh Hạo chấn động rất lớn, tinh thần hắn lúc này nổ vang mãnh liệt, cặp mắt sáng lên kỳ dị

Sửu Môn Đài ta lấy hồn lập lời thề, nếu lời nói có chút giả dối nào làm cho Sửu Môn Đài ta từ này về sau

sinh ly tử biệt không tìm thấy được chủ nhân của ta! Thanh âm Sửu Môn Đài điên cuồng, quyết đoán truyền đến, xuyên qua chân thành mãnh liệt, còn ẩn chứa cầu khẩn mãnh liệt

Thậm chí ngay lúc lời thề nói ra, Mạnh Hạo cảm nhận được lực lượng chấn động nơi u minh trong lởi thề, còn có ngọn núi này, trong trận pháp này càng thêm dày đặc nhân quả

Hết thảy có thể nói rõ lời nói đối phương là chân thật

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn không phải người lãnh khốc vô tình, đối với Sửu Môn Đài đã từng tặng mình tạo hóa, nếu có thể lựa chọn hắn không muốn phá hủy hy vọng của đối phương, vả lại còn lấy hồn thề

Ngươi như thế nào có thể làm được? Mạnh Hạo nói

Người không cần để ý ta làm như thế nào, ngươi chỉ cần Chí Tôn thất nguyên cùng ngươi giao chiến, những việc khác, ta sẽ thi triển!

Thanh âm Sửu Môn Đài mang theo ý chí kiên quyết, rõ ràng việc này gần như nghịch thiên, với hắn phải trả cái giá lớn khó có thể hình dung

Bất kể thời gian nào chỉ cần ta còn sống, ngươi đều có thể sử dụng

ấn ký này! Một ấn ký phát ra u quang, trong nháy mắt từ trên núi xuyên qua, bay đến trước mặt Mạnh Hạo

Ấn ký này méo mó, bên trong dao động không ngừng, nhìn không rõ, rất nhiều biến hóa tồn tại, Mạnh Hạo nhìn ấn ký trước mặt này, trong mắt quyết đoán, vung tay áo, thu ấn ký, sâu xa nhìn thoáng qua ngọn núi này, xoay người cất bước, cách xa nơi này

Hắn đã nhìn thấu Hổ Lao Tinh này sở dĩ vẫn tồn tại ở Đệ Thất Sơn Hải,

hay là nói sở dĩ không bị huỷ diệt hết thảy nhất định có quan hệ với đám người Vũ Văn Kiên, nhưng

trận pháp trong ngọn núi này là lực lượng Sửu Môn Đài giữ lại, đang bảo hộ Hổ Lao Tinh

Bảo vệ Hổ Lao Tinh cho dù lúc này mặt đất vỡ vụn rất nhiều, nhưng vẫn chưa từng tan vỡ, trận pháp này trên thực tế đang bảo vệ ngọn núi này

”Rốt cuộc tồn tại như thế nào lại có thể khiến cho tôi tớ có thể cố chấp như thế, phải đi hồi sinh

” Mạnh Hạo cất bước, đi ra xa xa

Cho đến khi hắn đã đi xa, trong ngọn núi này, trong trận pháp xuất hiện một thân ảnh mơ hồ, đó là Sửu Môn Đài, thân ảnh hắn dường như đang tiêu tán, hắn kinh ngạc nhìn trận pháp, thân thể run nhẹ, trong mắt mang kỳ vọng còn có hồi ức

Người vì người khác hai mắt nhắm nghiền

khi ta trở về, ta không tìm được người

Trong thanh âm của Sửu Môn Đài mang theo bi thương, lẩm bẩm, hắn yên lặng ngồi trong trận pháp

Trở về đi

chủ nhân của ta

Khi Mạnh Hạo đi xa, Bì Đống chẳng biết từ lúc nào bay ra từ trong túi trữ vật, quay đầu lại nhìn ngọn núi, Anh Vũ cũng bay ra, dừng trên vai Mạnh Hạo, cũng quay đầu lại như vậy

Hai cái kẻ dở hơi này, khó có thể an tĩnh

Có lẽ tồn tại trong mắt vị đó, Sửu Môn Đài này từ lâu đã không phải là tôi tớ, Mạnh Hạo ngươi nói nếu như có một ngày ngươi nếu như chết đi, ta có thể hay không giống như Sửu Môn Đài nghĩ biện pháp hồi sinh ngươi? Ôi, đây thật là một vấn đề khó suy nghĩ

Ngũ ca, huynh cứ nói đi? Bì Đống khẽ thở dài, chậm rãi nói

Bước chân Mạnh Hạo chợt ngừng, rõ ràng chỉ là một lời nói làm cho người khác cảm khái, nhưng trong miệng Bì Đống nói ra, Mạnh Hạo luôn cảm thấy quái dị

Ngũ gia ta nghĩ không phải cái này mà là

nếu như một ngày Ngũ gia chết đi, Mạnh Hạo ngươi

sẽ thương tâm bao nhiêu? Có hay không cũng sẽ hồi sinh ta? Anh Vũ nghiêm túc nhìn Mạnh Hạo

Sẽ! Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, Anh Vũ cùng Bì Đống đã theo hắn rất lâu, tình cảm giữa bọn họ từ lâu đã chẳng còn là quan hệ tôi tớ

Ngũ gia là bất tử bất diệt, cho nên ngươi không có cơ hội này, ha ha

Anh Vũ cười ha ha, rất đắc ý, cười cười, trong mắt lại có một tia bi ai cùng nuối tiếc lướt qua, giây lát lại biến thành bộ dạng không tim không phổi

Mạnh Hạo trầm mặc, đáy lòng hắn trước sau có một kết quả

Cái kết quả này hắn không dám nghĩ đến, thậm chí không dám suy tư bởi vì hắn không biết bản thân nên lựa chọn thế nào

Hắn mơ hồ biết nhân quả, biết chiến tranh Sơn Hải Giới, nguyên nhân ở

trên gương đồng! Giao ra gương đồng, có thể

sẽ kết thúc cuộc chiến tranh này?

Đây đúng là nguyên nhân Mạnh Hạo không dám suy tư, một bên là cả Sơn Hải Giới, có người thân,bằng hữu, sư tôn của hắn cùng với chúng sinh

còn bên kia là gương đồng vẫn luôn bồi bạn cùng hắn từ sau khi hắn đi vào Kháo Sơn Tông, làm hắn từng bước từ một thư sinh trở nên mạnh mẽ như hôm nay

Đối với Anh Vũ, Mạnh Hạo ngày thường giống như tùy ý, nhưng trên thực tế đáy lòng lại tồn tại tình cảm rất sâu với Anh Vũ, không thể dứt bỏ

”Là có lỗi với nó hay là có lỗi với cả Sơn Hải Giới đây

” “Có lẽ ta có thể lựa chọn chỉ có thể là

có lỗi với bản thân

” Đáy lòng Mạnh Hạo khẽ thở dài, đây là vấn đề hắn không muốn đối mặt nhưng hắn hiểu rõ sớm hay muộn gì cũng có một ngày, hắn cần phải đối mặt, vả lại một khắc đối mặt kia, hắn không biết sự thật có bao nhiêu tàn khốc đang đợi mình

Chỉ có thể làm bản thân trở nên mạnh hơn! Cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng mãnh liệt, hắn hít sâu, khắc chế bản thân không tiếp tục suy tư nữa vấn đề làm tâm hắn đau nhói nữa, hóa thành cầu vồng, chạy thẳng ra xa

Trên bả vai hắn, Bì Đống trầm mặc, Anh Vũ nhìn như không tim không

phổi nhưng lại yên lặng hiếm thấy, hóa thành một ánh sáng hỗn tạp, tiến vào gương đồng bên trong túi trữ vật

Mạnh Hạo cũng trầm mặc, trong lòng khẽ thở dài, mang theo vận mệnh không thể nắm lấy, lúc này lo lắng với người nhà, tưởng niệm với Hứa Thanh tràn ngập trong tinh thần hắn

Rời đi rất xa, tìm được Vũ Văn Kiên đang đợi Mạnh Hạo trở về

Mang ta đi

Táng Thần Cố trong lời nói của huynh! Vũ Văn Kiên khoanh chân, cặp mắt lóe sáng, hắn hít sâu, gật đầu, khi đứng dậy hóa thành cầu vồng, Mạnh Hạo vung tay áo, hai người chạy thẳng tới tinh không

Tốc độ cực nhanh như xé hư không, tốc độ Mạnh Hạo bỏ xa Vũ Văn Kiên nhưng mà Mạnh Hạo dựa theo khu vực Vũ Văn Kiên nói, mang theo Vũ Văn Kiên cùng nhau di chuyển

Muốn trở nên mạnh hơn mới có thể đánh ra đạo của bản thân trong vận mệnh không thể nắm lấy! Trên người Mạnh Hạo sát khí gia tăng, tất cả ngây ngô đã qua đều bị tiêu trừ, chỉ còn lại thê thảm chính mắt thấy được ở Sơn Hải Giới, càng thêm lắng đọng bi thương cùng đau đớn

Đệ Thất Sơn Hải gần như trở thành thế giới dị tộc, nơi này dị tộc rất nhiều, bao phủ cả tinh không, từng khối vuông tối đen như mực khuếch tán trong tinh không, một luồng uy lực càng thêm mãnh liệt, tràn ngập bốn phương tám hướng

Khi Mạnh Hạo cùng Vũ Văn Kiên xuất hiện, hướng đông nam Đệ Thất Sơn Hải một mảnh an tĩnh, nhưng khi nhìn về phương xa, những khối vuông đen khổng lồ trong khu vực này chừng hơn mấy trăm, lơ lửng trong tinh không, có tia chớp xẹt qua giữa những khối vuông này, mơ hồ có thể thấy được rất nhiều thân ảnh dị tộc xuyên qua những khối vuông

này

Dường như đang bố trí trận pháp gì

Táng Thần Cốc ở phía trước, đó là khe nứt không gian, cùng một nơi với mảnh vỡ chiến trường cổ xưa, nơi đó tồn tại thần niệm vô cùng vô tận, những thần niệm này như vô hình có thể giết người

Mà Táng Thần Cốc này cũng là một trong những khu vực nguy hiểm nhất trong Đệ Thất Sơn Hải của ta, năm đó ta từng xâm nhập qua một lần, cách nơi đây một khoảng ngắn, cơ duyên xảo hợp thu được một giọt thần huyết hỗn độn không tinh khiết, cho dù là vậy cũng khiến tu vi thân thể ta tăng tiến vùn vụt!

Sau khi Đệ Nhất Thiên phủ xuống, dị tộc trước hết chiếm cứ là nơi này! Vũ Văn Kiên trong phạm vi thần thức Mạnh Hạo bao phủ, tuy đứng cùng Mạnh Hạo trong tinh không nhưng trừ phi là Đạo Tôn lục nguyên đỉnh phong hoặc là Chí Tôn thất nguyên, nếu không những người khác không chuẩn bị gì rất khó phát hiện ra tồn tại của Mạnh Hạo cùng Vũ Văn Kiên

Ta hoài nghi những dị tộc này đã không ít lần vào trong Táng Thần Cốc kia, mục đích của bọn họ có lẽ cũng là thần huyết

Vũ Văn Kiên nhìn Mạnh Hạo

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, nhìn phía trước, hắn có thể cảm nhận được trong nơi màu đen kia có dao động của cường giả, có thể nhận ra trận pháp hợp thành này ẩn chứa lực lượng kinh người

Vả lại ở khu vực Táng Thần Cốc nơi đó, số lượng dị tộc rất nhiều, mặc dù không có lục nguyên tồn tại nhưng dị tộc ngũ nguyên đã thấy có bốn vị sau khi thần thức Mạnh Hạo bao trùm

Cái này còn không có bao gồm dị tộc trong Táng Thần Cốc, dù sao thế

giới bên trong Táng Thần Cốc, Mạnh Hạo bên ngoài không thấy được

Vũ Văn huynh, nơi này nguy hiểm khó lường, xin ở nơi này chờ ta

Mạnh Hạo nhìn Vũ Văn Kiên

Vũ Văn Kiên chần chờ một chút, ánh mắt quyết đoán, lắc đầu

Cuộc chiến tranh này, phàm nhân 33 Thiên cũng không buông tha, đó có thể thấy được mục đích của bọn họ là diệt tộc

diệt huyết mạch tất cả sinh mạng của Sơn Hải Giới ta

Món nợ này ta cần phải đòi lại! Vũ Văn Kiên nắm chặt quả đấm

Ta muốn trở nên mạnh mẽ, muốn tu vi đột phá, ta muốn có pháp luyện thể, giá cao phải trả cho sinh cơ bản thân là thần huyết, đổi lấy thân thể nhập đạo trăm năm! Vũ Văn Kiên ta là danh sách, cho dù sau khi nhập đạo chỉ có thể sống được trăm năm, cũng phải có trách nhiệm của danh sách! Trong mắt Vũ Văn Kiên lóe sáng, trong đồng tử có ngọn lửa điên cuồng thiêu cháy

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1677: Đi Đến Táng Thần Cốc

- Chuyến này, xin Mạnh huynh... để ta cùng đi với ngươi!

- Nếu ta trở thành gánh nặng cho ngươi, Mạnh huynh không cần để ý tới ta, chỉ cầu Mạnh huynh... mang ta vào Táng Thần Cốc kia, ta liền tự mình rời đi, tìm tạo hóa thuộc về ta!

- Đi ra bước này, sống hay chết, không liên quan tới Mạnh huynh, không dính líu tới nhân quả của Mạnh huynh. Vũ Văn Kiên ta... sẽ tự mình tìm chi đường tạo hóa của mình!

- Sống thì tốt, chết cũng được... Ta vì một khang máu, một thân tu, cả đời niệm... Hãy báo đáp nơi đã sinh dưỡng ta Sơn Hải Giới! Vũ Văn Kiên cười thảm, trong nụ cười mang theo điên cuồng. Trong khoảng thời gian hắn ở Đệ Thất Sơn Hải, những điều đã gặp và thấy được, so với những thứ Mạnh Hạo thấy còn thảm thiết hơn gấp trăm lần.

Hắn thấy được ba viên chủ tinh tan vỡ, thấy được vô số sinh mạng tử vong, thấy được từng tông môn một trong thời gian ngắn ngủi, đã bị dị tộc diệt môn.

Hắn thậm chí còn thấy được những dị tộc kia, không ngờ đem rất nhiều người nuốt sạch.

Thân nhân của hắn, tộc nhân của hắn, tông môn của hắn... đã không còn. Ý nghĩa sự tồn tại của hắn vào thời khắc này, chỉ có báo thù!

Mạnh Hạo trầm mặc, nhìn Vũ Văn Kiên một lúc lâu rồi xoay người nhìn về phía xa xa.

- Đi theo ta. Hắn chỉ nói một câu này, thân thể liền biến hóa thành một đạo cầu vồng, trong tiếng nổ ầm ầm, chạy thẳng tới xa xa. Hắn không lựa chọn lén đi vào, nếu đã vậy thì quang minh chính đại đi vào giết chết.

Bởi vì nơi này, vốn là Sơn Hải Giới, không phải dị tộc Đệ Nhất Thiên!

“Ầm”

Khi Mạnh Hạo đánh tới, đồng thời thân thể Vũ Văn Kiên bành trướng. Hình như có một tia thần huyết lưu chuyển trong cơ thể hắn, ngưng tụ ra lực lượng kinh người, không ngờ khiến cho thân thể Vũ Văn Kiên khổng lồ gấp mấy lần, giống như một cự nhân sải bước, theo phía sau Mạnh Hạo cùng đánh tới.

Hai người, hai vị danh sách, thời khắc này trở thành hai đạo cầu vồng, giống như hai thanh kiếm sắc bén, một trước một sau rầm rầm đâm vào trong trận pháp của dị tộc.

Mạnh Hạo tu vi cao cường, chỉ có Đạo Tôn mới có thể áp chế. Thời khắc hắn đánh tới, gần đã như xuyên thấu trận pháp dị tộc. Tiếng nổ ngập trời, bốn phía có rất nhiều khối vuông màu đen, toàn bộ chấn động. Có dị tộc từ bên trong chạy ra, thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, trong mấy trăm khối vuông màu đen, cũng có dao động kinh người tản ra, tạo thành lực lượng thần thức, đánh sâu vào Mạnh Hạo.

Lại ở phía xa, có ba đạo khí tức ngũ nguyên dâng lên ngập trời, long trời lở đất, hướng về Mạnh Hạo đè ép cản trở.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng. Đối mặt với rất nhiều dị tộc từ bốn phía, nhìn những bộ dáng dữ tợn với sát khí ngập trời trên người dị tộc, trong mắt Mạnh Hạo sát cơ lóng lánh, hắn vung tay một cái, Chí Tôn Kiều lập

tức rầm rầm xuất hiện, hướng về bốn phía mạnh mẽ trấn áp.

Một lần trấn áp, tiếng hét thảm thê lương đều vang lên, tinh không bốn phía Mạnh Hạo như tan vỡ, như bị bàn tay vô hình bao phủ. Một kích lực lượng , vỡ vụn tất cả!

Có ít nhất hơn một ngàn dị tộc, dưới uy áp Chí Tôn Kiều, thân thể trực tiếp tan vỡ, nguyên thần vỡ nát.

Một màn này kiến cho tất cả dị tộc thấy được đều hít ngược một hơi, thần sắc đại biến, không tự chủ được lui về sau, còn có hoảng sợ.

- Đạo... Đạo Tôn!

- Chết tiệt, ở Sơn Hải Giới này Đạo Tôn hắn là phượng mao lân giác mới đúng, vì cái gì ở nơi này lại gặp một vị!

- Hai vị Đạo Tôn đại nhân ở Đệ Nhất Thiên ta, thế nào lại không tới ngăn trở người này!

Toàn bộ những dị tộc này đều hoảng sợ, run như cầy sấy, nhất thời không dám lại gần lần nữa. Mạnh Hạo cất bước đi tới, Vũ Văn Kiên đi phía sau hắn, cho dù trong lòng nhận thức đối với Mạnh Hạo cực kì cao, cũng chứng kiến một màn Mạnh Hạo tại Hố Lao Tinh, nhưng sau khi lần nữa thấy được một màn tương tự, tâm thần vẫn chấn động.

Hắn nhìn bóng lưng Mạnh Hạo. Bóng lưng không quá cao lớn, nhưng trong mắt Vũ Văn Kiên, dường như có sắc thái của cả thế giới.

Dường như... chiến tranh Sơn Hải Giới... không nhất định cuối cùng sẽ là diệt tộc!

Nhưng vào lúc này, trong nháy mắt, những tu sĩ dị tộc kia hoảng sợ lui về phía sau. Thần niệm bên trong mấy trăm khối vuông màu đen bốn

phía kia dao động, đồng loạt phủ xuống, như dung hợp cùng một chỗ, hóa thành thần niệm kinh người, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Thần niệm mạnh mẽ này, dường như ngay cả Đạo Tôn nếu gặp cũng sẽ kiêng kỵ tránh ra. Nó hóa thành thực chất, biến thành một gương mặt to lớn, bao trùm tinh không, hướng về phía Mạnh Hạo gầm thét, cắn nuốt.

- Đạo Tôn thì thế nào, lăn ra khỏi nơi này! Có tiếng gào thét ngập trời vang lên. Đó không phải là thanh âm của một dị tộc, đó là bên trong mấy trăm khối vuông màu đen, mấy trăm dị tộc cùng dung hợp một chỗ thực hiện thần niệm chi âm!

Thanh âm này xuất hiện, tinh không lập tức vỡ vụn, thiên hà tan vỡ, làm cả hư vô trong nháy mắt đều run rẩy, hóa thành một luồn vô pháp vô thiên chi ý, nghiền ép mà đến.

- Lăn! Chúng dị tộc thần niệm chi âm, rầm rầm đi ra. Bốn phía, những dị tộc khác, giờ khắc này trong mắt lộ ra tinh mang, chỉ chờ Mạnh Hạo lui về sau một cái, trong một khắc khí thế sẽ bị áp chế.

Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, chỉ là trong mắt hàn ý nhoáng lên một cái, thần thức ầm ầm bạo phát, đánh sâu vào khuôn mặt mà thần niệm mọi người ngưng tụ tạo nên.

Dường như hóa thành một quả đấm to lớn, một quyền đánh vào trên khuôn mặt kia!

“Ầm, ầm, ầm”

Thần thức ngưng tụ thành một quyền này, thiên địa biến sắc, trực tiếp đem khuôn mặt do thần niệm ngưng tụ tan vỡ, chia năm xẻ bảy!

Tiếng “rắc rắc” vang lên, tinh không lần lượt xuất hiện từng khe nứt, lan tràn bốn phương tám hướng. Mỗi một khe nứt như có chi long đi qua hư

không, những dị tộc kia phát ra tiếng hét thảm thê lương, tránh không kịp. Hễ là dị tộc trong phạm vi khe nứt, hoặc là thân thể bị tách rời, hoặc là chính thân thể trực tiếp bị tan vỡ.

Cùng lúc đó, bên trong mấy trăm khối màu đen ở bốn phía có tiếng hét thảm thê lương truyền ra, trong tiếng nổ "ầm ầm", mấy trăm khối vuông màu đen này toàn bộ vỡ vụn. Trong phút chốc tan vỡ, tu sĩ dị tộc ở bên trong, cũng đều đang hình thần câu diệt.

Từ xa xa nhìn lại, một màn này thấy mà giật mình!

Một loạt tiếng hấp khí truyền ra. Dị tộc bốn phía, đều theo bản năng lui về phía sau, khi nhìn về phía Mạnh Hạo đều hoảng sợ đến cực hạn, thân thể run rẩy. Trong tâm thức mỗi người bọn họ, khi chiếm lấy Sơn Hải Giới, đều cho mình là chí cao vô thượng, khinh miệt Sơn Hải Giới, lấy việc hành hạ tiên nhân đến chết làm thú vui.

Nhưng giờ này, khi nhìn thấy Mạnh Hạo kinh khủng như vậy, trong thân tâm những người phong ấn này, ký ức tổ tiên giấu trong linh hồn bọn họ dường như từ từ mở ra.

Đó là tổ tiên của bọn họ, thân là hạ giới Chí Tôn Tiên Giới, bị chinh phục ký ức.

Mạnh Hạo sắc mặt âm lãnh. Dị tộc bốn phía rất nhiều, với tu vi của hắn giờ đây, cũng rất khó diệt sát toàn bộ. Thời khắc này ánh mắt hắn quét ngang, mắt hắn nhìn chỗ nào, những dị tộc này đều run rẩy, lập tức lui về sau.

Mạnh Hạo hừ lạnh, đi về phía trước. Trước hắn, không có người nào có gan ngăn trở, toàn bộ đều lui ở phía sau, nhưng lại không cam lòng, ngưng tụ tạo thành một vòng tròn phía sau Mạnh Hạo, bố trí bao vây.

Bị bao vây rõ ràng là Mạnh Hạo, nhưng lúc này run rẩy sợ hãi, lại là

những dị tộc kia.

Vũ Văn Kiên đi theo phía sau Mạnh Hạo. Hắn nhìn một màn này, tâm thần kích động, cuồn cuộn đến cực hạn.

Mạnh Hạo lạnh lùng đi về phía trước. Khi cất bước đi, dần dần thấy được một chỗ tế đàn rách nát. Tế đàn thương tang này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, trên đó tràn đầy rỉ sét.

Mà lại không hoàn chỉnh, chắc đã được bảo tồn gần bảy phần, tinh không hư vô bốn phía vặn vẹo dao động, dường như sự tồn tại của tế đàn này khiến tinh không bị đè nén.

Mơ hồ có thể thấy được, tế đàn này là một cái lối vào, là cửa vào đi thông qua một không gian khác.

Mà bốn phía này, vốn cũng không phải là trống không. Còn có những thức cấm chế khác tồn tại, nhưng hiển nhiên khi dị tộc chiếm đóng, đã sớm đem toàn bộ nơi này hủy diệt, khiến cho tế đàn này trụi lủi hiển lộ trong tinh không.

Trước tế đàn, có ba tu sĩ dị tộc. Từng người một sắc mặt âm trầm, đứng ở nơi đó nhìn Mạnh Hạo từ xa đi tới, trên người ba dị tộc này, đều bạo phát ra ngũ nguyên dao động.

Mặc dù không bằng Sơn Hải chủ, nhưng đều có một dạng trình độ với đồng tử Tiêu Diệc Hàn.

Ba dị tộc này ánh mắt lóe lên, tại khoảnh khắc Mạnh Hạo đi tới, dị tộc ở giữa , sừng trên đỉnh đầu hắn, cẩn thận nhìn thì không phải là màu đen, mà lộ ra một tia tím.

Hắn bước ra một bước, nhưng không phải sát khí tràn ngập, mà ôm quyền cúi đầu với Mạnh Hạo.

- Đệ Nhất Thiên đạo tộc Long đạo tử, bái kiến Mạnh Đạo Tôn.

Mạnh Hạo mắt lạnh nhìn lại. Đối với người này có thế nhận ra mình, hắn không có gì bất ngờ. Trước khi Đệ Nhất Thiên phủ xuống, dị tộc Đệ Nhất Thiên Chí Tôn Dịch Cổ, một kích tự giết mình kia, có lẽ người Sơn Hải Giới thấy được không nhiều lắm, nhưng cường giả dị tộc, đều rõ ràng thấy được.

- Mạnh Đạo Tôn, với tu vi cùng kiến thức của ngươi, có thể thấy được Sơn Hải Giới... lần này không có bất kỳ khả năng thắng lợi. Mặc dù Đệ Nhất Thiên không phải đối thủ Sơn Hải Giới, nhưng cộng thêm Đệ Nhị Thiên, cộng Đệ Tam Thiên, cộng thêm 33 Thiên, Sơn Hải Giới sẽ không có hi vọng.

- Mục đích của 33 Thiên chúng ta tuy là muốn diệt toàn bộ chúng sinh Sơn Hải Giới nhưng trên thực tế, đối với các cường giả Sơn Hải Giới vẫn có phần tôn trọng. Chỉ cần Mạnh đạo hữu từ nay về sau nghe theo Đệ Nhất Thiên ta, hãy quay đầu lại trợ giúp Đệ Nhất Thiên. Đệ Nhất Thiên có thể bảo đảm, trong cuộc chiến này, ngươi và gia tộc sẽ không bị thương tổn.

- Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, đạo lý này, Mạnh đạo hữu chắc là hiểu được.

- Chẳng những là gia tộc của ngươi như thế, còn người mà ngươi chỉ định, Đệ Nhất Thiên ta đều có thể không đi diệt sát. Bất quá, các người chỉ cần trở thành đạo nô của Đệ Nhất Thiên ta mà thôi.

So với việc sống chết, tự do... được coi là cái gì. Dị tộc sừng tím này, trong mắt lộ ra tia sáng kì lạ, chậm rãi lên tiếng.

Lời hắn vừa nói ra, Vũ Văn Kiên lập tức trầm mặc. Dù hắn đối với Mạnh Hạo có lòng tin, nhưng điều kiện đối phương đề xuất, là hắn cũng đã

động lòng, nhưng cũng chỉ là động lòng mà thôi.

Hắn không có gia tộc, không có hết thảy, nhưng nếu đổi lại là gia tộc cùng tông môn tồn tại, đối mặt cơ hội này, hắn cũng không biết lựa chọn của mình là cái gì. Suy nghĩ như vậy khiến Vũ Văn Kiên cảm thấy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1678: Là Yêu Thú Mà Thôi

- Muốn mê hoặc, muốn khiến cho Mạnh mỗ phản bội sao? Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, chỉ là trong mắt hắn có một tia châm chọc.

- Thân phận của ngươi còn chưa đủ. Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng. Lời nói này cũng chỉ có dị tộc không tìm hiểu tình huống mới có thể nói ra. Nếu đổi lại là Dịch Cổ Chí Tôn, vốn biết thân phận chân chính của Mạnh Hạo, tuyệt đối sẽ không thử khuyên bảo.

Chí Tôn Tiên Giới năm đó, cho dù sụp đổ, còn chút hơi tàn ở Cửu Phong Sơn Hải Giới, vẫn như cũ tuyệt không cúi đầu. Như vậy thì ở Sơn Hải Giới này, Mạnh Hạo thân là hậu duệ của Chí Tôn Tiên Giới sao lại có thể cúi đầu!

Cái cúi đầu này đại diện cho việc vứt bỏ dân tộc, vứt bỏ quê hương, vứt bỏ tất cả, trở thành một đạo nô, không tự quyết định được sinh tử của bản thân, không có tự do... Sống như vậy thì sống để làm gì!

Mạnh Hạo vừa nói xong, Vũ Văn Kiên cũng bình tĩnh lại.

Mà dị tộc sừng tím kia thâm ý liếc Mạnh Hạo một cái, cười nhạt, dường như không có cảm giác ngoài dự đoán. Thân thể hắn lui lại, hai dị tộc bên cạnh cũng nhường ra một lối đi.

- Đạo Tôn vừa không muốn chọn lựa như vậy mà ba người chúng ta cũng không thể ngăn cản. Như vậy, Mạnh Đạo Tôn, chúng ta đồng ý cho ngươi đi vào Táng Thần Cốc, xin mời. Dị tộc sừng tím nhường ra một con đường, mở miệng cười nói.

Vũ Văn Kiên thở phào nhẹ nhõm. Ba người ngũ nguyên dị tộc này tạo ra một uy áp rất lớn cho hắn. Đối mặt với bọn họ, Vũ Văn Kiên càng cảm thấy bản thân trở nên nhỏ bé. Thời khắc này, tuy là hắn thở phào nhẹ nhõm nhưng cùng cực kỳ uất ức. Hắn cắn răng tự nhủ, lần này đi vào Táng Thần Cốc dù có phải bỏ vốn nhiều hơn nữa cũng muốn thử sức một lần.

Nhưng ngay khi Vũ Văn Kiên muốn tiến lên, lại phát hiện Mạnh Hạo không ngờ vẫn đứng yên tại chỗ.

Biểu tình Mạnh Hạo trở nên rất kỳ quái, hắn nhìn ba người dị tộc kia, nở nụ cười.

- Các ngươi là tu hành đến hỏng hay căn bản là đầu óc các ngươi vốn không ra gì? Mạnh Hạo vừa nói vừa tiến lên phía trước một bước. Bước này vừa rơi xuống, khí thế như muốn thôn sơn hà, vân dũng tiêu phát, như người khổng lồ đặt chân lên tinh không.

- Nơi này là Sơn Hải Giới, không phải là Đệ Nhất Thiên. Tất cả mọi thứ nơi này đều thuộc về Sơn Hải Giới, không thuộc về đám người Đệ Nhất Thiên các ngươi. Các ngươi chiếm cứ nơi này, ta muốn đi vào còn cần các ngươi đồng ý hay sao?

Ba tu sĩ dị tộc sừng tím tâm thần run lên, giống như bị núi đè. Sắc mặt cả ba toàn bộ biến hóa, bọn họ đồng loạt lui về phía sau.

- Thấy Mạnh mỗ đến, ba người các ngươi lại còn cảm thấy có thể nhường ra một con đường?

- Sơn Hải Giới cùng Đệ Nhất Thiên hiện tại đang khai chiến. Ba người các ngươi tìm ra tự tin ở đâu mà cho rằng Mạnh Hạo ta sẽ không giết người? Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời cười to, liên tiếp tiến lên ba bước, mỗi bước rơi xuống đều rung trời chuyển đất. Khí thế hắn cao chót vót như muốn thôn tính vạn vật.

Mà uy áp trên người hắn giờ khắc này cũng tăng vọt, tạo thành một cỗ gió lốc kinh người, quét ngang bầu trời, hướng về ba kẻ dị tộc kia mà trực tiếp nghiền ép.

Mới chỉ là khí thế thôi đã khiến cho tinh không run rẩy, làm cho ba người dị tộc đầu óc ong ong, phun ra máu tươi. Thân thể đầy vảy của bọn họ giờ khắc này đều ầm ầm nổ tung. Trong nháy mắt, ba người dị tộc này đồng loạt lui mạnh về phía sau.

- Mạnh Hạo, ngươi dám!

- Ngươi giết ta cùng cấp tộc cũng thôi không nói, không tính là truyền nhân Đệ Nhất Thiên. Nhưng ngươi nếu dám giết chết Đạo Cảnh Đệ Nhất Thiên ta thì nhất định sẽ bị liệt vào danh sách diệt tộc.

- Chỉ vì mình ngươi mà dẫn tới diệt tộc, Mạnh Hạo, ngươi thật dám ra tay!

- Ồn ào! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, khí thế hung hăng đè một cái. Ầm một tiếng, ba người ngũ nguyên dị tộc này, một vị thân thể trực tiếp nổ vang, tất cả vảy đều vỡ nát, cái đuôi trực tiếp tan vỡ, máu tươi phun ra. Mạnh Hạo tiến lên bước thứ năm. Ầm một tiếng, dị tộc này phát ra tiếng hét thảm, thân thể trực tiếp tán loạn.

Đường đường là một ngũ nguyên dị tộc, không ngờ dưới khí thế của Mạnh Hạo, bị thần thức cùng tu vi của Mạnh Hạo chèn ép lại lập tức bị nghiền nát, trực tiếp diệt vong!

Trong hai kẻ còn lại, trừ người có sừng tím, người còn lại thời khắc này phun ra máu tươi, da tróc thịt bong, phát ra tiếng gầm tuyệt vọng.

Nhưng tiếng hô này vừa mới truyền ra, Mạnh Hạo đã tiến ra bước thứ sáu.

Ầm!

Dị tộc này toàn thân vặn vẹo, giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt lấy máu thịt toàn thân, trong phút chốc hình thần câu diệt. Sáu bước giết hai tu sĩ, khí thế của Mạnh Hạo giờ khắc này khiến thiên địa biến sắc.

Dị tộc sừng tím kia sắc mặt tái nhợt, thời khắc này gào thét, thân thể lập tức bành trướng, không giữ lại hình người mà khôi phục bản thể. Một con thằn lằn ngàn trượng màu đen xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo!

Cái sừng của nó có màu đen, tỏa ra luồng ánh sáng tím, khí thế hung ác ầm ầm bạo phát. Đây mới là bản thể của dị tộc Đệ Nhất Thiên!

Những dị tộc Đệ Nhất Thiên gọi là tu sĩ này, không bằng gọi là Thú!

Cùng lắm cũng chỉ là yêu thú mà thôi!

Con thằn lằn ngàn trượng này rống lớn, ngoài thân có biển lửa bao phủ. Nhưng nó không xông về phía Mạnh Hạo mà lập tức lui về phía sau, bạo phát ra tốc độ nhanh hơn, bỏ chạy về phía xa.

- Là Mạnh mỗ suy nghĩ nhiều, các ngươi vốn là thú, ta lại lấy trí tuệ tu sĩ tới yêu cầu các ngươi. Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn con thằn lằn bỏ chạy về phía xa xa, đi ra bước thứ bảy.

Trong nháy mắt khi bước thứ bảy rơi xuống, khí thế của Mạnh Hạo với một tốc độ không hình dung được, ầm ầm kéo lên, tỏa ra bốn phía Sơn Hải, bao phủ bốn phương tám hướng. Trong Sơn Hải này, tất cả ý chí Sơn Hải Giới giờ khắc này đều bị khí thế của Mạnh Hạo cưỡng ép xua tan.

Khiến cho nơi này chỉ có Sơn Hải lực, nhưng lại không có Sơn Hải ý chí, nếu có cũng thuộc về thần niệm Mạnh Hạo, thuộc về ý chí của hắn.

Đây là Cái Thiên Hoán Đạo!

- Cái Thiên Hoán Đạo, không có khả năng! Thằn lằn sừng tím phía xa xa lộ ra hoảng sợ, đáy lòng hắn run rẩy. Những gì hắn đã thấy, đã cảm nhận ở đây đã lật đổ suy nghĩ của hắn, làm hắn dâng lên cảm giác tuyệt vọng.

Trong đầu của hắn, những hình ảnh, ký ức của tổ tiên ẩn trong huyết mạch giờ khắc này nổi lên. Nắm đó khi còn thế giới, khi Chí Tôn Tiên Giới còn hạ phàm, bọn họ chính là tọa kỵ của tiên nhân.

Đây là hình ảnh cuối cùng trong đầu hắn. Trong chớp mắt, khí thế cùng uy áp của Mạnh Hạo hòa cùng với trời liền thay đổi, tạo thành diệt sát ý, lập tức nghiền nát hồn thằn lằn nghìn trượng này, luyện hóa thân hắn.

Ầm!

Hình thần câu diệt, nửa điểm cũng không còn!

Dị tộc bốn phía đều ngơ ngác nhìn một màn này, từng kẻ một run rẩy. Khi nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt lộ ra vẻ khủng khiếp cùng không thể tin.

- Biến! Ánh mắt Mạnh Hạo quét ngang. Dị tộc ở chỗ này rất nhiều, Mạnh Hạo biết mình không thể giết hết. Cho dù hắn mượn lực lượng Sơn Hải thì trong thời gian ngắn cũng rất khó hoàn thành.

Vả lại những dị tộc này đều bị bản thân chấn nhiếp, lúc này điều hắn phải làm không phải là giết, mà là tạo mầm móng trong lòng hậu duệ những dị tộc này.

Một cái mầm móng khủng khiếp có thể phá hủy lòng tin của bọn họ!

Thanh âm của hắn như đòn cảnh cáo truyền khắp bốn phương tám

hướng, bao phủ tâm thần của tất cả dị tộc , trực tiếp hóa thành sấm sét oanh kích, khiến cho tất cả dị tộc mất đi can đảm, mất đi chiến ý. Từng cái một phát ra tiếng thê lương, chạy trối chết, tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1679: Táng Thần Cốc

Vũ Văn Kiên ngơ ngác chứng kiến một màn này. Hắn nhìn nơi ba vị ngũ nguyên dị tộc tử vong, lại nhìn dị tộc đang vô cùng kinh hoảng xung quanh cuối cùng lại nhìn sang Mạnh Hạo.

Sắc mặt Mạnh Hạo vẫn âm trầm như cũ. Hắn thu hồi ánh mắt khỏi những kẻ dị tộc đang bỏ chạy, nhìn lên tế đàn.

- Trên thực tế, mặc dù chúng ta sẽ tốn một chút thời gian, lại thêm chút phiền toái nhưng vẫn có thể giết khoảng ba phần đám người dị tộc kia. Vũ Văn Kiên chần chừ một chút rồi thấp giọng lên tiếng.

- Giết người không bằng giết tâm! Mạnh Hạo không quay đầu lại, bình tĩnh lên tiếng.

- Có lẽ mấu chốt của chiến tranh chính là thắng bại, nhưng tinh thần cũng là…

- Bọn họ đã đánh mất chiến ý, tâm cũng bị nghiền nát, không còn tinh thần nữa. Một dị tộc như vật hãy để cho bọn chúng sống làm đá lót chân, để tinh thần của tu sĩ Sơn Hải Giới ngày càng tăng cao.

- Một cuộc thắng bại hay muốn mạnh mẽ thể hiện, dường như… chưa đủ để đạt được điều này.

Mặc dù Vũ Văn Kiên vẫn kính sợ Mạnh Hạo nhưng hắn vẫn nói lên quan điểm của mình.

- Cho nên phải trong thời gian nhanh nhất, thu được thần huyết trong Táng Thần Cốc này. Mạnh Hạo bước lên tế đàn. Lời vừa nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn tinh không ở phía trên được thay thế bởi đại lục Đệ Nhất

Thiên.

Hắn nhìn về đại lục kia, ánh mắt đột nhiên chớp động ánh lửa điên cuồng.

- Ngươi nói xem, nếu không lâu sâu, tất cả nhị tộc Đệ Nhất Thiên ở Sơn Hải Giới này tận mắt chứng kiến đại lục Đệ Nhất Thiên của bọn họ tan vỡ, chia năm xẻ bảy, rơi khỏi bầu trời, liệu bọn họ còn có tinh thần, còn có tâm tư không? Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm. Giọng hắn rất thấp nhưng trong lời nói lại ẩn chứa ý long trời lở đất!

- Ngươi… Vũ Văn Kiên nghe vậy hít ngược một hơi. Cả người như bị sét đánh, ngây ngây ngẩn ngẩn.

- Chiến tranh, quan trọng là ở chỗ… phá hủy tinh thần của kẻ địch!

- Đối với dị tộc Đệ Nhất Thiên mà nói, nhà của bọn họ chính là tinh thần của bọn họ… Hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, thân thể hắn biến mất ngay trên tế đàn.

Thân thể Vũ Văn Kiên khẽ run không phải vì kinh sợ mà là kích động cùng mong đợi. Lời nói của Mạnh Hạo vẫn còn thoảng bên tai hắn, vang vọng trong tâm hắn. Hắn có thể tượng tượng, nếu như có một ngày hắn cùng với dị tộc giao chiến, chỉ trong chốc lát đã thấy đại lục Đệ Nhất Thiên tan vỡ, chia năm xẻ bảy, rơi khỏi bầu trời, thì cảm giác lúc đó chính là hưng phấn, là phấn chấn.

Ngược lại, đối với toàn bộ dị tộc Đệ Nhất Thiên mà nói, chốc lát kia… chính là nạn lớn!

Táng Thần Cốc!

Đích xác chính là một mảnh vỡ chiến trường cổ xưa, là một khoảng không gian độc lập, thậm chí ở đây còn không tồn tại một chút ý chí của

Sơn Hải Giới. Dường như mọi thứ đều bị ngăn chặn ở bên ngoài, thứ duy nhất tồn tại, tràn ngập nơi này chính là… chiến ý.

- Chiến! Trong khoảnh khắc lúc thân thể Mạnh Hạo vừa xuất hiện, bên tai của hắn dường như vang vọng tiếng gầm gừ lôi đình. Thanh âm này không xuất phát từ một vật mà đến từ chiến ý tồn tại trong khoảng không gian này, đã bao nhiêu năm rồi thủy chung vẫn chưa hề tán đi!

Ở nơi này, giống như có bất diệt hồn đang ngửa mặt lên trời gào thét, muốn đánh trời, phá nát tinh không.

Nếu không phải thần niệm của Mạnh Hạo vô cùng cường đại, có thể so với Chí Tôn thì thời khắc này, hắn nhất định sẽ bị chiến ý đánh phải, thân thể khó chịu. Nhưng mà hiện tại, hắn ngoại trừ nghe được âm thanh kia cũng không cảm thấy gì.

Ngược lại, Vũ Văn Kiên phía sau hắn, sau khi bước vào nơi này liền lập tức run rẩy, sắc mặt tái nhợt. Mạnh Hạo vung tay một cái, lập tức Vũ Văn Kiên khôi phục một chút. Hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía cuối cùng nhìn sang Mạnh Hạo.

- Mạnh huynh, ta có thể làm được! Nói xong, hắn ôm quyền hướng về Mạnh Hạo, trong mắt mang theo quyết đoán cùng kiên quyết, bay nhanh về hướng xa. Mạnh Hạo nhìn bóng lưng của Vũ Văn Kiên, thấy đối phương đã thoát khỏi phạm vi bảo vệ của mình, mặc dù khó khăn nhưng lại điên cuồng. Mạnh Hạo khẽ thở dài.

Vũ Văn Kiên có kỳ đạo của mình, điểm này Mạnh Hạo hiểu rõ nên hắn không có quấy rầy. Mạnh Hạo quay đầu nhìn về phương xa. Mặt đất ở đây có màu đen, trên đó còn có vô số thi thể.

Có thi thể đã hóa thành cũng có cái đang rữa nát, chỗ càng sâu rữa nát càng chậm. Táng Thần Cốc là một cái vòng tròn, vòng ngoài rất an toàn nhưng càng vào bên trong càng có nhiều hung hiểm.

Nếu chỉ thế thì thôi, đằng này bầu trời ở đây, còn có vô số tia chớp kéo dài phủ khắp nơi. Tiếng sấm không phải là tiếng nổ vang trời mà chính là thanh âm đến từ chiến ý kia!

Sấm chớp dữ dội diệt tuyệt thiên địa, khiến cho nơi này dường như là một Lôi Trì long trời lở đất. Bên trong sấm sét, lúc thì có vô số hư ảnh biến ảo. Thậm chí lúc này, Mạnh Hạo còn thấy được sấm sét hợp thành một người khổng lồ, đang cất bước đi. Toàn thân người đó phủ đầy sấm chớp vô tận.

Thâm chí, ở nơi xa hơn, còn có chiến xa ầm ầm lao tới, nhưng bất luận là thứ gì đụng phải đều xuyên qua cả. Không phải là chiến xa xuyên thấu sấm sét mà là sấm sét kia xuyên thấu chiến xa.

Còn có chi ảnh của những tu sĩ đang đấu pháp với nhau. Tiếng "ầm ầm" trở thành chiến ý khiến cho thiên địa biến sắc, gió mây đổi chiều.

Đồng thời, trên mặt đất cũng xuất hiện những thân ảnh, là cự thú lớn nhỏ chừng nghìn trường, cũng có những lão tu sĩ khoác trường bào, còn có núi cao sông lớn biến đổi không ngừng.

Càng kinh người hơn, còn có thành trì biến ảo không lường khiến cho người khác nhìn thấy phải giật mình.

Mà hết thảy, mấy nơi xa xa kia so với khu đất trung tâm thì vẫn bé nhỏ không đáng kể. Với thần thức của Mạnh Hạo, hắn có thể nhìn thấy toàn bộ khu vực này, ở trung tâm Táng Thần Cốc, có… hai ngọn núi!

Chuẩn xác mà nói, đó không phải là núi mà là hai người khổng lồ. Mỗi tên phải cao đến 100 ngàn trượng, làn da thô hình như ẩn hiện phù văn phức tạp. Nhất là ở mi tâm lại có tinh điểm.

Chỉ là những tinh điểm này đều có màu xám tro, sớm đã mất đi sinh cơ.

Bất quá thi thể của hai người khổng lồ này mặc dù đã mất đi sinh cơ nhưng không hề mục nát mà lại tạo thành hai ngọn núi.

Nhất là hai thân thể này, dường như đã bị pháp thuật nén ép, dường như chỉ lộ ra một chút chân thân mà thôi.

Mạnh Hạo nhìn hai người khổng lổ kia, nhìn thế giới này, hắn chợt nhớ tới năm đó trong Tiên Khư ở núi thứ chính, hắn thấy được một cái cây to lớn, phía dưới đó là thi thể của một người khổng lồ!

Thời khắc này, Mạnh Hạo có cảm giác thi thể năm đó cùng với thi thể của hai người khổng lồ này, đem đến một loại khí tức giống nhau chỉ có điều chênh lệch lớn nhỏ mà thôi.

- Bọn họ, chính là thần sao… Thân thể Mạnh Hạo nhoáng một cái, hắn đi vào bên trong. Cước bộ tùy ý, thần sắc bình tĩnh, mỗi bước hắn bước ra đều có vô số sấm sét nổ vang nhưng lại không một cái nào đánh vào thân thể hắn.

Phía trước hắn huyễn hóa ra một chiến xa, mang theo chiến ý ngập trời, rầm rầm lao đến. Mạnh Hạo cũng không né tránh, tùy ý để chiến xa kia đụng vào mình rồi trực tiếp xuyên qua.

Cứ như vậy, Mạnh Hạo dần dần đi vào bên trong. Hắn thấy được những dị thú kinh người đang chém giết lẫn nhau, thấy quả đấm đầy uy lực của người khổng lồ còn có vô số thứ tồn tại khắp bốn phía, dần dần hiện ra.

Hắn còn thấy hài cốt hóa thạch trên mặt đất dần dần chuyển thành rữa nát.

Giờ khắc này, hắn đã đi sâu vào trong Táng Thần Cốc. Ở chỗ này, mọi thức đều là hư ảo, đối với hắn không có chút ảnh hưởng nào.

Uy lực ở đây cũng có bộc phát nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói chỉ như

gió thổi qua mà thôi.

Hắn có lúc dừng bước, quan sát những thân ảnh hư ảo đang chém giết kia, trong mắt dần lộ vẻ am hiểu. Cho đến mấy ngày sau, lúc Mạnh Hạo sắp bước vào khu vực trung tâm Táng Thần Cốc, hắn nhìn thấy một thi thể.

Người chết chôn trong đất nhưng lại được Lôi Trì thanh tẩy, lúc này lộ ra một chút da thịt rữa nát. Dường như đó là một người khổng lồ cao chừng mười ngàn trượng được chôn dưới chân Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ngồi xổm xuống, hắn vỗ tay lên mặt đất. “Ầm” một tiếng, bùn đất vỡ nát, một thi thể chừng mấy ngàn trượng hiện ra trước mặt Mạnh Hạo.

Hắn đặt tay lên thiên linh của người khổng lồ, chỉ trong chớp mắt, mặt người khổng lồ chuyển sang đỏ ngầu rất nhanh lại tái nhợt. Một giọt máu tươi từ mi tâm người khổng lồ bay ra, bị hút vào trong tay Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn máu tươi màu vàng trong lòng bàn tay, khẽ trầm tư.

“Tạp chất quá nhiều, không tính là máu tinh khiết.” Mạnh Hạo lắc đầu, thu lấy máu vàng kia, tiếp tục cất bước về phía trước. Hắn bước vào khu vực trung tâm Táng Thần Cốc, nơi đây là vùng cấm của tu sĩ, hiếm ai có thể đến được nơi này.

Rất nhanh đã bảy ngày trôi qua, trong Táng Thần Cốc này, Mạnh Hạo gần như đã đi khắp mọi nơi, thu lấy vô số tạp máu.

Thậm chí hai thi thể ở khu vực trung tâm kia, Mạnh Hạo cũng đã thăm dò qua, cuối cùng ngưng tụ được hai giọt thần huyết tinh khiết hơn nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, chừng này vẫn không đủ để thân thể hắn đột phá đến cực hạn cường hãn.

Vũ Văn Kiên thì ngược lại, hắn ở đây tự mình tạo hóa. Thân thể cũng đã trải qua biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mạnh Hạo tìm rất lâu cũng không thu được thần huyết nào khác. Sắc mặt hắn âm trầm, nội tâm có chút thất vọng nhưng đồng thời cũng có hoài nghi.

“Ta không tin bên trong Táng Thần Cốc lại không tồn tại dị tộc nào. Nơi này nhất định đã có dị tộc bước vào, những dị tộc khác ở bên ngoài chặn lại chẳng khác nào là hộ pháp”

“Bọn họ, rốt cuộc là ở đâu?” Mạnh Hạo nghĩ nghĩ, bỗng nhiên thân thể hắn nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới bầu trời. Không bao lâu, Mạnh Hạo đã lên cao, hắn bỗng nhiên cuối đầu nhìn về Táng Thần Cốc ở dưới.

Chỉ nhìn một cái, thân thể Mạnh Hạo đã chấn động mạnh. Mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ dị, trong mắt của hắn, mặt đất Táng Thần Cốc này có thể so với phần lưng của thi thể trước cây đại thụ hắn nhìn thấy ở Đệ Cửu Sơn Hải Tiên Khư năm đó.

Thậm chí, có phần lớn hơn một chút…

Nhưng điều khiến Mạnh Hạo thực sự chấn động, chính là mặt đất kia thoạt nhìn, rõ ràng chính là một cái sọ người!

Ngọn núi cao nhất chính là lỗ mũi, còn nơi kia chính là đôi môi.

Mà ở mi tâm của cái đầu này, Mạnh Hạo thấy được tám tinh điểm mặc dù hơi yếu nhưng vẫn không tắt ánh sáng! Tám tinh điểm này, mỗi một cái đều tản ra một loại dao động khiến Mạnh Hạo phải chấn động.

- Tìm được rồi!

Cặp mắt Mạnh Hạo hiện ra hàn ý.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1680: Đột Phá

Ở trên vị trí cao nhất này, Mạnh Hạo còn thấy được dị tộc trên mặt đất, ở phía xa

Hắn thấy được ba tên ngũ nguyên Đạo Cảnh, còn thấy được vô số thân ảnh dị tộc, chỉ là bọn chúng đều không phải là tán loạn, mà là tập trung vào ba khu vực

Ba khu vực này không hẹn mà bất ngờ đều là chỗ Mạnh Hạo đã thấy, là điểm sáng trên mi tâm đầu lâu Thần! Thậm chí chỗ xa hơn, Mạnh Hạo còn thấy được Vũ Văn Kiên

Lúc này, Vũ Văn Kiên đang khó khăn đi về phía trước

Mạnh Hạo chú ý tới ở phía trước Vũ Văn Kiên cách đó không xa, trong khu vực thiên lôi dày đặc có một cỗ tàn thi

Mang nét cổ xưa thương tang, nhìn kỹ, đó là một

Ngón tay của Thần! Có lẽ, đây là tạo hóa của Vũ Văn Kiên

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, nhưng trong lòng vẫn bị thế giới mà bản thân đã thấy này làm sinh ra chấn động mãnh liệt

Thế giới này, Táng Thần Cốc này, trên thực tế chính là một cái đầu lâu, một cái đầu của Thần! Chỉ là đầu liền khổng lồ hơn thi thể của cự nhân Mạnh Hạo năm đó ở trong Đệ Cửu Sơn Hải Tiên Khư thấy được kia rất nhiều

Một màn này rung động tâm thần Mạnh Hạo đồng thời khiến hắn cũng hít sâu một hơi

Đây

Chính là Thầncủa thế lực bên ngoài? Mạnh Hạo mắt lộ ra kỳ quang, nhìn đầu phía dưới hóa thành đại lục kia trầm mặc

Trong óc của hắn hiện lên từng bức họa, trong những hình ảnh kia, những người gọi là thần này dường như cùng tinh không đủ cao, thân thể chuyển động, nơi đi qua không người có thể chống cự! Tinh tú ở trong tay của bọn họ, một phen liền có thể bóp nát, tu sĩ ở trước mặt bọn họ, một cái ngón tay cũng giống như trời sập! Loại vô địch đó khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt, đáy lòng của hắn đối với chiến tranh trong tương lai càng chua xót hơn, nhưng cùng lúc đó, một cỗ cảm giác không cam lòng từ dưới đáy lòng nổi lên

Thần thì như thế nào!

Một dạng bỏ mạng ở nơi này, đều không phải là không thể chiến thắng, đều không phải là không thể tử vong!

Hai mắt Mạnh Hạo như ánh sao nhoáng lên một cái, khí thế trên người cũng theo đó nổ vang, hóa thành lốc xoáy gió lốc ngoài thân thể, liên tiếp ở trong thiên địa nổ vang bốn phương tám hướng

Hôm nay, Mạnh Hạo ta muốn hút đi huyết lực của Thần này, lấy thứ đó đột phá thân thể của ta, khiến cho thân thể từ Cổ Cảnh đỉnh phong kéo lên, trở thành Đạo Cảnh! Mạnh Hạo trong mắt tia sáng lóng lánh, trong cơ thể hắn trước kia khi tắt năm ngọn Hồn Đăng tích lũy lượng lớn khí huyết, những khí huyết này ngại vì bình cảnh của thân thể Mạnh Hạo, không thể đột phá

Nhưng một khi thân thể Mạnh Hạo đột phá, trở thành Đạo Cảnh, những tích lũy này liền sẽ cùng bạo phát theo, khiến cho thân thể của Mạnh Hạo khi trở thành Đạo Cảnh sẽ kéo dài bạo phát

Mạnh Hạo chờ đợi ngày này đã rất lâu, lúc này hắn hít sâu một hơi, lại không chần chờ chút nào, cất bước chạy thẳng tới nơi ánh mắt sở nhìn, nơi mi tâm đầu của Thần khổng lồ là chỗ điểm sáng thứ nhất sở tại

Nơi đó là một cái hồ lớn! Mạnh Hạo thân như sao băng nổ vang mà đi, nơi đi qua, thiên địa vặn vẹo, sấm sét cuồn cuộn

Hư ảo ảnh cũng tốt, thiên lôi cũng được, đều không thể cản trở bước chân Mạnh Hạo chút nào

Hắn một đường xuyên qua, trong phút chốc, liền xuất hiện ở giữa không trung hồ lớn này, không có bất kỳ dừng lại nào

Ầm một tiếng, cả người trực tiếp xông vào trong hồ

Gần như khi hắn đi vào trong hồ nước, hồ lớn này truyền ra thanh âm ngập trời, đất rung núi chuyển, toàn bộ hồ nước phun trào lên, giống như một cột nước xông lên trời

Trên mặt đất, xuất hiện một cái hố sâu lõm xuống, hố sâu này dưới lòng đất, có ánh sáng nhu hòa tràn ra, ánh sáng này ảm đạm, nhưng lại mang thương tang vô tận, cũng có lực lượng khí huyết nồng đậm không cách nào hình dung

Mạnh Hạo mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, khi xuất hiện, trực tiếp ở ngay trung tâm hố sâu này, sau khi khoanh chân ngồi xuống, hai tay nâng lên, hướng về hai bên mặt đất hung hăng vỗ

Ầm! Dưới cái vỗ này, cả mặt đất đều đang run rẩy, tất cả nước bùn toàn bộ bị rung nổi lên, trở thành tro bụi

Dưới hố sâu này xuất hiện một cái lại một cái khe nứt, nhất là dưới thân Mạnh Hạo, vị trí trung tâm cái khe nứt này, bất ngờ xuất hiện một cái

Tinh điểm khổng lồ! ! Tinh điểm này chiếm cứ toàn bộ hồ lớn, một cỗ khí tức viễn cổ thương tang rầm rầm ra, đánh sâu vào Mạnh Hạo

Mạnh Hạo tóc bay múa, quần áo rối loạn động, trong mắt hắn lộ ra ánh sao, hắn cảm nhận được lực lượng thân thể của mình vào giờ khắc này sống động đến cực hạn

Quả nhiên là nơi này! Tay phải Mạnh Hạo nâng lên, hóa thành chưởng kiếm, mang quyết liệt, hung hăng trực tiếp đâm vào trong mặt đất, trong cơ thể tu vi rầm rầm bạo phát, dường như cả người hóa thành ngọn giáo, trực tiếp đánh tinh điểm này

Mặt đất run rẩy, Mạnh Hạo lại nhíu mày, hắn hừ lạnh một tiếng, Anh Vũ bay ra, Chiến Binh trong tay lại là đâm vào trong mặt đất

Dưới lòng đất, Chiến Binh vô hạn kéo dài, trực tiếp đâm vào chỗ sâu! Lần này, cả mặt đất run rẩy kịch liệt khó có thể hình dung, hình như có tiếng rống giận không tiếng động vang vọng thiên địa

Sau khi Chiến Binh của Mạnh Hạo rút ra từ mặt đất, bất ngờ có một giọt máu màu vàng từ trong khe hở dưới lòng đất chậm rãi trôi ra

Theo một giọt máu màu vàng này bay lên, cả mặt đất đều khô héo xuống, dường như mất đi tất cả sinh cơ, tính cả tinh điểm kia cũng đều hoàn toàn ảm đạm

Mạnh Hạo nhìn máu tươi màu vàng trước mặt này, hắn hít sâu một hơi, không chần chờ chút nào một tay bắt lấy, hung hăng

đặt tại mi tâm

Rầm! Gần như ngay khi giọt máu tươi màu vàng đụng chạm trán của Mạnh Hạo, huyết dịch này trực tiếp đã bị Mạnh Hạo hút vào trong cơ thể

Trong thân thể hắn truyền ra tiếng sấm ngập trời rầm rầm, Mạnh Hạo vẻ mặt vặn vẹo, thân thể run rẩy

Thân thể của hắn vào lúc này xuất hiện biến hóa long trời lở đất

Trái tim của hắn nhảy lên càng lúc càng nhanh, huyết dịch của hắn lưu chuyển càng ngày càng nhanh, xương của hắn phát ra tiếng động răng rắc, dường như sống lại

Giờ này, máu thịt của hắn vặn vẹo ở cùng một chỗ, dường như muốn phát ra càng nhiều lực lượng hơn nữa

Tiếng động rầm rầm vang dội, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét kinh người

Dưới tiếng gào thét này, thân thể hắn bành trướng, lực lượng khí huyết ngập trời, bốn phía mặt đất run rẩy

Thậm chí ngay cả dị tộc và Vũ Văn Kiên xa xa kia cũng đều cảm nhận được một cỗ khí tức kinh tâm động phách từ phương hướng Mạnh Hạo sở tại phóng lên cao

Loại cảm giác này

Chính là loại cảm giác này

Mạnh Hạo hai mắt đỏ thẫm, nhìn như dữ tợn, nhưng lại lộ ra tia phấn chấn, hắn cảm nhận được thân thể kéo lên, cảm nhận được dấu hiệu sắp đột phá

Xương của hắn đang bị biến đổi, càng ngày càng cứng rắn, càng ngày càng cứng cỏi! Máu thịt của hắn đang không ngừng bắn ra, lực lượng kinh khủng ở trong người trôi đi

Đó là một quyền, có thể điên cuồng đánh bay một phiến mặt đất

Trái tim của hắn mỗi một lần nhảy lên, đều như lôi đình nổ vang thế gian

Còn kém một chút

Mạnh Hạo mạnh ngẩng đầu

Giờ khắc này, thân thể hắn đã bành trướng đến khoảng mười trượng, cả người như núi nhỏ, trong mỗi một tấc da thịt đều ẩn chứa lực lượng kinh khủng

Thậm chí còn có một số phù văn trên mặt ngoài da tay của hắn phập phồng

Một cỗ thương tang trong khí thế của hắn hoàn toàn nổi lên

Hắn mạnh ngẩng đầu, trong mắt lộ ra hào quang kỳ lạ, không dịch chuyển, không vận dụng chút tu vi nào, chỉ là trong thân thể nhún nhảy một cái

Ầm một tiếng, khi hắn nhảy lên, mặt đất dưới chân hắn trực tiếp tan vỡ, hoàn toàn sụp xuống đi xuống, trở thành một cái hắc động

Thân ảnh Mạnh Hạo vượt qua tia chớp, chạy thẳng tới tinh điểm thứ hai mà đi

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần

Mà ở trong tinh điểm thứ hai này, lúc này đang có vô số dị tộc tồn tại, đang vây quanh trung tâm một tên ngũ nguyên dị tộc sừng tím

Chỗ tinh điểm thứ hai này vốn là một bình nguyên, lúc này đã bị dị tộc

sớm đi tới nơi này đào ra một cái hố to

Dị tộc sừng tím kia khoanh chân ngồi ở đáy hố, có từng tia khí tức màu máu từ đáy hố tràn ra bị hắn hấp thu

Mà thân thể của hắn cũng từ trong hấp thu khí tức màu máu trở nên càng phát thêm rắn chắc, khí tức tương tự Mạnh Hạo đang ở trong cơ thể này tự sinh ra

Nhưng vào lúc này, thiên địa nổ vang, một thân ảnh nhanh khó có thể hình dung bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống đánh vào trên bình nguyên, đánh vào trong hố sâu này

Chính là Mạnh Hạo! Theo hắn rơi xuống, mặt đất lập tức vỡ vụn, xung quanh vô số dị tộc toàn bộ hoảng sợ, nhưng không đợi bọn chúng kịp phản ứng, đã bị trùng kích của Mạnh Hạo phủ xuống quét ngang đập vào mặt

Tiếng động rầm rầm ngập trời, tiếng gào thét thê lương vòng đi vòng lại

Xung quanh hố sâu, có ít nhất mấy ngàn dị tộc toàn bộ vào lúc này bị trùng kích cùng cuồng phong quét ngang, thân thể vỡ nát, trực tiếp hóa thành tro bụi

Càng ở vòng ngoài, những dị tộc tránh được trùng kích từng tên một cũng đều phun ra máu tươi, toàn bộ bị thương nặng, còn có một số vì mặt đất dưới chân sụp xuống trực tiếp đã bị hắc động tạo thành cắn nuốt

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, thân thể mười trượng, khiến cho hắn cho người một loại cảm giác bị áp bách mãnh liệt

Hắn không nhìn bốn phía dị tộc chết, trong mắt của hắn lộ ra tia máu, quay đầu nhìn về phía bên cạnh, dị tộc sừng tím đang hấp thu khí tức màu máu kia

Gần như khi hắn nhìn lại, dị tộc sừng tím này mạnh mở mắt ra, không chần chờ chút nào, thân thể bay nhanh lui về sau, nhưng lại không chậm trễ chút nào vứt bỏ tiếp tục hấp thu

Còn muốn chạy? Mạnh Hạo cười lạnh, ngay khi dị tộc sừng tím lui về sau, thân thể hắn mạnh chạy ra, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt dị tộc sừng tím kia, tay phải nâng lên, lập tức bắt hướng cổ của dị tộc này

Dị tộc sừng tím rống giận, khi Mạnh Hạo xuất thủ, tu vi và lực lượng thân thể toàn thân hắn toàn diện bạo phát, muốn chống cự, nhưng chống cự này dưới bàn tay Mạnh Hạ, toàn bộ bị bẻ gãy nghiền nát, bị Mạnh Hạo không thèm nhìn thẳng, một phen đã bắt lấy cổ dị tộc này

Không đợi đối phương lên tiếng, hung hăng bóp một cái

Ầm một tiếng, trực tiếp bóp nát, dị tộc sừng tím mở to mắt, thân thể vào giờ này lập tức chia năm xẻ bảy, mà trong cơ thể hắn những khí tức màu máu hấp thu kia lúc này cũng đều tràn ra, thật nhanh chui vào trong cơ thể Mạnh Hạo

Mạnh Hạo chân phải nâng lên, hung hăng hướng về mặt đất một bước

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, mặt đất vỡ vụn, máu màu vàng từ dưới lòng đất bay lên, bị Mạnh Hạo trực tiếp bắt được, lần nữa đặt tại mi tâm

Đây là hắn dung hợp giọt thần huyết thứ hai, vả lại không phải thần huyết bình thường, mà là sinh mệnh hồn huyết! Gần như khi giọt hồn huyết thứ hai dung hợp, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời vừa hô, thân thể hắn vào giờ khắc này, xương cốt, máu thịt, ngũ tạng lục phủ, toàn bộ nổ vang, Cổ Cảnh thân thể của hắn vào lúc này

Rốt cục đột phá! Thanh âm ngập trời từ trên người Mạnh Hạo long trời

lở đất vang lên

Lực lượng thân thể của hắn cấp tốc kéo lên, thậm chí chung quanh hắn vẫn tồn tại vô số dấu vết quy tắc cùng pháp tắc

Những dấu vết này theo thân thể hắn khuếch tán, ảnh hưởng thế giới, ảnh hưởng thiên địa

Đây, chính là thân thể Đạo Cảnh? Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, hít sâu một hơi, thân thể hắn trong nháy mắt bành trướng, lần này, thẳng đến trăm trượng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1681: Thân Thể Đạo Chủ Cảnh

Còn có thể mạnh hơn! Mạnh Hạo áp chế những khí huyết trong cơ thể tích lũy kia, không cho bọn chúng lập tức dung hợp thân thể, mà là ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa, trong mắt lộ ra một chút ánh sao

Hắn hoạt động một chút thân thể, tiếng động răng rắc truyền khắp bốn phía

Sự kinh khủng của lực lượng thân thể, Mạnh Hạo bước đầu đã cảm thụ được, so với trước bạo tăng không biết bao nhiêu lần

Hắn nhìn cũng không nhìn những dị tộc còn sót lại xung quanh, thân thể ầm một tiếng, lần nữa nhảy lên

Mặt đất sụp đổ, hóa thành miệng to cắn nuốt những dị tộc kia, một loạt tiếng gào thét thê lương truyền ra, nhưng trong nháy mắt liền biến mất bên tai Mạnh Hạo

Thân thể hắn tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt, liền xuất hiện ở nơi tinh điểm thứ ba sở tại

Theo phủ xuống, chỗ này là một ngọn núi cao, nhưng khi Mạnh Hạo rơi xuống, ngọn núi này tan rã, toàn bộ tan vỡ

Theo sụp xuống, mặt đất cũng nổ vang lõm xuống, một giọt máu tươi màu vàng bay lên, bị Mạnh Hạo một phen tiếp nhận

Không dừng lại, hắn vừa hấp thu vừa chạy thẳng tới chỗ thứ tư! Tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền xuất hiện

Chỗ thứ tư này là một mảnh đầm lầy, khi Mạnh Hạo xuất hiện, tay phải hắn nhấn xuống mảnh đầm lầy một cái

Cả đầm lầy toàn bộ vỡ nát, thần huyết giấu ở chỗ sâu bị cưỡng ép rút ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, sáp nhập vào mi tâm

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời vừa hô, thân thể hắn trong tiếng nổ “ầm ầm” lần nữa bành trướng, đi thẳng đến độ cao 200 trượng

Thân thể của hắn càng khổng lồ hơn, lực lượng của hắn rất lớn, giờ khắc này khiến hắn có một loại cảm giác Đạo Chủ!

Thân thể, Đạo Chủ Cảnh! Mạnh Hạo liếm môi một cái

Lần này tạo hóa với hắn mà nói thật sự là quá lớn, giống như khai thiên lập địa, thoát thai hoán cốt, Táng Thần Cốc này chính là chỗ hắn quật khởi! Hắn hít sâu một hơi, một hơi này, sấm chớp cuồn cuộn, thiên địa thất sắc

Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, chân đạp mặt đất, mặt đất vỡ nát, thân thể hắn xuất hiện ở chỗ tinh điểm thứ năm sở tại

Nơi đó, cũng có dị tộc tồn tại, bốn phía dị tộc như lâm đại địch, từng tên một tu vi đều bộc phát ra, nhiễu loạn bốn phương tám hướng, khiến cho uy áp của thuật pháp thần thông nơi này vô cùng kinh người

Trong tầng tầng bảo vệ là một tên ngũ nguyên dị tộc, thân thể gầy yếu đi, hắn khoanh chân ngồi ở chỗ kia, có cô số khí huyết bị hắn hấp thu, khiến cho thân thể của hắn, tuy rằng gầy yếu đi, nhưng lại có uy áp kinh khủng tràn ngập

Gần như khi Mạnh Hạo đến, trong tiếng nổ “ầm ầm”, thân thể dị tộc này dưới sự hấp thu liên tục đột phá, có thân thể Đạo Cảnh! ! Dị tộc có thể bị

an bài đi tới nơi này thu hoạch thần huyết tạo hóa, đều là ngàn chọn trăm tuyển sau, thân thể chọn lựa vốn là cường hãn, dị tộc càng gần một bước tu sĩ

Gần như ngay khi thân thể dị tộc đột phá, Mạnh Hạo phủ xuống, nhấc lên một trường hạo kiếp

Mặt đất vỡ nát, tầng tầng cuốn ngược, một cỗ bá đạo vô thượng cưỡng ép đến, đánh bay tất cả thần thông thuật pháp của dị tộc

Nơi đi qua như gió cuốn quét ngang, tiếng gào thét thê lương vang vọng, dị tộc chỗ này phần lớn thân thể trực tiếp không chịu nổi, toàn bộ tan vỡ

Mà Mạnh Hạo xoay người vung tay chộp một cái, muốn bắt lấy dị tộc gầy còm còn đang hấp thu khí huyết, nhưng ngay khi hắn chộp tới, hai mắt dị tộc gầy này mạnh mở ra, lộ ra tia bén nhọn, thân thể mạnh lui về sau

Thậm chí khi lui về phía sau còn đánh ra một quyền, cùng bàn tay Mạnh Hạo cách không va chạm

Ầm một tiếng, Mạnh Hạo như thường, nhưng dị tộc kia lại phun ra máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ, lộ ra không thể tin, thân thể bỏ chạy nhanh hơn

Mạnh Hạo ánh mắt lạnh lùng, nhìn dị tộc bỏ chạy kia, cảm nhận được lực lượng thân thể trên người đối phương, cười lạnh một tiếng, tay phải bỗng nhiên nâng lên, nắm tay sau một quyền đánh ra! Một quyền Diệt Sinh! Một quyền này hoàn toàn khác tất cả Diệt Sinh Quyền mà Mạnh Hạo đã từng đánh ra

Một quyền này rơi xuống, trong phạm vi mười ngàn trượng, tất cả sinh cơ đều toàn bộ bị hút hết! Khiến cho trong mười ngàn trượng này trở thành Tử Vực! Mà dị tộc kia cũng phát ra tiếng gào thét thê lương, ý đồ vùng vẫy, nhưng thân thể lại vào giờ khắc này không ngừng có sinh cơ bị

hút đi

Mấu chốt hơn là xung quanh địa vực thiên địa không có sinh cơ, giống như là quy tắc biến đổi, hết thảy sinh cơ ở chỗ này đều là

Thủy hỏa bất dung! Xung quanh Tử Vực, toàn diện trấn áp, phủ xuống trên người dị tộc

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, dị tộc phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân thể ầm một tiếng, trực tiếp tan vỡ! Theo tan vỡ, khí huyết của hắn tứ tán, nhưng lại có một loạt thần huyết ý chia ra, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, giống như Mạnh Hạo là ngọn nguồn thần huyết, nháy mắt sáp nhập vào

Thân thể Mạnh Hạo nổ vang, lần nữa bành trướng, hắn cảm nhận được lực lượng thân thể mặc dù không đạt tới tứ nguyên, nhưng cũng còn không cách biệt mấy, xoay người nhoáng lên một cái, như sấm đánh ngập trời, chạy thẳng tới chỗ tinh điểm thứ sáu sở tại

Lại tại Mạnh Hạo bay nhanh, Táng Thần Cốc này bắt đầu sụp xuống, dường như lực lượng chống đỡ đầu lâu kia tồn tại theo bị Mạnh Hạo hút đi, mảnh thế giới này cũng không có ý nghĩa tồn tại

Rầm rầm một cái, khi mặt đất sụp xuống phạm vi lớn, Mạnh Hạo đã xuất hiện ở chỗ tinh điểm thứ sáu sở tại

Nơi này cũng có một cái hồ lớn, nhưng cũng không phải nước thường, mà là Lôi Trì! Dường như rất nhiều lực lượng sấm sét chính là từ nơi này bộc phát ra, Mạnh Hạo cứng rắn phủ xuống

Sấm sét nơi này liền quần khởi mà phát, dường như muốn che mất Mạnh Hạo ở bên trong

Mạnh Hạo khẽ di một tiếng, cặp mắt chớp động, nhìn những sấm sét kia, không né tránh, mà là trực tiếp bước chân vào bên trong

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, những sấm sét này toàn bộ rơi vào trên người Mạnh Hạo, Mạnh Hạo thân thể chấn động, lập tức bốn phía sấm sét tan vỡ

Nhưng lực lượng sấm sét dường như vô biên vô tận không ngừng phủ xuống

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay phải đột nhiên nắm tay, cũng không đi tới trung tâm Lôi Trì này, liền một quyền rơi xuống, trực tiếp đánh vào trên mặt đất

Một quyền này không phải Diệt Sinh, mà là nhập ma! Một quyền Nhập Ma, phủ xuống mặt đất! Mặt đất run rẩy, từng cái khe nứt bỗng nhiên xé mở, Mạnh Hạo trong mắt chớp động ánh sáng đỏ, trong cơ thể tu vi cũng toàn lực vận chuyển, phối hợp lực lượng thân thể ở trên người của hắn, giờ khắc này bạo phát ra

Dĩ nhiên là lực lượng vượt qua Bạch chủ, không kém gì Địa Tạng

Đạo Tôn lục nguyên! Tiếng nổ ngập trời, mặt đất sụp đổ, một cái hố lớn so những hố sâu khác còn muốn khổng lồ hơn mấy lần trực tiếp xuất hiện, vỡ nát Lôi Trì! Nếu nơi này trở ngại đi về phía trước, nếu những sấm sét này đáng ghét, như vậy thì dứt khoát diệt đi, tính cả mặt đất, cùng nhau trừ đi! Lôi Trì tan vỡ, sấm sét tiêu tán, Mạnh Hạo nhấc tay phải lên, một giọt máu tươi màu vàng từ dưới lòng đất mang ý chí không cam lòng bay ra, bị Mạnh Hạo bắt lại

Gần như khi hắn bắt được máu tươi màu vàng này, hình như có tiếng rống giận ngập trời từ dưới lòng đất gầm thét ra

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, ở tiếng gầm thét vang lên, cầm máu tươi màu vàng trong tay, đặt tại mi tâm

Thân thể hắn lập tức chấn động, một dấu hiệu đột phá lần nữa bạo phát

Rầm rầm, thân thể Mạnh Hạo không còn là 200 trượng nữa, mà là trực tiếp đạt tới độ cao 400 trượng

Hắn ngửa mặt lên trời vừa hô, thiên địa thất sắc, không để ý tới dưới lòng đất truyền ra tiếng gầm thét, xoay người nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới chỗ tinh điểm thứ bảy sở tại

Chỗ tinh điểm thứ bảy sở tại là một cánh rừng

Lúc này cánh rừng rậm này đã bị phá huỷ không ít, hơn 10 ngàn dị tộc vây quanh bốn phía, toàn bộ quỳ lạy xuống, trung tâm bọn chúng là một cái hố to, bên trong một già lão dị tộc toàn thân vảy đều mất đi màu sắc đang khoanh chân tĩnh tọa, không ngừng hấp thu khí tức màu máu chỗ này

Mà giờ này, khí tức màu máu cơ hồ đã gần không còn, bị hắn hút đi ít nhất chín thành

Tế hiến! Khi Mạnh Hạo phá hủy Lôi Trì, hai mắt lão tổ dị tộc này bỗng nhiên mở ra, mang thương tang cùng lãnh khốc, lập tức lên tiếng

Lời nói của hắn vừa truyền ra, xung quanh hơn 10 ngàn dị tộc không chần chờ chút nào, nhưng lại

Mỗi một tên đều lập tức vận chuyển tu vi, rầm rầm lựa chọn tự bạo! Hơn 10 ngàn dị tộc tự bạo tạo thành lực lượng ngập trời

Cỗ lực lượng này hóa thành cường quang, nháy mắt đã xóa bỏ phương viên vạn dặm mặt đất, cùng lúc đó, lực lượng lại bị lão già dị tộc kia không biết với phương pháp gì hấp thu đi

Mạnh Hạo phủ xuống, chính là lúc hơn 10 ngàn dị tộc tự bạo, bị lực

lượng tự bạo này liên lụy, nếu không phải lúc này thân thể hắn đã đột phá, đạt tới ngũ nguyên, sợ là dưới tự bạo liên lụy cũng sẽ bị thương

Gần như tại Mạnh Hạo phủ xuống, một thân ảnh trong nháy mắt mà đến, từ trong sóng gợn tự bạo chạy ra, một quyền trực tiếp đánh vào ngực Mạnh Hạo

Mạnh Hạo thân thể vừa dừng lại, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, cũng không lui lại, ngược lại một bước đi ra, lấy thân thể trực tiếp va chạm đi qua

Tiếng động kêu rên từ trong miệng bóng đen kia truyền ra, Mạnh Hạo cười lạnh, lần nữa đuổi theo

Tiếng nổ ngập trời, trong thời gian ngắn ngủi, hai người liền đối kháng mấy trăm lần, thân ảnh kia bắt đầu tan rã, dần dần lộ ra bộ dáng, chính là lão già dị tộc kia

Chỉ có điều lúc này hắn thoạt nhìn không còn già như trước nữa, mà là có sinh cơ, thân thể của hắn mạnh, nhưng lại cũng là Đạo Chủ trình độ, phối hợp ngũ nguyên tu vi, dĩ nhiên có thể so với Đạo Tôn!

Khó trách các ngươi lựa chọn Đệ Thất Sơn Hải

Bạch chủ làm phản, còn các ngươi phủ xuống lựa chọn chỗ này, chính là vì đi sáng tạo ra

Ba cường giả có thể so với Đạo Tôn

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, lần này nếu không phải hắn có cùng mục đích với những người này, sợ là lại trễ một chút, một khi nơi này ba tên dị tộc thành công, như vậy đối với Sơn Hải Giới mà nói, chính là tai nạn

Lão già dị tộc kia trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, trong lòng lại vô cùng kiêng kỵ, chần chờ một chút sau, thân thể lập tức lui về sau

Hắn biết được mình không phải là đối thủ của Mạnh Hạo, vả lại trước mắt chính mình hiển nhiên không thể lại thu được thần huyết, một khi đã như vậy liền dứt khoát rời đi

Ngay khi thân thể hắn lui về sau, trong mắt Mạnh Hạo sát cơ mãnh liệt, thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới đuổi theo lão già này

Lão phu phải đi, ngoại trừ Chí Tôn ra, người nào cũng không thể ngăn trở! Lão già dị tộc này châm chọc cười, tay phải mạnh chuyển, trực tiếp hướng bầu trời một cái

Ầm một tiếng, một cái khe nứt to lớn xuất hiện, thân thể hắn nhoáng lên một cái, trực tiếp bước chân vào trong khe nứt

Lại tại trên người của hắn xuất hiện một cỗ lực lượng hư không, đó là căn nguyên!

Căn nguyên hư không, thiên địa không thật, pháp dịch chuyển của lão phu, dưới Chí Tôn, không thể truy kích

Lão già dị tộc nhàn nhạt lên tiếng, thân thể ở trong cái khe nứt nhưng lại trong nháy mắt mơ hồ

Thậm chí Mạnh Hạo xuất thủ, đánh vào trên cái khe nứt này, đánh vào trên thân thể lão già này đều trực tiếp bị xuyên thấu

Thú vị

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, không xuất thủ nữa, mà là bấm quyết, một chỉ tay lên bầu trời

Yêu Phong cấm pháp, phong giới này, đệ bát cấm!

Đệ thất cấm!

Đệ lục cấm!

Đệ ngũ cấm!

Đệ tam cấm!

Đệ nhị cấm!

Ta xem ngươi, bỏ chạy như thế nào! Mạnh Hạo bấm quyết liên tục, thế giới nổ vang, sắc mặt lão già kia bỗng đại biến

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1682: Thần Trớ

Đệ bát cấm, cấm này chính là vận chuyển thế giới, khiến cho tất cả đều dừng lại bất động, mà đệ thất cấm chế, phong ấn chính là nhân quả tuần hoàn của thế giới này, khiến cho đọng lại trong trí nhớ tất cả

Về phần đệ lục cấm, phong ấn sống chết, thay thế luân hồi, khiến cho mảnh thế giới này thực sự trở thành cây không có rễ

Về phần đệ ngũ cấm, bình định cũng tốt, gây phản rối loạn cũng được, thay đổi càn khôn, thiên địa thất sắc, ánh sáng mất đi sự rực rỡ! Đệ tam cấm vừa ra, trong dòng sông thời gian, tất cả giới này đều dài dòng nổi lên, vô biên vô tận, không có đầu cuối, cũng phong tỏa thời gian lưu chuyển nơi này

Mà đệ nhị cấm, hư không cũng có thể biến chân đạo!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, lão già dị tộc sắc mặt hoàn toàn đại biến, thân thể hắn không trở lại hư ảo, mà là bị ép ra

Thế giới này dừng lại, mảnh thiên địa này bị phong ấn

Hắn phát hiện, chính mình không ngờ không thể di động, chỉ có thể ngơ ngác đứng ở nơi đó, sợ hãi đã chiếm cứ toàn bộ nội tâm

Hắn hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo, nội tâm run rẩy

Đây là loại thuật pháp gì

Không phải căn nguyên, nhưng lại có lực lượng căn nguyên, mà

Một khi chân chính tạo thành căn nguyên, người này

Người này

Đây là Chí Tôn căn cơ! !

Thân thể của hắn đã đạt tới ngũ nguyên, tu vi của hắn lại có căn cơ như thế

đây

Người này chưa trừ diệt, ngày sau nhất định Chí Tôn!

Vào lúc lão già dị tộc đáy lòng hoảng sợ, thân thể Mạnh Hạo trong nháy mắt đi tới, tốc độ cực nhanh, vượt qua sấm sét, nhanh chóng tới gần, ngón trỏ phải trực tiếp xuyên thấu mi tâm của lão già này, ở trong lão già này tuyệt vọng cùng trợn mắt đâm vào trong trán, diệt tuyệt sinh cơ

Theo ngọn lửa sinh mệnh của lão già dị tộc tắt, Mạnh Hạo tay phải nhấc lên, hiện ra trước mặt hắn là bản thể lão già dị tộ kia c, đó là một con thằn lằn to lớn gần ngàn trượng

Trên người con thằn lằn mặc dù tràn ngập tử khí, nhưng lại khó nén thương tang, hiển nhiên không biết tồn tại bao nhiêu năm tháng

Lúc này thân thể ầm ầm rơi xuống, từ trên mi tâm của hắn bay ra một giọt máu màu vàng

Chỉ có điều bên trong có một chút màu đen, như bị dơ bẩn, Mạnh Hạo vung tay phải lên, lập tức giọt máu màu vàng này thiêu đốt, bên trong dơ bẩn bị khu trừ nhanh chóng, giọt máu màu vàng bay về phía Mạnh Hạo, sáp nhập vào mi tâm Mạnh Hạo

Ầm một tiếng, thân thể Mạnh Hạo lần nữa bành trướng, tuy rằng biên độ không lớn, nhưng lực lượng thân thể của hắn lại so với trước kinh khủng

hơn

Mơ hồ, thiên địa chung quanh hắn vặn vẹo, pháp tắc bị bài xích, một cỗ

lực lượng thân thể Ngũ nguyên đỉnh phong từ trên người của hắn bộc phát ra

Chỉ thiếu chút nữa, liền có thể lục nguyên! ! Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra cuồng nhiệt, lục nguyên là đỉnh phong Đạo Tôn

Trước thân thể Mạnh Hạo một mực cao hơn tu vi một cái cảnh giới, chỉ có điều cuối cùng bị dừng lại ở cổ đạo, không có thần huyết, rất khó vượt qua

Mà giờ này, nếu có thể nhất cử đạt tới thân thể Đạo Tôn, như vậy chiến lực Mạnh Hạo bạo phát ra không cách nào tưởng tượng, thậm chí hắn có tư cách cùng Chí Tôn chiến một trận! Khi đó hắn mới là chân chính ý nghĩa, cường giả đỉnh phong trong Sơn Hải Giới

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tản ra cấm pháp thế giới này

Loại cấm pháp này phong ấn thế giới với hắn mà nói không thể kéo dài, chỉ có thể kiên trì ngắn ngủi vài hơi thở, nhưng cho dù như thế, cũng đều nghịch thiên

Mạnh Hạo có thể rõ ràng cảm nhận được, tu vi và chiến lực của mình theo Sơn Hải Giới khai chiến, đã đến một cái trình độ hậu tích bạc phát, tương lai, hắn sẽ mạnh hơn! Mạnh Hạo thân thể ầm một tiếng, chạy thẳng tới xa xa, xông về chỗ tinh điểm cuối cùng sở tại kia

Chỗ khu vực này khác với những chỗ khác

Không phải ngọn núi, không phải bình nguyên, cũng không có hồ nước, nơi này

Chỉ có một pho tượng! Một pho tượng bị sương mù bao phủ

Pho tượng này khắc một nam nhân trung niên, nam nhân này khí vũ hiên ngang, trong tay cầm lấy tinh hà, dưới chân đạp tinh tú, có một cỗ khí tức dã man bá đạo từ trên này pho tượng tán ra

Gần như lúc Mạnh Hạo tới trong nháy mắt, khí tức trên người pho tượng này đột nhiên cuồng loạn nổi lên, bốn phía sương mù cuồn cuộn, cặp mắt pho tượng này cư nhiên trở thành màu vàng

Không phải Thần tộc ta, không thể có thần huyết, trộm thần huyết của tộc ta, vạn vạn năm năm, thần vĩnh nguyền rủa, nhất định bị diệt linh! Pho tượng kia cặp mắt màu vàng vào giờ khắc này ầm ầm bạo phát, có thanh âm âm lãnh oán độc vào lúc này ầm ầm lên

Đồng thời, một cỗ thần niệm bàng bạc trực tiếp liền từ trong pho tượng nộitràn ra, giống như biển động sóng lớn, trực tiếp quét ngang bốn phương tám hướng, cuốn lên cả thiên địa, cũng che mất Mạnh Hạo ở bên trong

Mạnh Hạo biến sắc, bị thần niệm này bao trùm sau, trước mắt thế giới vặn vẹo, như có lực lượng thời gian đang trôi đi, lại dường như hết thảy đều là hư ảo, trong chớp mắt, khi hết thảy đều rõ ràng, thế giới trước mắt hắn biến mất

Không có pho tượng, không có Táng Thần Cốc, cũng không có

Sơn Hải Giới! Hiện ra trước mặt hắn là một phiến tinh không, tinh không này vô biên vô tận, phóng nhãn nhìn lại, trong tinh không có một mảnh đại lục kinh người, đại lục này khổng lồ dường như có thể so sánh với tinh không

Tại bên ngoài đại lục này, vây quanh là mấy ngàn đại lục nhỏ hơn một

chút, đều là lúc này trên tất cả đại lục đều có chiến tranh bạo phát, nhất là đại lục kinh người kia lại chiến hỏa liên miên, tiếng động chém giết, thần thông nổ vang liên tiếp

Đây là

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, hắn nhìn đại lục kinh người kia

Mặc dù là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng trong huyết mạch của hắn dường như có một thanh âm đang nói cho hắn biết, nơi đó

Chính là Chí Tôn Tiên Giới! Trong tiếng nổ "ầm ầm", Mạnh Hạo thấy được có một người khổng lồ, từ đàng xa đi tới, thân thể của người này tuy lớn, nhưng lại so ra yếu hơn mảnh đại lục này

Phía sau người khổng lồ thần này, còn có người khổng lồ cất bước đi tới

Mạnh Hạo thấy được sự kinh khủng của những người khổng lồ kia, thường thường một quyền liền có thể diệt sát một quyền tu sĩ, thường thường một chỉ tay cũng giống như hủy thiên diệt địa

Mọi chỗ hạ giới đại lục tan vỡ, thậm chí ngay cả Chí Tôn Tiên Giới cũng đều ở dưới chấn động xuất hiện từng cái khe nứt một, phản kích đã tới từ Chí Tôn Tiên Giới một dạng sắc bén

Thần huyết vẩy khắp tinh không, những vị thần to lớn kia từng người một ngã xuống, Mạnh Hạo tâm thần chấn động

Khi thấy nơi này, hắn chợt nhìn thấy một vị thần mi tâm lại tám tinh điểm, khoảng cách với mình rất xa, ánh mắt trong nháy mắt ngưng tụ lại chính mình nơi này

Bộ dáng thần này Mạnh Hạo có chút quen mắt, hai mắt hắn co rút lại, trong óc nổ vang, thần này

Chính là vị thần có đầu ở Táng Thần Cốc

Thần Trớ

Thần tám tinh nhẹ giọng lẩm bẩm, trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, nhưng lại thoát khỏi đội ngũ, chạy ra khỏi sự bao vây của tu sĩ, chạy thẳng tới Mạnh Hạo mà đến, mặc dù cách Mạnh Hạo rất xa, nhưng đối với sự to lớn của thân thể này, Mạnh Hạo miễn cưỡng mới có thể thấy rõ toàn bộ thần mà nói chỉ là một bước! Một bước, vượt qua tinh không, khi xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo hắn nghe được tinh không gào thét

Thanh âm gào thét kia như cuồng phong, nổ vang bốn phương tám hướng, nhấc lên tinh tú, mà tạo thành tất cả

Là dao động cùng với ngón trỏ phải khi nâng thần tay phải lên nhấc lên rơi xuống, xuyên thấu tinh không

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, ngón trỏ phải tôn thần này mang khí thế vô biên, mang lực lượng của thiên địa nháy mắt mà đến, thay thế tinh không trong mắt Mạnh Hạo, thay thế thế giới trong mắt hắn, trở thành duy nhất

Một cỗ nguy cơ tử vong từ đáy lòng Mạnh Hạo mãnh liệt bạo phát, nguy cơ này vô cùng chân thật, thậm chí cho dù Mạnh Hạo có Chân Giả Cấm Pháp, cũng đều có thể cảm nhận được, đây không phải là giả dối, đây là thật !

Nhưng này

Làm sao có thể! ! Đây là cái gì thuật pháp, lại là chân thật , đây là viễn cổ chi chiến, cho dù là ta bị mang vào nơi này, cũng hợp thời bàng quan đi xem, mà không phải là tự thể nghiệm! Mạnh Hạo sắc mặt biến hóa, lúc này hắn không thể suy nghĩ nhiều

Vào khoảnh khắc ngón tay lại tới, thân thể hắn bay nhanh lui về sau, lại tại lui về sau này, tu vi toàn diện bạo phát, thân thể toàn lực, nhưng lại vu sự vô bổ!

Nguy cơ trước mắt, Mạnh Hạo bỗng nhiên bấm quyết, triển khai Phong Yêu cấm pháp! Không phải khai toàn bộ triển, mà là chỉ triển khai

mạnh nhất

Đệ tam cấm! Kim Cổ Cấm! ! Đạo thời gian, toàn lực chuyển động, trong tiếng nổ vang, thân thể Mạnh Hạo mơ hồ, dường như sáp nhập vào trong dòng sông thời gian

Khi ngón tay lại tới trong nháy mắt, trực tiếp xuyên thấu qua thân thể của hắn

Ầm một tiếng, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể trong nháy mắt hư nhược đến cực hạn, thậm chí thân thể đều nhiều lần nổ vang tan vỡ, bị Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết cưỡng ép khôi phục, hắn bay nhanh lui về sau, nhưng trong mắt của hắn lại có ánh sao nhoáng lên một cái

Là chân thật, cũng không phải thật thật

Là hư ảo, cũng không phải hư ảo, đây là mộng cảnh! ! Trong mộng tử vong, thực tế cũng sẽ chết! Mạnh Hạo phúc linh tâm tới, tay phải đột nhiên nâng lên, không chần chờ chút nào, bấm quyết biến ảo Nhân Quả Cấm, một chỉ tay rơi vào mi tâm

Lập tức nhân quả của hắn xuất hiện, ở trong rất nhiều nhân quả này, Mạnh Hạo lập tức liền tìm được một cây sợi dây nhân quả khác với những người khác

Đó là sau khi hắn hấp thu thần huyết, cùng tôn thần này tạo thành nhân quả! Mà đối phương tuy rằng tử vong, nhưng vẫn như cũ có thể thi triển

đạo pháp, cũng chính là nhân quả liên tiếp này

Mạnh Hạo tay phải mạnh bắt lại sợi dây nhân quả kia, đang muốn xé mở, vị thần mi tâm có tinh điểm kia đột nhiên ánh mắt nhoáng lên một cái, không kịp ra tay, nhưng lại trực tiếp há miệng, hướng về Mạnh Hạo, phát ra một tiếng rống to! Thần Hống! Rầm rầm rầm! Dưới tiếng hô này, tinh không giữa tôn thần và Mạnh Hạo toàn bộ tan vỡ, trực tiếp sụp xuống, một cỗ lực lượng hủy diệt tất cả chợt phủ xuống, che mất Mạnh Hạo trong nháy mắt, Mạnh Hạo một phen xé mở sợi dây nhân quả kia

Ầm! Trước mắt của hắn trong nháy mắt đen như mực, không biết đi qua đã bao lâu, khi hết thảy lần nữa rõ ràng, Mạnh Hạo trước mắt không còn là cỗ tinh không xa như vậy, mà là về tới trong Táng Thần Cốc

Pho tượng phía trước hắn trong mắt ánh sáng vàng tiêu tán, hình như có không cam lòng ở bên trong gầm thét, pho tượng ầm một tiếng, trực tiếp tan vỡ vỡ vụn

Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể hắn đang nhanh chóng khôi phục, nhưng trước một màn hung hiểm, lúc này hồi tưởng lại hắn như cũ khiếp sợ

Không cam lòng bị ta cướp đi thần huyết sao

Mạnh Hạo nhìn pho tượng vỡ vụn kia, hắn có thể cảm nhận được, thần huyết vốn tồn tại đã tiêu tán, hóa thành thần thông trước đối với mình triển khai về tới viễn cổ

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo bỗng nhiên cười lạnh, tay áo vung, trong mắt lộ ra sát cơ

Không có giọt thần huyết thứ tám này, Mạnh mỗ cũng có thể khiến thân thể vào hôm nay

Trở thành Đạo Tôn!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1683: Đèn Thứ 6 Tắt

Lời nói của Mạnh Hạo vừa truyền ra, vang vọng trong thế giới sắp tan vỡ

Mà một phương thế giới này cũng vì chỗ tinh điểm thứ tám trên đầu của Thần tán loạn mà bắt đầu sụp xuống

Mặt đất đang lõm xuống, bầu trời đang nộ hống, sấm sét không có bất kỳ trói buộc hướng về bốn phía không ngừng nổ vang

Cả thiên địa thoạt nhìn giống như là tận thế

Duy chỉ có Mạnh Hạo, thân thể hắn từ từ bay lên không trung, không đạp mặt đất, không huých bầu trời

Ở trong thiên địa, tóc của hắn bay lên, áo của hắn khẽ chuyển, trong mắt của hắn lộ ra tia sáng kỳ dị

Khí huyết sau mấy lần tắt đèn tích lũyngưng tụ tại trong cơ thể ta! Mạnh Hạo vung tay áo, tay phải điểm ngực một cái

Lần này, giống như là mở ra một khiếu khí huyết trong cơ thể, thân thể Mạnh Hạo chấn động, trong óc nổ vang, dường như trong cơ thể có biển động ngập trời lên, đánh sâu vào kinh mạch toàn thân

Lực lượng khí huyết vô cùng vào giờ khắc này ở trong cơ thể Mạnh Hạo không ngừng bạo phát

Thân thể mấy trăm trượng của hắn lúc này cũng theo đó lớn hơn, mà lực lượng thân thể của hắn vào giờ khắc này lại kéo lên, mặc dù kéo lên biên độ không bằng hấp thu thần huyết, nhưng như cũ cường hãn

Mạnh Hạo tim đập càng lúc càng nhanh, xương của hắn cứng cỏi hơn, trong máu thịt của hắn có lực lượng đang nảy sinh, thân thể của hắn rầm rầm khổng lồ hơn

Cảnh giới thân thể cũng vào giờ khắc này chậm rãi đề cao, đạt tới trình độ gần như ngũ nguyên trung kỳ

Hai mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, tay phải lần nữa nâng lên, điểm vào mi tâm

Trong tiếng nổ "ầm ầm", cổ lực lượng khí huyết thứ hai ẩn chứa trong cơ thể hắn lúc này cũng ầm ầm ra, cuồng bạo toàn thân

Lực lượng thân thể của Mạnh Hạo lần nữa bạo phát

Còn chưa đủ! Mạnh Hạo tay phải bấm quyết, lần này điểm vào trên đan điền chính mình, lực lượng khí huyết từ trong cơ thể bỗng nhiên nổi lên, tràn ngập toàn thân

Thân thể Mạnh Hạo lần nữa bành trướng, lúc này đã đến gần như 600 trượng, từ xa xa nhìn thấy mà giật mình

Mà cảnh giới thân thể của hắn cũng đến ngũ nguyên hậu kỳ

Còn có hai lần tích lũy chưa bạo phát

Hai mắt Mạnh Hạo như ánh sao nhoáng lên một cái

Kkhí huyết trong cơ thể hắn tổng cộng tích lũy năm lần tắt đèn sau, giờ này phóng ra ba lượt, bây giờ không chần chờ chút nào, bấm quyết trực tiếp đặt tại trên thiên linh

Hung hăng vỗ, ầm một tiếng, trước mắt Mạnh Hạo có chút mơ hồ, nhưng ở trong mơ hồ, một cỗ lực lượng khí huyết càng kinh người hơn từ trong

thiên linh của hắn bộc phát ra, lưu chuyển toàn thân

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể hắn trở thành cao 700 trượng, run rẩy, máu thịt đang xé rách, trái tim như muốn nổ tung

Chung quanh hắn, thiên địa vặn vẹo, hư vô run rẩy, một cổ khí tức cuồng bạo trên người của hắn tản ra khiến thiên địa biến sắc

Lúc này, thân thể của Mạnh Hạo mạnh, tại trên cảnh giới, đã có thể so với ngũ nguyên đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa

Liền có thể bước chân vào Đạo Tôn lục nguyên! Một khi đến trình độ đó, sau khi tu vi và thân thể Mạnh Hạo dung hợp, bạo phát ra chiến lực, chính là Đạo Tôn đỉnh phong

Không nói nửa bước Chí Tôn, nhưng cũng không khác là nhiêu!

Một lần cuối cùng! Mạnh Hạo gào thét, hai tay bấm quyết, đồng thời đặt tại dưới ngực, vị trí trên đan điền

Nơi đó giống như biển khí huyết, giờ khắc này ở Mạnh Hạo phóng ra, toàn diện bạo phát, giống như biển mưa tầm tả, Mạnh Hạo thân thể rầm rầm lập tức bạo tăng

Trực tiếp liền đạt tới 800 trượng, lại còn tại kéo lên, đại lượng máu huyết theo thân thể xé rách rơi, đau nhức kịch liệt hiện lên toàn thân Mạnh Hạo

Nếu không phải là ý chí của hắn kiên định, lúc này nhất định sẽ không thể thừa nhận

Loại đau nhức kịch liệt đó khiến Mạnh Hạo phát ra tiếng gào thét thê lương

Trong tiếng thét thê lương này, thân thể của hắn ầm một tiếng, bành

trướng đến 900 trượng, toàn thân của hắn có cảm giác lực lượng khiến Mạnh Hạo rõ ràng cảm nhận được, nếu là Bạch chủ còn ở trước mặt mình, bản thân không cần vận dụng tu vi, chỉ cần

Một quyền! Một quyền, có thể rung chuyển tinh không, một quyền, có thể vỡ nát tinh tú, một quyền, có thể giết

Sơn Hải chủ! Thiên địa run rẩy, thế giới nổ vang, Mạnh Hạo thậm chí có loại cảm nhận được

chính mình có cảm giác đạo! ! Đó là đạo lực lượng, đó là đạo thiên địa, đó là một loại cảm giác không thể nói rõ, chạm đến

Nhưng đây như cũ vẫn là ngũ nguyên đỉnh phong

Mạnh Hạo có thể cảm thụ ra, thân thể của mình như cũ vẫn không phải lục nguyên, nếu như đến lục nguyên, đạo kia có cảm giác không phải là chạm đến, mà là nắm trong tay! Cũng chỉ có loại lực lượng này mới có thể khiến hắn có tư cách ở trong tay Chí Tôn thất nguyên không chết, thậm chí còn có thể đi làm cho Chí Tôn sinh ra cố kỵ không nhiều cũng có ít!

Lục nguyên thân thể, không ngờ khó khăn như vậy

Nhưng ta nói, hôm nay, ta nhất định phải để cho thân thể bước chân vào Đạo Tôn đỉnh phong! Ầm!

Lúc này, thân thể Mạnh Hạo lại một lần nữa kéo lên, trong cơ thể hắn một tia lực lượng khí huyết cuối cùng bạo phát, rốt cục trực tiếp thúc đẩy thân thể của hắn bàng bạc đến

999 trượng! ! Chỉ kém một trượng, nhưng một trượng khác biệt này giống như khe rãnh thiên địa, khó có thể vượt qua, đây là một, đồng dạng cũng là 999!

Cổ đèn, hiện! ! Mạnh Hạo ánh mắt lộ ra điên cuồng, tay áo vung, lập tức chung quanh hắn hư không run rẩy, 33 ngọn Hồn Đăng lập tức nổi lên

Trong đó năm ngọn đèn tắt, 27 ngọn đèn đốt, bọn chúng xuất hiện, ở dưới sự sáng tối của ngọn đèn dầu, khiến cho Mạnh Hạo thoạt nhìn giống như Tiên Thần, hắn vung tay áo, mang ngưng trọng, ánh mắt khóa lại trên ngọn Hồn Đăng thứ sáu

Thần Minh Thất Khô, đệ nhất khô đã qua, đệ nhị khô này cùng thân thể có quan hệ, cũng nên đến lúc tắt

Mạnh Hạo mắt lộ ra quyết đoán, không chần chờ, tay phải nâng lên một chỉ tay ngọn Hồn Đăng thứ sáu

Diệt! Thần niệm của hắn bạo phát, ầm một tiếng, ngọn Hồn Đăng thứ sáu l kia ập tức tắt

Trong nháy mắt tắt đi, trên đó dâng lên vô số khói xanh, những khói xanh này nháy mắt tới gần Mạnh Hạo, chui vào trong cơ thể hắn

Nhưng ngay khi những khói xanh này chui vào, thân thể Mạnh Hạo mạnh run rẩy, hắn có một loại cảm giác thân thể đang bị ăn mòn, đang khô héo

Cảm giác này rất mạnh mãnh liệt, nhưng Mạnh Hạo lại cười

Những đau khổ này so trước hắn trải qua vẫn còn có chút không đủ

Thậm chí khi người khác độ tắt đèn Thần Minh Thất Khô cần bế quan, thậm chí còn cần phải có người hộ pháp, thái độ đối với chuyện này là vô cùng cẩn thận, nhưng Mạnh Hạo hắn chỉ là hơi cảm thụ một chút, liền có đầy đủ nắm chắc, kiếp thứ nhất đệ nhị khô trong Thần Minh Thất Khô, hắn có thể bỏ qua

Thân thể của hắn quá mạnh mẽ, cường đại đến thân thể này khô héo đều không thể rung chuyển trình độ, này khô héo tại trong cơ thể hắn, không ngừng ăn mòn máu thịt, tiêu tán cốt tủy, như trong cơ thể hắn có một hắc động cắn nuốt máu thịt, khiến cho Mạnh Hạo thân thể, không ngừng địa khô héo

Nhưng khô héo này hắn không thèm để ý

Cũng chính là lúc này, cả thế giới bắt đầu tan vỡ, mặt đất vỡ vụn, thiên địa hủy diệt, Táng Thần Cốc vào giờ khắc này hoàn toàn sụp xuống

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, cho dù khô kiếp trong cơ thể hắn, hắn như cũ có thể đi vận dụng tu vi cùng lực lượng thân thể

Tay phải nâng lên hướng về mặt đất tan vỡ cách không một trảo, đã bắt được Vũ Văn Kiên ởxa xa, thân thể nhoáng lên một cái, dựa vào giờ phút này thân thể cường hãn kinh khủng, trực tiếp vượt qua hư vô, khi xuất hiện, đã ở bên ngoài Táng Thần Cốc, ở trong tinh không Đệ Thất Sơn Hải

Gần như khi hắn xuất hiện, một cỗ lực lượng hạo kiếp rầm rầm mà đến, đúng là hắn thân thể nhập đạo sau, cần trải qua thân thể đạo kiếp! Chỉ có điều kiếp nạn này có chút kỳ dị, dường như vì giờ này Sơn Hải Giới và Đệ Nhất Thiên khai chiến, có lẽ là Đệ Nhất Thiên phủ xuống, Đạo Cảnh này lại súc mà không phát! Mạnh Hạo nhíu mày, sau khi liếc nhìn, không để ý tới nữa

Lấy thân thể hắn giờ này, độ kiếp với hắn mà nói đã không phải chuyện khó, cho dù trong cơ thể Thần Minh Thất Khô cũng như cũ không vấn đề gì

Đúng lúc này, tế đàn đi vào Táng Thần Cốc phía sau hắn truyền ra tiếng động răng rắc, chia năm xẻ bảy, toàn bộ tan vỡ, dẫn đến cả không gian

Táng Thần Cốc sở tại cũng đều tan thành mây khói

Vũ Văn Kiên hôn mê, trên người của hắn có khí tức thần huyết, nhất là ngón trỏ tay phải của hắn khác những ngón tay hắn, Mạnh Hạo liếc mắt liền nhìn ra trong ngón trỏ này ẩn chứa một cỗ dao động kinh khủng

Đây là vận mệnh của hắn

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, tay áo vung, mang Vũ Văn Kiên biến mất, khi xuất hiện đã về tới Hổ Lao Tinh, sau khi đưa Vũ Văn Kiên về, hắn không dừng lại, cuối cùng nhìn thoáng qua Hổ Lao Tinh, xoay người một bước, đi hướng tinh không

Hắn dĩ nhiên cảm nhận được trong thân thể của mình tồn tại lực lượng thân thể kinh khủng

Lực lượng này mạnh, là trước hắn không có

Đi ở tinh không, Mạnh Hạo nắm chắc quả đấm, theo hắn nắm tay, bốn phía tinh không chấn động, có sóng gợn khuếch tán

Khô kiếp này còn sẽ kéo dài một ít thời gian

Nhanh

Mạnh Hạo thân thể cất bước, ở trong tinh không đi lại, mục tiêu của hắn là Đệ Tứ Sơn Hải

Hắn muốn đi nhìn Hứa Thanh, giải quyết xong chấp niệm sau, hắn đi làm một kiện đại sự nhất định chấn động cả Sơn Hải Giới, thậm chí chấn động 33 Thiên! Nếu hắn thành công, Sơn Hải Giới tinh thần sẽ nổi lên, tên của hắn sẽ truyền khắp 33 Thiên, khiến bất cứ người nào đều biết, Sơn Hải Giới, có tu sĩ mang danh

Mạnh Hạo! Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía tinh không, thân thể một bước bước ra, ầm một tiếng, hóa thành cầu vồng, chạy thẳng tới phương xa, tới gần vách ngăn Đệ Thất Sơn Hải và Đệ Lục Sơn Hải

Vách ngăn này đối với Mạnh Hạo lúc này mà nói, không có bất cứ tác dụng gì, trong nháy mắt hắn đã xuyên thủng, nahnh chóng mà qua sau

Ở trong hư vô bay nhanh, trong tiếng nổ "ầm ầm", tìm được cửa ra, trực tiếp một quyền đánh ra, khi xuất hiện, đã ở Đệ Lục Sơn Hải

Đệ Lục Sơn Hải là lần đầu Mạnh Hạo đến, tuy rằng xa lạ, nhưng trong này lại có khí tức hắn quen thuộc, đó là

khí tức đến từ dị tộc! Giống như Đệ Thất Sơn Hải, Đệ Lục Sơn Hải này cũng là trận doanh bị dị tộc chiếm cứ

Khi bước chân vào Đệ Lục Sơn Hải, thân thể Mạnh Hạo khô héo hơn, bộ dáng gầy, nhưng chiến lực của hắn lại chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng mạnh hơn

Khô kiếp cách kết thúc đã rất gần! Khi khô kiếp hoàn toàn kết thúc, lực lượng thân thể của hắn sẽ hoàn toàn bạo phát, một khắc kia chính là là lúc hắn bước chân vào thân thể Đạo Tôn! Không lại đem trọng điểm đặt ở trên khô kiếp, thần thức Mạnh Hạo tản ra, lập tức liền cảm nhận được trong phiến tinh không này tồn tại rất nhiều khối vuông màu đen, cũng cảm nhận được chỗ này chiến tranh, lại đã nhận ra tại trong phiến Sơn Hải này, lúc này có một khu vực đang xảy ra một cuộc chiến tranh quỷ dị

Đó là một nam nhân trung niên, mặc một thân trường bào màu tím, bốn phía có màn sáng màu đỏ

Hắn từ từ nhắm hai mắt, sắc mặt tái nhợt, như bị thương nặng, khoanh chân ở bên trong, không nhúc nhích

Bên ngoài quầng sáng n, có một dị tộc đang đối với hắn triển khai luyện hóa, bên kia phụ trợ dị tộc này là một ão già

Lão già này vẻ mặt lạnh nhạt, duy chỉ có khi nhìn về phía nam nhân trong quầng sáng trong mắt sẽ có tia tham lam

Dị tộc kia Mạnh Hạo biết, chính là một trong hai đại Đạo Tôn của Đệ Nhất Thiên hóa thân mấy phần!

Mà hiển nhiên, chỗ này chính là phân thân! Về phần lão già trợ dị tộc kia, trên người tràn ra lực lượng Sơn Hải còn sót lại, khiến Mạnh Hạo liếc một cái liền phân biệt ra thân phận của hắn

Đó là kẻ giống như Bạch chủ đều làm phản

Đệ Lục Sơn Hải chủ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1684: Ta Sai Sao?

- Vu chủ, đã biết rõ không có khả năng thành công, ngươi cần gì còn phải thử? Lúc này, lão giả Đệ Lục Sơn Hải chủ nhìn trung niên áo bào tím trong quầng sáng, hờ hững lên tiếng.

Bên cạnh, phân thân của tên Đạo Tôn dị tộc ngoác miệng cười, trong mắt hiện lên khinh vẻ miệt.

Trong quầng sáng, trung niên áo bào tím hai mắt nhắm nghiền không nói một lời, sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng tu vi trong cơ thể lại đang ầm ầm vận chuyển, dường như đang muốn đột phá.

Lúc trước hắn giao chiến cùng Đệ Lục Sơn Hải chủ, hai người đang ở thế cân bằng, đột nhiên phân thân tên Đạo Tôn dị tộc phủ xuống, dưới sự liên thủ của hai người, hắn căn bản không phải đối thủ. Mắt thấy sắp bị giết chết, hắn liền mượn thân phận Sơn Hải chủ liều mạng, tự phá vỡ vương miện Sơn Hải biến thành quầng sáng trước mắt này, ngăn cản phân thân tên Đạo Tôn dị tộc cùng Đệ Lục Sơn Hải chủ, đồng thời lựa chọn đột phá tu vi.

Hắn hiểu rõ, trận chiến này, chỉ khi mình đột phá tu vi từ ngũ nguyên tiến vào lục nguyên, mới có còn khả năng còn sống sót, nếu không... quầng sáng Sơn Hải này không có khả năng bảo vệ mình quá lâu.

Nhưng mình ở bên trong mất đi thế chủ động, Đệ Lục Sơn Hải chủ cùng phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia có rất nhiều biện pháp từ từ luyện hóa mình.

Lúc này, việc luyện hóa vẫn đang tiến hành, hỏa diễm màu đen từ trong cơ thể phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia tràn ra, bao phủ quầng sáng, hừng hực thiêu đốt xung quanh, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng rắc rắc.

Hắn muốn luyện hóa Đệ Ngũ Sơn Hải chủ thành một viên đan dược!

- Cho dù ngươi tự phế đi vương miện Sơn Hải, thì vẫn còn là Sơn Hải chủ, sau khi lão phu luyện hóa ngươi thành một viên Sơn Hải đại đan, nuốt vào, sẽ có thể lần nữa được gia trì Sơn Hải lực!

Lão già Đệ Lục Sơn Hải chủ mở miệng cười. Trong nháy mắt khi hắn từ Đệ Nhất Thiên phủ xuống, hắn đã bị tước đoạt mất thân phận Sơn Hải chủ, nhưng lúc này, nếu có thể nuốt Đệ Ngũ Sơn Hải chủ, hắn sẽ có thể lần nữa có được Sơn Hải lực!

- Ngoan cố! Thấy trung niên áo bào tím kia không để ý đến mình, lão già Đệ Ngũ Sơn Hải kia hừ lạnh một tiếng.

- Bổn tọa ngoan cố không buông còn tốt hơn ngươi... thứ phản bội Sơn Hải Giới! Trung niên áo bào tím bên trong quầng sáng bỗng nhiên mở mắt nhìn chằm chằm lão già kia, từ lúc giao chiến đến nay, sao hắn có thể không biết, đối phương căn bản không phải là dị tộc gì, mà chính xác là tu sĩ Sơn Hải!

Điều này căn bản bất đồng với việc Đệ Thất Sơn Hải chủ làm phản, Đệ Thất Sơn Hải chủ là dị tộc chuyển hóa thành, đã sớm có mưu đồ từ trước, mà tên Đệ Lục Sơn Hải chủ này lại là triệt để làm phản!

- Phản bội? Đệ Lục Sơn Hải chủ trầm mặc, sau đó ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười vừa lạnh lùng vừa mang theo vẻ điên cuồng, cố chấp.

- Quả thực là lão phu phản bội, nhưng như vậy thì tính sao?!

- Với tư chất lão phu, với cơ duyên của lão phu, nếu không phải sinh ra từ đầu tại Sơn Hải Giới này, nếu không phải vì hạn chế thân phận cùng huyết mạch, ta đã có thể sớm tiến vào lục nguyên, thậm chí có khả năng đã là Chí Tôn rồi!

- Lão phu tu hành hơn 33 ngàn năm, trở thành ngũ nguyên đỉnh phong, được phong Sơn Hải chủ, nhưng điều đó thì tính là gì chứ?!

- Sơn Hải Giới này đã bị 33 Thiên phong ấn, bị nguyền rủa, bị hạn chế, tất cả mọi người chỉ có thể đạt tới ngũ nguyên đỉnh phong là cao nhất, ta vì tu vi của bản thân làm phản là sai sao?

- Là tu sĩ, tu chính là vì bản thân mình, quê hương, dân tộc cái gì đó, trước lòng truy tầm đại đạo của ta đều có thể từ bỏ, vì tu hành ta có thể đoạn tuyệt hết thảy nhân quả!

- Huống chi, trận chiến này... Sơn Hải Giới không có khả năng thắng lợi, “kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt”, lão phu lựa chọn như vậy có gì sai? Đệ Lục Sơn Hải chủ lên tiếng, âm thanh lớn dần, rồi gần như trở thành tiếng gào thét, dường như không phải nói cho trung niên áo bào tím đi nghe, mà là nói cho chính mình nghe vậy.

Phân thân tên Đạo Tôn dị tộc ở bên cạnh cười cười, ánh mắt như đang châm chọc trung niên áo bào tím, lại như đang châm chọc Đệ Lục Sơn Hải chủ.

- Nhà không có, tộc không có, chúng ta còn có thể tồn tại sao? Trung niên áo bào tím chua xót nhìn Đệ Lục Sơn Hải chủ, lộ ra vẻ thương tiếc, hắn quen biết Đệ Lục Sơn Hải chủ đã vạn năm, có giao tình không cạn, nhưng lúc này, không ngờ kết quả lại là như vậy.

- Còn phong ấn mà ngươi nói, tuy rằng quả thật tồn tại, nhưng cũng không phải là không có cách nào phá vỡ hạn chế, Địa Tạng chẳng phải là một ví dụ sao?!

Trung niên áo bào tím lần nữa lên tiếng.

- Địa Tạng? Hắn nắm giữ luân hồi, núi thứ tư là đặc thù nhất, cho nên mượn lực lượng luân hồi, hắn có thể tránh khỏi phong ấn của 33 Thiên,

tự thành đường riêng, tiến vào Đạo Nguyên!

- Mà trừ hắn ra, toàn bộ Sơn Hải Giới còn có ai chứ? Không có! Không còn bất kỳ người nào khác, có thể tiến vào Đạo Tôn!

- Trừ khi là những lão quái vật kia, nhưng những người này khí huyết suy bại, khi bạo phát cũng là lúc thọ nguyên đoạn tuyệt, như vậy thì có ích gì!

- Mà lão phu chỉ cần thoát khỏi Sơn Hải Giới, trở thành tu sĩ của 33 Thiên, cho dù mất đi địa vị, cho dù mất đi tự do, nhưng... ta lại có được Đại Đạo!

- Không bao lâu, chỉ khoảng mấy ngàn năm sau, Sơn Hải Giới sẽ không còn tồn lại, mà lão phu thì vẫn còn, hơn nữa lúc đó ít nhất ta cũng đã là Đạo Tôn, nếu may mắn trở thành Chí Tôn, thì ở trong 33 Thiên, lão phu cũng sẽ có được một chỗ đứng nhỏ nhoi! Lão già Đệ Lục Sơn Hải chủ cười ha hả.

Theo tiếng cười của hắn truyền ra, trung niên áo bào tím trầm mặc, càng cảm thấy chua xót, hắn cấp tốc vận chuyển tu vi, nhưng lại luôn có một tầng vách ngăn xa lạ, ngăn cản hắn tiến vào cảnh giới lục nguyên.

Tình huống như vậy không chỉ mới xảy ra một hai lần, trên thực hắn đã sớm có được tư cách đột phá, trong vạn năm qua hắn liên tục thử đi thử lại đột phá, nhưng mãi vẫn không thể thành công.

Cho dù là thời khắc này, hắn dùng hết tất cả, đưa mình vào chỗ chết, cũng vẫn không thể nào đổi lấy tu vi đột phá. Áp chế vô hình của 33 phong ấn vẫn luôn là chỗ dựa lớn nhất để là 33 Thiên lớn lối.

Lúc này, phân thân tên Đạo Tôn dị tộc cười ha hả, nụ cười mang theo tàn nhẫn, châm chọc. Hắn nhìn hai vị chủ nhân Sơn Hải trước mắt tương tàn, nhìn một người làm phản, một người thì muốn đột phá, lai nhìn cuộc nói

chuyện giữa hai người, tỏ ra rất vui vẻ.

Ở trong ký ức của hắn, tiên nhân đã từng cao cao tại thượng, giờ phút này sống chết chỉ trong một ý niệm của hắn, loại chuyện như vậy, với hắn mà nói chính là sự hưởng thụ lớn nhất.

- Lựa chọn quy thuận trở thành tu sĩ 33 Thiên chúng ta, đều phải là người có tư cách đột phá tu vi, Thương đạo hữu, có lẽ không bao lâu nữa, ngươi sẽ có thể ngồi ngang hàng cùng ta. Phân thân tên Đạo Tôn dị tộc cười lớn, nhìn về phía Đệ Lục Sơn Hải chủ.

- Sau khi ngươi luyện hóa tên này, nuốt Sơn Hải đan, trợ giúp 33 Thiên chúng ta tàn sát Sơn Hải Giới, ngươi sẽ lập được công lớn.

Đệ Lục Sơn Hải chủ hít sâu một hơi, trong lòng vừa phức tạp vừa phấn chấn, hướng về phía tên Đạo Tôn dị tộc ôm quyền cúi đầu.

Trong tiếng rắc rắc, quầng sáng xung quanh trung niên áo bào tím bắt đầu vỡ vụn, trung niên áo bào tím cười thảm, hắn lại lần nữa thất bại.

- Đã sớm nói với ngươi không có khả năng thành công, mà ngươi vẫn ngoan cố không bỏ, khắp Sơn Hải Giới này, ngoại trừ Địa Tạng ra thì không còn người thứ hai có thể trở thành Đạo Tôn!

Đệ Lục Sơn Hải chủ vung tay áo, đã chuẩn bị sẵn sáng để cắn nuốt, hai mắt hắn sáng ngời, cười lạnh lên tiếng.

Nhưng ngay khi hắn vừa dứt lời, đột nhiên một giọng nói lạnh như băng chợt truyền ra vang vọng khắp tinh không.

- Ngươi nói rằng, ngoại trừ Địa Tạng ra, thì không còn có ai có thể trở thành Đạo Tôn sao?

Giọng nói này vang lên vô cùng đột ngột, đừng nói là Đệ Lục Sơn Hải

chủ, mà cho dù là phân thân tên Đạo Tôn dị tộc, trước đó cũng không hề phát hiện ra. Lúc này, phân thân tên Đạo Tôn dị tộc biến sắc, quay ngoắt đầu lại.

Đệ Lục Sơn Hải chủ cũng là ngẩn ra, tu vi toàn thân ầm ầm vận chuyển, lập tức quay người lại.

Mà vị trung niên áo bào tím Đệ Ngũ Sơn Hải chủ đang đứng trong quầng sáng kia, trong chớp mắt này cũng liền ngẩng đầu lên.

Ánh mắt ba người bọn họ lập tức đều nhìn về phía một thân ảnh đang từ phía tinh không xa xa bay tới.

Đó là một người thanh niên mặc áo bào xanh, tóc dài bay phấp phới, dáng vẻ anh tuấn, thậm chí mới nhìn qua không giống như tu sĩ, mà ngược lại lại có một cỗ khí chất thư sinh từ trên người thanh niên này tràn ra. Nếu như sau lưng của hắn còn có một cái khuông sách, thì nói rằng đó chính là một thư sinh đang đi thi nhất định cũng sẽ có người tin.

Người này, chính là Mạnh Hạo!

Hắn cất bước đi tới, tinh không không hề nổi lên chút gợn sóng, nhưng trong nháy mắt, tất cả quy tắc và pháp tắc của phiến tinh không này dường như lại biến mất, thay thế vào đó chính là một cỗ uy áp không tưởng tượng nổi từ trên người hắn đang từ từ bao phủ.

Dường như sự hiện hữu của hắn chính là biển rộng vô tận, hắn vừa đi tới, khiến cho phía sau như nổi lên sóng gió ngập trời, ầm ầm áp chế về nơi này vậy.

- Mạnh Hạo! Phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia là người đầu tiên nhận ra Mạnh Hạo, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, nếu như nói trong Sơn Hải Giới này hắn kiêng kỵ nhất người nào, thì ngoại trừ Hải Mộng Chí Tôn và Địa Tạng ra, cũng chỉ có... tên Mạnh Hạo trước mắt này.

Tại núi thứ bảy, một cái phân thân khác của hắn đã chết dưới sự vây công của Mạnh Hạo cùng Đệ Thất Sơn Hải chủ.

- Ngũ nguyên đỉnh phong? Đây là lần đầu tiên Đệ Lục Sơn Hải chủ gặp Mạnh Hạo, đồng tử trong mắt hắn hơi co rụt lại, hắn cảm nhận được khí tức trên người Mạnh Hạo. Mặc dù hắn không phải Sơn Hải chủ, nhưng lại có Sơn Hải lực, mặc dù hắn không có căn nguyên, nhưng lại cũng là ngũ nguyên đỉnh phong.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo vừa đi tới, ánh mắt phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia liền hiện lên sát khí, hắn cảm nhận được trên người của Mạnh Hạo cũng tồn tại sát khí nồng đậm.

Cỗ sát khí này người ngoài không nhìn ra, nhưng hắn lại có thể cảm thụ rõ ràng, sát khí này... liên quan đến dị tộc! !

Chỉ có sau khi diệt sát vô tận dị tộc, mới có thể tạo thành... một cỗ sát khí ngập trời trong mắt hắn.

- Ngươi phải chết! Sát khí phân thân tên Đạo Tôn dị tộc bùng lên, lập tức bấm quyết lao tới, biển lửa màu đen ẩn chứ lực lượng căn nguyên nổ vang ngập trời, tạo thành một con rắn lửa màu đen dữ tợn đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

- Nếu bản thể của ngươi đích thân đến, Mạnh mỗ còn để ý một chút, nhưng chỉ là một khối phân thân, cũng xứng cản đường ta sao?

Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, tay phải nâng lên vung về phía trước một cái.

Chỉ nhẹ nhàng vung lên, tu vi hắn lập tức vận chuyển, lực lượng thân thể nổ vang khiến tinh không chấn động ngập trời,con rắn lửa khổng lồ kia lao tới trước mặt Mạnh Hạo chợt như tông vào một vách ngăn vô hình,

phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, ầm một tiếng nổ tung.

Phân thân tên Đạo Tôn dị tộc lập tức biến sắc, thầm chột dạ, nhưng hắn cũng không lui lại mà nhoáng lên một cái, lập tức vảy trên toàn thân hắn tách ra, tạo thành một cỗ gió lốc kèm theo tiếng sấm vang vọng. Phong lôi vũ điện toàn bộ xuất hiện, biển lửa ngập trời, cuối cùng còn có lực lượng hư không phủ xuống, khiến cho thân thể hắn càng thêm mờ ảo, sáp nhập vào một kích tuyệt sát này lao tới.

Tiếng nổ vang vọng, phong vũ lôi điện tạo thành bốn con ác long, lửa đen hóa thành khuôn mặt, tất cả ầm ầm từ bầu trời lao xuống khiến tinh không chuyển rung, giết về phía Mạnh Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1685: Đạo Tôn

Cùng lúc đó, tên Đệ Lục Sơn Hải chủ cũng lập tức ra tay, hắn cảm nhận được uy áp trên người Mạnh Hạo, cũng là lần đầu tiên thấy được phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia tỏ ra chăm chú như vậy.

Hắn thầm chột dạ, biết rằng tên Mạnh Hạo trước mắt này không thể xem thường được, hơn nữa, đối phương mơ hồ mang lại cho hắn cảm giác sợ hết hồn hết vía.

Thời khắc này hắn không chần chờ chút nào bấm quyết xuất thủ, lực lượng căn nguyên lập tức bạo phát, năm đạo căn nguyên của hắn toàn bộ giải khai, nhất là đạo căn nguyên cuối cùng lại chính là căn nguyên ánh sáng!

Hắn chủ tu không phải là cường độ ánh sáng, mà là tốc độ ánh sáng, khi hắn đã từng là Đệ Lục Sơn Hải chủ, am hiểu nhất cũng chính là tốc độ!

Tốc độ hắn lao tới cực nhanh, trong chớp mắt đã tới gần. Hắn phất tay điều khiển căn nguyên tạo thành thần thông, hóa thành một bàn tay căn nguyên to lớn khiến tinh không run rẩy, thiên địa biến sắc chộp thẳng tới Mạnh Hạo.

Bất kể là hắn hay phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia, thời khắc này đều dốc hết toàn lực ra tay, thậm chí còn lấy cả pháp bảo ra. Pháp bảo phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia là lớp vảy trên toàn thân hắn, bất kỳ một chiếc vảy nào đều có lực lượng ngập trời, thời khắc này hắn ngưng tụ mấy vạn chiếc vảy, tạo thành gió lốc đủ để xé rách một viên tinh cầu.

Mà pháp bảo của tên Đệ Lục Sơn Hải chủ, lại là hai hạt châu màu đỏ quay quanh thân thể hắn. Theo hắn đang cực nhanh lao tới, hai hạt châu cũng hóa thành hai viên sao băng màu đỏ, bất kỳ một hạt châu nào đều

tràn ra uy áp khiến người ta biến sắc.

Trong tiếng ầm ầm vang vọng, hai tên này đồng thời ra tay giết về phía Mạnh Hạo. Trung niên áo bào tím - Đệ Ngũ Sơn Hải chủ lúc này lập tức biến sắc, gương mặt lộ ra vẻ lo âu.

Nhưng sắc mặt của Mạnh Hạo từ đầu tới cuối đều rất bình tĩnh, hắn nhìn tên dị tộc cùng lão già kia đang lao tới, bỗng nhiên nở nụ cười. Trong đầu hắn đang hiện lên hình ảnh vị thần khổng lồ bên trong thế giới cổ Táng Thần phát ra tiếng gầm giận dữ kia.

- Thần Hống... Mạnh Hạo khẽ lẩm bẩm, gần như ngay khoảnh khắc khi tên dị tộc cùng lão già chạm tới, ánh mắt hắn đột nhiên lộ ra tia sáng kỳ lạ, rồi lập tức há to miệng. Lực lượng thân thể trong cơ thể hắn ầm ầm bạo phát, cho dù là Thần Minh Đệ Nhị Khô, cho dù là lực lượng dập tắt Hỏa Đăng, vào giờ khắc này cũng không thể cản trở thân thể Mạnh Hạo bạo phát...

- Hốngggg! !

Trong nháy mắt Mạnh Hạo lập tức hướng về hai tên kia rống lớn, tiếng hống truyền ra nhưng lại không nghe được âm thanh gì, dường như... âm thanh này cường độ quá lớn, lớn đến mức khiến cho quy tắc cũng không thể thừa nhận, pháp tắc cũng khó có thể kháng cự, tinh không như muốn vỡ nát, bầu trời cũng phải tan biến vậy! Thậm chí, âm thanh này đã lớn đến mức... không phải là tu sĩ hay dị tộc có thể nghe được nữa.

Khi từng tầng sóng gợn không gian từ trước mặt Mạnh Hạo trực tiếp xé rách tinh không lan tràn ra, thì thanh âm của Mạnh Hạo mới từ xa xa truyền đến. Thanh âm kia như từ viễn cổ vang vọng về kiếp này vậy.

Trong chớp mắt khi tiếng hống tràn ra ngập trời, tinh không phía trước Mạnh Hạo lại giống như một tấm tơ lụa, vặn vẹo thành từng nếp gấp cuộn lại với nhau, tạo thành một cỗ gió lốc tinh không ầm ầm đánh vào

phân thân tên Đạo Tôn dị tộc và Đệ Lục Sơn Hải chủ trước mặt.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Phân thân tên Đạo Tôn dị tộc phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt thân thể hắn như bị xé rách, phát ra tiếng hét thảm, nhưng tiếng hét của hắn bị đè ép ngay tại chỗ, không truyền ra được chút nào. Hắn lập tức hóa thành một con thằn lằn to lớn mấy ngàn trượng đối kháng, nhưng vẫn liên tiếp bại lui.

Về phần tên Đệ Lục Sơn Hải chủ kia lại càng không chịu nổi, máu tươi phun ra, máu thịt bầy nhầy, hai chân trực tiếp trở thành thịt nhão, ngay cả xương cốt cũng đều trở thành tro bụi.

Đây còn là nhờ hắn có tốc độ cực nhanh, khi tiếng hống của Mạnh Hạo truyền tới liền cấp tốc lui về sau nếu không, chỉ chậm trễ chút xíu nữa, thì chắc chắn tiêu tán không chỉ là cặp chân của hắn mà thôi.

Vị kia trung niên áo bào tím - Đệ Ngũ Sơn Hải chủ bên trong quầng sáng kia, thời khắc này trong đầu trở nên ong ong, trợn mắt há hốc mồm, trân trối nhìn một màn này, nhìn Mạnh Hạo cường hãn và kinh khủng, nhìn Đệ Lục Sơn Hải chủ chật vật, nhìn phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia thê thảm.

Cũng đúng lúc này, vô số chiếc vảy - pháp bảo của phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia đồng loạt truyền ra tiếng răng rắc, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Mà hai hạt châu của Đệ Lục Sơn Hải chủ thời khắc này cũng truyền ra tiếng “bụp”, trở thành bột phấn màu đỏ, tiêu tán ở xung quanh.

- Lục nguyên Đạo... Đạo Tôn! ! Tâm thần Đệ Lục Sơn Hải chủ nổ vang, thời khắc này hắn hoàn toàn quên mất thương thế của mình, quên mất pháp việc bảo vỡ nát, trong đầu của hắn nhấc lên sóng gió ngợp trời

trước giờ chưa từng có, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo.

Hắn không thể tưởng tượng nổi, ngoại trừ lục nguyên Đạo Tôn ra, còn có tu sĩ nào khác có thể có khí thế kinh người như vậy! !

Thân thể hắn không ngừng run rẩy, lời của mình vừa mới ra khỏi miệng, vậy mà lúc này hắn lại thấy được một vị Đạo Tôn lục nguyên khác!

- Điều này không có khả năng, không có khả năng, Sơn Hải Giới bị phong ấn, Địa Tạng là bởi vì lực lượng luân hồi mới tránh khỏi phong ấn, ngoại trừ hắn ra, không còn ai có thể đột phá được phong ấn...

Ở bên cạnh, phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia thời khắc này cũng đang run rẩy nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt lộ ra kiêng kỵ mãnh liệt, thậm chí hắn thầm so sánh, cho dù là bản thể của mình ở chỗ này, chỉ sợ cũng không thể nắm chắc giết chết được Mạnh Hạo.

Sự cường hãn của đối phương đã vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, so với lần gặp ở núi thứ bảy không ngờ... còn phải kinh khủng hơn gấp 10 lần.

- Điều này không thể nào! !

Trong khi ba người còn đang hoảng sợ, thì đột nhiên sắc mặt Mạnh Hạo hơi tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, ngụm máu tươi này không phải vì hắn bị thương, mà là Thần Minh Đệ Thất Khô trong cơ thể đã tiến hành đến thời khắc quan trọng nhất, lúc nào cũng có thể kết thúc, mà một khi kết thúc, thân thể hắn sẽ... tiến vào Đạo Tôn lục nguyên!

Mà vửa rồi hắn ra tay đã tác động đến lực lượng thân thể, khiến cho Thần Minh Thất Khô dường như thừa cơ bạp phát. Nhưng Mạnh Hạo không thèm để ý chút nào, thân thể hắn vô cùng mạnh mẽ, cho dù lúc này đang giao chiến với người khác cũng đủ để trấn áp, khiến cho lực lượng dập tắt ngọn Hồn Đăng thứ sáu không thể làm nên chuyện gì.

- Mạnh mỗ vẫn chưa phải là Đạo Tôn. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng.

Hắn vừa dứt lời, ánh mắt của phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia nhoáng lên một cái.

- Trong người hắn có thương thế, cưỡng ép ra tay đã bị thương, chúng ta tiếp tục đánh tới, ép cho thương thế của hắn trở nên nặng hơn, hôm nay hắn hắn phải chết! !

Tên Đệ Lục Sơn Hải chủ vốn đã hoảng sợ tuyệt vọng, mất đi chiến ý, nhưng khi thấy được Mạnh Hạo phun ra máu tươi, ánh mắt lại lóe lên, dường như hy vọng được thắp sáng, thời khắc này hắn không chút chậm trễ, lóe lên một cái, lần nữa đánh về phía Mạnh Hạo.

Trong quần sáng, vị kia trung niên áo bào tím - Đệ Ngũ Sơn Hải chủ thời khắc này gầm nhẹ, muốn phá vỡ quầng sáng, đi ra trợ giúp Mạnh Hạo.

Nhưng vào lúc này, khóe miệng Mạnh Hạo lại lộ ra nụ cười lạnh, thân thể hắn không lùi mà tiến tới. Một bước bước ra, đã lập tức xuất hiện ở trước mặt phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia, tay phải hắn nâng lên, đấm thẳng xuống một quyền.

”Ầm” một tiếng, Diệt Sinh quyền trực tiếp hút hết tất cả sinh cơ xung quanh đánh ra, phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể gần như tan vỡ, lập tức bị chấn bay về sau.

Mạnh Hạo liếm môi một cái, hắn cảm nhận được Thần Minh Thất Khô trong cơ thể, vì tự mình vận dụng lực lượng thân thể mà lúc này lần nữa lại sôi trào, nhưng Mạnh Hạo lại một lần nữa áp chế, chỉ còn lại có một tia.

- Kết thúc rồi.

Mạnh Hạo cười ha hả một tràng, rồi xoay người lóe lên, xuất hiện trước mặt lão già đã từng là Đệ Lục Sơn Hải chủkia.

Lão già này biến sắc, đồng tử co rút lại, không kịp thi triển thần thông, thậm chí còn không kịp lui về sau, lập tức cắn mạnh đầu lưỡi, phun ra máu tươi. Máu tươi của hắn tạo thành một màn sương máu giữa không trung, bên trong hiển hóa ra vô số oan hồn, gào thét xông về phía Mạnh Hạo.

Nhưng nắm đấm của Mạnh Hạo lại dường như đi theo một chiều không gian khác, mang theo khí tức nhập ma xuyên thấu qua, đánh thẳng tới trước mặt Đệ Lục Sơn Hải chủ.

Một quyền đánh xuống, thiên địa băng liệt!

Thân thể Đệ Lục Sơn Hải chủ vào giờ khắc này trực tiếp nổ tung, chỉ còn lại một cái đầu lâu phát ra tiếng hét thê lương gầm, bay nhanh lui về sau.

- Chưa giết ngươi vội, bởi vì phải để cho ngươi biết, trong Sơn Hải Giới, không phải... không thể sinh ra Đạo Tôn! Mạnh Hạo vừa lên tiếng, liền ngẩng đầu giữa tinh không, hai tay nâng lên, như muốn ôm tinh không lại.

Hắn hít sâu một hơi, khiến phong lôi cuồn cuộn, tinh không run rẩy, Sơn Hải Giới cũng đang chấn động!

Cũng chính vào lúc này, một tia khí tức Thần Minh Thất Khô cuối cùng khiến máu thịt khô lại lập tức tiêu tán mất, theo đó, Mạnh Hạo cũng hoàn toàn vượt qua khí tức dập tắt ngọn Hồn Đăng thứ sáu, thân thể của hắn truyền ra tiếng nổ ầm ầm, ngày càng bạo phát tăng lên.

Rầm rầm uỳnh!

Thân thể Mạnh Hạo cấp tốc bành trướng, 10 trượng, 100 trượng, 200

trượng!

300 trượng, 400 trượng, 500 trượng...

Trong tiếng nổ ngập trời, thân thể Mạnh Hạo trở nên vô cùng khổng lồ, khiến tên Đệ Lục Sơn Hải chủ hô lên thất thanh, khiến trong đầu phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia chấn động ầm ầm, trở nên hoảng sợ.

Thậm chí toàn bộ Sơn Hải Giới cũng đều đang run rẩy, dường như đang chứng kiến... vị Đạo Tôn thứ hai của Sơn Hải Giới mà bao nhiêu năm rồi mới xuất hiện lại!!!

Cho dù chỉ là thân thể đạt tới cảnh giới Đạo Tôn, nhưng cũng vẫn là Đạo Tôn! !

Rầm rầm uỳnh!

Thân thể Mạnh Hạo lần nữa bạo phát, 600 trượng, 700 trượng, 800 trượng, 900 trượng! !

Vẫn còn đang tiếp tục! Mà theo thân thể hắn trở nên khổng lồ, khí thế của hắn cũng tăng lên ngập trời, trong nháy mắt liền tràn ngập Đệ Lục Sơn Hải, rồi không ngừng tràn ra những Sơn Hải khác.

Giờ khắc này, chín núi đều rung chuyển!

Giờ khắc này, Nhật Nguyệt, Tinh thần cùng sáng rực! !

Giờ khắc này, thân thể hắn từ 900 trượng lần nữa ầm ầm kéo lên, 930 trượng, 970 trượng, 999 trượng... và thêm một trượng nữa!

Một ngàn trượng! !

Thân thể ngàn trượng, Đạo Tôn cảnh! !

Đúng lúc này, toàn bộ Huyền Quy trên chín núi liền phát ra tiếng gầm thét, ý chí Sơn Hải Giới cũng nổi lên vô tận thần niệm, bao trùm toàn bộ tinh không, thậm chí ngay cả song phương đang giao chiến vào lúc này cũng đều cảm nhận được một cỗ khí tức tuyệt thế từ Đệ Lục Sơn Hải bạo phát ra!

- Từ nay về sau, Mạnh Hạo ta, chính là Đạo Tôn! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, nhưng thanh âm của hắn lại như lôi đình, nổ vang khắp bốn phương tám hướng. Trên thân thể nghìn trượng của hắn có vô số phù văn trôi nổi, trong cơ thể hắn ẩn chứa lực lượng kinh người không tưởng tượng nổi!

Hắn nắm chắt nắm đấm, giống như... nắm tinh không, nắm... vận mạng!

Trời đất dưới chân!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1686: Hứa Thanh, Ta Tới Đây

Toàn bộ Cửu Đại Sơn Hải chấn động, chín con Huyền Quy trong thiên trì cũng đồng loạt gầm thét, ý chí Sơn Hải vốn khuếch tán bốn phương tám hướng, nhưng trong chớp mắt này không ngờ lại từ bên trong Sơn Hải Giới hút ra, toàn bộ ngưng tụ về phía Mạnh Hạo, phủ xuống người hắn!

Tại đầu cuối trong tinh không, lúc này có hai bóng người đang nhanh chóng di chuyển, giao đấu. Một người trong đó mặc áo trắng, chính là Hải Mộng Chí Tôn, sắc mặt nàng tái nhợt, nhưng khi bấm quyết liền có một luồng khí tức kinh thiên bạo phát. Đối thủ của nàng, chính là Dịch Cổ - tên dị tộc Chí Tôn thất nguyên kia.

Hai người giao chiến kéo dài đến tận bây giờ!

Nhưng trong chớp mắt này, theo thân thể Mạnh Hạo tiến vào Đạo Tôn cảnh, ánh mắt Hải Mộng lập tức sáng ngời, mà sắc mặt tên Chí Tôn dị tộc kia lại lần đầu tiên hoàn toàn đại biến.

- Điều đó không có khả năng! !

- Tên Địa Tạng kia vì nắm giữ lực lượng luân hồi mà đột phá thì cũng thôi, nhưng tên Mạnh Hạo này, hắn... chết tiệt, hắn là truyền nhân của Cửu Phong, hắn chính là chủ nhân Sơn Hải tương lai! !

- Ta nghĩ, lúc trước ngươi đã biết rồi. Hải Mộng hờ hững lên tiếng, ngăn cản tên Chí Tôn dị tộc rời đi.

Cùng lúc đó, tại Đệ Tứ Sơn Hải, Hứa Thanh đang ở trong đội quân tu sĩ Đệ Tứ Sơn Hải, điều khiển toàn bộ mọi người vô cùng kỷ luật và hiệu

quả, đối kháng và tiêu diệt dị tộc xâm lấn. Bỗng nhiên trái tim nàng chợt rung mạnh, ngẩng đầu nhìn về Đệ Lục Sơn Hải ở phía xa, một lúc lâu sau, trên mặt của nàng lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Trong Đệ Tứ Sơn Hải giới còn có một chiến trường khác, cũng đang bạo phát ra tiếng nổ long trời lở đất, chiến trường này chỉ có hai người, một là Địa Tạng, một người chính là tên Chủ Tể Đệ Nhất Thiên kia!

Tu vi tên Chủ Tể này rõ ràng chính là đứng đầu dưới Chí Tôn, rõ ràng là lục nguyên đỉnh phong nửa bước Chí Tôn. Nhưng Địa Tạng cũng không tầm thường, thời khắc này hắn cũng hoàn toàn bộc phát ra, khi phất tay liền có từng ngọn địa phủ phủ xuống, khi bấm quyết liền có khí tức luân hồi ngập trời, khi cất bước liền có Hoàng Tuyền hiện ra dưới chân, mang lại cho người ta cảm giác như thể hắn nắm tử vong trong tay vậy.

Không ngờ hắn lại cùng Chủ Tể kia chiến đấu ngang tay, cho dù chỉ là ngoại lực, chỉ là chiếm cứ địa lợi mà tọa thành thế cân bằng, nhưng có thể chiến đấu một trận cùng Chủ Tể, Địa Tạng cũng không hổ danh đệ nhất dưới Chí Tôn hàng vạn năm tại Sơn Hải Giới!

Thời khắc này, hai người cũng đều cảm nhận được khí thế Đạo Tôn mà Mạnh Hạo bạo phát ra tại Đệ Lục Sơn Hải, tên Chủ Tể dị tộc biến sắc, mà ánh mắt Địa Tạng thì lại sáng ngời, ngửa mặt lên trời cười to.

Năm đó hắn đã nhìn ra Mạnh Hạo không tầm thường, cho nên đã dứt khoát hạ xuống thiện duyên, thu Hứa Thanh làm đệ tử cuối cùng. Mà Hứa Thanh cũng không làm hắn thất vọng, không ngờ nàng lại có được năng lực bố cục chiến trường hiếm thấy, chẳng những nàng trở thành một vị chủ soái, mà Mạnh Hạothì lại trở thành Đạo Tôn.

Hết thảy điều này, khiến Địa Tạng cười lên ha hả, quyết tâm kiềm chế tên Chủ Tể trước mắt này lại càng tăng lên.

Cũng chính vào lúc này, tại Nam Thiên Tinh Đệ Cửu Sơn Hải Giới, Thủy

Đông Lưu vẫn luôn một mực đứng trên đỉnh núi bỗng nhiên nghiêng đầu lên, nhìn về phía núi thứ sáu ở phía xa, trên miệng lộ ra nụ cười.

- Rốt cục cũng chờ đến một ngày này, thân thể Đạo Tôn... trận chiến Sơn Hải Giới, đã có hy vọng rồi... Sơn Hải Giới, bắt đầu bắt chước, bắt đầu thôi diễn! Thủy Đông Lưu tay áo vung.

- Đáng tiếc, nếu trận chiến năm xưa có thể xảy ra biến hóa như vậy, có lẽ Chí Tôn Tiên Giới cũng sẽ không thua thê thảm như vậy...

Thủy Đông Lưu khẽ thở dài.

Cùng lúc đó, tại Đệ Lục Sơn Hải, Mạnh Hạo thân cao nghìn trượng ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời thét dài, Sơn Hải lực ở xung quanh ầm ầm phủ xuống, bên trong Sơn Hải lực ẩn chứa ý chí Sơn Hải nồng đậm, không ngừng vây quanh Mạnh Hạo, thậm chí còn chui vào trong cơ thể hắn.

Cỗ ý chí này đi phân tích, đi thôi diễn... Hết thảy điều này khiến Mạnh Hạo cảm thấy rất kỳ quái, nhưng hắn cũng không ngăn cản, mà chỉ cúi đầu nhìn về phía tên Đệ Lục Sơn Hải chủ và phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia.

Thời khắc này, sắc mặt phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia tái nhợt, da đầu tê dại, hắn không chần chờ chút nào, thân thể lậptức trở nên mơ hồ, định chạy trốn. Hắn đã không phải là đối thủ Mạnh Hạo nữa, sự kinh khủng của Mạnh Hạo đã sớm khiến hắn tuyệt vọng.

- Thân thể Đạo Tôn, chết tiệt, đây là cảnh giới so với tu vi đạt tới Đạo Tôn còn khó khăn hơn, người này... người này sao có thể làm được chứ, có khí tức thần huyết, hắn hấp thu thần huyết! Phân thân tên Đạo Tôn dị tộc chỉ trong chớp mắt đã đi xa, đáy lòng hắn không ngừng run rẩy, hắn cảm thấy, giờ khắc này cho dù là bản thể của mình đến, cũng sẽ không còn là đối thủ của Mạnh Hạo nữa.

Phải biết rằn, Mạnh Hạo cường hãn không chỉ riêng thân thể, mà tu vi, thuật pháp, thần thông cũng rất kinh khủng.

Nhưng ngay khi phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia sắp sửa chạy thoát, ánh mắt Mạnh Hạo chợt lóe lên một cái, tay phải lập tức nâng lên, cách không phát ra một trảo. “Ầm” một tiếng, phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia giờ khắc này toàn bộ tan vỡ giữa tinh không, như có một bàn tay vô hình bóp mạnh một cái vậy!

- Mạnh Hạo, 33 Thiên chúng ta nhất định sẽ diệt toàn tộc của ngươi, diệt toàn bộ Sơn Hải Giới của ngươi! Tiếng hét thê lương mang theo vô tận oán độc từ miệng phân thân tên Đạo Tôn dị tộc kia truyền ra, ngay sau đó,trong tiếng nổ vang, hắn và phiến hư không ở đó cũng vỡ nát ra.

Mạnh Hạo không để ý đến, quay đầu nhìn về phía Đệ Lục Sơn Hải chủ chỉ còn lại cái đầu kia.

- Đạo Tôn... Đệ Lục Sơn Hải chủ chua xót, khó khăn lên tiếng. Hắn không quên lời nói trước đó, rằng Sơn Hải Giới này không có khả năng lại xuất hiện Đạo Tôn.

Nhưng trước mắt, hắn lại tận mắt chứng kiến một vị Đạo Tôn xuất hiện.

Hắn đột nhiên cảm thấy mờ mịt, mình vì theo đuổi tu vi mà phản bội nhà của mình, phản bội tộc của mình, nhưng lúc này nhìn lại, dường như hết thảy... đã sai rồi.

Đệ Lục Sơn Hải chua xót, hai mắt nhắm nghiền, đáy lòng hắn không ngừng tự hỏi bản thân, “hết thảy có đáng giá hay không?”, nhưng lại không có đáp án.

Trong nháy mắt khi hắn nhắm mắt lại, tay phải Mạnh Hạo liền nâng lên, cách không điểm một chỉ. Chỉ vẻn vẹn một chỉ, Đệ Lục Sơn Hải chủ bị

thương nặng chỉ còn lại cái đầu lập tức ầm một tiếng vỡ nát, thần hình câu diệt!

Ở bên cạnh, thời khắc này, vị kia trung niên áo bào tím - Đệ Ngũ Sơn Hải chủ cũng đã đi ra quầng sáng, hắn phức tạp nhìn Đệ Lục Sơn Hải chủ tử vong, trầm mặc thầm thở dài.

- “Cần gì phải vậy chứ...” Hắn lắc lắc đầu rồi hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, ôm quyền hướng về phía Mạnh Hạo cúi đầu thật sâu.

- Đệ Ngũ Sơn Hải chủ, bái kiến... Đạo Tôn đại nhân!

Mạnh Hạo đang muốn lên tiếng, nhưng bỗng nhiên khẽ“hả” một tiếng, rồi lập tức ngẩng đầu nhìn về phía ý chí Sơn Hải ở xung quanh. Hắn đã nhận ra, ý chí Sơn Hải không tiếc vứt bỏ trấn áp dị tộc xâm lấn, mà phủ toàn bộ ý chí xuống chỗ mình.

Vào giờ khắc này, ý chí Sơn Hải trong cơ thể đang mô phỏng... thân thể của mình!

Mặc dù không thể mô phỏng ra toàn bộ, nhưng ít nhất cũng mô phỏng được hơn tám thành, sau đó mới dần dần tiêu tán đi. Nhưng ngay khi ý chí Sơn Hải vừa tiêu tán đi, lần nữa bao trùm khắp Sơn Hải Giới, thì đột nhiên, thân thể toàn bộ tu sĩ Sơn Hải trên Sơn Hải Giới chợt... xuất hiện biến hóa!

Thân thể mỗi một tu sĩ vào giờ khắc này đều ầm ầm bạo phát, cường hãn thêm gần như gấp đôi!

Không quản tu vi là gì, không quản trình độ thân thể là gì đều tăng lên gấp đôi! Đây không phải là lực lượng thuộc về bọn họ, mà là dưới ý chí Sơn Hải Giới gia trì giống như một cái lĩnh vực to lớn, khiến cho thân thể tất cả tu sĩ ở trong đó đều bất đồng với người khác!

Vào giờ khắc này, nó đem đặc tính thân thể của Mạnh Hạo bao trùm lên người mỗi một tu sĩ Sơn Hải Giới.

Giờ khắc này, tại mọi chiến trường trên Sơn Hải Giới, tu sĩ vô số Sơn Hải Giới trở nên sửng sốt, sau đó nhận ra thân thể bất đồng, đều vô cùng phấn chấn.

Mà thân thể vị Đệ Ngũ Sơn Hải chủ trước mắt Mạnh Hạo này, không ngờ vào giờ khắc này cũng rầm rầm bạo phát, không ngừng được gia trì, cũng trở nên cường hãn thêm rất nhiều.

- Đây là lực lượng của Sơn Hải Giới sao?! Vị Đệ Ngũ Sơn Hải chủ sửng sốt, hồi lâu sau liền trở nên vô cùng kích động.

Mạnh Hạo cũng rất phấn chấn, hắn mơ hồ hiểu rõ, loại biến hóa này, chỉ sợ chính là vì chuẩn bị cho trận chiến với 33 Thiên cùng với hai cỗ thế lực kia.

- Chỉ có ta mới có thể sao? Bởi vì ta là Sơn Hải chủ tương lai, bởi vì ta là truyền nhân Chí Tôn thứ chín... Hay là bởi vì huyết mạch La Thiên Đạo tiên? Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, vấn đề này hắn không có đáp án. Hắn cúi đầu nhìn Đệ Ngũ Sơn Hải chủ, ôm quyền, rồi thu nhỏ thân thể lại như bình thường.

Hai người không có quá nhiều chuyện để nói với nhau, Đệ Ngũ Sơn Hải chủ liền đi tới chiến trường, hắn thân là Sơn Hải chủ, cần phải gánh vác sứ mệnh. Mà Mạnh Hạo cũng có chuyện cần làm của mình, rất nhanh, hắn lập tức cất bước, hóa thành cầu vồng lao đi nhanh như chớp.

Nơi hắn đi tới, chính là Đệ Ngũ Sơn Hải giới. Tốc độ hắn vô cùng nhanh chóng, vách ngăn cũng có không chút cản trở, lúc trước khi hắn chịu Khô kiếp còn có thể xuyên thấu, lại càng không cần phải nói thời khắc này thân thể hắn đã là Đạo Tôn, thậm chí có thể nói, trong khắp Sơn Hải Giới này, nếu bàn về lực lượng thân thể, thì hắn đã là đỉnh phong!

Hắn cất bước xuyên qua vách ngăn, khi xuất hiện lại đã ở Đệ Ngũ Sơn Hải giới. Giới này cũng đang bạo phát chiến tranh, cuộc chiến giữa dị tộc và tu sĩ, vì thân thể Đạo Tôn của Mạnh Hạo được ý chí Sơn Hải Giới khuếch tán, gia trì lên mỗi tu sĩ Sơn Hải với mức độ khác nhau, nên khiến cho chêng lệch giữa bọn họ cùng dị tộc không ngừng được rút ngắn.

Cảm thụ được lực lượng thân thể của mình, đó chính là trình độ Đạo Tôn, đó chính là sức mạnh có thể giày xéo quy tắc, bỏ qua pháp tắc, thậm chí có thể khiến cho không gian biến đổi, khiến thời không méo mó.

- Đây, chính là Đạo Tôn lục nguyên sao... Nhiều hơn một nguyên nữa, chính là Chí Tôn. Mạnh Hạo lẩm bẩm, thân thể hắn như một phiến tinh không, lục phủ ngũ tạng như chủ tinh, tự thành một vòng tuần hoàn.

Như thể, thiên địa diệt hắn cũng sẽ không diệt!

Như thể, thiên địa khô héo, hắn cũng sẽ không khô héo!

Tiến vào lục nguyên, sống cùng trời đất!

Tiến vào Đạo Tôn, không có gì sánh kịp!

Mạnh Hạo không dừng lại quá lâu ở Đệ Ngũ Sơn Hải giới, hắn nhoáng lên một cái, lại tiến vào hư không, đi tới Đệ Tứ Sơn Hải.

Di chuyển trong hư không, tâm tình Mạnh Hạo không ngừng bồi hồi, rốt cục... hắn cũng sắp tới được Đệ Tứ Sơn Hải, rốt cục... hắn cũng có thể lần nữa được thấy Hứa Thanh.

Nhớ lại từ khi hắn rời khỏi Đệ Cửu Sơn Hải, không ngờ đoạn này đường lại xa xôi như vậy, chiến tranh, rồi Đệ Nhất Thiên phủ xuống, rồi Sơn

Hải Giới đại chiến.

Song hắn lại cũng cảm thấy đoạn đường này thật gần, với lực lượng thân thể hiện tại của hắn, thì việc đi qua đi lại chín núi lớn của Sơn Hải Giới cũng như đi trong nhà mình vậy.

- Hứa Thanh, ta tới đây... Mạnh Hạo vừa lẩm bẩm vừa cất bước, xuyên qua vách ngăn hư vô, tiến vào... Đệ Tứ Sơn Hải giới!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1687: Ước Định Gặp Nhau

Đệ Tứ Sơn Hải giới nắm trong tay Sơn Hải luân hồi, tất cả những người tử vong tại Sơn Hải Giới đều sẽ nhập vào Hoàng Tuyền, hóa thành một phần của dòng sông luân hồi, đi tới Đệ Tứ Sơn Hải giới này. Ở nơi đây nhưng linh hồn sẽ trải qua luân hồi, tìm nơi chốn mới.

Đối với Đệ Tứ Sơn Hải, trên khắp Sơn Hải Giới có rất nhiều thần thoại và truyền thuyết về nơi này. Nơi này vô cùng thần bí, có quá nhiều điều mà người ta không biết, nơi này, còn có một cường giả đỉnh phong của Sơn Hải Giới.

Kỳ danh của người đó, là Địa Tạng!

Hắn là chủ nhân của Đệ Tứ Sơn Hải, nắm địa phủ trong tay, nắm luân hồi trong tay, cho dù là trong số các Sơn Hải chủ, địa vị của hắn cũng là chí cao vô thượng, bởi vì hắn nắm giữ... yếu tố sinh mạng của Sơn Hải Giới!

Là một Giới trọng yếu giúp cho Sơn Hải Giới duy trì tuần hoàn.

Đây cũng là lần đầu tiên Mạnh Hạo tiến vào Đệ Tứ Sơn Hải, trong nháy mắt khi vừa tiến vào, hắn lập tức cảm nhận được ở nơi này tồn tại một cỗ tử khí mơ hồ, nhưng lại rất tinh thuần.

Hay nói cách khác, đây không phải là tử khí, mà là âm khí!

Mới nhìn qua, hết thảy mọi thứ đều không có gì bất đồng cùng nơi khác, bầu trời, không gian cũng đều là như vậy. Nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ thấy thế giới này, là màu xám tro.

Mạnh Hạo im lặng tản thần thức ra, trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ Đệ Tứ Sơn Hải, nhưng lại có một khu vực khi thần thức của hắn đến gần, lập tức liền có hai luồng ý chí đang va chạm nhau, truyền ra thần niệm với hắn.

- Ngươi chính là Mạnh Hạo!

- Mạnh đạo hữu, tên dị tộc này lão phu có thể trấn áp được!

Chỗ chiến trường kia, chính là nơi Địa Tạng cùng Chủ Tể dị tộc giao chiến. Khi thần thức Mạnh Hạo tiến vào gần, lập tức liền dẫn tới hai vị này làm ra phản ứng bất đồng với nhau, tên Chủ Tể dị tộc kia thì hiện ra sát cơ ngập trời, muốn thoát ra tiêu diệt Mạnh Hạo.

Mà Địa Tạng thì lại cưỡng ép kiềm chế hắn, hơn nữa trong lời nói mang theo vẻ trầm ổn, cũng đại biểu cho sự tự tin.

Mạnh Hạo mỉm cười. Chiến tranh phủ xuống, sẽ có nhân tài xuất hiện như là trăm hoa đua nở mà không phải là một người nào đó.

Một người rất khó để thay đổi chiến cuộc, thường thường đều là một đội quân tập hợp nhiều người làm nên.

Mạnh Hạo hướng về phía Địa Tạng đang giao chiến cùng Chủ Tể dị tộc, ôm quyền cúi đầu, sau đó thần thức của hắn chuyển tới chiến trường nơi tu sĩ Đệ Tứ Sơn Hải đang giao chiến cùng dị tộc.

Nơi đó, có 1 triệu tên dị tộc, có 1 triệu tu sĩ Đệ Tứ Sơn Hải đang triển khai một cuộc chiến đấu khốc liệt tuyệt thế.

Mạnh Hạo thấy được Hứa Thanh ở trong đám người, dưới tầng tầng bảo vệ, nàng không bị thương tổn chút nào, ngược lại, theo từng đạo mệnh lệnh nàng ban ra, tu sĩ Đệ Tứ Sơn Hải đang dần dần chiếm ưu thế.

Mạnh Hạo say đắm nhìn Hứa Thanh. Trên chiến trường cách Mạnh Hạo rất xa, giờ khắc này Hứa Thanh dường như có linh cảm vô hình nào đó, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía xa, dường như cùng ánh mắt Mạnh Hạo hòa tan vào một chỗ.

Giờ khắc này, trái tim Mạnh Hạo đang rung động không yên, hắn ngắm nhìn Hứa Thanh, trong đầu hiện lên từng kỷ niệm ở Đại Thanh Sơn năm xưa, từ lần đầu tiên hai người gặp nhau, đến khi tới Kháo Sơn Tông, và rồi là hình ảnh về Dưỡng Nhan Đan mình tặng cho nàng, rồi từng hình ảnh khi ở đất lành thượng cổ của Thanh La Tông, khi nàng đơn độc run rẩy một mình.

Còn có hình ảnh nước mắt Hứa Thanh long lanh khi Sửu Môn Đài phủ xuống ở ngoài Mặc Thổ, hai người giết chết tên chuẩn đạo tử của Quý gia.

Từng kỷ niệm, từng hình ảnh Mạnh Hạo sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Ký ức khi được Hứa Thanh chăm sóc bên trong Vãng Sinh Động, khi mình sắp tử vong; rồi nàng còn không tiếc hy sinh hết thảy đổi cho mình được sống lại, cho dù cái giá phải trả chính là hồn phi phách tán, cho dù cái giá phải trả chính là bị trấn áp tại Thanh La Tông.

Rồi đến hình ảnh hôn lễ đẫm máu, Mạnh Hạo ôm Hứa Thanh, nhìn người hồng nhan mái tóc trở nên bạc trắng, nhìn nàng tiêu tán trong lồng ngực mình, nhìn nàng mãi cho đến lúc chết vẫn mơ ước được thành thân cùng mình.

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, tất cả ký ức vào giờ khắc này đều hiện lên trong đầu, trở thành một cỗ gió lốc, trở thành sấm sét nổ vang trong thế giới của hắn.

Hắn đã tới, theo lời hứa hẹn, hắn đã tới!

Hắn hứa hẹn là phải tìm được nàng, cho dù chân trời góc biển, cho dù hung hiểm vô tận, hắn phải tìm ra nàng, đưa nàng về bên cạnh.

Mà nàng hứa hẹn, chính là sẽ chờ hắn, nếu như một đời không đủ, thì sẽ là vĩnh viễn...

Cuộc sống của Mạnh Hạo, ngoại trừ cha mẹ cùng tỷ tỷ ra, thì không còn bất kỳ một nữ nhân nào khác ngoài nàng, không còn bất kỳ một nữ nhân nào có thể khiến cho hắn quan tâm, vĩnh viễn không thể quên được ngoài nàng.

Có lẽ, năm xưa ở Đại Thanh Sơn, khi hắn lần đầu tiên thấy được nữ tử này, hắn cũng không biết rằng sâu thẳm trong tâm hồn mình đã có một tia hy vọng, đó là có thể cùng nàng... vĩnh viễn bên nhau.

Hứa sư tỷ...

Nàng không có sắc đẹp tuyệt thế, nhưng trong mắt Mạnh Hạo, nàng chính là người con gái đẹp nhất trên thế giới này, trong trời đất này; nàng không có tâm tư phức tạp, cũng không cực kỳ thông minh, mà thay vào đó chính là sự giản dị mộc mạc, Mạnh Hạo cũng rất thích điều đó. Đây chính là bến đỗ tâm hồn của hắn mỗi khi mệt mỏi.

Nụ cười của nàng, giọng nói của nàng, ánh mắt của nàng, hết thảy mọi thứ, vào giờ khắc này không ngừng liên tiếp hiện lên trong đầu hắn. Mạnh Hạo cười.

- Ta rất chắc chắn, ta yêu không phải là nàng trong ký ức, mà là sau khi nghĩ về quá khứ, nghĩ về tương lai, ta rất chắc chắn... ta thật sự yêu nàng. Mạnh Hạo khẽ lên tiếng, cất bước đi về phía trước.

Hắn không biết rằng ở phía sau hắn, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện

một thân ảnh mặc trường bào màu đen, người này chỉ đứng đó, yên lặng nhìn hắn đi xa.

Thân ảnh ấy, chính là Lục.

Hắn nhìn Mạnh Hạo, lại nhìn Hứa Thanh ở phía xa, trong mắt của hắn hiện lên vẻ hồi tưởng, dường như hắn đang nhớ lại những chuyện cũ, nghĩ về... bản thân mình.

Mạnh Hạo bước từng bước một về phía đó, thế giới trước mắt hắn dường như đã biến mất, bất kỳ quy tắc pháp tắc thiên địa gì dường như cũng đều tiêu tán, chỉ còn lại có một bóng người trong mắy hắn: Thê tử của hắn - Hứa Thanh.

Hắn từ phương xa tới đây, vượt qua các Đại Sơn Hải để đến nơi này, bước từng bước một trong tinh không, đi tới những tên dị tộc đang cản trở trước mặt, đây không phải là bọn chúng muốn như vậy, mà là Mạnh Hạo chủ động tiến vào sâu trong chiến trường.

Hắn đi về phía trước, bên ngoài thân thể tràn ra một cỗ lực lượng hủy diệt, tất cả dị tộc trong phạm vi mười ngàn trượng chung quanh hắn, trong nháy mắt đều phát ra tiếng hét thảm, thân thể ầm ầm tan vỡ. Toàn bộ những tên dị tộc kia trở nên vô cùng hoảng sợ, đồng loạt lui về sau, tạo thành một cảnh tượng kỳ dị trên chiến trường.

Chung quanh hắn không có bóng dáng một tên dị tộc nào, nơi hắn đi tới, toàn bộ dị tộc đều dồn dập lui về phía sau.

Tu sĩ Đệ Tứ Sơn Hải cũng thấy được một màn này. Mặc dù Mạnh Hạo xuất hiện khiến cho dị tộc tử vong một mảng lớn, nhưng bọn họ cũng rất kinh hãi, tràn đầy cảnh giác đối với Mạnh Hạo.

Chỉ có hai người là không như vậy, một người là Hứa Thanh, còn một người chính là danh sách của Đệ Tứ Sơn Hải.

Thân là danh sách Đệ Tứ Sơn Hải, trải qua sự kiện ở Như Phong Giới, lúc này có một thanh niên áo xám đang ở trong đám đông thầm thở dài nhìn Mạnh Hạo, có chút phức tạp, có chút cảm khái.

- Hắn, rốt cuộc đã tới.

Hứa Thanh đang cười, nụ cười rất đẹp, nàng đứng trên tế đàn thật cao ở trong đám người, nhìn Mạnh Hạo từ xa xa đang đi tới, nàng đã sớm nhớ lại hết thảy, luân hồi cũng không thể làm cho ký ức của nàng biến mất.

Nàng tin rằng, một ngày nào đó, đạo lữ của mình, phu quân của mình sẽ từ Đệ Cửu Sơn Hải xa vời đi tới trước mặt của mình, cho dù thời gian, cho dù không gian, cho dù chiến tranh, đều không thể ngăn cản được bước chân của đối phương.

Hắn, nhất định sẽ tới.

Thời khắc này, hắn... đã tới.

Hứa Thanh cắn môi dưới, cất bước đi xuống. Toàn bộ tu sĩ Đệ Tứ Sơn Hải xung quang nàng đều giật mình, muốn ngăn cản lại, nhưng lại bất ngờ phát hiện ra, theo Mạnh Hạo tiếp cận, bọn họ lại mất đi khống chế đối với tu vi.

Thậm chí cả chiến trường vào giờ khắc này cũng đều yên tĩnh lại, chỉ còn có Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh, hai người ở nơi đó ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, từ từ tiến tới.

Thời gian vào giờ khắc này dường như cũng trở nên chậm lại, tất cả dị tộc cùng với tu sĩ Đệ Tứ Sơn Hải hết nhìn nhìn Mạnh Hạo đang tiến đến gần trong trận doanh, lại nhìn Hứa Thanh đang đi xuống tế đàn, nhìn hai người càng ngày càng xích lại gần nhau, cho đến khi... đứng chung một chỗ.

- Huynh đã tới rồi. Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh trước mặt, đưa tay cầm lấy tay Hứa Thanh. Đây là thê tử của hắn, là người hắn kết tóc xe duyên, là tình cảm chân thành nhất cả đời hắn.

- Ừm. Khuôn mặt Hứa Thanh ửng đỏ, nhưng lại dũng cảm không cúi đầu, mà là vui vẻ nhìn Mạnh Hạo. Nụ cười của nàng giờ khắc này, chính là nụ cười vui sướng nhất từ sau khi chuyển kiếp.

Nhìn Hứa Thanh cười, Mạnh Hạo cũng cười, càng thêm nắm chặt nắm tay của Hứa Thanh hơn, Hứa Thanh cũng vậy, như muốn nắm chặt lấy tay hắn mãi không buông ra.

Nhưng bọn họ hiểu rõ, giờ phút này thật là ngắn ngủi, một khắc khi hai nắm tay buông ra, Hứa Thanh lại phải thực hiện sứ mạng của mình.

Mà Mạnh Hạo cũng có trách nhiệm của riêng hắn.

Đây là khoảng thời gian sai lầm, không giống như trong tưởng tượng khi hai người gặp nhau lần nữa, nếu như hết thảy trở lại lúc ban đầu, nếu như không có trận chiến quyết định sự tồn vong của Sơn Hải giới...

Mạnh Hạo khẽ thở dài.

- Hiện tại muội chưa thể đi cùng huynh được... Hứa Thanh nhìn ra xung quanh, nhìn những tu sĩ Đệ Tứ Sơn Hải, lại nhìn những tên dị tộc kia, nắm tay nàng từ từ buông ra.

- Chờ muội... Nếu như có một ngày chiến tranh kết thúc, ngày đó, muội và hunh sẽ cùng nhau... về nhà.

Hứa Thanh bỗng nhiên tiến lên, ôm lấy Mạnh Hạo, vùi đầu vào ngực của Mạnh Hạo, lắng nghe nhịp tim hắn.

Thật lâu sau, nàng liền ngẩng đầu, khẽ thì thầm.

- Muội chờ huynh, huynh chờ muội, chúng ta sẽ chờ nhau. Hứa Thanh cắn môi dưới, rồi nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay Mạnh Hạo, quay trở về tế đàn.

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, hắn có thể cảm nhận được sự bất đồng của Hứa Thanh so với trước, cũng như hắn vậy, hai người... đều đã trưởng thành rồi.

Trái tim của Mạnh Hạo giờ khắc này rất bình tĩnh, Hứa Thanh có sứ mạng của mình, hắn... cũng có trách nhiệm của hắn. Sau khi lần nữa nhìn Hứa Thanh một cách say đắm, Mạnh Hạo liền phất tay phủ một cỗ ý chí của hắn vây quanh Hứa Thanh, rồi hít sâu một hơi, ngẩng đầu, nhìn lên trời cao xa xăm, nơi có phiến đại lục Đệ Nhất Thiên choán hết tinh không kia.

Ánh mắt nhu hòa của hắn từ từ thay đổi, trở nên lạnh lẽo!

Xung quanh hắn cũng trở nên rét lạnh, trên người của hắn bùng phát ra một cỗ khí thế sắc bén ngập trời.

- Ta muốn đi làm một việc, một sự kiện... vực lại tinh thần quật khởi của Sơn Hải Giới! Mạnh Hạo lẩm bẩm, trên người hắn chợt “ầm” một tiếng, trực tiếp bay lên không, rời khỏi chiến trường, rời khỏi khu vực này, hóa thành một luồng cầu vồng, một viên sao băng rực rỡ bay ra khỏi Đệ Tứ Sơn Hải, phóng thẳng về phía... Đệ Nhất Thiên đại lục đang thay thế tinh không kia!

Hắn muốn phá hủy Đệ Nhất Thiên!

Lúc hắn vừa bay lên, cũng không có nhiều tu sĩ và dị tộc chú ý tới, nhưng hành dộng của hắn đã định sẵn... rất nhanh thôi, toàn bộ Sơn Hải Giới sẽ bạo phát ra một cơn chấn động rung chuyển trời đất!

Một cơn chấn động đến từ...Mạnh Hạo!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1688: Mục Tiêu, Đệ Nhất Thiên

Thân hình Mạnh Hạo từ Đệ Tứ Sơn Hải bay lên trời, phóng thẳng tới tinh không, phóng thẳng tới Đệ Nhất Thiên đại lục. Bóng hình của hắn mang theo kiên quyết, mang theo điên cuồng, mang theo hy vọng vực dậy tinh thần của toàn bộ Sơn Hải Giới!

Hắn muốn đi làm một kiện, một đại sự kinh thiên động địa!

Đó chính là phá hủy Đệ Nhất Thiên đại lục, hắn muốn cho tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng, đang điên cuồng chém giết đều thấy được... Đệ Nhất Thiên tan vỡ!

Chuyện này, thoạt nhìn dường như không có ý nghĩa gì, còn không bằng Mạnh Hạo ở trên Sơn Hải Giới giết thêm nhiều dị tộc một chút, nhưng trên thực tế, chuyện này lại có ý nghĩa... không có gì sánh kịp!

Sơn Hải Giới đang trong tuyệt vọng, sau vạn vạn năm bị chèn ép, đối mặt với cuộc xâm lăng này đã sớm mất đi lòng kiêu ngạo là thành viên của Chí Tôn Tiên Giới. Chí Tôn Tiên Giới khi xưa, chính là niềm kiêu ngạo của tu sĩ Sơn Hải Giới, nhưng hạo kiếp phủ xuống tựa như đã phá hủy mất đạo tâm của bọn họ, rồi 33 Thiên phong ấn, lại lần nữa khiến cho đạo tâm mới sinh ra tan vỡ.

Sau hai lần đó, tu sĩ đã mất đi nhuệ khí, lưỡi dao sắc bén đã không còn dám hướng ra phía ngoài, chỉ có thể quay vào trong...

Một dân tộc muốn quật khởi, cần phải có tinh thần, một quốc gia muốn bạo phát, cũng cần phải có tinh thần!

Mạnh Hạo biết rằng hắn dù sao cũng chỉ là một cá nhân đơn lẻ, trong cuộc chiến tranh này, cho dù trở thành Chí Tôn cũng không thể thay đổi được bánh xe chiến tranh. Cho nên, hắn muốn đi làm một chuyện khiến cho toàn bộ tu sĩ Sơn Hải trở nên phấn chấn, mượn chuyện này vực lại... nhuệ khí sắc bén của tu sĩ Sơn Hải Giới, những người đã từng là một phần của Chí Tôn Tiên Giới!

Chí Tôn Tiên Giới khi xưa từng có một lời sấm truyền,“kẻ đụng vào người của Tiên giới ta, cho dù xa mấy cũng nhất định phải chết!”

Lúc này, Mạnh Hạo muốn phá vỡ Đệ Nhất Thiên, khiến cho lời sấm truyền kia lại lần nữa tái hiện ở Sơn Hải Giới, “kẻ đụng vào người của Sơn Hải ta, cho dù xa mấy cũng nhất định phải chết!”

Sơn Hải Giới đã đến bờ vực nguy cơ, lui về sau một bước chính là vực sâu vạn trượng, lúc này đã không thể lui được nữa, lúc này, chính là lúc cần phải nổi lên!

Hai mắt Mạnh Hạo sáng lấp lánh, ý chí của hắn, suy nghĩ của hắn, tu vi của hắn, vào giờ khắc này hết thảy đều hoàn toàn bạo phát, trong tiếng nổ “ầm ầm”, hắn giống như một cây đuốc, giống như một ngọn đèn sáng, lại giống như một viên sao băng rực rỡ lao đi!

Ngọn đèn này không cầu có thể chiếu sáng toàn bộ tinh không của Sơn Hải Giới, chỉ cầu nó có thể... thắp lên trong tâm hồn mỗi một tu sĩ Sơn Hải Giới!

Trường tồn cùng trời đất, vĩnh hằng bất diệt!

Thân ảnh của hắn càng ngày càng cao, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, trở thành cầu vồng, trở thành một vầng hào quang khiến người ta phải chú mục nhìn tới! Đầu tiên chú ý tới Mạnh Hạo, chính là những tu sĩ của Đệ Tứ Sơn Hải nơi này.

Bọn họ ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo đang bay lên tinh không, mới đầu vẫn chưa có ai nào ý thức được Mạnh Hạo muốn làm cái gì, nhưng rất nhanh sau đó, bọn họ phát hiện ra tốc độ Mạnh Hạo càng lúc càng nhanh, mà hướng bay... lại không phải ra ngoài tinh không, mà là ở đầu cuối tinh không, nơi luôn đè nặng trong tâm hồn tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới...

Đệ Nhất Thiên!

- Hắn... hắn muốn làm cái gì vậy...

- Nơi hắn muốn bay tới, chính là Đệ Nhất Thiên đại lục! !

- Đây... đây là... Hàng loạt tiếng hít sâu cảm thán từ trong đại quân tu sĩ Đệ Tứ Sơn Hải lục tục truyền ra, rất nhanh, càng ngày lại càng có nhiều tu sĩ trở nên biến sắc, trở nên hoảng sợ và rúng động.

Thời khắc này, Hứa Thanh trên tế đàn cũng run lên, ngước mặt nhìn Mạnh Hạo ở phía xa, nhìn Mạnh Hạo một bước nhảy vọt lên trời, trong mắt của nàng dần dần tỏa sáng, mặc dù nàng lo lắng, nhưng nhiều hơn chính là tự hào cùng kiêu ngạo.

Đây mới là người nàng thích, là nam nhân mà nàng chung tình cả đời!

Vào giờ khắc này, toàn bộ Đệ Tứ Sơn Hải đều trở nên xôn xao.

- Mục tiêu của hắn, là Đệ Nhất Thiên! !

- Hắn đang muốn... phá hủy Đệ Nhất Thiên! !

- Hắn... hắn có thể thành công sao?

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, những người khiếp sợ còn có những tên dị tộc đang đứng trên Đệ Tứ Sơn Hải kia. Những tên dị tộc này ngơ ngác nhìn thân ảnh Mạnh Hạo, tỏ ra không thể tin nổi, càng cảm thấy Mạnh Hạo

điên rồi.

Trên Đệ Tứ Sơn Hải, Địa Tạng cùng Chủ Tể dị tộc đang đấu pháp truyền ra tiếng nổ “ầm ầm”, cũng chợt nhìn thấy màn này, ánh mắt Địa Tạng lập tức sáng lấp lánh, trong nháy mắt hắn liền hiểu rõ suy nghĩ của Mạnh Hạo.

Tên Chủ Tể dị tộc tỏ ra sửng sốt, sau đó sắc mặt lập tức biến hóa.

Cùng lúc đó, Hải Mộng Chí Tôn cùng tên Dịch Cổ - Chí Tôn dị tộc kia cũng dang chú ý tới Mạnh Hạo. Trên mặt Hải Mộng Chí Tôn lộ ra một cỗ tự hào cùng vui sướng, mà sắc mặt tên Chí Tôn dị tộc thì lập tức đại biến.

Cũng chính vào lúc này, Mạnh Hạo lại tăng nhanh tốc độ hơn, như hóa thành một mũi tên nhọn, nhấc lên lực lượng Sơn Hải, phóng thẳng tới Đệ Nhất Thiên.

Chỉ có những tu sĩ Đệ Tứ Sơn Hải mới có thể thấy đượcMạnh Hạo, về phần những Sơn Hải khác, vì khoảng cách quá xa nên căn bản không nhìn thấy được. Hai mắt Mạnh Hạo sáng ngời, đang không ngừng áp sát, hắn vung tay một cái, lập tức một quả cầu ánh sáng bay ra, chính là Dương Tinh Bạo của hắn. Quả cầu ánh sáng này vừa xuất hiện, lập tức liền hấp thu ánh sáng xung quanh, dần dần càng thêm sáng ngời.

Mục đích của hắn, chính là khiến cho tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới đều có thể thấy được mình đang chuẩn bị tiến hành một màn này.

Mà một cái Dương Tinh rõ ràng không đủ, Mạnh Hạo lại phất tay một cái, xung quanh hắn lục tục xuất hiện mấy chục, rồi đến trên trăm quả cầu ánh sáng, những quả cầu ánh sáng này vây quanh Mạnh Hạo, càng ngày càng sáng, càng ngày càng rực rỡ.

- Vẫn chưa đủ! Mạnh Hạo gầm nhẹ, thân thể vẫn giữ vững tốc độ bay đi,

hai tay bấm quyết vung mạnh ra phía ngoài. Trong tiếng ầm ầm vang vọng, lại có mười Dương Tinh xuất hiện.

Rồi sau đó chính là 100 cái, 300 cái, 500 cái, rất nhanh, theo Mạnh Hạo không ngừng bay đi, xung quanh hắn đã xuất hiện một ngàn Dương Tinh!

Một ngàn cái Dương Tinh này hấp thu toàn bộ ánh sáng trong trời đất, trong tinh không, không ngừng lớn mạnh, không ngừng bành trướng, không ngừng rực rỡ, dần dần, vị trí Mạnh Hạo như trở thành một vầng mặt trời!

Một vầng mặt trời tỏa sáng mười ngàn trượng, và vẫn còn không ngừng to lên. Khi đến độ cao nhất định, toàn bộ tu sĩ Đệ Tam Sơn Hải cùng Đệ Ngũ Sơn Hải vào giờ khắc này đều nhìn thấy được... vầng mặt trời xuất hiện trong tinh không này!

- Đó là cái gì vậy...

- Mặt trời sao? Sao có thể chứ, nhưng nhìn qua rõ ràng là như Nhật Nguyệt, Tinh thần...

Tất cả tu sĩ Đệ Tam Sơn Hải đang giao chiến đều giật mình, những tên dị tộc kia cũng rối rít kinh ngạc, đồng loạt ngước nhìn.

- Không đúng, bên trong đó... bên trong đó dường như có một người! !

- Không thể nào...

Cùng lúc đó, tất cả tu sĩ Đệ Ngũ Sơn Hải cũng đều thấy được một màn này, toàn bộ đều hít ngược một hơi, lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Những tên dị tộc thì đều trở nên ngây dại.

Trong tinh không phía dưới Đệ Nhất Thiên, Mạnh Hạo lúc này đang được bao phủ bởi 1000 quả cầu ánh sáng xung quanh, vẻ mặt hắn tỏ ra vô cùng kiên định, hắn cảm thấy một ngàn cái Dương Tinh này vẫn chưa đủ. Thời khắc này hắn lại ngửa mặt lên trời thét dài, giữ vững tốc độ, đồng thời hai tay vung mạnh ra phía ngoài, trong tiếng ầm ầm vang lên, xung quanh hắn lại lần nữa xuất hiện một ngàn Dương Tinh!

Tận hai ngàn Dương Tinh lập tức phát ra hào quang rực rỡ, ở gần nhìn chỉ được vô số quả cầu ánh sáng rậm rạp chằng chịt, mỗi một quả cầu đều vô cùng chói mắt. Nhưng nếu như từ xa nhìn lại, ánh sáng của hai ngàn cái Dương Tinh này dung hợp cùng một chỗ, lại như... một vầng mặt trời khổng lồ tản ra hào quang chói lòa!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Mạnh Hạo mang theo hai ngàn Dương Tinh vây quanh, bay lên tinh không Sơn Hải Giới, giờ khắc này khoảng cách đến Đệ Nhất Thiên dường như đã không còn là rất xa nữa. Toàn bộ Đệ Nhị Sơn Hải cùng với Đệ Lục Sơn Hải cũng đã thấy được vầng mặt trời rực rỡ trong tinh không này!

Mặc dù đó chỉ là một điểm sáng không lớn, nhưng in lên nền tinh không đen nhánh, điểm sáng như vậy lại vô cùng chói mắt!

Tu sĩ Đệ Nhị Sơn Hải đang chém giết dị tộc vô cùng thảm thiết, mùi máu tanh tràn ngập khắp Đệ Nhị Sơn Hải. Đại quân tu sĩ đang không ngửng bại lui, đám dị tộc đang gào thét vang vọng mỗi một phiến tinh không.

Trong tuyệt vọng, trong chua xót và mất đi chiến ý, giờ khắc này điểm sáng trong tinh không đã trở thành hình ảnh duy nhất trong mắt tất cả tu sĩ Đệ Nhị Sơn Hải.

- Kia là...

- Điểm sáng kia, trời ơi, ở tận đây mà vẫn có thể thấy được, nếu như ở gần, thì điểm sáng kia sẽ bao lớn a?!

- Đây là chuyện gì vậy...

Toàn bộ tu sĩ Đệ Nhị Sơn Hải đều ồ lên nhìn về điểm sáng kia!

Tuy rằng không thấy được Mạnh Hạo bên trong điểm sáng kia, nhưng bọn họ lại đều không hẹn mà cùng cảm nhận được một cỗ ý chí cùng quyết tâm, từ trong điểm sáng kia tỏa ra!

- Phương hướng của nó... chính là Đệ Nhất Thiên đại lục! !

-Xa như vậy mà vẫn có thể thấy được nó đang lớn bay lên, như vậy tốc độ chân chính của nó, chẳng phải là... vô cùng kinh khủng hay sao?!

Những người đang ồ lên này, chính là ở Đệ Lục Sơn Hải. Tình hình chiến đấu trên hắp Đệ Lục Sơn Hải, theo Đệ Lục Sơn Hải chủ tử vong, theo vị trung niên áo bào tím - Đệ Ngũ Sơn Hải chủ tham dự, đã không còn khó khăn như lúc trước, thậm chí đã bắt đầu phản kích dị tộc.

Trung niên áo bào tím là người thứ nhất ngẩng mạnh đầu, nhìn lên điển trên tinh không kia, sau một thoáng kinh ngạc, thân thể hắn bỗng nhiên run lên.

- Là hắn...

- Hắn muốn đi... phá vỡ Đệ Nhất Thiên? Hai mắt trung niên áo bào tím sáng người, toàn thân lập tức bạo phát ra một có hưng phấn mãnh liệt, còn có kích động không cách nào hình dung.

Mà tu sĩ Đệ Lục Sơn Hải ở chung quanh hắn, thời khắc này đều đã thấy được điểm sáng, toàn bộ đều trở nên giật mình rung động. Mặc dù không phải tất cả mọi người đều có thể nhìn thấu bên trong điểm sáng kia, khả vẫn có không ít người mơ hồ đoán được mục tiêu của nó!

- Mục tiêu của nó, là Đệ Nhất Thiên đại lục?

Ngay khi toàn bộ tu sĩ Đệ Nhị, Đệ Tam, Đệ Tứ, Đệ Ngũ, Đệ Lục Sơn Hải đều đang nhìn điển sáng không chớp mắt, thì cường độ ánh sáng của điểm sáng kia bỗng nhiên bạo phát lên gấp đôi!!!

Theo đó, điển sáng kia dường như cũng to lớn hơn một chút, Bởi vì lúc này, Dương Tinh chung quanh Mạnh Hạo đã không còn là hai ngàn, mà đã biến thành bốn ngàn!

- Bên trong đó, có một người! ! Giờ khắc này, một vài cường giả trên các Đại Sơn Hải đều mơ hồ nhìn thấu được bên trong. Sau khi phát hiện một màn này, bọn họ lập tức thốt lên, khiến tất cả mọi người đều nghe được, trong đầu chấn động “ầm” lên một tiếng.

Cũng chính lúc này, theo Dương Tinh xung quanh Mạnh Hạo bạo phát, khiến cho Sơn Hải ở xa hơn nữa cũng đã thấy được... một vầng mặt trời đang ngự trị trên tinh không chín tòa Sơn Hải!

Mặc dù không bằng mặt trời chân chính, nhưng giờ khắc này, trong mắt tất cả mọi người, đây... mới chính là mặt trời, mặt trời của Sơn Hải Giới!

Tại Đệ Thất Sơn Hải, Vũ Văn Kiên đã thức tỉnh, hắn vốn vẫn còn đang đả tọa, nhưng rất nhanh chợt nghe được bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô vang vọng không ngừng, hắn liền mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn lên. Ngay lập tức cả người hắn như bị sét đánh, ngây người ra tại chỗ.

- Là Mạnh Hạo, nhất định là hắn! Vũ Văn Kiên không thấy được thân ảnh trong điểm sáng, nhưng trực giác nói cho hắn biết, điểm sáng này, chính là... Mạnh Hạo!

- Phá hủy tượng đài Đệ Nhất Thiên, làm quật khởi tinh thần của một dân tộc! ! Vũ Văn Kiên run rẩy, kích động đứng lên, hô hấp dồn dập, hai mắt của hắn lộ ra vẻ mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1689: Đạo Kiếp Tới

Cái điểm sáng này không thể chiếu sáng tất cả mỗi một tấc tinh không Sơn Hải Giới, nhưng... vào giờ khắc này, nó đã chiếu rọi từ trong cặp mắt mỗi tu sĩ của Đệ Nhất Sơn Hải đến Đệ Thất Sơn Hải!

Tu sĩ Hổ Lao Tinh của Đệ Thất Sơn Hải không ngừng ồ lên, trong Đệ Nhất Sơn Hải Giới cũng như thế. Giờ khắc này Đạo Thiên danh sách của núi thứ nhất, ở trong đại quân tu sĩ Đệ Nhất Sơn Hải, ngẩng đầu lên, vừa thấy điểm sáng này, thân thể hắn chấn động, đồng dạng tất cả tu sĩ Đệ Nhất Sơn Hải đều chấn động.

Ngay lúc tu sĩ Đệ Nhất Sơn Hải cho đến Đệ Thất Sơn Hải đều nhìn về hướng điểm sáng này, điểm sáng trong mắt bọn họ, xuất hiện bạo phát với trình độ bất đồng của mọi người!

Hình như có tiếng nổ vang ngập trời, điểm sáng kia trong nháy mắt bành trướng, lần nữa khổng lồ hơn gấp đôi!

Lúc này, Dương Tinh vây quanh bốn phía Mạnh Hạo, đã không còn là bốn ngàn, mà là tám ngàn!!!

Tám ngàn Dương Tinh tản ra hào quang rực rỡ, mặc dù không bằng mặt trời chân chính, nhưng cũng đủ để trở thành tinh tú rực rỡ nhất trong tinh không!

Giờ này, khi mọi người ồ lên, tâm thần toàn bộ dị tộc run rẩy, một cảm giác xấu hiện lên trong tâm thần mỗi một dị tộc.

Đạo Tôn dị tộc hóa thành rất nhiều phân thân kia, thời khắc này nội tâm run rẩy, nhìn về phía điểm sáng, trong mắt lộ ra ý hoảng sợ; Chủ Tể dị tộc giao chiến cùng Địa Tạng, cũng đáy lòng nhảy bộp một tiếng.

Còn có Chí Tôn dị tộc cũng giống như vậy.

Thế nhưng lúc này, Hải Mộng cũng thế, Địa Tạng cũng vậy, còn có chủ các Sơn Hải kia đều dường hồ phúc chí tâm linh, toàn lực bạo phát ngăn cản, không cho dị tộc rời khỏi bốn phía mình.

Tiếng gào thét không ngừng, tiếng nổ vang ngập trời, theo Dương Tinh xung quanh Mạnh Hạo đạt tới tám ngàn, rốt cục thấy được mặt trời trong tinh không Đệ Bát Sơn Hải này!

Đệ Bát Sơn Hải thảm thiết, bất kể đối với tu sĩ hay là dị tộc, đều giống như một cái thớt to lớn, xay nát máu thịt, giờ khắc này, khi tu sĩ Đệ Bát Sơn Hải chú ý tới điểm sáng từ tinh không này, toàn bộ đều sửng sốt.

- Đó là cái gì?

- Thế nào đột nhiên xuất hiện một cái điểm sáng như vậy? Không đúng... nó đang bay lên không trung, tốc độ thật nhanh!

- Chẳng lẽ là pháp bảo gì, sao mục tiêu của nó... lại là Đệ Nhất Thiên đại lục?

Mọi người ồ lên, ngoại công của Mạnh Hạo, chủ Đệ Bát Sơn Hải, giờ này thân thể chấn động, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm điểm sáng kia hồi lâu, sau đó trong mắt ông lộ ra kinh ngạc.

- Khí tức của Hạo nhi... là Hạo nhi... Ngoại công của Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời cười to, vô cùng thoải mái, ông nhìn điểm sáng kia, trong mắt của ông dần dần lộ ra mong đợi.

Mà Dương Tinh bốn phía Mạnh Hạo, giờ khắc này, cũng lần nữa bùng phát, không còn là tám ngàn, mà đạt tới mười ngàn, mười ngàn Dương Tinh dung hợp cùng một chỗ, tạo thành ánh sáng, theo độ cao kéo lên,

theo không ngừng đến gần Đệ Nhất Thiên đại lục. Rốt cục... Đệ Cửu Sơn Hải ở xa xa đều nhìn thấy rõ ràng!

Đan Quỷ nhìn thấy, tộc nhân Phương gia thấy được; cha mẹ của Mạnh Hạo thấy được; đám người ngoại bà hắn đều nhìn thấy; mập mạp, Trần Phàm, Phàm Đông Nhi, Tôn Hải, Phương Du... tất cả tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải, giờ khắc này đều nhìn thấy...

Đệ Cửu Sơn Hải cũng ở trong chiến hỏa đang không ngừng chém giết, nhưng trong một chớp mắt này, khi mọi người nhìn thấy được điểm sáng trong tinh không xa xa, phàm là người quen biết Mạnh Hạo, đều cảm nhận được... khí tức của Mạnh Hạo!

- Là... là Mạnh Hạo!!!

- Trời ạ! Điều này... điều này sao có khả năng, nhưng vì cái gì, sau khi ta thấy điểm sáng này, trong đầu lại hiện lên Mạnh Hạo!

- Hay, đúng thật là Mạnh Hạo!!!

Mọi người ồ lên, hoàn toàn bùng phát. Tại Nam Thiên Tinh, Thủy Đông Lưu đứng trên đỉnh núi, cũng đang ngẩng đầu, từ trong miệng lão có tiếng cười truyền ra, mang theo thoải mái, mang theo mong đợi.

- Không hổ là người ứng với kiếp... lão phu lựa chọn... Mạnh Hạo! Thủy Đông Lưu cười, thần sắc nhu hòa, dường như đang mong đợi.

Giờ khắc này, tất cả tu sĩ Cửu Đại Sơn Hải, toàn bộ đều chú ý.

Cũng đúng lúc này, khoảng cách giữa Mạnh Hạo và Đệ Nhất Thiên đại lục, đang không ngừng kéo gần lại, độ cao của hắn đã là cực hạn của tinh không này, hắn đi về phía trước, tinh không nổ vang.

Trong mắt hắn đầy chấp nhất, hai mắt hắn lộ ra quyết đoán, trong tiếng

nổ “ầm ầm”, càng ngày càng gần!

Nhưng ngay khi hắn cách Đệ Nhất Thiên đại lục kia rất gần, đột nhiên từ trên Đệ Nhất Thiên đại lục bay ra rất nhiều thân ảnh, đều là dị tộc, thậm chí cả đại lục vào giờ khắc này đều chấn động, bỗng nhiên xuất hiện tầng tầng quầng sáng.

Nhất Thiên Đại Lục này là quê hương của dị tộc, phủ xuống, sao có thể không có lực lượng phòng hộ... dị tộc từ trên đó bay ra vọt thẳng tới Mạnh Hạo, muốn ngăn cản hắn.

Mạnh Hạo khóe miệng lộ ra vẻ cười lạnh, đang định ra tay, nhưng đột nhiên, hắn nhíu mày, trong nháy mắt, đám dị tộc bay ra kia lại toàn bộ lui về sau, ngay sau đó, một lực lượng đạo kiếp, trong tiếng nổ “ầm ầm” lại đột nhiên bùng phát ra!

Là đạo kiếp của Mạnh Hạo, đạo kiếp thân thể của hắn!

Kiếp nạn này hắn đã xuất hiện trước đó, nhưng không có phủ xuống mà là ẩn núp, bất quá khi Mạnh Hạo nhìn lại, đây là vì ý chí của Sơn Hải Giới, thay thế hắn trừ đi đạo kiếp này.

Nhưng trước mắt, kiếp nạn này xuất hiện lần nữa, như vậy chỉ có thể nói rõ... kiếp nạn này phủ xuống không phải Sơn Hải Giới, mà là từ Đệ Nhất Thiên!

”Thân là một thế giới, thân là một phiến đại lục sinh sôi nảy nở cả đời, tự nhiên có ý chí của nó, cho nên quấy nhiễu nhân quả, tìm được trên thân ta có kiếp nhân, cho nên tự mình phủ xuống kiếp quả?” Lập tức Mạnh Hạo hiểu rõ hết thảy, nhưng không mảy may sợ hãi, ngược lại cười ha hả.

Cả đời này của hắn vượt qua thiên kiếp quá nhiều lần, bất kỳ một lần nào đều làm cho hắn vô cùng gian nan, nhưng lúc này đây, hắn có mười phần

nắm chắc, thiên kiếp này ở trước mặt hắn sẽ bị bẻ gãy nghiền nát!

”Ầm” một tiếng, kiếp vân sinh ra từ trên Đệ Nhất Thiên đại lục, trong nháy mắt ngưng tụ bên trên Mạnh Hạo, tạo thành lôi kiếp cuồn cuộn, tiếp sau, vô số tia chớp ầm ầm đánh thẳng xuống Mạnh Hạo.

Những tia chớp kia gần như toàn bộ đều là hình người, mỗi một tia đều ẩn chứa lực lượng hủy diệt thiên địa, thời khắc này đồng loạt đánh xuống, tạo thành một biển sấm chớp giữa tinh không, phạm vi to lớn, thậm chí vượt qua hơn 10 ngàn Dương Tinh bốn phía Mạnh Hạo, khiến cho tu sĩ Cửu Đại Sơn Hải đều nhìn thấy rõ ràng một màn này.

- Không xong, Đệ Nhất Thiên này là một thế giới, có kiếp lực của nó!!!

- Trong điểm sáng kia hắn là Mạnh Hạo, hắn phải thua rồi...

- Chết tiệt, Đệ Nhất Thiên này, chẳng lẽ thật không thể bị lay chuyển! Giờ khắc này vô số tu sĩ Cửu Đại Sơn Hải kinh hô, bọn họ khẩn trương, bọn họ lo lắng... lúc này, tất cả tâm tình bọn họ đều hướng tới Mạnh Hạo nơi đó.

Dĩ nhiên, cũng không phải không có người mắt lạnh châm chọc, dù sao tu sĩ Sơn Hải rất nhiều, dạng người gì đều có, tự nhiên cũng có không ít người cho rằng: dưới ổ trứng lật sao còn có trứng nguyên vẹn!

Thậm chí còn có một số tông môn gia tộc, căn bản cũng không hề xuất ra toàn lực, ý đồ giữ lại thực lực, chờ cơ hội trốn ra Sơn Hải Giới; hoặc là còn có một số người, vốn đang tính toán... đầu hàng 33 Thiên.

Nhưng những người này dù sao cũng là số ít. Tu sĩ Sơn Hải, có tâm huyết, có tôn nghiêm của mình, có ý niệm không cam lòng... Thời khắc này bọn họ khẩn trương nhìn lên tinh không, trong mắt đầy lo lắng.

Chủ Tể dị tộc đang chiến với Địa Tạng, thời khắc này nở nụ cười, mặt

đầy ý khinh miệt.

- Ngươi bản thân có kiếp, còn dám đi trêu chọc thế giới Đệ Nhất Thiên, đây là đi tìm chết!

Lời nói tương tự, cũng truyền ra từ trong miệng Chí Tôn dị tộc phía trước Hải Mộng; còn có phân thân của Đạo Tôn dị tộc đều bị chủ các Sơn Hải ngăn chống kia, thời khắc này đáy lòng cũng nhẹ thở ra.

Nhưng ngay lúc mọi người ở đây hoặc đang lo lắng, hoặc đang châm biếm, trong tinh không, Mạnh Hạo đối mặt với lôi kiếp tới kia, trong mắt hắn lóe sáng, nâng tay lên bấm quyết điểm một lóng tay.

Yêu Phong đệ bát cấm!

”Ầm” một tiếng, theo lực lượng thân thể hắn bạo phát, theo tu vi hắn vận chuyển, theo hắn nắm trong tay lực lượng của Sơn Hải... đệ bát cấm này vừa ra, như trời rung đất chuyển, tinh không chấn động!

- Cấm! Ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo hạ tay xuống, lập tức tất cả kiếp lôi lại toàn bộ dừng ở giữa tinh không, không thể đánh xuống chút nào.

Yêu Phong đệ thất cấm!

Mạnh Hạo lần nữa điểm một lóng tay, lần này, là dùng Nhân Quả Cấm, chặt đứt nhân quả của những lôi kiếp này, sau đó vung tay áo.

Yêu Phong đệ ngũ cấm!

Chính Phản Cấm!

Tới thế nào, thì đi thế đó!

Mạnh Hạo vung tay áo, lập tức tất cả kiếp lôi kia toàn bộ nổ vang, đồng

loạt thay đổi phương hướng, không ngờ chạy thẳng tới kiếp vân sinh ra chúng, tốc độ cực nhanh... ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, những kiếp lôi kia toàn bộ đánh vào trên kiếp vân!

Tiếng nổ “ầm ầm” vang trời, kiếp vân vô tận kia tức khắc trực tiếp tan vỡ, toàn bộ nổ tung, mỗi một đạo kiếp lôi, đều nổ tung một mảng lớn kiếp vân, nơi đi qua, kiếp vân như trời long đất lở, trực tiếp phá thành mảnh nhỏ trong tinh không!

Mọi người chứng kiến một màn này đều hít ngược một hơi, tu sĩ cũng thế, dị tộc cũng vậy, đều trợn mắt há hốc mồm, không thể tin.

- Cái gì!!! Đạo Tôn dị tộc kia, mở to mắt, không thể tin.

Giờ khắc này tất cả dị tộc đều tâm thần nổ vang, điểm sáng do Mạnh Hạo hóa thành kia, dường như trở thành ác mộng của bọn họ!

Cũng đúng lúc này, bên trong Đệ Nhất Thiên đại lục hình như có tiếng rống giận vang vọng, trong phút chốc kiếp vân từ bốn phương tám hướng ào ào cuốn tới, đảo mắt một cái đã ngưng tụ trở lại, hóa thành kiếp vân còn rộng lớn hơn, dường như nếu không diệt Mạnh Hạo, thì vĩnh viễn không ngừng!

Một uy áp kinh người từ kiếp vân phủ xuống, bao phủ bốn phía Mạnh Hạo, bao phủ bốn phương tám hướng tinh không, trong tiếng nổ “ầm ầm”, kiếp vân này không ngừng sôi sục, tiếng rống giận vang trời, mơ hồ, có thể thấy được bên trong kiếp vân, dường như có một cái móng vuốt to lớn, như ẩn như hiện.

Móng vuốt này đen như mực, có vảy, giống như chân của thằn lằn!

Dù sao... kiếp nạn này, không phải tới từ Sơn Hải Giới, mà là đến từ thế giới Đệ Nhất Thiên!

Móng vuốt kia, trong nháy mắt nhấc lên vô cùng kiếp lôi, so với trước còn cường liệt hơn vô số lần, kiếp vân cuồn cuốn cuốn thẳng tới Mạnh Hạo, trong quá trình này, kiếp vân từ bốn phương tám hướng còn đang ào ào cuốn tới, ngưng tụ thật nhanh, khiến cho kiếp vân xuất hiện lần này, càng bàng bạc hơn, nhìn như vô biên vô tận...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1690: Vạn Tinh Vang Trời

Mạnh Hạo thần sắc như thường, trong mắt lóe sáng một cái, thân mình "ầm" một tiếng, không có dừng lại chút nào, chạy thẳng tới kiếp vân kia, chạy thẳng tới móng vuốt sấm sét như ẩn như hiện kia... Ngay khoảnh khắc tới gần, hắn bỗng nhiên lên tiếng thanh âm hắn như thiên lôi vang động, nổ vang bốn phương tám hướng: - Cho ngươi ngưng tụ sao, tan cho ta!

"Rầm rầm rầm..." Yêu Phong đệ nhị cấm, Chân Giả Cấm! Giờ khắc này, từ trong tay Mạnh Hạo bạo phát, Chân Giả Cấm chạy thẳng tới kiếp vân, làm cho thật biến thành giả, làm cho giả biến thành thật... chỉ trong một ý niệm của Mạnh Hạo!

Giờ khắc này, hắn nói kiếp chân thật này, biến thành giả, để kiếp ngưng tụ này, từ nay về sau tan đi...

Trong chớp mắt, mọi người đều chăm chú nhìn!!!

Theo Mạnh Hạo nói ra, theo hắn thi triển Yêu Phong đệ nhị cấm, theo tay áo hắn vung lên, thiên địa nổ vang, tinh không run rẩy, Đệ Nhất Thiên đại lục đều chấn động, mà kiếp vân khí thế ngập trời trước đó, giờ khắc này cũng run rẩy!

Trong run rẩy, trảo của con thằn lằn trong kiếp lôi vô cùng tận kia tức khắc trở thành hư ảo, liên đới móng vuốt con thằn lằn, cũng lập tức mơ hồ, cuối cùng kiếp vân cũng trong một chớp mắt này... mơ hồ.

Cho đến lúc trở thành hư ảo, giống như thanh âm của Mạnh Hạo, nói được là làm được, dường như dưới ý chí của hắn, thiên địa này đều có

thể từ thật biến thành giả... Lúc này đạo kiếp giáng xuống thân thể của Mạnh Hạo, với loại kết thúc dị thường này, khiến tất cả tu sĩ cùng dị tộc đều hoảng sợ, thậm chí là lần đầu tiên trong đời tận mắt chứng kiến đạo kiếp kết thúc với phương thức như thế...

- Không có khả năng!!!

Chủ Tể dị tộc đang chiến với Địa Tạng, phát ra tiếng gào thét, hắn hoàn toàn không thể tin một màn mình nhìn thấy. Theo ý nghĩ của hắn, chuyện hoàn toàn không có khả năng, lại xảy ra ở trước mặt hắn, mà xuất hiện không quản tới hắn có tiếp nhận hay không!

Thân thể hắn bay nhanh, định đi ngăn cản Mạnh Hạo, nhưng Địa Tạng cười lạnh, địa phủ phủ xuống, Hoàng Tuyền tám pháp, dòng sông luân hồi quét ngang, cưỡng ép ngăn cản Chủ Tể dị tộc không thể rời đi.

Trong tinh không, vào giờ khắc này Hải Mộng Chí Tôn cũng đang bạo phát toàn bộ tu vi, cho dù bị thương, cũng ngăn cản Chí Tôn dị tộc đã như điên cuồng kia. Lúc này Dịch Cổ gào thét, đầy phẫn nộ, đầy sát cơ, thần thức của hắn tản ra, muốn đi nghiền ép Mạnh Hạo, nhưng lại bị Hải Mộng ngăn cản.

- Hải Mộng, ta không muốn giết ngươi, không cần tìm chết!!!

- Buồn cười! Hải Mộng nhàn nhạt lên tiếng, lần nữa ngăn cản.

Chín Sơn Hải, sau giây phút trầm mặc ngắn ngủi, đều phát ra tiếng “ồ” vang trời. Đó là tiếng hoan hô của tất cả tu sĩ chín Sơn Hải, thanh âm của bọn họ hóa thành sóng âm, nổ vang bốn phương tám hướng, những dị tộc kia từng tên đều kinh hãi, nhưng cũng không có mất đi chiến ý, thời khắc này vẫn như cũ chiến tại chỗ.

Nhưng... bao gồm cả dị tộc, tâm thần của mọi người đều đang tập trung trên người của Mạnh Hạo phía dưới Đệ Nhất Thiên đại lục kia.

Giờ này tốc độ của Mạnh Hạo cực nhanh, mười ngàn Dương Tinh ở quanh hắn, mỗi một viên đều tản ra hào quang rực rỡ, mà thân thể của Mạnh Hạo, cũng đang không ngừng đến gần Đệ Nhất Thiên!

Càng ngày càng gần... càng lúc càng gần!!!

Trên Đệ Nhất Thiên đã mở ra toàn bộ phòng hộ quầng sáng lóng lánh, cùng lúc vô số dị tộc chạy ra, giống như điên cuồng chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khi những dị tộc này chạy tới, Mạnh Hạo hai tay bấm quyết, từ hai bên khép lại về hướng trung tâm, về hướng dị tộc phía trước, về hướng Đệ Nhất Thiên đại lục phía trước, tu vi toàn diện bạo phát nổ vang!

- Dương Tinh, Bạo! Mạnh Hạo rống lớn, theo tiếng rống, hơn 10 ngàn Dương Tinh chung quanh hắn, toàn bộ chấn động, đồng loạt bay ra, chạy thẳng tới những dị tộc kia, chạy thẳng tới quầng sáng trên Đệ Nhất Thiên đại lục!

”Rầm rầm rầm rầm...” Hơn 10 ngàn Dương Tinh, toàn bộ nổ tung!

Bất kỳ một viên Dương Tinh nào, dưới gia trì lực lượng tu vi của Mạnh Hạo giờ này, đang không ngừng ngưng tụ, sớm đã có lực lượng kinh người, thời khắc này hơn 10 ngàn Dương Tinh đồng loạt nổ tung, lập tức đất rung núi chuyển, thiên địa vỡ nát, tinh không trực tiếp bị nổ vỡ ra!

Cũng có một vòng sóng gợn ẩn chứa lực lượng kinh khủng, trong tiếng nổ “ầm ầm” lan tràn ra bốn phía.

Sóng gợn này, cho dù là ở Đệ Cửu Sơn Hải, cũng đều có thể nhìn thấy rõ ràng, đủ để tất cả mọi người, nhìn thấy mà giật mình kinh sợ.

Đám dị tộc lao ra ngoài ý đồ ngăn cản Mạnh Hạo kia, không quản số lượng nhiều ít, không quản tu vi gì, vào giờ khắc này tức khắc đều bị sóng gợn quét ngang, nơi đi qua, tất cả dị tộc, thậm chí ngay cả tiếng hét thảm đều không kịp phát ra, thân thể lập tức trở thành tro bụi, nguyên thần không thể bỏ chạy, trực tiếp vỡ nát.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", sóng gợn đụng thẳng vào quầng sáng phòng hộ của Đệ Nhất Thiên đại lục, trong chớp mắt màn sáng phòng hộ tầng tầng vỡ vụn, tuy rằng đang không ngừng khôi phục, nhưng vẫn bị liên tục suy yếu... Tuy vậy quầng sáng phòng hộ này quá vững chắc, cho dù hơn 10 ngàn Dương Tinh nổ tung, cũng chỉ làm nó suy yếu, cũng chỉ phá ra một cái lổ nhỏ như lỗ kim mà thôi!

Ngay khoảnh khắc xuất hiện lổ nhỏ này, Mạnh Hạo vung tay, lập tức Chiến Binh biến ảo thành một luồng sáng đen, trong nháy mắt liền đâm vào trong lổ nhỏ, làm cho cả quầng sáng không thể tự khôi phục.

Một màn này quá nhanh, không đợi mọi người kịp phản ứng, Mạnh Hạo tốc độ như tia chớp vọt tới, Chiến Binh lần nữa đâm mạnh vào, tiếng nổ vang quanh quẩn, quầng sáng phòng hộ liền bị hắn xé mở ra một cái khe nứt, mà thân thể hắn, cũng ngay trong nháymắt này, bước chân vào... bên trong Đệ Nhất Thiên!

Giờ khắc này, tất cả tu sĩ Sơn Hải thấy một màn như vậy, toàn bộ đều phấn chấn, toàn bộ reo hò; tất cả dị tộc ngược lại đồng loạt biến sắc, sắc mặt tái nhợt.

Chủ Tể gầm thét, Chí Tôn gào thét, Đạo Tôn phân thân ý đồ tụ lại làm một, nhưng đều không thể như nguyện, chỉ có thể trợn mắt nhìn.

- Tu sĩ Sơn Hải, tử chiến đến cùng! Ngay lúc bước chân vào Đệ Nhất Thiên, Mạnh Hạo với tu vi phát ra thanh âm, quanh quẩn bốn phương tám hướng, tất cả tu sĩ Sơn Hải nghe được thanh âm này, không hẹn mà từng người đều cùng theo rống to.

Trước hết hô lên, là tất cả tu sĩ Đệ Tứ Sơn Hải ở xung quanh Hứa Thanh. Giờ khắc này, tất cả đều phấn chấn, mặc dù Đệ Nhất Thiên còn chưa có tan vỡ, nhưng Mạnh Hạo đã thành công đốt cháy lên ngọn lửa tinh thần, điểm vào trong mắt mỗi tu sĩ, điểm vào trong linh hồn của bọn họ.

Chỉ chờ Đệ Nhất Thiên tan vỡ, những ngọn lửa này sẽ hoàn toàn bộc phát ra.

- Tu sĩ Sơn Hải, tử chiến đến cùng!!!

Tu sĩ Đệ Tứ Sơn Hải vang lên tiếng gào thét, giống như thổi lên tiếng kèn quyết chiến, bọn họ ào ào xông ra đánh giết hướng dị tộc.

Rất nhanh, cả Đệ Tứ Sơn Hải, không ngừng nổi lên thanh âm như vậy, trong mắt mỗi người đều tỏa sáng, trong cơ thể mỗi người đều bùng phát ra tiềm lực lớn nhất của mình.

Dần dần, Đệ Tứ Sơn Hải chỉ có một thanh âm!

- Tu sĩ Sơn Hải, tử chiến đến cùng!!!

Mạnh Hạo, dùng một câu nói, biến chín Đại Sơn Hải Giới trở thành một Sơn Hải Giới!

Theo thanh âm của Đệ Tứ Sơn Hải vang dội, cũng lục tục truyền ra tiếng reo hò của Đệ Tam Sơn Hải, Đệ Ngũ Sơn Hải như vậy, rất nhanh, thanh âm vang trời, sóng âm lan xa tới núi thứ nhất, núi thứ hai, núi thứ sáu, núi thứ bảy!

Toàn bộ đều truyền ra thanh âm ngập trời, phấn chấn cổ vũ!!!

- Tu sĩ Sơn Hải, tử chiến đến cùng! Câu nói này, đại biểu tinh thần của Sơn Hải Giới, đó là không thể lui được nữa, đó là không thể nhẫn nại

được nữa, là đè nén đến cực hạn, bị bức bách đến cực hạn, sau đó bùng phát ra... âm thanh điên cuồng!

Đó là tiếng gào thét không cam lòng bị diệt tộc, không cam lòng tử vong, không cam lòng không còn tồn tại trên Sơn Hải này!

Đó còn là... âm thanh của khúc nhạc dạo... đánh thức ý chí cùng tinh thần một dân tộc...

- Tu sĩ Sơn Hải, tử chiến đến cùng!!! Rốt cục Đệ Bát Sơn Hải cũng truyền ra thanh âm này, rồi sau đó... là Đệ Cửu Sơn Hải thanh âm vang trời... Chín Sơn Hải, cả Sơn Hải Giới vào giờ này, nơi chốn đều là tiếng hô đó!

Dị tộc run rẩy, Đạo Tôn hoảng sợ, Chủ Tể chấn động, Chí Tôn kinh hãi!!!

Giờ khắc này, dường như dùng thanh âm này để nói cho dị tộc biết, không ai có thể xem thường Sơn Hải Giới, cho dù Sơn Hải Giới bị trấn áp, bị phong ấn vạn vạn năm...

Ở đầu cuối tinh không, bên trong Đệ Nhất Thiên, trong nháy mắt Mạnh Hạo bước chân vào, hắn thấy được một mảng thế giới... không như tưởng tượng, nơi này có núi cao, có cầu vồng, có bình nguyên, có biển rộng.

Linh khí nơi này cực kỳ dày đặc, gấp mười lần Sơn Hải Giới. Thậm chí ở nơi này không chỉ có linh khí, còn có tiên khí đậm đặc hơn tràn ngập bốn phương tám hướng, khiến cho nơi này dường như mới là Tiên Cảnh.

Mặt đất cỏ xanh xanh biếc, bầu trời xanh thẳm vô tận, thành trì mọi nơi, kiến trúc san sát, không phải là xây dựng trên mặt đất, mà tập trung lơ lửng trong thiên địa, núi cao ở khắp nơi, có sông suối từ trên chảy xuống, từ xa nhìn lại giống như nối tiếp trời và đất.

Những kiến trúc kia phần lớn rất tinh mỹ, phần lớn rất khổng lồ, cũng có ý cổ xưa, dường như ẩn chứa vô tận năm tháng và lịch sử lắng đọng lại; những pho tượng đặt khắp mặt đất; thậm chí phóng mắt nhìn tới, lại có thể tùy ý thấy được vô số thiên tài địa bảo...

”Nơi này, chính là Đệ Nhất Thiên...” Mạnh Hạo chấn động trong lòng. Trong chớp mắt, trong mắt hắn liền lộ ra tia sáng lạnh, tu vi ầm ầm phát ra, lực lượng thân thể bàng bạc, thân thể hắn không ngừng bành trướng, chớp mắt một cái liền hóa thành người khổng lồ cao ngàn trượng!

Thân thể Đạo Tôn kinh người làm cho đất rung núi chuyển, tu vi của hắn tản rộng, lập tức Chí Tôn Kiều biến ảo giữa không trung, tạo thành uy áp diệt tuyệt hết thảy, làm cho thiên địa biến sắc...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1691: Vì Diệt Giới Này

Mà trên Đệ Nhất Thiên lúc này, số lượng dị tộc trấn giữ cũng không ít, nhưng phần lớn đều tu vi không cao. Thời diểm này toàn bộ hoảng sợ, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Ngươi là ai!!! Muốn làm gì! Một thanh âm già nua, từ phương xa truyền đến, thiên địa biến hóa, mây mù ngưng tụ, hóa thành một khuôn mặt to lớn nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, đến từ Sơn Hải Giới! Hôm nay tới đây để diệt giới! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, lời vừa nói ra, hắn nắm tay lại, hung hăng đánh một quyền xuống mặt đất phía dưới.

Một quyền này đánh ra, cả thế giới đều phải tan vỡ, mặt đất run rẩy, một lực lượng hủy diệt theo đó nổ vang, chạy thẳng tới mặt đất.

Chính là Diệt Sinh Quyền!

Một quyền này rơi xuống, toàn bộ mặt đất Đệ Nhất Thiên chấn động mạnh một cái, chấn động này rất nhẹ, thoạt nhìn dường như phù du lay chuyển cổ thụ, nhưng ngay khoảnh khắc một quyền này rơi xuống đất, toàn bộ thảo mộc trên mặt đất trong nháy mắt chết héo!

Giống như bị hút đi tất cả sinh cơ. Tiếp đó một sóng gợn màu xám tro, với chỗ quả đấm của Mạnh Hạo giáng xuống làm trung tâm, ầm ầm lan tràn ra hướng bốn phía, nơi nó đi qua, hết thảy đều khô héo!

Một màn này, khiến những dị tộc đều mặt biến sắc, lão già kia thì càng hoảng sợ, nhưng không đợi lão nói tiếp cái gì, Mạnh Hạo vung tay áo, lập tức tiếng nổ ngập trời, sương mù tụ thành gương mặt lão già kia tức thì tiêu tan.

Theo trong mắt Mạnh Hạo toát ra tia sáng lạnh, ở trong mắt hắn sinh mạng trên thế giới này không phải tu sĩ, mà chỉ là hung thú. Thời khắc này trong mắt hắn nhìn thấy hầu hết dị tộc trên giới này, thậm chí còn không có năng lực hóa thành hình người, thoạt nhìn chỉ là một đám thằn lằn!

Nếu không phải kiến trúc cùng môi trường nơi này, thoạt nhìn giống như Tiên giới, thì nhất định Mạnh Hạo đã nghĩ rằng, nơi này... chính là một cái ổ thú.

- Thú loại nhỏ nhoi, cũng muốn diệt Sơn Hải Giới ta ư? Mạnh Hạo lắc đầu, lần nữa tung ra một quyền, đánh thẳng tới mặt đất, lại là Nhập Ma Quyền... cả mặt đất nổ vang.

Cuối cùng là một quyền Sát Thần, thiên địa run rẩy, Chí Tôn Kiều phủ xuống trấn áp bầu trời, khiến cho vô số thành trì, kiến trúc giữa không trung, toàn bộ nghiêng ngả. Sau đó khi thần thức của Mạnh Hạo tản ra bao phủ cả thế giới, ý chí của hắn cưỡng ép thay thế ý chí của thế giới này, không ngừng đè nén xuống... hắn triển khai hủy diệt toàn diện Đệ Nhất Thiên.

Hắn hóa thành gió lốc, nơi đi qua núi cao sụp đổ, mặt đất vỡ vụn, sông lớn chảy ngược, biển rộng ngập trời, từng cái khe nứt xuất hiện trên mặt đất, tiếng “rắc rắc” không ngừng lan tràn ra hướng xa xa, giống như những con địa long uốn mình rung chuyển cả thế giới.

Mạnh Hạo cất bước lên giữa không trung, trên một chỗ thành trì, hắn hơi trầm mặc, rồi trong mắt có quyết đoán, thu hồi hết thảy ý nhân từ. Hiện lên trước mắt hắn chính là tinh tú trong Sơn Hải Giới vỡ nát, hiện lên chính là sắc mặt tàn nhẫn của dị tộc ngay cả những người phàm kia đều không buông tha.

- Một đám súc sinh, hoặc nói, vốn là súc sinh! Mạnh Hạo vung tay đánh

một chưởng thẳng xuống dưới, trong tiếng nổ “ầm ầm”, tòa thành khổng lồ kia trực tiếp chia năm xẻ bảy, hoàn toàn tan vỡ, trong tiếng nổ vô số tiếng gào thét thảm thiết quanh quẩn.

Mạnh Hạo sớm đã tản ra thần thức, cũng đã sớm nhận ra, tất cả dị tộc bên trong Đệ Nhất Thiên này đều là thằn lằn, mà những con thằn lằn này, không có giống như người phàm không hề có tu vi, mà bất kỳ một con thằn lằn nào, dường như bắt đầu từ lúc sinh ra đã có tu vi lực lượng nhất định nào đó.

Đối với chuyện này, Mạnh Hạo diệt sát, cũng càng thêm triệt để.

Hắn không ngừng đi tới phía trước, nơi đi qua, tất cả nhìn thấy trong mắt đều lập tức hủy diệt! Mà theo hắn đi về phía trước, tất cả sinh cơ trên mặt đất màu xám tro, toàn bộ bị hút ra, khiến cho nơi này ý tử vong ngập trời.

Mà mơ hồ, Mạnh Hạo cũng cảm nhận được tiếng gào thét từ chỗ sâu dưới mặt đất quanh quẩn, đó không phải tới từ một tên dị tộc nào, mà là ý chí của mảnh thế giới này!

”Ý chí này, cảm nhận được sát ý của mình, cho nên trước có lôi kiếp muốn tiêu diệt mình, lúc này, theo mình đến, ý chí này đại biểu mặt đất, cũng nảy sinh ra bài xích mãnh liệt với mình!”

Lực bài xích, thời khắc này càng ngày càng mãnh liệt, nhưng Mạnh Hạo không thèm để ý tới.

Thân thể Đạo Tôn, thần thức của Chí Tôn tám thành, một thân tu vi La Thiên Đạo Tiên, khiến cho Mạnh Hạo không nói là xem thường lực bài xích, nhưng cũng có thể cưỡng ép chống lại!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, tòa thành nơi nơi tan vỡ, từng pho tượng vỡ nát, vô số dị tộc trong tiếng gào thét thê lương, vảy toàn thân vỡ vụn,

Mạnh Hạo giống như một vị Sát Thần, mang theo hủy diệt, mang theo giết chóc mà đến.

Có tiếng rống giận truyền ra, chính là khuôn mặt lão già huyễn hóa ra trước đó, lão hóa thành bản thể một con thằn lằn già nua, từ đàng xa bay nhanh tới, tản ra một thân tu vi ngũ nguyên, nhưng không đợi tới gần Mạnh Hạo, ngay trong tiếng hừ lạnh của Mạnh Hạo, nó dừng lại giữa không trung, phun ra máu tươi, không đợi nó kịp lên tiếng, tiếp theo chớp mắt một cái Mạnh Hạo đã tới kế bên, tung ra một quyền!

”Ầm” một tiếng, con thằn lằn già nua này, thân thể trực tiếp vỡ nát, hình thần đều diệt!

Từ rất nhiều khu vực thế giới này, truyền ra tiếng gào thê lương, tiếng cầu xin tha thứ cũng thế, tiếng mắng chửi cũng vậy, không ngừng vang vọng.

- Là các ngươi xâm lược trước, trấn áp trước, phong ấn trước, muốn trách... Chỉ trách thiên địa này bất nhân, trách vận mạng này bất công...

Mạnh Hạo trầm mặc, nhìn bầu trời, nhìn mặt đất, vung tay một cái, lập tức thần hỏa “ầm ầm” cuốn ra, nơi đi qua, bao trùm cả bầu trời, sau đó lại phủ xuống ngập trời, thiêu đốt mặt đất, đốt cháy hết thảy.

Cũng có Huyết Yêu gầm thét bay ra, nơi đi qua, những con thằn lằn kia rối rít gào thét thê lương.

Núi sông tan vỡ, bầu trời vỡ vụn, tất cả kiến trúc cùng thành trì, đều từ giữa không trung rơi xuống, đập trên mặt đất, khiến cho khe nứt trên mặt đất tăng thêm quá nhiều, rất nhanh, mặt đất run rẩy, thậm chí rất nhiều khu vực cũng bắt đầu sụp xuống.

Tại Đệ Nhất Thiên này nhìn xem, không thấy rõ ràng lắm, nhưng ở Sơn Hải Giới lại trông thấy vô cùng rõ ràng!

Bất kỳ một tu sĩ Sơn Hải nào, ngẩng đầu liền có thể thấy được, Đệ Nhất Thiên đại lục thay thế tinh không kia, thời khắc này không ngừng truyền ra tiếng nổ vang, cũng có đám đám bụi mù từ bên trong tản ra, thậm chí cũng không ít đá vụn, từ trong đại lục kia bóc ra bắn tung tóe.

Mà mỗi một lần nổ vang, cũng làm cho đại lục run rẩy, rất nhanh, thậm chí có một số khu vực, dường như vỡ vụn, bắt đầu mặt ngoài không toàn vẹn, từng cái khe nứt bắt đầu xuất hiện, còn có một số vị trí đá vụn rơi xuống giống như vẫn thạch rơi rụng vậy.

- Đệ Nhất Thiên này, sắp vỡ ra rồi!!!

- Thật... Thật sự có một Thiên vỡ tan ư!!!

- Là Mạnh Hạo, là hắn!

- Người kia, xông lên Đệ Nhất Thiên, mục tiêu của hắn là đánh vỡ nát Đệ Nhất Thiên này!!!

- Tu sĩ Sơn Hải, tử chiến đến cùng!!! Tu sĩ Sơn Hải Giới gần như điên cuồng, trong mắt của bọn họ lộ ra chấp nhất, nội tâm bọn họ phấn chấn đến cực hạn... tiếp đó bọn họ sát cơ ngập trời, chiến ý bọn họ khiến thiên địa biến sắc.

Mà những dị tộc kia, thời khắc này toàn bộ run rẩy, toàn bộ hoảng sợ, bọn họ nhìn quê hương của mình đang tan vỡ, trong lòng của bọn họ sớm đã không còn chút chiến ý, thậm chí sinh ra hoảng sợ và khủng khiếp.

Một phương khí thế tăng trưởng, một phương khí thế suy sụp, cân tiểu ly của cuộc chiến tranh này, lần đầu tiên nghiêng về một bên!

Tiếng giết chóc vang động, toàn bộ tu sĩ chín Sơn Hải, bắt đầu phản

công!

Bên dị tộc, Chủ Tể rống to, Chí Tôn nổi giận, Đạo Tôn điên cuồng, nhưng lại không có biện pháp nào đi ngăn cản!

Trời, sụp!

Đất, nứt!

Trong lòng tu sĩ Sơn Hải, tinh thần đang nổi lên, Mạnh Hạo đốt sáng lên ngọn lửa vĩnh hằng bất diệt trong tâm thần mọi người, thời khắc này đang bùng cháy hừng hực!

Đệ Bát Sơn Hải, giờ khắc này, trên một mảnh chiến trường tràn ngập thi thể dị tộc, Kháo Sơn lão tổ run rẩy lơ lửng nơi đó, lão ngẩng đầu nhìn lên tinh không, nhìn Đệ Nhất Thiên đại lục không ngừng tan vỡ.

Trầm mặc hồi lâu, Kháo Sơn lão tổ chợt cười to: - Giỏi cho một đệ tử đích truyền của lão tổ ta, giỏi cho một Phong Yêu đời chín, giỏi cho một Mạnh Hạo!

- Lão tổ ta trước mặt ngươi bỏ chạy rất nhiều năm, không muốn bị bắt, không muốn trở thành tọa kỵ của người khác... Nhưng hôm nay, liền hướng về phía hành vi của tên khốn ngươi này, nói với ngươi, lão tổ ta... Từ nay về sau, cam nguyện trở thành tọa kỵ của Mạnh Hạo ngươi!

- Lão tổ ta... cam tâm tình nguyện, không oán không hối hận! Kháo Sơn lão tổ ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới tinh không. Nếu lão đã quyết định sẽ trở thành tọa kỵ của Mạnh Hạo, thì phải thực hiện ước định, phải đi hộ đạo cho Phong Yêu đời chín, như vậy lão không hề do dự nữa, thời khắc này bay ra, muốn đi tiếp ứng Mạnh Hạo.

Tại trên đầu Kháo Sơn lão tổ, Cổ Ất Đinh Tam Nguyệt cười, nàng cười

rất vui vẻ, nàng chờ đợi một ngày này đã rất lâu rồi...

Trên lưng của Kháo Sơn lão tổ, có một nam nhân trung niên yên lặng đứng trên Đại Thanh Sơn, hắn cũng ngẩng đầu nhìn lên tinh không. Trên người trung niên này, có một tia sáng sắc bén bị áp chế, nhưng nếu tràn ra, nhất định rất kinh người.

Trên người hắn không có dao động của Đạo Cảnh, càng không phải Cổ Cảnh, thân mình cũng không phải tiên, không phải linh, mà như một người phàm bình thường, không có mảy may dao động tu vi.

Thế nhưng, hắn tạo cho người ta có cảm giác tràn đầy nguy hiểm.

- Đổng Hổ ta dưỡng bảo cả đời, sớm đã chú định bảo này không thuộc về ta, chỉ là nuôi dưỡng cho người khác mà thôi! Mặc dù nhiều năm trước ta đã biết, ta sẽ trở thành khí linh của bảo này... nhưng vậy thì sao chứ!?. Người trung niên này lại rõ ràng là Đổng Hổ!

Năm đó Mạnh Hạo, Vương Hữu Tài, mập mạp, Đổng Hổ, bốn người bọn họ cùng nhau được Hứa Thanh mang vào Kháo Sơn Tông!

Từ đó về sau tách rời: Hứa Thanh luân hồi; Vương Hữu Tài mất đi cặp mắt, hiểu rõ tuyệt pháp; mập mạp thê thiếp thành đàn; Mạnh Hạo một bước nhảy vọt lên trời.

Thời khắc này, Đổng Hổ này theo Kháo Sơn lão tổ, ở trên Đại Thanh Sơn, đang xông vào tinh không...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1692: Đạo Tôn Thoát Vây

Ngay khi Mạnh Hạo cùng trên Đệ Nhất Thiên đại lục nổ vang, trong nháy mắt mặt đất Đệ Nhất Thiên xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, dường như khó có thể tồn tại quá lâu... thì tại Đệ Bát Sơn Hải, trong khu vực 33 Địa, thời điểm này truyền ra một tiếng nổ vang trời.

Trong tiếng nổ vang quanh quẩn, tinh không bốn phía vỡ nát, từ trong tinh không bị xé mở một cái khe nứt to lớn, một thân ảnh chật vật, mang theo điên cuồng, mang theo oán độc ngập trời, từ bên trong từng bước một đi ra.

Mới vừa đi ra, người này phun ra một ngụm lớn máu tươi, nhưng ngọn lửa điên cuồng trong mắt như bùng cháy, hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét thê lương: - Mạnh Hạo, bổn tôn thề sẽ giết sạch toàn tộc ngươi!!!

Thân ảnh ấy, chính là một trong hai Đạo Tôn dị tộc trước đuổi giết Mạnh Hạo, bị Mạnh Hạo phong ấn trong 33 Địa, vị đó đã từng gọi là Đạo Tôn giáp vàng!

Mà giờ khắc này, trên người hắn không còn có nửa điểm giáp vàng, bộ dáng chật vật, thân thể suy nhược, duy chỉ có khí thế chẳng những không có giảm bớt, ngược lại còn mạnh hơn, không biết hắn đã trải qua hành hạ gì trong 33 Địa, lại làm thế nào trốn ra, nhưng hiển nhiên là hắn trả giá cao rất lớn, không cách nào tưởng tượng.

Nếu không, không có khả năng oán khí của hắn ngập trời như vậy.

Mới vừa xuất hiện, thần thức của hắn liền ầm ầm tản ra, trong phút chốc

toàn thân hắn run lên, nghe tu sĩ cùng dị tộc trong Đệ Bát Sơn Hải này lớn kinh hô, hắn cũng ngẩng đầu nhìn lên quê quán của mình... Thời điểm này Đệ Nhất Thiên đại lục đang trong tan vỡ.

Mà khiến hắn cảm thấy phẫn nộ và không thể chịu đựng được, là hắn cảm nhận được rõ ràng khí tức của Mạnh Hạo, người mà hắn hận không thể nuốt sống kia, đang ở trên Đệ Nhất Thiên đại lục.

- Mạnh Hạo! Chí Tôn dị tộc ngửa mặt lên trời rống lớn, tiếng rống long trời lở đất khoảnh khắc liền truyền khắp Đệ Bát Sơn Hải, khiến tất cả tu sĩ và dị tộc đều chấn động tâm thần. Trong nháy mắt, thân ảnh của hắn "ầm" một tiếng, bay thẳng lên không trung, hóa thành một đạo cầu vồng kinh người vọt thẳng tới Đệ Nhất Thiên.

Gần như ngay tức khắc, Chí Tôn dị tộc đang đấu với Hải Mộng Chí Tôn, vốn trong lòng hắn đang suy tính không quản bỏ ra giá cao gì, cũng phải chạy ra, vừa lúc cảm nhận được khí tức của Đạo Tôn giáp vàng kia, trong mắt liền lộ ra tia sáng kỳ lạ.

Còn có Chủ Tể dị tộc đang quấn đấu với Địa Tạng kia cũng như thế; còn thêm một... Đạo Tôn dị tộc khác hóa thành mấy phần thân, không thể tụ lại kia, giờ này cũng nhẹ thở ra.

Ngay sau đó, ba người bọn họ đồng thời truyền ra thần niệm và dao động quanh quẩn bầu trời.

- Ngăn cản Mạnh Hạo xâm nhập Đệ Nhất Thiên kia, giết hắn!!!

- Không tiếc giá cao, chém chết hắn!!!".

Thần niệm của ba người này dâng lên ngập trời, lan rộng khắp Sơn Hải Giới, đồng dạng cũng bị tu sĩ Sơn Hải Giới phát hiện, mỗi người đều biến sắc, nội tâm lo lắng. Thời điểm này Mạnh Hạo đã là tượng trưng tinh thần của họ, đã là mầm móng ngọn lửa trong mắt tất cả bọn họ.

Mà Đệ Nhất Thiên này nếu tan vỡ, thì mầm móng này, sẽ trong nháy mắt dâng trào ngọn lửa có thể che phủ trời đất... nhưng nếu Đệ Nhất Thiên không có tan vỡ, và Mạnh Hạo cũng bỏ mình, như vậy đối với tu sĩ Sơn Hải Giới mà nói, mầm móng ngọn lửa kia, chẳng những không thể đốt cháy người khác, ngược lại sẽ đốt cháy chính mình.

Trong lo lắng của vô số tu sĩ này, thiên địa trong tiếng nổ "ầm ầm", dị tộc Đạo Tôn giáp vàng kia liền hiểu sứ mạng của mình, lập tức ngưng tụ sứ mệnh của quốc gia cùng ân oán cá nhân vào cùng nhau, điên cuồng bạo phát ra không để ý tới sinh mạng.

- Mạnh Hạo! Dị tộc giáp vàng này rống lớn, tốc độ nhanh hơn, trong tiếng nổ "ầm ầm" chạy thẳng tới Đệ Nhất Thiên. Trong quá trình hắn tới gần, mặt đất Đệ Nhất Thiên còn đang tan vỡ, thậm chí vị trí bên cạnh hắn đã bắt đầu sụp xuống, đá vụn khối lớn khối nhỏ từ tinh không rơi xuống, ma sát hư vô, bốc cháy lên, tinh không rơi vào trong biển lửa.

Tất cả mọi người nhìn lên, đều nhìn thấy mà giật mình. Đạo Tôn dị tộc giáp vàng lại thiêu đốt sinh mạng, toàn thân trong ngọn lửa đổi lấy tốc độ nhanh hơn, trong tiếng nổ "ầm ầm" quanh quẩn, trong chú ý của mọi người, trong vô số ánh mắt theo dõi, thân ảnh của hắn bay thẳng lên Đệ Nhất Thiên đại lục!

Gần như trong nháy mắt dị tộc giáp vàng bước chân vào Đệ Nhất Thiên, Mạnh Hạo đứng giữa không trung Đệ Nhất Thiên, nhìn biển lửa bốn phía, nghe bên tai truyền đến tràng tràng tiếng gào thảm thiết, nhìn mặt đất đang không ngừng tan vỡ, từng tòa thành trì vỡ nát, kiến trúc khắp nơi sụp xuống, núi sông trở thành bình nguyên, bình nguyên trở thành khe nứt.

Hắn cảm nhận được lực bài xích của thế giới này, cảm nhận được ý chí của thế giới này đang phát ra tiếng kêu rên đau khổ... đáy lòng Mạnh Hạo khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Ánh mắt của hắn nhìn, chính là dị tộc giáp vàng đang bay tới kia.

Thân ảnh của dị tộc giáp vàng như tia chớp xông vào Đệ Nhất Thiên... về tới quê quán của hắn. Hắn sinh ở chỗ này, lớn lên ở chỗ này, tu ở chỗ này, nơi này là nhà của hắn, có nhiều lắm ký ức tốt đẹp của hắn, có vô số lạc ấn và đủ loại ký ức của hắn.

Nhưng hôm nay, khi hắn lần nữa trở về, hắn nhìn bốn phía, cả người run rẩy, trong mắt lộ ra màu máu, trong cổ họng của hắn dường như có thanh âm muốn truyền ra, nhưng không cách nào hô lên. Cả người hắn hô hấp dồn dập, trong cơ thể điên cuồng cùng phẫn nộ, đã đến mức không thể hình thành ý nghĩ.

- Ngươi... Ngươi đúng là lòng dạ độc ác!!!

- Cả thế giới, tất cả thành trì, tất cả toàn tộc chúng ta... Thậm chí bao gồm nhà của chúng ta, ngươi lại muốn hủy diệt toàn bộ!!!

- Mặc dù là giữa chúng ta có chiến tranh, nhưng ngươi đâu cần thiết phải làm như thế!!! Dị tộc giáp vàng điên cuồng, tơ máu trong mắt hắn lóng lánh, thậm chí có huyết lệ doanh tròng, trái tim của hắn như bị gai đâm cực kỳ đau đớn... hắn nhìn thấy vô số thành trì vỡ nát kia, nhìn thấy thảm trạng vô số tộc nhân tử vong kia.

Thậm chí hắn có thể ngửi được mùi máu tươi của đồng tộc. Mà trong mắt nhìn thấy, một mảng hài cốt, một mảnh phế tích...

- Mạnh Hạo!!! Dị tộc giáp vàng ngửa mặt lên trời gào thét, mang theo cừu hận, mang theo điên cuồng, hóa thành một đạo cầu vồng vọt thẳng tới phía Mạnh Hạo, một đường nổ vang cuốn lên bầu trời.

- Thì ra ngươi cũng biết, đây là chiến tranh giữa tu sĩ chúng ta, không liên quan tới phàm tục! Mạnh Hạo nhìn dị tộc giáp vàng bay tới như tia

chớp, nhàn nhạt lên tiếng trên mặt lộ ra ý châm chọc.

- Ta không biết tu sĩ Sơn Hải mọi người nghĩ thế nào, nhưng Mạnh mỗ từ trước tới giờ đều là... Ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu!

- Hôm nay, diệt Đệ Nhất Thiên đại lục này, mới chỉ là bắt đầu! Mạnh Hạo nói giọng lạnh giá, trong nháy mắt quanh quẩn thiên địa, cùng lúc hắn nắm tay, đánh ra một quyền về hướng dị tộc giáp vàng.

Cách không vạn dặm, một quyền Diệt Sinh!

Ý Diệt Sinh ngập trời, hút đi sinh cơ ở bốn phương tám hướng gần đó, mà sinh cơ này vốn thuộc về Đệ Nhất Thiên thế giới, trong tiếng nổ “ầm ầm”, một quyền đánh tới này khiến thiên địa biến sắc, đất rung núi chuyển.

Dị tộc giáp vàng cặp mắt co rút lại, mặc dù hắn đang phẫn nộ ngập trời, nhưng vẫn còn lý trí. Mạnh Hạo mới vừa ra tay, trái tim hắn liền nhảy bộp một tiếng, lực lượng của một quyền này thuần túy là thân thể, nhưng lại tạo uy hiếp cho hắn rất lớn.

Hắn không chần chờ chút nào, hai tay bấm quyết, điểm một cái về phía trước, lập tức ngoài thân thể hắn nổ vang, có lực lượng căn nguyên rầm rầm bạo phát, tạo thành một cái lốc xoáy sáu màu to lớn giữa không trung, trực tiếp đụng nhau với quả đấm của Mạnh Hạo.

”Ầm...” Thiên địa run rẩy, thân thể dị tộc giáp vàng chấn động mạnh, “bịch bịch...” thối lui ra sau, khóe miệng trào ra máu tươi... Cùng lúc thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, cũng bật lui về phía sau, nhưng ngay khi lui về phía sau, tuy rằng chân đạp hư không, nhưng mỗi một bước rơi xuống đều làm cho mặt đất nổ vang run rẩy... Sau mấy bước, mặt đất dưới thân hắn trực tiếp vỡ ra.

Vỡ tan phập phồng, nhưng lại hoàn toàn sụp xuống, phương viên chừng

ngàn trượng. Trong lúc sụp xuống, vô số đá vụn bóc ra xuyên qua mặt đất bay xuống Sơn Hải Giới... tức thì phạm vi ngàn trượng này trở thành một cái hố sâu, xuyên qua Đệ Nhất Thiên đại lục!

Thậm chí cúi đầu nhìn, đều có thể từ trong hố sâu này, thấy được Sơn Hải Giới phía dưới.

Mượn lực công kích, chính là Mạnh Hạo có thể làm như thế.

Dị tộc giáp vàng rống lớn, hai tay bấm quyết, lập tức bốn phía sáu đạo căn nguyên bùng phát ra, giữa không trung hóa thành sáu con thằn lằn dáng vẻ độc ác khí thế ngập trời, mang theo ý hủy diệt, mang theo điên cuồng chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hai mắt lóe sáng, cười lạnh một tiếng, tay phải bấm quyết vung lên, lập tức Chí Tôn Kiều biến ảo trấn áp xuống, cùng sáu con thằn lằn do căn nguyên biến thành kia, trực tiếp bao phủ lấy nhau, không ngừng nổ vang, mặt đất run rẩy, bầu trời vỡ nát.

Dị tộc giáp vàng bi ai, hắn nhìn đống hỗn độn trên mặt đất, nhìn nơi đã từng là quê hương của mình. Trong tiếng cười thảm cả người hắn đốt cháy ngọn lửa sinh mệnh, trong nháy mắt tu vi bạo phát gấp mấy lần, ngay tức khắc hắn nhoáng lên một cái, trực tiếp xuyên qua hết thảy, xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, hai tay bấm quyết, tức thì ngọn lửa sinh mạng của hắn tản ra, tạo thành một cái miệng lửa to lớn, cắn nuốt về hướng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo dường như không né tránh kịp, trong nháy mắt đã bị ngọn lửa màu đen này cắn nuốt, nhưng ngay khi bị cắn nuốt, cái miệng to do ngọn lửa màu đen tạo thành kia, lại bị một luồng sáng đen quét ngang.

Ánh sáng đen ngập trời, nơi đi qua, bầu trời cũng thế, mặt đất cũng vậy, còn có hư vô, hết thảy hết thảy, đều trong nháy mắt bị chém vỡ ra.

”Ầm” một tiếng, lửa đen tiêu tan, thân ảnh Mạnh Hạo từ bên trong đi ra, trên tay hắn đang cầm chính là Chiến Binh.

Mới vừa xuất hiện, hắn không có nửa điểm dừng lại, tức khắc chạy thẳng tới dị tộc giáp vàng. Chiến Binh cường hãn này tiêu hao cực lớn, tuy rằng Mạnh Hạo muốn giữ lại tu vi, nhưng lúc nên xuất thủ, sẽ không chần chờ, Chiến Binh quét ra, chém thẳng tới dị tộc giáp vàng.

Nhưng ngay khi Chiến Binh chém xuống, dị tộc giáp vàng toàn thân run rẩy, ngửa mặt lên trời gào thét, máu tươi phun ra, thân thể hắn lại vào lúc này, giống như Kim Thiền Thoát Xác, không ngờ tách ra hai cái thân thể, một thân thể trong đó trong nháy mắt bị Chiến Binh chém đứt ra!

Mà một... thân thể khác thì lại bay nhanh lui về sau, toàn thân ánh sáng đen lóng lánh, mặc dù khí tức suy nhược, nhưng không có bị thương!

- Ngươi có thể chém mấy lần! Dị tộc giáp vàng rống lớn, toàn thân nhấc lên gió lốc ngập trời.

Mạnh Hạo cau mày, tay trái đột nhiên bấm quyết, điểm một lóng tay về hướng dị tộc giáp vàng, đột nhiên thi triển Phong Yêu đệ bát cấm. Nhưng ngay khi cấm pháp này xuất hiện, dị tộc giáp vàng ngửa mặt lên trời rống lớn.

- Tích mẫu, ý chí Đệ Nhất Thiên, bảo vệ ta bình an! Trong nháy mắt truyền ra tiếng hô của dị tộc giáp vàng, trong Đệ Nhất Thiên đại lục tan vỡ này lập tức truyền ra một ý chí kinh người, phủ xuống trên dị tộc giáp vàng, đối kháng với cấm pháp của Mạnh Hạo. Trong tiếng nổ vang lại làm cho cấm pháp, mất đi tác dụng một cách hiếm thấy!

Mạnh Hạo hai mắt co rụt lại, không có nửa điểm chần chờ, thu cất Chiến Binh, khoảnh khắc bước tới gần, tay phải nắm lại, tung ra một quyền Nhập Ma Quyền...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1693: Đất Nứt

Ầm một tiếng, dị tộc giáp vàng phun ra máu tươi, thân thể lui về phía sau, sắc mặt dữ tợn, vừa muốn bấm quyết hành động tiếp, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thân ảnh hắn khoảnh khắc hóa thành đại bàng màu xanh.

Đại bàng khoảnh khắc bay tới, một trảo xé mở hư không, trực tiếp chộp vào trên người dị tộc.

Dị tộc giáp vàng toàn thân nổ vang, ngay khoảnh khắc đại bàng màu xanh chụp lấy, thân thể hắn chợt bành trướng, nhưng lại không còn giữ hình người, mà hóa thành con thằn lằn đen, gào thét, quét cái đuôi tới xé hư không, rơi vào trên thân đại bàng.

Đại bàng xanh vỡ tan, bên trong đó Mạnh Hạo khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng tốc độ cũng không giảm bớt chút nào, trong nháy mắt tới gần, nâng tay lên, lần nữa tung ra một quyền, đánh vào ngực dị tộc giáp vàng!

Một quyền này là Sát Thần!

Với ý của ta dung hợp ý trời, với đó làm quyền, diệt thiên địa!

Tiếng nổ “ầm ầm” vang trời. Một quyền này dường như hút đi hơn phân nửa sinh cơ của Đệ Nhất Thiên, mang theo Nhập Ma điên cuồng, mang theo tâm ý Sát Thần, đánh tới. Một quyền rơi xuống, dị tộc giáp vàng phát ra tiếng hét thảm, thân thể trong tiếng nổ vang, không ngừng lui ra sau, máu thịt bầy nhầy, vảy vỡ vụn, thân thể đập mạnh trên mặt đất, khiến cho mặt đất bị đập ra một cái hố to!

Ngay lúc cái hố này xuất hiện, thân hình Mạnh Hạo nhoáng một cái, tăng lớn lên ngàn trượng, chỉ bước ra một bước, liền rơi vào trong hố, tay phải

nâng lên, lần nữa tung một quyền về hướng dị tộc giáp vàng trong hố kia.

Nhưng ngay trong nháy mắt đánh ra một quyền này, Mạnh Hạo nhíu mày, thân thể dị tộc giáp vàng trước mắt hắn lại biến thành mơ hồ, từ phía sau hắn truyền đến một tiếng hừ lạnh âm trầm.

- Giả sao? Mạnh Hạo thần sắc bình tĩnh, tay phải chẳng những không có dừng lại, ngược lại còn nhanh hơn, tung một quyền đánh thẳng về hướng thân ảnh hư ảo kia, trong tiếng nổ "ầm ầm", tu vi của hắn bạo phát, lực lượng thân thể của hắn toàn lực chấn động, một quyền này trực tiếp xuyên qua thân ảnh hư ảo, rơi vào trên mặt đất.

Ầm một tiếng, cả mặt đất run rẩy, chỗ này vốn đã là hố sâu, thời khắc này cộng thêm một quyền của Mạnh Hạo, lập tức vô số các khe nứt bốn phía hoàn toàn sụp xuống, tạo thành một cái hố sâu to lớn xuyên qua đại lục, còn lớn gấp mấy lần so với cái hố trước đó. Cùng lúc, vô số đá vụn bóc ra, bắn tới hướng Sơn Hải Giới.

Mà thân thể Mạnh Hạo cũng theo hố sâu sụp xuống, chìm xuống. Gần như ngay lúc hắn chìm xuống, cũng tránh thoát lực lượng của cái đuôi dị tộc giáp vàng mang theo hàn ý và oán độc từ phía sau quét ngang tới.

Tiếng rít chói tai "vụt" một cái, quét ngang bên trên Mạnh Hạo, từ trong miệng dị tộc giáp vàng truyền ra tiếng rống giận, hắn nâng lên bàn tay to chụp tới phía Mạnh Hạo.

- Không cần ngươi chụp bắt ta! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, cùng lúc lôi đỉnh xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn, trong tia chớp lóng lánh hắn đã xoay người, nhìn về phía dị tộc giáp vàng, chỉ một cái liếc mắt, hai người tức khắc Di Hình Hoán Vị, đổi vị trí.

Gần như ngay lúc đổi vị trí, Mạnh Hạo tản ra thần thức Chí Tôn tám thành, trong nháy mắt trấn áp về phía dị tộc giáp vàng.

Ầm một tiếng, dị tộc giáp vàng gào thét, thân thể bị trấn áp trực tiếp chìm xuống. Vốn thần thức Chí Tôn tám thành này có thể đánh hắn bị thương nặng, nhưng đột nhiên phía sau dị tộc giáp vàng xuất hiện một pho tượng, pho tượng vừa hiện ra liền bao phủ thân thể hắn, đối kháng với thần thức của Mạnh Hạo.

Trong lúc đối kháng, thân thể hắn lại vọt lên, chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Mạnh Hạo vừa định ra tay lần nữa, trong Đệ Tứ Sơn Hải lại đột nhiên bạo phát một lực lượng hiến tế.

Theo lực lượng hiến tế này bùng phát, thân thể dị tộc giáp vàng lại trong nháy mắt bành trướng, tu vi lần nữa tăng cao một chút. Hắn ngửa mặt lên trời gào thét vọt thẳng tới Mạnh Hạo, tốc độ nhanh hơn.

Mạnh Hạo nhíu mày, hắn cảm nhận được trong Đệ Tứ Sơn Hải, thời khắc này Chủ Tể dị tộc đang đấu với Địa Tạng, là liều mạng tất cả, vì không thể tránh thoát Địa Tạng, cho nên triển khai bí pháp nào đó, tặng ra một chút tu vi bản thân mình cho dị tộc giáp vàng.

”Ầm” một tiếng, dị tộc giáp vàng khoảnh khắc tới gần, thân thể trong ngọn lửa màu đen ngập trời, hắn bấm quyết, pho tượng phía sau chợt mở mắt ra, như ánh mắt tử vong, không ngờ lại phong tỏa hư không bốn phía Mạnh Hạo.

- Đi chết đi! Dị tộc giáp vàng gào thét, một đầu xông tới.

Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng tay lên, lập tức Bì Đống xuất hiện, Bì Đống biết được phân tấc, thời khắc này than một tiếng, nhưng ngay tức khắc thân thể biến đổi, lại hóa thành một mặt màng mỏng tràn đầy lực đàn hồi!

”Ầm” một tiếng, thân thể dị tộc giáp vàng đụng thẳng trên thân Bì Đống, lực đàn hồi này liền bùng phát, tản ra, dị tộc giáp vàng kia toàn thân run

rẩy, gào thét... nhưng tiếng gào thê lương hơn lại là truyền ra từ trong miệng Bì Đống.

- Đau quá a, đau chết tam gia rồi! Tam gia không làm, không làm nữa!

Thân thể Bì Đống co rút lại, hóa thành một luồng sáng về lại túi trữ vật của Mạnh Hạo.

Mà dị tộc giáp vàng kia, cũng trong lực phản chấn này, không ngờ toàn thân đều tê rần, khí huyết quay cuồng, thậm chí tu vi đều dừng lại một chút.

Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng, ngay khoảnh khắc dị tộc giáp vàng lui về phía sau, hắn lập tức vọt tới, điểm ra một ngón tay, thi triển Yêu Phong đệ bát cấm.

Thân thể dị tộc tức thì run lên, dừng lại một thoáng giữa không trung, chỗ này đã thoát khỏi Đệ Nhất Thiên đại lục, là ở phía dưới Đệ Nhất Thiên đại lục, không có ý chí của Đệ Nhất Thiên gia trì, Phong Yêu cấm lập tức thành công.

Gần như ngay khoảnh khắc dị tộc giáp vàng này dừng lại, trên tay Mạnh Hạo xuất hiện Chiến Binh, chém về hướng dị tộc giáp vàng!

- Lần này, xem ngươi làm thế nào thoát xác! Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát cơ.

Mắt thấy một đao này sẽ trực tiếp chém chết dị tộc giáp vàng, vả lại thời điểm này dị tộc giáp vàng dường như không có năng lực trả đòn, bất luận là thoát xác pháp, hay là cấm pháp đối kháng với Mạnh Hạo đều mất đi tác dụng.

Nhưng vào lúc này, tinh không bên kia, Chí Tôn dị tộc đang đấu chiến với Hải Mộng Chí Tôn, đột nhiên hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, theo

tiếng gầm quanh quẩn, thân thể hắn lại tràn ra huyết quang.

Gần như trong nháy mắt huyết quang này xuất hiện, trên người của Đạo Tôn dị tộc giáp vàng không ngờ cũng xuất hiện huyết quang, dường như giữa hắn và Chí Tôn Dịch Cổ sinh ra mối liên hệ kỳ dị nào đó!

- Cộng chung huyết mạch, Dịch Cổ, đang đấu với bổn tôn, ngươi còn dám thi triển pháp này! Truyền ra thanh âm lạnh lùng của Hải Mộng, lập tức ra tay, nhưng Mạnh Hạo bên kia chém tới một đao, cũng mất đi khả năng thành công. Toàn thân dị tộc giáp vàng huyết quang lóng lánh, chợt biến mất, khi xuất hiện lại đã ở ngoài xa, một đao của Mạnh Hạo chém vào khoảng không, trong tiếng nổ "ầm ầm", xé mở hư không một cái khe nứt.

Dị tộc giáp vàng ở phía xa, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, bỗng nhiên toét miệng cười, không ngờ không tới gần Mạnh Hạo nữa, mà hắn xoay người chạy thẳng xuống Sơn Hải Giới... Mạnh Hạo nơi này chỉ là mắt lạnh nhìn theo.

- Mạnh Hạo, ngươi dám diệt Đệ Nhất Thiên đại lục ta, bổn tọa liền diệt tu sĩ Sơn Hải Giới của ngươi... Để xem ngươi... cứu hay là không cứu! Đạo Tôn dị tộc giáp vàng thời khắc này phun ra máu tươi, thân thể chật vật, trong tiếng gào thét thân mình hắn nhoáng một cái, chạy thẳng xuống Sơn Hải Giới phía dưới, hắn muốn ép Mạnh Hạo ngừng tay!

Ngươi muốn diệt Đệ Nhất Thiên, ta sẽ tàn sát tu sĩ Sơn Hải, để xem, giữa chúng ta người nào ra tay tàn nhẫn hơn, người nào không chịu nổi trước!

Trong mắt Dị tộc giáp vàng lóe lên tia sáng điên cuồng, tốc độ nhanh hơn.

- Là ý ở mặt đất vật chết này, hay là ý ở tu sĩ Sơn Hải còn sống, Mạnh Hạo! Ngươi hãy tự chọn!

Mạnh Hạo trong mắt co rụt lại, trầm mặc, thời khắc này tu vi của hắn tuy rằng đã vượt qua ngũ nguyên đỉnh phong, đạt tới lục nguyên, nhưng dị tộc giáp vàng này cũng là lục nguyên, giữa hai người mặc dù có chênh lệch, nhưng không lớn lắm, vả lại Mạnh Hạo cường hãn nhất là thần thức, thì đối phương có chuẩn bị, có thể chống lại.

Mà quan trọng nhất là... trên thân người này có Chủ Tể dị tộc và Chí Tôn dị tộc gia trì, vô cùng kinh khủng, có thể khiến cho người này nhiều lần tránh thoát tử vong... nếu không, dị tộc giáp vàng này đã sớm chết dưới Chiến Binh của Mạnh Hạo.

”Sửu Môn Đài! Bây giờ có thể hay không làm cho Chí Tôn dị tộc Dịch Cổ kia, hóa thành khôi lỗi!?.” Mạnh Hạo sắc mặt khó coi, lập tức trong lòng truyền ra thanh âm.

”Cần vị Chí Tôn kia tự mình động thủ với ngươi mới có thể bảo đảm thành công! Mà ta chỉ có một lần cơ hội, cũng chỉ có thể thi triển một lần, thời khắc này thi triển, thành công không được ba thành!” Thanh âm Sửu Môn Đài mang theo tang thương, quanh quẩn ở đáy lòng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trầm mặc, mặc dù hắn tính toán rất nhiều, nhưng không có tính tới, vị Đạo Tôn giáp vàng này thoát vây kịp thời như thế, thời khắc này nghĩ đến, có lẽ đây là do thủ đoạn của Chí Tôn dị tộc kia.

Cũng chỉ có Chí Tôn dị tộc kia, mới có thể ở thời điểm như vậy, cứu thoát Đạo Tôn giáp vàng này để kềm chế mình.

Mạnh Hạo không có lựa chọn, trên lý trí hắn tự nói với mình: phải tiếp tục hủy diệt Đệ Nhất Thiên đại lục, nhưng về tình hắn không làm được.

Khẽ thở dài một tiếng, ngay khi Mạnh Hạo định làm ra lựa chọn, bỗng nhiên, trong mắt hắn chợt co rụt lại, nhìn về hướng Sơn Hải Giới, hắn thấy một đạo cầu vồng với tốc độ cực nhanh chạy ra, mục tiêu... lại là Đạo Tôn giáp vàng kia!

”Kháo Sơn lão tổ...” Trong lòng Mạnh Hạo run lên.

Chính là Kháo Sơn lão tổ, thời khắc này lão bay ra, ngửa mặt lên trời gào thét: - Con cháu thằn lằn, gia gia ngươi Kháo Sơn lão tổ tới hàng phục ngươi! Kháo Sơn lão tổ rống lớn, thân thể trong nháy mắt bành trướng, khổng lồ hơn, chạy thẳng tới dị tộc giáp vàng.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, thân thể Kháo Sơn lão tổ chấn động mạnh, nhưng toàn thân lão lại có vô số phù văn lóng lánh, không phải như lúc ra tay với Mạnh Hạo, mà bạo phát ra lực lượng tu vi cường đại hơn, thậm chí mơ hồ trên người lão dường như truyền ra dao động giải mở phong ấn.

Kháo Sơn lão tổ thần bí, người ngoài không biết, nhưng Mạnh Hạo hiểu rõ, đó là sinh mạng đã tồn tại từ Yêu Tiên Cổ Tông năm đó, thậm chí lúc trước một trận chiến giữa hắn và Kháo Sơn lão tổ, tuy rằng đối phương bị kiềm chế, nhưng bùng phát ra lực lượng tu vi đã là Đạo Cảnh, thậm chí có một chút dao động như là Đạo Chủ.

Vả lại lão da dày thịt béo, thời khắc này va chạm nhau, dị tộc giáp vàng cũng phải kinh hãi, trong lúc nhất thời lại bị Kháo Sơn lão tổ ngăn cản, không thể xông vào Sơn Hải Giới.

Mạnh Hạo cười to, không chút chậm trễ, xoay người nhoáng một cái chạy thẳng tới Đệ Nhất Thiên đại lục. Trong lúc ý chí thế giới Đệ Nhất Thiên đang bi ai, lại tiếp tục nổ vang, thành trì tan vỡ, pho tượng vỡ nát, núi sông sụp xuống, cả đại lục, trong tiếng nổ “ầm ầm”, bắt đầu vỡ nát phạm vi lớn...

Vô số đá vụn bóc ra, một đạo lại một đạo xuyên qua cái khe nứt đại lục, ầm ầm xuất hiện, thậm chí đã bắt đầu vỡ ra phạm vi vạn dặm từ Đệ Nhất Thiên rơi xuống.

Cả Đệ Nhất Thiên đại lục, giờ khắc này ở trong mắt tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới, dường như không cần tới bao lâu, sẽ phải chia năm xẻ bảy, hoàn toàn vỡ nát...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1694: Trời Sập

Phấn chấn! !

Giờ phút này tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới đều vô cùng phấn chấn!

- Tu sĩ Sơn Hải, tử chiến đến cùng! ! Cửu Đại Sơn Hải Giới, tất cả tu sĩ Sơn Hải toàn bộ kích động, lập tức phản công chém giết nhưng đáy lòng bọn họ còn có mong đợi, mong đợi... trên thiên của bọn họ, bọn họ có thể tận mắt nhìn thấy hình ảnh tan vỡ này.

Bọn họ đang đợi, mỗi một tu sĩ Sơn Hải đều đang đợi!

Chờ đợi... trời sập!

Từ đó, trời kia cũng... không giấu được trong mắt tu sĩ Sơn Hải nữa, làm cho phong ấn 33 Thiên kia, một cái lại một cái cuối cùng toàn bộ vỡ nát, làm tu sĩ Sơn Hải... từ nay về sau ngẩng đầu có thể thấy được tinh không thật sự, bầu trời mênh mông chân chính!

Như Chí Tôn Tiên Giới năm đó, nam nhân dương cương đỉnh thiên lập địa!

Dị tộc luống cuống, tất cả dị tộc lúc này đều run lên, bọn họ nhìn tinh không tan vỡ trong đại lục Đệ Nhất Thiên, trong lòng bọn họ lần đầu tiên xuất hiện khủng hoảng, sợ hãi đối với Chí Tôn Tiên Giới còn sót lại huyết mạch dường như từ từ sinh ra.

Vô số dị tộc đều run lên, bọn họ mặc dù còn đang phản kháng, mặc dù còn đang vùng vẫy đó là bởi vì còn có mong đợi, mong đợi... đại lục Đệ Nhất Thiên cũng sẽ không tan vỡ thật sự!

Chủ Tể rống lên, Chí Tôn nổi giận, thiên địa biến sắc, nổ vang càng thêm vô tận, đại lục Đệ Nhất Thiên run lên rầm rầm, phần lớn mảnh vỡ rơi ra, dường như trời muốn sụp!

Còn ý chí của thế giới Đệ Nhất Thiên truyền ra vô tận bi ai, dường như sắp tử vong...

Thậm chí từng khối thi thể đều bất ngờ rơi xuống từ trong khe nứt đại lục Đệ Nhất Thiên, còn có tàn tích của công trình, còn có mảnh vỡ thành trì thậm chí gần phân nửa thành trì đều rơi xuống.

Trời cao chấn động!

- Không! ! Từng tiếng thê lương gào thét bỗng nhiên truyền ra từ mấy phương hướng của Sơn Hải, tất cả địa phương đều truyền ra thanh âm này, đều là từ phân thân dị tộc Đạo Tôn kia.

Phân thân của đang giao chiến cùng chủ Đại Sơn Hải nhưng trong chớp mắt hắn vô tâm tái chiến, tất cả thân phân hắn đều run rẩy, cặp mắt đỏ thẫm có điên cuồng, có huyết lệ.

Bởi vì hắn thấy được ở nơi rơi xuống chỉ còn lại phân nửa thành trì Đệ Nhất Thiên, mà tòa thành trì kia... thuộc về vùng đất của hắn, thậm chí nơi đó có phần lớn thân tộc hắn! !

Nhưng giờ này, thành trì tan vỡ, kết quả của thân tộc kia của hắn có thể tưởng tượng.

- Mạnh Hạo! !

Tất cả phân thân dị tộc Đạo Tôn đều gào thét thảm thiết, lúc nảy không tiếc trả giá cao nào, thiêu cháy sinh mạng, bỏ ra loại thiêu cháy trong nháy mắt kiềm chế các chủ Đại Sơn Hải.

Bởi vì lúc này không phải tất cả chủ Sơn Hải cũng giống với dị tộc Đạo Tôn này, có quyết đoán thiêu cháy sinh mạng, chần chờ ngắn ngủi này khiến cho toàn bộ phân thân dị tộc Đạo Tôn này vọt ra.

Ở giữa không trung hóa thành nhiều cầu vồng thiêu cháy, ngưng tụ lẫn nhau trong khoảnh khắc, hóa thành thân ảnh, trở thành Đạo Tôn hoàn chỉnh!

Tuy rằng phân thân hắn bị thương rất nhiều, tuy rằng bị Mạnh Hạo chém chết hai phân thân, nhưng dưới sinh mệnh đã thiêu cháy, trong nháy mắt đã khôi phục, mang cừu hận, mang điên cuồng chạy thẳng tới Đệ Nhất Thiên.

Giờ phút này tất cả dị tộc đều nhìn cảnh tượng này, đều chấn động, đều đang đợi Đạo Tôn của bọn họ có thể ngăn trở quê nhà tan vỡ!

Hai mắt dị tộc Đạo Tôn này chảy ra huyết lệ, hắn mang theo điên cuồng, mang cừu hận của hắn đi rầm rầm ,tốc độ cực nhanh, chạy thẳng tới Đệ Nhất Thiên, nhưng trong khoảnh khắc hắn vọt tới, Đệ Nhất Thiên nổ vang, một tiếng vang thật lớn long trời lở đất, thậm chí chấn động cả Sơn Hải Giới, khiến cho tu sĩ Sơn Hải Giới cùng dị tộc đều bị đinh tai nhức ốc, toàn bộ dừng chém giết lẫn nhau, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía đại lục Đệ Nhất Thiên.

Bọn họ thấy được một khe nứt lớn với khí thế không cách nào hình dung, trong tiếng nổ vang, xuyên qua cả đại lục, trong tiếng nổ vang đó, một khối bề mặt có kích thước chừng một phần đại lục... bỗng nhiên từ trên lục địa Đệ Nhất Thiên bị chia ra, tiếng động ma sát ngập trời, ầm ầm vượt qua sấm sét.

Đại lục có kích thước chừng một phần, giống như kích thước một tòa tinh không Sơn Hải, lúc này nghiêng dần, từ từ... cong xuống!

Khi cong xuống, tất cả kiến trúc trên đại lục rơi toàn bộ, cho đến khi

hoàn toàn buông xuống, có thể thấy được chỉ còn một tia quan hệ với chủ thể giữa đại lục.

Nhưng vào lúc này, thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện ở đó, hắn nâng tay lên, một quyền ầm ầm đánh tới mặt đất, tiếng vang ngập trời, khi mọi người nhìn thấy mà giật mình, tia quan hệ cuối cùng kia... tách ra!

”Ầm ầm ầm!”

Kích thước mảnh vỡ chừng một phần,vào lúc này ầm ầm rơi xuống, chạy thẳng tới Sơn Hải Giới, quá mức khổng lồ, dừng như có thể đập vỡ hết thảy. Nhưng khi rơi xuống, lại bị ý chí Sơn Hải quét ngang, trực tiếp tan vỡ, trở thành vô số mảnh vỡ, giống như một đóa hoa nở rộ trong vườn hoa xinh đẹp của tinh không.

Sơn Hải Giới an tĩnh, dị tộc an tĩnh, mọi người đều ngơ ngác nhìn cảnh tượng này.

Thân thể dị tộc Đạo Tôn kia run rẩy, hắn gào thét thảm thiết, thanh âm này mang theo tuyệt vọng, mang theo cừu hận, thậm chí còn mơ hồ mang một chút... hối hận

Là hối hận phân thân, vẫn là hối hận không nên xuất hiện hay là hối hận cuộc chiến này... Đáp án chỉ có hắn biết được.

Trong tiếng nổ vang, khối đại lục thứ hai rơi ra khỏi, sau đó là khối thứ ba, khối thứ tư, khối thứ năm...

Cả tinh không bốc cháy lên, biển lửa vô tận khuếch tán, rọi sáng cả Sơn Hải Giới, mà đại lục kia vào lúc này, vô số khe nứt xuyên qua bốn phương tám hướng, một khối lại thêm một khối mặt đất đều không đủ nặng mặt ngoài, rơi xuống Sơn Hải Giới.

Cho đến một lúc lâu, mọi người đều hít sâu, trong nháy mắt, một thành

âm rung chuyển Sơn Hải Giới, rung chuyển Đệ Nhất Thiên, vượt qua tất cả thanh âm, một tiếng vang lớn mãnh liệt nhất, nổ vang truyền ra!

”Ầm! !”

Thanh âm này như sấm sét bình địa, chuyển động ngập trời, vang vọng tinh không, thậm chí làm Sơn Hải Giới đều chấn động... một loạt thanh âm hút khí nổi lên trong nháy mắt.

Đệ Nhất Thiên... sập! !

Mỗi một tu sĩ Sơn Hải Giới vào lúc này đều thấy được Nhất Thiên Đại Lục đó, giờ phút này chia năm xẻ bảy hoàn toàn!

Vô số mảnh vỡ rơi xuống, đại lục Đệ Nhất Thiên như một tấm gương nát, lúc này mất đi khả năng lơ lửng ở tinh không, toàn bộ rơi xuống...

Lúc này rơi xuống, phá thành mảnh nhỏ tan rã toàn bộ! !

Trời sập!

Cú sập này không chỉ có đại lục Đệ Nhất Thiên còn có lòng tin của tất cả dị tộc, lần này trong Sơn Hải Giới, tất cả dị tộc đều kịch liệt run rẩy, không có người lên tiếng, trong mắt mỗi người đều mờ mịt cùng tuyệt vọng...

Nhà không còn...

Sinh sôi nảy nở vạn vạn năm, nhà của bọn họ lúc này không còn...

Tộc nhân không còn...

Vô số tộc nhân đã từng sinh hoạt bình dị, lúc này không còn, toàn bộ đều biến mất khi Đệ Nhất Thiên tan vỡ, chia năm xẻ bảy, cùng với tàn tích

của thành trì cùng thi thể tộc nhân như mưa rơi xuống, hết thảy... đều không còn.

Một luồng tuyệt vọng làm tất cả dị tộc lúc này mất đi chiến ý, bọn họ run rẩy, bọn họ khiếp đảm...

Ngược lại tinh thần tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới lúc này nổi dậy triệt để! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1695: Lại Thấy Căn Nguyên Thế Giới

Mạnh Hạo làm một việc đại sự, chân chính có thể hình dung là... long trời lở đất!

Hắn không thể chiếu rọi ánh sáng ở mỗi tấc tinh không trong Sơn Hải Giới như,ng hắn có thể chiếu rọi ánh sáng này trong mắt, trong lòng, trong thần niệm mỗi một tu sĩ Sơn Hải!

Đó là tinh thần Sơn Hải Giới, đó là sự nổi dậy của một dân tộc!

Hắn phải làm sập Đệ Nhất Thiên, muốn phá hủy tâm của dị tộc, muốn tu sĩ Sơn Hải thấy được hy vọng, phấn chấn tự mình vươn lên!

Chúng ta có thể làm được!

Chúng ta chưa chắc không thể thắng!

Tiếng động "ầm ầm" nổ vang trong tinh không, tu sĩ Sơn Hải Giới từ phía dưới gào thét, lúc này dần dần nổi lên, rất nhanh lập tức trở thành sóng âm, trở thành gió lốc, quét ngang Thiên Phương, thanh âm Đệ Nhất Thiên tan vỡ vang lên liên tiếp, không thể khống chế!

- Đệ Nhất Thiên... sập rồi! !

- Đệ Nhất Thiên... từ nay về sau sẽ không trở lại! !

- Hắn làm được rồi, Mạnh Hạo... hắn làm được rồi! ! Vô số người gào thét, trong mắt vô số người chảy ra nước mắt, nước mắt kia chiếu rọi xuống biển lửa, tản ra ánh sáng, tràn đầy hy vọng, tràn đầy phấn chấn

cùng chấp nhất.

Trong Đệ Thất Sơn Hải, trên Hổ Lao Tinh, tất cả tu sĩ lúc này đều run lên, đều kích động, tâm bọn họ tĩnh mịch lúc này trong chớp mắt sống lại lần nữa khi Đệ Nhất Thiên tan vỡ!

Cửu Đại Sơn Hải, tất cả chiến trường, tất cả tu sĩ Sơn Hải dường như đã đè nén quá lâu, lúc này khi Đệ Nhất Thiên tan vỡ, toàn bộ bùng phát, toàn bộ nổi dậy một lực tinh thần, tràn ngập bên trong cả Sơn Hải Giới!

- Mạnh Hạo, Mạnh Hạo! Vô số thanh âm truyền ra, người không biết Mạnh Hạo làm ra hết thảy những việc này, lúc này cũng nghe đến cái tên này, rất nhanh càng truyền càng xa, đến cuối cùng khắp cả Sơn Hải Giới, thanh âm như vậy ngập trời.

Khi thanh âm Cửu Đại Sơn Hải dung hợp, thanh âm này trực tiếp truyền khắp tinh không, truyền vào tai Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, Mạnh Hạo!

- Mạnh Hạo, Mạnh Hạo! !

”Ầm ầm” không ngừng, Sơn Hải Giới phấn chấn trước nay chưa từng có, khí thế của bọn họ ngập trời, mà những dị tộc kia chỉ còn run rẩy, tuyệt vọng, khiếp đảm cực độ.

Bọn họ có lẽ không thể nhìn thấu được nhiều nhưng lại cảm nhận được tu sĩ Sơn Hải Giới, dường như vào lúc này không giống với lúc trước, càng thêm cường hãn, càng thêm bất khuất, càng thêm đáng sợ!

Dường như lúc này dân tộc này bắt đầu nổi dậy!

Giống như Sơn Hải Giới đã từng là người khổng lồ ngủ say, mặc cho người khác khi dễ nhưng lúc này, người khổng lồ này... mở mắt ra, hắn...

thức tỉnh!

Hắn thức tỉnh làm thiên địa biến sắc!

Hắn thức tỉnh làm tinh không chấn động!

Mà lúc này, đại lục Đệ Nhất Thiên trên bầu trời tan vỡ, chính là tế phẩm thức tỉnh cả Sơn Hải Giới này!

Đệ Cửu Sơn Hải, toàn bộ Phương gia hoan hô, thanh âm ngập trời, Phương Tú Phong phấn chấn, ông nhìn Mạnh Hạo, trong lòng ông tràn đầy tự hào mãnh liệt, ông muốn nói cho tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới, Mạnh Hạo là con ông! !

Đã từng là thiên kiêu, Phàm Đông Nhi cũng thế, Quý Âm cũng vậy, tất cả thiên kiêu của Đệ Cửu Sơn Hải lúc này đều không tự chủ được phấn chấn, bọn họ tuy rằng phức tạp nhưng lại quên đi chuyện trong quá khứ, trong mắt chỉ có... mặt trời sáng chói chân chính kia, tinh thần dân tộc nổi dậy kia... nhờ Mạnh Hạo!

Thậm chí lúc này, còn có rất nhiều tu sĩ đang nhìn về hướng những thiên kiêu kia, cảm thấy những người này có thể thiếu tiền Mạnh Hạo, việc này vốn là một chuyện khó lường...

Nếu lúc này Mạnh Hạo muốn để người khác viết giấy nợ cho hắn, chỉ sợ sẽ có vô số người mừng như điên lập tức viết ra...

Có thể liên quan nhân quả với hắn vốn là một việc may mắn!

Hứa Thanh đang cười, Phương Du đang cười, mẫu thân Mạnh Hạo đang cười, Lý Linh Nhi cũng đang cười như vậy, một luồng cảm giác không giống nhau xuất hiện trong lòng tu sĩ ở Sơn Hải Giới.

Trên Nam Thiên Tinh, Thủy Đông Lưu ngửa mặt lên trời cười to, hắn

thấy được sự vực dậy của Sơn Hải Giới, thấy được hy vọng của Sơn Hải Giới.

- Có tinh thần như vậy... cho dù Sơn Hải bị đánh bại nhưng chỉ cần có một tu sĩ Sơn Hải còn tồn tại, cũng giống như nguồn lửa, có thể vĩnh viễn truyền lại huyết mạch Sơn Hải Giới! Thủy Đông Lưu cười to, cười vô cùng vui vẻ, bởi vì hắn hiểu rõ, từ ngày này trở đi, thành bại... đã không còn trọng yếu.

Trong tinh không, Mạnh Hạo đứng ở đó, cúi đầu có thể thấy được Sơn Hải Giới hoàn chỉnh, mà tu sĩ Sơn Hải Giới ngẩng đầu có thể thấy được thân ảnh Mạnh Hạo trên Đệ Nhất Thiên đã chia năm xẻ bảy.

- Ta là tu sĩ Sơn Hải! Mạnh Hạo cảm giác mình phải nói một chút, trầm mặc một lát, nói ra câu này.

Câu nói này với tu vi của hắn truyền ra, với thần thức của hắn vang vọng, dần dần bắt đầu truyền ra từ núi thứ tư, khuếch tán ra núi thứ ba, núi thứ hai, núi thứ nhất, lại khuếch tán ra núi thứ năm, núi thứ sáu, núi thứ bảy rồi sau đó là núi thứ tám, núi thứ chín!

Dần dần trở thành thanh âm duy nhất trong Sơn Hải Giới!

- Ta là tu sĩ Sơn Hải!

- Ta là tu sĩ Sơn Hải!

- Ta là tu sĩ Sơn Hải! ! Thanh âm này phập phồng, nổ vang ngập trời, gào thét ra từ trong miệng mỗi một tu sĩ Sơn Hải, ẩn chứa tính mạng bọn họ, ý chí của bọn, kiêu ngạo của bọn họ!

Thậm chí càng kinh người hơn là lúc này, Thủy Đông Lưu ở trên Nam Thiên Tinh, nâng hai tay, ngửa mặt lên trời vung tay, ý chí cả Sơn Hải Giới giống như sôi trào, rầm rầm bùng phát, tích lũy vô số lực lượng

năm tháng của thiên địa, vào lúc này tràn đầy Sơn Hải Giới, chui vào trong cơ thể của mỗi một tu sĩ Sơn Hải Giới.

Những người trong gào thét này liên tiếp đột phá tu vi! !

Giống như bị áp chế quá lâu, giống như phong ấn 33 Thiên này nới lỏng, dưới kích thích cùng kích phát ở Sơn Hải Giới này, tu sĩ Sơn Hải tăng vọt một lần!

33 Thiên... cũng đích xác từ nay về sau... chỉ có lực lượng phong ấn 32 Thiên, từ nay sẽ thiếu một tầng lực lượng này!

Thanh âm vang vọng, nổ vang, rơi vào trong tai mỗi một dị tộc, những dị tộc kia run lên, theo bản năng lùi về sau, lúc này bọn họ mất đi chiến ý, mất đi lòng tin.

Thậm chí dị tộc Đạo Tôn giáp vàng giao chiến cùng lão tổ Kháo Sơn kia lúc này cũng đang run rẩy.

- Có lẽ... chúng ta sai rồi, Sơn Hải giới như vậy, kéo dài Chí Tôn Tiên Giới như vậy, chúng ta... không thể chinh phục... không thể hủy diệt...

Lúc này, dị tộc Chủ Tể giao thủ cùng Địa Tạng, hắn cũng run rẩy, tu vi của hắn gần với Chí Tôn, hắn thấy được Sơn Hải Giới thức tỉnh, thấy được một luồng khí tức đáng sợ đang từ từ sinh ra trong Sơn Hải Giới.

Mà Dịch Cổ dị tộc Chí Tôn giao chiến với Hải Mộng Chí Tôn kia, hắn lúc này chua xót cực hạn, hắn nhìn Sơn Hải Giới, hắn thân là Chí Tôn, hắn thấy được càng thêm toàn diện, hắn cảm nhận được khí tức đáng sợ kia, là kiêu ngạo của Chí Tôn Tiên Giới năm đó.

Tiên nhân Chí Tôn Tiên Giới vào thời đại kia, mạnh mẽ, ngạo nghễ không tự cao, cường hãn cũng không tàn nhẫn, chinh phục một lại thêm một hạ giới, quét ngang thiên địa, mang theo tinh không mênh mông!

Hắn đã thật lâu thật lâu không nhìn thấy khí tức như vậy, mà lúc này... hắn lần nữa cảm nhận được nảy sinh khí tức kia. “Người này hắn có lẽ không phải người thiện chiến, cũng không hiểu bày binh bố trận, lại càng không phải chinh chiến binh pháp lâu dài, nhưng hắn lại nắm giữ tinh túy của chiến tranh!”

” Chiến tranh người bình thường thấy được là chinh phục, người hơi thông minh thấy được là giết sạch sinh mạng, mà trí giả chân chính thấy được là... hủy diệt tinh thần...”

” Bất kỳ thế giới nào, bất kỳ dân tộc nào, đều có tinh thần thuộc về bọn họ, đây mới là ý chí đang sợ nhất, tinh thần Chí Tôn Tiên Giới năm đó bị áp chế, ý chí thay đổi, co đầu rụt cổ ở nơi này, phong ấn của bọn họ ngoại trừ ở bên ngoài 33 Thiên, còn có bản thân bọn họ.”

”Nhưng hôm này, hết thảy thay đổi... người này nhất định phải chết!” Cặp mắt dị tộc Chí Tôn này lóe lên tia rét lạnh.

Đúng lúc này, cách Mạnh Hạo không xa, truyền ra tiếng cười thảm thiết, dị tộc Đạo Tôn sau khi phân thân dung hợp, hắn thiêu cháy sinh mạng ngăn trở Đệ Nhất Thiên tan vỡ, nhưng lại không làm được, lúc này hắn lật đổ, trong tiếng nổ vang, mang theo điên cuồng muốn giết Mạnh Hạo.

- Ngươi phá hủy nhà của ta, ngươi phá hủy tộc của ta, ngươi phá hủy hết thảy của ta, Mạnh Hạo! Dị tộc Đạo Tôn thảm thiết, tốc độ cực nhanh, đến ầm ầm.

- Là các ngươi phá hủy hết thảy của các ngươi. Mạnh Hạo bình tĩnh nói, đang muốn ra tay, bỗng nhiên thân thể chấn động, nghiêng đầu nhìn về phía đại lục Đệ Nhất Thiên tan vỡ kia.

Hắn cảm nhận được... khí tức của căn nguyên!

”Căn nguyên thế giới!” Cặp mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe lên, trong lòng chấn động mãnh liệt, Như Phong Giới năm đó có căn nguyên thế giới, như vậy đại lục Đệ Nhất Thiên này cũng là thế giới như vậy, thậm chí còn lớn hơn nhiều lần so với Như Phong Giới, vả lại là một trong ba ngàn hạ giới trong quá khứ.

Như vậy nơi này tự nhiên cũng có... căn nguyên thế giới!

Căn nguyên thế giới là đạo chí cao vô thượng, là một thế giới nhiều hơn cả đạo hoàn chỉnh! Vả lại căn cứ thế giới khác nhau, tác dụng cũng khác nhau!

Năm đó, Mạnh Hạo trải qua cửu tử nhất sinh, lúc này mới thu được căn nguyên thế giới của Như Phong Giới, sau khi thu được hắn mới hoàn toàn mở ra huyết mạch La Thiên Đạo Tiên, khiến cho tất cả huyết mạch tộc nhân Phương gia đều có mầm đạo La Thiên!

Đối với ảnh hưởng lớn của Mạnh Hạo, không cách nào hình dung, thậm chí có thể nói hắn sở dĩ chiến đấu vượt cấp, chém chết Đạo Chủ Đạo Tôn, đây hết thảy đều là vì huyết mạch La Thiên, mà nói trở lại... đều là bởi vì căn nguyên thế giới của Như Phong Giới kia biến thành đạo kinh ly!

Lúc này, tinh thần Mạnh Hạo nổ vang, hắn cảm nhận được trong cơ thể huyết mạch La Thiên Đạo Tiên, trong chớp mắt không ngờ sôi trào lần nữa, truyền ra khát vọng vô hạn, hắn có dự cảm mãnh liệt, nếu mình có thể thu căn nguyên thế giới lần nữa, có lẽ nhất định có hội làm cho huyết mạch La Thiên Đạo Tiên thức tỉnh lần nữa!

Thậm chí hắn có thể cảm nhận được căn nguyên thế giới của Đệ Nhất Thiên này tác dụng đạo kinh ly khác với Như Phong Giới, giống như đối với cảm ngộ có công hiệu phi phàm!

Có thể giúp tu sĩ cảm ngộ vật đại đạo thiên địa.

33 Thiên trong quá khứ chính là ham muốn căn nguyên thế giới Như Phong Giới mới có thể chứa đựng Như Phong Giới!

Còn lúc này, khi đại lục Đệ Nhất Thiên tan vỡ, căn nguyên thế giới nơi này mạnh hơn rất nhiều so với Như Phong Giới, lúc này sinh ra từ trong Đệ Nhất Thiên vỡ vụn kia.

Mạnh Hạo không chần chờ chút nào, thân thể vụt qua, trong nháy mắt tránh xa dị tộc Đạo Tôn tới gần, khi xuất hiện, hắn cảm nhận được địa phương tồn tại căn nguyên thế giới.

Mới vừa xuất hiện, nơi này dày dặc căn nguyên khí tức, truyền vào trong cảm giác của Mạnh Hạo, làm đầu óc hắn thanh tỉnh gấp trăm lần trong nháy mắt, làm thân thể này của hắn lúc này giống như thư thái gấp trăm lần, nhất là hắn đối với đại đạo thiên địa, đối với cảm nhận căn nguyên bạo tăng giống nhau.

Trọng yếu nhất là khai triển của hắn vào giờ phút này ngập trời.

Thậm chí huyết mạch của hắn trong nháy mắt cũng xuất hiện biến hóa hết thảy kỳ dị, dường như đang chậm rãi hấp thu cùng biến đổi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1696: Căn Nguyên Cấm Pháp

Trong chớp mắt, khi Mạnh Hạo cảm nhận được căn nguyên thế giới, hắn hấp thu một chút, căn nguyên thế giới này ở bốn phía giống như thật bị tác động, trong phút chốc từ vô hình hiện rõ ra, tất cả mọi người đều thấy được rõ ràng.

Đã từng là một điểm sáng, tản ra ánh sáng nhu hòa, lơ lửng giữa đại lục Đệ Nhất Thiên trong quá khứ, bao trùm bốn phương tám hướng, nhìn lại, chừng nhiều hơn một trăm ngàn hợp lại thành một hình dạng thằn lằn.

Mà nơi Mạnh Hạo đứng là nơi của trái tim thằn lằn, nồng đậm căn nguyên thế giới!

Cũng chính vào lúc này, dị tộc Đạo Tôn kia hít sâu, thất thanh nói: - Căn nguyên thế giới! !

Dị tộc Chí Tôn đấu pháp với Hải Mộng lúc này nhìn căn nguyên thế giới của hình dạng thằn lằn kia, trong mắt hắn lộ ra bi ai.

Không phải bất kỳ thế giới nào đều có thể sinh ra căn nguyên thế giới, mà một khi thế giới có căn nguyên thế giới, nếu có đầy đủ thời gian, có thể trở thành... sinh mạng chân chính!

Tất cả tu sĩ cùng dị tộc nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đều bị chấn động bởi điểm sáng căn nguyên thế giới xuất hiện sau khi Đệ Nhất Thiên tan vỡ, nhưng không phải mọi người đều biết.

Nhưng mà các danh sách trong chuyện cũ của Như Phong Giới lúc này thấy được điểm sáng trong tinh không, chỉ sửng sốt, sau đó mọi người

đều lập tức nhận ra đây đúng là căn nguyên thế giới.

Tim Mạnh Hạo đập loạn, mặc dù với tu vi lúc này của hắn, vẫn cảm nhận được trái tim đạt được dâng lên căn nguyên thế giới mãnh liệt, hắn hiểu rõ sự trân quý của căn nguyên thế giới này, lại biết được giá trị căn nguyên thế giới đối với bản thân hắn.

Hắn lúc này từ trong trung tâm căn nguyên thế giới, mỗi lần hít thở, phần lớn căn nguyên thế giới bốn phía cuồn cuộn đến, suy nghĩ của hắn nhanh hơn, thi triển lực đẩy của hắn mạnh hơn, ý chí của hắn lúc này dường như thăng hoa, gần như đạt đến trình độ thiên địa dung hợp.

Cũng chính vào lúc này, dị tộc Đạo Tôn do toàn bộ phân thân ngưng tụ thành, cách đó không xa, hai mắt đỏ thẫm, sinh mệnh hắn thiêu cháy, hắn không biết có phải ảo giác hay không, khi thấy căn nguyên thế giới, thấy được Mạnh Hạo hút căn nguyên thế giới, hắn dường như nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết của căn nguyên thế giới.

Đó là căn nguyên của quê hương hắn, đó là mẹ thằn lằn trong lòng mặt đất của bọn họ.

- Mạnh Hạo! Dị tộc Đạo Tôn này gào thét, thân thể “ầm ầm” trực tiếp xông vào trong căn nguyên thế giới, ngăn cản Mạnh Hạo, nhưng ngay khi hắn đến gần, Mạnh Hạo chớp mắt, nhanh chóng tránh ra, căn bản cũng không dây dưa cùng dị tộc Đạo Tôn này, mà vận toàn lực hấp thu căn nguyên thế giới.

Thậm chí nếu thật sự không thể tránh ra, hắn lập tức lấy ra lôi đỉnh, trong nháy mắt Di Hình Hoán Vị, kéo dài khoảng cách, lần nữa hấp thu, Mạnh Hạo nhất thời cố ý tránh né chiến đấu, dị tộc Đạo Tôn kia không có biện pháp kiềm chế Mạnh Hạo.

Dù sao chiến lực hai người giống nhau nhưng trên thực tế, Mạnh Hạo lúc này dĩ nhiên cao hơn dị tộc Đạo Tôn một tầng!

Nếu không phải căn nguyên thế giới này dường như không tồn tại lâu, giống như phù dung sớm nở tối tàn, lúc nào cũng có thể tiêu tán, Mạnh Hạo nhất định ra tay giết Đạo Tôn này, tiếp tục hấp thu.

Nhưng hắn không có thời gian này, lúc này thân thể vụt qua, tránh biển lửa đen của dị tộc Đạo Tôn, Mạnh Hạo hít sâu lần nữa, lập tức bốn phía nổ vang vọng, lần nữa hấp thu vô số căn nguyên thế giới.

Mà kích thước căn nguyên thế giới lúc này nhanh chóng co rút, khi co rút, một tiếng hí thảm thiết nghe không rõ của ngoại nhân vang vọng trong tinh thần mỗi một dị tộc.

Dường như đây là căn nguyên thế giới đang cầu xin giúp đỡ, nhờ con dân nó cứu trợ, nhờ tất cả tu sĩ nhất tộc thằn lằn tới cứu nó!

Sơn Hải Giới, dị tộc run lên, thần sắc bọn họ bi ai, nhưng lại không làm được...

Còn Mạnh Hạo nơi này không ngừng hấp thu, hai mắt hắn lộ ra hào quang, nhìn lại giống như mặt trời, ở trong ánh sáng sáng chói là tia sáng thi triển lực lượng vô tận.

Mạnh Hạo rõ ràng cảm nhận được ý nghĩ bản thân trong chớp mắt có thể chuyển động hàng vạn hàng ngàn lần, trong quá khứ không cảm nhận được nhiều việc lắm, giờ này tra xét rõ ràng, hiểu rõ đạo, cũng không cách nào hình dung trong chớp mắt.

Dường như đại đạo thiên địa đều trong mắt hắn, việc hắn cần làm chính là lựa chọn một con đường, thi triển lực lượng căn nguyên, một khi làm được, như vậy... hắn lập tức sinh ra căn nguyên chân chính thuộc về mình.

Không giống như thần hỏa kia, dù sao cũng là ngoại vật!

Sở dĩ có thể làm được điểm này, trên thực tế tác dụng của căn nguyên thế giới không chỉ có một, còn có cơ sở của Mạnh Hạo, hắn trong Như Phong Giới, cảm ngộ ba ngàn đại đao do cơ sở sâu hóa thành, như thế mới có quả hôm nay!

”Cảm ngộ căn nguyên...” Ánh mắt Mạnh Hạo lóe sáng.

”Ta không cần cảm ngộ căn nguyên quá mức, ba ngàn đại đao, ba ngàn căn nguyên, cũng không phải một người có thể cảm ngộ toàn bộ... mà ta cần cảm ngộ trên thực tế chỉ có chín phần!”

”Chín phần này ta giống như không ham nhiều lắm, mà cần tự thân kết hợp... sẽ không có căn nguyên nào có thể càng thêm dung hợp với Phong Yêu chín cấm!”

”Ta đã từng nghĩ qua căn nguyên Đạo Cảnh, nếu mỗi một cấm đều cảm ngộ được căn nguyên của Phong Yêu cấm pháp cùng toàn bộ chín cấm... như vậy đó là ngày thành công của chín căn nguyên ta, cũng là một khắc bước chân vào Chí Tôn đỉnh phong... của Mạnh Hạo ta!” Cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, tim hắn đập rộn ràng, lúc này, không chút chần chờ, vận hết toàn lực, cảm ngộ Yêu Phong đệ bát cấm... lần trước hắn thu được!

Cấm Thân thần!

”Ầm” một tiếng, sau khi ý chí Mạnh Hạo thống nhất, khi hắn lựa chọn, khi hắn quyết định cảm ngộ Phong Yêu đệ bát cấm, lập tức tất cả ý niệm, tất cả suy nghĩ, tất cả lựa chọn trong đầu hắn lập tức đều tập trung vào Phong Yêu đệ bát cấm!

Tinh thần của hắn như thiên lôi cuồn cuộn, lúc này không ngừng thi triển lực lượng, Phong Yêu đệ bát cấm trong tinh thần Mạnh Hạo không ngừng phân giải, không ngừng diễn biến, không ngừng khai quật!

Hắn đang suy tư vì cái gì cấm này có thể khiến cho tu vi người khác không ngừng dịch chuyển, hắn đang suy nghĩ vì cái gì pháp này có thể quản chế căn nguyên người khác, hắn thi triển lực lượng vì cái gì đệ bát cấm này có thể giam cầm nguyên thần liên tiếp!

Thậm chí hắn đang phân tích Phong Yêu đời thứ tám năm đó, như thế nào lại sáng lập... cấm pháp này!

Nhưng cái này nếu như không có căn nguyên thế giới, cần rất lâu thời gian của Mạnh Hạo, không ngừng nghiên cứu, không ngừng cảm ngộ mới có thể thu được, nhưng giờ này, căn nguyên thế giới dường như khiến năm tháng tăng tốc, khiến cho Mạnh Hạo lúc này dường như ngưng tụ một thân mang theo thời gian vạn năm, ý niệm của hắn, thi triển lực lượng của hắn giống như đạt vạn năm trong nháy mắt!

Lúc này, khi hắn thi triển lực lượng, căn nguyên thế giới bốn phía nổ vang chấn động, tiếng động thảm thiết truyền vào tinh thần tu sĩ dị tộc lúc này mãnh liệt cực hạn, vả lại căn nguyên thế giới bốn phía Mạnh Hạo hóa thành điểm sáng, lúc này không bị không chế, bị Mạnh Hạo hấp thu điên cuồng.

Trong chớp mắt, hơn ba mươi ngàn điểm sáng bị Mạnh Hạo hút vào trong cơ thể.

Hắn thi triển lực lượng nhanh hơn, phân tích của hắn sâu hơn, trong mắt hắn lóe sáng, đủ cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy cũng giật mình.

Thậm chí lúc này, trên người Mạnh Hạo tràn ra một luồng khí tức, thân thể hắn dường như dung hợp cùng thiên địa, tồn tại cùng thế giới, Thiên Nhân Hợp Nhất!

Đó là ngộ đạo, là cảnh giới mơ ước của tất cả tu sĩ, đó là... ngộ đạo!

- Không! ! Dị tộc Đạo Tôn kia gào thét, ánh mắt hắn lộ ra điên cuồng,

thân thể lúc này bỗng nhiên “ầm ầm” tan vỡ, hóa thành bản thể, lần nữa tan vỡ, cuối cùng xuất hiện trong tinh không là một vùng biển máu đỏ rực rõ ràng!

Biển máu đỏ này thiêu đốt một ngọn lửa đen, đen cùng đỏ thay phiên biến đổi, hóa thành màu tím kinh người, thần giải đại pháp như thế, dị tộc Đạo Tôn này vứt bỏ thân thể, vứt bỏ đạo cơ, thiếu cháy hết thảy đổi lấy lực lượng nguyên thần, hóa thân biển lửa, bao trùm bốn phương tám hướng, ầm ầm chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Lần này, Mạnh Hạo không tránh né, hai mắt hắn lóe sáng kỳ dị, khoảnh khắc dị tộc Đạo Tôn nơi đó hóa thành biển máu, hắn bỗng nhiên nâng tay, chỉ về biển máu.

Bằng ngón tay này, hắn không dịch chuyển Phong Yêu đệ bát cấm nhưng lại có một luồng dao động tản ra, khiến cho biển máu ngừng lại nhưng cũng chỉ chợt ngừng, nháy mắt khôi phục, trong tiếng nổ vang, biển lửa tím lập tức cuồn cuộn, bao phủ Mạnh Hạo ở bên trong, cực nóng ngập trời, một luồng lực lượng bùng phát muốn đốt cháy Mạnh Hạo.

- Chết cho ta! Trong biển máu truyền ra tiếng gầm thét của dị tộc Đạo Tôn, một luồng uy lực kinh thiên bùng phát từ trong biển lửa này, cuồn cuộn từ tám phương tám hướng thẳng đến Mạnh Hạo.

Đây là một chiêu điên cuồng cuối cùng của dị tộc Đạo Tôn, ẩn chứa toàn bộ ý chí của hắn, còn có thiêu đốt tu vi, một chiêu này, cho dù là Mạnh Hạo cũng kiêng kỵ.

”Ầm” một tiếng, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, toàn thân như thiêu đốt, thân thể lùi về sau, nhưng hắn dường như lại không ngoảnh mắt làm ngơ, trong mắt mờ mịt, sâu trong mờ mịt là thi triển lực lượng vô tận.

Dường như hắn căn bản không thấy được nguy hiểm trước mắt.

- Chết chết chết!

Biển máu bốn phía nổ vang, xuất hiện một khuôn mặt to lớn, chính là dị tộc Đạo Tôn kia, hắn mang cừu hận nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, gào thét, cả biển máu chợt xoay tròn, tạo thành khí tức kinh khủng, hướng về Mạnh Hạo, lần nữa nổ tung.

Mạnh Hạo nhíu mày trong biển lửa trong mắt thi triển lực lượng.

”Không đúng, không phải cấm pháp đơn thuần, căn nguyên nơi này... giấu dưới cấm pháp...” Cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng.

- Ta còn cần căn nguyên thế giới! Hắn lẩm bẩm nói nhỏ, nhìn cũng không nhìn biển máu xoay tròn nổ vang bốn phía, thân thể bước lên trước.

Bước này hạ xuống, thân thể hắn bất chợt dường như cùng cả thế giới chồng lên nhau, sau đó lại cách xa, dường như trong chớp mắt, hắn đi đến không gian khác, cả người không trở lại trong Sơn Hải Giới này.

Một bước rơi xuống, hắn không ngờ bên ngoài biển máu, phía sau hắn, biển máu xoay tròn đánh vào thân ảnh hắn, tiếng nổ ngập trời, Mạnh Hạo lại hít sâu, lập tức căn nguyên thế giới bốn phía lại tới.

Mười ngàn, hai mươi ngàn... trong chớp mắt, từ đầu đến cuối Mạnh Hạo đã hấp thu trọn một nửa căn nguyên thế giới!

Lúc này đầu hắn ầm ầm, lực lượng thi triển không ngừng nhấp nháy hạ xuống, Yêu Phong đệ bát cấm trong đầu hắn cuối cùng hóa thành mảnh nhỏ, không ngừng vỡ nát, hắn thấy được... cấm pháp căn nguyên này hợp thành!

- Không gian... Thân thể Mạnh Hạo chấn động

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1697: Căn Nguyên Không Gian

Mạnh Hạo thấy vô số không gian, những không gian kia có lớn có nhỏ, có mơ hồ, có rõ ràng, hóa thành từng sợi tơ, những sợi tơ này Mạnh Hạo biết rõ, hắn mỗi lần thi triển đệ bát cấm, những sợi tơ này sẽ xuất hiện từ trong hư vô, quấn quanh người bị thi pháp, phong ấn tu vi cùng nguyên thần.

Mạnh Hạo vốn nghĩ những sợi tơ này là pháp tắc quy tắc trong thiên địa, nhưng vào giây phút này, hắn rốt cuộc hiểu rõ những sợi tơ này... không phải quy tắc, không phải pháp tắc!

Bọn chúng là không gian!

Một nơi lại thêm một nơi không gian, dùng phương thức chồng lên cùng phương thức trấn áp giam cầm tu vi cùng nguyên thần tu sĩ!

”Đúng vậy, cũng chỉ có phương pháp này mới có thể giam cầm thật sự! Giam cầm tu vi, một nơi lại thêm một nơi không gian, trên thực tế nói là giam cần không bằng nói là... phong ấn!” Tinh thần Mạnh Hạo nổ vang, mắt hắn lóe sáng kỳ dị, căn nguyên thế giới bốn phía đều bị hắn hấp thu.

Thậm chí tinh không lúc này cũng chấn động, biển lửa do dị tộc hóa thành phía sau hắn lúc này cuồn cuộn, rầm rầm đến lần nữa nhưng vừa mới chạm Mạnh Hạo, lập tức xuyên qua người Mạnh Hạo.

Dường như lúc này, Mạnh Hạo đứng nơi đó cùng với Sơn Hải Giới này, lại như không ở bên trong không gian, mà ở nơi này chỉ là một hư ảnh trong mắt mọi người.

Lúc này, trong lòng Địa Tạng chấn động, trong đầu tên dị tộc Chủ Tể bị hắn ngăn cản nổ vang, hít sâu, nhìn Mạnh Hạo trong tinh không, thần sắc lộ ra một chút hoảng sợ.

Không chỉ bọn họ, còn có Hải Mộng Chí Tôn, còn có dị tộc Chí Tôn, đều chấn động tinh thần trong chớp mắt.

Chủ Sơn Hải của Sơn Hải Giới, Đạo Cảnh Sơn Hải Giới, trong đầu toàn bộ đều có thiên lôi ầm ầm, bọn cảm nhận được khí tức của căn nguyên...ở Mạnh Hạo!

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh duy chỉ có trong mắt lóe lên thi triển lực lượng, chớp mắt rực rỡ ngập trời, căn nguyên thế giới bốn phía gào thét, bị Mạnh Hạo hấp thu không thể không chế.

Sáu vạn, bảy vạn, tám vạn!

Trong chớp mắt, Mạnh Hạo hấp thu điểm sáng, chừng hơn tám vạn, mà lực lượng thi triển của hắn đã tiến hành đến phân đoạn kế tiếp, trong tinh thần hắn lúc này hiện lên là...

Căn nguyên không gian hợp thành!

Thế gian này vì cái gì lại có không gian, lại rốt cuộc là không gian gì!

Nhờ căn nguyên thế giới, Mạnh Hạo thi triển lực lượng, hắn ngộ đạo, lúc này nhảy lên tới đỉnh phong chưa từng có trước đây, trong tiếng nổ vang, thân thể hắn tản ra ánh sáng vô tận, những ánh sáng này khuếch tán bốn phương tám hướng, lan tràn cả tinh không.

Lúc này, tất cả tu sĩ, tất cả dị tộc đều chấn động.

Dị tộc Đạo Tôn kia dùng vô số thủ đoạn, dùng tất cả phương pháp đều không thể dịch chuyển Mạnh Hạo chút nào, căn bản là chạm không đến

thân thể Mạnh Hạo, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mạnh Hạo đang nhắm nghiền hai mắt trong tinh không này.

Bắt đầu ngộ đạo chân chính!

- Không gian là gì... Mạnh Hạo lẩm bẩm, thanh âm của hắn giờ này quanh quẩn, khuếch tán cả tinh không, hai mắt hắn tuy rằng nhắm nghiền nhưng trong đầu của hắn, thấy được không gian mọi nơi, vô hạn khuếch trương, càng lúc càng rộng, đến cuối cùng ở bất kỳ nơi nào trong không gian, gần đạt đến cực hạn.

- Độ dài... là không gian...

- Độ cao... là không gian...

- Độ rộng... là không gian...

- Kích thước cũng là không gian... Mạnh Hạo lẩm bẩm, hắn ở trong không gian vô cùng lớn nơi đó, thấy được dài, thấy được cao, thấy được rộng, thấy được kích thước, hết thảy tựa hồ đều là một phần không gian đều đang mở ra... không gian là gì.

Nhưng Mạnh Hạo vẫn còn chút mơ hồ, giống như còn kém với xa lạ một tầng, cái hiểu cái không, hắn nhíu mày, theo bản năng hấp thu lần nữa lực lượng căn nguyên thế giới bốn phía.

Hắn cần lực lượng thi triển mạnh hơn, cảm ngộ được... căn nguyên chân chính của không gian!

Lúc này hắn thậm chí quên mất đang đứng trong biển lửa bốn phía, quên mất Sơn Hải Giới, quên mất chiến tranh, toàn bộ tinh thần đều đắm chìm trong ngộ đạo kia.

Đất trời chấn động, Sơn Hải Giới cũng vậy, những dị tộc kia cũng thế lúc

này đều ồ lên sau đó lại an tĩnh, còn có Chủ Tể kia, Chí Tôn kia cũng đều an tĩnh.

Thậm chí dị tộc Đạo Tôn ý đồ diệt sát Mạnh Hạo trong tinh không cũng không thể không... dừng thuật pháp muốn thi triển.

Không có tác dụng...

Mạnh Hạo lúc này ngộ đạo, chung quanh hắn hiện rõ không ngừng, từ từ xuất hiện méo mó, khu vực bốn phía khi thì bành trướng, khi thì co rút lại, khi thì kéo lên kéo xuống, khì quét trái quét phải.

Dị tộc Đạo Tôn run rẩy, biển lửa hắn hóa thành chỉ có thể lùi về sau, không ảnh hưởng Mạnh Hạo chút nào, thậm chí cũng không thể đến gần Mạnh Hạo, bởi vì chung quanh Mạnh Hạo giờ phút này tồn tại rất nhiều gợn sóng không ổn định, thậm chí xuất hiện từng khe nứt trong khoảnh khắc lại biến mất trong nháy mắt.

Bất kỳ tồn tại nào trừ phi nắm chắc căn nguyên không gian vượt qua Mạnh Hạo, nếu không lúc này đến gần, lập tức bị ảnh hưởng.

Còn Mạnh Hạo ở nơi này, thân thể hắn cũng méo mó biến đổi, khi thì trong tiếng nổ vang, không ngừng bành trướng, khi thì nhanh chóng rút nhỏ, một khắc như hạt đậu, một khắc như bầu trời!

- Căn nguyên không gian... từ xưa đến nay, có quá nhiều đại năng muốn hiểu rõ bản chất không gian, nhưng cuối cùng có thể thành công thật hiếm thấy trên đời... Dị tộc Chí Tôn chua xót nói, nhìn Mạnh Hạo phức tạp.

Mắt Hải Mộng lóe sáng kỳ lạ nhìn Mạnh Hạo, dần dần nở nụ cười.

Dưới sự chú ý của mọi người, Mạnh Hạo vẫn từ từ nhắm hai mắt, còn đang cảm ngộ, thậm chí lúc này hắn đã vượt qua trạng thái Phong Yêu

đệ bát cấm đời thứ tám từng sáng lập, chỉ cần hiểu rõ cảnh giới thứ nhất lập tức có thể biết được độ dài, độ cao, độ rộng, kích thước, sẽ có thể sáng lập đệ bát cấm.

Mà Mạnh Hạo lúc này đã hiểu được căn nguyên không gian ở cảnh giới này!

Căn nguyên này có vô hạn khả năng, còn Mạnh Hạo muốn biết được toàn bộ!

Căn bản là chuyện không có khả năng nhưng giờ này, ở căn nguyên thế giới, hết thảy cũng không phải không có khả năng, trong tiếng nổ vang, căn nguyên thế giới bốn phía run lên, nhưng lại bị Mạnh Hạo nơi này hấp thu điên cuồng không thể khống chế nổi.

Rất nhanh Mạnh Hạo đã hút chín phần, đạt đến chín vạn!

Vẫn còn tiếp tục, vả lại tốc độ còn nhanh hơn, có thể thấy được Mạnh Hạo lúc này thi triển lực lượng đã đến cực hạn, sau khi Mạnh Hạo hấp thu toàn bộ mười vạn điểm sáng căn nguyên thế giới, trong đầu Mạnh Hạo lập tức giống như khai thiên lập địa, truyền ra tiếng nổ khai thiên không cách nào hình dung!

Cặp mắt hắn mở ra, trong mắt thâm sâu nhưng lại không có biến hóa nhiều, khác biệt duy nhất là đồng tử màu đen trong mắt cùng tròng trắng mắt lúc này giới hạn rõ ràng hơn!

Điều này khiến cho cặp mắt hắn thoạt nhìn lấp lánh có thần, dường như ẩn chứa đạo thiên địa.

- Thì ra đây là căn nguyên không gian... Mạnh Hạo mỉm cười, cảm nhận căn nguyên thế giới tiêu tán trong cơ thể, cảm nhận lực lượng thi triển nhanh chóng tản ra, nhẹ giọng nói.

Gần như ngay khi hắn mở mắt, hư vô méo mó bành trướng quanh hắn cũng lập tức tản đi, còn thân thể hắn cũng thật sự về lại trong Sơn Hải Giới, biển lửa dị tộc Đạo Tôn hóa thành kia, lập tức cảm nhận được trong mắt hắn mang theo điên cuồng, gầm thét nổ vang trong biển lửa, từ bốn phía bốn phương tám hướng cuồn cuộn đến Mạnh Hạo.

- Không gian... chính là từng đường cong mà thôi, những đường này hợp thành một đồ án, chính là không gian... trong đường cong!

Mạnh Hạo lắc đầu, vung tay, lập tức chung quanh hắn xuất hiện một vòng tròn.

- Ta đang đứng ở trong không gian. Mạnh Hạo cúi đầu, trong mắt tinh tường, biển lửa dị tộc Đạo Tôn hóa thành ở bốn phía nổ vang lần nữa, trong nháy mắt nuốt Mạnh Hạo, nhưng rất nhanh tinh thần dị tộc Đạo Tôn kia lập tức chấn động, hắn phát hiện biển lửa chính mình biến thành nhìn như cắn nuốt Mạnh Hạo, nhưng trên thực tế lại bị ngăn cản phía ngoài vòng tròn Mạnh Hạo vẽ ra!

- Đây... đây... Tinh thần dị tộc Đạo Tôn sông cuộn biển gầm, lúc này không chỉ hắn như thế mà dị tộc Chủ Tể kia cùng dị tộc Chí Tôn đều chấn động tinh thần trong chớp mắt.

- Không ngờ hắn có thể thật sự lãnh ngộ căn nguyên không gian!

Mạnh Hạo trong đường cong vòng tròn lúc này lại càng thêm bình tĩnh, cúi đầu nhìn đường cong vòng tròn dưới chân.

- Về phần những đường này... căn nguyên ta lãnh ngộ không phải là những đường này sao. Mạnh Hạo cười cười.

- Trong những đường này có độ dài, độ rộng, kích thước có thể vô hạn, đây là không gian... chẳng qua là bằng phẳng, nhưng nếu như vậy... Mạnh Hạo vung tay, lập tức vòng tròn chung quanh hắn lan tràn ra, bay

thẳng lên trên, trong chớp mắt, đường cong vòng tròn xuất hiện xung quanh hắn không còn vòng tròn bằng phẳng, mà là hướng ra ngoài khuếch tán mãnh liệt, hóa thành một... quả cầu!

- Nhiều hơn một cái, không còn là vòng tròn bằng phẳng mà trở thành một giới... Đáng tiếc, ta lãnh ngộ còn chưa đủ, không cách nào kéo dài. Mạnh Hạo tự lẩm bẩm, nhìn quả cầu bốn phía dần dần tan vỡ, hắn khẽ thở dài nói.

- Thế giới trong mắt ta là một tấm giấy lớn. Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn dị tộc biển lửa hoảng sợ kia, nâng tay điểm một cái, lập tức trong nháy mắt giam cầm biển lửa này, bị cường ép biến đổi không còn vây quanh Mạnh Hạo mà mở ra, trở thành bức họa giam cầm biển lửa ở tinh không.

Tay hắn chỉ tùy ý vung lên, lập tức ở bốn phía biển lửa này vẽ ra mọi nơi, trở thành bốn đường cong, liên tiếp cùng nhau, giống như khung ảnh.

- Đây chính là không gian. Trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng.

Trong tiếng nổ vang, biển lửa run lên, dị tộc Đạo Tôn bên trong gào thét, biển lửa giờ phút này giống như thoát khỏi giam cầm, vọt ra phía ngoài bốn đường cong nhưng không cách nào chạy khỏi, cuối cùng biển lửa ngưng tụ lại một chỗ, trở thành thằn lằn lửa, chạm vào trên đường cong, nổ nhưng không truyền ra chút nào, mà nó... vẫn không thể thoát khỏi vòng vây, hoàn toàn bị phong ấn trong khung ảnh... Mạnh Hạo sáng tạo ra.

Tinh không như một tấm giấy lớn, người nắm giữ căn nguyên không gian cũng giống như trong tay có bút, tùy ý vài nét bút, phát họa ra đường cong, những đường cong này liên tiếp cùng nhau, trong đường cong chính là... không gian.

Đường gấp tờ giấy này chính là khe nứt không gian, tờ giấy này nếu có

thể trở thành quả cầu như vậy không gian trong đường cong... chính là một giới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1698: Trong Mắt Rét Lạnh

Mạnh Hạo cười cười đột nhiên nâng tay, bắt lấy bức họa không gian của phong ấn dị tộc Đạo Tôn kia, nhẹ nhàng xoa xoa, như xoa nhẹ tờ giấy, bóp một cái, tờ giấy này trở thành tro bụi.

Bên trong dị tộc Đạo Tôn truyền ra tiếng hét thảm thiết liên tiếp, trực tiếp vỡ nát.

Làm xong những việc này, sắc mặt Mạnh Hạo có chút tái nhợt, đáy lòng hắn khẽ thở dài, lần này thông qua căn nguyên thế giới Đệ Nhất Thiên, cảm ngộ căn nguyên chi đạo đệ bát cấm, trình độ cường đại vượt qua khỏi dự liệu của Mạnh Hạo, mặt khác làm cho hắn mỗi lần thi triển, đều tiêu hao quá lớn, về phương diện khác lại làm Mạnh Hạo có căn nguyên ý niệm lãnh ngộ tất cả cấm pháp Yêu Phong, càng thêm kiên định.

”Đáng tiếc, thuật pháp này với tu vi lúc này của ta, mỗi tháng chỉ có thể thi triển một lần.” Đây là tiếc nuối duy nhất Mạnh Hạo cảm nhận được, hạn chế của thuật pháp đối với hắn là đến từ tu vi, đến từ lực lượng căn nguyên có thể vận dụng.

Hắn dù sao tu vi chân chính lúc này chỉ là Cổ Cảnh đã chém sáu Hồn Đăng thôi.

”Với căn nguyên không gian, phong ấn lục nguyên là cực hạn, nếu ra tay với Chủ Tể có khả năng thất bại, nếu là Chí Tôn...” Mạnh Hạo lắc đầu, hắn tự biết rõ nhưng hết thảy , đề cao tu vi của hắn, lực lượng căn nguyên hắn nắm giữ đều có thể thay đổi.

Hắn có thể lãnh ngộ căn nguyên thời gian, nhìn thành là một vùng hố sâu

vô tận, lúc này trong hố sâu chỉ có một hồ nước, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày, khi hắn lớn lên, hố sau này sẽ trở thành một vùng... tinh hải mênh mông!

Còn lãnh ngộ căn nguyên đệ bát cấm chỉ là thu hoạch thứ nhất mà Mạnh Hạo lần này hấp thu căn nguyên thế giới Đệ Nhất Thiên mà thôi, hắn còn có thu hoạch thứ hai!

Đó chính là... biến hóa huyết mạch!

Mạnh Hạo rõ ràng cảm nhận được huyết mạch La Thiên Đạo Tiên của bản thân sau khi hút cả căn nguyên thế giới Đệ Nhất Thiên, đang phát sinh biến hóa kỳ dị nào đó, biến hóa này không lớn nhưng lại long trời lở đất, dường như biến hóa trên căn bản một chút.

Nhưng cụ thể ở địa phương nào Mạnh Hạo lại không thể nói rõ, nhưng mà hắn lại cảm nhận được huyết mạch La Thiên... tuyệt không tầm thường! !

Bên trong huyết mạch La Thiên ẩn chứa một bí ẩn long trời lở đất, thậm chí bí ẩn lớn này, hắn lúc này có thể mơ hồ cảm thấy, chỉ sợ mình sẽ đỉnh phong mà cả đời này trước nay chưa từng có.

Vả lại một loạt biến đổi này hoàn toàn hoàn thành, La Thiên Đạo Tiên sẽ thức tỉnh lần nữa, hắn còn có dự cảm mãnh liệt sau khi huyết mạch La Thiên thức tỉnh lần nữa sẽ... đạt tới một trình độ khó tin.

Có lẽ đó là cảnh giới chưa có người đạt tới!

Cảnh giới này là gì, Mạnh Hạo không biết, vả lại hắn có thể phát giác nếu như muốn huyết mạch La Thiên thức tỉnh lần nữa, như vậy hắn cần hấp thu căn nguyên thế giới.

Căn nguyên thế giới hoàn chỉnh của Đệ Nhất Thiên cũng chỉ là huyết

mạch của hắn có dấu hiệu thức tỉnh mà thôi.

Ngay khi Mạnh Hạo hấp thu hoàn chỉnh căn nguyên thế giới, huyết mạch La Thiên Đạo Tiên của hắn xuất hiện dấu hiệu thức tỉnh, trong Sơn Hải Giới, trên Nam Thiên Tinh, trong mắt Thủy Đông Lưu lại có ánh sáng lóe lên, thân thể hắn bất ngờ run lên.

” Năm đó ngay trong khoảnh cải mệnh người này, ta đã nhìn không ra tương lai của hắn, nhưng lại mơ hồ có cảm giác, người này... có một chút khả năng sẽ trở thành... cảnh giới tối cao... ngự trị trên tất cả tồn tại!”

” Có lẽ cao hơn... trở thành Chí Tôn Tiên Giới trong truyền thuyết, từ lúc tồn tại đến này, tiên... vẫn luôn tín ngưỡng!”

”Tinh không này mênh mông, có một tôn thần có một tôn ma, nhưng lại không có tiên...” Thủy Đông Lưu run run, trong mắt hắn có mong đợi, chấp nhất, ngóng nhìn Mạnh Hạo trên tinh không phương xa.

- Tiên... từ một khắc sinh ra chữ này, cũng chưa có người, chưa có bất kỳ tồn tại nào có thể trở thành tiên chân chính... Đó là đặt song song cùng thần, cùng ma, cùng vĩnh hằng tinh không... tồn tại!

- Người ngoài đều nghĩ đến mục đích của hai phe thế lực là đạt được chí bảo đó, một phe là vì mang thần trở về, một phe là vì hồi sinh ma trở lại...

- Nhưng trên thực tế mục đích của bọn họ tuyệt không chỉ có như thế, mục đích của bọn họ là ngăn cản... sinh ra tiên!

- Hấp thụ lực lượng sinh ra tiên, phối hợp với bảo vật đó mới có thể hoàn thành tâm nguyện của bọn họ!

Thủy Đông Lưu lẩm bẩm, trong tinh không, bốn phía Mạnh Hạo, ở khu vực mọi người không thấy được có một chiếc thuyền cô độc lơ lửng, trên

đó có một lão già khoanh chân ngồi, lão yên lặng nhìn Mạnh Hạo, trong mắt dần phức tạp, còn có hiểu rõ.

Còn ở một hướng khác, người mặc ở đen cũng đứng ở nơi đó, cả người hắn như vừa rời khỏi vỏ kiếm, sát khí kinh thiên, nhưng người ngoài lại không thể nhận ra chút nào, hắn nhìn Mạnh Hạo như có điều suy tư.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo vừa mới lãnh ngộ biến hóa của huyết mạch, trong lòng xuất hiện chờ mong, đột nhiên Đệ Nhất Thiên bị Mạnh Hạo làm tan vỡ cùng cảnh tượng hấp thu căn nguyên thế giới Đệ Nhất Thiên gây chấn động Sơn Hải Giới, ở phía Đệ Tứ Sơn Hải có một tiếng nổ kinh thiên, nổ vang trời.

Tiếng nổ truyền ra, một luồng lực lượng Chí Tôn bất ngờ từ nơi đó bùng phát, cùng lúc đó Địa Tạng rống giận, nhưng lại không có tác dụng gì, một thân ảnh từ Đệ Tứ Sơn Hải trong khoảnh khắc vọt ra.

Người vọt ra là dị tộc Chủ Tể! !

Lục nguyên đỉnh phong, Chí Tôn nửa bước là vì Chủ Tể!

Hắn vốn là bị Địa Tạng kéo lại, nhưng giờ phút này, tên dị tộc Chí Tôn kia không biết thi triển thủ đoạn gì, có lẽ hắn tự thân không thể thoát khỏi ngăn trở của Hải Mộng nhưng lại làm Chủ Tể đồng tộc của hắn trong chớp mắt bùng phát lực lượng đỉnh phong, nhưng lại nhờ xuất hiện căn nguyên của Mạnh Hạo dẫn đến tinh không chấn động, trong nháy mắt tránh thoát ngăn trở của Địa Tạng, tấn công trở lại.

Tốc độ cực nhanh, giống như biển lửa sao băng, mang theo lực lượng tu vi cường hãn, mang theo khí thế cùng ý chí ngập trời lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, ánh mắt hắn nhìn về hướng khác ở tinh không, nơi đó là nơi giao chiến của Hải Mộng Chí Tôn cùng dị tộc Chí

Tôn, chỉ là hắn lúc này không thể đi về phía Hải Mộng truyền ra cái gì, trong trầm mặc, trong mắt Mạnh Hạo lóe lên sát khí những cũng không lui lại, mà đi thẳng đến nơi dị tộc Chủ Tể kia.

Khí thế dị tộc Chủ Tể như hồng, ánh mắt lộ ra sát khí điên cuồng, tu vi thân thể dao động, lực lượng căn nguyên toàn diện bùng phát, tạo thành một vùng biển lửa, hóa thành lốc xoáy, sau lốc xoáy này vẫn còn có năm lốc xoáy lớn hơn.

Một cái lại lớn hơn so với một cái, sáu lốc xoáy, mỗi một cái đều có căn nguyên tràn ra, rung chuyển tinh không, khiến cho tất cả mọi người đều hít sâu.

Đó là lực lượng kinh khủng vượt ra khỏi Đạo Tôn, đó là cảnh giới cao nhất long trời lở đất dưới Chí Tôn.

Lực lượng ẩn chứa trong bất kỳ lốc xoáy nào đều hơn nửa Đạo Tôn, thậm chí hai lốc xoáy lập tức có thể trấn áp Đạo Tôn, mà sáu lốc xoáy cùng một chỗ tràn ra lực lượng căn nguyên, khiến cho dị tộc Chủ Tể này có thể quét ngang qua bất kỳ Đạo Tôn dưới Chủ Tể!

Đây chính là Chủ Tể!

Mặc dù là Địa Tạng nhưng cũng dựa vào dòng sông luân hồi, biển hoàng tuyền, còn có lực hương hỏa của vô số minh điện cùng chúng sinh tử vong ở núi thứ tư, mới có thể kiềm chế trong lúc đối kháng với dị tộc Chủ Tể.

Nếu bàn về thực lực chân chính, dị tộc Chủ Tể này đủ để xóa bỏ Địa Tạng, nhưng giờ phút này, hắn nén giận vọt ra, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đến gần, gầm nhẹ cũng không lựa chọn thủ đoạn thuật pháp gì, mà lại trực tiếp mang theo lực lượng căn nguyên kinh khủng nghiền ép về phía Mạnh Hạo.

Hắn nâng hai tay lên, hung hăng đẩy về phía trước, trong tiếng nổ vang, lốc xoáy thứ nhất phía sau hắn trong nháy mắt xuyên qua thân thể hắn, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo tới gần, hai tay bấm quyết, từng ngọn núi ầm ầm xuất hiện, thân thể hắn hóa thành đại bàng xanh, giống như sấm đánh, lao thẳng đến lốc xoáy thứ nhất.

Tiếng động "ầm ầm" ngập trời, lốc xoáy kia tan vỡ, tất cả ngọn núi của Mạnh Hạo tan rã toàn bộ, còn đại bàng xanh hắn hóa thành lại nhanh như chớp bay ra, lao thẳng tới dị tộc Chủ Tể, lốc xoáy thứ hai từ phía sau Chủ Tể gào thét, xuyên qua thân thể Chủ Tể, trực tiếp xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo.

Một tiếng vang thật lớn làm thiên địa biến sắc, tinh không run lên, đại bàng xanh Mạnh Hạo hóa thành lập tức tan vỡ, thân ảnh hắn đi ra, trực tiếp nâng tay, nắm tay lại, đánh đến một quyền!

Lốc xoáy chấn động, tiếng động "rắc rắc" truyền ra, trực tiếp vỡ nát, chia năm xẻ bảy mà tan vỡ. Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, thân thể cũng lui về sau một chút, nhưng vào lúc này, lốc xoáy thứ ba, lốc xoáy thứ tư, đồng thời lại đến, lực lượng diệt sát bùng phát, mang theo cường hãn Chủ Tể, lúc này hoàn toàn nổ vang.

Mạnh Hạo biến sắc, lực lượng thân thể đỉnh phong dịch chuyển, tu vi toàn diện bùng phát, Chí Tôn Kiều biến ảo, thần hỏa ngập trời, hắn trực tiếp đánh ra ba quyền!

Một quyền Diệt Sinh!

Một quyền Nhập Ma!

Một quyền Sát Thần!

Vừa ra ba quyền, trấn áp của Chí Tôn Kiều phủ xuống, thần hỏa nổ vang, lốc xoáy thứ ba tan vỡ nhưng Mạnh Hạo nơi này cùng lúc phun ra máu tươi, thân thể lùi về sau, lấy lực lượng thân thể tiếp nhận căn nguyên kinh khủng của lốc xoáy thứ tư kia.

Trong tiếng nổ vang, Mạnh Hạo phun ra một ngụm máu to, thân thể hắn như điều đứt dây, trực tiếp thụt lùi, phương hướng lùi về dường như do dị tộc Chủ Tể cố ý lại là phương hướng chiến trường của dị tộc Chí Tôn cùng Hải Mộng Chí Tôn.

Mạnh Hạo biến sắc, dường như muốn chuyển đổi phương hướng, nhưng dị tộc Chủ Tể kia hừ lạnh, sát khí ngập trời, cất bước, lốc xoáy thứ năm phía sau hắn, khí thế mạnh hơn ầm ầm đến.

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên, Vĩnh Hằng Thanh Quyết Đế điên cuồng vận chuyển trong cơ thể, đồng thời khôi phục thương thế, đột nhiên nâng tay, lập tức thi triển cấm pháp Phong Yêu, trong tiếng nổ vang, từng cấm pháp tác động lực lượng Sơn Hải, toàn diện bùng phát, trực tiếp đánh đến lốc xoáy thứ năm.

Đệ thất cấm, đệ lục cấm, đệ ngũ cấm, đệ tam cấm, đệ nhị cấm!

Ngoại trừ đệ bát cấm trở thành căn nguyên bên ngoài, những cấm pháp khác trở thành ấn ký, hấp thu lực Sơn Hải, bành trướng đến nghìn trượng, lao thẳng tới lốc xoáy thứ năm.

Sau khi xuất ra, mọi thứ tan vỡ, Mạnh Hạo cũng phun ra từng ngụm máu tươi, thân thể lần nữa lùi về sau, thương thế cơ thể cắn trả lại, càng nghiêm trọng hơn là lốc xoáy thứ năm lúc này cũng tan vỡ theo.

Chỉ là sâu trong mắt hắn, nơi người ngoài không thấy được, lại ẩn giấu một chút âm lãnh cùng mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1699: Nô Dịch Chí Tôn

Trong khi đạo lốc xoáy thứ năm tan vỡ, lực lượng Kỳ Trùng đánh tới, cuốn lên bốn phía khiến Mạnh Hạo phun ra máu tươi, nội tạng vỡ nát, thân thể không khống chế được một lần nữa lui về phía sau. Khoảng cách so với Chí Tôn chiến trường chưa tới mười ngàn trượng!

- Hôm nay, nhất định phải giết ngươi để tế Đệ Nhất Thiên ta! Chủ Tể dị tộc gào thét, cặp mắt hắn đỏ thẫm, sải bước, ầm ầm lao đến đạo lốc xoáy!

Có thể thừa nhận năm đạo lốc xoáy chứng tỏ Mạnh Hạo cường hãn thế nào, đã vượt ra lục nguyên của Đạo Tôn bình thường nhiều lắm, nhưng đối mặt với nửa bước này của Chí Tôn Chủ Tể, dường như còn kém hơn một chút.

Đạo lốc xoáy thứ sáu này, là một đạo tối cao, sau khi xuất hiện, tinh không đều vặn vẹo, hết thảy quy tắc pháp tắc đều bị cưỡng ép xé mở, chạy thẳng tới chỗ Mạnh Hạo. Khoảnh khắc khi tới gần, Mạnh Hạo cặp mắt đỏ thẫm, nhấc tay lên, Chiến Binh biến ảo, Bì Đống xuất hiện trở thành áo giáp, Huyết Ngao trở thành áo choàng. Hắn ngửa mặt lên trời hô, thân thể ầm ầm bành trướng đến nghìn trượng, Chiến Binh cũng kéo dài theo, thoạt nhìn dữ tợn hơn.

Hắn không lùi mà tiến tới, dường như biết được giờ khắc này không thể tránh ra. Huy vũ Chiến Binh hướng về đạo lốc xoáy thứ sáu, bỗng nhiên chém tới!

- Chém! Mạnh Hạo rống lớn, Chiến Binh rực rỡ, hóa thành một đạo cầu vồng ở tinh không, bỗng nhiên liền chém vào đạo lốc xoáy thứ sáu này. Tiếng nổ vang ngập trời, lốc xoáy trực tiếp bị chém thành hai nửa!

Nhưng Mạnh Hạo nơi này, lại bỏ ra một cái giá vô cùng thảm thiết. Chiến Binh của hắn tiêu tán, áo giáp do Bì Đống hóa thành vỡ vụn, Bì Đống hét thảm, Huyết Ngao kêu rên, Anh Vũ cũng run rẩy. Mà Mạnh Hạo nơi này, thân thể rầm rầm, hơn phân nửa xương cốt vỡ nát toàn bộ, máu thịt bầy nhầy, thậm chí nửa thân thể giờ khắc này trực tiếp nổ tung.

Ý thức của hắn đều mơ hồ, thân thể thoạt nhìn như bị khô héo lâu ngày, máu thịt tách rời. Thân thể hắn trực tiếp thụt lùi, bị đánh sâu vào, khoảng cách với Chí Tôn chiến trường, không đến nghìn trượng!

Mà Chủ Tể dị tộc kia, thời khắc này tu vi trong cơ thể chợt ngừng, lúc ngẩng đầu lên, khóe miệng lộ nụ cười gằn.

- Ngươi chết chắc rồi! Lời này không phải hắn nói ra, mà là ở phía sau Mạnh Hạo, trên chiến trường Chí Tôn, dị tộc Chí Tôn Dịch Cổ nói ra.

Thanh âm của hắn mang theo phẫn nộ ngập trời, nhưng trong nháy mắt lại thoát khỏi kiềm chế của Hải Mộng, chạy thẳng tới chỗ Mạnh Hạo. Hải Mộng kiềm chế hắn không thể thoạt khỏi quá xa, nghìn trượng đã là cực hạn!

Thời khắc này, Mạnh Hạo đang ở bên trong nghìn trượng, nhưng khóe miệng lại lộ chút mỉm cười, dường như... điều chờ đợi đã lâu, rốt cục cũng đến!

Địa Tạng thất sắc, Hải Mộng nhít mày, cảm thấy chuyện này thật quỷ dị. Nhưng hết thảy dường như không thể biến đổi, không thể ngăn trở, Chủ Tể dị tộc kia cùng Chí Tôn vì đánh chết Mạnh Hạo mà lại lựa chọn liên thủ!

Hiển nhiên, cho dù là Chủ Tể kia cũng không cho là mình có thể nhanh chóng chém chết Mạnh Hạo, cho nên lựa chọn xuất thủ là đơn giản nhất, cũng là trấn áp trực tiếp nhất, mục đích... chính là vì để bức bách Mạnh Hạo, dựa vào gần đến chiến trường Chí Tôn, dựa vào gần ngàn trượng,

để Chí Tôn dị tộc có cơ hội xuất thủ!

Mà Mạnh Hạo nơi này cũng không có quyền tự chủ, bị bức bách từng bước một lâm vào nguy cấp, thậm chí lo lắng lôi đỉnh của Mạnh Hạo, Chủ Tể dị tộc này còn khắc chế thủ đoạn, không có thi triển.

Nhưng trong lòng hắn cũng có nghi ngờ, vì cái gì đến giờ khắc này, Mạnh Hạo còn không thi triển Di Hình Hoán Vị.

Cho đến khi Chủ Tể dị tộc này thấy được khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra mỉm cười. Khoảnh khắc vẻ mỉm cười rơi vào mắt Chủ Tể dị tộc này, vị Chủ Tể dị tộc này nội tâm bỗng nhiên lộp bộp một tiếng, tại đáy lòng hắn giờ khắc này ầm ầm bạo phát.

Nhưng hắn lại không nghĩ tới vấn đề nằm ở đâu, Mạnh Hạo ở nơi này, vì sao trong nguy cấp như thế, tại cục diện sắp chết đi, lại vẫn có thể mỉm cười.

”Là căn nguyên không gian? Không có khả năng, Chí Tôn xuất thủ, căn nguyên không thể kháng!”

” Kia vậy là vì cái gì, là cái gì mà để người này còn có thể mỉm cười, còn lộ vẻ chờ đợi đã lâu. Vừa rồi, nhìn như ta đánh hắn buộc phải rơi vào chiến trường Chí Tôn, nhưng thời khắc này nhìn lại, dường như... hắn là cố ý như thế!”

- Không đúng, không thích hợp! Chủ Tể dị tộc thần sắc biến hóa, nhưng bất kể hắn nghĩ ra sao, đều không thể nghĩ ra đáp án.

Vị Chí Tôn dị tộc kia, mặc dù không thấy được Mạnh Hạo mỉm cười, nhưng Chí Tôn hắn sống sót quá lâu, sao có thể nhìn không ra đầu mối. Trước tiên hắn nhìn ra là Mạnh Hạo cố ý tới đây, nhưng hắn nghĩ không ra, đối phương rốt cuộc là có ý gì.

- Không quản ngươi có quỷ kế gì, tại phạm vi nghìn trượng này, Chí Tôn... vô địch! Chí Tôn dị tộc Dịch Cổ hừ lạnh một tiếng, đây là tự tin của hắn, là tự tin của một Chí Tôn!

Hắn cất bước đi ra, tay nhấc lên hướng về phía Mạnh Hạo nơi đó, cách không một chưởng trực tiếp rơi xuống!

Lực lượng Chí Tôn ầm ầm bạo phát. Một chưởng này, căn bản cũng không phải diệt sát Mạnh Hạo, mà là hủy diệt tinh không, làm vỡ nát tinh tú bình thường ở khu vực quanh Mạnh Hạo, một chưởng khiến mọi thứ tan vỡ!

Lực lượng Chí Tôn trấn áp căn nguyên, quét ngang hết thảy. Hắn có tự tin, giờ khắc này trừ phi là có Chí Tôn bát nguyên, nếu không thì không người nào có thể cứu được Mạnh Hạo!

Nhưng cho dù có Chí Tôn bát nguyên, cũng cần phải cách chỗ này không xa, nếu không cũng đến không kịp.

Hôm nay, Mạnh Hạo này... hắn phải chết!

Chí Tôn dị tộc tay mang lực lượng vô thượng nổ vang, trong nháy mắt, toàn thân Mạnh Hạo tuôn ra máu tươi, chung quanh hắn tinh không xuất hiện vỡ vụn. Trong khoảnh khắc vỡ vụn, một cỗ lực lượng kinh thiên không cách nào hình dung trực tiếp phủ xuống, quét ngang mà đi.

Tu sĩ Sơn Hải Giới kinh hô, phát ra tiếng động thê lương. Tất cả dị tộc ở đây trong chớp mắt, mừng như điên, bọn họ hận Mạnh Hạo, hận Mạnh Hạo phá hủy quê hương của bọn họ, nhưng lại kính sợ Mạnh Hạo cường hãn. Nhưng giờ khắc này, toàn bộ bọn họ đều vui mừng!

Các Đại Sơn Hải chủ, thời khắc này cũng tâm thần chấn động, thần sắc không đồng nhất. Ngoại công của Mạnh Hạo thân thể run rẩy, trong mắt lão máu tươi như muồn ứa ra. Hứa Thanh ở núi thứ tư, lúc này sắc mặt

trắng bệch, dường như mọi ý nghĩa đều biến mất.

Địa Tạng trầm mặc. Tất cả thiên kiêu trên núi thứ chín đều ngây ngẩn cả người, bọn họ không có cách nào nghĩ tới, Mạnh Hạo sẽ chết!

Phương Tú Phong ngửa mặt lên trời gào thét. Toàn tộc Phương gia, chớp mắt đều gầm thét ngập trời, tê tâm liệt phế, nhưng cũng vu sự vô bổ.

Chỉ có Hải Mộng lúc này vẫn cau mày như cũ. Nàng không có đi ngăn trở, mà như có điều suy nghĩ nhìn về phía Mạnh Hạo.

Cũng chính là trong phút chốc này, thân thể Mạnh Hạo khi lực lượng nghiền ép Chí Tôn hạ xuống, trong lúc tinh không bốn phía tan vỡ, đối mặt nguy cơ sinh tử trước nay chưa từng có, lại long trời lở đất bạo phát. Hắn quay người sang, trực diện nhìn về phía thân thể khổng lồ của Chí Tôn dị tộc Dịch Cổ.

Dường như cẩn thận quan sát một chút bộ dáng của đối phương.

Nội tâm của vị Chủ Tể dị tộc kia trở nên thấp thỏm, như có một thanh âm reo hò trong đầu hắn, nói cho hắn biết hết thảy đều không thích hợp!

Nhưng hắn nghĩ đến tất cả, quan sát bốn phía, thần thức cũng khuếch tán, nhưng chung quy không nhìn ra vấn đề ở chỗ nào.

Đúng lúc này, trong khoảnh khắc thân thể Mạnh Hạo vỡ nát. Mạnh Hạo cười, nụ cười của hắn khuếch tán, tiếng cười của hắn vang vọng, cho dù thân thể xuất hiện vô số khe nứt, vẫn tươi cười như cũ.

Nhưng tiếng cười như mang theo lực lượng mà người ngoài không biết, sau khi truyền ra, Chí Tôn dị tộc Dịch Cổ thần sắc đại biến, lộ ra vẻ không thể tin, thậm chí còn lộ ra vẻ... dù cho Đệ Nhất Thiên tan vỡ cũng không như vậy, đó là hoảng sợ cùng khủng khiếp!

- Ngươi... Dị tộc Chí Tôn thất thanh, tay nâng lên, thân thể chớp mắt bay nhanh lui về phía sau, giống như bị đạp cái đuôi một cách đau đớn, gần như chạy trối chết.

Một màn này khiến toàn bộ tu sĩ Sơn Hải Giới ngây ngẩn cả người, cả những dị tộc kia cũng đều ngây dại. Địa Tạng mở to mắt. Chỉ có Hải Mộng Chí Tôn, giờ khắc này hô hấp dồn dập, dường như cảm thấy khó tin đối với hết thảy những gì mình đã chứng kiến.

Mà hiển nhiên, nàng cảm thấy khó tin, không phải do dị tộc Chí Tôn bỏ chạy, mà là có chuyện lạ khác!

Gần như vào khoảnh khắc dị tộ Chí Tôn bay nhanh về phía sau chạy trối chết, thanh âm khàn khàn của Mạnh Hạo ung dung truyền ra.

- Trốn không thoát đâu, Dịch Cổ Chí Tôn.

Lời nói của Mạnh Hạo khiến Chủ Tể dị tộc phía sau đầu óc nổ vang, hắn ngơ ngác nhìn hết thảy, không thể tin, còn có run rẩy.

Hắn không cách nào tưởng tượng, vì sao Chí Tôn lại bỏ chạy! Mà bộ dáng mang vẻ khủng khiếp ấy, hắn chưa thấy biểu tình như vậy trên người Chí Tôn!

- Này... này... Chủ Tể dị tộc run rẩy. Hắn theo bản năng ngay lập tức lui về sa, lúc này khi hắn nhìn lại Mạnh Hạo tràn đầy thần bí, cũng khiến hắn có cảm giác khủng khiếp không thể hiểu nổi.

Gần như khi lời nói của Mạnh Hạo truyền ra, trong nháy mắt, vị Chí Tôn dị tộc phát ra tiếng gào thét thê lương. Đây là lần đầu tiên hắn thất thố như vậy, cũng là lần đầu tiên khủng khiếp đến cực hạn, thậm chí là lần đầu tiên sau khi hắn trở thành Chí Tôn cảm nhận được linh hồn sợ hãi phát ra.

- Ngươi là ai! Ngươi không phải Sơn Hải Giới chi tu! Ngươi là ai!!

- Lão phu Dịch Cổ, Chí Tôn vị, tuyệt không khuất phục!

- Ngươi... rốt cuộc là người nào? Chí Tôn dị tộc Dịch Cổ lúc này phát ra tiếng gào thét thê lương, thanh âm nổ vang, tu vi Chí Tôn truyền khắp Sơn Hải Giới, khiến tinh khôn run rẩy, khiến Sơn Hải Giới đều chấn động. Vô số tu sĩ, dị tộc, thậm chí còn run rẩy phun ra máu tươi.

Người ngoài không thể thấy được, chỉ có vị Chí Tôn dị tộc này cùng Hải Mộng, còn có Mạnh Hạo, có thể nhìn thấy rõ ràng, giờ khắc này, trước người Mạnh Hạo, tồn tại một thân ảnh hư ảo. Đó là một đoàn sương mù mơ hồ, không thấy rõ bên trong có cái gì, nhưng lại có một cỗ kinh khủng không cách nào hình dung từ bên trong sương mù này tràn ra.

Còn có từng sợ tơ màu xám tro từ trong sương mù đó đang lan tràn ra, vội chạy tới chỗ dị tộc Chí Tôn, tốc độ cực nhanh, thậm chí lúc này đã có hơn phân nửa quấn quanh người của dị tộc Chí Tôn kia!

Chui vào trong máu thịt, ngưng tụ thành từng cái phù văn, trên người dị tộc Chí Tôn Dịch Cổ không ngừng lóng lánh, nhưng một màn này, người ngoài căn bản là không thấy được.

Đối mặt với gào thét của Chí Tôn, Mạnh Hạo phía trước đoàn sương mù mơ hồ kia không có bất kỳ thanh âm gì truyền ra, chỉ có sợi tơ màu xám tro kia xuất hiện, giống như khóa được nhân quả, khiến dị tộc Chí Tôn căn bản không thể né tránh, thậm chí còn không thể tiếp tục bỏ chạy. Trên người của hắn lúc này lóe lên phù văn ngày càng nhiều!

- Trở về đây đi, từ đó về sau, ta, chính là chủ nhân vĩnh hằng của ngươi... Mạnh Hạo mỉm cười, thân thể vận chuyển Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết hạ xuống, đang khôi phục nhanh chóng. Trong mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ dị, ngay cả thanh âm giờ khắc này mang theo vẻ đáng sợ.

Lời nói của Mạnh Hạo truyền ra, vị dị tộc Chí Tôn thân thể run lên mạnh mẽ, không bị khống chế, từ đằng xa tuy chậm chạp nhưng lại ổn định, từng chút một bị kéo về!

Người ở bên ngoài nhìn thấy, môt màn này thực quỷ dị đến cực hạn.

Vị Chủ Tể dị tộc kia, trong đầu ong một tiếng, sắc mặt trắng bệch, không chần chờ chút nào, thân thể nháy mắt nổ vang, lui về phía sau nhanh hơn. Lúc này hắn có cảm giác rất mãnh liệt, trên người Mạnh Hạo có một cỗ rất kinh khủng, muốn cách Mạnh Hạo càng xa càng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1700: Hồn Chí Tôn Bất Khuất

Cặp mắt Hải Mộng Chí Tôn lóe lên một cái. Nàng nhìn chằm chằm thân ảnh Mạnh Hạo trong sương mù, nội tâm nàng thời khắc này chấn động mạnh. Cho dù nàng có nghĩ thế nào cũng không thể ngờ tới Mạnh Hạo ở nơi này lại có trợ lực như thế.

Hắn không ngờ có thể luyện hoá Chí Tôn thành con rối!

Nô dịch... Chí Tôn!

Người này dù chỉ là thất nguyên, nhưng chỉ cần vượt qua lục nguyên chính là Chí Tôn. Ngay cả Chí Tôn Tiên Giới hùng mạnh năm đó cũng chỉ có một Chí Tôn cửu nguyên mà thôi, ngoài ra còn có một người bát nguyên và người thất nguyên còn lại là Hải Mộng.

Mà hiện giờ 33 Thiên có năm vị Chí Tôn. Hải Mộng dù không biết tu vi cụ thể từng người nhưng nàng đã sớm tính ra, trong 33 Thiên căn bản không có Chí Tôn cửu nguyên. Nếu thật sự có Chí Tôn cửu nguyên xuất hiện thì cuộc chiến này đã sớm bạo phát, 33 Thiên sẽ không đợi đến bây giờ mới khai chiến.

Từ đó có thể thấy, sự tồn tại của một Chí Tôn thất nguyên, đối với cuộc chiến mà nói thì chính là một quả cân lớn. Nếu Mạnh Hạo thật có thể nô dịch một vị Chí Tôn thất nguyên thì chiến tranh của Sơn Hải Giới cùng 33 Thiên.... không phải không có hy vọng!

- Một vị Chí Tôn thất nguyên thời kì toàn thịnh có thể so với Ngũ Trọng Thiên! Hô hấp Hải Mộng dồn dập. Dù định lực của nàng sau năm tháng đã tôi luyện rất cao nhưng thời khắc này cũng chấn động tâm thần, trong

mắt lộ ra sự mong đợi.

Trong lúc đó, Địa Tạng cũng có cùng bộ dạng như thế. Mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ lạ, giờ khắc này nghịch chuyển làm cho hắn đồng thời thất kinh, nội tâm dâng lên hưng phấn.

Còn có các Đại Sơn Hải chủ, trừ bỏ Quý Thiên núi thứ chín trầm mặc ra thì những Sơn Hải Chủ khác trong chớp mắt tâm thần chấn động!

Cho dù là Thủy Đông Lưu cũng đều ngẩn ra. Tay hắn vừa nâng lên thời khắc này lại hạ xuống, nếu không có một màn này nghịch chuyển, hắn nhất định sẽ chọn xuất thủ. Mạnh Hạo hiện giờ với Sơn Hải Giới là vô cùng quan trọng.

- Đây là cơ duyên của hắn... Thủy Đông Lưu lẩm bẩm, trên mặt lộ ra nụ cười.

Giờ khắc này, toàn bộ tu sĩ Sơn Hải Giới, phàm là người có thể thấy một màn này, phàm là người đoán ra đáp án, tất cả đều chấn động, lộ ra vẻ kích động mừng rỡ, ngoài ra còn có chút khó tin.

Nô dịch... Chí Tôn?

- Trời ạ, Mạnh Hạo, hắn... hắn không ngờ có biện pháp nô dịch Chí Tôn! Theo tiếng hô truyền ra, dần dần, những tu sĩ không thấy được một màn này cũng chấn động tâm thần, đều cảm thấy không thể nào tin được.

Mà những dị tộc kia, vì huyết mạch liên hệ, bọn họ so với tu sĩ Sơn Hải Giới càng cảm nhận được rõ ràng trong tinh không, Chí Tôn của bọn họ đang gào thét sợ hãi.

Giờ khắc này, những dị tộc kia đều lộ vẻ tuyệt vọng. Bọn họ là ai binh, nhưng thời khắc này cũng là tuyệt vọng binh.

Bọn họ cảm nhận được Chủ Tể bỏ chạy, cảm nhận được Chí Tôn gào thét, hơn nữa quê hương tan vỡ, bóng ma thất bại trong phút chốc đã bao phủ hết tâm thần tất cả dị tộc.

Bọn họ đã bị đánh bại .

Bại triệt để, bại không còn đường sống. Đệ Nhất Thiên phủ xuống đã bị đánh bại!

Trước khi phủ xuống, bọn họ khinh miệt Sơn Hải Giới này, nhưng bây giờ, bọn họ không thể phủ nhận, cho dù Sơn Hải Giới có lại hư nhược thì cũng không phải Đệ Nhất Thiên bọn họ có thể rung chuyển được.

Nơi này là truyền nhân của Chí Tôn Tiên Giới, Chí Tôn Tiên Giới đã từng ngự trị bọn họ.

Trong tiếng nổ “Ầm ầm”, tất cả dị tộc đều run rẩy lui lại về sau. Ngược lại, những tu sĩ Sơn Hải Giới thời khắc này mừng rỡ như điên, hò hét ngập trời. Bất kỳ tu sĩ nào trên Sơn Hải Giới cũng đều nhiệt huyết sôi trào.

Đệ Nhất Thiên bại làm tinh thần bọn họ phấn chấn.

Mắt thấy Chí Tôn sắp bị nô dịch làm bọn họ thấy được hy vọng, sau nhiều năm ngủ say, Sơn Hải Giới dường như chân chính thức tỉnh.

“Rầm rầm rầm”

Tiếng nổ vang vọng khắp Sơn Hải. Trong tinh không, mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ lạ, hắn nhìn Chí Tôn dị tộc Dịch Cổ kia, thời khắc này thân thể không ngừng rơi xuống. Mạnh Hạo vận chuyển Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết trong cơ thể, thương thế hắn nhanh chóng khôi phục.

Tiếng gầm thét không cam lòng không ngừng truyền ra từ miệng Chí

Tôn dị tộc. Chí Tôn dị tộc lúc này đã áp chế được nỗi sợ hãi trong tâm thần, hắn gào thét không cam lòng cùng khuất nhục.

- Lão phu là Chí Tôn! Chí Tôn dị tộc này ngửa mặt lên trời rống lớn, thân thể hắn ầm một tiếng, trong ngoài cơ thể xuất hiện sợi tơ màu xám tro quấn quanh, đối kháng với thân ảnh mơ hồ trước mặt Mạnh Hạo , không ngờ tại tinh không lại ngừng lại, cưỡng ép đình chỉ.

Cho dù sự đình chỉ này khiến thân thể hắn run rẩy, toàn thân phun ra máu tươi nhưng hắn vẫn tiếp tục ngừng lại.

- Vạn năm tu hành, lão phu thọ cùng thiên địa. Thân là Chí Tôn, vạn giới thần phục, chúng sinh cúng bái, hôm nay sao có thể bị ngươi nô dịch? Chí Tôn dị tộc này bỗng nhiên xoay người. Khi hắn nhìn về phía Mạnh Hạo, một cỗ ngạo nghễ từ trên người hắn bạo phát mãnh liệt.

Thân thể hắn run rẩy, toàn thân chảy ra máu tươi nhưng hắn vẫn đứng đoa như cũ, dùng sinh mệnh của hắn, dùng tôn nghiên của hắn đối kháng với sự nô dịch của thân ảnh hư ảo trước mặt Mạnh Hạo .

Tay hắn run run nâng lên, trong giây lát hướng về phía Mạnh Hạo nhấn một cái. Sau cái nhấn này, sắc mặt Chí Tôn dị tộc tái nhợt, hắn không ngờ sợi tơ quấy nhiễu mình lại khiến hắn không thể đem tu vi thi triển ra ngoài cơ thể.

Sợi tơ màu xám tro này làm hắn hoảng sợ mà thân ảnh mơ hồ trước mặt Mạnh Hạo là căn nguyên của sự sợ hãi này.

Chí Tôn dị tộc cười thảm một tiếng, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm rống thê lương.

-Dịch Cổ ta đã trải qua Chí Tôn Tiên Giới tan vỡ, đã trải qua 33 Thiên nổi lên, đã trải qua phong ấn Sơn Hải Giới, giờ phút này lại trải qua cuộc chiến diệt huyết mạch chúng sinh Sơn Hải!

-Ta sống sót vạn vạn năm, tu hành đến Chí Tôn .

- Ta là Chí Tôn, ta là Dịch Cổ Chí Tôn! Chí Tôn dị tộc cười thê lương, trong không gian truyền ra tiếng động vang trời, quẩn quanh Sơn Hải Giới, thậm chí xuyên thấu truyền vào trong 32 Thiên ở trên.

Tinh không đầy sóng gợn, đó là 32 Thiên đang đánh vào vách ngăn, ý đồ xâm lược.

- Thiên không thể làm ta bái mà cũng không thể khiến ta quỳ. Tinh không không thể làm ta cúi đầu, ý chí của ta chính là ý chí thiên đạo, thân xác của ta, chính là thương mang vô hạn! Chí Tôn dị tộc hét lớn một tiếng, thân thể hắn giờ khắc này ra sức bành trướng, trong chớp mắt liền hóa thành nghìn trượng, rồi sau đó năm ngàn trượng, cuối cùng mười ngàn trượng!

Hắn trở thành người khổng lồ ngàn trượng, trong cơ thể hắn truyền ra tiếng động. Cặp mắt Mạnh Hạo co rút lại, hắn cảm nhận được trên người Chí Tôn dị tộc tràn ra cỗ bất khuất, dường như thiên địa cũng không thể diệt được ý chí này. Mà thuật pháp Sửu Môn Đài tạo ra những sợi tơ màu xám kia thời khắc này bắt đầu có dấu hiệu vỡ vụn.

Nô dịch Chí Tôn, nói thì dễ nhưng trên thực tế, trong trời đất này, bất kỳ một vị Chí Tôn nào cũng đều là mặt trời sáng chói, đều đầy vận khí, sao có thể dễ dàng nô dịch.

Ý chí của bọn họ, suy nghĩ của bọn họ , lòng của bọn họ còn cao hơn trời!

Rầm rầm, sợi tơ màu xám tro vỡ vụn, Mạnh Hạo trầm mặc, đáy lòng của hắn thời khắc này đối với Chí Tôn dị tộc này cũng có kính nể. Hắn kính nể chính là cổ chiến ý này, kính nể chính là cỗ bất khuất này.

Cỗ tâm niệm này không hổ danh Chí Tôn!

Cũng chính vào lúc này, thân ảnh mơ hồ phía trước Mạnh Hạo truyền ra một tiếng hừ lạnh. Tiếng hừ lạnh này vừa vang lên, sợi tơ màu xám tro với số lượng gấp trăm lần bộc phát ra, bay thẳng đến Chí Tôn dị tộc mười ngàn trượng kia, thay thế những sợi tơ đã đứt, dùng phương thức mãnh liệt hơn trong phút chốc đã xuyên thủng thân thể Chí Tôn dị tộc, tiếp tục khống chế. Thậm chí lần này còn muốn cưỡng ép Chí Tôn dị tộc hướng Mạnh Hạo quỳ xuống.

- Không thể nào! Chí Tôn dị tộc kia gào thét thê lương, thất khiếu chảy máu, thân thể run rẩy kịch liệt nhưng vẫn kháng cự đứng yên. Dường như cả bầu trời hay mặt đất đều không thể làm cặp chân này cúi xuống.

Tiếng ầm ầm vang lên, thân thể hắn phun ra máu tươi nhưng cặp chân hắn vẫn không cong nửa điểm. Thậm chí trên thân thể của hắn xuất hiện rất nhiều vảy, một cỗ tang thương từ trên người hắn tràn ra. Hắn dường như muốn hóa thành bản thể, một Cự Tích già nua.

Nhưng sợi tơ màu xám tro xuyên thấu như phù văn lạc ấn làm hắn không cách nào biến hình được.

Mạnh Hạo động dung, hắn hơn trầm mặc, trong mắt lộ ra phức tạp.

- Nếu Sơn Hải Giới cùng 33 Thiên không có chiến tranh, vị Chí Tôn này xứng đáng được chúng sinh cúng bái. Mạnh Hạo khẽ thở dài. Hắn nhìn Chí Tôn dị tộc kia, bỗng nhiên lên tiếng.

- Ngươi nếu trợ giúp Sơn Hải Giới ta thì Mạnh mỗ sẽ tha cho tất cả dị tộc Đệ Nhất Thiên của ngươi một đường sống.

Thân thể Chí Tôn dị tộc kia chấn động. Hắn chịu đựng đau đớn nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt vẫn mang theo ý bất khuất. Trong sự thống khổ lớn lao này, hắn không ngờ lại nở nụ cười.

-Sơn Hải Giới lần này nhất định bị diệt tuyệt. Còn tộc của ta, chỉ cần một người còn sống thì vô số năm sau vẫn có thể quật khởi.

- Lão phu Dịch Cổ, sinh làm Chí Tôn, chết cũng muốn làm Quỷ Tôn!

- Ngươi muốn khiến lão phu khuất phục, muốn nô dịch nô dịch lão phu, thứ ngươi có thể nô dịch chỉ có thân thể lão phu chứ không nô dịch được hồn lão phu! Chí Tôn dị tộc này cười to. Trong tiếng cười của hắn, thân thể hắn trong chớp mắt xuất hiện dấu hiệu tự bạo.

Trong mắt Mạnh Hạo hắn không phải là một tên điên mà là một kẻ vô tận ngạo nghễ, thà chết cũng không muốn cúi đầu!

Trong tiếng nổ "ầm ầm”, thân thể vị Chí Tôn dị tộc này xuất hiện dao động hủy diệt. Hắn tự bạo vì không thể sử dụng tu vi, có lẽ hắn sẽ không thể hủy diệt được Sơn Hải Giới nhưng hắn sẽ phá hủy tất cả những thứ bản thân sở hữu. Hắn thà tử vong cũng không muốn để lại thân thể cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhíu mày. Đúng lúc này, thanh âm Sửu Môn Đài vang vọng trong tâm thần Mạnh Hạo.

- Tu sĩ Chí Tôn, ý không thể khuất phục, trừ khi xóa đi hồn của hắn.

-Xóa đi! Mạnh Hạo nhìn Chí Tôn dị tộc kia , quả quyết lên tiếng.

Gần như ngay khoảnh khắc hắn lên tiếng, những sợi tơ màu xám tro trong cơ thể Chí Tộc dị tộc kia trong nháy mắt trở thành màu đen, tản ra u quang, tạo thành một cỗ sức mạnh hủy diệt sáp nhập vào cơ thể Chí Tôn dị tộc này, ngưng tụ thành một cỗ lực lượng diệt hồn. Tiếng nổ vang ngập trời, không biết với thủ đoạn gì đã đem lựa chọn tự bạo của một vị Chí Tôn loại bỏ...

Xóa hồn của vị Chí Tôn này!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, tất cả sợi tơ đều tiêu tán. Thân ảnh mơ hồ trước người Mạnh Hạo thời khắc này cũng hư nhược đến cực hạn, hắn nhẹ giọng lên tiếng.

- Ta đã hoàn thành lời hứa... ta sẽ ngủ say cho đến lúc chủ nhân sống lại. Hy vọng ngươi hoàn thành ước định với ta... Thanh âm vô cùng hư nhược, dần dần tán đi.

Mà đồng thời khi thân ảnh kia tán đi, thân thể Chí Tôn dị tộc chấn động mạnh. Ánh sáng trong mắt hắn biến mất, thay vào đó là vẻ vô thần cùng ngốc trệ.

Dao động tự bạo tán đi, Chí Tôn dị tộc này bỗng nhiên cúi đầu, ầm một tiếng, quỳ gối trước mặt Mạnh Hạo .

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1701: Toàn Diện Phản Kích

Thứ quỳ xuống, chỉ là thân của Chí Tôn không phải hồn của Chí Tôn.

Một lần quỳ xuống khiến cho cả dị tộc Sơn Hải chỉ trong chớp mắt đã lâm vào tĩnh lặng, không một chút dao động nào.

Cho dù là bất kỳ chủng tộc nào, trừ phi là trời sanh giống đó ham tư lợi, vô cùng hiếu chiến, còn lại hầu hết đều vì quê hương, vì gia tộc, vì tài nguyên mà chiến đấu.

Dị tộc Đệ Nhất Thiên chính như vậy, mà Đệ Nhất Thiên tan vỡ khiến cho tất cả dị tộc trong lòng run rẩy, lâm vào mờ mịt cùng khủng hoảng, cũng có chút hối tiếc. Trong mắt bọn họ, nhà… đã tan vỡ.

Mọi mục tiêu của họ… đều đã chết.

Chiến tranh, dường như đã mất đi ý nghĩa. Nếu bọn họ có đủ thời gian, chắc chắn sẽ không quản hết thảy mà điên cuồng báo thù nhưng căn bản là không có thời gian, Chí Tôn trở thành nô dịch như đánh một quyền vào ý chí của bọn họ, khiến nó vỡ vụn, sĩ khí rớt xuống đến âm độ.

Ở xa xa, Chủ Tể dị tộc đang bỏ chạy, thân thể hắn run lên bần bật. Hắn khó khăn quay đầu, nhìn thân ảnh mười ngàn trượng kia đang quỳ lạy trước mặt Mạnh Hạo, đầu óc của hắn “ong” một tiếng, ngây người.

- Thất bại… Chủ Tể dị tộc khàn khàn lên tiếng, thanh âm chua xót. Hắn cười thảm. Đệ Nhất Thiên tan vỡ, hắn phẫn nộ thậm chí muốn điên cuồng liều mạng, cho dù rất nhiều dị tộc đang hoang mang thì hắn lại nhanh chóng biến suy nghĩ này thành sát ý.

Chỉ là Chí Tôn trở thành nô dịch khiến cho hắn chua xót, cảm thấy hối hận khi đã bỏ chạy. Với suy nghĩ phức tạp đó, Chủ Tể dị tộc chỉ có thể cười thảm.

Ánh mắt Hải Mộng phức tạp, nhìn vị Chí Tôn dị tộc kia, mặc dù trong lòng phấn chấn nhưng vẫn khẽ thở đai. Thân là Chí Tôn, vốn là thiên địa đỉnh phong, cho đến cả thân ảnh thần bí kia cũng khó khiến hắn khuất phục.

Ngược lại với dị tộc, tu sĩ Sơn Hải giới sau khoảnh khắc trầm mặc ngắn ngủi, bạo phát ra tiếng hoan hô long trời lở đất. Tiếng reo hò từ Đệ Tứ Sơn Hải truyền ra, lan đến Đệ Cửu Sơn Hải rất nhanh cả Sơn Hải Giới đã bạo phát âm thanh ngập trời.

- Sơn Hải tất thắng!

- Sơn Hải tất thắng!

- Sơn Hải tất thắng! Không biết làm người nào hô lên bốn chữ này, dần dần, cả Sơn Hải Giới, bốn chữ này không chỗ nào không có. Thanh âm long trời lở đất cùng với tiếng kèn phản công của tu sĩ Sơn Hải Giới, giờ khắc này ầm ầm nổi lên.

Tất cả tu sĩ Cửu Đại Sơn Hải đều xuất chiến, giết chết dị tộc!

Toàn bộ dị tộc đã mất đi chiến ý. Bịn họ hoảng loạn, run rẩy, kinh sợ. Đệ Nhất Thiên tan vỡ, quê hương không còn, tộc nhân chết hết, Chí Tôn trở thành nô dịch. Hết thảy đã khiến cả dị tộc tuyệt vọng.

Cùng với sự phản công của Sơn Hải Giới, tiếng hoan hô phấn chấn liên tiếp vang lên. Mạnh Hạo nhìn Chí Tôn đang quỳ trước mặt mình, hắn trầm mặc, trong mắt lộ vẻ phấn chấn cùng cảm khái.

Hắn ôm quyền, hướng về phía Chí Tôn, cúi đầu thật sâu.

Thứ hắn bái lạy chính là hồn bất khuất của vị Chí Tôn này. Mạnh Hạo ngẩng đầu, trừ đi sự thương hại trong lòng, phức tạp trong mắt cũng bị sự lạnh lùng thay thế. Giữa chủng tộc với chủng tộc, tồn tại sự khâm phục nhưng không thể lùi bước!

Có, chính là sinh tử!

Không phải ngươi chết thì là ta vong. Cuộc chiến tranh này, không chấp nhận thương hại, không chấp nhận sự đồng tình, không chấp nhận yếu đuối. Trên thực tế, chiến tranh vẫn là chiến tranh.

- Thực ra thứ ta muốn không phải là hồn của ngươi mà là thân Chí Tôn của ngươi. Mặc dù như vậy, chiến lực của ngươi sẽ yếu đi rất nhiều nhưng cho dù là yếu hơn nữa, ngươi vẫn là Chí Tôn! Thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, cất bước trực tiếp đạp lên đỉnh đầu của Chí Tôn kia. Thời khắc này, thân thể của Chí Tôn bị ý chí của Mạnh Hạo khống chế. Chỉ một ý niệm của hắn đã có thể thao túng Chí Tôn kia.

Gần như trong nháy mắt đạp lên đỉnh đầu, thân Chí Tôn chậm rãi ngẩng đầu, thân thể rầm rầm đứng lên, khí thể hùng dũng khuếch tán khắp bốn phương tám hướng.

Mà Mạnh Hạo phía trên Chí Tôn, thân ảnh của hắn, sự hiện hữu của hắn giờ khắc này trở nên long trời lở đất. Chẳng những tu vi của hắn là Sơn Hải Giới đỉnh phong, mà chiến lực của hắn nhờ có thân Chí Tôn mà thành đỉnh phong của đỉnh phong.

Nhưng những điều này không cách nào so sánh với biểu tượng của Mạnh Hạo. Bởi vì chỉ trong khoảnh khắc Đệ Nhất Thiên tan vỡ, Chí Tôn trở thành nô dịch, hắn... đã trở thành biểu tượng của Sơn Hải Giới trong lòng tất cả tu sĩ.

Cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Hải Mộng, ôm quyền cúi đầu, đáy lòng có chút áy náy, cũng có hối hận, hắn khẽ thở dài.

- Hải Mộng tiền bối, năm đó… vãn bối ngây thơ, trong lòng chỉ có bản thân, không có Sơn Hải, đã có chỗ đắc tội. Mong tiền bối không để ở trong lòng.

Mạnh Hạo lần nữa cuối đầu. Năm đó, hắn vì bản thân nên không để ý đến Sơn Hải Giới. Vì vậy, mới giằng co cùng Hải Mộng ở ngoài Như Phong Giới.

Thời khắc này nhắc lại, Mạnh Hạo cũng thấy mình năm đó quá đáng.

Hải Mộng mỉm cười, nàng rất ít khi cười. Lúc này nàng cười, nụ cười như mẫu đơn nở rộ, vô cùng xinh đẹp. Ánh mắt của nàng mang theo nhu hoà cùng từ ái, trong mắt nàng, Mạnh Hạo chỉ là một hài tử, một tiểu bối.

- Đi làm chuyện ngươi nên làm đi.

Mạnh Hạo gật gật đầu, không chần chừ, khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm chặt. Lập tức ánh mắt của thân Chí Tôn lộ ra ánh sao, giống như ánh mắt của Mạnh Hạo.

Giờ khắc này, thần niệm của Mạnh Hạo sáp nhập vào thân Chí Tôn, khống chế nó như chính bản thân mình. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, trên người Chí Tôn bạo phát một luồng khí tức Chí Tôn kinh khủng.

Thân thể của Mạnh Hạo có thể so với tám phần thần thức của Chí Tôn, khiến cho hắn có thể không chế, phát huy tám phần lực lượng của Dịch Cổ Chí Tôn. Thời khắc này, thân thể Chí Tôn một bước quét ngang tinh không, xuất hiện ngay trước mặt Chủ Tể dị tộc.

- Thần phục hoặc chết! Thanh âm của Mạnh Hạo, mượn miệng của Chí

Tôn dị tộc, truyền ra mênh mông cuồn cuộn ngập trời, rung động cả Sơn Hải Giới.

Chủ Tể dị tộc kia cười thảm, hắn nhìn người đã từng là Chí Tôn tộc trước đây, trong mắt lộ ta điên cuồng cùng ý nghĩ muốn chết. Chí Tôn thà chết chứ không khuất phục, thân là Chủ Têt hắn đã thác một lần không muốn thác lần thứ hai.

- Ngươi phá huỷ nhà của ta, giết chết tộc nhân của ta, lúc này còn muốn ta thần phục? Ta dù có chết cũng sẽ hoá thành oán niệm, đời đời kiếp kiếp nguyền rủa Sơn Hải Giới của ngươi! Chủ Tể dị tộc ngửa mặt lên trời cười to, bạo phát tu vi cường hãn trong cơ thể, phía sau ầm ầm xuất hiện sáu đạo lốc xoáy.

Thần sắc Mạnh Hạo cổ quái. Hắn nhìn Chủ Tể dị tộc, nhàn nhạt lên tiếng.

- Nói, như thế nào cũng bất khuất không phục, như thế nào cũng oán hận điên cuồng… Thanh âm Mạnh Hạo như thiên lôi đánh xuống. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, khí thế của Chủ Tể dị tộc mất hẳn.

Không đợt hắn già mồm át lẽ phải, Mạnh Hạo khống chế tay phải của con rối Chí Tôn, đánh một trảo. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, tinh không bốn phía Chủ Tể dị tộc vỡ vụn. Thân thể của hắn cũng run rẩy, máu tươi phun ra, lui nhanh về phía sau. Một phất tay, vô số pháp bảo bay ra, phía sau hắn đồng loạt bạo phát sáu đạo căn nguyên lốc xoáy, xuyên qua thân thể hắn chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Mạnh Hạo khống chế Chí Tôn, đánh ra một quyền nữa.

- Dường như ngươi đã quên, phe xâm lược không phải Sơn Hải Giới của chúng ta mà là 33 Thiên của các ngươi!

Lời nói của Mạnh Hạo vang vọng. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, một quyền đánh xuống khiến tinh không vỡ nát lần nữa, nghiền vụn những pháp bảo

kia, phá nát sáu đạo căn nguyên lốc xoáy. Một quyền này đánh xuống, thân thể vị Chủ Tể dị tộc kia “ầm” một tiếng, đôi chân trực tiếp nổ tung, nhưng thân thể tránh khỏi sát cơ một lần nữa lui về sau. - Bắt đầu cuộc chiến này, cũng không phải Sơn Hải Giới chúng ta mà là các ngươi! Mạnh Hạo sao có thể bỏ qua cho Chủ Tể dị tộc. Lời vừa nói ra giống như tiếng sấm khiến tâm thần Chủ Tể dị tộc phát run. Hắn chua xót ý thức được, Mạnh Hạo tuy nói khó nghe nhưng đều là sự thật.

Bắt đầu chiến tranh, là bọn họ. Phe xâm lược cũng là bọn họ.

- Thế thì thế nào, chúng ta còn chưa huỷ diệt Sơn Hải Giới, vẫn chưa diệt tộc của các ngươi như các ngươi đã phá nhà của chúng ta! Chủ Tể dị tộc rống lớn, thời khắc này không còn đạo lý gì nữa. Hắn gào thét, hoá thân thành bản thể là một con thằn lằn to lớn mấy ngàn trượng. Toàn thân ngập trong biển lửa màu đen, đâm thẳng đến chỗ Chí Tôn do Mạnh Hạo khống chế.

- Sơn Hải Giới, nhất định diệt vong!

- Sơn Hải Giới diệt vong hay không ta không biết, ta chỉ biết, ngươi… lúc này phải chết! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng. Chí Tôn bị không chết nhấc mạnh tay lên, bấm quyết, vung về phía trước, bạo phát toàn bộ lực lượng Chí Tôn, phong toả bốn phía, tạo thành một cái nhà giam, hung hăng đè xuống.

”Ầm” một tiếng, toàn thân Chủ Tể dị tộc run rẩy, thất khiếu chảy máu, ngọn lửa ngoài thân cũng tắt, vảy vỡ nát. Hắn gào thét thê lương, thân thể dưới uy lực kia trực tiếp vỡ nát, “ầm” một tiếng, hình thần câu diệt!

Đánh chết Chủ Tể dị tộc, Mạnh Hạo cảm thấy thân thể hư nhược. Khống chế thân Chí Tôn dị tộc, đối với Mạnh Hạo mà nói, tiêu hao rất nhiều sức lực. Hắn mở mắt ra, nhìn Sơn Hải Giới, không tiếp tục khống chế thân Chí Tôn mà truyền ra thần niệm, khiến cho con rối kia bước vào Đại Sơn Hải Giới. Những dị tộc kia thấy được, toàn bộ đều tuyệt vọng, có điên

cuồng có chua xót. Chiến tranh không có hi vọng này, bọn họ không có nhiều lựa chọn.

Rõ ràng là phe xâm lược lại cảm nhận được nỗi đau khổ của bị xâm lược. Chiến tranh… là thanh kiếm hai lưỡi.

- Trận chiến đầu tiên của 33 Thiên, có thể kết thúc!\

Mà giờ khắc này, người mạnh nhất trong dị tộc đang giao chiến với Kháo Sơn lão tổ run rẩy. Hắn lui nhanh về sau. Kháo Sơn lão tổ hừ một tiếng, lập tức truy kích.

Dị tộc Đệ Nhất Thiên hoàn toàn đại loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1702: Đệ Nhất Thiên Thuần Phục

Sơn Hải Giới toàn diện phản công, khắp nơi chiến hỏa ngập trời, hoàn toàn khác lúc trước

Lần này, liên tục bại lui không phải là tu sĩ Sơn Hải, mà là dị tộc

Đệ Nhất Sơn Hải, danh sách Đạo Thiên mang rất nhiều Sơn Hải tu, chém giết ở phía trước

Nơi đi qua, những dị tộc kia toàn bộ tan tác, bọn chúng không dám chiến, bất kỳ kẻ nào đều có thể nhìn thấu sự tự tin trong vẻ mặt, ngập trời chiến ý của tu sĩ Sơn Hải Giới lúc này

Có lúc, trong tuyệt vọng chọn tự bạo, có lẽ có thể bạo phát ra một khí thế chủng tộc, nhưng khí thế này bản thân chính là bi ai, là đau thương

Sau khi bạo phát, chờ đợi bọn hắn chính là diệt vong

Địch nhân như vậy, cho dù khả kính, cho dù đáng sợ, nhưng cũng không thể để cho người dâng lên cảm giác vô lực

Mà

khi đồng thời có tự tin, có tinh thần, cũng có chủng tộc bạo phát mới thật sự là tồn tại đáng sợ

Giờ này tu sĩ Sơn Hải Giới chính là như vậy! Khi thức tỉnh đồng thời, có một cỗ điên cuồng, khí thế như hồng khiến cho dị tộc rối rít tâm thần run rẩy

Bọn chúng không phải không nghĩ tới điên cuồng, không phải không nghĩ tới liều chết bạo phát, nhưngvô dụng

Bọn chúng không phải là chưa từng làm

Dưới sự phản công của tu sĩ Sơn Hải, bọn hắn cũng từng tự bạo, cũng từng cho dù tử von, cũng muốn lôi kéo Sơn Hải tu cùng đồng quy vu tận

Nhưng

cũng là vô ích!

Đệ Nhị Sơn Hải chém giết kinh thiên

Trong Đệ Tam Sơn Hải, khí tức máu tanh tràn ngập cả tinh không, tu sĩ Sơn Hải giống như là tắm máu sống lại

Trong mắt của bọn họ lộ ra sáng, ở trong ánh hào quang có lòng tin, có hi vọng, cũng có tàn nhẫn và điên cuồng

So tàn nhẫn, bọn họ còn tàn nhẫn hơn dị tộc, so tự tin, bọn họ càng tự tin hơn dị tộc, so hy vọng, bọn họ vĩnh viễn hy vọng vượt qua dị tộc giờ này

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, chiến tranh ở Đệ Tứ Sơn Hải càng nhanh chóng hơn

Dưới sự chỉ huy của Hứa Thanh, sau khi trở về Địa Tạng, đại quân tu sĩ Sơn Hải quét ngang chiến trường

Địa Tạng không tùy tiện xuất thủ nữa

Tương tự như vậy, lúc này Mạnh Hạo mặc dù có Chí Tôn khôi lỗi, mặc dù có chiến lực lục nguyên đỉnh phong, nhưng cũng không tiếp tục xuất

thủ

Còn có Hải Mộng, còn có những Đại Sơn Hải chủ kia đều là như vậy

Trừ phi là đối mặt với cường giả dị tộc, nếu không, bọn họ cũng chỉ là ngắm nhìn mà thôi

Để tư cách xuất thủ lại cho những tu sĩ Sơn Hải Giới khác, bởi vì mọi người đều hiểu rõ, giờ này, chỉ là bắt đầu của chiến tranh

Chỉ có tu sĩ nhuộm địch nhân máu tươi mới có thể ở trong những trận chiến tiếp theo có tư cách phát triển! Đệ Bát Sơn Hải, Đệ Cửu Sơn Hải đều đang chiến

Tất cả dị tộc đều đang không ngừng rút lui

Mà Cửu Đại Sơn Hải lúc trước phân biệt phủ xuống hóa thành chín đại trận doanh, vốn là ở dưới tình huống dị tộc chiếm cứ ưu thế, giống như chín thanh đao nhọn, đâm vào trong Sơn Hải Giới có thể dẫn đến tách rời xé rách, gây ra thương tổn cực lớn cho Sơn Hải Giới

Nhưng giờ này, bố cục như vậy lại thành căn nguyên khiến cho Đệ Nhất Thiên dị tộc diệt tuyệt, vì phân tán, cho nên xuất hiện cục diện bị bao vây

Duy chỉ có ở đó Đệ Lục Sơn Hải và Đệ Thất Sơn Hải, trong hai mảnh Sơn Hải Giới này, vì tu sĩ Sơn Hải nhân số thưa thớt khiến nó trở thành trận doanh của dị tộc, đến cuối cùng càng là trở thành căn cứ địa của bọn chúng, cũng là cứ điểm cuối cùng

Cũng liền là bảy ngày, Đệ Nhất Sơn Hải, Đệ Nhị Sơn Hải, Đệ Tam Sơn Hải cùng với Đệ Tứ Sơn Hải liên tiếp đại thắng, giết chết dị tộc, thậm chí dưới sự vây công diệt sát dị tộc bốn Đại Sơn Hải gần như tám thành

Tinh không máu tươi tràn ngập, giết chóc ngập trời, mà tu sĩ Sơn Hải

Giới chiến ý như cũ dâng cao

Hứa Thanh ở trong một trận chiến này tản ra rực rỡ và hào quang thuộc về nàng

Trong bốn Đại Sơn Hải, Đệ Tứ Sơn Hải hoàn thành diệt sát dị tộc đầu tiên, thậm chí thay đổi phương hướng đi vào Đệ Tam Sơn Hải trợ chiến

Lúc này, tu sĩ bốn Đại Sơn Hải dĩ nhiên dung hợp lại cùng nhau ngày càng lớn mạnh, dưới sự chỉ huy của Hứa Thanh hướng về Đệ Ngũ Sơn Hải đi về phía trước

Mục đích

Chính là trận doanh duy nhất của dị tộc giờ này Đệ Lục Sơn Hải và Đệ Thất Sơn Hải

Về phần Đệ Bát và Đệ Cửu Sơn Hải cũng đã kết thúc chiến tranh diệt sát dị tộc, sớm đã tập hợp lại cùng một chỗ, phối hợp với Sơn Hải khác từ một hướng khác, tấn công Đệ Thất Sơn Hải

Đến lúc này, cuộc chiến tranh này đã kéo dài mấy tháng, nhưng biến hóa mấy tháng này lại như nghịch chuyển bầu trời, như sóng tràn bờ

Quyết chiến cũng ở một ngày này, ở Đệ Thất Sơn Hải và Đệ Lục Sơn Hải chân chính bạo phát

Trận quyết chiến này, Mạnh Hạo tham dự vào, Chí Tôn khôi lỗi xuất hiện càng làm cho những dị tộc còn đang đối kháng kia bi ai đồng thời tuyệt vọng hơn

Mà người mạnh nhất tron dị tộc tên Đạo Tôn giáp vàng vẻ mặt khổ sở khó có thể hình dung

Đối mặt tu sĩ Sơn Hải Giới như nước lũ quét ngang mà đến, đối mặt với sự kinh khủng của Hải Mộng Chí Tôn và Chí Tôn khôi lỗi, đối mặt Địa Tạng cùng với Mạnh Hạo phủ xuống, đối mặt những Đại Sơn Hải chủ liên tiếp xuất hiện, dị tộc trên Đệ Thất Sơn Hải, Đệ Lục Sơn Hải căn bản cũng không có lực lượng đi chiến

Thần phục hay chết! Khi thanh âm của Mạnh Hạo vang vọng khắp chiến trường, dần dần tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới đều không xuất thủ nữa, mà là toàn bộ hô lên thanh âm như vậy

Thanh âm này mang khí thế khó tả khôn xiết, mang một cỗ chấp nhất, cũng có tinh thần chủng tộc nổi lên, dường như trở về với Chí Tôn Tiên Giới, bễ nghễ thiên hạ

Thần phục hay chết!

Thần phục hay chết! ! Thanh âm này nổ vang, ở trên Sơn Hải Giới ngập trời lên, vang dội không ngừng, ẩn chứa chèn ép cường đại, khiến cho những dị tộc kia lúc này đều run rẩy hơn

Mạnh Hạo không định diệt sát tất cả dị tộc

Đây là một loại lãng phí, nếu dị tộc lựa chọn thần phục, như vậy thì vô hình trung khiến cho lực lượng của Sơn Hải Giới sẽ vì chiến tranh kéo dài, chẳng những không giảm bớt, ngược lại sẽ tăng lên một chút

Mà đây cũng là chiến tranh hy vọng cuối cùng

Đối với câu nói này của Mạnh Hạo, Hải Mộng Chí Tôn khẽ gật đầu

Trên thực tế nếu Mạnh Hạo không nói, nàng cũng tính toán đề xuất cái ý nghĩ này

Địa Tạng cũng tốt, những Sơn Hải chủ khác cũng được, mặc dù có một

chút bất đồng ý kiến, nhưng giờ khắc này, tồn tại của Mạnh Hạo chính là ý chí cao nhất trong Sơn Hải Giới

Thậm chí cả Sơn Hải Giới tu sĩ thân thể cường hãn đều có quan hệ với Mạnh Hạo, bọn họ tự nhiên sẽ không đi tà đạo

Không suy tư quá lâu, lúc này trong dị tộc Đệ Thất Sơn Hải và Đệ Lục Sơn Hải, vị Đạo Tôn giáp vàng mạnh nhất cười thảm một tiếng, tản ra tu vi, hướng về Sơn Hải Giới, cúi đầu

Thần phục! Không thể không thần phục, nhất định phải thần phục, trừ phi

Toàn tộc vẫn lạc

Thanh âm dị tộc giáp vàng này vang vọng cả chiến trường, truyền vào Đệ Lục và Đệ Thất Sơn Hải giới

Những dị tộc kia sau khi nghe được, lại có không ít nhẹ nhàng thở ra, mỗi một người đều tản ra tu vi, cúi đầu

Nhưng cũng có một số dị tộc không muốn thần phục nhưng ở tu sĩ Sơn Hải quét ngang, những dị tộc ý đồ chống cự toàn bộ bị trực tiếp diệt sát, máu tươi tràn ngập, chứng kiến lần đại thắng của Sơn Hải Giới! Lần này thắng lợi, Đệ Nhất Thiên sụp đổ, Chí Tôn bị nô dịch, Chủ Tể tử vong, hai đại Đạo Tôn, một chết, một cái tượng, dị tộc tử vong gần như hơn bảy thành

Nhưng đồng thời, Sơn Hải Giới cũng bỏ ra cái giá rất lớn

Tu sĩ Sơn Hải tử vong gần như bốn thành, hầu hết đều là khi trận chiến mở màn vẫn lạc

Nếu không phải là Mạnh Hạo làm sụp đổ Đệ Nhất Thiên, thức tỉnh tinh

thần Sơn Hải tu, rồi sau đó lại không để cho dị tộc chậm thời gian đến đây, nô dịch Chí Tôn, như vậy Sơn Hải tu thương vong sẽ càng nhiều

Chiến tranh rốt cục cáo một giai đoạn

Tiếng hoan hô vang lên, nhưng tới từ trên tinh không, bị Sơn Hải ý chí ngăn cản ở ngoài, 32 Thiên như cũ như quái vật lớn, áp Sơn Hải Giới, lúc này đại thắng như cũ đè nén

Mọi người đều hiểu rõ, 32 Thiên không bao lâu nữa liền sẽ phủ xuống

Sơn Hải ý chí không thể ngăn cản trở quá lâu, mà lần sau 32 Thiên phủ xuống cũng không phải Đệ Nhất Thiên một phương thế lực

Lần sau, chính là

So với Đệ Nhất Thiên còn mạnh hơn mấy lần giáng xuống! Sơn Hải Giới có thể thắng sao

Mỗi một tu sĩ Sơn Hải đáy lòng đều hiện lên cái nghi vấn này, nhưng khi bọn họ thấy được thân ảnh Chí Tôn dị tộc kia, thấy được thân ảnh Mạnh Hạo, trong mắt của bọn họ lộ ra tia sáng

Còn có ba tháng

Tối đa, ba tháng

32 Thiên liền sẽ đánh vỡ vách ngăn, phủ xuống!

Mà lần này phủ xuống không chỉ là một thiên

Đúng lúc này, ý chí Sơn Hải Giới hóa thành thanh âm thương tang, vang vọng trong lòng mỗi một tu sĩ Sơn Hải Giới

có lẽ mở ra Sơn Hải Giới hình thái thứ hai! Ngay sau đó, ý chí Sơn Hải Giới lần nữa truyền đến vang vọng một câu nói

Gần như ngay khi lời nói này vang lên, Mạnh Hạo sửng sốt, Địa Tạng cũng mạnh ngẩng đầu, duy chỉ có Hải Mộng Chí Tôn nhìn từ xa Đệ Cửu Sơn Hải, sau một lúc lâu, nàng nhàn nhạt lên tiếng

Mở ra hình thái thứ hai!

Các Đại Sơn Hải chủ nghe lệnh, lập tức dời tất cả chúng sinh sở tại Sơn Hải đến Đệ Cửu Sơn Hải, lấy Đệ Cửu Sơn Hải làm trận doanh hạch tâm của trận chiến này!

Sơn Hải tu, mau trở về Sơn Hải của từng người, chờ đợi phong mệnh, thống nhất an bài, phối hợp Sơn Hải Giới hình thái thứ hai, cùng 32 Thiên

Tái chiến!

Mà Sơn Hải Giới hình thái thứ hai cần một tháng mới có thể chuyển hóa hoàn thành, hình thái thứ hai này là năm đó Cửu Phong Chí Tôn để lại, chính là phòng bị chiến tranh ngày sau!

Hình thái thứ hai là biến Sơn Hải Giới từ ngang thành lập, từ đường thẳng thành dựng đứng!

Đệ Nhất Sơn Hải thành phòng tuyến thứ nhất, Đệ Nhị Sơn Hải là phòng tuyến thứ hai, cứ liên tục như vậy, sau tám phòng tuyến chính là Đệ Cửu Sơn Hải sở tại

Ba tháng, chư vị Sơn Hải đạo hữu

Trận chiến này liên quan đến sự tồn vong của Sơn Hải, bổn tôn

Chỉ có một câu nói, tu sĩ Sơn Hải, tử chiến đến cùng! Hải Mộng Chí Tôn thanh âm nổ vang, tu sĩ Sơn Hải Giới đầu tiên là trầm mặc, rồi sau đó toàn diện bạo phát

Tu sĩ Sơn Hải, tử chiến đến cùng! Thanh âm như sóng, ngập trời nổ vang

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt của hắn cũng lộ ra chiến ý, nhìn trên tinh không, ở sau hư vô Sơn Hải xa lạ là 32 Thiên sở tại, lúc này đang đánh vào vách ngăn, khiến cho tinh không xuất hiện tầng tầng sóng gợn

Cuộc chiến tranh này đích xác vừa mới bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1703: Sơn Hải Thiếu Chủ

Cả Sơn Hải Giới đang thay đổi

Loại thay đổi này tuy rằng nhìn như chậm chạp, nhưng trên thực tế nếu như mắt thường có thể thấy được, như vậy có thể tưởng tượng, tốc độ biến đổi này không phải chậm, mà là cực nhanh! Đó là một loại biến hóa có thể cho tu sĩ cả Sơn Hải Giới phát hiện, lại cảm giác khó chịu đều không phải là rất mạnh mãnh liệt

Vốn là từ Đệ Nhất Sơn Hải đến Đệ Cửu Sơn Hải là một cái đường thẳng, giống như một cái người khổng lồ nằm ở đó, mặt trời mặt trăng ngôi sao vây quanh

Nhưng bây giờ, người khổng lồ này

đang chậm rãi đứng lên! Đệ Nhất Sơn Hải đang không ngừng bay lên không, còn có biển thứ nhất cũng như vậy

Không có lúc nào là không có tiếng nổ vang lên, tu sĩ cả Sơn Hải Giới cũng tuân theo phong mệnh của Hải Mộng Chí Tôn, dưới sự phối hợp của các Đại Sơn Hải chủ mang những người phàm di dời Đệ Cửu Sơn Hải

Sơn Hải Giới ở vào một phiến bận rộn, biến hóa mỗi thời mỗi khắc đều đang xuất hiện

Hứa Thanh không có thời gian gặp Mạnh Hạo

Trong cuộc chiến tranh này nàng thể hiện khả năng bài binh bố trận phi phàm, lúc này đã bị Hải Mộng Chí Tôn mang đi, cùng với Lý Linh Nhi trở thành hai đại Thánh nữ của Hải Mộng Chí Tôn trên Sơn Hải Giới

Mà Chí Tôn dị tộc khôi lỗi kia cũng bị Mạnh Hạo an bài ở trong tinh không, phụ trách luôn luôn cảnh giác 32 Thiên liệu có phủ xuống trước thời hạn hay không, thần niệm cũng quét ngang Sơn Hải Giới, trấn áp tiêu nhỏ

Dù sao, cho dù tinh thần nổi lên, tồn vong của chủng tộc như vậy, cũng như cũ có một số tu sĩ và gia tộc tông môn tồn tại dị tâm, dường như xem không hiểu cục diện dưới ổ trứng bị lật không còn trứng nguyên vẹn, ý đồ giữ lại thực lực, hoặc là vì ngày sau đông sơn tái khởi, hoặc là vì vạn nhất không ổn, khi quy hàng cũng có thể khiến 33 Thiên coi trọng

Nhưng có Chí Tôn dị tộc này ở đó, những kẻ ý đồ xấu không dám không ra lực

Cả Sơn Hải Giới gần như toàn bộ phát động, bận rộn chuẩn bị chiến đấu

Dù sao thời gian quá ngắn, mặc dù không xuất hiện ngoài ý muốn, cũng tối đa chỉ có ba tháng

Mà Mạnh Hạo lại là ít thấy, thoáng không có bất kỳ chuyện gì, hắn trầm mặc ở trong tinh không, nhìn Sơn Hải Giới biến hóa, nhìn phía xa Đệ Nhất Thiên đang chậm rãi dâng lên, nhìn cả Sơn Hải Giới không còn là đường thẳng nữa, mà là trở thành một cái sườn dốc, hắn càng trầm mặc hơn

Có chút

Xa lạ

Mạnh Hạo khẽ thở dài

Cuộc chiến tranh này, mặc dù đáy lòng hắn sớm có chuẩn bị, nhưng cho dù là đối với hắn hay là đối với tu sĩ cả Sơn Hải Giới mà nói, đều vẫn là

quá đột ngột

Đột nhiên bạo phát chiến tranh Đệ Thất và Đệ Bát Sơn Hải, chiến tranh Đệ Lục và Đệ Ngũ Sơn Hải, rồi sau đó ý chí lựa chọn, khiến chiến tranh 33 Thiên trước thời hạn bạo phát, người sau lựa chọn không sai, nhưng đột nhiên không thể tránh được

Mạnh Hạo trầm mặc, đáy lòng của hắn có mờ mịt, có mờ mịt đối với tương lai, nhưng hắn không thể nói, không thể biểu lộ ra chút nào, thậm chí trước mặt người khác còn phải giữ vững lòng tin

Nhưng trên thực tế, chính hắn

Cũng không có lòng tin

Lúc này theo hắn đi tới, hễ là tu sĩ Sơn Hải Giới nhìn thấy Mạnh Hạo, bất kể là một Sơn Hải nào đều toàn bộ mắt lộ ra tôn kính, xa xa hướng về Mạnh Hạo cúi đầu

Mạnh Hạo dĩ nhiên trở thành tượng trưng tinh thần cho tu sĩ cả Sơn Hải Giới, trong mắt rất nhiều người, hắn đại biểu hy vọng

Mạnh Hạo thu hồi đè nén trong lòng, trên mặt lộ ra tự tin mỉm cười, hướng về mọi người gật đầu, một đường bay nhanh, đi qua Đệ Ngũ Sơn Hải, đi qua Đệ Lục Sơn Hải, đạp lên Đệ Thất Sơn Hải, đi vào Đệ Bát Sơn Hải, cho đến cuối cùng

Xuất hiện ở trong Đệ Cửu Sơn Hải

Đây là năm đó sau khi rời đi, lần đầu hắn trở về, nhìn Đệ Cửu Sơn Hải Giới, tâm của Mạnh Hạo rốt cục bình tĩnh một chút, nhưng hắn còn có quá nhiều chuyện chưa làm

Hồn của Sở Ngọc Yên

Mạnh Hạo trong lòng đau nhói một chút, trầm mặc, đi ở trong tinh không, không đi những địa phương khác

Lúc này hắn chỉ muốn về nhà

Trở về Nam Thiên Tinh

Nam Thiên Tinh giờ này đồn trú số lượng tu sĩ rất nhiều, vì liên quan đến Mạnh Hạo, uy danh của Phương gia, không chỉ là Đệ Cửu Sơn Hải chấn động, cả Sơn Hải Giới đều nghe nói, Mạnh Hạo là thiếu chủ của Phương gia

Mạnh Hạo trở về, Nam Thiên Tinh chấn động, Phương gia toàn tộc xuất động, nghênh tiếp Mạnh Hạo, nghi thức long trọng này liền là tộc trưởng cũng đều không thể có, chỉ có lão tổ mới có thể làm được

Nhưng hôm nay, cùng đi nghênh tiếp Mạnh Hạo không chỉ là Phương gia, trên cả Nam Thiên Tinh, tất cả tông môn, tất cả gia tộc, bao gồm Đường Hoàng Đại Đường Hoàng triều cũng đều xuất hiện

Khi thân ảnh của Mạnh Hạo xuất hiện ở bên ngoài Nam Thiên Tinh, hắn thấy được gần cả trăm vạn tu sĩ ở bên ngoài Nam Thiên Tinh sắp hàng thành một đội ngũ

Trên vẻ mặt mỗi một tu sĩ đều mang phấn chấn, mang kích động, mang cuồng nhiệt

Gần như khi nhìn đến Mạnh Hạo, gần cả trăm vạn tu sĩ này phần lớn ôm quyền, cúi đầu thật sâu

Chúng ta cung nghênh thiếu chủ trở về!

Cung nghênh thiếu chủ trở về!

Đệ Nhất Thiên chi chiến, thiếu chủ thần thông kinh thiên, vô địch hậu thế! !

Từ một khắc Mạnh Hạo làm sụp đổ Đệ Nhất Thiên, nô dịch Chí Tôn dị tộc kia trở đi, trong mắt tu sĩ Sơn Hải Giới, Mạnh Hạo

Chính là thiếu chủ, không phải thiếu chủ của Phương gia nhất tộc, mà là thiếu chủ Sơn Hải Giới

Lúc này thanh âm vang dội, Mạnh Hạo ánh mắt quét qua, cũng nhìn thấy phía sau những tu sĩ này, trên bầu trời Nam Thiên Tinh, khu vực không ly khai tinh tú cũng có một đám người ở nơi này chờ đợi hắn

Ở trong đám người, Mạnh Hạo thấy được phụ thân của hắn, mẫu thân của hắn, tỷ tỷ của hắn, còn có một số khuôn mặt quen thuộc đã từng là những thiên kiêu đó

Mạnh Hạo thấy được nụ cười trên mặt phụ thân, đó là vẻ mặt kích động mang kiêu ngạo, nhìn mẫu thân khuôn mặt hiền hòa, đó là có tử như thế, mẫu có vinh yên tự hào

Mạnh Hạo bước chân chợt ngừng, thu hồi ánh mắt, nhìn những tu sĩ bên ngoài Nam Thiên Tinh kia, hắn ôm quyền, cúi đầu thật sâu

Cùng Đệ Nhất Thiên chi chiến, Mạnh mỗ làm chỉ là thân là một tu sĩ Sơn Hải, việc phải đi làm, mà Mạnh mỗ một người cũng không thể quyết định một cuộc chiến tranh

Trận chiến này có thể thắng, là tu sĩ Sơn Hải cùng chung sức lực lượng! Lời nói của Mạnh Hạo vang lên, lấy chiến lực của hắn giờ này, trong thanh âm không cần cố ý sáp nhập vào một ít gì, liền có thể tràn ra một loạt trào dâng ý

Từ lúc trước Đệ Nhất Thiên chiến tranh bộc phát ra, Mạnh Hạo hắn liền hiểu, mình không thể còn như trước chỉ vì mình suy tính, trách nhiệm trên người hắn đã lớn đến mức khiến hắn đều cảm thấy có áp lực

Theo lời nói của hắn truyền ra, bên ngoài Nam Thiên Tinh gần cả trăm vạn tu sĩ, toàn bộ cúi lậy, sau đó ở phía trước Mạnh Hạo tách ra một con đường, đi thông Nam Thiên Tinh

Mạnh Hạo ngẩng đầu, dưới sự chú ý của mọi người, cất bước đi về phía trước

Khi đi vào Nam Thiên Tinh, hắn nhìn cha mẹ, nhìn mấy vị lão tổ trong gia tộc, Mạnh Hạo đột nhiên cảm giác được tất cả tinh thần mạnh đánh, vào giờ khắc này, trở thành mệt mỏi

Nhà,là để nơi cho người ta buông lỏng

Mạnh Hạo nhanh đi vài bước, ở trước mặt cha mẹ của hắn, quỳ lạy xuống

Cha, mẹ

Con đã trở về

Lúc này, tất cả tu sĩ ánh mắt đều rơi xuống chỗ này

Mẫu thân Mạnh Hạo tiến lên, một tay đỡ Mạnh Hạo dậy, nhìn Mạnh Hạo, mẫu thân hắn lộ ra đau lòng, không nói thêm gì, ôm Mạnh Hạo vào trong lòng

Giờ này, trên Nam Thiên Tinh truyền ra tiếng hoan hô mãnh liệt hơn

Trong lòng Sơn Hải tu, Mạnh Hạo đã là chí cao vô thượng, nhưng ở Đệ Cửu Sơn Hải, nhất là trong lòng tu sĩ Nam Thiên Tinh, đó là

tồn tại vô thượng vượt qua tối cao, đó là

Mạnh Hạo của bọn họ! Mạnh Hạo đã trở về

Nam Thiên Tinh chấn động, Đệ Cửu Sơn Hải chấn động

Trong vòng nửa tháng tiếp theo, vô số tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải mộ danh mà đến, muốn nhìn thấy Mạnh Hạo, Mạnh Hạo chỉ có thể tự mình thấy rất nhiều tu sĩ

Cho dù hắn mệt mỏi, sợ rằng muốn nghỉ ngơi, hắn cũng không thể lạnh tâm tu sĩ Sơn Hải

Cho đến khi mẫu thân hắn đau lòng, vì thế giận dữ, chặn tất cả người muốn tìm ở ngoài cửa, phụ thân của Mạnh Hạo thay nhận thấy mới hơi khá hơn một chút

Mạnh Hạo rốt cục có thời gian của mình, bồi tiếp mẫu thân, bồi tiếp tỷ tỷ của hắn, hưởng thụ một nhà hạnh phúc

Hắn không tĩnh tọa, cũng không tu hành, càng không đi ra khỏi Phương gia, đi xem chốn cũ Nam Thiên Tinh, chỉ là ở trong tòa nhà này để cho tim của mình từ từ vào bình tĩnh

Hắn phát hiện, thái độ của tu sĩ Sơn Hải Giới đối với mình không giống, những thiên kiêu đó, như đám người Phàm Đông Nhi cũng đối với mình

Không giống

Thậm chí phụ thân của hắn khi thì nhìn về phía hắn cũng có kính sợ dĩ vãng chưa từng có

Điều này làm cho Mạnh Hạo cảm thấy trong lòng chua xót, có chút khó

chịu

Còn có tỷ tỷ khi còn bé, thề phải bảo vệ Mạnh Hạo cả đời cũng thay đổi

Mặc dù thân tình càng đậm, nhưng Mạnh Hạo có thể thấy được kính sợ trong mắt tỷ tỷ

Về phần Tôn Hải càng không cần phải nói

Hắn vốn là liền đối Mạnh Hạo kính sợ, giờ khắc này khi nhìn hướng Mạnh Hạo, kính sợ kia đã đến cực hạn, cũng có cuồng nhiệt

Duy chỉ có mẫu thân của hắn là duy nhất không có biến hóa, Dường như trong mắt nữ tử này, cho dù Mạnh Hạo đến cảnh giới gì, cho dù là Chí Tôn, cũng như cũ chỉ là một hài tử

Bồi tiếp người nhà, thi thoảng Mạnh Hạo sẽ nhìn về phương xa, nơi đó là địa phương Hứa Thanh sở tại, thi thoảng hắn cũng sẽ đi minh tưởng hồn Sở Ngọc Yên

Về phần những người khác, Mạnh Hạo không phải là không nguyện suy nghĩ, mà ở dưới nguy cơ Sơn Hải Giới, hắn không có tinh lực, không có dư lực đi suy tư nhiều lắm

Mạnh Hạo cảm giác mình thay đổi, trở nên trầm mặc, thay đổi đối với linh thạch, dường như không phải để ý như vậy nữa

Hắn bắt đầu suy tính, là Sơn Hải Giới

Nếu như có khả năng, ta hy vọng thời đại ta sở tại không có chiến tranh

Mạnh Hạo đáy lòng than khẽ, càng thêm mệt mỏi

Lại qua đi nửa tháng, Sơn Hải Giới hình thái thứ hai rốt cục hoàn thành

Đệ Nhất Sơn Hải hoàn toàn đến nơi cao nhất, trong đó biển thứ nhất ở đỉnh phong, núi thứ nhất sau đó, ngay sau đó biển thứ hai, núi thứ hai

Cả Sơn Hải Giới như người khổng lồ đứng lên, đỉnh thiên lập địa!

Mà mặt trời mặt trăng ngôi sao không tiếp tục vây quanh, mà là canh giữ ở hai bên

Mặc dù sẽ khiến Sơn Hải Giới ban ngày cùng đêm tối vĩnh hằng, nhưng ở nguy cơ trước mắt, không ai đi để ý những này

Cùng lúc đó, phàm nhân ở trong Sơn Hải Giới đã bị di dời lượng lớn, tập trung vào Đệ Cửu Sơn Hải, nơi này

Là cứ điểm cuối cùng cả Sơn Hải Giới! Gần như khi Sơn Hải Giới hình thái thứ hai hoàn chỉnh, ý chí của Sơn Hải Giới mang lạnh như băng, dường như không có có bất kỳ tâm tình gì, vang lên trong lòng mỗi một cái tu sĩ Sơn Hải

Ngăn cản 32 Thiên phủ xuống đã không cách nào duy trì quá lâu, còn có nửa tháng nữa

bọn chúng

Sẽ phủ xuống

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1704: Cho Ta Một Công Đạo

Thanh âm này vang lên trong óc tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới

Chớp mắt một cái, bất kể Sơn Hải tu đang làm chuyện gì đều toàn bộ chợt ngừng

Cả Sơn Hải Giới hoàn toàn yên tĩnh

Nhưng rất nhanh, liền từng người một mắt lộ ra chiến mang, khác với đã từng mê mang và sợ hãi lúc trước

Giờ này trong mắt hầu hết Sơn Hải Giới tu sĩ, là ánh sáng mang tinh thần, mang hào quang

Phần lớn bọn họ giữ vững trầm mặc, nhưng lại nhanh chóng hoàn thành tập kết

Dựa theo yêu cầu của Hải Mộng Chí Tôn cùng với các Đại Sơn Hải chủ, đem núi thứ nhất làm tiền tuyến, mà trong biển thứ nhất

lại là bị bố trí vô số trận pháp và cấm chế, dung hợp ở cùng một chỗ, tạo thành một cái cấm pháp khổng lồ

Mà những Hải tộc kia cũng vào giờ khắc này gia nhập vào trong chiến tranh, ở cửa ải liên quan tồn vong một khắc này, bạo phát ra toàn lực

Một tòa Sơn Hải chính là một cái phòng tuyến, sau tám phòng tuyến mới là hạch tâm Sơn Hải Giới giờ này

Sơn Hải Giới tăng nhanh tốc độ chuẩn bị chiến đấu

Mạnh Hạo bình tĩnh khoanh chân ngồi ở trong tòa nhà Phương gia, cho đến lại qua đi nửa tháng, hắn mới lựa chọn rời đi

Hắn muốn ở Nam Thiên Tinh, đi tìm một người

Còn muốn đi núi thứ chín, nhìn một người

Thủy Đông Lưu!

Năm đó từ ngoại công, hắn biết hóa ra Thủy Đông Lưu chính là vị dị nhân kia, rồi sau đó liên tưởng đến những chuyện cũ đã xảy ra, Mạnh Hạo càng phát giác Thủy Đông Lưu người này không đơn giản

Thậm chí mơ hồ, Mạnh Hạo có loại dự cảm, trên người của Thủy Đông Lưu ẩn chứa một bí ẩn to lớn

Cái bí ẩn này có lẽ

Cùng Sơn Hải Giới có liên hệ quá lớn

Thủy Đông Lưu có thể bằng một câu nói khiến cho ngoại công trở thành Đệ Bát Sơn Hải chủ

Rốt cuộc hắn

là ai?

Tổ phụ ta, dựa theo ngoại công nói, không trở lại Sơn Hải Giới này, hay là

Là ở

Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt dường như xuyên thấu tám p tầng hòng tuyến, nhìn về phía kia bên ngoài trong tinh không xa lạ, 32 Thiên

Ở Nam Thiên Tinh này hơn một tháng, thần thức của Mạnh Hạo nhiều lần bao trùm cả Nam Thiên Tinh, tìm Thủy Đông Lưu

Hắn có loại cảm giác mãnh liệt, Thủy Đông Lưu ngay tại Nam Thiên Tinh

Nhưng thủy chung không có chút phát hiện nào, Mạnh Hạo khẽ thở dài, hắn tin trực giác của mình, lúc này từ biệt cha mẹ đám người rời đi

Mạnh Hạo một thân một mình ở trên bầu trời Nam Thiên Tinh cúi đầu nhìn mặt đất

Là không muốn gặp ta sao

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng

Mà lúc này, trên Nam Thiên Tinh, trên một đỉnh núi cao, Thủy Đông Lưu đang đứng ở nơi đó, cũng ngẩng đầu, nhìn Mạnh Hạo xa xa trên bầu trời

Hắn có thể thấy được Mạnh Hạo, nhưng Mạnh Hạo lại không thấy hắn

Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung, đợi rất lâu, bỗng nhiên ánh mắt nhoáng lên một cái

Mắt trái của hắn liên tục chớp động chín lần, lập tức cả thế giới trong mắt của hắn trong nháy mắt phóng đại

Sau chín lần liên tục phóng đại, mỗi một tấc mặt đất đều tại trong mắt của hắn rõ ràng có thể thấy được

Trong phút chốc, thân ảnh Mạnh Hạo biến mất, khi xuất hiện, bất ngờ

ở đỉnh núi cuối cùng Thủy Đông Lưu sở tại, trước mặt Thủy Đông Lưu

Nhưng từ đầu tới cuối, Thủy Đông Lưu đều không có nhúc nhích chút nào, chỉ là trong mắt có chút ngạc nhiên, nhìn Mạnh Hạo trước mặt

Chỉ là

trong mắt Mạnh Hạo, phía trước hắn không có bất kỳ thân ảnh nào

Hắn chỉ có thể nhận ra ngọn núi này có quỷ dị, có thể đã nhận ra ngọn núi này và Thủy Đông Lưu mà mình muốn tìm tồn tại nhân quả

Yên lặng đứng ở nơi đó, Mạnh Hạo bỗng nhiên cười

Nụ cười tiêu sái, dường như không chấp nhất tìm Thủy Đông Lưu nữa, mà là ôm quyền, hướng về hư vô, cúi đầu thật sâu

Nếu lúc này tiền bối không muốn thấy vãn bối, vãn bối rời đi là được

Tiền bối ân đức, vãn bối khắc ghi, không biết tiền bối đến cùng có tính toán gì, nhưng

Sơn Hải Giới này yếu đuối, còn xin tiền bối chớ để

Chơi ra lửa! Mạnh Hạo lời nói lạnh lùng

Lúc này, chẳng những là trên người hắn tràn ra hàn khí, ngay cả Chí Tôn khôi lỗi của hắn trong tinh không cũng trong nháy mắt hàn ý tràn ra, xa xa khóa lấy nơi này

Mạnh Hạo ngẩng đầu, không

nhìn núi này chút nào nữa, xoay người một bước đi hướng hư vô, hóa thành một đạo cầu vồng, bay ra Nam Thiên Tinh

Cho đến Mạnh Hạo rời đi, Thủy Đông Lưu đều đứng ở nơi đó, ngạc nhiên trong mắt hắn biến thành tán thưởng, đến cuối cùng, trên mặt lộ ra nụ cười

Tiểu tử kia rốt cục trưởng thành rồi

Có răng nanh, hiểu được bảo vệ gia viên của mình, tốt, tốt, tốt

Thủy Đông Lưu nụ cười thoải mái hơn, nhìn Mạnh Hạo đã đi xa, đã lâu, hắn nhẹ giọng lẩm bẩm

Đối với Sơn Hải Giới này, so với ngươi

So với bất kỳ kẻ nào, ta đều muốn

Để ý

Bên ngoài Nam Thiên Tinh, Mạnh Hạo cất bước đi ở tinh không

Lúc này Đệ Cửu Sơn Hải tu sĩ rất nhiều, từng tinh tú và đại lục chế tạo ra tràn ngập trong tinh không, số lượng rất nhiều

Ở phía trên chút ít, tập trung tất cả người phàm cả Sơn Hải Giới, tập trung tất cả huyết mạch của Sơn Hải tu

Giờ này Đệ Cửu Sơn Hải, Quý Thiên chỉ là một Sơn Hải chủ, Hải Mộng Chí Tôn tự mình phủ xuống, trở thành người trấn thủ chỗ này

Nhìn Đệ Cửu Sơn Hải bất đồng, Mạnh Hạo nhìn phương xa, trong mắt của hắn nhìn là một ngọn núi

Đó là

Núi thứ chín! Mạnh Hạo muốn thấy một người, kết thúc một đoạn nhân quả

Người kia chính là Quý Thiên!

Cho dù là khi Phương Tú Phong thành đạo, Quý Thiên ngăn trở, hay là trong Đệ Bát Sơn Hải, Quý Thiên đoạt xá, tất cả khiến cho giữa hắn và Mạnh Hạo, nhân quả tăng nhiều

Mạnh Hạo yên lặng đi ở tinh không, đi hướng núi thứ chín, đi ở trên bậc thang núi thứ chín, cho đến lên đỉnh núi

Đây là lần đầu tiên hắn tới đỉnh núi thứ chín

Hắn thấy được trên đỉnh núi này, có một thiên trì, trong thiên trì có một con Huyền Quy đang ngủ say, mà ở cạnh ao, có một lão già khoanh chân đang ngồi

Lão già này mặc một thân trường bào màu tím, hai mắt của hắn không có chút vẩn đục nào, rất sáng, dường như trên người của hắn tồn tại vô số nhân quả

Gần như khi nhìn thấy người nọ, Mạnh Hạo đã biết, hắn

Chính là người mình muốn gặp, Quý Thiên! Đã từng đều là cường giả dưới trướng Lý chủ, cùng lão tổ đời một nhà mình cùng cái thời đại, Đệ Cửu Sơn Hải chủ! Quý Thiên không phải là tự mình một người ở nơi này

Phía sau hắn còn có hai thanh niên một nam một nữ, trong đó nam nhân kia, Mạnh Hạo xa lạ, chưa từng thấy qua, tu vi không tầm thường, lúc này đã là Cổ Cảnh trung kỳ bộ dáng

Khi hắn nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra vẻ kính sợ, dường như đang cực lực khắc chế loại tâm tình này, nhưng vẫn là bị Mạnh Hạo phát hiện

Về phần nữ nhân kia, Mạnh Hạo nhìn một cái, lập tức nhận ra, đó chính là Quý Âm

Lúc này Quý Âm phức tạp nhìn Mạnh Hạo, sắc mặt biến đổi không chừng

Ngươi đã đến rồi

Quý Thiên vẻ mặt như thường, ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, giống như gặp lão bằng hữu, rất tùy ý, rất tự nhiên, trên mặt lộ ra nụ cười

Mạnh Hạo ngóng nhìn Quý Thiên, bình tĩnh đi tới gần Quý Thiên, ánh mắt rơi vào trên người Huyền Quy trong ao nước, bỗng nhiên cặp mắt nhoáng lên một cái, vẻ mặt hơi biến đổi

Nhìn thấu? Đã biết không gạt được, không biết lão phu cử động như vậy, có thể khiến Sơn Hải thiếu chủ bớt giận hay không? Quý Thiên mỉm cười, nhìn Mạnh Hạo

Mạnh Hạo trầm mặc, ánh mắt lóe lên một cái

Hắn nhìn thấu giữa Quý Thiên và Huyền Quy kia tồn tại liên hệ nhân quả vô cùng nồng đậm, vượt ra khỏi một cái liên hệ bình thường giữa Sơn Hải chủ cùng Huyền Quy

Loại nhân quả này khiến cho Quý Thiên gần như cùng Huyền Quy kia sinh mạng liên tiếp

Lại không phải lấy hắn là chủ đạo, mà là lấy Huyền Quy là chủ đạo! Huyền Quy chết, hắn liền chết, mà nếu hắn chết, Huyền Quy cũng không có việc gì, thậm chí ngược lại có thể hấp thu tu vi lực lượng đến từ chính

Quý Thiên, khiến cho Huyền Quy chiến lực bạo phát

Đây là hướng Mạnh Hạo biểu đạt một cái lời thề, thề nhất định cùng Đệ Cửu Sơn Hải, cùng tồn vong! Mạnh Hạo trầm mặc, hắn cẩn thận nhìn rất lâu mới thu hồi ánh mắt, nhìn Quý Thiên

Vì cái gì như thế

Thiếu chủ lời ấy không đúng

Mặc dù lão phu cùng Phương gia ngươi có thù, tuy bị không ít tông môn gia tộc Đệ Cửu Sơn Hải kính sợ, trong đó sợ hãi chiếm đa số, người kính rất ít

Nhưng sau khi lão phu trở thành Sơn Hải chủ lại chưa từng làm bất kỳ việc diệt tuyệt nhân tính nào! Mặc dù không để cho Đệ Cửu Sơn Hải phồn vinh, nhưng cũng không để suy bại!

Thậm chí ngược lại có rất nhiều thiên kiêu liên tục xuất hiện, mà lão phu cũng rất ít đi làm diệt tuyệt thiên kiêu, càng không có phát động đại quy mô tru diệt!

Mà Quý gia ta, mặc dù thế lớn, mặc dù lão phu cũng sáng lập Phong Tiên Đài, có rất nhiều Ngụy Tiên vì Quý Thiên vì tiên tồn tại, nhưng xét đến cùng, những việc lão phu làm ra không thương tổn Đệ Cửu Sơn Hải, ngược lại cho rất nhiều người vô vọng thành tiên cơ hội thành tiên

Duy chỉ có ở trên Phương gia ngươi, cũng là bởi vì ân oán ngày xưa mới nhằm vào mà thôi

Nhưng cho dù là như vậy, từ đầu đến cuối, lão phu cũng chưa từng ở trước khi ngươi thành đạo, đối với ngươi xuất thủ

Duy chỉ có một lần, chính là ở Đệ Bát Sơn Hải mà thôi

Quý Thiên nhìn Mạnh Hạo, tốc độ nói chậm chạp, nhưng lại mang kiêu ngạo của thân là Đệ Cửu Sơn Hải chủ

Cái này giải thích không đủ, ngươi còn cần cho ta một cái công đạo

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, nhàn nhạt lên tiếng

Hắn vừa nói ra, Quý Âm ở phía sau Quý Thiên lập tức lo lắng

Mạnh Hạo, ngươi

ngươi chớ ép người quá đáng, lão tổ lúc trước ra tay với ngươi, thậm chí đối với phụ thân ngươi ra tay đều không phải nguyện vọng của người, mà là

Được

Quý Thiên vung tay lên, cắt ngang Quý Âm lời nói, nhìn Mạnh Hạo, hình như có quyết định

Sơn Hải thiếu chủ, ta cho ngươi một cái công đạo

Hắn vừa nói, tay phải nâng lên mạnh vung, lập tức trước người xuất hiện một khe nứt hư vô, Quý Thiên cất bước trực tiếp bước chân vào

Mạnh Hạo liếc nhìn Quý Âm một cái, lời nói trước của nàng khiến Mạnh Hạo có chút liên tưởng, lúc này cùng theo cất bước vào trong khe nứt

Khi xuất hiện đã ở trong một không gian khác

Nơi này không lớn, là một mộ địa

Sơn Hải thiếu chủ, ngươi muốn công đạo, chính là chỗ này

Quý Thiên khàn khàn lên tiếng

Mạnh Hạo ánh mắt quét qua, rất nhanh động dung, trong phiến mộ địa này, hắn nhìn thấy tám quan tài, bên trong tám quan tài này không có hài cốt, chỉ có một tấm da người

Mà ở chỗ này, cũng có lực lượng nhân quả nồng đậm

Hai mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, tính ra sau, mặc dù hắn không biết nơi này là đại pháp gì, nhưng lại cảm thụ đến chân chính ý nghĩa nơi này tồn tại

Phân thân đoạt xá, tạo nên hoàn mỹ tự thân

Đã đoạt xá tám lần, giống như sống tám thế

Nhìn như vậy, Quý Đông Dương kia sẽ là của đời thứ tám của thân ngươi, hắn muốn đoạt xá ta, cũng chính là vì đời thứ chín!

Như vậy, ngươi muốn nói là, ngươi bị thần thông thuật pháp của ngươi tạo thành niệm khống chế, ngươi, không còn là ngươi, mà khi ta chém Quý Đông Dương, gián tiếp phá pháp của ngươi sau, ngươi mới có toàn bộ ý chí? Mạnh Hạo lập tức lên tiếng, ánh mắt lấp lánh, nhìn về phía Quý Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1705: 32 Thiên Phủ Xuống

Quý Thiên trầm mặc, hồi lâu sau, hắn mới khẽ thở dài một tiếng, nhìn phiến mộ địa này, trong mắt lộ ra phức tạp

Kha Vân Hải là một đời anh hào

Luân hồi thuật pháp của hắn ở trên người của Kha Cửu Tư thành công

Thuật pháp này ta cũng thu được, nhưng lại không làm được như hắn vì Kha Cửu Tư an bài hoàn mỹ

Mạnh Hạo tâm thần chấn động

Trước hắn đã cảm thấy dấu vết thuật pháp nơi này có chút quen thuộc, giờ này nhìn lại, đây rõ ràng chính là

Kha Vân Hải truyền thuyết cho hắn, luân hồi trọng sinh chi pháp!

Không biết công đạo này của Quý mỗ, Sơn Hải thiếu chủ có hài lòng?

Quý Thiên chậm rãi lên tiếng

Mạnh Hạo vung tay một cái, lập tức mảnh không gian này lập tức rút nhỏ, trong chớp mắt, liền hóa thành một đạo ánh sáng, rơi vào lòng bàn tay Mạnh Hạo

Hắn và Quý Thiên lần nữa xuất hiện ở trên núi thứ chín

Hàm nghĩa trong lời nói của Quý Thiên rất đơn giản

Hắn biết đắc tội Mạnh Hạo và Phương gia quá sâu, cho nên đầu tiên là đem tánh mạng giao phó cho Huyền Quy chín núi kia, biểu đạt quyết tâm của mình đối với Sơn Hải chiến

Mặt khác, dứt khoát đưa ra túi da cùng một nhịp thở với hắn trong không gian kia

Đây coi như là giao sinh mạng lại cho Mạnh Hạo

Nếu Mạnh Hạo muốn giết hắn, chỉ cần tế luyện túi da trong không gian kia liền có thể khiến Quý Thiên sống không bằng chết

Mang tất cả chắp tay đưa cho Mạnh Hạo sau, Quý Thiên trầm mặc đứng ở nơi đó, chờ đợi lựa chọn của Mạnh Hạo

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, sâu đậm liếc nhìn Quý Thiên một cái

Nếu như không phải Sơn Hải chiến, hắn nhất định sẽ ra tay diệt sát Quý Thiên, nhưng giờ này

Mạnh Hạo mắt lộ ra thâm ý, xoay người cất bước, mang mệnh mạch không gian Quý Thiên giao cho mình, rời khỏi núi thứ chín

Cho đến khi Mạnh Hạo rời đi, Quý Thiên cả người lập tức già hơn rất nhiều, tất cả khí thế đều tiêu tán xuống, chua xót đứng ở nơi đó, khẽ thở dài một tiếng

Hắn biết chính mình tránh thoát một kiếp

Trên thực tế khi Mạnh Hạo chưa làm sụp đổ Đệ Nhất Thiên, Quý Thiên có nắm chắc nhất định, có thể cho Mạnh Hạo không thể động đến mình chút nào, nhưng khi Mạnh Hạo sụp đổ Đệ Nhất Thiên, thậm chí nô dịch Chí Tôn sau, Quý Thiên dâng lên kinh hãi trước nay chưa có

Hắn ý thức được, chuẩn bị lúc trước của bản thân ở trước mặt Mạnh Hạo không có bất cứ tác dụng gì

Mà biện pháp duy nhất hắn có thể sống tiếp, chính là

giao sinh mạng cho đối phương

Chỉ có như vậy, mới có một đường sinh cơ! Giải quyết chuyện Quý Thiên xong, Mạnh Hạo đi ở trong tinh không, nhìn Sơn Hải Giới chuẩn bị chiến đấu, tâm thần của hắn cũng chậm chậm bình tĩnh, chiến ý từ từ ngưng tụ, giống như cọ xát kiếm, giờ phút này thanh kiếm sắp muốn ra khỏi vỏ, sắc bén Trảm Thiên

Sơn Hải Giới chuẩn bị chiến đấu cũng trong thời gian kế tiếp liên tục hoàn thành

Tám phòng tuyến toàn bộ bố trí xong, chín biển đều có cấm chế trận pháp kinh thiên tồn tại

Mà tu sĩ Sơn Hải cũng bị an bài các nới, trong đó có ba thành đều ở núi thứ nhất, còn lại tu sĩ thì bị phân tán tại các Đại Sơn Hải, tùy thời tăng viện hoặc là thay thế

Từng món Cổ bảo đến từ bên trong các tông môn gia tộc bị đẩy ra chiến trường

Mà ở trên Dương Tinh và Nguyệt Tinh cũng có trọng binh trấn giữ

Hai tinh tú này chính là chí bảo trong Sơn Hải Giới không kém gì Chí Tôn! Trước chiến tranh Đệ Nhất Thiên, vì ý chí của Sơn Hải Giới muốn cắt đứt liên hệ của Đệ Nhất Thiên với thiên của hắn, cho nên Dương Tinh cùng Nguyệt Tinh không được dùng, mà trước mắt, khi vách ngăn tinh không vỡ vụn, 32 Thiên phủ xuống, bọn chúng

Có thể bạo phát uy này! Trong đó trên Nguyệt Tinh là Địa Tạng trấn thủ, lấy tu vi, dùng dòng sông luân hồi, biển hoàng tuyền, còn có từng ngọn Âm La đại điện kia, khiến cho hắn ở trên Nguyệt Tinh có thể bạo phát ra lực lượng mạnh hơn

Lực này không phải công kích, mà là phòng thủ! Còn chân chính sắc bén lại là từ Dương Tinh tràn ra, trấn thủ chỗ này

Chính là Mạnh Hạo! Dưới phong mệnh của Hải Mộng Chí Tôn, Mạnh Hạo hắn phải trấn thủ tại chỗ này, trong cuộc chiến tranh này, nắm giữ kiện Sơn Hải sát khí này! Về phần Chí Tôn khôi lỗi bị Mạnh Hạo khống chế, bị an bài trên đỉnh núi thứ nhất

Nơi này có thể nhìn từ xa biển thứ nhất, có thể thấy được tất cả chiến trường ở phòng tuyến thứ nhất

Thuận tiện cho Mạnh Hạo nhất tâm nhị dụng, có thể phân thân khống chế Chí Tôn khôi lỗi, phát huy ra chiến lực mạnh hơn

Cũng chính là vì thần thức của Mạnh Hạo cường hãn, cho nên an bài như vậy với hắn mà nói là thích hợp nhất

Nếu đổi thành người khác, sẽ không làm được điểm này

Tất cả trận địa sẵn sàng đón quân địch, một cỗ chiến ý nồng đậm từ trong Sơn Hải Giới hình thái thứ hai ầm ầm bạo phát, giống như một đạo kiếm sắc bén, phóng lên cao

Sự cường hãn của chỗ hình thái thứ hai ngay xung quanh Sơn Hải Giới, toàn bộ bị Sơn Hải ý chí phong tỏa, chỉ có một cửa ra, cũng chỉ có một cửa vào

Đó chính là biển thứ nhất, núi thứ nhất! 32 Thiên nếu muốn diệt toàn tộc

chúng sin Sơn Hải Giới h, cũng chỉ có dùng trực tiếp một biện pháp, khó có thể trúng tủ, càng không thể như khi Đệ Nhất Thiên phủ xuống tách rời Sơn Hải Giới! Giờ này trong Sơn Hải, tất cả tu sĩ, bất kể ngươi nguyện ý cũng tốt, không muốn cũng được, đều toàn bộ phải ra chiến

Có người thì vì mình, lại có người là vì gia tộc, vì tông môn! Có lẽ, người đơn thuần vì Sơn Hải Giới không nhiều lắm, nhưng cho dù là vì gia tộc hay là tông môn, hoặc là thân nhân, mục đích cuối cùng như cũ vẫn là Sơn Hải Giới! Khi thời gian cách 32 Thiên phủ xuống chỉ còn lại có ba ngày, cả Sơn Hải Giới toàn bộ an tĩnh, chỉ có chiến ý cùng sát cơ đang không ngừng ngưng tụ, càng ngày càng mạnh, khí thế ngập trời hơn

Mà Mạnh Hạo cũng đúng lúc này cất bước bước chân vào tinh không, lần đầu

Bước chân vào Dương Tinh

Chỗ này có 100 ngàn tu sĩ bài binh bày trận, trú thủ tại chỗ này

Bất kỳ một tu sĩ nào đều là Tiên Cảnh trở lên, có ba thành lại là cường giả Cổ Cảnh

Bọn họ không phải tới từ một Sơn Hải, mà là trong cả Sơn Hải Giới chọn lựa, tu hành công pháp là thuộc tính hỏa là chủ

Sự tồn tại của bọn họ có thể cho này lực lượng Dương Tinh lần nữa tăng cường một đường

Lúc này, khi Mạnh Hạo đến, 100 ngàn tu sĩ toàn bộ ôm quyền, trong mắt lộ ra cuồng nhiệt, cúi đầu thật sâu

Bái kiến Sơn Hải thiếu chủ!

Nguyện vì Sơn Hải cùng chết sống, nguyện vì thiếu chủ thanh toán mệnh hồn! 100 ngàn người này đồng loạt lên tiếng, thanh âm nổ vang, sóng âm ngập trời

Trong mắt của bọn họ đều lộ ra cuồng nhiệt, đều có chiến ý dạt dào kinh thiên

Mạnh Hạo nhìn bọn họ, nhìn Dương Tinh, ôm quyền, cúi đầu thật sâu

Hắn không có nhiều lời, cất bước nháy mắt liền đi vào trong trung tâm hố sâu trận pháp Dương Tinh, khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép kín

Theo Mạnh Hạo trở về vị trí cũ, 100 ngàn tu sĩ toàn bộ khoanh chân ngồi xuống

Mạnh Hạo đã từng cho rằng Dương Tinh rất lớn, lớn đến đủ để vượt qua tinh tú bình thường, giống như núi Sơn Hải, nhưng giờ này hắn mới biết, nơi này

Thật không lớn

Sở dĩ cho người cảm giác khổng lồ, là bởi vì Dương Tinh này có ánh sáng

Ánh sáng này vô cùng vô tận, hướng về bốn phía không ngừng khuếch tán, cũng có lửa nóng ngập trời, khiến cho tu sĩ tầm thường căn bản là không thể dựa vào gần

Mà chỗ này 100 ngàn tu sĩ cũng là mặc áo giáp Hải Mộng Chí Tôn đưa ra nhất trí mới có thể lưu tại trên Dương Tinh

Về phần Mạnh Hạo, với thân thể hắn giờ này, ở chỗ này, dĩ nhiên không vấn đề gì

Một tòa trận pháp khổng lồ không biết đã bao nhiêu năm trước bị khắc ở trên Dương Tinh

Giờ phút này 100 ngàn tu sĩ chính là khoanh chân ngồi ở trong trận pháp, dùng bản thân hóa thành một phần của trận pháp

Mà nơi Mạnh Hạo khoanh chân tĩnh tọa lại là hạch tâm trận pháp này

Thần thức của Mạnh Hạo cũng vào giờ khắc này tản ra, bao phủ cả Dương Tinh

Hắn cảm nhận được trên tinh tú này tồn tại một cỗ lực lượng long trời lở đất

Lực lượng nơi này không phải là lần đầu hắn cảm thụ

Năm đó khi ở Như Phong Giới, hắn dùng Chí Tôn huyết, từng triệu hoán một đạo ánh sáng tinh này bạo phát ra

Lực lượng trong vầng sáng kia giống chỗ này như đúc! Thậm chí khi thần thức Mạnh Hạo tản ra sau, hắn có thể lợi dụng tòa trận pháp này, đem ý chí của mình sáp nhập vào trong cổ lực lượng này, khiến cho hắn

Có thể hoàn toàn khống chế, không có chút trở ngại nào! Thậm chí Mạnh Hạo cũng cảm nhận được, sâu trong tinh dương này tồn tại

Một chí bảo, chí bảo chân chính, mà trận pháp này chính là phát huy ra pháp môn chí bảo

Trong truyền thuyết, Cửu Phong Chí Tôn sáng lập Sơn Hải Giới, rồi sau đó đưa hắn hai đại Chiến Binh, ngưng thành nhật nguyệt

Trong đó Dương Tinh chủ đứng, Nguyệt Tinh chủ phòng

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, hắn ngẩng đầu, xa xa nhìn về phía Nguyệt Tinh cách Sơn Hải Giới

Địa Tạng, vị tuyệt đại cường giả Sơn Hải Giới mà Mạnh Hạo thủy chung chưa từng chính mắt gặp mặt, lúc này đang ở Nguyệt Tinh trên, hắn phụ trách là phòng thủ một trận chiến này

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thu hồi ánh mắt, giữ vững thần thức của mình khuếch tán, cùng với Dương Tinh, cùng bốn phía 100 ngàn tu sĩ duy trì tại một cái ý chí

Nhắm hai mắt lại, yên lặng chờ đợi

Thời gian trôi qua, một ngày, hai ngày

tu sĩ Sơn Hải Giới, chiến ý ngập trời hơn, sát cơ long trời lở đất, tâm thần của mọi người đều ngưng tụ ở trong tinh không

Thời khắc này tinh không xuất hiện vô số sóng gợn, có tiếng nổ rầm rầm truyền đến, đánh nát vách ngăn Sơn Hải ý chí tạo thành

Thậm chí cũng có vài đạo ý thức cường hãn đến kinh khủng, đánh khiến tinh không như thiêu đốt, sau đó liền xuất hiện từng cái khe nứt!

Khe nứt càng ngày càng nhiều, mà tu sĩ Sơn Hải Giới toàn bộ tinh thần tập trung, không có người nói chuyện, đều đang trầm mặc

Trong trầm mặc, bọn họ chờ đợi, bạo phát sau khi 32 Thiên phủ xuống! Cũng ngay vào lúc này, thanh âm của Hải Mộng Chí Tôn ở trong đầu Mạnh Hạo chậm rãi truyền đến

Mạnh Hạo

Mạnh Hạo cặp mắt mở ra

Dương Tinh cực kỳ quan trọng, là mấu chốt của trận chiến này

Chỗ này

Không cho sơ suất

Thái Lạc Xích Lôi Trận là một trong đỉnh phong trận pháp trong Chí Tôn Tiên Giới năm đó

Trận này năm đó Cửu Phong Chí Tôn khắc xuống, ôn dưỡng vạn vạn năm, có thể bạo phát ra cực hạn, nhưng có cực hạn, mười thành uy lực chỉ có 19 kích

Trận này cuối cùng có vỡ nát, mà ngươi phải nhớ kỹ, lực lượng của Dương Tinh, trận pháp là tầng thứ nhất, tinh tú là tầng thứ hai, chí bảo chỗ hạch tâm, là tầng thứ ba!

Kiên trì chịu đựng

Một trận chiến này sẽ kéo dài rất lâu

Thanh âm của Hải Mộng Chí Tôn dần dần tiêu tán

Mạnh Hạo trầm mặc, không nói chuyện, nhưng bên trong cặp mắt tia sáng sắc bén lại là sắc bén hơn, mà thần thức của hắn lúc này cũng chia ra một chút, dung nhập vào trên người Chí Tôn dị tộc khôi lỗi khoanh chân tại đỉnh núi núi thứ nhất

Khi thần thức hắn dung hợp, hai mắt Chí Tôn khôi lỗi nhanh chóng ánh sao lóng lánh, ngẩng đầu

Cũng chính là đúng lúc này, một tiếng nổ vang long trời lở đất Sơn Hải Giới từ trong tinh không nổ vang bốn phương tám hướng

Mọi người đều thấy được, một con bọ cạp màu đen lớn khoảng mười ngàn trượng, cái càng to lớn kinh thiên, mang khí thế Chí Tôn, quét ngang Sơn Hải, từ trong tinh không xuyên thấu vách ngăn, trực tiếp đưa ra! ! Xé mở vách ngăn, đánh vào trong tinh không Sơn Hải Giới, như thiên lôi nổ tung nổ vang! Chỗ xé rách kia khoảng mấy ngàn trượng

thông qua khe hở, có thể thấy được bên trong

Có vô số dị tộc, vô số ánh mắt mang tham lam, mang tàn nhẫn! 32 Thiên

Phủ xuống! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1706: Huyền Phương Chí Tôn

Tinh cầu không ngừng rung chuyển, chiếc càng bọ cạp thu lại lúc trước lại lần nữa từ bên kia khe nứt xuyên qua, truyền ra tiếng nổ ầm ầm, xé mở ra một khe nứt khác.

Mạnh Hạo trầm mặc, Sơn Hải Giới tu trầm mặc, đều lạnh lùng nhìn lên tinh không. Hải Mộng Chí Tôn cũng không có bất kỳ mệnh lệnh nào truyền xuống cho tu sĩ Sơn Hải, tất cả đều đang chờ đợi.

Trong tiếng ầm ầm vang vọng, chiếc càng bọ cạp khổng lồ kia lần nữa xuất hiện, rất nhanh, tinh không đã bị xé ra mấy chục khe nứt, nhưng quỷ dị chính là... Những khe nứt này lại không nối liền với nhau.

Mà chiếc càng bọ cạp kia theo mỗi một lần xuyên thấu hư vô, rõ ràng cũng trở nên suy yếu, lần cuối cùng xuyên thấu vách ngăn, đột nhiên chiếc càng bọ cạp chợt tỏa ra khí thế kinh thiên động địa!

Thiên địa chấn động, tinh không truyền ra sóng gợn như nước thủy triều, hoàn toàn chao đảo. Mà trung tâm chấn động, chính là chiếc càng bọ cạp khổng lồ mấy lần xé rách hư vô, xuyên thấu qua vách ngăn kia!

Chỉ riêng cái càng bọ cạp đã lớn chừng mười ngàn trượng, có thể tưởng tượng được thân thể hoàn chỉnh của con bò cạp này sẽ bao lớn!

Mà giờ khắc này, khí tức từ trên chiếc càng bò cạp cũng ầm ầm khuếch tán ra, theo đó, một cỗ uy áp Chí Tôn thay thế thiên địa, xua tan bầu trời chợt phủ xuống Sơn Hải Giới, trở thành một cỗ ý chí!

- Dư nghiệt Chí Tôn Tiên Giới, sau trận chiến này, các ngươi... sẽ không

còn tồn tại nữa!

- Hết thảy tiên nhân, đều phải bỏ mạng!

- Hết thảy tiên mạch, đều phải đoạn tuyệt!

- Hết thảy ký ức, đều phải bị tiêu tán!

Rầm rầm uỳnh! Theo ý chí kia truyền đến, Sơn Hải Giới rung chuyển, núi lở biển gầm, tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới vào giờ khắc này đều vô cùng rúng động.

Đó chính là ý chí Chí Tôn, nhưng cũng không phải... Chí Tôn thất nguyên... Mà là... Chí Tôn bát nguyên! !

Cùng lúc đó, cái càng bọ cạp to lớn trong tinh không kia dần dần thu hồi, dường như thời khắc này Chí Tôn dị tộc vẫn chưa thể chân chính phủ xuống, cần phải mở lối đi này ra càng lớn hơn nữa, mới có thể thừa nhận bản thể kia phủ xuống.

Mà theo cái càng bọ cạp thu lại, từ trong cái khe hở mấy ngàn trượng kia lập tức có vô số thân ảnh dị tộc ầm ầm lao ra, vô số tiếng cười mang theo vẻ tham lam và khát máu vang vọng bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, từ bên trong những khe nứt khác cũng có vô số dị tộc ầm ầm lao ra.

- Máu thịt Tiên nhân... rất lâu rất lâu rồi bổn tọa chưa được thưởng thức lại...

- Tiên nhân, nơi này chính là Tiên giới bị chúng ta trấn áp cả vạn vạn năm nay sao? Không ngờ có thể hủy diệt Đệ Nhất Thiên sao?

- Ha ha, giết! ! Hàng loạt tiếng gào thét rợn người theo đám dị tộc lao ra

vang lên, đám dị tộc này phần lớn trông rất khác với tu sĩ, có tên toàn thân là vảy, có tên trên thân thể mọc gai xương dữ tợn, có tên thì lại giống như một con cá sấu khổng lồ...

Trong đó cũng không thiếu những tên thân người đầu sư tử. Hình thù những tên này vô cùng quái dị, vừa nhìn đã biết chính là dị tộc.

Thấy đông đảo dị tộc từ khe nứt đánh ra, Mạnh Hạo liền nhíu mày. Hắn cảm thấy khó hiểu, vì sao những hạ giới Chí Tôn Tiên Giới thống lĩnh năm xưa, đều toàn là dị tộc?

Đúng lúc này, thanh âm lạnh như băng của Hải Mộng Chí Tôn chợt vang lên trong đầu mỗi một tu sĩ Sơn Hải.

- Chiến!

Chỉ có một chữ, nhưng một chữ này lại như gió lốc thổi bùng lên lửa giận cùng quyết tâm tử chiến đến cùng trong lòng tất cả tu sĩ Sơn Hải.

- Ầm! Tất cả tu sĩ tại phòng tuyến thứ nhất lập tức ra tay, mỗi người đều thi triển thần thông mạnh nhất của mình, đồng loạt đánh về phía tinh không. Nơi này tập hợp mấy trăm vạn tu sĩ, giờ khắc này bạo phát ra lực lượng khiến tinh không không còn là đen như mực, mà lập tức trở nên sáng rực rỡ.

Có thể thấy được, mấy trăm vạn đạo thần thông thuật pháp trong chớp mắt đánh ra, tạo thành vô số các loại hư ảnh hợp lại với nhau thành một dải hào quang muôn màu muôn vẻ, tựa như một biển pháp thuật, mang theo ý chí cùng quyết tâm của tu sĩ Sơn Hải đánh về phía tinh không, lần đầu quyết đấu cùng... những dị tộc phủ xuống kia!

Trong lúc nhất thời, chiến đấu liền chân chính bạo phát. Mà những tên dị tộc kia cũng lần lượt thi triển thần thông bản mạng, trong chớp mắt tốc độ liền bạo tăng, nhanh gần như nhìn không thấy người; có tên còn cười

gằn, thân thể biến thành khổng lồ, da dày thịt béo, trực tiếp đối kháng công kích, lại có tên thì lập tức hoá thành rất nhiều phân thân.

Nhưng không ít trong số đó, dưới biển pháp thuật đánh tới lập tức phát ra tiếng gào thét thê lương, trực tiếp thần hình câu diệt. Lần này, chính là hình thái thứ hai của Sơn Hải Giới, là quyết tâm của tu sĩ Sơn Hải, là xúc thế chuẩn bị công kích của bọn họ từ lâu toàn diện đánh ra.

Biển thuật pháp nổ vang, trực tiếp nao phủ rất nhiều dị tộc. Tuy rằng phần lớn pháp thuật đều bị phân tán, nhưng rất nhanh, lại một biển thuật pháp nữa từ Đệ Nhất Sơn Hải ầm ầm lao tới.

Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở trên Dương Tinh, hắn vẫn chưa ra tay, món chí bảo Sơn Hải Giới này cũng không thể tùy ý tiêu xài được. Cuộc chiến tranh này không biết sẽ kéo dài bao lâu, Mạnh Hạo muốn bảo đảm rằng, mỗi một kích của chí bảo này, đều có thể phát huy tác dụng đến mức lớn nhất, tận lực làm suy yếu... chiến lực đỉnh phong đến từ 32 Thiên.

Khôi lỗi Chí Tôn của hắn cũng không ra tay, lúc này vẫn chỉ là vô số tu sĩ Đệ Nhất Sơn Hải ra tay mà thôi.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, những dị tộc kia căn bản không thể phủ xuống được, gần như vừa mới xuất hiện, đã lập tức bị quấn vào trong biển pháp thuật. Chỉ có điều, số lượng dị tộc quả thực quá nhiều, mặt khác, ngoài mấy chục cái khe nứt kia ra, dường như toàn bộ vách ngăn đang phải hứng chịu uy áp nào đó, thời khắc này lại vỡ vụn thêm một chút, khiến cho những cái khe nứt mới lại xuất hiện.

Dị tộc cũng vọt ra ngày càng nhiều, đối kháng cùng biển thuật pháp của Sơn Hải Giới, không ngờ từ từ lại xuất hiện thế cân bằng.

Mạnh Hạo nhíu mày, tỏ ra trầm ngâm, trận pháp trên Dương Tinh lập tức phát sáng, mơ hồ muốn bạo phát một kích. Nhưng vào lúc này, đột nhiên

một tiếng hừ lạnh từ trong khe nứt chợt truyền ra, cùng lúc đó một bóng người sải bước đi ra.

Đó là một tên nhân sư dị tộc, trong khoảnh khắc vừa đi ra, trên người của hắn lập tức bạo phát ra khí tức Chủ Tể, khí tức này lập tức tạo thành một tấm chắn ánh sáng to lớn!

Tấm chắn ánh sáng theo tên Chủ Tể dị tộc cất bước càng ngày càng lớn, đến cuối cùng gần như đạt tới mấy ngàn trượng, mà tên Chủ Tể dị tộc cũng tiến lên đầu trận tuyến, dùng tấm chắn ánh sáng ngạnh kháng với biển pháp thuật.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, không chút chần chờ, trận pháp Dương Tinh lập tức phát sáng mười ngàn trượng, chiếu sáng khắp chiến trường, cùng lúc đó, một luồng ánh sáng chói mắt chợt ầm ầm lao ra. Nếu cẩn thận nhìn kỹ, sẽ thấy được bên trong chính là một mũi tên ánh sáng!

Mũi tên này chỉ trong chớp mắt đã xuyên thấu hư vô, xuyên thấu hết thảy, xuất hiện phía trước tấm chắn ánh sáng của tên Chủ Tể nhân sư. Một tiếng nổ long trời lở đất truyền ra khắp tinh không, tấm chắn ánh sáng trực tiếp vỡ vụn, tên Chủ Tể nhân sư đại biến, đồng tử co rút lại, bay nhanh về sau. Nhưng tốc độ mũi tên vẫn không giảm, trong nháy mắt đã tới gần.

Khi mũi tên sắp sửa xuyên thấu giết chết tên Chủ Tể nhân sư, tên này liền ngửa mặt lên trời rống lớn, thân thể lập tức biến lớn, hóa thành một con sư tử màu vàng, dùng đầu đón đỡ mũi tên ánh sáng từ Dương Tinh bắn ra kia.

Một quầng sáng ngập trời lập tức hiện ra, mang theo nhiệt độ vô cùng tận, khiến cho toàn thân tên Chủ Tể dị tộc run rẩy, phát ra tiếng hét thê lương. Trong khoảnh khắc sắp bị tiêu tán, đột nhiên hắn liền phun ra một cái tượng gỗ từ trong miệng, tượng gỗ này như khóc như cười, sau khi

xuất hiện dường như thay thế cho mệnh hồn tên Chủ Tể dị tộc này, lập tức vỡ vụn.

Ngay sau đó, thân thể tên Chủ Tể dị tộc bất ngờ trở nên mơ hồ, rồi lập tức biến mất, khi xuất hiện lại đã ở bên cạnh khe nứt ở phía xa. Thân thể hắn run lẩy bẩy, trở nên vô cùng suy yếu, còn có cả khủng khiếp và phẫn nộ, nhìn về phía Mạnh Hạo đang ngồi trên Dương Tinh ở xa xa.

Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như thường, hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt khi tên Chủ Tể dị tộc còn đang nhìn về phía hắn, thì tại chỗ pho tượng gỗ vỡ nát kia không ngờ lần nữa ngưng tụ ra mũi tên ánh sáng. Mũi tên ánh sáng lao đi cực nhanh, tên Chủ Tể dị tộc chưa kịp phản ứng, mi tâm của hắn đã bị xuyên thủng.

”Ầm” một tiếng, trên mặt tên Chủ Tể dị tộc vẫn còn lưu lại vẻ không thể tin nổi, thân thể hắn lập tức tan vỡ, thần hình câu diệt!

Cho đến chết, hắn cũng không ngờ rằng mình chỉ vừa mới phủ xuống đã bị giết chết, đây là kết cục mà hắn không hề nghĩ tới.

Trên Sơn Hải Giới, rất nhiều tu sĩ đều tận mắt nhìn thấy một màn này, toàn bộ trở nên vô cùng phấn chấn!

Trong nháy mắt khi tên Chủ Tể nhân sư tử vong, lại có một cỗ khí tức kinh thiên từ trong khe nứt xuất hiện. Đó chính là tên Chủ Tể thứ hai xuất hiện trên chiến trường, hắn bước ra cực nhanh, nhìn không rõ thân ảnh, chỉ khi tên dị tộc này dừng lại mới thấy được, đó căn bản cũng không phải là thân thể một con người, mà là một con kiến khổng lồ lớn chừng mấy ngàn trượng.

Con kiến này toàn thân màu đen, vừa mới xuất hiện lập tức bạo phát ra vô tận khói đen, đối kháng với biển pháp thuật. Cùng lúc đó, Mạnh Hạo cũng cảm nhận được, tên Chủ Tể thứ ba cũng phủ xuống!

Tên Chủ Tể thứ ba không ngờ... lại không phải dị tộc, mà là tu sĩ- một lão già mặc trường bào màu trắng, trên người hắn phát tán ra khí tức vô cùng tang thương, dường như đã sống rất lâu rồi vậy. Hắn cất bước đi ra, tỏ ra phức tạp nhìn Sơn Hải Giới như đang hồi tưởng lại, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, vung tay một cái. Lập tức trên người hắn bay ra một con Hỏa Phượng màu đỏ, trong nháy mắt đã biến thành khổng lồ đến mấy ngàn trượng, bay thẳng tới biển pháp thuật.

Hai tên Chủ Tể đồng thời xuất thủ, lập tức khiến cho biển pháp thuật run rẩy, đến cuối cùng khi vừa miễn cưỡng chống đỡ được, thì những tên dị tộc từ trong khe nứt phủ xuống cũng đã vô cùng đông đảo, cũng bạo phát ra một biển pháp thuật ầm ầm đánh tới.

Mạnh Hạo liền điều khiển Dương Tinh phát ra kích thứ hai. Trận Pháp Dương Tinh lóe sáng rực rỡ, mũi tên ánh sánh thứ hai liền ầm ầm lao thẳng tới tên Chủ Tể thứ ba, đó rõ ràng chính là... lão già áo bào trắng.

Nhưng đột nhiên, tinh không chợt chấn động, thiên địa “ầm ầm” nổ vang, rồi từ trong nứt thò ra một bàn tay màu vàng đầy lông lá, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện trên chiến trường, bắt lấy mũi tên ánh sáng thứ hai bóp mạnh một cái.

”Ầm” một tiếng, mũi tên ánh sáng lập tức tan vỡ.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe sáng, hai mũi tên ánh sáng vừa rồi hắn cũng không bạo phát toàn bộ lực lượng Dương Tinh, mà chỉ mới phát huy sáu bảy thành mà thôi, nhưng muốn bắt lại nó, thì chỉ có thể là Chí Tôn

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1707: Dương Mưu Chia Cắt Trời

“Ầm” một tiếng, theo mũi tên ánh sáng tiêu tán, bàn tay Chí Tôn kia cũng chợt ngừng lại, khi mở ra liền có một giọt máu tươi rơi xuống. Giọt máu tươi này vừa rơi xuống không ngờ chợt cuồn cuộn bạo phát, hóa thành một biển máu vô biên, bên trong còn có phù văn sáng lấp lánh, bất ngờ lao tới trực tiếp va chạm với biển pháp thuật do đại quân tu sĩ Sơn Hải Giới phòng tuyến thứ nhất phát ra.

Một màn này khiến đồng tử Mạnh Hạo co mạnh lại.

- “Không hổ là Chí Tôn, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lại giỏi về ứng biến, không ngờ chỉ một giọt máu bị mũi tên ánh sáng trích ra cũng biến thành thủ đoạn của bản thân...”

Mạnh Hạo nhíu mày, đã không còn kịp ngăn cản nữa. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, giọt Chí Tôn Huyết hóa thành biển máu kia tựa như trấn áp, khiến biển pháp thuật cũng phải trầm mạnh xuống, vô số pháp thuật trở nên ảm đạm, tiêu tán.

Cùng lúc đó, đòn công kích của hai tên Chủ Tể cũng chạm đích truyền ra tiếng nổ ầm ầm. Lần đầu tiên, biển thần thông của Sơn Hải Giới bị trực tiếp trấn áp, tiêu tán trong tinh không.

Đúng lúc này, những khe nứt tinh không kia cũng bị xé mở trên phạm vi lớn, càng ngày càng nhiều khe nứt xuất hiện, vô số dị tộc rầm rầm phủ xuống, số lượng phải tới cả triệu, rậm rạp chằng chịt trong tinh không, mang theo dữ tợn lao xuống Đệ Nhất Sơn Hải.

Mà khe nứt trong tinh không thời khắc này vẫn đang không ngừng vỡ

vụn, như bị đâm xuyên trăm ngàn lỗ. Nhìn qua khe nứt có thể thấy được, bên trong còn có vô số dị tộc đang không ngừng chạy ra.

Mà ở phía sau những dị tộc này, lại là... một lục địa!

Đó chính là... Đệ Nhị Thiên. Đệ Nhị Thiên đại lục rõ ràng còn khổng lồ hơn cả Đệ Nhất Thiên, thậm chí Mạnh Hạo còn thấy được, phía sau Đệ Nhị Thiên chính là Đệ Tam Thiên, Đệ Tứ Thiên, Đệ Ngũ Thiên...

33 Thiên, cái sau so với cái trước càng thêm khổng lồ, Đệ Nhất Thiên là nhỏ nhất, mà lớn nhất ... chính là Đệ Tam Thập Tam Thiên.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, lúc này Đệ Nhị Thiên đang... va chạm với vách ngăn, theo đó, vách ngăn càng ngày càng xuất hiện nhiều khe nứt, mà dị tộc tiến vào Sơn Hải Giới cũng ngày càng nhiều.

Nhìn vách ngăn, dường như đã không thể duy trì được lâu nữa.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, khi thu hồi lại, hắn liền thấy được thân ảnh tên Chí Tôn bóp nát mũi tên ánh sáng vừa rồi. Đó là một tên nhân sư dị tộc có cái đầu sư tử màu vàng, thân hình không lồ như thay thế cả thên địa.

Trên người của hắn tỏa ra hào quang vàng chói, thậm chí Mạnh Hạo còn cảm nhận được, bên trong thân thể đầu sư tử Chí Tôn này ẩn chứa lực lượng vô cùng kinh khủng.

- Lão phu, chính là Huyền Phương. Dường như nhận ra ánh mắt Mạnh Hạo, tên Chí Tôn đầu sư tử liền hờ hững lên tiếng, cặp mắt như điện xuyên qua hư vô, hạ xuống người Mạnh Hạo trên Dương Tinh.

”Ầm” một tiếng, Mạnh Hạo hừ lạnh, thần thức bạo phát, trực tiếp đối kháng.

Hai mắt Huyền Phương lóe lên một cái, rồi không để ý tới Mạnh Hạo nữa, mà nhìn về phía Chí Tôn khôi lỗi trên núi thứ nhất, vẻ mặt tỏ ra phức tạp, tay phải nâng lên phát ra một chỉ về phía Đệ Nhất Sơn Hải.

- Cuộc chiến đồ sát, bắt đầu! Theo lời hắn truyền ra, toàn bộ dị tộc liền gào thét xông về Đệ Nhất Sơn Hải, rất nhiều thần thông pháp thuật ầm ầm phủ xuống.

Tu sĩ Sơn Hải Giới tại phòng tuyến thứ nhất cũng phóng ra biển pháp thuật xuyên qua biển thứ nhất đối kháng. Nhưng lúc này, nhân số đám dị tộc đã vô cùng đông đảo, cuồn cuộn không dứt, khí thế như đại hồng thủy, dần dần đè ép, tiến đến gần biển thứ nhất.

Mặt nước biển thứ nhất gầm thét cuộn trào, dường như sắp bị hóa thành sương mù, vĩnh hằng biến mất.

Mà lúc này, không ngờ Chí Tôn Huyền Phương cùng không phủ xuống theo, mà lại tựa như cười giễu liếc nhìn Sơn Hải Giới, rồi nhoáng lên một cái, bay thẳng lên tinh không, hai tay đưa ra như cầm lấy bầu trời, xé mạnh.

- Rầm rầm rầm! Vách ngăn tinh không lần nữa vỡ vụn.

Vào giờ khắc này, vách ngăn tinh không dường như đã tới điểm giới hạn, truyền ra tiếng nổ mạnh, xuất hiện vô số khe nứt ngang dọc, rồi lập tức tan vỡ.

Cả tinh không giống như một mặt gương, giờ phút này chiếc gương vỡ nát, lộ ra... 32 Thiên bên trong! !

Vách ngăn tan vỡ, khiến Sơn Hải Giới và 32 Thiên vào giờ khắc này trực tiếp đối diện nhau, song phương... đều có thể thấy được lẫn nhau.

Nhưng đúng lúc này, tất cả dị tộc xung quanh 32 Thiên bất ngờ đều trở

nên mơ hồ rồi lập tức biến mất, quay trở lại đại lục của mình. Một màn quỷ dị này khiến Mạnh Hạo thầm chột dạ, hắn cảm thấy có cái gì đó không đúng, có chuyện gì đó mà mình không biết sắp xảy ra.

Thời khắc này, sắc mặt tên Chí Tôn Huyền Phương lộ ra vẻ khinh miệt, đứng trong tinh không lạnh lùng nhìn xuống Sơn Hải Giới.

- Phương án dương mưu, Huyền mỗ bội phục, nhưng... như vậy thì đã sao chứ! Gần như ngay khi Huyền Phương vừa dứt lời, tâm thần Mạnh Hạo liền chấn động, cảm giác không tốt càng thêm mãnh liệt. Trong nháy mắt, những mảnh vỡ do vách ngăn tan vỡ chợt cuốn lại với nhau, tạo thành một cỗ gió lốc long trời lở đất trong tinh không, trực tiếp đánh lên 32 Thiên bên trên.

Gần như cùng lúc đó, thanh âm Hải Mộng Chí Tôn cũng chợt vang lên trong đầu tất cả tu sĩ Sơn Hải.

- Chiến! !

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, bắt đầu từ Đệ Cửu Sơn Hải, rồi đến Đệ Bát Sơn Hải, Đệ Thất Sơn Hải, cho đến Đệ Nhất Sơn Hải cuối cùng, tất cả tu sĩ Sơn Hải đều bạo phát ra thần thông pháp thuật, tầng tầng thúc đẩy, trực tiếp ngưng tụ về Đệ Nhất Sơn Hải, tạo thành hải dương pháp thuật, so với trước còn cuồng bạo không lồ hơn gấp mười lần. Hải dương pháp thuật phóng thẳng tới cỗ gió lốc, sáp nhập vào trong đó, khiến lực lượng cỗ gió lốc lần nữa tăng gấp bội. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, cỗ gió lốc trở nên khổng lồ khó có thể tưởng tượng nổi, phóng lên cao!

Bay thẳng tới... 32 Thiên!

Đây, chính là dương mưu theo như lời Huyền Phương nói, cũng là một trong những thủ đoạn năm xưa Cửu Phong Chí Tôn lưu lại cho Sơn Hải Giới, được Hải Mộng Chí Tôn bày ra.

Đây quả thật chích là dương mưu, từ Sơn Hải Giới quan sát có lẽ sẽ không thấy được rõ ràng, nhưng từ phía 33 Thiên quan sát sẽ thấy được rõ ràng hơn, một khi vách ngăn do ý chí Sơn Hải Giới hóa thành vỡ vụn, nhất định sẽ ẩn chứa một kích kinh thiên.

Giờ phút này một kích kinh thiên bạo phát, hóa thành gió lốc, lại dung hợp với pháp thuật của tu sĩ toàn Sơn Hải Giới, khiến lực lượng ẩn chứa bên trong cỗ gió lốc này có thể sánh ngang với một kích toàn lực của Chí Tôn, đánh tới Đệ Nhị Thiên!

Rầm rầm rầm! Gió lốc này quét tới, bao trùm Đệ Nhị Thiên, phá hủy tất cả núi non kiến trúc trên Đệ Nhị Thiên, đồng thời cũng bao trùm Đệ Tam Thiên, Đệ Tứ Thiên, đang có xu hướng đột phá Đệ Ngũ Thiên.

Trên Dương Tinh, lúc trước Mạnh Hạo phát ra hai mũi tên ánh sáng, chỉ còn lại 16 mũi tên, giờ khắc này hắn lại bắn ra liên tiếp hai mũi tên ánh sáng sáp nhập vào gió lốc, khiến cho lực lượng gió lốc lần nữa bạo tăng.

Mạnh Hạo hiểu được, sau khi vách ngăn vỡ vụn rất có thể còn ẩn chứa thủ đoạn phía sau, nên mặc dù lúc này trong lòng đang nổi lên cảm giác bất an mãnh liệt, hắn vẫn lựa chọn xuất thủ.

Gió lốc ngập trời đánh tới. Đây chính là sự điên cuồng của tu sĩ Sơn Hải Giới, là ý chí Sơn Hải Giới bạo phát, như muốn xuyên phá đến tận 33 Thiên!

Nhưng ngay khi cỗ gió lốc này vừa bao trùm hết Đệ Lục Thiên, chưa kịp xông tới Đệ Thất Thiên, đột nhiên, Đệ Thất Thiên đại lục chợt phát ra hào quang mãnh liệt, bao phủ Đệ Bát Thiên, Đệ Cửu Thiên, cho đến Đệ Tam Thập Tam Thiên, khiến cho từ Đệ Thất Thiên trở lên đều trở nên mơ hồ.

Kèm theo đó, một cỗ lực lượng chợt xuất hiện, cưỡng ép cắt đứt liên hệ giữa Đệ Lục Thiên cùng Đệ Thất Thiên.

Cùng lúc đó, một cái bóng bọ cạp to lớn chợt xuất hiện trong tinh không của Đệ Thất Thiên, thân thể nó mờ ảo, nhưng hai mắt lại sáng lấp lánh bức người, lạnh lùng nhìn Sơn Hải Giới phía dưới.

- Thủ đoạn của Cửu Phong, được Hải Mộng dẫn phát, lực lượng dương mưu khiến 33 Thiên chúng ta không thể không đối mặt, quả nhiên... lực lực hủy diệt này vẫn kinh khủng như cũ.

- Nhưng... Vạn vạn năm đi qua, các ngươi đã không còn như trước, mà chúng ta cũng đã không còn giống như dĩ vãng, lực lượng này vốn có thể đánh sâu vào tận 33 Thiên, thậm chí có thể mạnh mẽ mở ra một con đường cho Sơn Hải Giới các ngươi trốn ra, nhưng hiện tại... chỉ cần cắt đứt tại Đệ Lục Thiên là được.

- Sơn Hải Giới hình thái thứ hai, nhìn như ngưng tụ toàn lực, nhưng trên thực tế, đây rõ ràng chính là hình dạng mũi tên. Nói vậy, an bài của Cửu Phong Chí Tôn năm xưa nhìn như là để cho trận quyết chiến sau vạn vạn năm hôm nay, nhưng trên thực tế... lại là muốn mở ra một lối đi, chạy trốn.

- Không biết thời khắc này tu sĩ Sơn Hải Giới có mấy người biết được an bài của ngươi? Lão phu đoán rằng... với tính tình đa nghi của Hải Mộng ngươi, chắc chắn ngươi sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào! Tiếng cười từ bóng bọ cạp truyền ra, vang vọng khắp Sơn Hải Giới, cùng lúc đó, thân ảnh của hắn cũng chậm rãi mờ dần.

Lời của hắn vô cùng mang âm độc, khiến mỗi một tu sĩ Sơn Hải, bao gồm cả Mạnh Hạo trong đó nghe được đều chấn động trong lòng. Ngay cả Mạnh Hạo cũng không biết, Hải Mộng lại có an bài như thế.

Hắn vốn cũng không tin, nhưng sau khi cẩn thận nghĩ lại lại thấy, nhưng lời của tên Chí Tôn hình dạng bọ cạp kia cũng không phải toàn bộ đều là giả dối.

Mạnh Hạo còn như vậy, thì nói gì những tu sĩ Sơn Hải khác. Lúc này, toàn bộ mọi người đều chấn động trong lòng, quyết tâm đối với trận chiến này, không tự chủ được cũng... trở nên dao động. Dù sao... ngay cả Chí Tôn còn muốn muốn dẫn mọi người trốn, mà không phải là tử chiến đến cùng...

Mà cảm giác nô dịch Chí Tôn của Mạnh Hạo khi phá vỡ Đệ Nhất Thiên lúc trước, cho rằng Sơn Hải còn có hi vọng, theo lời nói của tên Chí Tôn hình dạng bọ cạp truyền ra, thời khắc này... cũng trở nên hơi dao động.

Ánh mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lóe lên một cái, lúc ngẩng đầu, đồng tử của hắn liền co rút lại, đáy lòng sa sầm xuống. Có thể tu hành đến Chí Tôn, không ai là kẻ yếu, đều là hạng người tâm cơ thâm trầm.

Giờ khắc này, theo thân ảnh tên Chí Tôn hình dạng bọ cạp trở nên mơ hồ, theo Đệ Thất Thiên cho đến Đệ Tam Thập Tam Thiên ở vào trạng thái nửa trong suốt, thì năm Thiên đại lục: Đệ Lục Thiên, Đệ Ngũ Thiên, Đệ Tứ Thiên, Đệ Tam Thiên, Đệ Nhị Thiên cũng ầm ầm phủ xuống.

Mặc dù những đại lục này đã vô cùng rách nát, những những dị tộc bên trong hiển nhiên đã sớm có thủ đoạn né tránh, thời khắc này toàn bộ bay ra, số lượng nhiều đâu chỉ ngàn vạn, rậm rạp chằng chịt, theo năm Thiên đại lục, đồng loạt phủ xuống Sơn Hải Giới.

Mà năm Thiên đại lục cũng nổ vang đè xuống.

Từng khối vuông màu đen từ năm đại lục rơi ra, số lượng không dưới 1 triệu, tràn ngập đầy trời.

- Chỉ toàn nói bậy, pháp thuật Cửu Phong Chí Tôn lưu lại, chỉ một tên Hạt tộc nhỏ bé được tế tự như ngươi có thể hiểu rõ sao... Tu sĩ Sơn Hải Giới, từ Đệ Thất Thiên trở lên đang triển khai chính là Phong Thần Man Thiên Pháp, mặc dù có thể tránh thoát hết thảy lực lượng thần thông,

nhưng cũng phải trả giá cực lớn, hơn nữa còn phải tự phong ấn, ít nhất trong vòng một năm, bọn họ không thể từ trạng thái kia khôi phục lại được, cũng sẽ không thể tiếp tục tham chiến, chỉ có thể đứng xem mà thôi!

- Lúc này, từ Đệ Nhị Thiên cho đến Đệ Lục Thiên đã bị bỏ rơi cô lập, điểm này, không biết các vị dị tu hạ giới các ngươi có biết, mình đã bị vứt bỏ hay không? Vào giờ khắc này, thanh âm lạnh lùng của Hải Mộng Chí Tôn chợt vang vọng khắp tinh không.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1708: Dùng Thân Làm Mồi

Không nói đến việc Hải Mộng Chí Tôn có thật sự chuẩn bị dẫn Sơn Hải Giới bỏ trốn hay không, có thật sự cảm thấy trận chiến này không có chút hy vọng nào hay không, nhưng trong chớp mắt khi lời nói của nàng truyền ra này, chẳng những củng cố tinh thần cho tu sĩ Sơn Hải, mà còn ngăn chặn lời công kích vừa rồi, khiến cho đám dị tộc từ Đệ Nhị Thiên cho đến Đệ Lục Thiên đều cảm thấy trong lòng nặng nề.

Mạnh Hạo thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía núi thứ chín ở xa xa, vẻ mặt tỏ ra phức tạp, thầm thở dài. Trên thực tế hắn vẫn cảm thấy, Hải Mộng Chí Tôn quả thực là có ý định dẫn Sơn Hải Giới chạy trốn.

Nhưng đây không phải là lúc đi suy nghĩ sâu xa, Mạnh Hạo áp chế suy nghĩ xuống, chú tâm vào vận chuyển trận pháp, khiến cho Dương Tinh sáng rực.

Mà giờ phút này, dường như để đáp lại lời nói của Hải Mộng, 1 triệu khối vuông màu đen rải trong tinh không kia đột nhiên bạo phát ra hàng loạt tia sét, trong chớp mắt liền đánh xuống phòng tuyến thứ nhất của Sơn Hải Giới. Nếu vẻn vẹn như vậy thì cũng thôi, nhưng vào giờ khắc này, từ trong Đệ Lục Thiên lại bất ngờ ầm ầm dâng lên một cỗ khí thế Chí Tôn.

- Hải Mộng đạo hữu quả nhiên giỏi về tài biện luận, chuyện này lão phu đã từng được lĩnh giáo, thú vị. Thanh âm khàn khàn, mang theo vẻ ngạo nghễ vô thượng lập tức vang lên.

33 Thiên có năm đại Chí Tôn, một người đã bị Mạnh Hạo nô dịch, chỉ còn lại bốn người, nhưng lúc này... Không ngờ lại phủ xuống cùng lúc

hai vị!

Lời nói của vị Chí Tôn này vừa truyền ra, lập tức khiến cho tâm thần đám dị tộc ổn định lại. 33 Thiên cùng lúc phủ xuống hai vị Chí Tôn, thì sao có thể lại như Hải Mộng nói là vứt bỏ bọn họ chứ?

Ngàn vạn dị tộc lập tức phát ra chiến ý dạt dào, gào thét ngập trời giết về hướng biển thứ nhất. Sóng biển gầm thét cuộn trào ngập trời, vô số cấm chế bạo phát, vô số trận pháp nổ vang, mà tất cả tu sĩ Đệ Nhất Sơn Hải, thân là đạo phòng tuyến thứ nhất, vào giờ khắc này cũng không có thời gian suy tư nhiều, lập tức đánh ra!

Mấy trăm vạn tu sĩ toàn bộ đánh ra, hóa thành từng luồng cầu vồng rực rỡ, phối hợp với cấm chế và trận pháp triển khai đại chiến cùng dị tộc.

Biển thứ nhất cuộn trào, vô số Hải tộc liền xuất hiện, gia nhập chiến trường. Chỉ trong chớp mắt, vô tận tiếng gào thét thê lương đã truyền ra, người chết rất nhiều, vô số khu vực trên biển thứ nhất đều trở thành màu đỏ, những màu đỏ này hòa lẫn lại với nhau, khiến cho biển thứ nhất... trở thành biển máu.

Mà trên Đệ Lục Thiên, vị Chí Tôn vừa truyền ra lời nói kia mới chỉ tràn ra khí thế, còn chân thân vẫn chưa xuất hiện. Hiển nhiên mục đích chỉ là muốn áp chế, muốn cân bằng lại, và hơn nữa là để trì hoãn thời gian.

Trì hoãn để cho Đệ Thất Thiên đến Đệ Tam Thập Tam Thiên, từ trạng thái trong suốt do dùng thuật pháp đặc thù tránh khỏi gió lốc công kích, khôi phục lại.

Mà Chủ Tể dị tộc thời khắc này cũng gia tăng thêm bốn vị, trở thành sáu vị, thời khắc này khí thế 6 người này nổi lên, chấn động ngập trời.

Trong tinh không, hai mắt Huyền Phương lóe lên một cái, thần niệm khóa được sáu vị Chủ Tể, tay phải liền nâng lên, phts ra một chỉ về phía

Dương Tinh.

- Các ngươi...” Hắn chưa kịp nói xong, đột nhiên chợ biến sắc. Đây là lần đầu tiên từ khi hắn phủ xuống tỏ ra biến sắc.

- Không tốt...

Ngay lúc đó, một quầng sáng từ Nguyệt Tinh lập tức bộc phát ra, thời khắc này Địa Tạng toàn lực vận chuyển kích phát lực lượng trận pháp trên Nguyệt Tinh, mở ra phòng hộ của Nguyệt Tinh, trong nháy mắt đã bao phủ Sơn Hải Giới, đồng thời cũng bao phủ cả biển thứ nhất vào bên trong.

Một quầng sáng to lớn chụp lấy Sơn Hải Giới vào trong, không ngờ lại... ngăn cách những tên dị tộc còn chưa kịp tiến vào biển thứ nhất ở bên ngoài!

Tựa như trực tiếp chặt đứt đại quân dị tộc!

Chỉ có một phần lưu lại trong biển thứ nhất, còn lại đều bị ngăn cách bên ngoài quầng sáng. Cùng lúc đó, thần niệm Mạnh Hạo tràn ra, lập tức hai mắt khôi lỗi dị tộc ở trên núi thứ nhất chợt mở ra, ngẩng đầu lên

Vẻ mặt khôi lỗi không thay đổi, nhưng Huyền Phương đang ở ngòa quầng sáng liền biến sắc, đứng lên. Uy áp của khôi lỗi Chí Tôn từ núi thứ nhất rầm rầm bạo phát ra ngập trời, bao phủ biển thứ nhất, bao phủ tinh không, rồi dướ sự khống chế của Mạnh Hạo, khôi lỗi dị tộc bỗng nhiên bước đi ra.

- Dịch Cổ, ngươi...! Huyền Phương ở bên ngoài nổi giận gầm lên một tiếng, cất bước phóng thẳng tới quầng sáng, chỉ trong chốc lát tới gần, đánh ra một quyền, cả quầng sáng lập tức run rẩy như muốn tan vỡ. Nhưng ở trên Nguyệt Tinh, theo ánh mắt Địa Tạng lộ ra vẻ tàn nhẫn, theo khóe miệng 100 ngàn tu sĩ phụ trợ hắn đều tràn ra máu tươi, quầng

sáng này lại lập tức khôi phục lại, không bị tan vỡ chút nào.

Huyền Phương hét lớn, mang theo giận ngập trời lần nữa đánh tới, nhưng lại vô tác dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mạnh Hạo khống chế khôi lỗi dị tộc bước ra, đạp trên biển thứ nhất trên, tay phải nâng lên đánh xuống một quyền.

Một quyền này mang theo lực lượng Chí Tôn chấn động bầu trời, khiến cho toàn bộ biển thứ nhất cũng phải lõm mạnh xuống. Tất cả tu sĩ Sơn Hải đều bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đẩy lui về sau, mà những tên dị tộc bị phong tỏa bên trong lúc này, mỗi tên đều lộ ra vẻ tuyệt vọng và hoảng sợ.

- Không!

- Đó là... Đó là Dịch Cổ Chí Tôn, điều này... điều này sao có thể chứ!

- Dịch Cổ Chí Tôn làm phản!

”Ầm” một tiếng, theo uy áp từ một quyền của khôi lỗi bị Mạnh Hạo khống chế đánh xuống, đám dị tộc đều lần lượt phun ra máu tươi, kêu thê lương tuyệt vọng, thân thể truyền ra tiếng răng rắc rồi tràn ngập khe nứt, ầm ầm nổ tung.

Cho đến khi một quyền này hoàn toàn đánh xuống, một cỗ sóng gợn hủy dệt liền quét ngang ra xung quanh, những nơi đi qua, tất cả dị tộc bị phong tỏa trong biển thứ nhất đều bị nghiền nát thành tro bụi, không còn lư lại chút nào!

Cho dù là pháp bảo, cho dù là túi trữ vật... hết thảy tồn tại trên người bọn chúng, trong chớp mắt này đều tan thành mây khói.

Còn lại chỉ là máu đỏ không bị tán đi chút nào, mà đều hòa vào trong biển thứ nhất khiến mau đỏ càng thêm đậm dặc, tỏa ra khí tức khiến cho

đám dị tộc khiếp sợ không thôi.

Một quyền đánh xuống, diệt sát toàn bộ.

Lực lượng Chí Tôn, không ra tay thì thôi, vừa ra tay... tất cả đều bị diệt vong.

Khôi lỗi dị tộc chậm rãi ngẩng đầu, ánh sáng trong mắt hắn đã không còn thuộc về Dịch Cổ, mà là thuộc về Mạnh Hạo, đó chính là ánh sáng lạnh lùng mang theo điên cuồng và sát khí lạnh như băng nhìn về phía Huyền Phương ở phía xa xa bên ngoài quầng sáng.

Thân thể Huyền Phương chấn động, trở nên trầm mặc, nhưng sát cơ trong mắt lại dâng lên ngập trời, rồi sau đó, hắn lại nhìn chằm chằm về phía Mạnh Hạo trên Dương Tinh.

- Người này không chết, trận chiến này sẽ khó khăn hơn gấp nhiều lần! Huyền Phương thầm nhủ. Hồi lâu sau ánh mắt hắn liền thu lại, vẫn không nói nửa câu, chỉ một mực đứng ở nơi đó. Hắn tin rằng, quầng sáng này rồi sẽ tự động mở ra, hắn cũng biết rằng, sau khi mở ra, đại quân dị tộc có lẽ sẽ không dám tùy tiện tiến vào nữa.

Nếu không giải quyết chuyện này, cho dù có trì hoãn thời gian, thì sĩ khí cũng bị mất đi, hơn nữa chắc chắn Sơn Hải Giới vẫn còn có thủ đoạn khác đề phòng mình.

- Không thể bị cuốn theo kế hoạch của bọn họ được, trận chiến này cần phải có chuyển biến, hắn cần... hạ mồi câu! Chủ Tể không đủ, như vậy chính mình sẽ trở thành mồi câu, không cần biết Sơn Hải Giới lựa chọn như thế nào, mình đều ép bọn họ nhất định phải lựa chọn! Hai mắt Huyền Phương lóe lên một cái.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi yên tĩnh sau, tu sĩ Sơn Hải Giới lập tức bạo phát ra tiếng hoan hô mãnh liệt, lần nữa trở nên vô cùng phấn chấn.

Cùng lúc đó, quầng sáng kia cũng lập tức tiêu tán.

Nhưng sau khi quầng sáng tiêu tán, những dị tộc kia nhìn thấy biển thứ nhất chỉ toàn là một màu máu, không ngờ lại đúng như Huyền Phương dự đoán, không ai dám lập tức xông vào. Số lượng của bọn họ rõ ràng hơn nhiều so với Sơn Hải Giới, nhưng trong chớp mắt này, bọn chúng lại trở nên khiếp đảm.

Bọn chúng không dám tiến vào, chỉ có Huyền Phương một mình tiến vào, tốc độ hắn cực nhanh, trong khoảng khắc khi quầng sáng Sơn Hải biến mất hắn đã lập tức tiến vào bên trong. Cùng lúc đó, Địa Tạng ở trên Nguyệt Tinh liền đứng phắt dậy.

- Hắn lại dám đích thân tiến vào sao! Ánh mắt Địa Tạng sáng lên, nhưng lại tỏ ra chần chờ.

Hắn đang chần chờ không biết có nên lần nữa mở ra phòng hộ, phong toả tên Chí Tôn dị tộc lại bên trong, kết hợp với Sơn Hải lực giết chết hắn hay không!

Nếu chuyện này thành công, thì có thể... kết thúc trận chiến đấu trước thời hạn!

Giờ phút này, không chỉ Địa Tạng tỏ ra chần chờ, mà ngay cả Hải Mộng cũng đang nhíu mày. Đại quân dị tộc cũng đều dồn dập chấn động tâm thần, thậm chí đã có dị tộc gào thét chạy ra.

Còn có sáu tên Chủ Tể cũng đang chấn động tâm thần, duy chỉ có một vị Chí Tôn còn lại đang ở trên Đệ Lục Thiên nãy giờ vẫn luôn trầm mặc.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, hắn hô trở nên hơi dồn dập, sự quyết đoán của Huyền Phương, khiến trong mắt hắn liền hiện ra vẻ lạnh lùng.

- Dùng thân là mồi câu sao?

Không kịp nghĩ nhiều, Huyền Phương đã nhanh như chớp tiến vào biển thứ chín, xuất hiện trước người khôi lỗi dị tộc bị Mạnh Hạo khống chế. Hắn cứng rắn xông tới gần, bấm quyết trực tiếp phát ra một chỉ, biển máu xung quanh lập tức đọng lại như bị đóng băng, truyền ra một cỗ hàn khí lãnh lẽo không tưởng tượng nổi.

- Phong! Ánh mắt Hải Mộng lộ ra vẻ sắc bén, chuyện này nàng không có lựa chọn nào khác. Nếu đối phương đã dám dùng thân mình là mồi câu, trong khi đó Sơn Hải Giới ngay cả dũng khí cắn mồi cũng không có, thì còn lấy cái gì tới chiến đấu chứ?

Cho dù, dựa theo tính cách của nàng, trận chiến này cần phải thận trọng.

Gần như trong nháy mắt khi lời nói nàng truyền ra, Dương Tinh nơi Mạnh Hạo ngồi chợt bạo phát ra ánh sáng ngập trời. Trước khi Hải Mộng đưa ra lựa chọn, Mạnh Hạo đã có lựa chọn của mình, hắn cũng đã nhìn thấu đây chính là mồi câu, và hắn muốn... ăn!

Địa Tạng hít sâu một hơi, tu vi toàn thân bạo phát ngập trời, dòng sông luân hồi, biển hoàng tuyền, sâm la địa phủ đồng loạt phủ xuống Nguyệt Tinh. Cùng lúc đó, 100 ngàn tu sĩ trên Nguyệt Tinh đều bạo phát ra toàn bộ tu vi, sáp nhập vào trận pháp. Tầng tầng trận pháp bị khống chế ẩn giấu dưới mặt đất lập tức hiện ra, lần nữa bao phủ Sơn Hải Giới, vây khốn Huyền Phương Chí Tôn ở bên trong!

Gần như trong khoảnh khắc khi quầng sáng xuất hiện, trên Dương Tinh đột nhiên cũng bạo phát ra ánh sáng mãnh liệt, lực lượng Dương Tinh đỉnh phong hóa thành mũi tên ánh sáng lập tức xé rách hư không bay đi. Cùng lúc đó, trên núi thứ chín, Hải Mộng Chí Tôn cũng đứng bật dậy, bước ra, tự mình xuất chiến.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Huyền Phương cùng khôi lỗi dị tộc do Mạnh Hạo khống chế chợt đối kháng với nhau. Thân thể hai đại Chí Tôn đồng

thời chấn động, khí thế khôi lỗi dị tộc hơi yếu hơn một chút, mà khí thế Huyền Phương lại dâng lên như cầu vồng. Nhưng đúng lúc này, mũi tên ánh sáng của Dương Tinh đã bắn thẳng tới Huyền Phương.

Huyền Phương bất ngờ không thèm né tránh, mà chợt quay đầu nhìn về hướng Dương Tinh, khóe miệng lộ ra nu cười lạnh lùng, thậm chí hắn còn không thèm để ý tới Hải Mộng Chí Tôn lúc này đang gấp rút phóng đến.

- Ngươi nghĩ rằng, bổn tọa thả mồi câu là vì gần trăm vạn đồng tộc của ta vừa chết đi hay sao? Hoặc là bởi vì Dịch Cổ bị khống chế hay sao?

- Bổn tôn tiến vào nơi này, chính là vì ... ngươi đó. Huyền Phương cười to, tùy ý để mũi tên bắn tới, tay phải hắn nâng lên bắt lại mũi tên ánh sáng bóp mạnh. Theo mũi tên truyền ra tiếng nổ “ầm ầm”, toàn thân hắn dường như cũng muốn tan vỡ, khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng trong mắt lại hiện lên ánh sáng âm u.

- Đạo thời gian, truy lại căn bản, truy tìm ánh sáng này, ngưng tụ lại chân thân của ta! Vừa dứt lời, thân ảnh Huyền Phương lập tức biến mất!

Khi xuất hiện lại đã ở trên Dương Tinh, tay phải hắn nâng lên, trực tiếp ném một hạt châu màu đen xuống đất!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1709: Chiến Huyền Phương

Một loại thần thông không tưởng tượng nổi, tựa như ngược dòng thời gian, theo mũi tên ánh sáng kia trở về mấy hơi thở trước đó, thậm chí... cùng quay trở lại, còn có cả bản thân Huyền Phương Chí Tôn!

Thương thế hắn bị mũi tên ánh sáng gây ra, trong chớp mắt không ngờ lại khôi phục như thường, dường như chưa từng xảy ra vậy, khi hắn xuất hiện lại, đã trở về lúc vừa bước chân lên Dương Tinh!

Trong tiếng nổ "ầm ầm", toàn bộ Dương Tinh chấn động mạnh, một màn này xảy ra quá đột ngột, khiến đồng tử Mạnh Hạo co rụt lại.

- Căn nguyên thời gian! ! Cả đời Mạnh Hạo giao chiến cùng người khác đã trải qua nhiều lần hung hiểm, khả năng ứng biến cho dù không bằng Huyền Phương thì cũng không kém bao nhiêu. Thời khắc này hắn không chút chần chờ, thậm chí phản ứng của thân thể còn vượt qua cả ý nghĩ, tu vi lập tức ầm ầm bạo phát tạo thành gió lốc, đồng thời toàn diện bộc phát ra uy lực của trận pháp do 100 ngàn tu sĩ hợp thành, khiến trận pháp tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tạo thành một cỗ khí thế sắc bén ầm ầm dâng lên.

Trực tiếp bạo phát ra còn có lực lượng mạnh nhất của Dương Tinh, trong tiếng nổ "ầm ầm", lực lượng này hóa thành một luồng ánh sáng chói lòa bắn thẳng về phía Huyền Phương, nhưng cũng không phải là nhằm vào hắn, mà là hạt châu màu đen kia.

Hạt châu này mang lại cho Mạnh Hạo có cảm giác vô cùng bất an.

Mà giờ khắc này, hào quang vàng chói trên thân thể Chí Tôn dị tộc Huyền Phương cũng trở nên ảm đạm rất nhiều. Hiển nhiên việc thi triển

ra pháp tắc thời gian nghịch thiên kia, với hắn mà nói cũng không dễ dàng, hơn nữa trong một thời gian ngắn, rất có thể sẽ không có cách nào thi triển lại được. Cũng giống như căn nguyên không gian của Mạnh Hạo vậy.

Nhưng bất kể như thế nào, Huyền Phương Chí Tôn xuất hiện, chẳng những khiến cho đồng tử Mạnh Hạo co rút lại, mà Hải Mộng Chí Tôn đang từ xa bay nhanh tới cũng tỏ ra kinh hãi.

Thời khắc này, bên ngoài Dương Tinh, Hải Mộng Chí Tôn bạo phát ra tốc độ cao nhất, gần như dịch chuyển tức thời mà đến. Còn có Chí Tôn khôi lỗi của Mạnh Hạo cũng theo thần niệm hắn khống chế vọt tới, muốn giải cứu Mạnh Hạo khỏi nguy cơ!

Trong tiếng xé rách không khí ầm ầm, mũi tên ánh sáng lao đi với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã bắn thẳng tới hạt châu nơi tay phải của Chí Tôn dị tộc Huyền Phương, muốn phá nát hạt châu trước khi nó kịp rơi xuống đất.

Huyền Phương hừ lạnh một tiếng, tay phải bỗng nhiên buông lỏng ra, tùy ý để ánh sáng Dương Tinh đánh vào hạt châu màu đen, truyền ra tiếng nổ ngập trời. Hạt châu tràn đầy vết nứt, rồi lập tức vỡ vụn.

Theo hạt châu vỡ tan, một cỗ sương mù màu đen liền tràn ngập ra ngoài. Mạnh Hạo lập tức nhận ra, trong màn sương mù này phong ấn một cỗ lực lượng phong ấn vô cùng mạnh mẽ. Cũng may là nó chưa kịp phát động đã bị bắn vỡ, nếu không, để cỗ lực lượng phong ấn này hoàn toàn mở ra, thì cho dù là Chí Tôn, trong thời gian ngắn cũng rất khó phá vỡ.

Thứ này hiển nhiên chính là một món chí bảo, chí bảo chỉ có Chí Tôn mới có thể luyện ra!

Gần như ngay khi hạt châu màu đen vỡ nát, thân thể Huyền Phương liền nhoáng lên một cái, trong nháy mắt đã xuất hiện ở cách đó không xa, vẫn

là Dương Tinh trên, tay phải hắn nhấc lên, trong tay bất ngờ lại lần nữa xuất hiện một hạt châu màu đen. Trên mặt hắ lộ ra vẻ dữ tợn, nhìn cũng không thèm nhìn Hải Mộng cùng khôi lỗi dị tộc sắp sửa lao tới, nói.

- Trước giờ bổn tôn ra tay đều lên kế hoạch chặt chẽ, không chấp nhận việc ngoài ý muốn Dứt lời, tay phải hắn liền vung ra, hạt châu màu đen kia lập tức bắn thẳng xuống đất.

- “Vì sao không nên để cho nó chạm đất...” Mạnh Hạo nhíu mày, ý nghĩ này vừa hiện ra, lôi đỉnh đã lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, tia chớp lóe lên một cái, thân thể hắn liền thuấn di ra khỏi trận pháp.“Ầm” một tiếng, dưới vẻ mặt sửng sốt của Huyền Phương, hắn và Huyền Phương đã lập tức hoán đổi vị trí, khi xuất hiện lại, đã bất ngờ đứng ở vị trí của Huyền Phương vừa rồi.

Tay phải Mạnh Hạo nâng lên, vung tay áo một cái, hạt châu màu đen chỉ còn mấy tấc nữa sẽ chạm đất, không ngờ lại bị Mạnh Hạo thu mất.

Gần như vừa chạm vào hạt châu này, Mạnh Hạo lập tức hiểu rõ.

- Ngươi muốn phong ấn, không phải là Mạnh mỗ, mà là... viên Dương Tinh này! Mạnh Hạo ngẩng đầu, đồng tử trong mắt hắn lại lần nữa co rút lại. Mạnh Hạo thấy được, cùng với ánh mắt lạnh lùng của Chí Tôn dị tộc Huyền Phương, trong tay hắn không ngờ... lại xuất hiện hạt châu màu đen thứ ba.

Lần này, hắn không nói một câu, gần như khi Mạnh Hạo vừa nhìn tới, hắn đã bóp nát hạt châu, vứt trên mặt đất.

Ngay lập tức, một cỗ sương mù màu đen đậm đặc liền bạo phát ra, trong chớp mắt đã bao trùm khắp bốn phương tám hướng, trực tiếp bao phủ toàn bộ Dương Tinh lại, tạo thành một lĩnh vực không gian đặc thù.

Cũng đúng lúc này, Chí Tôn khôi lỗi của Mạnh Hạo đã tới, nó đánh ra

một quyền về phía màn sương mù, nhưng không ngờ lại như chìm đáy biển, không có chút tác dụng nào.

Mà Hải Mộng Chí Tôn cũng đã bay tới, tay phải nàng nâng lên phát ra một chỉ, lực lượng Chí Tôn bạo phát ngập trời, nhưng vẫn không thể làm cho màn sương mù này biến dạng nhiều, chỉ hơi phân rã một chút.

- Âm Minh Châu! ! Sắc mặt Hải Mộng lập tức tỏ ra vô cùng khó coi, Âm Minh Châu này cũng không phải là vật chất thuộc về 33 Thiên. Năm xưa khi Chí Tôn Tiên Giới xảy ra hạo kiếp, nó được một phương thế lực khác luyện chế ra, mục đích chính là để vây khốn cường giả Chí Tôn Tiên Giới, một khi triển khai, trong khoảng thời gian ngắn sẽ rất khó phá vỡ.

Ít nhất cũng bị nhốt hơn một khắc đồng hồ.

Mà trong thời gian một khắc này, ở trong màn sương mù này, giống như tuyệt địa!

Trên Dương Tinh lúc này, Chí Tôn dị tộc Huyền Phương bên trong màn sương mù lộ ra ánh mắt sắc bén tràn ngập sát khí. Mục đích của hắn nhìn qua như thể là vì Chí Tôn dị tộc, nhưng trong chớp mắt đã chuyển mục tiêu sang Mạnh Hạo; khi người khác đều cho rằng hắn muốn đánh chết Mạnh Hạo, thì hắn lại phát ra Âm Minh Châu, phong ấn Dương Tinh lại!

Hơn nữa từ việc hắn liên tiếp chuẩn bị ba viên Âm Minh Châu cho thấy, hiển nhiên là muốn phong tỏa Dương Tinh trong thời gian dài, khiến cho Dương Tinh không thể phát huy tác dụng, từ đó mà đại quân dị tộc tiến vào sẽ giảm bớt được trở ngại cực lớn.

Nhưng khi mọi người nghĩ rằng đã hiểu được bản chất vấn đề, thì không ngờ Huyền Phương lại lần nữa thay đổi mục tiêu, bỏ qua phong ấn Dương Tinh, đổi thành giết chết Mạnh Hạo. Liên tục biến hóa, khiến người ngoài rất khó đoán ra mục tiêu chân chính của Huyền Phương... rốt cuộc là cái gì.

Thời khắc này, Dương Tinh bị sương mù ngăn cách, Hải Mộng cùng Chí Tôn khôi lỗi bên ngoài màn sương mù đang không ngừng đánh vào, muốn nhanh chóng mở ra phong ấn. Mà Mạnh Hạo lúc này, lại đang phải đối mặt với nguy cơ to lớn.

- Thời gian một khác, bổn tôn có rất nhiều biện pháp để đánh chết ngươi! Huyền Phương cười to, tu vi ầm ầm bạo phát, lực lượng Chí Tôn bộc phát ra toàn diện, tạo thành một cỗ uy áp ép về phía Mạnh Hạo, mà hắn cũng bước ra một bước, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Sắc mặt Mạnh Hạo trở nên khó coi, tên Chí Tôn Huyền Phương này khiến hắn hơi nhức đầu, chẳng những tu vi cường hãn, mà tâm cơ còn thâm sâu, so với Dịch Cổ còn khó đối phó hơn rất nhiều.

Thời khắc này, thấy Huyền Phương lao tới, Mạnh Hạo lập tức lui về phía sau, thần niệm tản ra, tập hợp lực lượng trận pháp bốn phía, chợt bạo phát ra một mũi tên ánh sáng rực rỡ bắn về phía Huyền Phương.

Hai tay Huyền Phương bấm quyết, hét lớn một tiếng, phía sau hắn bất ngờ xuất hiện hư ảnh một con sư tử to lớn màu vàng, hư ảnh này trong chốc lát liền bành trướng, bao phủ thân thể Huyền Phương lại, trực tiếp thay thế hắn thừa nhận lực lượng của mũi tên ánh sáng.

”Ầm” một tiếng, mũi tên ánh sáng xuyên qua hư ảnh sư tử, khiến hư ảnh này lập tức vặn vẹo, mơ hồ như có tiếng gầm ngập trời truyền ra, mắt thường cũng có thể thấy được đang vỡ nát. Mà mũi tên ánh sáng cũng trở nên ảm đạm rất nhiều, mặc dù xuyên thấu hư ảnh, nhưng khi tới gần Huyền Phương liền bị hắn bắt lại, bóp một cái vỡ nát. Huyền Phương lui về phía sau một bước, sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ khinh miệt.

- Di bảo của Cửu Phong đích xác rất mạnh mẽ, đáng tiếc, ở trong tay ngươi lại phát huy ra quá ít tác dụng. Nếu ngươi có thể bắn ra liên tục

trong nháy mắt, thì cũng không phải không có khả năng giết chết bổn tôn. Nhưng chỉ dựa vào 100 ngàn tu sĩ để duy trì, dựa vào trận pháp để phát động mà đòi giết ta sao, buồn cười!

- Mà bây giờ, ít nhất trong vòng mười hơi thở, ngươi không thể lại thi triển được lực lượng Dương Tinh nữa! Huyền Phương vừa dứt lời, liền ầm ầm lao tới, trong khoảnh khắc đã tới gần phía trước Mạnh Hạo, hào quang vàng rực trên thân thể hắn lóe lên một cái, tay phải nâng lên, trực tiếp đánh ra một quyền vào Mạnh Hạo.

- Nhìn thân thể ngươi cũng có dấu hiệu Thể tu, vậy thì để ta xem thử, ngươi tu hành như thế nào!

Một quyền hạ xuống, đất rung núi lở, Dương Tinh chấn động, trong ánh sáng vàng vô tận phát ra, một con sư tử khổng lồ từ nắm đấm chợt lao ra, đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

Một quyền này còn mang theo lực lượng Chí Tôn, xua tan hết thảy pháp tắc xung jquanh, tạo thành một cỗ uy áp, khiến cho 100 ngàn tu sĩ đồn loạt phun ra máu tươi, có một số người không chịu nổi uy áp thân thể trực tiếp nổ tung, trở thành thịt nát văng vãi khắp nơi.

Mà tu vi trong cơ thể Mạnh Hạo cũng trở nên bất ổn, thân thể bịch bịch lui về sau. Phía sau hắn, bên ngoài màn sương mù, thanh âm lo lắng của Hải Mộng Chí Tôn như xuyên qua thời gian, xuyên qua không gian truyền tới.

- Mạnh Hạo, kiên trì một khắc! ! Nhiều nhất là một khắc, chúng ta sẽ có thể phá vỡ được phong ấn này.

Đối măt với nguy cơ mãnh liệt, tâm thần Mạnh Hạo rầm rầm bạo phát, thời khắc này cho dù hắn đã là lục nguyên đỉnh phong, đã có thể chiến một trận cùng Chủ Tể, nhưng vẫn còn có chênh lệch không nhỏ so với Chí Tôn. Nếu không gian đủ rộng, hắn còn có thể bỏ chạy, nhưng lúc này

nơi này đã bị phong tỏa, đường đi đã bị cắt đứt, hắn chỉ có tử chiến.

Mạnh Hạo loại bỏ hết thảy tạp niệm trong đầu, trong mắt của hắn, trong đầu của hắn, thời khắc này chỉ có... chiến ý ầm ầm bộc phát.

- Một khắc sao... Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, thần thức bạo phát hết cỡ, mạn mẽ va chạm với Huyền Phương đang lao tới. Mà hắn cũng không lùi mà còn tiến tới, mạnh mẽ chống cự uy áp, tay phải nắm lại đánh ra một quyền!

Diệt Sinh!

Đất rung núi chuyển, thiên địa biến sắc, gió lốc quét ngang, một quyền này của Mạnh Hạo trực tiếp va chạm với nắm đấm của Huyền Phương Chí Tôn cách hắn mấy trượng, truyền ra tiếng nổ ầm ầm. Mạnh Hạo phun ra máu tươi, vẻ mặt dữ tợn, lần nữa bước ra một bước, đánh ra quyền thứ hai.

Quyền này, chính là Nhập Ma!

Không nhập ma, không được sống. Mạnh Hạo phát ra tiếng cười ngập trời, khí thế như đại hồng thủy ngưng tụ trong một quyền này, lần nữa đánh ra. Ngay cả Huyền Phương Chí Tôn cũng tỏ ra rung động, mà Mạnh Hạo lại lần nữa phun ra máu tươi, thân thể cũng truyền ra tiếng răng rắc.

Mặc dù thân thể Huyền Phương Chí Tôn chỉ là Đạo Tôn, nhưng vốn đã rất cường hãn, lại được lực lượng Chí Tôn gia trì, vượt qua Mạnh Hạo rất nhiều.

- Muốn chết! Huyền Phương cười lạnh, tu vi vận chuyển, tản ra uy áp, hư ảnh sư tử màu vàng nơi đầu quyền gầm thét ngập trời, áp đảo Nhập Ma Quyền của Mạnh Hạo, bước tới gần trước mặt hắn.

Đúng lúc này, hai mắt Mạnh Hạo lập tức sáng ngời, quyền thứ ba... lập tức đánh ra!

Chính là... Sát Thần!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1710: Quỷ Hơi Thay Đổi

Lấy ý chí của ta, dung hợp với ý chí của trời, lấy quyền của ta, vận chuyển Dương Tinh, thành quang quyền!

Giờ khắc này, ý chí Mạnh Hạo phát ra, ngưng tụ thành một quyền Sát Thần, vận chuyển tất cả lực lượng thân thể, mang theo vẻ quyết đoán chưa từng có từ trước đến nay đánh ra.

Trong phút chốc, liền va chạm cùng quả đấm của Chí Tôn Huyền Phương, truyền ra tiếng nổ long trời lở đất, toàn thân Mạnh Hạo run lên, cánh tay phải của hắn trong phút chốc trở nên vặn vẹo, máu tươi phun ra; thân thể hắn như bị cuồng phong thổi qua, lập tức thụt lùi lại. Mà ánh mắt Huyền Phương Chí Tôn cũng lóe lên vẻ kinh ngạc.

Hắn nhìn như vẫn bình thường, nhưng năm đầu ngón tay phải thời khắc này lại run rẩy, tê rần, thậm chí không thể nào mở ra được. Loại thương thế này, mặc dù không tràn ra máu tươi, nhưng trên thực tế năm ngón tay của hắn đã sớm gãy hết xương cốt, thậm chí xương gãy đã lan tràn đến cánh tay của hắn, khiến Huyền Phương đau đớn thấu tim. Ánh mắt hắn tràn ngập sát khí, lần nữa cất bước tới gần.

- Muốn chạy trốn sao?

Nhưng ngay khi hắn vừa tới gần, bước chân Mạnh Hạo chợt dừng lại, ngẩng mạnh đầu, Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết trong cơ thể mạnh mẽ vận chuyển, ánh mắt cũng lóe lên sắc bén.

- Mạnh mỗ không hề nghĩ tới chuyện bỏ chạy. Mạnh Hạo cất tiếng nói lạnh như băng, thân thể lập tức lóe lên ánh sáng màu xanh, hóa thành đại bàng màu xanh bay thẳng tới Huyền Phương. Tốc độ bàng màu xanh bay cực nhanh, trực tiếp xé rách bầu trời, truyền ra tiếng rít bén nhọn, kèm

theo đó còn có từng ngọn núi lớn ầm ầm phủ xuống, bao phủ bốn phương tám hướng quanh con đại bàng màu xanh. Thậm chí ở phía trên nó còn xuất hiện Chí Tôn Kiều rầm rầm phủ xuống, uy lực của Chí Tôn Pháp được bạo phát đến cực hạn.

Huyền Phương Chí Tôn cười lạnh, không ngờ lại không chút né tránh mà bước ra một bước, tay phải nâng lên trảo vào hư không, trước mặt của hắn lập tức xuất hiện một vầng ánh sáng vàng. Bên trong quầng sáng vàng này có vô số phù văn hợp thành trận pháp sáng lấp lánh, còn có cả lực lượng tinh tú ẩn chứa bên trong, khiến cho ngũ hành nghịch chuyển, thiên địa biến sắc.

Trong chớp mắt, trận pháp này liền bay thẳng tới Mạnh Hạo, cứng rắn va chạm. Tất cả núi lớn xung quanh Mạnh Hạo đều tan vỡ, mà con đại bàng màu xanh hắn hóa thành lúc này cũng nổ tung. Khi , ánh sáng xanh tiêu tán, thân hình Mạnh Hạo lộ ra trông vô cùng chật vật, nhất là nơi ngực máu thịt bầy nhầy, thậm chí cồn thấy được cả lục phủ ngũ tạng.

Nếu không phải nhờ có Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết đang điên cuồng vận chuyển, không ngừng khôi phục, lúc này chắc chắn Mạnh Hạo đã chết, nhưng cho dù là vậy, hắn vẫn là cửu tử nhất sinh.

- Chí Tôn... Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra lửa giận không cam lòng, trước đó hắn và Dịch Cổ cũng không chiến đấu kịch liệt như thế, mà trước mắt bị vây vào đường cùng này, hắn mới chính thức cảm nhận được sự kinh khủng của Chí Tôn.

Mà đây vẫn chỉ là Chí Tôn thất nguyên mà thôi!

Thấy trận pháp màu vàng kia sắp sửa đánh lên người, đúng lúc này Mạnh Hạo liền ngửa mặt lên trời thét dài, Chí Tôn Kiều vào giờ khắc này bạo phát ra ánh sáng mãnh liệt, mạnh mẽ đè xuống.

Dưới sự trấn áp của Chí Tôn Kiều, trận pháp màu vàng kiwa liền run lên,

cuối cùng ầm ầm tan vỡ, mà Chí Tôn Kiều cũng chấn động một cái, nhưng vẫn trầm xuống, trấn áp Huyền Phương.

Đồng tử Huyền Phương co rút lại, sau khi cẩn thận liếc nhìn Chí Tôn Kiều, vẻ mặt hắn chợt tỏ ra rúng động, thân thể lập tức lui về sau. Trong mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ lạ, hai tay đặt trước người nhanh chóng bấm quyết, tự điểm một chỉ vào mi tâm. Một luồng ánh sáng vàng lập tức từ đỉnh đầu hắn bay ra, hóa thành một đầu sư tử màu vàng, mang theo tham lam, cười lên ha hả.

- Lại là cây cầu này... Câu cầu này, bổn tôn muốn! Đầu sư tử màu vàng kia chính là phân thân của Huyền Phương, thời khắc này nó cấp tốc bay ra, trong khoảnh khắc đã quấn quanh Chí Tôn Kiều, lợi dụng lực lượng Chí Tôn rung chuyển liên hệ giữa Mạnh Hạo và Chí Tôn Kiều.

Mạnh Hạo không kịp củng cố liên hệ thần niệm, thời khắc này hắn đang phải đối mặt với nguy cơ sinh tử, mà hắn cũng nắm chắc, chỉ cần mình không chết, thì ai cũng không thể đoạt được cây cầu. Thừa dịp Huyền Phương lui về phía sau, Mạnh Hạo liền thuấn di một cái, trực tiếp xuất hiện tại trung tâm trận pháp Dương Tinh, tay phải hắn nâng lên bấm quyết phát ra một chỉ. Dương Tinh lập tức sáng lên rực rỡ, lần nữa bộc phát ra một luồng ánh sáng mãnh liệt.

Không ngờ hắn đã dây dưa đấu pháp với Huyền Phương Chí Tôn hơn mười hơi thở, khiến cho mũi tên ánh sáng Dương Tinh lại có thể lần nữa triển khai. “Ầm” một tiếng, mũi tên ánh sáng bộc phát ra, bắn thẳng tới Huyền Phương Chí Tôn với tốc độ cực nhanh, hơn nữa vì khoảng cách đối phương quá gần, nên gần như mũi tên ánh sáng vừa lóe lên đã lập tức đánh lên người Huyền Phương.

Mũi tên trực tiếp từ xuyên thấu qua mi tâm Huyền Phương, khiến thân thể run lên, phun ra máu tươi, khí thế lập tức trở nên suy yếu. Nhưng hắn lại không chết, thậm chí miệng vết thương nơi mi tâm của hắn đang nhanh chóng khép lại.

Trong lòng Mạnh Hạo trầm xuống, nhưng rất nhanh hắn đã nhìn thấu, không phải Huyền Phương không bị thương, mà là dùng bí pháp nào đó áp chế thương thế xuống, khiến chiến lực hiện tại của hắn cũng không bị giảm sút nhiều.

- Chết tiệt! Sắc mặt Mạnh Hạo trông rất khó coi. Mà lúc này, Huyền Phương đang nhìn về phía Mạnh Hạo cười lạnh lẽo, rồi lại ầm ầm lao tới. Hắn vung tay một cái, lập tức một phiến hải dương màu vàng đột nhiên ầm ầm xuất hiện, nhấc lên sóng dữ đánh tới Mạnh Hạo ở trung tâm trận pháp.

- Đừng nói là một khắc, cho dù là lần mũi tên ánh sáng tiếp theo phát ra, ngươi cũng không trụ được.

Bên ngoài màn sương mù, sắc mặt Hải Mộng Chí Tôn tái nhợt, nàng hiểu được quyết tâm giết Mạnh Hạo của Huyền Phương đã mãnh liệt đến cực hạn, mà nàng cũng không cho rằng Mạnh Hạo có thể kiên trì được hết một khắc trong tay Chí Tôn...

Thậm chí đúng như Huyền Phương nói, giờ khắc này trừ khi là Mạnh Hạo để cho 100 ngàn tu sĩ chết thay, có lẽ... còn có thể trì hoãn thêm một lúc, nhưng cuối cùng... vẫn không thể nào kiên trì được một khắc.

- Huyền Phương! ! Hải Mộng vừa gầm lên vừa đánh về màn sương mù, đồng thời nhìn về phía Dịch Cổ Chí Tôn bên cạnh. Giờ phút này, khôi lỗi Dịch Cổ vì bị sương mù ngắn cách, nên thần thức của Mạnh Hạo lưu lại trong cơ thể hắn đang tiêu tán rất nhanh, đã bắt xuất hiện vẻ cứng nhắc. Không bao lâu nữa, sau khi thần thức Mạnh Hạo lưu lại tản hết, thì chiến lực của khôi lỗi này cũng... biến mất, còn lại chỉ là bản năng đơn thuần.

Nếu chỉ vẻn vẹn như vậy thì cũng thôi, nhưng giờ khắc này, đại quân dị tộc bên ngoài quầng sáng lại đang hết sức phấn chấn, không ngừng đánh vào quầng sáng, muốn đột phá giết; mà tu sĩ Sơn Hải Giới thời khắc này

đều đang kinh hãi nhìn trận chiến trên Dương Tinh.

Cũng vào lúc này, tại bên ngoài Sơn Hải Giới, từ trên tinh không Đệ Lục Thiên chợt vang lên một tiếng cười lạnh. Đó chính là tên Chí Tôn dị tộc thứ hai trên chiến trường này!

Huyền Phương Chí Tôn đã tranh thủ cơ hội, nếu hắn không biến được cơ hội thành ưu thế, thì hắn cũng không xứng làm Chí Tôn. Thân ảnh vị Chí Tôn này được một luồng ánh sáng đen vặn vẹo che đậy, không ai có thể thấy được, hắn từ Đệ Lục Thiên cất bước tiến vào tinh không, lạnh lùng nhìn về phía quầng sáng bao quanh Sơn Hải Giới, lại nhìn chiến trường Dương Tinh bên trong quầng sáng.

Khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười vừa lạnh lẽo, một cỗ khí tức độc ác và tuyệt tình từ từ tản ra. Hắn không nói một lời, tay phải bỗng nhiên nâng lên bấm quyết, ánh sáng đen bên ngoài thân thể lập tức vặn vẹo, khuếch tán ra xung quanh, có thể thấy được, hắn đang vận chuyển toàn lực.

Theo khí tức Chí Tôn từ trên người hắn ầm ầm bộc phát, vào giờ khắc này, một trong năm Thiên đại lục phủ xuống phiến tinh không này..... Đệ Nhị Thiên đại lục, bất ngờ lại trở nên run rẩy.

Không ngừ nó lại thoát khỏi quỹ đạo vốn có, thật giống như bị một bàn tay vô hình bắt được, bỗng nhiên... bị ném về phía vách ngăn Sơn Hải Giới!!

Nắm một phiến đại lục đập về phía quầng sáng Sơn Hải Giới, phương thứ ra tay này vừa xuất hiện, chẳng những khiến tu sĩ Sơn Hải Giới hoảng sợ, mà ngay cả những dị tộc kia cũng đều rúng động.

Trong đó, những dị tộc thuộc về Đệ Nhị Thiên đại lục lúc này đang vô cùng lo lắng, nhưng bọn chúng lại không dám hé miệng nói ra một câu, chỉ có thể nhìn Đệ Nhị Thiên đại lục vốn đã bị cỗ gió lốc tàn phá, lúc này lại đang ầm ầm đè ép về phía quầng sáng Sơn Hải Giới.

Nhìn như chậm chạp, nhưng trên thực tế lực lượng ẩn chứa bên trong lại long trời lở đất!

Giờ khắc này, tu sĩ Sơn Hải Giới mới tận mắt thấy được, cái gì gọi là... Chí Tôn!

Đó chính là tồn tại có thể dùng sức một người thay đổi một cuộc chiến tranh, có thể dùng một phiến đại lục làm chí bảo, hủy thiên diệt địa. Thậm chí nếu không vì hạn chế của nơi này, chỉ sợ tinh không cũng có thể trở thành chí bảo để vị Chí Tôn này thi triển.

Mặc dù Đệ Nhị Thiên đại lục là đại lục nhỏ nhất trong năm đại lục phủ xuống lần này, nhưng sự khổng lồ của nó vẫn khó có thể tưởng tượng nổi. Thời khắc này nó đang rầm rầm lao đến, chỉ mới là uy áp đã khiến cho tinh không vỡ vụn, khiến cho quầng sáng Sơn Hải Giới lõm xuống.

Sắc mặt Địa Tạng tái nhợt, nhưng lại ngửa mặt lên trời cười ha hả. Hắn lấy ra một bình thuốc, sau một thoáng chần chờ, liền cắn răng một cái, mở ra nuốt vật bên trong vào bụng. Tu vi của hắn lập tức ầm ầm bạo tăng, gân xanh trên mặt nổi lên cuồn cuộn, thậm chí đỉnh đầu của hắn còn xuất hiện một chiếc sừng xanh dữ tợn.

Ngay cả da thịt hắn cũng đều biến đổi, trở thành màu xanh, thân thể trở nên cao lớn đến trăm trượng, khí thế toàn thân phát ra ngập trời. Hắn không còn hoàn toàn là tu sĩ nữa, mà trên người còn có... Yêu khí!

Tay phải hắn nâng lên, vỗ mạnh lên mặt đất, dùng sinh mệnh của hắn, dùng tất cả của hắn đi đối kháng với Đệ Nhị Thiên đại lục đang lao tới kia.

100 ngàn tu sĩ trên Nguyệt Tinh cũng đều đánh bạc sinh mạng, trong tiếng cười thảm, toàn bộ sinh cơ của bọn họ, tu vi của bọn họ, linh hồn của bọn họ đều tản ra, sáp nhập vào trong trận pháp, đi trợ giúp Địa

Tạng, trợ giúp Sơn Hải Giới đối kháng đại địch!

Giờ khắc này, Dương Tinh, Nguyệt Tinh đồng loạt gặp phải nguy cơ sinh tử, khiến cho ưu thế lúc trước của Sơn Hải Giới, trong phút chốc trở thành tình thế bất lợi. Mà hết thảy điều này, đều là bởi vì... Huyền Phương! !

Trong năm đại Chí Tôn của 33 Thiên, tu vi Huyền Phương không phải là cao nhất, nhưng từ trận chiến trọng đại này, 33 Thiên lại giao cho hắn phủ xuống, có thể thấy được bọn chúng có lòng tin rất lớn đối với Huyền Phương. Hắn có thể lãnh đạo dị tộc của năm Thiên đại lục rung chuyển Sơn Hải Giới dễ như trở bàn tay, ít nhất... cũng trì hoãn một năm.

- Mục đích thực sự của bổn tôn, thời khắc này cũng không ngại cho ngươi biết được, không phải là vì Dịch Cổ, không phải là vì Dương Tinh, càng không phải là vì ngươi, mà là vì... Nguyệt Tinh mà ta chưa từng liếc mắt nhìn qua! Trên Dương Tinh, Huyền Phương cười cười, cất bước trực tiếp đạp tới trận pháp Mạnh Hạo đang ở. Trận pháp nổ vang,100 ngàn tu sĩ ở xung quanh toàn bộ phun ra máu tươi, nhưng không ngờ lại không có một ai buông xuôi, mỗi một người đều giống như tu sĩ trên Nguyệt Tinh, phóng ra toàn bộ tu vi cùng sinh mạng của mình, cho dù bọn họ có chết, cũng phải trì hoãn một chút thời gian vì Mạnh Hạo.

Bọn họ muốn thay thế Mạnh Hạo, thừa nhận lực lượng đến từ Huyền Phương Chí Tôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1711: Lục Cấm Quy Nhất

100ngàn người này, ý chí thống nhất, sinh mạng liên tiếp cùng trận pháp. Linh hồncũng cam tâm tình nguyện đưa ra, tu vi hòa vào trong trận, tạo thành một cái chỉnhthể, bảo vệ Mạnh Hạo bên trong đó.

Huyền Phương cười lạnh, bước chân đạp mạnh một cái, lập tứcđất rung núi chuyển, thiên địa nổ vang. 100 ngàn tu sĩ bên trong trận pháp lậptức lần nữa phun ra máu tươi.

Mạnh Hạo ở bên trong trận, tâm thần run rẩy. Hắn không thểngồi yên không lý đến, mặc dù hắn biết, mình không phải là đối thủ của Chí Tôn.Mặc dù hắn biết, bản thân mình chỉ cần nhắm mắt lại, ngồi ở chỗ này, liền có thểsống sót thêm một ít thời gian, trì hoãn thêm một ít thời gian. Nói không chừng...có thể kéo dài cho hắn đến một khắc sương mù bên ngoài tiêu tán.

Khi đó, hắn lại có sinh cơ!

Nhưng... hắn không làm được. Mạnh Hạo giữa bấm quyết, hắnkhông có tiếp tục triển khai lực lượng của Dương Tinh. Dưới loại trạng tháinày, lực vận chuyển sẽ tăng tốc tiêu hao sinh mạng của 100 ngàn tu sĩ. Hắnkhông thể làm như vậy.

Thân thể hắn một bước đi ra, trong phút chốc rời khỏi trậnpháp, chạy thẳng tới Huyền Phương. Lão ta cười to, trong mắt lộ ra châm chọc. Lãota còn lo lắng Mạnh Hạo co đầu rút cổ không ra, nói vậy, sẽ lãng phí một ít thờigian.

Thời khắc này Mạnh Hạo chủ động xuất hiện, huyền huyềnthân thể khoảnh khắc biến mất, khi xuất hiện, bất ngờ phía trước người của hắn,tay phải nâng lên, vung mạnh một cái. Trong tiếng nổ ầm ầm, một cỗ

lực lượng mạnhmẽ Mạnh Hạo không thể chống cự bạo phát kinh thiên, đánh xuống. Hắn phun ra máutươi, thân thể lảo đảo lui về sau.

- Thiếu chủ!

- Thiếu chủ!

100 ngàn tu sĩ bên trong trận pháp lập tức rống lên thảm thiết.

Mạnh Hạo ở giữa không trung, Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyếttrong cơ thể hắn vào thời khắc này cũng không ngừng sụp đổ. Dưới uy áp của ChíTôn đã không cách nào kiên trì quá lâu, mà thương thế của hắn đã nặng nề đến cựchạn.

Đúng lúc này, Huyền Phương lại một lần nữa tới gần, nânglên tay phải, sát cơ lóe lên một cái trong mắt, chộp mạnh về phía đầu của MạnhHạo.

- Chết đi cho bổn tọa!

Mắt thấy sắp bắt được, Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu, tayphải bấm quyết, bỗng nhiên phóng ra một chỉ.

Phong Yêu, đệ bát cấm!

Nhưng cấm chế này vừa mới triển khai, chỉ chớp mắt khiếnHuyền Phương dừng một cái liền lập tức tan vỡ. Dưới sự cắn trả, Mạnh Hạo phunra máu tươi, lảo đảo lui về sau. Bước chân nhìn như thác loạn, lui về sau vàibước, nhưng thời gian lại xuất hiện biến hóa trước mặt của lão ta. Một màn nàykhiến Huyền Phương sửng sốt, phút chốc co rút lại đôi mắt. Thân ảnh của Mạnh Hạolại trong phút chốc biến mất, khi xuất hiện, bất ngờ ở phía sau lão ta.

Thân thể của Huyền Phương bỗng nhiên lui về sau, va chạmmạnh qua. Một tiếng ầm, lão ta không ngờ xuyên thấu thân thể của Mạnh Hạo.

CònMạnh Hạo, dường như chỉ là một ảnh, trên thực tế lại không tồn tại.

- Thời gian!

Đôi mắt của Huyền Phương lần nữa co rút lại.

Đây không phải là không gian biến hóa trên ý nghĩa đơnthuần, đây là ẩn chứa lực lượng thời gian, phảng phất là Mạnh Hạo xuất hiện trướcmấy hơi thở, phía sau Huyền Phương!

Chính là Mạnh Hạo từ thân ảnh của Hắc y nơi đó, học đượcbước chân thời không. Mà giờ khắc này, thân ảnh của hắn tuy rằng tiêu tán,nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, từ đó xuất hiện, còn ở phía sau Huyền Phương.Lần này, tay phải của hắn đã biến đổi, Chiến Binh... bất ngờ xuất hiện, bỗngnhiên giơ lên, đi về phía trước bước ra một bước, giống như là từ quá khứ đi tớihiện tại vậy!

Một đao kinh thiên chém xuống ầm ầm!

Huyền Phương né tránh đã không kịp. Một đao này, vượt quachém tới, chém ở hiện tại. Khi đao ra, tất nhiên sẽ trúng, không thể né tránh.Trong tâm thần của Huyền Phương lần đầu tiên dâng lên cảm giác nguy cơ, tuy rằngkhông là sinh tử, nhưng như cũ đối với lão ta mà nói rất là hiếm thấy.

Vào nháy mắt tiếng ầm ầm đó nổi lên ngập trời, nổ vang bốnphương tám hướng, một đao cầu vồng khoảnh khắc rơi xuống, trực tiếp chém trênngười của Huyền Phương Chí Tôn. Vốn dĩ mi tâm, nhưng thân thể của Huyền PhươngChí Tôn lại không trúng trong đó. Lão ta hơi dịch chuyển một chút, khiến cho mộtđao ấy khoảnh khắc chém xuống bả vai bên trái của lão ta!

Một tiếng ầm, máu tươi phun ra. Cánh tay trái của HuyềnPhương Chí Tôn bị lìa sóng vai. Còn bản thân của lão ta thì nhanh chóng lui vềsau,

sắc mặt hơi tái nhợt. Khi lão ta nhìn về phía Mạnh Hạo sát cơ nhoáng lên mộtcái, lập tức cánh tay bị gãy lìa của lão ta giờ khắc này nổ lên ầm ầm.

Sau khi nó hóa thành một mảnh biển máu màu vàng, trực tiếpngập trời lên, cuốn trên người của Mạnh Hạo, như gió cuốn quét ngang. Mạnh Hạorun rẩy. Hắn vốn dĩ đã bị trọng thương, thời khắc này máu tươi phun ra, thân thểmáu thịt bầy nhầy, ý thức sắp tán loạn. Trong tiếng cười thảm, trong mắt hắn lộra ngọn lửa không cam lòng, cưỡng ép dịch chuyển, liều mạng lần nữa bị thương nặng,cuối cùng chạy ra từ bên trong gió lốc đó.

Nhưng ngay phút chốc hắn chạy ra, tay phải của HuyềnPhương Chí Tôn bấm quyết, phóng mạnh ra một chỉ. Lập tức một luồng ánh sángvàng hóa thành trường đao, rơi mạnh xuống. Không đợi Mạnh Hạo phản ứng, Bì Đốngtự mình bay ra, trực tiếp đánh vào trên trường đao đang vọt tới.

Tiếng hét thảm truyền ra. Bì Đống lập tức hư nhược mộtchút, thụt lùi lại, nhưng nó không trở lại túi trữ vật, mà là cuốn Mạnh Hạo chạythẳng tới trận pháp mà đi.

- Trở về không được!

Thanh âm lạnh lùng của Huyền Phương Chí Tôn truyền ra.Tay phải còn lại của lão ta bỗng nhiên mở ra, chộp một cái về phía Mạnh Hạo nơixa xa. Từ trên năm đầu ngón tay bị nứt ra của lão ta đều tản ra căn nguyên.

Tổng cộng năm đạo căn nguyên ầm ầm mà đi, sau khi dây dưaở cùng một chỗ với nhau, không ngờ lại sinh ra đạo thứ sáu, rồi sau đó là đạocăn nguyên thứ bảy. Căn nguyên thời gian khiến cho cái bàn tay nọ tràn đầy lựclượng quỷ thần khó lường, khoảnh khắc lại tới, xuất thủ... liền tất trúng!

Sắc mặt của Mạnh Hạo tái nhợt, nguy cơ trước mắt, hắn mộtphen kéo Bì Đống. Khi hắn đẩy nó ra, tay phải đột nhiên nâng lên, phóng ra mộtchỉ về phía bàn tay đang tới, về phía Huyền Phương!

Yêu Phong, đệ bát cấm!

Giữa tiếng ầm ầm, bàn tay nọ dừng một chút, nhưng cũng chỉtrong nháy mắt liền lập tức khôi phục. Còn Mạnh Hạo thì phun ra máu tươi, bị cắntrả mãnh liệt. Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đó hắn không cần phải đigiam cầm Chí Tôn. Hắn vẫn chưa thể làm được, chỉ sẽ bị thương tự thân.

Dịch Cổ trước đây là bởi vì có Sửu Môn Đài tiến hành nô dịch,hắn mới có thể hơi làm giam cầm. Còn hiện giờ, đối mặt một vị Chí Tôn hoàn chỉnh,cấm pháp không phải là không có, mà là...

- Tu vi của ta quá thấp!

Mạnh Hạo cười thảm, nhưng lại cắn răng. Vào khoảnh khắcbàn tay nọ lại tới, căn nguyên thần hỏa bạo phát, tay phải bấm quyết, lần nữaphóng ra một chỉ.

Phong Yêu, đệ thất cấm!

Đệ lục cấm!

Đệ ngũ cấm!

Đệ tam cấm!

Đệ nhị cấm!!

Nếu liều chết, như vậy thì dứt khoát liều mạng tới cùng.Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra điên cuồng, trong tiếng nổ ầm ầm, tất cả cấm pháptoàn bộ được triển khai. Khi tiếng nổ long trời lở đất, Huyền Phương nhíu mày,thân thể lập tức lui về sau. Lão ta cảm nhận được khí tức bốn phía hỗn loạn, cảmnhận được một cỗ biến hóa khiến lão ta cảm thấy rất không

thích.

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, mọi chỗ máu thịt tan vỡ, đó làsự cắn trả của Phong Yêu cấm pháp. Mà hắn thời khắc này muốn làm, không phảithi triển Phong Thiên Quyết. Pháp quyết này dựa vào Sơn Hải lực bạo phát, nơiđây bị ngăn cách, trước đó hắn đã thử nhưng không thể vận chuyển.

Thời khắc này hắn muốn triển khai, là liều chếthợp nhấttrước thời hạn Phong Yêu cấm pháp!

Chín cấm hợp nhất mới là sự biến hóa mạnh nhất của PhongYêu. Nhưng hiện giờ, Mạnh Hạo chỉ nắm giữ sáu cấm. Đệ nhất cấm cùng đệ tứ cấmthì hắn chưa thu được. Về phần đệ cửu cấm, hắn trước sau không thể chế tạo ra.

Nhưng giờ này không có cách nào, thời gian của một khắcđã qua một nửa. Phân nửa còn dư lại hắn ngửa mặt lên trời gào thét. Mạnh Hạo liềumạng toàn thân nổ vang, máu thịt tan vỡ, xương vỡ vụn, ép buộc phải dung hợp tấtcả cấm pháp triển khai.

Tiếng nổ kinh thiên, giờ khắc này, tất cả mọi người trênDương Tinh đều tâm thần chấn động. Huyền Phương lại hít ngược một hơi, thấtkinh, thiên địa biến sắc, thay đổi chính là bầu trời của Sơn Hải Giới!

Giờ khắc này, bên trong Sơn Hải Giới bị chấn động hết thảy.Thậm chí ngay cả mọi người trong tinh không cũng đều toàn bộ khiếp sợ. Dị tộcthì run rẩy tâm thần, Chí Tôn của Đệ Lục Thiên kia bỗng nhiên động dung.

Hải Mộng cũng được, những người khác cũng được, đều vàogiờ khắc này trong lòng không khỏi run rẩy.

Chỉ có Thủy Đông Lưu, ông ta hít thở dồn dập. Trên NamThiên Tinh, ông ta nhìn phương hướng Mạnh Hạo nơi xa xa, trong mắt của ông tacó ân cần lo lắng, cũng có... phức tạp!

Trong tiếng nổ vang, một cỗ khí thế ngập trời dâng lên từtrên Dương Tinh. Mạnh Hạo run rẩy, trước mặt của hắn bất ngờ xuất hiện một cáiquang cầu. Quang cầu ấy hỗn loạn, bên trong có sáu cổ lực lượng đang xoay tròn,trong lúc mơ hồ dường như muốn tự mình thôi diễn, dường như có sự vật gì sắp sảnsinh ra từ bên trong nó.

Một cỗ uy áp mãnh liệt khiến Huyền Phương Chí Tôn thay đổisắc mặt. Bên trong tâm thần của lão ta, lần đầu dâng lên nguy cơ sinh tử, khôngchần chờ chút nào, thân thể bay nhanh lui về sau.

Ngay trong phút chốc lão ta lui về phía sau, Mạnh Hạodùng toàn lực, cho dù bỏ ra sinh mạng cũng đẩy mạnh quang cầu hỗn loạn phía trướcngười. Khi hắn đụng chạm quang cầu, thân thể hắn run rẩy, máu thịt văng tungtóe, lộ ra xương cốt, ngay cả xương cốt cũng vỡ nát.

Một tiếng ầm, quang cầu bị Mạnh Hạo đẩy ra, nhưng thân thểhắn lại mất đi tất cả khí lực. Hắn vừa hạ xuống, được Bì Đống ở xa xa một phencuốn lấy, khoảnh khắc mang vào bên trong trận pháp.

Mà giờ khắc này, quang cầu kia lao đi ầm ầm, chạy thẳng tớiHuyền Phương. Mắt thấy nó sắp tới gần, Huyền Phương phát ra tiếng gầm thét kinhthiên. Dưới nguy cơ sinh tử đó, thân thể lão ta bành trướng mãnh liệt, trongnháy mắt vào khoảng mười ngàn trượng. Rồi sau đó lại co rút lại với nhau, bấtngờ biến thành một con sư tử màu vàng long trời lở đất.

Trong mắt của lão ta lộ ra ánh sáng thôi diễn mãnh liệt,lấy thuật pháp hao phí sinh mạng của lão ta, tới thôi diễn phương pháp phá giải.

- Chết!

- Chết!

- Chết...

Vẻ mặt của Huyền Phương lộ ra hoảng sợ, cũng có khủng khiếp.Trong thời gian ngắn ngủi, lão ta thôi diễn khoảng mấy trăm ngàn lần. Nhưng bấtkể lão ta thôi diễn như thế nào, kết quả của lão ta, kết cục của lão ta đều làchết!

- Điều đó không thể nào, loại thần thông này rốt cuộc làcái gì?

Khi Huyền Phương run rẩy, thân thể lần nữa lui về sau.Nhưng lúc này đây, sương mù bốn phía vốn dĩ phong ấn Mạnh Hạo, nhưng trước mắt,lại trở thành nơi vây khốn lão ta!

- Không hoàn mỹ, thuật pháp này không hoàn mỹ. Tất cả còncó sinh cơ, vả lại người này triển khai thuật pháp nọ, hồn bị thương. Đây là mộtloại đạo nổi lên trong cơ thể hắn, bị hắn triển khai trước thời hạn!

- Trước lúc chưa hoàn thành cuối cùng, cho dù là hắn hômnay bất tử, cũng đều không thể triển khai đạo pháp này!

Đôi mắt của Huyền Thiên bỗng nhiên chớp động.

- Ta còn có sinh cơ, chỉ có... Thời gian chi ảnh!

Trong tiếng gầm thét của lão ta, thân thể vào nháy mắtđó, đạo thời gian vận chuyển tới cực hạn. Thân thể mơ hồ, dường như xuất hiện hồnbất diệt của lão ta trong vô số khoảng thời gian.

- Bổn tôn sống sót vạn vạn năm, mặc dù cuộc đời này khôngcó hy vọng thành tựu bát nguyên, nhưng mỗi một giáp đều có một tôn hồn để lại.Thuật pháp này thời gian cực hạn, trừ phi ngươi diệt sát tất cả hồn của ta, nếukhông, diệt sát không hết bản mạng hồn của lão phu!

Đôi mắt của Huyền Phương đỏ thẫm. Nếu không có vạn bất đắcdĩ, nếu không phải là chân chính nguy cơ sinh tử, lão ta tuyệt sẽ không vận

dụngthuật pháp này!

Đây là phương pháp bảo vệ tánh mạng của lão ta, cả đời...Chỉ có một lần!

Thời khắc này, lão ta đã bị bức bách đến cực hạn, nếukhông triển khai, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không quản được quá nhiều,toàn diện bạo phát.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1712: Một Trận Liều Chết

Thânảnh của Huyền Phương trong nháy mắt mơ hồ. Chung quanh lão ta dường như có ánhsáng vặn vẹo, mơ hồ. Thời gian vặn vẹo đó tựa như quán xuyên vạn vạn năm, bêntrong bất ngờ như chớp ảnh vậy, xuất hiện vô số niên đại, vô số... thân ảnh củaHuyền Phương!

Đó là bên trong vạn vạn năm, trong mỗi một giáp nămtháng, Huyền Phương với thành tựu Chí Tôn, căn nguyên thời gian đại thành, triểnkhai tuyệt pháp bảo vệ tánh mạng!

Loại thuật pháp này có thể nói kinh khủng. Có thể nói thuậtpháp này của Huyền Phương cho dù lão ta đối mặt Chí Tôn bát nguyên, cũng có thểhình thần bất diệt!

Trừ phi có thể hủy diệt hết thảy tất cả hồn mà lão ta giữlại trong thời gian, nếu không, chỉ cần có một hồn còn đó, liền có thể trong phútchốc khôi phục như lúc ban đầu. Chỉ có điều loại tuyệt pháp kinh khủng này, HuyềnPhương cả đời chỉ có thể triển khai một lần.

Nếu không, dưới sự cắn trả của đại đạo thời gian, cả ngườilão ta sẽ tan chảy thành một phần của thời gian, từ nay về sau không cụ bị ý thứctự thân nữa, mà sẽ trở thành nô dịch của căn nguyên!

Lần này, Mạnh Hạo giao chiến với Huyền Phương Chí Tôn, mộtkhắc thời gian đã qua sáu thành. Hắn có thể lấy lục nguyên chiến lực trì hoãn đếnnay, vốn dĩ cực kỳ không tầm thường. Hắn lại ép Huyền Phương hao phí tuyệt phápcả đời này chỉ có một lần. Trận chiến này... Mạnh Hạo cho dù bị đánh bại cũngđã vinh dự!

Huyền Phương Chí Tôn ngửa mặt lên trời rống lớn, tuyệtpháp triển khai đến cực hạn. Đối mặt không thể né tránh, Hỗn Độn Cầu như khóađược hồn. Hai cánh tay của Huyền Phương Chí Tôn đưa ra về phía trước, mang quyếtliệt phóng ra một chỉ về phía trước.

Tiếng động ầm ầm ngập trời, thời không vặn vẹo chungquanh lão ta, trong phút chốc gào thét mà đi, hướng về Hỗn Độn Cầu lại tới, lậptức đụng chạm, lập tức trấn áp.

- Bổn tôn đánh bạc chính là thuật pháp không hoàn mỹ này,đánh bạc... chính là thuật pháp không hoàn mỹ này không đủ để diệt tất cả hồntrong thời gian của lão phu.

Huyền Phương ngửa mặt lên trời rống lớn. Căn nguyên thờigian của lão ta lập tức khoảnh khắc đụng chạm với Quang Cầu hỗn độn, bạo phátra ánh sáng mãnh liệt!

Ánh sáng nọ quỷ dị, không ngờ không có tản ra quá xa, chỉkhuếch tán bốn phía trăm trượng, khiến cho chỗ trăm trượng này dường như trởthành một cái Dương Tinh khác, tia sáng rực rỡ, chói mắt vô cùng.

Bên trong trăm trượng, vẻ mặt của Huyền Phương Chí Tôn dữtợn. Quang cầu hỗn độn nọ thời khắc này biến mất, hóa thành sáu luồng khói, khoảnhkhắc chui vào bên trong căn nguyên thời gian của Huyền Phương Chí Tôn, lấy thờigian năm tháng của vạn vạn năm đi diệt sát tất cả hồn của Huyền Phương Chí Tôn.

Giữa vô thanh vô tức, thời gian vặn vẹo ở bốn phía HuyềnPhương Chí Tôn. Những hình ảnh đó lóe lên từng cái thì nhanh chóng tan vỡ, rấtnhanh liền diệt đi gần như nhiều thêm một thành!

Hồn bị diệt một thành khiến sắc mặt của Huyền Phương ChíTôn cực kỳ khó coi, nhưng rất nhanh, hai thành, ba thành, bốn thành, nămthành...

Sau năm thành, trong mắt của Huyền Phương Chí Tôn lộ rakhủng khiếp và hoảng sợ mãnh liệt, cũng có không thể tin. Lão ta không tin mìnhhôm nay sẽ bỏ mạng ở nơi này. Lão ta không tin mình thôi diễn sẽ sai lầm, càngkhông tin, bản thân mình triển khai phương pháp bảo vệ tánh mạng mà cả đời nàychỉ có thể sử dụng một lần lại vẫn không thể đối kháng đạo pháp không hoàn mỹkia!

- Không thể nào!

Huyền Phương Chí Tôn gào thét, máu huyết toàn thân vậnchuyển ầm ầm. Lập tức những hồn ảnh bên trong thời gian của lão ta toàn bộ đềukhí huyết nổi lên quay cuồng, hồn lực càng bàng bạc.

Mà giờ khắc này, sáu luồng làn khói nọ cũng trong sự tiêuhao nhanh chóng, diệt đi năm thành hồn ảnh của Huyền Phương, sáu luồng khói haophí không ít, thời khắc này vô thanh vô tức. Sau khi lan tràn hủy diệt hết sáuthành hồn ảnh của Huyền Phương, sáu luồng khói nọ đã có dấu hiệu tiêu tán.

Rất nhanh, ngay sau đó thành hồn ảnh thứ bảy cũng bị diệttuyệt, sáu luồng khói bắt đầu tán loạn. Dư lực cưỡng ép lan tràn, không thể hủydiệt thành hồn ảnh thứ tám của Huyền Phương, tất cả làn khói, cuối cùng... hoàntoàn tiêu tán.

Vào khoảnh khắc nó tiêu tán, Mạnh Hạo trong trận phápphun ra ngụm lớn máu tươi. Thân thể uể oải, sắc mặt tái nhợt không có chút máunào. Sự cắn trả trong cơ thể khiến cho lục phủ ngũ tạng của hắn đều vỡ vụn,toàn thân của hắn run rẩy. Tu vi của hắn đều tan rã, ý thức của hắn đã bắt đầumơ hồ.

Thua rồi... Mạnh Hạo ngay cả khí lực cười thảm cũng khôngcó. Hắn biết, lần này mình đã hoàn toàn bị đánh bại rồi.

Thua thê thảm chưa từng có như vậy, mặc dù là trận chiếnnăm đó giữa

mình và Đệ Thất Sơn Hải chủ, tuy rằng thảm thiết, nhưng lại thắng.Vậy mà hôm nay, tuyệt vọng khi liều hết tất cả mà cũng không thể chiến thắng,khiến lòng của Mạnh Hạo tràn đầy chua xót.

Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết còn vận chuyển trong người, chẳngqua trừ phi cho Mạnh Hạo đủ thời gian, nếu không, khôi phục cũng chỉ là khí lựcgiơ tay lên triển khai mấy cái thần thông, không thể khôi phục nhiều lắm.

Hơn nữa... trên thời gian, đối với Mạnh Hạo mà nói, chínhlà một thanh đao treo lên đỉnh đầu, mà giờ này khoảng cách một khắc chỉ trôiqua chừng bảy thành, hắn rất khó kiên trì.

Cảnh tượng bên ngoài sương mù, bị sương mù che đậy, MạnhHạo trước đó giao chiến với Chí Tôn, không thể phân tâm, chỉ có thể mơ hồ cảmnhận được, phía ngoài... cũng không ổn giống vậy.

Bên ngoài trận pháp cách đó không xa, thân thể của HuyềnPhương cũng đang run rẩy. Ánh sáng chung quanh lão ta trăm trượng, đạo phápkhông hoàn mỹ tiêu tán sau khi theo sáu cấm của Mạnh Hạo quy nhất cũng nhanhchóng tản đi, rất nhanh thì mất đi tia sáng, lộ ra Huyền Phương Đạo Tôn đứng ởnơi đó.

Huyền Phương Đạo Tôn vào giờ khắc này có bộ dáng chật vật,tóc tai bù xù, thậm chí toàn thân đều mồ hôi. Trong mắt của lão ta có ánh sángsống sót sau tai nạn. Trên thần sắc mang phức tạp, nhìn Mạnh Hạo bên trong trậnpháp, đã mất đi chiến lực.

- 33 Thiên này có thể dồn lão phu đến trình độ như vậy,chỉ có hai vị Chí Tôn bát nguyên, mà hôm nay... lại thêm một người là ngươi.

Huyền Phương nhìn Mạnh Hạo một cái sâu đậm, nhưng lại ômquyền, cúi đầu với hắn.

- Cái cúi đầu này, lão phu chính là bái ngươi. Lão phu mặcdù phải giết ngươi, nhưng cũng kính trọng ngươi.

- Lập trường bất đồng nên mới có cuộc chiến tranh này, mớicó sự chém giết giữa ta và ngươi. Chuyện này không phải ngươi có thể lựa chọn.Mà lão phu tuy là Chí Tôn, nhưng chỉ là thất nguyên, cũng không thể lựa chọn.

- Mạnh Hạo... Lão phu nhớ kỹ tên của ngươi. Còn bây giờ,ngươi có thể... rời khỏi thế gian rồi.

Huyền Phương hít sâu một hơi, hồn của lão ta trong thờigian tuy bị diệt đi gần như tám thành, nhưng phàm là tồn tại một hồn thì lão taliền bất tử bất diệt.

Điều đáng tiếc duy nhất của lão ta là thuật pháp này...cuộc đời này không thể triển khai. Nếu như Mạnh Hạo còn có thể thi triển lần thứhai đạo pháp không hoàn mỹ đó, lão ta... hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Mạnh Hạo trầm mặc, nội tâm khẽ thở dài, trước mắt tử vongnày, hắn trái lại không hoảng sợ, trước mắt hiện lên rất nhiều hình ảnh. Bắt đầutừ khi còn bé cha mẹ mất tích, cho đến đi học trong Vân Kiệt Huyện, tham dựkhoa thi, rồi sau đó bước chân vào tu đạo trên Đại Thanh Sơn.

Hình ảnh cả đời nhanh chóng hiện lên trước mắt của hắn,có thân nhân, có người yêu, có bằng hữu...

Thời khắc này, Huyền Phương một bước đi tới, trong tiếngnổ ầm ầm, trực tiếp bước chân vào trong trận pháp. Lão ta đang muốn đi đánh chếtMạnh Hạo, nhưng vào lúc này, 100 ngàn tu sĩ bên trong trận pháp mà trước đó lãota không quá để ý lại đồng loạt phát ra gầm thét rống giận.

Grừ..grừ!

Không có lời nói truyền ra, không có lời nói nói ra, cóchăng... chỉ là một tiếng gào thét phát ra từ linh hồn!

100 ngàn tu sĩ nọ vào thời khắc này mỗi một người đều mắtđỏ lên, bạo phát ra toàn bộ tu vi, toàn bộ sinh mạng, đi chống cự Huyền PhươngChí Tôn, không cho lão ta bước chân vào bên trong trận pháp, không cho lão tađi làm thương tổn Mạnh Hạo!

Đôi mắt của Huyền Phương chợt lóe sáng, trong tiếng hừ lạnhchân phải đạp một bước về trận pháp, lúc rơi xuống đất, Dương Tinh đều đang chấnđộng. Một cỗ lực lượng mạnh mẽ tuôn ra từ trong cơ thể lão ta, đánh vào trậnpháp, đánh lên Mạnh Hạo!

Nhưng Mạnh Hạo bị thương tổn cũng không nhiều, hầu hếtthương tổn khi cổ lực lượng mạnh mẽ đó vọt tới, đều được 100 ngàn tu sĩ toàn bộgánh chịu.

Máu tươi phun ra, thậm chí có người đã thân thể khô héo,lảo đảo muốn ngã.

Một màn này khiến tất cả hồi ức của Mạnh Hạo trong nháy mắtcắt đứt. Hắn nhìn 100 ngàn người bốn phía, nhìn ý chí bất khuất của bọn họ,nhìn bọn họ thời khắc này thà chết cũng phải quyết tâm bảo vệ mình, thân thể hắnrun rẩy.

Huyền Phương cũng động dung. Lão ta trầm mặc, khẽ thở dàimột tiếng, không nói gì nữa, nhưng xuất thủ... tàn nhẫn hơn, sát ý mãnh liệthơn, liên tục đi ra 7, 8 bước bên trong trận pháp, tới gần Mạnh Hạo. Mà lão tamỗi một bước đặt xuống, trận pháp đều run rẩy, nổ vang ngập trời.

100 ngàn tu sĩ bên trong trận pháp lần nữa phun ra máutươi. Thân thể người trong nháy mắt khô héo, nhưng lại vứt bỏ sinh mạng, khôngtiếc bị trận pháp hút đi hết thảy của bản thân mình cũng phải đi... bảo vệ

MạnhHạo!

Hay hoặc là nói, bọn họ bảo vệ, không chỉ Mạnh Hạo màcũng chính là quê hương của bọn họ!

Không phải tất cả quê hương tan vỡ đều sẽ làm chủng tộc bạophát ra ý báo thù. Chính là tuyệt vọng, chính là mờ mịt, chỉ có... chủng tộc ấymới có tinh thần bất diệt đó. Chỉ có chủng tộc như vậy, mới có thể trước mắtnguy cơ, mới có thể lúc quốc gia sinh tử tồn vong, lựa chọn hy sinh! Mới có thểsau khi quê hương hủy diệt, vạn vạn năm không quên báo thù!

Hy sinh bản thân mình bảo vệ quê hương!

Mà chiến tranh, cướp đoạt tài nguyên vĩnh viễn không làcăn bản. Hay hoặc là nói, lấy cướp đoạt tài nguyên làm mục đích chiến tranh, mặckệ chết bao nhiêu đều là nhu hòa... Sự tàn khốc chân chính là diệt đi tinh thầnvà ý chí của chủng tộc làm mục đích phát khởi chiến tranh!

Diệt đi tinh thần của một chủng tộc, trừ đi ý chí của chủngtộc ấy, đó... mới là diệt tộc!

Diệt tộc, diệt tộc, diệt không chỉ là sinh mạng, còn cótinh thần, cũng chính là hồn!

Lúc ban đầu của trận Sơn Hải Giới cùng 33 Thiên khai chiếnnày, Mạnh Hạo đốt một cây đuốc, thiêu đốt Đệ Nhất Thiên đại lục, chiếu sáng ánhmắt của tất cả tu sĩ Sơn Hải, thức tỉnh... tinh thần chi hồn của tu sĩ thuộc vềSơn Hải Giới.

Từ một khắc đó trở đi, cuộc chiến tranh này đã có bất đồng.33 Thiên có lẽ có thể diệt hết tộc của Sơn Hải Giới, nhưng lại... không thể diệthồn của Sơn Hải Giới.

Mà giờ khắc này, theo bước chân của Huyền Phương Chí Tôn,trong tiếng

nổ vang, từng người tu sĩ cam nguyện hy sinh, máu tươi tràn ngập.Thân ảnh của bọn họ toàn bộ khô héo, lấy cái chết... tới trì hoãn thời gian!

- Các ngươi... Không cần như thế...

Đôi mắt của Mạnh Hạo tê liệt. Thân thể hắn run rẩy, nhìn100 ngàn tu sĩ bốn phía. 100 ngàn người kia, hắn trước một trận chiến này chưatừng gặp nhau, đều xa lạ lẫn nhau. Những người này, có thân nhân, tông môn, ngườiyêu, thậm chí con cái của mình, nhưng giờ đây... lại không chần chờ chút nào, lựachọn lấy sinh mạng tới trì hoãn bước chân của Huyền Phương.

Nhìn từng thân ảnh khô héo đó, nhìn hồn của từng người mộtảm đạm, như ánh nến trong gió, dường như tùy thời có thể tan vỡ, Mạnh Hạo phátra tiếng gào thét thê lương.

Hai mắt của hắn lộ ra màu máu, trong cơ thể hắn có mộtđoàn lửa đang thiêu đốt. Hắn chợt ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm HuyềnPhương, giờ khắc này, Mạnh Hạo... đã đánh bạc hết thảy!

Hắn vung tay một cái, dùng dư lực của tánh mạng, hiển hiệnra toàn bộ 33 ngọn Hồn Đăng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1713: Liên Diệt Bốn Đèn

33 ngọn Hồn Đăng, Mạnh Hạo đã tắt sáu ngọn đèn, vẫn còn dư lại 27 ngọn đèn còn đốt. Mà Thần Minh Thất Khô, đệ nhất khô đã hoàn chỉnh vượt qua, đệ nhị khô cũng đã tắt diệt một ngọn, thời khắc này còn có bốn ngọn đèn ở vào trong đệ nhị khô.

Trước đó, Mạnh Hạo mỗi lần tắt Hồn Đăng, sau khi đã nắm chắc nhất định mới có thể triển khai. Còn hôm nay... ở nguy cơ trước mắt, vào một khắc 100 ngàn tu sĩ bốn phía vì bảo vệ hắn mà chết, hắn cho dù không mảy may nắm chắc có thể thành công, nhưng lại không có lựa chọn.

Hắn không thể trơ mắt nhìn những tu sĩ bốn phía cứ như vậy nhất nhất khô héo đến chết. Mạnh Hạo cắn răng, ánh mắt lộ ra quyết đoán. Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt rừng rực trong cơ thể hắn, không phải đốt cháy bản thân mình, chính là đốt diệt người khác.

Tay phải hắn nâng lên, không chần chờ chút nào, bỗng nhiên phóng ra một chỉ về phía ngọn Hồn Đăng thứ bảy!

- Diệt!

Mạnh Hạo dùng ra toàn bộ khí lực, vận chuyển thần niệm còn dư lại không nhiều lắm của mình, ấn mạnh một cái về ngọn Hồn Đăng thứ bảy. Như có một trận gió nhẹ thổi qua, khiến cho ngọn Hồn Đăng thứ bảy phiêu diêu, trong chớp mắt... bị dập tắt.

Theo sự tắt ngấm đó, làn khói của ngọn Hồn Đăng thứ bảy khoảnh khắc trôi lên, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, trong nháy mắt liền chui vào trong mũi miệng của hắn. Lúc nó khuếch tán toàn thân, thân thể của hắn chấn động ầm ầm. Trong chấn động đó, thất khiếu của hắn chảy máu, tu vi trong cơ thể nổ vang. Thân thể truyền đến một loạt tê rần, rồi sau đó lại

biến thành đau nhức kịch liệt.

Thậm chí thân thể cũng vào giờ khắc này, dường như chia thành âm dương, một nửa lạnh lẽo, một nửa nóng bức!

Mà tu vi của hắn cũng vào một chớp mắt đó nảy sinh mãnh liệt, từ sơn cùng thủy tận trước đấy đang nhanh chóng khôi phục. Nhưng đồng thời khôi phục thì thân thể của hắn nhanh chóng khô héo dưới âm dương băng hàn nọ.

Trong chớp mắt, gần như da bọc xương, cũng có nguy cơ sinh cơ mãnh liệt bạo phát mạnh mẽ ở đáy lòng của hắn. Hắn có loại cảm giác mạnh mẽ, dường như... thân thể của mình rất nhanh sẽ trở thành tro bụi!

Mà giờ khắc này, mắt của Huyền Phương Chí Tôn lộ ra ánh sao, nhìn Hồn Đăng trước mặt Mạnh Hạo, thần sắc của lão ta như thường, nhưng trong lòng lại phiên động sóng to ngập trời.

- Tu vi của hắn...

Nội tâm của Huyền Phương chấn động, bước chân bước ra nhanh hơn, Chí Tôn ý tản ra, nổ vang mặt đất, khiến cho 100 ngàn tu sĩ bốn phía lần nữa khô héo. Tu sĩ đó, thân thể trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

100 ngàn người thời khắc này chỉ còn lại có một nửa!

Một nửa đó lại không có một người nào lựa chọn từ bỏ. Không phải là bọn họ không sợ chết, mà là thời khắc này, bọn họ hiểu rõ, Mạnh Hạo... còn trọng yếu hơn so với 100 ngàn người bọn họ vào chung một chỗ!

Vì Sơn Hải Giới, vì thân nhân, bằng hữu của mình, thà rằng bản thân mình chết, cũng không có thể để Mạnh Hạo bỏ mình!

- Các ngươi, muốn chết!

Huyền Phương Chí Tôn gầm nhẹ, thân ảnh chợt chạy ra, tu vi tản ra, thần thông nổ vang. Vào lúc 100 ngàn tu sĩ ở trận pháp này máu tươi đầy người, Mạnh Hạo cười thảm. Hắn thời khắc này sống chết không biết, hơn nữa vẻn vẹn chỉ có lực lượng của một ngọn Hồn Đăng bị tắt, không cách nào để cho tu vi khôi phục. Hàn mang chợt lóe sáng trong mắt của hắn, cắn chặc răng một cái.

- Tắt một ngọn, không tính là liều mạng!

Mạnh Hạo dứt khoát bạo phát thần niệm lần nữa, lại đè xuống ngọn Hồn Đăng thứ tám!

Một tiếng ầm, ngọn Hồn Đăng thứ tám lập tức lắc lư, trong nháy mắt bị tắt. Theo sự vụt tắt đó, theo làn khói chui vào trong cơ thể Mạnh Hạo, hắn ngẩng đầu phát ra một tiếng gào thét kinh thiên. Thân thể hắn chậm rãi đứng lên, tất cả thương thế trong cơ thể hắn vào giờ khắc này toàn bộ nhanh chóng khôi phục, nhưng lại có đau nhức kịch liệt cùng nguy cơ sinh tử mãnh liệt hơn bộc phát trên người của hắn.

Thân thể hắn, thời khắc này sớm đã khô héo đến cực hạn, thoạt nhìn, dường như chỉ còn lại có xương cốt, nhưng bên trong hai mắt của hắn, lại lộ ra ánh sao không cách nào hình dung.

Thân thể hắn nhảy mạnh lên, cả người khí thế ngập trời, một tiếng ầm, bay thẳng ra trận pháp, chạy thẳng tới Huyền Phương. Lão ta biến sắc, tay phải đột nhiên nắm lại, một quyền đánh tới Mạnh Hạo đang lao đến.

Thần sắc của Mạnh Hạo dữ tợn, thời khắc này bộ dáng càng hung hãn hơn. Năm ngọn đèn của thần minh đệ nhị khô cũng không phải là lập tức sống chết, lúc này mới cho Mạnh Hạo thời gian, đối mặt một quyền của Huyền Phương Chí Tôn. Hắn bước ra ba bước, một quyền Sát Thần!

Tiếng nổ kinh thiên, quả đấm của hai người chạm nhau giữa không

trung. Thân thể của Huyền Phương chấn động. Lão ta mặc dù là Chí Tôn, nhưng một trận chiến này, dây dưa với Mạnh Hạo mặc dù ngắn, có thể nói trình độ ác liệt lại cực lớn. Thời khắc này khí huyết trong cơ thể lão ta quay cuồng, sát cơ lóe lên một cái trong mắt, khi xuất thủ lần nữa, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, mắt lại lộ ra điên cuồng, tay phải lại vung lên. Lập tức ngọn Hồn Đăng thứ chín trước mặt hắn, không ngờ cũng vào một chớp mắt đó... bị dập tắt!

- Ngươi điên rồi!

Huyền Phương thất kinh. Lão ta cho tới bây giờ chưa từng thấy có người đi tắt Cổ Cảnh Hồn Đăng như thế, lại là liên tục tắt, làm như vậy, cơ hồ là cửu tử nhất sinh!

- Đây là muốn đánh chết ta trước khi tử vong sao?

Đôi mắt của Huyền Phương lóe lên một cái, hừ lạnh một tiếng, khi đang muốn tiếp tục ra tay, lại chợt co rút đôi mắt, lần nữa hoảng sợ. Sau khi lão ta nhìn thấy Mạnh Hạo tại tắt ngọn Hồn Đăng thứ chín, không ngờ... lần nữa tắt ngọn đèn thứ mười!

Sau khi hai ngọn Hồn Đăng toàn bộ bị tắt lửa, bên trong làn khói ngập trời lên, chạy thẳng tới miệng mũi của Mạnh Hạo, sau đó bị hắn hấp thu toàn bộ, tu vi của hắn bộc phát mãnh liệt. Chiến lực của hắn cũng vào giờ khắc này dâng lên kinh thiên.

Lần này, hắn tổng cộng tắt bốn ngọn Hồn Đăng, coi như là trong cơ thể có nhiều hơn bốn lần chiến lần so với năm đó khai Cổ Cảnh Hồn Đăng. Tu vi chiến lực của hắn vào giờ khắc này trực tiếp liền vượt qua Chủ Tể!

Khác biệt với Chí Tôn, bị kéo gần lại đến trình độ rất nhỏ, thậm chí thần thức của hắn cũng vào giờ khắc này bộc phát mạnh mẽ. Không thể lại so với Chí Tôn tám thành, mà là hoàn toàn ... cùng Chí Tôn một dạng, thậm chí còn hơi vượt qua!

Lực lượng của thần thức như vậy, tu vi chiến lực như thế, có thể nói, Mạnh Hạo... với tư cách đánh nhau một trận sống chết với Chí Tôn. Giờ khắc này, Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết trong cơ thể hắn lại bộc phát mãnh liệt. Dưới sự không ngừng khôi phục, chiến lực của hắn cũng đến tột cùng!

Chỉ có điều, tử khí dày đặc trên người hắn cũng nhanh đến cực hạn. Nhất là thân thể của hắn, tại độ thần minh đệ nhị khô một lần này, thân thể da bọc xương của hắn bắt đầu ... rửa nát!

Từng bọt khí khua lên, sau khi vỡ nát tản ra khí tức mục nát. Thậm chí rất nhiều địa phương, máu thịt đều trở thành máu loãng, lộ ra ... là xương cốt màu đen!

Xương đó như bị dơ bẩn, như có lực nguyền rủa tràn ngập. Nhưng đây hết thảy, Mạnh Hạo không thèm để ý, hắn giữa cất bước, tốc độ nhanh gấp mấy lần so với trước, khoảnh khắc liền xuất hiện ở trước mặt của Huyền Phương Chí Tôn. Vào lúc tay phải bấm quyết, Thôn Sơn Quyết bạo phát. Trong tiếng nổ ầm ầm, sắc mặt của Huyền Phương liên tục thay đổi. Lão ta nhìn thấu sự kinh khủng của Mạnh Hạo giờ khắc này, hừ lạnh một tiếng, không chần chờ nữa, thân thể lập tức lui về sau.

Lão ta không muốn tiếp xúc quá nhiều với Mạnh Hạo vào thời khắc này. Lão ta xem ra, Mạnh Hạo nhất định diệt vong. Lão ta không muốn dưới trạng thái điên cuồng của đối phương, cho Mạnh Hạo có cơ hội đồng quy vu tận.

Mà bộ dáng hiện giờ của Mạnh Hạo cũng đích xác khiến nội tâm Huyền Phương có kiêng kỵ.

- Muốn chạy trốn hả?!

Mạnh Hạo toét miệng cười. Hắn giờ phút này ngay cả tử vong cũng

không cần thiết. Trong đầu óc hắn không có thứ niệm đầu khác, ý niệm duy nhất chính là lôi kéo Huyền Phương... Đồng quy vu tận!

Hắn không cho là bản thân mình vẫn còn dư lại một lần hồn bất diệt, có thể khiến cho mình tránh khỏi tử vong. Dù sao thỉ ấn ký Tự liệt đó chỉ là Hải Mộng Chí Tôn để lại. Còn Mạnh Hạo hiện giờ cũng có đủ tư cách, cùng đánh một trận với Chí Tôn thất nguyên!

Mặc dù thủ thắng khó khăn, nhưng Chí Tôn muốn đánh giết hắn cũng sẽ không dễ dàng!

Trong tiếng nổ vang, tốc độ của Mạnh Hạo tăng mạnh, hóa thành con đại bàng màu đen. Chỉ có điều con đại bàng đó cũng không có quá nhiều máu thịt, như mới vừa bò dậy từ trong phần mộ, dữ tợn vô cùng. Tử khí nồng đậm, tốc độ cực nhanh, phút chốc đuổi kịp Huyền Phương, chộp mạnh một cái.

Sắc mặt của Huyền Phương biến hóa, toàn thân căn nguyên chợt khuếch tán, đụng chạm ầm ầm với con đại bàng do Mạnh Hạo hóa thành. Con đại bàng tan vỡ, thân ảnh của Mạnh Hạo xuất hiện, lảo đảo lui về sau, phun ra máu tươi. Máu thịt trên thân thể vỡ nát, bộ vị bình thường đều trở thành xương cốt. Còn Huyền Phương Chí Tôn, thời khắc này cũng là khóe miệng tràn ra máu tươi. Lão ta đã nhận ra vẻ điên cuồng trong mắt của Mạnh Hạo, không có dừng lại, lần nữa lui về sau.

Lão ta nói gì đi chăng nữa, cũng sẽ không cho Mạnh Hạo có cơ hội cùng mình đồng quy vu tận.

Cũng đúng lúc này, một khắc thời gian vừa vặn trôi qua, gần như vào khoảnh khắc đó, sương mù bốn phía cuồn cuộn mạnh mẽ trong nháy mắt tiêu tán.

- Đây là ông trời giúp ta!

Đôi mắt của Huyền Phương lóe sáng lên một cái. Lúc lão ta cười to thì thân thể bỗng nhiên bay ra, chạy thẳng tới bên ngoài Dương Tinh. Mục đích vào được Sơn Hải Giới của lão ta cũng đã đạt thành.

- Mạnh Hạo này hắn phải chết, mà quầng sáng của Sơn Hải Giới cũng sẽ vỡ nát!

Gần như đồng thời lúc sương mù tiêu tán, Mạnh Hạo đuổi theo ra, liếc mắt liền thấy được bên ngoài biển thứ nhất xa xa, bên ngoài quầng sáng của Sơn Hải Giới, Đệ Nhất Thiên đại lục kia đã vô hạn đến gần.

Quầng sáng vặn vẹo, lõm xuống thật sâu. Vô số phù văn điên cuồng lóng lánh trên cao. Còn Hải Mộng Chí Tôn thời khắc này, từ lâu không ở bên ngoài sương mù. Bà ta không thể vì một mình Mạnh Hạo vứt bỏ quầng sáng, giờ khắc đang toàn lực gia trì trên quầng sáng.

Mà khôi lỗi dị tộc của Mạnh Hạo, lúc trước khi hắn cùng Huyền Phương đánh đến cực hạn, thần niệm của hắn đã tản đi toàn bộ, chỉ còn lại có bản năng, đang đứng bên ngoài sương mù, hai mắt vô thần.

Đúng lúc này, Đệ Nhị Thiên đại lục nổ ầm một tiếng, đụng vào trên quầng sáng của Sơn Hải Giới bên ngoài biển thứ nhất. Cả đại lục va chạm với nhau. Tiếng sấm vào giờ khắc này vang dội cả Sơn Hải Giới khiến vô số tu sĩ, thậm chí vô số dị tộc của ngoại giới đều đinh tai nhức óc, trong đầu ông ông.

Mạnh Hạo nhìn một màn này, vẻ điên cuồng trong mắt hắn tản đi một chút. Hắn tận mắt nhìn thấy Đệ Nhị Thiên đại lục, dưới sự va chạm đó bị tan vỡ ầm ầm, chia năm xẻ bảy. Dưới sự vỡ vụn đó, quầng sáng của Sơn Hải Giới cũng phá thành mảnh nhỏ, tan rã ầm ầm.

Theo sự tan rã, Hải Mộng Chí Tôn phun ra máu tươi, gương mặt lập tức già đi không ít. Còn trên Nguyệt Tinh, khi toàn bộ 100 ngàn tu sĩ phun ra máu tươi, thân thể đều trực tiếp tan vỡ, trở thành tro bụi.

Địa Tạng phát ra tiếng động thê lương, bộ dáng yêu hóa lập tức vỡ vụn, khôi phục bộ dạng tu sĩ vốn có, phun ra máu tươi. Thân thể lập tức uể oải, dường như đạo cơ đều không ổn.

Mà Đệ Nhị Thiên đại lục đó vỡ vụn, vô số mảnh vỡ vào giờ khắc này, xông vào bên trong Sơn Hải Giới, giống như một đạo sao băng đánh vọt đi. Còn có ngàn vạn dị tộc bên ngoài biển thứ nhất, giờ khắc này cũng đều phấn chấn, trong gào thét sát nhập vào biển thứ nhất.

Chiến cuộc, lập tức... hoàn toàn nghiêng về!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1714: Phong Ấn Chí Tôn

Trên biển thứ nhất, sự chém giết giữa tu sĩ Sơn Hải cùng dị tộc được triển khai toàn diện. Bên trong Sơn Hải Giới, mảnh vỡ của vô số Đệ Nhị Thiên đại lục đang nổ vang mà qua, có đánh vào trên những núi khác, có đánh vào trong biển, có đập vào trong tinh tú.

Thương vong thảm thiết!

Cuộc chiến tranh này, đến giờ khắc này mất đi thăng bằng... Muốn thay đổi cục diện, nhất định phải khiến cho song phương lần nữa thăng bằng. Mà hết thảy mấu chốt đó... Chính là Huyền Phương!

Tạo thành liên tục bất lợi cho Sơn Hải Giới lần này, cũng chính là... Huyền Phương!

Giờ khắc này, khóe miệng của Huyền Phương lộ ra cười lạnh. Thân thể lão ta vụt qua một cái, tốc độ nhanh hơn, chạy thẳng tới bên ngoài Sơn Hải Giới. Kế hoạch của lão ta đã hoàn thành, mục đích đã đạt tới, Mạnh Hạo nhất định bỏ mạng. Sự phòng hộ của Sơn Hải đã bị phá. Mà lão ta hiện tại bị thương không nhẹ, lão ta cần là rời khỏi Sơn Hải Giới trị thương, giao chiến tranh kế tiếp cho một vị Chí Tôn khác.

Nhưng ngay khoảnh khắc lão ta muốn chạy trốn, Mạnh Hạo đuổi giết phía sau lão ta. Toàn thân rửa nát, giống như khô lâu lại toét miệng, phát ra tiếng cười chói tai khó nghe.

- Huyền Phương Chí Tôn, nếu dùng thân làm mồi câu, cần gì phải nóng lòng rời đi. Cho dù ngươi là Chí Tôn, Sơn Hải Giới cũng không phải chỗ ngươi nói đến là đến, nói đi là đi.

Mạnh Hạo vừa nói xong, tay phải hắn chợt nâng lên, trong tay cầm một

vật, siết mạnh một cái. Cùng lúc đó, lôi đỉnh ở đỉnh đầu xuất hiện bỗng nhiên sấm chớp trôi đi. Một tiếng ầm, mặc kệ Huyền Phương Chí Tôn có nguyện ý hay không, thân ảnh của lão ta trong phút chốc liền Di Hình Hoán Vị với Mạnh Hạo nơi đó!

Vị trí vừa mới thay đổi lẫn nhau, Huyền Phương nhíu mày, hừ lạnh một tiếng. Nhưng trong chớp mắt lão ta liền mặt biến sắc, chợt nhìn bốn phía. Chung quanh lão ta vào thời khắc này bất ngờ có một đoàn sương mù, đang khuếch tán ầm ầm ra phía ngoài.

- Âm Minh Châu! Ngươi không ngờ có thể sử dụng! Là tử khí của người!

Sắc mặt của Huyền Phương biến hóa. Lão ta lập tức cũng nhớ tới, trước đó khi cùng Mạnh Hạo khai chiến, viên Âm Minh Châu bị hắn lấy đi, chuyện này lão ta không quên, nhưng lại bỏ quên trạng thái hiện giờ của hắn. Vật này, không phải bất kỳ kẻ nào cũng có thể sử dụng. Trừ phương pháp đặc thù ra, người ngoài nếu dùng, cần tự thân có âm tử khí tức dồi dào mới có thể.

Mà Mạnh Hạo hiện giờ, tử khí dày đặc trên người hắn đủ để cho hắn mở ra Âm Minh Châu!

Tâm thần của Huyền Phương Chí Tôn lộp bộp một tiếng, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Thời khắc này sương mù cuồn cuộn, hoàn toàn vây khốn lão ta giữa không trung, không thể đi ra ngoài, chỉ cần thời gian bị vây một khắc.

- Chỉ một khắc mà thôi, các ngươi lật không dậy nổi sóng lớn. Để lão phu đoán xem, sự tính toán của Mạnh Hạo ngươi là chuẩn bị dùng sinh mạng cuối cùng kết hợp Hải Mộng, còn có khôi lỗi Dịch Cổ, đi đánh chết một vị Chí Tôn khác.

- Thời gian một khắc, ngươi không thành được.

Huyền Phương bên trong sương mù, khi thanh âm âm lãnh truyền ra, một vị Chí Tôn khác trên Đệ Lục Thiên của ngoại giới, thời khắc này cũng chợt bước chân vào tinh không. Người đó nhìn xa xa về phía địa phương sở tại của Mạnh Hạo và Huyền Phương, lại tản ra tu vi, đi kềm chế Hải Mộng cùng Chí Tôn khôi lỗi.

Người đó lo lắng không phải Huyền Phương, mà là Hải Mộng cùng với vị khôi lỗi Dịch Cổ. Về phần Mạnh Hạo, vị Chí Tôn dị tộc này tin thủ đoạn của Huyền Phương, Mạnh Hạo... rất nhanh sẽ tự mình hình thần câu diệt!

Hải Mộng cũng tâm thần chấn động. Bà ta nhìn Mạnh Hạo, thấy được tử khí trên người hắn, đáy lòng của bà ta run lên. Chí Tôn khôi lỗi cách đó không xa vào thời khắc này lần nữa được thần niệm của Mạnh Hạo gia trì, trong mắt lần nữa lộ ra tia sáng. Nhưng trong thần niệm của Mạnh Hạo cũng có tử khí, khiến cho thân thể của khôi lỗi đều có tử khí quấn quanh.

Bên tai nghe thanh âm của Huyền Phương Chí Tôn, Mạnh Hạo toét miệng cười, nụ cười dưới bộ dạng của hắn hiện giờ thoạt nhìn dữ tợn vô cùng. Hắn không nói chuyện, hắn biết mình muốn đánh chết Huyền Phương đã là không thể nào. Vả lại chiến cuộc hiện giờ cũng sẽ không cho hắn thời gian đi tiến hành.

Thời khắc này nguy cơ của Sơn Hải cần chính là mau sớm thăng bằng. Ánh mắt của Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ lạ, tay phải bỗng nhiên nâng lên, nhẹ nhàng vung về hư không bốn phía của sương mù.

Với cái vung lên đó, lập tức có một đạo sợi tơ trống rỗng ra, khoảnh khắc xuất hiện bên trên phạm vi này, rồi sau đó là bút thứ hai, bút thứ ba, cho đến bút thứ tư...

Bốn đạo sợi tơ liên tiếp ở cùng một chỗ với nhau, tạo thành một cái vòng tròn, bao phủ toàn bộ phạm sương mù vào bên trong. Giờ khắc này, Huyền Phương Chí Tôn bên trong sương mù, sắc mặt của lão ta bỗng đại biến. Lão ta cảm nhận được một cỗ căn nguyên dao động khiến cho cho mình kinh hãi.

- Đây là... Đây là... Căn nguyên không gian!

Gần như trong nháy mắt Huyền Phương hoảng sợ, một vị Chí Tôn khác trong tinh không kia toàn thân bị hắc mang che đậy. Hai mắt của người đó cũng đột nhiên co rụt lại, nhưng không xuất thủ cứu trợ, mà là tay phải nâng lên, bỗng nhiên phóng ra một chỉ về phía Đệ Tam Thiên đại lục.

Cùng lúc đó, bên trong Sơn Hải Giới, phía trước Mạnh Hạo, theo vòng tròn kia xuất hiện, khí tức của không gian căn nguyên dâng lên ngập trời. Một cỗ lực lượng phong ấn không gian bộc phát mãnh liệt!

Căn nguyên không gian của Mạnh Hạo không thể thi triển kéo dài. Lần này cũng bởi vì tắt mấy ngọn Hồn Đăng, tu vi bạo phát, mới có thể triển khai, đi phong ấn một vị Chí Tôn!

Chỉ có điều, Mạnh Hạo vẫn không làm được trục xuất người này, chỉ có thể đi phong ấn, vả lại có lẽ cũng không thể kéo dài quá lâu, bất quá chung quy là vượt qua nhiều lắm một khắc.

- Phong!

Mạnh Hạo cuối cùng mở miệng, thanh âm khàn khàn, lúc bỗng nhiên vang vọng, vòng tròn tia sáng lóe sáng lên một cái, khoảnh khắc đọng lại, nhưng vào lúc này, đọng lại bên trong vòng tròn. Huyền Phương Chí Tôn rống giận mang điên cuồng truyền ra ầm ầm. Vòng sáng đọng lại đó trong nháy mắt dịch chuyển một cái, dường như thiêu đốt sinh mạng, đổi lấy tốc độ cực hạn, trong phút chốc bay ra Sơn Hải Giới. Khi nó xuất

hiện, trong tinh không, Chí Tôn bị ánh sáng đen lượn lờ toàn thân, lập tức xuất thủ, thu lại nó bên cạnh.

Mạnh Hạo khẽ thở dài, Chí Tôn khó giết, điểm này hắn thời khắc này tràn đầy thể hội. Tuy nhiên vòng tròn này đã ngưng, căn nguyên không gian phong ấn đã thành, muốn phá ra, không có thời gian mấy tháng, không thể nào làm được.

Vả lại cho dù làm được, Huyền Phương Chí Tôn lần này thiêu đốt sinh mạng, hơn nữa thương thế trước đó, tuy vẫn là Chí Tôn, nhưng chiến lực lại nhất định giảm bớt một nửa!

Quan trọng nhất là ... tu vi của Huyền Phương Chí Tôn chỉ là thứ yếu, thủ đoạn của người này mới là điểm khiến sát ý của Mạnh Hạo mạnh nhất. Vây khốn lão ta ít nhất mấy tháng, có thể khiến cho cuộc chiến tranh này ít đi một chút biến hóa ngoài ý muốn.

Một màn này, mặc dù là tu sĩ cùng dị tộc giao chiến ở núi thứ nhất, cũng đều chính mắt thấy, đều chấn động tâm thần lẫn nhau. Mà trước đó quầng sáng của Sơn Hải Giới vỡ nát, mất đi thăng bằng, giờ khắc này, sau khi Mạnh Hạo phong ấn Huyền Phương Chí Tôn lập tức bị biến đổi, dường như lần nữa dâng lên đều đều.

Còn Chí Tôn khôi lỗi nơi đây, dưới thần niệm của Mạnh Hạo, thời khắc này đôi mắt lóe lên một cái, giữa cất bước, chạy thẳng tới biển thứ nhất mà đi. Hiển nhiên mục đích của nó là lấy cái mạnh của Chí Tôn đi tru diệt dị tộc.

Lấy đó... khiến cho thăng bằng đều đều, nghiêng về bên phía Sơn Hải Giới. Còn vị dị tộc Chí Tôn nọ, nếu tới cứu, thì tất nhiên gặp phải Mạnh Hạo, Dịch Cổ cùng Hải Mộng vây giết.

Nếu không cứu thì dị tộc của biển thứ nhất lập tức sẽ chết rất nhiều.

Đối mặt cục diện như vậy, vị Chí Tôn dị tộc toàn thân bị ánh sáng đen lượn lờ thở dài. Y không có mưu lược của Huyền Phương ở phương diện chiến tranh này, thời khắc này không có biện pháp nào khác, chỉ có thể lấy phương thức của mình đi xử lý. Trên thực tế vào một khắc Huyền Phương bị vây, người đó đã có lựa chọn.

Thời khắc này Đệ Tam Thiên đại lục, dưới một chỉ của người đó chuyển động mạnh mẽ, thay đổi phương hướng, chạy thẳng tới Sơn Hải Giới. Đây là muốn lần nữa lấy phương pháp trước đó, dùng Đệ Tam Thiên đi va chạm Sơn Hải Giới.

Thậm chí người đó không thèm để ý những Đệ Tam Thiên dị tộc kí. Bọn họ thời khắc này nỗi lòng biến hóa, lấy phương thức của mình, đi tiến hành cuộc chiến tranh này. Cùng lúc ấy, thanh âm của người đó cũng vang vọng trong tinh không.

- Lực lượng của Chí Tôn lại tham dự trận chiến này, thì bổn tôn không tiếc giá cao, dùng Đệ Tam Thiên, Đệ Tứ Thiên, cùng với Đệ Ngũ Đệ Lục Thiên đại lục, đều đánh vào Sơn Hải Giới.

Khi thanh âm của người đó truyền ra, vang dội bốn phương tám hướng, bước chân của Chí Tôn khôi lỗi chợt ngừng. Hải Mộng cũng mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, lập tức ngẩng đầu. Ý thức của Mạnh Hạo vào thời khắc này có chút mơ hồ, ý tử vong tràn ngập trong cơ thể đã sắp không áp chế nổi. Hắn cắn răng kiên trì, nhìn về phía vị Chí Tôn của Đệ Lục Thiên trong tinh không.

- Chí Tôn không ra, bổn tôn không va chạm với đại lục!

Vị Chí Tôn dị tộc đó quả quyết lên tiếng.

Gần như trong nháy mắt lời nói lão ta truyền ra, sắc mặt của Hải Mộng Chí Tôn biến hóa, giống như chần chờ rất lâu, tựa như rất không cam lòng, tay áo vung lên, nháy mắt về phía Mạnh Hạo. Thần niệm của hắn

động một cái, Chí Tôn khôi lỗi bị lui về.

Đáy lòng của Đệ Lục Thiên Chí Tôn dị tộc cũng nhẹ nhàng thở ra. Lão ta cũng không phải thật sự muốn hủy diệt Đệ Tam Thiên cùng với Đệ Lục Thiên. Với lão ta mà nói, lão ta không am hiểu lắm về chiến tranh. Lão ta cần làm chính là trì hoãn thời gian, chờ đợi Đệ Thất Thiên phủ xuống.

Lão ta không biết, nếu Huyền Phương không bị phong ấn, thời khắc này nhất định sẽ vô cùng phẫn nộ với sự lựa chọn của vị Chí Tôn này. Bởi vì biện pháp tốt nhất vào một khắc này chính là không cần thiết sống chết, lấy đại lục đánh, không để cho Mạnh Hạo có chút mảy may đi trị thương, lại càng không cho Sơn Hải Giới nửa điểm thở dốc, thừa thắng truy kích.

Với năm Thiên đại lục đánh vào, nhất định có thể phá hủy toàn bộ mấy tòa sơn hải của Sơn Hải Giới, bức ra tất cả lực lượng ẩn giấu của Sơn Hải Giới. Nói như vậy, mặc dù là trì hoãn không được Đệ Thất Thiên phủ xuống, nhưng lại trực tiếp đã định xuống một trận chiến thắng cục!

Hơn nữa, đã có quyết định, cũng không cần chần chờ, nếu không, sĩ khí của dị tộc nhất định bị áp chế trong đó.

Hơn nữa trọng yếu nhất ... là cho Sơn Hải Giới thời gian chuẩn bị, trước đó Đệ Nhị Thiên đại lục, ngoài dự đoán của mọi người, nhưng giờ này kéo dài một lần như vậy, Sơn Hải Giới nhất định bắt đầu chuẩn bị thủ đoạn. Như vậy sau này sự va chạm của chư Thiên đại lục có thể tưởng tượng, nhất định là hiệu quả giảm đi, thậm chí không trở thành uy hiếp nữa!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi Hải Mộng Chí Tôn nghe được lời nói của đối phương, phải làm bộ dáng giả bộ, âm thầm ra hiệu cho Mạnh Hạo. Đây đối với Sơn Hải Giới mà nói, là chuyện tốt chân chính!

Chiến tranh vẫn đang tiếp tục, trên biển thứ nhất sống chết thê lương. Còn Chí Tôn không xuất thủ nữa. Mạnh Hạo cũng không cách nào kiên

trì nữa. Hắn phun ra một ngụm máu tươi, cả người đã hôn mê.

Hắn bị trực tiếp rơi xuống từ giữa không trung, được Hải Mộng Chí Tôn một phen đỡ lấy. Mà Mạnh Hạo vào giờ khắc này, tử khí của hắn bộc phát toàn bộ. Thân thể nhanh chóng rửa nát, ngũ tạng lục phủ còn có xương cốt, đều... đang hóa thành tro bụi mắt thường có thể thấy được.

Thần sắc của Hải Mộng bi thương, đang muốn toàn lực cứu chữa. Lúc này, một thanh âm khiến thân thể bà ta run lên, vang vọng tang thương bốn phía bà ta.

- Ta đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1715: Yêu Và Tiên

Cuộc chiến tranh của Sơn Hải Giới vẫn đang tiếp tục, trên Dương Tinh không có Mạnh Hạo, nhưng dưới sự an bài của Hải Mộng Chí Tôn, từ Đệ Bát Sơn Hải chủ, ngoại công của Mạnh Hạo tạm thời khống chế Dương Tinh. Dưới sự phối hợp của100 ngàn tu sĩ một lần nữa được bổ túc, khống chế trận pháp, không cần đánh chết, chỉ dùng uy hiếp.

Đại quân của dị tộc cũng không phải toàn bộ đầu nhập vào trên chiến trường của biển thứ nhất, mà là chia làm năm bộ phận, hơn nữa có sáu trấn giữ, cũng có nhiều Đạo Cảnh lơ lửng trên đại quân. Giờ này sự chém giết trong biển thứ nhất cùng tu sĩ của Sơn Hải chỉ có mấy trăm vạn dị tộc của đợt thứ nhất.

Biển thứ nhất đã gần đến khô héo. Nước biển màu máu hóa nồng đậm không mở ra chút nào. Khí tức của máu tanh khuếch tán bốn phương tám hướng. Chiến tranh tàn khốc khiến cho thiên địa tinh không một mảnh mờ tối.

Ngay cả ánh sáng của thuật pháp rực rỡ thần thông, dưới biển máu mai táng cũng ảm đạm xuống. Chỉ có từng tiếng gào thét khàn khàn cùng với thê lương, trong chiến trường này, tiếng chói tai khẩn thiết vô biên vô tận.

Cũng may đạo phòng tuyến thứ nhất đến nay vẫn chưa bị công phá. Đây là vì vị Chí Tôn dị tộc toàn thân bị ánh sáng đen che đậy. Người này tính tình cẩn thận, vả lại trong thâm tâm lo liệu chính là vì trì hoãn thời gian.

Nếu không, người này cũng sẽ không chủ động vứt bỏ lấy đại lục đánh Sơn Hải Giới. Nếu như Huyền Phương Chí Tôn không bị phong ấn, trận chiến này đến giờ, nhất định phải lưu lại gấp trăm lần không ngừng so với hiện tại.

Nhưng cũng chính là vì vị Chí Tôn này cẩn thận, Hải Mộng trước sau không có chờ đến đợt dị tộc thứ hai cũng bước chân vào biển thứ nhất. Theo thời gian trôi qua, Sơn Hải của đạo phong ấn thứ nhất, mặc dù có người đến tiếp sau thay thế, nhưng như cũ vẫn dần dần mệt mỏi.

Thêm vào đó biển thứ nhất đã sắp hoàn toàn khô héo. Tu sĩ Sơn Hải không ngừng lui về sau, rốt cục, kéo ra trên chiến trường, đợt dị tộc thứ hai chậm rãi bước chân vào được.

Vào khoảnh khắc đợt đại quân dị tộc thứ hai bước chân vào phạm vi của biển thứ nhất, đôi mắt của Hải Mộng lóe sáng lên một cái. Bà ta không chần chờ chút nào, lập tức bấm quyết, có phong mệnh truyền xuống tiếp. Hứa Thanh đè xuống nỗi lo âu hiện tại đối với Mạnh Hạo, lên tinh thần, truyền đạt ra mệnh lệnh của Hải Mộng Chí Tôn.

Rất nhanh, biển máu gần như khô héo trên biển thứ nhất lập tức có vô số phù văn rực rỡ lóng lánh, ngập trời lên. Cả biển thứ nhất, vào phút chốc đó... Không ngờ... Tự bạo!

Cho dù nước biển không nhiều lắm, nhưng như cũ vẫn là biển. Vả lại trọng yếu nhất , là trên mảnh biển thứ nhất này, có ý chí của biển thứ nhất, đó là một phần của Sơn Hải Giới. Thời khắc này, biển thứ nhất tự bạo, chuẩn xác mà nói, chính là ý chí của biển thứ nhất tự bạo.

Trong tiếng nổ ầm ầm, cả biển thứ nhất, nước biển gầm thét, ngập trời lên. Trong tiếng nổ vang bốn phía, một cỗ lực tự bạo hủy diệt, trong phút chốc chợt bạo phát từ bên trong mỗi một giọt nước biển, từ trong mỗi một đạo sóng biển, từ trong mỗi một cái hải vực!

Ầm ầm ầm!

Vào phút chốc tiếng nổ vang lên, khiến thiên địa biến sắc, khiến Sơn Hải Giới đều chấn động, càng làm cho tinh không nổ ầm ầm. Đệ Lục Thiên

Chí Tôn dị tộc, giấu khuôn mặt bên trong ánh sáng đen, mặt biến sắc, chợt đi ra, âm trầm nhìn phương hướng của biển thứ nhất.

Nơi đó, thời khắc này đang có một mảnh dao động kinh khủng, đang điên cuồng. Dường như ở tâm điểm của biển thứ nhất đó xuất hiện một cái hắc động. Hắc động mới vừa xuất hiện, lập tức liền tạo thành lực hút vô tận, từ bốn phía hút tới lực lượng của thiên địa, hút tới biển máu, lại hút tới không ít dị tộc.

Một loạt náo động truyền ra từ trên người chút ít dị tộc nơi đây. Một loạt kinh hô từ chỗ của dị tộc đợt thứ nhất cùng đợt thứ hai không ngừng lượn lờ. Mà tu sĩ của Sơn Hải Giới, phàm là ở trên biển thứ nhất, đều vào giờ khắc này, lúc lực hút bộc phát, bọn họ bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ thúc đẩy, giữa tiếng ầm ầm bị cuốn ra biển thứ nhất.

Cùng lúc đó, trung tâm hắc động của biển thứ nhất như hít thở vậy, sau khi hút tới thiên địa, lại thở ra mạnh. Đây... mới là sự bắt đầu của tự bạo. Tiếng nổ ngập trời, nổ vang kinh người, theo khuếch tán, một cổ lực hủy diệt quét ngang thiên địa, điên cuồng mà đi.

Nơi đi qua, tất cả dị tộc toàn bộ đều phát ra tiếng hét thảm thê lương. Máu thịt trên thân thể vỡ nát trước tiên, rồi sau đó là xương cốt, cuối cùng là nguyên thần, cho đến trở thành tro bụi.

Lực lượng tự bạo đó quá mạnh mẽ, trong tiếng nổ ầm ầm, dưới sự khuếch tán không ngừng, chỉ phút chốc liền bao trùm cả biển thứ nhất, bao phủ toàn bộ dị tộc của nhóm đầu tiên cùng nhóm thứ hai vào bên trong.

Không có bao nhiêu dị tộc có thể trốn ra, cho dù là Đạo Cảnh, cho dù là Đạo Chủ, trừ phi bước chân vào tứ nguyên trở thành Đạo Tôn, nếu không, đều không có tư cách chạy trối chết, bị che mất bên trong sự điên cuồng của biển thứ nhất.

Thiên địa run rẩy, tinh không chấn động. Bên ngoài Sơn Hải Giới, bốn nhóm đại quân dị tộc toàn bộ hoảng sợ, mở to mắt, lộ ra hoảng sợ và chấn động. Còn có sáu Chủ Tể kia, đều hít ngược một hơi vào giờ khắc này.

Trận nổ vang tự bạo này kéo dài suốt ba ngày. Trong vòng 3 ngày, hai bên biển thứ nhất, tu sĩ Sơn Hải trầm mặc, dị tộc kinh hãi.

Cho đến ba ngày sau, sau khi tiếng nổ ầm ầm kết thúc, biển thứ nhất... mãi mãi biến mất từ Sơn Hải giới, vĩnh viễn ít đi một mảnh biển. Cùng biến mất, còn có tất cả dị tộc đã từng trên biển thứ nhất.

Dị tộc trầm mặc, tu sĩ Sơn Hải cũng trầm mặc. Biển thứ nhất... bị biến mất, trong cuộc chiến tranh này, Sơn Hải Giới lần đầu thưởng thức được cảm giác mất đi núi sông.

Cảm giác này... khiến tất cả tu sĩ Sơn Hải trong trầm mặc, có chút mờ mịt.

Nhưng rất nhanh, chiến tranh lần nữa tiếp tục, dị tộc của đợt thứ ba dưới mệnh lệnh của vị Chí Tôn đó, lập tức phát động. Lần này, có hai vị Chủ Tể đánh tới, lại có không ít Đạo Cảnh bay ra từ bên trong đại quân, cùng nhau đánh giết về núi thứ nhất.

Đạo phòng tuyến thứ nhất của Sơn Hải Giới giờ này chỉ còn lại có một nửa. Núi thứ nhất biến thành chiến trường, trong lúc nhất thời, gào thét ngập trời, giết chóc kinh người, dường như muốn ngọn núi này cũng nhuộm thành núi máu.

Khi tiếng nổ ầm ầm vang dội, Mạnh Hạo không biết hết thảy đã xảy ra ở ngoại giới. Hắn từ một chớp mắt hôn mê, giống như linh hồn đi tới một thế giới lạ lẫm.

Cái thế giới đó, không có trời, không có đất, không có cây cối, không có

núi sông, có chăng... chỉ là sương mù mỏng manh, còn có hai... pho tượng to lớn bên trong sương mù đó.

Hai pho tượng ấy đều thấy không rõ khuôn mặt, nhưng Mạnh Hạo lại cảm nhận được, trên pho tượng bên trái, toàn thân trên dưới tản ra một loạt yêu khí long trời lở đất!

Cái mạnh của yêu khí, Mạnh Hạo thân là Phong Yêu đời chín, cảm nhận vô cùng rõ ràng. Thậm chí chuẩn xác mà nói, yêu khí này, bao hàm khí tức của Sơn Hải, vả lại bên trong khí tức đó, còn có một loạt quỷ dị, một loạt hay thay đổi, cũng có sát cơ điên cuồng lại không thiếu lý trí.

Pho tượng kia dưới khí tức đó bao phủ, quỷ dị đến cực hạn. Cho dù không thấy được khuôn mặt của pho tượng, Mạnh Hạo cũng có thể đoán được, cái khuôn mặt đó nhất định là dữ tợn mà lại hòa thiện, dường như khóc, lại tựa như đang cười, dường như ngàn mặt một thân, khiến người nhìn không thấy được lòng chân chính ở chỗ nào.

Đó là... Yêu, người biến mà trở thành yêu, giống như yêu duy nhất của tất cả thế giới này.

Về phần pho tượng bên phải, khi Mạnh Hạo nhìn lại, hắn cảm nhận được là tiên khí cực kỳ nồng đậm. Cái mạnh của tiên khí đó một dạng rung chuyển bốn phương tám hướng. Dường như đó là hết thảy căn nguyên của tiên, dường như đó là tiên duy nhất của thế gian này!

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn nhìn hai pho tượng, lại nhìn mảnh thế giới chỗ này. Hắn có chút mờ mịt, không biết nơi này là phương nào, không biết hai pho tượng đó vậy là cái gì.

- Nơi này... Là tâm hải của ngươi.

Ngay vào phút chốc đáy lòng của Mạnh Hạo hiện lên nghi vấn, một thanh âm tang thương dường như truyền đến từ trong năm tháng viễn cổ,

quanh quẩn bên trong mảnh thế giới thương mang này.

Nội tâm của Mạnh Hạo chấn động, ngẩng đầu, nhưng lại không tìm được phương hướng của thanh âm, dường như thanh âm ấy không chỗ nào không có mặt.

- Về phần hai pho tượng, một cái là yêu, một cái là tiên... bên trong Chí Tôn Tiên Giới, chú định sẽ sinh ra một pho... tiên duy nhất của thương mang...

- La Thiên huyết mạch cũng bởi vì đó mà xuất hiện...

- Nhưng mà, có người không muốn để tiên sinh ra, muốn đoạt tiên vị, vì tiên cùng thần, tuy là hỗ trợ lẫn nhau... Nhưng tiên trên thần càng có thể trấn áp ma!

- Thần Ma không thèm để ý, nhưng hậu nhân tại ý, cho nên, nghịch chuyển bầu trời, biến đổi nhân quả, huy vũ năm tháng thiên địa, không tiếc giá cao... bọn họ thành công, cũng thất bại. Nhưng bọn họ không biết... sự biến hóa giữa thành công và thất bại, sẽ khiến tiên... Trở thành yêu vốn không nên xuất hiện...

- Bởi vì, mảnh thế giới có thể sinh ra tiên, trước đây La Thiên huyết mạch không có xuất hiện, vốn là ... Chí Tôn Yêu giới trấn áp ba ngàn đại yêu!

- Yêu hay thay đổi, quỷ dị, vô thường... Không có sự trào dâng của tiên trấn áp không hết ma, cũng rung chuyển không hết thần... Nhưng lại có thể... Lật đổ cả thương mang!

- Hiện tại nói cho ngươi biết bản thân mình, nếu như ngươi có thể lựa chọn, ngươi chọn... thành tiên duy nhất mênh mông cuồn cuộn hay là thành... yêu duy nhất lật đổ thương mang!

Thanh âm tang thương chậm rãi vang vọng, bên trong thanh âm không có lực lượng mê hoặc, dường như chỉ muốn nghe một đáp án.

Mạnh Hạo trầm mặc, lúc ánh mắt nhìn cái thứ nhất, nhìn chính là pho tượng bên trái đại diện cho yêu. Lần này hắn nhìn lại, vốn thấy không rõ khuôn mặt pho tượng, lập tức ở trong mắt của hắn rõ ràng .

Hắn thấy được khuôn mặt của pho tượng ấy chính là... bản thân hắn!

Toàn thân yêu khí ngập trời, trong mắt mang ánh sáng đỏ vĩnh hằng không tiêu tan. Không có cuồng ngạo, không có khí phách, không có cuồn cuộn, không có uy nghiêm, nhưng lại có một cỗ ý hay thay đổi, vô thường, quỷ dị. Nhất là màu đỏ trong mắt cho người cảm giác... Dường như ẩn chứa huyết hải thâm cừu, dường như muốn đi hủy diệt cả thế giới.

Mà chỗ sâu trong mắt ẩn chứa bên dưới lại là thiên diện hay thay đổi vô thường. Sự chua xót cùng hồi ức, cũng có phức tạp người ngoài không cảm giác được, nhìn không ra...

Nhìn cỗ pho tượng yêu này giống như đúc với khuôn mặt của mình, tâm thần Mạnh Hạo run rẩy. Hắn cảm nhận được sự bi thương của pho tượng yêu này, cảm nhận được nó không cam lòng, còn có cừu hận điên cuồng.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo quay đầu, nhìn về pho tượng tiên bên phải...

Giống nhau là khuôn mặt nhất trí với hắn, trong vẻ lạnh nhạt mang xuất trần. Con mắt nhìn dường như nhu hòa, nhưng trên thực tế lại mang lạnh lùng. Dường như thiên địa này hết thảy khi hắn nhìn lại đều có quy luật, mà hắn ngự trị trên hết thảy là tiên duy nhất của thế giới này.

Hết thảy nhớ lại, hết thảy đã qua, cũng như cùng chuyện cũ trước đây, phong cảnh trên con đường tiên trong chớp mắt theo đi qua, cũng sẽ bị hắn chặt đứt, không cho chút nào ràng buộc kềm chế bước chân của

mình.

Không phải vô tình, cũng không phải hữu tình, không phải ích kỷ, cũng không phải vô tư, mà là một loại quên đi. Một loại thoải mái khi quay đầu lại chỉ có khẽ thở dài đối với ký ức đã từng.

- Không cần nói ra đáp án, trong lòng của ngươi có đáp án là được rồi ...

Thanh âm tang thương lần nữa truyền đến, vang vọng trong thương mang

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1716: Đạo Môn Xuất Thủ

Mạnh Hạo lựa chọn là cái gì, không có ai biết, chỉ có chính hắn hiểu rõ, trong tiên và yêu đó, sự lựa chọn cuối cùng của hắn.

Khi hắn thức tỉnh đã là mấy tháng sau, chỗ địa phương cụ thể là trên Dương Tinh hắn trấn thủ, Chí Tôn khôi lỗi khoanh chân ngồi ở bên người của hắn, hộ pháp cho hắn.

100 ngàn tu sĩ bốn phía đều vận chuyển trận pháp. Trên núi thứ nhất xa xa, thời khắc này chiến hỏa ngập trời, dị tộc đã đánh tới đỉnh núi. Chiến tranh của song phương đã kịch liệt đến trình độ nhất định.

Trong tinh không, mấy Đại Sơn Hải chủ đều xuất chiến. Hải Mộng Chí Tôn cũng tự mình đến, với ánh mắt như điện của tinh không, núi thứ nhất... dường như sắp rơi vào tay giặc.

Dị tộc Chủ Tể không còn là sáu người, mà đã tử vong hai người. Hai người đó là bị ngoại công của Mạnh Hạo lấy Dương Tinh đánh chết, nhưng hao phí không phải hai mũi tên, mà là bốn mũi tên!

Dương Tinh hiện giờ có thể triển khai quang tiễn, chỉ có bảy mũi tên!

Bốn người Chí Tôn đó thì có hai người tham chiến. Sự xuất hiện của hai Chủ Tể này không đi diệt sát tu sĩ Sơn Hải ở phạm vi lớn, mà là làm lưỡi dao sắc bén, đi xé mở khu vực của núi thứ nhất, khiến cho dị tộc phía sau bọn họ có thể xông vào phạm vi lớn.

Đây là lằn ranh mà Hải Mộng có thể tiếp nhận, cũng là nguyên nhân hai vị Chủ Tể dám xuất hiện ở chiến trường. Bọn họ hiểu rõ, bản thân mình chỉ cần không phải xúc phạm lằn ranh của Sơn Hải Giới, như vậy Chí Tôn sẽ không xuất thủ.

Mà Chí Tôn không ra tay, mấy Đại Sơn Hải chủ căn bản cũng không phải là đối thủ của hai vị Chủ Tể này, chỉ có thể mọi người liên hiệp, đi miễn cưỡng kềm chế mà thôi.

Trong tinh không, dị tộc đại quân còn có một nhóm cuối cùng đang ở trận địa sẵn sàng đón quân địch, trong mắt tràn ngập sát cơ, khóa được Sơn Hải Giới.

Cuộc chiến tranh này kéo dài cho tới bây giờ đã qua bảy tháng.

Lại có năm tháng, Đệ Thất Thiên sẽ thay đổi trạng thái, lần nữa phủ xuống.

Mạnh Hạo mở mắt ra, trong mắt có chút hoảng hốt, hồi lâu sau, tiếng động của chiến tranh ở xa xa khiến suy nghĩ của hắn trở về. Vào phút chốc hai mắt hắn mở ra, có ánh sao khoảnh khắc lóng lánh.

Theo hắn đứng lên, trong 100 ngàn tu sĩ bốn phía, có phân nửa số người đã trải qua thảm chiến của Mạnh Hạo trước đó. Thời khắc này toàn bộ bọn họ nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt có kích động, có cuồng nhiệt.

- Thiếu chủ thức tỉnh rồi!

- Thiếu chủ thức tỉnh rồi!

100 ngàn người đó hoan hô, vang dội bốn phương tám hướng. Thậm chí cả Dương Tinh cũng phút chốc theo sự tỉnh lại của Mạnh Hạo dường như đổi thành hào quang mạnh hơn. Thế cho nên trên núi thứ nhất xa xa, trong tu sĩ của song phương đang giao chiến, cũng không có ít người, cảm nhận được ánh mắt đến từ Dương Tinh.

Mạnh Hạo đứng lên, trong đầu của hắn có vô số hình ảnh phút chốc lóe lên, cuối cùng như ngừng lại trước khoảnh khắc hôn mê đó, bên tai loáng

thoáng nghe được một thanh âm tang thương.

Thời khắc này nhớ lại, thanh âm nọ, cùng với thanh âm mà mình nghe được bên trong thế giới thương mang là một người...

- Hắn là ai...?!

Mạnh Hạo cúi đầu, nhìn thân thể của mình. Hắn giờ phút này, tử khí trên người đã tiêu tán, thân thể khôi phục như thường. Vả lại càng cường hãn hơn, tu vi cũng tăng mạnh rất nhiều. Chiến lực mạnh, vượt qua Chủ Tể, có thể đánh một trận với Chí Tôn.

Loại cảm giác nắm giữ lực lượng đó khiến Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Hắn hồi tưởng một trận chiến điên cuồng đã từng cùng Huyền Phương, như cũ vẫn khiếp sợ. Đó là sự quyết liệt liên tục tắt bốn ngọn Hồn Đăng, đó là sự điên cuồng đến vào chỗ chết.

Thần thức của Mạnh Hạo vào thời khắc này tản ra ầm ầm, trong nháy mắt quét ngang chiến trường, Dương Tinh đột nhiên rực rỡ. Một đạo quang tiễn bạo phát mạnh mẽ, khoảnh khắc chạy ra Dương Tinh, chạy thẳng tới chiến trường của núi thứ nhất. Tốc độ cực nhanh, khiến cho tu sĩ của hai bên trên chiến trường cũng không kịp phản ứng, quang tiễn liền trực tiếp xuyên thấu đầu của một tên Chủ Tể!

Dương Tinh quang tiễn nọ có uy lực ngay cả Chí Tôn đều có thể bị thương, giết Chủ Tể, người này cũng không phải là người thứ nhất.

Một mũi tên đánh chết, rung chuyển chiến trường, tuyên cáo với tất cả dị tộc, Mạnh Hạo... đã trở về.

Bên ngoài tinh không, Chí Tôn dị tộc trên Đệ Lục Thiên khoanh chân tĩnh tọa. Người này dùng mấy tháng, toàn diện phá giải căn nguyên không gian của Mạnh Hạo, đã sắp giải cứu được Huyền Phương từ bên trong. Thời khắc này đôi mắt lão ta chợt mở ra, nhìn về phía Sơn Hải

Giới, liếc nhìn Mạnh Hạo.

Phút chốc nhìn đến Mạnh Hạo, lão ta nhíu mày. Mạnh Hạo không có chết, điểm này lão ta có thể cảm nhận được khi Phá Giới căn nguyên không gian, nhưng lại không có nghĩ tới, Mạnh Hạo xuất hiện, không ngờ nhanh như thế. Chỉ mấy tháng mà thôi, liền khôi phục như thường từ dưới thương thế gần như hẳn phải chết trước đó, vả lại còn cường hãn một chút.

Theo sự thức tỉnh của Mạnh Hạo, theo hào quang của Dương Tinh lóng lánh, theo một tên Chủ Tể dị tộc tử vong, đại quân dị tộc chấn động, nhưng sát cơ như cũ mãnh liệt. Thời khắc này núi thứ nhất, sớm đã trở thành màu máu.

Mạnh Hạo không vận chuyển lực lượng Dương Tinh nữa. Còn Hải Mộng nơi đó, thời khắc này cũng mắt lộ ra ánh sao, thanh âm của bà ta, đột nhiên vang vọng rõ ràng bên tai của Mạnh Hạo.

- Để Chí Tôn khôi lỗi xuất thủ!

Đôi mắt của Mạnh Hạo khoảnh khắc lóe lên, biết được sự lựa chọn của Hải Mộng. Hắn không chần chờ, thần niệm khẽ động. Lập tức Chí Tôn khôi lỗi bên cạnh hắn, đôi mắt khoảnh khắc xuất hiện tia sáng, thân thể đi ra một bước. Tốc độ cực nhanh, chạy thẳng tới núi thứ nhất!

Sơn Hải Giới muốn phá huỷ ước định tạm thời của chiến tranh, lựa chọn... để Chí Tôn xuất thủ!

Gần như trong nháy mắt Chí Tôn khôi lỗi đi ra, vị Chí Tôn dị tộc của Đệ Lục Thiên trong tinh không, mặt lão ta biến sắc, cắn chặc răng một cái. Lão ta vốn muốn phá giải căn nguyên không gian, còn cần một ít thời gian, nhưng hiện giờ, qua mấy tháng, núi thứ nhất cũng không có công hãm. Lão ta hiểu rõ, đây là mình không có khả năng chiến lược, nếu như Huyền Phương ở đây, nhất định không phải như thế.

Sự xuất hiện của Mạnh Hạo dưới mắt, Sơn Hải Giới muốn phá huỷ ước định, khiến vị Chí Tôn này cắn chặc răng một cái. Lão ta không tiếc tu vi của mình bị hao tổn, không tiếc tinh thần của mình uể oải, trực tiếp phun ra một ngụm to máu của căn nguyên sinh mệnh, rơi vào trên căn nguyên không gian trước mặt. Lấy bí pháp với tuổi thọ của mình làm giá cao, cưỡng ép mở ra trước thời hạn căn nguyên không gian sắp mở ra.

Một tiếng nổ ầm, theo máu của căn nguyên sinh mệnh rơi xuống, lập tức căn nguyên không gian của Mạnh Hạo tức thì run rẩy, trong chớp mắt, xuất hiện cái khe nứt, dưới tiếng răng rắc lập tức tan vỡ!

Phút chốc tan vỡ đó, thân ảnh của Huyền Phương như một tia chớp, lao ra ầm ầm. Lão ta mới vừa xuất hiện, không có nửa điểm chần chờ, lập tức tay phải nâng lên vận chuyển toàn lực, phóng ra một chỉ về Đệ Tam Thiên.

Đệ Tam Thiên run rẩy mạnh, dưới tiếng nổ vang, chậm rãi nghiêng về, ầm ầm mà đi về phía Sơn Hải Giới.

Cả chiến tranh, vào giờ khắc này vì Mạnh Hạo trở về, từ bình tĩnh mấy tháng lại sôi trào ầm ầm, lần nữa bạo phát. Tầm quan trọng của hắn không phải ở hắn có thể khiến cho lực lượng của Dương Tinh phát huy đến mức tận cùng, mà ở... sự xuất hiện của hắn, có thể khiến cho sự thăng bằng giữa Sơn Hải Giới cùng dị tộc xuất hiện sự nghiêng về nghiêm trọng.

Còn Hải Mộng Chí Tôn đợi mấy tháng, đợi cũng chính là sự trở về của Mạnh Hạo, chính là sự nghiêng về thăng bằng đó.

Chí Tôn khôi lỗi xuất thủ, chạy thẳng tới núi thứ nhất. Uy áp thuộc về Chí Tôn khôi lỗi giờ khắc này toàn diện bạo phát. Cùng lúc đó, Đệ Tam Thiên đại lục bên ngoài tinh không đang ầm ầm đến, tốc độ càng lúc càng nhanh. Huyền Phương Chí Tôn vừa mới thoát vây, thời khắc này

tóc tai bù xù, rất là chật vật, sắc mặt tái nhợt.

Nhưng trong mắt của lão ta lại có chua xót. Lão ta bị vây mấy tháng, cuộc chiến tranh này đã mất đi quyền nắm trong tay. Mà giờ đây, lão ta lại hiểu rõ đã đến thời khắc mấu chốt.

- Ly Long, cùng ta đồng loạt ra tay. Chúng ta đã mất đi tiên cơ, nếu không thể hòa nhau... trận chiến này... chúng ta tất bại!

Theo Huyền Phương lên tiếng, một vị Chí Tôn khác toàn thân không có ánh sáng đen tràn ngập, không chần chờ chút nào, lập tức bấm quyết, phóng ra một chỉ về Đệ Tam Thiên đại lục.

Trong tiếng ầm ầm, Đệ Tam Thiên đại lục lập tức chấn động, tốc độ nhanh hơn, lao đi mạnh mẽ về Sơn Hải Giới.

Cùng lúc đó, Đệ Tứ Thiên đại lục cũng vào giờ khắc này, dưới sự không mảy may chần chờ của Huyền Phương, cũng theo đó mà đến. Hai khối đại lục giống như hai người khổng lồ lớn nhỏ không cách nào hình dung, thời khắc này đều nhấc lên tiếng gào thét đinh tai nhức óc, chạy thẳng tới đập vào Sơn Hải Giới.

Thời khắc này, cũng chính là lúc Chí Tôn khôi lỗi bước lên núi thứ nhất, tay phải nâng lên, một quyền đánh ầm về đại lượng dị tộc dưới chân núi. Thiên địa run rẩy, tiếng hét thảm thê lương của dị tộc vang dội. Mà hai khối đại lục kia thì một trước một sau, đã vô hạn đến gần Sơn Hải Giới không có quầng sáng phòng hộ.

Nhất là núi thứ ba đã xuất hiện địa phương tự bạo của biển thứ nhất trước đó. Nhưng Hải Mộng Chí Tôn không có bất kỳ biến sắc, đúng lúc này, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, dâng lên ngập trời từ bên trong Sơn Hải Giới.

Một mảnh hải dương màu lam vào một chớp mắt đó, trống rỗng xuất

hiện bên ngoài núi thứ nhất. Biển này hư ảo, trên đó có một cánh cửa to lớn. Cánh cửa có màu tím, phía trên có ba chữ to!

Hải Thần Giới!

Bên dưới đại môn, có 100 ngàn hải long gầm thét, thẳng thừng nâng lên cánh cửa, lơ lửng giữa không trung, long trời lở đất, khiến tất cả tu sĩ của Sơn Hải Giới vào giờ khắc này đều toàn bộ mở to mắt. Khi một loạt tiếng hít thở truyền ra, có tiếng kinh hô vang dội.

- Là Hải Thần Giới!

- Hải Thần Giới trong ba đại đạo môn xuất hiện rồi!

- Ba đại đạo môn xuất thủ rồi!

Ở Sơn Hải Giới, không có bất kỳ một tông môn gia tộc nào có thể so sánh với ba đại đạo môn. Cho dù bên trong một ít Sơn Hải Giới, ba đại đạo môn không phải mạnh nhất, nhưng ba đại đạo môn đều tồn tại trong chín mảnh Sơn Hải Giới.

Sau khi dung hợp ở cùng một chỗ, ba đại đạo môn chính là hoàn toàn xứng đáng ... tông môn mạnh nhất của Sơn Hải Giới!

Mạnh mẽ có lẽ không phải tu sĩ bên trong, mà là nội tình, là vô số chí bảo để lại bao nhiêu năm rồi, giờ phút này cánh cửa của tòa Hải Thần Giới xuất hiện, mở ra ầm ầm, bên trong lại bay ra 18 chiếc quan tài!

18 cái quan tài đó, mỗi một cái đều có phù văn lóng lánh, sau khi bay ra, hóa thành mười tám đạo cầu vồng, chạy thẳng tới đánh ầm ầm vào Đệ Tam Thiên đang tới!

Giữa lẫn nhau, sau khoảnh khắc đụng chạm, 18 cái quan tài lập tức vỡ vụn. Bên trong bất ngờ có 18 cổ thây khô bỗng nhiên bay ra. Sau khi bay

ra, 18 cổ thây khô toàn bộ mở mắt, có tu vi vô cùng, cũng có thần thức vô cùng bộc phát ngập trời!

- Hạ giới yêu tu, ngươi dám!

- Bổn tọa cuộc đời này, trấn thủ một phương hạ giới yêu tu, bọn ngươi lại dám mạo phạm Tiên giới!

- Trấn áp!

Giữa tiếng ầm ầm, 18 cổ thây khô nọ toàn bộ lên tiếng. Khi thanh âm ngập trời, trên người của bọn họ không ngờ mỗi người đều bạo phát ra ... lực lượng của Chủ Tể!

Đây rõ ràng là... 18 vị Chủ Tể đã từng của Tiên giới!

Tâm thần Mạnh Hạo cũng vào giờ khắc này chấn động, nhưng rất nhanh, hắn liền nhìn ra đầu mối. 18 cổ thi thể nọ đích xác có lực lượng Chủ Tể, nhưng... chỉ có một kích. Bọn họ trước khi chết đã giữ lại một kích của mình, cam nguyện hóa thành khôi lỗi, chỉ để lại một luồng tàn hồn còn đó, một khi thức tỉnh, cũng đại diện... sẽ chân chính bụi bay phách tan.

- Nội tình và thủ đoạn của Sơn Hải Giới cũng nhất nhất bày ra.

Ánh mắt của Mạnh Hạo nhìn về phương hướng Sơn Hải Giới. Một trận chiến này, đến thời khắc này, liều mạng ... chính là nội tình

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1717: Quyết Chiến Trước Thời Hạn

Trong tinh không, Huyền Phương cùng Ly Long hai đại Chí Tôn dị tộc, thời khắc này thần sắc thay đổi. Ly Long chần chờ, nhưng Huyền Phương lại thở dài một tiếng, trong mắt như cũ có hàn mang quyết đoán lóe lên một cái, tay phải nâng lên, phóng ra một chỉ về phía Đệ Ngũ Thiên đại lục.

- Ly Long đạo hữu, xin trợ giúp lão phu một tay.

Vị Ly Long toàn thân bị ánh sáng đen che đậy thở dài.

- Là bổn tôn không có sở trường về phương pháp chiến lược. Thôi, ngươi nói ra sao, bổn tôn toàn lực phối hợp.

Nói xong, vị Chí Tôn này vận chuyển tu vi, phía sau lão ta, mơ hồ có tiếng rồng ngâm vang vọng. Hình như có một bóng tối thật dài trôi đi, cùng với Huyền Phương rung chuyển Đệ Ngũ Thiên đại lục.

Lập tức, Đệ Ngũ Thiên đại lục khổng lồ càng bị chấn động ầm ầm, nhanh chóng rõ ràng, mang uy áp đi tới Sơn Hải Giới.

Mà giờ khắc này, lực lượng Chủ Tể đến từ 18 cổ thi thể bộc phát toàn diện, lại thiêu đốt tàn hồn cuối cùng của bản thân, đổi lấy thiên địa chi năng, đánh Đệ Tam Thiên đại lục.

Tiếng nổ ngập trời, bầu trời biến sắc, Đệ Tam Thiên đại lục vào giờ khắc này trực tiếp nổ vang, từng đạo khe nứt xuất hiện, trực tiếp chia năm xẻ bảy, tan vỡ ra.

Theo sự tan vỡ đó, 18 cổ thi thể hóa thành mười tám đạo cầu vồng, như lưỡi dao sắc bén, chạy thẳng tới Đệ Tứ Thiên. Khoảnh khắc họ tới gần, đối mặt Đệ Tứ Thiên đại lục càng khổng lồ, bọn họ lựa chọn ... Tự bạo!

Ầm ầm ầm!

18 cổ thi thể đó vào khoảnh khắc cuối cùng của sinh mạng lập tức tự bạo, lực lượng tan vỡ khiến tinh không run rẩy. Còn Đệ Tứ Thiên đại lục không thể né tránh, không thể tránh ra, bị tự bạo toàn diện đánh, trong nháy mắt... Tan vỡ, khoảnh khắc... Vỡ nát. Trong chớp mắt... Thậm chí ngay cả mảnh vỡ cũng không thể hoàn chỉnh, cả Đệ Tứ Thiên đại lục hoàn toàn ... tan thành mây khói!

Mà những mảnh vỡ của Đệ Tam Thiên sau khi tan vỡ, lúc đánh về phía Sơn Hải Giới, bên trong Sơn Hải Giới, có từng đạo kiếm quang ngập trời lên, lại bay ra ... Chín thanh kiếm từ bên trong hư vô!

Chín thanh kiếm đó, trên mỗi một thanh đều có ý chí tất cả tu sĩ của Ngũ Hành Kiếm tông bên trong một tòa Sơn Hải giới ngưng tụ, tổng cộng chín thanh, hơn nữa đều là chí bảo của Chí Tôn Tiên Giới. Thời khắc này quét ngang tinh không, nơi đi qua, những mảnh vỡ của Đệ Tam Thiên đại lục tan vỡ lập tức bị tan rã!

Trong lúc nhất thời, bên trong cả Sơn Hải Giới, kiếm quang rực rỡ, thiên địa thất sắc.

Mạnh Hạo đứng lên từ trên Dương Tinh, nhìn từ xa đây hết thảy, trong lòng của hắn vào giờ khắc này cũng phấn chấn. Cùng lúc đó, bên ngoài tinh không, Đệ Ngũ Thiên đại lục cũng đến rầm rầm, dưới sự khống chế của Huyền Phương và Ly Long chạy thẳng tới đập vào Sơn Hải Giới.

- Phải bức ra tất cả thủ đoạn của Sơn Hải Giới, Đệ Thất Thiên vào thời khắc này mặc dù không cách nào phủ xuống, nhưng bọn họ có thể thấy được...

Đôi mắt của Huyền Phương lóe sáng một cái, tu vi toàn bộ giải tán, khiến cho Đệ Ngũ Thiên đại lục, tốc độ nhanh hơn, khoảnh khắc tới gần. Kế sau là Đệ Tam Thiên cùng Đệ Tứ Thiên tiếp tục đập về phía Sơn Hải Giới.

Đệ Ngũ Thiên đại lục này hoàn toàn vượt ra khỏi những thiên khác, càng bàng bạc hơn, vừa mới tới liền vỡ vụn tinh không, khiến cho bốn phía thông suốt khai ra vô số cái khe nứt. Nhưng ngay trong nháy mắt tới gần núi thứ nhất, Đệ Nhất Sơn Hải đột nhiên có một lão nhân đi tới từ trong hư vô.

Lão nhân này, tiên phong đạo cốt, nhưng nhìn cẩn thận thì thân thể ông ta là nửa trong suốt, không phải chân thân, mà là hư ảo. Cùng lúc đó, chín ngọn núi trên Sơn Hải Giới, bên trong tất cả Tiên Cổ Đạo Tràng đều có kinh văn vọng lại.

Kinh văn đó khuếch tán Sơn Hải Giới, cụ bị lực lượng kỳ dị nào đó, giống như gọi về. Mà lão nhân đi tới từ tinh không hiển nhiên chính là bị đòi tới.

Mạnh Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra lão nhân nọ, đúng là lão giả giảng đạo mà hắn đã thấy được trong hư ảo viễn cổ của Tiên Cổ Đạo Tràng. Trong tay của ông ta vung lên, liền có thể viết ra một chữ Tiên.

Mà giờ này, lão nhân đi tới từ hư vô, dường như từ viễn cổ đi tới kiếp này. Bên trong thần sắc có chút phức tạp, khẽ thở dài một tiếng, tay phải nâng lên, ấn một cái xa xa về phía Đệ Ngũ Thiên đại lục đang tới.

Chỉ một cái nhấn xuống, lập tức Đệ Ngũ Thiên đại lục lại chợt ngừng. Rồi sau đó... trong thần sắc bất khả tư nghị của Mạnh Hạo, Đệ Ngũ Thiên đại lục, không ngờ trực tiếp phân giải ở giữa không trung, tiếp nữa thì tiêu tán, trở thành tro bụi.

Đây hết thảy quá nhanh, chỉ là một cái nhấn của lão nhân đó, Đệ Ngũ Thiên đại lục kinh khủng này cứ như vậy ... Biến mất .

Cùng lúc đó, thân ảnh của lão giả cũng chậm chậm tản đi. Bên trong Sơn Hải Giới Tiên Cổ Đạo Tràng có vô số người, phun ra máu tươi, thừa nhận giá cao của sự gọi về.

- Chủ Tể Thi, Sát Đạo Bảo, Chí Tôn Ảnh... Trong Sơn Hải Giới này, nội tình quả nhiên sâu đậm!

Huyền Phương nhìn chằm chằm thân ảnh của lão giả Tiên Cổ Đạo Tràng biến mất. Lão ta hít sâu một hơi, đôi mắt khoảnh khắc lóe lên một cái, lộ ra một chút điên cuồng.

- Trận chiến này, không kiên trì được đến Đệ Thất Thiên phủ xuống. Ly Long đạo hữu, đến giờ này, chúng ta chỉ có... Liều chết đánh một trận, nếu không, hai người ngươi và ta, vô cùng có khả năng bỏ mạng ở nơi đây!

Huyền Phương đứng lên, chân phải nâng lên đạp mạnh một bước về phía Đệ Lục Thiên đại lục.

Cả Đệ Lục Thiên đại lục lập tức nghiêng về. Ly Long Chí Tôn trầm mặc, khẽ thở dài một tiếng. Lão ta hiểu rõ, sự sơ suất của một trận chiến này là do mình dẫn tới, thời khắc này không chần chờ, trong mắt sát cơ lóe lên một cái, cũng giẫm chân.

Lập tức Đệ Lục Thiên đại lục lần nữa nổ vang, nhưng lại chậm rãi đánh đi về phía Sơn Hải Giới.

- Tập hợp lực lượng của năm Thiên đại lục, thậm chí ngay cả đạo phòng tuyến thứ nhất cũng không vỡ ra, một trận chiến này... có thể nhìn thấu nội tình của Sơn Hải Giới, cũng có thể nhìn thấu chúng ta không đủ.

- Tuy nhiên, thật không cam lòng, chỉ bức ra một phần thủ đoạn. Cho nên lần này, Ly Long đạo hữu, chúng ta cũng phải liều mạng một lần, nhìn một chút... có thể phá vỡ vài đạo phòng tuyến! Cũng nhìn một chút, Sơn Hải Giới này, còn có thủ đoạn gì chưa triển khai nữa...

- Bọn họ triển khai thủ đoạn càng nhiều, sau mấy tháng như vậy, khi Đệ Thất Thiên phủ xuống thì sẽ trước thời hạn nhằm vào đi khắc chế. Mà Sơn Hải Giới này, bị đánh bại cũng càng nhanh.

Trong mắt của Huyền Phương lóe lên hàn mang, cùng Ly Long khống chế Đệ Lục Thiên đại lục, chạy thẳng tới Sơn Hải Giới.

Cùng lúc đó, một nhóm mấy trăm vạn dị tộc cuối cùng cũng vào giờ khắc này, dưới thần niệm của Huyền Phương rối rít trở về, vây quanh trong ngoài Đệ Lục Thiên, đang sát nhập vào Sơn Hải Giới.

Đây là... quyết chiến trước thời hạn!

Trong phút chốc, Sơn Hải Giới chuẩn bị toàn diện. Gần như vào phút chốc Đệ Lục Thiên đại lục lại tới, bên dưới Hải Thần Giới đại môn, 100 ngàn hải long đó đồng thời gầm thét, đồng loạt bay ra, chạy thẳng tới Đệ Lục Thiên.

Nhưng ngay phút chốc bọn họ tiến lại gần, vị Ly Long Chí Tôn của Đệ Lục Thiên, trong mắt có sát cơ lóe sáng lên, tay phải nâng lên vung mạnh. Lập tức bên trong ánh sáng đen chung quanh lão ta có tiếng rồng ngâm truyền ra. Một con ác long toàn thân màu đen gào thét gầm thét, cùng chạy ra. Con ác long màu đen đó vào khoảng mấy vạn trượng. Khi nó xuất hiện, long trời lở đất, hét lớn một tiếng về phía 100 ngàn hải long kia.

Tiếng hô ngập trời, có lực lượng âm bạo nổ vang bên trong, cũng có lực lượng của Chí Tôn bạo phát. Ly Long Chí Tôn đã sớm không kiên nhẫn. Lão ta không có sở trường chiến lược, sở trường... giết chóc!

Thời khắc này mới vừa ra tay, theo ác long màu đen gào thét, lập tức 100 ngàn hải long đó toàn bộ thân thể run rẩy. Trong chớp mắt, máu thịt tách rời, trở thành hài cốt, một tiếng ầm, những hài cốt đó cũng đều tan vỡ, hóa thành tro bụi.

Ác long màu đen lóe lên một cái, chạy thẳng tới phóng đi về phía đại môn của Hải Thần Giới.

Đúng lúc này, đại môn của Hải Thần Giới mở ra ầm ầm, từ bên trong bay ra một con hải long to lớn cũng dài mấy vạn dặm, chỉ có điều không có máu thịt thân thể, mà là xương cốt!

Nhưng khi nó bay ra, máu thịt và tro bụi của hải long bị vỡ nát bốn phía trước đó lại trong phút chốc ngưng tụ. Trong nháy mắt liền bao trùm trên người của hải long kinh người này, trở thành máu thịt, gào thét đánh nhau một trận với ác long màu đen nọ.

Mà giờ khắc này, thân thể của Hải Mộng Chí Tôn bay ra. Chí Tôn khôi lỗi cũng dưới sự khống chế của Mạnh Hạo cùng bay lên theo. Còn Mạnh Hạo cũng một bước đi ra, trực tiếp bước ra Dương Tinh, đánh giết về phía chiến trường.

Còn có chín thanh kiếm của Ngũ Hành Kiếm tông, cũng vào giờ khắc này xé mở hư vô, chạy thẳng tới Đệ Lục Thiên đại lục.

Chỗ xa hơn, kinh văn của Tiên Cổ Đạo Tràng lại một lần nữa vang vọng. Lần này, đi ra từ bên trong hư vô là một người nam nhân trung niên. Trong mắt của nam nhân đó mang mờ mịt, trong tay cầm một thanh trường kiếm, giữa cất bước, sau khi nhìn đến dị tộc, lập tức sát ý kinh người.

Cùng lúc đó, vị Ly Long Chí Tôn này, thân thể bước ra một bước, trong phút chốc, hóa thành ba đại phân thân. Một cái phân thân chạy thẳng tới

Hải Mộng Chí Tôn, một cái khác thì đánh giết về phía Chí Tôn khôi lỗi.

Còn một cái cuối cùng lại hóa thành một đạo ánh sáng đen, khi đến gần chín thanh phi kiếm, ánh sáng đen trực tiếp vỡ vụn, trở thành vô số mảnh vỡ, cuốn về phía chín thanh kiếm. Sau đó lần nữa dung hợp, nhưng lại tạo thành một mảnh phong ấn, vây chín thanh kiếm vào bên trong.

Mà không có ánh sáng đen, Ly Long Chí Tôn lộ ở trước mặt mọi người. Hình dạng xuất hiện đó là một cái thân ảnh to lớn có ba cái đầu dài. Trong đó hai cái đầu nhắm mắt, cái đầu ở giữa thì trong mắt mang ánh sáng đỏ, giữa cất bước, chạy thẳng tới Tiên Cổ Đạo Tràng triệu hoán nam nhân trung niên đi ra.

Tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc đến gần, thuật pháp ngập trời.

Cùng lúc đó, Huyền Phương cũng vào giờ khắc này cất bước đi ra, mục tiêu của lão ta chính là Mạnh Hạo.

Lúc kềm chế toàn bộ, Đệ Lục Thiên không thể lại bị cản trở, một tiếng ầm, trực tiếp liền đụng vào trên núi thứ nhất. Núi thứ nhất tức thì run rẩy, tiếng vang răng rắc quanh quẩn. Từng đạo cái khe nứt trong chớp mắt tràn ngập cả núi thứ nhất. Theo Đệ Lục Thiên đại lục lại tới, núi thứ nhất của Sơn Hải Giới... lại không thể chống đỡ, chợt bôn hội!

Còn Đệ Lục Thiên đại lục cũng vào giờ khắc này, tan vỡ hơn phân nửa. Vô số mảnh vỡ chạy thẳng tới Sơn Hải Giới lại tới, lúc đánh vào biển thứ hai, trận pháp của biển này trực tiếp triển khai. Lấy biển thứ hai tan vỡ làm giá cao, đi ngăn cản những mảnh vỡ đánh vào bên trong Sơn Hải Giới.

Đất rung núi lở, biển khô cạn trời bị diệt!

Cũng chính vào phút chốc biển thứ hai tan vỡ, cản trở mảnh vỡ của Đệ Lục Thiên tiếp tục đánh vào, trên Nguyệt Tinh, Địa Tạng khoanh chân

tĩnh tọa, đôi mắt bỗng nhiên mở ra, lộ ra hàn mang. Hắn không để ý thương thế, lần nữa triển khai giống như quầng sáng.

Quầng sáng lóe lên một cái, trong nháy mắt bao phủ phía trước núi thứ hai, khiến cho những mảnh vỡ xuyên thấu biển thứ hai, rối rít sau khi đụng chạm quầng sáng bị trực tiếp rung thành vỡ vụn.

Ngăn cản lan tràn, kết thúc nguy cơ của Đệ Lục Thiên mang đến!

- Chỉ đến nơi này sao...

Huyền Phương khẽ thở dài một tiếng, phía sau lão ta, một nhóm dị tộc cuối cùng đánh giết về phía tu sĩ Sơn Hải, trong lúc nhất thời, chém giết ngập trời. Mà Sơn Hải Giới, từ sau núi thứ hai, lại là một mảnh an tĩnh, không có thủ đoạn khác thi triển ra.

- Vẫn không bức ra nội tình.

- Một khi đã như vậy...

Tay phải của Huyền Phương bấm quyết, phóng ra một chỉ tới trước mặt Mạnh Hạo. Tiếng nổ truyền ra giữa hai người, từng người lui về phía sau. Đôi mắt của Mạnh Hạo lóe lên một cái, đang muốn xuất thủ, Huyền Phương trong giây lát kéo ra khoảng cách, đột nhiên nở nụ cười.

- Như vậy, ta mặc kệ Đệ Thất Thiên của ngươi có biện pháp gì, mặc kệ chư thiên sau này cần bao lâu, lại bỏ ra giá cao gì, trận chiến này... nếu không thể bức ra quá nhiều nội tình của Sơn Hải, như vậy... người này, còn có mặt trời mặt trăng ngôi sao, nhất định phải diệt!

- Cho nên, Khốn Tiên Trận giáng xuống cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1718: Bị Ép Buộc Hàng Lâm

Huyền Phương vừa nói xong, trên tinh không, vốn dĩ không thấy được Đệ Thất Thiên, nhưng vào một chớp mắt đó, Đệ Thất Thiên đại lục phút chốc lóe lên một cái. Trên đó Đệ Bát Thiên, Đệ Cửu Thiên, cho đến Đệ Tam Thập Tam Thiên đều vào giờ khắc này chớp động.

Bọn họ khoảng cách trạng thái giải khai chỉ cần mấy tháng là có thể. Mà hiện giờ, thanh âm của Huyền Phương, bọn họ có thể nghe được, thậm chí hơn nửa năm qua, từng hình ảnh trên chiến trường, bọn họ cũng đều thấy rõ toàn bộ.

Thậm chí nhằm vào Sơn Hải Giới, đã chuẩn bị không ít thủ đoạn phản chế, từ lâu nhìn thấu, mặt trời mặt trăng ngôi sao, tầm quan trọng đối với Sơn Hải Giới mà nói!

Thậm chí, bọn họ càng coi trọng không phải Dương Tinh, mà là Nguyệt Tinh!

Về phần Dương Tinh, là bởi vì sự tồn tại của Mạnh Hạo. Còn Mạnh Hạo nơi đây với chiến lực tự thân cùng với sự khống chế Chí Tôn khôi lỗi, khiến cho hắn dĩ nhiên cụ bị tư cách có thể kềm chế hai vị Chí Tôn.

Như vậy tu sĩ Sơn Hải, 33 Thiên không có khả năng không coi trọng, dĩ nhiên xếp Mạnh Hạo vào trong danh sách hắn phải giết.

Thời khắc này theo thanh âm vang vọng của Huyền Phương, bất kể là vì đánh chết Mạnh Hạo cùng Địa Tạng, hay là vì trì hoãn thời gian trên chiến lược, càng vì sự an toàn bản thân của Huyền Phương cùng Ly Long, từ Đệ Thất Thiên 33 Thiên, tất cả dị tộc cường giả, thậm chí hai vị

Chí Tôn bát nguyên cũng không thể không nhìn.

Mà đây, cũng chính là nguyên nhân sở tại Huyền Phương cứng rắn vừa đi ra khỏi phong ấn, liền lập tức nổi điên như vậy, phát động đại lục va chạm, không cho mình có đường rút lui. Như vậy... 33 Thiên nhất định phải không tiếc giá cao, để đường rút lui cho lão ta.

Mà cũng chỉ có như vậy, trận chiến này mới không tính là thất bại.

- Mặt trời mặt trăng ngôi sao, chỉ cần diệt đi một cái, trận chiến này... chúng ta không coi là hoàn toàn thất bại.

Bên trong 33 Thiên, tiếng sấm khiến tinh không chấn động. Một đạo cường quang, vào giờ khắc này trong nháy mắt hàng lâm từ trong bầu trời.

Ánh sáng này tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc rơi xuống. Nhưng vào lúc này, từ phương hướng của Sơn Hải Giới núi thứ chín, đột nhiên, cũng có một đạo ánh sáng bay ra. Hai đạo ánh sáng, trực tiếp đụng nhau bên ngoài Sơn Hải Giới.

Trong tiếng nổ ầm ầm, 33 Thiên có tiếng rống giận truyền ra, nhưng đạo ánh sáng hàng lâm lại tan vỡ ra, trở thành điểm sáng, không thể trở thành Khốn Tiên Trận trong miệng của Huyền Phương!

Cùng lúc đó, Sơn Hải Giới tu sĩ, đại lượng chạy ra từ núi thứ hai, sát nhập vào trong đại quân dị tộc, bên ngoài núi thứ hai này, trực tiếp triển khai sự chém giết tàn khốc.

Mà vị Ly Long Chí Tôn đó, chỉ một người đánh với Chí Tôn khôi lỗi, đánh với Hải Mộng Chí Tôn, đánh với Hải Long Hải Thần Giới, lại kềm chế Thái Dương Kiếm Tông, thậm chí ngay cả nam nhân trung niên do Tiên Cổ Đạo Tràng triệu hoán ra cũng bị lão ta kiềm chế.

Nhưng chút ít đó, lão ta phải bỏ ra giá cao thảm trọng, gần như vừa mới tiếp xúc, Ly Long Chí Tôn liền phun ra máu tươi, nhưng cũng không lui lại, mà cười gằn, giơ tay lên, trực tiếp vỗ vào trên trán của mình.

Một tiếng ầm, trên người của lão ta xuất hiện ánh sáng đen. Giữa ánh sáng đen đó lóng lánh, chiến lực của Ly Long Chí Tôn lại càng trào dâng hơn, thẳng thừng lấy bản thân kéo lại tất cả mọi người.

- Long Yêu Bá Thể!

- Lúc này bản mạng thần thông của Ly Long nhất tộc sau khi được triển khai, như chiến hồn bám vào người, không thấy hết thảy thần thông thuật pháp. Nhưng một khi sau thời gian bá thể, thương thế của lão ta sẽ trong nháy mắt xuất hiện!

Đôi mắt của Hải Mộng Chí Tôn lóe lên một cái.

- Hắn làm như vậy, đây là đang muốn chết!

- Là bởi vì kéo dài thời gian thời cơ chiến đấu, khiến cho trận chiến này thất bại, cho nên thời khắc này phải liều mạng sao...?!

Huyền Phương Chí Tôn nơi xa xa, sau khi thấy một màn như vậy cũng trầm mặc xuống, ngửa mặt lên trời cười to, trong mắt mang quyết liệt, đánh giết về phía Mạnh Hạo. Ánh mắt của Mạnh Hạo chớp động, thời khắc này không lùi mà tiến tới, giữa cất bước, thần thông của hai người nổ vang, trong lúc nhất thời, lại bất phân thắng bại.

Nhưng Mạnh Hạo lại hơi chật vật một chút. Tu vi của hắn vào thời khắc này có tư cách đánh một trận với Chí Tôn, tuy không cách nào thắng được, nhưng kéo lại Huyền Phương thì không là vấn đề.

Chỉ cần bên phía Ly Long bị nhiều thủ đoạn của mọi người chém chết hoặc là bức lui, như vậy Huyền Phương nhất định bỏ mạng ở nơi đây.

- Lần này, hai vị Chí Tôn, phải chết một người ở chỗ này.

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, trong mắt có sát cơ mãnh liệt. Hắn không phải lần đầu tiên khai chiến với Huyền Phương. Một lần trước đó, hắn cơ hồ bị dồn đến cực hạn, thời khắc này thương thế khôi phục, chiến lực mạnh hơn, khi ra tay, lập tức thiên địa nổ vang.

Mà đại quân dị tộc bốn phía vào thời khắc này cũng dưới một loạt tiếng gào thét thê lương, đang bị tu sĩ Sơn Hải không ngừng diệt sát, càng ngày càng nhiều tu sĩ Sơn Hải xuất hiện, sát nhập vào bên trong.

Lần này cả dị tộc, Đệ Nhị Thiên đến Đệ Lục Thiên, sự hủy diệt của bọn họ đối với Sơn Hải Giới vượt qua Đệ Nhất Thiên, nhưng sự thương tổn đối với tu sĩ Sơn Hải lại hoàn toàn không bằng Đệ Nhất Thiên đại lục.

Cùng lúc đó, cảm nhận được nguy cơ của Huyền Phương cùng Ly Long, trên tinh không, Đệ Thất Thiên cho đến Đệ Tam Thập Tam Thiên lập tức có tiếng rống giận truyền ra, tăng nhanh tốc độ muốn thay đổi trạng thái. Nhưng loại song nhận kiếm đó có thể làm cho bọn họ tránh khỏi dương mưu của Sơn Hải Giới lúc trước, cũng đồng dạng gắt gao phong ấn bản thân.

Mà xét đến cùng, vẫn là bọn họ không có dự liệu được, tập hợp lực lượng của năm Thiên đại lục, không ngờ... ngay cả đạo phòng tuyến thứ hai của Sơn Hải Giới cũng không bị công phá, thậm chí trận chiến này bất lợi, dẫn tới dị tộc đang bị lâm vào trong tàn sát.

Thời khắc này tiếng nổ truyền ra, Đệ Thất Thiên cho đến Đệ Tam Thập Tam Thiên đang ở vào trạng thái phong ấn do đánh bản thân tạo thành, ý đồ xông vào. Mà trên chiến trường, Sơn Hải Giới lấy được ưu thế tuyệt đối, những dị tộc kia nhất nhất tử vong, liên tiếp bại lui, căn bản là không thể đối kháng với Sơn Hải tu càng ngày càng nhiều.

Bên ngoài núi thứ hai, mặc dù biển thứ hai tan vỡ, nhưng giờ này, lại vì đó mà tạo thành một cái biển máu.

Còn Ly Long Chí Tôn nọ thì thời khắc này sau khi bá thể, không ngờ lần nữa triển khai, đã liều mạng tất cả. Đáy lòng của lão ta cũng có chua xót, trước đó Khốn Tiên Trận không thành công, nếu không, trận chiến này cũng sẽ không gian nan như thế.

Mà giờ đây, lão ta gần như kềm chế tất cả cường giả của Sơn Hải, nhưng giá cao là cục diện có nguy cơ sinh tử rất mạnh mà chính lão ta cũng phải thừa nhận.

- Huyền Phương, ngươi nhanh một chút!

Khi Ly Long gào thét, bên phía Huyền Phương cũng đã sớm bộc phát ra toàn bộ tu vi, lực lượng Chí Tôn dâng lên ầm ầm. Nhưng trước đó, vào lúc lão ta bị vây khốn, vốn dĩ hư nhược, giờ này đi ra không lâu, lại từng có giao chiến sống chết với Mạnh Hạo trước đây, rất nhiều thủ đoạn Mạnh Hạo đều đã quen thuộc, muốn trong thời gian ngắn đánh chết hắn, căn bản không có khả năng.

Mà ý đồ của lão ta muốn thoát khỏi Mạnh Hạo cũng giống vậy không làm được.

Mạnh Hạo hóa thành đại bàng màu xanh, kêu to một tiếng, nát kim nứt đá, trực tiếp bắt vỡ tinh không hư vô, xoay người vụt qua, lại có tinh tú bao phủ toàn thân. Dưới một cú đánh, cũng có từng viên một Dương Tinh không ngừng xuất hiện bên cạnh hắn.

Thậm chí Phong Yêu cấm pháp khi bị Mạnh Hạo dùng ra, cắn trả cũng nhẹ hơn rất nhiều so với trước. Còn uy lực tác dụng trên người Huyền Phương ngược lại lớn hơn.

Mắt thấy hai đại Chí Tôn đều không thể trong thời gian ngắn cứu viện

lẫn nhau, Đệ Thất Thiên cho đến Đệ Tam Thập Tam Thiên càng nóng nảy. Nếu kéo dài nữa, bọn họ thật sự phải làm cho tốt... Chí Tôn lại chuẩn bị vẫn lạc thêm một vị.

Cả 33 Thiên, mới có năm vị Chí Tôn, mà hiện giờ Dịch Cổ đã bỏ mình. Nếu lại bỏ mình thêm một người nữa, cuộc chiến tranh này tuy rằng 33 Thiên cho rằng sẽ thắng, nhưng giá cao to lớn lại không phải là bọn họ muốn thừa nhận.

Cùng lúc đó, trên núi thứ chín, trên Nam Thiên Tinh, Thủy Đông Lưu ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn tinh không, trầm mặc im lặng. Trên thần sắc hình như có chần chờ, như có lựa chọn gì đó khó có thể lập tức quyết định.

Hồi lâu sau, Thủy Đông Lưu bình tĩnh lại, nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Nhìn từ lâu dài, không ai... là không thể bị hy sinh , ngươi cũng được, ta cũng được... Một khi đã như vậy...

Thủy Đông Lưu hít sâu một hơi, vốn dĩ nâng lên tay phải, chậm rãi buông xuống.

- Một khi đã như vậy, lão phu liền mở ra chỗ hổng trước thời hạn cho các ngươi. Nói như vậy... các ngươi nhìn như hàng lâm một phần, nhưng trả giá cao rất lớn, trên thực tế, thời gian giải mở trạng thái phong ấn ngược lại bởi vậy bị kéo dài lần nữa... Trọng yếu nhất ... Hai người kia, năm đó bị hai thế lực lớn đoạt xá thân thể, giờ này bạo phát ra lực lượng của Chí Tôn bát nguyên, cũng không thể... hàng lâm trước khi phong ấn chưa giải khai.

- Chỉ có điều, nói như vậy, Địa Tạng cũng được, Hải Mộng cũng được, còn có ba đại đạo môn đều có nguy cơ... Mà nguy cơ lớn nhất chính là Mạnh Hạo...

Thủy Đông Lưu trầm mặc, hồi lâu sau, khẽ thở dài một tiếng.

- Cuối cùng, 33 Thiên không coi vào đâu, mà hai Chí Tôn đã từng bị đoạt xá đó mới là... đại địch chân chính không thể bị rung chuyển trong 33 Thiên.

Bên ngoài Sơn Hải Giới Đệ Nhị Thiên, trong chiến trường chém giết kịch liệt hơn. Ly Long liên tiếp bại lui, mắt thấy sắp không thể chống đỡ, mà thời gian bá thể dưới mấy lần triển khai của lão ta thời khắc này đã muốn hỏng mất.

Chỗ của Huyền Phương bất kể triển khai bất kỳ thủ đoạn nào, đều trước sau không thể bức lui Mạnh Hạo chút nào, dần dần lo lắng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên trong tinh không, Đệ Thất Thiên cho đến Đệ Tam Thập Tam Thiên truyền ra tiếng nổ kinh thiên. Không biết là phải trả giá cao gì, Đệ Thất Thiên cho đến Đệ Tam Thập Tam Thiên lóe sáng lên bỗng toàn bộ ảm đạm xuống từ phía sau Đệ Thập Lục Thiên, dường như lực lượng phong ấn lần nữa củng cố. Mà Đệ Thất Thiên cho đến Đệ Thập Lục Thiên vào giờ khắc này không lóe lên nữa, mà là... xuất hiện bên trong tinh không!

Dường như, sau Đệ Thập Thất Thiên, hoàn toàn gánh chịu lực lượng phong ấn của Đệ Thất Thiên cho đến Đệ Thập Lục Thiên, khiến cho bản thân phong ấn mãnh liệt hơn, đồng thời phân chia ra Đệ Thất Thiên cho đến Đệ Thập Lục Thiên!

Trong tiếng nổ vang, Đệ Thất Thiên hàng lâm, Đệ Bát Thiên, Đệ Cửu Thiên... Cho đến Đệ Thập Lục Thiên, tổng cộng mười Thiên lao đến mãnh liệt, xuất hiện ở trong tinh không, xuất hiện bên ngoài Sơn Hải Giới.

Cùng lúc đó, có mười đạo ánh sáng hàng lâm từ bên trong mười Thiên đại lục, bộc phát mạnh mẽ, chạy thẳng tới Sơn Hải Giới. Một đạo ánh

sáng trong đó trực tiếp đánh vào phía trước Ly Long, cắt ngang giao chiến giữa lão ta với cường giả của Sơn Hải, thẳng thừng đẩy ra. Còn đạo ánh sáng thứ hai thì rơi vào ngay giữa Mạnh Hạo và Huyền Phương, tạo thành khí lãng, cưỡng ép tách ra bọn họ.

Mạnh Hạo lập tức bị đánh sâu vào, khi thân thể lui về phía sau, không ngờ bị mạnh mẽ đẩy ra Sơn Hải Giới, đến gần Dương Tinh. Khóe miệng hắn tràn ra máu tươi, nhưng vào lúc này, đạo ánh sáng thứ tư khoảnh khắc đi qua, chạy thẳng tới Dương Tinh, tốc độ cực nhanh. Mạnh Hạo căn bản không thể đi ngăn cản, sau đó trơ mắt nhìn đạo quang đánh vào Dương Tinh. 100 ngàn tu sĩ trên Dương Tinh, thân thể của bọn họ trong nháy mắt trở thành tro bụi...

Còn có Dương Tinh cũng vào giờ khắc này bị run rẩy kịch liệt. Từng đạo khe nứt tràn ngập, thoạt nhìn thấy mà giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1719: Nghịch Chuyển

- Không... Mạnh Hạo mở to mắt, ngơ ngác nhìn một màn này, trong nháy mắt hai mắt hắn ngập đầy tơ máu, phát ra tiếng thét thê lương!!!

Cùng lúc đó, luồng sáng thứ năm cũng nối tiếp rơi xuống, chạy thẳng tới Nguyệt Tinh. Trong tiếng nổ "ầm ầm", Nguyệt Tinh vốn là chủ phòng, thời khắc này bị rung chuyển, 100 ngàn tu sĩ bên trong lập tức phun ra máu tươi, từng người đều uể oải, mặc dù không chết nhưng toàn bộ bị thương nặng.

Mà Nguyệt Tinh lúc này, trong tiếng "rắc rắc" xuất hiện vô số khe nứt, dường như tùy thời có thể tan vỡ.

Ngay sau đó, còn dư lại năm luồng sáng, cùng một lúc toàn bộ rơi vào Sơn Hải Giới! Lần này không phải hủy diệt, mà là... phong ấn!

Tiếng động "rầm rầm" quanh quẩn, trời đất rung chuyển, tinh không mờ tối. Trong lúc đám người Hải Mộng mặt biến sắc, năm luồng sáng này bao phủ Sơn Hải Giới, bao trùm tất cả, hoàn toàn... tách rời ra... Sơn Hải Giới cùng với Dương, Nguyệt Tinh!

Khiến cho Dương, Nguyệt Tinh ở ngoài Sơn Hải Giới, một màn này xảy ra đột ngột, biến hóa quá nhanh, Mạnh Hạo cười thảm, nhưng hắn hiểu rõ, đây... chính là chiến tranh!

Sinh mạng, ở trong chiến tranh là tồn tại yếu ớt nhất, không chịu nổi một kích... 100 ngàn tu sĩ trong Dương Tinh, có một nửa đã từng không tiếc giá cao để trì hoãn thời gian cho mình, Mạnh Hạo cùng bọn họ... là chiến hữu.

Mạnh Hạo trong mắt đỏ thẫm, nhưng giờ này không cho phép hắn đi suy

nghĩ nhiều, gần như ngay khoảnh khắc năm luồng sáng này tạo thành phong ấn, hắn truyền ra thần niệm, lập tức Chí Tôn khôi lỗi dưới khống chế của Mạnh Hạo, thuấn di một cái, lập tức mạnh mẽ chạy ra ngoài phong ấn, xuất hiện ở bên cạnh Mạnh Hạo!

Cùng lúc đó, mấy ngàn vạn dị tộc, còn có những chiếc chiến xa dữ tợn, từ Đệ Thất Thiên cho đến Đệ Thập Lục Thiên, trên mười Thiên đại lục kia, ầm ầm tràn ra.

Đệ Thất Thiên cho đến Đệ Thập Lục Thiên, thời khắc này“rầm rầm” phủ xuống, mười tòa đại lục, như một cái tháp cao lập phương đổi chiều, dường như ngưng tụ khí thế nghiền ép, làm cho trong ngoài tinh không vọt ra uy áp.

Thậm chí ngay cả Sơn Hải Giới, vào giờ khắc này đều giống như bị một đôi bàn tay to vô hình hung hăng đè một cái, tất cả tinh tú bên trong Sơn Hải đều “ầm ầm” chấn động.

Mà năm luồng sáng từ mười phiến đại lục kia tới đây, thời khắc này hóa thành khốn trận phong ấn, núi thứ hai cho đến núi thứ chín Sơn Hải Giới, đều bao phủ ở bên trong, đồng thời, Dương, Nguyệt Tinh triệt để tách rời ra.

Khiến cho chúng cô lập ở bên ngoài, không thể cứu viện được. Biến hóa bất thình lình này làm cho tu sĩ Sơn Hải đều biến sắc mặt, Hải Mộng ánh mắt phức tạp, trong trầm mặc, ý đồ đi công phá vách ngăn này, nhưng không có cách nào làm được.

Thủ đoạn của ba đại đạo môn, cũng không thể trong thời gian ngắn công phá được vách ngăn phong ấn này. Trong lúc nhất thời, Sơn Hải Giới không đáng ngại, nhưng Mạnh Hạo và Địa Tạng, lại đang rơi vào nguy cơ.

Cuộc chiến tranh này, tác dụng của Dương, Nguyệt Tinh rất lớn, đã làm

cho 33 Thiên cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt, thời khắc này cưỡng ép phủ xuống, không tiếc giá cao cũng muốn phá huỷ Dương, Nguyệt Tinh đi.

Mạnh Hạo bỗng nhiên thân mình lui về sau, nhanh chóng về tới trong trận pháp Dương Tinh. Chung quanh hắn đã không có bất kỳ thân ảnh nào, thậm chí hài cốt đều không còn lại, chỉ có khí tức tử vong tràn ngập, chỉ có hồn chết trận bất khuất, dường như đang bồi bạn bốn phía, Mạnh Hạo trầm mặc, nhưng trong mắt lại sáng lên mang theo sát ý mãnh liệt.

Chí Tôn khôi lỗi giờ khắc này cũng nhanh chóng trở về. Khi xuất hiện trên Dương Tinh, trong tinh không xa xa, ngàn vạn dị tộc từ trên mười Thiên đại lục kia vọt ra, thời khắc này ầm ầm tản ra, tràn ngập tinh không, Huyền Phương và Ly Long, đều từng người lui trở lại trong đại quân dị tộc.

Hai vị Chí Tôn này, Huyền Phương hơi tốt một chút, mà Ly Long thì phun ra máu tươi, thân thể máu thịt bầy nhầy, tất cả thương thế lúc này đều phát, dĩ nhiên là bị thương nặng. Hắn cố gượng đứng ở nơi đó, lấy ra đan dược nuốt vào, rồi dưới bảo vệ của mấy Chủ Tể, nhanh chóng lui về sau, về tới đại lục, tự mình trị thương.

Thương thế của hắn quá nặng, thời khắc này ý thức đều sắp hôn mê, cố gượng về tới Đệ Thập Lục Thiên đại lục, sau đó lập tức phun máu tươi, dưới bảo vệ của rất nhiều dị tộc, hắn nhắm mắt tĩnh tọa.

Hắn không phải là không có chú ý tới, giờ khắc này ánh mắt ẩn chứa sát cơ đến từ Mạnh Hạo ở trên Dương Tinh bị tách ra kia, nhưng Ly Long Chí Tôn lại khinh thường không có để trong lòng, không phải Mạnh Hạo chiến lực không đủ để dẫn tới hắn cảnh giác, mà là thế cục hôm nay, Mạnh Hạo phải suy tính, là tất cả có còn sống tiếp hay không.

Huyền Phương Chí Tôn ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười quanh quẩn, cũng có phấn chấn trong lòng. Lần này, mười phiến đại lục phủ

xuống, mấy ngàn vạn dị tộc bày trận, cũng có hơn mười vị Chủ Tể uy áp ngập trời, mặc dù không có Chí Tôn nào khác bước chân vào tinh không Sơn Hải, nhưng đối với Huyền Phương, hết thảy... vậy là đủ rồi.

”Đủ để lão phu tiêu diệt Dương Nguyệt Tinh, sau đó phá huỷ phân nửa Sơn Hải Giới còn lại này, cũng đủ để lão phu kéo dài thời gian, cho đến Đệ Thập Thất Thiên đại lục xuất hiện!”

Huyền Phương trong mắt sát cơ nhoáng một cái, hắn bỗng nhiên nâng tay lên, điểm một lóng tay về hướng Nguyệt Tinh.

- Chư vị Chủ Tể, chung sức tiêu diệt Nguyệt Tinh, giết sạch tu sĩ bên trong! Theo lời nói của hắn truyền ra, lập tức Chủ Tể phủ xuống bốn phía lần này, toàn bộ đều nhoáng một cái, mặt đầy sát khí chạy thẳng tới Nguyệt Tinh. Cùng lúc đó, còn có mấy trăm vạn dị tộc, cùng theo đánh tới hướng Nguyệt Tinh!

Trên Nguyệt Tinh, sắc mặt Địa Tạng ngược lại rất bình tĩnh, trong trầm mặc, bỗng nhiên ông nở nụ cười, chỉ là tiếng cười kia khàn khàn, nụ cười kia chua xót, nhưng ánh sáng trong mắt ông cũng không có tắt.

Ông hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, 100 ngàn tu sĩ bốn phía, toàn bộ uể oải, trong cơ thể sinh cơ gần như tuyệt diệt, thời khắc này như ngọn nến trong gió, lung lay sắp tắt, nhưng không có một người nào lên tiếng, bọn họ phần lớn đều nhìn về phương hướng Sơn Hải Giới, trong mắt có không cam lòng, có phức tạp, cũng có chúc phúc...

Sau đó, 100 ngàn tu sĩ này toàn bộ nhắm nghiền hai mắt, dâng hiến chút sinh mạng cuối cùng cho Sơn Hải Giới, dâng hiến để bảo vệ cho Nguyệt Tinh này. Trong tiếng nổ “ầm ầm” quanh quẩn, cả Nguyệt Tinh run rẩy, từng quầng sáng khoảnh khắc bạo phát bao phủ Nguyệt Tinh, rất nhanh, thần thông đến từ Chủ Tể dị tộc, còn có thuật pháp của cả triệu dị tộc kia, liền công tới, dường như muốn che mất Nguyệt Tinh ở bên trong.

Máu tươi, từ thất khiếu 100 ngàn tu sĩ này tràn ra, thân thể của bọn họ dần dần vỡ vụn, Địa Tạng cười thảm, nhưng trong mắt lại nảy sinh điên cuồng.

Bên kia, Huyền Phương nhìn về hướng Dương Tinh, trong mắt sát cơ lóng lánh, giữa hắn cùng Mạnh Hạo đã đấu với nhau hai lần: lần đầu tiên thảm thiết, lần thứ hai tuy rằng thời gian không lâu, mặc dù không tính là thảm thiết, nhưng Mạnh Hạo trì hoãn, làm cho hắn không thể đi trợ chiến Ly Long, thậm chí rơi vào nguy cơ sinh tử.

”Lần thứ ba này, không phải ngươi chết, chính là ta vong!” Huyền Phương vung tay áo, lập tức cả triệu dị tộc bốn phía, toàn bộ cảm nhận được thần niệm của Huyền Phương Chí Tôn, trên thân mỗi người đều bùng phát sát khí, hướng về phía Dương Tinh.

Mà Huyền Phương Chí Tôn, cũng vào giờ khắc này bay đi hướng Dương Tinh, phía sau có mấy trăm vạn dị tộc. Lúc đi tới trước, hai tay hắn không ngừng bấm quyết, hình như có thuật pháp quỷ dị nổi lên trong tay hắn.

Mạnh Hạo trầm mặc, trước nay bị động không phải là tính cách của hắn, trong mắt hắn lóe lên tia sáng lạnh, thần niệm hơi động, lập tức Chí Tôn khôi lỗi phía trước hắn đứng lên, trong mắt sát cơ lóng lánh, cất bước chạy thẳng tới phía Huyền Phương, tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc tới gần, trong tiếng nổ “ầm ầm” liền vượt qua Huyền Phương, khi xuất hiện, bất ngờ ở giữa đại quân dị tộc phía sau.

Chí Tôn khôi lỗi không có dừng lại, mục tiêu của hắn chính là... Đệ Thập Lục Thiên, hoặc là nói mục tiêu của Mạnh Hạo, là Ly Long Chí Tôn bị thương nặng kia.

- Ngươi tới giết ta, như vậy... ta sẽ đi giết Chí Tôn phe ngươi! Ngươi cứu, hay là không cứu! Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong trận pháp, nhìn về phía Huyền Phương xa xa, ánh mắt lạnh như băng.

Cùng lúc đó, trong Sơn Hải Giới, thời khắc này nổ vang ngập trời, một lực lượng mạnh mẽ từ trong núi thứ chín bùng phát ra, xông vào trên phong ấn của mười Thiên đại lục đối với Sơn Hải Giới, làm cho phong ấn rung chuyển, khiến cho phong ấn vặn vẹo, tia sáng rực rỡ.

Cùng lúc đó, Hải Mộng Chí Tôn, cùng với ba đại đạo môn đều ra tay, đồng thời, trong Sơn Hải Giới có ba tòa đại điện tinh không, người ngoài không thấy được, nhưng bên trong ba đại điện này, phân biệt có ba vị lão nhân, ba vị thanh niên.

Mà giờ này, ba vị lão nhân cùng một lúc mở mắt ra, dường như cảm nhận được triệu hoán, cảm nhận được phong mệnh.

- Cầm pháp bảo của lão phu, hiệp trợ chúng tu, phá mở phong ấn! Ba vị lão nhân này, gần như đồng thời lên tiếng, mà ba vị thanh niên trong ba đại điện, thời khắc này đều ngẩng đầu, trong mắt lộ ra chiến ý.

Bọn họ chờ đợi xuất chiến, đã chờ đợi rất lâu.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, thanh niên trong đại điện thứ nhất, khi hắn ngẩng đầu, một bộ áo giáp màu xanh tức khắc bao phủ trên người hắn, che phủ khuôn mặt, đồng thời, một cây trường thương màu xanh cũng xuất hiện ở trước mặt hắn, bị hắn nắm trong tay, ngay sau đó trên người hắn liền bạo phát ra khí thế kinh thiên.

Mơ hồ, dường như đạt tới trình độ lục nguyên, thậm chí cao hơn một chút. Mà hết thảy dường như không phải tới từ thanh niên, mà là đến từ áo giáp cùng với cây trường thương trên người hắn.

Thân thể hắn nhoáng lên một cái, cất bước đi ra đại điện, cả người hóa thành một luồng sáng xanh vọt lên trời, chạy thẳng tới chỗ phong ấn.

Đồng thời ngay lúc đó, tại hai mảnh khu vực tinh không khác, cũng có

cầu vồng vọt lên trời, một đạo là màu đỏ, trong cầu vồng màu đỏ là một thân ảnh toàn thân mặc áo giáp màu máu, một thanh huyết kiếm vây quanh thân thể hắn, sát khí ngập trời.

Một hướng khác, là ánh sáng màu vàng vọt lên trời, thân ảnh bên trong mặc áo giáp vàng, trong tay cầm... lại là một cuốn thẻ tre, lực lượng thần thức kinh người vây quanh, khiến cho tốc độ của hắn nhanh hơn.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", ba thân ảnh này vọt vào trong phong ấn. Bất ngờ, từ trên người ba người này lại bùng phát ra khí tức của... Thái Linh Kinh, Đạo Thần Kinh, còn có... Trảm Thiên Kinh!

Ba đại kinh văn của Sơn Hải Giới, thời khắc này toàn bộ xuất thế!

Phong ấn nổ vang, lay động kịch liệt, cũng có tiếng"rắc rắc" truyền ra, dường như sắp tan vỡ.

Mà ở trong Sơn Hải Giới còn có một thân ảnh, thời khắc này đang một đầu đánh về phía phong ấn, chính là Kháo Sơn lão tổ. Trước đó khi Sơn Hải biến hóa hình thái thứ hai, không biết lão đi phương nào, thời khắc này đột nhiên ló mặt, đi va chạm, đáy lòng lão cũng đang lẩm bẩm.

- Tên khốn kiếp kia phỏng chừng là không chết được, bất quá nếu thật đã chết, lão tổ ta cũng tự do... Nhưng... nhưng lão tổ ta vẫn cảm thấy, hắn còn sống thì tốt hơn một chút... Kháo Sơn lão tổ thở dài, lần nữa đâm đầu tới...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1720: Dương Tinh, Bạo

Cùng lúc đó, tất cả tu sĩ trong Sơn Hải Giới, đều triển khai thần thông, đánh lên phong ấn, làm cho phong ấn bị rung chuyển, không ngừng vỡ vụn, nhưng phong ấn này là 33 Thiên không tiếc giá cao phủ xuống, cũng không bình thường, cho dù vỡ vụn nhưng không tan vỡ.

Ngoài Sơn Hải Giới, Nguyệt Tinh nổ vang, Chủ Tể cùng dị tộc ra tay, khiến cho Nguyệt Tinh run rẩy, dường như sắp vỡ nát. Huyền Phương nơi đó, thời khắc này cười lạnh, hắn lại không có để ý tới Chí Tôn khôi lỗi đánh tới hướng Đệ Thập Lục Thiên, mà đứng tại chỗ, hai tay thủy chung đều đang bấm quyết, một loạt khí tức quỷ dị, từ trên người hắn tản phát ra, khiến cho hư không bốn phía như có vô số thân ảnh mơ hồ, đang như ẩn như hiện.

Đúng lúc này, thần thông của mấy trăm vạn dị tộc kia ầm ầm tới gần Dương Tinh, giống như biển thuật pháp, trong phút chốc đã che phủ Dương Tinh ở bên trong. Mà trên Dương Tinh, không có lực lượng phòng hộ của Nguyệt Tinh, giờ khắc này ở trong biển thuật pháp này nổ vang, lập tức mặt đất nứt ra, khe nứt tràn ngập cả tinh tú, dường như tùy thời có thể tan vỡ. Thậm chí thời khắc này, cũng xuất hiện dấu hiệu chia tách đổ sụp.

Mạnh Hạo ở trong biển thuật pháp, đối mặt với một kích kinh khủng đánh tới này, hắn lại nở nụ cười, trong mắt cháy bùng lên ngọn lửa điên cuồng, hắn biết, Dương Tinh... không thể thừa nhận một kích này, nhất định sẽ tan vỡ!

Hết thảy, là vì đạo quang quá mức kinh khủng trước đó, khiến cho Dương Tinh đã bị thương nặng, mà giờ này, thì không có cách nào chống đỡ...

- Một khi đã như vậy, viên Dương Tinh này cùng với hủy ở trong tay các ngươi, không bằng... Dùng để hủy diệt dị tộc! Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng hai tay lên, vỗ mạnh xuống mặt đất hai bên trận pháp.

Tu vi vận chuyển, lực lượng thân thể ngưng tụ, lập tức Dương Tinh rung chuyển, chia năm xẻ bảy, trực tiếp nổ tung tan vỡ!

”Ầm ầm ầm!!!” Theo tan vỡ, vô số mảnh vỡ quét ngang ra bốn phía, tiếng rít gió kinh người. Theo Dương Tinh tự bạo, theo một lực lượng mạnh mẽ đánh sâu vào, lập tức biển thuật pháp công tới bị va chạm trực tiếp, lực đụng chạm giữa song phương, như sóng to gió lớn cuốn ra thương mang. Cả tinh không tiếng nổ vang trời giống như có người khổng lồ đang gầm thét, mà bốn phương tám hướng, vô số tia sáng dọc ngang, tinh hải sinh sóng, giống như ngày tận thế!

Dương Tinh tự bạo, lại là ánh sáng và hơi nóng lan ra, khoảnh khắc biển thuật pháp đã bị vùi lấp ở bên trong, mặc dù cả triệu dị tộc kia cường hãn, nhưng diệt tinh tú cũng không diệt được quang nhiệt đến từ Dương Tinh!

Dù sao, Dương Tinh này là mặt trời của Sơn Hải Giới, vạn vạn năm nay luôn chiếu sáng Sơn Hải Giới, bên trong ẩn chứa quang nhiệt khó có thể hình dung. Vả lại trọng yếu hơn là, bên trong Dương Tinh này, ẩn giấu bảo vật của Cửu Phong Chí Tôn năm đó, dùng nó để bao bọc tích lũy tinh tú, nên một khi tinh tú này tự bạo cực kỳ kinh khủng!

Tiếng nổ vang vang động thương mang, ánh sáng chiếu rọi thiên địa, bất luận là Sơn Hải Giới bên trong phong ấn, hay là những dị tộc không có tới gần phạm vi tự bạo kia, đều trong chớp mắt ngẩn người tại đó, ngơ ngác nhìn một màn trên tinh không này!

Một màn điên cuồng này... là rất nhiều người cả đời đều không thể chính mắt nhìn thấy!

Mặt trời, tự bạo!!!

”Rầm rầm rầm!”

Tự bạo này cũng không phải một lần là kết thúc, mà nổ tung kéo dài... là ánh sáng và hơi nóng quét ngang ra, chẳng những vùi lấp biển thuật pháp, mà dị tộc ở bốn phía kia đều không kịp tránh ra, lập tức bị bao phủ ở bên trong... rồi như bị cuồng phong quét ngang, trong nháy mắt máu thịt tách rời, bị luồng hơi cực nóng gào thét, khoảnh khắc khô héo thành tro bụi!

Mà hết thảy, ở dưới ánh sáng mãnh liệt chói mắt kia, có người thấy không rõ, có người lại chịu đựng đau nhói, nhìn thấy rõ ràng. Trong lúc nhất thời, truyền ra vô số tiếng gào thê lương, mảng mảng đại quân dị tộc, vào giờ khắc này sụp đổ, giống như có một bàn tay ánh sáng quét qua, nơi đi qua toàn bộ bị xóa sạch!

Nhưng đúng lúc này, Huyền Phương Chí Tôn đang hai tay bấm quyết, bỗng nhiên chợt ngừng, hắn ngẩng đầu, khóe miệng lộ ra một nụ cười lãnh khốc. Đối với hiểu biết về chiến tranh, hắn không dám nói dị tộc không người nào có thể vượt qua mình, nhưng hắn rất xác định, trong năm vị Chí Tôn, hắn là người am hiểu chiến lược nhất.

- Trong chiến tranh, chỉ có thắng bại, không có đúng sai, vì thắng... có thể hy sinh bất cứ giá nào, cho dù là chính mình, nếu là lúc cần thiết cũng có thể hy sinh! Mà nếu Sơn Hải Giới đã nổi lên tinh thần, như vậy cũng chú định... Trận chiến này, không phải là bọn họ chết, chính là chúng ta vong! Huyền Phương nhàn nhạt lên tiếng, đột nhiên nâng tay lên, điểm một cái về hướng khu vực đám dị tộc tử thương vô số sau khi Dương Tinh tan vỡ kia.

Một lóng tay này mang theo thanh âm quỷ dị của Huyền Phương, quanh quẩn tinh không: - Với hồn làm ý niệm, với máu để hiến tế, với thiên địa chúng sinh, với tinh không làm mũi nhọn, ngưng tụ ý niệm chém, hóa

thành... một đao!

Trong nháy mắt thanh âm của hắn truyền ra, những dị tộc tử vong kia, bên trong khu vực bọn họ chết lập tức có vô số hồn, mang theo thê lương, mang theo oán độc, xuất hiện trong ánh sáng và hơi nóng kia. Vốn vô số máu tươi hắn phải tiêu tán, không ngờ ngay khoảnh khắc này, dường như bị một lực lượng kỳ dị nào đó bao phủ chiết xuất ra, không có tiếp tục tiêu tán, mà tản ra ánh sáng đỏ yêu dị!

Còn có máu tươi trước đó tiêu tán, cho dù là bị tán đi, nhưng vẫn còn mùi máu tanh lan tràn, như biến thành biển máu hư ảo.

Mà hồn của các dị tộc kia toàn bộ đều đắm chìm trong biển máu, dường như không cam lòng tử vong, phát ra hàng loạt tiếng gào thê lương, đa số người không nghe được tiếng gào thét đó.

Hồn trong biển máu, thê lương, oán độc, gào thét trong vô hình dường như muốn đi oán hận bầu trời thiên địa này, dường như muốn đi nghịch chuyển tinh không thương mang này, suy nghĩ như vậy sau khi ngưng tụ mấy trăm vạn, trở thành một oán niệm... mãnh liệt nhất của phiến tinh không, thời khắc này!

- Với oán thành đao, với đao này, mới có thể chặt đứt... hết thảy sợi dây tâm thần! Huyền Phương ở phía xa thần sắc dữ tợn, thanh âm như lôi đình, quanh quẩn. Ngay lúc đó hắn nâng tay phải lên thật cao... Gần như ngay khoảnh khắc hắn nâng lên cánh tay, lập tức biển máu kia cuồn cuộn cuốn lên ngập trời, trong tiếng sôi sùng sục, không ngờ lại ngưng tụ chung một chỗ, tạo thành... Đao!

Một cây đao!

Một cây đao, ngưng tụ mấy trăm vạn oán niệm!

Cây đao này bị Huyền Phương Chí Tôn cách không cầm lấy, giơ lên,

hung hăng chém một cái về hướng Mạnh Hạo nơi đó!

- Dịch Cổ đạo hữu, hôm nay bổn tôn giúp cho ngươi... chém ý niệm!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, ngay khoảnh khắc cây đao oán niệm này ầm ầm chém xuống, nhìn như chém về phía Mạnh Hạo, nhưng trên thực tế, lại chém tới phía trước Mạnh Hạo.

Một sợi dây, người khác không thấy được, cho dù Mạnh Hạo cũng không thấy được, nhưng hắn có thể cảm nhận được!

Sợi dây này, giờ phút này trong tinh không, chỉ có Huyền Phương thi triển thuật pháp quỷ dị này, mới có thể thấy được... Đó là sợi dây liên hệ giữa Mạnh Hạo và Chí Tôn khôi lỗi!

Thông qua sợi dây này, hoặc nói là thần niệm, Mạnh Hạo mới có thể khống chế Chí Tôn khôi lỗi. Thậm chí trọng yếu nhất, là sợi dây này thuộc về Mạnh Hạo, nhưng cũng không phải là đến từ chính Mạnh Hạo, mà là đến từ... Sửu Môn Đài!

Đao rơi xuống, sợi dây... đứt đoạn!!!

Chặt đứt... liên hệ thần niệm giữa Mạnh Hạo và Chí Tôn khôi lỗi!!!

Với máu và hồn của 1 triệu dị tộc, hóa thành một cây đao... ý niệm của Huyền Phương Chí Tôn này từ đầu đến cuối, tựa hồ đều đang thay đổi, nhưng bất luận biến đổi như thế nào, tựa hồ đều là kết hợp với chiến trường lúc đó, thu được ưu thế lớn nhất cho dị tộc!

Mà lựa chọn của hắn giờ này, không phải chém Mạnh Hạo, mà là chém sợi dây liên hệ kia, cũng là vì ưu thế của dị tộc, để hóa giải cục diện nguy cơ Chí Tôn khôi lỗi đi đánh chết Ly Long Chí Tôn!

”Ầm” một tiếng, Mạnh Hạo hai mắt co rút lại, hắn lập tức cảm nhận

mình mất đi liên hệ với Chí Tôn khôi lỗi!

Mà hắn cũng không thể khống chế Chí Tôn khôi lỗi, cái loại cảm giác này giống như bị chém gãy tay, ý thức còn nhưng cánh tay cũng không còn.

Cùng lúc đó, trước mắt Chí Tôn khôi lỗi xông về Đệ Thập Lục Thiên, thân thể chợt dừng lại, trong mắt lộ ra mờ mịt.

- Cây đao hồn niệm, nhất là cây đao từ 1 triệu hồn niệm hóa thành, có thể chém đứt hết thảy thần niệm. Mạnh Hạo! Không có Dịch Cổ, trận chiến này... ngươi hẳn phải chết! Huyền Phương cười to, hắn luôn luôn cho là mình tính kế kinh người, vả lại một chuyện lại một chuyện cũng chứng minh, tính toán cùng mưu lược chiến trường của hắn, đích thật là tạo ra phiền toái rất lớn cho Sơn Hải Giới.

Nếu không có hắn, một trận chiến này sẽ đơn giản rất nhiều, vả lại Sơn Hải Giới tổn thất, cũng nằm trong khả năng khống chế, mà không như lúc này, Dương Tinh tan vỡ, Nguyệt Tinh nguy cơ.

Thế nhưng Mạnh Hạo chỉ cặp mắt co rụt lại, rất nhanh thì thần sắc cổ quái. Huyền Phương Chí Tôn này rất thích tính kế, rất thích để người khác không đoán được ý nghĩ và ý niệm trong đầu hắn, điểm này Mạnh Hạo trước đã lĩnh giáo, nhưng giờ này... Mạnh Hạo chớp chớp mắt ho khan một tiếng.

- Sửu Môn Đài... dây, đứt rồi! Mạnh Hạo lập tức lên tiếng, sợi dây này là Sửu Môn Đài tạo ra, đối với sự cường hãn của Sửu Môn Đài, Mạnh Hạo tuy rằng không biết nhiều lắm, nhưng hắn biết một chuyện... nhân vật có thể biến Chí Tôn thành khôi lỗi... tuyệt đối không bình thường, nhất định có chỗ kinh khủng của mình.

Mà theo ước định giữa hắn và Sửu Môn Đài, là Mạnh Hạo có Chí Tôn khôi lỗi, mà giờ này... lại bị người chặt đứt liên hệ, mất đi khôi lỗi... Mà

điểm quan trọng nhất là... Sửu Môn Đài cần Mạnh Hạo cam tâm tình nguyện trở thành mầm móng làm tỉnh lại chủ nhân cho hắn. Cũng chính vì điểm này, Sửu Môn Đài không thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn gì bất lợi cho Mạnh Hạo, mà mục đích đưa ra khôi lỗi, trừ hoàn thành ước định ra, còn có mục đích để khôi lỗi bảo vệ Mạnh Hạo.

Dù sao, sống chết của Mạnh Hạo, tới một mức độ nào đó có khả năng nhất định, liên quan đến thành bại làm tỉnh lại chủ nhân của Sửu Môn Đài, những chuyện này, Mạnh Hạo đã sáng tỏ trong lòng.

Như vậy, có thể tưởng tượng, sau khi sợi dây này đứt đoạn, người phẫn nộ... không phải Mạnh Hạo, mà là Sửu Môn Đài, mặc dù hắn đang ngủ say, cũng sẽ thức tỉnh!

Huyền Phương tiếng cười quanh quẩn, hắn đang muốn cất bước đi tới phía Mạnh Hạo, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên hắn biến sắc, nội tâm chấn động mạnh một cái, một loại dự cảm xấu không giải thích được xuất hiện ở trong lòng.

Cùng lúc đó, đột nhiên truyền ra một thanh âm từ trong miệng Chí Tôn khôi lỗi đang dừng lại kia.

- Ngươi, dám chặt đứt dây của ta?

Chí Tôn khôi lỗi đột nhiên xoay người, bên trong cặp mắt lộ ra ánh sáng đỏ, cũng có dâng lên phẫn nộ mãnh liệt. Giờ khắc này, hắn không còn là Chí Tôn khôi lỗi, hắn là... một lũ hồn của Sửu Môn Đài... chôn trong cơ thể Chí Tôn khôi lỗi này!

Thanh âm của hắn tràn đầy sát khí, cũng có điên cuồng quanh quẩn thiên địa, người ngoài không nghe được, nhưng Huyền Phương Chí Tôn lại là cặp mắt co rút lại, tim đập thình thịch, lập tức xoay người nhìn chằm chằm Chí Tôn khôi lỗi.

Trên mặt... biến sắc...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1721: Cung Trong Tay

Gần như trong nháy mắt ánh mắt Chí Tôn khôi lỗi rơi vào trên người Huyền Phương, từ Chí Tôn khôi lỗi phát ra một lực thần thức bàng bạc không cách nào hình dung.

Thần thức này tuy rằng không linh động, mặc dù có chút cứng nhắc, nhưng ẩn chứa thương tang vô tận, trình độ bàng bạc đó khiến Huyền Phương hít ngược một hơi, trên mặt đầy ý không thể tin.

Mà Mạnh Hạo ở xa xa, thời khắc này cũng trong mắt lóe sáng một cái, nhìn biến hóa của Chí Tôn khôi lỗi, bản thân hắn giờ khắc này theo Dương Tinh tan vỡ, tiêu diệt cả triệu dị tộc bốn phía, thời khắc này Dương Tinh cũng dần dần yếu xuống.

Mạnh Hạo ở trung tâm Dương Tinh, có trận pháp tồn tại không có bị thương tổn nhiều lắm, hai mắt của hắn lấp lánh, mang đầy sát cơ nhìn Đệ Thập Lục Thiên, lại nhìn về phía Huyền Phương thời khắc này đang biến sắc.

Mạnh Hạo đã rất lâu rồi không có lừa gạt người, mà lần này, trên thực tế cũng không phải hắn gài bẫy Huyền Phương, mà là Huyền Phương tự mình đâm đầu vào.

Đối với Sửu Môn Đài, Mạnh Hạo xưa nay đối với thực lực chân chính của hắn có suy đoán, mà giờ này, lựa chọn của Huyền Phương cũng để Mạnh Hạo có hiểu biết sâu sắc hơn đối với Sửu Môn Đài.

”Sơn Hải Giới này... có nhiều tồn tại, đều ẩn ở trong này... Sửu Môn Đài; còn có lão nhân chiếc thuyền năm đó; còn có Lục đi ra từ trong bức họa Đạo Thiên kia; còn có Thủy Đông Lưu...” Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, hắn có cảm giác mãnh liệt, theo chiến tranh thăng cấp, theo trận

quyết chiến cuối cùng giữa 33 Thiên và Sơn Hải Giới, hết thảy bí ẩn đều sẽ như trục tranh vẽ, từ từ mở ra, hiển lộ trước mặt Mạnh Hạo.

”Chỉ là, trong số này, đến tột cùng... ai là địch, ai là bạn... Là người nào cứu ta? Là Thủy Đông Lưu sao, hắn ở trong Sơn Hải Giới, lại có thêm tính toán gì?” Mạnh Hạo khẽ thở dài trong lòng. Sau khi hắn tỉnh dậy, không kịp đi hỏi Hải Mộng Chí Tôn, mà hắn từ lâu cảm nhận được, trong Sơn Hải Giới, bao phủ một tầng cái khăn che mặt, cái khăn che mặt này như sương mù, người ta không thấy rõ, nhưng hắn sớm đã biết, trong Sơn Hải Giới tồn tại một ý chí, chính là chiến trường này.

Mà bản thân hắn, chẳng qua là một con cờ trong cuộc chiến tranh này mà thôi. Có lẽ, bao gồm đối phương, mỗi người đều là quân cờ, không có kỳ thủ... Rất tàn khốc, nhưng đây là chiến tranh!

Trên mặt Mạnh Hạo đã không có loại xấu hổ khi lừa gạt người, chiến tranh đột nhiên bùng phát khiến hắn trưởng thành, khiến hắn lớn lên... Nhưng vì hắn không dám nghĩ tới, nếu như có một ngày, thân nhân của mình, bằng hữu của mình, trong cuộc chiến tranh này chết ở trước mặt mình, hắn sẽ biến thành hình dáng thế nào? Hắn không dám nghĩ tới, đây là một cây gai nhọn đâm vào trái tim!

Mà hắn có thể làm, là hoàn toàn xóa bỏ loại khả năng này!

”Lần này, hai vị Chí Tôn, thế nào cũng phải bỏ mạng một người!” Mạnh Hạo toàn thân tản ra sát khí, nhưng đúng lúc này, hắn bỗng nhiên ngẩn ra, cúi đầu nhìn xuống trận pháp dưới chân mình.

Dương Tinh không còn, nhưng... lại vẫn có một ít sự vật vẫn tồn tại như cũ.

Cũng chính lúc này, ánh mắt Chí Tôn khôi lỗi nhìn chằm chằm Huyền Phương Chí Tôn, thanh âm của hắn mang đầy phẫn nộ, mang đầy uy áp, quanh quẩn tinh không.

- Là ngươi, chặt đứt dây của ta?

Lời này vừa nói ra, Huyền Phương Chí Tôn trong lòng nhảy bộp một cái, hắn có cảm giác như bị khóa lấy, chẳng những khóa lấy thân, mà còn khóa lấy thần và hồn của hắn.

Thanh âm kia mang đầy sát cơ, cũng có sát khí, ẩn chứa bạo ngược... vừa truyền ra lập tức bốn phía tinh không dường như đều lạnh giá, cùng lúc đó, thanh âm còn đang vang vọng, nhưng thân thể Chí Tôn khôi lỗi tức khắc nhoáng lên một cái, liền biến mất, khi xuất hiện lại đã ngay trước mặt Huyền Phương.

Huyền Phương không chần chờ chút nào, gần như trong nháy mắt Chí Tôn khôi lỗi hiện ra lại, tâm thần hắn dâng lên nguy cơ mãnh liệt, theo bản năng thối lui về sau, nhưng tốc độ lui của hắn cho dù mau hơn nữa, thời khắc này cũng không thể nhanh bằng Chí Tôn khôi lỗi chứa một lũ hồn của Sửu Môn Đài sau khi thức tỉnh.

”Ầm” một tiếng, Chí Tôn khôi lỗi mới vừa hiện thân, liền nâng tay lên nhìn như chộp vào hư không, nhưng trên thực tế, phảng phất là chụp vào trong thời gian, chụp vào trong năm tháng của mấy hơi thở trước.

- Trở lại cho ta! Trong miệng Chí Tôn khôi lỗi truyền ra một tiếng hừ lạnh thương tang, tay phải kéo mạnh một cái.

Xa xa Huyền Phương Chí Tôn đang bay nhanh lui về phía sau, nhưng lại lần nữa biến sắc mặt. Hắn có cảm giác trước mặt của mình, dường như có một bàn tay vô hình đang chụp lấy hồn của mình, theo sức kéo, thân thể hắn, không ngờ không bị khống chế, bị cưỡng ép kéo tới phía Chí Tôn khôi lỗi!

- Ngươi không phải Dịch Cổ, cũng không phải Mạnh Hạo, ngươi... ngươi là ai!?. Huyền Phương Chí Tôn sắc mặt biến hóa, lên tiếng hỏi, đồng thời

hắn lập tức cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu bản mạng, hai tay nhanh chóng bấm quyết, lập tức Huyết Sát hắn phun ra kia trở thành biển máu, cuồn cuộn lan ra bốn phương tám hướng, trở thành một cái phù văn màu máu khổng lồ.

”Nát!” Nguy cơ trước mắt, Huyền Phương không kịp nghĩ nhiều, ra tay chính là không tiếc tổn hao, dung hợp căn nguyên máu toàn lực tránh thoát. Lập tức bốn phía vặn vẹo, dưới tiếng nổ vang động, phù văn màu máu nổ tung tạo thành sóng dao động kích động, hắn miễn cưỡng tránh thoát một trảo thời gian của Chí Tôn khôi lỗi, thân thể bay nhanh lui về sau. Thời khắc này tâm thần hắn chấn động, đối với Chí Tôn khôi lỗi đột nhiên cường hãn lên, hắn sợ hết hồn hết vía, cũng có chua xót.

Hắn ý thức được, mình hành động chặt đứt sợi dây liên hệ giữa Chí Tôn khôi lỗi cùng Mạnh Hạo, có lẽ... là một sai lầm.

”Chết tiệt! Đây không phải là Chí Tôn khôi lỗi, đây là có người để lại hồn dục dưỡng trong cơ thể hắn, đây là muốn tàn hồn đoạt xá!!!” Nghĩ tới đây, sắc mặt Huyền Phương càng khó coi hơn, nguy cơ trong tâm thần mãnh liệt hơn, thân thể lần nữa bay lui ra sau.

Nhưng bất luận hắn lui như thế nào, cảm giác sống chết trong tâm thần, đều vô cùng mãnh liệt, loại cảm giác bị khóa lấy kia, chẳng những không có giảm bớt, ngược lại còn vững chắc hơn, dường như bất kể hắn làm gì đều không thể thoát khỏi.

Đúng lúc này, Chí Tôn khôi lỗi trong mắt nhoáng lên một cái, tay phải nắm lại thành quả đấm, cách không tung ra một quyền.

”Ầm!”

Một quyền này, đánh vào hư không, nhưng lại nổ tung ở trước mặt Huyền Phương Chí Tôn, tiếng nổ ngập trời, cường hãn như Huyền Phương, giờ khắc này cũng đều phun ra máu tươi, thân thể lần nữa lui ra

sau, sắc mặt kinh hoàng nhìn chằm chằm Chí Tôn khôi lỗi, dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt hoàn toàn biến đổi.

- Ngươi... ngươi không phải tu sĩ của Chí Tôn Tiên Giới, ngươi là... ngươi là đến từ Man Ma Giới!!!

”Man...” Trên mặt Chí Tôn khôi lỗi lộ ra hồi ức, lần nữa cất bước chạy thẳng tới Huyền Phương, trong phút chốc, tiếng nổ lần nữa vang vọng. Chí Tôn khôi lỗi liên tục tung quyền, tiếng nổ vang trời, Huyền Phương Chí Tôn vừa lui lại lui tiếp, không ngừng phun ra máu tươi.

Mà giờ khắc này, tại chỗ Mạnh Hạo, sau khi Dương Tinh tự bạo hiển lộ trong tinh không, rõ ràng là những sợi tơ, những sợi tơ này vẽ thành một mảng đồ án trận pháp.

Mà ở trung tâm trận pháp này, bất ngờ có... một cây cung!!!

Đó là một cây cung màu xanh, nó lơ lửng ở nơi đó, dường như là hạch tâm của trận pháp này, cũng có ánh sáng vô tận từ trên nó tản phát ra... đây chính là chí bảo... của Cửu Phong Chí Tôn!

Mà chỗ Mạnh Hạo đang đứng, là bên trên trận pháp này, đối diện với... cây cung!

Dương Tinh mặc dù nổ tung, nhưng chỉ là vỏ ngoài của cây cung này mà thôi.

Mạnh Hạo không có nhìn trận chiến giữa Huyền Phương và Chí Tôn khôi lỗi, hắn cúi đầu xuống, ánh mắt rơi vào trên cây cung, cặp mắt tức khắc nhoáng lên một cái, nâng tay phải lên, nhưng lại cách không chụp một trảo về hướng cây cung!

Cây cung trong trận pháp lập tức chấn động, dường như trong cõi u minh có cảm ứng, mà Chí Tôn Huyết ở trong Niết Bàn Quả của Mạnh Hạo,

cũng sôi trào trước nay chưa từng có, trong tiếng sôi sục “rầm rầm”, cây cung kia lại chậm rãi dâng lên, bay tới gần Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, trong Sơn Hải bị phong ấn, tất cả núi giờ khắc này đều nổ vang, Huyền Quy trong thiên trì trên đỉnh núi đều gào thét, dường như nhận được kích thích mãnh liệt, mà ý chí của Sơn Hải Giới cũng đúng lúc này bùng phát.

Còn có Kháo Sơn lão tổ, lão mở to mắt, lão phát hiện, dường như mình đang trong cõi u minh, có một chút cảm ứng, không ngờ lão cũng gầm thét lên, mà trên thân lão, bốn phía Cổ Ất Đinh Tam Nguyệt xuất hiện nước gợn, còn có ngọn Đại Thanh Sơn kia, giờ khắc này cũng từ trong bình thường, lộ ra một tia... khí tức không bình thường.

Đổng Hổ trên đại lục phần lưng của Kháo Sơn lão tổ, trước mặt hắn đang nổi lơ lửng một hạt châu, hạt châu lúc này có tia sáng lóng lánh rực rỡ, Đổng Hổ như có điều suy nghĩ, liếc nhìn hạt châu, lại liếc nhìn thiên ngoại.

”Ta cả đời này, là người dưỡng bảo cho một người không biết, như vậy... người chủ thiên mệnh của bảo này, là hắn sao...”

Trong Sơn Hải Giới, theo một màn này xuất hiện, tu sĩ nắm giữ pháp khí của ba Đại Tôn Giả kia, sắc bén hơn, liên hiệp với rất nhiều tu sĩ Sơn Hải, không ngừng đánh ra, khiến cho phong ấn lúc này cũng vặn vẹo mãnh liệt hơn.

Cũng chính trong một chớp mắt này, cây cung kia “ầm” một tiếng, trực tiếp xuyên qua trận pháp, bị Mạnh Hạo... cầm trong bàn tay.

Cung màu xanh, dây màu đen, không có mũi tên!

Nhưng lại có vô tận thương tang, vào giờ khắc này, từ trên cây cung dâng lên ngập trời.

Gần như ngay khoảnh khắc cầm cây cung này, tất cả khí huyết trên người Mạnh Hạo, đều rầm rầm bùng phát, khiến cho tinh không chấn động, thiên địa biến sắc. Mạnh Hạo đứng giữa tinh không, tóc bay lên, khí thế toàn thân không ngừng nổi lên.

Nhưng... thân thể hắn lại đang khô héo, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, khí huyết bàng bạc của hắn đang không ngừng bị cây cung kia hấp thu.

Nhưng cặp mắt Mạnh Hạo lại sáng rực, hắn hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn về phía Đệ Thập Lục Thiên đại lục, trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái.

”Huyền Phương có Chí Tôn khôi lỗi này áp chế, nếu ta phối hợp ra tay, cũng không phải không thể giết chết hắn, nhưng giết chết hắn, không dễ dàng bằng giết Chí Tôn Ly Long đang trị thương kia, cơ hội chỉ có một lần...”

”Giết Ly Long!” Ngay tức khắc Mạnh Hạo có lựa chọn, thân thể hắn chợt cất bước đi ra, “ầm” một tiếng, hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng tới chư Thiên đại lục phủ xuống kia.

Chung quanh hắn, ánh sáng bàng bạc hợp thành trận pháp kia, không ngờ theo hắn di động, khiến cho tất cả mọi người nhìn lại đều thấy Mạnh Hạo đạp trận pháp, cầm trong tay cây cung xanh, thân như mặt trời, khí thế đạp thiên, vọt tới hướng tinh không đại lục.

Những tu sĩ dị tộc kia, còn có Chủ Tể dị tộc, toàn bộ tâm thần chấn động, từ bốn phía nhanh chóng vọt tới, muốn ngăn cản Mạnh Hạo, mà Huyền Phương Chí Tôn nơi đó, lại cặp mắt mở to, nội tâm lo lắng, nhưng không có cách nào viện trợ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mạnh Hạo như cầu vồng phóng đi.

Giờ khắc này, dị tộc kinh hãi!

Giờ khắc này, tu sĩ trong Sơn Hải Giới, toàn bộ mắt không chớp, toàn bộ đều nhìn thấy thân ảnh Mạnh Hạo như mặt trời kia!

Cha mẹ của Mạnh Hạo, Hứa Thanh, tộc nhân, bằng hữu, tất cả tu sĩ chú ý một trận chiến này, cho dù bọn họ ở khoảng cách rất xa, cũng đều thấy được thân ảnh như mặt trời kia, hóa thành một mũi tên ánh sáng đánh tới chư Thiên đại lục!

- Cuộc chiến tranh này, không phải không thể thiếu ta, trên thực tế, nếu không có ta cũng sẽ có sự hiện hữu của kẻ khác, ở vào vị trí ta hiện tại, đi trên con đường tương tự...

- Ta có thể trở thành quân cờ, có thể không có ý chí của mình, có thể dâng hiến ra hết thảy, ta chỉ hy vọng... Người nhà sẽ không chết, người yêu sẽ không rơi xuống, bằng hữu sẽ không bỏ mình...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, kéo ra dây cung...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1722: Chí Tôn Sợ

Hắn muốn giết Chí Tôn!

Giết Chí Tôn dị tộc Ly Long!

Khoảnh khắc kéo ra dây cung, tất cả khí huyết trong cơ thể hắn “rầm rầm” vận chuyển, như bị cây cung màu xanh này hút đi sinh mạng, ngưng tụ ra ánh sáng vô tận, đó là ánh sáng sinh mệnh, là ngưng tụ ký ức cả đời này của Mạnh Hạo.

Đạo quang này, đồng thời cũng là ánh sáng hồn của hắn!

Cung giương, ánh sáng ngưng tụ, mũi tên thành!

Mạnh Hạo chân đạp quang trận, cất bước, ánh mắt sáng như điện, lấp lánh như tia chớp, trong nháy mắt buông tay, dây cung bật mạnh kêu“ong” một tiếng quanh quẩn, rung động bốn phương tám hướng, khiến tất cả dị tộc đều tâm thần chấn động.

Phảng phất như có một thanh âm đủ để xé mở bầu trời, vào giờ khắc này, từ cây cung truyền ra, đánh vào trong óc của mỗi một tu sĩ và dị tộc, trở thành âm thanh sát phạt!

Nếu là người tâm thần không vững chắc, giờ khắc này đều sẽ bị rung chuyển tâm tư, dâng lên đủ loại ý niệm khủng khiếp, thậm chí tu vi đều vì vậy hỗn loạn, dường như không thể khống chế.

Âm thanh này có thể lay chuyển đạo tâm!

Cùng lúc đó, theo Mạnh Hạo buông tay ra, theo dây cung đàn hồi, theo mũi tên ánh sáng ngưng tụ từ sinh mạng của Mạnh Hạo gào thét bay đi,

lập tức dường như tất cả ánh sáng của khắp tinh không đều bị hút đi, trở thành bóng tối, khiến cho mũi tên ánh sáng càng rực rỡ hơn, trở thành tiêu điểm chú mục hơn.

- Giết!

Mạnh Hạo gầm nhẹ, mũi tên ánh sáng gào thét bay đi, lúc mới bắt đầu đều không phải là bàng bạc lắm, nhưng trong chớp mắt chợt tăng lớn mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng, mười ngàn trượng!!!

Thời gian chỉ chốc lát, mũi tên ánh sáng này đã lớn chừng mười ngàn trượng, trong tiếng "ầm ầm" vang dội bay thẳng tới chư Thiên đại lục, tới phía cả trăm vạn dị tộc cùng mấy vị Chủ Tể ý đồ ngăn cản phía trước kia.

Thiên địa thất sắc, gió mây cuốn lên, tất cả dị tộc, toàn bộ tâm thần rúng động.

- Này...

- Cây cung này...

- Tu sĩ này... Toàn bộ cả triệu dị tộc, nội tâm nhấc lên sóng lớn ngập trời. Giờ này Mạnh Hạo giống như là Tiên Thần phủ xuống, quang trận dưới chân càng làm nổi bật cây cung xanh trong tay hắn, trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả ánh mắt dị tộc.

Mấy vị Chủ Tể dị tộc ý đồ tới ngăn cản Mạnh Hạo kia đều mặt biến sắc, toàn bộ gào thét, toàn bộ hóa thành bản thể; vừa trở thành dị thú liền phát ra toàn bộ lực lượng tu vi, muốn tới hủy diệt mũi tên ánh sáng này.

Nhưng trong nháy mắt, mấy vị Chủ Tể này đã bị mũi tên ánh sáng che khuất ở bên trong, truyền ra tiếng nổ "ầm ầm", cũng có tiếng hét thảm thê lương, mấy vị Chủ Tể kia không ngờ không thể cản trở mũi tên ánh

sáng này chút nào, theo mũi tên ánh sáng ầm ầm bay qua, mấy vị Chủ Tể toàn bộ... hình thần đều bị diệt!

Vô số tiếng hít hơi lạnh truyền đến, mũi tên ánh sáng kia bay thẳng vào đại quân dị tộc, nơi đi qua, mũi tên sáng cực nóng và rực rỡ kia, làm nổi lên tiếng hét thảm thê lương, từng mảng từng mảng thân thể dị tộc bị chưng bốc hơi, rất nhanh, phiến đại quân dị tộc này bị mũi tên ánh sáng cường mãnh mở thông ra một con đường!

Cả triệu dị tộc, mấy vị Chủ Tể, nhưng lại không thể ngăn cản một mũi tên của Mạnh Hạo chút nào, giờ phút này mũi tên xuyên qua đại quân dị tộc, "ầm" một tiếng, bay thẳng tới Đệ Thập Lục Thiên đại lục, trong phút chốc, liền đánh vào trên đại lục này!

Toàn bộ Đệ Thập Lục Thiên đại lục, lập tức nổ vang, chấn động, trên đại lục xuất hiện vô số khe nứt, tiếng nổ truyền khắp bốn phía, phiến đại lục mênh mông này, mơ hồ xuất hiện dấu hiệu muốn sụp đổ.

Mà giờ này thân thể Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, theo sau mũi tên ánh sáng kia xông vào trong đại quân dị tộc, xuyên thấu qua, cũng đã tới gần Đệ Thập Lục Thiên đại lục... Hắn nâng tay lên, lần nữa kéo ra dây cung.

- Ly Long! Thanh âm của hắn mang theo sát cơ mãnh liệt, vừa truyền ra, khiến cho sát khí kinh người, mà thân thể hắn cũng sau mũi tên thứ nhất, trở nên gầy gò, nhưng dù như thế, sát khí kia vẫn như cũ ngập trời!

Tay của hắn kéo ra dây cung, toàn thân khí huyết quay cuồng, lần nữa bị hút đi hơn phân nửa, cả người hắn thoạt nhìn đã là da bọc xương... nhưng mũi tên ánh sáng thứ hai này, vào giờ khắc này, ầm ầm ngưng tụ, theo Mạnh Hạo buông ra dây cung, mũi tên ánh sáng thứ hai mang theo khí thế kinh thiên động địa, mang theo tàn nhẫn diệt tuyệt hết thảy, rầm rầm bay đi.

Nơi mũi tên ánh sáng đi qua, dường như xé mở tinh không bay thẳng tới

Đệ Thập Lục Thiên đại lục, đồng thời, khóa lấy một chỗ khu vực trung tâm mảnh đại lục này, khoảnh khắc tới gần!

Trên đại lục Đệ Thập Lục Thiên, Ly Long đang toàn lực trị thương, thời khắc này hắn mở hai mắt ra, trong mắt hắn lộ ra hoảng sợ, cũng có lo lắng, hắn cắn răng một cái, lập tức thân thể mơ hồ, xuất hiện dấu hiệu chồng lên nhau, trong khoảnh khắc không ngờ tách ra một cái phân thân.

Phân thân này cất bước đi ra động phủ. khi xuất hiện, ngoài động phủ có mấy chục cường giả Đạo Cảnh dị tộc. Thời khắc này từng người đều khí thế bạo phát, trong mắt của bọn họ nhìn thấy chính là trên bầu trời, một mũi tên ánh sáng dường như xé mở tinh không bay tới, còn có Mạnh Hạo cất bước cùng theo sau.

Giờ khắc này, không có dị tộc nghĩ tới cứu Ly Long, tự nhiên cũng không có ai có thể tới tương trợ Mạnh Hạo. Đệ Thập Lục Thiên đại lục này, dường như trở thành một chỗ chiến trường thuộc về Mạnh Hạo và Ly Long!

Mấy trăm vạn dị tộc ngoài Đệ Thập Lục Thiên đại lục, tuy không thể toàn bộ bước chân vào nơi này, nhưng bọn họ lại có thể thi triển thần thông của mình, tạo thành một biển thuật pháp, biển thuật pháp này nổ vang, cuốn về phía Đệ Thập Lục Thiên đại lục.

Nhưng thời gian cũng không phải kịp thời, trừ phi là Mạnh Hạo trong thời gian ngắn không thể đánh chết Ly Long, như vậy hắn sẽ rơi vào biển thuật pháp của mấy trăm vạn dị tộc kia.

Mà Sơn Hải Giới trong phong ấn xa xa, vô số tu sĩ Sơn Hải đều mắt không chớp nhìn một màn này, bọn họ thấy Mạnh Hạo lẻ loi một mình xông vào chư Thiên dị tộc, muốn đi giết... Chí Tôn!

Mọi người biết Mạnh Hạo, hay không nhận ra Mạnh Hạo, vào giờ khắc này, tất cả đều tâm thần chấn động. Thậm chí... trên tinh không, dị tộc

của Đệ Thập Thất Thiên cho đến Đệ Tam Thập Tam Thiên còn chưa thể phủ xuống kia, đều đang chú ý một màn này.

Trong cuộc chiến tranh này, Mạnh Hạo dĩ nhiên trở thành tu sĩ Sơn Hải rực rỡ nhất! Trừ hắn ra, chính là Địa Tạng, hai người bọn họ chấp chưởng Dương, Nguyệt Tinh, dĩ nhiên trở thành cái gai trong mắt dị tộc!

- Trì hoãn tiếp, chỉ cần trì hoãn một ít thời gian, Mạnh Hạo này... hắn phải đối mặt với nguy cơ sinh tử bị biển thuật pháp che mất! Ly Long phân thân ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể chạy ra, đi đối kháng với mũi tên ánh sáng bay tới. Bốn phía mấy chục cường giả dị tộc hộ pháp cho Ly Long, cũng đều từng người cặp mắt đỏ thẫm, gào thét thân thể hóa thành bản thể, theo phân thân Ly Long chạy thẳng tới đón đầu mũi tên ánh sáng!

”Rầm rầm rầm!” Mũi tên ánh sáng tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc tới gần, trong chớp mắt liền đụng nhau với các dị tộc hộ pháp, tiếng sấm vang vọng, truyền ra một loạt tiếng gào thét thảm thiết. Những dị tộc hộ pháp kia, bất kể bọn họ triển khai thần thông dạng gì, bất kể bọn họ có tu vi dạng gì, bất kể bọn họ thân thể có cường hãn bao nhiêu, đều ngay khoảnh khắc này trở thành tro bụi, hình thần đều diệt!

Ở trước mũi tên ánh sáng, các thân ảnh đều như làn khói, khoảng khắc tan đi!

Chỉ có phân thân Ly Long, hai tay nhấc lên, thân thể hóa thành một con rồng màu đen, gầm thét, đụng đầu vào mũi tên ánh sáng. Mũi tên chợt ngừng, phân thân Ly Long gào thét, bạo phát khí tức Chí Tôn, mặc dù là phân thân, nhưng vẫn có ý Chí Tôn, lúc này bùng phát, mũi tên ánh sáng kia lại tiêu hao thật nhanh.

Nhưng đúng lúc này, truyền đến một tiếng hừ lạnh, Mạnh Hạo không chần chờ chút nào, ở giữa không trung giương cung, phát ra mũi tên thứ ba, tiếp sau đó không chút do dự, lại phát ra mũi tên thứ tư!

”Rầm rầm rầm!” Mũi tên thứ ba khí thế như cầu vồng, khoảnh khắc bay tới, phân thân Ly Long mở to mắt lộ ra tuyệt vọng, hung hăng cắn răng, thân thể “ầm ầm” lựa chọn tự bạo.

Đó là phân thân Chí Tôn tự bạo, ngay khoảnh khắc tự bạo này truyền ra, Đệ Thập Lục Thiên đại lục nổ vang, trực tiếp liền tan vỡ sụp đổ, vô số mảnh vỡ quét ngang ra hướng bốn phía, mũi tên thứ hai, cũng trong tự bạo này tán đi, nhưng mũi tên thứ ba lại không tán đi nhiều lắm, trực tiếp đánh vào trung tâm tự bạo của phân thân Ly Long, khiến cho lực lượng tự bạo này lần nữa tăng mạnh.

Tiếng nổ ngập trời, Đệ Thập Lục Thiên đại lục, hoàn toàn tan vỡ, tại trong tan vỡ này, thân ảnh bổn tôn Ly Long tức khắc từ chỗ bế quan bay ra, máu tươi tràn ra khóe miệng, cả người hắn già nua hư nhược đến cực hạn, thương thế của hắn trước đó quá nặng, giờ này đang trị thương thời khắc mấu chốt, nhưng bị cắt đứt lại tổn thất phân thân là tinh huyết nửa người hóa thành, đối với hắn giờ khắc này là hư nhược nhất trước nay chưa từng có.

Là thời khắc mấu chốt suy yếu nhất, cũng là nguy cấp nhất từ sau khi hắn trở thành Chí Tôn.

- Mạnh Hạo! Ta muốn giết cả nhà ngươi!!!

Bổn tôn Ly Long cặp mắt đỏ ngầu, gầm thét, cả người hắn chật vật, thời khắc này bay nhanh lui về sau, nhưng phía sau hắn, mũi tên thứ tư của Mạnh Hạo lại như bóng với hình, đuổi theo tới.

Dường như... Không chết không thôi!!!

- Ngươi tới giết a! Đối mặt với Ly Long gầm thét, Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng.

Gần như ngay lúc hắn lên tiếng, đồng thời, mũi tên ánh sáng thứ tư đột nhiên tăng nhanh tốc độ, “ầm” một tiếng, chợt nổ tung ngay trên người của Ly Long Chí Tôn.

Tiếng nổ làm cho tinh không cuồn cuộn vô số sóng gợn, Ly Long Chí Tôn phát ra tiếng hét thảm thiết, nhưng lại chưa có chết, mà phun ra máu tươi, miễn cưỡng trốn ra. Thân thể hắn đã hóa thành con rồng đen mười ngàn trượng, nhưng giờ này, nửa thân thể đều máu thịt bầy nhầy, khí tức suy nhược hơn, thậm chí từ cảnh giới Chí Tôn rớt xuống.

- Huyền Phương, cứu ta!!! Ly Long vừa gào thê lương, vừa điên cuồng bỏ chạy, trong lòng hắn dâng lên khủng khiếp vô hạn, đây là một lần thê thảm nhất, cũng là khủng hoảng nhất, từ ngày hắn trở thành Chí Tôn.

Loại cảm giác tử vong đó, so với trận chiến với Hải Mộng cùng với hư ảnh đạo môn lúc trước, còn cường liệt hơn nhiều!!!

- Hôm nay, người nào cũng không thể cứu được ngươi, trận Sơn Hải chiến này, cũng đến lúc cần... Chí Tôn Huyết, để tẩy sạch bầu trời! Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, thân thể hắn thời khắc này thoạt nhìn gầy gò đến cực hạn, giống như da bọc xương, nhưng sát cơ cùng ánh sáng trong hai mắt hắn lại càng mãnh liệt hơn.

Hắn liếc nhìn cây cung trong tay, bỗng nhiên cười, nụ cười mang theo âm lãnh, mang theo sát khí, mang theo một chút điên cuồng, chậm rãi nâng cung lên, bỗng nhiên hắn lại buông xuống.

- Cứ như vậy chết đi, có chút đáng tiếc... Mạnh Hạo trong mắt lộ ra ánh sáng đỏ, bỗng nhiên hắn hít sâu một hơi, lập tức, từ trên người hắn ầm ầm phát ra huyết quang vô tận, rồi phía sau hắn, chậm rãi ngưng tụ ra thân ảnh Huyết Yêu, cũng không phải chạy ra ngoài như trước kia, mà là trực tiếp dung hợp với thân thể Mạnh Hạo.

Gần như trong nháy mắt dung hợp chồng lên, toàn thân Mạnh Hạo màu

máu ngập trời, hắn ngửa mặt lên trời rống một tiếng, bên trong cặp mắt đỏ thẫm, mang theo khát máu, mang theo lãnh khốc, cả người hắn bước ra một bước, thân thể hắn không ngờ hóa thành một biển máu, chạy thẳng tới hướng Chí Tôn Ly Long!

Hắn muốn... dùng Huyết Yêu Đại Pháp, cắn nuốt... Ly Long kia...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1723: Ly Long Rơi Xuống

Ly Long một nửa thân máu thịt bầy nhầy, mũi tên thứ tư kia mặc dù hắn tránh thoát chết, nhưng thương tổn mang đến cho hắn vẫn rất nghiêm trọng, nếu hắn ở thời điểm toàn thịnh đối mặt với mũi tên ánh sáng của Mạnh Hạo, hắn có biện pháp hạ thấp uy hiếp nhỏ nhất, nhưng giờ này... hắn không làm được.

Tiếng thét thê lương vang vọng, Ly Long cười thảm, thân thể bay lui nhanh ra sau, loại nguy cơ tử vong đó nổi lên tận đáy lòng hắn đến cực hạn, hắn hiểu rõ, hôm nay đối với mình đã là cục diện cửu tử nhất sinh, trong lòng hắn dâng lên bi ai, đồng thời, hắn thấy Mạnh Hạo nâng cung lên, rồi lại buông xuống.

Sau đó, hắn nhìn thấy trên người Mạnh Hạo tản ra tia sáng màu máu cùng với vẻ khát máu điên cuồng trong mắt Mạnh Hạo.

Một màn này, khiến đáy lòng Ly Long run lên. Đúng lúc này, Mạnh Hạo trong nháy mắt vọt tới, chung quanh hắn có vô số thuật pháp tạo thành biển, thời khắc này đang rầm rầm bay tới, nhưng không có cách nào đuổi kịp Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo toàn thân huyết quang ngập trời, sau khi Huyết Yêu dung hợp cùng thân thể, phát ra Huyết Yêu Đại Pháp làm cho Mạnh Hạo thoạt nhìn, dường như không còn là Tiên Thần, mà là Yêu Tiên!

Hết thảy nói rất dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ xảy ra trong phút chốc, rất nhanh, Mạnh Hạo liền tới gần Ly Long, Ly Long cắn răng, gào thét dữ tợn, hắn biết mình không thể bỏ chạy, nên dứt khoát quay đầu lại xông thẳng tới Mạnh Hạo.

Song phương trong nháy mắt đụng chạm, gần như ngay khoảnh khắc va chạm, Mạnh Hạo hóa thành biển máu quét ngang bốn phương tám hướng, trực tiếp bao phủ Chí Tôn Ly Long, đồng thời thi triển Huyết Yêu Đại Pháp.

Tiếng động "rầm rầm" vang dội, ngay lúc biển thuật pháp bốn phía cuồn cuộn cuốn tới, truyền ra tiếng Ly Long hét thảm, thân thể hắn vùng chạy ra biển máu, lần nữa bay nhanh, phiến biển máu kia hóa thành một con đại bàng màu máu, phát ra một tiếng kêu to lần nữa đuổi tới.

Rồi sau đó lại có những ngọn núi màu máu phủ xuống, cũng có Chí Tôn Kiều, đều tản ra huyết quang, ầm ầm rơi xuống... Ly Long phun ra máu tươi, thời khắc này tu vi của hắn sớm đã rớt xuống Chí Tôn, chỉ còn ngang với Chủ Tể.

Đối mặt với Mạnh Hạo, hắn vốn không có sức đánh trả bao nhiêu, trong tiếng cười thảm hắn bị Mạnh Hạo hóa thành đại bàng màu máu chụp bắt lại, Huyết Yêu Đại Pháp bỗng nhiên thi triển.

Trong chớp mắt, vô số lực lượng khí huyết từ trên thân Ly Long tràn ra, bị Mạnh Hạo điên cuồng hấp thu. Loại hấp thu này không có dừng lại, Ly Long vùng vẫy, Mạnh Hạo thuật pháp nổ vang, song phương trên Đệ Thập Lục Thiên tan vỡ này, không ngừng bay nhanh, bốn phía bọn họ biển thuật pháp điên cuồng cuồn cuộn, càng đánh tới gần.

Xa xa, Huyền Phương trầm mặc, trong mắt lộ ra bi ai, hắn biết, Ly Long... lần này chạy trời không khỏi nắng, nhưng hắn lại không có cách nào, cho dù hắn đối với chiến tranh am hiểu mưu lược, nhưng giờ này cũng như cũ không thể cứu trợ.

Thậm chí chính hắn đều nguy cơ mãnh liệt, đến từ Chí Tôn khôi lỗi ra tay, làm hắn nơi này chỉ có thể miễn cưỡng đối kháng, máu tươi phun ra, không ngừng lui về sau.

Cùng lúc đó, phong ấn Sơn Hải Giới, vào giờ khắc này, cũng ở ba đại đạo môn cùng với ba vị thanh niên cầm bảo vật Tôn Giả, còn có đám người tu sĩ Sơn Hải, Hải Mộng Chí Tôn, Kháo Sơn lão tổ hợp lực, đang tấc tấc tan rã, dường như sắp vỡ tan.

Một khi phong ấn vỡ tan, tu sĩ Sơn Hải đánh ra, như vậy đối với dị tộc đã mất đi Chí Tôn, bọn họ tất bại!!!

Duy chỉ có Nguyệt Tinh nơi đó, thời khắc này vẫn như cũ nguy cơ, dị tộc vây công nơi đó không có tản ra, mặc dù là các Chủ Tể kia cũng đều cắn răng đi đánh, mục tiêu của bọn họ chỉ có một, đánh vỡ Nguyệt Tinh, cho dù Chí Tôn chết, cho dù mọi người vong, cũng phải hoàn thành sứ mệnh của họ.

Để Nguyệt Tinh... từ nay về sau không còn nữa.

Hết thảy cục diện, tựa hồ đều đạt tới điểm giới hạn, sắp bạo phát!!!

”Ầm!!!” Trước tiên bạo phát, không phải Mạnh Hạo, không phải Chí Tôn khôi lỗi, mà là sức chống cự ẩn giấu dưới mặt đất Nguyệt Tinh. Thế nhưng Nguyệt Tinh vẫn không cách nào tránh khỏi, bị tu sĩ dị tộc vây khốn, liên thủ công phá, tan vỡ sụp đổ, vô số mảnh vỡ bắn tung ra, từ nay về sau... Nguyệt Tinh không còn...

Theo Nguyệt Tinh tan vỡ, Địa Tạng phun ra máu tươi, tiếng cười thảm vang động, xuất hiện tiếng nổ vang... thứ hai.

Đây là điểm giới hạn bạo phát lần thứ hai, chỉ có điều lần này là bạo phát trên phong ấn của Sơn Hải Giới, mấy đạo ánh sáng từ trên Đệ Thập Thất Thiên rơi xuống tạo thành phong ấn kia, giờ khắc này dưới lực lượng của tu sĩ Sơn Hải Giới, “ầm ầm” tan vỡ!

Theo từng cái khe nứt xuất hiện, theo nối tiếp nhau, toàn bộ lớp phong

ấn giống như một mặt kiếng bể ra phạm vi lớn, thiên địa thất sắc, tinh không chấn động, bên trong vô số tu sĩ Sơn Hải chạy ra, mang theo điên cuồng, mang theo sát cơ tràn ngập.

Còn có ba đại đạo môn, còn có Hải Mộng Chí Tôn, còn có nhiều cường giả Đạo Cảnh, còn có ba vị thanh niên cầm trong tay chí bảo Tôn Giả kia, vào giờ khắc này đều từ trong Sơn Hải Giới vọt ra.

Cũng đúng vào lúc này, tiếng nổ thứ ba vang trời, địa phương truyền đến là chỗ giao chiến giữa Mạnh Hạo và Ly Long. Tiếng nổ vang này, chính là tiếng gầm thét mang theo không cam lòng đến từ trong miệng Ly Long.

Lúc này thân thể Ly Long bị biển máu bao phủ, trong biển máu, thân thể hắn khô héo, khí huyết hắn, tu vi hắn, linh hồn của hắn, vào giờ khắc này, đều bị biển máu kia điên cuồng cắn nuốt hấp thu!

Mà hắn, cũng không phải không nghĩ tới bổn tôn tự bạo, nhưng ở dưới bộ pháp thời gian của Mạnh Hạo, vả lại quan trọng nhất là... thời khắc này Ly Long bị thương quá nặng, đã rớt xuống vị Chí Tôn, ở trước mặt Mạnh Hạo không có lực lượng để tự bạo!

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn chính mình, bị Huyết Yêu Đại Pháp của Mạnh Hạo cắn nuốt khí huyết, nuốt vào tu vi, nuốt vào hồn của mình!

- Lão phu... không cam lòng!!! Ly Long cười thảm, phát ra một tiếng gào thê lương vang trời, sau đó thanh âm của hắn ngừng bặt, hóa thành con cự long màu đen, nhắm hai mắt lại, hoàn toàn bị che mất trong biển máu.

Đến đây, Chí Tôn vẫn!!!

Chuẩn xác mà nói, đây là Chí Tôn thứ hai tử vong, trong khai chiến giữa Sơn Hải Giới và 33 Thiên lần này: vị thứ nhất là Dịch Cổ, bị luyện thành khôi lỗi.

Dị tộc ở bốn phía, trong một chớp mắt này, toàn bộ ngây ngẩn cả người. Bọn họ ngơ ngác nhìn Ly Long tử vong, nhìn một màn này xảy ra, trong tâm thần mỗi dị tộc đều nổi lên khủng khiếp và hoảng sợ.

- Chí Tôn... Chí Tôn... rơi xuống ư?

- Này... điều này không có khả năng... Dị tộc ồ lên, mà dị tộc trong Đệ Thập Thất Thiên cho đến 33 Thiên kia, thời khắc này đều trầm mặc xuống, bao gồm cường giả bên trong, ngay lúc này cũng tận đáy lòng chấn động.

Trong biển máu cuồn cuộn, thân thể Ly Long biến mất, mà biển máu kia cũng nhanh chóng ngưng tụ, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hóa thành hình người, lộ ra gương mặt của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, nhưng không còn gầy gò như trước đó, chỉ là trên người của hắn lại có lực nguyền rủa nồng nặc vây quanh, nhưng hắn không thèm để ý lực nguyền rủa này, khi Mạnh Hạo đi ra, thấy tầng phong ấn Sơn Hải Giới bị vỡ tan, thấy vô số tu sĩ Sơn Hải chạy ra, đồng thời cũng nhìn thấy Nguyệt Tinh sụp đổ.

Thời khắc này cũng nhìn thấy Huyền Phương, bị Chí Tôn khôi lỗi đánh trúng một quyền, phun ra máu tươi giữa không trung, tiếng cười thảm vang trời, nhưng ngay khoảnh khắc trong tiếng cười thảm đó, Chí Tôn khôi lỗi lại muốn đánh tới, đột nhiên, trong cơ thể Huyền Phương truyền ra... dao động tự bạo!

Huyền Phương hắn muốn tự bạo!!!

Hắn hiểu rõ, Ly Long tử vong, đại biểu mình nơi này, cũng nhất định rơi xuống, mà nếu hắn rơi xuống, có lẽ có thể lôi kéo một số người chôn cùng, nhưng đây không phải là kết quả hắn muốn.

Kéo mấy người chôn cùng, hắn không thỏa mãn, hắn muốn khi mình tử vong, lôi kéo cả Sơn Hải Giới chôn cùng!

Trong mắt của hắn lộ ra ý điên cuồng, mà hắn am hiểu căn nguyên thời gian, về điểm này, nếu hắn tự bạo không người nào có thể ngăn cản, cho dù là Chí Tôn khôi lỗi, thời khắc này cũng trong mắt nhoáng lên một cái, vứt bỏ ý định tấn công tiếp, cấp tốc lui ra sau, trong mắt ánh sáng thuộc về hồn của Sửu Môn Đài, cũng trong một chớp mắt này dần dần biến mất, mà sợi dây liên hệ giữa khôi lỗi và Mạnh Hạo bị chém đứt kia, cũng lập tức thành lập lại lần nữa.

Thời điểm này Mạnh Hạo ở phía xa, cũng sắc mặt chìm xuống.

Cả tinh không lúc này chỉ có tiếng cười của Huyền Phương quanh quẩn, truyền khắp bốn phương tám hướng.

Huyền Phương đang cười thảm, hắn không muốn thừa nhận mình thất bại, nhưng hắn hiểu rõ, mình bại rồi, bị đánh bại triệt để, bị đánh bại cực kỳ oan ức, hết thảy biến chuyển là do chính hắn chặt đứt sợi dây liên hệ giữa Mạnh Hạo và Chí Tôn khôi lỗi!

Tàn hồn kia xuất hiện, kềm chế mình, mà Mạnh Hạo hung tàn cùng quyết đoán, cũng để Huyền Phương càng hiểu biết về Mạnh Hạo hơn, hắn chỉ có thể cười thảm. Trước khi bắt đầu cuộc chiến tranh này, gần như hắn cùng với tất cả dị tộc trong 33 Thiên, rất khó mà nghĩ tới, cuộc chiến tranh này... sẽ khó khăn như thế!

Trong ý nghĩ của họ, cuộc chiến tranh này, 33 Thiên diệt Sơn Hải Giới, căn bản cũng không cần hai thế lực lớn kia đến tương trợ, bản thân bọn họ đã có thể làm được.

Nhưng giờ này... trận chiến này từ bắt đầu cho tới bây giờ, Huyền Phương đột nhiên có cảm giác...

”Trận này chiến... 33 Thiên chúng ta, cuối cùng có thể chiến thắng sao?” Huyền Phương cười thảm, hắn cảm nhận được Ly Long hồn phi phách tán, hắn nhìn về phía Mạnh Hạo ngưng tụ ra từ trong biển máu.

- Mạnh Hạo... Trận chiến này, lão phu bị đánh bại rồi!

- Lão phu sai hai lần: lần đầu tiên, là phải liều mạng tất cả đi giết ngươi, sau một lần giết, tái giết lần thứ hai, cho đến khi hoàn toàn chém chết ngươi! Lão phu sai rồi, sai ở chỗ mặc dù biết ngươi trọng yếu, nhưng vẫn như cũ còn là khinh thường...

- Lần thứ hai, là lão phu nhìn lầm Sơn Hải Giới, không nên phân tán a...

- Trên 17 Thiên, dưới 30 Thiên, đồng tộc của ta ơi, tất cả tu sĩ 33 Thiên ơi, các ngươi thấy được sao? Các ngươi có thể nhìn thấy, các ngươi phải nhớ kỹ, khi lần nữa phủ xuống, không cần phân tán, phải toàn bộ phủ xuống, phải một tiếng trống làm tinh thần hăng hái... cùng xông vào Sơn Hải Giới!!!

- Không tiếc giá cao, không nên đi suy tính tổn vong, nếu không... trận chiến này, chúng ta không nhất định có thể thắng. Hai vị Chí Tôn bát nguyên, Huyền Phương hôm nay tử chiến, nhìn các vị... báo thù cho Huyền mỗ, lấy đầu của Mạnh Hạo này, đặt ở trước bài vị Huyền mỗ!

- Mà giờ này, tất cả đồng tộc phủ xuống Sơn Hải Giới này, các ngươi không có đường lui, các ngươi lui... chính là chết, các ngươi cũng không trở về được quê hương, bởi vì quê hương các ngươi, cũng sẽ sụp đổ!

- Muốn còn sống, chỉ có tử chiến đến cùng, bởi vì như thế, cho dù các ngươi chết đi, nhưng không cần tới bao lâu, đồng tộc các ngươi sẽ phủ xuống, báo thù cho các ngươi!

- Chiến tranh, không có đúng sai, chỉ có kẻ chiến thắng!!!

- Lão phu Huyền Phương Chí Tôn, với cái chết để trợ giúp 33 Thiên ta, tàn sát Sơn Hải Giới!!! Huyền Phương ngửa mặt lên trời cười to, tay áo vung mạnh, thân thể hắn trong một chớp mắt này, phát ra ánh sáng mãnh liệt, cũng có dao động vô cùng tận, đang bùng phát nổ vang.

Theo tiếng nổ vang, chư Thiên đại lục kia vào giờ khắc này lại toàn bộ bị hắn khống chế, chậm rãi di động, dường như trở thành mấy lưỡi dao sắc bén kinh người, rầm rầm... bay về hướng Sơn Hải Giới...

Mà mấy trăm vạn dị tộc kia, vào lúc này cũng lộ ra vẻ liều mạng dữ tợn điên cuồng, theo mấy khối đại lục kia, công tới hướng Sơn Hải Giới.

- Dùng chư Thiên đại lục công phá Sơn Hải Giới, chính là kế hoạch của Huyền mỗ từ đầu! Chuyện này sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, lúc này lão phu sắp bỏ mình, như thế... nếu trước đã định ra, như vậy thì để cho tội này, lớn thêm một chút càng tốt! Huyền Phương ngửa mặt lên trời cười điên cuồng...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1724: Núi Lở Hải Diệt

Đại lục đánh Sơn Hải Giới, chuyện này quả thật điên cuồng, cũng đích thật là bắt đầu từ ngày thứ hai, chính là lúc Huyền Phương phủ xuống hậu thủ của Ly Long, chuyện này một khi làm, hắn tất nhiên phải trả giá cao.

Cái giá này quá lớn, hắn thậm chí phải chịu oán hận của tất cả dị tộc 33 Thiên, chỉ có đại thắng mới có thể biến đổi hết thảy, nhưng lúc này... Huyền Phương không thấy được cục diện thắng lợi mà tự thân hắn cũng sắp ngã xuống.

- Sau khi ta chết... nước lũ ngập trời!

Tiếng cười Huyền Phương điên cuồng, quanh quẩn bốn phương tám hướng, nếu ngày hôm sau, mấy Thiên đại lục đều va chạm, như vậy hắn lo rằng khi chính mình tử vong, phát động tất cả chư Thiên đại lục đánh Sơn Hải Giới.

Cũng chỉ có như vậy hắn mới có thể khiến Sơn Hải Giới bị thương nặng trước nay chưa từng có, chỉ có như vậy cuộc chiến tranh này, hắn mới có thể vì Đệ Thập Thất Thiên tranh thủ tiên cơ.

- Ta có thể làm... cũng chỉ có những thứ này. Huyền Phương vung tay áo, chư Thiên đại lục nổ vang, thẳng tới Sơn Hải Giới, hơn mấy trăm ngàn vạn dị tộc vây quanh bốn phía, sát nhập vào Sơn Hải Giới.

Còn Huyền Phương lúc này nhắm nghiền hai mắt, khoảnh khắc hai mắt hắn khép kín, trong thân thể hắn trực tiếp bùng phát lực lượng long trời lở đất!

” Rầm rầm rầm!”

Thân thể hắn trong chớp mắt lập tức tự bạo, Chí Tôn tự bạo, không phải như phân thân Ly Long, mà là Chí Tôn hoàn chỉnh, cũng không phải tu vi hạ xuống, tuy rằng bị thương nhưng Huyền Phương còn có tu vi Chí Tôn.

Hắn tự bạo, kéo theo căn nguyên trong cơ thể cũng bắt đầu tự bạo, tiếng sấm vào lúc này làm tinh không thiêu đốt, làm trời không run run, làm Sơn Hải Giới đều đất rung núi chuyển.

Còn hắn nơi này, tất cả lực lượng tự bạo cũng không phải vô ý thức khuếch tán, khi hắn cố ý khống chế, lực lượng tự bạo hắn sinh ra toàn bộ trở thành lực thúc đẩy, thúc đẩy chư Thiên đại lục kia, với tốc độ không thể nào hình dung, đánh về phía Sơn Hải Giới.

Trong Sơn Hải Giới, cho dù là có chuẩn bị, có đề phòng đối với va chạm của chư Thiên đại lục nhưng lúc va chạm này không giống với thường ngày, lần này, lực lượng tự bạo của Huyền Phương kéo dài, khiến cho chư Thiên đại lục giống như kiếm sắc bén, điên cuồng xuyên thấu qua.

Chiến tranh này, thảm thiết trước nay chưa từng có hoàn toàn bùng phát!

Tiếng sấm kéo dài không ngừng quanh quẩn, tinh không run lên, thiên địa lắc lư, càng tới gần hải dương chư Thiên đại lục, trực tiếp bị bốc hơi, kéo theo những ngọn núi cũng run lên tan vỡ, trực tiếp nổ tung.

Ba đại đạo môn toàn lực xuất thủ, lấy ra đạo tạng, thi triển đạo pháp kinh người, Tiên Cổ Đạo Tràng trong đó không tiếc giá nào triệu hoán mấy đạo ảnh, cản trở chư Thiên đại lục.

Thái Hành Kiếm Tông lại ngưng tụ ra kiếm trận vô tận, đó là 108 vạn thanh kiếm bay ngưng tụ thành kiếm trận, gào thét đánh tới đại lục.

Còn có Cửu Hải Thần Giới, bọn họ tổn thất thảm trọng nhất, nhưng nội

tình bùng phát vẫn rất kinh khủng, vô số hải long bay ra, vô số tu sĩ bay lên, từng cửa ngọn Thần giới xuất hiện, toàn bộ mở ra, từ bên trong có một người khổng lồ sải bước đi ra.

Người khổng lồ này phất tay tạo thành một mảnh tường thành, cản trở chư Thiên đại lục.

Còn có ba đệ tử của Tôn Giả lúc này cũng liều chết một trận, cầm pháp bảo Tôn Giả, toàn lực xuất thủ, nổ vang ngập trời, thi triển hết thảy!

Cho dù sắc mặt Hải Mộng Chí Tôn tái nhợt, cho dù máu tươi tràn ra, cho dù thương thế tái phát, cũng bay ra đánh đại lục.

Con rối Chí Tôn cũng dưới khống chế của Mạnh Hạo mà bay lên, nổ vang không ngừng.

Còn có Mạnh Hạo, còn có Địa Tạng vào lúc này đều phát ra toàn lực, ý đồ ngăn trở.

Chư Thiên đại lục, một khối lại một khối vỡ nát, nhưng tốc độ của bọn họ cực nhanh, trong chớp mắt đã đâm vào trong Sơn Hải, nơi đi qua trời long đất lở, phàm là có tu sĩ chạm phải giống như con kiến bị bàn tay to nghiền nát, nhất thời tử vong thảm trọng, tiếng kêu thảm thiết không lúc nào là không có.

Còn có tu sĩ Sơn Hải toàn bộ đều xuất thủ, tạo thành thuật pháp vô biên tựa biển, cản trở chư Thiên đại lục lại tới, nhưng lại... không cản trở được nhiều lắm.

” Ầm ầm ầm”

Có một khối đại lục mặc dù bị ngăn cản, mặc dù rách nát nhưng vẫn mang theo lực lượng vô biên, biển bốc hơi đánh tới ngọn núi.

Núi lở! !

Hải diệt! !

Từng quầng sáng cắt ngang xuất hiện từ chỗ Mạnh Hạo, đánh đến chư Thiên đại lục, không ngừng sụp đổ, nhưng vẫn không thể cản trở nhiều lắm, mặc dù là ba đại đạo môn, đám người Hải Mộng Chí Tôn toàn lực xuất thủ cũng chỉ diệt bảy phần chư Thiên đại lục, không cách nào để Sơn Hải không tổn hại.

Rất nhanh, núi thứ ba tan vỡ, Sơn Hải Giới hỗn loạn một mảnh, vô số tu sĩ gào thét thảm thiết, bọn họ trơ mắt nhìn núi thứ ba trở thành từng mảnh vỡ, rất nhiều người trong bọn họ chảy nước mắt, nhất là tu sĩ núi thứ ba, nước mắt của bọn họ...

Quê nhà... không còn...

Còn Huyền Quy tử vong thê thảm trên núi thứ ba, núi thứ ba biến mất, thanh âm thảm thiết, quanh quẩn trong tai tu sĩ Sơn Hải, khiến người người chảy nước mắt.

Sau đó biển thứ tư bị hủy đi!

Làm biển thứ tư cũng trở thành sương mù, núi thứ tư...Điều này đại biểu luân hồi, đại biểu núi phủ mặt đất, cũng vào lúc này trực tiếp bị đánh vỡ nát.

Từ này về sau, Sơn Hải Giới không có nhật nguyệt, không có ánh sáng, cũng không có luân hồi...

Người người chảy nước mắt, cặp mắt hiện lên lệ quang, cũng lộ ra chấp nhất mãnh liệt.

Cho đến biển thứ năm cũng tiêu tán vào lúc này, lực lượng đánh sâu vào

chư Thiên đại lục mới dần dần tản đi, Huyền Phương mặc dù tự bạo mà chết nhưng cái chết của hắn đổi lấy là vô số biển vô số núi tan vỡ trong Sơn Hải Giới, tổn thương vượt qua khỏi tất cả.

Còn tu sĩ tử vong càng thêm vô số...

Đây là Sơn Hải Giới toàn lực cản trở, nếu không tổn thất lần này cũng không dừng lại trước núi thứ năm.

E rằng Sơn Hải Giới càng thêm tổn thất.

Lúc này, khi toàn bộ chư Thiên đại lục tan vỡ, lực hủy diệt bọn họ mang theo tiêu tán, những đại quân dị tộc kia cũng tấn công vào được, cuộc chiến tranh này từ không tiếng động đến sấm sét, lại từ sấm sét chuyển thành dông tố, cảnh tượng này biến hóa cực nhanh làm tất cả mọi người có chút trở tay không kịp.

Tu sĩ cũng thế, dị tộc cũng vậy đều là như thế.

Nhưng chiến tranh vẫn còn tiếp tục chém giết, không thể dừng, đối mặt hơn mấy trăm ngàn vạn dị tộc đánh tới kia, tu sĩ Sơn Hải chạy ra phạm vi lớn, chảy nước mắt, đối kháng chính diện.

Chí Tôn ra tay, Đạo Cảnh ra tay, Chủ Tể cũng không tiếc hết thảy thi triển thần thông, hai phe chạm nhau, tạo thành biển máu, cả thiên địa đều là huyết sắc, cả tinh không đều là huyết quang.

Trên mặt núi thứ năm, chiến hỏa ngập trời, biển máu sôi trào, tiếng động chém giết kéo dài không ngừng. Đúng lúc này Chí Tôn cũng không cách nào xuất thủ, dù sao dị tộc... chẳng những nhân số quá nhiều lại gần tu sĩ Sơn Hải như vậy, rất khó cách xa.

Nhất là những dị tộc này dường như nổi điên, toàn bộ đều là liều chết một trận, khiến cho thương vong của hai bên không ngừng thêm nguy

kịch, khiến cho biển máu của chiến trường càng thêm vô cùng vô tận.

Mạnh Hạo ở trong đám người, nơi đi qua một vùng tử vong, ánh mắt của hắn đã đỏ, chung quanh hắn đều là dị tộc, hắn giết chóc, thậm chí đã không cần thuật pháp, hóa thành biển máu, nơi đi qua thu lấy sinh mạng dị tộc.

Hải Mộng cũng ở trong đó, con rối Chí Tôn cũng ở, bọn họ lựa chọn phương pháp giống như Mạnh Hạo, đều dùng phương thức như vậy, bùng phát lực lượng của Chí Tôn ra.

Những Chủ Tể kia sớm đã bị bọn họ chém giết trước tiên, tu sĩ Sơn Hải lúc này giống như điên cuồng, dị tộc ác độc, bọn họ còn ác hơn, giết chóc ngập trời.

Mệt mỏi sẽ có người khác thay thế tiếp tục chém giết, ngoài núi thứ năm, thời gian trận chém giết này kéo dài, không biết đã qua bao lâu, giết chóc mới chậm rãi dịu xuống.

Số lượng dị tộc với tốc độ khủng khiếp đang giảm nhanh, ba đại đạo môn, đệ tử của Tôn Giả, tu sĩ Sơn Hải Giới, hết thảy đều khiến cho tình thế của Sơn Hải Giới dù đối mặt với ngàn vạn dị tộc vẫn chiếm ưu thế, giống như ma bàn, ở ngoài núi thứ năm xóa bỏ hết thảy dị tộc đến đây.

Từ đầu đến cuối, trên Đệ Thập Thất Thiên, cho đến 33 Thiên, đều trầm mặc, không thi triển thủ đoạn khác nhưng từng ánh mắt đều ghi chép tất cả bố cục cùng tất cả thủ đoạn thi triển trước tiên, đồng thời thi triển lực lượng thúc đẩy, cũng tìm phương pháp khắc chế.

Cho đến khi trận chiến này kết thúc, bên ngoài núi thứ năm, biển máu vô tận, dị tộc chết thảm trọng, còn dư lại một phần rốt cuộc bắt đầu lùi về sau, Sơn Hải Giới không truy kích, lúc này Sơn Hải Giới cũng là mệt mỏi không chịu nổi.

Trước mắt Mạnh Hạo có chút mơ hồ, tu vi của hắn gần như khô cạn, miễn cưỡng cắn đầu lưỡi để cho mình thanh tỉnh, hắn mới chú ý quần áo mình sớm đã nhuộm đỏ, dính vào người rất không thoải mái.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về tinh không xa xa, hồi lâu sau, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt trị thương, dần dần hắn nghe được tiếng khóc đến từ tu sĩ Sơn Hải.

Khóc thầm cho quê nhà, khóc thầm cho người thân chết trận, khóc thầm cho bi thương trong lòng.

Mạnh Hạo chua xót, hắn biết chiến tranh còn chưa kết thúc, nhưng bất kể như thế nào chiến dịch trận này, Sơn Hải Giới... thắng lợi lần nữa! !

Bọn họ vượt qua Đệ Nhất Thiên, chống cự Đệ Nhị Thiên cho đến Đệ Lục Thiên, lại cản trở toàn bộ Đệ Thất Thiên đến Đệ Thập Lục Thiên, tuy rằng trả giá cao là bốn tòa Sơn Hải Giới bị hủy diệt, vô số tu sĩ Sơn Hải tử vong, mặt trời mặt trăng ngôi sao tan vỡ, nhưng... bọn họ đã thắng!

Chỉ là trong lòng vui sướng không có quá nhiều, mỗi người đều mệt mỏi, Hứa Thanh cùng tộc nhân Phương gia, còn có rất nhiều gương mặt Mạnh Hạo quen thuộc đều xuất thủ trong trận chiến ở đây, lúc này chiến tranh kết thúc ngắn ngủi, mỗi người đều trầm mặc.

Khi thì có người ngẩng đầu nhìn về phía tinh không, trong mắt phức tạp, mỗi người đều hiểu, chiến tranh trên thực tế mới tiến hành một nửa, thời gian sau, bọn họ sẽ gặp... Đệ Thập Thất Thiên đến Đệ Tam Thập Tam Thiên phủ xuống lần nữa.

Khi đó, chính là... quyết chiến!

Quyết chiến Sơn Hải Giới! Vả lại thủ đoạn Sơn Hải Giới lộ ra đều nhất định là thuật pháp khắc chế, hơn nữa... còn phủ xuống mạnh hơn Chí

Tôn.

Khi đó...

Không phải ngươi chết, chính là ta tử vong!

Trong trầm mặc, phong mệnh phát ra từ Hải Mộng Chí Tôn thông qua Hứa Thanh, liên tục truyền vào trong các Sơn Hải của Sơn Hải Giới, trong lúc nghỉ dưỡng sức ngắn ngủi mà thu được, biển máu ngoài núi thứ năm trước tiên bị chôn xuống cấm chế, sau đó là núi thứ năm, cả Sơn Hải Giới đều đang dịch chuyển, hầu hết tu sĩ đều giấu nước mắt sâu trong đáy lòng, thi hành nhiệm vụ của mỗi một thế lực tông môn gia tộc được phân phối từ Hải Mộng Chí Tôn.

Phương gia, toàn bộ cũng khởi động, các chủ Đại Sơn Hải cũng giống như thế.

Còn Mạnh Hạo ở nơi này lại đúng lúc này nhận được một yêu cầu từ Hải Mộng Chí Tôn...

- 33 Địa... nên mở ra, Mạnh Hạo... ta sẽ từ trong Sơn Hải Giới, chọn lựa 33 thiên kiêu cùng với ngươi đi 33 Thiên, thu truyền thừa!

- Ngươi muốn mạnh hơn, mà 33 thiên kiêu cũng muốn ở nơi đó thu được Đạo... thuộc về bọn họ!

- Nơi đó là tạo hóa mà Cửu Phong Chí Tôn chuẩn bị... vì hậu nhân Sơn Hải Giới!

- Các ngươi có mười tháng, mười tháng sau, Đệ Thập Thất Thiên đến Đệ Tam Thập Tam Thiên sẽ lần nữa phủ xuống, quyết chiến Sơn Hải Giới sắp triển khai...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1725: Gặp Lại 33 Địa

Nhưng... 33 Địa kia, giống như tồn tại tai hại cùng nguy hiểm... Thanh âm Hải Mộng chợt ngừng, trầm mặc một lát, báo nguy cơ cùng tai hại cho Mạnh Hạo.

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, trầm mặc, hồi lâu sau gật đầu.

Thời gian trôi qua.

Ngừng lại chiến tranh ngắn ngủi, tu sĩ Sơn Hải Giới bị thương cùng trầm mặc, thi hành phong mệnh từ Hải Mộng Chí Tôn, hoàn thành bố trí một nơi lại một nơi khu vực, nghênh tiếp... quyết chiến sẽ bùng phát vào mười tháng sau!

Mỗi người đều bởi vì chuẩn bị quyết chiến cuối cùng, cả Sơn Hải Giới đều bao phủ trong áp lực trầm mặc, dường như... không phải trầm mặc trong bùng phát mà là trầm mặc trong tử vong!

Khi thì sẽ có người lo lắng trận này sau khi chiến tranh kết thúc, Sơn Hải Giới sẽ không còn thì như thế nào, nhưng suy nghĩ như vậy rồi sẽ chôn vùi trong vực sâu, làm người ta suy tư sẽ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, dường như khí lực hít thở cũng không có.

Bởi vì mặt trời, mặt trăng, ngôi sao tan vỡ, mười tháng này, trong Sơn Hải Giới không có mặt trời, không có mặt trăng, chỉ có một vùng tinh không tối đen như mực.

Trong vùng tối đen như mực này, người phàm tục run rẩy, khủng khiếp, tu sĩ cũng thế nhưng lại dằn xuống đáy lòng trở thành một phần trầm mặc.

Còn có tu sĩ Sơn Hải sau khi thi hành phong mệnh đến từ Hải Mộng Chí Tôn, lựa chọn về với thân nhân, bên cạnh bạn bè, ở cùng với nhau, dường như quý trọng mỗi một khắc thời gian kế tiếp.

Những nam nữ tu sĩ có tình hữu nghị lẫn nhau nhưng không nói ra, trong thời gian này cũng buông hết thảy gánh nặng tâm lý, thổ lộ tiếng lòng với nhau.

Một vài người có ân oán chưa báo cũng lựa chọn lúc này kết thúc mọi ân oán...

Giống như lời nhắn nhủ về sau, giống như đang quý trọng thời gian còn lại.

Cũng rất nhiều người tự hỏi mình, cuộc chiến tranh này đến cùng là vì cái gì, diệt đi một nửa 33 Thiên, Sơn Hải Giới cũng bị phá hủy một nửa như vậy, dị tộc cùng tu sĩ tử vong đếm không xuể, quá nhiều quá nhiều.

Trận chiến này... đến cùng là vì cái gì...

Tại sao muốn có chiến tranh, tại sao muốn có sống chết, hết thảy dường như không có ý nghĩa gì.

Những nhưng việc này đã không còn trọng yếu, quan trọng là...cuộc chiến này tranh sẽ còn kéo dài, còn có thể tiến hành giữa sinh và tử... Còn có thể trong khoảnh khắc xuất hiện giao thoa giữa ánh sáng cùng đêm tối.

Lúc Sơn Hải Giới nghỉ dưỡng sức, củng cố phương diện chuẩn bị chiến đấu, Mạnh Hạo mang 33 thiên kiêu từ Sơn Hải Giới đến Đệ Bát Sơn Hải.

33 thiên kiêu này, Mạnh Hạo không nhận ra hơn phân nửa, hắn chỉ biết mấy người cá biệt, tỷ như Quý Âm, tỷ như Lý Linh Nhi, còn phần thiên kiêu tam đại đạo môn không tham dự vào.

Làm Mạnh Hạo vui mừng là hắn thấy được Trần Phàm còn có Vương Hữu Tài cũng ở trong đó, tuy rằng mập mạp không ở đây, từng là đồng bạn, xuất hiện hai người làm Mạnh Hạo đè nén trầm mặc, nhớ lại tốt đẹp từng trải qua.

Ngoại trừ bốn người này, những người khác đến từ Sơn Hải, Mạnh Hạo cũng không nhận ra bọn họ nhưng bọn họ lại biết Mạnh Hạo, từng người một nhìn Mạnh Hạo, trong mắt đều lộ ra cuồng nhiệt.

Những thiên kiêu kia, tu vi đều không phải Đạo Cảnh, đều xuất phát từ Cổ Cảnh, tu vi không giống nhau, từ Cổ Cảnh sơ kỳ đến Cổ Cảnh đỉnh phong.

- Bái kiến thiếu chủ!

- Bái kiến thiếu chủ Sơn Hải! Trong khoảnh khắc gặp mặt Mạnh Hạo, những thiên kiêu kia, toàn bộ ôm quyền cúi đầu hướng về Mạnh Hạo, trên mặt Trần Phàm lộ ra nụ cười, nhìn Mạnh Hạo, dường như nhớ lại Kháo Sơn Tông trong quá khứ.

Cặp mắt Vương Hữu Tài đã mất đi nhưng sát khí trên người hắn khiến hắn giống như cảnh cáo người lạ chớ gần, mà giờ phút này, hắn dường như đang nhìn Mạnh Hạo, hồi lâu sau, ôm quyền cúi đầu.

Nỗi lòng Lý Linh Nhi phức tạp nhất, mấy ngày này, đã có một ít người bên cạnh nhắc tới nàng cùng Mạnh Hạo có hôn ước, còn nàng năm đó đào hôn, khiến cho đoạn hôn ước này chỉ là trò đùa, từ đó về sau nàng chứng kiến Mạnh Hạo tiếp tục nổi bật, nhất là trận Sơn Hải này, Mạnh Hạo lại rực rõ cực điểm.

Nàng cũng không biết rằng nếu năm đó không có đào hôn, sẽ trở nên như thế nào...

Có lẽ cho dù Mạnh Hạo lựa chọn trốn đi, nhưng trên đạo nghĩa, Lý Linh Nhi chính là đạo lữ của Mạnh Hạo.

Trong lòng Quý Âm phức tạp, nàng nhìn Mạnh Hạo khi không bằng mình, đến ngang hàng với mình, rồi sau đó vượt qua, cuối cùng đạt đến trình độ lão tổ gia tộc cũng phải cúi đầu.

Nàng vốn tưởng rằng đó đã là cực hạn nhưng từng hình ảnh trên trận chiến Sơn Hải này, khiến nàng hiểu rõ Mạnh Hạo trước mắt đã lột xác thành... cảnh giới đã từ lâu vượt qua lão tổ.

Tất cả mọi người trước mặt hắn đều phải cúi đầu.

- Mạnh mỗ đi qua 33 Địa, nơi đó là một nơi tạo hóa Cửu Phong Chí Tôn năm đó để lại vì tu sĩ Sơn Hải Giới, phong ấn 33 Chí Tôn Tiên Giới trong trận chiến năm đó, cường giả địch quân.

- Những cường giả này, thân thể đều bị diệt, hồn còn lưu lại, trở thành cội nguồn, nếu các ngươi hấp thu, như vậy tu vi các ngươi cũng sẽ tăng tiến vùn vụt! Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua những thiên kiêu Sơn Hải Giới này, chậm rãi nói.

- Nhưng cũng không phải thuận buồm xuôi gió, còn có nguy cơ tồn tại.

- Nếu hấp thu thất bại, các ngươi sẽ bỏ mạng ở nơi đó, cho dù hấp thu thành công, tu vi các ngươi bạo tăng, nhưng cái giả phải trả là... từ đây về sau, tu vi khó có thể tiến thêm!

- Coi như cắt đứt khả năng vô hạn của mình đổi lấy... bùng phát tu vi không kém gì Đạo Tôn, thậm chí nếu có thể hy sinh thọ nguyên, không tiếc phóng ra căn nguyên sinh mệnh, có thể thu được bộ giáp năm tháng... lực lượng vượt qua tu vi của Đạo Tôn, sau đó giáp này tan thành mây khói.

Mạnh Hạo nói tới chỗ này, 33 thiên kiêu trước mặt hắn toàn bộ đều hơi sửng sốt, cái này hơi khác so với hiểu biết của bọn họ, nhưng thấy được Mạnh Hạo nghiêm túc, mỗi người bọn họ đều ý thức được, Mạnh Hạo nói... là chân thật.

33 thiên kiêu này đều trầm mặc, nhưng không ai rút lui.

- Lần này, ta sẽ là người hấp thu chủ yếu, cùng với các ngươi mở ra toàn bộ tạo hóa 33 Địa, đồng thời, trong 33 Địa, còn phong ấn 33 dị thú, 33 Địa tiêu tán chính là giây phút thả ra bọn chúng. Mạnh Hạo chậm rãi nói, điều hắn biết được do chính Hải Mộng Chí Tôn dặn dò.

- Cho nên, hiện tại thối lui còn kịp, nếu không ai thối lui, như vậy chúng ta lập tức đi về trước, đi... 33 Địa! Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua mọi người.

Hắn thấy được trong 33 ánh mắt là kiên quyết cùng quyết đoán, không cần lời nói, Mạnh Hạo có thể thấy được suy nghĩ những người này.

Nếu Sơn Hải Giới không còn thì nói gì đến tương lại, tạo hóa trận này như một ván bài, đè xuống hết thảy đổi lấy sinh cơ Sơn Hải Giới.

Mạnh Hạo trầm mặc, vung tay áo, hóa thành cầu vồng, mang mọi người bay thẳng đến 33 Địa trong Đệ Bát Sơn Hải, rất nhanh đến gần, trực tiếp phá khai khu vực tối đen như mực, với tu vi Mạnh Hạo lúc này, trực tiếp xé mở cửa ra vào, cất bước đi vào.

33 thiên kiêu phía sau hắn cùng bước vào, mọi người vừa mới vào, thấy được là một vùng sương mù cuồn cuộn vô tận, có thể mơ hồ thấy được một vùng mặt đất vỡ nát, dường như nơi đây vừa trải qua một trận đấu pháp mãnh liệt.

Mơ hồ có thể thấy được trong sương mù có một thân ảnh khổng lồ đang gầm thét, khi gầm thét, sương mù càng thêm cuồn cuộn, lại đúng lúc này,

một sợi dây xích ầm ầm bay ra từ trong sương mù, bay thẳng đến đám người Mạnh Hạo.

- Đói bụng... đói bụng... đói bụng... Có thanh âm “ô ô” truyền ra, chấn động tinh thần, mọi người phía sau Mạnh Hạo từng người một biến sắc, gần như trong tất cả bọn họ đều là lần đầu bước chân vào nơi này, mà thân ảnh trong sương mù kia có lực lượng kinh thiên, khiến cho ý thức mọi người đều mơ hồ.

Mạnh Hạo hừ lạnh, nâng tay phải hướng chỉ về xích sắt kia.

- Cút về!

Hắn hừ lạnh, giống như thiên lôi, trong tiếng nổ vang, chấn tỉnh mọi người phía sau, nói là làm ngay, như có quy tắc phủ xuống, xích sắt tới kia chưa kịp tới gần, “ầm” một tiếng, trực tiếp tan vỡ giữa không trung.

Còn thanh âm của hắn, giống như mũi tên nhọn, trong khoảnh khắc xuyên thấu trong sương mù, hóa thành từng mảnh ấn ký không thấy rõ, bay thẳng tới thân ảnh kia, còn ngón tay của hắn như mở ra thiên địa, khiến cho thế giới nổ vang, trời đất quay cuồng, như có lực lượng mạnh mẽ tách rời thế giới, khiến cho sương mù trên mặt đất trong nháy mắt bị chém đứt, “ầm ầm” đồng loạt cuốn ngược sang hai bên.

Lộ ra... trong sương mù thân ảnh vẫn luôn ẩn núp!

Đó là một người khổng lồ, toàn thân quấn xích sắt, lúc này đang gào thét, trong mắt hắn không có thần trí, nhưng thân thể hắn vào lúc này bất ngờ run lên, bị ánh mắt Mạnh Hạo trực tiếp trấn áp.

- Đây là dị thú đệ nhất địa trong 33 Địa. Mạnh Hạo thản nhiên nói, đi về phía trước, mọi người phía sau hắn lập tức hấp khí, lập tức đi theo.

Đoàn người đi qua người khổng lồ kia, người khổng lồ này cứ gầm nhẹ,

nhưng trong mắt dần lộ ra khủng khiếp, làm nó khủng khiếp không phải 33 thiên kiêu kia mà là Mạnh Hạo.

Nó cảm nhận được trên người Mạnh Hạo một luồng sát khí!

Sát khí này, người ngoài không phát hiện được rõ ràng nhưng chỉ cần tu vi đến trình độ nhất định, đều có thể phát giác ra được đây là... sát khí chém giết qua Chí Tôn!

- Ngươi...đã từng giết... Chí Tôn? Khi Mạnh Hạo mang mọi người đi đến tấm bia đá trung tâm của vùng đại địa thứ nhất, đi tới bên cạnh khe nứt phía dưới, phía sau hắn truyền đến thanh âm mơ hồ của người khổng lồ.

- Ừm, giết một tên, nô dịch một tên, ép bạo một tên, tu vi của ngươi kém Chí Tôn rất xa, có thể yên tâm, ta không thể giết ngươi. Mạnh Hạo thản nhiên nói, cất bước đi, bước chân vào trong khe nứt, mọi người phía sau nghe lời nói của Mạnh Hạo, từng người một nhìn lẫn nhau, nhanh đi theo vào.

Thần sắc Lý Linh Nhi cổ quái, Trần Phàm cười khẽ, khóe miệng Vương Hữu Tài giật giật, không nói chuyện, bọn họ đều nghe được trong ngữ khí lời này của Mạnh Hạo khí tức dày đặc...

Còn toàn thân người khổng lồ xích sắt kia lúc này giật mình, hít sâu, thần sắc hoảng sợ, trong suy nghĩ đơn giản của hắn, không có ngươi lừa ta gạt, hắn cảm nhận được sát khí trên người Mạnh Hạo, lại nghe được lời nói của Mạnh Hạo, lúc này thân thể run lên, nhanh cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1726: Bản Quân Chờ Ngươi Đã Lâu

Hồn phong ấn trong 33 Địa, mỗi người đều rất gian trá, còn những dị thú bị trấn áp ở nơi này, tính tình hắn là không đồng nhất, cũng không bàn như thế nào, trực tiếp bị đè tới, dùng tu vi, dùng lời nói, chấn động bọn họ.

- Như vậy, chúng ta sẽ dễ dàng đến thu phục. Mạnh Hạo đi vào khe lớn, chậm rãi nói.

Mọi người phía sau hắn phần lớn như đang suy nghĩ, duy chỉ có mấy người biết Mạnh Hạo, thần sắc cổ quái, ho khan vài tiếng, không nói chuyện.

- Nói đơn giản một chút là hù dọa bọn chúng! Mạnh Hạo lại nhấn mạnh một câu, mang mọi người đi vào địa cung, dựa theo ký ức, cấp tốc đi về phía trước, đi qua bên cạnh đại điện trống không dưới lòng đất, hắn liếc mắt quét qua, nhìn đến nơi này vẫn giữ vững chỉnh tề, rất sạch sẽ.

Nhưng những người phía sau hắn, từng người một mở to mắt, mỗi lần đi qua tòa địa cung, bọn họ đều thấy vách tường hư hại, mặt đất dường như từng bị phá hoại, còn không có cục gạch, bích họa cũng không có, còn có rất nhiều địa phương bốn phía đều lưu lại dấu vết bị càn quét, giống hình dạng chó gặm...

Một loạt thanh âm hấp khí, truyền ra từ trong miệng những thiên kiêu kia.

- Không tốt, nơi này từng có người đi qua! !

- Này... đây cũng quá hung tàn, rõ ràng đã tới sau, giống như đào địa ba xích, lấy đi tất cả mọi thứ...

- Thậm chí ngay cả cục gạch cũng không buông tha...

- Chết tiệt, chẳng lẽ là dị tộc! !

Toàn bộ những thiên kiêu kia chấn động tinh thần, ngay cả đám người Lý Linh Nhi cũng bị cảnh tượng này làm khiếp sợ, duy chỉ có Trần Phàm chần chờ một chút, nhìn bóng lưng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đi ở phía trước, lời nói của mọi người phía sau truyền đến, làm hắn cảm thấy có chút lúng túng, vội ho một tiếng, không giải thích, bước nhanh hơn, mang theo mọi người không ngừng hấp khí, bọn họ đi tới đại điện địa cung ở trung tâm, cũng là địa phương phong ấn Tham Lang.

Mới vừa đến nơi này, những thiên kiêu bốn phía đó lần nữa ồ lên, chỗ địa cung này là lớn nhất, nhưng cũng bị càn quét nghiêm trọng nhất... ngoại trừ phía ngoài khu vực trung gian, bốn phía tất cả đều sạch sẽ.

- Thật quá đáng! !

- Không còn một ngọn cỏ, chết tiệt, đây nhất định là dị tộc! ! Những thiên kiêu này đều phẫn nộ, lòng đầy căm phẫn, bỗng nhiên, trong trung tâm đại điện này, đoàn hồn hỏa kia lóng lánh trong giây lát, bên trong hình như có khuôn mặt vặn vẹo, phát ra rống giận.

- Chệt tiệt, là ngươi... ngươi lại đến nữa, ngươi muốn làm gì! !

- Ngươi lừa đi nhiều căn nguyên sinh mệnh của lão phu như vậy, ngươi đào đi tất cả vật bồi táng trong địa cung, ngay cả cục gạch, ngay cả bút họa, cái tên đáng chết nhà ngươi cũng không buông tha, ngươi còn muốn làm gì! !

- Mạnh Hạo! ! Trong hồn hỏa kia truyền ra gầm thét vô cùng đau đớn, gầm thét quanh quẩn cả địa cung. Mọi người phía sau Mạnh Hạo từng người hít sâu, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, giống như lần đầu biết, thần sắc mỗi người đều cổ quái.

Khu vực bọn họ đi qua ban nãy, đối với người đến cả một cục gạch cũng lấy đi, rất là phẫn nộ, nhưng nghĩ thế nào cũng không nghĩ đó là... Mạnh Hạo.

- Này... Này...

- Khụ khụ... Thiếu chủ đại nhân quả nhiên uy vũ...

Mọi người đều cười khổ, nhìn về phía Mạnh Hạo, càng thêm cổ quái, trong lúc mơ hồ, hình tượng dựng nên của Mạnh Hạo, dường như có chút sụp đổ.

Mạnh Hạo cũng buồn bực, nhíu mày, hừ lạnh, đi đến đoàn hồn hỏa trước mặt, vừa mới tới gần, đoàn hồn hỏa lập tức hét lên.

- Đừng tới đây, chết tiệt, cái tên vô sỉ nhà ngươi, đừng tới đây, ngươi so với sát tinh năm đó kia còn vô sỉ hơn! !

- Đoàn hồn hỏa này năm đó ta hấp thu qua, đã không còn hoàn chỉnh, để lại cho các ngươi cũng vô ích. Mạnh Hạo nói, đột nhiên nâng tay, không quản khuôn mặt trong hồn hỏa kia hét lên thế nào, bắt lại, hung hăng kéo,“ầm” một tiếng, hồn hỏa này bị Mạnh Hạo trực tiếp nắm trong tay, khi lôi ra, bốn cột phong ấn bên trong toàn bộ sụp xuống.

Tay Mạnh Hạo hung hăng bóp một cái, lập tức hồn hỏa này tản đi trong lòng bàn tay của hắn, bị hắn hấp thu vào trong cơ thể, tiến hành phong ấn, sau đó vội ho một tiếng, có chút chần chờ, nhưng nghĩ thì nghĩ vẫn không để ý mọi người phía sau, lấy ra phi kiếm, trước mặt mọi người

phía sau, bắt đầu lấy đi những cục gạch không còn lại nhiều lắm.

Những thiên kiêu trợn mắt nhìn, Mạnh Hạo vô cùng thuần thục, dùng thời gian ngắn nhất, đào toàn bộ nơi này, ngay cả cây cột vỡ vụn kia cũng bị hắn thu hồi, lúc này mới vỗ ống tay áo, chân bên phải vừa bước, mặt đất vỡ vụn, xuất hiện một khe nứt.

- Đi thôi, đi đệ nhị địa.

Mạnh Hạo bước vào bên trong, những thiên kiêu phía sau hắn nhìn nhau một cái, cử động của Mạnh Hạo phá vỡ suy nghĩ của bọn họ, lúc này chần chờ một chút cũng lần lượt đi theo.

Trong đệ nhất địa, bọn họ lần nữa thấy khí phách của Mạnh Hạo...

- Cảm nhận được sát khí trên người Mạnh mỗ sao, nói cho ngươi biết Mạnh mỗ giết qua một Chí Tôn, nô dịch qua một Chí Tôn, còn ép bạo qua một Chí Tôn! Trong đệ nhị địa, có một dị thú toàn thân như hỏa diễm đang run rẩy, thanh âm Mạnh Hạo mang theo khí phách, cộng thêm uy lực của hắn, lại cộng thêm sát khí của hắn khiến cho dị thú hết sức sợ hãi.

Rồi sau đó, ở trong địa cung đệ nhị địa, những thiên kiêu kia lại thấy sự cướp đoạt của Mạnh Hạo... như cuồng phong quét ngang, nơi đi qua không còn một ngọn cỏ...

Đây là thói quen, đây là bản tính, không sửa đổi được...

- Đến đến đến đây, chúng ta nắm chắc thời gian, các ngươi đến hỗ trợ, đào lên dời đi cho ta. Mạnh Hạo cảm thấy một người có chút chậm, dứt khoát gọi những thiên kiêu đó đến đây trợ giúp.

Trần Phàm cười ha ha, tiến lên hỗ trợ, Lý Linh Nhi che miệng, sắc mặt Quý Âm âm trầm, khóe miệng Vương Hữu Tài co giật mạnh, những

thiên kiêu khác đều nhìn nhau, nhưng chuyện này không thể cự tuyệt, chỉ có thể đi lên từng người một.

Những chuyện này bọn họ cả đời cũng chưa làm qua, lúc này đáy lòng than thở, mơ hồ cảm thấy Mạnh Hạo sở dĩ cường hãn như vậy, có lẽ chuyện này cũng là một trong những nguyên nhân.

Một đường cướp đoạt, một đường đến địa cung địa thứ hai, hồn hỏa nơi này so với Tham Lang nơi đó cường hãn hơn nhiều, gần như đám người Mạnh Hạo mới bước vào, lập tức có uy lực "ầm ầm" bùng phát, Mạnh Hạo hừ lạnh, tu vi nổi lên, thân thể bước lên trước, đột nhiên trấn áp xuống.

Với tu vi Mạnh Hạo lúc này, phối hợp với gia trì của lực Sơn Hải, dù có cấm chế tương trợ trong địa cung này trấn áp những hồn này, nhưng rất nhanh trong hồn hỏa kia truyền ra gầm thét nhưng không tràn ra chút uy hiếp nào.

Ở nơi này, trong 33 thiên kiêu để lại một người, hấp thu cùng tiếp thu tạo hóa cường giả trong hồn hỏa này, nếu như thất bại, hắn sẽ tử vong, nếu như thành công, tu vi lập tức tăng tiến vùn vụt, nếu còn lựa chọn hy sinh thọ nguyên, như vậy trong giáp sinh mạng vượt qua Đạo Tôn, trở thành Chủ Tể!

Để lại một người phía sau, Mạnh Hạo đi vào đệ tam địa, đệ tứ địa, đệ ngũ địa... Tiếp tục đi, gặp dị thú, khí thế Mạnh Hạo tản ra, trực tiếp nói mình giết qua Chí Tôn, nô dịch qua Chí Tôn, ép bạo qua Chí Tôn.

Những thiên kiêu phía sau hắn ban đầu còn trợn mắt há mồm, dần dần thành thói quen, cuối cùng đều chết lặng, dường như ngay cả cảm giác khẩn trương đi tới 33 Địa tản đi rất nhiều.

Rồi sau đó cùng với Mạnh Hạo, thấy được hắn một lần lại một lần trấn áp những hồn hỏa kia, lưu lại một thiên kiêu hấp thu, cứ tiếp tục đi tới,

biến thành vô cùng thoải mái.

Đến cuối cùng, thậm chí Mạnh Hạo cũng không cần lên tiếng, hắn chỉ cần tản ra sát khí, những thiên kiêu bên cạnh hắn lập tức nói chuyện giúp hắn.

- Giết qua Chí Tôn, nô dịch qua Chí Tôn, ép bạo qua Chí Tôn, ngươi có sợ không, mau cút về!

Thậm chí trong mọi nơi địa cung, Mạnh Hạo cũng không cần thiết an bài nhân thủ trợ giúp cướp đoạt, những thiên kiêu kia từ ban đầu xa lạ, rất nhanh đã quen thuộc, đến cuối cùng, thậm chí một suy ra ba, một số địa phương Mạnh Hạo không phát hiện, đều bị bọn họ tìm được đào đi, làm Mạnh Hạo rất tán thưởng.

Cứ như vậy, vốn là một đám người mang theo áp lực, mang theo quyết tâm, dần dần không còn áp lực, ở 33 Địa này, giống như đi dạo chơi ngoại thành...

Đệ thất địa, đệ bát địa, đệ cửu địa...

Thiên kiêu bên cạnh Mạnh Hạo càng ngày càng ít, trước mỗi một đoàn hồn hỏa đều để lại một người, mỗi một người để lại đều cười cáo biệt với đám người Mạnh Hạo, chỉ là ẩn sau nụ cười kia là kiên định cùng quyết đoán.

- Thiếu chủ ta ở chỗ này, chúc thiếu chủ về sau cướp đoạt được càng ngày càng nhiều, chúc chư vị đạo hữu thuận lợi thu được tạo hóa... Tiếng động cáo biệt như vậy trong mỗi địa đều sẽ xuất hiện một lần.

Thời gian trôi qua, đệ thập ngũ địa, đệ thập lục địa, đệ thập thất địa... cho đến tam thập nhất địa, tam thập nhị địa, còn có tam thập tam địa!

Dùng một tháng, Mạnh Hạo đi tới 33 Địa, phía sau đã không còn bất kì

thiên kiêu nào, trước hồn hỏa lúc trước, bên ngoài hồn hỏa đặc biệt cường hãn, một thiên kiêu thường thường không có khả năng một mình hấp thu, cần nhiều người góp sức.

Cho nên, sau khi đến 33 Địa cũng chỉ có một người Mạnh Hạo, 33 Địa này, phía dưới cùng khe nứt hư vô, gần như mới bước vào, Mạnh Hạo lập tức thấy trên mặt đất nơi này có một nam nhân, ngồi yên lặng trên một ngọn núi.

Nam nhân kia mặc bộ áo dài xanh, cả người có cảm giác tràn đầy trong trẻo nhưng lạnh lùng, hắn ở nơi này dường như không phải bản thể, chỉ là một phân thân!

Trước mặt hắn có một bầu rượu, khi thì cầm lên, uống xong một ngụm, mà ở phía trước hắn, dưới chân núi là một thung lũng khổng lồ, nơi đó có một vùng đất trống, cái gì cũng không có.

Mạnh Hạo mới vừa phủ xuống, lập tức cặp mắt lóe lên, ánh mắt quét qua, dừng lại trên người nam tử áo xanh kia, hắn cảm nhận được, nơi này bất đồng với 32 Địa, nơi này không có Địa Cung, không có dị thú, không có hồn hỏa, thậm chí cũng không có phong ấn cùng cấm chế, dường như Cửu Phong Chí Tôn không để lại bất kì phương pháp giam cầm nào ở nơi này.

Còn nam tử áo xanh trên đỉnh núi kia làm Mạnh Hạo có cảm giác rất kỳ dị, hắn liếc nhìn là nhận ra đối phương là phân thân, không phải bổn tôn, nhưng tu vi phân thân này mơ hồ không rõ, một hơi thở làm cho con người cảm nhận như biển động sóng lớn, tiếp theo một cái chớp mắt dường như bình tĩnh không gợn chút sóng nào.

- Ngươi rốt cuộc đã tới... Bản quân ở nơi này chờ ngươi đã rất lâu. Thanh niên áo xanh ngẩng đầu, nhìn Mạnh Hạo, trong mắt tang thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1727: Thanh Thủy Quốc

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên, ngưng thần cẩn thận nhìn thoáng qua thanh niên áo xanh kia, không nói chuyện, cất bước đi tới, dừng lại trên ngọn núi.

- Ta chờ ngươi đã rất lâu rồi, lâu đến nỗi bản thân đã quên mất thời gian cụ thể... chỉ là nhớ mang máng, đã từng cùng một người đấu cược, nếu thua sẽ đáp ứng người kia một chuyện.

- Ở chỗ này, đám người đến đây, truyền thụ cho hắn... một cấm pháp. Nam tử áo xanh lẩm bẩm, thanh âm quanh quẩn, trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng như sao.

- Các hạ là...

- Quên mất, bản thân không phải bản thể, chỉ là phân thân, quên mất tên, chỉ nhớ rõ... nơi đó. Thanh niên áo xanh lắc đầu, nâng tay chỉ về thung lũng dưới chân núi.

Mạnh Hạo nhìn lại, nơi đó chỉ là vùng thung lũng trống không, không có gì khác.

- Không thấy được sao... Không kỳ quái, cấm pháp này có rất nhiều tên, người kia đã từng nói cho ta biết, hắn cũng sẽ thi triển cấm pháp tương tự nhưng không thi triển càng gần sát căn nguyên như ta. Mà hắn đoán,vài năm sau, người trong truyền thừa của hắn, vậy cũng có người sẽ căn cứ theo đệ nhất cấm của hắn, cân nhắc xuất ra loại cấm pháp này, nhưng bởi vì sự quỷ dị của cấm pháp, cho nên khả năng không lớn lưu truyền thế gian.

- Cho nên hắn hy vọng ta ở nơi này đợi một người đến, truyền thụ cấm

pháp của ta cho người này.

- Bao nhiêu năm rồi, ngươi là người thứ nhất đến, người ta muốn đợi nghĩ đến cũng chính là ngươi. Thanh niên áo xanh mỉm cười, nhìn Mạnh Hạo, trong mắt bình tĩnh.

- Lại đây, đến chỗ này của ta.

Mạnh Hạo trầm mặc, cẩn thận nhìn thanh niên áo xanh trước mắt, cười nhạt, không có sợ hãi, không có chống cự, ung dung cất bước đi đến, trong mắt thanh niên áo xanh lộ ra tán thưởng, cho đến khi Mạnh Hạo đến gần hắn, thanh niên nói: - Hiện tại ngươi lại đây nhìn.

Mạnh Hạo nghe vậy nhìn về phía thung lũng dưới chân núi kia, nhưng lúc này đây, ánh mắt hắn đang nhìn tuôn ra tia sáng.

Hắn thấy được kia vốn là thung lũng trống không, giờ phút này bất ngờ xuất hiện thành trì, giống như một quốc gia, bên trong có hoàng cung, có quý tộc, có bình dân!

Trong cả thành trì dân cư ở chừng hơn mười vạn người.

Nhưng điều này không khiến Mạnh Hạo khiếp sợ, điều hắn khiếp sợ chính là hơn mười vạn người này, mặc dù già trẻ không đồng nhất, mặc dù có nữ có nam nhưng... từ hoàng đế quy tắc cho tới bình dân bách tính, trên người mỗi một người đều tràn ra khí tức giống nhau!

Khí tức này chính khí tức giống nam tử áo xanh, loại cảm giác này nếu đổi lại là những tu sĩ khác không nhìn ra tột cùng sâu bên trong, nhưng Mạnh Hạo nơi này lại đang nhìn, Phong Yêu Cổ Ngọc trong túi trữ vật của hắn tràn ra chấn động mãnh liệt.

Mơ hồ, hắn nhìn thấu hơn mười vạn người kia, không ngờ... đều là phân thân!

Đều là phân thân của thanh niên áo xanh này!

Mạnh Hạo hít sâu, hắn nhìn hết thảy trong thành trì, hoàng đế đang xem tấu chương, phi tử lại tranh đấu lẫn nhau, từng người đại thần hưởng lạc, vô số bình dân cùng người nhà cười vui, rộn ràng nhốn nháo khắp đường...

Tiếng rao hàng, tiếng thét to, tiếng phẫn nộ, tiếng cười vui, đủ loại thanh âm ngưng tụ thành một vùng, làm người nhìn được giống như nhìn thấy thành trì chân chính, không thể nào tưởng tượng tất cả nơi này trên thực tế... chỉ là vô số phân thân của một người, hợp thành một thế giới.

Còn bên ngoài thành trì này viết tên thành này hoặc nói là nước này.

Ba chữ.

Thanh Thủy Quốc!

- Cấm chế này, không phải sư tôn truyền thụ cho ta, mà là tự mình ta tìm hiểu, ngay cả sư đệ ta cũng không thể, thôi đi, truyền thụ cho ngươi kết thúc nhân quả này.

- Về phần ngươi có học được không phải xem tạo hóa của ngươi. Thanh niên áo xanh lắc đầu cười, không để ý đến Mạnh Hạo nữa, mà xoay người, đi về phía bầu trời.

- Không nhớ đã bao nhiêu năm, hôm này hoàn thành ước định, bản quân... cũng nên rời đi, tuy là một thần niệm, bản thể kia không xem là gì nhưng cũng đã rời khỏi lâu, có chút tưởng niệm một ít khuôn mặt ngẫu nhiên xuất hiện trong trí nhớ.

- Đi thôi, đi thôi. Thanh niên vung tay áo, bay lên thiên không, thân ảnh dần dần mơ hồ, cuối cùng trở thành điểm sáng xanh, tiêu tán trong thiên

địa, không thấy bóng dáng.

Mạnh Hạo nhìn thung lũng dưới chân núi, hết thảy nơi đó, giờ phút này cũng chậm rãi mơ hồ, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, ngưng thần nhìn tất cả, hắn thấy được quá trình mỗi thân ảnh tiêu tán, thấy được thành trì kia tản đi, cho đến ba chữ Thanh Thủy Quốc cũng tản đi, hết thảy nơi đó lần nữa trở thành thung lũng.

- Cấm pháp, Phong Yêu cấm pháp...

- Trong tất cả cấm pháp ta học được, ngoại trừ đệ cửu cấm tự chế, chỉ có đệ nhất cấm và đệ tứ cấm không thu được, mà này hiển nhiên không phải đệ nhất cấm, như vậy nó là... đệ tứ cấm!

Tinh thần Mạnh Hạo chấn động, tu vi giờ này của hắn trên thực tế đã không cần nhiều khí huyết cùng lực lượng của thiên địa, đã tiến vào trong bình cảnh, có hai con đường bày trước mắt hắn, một là đi hết Cổ Cảnh.

Khác là hoàn chỉnh cấm pháp, sau đó luôn luôn sinh ra căn nguyên.

Hai con đường này một là tu La Thiên Đạo Tiên, còn lại là tu cấm pháp nhất mạch Phong Yêu, đều là chính xác, nhưng tu thứ nhất cần thời gian, nhiều hơn gia trì tu vi khí huyết nữa, cũng chỉ làm thành công tắt đăng lớn hơn một chút.

Về phần điều thứ hai, cần chính là cảm ngộ, cần chính là tạo hóa.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo yên lặng ngồi ở chỗ kia, nhìn thung lũng, hồi lâu nhắm nghiền hai mắt, trong đầu của hắn trước thấy được hết thảy, đều xuất hiện phản trục, không ngừng thi triển lực lượng, dần dần, cả người hắn đắm chìm trong nhập định.

Đối với Phong Yêu cấm pháp, có lẽ những người khác rất khó một lần

nhìn liền hiểu rõ, nhưng Mạnh Hạo không giống thế, hắn là đời chín Phong Yêu, hắn nắm giữ chín cấm pháp, thậm chí đã hoàn thành đệ bát cấm, sinh ra căn nguyên.

Với hắn, cấm pháp Phong Yêu, hắn cần là bản chất, là phương hướng, chỉ có xuất hiện phương hướng này hắn có thể thi triển lực lượng.

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo thi triển đệ tứ cấm ở nơi này, trong 33 Địa, 33 thiên kiêu kia từng người đều vào thời khắc mấu chốt, cảm ngộ tạo hóa lẫn nhau trong hồn hỏa, từ từ hấp thu.

Cả 33 Địa đều rất an tĩnh, mà phía ngoài Sơn Hải Giới, thời gian từng giờ trôi qua, chuẩn bị chiến đấu đã tiến hành hoàn tất, trong ngày tiếp nhận, đang đợi trong quá trình 33 Thiên giáng lâm, tu sĩ Sơn Hải Giới càng thêm quý trọng thời gian cuối cùng này, bồi bạn cùng với người cùng vật trọng yếu nhất cả đời này của chính bản thân.

Trong tinh không, trên Đệ Thập Thất Thiên, cho đến 33 Thiên, trạng thái của bọn chúng cũng dần trong suốt, biến thành mơ hồ, mơ hồ dường như có thể thấy được cuối tinh không, có mặt đất vô biên chậm rãi xuất hiện.

Còn ở ngoài 33 Thiên, trong hư vô mênh mông, lúc này có hai mảnh vượt qua đại lục 33 Thiên vô tận, tốc độ không thể hình dung, một đường nghiền ép trời không, gào thét đến.

Mục tiêu của bọn chúng là phương hướng của Sơn Hải Giới!

Rất nhanh đã đến gần...

Khi bọn hắn đến là lúc có lẽ... chính là một khắc cuộc chiến tranh này thật sự kết thúc.

Thời gian lại một lần nữa trôi qua, nhoáng một cái đã qua bốn tháng, trong Sơn Hải Giới, trong đen tối bốn tháng, yên lặng chuẩn bị nghênh

đón... vực sâu tối đen như mực phủ xuống.

Còn ở trong 33 Địa, lúc này cũng có 34 người gặp phải lột xác sinh và tử, nơi này không còn an tĩnh mà có tiếng gào thét thảm thiết truyền ra.

Quá trình thu được tạo hóa đối với 33 thiên kiêu tràn đầy đau khổ, bọn họ muốn hút đi tạo hóa từ trong hồn hỏa kia rất có khả năng bị đoạt xá.

Dưới cấm này nếu bị đoạt xá bọn họ sẽ tan thành mấy khói.

Quá trình cụ thể của mỗi người không giống nhau, những đau khổ lại giống nhau, khiến cho những thiên kiêu kia từng người tóc tai bù xù, giống như lệ quỷ, mắt đỏ, cắn răng kiên trì.

- Không thể thất bại...

- Nhất định phải thành công!

- Cho dù hy sinh thọ nguyên, cho dù chỉ có một giáp sinh mạng, cũng đủ để ta bảo vệ gia tộc...

- Nếu chết ở nơi này, ta không cam lòng, mặc dù ta chết, cũng muốn chết trong trận giao chiến với dị tộc! !

Nổ vang không ngừng, gào thét thảm thiết, làm trong 33 Địa nổ một vùng.

Còn ở sâu trong mặt đất tầng thứ nhất 33 Địa, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi ở ngọn núi, nhìn thung lũng từ xa, dần dần trong mắt hắn có thể nhìn thấy không còn là một vùng trống không trong thung lũng mà là xuất hiện một hình dáng, xuất hiện một thành trì...

Thành trì này không phải Thanh Thủy Quốc, mà là Vân Kiệt Huyện, còn có một ngọn núi, dưới chân núi là một con sông, từ từ một vài thân ảnh

xuất hiện trong huyện thành, những thân ảnh rất mơ hồ, không thấy rõ khuôn mặt nhưng theo cảm ngộ của Mạnh Hạo, khi hắn trì hoãn, những thân ảnh này càng ngày càng nhiều, bắt đầu xuất hiện hình dạng.

Có nam có nữ, có già có trẻ, bộ dạng bất đồng nhưng mỗi một người... đều có khí tức Mạnh Hạo, thậm chí nếu Mạnh Hạo muốn, trong chớp mắt có thể thấy thế bất kỳ thân ảnh nào.

Đều là phân thân của hắn!

Đệ tứ cấm này vốn là một... cấm pháp hóa thân ngàn vạn, kỳ danh là... Bản Ngã Cấm!

Ngàn vạn hóa thân, ngàn vạn ta!

Nếu thi triển đến cực hạn, bất kỳ một người nào đều có thể trở thành mầm móng sinh mạng, phân thân bất diệt, luân hồi bất diệt, một người tồn tại, thì có thể làm cho người thức tỉnh lần nữa.

Mạnh Hạo quên mất thời gian, quên mất tất cả, đắm chìm trong cấm pháp này, cho đến khi thân ảnh trong huyện thành này, hắn bắt đầu ban phát cho mỗi một phân thân ý thức độc lập.

Chỉ có ý thức độc lập đầy đủ, mới có thể tự mình suy tư.

Còn tất cả phân thân này đều có sợi tơ không nhìn thấy, sợi tơ này nối tiếp với Mạnh Hạo, giống như trung tâm là hắn, thả ra vô số sợi, trở thành lưới, tất cả trong lưới này đều là lan tràn của hắn.

Dần dần chúng sinh trong thành trì bắt đầu cuộc sống chính mình, nếu như có người ngoài nhìn chỗ này tất nhiên rất khó nhìn thấu những thứ này là giả dối, nhưng Mạnh Hạo còn chưa đủ, hắn không ngừng thi triển lực lượng, theo cảm ngộ, kết hợp cùng Phong Yêu cấm pháp, hắn ở bốn phía ngọn núi, xuất hiện một lại thêm một Vân Kiệt Huyện, rồi sau đó,

những thành trì này liên hiệp cùng nhau, trở thành một quốc gia...

Khi tháng thứ mười đã đến, chung quanh hắn, phóng nhãn nhìn đã không còn là một quốc gia mà là ba quốc gia xuất hiện... Trong mỗi một quốc gia đều có vô số người, mà mỗi người...đều là Mạnh Hạo.

Cũng chính vào lúc này, 33 thiên kiêu kia có người tử vong, có người... xuất quan!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1728: Bát Nguyên Phủ Xuống

Người thứ nhất xuất quan chính là Vương Hữu Tài.

Tu vi của hắn có rất nhiều thiên kiêu nhưng không phải cao nhất, ngược lại là thấp nhất trong chừng đó người. Tư chất của hắn, thậm chí có thể nói là kém nhất nhưng ý chí của hắn lại vô cùng kiên định, năm đó đến Mạnh Hạo cũng phải chấn động, khiến cho tất cả mọi người ở Đệ Cửu Sơn Hải đối với người lòng dạ độc ác này cũng chấn động tâm thần.

Hắn vì bái nhập tông môn, vì muốn tìm đạo mà không tiếc phá hủy cặp mắt của mình, chỉ vì để từ chỗ mù lòa mà tìm thấy đạo ảnh.

Trong tông môn, hắn vẫn như thế. Chẳng những đối với người khác vô cùng ngoan cố mà đối với bản thân càng thêm ác liệt. Giờ này, trong 33 Địa, người khác ở trong đó thống khổ thê lương, nhưng hắn lại đang cười rất to.

Nụ cười dữ tợn, hắn hấp thu hết thảy tạo hóa từ Hồn Hỏa, lại lựa chọn hy sinh tuổi thọ cùng căn nguyên sinh mệnh của mình, đổi lấy tu vi tăng tiến đến cực hạn.

Trực tiếp vượt qua Cổ Cảnh, bước chân vào Đạo Cảnh, trở thành Đạo Chủ, trở thành Đạo Tôn lại tiếp tục tăng cao, trở thành Chủ Tể!

Ý chí trong Hồn Hỏa kia cũng đều bị Vương Hữu Tài tàn nhẫn khống chế, đến cuối cùng hắn lại cười ha hả, gần như là tự nguyện đem sinh mạng của mình rót vào trong cơ thể Vương Hữu Tài.

Cùng với đột phá tu vi, Vương Hữu Tài xuất quan, hắn hóa thành cầu

vồng ngập trời, thương phát đầy đầu, tu vi tản ra khiến cho thiên địa phải thất sắc, 33 Địa thế giới nổ vang.

Sau hắn cũng có người lục tục xuất quan, nhưng cuối cùng cũng ít thấy người nào có thể đạt tới trình độ của hắn. Cho đến khi Lý Linh Nhi đầu đầy tóc bạc bước ra, mới thấy tản ra một loại khí tức có thể so với Chủ Tể.

Bộ dáng của Lý Linh Nhi biến đổi hoàn toàn, không còn trẻ mà đã hóa già nua, trở thành một bà lão. Thanh xuân của nàng, hết thảy đã bị phá hủy để đối lấy tu vi kinh thiên. Cho dù một giáp sau, nàng sẽ bị hình thần câu diệt nhưng đây vẫn là lựa chọn của nàng.

Ngoài dự liệu của Mạnh Hạo là Trần Phàm, hắn không lựa chọn vứt bỏ thọ nguyên, thậm chí ngay cả cảnh giới cũng chưa đến Đạo Tôn mà chỉ là ngũ nguyên. Sắc mặt hắn ảm đạm, dường như muốn nói lại thôi, yên lặng xuất quan.

Quý Âm thì ngược lại, giống như Lý Linh Nhi, nàng vô cùng dứt khoát quyết liệt!

Mọi người lục tục bay ra, khí thế không ngừng dâng lên, cả 33 Địa nều nổ vang. Cho đến cuối cùng, 33 vị thiên kiêu, tổng cộng xuất hiện chỉ có bốn người, có chín người đã… vĩnh viễn mai táng tại nơi này, thu hoạch tạo hóa thất bại, hình thần câu diệt.

24 vị thiên kiêu đã thành công thu được tạo hóa, trong đó chừng tám người lựa chọn vứt bỏ thọ nguyên. Tu vi tám người này có thể so với lực lượng tu vi của Chủ Tể. Hơn phân nửa những người còn lại có thể so với Đạo Tôn, chỉ có vài người là đạt đến ngũ nguyên.

Nhưng bất kể là như thế nào, những người này sau khi xuất quan, vận mạng bản thân đã hoàn toàn biến đổi. Cùng với sự xuất hiện của bọn họ, mặt đất bắt đầu sụp xuống, tầng tầng lớp lớp dần sụp đổ. Những người

này đều đang đợi Mạnh Hạo xuất hiện.

Mười tháng qua, mỗi người đều thu hoạch tạo hóa, không cảm giác được tiến trình của những người khác. Thời khắc này họ cùng xuất hiện, tu vi tản ra, bọn họ ngay lập tức ta nhận thấy, Mạnh Hạo… đang ở chỗ sâu nhất trong 33 Địa.

Mặt đất sụp xuống, một đám dị thú bay ra vây quanh bốn phía, cảnh giác nhìn mọi người, không dám đến gần.

Chỉ là thời gian cứ thế trôi qua, mấy ngày sau, Mạnh Hạo vẫn chưa xuất hiện. Mọi người ai nấy đều trầm mặc, nhất là bọn họ cảm nhận được khí tức của Mạnh Hạo đang chậm rãi tán đi. Bọn họ đều nhíu mày, nhìn về người có tu vi mạnh nhất lúc này, Vương Hữu Tài.

Vương Hữu Tài trầm mặc, một hồi lâu sau mới xoay người, cất bước đi về phía cửa ra bên trên.

- Đi thôi, chỉ sợ chiến tranh đã diễn ra ở bên ngoài rồi. Chờ đợi ở đây không có ích gì, tạo hóa của Mạnh Hạo, so với ta không ngang bằng thì là lớn hơn, tự nhiên sẽ cần nhiều thời gian hơn.

- Ta chỉ có một giáp sinh mạng, không muốn lãng phí, ta muốn tham chiến! Cặp mắt Vương Hữu Tài đen như mực, tuy rằng đã mù nhưng tựa hồ như có ánh sáng kỳ dị lóng lánh. Hắn vừa nói, vừa chạy thẳng đến lối ra.

Những thiên kiêu khác cũng trầm mặc, cúi đầu nhìn mặt đất đang sụp xuống. Cuối cùng, toàn bộ đều xoay người bay ra. Lý Linh Nhi đáy lòng khẽ thở dài, cũng theo đi. Trần Phàm có chút thất hồn lạc phách, nhìn về phía mặt đất. Hắn nhìn về chỗ sâu nhất, không ai phát hiện ra, thứ hắn nhìn chính là tạo hóa 19 Địa.

“Ta nên… lựa chọn thế nào?”

Trần Phàm chua xót, thu hồi ánh mắt, giấu đi vẻ mờ mịt, cùng bay theo ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong Sơn Hải Giới, cuộc chiến với 33 Thiên rốt cuộc cũng bắt đầu.

Tinh không nổ vang, một khu vực trực tiếp bị đánh nát, cưỡng ép mở một lối đi. Có thể thấy được Đệ Thập Nhất Thiên đại lục đã không còn trong suốt, mơ hồ nữa mà đã xuất hiện rõ ràng!

Ở trên đó, đã có thể nhìn rõ được Đệ Thập Bát Thiên, 19 Thiên thậm chí là… 33 Thiên.

Mang theo uy áp vô thượng, mang theo khí thế kinh thiên động địa, ầm ầm phủ xuống tinh không Sơn Hải Giới. 17 Thiên phủ xuống… rồi 18 Thiên lần lượt phủ xuống!

“Ầm, ầm, ầm”

Tinh không bị xé rách, gió lốc điên cuồng khuếch tán khắp bốn phương tám hướng. Hai thân ảnh bước ra từ 33 Thiên, hai người này một nam một nữ, trên người bọn họ không thấy một chút dấu hiệu của dị tộc nào, họ giống như tu sĩ vậy.

Duy chỉ có đôi mắt của họ lộ ra ánh sánh băng lãnh vô cùng, dường như trong mắt bọn họ, mọi sinh mạng đều chỉ như con kiến.

Mà sự xuất hiện của bọn họ mang theo một luồng uy áp không cách nào hình dung, ầm ầm phủ xuống, khiến cho Sơn Hải Giới nổ vang, núi cao run rẩy, biển rộng gầm thét, vô số tu sĩ phun ra máu tươi.

Uy áp kia là của Chí Tôn, không phải thất nguyên, mà là… bát nguyên!

Hai đại Chí Tôn mạnh nhất của 33 Thiên lúc này, chính là hai… Chí Tôn bát nguyên!

Từ trong 17 Thiên đến 33 Thiên sau lưng bọn họ, vô số đại quân dị tộc ào ào chạy ra. Phóng nhãn nhìn lại, có thể thấy số lượng quân đâu chỉ có ngàn vạn mà là vô biên vô tận, chừng mấy chục triệu người. Mỗi một dị tộc phủ xuống đều mang theo không ít cường đại.

Giờ khắc này, pháp bảo khổng lồ cũng dần xuất hiện. Từ nơi dị tộc chạy ra, vang lên tiếng nổ ngập trời. Có mấy pho tượng cao đến vạn trượng, còn có cây cối to lớn toả ra hàn khí lạnh người, càng kinh người hơn, chính là ở phía sau bọn họ, một mặt trời màu đỏ, từ từ dâng lên!

Ngoài ra, mấy dị tộc trong truyền thuyết cũng xuất hiện, kinh người nhất chính là người khổng lồ cao chừng mấy vạn trượng, dường như chưa phải độ cao cực hạn mà đã bị áp chế. Trên mi tâm họ, tinh điểm lấp lánh, toàn thân tản ra khí tức tang thương.

Còn có những người có cánh sau lưng, vô cùng dữ tợn đang đứng trong đại quân.

Xa hơn nữa, là mấy vạn con rồng đen đang gầm thét lao đến, những nơi chúng đi qua, biển lửa ngập trời.

Lần này, toàn bộ 33 Thiên đã phủ xuống, muốn tập hợp tất cả lực lượng, tiêu diệt Sơn Hải Giới. Tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới tâm thần chấn động, vô biên vô tận là dị tộc, chư Thiên đại lục kinh người. Ở nơi tối cao trên kia, còn có Chí Tôn vô thượng. Sơn Hải Giới, dường như không có đến nửa phần thắng lợi.

- Giết sạch. Một thanh âm băng hàn, mang theo sự tang thương giờ khắc này vang vọng trong tinh không, khuếch tán khắp bốn phương tám hương, truyền vào trong tai mỗi dị tộc đồng thời cũng đánh vào tâm thần của toàn bộ tu sĩ Sơn Hải giới.

Người nói câu này, chính là nữ tữ trong hai đại Chí Tôn bát nguyên kia. Nàng vừa nói ra, lập tức đại quân dị tộc truyền ra tiếng gào thét long trời lở đất. Trong tiếng nổ "ầm ầm", bọn họ như thủy triều trực tiếp xông vào Sơn Hải Giới.

Mà nàng ở nơi này, thân thể cũng nhoáng lên một cái, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, với khí thế quét sạch mọi thứ, chạy thẳng tới Sơn Hải Giới. Nàng chỉ tay về quầng sáng phòng hộ quanh Sơn Hải Giới.

Ngón tay vừa chạm, "rắc rắc" vài tiếng, quầng sáng trực tiếp vỡ nát, tạo thành vô số mảnh vỡ cuốn ngược mà đi. Nàng một bước bước vào, xuất hiện ngay tại núi thứ năm. Bất ngờ, nàng đạp mạnh xuống, chỉ trong chớp mắt, núi thứ năm lập tức nổ vang, hoàn toàn vỡ vụn.

Một màn này khiến cho tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới khiếp sợ đến ngây người.

Nhưng ngay lúc này, từ trong Sơn Hải Giới truyền ra mấy tiếng gầm nhẹ. Hư vô xung quanh nữ Chí Tôn, đột nhiên hiện ra ba tòa đại điện. Ba lão nhân từ trong đại điện đi ra, đó chính là…Tôn Giả!

Tam Đại Tôn Giả Sơn Hải Giới không ẩn núp nữa, đồng thời xuất hiện trấn áp vị nữ Chí Tôn này. Cùng lúc đó, con rối Chí Tôn của Mạnh Hạo còn có Hải Mộng Chí Tôn lập tức xuất thủ, muốn đánh chết vị nữ Chí Tôn kia.

Xa xa, ba đại đạo môn toàn bộ phủ xuống, mang theo đệ tử đạo môn cùng pháp khí đạp môn, hướng về phía đại quân dị tộc mà diệt sát.

Xa hơn nữa, trên đạo đài Hứa Thanh đang ngồi, phát ra từng đạo phong mệnh, truyền vào đại quân Sơn Hải, tấn công vào dị tộc. Trận chiến sinh tử đã bắt đầu.

Tộc nhân Phương gia, còn có mấy tông môn thời khắc này đều có mặt tại chiến trường. Thậm chí, người của Vương gia cũng xuất hiện.

Loạn chiến, hay còn gọi là quyết chiến giờ khắc này đã bắt đầu. Cùng lúc đó, trong tinh không, vị nam tử Chí Tôn bát nguyên còn lại sắc mặt trước giờ vẫn vô cùng bình tĩnh, hắn nhìn về phía sâu nhất Sơn Hải Giới, chính là Nam Thiên Tinh trên Đệ Cửu Sơn Hải.

- Quả nhiên là ngươi. Nam Chí Tôn bát nguyên nhẹ giọng lên tiếng, bước ra một bước, thân ảnh hắn biến mắt, xuất hiện hay tại bầu trời Đệ Bát Sơn Hải, bên trong Sơn Hải Giới.

Gần như ngay tại khoảnh khắc hắn xuất hiện, trận pháp ở Nam Thiên Tinh đột nhiên bạo phát, sát cơ ngập trời. Vị Chí Tôn bát nguyên cũng không để vào mắt, hắn cất bước chạy thẳng tới đỉnh núi trên Nam Thiên Tinh.

Trên ngọn núi, Thủy Đông Lưu đứng ở đó bỗng nhiên xoay người, hắn nhìn Chí Tôn bát nguyên đang ở xa xa. Ánh mắt hai người giao nhau, không một lời nói, thân ảnh của họ đồng thời biến mất nhưng ngay tại khoảnh khắc đám, ngọn núi dưới chân bọn họ truyền ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Sau tiếng nổ, ngọn núi không còn, mặt đất biến mất, nơi này trực tiếp trở thành một cái hố sâu! Hố sâu này nối thẳng đến nội hạch Nam Thiên Tinh, có thể thấy được một biển dung nham cuồn cuộn bên trong.

Cũng chính lúc này, trong 33 Địa, Mạnh Hạo đột nhiên mở mắt ra. Hết thảy mọi thân ảnh chung quanh hắn đều đình chỉ mọi hành động, dần dần hóa thành vô số điểm sáng, bay thẳng lên không trung, chay thẳng đến chỗ Mạnh Hạo, chui vào trong cơ thể hắn. Cặp mắt Mạnh Hạo càng lúc càng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1729: Lực Lượng Tuyệt Đối

- Đệ tứ cấm... Bản Ngã Cấm! Mạnh Hạo nhìn mảnh thế giới trước mắt đang tiêu tán, nhìn từng chúng sinh đang tự mình phân thân, từ từ tán đi, hắn đứng lên.

Tại khoảnh khắc hắn đứng dậy, tu vi của hắn không biến hóa, nhưng cấm pháp của hắn, chợt từ sáu cấm trở thành bảy cẩm!

”Khoảng cách chính cấm chỉ hơn kém hai đạo, một là đệ nhất cấm ban đầu, cuối cùng là đệ cửu cấm” Mạnh Hạo nhớ lại quá trình thu được cấm pháp cả đời này, trong lòng cảm khái.

Khi xoay người, tay hắn vung mạnh về bốn phía, bên người hắn lập tức xuất hiện một ngọn Hồn Đăng, tổng cộng có 33 ngọn đèn, trong đó có mười ngọn đèn đã tắt, 23 ngọn đèn vẫn sáng như cũ.

”Thần Minh Thất Khô, Đệ Nhất Khô cùng Đệ Nhị Khô, ta đều đã vượt qua, giờ này... nếu trước tiên ta cắn nuốt lực lượng Ly Long Chí Tôn, ta có thể mở được Thần Minh Đệ Tam Khô!” Mạnh Hạo trong mắt lộ ra tia sáng kì lạ, ngóng nhìn ngọn Hồn Đăng thứ 11.

”Đệ Tam Khô, chính là Tâm Khô...” Mạnh Hạo trầm mặc, tay nâng lên, chỉ tay vào Hồn Đăng, chỉ phong gào hét, lửa trên ngọn Hồn Đăng thứ 11 nhanh chóng tắt vụt, trở thành khói xanh, ngược lại bay về phía Mạnh Hạo, sáp nhập vào bên trong thất khiếu của hắn.

Mạnh Hạo hai mắt nhắm nghiền, yên lặng ngồi ở đó. Thân thể hắn vẫn bình thường, thần hồn của hắn cũng không có biến hóa, nhưng trái tim hắn trong phút chốc như bị một bàn tay vô hình bắt được, hung hăng bóp

một cái.

”Thình thịch!”

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, một nỗi đau đớn từ trái tim truyền đến. Trừ bỏ cơ quan nội tạng đang đau đớn, còn có một loại đau nhói đến từ nội tâm, như có một loại bi thương vô hạn khiến hắn mất đi tâm hồn, trở thành một chỗ trống rỗng.

Trán của hắn đổ ra một lượng mồ hôi lớn, cả người run rẩy. Hắn không xuất hiện ảo giác, nhưng loại đau đớn này khiến hắn có cảm giác cả thế giới như chết đi, chỉ còn lại lại có một mình hắn, cô độc nhìn cả thiên địa.

- Không... Mạnh Hạo lầm bầm, ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng. Tiếng hô của hắn dường như muốn phát tiết nội tâm đau nhói, dường như muốn biến đổi loại cô độc này, dường như muốn xé mở bầu trời thế giới này.

Tiếng hô của hắn vang vọng, 33 ngọn đang sụp xuống nhưng tại lúc tiếng hô của hắn vang lên, phía trên Mạnh Hạo đã trực tiếp nổ vang. Một luồng khí lãng gầm thét bay ra, trực tiếp đánh vào mặt đất, tạo thành một cái hố sâu xoáy to lớn.

Vô số bùn đất trên mặt đất bị cuốn đi, trở thành một cái lốc xoáy trên mặt đất, mà Mạnh Hạo, đang khoanh chân ngồi ở trung tâm lốc xoáy. Chung quanh hắn, có mấy chục dị thú, lúc này đều run rẩy nhìn Mạnh Hạo, dường như bị uy áp tràn ra trên người Mạnh Hạo dọa sợ.

”Thần Minh Thất Khô... Nói thật dễ nghe, nhưng thực tế, đây là bảy kiếp, cũng là bảy ma.” Mạnh Hạo mở mắt ra, trầm mặc nâng tay sờ lên vị trí trái tim

”Đệ Tam Khô, thứ khô héo đi chính là tâm... Mạnh Hạo khẽ thở dài,

đứng lên một bước đi ra phía ngoài. Khi đi ra, tu vi của hắn cũng có bạo phát, tăng trưởng một chút. Tu vi của hắn vốn đã vượt qua Chủ Tể, khoảng cách với Chí Tôn chỉ thiếu chút nữa. Lúc này tu vi tăng trưởng tuy rằng không nhiều lắm, không đủ để hắn vượt qua, bước chân vào Chí Tôn, nhưng cũng đủ để cho hắn đến gần Chí Tôn.

Ánh mắt của hắn quét qua bốn phương tám hướng, khí thế trên người bộc phát ra càng mãnh liệt hơn, bao phủ 33 Địa, bao phủ trên thân những dị thú kia, tạo thành uy áp kinh thiên.

- Hoặc là thần phục, hoặc là tử vong! Câu nói này, không phải trong miệng Mạnh Hạo nói ra, mà từ bên trong thần niệm của hắn tản ra, khiến tất cả các dị thú bị bao phủ đều cảm nhận được.

Những dị thú này đã bị sát khí của Mạnh Hạo uy hiếp, thời khắc này từng dị thú sau khi trầm mặc, đều hướng về phía Mạnh Hạo cúi đầu.

Gần như trong nháy mắt khi bọn chúng cúi đầu, Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, rầm rầm chạy thẳng tới cửa ra. Phía sau hắn, 33 Địa dị thú này cùng gầm thét, chạy theo Mạnh Hạo.

- Mười tháng đã qua, chiến tranh bên ngoài đã bắt đầu... Mạnh Hạo lẩm bẩm, khoảnh khắc lại gần cửa ra, trực tiếp xuyên thấu đi qua.

Cơ hồ vào lúc Mạnh Hạo ra khỏi 33 Địa, bên trong Sơn Hải Giới, chiến tranh đã bạo phát đến cực hạn, mấy ngàn vạn dị tộc đánh tới, rất nhiều cường giả Đạo Cảnh cũng đã đánh sâu vào. Nhất là đám người khổng lồ bước chân vào, khiến cho Sơn Hải Giới liên tiếp thất bại.

Cũng chính lúc này, đám người Vương Hữu Tài từ 33 Địa trở về, không chút do dự sáp nhập bên trong đại quân, tìm cường giả dị tộc trực tiếp khai chiến.

Bọn họ hơn 20 người đã gia nhập, phối hợp với các Đại Sơn Hải chủ, lấp

vào chiến lực đỉnh cao bị thiếu hụt của Sơn Hải Giới, giúp cho tu sĩ Sơn Hải tốc độ lùi về sau chậm hơn một chút.

Núi thứ năm tan vỡ, bị Chí Tôn bát nguyên một bước đạp cho vỡ nát. Mà vị nữ Chí Tôn bát nguyên kia, thời khắc này mặc dù bị đám người Hải Mộng, con rối Chí Tôn, ba đại đạo môn Tôn Giả đồng thời vây công, nhưng đều căn bản không phải đối thủ của nàng. Song phương chỉ trong nháy mắt lần lượt thay đổi công phu, nữ Chí Tôn bát nguyên này hừ lạnh một tiếng, bấm quyết một cái, lập tức một lốc xoáy ầm ầm bạo phát, quét ngang khắp bốn phía.

“Ầm ầm ầm”

Hải Mộng phun ra máu tươi, toàn bộ ba Đại Tôn Giả cũng phun máu tươi, Chí Tôn ngực lõm xuống, mọi người toàn bộ thụt lùi, nhưng không có cách nào cản trở vị nữ Chí Tôn bát nguyên kia.

- Một bầy kiến hôi! Nữ Chí Tôn bát nguyên nhàn nhạt lên tiếng, cất bước đi qua mọi người, trực tiếp sáp nhập vào biển thứ sáu. Vừa mới tới gần, tay nàng nâng lên hung hăng nhấn một cái.

Lập tức trong tay nàng xuất hiện một đoàn lửa màu xanh, lửa này nổ vang, trực tiếp phủ xuống rơi trên biển thứ sáu. Trong phút chốc, cả biển thứ sáu bị thiêu đốt, nháy mắt đã khô héo!

Vô số Hải tộc mai phục tại biển thứ sau phát ra tiếng gào thét thê lương, nhanh chóng bị đốt cháy, hình thần câu diệt.

Biển thứ sáu tan vỡ!

Tình thế gần như nghiêng về một bên, mà phương hướng của đại quân dị tộc, mặc dù đỉnh cao chiến lực Sơn Hải được bổ sung, nhưng phủ xuống lúc này là toàn bộ lực lượng 33 Thiên, nhất là đám người khổng lồ kia da dày thịt béo, trực tiếp cất bước đánh tới, tu sĩ Sơn Hải không thể cản trở,

toàn bộ bị dày xéo trở thành thịt nát.

Mấy ngàn vạn đại quân dị tộc toàn bộ đánh tới. Sơn Hải Giới thê lương nhưng không cách nào ngăn trở, không ngừng lui về sau, mội cỗ tuyệt vọng nảy sinh trong lòng mỗi tu sĩ Sơn Hải.

Dường như hết thảy chuẩn bị trước khi lực lượng tuyệt đối hạ xuống, căn bản cái gì cũng sai.

- Cuộc chiến tranh này trì hoãn quá lâu, hôm nay... phải kết thúc. Vị nữ Chí Tôn bát nguyên kia nhàn nhạt lên tiếng, một bước đi ra, chạy thẳng tới núi thứ sáu. Mục đích của nàng rất rõ ràng, muốn dùng thời gian ngắn nhất hủy diệt toàn bộ biển núi của Sơn Hải Giới.

Đến khi đó, chỉ còn dư lại tu sĩ Sơn Hải, đã không còn đáng để lo.

Đám người Hải Mộng cặp mắt đỏ thẫm, cố gắng ngăn trở lần nữa, nhưng căn bản không thể đến gần. Mắt thấy nữ Chí Tôn bát nguyên hướng về núi thứ sáu, nhưng đúng lúc này bỗng nhiên bên ngoài Sơn Hải Giới, phủ xuống trên Chư Thiên đại lục. Đệ Thập Thất Thiên chẳng biết tại sao, nhưng đột nhiên run rẩy, không ngờ thoát khỏi chư thiên, chạy thẳng tới Sơn Hải Giới.

Nhưng cẩn thận nhìn lại, phương hướng đi tới, không phải Sơn Hải Giới, mà là... vị trí Đại quân dị tộc.

Một màn này đột nhiên xảy ra khiến tu sĩ Sơn Hải Giới đều sửng sốt, những dị tộc kia cũng đều thất kinh, ngay cả nữ Chí Tôn muốn đi núi thứ sáu cũng chợt ngừng, xoay người nhìn về phía đại lục Đệ Thập Nhất Thiên.

Đã sớm đoán ra, bên trong 33 Thiên có gian tế tồn tại! Sắc mặt nàng âm lãnh, một bước đi ra chạy thẳng tới đại lục 17 Thiên. Tay nâng lên một trảo hung hăng đi xuống, tiếng nổ ngập trời. Đại lục Đệ Thập Thất Thiên

dưới một trảo của nàng lập tức run rẩy, không ngờ tại một kích của nàng trở thành tro bụi.

Nhưng cho dù là như vậy, nữ Chí Tôn bát nguyên này cũng không tìm được kẻ gọi là gian tế ở phương nào, không khỏi nhíu mày. Ánh mắt quét qua chiến trường nhưng không thu thập được gì.

”Không phải Như Phong. Hắn bị theo dõi, không phải hắn, vậy là người nào?

”Bất kể là của ai, khi lực lượng tuyệt đối hạ xuống, hết thảy sẽ bị bẻ gãy nghiền nát.” Vị nữ Chí Tôn này hừ lạnh một tiếng, tay nâng lên một trảo hướng về mặt trời của đại quân dị tộc, lập tức mặt trời khổng lồ này tràn ra ánh sáng vô tận, không ngừng rút nhỏ, bay thẳng tới nữ Chí Tôn. Khi rơi vào bốn phía bên người nàng thì không ngừng xoay tròn, tạo thành một bộ khôi giáp.

Áo giáp này sau khi xuất hiện, chiến lực của vị nữ Chí Tôn bát nguyên này ầm ầm bạo phát, so với lúc trước còn mạnh hơn. Hai tay nàng bấm quyết, vung mạnh lên, lập tức bên tất cả dị tộc bên trong đại quân như bị kích thích vô hình, từng kẻ ngửa mặt lên trời gào thét, cặp mắt đỏ thẫm, chiến lực theo đó cũng bạo phát gấp đôi trở lên, lực lượng tấn công lập tức bạo tăng.

”Rầm rầm”, Sơn Hải Giới lập tức tán loạn, không ngừng tử vong, không ngừng lui về sau.

Vị nữ Chí Tôn kia xoay người lần nữa, chạy thẳng tới Sơn Hải Giới. Lúc đã sắp tới gần, một chưởng đánh vào núi thứ sáu, núi thứ sáu nổ vang, thân thể Huyền Quy trên đó trực tiếp vỡ nát, phát ra tiếng hét thảm thê lương, núi thứ sáu đã tan vỡ!

Sơn Hải Giới run rẩy, tuyệt vọng, có người nổi điên. Người nổi điên trước tiên là ba cường giả đại đạo môn, từng người một triển khai thần

thông, không tiếc nuối mà tự bạo.

Nhưng ngay khi núi thứ sáu tan vỡ, đột nhiên từ bên trong núi bay thẳng ra ba đạo ánh sáng. Ba đạo ánh sáng lên ngập trời, trong khoảng khắc đã đem nữ Chí Tôn bát nguyên bao phủ bên trong, tạo thành một tam giác như phong ấn.

Chính là muốn phong ấn nữ Chí Tôn bát nguyên này!

- Chút tài vặt! Vị nữ Chí Tôn bát nguyên này cười lạnh, không có việc gì ngoài ý muốn. Nàng trước hết muốn diệt núi thứ sáu này, lại bị biến hóa của Đệ Thập Thất Thiên kéo lại, không thể không đi diệt sát. Khi trở về đã đoán được Sơn Hải Giới không tiếc bại lộ kẻ nằm vùng giấu ở 33 Thiên, cũng muốn trì hoãn bước chân của mình, nhất là đang chuẩn bị cái gì đó để đối phó với thủ đoạn của mình.

Lúc này, núi thứ sáu đóng băng, phong ấn xuất hiện, đương nhiên không phải chuyện ngoài ý muốn với nàng. Nhưng ngay khi nàng đem phong ấn này phá vỡ nát, ba Đại Tôn Giả lúc trước thủy chung không xuất hiện, duy chỉ có tại trận chiến này mới lộ diện. Thân ảnh mơ hồ trong nháy mắt đã rõ ràng, bất ngờ phong ấn ba điểm tam giác này!

- Lão phu Thái Linh Tôn Giả!

- Đạo Thần Tôn Giả!

- Trảm Thiên Tôn Giả!

- Sứ mệnh của ba người chúng ta, chính là chờ đợi ngươi phủ xuống. Sinh mạng của ba người chúng ta, đạo của ba người chúng ta, là đem ngươi phong ấn bên trong!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1730: Tam Kinh Phong Thần

- Lúc trước, chúng ta thủy chung không có xuất thủ. Mặc dù ngươi xuất hiện, ba người chúng ta đều chủ yếu là chống cự.

- Hôm nay chính là lúc ba người chúng ta báo đáp Sơn Hải Giới!

- Tam Kinh Phong Thần! Ba vị Tôn Giả này rất thần bí, sau bao nhiêu năm xuất hiện chỉ để lại kinh văn. Trên thực tế, kinh văn này cũng không phải do bọn họ sáng tạo, bọn họ chỉ là người giữ kinh.

Thời khắc này, ba lão nhân khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, lập tức trên người ba người này tràn ngập kinh văn. Đó chính là ba đại kinh văn, chúng toàn bộ bộc phát tạo thành phù văn vây quanh bốn phía, tạo thành phong ấn!

Lấy lực lượng kinh văn phong ấn vị nữ Chí Tôn này!

- Ta chấp nhận hy sinh thọ nguyên, dẫn động ba đại kinh văn. Ta không cầu có thể phong ấn ngươi vĩnh viễn mà chỉ cần nửa khắc cũng đủ biến đổi thế cục.

Nữ Chí Tôn bát nguyên nhíu mày, nâng tay chỉ về phía trước nhưng không thể nào giải khai được phong ấn. Lúc này, ở phía xa xa, Hải Mộng Chí Tôn cùng Chí Tôn khôi lỗi lập tức chạy thẳng đến chiến trường. Bọn họ muốn dùng lực lượng Chí Tôn để cưỡng ép cải biến thế cuộc.

- Các ngươi cho rằng chỉ cần như vậy là có thể biến đổi thế cục? Vị nữ Chí Tôn bát nguyên bỗng nở nụ cười. Tiếng cười vừa truyền ra, trong đại quân dị tộc, một tộc nhân tầm thường đột nhiên thân thể run rẩy, ngẩng

đầu phát ra tiếng gào thét thê lương. Theo tiếng gào thét vang lên, thân thể hắn không ngừng bành trướng. Dị tộc bốn phía không tự chủ được cũng bị hút lấy, dung hợp cùng một chỗ, trong thời gian ngắn ngủi mấy nhịp thở, một quả cầu thịt cao nghìn trượng bất ngờ xuất hiện trong tinh không.

Khối cầu thịt này có ngũ quan, nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra đây rõ ràng chính là một cái đầu lâu. Cặp mắt mở ra lộ vẻ băng hàn. Tiếng cười dần dần truyền ra.

- Không tệ. Xem ra đã đến lúc cần bổn tôn ra tay. Khối cầu thịt này vừa nói xong liền lập tức co rút lại, trong chớp mắt liền từ quả cầu thịt nghìn trượng biến thành một thân ảnh.

Đó là một nam tử trung niên mặc một bộ trường bào màu đỏ. Bộ dáng hắn rất quái dị, đầu hắn cực lớn, thoạt nhìn cùng thân thể hắn rất không cân đối. Thời khắc này hắn toét miệng cười, vô tận sát khí ầm ầm bạo phát. Hắn bước một bước, chạy thẳng đến chỗ Hải Mộng cùng Chí Tôn khôi lỗi.“Ầm” một tiếng, hắn đã cùng hai người đứng chung một chỗ.

Một màn này làm đám người Hải Mộng Chí Tôn biến sắc. Ngay cả tam Đại Tôn Giả mắt cũng co rút lại.

- Khí tức này... ngươi không phải tu sĩ 33 Thiên, ngươi đến từ hai thế lực kia!

Cũng chính lúc này, trong đại quân dị tộc đột nhiên có hơn mười người đều phát ra tiếng gào thét, thân thể họ bành trướng, hút lấy thân thể dị tộc bốn phía. Rất nhanh đã có hơn mười vị cường giả đột nhiên xuất hiện trên chiến trường.

Dao động tu vi của bọn họ mặc dù không phải là Chí Tôn nhưng chiến lực bạo phát ra lại vượt qua Chủ Tể. Sau khi xuất hiện, hơn mười người này đều nở nụ cười, thân thể bọn họ nhoáng một cái liền hướng thẳng về

Sơn Hải Giới bay tới.

Khí tức của bọn họ cùng người khác bất đồng. Bọn họ không phải tu sĩ Sơn Hải Giới, cũng không phải tu sĩ 33 Thiên. Thậm chí thế giới này cũng bài xích bọn họ nhưng lại bị áp chế, không thể nào xua đuổi được bọn họ.

Bởi vì bọn họ phủ xuống không phải bổn tôn mà là toàn bộ thần hồn, cùng dạng với đoạt xá mà cưỡng ép xuất hiện.

Trong đó còn có một vị rõ ràng là người khổng lồ. Thân thể hắn càng thêm to lớn, hắn ngửa mặt lên trời gào thét đánh tới. Trên mi tâm hắn có tinh điểm chuyển động, sát khí ngập trời.

Trong khoảng thời gian ngắn, Sơn Hải Giới liên tiếp bại lui.

Biển thứ bảy tiêu tán, núi thứ bảy, trong sự đánh hạ quyết liệt của mấy ngàn vạn dị tộc, cũng tan vỡ trước mặt tu sĩ Sơn Hải Giới. Cả cục diện vốn nghiêng về Sơn Hải Giới trong nháy mắt thay đổi.

Thời khắc này, trong Sơn Hải Giới vẫn còn dư lại hai biển hai tòa núi.

Thế cục lâm nguy, Sơn Hải Giới dường như sẽ bị hủy diệt. Ngay khi mấy ngàn vạn dị tộc, dưới sự hướng dẫn của hơn mười cường giả bỗng nhiên xuất hiện, hướng đến biển thứ tám giết tới thì đột nhiên, một đạo quang tiễn từ núi thứ tám ầm ầm phóng đến. Tốc độ một tiễn này cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần biển thứ tám, rơi vào đám dị tộc đứng gần nhất, hướng tới tinh điểm đang chuyển động của người khổng lồ trước mặt.

Người khổng lồ này ngẩng đầu, hét lớn một tiếng, tay phải nâng lên đánh một quyền về phía mũi tên.

Song phương trong khoảnh khắc đụng chạm, tiếng nổ vang trời. Quang

tiễn tan vỡ nhưng người khổng lồ cũng kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lui về phía sau. Cánh tay hắn trực tiếp nổ tung, gần nửa cơ thể tan vỡ, máu tươi phun ra, máu thịt bầy nhầy. Đạo quang tiễn thứ hai trong nháy mắt lại tới nhưng không phải truy kích người khổng lồ mà rơi vào biển thứ tám.

Biển này đã sớm bố trí cấm chế. Giờ phút này quang tiễn rơi xuống lập tức dẫn phát cấm chế, khiến cho cả biển thứ tám lập tức gầm thét. Vô số hào quang xuất hiện trên mặt biển, bay lên không. Vô số tiếng nổ liên tục tuôn ra, long trời lở đất.

Trong lúc nhất thời, tiếng hét thảm truyền ra, tất cả dị tộc bước chân vào biển thứ tám, dưới cấm chế bạo phát, không ít kẻ trực tiếp tan vỡ, hình thần câu diệt.

Nhưng số lượng tử vong này nếu so sánh với cả đại quân dị tộc thì vẫn không thể gây thương gân động cốt. Bất quá tầm ảnh hưởng trên sĩ khí lại không nhỏ.

- Là kẻ nào? Người khổng lồ mất đi cánh tay cùng gần nửa thân thể kia ngửa mặt lên trời gầm thét. Phía sau hắn, những thân ảnh phủ xuống kia cũng đều nhoáng lên một cái, đồng loạt nhìn về phía núi thứ tám.

Thời khắc này, một đạo cầu vồng từ trên núi thứ tám gào thét mà đến, tốc độ cực nhanh chạy thẳng tới chỗ này.

Chính là Mạnh Hạo!

Phía sau hắn có mấy chục dị thú đang tức giận đi theo. Những dị thú này không biết bị thứ gì đó kích thích mà thời khắc này toàn bộ gầm thét, dữ tợn phóng tới.

Giờ khắc này, thế cục cuộc chiến thiên biến vạn hóa. Hai vị Chí Tôn bát nguyên, một vị giết Thủy Đông Lưu, cuối cùng biến mất cùng Thủy

Đông Lưu, một vị khác bị tam Đại Tôn Giả không tiếc trả giá cao tạm thời phong ấn.

Còn Hải Mộng Chí Tôn cùng Chí Tôn khôi lỗi thì bị tu sĩ đầu to lấy lực lượng một người cưỡng ép ngăn trở.

Mạnh Hạo xuất hiện lại khiến thế cục thay đổi. Hắn cản trở đại quân dị tộc nhưng đồng thời cũng khiến hơn mười người phủ xuống kia, bao gồm người khổng lồ, đều nhìn về phía Mạnh Hạo. Không chút chần chờ, hơn mười đạo thân ảnh bay thẳng tới Mạnh Hạo

Khi bọn họ cùng Mạnh Hạo chém giết, đại quân dị tộc lại tiếp tục tiến vào biển thứ tám. Lần này, trong phút chốc, bọn họ đã hủy diệt được biển thứ tám, rồi hướng tới núi thứ tám mà chém giết.

Cũng chính thời điểm này, một tiếng thở dài truyền đến, một đạo thân ảnh từ Đệ Cửu Sơn Hải gào thét bay ra. Phía sau thân ảnh ấy không ngờ lại có cả một thế giới hư ảo đi theo hắn. Dường như hắn đi ra từ thế giới hư ảo kia, hắn tiến một bước thì đã xuất hiện phía trước đại quân dị tộc.

- Đệ đệ, ta tới giúp ngươi. Thanh âm hắn tang thương nhưng lại mang vẻ nhu hòa. Thân ảnh kia là một thanh niên, thần sắc cô độc, dường như hắn vốn không nên xuất hiện nhưng lại cố tình đi ra.

Hắn chính là Kha Cửu Tư!

Hắn mang theo Yêu Tiên Cổ Tông đã tiêu tán trong lịch sử mà xuất hiện trên chiến trường. Hắn vừa mới xuất hiện, trong thế giới hư ảo phía sau hắn truyền ra tiếng thở dài. Tiếng thở kia đến từ Chân linh dạ!

Tiếng than thở của dạ vang vọng trong thế giới hư ảo. Dường như một đôi mắt đột nhiên mở ra, trong nháy mắt, thân ảnh một triệu dị tộc toàn bộ biến mất. Khi xuất hiện, người ngoài không nhận ra bọn họ đã ở trong Yêu Tiên Cổ Tông, là thời kỳ Yêu Tiên Cổ Tông toàn thịnh khai chiến.

Không chỉ có Kha Cửu Tư xuất hiện, cùng lúc đó, một đôi đạo lữ cũng từ Đệ Cửu Sơn Hải đi tới. Đằng sau nữ nhân có rất nhiều tu sĩ đi theo. Những tu sĩ này đều thần sắc mờ mịt nhưng cất giấu vẻ điên cuồng. Mà nam tử kia, hắn bước chân xuống, cả tinh không liền trở thành băng hàn như có Sương Thổ đi theo!

Hắn chính là Sương Thổ Yêu Đế, Hàn Sơn!

- Mạnh tiểu hữu, Hàn mỗ đã đến. Hàn Sơn xuất hiện, thiên địa đóng băng.

Tu vi bọn họ có lẽ không cao nhưng sự xuất hiện của bọn họ làm tu sĩ Sơn Hải Giới khôi phục lại dũng khí quyết chiến. Sau đó Quý chủ đi ra, còn có ngoại công của Mạnh Hạo cũng đều xuất hiện.

Thậm chí cường giả Phương gia cũng đều đánh tới.

Còn có các tông môn đến từ Đệ Cửu Sơn Hải, thậm chí Mạnh Hạo còn thấy Mập Mạp. Hắn mặc dù sợ hãi nhưng vẫn hướng dị tộc chém giết. Còn có sư tôn của Mạnh Hạo, Đan Quỷ.

Hắn cũng xuất hiện trong đám người, quyết chiến cùng dị tộc.

Những khuôn mặt quen thuộc, khi dị tộc đánh tới Đệ Bát Sơn Hải, đều lục tục xuất hiện...

Lấy núi thứ tám này làm chiến trường, dị tộc cùng tu sĩ Sơn Hải triển khai tử chiến. Tiếng nổ vang vọng, đối mặt với dị tộc vô cùng vô tận, mọi người đều đang liều mạng.

Tâm thần Mạnh Hạo chấn động nhưng hắn cũng không băn khoăn nhiều lắm. Hắn cũng không thể đi trợ giúp, chung quanh hắn, hơn mười thân ảnh không thuộc về 33 Thiên kia đang triển khai thần thông mà hắn chưa

từng thấy, công kích hắn.

Nhất là những người khổng lồ kia, mỗi một người đều có lực lượng thân thể cường hãn vô cùng kinh khủng.

Tiếng rầm rầm vang lên, trên chiến trường, chỗ nào cũng có cuộc chiến sinh tử. Hai mắt Mạnh Hạo đã đỏ bừng, tu vi hắn tinh tiến, thời khắc này xuất thủ chính là sát cơ. Thôn Sơn Quyết biến hóa, từng ngọn núi ầm ầm rơi xuống, hóa thân thành đại bàng màu xanh, đồng lòng tự bạo.

Cũng có Huyết Yêu xuất hiện, tiếng gào thét khuếch tán bốn phương tám hướng. Chí Tôn Kiều phủ xuống, trấn áp hết thảy. Thân thể hắn như Mị Ảnh, một người khai chiến với hơn mười người.

“Ầm” một tiếng, một người khổng lồ phun ra máu tươi, lộ ra vẻ không tin. Ngực hắn bị một quyền của Mạnh Hạo trực tiếp oanh khai. Mạnh Hạo trảo một cái, bóp nát, lượng lớn máu tươi tràn ra làm toàn thân Mạnh Hạo nhiễm đỏ.

- Thần huyết? Tuy rằng không tinh khiết nhưng cũng không kém mấy. Mạnh Hạo lập tức nhận ra thần huyết này không tầm thường, nhoáng một cái, hắn lại hướng đám người chém giết. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, hắn phun ra máu tươi, thân thể lui về phía sau. Khi hơn mười người kia đánh tới, Mạnh Hạo chợt cười to, tay hắn nhấc lên, gương đồng xuất hiện, Chiến Binh hiển lộ, Bì Đống lại bay ra, hóa thành áo giáp.

- Tới thì giết! Mạnh Hạo cười to, thần sắc điên cuồng, còn có dữ tợn. Tiếng gào thét ngập trời, bằng hữu thân nhân của hắn đang chém giết trên chiến trường, hắn sao có thể không bồi bạn.

Xa xa, ba đại đạo môn cũng toàn lực xuất thủ. Từng tiếng tự bạo quanh quẩn, tu sĩ đến từ Sơn Hải Giới điên cuồng tự bạo, trong lúc nhất thời, tạo thành trở ngại rất lớn cho đại quân dị tộc. Thậm chí cục diện Sơn Hải Giới kế tiếp bại lui , vào giờ khắc này, cũng đều đĩnh xuống.

Đối mặt với đại quân dị tộc là cả Sơn Hải Giới điên cuồng!

-Vô dụng , lần này, các ngươi nhất định bị diệt tộc! Tiếng cười lạnh từ núi thứ sáu đã tan vỡ truyền ra. Đó là vị nữ Chí Tôn kia, bốn phía xung quanh nàng, thời khắc này, tam Đại Tôn Giả đã khô héo chỉ còn da bọc xương, nhưng họ vẫn kiên trì, thậm chí phía sau bọn họ, đệ tử của bọn họ cũng đều tới, khoanh chân ngồi xuống, đưa ra thọ nguyên ra sức trấn áp!

- Các ngươi có thể vây khốn ta trong bao lâu? Ba đại kinh văn không tầm thường, chúng là Chí Tôn Tiên Giới vô thượng kinh đạo. Đáng tiếc, tu vi các ngươi không phải Chí Tôn, nếu không, hôm nay thật là có khả năng đem ta phong ấn, mà giờ khắc này, các ngươi còn có thể kiên trì thêm bao lâu nữa? Lúc ta thoát vây chính là lúc Sơn Hải Giới bị hủy diệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1731: Tàn Nhẫn Giết Người

- Sơn Hải Giới lần này sớm đã bị chú định diệt đi huyết mạch, núi sông cũng mất… Cuộc chiến lúc trước, các ngươi có thể đánh đến trình độ như vậy, đích thật là 33 Thiên ta đã xem thường bọn ngươi rồi.

- Nhưng… dưới lực lượng tuyệt đối này, các ngươi nhất định sẽ tiêu tán vĩnh viễn.

- Tiên giới huy hoàng năm đó cũng đã trở thành tro bụi, kéo dài hơi tàn đến nay chẳng qua chỉ khiến cho tiên nhân bị người ta khinh miệt mà thôi. Nữ Chí Tôn bát nguyên ở bên trong tam giác phong ấn, nhìn Sơn Hải Giới, nhàn nhạt lên tiếng. Thanh âm truyền ra, vang vọng khắp Sơn Hải Giới, lọt vào tai mỗi một tu sĩ Sơn Hải.

- Ta rất kinh ngạc, các ngươi thực sự nghĩ rằng mình còn có hy vọng sao? Sau 33 Thiên còn có hai đại tôn giới, một là Ma giới, hai là Tiên Thần giới. Hai đại giới đã đến gần…

- Sơn Hải Giới nhỏ nhoi có cái gì mà đòi chống đối? Huyết mạch các ngươi sẽ bị diệt tuyệt, tinh thần các ngươi sẽ bị hủy diệt, một người cũng không để lại.

Ánh mắt nữ Chí Tôn bát nguyên quét qua Sơn Hải Giới. Tất cả mọi người ở Sơn Hải Giới bao gồm cả Mạnh Hạo, nàng cũng không để vào mắt. Người nàng chú ý đến, là ở núi thứ tám sau núi thứ chín, có một vị Chí Tôn bát nguyên khác. Trong Sơn Hải Giới, đó là người duy nhất nàng không nhìn thấu cũng là kiêng kỵ duy nhất của nàng.

Về phần những cường giả thần bí khác, hoặc là sẽ không xuất thủ với

nàng, hoặc là cho dù có cường hãn nhưng lại vì đủ loại nguyên nhân nên chỉ có thể yên lặng đứng nhìn.

- Thủy Đông Lưu… Ngươi ở trong Sơn Hải Giới này, cũng chỉ là tàn hồn đoạt xá thân thể mà thôi… Rốt cục mục đích của ngươi là gì, cuộc chiến tranh này, rõ ràng đã sớm bị chú định chấm dứt.

Nữ Chí Tôn bát nguyên nhíu mày. Điểm này nàng nhìn không thấu, nên nàng mới có chút chần chừ.

Cuộc chiến Sơn Hải còn đang bạo phát, tiếng "ầm ầm" vang vọng khắp nơi, núi thứ tám run rẩy. Xung quanh núi thứ tám, đại quân dị tộc cùng với tu sĩ Sơn Hải giao chiến, long trời lở đất khiến tinh không vỡ vụn, thậm chí đến núi thứ tám cũng bị liên lụy, lần lượt xuất hiện những vết nứt.

Trước mặt Hải Mộng Chí Tôn cùng với con rối Chí Tôn là một vị cường giả đầu to, xuất thủ vô cùng quỷ dị, am hiểu thân thể chỉ pháp, không ngờ đến chỉ với sức lực của một người, có thể cưỡng ép kéo lại một nhóm làm họ không thể thoát thân.

Ở những nơi khác, dị tộc dữ tợn cùng tu sĩ Sơn Hải chém giết, thảm thiết vô cùng.

Mạnh Hạo bên này cũng vô cùng hung hiểm. Chung quanh hắn, hơn mười thân ảnh phủ xuống, còn có người khổng lồ vây quanh. Tiếng vang ngập trời, ánh sáng pháp thuật rực rỡ. Mạnh Hạo tóc tai bù xù, dĩ nhiên là đã toàn lực liều mạng. Hắn bước một bước thì đánh ra một quyền. Diệt Sinh, Nhập Ma, Sát Thân, ba quyền dường như muốn đánh vỡ tinh không, trực tiếp đánh xuống thân ảnh phía trước. Bốn phương tám hướng chấn động, người kia phun ra máu tươi, trực tiếp hình thần câu diệt.

Mạnh Hạo thở hổn hển, hắn xoay người, Chiến Binh xẹt qua tinh không như một đạo cầu vồng. Mặc cho hai người phía sau hắn đồng thời vọt

tới, nó vẫn cứ xẹt qua khiến bọn chúng trong lúc hoảng loạn, trực tiếp bị chém bay đầu.

Liên tiếp giết chết ba người, tay Mạnh Hạo run lên. Trong nháy mắt, hắn ở nơi này đã cảm nhận được thần thông của mấy tên khác, đặc biệt là từ một quyền của người khổng lồ kia.

“Ầm ầm ầm”

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, cũng may có Bì Đống nên thương thế cũng không đến nỗi quá nghiêm trọng, nhờ Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết đã nhanh chóng khôi phục lại. Trong mắt hắn lộ ra hung tàn, hắn nâng tay lên, Trích Tinh Pháp bỗng nhiên vận chuyển, trực tiếp phủ xuống một tu sĩ. Trong nháy mắt, hắn đã bắt được người này, đang muốn bóp nát cổ họng tên kia thì những người khác xung quanh hắn, một lần nữa triển khai thần thông.

Nhanh như ánh chớp, Mạnh Hạo cười, nụ cười dữ tợn. Hắn không có nửa điểm chần chừ, bỏ tu sĩ vừa mới bắt được kia ra, tiến tới một bước, đạp vào đầu của tu sĩ kia.

“Ầm” một tiếng, tu sĩ hét thảm thê lương, đầu bị đánh vỡ nát. Mạnh Hạo toàn thân đều là máu tươi, khiến cho bộ dáng của hắn lại thêm phần dữ tơn. Hắn ngửa mặt lên trời gào thét, những thân ảnh phủ xuống chung quanh hắn nhanh chóng nhìn nhau, chỉ trong phút chốc, từng người một bay lên, không ngờ lại dung hợp lẫn nhau ngay giữa không trung!

Thân thể của bọn họ, tựa hồ đều là đoạt xá mà có được, vốn là những thứ quỷ dị, thời khắc này lại dung hợp lẫn nhau. Thậm chí mấy người khổng lồ cũng ào ào chạy tới, chỉ trong nháy mắt, cùng với mấy người kia ngưng tụ thành một thân thể!

Đó là thân thể của một người khổng lồ, cao chừng mấy ngàn trượng. Thân thể kia vừa xuất hiện, lập tức phát ra uy áp mãnh liệt, càng kinh

người hơn là ở trên thân thể người khổng lồ này, bất ngờ có tám khuôn mặt.

Tám người này, chính dung hợp thân thể của sáu vị tu sĩ cùng hai người khổng lồ của Thần tộc.

Người khổng lồ gào thét, chạy nhanh đến chỗ Mạnh Hạo, nâng tay lên đánh ra một cái, gió lốc cuồn cuộn nổ tung trước người Mạnh Hạo. Hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, Chí Tôn Kiều "ầm ầm" rơi xuống, ngăn trở trước người.

Tiếng nổ vang ngập trời, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể lui nhanh về sau. Mà người khổng lồ cũng chấn động toàn thân, không ngừng lui về phía sau, tám khuôn mặt kia đồng thời phát ra tiếng gầm thét.

Mạnh Hạo lau máu tươi ở khóe miệng, sát cơ trong mắt nhoáng lên một cái.

- Có thể so với Chí Tôn?

Thân thể to lớn kia cưỡng ép dừng lại, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, một lần nữa chạy ra, lần này tốc độ cực nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã đến gần. Đột nhiên, người khồng lồ mở to miệng, hướng về Mạnh Hạo, trực tiếp rống lớn!

Thần Hống!

Dưới tiếng rống, tinh không nổi sóng, trực tiếp vỡ ra, tạo thành vô số khe nứt, đồng thời cũng có một luồng sóng âm cuồng bạo chợt bạo phát, như hóa thành thực chất, đánh mạnh vào Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đứng mũi chịu sào, "ầm" một tiếng, thất khiếu hắn chảy máu, Bì Đống trên thân thể bắt đầu vỡ vụn những vẫn không tán đi, kiên trì bảo vệ Mạnh Hạo như trước.

Tay Mạnh Hạo run rẩy, thân thể không ngừng lui về sau, sóng âm này làm hắn tổn thương cực lớn, mặc dù là có Bì Đống nhưng vẫn khiến cho lục phủ ngũ tạng của hắn bị chấn động mạnh dường như muốn vỡ nát thành từng mảnh.

Người khổng lồ sải bước, trong khoảnh khắc đã tới gần, hắn đánh một quyền vào người Mạnh Hạo. Toàn thân Mạnh Hạo bị chấn động, không cách nào tránh được, thân thể hắn đối kháng, máu tươi phun ra, lập tức thụt lùi. Bì Đống mặc dù nứt vỡ nhưng vẫn kiên trì. Mạnh Hạo đau lòng, chỉ là thời khắc này sống chết trước mắt, hắn phải dành toàn sự chú ý lên người khổng lồ kia.

“Loại thần thông này, ta đã từng gặp qua…” Trong mắt Mạnh Hạo, sát cơ nhoáng lên một cái.

Tiếng rống kia tuy mạnh nhưng cũng không kéo dài, rất nhanh đã dừng lại. Nhưng chỉ dừng lại trong nháy mắt, người khổng lồ kia lại tiếp tục gầm thét, sóng âm cuồng bạo một lần nữa đánh vào Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khi luồng sóng âm thứ hai đánh tới, Tinh Thần Thạch trong mắt Mạnh Hạo lóng lánh, trực tiếp bao trùm toàn thân. Khoảnh khắc tiếng rống tới gần, hắn hóa thành một viên vẫn thạch, trong tiếng nổ vang, cấp tốc thi triển, khiêng sóng âm chạy ngược về phía người khổng lồ.

Một đường bay nhanh, nơi nào có sóng âm, tiếng vang ngập trời. Mắt thường có thể thấy được, vẫn thạch không ngừng hóa thành tro bụi, không ngừng rút nhỏ nhưng lại rút ngắn khoảng cách, khiến cho khoảnh cách giữa bên chưa đến mười trượng. Vẫn thạch do Mạnh Hạo hóa thành hoàn toàn vỡ vụn, mà thân ảnh của hắn từ bên trong nhoáng lên một cái, trở thành đại bàng màu xanh.

Trong chớp mắt, đại bàng màu xanh kia bị sóng âm đánh phải máu thịt

bầy nhầy nhưng vẫn kiên trì bay tiếp mấy trượng. Thời khắc này, cho dù người khổng lồ có lui nhanh về sau, khoảng cách giữa hai bên đã bị rút ngắn đến ba trượng!

Ba trượng… là đã đủ!

Đại bàng màu xanh tan vỡ đồng thời cặp mắt người khổng lồ co rút lại, lộ ra kiêng kỵ, hắn bay nhanh về sau nhưng đúng lúc này, thân ảnh Mạnh Hạo đi ra từ trong đại bàng màu xanh vỡ nát kia, trong mắt ngập sát khí, Chiến Binh trong tay nâng lên, hướng về phía người khổng lồ đang không ngừng lui về sau kia, chém mạnh xuống!

Một đao này, ánh sáng rực rỡ thậm chí có thể thấy được thân ảnh Anh Vũ mang theo quyết liệt, bi thương cùng điên cuồng. Bộ dáng này của Anh Vũ, Mạnh Hạo lần đầu thấy được. Nó cứ thế gào thét mà đi, quét ngang qua người khổng lồ đang vô cùng hoảng sợ.

“Ầm”

Người khổng lồ khó tin lảo đảo lui về sau, thân thể hắn trong nháy mắt tan vỡ, chia năm xẻ bảy, truyền ra từng tiếng thê lương. Tám thân ảnh ngưng tụ chung một chỗ kia, có năm người trực tiếp vỡ vụn hóa thành tro bụi, trong khoảnh khắc những người kia tử vong, dường như ở u minh, trong một không gian rộng lớn cách đây không xa cũng truyền đến một tiếng hét thê lương không thể tin được.

Cùng lúc đó, trong Sơn Hải Giới, sau khi người khổng lồ tan vỡ, ngoại trừ năm người đã tử vong, ba người còn lại đều phun ra máu tươi, trong mắt mang theo kinh sợ, gắt gao nhìn chằm chằm Chiến Binh trong tay Mạnh Hạo, ba người không chậm trễ chút nào, lập tức lui về sau.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, hắn cất bước đuổi kịp một người. Bằng tốc độ cực nhanh, tách hắn ra khỏi những người kia. Sau khi bắt lại, Mạnh Hạo không chần chừ, Huyết Yêu Đại Pháp lập tức vận chuyển, đại lượng

khí huyết cùng hút hồn, Vĩnh Hằng Thanh Đế Quyết nhanh chóng vận chuyển.

Tu sĩ trong tay Mạnh Hạo phát ra tiếng hét thê thảm, mắt thường có thể thấy được thân thể hắn dần khô héo, chớp mắt đã trở thành một cái xác khô. Sắc mặt Mạnh Hạo khôi phục một chút, hắn xoay người, tiếp tục đuổi giết hai người kia.

- Cứu ta! Hai tu sĩ đang bỏ chạy thời khắc này tâm thần chấn động, bọn họ không phải 33 Thiên dị tộc, bọn họ là đoạt xá đến đây, vốn là rất khó bị giết chết, thực tế là mặc dù là chết ở nơi này nhưng tại nhà của họ, họ vẫn có thể một lần nữa sống lại, dù sao đến nơi này cũng không phải là toàn bộ hồn của họ.

Nhưng cái tên thanh niên trước mắt họ kia, cùng với thanh đao quỷ dị đó, bọn họ khiếp sợ phát hiện ra, năm người đã tử vong kia, thứ chết đi không chỉ là hồn mà ngay cả bản thể cũng đều tử vong!

Một màn này, làm cho bọn họ khiếp sợ. Thậm chí người bị đối phương hấp thu khí huyết kia, hồn phách cũng tử vong như vậy khiến cho đáy lòng hai người này không khỏi run lên.

- Không ngờ hắn có thể thật sự giết chết chúng ta!

- Điều này sao có thể!

Hai người khiếp sợ, càng bỏ chạy nhanh hơn. Mạnh Hạo tiếp tục truy kích, nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên biến sắc, ngẩng mạnh đầu, nhìn về núi thứ sáu đang tan vỡ.

Nơi đó, là nơi phong ấn nữ Chí Tôn bát nguyên. Tam Đại Tôn Giả xung quanh nàng toàn thân đã khô héo, nhất là vị Trảm Thiên Tôn Giả kia không còn chút dấu hiệu sống nào.

- Các ngươi, không thể phong ấn bổn tôn. Nữ Chí Tôn bát nguyên nhàn nhạt lên tiếng, nâng tay lên, hướng về phong ấn phía trước, chậm rãi nhấn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1732: Tam Kinh Đinh

Anh Vũ đã từng nói, với nhận thức của nó, trong Sơn Hải Giới có ba đại kinh văn

Tu ba đại kinh văn này liền sẽ thành Tôn Giả vị

Tôn giả này đến cùng mạnh bao nhiêu, Mạnh Hạo đã từng mê mang, thậm chí trước lúc này, đều chưa từng thấy qua Tôn Giả trong truyền thuyết này

Dường như

trong ý thức năm đó, là tồn tại ngự trị trên Sơn Hải chủ

Nhưng đây dù sao cũng là truyền thuyết, cho đến một trận chiến này, nữ Chí Tôn bát nguyên xuất hiện, Mạnh Hạo mới nhìn đến tam Đại Tôn Giả kia, thấy được ba vị lão nhân này, cũng cảm nhận được này trên thân ba lão

khí tức thuộc loại Chủ Tể! Tôn Giả giống như Chủ Tể!

Thậm chí càng làm cho Mạnh Hạo trước có chút lưu ý, là trên người của ba vị Tôn Giả này còn có từng tia dao động quỷ dị

Chỉ là khi Mạnh Hạo lại tới, ba vị Tôn Giả này đã phong ấn nữ Chí Tôn bát nguyên, lẫn nhau vô hình đối kháng, mà hắn lại có cuộc chiến thảm thiết, không thể quan sát nhiều lắm, nhưng đáy lòng của hắn vẫn có một cái nghi vấn

Hắn rõ ràng nhớ, năm đó Anh Vũ đã nói, trong Sơn Hải Giới, Thái Linh Kinh có Thái Linh Tôn Giả, Đạo Thần Kinh có Đạo Thần Tôn Giả, mà

Trảm Thiên Kinh

Từ đầu đến cuối, cũng không có Tôn Giả xuất hiện qua! Nhưng giờ này hắn thấy được, rõ ràng là có Trảm Thiên Tôn Giả

Chỉ có điều tu vi dường như là vị yếu nhất, trước mắt khô héo, dường như tử vong

Cũng chính bởi vì cái chết của hắn mới khiến cho phong ấn xuất hiện sơ hở, bị vị nữ Chí Tôn bát nguyên kia tìm được, một chưởng vỡ nát

Cái nghi vấn này, hắn lúc đó không có nghĩ sâu xa, nhưng kế tiếp nhìn hết thảy, khiến hắn chứng kiến

Tôn Giả! Nữ Chí Tôn bát nguyên thanh âm vang vọng, tay phải nâng lên nhấn một cái

Phong ấn tam giác xung quanh nàng ầm ầm bắt đầu tan vỡ

Theo phong ấn tan vỡ, bốn phía xuất hiện hỗn loạn, đây vốn là phản ứng tự nhiên, vả lại hiển nhiên là vì này phong ấn cường hãn, giờ này vỡ nát khiến cho nữ Chí Tôn bát nguyên thân thể như bị thiên ty vạn lũ quấn quanh, có chút hoạt động bất tiện

Nhưng những điều này kéo dài không được bao lâu, khi phong ấn này hoàn toàn bể ra, hết thảy đều tan thành mây khói

Mà trước hết chỗ tan vỡ chính là khu vực Trảm Thiên Tôn Giả sở trấn

Theo tan vỡ, hai vị Tôn Giả khác cũng đều toàn thân khô héo, như sắp chết, mà ba vị thanh niên phía sau bọn họ kia lúc này cũng đều là gần như trở thành thây khô

Rầm rầm rầm! Phong ấn lần nữa tan vỡ, mắt thấy nữ Chí Tôn bát nguyên

này sắp từ trong phong ấn đi ra

Một khi nàng đi ra, lấy bát nguyên tu vi, dưới tình huống không người nào có thể cản trở, có thể chú định, cuộc chiến tranh này rất nhanh sẽ kết thúc, mà Sơn Hải Giới, thậm chí đều không kiên trì được đến lúc Tiên Thần giới cùng Ma giới xuất hiện, cũng sẽ bị bẻ gãy nghiền nát, trực tiếp diệt tộc

Nhưng ngay một cái chớp mắt này, đột nhiên, Thái Linh Tôn Giả đột nhiên mở mắt ra, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, đệ tử phía sau hắn cũng đồng thời mở mắt ra, vẻ mặt bình tĩnh, dường như đối với một màn kế tiếp sắp xảy ra, đã chuẩn bị kỹ càng

Vĩ nhi, ngươi bảy tuổi bái ta làm thầy, những năm gần đây, sư tôn

Xin lỗi ngươi

Sư tôn, đồ nhi không hối hận, có lẽ không có kiếp sau

Nhưng nếu thật sự có, đệ tử như cũ bái ngài làm thầy! Thanh niên thây khô nhẹ giọng lẩm bẩm, không chần chờ chút nào, đột nhiên thân thể ầm ầm tan vỡ

Theo tan vỡ, hy sinh tánh mạng của mình, hy sinh hồn mình, hy sinh tất cả của mình, hóa thành vô số kinh văn, trong nháy mắt sáp nhập vào trong cơ thể sư tôn Thái Linh Tôn Giả phía trước hắn

Theo sáp nhập vào, thân thể Thái Linh Tôn Giả bằng mắt thường có thể thấy được máu thịt mọc ra từ, cặp mắt mạnh lộ ra tia quyết đoán

Cả người đang khôi phục đến đỉnh phong, đột nhiên, lại trong nháy mắt khô héo, tất cả máu thịt, tất cả khí huyết, tất cả hồn cùng tu vi, vào giờ khắc này, toàn bộ ngưng tụ tại mi tâm

Phịch một tiếng, mi tâm của hắn nứt ra, có một cây đinh màu máu nháy mắt bay ra! Xung quanh cây đinh này có vô số kinh văn, chính là Thái Linh Kinh, cây đinh này là cốt đinh, là hai người thầy trò bọn hắn đồng thời hy sinh hết thảy, đổi lấy một

Thái Linh Đinh! ! Khi cây đinh này bay ra, Thái Linh Tôn Giả hai mắt nhắm nghiền, hình thần câu diệt, cho đến chết, gương mặt hắn đều là bình tĩnh , duy chỉ có một tia cảm khái và hổ thẹn

Hắn đối Sơn Hải Giới không hối hận, đệ tử của hắn đối với hắn không hối hận, nhưng hắn đối đệ tử của hắn lại có hổ thẹn

Nếu có kiếp sau

Ầm! Thái Linh Đinh ngưng tụ thầy trò hai người Thái Linh Tôn Giả vào lúc này, xuyên qua hư vô, với một tốc độ không thể nào hình dung, chạy thẳng tới nữ Chí Tôn bát nguyên

Sắc mặt nữ Chí Tôn lần đầu tiên biến hóa, nàng ở trong phong ấn, đang ở phong ấn tan vỡ, bốn phía hỗn loạn, thêm nữa khi phong ấn vỡ nát, đối với nàng cũng tạo thành một chút kềm chế, hơn nữa sự quỷ dị và kinh khủng của cây đinh lại tạo thành một cái bố cục! !

Một cái bố cục nàng không thể tránh ra này! Dường như, phong ấn nàng chỉ là một phần, còn chân chính bạo phát lại là

Hy sinh sau vỡ nát! ! Tiếng sấm kinh thiên, cây đinh này trong nháy mắt liền đâm vào ngực nữ Chí Tôn bát nguyên, vị trí trái tim, hung hăng đinh lại bên trong

Một tiếng gào thét thê lương từ trong miệng nữ Chí Tôn bát nguyên truyền ra, Đạo Thần Tôn Giả cũng mở mắt ra

Đạo Thần Tôn Giả khẽ thở dài, đệ tử phía sau hắn tiêu sái cười, thân thể

ầm một tiếng tan vỡ, hóa thành vô số kinh văn, chạy thẳng tới phía trước sư tôn, Đạo Thần Tôn Giả mà đi

Sư tôn không cần hổ thẹn, đệ tử thân là người dưỡng kinh, từ lúc năm đó biết được cuối cùng phải đối mặt, đã chuẩn bị kỹ càng, cả đời này của đệ tử là sư tôn đưa cho, duy chỉ có tiếc nuối trong lòng không cách nào lại tiếp tục chiếu cố sư tôn

Sư tôn, đệ tử đi trước một bước

Thanh niên kia thanh âm vang lên, thân thể vỡ nát, thành vô số kinh văn chạy thẳng tới Đạo Thần Tôn Giả, nhanh chóng sáp nhập vào trong cơ thể này

Đạo Thần Tôn Giả thân thể lập tức khôi phục máu thịt, hắn trầm mặc khẽ thở dài, gật gật đầu, không chần chờ chút nào, thân thể nháy mắt liền cấp tốc khô héo, tất cả khí huyết, sinh mạng, hồn, đều sáp nhập vào mi tâm

Ầm một tiếng, mi tâm của hắn nứt ra, một cây đinh nhanh chóng bay ra

Đây là

Đạo Thần Đinh! !

Đinh này ngưng tụ vô thượng thần thức, khi bay ra, long trời lở đất, khiến bầu trời biến sắc, gió mây cuốn lên, trong nháy mắt tới gần nữ Chí Tôn bát nguyên

Nữ Chí Tôn lúc trước bị phong ấn vỡ nát quấn quanh, cho nên tránh không khỏi Thái Linh Đinh, lúc này bị Thái Linh Đinh đâm vào, trong cơ thể cuồn cuộn, cũng liền không thể tránh ra

Đạo Thần Đinh! Phịch một tiếng, Đạo Thần Đinh trực tiếp xuyên thấu mi tâm của nữ Chí Tôn bát nguyên, trực tiếp đinh lại trong óc của nàng!

Tiếng hét thê lương từ trong miệng nữ Chí Tôn bát nguyên truyền ra

Thân thể nàng run rẩy, tóc tai bù xù, cả người không ngừng lui về sau, ầm một tiếng, phá phong ấn, tốc độ cao nhất lui về sau, trong cơ thể tu vi điên cuồng vận chuyển, muốn bức hai cây đinh kia ra

2 cái đinh này khiến nàng có nguy cơ mãnh liệt

Nhưng vào lúc này, Trảm Thiên Tôn Giả toàn thân khô héo, dường như tử vong, cặp mắt đột nhiên mở ra

Hắn chưa chết! Sau khi mở mắt ra, trong mắt của hắn lộ ra thương tang, dường như lúc này hắn không phải Trảm Thiên Tôn Giả, mà là người khác! Hắn ngóng nhìn nữ Chí Tôn bát nguyên đang nhanh chóng lui về phía sau, khẽ thở dài một tiếng

Theo khẽ thở dài, vị thanh niên khô héo phía sau hắn thân thể hóa thành tro bụi, trở thành vô số kinh văn, chạy thẳng tới trong cơ thể Trảm Thiên Tôn Giả

Thanh niên này, cho đến chết, cũng không có bất kỳ lời nói nào truyền ra, duy chỉ có trong mắt, mang quyết liệt, mang quyết đoán, không chần chờ và do dự chút nào

Theo thanh niên hóa thành kinh văn, từng đạo sáp nhập vào trong cơ thể Trảm Thiên Tôn Giả, vị Trảm Thiên Tôn Giả này hít sâu một hơi, tiếng động hấp khí cuồn cuộn tinh không, trong tiếng nổ “ầm ầm”, khí tức trên người hắn càng thêm quỷ dị

Thậm chí, tu vi của hắn đang không ngừng rớt xuống, nhưng cùng lúc đó, khí tức quỷ dị, kia lại càng ngày càng mãnh liệt

Lão phu

Vốn không là Trảm Thiên Tôn Giả Lão già này nhẹ giọng lên tiếng, tựa như nhớ lại, trên vẻ mặt mang không tha, mơ hồ, dường như quay đầu, nhìn thoáng qua Đệ Cửu Sơn Hải, nhìn thoáng qua tu sĩ Phương gia trong đại quân, cuối cùng

Nhìn về phía Mạnh Hạo

Nhìn một cái, không tha trong mắt hắn lại nhiều thêm cảm khái, nhiều an ủi, nhất là khi nhìn hướng Mạnh Hạo, trong mắt hiền hòa, nhu hòa trong giống như nhìn vãn bối nhà mình

Hạo nhi, nhưng những năm qua

Lão già nhẹ giọng lẩm bẩm

Mạnh Hạo chẳng biết tại sao, khi nhìn đến hai mắt Trảm Thiên Tôn Giả mở ra, nhìn về phía mình, ánh mắt của đối phương khiến trong lòng hắn chấn động, thân thể đều run rẩy, thậm chí hít thở đều dồn dập, một cỗ

Cảm giác quen thuộc, dường như vào lúc này mãnh liệt bạo phát

Đây là

Mạnh Hạo ngẩng đầu, đầu óc của hắn như sấm nổ vang

Ánh mắt kia, hắn vốn nên xa lạ, nhưng giờ này, ánh mắt này dường như xuyên qua trí nhớ của hắn, cùng lão nhân trong trí nhớ ôm hắn, trực tiếp chồng lên nhau

Gia gia

Mạnh Hạo toàn thân nổ vang, thất thanh

Còn có xa xa Phương gia mọi người đều vào giờ khắc này, ở Trảm Thiên

Tôn Giả nhìn về phía bọn họ trong nháy mắt, mỗi người đều sắc mặt toàn bộ biến hóa

Từng ngươi một mang không thể tin, mang khiếp sợ, đồng loạt nhìn về phía Trảm Thiên Tôn Giả

Mà giờ này, khuôn mặt Trảm Thiên Tôn Giả cũng chậm chậm biến đổi, biến thành khuôn mặt một người rõ ràng có chút tương tự Phương Tú Phong, thậm chí cùng Mạnh Hạo cũng có thể tìm được dấu vết

Không giận mà oai!

Hắn chính là

tổ phụ của Mạnh Hạo, phụ thân Phương Tú Phong, đại trưởng lão Phương gia đời trước, cho dù là tư chất hay là ngộ tính, đều vô cùng ưu tú

Phương Hạ Hải! Năm đó, hắn cùng ngoại công của Mạnh Hạo, vì cứu Mạnh Hạo, đi tìm dị nhân, rồi sau đó dị nhân trở về, nhưng bọn họ cũng từ đó không thấy, cho đến Mạnh Hạo ở Đệ Bát Sơn Hải mới biết ngoại công của mình trở thành Đệ Bát Sơn Hải chủ

Khi đó, hắn liền suy nghĩ, tổ phụ mình

Ở nơi nào

Thậm chí ngoại công hắn từng nói qua, tổ phụ Mạnh Hạo, không ở một giới này

Mạnh Hạo thủy chung đoán, tổ phụ có lẽ

Là trong giấu ở 33 Thiên

Nhưng cho đến giờ khắc này, khi hắn nhìn đến khuôn mặt Trảm Thiên Tôn Giả, tâm thần nổ vang, hắn nhận ra, kia

Đúng là tổ phụtrong trí nhớ hắn!

Nhưng vì cái gì, năm đó ngoại công nói, tổ phụ không ở một giới này? Trong đầu Mạnh Hạo lập tức liền hiện lên cái nghi vấn này

Đúng lúc này, Trảm Thiên Tôn Giả Phương Hạ Hải, thu hồi ánh mắt, mang bén nhọn, nhìn về phía nữ Chí Tôn bát nguyên bay nhanh lui về phía sau, mang quyết liệt, mang quyết đoán, mi tâm của hắn, trong nháy mắt nứt ra!

Trảm ThiênĐinh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1733: Đạo Phương Một Côn!

Tam Đại Tôn Giả căn bản là trong Sơn Hải Giới, vì Chí Tôn bát nguyên của 33 Thiên mà chuẩn bị một kích phong ấn cường hãn

Phong ấn ba lão trước tạo thành chẳng qua là một phần mà thôi, chân chính sát cơ là ba cây đinh sau này! Dùng lực lượng kinh văn của bản thân, lại cộng thêm đệ tử phía sau thân là phụ trợ người dưỡng kinh tạo thành ba đinh đại kinh văn

Ba cây đinh này nếu rơi vào trên người một người có thể trấn áp phong ấn tu vi phạm vi lớn, mà đây vốn chính là chuẩn bị cho bát nguyên

Mặc dù bát nguyên cường hãn, nhưng dưới ba cây đinh này, không nói vĩnh cửu, nhưng lại sẽ bị áp chế thời gian dài, khiến tu vi rớt xuống! Từ bát nguyên, trực tiếp thối lui đến thất nguyên, thậm chí rất có thể rớt xuống Chí Tôn vị

Loại nguy cơ này khiến nữ Chí Tôn bát nguyên kia tâm thần rung động

Nàng tính đến tất cả, nhưng lại không nghĩ đến trong Sơn Hải Giới lại có sự chuẩn bị này

Vả lại quan trọng nhất là

sự chuẩn bị này ba vị Tôn Giả Chủ Tể vậy mà không ngờ có thể ẩn nhẫn đến bây giờ mới phát lực, ngồi nhìn vô số tu sĩ Sơn Hải Giới lúc trước tử vong, ngồi nhìn núi thứ nhất Sơn Hải Giới cho đến Đệ Thất Sơn Hải đều tan vỡ

Loại ẩn nhẫn này mới là đáng sợ nhất, mới khiến vị nữ Chí Tôn bát nguyên này tâm thần chấn động

Bởi vì nàng không biết, thủ đoạn ẩn nhẫn của Sơn Hải Giới như vậy còn có bao nhiêu! Có thể nói, trước mấy lần chiến tranh, Sơn Hải Giới bại lộ càng nhiều, như vậy thua lại càng nhanh

Giờ phút này nữ Chí Tôn bát nguyên bay nhanh, nàng cũng nhìn thấy Trảm Thiên Tôn Giả

Khí tức trên người Trảm Thiên Tôn Giả này khiến nàng càng để ý hơn

Lúc trước nàng vốn tưởng rằng đối phương tử vong, nhưng lại không nghĩ rằng, tất cả đều là giả!

Đây là một cái bẫy, một cái bẫy chuẩn bị rất nhiều năm, đặc biệt nhằm vào Chí Tôn bát nguyên!!

Người này là Trảm Thiên Tôn Giả, cũng không phải Trảm Thiên Tôn Giả

Người tử vong lúc trước cũng không sai, bởi vì người tử vong kia đích thực là tu hành Trảm Thiên Kinh, mặc dù còn chưa thành tôn giả, nhưng cũng không khác biệt rất nhiều

Mà người này

bị người lấy đại pháp lực, đánh nhốt tàn hồn vào trong cơ thể Trảm Thiên Tôn Giả, này trở thành mệnh thứ hai

Một khi Trảm Thiên Tôn Giả này tử vong, tàn hồn này liền sẽ đoạt xá, chiếm cứ thân thể này, tiếp tục thi triển

Trảm Thiên Kinh!! Nữ Chí Tôn bát nguyên sắc mặt biến hóa, gần như

trong nháy mắt nàng liền ý thức được hết thảy, nhưng vào lúc này, thanh âm đến từ Trảm Thiên Tôn Giả Phương Hạ Hải vang vọng bầu trời

Trảm Thiên Kinh! Mi tâm của Phương Hạ Hải trong nháy mắt nứt ra thành đỏ như máu

Một cây đinh ẩn chứa kinh văn vô cùng, dường như muốn khai thiên lập địa, bỗng nhiên bay ra

Theo bay ra, thân thể Phương Hạ Hải cấp tốc khô héo, đến cuối cùng, mất đi tất cả khí tức

Hai mắt của hắn chậm rãi khép kín, khi khép kín, hắn cuối cùng

Nhìn thoáng qua tôn nhi của mình

Đó là vãn bối hắn cả đời này yêu tha thiết nhất, cũng là huyết mạch cả đời này hắn kiêu ngạo nhất

Cái nhìn kia mang nồng nặc không tha, mang tiếc nuối, cũng mang chúc phúc

Cuối cùng, khép kín

Ầm một tiếng, cây đinh kia bạo phát ra tốc độ cực hạn, chạy thẳng tới nữ Chí Tôn bát nguyên

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, đó là tổ phụ hắn, đó là tổ phụ vì hắn mà mất tích nhiều năm

Gia gia

Mạnh Hạo chảy nước mắt

Cho tới bây giờ trong cuộc chiến tranh này, vô số người đã cảm thụ nỗi đau đớn khi mất đi thân nhân bằng hữu, lúc này, đến lượt Mạnh Hạo

Không

Phương gia tộc nhân, toàn bộ gào thét, bọn họ cặp mắt đỏ bừng, có nước mắt chảy ra

Ba chữ chủ thiên hạ vào giờ khắc này ở trong nguy cơ sinh tử càng thể hiện ra

Tiếng động rầm rầm ngập trời, Trảm Thiên Đinh màu đỏ thẫm kia nháy mắt tới gần, trong chớp mắt liền xuất hiện ở phía trước nữ Chí Tôn bát nguyên

Trong cơ thể nàng có hai cây đinh khác, tu vi hỗn loạn, không thể né tránh

Mắt thấy cây đinh này chạy thẳng tới đan điền nàng, nữ Chí Tôn bát nguyên phát ra một tiếng gào thét thê lương, trên vẻ mặt lộ ra quyết đoán

Lúc này, nàng không kịp suy tư nhiều lắm, một cái chớp mắt, nàng không có thời gian đi băn khoăn lợi hại

Nàng không phải tu sĩ 33 Thiên, nàng và một vị Chí Tôn bát nguyên khác giống nhau là đoạt xá mà đến, chỉ có điều không phải tàn hồn, mà là hoàn chỉnh hồn

Là năm đó sau khi Chí Tôn Tiên Giới chiến thắng để lại, lấy tư cách trấn thủ 33 Thiên, sứ mệnh của nàng chính là trong tương lai một ngày nào đó, nếu nơi này phát hiện vật năm đó hai thế lực lớn kia cần, liền trước thời hạn đánh ra, xóa bỏ Sơn Hải Giới, nghênh tiếp hai thế lực lớn lần nữa trở về

Nhưng giờ này, hai thế lực lớn kia sắp đến, nhưng nếu tu vi của nàng bị áp chế, như vậy cuộc chiến tranh này còn có thể bị kéo dài, vả lại nội tình Sơn Hải Giới khiến nàng cũng cảm giác kinh khủng

Đạo Phương!! Nàng không có biện pháp khác, ở khoảnh khắc cây đinh gào thét đâm vào đan điền nàng, trong miệng nàng truyền ra thanh âm như chú ngữ vậy

Thanh âm này, nếu nhìn miệng của nàng phát ra chính là mấy âm tiết, nhưng tổ hợp ở cùng một chỗ dừng ở trong tai của mọi người, lại là chỉ có hai chữ! Đạo Phương! Gần như khi hai chữ này bị nàng lấy phương thức chú ngữ hô lên, ở cuối tinh không, ở nơi 33 Thiên giáng lâm, đột nhiên, một thanh âm âm lãnh bỗng nhiên vang dội cả Sơn Hải Giới Thanh âm này truyền ra khiến Sơn Hải run rẩy, khiến 33 Thiên cũng đều chấn động

Tế hiến của ngươi, ta muốn

Lời này vang lên ngay lập tức, Trảm Thiên Đinh đâm vào đến đan điền nữ Chí Tôn bát nguyên trong nháy mắt gắt gao dừng lại bên trong

Thân thể nữ Chí Tôn run lên, tu vi nhanh chóng rớt xuống, trực tiếp bị phong ấn một đạo căn nguyên, trở thành thất nguyên, thậm chí lần nữa bị suy yếu, khoảng cách mất đi Chí Tôn vị chỉ kém một tia! Sắc mặt nàng tái nhợt, một ngụm máu tươi phun ra, thân thể nháy mắt khô héo, bay nhanh lui về sau

Thọ nguyên của hồn nàng không ngờ cũng vào giờ này tổn thất gần như sáu thành

Thọ nguyên hồn tổn thất trở thành từng sợi tơ, chạy thẳng tới tinh không, biến mất ở cuối đường, vị nữ bát nguyên tự tôn, nở nụ cười

Sơn Hải Giới, chú định vẫn là nên diệt! Lời nói của nàng vừa truyền ra,

từ phía cuối tinh không, đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng ám kim, ánh sáng này trong nháy mắt bàng bạc vô biên, nhìn kỹ, đó là một cây gậy!!

Một cây gậy lớn vô cùng, vô biên vô tận kinh người

Gậy này gào thét, trực tiếp xé mở hư vô, từ tinh không ầm ầm phủ xuống

Một gậy liền rơi vào trên núi thứ tám! Giống như có một người khổng lồ không cách nào hình dung chuyển động gậy này

Tiếng nổ ngập trời khiến tinh không run rẩy, tiếng nổ vang ngập trời

Cả núi thứ tám đột nhiên run rẩy, dưới một gậy này, chợt tan vỡ, chia năm xẻ bảy, ầm ầm nổ tung!! Một gậy nổ tung một tòa Sơn Hải!

Di? Thế nào lại cảm giác dường như Sơn Hải này yếu đi rất nhiều? Thanh âm âm lãnh mang một tia kinh ngạc, truyền khắp tinh không

Tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới đều toàn bộ tâm thần rung động, đồng loạt nhìn về phía tinh không

Chỉ thấy ở nơi này, có một thân ảnh toàn thân dài tóc bay rối đang từng bước từng bước, hướng về Sơn Hải Giới đi tới

Hắn khiêng một cây gậy, dần dần hiển lộ ở trong mắt mọi người, đó là

Một con khỉ hình người!! Một thân sát khí ngập trời, nhiễu loạn tinh tú, tinh không hỗn loạn, khiến cho phía sau con khỉ này, tinh không xoay tròn, mơ hồ tạo thành một mảnh tinh tuyền to lớn, dường như đang không ngừng xoay tròn, có khí thế kinh người khuếch tán bốn phương tám hướng

Sự xuất hiện của hắn, một gậy đánh bay Đệ Bát Sơn Hải, khiến cho núi

thứ tám vỡ nát, vô số đá vụn bay múa, tu sĩ Sơn Hải tâm thần run rẩy, cũng không ít người phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng

Mạnh Hạo cũng tâm thần chấn động mãnh liệt, hắn gắt gao nhìn chằm chằm con khỉ đi tới kia, chính là

Đạo Phương!

Trấn thủ ở bên ngoài 33 Thiên, trấn áp một khe rãnh cuối cùng của Sơn Hải Giới, mà giờ khắc này, dưới sự triệu hoán cùng hiến tế của nữ Chí Tôn bát nguyên, Đạo Phương tự mình phủ xuống

Thiên địa run rẩy, tinh không nổ vang, mắt thấy cục diện này lập tức đến mức Sơn Hải hủy diệt, đột nhiên, một cái thanh âm dồn dập từ trong Đệ Cửu Sơn Hải bỗng nhiên truyền ra

Theo truyền ra, cũng có tiếng nổ vang lên, chỉ thấy ở trong Đệ Cửu Sơn Hải, trong tinh không hư vô, có hai thân ảnh đột nhiên xuất hiện

Một người trong đó chính là Thủy Đông Lưu, mà một vị khác lại là Chí Tôn bát nguyên thứ hai của 33 Thiên Đó là một nam nhân trung niên, trên người không có quá nhiều dấu vết dị tộc

Lúc này khi xuất hiện, khóe miệng hắn tràn ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, bay nhanh lui về sau, gắt gao nhìn chằm chằm Thủy Đông Lưu, trên vẻ mặt có phấn chấn, cũng có kiêng kỵ, còn có không thể tin

Cửu Phong, nhất định là ngươi, ngươi quả nhiên còn sống!! Hắn lui về phía sau, thanh âm như thiên lôi cuồn cuộn truyền khắp bốn phương tám hướng, cũng chính vào lúc này, thanh âm của Thủy Đông Lưu truyền ra bốn phía

Sơn Hải Giới tu, mau trở về Đệ Cửu Sơn Hải, quyết chiến! Trong thanh âm của hắn mang lực lượng kỳ dị nào đó, khiến tất cả Sơn Hải Giới tu

sau khi nghe được đều không tự chủ được tin lựa chọn thanh âm này, đồng loạt lui về sau

Mà xa xa đám người Hải Mộng Chí Tôn cũng đều ánh mắt phức tạp, lập tức lui về sau

Cả trên chiến trường, có thể thấy rõ ràng, Sơn Hải Giới tu đồng loạt lui về phía sau, cũng đúng lúc này, vị nữ Chí Tôn bát nguyên có tâm ngăn trở, nhưng lại không làm được

Về phần vị nam nhân trung niên bát nguyên kia cũng ánh mắt chớp động, dường như tâm có điều cố kỵ, nhưng lại cũng không đi ngăn cản

Nhưng

Đạo Phương đi tới, lại là khóe miệng lộ ra cười lạnh, ầm một tiếng, hắn khiêng gậy, lập tức nâng lên, hướng về Sơn Hải Giới tu lui vào núi thứ chín, xa xa một gậy mà đi

Gậy này màu vàng lợt, tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần núi thứ chín, lại vô hạn kéo dài, dường như vô biên vô tận, rầm rầm, mắt thấy sắp rơi xuống, mắt thấy sẽ đập vào trên núi thứ chín

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, một tiếng hừ lạnh truyền ra, Thủy Đông Lưu một bước đi ra, trực tiếp xuất hiện trên núi thứ chín, tay phải nâng lên, tay áo vung

Ầm một tiếng, chín núi rung động, một cỗ lực lượng vô thượng từ tay áo Thủy Đông Lưu ra, cách không va chạm gậy đang tới kia

Rầm rầm rầm! Cây gậy kia như bị lực lượng mạnh mẽ đánh sâu vào, không ngờ không thể rơi xuống, bị cưỡng ép bắn lên, Đạo Phương cặp mắt co rút lại, tay phải cầm lấy gậy khẽ run lên

Mà Thủy Đông Lưu nơi đó, lấy tự thân cưỡng ép chống cự, sắc mặt hơi ửng đỏ nhuận, nhìn như vô ngại, nhưng trên thực tế trong cơ thể khí huyết quay cuồng, mơ hồ dường như hồn không ổn, trong mắt hắn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có than thở

Ta

Cuối cùng là già

Sau lần đối kháng này, Đạo Phương chung quy không lại tiếp tục xuất thủ, mắt lạnh nhìn tu sĩ Sơn Hải lúc này này rối rít lui về sau, dần dần về tới núi thứ chín, khiến nơi đó trở thành trận doanh cuối cùng

Thời khắc này Sơn Hải Giới cũng chỉ còn lại có

Biển thứ chín, núi thứ chín

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1734: Ly Gián

Sơn Hải Giới yên tĩnh

Lúc này, trong núi thứ chín trong Sơn Hải Giới tu sĩ còn sót lại chỉ có mấy triệu

Mấy triệu này là tinh nhuệ đã trải qua mấy lần chiến tranh còn sống sót

Mỗi một tu sĩ không quản tu vi gì đều là trong giết chóc còn sống sót

Bọn họ không còn là người trước vừa mới khai chiến mới vào chiến trường

Trong lòng bọn họ có tinh thần, trong đầu bọn họ có hi vọng, nhưng bây giờ, tất cả

Tựa hồ đều đang lắc lư

Làm thế nào thắng

Làm thế nào chiến

Bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải, mấy ngàn vạn đại quân dị tộc lúc này tầng tầng vây quanh, hoàn toàn bao vây Sơn Hải Giới ở bên trong

Xa xa Đệ Thập Bát Thiên cho đến 33 Thiên giống như quái vật lớn, khiến tất cả mọi người sau khi thấy đều sẽ đè nén

Quan trọng nhất là giờ này trước đại quân dị tộc Chí Tôn bát nguyên không còn là hai vị, mà là

Ba vị, con khỉ Đạo Phương kia cũng là Chí Tôn bát nguyên! Ba tôn bát nguyên, thực lực như vậy, có thể nói khi hiển lộ ra, Sơn Hải Giới

Cũng đã thua

Núi sông không còn, quốc gia cũng bị phá, trong Đệ Cửu Sơn Hải đè nén và trầm mặc, giông như núi lửa sắp khô héo

Không có người nói chuyện, đều đang yên lặng nhìn phía ngoài, mấy trăm vạn tu sĩ Sơn Hải vẫn tồn tại này gần như toàn bộ đều có thương thế, từng người một trong trầm mặc trị thương

Còn có

Hy vọng sao

Cái vấn đề này, không ai có thể trả lời, chua xót rõ ràng trong tâm thần của mỗi người đều đang nảy sinh

Cuộc chiến tranh này, từ Đệ Nhất Sơn Hải vỡ nát bắt đầu liên tục tiến hành, cho đến lúc này, chỉ còn lại có Đệ Cửu Sơn Hải

Mạnh Hạo nhìn Đệ Cửu Sơn Hải, tâm của hắn đau nhói, chuẩn xác mà nói, nơi này

Mới là nhà hắn

Mà giờ này, cuộc chiến tranh này đã lan tràn đến chỗ này

Theo bạo phát, tử vong

không thể tránh khỏi, cho dù là thân nhân của hắn, bằng hữu, đều sẽ ở trên chiến trường trở thành tro bụi

Chẳng biết lúc nào, Hứa Thanh ở trong mọi người tìm được Mạnh Hạo bên cạnh cũng lui về Đệ Cửu Sơn Hải

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, kéo lấy tay Hứa Thanh

Tay Hứa Thanh lạnh như băng, nàng nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt bình tĩnh, dường như cầm lấy Mạnh Hạo đã bắt cả đời

Phương gia tộc nhân cũng dần dần hướng về Mạnh Hạo vọt tới, còn có thân nhân của hắn, bằng hữu, cũng phần lớn đi tới chung quanh hắn

Giờ này, Sơn Hải Giới này chỉ còn lại có Đệ Cửu Sơn Hải, Mạnh Hạo đã trở thành lá cờ dẫn đầu của rất nhiều người

Xa xa Kháo Sơn lão tổ thở dài, vác Triệu Quốc, cũng tới gần, đồng thời trên Đệ Cửu Sơn Hải, Lý gia, Vương gia, đều từng người lộ ra tiêu sát, còn có các tông môn, đều là như vậy

Mạnh Hạo cảm nhận được khí tức của tỷ tỷ

Giờ này nàng ở Nam Thiên Tinh, bên cạnh cha mẹ

Sơn Hải Giới trầm mặc, bỗng nhiên, thanh âm của Hải Mộng Chí Tôn lập tức truyền ra

Ngươi

Đúng thật là Cửu Phong

Thanh âm của nàng vang vọng, không ẩn tàng, không che đậy, mà là ngẩng đầu, nhìn Thủy Đông Lưu trong tinh không

Lúc này, tất cả tu sĩ Sơn Hải, chỉ cần là người nghe được đều lập tức nhìn lại, cho dù không thấy được cũng đều nhìn từ xa

Nội tâm bọn họ vốn là tĩnh mịch nhưng một cái chớp mắt này lại sống, mơ hồ, dường như xuất hiện hy vọng

Bọn họ biết Cửu Phong

Cuộc chiến tranh này càng làm cho bọn họ biết huy hoàng và cường hãn của Cửu Phong Chí Tôn năm đó

Lúc này, toàn bộ bọn họ đều đang mong đợi

Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Thủy Đông Lưu từ xa, cũng đang đợi đáp án của Thủy Đông Lưu

Thủy Đông Lưu trầm mặc, hồi lâu sau, gật gật đầu, lên tiếng nói ra một câu nói

Ta là Cửu Phong!! Câu nói này, bốn chữ nói ra, cả Đệ Cửu Sơn Hải tất cả tu sĩ đều lập tức phấn chấn, dường như từ trong tử vong sống lại, dường như lại có hy vọng

Cửu Phong, đó là truyền thuyết của Sơn Hải Giới, đó là Chí Tôn tạo nên Sơn Hải Giới, thậm chí có thể nói, đó là lão tổ của tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới! Ở mọi người đều đang phấn chấn, duy chỉ có Mạnh Hạo, duy chỉ có Địa Tạng, duy chỉ có Hải Mộng, duy chỉ có mấy vị Sơn Hải chủ, còn có mấy người cá biệt tâm trí không tầm thường, nhìn thấu một chút chỗ bất đồng

Hắn không phải Cửu Phong

Mạnh Hạo khẽ thở dài

Câu nói này, hắn không nói, bởi vì Chí Tôn Huyết trong cơ thể hắn khiến hắn cảm nhận được, đối phương không phải

Cửu Phong Chí Tôn

Vả lại câu nói này của Hải Mộng Chí Tôn cũng rõ ràng có vấn đề

Dường như nàng cố ý muốn làm cho đối phương thừa nhận, mục đích gì, hiển nhiên là muốn tu sĩ Sơn Hải lần nữa phấn chấn

Hắn thừa nhận, hắn liền có chỗ không phải, mà nếu hắn không thừa nhận, có lẽ

hắn còn có thể

Đạo lý này, Mạnh Hạo đã hiểu, một số ít người đã hiểu, nhưng không ai nói ra

Trên biển thứ chín, vô số Hải tộc lộ đầu, ở trên mặt biển nhìn bên ngoài Sơn Hải Giới từ xa, vừa nhìn về phía núi thứ chín, rối rít trầm mặc, ý chí biển thứ chín thời khắc này cũng bao phủ cả biển thứ chín

Theo thanh âm Thủy Đông Lưu khiến Sơn Hải Giới tu lần nữa phấn chấn, bên ngoài Đệ Cửu Sơn Hải, trong đại quân dị tộc vây quanh tầng tầng, thanh âm đến từ vị nam nhân trung niên bát nguyên vang vọng Đệ Cửu Sơn Hải

Sơn Hải tiên nhân, trận chiến này

các ngươi đã đánh bại, đã không cần phải lại tiến hành tiếp, bổn tôn đại biểu 33 Thiên, có thể cho các ngươi một cái cơ hội sống sót

Quy hàng chúng ta, vứt bỏ hết thảy chống cự, cam nguyện bị chúng ta phong ấn tu vi, trở thành nô dịch, trận chiến này

Liền có thể kết thúc

Các ngươi có lẽ còn có thể chết một ít, nhưng trong đó vẫn sẽ có không ít có thể bảo lưu lại sinh cơ

Một số tông môn gia tộc có lẽ cũng có khả năng tiếp tục tồn tại, tuy rằng mất đi tự do, hoặc là

Bản thân chính là một loại xa xỉ, các ngươi đã không có lựa chọn khác

Là chiến, hay là hàng, lão phu cho các ngươi thời gian một nén nhang

Các ngươi yên tâm, người quy hàng có thể lúc này không tỏ thái độ, dù sao các ngươi vừa biểu lộ thái độ cũng sẽ bị diệt sát, cho nên

Một nén nhang sau, 33 Thiên ta sẽ phát động quyết chiến, ta cùng với Huyền Âm đạo hữu, còn có Đạo Phương đạo hữu ba vị toàn lực xuất thủ, sát nhập vào trong Sơn Hải Giới!

Khi quyết chiến, người lựa chọn quy hàng chỉ cần phản bội, liền có thể làm đầu danh trạng, được chúng ta tiếp nhận! Vị nam nhân trung niên bát nguyên, ánh mắt hơi chớp động, vung tay một cái, một cây đốt hương xuất hiện, từ từ cháy

Lời nói này quá độc ác! Cho Sơn Hải Giới tu một cái hy vọng sống tiếp, lại gieo một cái khe nứt kế tiếp quyết chiến khiến cho Sơn Hải Giới tu ngoại trừ muốn đối mặt dị tộc ra, còn muốn để ý chiến hữu bên cạnh, bởi vì ngươi không biết người nào

Ở trong sống chết, sẽ làm ra lựa chọn gì

Mạnh Hạo cặp mắt co rụt lại, hắn phát hiện, ngay cả Phương gia cũng đều có một ít tộc nhân vào lúc này có biểu lộ chần chờ, tuy rằng rất nhanh thì tán đi, nhưng ai cũng không biết, đó có phải là ẩn giấu mà không phải là tiêu tán hay không

Sơn Hải Giới trầm mặc, thanh âm của Chí Tôn bát nguyên khiến mỗi một Sơn Hải tu đều không tự chủ được suy tư, nguy cấp

Lấy sống chết uy hiếp, để người tuyển nô dịch, không người nào nguyện ý lựa chọn như vậy, mà khi chú định tử vong, dường như muốn sống, chỉ có thể cúi đầu

Hải Mộng trầm mặc, Thủy Đông Lưu trầm mặc, biển thứ chín trầm mặc

Theo đốt hương cháy, dần dần thời gian trôi qua, loại trầm mặc này trở thành đè nén

Nếu không phải là Thủy Đông Lưu thừa nhận chính mình là Cửu Phong, chỉ sợ lúc này, trong Sơn Hải Giới sẽ có nội loạn lớn xuất hiện

Lúc sinh tử lựa chọn, rất lâu, thường thường không lý trí

Nhưng cho dù là Thủy Đông Lưu nói mình là Cửu Phong, cũng như cũ hiệu quả đều không phải là cực lớn

Bởi vì cục diện, vốn là

Cho người một loại cảm giác vô lực xoay chuyển trời đất

Đúng lúc này, thanh âm của Thủy Đông Lưu mang mệt mỏi, mang thương tang, chậm rãi truyền ra

Sống chết, đối với mỗi người mà nói rất quan trọng

Truyền thừa, đối với mỗi một tông môn gia tộc mà nói, rất quan trọng

Trong Sơn Hải Giới, nếu có hương hỏa huyết mạch có thể kéo dài tiếp, đối với ta

Cũng rất quan trọng

Cho nên, chiến đến trình độ như vậy, nếu có người, có gia tộc, có tông môn lựa chọn quy hàng 33 Thiên, lão phu sẽ không ngăn trở, cũng sẽ không diệt sát, đây là lựa chọn của chính các ngươi

Các ngươi bây giờ chọn lựa, lão phu sẽ không truy cứu, các người có mệnh, không thể quấy nhiễu, nhưng

Nếu là quá lúc này, khi khai chiến mà phản bội, các ngươi yên tâm, lão phu cho dù chết, cũng sẽ cho các ngươi chôn cùng Sơn Hải Giới! Cho nên, nếu có người chọ quy hàng, lập tức ly khai Sơn Hải Giới cho lão phu! Thanh âm của Thủy Đông Lưu không cố ý tàn nhẫn, nhưng có một cỗ kiên quyết, mỗi người có thể nghe! Trong Sơn Hải Giới, lần nữa yên tĩnh, phía ngoài đại quân dị tộc đều khinh miệt nhìn Sơn Hải Giới, giống như đang trêu, muốn xem Sơn Hải Giới, vào giờ khắc này tách rời

Lão phu đại biểu Vương gia ta

Lựa chọn quy hàng! Mắt thấy đốt hương kia sắp kết thúc, một tiếng thở dài từ trong Đệ Cửu Sơn Hải truyền ra, nơi truyền đến chính là

Vương gia trong mấy đại gia tộc!

Vương gia ta tổ tiên vốn cũng không phải là người Sơn Hải Giới, đi tới nơi này, cũng là ngoài ý muốn

Nếu như thế, trận Sơn Hải chi chiến này, chúng ta liền không tham dự

Vương gia lão tổ, chậm rãi lên tiếng, tất cả tộc nhân Vương gia phần lớn nhẹ nhàng thở ra

Nhưng vẫn là có một phần Vương gia tộc nhân, đối với chuyện này phẫn

nộ

Trong đó Vương Mộc chính là một, hắn lập tức sẽ chạy ra, nhưng ngay khi chạy ra, đột nhiên, lão già phía sau hắn xuất thủ, kiềm chế

Không!! Vương Mộc cặp mắt đỏ thẫm, gào thét, lão già phía sau hắn trầm mặc, thở dài, một chưởng chụp bất tỉnh

Cũng chính là vào lúc này, một đạo cầu vồng ầm ầm từ Vương gia bay ra, bên trong có một cái thân ảnh cao lớn, chính là

Vương Đằng Phi, tuy rằng hắn và Mạnh Hạo có ân oán, nhưng ở Sơn Hải Giới tồn vong, hắn lựa chọn cùng Sơn Hải cùng tồn tại

Nhưng Vương gia sẽ không cho phép, lập tức ra tay ngăn lại

Gần như khi Vương gia lựa chọn quy hàng, trong rừng trúc Vương gia, lão già gầy còm nhíu mày, khẽ thở dài một tiếng

Mất mặt a

Hắn lắc đầu, hai mắt nhắm nghiền, hắn sẽ không tham dự vào trong cuộc chiến tranh này đi, hắn muốn nhìn, Sơn Hải Giới cuối cùng còn có

khả năng lật ngược tình thế hay không

Lão phu đại biểu Lý gia

Quy hàng

Núi thứ chín Lý gia trong mấy đại gia tộc trầm mặc sau, truyền ra thanh âm chua xót

Thanh âm này vang lên

Lý Linh Nhi ở quanh Hải Mộng Chí Tôn thân thể run lên, mạnh nhìn lại

Lão tổ, các ngươi

các ngươi đây là đang làm gì, chúng ta là Sơn Hải Giới tu, các ngươi

các ngươi

Ta cảm thấy xấu hổ!! Lý Linh Nhi chảy nước mắt, nộ xích

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1735: Sống Chết Là Người Sơn Hải!

Nhưng lại không có người trả lời nàng, tiếng động quy hàng vang dội tinh không

Lão phu đại biểu Thiên Đạo Tông

Lão phu đại biểu Sâm gia

Liên tục, ở trước khi đốt hương tắt, trong Đệ Cửu Sơn Hải, ngoại trừ tông môn núi thứ chín ra, còn có một số tông môn Sơn Hải kiên trì tới giờ này đều vào giờ khắc này, lựa chọn quy hàng

Mỗi một lần thanh âm truyền ra, cũng làm cho Mạnh Hạo trầm mặc hơn, cho đến

thanh âm thương tang của một cô gái mang bình tĩnh từ biển thứ chín vang lên, Mạnh Hạo ngẩng đầu lên

Ta là ý chí biển thứ chín, ta

Lựa chọn thoát khỏi Sơn Hải Giới, lựa chọn

Quy hàng

Tổng cộng có bảy gia tộc, 11 tông môn lựa chọn quy hàng

Những tu sĩ rải rác khác cũng có mấy trăm ngàn lựa chọn quy hàng, những người này chung vào một chỗ, chừng hơn triệu

Những người này, những gia tộc này, những tông môn này từ một khắc chọn quy hàng kia trở đi, nhất định phải tuân theo mệnh lệnh Thủy Đông Lưu, ly khai Sơn Hải Giới, không thể ở lại chỗ này

Bọn họ đã phản bội, trong Sơn Hải Giới, trước quyết chiến, không chấp nhận được bọn họ

Lúc này từng người rối rít triển khai lực lượng, hướng về bên ngoài núi thứ chín vội vã đi

Những gia tộc này, tông môn, đều có từng người nội tình, có từng người cường giả mang toàn tộc, di dời đi qua

Tốc độ của bọn họ không chậm, lúc này gào thét đều đang bay nhanh

Nhân số nhiều, dường như là lực lượng gần ba thành của Sơn Hải Giới giờ này, vào giờ khắc này, nói quy hàng, triển khai di dời bước chân

Tất cả những tu sĩ Sơn Hải khác tâm thần run rẩy

Bọn họ vốn tưởng rằng, quy hàng cũng không nhiều lắm

Nhưng lại không nghĩ rằng, không ngờ nhiều như thế

Tuy rằng, cho dù chỉ có một người quy hàng, đối với sĩ khí Sơn Hải Giới lúc này mà nói, đều là đả kích nghiêm trọng, nhất là khi sắp quyết chiến, ảnh hưởng sĩ khí này cực kỳ quan trọng

Cho dù là đại quân dị tộc cũng không nghĩ tới, không ngờ quy hàng sẽ nhiều như vậy

Tiếng cười truyền ra, dị tộc tu vẻ mặt càng thêm khinh miệt, vị trung niên Chí Tôn bát nguyên kia lúc này nụ cười ở trên mặt hiện lên

Hắn sở dĩ muốn ly gián, muốn cho Sơn Hải Giới nội loạn, lại nói tiếp, còn là vì kiêng kỵ Thủy Đông Lưu! Quyết chiến cuối cùng, nhìn như đại quân dị tộc chiếm cứ hoàn toàn địa vị, nhưng trong lòng hắn vẫn là không yên tâm, cho nên, hắn muốn phân tán lực lượng của Sơn Hải Giới

Mà cuối cùng, ý chí biển thứ chín không ngờ cũng truyền lên tiếng

Tất cả khiến Sơn Hải Giới tu toàn bộ vù vù nổi lên

Đó là biển thứ chín a, đó là một phần Sơn Hải Giới, nhưng lại nói quy hàng

Câu nói này có lẽ không có gì, nhưng hàm nghĩa đại biểu lại là làm cho lòng người sợ, thậm chí không dám suy nghĩ nhiều, bởi vì

Điều này đại biểu ý chí Sơn Hải Giới theo từng ngọn Sơn Hải hủy diệt, hư nhược đến cực hạn, thế cho nên, không thể khống chế phân tán biển thứ chín

Nếu như coi Sơn Hải Giới ý chí là một chủ tướng, như vậy chín biển, chín núi chính là 18 vị đại tướng, mà giờ này, đại tướng tử vong 16, chủ tướng hư nhược đến cực hạn, chỉ còn lại hai nguyên đại tướng, bị khống không nhiều lắm, lựa chọn làm phản

Tất cả những điều này dường như ngay cả Thủy Đông Lưu cũng không nghĩ tới

Hai mắt của hắn lộ ra ánh sáng mãnh liệt, ngưng thần nhìn biển thứ chín, hồi lâu sau, dường như chần chờ một chút, cuối cùng là thở dài

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, nhìn chằm chằm biển thứ chín, mắt thấy biển thứ chín thời khắc này sóng lớn không dậy nổi, trên đó vô số Hải tộc tựa đầu lô chôn ở trong biển, mà phiến nước biển này đang chậm rãi tách ra đi, hắn đột nhiên lên tiếng, thanh âm như thiên lôi quanh quẩn

Là bởi vì ta sao? Mạnh Hạo thanh âm có chút run rẩy

Câu nói này, hắn không nên hỏi nhưng hắn vẫn là không nhịn được, muốn đi hỏi một câu

Theo thanh âm Mạnh Hạo vang lên, biển thứ chín trầm mặc, một lát sau, ý chí biển thứ chín nhàn nhạt lên tiếng

Ngươi thật sự lớn đến mức khiến ta có chút ít hối hận lúc trước chấp niệm, nhưng

Mặc dù là không có ngươi, ta cũng sẽ chọn lựa như vậy, ta là biển thứ nhất có ý thức của chính mình trong Sơn Hải Giới, nếu Sơn Hải Giới vô ngại, ta cam tâm cúi đầu, nhưng giờ này

Sơn Hải sắp tiêu tán, ta không muốn chôn cùng

Lời nói truyền ra khi, biển thứ chín như thủy triều xuống, hoàn toàn cùng núi thứ chín

tách ra

Theo tách rời, mỗi một tu sĩ Sơn Hải không quy hàng đều trong lòng đau nhói, như bị xé mở, sĩ khí hạ đến cực hạn

Cũng chính là vào giờ khắc này, đốt hương tắt

Nhưng quyết chiến không lập tức bắt đầu, rất nhiều gia tộc cùng tông môn, còn có rải rác tu sĩ, bay nhanh rời khỏi Sơn Hải Giới

Bọn họ bay ra, không phải hướng về một cái phương hướng, dường như là hướng về bốn phía, cách mình gần nhất

Những người này tản ra, khiến cho nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên chần chờ một chút, tạm hoãn thời gian đại quân dị tộc sát nhập vào

Nhất là biển thứ chín quy hàng, hắn cũng có chút để ý, thời khắc này mắt lạnh nhìn lại, xung quanh núi thứ chín, tu sĩ Sơn Hải phần lớn tuyệt vọng, từng tên một đê mê

Cũng chính là đúng lúc này, trong Sơn Hải Giới có người rống giận, muốn đuổi theo giết những người phản bội Sơn Hải này Thậm chí có người thê lương lên tiếng, cầu khẩn đám người Hải Mộng, Thủy Đông Lưu, Mạnh đánh chết những người kia

Hải Mộng chua xót, Mạnh Hạo trầm mặc, Thủy Đông Lưu vung tay áo

Nguyện ý đi, làm cho bọn họ đi, từ đó về sau, cùng Sơn Hải Giới lại không có quan hệ gì! Thanh âm của hắn mặc dù bình tĩnh, nhưng nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên lại nghe ra trong thanh âm kia có đau nhói và thất vọng

Hắn nở nụ cười

Thời gian trôi qua, rất nhanh, khi những tu sĩ quy hàng toàn bộ đều ly khai Sơn Hải Giới, đến gần đại quân dị tộc đang khinh miệt cười nhạo, nam nhân trung niên vung tay một cái

Quyết chiến, bắt đầu! Rầm rầm rầm!! Khi thanh âm này vang vọng tinh không, đại quân dị tộc bao vây núi thứ chín lập tức gào thét, mang sát cơ, mang tàn nhẫn, lập tức xông về núi thứ chín

Cùng những tu sĩ Sơn Hải lựa chọn quy hàng lập tức lần lượt thay đổi, những tu sĩ Sơn Hải này phần lớn đều là run rẩy, ánh mắt phức tạp, đây là biểu tình rất bình thường, dù sao Sơn Hải Giới đã từng là nhà của bọn họ

Nhưng ngay khi đại quân dị tộc cùng Sơn Hải tu phản bội đi lần lượt thay đổi mà qua, đột nhiên, có một tu sĩ không phải tông môn, không phải gia tộc, ngửa mặt lên trời cười to

Ta kêu Triệu Thiên Lượng! Sinh là người Sơn Hải, chết là quỷ Sơn Hải!! Hắn không chậm trễ chút nào, thân thể trực tiếp tự bạo, nổ vang như sấm trong đại quân, thậm chí thanh âm gào thét trước khi chết của hắn cũng giống vậy

Nhưng

Kế tiếp, tự bạo như vậy ngập trời lên

Xung quanh núi thứ chín, trong đại quân dị tộc, tự bạo như vậy trong nháy mắt liền xuất hiện một ngàn lần, mười ngàn lần, 100 ngàn lần!! Mỗi một lần đều có một dạng thanh âm, mang điên cuồng, mang bi tráng, gào thét ra

Ta kêu Tôn Hữu Hải, sinh là người Sơn Hải, chết là quỷ Sơn Hải!!

Ta kêu Thường Ất, sinh là người Sơn Hải, chết là quỷ Sơn Hải!!! Rầm rầm rầm, thanh âm long trời lở đất tự bạo kinh thiên quỷ thần

Hơn 100 ngàn người tự bạo, phân tán ra tạo thành thương tổn to lớn

Cùng lúc đó, thậm chí có tu sĩ một cái tông môn vào giờ khắc này toàn bộ giải tán, toàn bộ mang điên cuồng, gào thét tự bạo!!

Ta kêu Chu Thắng, Sơn Hải đồng đạo, trận chiến này nếu các ngươi có người sống, nhớ hàng năm hôm nay, hiến tế cho chúng ta!!

Ta kêu Lưu Văn Dục, nếu trận chiến này còn có người sống, giúp chúng ta

Báo thù!! Nổ vang ngập trời, một cái tông môn tự bạo, tất cả tu sĩ điên cuồng, khiến đại quân dị tộc lập tức chấn động, khiến tu sĩ núi thứ chín toàn bộ tâm thần nổ vang

Không chỉ là tông môn, còn có tu sĩ một cả gia tộc cũng đang điên cuồng tản ra, không do dự tự bạo

Cho dù tu vi không cao cũng là như vậy, bọn họ gào thét tên của mình, trong mắt lộ ra không tha, lộ ra ký ức đối với Sơn Hải, lộ ra phẫn nộ đối 33 Thiên, tự bạo tinh không!

Thiên Đạo Tông ta, hôm nay toàn tông nát đạo, Sơn Hải tu nhớ hành động của tông ta hôm nay!!

Sâm gia ta, trước trận chiến tộc nhân 1 triệu, sau trận chiến tộc nhân chín ngàn, tử vong chín thành chín, hôm nay chín ngàn tự bạo, không lưu huyết mạch, không lưu chút nào, Sơn Hải tu

báo thù cho chúng ta!!

Lý gia ta

đồn rằng Lý chủ hậu nhân, có lẽ chúng ta không phải Sơn Hải Giới tu, có lẽ cội nguồn của chúng ta không ở nơi này, nhưng

Nơi này chính là nhà của chúng ta a

Hôm nay vì nhà nát đạo, cam tâm tình nguyện, Linh Nhi tiểu bối, ngươi mắng sai lão tổ ta!!! Nổ vang ngập trời, bất thình lình một màn khiến dị tộc đại quân lập tức đại loạn, thậm chí là vị nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên kia dường như cũng không nghĩ tới điểm này

Sắc mặt hắn lập tức biến hóa, cùng lúc đó, trong Sơn Hải Giới tất cả Sơn

Hải tu giờ khắc này đều run rẩy, sĩ khí vốn giảm của bọn họ trong chớp nhoáng này ầm ầm bạo phát

Sơn Hải thảm thiết, từng cái một thanh âm quanh quẩn khiến tất cả Sơn Hải tu đều toàn bộ máu huyết, cặp mắt đỏ thẫm, nổi điên gào thét

Lý Linh Nhi run rẩy, nhìn Lý gia ngoài núi, nhìn những tộc nhân tử vong, thanh âm của lão tổ còn vang vọng bên tai nàng

Mà giờ khắc này, tự bạo còn đang triển khai!

Hàn Môn Tông ta, hôm nay nát đạo, thiên địa thấy, tinh không chứng nhận, dùng máu tông môn, nguyền rủa 33 Thiên ngươi, chú định thảm diệt!!!

Thanh Vân Đạo, sao có thể phản bội Sơn Hải, chết chết chết!!

Lão phu Đạo Vân Lai, Sơn Hải tu, dị tộc đạo, nhớ kỹ tên lão phu!! Nổ vang quanh quẩn, tiếng động tự bạo liên tiếp không ngừng, kéo dài vang dội

Từ xa xa nhìn lại, Đệ Cửu Sơn Hải tinh không tự bạo hào quang rực rỡ, như mở ra vô số đóa hoa, chỉ là

Đó là hoa màu máu!

Mạnh Hạo run rẩy, vào giờ khắc này, hắn có thể ý thức được, tất cả là kế hoạch lâm thời của Thủy Đông Lưu, là khi nhìn đến đối phương nói ly gián tách rời lựa chọn biện pháp ứng đối, nhưng hắn không thể không động dung

Cũng vào lúc này hắn hiểu rõ hàm nghĩa chân chính câu nói năm đó tự mình nghe được

Sau Hoán Thiên, Kiến Mộc không giáng, cố tự băng vu tinh không! Đây là đạo, đây là hết thảy quy tắc pháp tắc trên đạo, hay là nói

Đây mới thật sự là đạo, tinh thần diễn biến đến cuối cùng, tạo thành Đạo

Hư vô mờ mịt, nhưng lại tồn tại ở trong thiên địa

!

Sơn Hải Giới tu, thời khắc này không chiến, còn đợi khi nào!! Thanh âm của Thủy Đông Lưu bỗng nhiên truyền ra!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1736: Chiến Ý Khai Thiên Địa!

Câu nói này giống như là mở ra một mảnh thiên địa, giống như là mở ra một đạo đại môn

Khi truyền ra, tu sĩ Sơn Hải sớm bị từng hình ảnh ngoại giới kích thích, điên cuồng chạy ra, hướng về bốn phía, trực tiếp đánh tới! Quyết chiến, đến! Trận quyết chiến này, cuộc chiến tranh này, đến lúc này, trên thực tế Sơn Hải Giới đã thua, nhưng thua

Cũng phải có tôn nghiêm, cho dù chết, cũng muốn để cho địch nhân đau đớn

Không chỉ có đau đớn trước mắt, càng phải để chúng cả đời này đều không thể quên mất, khi gặp phải Sơn Hải Giới, tôn nghiêm đó, tinh thần đó, cùng với

đáng sợ đó! Rầm rầm rầm!

Tự bạo còn đang tiếp tục, nhưng không phải là tất cả người làm phản đều là giả, trong đó có một phần là thật, chỉ là chân thật này pha với giả dối, hỗn loạn trong loạn chiến, thậm chí ở trong bốn phía dị tộc kinh hoảng lập tức đã bị che mất

Duy chỉ có vương biển thứ chín, vì đặc thù, cho nên không bị liên lụy ở bên trong, nó là thật làm phản! Còn có Vương gia, mắt thấy sẽ bị che mất, một đạo kiếm quang kinh thiên lên, quét ngang phía trước, khiến cho Vương gia như bị tách rời, khiến cho vị nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên khi nhìn đến biến sắc, chịu đựng phẫn nộ và âm trầm lúc này phân tâm an bài bảo vệ Vương gia

Về phần những tộc nhân chân chính phản bội, giờ này này dĩ nhiên bị che mất trong đại quân dị tộc

Bọn hắn không tự bạo, nhưng bọn hắn tử vong

Không chậm hơn người tự bạo bao nhiêu

Bên ngoài cả núi thứ chín lập tức đại loạn

Cũng chính là vào lúc này, ở dưới từng thanh âm quanh quẩn trước khi tử vong, ở trong bi tráng, tu sĩ Sơn Hải mắt đỏ chém giết mà đến, bọn họ đã không thể dùng sĩ khí để hình dung

Có người nói, ai binh tất thắng, lúc này Sơn Hải tu bọn họ không phải ai binh

Bọn họ là điên binh, mỗi người đều điên, cặp mắt đầy máu, thấy được thế giới đều là màu máu

Trong thế giới màu máu này hễ là vật không phải màu máu, đều bị bọn họ chém giết đổ sắc máu mới thôi

Bọn họ không sợ chết, chỉ cần cho một tia sinh cơ, bọn họ liền sẽ trước khi chết tự bạo không có nửa điểm chần chờ, không sợ hãi

Tiếng hô của bọn họ càng làm cho đại quân dị tộc kinh hãi

Lão tử giết một tên, còn chưa đủ!!

Ha ha, lão phu giết năm tên dị tộc, đủ vốn, chết cũng có thể!!

Cha, con đến bồi người!!

Từ trước sợ chết, nhưng hôm nay ta đột nhiên phát hiện, chết

Có gì đáng sợ! Đến a, dị tộc chết tiệt, đến a!

Giết!! Gào thét rối loạn bốn phương tám hướng, thiên địa nổ vang, tu sĩ Sơn Hải Giới điên cuồng, mấy trăm vạn người không ngờ khiến mấy ngàn vạn dị tộc giết

Lần đầu lui về sau!! Những dị tộc kia trước khinh miệt, trước cười lạnh, trước tàn nhẫn, lúc này biến mất

Thay vào đó lại là rung động, lại là không hiểu, lại là hoảng sợ

Bọn chúng rung động trước sự điên cuồng của Sơn Hải Giới tu

Bọn chúng không hiểu những người này làm gì mà cố chấp như thế, bọn chúng hoảng sợ là đến từ sự tàn nhẫn cùng khát máu của Sơn Hải Giới tu

Dường như, hết thảy đều đang nghịch chuyển

Tất cả mọi người, tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới, đều đang tấn công, ngoại trừ phàm tục ở ngoài ra, tất cả tu sĩ

Trong bọn họ, có Kha Cửu Tư, có Đan Quỷ sư tôn Mạnh Hạo, có Tôn Hải, có Thái Dương Tử, có những danh sách, còn có tất cả khuôn mặt Mạnh Hạo quen thuộc

Trần Phàm, Vương Hữu Tài, mập mạp, Lý Linh Nhi, Quý Âm

mấy vị lão tổ Phương gia, còn có

Phương Vệ,

Cuộc chiến tranh này đã không cần đi bài binh bày trận

Hứa Thanh cắn răng, ly khai Mạnh Hạo, sát nhập vào trong đại quân

So sánh với chiến tranh, nhi nữ tư tình không thể suy tính tới, cũng rất khó bận tâm

Mà giờ này, Mạnh Hạo cũng đang xuất thủ

Ba vị Chí Tôn dị tộc cùng với Chủ Tể lúc này toàn bộ sát nhập vào núi thứ chín, Thủy Đông Lưu xuất thủ, Chí Tôn khôi lỗi xuất thủ, Hải Mộng Chí Tôn thiêu đốt sinh mạng, Địa Tạng, các Đại Sơn Hải chủ, đều đang xuất thủ! Cộng thêm những thiên kiêu tại 33 Địa thu được tạo hóa, những người này cản trở đại quân dị tộc Chủ Tể

Thủy Đông Lưu một người ngăn lại Đạo Phương, bọn họ giao chiến khiến chín núi run rẩy, xuất hiện vỡ vụn

Đám người Hải Mộng dốc hết toàn lực, đi kèm chế vị nam nhân trung niên bát nguyên kia, mà Mạnh Hạo hắn xuất thủ chính là sát cơ vô tận, chạy thẳng tới nữ Chí Tôn tu vi rớt xuống khiến tổ phụ hắn tử vong

Giết!! Thiên địa đang khóc, tinh không chảy huyết lệ, bên trong tinh vực núi thứ chín, vô số người phàm, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít biết một chút chuyện đã xảy ra tại thiên ngoại, bởi vì bọn họ đã có chút thời gian, không thấy được mặt trời, cũng không thấy được mặt trăng

Phương ngôn nhìn lại, vô số ngọn đèn dầu, ở sau lưng mỗi một ngọn đèn đều có một gia đình người phàm đang quỳ lạy bầu trời, mang dáng vẻ thành kính đi cầu nguyện

Từ tên khất cái cho đến đế vương đều là như thế

Đây là một cuộc chiến tranh diệt tộc

Nếu Sơn Hải thua, tử vong không chỉ là tu sĩ, còn có những phàm tục chúng sinh này Trong đại quân dị tộc, mấy vị Chí Tôn kia bọn họ ở trước khi phủ xuống không nghĩ tới trận quyết chiến này sẽ thảm thiết như vậy, nhưng tất cả đã xảy ra

Tu sĩ đầu lâu cực đại phủ xuống mà đến cũng ở trong núi thứ chín

Tốc độ của hắn rất nhanh, nơi đi qua, khiến chư vị cường giả tu sĩ Sơn Hải đều vô cùng nhức đầu

Có tu vi có thể so với hắn, nhưng cũng rất ít cùng người ngay mặt đấu pháp

Cả thế cục đối với Sơn Hải Giới mà nói, đang chậm rãi nghiêng về một nơi, cho dù là trong Sơn Hải hay là ngoài Sơn Hải đều là như thế

Mạnh Hạo mặc dù có thể cho nữ Chí Tôn kia không ngừng lui về sau, nhưng không cách nào nhanh chóng đánh chết, mà tu sĩ đầu to quấy nhiễu càng làm cho hắn nơi này sát khí tràn ngập

Những người khác, phần lớn đang miễn cưỡng chống đỡ, dường như không bao lâu nữa, một khi có một nơi xuất hiện chỗ hổng, như vậy trận chiến trường này liền sẽ vỡ đê! Ngoài núi thứ chín, song phương đại quân tiếp xúc lúc này cũng đến trình độ nhất định

Mấy ngàn vạn dị tộc bị giết liên tục bại lui, nhưng dù sao bọn chúng cũng nhiều lắm, mà tu sĩ Sơn Hải điên cuồng, cuối cùng là không thể kéo dài

Theo tự bạo, theo mệt mỏi, ở dị tộc tử vong rất nhiều, tu sĩ Sơn Hải cũng đang nhanh chóng tử vong

Thanh âm sinh là người Sơn Hải, chết là quỷ Sơn Hải ở trên chiến trường giống như là hành khúc Sơn Hải không ngừng vang lên, dường

như, tiếng ca không tiêu tan, Sơn Hải bất diệt, mà khi bài hát này dừng lại, cũng liền đại biểu, Sơn Hải tu, toàn bộ chết trận

Ở Mạnh Hạo không thấy được trên chiến trường, Thái Dương Tử đầy người máu tươi, phát ra tiếng động thê lương

Đây không phải là tham gia, mà là hung tàn, là điên cuồng, hắn sắp không có khí lực, thuật pháp đã hết, thần thông đã phế đi, pháp bảo đều không, nhưng hắn còn có răng nanh

Lúc này gắt gao cắn cổ của một tên dị tộc, trong dữ tợn, dị tộc kia rõ ràng tu vi cao hơn hắn, nhưng lại bị chấn nhiếp tâm thần, phát ra tiếng hét thảm thê lương

Thái Dương Tử từng miếng từng miếng hung hăng cắn xé, cho dù bị đánh toàn thân vỡ nát vẫn như cũ cắn xé, trong mắt lộ ra điên cuồng, lộ ra tàn nhẫn, lộ ra không hối hận

Cho đến thân thể hắn cuối cùng bị mấy dị tộc đánh, Thái Dương Tử ý thức mơ hồ, nở nụ cười

Sinh là người Sơn Hải, chết là quỷ Sơn Hải, lão tử là Thái Dương Tử!! Ầm một tiếng, hắn không chậm trễ chút nào lựa chọn tự bạo, mặc dù tự bạo này uy lực đã không lớn, nhưng hắn như cũ không do dự! Tiếng vang quanh quẩn, dị tộc bị hắn gần như muốn cắn đứt cổ trực tiếp bị lực lượng tự bạo này che mất

Xung quanh những dị tộc khác mặc dù tránh ra, nhưng lại đều bị thương, mà sau lưng của bọn chúng, một dạng điên cuồng tu sĩ Sơn Hải lần nữa đánh tới lên đây

Những dị tộc này sợ, trong mắt bọn chúng lộ ra khủng khiếp

Ở bọn chúng xem ra, những tu sĩ Sơn Hải này đã không là tiên nhân, mà

là so với dị tộc bọn hắn còn muốn tàn nhẫn hơn

Một hướng khác, ba đại đạo môn tham dự trên chiến trường, Phàm Đông Nhi tóc tai bù xù, trên người của nàng không thấy được chút nào khí chất thần nữ năm đó, thời khắc này giống như người điên, tàn nhẫn chém giết

Nàng kiêu ngạo, nàng là đã từng thần nữ Cửu Hải Thần Giới, nhưng hôm nay, khi biển thứ chín lựa chọn làm phản, Thần giới biển thứ chín lập tức như sụp xuống, nàng mờ mịt, đó là biển thứ chín a, đó là nhà của nàng

Biển thứ chín mang đi, không chỉ là thú biển, còn có một nửa đệ tử Cửu Hải Thần Giới, còn có một số lão tổ, còn có vinh dự Thần giới

Nàng không theo biển thứ chín ly khai, cùng tông môn trưởng bối và một nửa kia đệ tử sát nhập vào trong đại quân dị tộc

Lúc này nàng mệt mỏi, trên người của nàng có máu của mình, có máu dị tộc, nàng vốn là trên mặt xinh đẹp, lúc này đã không còn

Đó là một đạo thuật pháp chi nhận, dấu vết mở ra, lộ ra máu thịt, khiến cho nàng thoạt nhìn vô cùng dữ tợn

Nàng vốn là không chiến được đến bây giờ, nhưng phía sau của nàng có một nữ thi, nữ thi này tóc tản ra, đang bảo vệ nàng

Phàm Đông Nhi cười thảm, tiếp tục đánh ra, dần dần, nàng càng ngày càng mệt mỏi, sau khi trước mặt nàng một dị tộc bị nàng vỡ nát thân thể, dị tộc kia tử vong liều chết một kích, cũng đánh tan tâm mạch của nàng

Phải chết sao

Phàm Đông Nhi phun ra máu tươi, ý thức mơ hồ, cuối cùng nhìn thoáng qua phương hướng núi thứ chín, loáng thoáng dường như thấy được Mạnh Hạo

Gặp lại

Phàm Đông Nhi hít sâu một hơi, lập tức sẽ tự bạo, nhưng vào lúc này, nữ thi áo trắng sau lưng nàng đột nhiên cặp mắt lộ ra ánh sáng nhu hòa, khẽ thở dài một tiếng, tóc nhanh chóng tản ra, bao phủ Phàm Đông Nhi sắp tử vong, hóa thành một cái cái kén, chìm vào tinh không

Nếu như tinh không có để, các nàng chìm vào, chính là

chiến trường hỗn loạn, không ai chú ý tới một màn này

Chỗ xa hơn, một tu sĩ trung niên ngửa mặt lên trời cuồng tiếu

Trên người của hắn thương tổn nhiều lắm, thậm chí còn có phi kiếm xuyên thấu thân thể, nhưng lại bị hắn sanh sanh lấy xương cốt tạp ở, đầy người máu tươi, nhưng hắn vẫn như cũ dữ tợn, sát nhập vào đại quân dị tộc, tiếng cười cuồng ngạo

Lão tử là Tống La Đan, đạo tử Tống gia

Năm đó Mạnh Hạo đều thua ở trong tay của ta, các ngươi đám dị tộc chết tiệt, chết cho ta! Tu vi của hắn là Cổ Cảnh, nhưng cường hãn và hung tàn bạo phát ra, khiến cho bốn phía dị tộc khi nhìn về phía hắn lộ ra khủng khiếp, thậm chí không dám dựa vào gần, tùy ý hắn chém giết mà qua

Không biết đã bao lâu, Tống La Đan tiếng cười như cũ quanh quẩn, chung quanh hắn dị tộc thi thể rất nhiều, nhưng dần dần hắn không có khí tức, cho đến đứng ở trong tinh không, đứng ở trong thi hài, dường như muốn nghỉ ngơi, không nhúc nhích

Chung quanh hắn, dị tộc tâm thần rung động, lại sau vài hơi thở mới dám lại gần

Hắn

Chết

Một lão già dị tộc khẽ thở dài một tiếng, phức tạp lẩm bẩm lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1737: Nam Thiên Tinh Nguy Cấp

Tu sĩ Sơn Hải đang chiến đấu, Hải Mộng cùng Chí Tôn khôi lỗi cũng đang chiến đấu. Trong cuộc chiến tranh này, từ đầu đến cuối Hải Mộng đều không có chiến tích quá nhiều, dường như tu vi của bà trong những năm này suy nhược nhiều lắm nhiều lắm, thời khắc này cùng chung sức với Chí Tôn khôi lỗi, cũng chỉ là miễn cưỡng đối kháng, khó tránh khỏi thế cục bại lui.

Thủy Đông Lưu nơi đó, khi ra tay tinh không run rẩy, vô số ánh sáng kỳ dị lóng lánh, nổ vang ngập trời.

Mạnh Hạo bên này, trong mắt tràn ngập sát cơ, địch nhân của hắn là nữ Chí Tôn bát nguyên kia, chỉ có điều giờ này vì Tam Kinh Đinh, tu vi rớt xuống chỉ mạnh hơn Chủ Tể, nhưng lại gần như rớt xuống khỏi vị trí Chí Tôn.

Mạnh Hạo ra tay vô cùng tàn nhẫn, nhoáng lên một cái Chí Tôn Kiều phủ xuống, rầm rầm trấn áp, khiến cho nữ Chí Tôn kia phun ra máu tươi, đang định lui ra sau, Mạnh Hạo lại thi triển Phong Yêu cấm pháp!

Tinh tú đạo căn nguyên không gian, mắt thấy sẽ phải phong ấn nữ Chí Tôn này, nhưng đúng lúc này, tu sĩ đầu to kia đột nhiên xuất hiện, không biết thi triển thuật pháp quỷ dị gì, trong tiếng nổ “ầm ầm”, Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, không ngờ căn nguyên không gian của hắn bị cắt đứt.

Mà nữ Chí Tôn kia phun ra máu tươi, thần sắc hoảng sợ, vừa rồi trong một chớp mắt đó nàng cảm nhận được tử vong.

Mạnh Hạo không có dừng lại, lui ra phía sau, đồng thời, bước ra một

bước, liền thi triển đệ tứ cấm, Bản Ngã Cấm. Tức thì, thân thể hắn liền hóa thành vô số phân thân, toàn bộ đánh về hướng nữ Chí Tôn kia.

Nữ Chí Tôn da đầu tê dại, thân thể bay nhanh lui về sau. Lúc này vô số phân thân Mạnh Hạo đồng thời ra tay, cùng thi triển một quyền Sát Thần!!!

Trong lúc nhất thời, khí thế của vô số bóng quyền Sát Thần ngập trời, khiến tinh không run rẩy, khiến cho chỗ bọn họ giao chiến, sát khí ngập trời.

- Không!!! Nữ Chí Tôn phát ra tiếng thét thê lương, nàng không cam lòng, cắn chót lưỡi phun ra máu tươi, thi triển bí pháp, trong nháy mắt thân thể nàng mơ hồ, nàng lấy ra vô số pháp bảo, lại không tiếc giá cao thi triển bí pháp, muốn tránh thoát một quyền đánh tới này.

Cũng đúng vào lúc này, tu sĩ đầu to kia lần nữa xuất hiện. Mới vừa xuất hiện, Mạnh Hạo liền bấm quyết, điểm tới một lóng tay.

- Đã sớm chờ ngươi!

Một lóng tay rơi xuống, cấm pháp giáng xuống, nhưng tu sĩ đầu to kia lại trong mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, mặt đổi sắc, không ngờ ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo điểm tới, thân thể tu sĩ ầm một tiếng, lại nứt ra xuất hiện hai người đầu to.

Một người bị giam cầm, một người thì cất bước xuất hiện ở trước mặt nữ Chí Tôn, thân thể vặn vẹo, tất cả vị trí đều nhuyễn động rút nhỏ, duy chỉ có tay phải hắn bành trướng vô hạn, dường như ngưng tụ máu thịt toàn thân, tỷ lệ không hợp với thân thể chút nào... đồng thời, dữ tợn tung một quyền đánh về phía vô số Sát Thần Quyền của Mạnh Hạo.

”Rầm rầm rầm rầm...” Tiếng nổ ngập trời, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, tu sĩ đầu to kia cũng khóe miệng tràn ra máu tươi, kéo tay nữ Chí Tôn

bay nhanh lui về sau, mà nữ Chí Tôn kia mặc dù được cứu, nhưng cũng máu tươi phun trào, khí huyết toàn thân tổn thất không ít, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra ý oán độc.

- Ngươi rất giống chủ nhân ta trước kia! Tu sĩ đầu to, lau đi máu tươi ở khóe miệng, nhìn về phía Mạnh Hạo lộ vẻ mặt ngưng trọng.

Nữ Chí Tôn vốn không phải là đối thủ của Mạnh Hạo, nhưng có tu sĩ đầu to kia quấy nhiễu, làm cho Mạnh Hạo, trong lúc nhất thời không thể đánh chết nữ Chí Tôn này.

Mạnh Hạo trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, lần nữa đi ra, chiến với tu sĩ đầu to và nữ Chí Tôn.

Chỗ ba người chiến đấu, hào quang thuật pháp chói mắt, tiếng nổ vang vọng.

Những người khác, cũng đang đấu chiến, mức độ thảm thiết không kém gì Mạnh Hạo nơi này. Nhất là Hải Mộng, sắc mặt bà tái nhợt, nhưng lại vô cùng kiên cường. Chiến trường chỗ mọi người, là chiến lực đỉnh phong nhất của 33 Thiên cùng với Sơn Hải Giới, thời khắc này tiếng nổ vang trời, tinh không vặn vẹo... Giữa nhau không cần nói quá nhiều, cục diện sớm đã chú định, không phải ngươi chết, chính là ta vong!

Chiến đấu giữa bọn họ, vốn phải là rực rỡ trong tinh không này, nhưng hiện tại, so sánh với các tu sĩ Sơn Hải Giới kia, rõ ràng không bằng. Tu sĩ Sơn Hải Giới, trong chớp mắt bạo phát sinh mạng cuối khiến tinh không đều mất đi màu sắc!

Ngay khoảnh khắc này tu sĩ Sơn Hải Giới cực kỳ rực rỡ, tu sĩ như Tống La Đan như vậy, đều không phải là một người!

Các tu sĩ Sơn Hải Giới, từng người thay vì chết trận, cam nguyện tự bạo, hô lên tên mình, bọn họ như điểm điểm tinh thần, ngưng tụ chung một

chỗ, vẽ ra cầu vồng rực rỡ sáng ngời nhất trong tinh không này.

Chỉ có điều là cầu vồng rực rỡ khó có thể tồn tại lâu dài, theo một tu sĩ tiếp một tu sĩ Sơn Hải chết trận, theo đại lượng dị tộc vòng qua những tu sĩ Sơn Hải này, xông vào núi thứ chín, tu sĩ Sơn Hải cũng bắt đầu lui về sau, ý đồ đi ngăn cản.

Mà chiến trường, cũng chậm rãi từ bên ngoài núi thứ chín di chuyển đến bên trong tinh vực núi thứ chín.

Dị tộc, rốt cục xông vào đến điểm cuối cùng của Sơn Hải Giới, nơi đi qua, tinh không vỡ nát, núi thứ chín run rẩy, Huyền Quy trên núi phát ra tiếng gào thét thê lương.

Trong thanh âm kia mang theo bi ai, mang theo điên cuồng, mang theo bất khuất!

Mạnh Hạo đáy lòng run rẩy; đám người Hải Mộng cũng đều tâm thần đau nhói; Địa Tạng cười thảm... dường như mọi người hiểu rõ, chiến bại, dường như đã là tất nhiên.

Thế nhưng sâu trong nội tâm, hoặc ít hoặc nhiều, vẫn tồn tại một chút hy vọng, hy vọng này cho dù mong manh, nhưng thủy chung không tiêu tan, chỉ là dần dần lúc sáng lúc tối, như ánh nến trong gió.

Theo đại quân dị tộc sát nhập vào, đám người Mạnh Hạo tuy rằng ngăn cản Chí Tôn của 33 Thiên, nhưng đồng dạng cũng đại biểu bọn họ bị đối phương ngăn cản.

Đây là hỗ tương lẫn nhau.

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn, đại quân dị tộc mang theo tiếng nổ vang trời, xông vào trong tinh vực núi thứ chín.

Bốn tinh tú lớn, đứng mũi chịu sào!

Trước hết bị diệt là Tây Hạ Tinh, viên tinh tú này dưới vô số thuật pháp thần thông của dị tộc, nổ tung tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vỡ, vô số sinh linh bị diệt vong.

Sau đó là Bắc Lô Tinh, cũng bị đại quân dị tộc xông vào, trở thành hài cốt, vỡ tan trong tinh không.

Hết thảy, làm cho tất cả tu sĩ Sơn Hải còn sống, lòng đau như đao cắt, cười thảm. Bọn họ vốn đã vứt bỏ sinh mạng, giờ khắc này, cho dù có mệt mỏi, cũng đều xoay người lần nữa đánh tới dị tộc.

Chỉ là, dị tộc số lượng quá nhiều, mà tu sĩ Sơn Hải giảm nhanh, căn bản là khó có thể ngăn cản. Mặc dù thời khắc này tu sĩ Sơn Hải Giới điên cuồng, giống như những thanh chủy thủ sắc bén, khiến cho dị tộc kinh hãi, nhưng dù sao số lượng của bọn họ quá ít.

Khi tinh tú thứ ba bên trong tinh vực núi thứ chín này vỡ tan, tiếng nổ quanh quẩn ngập trời, Đông Thắng Tinh... trong mắt Mạnh Hạo trở thành tro bụi...

”Không có khả năng!!!” Mạnh Hạo tâm thần run rẩy, trong mắt đỏ thẫm, hắn đang chém giết với tu sĩ đầu to và nữ Chí Tôn bát nguyên, hắn không tin hết thảy trước mặt là thật!

Đông Thắng Tinh, thật sự ở trước mắt hắn, nổ tung vỡ tan.

”Đệ Thất Sơn Hải vỡ nát, Hổ Lao Tinh mất đi, vốn đã không có khả năng. Về phần Đông Thắng Tinh này, đó là dung hợp linh thân của lão tổ đời một, sao có thể dễ dàng bị diệt đi như vậy?!”

”Không có khả năng...” Mạnh Hạo đáy lòng run rẩy, hắn nhìn đại quân dị tộc kia, thời khắc này đã có không ít đánh tới Nam Thiên Tinh, trong

lòng hắn vô cùng cấp bách.

Đông Thắng Tinh có ký thác tình cảm của hắn, mà nhà chân chính của hắn là ở Nam Thiên Tinh!

”Còn có hi vọng!” Mạnh Hạo thấy được thời khắc này núi thứ chín rách nát, thấy được tu sĩ Sơn Hải Giới tuyệt vọng ở bốn phía, thấy được đại quân dị tộc vô biên vô tận, thấy được từng viên tinh tú vỡ tan... tim của hắn đau nhói, như bị xé rách.

”Nhất định còn có hi vọng...”

”Như Phong Chủ Tể còn chưa có xuất hiện, vị truyền nhân của ba đại đạo môn năm đó, cũng chưa có xuất hiện, còn có Như Phong Giới...”

”Những thứ này, đều còn chưa có hiển lộ ra, nhất định còn có hi vọng...”

Chiến hỏa, cuối cùng bùng phát trên Nam Thiên Tinh!

Nam Thiên Tinh, là nhà của Mạnh Hạo, cũng là một cứ địa khác... của Phương gia. Đông Thắng Tinh diệt vong, tộc nhân Phương gia, giờ khắc này đều như nổi điên chạy trở về, chạy thẳng tới Nam Thiên Tinh.

Ngay khoảnh khắc vô số thần thông của dị tộc đánh tới, bên ngoài Nam Thiên Tinh đột nhiên xuất hiện trận pháp của Nam Thiên Tinh, ngăn chống với công kích của đại quân dị tộc.

Cùng lúc đó, từng thân ảnh mượn lực trận pháp, xuất hiện ở ngoài Nam Thiên Tinh. Trong những thân ảnh kia, dường như có đế vương Đường Hoàng, đi theo phía sau là một đám chiến sĩ khôi lỗi mặc khôi giáp màu đen!

Còn có phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ của Mạnh Hạo, còn có một số tộc nhân Phương gia canh giữ chỗ này, thời khắc này toàn bộ xuất hiện, trong mắt

bọn họ lộ ra quyết đoán, có ý thề sống chết, dường như muốn cùng chết cùng sống với Nam Thiên Tinh!

- Phương mỗ, lời thề trấn thủ Nam Thiên Tinh... 100 ngàn năm! Thanh âm trầm thấp của Phương Tú Phong vang vọng bốn phía, đại quân dị tộc cũng đang ầm ầm đánh tới.

Cũng đúng lúc này, tộc nhân Phương gia, cùng với rất nhiều tu sĩ Sơn Hải có quan hệ với Nam Thiên Tinh, đều chạy đến... Lập tức trong ngoài Nam Thiên Tinh liền triển khai đại chiến sinh tử.

Mạnh Hạo trong mắt tràn ngập tơ máu, hắn gầm nhẹ một tiếng, tức khắc vứt bỏ nữ Chí Tôn cùng tu sĩ đầu to kia, bay nhanh thẳng tới Nam Thiên Tinh, nơi đó có thân nhân của hắn, có bằng hữu của hắn.

Cha mẹ hắn, tỷ tỷ ở đó, tộc nhân của hắn ở đó, mập mạp, Trần Phàm, Vương Hữu Tài, Tôn Hải, thời khắc này đều đang đến gần Nam Thiên Tinh, còn có Hứa Thanh, cũng từ đàng xa lo lắng bay nhanh.

Còn có Đan Quỷ sư tôn của Mạnh Hạo, còn có Kha Cửu Tư!

Nam Thiên Tinh, là vảy ngược của Mạnh Hạo, là hết thảy của hắn, là địa phương hắn quan tâm nhất ở trong Sơn Hải Giới này!

Ngay cả Kháo Sơn lão tổ, giờ khắc này cũng đang gào thét, xông tới Nam Thiên Tinh, nơi đó đồng dạng là địa phương khó quên nhất trong ký ức của lão.

Tiếng nổ vang trời, Nam Thiên Tinh vì có trận pháp huyết mạch của Lý gia La Thiên gia tộc năm xưa, khiến cho nó không có vỡ tan giống như Đông Thắng Tinh. Thế nhưng lực lượng trận pháp dù có mạnh mấy đi nữa, đối mặt với đại quân dị tộc vô biên vô tận này, vẫn như cũ đang nhanh chóng ảm đạm.

Đường Hoàng cười thảm, phất tay một cái, vô số hắc giáp khôi lỗi phía sau ông lập tức đánh ra, cũng có vô cùng chiến hồn, mơ hồ từ trong chiến pháp nơi này lộ ra thân ảnh.

Những chiến hồn kia, có nữ có nam, có già có trẻ, đều là tộc nhân của Lý gia hiến tế tử vong năm đó, khi bọn họ còn sống bảo vệ Sơn Hải Giới, sau khi chết đi vẫn như cũ bảo vệ Sơn Hải Giới.

Nam Thiên Tinh chấn động, trong lúc nhất thời, trở thành địa phương rực rỡ nhất, chói mắt nhất trên chiến trường này.

Lúc này Mạnh Hạo muốn chạy về Nam Thiên Tinh, nhưng lại có người không muốn!

- Còn muốn chạy? Trong mắt nữ Chí Tôn kia sát cơ nhoáng một cái, trước đó nàng bị Mạnh Hạo bức bách quá thảm, mấy lần nguy cơ sinh tử, đã có ý muốn giết chết Mạnh Hạo, nhưng từ lâu nhìn ra Mạnh Hạo rất cường hãn.

Liên tưởng tới những lời nói của Huyền Phương Chí Tôn trước khi tử vong, trong lòng nữ Chí Tôn càng muốn giết chết Mạnh Hạo. Thời khắc này mắt thấy Mạnh Hạo lo lắng muốn rời đi, sao nàng có thể để hắn được như nguyện.

- Ngươi không đi được, ta muốn cho ngươi tận mắt nhìn thấy người và vật ngươi quan tâm, ở trước mặt ngươi... hình thần câu diệt! Nữ Chí Tôn tức khắc đuổi tới, tu sĩ đầu to hơi chần chờ một chút. Mặc dù hắn phủ xuống đây để thi hành kế hoạch, thủy chung không có nói quá nhiều, cũng không đại biểu trong lòng của hắn không có than thở.

Nhưng chung quy, hắn còn là lựa chọn phối hợp, với tốc độ cực kỳ quỷ dị, khoảnh khắc đuổi kịp Mạnh Hạo, ngăn chặn hắn...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1738: Thế Hệ Tu Sĩ Sơn Hải Ta

Gần như cùng lúc Mạnh Hạo bị chặn lại, Nam Thiên Tinh nổ vang, Mạnh Hạo thấy được cha mẹ hắn ở giữa đại quân dị tộc phun ra máu tươi; thấy được đám người mập mạp, Vương Hữu Tài, vào giờ khắc này chạy tới Nam Thiên Tinh; cũng nhìn thấy Hứa Thanh cười thảm; thấy Kháo Sơn lão tổ rống giận; thấy trong cơ thể sư tôn Đan Quỷ, nổi lên đan hỏa như muốn tự bạo.

- Cút ngay!!! Trong óc Mạnh Hạo kêu “ong ong”, hắn sợ hãi, hắn khủng khiếp, tim của hắn tựa hồ bị xé thành mảnh nhỏ, tiếng hô khàn khàn vừa dữ tợn vừa thê lương, khiến thiên địa biến sắc...

Trong lúc Mạnh Hạo tức giận, tu sĩ đầu to cùng nữ Chí Tôn lập tức ra tay, liền có căn nguyên biến thành hào quang rực rỡ, tạo thành một biển ánh sáng, ngăn cản phía trước Mạnh Hạo.

Tiếng nổ vang trời, giờ khắc này Mạnh Hạo cưỡng ép vọt tới, trực tiếp một đầu đụng vào biển ánh sáng, để mặc cho căn nguyên ánh sáng kia xuyên thấu thân thể, hắn vẫn vọt tới trước.

Một màn này, khiến nữ Chí Tôn kia cũng đều kinh hãi, tu sĩ đầu to đổi sắc. Một kích liên thủ của hai người bọn họ, uy lực mạnh kinh người, nhưng thời khắc này Mạnh Hạo lại mạnh mẽ xông tới.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, toàn thân Mạnh Hạo hóa thành tinh tú, kiên trì mấy hơi thở liền vỡ vụn, hóa thân đại bàng màu xanh, kiên trì mấy nhịp thở đại bàng vỡ nát, tiếp sau đó Bì Đống cắn răng biến ảo, tạo thành áo giáp giúp cho Mạnh Hạo sắp chạy ra từ trong biển ánh sáng kia!

- Muốn đi qua, không có khả năng! Nữ Chí Tôn trong mắt lộ vẻ oán độc, nàng hận trước đó Mạnh Hạo mấy lần gây ra nguy cơ sinh tử với mình, lại hiểu rõ Mạnh Hạo này chiến lực cường hãn, nếu hắn đi qua, khó tránh khỏi tạo thành ảnh hưởng đối với chiến cuộc Nam Thiên Tinh, cho nên thời khắc này nàng quyết tâm, phải ngăn chặn Mạnh Hạo lại.

Mà Hải Mộng Chí Tôn cùng Chí Tôn khôi lỗi bên kia, còn có Thủy Đông Lưu, cũng không thể phân thân, bị Đạo Phương cùng với một vị Chí Tôn bát nguyên khác, cưỡng ép kềm chế. Về phần Địa Tạng cùng với các Đại Sơn Hải chủ, còn có thiên kiêu của Sơn Hải Giới trở thành Đạo Tôn cùng với Chủ Tể, đều đang bị dị tộc kềm chế, khó có thể đánh ra.

Nam Thiên Tinh, rơi vào tình thế nguy cơ nguy ngập!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, đại quân dị tộc điên cuồng xông vào. Trong đại quân dị tộc này cũng có cường giả dị tộc, cũng có Chủ Tể, thời khắc này đang cùng Vương Hữu Tài chiến một trận sinh tử.

Tinh không run rẩy, núi thứ chín gần như sắp tan vỡ, hết thảy hết thảy, dĩ nhiên đến thời điểm nguy cấp nhất!

Trên Nam Thiên Tinh, mặt đất nổ vang, nước biển chảy ngược. Hắc giáp khôi lỗi dưới trướng Đường Hoàng đang tản ra bốn phía, chống cự dị tộc, cũng có hồn của Lý gia năm xưa, thời khắc này quay về, khiến cho lực lượng trận pháp càng kinh người hơn, phát huy đến cực hạn, diệt sát hết thảy dị tộc có ý đồ xuyên qua, xông vào Nam Thiên Tinh.

Phàm là có dị tộc bước chân vào, đều lập tức bị xóa bỏ. Thế nhưng trận pháp này cho dù uy lực lớn mấy đi nữa, cũng khó mà kéo dài lâu dài trong đại quân dị tộc vô biên vô tận này.

Dị tộc, quả thực nhiều lắm, điên cuồng đánh tới, xông vào trận pháp, dường như tử vong đều không thể chấn nhiếp, khiến cho trận pháp càng

lúc càng ảm đạm.

Cha mẹ của Mạnh Hạo lúc này thân mình đầy máu tươi; Phương Du tỷ tỷ của hắn, cũng liều mạng toàn lực, Tôn Hải theo sát bên cạnh, nhiều lần bảo vệ, thậm chí có một lần không tiếc tự mình bị thương, cũng phải giữ an toàn cho Phương Du.

Những màn này, đều rơi vào trong mắt Mạnh Hạo, hắn nhìn thấy sư tôn Đan Quỷ phẫn nộ sùi bọt mép, toàn thân đan khí ngút trời, tu vi của lão không cao, nhưng lão là đan dược hóa thành, thời khắc này tràn ra đan khí tẩm bổ cho tu sĩ Sơn Hải trên Nam Thiên Tinh!

Còn có mập mạp, hắn khóc, tiếng khóc thê lương, chung quanh hắn vốn có rất nhiều đạo lữ, nhưng giờ này, những đạo lữ chết đi hơn phân nửa, hắn nổi điên, mắt đỏ bừng, phóng tới sau đó há cái miệng to, trực tiếp cắn xé, giống như cắn nuốt.

Trần Phàm trầm mặc, nhưng thân thể hắn lại đang run rẩy, tay hắn đang run run. Hắn cũng đang đánh giết dị tộc, nhưng trái tim của hắn dường như không ở trên chiến trường, mơ hồ như trong lòng hắn, có một ý nghĩ vô cùng phức tạp, hắn không thể rõ ràng, khó có thể lựa chọn!

Còn có Kha Cửu Tư, sự hiện hữu của hắn, kềm chế gần như hơn một nửa đại quân dị tộc, thậm chí bao gồm một số cường giả dị tộc. Dưới thần thông của Dạ, mang vào viễn cổ, chinh chiến chém giết!

Những người này, những cảnh thảm thiết này, Mạnh Hạo đều nhìn ở trong mắt, thân thể hắn run rẩy, hai mắt hắn ẩn chứa ngọn lửa ngập trời, cất bước chạy ra biển ánh sáng. Ngay khi hắn sắp vọt ra, tu sĩ đầu to kia trong nháy mắt xuất hiện ở phía trước Mạnh Hạo, nâng tay lên, ngưng tụ toàn thân máu thịt tung ra một quyền.

”Ầm” một tiếng, Mạnh Hạo chấn động toàn thân, đồng dạng đánh trả một quyền. Hai người ở giữa không trung toàn bộ ngừng lại, rồi từng

người thụt lùi... khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, tu sĩ đầu to cũng phun ra máu tươi.

Cùng lúc đó, vang lên tiếng chú ngữ của nữ Chí Tôn kia, quanh quẩn, biển ánh sáng bốn phía lập tức vặn vẹo, như lần nữa bị kích nổ, ầm ầm lan tràn ra bốn phía, một lần nữa che phủ Mạnh Hạo ở bên trong.

- Muốn đi qua sao... Không có khả năng! Nữ Chí Tôn cười lạnh, thân thể lui về sau, hai tay bấm quyết, lập tức phạm vi biển ánh sáng bốn phía tăng lớn hơn, bên trong truyền ra tiếng gào thét không giống người của Mạnh Hạo.

- Ngươi... có hơi quá! Tu sĩ đầu to nhíu mày, chậm rãi lên tiếng.

Gần như hắn vừa mới nói ra, lập tức bên trong biển ánh sáng vang lên một tiếng gào thét vang trời, trong tiếng gào thét, cũng có tiếng bước chân, ngập trời, giống như tiếng trống!

”Ầm!”

”Ầm!”

”Ầm!”

Dường như, ở bên trong biển ánh sáng, có người khổng lồ đang bước tới, sau khi đi liên tiếp bảy bước, tiếng gào thét kia truyền khắp cả tinh không, rồi một thân ảnh khí thế như cầu vồng, từ trong biển ánh sáng chạy thẳng ra.

Chính là Mạnh Hạo!

Toàn thân hắn máu tươi tràn ngập, lúc này chạy ra, tinh không chấn động, một luồng sát khí kinh người trong một chớp mắt này, dường như làm cho tinh không lạnh giá. Theo Mạnh Hạo chạy ra, tu sĩ đầu to kia

hung hăng cắn răng một cái, bay thẳng lên, vận chuyển tu vi toàn thân lần nữa va chạm với Mạnh Hạo ở giữa không trung.

Tiếng nổ ngập trời, gần như cùng lúc va chạm này, nữ Chí Tôn đột nhiên cắn chót lưỡi, phun ra máu tươi, hai tay bấm quyết, thân thể lập tức già đi, đồng thời nàng thi triển đạo pháp quỷ dị, máu tươi của nàng lại hóa thành một biển máu bay thẳng lên không trung, bao phủ bốn phương tám hướng, tạo thành đạo phong ấn thứ hai tiếp sau biển ánh sáng! Trong phút chốc, sau khi Mạnh Hạo va chạm với tu sĩ đầu to, Mạnh Hạo không tiếc bị thương, cố nuốt một ngụm máu tươi, lách qua một bên vọt tới, nhưng lúc này biển máu này lại xuất hiện, một lần nữa cản trở.

”Ầm” một tiếng, biển máu run rẩy, nữ Chí Tôn phát ra tiếng gào thê lương, tóc tai bù xù, thân thể run run, trên thân thể của nàng xuất hiện một số chỗ nứt nẻ, nhưng lại khiến cho biển máu kia vô cùng cứng cỏi, lần nữa ngăn cản Mạnh Hạo!

- Ngươi không qua được!!! Truyền ra thanh âm the thé của nữ Chí Tôn. Mạnh Hạo bị ngăn lại trong biển máu, sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy, hai mắt của hắn như muốn vỡ vụn, hắn không chần chờ chút nào, liền lấy ra Dương Tinh Cung, trong tiếng nổ “ầm ầm”, cho dù dùng sinh mạng làm mũi tên, cũng trong chớp mắt này bắn ra hai mũi tên!

Mũi tên thứ nhất, xuyên qua biển máu, tan vỡ hơn phân nửa, khiến cho biển máu tiêu tán, mũi tên thứ hai, chạy thẳng tới nữ Chí Tôn, tốc độ cực nhanh, khiến nữ Chí Tôn kia hai mắt co rút lại, trong hoảng sợ lui nhanh ra sau, càng làm cho tu sĩ đầu to vốn định chặn lại Mạnh Hạo, không thể không biến đổi mục tiêu, từ chặn lại Mạnh Hạo, biến thành đi cứu nữ Chí Tôn.

Hết thảy đều xảy ra nhanh như một tia chớp, sau hai mũi tên, dù thân thể Mạnh Hạo khô héo, trong mắt của hắn mang chấp nhất, không quan hêt thay, rầm rầm vọt đi, dùng tốc độ nhanh nhất, chạy thẳng tới Nam Thiên Tinh!

Nhưng vẫn là chậm một chút.

Bên ngoài Nam Thiên Tinh truyền tới tiếng cười của Phương Vệ, nụ cười kia mang theo thê lương, mang theo điên cuồng, đang chém giết. Hắn mất đi cánh tay phải, nhưng còn tay trái, hắn mất đi cặp chân, nhưng còn có thân thể!

- Tên Phương Vệ ta, một chữ Vệ là bảo vệ Phương gia!!!

Còn có tộc nhân Phương gia, thời khắc này đang lục tục tự bạo, dùng lực lượng tự bạo để nổ tung thiên địa, chôn theo dị tộc!

Đại trưởng lão Phương gia, đã chết trận!!!

Mấy người Phương Ngôn Khư, vào giờ khắc này đều tóc tai bù xù, máu tươi đầy người, trong thê lương, rầm rầm tự bạo!

Một thiên kiêu lại một thiên kiêu, vào giờ này, chết trận sa trường, bên trong đó có khuôn mặt Mạnh Hạo quen thuộc, cũng có xa lạ, nhưng thanh âm của họ trước khi tử vong, lại trở thành một thanh kiếm sắc bén, đâm xuyên qua tim Mạnh Hạo!

Cha mẹ bị thương, Phương Du bị thương, Hứa Thanh bị thương, mập mạp, Trần Phàm, Tôn Hải, toàn bộ đều thương thế đầy người... Nam Thiên Tinh nổ vang, tất cả hắc giáp khôi lỗi, toàn bộ chết trận!

Vị Đường Hoàng kia, phát ra tiếng cười thảm thê lương, trận pháp của Lý gia dưới công phá ồ ạt của dị tộc, mắt thấy sắp phải tan vỡ, ông cười thảm.

- Lý gia ta, là một trong La Thiên gia tộc, năm đó... Lý gia hiến tế tất cả tộc nhân, cam nguyện trở thành trận pháp, hôm nay... cũng hiến tế, vì Sơn Hải Giới hồn phi phách tán, thì sao chứ!

- Thế hệ tu sĩ Sơn Hải ta, sống chết là hồn Sơn Hải! Đường Hoàng cười thảm, đến cuối cùng, biến thành cười to, trong tiếng cười một mình ông bay thẳng ra. Theo ông bay lên, trong trận pháp của Nam Thiên Tinh, vô số hồn của tộc nhân Lý gia hợp thành trận pháp kia, toàn bộ cùng theo bay ra.

Một người sống, mang theo một hồn của gia tộc, cứ như vậy xông tới, sát nhập vào đại quân dị tộc, giết, giết!!!

Đánh tới cực hạn, tiếng cười của Đường Hoàng mang theo quyết liệt, quanh quẩn thiên địa!

”Thế hệ tu sĩ Sơn Hải ta, sống chết là hồn Sơn Hải!”

”Rầm rầm rầm!!!” Bỗng nhiên ông lựa chọn tự bạo, ông là một tộc nhân cuối cùng của Lý gia, sau khi ông tự bạo, những hồn kia, toàn bộ... nhất nhất nổ tung, hồn, trên thực tế là không thể tự bạo, chân chính nổ tung... là trận pháp của Nam Thiên Tinh!

Hồn của Lý gia, hợp thành trận pháp Nam Thiên, thời khắc này, hồn vỡ nát, trận nổ tung!

Trận pháp nổ tung, sóng lực của nó khiến thiên địa run rẩy, gió mây quỳ lạy!

Đại trận này trở thành ánh sáng rực rỡ, ngay khoảnh khắc theo tự bạo tạo thành cuồng phong, ầm ầm lan ra hướng bốn phía. Đại quân dị tộc lúc này phần lớn đều hoảng sợ, nhưng vẻ mặt của bọn họ lại ngưng đọng ở trên mặt, trở thành vĩnh hằng!

Trận pháp kia trực tiếp quét ngang ra hướng bốn phía, nơi đi qua, từng tên dị tộc trở thành tro bụi. Trong tiếng nổ “rầm rầm”, trở thành tiêu điểm chú ý trên chiến trường này.

Mọi người đều không tự chủ được nhìn sang, dị tộc cũng thế, Sơn Hải tu cũng vậy, song phương đều như thế.

Bọn họ nhìn thấy, sau khi trận pháp này tan vỡ sóng gợn tiêu tán, đại quân ngàn vạn dị tộc trước đó vây quanh ngoài Nam Thiên Tinh này, không ngờ bị trực tiếp diệt đi hơn bốn thành!

Lý gia, La Thiên gia tộc, năm đó ở trong một trận chiến Chí Tôn Tiên Giới bảo tồn thực lực, hứa hẹn bảo vệ Sơn Hải Giới, vào hôm nay đã hoàn thành lời hứa hẹn vạn vạn năm của một gia tộc!

Chết đến diệt tuyệt, không hề để lại chút huyết mạch nào!

Giờ khắc này một ý bi tráng, tràn ngập trong lòng tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới.

”Thế hệ tu sĩ Sơn Hải ta, sống chết là hồn Sơn Hải!” Câu nói này, giờ khắc này quanh quẩn phập phồng, trở thành vĩnh hằng trong tâm thần tất cả tu sĩ Sơn Hải còn sống...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1739: Đứng Ở Sau Lưng Ta

Ngoài Nam Thiên Tinh, còn lại mấy trăm vạn dị tộc, thời khắc này đều đang run rẩy, sống sót sau tai nạn, đối với sự kinh khủng trong chớp mắt vừa rồi kia, hóa thành lạc ấn sinh mạng.

Thế nhưng... sau khi trận pháp này tự bạo, Nam Thiên Tinh... mất đi tất cả phòng hộ, dần dần, những dị tộc ánh mắt đỏ thẫm kia, không biết người nào là người thứ nhất chạy vào, rất nhanh, bốn phía tất cả dị tộc toàn bộ gào thét, xông vào Nam Thiên Tinh!

Cũng chính vào giờ khắc này, đầu cuối tinh không vốn là theo 33 Thiên phủ xuống, theo Đạo Phương đi tới, đã bình tĩnh lại, nhưng ngay khoảnh khắc này lại xuất hiện một chút vặn vẹo, đây lại là một khí cơ tới gần!

Ở trong tinh không mênh mang cách xa Sơn Hải Giới không thấy được, thời khắc này, có một phiến đại lục bàng bạc, va chạm với tinh không, một đường bẻ gãy nghiền nát, nghiền ép hết thảy, rầm rầm chạy tới.

Phía trước đại lục kia, có chín viên mặt trời to lớn tỏa ra ánh sáng rực rỡ!

Sắp, phủ xuống!

Trên Nam Thiên Tinh, theo trận pháp tiêu tán, theo mấy trăm vạn đại quân dị tộc một lần xông vào, cả tinh tú ầm ầm run rẩy, xuất hiện những cái khe nứt to lớn.

Nam Thiên Tinh, như sắp vỡ tan!

Tất cả tu sĩ trên đó, đều phun ra máu tươi; trên bầu trời, thân ảnh vô số dị

tộc mang theo ánh mắt màu máu xuất hiện, sát nhập vào đám người. Phóng mắt nhìn lại, núi sông cũng thế, trời đất cũng vậy, không có chỗ nào không có thân ảnh... Dị tộc!

Nam Thiên Tinh, đã đến thời điểm nguy cấp nhất, cho đến lúc phụ thân của Mạnh Hạo, Phương Tú Phong phun ra máu tươi, bị mấy thanh phi kiếm xuyên qua, thế giới trước mắt Mạnh Hạo dường như ngưng đọng lại.

Hết thảy hình ảnh này, đều là ngay lúc hắn chạy ra biển máu, chạy tới Nam Thiên Tinh, hết thảy hiện ra trong ánh mắt.

- Không! Mạnh Hạo trong mắt đỏ thẫm, đang ở ngoài Nam Thiên Tinh, tức khắc xông vào giữa đại quân dị tộc, hai tay bấm quyết, vung mạnh ra hai bên. Lập tức căn nguyên thần hỏa nổi lên ngập trời, điên cuồng thiêu đốt bốn phương tám hướng, vô số dị tộc phát ra tiếng hét thảm, toàn bộ trở thành tro bụi.

Mà Mạnh Hạo nơi này, thân ảnh nhanh như một tia chớp khó có thể thấy rõ, trong phút chốc xuyên qua lớp phong tỏa của mấy trăm vạn dị tộc, đi thẳng đến Nam Thiên Tinh, rơi xuống trước thân thể phụ thân bị mấy thanh phi kiếm đâm xuyên, ôm lấy ông.

Tay phải nâng lên, vỗ mạnh xuống mặt đất một kích.

”Rầm rầm rầm!” Mặt đất run rẩy, nhưng không phá hủy chút nào, nhưng lại có một lực phản chấn chợt bùng phát từ trên mặt đất, chạy thẳng tới bầu trời, khiến cho dị tộc ở bốn phương tám hướng, vào giờ khắc này, giống như bị thiên địa vô hình đè ép, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, thân thể ầm ầm nổ tung vỡ nát... rơi xuống màn màn mưa máu...

Dị tộc ở xa hơn chuẩn bị vọt tới, lập tức toàn bộ hít ngược một hơi, hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo, đồng loạt lui về sau, không dám tới gần chút nào.

Giờ khắc này Mạnh Hạo, tóc rối tung bay giống như núi lửa sắp bùng phát, sát khí chí cường trên thân hắn, khiến thiên địa biến sắc.

Phương Tú Phong thương thế thảm trọng, nhưng không trí mạng, ông nhìn Mạnh Hạo đột ngột xuất hiện ở trước mặt mình, cười, nụ cười kia chứa đầy ôn hòa, mang theo tự hào, mang theo an ủi.

Mạnh Hạo tới, lập tức dẫn tới tộc nhân Phương gia toàn bộ phấn chấn, dẫn tới tu sĩ Nam Thiên Tinh, lập tức tăng cao sĩ khí.

- Mạnh Hạo!!!

- Thiếu chủ!!!

- Thiếu chủ trở về!!! Vô số tiếng gào thét truyền ra, mẫu thân Mạnh Hạo chảy nước mắt đỡ lấy Phương Tú Phong từ Mạnh Hạo. Mạnh Hạo tới không kịp hàn huyên cùng thân nhân, hắn nhìn thấy Hứa Thanh, mập mạp, Trần Phàm, Tôn Hải, còn có tỷ tỷ Phương Du, đều là vết thương đầy người, trong mắt hắn đã là màu máu, lửa giận của hắn đã dâng lên ngập trời.

Không có lời nói thừa thải nào, Mạnh Hạo tức khắc xoay người, thi triển thuật pháp thần thông, bỗng nhiên, Chí Tôn Kiều nổ vang trấn áp, bất chợt từng ngọn núi lớn Thôn Sơn Quyết phủ xuống... trong tiếng nổ “ầm ầm”, dị tộc ở bốn phía hoàn toàn không thể tránh thoát, dưới tình huống tu vi chênh lệch với Mạnh Hạo quá nhiều, lập tức bị chết phạm vi lớn.

Mạnh Hạo như điên lên rồi, thân thể nhoáng một cái, lần nữa giết chóc... Nhưng đúng lúc này, tu sĩ đầu to cùng nữ Chí Tôn từ đàng xa chạy nhanh đến. Trong mắt nữ Chí Tôn kia đầy oán độc, bấm quyết vỗ vào trên trán mình, lập tức từ trong miệng phun ra một hạt châu, hạt châu này màu tím, trong phút chốc vỡ vụn, hóa thành một mảng biển tím, dâng lên ngập trời.

Tu sĩ đầu to nhíu mày, thân thể chợt vặn vẹo, cảm giác một lực lượng cực hạn rầm rầm bạo phát, cùng với biển tím kia, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sắc mặt dữ tợn, tay phải nhấc lên, cây Dương Tinh Cung xuất hiện, bắn ra ba mũi tên!

Ba mũi tên này, mỗi một mũi đều làm cho hắn phun ra máu tươi, bị hút đi rất nhiều sinh mạng, cũng chỉ có thể chống đỡ ba mũi tên cuối cùng. Ba mũi tên kinh thiên trong tiếng nổ "ầm ầm": mũi tên thứ nhất như trường long, chạy thẳng tới tu sĩ đầu to, khoảnh khắc đụng chạm, tu sĩ đầu to phun ra máu tươi, thân thể bị bức lui; cùng lúc mũi tên thứ hai, rầm rầm bay tới.

Mũi tên thứ ba, thì lại xuyên thẳng qua biển tím, chạy thẳng tới nữ Chí Tôn. Lập tức nữ Chí Tôn cặp mắt co rút lại, nguy cơ trước mắt, mà đầu to lại không tới kịp cứu viện, nàng cắn răng, để mặc cho mũi tên này xuyên thấu thân thể, "ầm" một tiếng, thân thể của nàng nổ tung. Nhưng nàng vẫn chưa có chết, mà sau khi nổ tung, lần nữa ngưng tụ lại, chỉ là, sắc mặt nàng đã như tro tàn, ánh mắt oán độc nhìn về phía Mạnh Hạo, đã là cừu hận đến cực hạn.

- Ta muốn ăn tươi nuốt sống ngươi!!! Nữ Chí Tôn phát ra tiếng gào thê lương. Phương pháp bảo vệ tánh mạng này của nàng phải trả giá cao, giá cao này rất có khả năng nàng sẽ vĩnh viễn không thể khôi phục tu vi bát nguyên!

Mặc dù là ba cây đinh kia được lấy ra, cũng như cũ khó có thể lần nữa đạt tới bát nguyên, bởi vì, giá cao của phương pháp bảo vệ tánh mạng này, là vỡ nát đạo cơ!

Cùng lúc đó, tiếng nổ vang quanh quẩn, tu sĩ đầu to phun ra máu tươi, nửa thân thể tan vỡ, rốt cục chống cự được mũi tên thứ hai... nhưng ngay

khi thân mình hắn bị thương nặng, trong thân thể hắn hình như có lực hút cực mạnh, khoảnh khắc dị tộc bốn phía, đã có mấy vạn người bị cưỡng ép hút tới, trực tiếp trở thành máu thịt, trong chớp mắt bị hắn hút lấy, thương thế hắn tức thì khôi phục lại đạt tới đỉnh phong.

- Loại mũi tên này, ngươi đã không đủ lực thi triển tiếp! Hôm nay, ta vốn không muốn giết ngươi, nhưng vì lập trường bất đồng, xin hãy thứ lỗi! Tu sĩ đầu to trầm mặc, khẽ thở dài một tiếng, cất bước chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Nữ Chí Tôn kia đầu tóc rối bù, trong oán độc lần nữa vỗ vào mi tâm, lập tức phun ra máu tươi, trong máu tươi của nàng, còn xen lẫn một số mảnh vỡ nội tạng, những mảnh vỡ này mới vừa xuất hiện, lập tức hòa tan trở thành một biển máu dơ bẩn, còn cường hãn hơn so với biển máu vừa rồi.

Thậm chí trong đó còn có đạo nguyên của nữ Chí Tôn kia, rõ ràng là căn nguyên bị phong ấn của nàng, cũng đều dung nhập vào biển máu này, khiến cho biển máu, có thể bạo phát ra lực lượng không kém gì bát nguyên.

Trước thời điểm này, chắc chắn nàng sẽ không làm như vậy, cho dù 33 Thiên chiến bại, nàng đều sẽ không làm như vậy, bởi vì cái này liên quan quá lớn với bản thân nàng, phàm là có một tia sinh cơ, nàng cũng sẽ không làm như vậy! Nhưng giờ này, nàng đã vỡ đạo cơ, chú định không thể khôi phục được bát nguyên, lúc này mới trong oán hận điên cuồng, không chút do dự phun ra căn nguyên bị phong ấn của nàng, cắt đứt với thân thể, để đổi lấy... một lần thần thông bát nguyên!

- Bẩn tâm trí ngươi, ô uế đạo cơ ngươi, này là pháp của bản mạng bổn tôn, với pháp này, tàn diệt huyết mạch ngươi, cho ngươi hồn phi phách tán! Nữ Chí Tôn cắn răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, nhìn chằm chằm vào các tộc nhân Phương gia.

- Mặt khác, ngươi, cùng với tộc nhân của ngươi, chẳng lẽ thật nghĩ rằng

bổn tôn không biết, Trảm Thiên Tôn Giả chết tiệt kia, hồn mạch liên quan một dạng với các ngươi sao!?. Đây, mới là nguyên nhân chủ yếu nhất nữ Chí Tôn này nhằm vào Mạnh Hạo, thậm chí nhằm vào Phương gia.

Ngay khi nàng nói ra, biển dơ bẩn ẩn chứa lực lượng bát nguyên kia, trong nháy mắt rơi xuống, căn bản cũng không cho Mạnh Hạo có cơ hội chạy trốn, trong phút chốc đã bao phủ thân thể hắn ở bên trong!

Trong tiếng nổ "ầm ầm", Mạnh Hạo ở trong biển máu, triển khai toàn bộ tu vi, đánh ra bốn phương tám hướng... nhưng biển máu này, căn bản cũng không hề nhích động, mặc cho hắn liều mạng toàn lực, Chí Tôn Kiều, thậm chí cấm pháp, cũng đều không thể cản trở, những biển máu dơ bẩn này theo lỗ chân lông toàn thân Mạnh Hạo, khoảnh khắc chui vào.

Loại đau khổ này, khiến Mạnh Hạo phát ra tiếng hét thảm, sắc mặt hắn dữ tợn, trên mặt hắn nổi lên vô số gân xanh... Chỉ là, nữ Chí Tôn này trong cơn điên cuồng, chỉ có một lần thần thông bát nguyên, vả lại dưới hy sinh cực lớn đó, hắn không phải là đối thủ.

Ngoài thân thể Mạnh Hạo, chỉ trong phút chốc những thứ máu dơ bẩn kia liền biến mất, toàn bộ chui vào trong thân thể hắn. Rõ ràng đó là biển máu, vô cùng bàng bạc, nhưng giờ này, lại dung nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, triệt tiêu huyết mạch của hắn, đánh sâu vào trái tim của hắn, ô nhiễm ngũ tạng lục phủ của hắn.

Thân thể Mạnh Hạo vốn đã suy nhược, lúc này run rẩy, ý thức trước mắt mơ hồ, gần như đều không thể đứng vững, ý chí của hắn còn đang kiên trì, trong đầu đang gào thét, đang vùng vẫy.

- Giết bọn chúng!!! Nữ Chí Tôn vừa nói ra câu nói này, cũng phun ra máu tươi, khoanh chân ngồi xuống, tản ra thần thức, bao phủ biển máu dơ bẩn trong cơ thể Mạnh Hạo, tự mình gia trì, như phải hoàn toàn diệt

trừ Mạnh Hạo!

Hiển nhiên là nàng đã trút mối hận Trảm Thiên Tôn Giả, lên trên gia tộc Phương gia, mà còn trút mối hận này lên người Mạnh Hạo, kẻ đã làm cho nàng tăng thêm bị thương, còn ép nàng vỡ nát đạo cơ.

Tiếng gào thét ngập trời, đại quân dị tộc bốn phía, thời khắc này toàn bộ vọt tới, đánh giết mọi người.

Tu sĩ đầu to trầm mặc, khẽ thở dài một tiếng, không có lựa chọn ra tay, mà lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn hết thảy. Thời khắc này từ chỗ sâu trong mắt của hắn, cũng có một tia mờ mịt, dường như đang suy tư, cuộc chiến tranh này, có thật nên xảy ra hay không?

Bên ngoài Nam Thiên Tinh, trên Đệ Cửu Sơn Hải, tu sĩ Sơn Hải không ngừng tự bạo, không ngừng tử vong, thời khắc này đã kế tiếp bại lui, vô số đại quân dị tộc tràn ngập núi thứ chín.

Mà núi thứ chín, lúc này cũng lung lay sắp đổ, khe nứt nhiều đếm không hết, khiến cho núi thứ chín, dường như tùy thời có thể tan vỡ trong tinh không.

Mà giờ này, Sơn Hải Giới cũng chỉ còn lại có một ngọn núi đổ nát, một viên tinh tú rách nát.

Trên Nam Thiên Tinh, thân mình Mạnh Hạo run rẩy, theo nữ Chí Tôn tự mình gia trì, đạo của hắn đang nhanh chóng tan rã, huyết mạch của hắn đang cấp tốc tiêu tan, ý thức của hắn nhanh chóng mơ hồ, tu vi của hắn đang cực nhanh giảm xuống.

Trong tiếng cười thảm, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, máu tươi là màu đen, xen lẫn vô số mảnh vụn.

- Đứng ở... sau lưng ta!

Mạnh Hạo cắn răng nói ra câu nói này, dùng tu vi còn sót lại bao phủ mọi người bốn phía, đi lên phía trước bọn họ, chống cự lại dị tộc...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1740: Vĩnh Biệt... Hạo Nhi Của Ta

Hắn đã đứng không vững, bốn phía dị tộc lại tới đánh về hướng thân nhân của hắn, bằng hữu của hắn, đánh vào tất cả tu sĩ Nam Thiên ở bốn phía. Mạnh Hạo cắn răng, liều mạng toàn lực xông tới trước, dùng dư lực của hắn, để bảo vệ tất cả người hắn để ý, người hắn quan tâm.

- Hạo nhi!!!

- Mạnh Hạo!!!

- Thiếu chủ!!! Bốn phía tất cả mọi người đều phát ra tiếng gào thê lương.

Hứa Thanh khóc, muốn tới gần giúp đỡ Mạnh Hạo, liền bị hắn đẩy ra, đồng thời một tay bóp cổ một tên dị tộc đánh lén định giết Hứa Thanh, hung hăng bóp một cái, “rắc” một tiếng cổ tên dị tộc vỡ nát.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hai tay bấm quyết, chung quanh hắn, đại quân dị tộc xông tới, bị giết chết, xông tới tiếp, bị giết chết tiếp.

Dị tộc càng ngày càng nhiều, nhưng thân thể Mạnh Hạo, lại càng ngày càng yếu.

Xa xa, Chí Tôn khôi lỗi cặp mắt chớp động, trong cơ thể hắn bạo phát một khí thế kinh người, đang muốn xông tới Nam Thiên Tinh, lại bị Chí Tôn dị tộc bát nguyên kia toàn lực ngăn cản. Hải Mộng Chí Tôn cũng bị chặn lại, không thể trong thời gian ngắn bước chân vào Nam Thiên Tinh.

Thời khắc này Thủy Đông Lưu khẽ thở dài, trên mặt dường như có một chút vùng vẫy, nhưng rất nhanh thì bình tĩnh lại.

- Hết thảy, đều là vì Sơn Hải Giới, phong ấn của Nam Thiên Tinh tu sĩ Sơn Hải không phá giải được, chỉ có dị tộc mới có thể, mà nơi đó, cũng cần huy động hồn... Thủy Đông Lưu lẩm bẩm nói nhỏ, thanh âm của lão chỉ có mình lão nghe được, cũng như than thở trong lòng.

”Thời gian, cũng sắp tới một khắc kia, sắp tới rồi...” Thủy Đông Lưu phất tay, cùng Đạo Phương nổ vang, lúc ngẩng đầu, nhìn thoáng qua đầu cuối tinh không.

Trên Nam Thiên Tinh, tiếng gào thê lương vang trời, thân thể Mạnh Hạo run rẩy, tu vi của hắn đang không ngừng tụt xuống, nữ Chí Tôn bát nguyên bỏ ra giá cao đổi lấy thần thông vô thượng, hắn khó có thể chống cự, máu dơ bẩn đang ô nhiễm hết thảy trong cơ thể hắn.

Thế giới của hắn, càng ngày càng mơ hồ, bên tai truyền đến vô số thanh âm: có rống giận, có lớn lối, có thê lương, có khóc thầm...

- Giết... Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng. Thân thể lần nữa chạy ra, chiến đấu sinh tử với dị tộc bốn phía lại tới. Nơi hắn đi qua, máu tươi văng khắp nơi, thi thể dị tộc cũng nằm ngổn ngang vô biên vô tận.

Tay trái đứt đoạn, thì dùng tay phải!

Hắn cắn răng, trong quá trình tu vi rớt xuống này, hắn nâng tay lên, ngọn núi phủ xuống, một bước đi ra, trực tiếp nhấc lên cuồng phong, tất cả dị tộc phạm vào, đều từng tên tan vỡ tiêu tán.

Hắn muốn bảo vệ người mình quan tâm, hắn không muốn thân nhân, bằng hữu bị thương tổn, giờ này trong đầu Mạnh Hạo trống rỗng, không có quá nhiều suy nghĩ, có chăng... chỉ là một cổ chấp niệm.

Vô số dị tộc gào thét đánh tới, Mạnh Hạo cả người ý thức mơ hồ, nhưng sát ý như cũ. Tay phải dứt đoạn, thì dùng răng nanh, cho đến đầu gối của

hắn vỡ vụn, nhưng hắn vẫn như cũ quên tất cả đau đớn, dùng tiếng rống chấn nhiếp, nhấc lên lực xung kích, nổ vang bốn phương tám hướng.

Tộc nhân Phương gia, đám người mập mạp, cha mẹ Mạnh Hạo, tất cả tu sĩ Sơn Hải tại đây, thời điểm này cũng đều sát nhập vào bốn phía, dưới bảo vệ của Mạnh Hạo, bọn họ mặc dù đều thương thế thảm trọng, nhưng không có nguy hiểm tới mạng sống.

Chỉ là giá cao này là Mạnh Hạo phải trả, trong tu vi rớt xuống, hắn đã như đèn hết dầu.

Trên bầu trời, tu sĩ đầu to trầm mặc, nữ Chí Tôn bên cạnh hắn thời khắc này sắc mặt vặn vẹo, gia trì thần thông. Mạnh Hạo đã thiêu đốt sinh mạng, hắn mệt mỏi, cả thế giới chẳng những mơ hồ, thậm chí đều ảm đạm xuống.

Không biết mình giết bao nhiêu, nhưng dị tộc bốn phía càng lúc càng nhiều, dường như không giết hết được, Mạnh Hạo mệt mỏi, đã đến cực hạn, hắn có ý mở ra Hồn Đăng, muốn dùng lực lượng tắt Hồn Đăng để khôi phục, để diệt máu đen của đối phương trong cơ thể, nhưng máu đen này ngay cả Hồn Đăng đều bị dơ bẩn, khó có thể xuất hiện!

Cho đến lúc hắn dùng đầu hung hăng đụng bể trán một tên dị tộc, Mạnh Hạo phun ra máu tươi màu đen, tu vi của hắn lần nữa rớt xuống.

Hắn đứng ở nơi đó, chậm rãi ngẩng đầu, phía sau hắn, tất cả người hắn bảo vệ, thời khắc này mỗi người đều thương thế thảm trọng, bọn họ điên cuồng, bọn họ bi thương, bọn họ chảy nước mắt, nhìn bóng lưng Mạnh Hạo như ngọn núi che chở phía trước.

Mà ở phía trước Mạnh Hạo, ngoài vô số thi thể dị tộc, dị tộc vô biên vô tận cũng đang nhìn về hướng Mạnh Hạo lộ ra kính sợ và hoảng sợ. Giờ này Mạnh Hạo đã không thể so với Chí Tôn, tu vi nhanh chóng rớt xuống, thân thể lung lay sắp đổ, nhưng sát khí trên người hắn lại dày đặc,

long trời lở đất.

Hắn đứng ở nơi đó, trong thảm thiết, khí thế lại vượt qua núi cao, khiến tất cả dị tộc kinh hãi, đồng thời, càng không dám tiến lên nữa, từng tên nhìn Mạnh Hạo với ánh mắt phức tạp. Tu sĩ giống như Mạnh Hạo như vậy bọn họ ở 33 Thiên rất ít thấy... nhưng tại Sơn Hải Giới này, lại gặp được một người tiếp một người.

Lúc này, lại thấy được Mạnh Hạo!

Trên chiến trường trầm mặc trong phút chốc ngắn ngủi này, trong mắt Mạnh Hạo có chút mờ mịt, nhưng lại nhẹ giọng lên tiếng:

- Thanh nhi, lấy băng quấn cho ta! Mạnh Hạo vừa nói ra, Hứa Thanh sắc mặt tái nhợt, chảy nước mắt tiến lên, xé xuống quần áo, trước mắt tất cả dị tộc cùng với tộc nhân Phương gia, giúp Mạnh Hạo quấn lấy đoạn cánh tay chỉ còn xương của hắn.

- Chặt một chút, nếu không không nhúc nhích được... Đừng khóc!

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh trào nước mắt, nhẹ giọng lên tiếng, Hứa Thanh cắn môi, lẳng lặng quấn chặt hai đoạn cánh tay xương của Mạnh Hạo.

- Giết bọn chúng!!! Ngay lúc đám dị tộc kia đều kinh hãi không dám tiến lên, nữ Chí Tôn trên bầu trời, bỗng nhiên mở mắt ra, phát ra một tiếng quát bén nhọn.

Thanh âm của nàng, thân phận của nàng, khiến cho đám dị tộc kia sau chút chần chờ, lần nữa phát ra tiếng gào thét vang trời. Đại quân dị tộc lập tức giống như sóng thủy triều, điên cuồng vọt tới, đánh về phía Mạnh Hạo. Mặt đất run rẩy, từng cái khe nứt lan rộng, cả Nam Thiên Tinh dường như lung lay sắp sụp đổ, sắp phải tan vỡ.

Theo dị tộc đến, Mạnh Hạo đứng đó, mê mang trong mắt bị cưỡng ép đè xuống, bên trong túi trữ vật chó ngao vừa bay ra, gào thét, cũng xông vào giữa dị tộc cắn xé.

Huyết Yêu xé rách hư vô hiện ra, còn có Huyết Linh của Mạnh Hạo giờ khắc này cũng xuất hiện, giết về hướng dị tộc. Trong tiếng nổ "ầm ầm", Mạnh Hạo vì cặp chân rách nát tàn phế, không thể đi về phía trước, nhưng hắn đứng ở nơi đó, giống như ngọn núi, mặc cho biển tu sĩ dị tộc công kích như thế nào, vẫn như cũ kiên cường không ngã!

Hắn nâng tay lên, chụp cổ một tên dị tộc, tay kia tung một quyền đánh xuyên qua ngực một tên dị tộc khác... Dị tộc chung quanh hắn vọt tới, thần thông nổ vang, rơi vào trên người Mạnh Hạo, Mạnh Hạo dùng đầu dữ tợn đụng tới.

Một màn thảm thiết này, làm cho toàn bộ dị tộc kinh hãi, đồng thời, chó ngao điên cuồng hóa thành một đạo huyết quang, trong nháy mắt ngậm thân thể Mạnh Hạo đang trong vòng vây của dị tộc, tự thân nó chịu đựng thương tổn, cấp tốc mang Mạnh Hạo thối lui về giữa tộc nhân Phương gia.

Mạnh Hạo khóe miệng tràn ra máu tươi, thời khắc này tu vi của hắn, đã rớt xuống dưới Tiên Cảnh. Tộc nhân, thân nhân, bằng hữu bốn phía, thời điểm này đều chảy nước mắt, đầy bi tráng.

- Ta... Mạnh Hạo vùng vẫy muốn đứng lên, bỗng nhiên, một bàn tay ấm áp rơi trên bả vai của hắn.

Đó là Phương Tú Phong, trên người ông thương thế rất nặng, nhưng bàn tay ông lại mang theo đầy áp lực không cho phép hoài nghi, quay đầu nhìn Mạnh Hạo.

- Hạo nhi, để vi phụ tới. Nếu còn có sau này, con phải tự chăm sóc tốt cho mình...

Phương Tú Phong nói xong, hít sâu một hơi, không để cho Mạnh Hạo có cơ hội nói chuyện, ông cất bước, chạy thẳng tới dị tộc. Ông là phụ thân của Mạnh Hạo, ông không thể ngồi xem con trai mình bảo vệ trước mặt mình... vì ông là Phương Tú Phong!

Đã từng là thiên kiêu của Phương gia, giờ này lại là tộc trưởng Phương gia, mà điểm ông kiêu ngạo nhất là... ông là phụ thân của Mạnh Hạo!

- Hôm nay, là tồn vong của Sơn Hải Giới, cũng là tồn vong của Phương gia ta. các ngươi muốn tiêu diệt cả nhà ta, đây là huyết cừu, phàm là có một tia huyết mạch Phương gia ta, thù này không quản năm tháng... nhất định trả bằng máu! Phương Tú Phong bỗng nhiên đi ra, chung quanh ông, vô số tộc nhân Phương gia chạy ra, cùng Phương Tú Phong đi chống cự dị tộc!

Trước đó là Mạnh Hạo bảo vệ bọn họ, thời khắc này, là bọn họ bảo vệ Mạnh Hạo!

Tức thì, giết chóc kinh người, tất cả dị tộc đều phát hiện, giờ khắc này, những người Phương gia này, mỗi người đều lộ ra vô cùng điên cuồng, đó là ý chí còn điên cuồng hơn so với tu sĩ Sơn Hải trước đó... tiếng tự bạo, nhiều lần nổ vang.

Mạnh Hạo khóe miệng tràn ra máu tươi, thế giới của hắn mơ hồ hơn, bên tai vô số tiếng hét thảm vọng về, trước mắt hắn trời đất dần dần chậm chạp đi vô số lần, hắn nhìn thấy vô số tộc nhân tự bạo, thấy được... phụ thân của hắn, sau khi giết chóc rất nhiều trong đại quân dị tộc, vì bản thân đã bị thương thế thảm trọng, bị một tên dị tộc đánh trúng vào ngực.

Thân thể lui về phía sau, đồng thời, ngay lúc giết chết tên dị tộc kia, có mấy thanh phi kiếm bay tới xuyên qua, lần này là vị trí trái tim!

Máu tươi theo phi kiếm xuyên qua, trở thành một cầu vồng màu máu...

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, hắn mở to mắt, ngơ ngác nhìn một màn trước mắt này, dường như hắn muốn làm cho thời gian dừng lại, nhưng không cách nào biến đổi thời gian của tinh không này.

Phụ thân của hắn, Phương Tú Phong, trong nháy mắt phi kiếm xuyên thấu qua, phát ra tiếng thét vang tận mây xanh. Trong tiếng thét này, tộc nhân Phương gia điên cuồng, Phương Tú Phong... cuối cùng nhìn thoáng qua vợ mình.

Nhìn thoáng qua con gái mình, nhìn thoáng qua Mạnh Hạo, năm đó ở trước mặt người ngoài ông biểu hiện ra kính sợ đối với Mạnh Hạo, vốn không phải biểu lộ của một người cha, nhưng ông không quan tâm, ông muốn làm gương tốt, biết tâm tính của Mạnh Hạo thực tế rất mềm nhũn, ông muốn cho Mạnh Hạo hiểu rõ, chiến tranh tàn khốc, để Mạnh Hạo trong cô độc, đồng thời, lớn lên trong chiến tranh này.

Bởi vì vào lúc đó ông đã hiểu, mình... không có khả năng bồi tiếp Mạnh Hạo cả đời, cuối cùng có một ngày mình sẽ tiêu tán trong thiên địa. Lúc đó... ông hy vọng, con mình đã học được cách sống kiên cường!

Ông yêu thương hắn, như Kha Vân Hải yêu thương Kha Cửu Tư, trong âm thầm, còn mang theo kỳ vọng.

Mà hôm nay, sở dĩ ông đi ra, là vì ngay khoảnh khắc đi ra, ông đã chuẩn bị tử vong, bởi vì ông biết, với tu vi của Mạnh Hạo hiện tại, vốn sẽ không nguy cơ như thế, mà hết thảy là bởi vì mình, là bởi vì nơi này có thân nhân của Mạnh Hạo... Phương Tú Phong không muốn trở thành ràng buộc cho Mạnh Hạo, nhất là ràng buộc này sẽ tạo ra nguy cơ sống chết cho Mạnh Hạo. Phương Tú Phong lựa chọn, tự mình cắt đứt đi ràng buộc!

”Con đường của con, còn rất xa...”

Một cái nhìn này, ánh mắt giữa cha con nhìn nhau, khiến Mạnh Hạo nơi này, tim như bị xé nát, như bị cắn nuốt, chính là mờ mịt, là khủng khiếp.

”Cha...” Đôi môi hắn máy động, nhưng lại không phát ra tiếng.

Phương Tú Phong khẽ cười, hai mắt nhắm lại: “Vĩnh biệt, Hạo nhi của ta...”

Khi lần nữa mở mắt ra, trong mắt ông lộ ra ánh sao, ông lựa chọn... Tự bạo!

Thương thế của ông quá nặng, nếu không tự bạo cũng phải chết, một khi đã như vậy, ông muốn nói cho tất cả mọi người, ông là Phương Tú Phong, sống chết hồn là Sơn Hải!

Trong tiếng nổ ầm vang động giới bên ngoài, ở trên chiến trường, cũng không có gì khác lạ, nhưng ở trong mắt Mạnh Hạo, trong thế giới của hắn, lại là thiên địa nổ vang, không thể so sánh!!!

Tiếng nổ kia, xé banh trời, nứt toạt đất, nổ tung thế giới của Mạnh Hạo...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1741: Ta Không Cần

- Không... Mạnh Hạo run rẩy, hai mắt của hắn chảy xuống nước mắt lẫn máu, thế giới của hắn như muốn sụp xuống, đây là lần thứ hai hắn cảm nhận đau khổ khi phụ thân rời đi, lần đầu tiên là Kha Vân Hải, lần thứ hai là cha ruột hắn.

Ký ức ngày đó, trong nháy mắt này hiện lên, vì mình, phụ thân đại khai sát giới ở trong gia tộc; vì mình, phụ thân trấn thủ Nam Thiên Tinh, cam nguyện 100 ngàn năm bị vây khốn ở chỗ này...

Hắn còn nhớ rõ, trong chớp mắt giao nhau ánh mắt với cha mẹ kia, ánh mắt của phụ thân truyền thụ kiếm pháp cho mình, một kiếm quét Nam Thiên...

Hắn còn nhớ rõ, khi mình rời đi Nam Thiên Tinh, phụ thân nơi đó trầm mặc, nhưng lại với ánh mắt khích lệ...

Hắn còn nhớ rõ, thân ảnh cao lớn kia, là ngọn núi trong lòng mình...

Hắn còn nhớ rõ, sau khi mình trở thành thiếu chủ Phương gia, mang theo Phương gia tới quỳ bái, nước mắt cùng tự hào kích động của phụ thân kia...

Hắn còn nhớ rõ, khi mình tu vi thông thiên, khi chiến tranh bạo phát, phụ thân kính sợ đối với mình... Lúc đó hắn không hiểu, cảm thấy trong lòng khó chịu, cảm thấy cô độc, chỉ có thể yên lặng chôn xuống tận đáy lòng, để cho mình kiên cường... nhưng giờ này, qua ánh mắt nhìn nhau kia, Mạnh Hạo hiểu rõ, nguyên nhân vì sao năm đó phụ thân làm như thế...

Cũng hiểu rõ nguyên nhân, hôm nay phụ thân lựa chọn cái chết, là ông không muốn ở thời điểm chiến tranh, ở giữa cái sống cái chết trước mắt,

trở thành là ràng buộc... cho con trai mình...

Ông muốn dùng cái chết của mình, để đổi lấy sinh cơ cho Mạnh Hạo...

Đây là tình thương của cha, không rõ ràng, nhưng lại là tình thương của cha thâm trầm nhất!

Hết thảy, đều là vì đứa con, vì Mạnh Hạo...

Là một phụ thân, ngày thường ông nghiêm khắc, không biểu lộ yêu thương âu yếm như phái nữ, chỉ có ở thời điểm mấu chốt, ông mới có thể vì con cái của mình... vứt bỏ sinh mạng, chỉ là để con cái mình ít đi ràng buộc, có thể chạy thoát thân.

Mạnh Hạo run rẩy, hai tay của hắn nắm chặt; tim của hắn như bị xé rách; hắn chảy xuống nước mắt, dần dần từ không màu biến thành đỏ thẫm; trong cổ họng của hắn phát ra thanh âm khào khào, không phân rõ đó là khóc, hay là cười, đó là thê lương, hay là gầm thét.

Xa xa Phương Vệ, thời khắc này cái đầu bay lên... Cho đến trước khi chết, hắn đều mở to mắt, dường như muốn nói cho tất cả mọi người, hắn là Phương Vệ, hắn phải bảo vệ... Phương gia.

Vô số tộc nhân Phương gia, vào giờ khắc này, đều chảy nước mắt, như nổi điên chạy ra, nhất nhất tự bạo, dùng lực lượng tự bạo này công kích dị tộc.

Tỷ tỷ Phương Du của Mạnh Hạo, giống như điên cuồng phóng đi, Tôn Hải chảy nước mắt theo sát, đây là nữ nhân cả đời hắn này dồn hết tình cảm chân thành, hắn phải bảo vệ nàng, cho dù chính mình chết đi cũng phải bảo vệ... Hắn dùng thân thể của mình bảo vệ Phương Du, xông vào giữa đại quân dị tộc...

Mẫu thân của Mạnh Hạo, cả người ngây ngẩn tại đó, bà giơ tay lên

dường như muốn chụp bắt thứ gì, nhưng lại không có gì cả... Bà nhìn trượng phu của mình, trở thành tro bụi, hóa thành ánh lửa, cắn nuốt rất nhiều thân ảnh dị tộc phía trước, thân thể bà run rẩy, bà nở nụ cười.

Nụ cười kia, mang theo vẻ đẹp thê lương, mang theo nhu hòa... rồi trong hồi ức lộ ra kiên quyết, cũng có hiểu rõ.

- Khi thành thân, huynh nói... chúng ta cùng sống cùng chết...

- Khi Hạo nhi thất tuế kiếp, huynh nói, chúng ta cùng chung chống lại vận mạng!

- Đêm hôm đó, huynh cầm kiếm giết những tộc nhân ác độc nhạo báng kia, huynh nghĩ rằng muội không nhìn thấy, huynh mang một thân máu tươi ngủ say trước mặt Hạo nhi, Hạo nhi đau lòng, khóc thầm!

- Thời điểm trên Đường lâu, huynh ngăn cản muội cứu Hạo nhi, muội cũng biết, huynh đang nhìn Hạo nhi, tim của huynh đang bị xé rách, đang cố kiên trì, bởi vì khi đó huynh ôm tay muội, còn run lên nhiều hơn muội!

- Khi Hạo nhi dẫn theo Phương gia tới quỳ bái, huynh thoạt nhìn như bình thường, nhưng muội biết lúc đó trong lòng huynh rất kích động và tự hào!

- Lúc Du nhi mang Tôn Hải tới, muội biết, trên thực tế huynh đã sớm điều tra toàn bộ về Tôn Hải, đáy lòng đối với gã con rể này là cực kỳ hài lòng, bởi vì huynh biết, Tôn Hải là thật tâm yêu thương Du nhi!

- Vì để không ảnh hưởng tới người ngoài kính sợ Hạo nhi, huynh thân là phụ thân, cũng muốn ở trước mặt hắn lộ ra thần thái như vậy, muội biết, huynh là vì Hạo nhi...

- Huynh là một người không quen biểu đạt, nhưng muội biết, tình yêu

thương của huynh đối với Hạo nhi, đối với Du nhi, chỉ nhiều hơn không thể ít hơn muội...

- Chúng ta thành thân tại Đông Thắng Tinh, trấn thủ tại Nam Thiên Tinh, cùng nhau di qua một năm tiếp một năm, hôm nay, huynh đi... rồi, muội cùng theo huynh, bởi vì muội còn nhớ, lời thề của chúng ta khi thành thân: Cùng sống cùng chết...

Trên chiến trường, trong tiếng nổ vang bốn phía, mẫu thân của Mạnh Hạo, nhẹ giọng lẩm bẩm, mỉm cười, quay đầu lại nhìn thoáng qua Mạnh Hạo, nhìn lướt qua Phương Du, trong mắt cũng có không đành lòng, nhưng bà hiểu rõ ý nghĩa Phương Tú Phong chọn lựa như vậy... bà cất bước đi tới hướng chiến trường.

- Hạo nhi, Du nhi... trốn đi, bất luận dùng phương pháp gì, trốn đi... Rời khỏi nơi này, sống tiếp!

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, nhìn về phía mẫu thân, nhìn mẫu thân đi về hướng đại quân dị tộc, nhìn đại quân dị tộc kia như sóng thủy triều ập tới... rồi vang lên một tiếng nổ to lớn: bà tự bạo.

Trên mặt Mạnh Hạo nổi lên gân xanh, hai mắt của hắn tràn đầy tơ máu, thân thể hắn run rẩy kịch liệt, đỉnh đầu hắn thậm chí có làn khói đang bốc lên.

- Cha... Mẹ... Mạnh Hạo trong run rẩy, nước mắt chảy xuống, hắn muốn khóc, muốn cười thê lương, muốn gào thét, muốn gầm thét, nhưng lại không phát ra thanh âm nhiều lắm, dường như giờ khắc này, cổ họng hắn bị chặn lại.

Ngay lúc này, thế giới của Mạnh Hạo ngưng đọng lại, máu huyết trong cơ thể hắn dường như đều không còn chảy, tất cả hết thảy, đều trong một chớp mắt này, trở thành ngưng lại.

Chỉ có tiếng nhịp tim của Mạnh Hạo, dần dần mãnh liệt, như tiếng sấm cuồng bạo nổ vang vô hạn trong đầu Mạnh Hạo, khoảnh khắc đã đến cực hạn, dường như sấm sét muốn từ trong đầu hắn chạy ra, trở về lại trong tinh không, muốn điên cuồng bạo phát hủy diệt hết thảy!

- Viên tinh tú này sắp bị hủy diệt rồi, người chết kia là phụ thân của ngươi, là mẫu thân của ngươi tự tử mà chết theo? Có hứng thú! Giữa không trung vang vọng thanh âm của nữ Chí Tôn, mang theo vẻ cười lạnh.

Thanh âm của nàng, ngay khoảnh khắc rơi vào trong tai Mạnh Hạo, giống như trở thành chìa khóa mở ra nhà giam, Mạnh Hạo cười, tiếng cười của hắn không giống như là con người có thể phát ra, mang theo thảm thiết, mang theo điên cuồng, mang theo nghịch ý khiến thiên địa biến sắc!

- Không có sao... Không có sao...

- Các ngươi, đều đáng chết! Các ngươi... Đều phải chết, các ngươi... nhất thiết phải chết! Mạnh Hạo cười to, cười... cười... Trong mắt của hắn chảy xuống máu lẫn trong nước mắt, cười... cười... thân thể hắn run rẩy kịch liệt, cười... cười... một khí tức kinh khủng, từ trên người của hắn phát ra tiếng nổ vang trời.

Tiếng cười kia rơi vào trong tai nữ Chí Tôn, khiến thân thể nàng lại không tự khống chế run lên, trái tim lại nhảy mạnh một cái, nàng mơ hồ cảm thấy dường như có chút kinh hãi.

Ngay cả tu sĩ đầu to, giờ khắc này nghe tiếng cười của Mạnh Hạo, trong mắt cũng co rút lại.

- Ngươi muốn dơ bẩn đạo của ta, dơ bẩn máu của ta, dơ bẩn hồn ta... Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt đầy bi ai, nhìn về phía chiến trường xa xa.

- Ta trước chống cự không muốn bị dơ bẩn, nhưng bây giờ nghĩ lại, ta sai rồi...

- Dơ bẩn, thì sao chứ!?! Trong mắt Mạnh Hạo thoáng cái lộ ra tia sáng lạnh, mang theo điên cuồng, dung hợp cùng một chỗ với bi thương kia, tạo thành một loại ánh mắt kỳ dị đủ để lòng người khiếp sợ.

- Dơ bẩn, thì sao chứ?!. Đạo của ta, không cần, máu của ta, không cần, hồn của ta, không cần, ta chỉ cần... Giết hết các ngươi!

Ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo nói ra câu này, hắn không chút do dự, lập tức giải tán toàn bộ chống cự của bản thân đối với máu dơ bẩn kia. Trong chớp mắt, thân thể hắn liền run rẩy, máu dơ bẩn kia tức thì thay thế máu của hắn, tràn ngập hồn của hắn, tẩy sạch xương của hắn, lại nhuộm đẫm đạo cơ của hắn.

Trên người của Mạnh Hạo vào giờ khắc này bạo phát ra khí tức, không còn là Tiên, không còn là Cổ, mà là một loại khí tức hỗn hợp vào nhau, nói không rõ.

Khí tức này nhiều biến đổi, trước một hơi thở đường đường chính chính, sau một hơi thở giống như quỷ quái; trước một khắc vô cùng tinh thuần, ngay sau đó cực kỳ dơ bẩn!

Trên mặt của hắn, có những đường gân xám đen, trong nháy mắt xuất hiện tràn ngập khuôn mặt, đồng thời, cũng bao trùm toàn thân, tóc của hắn mọc dài ra, thân thể hắn trong run rẩy, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng cười thê lương.

Theo tiếng cười truyền ra, đạo cơ hắn vỡ nát, tiên mạch hắn nát tan!

Giờ khắc này, tất cả dị tộc bốn phía đều hoảng sợ, bọn họ cảm nhận trong cơ thể Mạnh Hạo, giờ khắc này tản ra khí tức kinh khủng, đó

không phải là tiên, không phải thần, không phải ma, mà là một loại biến dị!!!

Một loại khí tức kinh người từ tiên, biến dị ra!

- Ngươi... ngươi... Nữ Chí Tôn kia đứng giữa không trung, thời khắc này hít ngược một hơi lạnh, sắc mặt hoảng sợ, không thể tin. Nàng có thể xác định máu dơ bẩn của mình, không phải là hình dáng này. Sau khi thi triển pháp này, đối phương sẽ phải biến thành một phiến máu đen mới đúng! Nhưng giờ này... rõ ràng đối phương bị dơ bẩn, lại... không có tử vong, ngược lại xuất hiện loại tình huống tương tự biến dị như thế.

- Tại sao có thể như vậy! Nữ Chí Tôn có chút da đầu tê dại, bởi vì nàng cảm nhận được giờ khắc này, trên người Mạnh Hạo tràn ra khí tức kỳ dị kia, đầy quỷ dị không cách nào hình dung!

Dường như, thiên địa đều bị ảnh hưởng, tinh không đều bị quấy nhiễu, hết thảy tiên, hết thảy thần, hết thảy tu sĩ, giờ khắc này, đều cảm nhận được áp chế đến từ Mạnh Hạo nơi đó!

- Đây... đây là cái gì! Tu sĩ đầu to kia, thời khắc này mở to mắt, hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, tâm thần nổ vang.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, hai mắt của hắn đã là màu đỏ, đây không phải là màu đỏ của tơ máu, mà là nổi thống khổ của hắn, trong một chớp mắt, đúng thật là màu đỏ, giống như bảo thạch, nhưng nếu nhìn lâu, sẽ nhìn ra đó là biển máu.

Mắt màu đỏ, gân trên mặt màu đen, tóc đen như mực, hắn đứng ở nơi đó, thiên địa tựa hồ đều đang run rẩy, tinh không đều nổi lên sóng gợn... một nỗi sợ hãi phát ra từ nội tâm của mỗi một dị tộc.

Dường như... có một loại áp chế đến từ cõi u minh, vào giờ khắc này xuất hiện trên người Mạnh Hạo.

- Chỉ có chính ta biết, lúc đó, ta lựa chọn cái gì! Mạnh Hạo nhỏ giọng lẩm bẩm, vung tay một cái, lập tức chung quanh hắn, trong tiếng nổ“ầm ầm”, xuất hiện những ngọn Hồn Đăng.

Những Hồn Đăng này, cũng hoàn toàn bất đồng với trước, lửa cháy kia lúc này đã trở thành màu u tối!

U hỏa thiêu đốt, vô thanh vô tức, nhưng lại khiến tinh không này nổ vang.

Bất luận là trong Nam Thiên Tinh, hay là ngoài Nam Thiên Tinh, dị tộc cũng thế, tu sĩ cũng vậy, đám người Chí Tôn cùng với Thủy Đông Lưu, đều trong một chớp mắt này, dâng lên cảm giác khiếp sợ, đồng loạt nhìn về phía Nam Thiên Tinh...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1742: Cái Này Các Ngươi Hài Lòng Không ?

Thế gian này có một ma tôn!

Thế gian này còn có một tôn thần,bản chất là một nửa tiên.

Thế gian này cần phải có một tôn tiên chân chính.

Chí Tôn Tiên Giới, chính là nguồn gốc tôn tiên, dường như chú định, trong năm tháng vô tận, tôn tiên kia sẽ mở mắt ra, sẽ từng bước đi ra, hướng đến đỉnh phong.

Tiên, trên thần, càng thêm trấn áp ma!

Đây là một truyền thuyết, có rất nhiều truyền thuyết đều tốt đẹp, nhưng trên thực tế... giờ phút này từ Chí Tôn Tiên Giới nơi này, hay nói là từ Sơn Hải Giới đi ra, không phải tiên.

Mà là...

Yêu!

Lấy Sơn Hải làm nguồn cội, lấy thiên địa làm uẩn hóa, lấy tiên làm biến hóa, thân nhân ở đó tự bạo, tinh không ở đó nổ vang, tiếng cười cùng khóc cực hạn ở đó, từ tiên thay đổi trở thành... yêu!

- Yêu... Vô Lương Kiếp, yêu khí dồi dào... Thủy Đông Lưu lẩm bẩm, nhìn Nam Thiên Tinh.

Khí tức tản ra trên người Mạnh Hạo đang hỗn loạn, chuẩn xác đó là...

yêu khí! Từ tiên biến... yêu khí!

Giờ phút này, yêu khí ngập trời!

- Cái này... thuận theo ý các ngươi. Mạnh Hạo cười, cười mà như khóc, mang theo quỷ dị, mang theo lật đổ, mang theo một luồng phẫn nộ ngập trời nổ vang, quanh quẩn tinh không mênh mông, làm đáy lòng tất cả dị tộc đột nhiên rung lên, làm tất cả tu sĩ Sơn Hải đều từ đáy lòng xuất hiện áp lực cùng bi ai.

- Các này, trấn áp tâm của các ngươi! Mạnh Hạo vung tay áo, thiên địa run lên, khí thế của hắn nổi lên lần nữa.

Mạnh Hạo cười, nụ cười kia quỷ dị, mang theo thay đổi không thể nào hình dung, mang điên cuồng, mang tỉnh táo, mang hết thảy mâu thuẫn cùng lá chắn, cất bước đi, ầm ầm mà đi.

Gần như khi hắn đi ra, Hồn Đăng chung quanh hắn trong nháy mắt có ngọn đăng trực tiếp tắt, tắt chính là Thần Minh Đệ Tam Khô, hồn khô héo.

Hồn khô héo này, vốn đối với tu sĩ Cổ Cảnh chính là kiếp sinh tử khó khăn, nhưng trong chớp mắt, đối với Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc hồn hắn bị vấy bẩn, hết thảy đều trở nên không trọng yếu. Sống cũng tốt, chết cũng được, chẳng qua là một loại biến hóa mà thôi.

Kiếp hồn khô qua trong khoảnh khắc!

33 ngọn Hồn Đăng, thời khắc này vẫn cháy, chỉ có mười tám ngọn đăng!

Còn vô số ngọn Hồn Đăng tắt, vốn tràn ra khói xanh nhưng lúc này lại trở thành khói đen, chạy thẳng đến Mạnh Hạo, trong phút chốc sau khi hấp thu, tóc của hắn dài hơn, trên người hắn gân đen nổi lên, hai mắt hắn càng thêm đỏ thẫm, bộ dáng của hắn càng thêm yêu dị!

- Thuận ý các ngươi, an tâm, cũng nên để ta thuận ý, an tâm các ngươi đều phải chết. Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, thân thể trong tiếng nổ vang, trực tiếp bước ra, chạy thẳng tới nữ Chí Tôn giữa không trung, cặp mắt nữ Chí Tôn kia co rút, lộ ra hoảng sợ, thân thể bay nhanh lùi về sau, nâng tay lên, hung hăng vỗ trán.

Lập tức đỉnh đầu nàng có một vùng sương mù biến ảo, cùng với nhau bỗng nhiên gõ, chấn động bốn phương tám hướng, ý đồ chống cự, sau đó vỗ trán lần nữa, nhưng chưa đợi được tay rơi xuống, tiếng cười Mạnh Hạo như âm thanh khóc thầm, truyền đến quỷ dị.

- Ta giúp ngươi vỗ.

Khoảnh khắc câu nói đó truyền ra, Mạnh Hạo chạy thẳng tới nữ Chí Tôn, tu sĩ đầu to cách đó không xa sợ hết hồn hết vía, cắn răng chạy ra, trực tiếp xuất hiện trước người Mạnh Hạo, một quyền đánh xong, “ầm” một tiếng, dừng lại trên người Mạnh Hạo.

Nhưng thân thể Mạnh Hạo lại vặn vẹo trong chớp mắt, không ngờ... giống như không tồn tại, trực tiếp xuyên thấu tu sĩ đầu to, giống như nhìn cũng không nhìn, khi xuất hiện đã đứng trước mặt nữ Chí Tôn kia.

- Không! ! Nữ Chí Tôn mở to mắt, phát ra tiếng động thảm thiết, Mạnh Hạo nâng tay như hắn nói sẽ giúp nữ Chí Tôn này, vỗ xuống trán của nàng.

Vỗ một cái lại một cái.

”Ầm” một tiếng, đầu nữ Chí Tôn kia không ngờ dưới cái vỗ của Mạnh Hạo, chợt tan vỡ, vỡ vụn, trực tiếp nổ tung, màu trắng, màu đó mang theo hơi thở mục nát, hướng về bốn phía, trực tiếp tản ra, Mạnh Hạo vẫn còn vỗ!

- Ta xem lúc trước ngươi vỗ nhiều lần, ta tiếp tục giúp ngươi vậy. Mạnh Hạo tiếp tục vỗ, một kích, một kích lại thêm một kích.

Cho dù tan vỡ, cho dù vỡ nát,hắn vẫn như cũ một chưởng lại thêm một chưởng, mang theo tiếng cười, mang theo tiếng khóc, vỗ tới.

Thân thể nữ Chí Tôn trong ánh mắt tất cả mọi người bị Mạnh Hạo liên tục vỗ thành thịt nát! Cảnh tượng này làm tất ca mọi người hít sâu.

Hồn nữ Chí Tôn kia trong nháy mắt bay ra từ trong cơ thể đã tan vỡ, hét lên bay nhanh.

Nhưng chưa kịp trốn ra, Mạnh Hạo đã nâng tay, hung hắn đánh một trảo, cách đó một phạm vi, nhưng dường như thiên địa này đều nằm trong tay của hắn, chỉ một trảo đã bắt hồn nữ Chí Tôn vào lòng bàn tay.

- Ngươi dám giết ta! Nữ Chí Tôn hết sức sợ hãi, gào thét thảm thiết, Mạnh Hạo cười yêu dị, chỉ là nụ cười kia giống như đang khóc.

- Không dám.

Hắn nhẹ giọng nói, dị tộc bốn phía, tu sĩ đầu to, còn có trong mắt tu sĩ Sơn Hải ở xa xa, Mạnh Hạo ném hồn nữ Chí Tôn kia vào trong miệng, một bên khóc, một bên cười, một bên...nhai nuốt!

Hung hăng nhai nuốt, từng miếng từng miếng, cắn nuốt hồn nữ Chí Tôn kia!

Nữ Chí Tôn kêu thảm thiết, tiếng kêu quanh quẩn, làm tất cả người nghe được, thấy được, không nhịn được tinh thần cũng run rẩy mãnh liệt.

Mặc dù là người Phương gia tộc, lúc này cũng đều trầm mặc, đám người mập mạp còn có tỷ tỷ của Mạnh Hạo, đều trong trầm mặc lộ ra bi ai. Mạnh Hạo trước mắt làm bọn họ cảm thấy xa lạ nhưng bọn họ biết,

Mạnh Hạo tại sao phải biến thành như vậy.

Duy chỉ có Hứa Thanh, kinh ngạc nhìn Mạnh Hạo, ánh sáng trong mắt mang theo kiên định, không dao động chút nào.

- Ngươi ăn không, ăn ngon lắm đó. Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua bốn phía, cười, khóc, biểu tình quỷ dị làm người nhìn thấy đều giật mình, hắn nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không chần chờ, gật gật đầu.

Ngươi là tiên, ta thành tiên bên ngươi, ngươi là ma, ta nhập ma bên ngươi, ngươi là yêu, ta hóa yêu bên ngươi!

Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh cười, tiếng cười thê lương, không phân rõ nỗi lòng hắn là gì chỉ là loáng thoáng thấy được, trong mắt hắn chảy nước mắt, chỉ là lệ kia chảy xuống lập tức tiêu tán, một giọt cũng không rơi xuống.

Dị tộc bốn phía từng tên một run rẩy, theo bản năng lùi về sau, tu sĩ đầu to kia lúc này tim đập loạn, muốn đi ra, bỗng nhiên, Mạnh Hạo quay đầu nhìn về tu sĩ đầu to kia.

- Còn ngươi nữa...

- Tại sao ngươi lại giúp nàng ta? Ta có thể thấy trên người của ngươi, có một sợi dây nhân quả rất vững chắc, đáng tiếc ảm đạm rồi, đáng tiếc, đáng tiếc ngươi vì cái gì muốn tìm đường chết! Mạnh Hạo nói hai chữ cuối cùng, thần sắc trong nháy mắt dữ tợn, hơi thở trước của hắn còn là khóc cười, tiếp theo trong nháy mắt dữ tợn ngập trời, giống như ma, có hắc khí từ trên người hắn bùng phát ầm ầm.

Khoảnh khắc hắn đi ra, chạy thẳng tới tu sĩ đầu to.

Da đầu tu sĩ đầu to tê dại, thân thể bay nhanh lùi về sau, nhưng không cách nào nhanh hơn Mạnh Hạo, trong nháy mắt Mạnh Hạo đuổi kịp, trong phút chốc đã bị sương mù đen kia bao phủ.

Từng tiếng gào thét thê lương, đến từ tiếng khóc cười quỷ dị của Mạnh Hạo, truyền ra từ trong sương mù đen, tất cả người nghe được, đều run rẩy trong lòng.

Bọn họ không biết trong sương mù xảy ra chuyện gì, cho dù là Thủy Đông Lưu cũng không thấy rõ hết thảy trong sương mù.

Cả chiến trường vào lúc này đều an tĩnh.

Mọi ánh mắt đều ngưng tụ trong sương mù kia, rất nhanh một thân ảnh vọt ra, chính là tu sĩ đầu to, hai mắt của hắn đã mù, một con mắt vẫn còn trong đó, lỗ tai hắn không còn, trên người hắn thương thế vô số, kinh người hơn là trên cổ của hắn lúc này giống như từng bị cắn xé, máu tươi phun ra vô số.

Thần sắc của hắn vặn vẹo, mang theo khiếp đảm, vọt ra, hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết, vội vã chạy, dường như trong thời gian ngắn ngủi ở đó, hết thảy xảy ra trong sương mù làm cường hãn, tinh thần hắn đều bị chấn động.

Cảnh tượng này làm tất cả mọi người kinh hãi, trong sương mù, Mạnh Hạo đi ra, hắn tựa hồ bị thương, khóe miệng có máu tươi, nhưng thanh âm như khóc như cười kia vẫn truyền khắp bốn phía, cho đến khi thân ảnh trở nên rõ ràng, từ trong miệng hắn phun ra một ít thịt nát, hai mắt hắn càng thêm đỏ thẫm.

- Ta hiện tại đánh không lại ngươi, nhưng ngươi nếu đến gần ta, ta sẽ... ăn ngươi! Mạnh Hạo mở miệng cười lại như khóc, nhưng thanh âm này làm tu sĩ đầu to trốn ở xa xa, thân thể càng run rẩy, lảo đảo, vẻ khiếp đảm trong thần sắc đã đến cực hạn.

- Còn có các ngươi.

Mạnh Hạo quay đầu, nhìn những dị tộc Nam Thiên Tinh kia, ánh mắt hắn quét qua, những dị tộc kia toàn bộ run rẩy, cũng không biết tinh thần người nào tan vỡ, bay nhanh lùi về sau, tất cả dị tộc trên Nam Thiên Tinh toàn bộ lui về sau, giống như thủy triều xuống, trong phút chốc tản ra khắp Nam Thiên Tinh.

Tiếng cười Mạnh Hạo truyền ra, như tiếng khóc thê lương, cất bước đi, một người sát nhập vào trong đại quân dị tộc, nổ vang, tu sĩ dị tộc phát ra thanh âm thảm thiết, nhất thời, vô số tử vong, những dị tộc kia ở cách xa bị hắn đánh chết, ở khoảng cách gần trực tiếp vào miệng hắn!

Máu tươi tràn ngập khắp cả chiến trường, xuất hiện vô số cảnh tượng quỷ dị, tất cả dị tộc, toàn bộ khiếp đảm đến cực hạn mà lùi về sau.

Một người đuổi theo mấy trăm vạn dị tộc đang lùi ra từ Nam Thiên Tinh!

Còn Mạnh Hạo nơi này, áo của hắn đã từ lâu thành màu máu, tiếng cười của hắn trở thành tiếng khóc thảm thiết nhất trên chiến trường, khí tức trên người hắn càng quỷ dị hơn, càng thêm biến hóa càng làm tinh thần đám người Hải Mộng Chí Tôn run lên.

Thậm chí những người không gần Nam Thiên Tinh, mà ở trong phạm vi đại quân dị tộc núi thứ chín, cũng vào lúc này, tất cả đều nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt lộ ra hoảng sợ cùng khiếp đảm.

- Tên điên, đây là một tên điên!

- Cha mẹ của hắn chết, tộc nhân của hắn chết, hắn điên rồi!

- Đây là cái gì, là yêu sao, đây là yêu nghịch chuyển trong Chí Tôn Tiên Giới... trong truyền thuyết?

- Chết tiệt, đây là đại lục Tiên Thần cùng Ma Giới, ý đồ biến đổi, do đó hy vọng sinh ra yêu, bọn họ sẽ hối hận! ! Dị tộc run rẩy, nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên biến sắc, nhìn Mạnh Hạo, cho dù là hắn, đáy lòng lúc này cũng dâng lên lãnh khí!

Cho dù là Đạo Phương, cũng ở đây trong chớp mắt, hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hắn không thể không thừa nhận, Mạnh Hạo lúc này có đủ khí thế để làm đáy lòng hắn hoảng sợ!

- Ta một con người, không thể sửa đổi được chiến tranh, nhưng các ngươi... khinh người quá đáng! Mạnh Hạo cười to, khóc lớn, ngẩng đầu, tóc hắn bay tứ tung, cả người thoạt nhìn quỷ dị không nói nên lời, lộ ra răng nanh, nhìn Đạo Phương cùng nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên.

- Hiện tại, tới phiên các ngươi, ta đánh không lại các ngươi, nhưng ta có thể ăn các ngươi! Mạnh Hạo đi ra một bước, thân ảnh yêu dị chí cực, trong nháy mắt tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1743: Hổ Thẹn Với Phương Gia

- Ai cho các ngươi chọc ta chứ, cái này, các ngươi thuận ý, cái này, các ngươi an tâm. Thanh âm Mạnh Hạo mang âm điệu quỷ dị, quanh quẩn trên chiến trường này làm tất cả dị tộc run rẩy, cho dù là cường giả cũng sợ hãi.

- Giả thần giả quỷ! Nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên cắn răng hừ lạnh, thân thể bỗng nhiên vọt ra, Hải Mộng Chí Tôn muốn đuổi kịp, lại bị con rối Chí Tôn đột nhiên ngăn lại.

Hải Mộng ngẩn ra, nhìn lại, con rối Chí Tôn kia rõ ràng mang ánh mắt Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, tu sĩ đầu to trốn nơi xa xa, lúc này thân thể run rẩy, hắc khí tràn ngập trên người hắn, nhưng vì hắn cách xa chiến trường, ánh mắt mọi người đều đặt trên người Mạnh Hạo, ngược lại cũng không chý ý tới dị thường của hắn.

Nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên kia cấp tốc đi, cùng Mạnh Hạo nơi này đụng vào nhau, lực lượng bát nguyên ngập trời, gần ngay khi bùng phát, Mạnh Hạo nơi này đột nhiên nắm tay, khí tức trên người biến đổi, không còn là khóc cười mà là một luồng khí phách ầm ầm thay thế.

Khí phách này duy ngã độc tôn trong thiên địa, là khí tức mênh mông thuộc về chính ta trong tinh không!

Hai người chạm nhau trong chớp mắt, khí thế Mạnh Hạo kia bùng phát, trực tiếp đánh ra Sát Thần Quyền, một quyền, một quyền, một quyền, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời vừa hô, đi ra bảy bước, đánh ra bảy quyền!

Mỗi bước một quyền, đó là Thần Thất Đạp, khí thế của hắn cũng bùng phát theo đó, đến cuối cùng, bước thứ bảy rơi xuống, đánh ra quyền thứ bảy, Mạnh Hạo nơi này, khí phách ngập trời, cả người hắn như thay thế tinh không, trở thành chú mục chính là chết cũng muốn điên cuồng đánh chết.

Cảnh tượng này cùng khóc cười trước của hắn trở nên đối lập, làm nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên khó có thể dự liệu, chớp mắt, cùng Mạnh Hạo ở giữa không trung trực tiếp quyết đấu nổ vang.

Máu tươi từ trong miệng phun ra, khí tức hắn biến đổi, một khắc trước còn là khí phách vô biên, tiếp theo trong chớp mắt đã biến thành sát khí hung tàn, bất ngờ không để ý thương thế, thậm chí cho dù vì vậy mà thân thể sẽ nổ tung, cũng vẫn như dã thú trực tiếp đánh về phía nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên, mở miệng lớn, dựa vào tốc độ kinh người của hắn, hướng về đầu của nam nhân này, hung hăng cắn!

Nam nhân trung niên thất kinh, thân thể muốn lùi về sau, nhưng vẫn bị Mạnh Hạo cắn trên cánh tay, đau tê tái, trực tiếp xé một mảng thịt lớn, hai mắt của hắn đỏ thẫm, quay đầu, tóc bay lên, cả người thoạt nhìn giống như hoang thú hung tàn đến cực hạn!

- Ngươi... Tinh thần nam nhân trung niên“lộp bộp”, đúng lúc này, Mạnh Hạo cười, phát ra tiếng cười xì xào, thân thể vụt qua, lần nữa vọt tới, thương thế coi là gì, tử vong coi là gì, Mạnh Hạo lúc này giống như hoàn toàn điên cuồng, trong tiếng nổ vang, không ngừng đến gần, ánh mắt hung tàn của hắn không để ý sống chết lại đến, thậm chí mấy lần phát ra điên cuồng đồng quy vô tận, khiến cho nam nhân trung niên hết sức sợ hãi.

- Tên điên, ngươi là tên điên! Nam nhân trung niên lập tức lùi về sau, gần như ngay khi hắn lùi về sau, khí tức Mạnh hạo biến hóa lần nữa, một luồng tiên khí thuần khiết cuồn cuộn, nổi lên trên người hắn, cùng lúc

đó, bộ dáng hắn tuy vẫn hung tàn nhưng lại không còn cảm giác hung thú mà là... tiên nhân giận dữ, long trời lở đất!

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, khí thế như hồng, tiên ý chung quanh hắn trở lại, căn nguyên xoay tròn bên cạnh hắn, hắn bấm quyết, từng thuật pháp trong nháy mắt bùng phát, ngọn núi ầm ầm phủ xuống, Chí Tôn Kiều hung hăng trấn áp, cũng có mưa rền gió dữ, hóa thành sấm sét, nổ vang, thuật pháp cực nhanh, trong phút chốc một mình hắn liền tạo thành một vùng biển thuật pháp, đánh nam nhân trung niên.

Còn có lôi đỉnh xuất hiện, trong khoảnh khắc dịch chuyển, hóa thân thành đại bàng màu xanh, một xung thứ tới gần nam nhân trung niên, khí thế bỗng trở nên bá đạo vô biên, một quyền đánh chết.

Nam nhân trung niên biến sắc, lập tức phản kích nhưng ngay khi chạm vào quả đấm của Mạnh Hạo, Mạnh Hạo bỗng nhiên giảm lực, tùy ý chạm vào tay đối phương, “ầm” một tiếng, cánh tay của hắn trực tiếp tan vỡ, máu thịt bầy nhầy, thậm chí ngay cả nửa thân thể đều vỡ nát, nhưng hắn lại thành công đến gần nam nhân trung niên!

Mang theo hung tàn, mang theo thanh âm khóc cười quỷ dị, một ngụm... hung hăng cắn cổ họng nam nhân trung niên, hung hăng xé nát.

Nổ vang kinh thiên, nam nhân trung niên hét thảm thiết, đánh Mạnh Hạo, thân thể bay nhanh lùi về sau, tay vuốt cổ họng, muốn nói chuyện nhưng sinh ý lại không thể truyền ra ngoài, thần sắc hắn hoảng sợ, trong mắt hắn có khiếp đảm.

Hắn rất ít khi gặp địch nhân khủng khiếp trên chiến trường, nhưng hôm nay, trong chớp mắt, Mạnh Hạo làm hắn khiếp đảm.

Nhất là lúc Mạnh Hạo liếm môi, lần nữa vọt tới, da đầu nam nhân trung niên muốn nổ tung, hắn không chút nghi ngờ đối phương nói ra một câu.

- Ta đánh không lại ngươi nhưng ta có thể... ăn ngươi!

- Đây là cái gì, chết tiệt, đại lục Tiên Thần cùng Ma giới, bọn họ biến đổi tiên, trong nguồn gốc tạo thành, xuất hiện cái gì đây!

- Còn muốn kinh khủng hơn tiên! ! Nam nhân trung niên không nói nên lời, đáy lòng gào thét, mắt thấy Mạnh Hạo đến, muốn lùi về sau, chợt biến sắc, miệng vết thương của hắn giờ phút này toàn bộ biến thành màu đen, màu đen điên cuồng lan tràn thân thể hắn.

- Nguyền rủa! ! Nam nhân trung niên biến sắc.

- Đây không phải nguyền rủa mà là oán của ta. Mạnh Hạo mở miệng cười, nói chuyện như khóc, tấn công, nam nhân trung niên đen mặt, nổi giận gầm một tiếng, thân thể trực tiếp khô héo, mà nguyên thần của hắn lại bay ra trong phút chốc, không dám cùng Mạnh Hạo tiếp xúc, bay nhanh lùi về sau.

- Tên điên, ngươi là tiên điên! !

- Không được đến gần ta. Mạnh Hạo cười, nhìn nam nhân trung niên không dám nhích đến gần, lại quay đầu, nhìn về phía Đạo Phương!

Thân thể Đạo Phương run lên, lập tức lùi về sâu, lúc này da đầu hắn tê dại, Mạnh Hạo nơi này nếu tu vi yếu ớt thì không sao nhưng Mạnh Hạo chỉ kém bọn họ một chút!

Còn biến đổi quỷ dị kia, còn có khí tức áp chế đến từ trên người hắn, khiến cho bọn họ rất khó phát huy toàn lực, quan trọng nhất là... bọn họ không có ác liệt như Mạnh Hạo!

Đó không phải tự mình sống chết, cũng không muốn điên cuồng cắn thịt đối phương, hắn không quên đối phương khi nuốt nữ Chí Tôn kia, thần tình kinh khủng kia.

Hắn mơ hồ cảm thấy, đại lục Tiên Thần cùng Ma giới... sai rồi! !

Có lẽ tiên chân chính, trên thần, trấn áp lực lượng ma lực nhưng không phải không thể chiến thắng, còn yêu trước mắt này cho dù vừa mới sinh ra, cho dù còn chưa đủ lực lượng hỗn loạn nhưng lại lộ ra... mầm móng làm người khác khủng khiếp!

Nhất là... cánh tay Mạnh Hạo lúc này khôi phục nhanh chóng, trong nháy mắt, đã mọc ra lần nữa.

Cái này làm tinh thần Đạo Phương chấn động.

Cả chiến trường, Chí Tôn đang lùi lại, tu sĩ đầu to đang lùi lại, đại quân dị tộc đều lùi lại, mà hết thảy đều bởi vì... yêu... vừa mới chuyển hóa đến đây, giống như tân sinh!

Mạnh Hạo không phải rất cường đại, nhưng lúc này hắn theo một ý nghĩa nào đó là cường đại nhất!

Mạnh Hạo cười, tiếng cười của hắn truyền khắp tinh không, hóa thành tiếng khóc, ở nơi nào run lên, cười điên cuồng, dường như cười chính mình, dường như đang khóc thân nhân.

Thanh âm này làm người trầm mặc, làm dị tộc trầm mặc, tu sĩ Sơn Hải trầm mặc, Thủy Đông Lưu trầm mặc.

- Mạnh... Mạnh Hạo... Phương Du run rẩy, được Tôn Hải giúp đỡ, nhìn tiểu đệ giữa không trung, nhìn Mạnh Hạo, lòng nàng đau nhói, cha mẹ không còn, Mạnh Hạo là thân nhân huyết mạch duy nhất của nàng.

Mập mạp khóc, hắn nhìn Mạnh Hạo, hắn không biết nên nói gì, nhưng hắn khó chịu, bộ dáng này của Mạnh Hạo làm hắn bi thương.

Còn có Trần Phàm, còn có sư tôn Mạnh Hạo, còn có ánh mắt phức tạp của Kha Cửu Tư ở xa xa.

Tất cả người sống trên Nam Thiên Tinh này, lúc này đều nhìn Mạnh Hạo, nhìn yêu khí của hắn, nhìn hắn đáng sợ, nhìn vẻ mặt hắn như khóc như cười.

- Thủy Đông Lưu hoặc ngươi đúng là Cửu Phong, cũng không quản ngươi là ai... tính kế ta, tính kế ngoại công ta, tính kế tổ phụ ta, tính kế cha mẹ ta, giờ này Sơn Hải Giới đã tan vỡ, Nam Thiên Tinh cũng gần như đã tan vỡ, ta đã hóa yêu, kế hoạch cuối cùng của ngươi cũng nên thi triển. Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía tinh không, thanh âm mang âm điệu quỷ dị, quanh quẩn bầu trời.

Tinh không chấn động, trong tiếng nổ vang, Thủy Đông Lưu cất bước đi hướng khác, Đạo Phương cùng trung niên bát nguyên kia, đáy lòng hai người khiếp đảm, Hải Mộng Chí Tôn cùng con rối Chí Tôn của Mạnh Hạo lúc này đều nhanh chóng lùi về sau, đi tới bên cạnh Thủy Đông Lưu.

Hai mắt con rối Chí Tôn kia đã đỏ thẫm, biến đổi của Mạnh Hạo cũng ảnh hưởng đến khí tức con rối Chí Tôn bên cạnh hắn, hắn đứng bên cạnh Thủy Đông Lưu, trong mắt mang yêu dị, nhìn Thủy Đông Lưu.

Thủy Đông Lưu trầm mặc, hồi lâu sau, ánh mắt hắn phức tạp, ôm quyền hướng về Mạnh Hạo, cúi đầu thật sâu.

- Tính kế nhiều, chuẩn bị nhiều, tiêu tán nhiều, vẫn xin ngươi... buông bỏ hận thù, lão phu... không hổ thẹn với Sơn Hải Giới, duy chỉ có hổ thẹn với nhất mạch Phương gia của ngươi.

- Phương gia các ngươi, gia tộc La Thiên, huyết mạch không tầm thường, sau Sơn Hải Giới, lão tổ đời một của Phương gia ngươi lại đạt được tạo hóa nghịch thiên, khiến cho huyết mạch La Thiên này thay đổi

lần nữa, tựu thành ý niết bàn đa thế, nhất mạch Phương gia thích hợp nhất với bố cục của lão phu! Còn trên người của ngươi là tập hợp đại thành của huyết mạch cả Phương gia.

- Cho nên...

- Cho nên cái gọi là thất tuế kiếp của ta, cũng là một tay ngươi tạo thành! Mạnh Hạo vung tay áo, thanh âm quỷ dị, khàn khàn dung hợp với tiếng khóc cười càng thêm quái dị, làm ngươi khác sau khi nghe, tinh thần đều không ổn.

Thủy Đông Lưu trầm mặc, gật đầu.

- Thất tuế kiếp của ngươi là lão phu dẫn ra, ngoại công của ngươi là lão phu an bài trở thành chủ Sơn Hải, tổ phụ của ngươi là lão phu hút kỳ hồn, phân vào trong Trảm Thiên Kinh.

- Cha mẹ của ngươi cũng là lão phu cố ý an bài làm cho bọn họ trấn thủ Nam Thiên Tinh, bởi vì hồn của bọn họ thích hợp trở thành phách huy động!

- Thậm chí ân oán Quý gia cùng Phương gia của ngươi cũng là lão phu an bài... ngươi tu hành cấm pháp nhất mạch Phong Yêu cũng là lão phu an bài, mục đích của lão phu vốn muốn ngươi trở thành... ý chí Sơn Hải mới, hoặc là trở thành tiên! Chỉ là sửa lại đường mạng của ngươi.

- Ta cả đời này không làm... thất vọng Sơn Hải, duy chỉ thật có lỗi với Phương gia các ngươi... Nhưng mà tổ phụ của ngươi không chết, còn cha mẹ ngươi trên một ý nghĩa nào đó cũng không có chết!

- Kế tiếp nếu thành công, lão phu tự phong bế mình trước mặt ngươi, móc ra trái tim, cuộc đời còn lại đều hiến tế cho tộc nhân huyết mạnh Phương gia.

- Còn nếu thất bại... lão phu tự diệt hồn hỏa, bỏ ra hết thảy, thành toàn ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1744: Một Trảm Lục Ảnh Đứt Đoạn Tiên Thần

- Hết thảy kế hoạch của ta đều căn cứ vào niết bàn... của Phương gia! Lời của Thủy Đông Lưu vừa nói ra, ngẩng đầu, nhìn về phía cuối tinh không, trong mắt hắn lộ ra hỏa điên cuồng, đang hừng hực cháy!

Cũng chính là đúng lúc này, đột nhiên phía đầu tinh không trong nháy mắt méo mó, cả tinh không giống như hòa tan, nhưng trong khoảnh khắc lại tản ra một vùng mênh mông... bên ngoài.

Trong mênh mông này, lúc này có một vùng đại lục vô tận đang phủ xuống.

Vùng đại lục này quá lớn, vô cùng vô tận, trên đó có vô số Sơn Hải, phía trước có chín mặt trời to lớn, dường như kéo động đại lục này, va chạm, tốc độ cực nhanh, trong tiếng nổ vang từ từ đến gần!

Chính là... đại lục Tiên Thần!

Một trong hai thế lực lớn của Chí Tôn Tiên Giới tan vỡ năm đó, Tiên Thần Giới!

Chín mặt trời kia, bên trong mỗi một cái đều tản ra khí tức Chí Tôn, trong tiếng nổ vang, làm tinh không hòa tan, làm núi thứ chín nổ vang, chỉ là uy lực đã khiến cho núi thứ chín lung lay sắp đổ, trực tiếp tan vỡ nát ra.

Tinh thần tu sĩ Sơn Hải nổ vang, ngơ ngác nhìn hết thảy, Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn chằm chằm đại lục kinh thiên... làm tinh không hòa tan.

Trên đại lục kia có thể thấy được một pho tượng chí cao vô thượng, pho tượng này là một nam nhân, thần sắc bình tĩnh, bộ dạng bình thường, nhưng lại có một luồng uy lực không cách nào hình dung tản ra ngập trời trên pho tượng này.

Ngay khi nhìn thấy pho tượng này, cặp mắt Mạnh Hạo nheo lại, pho tượng này hắn nhìn quen mắt, cùng lúc đó trong Đạo Thiên Chí Tôn Pháp của danh sách núi thứ nhất có một nam nhân áo đen đi ra, trừ bỏ khí chất khác biệt, những phần khác... giống nhau như đúc!

Trong nổ vang, thậm chí chín mặt trời kia đều đã xuất hiện trong tinh không ở Sơn Hải Giới, còn trên đại lục vô cùng kia có thể thấy được có vô số tu sĩ, trận địa sẵn sàng chờ đón quân địch, dĩ nhiên đã hoàn thành chuẩn bị khai chiến.

Khí thế như hồng, giống như thiên địa Quân Vương, vạn giới cúng bái, tiên khí vô biên, thần lực ngập trời, rung chuyển trời không, biến đổi thời gian, ảnh hưởng không gian, dường như nối liền với đại đạo thiên địa, trước mặt nơi này đều cúi đầu, dường như tinh không mênh mông cũng không thể rung chuyển sự kinh khủng của vùng đại lục này!

Giống như... Chí Tôn tinh không chân chính.

33 Thiên so sánh với căn bản là nhỏ bé không đáng kể!

- Chí Tôn Tiên Giới, giao ra chí bảo, diệt đi tiên mạch, trở thành hạ giới, trận chiến này, các ngươi không có hi vọng! Một thanh âm lạnh như băng, lúc này truyền đến từ trên đại lục vô cùng kia, quanh quẩn bốn phương tám hướng, làm Sơn Hải Giới nổ vang.

- Hửm! Đây là khí tức gì... Cùng lúc đó, trên đại lục kia đột nhiên truyền ra thanh âm một nữ nhân, thanh âm này mang theo nghi ngờ, mơ hồ còn có một tia vui mừng!

- Yêu...

Mạnh Hạo cười, khóc, hắn vung tay áo, lúc ngẩng đầu, nhìn về phía đại lục vô cùng phủ xuống kia, trong mắt hắn huyết quang càng đậm, hắn liếm khóe miệng, trên người tràn ra ý điên cuồng.

- Cũng thuận ý các ngươi? Làm bình yên tâm của các ngươi?

Mạnh Hạo lẩm bẩm.

Còn đại lục vô cùng phủ xuống khiến cho tu sĩ Sơn Hải Giới từ quỷ dị của Mạnh Hạo trong thức tỉnh, bọn họ nhìn đại lục kinh thiên, cảm thụ được uy lực vượt qua thiên uy, tâm tình tuyệt vọng, hiện tại trong tinh thần mỗi một tu sĩ Sơn Hải cũng như thế chính vào lúc này, đại quân những dị tộc kia đều run rẩy, đồng loạt lùi về sau, không ngờ trong tinh không đồng loạt quỳ rạp xuống hướng về đại lục tới kia.

Còn nam nhân trung niên bát nguyên kia, thần sắc cũng nghiêm lại, đáy lòng hắn lúc này từng có đại khí, hắn chân thực không muốn đấu pháp cùng Mạnh Hạo, điều đó đối với hắn giống như ác mộng, lúc này hướng về đại lục tới kia, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Duy chỉ có Đạo Phương, trong mắt lóe sáng hào quang kỳ lạ, không ngờ chỉ đứng ở đó, không xoay mình, nhưng trong mắt cũng không có thiện ý.

Đúng lúc này, Thủy Đông Lưu cười ha hả, ánh mắt hắn lấp lánh, nhìn đại lục Tiên Thần phủ xuống, nhìn vùng đại lục này lúc này đã có một góc đi vào tinh không Sơn Hải Giới.

Tiếng cười của hắn truyền ra, bỗng nhiên nói: - Ngươi thiếu ta một lần ra tay, vào lúc này, chặt đứt một góc mặt đất này! Thanh âm Thủy Đông Lưu nổ vang, như thiên lôi quanh quẩn bốn phương tám hướng, đột nhiên cuối tinh không đó, ở phía ngoài một góc đại lục phủ xuống xuất

hiện thân ảnh mặc áo đen.

Thân ảnh kia mơ hồ, làm người thấy không rõ bộ dạng nhưng ngay khoảnh khắc xuất hiện lại có sát khí vô cùng, long trời lở đất làm tinh không đồng thời run lên, ngay cả đại lục vô cùng chấn động trên đời kia cũng nổ vang lúc này.

Người áo đen này bình tĩnh, nâng tay lên, hướng về phía một góc đại lục vô cùng đi vào Sơn Hải Giới kia, chém tới.

Nhìn không ra hắn dùng bao nhiêu thần thông, cũng không thấy được bất kỳ thuật pháp nào, dường như chỉ tùy ý trảm, lập tức mảnh đại lục kia nổ vang ngập trời, chấn động vô hạn, vô số tu sĩ trên đó lập tức kinh hô, có nhiều phòng hộ của kinh nhân đồng loạt xuất hiện, những phòng hộ này cho dù là Chí Tôn, cấm pháp cũng khó có thể vỡ nát, trong mênh mông này, liên tục bảo vệ mảnh đại lục cùng lực lượng vô thượng.

Nhưng lúc này, lại không có chút tác dụng nào, căn bản là không thể cản trở, trong tiếng nổ vang, một góc đại lục đi vào tinh không Sơn Hải Giới kia, vị trí tận gốc, mặt đất xuất hiện một khe nứt to.

Khe nứt này ầm ầm tản ra tạo thành khe rãnh, cấp tốc lan tràn, có ngọn núi cản trở, trực tiếp đứt đoạn núi, có biển rộng trở ngại, trực tiếp phân cách biển, có bình nguyên đất dày, trực tiếp tiêu diệt sụp đổ!

Trong chớp mắt, một góc đại lục vô cùng kia so với 33 Thiên còn khổng lồ hơn, bị khen nứt này trong nháy mắt xuyên qua, giống như bị đẩy ra, trong khoảnh khắc gãy lìa!

Mảnh đại lục kia hoàn toàn... tách ra khỏi!

Thiên địa chấn động!

Đại quân dị tộc, toàn bộ trợn mắt há mồm, nam nhân trung niên Chí Tôn

bát nguyên kia cũng mở to mắt, không thể tin, còn con khỉ Đạo Phương lúc này lông toàn thân dựng lên, ánh mắt hoảng sợ.

Duy chỉ có Mạnh Hạo trong ngọn lửa điên cuồng nhảy lên, cười ha hả.

Một trảm kia tách rời một khối đại lục kinh thiên như vậy, đối với tu sĩ Sơn Hải Giới không cách nào tin được, cho dù 33 Thiên cũng hít sâu.

Ngay cả tu sĩ Tiên Thần giới cũng bối rối như bị đánh vào lúc này, cả đại lục đều chấn động, xuất hiện cảnh tượng này làm tất cả tu sĩ trên đại lục Tiên Thần đều trở tay không kịp, căn bản không thể dự liệu trước.

Một góc đại lục kia dường như mất đi tất cả lực lượng lơ lửng, rầm rầm đi đến Sơn Hải Giới, ầm ầm đập đến, vô số tu sĩ trên đó muốn bay ra, người áo đen mơ hồ kia xoay người rời đi.

Từ đầu đến cuối hắn đều không nói một lời, cũng không ai thấy rõ bộ dạng của hắn, đối với đại lục Tiên Thần, bọn họ vừa mới xuất hiện đã bị tổn thất nặng như vậy, phẫn nộ của bọn họ không cách nào hình dung.

- Còn muốn chạy! Trong rống giận, có hơn mười thân ảnh trong đó có chín người bất ngờ bay ra, thân thể có mặt trời tạo thành, bùng phát lực lượng Chí Tôn.

Khoảnh khắc tới gần, người áo đen kia như nhíu mày, bước chân dừng lại, xoay người nhìn một cái, cái nhìn này khiến hơn mười cường giả Chí Tôn kia toàn bộ đều thấy rõ khuôn mặt người áo đen này.

Khoảnh khắc nhìn rõ, hơn mười Chí Tôn này toàn bộ trong đầu ù lên, như có vô số sấm sét nổ tung trong tinh thần, bọn họ toàn bộ dừng lại, hít sâu, thần sắc không thể tin, toàn bộ thất thanh!

- Lão tổ!

- Này... này... Lão tổ! !

- Là lão tổ! ! ! Thanh âm hoảng sợ của những người này truyền vào đại lục Tiên Thần kia, trên đại lục này, lập tức có thân ảnh chạy nhanh đến, bên trong nữ có nam có, già có trẻ có, mỗi một người đều cực kỳ cường hãn.

Nhưng người áo đen kia không dừng lại, liếc mắt nhìn rồi cất bước đi hướng xa xa, thân ảnh trong chớp mắt biến mất vô ảnh.

- Thành bại chính là vào lúc này đây! Thủy Đông Lưu vung đại tu, nhìn 33 Thiên chư Thiên đại lục địa.

- Như Phong lúc này không ra tay còn đợi khi nào!

Gần như khi lời nói Thủy Đông Lưu truyền ra, nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên còn có cường giả trong đại quân dị tộc đều biến sắc, bọn họ biết Như Phong, thậm chí cũng có chuẩn bị nhưng Thủy Đông Lưu trước mắt nói như vậy, rõ ràng nhất định có lòng tin.

Đúng lúc này, “ầm” một tiếng truyền ra từ 33 Thiên, 33 Thiên không ngờ bắt đầu nghiêng, không biết Như Phong Chủ Tể như thế nào đến, lại như thế nào thoát khỏi phòng bị của cường giả 33 Thiên nhưng vô luận hắn trả giá cao gì, bất kể Thủy Đông Lưu ở Như Phong bên kia còn có chuẩn bị khác, hết thảy đều không trọng yếu.

Quan trọng là... 33 Thiên, 32 Thiên, 31 Thiên... cho đến lúc này tất cả chư Thiên đại lục nơi đó đều ở đây, rầm rầm bay lên... phủ xuống từ trên tinh không kia, một góc đại lục bị chém đứt!

Cảng tượng này hùng tráng làm tinh thần tu sĩ Sơn Hải nổ vang, làm đại quân dị tộc toàn bộ hô hấp dồn dập, nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên phát ra rống giận, con khỉ Đạo Phương cũng thất kinh.

Còn cường giả trên đại lục Tiên Thần cũng như vậy, bọn họ mang khí thế vô thượng đến, nhưng một trảm người áo đen kia chặt đứt không chỉ là một góc đại lục mà là lực lượng phong ấn, tuy rằng không nhiều lắm nhưng lại làm cường giả đại lục Tiên Thần không thể phủ xuống.

Cũng chính vào lúc này, chư Thiên đại lục đánh tới một góc mặt đất kia, hai phe trong nháy mắt đánh với nhau, nổ "ầm ầm", long trời lở đất, tại nơi này không ngừng va chạm, một góc đại lục lớn trực tiếp tan vỡ, trở thành mảnh vỡ, chư Thiên đại lục giống như tan vỡ trở thành tro bụi.

Còn ở trong va chạm này, một góc đại lục vỡ nát lại có tiên khí, ầm ầm khuếch tán về hướng cả Sơn Hải Giới, kia là đến từ đại Tiên Thần giới, bên trong ẩn chứa tiên khí dày đặc, khó có thể hình dung.

Còn 33 Đại vỡ nát, giống như tràn ra khí tức, dung hợp cùng tiên khí, tràn ngập tinh không Sơn Hải.

Luồng khí tức này xuất hiện, trong khoảnh khắc giao hòa, bùng phát một luồng dao động kinh người, dao động này nổ vang, không ngờ xé mở tinh, xé mở trời không.

Này vẫn chưa là trọng điểm!

Trọng điểm là... trận va chạm đại lục này trước nay chưa từng có!

Trong nổ vang, một lỗ thủng to trực tiếp xuất hiện ở tất cả địa phương va chạm của đại lục, lỗ thủng kia vừa xuất hiện, tinh không lập tức run lên, dị tộc hoảng sợ, Chí Tôn bát nguyên kinh hãi, trên đại lục Tiên Thần có gào thét không thể tin, bỗng nhiên truyền ra.

- Bọn họ mở ra phong ấn, bọn họ muốn chạy trốn!

Trong lỗ thủng kia tựa hồ nổ vang ra một lối đi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1745: Sơn Hải Bùng Phát

Phong ấn đây mới là kế hoạch Thủy Đông Lưu, mấu chốt nhất là một phân đoạn, Sơn Hải Giới trừ bỏ 33 Thiên cùng Đạo Phương trấn áp bên ngoài, còn có... hai thế lực lớn tập hợp năm đó, để lại một phong ấn!

Đây mới là trọng điểm, phong ấn này gọi là... Vô Lượng Kiếp! Nó vốn không tồn tại trong Sơn Hải Giới, ngoài 33 Thiên chỉ có... một khắc đại lục Tiên Thần phủ xuống, bức bách của uy lực này mới khiến cho Vô Lượng Kiếp vô hình này lần đầu tiên xuất hiện trong tinh không Sơn Hải Giới.

Còn Thủy Đông Lưu chờ cũng chính là giờ phút này!

Muốn xé mở phong ấn, chẳng những cần va chạm đại lục tuyệt thế, càng cần khí tức đến từ 33 Thiên cùng Tiên Thần giới hòa tan phong ấn, còn cần... yêu khí!

Ba loại khí tức này dung hợp cùng một chỗ, mới có thể làm Vô Lượng Kiếp suy yếu đến tận cùng, thiếu một thứ cũng không được, phải phối hợp với lực lượng va chạm, một chiêu... nổ tung lỗ thủng.

Cho nên có như làm phản của Như Phong, cho nên có xuất hiện của lục, có một góc đại lục bị trảm.

Bởi vậy muốn xé mở phong ấn này, cần tính toán vô cùng chuẩn xác, không thể nhiều hơn, cũng không thể thiếu, vài tòa chư thiên đã tính toán tốt, càng phải coi là đại lục Tiên Thần cần bao nhiêu khu vực đến va chạm mới có thể làm vừa đúng lúc.

Vì thế, Thủy Đông Lưu chuẩn bị quá nhiều năm, an bài quá nhiều đi về hướng 33 Thiên, chết dưới tay Đạo Phương, cũng đã đo lường Vô Lượng

Kiếp này một chút!

Cuối cùng tích tiểu thành đại, mới có đáp án chuẩn xác, mà điều này chỉ là phân đoạn thứ nhất trong kế hoạch chân chính của Thủy Đông Lưu!

- Cuộc chiến tranh này, lão phu coi trọng, không phải lợi hại của từng chiến dịch, không phải thắng bại của cuộc chiến tranh này, mà là... như thế nào để Sơn Hải Giới tiếp tục kéo dài.

- Từ đầu đến cuối, ta nghĩ phải hoàn thành trên thực tế chỉ có ba điều, điều thứ nhất là... trì hoãn chiến tranh, chờ đợi đại lục Tiên Thần phủ xuống, ta biết cái thứ nhất đến chính là đại lục Tiên Thần!

- Điều thứ hai là trước khi đại lục Tiên Thần đến, làm hết sức để lại tất cả nội tình, cho dù phải bù vào sinh mạng, cũng muốn đem tất cả bùng phát, một khắc đặt tại mấu chốt!

- Vì thế, Sơn Hải Giới hy sinh tu sĩ nhiều lắm, nhưng vì truyền thừa, không có ngươi nào không thể hy sinh, các ngươi như thế, ta cũng như thế, mà bọn họ hy sinh cũng thúc đẩy điều thứ ba trong kế hoạch.

- Không cần oán giận lão phu, ẩn tàng lá bài nhiều lắm, giấu diếm như vậy, lừa gạt tất cả mọi người.

- Còn trong cuộc chiến này ta nhất định phải hoàn thành điều thứ ba, còn lại là... Nam Thiên Tinh, nhất mạch Phương gia, là điều thứ ba trong toàn bộ kế hoạch của lão phu.

- Nam Thiên Tinh có phong ấn, tu sĩ Sơn Hải không thể rung chuyển, chỉ có thể mượn tay dị tộc, mới có diệt đi Nam Thiên Tinh, Nam Thiên Tinh còn gọi là Nam Thiên Môn... huy động lực lượng bên cánh, vợ chồng Phương Tú Phong vẫn không đủ, mỗi một lần huy động đều cần tiêu hao phần lớn hồn, mà những hồn này... chính là chín phần chín tu sĩ Sơn Hải tử vong trong chiến tranh này, các ngươi cần phải chết, chết trước khi đại

lục Tiên Thần đến, bởi vì chết muộn, không kịp hấp thu sẽ không thể huy động lực lượng. Thủy Đông Lưu nhẹ giọng lẩm bẩm, thanh âm hắn bi ai, trong mắt lóe lên chua xót.

- Thật xin lỗi, ta giấu diếm các ngươi rất nhiều, ta đã chết chết phần chín vì giá cao, đổi lấy sinh cơ, hoặc là thành công, Sơn Hải Giới từ nay về sau nhảy khỏi chiến trường, từ nay về sau tự do bay lượn!

- Hoặc là thất bại... lão phu nát đạo, liều chết hy sinh! Thủy Đông Lưu vung tay áo, khoảnh khắc xuất hiện lỗ thủng trong tinh không, đại quân dị tộc bốn phía ồ lên, cường giả trên đại lục Tiên Thần ở bầu trời kia đều bị cảnh tượng này làm cho nháy mắt hiểu rõ, Thủy Đông Lưu bỗng nhiên nâng hai tay lên.

- Sơn Hải Giới thức tỉnh! Khoảnh khắc câu nói này hô lên, trên người Thủy Đông Lưu bùng phát khí thế long trời lở đất, nổ vang cả thành không, khí thế kia ngập trời, phân đoạn trong kế hoạch thứ hai của hắn bỗng nhiên... thi triển!

Ngay khi khí thế của hắn nổi lên, gần như khi thanh âm hắn quay về, lập tức uy lực đại lục Tiên Thần phủ xuống, núi thứ chín tan vỡ không ngờ... trong tiếng nổ vang lại... xuất hiện ở trong tinh không lần nữa!

Trên núi thứ chín vẫn tồn tại như cũ, trong thiên trì trên đó, Huyền Quy gào thét, nó không chỉ là Huyền Quy gào thét mà thân thể bỗng nhiên vọt ra khí thế kinh người, bùng phát từ trên người nó.

Lại đúng lúc này, núi thứ tám, núi thứ bảy, núi thứ sáu, núi thứ năm... tất cả những núi lúc trước vỡ nát trong chiến tranh kia lúc này toàn bộ xuất hiện lần nữa, sừng sững trong tinh không, tản ra khí thế làm thiên địa nổ vang.

Cho đến khi núi thứ nhất sau khi xuất hiện, chín ngọn núi, dường như chưa từng bị vỡ nát, dường như trước kia vỡ nát chỉ là ảo ảnh mà thôi,

mà kết hoạch của Thủy Đông Lưu lừa gạt tất cả dị tộc, lừa gạt tất cả tu sĩ Sơn Hải!

Sơn Hải Giới không bị hủy đi!

Cùng lúc đó, biển thứ nhất xuất hiện, biển thứ hai, biến thứ ba, tổng cộng tám biển đều xuất hiện, khí thế tám vùng biển này vô biên, làm tinh không run lên, làm toàn bộ dị tộc biến sắc, lộ ra hoảng sợ không thể tin.

Thiếu một vùng biển, thiếu chính là biển thứ chín, nó thật trái ngược, lúc này trong đại quân dị tộc, biển thứ chín này không an tĩnh!

Trong đại quân dị tộc, nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên kia, sắc mặt âm trầm, khó xem đến cực hạn, còn con khỉ Đạo Phương bên cạnh, trong mắt lóe lên ánh sao, mơ hồ có ánh sáng kinh hãi truyền ra.

- Khó trách lúc trước ta một côn nát núi, cảm thấy núi Sơn Hải Giới này có chút yếu đi, khó trách... ta lúc đó cho là Sơn Hải Giới hỏng rồi, cho nên mới như thế, không nghĩ tới... không nghĩ tới là như vậy! Đạo Phương nắm chặt tay thành nắm đắm, có một cảm giác bị đùa giỡn từ đầu đến giờ, khiến cho trong mắt hắn tràn ngập sát khí.

Tiếng cười Mạnh Hạo dừng lại, tiếng khóc tiêu tán, cả người hắn trở nên trầm mặc, dường như khí tức lúc này lại trở thành bộ dạng bình thường, duy chỉ có ánh sáng đỏ trong mắt không tiêu tan, đại biểu từ đó về sau, hắn không còn là tiên, hắn là... yêu!

Hắn lần nữa nhìn lại Sơn Hải Giới xuất hiện, Sơn Hải Giới lúc này cảm giác so với trước đó càng thêm mãnh liệt, ý càng thêm vô biên, dường như mới phù hợp với khí phách vô thượng Chí Tôn sáng lập năm đó.

Cảnh tượng này làm Mạnh Hạo có chút ngoài ý muốn nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng là trong dự liệu.

Đây hết thảy còn chưa kết thúc!

Nội tình Sơn Hải Giới cũng không như thế, lúc này bốn phía Sơn Hải Giới, mặt trời mặt trăng ngôi sao tan vỡ lần nữa xuất hiện, gần như ngay khoảnh khắc xuất hiện, Mạnh Hạo cúi đầu, hắn phát hiện cung trong tay mình... cũng không phải cung chí bảo chân chính, chỉ là một ảo ảnh!

Lúc này Dương Tinh xuất hiện lần nữa, cung ảo ảnh hóa thành ánh sáng, trong nháy mắt trở về Dương Tinh, bảo vật Nguyệt Tinh nổ tung Địa Tạng đạt được cũng trở thành ánh sáng, trở về Nguyệt Tinh!

Nhật nguyệt vào lúc này tản ra ý kinh thiên, làm tia sáng tinh không rực rỡ, vô cùng vô tận.

Tu sĩ Sơn Hải còn sót lại toàn bộ trợn mắt há hốc mồm, có chút mờ mịt, ba đại đạo môn dường như đè nén đến cực hạn, lúc này rốt cục bùng phát, trong tiếng nổ vang, Tiên Cổ Đạo Tràng xuất hiện, khuếch tán bốn phương tám hướng, như thời gian biến đổi, một quầng tiên quang bay lên không từ trong quan tài lớn, chậm rãi mở ra, một bàn tay khô héo từ từ đưa ra,một lão già đứng lên từ trong quan tài kia.

Gần như ngay khi lão đứng lên, một luồng khí thế Chí Tôn bát nguyên rầm rầm bùng phát, làm đại quân dị tộc hít sâu, làm nam nhân trung niên bát nguyên kia mở to mắt, ngay cả cặp mắt Đạo Phương cũng co rút.

- Tiên Cổ đạo nhân! Thanh âm thăng trầm truyền ra từ trên đại lục, lão già đứng lên từ trong quan tài rõ ràng là Chí Tôn Tiên Giới tan vỡ năm đó, gần với Tiên Cổ đạo nhân của Cửu Phong, tu vi của hắn tuy chỉ là bát nguyên nhưng lại gần như vô hạn như cửu nguyên!

Cùng lúc đó, ba đại đạo môn Hải Thần Giới, vào lúc này trong tinh không cũng dâng lên từng ngọn thần môn, đại môn khi mở ra, từng thân ảnh áo giáp nâu, mang theo thăng trầm, mang theo sát khí, phảng phất như thức tỉnh trong ngủ mê, chậm rãi đi ra.

Tổng cộng có mấy chục thân ảnh, mà trên mỗi thân ảnh đều bùng phát uy lực Chủ Tể, lực lượng Chủ Tể loại này ẩn chứa năm tháng cùng thăng trầm, cũng không thể so với đám người Vương Hữu Tài được tăng lực lượng.

Sau đó là Thái Hành Kiếm Tông, vào lúc này truyền ra nổ vang kinh thiên, ngưng tụ thành tỷ phi kiếm, vào lúc này toàn bộ vọt ra, quay về Sơn Hải Giới, tỷ phi kiếm kia mỗi một thanh đều tồn tại hồn của năm tháng, đó là hạo kiếp của Chí Tôn Tiên Giới, hồn phách của tu sĩ chết trận.

Ngủ say cho đến bây giờ hoàn toàn tỉnh lại!

Không có kết thúc, trong tiếng nổ vang của Sơn Hải Giới, xuất hiện ba tòa đại điện, ba tòa đại điện này tản ra ánh sáng rực rỡ, tràn ngập kinh văn khắp bốn phía, chính là cung điện ba Đại Tôn Giả, cũng là... ba đại căn nguyên kinh văn!

Lại đúng lúc này, một lực càng kinh người hơn quét ngang ý chí tinh không, trong Sơn Hải Giới này ầm ầm phủ xuống, đó là... ý chí Sơn Hải Giới, từ khi bắt đầu giao chiến, càng ngày càng yếu, cho đến khi ý chí Sơn Hải tiêu tán, giờ phút này lần nữa xuất hiện, khí thế như hồng, càng cường hãn hơn nhiều so với trước đây, dường như lúc này mới thật sự là ý chí Sơn Hải!

Chỉ là uy lực lập tức làm tất cả dị tộc trong Sơn Hải Giới này đều tinh thần nổ vang, phun ra máu tươi, không quản là tu sĩ gì đều lập tức lùi về sau, thần sắc lộ ra hoảng sợ.

Nhất là nam nhân trung niên bát nguyên kia, còn có Đạo Phương bên cạnh lúc này sắc mắt hoàn toàn đại biến.

- Đây... đây... Nam nhân trung niên thất thanh, nội tình Sơn Hải Giới vẫn

chưa kết thúc, còn đang bùng phát!

Dưới biển thứ nhất truyền ra tiếng gào thét, nước biển gầm thét, bất ngờ từ đáy biển một người khổng lồ đứng lên, thân thể người khổng lồ này vô biên, toàn thân có vô số đường cong màu trắng quấn quanh, khi đứng lên đỉnh thiên lập địa, đặc điểm rõ rệt nhất của hắn là cả khuôn mặt có ba con mắt!

Hắn nâng tay lên, đánh về hư không một trảo, lập tức trong núi thứ nhất bay ra cầu vồng, đó là một thanh chiến phủ khổng lồ, người khổng lồ nắm trong tay, hướng về bầu trời gầm thét.

- Tam Nhãn Thần Tộc! ! Có người kinh hô, truyền ra từ trên đại lục Tiên Thần, mang theo khiếp sợ.

Tam Nhãn Thần Tộc là nằm trong không nhiều lắm kẻ lựa chọn hạ giới phản bội năm đó, chiến lực mạnh này, năm đó từng cùng Thần tộc đại lục Tiên Thần liều chết một trận.

Nội tình Sơn Hải một lần... bùng phát ầm ầm, làm thiên địa biến sắc, làm tinh không nổ vang, thế gian chấn động!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1746: Ma Giới Thế Giới Điệp

Sau đó là núi thứ hai, trên núi thứ hai này có một quầng ánh sáng ngập trời, phối hợp với biển thứ hai cuồn cuộn, xuất hiện một chiến xa, chiến trường này dữ tợn, tia sáng trên đó vô tận, tản ra hàn khí dày đặc, dường như có thể bắn thủng hồn Chí Tôn.

Núi thứ ba, núi thứ tư, núi thứ năm, núi thứ sáu... trong chớp mắt vài tòa Sơn Hải này, từng người đều có nội tình bùng phát, có khi từ trong biển, có khi từ trên núi, có khi từ trên tinh tú.

Trong đó núi thứ tư xuất hiện bất ngờ một dòng sông luân hồi, quét ngang thiên cung!

Từng luồng khí thế nổi lên, từng tiếng gầm thét truyền ra, Sơn Hải Giới xuất hiện lần nữa làm toàn bộ dị tộc hoảng sợ, chín ngọn núi, chín Huyền Quy, toàn bộ vọt ra, khí thế kinh thiên, ánh mắt lộ ra sát khí mãnh liệt làm tinh không run lên.

Cũng chính vào lúc này, núi thứ chín ngoài Nam Thiên Tinh, truyền ra tiếng nổ vang.

- Phân đoạn thứ ba trong kế hoạch của lão phu, mở ra, hạ điệp của Nam Thiên Tinh... xuất hiện! Mắt Thủy Đông Lưu lộ ra tia sáng kỳ lạ, hai tay bấm quyết, ngửa mặt lên trời gào thét.

”Ầm” một tiếng, Nam Thiên Tinh run lên, tinh này vốn sắp tan vỡ, lúc này trong nổ vang hoàn toàn vỡ vụn ra, tiếng nổ ngập trời, chia năm xẻ bảy, khuếch tán bốn phía, có thể thấy được trong Nam Thiên Tinh lúc này có trăm ngàn ánh sáng đen, mang theo gào thét, mang theo tàn nhẫn,

mang theo khát máu, đồng loạt vọt ra.

Giống như mở ra nhà giam, phóng thích đại hung thiên địa, trăm ngàn ánh sáng này là trăm ngàn thân ảnh, là trăm ngàn ma đầu bị Nam Thiên Tinh trấn áp... Đã từng trong hạo kiếp Chí Tôn, bị bắt được tiêu trừ đi ý thức, làm cho bọn họ biến thành tù binh... chỉ biết giết chóc!

Lúc này, trăm ngàn đại tu gào thét vọt ra, từng ngươi mắt đỏ, vốn là không trật tự, nhưng dưới ý chí Sơn Hải bị cưỡng ép tản ra, giết đại quân dị tộc, còn có một phần hướng về cuối tinh không, thẳng đến đại lục Tiên Thần.

Không có kết thúc, chia năm xẻ bảy Nam Thiên Tinh, phía sau trăm ngàn ma đầu này, trong màn đen kịt đột nhiên xuất hiện... một con bướm!

Một con bướm bay ra, con bướm này ban đầu không lớn nhưng trong chớp mắt điên cuồng bành trướng, càng lúc càng lớn, đến cuối cùng có thể so với một viên tinh tú, mà dường như vẫn không phải cực hạn của nó!

Con bướm này xuất hiện trong nháy mắt, đại quân dị tộc nổ vang, nam nhân trung niên bát nguyên không thể tin, Đạo Phương hít sâu, tinh thần như có thiên lôi cuồn cuộn, còn thật khiếp sợ, còn lại là đại lục Tiên Thần, lúc này tất cả cường giả trên đó đều nhìn con bướm kia, cặp mắt co rút lại!

- Ma Điệp!

- Ma giới Thế Giới Điệp! !

- Ma giới năm đó lại tới, Thế Giới Điệp từng bị tiêu diệt không nghĩ tới không tử vong, mà là bị trấn áp, bị tiêu trừ ý thức, trở thành vật Tiên giới! !

- Bọn họ... bọn họ muốn Thế Giới Điệp này thành nhà, muốn cùng nó... vọt ra chiến trường!

- Điều đó không có khả năng, Ma giới Thế Giới Điệp liên quan cực lớn, tổng cộng chỉ có mấy con, mặc dù là bị Tiên giới chiếm cứ cũng rất khó khống chế!

- Các ngươi nhìn kỹ, đó là... tử điệp! !

Vô số thanh âm truyền ra, lúc này, kế hoạch Thủy Đông Lưu đã bị người khác đoán được, hắn chính muốn Thế Giới Điệp này làm mới Sơn Hải Giới, xông vào lối đi, rời khỏi chiến trường!

Nếu hắn thật sự thành công, như vậy Sơn Hải Giới,cuộc chiến tranh này không có thắng bại, hắn cho cả Sơn Hải Giới vô hạn thời gian phát triển, đi sinh sôi nảy nở!

Còn con bướm này cũng đúng như một số người nhìn thấy, nó là một... con bướm tử vong, hai mắt nó khép kín, thân mình của nó không có chút sinh cơ nào, rõ ràng đã tử vong!

Duy chỉ có cánh của nó tràn ngập sinh cơ, đang được huy động.

Tại Nam Thiên Tinh chia năm xẻ bảy, Mạnh Hạo vung tay áo, mang tất cả mọi người bay ra Nam Thiên Tinh, đứng trong tinh không, hắn nhìn Nam Thiên Tinh vỡ nát, trên mặt lại nổi lên thần tình khóc cùng cười, hắn còn thấy được trăm ngàn ma đầu kia vọt ra, cho đến khi thấy được con bướm kia.

Khi nhìn đến con bướm này, tim Mạnh Hạo đột nhiên nổ vang, tiếng cười của hắn không còn, tiếng khóc của hắn tan đi, ánh sáng đỏ trong mắt hắn thậm chí nhanh chóng lóe lên, hắn cảm nhận được hai luồng khí tức quen thuộc trên người con bướm này, quen thuộc đó hắn cả đời này cũng không thể quên.

- Đó là... Thân thể Mạnh Hạo run rẩy, Phương Du cạnh bên cũng mở to mắt, kinh ngạc nhìn con bướm, thân thể cũng run rẩy như vậy.

- Cha... mẹ...! ! Mạnh Hạo nhìn chằm chằm con bướm kia, hắn rõ ràng cảm nhận được khí tức phụ thân Phương Tứ Phong trên cánh trái, cảm nhận được sinh cơ mẫu thân trên cánh phải!

Cha mẹ hắn như Thủy Đông Lưu nói lúc trước, không có tử vong, chỉ là tân sinh với ý nghĩa khác, trở thành cánh bướm, mỗi một lần bay múa đều như đôi tình lữ ôm lấy nhau.

Mơ hồ, Mạnh Hạo dường như thấy được thân ảnh cha mẹ, hai người ôm nhau nhìn về phía mình cùng Phương Du, thần sắc hiền hòa, cũng có như hòa, trên mặt mỉm cười, nụ cười kia làm trong mắt Mạnh Hạo chảy nước mắt.

Hắn vô cùng xác định kia là khí tức cha mẹ hắn!

Cũng chính lúc này, thanh âm Thủy Đông Lưu truyền ra lần nữa.

- Tu sĩ Sơn Hải, thuộc về Sơn Hải điệp, từ đó về sau, nhất mạch Phương gia là thủ hộ Sơn Hải! Thanh âm Thủy Đông Lưu quanh quẩn, cánh bướm kia cách xa, một lực hút vô biên xuất hiện trong phút chốc, bao phủ tất cả thân ảnh tu sĩ Sơn Hải.

Những tu sĩ này trong nháy mắt đã bị một luồng lực lượng mạnh mẽ kéo động, từ bốn phía bốn phương tám hướng, trong phút chốc thẳng đến con bướm kia, chớp mắt một cái biến mất trong cánh bướm, khi xuất hiện, bọn họ bất ngờ đã ở một vùng thế giới mới.

Nơi đó chính là Tiên giới!

Tất cả mọi người bên cạnh Mạnh Hạo, Hứa Thanh, sư tôn, mập mạp,

Phương Du, Tôn Hải, còn có lão tổ Kháo Sơn đều vào lúc này bị hút vào trong cánh bướm, xuất hiện ở trong thế giới mới kia.

Mặc dù là Mạnh Hạo trong chớp mắt đến gần con bướm, hắn không có bước chân vào, mà bảo vệ bốn phía con bướm, bảo vệ thân nhân của hắn, bằng hữu của hắn, thế giới của Phương gia bọn họ.

Theo con bướm này với tốc độ cực nhanh bay thẳng... tới lối đi tinh không!

Thủy Đông Lưu, Hải Mộng, Địa Tạng, con rối Chí Tôn, còn tất cả nội tình trong Sơn Hải kia đều vào lúc này vây quanh bốn phía con bướm, cùng nhau bảo vệ, cùng nhau... xông vào lối đi.

Cũng chính vào lúc này, đại quân dị tộc gào thét, muốn ngăn trở, nam nhân trung niên Chí Tôn bát nguyên cất bước đuổi theo, Đạo Phương nâng tay, xuất hiện gậy gộc, dữ tợn đi đến.

Nhưng ngay lúc bọn họ đến gần, Mạnh Hạo bỗng nhiên quay lại, liếm môi nhìn hai người, lập tức nam nhân trung niên chợt ngừng bước, ngay cả Đạo Phương cũng ngừng lại một chút trong khoảnh khắc.

Phía cuối tinh không, đại lục Tiên Thần nổ vang, lần nữa phủ xuống, gần phân nửa đại lục còn có mấy mặt trời gào thét, bên trong có thân ảnh cất bước bay thẳng đến con bướm.

Còn có cường giả đại lục Tiên Thần, toàn bộ vọt ra, số lượng nhiều, vô cùng vô tận cản trở con bướm.

Bọn họ không cho phép dưới tình huống như vậy, làm cho Sơn Hải Giới lật ngược tình thế, làm cho Sơn Hải Giới trốn ra!

Đúng lúc này, Thủy Đông Lưu vung tay áo, trong mắt lộ ra chấp nhất.

- Sống chết chính là lúc này! Hắn gầm nhẹ, tám vùng biển trong Sơn Hải đồng thời tràn ra ý chí, đó là hải linh, phối hợp cùng chín Huyền Quy, khí thế làm thiên địa run lên, phối hợp với chín ngọn núi, phối hợp với ý chí Sơn Hải Giới, dường như hợp thành một đại trận!

Đại trận Sơn Hải!

Đại chiến này ngập trời, tất cả nội tình Sơn Hải vào lúc này toàn bộ điên cuồng, tu sĩ đến cản trở bốn phía, bảo vệ con bướm, xông vào lối đi.

Trong phút chốc, hai bên lập tức tiếp xúc, lập tức nổ vang ngập trời, giết chóc vô tận, đến từ cường giả đại lục Tiên Thần, mang một luồng lực lượng hủy thiên diệt địa, tấn công đến, cùng nội tình Sơn Hải Giới bùng phát lực lượng kinh thiên.

Ngay sau đó, trên Nam Thiên Tinh vỡ vụn, có tiếng cười khàn khàn, khi tiếng cười quanh quẩn là một vùng biển lửa vô tận, bùng phát từ trong đêm tối, xông về phía tinh không.

Trong biển lửa, có một khuôn mặt to lớn, gương mặt này xa lạ với Mạnh Hạo, nhưng ánh mắt gương mặt này lại quen thuộc với Mạnh Hạo, chính là...căn nguyên thần hỏa... bị trấn áp dưới lòng đất Nam Thiên Tinh!

- Đạo Phương ngươi không được chết tử tế!

Khuôn mặt to lớn này, thoát khỏi vòng vây, phát ra gầm thét thảm thiết, cuốn lên toàn bộ thần hỏa, trong tiếng nổ vang, hướng về Đạo Phương, trực tiếp đánh đến.

Đại trận Sơn Hải nổ vang,trận pháp do vô số ý chí ngưng tụ, tạo thành vô số sợi tơ, ý đồ xông vào dị tộc và tu sĩ của đại lục Tiên Thần, diệt sát toàn bộ.

Lúc này, Sơn Hải Giới di chuyển cùng với con bướm, bên ngoài đại

chiến, trong trận pháp này là tất cả cường giả cùng nội tình Sơn Hải ở bên trong Mạnh Hạo, trung tâm nhất là con bướm kia.

Tập hợp toàn bộ lực lượng Sơn Hải Giới, bảo vệ con bướm này, xông vào lối đi, lúc này cách lối đi càng lúc càng gần.

Nhưng hung hiểm chân chính cũng là bùng phát trong chớp mắt này, đại quân dị tộc đã không đủ đạo dưới kế hoạch tàn khốc của Thủy Đông Lưu, đại quân dị tộc nhìn chiếm ưu thế như trước nhưng trên thực tế, tiêu hao chính là sinh mạng của tu sĩ Sơn Hải, không phải nội tình Sơn Hải nhiều năm.

Tuy rằng tàn khốc nhưng kế hoạch của Thủy Đông Lưu vốn chính là hy sinh mọi người, lúc này bọn họ căn bản không thể xuyên thấu trận pháp Sơn Hải Giới, đến gần lập tức thịt nát xương tan.

Còn nguy cơ chân chính hay nói là để Thủy Đông Lưu không thể không nhìn mọi người hy sinh, tất cả nội tình ngưng tụ vào lúc này bùng phát là... đại lục Tiên Thần.

Trong tiếng nổ vang, có bốn mặt trời mang theo uy lực vô thượng, nổ vang đến, trong bốn mặt trời này có bốn thân ảnh, mỗi một thân ảnh đều bùng phát ra lực lượng Chí Tôn bát nguyên, cường hãn vô cùng, đánh chết đến.

Phía sau bốn người này cũng có vô số tu sĩ đại lục Tiên Thần, thi triển thần thông mà mọi người Sơn Hải Giới chưa từng thấy qua, mang theo uy nghiêm tối cao vô thượng, sát khí đùng đùng.

Trong chớp mắt, liền va chạm vào nhau, đại trận Sơn Hải chấn động, toàn diện vận chuyển, lực lượng ý chí Sơn Hải nổi lên, không ngừng kháng cự, trận pháp méo mó, thỉnh thoảng tan vỡ, nhanh chóng khép lại, tiếp tục hộ tống con bướm kia, càng ngày càng gần lối đi kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1747: Cho Ngươi Một Tuyệt Thế Tạo Hóa

Uy phong trong trận pháp này dù mạnh như Chí Tôn bát nguyên cũng không có cách nào trong thời gian ngắn oanh khai tất cả được. Kể cả vị nam tử dị tộc trung niên kia cùng năm vị Chí Tôn bát nguyên, đều bị ngăn trở ở ngoài.

Mắt thấy đã đến gần, bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh, từ đại lục Tiên Thần truyền ra, kèm theo thanh âm đó, một nữ nhân xuất hiện. Đây là một nữ tử tuyệt mỹ, nhưng lại lạnh lùng chí cực. Nàng mặc một bộ y phục dài màu tím. Nàng cất bước đi ra, có một thanh niên đi theo bên cạnh. Sắc mặt người thanh niên có chút phức tạp, hắn nhìn Sơn Hải Giới, trầm mặc im lặng.

Còn nữ tử kia, nàng vừa đi vừa nâng tay lên, hướng về trận pháp Sơn Hải Giới, đột nhiên nhấn xuống một cái.

Một cái nhấn này, nữ tử sắc mặt hơi ửng đỏ nhưng lại có một luồng lực lượng mạnh mẽ vô hình xuất hiện. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, lực lượng này tản ra khiến cho tinh không run rẩy, làm cho đầu óc tất cả tu sĩ nổ vang, loại khí tức này ngay cả Chí Tôn bát nguyên cũng phải kính sợ!

Đó là... Cửu nguyên!

Chí Tôn cửu nguyên!

Tiếng nổ ngập trời, chỉ với một kích, trận pháp Sơn Hải Giới liền “ầm” một tiếng, trực tiếp tan vỡ. Có lẽ, trận pháp này vốn sẽ không bị diệt đi như vậy, nhưng... suy cho cùng cũng là do thiếu mất một biển.

Thiếu đi một biển này, cả Thủy Đông Lưu cũng không dự liệu được, cũng không kịp đền bù. Vốn trong kế hoạch của hắn, trận pháp có thể kiên trì tới khi con bướm vào lối đi, hoặc là...đến gần lối đi một chút.

Lúc này, điều hắn có thể làm được là để trận pháp này tuy tan vỡ nhưng vẫn có giá trị!

Gần như tại khoảnh khắc trận pháp tan vỡ, nó truyền ra lực lượng cắn trả lại.

- Sơn Hải Phong! Thủy Đông Lưu ngửa mặt lên trời gào thét, trong nháy mắt khi lời nói của hắn vừa truyền ra, trận pháp Sơn Hải Giới đang tan vỡ bất chợt phủ xuống bốn phía nữ nhân kia, tạo thành phong ấn.

Phong ấn này khiến nữ nhân phải nhíu mày. Ngay lúc đó, một tiếng hừ lạnh mang theo tang thương từ Tiên Thần đại lục truyền ra. Một thân ảnh già nua cất bước đi ra.

Đó là một lão già mặc áo bào trắng, lông mày tuy trắng nhưng rậm, bộ dáng uy nghiêm, trong tay cầm một chuỗi tràng hạt. Khi lão đi ra , trong mắt dường như ẩn chứa bầu trời vô hạn.

Cùng lúc đó, khi trận pháp Sơn Hải tan vỡ, năm vị Chí Tôn bát nguyên phía ngoài đồng thời sáp nhập vào. Phía sau bọn họ còn có rất nhiều cường giả tu sĩ, cũng đều sáp nhập vào theo.

- Các ngươi, chạy không thoát!

Gần như vào khoảnh khắc những người này đánh tới, từ trong quan tài kia có một lão già được gọi là Tiên Cổ đạo nhân đi ra. Trên người của lão không có sinh cơ, chỉ toàn tử khí, dường như giờ phút này lão chỉ là một thi thể mà thôi. Mắt lão vẩn đục, nhưng chỉ trong chớp mắt, lại có ánh sao nhoáng lên một cái, lão cất bước đi mà không để ý tới những Chí Tôn bát nguyên kia, chạy thẳng tới chỗ lão già áo bào trắng ở Tiên Thần

đại lục.

Hai người liền cùng chiến đấu, tiếng nổ vang long trời lở đất.

Cùng lúc đó, vị Tam Nhãn Thần tộc kia rống to tấn công tới, trực tiếp chặn lại một vị Chí Tôn bát nguyên, liều chết chiến đấu cản trở đối phương đến gần con bướm!

Trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một tia sáng yêu dị, hắn cất bước chạy ra. Hắn không cười, tiếng khóc cũng bị ẩn tàng, chỉ là trong mắt đỏ lên, trên người hắn tràn ra khí tức kinh thiên, nơi nào hắn đi qua tiếng nổ vang ngập trời. Hắn liếm môi, sát ý cắt nuốt tâm hồn hắn, thời khắc này càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

Khoảnh khắc này, mới thực sự là lúc quyết định sự tồn vong của Sơn Hải Giới!

Chiến trường trỗi dậy. Một tỉ phi kiếm gào thét tạo thành mưa kiếm, còn có mấy trăm ngàn Chủ Tể, dòng sông luân hồi cùng với một trăm ngàn ma đầu điên cuồng, tại bên ngoài con bướm, đang cùng đại lục Tiên Thần khai chiến.

Mạnh Hạo trong mắt ánh sáng đỏ nhoáng lên, trực tiếp hướng tới một vị Chí Tôn bát nguyên mà giết. Sau khi đến gần, khí tức lập tức biến hóa, hắn như trở thành hung thú không để ý đến sống chết của mình. Chí Tôn bát nguyên kia thân là mặt trời của Tiên Thần đại lục Tiên Thần, địa vị tối cao, nhưng chưa từng gặp tu sĩ như Mạnh Hạo, nhất thời không quan sát kỹ, bị Mạnh Hạo đánh đến máu thịt bầy nhầy. Hắn tức giận ngập trời, đang muốn xuất thủ, nhưng nghênh tiếp hắn là một quyền Sát Thần kinh thiên!

Hải Mộng Chí Tôn lúc này lại nở một nụ cười. Trong tiếng cười kia, mắt nàng lộ ra hàn mang, nàng không chần chừ chút nào trực tiếp thiêu đốt thọ nguyên còn dư lại không nhiều lắm, đổi lấy tu vi lực lượng mạnh

hơn, cất bước đánh ra.

Đại chiến, trong chớp mắt chợt bắt đầu. Xa xa, tu sĩ đại lục Tiên Thần gào thét lao tới gần.

Thủy Đông Lưu gầm nhẹ một tiếng, tay áo hắn bay múa, dựa vào sức lực của một người, toàn bộ chống cự Chí Tôn bát nguyên còn lại, bảo vệ con bướm, giúp cho con bướm kia chạy thẳng tới lối đi bằng tốc độ cực nhanh.

Càng ngày càng gần, thậm chí đầu con bướm đã tiến vào trong lối đi. Nhưng vào lúc này, phong ấn bên ngoài thân thể nữ tử bị Sơn Hải ngăn lại chợt tan vỡ. Tại khoảnh khắc phong ấn vỡ vụn, nàng cất bước đi ra, một bước đi vào bên trong Sơn Hải Giới, tay nâng lên hướng về con bướm, hung hăng đánh một trảo.

- Trở về!

“Ầm” một tiếng, một luồng lực lượng mạnh mẽ ngập trời dâng lên, chạy thẳng tới chỗ con bướm, khiến con bướm kia chấn động. Đúng lúc này, bỗng nhiên, thi thể Tiên Cổ đạo nhân đang cùng vị lão già áo bào trắng kia giao chiến, sau khi quay đầu lại nhìn thoáng qua con bướm, lão không chần chừ chút nào, hai mắt nhắm nghiền. Lúc lão nhắm mắt, thân thể trong chớp mắt ầm ầm tự bạo.

Rất quyết đoán mà tự bạo, khiến cho lão già áo bào trắng lông mày trắng cũng thất kinh, thân thể đồng thời lui về sau. Luồng lực lượng tự bạo ầm ầm khuếch tán khắp bốn phía, giống như thủy triều trực tiếp bao trùm cả tinh không.

Nơi lực lượng này đi qua, tất cả dị tộc và toàn bộ tu sĩ đại lục Tiên Thần đều phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân thể bị hủy diệt. Mà lực lượng tự bạo lan tràn khắp Sơn Hải Giới nhưng không làm tổn thương tu sĩ Sơn Hải mà chạy thẳng tới nữ tử tu vi cửu nguyên kia!

Nữ tử này biến sắc, cường hãn như nàng vào lúc này cũng tránh không được, ý muốn bắt lấy con bướm tan đi, thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp lui ra.

Trong nháy mắt khi nàng thối lui, lực lượng tự bạo kia vừa lao đến, hóa thành một luồng sức mạnh nhập vào con bướm, khiến cho nó nhanh chóng bay thẳng tới lối đi.

- Tiên Cổ! Thủy Đông Lưu trong mắt lộ ra bi ai. Hắn biết, một khi Tiên Cổ xuất hiện, vốn là người chết nên khó có thể duy trì được quá lâu, kết cục đương nhiên sẽ tự bạo, đây là chuyện trong kế hoạch. Bản thân hắn cũng biết kết cục là như vậy. Trên thực tế, hắn đối với kế hoạch của chính mình đã nghĩ không có chỗ nào sai nhưng không ngờ lại có một sai lầm chí mạng, chính là… biển thứ chín làm phản.

Trước đó, hắn từng nghĩ qua việc tu sĩ Sơn Hải Giới làm phản, nhưng lại không nghĩ rằng, biển thứ chín lại chọn lựa như vậy. Hắn không phải không biết Mạnh Hạo cùng biển thứ chín có mâu thuẫn, nhưng chuyện này căn bản cũng không phải là chuyện lớn, lúc đó chỉ do lập trường bất đồng mà thôi. Lý do biển thứ chín làm phản, đương nhiên không phải bởi như vậy.

“ Mà bởi vị nó muốn có ý thức độc lập...” Thủy Đông Lưu chua xót, biển thứ chín làm phản khiến cho đại trận Sơn Hải xuất hiện chỗ thiếu sót, trận pháp vốn dĩ có thể kiên trì một ít thời gian nữa, đã tan vỡ trước thời hạn.

Mà trận pháp tan vỡ, sinh mạng cần lấp vào, chỉ mình Tiên Cổ đại nhân vẫn còn chưa đủ...

Cũng chính vào lúc này, trong tinh không lại có một đạo cầu vồng xuất hiện, mang theo lực lượng Chí Tôn bát nguyên nổ vang mà đến. Đồng thời, hai vị Chí Tôn cửu nguyên chí cao vô thượng của đại lục Tiên Thần

một lần nữa đánh tới.

Đúng lúc này, vị Tam Nhãn Thần tộc kia ngửa mặt lên trời cười to. Trong mắt hắn mang theo quyết đoán, không chậm trễ chút nào, thân thể ầm ầm nổ tung, lựa chọn tự bạo, hóa thành sức mạnh đánh sâu vào, tiếng nổ vang bốn phía, lực lượng kia đồng thời thúc đẩy con bướm, khiến cho con bướm đạt tốc độ nhanh hơn. Thời khắc này gần phân nửa thân thể của nó đã ở bên trong lối đi.

Theo đó, chiến xa nổ tung. Chỉ trong chớp mắt, tất cả viễn cổ Chủ Tể đều lựa chọn tự bạo, còn có một tỉ phi kiếm kia cùng các vật bên trong trong Đại Sơn Hải, tất cả đều lựa chọn tự bạo.

Còn có chín con Huyền Quy kia, còn có tám phiến hải linh, cũng đều chạy ra.

”Ầm, ầm, ầm”

Tiếng nổ ngập trời, trong tiếng nổ “ầm ầm”, chiến trường ánh sáng chói mắt, các Chí Tôn đều bị lực lượng tự bạo che mất. Bên kia, lực lượng tự bạo này đánh sâu vào, khiến cho con bướm hơn nửa thân thể đã tiến vào trong thông đạo.

Mắt thấy đã muốn chạy trốn. Dường như chỉ cần cho Sơn Hải Giới thời gian mấy hơi thở nữa thôi, liền có thể hoàn toàn ly khai, khiến đại lục Tiên Thần trở tay không kịp, căn bản là cản trở không được.

Nhưng... cũng chính thời gian mấy hơi thở nãy sẽ quyết định hết thảy!

Mọi người ở Tiên Thần đại lục lúc này đều tấn công vào. Thậm chí lối đi kia đều đang run rẩy, dường như việc con bướm muốn rời khỏi đã nhanh chóng trở nên không có khả năng.

Trong kế hoạch của Thủy Đông Lưu, thời gian mấy hơi thở này, là do

trận pháp Sơn Hải Giới tranh thủ. Nhưng biển thứ chín làm phản khiến cho hết thảy kế hoạch đều trở thành bọt nước tan vỡ.

- Một sơ suất, cần phải đền bù quá nhiều. Cuộc chiến tranh này đã hy sinh nhiều sinh mạng lắm rồi, hiện tại cũng đã đến phiên ta.

Thủy Đông Lưu nhẹ giọng lẩm bẩm, hắn bước lên trước, bước này rơi xuống, người khác cảm nhận được hắn mang lại một cảm giác hoàn toàn khác.

Dường như trước đó một khắc, lão già sau một hơi thở lại trở thành tráng niên. Hắn hít sâu một hơi, tay nâng lên tạo thành một trận pháp bao phủ khắp bốn phía của Sơn Hải Giới.

- Súc!

Một chữ, khiến Sơn Hải Giới nổ vang. Cả Sơn Hải Giới, chín tòa núi, tám phiến biển, trong nháy mắt bị rút nhỏ, như biến thành pháp bảo xuất hiện trong tay Thủy Đông Lưu. Hắn vung mạnh về phía sau, lập tức tất cả tu sĩ Sơn Hải xung quanh hắn, Mạnh Hạo, Địa Tạng, còn có Hải Mộng Chí Tôn và mọi người khác, đều bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ cuốn lên, kể cả Sơn Hải Giới bị rút nhỏ, đều chạy thẳng tới lối đi ở phía sau.

Căn bản không cho đám người Mạnh Hạo vùng vẫy, trong chút chốc thân ảnh của bọn họ toàn bộ bị cuốn vào trong thông đạo. Sơn Hải Giới bị rút nhỏ, rơi vào phía trước Mạnh Hạo, trở thành một đạo ánh sáng, sau khi dung hợp cùng một chỗ, như một mầm móng chạy thẳng tới mi tâm Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc đã sáp nhập vào.

Trong óc Mạnh Hạo ầm một tiếng. Hắn nhìn tinh không bên ngoài lối đi, thấy được thân thể Thủy Đông Lưu, lúc này đang đứng ở lối vào. Một người mà cản trở tất cả mọi người, vì con bướm, đổi lấy thời gian mất đi do biển thứ chín!

- Mạnh Hạo, lão phu thiếu nợ nhất tộc Phương gia của ngươi. Hôm nay, trả lại trên người ngươi!

- Sơn Hải Giới, giao cho ngươi!

- Tiếp nhận Sơn Hải Giới... , đây là... Phong Yêu nhất mạch, cấm pháp đời thứ nhất, ngươi, tiếp nhận tu vi của lão phu, tiếp nhận đạo của lão phu!

- Đây cũng là kế hoạch cuối cùng của lão phu. Với tu vi cả đời của ta, với đường của ta, vì Tiên Giới Chí Tôn, tạo nên một cái... vượt qua cả Cửu Phong, vượt qua cả Chí Tôn, cùng tiên, cùng ma, sánh với... Cường giả đỉnh phong! Thanh âm của Thủy Đông Lưu như thiên địa chi uy, nói là làm ngay, tiếng nổ vang ngập trời

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1748: Thương Mang Tinh Không

Lối đi nổ vang, con bước ở bên trong, đám người Mạnh Hạo vây quanh bốn phía con bướm. Trong lối đi này xuất hiện vô số lốc xoáy, dường như đang ngưng tụ một luồng lực lượng, lực lượng này sắp bạo phát khiến cho tốc độ con bướm trong nháy mắt tăng lên nhanh chóng. Nhưng dường như tốc độ vẫn còn tương đối, khi quay đầu, bọn họ vẫn có thể thấy rõ thân ảnh như núi của Thủy Đông Lưu ở bên ngoài lối đi.

Trong đồng tử màu đỏ của Mạnh Hạo lộ ra vẻ phức tạp. Đúng lúc này, ở tại lối đi, thân thể Thủy Đông Lưu ầm ầm bành trướng, hắn không còn là một lão già mà là trở thành một người trung niên.

Hai tay hắn bấm quyết, chung quanh hắn tản ra khí tức kinh thiên, khuếch tán ra ánh sáng, tu vi Cửu nguyên trong cơ thể hắn giờ khắc này cũng tăng lên đáng kể.

Nhưng hắn dường như không thể xuất thủ, toàn bộ tu vi bạo phát trong nháy mắt cũng chỉ có thể dừng ở yên đó, hắn lấy thân thể của mình ngăn lối cửa vào, khiến cho tất cả những người muốn đuổi theo vào nhất định phải diệt sát hắn.

Cũng chính ngay lúc thân thể hắn bành trước, tu vi thiêu đốt, đột nhiên xuất hiện một mối liên hệ kỳ lạ thông qua mầm móng Sơn Hải Giới, nối tiếp đến chỗ Mạnh Hạo đang ở bên trong lối đi.

Nó giống như là quán đính, lại giống như là truyền đạo. Toàn thân Mạnh Hạo chấn động, trong óc “ầm” lên một tiếng, những cảm ngộ thiên đạo, nắm giữ tu vi, nghiên cứu thuật pháp từ Thủy Đông Lưu toàn bộ truyền cho Mạnh Hạo.

Nếu chỉ như thế cũng liền thôi, còn có lực lượng tu vi vô tận, căn nguyên sinh mệnh trong chớp mắt đều rót vào trong cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho hắn toàn thân run rẩy, phát ra tiếng gào thét. Trong cơ thể hắn đồng thời cũng có một sự biến hóa điên cuồng, long trời lở đất.

Mà bên ngoài lối đi, thời khắc này, tiếng kinh hô từ đám người đến từ Tiên Thần đại lục, trong chớp mắt truyền đến.

- Truyền thừa tiên đạo!

- Thiêu đốt bản thân mình, thành toàn người khác...

- Loại thuật pháp này là di pháp của Chí Tôn Tiên Giới năm đó, vô cùng ác độc, vốn là cắn nuốt người khác thành toàn cho mình nhưng người này không ngờ lại nghịch chuyển thành pháp này.

Khi thanh âm kia vang lên, vị nữ tử tu vi cửu nguyên kia nhíu mày, hừ lạnh bước tới gần. Còn có lão già áo bào trắng lông mi trắng cũng than thở đi tới. Những Chí Tôn bát nguyên khác trong nháy mắt cũng tới gần.

Trong lúc nhất thời, tiếng nổ vang ngập trời, toàn bộ xông tới giết Thủy Đông Lưu. Tiếng cười Thủy Đông Lưu vang vọng, mắt hắn sáng như sao nhìn về phía vô số tu sĩ Tiên Thần trước mặt.

- Ngã Bị Sơn Hải Tu, Sinh Tử Sơn Hải Hồn! Hai tay hắn bấm quyết, thần thông biến ảo ra, lấy lực lượng một người nổ vang bốn phương tám hướng. Hắn không ngừng thiêu đốt thân thể, không ngừng phóng ra tu vi, cản trở đám người, truyền đạo của mình cho Mạnh Hạo.

Máu tươi phun ra, hắn không ngừng bị thương nhưng thân thể hắn lại không lùi bước chút nào. Hắn vẫn đứng bên ngoài lối đi, tiếng cười vang vọng.

- Lão phu không phải Cửu Phong nhưng bên trong cơ thể ta lại có một lũ tàn hồn Cửu Phong... dù là hắn cho ta mượn để sống lại hay ta mượn hắn để tái lâm thế gian... Ta rốt cuộc là ai, vấn đề này ta đã suy tư vạn vạn năm. Có lẽ ta đã sớm có đáp án, ta thuộc về Điệu Nhất vong tộc...

Phân thân Trảm Thần trở về, dung địch quân vào trong Sơn Hải, luận đạo cùng Diệt Sinh, hỏi chúng sinh chi thiên!

Ta đã tận lực... Có lẽ sẽ có người hận ta, có người oán ta nhưng ta đối với Sơn Hải Giới trọn đời không hối hận, sống vì Sơn Hải, chết vì Sơn Hải Giới. Ta cam tâm tình nguyện, cuộc đời này không uổng!

- Ngã bối Sơn Hải tu, sinh tử Sơn Hải hồn! Thủy Đông Lưu cười to, ánh mắt của hắn lần đầu tiên xuất hiện sự điên cuồng. Trong khoảnh khắc bản thân hình thần câu diệt, hắn cũng lựa chọn giống như tất cả tu sĩ Sơn Hải sắp tử vong.

Tự bạo!

Lấy tự bạo gây thương tích nặng cho những người đuổi bắt, lấy tự bạo thôi thúc truyền thừa sôi trào, cho Mạnh Hạo một cơ duyên tuyệt thế!

Thủy Đông Lưu tự bạo!

Khoảnh khắc khi hắn tự bạo, lốc xoáy bên trong lối đi cũng nổ vang đến cực hạn. Con bướm triển khai vận chuyển, trong phút chốc tốc độ liền tăng lên, chớp mắt đã đi xa. Trong óc Mạnh Hạo giờ khắc này như bị vô số thiên lôi nổ vang. Thân thể hắn run rẩy, trong đầu hắn có vô số đạo đang vận chuyển, điên cuồng nảy sinh trong cơ thể hắn.

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, hắn thấy hoa mắt, cả người liền chìm trong hôn mê, được Hải Mộng đỡ lấy. Mọi người đang đứng trên lưng con bướm phức tạp nhìn lối vào giờ khắc này tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, trong lối đi có tiếng nổ vang trời. Tại vị trí cửa vào có rất nhiều tu sĩ Tiên Thần tấn công đến. Cùng lúc đó, một phiến đại lục không ngờ đánh xuống lối đi, khiến cho cả lối đi trong nháy mắt tan vỡ.

Trong khoảnh khắc tan vỡ, con bướm nhảy lên một cái, trực tiếp xuyên qua mà đi.

Thời gian dường như trở nên chậm chạp. Không biết qua bao lâu, khi tất cả đều khôi phục trở lại, tại một phiến thương mang trong tinh không, hư vô xuất hiện một khe nứt. Thân ảnh con bướm trong chớp mắt bay ra từ bên trong khe nứt.

Vào thời khắc này, tu sĩ Sơn Hải thấy được thương mang, thấy được tinh không vô tận. Nơi này không có bất kỳ một tinh tú nào mà chỉ có một phiến sương mù, khi thì ngưng tụ lúc lại tiêu tán.

Mà sau lưng bọn họ vốn là khu vực Sơn Hải Giới, thời khắc này nhìn lại chỉ là một phiến lốc xoáy mơ hồ, bên trong có vô số điểm sáng lấp lánh.

Đây là lần đầu tiên mọi người thấy được ngoại giới, rất... xa lạ.

Mạnh Hạo vẫn còn đang hôn mê nhưng thân thể hắn như có một luồng lực lượng kinh thiên đang nổi lên, vận chuyển, nổ vang.

Trong thương mang, con bướm này cũng bay được rất xa rồi. Không lâu sau, phía sau nó, tại nơi nó đi ra lúc trước, cái khe kia trong nháy mắt bị xé mở. “Ầm” một tiếng, cái khe không ngừng bành trướng rồi trực tiếp nổ tung, một phiến đại lục nghiền ép hết thảy rầm rầm xuất hiện.

Khi phiến đại lục kia xuất hiện, cái khe nứt từng thuộc về lốc xoáy trong Sơn Hải Giới thời khắc này cũng vỡ vụn, biến mất vĩnh viễn.

Đại lục này chính là đại lục Tiên Thần. Sau khi nó xuất hiện, vô số khí

tức ầm ầm khuếch tán khắp bốn phía. Trong những khí tức này đều mang theo phẫn nộ cùng sát ý.

-Thương mang tinh không vô tận, bọn họ có trốn cũng không thoát.

- Không ai có thể dưới sự truy kích của đại lục Tiên Thần mà còn có thể trốn thoát.

- Mạnh Hạo, người được truyền thừa, tên của hắn gọi là Mạnh Hạo!

Một lát sau, dường như đã tìm được phương hướng đám người Mạnh Hạo, mảnh đại lục này lập tức bay đi, gắt gao truy kích.

Khi phiến Tiên Thần đại lục này đang truy kích, trong thương mang có một chiếc thuyền xuất hiện, lơ lửng trôi nổi trong tinh không. Ngồi trên chiếc thuyền là một lão nhân, lão mở mắt ra nhìn về phương xa.

Hồi lâu sau, lão mới lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng.

- Nếu bọn họ biết hết thảy về nơi này thì sẽ làm ra chuyện gì? Lão tự lẩm bẩm, có lẽ chỉ có lão mới biết, bọn họ mà bản thân nói là chỉ người nào.

Sau một lúc lâu, chiếc thuyền biến mất, lão nhân trong chiếc thuyền kia tiếp tục đi trên con đường của mình. Dường như Sơn Hải Giới chỉ là một lần nghỉ chân của lão mà thôi. Thời khắc này, lão lại tiếp tục đi về phương xa.

- Có lẽ... không bao giờ có thể gặp lại nữa, bất quá, tên kia lại có chút ý tứ. Lão nhân thở dài, cặp mắt nhoáng lên một cái như có điều suy nghĩ.

Cho đến lúc chiếc thuyền đã đi xa, ở một phương hướng khác, một tu sĩ gầy gò bước ra. Bên người hắn có một con muỗi khổng lồ, cả hai yên lặng nhìn về phương xa.

Trên người tu sĩ này có một luồng khí tức thô tục nhưng giờ khắc này, hắn lại nhíu mày, có chút chần chờ.

- Cuộc chiến này thật sự cần thiết sao? Điên rồi, đều điên cả rồi... Chỉ vì không cho tiên ra, chỉ vì muốn đổi thành yêu... Nếu Vương Mộc ở đây, liếc mắt một cái liền có thể nhận ra người này chính là người đã dạy hắn tu hành trong rừng trúc của Vương gia.

Lúc lâu sau, tu sĩ gầy này mới thở dài.

- Sát tinh đã đi rất nhiều năm, cũng không biết giờ này hắn đang ở chỗ nào. Nơi này lại xuất hiện tình huống như vậy, thôi thôi, chuyện này gia ta không quản được. Tu sĩ gầy này lắc đầu, cất bước đi xa. Có lẽ hắn thấy, chuyện này tuy rằng đại lục Tiên Thần có hơi quá phận nhưng chung quy lại cũng không phải là chuyện quan trọng gì.

Kể cả thân ảnh áo đen sau đó xuất hiện ở nơi này nhìn về hướng xa xa rồi rời đi sợ là cũng cho rằng, chuyện này cũng sẽ không gây hậu quả gì nghiêm trọng...

Có lẽ hiện tại không có ai có thể ngờ tới, chuyện xảy ra ở chỗ này sẽ nhấc lên một hồi sóng gió.

Tiên đã biến thành yêu, mà yêu thế mà lại trở thành đỉnh phong thương mang!

Cuộc truy sát vẫn tiếp tục. Hình ảnh cuối cùng của cuộc chiến khiến trong lòng tu sĩ Sơn Hải Giới đối với Thủy Đông Lưu vô cùng phức tạp.

Thủy Đông Lưu cho Sơn Hải Giới một hy vọng, từ không có khả năng trở thành một tia sinh cơ, hơn nữa còn khuếch trương tia sinh cơ làm cho giờ khắc này dường như sắp trở thành hiện thực.

Mặc dù quả thật phút cuối cùng con bướm có thể bị giết nhưng trên thực

tế, lúc chạy ra khỏi lốc xoáy Sơn Hải Giới, chỉ trong một khắc con bướm xuất hiện ở thương mang, Sơn Hải Giới đã nhảy ra khỏi quỹ tích của vận mệnh.

Trong phút chốc, từ nơi này, Sơn Hải Giới đã nắm giữ được vận mệnh của mình!

Không còn bất cứ gông xiềng nào, không có phong ấn, không có 33 Thiên, không có Đạo Phương, không có Vô Lượng Kiếp, không có uy áp của hai thế lực lớn .

Nếu như nói tự do thì quả thật giờ khắc này, tu sĩ Sơn Hải Giới đã giành được tự do. Sau vạn vạn năm, Chí Tôn Giới chưa bao giờ có tự do.

Cho dù phía sau còn truy binh nhưng tự do này đối với tu sĩ Sơn Hải Giới có một ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Chỉ là cái giá phải trả cho phần tự do này quá lớn, quả thật là quá lớn, lớn đến mức những tu sĩ Sơn Hải Giới còn sống sót đối với người tạo ra chuyện không có khả năng này - Thủy Đông Lưu, cực kỳ phức tạp. Bọn vừa hận nhưng trong hận lại có kính.

Chín phần tu sĩ tử vong đổi lấy một con bướm giương cánh. Mà mỗi lần cánh bướm huy vũ thứ hao phí chính là hồn những tu sĩ Sơn Hải đã tử vong.

Nếu nói là vợ chồng Phương Tú Phong đang huy vũ cánh, chi bằng nói là tu sĩ Sơn Hải tử vong đang hy sinh sinh mạng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1749: Hồ Điệp Vẫn Bay

Thủy Đông Lưu tự bạo, lấy thân mình ngăn trở địch nhân, còn thành toàn cho Mạnh Hạo. Công lao của hắn thực quá lớn, không ai có thể nói rõ ràng.

Bọn họ chỉ cảm thấy phức tạp.

Mọi người ai nấy đều trầm mặc. Chỉ có con bướm kia, vẫn bay nhanh trong thương mang.

Mạnh Hạo còn đang ngủ say, thủy chung vẫn chưa thức tỉnh. Hắn không cách nào ở lại thế giới bên trong con bướm. Một khi hắn ở đó, toàn thân con bướm sẽ run rẩy, mọi thứ đều hỗn loạn. Bởi vậy, hắn bị đem ra khỏi thế giới kia, nằm trên thân của con bướm.

Đám người Hải Mộng, Địa Tạng hộ pháp chung quanh hắn. Còn có hai thân ảnh xuất hiện bên Mạnh Hạo, đó chính là đôi đạo lữ - Phương Tú Phong cùng mẫu thân của Mạnh Hạo.

Thân thể bọn họ không còn mơ hồ, thậm chí nhìn rõ cả chân thân. Bọn họ yên lặng ngồi bên cạnh Mạnh Hạo, nhu hòa nhìn Hạo nhi của bọn họ. Dường như trong mắt họ, Mạnh Hạo vĩnh viễn là đứa con bé nhỏ.

- Hạo nhi, chúng ta không có đi. Khi con tỉnh lại, nhất định sẽ nhìn thấy chúng ta…

- Hạo nhi…

Những người khắc ở xung quanh khi nhìn thấy vợ chồng Phương Tú Phong, thần sắc ai nấy đều lộ ra vẻ tôn kính. Cho đến Hải Mộng Chí Tôn cũng đều ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Bọn họ hiểu rõ, con bướm này thuộc về Phương gia. Mà hồn huy động cánh bướm chính là của hai vợ chồng trước mắt họ đây.

Bọn họ không chết, mà là tân sinh trở thành một loại khác, thậm chí đạt đến bất tử.

Con bướm vẫn cứ bay lượn. Một đám người không nhà, trong thương mang này, không biết muốn đi về đâu.

Sau lưng bọn họ, Tiên Thần đại lục với tốc độ cực nhanh, đuổi giết mà đến, càng ngày càng gần. Mà ở một chỗ khác trong thương mang, một phiến đại lục tĩnh mịch, cảm thấy được dao động của con bướm, liền thay đổi phương hướng, cấp tốc lao tới nơi Mạnh Hạo đang ở.

Mạnh Hạo nằm mơ. Trong giấc mộng của hắn, thiên địa lôi đình vô tận, hắn ở trong thiên địa này, vừa cười lại vừa khóc. Mắt hắn đỏ thẫm, hắn trào dâng khát vọng muốn xé mở mọi thứ. Vô số sấm sét ầm ầm lao tới chung quanh hắn, mà trong những mạch đạo màu đen trên người hắn dường như xuất hiện những dấu vết đặc thù.

Những dấu vết kia, chính là cấm pháp!

Là cấm pháp Phong Yêu nhất mạch!

Hắn nắm giữ đệ nhị cấm cho đến đệ bát cấp, mà giờ khắc này, trong tiếng sấm sét khắp bốn phía, dường như lạc ấn đệ nhất cấm của Thủy Đông Lưu đang dần dần sáp nhập vào cơ thể Mạnh Hạo.

Hắn hiểu rõ, Phong Yêu đệ nhất cấm chính là Thủy Chung Cấm!

Hắn hiểu hết, hết thảy vạn vật, nhân quả sống chết trên đời này. Hiểu đến nơi đến chốn!

Phía dưới hắn là một vùng biển bàng bạc. Vùng biển này như là tu vi của một người nào đó, toàn bộ đều rót vào trong thế giới của Mạnh Hạo. Sóng biển ngập trời, không ngừng cuốn lên rồi bị Mạnh Hạo hấp thu lấy.

Tu vi của hắn càng lúc càng tăng lên. Trong đầu hắn xuất hiện vô số đạo pháp. Những đạo pháp này có thể khiến cho thiên địa rung chuyển, khiến cho không gian biến đổi.

Không biết trải qua bao lâu, sấm sét trong thế giới kia cũng tiêu tán. Hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền, thân thể hắn trầm xuống, chìm vào chỗ sâu nhất trong vùng biển tu vi kia. Ở nơi đó, có chín ngọn núi nhỏ, có tám vùng biển tu vi cùng với một vùng biển không chịu dung hợp.

Mạnh Hạo vừa rơi xuống liền khoanh chân ngồi lại. Trong chín núi tám biển kia, hắn vẫn nhắm mắt tĩnh tọa, cảm ngộ. Sắc mặt của hắn lúc thì như muốn vùng vẫy lúc lại mờ mịt, khi thì mừng như điên, thần sắc không ngừng biến hóa.

Mà chín núi tám biển chung quanh hắn dần liên hệ với nhau, ngưng tụ lại trên người Mạnh Hạo, cùng với nhịp tim của hắn mà chấn động.

Mi tâm của hắn, dần dần tám ấn ký phức tạp, chậm rãi xuất hiện. Trong đó, cái ấn ký thứ tám chỉ có một nửa nhưng vẫn tiếp tục lớn lên. Những thứ này chính là cấm pháp của Mạnh Hạo. Khi ấn ký thứ tám hoàn chỉnh chính là lúc Mạnh Hạo, hoàn toàn nắm giữ tất cả tám cấm pháp!

Ngoài ra, trên những ấn ký này đều tản ra những khí tức căn nguyên bất đồng nhau, dường như trong giờ phút này, căn nguyên đang dần dần nảy sinh.

Mà chung quanh hắn, cũng vào giờ khắc này, xuất hiện 33 ngọn Hồn Đăng. Lúc này, có 18 ngọn đèn đang cháy, 15 ngọn còn lại đã tắt. Trong 18 ngọn Hồn Đăng đang cháy kia, có một ngọn là đèn chủ. Nếu như ngọn đèn này vỡ nát, Mạnh Hạo sẽ chết!

Thời khắc này, 18 ngọn đèn đang cháy đột nhiên tắt đi một ngọn.

Dường như theo thời gian, những ngọn đèn lần lượt tắt đi. Mà mỗi lần đèn tắt, đều tản ra một luồng khói màu đen, chui vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Tu vi của hắn, khí tức của hắn, thân thể của hắn đều đang không ngừng được tăng cường, càng lúc càng tăng lên.

Theo như kỳ vọng thì vào giờ khắc này, tạo hóa đến từ Thủy Đông Lưu khiến Mạnh Hạo trở thành một… tuyệt thế cường giả!

Quá trình này có lẽ sẽ rất chậm, cần rất nhiều thời gian nhưng sẽ không ngừng lại!

Cũng chính ngay lúc này, khoảng cách giữa Tiên Thần đại lục và con bướm càng ngày càng được rút ngắn. Ở trên con bướm, Hải Mộng Chí Tôn nhìn Mạnh Hạo. Một hồi lâu sau, nàng hạ quyết tâm.

Nàng đứng lên, nhìn ra thương mang. Thần sắc nàng có chút bi ai, nàng nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Người ở thời đại với ta… đều đã đi rồi. Giờ này, cũng đã đến lượt ta.

- Ta có thể càm giác được, phía trước chính là Ma giới đại lục mà phía sau, Tiên Thần đang truy kích.

- Ta là Chí Tôn vô dụng nhất, tu vi của ta không đủ, mưu lược của ta cũng không đủ. Những việc ta có thể làm, thật sự rất ít… Hải Mộng Chí Tôn yên lặng đứng ở nơi đó, nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Ta tận mắt nhìn Sơn Hải Giới vỡ nát, lại nhìn thấy nàng xuất hiện, nhìn con bướm bay ra tinh không, nhìn truy binh sát ý cuồn cuộn, ta có thể

làm được gì…

- Cả đời này của ta sống quá lâu, nhưng ta vẫn là kẻ vô dụng. Chỉ có một danh sách kế hoạch, giờ này, ta phải hoàn thành kế hoạch này!

- Hy vọng của Sơn Hải Giới, không phải ở ta mà là ở hắn. Hải Mộng Chí Tôn quay đầu nhìn về phía Mạnh Hạo đang hôn mê. Nàng lẩm bẩm, trong mắt lộ ra quyết đoán. Nàng nâng tay lên, đột nhiên chỉ về cánh bướm.

Một chỉ tay này, lập tức ở thế giới bên trong cánh bướm, ngoại trừ Mạnh Hạo đang ở bên ngoài, sau cuộc chiến tranh này chỉ còn lại hai vị danh sách, hai người này lần lượt biến mất rồi xuất hiện ngay trước mặt Hải Mộng.

Hai danh sách này, một là danh sách núi thứ nhất, Đạo Thiên, một là danh sách núi thứ bảy, Vũ Văn Kiên!

Thương thế của hai người rất nặng, thời khắc này, sau khi họ xuất hiện, họ dường như cũng ý thức được điều gì. Họ liếc nhìn Mạnh Hạo rồi lập tức quỳ xuống trước mặt Hải Mộng Chí Tôn.

- Các ngươi, chuẩn bị sẵn sàng chưa? Hải Mộng trầm mặc một lát rồi nhẹ giọng lên tiếng.

Đạo Thiên cùng Vũ Văn Kiên thần sắc kiên định, ai nấy đều gật gật đầu. Bọn họ không có gì để mất đi, không có nhà, không có tộc nhân, đến cả bằng hữu cũng không còn dư lại mấy ngươi. Thời khắc này, tồn tại trong lòng họ, chỉ có một luồng hận ý ngập trời.

- Như vậy, lập tức thi hành danh sách kế hoạch… Kế hoạch này ta đã chuẩn bị rất nhiều năm, cũng chính là kế hoạch duy nhất. Các ngươi cùng với luân hồi chi pháp, lấy tính mạng của ta làm trao đổi, một người đến Tiên Thần đại lục, một người đến Ma giới!

- Nơi nào các ngươi chôn xuống hai mầm mống, nơi đó sẽ trở thành cội nguồn lật đổ. Các người không có nhiều hy vọng, thậm chí có thể tử vong ngay trên đường. Mà khả năng rất lớn là kế hoạch của ta, có lẽ sẽ không cách nào thực hiện được. Các ngươi liệu có thể lật độ được hai thế lực khổng lồ kia…?

- Nhưng… ta vẫn muốn thử một lần. Hải Mộng lẩm bẩm, trong mắt nhoáng lên ánh sáng. Nàng nâng tay lên, một chỉ tay vào mi tâm Vũ Văn Kiên. Thân thể Vũ Văn Kiên ầm ầm chấn đống, ấn ký danh sách trên mi tâm hắn giờ khắc này tản ra hào quang rực rỡ, tràn ngập toàn thân, trực tiếp bao trùm toàn bộ thân thể hắn. Thân thể Vũ Văn Kiên đang ở bên cạnh Hải Mộng Chí Tôn dần dần… tan thành mây khói.

Hoàn toàn tiêu tán!

Chỉ còn hồn của hắn, nhờ căn nguyên sinh mệnh của Hải Mộng Chí Tôn dần dần chìm vào trong thương mang, đi tìm luân hồi quỹ tích, rồi đi vào… Ma giới.

- Ký ức của ta, tánh mạng của ta dẫn đường. Nghĩ đến tu vi luân hồi, ta… đã từng tham dự Chí Tôn Tiên Giới hạo kiếp, bên trong Ma giới cũng để lại dấu vết… Danh sách, hãy đi thôi!

“Ầm” một tiếng, hồn của Vũ Văn Kiên tiêu tán vào thương mang. Hồn của hắn đi theo một đường kỳ lạ, chìm vào trong luân hồi Ma giới. Thuật pháp này kỳ dị không thể nói rõ, lại là kế hoạch cả đợi này của Hải Mộng Chí Tôn. Mặc dù ở Như Phong nơi đó cũng chỉ có thể xem như là do Thủy Đông Lưu an bàn, không phải do nàng toàn bộ khống chế.

Đạo Thiên trong mắt nhoáng lên ánh sáng. Hắn hít sâu một hơi, hai mắt nhắm nghiền.

Gần như khoảnh khắc hắn nhắm mắt, ấn ký danh sách trên mi tâm hắn

cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, bao trùm toàn thân rồi lập tức tiêu tán ngay trên thân con bướm.

Làm xong những việc này, Hải Mộng Chí Tôn phun ra một ngụm máu tươi. Cả người lập tức mệt mỏi, nàng lúc trước ở Sơn Hải Giới vốn đã thiêu đốt sinh mạng, thời khắc này lại vì kế hoạch mà bỏ ra căn nguyên, bây giờ đã như đèn cạn dầu.

- Sau đó, đến phiên ta. Nàng cười khẽ, vung tay áo, thân thể bước ra khỏi con bướm, tiến vào thương mang. Nàng đưa hai cánh tay ra, trong cơ thể dường như có tiếng nổ vang vọng, một ngọn lửa vô hình đang thiêu đốt ngập trời.

Giờ khắc này, nàng không bảo lưu chút gì, thà rằng hồn phi phách tán, thà rằng không vào luân hồi, thà rằng vỡ nát đạo cơ cũng phải đem tiềm lực cuối cùng trong cơ thể, tia sinh cơ cuối cùng trong cơ thể thả ra ngoài.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, bộ dáng của nàng không còn già nua mà đã khôi phục thanh xuân. Thân thể nàng run rẩy, nhưng trên người lại truyền ra dao động kinh người, tạo thành một lốc xoáy hủy diệt, xoay tròn xung quanh nàng.

Nàng không lựa chọn tự bạo mà là giờ khắc này, thiêu đốt hết thảy tu vi, ngưng tụ thành lực lượng thần thức, tản ra khắp bốn phía.

Nàng đã muốn chết, lại vì Sơn Hải Giới. Muốn tìm một phương hướng cho con bướm kia, tìm một nơi để cho nhóm hậu nhân có thể được an toàn.

Nàng là Chí Tôn, quá khứ, hiện tại đều là Chí Tôn!

Có lẽ tu vi của nàng không đủ, năng lực của nàng không đủ, nhưng tâm của nàng đối với Sơn Hải Giới, nhật nguyệt có thể thấy được, thương

thiên có thể làm chứng!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, thần thức của nàng nhờ thiêu đốt tu vi cùng sinh mạng mà ầm ầm bạo phát, khuếch tán khắp bốn phía. Nàng đang tìm kiếm, muốn bắt lấy thời gian để đi tìm một tia sinh cơ.

Nàng cảm nhận được Tiên Thần đại lục đang đến gần, cảm nhận được Ma giới đại lúc sắp tới. Thần thức của nàng vẫn tiếp tục lan tràn, chưa có ngừng lại. Thân thể của nàng thời khắc này nhanh chóng khô héo, đến cuối cùng, cả người nàng dường như muốn tan vỡ, thậm chí hai chân của nàng cũng dần dần hóa thành điểm sáng, phiêu tán khắp bốn phía.

Nhưng nàng không từ bỏ, vì hy vọng của toàn Sơn Hải Giới…

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1750: Thanh Quan Tuyền

Thần thức tiếp tục tản ra xa hơn, cho đến khi điểm sáng lan tràn đến hông của nàng, trong thần thức của nàng lập tức cảm nhận được ở địa phương cách rất xa nơi này, không ngờ tồn tại một phiến lốc xoáy.

Tại khu vực trước đây đã từng là Chí Tôn Tiên Giới có một lốc xoáy, bên trong có uy áp mãnh liệt không kém gì đại lục Tiên Thần.

Địa phương này vô cùng nguy hiểm, tồn tại vô số khe nứt trong không gian. Thậm chí mơ hồ có thể thấy được ở khu vực trung tâm có một cái quan tài!

Quan tài này màu xanh, bên trong có một thi thể nữ nhân giống như đang ngủ say vậy.

Bên ngoài quan tài có một tấm bia đá, phía trên mơ hồ có khắc chữ. Hải Mộng Chí Tôn chỉ có thể thấy một chút.

- Cả tinh không đều thiếu nợ ta, mà ta lại thiếu nợ nàng. Nàng vốn có thể thức tỉnh nhưng lại không muốn tỉnh dậy. Nếu đã như vậy, ta liền lấy phiến tinh không này hóa thành thương mang chôn cùng nàng.

Đây là một địa phương không có bất cứ liên hệ nào với Sơn Hải Giới, đại lục Tiên Thần hay Ma giới. Nó dường như đã tự hình thành nên một thế giới riêng. Sự tang thương bên trong đã tồn tại lâu đến mức dường như khi chưa có Tiên Thần, chưa có Ma giới thì đã có mảnh thế giới này!

Dường như tinh không sở dĩ có thương mang cũng là vì thế giới này.

Nữ nhân xa lạ kia Hải Mộng chưa từng thấy qua. Tâm thần nàng chấn động, nàng có cảm giác mãnh liệt rằng nơi này có lẽ chính là cơ sở phát

sinh Sơn Hải Giới.

Lốc xoáy này rất kỳ dị, chỉ có hai màu đen trắng nhưng lại ẩn chứa pháp tắc thời gian. Hải Mộng Chí Tôn cũng không thể nhìn quá lâu, khi thần thức nàng đuối đi, nàng liền lập tức thu hồi thần thức, thân thể nàng thời khắc này đã tiêu tán đến ngực.

- Ta đã tìm được rồi. Nơi đó chính là cơ sở phát sinh Sơn Hải Giới! Thần sắc nàng phấn chấn, nàng thu hồi thần thức. Xa xa, thương mang cuồn cuộn, đại lục Tiên Thần đã truy kích đến đây.

Gần như ngay khoảnh khắc Tiên Thần đại lục xuất hiện, Hải Mộng Chí Tôn mỉm cười, đầu của nàng trong chớp mắt liền biến thành điểm sáng. Tất cả điểm sáng này toàn bộ trở thành lực thúc đẩy con bướm, khiến cho con bướm đang chở các tu sĩ Sơn Hải còn lại tốc độ bạo tăng.

“Ầm” một tiếng, con bướm trong nháy mắt đã đi xa, kéo dài khoảng cách với Tiên Thần đại lục.

Mà điểm sáng do Hải Mộng Chí Tôn hóa thành thời khắc này đang nhanh chóng tiêu tán. Sau khi giúp con bướm đi hết đoạn đường cuối cùng, nàng đem thần thức truyền cho vợ chồng Phương Tú Phong đã hóa thành cánh bướm.

- Đi vào trong đó... Nơi đó có sinh cơ!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, con bướm càng bay nhanh hơn. Nó đổi phương hướng, hướng thẳng đến địa phương Hải Mộng Chí Tôn chỉ mà vội vã bay tới.

Cũng chính lúc này, điểm sáng do Hải Mộng Chí Tôn hóa thành từ từ tán đi, cho đến khi hoàn toàn tiêu tán trong thương mang. Con bướm đã đi xa. Trong thương mang, có thể thoáng thấy bóng dáng Hải Mộng Chí Tôn dường như đang mỉm cười, dõi theo con bướm đã đi xa mà chúc

phúc.

Nàng là Hải Mộng, năm đó nàng đã tham gia trận chiến Chí Tôn Tiên Giới, bảo vệ Sơn Hải Giới đến ngày hôm nay. Nàng, hình thần câu diệt.

Thủy Đông Lưu vì Sơn Hải Giới mà tạo ra một tia sinh cơ. Còn Hải Mộng lại dùng tính mạng, vì Sơn Hải Giới mà chỉ ra một phương hướng.

- Cửu Phong đại ca, ta đến với ngươi đây...

- Ta là kẻ vô dụng nhất. Năm đó vô dụng, lúc này cũng vô dụng. Ta thậm chí không giết được một Chí Tôn, không diệt nổi một Chủ Tể. Ta vô dụng đến cực hạn.

- Những hậu nhân của Sơn Hải Giới, hy vọng các ngươi... cả đời bình an. Hải Mộng Chí Tôn, trong nụ cười kia, tán đi thương mang, vĩnh viễn... Tiêu tán.

Nàng tử vong, tu sĩ Sơn Hải Giới trong con bướm không biết, chỉ có đám người Địa Tạng là chứng kiến hết thảy. Thần sắc bọn họ mang theo vẻ bi ai.

Mà giờ phút này, trong đầu Mạnh Hạo cũng ở trong thế giới đó. Trong địa phương đó, tu vi của hắn càng trở nên mạnh mẽ, Hồn Đăng bên cạnh hắn đã có 20 cái lụi tàn.

Cấm pháp ấn ký trên mi tâm hắn giờ khắc này đã hoàn thành hơn phân nửa đệ nhất cấm!

Tám cái ấn ký khác thì đang nảy sinh căn nguyên . Trong thân thể hắn, tiên khí, yêu khí cùng những khí tức khác đang nhanh chóng dung hợp tạo thành một cỗ khí tức quỷ dị.

Trái tim hắn cũng bắt đầu nhảy lên mãnh liệt, thình thịch, thình thịch,

thình thịch...

Mỗi một lần nhảy lên, trong đầu hắn lại vang lên tiếng thiên lôi oanh tạc. Dần dần, thiên lôi dường như muốn từ trong cơ thể hắn tràn ra ngoài, khiến cho thương mang bốn phía con bướm dường như xuất hiện từng tia chớp hình cung.

Thời gian bất giác trôi qua, không biết đã qua bao lâu, con bướm xuyên qua thương mang, hướng về phương hướng Hải Mộng Chí Tôn nói, bay nhanh, càng ngày càng gần...

Cho đến một ngày, ở xa xa, thương mang bắt đầu mỏng dần. Một lốc xoáy to lớn như ẩn như hiện, nhìn như rất gần nhưng trên thực tế, bọn họ vẫn cách rất xa!

Nơi đó chính là địa phương mà Hải Mộng Chí Tôn đã thấy.

Cũng đúng lúc này, phía sau con bướm, thương mang cuồn cuộn, tiếng nổ vang trời, Tiên Thần đại lục cuối cùng cũng đuổi kịp.

Thương mang tinh không, nơi này rốt cuộc lớn đến mức nào chỉ sợ gần như không ai có thể nói rõ. Có lẽ có người sẽ biết, nhưng những người như vậy trong thương mạng tinh không cũng vô cùng hiếm thấy.

Trong lòng hầu hết tu sĩ thì thương mang tinh không căn bản là vô biên vô tận. Bởi vì, lấy lực lượng cả đời bọn họ, thậm chí kể cả Tiên Thần đại lục cũng đều không thể đi hết toàn bộ thương mang.

Nơi này thật sự quá lớn .

Cũng không ai có thể nói rõ phiến thương mang tinh không này đến cùng tồn tại bao nhiêu cái lốc xoáy, bao nhiêu cái đại lục trôi nổi. Nhưng mọi người đều biết, chỉ cần là địa phương có lốc xoáy thì nơi đó nhất định có văn minh.

Cho dù nơi đó chỉ có một mảnh tĩnh mịch thì cũng vẫn tồn tại dấu vết chứng minh rất nhiều năm trước đây, nơi này đã từng phồn vinh.

Mà những đại lục trôi nổi trong thương mang kia thường nguy hiểm, hoặc là cường hãn đến cực hạn, hoặc là tồn tại bóng tối tử vong.

Chỉ là thương mang quá lớn cho nên giữa các đại lục có khi vạn vạn năm cũng không thể gặp nhau lấy một lần. Mà Tiên Thần đại lục cùng Ma giới đã tồn tại trong thương mang này rất rất lâu rồi. Lâu đến mức bọn họ tuy vẫn chưa khám phá ra bí ẩn tạo nên thương mang nhưng lại có thể chiến thắng những đại lục khác trong những lần tao ngộ.

Thậm chí những hiểu biết của bọn họ về lốc xoáy so với những người khác cũng nhiều hơn vô cùng.

- Trong thương mang, thuộc khu vực đã biết có ba chỗ cấm địa. Nơi có thể được gọi là cấm địa phần lớn đều ẩn chứa bí ẩn khởi nguyên thương mang. Mà địa phương các ngươi hiện tại muốn đi chính là một trong các cấm địa. Nơi đó được gọi là Thanh Quan Tuyền!

Gần như ngay lúc Tiên Thần đại lục xuất hiện thì có một thanh âm của nữ tử truyền ra từ trên đại lục, vang vọng trong thương mang, khiến cho toàn bộ người trong ngoài con bướm đều nghe thấy được.

Thần sắc Địa Tạng cảnh giác, bên người của hắn chỉ còn lại Chí Tôn khôi lỗi. Mạnh Hạo ngủ say khiến Chí Tôn khôi lỗi chỉ còn lại ý thức đơn giản. Ngoại trừ bọn họ chỉ còn Vương Hữu Tài cùng đám người Quý Âm, còn có mấy vị Sơn Hải Chủ và Kha Cửu Tư.

Những người này chính là những người mạnh nhất Sơn Hải Giới hôm nay!

Bọn họ bảo vệ ở bên cạnh Mạnh Hạo. Thời khắc này, tất cả đều mang

sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào Tiên Thần đại lục.

- Các ngươi lựa chọn nơi đó căn bản chính là muốn chết! Nữ nhân kia chậm rãi lên tiếng. Trên Tiên Thần đại lục có rất nhiều tu sĩ bước vào trong thương mang.

Người cầm đầu, hắn như một mặt trời tản phát ra một loại dao động kinh thiên. Cùng lúc đó, phía sau người này cũng chính là nơi từng là Sơn Hải Giới, một nữ tử lạnh lùng toàn thân toát ra dao động tu vi cửu nguyên cất bước đi ra.

Lời ban nãy chính là do nàng nói.

- Thanh Quan Tuyền theo lời đồn nằm sâu trong lốc xoáy đen trắng, ẩn chứa đại đạo thời gian. Đại đạo này không phải tự nhiên xuất hiện mà là do một người cưỡng ép bắt giữ để tẩm bổ nữ tử trong quan tài kia.

- Không ai biết người kia rốt cuộc là ai. Năm đó phu quân ta ngồi tĩnh tọa ở chỗ này rất lâu cũng không nói một câu nào.

- Hắn nói người kia đã khiến phiến tinh không này trở thành thương mang nguyên! Nữ tử Tiên Thần đại lục nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt rơi vào trên người con bướm, nơi Mạnh Hạo đang hôn mê.

-Cuộc chiến này trên thực tế đến đây cũng phải kết thúc, không cần phải tiếp tục. Nguyên nhân của cuộc chiến này, một mặt là ngăn trở tiên xuất hiện, mặt khác là vì một cái gương.

- Điều đáng chú ý là hai lý do này vốn không liên quan với nhau nhưng lúc này lại xuất hiện trên cùng một người. Các ngươi hãy giao hắn ra đây, sau đó để lại lạc ấn liền có thể rời đi.

Nữ tử nhìn về phía con bướm, thanh âm lạnh lùng, không cho phép hoài nghi.

-Trong thương mang tinh không, Chí Tôn cửu nguyên đã là tồn tại mạnh nhất. Muốn tiếp tục tồn tại trong thương mang này thì bất kỳ thế lực nào cũng cần có Chí Tôn cửu nguyên tồn tại.

Theo lời nói của nàng truyền ra, uy áp cũng chậm rãi phủ xuống, bao phủ thương mang, khiến cho con bướm run rẩy, không thể rời đi.

-Các ngươi không đồng ý sao? Một lát sau, thanh âm cô gái trở nên lạnh lẽo, tay nâng lên vung về phía trước, lập tức một cỗ lực lượng mạnh mẽ đè xuống. Nàng đang định đi ra thì bỗng nhiên đáy lòng vừa động. Nàng nhìn về phía Mạnh Hạo trên con bướm, nàng nhận ra trên người Mạnh Hạo xuất hiện một sự dao động

-Muốn thức tỉnh? Nữ tử cười, ánh mắt lạnh như băng.

-Có ý tứ. Ta cũng muốn nhìn một chút xem người bị chuyển từ tiên thành yêu sẽ mạnh đến mức nào? Nàng nhấn một cái vào con bướm, nhàn nhạt lên tiếng.

-Một cái không lưu!

Lời nàng nói vừa ra, lập tức tu sĩ Tiên Thần đại lục bốn phía trong nháy mắt chạy ra. Bốn mặt trời rực rỡ trong chớp mắt bay thẳng tới gần con bướm.

Địa Tạng lộ vẻ bi ai. Cặp mắt những người khác cũng đỏ ngầu. Khoảnh khắc mấy tu sĩ đại lục đánh tới, trên người con bướm đột nhiên truyền ra một đạo ánh sáng, tạo thành một tầng phòng hộ, “ầm ầm”, cản lại mọi thần thông.

Nhưng chỉ mới ngăn cản một chút, đạo quang tạo thành lớp phòng hộ kia liền lập tức vỡ vụn. Ngay khoảnh khắc đó, Địa Tạng bỗng nhiên đánh ra,đám người Vương Hữu Tài,còn có Chí Tôn khôi lỗi tựa hồ đều mang

ý liều chết…

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1751: Tỉnh Lại, Tỉnh Lại

Không chịu nổi một kích! Bốn thái dương giống như Chí Tôn của Tiên Thần đại lục vậy, tốc độ nhanh nhất là một tên trung niên tóc đỏ

Nam nhân này cười lạnh, khi đi tới vung tay một cái

Trong tiếng nổ "ầm ầm", toàn bộ đám người Địa Tạng phun ra máu tươi, thân thể không bị khống chế bị cuốn lên

Cũng có mấy người ở dưới một kích này thân thể lập tức tan vỡ nổ tung

Trong lúc nhất thời, căn bản là không người nào có thể cản trở, tại Tiên Thần đại lục trước mặt, con bướm cuối cùng của Sơn Hải Giới căn bản là không thể đi so sánh! Nam nhân trung niên này cất bước, đạp trên người của con bướm

Thân thể con bướm mạnh run rẩy

Nam nhân trung niên tóc đỏ chạy thẳng tới Mạnh Hạo, nháy mắt tới gần

Hắn nhìn Mạnh Hạo hôn mê, trong mắt lộ ra một chút khinh miệt, tay phải nâng lên, hướng về đầu Mạnh Hạo bắt lấy

Cùng lúc đó, những thái dương khác cùng với Tiên tu sĩ Thần đại lục lúc này đang cất bước muốn sát nhập vào trong thế giới cánh bướm, xóa bỏ bộ phận cuối cùng còn dư lại của Sơn Hải Giới lúc này

Ngay khi tu sĩ trung niên kia bắt hướng đầu Mạnh Hạo, cánh bướm rung chuyển, thân ảnh cha mẹ của Mạnh Hạo trong nháy mắt xuất hiện, muốn đi cản trở

Không biết tự lượng sức mình

Nam nhân trung niên cười , trên người khí thế ầm ầm lên, tạo thành một cỗ trùng kích, chạy thẳng tới cha mẹ của Mạnh Hạo mà đi, dường như muốn trực tiếp làm vỡ nát bọn họ

Mà tay phải của hắn cũng giống như mang lực lượng hủy thiên diệt địa, trong phút chốc, mắt thấy sắp đụng chạm Mạnh Hạo

Giờ khắc này, tất cả đều đang ở rìa nguy cơ

Mạnh Hạo nguy cơ, cha mẹ hắn nguy cơ, đám người Địa Tạng nguy cơ, mọi người trong thế giới của con bướm cũng đều nguy cơ! Đúng lúc này! Trong thế giới trong óc Mạnh Hạo lúc này thiên lôi nổ vang, dường như có thanh âm của vô số Mạnh Hạo ngưng tụ chung một chỗ đang gào thét

Tỉnh lại, tỉnh lại, tỉnh lại! ! Những thanh âm này vô biên vô tận, ngày càng lớn hơn

Thế giới trong óc Mạnh Hạo đột nhiên xuất hiện vô số thân ảnh, mỗi một thân ảnh đều là Mạnh Hạo

Sau khi chiếm cứ cả thế giới, lần nữa gào thét muốn làm Mạnh Hạo tỉnh lại

Cho đến thanh âm này cuối cùng đánh mở biển tu vi còn thừa lại một nửa, đánh đến Mạnh Hạo bổn tôn ở dưới mặt biển

Thân thể Mạnh Hạo run lên, hai mắt của hắn vào lúc này mạnh mở ra! Cùng lúc đó, bên ngoài, Mạnh Hạo ở trên lưng con bướm hai mắt của hắn cũng vào giờ khắc này cùng

Mở ra! Khi con ngươi màu đỏ mở ra, trên người hắn có một cỗ khí tức

ngập trời

Tiếng nổ ầm ầm bạo phát, thiên địa run rẩy, Thương Mang cuồn cuộn, tinh không nổ vang

Bốn phía cũng có tiếng nổ vang vang cuồn cuộn bốn phương tám hướng, thậm chí còn có vô số tia chớp hỗn loạn trôi nổi khắp nơi, khiến cho nơi này dường như hóa thành Lôi Trì, giống như Thương Mang nổi giận, giận dữ kinh thiên

Một cỗ uy áp mãnh liệt khó có thể hình dung ầm ầm phủ xuống, bao phủ bốn phương

Tại trên người con bướm, những tu sĩ Tiên Thần đại lục ý đồ muốn bước chân vào thế giới cánh con bướm, toàn bộ thân thể run lên, phun ra máu tươi, thân thể nhưng lại không cách nào khống chế, bị trấn áp trực tiếp quỳ lạy xuống

Cho dù là Chí Tôn bát nguyên lúc này cũng đều hoảng sợ, mang không thể tin, thân thể run rẩy

Trên đời chấn động! Thiên địa đang run, tinh không đang run lên, Thương Mang đang rống! Những tu sĩ Tiên Thần muốn giết hướng đám người Địa Tạng, giờ khắc này, tu vi hơi yếu đi một chút trực tiếp thân thể ầm một tiếng bị nghiền ép tan vỡ! Mà tất cả những điều này chỉ là do khí thế trên người Mạnh Hạo lộ ra sau khi mở mắt ra! Khí thế kia mạnh, cho dù là vị nữ tử kia có tu vi Chí Tôn cửu nguyên bên ngoài Tiên Thần đại lục cũng đều vẻ mặt bỗng nhiên biến đổi, lộ ra giật mình

Mà trước mặt Mạnh Hạo, vị trung niên nam tử cách hắn gần nhất kia lúc này da đầu tê dại, thân thể run rẩy, tu vi không xong, dao động tràn ra muốn đi tiến hướng cha mẹ Mạnh Hạo trong nháy mắt tan vỡ

Một cỗ uy nghiêm không cách nào hình dung vào giờ khắc này từ trên

người Mạnh Hạo ngập trời khuếch tán

Thiên lôi cuồn cuộn, bốn phía Thương Mang đều bị rung chuyển khuếch tán khắp nơi

Mà nam nhân trung niên cách Mạnh Hạo gần nhất này ánh mắt của hắn không tự chủ được cùng Mạnh Hạo nhìn nhau, nháy mắt ánh sáng đụng nhau

Thân là một trong những thái dương trên Tiên Thần đại lục, tu sĩ tu vi Chí Tôn bát nguyên, sắc mặt của hắn đột nhiên đại biến, trong óc nổ vang

Phảng phất như có một lưỡi dao màu đỏ sắc bén theo cặp mắt đánh vào trong óc, một đường nổ vang, bẻ gãy nghiền nát, sát nhập vào trong cơ thể, thoáng hỗn loạn thức hải, khiến tu vi run rẩy, khiến sinh mạng nguy cấp!

Đây

Nam nhân trung niên biến sắc, máu tươi phun ra, thân thể hắn chấn động mạnh một cái, theo bản năng lập tức lui về sau

Hắn thấy, lúc này Mạnh Hạo quỷ dị đến cực hạn

Gần như khi hắn lui về phía sau, Mạnh Hạo thân thể mấy năm đuổi theo ra, trong nháy mắt tiến đến gần

Không đợi nam nhân trung niên né tránh, đầu Mạnh Hạo liền hung hăng đánh vào trên mi tâm của tu sĩ trung niên này

Hai mắt của hắn đỏ thẫm, hung hăng va chạm, ầm một tiếng, đầu tu sĩ trung niên kia máu thịt bầy nhầy, phát ra tiếng gào thét thê lương, ý đồ tránh thoát

Nhưng ngay sau đó, trên mặt Mạnh Hạo lộ ra nụ cười, lần nữa đụng tới

Ngươi mới vừa nói, không chịu nổi một kích?

Mạnh Hạo bắt lấy vị Chí Tôn bát nguyên kia, lần nữa va chạm!

Ngươi mới vừa nói, không tự lượng sức? Mạnh Hạo toét miệng, trán của hắn đều là máu tươi, lại một lần nữa hung hăng đụng tới

Lần này, trực tiếp làm nổ tung đầu Chí Tôn bát nguyên này

Trong tiếng nổ "ầm ầm", Chí Tôn bát nguyên này phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân thể hắn vỡ nát, nguyên thần của hắn cấp tốc bay ra, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra hoảng sợ

Không đuổi theo vị nam nhân trung niên Tiên Thần đại lục thân thể tan vỡ, chỉ còn lại có nguyên thần kia, Mạnh Hạo quay đầu, nhìn về phía trên người con bướm, tay phải nâng lên hung hăng vung lên

Cút ngay! Ầm một tiếng, một cỗ lực lượng mạnh mẽ ngập trời bạo phát, bốn phía sấm sét ầm ầm xoắn tới

Thương Mang sương mù cuồn cuộn, uy áp trên người Mạnh Hạo lúc này long trời lở đất, trong thanh âm của hắn như có thiên uy

Trong tiếng nổ "ầm ầm", lập tức tất cả Tiên Thần đại lục tu sĩ trên người con bướm kia toàn bộ máu tươi phun ra, không ít người trực tiếp tan vỡ nổ tung, đồng loạt tứ tán

Trong lúc nhất thời, nhưng lại không có bất kỳ người ngoài có thể dừng lại tại trên lưng con bướm! Giờ khắc này, Tiên Thần đại lục ong ong, vô số tu sĩ bay ra, đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo, trên vẻ mặt lộ ra rung động cùng không thể tin

Ngoại trừ nữ nhân kia ra, lão giả áo bào trắng lông mày trắng trước cùng Tiên Cổ đạo nhân chiến một trận lúc này cũng trong nháy mắt xuất hiện ở bên ngoài Tiên Thần đại lục, vẻ mặt ngưng trọng, nhìn về phía Mạnh Hạo

Cửu nguyên

Một loạt âm thanh hít sâu từ trong miệng những tu sĩ chật vật tứ tán xung quanh thất thanh truyền ra

Đây là

Đây là lực lượng cửu nguyên, điều này sao có thể! !

Thế nào lại là cửu nguyên

Truyền tiên thừa đạo, quán đính của Thủy Đông Lưu đưa tất cả cho người này, nhưng cho dù là như vậy, dường như, khả năng cũng không lớn

Xuất hiện lực lượng cửu nguyên! !

Quan trọng nhất là hiện tại hắn hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn hấp thu! ! Nếu như

Nếu như có một ngày hắn hoàn toàn hấp thu, như vậy hắn sẽ mạnh bao nhiêu! !

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, tu sĩ Tiên Thần đại lục khí thế hung hăng đuổi giết mà đến vào giờ khắc này như bị đánh đòn cảnh cáo, trực tiếp nổ vang trong óc, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, đều lộ ra không thể tin

Cửu nguyên, cũng chỉ có cửu nguyên, mới có khí thế như vậy

Cũng chỉ có cửu nguyên, mới có thể diệt sát một người thân thể Chí Tôn bát nguyên dễ như trở bàn tay! Cũng chỉ có cửu nguyên mới có thể ở trong phiến Thương Mang này khiến một thế lực đứng chân vững vàng! ! Thủy Đông Lưu lấy cái chết vì giá cao, đưa cho Mạnh Hạo một tạo hóa tuyệt thế

Hắn chẳng những là vì đối Phương gia nhất mạch tính kế mà báo đáp,

mà còn là vì sau khi tất cả chết, vì Sơn Hải Giới, lưu lại một người thủ hộ!

Mà Mạnh Hạo chính là sự lựa chọn của hắn, cũng chính là người thủ hộ này! Mạnh Hạo hai mắt đỏ thẫm, chậm rãi xoay người, nhìn về phía đám người Tiên Thần đại lục

Phía sau hắn, Địa Tạng địch nhân trên con bướm, toàn bộ phấn chấn, cha mẹ của Mạnh Hạo thân ảnh huyễn hóa ra, còn có đám người Hứa Thanh cũng đều từng người từ thế giới của con bướm đi ra, đều đang nhìn chăm chú Mạnh Hạo

Mạnh Hạo nghiêng đầu, tóc dài hắn bay bay, thân thể của hắn như núi, đứng ở bên trên con bướm

Phía sau hắn là con bướm, là cha mẹ, là Phương Du, là Hứa Thanh, Đúng! Thân nhân bằng hữu, là tu sĩ Sơn Hải Giới lúc này còn tồn tại không nhiều lắm

Mà phía trước hắn lại là Tiên Thần đại lục mạnh mẽ kinh người, là vô biên vô tận tu sĩ Tiên Thần, là mấy Chí Tôn bát nguyên, là rất nhiều Chủ Tể, còn cóhai Chí Tôn cửu nguyên như được sao trăng vây quanh! Khi Mạnh Hạo nhìn lại, trên người của hắn, yêu khí ầm ầm bạo phát, khí thế ngập trời, khiến Thương Mang tản ra, khiến tinh quang vô tận

Yêu khí kia khuếch tán, vô biên lan tràn, mà tu vi của Mạnh Hạo cũng vào giờ khắc này ầm ầm kéo lên

Trước hắn chưa thu được truyền thừa, vốn liền có thể cùng Chí Tôn chiến một trận, sau khi hóa Yêu, chiến lực đột biến, nhưng chiến Chí Tôn bát nguyên trong lòng nguội lạnh

Giờ này, ở dưới tuyệt thế tạo hóa của Thủy Đông Lưu kia, cấm pháp của Mạnh Hạo đã hoàn chỉnh, tuy rằng chỉ kém đệ cửu cấm, nhưng ở trên ý nghĩa nào đó, đây đã là hoàn chỉnh

Còn có tu vi cùng với căn nguyên đến từ chính Thủy Đông Lưu, tất cả cũng làm cho Mạnh Hạo tăng tiến vùn vụt! Sau đó Hồn Đăng tắt, càng làm cho hết thảy lần nữa đề cao, cuối cùng khiến cho Mạnh Hạo vào giờ khắc này có chiến lực

Không kém gì cửu nguyên! Mà tất cả những điều này, trên thực tế

Còn không phải đỉnh phong nhất của Mạnh Hạo

Tu vi của hắn cũng rất xa chưa đến mức tận cùng

Hồn Đăng của hắn còn có hơn mười ngọn đèn chưa tắt, cấm pháp của hắn còn có đệ cửu cấm chưa chế tạo ra, căn nguyên của hắn lúc này tuy rằng mỗi một đạo cấm pháp đều ẩn chứa một chút, nhưng khoảng cách cảm ngộ còn có chênh lệch

Có thể tưởng tượng, một khắc khi tất cả tu vi đều đến cực hạn kia, sự cường hãn của Mạnh Hạo cũng không phải hiện tại có thể so sánh, bởi vì

hắn là yêu! Là từ tiên biến thành

Yêu! Thế gian có thần, hết thảy thần trong cực, thế gian có ma, tất cả ma trong đỉnh, thế gian cũng có tiên, tất cả tiên trong đế, thế gian

Còn có yêu! Hết thảy yêu trong tôn! Thương Mang vào giờ khắc này yên tĩnh , Mạnh Hạo yêu khí tung hoành

Hắn đứng ở nơi đó, nghiêng đầu, mắt lạnh nhìn đám người Tiên Thần đại lục, khóe miệng mang cười, nụ cười kia xuyên thấu qua tàn nhẫn

Hễ là tu sĩ cùng ánh mắt của hắn nhìn nhau, đều không với tự chủ trong lòng dâng lên hàn ý

Không có người nói chuyện, cho đến vị nữ tử cửu nguyên trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, thân thể cất bước nháy mắt đi ra, Mạnh Hạo cười

Tay phải hắn nâng lên trên trán bóp một cái, chuyển động, từng ngọn núi từ mi tâm của hắn bay ra, từng phiến biển rầm rầm phủ xuống, đó là chín núi, đó là tám hải! Đó là

Sơn Hải Giới! Giờ khắc này, Sơn Hải Giới trong tay!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1752: Dục Cùng Sơn Hải

Sơn Hải Giới trong tay

Dưới một vung của Mạnh Hạo, thần của hắn, ý của hắn vào lúc này sáp nhập vào trong Sơn Hải Giớ, trong tiếng nổ "ầm ầm", Sơn Hải đại trận chợt phủ xuống, bao phủ không phải Mạnh Hạo, mà là con bướm! Sau khi bao phủ con bướm ở bên trong, đều bảo vệ tất cả thân nhân bằng hữu, Mạnh Hạo một bước đi ra, tốc độ cực nhanh, hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng tới vị nữ nhân băng hàn kia

Hai người ở giữa không trung, nhanh chóng tới gần, trong nháy mắt đối kháng, bấm quyết, thiên địa băng

Trên người Mạnh Hạo khí phách ngập trời, khi mạnh tới gần lại hung tàn vô cùng, ngắn ngủi tiếp xúc

Thương Mang hư vô xung quanh bọn họ truyền ra tiếng vang ngập trời

Ầm một tiếng, hai người cách xa, nhưng trong chớp mắt lại lẫn nhau tiếp xúc

Lần này, khi Mạnh Hạo phất tay từng ngọn núi phủ xuống, cất bước hóa thân đại bàng màu xanh

Đại bàng này khí tức quỷ dị, như yêu chân chính, gào thét xông lên

Sóng gợn quanh quẩn, bốn phương tám hướng nổ "ầm ầm", Mạnh Hạo toét miệng cười, bấm quyết cấm pháp vây quanh

Đệ bát cấm bỗng nhiên triển khai, một chỉ tay, vị nữ nhân băng hàn kia thân thể vừa dừng lại

Ngay khi vừa dừng lại, đệ thất cấm của Mạnh Hạo chợt xuất hiện

Sau đó đệ lục cấm, đệ ngũ cấm, đệ tứ cấm, tạo thành thế giới đen trắng, tạo thành năm tháng luân hồi, thời gian đại đạo, biến đổi Thương Mang, khiến cho nữ nhân băng hàn kia sắc mặt biến hóa đồng thời, lão già áo bào trắng lông mi trắng cũng cất bước trực tiếp đánh tới

Cùng lúc đó, thanh âm của lão già này cũng theo đó truyền ra

Diệt sát Thế Giới Điệp! Hắn vừa nói xong, xung quanh tu sĩ Tiên Thần sau khi hơi có chần chờ, trong nháy mắt chạy ra, ở dưới sự hướng dẫn của vô cùng Chí Tôn bát nguyên, đánh phía Sơn Hải đại trận

Tiếng vang ngập trời, Mạnh Hạo một người chiến hai vị Chí Tôn cửu nguyên, máu tươi phun ra, thân thể hắn bay nhanh lui về sau

Lôi đỉnh trên đỉnh đầu nhoáng lên một cái, khi ánh chớp trôi đi, hắn ngay lập tức liền đổi vị trí vói một tu sĩ Tiên Thần

Khi xuất hiện ở trước mặt một vị Tiên Thần Chủ Tể, tay phải trong nháy mắt liền sâu

Ở dưới tiếng gào thét thê lương của Chủ Tể kia trực tiếp xuyên thấu hai mắt của hắn, nguyền rủa khuếch tán, giam cầm kỳ hồn, rồi sau đó hai ngón tay ôm lấy hốc mắt người này, chợt xoay người ném thân thể

Đánh phía một vị Chí Tôn bát nguyên bên cạnh đang đánh tới

Vỡ nát, trong tiếng vang, vị Chí Tôn bát nguyên tâm thần chấn động, nhưng chớp mắt một cái, Mạnh Hạo đã tới gần

Cút ngay! Chí Tôn bát nguyên gào thét, thần thông tràn ngập, có lực lượng căn nguyên bạo phát, nhưng khi đang muốn ra tay, Mạnh Hạo đã

lần nữa biến mất

Khi xuất hiện, bất ngờ ỏ bên cạnh người một vị Chí Tôn bát nguyên khác, khí tức biến đổi

Hung tàn ý bạo phát, nháy mắt đánh tới, có sương mù đen khuếch tán bao vây hai người ở bên trong

Tiếng hét thảm thê lương truyền ra

Khi nữ nhân băng hàn kia lại tới, sương mù tan

Mạnh Hạo cũng không ở bên trong, mà vị Chí Tôn bát nguyên kia lúc này thân thể như bị dã thú xé mở, phá thành mảnh nhỏ

Xa xa, thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện, trong tay cầm một cái hồn nguyên thần, trong mắt chớp động ánh sáng đỏ, một ngụm cắn nuốt

Khi nuốt, tay phải hắn nâng lên, hướng về bầu trời một trảo, Thương Mang trong tiếng nổ “ầm ầm”, một thanh Chiến Binh bất ngờ xuất hiện ở trong tay của hắn

Màu sắc của Chiến Binh này không còn là đen như mực, mà là biến đổi, trở thành đỏ thẫm, mà lúc này nếu nhìn kỹ, tóc Mạnh Hạo đã không còn là màu đen, mà là trở thành màu tím! Lại

Còn đang thay đổi thậm chí nơi tóc mọc có thể thấy được đỏ! Tập hợp lực của mọi người, lại bị Mạnh Hạo dịch chuyển, liên giết mấy người, một màn này khiến nữ nhân băng hàn kia sắc mặt âm trầm

Tiên Thần đại lục khổng lồ, đánh chết một vị Chí Tôn cửu nguyên không phải rất khó, nhưng Mạnh Hạo vô cùng quỷ dị, tốc độ hay thay đổi, làm cho không người nào có thể khóa được

Cũng chính là vào lúc này, một đạo ánh sáng mang cuồng bạo và hủy diệt trong nháy mắt từ Tiên Thần đại lục nổ vang mà đến

Một đường xuyên qua Thương Mang, khiến tinh không hòa tan

Một cỗ dao động kinh khủng hủy diệt quy tắc, dường như không thuộc về một giới này nháy mắt xuất hiện ở trước người Mạnh Hạo

Mạnh Hạo cặp mắt co rụt lại, ánh sáng này đến từ Tiên Thần, không biết là vật gì tràn ra, không giống như là tu sĩ, nhưng lại có một dấu hiệu khiến hắn cảm thấy cực độ nguy hiểm

Không chần chờ chút nào, Mạnh Hạo chớp mắt một cái Di Hình Hoán Vị, trong tiếng nổ vang, khi hắn biến mất, tinh không trước hắn sở tại trực tiếp vỡ nát, trở thành một cái hắc động, tất cả tu sĩ xung quanh toàn bộ thân thể run rẩy, trực tiếp trở thành tro bụi

Hai mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, khi nhìn về phía Tiên Thần đại lục, mơ hồ thấy được trên một đỉnh núi, hình như có một chiến xa dữ tợn, mà càng làm cho hắn nhíu mày, là ở trên Tiên Thần đại lục, lúc này, hắn cảm nhận được hai đạo khí tức khác

Thuộc loại cửu nguyên! Cũng chính là vào lúc này, lại một đạo ánh sáng từ Tiên Thần đại lục nổ vang ra

Lần này mục tiêu không phải Mạnh Hạo, mà là Sơn Hải đại trận! Ầm một tiếng, Sơn Hải đại trận chợt tan vỡ, trong nháy mắt gần như tan vỡ, hai tay Mạnh Hạo bấm quyết, bỗng nhiên một chỉ tay!

Sơn Hải phong! Lời nói vừa ra, vô số mảnh vỡ của Sơn Hải đại trận tan vỡ kia toàn bộ xoắn tới, bao phủ tu sĩ Tiên Thần phía trước, lần nữa ngưng tụ sau, bất ngờ tạo thành phong ấn! Phong ấn này trực tiếp bao phủ cả nữ nhân băng hàn cùng với lão nhân tóc trắng ở bên trong

Gần như một cái chớp mắt phong ấn kia, Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, về tới trên người con bướm

Đi! Mạnh Hạo vừa nói ra, con bướm này đã giương cánh, cấp tốc đi về phía trước

Mạnh Hạo mắt lạnh nhìn Tiên Thần đại lục, nhìn đám người bị phong ấn tạm thời cản trở, hắn vung tay áo, Sơn Hải bày trận ở phía trước

Có qua mà không có lại, không tốt lắm

Đạo tại lòng ta

Trong con ngươi màu máu của Mạnh Hạo lộ ra u mang, như đao mũi nhọn! Ánh sáng như mũi đao nhọn, băng hàn mang lãnh triệt! Hai tay của hắn nâng lên, mạnh chuyển động, thanh âm ẩn chứa lực lượng kỳ dị nào đó, khi đang nói ra câu nói đầu tiên, chín núi tám hải phía trước hắn vào giờ khắc này ầm ầm bạo phát! Ngọn núi lan tràn, nước biển cuồn cuộn, chớp mắt một cái, phía trước hắn, chín ngọn núi vô hạn bành trướng, trở thành chín ngọn núi long trời lở đất tuyệt thế!

Bất kỳ một ngọn núi nào đều giống như một thế giới, một cỗ bén nhọn ý từ trên chín ngọn núi ngập trời bạo phát

Năm đó, Cửu Phong Chí Tôn bằng vào một chí bảo Sơn Hải Giới này có thể đánh diệt Đạp Thiên Kiều, có thể đánh chết Tiên Thần đại lục và Ma giới, có thể cho hai phe thế lực này không làm gì được Sơn Hải Giới

Hôm nay, ở trong tay Mạnh Hạo, Sơn Hải Giới này rốt cục bạo phát ra

lực lượng vốn thuộc về nó! Chín ngọn núi giống như chín thanh kiếm, long trời lở đất, khí thế như hồng, chỉ là lực lượng của núi nhưng khi khuếch tán khiến cho đám người Tiên Thần đại toàn bộ vẻ mặt đại biến

Trong Sơn Hải phong nữ tử lạnh như băng lúc này cũng là cặp mắt co rút lại, lão già áo bào trắng bên cạnh cũng động dung! !

Trong truyền thừa của Thủy Đông Lưu lại có pháp khống chế Sơn Hải Giới này, không có khả năng! !

Năm đó khi Cửu Phong tử vong, tuy có tàn hồn trốn ra, với cái chết của bản thân, rung chuyển chúng ta, đụng đến căn cơ của chúng ta, khiến cho chúng ta không thể diệt sát Sơn Hải Giới, nhưng trên thực tế, một khắc kia, chúng ta đã liên thủ, trừ đi pháp Cửu Phong khống chế Sơn Hải Giới!”

Thế gian này, không có người nào nữa

Có thể chân chính khống chế kinh khủng này không nên xuất hiện ở trên thế gian, ngưng tụ tiên oán Sơn Hải Giới

Cho dù là tàn hồn của Cửu Phong hóa thành Thủy Đông Lưu, cũng không làm được điểm này, chỉ có thể đơn giản khống chế mà thôi! Khi hai người kinh hãi, Mạnh Hạo hai tay lần nữa huy vũ, trong mắt của hắn lộ ra chấp nhất mãnh liệt, lộ ra tưởng niệm đối Sơn Hải Giới, lộ ra hận đối với hết thảy địch nhân!

Ý tại mắt ta! Trong cơ thể Mạnh Hạo tu vi nổ vang cuồn cuộn, khi bốn chữ câu thứ hai của hắn truyền ra, tám phiến biển kia lập tức mãnh liệt lăn lộn, nháy mắt bành trướng, chớp mắt một cái, cũng giống như trở thành tinh hải, khiến Thương Mang chấn động, dung hợp chín ngọn núi, bạo phát ra

uy áp khó có thể hình dung! Uy áp này mạnh, vừa mới xuất hiện, khiến cho đám người Tiên Thần đại lục phun ra máu tươi, khiến bản thân Tiên Thần đại lục đều chấn động, vô số ngọn núi tan vỡ, vô số sông lớn vỡ nát! Từng thành trì đều vào giờ khắc này ở dưới uy áp ầm ầm sụp xuống

Giống như tận thế! Mà đây chính là lực lượng chân chính của kiện chí bảo Sơn Hải Giới này! Mạnh Hạo không có ở trong kế thừa của Thủy Đông Lưu thu được pháp có liên quan đến khống chế Sơn Hải Giới

Hắn thu được chỉ là thuật pháp đơn giản đối Sơn Hải Giới mà thôi, hắn không thể làm tốt hơn Thủy Đông Lưu

Nhưng hắn

Có Phong Thiên Quyết! Ở trong Sơn Hải, hắn triển khai uy lực đã rất mạnh, rồi sau đó vì Sơn Hải bị Thủy Đông Lưu khống chế, Mạnh Hạo khó có thể mượn lực thi triển, vả lại cho dù là thi triển, cũng vu sự vô bổ

Mà lúc này, hắn bỗng nhiên hiểu rõ, chân chính Phong Thiên Quyết chỉ khi trở thành Sơn Hải Giới chủ, hóa Sơn Hải Giới này thành pháp bảo sau, mới có thể chân chính triển khai! Cũng giống như bây giờ! Đây chính là Phong Thiên Quyết! Đó là thần thông đại đạo sư tôn hắn ở Đệ Bát Sơn Hải chế tạo ra, đã từng bị vô số người cười nhạo, thuật pháp này căn bản cũng không phải là thần thông, mà là

Một loại phương pháp khống chế Sơn Hải Giới! Nó nhằm vào không phải tu sĩ, mà là Sơn Hải Giới, dùng pháp này phát huy ra chân chính sát cơ của Sơn Hải Giới chí bảo này! Không có người có thể biết hiểu, năm đó Nhất Nhiên Tử đến cùng đã trải qua chuyện gì, sáng tạo ra một đạo thần thông như vậy, mà cả đời này của hắn cũng đều tuyên truyền một thần thông này, cũng thông qua Mạnh Hạo, đi chứng minh

Phong Thiên Quyết này không phải phế quyết! Sau khi Sơn Hải Giới chiến tranh bạo phát, Mạnh Hạo cũng không thấy Nhất Nhiên Tử, thậm chí lúc này nhớ lại, dường như

Ở trên chiến trường, cũng vẫn không có thân ảnh Nhất Nhiên Tử

Nhưng chuyện này, hắn không kịp suy nghĩ nhiều, lúc này huy vũ hai tay

Sơn Hải nổ vang, một cỗ uy áp so với trước còn muốn long trời lở đất hơn bỗng nhiên từ trong Sơn Hải này bạo phát

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn bỗng nhiên hiểu rõ , cái gì là

Đạo tại lòng ta! Đạo, chỉ không phải căn nguyên, không phải quy tắc, không phải pháp tắc, nó vô hình, chỉ ở trong lòng

Trong lòng có đạo, yêu cũng tốt, tiên cũng được, có năng lực như thế nào! Đạo, là tâm của một người, tâm có bao nhiêu rộng lớn, đạo thì có bấy nhiêu mênh mông! Mà ý tại mắt ta, lúc này Mạnh Hạo cũng hiểu rõ hàm nghĩa

Ý này, là đạo lộ ra ngoài, ánh mắt sở nhìn, hết thảy

Đều có đạo, đều vì đạo!

Dục cùng Sơn Hải

Mạnh Hạo tay áo vung

Bốn chữ này vừa nói ra trong nháy mắt, chín ngọn núi kia toàn bộ nổ vang, nhưng lại đồng loạt nghiêng, đỉnh núi nhắm thẳng vào Tiên Thần đại lục!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1753: Mạnh Nhất Phong Thiên Quyết

Tám phiến biển đồng thời bạo phát

Rõ ràng là biển nhưng lại cuồng bạo ra điên cuồng như lửa, lan tràn bốn phương tám hướng

Có lực lượng của thiên địa phủ xuống khiến cho Thương Mang sương mù tránh ra, khiến cho xung quanh không ngờ xuất hiện một cái lốc xoáy to lớn

Gần như khi lốc xoáy này xuất hiện, một cỗ khí tức kinh khủng, điên cuồng lan tràn bốn phía xem ra, nơi đi qua, tất cả sinh mạng đều tâm thần run rẩy

Trên Tiên Thần đại lục, lúc này có hai đạo thân ảnh, lấy tốc độ cực nhanh nháy mắt mà đến, chạy thẳng tới ngoại giới

Hai đạo thân ảnh này đều là lão già, tiên phong đạo cốt! Mà cả Tiên Thần đại lục giờ này cũng bỗng nhiên vận chuyển, vô số tu sĩ tĩnh tọa, khí thế bạo phát, khiến cho Tiên Thần đại lục giống như người khổng lồ từ trong ngủ mê thức tỉnh

Từng tầng một quầng sáng trong phút chốc xuất hiện

Dường như tạo thành một cái phòng hộ tuyệt đối! Lại đúng lúc này, pho tượng kinh người ở vị trí cặp mắt lại có ánh sáng trên núi

Cùng lúc đó, ba chữ thuật pháp cuối cùng của Mạnh Hạo cũng vào giờ khắc này theo hai tay huy vũ truyền khắp Thương Mang

Phong Thiên Quyết! ! Ba chữ này, Mạnh Hạo cơ hồ là hô lên

Khi rống ra, trong cơ thể hắn tu vi cuồn cuộn mà đi, yêu khí của hắn cũng vào lúc này, dung hợp với Sơn Hải ở cùng nhau, khiến cho bên trên chín ngọn núi tám phiến biển, trong Thương Mang, bất ngờ xuất hiện một thân ảnh khổng lồ hơn

Thân ảnh kia có gương mặt của Mạnh Hạo! Nhưng trên đầu lại có một cai sừng dữ tợn kinh thiên lên! Trên mặt tựa như cười chế giễu, tựa khóc mà lại như không khóc, khiến tất cả mọi người sau khi thấy đều sẽ trong lòng dâng lên hàn ý, khiến Thương Mang sương mù cấp tốc tán đi dường như không muốn dựa vào gần

Khí tức bạo nộ, quỷ dị, yêu tà ở trên người hư ảnh, vượt qua Mạnh Hạo vô số lần ầm ầm bạo phát

Ở trong bạo phát, theo hai tay Mạnh Hạo về phía trước hung hăng nhấn một cái, lập tức chín ngọn núi kinh thiên kia rầm rầm chạy thẳng tới Tiên Thần đại lục! Tám phiến biển cũng đều nổ vang, cuốn lên trở thành lốc xoáy, cùng lan tràn theo

Trong cuồn cuộn, dường như có vô số hồn ở trong biển xuất hiện, dữ tợn đánh chết đi qua

Mà bên trên cùng kia hư ảnh khổng lồ hơn giống như là quơ Sơn Hải vào lúc này cũng phóng đi! Từ xa xa nhìn lại, một màn này vô cùng kinh người, nếu là có thể vẽ ra nhất định khiến người nhìn thấy giật mình, cho rằng là viễn cổ thần thoại

Hư ảnh to lớn kia dường như là đem núi hóa thành tọa kỵ, đem biển hóa thành yêu binh, tấn công tinh không

Tiên Thần đại lục chấn động, tất cả tu sĩ trong phong ấn vào giờ khắc

này đều lộ ra hoảng sợ, phát ra gào thét

Trong chớp mắt, liền lập tức bị một ngọn núi trực tiếp đánh mà đến

Ngọn núi này là núi thứ năm, trong nháy mắt mà qua, xuyên thấu phong ấn, nghiền nát vô số máu thịt, một đường chạy thẳng tới Tiên Thần đại lục

Sau đó là núi thứ tư, núi thứ sáu, rồi sau đó là núi thứ ba, núi thứ bảy! Rầm rầm, chín ngọn núi giống như chín cây đinh, xuyên thấu hết thảy, tuy rằng lập tức bị bốn vị Chí Tôn cửu nguyên Tiên Thần đại lục cản trở, nhưng như cũ vẫn có ba ngọn núi đánh vào trên bản thể Tiên Thần đại lục! Cả Thương Mang bạo phát ra tiếng vang kinh thiên

Tiên Thần đại lục run rẩy, trên quầng sáng phòng hộ, trong nháy mắt vặn vẹo, toàn lực cản trở, vô số người gào thét, vô số người phát ra tiếng động thê lương

Đại lục run rẩy, giống như tận thế

Lúc này, tu sĩ Tiên Thần đại lục lần nữa cảm nhận được điên cuồng năm đó

khi Cửu Phong huy vũ Sơn Hải Giới! Cũng chính là đúng lúc này, theo chín ngọn núi đánh, tám phiến biển kia mênh mông mà đến, vô số yêu binh ở bên trong chém giết mà qua, lần nữa đánh đại lục

Khi một ngọn núi cuối cùng cũng đánh sâu vào trên quầng sáng, phòng hộ của Tiên Thần đại lục vỡ vụn ra, khiến cho mặt đất run rẩy, một cái khe nứt to lớn rầm rầm xuất hiện ở trên đại lục này

Cũng chính là vào lúc này, pho tượng trong đại lục kia trong mắt ánh sáng nhanh động một cái

Trong nháy mắt, một cỗ uy áp kinh khủng từ trên pho tượng này ầm ầm khuếch tán, đó là một đạo sóng gợn

Sóng gợn này trong nháy mắt bao trùm bốn phía

Nơi đi qua, chín núi vỡ nát, tám biển tan vỡ nhưng không bị trừ đi, mà là bị chia làm vô số phần, tán lạc trên Tiên Thần đại lục

Còn thừa lại là chấn động của Tiên Thần đại lục, còn có tiếng gầm thét phẫn nộ của vô số người

Mạnh Hạo chính mắt thấy hết thảy, hắn đứng ở phần lưng con bướm, nhìn chằm chamwg pho tượng, trong mắt có ánh sao nhoáng lên một cái

Thần

Chiếm cứ một nửa tiên sao

Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong lòng của hắn vô cùng cảnh giác

Lúc này con bướm giương cánh, cấp tốc đã đi xa

Liên hệ giữa hắn và Sơn Hải Giới như cũ

Lúc này, kiện chí bảo này chỉ có hắn một người chủ nhân, cũng là chủ nhân duy nhất có thể khiến nó phát huy được

Sơn Hải sẽ không biến mất, nhìn như nổ vang mà đi, bị vỡ vụn, nhưng lúc này lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, vẫn là chín ngọn núi, vẫn là tám phiến biển

Ngay khi Mạnh Hạo ở trên người con bướm bay nhanh đi xa, một tiếng rống to từ Tiên Thần đại lục truyền ra

Lúc này, nữ tử băng hàn kia sát khí ngập trời, hướng về Mạnh Hạo trong nháy mắt đuổi tới

Chiến hỏa ở quê hương dâng lên đau khổ, ta cũng thưởng thức qua, đáng tiếc, đối với các ngươi mà nói, tất cả

Mới chỉ là vừa bắt đầu

Mạnh Hạo mỉm cười, tay phải nâng lên hướng về Sơn Hải trước mặt một chỉ tay, lập tức Sơn Hải chợt rút nhỏ, ở trước mặt của hắn ngưng tụ lại một chỗ, bất ngờ tạo thành một cái cung Sơn Hải! Tay trái hắn cầm cung, tay phải bỗng nhiên kéo ra dây cung, ánh mắt lộ ra sát cơ đồng thời, cả cung bạo phát ra ngập trời khí thế, có Sơn Hải lực ầm ầm xuất hiện, ngưng tụ thành mũi tên! Buông dây cung, ong một tiếng, Nhất Tiễn Bôn Lôi! Không có dừng lại, Mạnh Hạo khai cung mũi tên thứ hai, Nhị Tiễn Toái Thiên! Tam Tiễn Sát Thần! Tứ Tiễn Tru Tiên! Ngũ Tiễn

Nghịch thiên! Năm mũi tên, năm đạo ánh sáng, tạo thành một biển ánh sáng, vặn vẹo Thương Mang, nổ vang mà đi

Năm mũi tên này mang diệt tuyệt ý, mang sát cơ của Mạnh Hạo, nhấc lên yêu khí vô cùng, trong phút chốc liền xuất hiện ở trước người nữ nhân băng hàn kia

Tốc độ cực nhanh, khó có thể hình dung, phân biệt khóa lại hết thảy đường đi về phía trước của nữ tử, càng phong lại đường lui về phía sau

Với chiến lực của Mạnh Hạo thời khắc này, mượn Sơn Hải cung, uy lực của mũi tên ánh sáng bạo phát ra mạnh

Cho dù là nữ nhân băng hàn này cũng đều cặp mắt bỗng nhiên co rút lại

Đồng dạng, đối với Mạnh Hạo mà nói, mũi tên như vậy cũng rất khó kéo dài bộc phát ra

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, nữ nhân băng hàn kia vung tay áo, mắt thấy đường đi về phía trước và lui về sau đều bị phong, nàng dứt khoát không chút nào né tránh, bấm quyết

Một cỗ hàn khí ngập trời chợt tản ra, đóng băng tinh không, đóng băng Thương Mang, lại đóng băng bản thân, khiến cho xung quanh toàn thân trong nháy mắt trở thành lớp băng

Nàng ỏ trong lớp băng gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo trên con bướm xa xa! Cùng ánh mắt Mạnh Hạo trong nháy mắt đụng chạm với nhau, lớp băng nổ vang, cấp tốc bao trùm phía trước, trong chớp mắt liền đụng chạm năm mũi tên ánh sáng kia

Không ngờ không có tan vỡ nổ tung, mà là trực tiếp bao trùm năm mũi tên kia

Ngay lập tức sau khi đóng băng, lớp băng này lan tràn mà đi, ở trong tinh không dường như hóa thành tay của một cô gái

Theo lớp băng lan tràn, giống như nữ tử này đưa tay, hướng về con bướm xa xa bắt lấy

Từ xa xa nhìn lại, một màn này vô cùng kinh người, lớp băng kia hình thành tay nữ tử, dường như có thể hái sao lấy nguyệt, rung chuyển Thương Mang, trong phút chốc, liền xuất hiện ở phía sau con bướm

Mạnh Hạo đứng ở trên người con bướm, mắt lạnh nhìn tay băng cấp tốc mà đến to lớn giống như bầu trời kia, khóe miệng lộ ra cười lạnh, dường như căn bản cũng không có để ở trong mắt

Mắt thấy tay băng tới gần, thậm chí xung quanh con bướm đều mơ hồ xuất hiện dấu vết sắp bị đóng băng, ngay tại cái tay băng cách Mạnh Hạo không đến trăm trượng

Đột nhiên, năm mũi tên bị đóng băng kia, dường như lực lượng đóng băng này không thể lâu dài áp chế, vào lúc này, ầm ầm nổ tung

Theo tiếng nổ ngập trời, theo năm mũi tên ánh sáng bạo phát, từng cái khe nứt nhanh chóng lan tràn cả tay băng, khiến cho tay băng khổng lồ này ở trước Mạnh Hạo trăm trượng liền không thể tiếp tục bắt được, ầm một tiếng, trực tiếp vỡ vụn tan vỡ

Cùng lúc đó, năm mũi tên ánh sáng rực rỡ cùng gào thét nhấc lên vô cùng sóng gợn

Sóng gợn này phủ lên ánh mắt nhìn nhau giữa Mạnh Hạo và nữ nhân băng hàn kia

Hồi lâu sau, khi sóng gợn nơi này tiêu tán, con bướm đã không thấy bóng dáng, mà nữ nhân băng hàn kia sắc mặt âm lãnh, xa nhìn phương xa, trong mắt sát cơ, càng ngày càng đậm

Cùng lúc đó, lão già áo bào trắng lông mi trắng, còn có hai thân ảnh thương tang khác cũng ở Tiên Thần đại lục ổn định sau, tới bên cạnh nữ tử

Bốn người đứng ở nơi đó đều trầm mặc

Có lẽ, ý tưởng của chúng ta là sai lầm

Cuộc chiến tranh này, nếu lão tổ biết được, sợ chắc là sẽ không nhận đồng

Nhiều lời vô ích, cầm lại cái gương kia mới có thể triệu hoán trở về, hơn nữa

Tiên ở trên thần, càng có thể trấn áp ma, câu nói này

Sớm có lưu chuyển, giờ này khiến hắn chuyển tiên thành yêu, vốn cũng là nằm trong dự liệu

Yêu

Tiếng than thở truyền ra, nữ nhân kia hừ lạnh một tiếng

Bất kể như thế nào, nếu đã đến loại trình độ này, hắn tuy có chiến lực cửu nguyên, nhưng trong những năm tháng này, cửu nguyên chết ở trong tay chúng ta, hắn không là người thứ nhất!

Đuổi tiếp! Nữ tử vung tay áo

Không lâu sau, Tiên Thần đại lục lần nữa khởi động, trong tiếng nổ "ầm ầm" nghiền ép Thương Mang, chạy thẳng tới phương hướng Mạnh Hạo đi, bay nhanh truy kích

Lần này, tốc độ nhanh hơn, dường như trên đại lục này có lực lượng nào đó đang bị thả ra, thúc đẩy cả đại lục, khiến cho tốc độ này vượt quá tưởng tượng

Tiên Thần đại lục nội tình sâu, vô số năm tháng tích lũy, đủ để cho Thương Mang bị rung chuyển, lúc này hiển lộ ra chẳng qua cũng là một góc mà thôi, chân chính nội tình và kinh khủng ở trên mảnh đại lục này thuộc về một số người

Đã từng ở trong thời đại của bọn hắn, đã là chú mục sống sót đến nay

Như ở sâu Tiên Thần đại lục, có một tòa tiểu quốc, thành trì không lớn, dân cư không nhiều lắm, Quốc quân nhân thiện, có tên

Thanh Thủy! Như ở trong một chỗ phương hướng khác, trong một đô thành của đế vương đại quốc có một tòa vương phủ, một đại hán đang

miệng to uống rượu, nhìn trước mắt ca múa, cười ha ha, cười cười nhưng có chút phiền muộn

Trong vô tận Thương Mang, Tiên Thần đại lục đang bay nhanh truy kích, mà ở đối diện bọn họ, đồng dạng là trong Thương Mang có một phiến sương mù đen cuồn cuộn

Trong sương mù, có thể thấy được con bướm khổng lồ đang bay nhanh, kéo động một phiến đại lục

Trên đại lục có một quan tài khổng lồ, xung quanh quan tài có vô số người quỳ lạy, đang tụng kinh

Theo kinh văn truyền ra, dường như có vô số tiếng gầm thét từ trên đại lục truyền ra, tạo thành một cỗ lực lượng cuồng bạo, mơ hồ có cảm giác hoang dã, nổ vang bốn phương tám hướng, khiến cho tốc độ đại lục này cũng bạo tăng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1754: Tiên Thần Yêu Ma Quỷ

Tám phiến biển đồng thời bạo phát

Rõ ràng là biển nhưng lại cuồng bạo ra điên cuồng như lửa, lan tràn bốn phương tám hướng

Có lực lượng của thiên địa phủ xuống khiến cho Thương Mang sương mù tránh ra, khiến cho xung quanh không ngờ xuất hiện một cái lốc xoáy to lớn

Gần như khi lốc xoáy này xuất hiện, một cỗ khí tức kinh khủng, điên cuồng lan tràn bốn phía xem ra, nơi đi qua, tất cả sinh mạng đều tâm thần run rẩy

Trên Tiên Thần đại lục, lúc này có hai đạo thân ảnh, lấy tốc độ cực nhanh nháy mắt mà đến, chạy thẳng tới ngoại giới

Hai đạo thân ảnh này đều là lão già, tiên phong đạo cốt! Mà cả Tiên Thần đại lục giờ này cũng bỗng nhiên vận chuyển, vô số tu sĩ tĩnh tọa, khí thế bạo phát, khiến cho Tiên Thần đại lục giống như người khổng lồ từ trong ngủ mê thức tỉnh

Từng tầng một quầng sáng trong phút chốc xuất hiện

Dường như tạo thành một cái phòng hộ tuyệt đối! Lại đúng lúc này, pho tượng kinh người ở vị trí cặp mắt lại có ánh sáng trên núi

Cùng lúc đó, ba chữ thuật pháp cuối cùng của Mạnh Hạo cũng vào giờ khắc này theo hai tay huy vũ truyền khắp Thương Mang

Phong Thiên Quyết! ! Ba chữ này, Mạnh Hạo cơ hồ là hô lên

Khi rống ra, trong cơ thể hắn tu vi cuồn cuộn mà đi, yêu khí của hắn cũng vào lúc này, dung hợp với Sơn Hải ở cùng nhau, khiến cho bên trên chín ngọn núi tám phiến biển, trong Thương Mang, bất ngờ xuất hiện một thân ảnh khổng lồ hơn

Thân ảnh kia có gương mặt của Mạnh Hạo! Nhưng trên đầu lại có một cai sừng dữ tợn kinh thiên lên! Trên mặt tựa như cười chế giễu, tựa khóc mà lại như không khóc, khiến tất cả mọi người sau khi thấy đều sẽ trong lòng dâng lên hàn ý, khiến Thương Mang sương mù cấp tốc tán đi dường như không muốn dựa vào gần

Khí tức bạo nộ, quỷ dị, yêu tà ở trên người hư ảnh, vượt qua Mạnh Hạo vô số lần ầm ầm bạo phát

Ở trong bạo phát, theo hai tay Mạnh Hạo về phía trước hung hăng nhấn một cái, lập tức chín ngọn núi kinh thiên kia rầm rầm chạy thẳng tới Tiên Thần đại lục! Tám phiến biển cũng đều nổ vang, cuốn lên trở thành lốc xoáy, cùng lan tràn theo

Trong cuồn cuộn, dường như có vô số hồn ở trong biển xuất hiện, dữ tợn đánh chết đi qua

Mà bên trên cùng kia hư ảnh khổng lồ hơn giống như là quơ Sơn Hải vào lúc này cũng phóng đi! Từ xa xa nhìn lại, một màn này vô cùng kinh người, nếu là có thể vẽ ra nhất định khiến người nhìn thấy giật mình, cho rằng là viễn cổ thần thoại

Hư ảnh to lớn kia dường như là đem núi hóa thành tọa kỵ, đem biển hóa thành yêu binh, tấn công tinh không

Tiên Thần đại lục chấn động, tất cả tu sĩ trong phong ấn vào giờ khắc

này đều lộ ra hoảng sợ, phát ra gào thét

Trong chớp mắt, liền lập tức bị một ngọn núi trực tiếp đánh mà đến

Ngọn núi này là núi thứ năm, trong nháy mắt mà qua, xuyên thấu phong ấn, nghiền nát vô số máu thịt, một đường chạy thẳng tới Tiên Thần đại lục

Sau đó là núi thứ tư, núi thứ sáu, rồi sau đó là núi thứ ba, núi thứ bảy! Rầm rầm, chín ngọn núi giống như chín cây đinh, xuyên thấu hết thảy, tuy rằng lập tức bị bốn vị Chí Tôn cửu nguyên Tiên Thần đại lục cản trở, nhưng như cũ vẫn có ba ngọn núi đánh vào trên bản thể Tiên Thần đại lục! Cả Thương Mang bạo phát ra tiếng vang kinh thiên

Tiên Thần đại lục run rẩy, trên quầng sáng phòng hộ, trong nháy mắt vặn vẹo, toàn lực cản trở, vô số người gào thét, vô số người phát ra tiếng động thê lương

Đại lục run rẩy, giống như tận thế

Lúc này, tu sĩ Tiên Thần đại lục lần nữa cảm nhận được điên cuồng năm đó

khi Cửu Phong huy vũ Sơn Hải Giới! Cũng chính là đúng lúc này, theo chín ngọn núi đánh, tám phiến biển kia mênh mông mà đến, vô số yêu binh ở bên trong chém giết mà qua, lần nữa đánh đại lục

Khi một ngọn núi cuối cùng cũng đánh sâu vào trên quầng sáng, phòng hộ của Tiên Thần đại lục vỡ vụn ra, khiến cho mặt đất run rẩy, một cái khe nứt to lớn rầm rầm xuất hiện ở trên đại lục này

Cũng chính là vào lúc này, pho tượng trong đại lục kia trong mắt ánh sáng nhanh động một cái

Trong nháy mắt, một cỗ uy áp kinh khủng từ trên pho tượng này ầm ầm khuếch tán, đó là một đạo sóng gợn

Sóng gợn này trong nháy mắt bao trùm bốn phía

Nơi đi qua, chín núi vỡ nát, tám biển tan vỡ nhưng không bị trừ đi, mà là bị chia làm vô số phần, tán lạc trên Tiên Thần đại lục

Còn thừa lại là chấn động của Tiên Thần đại lục, còn có tiếng gầm thét phẫn nộ của vô số người

Mạnh Hạo chính mắt thấy hết thảy, hắn đứng ở phần lưng con bướm, nhìn chằm chamwg pho tượng, trong mắt có ánh sao nhoáng lên một cái

Thần

Chiếm cứ một nửa tiên sao

Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong lòng của hắn vô cùng cảnh giác

Lúc này con bướm giương cánh, cấp tốc đã đi xa

Liên hệ giữa hắn và Sơn Hải Giới như cũ

Lúc này, kiện chí bảo này chỉ có hắn một người chủ nhân, cũng là chủ nhân duy nhất có thể khiến nó phát huy được

Sơn Hải sẽ không biến mất, nhìn như nổ vang mà đi, bị vỡ vụn, nhưng lúc này lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, vẫn là chín ngọn núi, vẫn là tám phiến biển

Ngay khi Mạnh Hạo ở trên người con bướm bay nhanh đi xa, một tiếng rống to từ Tiên Thần đại lục truyền ra

Lúc này, nữ tử băng hàn kia sát khí ngập trời, hướng về Mạnh Hạo trong nháy mắt đuổi tới

Chiến hỏa ở quê hương dâng lên đau khổ, ta cũng thưởng thức qua, đáng tiếc, đối với các ngươi mà nói, tất cả

Mới chỉ là vừa bắt đầu

Mạnh Hạo mỉm cười, tay phải nâng lên hướng về Sơn Hải trước mặt một chỉ tay, lập tức Sơn Hải chợt rút nhỏ, ở trước mặt của hắn ngưng tụ lại một chỗ, bất ngờ tạo thành một cái cung Sơn Hải! Tay trái hắn cầm cung, tay phải bỗng nhiên kéo ra dây cung, ánh mắt lộ ra sát cơ đồng thời, cả cung bạo phát ra ngập trời khí thế, có Sơn Hải lực ầm ầm xuất hiện, ngưng tụ thành mũi tên! Buông dây cung, ong một tiếng, Nhất Tiễn Bôn Lôi! Không có dừng lại, Mạnh Hạo khai cung mũi tên thứ hai, Nhị Tiễn Toái Thiên! Tam Tiễn Sát Thần! Tứ Tiễn Tru Tiên! Ngũ Tiễn

Nghịch thiên! Năm mũi tên, năm đạo ánh sáng, tạo thành một biển ánh sáng, vặn vẹo Thương Mang, nổ vang mà đi

Năm mũi tên này mang diệt tuyệt ý, mang sát cơ của Mạnh Hạo, nhấc lên yêu khí vô cùng, trong phút chốc liền xuất hiện ở trước người nữ nhân băng hàn kia

Tốc độ cực nhanh, khó có thể hình dung, phân biệt khóa lại hết thảy đường đi về phía trước của nữ tử, càng phong lại đường lui về phía sau

Với chiến lực của Mạnh Hạo thời khắc này, mượn Sơn Hải cung, uy lực của mũi tên ánh sáng bạo phát ra mạnh

Cho dù là nữ nhân băng hàn này cũng đều cặp mắt bỗng nhiên co rút lại

Đồng dạng, đối với Mạnh Hạo mà nói, mũi tên như vậy cũng rất khó kéo dài bộc phát ra

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, nữ nhân băng hàn kia vung tay áo, mắt thấy đường đi về phía trước và lui về sau đều bị phong, nàng dứt khoát không chút nào né tránh, bấm quyết

Một cỗ hàn khí ngập trời chợt tản ra, đóng băng tinh không, đóng băng Thương Mang, lại đóng băng bản thân, khiến cho xung quanh toàn thân trong nháy mắt trở thành lớp băng

Nàng ỏ trong lớp băng gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo trên con bướm xa xa! Cùng ánh mắt Mạnh Hạo trong nháy mắt đụng chạm với nhau, lớp băng nổ vang, cấp tốc bao trùm phía trước, trong chớp mắt liền đụng chạm năm mũi tên ánh sáng kia

Không ngờ không có tan vỡ nổ tung, mà là trực tiếp bao trùm năm mũi tên kia

Ngay lập tức sau khi đóng băng, lớp băng này lan tràn mà đi, ở trong tinh không dường như hóa thành tay của một cô gái

Theo lớp băng lan tràn, giống như nữ tử này đưa tay, hướng về con bướm xa xa bắt lấy

Từ xa xa nhìn lại, một màn này vô cùng kinh người, lớp băng kia hình thành tay nữ tử, dường như có thể hái sao lấy nguyệt, rung chuyển Thương Mang, trong phút chốc, liền xuất hiện ở phía sau con bướm

Mạnh Hạo đứng ở trên người con bướm, mắt lạnh nhìn tay băng cấp tốc mà đến to lớn giống như bầu trời kia, khóe miệng lộ ra cười lạnh, dường như căn bản cũng không có để ở trong mắt

Mắt thấy tay băng tới gần, thậm chí xung quanh con bướm đều mơ hồ xuất hiện dấu vết sắp bị đóng băng, ngay tại cái tay băng cách Mạnh Hạo không đến trăm trượng

Đột nhiên, năm mũi tên bị đóng băng kia, dường như lực lượng đóng băng này không thể lâu dài áp chế, vào lúc này, ầm ầm nổ tung

Theo tiếng nổ ngập trời, theo năm mũi tên ánh sáng bạo phát, từng cái khe nứt nhanh chóng lan tràn cả tay băng, khiến cho tay băng khổng lồ này ở trước Mạnh Hạo trăm trượng liền không thể tiếp tục bắt được, ầm một tiếng, trực tiếp vỡ vụn tan vỡ

Cùng lúc đó, năm mũi tên ánh sáng rực rỡ cùng gào thét nhấc lên vô cùng sóng gợn

Sóng gợn này phủ lên ánh mắt nhìn nhau giữa Mạnh Hạo và nữ nhân băng hàn kia

Hồi lâu sau, khi sóng gợn nơi này tiêu tán, con bướm đã không thấy bóng dáng, mà nữ nhân băng hàn kia sắc mặt âm lãnh, xa nhìn phương xa, trong mắt sát cơ, càng ngày càng đậm

Cùng lúc đó, lão già áo bào trắng lông mi trắng, còn có hai thân ảnh thương tang khác cũng ở Tiên Thần đại lục ổn định sau, tới bên cạnh nữ tử

Bốn người đứng ở nơi đó đều trầm mặc

Có lẽ, ý tưởng của chúng ta là sai lầm

Cuộc chiến tranh này, nếu lão tổ biết được, sợ chắc là sẽ không nhận đồng

Nhiều lời vô ích, cầm lại cái gương kia mới có thể triệu hoán trở về, hơn nữa

Tiên ở trên thần, càng có thể trấn áp ma, câu nói này

Sớm có lưu chuyển, giờ này khiến hắn chuyển tiên thành yêu, vốn cũng là nằm trong dự liệu

Yêu

Tiếng than thở truyền ra, nữ nhân kia hừ lạnh một tiếng

Bất kể như thế nào, nếu đã đến loại trình độ này, hắn tuy có chiến lực cửu nguyên, nhưng trong những năm tháng này, cửu nguyên chết ở trong tay chúng ta, hắn không là người thứ nhất!

Đuổi tiếp! Nữ tử vung tay áo

Không lâu sau, Tiên Thần đại lục lần nữa khởi động, trong tiếng nổ "ầm ầm" nghiền ép Thương Mang, chạy thẳng tới phương hướng Mạnh Hạo đi, bay nhanh truy kích

Lần này, tốc độ nhanh hơn, dường như trên đại lục này có lực lượng nào đó đang bị thả ra, thúc đẩy cả đại lục, khiến cho tốc độ này vượt quá tưởng tượng

Tiên Thần đại lục nội tình sâu, vô số năm tháng tích lũy, đủ để cho Thương Mang bị rung chuyển, lúc này hiển lộ ra chẳng qua cũng là một góc mà thôi, chân chính nội tình và kinh khủng ở trên mảnh đại lục này thuộc về một số người

Đã từng ở trong thời đại của bọn hắn, đã là chú mục sống sót đến nay

Như ở sâu Tiên Thần đại lục, có một tòa tiểu quốc, thành trì không lớn, dân cư không nhiều lắm, Quốc quân nhân thiện, có tên

Thanh Thủy! Như ở trong một chỗ phương hướng khác, trong một đô thành của đế vương đại quốc có một tòa vương phủ, một đại hán đang

miệng to uống rượu, nhìn trước mắt ca múa, cười ha ha, cười cười nhưng có chút phiền muộn

Trong vô tận Thương Mang, Tiên Thần đại lục đang bay nhanh truy kích, mà ở đối diện bọn họ, đồng dạng là trong Thương Mang có một phiến sương mù đen cuồn cuộn

Trong sương mù, có thể thấy được con bướm khổng lồ đang bay nhanh, kéo động một phiến đại lục

Trên đại lục có một quan tài khổng lồ, xung quanh quan tài có vô số người quỳ lạy, đang tụng kinh

Theo kinh văn truyền ra, dường như có vô số tiếng gầm thét từ trên đại lục truyền ra, tạo thành một cỗ lực lượng cuồng bạo, mơ hồ có cảm giác hoang dã, nổ vang bốn phương tám hướng, khiến cho tốc độ đại lục này cũng bạo tăng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1755: Đạo Trong Xóa Chí Tôn Kiều

Thanh âm tiêu tán

Khi biến mất, tâm thần Mạnh Hạo chấn động

Con bướm dưới thân hắn lúc này dưới pháp tắc thời gian bạo phát ầm một tiếng, bay thẳng ra! Giống như nổi lên đã lâu, giống như là tan vỡ một khu vực, đổi lấy tốc độ, cực hạn với thời gian gia trì, khiến cho tốc độ này trở thành tuyệt đối

Tiếng động rầm rầm, nhấc lên tiếng gầm thét của thế giới

Lúc này, con bướm xuyên qua hết thảy, thậm chí không thể dùng tốc độ để hình dung, trực tiếp liền vượt qua tinh không, xuất hiện ở

lốc xoáy Hải Mộng Chí Tôn thấy được sinh cơ sở tại! Ở trung tâm nhất, ở căn nguyên lốc xoáy, ở trên lốc xoáy kia!

Mà chỗ lốc xoáy này cũng trong phút chốc khiến yêu khí Mạnh Hạo tiêu tán, khiến cho khí tức con bướm hiển lộ ra, bị Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục luôn chú ý chỗ này lập tức phát hiện

Vào giờ khắc này, dựa vào khí cơ dẫn dắt, Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục trong nháy mắt nổ vang, không ngờ xuất hiện hư ảnh chồng lên, bạo phát ra lực lượng dịch chuyển, nháy mắt biến mất

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, pháp tắc thời gian xung quanh, ở khoảng cách gần như thế đi xem, có thể thấy được có gió lốc quét ngang ngập trời lên, lan tràn bốn phương tám hướng

So sánh với lốc xoáy khổng lồ này, con bướm dường như bé nhỏ không đáng kể! Một màn này khiến hai mắt Mạnh Hạo co rút lại, hắn đứng ở trên lưng của con bướm, nhìn bốn phía, trong óc của hắn không nhịn được hiện lên lời nói của thân ảnh màu xanh kia, nhưng lại không kịp suy nghĩ nhiều

Xung quanh gió lốc càng phát điên cuồng, có thiên lôi cuồn cuộn mà đến

Mà phía dưới, cuối lốc xoáy này dường như một cái hắc động, trong hắc động này tồn tại vô số khe nứt

Dường như trong mỗi một cái khe nứt đều là một thế giới

Mà ở chỗ sâu nhất hắc động này

đặt một cai quan tài màu xanh

Màu xanh kia là màu sắc thứ ba trong không gian toàn trắng và đen này! Nhìn như quan tài không xa, nhưng trên thực tế, nếu là xuyên qua, muốn tới gần, có lẽ là vô hạn

Truy binh tùy thời sẽ đến! Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, lập tức gia trì tu vi trên người con bướm khiến cho con bướm cánh huy vũ, chạy thẳng tới trung tâm lốc xoáy, vội vã đi

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, tại cách đó không xa, hư vô vặn vẹo

Một cái khe nứt to lớn vô thanh vô tức bị xé mở, xuất hiện không phải Tiên Thần đại lục, mà là một phiến sương mù màu đen cuồn cuộn

Sương mù đen này mạnh khuếch tán bốn phía, cùng lúc đó, một lục địa lớn như Tiên Thần đại lục ầm ầm với cường thế nghiền ép hết thảy chợt phủ xuống! Xuất hiện đầu tiên rõ ràng là mấy con bướm màu sắc sặc sỡ

kéo động một phiến đại lục, xuất hiện ở trong phiến lốc xoáy này

Trên đại lục kia có quan tài to lớn xung quanh vô số tu sĩ cúng bái

Mà lúc này, những tu sĩ này toàn bộ ngẩng đầu, đồng loạt nhìn về phía

Mạnh Hạo cùng với con bướm dưới thân Mạnh Hạo bên ngoài đại lục!

Ma Giới đại lục! Mạnh Hạo nội tâm trầm xuống, đúng lúc này

Một chỗ phương hướng khác, hư vô trong nháy mắt bị xé mở

Trong tiếng nổ "ầm ầm", Tiên Thần đại lục ầm ầm xuất hiện

Vô cùng sát cơ trực tiếp khóa lấy Mạnh Hạo, khóa được trên người con bướm

Giờ khắc này, tình thế nguy cấp, liên quan đến Mạnh Hạo, liên quan đến con bướm, liên quan đến chúng sinh cuối cùng Sơn Hải Giới

Lần này, ngươi trốn không thoát! Trên Tiên Thần đại lục, vô số tu sĩ chạy ra, trước mặt bốn người chính là bốn vị Chí Tôn cửu nguyên Tiên Thần đại lục trước cùng Mạnh Hạo từng có tiếp xúc! Cùng lúc đó, trên Ma Giới đại lục có tiếng hừ lạnh vang lên, một cái thân ảnh thô kệch từ bên trong cất bước đi hướng hư vô

Phía sau hắn, vô số tu sĩ Ma Giới đại lục lục tục xuất hiện

Cũng có ba đạo cầu vồng từ Ma Giới đại lục bay ra, ở giữa không trung

Trên người bọn họ tán phát ra khí thế kinh thiên động địa

Mơ hồ, Mạnh Hạo dường như thấy được một người khổng lồ, bị khí tức những người này ngưng tụ hiện ra, sừng sững trên đại lục, lộ ra khí

phách vô thượng

Mạnh Hạo trầm mặc, nhìn vô biên vô tận tu sĩ trước mắt này, nhìn hai lục địa to lớn, tâm của hắn bị gắt gao đè nén

Tại sao

Các ngươi muốn là cái gì, các ngươi không hy vọng xuất hiện tiên, đã không có tiên, vật phẩm các ngươi cần muốn tìm, ở chỗ này của ta!

Ta để lại, để Sơn Hải Giới tu rời đi! Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn trước mắt vô tận tu sĩ kia

Thanh âm của hắn truyền ra, quanh quẩn bốn phía

Người nào nói không có tiên, chỉ cần Sơn Hải tu huyết mạch không bị phong ấn, tiên căn như cũ còn tại!

Về phần ngươi

Ta tự nhiên biết, vật cần ở chỗ ngươi! Đáp lại Mạnh Hạo là nữ tử băng hàn kia, nàng mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo, ngữ khí băng hàn, thậm chí dường như không muốn cùng Mạnh Hạo nói nhiều lắm, phất tay liền vội vã đi

Phía sau của nàng, ba lão già trầm mặc, cũng cất bước tới gần, mà vị đại hán Ma Giới đại lục kia, ánh mắt chớp động, dường như rất nhanh thì hiểu rõ tất cả tiền căn hậu quả, hừ lạnh cũng bước ra! Trong tiếng rầm rầm, vô cùng tu sĩ, rất nhiều cường giả, đồng loạt giết hướng Mạnh Hạo, giống như nước lũ ngập trời, muốn đi phá hủy hết thảy tồn tại ngăn trở ở phía trước! Mạnh Hạo sắc mặt biến hóa, hắn hung hăng cắn răng một cái, tay phải nâng lên hướng về con bướm, hung hăng vỗ

Ầm một tiếng, lực lượng của hắn rót vào trong con bướm, khiến cho tốc

độ của con bướm lần nữa tăng lên, chạy thẳng tới hắc động trong lốc xoáy, mà hắn lại không hề do dự, cất bước ròi khỏi con bướm, đứng ở nơi đó, một người muốn ngăn trở hai phe thế lực cường hãn đến kinh khủng! Trong con bướm, Hứa Thanh chảy nước mắt, Địa Tạng nắm chắc quả đấm, mập mạp đang gào thét, mọi người đều đang run rẩy

Bọn họ thấy được Thủy Đông Lưu tử vong, thấy được Hải Mộng Chí Tôn tử vong, lần này, bọn họ lại thấy được Mạnh Hạo, như Thủy Đông Lưu vậy, đứng ở phía trước

Sống tiếp

Ta sẽ không chết, một ngày nào đó, ta sẽ trở lại tìm tìm các ngươi

Thân nhân của ta, người yêu của ta, tộc nhân của ta, bằng hữu của ta, Sơn Hải Giới của ta! Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, tay phải nâng lên vỗ trán một cái, lập tức Sơn Hải Giới xuất hiện, kiện chí bảo này hắn không hề do dự, trực tiếp lấy ra

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Sơn Hải bạo phát, tạo thành Sơn Hải đại trận, bao phủ bốn phía đồng thời, Mạnh Hạo tóc bay lên, khí thế không ngừng kéo lên, ngập trời lên, yêu khí tung hoành, một người giết hướng tất cả địch nhân

Vì con bướm, tranh thủ ra thời gian cuối cùng, để con bướm mang những tu sĩ Sơn Hải còn lại an toàn đi vào trong hắc động lốc xoáy, tiến vào phương hướng Hải Mộng Chí Tôn chỉ điểm

Ẩn chứa sinh cơ

Giết! Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời vừa hô, hai mắt của hắn đỏ thẫm

Phía sau hắn, xuất hiện một yêu ảnh to lớn, cũng đang gào thét

Trong chớp mắt, Mạnh Hạo liền cùng nữ nhân băng hàn Tiên Thần đại lục nháy mắt đụng nhau

Ầm một tiếng, Mạnh Hạo máu tươi phun ra, nhưng lại một đầu đụng tới, nữ nhân băng hàn sắc mặt biến hóa, lập tức tránh lui, nhưng ngay khi nàng tránh lui ngay lập tức, Mạnh Hạo tay phải hư không một trảo nứt ra

Chiến Binh xuất hiện

Bên trong Anh Vũ trầm mặc, mặc dù rất lâu nó cũng không có tiếng vang truyền ra, nhưng một cái chớp mắt này, trên Chiến Binh lại nhiều hơn một cỗ cuồng bạo ý

Bì Đống cũng xuất hiện, hóa thành áo giáp bảo vệ Mạnh Hạo, đồng thời, chó ngao cũng bay ra, gầm thét hóa thành áo choàng, áo choàng màu đỏ, áo giáp màu trắng, Chiến Binh cuồng bạo, thân ảnh yêu dị, cặp mắt màu đỏ

Lúc này Mạnh Hạo tóc dài bay bay, sát ý ngập trời

Trong tiếng nổ vang, hắn tiếp xúc với đám người Tiên Thần đại lục, một đường khí phách ngập trời, Chiến Binh sở quá, chết rất nhiều

Tiếp theo một cái chớp mắt, vị đại hán thô kệch Ma Giới đại lục sải bước, một bước, hai bước, ba bước

Hắn đi ra bảy bước, khí thế vào giờ khắc này cũng bạo tăng vô tận, khiến cho cả người hắn giống như chiến thần

Khi tới gần Mạnh Hạo, gầm nhẹ một tiếng, một quyền đánh ra

Thần Thất Đạp! Mạnh Hạo chợt xoay người, tay trái nắm tay, Sát Thần chi quyền, lập tức đánh ra

Trong nháy mắt đối kháng với nhau, gió lốc hướng về bốn phía điên cuồng khuếch tán

Mạnh Hạo máu tươi phun ra, đại hán cũng lui về phía sau, khóe miệng tràn ra máu tươi, đang muốn cất bước tái chiến, nhưng Mạnh Hạo lui sau lại là xoay người một đường giết hướng Tiên Thần đại lục

Đại hán Ma giới nhíu mày, hừ lạnh, cùng tu sĩ và cường giả Ma Giới đại lục cũng theo đó sát nhập vào trong Tiên Thần đại lục

Thực lực song phương rất nhanh thì giao hòa với nhau

Cả chiến trường lập tức hỗn loạn

Nơi Mạnh Hạo đi qua, tử vong vô tận, tốc độ của hắn cực nhanh, khí tức thay đổi, một hơi thở trước khí phách vô biên, tiếp theo một cái chớp mắt hung tàn vô cùng, bắt được một tu sĩ Tiên Thần, hung hăng hút một cái, Huyết Yêu Đại Pháp khi hắn hóa thân làm yêu, uy lực bạo tăng, trực tiếp bị hút đi sinh mạng

Lôi đỉnh xuất hiện, Mạnh Hạo thuấn di một cái, trực tiếp xuất hiện tại xa xa

Nơi đó đang có không ít tu sĩ đang giết hướng con bướm, Mạnh Hạo nhanh chóng xuất hiện, vẻ mặt dữ tợn, vung tay áo

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, những tu sĩ phía trước hắn này toàn bộ máu tươi phun ra, cũng có mấy người trực tiếp thân thể vỡ nát, trở thành tro bụi

Mạnh Hạo toàn thân máu tươi, nhưng lại cười ha hả, trong tiếng cười mang theo điên cuồng, tiếp tục đánh ra! Từ con bướm bay ra, mọi người đuổi giết, Mạnh Hạo xuất thủ, tất cả chỉ là thời gian hơn mười hít thở

Nhưng trong hơn mười hít thở này, Mạnh Hạo một người lại kềm chế tất cả mọi người, khiến cho con bướm kia lúc này cách hắc động lốc xoáy càng ngày càng gần

Ngươi muốn chết! Nữ nhân băng hàn Tiên Thần đại lục trong mắt sát khí tràn ngập, trong nháy mắt lại tới, chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Lần này nàng không trở lại là một người, phía sau của nàng, ba lão già cửu nguyên tu vi,cũng trong trầm mặc tới gần

Mạnh Hạo trong mắt ánh sáng đỏ lóng lánh, không chần chờ chút nào, vung tay một cái

Từng ngọn núi xuất hiện, căn nguyên chi pháp lại vào giờ khắc này hiển lộ, đối kháng nữ nhân băng hàn

Cùng lúc đó, ba lão già kia cất bước, mục tiêu không phải Mạnh Hạo, mà là phía sau Mạnh Hạo, con bướm đã đi xa

Nhưng bọn họ vừa muốn xuyên qua Mạnh Hạo mà qua, Mạnh Hạo cười to, tay phải nâng lên hung hăng vung lên! Hư vô chấn động, thiên địa run rẩy, lập tức Chí Tôn Kiều, ầm ầm phủ xuống

Khi cây cầu kia xuất hiện, nữ nhân băng hàn cùng với ba lão già kia đều vẻ mặt có chút phức tạp, nhưng không dừng lại, trong nháy mắt tới gần, Mạnh Hạo cười to

Chí Tôn Kiều của ta, từ trong đường của ta trừ đi, cho ta hoàn toàn vĩnh hằng

Băng diệt!

Trong tiếng cười của Mạnh Hạo, Chí Tôn Kiều nổ vang run rẩy, từng cái khe nứt sau khi xuất hiện, từng đạo cường quang từ trong bộc phát ra, lại

vào lúc này trực tiếp nổ vang!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1756: Vì Hy Vọng

Lần này là thực sự nổ tung, là từ trong đạo của Mạnh Hạo trừ đi, hóa thành lực lượng kinh người, dùng một lần đánh ra cản trở ba lão già, khiến cho ba lão già này biến sắc, trong lúc nhất thời lại không có cách nào xuyên qua, chỉ có thể lui về sau.

Nhưng gần như trong nháy mắt ba lão già lui về phía sau, cường giả trong Ma Giới đại lục kia, trừ đại hán thô kệch ra, còn có ba tu sĩ, cũng có tu vi cửu nguyên, ba người này, một nữ hai nam, trong đó một nam một nữ là trung niên, người cuối cùng là một lão già, mặc áo bào rộng lớn, trong tay cầm cây trượng bằng xương... ba người chạy thẳng tới phía con bướm.

- Người nào cũng không được đi qua! Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời vừa hô, nhấc lên tay phải lập tức cung tên xuất hiện, liều mạng bị nữ nhân băng hàn kia đánh bị thương nặng, thân thể thụt lùi, hắn không kịp lau đi máu tươi nơi khóe miệng, lập tức giương cung, bắn ra liên tiếp mười mũi tên!

Những mũi tên như mười đạo cầu vồng xé hư không bay thẳng tới ba người một nữ hai nam kia.

”Rầm rầm” tiếng động quanh quẩn, mười mũi tên này ẩn chứa sinh mạng của Mạnh Hạo, trong bạo phát lập tức tạo thành lực xung kích cực mạnh, khiến cho ba người kia cũng giống như ba lão Tiên Thần đại lục, đều bị cản trở một chút.

Cũng đúng lúc này, trong nháy mắt từ Tiên Thần đại lục rầm rầm bay ra một luồng sáng, thẳng tới Mạnh Hạo, tốc độ cực nhanh, chính là ngay lúc Mạnh Hạo giương cung bắn ra mười mũi tên kia, với thời gian chuẩn xác, hoàn toàn không cho Mạnh Hạo có khả năng né tránh chút nào.

”Ầm” một tiếng, luồng sáng này trực tiếp che phủ Mạnh Hạo ở bên trong.

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, toàn thân lập tức bay lùi như diều đứt dây, khí tức tức thì suy nhược, sau đó, thân thể hắn thuấn di một cái, xuất hiện ở phía trước mọi người, tóc tai bù xù, ngực mơ hồ, thân thể lảo đảo... nhưng lại nở nụ cười, nụ cười kia mang thê lương, khiến người ta không biết là cười hay khóc.

Phía trước hắn là vô số tu sĩ song phương, trong đó cường giả cửu nguyên có hơn tám người, mỗi người đều vô cùng cường hãn, có lẽ đều không phải là cửu nguyên đỉnh phong, nhưng chỉ cần là cửu nguyên, là có tư cách chấn nhiếp bốn phương tám hướng trong tinh không mênh mang này.

Gần như ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo dịch chuyển tới, tám người này cũng cất bước chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Mà phía sau bọn họ hai đại lục, thời khắc này ánh sáng của Tiên Thần đại lục xuất hiện lần nữa; còn trên Ma Giới đại lục, truyền ra tiếng long ngâm, một con minh long mang theo thương tang cổ xưa, bỗng nhiên bay ra, bay thẳng tới nơi này.

Mạnh Hạo thân thể run rẩy, vẫn ở chỗ cũ cười, nhấc tay lên, Dương Cung trong tay bỗng nhiên tản ra ánh sáng sáng chói, giống như mặt trời!

- Không có biện pháp khác... Bạo đi! Mạnh Hạo cười to, cây cung trong tay hắn là chí bảo của Cửu Phong ngày xưa. Lúc này sau khi sáng rực đến cực hạn, chớp mắt một cái hào quang dừng lại, rồi sau đó... là “ầm ầm” tự bạo!

Cả cây cung tức thì trong tiếng nổ “ầm ầm”, tan vỡ bắn ra bốn phương tám hướng, hóa thành vô số mảnh vỡ, dưới tu vi của Mạnh Hạo thúc đẩy, như biển động gầm thét cuốn tới hướng tám người đang vọt tới trước mặt hắn.

Cung vỡ nát, lực lượng vô tận ẩn chứa bên trong, vào giờ khắc này vô cùng cuồng bạo, nổ vang bốn phía, quét ngang hết thảy, tám người kia mặc dù đều là cửu nguyên, nhưng lúc này vẫn bị ngăn cản một chút.

Gần như ngay khi bọn họ bị ngăn cản, Mạnh Hạo hóa thân thành đại bàng màu xanh, chớp mắt một cái tấn công tới. Trong tiếng nổ "ầm ầm", đại bàng màu xanh vỡ nát, hắn phun ra máu tươi, nhưng cũng đánh bị thương nặng một lão già của Tiên Thần đại lục.

Tiếp sau đó trong mắt Mạnh Hạo chớp động Tinh Thần Thạch, hóa thành tinh tú, tức khắc nổ vang, tinh tú bể ra, nhưng hắn lại liều mạng hết thảy, há miệng hung hăng cắn trên trán nữ nhân băng hàn kia.

Nữ nhân băng hàn phát ra tiếng thét thê lương, đánh Mạnh Hạo văng ra, trên trán của nàng máu thịt bầy nhầy, thân thể run rẩy, dung mạo bị hủy, sát ý lạnh lẽo dâng lên ngập trời.

Mà Mạnh Hạo nơi này, phun ra máu tươi mang theo mảnh vụn nội tạng. Hắn xoay người nhoáng một cái, lần nữa xông vào giữa đám người. Nơi hắn đi qua, chết chóc vô tận. Lôi đỉnh trên đỉnh đầu liên tục lóe sáng, trong phút chốc, thân thể hắn lại lần nữa "di hình hoán vị", trong tiếng nổ vang, ngăn cản ở trước mọi người.

Dường như, đúng như hắn nói, có hắn tại đây, sẽ không cho phép mọi người bước qua nửa bước!

Mà giờ khắc này, khoảng cách con bướm kia với lốc xoáy hắc động, đã càng gần, mắt thấy sẽ xông vào bên trong. Trong tiếng nổ "ầm ầm", ánh sáng từ Tiên Thần đại lục, trong nháy mắt tới gần, muốn phóng vượt qua Mạnh Hạo, đánh chết con bướm, mà con minh long từ Ma Giới đại lục bay ra, cũng gầm thét bay tới, cuốn lên vô số tử khí u minh, như luồng gió tử vong, bao phủ Mạnh Hạo ăn mòn hết thảy.

Thân mình Mạnh Hạo lần nữa nhoáng một cái, khi xuất hiện lại bất ngờ đã ở phía trước luồng sáng kia, mà lại dùng thân thể mình trực tiếp ngăn cản luồng sáng.

”Ầm” một tiếng, đụng chạm, Mạnh Hạo thành công ngăn cản ánh sáng, phun ra máu tươi, bị thương nặng, ý thức của hắn mơ hồ, trước mắt của hắn sớm đã là màu máu, hắn cười điên cuồng.

- Các ngươi hủy diệt Sơn Hải Giới, hủy diệt quê hương của ta, hủy diệt tộc nhân của ta, hủy diệt vô số sinh mạng...

- Một ngày nào đó, hết thảy, ta sẽ báo lại, từng chút từng chút, cho các ngươi, cảm nhận nỗi đau trong lòng ta!

Lời của hắn chứa đầy oán độc, quanh quẩn trên bầu trời, tám vị cường giả cửu nguyên phía trước hắn kia, từng người sắc mặt bất đồng, có phức tạp, có than thở, có trầm mặc, có tràn ngập sát cơ... nhưng toàn bộ lần nữa chạy tới, bọn họ đều nhất quyết không cho phép Mạnh Hạo còn sống, cũng không cho phép con bướm kia có thể trốn thoát.

Nếu cuộc chiến tranh này tồn tại đã nhiều năm như vậy, nếu vạn vạn năm trước đã rơi vào sống chết, như vậy thời khắc này, không có đạo lý nào không nhổ cỏ tận gốc!

Mắt thấy tám người lần nữa lại tới, sau lưng của bọn họ, vô số tu sĩ như sóng thủy triều vọt tới, Mạnh Hạo trong suy nhược, nâng hai tay lên vung mạnh ra.

”Đệ bát cấm, Cấm Thân Thần!”

”Đệ thất cấm, Cấm Nhân Quả!”

”Đệ lục cấm, Cấm Sinh Tử!”

”Đệ ngũ cấm...”

”Đệ tứ cấm... Đệ tam cấm... Đệ nhị cấm... Đệ nhất cấm!” Ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo vung hai tay ra, tám ấn ký trên mi tâm của hắn đồng thời sáng lóng lánh, dường như muốn dung hợp lẫn nhau!

- Bát cấm... quy nhất! Mạnh Hạo hét lớn một tiếng, chung quanh hắn lập tức xuất hiện từng đạo cấm pháp, trong chớp mắt dung hợp lẫn nhau, sau đó tạo thành một cái lốc xoáy ở phía trước hắn. Lốc xoáy này ầm ầm chuyển động, điên cuồng bành trướng, trong tiếng nổ vang cuốn về hướng tám người đang vọt tới kia.

Tám người sắc mặt hơi biến đổi một chút, từng người thi triển thần thông. Trong lúc nhất thời, hư không bốn phía như sắp vỡ vụn, tinh không run rẩy... Vào giờ khắc này điên cuồng bạo phát từng đợt khí tức diệt tuyệt hết thảy.

Trong tiếng nổ vang, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo lui ra sau; mà tám người kia, cũng đều từng người phun ra máu tươi, thương thế bất đồng... Mà thời khắc này con bướm phía sau Mạnh Hạo, đã tiến vào trong hắc động, bốn phía có vô số cái khe nứt, nhưng con bướm không có đi vào bất kỳ một khe nứt nào, mà bay thẳng tới chỗ quan tài màu xanh.

Đúng lúc này, từ Ma Giới đại lục truyền ra một tiếng thở dài, mang theo già lão cổ xưa, dường như tồn tại đã quá lâu quá lâu.

- Lão phu vốn không muốn ra tay... Cuộc chiến tranh này, cũng có quá nhiều người phản đối... Giữ vững trầm mặc... nhưng sai cũng tốt, đúng cũng được, nếu đã đến giờ khắc này, như vậy... tốt hơn là ra tay thôi! Ngay lúc lời nói truyền ra, Ma Giới đại lục chấn động, rồi từ chỗ sâu trên Ma Giới đại lục bỗng nhiên thò ra một bàn tay, dường như có thể kéo xuống cả tinh không, chạy thẳng tới con bướm bên trong hắc động phía sau Mạnh Hạo, nhẹ nhàng chụp một trảo.

Dưới một trảo này, lập tức con bướm run rẩy, nhưng lại không thể tiếp tục bay nhanh, trong vùng vẫy dường như sắp bị lôi ra ngoài hắc động.

Một khí tức ngự trị trên các tu sĩ cửu nguyên khác, vào lúc này ầm ầm nổi lên. Khí tức kia vẫn là cửu nguyên, nhưng lại hơn xa mọi người có thể so sánh, dường như cửu nguyên cũng chia là sơ trung hậu, mà hiển nhiên, tu vi của lão già ra tay này là cửu nguyên hậu kỳ!

Mắt thấy con bướm sắp nguy cơ, Mạnh Hạo cười thảm, trong mắt lộ ra quyết đoán, vung hai tay lên, lập tức Sơn Hải Giới ầm ầm biến ảo trở thành chín ngọn núi, tám vùng biển.

”Đạo tại lòng ta!”

”Ý tại mắt ta!”

”Muốn cùng Sơn Hải... Phong Thiên Quyết!” Mạnh Hạo gầm nhẹ, hai tay vung mạnh lên, lập tức chung quanh hắn chín ngọn núi nổ vang mà đi, tám vùng biển bùng phát ra, tạo thành lực lượng vô thượng chạy thẳng tới tám người phía trước, đồng thời, cũng chạy thẳng tới Ma Giới đại lục, khiến cho bàn tay kia không thể tiếp tục chụp lấy con bướm.

Ma Giới đại lục truyền ra tiếng than thở, bàn tay này lật lại thành chưởng, vỗ về phía chín núi tám biển của Sơn Hải Giới. Trong quá trình đánh tới, bàn tay này bành trướng vô hạn, đến cuối cùng, dường như khổng lồ bằng với Sơn Hải Giới. Sơn Hải bị đánh trúng, nổ vang, núi vỡ biển tiêu tan!

Nhấc lên sóng gợn to lớn, cho dù tám cường giả cửu nguyên kia cũng đều kinh hãi, nhưng tám người cũng không có dừng lại, mà ngay khoảnh khắc bay thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, Sơn Hải Giới vào giờ khắc này, không ngờ

bị một chưởng chụp nát tan, đây không phải là Sơn Hải Giới không đủ cường hãn, mà bởi vì tu vi của Mạnh Hạo không đủ để thi triển toàn bộ lực lượng của Sơn Hải Giới.

- Sơn Hải Giới của ta... Nếu Mạnh Hạo ta một ngày còn sống, ta sẽ trọng tố Sơn Hải, núi nếu không đủ, ta lấy núi của Tiên Thần Ma thay thế; nếu biển không đủ, ta lấy máu của địch nhân để rót vào!

- Như vậy, Sơn Hải Giới, vỡ nát cho ta!!! Mạnh Hạo phun ra máu tươi, phát ra tiếng quát thê lương. Ngay khoảnh khắc thanh âm của hắn quanh quẩn, trong mắt của hắn chảy nước mắt, Sơn Hải Giới là chí bảo, cũng là nhà của hắn.

Để cho nhà vỡ nát, mai táng địch nhân, chỉ vì để cho người nhà còn sống, đổi lấy an toàn sống tiếp...

”Ầm!” Một tiếng nổ vang thật lớn khó có thể hình dung, giống như một thế giới rống giận trước khi tử vong: Núi của Sơn Hải Giới, vỡ! Biển của Sơn Hải Giới, tan!

Đây mới đúng là ý nghĩa vỡ tan, đây mới đúng là ý nghĩa bạo phát!

Trong tiếng nổ vang, cả tinh không trong lốc xoáy đều run rẩy, đều vỡ tan, chuyển động của lốc xoáy này, dường như cũng có khoảnh khắc dừng lại.

Núi vỡ biển tan, tạo thành lực hủy diệt quét ngang bốn phương tám hướng, cuốn lên bầu trời. Thanh âm già nua truyền đến từ Ma Giới đại lục kia, mang đầy tức giận, mang theo giật mình, bị lực hủy diệt kia che mất.

Vô số tu sĩ Tiên Thần đại lục, tu sĩ Ma giới đại lục, vào giờ này, bị lực lượng vỡ tan của Sơn Hải nổ vang cuốn qua, từng tên một trở thành tro bụi, mặc dù là tám cường giả cửu nguyên kia, giờ này cũng đều toàn bộ

phun ra máu tươi, thi triển thần thông bảo vệ tánh mạng của mỗi người, toàn lực chống cự.

Mà con bướm bên trong hắc động, cũng trong Sơn Hải Giới nổ tung này, chở theo tất cả tu sĩ Sơn Hải, chở theo truyền thừa cùng hy vọng... vỗ cánh, vùng vẫy bay về hướng quan tài xanh... tìm sinh cơ...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1757: Sao Có Thể Nhắm Mắt

Trong lốc xoáy mờ mịt, một phiến hỗn loạn, vô số khí tức từ Tiên Thần đại lục, từ Ma Giới đại lục ầm ầm tràn ra, bao phủ bốn phía. Trước đó, Tiên Thần đại lục cùng Ma Giới đại lục hiển lộ ra lực lượng, nhìn như rất mạnh, nhưng chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Thời điểm này, dưới Sơn Hải Giới tự bạo, dường như dao động vượt qua cửu nguyên bình thường, dẫn động lực lượng nội tình chân chính trong hai phe thế lực này.

Trong thần thức tràn ra, có mấy đạo không kém chút nào so với bàn tay to che trời của lão già Ma Giới đại lục kia!

Dường như trong hai phe thế lực này nội tình rất thâm sâu, sâu không lường được, có lực lượng kinh thiên mà người thường không cách nào tưởng tượng. Mà đây cũng chính là chỗ kinh khủng của họ, cũng là nguyên nhân làm cho Cửu Phong năm đó chiến lực vượt qua cửu nguyên nửa bước, cũng đều bại vong.

Thời điểm này tuy rằng hỗn loạn, mọi người ở phía trước Mạnh Hạo cũng đều bị liên lụy trong đó, nhưng vẫn còn có hai người dựa vào tu vi cường hãn, cộng thêm cũng không ở ngay chỗ trung tâm Sơn Hải vỡ tan, cho nên mạnh mẽ đánh ra!

Một vị là đại hán thô kệch của Ma Giới đại lục, một... vị khác, là nữ nhân băng hàn bị Mạnh Hạo cắn trên trán một mảnh máu thịt... hai người này, vốn là người mạnh nhất trong tám người, thời khắc này chạy ra, liền công kích về phía Mạnh Hạo.

Nhưng ngay khoảnh khắc hai người này đánh tới, Mạnh Hạo bỗng nhiên giơ tay vỗ trên túi trữ vật, lập tức một thân ảnh một nữ nhân, bị hắn cầm lấy cổ giơ lên.

- Ngươi còn tới gần, ta giết nàng này!

Đại hán thô kệch vừa nhìn thấy nữ nhân này trong mắt chợt co rút lại, theo bản năng dừng chân, hắn mở to mắt, dường như mang theo giật mình kinh ngạc, mắt nhìn về phía nữ nhân kia, có chút không thể tin là thật.

- Ngươi...

Nữ nhân này chính là Tô Yên... năm đó Mạnh Hạo bắt được... Khi nhìn thấy đại hán này thi triển Thần Thất Đạp, Mạnh Hạo liền đoán được: Tô Yên nhất định có liên quan với Ma Giới đại lục.

Nhưng nữ nhân băng hàn của Tiên Thần đại lục, thì không có dừng lại chút nào. Nếu Mạnh Hạo không thể cản trở nàng này, có thể tưởng tượng một khi nàng ta xông vào bên trong hắc động, đối với con bướm chở tu sĩ Sơn Hải, chính là nguy cơ sinh tử.

Mà giờ khắc này, con bướm xuyên qua trong khe nứt khắp nơi, đã sắp biến mất trong hắc động, mà lúc này nữ nhân băng hàn kia, trên người hàn khí ngập trời, trong nháy mắt ngưng tụ thành một bàn tay băng hàn to lớn, định cách không chộp tới.

Mạnh Hạo đã không có gì để cản trở, thời khắc này hắn ngay cả đứng đều không vững, trước mắt đã mơ hồ, sinh mạng đều sắp khô cạn, nếu không nhờ có một ngụm yêu khí chống đỡ, thì đã vỡ nát rồi.

Nguy cơ trước mắt, Mạnh Hạo cười, thân thể hắn bay nhanh về phía sau, trong mắt nhảy lên ngọn lửa điên cuồng. Chung quanh hắn, ngay tức thì tất cả Hồn Đăng, ầm ầm toàn bộ xuất hiện!

20 ngọn đèn tắt, 13 ngọn đèn cháy!

Giờ khắc này, hắn lựa chọn không phải tắt đèn, mà... dùng Hồn Đăng tự bạo, ý đồ làm trì hoãn nữ nhân băng hàn kia. Hắn phất tay một cái, những Hồn Đăng chạy thẳng tới nữ nhân băng hàn.

- Bạo! Mạnh Hạo quát lên, thanh âm khàn khàn, trong suy nhược còn mang theo ý dữ tợn.

Chiến đến lúc này, Mạnh Hạo đã sức cùng lực kiệt, thủ đoạn có thể sử dụng, gần như toàn bộ dùng ra, trận chiến đấu này bạo phát thời gian không lâu, thậm chí có thể nói rất ngắn, nhưng trong thời gian ngắn ngủi, lại bùng phát ra thảm thiết kinh người.

Chí Tôn Kiều vỡ nát, Dương Cung vỡ nát, nhiều thần thông của Mạnh Hạo, đều bị đánh tan, cấm pháp quy nhất, Phong Thiên Quyết, đủ loại hết thảy, đều tiêu tan... thậm chí ngay cả Sơn Hải Giới, cũng đều tan vỡ trong tinh không, rốt cục khiến cho Mạnh Hạo, một lần lại một lần cản trở bước chân của mọi người, giúp cho con bướm kia, giờ khắc này ở trong hắc động, cấp tốc bay tới trước, khoảng cách quan tài xanh càng ngày càng gần.

Thậm chí, đã sắp tới trình độ khiến người ta bất lực không thể xoay chuyển trời đất.

Mà trước mắt, Mạnh Hạo sao có thể để hết thảy những nỗ lực này của mình thất bại như vậy, nữ nhân băng hàn này, Mạnh Hạo không biết tên gọi là gì, nhưng cho dù chết đi... hắn cũng không cho phép đối phương đi qua nơi này!

Thanh âm của hắn vang vọng, Hồn Đăng của hắn ngay khoảnh khắc này tất cả tắt, toàn bộ trong tiếng nổ “âm ầm” đều vỡ vụn, đồng loạt tan vỡ, nổ tung!

Hồn Đăng tự bạo lúc này, giống như Mạnh Hạo tự bạo tu vi, tiếng nổ ngập trời, hóa thành lực xung kích cuốn về phía nữ nhân băng hàn, ý đồ ngăn cản. Nữ nhân này sắc mặt biến đổi, hừ lạnh một tiếng cắn răng, cất bước, lập tức ngoài thân thể tạo thành lớp lớp băng lạnh lẽo. Đó là băng màu lam, mới vừa xuất hiện, nữ nhân này không có dừng lại chút nào, trực tiếp ào tới đụng chạm với lực lượng tự bạo 20 ngọn Hồn Đăng của Mạnh Hạo.

”Rầm rầm...” Cho dù là Sơn Hải Giới tan vỡ trước đó, thời khắc này bốn phía hỗn loạn, nhưng lực lượng tự bạo của Hồn Đăng va chạm cùng nữ nhân băng hàn này, tạo thành thanh âm như cũ quanh quẩn bốn phương tám hướng, rất nhiều người nghe được, nhìn lại.

Lớp băng vỡ vụn “rắc rắc”, nữ nhân băng hàn phun ra máu tươi, nhưng thân thể của nàng, lại cố gượng chống cự lại Hồn Đăng tự bạo của Mạnh Hạo, cất bước tức khắc chạy ra.

- Còn chưa có nổ xong, ngươi không đi được! Mạnh Hạo trước mắt sớm đã mơ hồ, khóe miệng lộ ra nụ cười như chế giễu, như khóc như không khóc, trong mắt chớp chớp 13 ngọn Hồn Đăng mất đi hồn hỏa, thiêu đốt trong u sắc kia!

- Bạo!

Mạnh Hạo lên tiếng, đồng thời, Hồn Đăng thiêu đốt kia tự bạo nổ vang, ngọn Hồn Đăng thứ nhất, ngọn thứ hai, ngọn thứ ba, ngọn thứ tư... ngọn Hồn Đăng thứ 13, ngay lúc này, nối tiếp nhau tự bạo, những Hồn Đăng chưa có bị tắt này, lực lượng tự bạo càng kinh người hơn, hỗn loạn hơn, cuồng bạo hơn... vả lại chúng tan vỡ làm thương tổn cho Mạnh Hạo, còn lớn hơn!

Nhưng lúc này, Mạnh Hạo không cần thiết, đã đến nước này rồi, trừ con bướm của Sơn Hải Giới, cái gì hắn đều không cần thiết!

”Rầm rầm...” Nữ nhân băng hàn biến sắc, phun ra máu tươi, không ngừng bấm quyết, thần thông khuếch tán, thuật pháp nổ vang, chống cự lại với Hồn Đăng tự bạo của Mạnh Hạo... ngọn đèn thứ bảy, ngọn đèn thứ tám, ngọn đèn thứ chín...

Tự bạo còn đang tiếp tục, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu đen, thất khiếu hắn đều đang chảy máu. Trong cơ thể hắn, thời khắc này cũng đang nổ vang, ngũ tạng lục phủ đều vỡ nát, sinh cơ đã đứt đi, chỉ còn lại có một ngụm yêu khí, kiên cường chống đỡ bản thân không nhắm mắt!

- Không nhìn thấy con bướm của Sơn Hải Giới an toàn, ta sao có thể nhắm mắt! Mạnh Hạo hộc máu, nở nụ cười.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, ngọn Hồn Đăng thứ 10, thứ 11, thứ 12, đồng thời nổ tung, khiến cho nữ nhân băng hàn rống giận, nàng liên tục bị ngăn cản, thời khắc này mắt thấy con bướm kia sắp biến mất trong hắc động, tiến vào bên trong khu vực người ta bất lực xoay chuyển trời đất, bất kỳ kẻ nào cũng không thể cách không bắt trở về.

- Tiên căn nhất thiết phải chặt đứt!!! Nữ nhân băng hàn phát ra tiếng gào, toàn thân máu huyết vận chuyển, “ầm” một tiếng, tóc của nàng trở thành màu đỏ, cả người khí huyết tràn ngập, cưỡng ép áp chế lực lượng Hồn Đăng tự bạo của Mạnh Hạo, cất bước định đi ra.

Mạnh Hạo còn đang cười, thời khắc này tất cả Hồn Đăng của hắn, chỉ còn lại có một ngọn!

Đó là... Hồn Đăng bổn mạng của hắn, là một cái trọng yếu nhất trong tất cả Hồn Đăng, tuyệt đối không thể xuất hiện sự cố, nếu không, một khi đèn này bị hao tổn, đối với tu sĩ chính là hạo kiếp sinh tử.

Thậm chí có truyền thuyết, nếu Hồn Đăng bổn mạng còn, thì tu sĩ nếu có những Hồn Đăng khác vỡ nát, đều không phải là không thể tái hiện, Hồn

Đăng bổn mạng này là rễ, là mầm móng, là hết thảy căn nguyên!

Nhưng trước mắt, Mạnh Hạo trong tiếng cười, ở khoảnh khắc nữ nhân băng hàn khí huyết ngập trời kia muốn cưỡng ép chạy ra, trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên vẻ tàn nhẫn, Hồn Đăng bổn mạng của hắn... vào lúc này, ầm ầm nổ tung!!!

Hồn Đăng bổn mạng, tự bạo!!!

Hồn Đăng bổn mạng này nổ tung, uy lực của nó cực lớn, vượt qua tất cả Hồn Đăng trước đó. Trong tiếng nổ "ầm ầm", trực tiếp xé mở hư không, tạo thành một lực lượng hủy thiên diệt địa, trực tiếp bao phủ nữ nhân băng hàn ở trong đó.

Nữ nhân băng hàn phát ra tiếng gào thê lương... Khi hết thảy tiêu tan, nữ nhân băng hàn toàn thân vỡ nát, hồn của nàng chạy ra, nhưng mắt thấy cũng sắp bị liên lụy vỡ nát, đột nhiên một luồng sáng từ Tiên Thần đại lục tràn ra, khoảnh khắc bao phủ hồn của nàng, bảo vệ an toàn, đồng thời, hồn nữ nhân này nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo.

Nàng nhìn thấy, là Mạnh Hạo mất đi sát ý trong mắt.

Khóe miệng Mạnh Hạo không ngừng tràn ra máu tươi, Hồn Đăng toàn bộ vỡ nát, đại biểu tu vi của hắn, sinh mệnh của hắn... cũng đều vỡ nát, nhưng hắn còn đang cười, bởi vì một khắc này, con bướm đã vào sâu trong hắc động, không một ngoại nhân nào có thể chụp bắt ra.

Hắn không biết có phải ảo giác hay không, thậm chí nhìn thấy con bướm chở tất cả thân nhân bằng hữu của hắn, đã rơi vào trên quan tài xanh... được thời gian nơi đó bao phủ, tản ra màu sắc sặc sỡ.

Vào giờ khắc này nụ cười của Mạnh Hạo, cũng đổi thành nhu hòa, hắn mệt mỏi, hai mắt của hắn dường như mất đi sức lực mở ra, dần dần muốn khép kín.

Bốn phía nổ vang, rống giận, dường như biến thành rất xa xôi...

Cho đến một thanh âm bén nhọn, mang theo thê lương, mang theo gào thét, quanh quẩn bên tai hắn, quanh quẩn bốn phía, hắn mới nhớ tới, đó là... thanh âm của Anh Vũ, tim của hắn run lên, thanh âm này buồn rầu, khiến hắn run rẩy, trong mơ hồ hắn nhìn thấy Anh Vũ.

Trong trí nhớ, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy vẻ mặt Anh Vũ như vậy, bi thương như vậy...

Anh Vũ toàn thân lông đều dựng lên, thân mình nó lộ ra thê lương, trong mắt có huyết lệ chảy xuống, truyền ra tiếng kêu bén nhọn trong tinh không, làm cho lòng người ta đau đớn.

Giống như là tuyệt vọng đến cực hạn, giống như là bi thương đến điên cuồng.

Anh Vũ, không biết từ khi nào bay ra, thời khắc này gương đồng cũng xuất hiện trong tinh không, tiếp theo chớp mắt một cái, đã bị tất cả cường giả của Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục nhìn thấy.

Bọn họ nhìn thấy gương đồng, nhìn thấy Anh Vũ, ngay khoảnh khắc này trong mắt của bọn họ lóe ra ánh sáng kỳ dị.

Cùng lúc đó, Bì Đống cũng xuất hiện, nó vừa khóc, vừa hóa thành áo giáp, bao phủ Mạnh Hạo ở bên trong, không ngừng đưa sinh cơ của mình vào cơ thể Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo đừng chết! Ngươi không nên chết a, ta còn chưa có nói đủ với ngươi đâu, ta còn có rất nhiều chuyện, rất nhiều câu muốn nói với ngươi, ngươi như vậy là không đúng, ngươi như vậy là thất đức, ngươi như vậy là sai lầm...

Chó ngao bị thương nặng, thời khắc này huyễn hóa ra, dùng thân thể kéo lại Mạnh Hạo, cho dù sinh cơ của nó cũng đang tiêu tán, nhưng trong mắt chấp nhất, dường như cho dù mình chết đi, cũng không cho phép ai làm thương tổn chủ nhân của nó.

Chó ngao như thế, Bì Đống như thế, Anh Vũ như thế!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1758: Anh Vũ Lựa Chọn

Cuộc chiến tranh đến thời khắc này, đã thực sự là đoạn cuối, Sơn Hải Giới của Mạnh Hạo đã vỡ nát.

Cuối cùng con bướm kia chở theo hy vọng của Sơn Hải Giới, dường như đã đến gần quan tài xanh bên trong hắc động lốc xoáy, ở nơi đó đôi cánh khẽ run, dường như loáng thoáng hiện lên từng khuôn mặt, đang buồn rầu nhìn tinh không mênh mang ngoài hắc động từ xa, nhìn dường như khoảng cách cực xa, đã không thấy được Mạnh Hạo.

Tinh không mênh mang trong một cái chớp mắt này, dường như dừng lại.

Thế giới trước mắt Mạnh Hạo đã mơ hồ, ý thức của hắn đang nhanh chóng tiêu tán, thanh âm bên tai, dường như đều cách xa năm tháng, không ngừng bị kéo dài, mơ hồ không chừng, dường như khoảng cách cực xa.

Nếu không có tiếng kêu thê lương của Anh Vũ, có lẽ hắn đã nhắm nghiền hai mắt. Thời khắc này cố gượng mở ra, Mạnh Hạo cảm nhận được Bì Đống điên cuồng, cảm nhận được chó ngao bi ai, cảm nhận được Anh Vũ đau thương.

Khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra nụ cười, chỉ là nụ cười này mang theo tiếc nuối, mang theo áy náy.

- Không cần để ý tới ta... các ngươi... tự do rồi!

Ngay lúc Mạnh Hạo nói ra câu nói này, chó ngao run rẩy, ngửa mặt lên trời rống lớn, cắn chặt quần áo Mạnh Hạo không nhả, dường như nó hiểu rõ, một khi buông ra, sẽ là vĩnh viễn cách biệt.

Bì Đống cũng vậy điên cuồng, sinh cơ của nó, hết thảy của nó, giờ khắc này đều không ngừng đưa vào cơ thể Mạnh Hạo, cho dù thân thể của nó đang dần dần biến thành màu xám tro, cũng phải duy trì sinh cơ cho Mạnh Hạo, kéo lại cái mạng của hắn không buông tay.

Anh Vũ cười thảm, nhìn bốn phía, nhìn tinh không mênh mang, trong mắt nó dần dần lộ ra kiên quyết và quyết đoán.

Mà lúc này, tu sĩ của Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục ở bốn phía đông hằng hà sa số, tầng tầng lớp lớp vây quanh Mạnh Hạo. Sơn Hải Giới tan vỡ, tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục, khiến cho hai nơi đại lục, thời khắc này tràn ngập rất nhiều khe nứt, nếu không phải hai nơi đại lục đều có ẩn chứa nội tình quá sâu, sợ là thời khắc này đại lục đều sẽ từng bộ phận sụp xuống, giống như hạo kiếp.

Trong vô số tu sĩ vây quanh, cường giả cửu nguyên của Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục cất bước tới gần. Anh Vũ bay ra, trong mắt đầy quả quyết!

Nó không có thoát đi, không có trầm mặc tránh né như dĩ vãng, mà ngay khoảnh khắc này nó bay ra. Trên thân nó tản ra ánh sáng màu sắc sặc sỡ!

Gương đồng nổi lên sau lưng nó, phong cách cổ xưa, duy chỉ có trong mặt gương tràn ra cảm giác thần bí, dường như bên trong ẩn chứa bí ẩn vô tận, có thể khiến cho người ta mê cuồng, làm cho ánh mắt mọi người, đều khoảnh khắc ngưng tụ.

Cùng lúc đó, Anh Vũ phát ra tiếng gào thê lương, nó nhìn chằm chằm tất cả mọi người bốn phía, rồi đưa mắt nhìn phương xa, nhìn Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục!

Theo tiếng gào thê lương của Anh Vũ, tất cả mọi người bốn phía đều biến sắc. Nhất là cường giả cửu nguyên của hai đại lục kia, thời khắc này

đều mặt biến sắc, bởi vì bọn họ thấy được, theo tiếng gào của Anh Vũ, gương đồng kia... lại đang vỡ vụn!

Chính mắt thấy Sơn Hải Giới vỡ nát, mắt thấy lựa chọn của Mạnh Hạo, Anh Vũ nơi này, trong lòng nó phức tạp, nó mơ hồ có chút không thể đối mặt với Mạnh Hạo, bởi vì nó xem ra, nguyên nhân hết thảy tai họa, chính là chính nó.

”Nếu như không có ta, Sơn Hải Giới sẽ không bị diệt...”

”Nếu như không có ta, Tiểu Hạo Tử sẽ không chết...”

”Nếu như không có ta, hết thảy đều sẽ không phát sinh...”

”Bì Đống nói đối, ta là nguyên nhân hết thảy, ta là thất đức, ta là không đúng, ta không nên... tồn tại.” Anh Vũ cười thảm, gương đồng vỡ vụn càng ngày càng nhiều. Mà trong tiếng “ồ” lên của tu sĩ bốn phía, mấy cường giả cửu nguyên kia đều chạy nhanh đến, chạy thẳng tới Anh Vũ.

Chẳng những bọn họ như thế, thậm chí khí tức cổ xưa của tồn tại trên Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục, cũng đều trong phút chốc bao phủ bốn phía gương đồng, dường như muốn ngăn cản gương đồng tự bạo.

Nhưng dường như trên cảnh giới của bọn họ, không thể làm được điểm này, mặc cho họ ngăn cản như thế nào, đều không thể làm dừng lại tự bạo của gương đồng, của Anh Vũ kia...

Ngay khi Anh Vũ hấp dẫn chú ý của mọi người, Bì Đống bao trùm toàn thân Mạnh Hạo, không ngừng đưa vào sinh cơ, bỗng nhiên thân thể chấn động, nó nhìn Anh Vũ, dường như trong minh minh nghe được Anh Vũ truyền thanh âm cho mình.

- Còn không đi!!! Thanh âm này, không phải dùng thần thức truyền ra, không phải dùng lời nói truyền ra, mà là cảm giác, là cảm giác đã tạo

thành qua bao nhiêu năm tháng giữa Bì Đống và Anh Vũ.

Bì Đống cười thảm, nó biết, vị ngũ gia mấy đời dây dưa với mình này, đã lựa chọn cái chết, dùng cái chết của mình làm giá cao, hấp dẫn chú ý của mọi người, để lại cho mình thời gian... bảo vệ Mạnh Hạo, hoặc là... đưa Mạnh Hạo rời khỏi nơi này... không được chần chờ.

”Tiểu Hạo Tử đối với ta rất tốt...” Bì Đống cười, nó nhớ lại rất nhiều ký ức, tuy rằng hỗn loạn, tuy rằng lung tung một chút dường như ký ức không thuộc về nó... Rất lâu, nó lựa chọn đè xuống những ký ức này, không suy nghĩ nữa... nó thích không có tim không có phổi đối kháng với Anh Vũ, thích nói đâu đâu với Mạnh Hạo, thích làm kẻ chững chạc...

Nhưng hôm nay, sau khi nhìn ra lựa chọn của Anh Vũ, Bì Đống cười, nó cười cười, thân thể bao trùm toàn thân Mạnh Hạo. Trong chớp mắt, đột nhiên tản ra ánh sáng nhu hòa, ánh sáng này vừa tản ra liền tạo thành một lực lượng truyền tống kinh người.

Rõ ràng là nó, dùng sinh mạng của mình là nguyên, triển khai một truyền tống sinh mạng... Truyền tống trận này, có thể đưa Mạnh Hạo đi, mà giá cao là sinh mạng của nó, từ nay về sau đoạn tuyệt.

Truyền tống loại này đã rất lâu rồi, nó sẽ không làm như vậy, nhưng hôm nay, thấy Mạnh Hạo gần như chết đi, thấy lựa chọn của Anh Vũ, nó nguyện ý làm như vậy, nó muốn làm như vậy.

Mạnh Hạo thân thể chấn động, ý thức của hắn phần lớn thời gian mơ hồ, khi thì rõ ràng nhìn thấy Anh Vũ thê lương, cảm nhận được lựa chọn của Bì Đống, thân thể hắn run rẩy, hắn muốn ngăn cản, nhưng hắn không há miệng được, thương thế của hắn quá nặng, hắn không làm được ngăn cản hết thảy chuyện xảy ra.

Trong mắt của hắn chảy nước mắt, đồng tử đỏ thẫm kia thời khắc này bi thương giống như biển nước mắt.

- Các ngươi... Mạnh Hạo lẩm bẩm, nói chỉ có chính hắn có thể nghe được.

”Ầm” một tiếng, hào quang truyền tống của Bì Đống nơi này, trong nháy mắt bạo phát. Tu sĩ của Tiên Thần đại lục và Ma giới đại lục ở bốn phía, lập tức phát hiện. Ngay tức thì, từ trên Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục, liền truyền ra hai luồng ý thức, một phủ xuống Anh Vũ gương đồng, lần nữa ngăn cản tự bạo, mà một luồng ý thức khác thì chạy thẳng tới hướng Bì Đống, dường như muốn cắt đứt truyền tống của Bì Đống!

Chó ngao rống lớn, trực tiếp phóng đi, nhưng hoàn toàn không phải là đối thủ của ý chí phủ xuống kia, nó phun ra máu tươi bị cuốn ra, nhưng nó vẫn như cũ bảo vệ bên cạnh Mạnh Hạo, mà ý chí kia, cũng chạy thẳng tới Bì Đống.

- Để hắn đi!!! Đúng lúc này, truyền ra thanh âm của Anh Vũ, thê lương hơn, nó đang tự bạo cũng ngay lúc này dừng lại, duy chỉ có thanh âm quanh quẩn khắp tinh không mênh mang.

- Để hắn đi!!!

- Để hắn rời khỏi nơi này, ngũ gia cam nguyện... bị lau đi ý thức!

- Ta biết các ngươi cần gương đồng, ngũ gia cũng biết trong các ngươi, không ai có thể tách rời ngũ gia và gương đồng... Hôm nay, ta cam nguyện bị lau đi! Anh Vũ rống lớn, mặc dù là đến giờ khắc này, dường như nó cũng không quên tự xưng là ngũ gia.

- Nếu các ngươi không đồng ý, ngũ gia tự bạo vỡ nát gương đồng, thì các ngươi... ai cũng không lấy được!!!

Anh Vũ nói giọng bén nhọn, truyền khắp bốn phía, tất cả tu sĩ đều chấn động tâm thần.

Dường như lo lắng những người này không tin, thân thể Anh Vũ trong chớp mắt, bắt đầu tan rã, mơ hồ, linh trí của nó, ý thức của nó, cũng bắt đầu tan vỡ, như nó nói, nó cam nguyện bị lau đi ý thức, cam nguyện từ nay về sau không còn là chính mình, mà là biến thành một khí linh chân chính... không có ý thức của mình...

Mắt thấy một màn phát sinh này, ý chí phủ xuống muốn chộp tới Bì Đống và Mạnh Hạo kia, cũng tức khắc dừng lại một chút.

Đúng lúc này, lực lượng truyền tống đến từ Bì Đống, đã bạo phát đến cực hạn, thân thể nó bao trùm thân thể Mạnh Hạo đang nhanh chóng trở thành màu xám tro, nhanh chóng mất đi sinh mạng, tính cả Mạnh Hạo cùng chung, đang từ từ mơ hồ, hào quang truyền tống khuếch tán, trong tiếng nổ “ầm ầm”, dường như sắp truyền tống rời đi.

Đúng lúc này, đột nhiên đại hán tráng kiện đến từ Ma giới kia, cặp mắt nhoáng một cái, cất bước chạy thẳng tới hướng Mạnh Hạo. Mục tiêu của hắn không phải Mạnh Hạo, mà là túi trữ vật của Mạnh Hạo, là Tô Yên trước đó bị Mạnh Hạo bắt uy hiếp hắn, còn ở trong túi trữ vật của Mạnh Hạo.

Mà hận ý của đại hán này với Mạnh Hạo, cũng vì Tô Yên kích phát trở thành sát ý. Lúc này ngay khoảnh khắc tới gần, bước chân vào phạm vi truyền tống, hắn giơ tay, chụp một cái về phía Mạnh Hạo nơi đó.

- Không được!!! Bốn phía lập tức có người lên tiếng, mà ý chí phủ xuống kia, dường như cũng nhấc lên sóng gợn, Anh Vũ toàn thân nổ vang, hình như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Ngay khoảnh khắc đại hán chụp tới, lực lượng truyền tống bạo phát toàn diện, trong tiếng nổ “ầm ầm”, thân thể Mạnh Hạo và Bì Đống, chớp mắt một cái liền biến mất.

Đại hán kia chụp vào khoảng không, hung hăng bước một bước, lúc ngẩng đầu ánh mắt lộ ra màu máu.

Cùng lúc đó, Anh Vũ cười, ý thức của nó đang tiêu tán. Ngay chớp mắt cuối cùng tan đi, nó nhìn theo hướng Mạnh Hạo biến mất, trong mắt mang theo không đành lòng, mang theo chúc phúc, mang theo tiếng thở dài.

- Có lẽ, không có ngày gặp lại... Trong tiếng lẩm bẩm, Anh Vũ nhắm nghiền hai mắt.

Một lát sau, khi cặp mắt nó lần nữa mở ra, thân thể của nó tản ra hào quang năm màu, hiển lộ ở trước mắt mọi người, đã không còn là một con Anh Vũ lông tạp, mà màu sắc sặc sỡ, là khí linh của gương đồng... có khí tức Chí Tôn, tản ra đạo vô thượng...

Ánh mắt của nó lạnh lùng, dường như có thể đóng băng tinh không mênh mang, chôn vùi tất cả hồi ức.

Trên thân của nó có uy áp kinh người, áp chế mọi người bốn phía, toàn bộ tâm thần run lên, mặc dù là cửu nguyên cũng đều kinh hãi. Đại hán tráng kiện kia, thậm chí cảm thấy ánh mắt của Anh Vũ vượt qua thiên uy, khiến trong lòng hắn chấn động mãnh liệt.

Dường như dưới ánh mắt đó, hết thảy suy nghĩ tận đáy lòng đều sẽ bị nhìn thấu.

Ánh mắt kia cao cao tại thượng, giống như Chí Tôn trong thiên địa, giống như Chủ Tể tinh không mênh mang, ngạo thị chúng sinh, khiến người ta không nhịn được muốn đi cúng bái.

Gương đồng sau lưng nó, tràn ra khí tức chí cao vô thượng, làm cho tinh không mênh mang này nhấc lên sóng gợn, dường như chuyển động thành một cái lốc xoáy to lớn, trong tiếng nổ “ầm ầm”, tất cả tu sĩ đều

không tự chủ được, trong lòng nảy sinh cảm giác kính sợ.

- Bổn linh đến từ Thương Mang Đạo, trôi đi vạn vạn giới tinh không...

- Nói ra... nguyện vọng của các ngươi... Thanh âm thương tang cổ xưa lạnh như băng, từ trong miệng Anh Vũ vang vọng tinh không...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1759: Sơn Hải Giới Khác

- Chỉ là, nguyện vọng này chỉ có thể hứa hẹn lần sau, sau lần này, bổn linh sẽ ngủ say, trôi đi vạn vạn giới tinh không, lần nữa thức tỉnh... mới có thể hứa hẹn ý nguyện thứ hai! Gương đồng rực rỡ, Anh Vũ cao cao tại thượng kia, nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm truyền khắp bốn phương tám hướng, vang vọng tinh không mênh mang.

Giờ khắc này, trên thân nó tràn ra uy áp, khiến Tiên Thần đại lục run rẩy, khiến Ma Giới đại lục chấn động, tất cả tu sĩ bốn phía đều hô hấp dồn dập, tâm thần không ổn định, mạnh như cửu nguyên đều cố áp chế tu vi, mà cường giả nội tình ở trên hai đại lục, từ đầu đến cuối hoặc là trầm mặc, hoặc là truyền ra ý chí kia, thời khắc này cũng đều trong lòng chấn động.

Bọn họ cảm nhận còn rõ ràng hơn, trên thân Anh Vũ, trên gương đồng, lúc này bọn họ đã nhận ra một tia... ý chí của tinh không, đó là ý chí chỉ sợ ngay cả bọn họ đều không thể lay chuyển, đó là tinh không chỉ có... Siêu Thoát mới có thể đo lường!

Mà Siêu Thoát, bao nhiêu năm rồi, trong thiên địa, trong tinh không mênh mang, bốn đại giới cũng vậy, vô số giới cũng thế, cũng chỉ có ít ỏi mấy người như vậy làm được...

Còn lại, đều không thể Siêu Thoát, chỉ có thể nhìn lên.

Theo lời nói của Anh Vũ truyền ra, Tiên Thần đại lục cùng Ma Giới đại lục, khí tức của tất cả mọi người trong một chớp mắt này, mơ hồ xuất hiện ý đối địch!

Nguyện vọng, chỉ có một!

Anh Vũ không có nói sai, trên thực tế với nội tình của Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục, có thể lừa gạt bọn họ vốn là khả năng không lớn. Sau phút trầm mặc ngắn ngủi, nội tình của Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục, lập tức tản ra ý chí, dường như đang trao đổi với nhau.

Kết quả sau cùng là gì, rất nhiều người đều không thể biết được, chỉ biết là, ba ngày sau: gương đồng tiêu tán, hóa thành vô số điểm sáng, như một lốc xoáy ánh sáng bay vào tinh không mênh mang, biến mất, không thấy bóng dáng.

Mà lốc xoáy chỗ con bướm chở theo hy vọng của Sơn Hải Giới này, cũng có Chí Tôn cửu nguyên không cam lòng, muốn đi vào, nhưng không có cách nào xông vào bên trong... không thể không rời khỏi lốc xoáy kia.

Thậm chí Thế Giới Điệp của Ma Giới đại lục, cũng có bay ra, mô phỏng theo Sơn Hải Giới, muốn đi vào trong lốc xoáy, nhưng chẳng biết tại sao đều thất bại. Vả lại trọng yếu nhất là bên trong hắc động lốc xoáy này, trên đường đi thông tới chỗ quan tài xanh, tồn tại thời gian loạn lưu vô tận, bước chân vào bên trong, năm tháng trôi qua bất đồng với ngoại giới. Như vị đại hán tráng kiện kia, vừa bước chân vào chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, lại dường như vượt qua vạn năm, khiến cho hắn vô cùng hoảng sợ lập tức thối lui ra.

Mặc dù là tồn tại cổ xưa của hai đại lục, cũng đều tản ra thần thức tra xét, sau đó vứt bỏ ý định đuổi giết, đồng thời báo cho tất cả mọi người: “Chỗ này... không phải Siêu Thoát, không thể đi vào!”

Về phần vì sao Thế Giới Điệp của Sơn Hải Giới, có thể bước chân vào bên trong, điểm này, không ai có đáp án chính xác, mà cách nói duy nhất, dường như... Nơi đó, có người nào đó chào đón Sơn Hải Giới đi vào.

Hai đại lục dừng lại bên ngoài lốc xoáy không lâu, sau đó nơi này lần

nữa xuất hiện 33 đại lục, hóa thành 33 Thiên, giống như Sơn Hải Giới lúc trước, phong ấn chỗ này, trấn áp ở bên trong.

Lưu lại một phần tu sĩ của Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục, còn có những dị tộc còn sống sót trong trận chiến Sơn Hải Giới kia, lần nữa trú đóng ở nơi này.

Ngoài 33 Thiên, Đạo Phương sắc mặt có chút phức tạp, cũng có khẽ thở dài, yên lặng khoanh chân ngồi xuống, trước mặt đặt một cây trường côn. Trên mặt thương tang cổ xưa của hắn, từ từ nhắm nghiền hai mắt, hắn tiếp tục trấn thủ tại chỗ này. Trong tương lai, sẽ nhất nhất chém chết bất kỳ tu sĩ Sơn Hải nào có ý đồ bay ra ngoài 33 Thiên...

Mà ở ngoài Đạo Phương, lần nữa bố trí Vô Lượng Kiếp, lan rộng ra bốn phía, sáp nhập vào tinh không mênh mang, khiến cho nơi này, trở thành một... Sơn Hải Giới mới...

Giống như có thủy có chung, giống như là một vòng tuần hoàn.

Không ai có thể đi vào, tu sĩ Sơn Hải Giới cũng không thể đi ra! Không lâu sau, Tiên Thần đại lục cùng Ma Giới đại lục rời đi, trở về lại khu vực thuộc về bọn họ... Rốt cuộc là Tiên Thần chiếm được nguyện vọng, hay là Ma giới hoàn thành ý nguyện hứa hẹn? Điểm này, có lẽ chỉ có chính bọn nó mới biết được!

Về phần Mạnh Hạo bị truyền tống đi, Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục, cũng không quan tâm lắm! Mạnh Hạo ở trong mắt bọn họ xem ra là đã chết rồi! Mặc dù là truyền tống đi, giờ này có lẽ cũng chỉ là trở thành một khối thây khô trôi lơ lửng trong tinh không mênh mang mà thôi.

Mặc dù như thế, nhưng vẫn có một đám tu sĩ Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục, được mỗi bên phái ra, đi vào tinh không mênh mang tìm kiếm thi thể Mạnh Hạo!

- - - - - - - - - - - -

Thời gian trôi qua, tinh không vẫn như cũ...

Dường như hết thảy chuyện xảy ra, đối với cả tinh không mênh mang mà nói, chỉ là một sự kiện bé nhỏ không đáng kể, chỉ là một cái giới tan vỡ, chỉ là một thiên địa dịch chuyển.

Tinh không mênh mang vẫn là tinh không mênh mang, lốc xoáy vẫn là ánh sáng xanh, vô số chủng tộc, vẫn dựa theo tồn tại từ xưa tới nay, có quy tắc đi săn thú thì đi sinh hoạt, Tiên Thần và Ma Giới đại lục, vẫn ngang dọc như trước.

Dường như thế giới, đích xác sẽ không vì một người biến mất, mà bị biến đổi.

Cho đến mười năm, trăm năm, ngàn năm... Thời gian như nước chậm rãi trôi qua, trừ đi hồi ức của rất nhiều người, cũng phủ lên suy nghĩ của rất nhiều người...

33 Thiên ngoài lốc xoáy quan tài xanh, tu sĩ trên đó qua các thời đại, cũng dần dần quên mất nơi này, đã từng có một người gọi là Mạnh Hạo.

Quên mất nơi này, đã từng có một thế giới tan vỡ; quên mất nơi này, đã từng phát sinh chuyện cũ, chỉ nhớ là bọn họ phải trấn thủ con bướm trong lốc xoáy kia... mọi người gọi con bướm là... Sơn Hải Điệp.

Chỉ có một số người không nhiều lắm, sau đó nhớ lại từng hình ảnh ngàn năm trước, rồi lại khẽ thở dài. Đạo Phương, chính là một người trong đó, khi hắn thức tỉnh, khi thì nhìn con bướm trên quan tài xanh trong lốc xoáy, khi thì ngẩng đầu nhìn về phía tinh không mênh mang, khi thì... nhớ lại Anh Vũ kia cam nguyện lau đi ký ức; nhớ lại Bì Đống cam nguyện chết đi; nhớ lại chó ngao màu máu kia che chở... nhớ lại... người

kia... một người vì thế giới mà điên cuồng tự bạo!

- Thế giới của chúng ta, gọi là... Sơn Hải Giới! Bên trong lốc xoáy, trên quan tài màu xanh, trong một con bướm gần như dừng lại, tồn tại hai đại lục, trên đó dựng một pho tượng nam nhân, được vô số người quỳ lạy.

Có thanh âm phát ra tại rất nhiều địa phương trên hai đại lục này, từ rất lâu luôn nói lên như vậy, nói cho hậu nhân biết tên của thế giới bọn họ...

- Mà Sơn Hải Giới, vào rất nhiều năm trước, là Chí Tôn Tiên Giới, thống lĩnh ba ngàn hạ giới...

- Lần đầu tiên hạo kiếp, là ở vào rất nhiều rất nhiều năm trước, vạn vạn năm...

- Khi đó, ba ngàn hạ giới làm phản, có hai thế lực bên ngoài xâm lấn, Cửu Phong Chí Tôn quật khởi, cùng Hải Mộng Chí Tôn, Tiên Cổ Chí Tôn liên hiệp rất nhiều cường giả, cùng chung sức chống lại, bảo vệ quê hương của chúng ta!

- Trận chiến ấy, Chí Tôn Tiên Giới tan vỡ, chí bảo Sơn Hải Giới của Cửu Phong Chí Tôn luyện chế, xua tan ngoại địch, hóa thành thế giới, trở thành quê hương của hậu nhân!

- Mà đó, chỉ là trận chiến đầu tiên...

- Trận chiến thứ hai, phát sinh ở một ngàn năm trước, thế lực bên ngoài đã từng tiêu diệt Chí Tôn Tiên Giới, lần nữa phủ xuống, mà ba ngàn hạ giới làm phản năm xưa hóa thành 33 Thiên, khai chiến cùng Sơn Hải Giới!

- Trận chiến ấy, Thủy Đông Lưu Chí Tôn, với mưu lược kinh thiên, tính ra sinh cơ!

- Trận chiến ấy, Hải Mộng Chí Tôn vì Sơn Hải Giới, bỏ ra sinh mạng tìm được phương hướng!

- Mà trọng yếu nhất... là trận chiến ấy, Chí Tôn của chúng ta, Mạnh Hạo Chí Tôn, ngang trời xuất thế, thu được truyền thừa của Thủy Đông Lưu, thu được tạo hóa tuyệt thế, trở thành người chủ Sơn Hải Giới, ngài mang theo chúng ta, tấn công ra ngoài!

- Phương gia của ngài, chính là gia tộc chí cao vô thượng, là vị trí của chúng ta giờ này!

- Cha mẹ của Mạnh Hạo Chí Tôn, hóa thành đôi cánh của Sơn Hải Điệp, mang chúng ta bay đến nơi này...

- Trận chiến ấy, Mạnh Hạo Chí Tôn một người, chống lại hai thế lực lớn, chống lại tất cả tu sĩ để kéo dài thời gian, cho chúng ta tìm tới sinh cơ...

- Trận chiến ấy, Hồn Đăng của ngài tắt vỡ nát, đạo pháp của ngài vỡ ra, Sơn Hải Giới cũng tan vỡ... Trận chiến ấy, bên cạnh ngài có một con Anh Vũ, có một bộ khôi giáp, có một con Huyết Khuyển...

- Trận chiến ấy, ngài đã đi xa, nhưng Sơn Hải Giới còn đây!

- Sơn Hải Giới, vĩnh viễn, vĩnh viễn, sẽ không mất đi truyền thừa! Chúng ta đã từng là Chí Tôn Tiên Giới, quá khứ chúng ta là Sơn Hải Giới, hôm nay... chúng ta là... thế giới của Mạnh Hạo!

- Ngài không phải tiên, ngài là yêu, yêu của Sơn Hải Giới, Yêu Tôn của chúng ta!!!

- Một ngày nào đó, Yêu Tôn sẽ trở lại, mang theo hứa hẹn của ngài; mang theo điên cuồng của ngài; mang theo chúng ta... tiêu diêt 33 Thiên, mang chúng ta... đánh tới quê hương của hai thế lực lớn kia; mang theo chúng ta... Cho dù lật đổ cả tinh không mênh mang này, cũng phải... Báo

Thù!!!

- Báo thù, báo thù, báo thù!!!

Trong thế giới của con bướm, rất nhiều thời gian, rất nhiều khu vực, thanh âm như vậy liên tục quanh quẩn, mỗi một tu sĩ Sơn Hải Giới, đều giáo dục con cháu của mình như vậy, đều cắn răng, ngậm lệ nóng, nói ra chuyện đã từng là máu và giết chóc!

Trong những người này, mập mạp, Vương Hữu Tài, còn có người đã từng là đồng bạn của Mạnh Hạo, dần dần trong thời gian một ngàn năm này, nhất nhất nổi lên, bọn họ mang theo cừu hận, mang theo chấp nhất, ở trong thế giới Sơn Hải Điệp này, ẩn giấu hết thảy sát cơ, để tích lũy, để chờ đợi... tới một khắc báo thù kia!

Chờ đợi Mạnh Hạo về tới, Yêu Tôn phủ xuống!

Bọn họ không tin... Mạnh Hạo đã chết!

Còn có một nữ nhân cũng không tin, nàng ở tại Phương gia, địa vị của nàng trong Phương gia, vô cùng tôn cao, nàng là Hứa Thanh, nàng là thê tử của Yêu Tôn!

Nàng cùng Phương gia còn đây, thì tinh thần tu sĩ Sơn Hải ở thế giới này, vĩnh viễn tồn tại.

Tinh thần này, là truyền thừa của một chủng tộc, là ngọn lửa bất diệt của tất cả mọi người.

Mỗi một buổi tối, trên một ngọn núi chí cao vô thượng trong Sơn Hải Điệp, đều có thể thấy thân ảnh của một nữ nhân dưới trăng sáng.

Nàng luôn lặng lẽ nhìn bầu trời, dường như đang đợi... chờ đợi...

- Sau luân hồi, huynh đợi muội mấy trăm năm... Giờ này, muội chờ huynh thời gian dài đằng đẵng...

- Mạnh Hạo... huynh đang ở đâu, huynh không có rơi xuống, đúng không... Muội có thể cảm giác, huynh... vẫn còn đâu đó!

Nữ nhân nhỏ giọng lẩm bẩm.

Một năm, một năm, lại một năm nữa...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1760: Đồng Thau Cải Mệnh

Tinh không mênh mang, vô biên vô tận, có lẽ có đầu cuối... nhưng đến nay trừ phi Siêu Thoát, nếu không, dường như vẫn chưa có người nào, có thể chân chính trên ý nghĩa, đi tới đầu cuối tinh không mênh mang.

Nơi này quá lớn, tồn tại giới nhiều lắm, tồn tại tộc nhiều lắm, tồn tại hung hiểm, tồn tại lốc xoáy, tồn tại rất nhiều sinh mạng nói không rõ, không nói rõ, cũng tồn tại một cái lại một cái truyền thuyết đã từng tan vỡ.

Ngoài ra, còn có bụi bậm, cũng là vật thường thấy nhất trong tinh không mênh mang vô tận này. Trong những thứ bụi bậm kia, có hài cốt, có đá vụn, có pháp bảo, hết thảy tất cả, đều có thể tìm được trong bụi bậm đó.

Thời khắc này, trong tinh không mênh mang, không biết vị trí cụ thể, có một hài cốt trôi lơ lửng nơi đó, không biết trôi đã bao nhiêu năm, hài cốt này đã khô héo nhưng không có rữa nát. Hắn mặc một bộ khôi giáp, áo giáp sớm đã rạn nứt, trở thành màu xám tro.

Bên cạnh còn có một con chó khô quắt, dường như đã chết, nhưng thủy chung vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

Thi hài cũng thế, áo giáp cũng vậy, đều không có sinh cơ, dường như đã chết quá lâu quá lâu.

Mặc dù là túi trữ vật, cũng đều lộ ra một cái lổ thủng, tất cả vật phẩm bên trong phần lớn đều tiêu tan trong tinh không mênh mang... cũng có một nữ nhân, tại nhiều năm trước, trốn ra túi trữ vật, không biết bị lạc ở phương nào trong tinh không mênh mang này.

Mà túi trữ vật rốt cuộc vì sao vỡ ra, nữ nhân kia cũng không biết, nàng chỉ nhớ là sau khi túi trữ vật vỡ ra, khoảnh khắc nàng xuất hiện, liền nhìn thấy người khiến nàng tràn đầy hận ý kia, áo giáp mặc trên người sáng lên một cái.

Từ đó về sau, chính là gió của tinh không mênh mang thổi tan tất cả, cũng thổi nàng bay tới phương xa.

Chỉ có cỗ thi thể kia ở trong gió vẫn như cũ trôi lơ lửng đi xa. Nếu cẩn thận nhìn xem, có thể thấy được, có một ngọn đèn đồng thau ở khoảnh khắc túi trữ vật vỡ ra kia không có đi xa, mà lơ lửng trên mi tâm của thi thể này, từ từ hạ xuống.

Ngọn đèn đồng thau kia, đã từng sửa lại vận mệnh của người hài cốt này!

Làm cho Thủy Đông Lưu cũng đều không thể tính ra, không thể hiểu rõ.

Nó lơ lửng trên mi tâm của hài cốt này. Khi bên trong cơ thể hài cốt này còn Hồn Đăng, nó rất ít xuất hiện, mặc dù có xuất hiện, cũng đều không có hào quang chút nào. Lúc này, khi bên trong cơ thể hài cốt này không còn Hồn Đăng, thì cây đèn đồng thau rốt cục xuất hiện.

Người chủ hài cốt này từng có suy đoán, hắn suy đoán, cây đèn đồng thau cải mệnh lấy ra từ ngọn đèn Tiên Cổ Đạo Tràng này, có lẽ... chính là Hồn Đăng của một nhân vật nào đó.

Hắn không biết thuộc về người nào, cũng không thể phán đoán.

Thời gian trôi qua... ngọn đèn đồng thau mỗi một năm, đều sẽ sáp nhập vào một chút, mười năm sau, trăm năm sau, ngàn năm sau... vào hôm nay ngọn đèn đồng thau đã biến mất, nó hoàn toàn dung nhập vào mi tâm của thi thể này.

Có lẽ, cũng chính vì có cây đèn đồng thau này, thi hài này trong một ngàn năm nay không có bất kỳ tồn tại nào có thể tới gần, đều là né tránh ra từ xa.

Giữ cho thi thể hoàn chỉnh, đồng thời, dường như cũng có khả năng cho người chủ hài cốt này, lần nữa mở mắt ra...

Dần dần, không biết bắt đầu từ khi nào, từ trên thi hài tràn ra một tia khí tức như có như không, khí tức kia tương tự tiên, dường như ma, trong quỷ dị hay thay đổi mang theo hung tàn... Nếu như có người đã từng tham dự chiến tranh Sơn Hải Giới xuất hiện ở nơi này, thì có lẽ rất nhanh sẽ nhận ra, đây là... Yêu khí!

Thuộc loại khí tức của Yêu Tôn... vị tồn tại trong truyền thuyết của Sơn Hải Giới kia!

Hài cốt này, chính là Mạnh Hạo!

Năm đó sau khi được Bì Đống truyền tống ra ngoài, hắn liền mất đi ý thức, tuy nhiên trước một hơi thở mất đi ý thức, tất cả mọi chuyện xảy ra trước đó, toàn bộ hiện lên trong óc của hắn, hắn nhìn thấy Anh Vũ lau đi ý thức, thấy Bì Đống hy sinh đổi lấy truyền tống... sau khi nhìn thấy hết thảy, tim của hắn như bị xé rách, đầu óc của hắn quay cuồng, hắn không thể đi ngăn cản, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn...

Giữ lại huyết lệ, cho đến sau khi truyền tống, trước khi mất đi ý thức, hắn cười, nụ cười kia thê lương, nụ cười kia trước sau như một mang theo điên cuồng... hắn không cam lòng cứ như vậy chết đi.

Hắn muốn đi liều mạng một lần, hắn muốn đi để cho mình lần nữa trở về, hắn không biết nên làm như thế nào, hắn nghĩ tới niết bàn tồn tại trong huyết mạch của mình, hắn cũng nghĩ đến ngọn đèn đồng thau bên trong túi trữ vật kia.

Dùng chút khí lực cuối cùng lấy ra cây đèn đồng thau, thi triển một bí pháp đặc thù truyền thừa của Thủy Đông Lưu. Bí pháp kia là Hồn Đăng đoạt xá người khác. Đây vốn là một thuật pháp rất điên cuồng, mặc dù là Thủy Đông Lưu cũng chỉ là giữ lại trong trí nhớ, nhưng cũng không nghĩ là có thể thành công...

Cùng lúc thi triển pháp này, Mạnh Hạo mất đi ý thức, tất cả thời gian sau đối với hắn đều trống rỗng.

Mà thân thể hắn trong một ngàn năm này, không ngừng khô héo, sinh cơ đã bị diệt tuyệt, hết thảy đều tiêu tan... Duy chỉ có ngọn Hồn Đăng kia thủy chung duy trì dung hợp, cho đến một ngày này, ngay khi cây đèn đồng thau hoàn toàn dung hợp vào mi tâm của Mạnh Hạo, trong cơ thể hắn dần dần xuất hiện biến đổi long trời lỡ đất.

Trong cơ thể hắn thi thoảng có tiếng sấm quanh quẩn, là ngọn đèn đồng thau kia đang từ từ thay thế Hồn Đăng bổn mạng đã mất của Mạnh Hạo, với cây đèn đồng thau làm cây đèn bản mạng, trọng tố kinh mạch, trọng tố tu vi!

Máu thịt của hắn khô héo, nhưng mỗi một ngày đều có lực lượng khí huyết mạnh hơn nảy sinh; ngũ tạng lục phủ của hắn vốn đã khô héo, nhưng giờ này, dường như đang chậm rãi sống lại, cho đến mấy ngày sau, qua một ngàn năm, khi tiếng nhịp tim thứ nhất truyền ra từ ngực Mạnh Hạo, tinh không mênh mang chung quanh hắn nổ vang, tinh không run rẩy, dẫn tới vô số sinh mạng ẩn núp ở bốn phương tám hướng, dường như bị làm kinh sợ, lập tức tản ra.

Khi lần nữa truyền ra tiếng tim đập, trong cơ thể Mạnh Hạo, có máu tươi từ trong trái tim phát ra, chảy đi toàn thân, làm cho những máu khô héo kia toàn bộ sống lại!

Thân thể của hắn dần dần không còn là hoàn toàn khô héo, mà đã có phập phồng.

Theo máu tươi vận chuyển, ngọn đèn đồng thau trong cơ thể hắn đang từ từ thiêu đốt, có làn khói xanh tỏa ra, sáp nhập vào mỗi một tấc máu thịt trong toàn thân Mạnh Hạo, sáp nhập vào tu vi của hắn, khiến cho giờ khắc này trên người của hắn cháy lên sinh cơ.

Một khí tức cực mạnh, thậm chí khiến bốn phía tinh không đều run rẩy. Trong cơ thể hắn, ngay khoảnh khắc này ầm ầm bạo phát, thân thể hắn run rẩy, hai mắt hắn cũng run rẩy, dường như đang ngưng tụ một lực lượng để... mở mắt ra.

Lực lượng này càng ngày càng mạnh, cùng lúc đó, khí tức trên người hắn cũng kinh khủng hơn, khiến cho tinh không bốn phía nhấc lên lốc xoáy. Lốc xoáy này trình độ rối loạn có lẽ không bằng gương đồng Anh Vũ nhấc lên tinh không mênh mang lúc trước, nhưng trước mắt vẫn rất là kinh người.

Nhưng, cũng chỉ kéo dài mấy nhịp thở, khí tức này dần dần suy yếu, thân thể Mạnh Hạo cũng từ từ không còn run rẩy, hai mắt của hắn dường như mất đi khí lực mở ra, từ từ bình tĩnh.

Dường như, lực lượng bạo phát này còn chưa đủ để Mạnh Hạo thức tỉnh, hoặc là, hắn muốn mở mắt ra cần lực lượng rất lớn, cần nhiều sinh cơ... thời khắc này còn không thể ngưng tụ.

Mà hắn còn phải tiếp tục chờ đợi...

Từ từ, thân thể hắn lần nữa khô héo, trái tim của hắn ngừng đập, máu tươi của hắn, từ từ lại khô xuống, khí tức hắn cũng đều tản đi, cả người hắn không có gì khác biệt với thi hài trước đó... chỉ có một lũ sinh cơ, từ trước không tồn tại, biến thành tồn tại, giống như ngọn lửa đang chậm rãi thiêu đốt.

Thời gian trôi qua, lại qua đi mười năm, Mạnh Hạo vẫn trôi lơ lửng trong

tinh không mênh mang, cho đến một ngày, trong tinh không phía trước hắn, xuất hiện một chiếc phi toa.

Trên phi toa chất đống một số tạp vật, nhìn xem cẩn thận, những tạp vật kia rõ ràng đều là vật bụi bậm trong tinh không, bị người thu lấy đặt trên đó, trong đó còn có mấy thi thể khô héo rách nát.

Trừ những vật này, trên phi toa còn khoanh chân ngồi một thiếu nữ. Thiếu nữ rất trẻ, nhưng ăn mặc cũng rất ra vẻ người lớn. Rõ ràng bộ dáng xinh đẹp thanh tú, nhưng cố tình làm ra dáng khắc khổ, dường như không muốn để người khác với tuổi tác xem nhẹ mình.

Tu vi của nàng không yếu, có thể bay nhanh trong tinh không mênh mang này, bản thân cần là cường giả mới có thể có can đảm làm được, giờ khắc này ở bốn phía thiếu nữ tràn ra dao động, rõ ràng là một Đạo Cảnh.

Bên cạnh nàng, còn có một thiếu niên. Thiếu niên kia bộ dáng rất yếu đuối, dường như bảo sao nghe vậy. Hắn ngồi phía sau thiếu nữ, thi thoảng ngẩng đầu nhìn về phía tinh không, trên mặt mang theo tò mò và khẩn trương, nhìn quanh bốn phía, nhưng hiển nhiên tò mò chiếm đa số... Thế nhưng không lâu lắm, lại bị thiếu nữ kia khiển trách một phen.

- Đệ phải nhớ kỹ, từ nay về sau nhất định phải ngẩng đầu ưỡn ngực, phải xuất ra khí thế, không thể để cho người ta nhìn thấu sơ hở!

- Đệ phải mọi lúc mọi nơi nhớ kỹ, đệ là con trai trưởng của Vân gia! Đệ đã từng là con trai trưởng của gia tộc huy hoàng nhất trong phiến tinh không này. Lần này Thánh nữ của đại phái Thương Mang chiêu tế, nhất định sẽ lựa chọn đệ! Thiếu nữ kiên định lên tiếng.

- Mà đại phái Thương Mang ở trong tinh không này, là thế lực to lớn có thể chống lại với Tiên Thần đại lục và Ma giới đại lục kia, sau lưng của bọn họ, nghe nói có truyền tống trận đi thông ra ngoài tinh không mênh

mang! Thiếu nữ trong mắt lộ ra mong đợi.

- Nhưng mà... nhưng mà giờ này Vân gia chỉ là một tộc nhỏ, tỷ nói những chuyện kia... là không biết đã bao nhiêu năm trước rồi... đệ cũng không phải thật sự là con trai trưởng Vân gia! Thiếu niên cúi đầu, yếu ớt nói.

- Ngậm miệng! Vậy thì thế nào? Lão tổ đời một của Vân gia, đã từng có một ước định với Thương Mang Phái: con trai trưởng của Vân gia có thể tại bất kỳ năm tháng, bất kỳ thời đại nào, kết thành đạo lữ với một vị Thánh nữ của đại phái Thương Mang. Trước đây Vân gia sa sút, chìm đắm trong phàm trần, sớm đã tán loạn, không có năng lực đi hoàn thành ước định với Thương Mang Phái, thì cũng thôi đi! Giờ này ta biết chuyện này, lại mua được tờ ước định kia, bằng vào chí bảo của gia tộc, ta có thể phát huy chiến lực nhị nguyên, nhất định sẽ thành công! Thiếu nữ trợn mắt, thiếu niên kia lập tức cúi đầu. lùn nửa khúc.

- Hơn nữa, chúng ta cũng không thấy được cao tầng của Thương Mang Phái, chúng ta còn có hôn ước trong tay, đến lúc đó trước mặt nhiều người ta lấy ra, Thương Mang Phái tuy rằng cường đại, Thương Mang Phái sẽ vì sĩ diện, cũng phải giảng đạo lý, cho dù không thừa nhận, cũng phải cấp cho chúng ta những chỗ tốt... mới đúng đạo lý! Thiếu nữ đang nói, hình như có điều phát hiện, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía cách đó không xa. Ở đó có một cỗ hài cốt, đang chậm rãi trôi lơ lửng, đang trôi ngang qua phi toa của thiếu nữ này, thiếu nữ khẽ “ồ” một tiếng.

- Khối cổ thi này bảo tồn thật hoàn chỉnh, bên cạnh còn có con chó! Thiếu nữ giơ tay lên, cách không chụp một trảo, kéo Mạnh Hạo tới gần, cẩn thận nhìn mấy lần, sau đó cặp mắt thiếu nữ tỏa sáng.

- Không tệ không tệ, tiền đi đường lần này, bán những thứ tạp vật kia và thi thể này, kể từ đó chính là lời chứ không lỗ nha! Thiếu nữ mặt mày hớn hở, lập tức ném Mạnh Hạo và chó ngao lên phi toa, đặt chung một chỗ với những tạp vật bụi bậm cùng với mấy cổ thi thể khác, lại hạ một

chút cấm chế... sau đó phủi tay một cái, quay đầu lại khiển trách thiếu niên...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1761: Thương Mang Chung Minh Chí Tôn Đến

Nữ tử khiển trách thiếu niên căn bản không chú ý đến Mạnh Hạo trên phi toa, thân thể giống như chớp mắt, mí mắt run nhẹ, nhưng vẫn không có khí lực mở ra, cuối cùng từ từ yên tĩnh lại.

Nữ tử này càng không chú ý đến sau khi Mạnh Hạo lên trên phi toa nhìn như bình thường nhưng trên thực tế lại dần dần xuất hiện lốc xoáy, trong Thương Mang này dường như có từng tia sương mù, đang bị phi toa này hấp thu.

Thông qua phi toa, những sương mù này tựa như bị chuyển hóa, dung nhập vào cơ thể Mạnh Hạo, giống như con sông tiến vào trong dòng sông đã khô cạn, khoảnh khắc đã tiêu tán, nhưng vô thủy vô chung càng ngày càng nhiều.

Còn Mạnh Hạo, thương thế của hắn quá nặng, dường như dựa vào lực lượng của chính mình, dường như không thể trực tiếp hấp thu những sương mù Thương Mang này, lúc này thông qua phi toa này chậm rãi ngưng tụ khí lực mở mắt.

Thời gian trôi qua, tốc độ phi toa này bất tri bất giác càng lúc càng nhanh, nữ nhân kia thỉnh thoảng khiển trách thiếu niên, đối với tốc độ phi toa này biến nhanh, rất lâu sau mới phát hiện, sửng sốt một lát, sau đó cười ha ha.

- Tiểu đệ ngươi xem, không hổ là Thương Mang đại phái, bọn họ ở bốn phía tinh không, rõ ràng gia trì căn nguyên nào đó, có thể ở nơi này tốc độ nhanh hơn, hơn nữa ta phán đoán, căn nguyên này hẳn có thể phân biệt được có địch ý hay không, người có địch ý tốc độ càng ngày càng

chậm, đối với người không có địch ý càng ngày càng nhanh. Nữ tử dường như cảm giác mình tìm được đáp án, cười ha ha, thiếu niên sau lưng sửng sốt một chút, dường như cảm thấy không phải bộ dạng như vậy, nhưng cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể gật đầu, lộ ra ánh mắt sùng bái.

Hắn hiểu rõ, đầu tỷ tỷ của mình không đủ dùng, vừa hợp ý vừa thiện lương, vả lại thích nhất ánh mắt người khác, quan trọng nhất là... sau khi tỷ tỷ cao hứng nhất định khiển trách ít đi rất nhiều.

Chôn nghi ngờ vào đáy lòng, thiếu niên bắt đầu hồi tưởng chuyện đã xảy ra ở đoạn đường này, khi thì trên đường đối lập thấy những phi toa khác, tỷ tỷ của hắn cũng không chú ý nhưng hắn ở nơi này lại không thể không chú ý, dần dần hắn bắt đầu đưa mắt vào những thi thể này cùng trong tạp vật trên phi toa.

Cho đến khi hắn nhìn về phía Mạnh Hạo, hắn mơ hồ nhớ, tỷ tỷ của hắn mang thi thể hoàn chỉnh vào phi toa, tốc độ phi toa này mới chậm rãi biến nhanh.

Có thể tu vi của hắn nhìn không ra bất kỳ đầu mối nào, thấy thế nào cũng chỉ là một khối thi thể, mấy ngày sau, thiếu niên chôn nghi ngờ ở đáy lòng nhưng ngày thường, còn có thể quan sát Mạnh Hạo một chút.

Mạnh Hạo đã tỉnh.

Thức tỉnh không phải thân thể hắn mà là hồn hắn, hắn ở phi toa này hấp thu lực lượng Thương Mang đến trình độ nhất định, hắn phảng phất như làm một giấc mộng, mà lúc này tuy rằng thanh tỉnh, những vẫn còn cảm giác trong mộng.

Hồn hắn đau nhói, hắn nghĩ tới Sơn Hải Giới, nghĩ tới cha mẹ, nghĩ tới tỷ tỷ, nghĩ tới Hứa Thanh, nghĩ tới từng một khuôn mặt quen thuộc.

Nghĩ tới con bướm kia cuối cùng rơi vào trên quan tài xanh.

Hắn nghĩ tới Anh Vũ, nghĩ tới thời khắc mất đi sinh cơ, hóa thành áo giáp Bì Đống, hết thảy đều trở thành quá khứ, lúc này bồi bạn hắn chỉ có chó ngao.

Chó ngao không chết mà giống như ngủ đông, rơi vào ngủ mê, vì bảo vệ Mạnh Hạo, nó bỏ ra giá cao quá nhiều, lúc này chỉ có thể ngủ say.

”Thù này... phải báo!!”

”Sơn Hải Giới... ta sẽ trở về! !”

”Cha mẹ, tỷ tỷ, Thanh nhi... Chờ ta...” Hồn Mạnh Hạo trên phi toa này dường như nhìn về phương xa, hắn không biết con bướm Sơn Hải Giới ở phương hướng nào, hắn chỉ có thể dựa vào cảm giác tìm hương vị quen thuộc.

Đau nhói, còn tại vĩnh hằng làm tính tình Mạnh Hạo tựa hồ biến đổi, hắn trở nên lạnh như băng, trở nên trầm mặc.

Hắn cũng nhận ra nguyên nhân mình còn sống, nơi này có liều lĩnh của Bì Đống, có bảo vệ của chó ngao càng trọng yếu hơn là trước khi hắn mất đi ý thức, lấy cây đèn đồng thau... của ngọn đèn kia!

Ngọn đèn đồng thau thần bí khó lường, lúc này thay thế Hồn Đăng của Mạnh Hạo, không còn là 33 ngọn đăng mà chỉ có một ngọn nhưng trên cây đèn đồng thau có khí tức tràn ra, cùng dung hợp với yêu khí Mạnh Hạo, uy lực phát ra so với toàn bộ 33 ngọn đăng còn kinh khủng hơn nhiều.

- Đây rốt cuộc là cây đèn đồng thau... của ai chứ. Mạnh Hạo lặng lẽ cảm thụ biến hóa trong cơ thể, cũng chú ý hai người tỷ đệ trên phi toa này, đối với đầu óc lớn của tỷ tỷ, đối với yếu ớt nhưng tinh linh của đệ đệ,

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua cũng không để ý nữa, thiếu niên kia quan sát chính mình, Mạnh Hạo cũng lựa chọn trầm mặc.

Nhưng mà nếu không phải hai tỷ đệ này thông qua phi toa này, trời xui đất khiến làm mình hấp thu sương mù Thương Mang, nếu không còn rất lâu nữa hồn mới thức tỉnh.

Chuyện này Mạnh Hạo ghi tạc trong lòng.

Chỉ là thương thế của hắn quá nặng, cây đèn đồng thau dung hợp một ngàn năm, hắn cần thời gian mới có thể làm cho tu vi chân chính khôi phục.

Hắn chỉ có thể dằn huyết hải thâm cừu xuống đáy lòng, chờ đợi... rồi sẽ có một ngày bùng phát!

Khi hắn trong trầm mặc, thời gian trôi qua mấy tháng, vốn cần thời gian lâu hơn mới có thể đi hết đường xá, lúc này đã đến cuối, phi toa phía trước này có thể nhìn đến một nơi tồn tại... tinh tú có chút kinh người!

Bất đồng với đại lục Tiên Thần cùng Ma giới, nơi này là tinh tú!

Một viên có thể cùng các vị đại lục Tiên Thần, tinh tú kinh người, vả lại sợ rằng đại lục Tiên Thần cũng không bằng tinh tú khổng lồ này.

Thật sự là quá lớn, lớn đến cho dù còn có một chút khoảng cách cũng có thể thấy, trong Thương Mang, viên tinh tú này giống như chống đỡ tinh không.

So sánh với Sơn Hải Giới giống như khác biệt giữa con kiến cùng con voi!

Bốn phía tinh tú này có vòng màu vàng đất, nhìn kỹ có thể thấy vòng kia được hợp thành bởi vô số thiên thạch không đếm xuể, trình độ kinh

người, uy lực kinh khủng làm tất cả những ai lần đầu tiên nhìn thấy đều run động.

Lúc này, bên ngoài tinh tú có vô số cầu vồng, đang ra ra vào vào, khiến cho tinh tú này thoạt nhìn càng thêm rực rỡ.

- Thấy chưa, nơi đó chính là Thương Mang Tinh, trời ơi, sao có thể có tinh tú lớn như vậy, so với đại lục quê hương chúng ta còn lớn hơn rất nhiều rất nhiều, mười ngàn lần, trăm ngàn lần, một triệu lần... Ngữ khí ban đầu của nữ tử còn chững chạc, có thể nói lời cuối cùng, lời nói nàng không mạch lạc, ngơ ngác nhìn Thương Mang Tinh, hít sâu.

Thiếu niên bên cạnh cũng mở to mắt, trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ không chú ý tới sau lưng bọn họ lúc này, Mạnh Hạo trên phi toa đó, thân thể chấn động mạnh, mặc dù không thể mở mắt ra nhưng hồn hắn trong chớp mắt nhìn chằm chằm Thương Mang Tinh kia, ánh mắt của hồn này dường như lóe sáng kỳ dị.

- Không hổ là Thương Mang Phái... có thể cùng cấp bậc với Ma giới cùng bá chủ địa vị. Trên phi toa, nữ tử hít sâu, cặp mắt phát sáng.

- Trong truyền thuyết, khởi nguyên này tồn tại từ mảnh Thương Mang, vả lại là Thương Mang Phái duy nhất đầy đủ... của truyền tống trận bên ngoài Thương Mang!

- Tiểu đệ, ta quyết định ngươi nhất định phải cưới Thánh nữ kia vì đạo lữ! Trong mắt nữ tử quyết đoán, vừa nói vừa vung tay áo, khống chế phi toa, dựa vào gần Thương Mang Tinh.

Nhưng ngay khi dựa vào gần Thương Mang Tinh, đột nhiên một quầng sáng bỗng bùng phát từ trong Thương Mang Tinh này, quầng sáng này trong nháy mắt quét ngang bốn phía tinh không, nơi đi qua, tất cả tu sĩ chỉ cần là bên ngoài Thương Mang Tinh, bất kể là tu vi gì, đều trong

phút chốc thân thể như bị dừng lại, đọng lại ở tinh không, không thể di động, từng thần sắc hoảng sợ, không biết xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, tiếng chuông thăng trầm, bỗng nhiên truyền ra từ trong Thương Mang Tinh, tiếng chuông này mang phong cách cổ xưa, còn có hùng hậu, quanh quẩn tinh không, sương mù Thương Mang đều lui đi, có uy lực vô thượng, phủ xuống theo tiếng chuông.

”Keng!”

”Keng!”

”Keng!”

Tiếng chuông này trong phút chốc truyền ra, trong Thương Mang Tinh, tất cả tu sĩ Thương Mang Phái, tinh thần toàn bộ chấn động, đồng loạt ngẩng đầu, nhìn bầu trời, tiếng chuông này khuếch tán cả Thương Mang Tinh, chẳng những làm những tu sĩ Thương Mang Phái giật mình, càng làm nội tình Thương Mang Phái, những cường giả kia cũng đều ngẩng đầu lên.

Tiếng chuông này, khi tiếng thứ tư quanh quẩn, sắc mặt không ít người đều đại biến, tiếng thứ sáu truyền ra, trong Thương Mang Tinh đã có Chí Tôn bát nguyên, trong nháy mắt bay ra, chạy thẳng ra ngoài Thương Mang Tinh.

Nhưng không đợi Chí Tôn bát nguyên bay ra, tiếng thứ bảy quanh quẩn, làm trong Thương Mang Tinh, ở một nơi, lão già trong đại điện này cũng mở to mắt, cất bước đi, khí tức cửu nguyên bùng phát, đi về hướng tinh không, phía sau hắn rất nhiều cường giả Thương Mang Tinh hóa thành vô số cầu vồng, cùng bay nhanh ra theo.

Còn ở bên ngoài Thương Mang Tinh, tu sĩ bị đọng lại trong tinh không, chừng hơn triệu người, những người này vây quanh bốn phía, từng người

một dù không có cách nào di động, vừa hoảng sợ trong tinh thần, lại là tiếng chuông lần lượt truyền ra ngập cả trời.

Trong bọn họ, không biết tiếng chuông này đại biểu ý nghĩa gì, ngược lại không có nhiều dao động nỗi lòng, nhưng những tiếng chuông kia khiến từng người họ mở to mắt, hoảng sợ khủng khiếp nổi lên.

- Tiếng chuông... đây là Thương Mang Chung! !

- Không phải chỉ có Chí Tôn của Thương Mang Phái đến mới có thể phát ra... Thương Mang Chung!

- Ba tiếng chuông là Chí Tôn thất nguyên, sáu tiếng là bát nguyên, hơn nữa là... cửu nguyên! !

- Bảy tiếng chuông đây là... có Chí Tôn cửu nguyên đến! ! Bên ngoài Thương Mang Tinh, tất cả mọi người đều hiểu hàm nghĩa tiếng chuông này, tinh thần đều chấn động, còn ánh mắt của họ đến gần phi toa kia, gần như toàn bộ đều thấy trong tinh không lúc này duy chỉ có quầng sáng thân ảnh đọng lại!

Trên phi toa, thiếu niên mở to mắt, rung động nhìn bốn phía, hắn thấy được những thân ảnh đọng lại kia, còn nữ tử phía trước hắn lúc này cũng sửng sốt một chút, sau đó cười ha ha.

- Tiểu đệ, ngẩng đầu ưỡn ngực, xem ra ước định của Vân gia hữu hiệu rồi, ngọc giản kia ta còn không lấy ra, đã bị Thương Mang Phái phát hiện, còn có tiếng chuông hoan nghênh đều xuất hiện. Nữ tử mặt mày hớn hở, nói tới đây, thiếu niên sau lưng này, cặp chân run lên.

- Tỷ, không phải như thế... Thiếu niên chưa kịp nói xong, thấy được lúc này từ trong Thương Mang Tinh cấp tốc bay ra rất nhiều cầu vồng, cảm nhận được tu vi kinh khủng trên những người kia, nữ tử phía trước hắn lập tức kích động.

- Tiểu đệ, bọn họ tới tiếp đón chúng ta! Nữ tử phấn chấn, nhanh hít sâu, ngẩng đầu, nhìn chằm chằm mọi người.

Thiếu niên sau lưng này, cũng kinh nghi bất định, hắn mặc dù yếu ớt nhưng lại rất thông minh, lúc này luôn cảm thấy cảnh tượng này không thích hợp!

Duy chỉ có bên trong túi trữ vật của nữ tử kia lúc này có khí tức của Mạnh Hạo, mơ hồ dao động.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1762: Mồi Câu

Từ khi quầng sáng tản ra bên ngoài Thương Mang Tinh, nữ tử tính tình lớn kia khi tiểu đệ không kịp ngăn trở, đã theo bản năng thu thập hết thảy tạp vật cùng với mấy khối thi thể bao gồm Mạnh Hạo trên phi toa vào túi trữ vật.

Ý nghĩ nàng đơn giản, những thứ này tốt, cho dù đối phương coi thường, nhưng nếu vì những vật phẩm này khiến đối phương xem người hai tỷ đệ mình, làm trễ nải hôn ước, vậy liền mất nhiều hơn được.

Lúc này mắt thấy vô số cầu vồng gào thét đến, nữ tử này rất phấn chấn, vội vàng sửa sang quần áo, giả trang một bộ dạng cao lãnh, quay đầu lại thấy tiểu đệ bên cạnh khẩn trương, nữ tử này lập tức trừng mắt.

- Ngẩng đầu ưỡn ngực, nhớ kỹ ngươi là con trai trưởng của Vân gia! Nữ tử này chưa kịp nói nhiều, phía trước nàng rất nhiều cầu vồng gào thét đã đến, trong phút chốc đã xuất hiện phía trước nữ tử trên phi toa.

Người dẫn đầu là một lão già trường bào vàng sậm, lão già này tóc trắng xóa, tiên phong đạo cốt, ánh mắt lấp lánh như có sấm sét bên trong, liếc mắt một cái đã thấy hai tỷ đệ trên phi toa, sau khi quét qua người thiếu niên, lão già nhìn chằm chằm nữ tử kia, ánh mắt co lại.

Hơn mười ngàn người phía sau lão đã đến gần, thần sắc nghiêm túc, giống như gặp đại địch, đều nhìn về tỷ đệ trên phi toa.

Nhiều cường giả như vậy, uy lực lại ngập trời, mặc dù đã áp chế nhưng cũng làm cho tinh không run lên, Thương Mang khuếch tán, tạo thành cảm giác đè nén, khiến cho thân thể thiếu niên run rẩy, gần như đứng không yên, khí huyết trong cơ thể quay cuồng, như muốn nổ tung.

Dường như khí tức những người này nếu tản ra một chút đã lập tức làm thiếu niên cùng rất nhiều tu sĩ bốn phía, toàn thân tan vỡ, tan xương nát thịt.

Tỷ tỷ của hắn tốt hơn một chút, nhưng cũng đang run rẩy, cắn răng chịu đựng, tinh thần cũng run rẩy theo, ý phấn chấn giảm bớt rất nhiều, dường như... nàng nhìn không ra những cường giả Thương Mang Phái đối diện này, trong mắt bén nhọn.

- Vân gia Vân San mang theo con trai trưởng Vân Phong thế hệ này của Vân gia ta, bái kiến chư vị tiền bối Thương Mang Phái! Nữ tử theo bản năng ôm quyền, cúi đầu thật sâu, lấy ra lệnh bài thân phận mua được từ Vân gia, giơ lên thật cao.

Thiếu niên sau lưng nàng vẫn đang run rẩy, cũng nhanh ôm quyền cúi đầu, đáy lòng âm thầm kêu khổ.

Lời nàng nói ra,ánh mắt những cường giả Thương Mang Phái phía trước kia đều lóe lên, lão già dẫn đầu nhíu mày, cẩn thận liếc nhìn nữ tử tự xưng Vân San, trong ánh mắt lướt qua túi trữ vật, về phần lệnh bài thân phận kia, lão không chú ý chút nào.

- Vân gia... Sau một lúc lâu, lão già thản nhiên nói, nhìn chằm chằm túi trữ vật của nữ tử, dường như ánh mắt có thể xuyên thấu, thấy được Mạnh Hạo bên trong, một lát sau, cặp mắt lão già lóe lên, đột nhiên lắc đầu nở nụ cười.

- Khai Thương Mang, lạc tinh lộ, truyền một triệu đệ tử, xếp hàng đại lộ Thương Mang, đón khách quý! Lời nói lão vừa ra, giống như là làm ngay, tất cả cường giả Thương Mang Phái phía sau lập tức cúi đầu, cùng lúc đó, trên Thương Mang Tinh truyền ra tiếng nổ vang, tiếng nổ này khuếch tán trong tinh không, có thể thấy được bất ngờ có hai người khổng lồ đi ra từ trên Thương Mang Tinh.

Hai người khổng lồ này giơ lên một quầng tinh quang, đạp bước đến, phía sau bọn họ, tinh quanh thành đường đến thẳng phi toa.

Cùng lúc đó, sau lưng bọn họ, từng cầu vồng gào thét, bất ngờ có một triệu đệ tử Thương Mang quần áo giống nhau, bay nhanh ra, dừng lại hai bên tinh lộ này, dàn thành một cái... đại đạo một triệu.

Cảnh tượng này làm những tu sĩ đọng lại trong tinh không, từng người một mở to mắt, bọn họ cho dù không biết bảy tiếng chuông trước đại biểu hàm nghĩa gì nhưng đều biết, mở Thương Mang, người khổng lồ giơ cao tinh quang, một triệu đệ tử dàn chào, hết thảy này đại biểu cái gì.

- Đây là nghi lễ gần như cao nhất trong Thương Mang Phái! !

- Đã bao nhiêu năm rồi không thấy Thương Mang Phái bày ra nghi lễ như vậy, hai tỷ đệ kia đến cùng là lai lịch gì!

- Một triệu đệ tử dàn chào... có thể để Thương Mang Phái bày ra lễ tiết như thế, chuyện này không bình thường! Đáy lòng mọi người ù lên, mỗi một người đều vô cùng rung động.

- Mời! Lão già trường bào vàng sậm cười nhạt, thâm ý sâu sắc nhìn túi trữ vật của nữ tử kia, vung tay áo, nhường đường, những cường giả phía sau lão như đang suy nghĩ, cũng nhường đường, khiến cho đại đạo tinh quang trực tiếp trải đến phía trước phi toa.

Vân San mở to mắt, ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, đây là trong giấc mơ dĩ vãng của nàng mới có thể ảo tượng ra cảnh tượng này, lúc này lại trở thành thực tế, cho dù tính cách nàng thô hơn nữ lúc này cũng không nhịn được chần chờ.

”Vân gia lợi hại như vậy? Một gia tộc sa sút, không ngờ... không ngờ làm cho Thương Mang Phái bày ra lễ tiết như thế?”

”Ừm, xem ra Vân gia có rất nhiều bí mật, ta trước không chú ý những thứ này, đợi sau khi trở lại, ra một ít linh thạch, phải đi Vân gia thăm dò một phen.” Nữ tử suy nghĩ một chút, nếu không lại sai lệch, tinh thần phấn chấn, lập tức đi về phía trước.

Tiếp tục chí cao khí ngang về phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại líu lo nói chuyện cùng thiếu niên phía sau lưng nàng: - Đi theo ta, ngẩng đầu, thời điểm này nhớ, chúng ta là người Vân gia, ngươi là con trai trưởng Vân gia!

- Tiểu đệ ngươi xem, Thương Mang Phái này coi trọng chúng ta như vậy, ha ha. Nữ tử đi phía trước, mặc dù khó tránh khẩn trương nhưng cặp mắt lại rất sáng, đệ tử Thương Mang Phái hai bên liên tục bái kiến, những tu sĩ đọng lại bốn phía kia đều hâm mộ, ánh mắt hướng về Thương Mang Tinh.

Thiếu niên sau lưng nàng lúc này càng thêm run rẩy, cảm thấy chuyện này thật là quỷ dị, đối phương căn bản không cần kiểm nghiệm ngọc giản Vân gia, có thể tưởng tượng hết thảy nguyên do tỷ tỷ của hắn nói căn bản không phải chuyện quan trọng.

Nhưng trước mắt không có biện pháp khác, bốn phía bọn họ, lão già trường bào vàng sậm kia chưa từng rời đi, còn có mấy chục ngàn cường giả Thương Mang Phái đều như thế.

”Cái này... này căn bản không phải nghênh tiếp, đây là... đây là áp tải mà!” Da đầu thiếu niên tê dại, run rẩy theo tỷ tỷ của hắn, vẫn được vây quanh nghênh tiếp ở Thương Mang Tinh, dần dần đi qua tinh không bước chân... lên Thương Mang Tinh!

Cả Thương Mang Tinh quá lớn, không thấy được đích đến, lúc này xuất hiện phía trước hai tỷ đệ là một vùng núi mênh mông, phóng tầm mắt nhìn lại, núi trước mắt chừng hơn triệu, liên miên không ngừng, trong đó cũng có rất nhiều đám mây sương mù cắm thẳng về phía chân trời.

Từng cung điện, đứng vững trên ngọn núi đó, như ẩn như hiện, tạo thành khí thế đại phái trọng đại vô biên, nhất là giữa một triệu ngọn núi kia đều có cầu sắt liên tiếp, khiến cho nơi này, trong phạm vi vô hạn đều là nhất phái Thương Mang!

- Thương Mang Tinh có rất nhiều gia tộc tu chân nhưng môn phái... chỉ có nhất phái Thương Mang, những gia tộc tu chân kia cũng tồn tại vì Thương Mang Phái ta.

- Thương Mang Phái là căn bản của Thương Mang Tinh, có tám cửa núi, các ngươi giờ đây ở nơi này là cửa núi thứ tám.

- Còn nơi tông môn trong thiên hạ không chỗ nào không phải đất của Thương Mang Tông ta!

- Còn ở tông bản còn lại là trong Thương Mang Tinh này, cả tinh tú là rỗng bên trong... Trong phạm vi lớn hơn, nơi đó là hạch tâm của Thương Mang Phái ta.

Ngay khi hai tỷ đệ bước chân vào Thương Mang Tinh, giữa không trung thấy được triệu ngọn núi, tinh thần bọn họ chấn động mãnh liệt, lão già trường bào vàng sậm bên cạnh mỉm cười nói.

Thanh âm của lão từ từ quanh quẩn làm tỷ đệ không khỏi hít sâu, bọn họ nhìn vùng núi vô biên trước mắt, nhìn những lầu kia, nhìn điện phủ, vô số thân ảnh tu sĩ kia, bọn họ vốn tưởng rằng nơi này chính Thương Mang Phái, nhưng lại không nghĩ rằng trước mắt nơi này chẳng qua chỉ là... một phần nhỏ thôi.

Chỉ là một trong tám cửa núi ngoại bộ mà thôi.

”Cửa núi ngoại bộ đã thế này, trong hạch tâm dưới đại địa ở Thương Mang Tinh kia sẽ kinh người như thế nào...” Thiếu niên hô hấp dồn dập,

trong mắt hắn lần đầu tiên lộ ra khát vọng.

Khi tinh thần thiếu niên rung động, nữ tử bên cạnh bỗng nhiên cười ha ha.

- Không tệ, không tệ, Thương Mang Phái không hổ là Chí Tôn Đạo Môn, Vân gia ta vẫn là kém một chút, bất quá kém cũng không nhiều. Sắc mặt nữ tử tái nhợt nhưng lại làm bộ dáng như không yếu kém, thiếu niên bên cạnh nghe nàng nói, trái tim nảy lên, đối với tỷ tỷ bất cẩn của mình, hắn rất nhức đầu.

Đối với lời nói của nữ tử này, lão già trường bào vàng sậm cười nhạt, chậm rãi nói, nói một câu, câu nói này quanh quẩn, lập tức làm khí phân bốn phía trong phút chốc đọng lại.

- Hiện tại phải bày ra lễ tiết, tông môn cũng vào được, lão phu nên nói gì cũng đã nói, như vậy đạo hữu có thể hay không đi ra gặp mặt!

Lão già trường bào vàng sậm thản nhiên nói, cặp mắt lóe sáng, chìn chằm chằm túi trữ vật trên người nữ tử kia!

Cùng lúc đó, bốn phía thiên địa, trong nháy mắt nổ vang, gió mây mơ hồ cuồn cuộn, thành hình trận pháp đọng lại, một triệu đệ tử kia vây quanh bốn phía, nghiễm nhiên hóa thành đại trận.

Lão già trường bào vàng sậm bên cạnh, mấy chục ngàn cường giả phía trước lúc này nổi lên khí thế, ầm ầm bùng phát, khiến cho thiên địa biến sắc, bốn phương tám hướng chấn động.

Còn phía dưới ngàn vạn núi lớn lúc này cũng có vô số khí tức ngập trời, bố trí nơi này trở thành nơi sâm la!

Khí thế kia tản ra, lập tức làm thiếu niên kia phun ra máu tươi, ý thức trước mắt mơ hồ, còn nữ tử kia sửng sốt một chút, cũng phun máu tươi

như vậy, sắc mặt trong phút chốc tái nhợt, mờ mịt không biết xảy ra chuyện gì.

Nàng nhìn mọi người bốn phía, nhìn tồn tại của rất nhiều người, lúc này khí thế tản ra vượt qua hết thảy cường giả nàng gặp trước đây.

- Tiền bối, các ngươi... Nữ tử này miễn cưỡng nói, đây là lão già trường bào vàng sậm đã có chút cố kỵ, không muốn bức bách quá đáng, nếu không, hai tỷ đệ này sống chết chỉ trong ý niệm lão già.

Lão già trường bào vàng sậm nhíu mày, với tu vi cùng tuổi tác của lão, lòng người đã sớm nhìn thấu hai người này là thật giả, lúc này lão nhìn lại, hai tỷ đệ này dường như thật không biết gì.

Trong lòng hắn động đậy, nâng tay đánh về hư không một trảo, lập tức túi trữ vật nữ tử kia bay ra, bay thẳng tới chỗ lão già, lão già cẩn thận không bắt lấy, mà vung tay áo.

”Ầm” một tiếng, túi trữ vật bể nát, tràn ra vô số tạp vật, còn có vài khối thi thể...

Ánh mắt lão già trường bào vàng sậm lóe sáng, không nhìn tạp vật khác, mà toàn bộ tinh thần trong phút chốc bị một khối thi thể khô héo hấp dẫn!

Lão liếc mắt đã nhìn thấy khối thi thể kia, khi nhìn đến, trong hai mắt lão trong phút chốc bùng phát ánh sao trước này chưa từng có!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1763: Khôi Thi Thể Này Các Ngươi Bán Sao?

Ngay khi khối thi thể kia xuất hiện, lập tức có một luồng dao động kinh người, trong nháy mắt khuếch tán từ trên cơ thể này đến, dao động này tản ra bốn phía, lập tức khiến cho triệu đệ tử Thương Môn Phái, từng người sắc mặt tái nhợt, toàn bộ phun ra máu tươi, đồng loạt lùi về sau, trong thần sắc hoảng sợ.

Tu vi của bọn họ trong chớp mắt đều hỗn loạn, dường như không thể khống chế.

Còn mấy chục ngàn cường giả kia lúc này biến sắc, từng người như gặp đại địch, trong óc nổ vang, dường như đưa thân vào thây chất thành núi, máu chảy thành xông, bị vô số rống giận che mất.

Khí thế như hồng, thiên địa biến sắc, bầu trời cuồn cuộn, mây mù ngập trời!

Hình như có một luồng khí thế không cách nào hình dung tản ra từ trên thi thể này, bao phủ mọi người cũng hóa thành áp lực, khiến cho dưới ngàn vạn núi lớn, toàn bộ nổ vang chấn động, mặt đất run rẩy, hình như có trần vụ dục bay lên không, nhưng lại bị vỗ xuống, khiến cho mặt đất run lên, vô số liên kiều giữa ngàn vạn núi lớn đều lay động kịch liệt, vô số đệ tử tinh thần toàn bộ có sấm sét quanh quẩn.

Còn khí thế dâng lên trên núi lớn vào lúc này giống như có bàn tay vô hình, hung hăng vỗ, trực tiếp vỡ vụn.

Cảnh tượng này làm tất cả mọi người bốn phía hít sâu, duy chỉ có hai tỷ đệ kia không cảm nhận được uy lực gì nhưng thấy hết thảy xảy ra ở bốn

phía, tỷ tỷ kia dù tính tình thô cỡ nào cũng sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, nàng ngơ ngác nhìn khối thi thể kia, nàng nhớ đây là nàng đi trên đường nhặt được.

”Ta... ta đã lượm được khối thi thể gì vậy...” Đáy lòng nàng lẩm bẩm, nàng thấy một triệu người phun ra máu tươi, thấy được mặt đất run lên, ngọn núi nổ vang, thấy được mấy chục ngàn cường giả kia hoảng sợ, thấy được ánh mắt của lão già trường bào vàng sậm lúc này lóe sáng chói mắt người khác.

Nhưng mà nàng không chú ý đến trong những thi thể xuất hiện bên trong túi trữ vật vỡ nát không thấy thi thể chó ngao.

Cùng lúc đó, bốn phía trong chớp mắt nổi lên vô số thanh âm thất thanh vù vù.

- Đây là... đây là...

- Thi thể Chí Tôn, đây là thi thể Chí Tôn, trời ạ, đây là khối thi thể Chí Tôn cửu nguyên! !

- Khó trách Thương Mang Chung minh lúc trước, Chí Tôn cửu nguyên trong cả Thương Mang không có bao nhiêu, lúc này túi trữ vật Vân gia hai người lại bất ngờ có một khối... thi thể Chí Tôn!

- Đây là chí bảo! Mọi người ồ lên, lão già trường bào vàng sậm bỗng nhiên vung tay áo, lập tức từng phong ấn rơi trên người Mạnh Hạo, phong kín uy lực, khiến cho bốn phía từ từ khôi phục như bình thường nhưng đáy lòng mọi người vẫn lưu lại rung động như vậy.

- Thi thể này các ngươi từ đâu có được? Lão gia tử liếc nhìn thi thể Mạnh Hạo, vừa nhìn nữ tử tư xưng Vân San kia, thản nhiên nói.

- Lượm... lượm được... Vân San run run nói.

Lời nàng vừa nói ra, tất cả mọi người bốn phía đều mở to mắt, không thể tin ,cũng không tưởng tượng nổi, thần sắc dần dần cổ quái, cho dù là lão già trường bào vàng sậm kia khi nghe được câu này giống như có sấm sét nổ vang, ngẩn ra, sau đó cười khổ.

Hắn lúc trước bình tĩnh nhưng trên thực tế trong lòng đã sớm nổi lên sóng lớn, cửu nguyên trong Thương Mang cũng ít thấy, mỗi người đều là cường giả tuyệt thế, cường giả như vậy... còn sống còn có cơ hội thấy được nhưng sau tử vong... có thể thấy được thi thể quả là hiếm thấy.

Cửu nguyên cơ hồ là thọ nguyên vô tận, cho nên có khả năng tạo hóa hoặc chính là ý đồ Siêu Thoát, đánh sâu vào Đạo Nguyên Cảnh, tồn tại như vậy, sau khi thất bại sẽ tan xương nát thịt, không có khả năng cất giữ.

Hoặc là chính người đấu pháp, trực tiếp chết trận nhưng cửu nguyên đấu pháp rất khó giữ thân thể hoàn chỉnh, gần như đều phá thành mảnh nhỏ, cho nên một khối thi thể Chí Tôn cửu nguyên hoàn chỉnh, cực kỳ khó thấy.

Lúc này lão già trường bào vàng sậm hơi suy nghĩ, hiểu nhân quả, hai tỷ đệ này ngẫu nhiên nhặt được thi thể này trên đường, đi tới Thương Mang Tinh, dẫn đến trận pháp tiếng chuông, còn lão nơi này rõ ràng hiểu lầm nữ tử giấu đối phương trong túi trữ vật.

Lúc này nghĩ hết thảy hợp lí, duy nhất không hợp lí chính là người chết không gây ra trận pháp tiếng chuông.

”Còn có một tia sinh cơ, xem ra cùng người đấu pháp, tại thời điểm mấu chốt vì chạy trốn, bị thương nặng gần như hồn phi phách tán, nếu muốn khôi phục ít nhất cần mấy ngàn năm mới có thể.” Lão già trường bào vàng sậm trong mắt lóe lên tham lam, ngoài mặt mỉm cười, nâng tay muốn mang thi thể đi, về phần xử lý hai tỷ đệ này, lão không cần để ý.

Nhưng rất nhanh, lão già trường bào vàng sậm nhíu mày.

”Lại có sợi dây nhân quả... có chút phiền phức, xem ra hồn phách người này tan hơn phân nửa nhưng rõ ràng có lòng biết ơn với hai tỷ đệ này.” Lão già như suy nghĩ, lúc này mọi người bốn phía trong mắt đều lóe sáng kỳ lạ, nhìn thi thể Mạnh Hạo, về hai tỷ đệ kia thật không ai để ý.

Vân San run rẩy, lúc này nàng sợ, sợ hãi đến cực hạn, đáy lòng nàng hối hận không dám đi lượm thi thể này, không nên mang tiểu đệ đến nơi này lừa hôn.

Nhưng khi nàng sợ hãi run rẩy, bên cạnh nàng, thiếu niên kia hít sâu, cầm tay nữ tử, hắn bình thường yếu ớt nhưng lúc này hắn rất ổn.

Nữ tử sửng sốt, nhìn thiếu niên, thiếu niên tuy sợ hãi những vẫn gật đầu với tỷ tỷ.

Sau một lúc lâu, cặp mắt lão già trường bào vàng sậm lóe lên, mỉm cười.

- Khối thi thể này, các ngươi muốn bán sao? Lão phu muốn mua.

Nữ tử nghe lời này, mở to mắt,đang muốn nói, thiếu niên bên cạnh lập tức đi lên trước một bước, đứng trước tỷ tỷ hắn, ôm quyền cúi đầu nhìn lão già trường bào vàng sậm.

- Vãn bối Vân Phong, lần này đến Thương Mang Phái là vì cưới Thánh nữ Thương Mang, thi thể này không thể bán, đó là sính lễ! Thiếu niên lớn tiếng nói, lúc này, tỷ tỷ bên cạnh hắn hoàn toàn ngẩn người, dường như lời nói của tiểu đệ lúc này là nàng cảm thấy tính tình tiểu đệ giống như không lớn.

Lão già trường bào vàng sậm liếc nhìn thiếu niên, trong mắt lộ ra tia hứng thú, lời nói thiếu niên làm lão cảm thấy có chút ý nghĩa.

- Có cam đảm, cũng được, ngươi bái nhập Thương Mang Phái, lão phu cho ngươi một danh ngạch đệ tử trong môn.

- Về việc cưới vợ, lão phu cho ngươi cơ hội, trong hai ngàn năm, nếu tu vi của ngươi bước vào Đạo Cảnh, như vậy lão phu sẽ thúc đẩy ngươi cùng Thánh nữ Thương Mang kết thành đạo lữ!

Thiếu niên chần chờ còn tỷ tỷ của hắn mừng như điên, vốn lần này bọn họ đến là vì muốn tìm chỗ tốt hơn nhưng nếu tiểu đệ mình là đệ tử Thương Mang Phái đối với nàng lại là thu hoạch lớn nhất, lúc này nhanh chóng nói, đồng ý thay tiểu đệ.

- Nhưng tỷ tỷ của ta, tỷ ấy... Thiếu niên chần chờ nói.

- Tu vi không tệ, cơ sở ổn định, tu không được Thương Mang Pháp, nhưng thân ngươi là đệ tử trong môn, phải chiêu tôi tớ, tỷ tỷ người làm tôi tớ cho ngươi là tốt rồi. Lão già áo báo vàng sậm nói, liếc nhìn thi thể Mạnh Hạo, thấy được sợi dây nhân quả giữa Mạnh Hạo và hai tỷ đệ, hai tỷ đệ tự tách ra là giải quyết được quan hệ rồi, không để ý nơi này nữa, vung tay áo, cuốn theo thi thể Mạnh Hạo, trong nháy mắt đi xa.

Thần sắc mọi người nơi này rung động, mới lúc lâu mới tản ra, có đệ tử Thương Mang Phái tiến lên mang thiếu niên cùng tỷ tỷ rời đi, làm vài thủ tục tông môn, dọc đường đi trong mắt thiếu niên có mê mang, tỷ tỷ lại mặt mày hớn hở, cho rằng lần này lời to.

Nhất là mình nhìn về tiểu đệ, trong mắt có tán thưởng, có mong đợi, cảm thấy tiểu đệ trưởng thành rồi, những nói lời này, lời nói kia đủ để chứng minh cơ trí cùng trấn định của tiểu đệ.

Chỉ có thiếu niên Vân Phong tự mình hiểu rõ, vừa rồi trong chớp mắt bên tai hắn có thanh âm trầm thấp, nói cho hắn biết, muốn hắn mở miệng.

”Cái người dạy ta nói chuyện thế nào là ai... chẳng lẽ là... thi thể kia!” Trong lòng thiếu niên thấp thỏm, trong mắt mờ mịt, tiếp tục đi theo đệ tử Thương Mang Phái đi xa.

Cùng lúc đó,trong ngàn vạn núi lớn một trong tám cửa núi lớn, lão già áo bào vàng sậm cất bước, dịch chuyển, trong mắt lão mừng như điên, vụt qua, trực tiếp đến chỗ sâu ngàn vạn núi lớn, nơi đó có truyền tống trận, lão không dừng lại, trong khoảnh khắc bước vào trong trận pháp.

Trận pháp nổ vang, tia sáng nhoáng lên, thân ảnh lão biến mất, khi xuất hiện đã ở dưới mặt đất Thương Mang Tinh, nơi này là bên trong Thương Mang Tinh, cũng là hạch tâm Thương Mang Phái!

Cả bên trong Thương Mang Tinh, giống như trong tinh không, cũng có nhật nguyệt, cũng có tinh tú, trên mỗi một viên tinh tú đều có khí tức cường giả tràn ra, dường như đang bế quan.

Trong cả tinh không khuếch tán bốn phương tám hướng, trong trung tâm vùng tinh không này là một biển lửa, mà trong biển lửa bất ngờ... ẩn chứa nửa viên tinh tú! !

Nửa viên tinh tú này có chút đổ nát, tràn ra ý mục nát của năm tháng, trên đó xây dựng rất nhiều lầu đại điện, phong cách cổ xưa lộ ra thăng trầm.

Lão già áo bào vàng sậm khi xuất hiện, tiếp tục nổ vang bay nhanh, chạy thẳng đến biển lửa, chạy thẳng tới nửa viên tinh tú, vừa mới đến gần, thanh âm của hắn lập tức truyền ra.

- Chư vị đạo hữu, nhìn lão phu lần này mang đến gì cho các ngươi! Lão già áo bào vàng sậm cười ha ha, vung tay, thi thể Mạnh Hạo bay ra trong khoảnh khắc, lơ lửng giữa không trung trên lầu này.

Mới vừa xuất hiện, phong ấn trên đó tản ra, uy lực dao động kinh người,

bao trùm nửa viên tinh tú này, khiến cho vô số người chấn động, có bảy luồng khí tức cửu nguyên, ầm ầm bùng phát, hóa thành sáu thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện bốn phía thi thể Mạnh Hạo, từng người động dung.

- Thi thể Chí Tôn, Lão ngũ, người là từ nơi nào tìm được!

- Còn chưa hoàn toàn tử vong, còn một tia tàn hồn...

- Thi thể Chí Tôn như thế vô cùng hiếm thấy, đáng tiếc thi thể này tuy rằng hoàn chỉnh nhưng bên trong gần như khô héo cực hạn!

- Khô héo không sao, Thương Mang Phái ta vô hạn tài nguyên có thể làm thi thể này trong thời gian nhanh nhất khôi phục trạng thái đỉnh phong, có thi thể này, kế hoạch tiếp dẫn Chí Tôn thứ chín có thể thi triển trước thời hạn!

Lão già áo bào vàng sậm cười ha ha, thần sắc phấn chấn, một luồng thần thức còn kinh khủng hơn bọn họ nhiều lắm, trong tiếng nổ vang, trực tiếp từ trong nửa viên tinh tú này bùng phát, bao phủ bốn phía, bao gồm bảy thân ảnh bên trong lão già áo bào vàng sậm lập tức thần sắc nghiêm nghị, ôm quyền cúi đầu.

- Bái kiến chưởng giáo!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1764: Tế Luyện Chí Tôn Thi

Thần thức vô cùng kinh khủng này có thể so với lão già thăng trầm kia Mạnh Hạo cảm nhận được ở đại lục Ma Giới, tuy rằng là cửu nguyên, nhưng lại là đỉnh phong cửu nguyên!

Đỉnh phong như vậy, có thể đánh sâu vào tồn tại của Đạo Nguyên, chỉ có điều người có phách lực như thế cũng ít khi thấy, dù sao bao nhiêu năm rồi có thể trở thành người đỉnh phong cửu nguyên vô cùng hiếm có, mặc dù là tông môn Thương Mang Phái như vậy, cũng chỉ có bốn người thôi.

Bốn người này đi ra một bước nữa chính là Đạo Nguyên.

Đáng tiếc, từ xưa đến nay người có thể bước ra bước này vô cùng hiếm thấy, cả Thương Mang vô số năm qua, có lẽ chỉ có hai ba người làm được, bước ra một bước kia... thành công!

Còn lại đều là tan xương nát thịt mà chết.

Nếu không lựa chọn bước ra một bước kia, thọ nguyên của cửu nguyên đỉnh phong đã là vô tận, không nói cùng đồng thọ thiên địa, cũng không kém sâu trong nội tình lại kinh khủng, vả lại tu hành càng lâu, càng cường hãn. Chỉ có điều kiếp thương mang mười ngàn năm mới xuất hiện một lần, một lần lại kinh khủng hơn so với một lần, cho đến khi người độ kiếp diệt sát.

Có thể nói cửu nguyên đỉnh phong trong cảnh giới này trừ phi là căn nguyên đặc thù, nếu không, mạnh yếu lẫn nhau thường thường tích lũy năm tháng ở cảnh giới tu hành này.

Lúc này, luồng thần thức cường hãn bao phủ trên người Mạnh Hạo, dường như muốn sát nhập vào cơ thể hắn, tra xét từng nơi, bảy người kia ở bốn phía, thần sắc đều nghiêm nghị.

Thời gian trôi qua cho đến nửa nén hương, thần thức cường hãn kia mới chậm rãi thu hồi, một thanh âm thăng trầm quanh quẩn bốn phía.

- Khi còn sống bị người truyền thừa đạo pháp, cưỡng ép tăng lên cảnh giới cửu nguyên nhưng lưu lại rất nhiều tai họa ngầm, mặc dù không chết, cuộc đời này muốn tiến thêm, khó khăn càng lớn, có thể so với nghịch thiên.

- Khi còn sống, đã từng trải qua bi thống chí cực, đã trải qua trường hạo kiếp, hắn là tự thân bị giới hủy diệt nơi này, mọi người tử vong, duy chỉ có hắn trốn thoát, nhưng lại cửu tử nhất sinh, chỉ còn tàn hồn.

- Oán niệm rất nặng, chấp niệm vẫn còn tồn tại, ngộ tính rất mạnh, lực lượng thân thể càng thêm cường đại, vả lại nắm giữ một vài pháp căn nguyên lão phu nhìn không thấu, có chút thú vị.

- Những điều này không phải trọng điểm, trọng điểm là khí tức trên người bất đồng với tiên, bất đồng với ma, bất đồng với Thương Mang, đó là.. một dạo động chưa từng xuất hiện trước đây.

- Lão phu nói nhiều như vậy, có lẽ các ngươi đã đoán được, hắn là ai! Thanh âm thăng trầm chậm rãi nói, quanh quẩn bốn phía, trong bảy người bao gồm lão già áo bào vàng sậm, giống như đang suy nghĩ, rất nhanh, một tu sĩ trung niên tóc trắng trong đó bỗng nhiên cặp mắt lóe sáng, bình tĩnh nói: - Ngàn năm trước, ở Sơn Hải Giới, Mạnh Hạo!

Lời hắn vừa nói ra, mấy người bốn phía đều chớp mắt, lão già trường bào vàng sậm kia lại liếc thi thể Mạnh Hạo lần nữa.

- Có lẽ là hắn, ngàn năm trước đại lục Tiên Thần cùng đại lục Ma Giới

xuất động, diệt đi Sơn Hải Giới do Chí Tôn Tiên Giới trong quá khứ biến thành, nghe nói có một Thế Giới Điệp bay ra, đi vào trong Thanh Quan Tuyền, còn Mạnh Hạo bị truyền đạo trở thành cửu nguyên kia bị thương nặng sắp tử vong, bị truyền tống rời đi.

- Nếu là người này, vả lại đại lục Tiên Thần cùng Ma giới còn có người tìm tòi trong Thương Mang, chúng ta...

- Không sao, chúng ta muốn chính là thân thể con người, cũng không phải giúp thi thể này thức tỉnh!

Mọi người cười cùng nhau, thần thức cường hãn kia tản ra lần nữa, thanh âm thăng trầm mang theo lạnh lẽo, chậm rãi truyền ra.

- Đề hắn ở nơi này, tổ bảo vừa rồi không hiểu sao chấn động, lão phu đang trấn áp, khó có thể phân thân, đợi tổ bảo ổn định, lão phu sẽ đích thân xuất thủ, trừ đi tàn hồn người này, rồi sau đó với tài nguyên Thương Mang Phái ta, luyện hóa thân thể này, chữa trị hết thương thế, củng cố thêm cho thân thể này, làm... thân thể của Chí Tôn thứ chín, tiếp dẫn Chí Tôn thứ chín phủ xuống.

- Còn đại lục Tiên Thần cùng đại lục Ma Giới, chớ nói bọn họ không tìm được nơi này, cho dù biết chuyện này, bọn họ muốn khai chiến với Thương Mang Phái sao? Thanh âm lão già bá đạo, quanh quẩn bốn phương tám hướng, dần dần tản đi, bảy người nhìn lẫn nhau, đều nở nụ cười, từng người ôm quyền, xoay người về nơi bế quan của bọn họ.

Còn thi thể Mạnh Hạo có chưởng giáo tự mình xuất thủ, bọn họ không cần lo lắng.

Cho đến khi bảy người tản ra, thi thể Mạnh Hạo lơ lửng giữa không trung, không nhúc nhích.

Còn hồn hắn lúc này giấu trong bấc đèn của đèn đồng thau trong cơ thể,

tràn ra một chút là vì dụ cho người khác hiểu lầm, hắn là đánh cược, cược mình ở trong Thương Mang Phái này sẽ không bị phát hiện, đánh cược ở nơi này có thể khôi phục tu vi, thậm chí làm chỗ ẩn thân.

Hắn cần tiếp tục tu hành, tranh thủ để mình sớm bước chân vào Đạo Nguyên Cảnh Giới.

Hết thảy hy vọng này đều ở trong Thương Mang Phái.

Hắn cần mượn tài nguyên Thương Mang Phái trị thương, nếu có khả năng, hắn thậm chí hy vọng dẫn động Thương Mang Phái khai chiến cùng Tiên Thần và Ma giới, mặc dù không làm được, hắn cũng cần địa phương giàu có tài nguyên, có thể toàn thân toàn ý tu hành.

Trên thực tế, khi Mạnh Hạo vừa thức tỉnh, hắn không có quá nhiều cảm động và nhớ nhung Thương Mang Phái, hết thảy đây là trên phi toa trước kia, đến gần Thương Mang Tinh, trong chớp mắt cây đèn đồng thau trong cơ thể hắn đột nhiên run lên, tản ra một loạt dao động với Thương Mang Tinh, Mạnh Hạo mới hạ quyết tâm.

Cây đèn đồng thau thần bí khó lường, lai lịch Mạnh Hạo không biết, nhưng hắn mơ hồ cảm nhận được giữa cây đèn đồng thau cùng Thương Mang Tinh có tồn tại liên hệ nào đó.

Hồn hắn giấu trong bấc đèn, lão già áo bào vàng sậm kia không nhận ra chút nào, chỉ có vừa rồi, thần thức chưởng giáo Thương Mang Phái mới khiến Mạnh Hạo có cảm giác uy hiếp.

Thần thức đối phương tra xét tất cả khu vực trong cơ thể mình lần nữa, nhất là vị trí cây đèn đồng thau, nhiều lần tìm tòi, cũng may cây đèn đồng thau này mặc dù trong cơ thể Mạnh Hạo nhưng bất luận lão già áo bào vàng sậm kia hay chưởng giáo kinh khủng kia cũng không phát hiện, tia cố kỵ cuối cùng ở đáy lòng mới buông xuống.

Mấy ngày sau, thần thức kinh khủng đến từ lão già kia bùng phát từ trong mặt đất, bao phủ toàn thân Mạnh Hạo, lần nữa duy trì nửa canh giờ, xua tan sạch sẽ toàn bộ tàn hồn Mạnh Hạo bên ngoài cây đèn đồng thau.

Chuyện này giống như giết người, nếu Mạnh Hạo không có đèn đồng thau, vậy lúc này hắn vốn còn khả năng thức tỉnh, hoàn toàn bị tiêu trừ đi.

Sau nửa canh giờ, thần thức kia mới chậm rãi tản đi, thi thể Mạnh Hạo nhẹ nhàng rơi xuống, bị một luồng lực lượng mạnh mẽ cuốn lên, thẳng tới trên bình đài ở phương xa, nơi đó bày một đỉnh to lớn!

Đây là một dược đỉnh, cao chừng nghìn trượng, giống như núi lớn, dưới đỉnh có hỏa bảy màu bất diệt thiêu cháy, bên trong đỉnh có một vùng dược hải, Mạnh Hạo trực tiếp bị xoắn đến, ném vào trong đỉnh.

Cùng lúc đó, bên trong bảy người bao gồm lão già áo bào vàng sậm, từng người bay ra, tại miệng đỉnh kia, vung tay áo, ném toàn bộ dược thảo quý báu vào trong đỉnh, khiến cho nước thuốc trong đỉnh sôi trào.

- Bắt đầu đi, hồn thân thể này đã hoàn toàn tiêu tán, chỉ còn lại khối thể xác, tu bổ thương thế, sau khi thân thể hoàn mỹ, có thể sử dụng làm tiếp dẫn. Trong mặt đất truyền ra thanh âm thăng trầm, bảy Chí Tôn ở đỉnh đều nghiêm túc, đồng thời thi triển tu vi, khí thế tản ra, với gia trì tu vi, khiến cho Mạnh Hạo trong dược đỉnh, tất cả lông tơ trên thân thể lúc này toàn bộ mở ra, vô số dược liệu tinh hoa lúc này sáp nhập thẳng vào thân thể hắn.

Trong tiếng nổ vang, hồn Mạnh Hạo trong cây đèn đồng thau này, không cảm thụ được nóng bỏng ngoài thân thể, nhưng lại có thể cảm nhận được thương thế bên trong cơ thể nhanh chóng lành lặn!

Hắn mừng rỡ lại càng thêm cẩn thận.

Thời gian trôi qua mười chín ngày, nước thuốc trong đại đỉnh càng ngày càng ít, đến cuối cùng gần như khô cạn, còn Mạnh Hạo nơi này giống như lốc xoáy hắc động, cắn nuốt vô hạn tinh hoa trong dược thảo, đến lúc này, thân thể chỉ khôi phục ba phần.

- Quả nhiên không bình thường, những thảo dược này không ngờ không thể làm hắn khôi phục?

- Không quan hệ, sâu trong nội tình Thương Mang Phái ta gần như vô hạn, hắn có thể hút bao nhiêu cứ hút bao nhiêu, hắn hút càng nhiều, nói rõ tiềm lực thi thể càng lớn! Mọi người cười ha ha, không để ý đều bay lên, từng người lấy ra dược thảo lần nữa ném vào bên trong đỉnh.

Trong tiếng nổ vang, nước thuốc tăng lên lần nữa, che mất Mạnh Hạo bên trong, thân thể Mạnh Hạo ầm ầm chấn động, hấp thu lần nữa, thương thế của hắn thật nhanh lành lặn, thân thể hắn càng thêm cường hãn, tất cả truyền thừa từ Thủy Đông Lưu trong cơ thể hắn vì lúc trước thức tỉnh trước thời hạn mà tạo thành tai họa ngầm, đang được đền bù một chút.

Hồn Mạnh Hạo giấu trong bấc đèn lúc này liếm môi, bất tri giác, lại xấu hổ, dường như cảm thấy ngượng ngùng.

Lại qua đi một tháng...

- Còn không khôi phục? Không sao không sao tiếp tục để hắn hút!

- Đây là Thiên Hoa Thảo lão phu bồi dưỡng hơn ba mươi ngàn năm, là để dành cho Chí Tôn thứ chín sau khi phủ xuống!

- Lão phu nơi này năm đó cùng người khác chiến đấu sinh tử mới cướp được Vân Long Cốt... Thôi thôi, phủ xuống của Chí Tôn thứ chín này đối với Thương Mang Phái rất mấu chốt!

Trong bảy Chí Tôn bao gồm lão già áo bào vàng sậm, sắc mặt lúc này có chút khó coi, nhưng vẫn cắn răng đem ra địa bảo thiên tài của chính mình ném vào trong đại đỉnh, tiếp tục luyện hóa.

Còn thân thể Mạnh Hạo lúc này gần như đã khôi phục rất nhiều, những tai họa ngầm kia giờ phút này cũng được đền bù hơn phân nửa, nhưng trong cơ thể hắn còn có cây đèn đồng thau người ngoài không thấy được, ngọn đèn đồng thau này chính là nguyên hắc động!

Gần như hơn phân nửa địa bảo thiên tài hóa thành nước thuốc đều bị nó hấp thu, khi hấp thu, ánh lửa nó càng ngày càng sáng, làm Mạnh Hạo nơi này cảm nhận rõ ràng được ngọn đèn đồng thau này dường như đang thức tỉnh!

Dần dần, lực hút này càng ngày càng lớn, đến cuối cùng, đại đỉnh trong tiếng nổ vang, lực lượng thiên địa bốn phía đều cuồn cuộn đến, sáp nhập vào trong đại đỉnh.

- Sắp thành công rồi, đã bắt đều hấp thu lực lượng thiên địa, đây là biểu hiện sắp kết thúc.

- Tuy rằng hao phí không ít nhưng đổi lại một khối thi thể Chí Tôn cường hãn, phối hợp với phủ xuống của Chí Tôn thứ chín, hết thảy cũng đáng.

Bảy Chí Tôn này cười ha ha, đều buông lỏng, mấy ngày nay bọn họ không lúc nào không rót tu vi vào, đối với thân thể tiêu hao không nhỏ, lúc này nhẹ nhàng thở ra, chỉ chờ kết thúc.

Nhưng thời gian trôi qua, một tháng, tháng tiếp theo, ba tháng...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1765: Thương Mang Đạo Thể

Nửa viên tinh tú này ở trong tinh không bị chấn động, lực lượng thiên địa vô cùng vô tận, từ trong tinh không cuồn cuộn nổi lên, không ngừng sáp nhập vào trong đại đỉnh, còn có trong bảy người bao gồm lão già áo bào vàng sậm, lúc này sắc mặt đều khó coi đến cực hạn, tu vi của bọn họ hao phí không nói, ba tháng này bọn họ gần như tự thân ném dược thảo vào trong đại đỉnh, nhưng thi thể Mạnh Hạo bên trong bất ngờ... vẫn không hoàn toàn khôi phục.

- Lừa bịp à, lão phu thế nào lại cảm giác, bên trong đỉnh này không phải là thi thể mà là một hố to! ! Bảy người đều đau lòng, nhưng từ đầu đến cuối, chưởng giáo ở sâu trong mặt đất cũng không lên tiếng, bọn họ cũng không thể tùy ý dừng được, lúc này chỉ có thể nhịn đau lòng, lần nữa kiên trì.

Còn Mạnh Hạo ở bên trong lúc này tinh thần lại phấn chấn, như cá gặp nước, thương thế của hắn đã hoàn toàn khôi phục, hết thảy tai họa ngầm trong cơ thể hắn cũng toàn bộ được đền bù.

Nhưng hắn không tha lực lượng thiên địa nơi này cùng với ngày thường trong Sơn Hải Giới, thuộc về truyền thuyết, hiện nay đều là dược thảo tuyệt diệt, dược thảo này cùng với lực lượng thiên địa lần nữa chế tạo thân thể hắn, thân thể hắn mạnh hơn, tu vi của hắn trong chớp mắt ở đây cũng chậm rãi kéo lên.

Nhất là cây đèn đồng thau trong cơ thể hắn, lúc này sáng vô cùng, không ngừng hấp thu, cắn nuốt lực lượng thiên địa ngưng tụ trong đại đỉnh này, còn có địa bảo thiên tài trân quý kia, rồi sau đó phụng dưỡng trở lại, tẩm bổ cho thân thể Mạnh Hạo, khiến cho thân thể Mạnh Hạo lúc này giống

như lột xác, chính là đang thăng hoa.

Rất nhanh, khi cây đèn đồng thau phụng dưỡng ngược lại, thân thể Mạnh Hạo trong cải tạo lột xác này, cải tạo thành... thân thể thích hợp với cây đèn đồng thau!

Biến thân thể Mạnh Hạo thích hợp với 33 ngọn Hồn Đăng trước kia thành thân thể có thể toàn diện phát huy lực lượng cây đèn đồng thau!

Cải tạo này coi như là nghiền nát hết thảy kinh mạch trước kia trong cơ thể Mạnh Hạo, rồi sau đó bố trí lần nữa, trong hào quang cây đèn đồng thau đó, từng kinh mạch mới xuất hiện, từng mạch máu lần nữa tràn ngập, trái tim hắn nhảy lên mạnh mẽ, thân thể hắn vào lúc này theo biến đổi trong cơ thể, lập tức bị ảnh hưởng, nhưng lại khiến toàn thân giống như ngọc thạch, xuất hiện sáng bóng kinh người!

Thậm chí có một cảm giác thăng trầm mang phong cách cổ xưa, dần dần xuất hiện mơ hồ, dường như thân thể Mạnh Hạo trở thành một ngọc thạch cổ xưa, một luồng đạo mông muội, dường như vô hình phủ xuống, quấn quanh bốn phía thân thể Mạnh Hạo, sáp nhập vào, trở thành một phần máu thịt.

Thân thể hắn từ từ già nua nhưng thoạt nhìn lại còn trẻ hơn, chỉ là luồng cảm giác xa như vậy lại mãnh liệt hơn.

Gần như ngay lúc Mạnh Hạo bị cây đèn đồng thau cải tạo, phía dưới vùng đất này, bên trong viên tinh tú, có một vùng biển đỏ.

Biển này không phải máu, mà là hỏa tạo thành dày đặc đến trình độ nhất định, màu đỏ trong biển lửa này có một mai rùa to lớn, phía trên có một lão già khoanh chân ngồi.

Mai rùa kia giống như phong ấn, dường như là một vật trấn áp biển lửa đỏ này, còn lúc này, biển lửa cuồn cuộn, mơ hồ có cường quang từ

phương dưới tràn ra, dường như vật ẩn giấu dưới biển lửa đỏ này muốn lao ra ngoài.

Sắc mặt lão già tái nhợt, đang dùng toàn lực để trấn áp, khiến cho bốn phía biển lửa nổ vang, khiến cho hắn nơi này căn bản không thể cảm thụ được chuyện ngoại giới, toàn lực ứng phó không ngừng trấn áp.

Hắn không biết chuyện gì xảy ra nhưng mấy ngày nay, tổ bảo dưới biển lửa này trình độ sôi sục kéo dài, vượt khỏi dĩ vãng nhiều lắm, ngày thường cho dù là sôi sục, tối đa mấy ngày đã ngừng lại.

Nhưng lúc này lại sôi sục đến mấy tháng!

Trên mặt đất, Mạnh Hạo hấp thu tiếp tục, trên người hắn có khí tức viễn cổ, càng rõ ràng hơn, khiến cho trong tinh không nổ vang, thậm chí khuếch tán ra, ảnh hưởng đến mặt đất bên ngoài Thương Mang Tinh!

Khiến cho bầu trời cuồn cuộn, mây mù va chạm, thậm chí xem bên ngoài Thương Mang Tinh có thể thấy bốn phía Thương Mang Tinh không ngờ xuất hiện mấy lốc xoáy méo mó!

Cảnh tượng này, hai tỷ đệ Vân San cùng Vân Phong không thấy được, nếu không, thấy được ngọn núi Nhược Vân, hắn lập tức nhớ đến bốn phía phi toa lúc trước, cũng như vậy, giống nhau như đúc!

Chỉ có điều phạm vi phi toa nhỏ, còn phạm vi Thương Mang Tinh... lớn!

Tu sĩ Thương Mang Tinh lùi lại nhanh, trong nửa năm này cũng nhận ra không thích hợp, nhất là nửa tháng gần nhất làm xuất hiện méo mó bên ngoài Thương Mang Tinh, phàm là đến gần, lập tức thân thể cũng sẽ bị hút khô trong nháy mắt, kinh khủng chí cực, dọa mọi người đều không dám ra vào.

Còn sương mù chung quanh Thương Mang, dường như bị dẫn dắt theo,

tốc độ lưu động so với bình thường nhanh gấp mấy lần, mơ hồ, tác động nơi Thương Mang xa hơn, nếu có thể đứng ở vị trí cao nhất cúi đầu có thể thấy Thương Mang Tinh rõ ràng, Thương Mang Tinh dường như trở thành hắc động.

Bốn phía hắc động này là lốc xoáy khổng lồ, lốc xoáy này chậm rãi chuyển động, khiến cho bốn phương tám hướng Thương Mang đều bị ảnh hưởng, nhìn kỹ, dường như theo chuyển động lốc xoáy này càng lúc càng lớn, khu vực Thương Mang bị ảnh hưởng cùng càng ngày càng rộng!

Trong Thương Mang, vô số sinh mạng kỳ dị đều run rẩy, bọn họ rất lâu đều nhìn về phía Thương Mang Tinh, ở nơi nào, bọn họ cũng cảm nhận sợ hãi hết hồn hết vía, thậm chí mơ hồ có cảm giác khủng hoảng, dường như ở nơi nào đó, thức tỉnh có cái gì tồn tại.

Thời gian trôi qua, qua hai tháng, bảy Chí Tôn cửu nguyên kia không tránh nổi nóng nảy, bọn họ sớm đã liều mạng toàn bộ tu vi, thậm chí gần như lấy ra tất cả địa bảo thiên tài, vẫn hao phí không, nhưng Mạnh Hạo trong đại đỉnh kia vẫn là thân thể khô héo, chỉ có điều thoạt nhìn khá hơn một chút thôi.

- Chết tiệt, đây rốt cuộc là quái vật gì, thi thể này thế nào còn đang hấp thu!

- Hao phí những tài nguyên kia, trân quý như vậy, làm sao lại như thế!

- Đã đến trình độ này, không có gì không thể nói, nhất định có tiếng trống làm thêm hăng hái tinh thần, làm thi thể này khôi phục bằng không, tổn thất quá lớn! Bảy người cắn răng nghiến lợi, bọn họ cũng bất đắc dĩ, lúc này đâm lao phải theo lao, có thể kiên trì, từng người lấy ra ngọc giản, lập tức truyền ra trong tông môn không lâu sau đó rất nhiều cầu vồng gào thét, mang theo địa bảo thiên tài để bọn họ ném vào đại đỉnh.

- Đây là Long Diệp Chi... cả tông môn chỉ có bảy cặp thôi.

- Thế nào lại cầm đến Tùng Thần Quả, này... này... thôi thôi! Bảy người càng thêm đau lòng, những địa bảo thiên tài này đều là sưu tập bao nhiêu năm của bọn họ, còn có một vài là lực lượng cả tông môn thu được nhưng lúc này, trong thời gian nửa năm đều ném vào trong đại đỉnh kia.

Đại đỉnh nổ vang, thân thể Mạnh Hạo bên trong, trong phút chốc phồng lên, nhưng lập tức bị hắn áp chế, lại biến thành bộ dạng khô héo, lòng vòng như vậy, Mạnh Hạo cũng có chút áp lực.

Thân thể của hắn càng thêm cường hãn, tu vi chậm rãi tăng lên, từ từ ổn định đồng thời những thứ tự xưng là căn nguyên vạn vật kia, từ những địa bảo thiên tài không ngừng sáp nhập vào ấn đường của hắn, khiến cho trong ấn ký tám cấm pháp, lực lượng căn nguyên không lúc nào không tăng lên.

Còn thân thể hắn vào lúc này đây không ngừng cải tạo, hoàn thành lột xác!

”Không đè ép được... những tên ngoài kia đều điên rồi phải không, ngay cả hấp thu của cây đèn đồng thau cũng không nhanh bằng bổ sung của bọn họ.” Mạnh Hạo kinh ngạc, có chút cảm khái than thở.

Thời gian lần nữa trôi qua, lần này đã qua nửa tháng, bảy người ngoài đại đỉnh, ngọn lửa vô danh trong lòng sớm đã ngập trời, cho đến tài nguyên Thương Mang Phái lần nữa tiêu hao không còn, cho đến lực lượng thiên địa trong tinh không lúc này đã xuất hiện dấu hiệu khô kiệt, bảy người rốt cuộc không nhịn được.

- Chết tiệt vẫn không được, lão phu muốn lấy thi thể ra, phẫu thuật hắn xem rốt cuộc bên trong là gì!

- Cái này căn bản không phải tu sĩ, người này cũng không phải Mạnh Hạo, Mạnh Hạo lúc trước ta điều tra là tu sĩ, mà thân thể này căn bản là một đầu Thôn Thiên Thú!

- Không làm nữa! ! Bảy người áp chế tức giận đến lúc này không cách nào kiên trì nữa, toàn bộ bùng phát, trong tiếng nổ vang, bảy người tới thẳng đại đỉnh, nhưng lúc bọn họ đến gần, đột nhiên đại đỉnh vang lên tiếng nổ kinh thiên, trong nổ vang này, lực lượng thiên địa bốn phía trong nháy mắt dừng lại, những nước thuốc trong đỉnh kia cũng dừng sôi trào, hết thảy an tĩnh lại.

Cùng lúc đó, đại đỉnh chấn động, thân thể Mạnh Hạo chậm rãi xuất hiện trong lơ lửng, cho đến khi bay ra đại đỉnh, trôi giữa không trung, một uy lực kinh người từ thân thể này khuếch tán ra, trong khoảnh khắc đã bao phủ tinh tú, tràn ngập trong tinh không, lần nữa khuếch tán, khiến cho mặt đất Thương Mang run lên, khiến cho bầu trời Thương Mang Tinh gió mây đều biến sắc.

Trong chớp mắt này, bên ngoài Thương Mang Tinh vặn vẹo, trong nháy mắt khuếch tán còn trong lốc xoáy kia lại là tiếng nổ vang, căng phồng vô hạn, nháy mắt là vô tận, tác động đến sương mù Thương Mang, không ngừng lan tràn, cho đến khu vực vô biên vô tận, sương mù Thương Mang đều đang ầm ầm chuyển động.

Vô số sinh mạng trong Thương Mang đều thét lên, đều run rẩy, thần sắc lộ ra khủng hoảng mãnh liệt, Thương Mang Phái càng không muốn trêu chọc tồn tại cổ xưa, vào lúc này thức tỉnh từ trong ngủ mê, trong thần sắc đều hoảng sợ.

- Thương Mang... Đạo thể...

Tiếng động rầm rầm quanh quẩn Thương Mang, cả Thương Mang toàn bộ đều chuyển động, tạo thành một lốc xoáy khổng lồ không thể hình dung, trên đại lục Tiên Thần lúc này có khí tức kinh thiên, mang theo

nghiêm túc, mang theo khiếp sợ, nhìn về phía xa xa.

Đại lục Ma giới, giống như thế, thần thức không đếm xuể lan tràn trong Thương Mang, mang rung động cùng khó tin nhìn về phía xa xa.

Trong Thanh Quang Tuyền, con bướm kia lúc này vỗ cánh vài cái, mơ hồ, có một tia sương mù Thương Mang tràn vào trong thế giới bên trong con bướm, phút chốc rất nhiều người cảm nhận được.

Trên ngọn núi, thân thể Hứa Thanh run lên bần bật, hai mắt chảy xuống hai hàng lệ, nhưng lại cười.

- Ta cảm nhận được... sự tồn tại của huynh...

Thương Mang biến hóa, khắp nơi khiếp sợ, cùng lúc đó, trên nửa viên tinh tú trong Thương Mang Tinh ở đó, thân thể Mạnh Hạo lơ lửng giữa không trung, trở thành nơi ngưng tụ ánh mắt của tất cả đệ tử Thương Mang.

Thậm chí có một mùi thơm ngát tràn ra từ trên thân thể Mạnh Hạo, thân thể hắn thoạt nhìn giống như ngọc thạch làm thành, gương mặt hắn như cũ, nhưng khí chất cả người hắn lại xuất hiện biến hóa kinh người.

Đủ đề tất cả mọi người sau khi thấy đều chấn động tinh thần, dường như thấy được báu vật hoàn mỹ nhất thế giới này!

Ngay cả bảy Chí Tôn cửu nguyên kia cũng dừng bước, nhìn thân thể Mạnh Hạo,trong mắt bọn họ lóe sáng kỳ dị.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1766: Tiếp Dẫn Ánh Sáng

Khó có thể hình dung, thân thể Mạnh Hạo lúc này vô cùng rực rỡ. Hắn lơ lửng trên đại đỉnh, tản ra ánh sáng năm màu, thân thể như ngọc thạch, dường như ánh sáng này ẩn chứa báu vật.

Một loạt dao động kinh người từ trên thân thể Mạnh Hạo tản ra, khuếch tán bốn phương tám hướng, chấn động tinh không, đồng thời cũng đưa tới lốc xoáy Thương Mang.

Giờ khắc này, ngay cả lão già áo bào vàng sậm trong bảy vị Chí Tôn cũng hít sâu một hơi. Nhìn vào thứ họ hao phí hơn nửa năm, đập đi vô số thiên tài địa bảo, lại không ngừng rót tu vi của bản thân vào, cuối cùng lại tạo nên một khối thân thể… long trời lở đất như vậy.

Đúng lúc này, ở sâu dưới lòng đất kia, lão già trên mai rùa trong biển lửa, đột nhiên đôi mắt mở ra. Biển lửa chung quanh lão giờ đây dĩ nhiên đã bình tĩnh lại, dường như chấn động biển lửa kia dẫn dắt tới đã biến mất.

Lão già mở mắt ra, thần sắc lão mang theo mệt mỏi. Sau khi thần thức tản ra, nhìn đến thân thể Mạnh Hạo, lão cũng sửng sốt một chút, sau đó trong mắt tuôn ra tinh mang.

- Thương Mang... Đạo thể!

Lão hít sâu một hơi, mang vẻ không thể tin, lẩm bẩm nói nhỏ.

Giờ này chẳng những mỗi mình lão khiếp sợ, bảy người ở phía ngoài bao gồm cả lão già áo vàng sậm cũng đều khiếp sợ. Sau đó ý thức được thân thể Mạnh Hạo, như là một thể ngọc thạch, còn có dao động chập chờn

bốn phía ngoại giới có ý nghĩa đại biểu.

- Thương Mang Đạo thể!

Mấy người lần lượt thất thanh, thanh âm vang vọng, thần sắc của bọn họ ít nhiều có chút phức tạp. Thậm chí còn có mấy người, trong mắt lộ vẻ tham lam.

Có thể để cho Chí Tôn cửu nguyên tham lam, có thể thấy được Thương Mang Đạo thể này hiếm thấy thể nào!

Nhưng, Đạo thể này cũng không phải là ở thân thể đặc biệt nào đó, mà là một thân thể bình thường!

Đã là thân thể thì sẽ có thiên tư cùng tiềm lực, sau khi đến một trình độ nhất định, có thể dẫn Thương Mang chi biến, áp chế được Thương Mang, liền có thể được gọi là Thương Mang Đạo thể.

Bảy vị Chí Tôn này ánh mắt chớp động, mặt đất chấn động. Trong lòng đất, lão già trên mai rùa thần thức tràn ra, giữa không trung ngưng tụ thành một khối thần thức phân thân. Sau khi xuất hiện, khiến bảy vị Chí Tôn đều tâm thần chấn động, thu hồi tất cả tâm tình trong mắt.

Thần thức phân thân được ngưng tụ này, mang một bộ áo bào màu trắng, cùng với lão già trên mai rùa giống nhau như đúc. Lão đứng ở nơi đó, nhìn thân thể Mạnh Hạo, bỗng nâng tay lên, trực tiếp đặt trên mi tâm của Mạnh Hạo. Thần thức bàng bạc ầm ầm bạo phát, sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Lần này thời gian còn lâu hơn, ước chừng hết nửa canh giờ, lão già mới nâng tay lên. lão đã dùng lực lượng thần lực mạnh nhất, đem tất cả khu vực trong cơ thể Mạnh Hạo tỉ mỉ tìm tòi vài lần, xác định trên trong khối thân thể này không có một chút hồn Mạnh Hạo nào nữa, lúc này mới yên lòng, quay đầu mắt lạnh nhìn bảy vị Chí Tôn cửu nguyên bao gồm lão

già áo vàng sậm.

- Các ngươi, không muốn Siêu Thoát sao! Thanh âm của hắn không lớn, nhưng khi truyền ra mang theo một cỗ uy áp, phủ xuống bốn phương tám hướng, khiến cho bảy người cùng lão già áo bào vàng sậm đều trầm mặc im lặng.

- Khối Thương Mang Đạo thể này, lão phu cũng rất nóng mắt, mặc dù sẽ không đi đoạt xá, nhưng luyện thành khôi lỗi cũng là trợ lực cực lớn.

- Nhưng, , các ngươi thật không muốn Siêu Thoát sao!

- Phái Thương Mang ta, làm Thương Mang chi nhánh, mục đích trong tinh không này là cái gì, các ngươi đã quên sao!

- Thương Mang một đời Minh Cung lão tổ, ẩn chứa Siêu Thoát chi pháp,

- Qua nhiều năm như vậy, tìm nhiều năm tháng như vậy, rốt cuộc cũng tìm được hy vọng. Mà giờ này, ngoại giới bổn tông là cần thiết. Vị kia nghe nói bước chân vào cửu nguyên không lâu, nhưng lại bị Đạo Mục Thiên Nhãn Chí Tôn phủ xuống. Khối Thương Mang Đạo thể này xuất hiện, có tác dụng thúc đẩy cực lớn đối với kế hoạch của chúng ta!

- Một khi tìm được Siêu Thoát Pháp bên trong Minh Cung của lão tổ, mọi người đều có hi vọng từ nay về sau có Siêu Thoát. Một khi Siêu Thoát, bên ngoài không thể dễ dàng vào được Thương Mang Đạo bổn tông, cũng không làm gì được ta, mà ta lại có thể tùy ý ra vào. Đến khi đó, mấy người bên trong Thương Mang đạo chúng ta chính là chí cao vô thượng!

- So sánh với một khối Thương Mang Đạo thể nhỏ nhoi với Siêu Thoát, cái nào trọng yếu hơn, không cần lão phu nhấn mạnh nhiều hơn nữa!

Ánh mắt lão già lộ ra tàn khốc, tay áo vung lên, lập tức thân thể Mạnh

Hạo bay thẳng tới khu vực trung tâm nửa viên tinh tú, nơi đó... có chín tòa tế đàn cao ngất phong cách cổ xưa.

Mà thân thể Mạnh Hạo dừng lại ở giữa tế đàn thứ chín, không nhúc nhích.

- Chuẩn bị một chút, liên hệ Thương Mang Đạo ngoại giới, ba ngày sau, nghênh tiếp Chí Tôn thứ chín phủ xuống!

”Chưởng giáo nói dối, chúng ta chuẩn bị lâu như vậy, chờ đợi lâu như vậy, giờ đây hy vọng đã ngay trước mắt, vì Siêu Thoát... có thể bỏ qua một khối Thương Mang Đạo thể!” Hắn cảm thán khẽ thở dài, ôm quyền hướng về phía mọi người, cất bước đi ra.

Mấy người khác trầm mặc một lát cũng đều cười khổ, lắc đầu đè xuống nội tâm sinh ra ý tham lam trước Thương Mang Đạo thể, lần lượt rời đi, về tới chỗ bế quan của từng người, ba ngày kế tiếp phải giữ vững tu vi vào loại đỉnh phong.

Thời gian nhoáng một cái, ba ngày đã trôi qua. Bên ngoài tinh không Thương Mang Tinh giờ đây khôi phục lại như thường, lốc xoáy bàng bạc kia cũng dần dần tán đi. Tu sĩ trong Thương Mang Tinh cũng trở về bộ dáng như trước đây, bất quá đối với những dị tượng đã xảy ra, rất nhiều người đã ghi tạc vào đáy lòng. Nếu đi tìm hiểu cũng không dò được chút đầu mối nào.

Ba ngày sau, trong Thương Mang Tinh, tại tinh không, trên nửa viên tinh tú kia, có tám đạo cầu vồng gào thét mà đến bên ngoài chín chỗ tế đàn. Trước mặt chính là chưởng giáo Thương Mang Phái, hắn ngày thường trấn áp tại biển lửa dưới lòng đất, cũng không đi ra ngoài, thời khắc này tự mình xuất hiện, cất bước khoanh chân ngồi ở chỗ tế đàn thứ nhất.

Bảy người phía sau lão, lão già áo vàng sậm cũng ở trong đó, lục tục phủ xuống tế đàn, sau khi rối rít ngồi xuống, toàn bộ hai tay bấm quyết, tu vi

vận chuyển.

Cùng lúc đó, bốn phía nhóm bọn họ, trên nửa viên tinh tú, vô số đệ tử Thương Mang Phái đều đang khoanh chân tĩnh tọa, vây quanh lẫn nhau, dường như hợp thành trận pháp kinh người. Mà vô số vẫn thạch bên ngoài tinh tú, cũng dựa theo quy luật bố trí bào đó, đồng thời lóe lên tinh quang. Cả tinh không, tràn ngập lực lượng nồng đậm của thiên địa.

Thậm chí trên mặt đất, trong Thương Mang Tinh, cũng có đệ tử Thương Mang Phái, đều đang ngồi dưới yêu cầu của tông môn. Mơ hồ tinh nội tinh ngoại và khí tức của mọi người dung hợp cùng một chỗ, dường như trở thành một chỉnh thể.

Một ngày này, tất cả tu sĩ Thương Mang Phái trên Thương Mang Tinh đều bị cưỡng ép bay lên không.

Một ngày này, Thương Mang Tinh phong bế, ngoại nhân không cách nào đi vào!

Một ngày này, cả Thương Mang Tinh, bạo phát ra khí thế kinh thiên , cũng có một loạt tiếng gầm rú, quanh quẩn tinh nội tinh ngoại.

Cho đến lúc một đạo ánh sáng từ trong Thương Mang Tinh, từ trong nửa viên tinh tú ở tinh không kia tán ra, cả Thương Mang Tinh đều chấn động. Đạo quang kia, đến từ bên trong nửa tinh tú, trên mai rùa trong biển lửa kia!

Ngoại giới một mực nghe đồn, Thương Mang Phái có thể truyền tống trận đi thông ra ngoài Thương Mang. Chuyện này là thật cũng có thể là giả, đúng thật là thật thật giả giả… Trận pháp như vậy, chính là không có Siêu Thoát. Bất kỳ kẻ nào cũng không thể thông qua truyền tống trận này mà rời đi.

Mà người Siêu Thoát cũng không cần đến truyền tống trận.

Tác dụng của trận này chân chính là tiếp dẫn, là định vị, là độ hồn!

Đả thông liên hệ trong ngoài của Thương Mang, khiến cho cường giả bên ngoài Thương Mang có thể phủ hồn thể xuống mà đến. Loại phủ xuống này, thân thể khó có thể giữ trong quá trình bảo tồn, cho nên khi phủ xuống, thân thể sẽ tan vỡ, bảo vệ hồn hoàn chỉnh an toàn đi vào trong Thương Mang.

Nhưng mỗi một lần triển khai, đều phải bỏ ra cái giá đắt không cách nào hình dung. Nhưng cái giá này song phương đều như nhau, Thương Mang Phái cần phải bỏ ra, ngoại giới Thương Mang Đạo cũng phải bỏ ra như vậy.

Mỗi một lần phủ xuống, đều cần mấy kỷ nguyên để chuẩn bị, cho nên đã bao nhiêu năm rồi cũng chỉ phủ xuống mấy lần mà thôi.

Tiếng nổ vang lên, mai rùa trong biển lửa mang tia sáng vô tận, xuyên thấu mặt đất xuất hiện ra bên ngoài nửa viên tinh tú, xuất hiện trong chín tòa tế đàn. Sau khi bị chín tòa tế đàn này hấp thu vào, tám người trên đó đồng thời tu vi bạo phát, gia trì lực lượng truyền tống, sáp nhập vào tế đàn trung gian thứ chín.

Mạnh Hạo chính là nằm ở tế đàn thứ chín này. Hồn hắn lặng lẽ cảm thụ được hết thảy bốn phía, giấu ở bên trong cây đèn đồng thau. Hắn biết, đây là đạo khảo nghiệm cuối cùng, nếu an toàn vượt qua thì từ đó về sau, hắn chính là Chí Tôn Thương Mang Phái thứ chín.

Chẳng những có thân phận mới, lại có nội tình Thương Mang Phái bảo vệ, điểm này đối với hắn mà nói, vô cùng trọng yếu.

”Tiêu diệt hồn đối phương phủ xuống, như vậy khi ta mở mắt ra, ta là Mạnh Hạo, cũng là Chí Tôn Thương Mang Phái thứ chín.” Mạnh Hạo liếc nhìn hồn ở bên trong cây đèn đồng thau, hắn cười. Cây đèn thần bí

cùng cường hãn, Mạnh Hạo đối với lần đánh cược này của mình, rất nắm chắc.

”Ta với ngươi không có cừu oán, muốn oán, liền oán ngươi không nên... đoạt xá cơ thể ta!” Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái. Hồn hắn chậm rãi đắm chìm trong cây đèn đồng thau, chờ đợi đối phương phủ xuống.

Tại tế đàn thứ chín này, tia sáng lập tức không ngừng ngưng tụ hạ xuống, một đạo quang trụ ầm ầm lên, trực tiếp chạy ra cửa tinh tú, xông vào trong tinh không. Cùng lúc đó, nửa tinh tú chậm rãi chuyển động, mà tất cả vẫn thạch trong tinh không, cũng đều tràn ra tinh quang rực rỡ.

Vô số tiếng tụng kinh lúc này từ nửa tinh tú truyền ra, quanh quẩn trong tinh không. Đồng thời, đạo quang kia, cũng vọt ra xuất hiện trong mặt đất Thương Mang.

Thanh âm tụng kinh bàng bạc, truyền lên Thương Mang Tinh, mặt đất chấn động, ngọn núi run rẩy, sông biển dừng lại. Đạo quang này trong chớp mắt, xông lên trời, xuyên thấu bầu trời, xông vào tinh không mênh mang, không ngừng tăng lên, cho đến độ cao mà không người nào có thể nhìn thấy.

Giờ khắc này, trên Thương Mang Tinh, chúng sinh đều đang run rẩy. Vô số sinh mạng đều cúi đầu, những đệ tử Phái Thương Mang, trong mắt lộ ra chấp nhất

Tất cả mọi người đều đang đợi.

Hồn Mạnh Hạo trong cây đèn đồng thau, thời khắc này trong mắt lộ ra u mang, như là đao nhọn sắc bén.

“Thành bại tại lần này, nếu thành công, ta từ này về sau cắm rễ ở Thương Mang Phái, hy vọng ngày sau có thể báo thù, nhưng nếu thất bại…”

“Ta sẽ không thua, mặc dù lúc trước, lão nhân chưởng giáo Thương Mang Phái kia hẳn là có hoài nghĩ, nhưng ta… sẽ không thua! Trong mắt hồn Mạnh Hạo, lộ ra ánh sáng đỏ, chính là mắt của yêu!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1767: Biết Được Thì Sao?

Cùng lúc đó, một đạo quang đi đến Thương Mang Tinh, ngay khoảnh khắc nó xông vào Thương Mang Tinh, trên Thương Mang Tinh có ba khu vực truyền ra dao động làm kinh sợ lòng người.

Khu vực thứ nhất là một chỗ giống như lâm viên Tiên Cảnh. Trong một cái sơn cốc, ở giữa một cái hồ có một thiếu niên đang khoanh chân ngồi. Thiếu niên này mặc một thân áo bào màu vàng, lúc này, hắn chậm rãi ngẩng đầu, trong hai mắt, nơi vốn là đồng tử lại đột nhiên biến thành khối hình bầu dục.

- Lại có người muốn phủ xuống? Minh Cung của lão tổ sao có thể dễ dàng bị những hậu bối này tìm đến như vậy!

- Siêu Thoát Pháp nếu thật có thể truyền thừa thì trong suốt thời gian qua, thế gian cũng sẽ không chỉ có vài ba vị Siêu Thoát.

Khu vực thứ hai là một chỗ cách nơi này rất xa. Nơi đó là một hố băng, tuyết bay phơ phất. Một nữ tử im lặng đứng ở nơi đó, nàng nhìn về phía bầu trời xa xa, nơi có đạo ánh sáng kia vọt lên. Trong mắt nàng hiện lên hồi ức, lại nhiều thêm một tia phức tạp, hồi lâu hóa thành tiếng khẽ thở dài.

- Ta không muốn tìm Minh Cung của lão tổ, cũng không muốn Siêu Thoát. Ta chỉ muốn trở về quê hương.

Thân ảnh nữ tử dần dần bị bông tuyết che lấp. Mà ở khu vực thứ ba lại ngược lại hoàn toàn với nơi này, đó là một phiến sa mạc nóng bức. Ở trong sa mạc lúc này đang có bão cát, bụi đất bay mù mịt, mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh đang đi trong sa mạc.

Khi đạo quang dâng lên, thân ảnh ấy đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn, không bao lâu liền truyền ra tiếng cười chói tai.

- Lại có một người tới. Lần này sẽ là ai đây?

Mặt đất trên Thương Mang Tinh chấn động. Đạo quang mang kia xuất hiện làm tinh không mênh mông cũng nổi lên dao động. Mặc dù dao động này không kinh khủng bằng Thương Mang Đạo thể của Mạnh Hạo nhưng cũng gây ra nhiều chú ý trong Thương Mang.

Đúng lúc này, đột nhiên trong đạo quang kia xuất hiện một thân ảnh. Thân ảnh ấy như tàn hồn, dường như đang trong quá trình phủ xuống. Thân thể hắn đã vặn vẹo tan vỡ gần hết nhưng giờ phút này, hồn của hắn vẫn tiếp tục vùng vẫy muốn phủ xuống.

Dường như không thấy trở ngại khiến đạo hồn đang phủ xuống kia tan nát, ở trung tâm hồn có một con mắt màu tím vô cùng điên cuồng theo đạo quang chạy thẳng tới Thương Mang Tinh.

Trong quá trình này, tốc độ tiêu tán của hồn càng lúc càng nhanh, dần dần còn có thiên lôi đánh xuống. Tiếng sấm theo đạo quang khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Ngay khi hồn không còn cách Thương Mang Tinh bao xa nữa thì lại đột nhiên ngừng lại. Dường như nó gặp phải trở ngại mãnh liệt hơn, hồn càng gấp rút tiêu tán. Một tiếng gào thét không cam lòng truyền khắp Thương Mang Tinh. Đúng lúc này, tám đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện bốn phía của hồn.Ngay khi hồn không còn cách Thương Mang Tinh bao xa nữa thì lại đột nhiên ngừng lại. Dường như nó gặp phải trở ngại mãnh liệt hơn, hồn càng gấp rút tiêu tán. Một tiếng gào thét không cam lòng truyền khắp Thương Mang Tinh. Đúng lúc này, tám đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện bốn phía của hồn.

Nhìn kỹ lại hóa ra là lão nhân chưởng giáo và bảy vị Chí Tôn cửu

nguyên. Bọn họ tập hợp lực lượng của tám người trực tiếp oanh kích vách ngăn, khiến cho con mắt màu tím kia lộ ra vẻ mừng rỡ, dưới sự bảo vệ của tám người mà chạy thẳng tới Thương Mang Tinh.

Tốc độ bọn họ càng lúc càng nhanh, một đường nghiền nát vô số vách ngăn, trực tiếp phủ xuống Thương Mang Tinh. Ngay khoảnh khắc phủ xuống, hồn toàn bộ tán đi, chỉ còn sót lại con mắt kia.

Con mắt này lộ ra điên cuồng, còn có đau đớn. Bằng mắt thường có thể thấy trên đó xuất hiện vô số khe nứt, dường như đang tan vỡ. Tám vị Chí Tôn quanh hồn cũng không thể ngăn trở, chỉ có thể gia tăng tốc độ, giúp con mắt này nhanh chóng nhập vào thân thể.

Cùng lúc đó, một màn này bị nhiều tu sĩ trên Thương Mang Tinh thấy được. Người nào người nấy cũng đều chấn động, sợ hãi.

Mà tiếng tu sĩ Thương Mang Phái tụng kinh dường như cũng hóa thành lực lượng nào đó từ bốn phương tam hướng tràn vào trong vầng sáng, sáp nhập vào con mắt, khiến cho con mắt miễn cưỡng không bị tan vỡ.

”Ầm ầm” Con mắt trong đạo quang màu tím phủ xuống Thương Mang Tinh. Trong nháy mắt, ánh sáng này nhập vào mặt đất, tiến vào trong tinh không, chạy thẳng đến nửa tinh tú thứ chín trên tế đàn, nơi để thân thể Mạnh Hạo.

Tốc độ của nó cực nhanh, khi tới gần, khe nứt trong con mắt càng ngày càng lan rộng, giống như sẽ tan vỡ ngay lập tức. Trong khoảnh con mắt tan vỡ, ầm một tiếng, nó rơi xuống trước người Mạnh Hạo. Nó liền nhanh chóng nhập vào mi tâm của Mạnh Hạo.

Gần như trong nháy mắt khi con mắt nhập vào, tám người xung quanh tế đàn, trừ bỏ lão nhân chưởng giáo ra, đều đồng loạt mở mắt, cười lạnh.

- Thành công!

Nhưng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh đột nhiên truyền ra từ miệng lão nhân chưởng giáo kia, hai mắt lão lúc này cũng mở ra.

- Chư vị, Phong Hồn Trận giúp Chí Tôn thứ chín trấn áp tàn hồn này!

Lão nhân chưởng giáo nhàn nhạt lên tiếng. Hắn nâng tay lên, hướng về Mạnh Hạo trên tế đàn thứ chín, bỗng nhấn một cái.

Bảy người này nghe thấy vậy cũng không ngoài ý muốn, dường như bọn họ đã sớm tra xét. Thời khắc này, bọn họ cười lạnh, đồng loạt xuất thủ, bạo phát ra toàn bộ tu vi, lấy lão nhân chưởng giáo làm chủ, tập hợp lực lượng của tám người tạo thành phong ấn, ầm một tiếng để lại lạc ấn trên người Mạnh Hạo.

Trong cơ thể Mạnh Hạo, hồn của hắn của hắn đang trốn trong cây đèn bằng đồng thau, khoảnh khắc con mắt màu tím đi vào, hắn đang muốn chạy ra nhưng sắc mặt lại trầm xuống. Chung quanh hắn bất ngờ tồn tại một tầng ngăn trở khiến hồn hắn không thể đi ra ngoài.

- Đạo hữu, ta không quản ngươi là ai, dù ngươi có thể chính là vị Mạnh Hạo của Sơn Hải Giới kia. Lão phu mặc dù không thể tra ra hồn của ngươi đang ẩn giấu nơi nào, thậm chí cũng không có chứng cớ chứng minh tàn hồn của ngươi vẫn còn tồn tại trong cơ thể này.

- Nhưng ngươi quả thật rất trùng hợp!

- Ngay khi chúng ta cần một cổ thi thể thì ngươi đến.

- Có thể đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, thậm chí thân thể ngươi cắn nuốt nhiều thiên tài địa bảo Thương Mang Phái ta cũng là trùng hợp. Còn nữa, hồn của ngươi tiêu tán hoàn toàn, sức đề kháng cũng không có bao nhiêu, có lẽ vì ngươi bị thương nặng, cũng là trùng hợp.

Mặt khác, lão phu cùng mấy vị đồng đạo nói chuyện với nhau, ngươi có lẽ đều nghe được , cho nên mới một mực không có lộ ra đầu mối. Bất quá này có lẽ cũng là một sự trùng hợp, có lẽ ngươi thật đã sớm hồn phi phách tán .

- Chỉ là, khi những sự trùng hợp ấy cùng tụ lại một chỗ thì lấy tính tình đa nghi của lão phu, ta liền cho rằng, nhất định có khả năng hồn phách của ngươi vẫn chưa tiêu tán.

- Ngươi chờ đợi thời khắc này, trừ đi Chí Tôn thứ chín của Thương Mang Phái mà thay thế vào đó.

- Cho nên chúng ta mới có những chuẩn bị này. Ngươi hiện tại đang ở tế đàn thứ chín có trấn hồn trấn áp hết thảy những thứ không phải là hồn tu luyện công pháp của Thương Mang Phái.

- Ta không quản ngươi thật là còn tồn tại hay là lão phu đã quá đa nghi. Bất quá phải làm thế này lão phu mới yên tâm được. Lão nhân chưởng giáo Thương Mang Phái nhàn nhạt nói. Phong Hồn Trận nhờ sự hợp lực của bốn người tạo thành trấn áp khiến cho con mắt màu tím sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo kia trong nháy mắt cắm rễ, tràn ra vô số sợi tơ. Những sợi tơ này đều là Hồn ti, trong chớp mắt liền khuếch tán ra khắp toàn thân Mạnh Hạo.

Đồng thời trên mi tâm của hắn thời khắc này có một vệt tím đang xé mở, dần dần hóa thành một con mắt màu tím.

Con mắt này vừa mới xuất hiện liền lộ ra vẻ dữ tợn, sau đó khép lại. Hồn ti lan tràn ra từng tấc kinh mạch trong cơ thể Mạnh Hạo, chiếm cứ tâm thần, chiếm cứ đầu óc, chiếm cứ hết thảy.

Trong cây đèn đồng thau, hồn Mạnh Hạo nhíu mày, mắt lạnh nhìn hết thảy những biến hóa trong cơ thể, cũng thụ phong hồn trận của lão nhân cùng đám người ở bên ngoài.

-Quả nhiên là có chuẩn bị . Cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái. Hắn đồng dạng cũng không ngoài ý muốn. Người có thể tu hành đến cửu nguyên tâm trí sao có thể bình thường.

- Một khi đã như vậy, cũng chỉ tiếp tục thực hiện kế hoạch của ta. Nếu đã không thể trừ đi hồn của đối phương, như vậy, ta liền nuốt hắn.

Cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái. Cây đèn đồng thau giờ khắc này bỗng nhiên lóe sáng, chủ động mở ra một khe hở. Gần như ngay khoảnh khắc khe hở này xuất hiện, Hồn Ti thuộc về Chí Tôn thứ chín tràn vào được. Bên ngoài, lão nhân chưởng giáo cùng bảy vị Chí Tôn khác đều thần sắc đại biến.

Bọn họ lúc trước tuy rằng hoài nghi nhưng lại không dám xác định Mạnh Hạo có còn tồn tại hay không. Mỗi người trong bọn họ đều từng dò xét thân thể Mạnh Hạo, lại không có chút phát hiện nào.

Thời khắc này, cây đèn đồng thau mở ra một khe hở làm cho Hồn Ti Chí Tôn thứ chín sáp nhập vào. Lúc này tám người đều chấn động tâm thần. Bọn họ lập tức nhận ra một màn này.

-Hắn quả nhiên vẫn tồn tại! Tám người sắc mặt âm lãnh, thần thức ầm ầm bạo phát, toàn bộ sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, muốn đi trợ giúp Chí Tôn thứ chín trấn áp hồn Mạnh Hạo

Nhưng không đợi bọn họ vào kịp, cây đèn đồng thau sáng lên một cái, một cỗ lực lượng bài xích ầm ầm bạo phát, khiến cho thần thức tám người bị ngăn trở ở bên ngoài!

Tám người thần sắc đại biến. Cản trở như vậy giúp cho Mạnh Hạo có thêm chút thời gian. Hồn Mạnh Hạo không chút chần chờ trong nháy mắt xông về Hồn Ti Chí Tôn thứ chín, quấn quít lấy nhau mà triển khai cắn nuốt.

Đồng thời khi cắn nuốt, Mạnh Hạo tỏa ra yêu khí, hồn của hắn trong nháy mắt biến đổi, mượn nhiều loại yêu khí trong chớp mắt biến thành Hồn Ti Chí Tôn thứ chín kia, tuy hai mà một khiến cho quá trình cắn nuốt càng mãnh liệt hơn.

Mà Hồn Ti Chí Tôn thứ chín kia cũng cảm nhận được nguy cơ, đồng dạng cắn nuốt.

Mà lão nhân chưởng giáo ở bên trong đám người thời khắc này sắc mặt khó coi đến cực điểm. Bọn họ cảm nhận được Mạnh Hạo cùng hồn Chí Tôn thứ chín thời khắc này dung hợp cùng một chỗ, nhưng không cách nào trấn áp, bởi vì bọn họ dung hợp, vào giờ khắc này, căn bản là một khối!

Làm sao lại có thể như thế!

- Chết tiệt! Trong mắt tám người đều lộ ra vẻ tức giận. Vị lão nhân chưởng giáo kia trầm mặc thở dài, trên mặt cũng lộ ra kính ý.

- Không hổ danh là Mạnh Hạo có thể chiến một trận với Ma Giới cùng Tiên Thần. Hắn mượn Thương Mang Phái của ta, lấy bản thân làm mồi câu, bày ra dương mưu. Xem như vậy có lẽ hắn đã sớm chuẩn bị tốt sẽ bị chúng ta phát hiện. Là lão phu đã quá tự tin rồi.

- Lần này hai hồn cạnh tranh, nhất định sẽ có một bên bị thôn phệ. Chúng ta bây giờ đã không thể can thiệp. Hết thảy thắng bại liền xem bọn hắn, hồn người nào mạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1768: Chí Tôn Thứ Chín

Trên tinh tú, trong tế đàn, thời khắc này Chí Tôn chưởng giáo Thương Mang Phái cùng với bảy vị cửu nguyên kia ai nấy sắc mặt âm trầm, khoanh chân ngồi xung quanh tế đàn thứ chín

Mặc dù bọn họ không cách nào trực tiếp tương trợ Chí Tôn thứ chín, như Phong Hồn Trận của bọn họ vẫn ở chỗ cũ, từ bên ngoài trấn áp hồn Mạnh Hạo trong cơ thể hắn.

Phong Hồn Trận này hữu hiệu với những người không phải là tu sĩ Thương Mang. Cho nên đối với bọn họ mà nói, đây chính là chi pháp tương trợ tốt nhất. Chẳng qua là lúc thần thức muốn đi vào cơ thể Mạnh hạo liền bị một luồng lực lượng kinh người cản trở. Chuyện này khiến cho bọn họ đối với Mạnh Hạo sinh ra cảm giác thần bí.

Hơn nữa, cũng là vì cây đèn đồng thau tồn tại khiến cho thần thức của họ không thể lan tràn sâu vào trong cơ thể Mạnh Hạo, họ chỉ có thể đi vào bằng cảm giác nên không thể thấy rõ được mọi thứ bên trong. Vả lại, yêu khí của Mạnh Hạo biến hoá, khiến cảm giác của họ đôi lúc cũng xuất hiện sai sót.

Có thể thấy mọi người đều không thể nhận ra nơi hồn Mạnh Hạo đang ẩn giấu. Thời khắc này, cho dù là nhờ tác dụng của Phong Hồn Trận, bọn họ cũng không thể nào đưa ra phán đoán chính xác.

Như vị chưởng giáo kia đã nói, hết thảy chỉ có thể xem Mạnh Hạo cùng vị Chí Tôn thứ chín kia, ai mạnh hơn ai mà thôi.

Một vị thiên tư kinh người, dựa vào tu vi của mình vừa mới trở thành Chí Tôn cửu nguyên Thương Mang Đạo, cụ bị Đạo Mục có thể khiến cho thiên địa phải thất sắc. Mà vị kia mặc dù là được truyền thừa đến

cửu nguyên, nhưng bất luận là thân phần hay lai lịch đều được xem là người đứng đầu của thế giới. Vị này đã trải qua vô vàn hung hiểm, trải qua biết bao thế giới huỷ diệt thậm chí đã từng chiến đấu với Tiên Thần đại lục cùng Ma Giới đại lục.

Rốt cuộc trong bọn họ, ai mạnh hơn ai, chuyện này… đến cả cả lão nhân chưởng giáo cũng khó có thể phán đoán.

Bọn họ chỉ có thể chờ đợi.

Thời gian cứ thế ngày lại ngày trôi qua. Đảo mắt đã qua nửa tháng.

Thân thể Mạnh Hạo bên ngoài vẫn bình thường nhưng trong cơ thể hắn, thời khắc này hồn của hắn cùng hồn của vị Chí Tôn thứ chín kia đang không ngừng sống chết mà cắn nuốt nhau. Mà cây đèn đồng thau tản khắp cơ thể Mạnh Hạo, cản trở Phong Hồn Trận ở bên ngoài. Mạnh Hạo lúc đó càng trở nên tàn nhẫn hơn so với vị Chí Tôn thứ chín kia.

Mà quan trọng hơn chính là yêu khí của Mạnh Hạo đang tản ra. Loại yêu khí này luôn luôn biến hoá lại điên cuồng vô cùng khiến người ta có cảm giác kinh sợ. Yêu khí đó không lúc nào là không tác động lên Chí Tôn thứ chín.

- Chết tiệt, chết tiệt! Chí Tôn thứ chín gào thét, thanh âm không thoát ra khỏi thân thể. Hắn bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới sau khi mình phủ xuống lại trải qua một màn như vậy.

Hùng tâm tráng chí của hắn, cuồng vọng vô hạn của hắn, vô số kế hoạch của hắn còn Siêu Thoát chi mộng giờ khắc này đều đang giao động kịch liệt. Thậm chí hắn có thể cảm nhận được, ý thức của mình đang chậm rãi tiêu tán.

Hắn không thể không thừa nhân. Cắn nuốt hồn lẫn nhau, hắn… không phải là đối thủ của Mạnh Hạo!

Thời gian trôi qua, hồn Mạnh Hạo đã chiếm hơn nửa nơi này, khiến cho Chí Tôn thứ chín càng ngày càng yếu đi, đến cuối cùng chính mắt nhìn thấy mình sẽ hoàn toàn bị cắn nuốt.

- Cho ta một con đường sống, ta với ngươi không thù không oán! Chí Tôn thứ chín phát ra âm thanh thê lương. Đáy lòng hắn run rẩy, hắn không cam lòng cứ như vậy mà chết ở chỗ này.

Cơ hồ trong khoảnh khắc lời nói của hắn vang vọng, hồn của Mạnh Hạo chợt ngừng. Sau đó bỗng nhiên khuếch tan, cắn nuốt hoàn toàn hồn của Chí Tôn thứ chín, chỉ để lại một thứ giống như một ngọn lửa vậy.

- Bởi vì không thù, cho nên Mạnh mỗ sẽ không giết ngươi, để lại cho ngươi một tia hồn chủng. Vài năm sau, ngươi vẫn còn tự do! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, hồn của hắn sau khi cắn nuốt hồn của Chí Tôn thứ chín, ký ức cùng đạo pháp của Chí Tôn thứ chín toàn bộ bạo phát.

Lực hồn của Mạnh Hạo điên cuồng bạo tăng, nháy mắt đã đột phá cực hạn lại tiếp tục tăng nhanh. Dù dao hắn cũng đã cắn nuốt hồn của một Chí Tôn cửu nguyên, tạo hoá như vậy tuy rằng không bằng cơ duyên Thuỷ Đông Lưu đưa cho Mạnh Hạo lúc trước nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Có thể tưởng tượng được, Mạnh Hạo sau khi nắm trong tay Thương Mang Đạo thể, hơn nữa giờ này lực hồn còn tăng gấp bội lần, chiến lực của hắn đã không còn là Chí Tôn cửu nguyên bình thường. Cho dù không là đỉnh phong cửu nguyên thì cũng là trung kỳ cửu nguyên.

Cùng lúc này, ở bên ngoài, tám vị Chí Tôn trên tế đàn cặp mắt ngưng trọng, chằm chằm quan sát Mạnh hạo, thần sắc lộ ra cảnh giác cùng chần chừ.

Bọn quan sát nửa tháng, đã có thể cảm nhận được hồn trong cơ thể Mạnh

Hạo đã không còn hỗn loạn dây dưa mà đã là chân chính dung hợp!

Hồn mới hiện ra kia lại cường hãn hơn rất nhiều.

- Giữa bọn họ, rốt cuộc ai thắng? Lão già áo bào vàng sậm nhíu mày, nhẹ giọng lên tiếng. Mấy người bên cạnh lão đều trầm mặc, đáp án này, ai cũng không thể biết được.

- Phong Hồn Trận đã mất đi hiệu quả, hẳn là Chí Tôn thứ chín đã đoạt xá thành công…

- Nếu Chí Tôn thứ chín thành công, Phong Hồn Trận tự nhiên sẽ mất đi tác dụng. Nhưng đồng dạng, nếu Mạnh Hạo thành công, hấp thu hồn của Chí Tôn thành công, giáp tiếp tiếp nhận đặc tính của Thương Mang công pháp, khiến cho Phong Hồn Trận mất đi hiệu lực. Mọi người đều đang chần chừ, cặp mắt vị Chí Tôn chưởng giáo bỗng nhoáng lên một cái.

- Được. Cứ chờ sẽ biết đáp án thôi! Lão nhàn nhạt lên tiếng, sát cơ trong mắt nhoáng lên một cái. Lão nhìn Mạnh Hạo đáy lòng lão lại khẽ thở dài. Lão nghĩ rằng nguyên thay thế vốn là chuẩn bị cho Chí Tôn bát nguyên thi, bởi vì nếu có cửu nguyên thì sẽ bảo tồn hơn phân nửa uy lực Đạo Mục của Chí Tôn thứ chín.

Rồi sau đó Thương Mang Đạo thể lại xuất hiện khiến cho ý tưởng này càng thêm kiên định. Cho dù lão hoài nghi thi thể có vấn đều nhưng lão tin rằng mọi người có thể áp chế.

Thực ra, nếu như không có cây đèn đồng thau, lão có thể hoàn toàn khống chế tiết tấu.

Mấy vị Chí Tôn khác cũng đang trầm mặc, ai nấy đều ngập tràn sát khí. Nếu Chí Tôn thứ chín bị cắn nuốt, chuyện này quá lớn khiến cho bọn họ đối với Mạnh Hạo sát ý càng thêm mãnh liệt.

- Hy vọng là Chí Tôn thứ chín giành thắng lợi!

Trong lúc họ đều trầm mặc thì bên trong cơ thể Mạnh Hạo, nhờ dung hợp hồn mà hắn có thể thấy được công pháp cả đời cùng với Đạo Mục của Chí Tôn thứ chín. Tất cả đều là ký ức cũng không liên quan gì đến thế giới Thương Mang bên ngoài, dường như hết thảy mọi tin tức về thế giới kia đều bị phong toả. Mạnh Hạo có thể cảm nhận được nhưng không thể giải mở phong ấn để xem cho rõ ràng.

Bất quá, những chuyện liên quan đến Minh Cung, Thương Mang Phái, Mạnh Hạo biết được toàn bộ không gặp chút trở ngại nào.

Thời gian cứ thế trôi qua, lần dung hợp này phải mất một tháng. Một tháng sau, sau khi Mạnh Hạo tiêu hoá toàn bộ hồn của Chí Tôn thứ chín, hồn của hắn ầm ầm tản ra, khuếch tán khắp toàn thân.

Cùng với khuếch tán, cảm giác một lần nữa nắm giữ thân thể mình khiến cho tâm thần Mạnh Hạo chấn động. Giờ khắc này, trái tim của hắn nhảy lên không còn cứng nhắc nữa mà tràn đầy linh động. Khí huyết trong chớp mắt nổi lên, vận chuyển khắp toàn thân. Thân thể của hắn không còn tản ra khí tức nữa dường như khí tức đã trở thành nội liễm, hoàn toàn biến mất.

Nhưng càng như vậy càng đại biểu cho chiến lực của Mạnh Hạo, chiến lực này hoàn toàn khác với lúc trước khiến cho áp lực lên tám vị Chí Tôn chung quanh hắn cũng vô hình tăng lên.

Giờ khắc này, kể cả lão nhân chưởng giáo ai nấy đều không chớp mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Bọn họ biết rằng đã sắp có đáp án.

Một hơi thở, một hơi thở, một hơi thở…

Ngón tay Mạnh Hạo hơi động. Làn da tại mắt của hắn hơi rung nhẹ, chỉ trong mười hơi thở sau đó, hắn dường như đang ngưng tụ một lực lượng,

rồi đột nhiên mở mắt ra!

Trong nháy mắt, khí thế của tám vị Chí Tôn chung quanh hắn ầm ầm bạo phát, tạo thành gió lốc vây quanh bốn phía, hóa thành diệt tuyệt lực dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phủ xuống, đánh chết Mạnh Hạo.

Nhưng thần sắc của Mạnh Hạo lại không có chút biến hóa nào. Hắn mở mắt ra nhìn tinh không phía trên, trong mắt mới đầu có chút mờ mịt dần dần hóa thành rõ ràng.

Vô số ký ức Sơn Hải Giới quanh quẩn trong đầu hắn, cuối cùng dừng lại tại thời điểm Sơn Hải Giới vỡ nát, Sơn Hải Điệp đôi cánh khẽ động, còn có Anh Vũ thê lương trừ đi ý thức, từng hình ảnh dần dần dừng lại.

Mà trong đôi mắt của Mạnh Hạo giờ khắc này cũng chôn vùi tất cả mọi thứ. Tính tình hắn lúc trước cùng bây giờ hoàn toàn bất đồng, không có nụ cười, không có ấm áp… chỉ có sự lạnh băng đến vô tận.

Cả người hắn, giống như một khối hàn băng!

Mạnh Hạo dường như không thấy gió lốc cùng sát cơ chung quanh mình, hắn chậm rãi ngồi dậy, lạnh lùng nhìn mọi người.

Từ lúc Mạnh Hạo mở mắt, nhất cử nhất động của hắn đều bị tám vị Chí Tôn này quan sát tỉ mỉ. Bọn họ thấy được mờ mịt trong mắt Mạnh Hạo, cũng thấy được sự thanh tỉnh trong đó. Dường nhưu hắn đang nhớ lại điều gì đó, nhưng đến cuối cùng vẫn là ánh mắt lạnh như băng.

Nhưng điều này cũng chẳng nói rõ cái gì cả. Là Mạnh Hạo thì hết thảy mọi thứ đều bình thường, cho dù là mờ mịt, thanh tỉnh, hay là lạnh băng.

Đồng dạng, nếu như là vị Chí Tôn thứ chín kia cũng như vậy. Hắn sẽ mờ mịt bởi vị hắn đã phủ xuống một thế giới mới, hắn rõ ràng vì hắn hiểu rõ vị trí của mình. Hắn nhớ lại hết thảy mọi việc, ngoài Thương Mang ra

còn có cuộc đoạt xá sống chết cùng Mạnh Hạo, cuối cùng hắn cũng sẽ lạnh như băng. Cũng có thể bất mãn vì nghĩ mọi người hại hắn chút nữa hình thành câu diệt!

- Ngươi là ai? So với những người khác đang tràn ngập sát cơ, giờ khắc này, vị lão nhân chưởng giáo ánh mắt lộ ra phức tạp. Từ lúc Mạnh Hạo thức tỉnh, lão phát hiện… bản thân thật sự không thể đưa ra phán đoán.

- Ngươi cho rằng, ta là ai? Mạnh Hạo quay đầu, lạnh lùng nhìn về phía vị lão nhân chưởng giáo Thương Mang kia.

Trong khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, cặp mắt lão nhân chưởng giáo tuôn ra ánh sao, thần thức nổ vang, tạo thành một luồng uy áp kinh thiên.

- Ngươi là Mạnh Hạo! Lời lão vừa nói ra, mấy Chí Tôn khác ai nấy thần sắc biến hóa, sát cơ ầm ầm tạo thành thực chất lao đến Mạnh Hạo.

Thần sắc Mạnh Hạo vẫn như thương, đối mặt với sát cơ của mọi người, hắn vẫn không chút nào để ý. Mi tâm hắn nhoáng lên một cái, một vết nứt màu tím đột nhiên xuất hiện, rồi mở to ra, lộ ra một con mắt!

Chí là Đạo Mục của Chí Tôn thứ chín!

Đạo Mục này vừa ra khiến cho cả thiên địa, cả thế giới dường như dừng lại trong chớp mắt, một luồng uy áp tuyệt đối từ bên trong Đạo Mục ầm ầm tràn ra. Chỉ một người có thể chống đối sát cơ của mấy người.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, mọi người đều biến sắc. Mạnh Hạo từ từ đứng lên, hắn vừa đứng lên đã khiến thiên địa biến sắc, phong vân tàn quyển!

Hắn đứng lên giống như là ý chí viễn cổ đã thức tỉnh!

- Ta là Chí Tôn thứ chín! Trong nháy mắt, thanh âm của hắn như thiên

lôi, cuồn cuộn nổ vang.

Cặp mắt vị lão nhân chưởng giáo kia nhoáng lên một cái, cẩn thận quan sát Đạo Mục trên mi tâm Mạnh Hạo, đáy lòng khẽ thở dài, chôn giấu toàn bộ những ý nghĩ phức tạp xuống. Lão bỗng nhiên cười, tiếng cười càng lúc càng lớn.

- Ngươi thật sự là Chí Tôn thứ chín đã phủ xuống Thương Mang Phái ta! Lời lão vừa nói ra, mấy người khác chung quanh cũng đều trầm mặc trở lại. Ai nấy sau khi nhìn thấy Đạo Mục trên trán Mạnh Hạo, đáy lòng đều trở nên phức tạp nhưng rất nhanh, toàn bộ đều nở nụ cười.

- Hoan nghênh Chí Tôn thứ chín phủ xuống Thương Mang!

- Không quản ngươi phải hay không phải, ngươi có Đạo Mục, có thể thi triển Đạo Mục, như vậy… ngươi chính là Chí Tôn thứ chín!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1769: Cắm Rễ

Có phải Chí Tôn thứ chín hay không không quan trọng, lão nhân chưởng giáo Thương Mang Phái cùng những vị Chí Tôn cửu nguyên khác đều chưa từng gặp mặt Chí Tôn thứ chín, tự nhiên sẽ không nói gì đến đạo hữu giao tình.

Chẳng qua là vì muốn có thể hoàn thành kế hoạch tốt hơn, mới có lần phủ xuống này. Mấu chốt chính là Đạo Mục của vị Chí Tôn thứ chín kia khiến cho kế hoạch của bọn họ có thể dễ dàng thực hiện.

Cho nên, hễ có khả năng, bọn họ chỉ vọng Chí Tôn thứ chín phủ xuống.

Mà giờ này, không quản người trước mắt là Mạnh Hạo hay là Chí Tôn thứ chín. Dù sao cẩn thận nghĩ lại cũng thấy việc này không quan trọng, chỉ cần đối phương có Đạo Mục, chỉ như vậy, hết thảy đều không thành vấn đề.

Phải cũng được, không phải cũng không sao!

Về điểm này, lão nhân chưởng giáo hiểu rõ nên mới than thở. Bảy vị Chí Tôn cửu nguyên kia cũng đều hiểu được, cho nên ai nấy đều cảm thấy phức tạp.

Mà Mạnh Hạo đồng dạng cũng hiểu rõ, nên sau khi hắn mở mắt ra, đối với sát cơ của mấy người này, sắc mặt cũng không chút biến hóa, chỉ là mở Đạo Mục ra.

Đạo Mục vừa ra, hết thảy nguy cơ đều được hóa giải!

Ngươi tin thì tin, không tin… không tin cũng phải tin!

Thời khắc này, Mạnh Hạo đứng trên thế đàn thứ chín, nhìn lão nhân chưởng giáo Thương Mang Phái cùng bảy vị Chí Tôn cửu nguyên kia, hắn khẽ cười. Nụ cười của hắn bình hòa, không mang theo một chút băng hàn nào, hắn ôm quyền cúi đầu trước mọi người.

- Lần này đa ta chư vị đạo hữu, kế hoạch của Thương Mang Phái, bổn tôn chắc chắn toàn lực ứng phó. Mạnh Hạo mỉm cười, trong giọng nói cũng biểu đạt thái độ của mình.

Lão nhân chưởng giáo nghe những lời này, cặp mát hơi nhoáng lên một cái rồi lão cười ha hả.

- Nào nào, ngươi vừa mới phủ xuống, đối với Thương Mang Phái hiểu biết không nhiều. Lão phu giới thiệu cho ngươi một chút. Lão nhân chưởng giáo cười, giới thiệu bảy người kia cho Mạnh Hạo.

Trong đó, lão già áo bào vàng sậm tên là Thượng Quan Hoành. Thượng Quan Hoàng mỉm cười, ôm quyền chào Mạnh Hạo, trong mắt lộ ra thâm ý.

Mạnh Hạo vẫn một dạng mỉm cười, coi như không thấy thâm ý trong mắt đối phương. Sau khi Mạnh Hạo cùng mấy người này bái kiến, lão nhân chưởng giáo liền phái người an bài mọi sự, chuẩn bị đại điện cho Chí Tôn thứ chín.

Cho đến lúc Mạnh Hạo rời khỏi, lão nhân chưởng giáo cùng bảy vị Chí Tôn cửu nguyên khác, nụ cười trên mặt dần tiêu tán, hóa thành âm trầm. Họ đứng cạnh nhau, nhìn Mạnh Hạo đã đi xa, khẽ trầm mặc.

Sau một lúc lâu, vị Thượng Quan Hoành kia ho một tiếng, chậm rãi lên tiếng.

- Như vậy… Cứ để vậy sao?

Lão vừa nói ra, ánh mắt mọi người liền lộ ra phức tạp.

- Không có chứng cớ xác thực, không thể chứng minh hắn rốt cuộc có phải là Chí Tôn thứ chín hay không…

- Cũng không phải không có, chỉ là làm như vậy cũng không có ý nghĩa gì. Hắn phải cũng tốt mà không phải cũng được, may mà không vạch trần, một khi đã vạch trần, đối với chúng ta mà nói là bất lợi.

- Hừ, hao phí nhiều tài nguyên như vậy không ngờ lại có kết quả như thế, chi bằng lần nữa liên hệ Thương Mang Đạo…Phủ xuống lần nữa…

- Những tài nguyên đều tích lũy được qua năm tháng. Trong lúc nhất thời không thể thu thập một lần nữa, hơn nữa sợ rằng giờ này Thương Mang Đạo đã biết chuyện, không biết bọn họ sẽ có cách gì.

Mọi người sau khi lên tiếng lại tiếp tục trầm mặc, nhìn về phía lão nhân chưởng giáo.

Lão nhân chưởng giáo hai mắt nhắm nghiền, một lát sau mới mở ra, trong mắt ánh sao nhoáng lên một cái.

- Chỉ cần hắn tương trợ ta hoàn thành kế hoạch, như vậy bất kể hắn là ai, hắn đều là Chí Tôn thứ chín. Chuyện này sau này không cần nhắc lại, có thể âm thầm lưu ý. Lão nhân chưởng giáo nói xong, liền xoay người. Thân thể nhoáng lên một cái sáp nhập vào mặt đất, trở về trên mai rùa trong biển lửa kia, tiếp tục trấn áp.

Khi lão biến mất, thanh âm của lão lại một lần nữa truyền ra.

- Thông báo tông môn, báo cho thiên hạ, chuẩn bị nghi thức chào mừng Chí Tôn thứ chín.

Sau khi lão nhân chưởng giáo rời đi, bảy người kia khẽ nhìn nhau rồi đều

mỉm cười. Trong mắt họ phần lớn ấn chứa những tia sáng kỳ dị. Đối với Mạnh Hạo, trong lòng những người này sau khi cẩn thận cân nhắc, cũng không thể nói đến chán ghét cùng sát cơ gì, ngược lại lại có chút khâm phục.

- Tôn sư một giới, chu toàn cùng Tiên Thần và Ma Giới, lâm vào chỗ chết còn có thể lật ngược tình thế, người này, không thể xem thường lại càng không thể trêu chọc.

- Tâm tính xảo trá, lại có tàn nhẫn, nhất là quyết đoán quyết liệt. Nhìn biểu hiện của hắn, nếu là có hơi chút vấn đề sợ rằng sẽ trực tiếp khai chiến.

- Nhưng hắn lại trực tiếp nắm được mấu chốt của vấn đều, Đạo Mục kia vừa ra, trên thực tế trường tranh đầu này, hắn đã ở vào thế bất bại.

- Chư vị như vậy tức là xác định hắn là Mạnh Hạo. Lão phu cảm thấy vị Chí Tôn thứ chín kia ắt hẳn cũng có tâm tính như vậy. Có người dám khẳng đinh, lại có người nói cười, rồi từng người từng người tản đi.

Nửa viên tinh tú trong tinh không, thời khắc này cũng dần khôi phục lại bình tĩnh.

Một vị đệ tử Thương Mang Phái cung kính dẫn Mạnh Hạo đến điện dành cho Chí Tôn thứ chín. Nơi này cũng chính là nơi Chí Tôn cửu nguyên bế quan.

Phạm vi đại điện khoảng 100 ngàn trượng, nhìn thấy giống như một tòa thành trì.

Khí thế bàng bạc, bên trong có cao sơn lưu thủy, hồ nước các chốn, lầu các san sát, giống như Tiên Cảnh đào viên mà ở trung tâm, lại có một tòa nhà hình tháp cao lớn vững vàng, phía dưới tòa tháp này là một đại điện trang nghiêm.

Ngọn tháp cao vút như cắm thẳng vào trời. Từ xa nhìn lại, trên nửa viên tinh tú, tổng cộng có chín tòa tháp, hiển nhiên chính là nơi ở của chín vị Chí Tôn Thương Mang Phái.

Bên ngoài, có viết bốn chữ vô cùng cứng cáp, như rồng bay phượng múa, ẩn chứa đạo ý.

“Chí Tôn thứ chín”

Nơi này từ nay về sau chính là chỗ ở của Mạnh Hạo. Bên trong thành trì còn có trang bị 100 ngàn đệ tử làm thị vệ, chon 100 ngàn thị vệ này lại có ba người Chủ Tể, bảy Đạo Tổn, mấy chục Đạo Chủ, về phần Đạo Cảnh bình thưởng cũng phải trên trăm người, còn lại phần lớn đều là tu sĩ Cổ Cảnh cùng Tiên Cảnh.

Chỉ là những người này khiến cho Mạnh Hạo trong lòng hơi chấn động. Từ một màn này, có thể thấy được rất nhiều đầu mối mọi sự ở Thương Mang Phái.

Ngoại trừ 100 ngàn đệ tử này, còn có những người cùng tộc với đệ tử, nhiều vô số, nhân số thực tế trong thành này cũng chừng hơn triệu người.

Thời khắc này, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trong đại điện của Chí Tôn thứ chín. Có mười người cung kính đứng phía trước hắn, chính là ba vị Chủ Tể cùng với bảy vị Đạo Tôn lục nguyên.

Ba vị Chủ Tể kia rất có ý tứ, cũng không biết mấy vị Chí Tôn Thương Mang Phái này suy tính điều gì mà lại đưa Chủ Tể làm thị vệ cho Chí Tôn thứ chín, không ngờ họ đều là nữ tử.

Ba vị nữ tử này, đều vô cùng xinh đẹp. Tuy rằng thân là tu sĩ, nhất là sau Đạo Cảnh, cho dù vốn là bộ dáng xấu xí trừ phía là có đặc thù nếu không ai cũng sẽ trở nên tuấn mỹ. Nhưng ba nữ tử này dường như thiên sinh lệ

chất, rất là bất phàm.

Nếu chỉ là ba vị Chủ Tể kia thì thôi, nhưng đến bảy vị Đạo Tôn lục nguyên kia cũng đều là nữ tử. Điều này khiến cho nội tâm Mạnh Hạo có chút kinh ngạc, cẩn thận suy nghĩ về ký ức của vị Chí Tôn thứ chín kia, dần dần cũng tìm được đáp án.

Vị Chí Tôn thứ chín này trong Thương Mang Đạo ngoài Thương Mang, thích nhất là phương pháp song tu, có rất rất nhiều lô đỉnh, tu vi càng cao càng nhiều lô đỉnh càng khiến cho hứng thú của hắn tăng lên.

Mà hiển nhiên mấy vị Chí Tôn Thương Mang Phái hắn là ít nhiều biết một chút, cho nên mới chuẩn bị những thứ này, chỉ có điều giờ này lại có lẽ trở nên vô ích rồi.

Sắc mặt Mạnh Hạo vẫn như thương, hắn khoanh chân ngồi chính giữa đại điện, trong tay có một cái ngọc giản, hắn thưởng thức chuyển động của nó trong lòng bàn tay mình. Trong ngọc giản này có 100 ngàn đạo mệnh hồn khiến cho Mạnh Hạo không cần dùng tu vi trấn áp, chỉ cần có ý niệm liền có thể quyết định sống chết của 100 ngàn người bên trong thành trì của Chí Tôn thứ chín.

- Thương Mang Phái rất có ý tứ.

Mạnh Hạo khẽ lẩm bẩm, hắn ngẩng đầu, ánh mắt quét qua mười nữ tử trước mắt, hơn nữa nhìn đi nhìn lại ba vị Chủ Tể.

Ba vị nữ Chủ Tể này, trong đó có một người như băng hàn, sương ý phi phàm, với lịch duyệt của Mạnh Hạo liếc một cái có thể nhìn thấu tính cách của người này. Người này là do ảnh hưởng của việc tu hành công pháp, hơn phân nửa cũng là lạnh như băng.

Một người thủy chung luôn mỉm cười, ôn nhu hào phóng. Lúc nhìn Mạnh Hạo đều biểu lộ ra vẻ tôn kính đúng mực. Nàng cũng là đang

giảng thuật cho Mạnh Hạo, quyền lợi cùng thế lực của hắn trong tông môn.

Về phần người cuối cùng, nhìn bề ngoài như nghiêm túc nhưng thực tế trong mắt lại cất giấu sự chán ghét đối với Mạnh Hạo. Hiển nhiên nàng bị tông môn phái tới đây, trong lòng đã mâu thuẫn mãnh liệt.

Mà bảy vị Đạo Tôn lục nguyên kia, rõ ràng là thấp thỏm. Dù sao đối với các nàng mà nói, Mạnh Hạo thân là Chí Tôn thứ chín, cao cao tại thượng, nhất ngôn cửu đỉnh.

- Nói tiếp. Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt rơi vào vị nữ Chủ Tể ôn nhu kia.

- Ngoại trừ 100 ngàn thị vệ, 1 triệu đệ tử ở bên ngoài, trong tinh không, đại nhân còn có một khu vực không nhỏ ở phía cực Bắc, dùng để nuôi dưỡng tinh thú.

Hơn nữa trên thánh tinh này, còn có chục triệu linh điền, có hơn trăm triệu linh nông lao động, ngoài ra, còn có một đạo hỏa mạch, nơi đó trong Thương Mang Tinh, cùng với ba đại đan khí đỉnh mỗi năm tạo ra đan dược cùng pháp bảo. Vị nữ Chủ Tể ôn nhu mỉm cười nói, thanh âm như chim sơn ca rất là êm tai.

- Về phần trên Thương Mang Tinh, đại nhân có một đại lục tên là Thương Mang Đệ Cửu Tông, nơi đó dành riêng cho Chí Tôn thứ chín, cũng là một trong các sơn môn của Thương Mang Phái, có vô số đệ tử cùng phàm tục.

- Cả Đệ Cửu Tông, đại nhân là chí cao vô thượng. Bất kỳ chuyện gì, những Chí Tôn khác cũng không có quyền can thiệp, mặc dù là chưởng giáo đại nhân, nếu cần một chỗ trong Đệ Cửu Tông, cũng phải cần sự đồng ý của ngài.

- Trong 3 triệu thành trì trên Thương Mang Tinh, đại nhân sở hữu 300 ngàn thành trì, cũng có Liên Đồng Thịnh Sự Các, Thiên Nhân Đường cùng với Vạn Bảo Lâu, còn có 131 cửa hàng.

- Ngoài ra, bên ngoài Thương Mang Tinh, đại nhân còn có 97 gia tộc tu chân phụ thuộc, 64 tòa đại lục. Những thứ này có thể đếm được đại nhân đều có, còn có rất nhiều thứ không đếm hết, thuộc hạ khó có thể tính toán rõ ràng. Ôn nhu nữ tử nhẹ giọng lên tiếng.

- Hơn nửa, dưới trướng đại nhân còn có năm vị Chí Tôn bát nguyên, mười vị Chí Tôn thất nguyên, trú đóng ở các khu vực… giờ này họ đang trên đường trở về bái kiến.

Mạnh Hạo nghe nữ tử này nói, mặc dù với định lực của hắn mà tâm thần cũng phải có chút hoảng hốt, hắn cũng không nghĩ tới. Vị Chí Tôn thứ chín này không ngờ lại khiến Thương Mang Phái đưa ra nhiều tài phú như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1770: Phương Hướng Siêu Thoát

Mà những thứ này chỉ là một thành tổng thế lực hiện ra ngoài của Thương Mang Phái

Nữ tử ôn nhu kia mở miệng lần nữa, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo vẫn là nhu hòa, không có biến hóa chút nào, cho dù Mạnh Hạo lúc này dường như có chút hoảng hốt

Về phần nữ Chủ Tể lạnh như băng kia giờ này vẫn lạnh lùng như cũ

Duy chỉ có nữ tử trong mắt ẩn chứa chán ghét kia, ngoại trừ bỏ chán ghét ra, cũng có khinh miệt, nhưng mà nàng giấu rất kỹ

Ít nhất, nàng cho là mình giấu rất kỹ

Một lát sau, Mạnh Hạo cặp mắt hơi nhoáng lên một cái

Đến giờ phút này, hắn đã dần dần có cái nhìn rõ ràng về thế lực của Thương Mang Phái, đó là quái vật lớn hơn Sơn Hải Giới không biết bao nhiêu lần

Cùng với Tiên Thần đại lục, Ma Giới đại lục được liệt vào ba đại đỉnh phong thế lực trong thương mang, như vậy xem ra, trước Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục chiến một trận với ta đích thật là không xuất toàn lực, hoặc là nói, có một bộ phận tồn tại lựa chọn trung lập

Mạnh Hạo trầm mặc, hai mắt nhắm nghiền, sau một lúc lâu hắn hai mắt mở ra, bình tĩnh nhìn mười nữ tử trước mắt này, vung tay lên, lại nhắm hai mắt lại

Ba vị nữ Chủ Tể đồng thời cúi đầu, cùng bảy vị Đạo Tôn lần lượt rời đi

Sau khi rời khỏi đại điện, từng người tản ra, về tới thuộc về của nàng nhóm chỗ ở của mình

Cả Đệ Cửu Chí Tôn Thành rất bình tĩnh, dường như có chút đè nén, khiến cho 100 ngàn tu sĩ ở trong thành trì này phần lớn thấp thỏm

Trong tinh không cũng có nhật nguyệt, dần dần bóng đêm phủ xuống, cả bầu trời hóa thành đen như mực, có thể thấy được sao lốm đốm đầy trời, bốn phía càng thêm yên tĩnh

Trong đại điện Mạnh Hạo mở mắt

Hắn trầm mặc một lát, chậm rãi đứng lên

Một bước đi ra, thân ảnh biến mất, khi xuất hiện đã trên tháp lâu cao vút trong mấy trên đại điện Đệ Cửu Chí Tôn Thành

Đứng ở tầng cao nhất, có gió gào thét mà đến, thổi lên tóc dài Mạnh Hạo, thổi áo dài của hắn bay múa

Hắn đứng ở nơi đó, nhìn xuống cả Đệ Cửu Chí Tôn Thành

Thật lâu sau ngẩng đầu nhìn phương xa

Một cỗ cảm giác xa lạ từ đáy lòng của hắn hiện lên

Nơi này thành trì xa lạ, núi sông xa lạ, con người xa lạ, tinh không cũng xa lạ

Loại cảm giác xa lạ này khiến Mạnh Hạo có chút cô độc

Hắn luôn luôn cho là mình kiên cường, nhưng lúc này hồi tưởng từng hình ảnh trên Sơn Hải Giới, hồi tưởng một biển máu kia, hồi tưởng từng khuôn mặt quen thuộc hóa thành thê lương kia, thân thể hắn dần dần run rẩy

Hắn đã từng lấy vì, đạo của mình, là tự do tự tại, là một cuộc lữ trình

Bất kỳ khó khăn, bất kỳ gian khổ nào chẳng qua cũng chỉ là phong cảnh trong quá trình này

Nhìn qua, bước qua, đường vẫn còn ở phía trước

Nhưng giờ này, khi Sơn Hải Giới hủy diệt, khi từng người, từng người một tử vong, khi Anh Vũ và Bì Đống liều mạng hết thảy đổi đến tân sinh của chính mình, hắn không thể nào coi hết thảy nhìn thành phong cảnh

Nếu quả như thật chính là phong cảnh, hắn tình nguyện bồi hồi ở chỗ này, vĩnh viễn không đi ra

Trong trầm mặc, tâm của hắn đau nhói

Lúc này áo giáp Bì Đống hóa thành trên người của hắn sớm bị hắn cẩn thận lấy xuống, đặt ở bên trong túi trữ vật

Đã lâu, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thật vất vả áp chế tâm tình trong lòng này xuống

Chờ ta

Ta nhất định sẽ trở về!

Khi ta trở về, ta sẽ mang các ngươi, đánh ra Thanh Quan Tuyền, khiến Sơn Hải Giới lập lại tinh không!

Mà ta cũng sẽ dùng hết thảy biện pháp để các ngươi tiêu tán lần nữa trở về! Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tàn khốc, thật lâu mới chậm rãi nội liễm, hóa thành bình tĩnh

Ngay cả tia đỏ trong mắt hắn cũng đều tán đi

Nếu không nhìn kỹ, nhìn không ra chỗ sâu trong con ngươi của hắn ẩn chứa tia sáng đỏ yêu dị

Toàn bộ Hồn Đăng của ta tan vỡ, mà giờ này ngọn đèn đồng thau này trở thành đèn mạng của ta

Mạnh Hạo lẩm bẩm, tay phải nâng lên, trên lòng bàn tay của hắn mơ hồ, dần dần, cây đèn đồng thau xuất hiện, tràn ra phong cách cổ xưa thương tang ý

Mà cơ thể của ta cũng đang ở dưới những thiên tài địa bảo Thương Mang Phái kia, được cây đèn đồng thau này cải tạo, trở thành thân thể thích hợp đèn này

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, ngóng nhìn cây đèn đồng thau

Đèn là đốt, mà ta có thể cảm nhận được, ngọn đèn đồng thau này cũng cần tắt

Khi đèn này tắt, tu vi của ta, hết thảy của ta sẽ

Bạo tăng!

Ta có thể rất rõ ràng dự cảm được, bạo tăng một khắc kia là dựa theo sự cường hãn của tu vi và thân thể ta lúc ấy làm căn cơ, có lẽ sẽ bạo phát gấp đôi, có lẽ gấp mấy lần, có lẽ

Gấp mười! Mạnh Hạo hô hấp có chút dồn dập, đây là sau khi nghiên cứu

ngọn đèn đồng thau và cảm ngộ đèn này xong, chiếm được một cái đáp án rõ ràng

Trầm mặc một lát, bỗng nhiên tám ấn ký phù văn mi tâm Mạnh Hạo lóng lánh, trong cơ thể hắn tu vi nổ vang, một cỗ lực lượng bài sơn đảo hải từ trong cơ thể hắn bạo phát, theo tay phải sáp nhập vào trên cây đèn đồng thau, muốn thử tắt lửa ngọn đèn đồng thau này

Ngọn lửa lay động, nhưng mặc cho Mạnh Hạo bạo phát toàn bộ tu vi như thế nào, ngọn đèn đồng thau này cũng đều thủy chung không tắt

Còn kém một chút

Kém phải là bát cấm căn nguyên của ta không hoàn chỉnh

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, nhìn cây đèn đồng thau phiêu diêu nhưng thủy chung không tắt kia, dần dần hắn thu hồi tu vi

Bát cấm căn nguyên, giờ này ta chỉ hiểu rõ đệ bát cấm căn nguyên chi đạo, bảy cấm khác còn thiếu sót, nhưng mà chuyện này dễ dàng một chút

Có truyền thừa của Thủy Đông Lưu, ta chỉ cần dung hợp, cho ta một ít thời gian bế quan, bát cấm căn nguyên sẽ hoàn chỉnh

Nhưng đây chỉ là một nguyên nhân, quan trọng nhất, lực lượng tắt đèn này còn thiếu hụt

Đệ cửu cấm!

Phong Yêu nhất mạch chín cấm, 8 cấm trước thu được từ người khác, mà đệ cửu cấm này cần ta tự mình chế tạo ra

Mạnh Hạo nhìn đêm tối phương xa, ánh mắt có tia sáng lóng lánh

Như vậy xem ra, đường tương lai của ta đã rất rõ ràng, bát cấm căn nguyên đại thành, lại hiểu rõ ra đệ cấm căn nguyên, sau đó chín cấm hợp nhất, tắt cây đèn đồng thau, mượn lực lượng cây đèn đồng thau đi đột phá Chí Tôn Cảnh, bước chân vào

Đạo Nguyên, từ nay về sau Siêu Thoát!

Mạnh Hạo trong mắt sáng ngời, từ xa xa nhìn lại giống như mặt trời sáng chói

Nếu ta Siêu Thoát, hủy diệt Tiên Thần Ma giới dễ như trở bàn tay!

Nếu ta Siêu Thoát, sống lại cố nhân Sơn Hải đều không phải là khó khăn!

Nếu ta Siêu Thoát, Anh Vũ, Bì Đống đều có thể tái hiện, mang Sơn Hải Giới

từ trong tan vỡ phá thành mảnh nhỏ, nghịch chuyển thời gian, lần nữa phủ xuống!

Siêu Thoát, bước chân vào Đạo Nguyên, tự thân

Trở thành nguyên, tự thân, trở thành một trong đại đạo chí cao vô thượng trong trời đất này! Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, trong lòng của hắn nhấc lên nổ vang ngập trời

Đạo Nguyên, Đạo Nguyên, từ xưa đến nay, chỉ có mấy người như vậy có thể đếm được trên đầu ngón tay, thành công Siêu Thoát, trở thành Đạo Nguyên Cảnh!

Tiên Thần đại lục sở dĩ cường hãn là bởi vì nhiều năm trước, trên đó có người Siêu Thoát, mà Ma giới cũng là như vậy

Mạnh Hạo ta

Chưa chắc không thể!

Cây đèn đồng thau, cho ta hy vọng Siêu Thoát, nó cũng giống như là chìa khóa mở ra đại môn! Bát cấm căn nguyên dễ dàng, khó khăn liền khó khăn ở đệ cửu cấm!

Đệ cửu cấm, cần cảm ngộ, cần sáng lập

Mạnh Hạo trong mắt có ánh sao, đối với đệ cửu cấm, đáy lòng hắn đã có hình dáng tham khảo

Phong Thiên Quyết chính là đệ cửu cấm của ta! ! Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn phương xa, đêm tối dần dần tán đi, tia sáng từ từ xuất hiện

Khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuống, trên người của Mạnh Hạo giống như khoác quang huy

Chí Tôn thứ chín phủ xuống, chuyện này đối với Thương Mang Phái mà nói là đại sự tuyệt đỉnh

Cả Thương Mang Phái hàng tỉ đệ tử đều bởi vậy mà phấn chấn, truyền khắp Thương Mang Tinh, đồng thời cũng lan tràn tới trong tinh không khiến cho tất cả thế lực trong phạm vi thuộc về Thương Mang Phái bên ngoài Thương Mang Tinh đều ở mấy tháng sau lục tục biết được

Sau đó liền là người chúc mừng nối liền không dứt, khiến cho Thương Mang Phái trong đoạn thời gian này vô cùng náo nhiệt, tu sĩ lui tới so với dĩ vãng nhiều hơn không chỉ gấp mấy lần

Mạnh Hạo thân là Chí Tôn thứ chín, trong đoạn thời gian này, không người nào dám tới quấy rầy, tất cả việc vặt đều có ba vị nữ Chủ Tể kia xử lý

Mặc dù là có Chí Tôn dưới trướng hắn đến, Mạnh Hạo cũng bế quan không thấy

Hắn càng là như vậy, những tu sĩ dưới trướng hắn lại càng thấp thỏm trong lòng

Dù sao sự tồn tại của Mạnh Hạo, khắp cả Thương Mang Phái mà nói đều là một trong chín người chí cao vô thượng, tu vi kinh khủng

Đồng thời, đối với những người xuất sắc trong các thế lực được chia cho Mạnh Hạo, bọn họ cần phải mau sớm lục lọi ra yêu thích của Mạnh Hạo

Chỉ có như vậy mới có thể ở trong cuộc sống sau này thuận lợi hơn

Mà buổi lễ long trọng của Thương Mang Phái cũng ở mấy tháng sau cử hành

Buổi lễ long trọng này lớn chấn động cả Thương Mang Tinh

Xung quanh hắn vô số tu chân gia tộc cùng với các phe đại lục phụ thuộc vào Thương Mang Phái đều rối rít đến

Buổi lễ long trọng kéo dài một tháng, trong lúc đó Mạnh Hạo xuất hiện một lần cũng là một lần duy nhất, để mọi người đều thấy được bộ dáng của hắn xong, lúc này mới rời đi

Tuy rằng chỉ lộ diện một lần, nhưng băng hàn và uy áp trên người hắn lại khiến mọi người đều cảm nhận được đè nén

Nhất là Chí Tôn dưới trướng Mạnh Hạo còn hơn thế

Bọn họ ở trong Đệ Cửu Chí Tôn Thành đợi rất lâu, mới được Mạnh Hạo gặp mặt từng người, mà sau khi nhìn thấy, mỗi một Chí Tôn dưới trướng

Mạnh Hạo đều sắc mặt có chút khó coi, đồng thời, trong mắt mang chần chờ, mơ hồ, còn có vẻ mong đợi

Sau khi hắn trở thành Chí Tôn thứ chín, Mạnh Hạo cho mỗi một người bọn hắnmệnh lệnh thứ nhất!

Toàn lực mở rộng, ta muốn trong vòng ngàn năm, thế lực điện Chí Tôn thứ chín ta ít nhất là gấp mấy lần hiện tại trở lên! Cái mệnh lệnh này từ Mạnh Hạo nơi này truyền xuống sau, bất kể là có người không hiểu, hay là có người không thích, nhưng ở trong thế lực Chí Tôn thứ chín, câu nói này chính là nhất ngôn cửu đỉnh! Thi hành cũng phải thi hành, không thi hành

Cũng phải thi hành! Lập tức, thế lực Chí Tôn thứ chín từ một ngày này bắt đầu, giống như nổi điên, hướng về bốn phía điên cuồng lan tràn, mà tranh đoạt cùng giết chóc cũng từ một ngày này bắt đầu không ngừng diễn ra

Mạnh Hạo không cần thiết đúng với sai, hắn chỉ quan tâm Sơn Hải Giới, chỉ quan tâm báo thù

Hắn không muốn đem toàn bộ hy vọng đều đặt ở trên Siêu Thoát của mình

Hắn phải chuẩn bị kĩ càng, một khi

Tự mình không có Siêu Thoát, như vậy cũng có tư cách đi báo thù

Cho nên, hắn cần người, thế lực, vì một số năm sau tuyên chiến, chuẩn bị sẵn sàng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1771: Có Người Khiêu Khích

Đối với cử động của Mạnh Hạo, đám người Thượng Quan Hoành sau khi biết được không đi ngăn trở, cho dù là lão nhân chưởng giáo kia cũng là trầm mặc một lát, liền không để ý tới nữa

Đối với bọn hắn mà nói, chỉ cần Mạnh Hạo không ảnh hưởng, lại đối với kế hoạch của bọn họ có trợ giúp thúc đẩy, như vậy hắn làm cái gì, bọn họ đều không thèm để ý, chỉ cần không phải

Cầm cả Thương Mang Phái đi đánh bạc, liền không sao

Mà Mạnh Hạo cũng nắm giữ phân tấc

Hắn vận dụng chính là thế lực thuộc về hắn, mở rộng cũng không phải là khu vực thuộc về Thương Mang Phái, mà là những thế giới còn chưa bị Thương Mang Phái nắm giữ

Cả thế lực Chí Tôn thứ chín đang khởi động, đồng thời, Mạnh Hạo cũng lựa chọn ở Đệ Cửu Chí Tôn Thành bế quan

Đối với thế giới bên ngoài, chỉ là ngẫu nhiên chú ý một chút, liền không để ý tới nữa

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua mười năm

Trong mười năm này, Mạnh Hạo chỉ ly khai Đệ Cửu Chí Tôn Thành một lần, những thời gian khác đều ở bế quan, mà thế lực cả Chí Tôn thứ chín dĩ nhiên toàn diện khuếch tán

Chinh chiến cũng tốt, mở rộng cũng được, không có lúc nào là không đang phát sinh

Thậm chí ở cả trong Thương Mang, uy danh của Chí Tôn thứ chín cũng đều mơ hồ xuất hiện cục diện muốn truyền ra

Vô số đệ tử được chiêu thu vào khiến cho tu sĩ trên đại lục thứ chín càng ngày càng nhiều

Những Chí Tôn dưới trướng Mạnh Hạo kia ở trong mười năm này giống như một lưỡi dao sắc bén, không ngừng tấn công mà đi

Mà 100 ngàn tu sĩ dưới trướng hắn trực tiếp khống chế kia cũng thỉnh thoảng xuất động

Mỗi một lần xuất động đều sẽ trấn áp một phương

Mặc dù là không có Chí Tôn trấn giữ, nhưng tồn tại của 100 ngàn tu sĩ này, bản thân chính là từ trong vô số người chọn lựa ra, mỗi một người đều có chỗ kỳ phong, có thể hợp thành trận pháp

Ba vị nữ Chủ Tể cùng với mấy vị nữ Đạo Tôn kia mười năm này hoặc ít hoặc nhiều có chút an tâm, vốn là các nàng cho rằng bị Chí Tôn thứ chín lựa chọn trở thành thân vệ, chờ đợi các nàng chính là vận mạng lô đỉnh

Nhưng trên thực tế, mười năm này, số lần các nàng thấy Mạnh Hạo có thể đếm được trên đầu ngón tay

Mười năm này cũng phát sinh mấy chuyện

Khi Mạnh Hạo bế quan, một trận bão cát xảy ra đột ngột, xuất hiện ở chỗ hắn bế quan, từ trong bão cát kia đi ra một cái thân ảnh mơ hồ

Khi đi ra, hắn lên tiếng, thanh âm khàn khàn nói ra một câu

Ngươi không phải Chí Tôn thứ chín

Lời này mang thương tang vang lên

Cũng có một cỗ lực lượng cửu nguyên đỉnh phong theo bạo phát

Mạnh Hạo mở mắt ra, vẻ mặt bình tĩnh, đối mặt lực lượng cửu nguyên đỉnh phong bạo phát kia, Đạo Mục trong hắn mi tâm nháy mắt mở ra, bát cấm căn nguyên ngưng tụ, ba mắt đồng thời nhìn lại

Tiếng nổ ngập trời, thanh âm truyền khắp cả nửa tinh tú

Thanh âm khàn khàn kia truyền ra tiếng cười

Nhưng mà ta thích tính cách và cừu hận của ngươi, càng thích chấp nhất của ngươi

Lời nói vang vọng, gió lốc biến mất, thân ảnh bên trong mơ hồ, cũng ly khai tinh không

Khi xuất hiện, ở trên một phiến sa mạc trên Thương Mang Tinh, vừa mới xuất hiện, sắc mặt hắn hơi tái nhợt một chút, trong mắt có ánh sao nhoáng lên một cái

Cửu nguyên trung kỳ

Không ngờ có thể ngay mặt rung chuyển ta

Đạo Mục, hắn có thể phát huy đến trình độ hoàn mỹ! Khi lão già lẩm bẩm, phía trước hắn có thanh âm truyền đến

Đa tạ

Thanh âm này chính là của lão nhân chưởng giáo Thương Mang Phái! Mười năm này, một lần Mạnh Hạo rời khỏi Thương Mang Tinh kia, đi chính là một chỗ chiến trường ngoài Thương Mang Tinh

Nơi đó có một tộc quần dữ tợn đang cùng thế lực Chí Tôn thứ chín khai chiến

Người mạnh nhất của đối phương là một hung thú bát nguyên đỉnh phong, thân thể như rồng đen, khiến cho này tu sĩ đại quân một chi Chí Tôn thứ chín bị ngăn trở ở chỗ này

Một vị Chí Tôn bát nguyên dưới trướng Mạnh Hạo ở chỗ này bị thương nặng, không thể không truyền tin Thương Mang Tinh

Mạnh Hạo một bước đi tới chỗ này, tay phải nâng lên, một chỉ tay rơi xuống

Chỉ là một chỉ tay, tinh không tan vỡ, Thương Mang nổ vang, tất cả sinh mạng nơi này đều ầm ầm run rẩy

Tu sĩ dưới trướng Mạnh Hạo cũng được, những tộc quần đối địch cũng tốt, đều vào giờ khắc này đồng loạt quỳ lạy xuống, không thể không quỳ, dường như có vạn quân lực đè xuống, nếu không quỳ, sẽ hình thần câu diệt

Con rồng đen kia phát ra tiếng gào thét thê lương, toàn thân máu thịt bầy nhầy, run rẩy lộ ra sợ hãi, dần dần phủ phục xuống, lựa chọn thần phục

Mạnh Hạo xoay người rời đi

Phía sau hắn, tất cả tu sĩ dưới trướng lúc này khi nhìn về phía bóng lưng Mạnh Hạo, trong mắt đều lộ cuồng nhiệt trước nay chưa có, nhất là tu sĩ Chí Tôn bát nguyên kia

Hắn lại hít ngược một hơi, hắn từng thấy cửu nguyên xuất thủ, nhưng sự kinh khủng của Mạnh Hạo nơi này khiến hắn chợt phát hiện, vị Chí Tôn thứ chín này tuyệt không phải cửu nguyên tầm thường! Khi ngày cuối cùng của năm thứ mười sắp qua đi, trong Đệ Cửu Chí Tôn Thành, Mạnh Hạo đang khoanh chân tĩnh tọa bế quan, hai mắt đột nhiên mở ra

Trong mắt của hắn có tia sáng sâu sắc giống như tinh không

Nếu có người cùng ánh mắt của hắn nhìn nhau, sẽ có một loại cảm giác bị lạc, dường như sẽ đắm chìm trong tinh không vô tận kia, vĩnh viễn trầm luân

Chỗ phía ngoài hắn sở tại bế quan, cách cửa tháp lâu nổi lơ lửng một ngọc giản màu trắng đang chớp động ánh sáng nhu hòa

Cũng chính là ngọc giản này khiến Mạnh Hạo từ trong bế quan tỉnh lại

Đến ngày rồi sao

Mạnh Hạo lẩm bẩm, tay phải nâng lên hư không một trảo, lập ngọc giản bên ngoài tháp lâu biến mất, khi xuất hiện, đã ở trong tay Mạnh Hạo

Gần như khi tay hắn đụng chạm ngọc giản này, trong óc của hắn truyền ra thanh âm thương tang của lão nhân chưởng giáo cửu nguyên đỉnh phong Thương Mang Phái kia

Lão cửu

Canh giờ đã đến, đây là lúc chúng ta đi hướng Minh Cung! Mạnh Hạo cầm ngọc giản, vẻ mặt như thường, duy chỉ có trong mắt có một chút tinh quang lóe lên

Cát bụi ở chỗ bế quan từ mấy năm trước kia bay lên, cùng với thần thông thân ảnh mơ hồ va chạm sau, Mạnh Hạo liền hiểu, trong có quan hệ

Thương Mang Phái bao nhiêu năm rồi thủy chung tiến hành kế hoạch đã đến thời khắc mấu chốt

Đối với Minh Cung của Thương Mang lão tổ kia, sâu trong nội tâm Mạnh Hạo cũng có mong đợi

Hắn cũng muốn biết, Thương Mang lão tổ kia đến cùng để lại phương pháp gì, có thể cho người

Từ cửu nguyên Siêu Thoát

Mà giờ này, chính mình trở thành Chí Tôn thứ chín đã mười năm, có lẽ đối phương cũng đợi mười năm quan sát, không quản bọn họ thu được kết quả là cái gì, hiển nhiên chính mình nơi này đã thu được nhận thức và tư cách

Đi nhìn một chút, Minh Cung của Thương Mang lão tổ kia cũng tốt, Thương Mang lão tổ sáng lập Thương Mang Phái, bản thân cũng là Siêu Thoát chi tu, là một trong mấy vị Siêu Thoát trong phiến tinh không này, có thể đếm được trên đầu ngón tay

Thậm chí nhìn qua trong Thương Mang Phái điển tịch, dường như

Vị Thương Mang lão tổ này hẳn là

người thứ nhất Siêu Thoát trước Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục!

Trong mắt Mạnh Hạo càng thêm sâu sắc

Hắn nghĩ tới rất nhiều, như năm đó khi mang Sơn Hải con bướm ở trong Thương Mang bay nhanh, xuất hiện lão già thả câu nói một lời

Hắn là mới, ta là cuối cùng, cái này mới

Nói là Thương Mang lão tổ sao?

Mà tồn tại của Thanh Quan Tuyền có phải cũng cùng Thương Mang lão tổ có quan hệ hay không

Căn cứ mười năm này, ta lật nhìn những lịch sử trong Thương Mang Phái, dường như vị Thương Mang lão tổ này là ở rất nhiều năm tháng về trước, dường như

ăn khớp với niên đại lão già thả câu nói

Cho dù không quản những cái này, cây đèn đồng thau của ta lai lịch khó lường, nhưng cố tình sau khi ta đi vào Thương Mang Phái xuất hiện một chút biến hóa

Trong này nhất định có một chút liên hệ

Thương Mang lão tổ

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, không chần chờ nữa, đứng dậy một bước đi ra, thân ảnh biến mất, khi xuất hiện đã ở giữa không trung Đệ Cửu Chí Tôn Thành

Đây là lần thứ hai hắn ly khai, đang muốn đi hướng chỗ chưởng giáo sở tại, bỗng nhiên Mạnh Hạo chợt ngừng, ánh mắt quét qua Chí Tôn thành phía dưới, nhàn nhạt lên tiếng

Gọi Tô Dịch, còn có Tâm Nguyệt ngay lập tức tới trước Đệ Cửu Chí Tôn Thành

Thanh âm của Mạnh Hạo vang lên, lập tức mọi người phía dưới thành trì đều chấn động, đồng loạt quỳ lạy xuống, ba vị nữ Chủ Tể kia cũng đều đi nhanh lên ra, bái kiến tuân mệnh

Ba vị nữ Chủ Tể này tính tình không đồng nhất, dù sao mười năm không dài

Lúc này lạnh như băng lạnh lùng như cũ, ẩn chứa khinh miệt như cũ khinh thường, vị nhu hòa kia cũng giống vậy tìm không ra chút tâm tình nào của nàng hiện lên ở trên mặt

Về phần Tô Dịch cùng Tâm Nguyệt là hai vị Chí Tôn bát nguyên dưới trướng Mạnh Hạo mạnh nhất

Lần này đi Minh Cung, Mạnh Hạo chuẩn bị mang hai người này cùng nhau đi trước

Không để ý đến ba người kia, Mạnh Hạo cất bước, đi hướng xa xa, không bao lâu, xuất hiện ở chỗ chín tế đàn sở tại

Khi tới gần, chỗ này đã có bốn người đến trước hắn một bước

Thượng Quan Hoành áo bào vàng sậm cũng ở trong đó, thấy được Mạnh Hạo sau, Thượng Quan Hoành mỉm cười, gật đầu ra hiệu

Ba người kia cũng đều từ đang nhắm mắt mở mắt ra, khi nhìn về phía Mạnh Hạo đều lộ ra nụ cười

Từ trên vẻ mặt, nhìn không ra chút dị thường nào

Dưới tế đàn bốn người này sở tại đều có từng người dưới trướng Chí Tôn bát nguyên khoanh chân tĩnh tọa, sau khi thấy được Mạnh Hạo, lập tức đứng dậy bái kiến

Mạnh Hạo cũng mỉm cười, ôm quyền sau khoanh chân ngồi ở trên tế đàn thứ chín thuộc về hắn, tiếp tục chờ đợi

Không bao lâu, mấy vị Chí Tôn cửu nguyên Thương Mang Phái lục tục mang từng cường giả dưới trướng lại tới, lẫn nhau đều thấy qua sau, đều từng người trên tế đàn ngồi xuống

Cho đến khi mặt đất khẽ chấn động, một cỗ thần thức cường hãn ầm ầm tản ra, ở trên tế đàn thứ nhất lại vào giờ khắc này nứt ra một khe hở

Từ trong khe hở này, một lão già chậm rãi đi ra, một đầu tóc lơ mơ bay, thân thể cao lớn, khi đi ra, chỉ là thân thể liền cho người một loại cảm giác áp bách

Chính là chưởng giáo Chí Tôn của Thương Mang Phái, cửu nguyên đỉnh phong! Vả lại lần này xuất hiện không phải này thần thức phân thân, mà là chân chính bổn tôn

Bái kiến chưởng giáo! Đám người Thượng Quan Hoành cùng Mạnh Hạo đều đứng dậy, hướng về lão già cúi đầu, những Chí Tôn bát nguyên khác càng phải như vậy

Vị chưởng giáo Chí Tôn Thương Mang Phái này khẽ gật đầu, cùng mọi người ôm quyền sau, tay áo vung, ở trên tế đàn thứ nhất chậm rãi lên tiếng

Canh giờ đã đến, chư vị

Lần này mức độ quan trọng không cần lão phu nói thêm nữa , vòng ngoài Minh Cung của lão tổ, chúng ta những năm này cũng đều dò xét rất nhiều lần, giờ này đã tìm ra một con đường, có thể đi vào bên trong Minh Cung

Lần này, mục tiêu của chúng ta không phải có thể đi vào chỗ hạch tâm Minh Cung, nếu có thể làm được thì xong, nếu không làm được, cũng muốn hết khả năng lớn nhất đi thăm dò khu vực! Lời nói vừa ra, trong mắt mọi người đều ánh sao lóng lánh

Chưởng giáo Chí Tôn của Thương Mang Phái hít sâu một hơi, vẻ mặt ngưng trọng, tay phải nâng lên tay áo vung, lập tức chín chỗ tế đàn này chấn động, mơ hồ dường như muốn mở ra truyền tống

Cũng chính là vào lúc này, xa xa có hai đạo cầu vồng trong nháy mắt lại tới, chính là hai vị Chí Tôn bát nguyên dưới trướng Mạnh Hạo, chỉ có điều lúc này tế đàn trận pháp đang mở ra, hai người bọn họ không thể lại gần, vẻ mặt lộ ra lo lắng, nhìn về phía Mạnh Hạo ở thứ chín tế đàn

Đây là dưới trướng nhất mạch nào, lúc này mới tới, muộn rồi, tan rồi chứ

Không đợi Mạnh Hạo lên tiếng, Chí Tôn thứ sáu trên tế đàn thứ sáu, một nam nhân trung niên lỗ mũi hơi cong câu, nhàn nhạt lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1772: Để Lại Ký Hiệu

Vị Chí Tôn thứ sáu vừa nói ra, lập tức bốn phía một mảnh băng hàn, băng hàn này không phải sương lạnh ý, mà là một loại cảm giác giống như không gian bị tách rời

Tay phải hắn nâng tùy ý vung lên, lập tức ở bên ngoài chín chỗ tế đàn này, hai vị Chí Tôn bát nguyên dưới trướng Mạnh Hạo vẻ mặt đại biến

Thân thể bọn họ vốn là đang đi về phía trước, nhưng lại không bị khống chế lui về sau

Dường như có một cỗ phản lực lượng của không gian tác dụng trên người của bọn họ, khiến cho hai người này chủ quan đi về phía trước cùng thân thể lui về sau, như thân thể bị lôi kéo

Tạo thành dấu hiệu hồn và thân tách rời, thậm chí hư không xung quanh bọn họ vào giờ khắc này đều dường như bị xé mở

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, hai người máu tươi phun ra, thân thể mạnh lui về sau, lúc ngẩng đầu, hàn mang trong mắt Tâm Nguyệt nhoáng lên một cái, về phần Tô Dịch lại là trên vẻ mặt có tức giận tràn ngập, gầm nhẹ một tiếng, muốn cưỡng ép cất bước

Trước mắt Chí Tôn thứ chín, bọn họ bị làm nhục như vậy

Hai người này đều là tâm cao khí ngạo, nếu là Mạnh Hạo đối với bọn họ như vậy, bọn họ còn có thể tiếp nhận, nhưng Chí Tôn cửu nguyên khác như vậy, bọn họ sao có thể nhịn

Không biết tự lượng sức mình

Vị Chí Tôn thứ sáu kia hừ lạnh, tay phải đang muốn nâng lên, nhưng vào lúc này, một cỗ sát cơ so với khí tức của hắn còn muốn băng hàn hơn vô số lần, trong nháy mắt từ trên người Mạnh Hạo ở tế đàn thứ chín tràn ra

Đây là thủ hạ của ta

Mạnh Hạo thanh âm còn đang vang vọng, thân thể hắn đã trực tiếp một bước đi ra

Khi bước chân rơi xuống, thiên địa nổ vang, một cỗ lực lượng cường hãn từ đầu trên người hắn bộc phát ra, hóa thành một cái lốc xoáy, ầm ầm hướng về bốn phía điên cuồng khuếch tán, khiến cho thiên địa biến sắc, gió mây cuốn lên

Hắn đã xuất hiện trước người vị Chí Tôn thứ sáu kia, một quyền trực tiếp rơi xuống

Đối với Chí Tôn thứ sáu này, Mạnh Hạo căn bản cũng không cần thần thông gì, mà là dùng phương thức trực tiếp nhất, một quyền rơi xuống

Thiên địa sợ, bốn phương tám hướng nổ vang, dường như ở trong quả đấm của Mạnh Hạo ẩn chứa một cái hắc động, lập tức tinh không trong nửa tinh tú sở tại, lực lượng của thiên địa cuồn cuộn mà đến, khiến cho một quyền này của Mạnh Hạo giống như là huy vũ cả tinh không

Chí Tôn thứ sáu cặp mắt co rút lại, tay phải thuận thế nâng lên, hướng về một quyền của Mạnh Hạo đang tới, cách không nhấn một cái

Rầm rầm rầm! Tiếng nổ ngập trời, dưới một quyền, Mạnh Hạo đứng ở trên tế đàn thứ sáu không nhúc nhích chút nào, mà Chí Tôn thứ sáu kia, cả người như bị cuồng phong quét ngang, tóc tai lộn xộn, toàn thân quần áo điên cuồng vũ động, thậm chí thân thể đều đang run rẩy, khuôn mặt cùng với tất cả da lộ ở bên ngoài đều rõ ràng lõm xuống

Dưới một tiếng vang thật lớn, Chí Tôn thứ sáu này phun ra máu tươi

Thân thể không bị khống chế bỗng nhiên lui về sau, liên tiếp thối lui ra khỏi hơn mười trượng sau, cố kiềm nén lại phải tiếp tục phun ra máu tươi

Lúc ngẩng đầu, vẻ mặt hắn dữ tợn, phát ra một tiếng gầm nhẹ, hai cánh tay đưa ra, lập tức toàn thân cao thấp, lực lượng căn nguyên ngập trời bạo phát

Càng có không gian ý tràn ngập, dường như tạo thành đao vô hình ở chung quanh hắn tách rời hết thảy

Lão cửu, ngươi muốn chết! Chí Tôn thứ sáu rống lớn, xung quanh những Chí Tôn khác đều mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, bị một quyền này của Mạnh Hạo rung chuyển tâm thần, nhưng lại không ngăn trở

Duy chỉ có vị lão nhân chưởng giáo kia lúc này nhíu mày, khi nhìn về phía Chí Tôn thứ sáu lộ ra không vui

Gần như khi Chí Tôn thứ sáu lên tiếng, tay phải Mạnh Hạo tùy ý vung lên, lập tức một cỗ lực lượng mạnh mẽ trống rỗng bạo phát, tạo thành gió lốc, trực tiếp làm vỡ nát lực lượng truyền tống trong ngoài tế đàn tạo ra một cái lối đi, bao phủ hai Chí Tôn bát nguyên dưới trướng hắn

Lúc này, hai người này tâm thần chấn động mãnh liệt, Tô Dịch còn tốt một chút, đây là lần thứ hai hắn thấy được Mạnh Hạo xuất thủ, lần đầu tiên là trấn áp con rồng đen kia, mà Tâm Nguyệt lại là lần đầu tiên

Nàng nhìn Mạnh Hạo, trong tâm thần nổi lên sóng lớn, hô hấp dồn dập, một quyền kia ở nàng xem ra đủ để đánh bay một phương thế giới

Nhất là cái lối đi này, lại tùy ý đã bị Mạnh Hạo trực tiếp triển khai

Hai người hít sâu một hơi, không chần chờ, theo lối đi chạy thẳng tới trong tế đàn, khi xuất hiện, đã ở bên cạnh Mạnh Hạo

Bái kiến Chí Tôn, là thuộc hạ tới chậm

Hai người lập tức cúi đầu

Tới chậm không muộn, là chuyện của ta

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, lần nữa đi về phía trước một bước, đi hướng Chí Tôn thứ sáu

Cùng Chí Tôn thứ sáu ngươi có quan hệ như thế nào, cần ngươi đến chỗ bổn tôn trừng phạt? Cần ngươi ra tay? Ngươi coi là cái thứ gì! Xem ra, cần lưu lại cho ngươi một cái ký hiệu, cho ngươi có thể nhớ chuyện này

Mạnh Hạo vừa nói, trong mắt Chí Tôn thứ sáu sát cơ nhoáng lên một cái, hai cánh tay huy vũ

Lập tức lực lượng căn nguyên của hắn ầm ầm bạo phát, hóa thành một đầu màu đen to lớn

Mắt thấy hai người sắp đấu với nhau một trận, Thượng Quan Hoành cất bước đi ra

Cùng hắn đi ra còn có ba vị Chí Tôn ngăn cản ở giữa hai người

Lão cửu, chuyện này quên đi

Lão lục, đây là ngươi làm không nhiều lắm

Thôi thôi, lúc này muốn đi Minh Cung, các ngươi đều dừng tay đi, có khí lực đến Minh Cung tỷ thí

Chí Tôn thứ sáu trong mắt có lệ ý lóe lên, cho dù ba vị Chí Tôn kia cản trở, cũng như cũ hai tay chỉ về phía trước, lập tức đầu màu đen kia rống giận, chạy thẳng tới Mạnh Hạo mà đến

Ba người Thượng Quan Hoành biến sắc

Đúng lúc này, Mạnh Hạo bỗng nhiên một bước, cả người trong phút chốc hóa thành một con đại bàng màu xanh, tốc độ cực nhanh, gần như trong chớp mắt liền cùng đầu màu đen kia đụng nhau

Ầm một tiếng, đầu màu đen do căn nguyên hóa thành trực tiếp tan vỡ, mà đại bàng màu xanh Mạnh Hạo hóa thành lại là trở thành một ánh sáng xanh, trực tiếp liền xuất hiện ở trước mặt Chí Tôn thứ sáu

Chí Tôn thứ sáu biến sắc, đang muốn lui về sau, trong ánh sáng xanh nhanh chóng đưa ra một bàn tay, một quyền rơi vào ngực Chí Tôn thứ sáu

Ầm một tiếng, cả người Chí Tôn thứ sáu bị trực tiếp đánh ra tế đàn, máu tươi phun ra

Không đợi hắn kịp phản ứng, ánh sáng xanh nhoáng lên một cái, Mạnh Hạo tốc độ cực nhanh, một cái chớp mắt tới gần, lần nữa một quyền

Quyền thứ ba, quyền thứ tư, quyền thứ năm! Tiếng động rầm rầm ngập trời, Chí Tôn thứ sáu không ngừng lui về sau, cả ngực đều lõm xuống, phát ra tiếng gào thét thê lương

Ba vị Chí Tôn bát nguyên dưới trướng hắn lúc này đều chần chờ, nhưng mắt thấy không phải biện pháp, lập tức bay ra, muốn đi cản trở Mạnh Hạo

Tô Dịch và Tâm Nguyệt cũng đều cất bước cản trở

Cút! Không đợi Tô Dịch và Tâm Nguyệt chặn lại, trong ánh sáng xanh truyền ra tiếng hừ lạnh của Mạnh Hạo

Thân ảnh hắn biến ảo, tay áo vung, một cỗ thần hỏa nổ vang lên, chạy thẳng tới ba vị cường giả dưới trướng Chí Tôn thứ sáu

Ba người này sắc mặt biến hóa, không thể né tránh, trực tiếp bị oanh kích, máu tươi phun ra, trực tiếp bị cuốn đi nghìn trượng

Giờ phút này trong tâm thần Chí Tôn thứ sáu tràn đầy rung động

Hắn chẳng thể nghĩ tới, Mạnh Hạo không ngờ cường hãn như vậy, có thể đối với mình sinh ra áp chế

Loại đả kích áp chế này khiến hắn chỉ có thể lui về sau, trong lúc nhất thời không thể phản kích, nhưng hắn không cho là mình không phải đối thủ của Mạnh Hạo, mà là không cách nào nắm giữ tiên cơ, ở vào thế bị động

Đáy lòng ít nhiều có chút hối hận, không nên là người đầu tiên xuất thủ đi thử dò xét Mạnh Hạo

Chết tiệt! ! Chí Tôn thứ sáu gầm nhẹ, Mạnh Hạo lần nữa lại tới

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, thần thông của hắn lập tức tan vỡ, pháp bảo lấy ra cũng đều trong phút chốc vỡ nát

Xung quanh những Chí Tôn khác thấy một màn như vậy, mỗi một người đều mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, như có điều suy nghĩ đồng thời, đối với Mạnh Hạo cường hãn có phán đoán mới

Mà Mạnh Hạo muốn cũng chính là lập uy như vậy! Mạnh Hạo trong mắt hàn mang nhoáng lên một cái

Khi tay phải hắn nhấc lên, bất ngờ có lực lượng không gian ẩn chứa trên ngón tay hắn, đúng là đệ bát cấm căn nguyên không gian hắn hiểu rõ

Đúng lúc này, vị lão nhân chưởng giáo kia khi nhìn đến đầu ngón tay bên phải Mạnh Hạo sau, cặp mắt hơi co rụt lại, thân thể một bước đi ra, tay áo vung

Đủ , các ngươi còn muốn đánh tới khi nào! Lão nhân chưởng giáo thân là cửu nguyên đỉnh phong, khẽ chuyển, một cỗ lực lượng mạnh mẽ ở giữa Mạnh Hạo và Chí Tôn thứ sáu nổ tung, hóa thành trùng kích, thúc đẩy hai người cưỡng ép cách xa

Chí Tôn thứ sáu đáy lòng nhẹ nhàng thở ra, hắn vừa lúc mượn này làm nấc thang, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt có sát cơ nhoáng lên một cái

Nhưng hắn xem thường Mạnh Hạo!

Ta từng nói qua, muốn lưu lại một cái ký hiệu cho ngươi

Mạnh Hạo lời nói âm lãnh truyền ra, mắt thứ ba ở mi tâm Đạo Mục bỗng nhiên mở ra

Khi Đạo Mục mở ra, một cỗ bàng bạc ý chí ầm ầm phủ xuống, khiến cho nội tinh không run rẩy, khiến cho mọi người tâm thần chấn động

Cũng chính là lúc này, mượn lực lượng Đạo Mục, trùng kích do thần thông lão nhân chưởng giáo hóa thành

trước mặt Mạnh Hạo trong nháy mắt đọng lại, mà thân thể hắn cũng vào giờ khắc này nháy mắt chạy ra, tốc độ cực nhanh gấp mấy lần lúc trước

Cơ hồ là trong chớp mắt, liền xuất hiện ở trước mặt vị Chí Tôn thứ sáu kia

Chí Tôn thứ sáu trong óc ông một tiếng, muốn lui về sau, nhưng lại như đang chìm trong bùn, chậm nhiều lắm, hai mắt co rút lại, phát ra kinh hãi

Lão nhân chưởng giáo vẻ mặt biến đổi, hét lớn một tiếng

Lão cửu, dừng! Hắn đi ra một bước, trực tiếp liền xuất hiện ở bên cạnh Mạnh Hạo, tay áo vung, cản trở bước chân cùng hai tay của Mạnh Hạo

Khi đang muốn lần nữa tách xa, Mạnh Hạo toét miệng cười, khí tức đột biến, hung tàn ý ngập trời

Hai tay hai chân hắn không thể nâng lên, nhưng đầu có thể! Một ngụm trực tiếp cắn trên cổ của Chí Tôn thứ sáu, hung hăng một cái, liên quan máu thịt sanh sanh kéo xuống một mảng lớn

Máu tươi phun ra, Chí Tôn thứ sáu phát ra tiếng động thê lương, hắn cầm cổ, thân thể cấp tốc lui về sau, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, đã không có sát cơ, mà là mang hoảng sợ mãnh liệt hơn

Hắn cùng với người đấu pháp cả đời, vẫn là lần đầu tiên thấy được người hung tàn như vậy, không ngờ cắn xé

Lúc này đáy lòng nổ vang, cảm thấy Chí Tôn thứ chín trước mắt này điên cuồng đến cực hạn

Đây chính là ký hiệu

Mạnh Hạo ói ra máu thịt trong miệng, lau mép một cái, nhàn nhạt lên tiếng, xoay người đi hướng tế đàn thứ chín

Một đường đi trở về, tất cả tu sĩ thấy hắn đều tâm thần chấn động, cho dù là Tô Dịch và Tâm Nguyệt cũng đều hít ngược một hơi

Bọn họ không thể quên được sự hung tàn của Mạnh Hạo một khắc vừa rồi kia

Người này

Không thể trêu chọc!

Người điên, hắn chính là người điên

Những Chí Tôn khác từng người một hít sâu một hơi, khi nhìn về phía Mạnh Hạo, đều mang cẩn thận

Lão nhân chưởng giáo cũng là sắc mặt khó coi, nhưng trong lòng lại nhấc lên sóng lớn, sâu đậm liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, không dây dưa chuyện này nữa, mà là hung hăng trợn mắt nhìn Chí Tôn thứ sáu, lúc này mới trầm mặt, về tới tế đàn thứ nhất

Chí Tôn thứ sáu trầm mặc, cũng trở về đến trên tế đàn hắn

Lúc này sắc mặt hắn tái nhợt, trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, hoảng sợ trở thành khủng khiếp

Hắn không sợ người tu vi cao thâm hơn mình, hắn sợ chính là loại tu sĩ điên cuồng đó, mà trong cửu nguyên, Mạnh Hạo là người hắn gặp điên cuồng nhất

Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, đứng ở nơi đó, chắp tay sau lưng, như hết thảy đều không có phát sinh qua, Phía sau hắn Tô Dịch và Tâm Nguyệt đối Mạnh Hạo càng phát kính sợ

Một lát sau, truyền tống lần nữa triển khai, trong tiếng nổ “ầm ầm”, một đạo quang trụ bay lên không, mang tất cả mọi người biến mất ở chỗ này

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1773: Minh Cung Quỷ Thành

Tinh không mênh mang có khu vực thần bí, như Thanh Quan Tuyền chính là một chỗ trong đó, tồn tại không giống với pháp tắc Thương Mang, khiến cho tu sĩ khó có thể bước chân vào, cho dù là cửu nguyên cũng đều phải dừng lại

Chỗ như vậy, Mạnh Hạo trước không biết, lúc này đã hiểu được, đó là người Siêu Thoát bố trí

Cũng chỉ có người Siêu Thoát mới có thể bố trí loại khu vực khiến Chí Tôn cửu nguyên đều dừng lại

Mà khu vực như thế ở trong Thương Mang tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng có mấy chỗ như vậy

Nghe nói, một phần là có quan hệ với Thương Mang Đạo, còn có một phần lại là cùng Tiên Thần đại lục, một phần cuối cùng lại là cùng Ma giới có quan hệ

Dường như

Mỗi một thế lực xuất hiện Siêu Thoát chi tu đều có tư cách liên hệ mấy chỗ khu vực như vậy

Những khu vực này có khi là bị thế nhân biết hiểu, mà còn có một phần lại là nội tình trongthế lực từng người, cũng là bí mật lớn nhất sở tại

Bí mật như vậy, trên thực tế không sợ người ngoài biết được, nhưng vẫn là sẽ theo bản năng đi che giấu

Như Minh Cung mà Thương Mang lão tổ sở tại liền là một chỗ như vậy

Nó tồn tại ở phương nào, không người biết, mà phương pháp tiến vào này Minh Cung chỉ có ở chín đại tế đàn nửa tinh tú trong tinh không Thương Mang Phái

Đã từng có người đoán, Minh Cung của Thương Mang lão tổ sở tại, đã không phải ở trong tinh không mênh mang, mà là trong ngoài giữa một

thế giới không có thiên đạo

Sở dĩ nói không có thiên đạo, bởi vì ở chỗ này, tất cả thuật pháp đều tồn tại hỗn loạn, thậm chí còn sẽ có khi không thể thi triển ra, giống như chỗ này, cùng khí tức tu sĩ Thương Mang sở tu không hợp nhau

Khi đám người Mạnh Hạo xuất hiện chính là ở trong một khu vực như vậy, mà Mạnh Hạo nhìn bốn phía, chỗ hắn thấy là một phiến tinh không

Kia là tinh không chân chính, không có chút Thương Mang sương mù nào

Từng phiến đại lục ở trong tinh không hắn phía trước dàn ra, lẫn nhau liên tiếp ở cùng một chỗ

Nhìn kỹ, tổng cộng chín phiến đại lục, giữa bọn họ có cầu liên tiếp

Đều không phải là cầu cố định, mà là phiêu diêu lắc lư

Bên ngoài chín đại lục này lại là vẫn thạch vô cùng vô tận, hàng năm xoay tròn bốn phương tám hướng

Thi thoảng có dao động tràn ra, vô thanh vô tức nhưng lại xuyên thấu qua một loạt nguy cơ mãnh liệt

Nơi này không có đường

Lần này mở ra, chúng ta không có quá nhiều thời gian, chỉ có một tháng

Các ngươi đi theo ta đi, chú ý chớ đi nhầm, mà thấy được bất kỳ chuyện gì, bất kỳ hình ảnh, bất kỳ kẻ nào cũng không cần đi đụng chạm, nếu không

Cho dù là cửu nguyên, cũng đều sẽ bỏ mạng ở nơi này

Lão nhân chưởng giáo chậm rãi lên tiếng

Nhìn mọi người xung quanh, không nói thêm nữa, thân thể nhoáng lên một cái chạy thẳng tới tinh không phía trước

Những người khác đi theo ở bên trong, hiển nhiên đều không phải là lần đầu tiên đến, đi theo rất là thuần thục

Duy chỉ có Mạnh Hạo lần đầu bước chân vào, tâm thần cảnh giác, hóa thành cầu vồng ở phía sau đi theo

Hai vị Chí Tôn dưới trướng hắn cũng đều theo phía sau Mạnh Hạo, khi nhìn bốn phía mang cảnh giác ý

Mọi người một đường bay nhanh, ở trong cụm vẫn thạch quanh đi quanh lại

Lão nhân chưởng giáo dường như nắm giữ phương thức nào đó, nơi đi qua, không có phát động bất kỳ cấm chế gì, cũng không có dẫn động những vẫn thạch lơ lửng kia

Nhưng sắc mặt hắn tái nhợt, trong mắt có tia sáng thôi diễn mãnh liệt, hiển nhiên đối với hắn mà nói, an toàn đi vào phiến đại lục thứ nhất cũng

không phải dễ dàng

Thời gian trôi qua, hai canh giờ sau, đột nhiên, Mạnh Hạo thấy được phía trước một vị Chí Tôn bát nguyên, dường như không thể nghi ngờ nhìn về phía bên cạnh, trên vẻ mặt lộ ra rung động cùng không thể tin, nhưng lại thân thể dừng lại

Không đợi người đứng bên cạnh hắn đi nhắc nhở, đột nhiên, vị Chí Tôn bát nguyên giới bên ngoài, giậm chân một cái đều có thể chấn động Thương Mang, thậm chí ở trong một cái thế giới đều xem như đỉnh phong, thân thể hắn giống như quả bóng xì hơi, trong chớp mắt trực tiếp khô héo, cả người chất đống xuống

Xương cốt, máu thịt, sinh mạng đều trong nháy mắt này hòa tan, biến mất vô ảnh vô tung, thậm chí ngay cả thần hồn của hắn đều không thể trốn ra, vô thanh vô tức cứ như vậy tử vong

Chỉ còn lại có một tấm da ở đống chồng chất lơ lửng trong tinh không, dần dần đã đi xa

Một màn này Mạnh Hạo nhìn tâm thần chấn động, mấy người khác đều là da đầu tê dại, không có người nói chuyện, chỉ là nhìn tấm da người

Khi bay xa, dường như có tiếng cười truyền ra, nhìn kỹ, không ngờ chính là tấm da người kia đang cười

Không muốn chết ở chỗ này, cũng không cần mọi nơi nhìn loạn, chỉ nhìn người trước người ngươi

Một đoạn đường này phải đi tam ngày, nếu như thuận lợi, ba ngày sau chúng ta liền có thể từ nơi này vòng ngoài đi vào tầng thứ nhất mặt đất Minh Cung của lão tổ

Phía trước lão nhân chưởng giáo chậm rãi lên tiếng, sau đó không nói

thêm lời nào nữa, cẩn thận tính toán đi về phía trước

Mạnh Hạo trầm mặc, cặp mắt chớp động sau, nhìn về người tu sĩ phía trước, giữ vững tốc độ đi về phía trước

Thời gian trôi qua, một ngày sau, Mạnh Hạo thô sơ giản lược tính một chút, bọn họ đã đi qua gần như bảy thành khoảng cách, trước mắt càng ngày càng gần phiến đại lục thứ nhất

Mà trong quá trình này, tuy rằng hữu kinh vô hiểm, nhưng vẫn là lại có một Chí Tôn bát nguyên tử vong

Hắn không phải hóa thành da người tiêu tán, mà ở lúc đi tới trước không nhận ra thân thể đang mục nát

Khi những người phía sau kinh hô, này Chí Tôn bát nguyên kinh ngạc xoay người, tròng mắt của hắn rớt xuống, thân thể trong mắt mọi người trong mấy nhịp thở trở thành máu loãng, rơi phía dưới

Một màn này khiến Mạnh Hạo cảnh giác hơn

Xung quanh vẫn thạch thi thoảng tán phát ánh sáng hơi yếu, cả hư vô từ đầu đến cuối đều là hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh tử vong vậy

Mà lão nhân chưởng giáo tốc độ cũng càng ngày càng chậm, đến cuối cùng, gần như có thể coi là rất lâu, mới có thể đi qua một đoạn phạm vi

Mạnh Hạo quan sát đã lâu, dần dần tìm ra một chút đầu mối, lão nhân chưởng giáo thôi diễn tính toán, dường như là căn cứ quỹ tích vẫn thạch nơi này lơ lửng mà định

Ngay khi Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ khi, bỗng nhiên, phía sau hắn truyền ra tiếng kinh hô của Tô Dịch, Mạnh Hạo lập tức xoay người, hắn liếc mắt liền thấy được Tâm Nguyệt phía sau

Nữ tử này tướng mạo xinh đẹp, lúc này mang mờ mịt, đang nghiêng đầu nhìn về phía bên cạnh, mở to miệng, dường như đang cùng người nào nói chuyện, biểu tình biến hóa rất nhanh, đến cuối cùng, dường như gật gật đầu, trên mặt lộ ra vui mừng

Khi nàng gật đầu, thân thể Tâm Nguyệt không ngờ bằng mắt thường có thể thấy được khô héo, Mạnh Hạo nhíu mày, tay phải đột nhiên nâng lên, một chỉ tay vào mi tâm của Tâm Nguyệt

Thân thể Tâm Nguyệt chấn động, khô héo chậm chạp, nhưng không dừng lại

Một bên Tô Dịch sắc mặt biến hóa, lộ ra lo lắng ý, đang muốn trợ giúp cùng thi pháp, nhưng trong chớp mắt, trong mắt của hắn liền xuất hiện mờ mịt, quay đầu nhìn về phía bên cạnh, trên vẻ mặt có không thể tin, tay phải nâng lên, dường như muốn nắm ở một bên hư vô, mà thân thể của hắn trong một cái chớp mắt này cũng bắt đầu khô héo

Một màn này khiến Mạnh Hạo nhíu mày, Đạo Mục trên mi tâm hắn trong phút chốc mở ra, khí tức trong người ầm ầm khuếch tán, tạo thành một cái lốc xoáy, cuốn lên khí tức bốn phương tám hướng

Cũng chính là vào lúc này, lão nhân chưởng giáo cùng với mấy người khác đi ở phía trước đều lập tức quay đầu, nhất là lão nhân chưởng giáo kia lại biến sắc, chần chờ sau, hung hăng cắn răng một cái, lập tức xoay người chạy thẳng tới Mạnh Hạo

Mấy vị khác Chí Tôn cũng đều vẻ mặt biến hóa, nhưng mắt thấy chưởng giáo như thế, cũng đều tới gần

Gần như khi bọn họ tiến lại gần, Mạnh Hạo tay phải đột nhiên nâng lên, hướng về mọi người nhấn một cái

Không nên tới gần, tự ta có thể

Hắn vẻ mặt nghiêm túc, lời nói truyền ra, trên người dần dần dâng lên từng tia sát khí

Sát khí này nồng đậm, trong chớp mắt liền ngập trời lên

Lão nhân chưởng giáo cùng với những Chí Tôn khác, bất kỳ một người nào cả đời này đều giết chóc vô tận, nhưng giờ này, khi nhìn đến sát khí của Mạnh Hạo sau, rối rít cặp mắt co rút lại, nhất là Chí Tôn thứ sáu kia lại hít sâu một hơi

Mạnh Hạo sát khí dày đặc tuyệt không phải người thường có thể so sánh, cho dù là bọn họ cũng không nhiều bằng

Đây là giết bao nhiêu sinh mạng

Người này giết chóc nhiều, lão phu cuộc đời này hiếm thấy! !

Chí Tôn thứ chín này chẳng lẽ là sát tinh

Chẳng những là những Chí Tôn cửu nguyên kinh hãi, Chí Tôn bát nguyên dưới trướng bọn họ lúc này cũng đều tâm thần chấn động mãnh liệt

Hắn quả nhiên là

Mạnh Hạo! Lão nhân chưởng giáo trầm mặc, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, loáng thoáng dường như thấy được trong sát khí trên người Mạnh Hạo kia đếm được vô số hồn thê lương

Mà giờ khắc này Mạnh Hạo vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, con mắt thứ ba của hắn mở ra sau, thấy được thế giới hoàn toàn khác trước! Hắn thấy được, xung quanh hư vô trước tinh không lúc này rõ ràng là một chỗ

thành trì vô biên vô tận khổng lồ, mà những vẫn thạch kia đều hóa thành từng ngọn kiến trúc

Những kiến trúc này cũng tốt, thành trì cũng được, tựa hồ đều là tồn tại viễn cổ, hôm nay đã sớm tiêu tán theo năm tháng

Ngoài ra, càng làm cho tâm thần Mạnh Hạo chấn động, là ở xung quanh bọn họ, không ngờ

Có vô số thân ảnh

Những thân ảnh kia, nữ có nam có, có già có trẻ, đều là tu sĩ, tràn ngập bốn phương tám hướng, thành đàn từ bên cạnh bọn họ đi qua, còn có một số dường như phát hiện bọn họ, tò mò xem ra

Thân ảnh những tu sĩ này đều là mơ hồ, thêm sắc mặt tái nhợt, trên người của bọn họ không có chút sinh cơ nào, tràn ngập bốn phía là vô tận tử khí

Mà ở bên cạnh Thủy Nguyệt bất ngờ có mấy cái nữ tử đang cười híp mắt lôi kéo nàng, dường như muốn kéo vào trong các nàng, mà ở bên cạnh Tô Dịch, một màn tương tự cũng đang xuất hiện

Thậm chí xung quanh Mạnh Hạo cũng có một số quỷ hồn vươn tay muốn tới kéo hắn! Mạnh Hạo hít ngược một hơi, nơi này

Căn bản là Quỷ Thành vừa ra! ! Những thân ảnh kia lấy tu vi của hắn tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra, đều là quỷ hồn, số lượng nhiều, căn bản là khó có thể đi phán đoán, vô biên vô tận

Gần như khi con mắt thứ ba của Mạnh Hạo mở ra, thấy rõ bốn phía này, quỷ hồn xung quanh trong nháy mắt dừng lại, dường như quỷ hồn trong cả thành trì đều một cái chớp mắt này dừng lại, đồng loạt quay đầu, vô biên vô tận hồn phách, vô số ánh mắttoàn bộ ngưng tụ trên người Mạnh

Hạo

Hơi thở tiếp theo, trên vẻ mặt những quỷ hồn này lộ ra tia sáng kỳ dị, trong chớp mắt, phát ra âm thanh thê lương người ngoài nghe không được, nhưng lại trước sau nhào tới, hướng về Mạnh Hạo điên cuồng đánh tới

Đồng thời bị nhiều quỷ hồn như vậy quay chung quanh, cho dù là Mạnh Hạo cũng lập tức cảm thụ chính mình như trúng nguyền rủa, trong cơ thể sinh cơ cấp tốc tiêu tán, tử khí điên cuồng bạo tăng

Cũng chính là đúng lúc này, hắn lập tức đem sát khí trong cơ thể không chút nào ẩn tàng ầm ầm tản ra, sát khí ngập trời, tạo thành lốc xoáy, trong tiếng nổ "ầm ầm", bao phủ bốn phương tám hướng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1774: Quỷ Chúng Triều Bái

Thương Mang

Đạo thể

Tiếng động sâu kín, người ngoài nghe không được, duy chỉ có Mạnh Hạo có thể nghe thấy, từ bốn phía mơ hồ mà đến

Mạnh Hạo bạo phát sát khí, trong tiếng nổ“ầm ầm” hóa thành lốc xoáy, tỏa ra xung quanh, khiến cho quỷ hồn bên cạnh Tô Dịch và Tâm Nguyệt lập tức bị cưỡng ép cuốn đi

Nhưng bốn phía quỷ hồn này quả thực nhiều lắm, nhiều đến mức khiến Mạnh Hạo đều da đầu tê dại

Hắn thấy được những quỷ hồn này từng tên một nổi điên đánh tới, dường như muốn tới gần chính mình

Hắn bắt lấy Tô Dịch và Tâm Nguyệt, thân thể nhoáng lên một cái chạy thẳng tới lão nhân chưởng giáo

Khi bay nhanh, hắn cũng nhìn thấy trong thành trì này, trên vô số kiến trúc kia cũng đều xuất hiện từng đạo hồn ảnh cường hãn rõ ràng hơn, có một con đường, trên con đường kia không có chút nào quỷ hỗn, lại đi thông chỗ xa hơn

Ở chỗ xa hơn đó, Mạnh Hạo thấy được một miếu thờ cao ngất trời! Miếu thờ kia lớn, khoảng cách rất xa cũng đều rõ ràng có thể thấy được

Nhìn kỹ, miếu thờ này dường như không phải ở trong mảnh hư vô này, mà ở trên phiến đại lục thứ nhất kia

Thậm chí khi nhìn lại, phiến đại lục thứ nhất này bất ngờ cũng là tồn tại vô biên vô tận quỷ hồn

Chỗ xa hơn, những tám đại lục khác mơ hồ, nhìn không rõ

Tuy mơ hồ, nhưng dường như ở trên phiến đại lục thứ chín chỗ xa nhất kia Mạnh Hạo nhìn thấy được một cái ghế ngồi to lớn, trên đó một người đang ngồi! Người kia, lúc này ánh mắt xuyên thấu vô tận tinh không, rơi vào bản thân, mà bốn chữ Thương Mang Đạo thể kia, dường như

Chính là người này nói ra

Hạo kiếp nổi lên, Thương Mang điên, ngươi là cuối cùng

La Thiên, úy tiên

Ngươi

Rốt cuộc đã tới

Thanh âm vang lên

Những quỷ hồn kia càng điên cuồng hơn, mà cây đèn đồng thau trong cơ thể Mạnh Hạo giờ khắc này cũng cấp tốc lóng lánh

Tất cả những điều này đều là trong phút chốc xảy ra

Khi Mạnh Hạo lui về sau, hắn mơ hồ cảm thấy, dường như trên vẻ mặt những quỷ hồn này, tuy rằng điên cuồng, nhưng lại không có hung tàn ý gì, chỉ là lúc này cấp bách, hắn không kịp nghĩ nhiều

Bốn phía sát khí tản ra, đánh lui từng nhóm quỷ hỗn một điên cuồng đánh tới

Đồng thời con mắt thứ ba ở mi tâm cũng vào giờ khắc này cấp tốc khép kín

Gần như khi khép kín, tất cả biến mất nhưng Mạnh Hạo vẫn cảm nhận được vô biên vô tận hàn khí ở chung quanh đây không ngừng tăng lên

Đi! Lão nhân chưởng giáo không chần chờ, lập tức lên tiếng, mọi người toàn bộ triển khai tốc độ, chạy thẳng tới xa xa

Lúc này, cũng không thể đi phân biệt phương hướng gì, mọi người bay nhanh

Phía sau bọn họ khí tức băng hàn như cũ tích lũy, không ngừng ngưng tụ

Nhưng dường như theo con mắt thứ ba Mạnh Hạo khép kín, những quỷ hồn kia không tìm được sự hiện hữu của hắn

Mấy canh giờ sau, đoàn người rốt cục trốn ra khỏi phiến khu vực băng hàn kia, mỗi người đều sắc mặt khó coi, Tô Dịch vàTâm Nguyệt có chút hổ thẹn, ở phía sau Mạnh Hạo trầm mặc im lặng

Chết tiệt, ngươi muốn làm gì

Ngươi có biết mới vừa rồi nguy hiểm cỡ nào hay không!

Ngươi lỗ mãng, suýt nữa hại chết mọi người chúng ta! ! Mấy vị Chí Tôn khác lập tức có người gầm lên, mặc dù bọn họ không thấy được những quỷ hồn kia, nhưng trực giác làm cho bọn họ hiểu rõ, vừa rồi, mỗi một người bọn họ đều đã trải qua biến chuyển sống chết

Một khi bị những khí tức băng hàn kia bao phủ, trốn không thoát, sợ là

cả đời này đều phải ở chỗ này tống táng

Mạnh Hạo không biện giải, mà là ôm quyền, hướng về mọi người cúi đầu

Thấy được Mạnh Hạo luôn luôn lạnh như băng như vậy, mấy Chí Tôn kia sắc mặt mới khá hơn một chút, nhưng vẫn là vẻ mặt âm trầm, bởi vì bọn họ phát hiện, mình đã không còn trên con đường trước

Ở trong phiến tinh không này, bọn họ biết hậu quả khi đi lầm đường

Mà cúi đầu của Mạnh Hạo có thể cho những người khác không lên tiếng nữa, nhưng vị Chí Tôn thứ sáu kia lại là hừ lạnh một tiếng

Một thân lực bạo! Hai cái Chí Tôn dưới trướng của ngươi kia, chết cũng liền chết , cứu bọn họ, lại làm cho chúng ta bị lạc phương hướng, chuyện này đáng giết!

Nếu là đổi thời điểm khác, trước hắn đã trải qua một trận chiến với Mạnh Hạo sẽ không mở miệng như vậy

Nhưng giờ này hiển nhiên Mạnh Hạo chọc tất cả mọi người, hắn lập tức liền thêmdầu vào lửa

Đúng là như thế, lão cửu, ngươi cho dù cúi đầu nói lời xin lỗi, nhưng chuyện này quá lớn, chúng ta đều bị lạc phương hướng, ngươi biết được ở chỗ này bị lạc có bao nhiêu hung hiểm sao! Chí Tôn thứ tám trong vô cùng Chí Tôn ở một bên cũng âm lãnh lên tiếng

Hai người họ vừa nói ra, mấy vị Chí Tôn khác mày nhíu chặt hơn Lão nhân chưởng giáo nhíu mày, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo

Đa tạ chưởng giáo trước tương trợ

Mạnh Hạo nhìn về phía lão nhân chưởng giáo, trước người này mặc dù không có trợ giúp nhiều lắm, nhưng kỳ tâm ý Mạnh Hạo hiểu rõ

Đối phương có thể quay đầu lại, vốn là đã nói rõ vấn đề, chuyện này Mạnh Hạo ghi tạc trong lòng

Mà mấy vị Chí Tôn khác ngoại trừ vị Chí Tôn thứ sáu trước cố ý chậm một chút ra, phần lớn đều là thành tâm muốn đi giúp hắn

Chuyện này khiến Mạnh Hạo đối với Thương Mang Phái này mơ hồ có một tia nhận thức

Trước ngươi nhìn thấy gì? Lão nhân chưởng giáo cau mày lên tiếng

Quỷ Thành, nơi này là một tòa thành trì, những vẫn thạch kai đều là kiến trúc, mà ở xung quang chúng ta là vô biên vô tận quỷ hồn, nơi này

Là một tòa Quỷ Thành người sống không thấy được

Mạnh Hạo chậm rãi nói

Chưởng giáo Chí Tôn nghe nói lời này, bỗng nhiên tay phải nâng lên hư không một trảo, lập tức trong tay xuất hiện một cái ngọc giản tràn ngập khe nứt, rất là cổ xưa thương tang, đưa cho Mạnh Hạo

Ngươi xem một chút, có phải là tòa thành này hay không! Mạnh Hạo nhận lấy ngọc giản, thần thức quét một cái, lập tức trong đầu xuất hiện hình dáng một thành trì, không rõ, nhưng hắn liếc mắt một cái liền nhận ra, chính là bộ dáng tòa Quỷ Thành kia!

Đích thật là thành này

Chưởng giáo Chí Tôn nghe nói lời này, trên vẻ mặt lộ ra một chút tia sáng kỳ dị, hình như có phấn chấn, hắn nhìn Mạnh Hạo mở miệng lần

nữa

Vậy ngươi có thấy một con đường hay không

Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, hồi tưởng trước một màn sau, chỉ có một đường không có quỷ hồn, khiến hắn ghi nhớ khắc sâu, nghe vậy gật gật đầu

Chưởng giáo Chí Tôn trầm mặc, nhìn hư vô bốn phía, nhìn vẫn thạch bốn phía, trên vẻ mặt có chút phức tạp, chậm rãi lên tiếng, thanh âm truyền ra, rơi vào trong tai mọi người

Truyền thuyết, rất lâu về trước, nơi này đã từng là một tòa thành, một tòa thành trì khổng lồ, chín đại lục chẳng qua là trung tâm bên trong tòa thành này mà thôi

Khi đó, nơi này gọi là Thánh Nhân Thành

Cho đến có một ngày, trong một đêm, trong cả thành trì, gần như tất cả mọi người toàn bộ tử vong

Vô số sinh mạng, vô số tu sĩ, vô số tồn tại, toàn bộ tử vong

Chết quỷ dị, chết thần bí, chết vô thanh vô tức

Chỉ có Thương Mang lão tổ cùng một số người không nhiều lắm còn sống

Bọn họ cùng ly khai, từ nay về sau có Thương Mang Đạo bên ngoài Thương Mang ngoại

Một số năm sau, Thương Mang lão tổ lần nữa khi trở về

Hắn lựa chọn nơi này trở thành Minh Cung của hắn

Truyền thuyết, Thương Mang lão tổ cuối cùng vẫn lạc ở nơi này, cũng có nghe đồn, hắn không chết, mà ở nơi này bồi bạn với những hài cốt hắn đã từng đồng bạn, cho đến vô tận năm tháng sau, hắn để lại Siêu Thoát Pháp, rời đi

Đây là truyền thuyết, truyền thuyết này phiến tinh không vốn là không phải như vậy, nghe đồn là Thương Mang lão tổ bi thương sau khi mai táng một số người, hóa tinh không thành Thương Mang đi chôn cùng

Tòa thành ngươi thấy được kia, chính là nơi đã từng là Thánh Nhân Thành

Lão cửu, dựa theo con đường trước ngươi thấy được kia, dẫn chúng ta đi tới

Con đường kia mới là đường chính xác của Minh Cung

Chưởng giáo Chí Tôn khẽ thở dài, lẩm bẩm nói nhỏ

Nghe đồn hắn nói, rất nhiều người đều từng nghe nói qua, mà Mạnh Hạo lại là lần đầu nghe được, hắn trầm mặc một lát

Nhớ lại ở trong thế giới Quỷ Thành, thấy được thân ảnh trên đại lục thứ chín

Mạnh Hạo suy tư một lát, gật gật đầu, quay đầu lại nhìn về phía xa xa, đối lập sau, ở trước bước đi

Mọi người khác đi theo ở phía sau hắn, ở hư vô trong tinh không chạy thẳng tới xa xa

Lúc bắt đầu, Mạnh Hạo cần phải cẩn thận suy tư, nhưng dần dần, một lúc lâu sau, Mạnh Hạo càng lúc càng nhanh, mà trong bọn họ lại không có

bất kỳ người nào xuất hiện tử vong quỷ dị như trước, dường như đường bọn họ sở tại đúng như là lúc trước hắn nhìn thấy, không có bất kỳ quỷ hồn

Hai người Chí Tôn thứ sáu cùng thứ tám cũng khó mà nói thêm gì nữa

Về phần mấy vị Chí Tôn khác, lúc này đều mắt lộ ra tia phấn chấn, mắt thấy mọi người dường như cách phiến đại lục thứ nhất kia càng ngày càng gần

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, xung quanh đột nhiên xuất hiện khí tức băng hàn

Khí tức này vừa mới xuất hiện, lập tức bị mọi người phát hiện, nhưng không đợi bọn họ phản ứng, khí tức này ầm ầm gian bạo phát, nháy mắt liền nồng đậm gấp trăm lần gấp ngàn lần vạn lần

Cả bốn phía trong nháy mắt bao phủ vô cùng băng hàn, lại trong băng hàn này vẫn tồn tại vài luồng khí tức cho dù là Mạnh Hạo cũng đều kinh hãi, cho dù là vị chưởng giáo Chí Tôn kia cũng đều vẻ mặt đại biến

Mạnh Hạo bước chân chợt ngừng, tất cả mọi người phía sau hắn lập tức đều dừng lại, vẻ mặt đều nổi lên biến hóa

Mạnh Hạo, ngươi làm chuyện tốt! ! Chí Tôn thứ sáu sắc mặt khó coi, lúc này không cần thiết mặt mũi của lẫn nhau, trực tiếp hô lên tên Mạnh Hạo

Chết tiệt, ngươi không phải đang dẫn đường, ngươi là muốn hại chết mọi người chúng ta!

Vị Chí Tôn thứ tám kia cũng nhíu mày, khi nhìn về phía Mạnh Hạo mang sát cơ

Mấy vị Chí Tôn khác cũng đều vẻ mặt âm lãnh xuống, từng người tu vi

tản ra

Đủ ! Lão nhân chưởng giáo gầm nhẹ, đáy lòng hắn cũng đang thở dài, lần này đến, hủy hoại chỉ trong chốc lát, lần này bọn họ những người này cho dù là có thể trở về đi, sợ là cũng sẽ bị thương, về phần những Chí Tôn bát nguyên kia liền nhìn tạo hóa

Nhất là trong khí tức xung quanh kia có mấy dao động hắn cũng kinh hãi, càng làm cho vị lão nhân chưởng giáo này đáy lòng thầm thở dài

Lần này kế hoạch hủy bỏ, lập tức đánh ra đi, lần sau chúng ta chuẩn bị càng đầy đủ một chút, trở lại chỗ này

Hắn nói xong, đang muốn lui về phía sau, Chí Tôn thứ sáu và Chí Tôn thứ tám hung hăng nhìn chằm chằm Mạnh Hạo

Thượng Quan Hoành thân là Chí Tôn thứ bảy cũng thở dài

Nhưng vào lúc này, Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng

Chờ một chút! Mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ lạ, lời nói vừa ra, Chí Tôn thứ sáu chợt xoay người, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, khóe miệng lộ ra cười lạnh

Ngươi muốn làm gì, hay là mắt xem chúng ta muốn đi còn không cho, thật tính toán ở chỗ này, bức tử chúng ta? Mạnh Hạo, ngươi đã sớm mang lòng dạ bất lương, cắn nuốt Chí Tôn thứ chín, thật cho là chúng ta không biết sao!

Ngậm miệng, lão cửu, chuyện này thôi đi, cũng là lão phu trước không có nói rõ ràng, chúng ta sau trở lại là được

Lão nhân chưởng giáo mặc dù cũng uất ức, nhưng vẫn là mở miệng như vậy

Không phải, ta cảm thấy

Những quỷ hồn này tựa hồ đối với ta, không có ác ý

Mạnh Hạo không để ý đến Chí Tôn thứ sáu, chậm rãi lên tiếng, con mắt thứ ba trong mi tâm hắn nháy mắt mở ra

Gần như khi mở ra, vị Chí Tôn thứ sáu kia lập tức gầm nhẹ

Ngươi lại còn dám khai đạo

Ân?

Chí Tôn thứ sáu vừa mới nói được một nửa, như bị kháp ở cổ họng, trong nháy mắt dừng lại, mở to mắt, nhìn bốn phía

Hắn có thể cảm nhận được, lúc này, bốn phía trong những hàn khí kia không ngờ

Xuyên thấu qua một tia dao động

Thần phục! ! Thậm chí trong đó có những tồn tại cường hãn khiến hắn đều cảnh giác cũng vào giờ khắc này, dường như

Thần phục!! Chẳng những là hắn phát hiện, tất cả Chí Tôn đều vào giờ khắc này phát hiện đầu mối đều lộ ra không thể tin ý

Mà Mạnh Hạo, thế giới trong mắt hắn, chung quanh hắn tồn tại vô số quỷ hồn, những quỷ hồn này giờ này đồng loạt quỳ lạy xuống! Hướng về hắn quỳ lạy! ! Phóng nhãn nhìn lại, vô biên vô tận, giống như hải dương sóng lớn, từng mảnh từng mảnh, lục tục quỳ lạy

Rung động bốn phương tám hướng! Bọn họ trước điên cuồng, không có

sát cơ, bọn họ trước đuổi theo không có ác ý, bọn họ là cảm nhận được

khí tức Đại Đế của bọn họ! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1775: La Thiên, Úy Tiên

- Này... Mặc dù không chính mắt nhìn thấy, nhưng thân là Chí Tôn, cảm nhận về khí tức vô cùng nhạy cảm, giờ khắc này, tất cả tu sĩ bên cạnh Mạnh Hạo, rõ ràng toàn bộ đều nhận ra ý thần phục... xuyên qua trong khí tức băng hàn này!

Chí Tôn thứ sáu mở to mắt, mặc dù với tu vi của hắn, với định lực của hắn, lúc này cũng đều hít ngược một hơi, lộ ra rúng động, vị Chí Tôn thứ tám bên cạnh hắn cũng y như vậy, không thể tin một màn mình cảm nhận này.

Mấy vị khác phần lớn như thế, từng người trong mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ. Giờ khắc này khi ánh mắt rơi trên người Mạnh Hạo, đều mang lại chấn động cho tất cả mọi người vượt qua trận chiến của Mạnh Hạo và Chí Tôn thứ sáu trước đó.

Vị lão nhân chưởng giáo kia cũng hít sâu một hơi, nhìn bốn phía lại nhìn Mạnh Hạo. Bỗng nhiên lão ý thức được, bất luận là mình đã từng lựa chọn hay là lựa chọn vừa rồi, giờ này nhìn lại đều rất chính xác!

”Mặc dù là Chí Tôn thứ chín chân chính, cũng quyết không thể làm được điểm này, đây cũng không phải là tác dụng Đạo Mục có thể tạo ra được!” Từ giờ khắc này, vị lão nhân chưởng giáo đối với thân phận của Mạnh Hạo, không có mảy may dị nghị, mà chân chính chấp nhận.

- Trước đây ngươi đã có thể như thế, hay cố tình thời khắc này mới như vậy? Ngươi... Vị Chí Tôn thứ sáu theo bản năng lên tiếng, hắn mơ hồ cảm thấy không ổn. Bốn phía mấy vị Chí Tôn khác, thời khắc này không ngờ đều kéo ra một chút khoảng cách với hắn.

Hắn mới vừa nói ra miệng, vẫn chưa nói hết lời, từ Mạnh Hạo nơi đó

truyền ra một tiếng hừ lạnh: - Ngậm miệng! Mạnh Hạo bỗng nhiên quay đầu, mắt lạnh nhìn Chí Tôn thứ sáu.

Thanh âm hắn không cường liệt, nhưng lại có vô tận băng hàn... làm cho Chí Tôn thứ sáu tâm thần run lên, đang muốn nói thêm gì nữa, bỗng nhiên. hắn biến sắc, chẳng những là hắn biến sắc, mà Chí Tôn thứ tám ở một bên cũng hít ngược một hơi lạnh.

Lúc này, trong tiếng nổ "ầm ầm", theo thanh âm của Mạnh Hạo giống như Quân Vương giận dữ, thần tử đều phẫn nộ: tất cả quỷ hồn ở bốn phía, toàn bộ ngẩng đầu, phát ra tiếng gào thê lương, ý dữ tợn ngập trời, đồng loạt nhìn về phía Chí Tôn thứ sáu trong thế giới bọn họ!

Một màn này, Chí Tôn thứ sáu không nhìn thấy nhưng lại cảm nhận vô cùng mãnh liệt, hắn vội nuốt lời xuống, thân thể theo bản năng lui ra sau vài bước, sắc mặt tái nhợt, một mối nguy cơ sinh tử mãnh liệt, khiến tâm thần hắn nổ vang ngập trời.

Hắn có cảm giác vô cùng rõ rệt, giờ này sống chết của mình, dường như chỉ trong một ý niệm của Mạnh Hạo!

- Điều này sao có thể!!!

- Hắn... hắn chẳng những có thể làm cho quỷ hồn nơi này thần phục, mà còn có thể khống chế!!! Điều này... điều này không có khả năng!!! Chí Tôn thứ sáu run rẩy, hô hấp dồn dập.

Lão nhân chưởng giáo đi ra một bước, nhìn về phía Mạnh Hạo: - Lão cửu! Hơi trừng phạt một chút được rồi! Nếu mọi người đều cùng chung chí hướng, không cần phải... tiêu hao nội bộ!

Mạnh Hạo trầm mặc, mắt lạnh nhìn Chí Tôn thứ sáu một cái.

- Sau này lúc bổn tôn nói chuyện, ngươi nhớ phải ngậm miệng, nếu

không, ta không ngại để cho người khác thay thế vị trí Chí Tôn thứ sáu của ngươi! Vị Chí Tôn thứ sáu nghe Mạnh Hạo nói, sắc mặt tái nhợt, trong mắt có oán độc, nhưng lại nhịn xuống, sát cơ oán khí trong cơ thể đã vô cùng mãnh liệt.

- Còn ngươi nữa! Mạnh Hạo quay đầu, nhìn về phía Chí Tôn thứ tám.

Chí Tôn thứ tám hít sâu một hơi, ngược lại mỉm cười, ôm quyền về hướng Mạnh Hạo, một câu cũng không có nói.

Nhìn thấy Chí Tôn thứ sáu cùng Chí Tôn thứ tám như thế, Mạnh Hạo nhíu mày, hắn nói câu này là có dụng ý, Chí Tôn thứ sáu này từ trước đã chủ động tới trêu chọc, chuyện này theo Mạnh Hạo tất có người sai sử.

”Bị ta nói khiển trách như thế, lại còn có thể nhịn xuống, phía sau hai người này là ai chứ...” Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, hắn cả đời này đã trải qua quá nhiều chuyện, nhìn thấu lòng người, đối với bốn vị cường giả cửu nguyên đỉnh phong của Thương Mang Phái, có hiểu biết, biết trong bốn người này trừ chưởng giáo Thương Mang Phái ra, còn có ba vị.

Một người trong đó, hắn xác định là thân ảnh trong cát bụi khi mình bế quan đã từng gặp kia, hai vị khác, hắn chưa từng thấy qua.

Ánh mắt nhoáng lên một cái, Mạnh Hạo thần sắc như thường, nhìn những quỷ hồn bốn phía kia, phất tay một cái thử truyền ra một đạo ý chí, lập tức rất nhiều quỷ hồn phía trước hắn, toàn bộ lui về phía sau, để lộ một con đường!

Con đường này, Mạnh Hạo nhìn lại, chính là con đường... hắn đã từng thấy không có quỷ hồn kia!

Không có dừng lại lâu, Mạnh Hạo lập tức bước đi tới trước, lão nhân chưởng giáo theo phía sau hắn, các Chí Tôn khác lập tức đi theo. Lần

này đoàn người chỉ dùng nửa ngày, dưới hướng dẫn của Mạnh Hạo, đi qua đoạn đường trước kia chưởng giáo Chí Tôn phải hao phí hai ngày, trong thời gian đó còn trải qua một số nguy hiểm, mới có thể đi hết đường.

Thẳng đến lúc đi tới cuối đường, phía trước bọn họ rõ ràng là phiến đại lục thứ nhất kia. Trên đại lục lúc này yên tĩnh không tiếng động, phóng mắt nhìn tới, có thể thấy được phế tích hoang vắng khắp nơi.

Không có sinh mạng, chỉ có tĩnh mịch.

Đoạn đường này, những quỷ hồn kia đều đi theo phía sau, cho đến lúc Mạnh Hạo đến chỗ này, bọn chúng mới dừng lại ở xa xa, yên lặng ngóng nhìn, dường như không hợp nhau với nơi này, không có một quỷ hồn bước chân đi vào.

Mạnh Hạo quay đầu nhìn lại, mặc dù Đạo Mục đã khép kín, nhưng hắn dựa vào cảm giác, cũng có thể cảm nhận những quỷ hồn kia tồn tại, trong lòng hắn nổi lên một cảm giác kỳ quái, dường như giờ khắc này, hắn dung hợp cùng cây đèn đồng thau trong cơ thể, trong minh minh, cảm nhận được một tia bi thương.

”Bọn họ triều bái, là chủ nhân trước kia của ngọn đèn đồng thau... Hiện tại xem ra, có lẽ ngọn đèn đồng thau này, thuộc về... vị lão tổ Thương Mang kia!” Mạnh Hạo trầm mặc, hồi lâu ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

Các Chí Tôn khác đều yên lặng nhìn một màn này, có tâm tư riêng từng người.

Mà cuối đường này ở giữa mọi người cùng với phần đầu đại lục có một cây cầu, cây cầu kia lơ lửng giữa tinh không, một đầu nối tiếp đại lục, một đầu nối tiếp một viên vẫn thạch khổng lồ. Viên vẫn thạch này dường như cố định trong tinh không, làm cho cây cầu kia luôn nối tiếp với đại lục.

Có gió lạnh mang theo mùi vị mục nát truyền đến, không giải thích được dường như tồn tại vĩnh hằng, làm cho cái cầu kia trong gió rét này, lắc lư lắc lư, rất là quỷ dị.

Ở ngoài cây cầu, Mạnh Hạo xoay người nhìn về phía chưởng giáo Chí Tôn, Tô Dịch và Tâm Nguyệt phía sau Mạnh Hạo, thời khắc này cảnh giác, bọn họ có thể cảm nhận được trên cây cầu kia, dường như tồn tại một số khí tức quỷ dị, khiến tâm thần người ta không yên.

- Lại đến nơi này... Cây cầu kia, mấy người chúng ta đã từng thấy qua hai lần, đây là lần thứ ba...

- Không phải đi con đường này, mà là đi một đường khác nguy hiểm hơn mới đến nơi này! Lão nhân chưởng giáo nhìn cây cầu, trên mặt có phấn chấn, cũng có mong đợi.

- Hai lần trước, chúng ta thử đi qua cây cầu kia, nhưng lại bị ngăn cản trên đường. Một lần gần nhất cũng chỉ đi hết bảy thành khoảng cách, dưới trướng chết không ít người, thậm chí ngay cả phân thân của chúng ta cũng phần lớn tống táng tại nơi này!

- Lão cửu, chúng ta sở dĩ để ý ngươi giáng xuống, chính là vì Đạo Mục của ngươi... Cây cầu kia, ngươi dùng Đạo Mục nhìn một chút là biết!

Mạnh Hạo ánh mắt lộ ra quyết đoán, con mắt thứ ba ở mi tâm, tức thì mở ra.

Gần như trong nháy mắt mở ra, thế giới trước mắt hắn ầm ầm biến đổi, cầu còn là cây cầu, nhưng cả phiến đại lục bên kia cây cầu, thời khắc này biến thành tu sĩ đầy mặt đất vô cùng náo nhiệt.

Vô số kiến trúc, vô số tu sĩ...

Mà trước đó Mạnh Hạo nhìn thấy, thân ảnh tồn tại chỗ đại lục thứ chín xa xa, thời khắc này cũng thấy rõ ràng một chút, hắn mơ hồ nhìn thấy dường như là một nam nhân ngồi trên cái ghế khổng lồ, đang ngắm nhìn mình, mà truyền ra thanh âm, cũng rõ ràng hơn.

- La Thiên... Úy tiên...

- Không muốn để tiên ra... Ý nguyện để yêu tới...

- Vì để biến yêu, như biến thiên...

- Yêu ra, cần oán... Nếu như ngươi chết, hết thảy kết thúc...

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, những thanh âm này, chỉ có hắn có thể nghe được, thời khắc này vừa nghe tới chữ Yêu, tâm thần hắn nổ vang.

Thật lâu, trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng một cái, thu hồi ánh mắt nhìn về phía thân ảnh mơ hồ kia, rơi vào trên cây cầu trước mặt. Cây cầu này trong mắt của hắn, rõ ràng là... từ vô số máu thịt, quấn lấy nhau cùng một chỗ, tạo thành một cây cầu kinh người, máu tươi đầm đìa, nhìn thấy mà giật mình.

Có thể thấy được vô số cánh tay đưa ra, thỉnh thoảng bấm quyết, khiến cho trên cây cầu kia truyền ra vô số dao động cấm chế mạnh yếu bất đồng.

Mà ở bốn phía cây cầu cũng có sương mù dày đặc, trong sương mù khi thì lộ ra cặp mắt màu máu, chứa đầy tham lam, ngắm nhìn đoàn người Mạnh Hạo.

Mà kinh người hơn là phía dưới cây cầu, không còn là hư vô, mà giống như vực sâu, bên trong bất ngờ có một người khổng lồ có ba cái đầu, hắn đang leo lên, dường như muốn từ trong vực sâu leo ra ngoài, thỉnh thoảng truyền ra tiếng gào thét, tạo thành luồng gió vô hình, làm cho cây

cầu kia lắc lư chao đảo.

Gần như ngay lúc Mạnh Hạo nhìn về phía người khổng lồ ba đầu kia, đồng thời, ba cái đầu của người khổng lồ, đột nhiên ngẩng lên, sáu con mắt toàn bộ ngắm nhìn Mạnh Hạo nơi này. Ngay khoảnh khắc ánh mắt Mạnh Hạo nhìn nhau với người khổng lồ, tâm thần hắn chấn động, có một ý chí bén nhọn, ầm ầm bay tới, dường như muốn xông vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng, hừ lạnh một tiếng, thân thể bước ra phía trước một bước, thần thức tản ra, hung hăng đè một cái, "ầm" một tiếng, cả cây cầu đều lắc lư, người khổng lồ ba đầu kia phát ra tiếng gầm nhẹ chỉ có Mạnh Hạo có thể nghe được, rồi thu hồi ánh mắt.

- Cây cầu này dùng máu thịt xây thành, bốn phía có sương mù vây quanh, phía dưới còn có một người khổng lồ ba đầu nhìn chằm chằm! Mạnh Hạo mở con mắt thứ ba, chậm rãi lên tiếng, phía sau hắn mọi người đều lộ vẻ mặt ngưng trọng.

- Cây cầu kia là con đường duy nhất đi thông tới phiến đại lục thứ nhất, nếu rời cây cầu này, trong thời gian ngắn còn có thể, thời gian hơi dài hắn phải chết không thể nghi ngờ! Lão nhân chưởng giáo gật gật đầu.

- Trên cầu có tồn tại cấm chế, một bước đi nhầm, là có khả năng vạn kiếp bất phục! Mặc dù tạm thời vô ngại, sai lầm tích lũy đến trình độ nhất định nào đó, uy lực của cấm chế nơi này sẽ không ngừng tăng lên, cho đến một điểm nút nào đó, sẽ toàn diện bùng phát, khiến cho người ta không thể bước chân vào phiến đại lục thứ nhất kia!

- Cho nên, cần Đạo Mục của lão cửu ngươi có thể khám phá hết thảy hư vô, chỉ điểm cho bọn ta đi qua cây cầu này, tránh ra cấm chế mạnh, thì dù nhất định phải xông qua, cũng giúp chúng ta đi là chỗ cấm chế yếu kia! Lão nhân chưởng giáo nhìn về phía Mạnh Hạo, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Hết thảy xin nhờ đạo hữu, nếu có thể thành công, cảm ngộ vị Siêu Thoát, lão phu hứa hẹn, tất có một phần của đạo hữu!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1776: Sát Ý Tới Đột Ngột

Mạnh Hạo cảm nhận được thành ý của chưởng giáo Chí Tôn, cũng trong lời nói quanh quẩn này, thấy được dao động của đạo thề, đây là dùng đạo của bản thân làm lời thề, phát ra ý nguyện.

Mấy vị Chí Tôn khác, cũng đều nhìn về phía Mạnh Hạo. Trừ Chí Tôn thứ sáu và thứ tám ra, giữa mấy người khác và Mạnh Hạo tuy rằng không nói tới giao tình gì, nhưng cũng không có thù hận, ai nấy đều ôm quyền cúi đầu.

Mạnh Hạo ngắm nhìn cây cầu, sau khi nhìn xem cẩn thận, khẽ gật đầu, thời khắc này hắn cảm thấy hứng thú với tòa Minh Cung này đã không kém gì lão nhân chưởng giáo.

- Đa tạ! Thấy Mạnh Hạo gật đầu, lão nhân chưởng giáo hít sâu một hơi, vung tay một cái, lập tức ở phía sau lão, hai vị bát nguyên dưới trướng đi theo tới nơi này, đi ra một người, hướng về mọi người ôm quyền, rồi đi tới hướng cây cầu, sau khi tới gần cây cầu dừng lại, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Chỗ ba trượng, có cấm chế hơi yếu có thể né tránh! Mạnh Hạo trong mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, ánh mắt nhìn trên cầu, thấy ngoài ba trượng trên cầu kia có dao động hơi yếu, mà phóng mắt nhìn tới, trên cây cầu kia dao động như vậy rất nhiều, cũng không ít khu vực dao động rất lớn, khiến hắn cũng đều kinh hãi.

Vả lại cây cầu kia không phải vật chết, dường như có sinh mạng, càng đi tới, dao động cấm chế càng mãnh liệt, hơn nữa giống như nước chảy, dường như có thể truyền đi biến hóa lẫn nhau.

Mà hết thảy nguyên điểm của cấm chế này... chính là trong máu thịt hợp

thành cây cầu kia, những cánh tay thò ra kia, những bàn tay kia mọi thời mọi lúc đều đang bấm quyết, vô số bàn tay, tạo thành ấn quyết vô cùng tận!

Nghe Mạnh Hạo chỉ dẫn, tu sĩ bát nguyên bước ra một bước, khi hạ chân xuống chính là ở vị trí ba trượng. Lập tức truyền ra một tiếng vỡ vụn hơi nhỏ, thân thể hắn hơi chao đảo một cái, sắc mặt có chút biến hóa, nhưng vẫn đứng yên ở đó.

Mạnh Hạo cũng ngay lúc này, nhận ra theo tu sĩ bát nguyên kia hạ chân xuống, những ánh mắt màu đỏ ẩn chứa trong sương mù bốn phía kia, chợt hiện ra nhưng chưa có tới quá gần, liền bị cuốn ngược trở về, phát ra hàng loạt tiếng gào thét không cam lòng.

- Phía trước chín trượng! Mạnh Hạo nhanh chóng lên tiếng. Vị tu sĩ bát nguyên lập tức cất bước, khi hắn đi tới khu vực chỗ thứ hai theo Mạnh Hạo nói, Mạnh Hạo cũng bước tới, trở thành người thứ hai bước lên cây cầu, chỉ có như vậy hắn mới có thể nhìn thấy rõ hơn.

Gần như trong nháy mắt hắn bước lên cây cầu này, cả cây cầu trong mắt của hắn, vô số cánh tay kia đồng loạt ngừng lại, sau đó tốc độ bấm quyết đều có vẻ nhanh hơn một chút.

Cũng may trừ điều này cũng không có biến hóa gì khác, Mạnh Hạo quét ánh mắt một vòng, lần nữa chỉ dẫn.

- Phía trước 7 trượng, sau đó 11 trượng, rồi sau đó 4 trượng, 8 trượng. 30 trượng, 17 trượng...

Phía sau hắn, lại một bát nguyên Chí Tôn khác bước chân vào chỗ khu vực thứ nhất. Với loại đôn người này, khi người thứ nhất đi tới vị trí cuối cùng theo chỉ dẫn của Mạnh Hạo, thì lúc này trên cây cầu đã có mấy người rồi.

Trừ Mạnh Hạo ra, còn có hai Chí Tôn cửu nguyên cũng đang trên cầu.

Hiển nhiên bọn họ đối với Mạnh Hạo, cũng không phải hoàn toàn tin tưởng, cho nên dùng loại phương pháp này: Với Siêu Thoát làm trọng thưởng, khiến cho cường giả dưới trướng, cam nguyện liều mạng!

Cũng vì đan xen đôn lên, khiến cho Mạnh Hạo nếu thật có ác ý, cũng rất khó mà thi triển, mà ác ý như vậy chỉ cần xuất hiện một vài lần, những người khác sẽ lập tức cảnh giác.

Siêu Thoát này, đối với thất nguyên là vô cùng xa vời, chỉ có bát nguyên mới có thể động lòng đối với chuyện này. Bọn họ có lẽ cũng không phải thật sự vì Siêu Thoát, mà vì sau khi cảm ngộ Siêu Thoát Pháp, có thể nhờ đó giúp bản thân đột phá, trở thành cửu nguyên.

Thời gian trôi qua, con mắt thứ ba của Mạnh Hạo dần dần xuất hiện tơ máu, tâm thần tiêu hao cực lớn, nhất là cấm chế trên cây cầu kia còn đang biến hóa, hắn cần mọi lúc quan sát khu vực phía trước. Lúc mới đầu hắn nhìn rất nhanh, dần dần càng lúc càng chậm. Thời khắc này tu sĩ đi phía trước nhất, đã đi tới khu vực gần như ba thành.

Có rất nhiều lần, bốn phía sương mù gầm thét ào tới, nhưng cuối cùng đều không thể tới gần, đều bị cuốn trở về, liền nổi lên tiếng gào thét mãnh liệt hơn, tơ máu trong con mắt thứ ba của Mạnh Hạo cũng nhiều hơn. Khi hắn lần nữa chỉ dẫn, Chí Tôn bát nguyên phía trước hắn kia, sắc mặt tái nhợt, sau khi đi ra phạm vi một chút, liền phun ra máu tươi, thân thể uể oải... lập tức trong sương mù bốn phía truyền ra tiếng reo vui mừng, rồi sương mù ầm ầm cuốn tới, mắt thấy sắp cắn nuốt tu sĩ bát nguyên kia.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo nâng tay lên chụp một trảo, chụp lấy tu sĩ bát nguyên ném trở lại phía sau, đồng thời, một vị cường giả Chí Tôn dưới trướng khác phía sau hắn, cắn răng nhoáng một cái, vọt lên thay thế tu sĩ bị thương kia, trở thành người đi phía trước nhất.

Chí Tôn bát nguyên được Mạnh Hạo cứu về, trong mắt nhìn Mạnh Hạo lộ ra ý cảm kích, Mạnh Hạo gật gật đầu, tiếp tục quan sát... Từ từ, đoàn người bọn họ, tuy rằng chậm chạp, nhưng vững vàng an toàn đi trên cây cầu.

Ba thành, bốn thành, năm thành, sáu thành... Cho đến mấy ngày sau, rốt cục bọn họ đi qua khu vực bảy thành... Nơi này chính là địa phương xa nhất trước khi Mạnh Hạo chưa có gia nhập Thương Mang Phái, mọi người có thể đi tới.

Trong lúc này, tu sĩ bát nguyên cơ hồ đã thay thế toàn bộ, mà tiếp tục dẫn đầu ở phía trước nhất, đã biến thành đám người lão nhân chưởng giáo, vì thế mấy người chuẩn bị phân thân.

Phân thân của họ ở phía trước, rõ ràng cường hãn hơn so với các tu sĩ bát nguyên, năng lực chống cự cũng mạnh hơn rất nhiều... Dần dần, đi tới khoảng cách tám thành, mấy ngày sau, lại đến chín thành!

Phiến đại lục thứ nhất đã không còn nhìn xa vời như trước, mà như gần ngay trước mắt, vô cùng rộng lớn.

Lão nhân chưởng giáo sắc mặt đầy phấn chấn, những người khác cũng đều tâm thần kích động như vậy... Bọn họ khát vọng đi qua cây cầu kia, khát vọng bước chân vào phiến đại lục thứ nhất, bước chân vào... Minh Cung của lão tổ Thương Mang.

Thời gian trôi qua, trong sương mù bốn phía cây cầu, tiếng gầm thét càng mãnh liệt hơn, thỉnh thoảng đánh tới, nhưng vì đám người Mạnh Hạo đi trên đường, không có chạm tới bất kỳ cấm chế mạnh mẽ nào, mà những cấm chế hơi yếu kia còn là bị trấn áp trực tiếp, khiến cho những sương mù này không có cơ hội phủ xuống, chỉ có thể rống giận.

Mắt thấy đoàn người Mạnh Hạo, dần dần đã đi qua khu vực chín thành

chín, khoảng cách đầu cuối cây cầu chỉ còn không tới mười ngàn trượng. Mười ngàn trượng này đối với người phàm là rất xa vời, nhưng với những tu sĩ này lại như không có cấm chế, chỉ một bước là có thể vượt qua.

- Sắp tới rồi!

- Minh Cung chỗ đại lục thứ nhất, đã ở phía trước!!!

- Chờ đợi quá nhiều năm, rốt cục chờ đến một ngày này! Mọi người kích động, Mạnh Hạo lúc này con mắt thứ ba đau nhói. Mấy ngày liên tiếp thi triển, tu vi của hắn tiêu hao không nhỏ, đã đến lúc cần nghỉ ngơi khôi phục.

Thời khắc này mắt thấy chỉ còn lại có mười ngàn trượng cuối cùng, hắn chậm rãi khép lại con mắt thứ ba, đang muốn tu dưỡng một phen, nhưng đúng lúc này, đột nhiên, hắn nảy sinh một mối nguy cơ mãnh liệt, trong hư không ở vực sâu dưới cây cầu kia, bỗng nhiên có một thân ảnh phóng lên cao.

Thân ảnh kia chính là người khổng lồ ba đầu!

Đoạn đường này, Mạnh Hạo thủy chung luôn chú ý người khổng lồ đã từng thấy ở phía dưới, nhưng người khổng lồ này lại biến mất, mặc cho Mạnh Hạo thăm dò như thế nào, cũng đều không tìm được bóng dáng hắn, thời khắc này đột ngột xuất hiện, thanh thế ngập trời.

Người khác không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận một luồng gió lạnh trước nay chưa từng có ầm ầm cuốn tới, Mạnh Hạo nơi này đang định khép lại con mắt thứ ba, đột nhiên lần nữa mở ra. Sắc mặt hắn nhìn như mệt mỏi, trong một chớp mắt này dường như hoàn toàn khôi phục.

Mạnh Hạo tâm trí thâm trầm, nếu đã sớm biết nơi này có người khổng lồ ba đầu nhìn chằm chằm, sao có thể không có phòng bị. Trên đoạn đường

này, mỗi lần hắn biểu hiện mệt mỏi, trên thực tế đều không phải là cực hạn, mà hắn cố ý làm ra, thủy chung duy trì mình có sức đánh một trận.

Thời khắc này trong tiếng nổ "ầm ầm", theo gió lạnh cuốn tới, người khổng lồ ba đầu kia trong tiếng gào thét, lập tức gió lạnh tăng mạnh, tạo thành gió lốc cuốn thẳng về phía Mạnh Hạo, muốn cuốn thân thể Mạnh Hạo ra khỏi cây cầu này.

Mạnh Hạo đứng giữa hư không, hừ lạnh một tiếng, tay phải bấm quyết điểm một lóng tay vào người khổng lồ ba đầu, lập tức sát cơ khóa lấy, tức khắc bùng phát, nổ vang, khiến cho người khổng lồ ba đầu kia gào thét, thân thể lại trong tiếng nổ vang bị đánh chìm xuống.

Mạnh Hạo không có truy đuổi, thân thể nhoáng một cái đang định về lại trên cây cầu, nhưng đúng lúc này, nổi lên dị biến!

Chí Tôn thứ sáu, Chí Tôn thứ tám, đồng thời ra tay, không ngờ không để ý thời khắc này còn đang ở trên cầu, cùng phát ra thần thông căn nguyên của mỗi người, đánh thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Một màn này quá đột ngột, lão nhân chưởng giáo biến sắc, đang định ra tay ngăn cản, đột nhiên, bên cạnh lão xuất hiện một thân ảnh mơ hồ, thân ảnh ấy chính là tồn tại trong cát bụi, mà Mạnh Hạo đã từng nhìn thấy ở chỗ bế quan.

Hắn vung tay một cái, cản trở lão nhân chưởng giáo.

- Sa Cửu Đông! Ngươi muốn làm gì! Lão nhân chưởng giáo sắc mặt trầm xuống, đúng lúc này, mấy vị Chí Tôn khác, cũng đều đổi sắc. Thời khắc này bọn họ không cần suy nghĩ nhiều, trên đoạn đường này Mạnh Hạo trợ giúp bọn họ không ít, nhất là các Chí Tôn bát nguyên kia, Mạnh Hạo có ân cứu mạng cho bọn họ... nên lúc này đều tức giận tràn ngập, đang muốn ra tay tương trợ.

Nhưng cùng lúc đó, ở phía sau Chí Tôn thứ sáu và Chí Tôn thứ tám, đột nhiên xuất hiện một màn sáng vàng, trong ánh sáng vàng đi ra một thiếu niên áo bào vàng.

Thiếu niên áo bào vàng này, chính là một trong bốn vị cửu nguyên đỉnh phong trên Thương Mang Phái!

Trong mắt thiếu niên này tràn ngập sát cơ, nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, tay phải nhấc lên, chung quanh hắn ánh sáng vàng ngập trời, trong tiếng nổ "ầm ầm", tạo thành lực lượng vô thượng, đó là khí thế của cửu nguyên đỉnh phong, dung hợp với thần thông căn nguyên của Chí Tôn thứ sáu và Chí Tôn thứ tám... chạy thẳng tới Mạnh Hạo đè ép xuống.

Mạnh Hạo trong mắt tràn ngập sát cơ, cũng đúng lúc này, phía dưới hắn, người khổng lồ ba đầu kia gầm thét, lần nữa chạy ra, chụp thẳng tới Mạnh Hạo.

Trên có ba vị Chí Tôn liên thủ, dưới có người khổng lồ ba đầu dường như đánh không chết này, tinh không bốn phía Mạnh Hạo đều tràn ngập hàn khí, con mắt thứ ba của hắn nhìn thấy rõ ràng, vốn sương mù hai bên cây cầu, thời khắc này cũng chạy thẳng tới phía mình.

Những tồn tại trong sương mù này, hiển nhiên cũng hận thấu xương Mạnh Hạo, nếu không vì Mạnh Hạo, bọn họ nhất định đã ăn no nê, cắn nuốt mấy người, nhưng giờ này lại một người cũng không có cắn nuốt thành công, nên lúc này gào thét cuốn tới, tinh không liền lạnh giá.

Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, hắn mặc dù có chuẩn bị, nhưng lúc này đối phương tính kế cực kỳ chuẩn xác, nhưng cho dù như vậy, Mạnh Hạo cũng không có kinh hoảng, trước hắn đã sớm có phán đoán hết thảy, bắt đầu từ Chí Tôn thứ sáu khiêu khích, hắn đã mơ hồ đoán được phía sau đối phương có lẽ có người sai sử.

Thời khắc này Mạnh Hạo hừ lạnh, trong mắt tràn ngập sát cơ, hai tay

bấm quyết, đang muốn thi triển Phong Yêu cấm pháp. Hắn có tự tin, dựa vào Phong Yêu cấm pháp, mình có thể nghịch chuyển nguy cơ, mặc dù không thể xoay chuyển chiến cuộc, nhưng để cho mình ung dung bước lên cầu, cho lão nhân chưởng giáo cùng với mấy vị Chí Tôn khác một chút thời gian phản ứng... vẫn là có thể làm được.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, cây đèn đồng thau trong cơ thể hắn chợt phát ra dao động mãnh liệt, mà Mạnh Hạo cũng trong một chớp mắt này, nhận ra trong hư không vực sâu phía dưới, có một lực triệu hoán kinh người, dường như hy vọng mình đi tới!

- La Thiên úy tiên... tới... tới... tới...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1777: Tên Ta La Thiên

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, cây đèn đồng thau trong cơ thể dao động mãnh liệt hơn, thậm chí khiến hắn cảm thấy, dường như nếu mình bỏ lỡ lần này sợ là sẽ ảnh hưởng cực lớn.

Càng làm cho Mạnh Hạo kinh hãi, là trong thời gian ngắn hắn chần chờ như vậy, không ngờ xuất hiện cảm giác cây đèn đồng thau như muốn thoát khỏi thân thể mình, bay đi.

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, thời khắc này không chần chờ chút nào, mắt lạnh nhìn thiếu niên áo bào vàng cùng với Chí Tôn thứ sáu, Chí Tôn thứ tám liên thủ ánh sáng vàng ngập trời, nhìn thân ảnh trong sương mù ở chung quanh gào thét mà đến, mang theo tham lam và tàn nhẫn, bỗng nhiên thân thể hắn chìm xuống, trong nháy mắt luồng sáng vàng bay tới, ngay khoảnh khắc sương mù kia đánh tới, thân thể hắn vọt thẳng xuống phía dưới, trực tiếp đụng vào người khổng lồ kia.

”Ầm” một tiếng, người khổng lồ ba đầu hét thảm, mà Mạnh Hạo cũng khóe miệng tràn ra máu tươi, nhìn cũng không nhìn lên cây cầu, theo cảm ứng của cây đèn đồng thau, chạy thẳng tới hư không phía dưới vực sâu vô tận.

Nhưng trong mắt của mọi người, không phải Mạnh Hạo tự mình lựa chọn chạy vào hư không đen như mực phía dưới, mà bị ba người thiếu niên áo bào vàng liên thủ đánh ép đi xuống.

- Sa Cửu Đông, Kim Vân Sơn! Gần như ngay lúc Mạnh Hạo chìm xuống, lão nhân chưởng giáo rống giận, tu vi bạo phát toàn diện, trong tiếng nổ “ầm ầm”, dường như định chiến với hai người này.

Mà thiếu niên áo bào vàng và thân ảnh toàn thân vây quanh cát bụi kia,

dường như không muốn khai chiến, lập tức lui về sau, nói ra một câu chỉ có ba người bọn họ có thể nghe được, ngay sau đó, lão nhân chưởng giáo Thương Mang Phái lộ ra vẻ mặt không thể tin, cũng có phức tạp.

- Không có khả năng!

Mà sau chuyện xảy ra, thời khắc này Mạnh Hạo đã không nghĩ nhiều, hắn dùng tốc độ cực nhanh chạy thẳng xuống dưới vực sâu, nhấc lên một loạt tiếng gào thét. Vì lúc trước lão nhân chưởng giáo nói: nếu rời cây cầu thời gian dài, hắn phải chết không thể nghi ngờ, thời khắc này cũng xuất hiện đầu mối.

Mạnh Hạo nhìn thấy bốn phía lan tràn ra vô số sương mù, những sương mù này càng ngày càng nhiều, chạy thẳng tới mình, bên trong ẩn chứa khí tức khiến hắn sợ hết hồn hết vía.

Nhưng ngay khoảnh khắc những sương mù này tới gần, đột nhiên, cây đèn đồng thau trong cơ thể Mạnh Hạo tản ra ánh sáng nhu hòa, từ trong cơ thể tràn ra phía ngoài, khiến cho sương mù kia mới vừa tiếp xúc liền truyền đến vô số tiếng kêu thảm thiết, dường như bị ánh sáng này tinh lọc.

Mạnh Hạo ổn định tâm thần lại, theo cảm ứng của cây đèn đồng thau chạy thẳng tới phía dưới, phía sau hắn, người khổng lồ ba đầu gào thét, dường như không sợ ánh sáng của cây đèn đồng thau, không ngừng đuổi theo.

Cây đèn đồng thau trong cơ thể Mạnh Hạo, theo hắn không ngừng chìm sâu trong lòng đất, dao động càng phát ra mãnh liệt, không biết đi qua bao xa, Mạnh Hạo bất chợt nhìn thấy phía dưới lại có một phiến mặt đất!

Chuẩn xác mà nói, là một khối khu vực nhỏ từ chỗ đại lục thứ nhất kia lan tràn ra, mà trên mặt đất này, có một pho tượng, không biết bị chôn vùi ở chỗ này đã bao nhiêu năm tháng.

Pho tượng cao mấy vạn trượng, từ xa xa nhìn lại, giống như một ngọn núi ngút trời!

Điêu khắc là một thanh niên, mặc trường bào, ngẩng đầu nhìn bên trên xa xôi, thần sắc dữ tợn, lộ ra ý điên cuồng, dường như đang phẫn nộ, trên mặt nổi vồng gân xanh có thể thấy được rõ ràng, mơ hồ trước con mắt thứ ba của Mạnh Hạo, dường như có chỗ tương tự với thân ảnh ngồi trên ghế ở đại lục thứ chín.

Chỉ có điều pho tượng này mang theo vẻ không cam lòng, cũng có chấp nhất mãnh liệt, hóa thành oán khí vô cùng tận.

Tia tia sương mù kia là từ trong cơ thể pho tượng tràn ra, tạo thành sương mù trong vực sâu, trước đó khiến Mạnh Hạo sợ hết hồn hết vía!

Tại mi tâm của pho tượng, có một vết nứt, dường như bị người dùng kiếm đâm xuyên qua!

Nguồn gốc làm cho cây đèn đồng thau trong cơ thể Mạnh Hạo chấn động, chính là truyền ra từ khe nứt này.

Bên cạnh pho tượng, còn có một mặt vách đá, nhìn kỹ, có lẽ không phải vách đá, mà là một tấm mộ bia... khổng lồ!

Phía trên có khắc một hàng chữ: “Bổn tôn phân thân thứ nhất, chết bởi La Thiên.”

Dưới hàng chữ này, người lập bia lại là... lão tổ Thương Mang!

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, hắn nhìn pho tượng trước mắt, người này thoạt nhìn giống như khắc đá, nhưng thời khắc này coi lại giống như là máu thịt biến hóa thành.

Không đợi Mạnh Hạo xem xét cẩn thận, người khổng lồ ba đầu kia gào thét chạy tới đánh về phía Mạnh Hạo, ba cái đầu của hắn, trong mắt đều tản ra ánh sáng đỏ, dường như vô tận vẩn đục.

Mạnh Hạo nhíu mày, lúc ngẩng đầu trong cơ thể tu vi vận chuyển, bốn phía lập tức xuất hiện gió lốc ầm ầm xoay tròn trở thành lốc xoáy, ầm ầm bộc phát, hắn cất bước, tung ra một quyền, thi triển Sát Thần Quyền.

”Ầm” một tiếng, với chiến lực của Mạnh Hạo giờ này, một quyền như vậy cửu nguyên bình thường tiếp nhận đều sẽ phun ra máu tươi, nhưng người khổng lồ ba đầu này chỉ là thân thể thụt lùi trăm trượng, gào thét lần nữa vọt tới.

- Da dày thịt béo! Mạnh Hạo nhíu mày, trong mắt tràn ngập sát cơ, lần nữa dứt khoát phóng tới, một quyền... một quyền... một quyền... Trong chớp mắt, đánh ra mấy chục quyền, trong tiếng nổ ngập trời, người khổng lồ ba đầu kia rốt cục phun ra máu tươi, nhưng ý hung tàn lại càng rõ ràng hơn.

- Muốn chết!

Mạnh Hạo vung tay áo, lập tức những ngọn núi ầm ầm xuất hiện, đè xuống, mỗi một đỉnh núi đều phát ra lực lượng kinh khủng, khiến cho người khổng lồ ba đầu lần nữa máu tươi phun ra, nhưng ngay lúc này, ba cái đầu của hắn đồng thời hét lên, biến thành sóng âm, mang theo lực xuyên thấu khó có thể hình dung, đánh thẳng vào trên người Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thân thể chấn động, sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng bỗng nhiên bước chân đi tới, liên tiếp bước ra bảy bước, khí thế từng bước một kéo lên, đến bước thứ bảy, khí thế của hắn khiến cả phiến vực sâu này đều chấn động, tay hắn nhanh như tia chớp điểm xuống một lóng tay.

Một lóng tay này nổ vang bốn phương tám hướng, khiến cho một cái đầu của người khổng lồ ba đầu “ầm” một tiếng nổ tung, hắn phát ra tiếng hét

thảm. Hai cái đầu còn lại trong mắt xuất hiện vùng vẫy, dường như có một chút thanh tỉnh, nhưng rất nhanh thì lại vẩn đục, bị ánh sáng đỏ thay thế, thân thể không có thối lui ra sau, mà cấp tốc phóng vọt tới hướng Mạnh Hạo.

”Ầm” một tiếng, Mạnh Hạo cảm nhận được một lực lượng mạnh mẽ va chạm, thân mình lui về phía sau vài bước, tay phải bấm quyết điểm ra một cái, một lóng tay này chính là Yêu Phong đệ bát cấm!

Cấm pháp vừa điểm ra, căn nguyên không gian phủ xuống, người khổng lồ chỉ còn lại có hai cái đầu, thân thể bỗng nhiên run rẩy, dường như đang vùng vẫy, Mạnh Hạo nhoáng cái tới gần, lần nữa giơ tay điểm một cái.

Vang lên tiếng vỡ nát, đầu người khổng lồ lần nữa vỡ tan thêm một cái, chỉ còn lại có một cái đầu cuối cùng, vẩn đục trong mắt hắn nhanh chóng tán đi, lộ ra tia sáng thanh minh, ánh sáng đỏ cũng tiêu tán lộ ra đồng tử.

- La Thiên... La Thiên... Người khổng lồ bỗng nhiên lên tiếng, phát ra tiếng gầm thét, sắc mặt đau khổ, hai tay ôm đầu, dường như điên cuồng.

- Ngươi đừng mơ tưởng khống chế ta!!!

- Ta là Cự Linh Thần dưới trướng Thương Mang! Người khổng lồ gầm thét, phát ra một ý dữ tợn ngất trời, dường như kẻ điên cuồng, cũng có cảm giác năm tháng thương tang cổ xưa tràn ngập trên người hắn.

Chỉ là rất nhanh, vẻ thanh minh trong mắt hắn lại muốn vẩn đục, hắn cúi đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, khi nhìn thấy Mạnh Hạo, hắn sửng sốt một chút, lộ ra không thể tin.

- Chủ nhân... là... là ngài sao...

Hắn run rẩy, trong phút chốc vọt tới.

- Giết ta đi!!! Ta là Cự Linh Thần, thà rằng chết cũng không muốn bị La Thiên khống chế!!! Chủ nhân, giết ta đi! Người khổng lồ gào thét thê lương, khoảnh khắc tới gần, căn bản cũng không né tránh.

Mạnh Hạo sửng sốt, mắt nhìn đối phương tới gần, lực xung kích vô cùng mãnh liệt, thậm chí có phong lôi cuồn cuộn, mà lúc này trong mắt đối phương đang nhanh chóng bị vẩn đục thay thế.

Mạnh Hạo không chần chờ, nâng tay lên, ngay khoảnh khắc người khổng lồ này vọt tới, điểm ra chỉ thứ ba, chỉ thứ ba tức thì điểm trên mi tâm của người khổng lồ.

”Ầm” một tiếng, trực tiếp xuyên thấu qua, trong nháy mắt những cái khe nứt từ đỉnh đầu người khổng lồ lan tràn ra toàn thân, thân thể hắn run rẩy, vẩn đục trong mắt hoàn toàn biến mất lộ ra hoàn toàn thanh minh.

- Ngài không phải chủ nhân... Cám ơn nhiều... Hắn liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, trên nét mặt mang theo chua xót, cũng có hồi ức.

- La Thiên, La Thiên... Người khổng lồ lẩm bẩm, sau đó cười ha hả, đang cười, hai mắt nhắm nghiền, thân thể “ầm” một tiếng vỡ vụn ra.

Bốn phía tĩnh lặng, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, trầm mặc hồi lâu, hắn thủy chung nhíu mày, người khổng lồ này quỷ dị, sau khi trong mắt không còn vẩn đục càng quỷ dị hơn.

- La Thiên là ai, La Thiên úy tiên là gì? Mạnh Hạo cảm thấy rất không thích hợp, trầm ngâm liếc nhìn khe nứt trên mi tâm pho tượng, bước tới nhìn rất cẩn thận bên cạnh khe nứt.

- Bị người... một kiếm giết chết! Sau một lúc lâu, Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm. Pho tượng này rất lớn, làm cho cái khe nứt này thoạt nhìn cũng rất khổng lồ, lớn chừng hơn mười trượng.

”Phân thân của lão tổ Thương Mang, người lập bia là lão tổ Thương Mang, còn có nơi này đã từng là tòa thành đại lục biến thành Quỷ Thành... Truyền thuyết theo như lời chưởng giáo miêu tả... Còn có lời nói của người khổng lồ ba đầu kia... hết thảy đến tột cùng ẩn chứa bí mật gì?!. Mà hiển nhiên, đều có liên hệ mật thiết với cây đèn đồng thau trong cơ thể ta!” Trong đầu Mạnh Hạo có nhiều suy đoán, trầm mặc một lát sau, trong mắt hắn chợt lóe sáng, thân thể nhoáng một cái, dựa theo dao động của cây đèn đồng thau trong cơ thể, theo khe nứt đi vào trong cơ thể pho tượng.

Không có thấy máu thịt, mà là một lối đi bằng đá, lối đi này bắt đầu là xuống phía dưới, nhưng rất nhanh lại kéo dài lên phía trên. Mạnh Hạo bay nhanh bên trong lối đi, dao động của cây đèn đồng thau trong cơ thể càng phát ra mãnh liệt, nơi triệu hoán kia cũng càng ngày càng gần.

Mấy canh giờ sau, Mạnh Hạo đột nhiên dừng bước chân, chỗ này là một gian thạch thất, lối đi thẳng vào bên trong thạch thất này, hai bên thạch thất có một số bức họa. Hấp dẫn ánh mắt Mạnh Hạo chính là những bức họa trên vách kia!

Trên bức họa miêu tả là năm tháng trước đây rất lâu, vô số chúng sinh, vô số dã thú, đều quỳ lạy ở đó, cúng bái trên bầu trời, trong một phiến ánh sáng đi ra thân ảnh.

Thân ảnh kia, nhìn xuống chúng sinh... Tay phải hắn nâng lên một phiến tinh không, trong tinh không có vô số tinh tú...

Mạnh Hạo nhìn bức họa, tâm thần của hắn, hồn của hắn, hết thảy ý thức trong óc của hắn... dường như vào giờ khắc này đều bị bức họa hấp dẫn, đắm chìm trong thế giới bên trong bức họa.

Dường như hắn trở thành một trong chúng sinh quỳ trên mặt đất kia, cảm nhận được thế giới thương tang thực sự, cảm nhận được thiên địa rộng

lớn mênh mông, bên tai truyền đến thanh âm của thân ảnh nhìn xuống mọi người kia:

- Chúng sinh, tên ta... La Thiên! Ta còn, thì vũ trụ còn, thì tinh không còn, thì tinh tú còn, thì các ngươi còn...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1778: Năm Tháng Trong Mấy Bức Họa

Rất lâu, thân thể Mạnh Hạo chấn động, ánh mắt lộ ra thanh minh, hắn hô hấp dồn dập, lui về phía sau vài bước, nhìn bức họa đáy lòng nổi lên sóng lớn.

- La Thiên... Mạnh Hạo lẩm bẩm, lại có nghi vấn hiện lên ở đáy lòng, suy tư một lát sau, hắn ngẩng đầu trong mắt chợt lóe sáng, lần nữa cất bước rời gian thạch thất, theo lối đi tiếp tục đi tới trước.

Ngay khi Mạnh Hạo bay nhanh trong lối đi, giờ khắc này ở trên cầu đi thông phiến đại lục thứ nhất, từng thân ảnh đang cấp tốc bay ra, khoảng cách mười ngàn trượng, nếu còn Mạnh Hạo ở đây chỉ dẫn những tu sĩ Thương Mang Phái này đi qua phạm vi mười ngàn trượng này, thời gian sẽ không quá lâu, mà về an toàn cũng có thể làm tốt nhất.

Nhưng giờ này, theo hắn biến mất, đám người kia mới chính thức cảm nhận được phạm vi mười ngàn trượng này bước đi khó cỡ nào, chỉ mới đi ra năm ngàn trượng đã chết mấy người.

Mà mấy vị Chí Tôn cửu nguyên kia đều tổn thất nghiêm trọng giống nhau, phân thân bọn họ đều tan vỡ, mỗi người đều rất chật vật. Trong đoạn đường năm ngàn trượng cuối này, mỗi người bọn họ đều mang ra toàn bộ thủ đoạn, thậm chí không tiếc vận dụng đòn sát thủ hao phí sinh mạng... mới miễn cưỡng vượt qua năm ngàn trượng này... chỉ có điều lại rơi xuống thêm ba người.

Đây còn là nhờ có lão nhân chưởng giáo cùng hai vị cửu nguyên đỉnh phong khác toàn lực ra tay, nếu không còn tử vong nhiều hơn. Tuy vậy thời khắc này ba vị cửu nguyên đỉnh phong, cũng đều sắc mặt tái nhợt.

Mặc dù không ai nói thẳng ra điều gì, nhưng sự tức giận và tâm tình bất mãn đó, đã tích lũy càng ngày càng nhiều. Lúc có, và lúc không có Mạnh Hạo, đối lập rõ ràng như thế, khiến cho không ít người bao gồm cả lão nhân chưởng giáo, đều cực kỳ phẫn nộ đối với hai cửu nguyên đỉnh phong cùng với Chí Tôn thứ sáu, Chí Tôn thứ tám kia.

Một đường trầm mặc, cho đến lúc đi hết cây cầu, bước chân lên đại lục này, sắc mặt của mọi người vẫn còn âm trầm.

- Đạo bất đồng, lão phu không muốn cùng đi với bốn người các ngươi! Lão nhân chưởng giáo trầm mặc một lát, nhìn đại lục trước mắt, chậm rãi lên tiếng, rồi phất tay áo đi về phía trước. Các Chí Tôn khác đều mắt lạnh nhìn Chí Tôn thứ sáu, Chí Tôn thứ tám, “Hừ” lạnh một tiếng, đi theo chưởng giáo.

- Không sao! Phiến đại lục thứ nhất này, có đài Siêu Thoát tất cả chúng ta cần, phương hướng của họ cũng là nơi đó, bất quá chỗ này trừ đài Siêu Thoát, nhất định còn có cơ duyên khác!

- Nếu như thế, chúng ta tản ra từ đây, cuối cùng tập hợp ở đài Siêu Thoát kia! Thiếu niên áo bào vàng mỉm cười, vung tay, hai cái ngọc giản bay về phía Chí Tôn thứ sáu và Chí Tôn thứ tám, rồi xoay người bước đi.

Vị Sa Cửu Đông lắc lắc đầu, cũng cất bước rời đi theo một hướng khác.

Chí Tôn thứ sáu và Chí Tôn thứ tám hai người nhìn nhau, rồi mang theo dưới trướng của mỗi người bay nhanh đi xa.

Đồng thời trong lúc đó, phía dưới lòng đất đại lục này, có một cái lối đi xuyên qua cả đại lục. Giờ khắc này ở bên trong lối đi, Mạnh Hạo đang thi triển tốc độ cao nhất, mấy ngày sau, hắn xuất hiện ở bên trong thạch thất thứ hai.

Mới vừa bước vào thạch thất, Mạnh Hạo lập tức nhìn bốn phía, nơi này quả nhiên cũng có bức họa.

Trên bức họa miêu tả, là một chỗ lại một chỗ tinh không, trong tinh không kia có... vô số tinh tú, vô số thế giới, vô số chúng sinh.

Bọn họ từ sinh ra đến chết, luân hồi tuần hoàn, dường như năm tháng cũng ở trong bức họa này, thông qua một loại phương thức đặc thù nào đó biểu hiện ra, không có bất kỳ văn tự, lại làm cho Mạnh Hạo hiểu rõ miêu tả trong bức họa, là thời gian trôi qua trong năm tháng vô cùng vô tận.

Mà cái gọi là thân ảnh La Thiên kia, thân thể hắn cũng dần dần xuất hiện ánh sáng, càng ngày càng mãnh liệt, đến cuối cùng khi bao trùm toàn thân của hắn, không ngờ... bắt đầu tiêu tan.

Trước hết tiêu tan, là cặp chân của hắn, rồi sau đó là thân thể, đầu, cho đến cả người hắn, trừ bàn tay phải nâng tinh không vô tận, toàn bộ đều tan đi.

Mà bàn tay phải này, vào giờ khắc này, cũng tan đi ngón cái và bàn tay, chỉ còn lại có bốn ngón tay, vây quanh tại phía ngoài tinh không vô tận, dần dần tất cả ánh sáng đều bị bốn ngón tay này hấp thu, chúng... không còn tiêu tan nữa, mà sinh ra sinh cơ, truyền ra bốn lũ khí tức đặc thù... Khí tức này không cách nào hình dung, mơ hồ, dường như còn cường hãn hơn so với khi tồn tại thân ảnh lúc trước!

Mạnh Hạo nhìn tới đây, trong tâm thần nhấc lên sóng lớn ngập trời, nổ vang không ngừng.

- Tại sao là như vậy...

- Này... Này... Với định lực của Mạnh Hạo, lúc này cũng hô hấp dồn dập, thất thanh lẩm bẩm. Bốn ngón tay kia, trên ngón thứ hai, hắn cảm nhận

được... khí tức của thần! Không thể sai dược, đích xác là khí tức thuộc về thần trên pho tượng ở Tiên Thần đại lục.

Mà ngón tay thứ ba tràn ra khí tức, đó là cảm giác hoang dã, đó là ma thuộc về Ma Giới đại lục!

Về phần ngón thứ nhất, dường như tiên không phải tiên, tràn đầy tử vong, đó là khí tức của lão tổ Thương Mang Minh Cung, là dao động như phiến Quỷ Thành kia!

Một ngón tay cuối cùng... lại là khí tức của yêu, giống nhau như đúc với Mạnh Hạo nơi này!!!

”Quỷ thần ma yêu!!!” Trong óc Mạnh Hạo nổ“ầm ầm”, từ trong thế giới bức họa kia tỉnh lại, hô hấp dồn dập. Khi lần nữa nhìn về phía bức họa, làm thế nào đều không thể lần nữa sáp nhập đi vào.

Hắn sắc mặt tái nhợt, đứng ở đó hồi lâu mới chậm rãi khôi phục, lúc ngẩng đầu trong mắt lóe sáng một cái.

”Thân ảnh kia là La Thiên, có lẽ hắn không phải một sinh mạng, mà là một tồn tại... đặc thù! Hắn còn, thì tinh không còn, thì tinh tú còn, thì chúng sinh còn... La Thiên, La Thiên...”

”Mà hắn hiển nhiên cũng có lúc tử vong, đều không phải là vĩnh hằng, cuối cùng hết thảy thân hắn tiêu tan, trở thành bốn ngón tay, theo thứ tự là quỷ thần ma yêu, nhưng tiên đâu...”

”Tiên ở nơi nào...” Mạnh Hạo trầm mặc đã lâu, thân thể nhoáng một cái, hắn khẩn thiết muốn đi xem bức họa thứ ba...

Mấy ngày sau, hắn xuyên qua lối đi cổ xưa, giống như là đi trong thời gian năm tháng, cho đến trước mặt hắn, xuất hiện... thạch thất thứ ba... nơi hắn khát vọng nhìn thấy.

Mạnh Hạo cặp mắt co rút lại, trái tim tăng tốc nhảy lên“thình thịch“. Ngay khoảnh khắc xuất hiện bên trong thạch thất thứ ba, hắn liền nhìn bốn phía vách tường.

Nơi này, quả nhiên có bức họa thứ ba!

Ngay lúc nhìn thấy bức họa này, trong óc Mạnh Hạo kêu“ong ong”, lần nữa hắn đắm chìm vào thế giới trong bức họa kia.

Lần này, thế giới trong bức họa, là địa phương Mạnh Hạo đã từng thấy qua, đó là một tòa thành, trung tâm tòa thành có chín chỗ đại lục... hình ảnh vẽ trong đó chính là... Minh Cung của lão tổ Thương Mang, mà Mạnh Hạo đang đi vào.

Chỉ có điều là thời điểm này chỗ này còn chưa trở thành Quỷ Vực, hắn thấy được thành trì mênh mông, vô số kiến trúc, tu sĩ đếm không hết, nơi này phồn hoa giống như thời thịnh thế.

Hắn nhìn thấy một thanh niên, bộ dáng thanh niên này rất là tương tự với pho tượng phân thân lão tổ Thương Mang mà Mạnh Hạo thấy trước đó, người này... có lẽ chính là lão tổ Thương Mang!

Hắn khoanh chân ngồi trên bầu trời, có vô số sấm sét nổ vang, dường như là đang độ kiếp, mà trong tòa thành phía dưới, vô số tu sĩ đều toàn bộ nhìn lên mang theo mong đợi, hy vọng.

Dao động trên người thanh niên kia cực kỳ cường đại, Mạnh Hạo chỉ hơi cảm thụ liền đổi sắc, đó là cảnh giới vượt qua cửu nguyên đỉnh phong, ở vào nửa bước Siêu Thoát... Càng khiến tâm thần hắn chấn động, là trên người của thanh niên này tràn ra khí tức... lại là tiên khí!

Tiên vô cùng thuần khiết!

Với tiên đi Siêu Thoát, độ Siêu Thoát Kiếp!

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, nhìn tòa thành kia, nhìn thanh niên kia, nhìn bầu trời tinh không trong bức họa kia... nơi đó không có mảy may sương mù, mà tồn tại vô số lôi kiếp, lôi kiếp nhiều vô biên vô tận, đang cuồn cuộn cuốn tới.

Tiếp theo chớp mắt một cái, cả thiên địa, cả tinh không, cả bên trong bức họa bị vô số sấm sét nổ vang lóng lánh, toàn bộ chiếm cứ, dường như không muốn có người, với tiên Siêu Thoát!

Ở dưới lôi kiếp dường như muốn tiêu diệt tinh không hết thảy, Mạnh Hạo nhìn thấy thanh niên kia, đang khoanh chân đứng lên, nâng lên một bàn tay, dường như muốn che trời.

Cũng đúng lúc này, đột nhiên có một luồng ánh sáng, từ trên trời xé tinh không giáng xuống, rơi xuống một ngón tay, ngón tay này chính là một trong bốn ngón tay... Mạnh Hạo đã thấy chỗ bức họa thứ hai!

Ngón tay này thay thế tinh không, bỗng nhiên rơi xuống, sau một lóng tay, trong tòa thành, trừ thanh niên độ kiếp kia và một số người không nhiều lắm, còn dư lại tất cả tu sĩ không quản tu vi gì, đều trong một nháy mắt này... thân thể chấn động, hồn phi phách tán, tắt hơi bỏ mình!

Một lóng tay, hủy diệt chúng sinh cả một tòa thành.

Một lóng tay, làm cho một thiên địa thịnh thế, trở thành Tử Vực, khắp nơi là thi hài.

Một lóng tay, khiến cho thế giới tràn đầy sinh cơ này, trong chớp mắt nghịch chuyển, tử khí ngập trời!

Tiếp theo một chớp mắt, Mạnh Hạo ở trong tử khí vô cùng vô tận đó, nhìn thấy vị thanh niên độ kiếp trên bầu trời kia, phát ra tiếng gào thét

thê lương, là bi thương cực hạn.

Mà ngay sau đó, bức họa thay đổi lần nữa, những thi hài kia rồi lại... toàn bộ sống lại, nhưng sau khi sống lại, khóe miệng mỗi người lại đều lộ ra nụ cười quỷ dị, giống như không còn là chính mình, không ngờ từng người bay lên, đánh thẳng tới thanh niên trên bầu trời.

Thanh niên trên bầu trời, tiếng cười càng thê lương hơn, mơ hồ truyền đến tiếng khóc thầm.

Hình ảnh tới đây kết thúc, Mạnh Hạo thật lâu mới tỉnh lại, hắn hít sâu một hơi, bỗng nhiên đi tới trước, hắn muốn đi nhìn xem bức họa thứ tư, đáy lòng hắn có một dự cảm mãnh liệt, trong những bức họa mình nhìn thấy này, ẩn chứa một bí ẩn... long trời lở đất.

Bí ẩn này, cũng không phải không liên quan với hắn, mà là nơi này có liên hệ mãnh liệt với hắn!

Hắn nghĩ tới Sơn Hải Giới bị hủy diệt, nghĩ tới bản thân xuất hiện yêu khí, nghĩ tới khi ở Sơn Hải Giới, nghe về cách nói của Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục kia, không muốn để Sơn Hải Giới xuất hiện tiên.

”Rất tương tự, vô cùng tương tự, chỉ có điều lão tổ Thương Mang hư hư thực thực này, là thật với tiên Siêu Thoát, mà Sơn Hải Giới là có tiên xuất hiện...”

”Là Tiên Thần và Ma giới muốn diệt Sơn Hải, hay là... có người khác!!!”

”Vì cái gì không dùng văn tự nói lên, mà lại dùng bức họa, hơn nữa chỉ có thể đắm chìm một lần...”

”Là muốn phòng bị điều gì?”

”La Thiên diệt thế...” Thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên bay ra, hắn muốn đi nhìn xem bức họa thứ tư, trong óc của hắn thời khắc này xuất hiện vô số ý niệm, sắc mặt của hắn càng lúc càng âm trầm.

Hắn dĩ nhiên dự cảm được, Sơn Hải Giới bị hủy diệt... cũng không phải đơn giản như biểu hiện như vậy, mà trong đó... Ẩn chứa một cái bí mật kinh khủng!

Bí mật này, thông qua mấy bức họa, đã vén lên một góc ở trước mặt Mạnh Hạo...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1779: Liếc Một Cái Xuyên Thương Mang

Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, tốc độ cực nhanh, bên trong lối đi yên tĩnh này, nếu như có một tồn tại có thể dùng mắt nhìn xuyên qua phiến đại lục thứ nhất, thì có thể thấy được, bên trong hệ thống lối đi xuyên suốt dưới mặt đất này, tổng cộng có bốn chỗ thạch thất.

Mà giờ khắc này Mạnh Hạo, đang ở trên thạch thất thứ ba, theo lối đi không ngừng hướng lên trên mặt đất.

Dựa vào vị trí gần trên mặt đất, nơi đó là gian thạch thất thứ tư, cũng là một chỗ thạch thất cuối cùng bên trong lối đi này.

Mạnh Hạo ánh mắt lộ ra tơ máu, tốc độ của hắn nhanh hơn, đủ loại suy nghĩ không ngừng hiện lên trong đầu của hắn, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng rối loạn, khiến trong lòng hắn rất phiền não.

Cho đến mấy ngày sau, khi phía trước hắn xuất hiện chỗ thạch thất thứ tư, bước chân hắn chợt ngừng lại bên ngoài thạch thất, yên lặng đứng ở nơi đó thật lâu, đợi tim của mình hơi bình tĩnh, tiếp đó trong mắt mới nhoáng một cái, không chần chờ bước chân đi vào thạch thất.

Hắn muốn nhìn xem, trên bức họa thứ tư này đến tột cùng là vẽ thứ gì.

Ngay khoảnh khắc bước chân vào gian thạch thất thứ tư, khi nhìn đến bức họa, thế giới trước mắt Mạnh Hạo mơ hồ, hồi lâu sau, khi hết thảy rõ ràng, hiển hiện trong mắt hắn là một phiến đen như mực.

Đen thuần túy, không có bất kỳ ánh sáng, màu đen kia tạo cho người ta có cảm giác, không phải vô biên vô tận, mà giống như một bức tường

ngăn cản ở phía trước, giống như... đầu cuối tinh không.

Trong thế giới đen như mực này, Mạnh Hạo thấy được bốn cây cột dường như chống đỡ mảnh thế giới này. Bốn cây cột vây quanh tại bốn phía, tản ra một loạt dao động khiến cho lòng người kinh sợ.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy bốn cây cột này, Mạnh Hạo lập tức ý thức được đây là thứ gì, hắn hô hấp dồn dập, chợt xoay người, hắn nhìn thấy phía sau mình bất ngờ có một đoàn... lốc xoáy to lớn.

Lốc xoáy này quá lớn, ngưng tụ chung một chỗ, vừa thấy giống như là một cái cầu hình tròn, chỉ có nhìn xem cẩn thận, mới có thể thấy được lốc xoáy hợp thành viên cầu này là do vô số mây mù tạo thành.

- Ngoài... tinh không mênh mang... Mạnh Hạo lẩm bẩm nói nhỏ, ngắm nhìn đoàn viên cầu lốc xoáy này... loáng thoáng bên trong đó dường như tìm được một khu vực quen thuộc.

Bỗng nhiên trong lòng hắn dâng lên một khát vọng, ánh mắt rơi vào khu vực quen thuộc kia, nhìn kỹ: Gần như ngay khoảnh khắc ngưng thần, lốc xoáy viên cầu trước mắt hắn đột nhiên phóng lớn vô hạn, một tầng một tầng, trong chớp mắt, Mạnh Hạo nhìn thấy trong tinh không mênh mang, một phiến địa phương tử khí âm trầm.

Nơi đó cũng có một lốc xoáy đang từ từ chuyển động, ánh mắt Mạnh Hạo xuyên qua lốc xoáy, nhìn thấy... một phiến hư không rách nát, có thi thể, có hài cốt... có vô số bụi bậm.

”Sơn Hải Giới...” Trái tim Mạnh Hạo đau nhói, nơi này, đã từng là khu vực Sơn Hải Giới, giờ này, hết thảy đều trở thành quá khứ.

Sau một lúc lâu, Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt. hắn theo khát vọng nội tâm, đưa mắt nhìn vào một địa phương khác. Ở nơi đó, hắn nhìn thấy một tầng phong ấn, thấy được bên trong phong ấn có một con khỉ đang

khoanh chân tĩnh tọa, không có mảy may phát hiện mình đang nhìn nó chăm chú.

Ở phía dưới con khỉ này, lại là... những đại lục, tổng cộng 33 cái, đó là 33 Thiên, giống như 33 tấm vách ngăn... Mà ở dưới 33 Thiên, là một lốc xoáy, trong lốc xoáy có một cỗ quan tài màu xanh, ở ngoài quan tài có một con bướm, đang từ từ vỗ cánh.

Trong nháy mắt khi ánh mắt Mạnh Hạo nhìn thấy con bướm này, trái tim của hắn rung động, loáng thoáng thấy được cha mẹ... Tiếp theo chớp mắt một cái, con bướm trước mắt hắn phóng lớn vô hạn, rất nhanh, hắn thấy được một phiến thế giới.

Thấy được những khuôn mặt quen thuộc trong thế giới kia, thấy được tỷ tỷ, thấy được Tôn Hải, thấy được mập mạp...

Cho đến trên một ngọn núi, hắn nhìn thấy một nữ nhân gầy gò, đó là Hứa Thanh.

Hắn còn muốn nhìn tiếp, nhưng trong tâm thần lại nổi lên cảm giác mệt mỏi, thế giới trước mắt mơ hồ, hết thảy đều thu nhỏ lại, một lực bài xích xuất hiện, dường như phải khu trừ đi ánh mắt của hắn từ tinh không mênh mang này.

Ngay lúc cảnh trước mắt hắn sắp tan đi hết, Mạnh Hạo bỗng nhiên vừa động trong lòng, nhìn về phía Thương Mang Phái, một lần cuối cùng, hắn nhìn thấy ngoài Thương Mang Tinh, trong tinh không có một chỗ khu vực vỡ vụn, nơi đó không có sương mù Thương Mang, chỉ có một cái khe nứt tinh không, theo khe nứt, hắn nhìn thấy Minh Cung bên trong do chín phiến đại lục hợp thành!

Hắn ở ngoài phiến đại lục thứ nhất, không thấy lối đi cùng thạch thất mình đang ở, nhưng lại nhìn thấy mọi người phân tán ra trên phiến đại lục thứ nhất, lão nhân chưởng giáo, thiếu niên áo bào vàng, thân ảnh cát

bụi, còn có Chí Tôn thứ sáu, Chí Tôn thứ tám...

Cũng nhìn thấy ở trung tâm phiến đại lục thứ nhất, thời khắc này lão nhân chưởng giáo đang ở đó, nơi đó có một tế đàn, trên tế đàn tràn ra một khí tức đặc thù dường như là Siêu Thoát!

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, hết thảy trước mắt, trong phút chốc phá thành mảnh nhỏ, ý thức của hắn, ánh mắt của hắn, lần nữa trở về.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, sâu đậm nhìn thoáng qua viên cầu lốc xoáy, đáy lòng đầy rúng động quay đầu nhìn bốn cây cột kinh người ở bốn phía kia.

Bốn cây cột này, hắn biết là thứ gì, chính là nhìn thấy trên bức họa thứ hai, thân ảnh của vị gọi là La Thiên kia, cuối cùng sau khi chết đi còn lại bốn ngón tay!

Cũng chính là một trong bốn ngón tay này, đang phủ xuống trên bức họa thứ ba, phá hủy một tòa thành thời thịnh thế, huỷ diệt vô số chúng sinh.

”Nơi này, chính là ngoài Thương Mang sao, mà đoàn viên cầu lốc xoáy kia, chính là ta ở tại Thương Mang!” Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, nhưng rất nhanh lại nghĩ tới điều này dường như không phù hợp với hoàn cảnh của hắn.

”Thương Mang Phái là chi nhánh Thương Mang Đạo, Thương Mang Đạo ở bên ngoài, thậm chí Chí Tôn thứ chín đều là phủ xuống, nếu như nơi này đúng thật là ngoài Thương Mang, như vậy Thương Mang Đạo ở nơi nào...”

”Có lẽ là năm tháng không đúng... nhưng vì sao ta có năng lực nhìn thấy Sơn Hải Điệp? Nhìn thấy hết thảy xảy ra bên trong Thương Mang này.” Mạnh Hạo nhíu mày, trong trầm mặc muốn đi tới gần bốn cây cột kia, đi nhìn kỹ rõ ràng, nhưng hắn vừa mới nhích động, thế giới trước mắt lập

tức mơ hồ, khi hết thảy rõ ràng lại, trước mắt của hắn đã không còn là bốn cây cột kia, mà là trong gian thạch thất thứ tư.

Cũng đúng lúc khắc, gương đồng trong cơ thể hắn không còn truyền ra dao động, cảm giác triệu hoán kia cũng tiêu tan không tồn tại nữa, dường như triệu hoán gương đồng chính là bốn bức họa bên trong lối đi này.

Mà giờ này bốn bức họa được Mạnh Hạo nhìn thấy, cây đèn đồng thau cũng liền bình tĩnh lại.

- Nếu như ngài đúng thật là lão tổ Thương Mang, như vậy ngài để lại bốn bức họa này, muốn nói cho ta biết... Ta đã biết! Mạnh Hạo trầm mặc hồi lâu, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Trong lòng của hắn, sau khi trải qua bốn bức họa này, lần đầu đối với Tiên Thần, đối với Ma giới, đối với Thương Mang, đối với Sơn Hải Giới bị hủy diệt có hoài nghi sâu đậm.

Cũng nhớ kỹ một cái tên: La Thiên!

Còn nhớ kỹ một câu nói: La Thiên úy tiên!

Mạnh Hạo đứng dậy, hít sâu một hơi, nhắm mắt bình tĩnh lại nhịp tim của mình, chôn sâu ở đáy lòng hết thảy suy đoán, tất cả hoài nghi, tất cả bất an... hắn mở mắt ra, trên mặt không còn nhìn ra mảy may biến hóa từ bốn bức họa kia mang đến... hắn cất bước đi ra gian thạch thất.

Dọc theo lối đi, rất nhanh Mạnh Hạo liền đi tới cuối lối đi, nơi đó có những bậc thang, khi hắn theo nấc thang đi lên, hắn nhìn thấy bầu trời, nhìn thấy mặt đất, nhìn thấy phế tích ở bốn phía.

Nơi này là bên cạnh phiến đại lục thứ nhất, bốn phía trừ tàn tích kiến trúc, rất tĩnh lặng, chỉ có gió thổi qua, hình như có tiếng nghẹn ngào, cuốn lên bụi đất bay tản đi phương xa.

Trước khi chưa nhìn thấy mấy bức họa, Mạnh Hạo mặc dù có con mắt thứ ba, cũng chỉ thấy được là Quỷ Thành, nhưng giờ này, chính mắt thấy huy hoàng năm đó, thời khắc này đi trong phế tích, trong lòng Mạnh Hạo có cảm khái, hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên phía bầu trời.

”Ngón tay kia chính là từ trên bầu trời rơi xuống, một lóng tay... hủy diệt chúng sinh!” Mạnh Hạo trầm mặc, hắn cảm thấy mình quá nhỏ bé, cũng cảm nhận được chấp nhất tự sinh ra trong lòng mình tại một khắc kia.

Trầm mặc chốc lát, Mạnh Hạo xoay người rời đi, hóa thành một đạo cầu vồng bay nhanh trên đại lục. Đại lục thứ nhất này hắn không còn xa lạ, bởi vì ở trong thế giới bức họa cuối cùng đó, hắn nhìn thấy hết thảy trên đại lục này, biết vị trí của mỗi người, cũng có thể thông qua phế tích cùng dãy núi phụ cận, tìm đến địa phương mình muốn tới.

”Đám người lão nhân chưởng giáo, đều ở trên tế đàn chỗ trung tâm đại lục kia, xem ra... nơi đó, là mục tiêu của họ trên tầng đại lục thứ nhất Minh Cung này!”

”Khí tức của Siêu Thoát...” Mạnh Hạo vừa suy nghĩ vừa bay ra, một lát sau giữa không trung, cặp mắt hắn lóe lên tia sáng lạnh, nhìn về hướng tây.

”Nhớ Chí Tôn thứ sáu là ở vị trí đó, dường như cách nơi này không xa lắm.” Mạnh Hạo hừ lạnh, đổi phương hướng bay về phía Chí Tôn thứ sáu.

Tính tình hắn tuy rằng không phải là trừng mắt tất báo cái gì, nhưng đối với Chí Tôn thứ sáu này ba lần bốn lượt khiêu khích, nhất là cuối cùng ra tay, làm hắn nổi lên sát cơ.

Hắn muốn giết, trừ Chí Tôn thứ sáu này, còn có Chí Tôn thứ tám, còn có... thiếu niên áo bào vàng kia!

Mạnh Hạo hiện nay, hắn làm việc không có băn khoăn chút nào, nhất là lúc này sau khi trải qua bốn bức họa kia, đáy lòng hắn tuy rằng cố gượng bình tĩnh, nhưng khó mà tránh khỏi phiền não cùng với chấn động đưa tới. Phiền não chính là đến từ một góc bí ẩn kinh người vén lên kia, đến từ chính hoài nghi sâu đậm của hắn đối với kẻ đầu têu gây họa hủy diệt Sơn Hải Giới.

Hoài nghi này, phiền não này, khiến hắn muốn giết người!

Mà đúng lúc này, Chí Tôn thứ sáu, chính là một trong con mồi của Mạnh Hạo để nỗi lòng bình tĩnh lại.

Tốc độ như chớp, Mạnh Hạo không che giấu khí tức của mình chút nào, tu vi tản ra, khí thế bàng bạc, tạo thành một phiến gió lốc ngập trời... ở bên trong gió lốc kia ngưng tụ ra một khuôn mặt dữ tợn, có bảy phần tương tự với khuôn mặt Mạnh Hạo, nhưng đỉnh đầu lại có sừng, mặt xanh như sương, ý hung tàn rõ ràng... cảm giác cực kỳ yêu dị.

Xa xa, Chí Tôn thứ sáu mang theo một Chí Tôn bát nguyên dưới trướng còn sót lại, đang xuyên qua một chỗ phế tích, đi tới hướng tế đàn trung tâm, đồng thời, cũng đang tìm cơ duyên tạo hóa... nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên hắn biến sắc, ngẩng đầu, thấy giữa bầu trời xa xa, Mạnh Hạo ngưng tụ ra khuôn mặt kinh người cùng với sát khí cuồn cuộn theo bốn phía khuôn mặt kia cuốn tới.

- Chết tiệt, hắn lại không chết!!! Trong nháy mắt Chí Tôn thứ sáu biến sắc, hắn cảm nhận được sát cơ của Mạnh Hạo, da đầu tức thì tê dại. Nghĩ tới sự điên cuồng của Mạnh Hạo, hắn hít ngược một hơi lạnh, không chần chờ chút nào, lấy ra ngọc giản liên hệ với thiếu niên áo bào vàng cùng với Chí Tôn thứ tám, đồng thời thân mình hắn nhanh chóng thụt lùi, thi triển tốc độ cao nhất hóa thành một cái bóng mờ, ầm ầm bỏ chạy.

- Lão già kia, là chính ngươi muốn chết! Gần như trong nháy mắt Chí

Tôn thứ sáu bỏ chạy, thanh âm của Mạnh Hạo như thiên lôi cuốn tới, ầm ầm nổ tung bốn phía Chí Tôn thứ sáu...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1780: Nghiền Ép Chí Tôn Thứ 6

Tiếng sấm quanh quẩn, Chí Tôn thứ sáu biến sắc, thân thể dịch chuyển lùi về sau, hư không trước mắt hắn nổ tung, trực tiếp lõm xuống, hoàn toàn sụp đổ.

Thậm chí mặt đất cũng run lên vỡ vụn, xuất hiện một hố sâu to lớn, tốc độ Mạnh Hạo như ánh sáng, bay nhanh đến, yêu thủ dữ tợn ngoài thân thể hắn, tốc độ lại nhanh hơn, vượt qua khỏi Mạnh Hạo, chạy thẳng đến Chí Tôn thứ sáu, yêu khí tung hoành, mặt đất nổ vang, bầu trời biến sắc.

Cặp mắt Chí Tôn thứ sáu co rút, tay đánh về hư không một trảo, lập tức trong tay xuất hiện một cây cờ lớn, trên đó có rất nhiều ảo ảnh hung thú, bên trong gầm thét quanh quẩn, mơ hồ có thể thấy được trong rất nhiều hung thú kia còn có tồn tại của cự long.

- Vạn thú nuốt thiên! Nguy hiểm trước mắt, thanh âm Chí Tôn thứ sáu bén nhọn, vẫy mạnh cờ trong tay, lập tức vô số hung thú trong đó gầm thét chạy ra, tạo thành một vùng biển thú, quét ngang bốn phương tám hướng, cuốn về phía bầu trời, thẳng đến yêu thủ dữ tợn kia.

Chớp mắt, hai phe chạm nhau, tiếng vang giống như vỡ vụn thành mảnh hư vô, mây tản nát gió, nát thiên diệt địa, tạo thành cuồng bạo, giống như hai ngọn núi tuyệt thiên đụng vào nhau, khiến cho mặt đất run lên, gió lốc tàn quyển hết thảy bụi bậm!

Ầm!

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, cùng lúc đó, Chí Tôn thứ sáu kia phun ra một ngụm lớn máu tươi, cờ trong tay hắn tấc tấc vỡ vụn, trở thành tro

bụi, bẻ gãy nghiền nát, vỡ nát hầu như không còn gì.

Nguy hiểm trước mắt, Chí Tôn thứ sáu này dùng ngụm máu tươi phun ra, thân thể trong nháy mắt trốn xa, “phịch” một tiếng, vô số tàn ảnh xuất hiện chồng lên thân thể, tản ra bốn phía ầm ầm, những tàn ảnh này chừng mấy chục ngàn. Nhất thời làm người khác nhận không rõ đâu mới là bổn tôn.

Chí Tôn thứ sáu này bị Mạnh Hạo làm cho chấn động lúc trước, trong lòng đã có kiêng kỵ mãnh liệt, cho nên thời khắc này không muốn tiếp tục ra đòn ứng chiến, mà bỏ chạy với tốc độ cao nhất.

Mạnh Hạo hừ lạnh, ấn đường con mắt thứ ba trong nháy mắt mở ra, lập tức bốn phía trong mắt hắn biến thành Quỷ Vực, vô số thân ảnh tràn ngập, trong mấy chục ngàn tàn ảnh của Chí Tôn thứ sáu này, Mạnh Hạo ngay lập tức thấy được bổn tôn.

- Ngươi trốn không thoát! Thanh âm Mạnh Hạo lạnh như băng, lời nói quanh quẩn khi thân thể bước ra, trong nháy mắt xuất hiện một bóng mờ phía trước, nâng tay lên rồi hạ xuống một quyền.

Trực tiếp Sát Thần!

”Ầm” một tiếng, tàn ảnh kia tan vỡ, Chí Tôn thứ sau bên trong tái mặt, thân thể bay nhanh lùi về sau, ánh mắt lộ ra ánh sáng dữ tợn, đang định bỏ chạy lần nữa, Mạnh Hạo nâng tay điểm một cái, đệ bát cấm Yêu Phong bỗng nhiên phủ xuống.

Với chiến lực bây giờ của Mạnh Hạo, thi triển đệ bát cấm này cho dù là Chí Tôn cửu nguyên cũng bị ảnh hưởng, thân thể Chí Tôn thứ sáu ngừng lại, biến sắc, tuy rằng thân thể trong khoảnh khắc khôi phục như thường, cho dù trong nháy mắt cũng có quyết định rất nhiều.

Một tiếng vang kinh thiên thật lớn, Mạnh Hạo đánh xuống một quyền,

nhưng khi vừa chạm vào Chí Tôn thứ sáu, da Chí Tôn thứ sáu đã đỏ thẫm, một quầng huyết quanh ngay lập tức tản ra, tạo thành phòng hộ cản trở nắm đấm của Mạnh Hạo.

”Ầm” một tiếng, một quyền này cực kỳ chính xác đánh vào quầng sáng màu máu trước người Chí Tôn thứ sau, chỉ với một quyền, quầng sáng méo mó, thân thể Chí Tôn thứ sáu cấp tốc lùi về sau.

Nhưng ngay khi hắn lùi về sau, Mạnh Hạo ra quyền thứ hai, quyền thứ ba cũng lần lượt đến, trong tiếng nổ vang, quầng sáng màu máu kia không thể tiếp tục chịu đựng, ở quyền thứ ba, trực tiếp tan vỡ khiến cho quyền thứ ba xuyên thấu quầng sáng, đánh vào ngực Chí Tôn thứ sáu.

Khóe miệng Chí Tôn thứ sáu rướm máu tươi, toàn thân chấn động, giống như có có một lực lượng mạnh mẽ như thủy triều khuếch tán toàn thân, khiến cho tu vi hắn bất ổn, hồn cũng đang run rẩy.

”Chết tiệt, Kim Vân Sơn kia biết rõ ta cầu cứu, lại không đáp lại chút nào, chỉ có lão bát đang trên đường đến đây, hắn cách nơi này tuy rằng cũng không phải rất xa nhưng cũng cần thời gian để tới đây!”

”Còn họ Mạnh này hắn chẳng những điên cuồnng, xuất thủ lại chiếm thế chủ động, ta ở nơi này mười phần lực đã phát ra tám phần nhưng vẫn bị áp chế lợi hại!” Mắt thấy Mạnh Hạo đến lần nữa, Chí Tôn thứ sáu nổi giận gầm lên, hắn biết lần này muốn rời đi, khả năng không lớn, sát ý của đối phương mãnh liệt, đó là ý định thật muốn diệt sát mình ở nơi này.

Bỏ chạy không bằng liều chết một trận, có lẽ còn có sinh cơ, chỉ cần có thể trì hoãn đến khi lão bát đến, hai người cùng nhau chiến đấu có thể nghịch chuyển cuộc chiến.

- Mạnh Hạo ngươi khinh người quá đáng! Nghĩ tới đây, Chí Tôn thứ sáu gầm nhẹ, toàn thân đỏ thẫm như cũ, hai tay bấm quyết, lập tức phía sau

hắn mây mù cuồn cuộn ngập trời, lực lượng căn nguyên toàn diện bùng phát, tạo thành một đầu đen khổng lồ, dường như muốn nuốt thiên, hướng về Mạnh Hạo mà gầm thét.

Thần sắc Mạnh Hạo lạnh như băng, thân thể vụt qua, cả người hóa thành một quầng sáng xanh, trở thành đại bàng xanh, chớp mặt chạm vào đầu đen kia, trực tiếp xuyên thấu, trong tiếng nổ vang đầu tan vỡ, Chí Tôn thứ sáu phát ra tiếng thét thảm thiết, phun ra máu tươi, muốn lùi về sau nhưng đại bàng xanh kia nhảy lên, trực tiếp xuất hiện trước mặt Chí Tôn thứ sáu, dường như muốn xuyên thấu qua cơ thể này.

Nguy cơ sinh tử mãnh liệt làm Chí Tôn thứ sáu rống giận, hai tay bấm quyết, lập tức căn nguyên thứ chín của hắn bỗng nhiên bùng phát, căn nguyên thứ chín này mới xuất hiện, hết thảy tia sáng bốn phía đều biến mất trong nháy mắt, cả thiên địa đều trở thành màu đen, căn nguyên thứ chín này là ý đêm tối hắn đã từng hiểu rõ.

Màu đen của đêm tối nghiến nát hết thảy ánh sáng, như nhuộm đẫm, như bao trùm, trừ đi hết thảy dấu vết tồn tại, pháp căn nguyên này là đòn sát thủ của Chí Tôn thứ sáu, lúc này bị bức bách đến cực hạn, bỗng nhiên thi triển.

Nhưng ngay sau khi căn nguyên của hắn thi triển, bao trùm cả thiên địa này thành đêm tối trong nháy mắt, cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên, hắn cảm nhận được sát khí vô tận tồn tại bốn phía, còn thân thể mình giống như bị khống chế, không chịu không chế, dường như có vô số hàn khí bao trùm toàn thân, không ngừng xâm nhập, muốn che mất hồn của mình.

Mạnh Hạo bỗng nhiên cười.

- Đã từng có người muốn đến ô uế thân thể ta, ô uế linh hồn ta, ta thuận ý của nàng, an lòng của nàng, mà hôm nay ngươi lại thi triển pháp căn nguyên tương tự...

- Căn nguyên đêm tối của ngươi có thể bao trùm một phương thiên địa còn yêu khí trong cơ thể ta có thể bao trùm cả Thương Mang... Lời nói Mạnh Hạo vừa truyền ra, hắn vứt bỏ chống cự, tùy ý để đêm tối xâm nhập thân mình, thậm chí cảm thấy như vậy vẫn còn chậm, lập tức mở to miệng hút mạnh.

Hút xong, lập tức một mảnh đen tối vô hình cuồn cuộn, trong chớp mắt, biến Mạnh Hạo trở thành hắc động, thiên địa chấn động, đêm tối vô cùng trong nháy mắt đã bị hắn... hút vào trong miệng! !

Cảnh tượng này rất khó để hình dung, còn Chí Tôn thứ sáu trong chớp mắt cả người như bị sét đánh, không thể tin, cũng có hoảng sợ, Mạnh Hạo trong mắt hắn lúc này mở miệng hút đêm tối, tóc bay lên, toàn thân tản ra khí tức cả đời này hắn chưa từng thấy bao giờ!

Khí tức kia tà ác, hắn thay đổi, khi thì như tiên, khi thì như thần, khi thì như ma, biến hóa cực nhanh, làm thiên địa run lên, dường như lúc này, Mạnh Hạo trở thành đạo của một phương thế giới, hắn vung tay áo, trời long đất lở.

Càng làm hắn run rẩy khủng khiếp là lúc này hắn mãnh liệt cảm nhận được căn nguyên thứ chín của chính mình... đang tiêu tán trong cơ thể mình.

- Cắn nuốt... cắn nuốt căn nguyên, ngươi ngươi ngươi... Chí Tôn thứ sáu bị dọa gần như hồn phi phách tán, khủng khiếp trong mắt hắn đã đến cực hạn, phát ra thanh âm thê lương, thân thể lùi về sau, giờ phút này, hắn không còn muốn có ý nghĩ đối nghịch với Mạnh Hạo nữa, thi triển toàn bộ tốc độ, hóa thành tàn ảnh liên tiếp trong khoảnh khắc bỏ chạy.

Khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra ý cười âm lãnh, khi Chí Tôn thứ sáu lùi về sau, thân thể hắn liên tiếp bước ra ba bước, mỗi một bước hạ xuống đều làm thiên địa nổ vang, chấn động bốn phương.

Sau ba bước, khí thế của hắn kéo lên theo, dường như thay thế thế giới, làm Chí Tôn thứ sáu trong chớp mắt có nguy cơ sinh tử khó có thể hình dung.

”Hắn thật muốn giết ta!” Chí Tôn thứ sáu nâng tay lên, hung hắng vỗ trán, trong óc ù lên, không biết thi triển bí pháp gì, toàn thân đỏ thẫm, có khói xanh cuồn cuộn dâng lên, tốc độ lần nữa tăng bạo, trong chớp mắt đã trốn xa ngàn dặm.

Sát khí lóe lên trong mắt Mạnh Hạo, cất bước đi ra bước thứ tư, bước thứ tư hạ xuống, thiên địa run lên, một bước ngàn dặm, rồi sau đó bước thứ năm, bước thứ sáu, từng bước ngang qua bầu trời, như vượt qua không gian, khí thế tràn ngập bốn phương tám hướng thế giới.

Sắc mặt Chí Tôn thứ sáu tái nhợt, nguy cơ sinh tử lúc này càng thêm mãnh liệt, nhưng hắn đã đánh mất nhuệ khí chiến đấu cùng Mạnh Hạo, căn nguyên thứ chín để ra đòn sát thủ trong cơ thể hắn cũng không ngừng giảm bớt, loại cảm giác này làm hắn hoảng sợ đến da đầu tê dại, nhất là khí thế Mạnh Hạo nổi lên trước mắt, càng làm cho tinh thần hắn chấn động, thậm chí có cảm giác như đối mặt với chưởng giáo Chí Tôn cùng thiếu niên áo bào vàng cửu nguyên đỉnh phong kia.

- Chết tiệt, đây là... đầy là Thần Thất Đạp của Ma giới! ! Chí Tôn thứ sáu phát ra thanh âm thê lương, hắn hiểu rõ điểm mạnh nhất của Thần Thất Đạp này là khi bước thứ bảy hạ xuống, trong chớp mắt ngưng tụ hết thảy tồn tại của tinh khí thần cùng sinh mạng tu vi một chút rồi bùng phát, khiến cho chiến lực này bạo tăng vô cùng.

Mắt thấy bước thứ bảy của Mạnh Hạo hạ xuống, trong mắt Chí Tôn thứ sáu lập tức đỏ thẫm một mảnh, ở nguy cơ trước mắt này, bầu trời xa xa lúc này có một cầu vồng, sấm đánh mà đến.

Người tới chính là Chí Tôn thứ tám!

- Lão thủ ngươi muốn làm gì, ngươi thật to gan, lại dám đồng môn tương tàn, còn không ngừng thủ!

Thanh âm Chí Tôn thứ tám như thiên lôi, trong tiếng nổ vang, mây mù cuồn cuộn, gào thét đến.

Trong mắt Chí Tôn thứ sáu lộ ra mừng như điên, thân thể bay nhanh lùi về sau, muốn đến gần Chí Tôn thứ tám, cũng đúng lúc này bước thứ bảy của Mạnh Hạo hạ xuống!

Bước thứ bảy hạ xuống, thiên địa run lên, cả bầu trời biến thành gương mặt của Mạnh Hạo, cả mặt đất trở thành một mảnh đen như mục, một luồng sát khí ngập trời, sát khí mãnh liệt trong chớp mắt tràn ngập bốn phía, Mạnh Hạo nâng tay lên tạo thành căn nguyên đệ bát cấm!

Đó là... Không Gian Cấm!

Hắn rõ ràng là Chí Tôn thứ sáu, triệt để phong ấn, chẳng những phong ấn không gian, còn muốn phong ấn tu vi, càng muốn phong ấn... sinh mạng!

Phong ấn này mới vừa xuất hiện, Chí Tôn thứ tám sấm đánh xa xa đên, lập tức biến sắc!

- Mạnh Hạo ngươi muốn chết! Hắn đã không còn xưng hô Mạnh Hạo là Chí Tôn thứ chín mà trực tiếp gọi tên thật của Mạnh Hạo!

Trong đầu Chí Tôn thứ sáu nổ vang, lúc này nguy cơ sinh tử như thủy triều vùi lấp hắn, mắt thấy giống như Mạnh Hạo thay thế thế giới đến trấn áp, tay ầm ầm hạ xuống, Chí Tôn thứ sáu bỗng nhiên gào thét thảm thiết.

- Mạnh Hạo ngươi phong ấn không được ta! Thần sắc Chí Tôn thứ sáu lộ ra ý không tiếc bất cứ giá nào, hắn không có lựa chọn, chỉ có thể... lựa chọn căn nguyên tự bạo! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1781: Hù Chạy Một Cái

Bầu trời cuồn cuộn, hình như có mây mù vô tận nổi lên khắp bốn phương, ngưng tụ lẫn nhau, tạo thành bàn tay to giống như bầu trời che lấp đại địa, bàn tay to này thay thế bầu trời, bao trùm mặt đất, tạo thành một lực phong ấn tuyệt diệt!

Dường như khi bàn tay này hạ xuống, phong ấn tu vi, phong ấn sinh mạng, phong ấn thần hồn, phong ấn hết thảy!

Cảnh tượng này long trời lở đất làm tinh thần Chí Tôn thứ sáu run rẩy, trong lòng hắn dâng lên nguy cơ chưa từng có trước đây, cảm giác nguy cơ kia rõ ràng làm hắn hiểu rõ, lúc này tự mình không có phương pháp cường hãn gì, chỉ sợ sẽ gặp phải tử vong chân chính!

Đối với Chí Tôn cửu nguyên, trong tinh không mênh mông này, trừ bỏ khu vực có hạn như Minh Cung cùng đối mặt với lão quái cửu nguyên đỉnh phong đó, bình thường Chí Tôn cửu nguyên gần như là tồn tại bất tử bất diệt, nhưng lúc này, trong lòng Chí Tôn thứ sáu, cảm giác tử vong kia mãnh liệt đến cực hạn.

Giờ phút này, Chí Tôn thứ sáu gào thét thê thảm, đánh cược toàn bộ, ở nguy cơ trước mắt hắn, hắn không chần chờ, cũng không có lựa chọn khác, bày ra trước mắt hắn chỉ có... căn nguyên tự bạo! !

Chỉ là cái giá phải trả là cực lớn, hắn trong vạn năm này, tu vi từ cửu nguyên rớt xuống trở thành bát nguyên.

Với căn nguyên tự bạo, đổi lấy sinh cơ, chỉ cần hắn có thể thoát khỏi phong ấn sống chết, như vậy liên thủ cùng Chí Tôn thứ tám, tối thiểu so sánh với tu vi rớt xuống thì sinh mạng bảo toàn quan trọng hơn! !

- Mạnh Hạo! Trong thanh âm của Chí Tôn thứ sáu oán độc ngập trời, lời nói quanh quẩn, hắn hung hăng vung hai tay, vẫy tay, một gió lốc ầm ầm nổi lên xung quanh hắn. Gió lốc này chỉ có hai màu đen trắng, cuốn vào lẫn nhau, tạo thành màu xám tro. Một loạt khí tức căn nguyên trong khoảnh khắc bùng phát, khí tức kinh khủng này có thể làm hết thảy Chí Tôn bát nguyên run rẩy nhưng lúc này , khi Chí Tôn thứ sáu đối mặt với Mạnh Hạo chỉ có thể điên cuồng bảo vệ tính mạng.

Cảnh tường này kinh người, từ xa xa nhìn lại, gió lốc quét ngang mặt đất, cuốn lên hư vô vô tận, ngập trời, rầm rầm hướng đến bàn tay như bầu trời, trực tiếp đánh đến.

Giống như mặt đất cùng bầu trời va chạm, mà bên ngoài va chạm này, trên bàn tay to, quần áo Mạnh Hạo bay múa, sát khí tràn ngập toàn thân, thần sắc lạnh như băng,dưới mặt đất gió lốc còn lại Chí Tôn thứ sáu tóc tai bù xù, như điên như cuồng.

”Ầm ầm ầm!”

Hết thảy đây nói rất dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ xảy ra trong vài tiếng hít thở, gió lốc mặt đất cùng bàn tay bầu trời ở giữa không trung, trong ánh mắt của Chí Tôn thứ sáu phía xá, cứ như vậy... đụng vào nhau.

Thanh âm kịch liệt, dường như muốn vỡ tan bầu trời, dường như muốn vỡ vụn mặt đất, dường như muốn xé mở hư vô, trực tiếp tách rời trời cùng đất, trực tiếp ảm diệt không gian thế giới này!

Thanh âm Chí Tôn thứ sáu thảm thiết, làm căn nguyên hắn tự bạo, mặc dù chỉ là một phần căn nguyên nhưng đối với hắn, một phần căn nguyên với chín phần căn nguyên cũng không khác gì nhau, tiếng vang rầm rầm kéo dài, gió lốc kia nổi lên càng ngày càng điên cuồng nóng nảy, giống như rồng trên mặt đất, gào thét muốn một ngụm cắn nuốt bàn tay to bầu trời.

Nhưng mặc cho lốc xoáy này điên cuồng thế nào, bàn tay to bầu trời của Mạnh Hạo vẫn hung hăng vỗ, khiến cho lốc xoáy chấn động, bỗng nhiên tan vỡ, nhưng trong nháy mắt tan vỡ này, căn nguyên lốc xoáy ẩn chứa của Chí Tôn thứ sáu lại đánh sâu mãnh liệt, quét ngang bốn phía, cuồng phong nhấc khỏi mặt đất, khiến cho vùng đất này trong nháy mắt lõm xuống, còn bàn tay to bầu trời của Mạnh Hạo trong lúc này cho dù đánh vỡ gió lốc nhưng cũng bị lực lượng tự bạo đánh ngược lại, mất đi bốn ngón tay.

Còn dư lại một ngón, cũng vì bị đánh sâu mà trở ngại, không thể hoàn thành phong ấn cuối cùng, còn Chí Tôn thứ sáu phun ra máu tươi, cả người trong nháy mắt giống như già đi ngàn năm, sắc mặt tái nhợt, lộ ra hư nhược chưa từng có, nhưng trên mặt hắn lộ ra vẻ dữ tợn, trong mắt oán độc mãnh liệt hơn, một bên lùi về, một bên cười ha hả.

- Mạnh Hạo ngươi giết không được ta, bổn tôn nhớ kỹ! ! Oán của Chí Tôn thứ sáu Mạnh Hạo, lúc này đã tích lũy đến cực hạn, lời nói hắn đánh sâu vào thiên địa, bàn tay to tan vỡ, Mạnh Hạo cũng không thể thi triển tiếp phong ấn như vậy trong nháy mắt, thân thể vụt qua, thi triển lực lượng mạnh nhất có thể phát huy, chạy thẳng tới Chí Tôn thứ tám.

Chí Tôn thứ tám xa xa, lúc này cũng bay nhanh như vậy, đến gần Chí Tôn thứ sáu, hai người hắn liên hiệp cùng nhau, cho dù là Mạnh Hạo, chiến lực của hắn hiện tại muốn đánh chết bọn họ gần như không có khả năng.

Điểm này, Mạnh Hạo biết, Chí Tôn thứ sáu biết, Chí Tôn thứ tám biết.

Mắt thấy lần diệt sát này dường như phải kết thúc, thậm chí trong lòng Chí Tôn thứ tám nhẹ nhàng thở ra, dựa theo phán đoán của hắn, Mạnh Hạo chỉ cần không phải ngu dốt, đã biết trận chiến này không thể tiếp tục, nếu không sẽ gặp phải bất lợi, dù sao hắn muốn đối mặt là hai Chí Tôn, vả lại dao động nơi này một khi kéo dài lâu, nhưng Chí Tôn khác phát hiện, đến khi đó lại chiến đấu không nổi.

Nhưng Chí Tôn thứ tám này, hắn bất kể như thế nào cũng không cách nào tưởng tượng kế tiếp, cảnh tượng hắn nhìn thấy, với hắn là chấn động to lớn cỡ nào từ khi sinh ra.

Đó là biến không có khả năng trở thành khả năng!

Trên bầu trời, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, mắt lạnh nhìn mặt đất, lúc này Chí Tôn thứ sáu bay nhanh, nhìn Chí Tôn thứ tám phía xa cũng thi triển tốc độ cao nhất, hai người nhanh chóng đến gần nhau.

- Ta bảo hôm nay muốn giết ngươi, nhất định sẽ giết ngươi. Mạnh Hạo thản nhiên nói, thanh âm bình tĩnh như hắn đã từng nói muốn lưu ký hiệu đối với Chí Tôn thứ sáu, sẽ nhất định để lại một ký hiệu.

Thanh âm quanh quẩn, trong lòng Chí Tôn thứ sáu không giải thích được mà hồi hộp.

Đúng lúc này, Mạnh Hạo nâng chân lên, bước lên trước, trong khoảnh khắc bước chân này hạ xuống, chung quanh hắn nháy mắt xuất hiện căn nguyên thời gian, còn cước bộ của hắn không dừng lại, tiếp tục đi tiếp, thoạt nhìn rất quái dị, nhưng căn nguyên thời gian chung quanh hắn lại dưới bộ pháp quái dị này càng phát ra dày đặc, trong chớp mắt đã khuếch tán bốn phương tám hướng, ảnh hưởng thế giới, ảnh hưởng thiên địa, ảnh hưởng thời không!

Thân ảnh Mạnh Hạo ở bước chân cuối cùng mà biến mất, khi hắn biến mất, thời gian trong khu vực này trong nháy mắt xuất hiện nghịch chuyển. Nghịch chuyển này, dường như cho dù là ý chí của Chí Tôn cửu nguyên cũng không thể trái ngược lại, thân ảnh Chí Tôn thứ sáu vốn bay nhanh lại gần Chí Tôn thứ tám.

Nhưng trong chớp mắt, thần sắc của hắn kinh nghi sau khi giữ vững vui sướng cùng hồi hộp trong lòng, thân thể hắn lại biến đối phương hướng,

không phải về phía trước mà là... về phía sau! !

Cả người hắn khi Chí Tôn thứ tám nhìn lại, bay nhanh lùi về phía sau, biểu tình trên gương mặt lúc này theo thời gian nghịch chuyển mà thay đổi, trực tiếp kéo ra khoảng cách với Chí Tôn thứ tám nơi này.

Ngay sau đó, căn nguyên bốn phía tự bạo cùng bàn tay to bầu trời đánh sâu vào, cũng vào giờ phút này tiêu tán trong ngưng tụ, sau khi bay nhanh tụ tập lẫn nhau, giống như cắt ngược thời gian!

Cũng chính trong nháy mắt này, thân ảnh biến mất của Mạnh Hạo bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Chí Tôn thứ sáu, giống như trong năm tháng này, có thể bước chân vào bất kỳ thời điểm nào, xuất hiện ở bất kỳ khu vực nào. Cảnh tượng này làm thân thể Chí Tôn thứ tám xa xa trong khoảnh khắc dừng lại, da đầu cả người tê dại, tinh thần như có sấm sét nổ vang, sóng lớn nổi lên ngập trời, hoảng sợ chí cực.

- Thời gian... căn nguyên thời gian! ! Không đúng, căn nguyên thời gian cũng không có khả năng có khí tức như vậy, đây là... đây là... Chí Tôn thứ tám hít sâu, trong óc ù lên, Mạnh Hạo xuất hiện trước mặt Chí Tôn thứ sáu, nâng tay lên, trực tiếp rơi vào ấn đường Chí Tôn thứ sáu, sau đó nâng lên, mọi nơi bốn phía hắn vẽ ra một cái khung bao phủ bên trong.

”Ầm” một tiếng, thân thể Chí Tôn thứ sáu này run lên bần bật, từ đầu đến cuối, hắn căn bản không phản kháng chút nào, dường như trong mắt hắn căn bản không có thân ảnh Mạnh Hạo.

Cho dù đến lúc này vẫn không phản kháng, thân thể hắn mắt thường có thể thấy bị quầng ánh sáng trên bàn tay Mạnh Hạo trong nháy mắt bao trùm từ trán đến toàn thân, trong ánh sáng này, thân thể hắn bị phong ấn, tu vi hắn bị phong ấn, thần hồn cùng sinh mạng hắn đều bị phong ấn!

Trong tiếng nổ vang, Chí Tôn thứ sáu này bất ngờ trở thành một bức... họa trong tay Mạnh Hạo!

Cầm họa trong tay, sắc mặt Mạnh Hạo ửng đỏ một chút nhưng lạnh lùng trong mắt lại càng rõ ràng hơn, khi xoay người, hắn cầm họa, nhìn về Chí Tôn thứ tám kia.

Trong đầu Chí Tôn thứ tám này ù lên, cả người run rẩy, trong thần sắc không thể tin, hoảng sợ đến cực hạn, khủng khiếp trong tinh thần, lúc này toàn bộ bùng phát.

- Đây là... đây là khí tức của Đạo Nguyên, tạo thành Đạo Nguyên thời gian! ! Chí Tôn thứ tám run rẩy, từ trong cột sống dâng lên từng tia hàn khí, tràn ngập toàn thân, phát ra tiếng hét, thân thể trong nháy mắt lùi về sau.

Hắn không phải không biết cường hãn của Mạnh Hạo, trước không đi vào Minh Cung, trận chiến của Mạnh Hạo cùng Chí Tôn thứ sáu làm hắn rõ ràng cảm nhận được kinh khủng của Mạnh Hạo, nếu có khả năng, hắn không muốn đắc tội Mạnh Hạo, chỉ là mệnh lệnh của thiếu niên áo bào vàng Kim Vân Sơn kia, lúc này không xuất thủ không được, ý đồ diệt sát Mạnh Hạo trong hư vô dưới cây cầu kia.

Bao gồm hắn ở bên trong, thậm chí tất cả mọi người ở bên trong, đều cho rằng Mạnh Hạo nhất định đã rơi xuống, dù sao không ai có thể tồn tại trong vực sâu đó, nhưng hắn không nghĩ tới Mạnh Hạo lại có thể! !

Khi hắn nhận được cầu cứu của Chí Tôn thứ sáu, hắn lập tức dịch chuyển đến đây, thấy được toàn bộ cảnh tượng trước mắt như vậy, làm thiên địa biến sắc, làm bầu trời cuồn cuộn rung động, thấy được Mạnh Hạo biến không có khả năng thành khả năng, thấy được lực lượng kia vượt qua căn nguyên, một lực lượng Đạo Nguyên hoàn chỉnh kết hợp với không gian thành... phong ấn kinh khủng!

- Ngươi còn muốn chạy?

Mạnh Hạo thản nhiên nói, lời nói của hắn vừa truyền ra, Chí Tôn thứ tám kia lập tức nâng tay, trực tiếp vỗ trán, “ầm” một tiếng, thân thể hắn trong nháy mắt khô héo cực hạn, sinh mạng phần lớn bùng phát đồng thời, hy sinh thọ nguyên đổi lấy tốc độ kinh người, trong nháy mắt đã đi xa vô tung.

Hắn thật sợ hãi, khủng khiếp đến cực hạn, thế nên chỉ với một câu nói của Mạnh Hạo hắn lập tức đánh cuộc hết thảy, dù sao kết quả Chí Tôn thứ sáu đã rõ ràng trước mắt.

Mạnh Hạo sửng sốt, bỏ chạy trước kia của Chí Tôn thứ sau không có sạch sẽ cùng lưu loát như Chí Tôn thứ tám này, lúc này nếu như đuổi theo, trong thời gian ngắn sợ là không đuổi kịp.

Mạnh Hạo nhíu mày, hắn cũng đã nhìn ra, chính mình... đã hù dọa Chí Tôn thứ tám này.

- Không nóng nảy, thiếu ta, ta từ từ đòi lại, hắn mặc dù bỏ chạy, nhưng vị trí của hắn trong chớp mắt ta sẽ biết. Một lát sau, Mạnh Hạo hừ lạnh, một bước đi xa, chạy thẳng ra bên ngoài Thương Mang, thấy được trên vùng đất này,đám người thiếu niên áo bào vàng ở khu vực trung tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1782: Tế Đàn Siêu Thoát

Sau khi trải qua sự vỡ nát của Sơn Hải Giới, trong tính cách của Mạnh Hạo thêm một phần trừng mắt tất báo, trong lòng của hắn có oán, huyết mạch của hắn có thù, lại vì bị dơ bẩn từ tiên chuyển hóa thành yêu, cho nên hành sự càng mang thêm một tia cực đoan cùng cố chấp.

Hắn lúc này đã là hai người hoàn toàn bất động so với thư sinh trên Đại Thanh Sơn

Hắn thu hồi xấu hổ, kích phát tàn nhẫn, nụ cười trên mặt càng ngày càng ít, lạnh như băng chiếm cứ toàn bộ, trong thế giới của hắn sớm đã tràn đầy sát khí.

Hắn không muốn như vậy, đây không phải là bản tính của hắn, nhưng phập phồng của vận mệnh trải qua hết thảy, đi qua cả đời, giống như nét dao vô tình khắc từng đao từng đao, khiến hắn thay đổi.

Phong ấn Chí Tôn thứ sáu chỉ là bắt đầu, hết thảy người có địch ý với Mạnh Hạo đều là mục tiêu hắn lãnh khốc đánh chết. Chí Tôn thứ tám hắn cũng sẽ không bỏ qua, cho dù người này chỉ xuất thủ một lần nhưng đối với Mạnh Hạo xuất thủ một lần đã quyết định lập trường của hắn, hắn sẽ không cho đối phương lại có cơ hội xuất thủ lần thứ hai.

Về phần thiếu niên áo bào vàng kia, càng là người Mạnh Hạo cần diệt sát, cho dù hắn cho tới bây giờ đều mang nhiều nghi vấn đối với đám người xuất thủ của thiếu niên áo bào vàng, nhưng điều này không trọng yếu.

Hắn cũng không có tâm tư truy tìm nhân quả, hắn chỉ muốn hiểu rõ một chút thôi, kia chính là... ngươi không chọc ta, ta không chọc giận ngươi, ngươi nếu chọc ta, diệt sát đến cùng!

Sắc mặt Mạnh Hạo âm lãnh, gào thét, thân thể hóa thành cầu vồng, xé bầu trời, chạy thẳng tới phương xa, tốc độ cực nhanh, chỉ có thể nghe tiếng sấm gào thét nổ vang, chỉ có thể nhìn thấy cầu vồng giống như mũi tên, lại không thấy được thân ảnh của hắn.

Giống như bầu trời tách rời, mũi tên cầu vồng này càng lúc càng nhanh, dần dần nổi lên vô số thanh âm, lại tràn ra dao động vô cùng, làm mặt đất run lên, làm bầu trời méo mó.

Khí thế kinh thiên!

Đồng thời đuổi giết Chí Tôn thứ tám, cũng nhìn thấu phương hướng bỏ chạy của Chí Tôn thứ tám, chính là Mạnh Hạo muốn đi... vị trí trung tâm của tầng thứ nhất mặt đất Minh Cung này!

Thời gian trôi qua, tốc độ Mạnh Hạo càng lúc càng nhanh, khoảng cách đã rất xa có thể nghe được dị thường biến hóa của thiên địa kia.

Chí Tôn thứ tám phía trước hắn lúc này run như cầy sấy, đã hoảng sợ khủng khiếp đến cực hạn, dùng toàn lực, cho thấy tốc độ nhanh nhất cũng không tiếc liên tục biểu hiện bí pháp, thân thể khô héo không ngừng, tốc độ liên tục nâng cao, trong tiếng nổ vang, hắn bay nhanh điên cuồng.

- Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt... Hối tiếc trong lòng Chí Tôn thứ tám lúc này đã dày đặc vô cùng, hắn vô cùng hối hận lúc trước trêu chọc Mạnh Hạo, hắn bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới Mạnh Hạo đã có một tia khí tức Đạo Nguyên hoàn chỉnh, cho dù là một tia nhưng đối với cửu nguyên chính là thiên uy sắc bén không thể cản trở.

”Hắn muốn giết ta!” Chí Tôn thứ tám rõ ràng cảm nhận được, sát khí của Mạnh Hạo đối với mình vô cùng mãnh liệt, lúc này trong bỏ chạy, hắn không có lựa chọn nào khác, cũng không dám quay đầu lại xuất thủ, hắn

chỉ có thể cạn kiệt tuổi thọ của mình đổi lấy tốc độ nhanh hơn, hắn hy vọng ở nơi đám người chưởng giáo Chí Tôn cùng thiếu niên áo bào vàng đó, chỉ cần hắn có thể tập hợp cùng mọi người, như vậy Mạnh Hạo nơi này muốn giết hắn nhất định sẽ có rất nhiều người cản trở.

Trong tiếng nổ vang, Chí Tôn thứ tám cắn đầu lưỡi, phun ra máu tươi, tốc độ nhanh hơn.

Nhưng Mạnh Hạo phía sau hắn vẫn lạnh lùng như cũ, không nhanh không chậm, cầu vồng xé rách hết thảy, truy kích kéo dài.

Hai người một người phía trước, một người phía sau, long trời đất lở trong trời đất này.

Trên đường, Chí Tôn thứ tám không phải không nghĩ lấy ra ngọc giản cầu cứu, nhưng hắn lại phát hiện tự mình truyền tin ra ngoài như đá ngưu vào biển, căn bản không có chút đáp lại nào.

Điều này làm trong lòng hắn chua xót đồng thời càng thêm sợ hãi.

Một lát sau, có sấm sét đến, trực tiếp dừng ở bốn phía Chí Tôn thứ tám, Chí Tôn thứ tám gầm thét, cưỡng ép xuyên qua sấm sét, khóe miệng tràn ra máu tươi, cũng không quay đầu lại, lần nữa bay lên.

Mạnh Hạo ở phía sau, cất bước đi đến, vung tay lên, thu lại pháp sấm sét, khóe miệng cười lạnh, tiếp tục đuổi giết con mồi trước mắt này.

Thời gian từ từ trôi qua, hai người ở trong truy kích, cách khu vực trung tâm càng ngày càng gần.

Trung tâm tầng thứ nhất mặt đất này có một tòa tế đàn cổ xưa, tế đàn này lớn chừng mười trượng, xung quanh điêu khắc hình rồng dữ tợn, như một tòa tháp cao, sừng sững trên mặt đất.

Cả tế đàn là màu đen, tản ra một loạt năm tháng thăng trầm, dường như ở nơi này tồn tại không biết bao nhiêu thời gian, cũng có một loạt sóng gợn khuếch tán ra, dường như sáp nhập vào thiên địa, mơ hồ giống như dung hợp cùng vùng đại lục thứ nhất làm một thể, vả lại có thể trao đổi cả cảm giác Minh Cung.

Lúc này, bốn phía tế đàn đen to lớn, mọi người Thương Mang Phái, ánh mắt nổi nóng, mang theo kích động nhìn về phía tế đàn, trên tế đàn ở đó, ba người khoanh chân ngồi, một người trong đó mặc áo bào vàng, chính là thiếu niên mặc áo bào vàng kia!

Còn có một thân ảnh gầy nhom, sắc mặt vàng như nến, ngoài thân thể tồn tại một tầng sa khiến cho tướng mạo thoạt nhìn không đặc biệt rõ ràng, chính là Sa Cửu Đông kia!

Còn người cuối cùng còn lại là lão già chưởng giáo Thương Mang Phái.

Ba người này khoanh chân ngồi trên tế đàn lúc này đều biến sắc không ngừng, khi thì mừng như điên, khi thì mờ mịt, khi thì thân thể run rẩy, trên người của hắn dần dần xuất hiện từng tia... khí tức Đạo Nguyên! !

- Sách cổ ghi chép, trong Minh Cung có chín tầng mặt đất, mỗi tầng đều tồn tại một tòa Tế đàn Siêu Thoát, tu sĩ trên tế đàn này cảm ngộ, có thể cảm nhận được con đường Siêu Thoát!

- Chuyện này quả nhiên không sai!

- Chưởng giáo cùng nhị vị đạo hữu Sa, Kim là nhóm người đầu tiên bước lên, bọn họ ở trên tế đàn này đã cảm ngộ hơn năm ngày!

- Năm ngày này qua đi, khí tức Đạo Nguyên trên người bọn ho càng ngày càng dày đặc, nơi này... đích xác ẩn chứa Siêu Thoát Pháp! !

- Minh Cung tổng cộng có chín tầng đại lục, dựa theo thuyết pháp cổ

xưa, mỗi một tế đàn có khả năng cảm ngộ một lần, tăng lên một phần tỷ lệ Siêu Thoát, vả lại có thể cùng hắn chồng lên tế đàn đại lục... Có phải hay không nói nếu như có người có thể cảm ngộ ở cả chín tế đàn của chín tầng đại lục như vậy... có thể có chín phần tỷ lệ, thành công Siêu Thoát, bước chân vào Đạo Nguyên! ! Mọi người Thương Mang Phái bên ngoài tế đàn, từng ánh mắt như lửa nóng, mục đích bọn họ đi đến nơi này là vì Siêu Thoát.

Chuẩn xác mà nói, cái gọi là Siêu Thoát Pháp chính là chín tế đàn trong Minh Cung này!

Đúng lúc này, chương giáo cùng với hai người Sa, Kim trên tế đàn đã cảm ngộ đến trình độ nhất định, khí tức Đạo Nguyên càng ngày càng rõ ràng, bỗng nhiên, trong bầu trời xa xăm, có một cầu vồng mang theo điên cuồng, chạy nhanh đến, thân ảnh chưa kịp đến gần, thanh âm mang theo thảm thiết, bỗng nhiên quanh quẩn.

- Cứu ta! ! Chư vị đạo hữu cứu ta! ! Thanh âm này thê thảm vô cùng, lộ ra hư nhược, nhìn kỹ, trong cầu vồng chính là Chí Tôn thứ tám, tóc tai hắn bù xù, thân thể gầy nhom, khô héo đến cực hạn, lúc này cặp mắt vô thần, tràn đầy tơ máu, khí tức bất ổn, phát ra thanh âm thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1783: Ngay Mặt Giết

Thanh âm này đánh vỡ không khí nơi này, vang vọng, làm mọi người Thương Mang Phái ngoài tế đàn kia lập tức ngẩng đầu, khi nhìn rõ người tới là Chí Tôn thứ tám, toàn bộ bọn họ biến sắc.

Làm bọn họ biến sắc không chỉ là thê thảm của Chí Tôn thứ tám, còn có trước khi nghe được thanh âm này, thân thể họ bất ngờ dâng lên khiếp sợ.

Bọn họ mặc dù toàn bộ tinh thần đều chìm đắm trong tế đàn, nhưng gió thổi cỏ lay bốn phía, bọn họ không có khả năng phát hiện, nhưng... bọn họ ở bốn phía tế đàn như bị người khác phong ấn thần thức, che đi ngũ giác, đối với chuyện ngoài thân khó có thể phát hiện.

Đây không phải thần thông của Mạnh Hạo, đây là quỷ dị của tế đàn!

Cũng chính là tế đàn này khiến bọn họ không tiếp thu được ngọc giản truyền tin của Chí Tôn thứ tám!

- Là lão bát!

- Lúc trước hắn cùng lão lục đi phương hướng khác, gặp phải chuyện gì, không ngờ lại thê thảm như thế! Tinh thần mọi người cả kinh, đối với kinh khủng của Minh Cung, trong lòng bọn họ vẫn còn sợ hại, lúc này lập tức ngưng thần, thấy được trên bầu trời xa xăm kia, lúc này có cầu vồng thứ hai bay đến!

Lại thấy được trong cầu vồng thứ hai kia, giống như thân ảnh Mạnh Hạo như sát thần!

- Là Chí Tôn thứ chín! !

- Hắn không ngờ lại không chết! Mọi người lập tức chấn động, bọn họ nghĩ cũng không nghĩ tới, vì cái gì sau khi rơi xuống vực sâu lại không chết, thậm chí còn xuất hiện ở nơi này, đuổi giết Chí Tôn thứ tám thê thảm như thế.

Cùng vào lúc này, Chí Tôn thứ tám hét thảm thiết, hư vô chung quanh hắn trong nháy mắt vặn vẹo, thân thể hắn bị tiếng nổ vô hình quanh quẩn, phun ra máu tươi, hướng về mặt đất, chạy nhanh đến nơi đứng của mọi người.

- Cứu ta, hắn đã giết lão lục, ta tận mắt nhìn thấy hắn giết chết lão lục! ! Thanh âm hắn có lo lắng trước nay chưa từng có, đã có mấy Chí Tôn cất bước đi, sẽ chặn lại Mạnh Hạo bằng bất cứ giá nào, bọn họ cũng không cho phép Chí Tôn thứ tám bị giết trước mắt bọn họ, Mạnh Hạo lúc trước gặp nguy hiểm, bọn họ cũng lựa chọn như vậy, không liên quan gì đến hỉ ác.

Lúc này đây khi nghe lời nói của Chí Tôn thứ tám, Chí Tôn thứ sáu đã bị Mạnh Hạo giết, mọi người nơi này đều biến sắc, phần lớn cất bước bay đến, đi ngăn chặn lại!

- Lão cửu, mau dừng tay lại! !

- Ta đợi đều là Thương Mang Phái Chí Tôn, ở nơi này là vì tạo hóa Siêu Thoát, làm gì phải giết lẫn nhau! !

Gần như khi mọi người muốn rời đi ngăn trở Mạnh Hạo, Mạnh Hạo đuổi giết đến, trong mắt hắn lóe sáng, hắn liếc mắt có thể nhìn thấy ba người thiếu niên áo bào vàng, cũng cảm nhận được trên năm tháng thăng trầm trên tòa tế đàn này, cũng thấy được từng tia khí tức Đạo Nguyên trên người ba người này.

Cảnh tượng này làm lòng hắn chấn động, lúc trước hắn ở ngoài Thương

Mang, với chính mắt mình nhìn thấy có cảm giác bất đồng, lúc này, hắn rốt cuộc hiểu rõ mục đích đám người chưởng giáo đi đến Minh Cung này, cái kia gọi là Siêu Thoát Pháp chính trên tế đàn này!

”Trong Minh Cung này lại có tế đàn như vậy, có thể để người Siêu Thoát?” Mạnh Hạo cảm thấy khó tin, Siêu Thoát là cảnh giới cao nhất giới hạn số người có thể vượt qua trong cả Thương Mang này.

Còn cảnh giới này, lúc này lại có khu vực như vậy, có thể giúp người cảm ngộ, chuyện như vậy, làm Mạnh Hạo không khỏi suy nghĩ, nếu như tầng thứ nhất mặt đất có tế đàn như vậy, như vậy không phải nói chín tầng mặt đất sẽ có chín tế đàn.

Nếu quả thật như vậy, như vậy... tế đàn này là dựa vào cái gì tạo nên được! !

Đủ loại nghi vấn hiện lên trong lòng hắn, cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, không chần chờ chút nào, đột nhiên nâng tay lên, bay nhanh đến Chí Tôn thứ tám kia, chỉ một cái.

Cái chỉ này làm xuất hiện Phong Yêu cấm pháp trong khoảnh khắc, “ầm” một tiếng, thân thể Chí Tôn thứ tám chấn động, gần như ngay khi thân thể hắn chấn động trong nháy mắt, thân thể Mạnh Hạo vụt qua, ánh sáng toàn thân vô tận, dần dần hóa thành màu đen, trở thành đại bàng đen, sấm sét siêu tốc trong nháy mắt xuyên qua hư vô, xuất hiện phía sau Chí Tôn thứ tám.

Tốc độ cực nhanh, cho dù những Chí Tôn khác ở nơi này lúc này đều xuất thủ muốn ngăn cản nhưng cũng không thể nhanh hơn Mạnh Hạo, trong chớp mắt Mạnh Hạo hóa thành đại bàng hung hăng đánh ra một kích, tắt hết đăng trên người Chí Tôn thứ tám.

”Ầm” một tiếng, Chí Tôn thứ tám thét thảm thiết, phun ra máu tươi, đi thẳng đến tế đàn.

Mạnh Hạo ở phía sau lần nữa truy kích đến, những Chí Tôn khác lập tức đến gần, mắt thấy sẽ có thể ngăn cản, bỗng nhiên ánh mắt Mạnh Hạo lóe sáng, tu vi toàn thân bùng phát ngập trời, lực lượng căn nguyên trong tiếng nổ vang, thân thể tạo thành lốc xoáy, hóa thành cơn gió lốc, nổ vang bốn phương tám hướng, đồng thời thanh âm của hắn cũng vang vọng âm lãnh.

- Chư vị, bổn tôn cùng các vị không có thù oán, những Chí Tôn thứ tám này lúc trước hại ta, chuyện này là việc riêng của ta, xin chớ nhúng tay vào, hôm nay ta phải giết người này! Thanh âm Mạnh Hạo nổ vang, quanh quẩn trong lốc xoáy, xuyên thấu qua là ý vô cùng kiên quyết rơi vào trong tai mọi người, đều nghe được tình thế bắt buộc của Mạnh Hạo.

Lúc này có Chí Tôn như Thượng Quan Hoành ở bên trong, đều nhíu mày, thân thể theo bản năng dừng một chút, bọn họ chợt dừng lại khiến cho tốc độ Mạnh Hạo nhanh hơn, trực tiếp từ nơi này thân thể xuyên qua, trực tiếp xuất hiện trước mặt Chí Tôn thứ tám.

Chí Tôn thứ tám hoảng sợ, hắn run rẩy đặt hy vọng cuối cùng lên thiếu niên áo bào vàng nơi đó, lúc này toàn lực liều mạng chạy thẳng đến đỉnh tế đàn.

- Kim đạo hữu cứu ta! !

Mạnh Hạo hừ lạnh, thân ảnh hóa thành đại bàng truy kích đến, tay bấm quyết, từng cấm pháp rầm rầm xuất hiện, liên tục phủ xuống trên người Chí Tôn thứ tám, Chí Tôn thứ tám không ngừng phun ra máu tươi, cắn răng đến gần tế đàn, mắt thấy tế đàn giữa không trung sắp rơi xuống, Mạnh Hạo bấm quyết lần nữa, cấm pháp của hắn lập tức đồng loạt bùng phát trên người Chí Tôn thứ tám này.

Đây là bát cấm quy nhất, nhưng cũng không phải chỉ bên ngoài mà là bùng phát trong cơ thể Chí Tôn, vả lại trên đoạn đường Mạnh Hạo đuổi

giết, Mạnh Hạo đã sớm cưỡng ép những cấm pháp này dung nhập vào trong cơ thể Chí Tôn thứ tám.

Hắn đích xác muốn Chí Tôn thứ tám này, muốn giết trước mặt thiếu niên áo bào vàng, với lại cũng là cảnh báo tất cả mọi người Thương Mang Phái... đừng chọc đến ta!

Lúc này mục đích đã đạt tới, lập tức dẫn động, nổ vang ngập trời, Chí Tôn thứ tám thê thảm, trong cơ thể như có vô số dòng khí đang va chạm, khuếch tán hướng ra ngoài, thân thể hắn lập tức bành trướng, nguy cơ tử vong toàn diện bùng phát.

Trong thần sắc lộ ra khủng khiếp cùng hoảng sợ, thanh âm Chí Tôn thứ tám này đã biến đổi.

- Kim đạo hữu! !

Gần như khi lời nói hắn truyền ra, trong nháy mắt thiếu niên áo bào vàng trên tế đàn mở hai mắt, phóng ra tia rét lạnh dừng lại trên người Mạnh Hạo!

- Ngươi dám! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1784: Chiến Áo Bào Vàng

- Ta cả đời này nghe qua nhiều người mỗi khi ở trước mặt đều trầm thấp nói ngươi dám, dường như nói như vậy người khác sẽ thật không dám. Mạnh Hạo thản nhiên nói.

- Mà ta mỗi lần trả lời, cho tới bây giờ đều là... Mạnh Hạo bấm quyết, chỉ về Chí Tôn thứ tám, giống như kích nổ lực lượng, tiếng sấm trong nháy mắt ngập trời, nổ long trời lở đất, thân thể Chí Tôn thứ tám trong bành trướng vô hạn, trực tiếp tan vỡ, nổ tung.

Máu thịt văng khắp nơi, vô số máu tươi giống như mưa máu, rơi lên tế đàn, không rơi trên người, mà là rơi trên người thiếu niên áo bào vàng và Sa Cửu Đông kia!

Sắc mặt thiếu niên áo bào vàng âm trầm đến cực hạn, hắn nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, trong mắt xuất hiện sát cơ mãnh liệt.

- Ngươi lặp lại lần nữa. Mạnh Hạo đứng giữa không trung, mắt lạnh nhìn thiếu niên áo bào vàng, tiếp tục bình tĩnh nói, Chí Tôn thứ tám này nếu không có đoạn đường này bị đuổi giết, cho Mạnh Hạo thời gian chuẩn bị, hắn cũng không thể làm gọn gàng sạch sẽ như trước mắt vậy, nói giết sẽ giết!

Hết thảy đây là bởi vì Mạnh Hạo đã sớm liên tục chôn cấm pháp xuống, như thế mới có thể hóa thành cảnh tượng kinh tâm động phách trước mắt này, rung động tất cả mọi người.

Lúc này, bốn phía an tĩnh, bao gồm Thượng Quan Hoành trong những Chí Tôn khác, lúc này đều trầm mặc im lặng, bọn họ phức tạp nhìn

Mạnh Hạo, lúc này, Mạnh Hạo dùng lời nói, dùng hành động nói cho bọn họ biết cái gì gọi là bá đạo!

Thiếu niên áo bào vàng bỗng nhiên cười, tiếng cười mang theo dữ tợn, quanh quẩn thiên địa, hắn chậm rãi đứng lên từ trên tế đài, lúc ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, nụ cười càng thêm rét lạnh.

- Giết Chí Tôn thứ sáu cùng Chí Tôn thứ tám, ngươi bây giờ là muốn đến giết ta? Thiếu niên áo bào vàng đứng dậy, bầu trời biến sắc, gió nổi mây phun, bốn phía bốn phương tám hướng méo mó, một luồng gió lốc ầm ầm ngưng tụ, khuếch tán vạn dặm, từ xa xa nhìn lại, trong vạn dặm này cuồng phong ngập trời.

Bốn phía mọi người Thương Mang Phái kia, lúc này đều ngưng trọng, từng người một lùi về sau, không muốn đến gần thiếu niên áo bào vàng bạo nộ lúc này.

Bọn họ biết Kim Vân Sơn cửu nguyên đỉnh phong này, người này nhìn như thiếu niên, nhưng trên thực tế năm tháng tu hành không xê xích bao nhiêu với chưởng giáo Chí Tôn.

Vả lại tính tình vui vẻ nổi giận bất thường, tàn nhẫn cực hạn, hắn càng cười càng bày tỏ phẫn nộ ngập trời.

- Đích thực có suy nghĩ này. Mạnh Hạo thản nhiên nói.

Thiếu niên áo bào vàng nghe lời nói này, như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, ngửa mặt lên trời cười to, khi bầu trời xuất hiện vô số sấm sét, nổ vang bốn phương tám hướng, thiếu niên áo bào vàng đột nhiên bước ra,trực tiếp hóa thành vô số tàn ảnh, hư vô chứa hắn cùng Mạnh Hạo, trong giờ phút này giống như tan vỡ, xuất hiện vô số khe nứt.

Dường như thiếu niên áo bào vàng kia tốc độ quá nhanh, hư vô đều không thể tiếp nhận, xuất hiện vỡ vụn, trong chớp mắt, thiếu niên áo bào

vàng liền xuất hiện trước người Mạnh Hạo.

- Chó nhà có tang của Liên gia còn không có mà dám đến khiêu khích bổn tôn! Thiếu niên áo bào vàng nhấc tay lên, chỉ về ngực Mạnh Hạo.

Cái chỉ này bùng phát tu vi cường hãn cửu nguyên đỉnh phong của hắn, không ẩn tàng chút nào, cũng không có nửa điểm khinh địch, thiếu niên áo bào vàng này vừa ra tay chính là toàn lực.

Hắn nhìn như phẫn nộ, nhưng trên thực tế cũng đã không chế tốt tâm tình của mình, hắn nhìn thấu Mạnh Hạo đánh chết Chí Tôn thứ tám trước mặt mình là để suy nghĩ mình xuất hiện biến hóa, nếu như xuất hiện, tu sĩ với trình độ này đều có thể chuyển hóa!

Cho nên, mới vừa rồi hắn nói câu nói kia để rối loạn tâm Mạnh Hạo.

Ngay khi ngón tay hắn đến gần, thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, nâng tay lên, vung tay áo, lập tức căn nguyên thần hỏa bùng phát ầm ầm, cũng có cấm pháp dao động, còn ẩn chứa lực lượng thân thể Mạnh Hạo, khiến cho tay áo vải Mạnh Hạo dài ra, thân thể Mạnh Hạo chấn động, liên tục lùi về sau, lúc ngẩng đầu, sát khí trong mắt thiếu niên áo bào vàng kia rõ ràng, nhưng lại không lùi về chút nào, lần nữa tới gần.

- Cửu nguyên đỉnh phong... quả nhiên sắc bén. Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra chiến ý, thân thể vụt qua, lần nữa chạy ra, trong chớp mắt, mọi người bốn phía nhìn thấy Mạnh Hạo cùng thiếu niên áo bào vàng này trực tiếp tranh đấu cùng một chỗ.

Tiếng động rầm rầm ngập trời, thân ảnh Mạnh Hạo quỷ mỵ, khi thì ngưng tụ khí phách, cưỡng ép đánh chết, mà quỷ dị không thay đổi, giống như làn khói, một lát sau, ý hung tàn nổi lên, giống như hung thú tuyệt thế.

Thiếu niên áo bào vàng xuất thủ chính là lực lượng cửu nguyên đỉnh

phong, mặc dù không phải thần thông vô biên gì nhưng với tu vi cùng thân thể hắn, hết thảy khí tinh thần đều là đỉnh phong cực hạn của cửu nguyên, rõ ràng là đại viên mãn, khi ra tay dường như thiên địa đều chấn động.

Chớp mắt, hai người đã đối kháng nhau trăm ngàn lần, trong tiếng nổ vang, khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, thân thể lùi về sau, còn thiếu niên áo bào vàng kia cũng sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn Mạnh Hạo có sát khí mãnh liệt hơn, đối với chiến lực của Mạnh Hạo hắn cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn, có thể đánh chết Chí Tôn thứ sáu và thứ tám, tự nhiên cũng không phải cửu nguyên tầm thường.

- Không tự lượng sức! Thiếu niên áo bào vàng hừ lạnh, sát khí trong mắt lóe lên, nhấc tay lên, đột nhiên toàn thân hắn ánh sáng vàng vô tận, giống như từng gai vàng bén nhọn, trong chớp mắt khuếch tán ầm ầm ra bốn phía.

Nhìn kỹ những thứ này giống như không phải gai bén nhọn mà là từng quầng sáng vàng, thiếu niên áo bào vàng này trong chớp mắt biến thành mặt trời vàng, mặt trời này vây quanh bốn phía thân thể hắn, càng ngày càng vô tận, ngay lập tức đã long trời lở đất, dường như trở thành mặt trời thế giới này! !

- Kim Dương Đạo, Thiên Tôn Pháp! Thiếu niên áo bào vàng nâng hai tay lên, vung mạnh, lực lượng bốn phía thiên địa, khí tức Thương Mang trong nháy mắt ngưng tụ ầm ầm đến bốn phương tám hướng, khí thế kinh thiên trên người hắn làm từng người Thương Mang Phái thần sắc đều ngưng trọng, lùi về một chút lần nữa, không muốn bị liên lụy vào.

Ngay khi mọi người lùi về, hai tay thiếu niên áo bào vàng bấm quyết, đẩy về phía ngoài, “ầm” một tiếng, mặt trời vàng chung quanh hắn không ngờ trực tiếp vặn vẹo, hóa thành... phi kiếm màu vàng không thể đếm xuể!

Nhiều phi kiếm này, lúc này những người thấy được, da đầu đều tê dại, những Chí Tôn cửu nguyên khác tốt hơn một chút, nhưng những bát nguyên kia đều phải hít sâu.

Phi kiếm này nhiều chừng mấy trăm triệu! !

Mấy trăm triệu phi kiếm này xuất hiện từ trong mặt trời màu vàng, vây quanh bốn phía, tạo thành cảnh tượng long trời lở đất, dường như mặt trời lúc trước là do mấy trăm triệu phi kim này hợp thành.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1785: Xé Trời

Lúc này, thiếu niên áo bào vàng khóe miệng lộ ra âm lãnh, nâng hai tay lên, mấy ức phi kiếm đồng loạt bay lên không, theo hai tay của thiếu niên áo bào vàng đồng thời rơi xuống, hướng về Mạnh Hạo.

Mấy ức phi kiếm kia, toàn bộ truyền ra vô số kiếm ngân chấn động. Mấy kiếm ngân của những ức phi kiếm này dung hợp cùng một chỗ, lập tức trở thành sóng âm khiến thiên địa phải hoảng sợ, cuốn lên bầu trời, trong khoảnh khắc chạy thẳng tới chỗ Mạnh Hạo... Chỉ nháy mắt đã đến.

Khi nhìn lại, cả bầu trời đều là phi kiếm. Vô số kiếm kia, vô số ánh sáng, dường như đem Mạnh Hạo bao phủ ở bên trong, muốn chia năm xẻ bảy!

Trong tiếng nổ "ầm ầm", mấy ức phi kiếm che phủ bầu trời, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Một cảm giác nguy cơ từ trong lòng Mạnh Hạo hiện ra. Nhưng hắn không để ý, ngược lại chiến ý trong mắt càng mãnh liệt hơn. Hắn cần chiến đấu, cần chiến đấu cùng cường giả. Chỉ có chiến thắng từng cường giả, tự thân hắn mới có thể tăng tốc lột xác.

Gần như vào khoảnh khắc mấy ức phi kiếm này tới gần, thân thể Mạnh Hạo đột nhiên xuất hiện ánh sáng xanh, rồi hóa thành ánh sáng đen. Thân ảnh của hắn biến mất, rồi lại xuất hiện giữa không trung, là một con chim đại bàng màu đen!

Đại bàng này thân thể nhoáng lên một cái, bỗng nhiên bành trướng. Trăm trượng, nghìn trượng, mười ngàn trượng, trong chớp mắt đại bàng Mạnh Hạo hóa thân thành đã khổng lồ lên mười ngàn trượng, phát ra một tiếng gào thét kinh thiên, tất cả lông vũ toàn thân, trong chớp mắt đồng loạt tách ra khỏi thân thể, vây quanh bốn phía. Lông vũ rất nhiều, mặc dù

không đến mấy ức, nhưng cũng đến một triệu!

Một triệu lông vũ sau khi xuất hiện lập tức vây quanh lẫn nhau, cấp tốc xoay tròn, trở thành một cỗ gió lốc. Thân thể Mạnh Hạo mạnh mẽ chạy thẳng tới chỗ mấy ức phi kiếm kia.

Qua lại lẫn nhau, trong nháy mắt đụng chạm, tiếng sấm ngập trời. Bầu trời vỡ vụn, thiên hải sụp đổ, mấy ức phi kiếm kia nổ vang. Đại bàng do Mạnh Hạo hóa thân thành cùng với gió lốc lông vũ bốn phía, giống như là thuyền cô độc trong biển động, không ngừng đánh sâu xuống. Những phi kiếm kia va chạm, không ngừng vỡ vụn, không ngừng sụp đổ.

Nhưng gió lốc lông vũ này, cũng nhanh chóng giảm bớt. Đúng lúc này, Mạnh Hạo bỗng nhiên gầm nhẹ, một ngụm bản mạng khí tức theo tiếng hô tản ra, dung nhập vào trong mỗi một phiến lông vũ.

- Điệu Vong, Phân Thần! Mạnh Hạo lập tức lên tiếng thi triển. Trong tạo hóa của Thủy Đông Lưu, thu được thần thông của Thủy Đông Lưu.

Thần thông này không có quá nhiều lực sát thương, nhưng lại khiến thần thức Mạnh Hạo lúc này trực tiếp hóa thành một triệu phần, dung nhập vào trong mỗi một phiến lông vũ ở bốn phía.

Trong chớp mắt, một triệu lông vũ này toàn bộ run rẩy, lập tức bành trướng, điểu đầu cùng thân thể không ngờ... đều hóa thành chim đại bàng!

Mỗi một phiến lông vũ, đều hóa thành một con chim đại bàng, công phu biến hóa nhanh chóng. Một triệu lông vũ bao quanh bốn phía này, liền trở thành một triệu đại bàng, hướng đến khắp nơi ầm ầm khuếch tán lẫn nhau tạo thành gió lốc, lập tức lại khuếch trương gấp ngàn lần. Từ xa nhìn lại, giống như là muốn bao phủ bầu trời che lấp đại địa!

Mấy ức phi kiếm kia, giờ khắc này nổ ầm ầm, đụng chạm lần nữa, cả bầu

trời đều là đại bàng, đều là phi kiếm, lần lượt thay đổi, giống như đem cả bầu trời này hóa thành chiến trường!

Một màn thần thông quả là khó có thể hình dung, khiến nhiều người rung động. Trong mắt rất nhiều người, có lẽ, đây mới là thuật pháp, đây mới là thần thông, một triệu đại bàng, đối kháng với tỉ tỉ phi kiếm!

Phi kiếm rất nhiều, chiếm ưu thế hơn. Nhưng đại bàng sắc bén, thường thường cần trên trăm phi kiếm mới phá vỡ nát được một con!

Cả bầu trời đều nổ vang, giống như một cuộc chiến tranh chân chính. Tại giữa hai người chợt có biến hóa, thân ảnh Mạnh Hạo huyễn hóa ra, phun ra máu tươi, nhưng thần sắc lại dữ tợn. Khi nhấc tay lên, lập tức trong tay hắn xuất hiện một bức họa!

Chính là phong ấn Chí Tôn thứ sáu, tạo thành tranh vẽ. Lúc này Mạnh Hạo không chần chờ chút nào, trực tiếp cầm bức tranh này, một phát xé mở!

Sau khi xé mở bức vẽ, xuất hiện không phải Chí Tôn thứ sáu, mà là sinh mệnh của hắn. Tu vi của hắn, căn nguyên của hắn, thần hồn của hắn và hết thảy chỉ trong một cái chớp mắt này khuếch tán bốn phương tám hướng, bị một triệu đại bàng kia đồng loạt hút lấy,sau khi bị hấp thu toàn bộ, không ngờ... nứt ra một lần nữa!

Bầu trời nổ vang, thế giới chấn động, mọi người Thương Mang Phái ở bốn phía, toàn bộ hít ngược một hơi. Trên bầu trời, truyền ra một trận nổ vang mạnh nhất từ khi khai chiến tới nay. Khi tiếng vang hạ xuống, tất cả đại bàng đều tan vỡ, mà mấy ức phi kiếm kia, giờ khắc này cũng đều nổ vang, vỡ vụn toàn bộ!

Nhìn từ đàng xa, có thể thấy được theo những phi kiếm vỡ vụn, mặt trời màu vàng kia cũng tan thành mảnh nhỏ, trong phút chốc đã trực tiếp nổ tung, tạo thành một phiến đánh sâu vào, quét ngang bầu trời mặt đất.

Tại lần đánh sâu vào trong này, Mạnh Hạo thân thể giằng co lui về phía sau. Sắc mặt hắn tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng ánh sáng trong mắt so với trước còn sáng hơn, nhìn chằm chằm bên trong nơi bị đánh sâu vào. Thời khắc này sắc mặt hắn khó coi, thậm chí khóe miệng cũng có máu tươi tràn ra!

Thiếu niên áo bào vàng Kim Vân Sơn lúc này tâm thần chấn động mãnh liệt hơn trước. Mặc dù hắn phán đoán, Mạnh Hạo có chiến lực cường hãn, nhưng lại không nghĩ rằng, không ngờ cường hãn đến mức cùng mình đánh ở nơi này, có thể chinh chiến đến trình độ như vậy.

Phải biết, hắn là cửu nguyên đỉnh phong, là đại viên mãn. Tu vi như thế nếu bạo phát ra chiến lực, có thể nghiền ép hết thảy cửu nguyên!

Chẳng những hắn ở nơi này chấn động, mọi người Thương Mang Phái bốn phía cũng đều tâm thần khiếp sợ.

- Đây là muốn phong thánh sao... Thương Mang Tinh ta, mạnh nhất là bốn vị cửu nguyên đỉnh phong, nhưng hôm nay, Chí Tôn thứ chín này, không ngờ có thể kháng lại Kim Vân Sơn!

- Trước mấy phi kiếm Thiên Tôn Pháp, nếu đổi lại là ta, chưa chắc có thể tiếp nhận... Khi mọi người đang kinh hãi, thiếu niên áo vàng ngửa mặt ngửa mặt lên trời cười to.

Tiếng cười lạnh như băng, thần sắc dữ tợn, trong mắt hắn nhảy lên sát cơ mãnh liệt, đã hóa thành sát khí.

- Đã bao nhiêu năm, ngươi là người đầu tiên. Không phải cửu nguyên đỉnh phong, lại khiến ta phải thi triển thần thông thần thức thứ hai, Mạnh Hạo... sau khi ngươi bỏ mình, cũng có thể mỉm cười. Thiếu niên áo vàng trong mắt lộ ra ánh sáng màu vàng, hai tay hắn bỗng nhiên nâng lên, một cỗ lực lượng khó có thể hình dung, ầm ầm từ trên người hắn bộc phát ra,

rồi sau đó không ngờ bị nén ép!

Dưới sự nén ép kia, khí tức kinh khủng càng lúc càng kinh người hơn. Cẩn thận nhìn kĩ, có thể thấy được hắn đã đem hết tu vi, nén ép lại trên hai tay của hắn!

Khiến cho hai tay hắn, triệt để trở thành màu vàng, dường như không còn là bàn tay của tu sĩ, mà trở thành vàng rồi!

- Một thức thần thông này, là năm đó đi học từ Tiên Thần đại lục, tên là... xé trời! Thiếu niên áo bào vàng hai tay nâng lên, hướng về khu vực Mạnh Hạo, bỗng nhiên cách không hung hăng xé một cái!

“Ầm” một tiếng, bầu trời run rẩy. Cặp mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên co rút lại, hắn cảm nhận được khoảnh khắc hai tay đối phương xé một phát, hư vô bốn phía của mình không ngờ hóa thành một ràng buộc nào đó không thể nhìn thấy, cưỡng ép, để mình cùng hư vô này dung hợp chung một chỗ.

Rồi sau đó, một cỗ đau nhói kịch liệt từ trên người hắn truyền đến. Hư vô chung quanh hắn, phát ra chi âm ngập trời, không ngờ vào giờ khắc này, trực tiếp bị xé mở tạo thành một đạo khe nứt khổng lồ. Khe nứt này nổ vang, tiếp đó, lực lượng xé rách tinh không, bắt đầu xé rách Mạnh Hạo!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1786: Đồ Ma

Nguy cơ ngay trước mắt, Mạnh Hạo đột nhiên nâng tay lên, đánh một quyền về phía trước.

Chính là Diệt Sinh!

Một quyền này đánh ra không thể rung chuyển được hư vô. Mạnh Hạo liền sau đó đánh ra quyền thứ hai – Nhập Ma, cho đến quyền thứ ba là Sát Thần. Ba quyền kinh thiên động địa, thoạt nhìn thì đánh lần lượt nhưng lại quỷ dị đồng thời bộc phát, nổ vang bốn phương, khiến hắn đang trong trạng thái bị cưỡng ép sáp nhập vào hư vô giờ khắc này cắt đứt, trực tiếp tách rời khỏi hư vô.

Gần như ngay khoảnh khắc hắn tách ra, hư vô phía sau hắn liền sụp đổ, hoàn toàn bị xé mở.

Theo sự xé rách của hư vô, một luồng lực lượng cuồng bạo lại nổi lên, xuất hiện bốn phía Mạnh Hạo, vẫn là… lực lượng xé trời.

Dường như nếu không xé rách Mạnh Hạo quyết không bỏ qua.

Mạnh Hạo lại né tránh nhưng lực lượng xé rách này không ngừng đuổi theo như hình với bóng khiến cho hư vô bốn phía xung quanh Mạnh Hạo sụp xuống, tan vỡ, dần dần làm cho hắn dường như không còn chỗ tránh né.

Một màn này khiến cho đám người Thượng Quan Hoành đều hít ngược một hơi dài, thần sắc vô cùng ngưng trọng. Bọn họ không phải là chưa từng thấy qua tu sĩ cửu nguyên đỉnh phong xuất thủ nhưng mỗi lần thấy được đều làm bọn họ cảm thấy được sự yếu đuối của bản thân.

Mắt thấy Mạnh Hạo không còn chỗ để tránh, thiếu niên mặc áo bào vàng thanh âm mang đầy sát ý, truyền khắp bốn phương tám hướng.

- Còn không chết! Lời của hắn vừa ra, hai tay tràn đầy ánh sáng lại tiếp tục xé trời.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", nguy cơ sinh tử trong nháy mắt bạo phát. Nguy cơ ngay trước mắt, Mạnh Hạo lại không chút sợ hãi, ngược lại mượn tình thế sống chết này mà tự mình kích thích truyền thừa thu được từ Thủy Đông Lưu.

"Sát Thần tam quyền vẫn chưa đủ, ta cần… quyền thứ tư. Thậm chí là… quyền thứ năm!" Trong phút chốc, vô số ý nghĩ quay vòng trong đầu Mạnh Hạo. Cùng lúc đó, mắt hắn thoáng hiện ánh sáng.

"Một quyền Diệt Sinh, quyền hai Xá Thân, quyền ba Sát Thân, như vậy quyền thứ tư hắn là… Đồ Ma!"

"Ma như đêm tối, Đồ Ma Quyền, như xua tan đêm tối!" Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, trong đầu hắn nổi lên thần thông của Chí Tôn thứ sáu, rồi lại nổi lên những cảm ngộ của mình những năm qua, cuối cùng, kết hợp với truyền thừa của Thủy Đông Lưu cùng một chút thuật pháp, dần dần, một hình dáng xuất hiện ngay trong đầu hắn.

Không kịp nghĩ nhiều, hư vô chung quanh hắn lại một lần nữa bị xé rách trong nháy mắt. Mạnh Hạo nâng tay lên, hung hung nắm chặt thành quyền!

- Quyền thứ tư. Đồ Ma! Mạnh Hạo gầm nhẹ, tay bỗng nhiên đánh xuống. Chỉ trong nháy mắt, quyền thứ tư đánh ra, quả đấm của hắn tán ra sóng gợn màu đen, sóng gợn này nhanh chóng khuếch tán khắp bốn phía, sáp nhập vào hư vô, không ngờ lại khiến cho bốn phương tám hướng xung quanh hắn tại một sát na này, trực tiếp trở thành đêm tối!

Hoàn toàn đen như mực. Đột nhiên, trong quả đấm của hắn, lại sản sinh ra ánh sáng!

Đó không phải là ánh sáng trắng mà là ánh sáng đỏ, giống như là đẩy lớp da của đêm tối, làm lộ ra máu thịt của đêm tối. Mạnh Hạo thời khắc này mới cảm ngộ được quyền thứ tư – Đồ Ma!

Không phải là lấy lực lượng của mặt trời mới mọc đi xua tan đêm tối, mà là lột đi lớp da của đêm tối, lộ ra máu thịt của đêm tối. Như thế, cũng được coi là giết!

Trong tiếng nổ "ầm ầm", ánh sáng tản mạnh ra. Nơi nó đi qua, đêm tối như bị lột da khiến cho mọi người kinh hãi không thôi. Rồi cả đêm tối tan vỡ, cả chi pháp xé trời của thiếu niên áo bào vàng kia cũng chỉ trong chớp mắt trực tiếp trở nên tán loạn. Mà lúc quyền thứ tư của Mạnh Hạo rơi xuống, ánh sáng vàng trên hai tay thiếu niên áo bào vàng không ngờ lại như bị đoạt đi, bị lột da!

Tiếng nổ vang vọng, thiếu niên áo bào vàng phát ra âm thanh thê lương. Hai tay của hắn run rẩy, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể theo bản năng lui về phía sau. Hắn ngẩng đầu, trong mắt hắn thậm chí lộ ra một tia không thể tin.

"Đây là thần thông gì?" Trong lòng hắn hoảng sợ, lực lượng xé trời này là một đòn sát thủ của hắn. Ngày thường tuy rằng không phải là không bị người khác phá giải, nhưng cách phá giải trước mắt này, quả thật là lần đầu!

Lúc trước là bị cưỡng ép mà vỡ nát. Nhưng giờ này, dường như là bản chất của nó trực tiếp bị phá giải, ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Gần như ngay lúc thiếu niên áo bào vàng lui về sau, Mạnh Hạo từ trong hư vô đen như mực đi tới. Trên người của hắn chiến ý ngập trời, trong mắt hắn ánh sáng đỏ lóng lánh. Hắn cất bước, mỗi một bước rơi xuống

đều làm cho hư vô bốn phía phải chấn động.

- Ngươi đã thi triển thần thông mấy lần, giờ đến lượt ta. Mạnh Hạo vừa nói vừa nâng tay lên chỉ về phía thiếu niên áo vàng. Dưới chỉ tay của hắn, Phong Yêu nhất mạch cấm pháp bỗng nhiên được thi triển, đó chính là đệ bát cấm!

Cấm pháp này khiến không gian lập tức như bị giam cầm. Sắc mặt thiếu niên áo bào vàng biến đổi, đáy lòng của hắn lần đầu xuất hiện một mối nguy cơ mãnh liệt. Nguy cơ này chính là đến từ thần thông do Mạnh Hạo thi triển ra.

Không chần chừ chút nào, thiếu niên áo bào vàng ánh mắt lộ ra tinh mang. Hắn vô cùng quyết đoán, cắn mạnh chót lưỡi, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi trước mặt hắn nhanh chóng hóa thành lạc ấn, bay ra sau, trực tiếp rơi vào trên mi tâm của hắn.

“Ầm” một tiếng, một luồng khí tức long trời lở đất từ trên người thiếu niên áo vàng bộc phát ra. Chung quanh hắn bất ngờ xuất hiện vô số sấm sét, từng đạo tia chớp đột nhiên xuất hiện. Những tia chớp kia, đều có màu vàng!

Đây là lôi màu vàng, cũng chính là kiếp màu vàng!

Cùng lúc đó, cổ văn màu máu dường như mang theo một khí tức cổ xưa, ẩn chứa năm tháng vô tận, dường như là trước cả lúc thời gian được sinh ra, chỉ trong nháy mắt không ngờ lại điều động lực lượng Thương Mang bên ngoài Minh Cung, khiến cho bầu trời cuồn cuộng, từng tầng sương mù rầm rầm phủ xuống.

Mà ở bên ngoài Minh Cung này, có thể thấy được Thương Mang trong phạm vi xung quanh hắn chỉ trong chớp mắt đồng loạt cuồn cuộng, hướng về Minh Cung rồi ngưng tụ lại.

Tức thì, Thương Mang như bị cưỡng ép xé mở ra vách ngăn. Sương mù phía sau thiếu niên áo bào vàng lập tức cuồn cuộn, ngưng tụ thành một tia chớp màu vàng!

- Căn nguyên thứ chín của ta là Thương Mang lôi kiếp. Là lôi kiếp do ta bao nhiêu năm qua cảm ngộ được, cắn nuốt Thương Mang mà thành. Thậm chí nếu ta Siêu Thoát, trở thành Đạo Nguyên, ta liền có thể hóa thân vào Thương Mang lôi kiếp. Từ này về sau vô số tồn tại trong Thương Mang này đều phải kính sợ lôi kiếp của bổn tôn! Thiếu niên áo bào vàng bỗng nhiên lên tiếng, hắn vung hai tay lên, chung quanh hắn, lôi kiếp càng ngày càng nhiều, trong tiếng nổ "ầm ầm", cuồn cuộn ra bốn phía, tản ra khí tức của căn nguyên thứ chín!

Cặp mắt Mạnh Hạo co rút lại, hắn cảm nhận được căn nguyên thứ chín cường hãn của thiếu niên áo bào vàng này, thậm chí cũng cảm nhận được một sự kinh khủng mơ hồ. Dường như hắn cảm nhận được trên sấm sét kia, mơ hồ tồn tại một chút ý chí!

Hắn không biết tại sao, trong chớp mắt này, trong đầu hắn lại hiện lên bích họa trên lối đi trong lòng đất, lại nghĩ tới hình ảnh của… một chỉ tay La Thiên diệt thế!

Mà giờ này, cùng với ngón tay sấm sét, Mạnh Hạo thấy được ngón tay La Thiên trong hình. Tuy rằng không giống nhau, nhưng lại có khí tức tương tự!

- Lôi kiếp giáng, giết cửu nguyên! Thiếu niên áo bào vàng ngửa mặt lên trời cười ta, hắn nâng hai tay lên đẩy mạnh về phía Mạnh hạo. Lập tức căn nguyên thứ chín của hắn taojt hành Thương Mang chi lôi đang gầm thét, vô số tia chớp ngưng tụ, bất ngờ hóa thành một ngón tay long trời lở đất màu vàng, cuốn theo sương mù trong nháy mắt lao về phía Mạnh Hạo.

Mặt đất run rẩy, bầu trời tắt sáng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1787: Cấm Phong Diệt Thế Chỉ

Sấm sét vốn là căn nguyên đơn giản nhất. Có rất nhiều cường giả Đạo Cảnh cảm ngộ đạo căn nguyên đầu tiên là lôi căn nguyên vì căn nguyên này khá đơn giản, cho nên có thể cảm ngộ dễ dàng hơn một chút. Tuy nhiên, uy lực của lôi căn nguyên lại rất bất phàm cho nên trong tinh không mênh mông này, không chỉ riêng Sơn Hải Giới mà ngay cả thế giới của hắn cũng có rất nhiều tu sĩ Đạo Cảnh cảm ngộ căn nguyên lôi.

Mà thiếu niên áo bào vàng Kim Vân Sơn ngày lại biến căn nguyên lôi thành căn nguyên thứ chín cực kỳ quan trọng, cũng chính là phượng mao lân giác. Điều này vô cùng hiếm thấy.

Bởi vậy mới có thể thấy, ý đồ thiếu niên áo bào vàng này cực lớn.

Như hắn nói, căn nguyên thứ chín mà hắn cảm ngộ được mặc dù là căn nguyên lôi nhưng cũng không phải là sấm sét tầm thường mà là kiếp. Đó chính là Thương Mang lôi kiếp. Dựa theo phán đoán của hắn, một khi hắn Siêu Thoát trở thành Đạo Nguyên Cảnh, tự thân thành đạo, hắn có thể thay thế Thương Mang, nhập chủ lôi kiếp!

Lúc đó, hắn sẽ vô cùng cường hãn, trình độ đạt tới một cảnh giới khó tin. Tuy rằng đây hết thảy chỉ là suy đoán, nhưng hắn chắc chắn rằng, một khi tự mình Siêu Thoát hắn có thể làm được như vậy.

Thời khắc này, lúc hắn đối mặt với Mạnh Hạo, cảm nhận được sự cường hãn của Mạnh Hạo cùng với sự quỷ dị của Phong Yêu cấm pháp, thiếu niên áo bào vàng không một chút chần chừ, lập tức lựa chọn thi triển căn nguyên thứ chín!

Ngưng tụ vô số lôi kiếp chỉ trong một sát na này đồng loạt đánh ra, hóa thành một chỉ tay lôi kiếp, phá vỡ bầu trời, khiến người ta không khỏi chấn động. Dường như một phần Thương Mang cũng sáp nhập vào ngón tay này, dường như địch nhân của nó cũng chính là địch nhân của Thương Mang!

Trong tiếng nổ "ầm ầm", ngón tay này mang theo uy nghiêm vô thượng một đường xé rách tinh không, xông về phía Mạnh Hạo. Bầu trời vỡ vụn, đằng vân giá vũ. Cùng lúc ngón tay dữ tợn đang tới gần, hai tay Mạnh Hạo bấm quyết thi triển các loại cấm pháp.

- Đệ thất cấm! Đệ thất cấm bỗng nhiên bạo phát, cùng với lực lượng của đệ bát cấm lúc trước tản ra khắp bốn phía, dường như muốn giam cầm ngón tay này. Mơ hồ, lực lượng đó tạo thành hai sợi tơ, quấn một vòng quanh ngón tay kia!

Bát cấm quy nhất, giờ này Mạnh Hạo cùng với tu vi và chiến lực của hắn có thể thi triển thần thông mạnh nhất. Thời khắc này, thiên địa nổ vang, hư vô rung động, ngón tay kia mang theo diệt thế chi uy, đánh sâu vào Mạnh Hạo.

Toàn thân Mạnh Hạo nổ vang, máu tươi phun ra. Dường như không gian lúc này mang theo một luồng khí thế, hết sức nghiền ép hắn. Thân thể Mạnh Hạo run lên, lập tức lui về phía sau. Mỗi một bước lui của hắn đều khiến hư vô vỡ vụn, mặt đất sụp đổ.

- Chết! Thiếu niên áo bào vàng gầm nhẹ, uy áp càng thêm mãnh liệt. Ngón tay sấm sét từ trời hướng về phía Mạnh Hạo, đánh xuống.

Cặp mắt Mạnh Hạo đỏ thẫm, từng hình ảnh trên bích họa một lần nửa hiện lên. Nhưng giờ khắc này hắn không còn suy nghĩ được nữa, nguy cơ đã ngay trước mắt, hai tay hắn bấm quyết thi triển cấm pháp.

- Đệ lục cấm!

- Đệ ngũ cấm!

Ngón tay cách Mạnh Hạo chừng mười ngàn trượng. Nhưng chỉ trong nháy mắt, đột nhiên "ầm" một tiếng, đệ lục cấm, đệ ngũ cấm đồng thời phủ xuống ngón tay kia. Trong tiếng nổ "ầm ầm", hai đạo cấm pháp ngưng tụ thành hai sợi tơ, tung hoành không gian cùng với sợi tơ của đệ thất, đệ bát cấm, quấn quanh ngón tay này!

Mà lúc này, khoảng cách giữa ngón tay và Mạnh Hạo càng lúc càng ngắn. Trong mắt Mạnh Hạo, ngón tay càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần. Vào giờ khắc này, lực lượng diệt thế bộc phát ra khuếch tán khắp bốn phương, thậm chí thay thế cả bầu trời. Dường như trên bầu trời, cùng chỉ còn lại một ngón tay lôi kiếp!

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, chung quanh hắn bị phong tỏa. Mặt đất dưới chân hắn vỡ nát, hư vô bốn phương tám hướng thời khắc này trở thành như trở thành hắc động. Nhưng hắn vẫn không lùi bước, hai tay liên tục bấm quyết, tiếp tục thôi phát cấm pháp. Trong nháy mắt, đệ tứ cấm cùng đệ tam cấm lần lượt xuất hiện ngay trên ngón tay, hóa thành hai sợi tơ tiếp tục quấn quanh ngón tay. Thời khắc này, ngón tay kia đã bị sáu sợi tơ vây quanh, những sợi tơ này lần lượt thay đổi lẫn nhau, dường như mơ hồ tạo thành một cái lưới lớn!

"Ầm" một tiếng, thân thể Mạnh Hạo từ giữa không trung rơi xuống mặt đất khiến một khoảng đất lớn sụp xuống. Mà ngón tay kia lúc này chỉ cách hắn có hai ngàn trượng!

Ngón tay này có thể thay thế tinh không, lúc rơi xuống, chỉ cố tình nhắm vào một mình Mạnh Hạo. Những người khác ở đó đều không bị ảnh hưởng.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", ngón tay này một lần nữa phủ xuống, lúc này chỉ cách Mạnh Hạo một ngàn trượng, Thời khắc này, đệ nhị cấm xuất

hiện, một lần nữa hóa thành sợi tơ, khiến cho tấm lưới lớn trên ngón tay này thoạt nhìn dày đặc hơn.

Xương cốt cả người Mạnh Hạo phát ra âm thanh kẽo kẹt. Nhưng hắn vẫn gắt gao ngẩng đầu như cũ, trong mắt mang theo băng hàn cùng sát cơ. Yêu khí trong cơ thể hắn vốn bị ẩn tàng nhưng vào giờ khắc này lại toàn diện bộc phát khiến cho con ngươi của hắn, chỉ trong một lúc hóa thành màu đỏ. Một luồng khí tức, giống như tiên nguyên lại không phải tiên, trái ngược với ma nhưng dường như lại có liên hệ, ầm ầm bộc phát.

Đó là yêu khí!

Yêu khí này vừa tản ra đã khiến cho Thương Mang ý trên chỉ tay kia dường như cũng lập tức sôi trào, làm cho tầng mặt đất thứ nhất dường như hơi chấn động, mơ hồ có một chút biến hóa.

Cụ thể là biến hóa gì, Mạnh Hạo cũng không có thời gian quan sát. Thời khắc này, thần sắc hắn dữ tợn, hắn ngẩng đầu nhìn ngón tay, cười ha hả, nụ cười kia mang theo cuồng ngạo, sát khí cùng với khoa trương

Khí tức tràn ra khiến thiếu niên áo bào vàng chẳng biết tại sao đáy lòng lại lộp bộp một tiếng. Chẳng những hắn, mà mọi người xung quanh cũng đều là tâm thần rối rít không giải thích được, ai nấy đều bất an.

Cũng chính vào lúc này, Chí Tôn chưởng giáo trên tế đàn đột nhiên mở mạnh hai mắt. Hai mắt vừa mở, lão lập tức lên tiếng, thanh âm ầm ầm truyền ra.

- Kim Vân Sơn, đủ rồi

- Hôm nay, cho dù là ai cũng không ngăn được Kim mỗ diệt sát người này. Thương Mang lão đạo, ta không tin lão không cảm giác được, mấy người chúng ta ai nấy đều có thể phát hiện sát khí đối với người này từ Minh Cung truyền ra!

- Ta giết hắn, chính là hoàn thành ý muốn của lão tổ Thương Mang. Thiếu niên áo bào gầm nhẹ, tay bấm quyết, tu vi không tiếc cạn kiệt một lần nữa bạo phát. Ngón tay kia "ầm" một tiếng, trực tiếp vượt qua hơn một ngàn trượng, khoảng cách với Mạnh Hạo lúc này chỉ còn 50 trượng. Đột nhiên, ngón tay nhấn xuống!

Toàn thân Mạnh Hạo tràn ngập máu tươi. Hắn vẫn run rẩy như cũ đứng ở đó, ánh mắt lộ ra ánh sáng đỏ cùng với vẻ điên cuồng. Chỉ trong nháy mắt, ngón tay gần như sắp phủ xuống.

- Đệ nhất cấm! Mạnh Hạo gầm nhẹ, đệ nhất cấm rốt cuộc cũng phủ xuống ngón tay kia, ngưng tụ thành sợi tơ quấn quanh nó!

Thời khắc này, những sợi tơ do tám đạo cấm pháp tạo nên hóa thành tấm lưới lớn!

Mạnh Hạo chờ chính lúc này. Hắn nâng hai tay lên, trong mắt mang theo chiến ý. Từ đầu đến cuối, hắn đều không có sợ hãi chút nào, cũng không có nửa điểm muốn rút lui. Ý muốn giết thiếu niên áo bào vàng này không hề giảm.

- Bát cấm, quy nhất! Hai tay Mạnh Hạo bấm quyết đột nhiên vung lên, lập tức tám sợi tơ trên ngón tay kìa lần lượt thay đổi hợp thành một tấm lưới lớn. Chỉ trong một sát na, tấm lưới kia co rút lại với lực độ vô cùng lớn, dường như muốn tách rời hết thảy tồn tại, bất kể là lôi kiếp hay Thương Mang, bất kể là máu thịt hay thần hồn đều phải bị tách rời.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", bát cấm bạo phát, yêu khí trong cơ thể Mạnh Hạo cũng trong chớp mắt ầm ầm bộc phát, rót vào trong cấm phát khiến choa tám sợi kia dường như trở thành một vật sắc bén nhất trong trời đất, thoáng cái… đã xuyên thủng ngón tay kia. Lúc đó, ngón tay chỉ cách đỉnh đầu Mạnh Hạo mười trượng nhưng lại bị chia năm xẻ bảy, tách rời thành vô số sấm chớp, ầm ầm vỡ nát!

- Không có khả năng! Khóe miệng thiếu niên áo bào vàng tràn ra máu tươi, thần sắc hắn lộ vẻ không thể tin cùng với hoảng sợ.

- Ngươi, chưa có tư cách giết ta! Mạnh Hạo vung tay áo, sấm chớp tản ra. Thân thể hắn mất đi trói buộc, một bước nhảy vọt lên trời, khí thế như hồng khiến thiên địa biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1788: Hư Thần Biến

Giờ khắc này, chẳng những thiếu niên áo bào vàng tâm thần rung động, ngay cả lão nhân chưởng giáo trên tế đàn, cũng bị bát cấm quy nhất chi pháp của Mạnh Hạo làm khiếp sợ.

Lão biết rõ căn nguyên thứ chín của Kim Vân Sơn là kinh khủng cỡ nào. Mặc dù là lão tự thân đối kháng, cũng nhất định phải là căn nguyên thứ chín của mình mới có thể hóa giải.

Nhưng Mạnh Hạo này, không ngờ... cho tới bây giờ cũng chưa đem căn nguyên thứ chín khai triển ra, biểu hiện cũng chỉ là bát cấm mà thôi. Điều này khiến lão giật mình, thậm chí cảm thấy Mạnh Hạo kia thật thần bí.

- Đem tám đạo cấm thế, phải gọi là tám đạo căn nguyên của hắn. Chỉ với tám đạo căn nguyên, liền có thể rung chuyển căn nguyên thứ chín của Kim Vân Sơn... Mạnh Hạo này, giống như yêu nghiệt! Lão nhân chưởng giáo hít sâu một hơi. Bất kể như thế nào lão cũng không nghĩ tới, không phải Mạnh Hạo không muốn thi triển căn nguyên thứ chín, mà căn nguyên thứ chín của hắn, vẫn chưa cảm ngộ được.

Còn có thiếu niên áo bào vàng, hắn cũng bị bát cấm của Mạnh Hạo làm khiếp sợ, cũng suy nghĩ giống lão nhân chưởng giáo. Đối với trình độ đến mức này, việc Mạnh Hạo vẫn chưa triển khai căn nguyên thứ chín, khiến trong lòng hắn mãnh liệt chấn động.

”Hắn vẫn còn đang ẩn núp!” Bốn phía, những tu sĩ Thương Mang Phái khác, mỗi một người đều hít sâu một hơi. Trận đấu pháp này, làm cho cảm quan của bọn họ đối với Mạnh Hạo vô cùng mãnh liệt, đó là sự áp đảo kinh khủng, đó là... có thể trở thành người đứng đầu Thương Mang Tinh, hoảng sợ sẽ từ bốn vị chí cao vô thượng biến thành năm vị.

- Bổn tôn không tin, giao chiến cùng ta, nhưng ngươi lại tự phụ đến mức căn nguyên thứ chín cũng không thi triển! Thiếu niên áo bào vàng sắc mặt khoảnh khắc khó xem đến cực hạn. Lúc này không hề có một nửa khinh miệt đối với chiến lực của Mạnh Hạo, mặc dù đối phương có lẽ so với chính mình thật ra yếu hơn một chút!

Nếu như thi triển căn nguyên thứ chín, cho dù là bản thân mình sợ cũng sẽ chật vật, nhưng cũng tốt hơn hiện tại, mình đã thi triển hết toàn lực, mà đối phương lại còn đang ẩn tàng.

Điều này khiến cho thiếu niên áo bào vàng trong mắt sát khí mãnh liệt hơn. Thân thể hắn nhoáng lên một cái, khoảnh khắc đã chạy vọt ra, hóa thành một luồng sáng chạy thẳng tới chỗ Mạnh Hạo. Thân ảnh Mạnh Hạo một bước nhảy vọt lên trời, hai người trong chớp mắt đã va chạm giữa không trung. Tiếng sấm vang lên ngập trời.

Mạnh Hạo hóa thân thành đại bàng, mang theo ánh sáng xanh lóng lánh, gào thét mà đi. Thiếu niên áo bào vàng phất tay, bên ngoài thân thể mặt trời tràn ngập, vô số ánh sáng vàng đánh với Mạnh Hạo.

Trong thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở, hai người đã đối kháng với nhau mấy trăm lần. Mạnh Hạo bấm quyết, lập tức bốn phía từng ngọn ngọn núi ầm ầm phủ xuống, trấn áp thiếu niên áo bào vàng.

Thiếu niên áo bào vàng hừ lạnh một tiếng, phất tay khiến thiên địa biến sắc, mặt trời tự bạo, tạo thành lực lượng hủy diệt hết thảy. Đồng thời khi ngọn núi vỡ vụn, Mạnh Hạo nơi này mạnh mẽ bấm quyết, lập tức có căn nguyên thần hỏa vô cùng khuếch tán bốn phía, đánh sâu vào, khiến hư vô giữa hai người trực tiếp vỡ nát.

Một trận chiến này có thể nói là rối loạn tinh không, rung chuyển thế giới. Mạnh Hạo cùng thiếu niên áo bào vàng giữa không trung không ngừng nổ vang, khiến mặt đất run rẩy, bầu trời vặn vẹo, mơ hồ, dường

như lực lượng của họ ngang nhau!

Tuy rằng nhìn kỹ có thể thấy được, Mạnh Hạo thỉnh thoảng khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng thiếu niên áo bào vàng cũng sắc mặt tái nhợt. Hắn tuy cường hãn hơn một chút, nhưng cũng không có cường hãn đến mức, có thể trực tiếp nghiền ép Mạnh Hạo.

- Chết tiệt! Một tiếng nổ sau đó, thiếu niên áo bào vàng nhanh chóng lui về sau, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, chợt cười to. Tiếng cười mang băng hàn, mang một chút sát cơ sắc bén hơn.

- Mạnh Hạo, bổn tôn hôm này muốn nhìn một chút, căn nguyên thứ chín của ngươi rốt cuộc là cái gì! Thiếu niên áo bào vàng trong mắt lộ ra ánh sao, hai tay bấm quyết, hướng hai bên vung lên.

- Kế tiếp bổn tôn muốn thi triển , là thuật pháp mạnh nhất cả đời ta, đó là đạo vượt qua căn nguyên thứ chín, Mạnh Hạo, xem ngươi có thể tiếp nhận hay không!

Khi hắn chỉ hướng bầu trời, trong nháy mắt có một đạo căn nguyên từ trong cơ thể hắn ầm ầm tràn ra, hóa thành một đạo ánh sáng, trong nháy mắt sáp nhập vào trong bầu trời, rồi lại thay thế bầu trời - căn nguyên nhập thiên!

Rồi sau đó tay hắn rơi xuống, một lóng tay xuống mặt đất, ngay lập tức đạo căn nguyên thứ hai của hắn, cũng từ trong cơ thể bị bác ly xuất lai, khoảnh khắc đã sáp nhập vào trong mặt đất.

Theo hai đạo căn nguyên sáp nhập vào thiên địa, thân thể của thiếu niên áo bào vàng này trong chớp mắt không ngờ dường như cũng có cảm giác sáp nhập vào thiên địa. Mắt thường có thể thấy hắn rõ ràng đang đứng giữa không trung nhưng thần thức lại cảm thấy hắn dường như không tồn tại.

Bước chân Mạnh Hạo chợt ngừng, cặp mắt hơi co rút lại. Giờ khắc này, thiêu niên áo bào vàng cho hắn cảm giác, so với khi thi triển căn nguyên thứ chín kia, nguy cơ còn cường liệt hơn mấy bậc!

- Hư Thần! Ngay cả lão nhân chưởng giáo trên tế đàn lúc này cặp mắt bỗng nhiên co rút lại. Thân ảnh cát bụi Sa Cửu Đông một bên cũng vô thanh vô tức, hai mắt khai hạp, lộ ra một chút tia sáng sâu sắc, mơ hồ động dung.

”Đích thật là Hư Thần... Đây là đòn sát thủ mạnh nhất của Kim Vân Sơn, đã vạn năm hắn không có thi triển qua.”

Thương Mang Phái tu sĩ bốn phía, toàn bộ đều thần sắc khiếp sợ.

Đúng lúc này, thiếu niên áo bào vàng tay áo vung lên. Đạo căn nguyên thứ ba của hắn, tại lúc này cũng dung nhập vào bốn phía, không phải thiên địa mà là dung nhập vào trong gió!

Lập tức gió trên thế giới này, dường như biến thành một phần của thiếu niên áo bào vàng, nghẹn ngào cuốn lên bốn phương tám hướng, tạo thành một phiến gió lốc liên tiếp thiên địa.

- Hư Thần, đây là Kim Vân Sơn Hư Thần Đạo! Thượng Quan Hoành kinh hô, thời khắc này cũng nhớ

Bọn họ nhớ lại tin đồn Hư Thần lúc trước, biết được thuật pháp này đã mạnh đến một trình độ kinh hãi không cách nào hình dung được.

Thời khắc này, Mạnh Hạo cảm giác được một mối nguy cơ mãnh liệt. Đồng thời, trực giác của hắn tự nói với mình, nếu là lúc này đi về phía trước cắt ngang đối phương, nguy hiểm sẽ bạo phát mãnh liệt hơn.

Cặp mắt hắn nhoáng lên một cái, con mắt thứ ba trên mi tâm ngay sát na này ầm ầm mở ra. Thoáng cái, Mạnh Hạo bỗng nhiên quan sát bốn phía

thiếu niên áo vàng kia.

Quan sát một chút sắc mặt hắn lập tức sa sầm xuống. Dưới ánh nhìn của con mắt thứ ba, thân thể của thiếu niên áo bào vàng không ngờ đang phân tán, sáp nhập vào thế giới này. Nếu như thời khắc này Mạnh Hạo đến gần, hắn sẽ bị một luồng lực lượng của thế giới này cưỡng ép kéo vào, cũng bị phân tán theo.

Đồng thời, con mắt thứ ba của Mạnh Hạo cũng nhìn thấy thần sắc thiếu niên áo bào vàng vặn vẹo, mang theo vẻ dữ tợn cùng đau khổ. Hắn hét lớn một tiếng, lập tức nguyên thứ tư ầm ầm khuếch tán, sáp nhập vào ngũ hành hỏa trong thế giới này.

Trong chớp mắt, nhiệt độ xung quanh lập tức tăng lên, ngũ hành chi hỏa tồn tại trong thế giời này thoáng cái đã triệt để bị thiếu niên áo bào vàng thay thế.

Chưa xong, đạo căn nguyên thứ năm sau đó liền sáp nhập vào ngũ hành chi kim, khiến cho mảnh thế giới này trong nháy mắt có ý sát phạt ngập trời. Ngay sau đó, đạo căn nguyên thứ sáu tản ra, hết thảy thảm thực vật khô héo trên mặt đất lúc này đồng loạt run rẩy, chậm rãi sinh trưởng, dường như mỗi một cây cỏ đều trở thành một phần của thiếu niên áo bào vàng.

Khoa trương hơn nữa chính là căn nguyên thứ bảy đã tản ra, sáp nhập vào mọi nguồn nước trong mảnh thế giới này khiến cho sông lớn nổ vang, khiến cho máu tươi trong cơ thể tất cả mọi người xung quanh tức thì đều run rẩy.

Bảy đạo căn nguyên, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ cùng với bầu trời và gió gần như trở thành mọi thứ trong thế giới này. Sau đó, thiếu niên áo bào vàng huy vũ hai tay, căn nguyên thứ tám ầm ầm tản ra, cũng sáp nhập vào, đó chính là… ánh sáng!

Ánh sáng chiếu sáng vô cùng tận, không chỗ nào là không có mặt, tràn ngập mọi nơi. Thiếu niên áo bào vàng này khiến người khác có cảm giác hắn hoàn toàn không tồn tại. Cho đến khi căn nguyên thứ chín của hắn hóa thành sấm sét ầm ầm khuếch tán, mắt thường liền thấy thân thể của thiếu niên áo bào vàng kia gần như thoáng cái đã hóa thành trong suốt.

Chín đạo căn nguyên sáp nhập vào thế giới. Giờ khắc này, thiếu niên áo bào vàng, thân thể của hắn, tu vi của hắn, thần hồn của hắn đều cùng với thế giới này, cùng với thiên địa này triệt để dung hợp tạo thành một thể!

Hắn chính là thiên, hắn chính là địa, hắn chính là gió mây, hắn chính là ngũ hành, hắn chính là sấm sét. Hắn… chính là… thế giới!

“Rầm rầm, rầm rầm”

- Mạnh Hạo! Thiếu niên áo bào vàng gầm nhẹ một tiếng, tiếng hô rõ ràng là từ miệng hắn truyền ra trong chớp mắt lại từ bầu trời, từ mặt đất, từ trong lòng sông, từ hỏa linh vô cùng, từ tất cả thảm thực vậy, từ ngọn núi sấm sét bốn phía đồng loạt bạo phát.

Dường như đó không phải là tiếng gầm nhẹ của thiếu niên áo bào vàng, đó là tiếng gầm thét của cả thế giới.

Một màn này khiến cho Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khiến cho tất cả mọi người xung quanh ai nấy đều tâm thần run rẩy.

- Mạnh Hạo, đây là Kim mỗ… Hư Thần Biến! Thiếu niên áo bào vàng nâng chân lên, bước mạnh về phía trước. Khoảnh khắc bước chân hắn rơi xuống, thiên địa phải run rẩy, thế giới nổ vang một luồng lực lượng long trời lở đất bỗng nhiên bạo phát, bởi vì thiếu niên áo bào vàng chính là Chủ Tể của mảnh thế giới này. Bản thân hắn chính là thế giới. Hắn vừa động, cũng chính là thế giới đang động.

Một bước rơi xuống giống như là mảnh thế giới này nâng chân lên, bước

ra một bước, khí thế ngập trời, chấn động tinh không.

Thế giới lắc lư, thiên địa run rẩy. Thiếu niên áo bào vàng nắm chặt tay, đánh ra một quyền!

Một quyền này chính là lực lượng của cả thế giới ngưng tụ lại, là gió đánh, là lôi phủ xuống, là ngũ hành ngưng tụ, là bầu trời, là mặt đất. Hết thảy đều đang đánh một quyền về Mạnh Hạo.

Một quyền rơi xuống, thiên địa vỡ nát, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể bay nhanh về sau.

- Ngươi còn không thi triển… căn nguyên thứ chín! Sát cơ trong mắt thiếu niên áo bào vàng vô cùng mãnh liệt. Sau một quyền, hắn lại cất bước lần nữa, tiếng nổ "ầm ầm", hắn nâng tay lên, hướng về Mạnh Hạo, cách không vỗ một cái!

Trong tiếng nổ "ầm ầm", thế giới run rẩy, cả lực lượng thế giới cùng tập trung lại tạo thành gió lốc trực tiếp nổ tung ngay trước mặt Mạnh Hạo khiến cho Mạnh Hạo không kịp đứng vững liền phun ra máu tươi, một lần nữa lui về sau. Thân thể phát ra tiếng "rắc rắc", dường như ngay cả thân thể hắn lúc này cũng muốn vỡ vụn ra.

- Ngươi còn chưa đủ tư cách khiến bổn tôn thi triển căn nguyên thứ chín! Ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo lui về phía sau, hắn ngẩng mạnh đầu, trong mắt ánh sao lóng lánh. Con mắt thứ ba của hắn trong nháy mắt bạo phát ra hào quang mãnh liệt, thoáng cái đã khuếch tán khắp bốn phía, giống như cây đuốc trong đêm tối, tạo thành một cỗ… Triệu Hoán Ý!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1789: Triệu Hoán Của Đại Đế

Ý triệu hoán này không phải từ Mạnh Hạo tràn ra mà là từ ngọn đèn đồng thau trong cơ thể hắn, lúc này con mắt thứ ba của Mạnh hạo mở ra, tràn ra ánh sáng, ánh sáng này theo con mắt thứ ba khuếch tán ra cả thế giới!

Vô cùng rõ ràng, trong khoảnh khắc ánh sáng này cùng triệu hoán tản ra, cả thiên địa ầm ầm chấn động, đây là dao động thiếu niên áo bào vàng cũng không thể ngăn trở!

Cảnh tượng này làm thiếu niên áo bào vàng biến sắc!

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, giống như thần linh, con mắt thứ ba trên ấn đường hắn tràn ra ánh sáng vô tận, khi con mắt thứ ba của hắn trước mặt thế giới này, tràn đầy thiên địa của quỷ hồn, nhiều quỷ hồn nơi này, vô biên vô tận, đã từng là phồn hoa thịnh thế, diệt La Thiên kia chỉ bằng một ngón tay!

Có thể nói, quỷ hồn mới là chủ nhân Minh Cung!

Mà lúc này, con mắt thứ ba của Mạnh Hạo mở ra, triệu hóa của đèn đồng thau, theo thần niệm của hắn, hóa thành ánh sáng, khuếch tán vô thanh vô tức về bốn phía, trong khuếch tán này, bên trong khu vực ngoài mảnh đại lục này, quỷ hồn vô cùng kia đã từng hướng về Mạnh Hạo cúng bái, trong chớp mắt đồng loạt chấn động, toàn bộ ngẩng đầu lên, ánh mắt mở mịt.

- Là ai... đang kêu gọi chúng ta...

- Đó là khí tức của Đại Đế, đó là dao động của Đại Đế...

- Là Đại Đế... đang kêu gọi chúng ta!

Thanh âm của bọn họ, người sống không nghe được, người ngoài không thấy được thân ảnh của bọn họ nhưng bọn họ có thể nhận ra lẫn nhau, quỷ hồn bốn phía truyền ra dao động.

Cũng chỉ có bọn họ mới nghe được thanh âm lẫn nhau, dần dần, thanh âm như vậy càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng, gần như trở thành sóng âm, ngập lên trời.

Ngoài đại lục, tất cả hồn đầu run rẩy, trong mắt của bọn họ đều lộ ra kích động!

Từng tiếng gào thét kích động, lúc này từ trong khu vực ngoài tầng thứ nhất đại lục bỗng nhiên truyền ra khí tức rét lạnh vô cùng cuồn cuộn, lúc này ngập trời, tất cả quỷ hồn đồng loạt bay ra, từ bốn phương tám hướng, từ mọi chỗ trong khu vực toàn bộ bay lên, cuốn hết thảy tia rét lạnh có thể băng phong kia. Hướng vào trong cảm thụ của bọn họ, địa phương Đại Đế của bọn họ triệu phán điên cuồng đến..

- Đại Đế... đó là khí tức Đại Đế, ngài đang kêu gọi chúng ta! !

Số lượng những quỷ hồn này vô cùng nhiều, vô biện vô tận, gào thét bên ngoài cả tầng thứ nhất đại luc, hư vô truyền ra tiếng động “rắc rắc”, không ngờ biến thành hàn băng mắt thường có thể thấy được, mọi nơi phế tích đóng băng, quỷ hồn vô cùng cuốn ở cùng một nơi, giống như sóng lớn kinh thiên, rầm rầm bao trùm trên cầu kia.

- Hết thảy người cản trở ta bái kiến Đại Đế đều phải bị phá hủy! Gào thét vô số, ngập trời.

Sương mù ảnh bốn phía cây cầu kia trong chớp mắt phát ra thanh âm bén

nhọn, dường như khủng khiếp đến cực hạn, nhưng chưa kịp tiêu tán, lập tức bị băng hàn cùng quỷ hồn vô cùng của mặt cắt kia nghiền ép dày xéo.

Cầu run lên rầm rầm, trên đó tất cả máu thịt cánh tay hợp thành cây cầu trong nháy mắt đều đống băng, trong thời gian chỉ mấy hơi thở, cây cầu kia hoàn toàn trở thành băng hàn, quỷ hồn vô biên bên ngoài vùng này rốt cục vọt tới tầng thứ nhất trên mặt đất.

Gần như khi bọn họ bước chân vào vùng đất này, bốn phía vô số phế tích trên mặt đất, cũng có từng thân ảnh xuất hiện, bọn họ bắt đầu còn mờ mịt, nhưng rất nhanh đã cảm nhận được triệu hoán của Mạnh Hạo, một lực phát ra từ tinh thần run run trở nên kích động của bọn họ, khiến cho tầng thứ nhất trên đại lục này, phế tích của tất cả, trong khu vực của tất cả, quỷ hồn của tất cả đều toàn bộ ngẩng đầu, phát ra thanh âm kích động.

- Là Đại Đế!

- Khí tức của Đại Đế... Đại Đế không chết, Đại Đế trở về! !

- Đại Đế... đang kêu gọi chúng ta! !

”Rầm rầm rầm!”

Đại lục đang run lên, vô luận là ngoài đại lục hay là trong đại lục, tất cả quỷ hồn tồn tại đều ở đây, cuồn cuộn lên từ bốn phía, hướng đến trung tâm khu vực, hướng đến địa phương của Mạnh Hạo, chen chúc lao xuống.

Một nơi như trong phế tích điện phủ, lúc này đột nhiên bùng phát ra khí tức kinh thiên, một thân ảnh mơ hồ, bất đồng với quỷ hồn của hắn, hắn dường như thăng thầm hơn, lúc này ngẩng đầu, ngóng về nơi xa xăm, khí thế trên người hắn ầm ầm ngập trời.

- Đại Đế... trở về! Hắn lẩm bẩm, nâng tay đánh về hư không một trảo, lập tức một cây hồn trượng rơi vào trong bàn tay, sau khi bị hắn bắt được, trực tiếp hóa thành một luồng khí băng hàn, ầm một tiếng trực tiếp đi xa.

Còn có một nơi khu vực, là một sông lớn, lúc này trong sông lớn này, nước sông cuồn cuộn, nổi lên một khuôn mặt dữ tợn, gương mặt này từ từ nhắm mắt lại, nhưng trong chớp mắt bỗng nhiên lại mở ra, lộ ra mờ mịt, sau đó mờ mịt lại biến thành kích động.

- Đại Đế... Đại Đế... Hắn run rẩy bay thẳng ra, kỳ hồn lớn, chừng mười ngàn trượng, cuốn lên bầu trời, trong nháy mắt hướng về địa phương Mạnh Hạo truyền ra triệu hoán, vội vã đi.

Nơi xa hơn nữa, trên đỉnh núi, có một năm nhân mặc áo dài trắng, yên lặng đứng ở đó, hắn cũng là hồn phách nhưng lại có ý chí của mình, lúc này thân thể run lên, mang không thể tin, từ từ quay đầu, nhìn về phương xa, hắn cười, tiếng cười mang theo kích động, mang theo khoa trương, mang theo điên cuồng.

- Không phải Đại Đế nhưng lại đại biểu Đại Đế... Hắn xoay người vụt qua, trong tiếng nổ vang, cuốn lên hàn băng vô cùng, trực tiếp đi xa.

Từng hình ảnh như vậy, tại tầng thứ nhất trên mặt đất, mấy chục người trong khu vực đều xuất hiện, những hồn ảnh này bay ra, thiên địa nổ vang, thế giới run lên!

Cả tầng thứ nhất Minh Cung đại địa, băng hàn vô tận, nếu như lúc này ở nơi cao nhất nhìn xuống, có thể thấy rõ ràng, mảnh đại lục này đang đóng băng mà mắt thường có thể thấy rõ!

Mọi phế tích trở thành hàn băng, mọi ngọn núi hóa thành băng sơn, mọi sông lớn trong nháy mắt hóa thành khối băng, vô số thảm thực vật, thậm

chí ngay cả gió nơi này trong chớp mắt cũng hóa thành hàn băng.

Thế giới đang chấn động, thiên địa đang run rẩy, lúc này, tất cả mọi người ngoài tế đàn đều cảm nhận được một luồng rét lạnh cùng hoảng sợ phát ra từ tinh thần.

- Xảy ra chuyện gì?

- Không đúng, nhiệt độ nơi này lập tức thấp xuống nhiều lắm!

Khi mọi người ở nơi này kinh hãi, bọn họ lập tức thấy được có bông tuyết từ bầu trời rơi xuống, đó không phải là tuyết trắng mà là màu đen, nhưng trong mắt Mạnh Hạo, những cái này không phải là tuyết mà là hồn!

Đây là hắn lần đầu chân chính trên ý nghĩa, với ý chí của mình triệu hoán quỷ hồn trong Minh Cung, lúc này thiên địa biến sắc, bầu trời cuồn cuộn, Mạnh Hạo nâng tay giữa không trung, hướng ra phía ngoài vung lên, bốn phương tám hướng chung quanh hắn đóng băng vô tận, tiếng “rắc rắc” quanh quẩn, quỷ hồn vô biên, trong nháy mắt chen chúc lao xuống từ bốn phía.

Người ngoài không thấy được thân ảnh của bọn họ nhưng có thể nhận ra rõ ràng lúc này, bốn phía Mạnh Hạo tồn tại vô số khí tức long trời lở đất, như có thân ảnh không đếm hết tồn tại ở nơi đó.

Nhưng... thiếu niên áo bào vàng không giống với người khác, trạng thái lúc này của hắn là Hư Thần, dung hợp cùng với vùng thế giới này và mảnh thiên địa này. Hắn chính là thế giới, thế giới chính là hắn, cho nên hắn trong chớp mắt thấy được bốn phía Mạnh Hạo và chính mình có vô số quỷ hồn.

Hắn lại thấy được, những quỷ hồn này sau khi xuất hiện không ngờ đều lần lượt quỳ lạy với Mạnh Hạo, trong mắt bọn họ lộ ra cuồng nhiệt, trên

người bọn họ tràn ra kích động.

- Bái kiến Đại Đế!

- Bái kiến Đại Đế!

- Bái kiến Đại Đế!

Thanh âm như vậy đếm không hết, trong nháy mắt ngập trời, nổ vang bầu trời, rung chuyển tinh không, hồn kia nhiều không thể tính toán, thanh âm hóa thành sóng âm, giống như thiên lôi cuồn cuộn.

”Không có khả năng!” Thiếu niên áo bào vàng hoảng sợ cực hạn, thân thể hắn run lên, thế giới của hắn lắc lư, tinh thần của hắn nhấc lên sóng lớn kinh thiên trước nay chưa từng có.

Hắn không thể tin những điều chính mình thấy, hết thảy những điều mình phát giác.

Nhưng quỷ hồn kia, lúc này vẫn đang gia tăng, từ bốn phướng tám hướng gào thét đến, số lượng nhiều dần dần tràn ngập trong vòng ngoài mấy chục dặm phương viên, vô cùng vô tận, toàn bộ đều quỳ lạy, toàn bộ đều kích động cuồng nhiệt!

Nhất là phương diện này, còn có một chút làm thiếu niên áo bào vàng tồn tại hoảng sợ, không ngờ đều quỳ lạy Mạnh Hạo, cảnh tượng này trực tiếp khiến thiếu niên áo bào vàng rung động đến trán chảy xuống mồ hôi lạnh.

Lúc này, Mạnh Hạo được vô số quỷ hồn quỳ lạy, hắn đứng ở nơi đó, giống như Đại Đế chân chính, ánh mắt lạnh như băng, nhìn bốn phía, mỗi một ánh mắt của hắn chạm đến tu sĩ đều sẽ tinh thần nổ vang, như có sấm sét nổ tung trong người, như có băng hàn phong ấn ngoài cơ thể.

Lão nhân chưởng giáo run rẩy, lộ ra hoảng sợ, lúc này đứng lên, tin thần nổi lên sấm sét, Sa Cửu Đông ở một bên lúc này cũng hít sâu, nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra kinh hãi.

Hai người bọn họ đều là cửu nguyên đỉnh phong mặc dù không có Hư Thần Biến, không thấy được những quỷ hồn kia nhưng thần thức bọn họ rõ ràng cảm thụ được, nhận ra Mạnh Hạo gần như triệu hóa toàn bộ quỷ hồn trong ngoài đại lục này đến!

Bốn phía này đã triệt để trở thành quỷ vực!

Nhất là băng hàn của cả đại lục càng làm cho hai người bọn họ hít sâu, bọn họ đều như vậy, đám người Thượng Quan Hoành cùng những Chí Tôn bát nguyên kia lúc này toàn bộ đều run rẩy, trong óc ù lên, bị cảnh tượng này hoàn toàn chấn động!

Mạnh Hạo giao chiến cùng thiếu niên áo bào vàng kia, lúc này, trực tiếp nổi lên đỉnh phong nhất!

Nhất là thiếu niên áo bào vàng, da đầu tê dại, hắn bất kể thế nào cũng không nghĩ tới, tự mình thi triển ra Hư Thần Biến, không phải bức ra căn nguyên thứ chín của Mạnh Hạo mà là... quỷ hồn vô tận ngập trời!

- Ngươi là ai! ! Thiếu niên áo bào vàng phát ra thanh âm thảm thiết, hắn theo bản năng hỏi một câu, lúc này thanh âm vang vọng, Mạnh Hạo đột nhiên nâng tay, hắn cảm nhận được chính mình vào lúc này tuy rằng không phải Chủ Tể của thế giới này nhưng lại là Quân Vương của vô số quỷ hồn nơi này.

Thế giới không phải của hắn cũng không sao, hắn có thể đi chính phục!

Tay Mạnh Hạo hạ xuống, vung tay áo, ý chí của hắn tản ra, quỷ hồn vô biên vô tận bốn phía đồng loạt ngẩng đầu, toàn bộ nhìn về thiếu niên áo bào vàng, phát ra gào thét thảm thiết, cuồn cuộn, toàn bộ hướng về thiếu

niên áo bào vàng nơi đó, rầm rầm đi đến.

Trong lòng thiếu niên áo bào vàng run lên, nguy cơ sinh tử trong tinh thần nháy mắt mãnh liệt đến cực hạn, hắn không có bất kỳ lựa chọn nào, lúc này chỉ có thể cắn răng gào thét, phát động toàn bộ lực lượng Hư Thần Biến, với cả lực lượng thế giới, đối kháng với quỷ hồn vô cùng bốn phía này.

Nhưng hắn quên mất một chuyện, hắn tuy rằng lúc này đã là Hư Thần Biến, trở thành thế giới nhưng vô số năm qua, vô luận là trước hạo kiếp hay là sau hạo kiếp cho tới bây giờ đều thuộc loại... mọi người đã từng tồn tại trên vùng đất này!

Bọn họ đã từng là tu sĩ, sau đó bọn họ là lệ quỷ!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1790: Năm Đại Cự Đầu

Một màn chấn động này, đối với tất cả tu sĩ Thương Mang Phái mà nói, cả đời đều không thể quên được. Bọn họ đã tận mắt chứng kiến trên Thương Mang Tinh, vị cự đầu thứ năm đã xuất hiện.

Trước đây, trên Thương Mang Tinh có tổng cộng bốn vị cửu nguyên đỉnh phong, giống như bốn đại cự đầu, không người nào có thể lay chuyển, mà sự tồn tại của bản thân họ đã là chí cao vô thượng rồi.

Như Sa Cửu Đông, như Kim Vân Sơn, như chưởng giáo Chí Tôn còn có Bạch Vu Trần Tiên, bốn người này, chẳng những là những người mạnh nhất Thương Mang Tinh mà còn có thể bước sâu vào cảnh giới Siêu Thoát, chí cường chi tu.

Những cửu nguyên khác đứng trước mặt họ đều không thể không cúi đầu.

Mà hôm nay, bọn họ thấy được trận chiến giữa Mạnh Hạo và thiếu niên áo vàng, thấy Mạnh Hạo xuất thủ, bất luận là đại bàng màu đen biến hoá hay bát cấm quy nhất đều khiến cho mọi người trong lòng không khỏi chấn động.

Nhưng điều khiến người ta giật mình nhất, chính là một màn long trời lở đất ngay trước mắt này.

Đó là sự va chạm của thế giới, là vô số quỷ hồn gào thét. Giờ khắc này, thiếu niên áo bào vàng từ trước đến giờ thuỷ chung chiếm cứ một trình độ nhất định lần đầu tiên phun ra máu tươi. Quỷ hồn gào thét vô biên vô tận, thân thể hắn ở giữa không trung lung lay sắp đổ. Căn nguyên thế giới lúc này xuất hiện bài xích mãnh liệt!

Gió bài xích, ngũ hành bài xích, mặt đất, bầu trời, sấm sét thậm chí cả thế giới này đều đang mãnh liệt bài xích.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, thiếu niên áo bào vàng phun ra máu tươi. Thân thể hắn không ngừng lui về sau. Vô số quỷ hồn xung quanh hắn nổi điên lên, không ngừng đánh lao đến khiến cho bốn phía vặn vẹo, bầu trời vỡ nát. Thiếu niên áo bào vàng sắc mặt tái nhợt, phát ra thanh âm thê lương nhưng không cách nào tránh khỏi những quỷ hồn kia.

Đáy lòng hắn cảm nhận được một mối nguy cơ mãnh liệt đến cực hạn nhưng hắn không cách nào phản kháng cũng không thể vùng vẫy. Cho dù hắn trở thành thế giới nhưng chủ nhân của nơi này lại là những quỷ hồn kia.

Mà những quỷ hồn này là Đại Đế, là Mạnh Hạo. Ý chỉ của Mạnh Hạo chính là đại biểu cho ý chí của những quỷ hồn.

”Rầm rầm”, tiếng vang ngập trời.

Bốn phương tám hướng đều bị chấn động, thiếu niên áo bào vàng run rẩy. Hắn phát hiện mình đã sáp nhập vào căn nguyên gió nhưng lúc này nó lại xuất hiện dấu hiệu sắp bị tách rời. Không đợi hắn gia cố, trong đầu hắn “ầm” một tiếng vang vọng, hắn phun ra máu tươi, căn nguyên cưỡng ép tách rời.

Chớp mắt, hắn cùng thế giới này đã không còn dung hợp, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu không phối hợp, gió đã không thuộc về hắn nữa.

- Ngươi là ai? Ngươi rốt cục là kẻ nào? Thanh âm của thiếu niên áo bào vàng thê lương vô cùng. Thân thể hắn vẫn tiếp tục lùi về sau. Quỷ hồn bốn phía, vô biên vô tận điên cuồng lao đến khiến hắn run rẩy. Hắn nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra vẻ kinh hãi trước kia chưa từng có.

Tại hư vô bên ngoài mảnh đại lục này, Mạnh Hạo có thể khiến cho quỷ

hồn chung quanh đều triều bái, điểm này hắn không phải là không thấy. Nhưng số lượng quỷ hồn trước mắt so với lúc trước, căn bản là như đốm lửa so với trăng sáng.

Hắn thật tưởng tượng không ra, Mạnh Hạo đến cùng là như thế nào. Không ngờ hắn lại có thể làm rung chuyển tất cả quỷ hồn khắp đại lục này. Nhất là bây giờ, số lượng quỷ hồn thậm chí đang gia tăng nhanh chóng khiến hắn cảm thấy da dầu mình tê dại đi.

Ngay cả mặt đất cũng đang run rẩy. Đúng lúc này, đột nhiên thiếu niên áo bào vàng nhận thấy căn nguyên mặt đất bản thân sáp nhập vào cũng bị cưỡng ép tách rời.

Thân thể hắn cùng với thế giới này giống như bị người ta hung hăng kéo mạnh một cái, tạo ra một khe nứt vô hình. Khe nứt này xuất hiện khiến cho tâm thần thiếu niên áo bào vàng như bị xé rách, máu tươi lại một lần nữa phun ra, hắn phát ra thanh âm đầy thê lương.

Nhưng hắn vẫn không cách nào ngăn trở mọi thứ đang xảy ra, hắn trơ mắt nhìn căn nguyên thứ ba sáp nhập vào thực vật cũng bị tản ra, trực tiếp đứt lìa.

Sau đó là luồng khí sát phạt của căn nguyên thứ tư, còn có căn nguyên trong vô số thiên địa chi hoả, trong vô số sông lớn đều bị cưỡng ép phân ly.

Cùng với những sự tách rời đó, khe hở giữa thân thể hắn và thế giới này càng lúc càng nhiều. Đến cuối cùng, cả người hắn run rẩy, hắn cùng với thế giới này đã không còn hợp nhau nữa!

Mà những quỷ hồn kia vẫn đang gầm thét kia cuốn lên khắp bốn phương tám hướng, mênh mang vô tận, nhất là bên trong có một hồn ảnh cuốn theo vô số hồn phách khiến hắn cảm thấy kiêng kỵ. Tiếng nổ “ầm ầm” khiến thiếu niên áo bào vàng một lần nữa lui về sau.

Cũng chính lúc đó, đạo căn nguyên thứ tám trong bầu trời như bị một đao vô hình trực tiếp chặt đứt. Ngay sau đó, căn nguyên thứ chín trong sấm sét cũng bị phân ly. Thiếu niên áo bào vàng phun ra một ngụm máu lớn, cả người lập tức trở nên uể oải, thân thể hắn không còn trong suốt như trước mà đã bị tách rời khỏi thiên địa của thế giới này.

Chuẩn xác mà nói chính là bị một chân đá mạnh ra!

Hư Thần Biến, đòn sát thủ mạnh nhất của hắn cứ như vậy mà bị một cái vung tay của Mạnh Hạo trực tiếp bẻ vụn, nghiền nát. Thậm chí suốt cả quá trình hắn không có một chút lực lượng nào để phản kháng, trực tiếp bị tách rời.

- Nếu không phải là ở chỗ này, ngươi tuyệt không làm được thế này! Thanh âm của thiếu niên áo bào vàng vô cùng bén nhọn. Thân thể hắn mặc dù đã bị tách rời khỏi thế giới nhưng những quỷ hồn kia vẫn không hề dừng lại, một lần nữa tới gần.

Mạnh Hạo trong mắt nảy lên sát ý, hắn nâng tay lên hướng về phía thiếu niên áo bào vàng chỉ một cái. Ngay lập tức, dưới tác động của chỉ tay kia, những quỷ hồn lúc này hoàn toàn nổi điên, sát cơ ngập trời, rầm rầm lao đến.

- Không! Thiếu niên áo bào vàng phát ra thanh âm thê lương, nguy cơ sinh tử mãnh liệt đến cực hạn. Hai tay hắn bấm quyết, chỉ trong chớp mắt, bên ngoài thân thể hắn xuất hiện vô số quầng sáng, muốn cản trở lại những thứ kia. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, quầng sáng của hắn hoàn toàn tan vỡ, nát vụn. Thân thể hắn một lần nữa lui về sau, sắc mặt nhợt nhạt lộ ra vẻ tuyệt vọng cùng không cam lòng.

Như hắn nói, nếu không phải là ở chỗ này, Mạnh Hạo mặc dù có thể phá trừ thuật pháp này nhưng cũng phải bỏ ra cái giá rất cao, tuyệt sẽ không như bây giờ, chỉ hời hợt vung tay lên là có thể trực tiếp nghiền ép mọi

thứ.

Tiếng nổ “ầm ầm” vang vọng, quầng sáng bao quanh thiếu niên áo bào vàng một lần nữa tan vỡ. Đột nhiên ở dưới đất, thân thể lão nhân chưởng giáo nhoáng lên một cái rồi xuất hiện ngay bên cạnh thiếu niên áo bào vàng. Lão nâng tay lên, tay áo vung ra, tu vi ầm ầm bạo phát, lực lượng cửu nguyên đỉnh phong tạo thành gió lốc, bao phủ thiếu niên áo bào vàng ở bên trong, thay hắn cản trở sát cơ quỷ hồn ở bên ngoài.

Cùng lúc đó, Sa Cửu Đông cũng cất bước thoáng cái đã xuất hiện ngay phía bên kia của thiếu niên áo bào vàng. Thần sắc ngưng trọng, hắn xuất thủ tu vi ngập trời ngưng tụ thành một phiến bão cát to lớn trong tiếng “rầm rầm” thay thiếu niên áo bào vàng cản trở sát cơ.

- Các ngươi còn không tương trợ, chẳng lẽ muốn nhìn Kim đạo hữu chết ở chỗ này! Lão cửu, dừng tay! Lão nhân chưởng giáo lập tức lên tiếng, sắc mặt lão biến hoá, thanh âm đầy lo lắng. Sa Cửu Đông đứng một bên trầm mặc nhưng trong lòng lại chua xót.

Thời khắc này ba người bọn họ hợp lực không ngờ đều không thể rung chuyển được quỷ hồn vô tận kia, thậm chí cả ba người đều đang thối lui về phía sau. Bị quỷ hồn vô biên vô tận dồn ép, khí huyết của ba người quay cuồng, tu vi đều đang run rẩy.

Lời nói của lão nhân chưởng giáo truyền ra, đám người Thượng Quan Hoành cắn răng một cái, mọi người lập tức bay lên xuất hiện xung quanh thiếu niên áo bào vàng, dụng toàn lực hiệp trợ, tu vi hoàn toàn bộc phát tạo thành gió lốc mãnh liệt, cản trở hồn phách.

Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung, nhìn hết thảy ở đây. Đáy lòng hắn cũng không an tĩnh, quỷ hồn Minh Cung này, lực lượng vô cùng không tầm thường. Mạnh Hạo xem ra, nguyên nhân cái chết có lẽ có quan hệ với bọn chúng.

- Lão cửu, Kim Đạo Hữu có tác dụng rất lớn. Thuật pháp thần thông của hắn có thể dùng sau khi chúng ta tiến vào đại lục. Nếu hắn bỏ mạng tại nơi này, như vậy nếu chúng ta muốn đi vào tầng thứ chín của đại lục, sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Lão nhân chưởng giáo mở miệng lần nữa, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Thiếu niên áo bào vàng trầm mặc. Sắc mặt hắn tái nhợt, thời khắc này nhìn về phía Mạnh Hạo vô cùng phức tạp. Mặc dù không cam lòng, nhưng hắn cũng hiểu rõ, nếu mình không có biểu thái gì, như vậy rất có thể phải bỏ mạng ở chỗ này.

Trong trầm mặc, thiếu niên áo bào vàng thầm thở dài một tiếng. Hắn cũng là người quyết đoán, cho dù trước đây đối với Mạnh Hạo còn là không chết không thôi, nhưng lại trong nháy mắt đem hết thảy đè xuống, hướng về Mạnh Hạo ôm quyền. Hắn không nói gì, nhưng tư thái ôm quyền này đã nói rõ toàn bộ.

Mạnh Hạo nhíu mày. Hắn tuy rằng muốn giết thiếu niên áo bào vàng, mà nếu ly khai nơi này, sợ là rất khó đánh chết, nhưng nếu giết người này, lại sứt mẻ tình cảm với tất cả mọi người Thương Mang Phái, thế thì không phù hợp với lựa chọn của Mạnh Hạo.

Khi hắn trầm ngâm, lão nhân chưởng giáo hung hăng cắn răng một cái, lập tức mở miệng lần nữa.

- Lão Cửu, lão phu biết ngươi băn khoăn cái gì. Hôm nay phát hạ đạo thề, Kim Vân Sơn này về sau nếu lại trêu chọc ngươi, lão phu cùng ngươi đồng loạt ra tay, đem hắn trấn áp.

- Sa mỗ cũng nguyện ý như thế! Sa Cửu Đông chậm rãi lên tiếng, đối với Mạnh Hạo, hắn không thể không cân nhắc và phán đoán lần nữa. Mạnh Hạo trước mắt, thông qua một trận chiến này đã trực tiếp chứng minh, hắn cùng bốn người bọn họ, có tư cách ngồi ngang hàng.

Thiếu niên áo bào vàng cười khổ, trầm mặc gật gật đầu.

Mắt thấy như thế, Mạnh Hạo mặc dù còn có chi tâm giết đối phương, nhưng sau khi cân nhắc, cũng liền tắt niệm, hừ lạnh một tiếng.

- Một khi đã như vậy, chuyện này xóa bỏ. Bất quá cho dù như thế, trước cửu tử nhất sinh của bổn tôn, chuyện này của Kim đạo hữu cần một cái công đạo.

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng. Thiếu niên áo bào vàng thầm thở dài, hắn biết được Mạnh Hạo ở chỗ này chiếm cứ đại thế, mình không thể nào chống cự được. Hắn cắn răng, một trảo đánh vào hư không lập tức trong tay xuất hiện một vòng tay.

- Vật bên trong đưa cho Mạnh đạo hữu, đền bù cho chuyện trước kia.

Thiếu niên áo bào vàng nâng tay lên, lập tức chiếc vòng tay nay ra khỏi gió lốc, rơi ngay trước mặt Mạnh Hạo. Thần thức Mạnh Hạo quét một cái, bên trong vòng tay này có không gian lưu trữ đồ vật, có rất nhiều thiên tài địa bảo. Hắn nhìn một lúc sau mới khẽ gật đầu, thu hồi lấy.

Hắn vung tay áo, hồn phách bốn phía ngay lập tức dừng lại, đồng loạt lui về phía sau, quỳ lạy chung quanh Mạnh Hạo.

Giờ khắc này Mạnh Hạo đứng giữa không trung, giống như Đại Đế Quân Vương chân chính. Bọn người Thương Mang Phái đã chứng kiến hết thảy, hình ảnh đó cả đời này họ cũng không thể nào quên.

Trận chiến này, Mạnh Hạo lập tức từ vị trí của Chí Tôn thứ chín trực tiếp trở thành đại cự đầu thượng đẳng thứ năm trên Thương Mang Tinh!

Địa vị của hắn dĩ nhiên có thể ngồi ngang hàng với chưởng giáo. Thậm chí chỉ bằng một trận chiến với thiếu niên áo bào vàng này, sau này tất cả cường giả Thương Mang Phái phàm muốn đi vào Minh Cung đều không

được đắc tội với Mạnh Hạo.

Bởi vì, Mạnh Hạo trước khi vào Minh Cung đã rất mạnh. Sau khi đi vào, chỉ một trận chiến, hắn đã tuyên bố, hắn… chính là đế vương nơi này!

Hắn có vô cùng quỷ hồn, trừ phi là Siêu Thoát chi tu nếu không ở chỗ này Mạnh Hạo chính là vô địch!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1791: Tế Đàn Siêu Thoát

Sau một thoáng yên tĩnh, thấy Mạnh Hạo thu hồi vòng tay lại, sát khí từ từ biến mất, mọi người mới thầm thở phào nhẹ nhõm. Sắc mặt thiếu niên áo bào vàng trông rất khó coi, nhưng lại không lộ ra chút oán độc nào, chỉ trầm mặc lui về phía sau, chọn vị trí khá xa khoanh chân tĩnh tọa.

Sa Cửu Đông cùng lão nhân chưởng giáo nhìn nhau, tỏ ra hơi chần chờ, rồi cũng cất bước đi tới bên cạnh thiếu niên áo bào vàng ngồi xuống. Nhìn như bọn họ muốn bồi bạn, nhưng trên thực tế thiếu niên áo bào vàng cũng hiểu rõ, đây vừa là bảo vệ, cũng vừa là hạn chế.

Bảo vệ hắn không bị Mạnh Hạo đột nhiên nổi sát cơ đánh chết, đồng thời cũng hạn chế hắn làm ra điều gì bất lợi đối với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo có thể giao đấu cùng thiếu niên áo bào vàng, chứng tỏ hắn có tư cách trở thành cự đầu. Bất kể là Sa Cửu Đông hay lão nhân chưởng giáo, cũng không muốn làm lớn chuyện này, nếu có thể bỏ qua chính là tốt nhất.

Sau khi con mắt thứ ba của Mạnh Hạo khép lại, quỷ hồn ở chỗ này vẫn không tiêu tán, mà lơ lửng ở khắp xung quanh, như thể chỉ cần Mạnh Hạo triệu hoán một cái, chúng sẽ lập tức lần nữa tập trung lại vậy.

- Cửu Tôn đạo hữu, chuyện này quả thật là do Kim đạo hữu lỗ mãng, bất kể là ở trên cầu lúc trước, hay là ở phụ cận tế đàn vừa rồi. Lão nhân chưởng giáo lắc đầu lên tiếng.

- Nhưng chuyện này cũng không hoàn toàn là sai lầm của hắn, trên thực tế chỉ là hiểu lầm. Thậm chí lão phu cũng có thể cảm nhận được, thế giới Minh Cung này ẩn giấu ý chí nào đó, lão phu không cho rằng đó là ý chí của Thương Mang lão tổ, nhưng Kim đạo hữu lại tin tưởng chắc chắc

như vậy.

- Ý chí này, trên thực tế Cửu Tôn đạo hữu nhất định cũng có thể cảm nhận được, nó có sát cơ với ngươi...

- Đây mới là nguyên nhân Kim đạo hữu ra tay, hắn tin tưởng chắc chắc đó chính là ý chí của Thương Mang lão tổ, cũng tin tưởng chắc chắc rằng, nếu giết ngươi sẽ có thể lấy được lòng của lão tổ, từ đó sẽ tăng cao khả năng hiểu được Siêu Thoát. Lão nhân chưởng giáo chậm rãi lên tiếng, phân tích nguyên nhân thiếu niên áo bào vàng ra tay.

Sắc mặt Mạnh Hạo biến đổi, sau khi nghe vậy, hắn liền trở nên trầm tư một chút, rồi thần thức chậm rãi tỏa ra sáp nhập vào thiên địa. Một lúc lâu sau hắn liền gật gật đầu như đang suy nghĩ gì đó, cũng không tỏ rõ ý kiến.

- Cửu Tôn đạo hữu, tế đàn này, chính là nơi cảm ngộ SiêuThoát trong Minh Cung lão phu đã nói trước đó. Minh Cung này tổng cộng có chín tầng đại lục, mỗi một tầng đại lục đều có một tế đàn như vậy.

- Lai lịch của tế đàn này, nghe nói là do Thương Mang lão tổ đã tạo dựng nên, cụ thể như thế nào, lão phu tra cứu điển tịch cũng không tìm được nhiều thông tin lắm.

- Nhưng nó quả thực là tồn tại khí tức Siêu Thoát, trước kia khi ngươi chưa tới, lão phu cùng Sa đạo hữu, Kim đạo hữu, đã đồng thời cảm ngộ được một chút trên đó, đáng tiếc còn cách đột phá một đoạn. Lão nhân chưởng giáo đi tới trước mặt Mạnh Hạo, mỉm cười lên tiếng. Lúc này đây, bất kể là cách nghĩ hay thái độ của lão đối với Mạnh Hạo đều rất khác với trước đó.

Tuy rằng trước đó hắn cũng đối xử rất hòa khí với Mạnh Hạo, nhưng lúc này, hắn đã thầm xếp Mạnh Hạo ngang hàng với mình, nên trong lời nói còn mang theo vẻ chân thành.

- Thời gian có hạn, Cửu Tôn đạo hữu có thể đi lên tế đàn thử cảm ngộ một phen, nói không chừng sẽ có cơ duyên phủ xuống. Về phần những người khác, nếu đạo hữu không có dị nghị gì, ta hy vọng... bọn họ có thể cùng cảm ngộ trên tế đàn với đạo hữu, dù sao... cũng không có nhiều thời gian lắm.

Lão nhân chưởng giáo ôm quyền cúi đầu. Mạnh Hạo chỉ hơi trầm ngâm một chút, liền gật gật đầu.

- Chuyện này có thể được. Mạnh Hạo mỉm cười, phất tay áo, nhoáng một cái bay thẳng lên tế đàn. Sự kỳ dị của tế đàn này, lúc trước hắn đã phát hiện ra, thời khắc này hắn vừa hạ xuống tế đàn, lập tức khoanh chân ngồi ở chính giữa.

Gần như ngay khi hắn ngồi xuống, những tu sĩ Thương Mang Phái ở xung quanh đều hít sâu một hơi, vẻ mặt kích động và phấn chấn. Trước đó ba vị cự đầu chiếm cứ tế đàn, bọn họ chỉ hộ pháp ở bên ngoài, không được phép tiến vào gần, hiện tại rốt cục cũng chờ đến lượt được bước lên tế đàn. Tuy rằng Mạnh Hạo cũng ở đó, nhưng bọn họ tự hỏi cũng hề đắc tội gì với Mạnh Hạo, chỉ cần giữ thái độ tôn trọng, nhấtđịnh sẽ không khiến cho Mạnh Hạo nổi sát khí.

Mọi người lập tức lục tục bay lên tế đàn. Mỗi một người sau khi bay lên, đều hướng về phía Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu hành lễ, sau đó mới lựa chọn một chỗ khoanh chân ngồi xuống. Trong số này, ngoại trừ Thượng Quan Hoành là Chí Tôn cửu nguyên ra, thì các Chí Tôn bát nguyên dưới quyền của bọn họ cũng đều bay lên tế đàn, còn có hai vị tu sĩ bát nguyên dưới trướng Mạnh Hạo kia, lúc này cũng đang kích động bay lên.

Bọn họ không giống những người khác, thân là thuộc hạ của Chí Tôn thứ chín, bọn họ không hề có áp lực nào. Thời khắc này hai người khoanh chân ngồi ở hai bên Mạnh Hạo, vừa cảm ngộ, cũng vừa hộ pháp.

Về phần lão nhân chưởng giáo ở dưới tế đàn, lúc này lão tỏ ra ngưng trọng khoanh chân ngồi xuống, vị trí lão ngồi ở ngay giữa ví trí thiếu niên áo bào vàng đang ngồi và tế đàn. Điều này nhìn như vô ý, nhưng bất kể là Mạnh Hạo hay thiếu niên áo bào vàng đều nhìn thấu thâm ý của lão nhân chưởng giáo.

Mục đích của lão, là muốn ổn định, không phải là chiến đấu!

Thiếu niên áo bào vàng thầm thở dài một tiếng, trên thực tế hắn cũng đã sớm dập tắt suy nghĩ muốn giao chiến với Mạnh Hạo. Những quỷ hồn kia tồn tại như cũ, nếu hắn xuất thủ lần nữa, chỉ sợ lần này sẽ thật sự thần hình câu diệt tại đây.

- Không biết tên Mạnh Hạo này có thể ở trên tế đàn cảm ngộ được mấy ngày, trên đó cũng không phải đơn giản như tưởng tượng, thời gian cảm ngộ càng lâu, thu hoạch lại càng lớn, nhưng cũng có cực hạn của nó. Thời gian cảm ngộ trên tế đàn này phụ thuộc vào cảm ngộ cùng tạo hóa của bản thân mỗi người, cũng phụ thuộc vào tu vi, tên Mạnh Hạo... tối đa cũng chỉ có thể cảm ngộ trong năm ngày! Thiếu niên áo bào vàng thầm hừ lạnh một tiếng. Hắn cảm ngộ trên tế đàn trụ được bảy ngày đã là cực hạn của hắn, cho dù Mạnh Hạo không xuất hiện, hắn cũng sẽ tỉnh lại.

Về phần lão nhân chưởng giáo cùng Sa Cửu Đông, thời gian cảm ngộ không chênh lệch bao nhiêu so với hắn, cũng đều là bảy ngày. Lúc này không chỉ có thiếu niên áo bào vàng đang suy đoán, mà Sa Cửu Đông cũng đang nhìn về phía Mạnh Hạo, thầm suy đoán xem Mạnh Hạo có thể cảm ngộ trong bao lâu.

Lão nhân chưởng giáo cũng là như vậy. Ngoài mặt lão nhìn như bình tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn tới Mạnh Hạo cũng đang toát lên vẻ suy tư.

Tế đàn trở nên yên tĩnh, mấy chục người trên đó đều đang khoanh chân, hai mắt khép hờ cảm ngộ.

Mạnh Hạo cũng chậm rãi khép hờ hai mắt lại, ngay lập tức, trong đầu của hắn đột nhiên chấn động ầm ầm, mơ hồ cùng này tế đàn này câu thông lẫn nhau.

Hắn lập tức phát hiện ra, suy nghĩ của mình trở nên nhanh chóng hơn, nhưng khí huyết thì lại lắng đọng lại xuống, thậm chí tu vi cũng đình chỉ lại. Duy chỉ có tốc độ suy nghĩ là vượt qua lúc bình thường gấp mười, thậm chí gấp trăm lần, đang điên cuồng vận chuyển.

Tựa như từ trên tế đàn này tràn ra một cỗ lực lượng dẫn đạo, theo đó, có thể giúp cho hắn chạm tới Siêu Thoát.

Hắn có cảm giác như thấy được tinh không, thấy được tinh tú, thấy được thế giới trước mắt đang biến hóa, thấy được dòng chảy của thời gian, thấy được vạn vật sinh ra và chết đi, thấy được hết thảy mọi thứ.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy được những hình ảnh này, nhưng cũng không phải là lần đầu tiên hắn có loại cảm giác xuất thần này. Một màn này vô cùng tương tự như những hình ảnh hắn thấy được trên bức bích họa bên trong lối đi kia!

Tại một sát na này, tốc độ chuyển hóa thành căn nguyên của tám đạo cấm chế trong cơ thể hắn cũng ầm ầm tăng vọt. Hồi lâu sau, Mạnh Hạo mới chậm rãi thu hồi lại suy nghĩ, đáy lòng chợt động.

- “Tác dụng của tế đàn này, chính là có thể gia tăng năng lực cảm ngộ, từ bát nguyên có thể cảm ngộ được cửu nguyên, từ cửu nguyên cảm ngộ được Siêu Thoát... nhưng cho dù là vậy, với ta mà nói, hiện tại quan trọng nhất mặc dù là Siêu Thoát, nhưng trước khi Siêu Thoát, trướcđó nhất định phải sáng tạo ra được đệ cửu cấm, từ đó mà cảm ngộ được căn nguyên thứ chín!”

- Tế đàn này, chính là nơi thích hợp để ta... cảm ngộ đệ cửu cấm!

Tâm thần Mạnh Hạo nổ vang, suy nghĩ trở nên chuyên chú, xóa bỏ hết thảy tạp niệm, toàn tâm toàn ý cảm ngộ đệ cửu cấm!

Mà đối với đệ cửu cấm, hắn cũng không phải là không có đầu mối gì, ngược lại, Mạnh Hạo đã sớm có chuẩn bị!

- Đệ cửu cấm của ta... chính là... dùng Phong Thiên Quyết, ngưng tụ ra ... Phong Thiên Cấm! Tâm thần Mạnh Hạo như có thiên lôi đang gầm thét, theo suy nghĩ của hắn trở nên nhất quán, lập tức khí tức Siêu Thoát trên người của hắn lần nữa bạo tăng, trong tiếng nổ ầm ầm, khí tức này mơ hồ hóa thành một cỗ gió lốc vô hình, chuyển động xung quanh người hắn.

Mà tất cả cảm ngộ trong đầu của hắn, thời khắc này đều đặt ở trên Phong Thiên Cấm, hắn muốn đưa Phong Thiên Cấm, từ pháp thuật thần thông, trở thành cấm chế, lạc ấn sâu trong hồn mình, trở thành... Yêu Phong đệ cửu cấm!

Chuyện này đối với Mạnh Hạo mà nói, muốn thành công vốn cần phải có thời gian rất lâu dài, nhưng có tế đàn này, khiến cho khoảng cách thành công được rút ngắn lại vô số lần.

Thời gian dần trôi qua, ngày thứ nhất, trên người mỗi tu sĩ đều tràn ra khí tức bất đồng, những Chí Tôn bát nguyên thì tràn ra khí tức cửu nguyên, mà trong cơ thể Chí Tôn cửu nguyên, thời khắc này lại mơ hồ có khí tức Siêu Thoát khuếch tán.

Vẻ mặt của mỗi người đều từ từ biến đổi không chừng, khi thì mừng như điên, khi thì mờ mịt, khi thì hối tiếc, khi thì âm trầm, đủ loại biểu hiện.

Đến ngày thứ hai, có Chí Tôn bát nguyên đã dần dần trở nên run rẩy, trên trán vã đầy mồ hôi, vẻ mặt tỏ ra hết sức đau khổ, dường như đã kiên trì tới cực hạn, khó có thể kéo dài quá lâu vậy.

Đến ngày thứ ba, gần như tất cả Chí Tôn bát nguyên đều đã lộ ra dấu hiệu không thể trụ nổi. Chỉ có cửu nguyên Chí Tôn, mới có thể tiếp tục cảm ngộ trong ngày thứ ba.

Cho đến hoàng hôn ngày thứ ba, có một Chí Tôn bát nguyên mở mắt ra, khóe miệng tràn ra máu tươi, cắn răng bay ra khỏi tế đàn, hắn nhìn mọi người trên tế đàn, trên mặt hắn lộ ra vẻ phức tạp, thầm thở dài một tiếng. Nhưng rất nhanh sau đó, hai mắt hắn liền sáng lấp lánh, mặc dù không kiên trì được đến ba ngày, nhưng hắn cũng thu hoạch được không nhỏ.

Không lâu sau, lại có Chí Tôn bát nguyên bị cưỡng ép thoát khỏi trạng thái cảm ngộ mở mắt ra, miệng trào máu tươi, bay ra khỏi tế đàn, khó có thể tiếp tục kiên trì.

Cho đến khuya ngày thứ ba, lúc này tất cả bát nguyên trên tế đàn đều đã thức tỉnh, lần lượt bay ra xung quanh ngồi điều tức.

Trên tế đàn lúc này, tính cả Mạnh Hạo chỉ còn có tám người, chính là tám vị Chí Tôn cửu nguyên của Thương Mang Phái.

- “Tối đa hắn chỉ có thể kiên trì được hai ngày nữa, về phần những người khác, chắc chắn ngày mai đều sẽ thức tỉnh. Thiếu niên áo bào vàng tỏ ra bình tĩnh, thầm cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1792: Hắn Không Kiên Trì Được Năm Ngày

Chẳng những là thiếu niên áo bào vàng đang chú ý, lão nhân chưởng giáo, còn có Sa Cửu Đông cũng đang chú ý tám người trên tế đàn lúc này

Còn có bốn phía những Chí Tôn bát nguyên cũng đều mắt không chớp ngóng nhìn, trên vẻ mặt có hâm mộ, cũng có mong đợi

Trong những người này, Chí Tôn thứ chín nhất định là vị kiên trì tới cuối cùng, chỉ là không biết hắn có thể kiên trì mấy ngày

Thời gian lại trôi qua

Khi đến ngày thứ tư, tám người trên tế đàn thì có ba vị thân thể run lên, mơ hồ lộ ra dấu hiệu muốn thức tỉnh, chỉ sợ bọn họ không cam lòng, nhưng khí tức thức tỉnh này lại càng ngày càng mãnh liệt

Là Chí Tôn thứ bảy, thứ năm cùng với thứ tư

Tu vi ba người bọn họ yếu hơn những Chí Tôn khác một chút, chỉ sợ khó có thể kiên trì qua ngày thứ tư này

Mọi người xung quanh lập tức thấp giọng truyền âm

Mạnh Hạo lúc này vẫn bình tĩnh, nhưng trong đầu của hắn, trong quá trình cảm ngộ Phong Thiên Cấm lại là tràn đầy sóng to gió lớn

Phong Thiên Quyết của hắn mượn lực cảm ngộ này căn bản đã hoàn toàn hiểu rõ

Lúc này nếu có người có thể xuyên thấu thân thể của hắn, có thể thấy được trong cơ thể hắn bất ngờ có một ấn ký đang chậm rãi thành hình

Xung quanh ấn ký này tồn tại tám đạo phù văn tương tự, chính là Yêu Phong bát cấm

Lúc này đệ cửu cấm nhìn vào trạng thái đã hoàn thành gần như bảy thành

Có từng đạo sợi tơ từ trên ấn ký thứ chín tản ra, ở trong cơ thể Mạnh Hạo lan tràn

Thậm chí trong khi lan tràn, không ngờ từ trong cơ thể Mạnh Hạo bị bẩn hóa thành yêu hút từng tia

Tiên khí ra

Cứ thêm một tia lan tràn, ấn ký này liền càng hoàn chỉnh một chút, tiên khí cũng càng nhiều, mà Siêu Thoát ý trên người Mạnh Hạo cũng liền càng mãnh liệt không ít

Dường như, đệ cửu cấm xuất hiện có thể khiến Mạnh Hạo nghĩ đến tiên lộ tán đi lần nữa tiếp tục lên! Mà ấn ký của đệ cửu cấm kia lại theo tiên khí ngưng tụ, mơ hồ cũng tràn đầy tiên ý! Từng canh giờ trôi qua, khi ngày thứ tư qua đi một nửa, ba vị Chí Tôn cửu nguyên lúc trước thân thể run rẩy chậm rãi mở mắt ra

Nhìn lẫn nhau, từng người khẽ thở dài, đứng dậy đi xuống tế đàn

Ba người bọn họ có thu hoạch riêng, chỉ là ở trong cảm ngộ này, trở thành cửu nguyên đầu tiên đi xuống, trên mặt bọn họ có chút khó coi nhưng lại không có biện pháp

Sau khi xuống tế đàn, họ khoanh chân ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn về phía năm người trên tế đàn lúc này còn lưu lại

Trong năm người này, lúc này ngoại trừ Mạnh Hạo ra, bốn vị khác không ngờ đều đang run nhè nhẹ

Khi ngày thứ tư sắp trôi qua, ngày thứ năm sắp tới, lại có hai vị Chí Tôn cửu nguyên hai mắt mở ra

Đầu tiên là lộ ra mờ mịt, rồi sau đó khẽ thở dài, lục tục đi xuống

Gần như khi bọn họ đi xuống, ngày thứ năm

Đến

Giờ khắc này ở trên tế đàn , bao gồm Mạnh Hạo ở bên trong, chỉ có ba người! Hai vị Chí Tôn thứ hai và Chí Tôn thứ ba ở trong chín vị Chí Tôn vốn là tồn tại gần với lão nhân chưởng giáo lúc này kiên trì tới ngày thứ năm, tuy rằng run rẩy nhưng vẫn đang tiếp tục cảm ngộ

Khí tức Siêu Thoát trên người cũng càng ngày càng nồng đậm

Ngày thứ năm rồi! ! Vẫn còn dư lại ba người bọn họ, không biết ba người này có thể kiên trì bao lâu!

Chưởng giáo còn có hai vị đạo hữu Kim, Sa kiên trì bảy ngày

Có thể phán đoán, bảy ngày là cực hạn

Y theo phán đoán của ta, Chí Tôn thứ hai và thứ ba hôm nay liền sẽ thức tỉnh, về phần Chí Tôn thứ chín

hắn có lẽ có thể kiên trì tới ngày thứ sáu, thậm chí ngày thứ bảy, cũng không phải không có khả năng! Khi mọi người đều đang nghị luận, Mạnh Hạo bỗng nhiên thân thể run lên

Tuy rằng thân thể hắn run rẩy hơi nhỏ, nhưng lúc này bị bốn phía mọi người nhìn chằm chằm, lập tức liền có người phát hiện

A? Chí Tôn thứ chín chẳng lẽ là muốn thức tỉnh! ! Đây

Lúc này mới ngày thứ năm a!

Hắn có thể chiến với Kim đạo hữu một trận, bản thân đã có tư cách cự đầu, làm sao sẽ năm ngày đã thức tỉnh? Khi mọi người rối rít kinh ngạc, thiếu niên áo bào vàng khóe miệng lộ ra cười lạnh

Hắn tin phán đoán của mình, thậm chí mấy ngày nay hắn nhớ lại trận giao chiến với Mạnh Hạo, càng cảm thấy Mạnh Hạo tu vi quỷ dị

Loại quỷ dị này dường như không phải cửu nguyên chân chính, nếu không, hắn không tin đến cuối cùng, bản thân còn không ép căn nguyên thứ chín của Mạnh Hạo xuất hiện

Trừ phi, phương pháp đặc thù của hắn có chiến lực cửu nguyên, nhưng trên thực tế, tu vi chân chính của hắn chỉ là bát nguyên! !

Nếu thật như thế, Mạnh Hạo hắn còn chưa có tư cách trở thành cự đầu! Thiếu niên áo bào vàng cặp mắt nhoáng lên một cái, nội tâm cười lạnh càng đậm

Ngay cả Sa Cửu Đông và lão nhân chưởng giáo cũng đều vẻ mặt lộ ra tia sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hiển nhiên cũng bị Mạnh Hạo ở ngày thứ năm liền xuất hiện dấu hiệu thức tỉnh làm kinh nghi

Thời gian trôi qua, khi ngày thứ năm đi qua một nửa, Chí Tôn thứ ba đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, mở hai mắt ra, sau một lúc lâu lắc lắc đầu, nhưng trên vẻ mặt lại mang phấn chấn, chậm rãi đứng dậy, cất bước đi xuống tế đàn

Gần như khi hắn ly khai không lâu, Chí Tôn thứ hai thân thể xụi lơ khô quắt xuống, cả người lập tức khô héo hơn phân nửa, nhưng khí tức muốn thức tỉnh lại là nhanh chóng bình tĩnh, không ngờ

vẫn đang kiên trì

Một màn này khiến bốn phía mọi người rối rít nghị luận, nhất là so với Chí Tôn thứ hai, lúc này Mạnh Hạo run rẩy càng rõ ràng, thậm chí khí tức thức tỉnh cũng đều dường như áp qua Siêu Thoát ý

Loại đối lập này lập tức khiến mọi người đều vẻ mặt cổ quái

Tại sao có thể như vậy, Chí Tôn thứ chín thậm chí ngay cả ngày thứ năm đều không thể kiên trì vượt qua?

Hay là

Hay là bên trong cơ thể bị thương?

Còn có một loại khả năng, hắn sở dĩ thủy chung không thi triển căn nguyên thứ chín, có phải

hắn căn bản cũng không có căn nguyên thứ chín hay không! Mọi người xung quanh đều là Chí Tôn, từng người một suy nghĩ biến hóa, từng người tâm cơ đều không tầm thường, giờ khắc này phán đoán, lập tức có người nghĩ tới chuyện này

Nếu Mạnh Hạo đúng thật là ở ngày thứ năm thức tỉnh, như vậy tư cách cự đầu hắn vừa mới có lập tức cũng sẽ bị người hoài nghi

Tuy rằng những người này không lại ở chỗ này trực tiếp nói gì đó, nhưng một khi về tới tông môn, đối với Mạnh Hạo mà nói, hắn muốn đối mặt chính là nghi ngờ

Mà lúc này thân thể Mạnh Hạo đang run rẩy, khí tức thức tỉnh ý của hắn đang càng rõ ràng, trong tâm thần của hắn nhấc lên kinh thiên sóng lớn

Tại sao lại như thế! !

Không có khả năng! ! Mạnh Hạo tâm thần như có tiếng gầm thét vang lên, thần thức của hắn lúc này toàn bộ ngưng tụ ở trên ấn ký đệ cửu cấm trong người kia

Lúc trước ở ngày thứ tư, ấn ký này cũng đã hoàn thành chín thành chín, sợi tơ lan tràn mỗi một chỗ vị trí toàn thân hắn, đệ cửu cấm sắp xuất hiện, thậm chí hắn có thể tiến tới đề cao tu vi phạm vi lớn

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo mong đợi nhất, phát hiện ấn ký do đệ cửu cấm của mình tạo thành không ngờ

đang vỡ vụn! ! Hắn cẩn thận đi xem, đích xác là đang vỡ vụn, không có bất kỳ nguyên nhân nào, không có bất kỳ triệu chứng nào, cứ như vậy vỡ vụn ra, lại chỉ là trong thời gian mấy cái canh giờ ngắn ngủi liền vỡ vụn hơn phân nửa

Lúc này lại ầm một tiếng, trực tiếp ở trong cơ thể Mạnh Hạo tan vỡ

Thân thể Mạnh Hạo run rẩy cũng chính là vì vậy mà xó, thậm chí khi vỡ vụn, trong cơ thể hắn cuồn cuộn, hình như có một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh sâu vào, muốn cưỡng ép đá hắn từ trong cảm ngộ ra

Cũng may Mạnh Hạo nội tình thâm hậu, cũng có tạo hóa Thủy Đông Lưu truyền thừa, quan trọng nhất là

trong cơ thể hắn có cây đèn đồng thau

Khi lực lượng mạnh mẽ đánh thẳng tới, muốn hắn từ trong cảm ngộ chấn tỉnh, cây đèn đồng thau tản ra tia sáng nhu hòa, triệt tiêu lực lượng đánh

sâu vào này, nhưng như cũ vẫn khiến thân thể Mạnh Hạo chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi

Một màn này, người ở bên ngoài nhìn lại, là Mạnh Hạo thân thể run rẩy đến cực hạn, máu tươi theo khóe miệng tràn ra

Cũng chính là vào lúc này, vị Chí Tôn thứ hai kia mạnh phun ra máu tươi, thân thể nhoáng lên một cái, máu tươi chảy ra, sau một lúc lâu miễn cưỡng đứng lên, nhưng lại không có mất mát, mà là ngửa mặt lên trời cười to

Cười cười, hắn cất bước đi ra, trực tiếp rơi xuống tế đàn, trên người của hắn bất ngờ bạo phát ra một cỗ

khí tức Cửu nguyên đỉnh phong! Khí tức này lập tức hấp dẫn mọi người bốn phía, ánh mắt rối rít chấn động

Lão nhân chưởng giáo cùng với Sa Cửu Đông, còn có thiếu niên áo bào vàng cũng đều ngưng thần nhìn lại

Lúc này Chí Tôn thứ hai hiển nhiên là ở trên tế đàn thu được tạo hóa, tạo hóa này mặc dù không giúp hắn Siêu Thoát, nhưng tu vi lại gần nửa bước, bước chân vào cửu nguyên đỉnh phong

Trong lúc nhất thời, tiếng động chúc mừng liên tiếp, lão nhân chưởng giáo mỉm cười, ôm quyền ra hiệu

Chí Tôn thứ hai kích động, hít sâu một hơi sau, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, trong mắt lúc này chớp động một tia chiến ý

Mạnh Hạo có thể trở thành cự đầu thứ năm, hắn tin mình bây giờ cũng có thể

Nhất là lúc này, trên tế đàn tuy rằng chỉ có một mình Mạnh Hạo, khả

thân thể hắn run rẩy vô cùng mãnh liệt, cái này cho Chí Tôn thứ hai lòng tin, cũng để cho những người khác rối rít trầm ngâm

Thiếu niên áo bào vàng bỗng nhiên cười

Hắn kiên trì không được ngày thứ năm này rồi, lúc này cách kết thúc còn có hai canh giờ

Đây là lần đầu hắn trực tiếp lên tiếng, khi thanh âm truyền ra, Sa Cửu Đông nhíu mày, lão nhân chưởng giáo trong mắt cũng có nghi ngờ

Bốn phía mọi người rối rít trầm mặc, không có người nói chuyện, toàn bộ đều nhìn về Mạnh Hạo trên tế đàn, chờ đợi thời gian trôi qua

Lúc này Mạnh Hạo, trong tâm thần của hắn một phiến hỗn loạn, hắn gắt gao nhìn chằm chằm ấn ký đệ cửu cấm vỡ vụn trở thành điểm sáng, tan trong cơ thể trong thế giới, hắn trầm mặc xuống, sau khi bình tĩnh cẩn thận suy tư quá trình trước

Cho dù là ý nghĩ, hay là hành động của ta cũng không xuất hiện sai lầm, lấy Phong Thiên Quyết hóa thành đệ cửu cấm của ta, bản thân cũng là lựa chọn chính xác

Vả lại trước trong quá trình ngưng tụ, theo ta cảm ngộ, hiểu biết của ta đối với Phong Thiên Quyết cũng đã hơn trước rất nhiều, hơn nữa ngưng tụ cũng rất thuận lợi, nhưng vì cái gì thời khắc cuối cùng kia lại thất bại

Ta muốn thử một lần nữa, nhìn một chút, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến đệ cửu cấm của ta ngưng tụ thất bại! Mạnh Hạo quyết định chủ ý, không chần chờ, mượn những điểm sáng đệ cửu cấm trong cơ thể lúc này tản ra, mượn lực lượng tế đàn này, lần nữa cảm ngộ, lần nữa ngưng tụ

Theo ngưng tụ, những điểm sáng kia chậm rãi thu nạp, từ từ, trong cơ thể

Mạnh Hạo, ấn ký đại biểu đệ cửu cấm lúc này cũng lần nữa xuất hiện hình dáng

Lần này Mạnh Hạo cẩn thận hơn, gần như mỗi một hơi thở đều là hết sức chăm chú, không để cho mình xuất hiện chút không may nào, thậm chí nhiều lần cảm ngộ ấn chứng, cho đến xác định vô ngại sau, mới có thể dung nhập vào trong đệ cửu cấm sáng lập

Thời gian trôi qua, một canh giờ, hai canh giờ

Trong tiếng nổ "ầm ầm", thân thể hắn không run rẩy nữa, cũng chính là đúng lúc này, ngày thứ năm

trôi qua !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1793: Chín Cấm Khó Thành

Khi ngày thứ năm tới, thiếu niên áo bào vàng sắc mặt có chút khó coi, giống như bị một bàn tay vô hình chụp trên mặt.

Hắn tại hai canh giờ trước, vừa mới nói mạnh miệng Mạnh Hạo không kiên trì được đến ngày thứ năm... nhưng trước mắt, chẳng những Mạnh Hạo kiên trì tới, thậm chí thân thể hắn đều không còn run rẩy, mà ổn định lại.

Một màn này, làm cho sắc mặt thiếu niên áo bào vàng âm trầm, mọi người bốn phía cũng đều lộ vẻ mặt cổ quái.

Thế nhưng bất kể như thế nào, hoài nghi đối với Mạnh Hạo đã chôn vùi xuống thật sâu, cho dù Mạnh Hạo có thể kiên trì ngày thứ sáu này, cũng như cũ sẽ bị mọi người hoài nghi.

Trừ phi... hắn có thể sáng tạo ra một kỳ tích, kỳ tích này nhất định phải khiến tất cả mọi người hoảng sợ đến cực hạn, mới có thể hóa thành lực chấn động, xóa đi hết thảy hoài nghi trước đó. Vả lại nếu thật có thể làm được kỳ tích như vậy, trải qua loại biến chuyển phập phồng này, địa vị và thân phận của Mạnh Hạo, còn có uy nghiêm của hắn, sẽ đạt tới một độ cao không cách nào tưởng tượng ở trong lòng mọi người.

- Ngày thứ sáu, là cực hạn của hắn!

Thiếu niên áo bào vàng khàn khàn lên tiếng, khi lời nói truyền ra, bốn phía trầm mặc như trước, mỗi người đều đang chăm chú nhìn Mạnh Hạo.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ... năm canh giờ, sáu canh giờ,

cho đến canh giờ thứ bảy trôi qua, thiếu niên áo bào vàng sắc mặt càng lúc càng âm trầm, mà mọi người ở bốn phía đều nhìn Mạnh Hạo, đầy mặt cổ quái, đối với chuyện Mạnh Hạo có căn nguyên thứ chín hay không, cũng hơi dao động một chút.

Rất nhanh, canh giờ thứ tám, canh giờ thứ chín đi qua, cho đến... canh giờ thứ 12 cũng trôi qua... mọi người bốn phía đều hít sâu một hơi lạnh.

- Ngày thứ bảy!!!

- Chí Tôn thứ chín này có điều quỷ dị: Trước đó rõ ràng sắp thức tỉnh, nhưng giờ này lại kiên trì thêm một ngày!

- Bất quá ngày thứ bảy này, hắn là cực hạn của hắn!

Trong lúc mọi người bàn tán, thiếu niên áo bào vàng mặt xám như tro tàn, hắn cắn răng, nội tâm tràn đầy buồn bực. Hắn nói Mạnh Hạo không kiên trì được đến năm ngày, kết quả đối phương vượt qua năm ngày; khi hắn nói ngày thứ sáu là cực hạn, kết quả đối phương kiên trì tới ngày thứ bảy.

Hắn thậm chí có thể cảm nhận được, thỉnh thoảng ánh mắt của mọi người bốn phía, rơi vào thân mình... Điều này làm cho trong lòng thiếu niên áo bào vàng vô cùng tức giận.

- Ngày thứ bảy, nhất định là cực hạn của hắn! Thiếu niên áo bào vàng cắn răng lên tiếng.

Hắn nói câu này, thu được đồng ý của tất cả mọi người bốn phía. Tuy rằng cũng không có ai lên tiếng, nhưng mọi người đều nhận định: bảy ngày là cực hạn của Mạnh Hạo.

Cho dù là lão nhân chưởng giáo cũng nghĩ như vậy. Sa Cửu Đông từ từ khép lại cặp mắt, không nhìn nữa, trong lòng lại đang suy tư về căn

nguyên thứ chín của Mạnh Hạo, có thật... là không tồn tại hay không?

Thời điểm mọi người đang chờ đợi, canh giờ thứ năm trôi qua... canh giờ thứ tám trôi qua... mắt thấy canh giờ thứ mười cũng sắp qua... thiếu niên áo bào vàng đứng ngồi không yên, hắn chợt đứng lên, trên mặt lộ ra không thể tin.

Chẳng những là hắn như thế, Sa Cửu Đông cũng chợt mở mắt ra; còn có lão nhân chưởng giáo cũng là như vậy... vào giờ khắc này tâm thần ba người đều có tiếng nổ vang quanh quẩn.

Bọn họ còn như vậy, những người khác càng không cần phải nói, lúc này đều sắc mặt biến hóa, trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo mang theo ý kính sợ.

- Ngày thứ bảy sắp hết, hắn... chẳng lẽ hắn có thể kiên trì tới ngày thứ tám!

- Điều này sao có khả năng, chưởng giáo cùng với hai vị đạo hữu Kim, Sa, cũng chỉ là bảy ngày mà thôi!

Trong lúc mọi người bàn tán, canh giờ thứ 12 lặng lẽ mà qua... đến ngày thứ tám!

Giờ khắc này, thiếu niên áo bào vàng cũng thế, chưởng giáo cũng vậy, Sa Cửu Đông cũng tốt, tất cả mọi người bốn phía đều khiếp sợ, hít thở đều dồn dập: tám ngày đó là trình độ vượt qua tất cả mọi người.

Nếu Mạnh Hạo từ đầu đến cuối đều kiên trì ổn định thì cũng thôi đi, mọi người sẽ có chuẩn bị tâm lý, ý kính sợ sẽ không rõ ràng như trước mắt như vậy... Thế nhưng cố tình trong thời gian đó, rõ ràng Mạnh Hạo đã lộ ra dấu hiệu sắp thức tỉnh, như thế mà lại kiên trì nổi, điều này đả kích đối với mọi người mới mãnh liệt như thế!

Mà thiếu niên áo bào vàng nơi đó, lại cảm thấy trên mặt mình như bị tát một cái, hắn mở to mắt nhìn Mạnh Hạo... lúc này ngày thứ tám cũng đang chậm rãi trôi qua.

Ba canh giờ, sáu canh giờ, chín canh giờ... cho đến canh giờ thứ 12 lần nữa trôi qua, Mạnh Hạo kiên trì tới ngày thứ chín!

- Không có khả năng!!! Thiếu niên áo bào vàng gầm nhẹ, lão nhân chưởng giáo mở to mắt, Sa Cửu Đông hô hấp dồn dập... toàn bộ mọi người trong lòng run lên, trợn mắt há hốc mồm.

Mà Mạnh Hạo giờ khắc này, ấn ký của đệ cửu cấm trong cơ thể hắn, lần nữa hoàn thành đến chín thành chín, một lượng lớn tiên khí từ trong cơ thể hắn bị tách ra, từng tia từng tia ngưng tụ trên ấn ký, khiến cho ấn ký tràn ngập tiên ý, toát ra uy nghiêm vô thượng!

Có thể tưởng tượng, một khi cuối cùng thành công, như vậy khoảnh khắc ấn ký này xuất hiện, trong nháy mắt đệ cửu cấm hoàn thành có lẽ có thể đổi ngược con đường của Mạnh Hạo, khiến cho yêu... lần nữa hóa thành tiên!

Thậm chí lần này Mạnh Hạo hết sức chăm chú, hắn đã nhận ra tu vi trong cơ thể mình, cũng theo ấn ký hoàn thành đang xuất hiện biến hóa nào đó, đó là biến hóa hắn quen thuộc, đó là khi hắn ở Sơn Hải Giới, từ đầu đến giờ tu hành... là Tiên lộ!

Mà quá trình ấn ký này ngưng tụ, hao phí toàn bộ tâm thần cùng cảm ngộ của Mạnh Hạo, hắn có thể xác định, mình không có làm sai chút nào.

Thậm chí khí tức của căn nguyên thứ chín, đều xuất hiện trong cơ thể hắn, xuất hiện dung hợp cùng với tám căn nguyên của hắn... Một màn này, khiến Mạnh Hạo càng xác định phán đoán của mình.

Hắn không chần chờ, lập tức phải đi hoàn thành một tia cuối cùng kia, nhưng đúng lúc này, trong tiếng nổ “ầm ầm”, không ngờ ấn ký đệ cửu cấm trong cơ thể Mạnh Hạo... lần nữa tan vỡ!!!

Thân thể Mạnh Hạo run lên, khóe miệng trào ra máu tươi, lực lượng mạnh mẽ từng xuất hiện trước đó, lần nữa vô thanh vô tức bùng phát, muốn đá hắn ra khỏi cảm ngộ, lần này thậm chí còn cường liệt hơn trước.

Cây đèn đồng thau phát sáng lóng lánh, ngay khi Mạnh Hạo phun ra máu tươi, nó áp chế lại cổ lực lượng mạnh mẽ này, miễn cưỡng duy trì trạng thái cảm ngộ của mình. Trong tâm thần của hắn thời khắc này như có tiếng sấm nổ vang, hắn gào thét, trong tâm thần gầm thét ngập trời.

- Có tồn tại nào đó, không muốn cho ta hoàn thành đệ cửu cấm!!! Lần thứ hai ngưng tụ đệ cửu cấm này, Mạnh Hạo quan sát rất cẩn thận, hắn có thể xác định, vừa rồi trong nháy mắt đệ cửu cấm sắp hoàn thành, đột nhiên xuất hiện ở bên trong thân thể mình, một dao động sóng gợn nếu không cẩn thận phát hiện thì hoàn toàn không cảm giác được.

Chính là dao động sóng gợn này, xuất hiện quấy nhiễu đệ cửu cấm, khiến cho Mạnh Hạo thất bại hai lần.

Mạnh Hạo nhắm mắt, nhưng đồng tử dưới mí mắt kia, thời khắc này lại là tơ máu tràn ngập. Trong trầm mặc hắn cắn răng một cái, lần nữa mượn lực lượng của tế đàn cảm ngộ. Lần này hắn vận chuyển toàn bộ tu vi, thậm chí ánh sáng của cây đèn đồng thau, cũng được kích phát ra một lượng lớn, “ầm ầm” tràn ngập mỗi một khu vực trong cơ thể... cả người hắn dường như hoàn toàn dung hợp với tế đàn này.

”Rầm rầm” cảm ngộ lực lượng tế đàn, toàn diện bùng phát, sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho khí tức Siêu Thoát từ Mạnh Hạo nơi này càng rõ ràng hơn, hóa thành gió lốc, từ trên tế đàn dâng lên ngập trời, nổ vang bốn phương tám hướng.

Hắn ở chỗ này tự thử nghiệm! Đối với Mạnh Hạo mà nói là không cam lòng thất bại và một lần nữa luận chứng... nhưng đối với người khác, lại là hoảng sợ đến cực hạn!

Giờ khắc này, tất cả mọi người bên ngoài tế đàn, đều nhìn thấy ý Siêu Thoát từ trên thân Mạnh Hạo dâng lên ngập trời, thậm chí cảm nhận được uy áp chí cao vô thượng từ Mạnh Hạo nơi đó.

Bao gồm lão nhân chưởng giáo, mọi người theo bản năng đồng loạt lui ra sau, sắc mặt biến hóa, nhìn Mạnh Hạo ở trong gió lốc kia, nhìn ý Siêu Thoát trên người Mạnh Hạo kia, thời khắc này long trời lở đất.

Thiên địa biến sắc, gió mây cuốn lên, giờ này, thậm chí bọn họ có cảm giác, dường như Mạnh Hạo đang ở vào trong Siêu Thoát.

Cảm giác này, khiến tất cả mọi người da đầu tê dại, vô cùng hoảng sợ.

- Không có khả năng!!! Thiếu niên áo bào vàng trợn tròn mắt, lẩm bẩm thất thanh.

Trong lúc tâm thần bị chấn động, mọi người bốn phía chờ đợi một ngày, ngày thứ chín kết thúc, ngày thứ mười đến, rồi sau đó... ngày thứ mười một, ngày thứ mười hai...

- Ngày mười hai?

- Chí Tôn thứ chín này, chẳng lẽ là yêu nghiệt hay sao? Tại sao có thể có người kiên trì được tới ngày mười hai!!!

- Hắn đến tột cùng là tu vi gì? Cửu nguyên đỉnh phong mới có thể kiên trì bảy ngày, mà hắn không ngờ... không ngờ kiên trì mười hai ngày... Vả lại nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng còn có thể kiên trì tiếp!!! Mọi người bàn tán ầm ĩ, thời khắc này đối với Mạnh Hạo, bọn họ sớm đã cực kỳ

rúng động.

Nhưng rúng động này, chú định không thể giảm bớt, mà sẽ càng ngày càng mãnh liệt!

Ngày thứ mười ba, ngày thứ mười bốn, ngày thứ mười lăm...

Khi đến ngày thứ mười sáu, Mạnh Hạo ở trong lòng tất cả mọi người, lần này hắn làm hết thảy đã là kỳ tích!!!

Là... kỳ tích... mà những người khác không thể làm được!!!

Tất cả mọi người bên ngoài Tế đàn, trong đầu trước đó sinh ra hoài nghi đối với Mạnh Hạo, sớm đã bị xóa sạch, thậm chí vị Chí Tôn thứ hai cửu nguyên đỉnh phong kia, lúc này cũng trong lòng run lên, đối với trước đó mình nổi lên ý khiêu chiến, thời khắc này nghĩ lại lòng còn kinh hãi.

Cho dù là thiếu niên áo bào vàng, lúc này cũng không tin Mạnh Hạo có thể kiên trì đến 16 ngày, vả lại Mạnh Hạo nhấc lên ý Siêu Thoát như thế, sao có thể không có căn nguyên thứ chín.

”Chết tiệt, một trận chiến giữa hắn cùng ta trước đây, rõ ràng là hắn ẩn giấu không ít!!! Hắn là cố ý, cố ý mượn ta lập uy, cố ý cuối cùng bỏ qua cho ta, chính là chờ ta ra tay lần nữa, hắn sẽ có lý do, trực tiếp đánh chết ta!!!” Thiếu niên áo bào vàng nghĩ tới đây, nội tâm run run, thu hồi tất cả tâm tư. Thời khắc này hắn vô cùng chua xót, càng phát hiện tên Mạnh Hạo kia cực kỳ âm hiểm.

Lão nhân chưởng giáo sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có. Giờ này trong lòng lão rung động, còn cường liệt hơn so với thiếu niên áo bào vàng. Thậm chí trong lòng lão cũng nổi lên suy nghĩ cùng một dạng với thiếu niên áo bào vàng.

Không chỉ có lão như thế, còn có Sa Cửu Đông, cũng nghĩ như vậy, giờ

này hắn cực kỳ kiêng kỵ đối với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không biết hành động của mình, đã hù dọa mọi người phía ngoài đến mức độ nào, hắn chỉ biết thời khắc này khi mình ngưng tụ ấn ký đệ cửu cấm lần thứ ba, trơ mắt nhìn ấn ký này ở trong người sắp thành công, trong nháy mắt lại một lần nữa tan vỡ.

Lần này tan vỡ, hắn ngược lại bình tĩnh, bởi vì từ đầu đến cuối, hắn trọng điểm đều không phải chú ý trên ngưng tụ đệ cửu cấm, mà chủ yếu muốn dò tìm, rốt cuộc là người nào... ngăn cản Mạnh Hạo hắn ngưng tụ đệ cửu cấm!

Ngay khoảnh khắc ấn ký đệ cửu cấm tan vỡ, thân thể Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên tế đàn chấn động mạnh, đột nhiên mở ra hai mắt, lộ ra tơ máu, còn có dữ tợn và điên cuồng ngập trời, hắn mạnh ngẩng đầu, nhìn lên tinh không mênh mang.

- Hóa ra là ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1794: Một Cái Cảnh Cáo

16 ngày!

Mạnh Hạo kiên trì ở trên Siêu Thoát Tế đàn tới ngày thứ mười sáu, chuyện này đã sớm khiến cho toàn bộ Thương Mang Phái chấn động đến cực hạn, trong lòng mỗi người đều tràn đầy rung động.

Bất kể là thiếu niên áo vàng, Sa Cửu Đông hay là lão nhân chưởng giáo, thời khắc này đều bị một màn Mạnh Hạo trụ lại trên tế đàn khiến cho tâm thần rúng động.

Nhất là vào giờ khắc này, khi Mạnh Hạo vừa mở mắt ra, thì trên người của hắn liền tỏa ra khí tức Siêu Thoát, khiến tất cả mọi người đều thầm run lên. Hơn nữa, từ trong con mắt màu máu của Mạnh Hạo, còn phát ra một cỗ hung tàn không cách nào hình dung, chỉ nhìn vào cặp mắt của hắn, đã khiến cho người ta cảm thấy như đang đối mặt với một con hung thú viễn cổ vậy.

Mạnh Hạo không vẫn chưa Siêu Thoát, ấn ký đệ cửu cấm của hắn thời khắc này rắc rắc vỡ vụn lần thứ ba. Trong khoảnh khắc ấn ký vừa vỡ vụn, hai mắt mở ra, thì ý thức của hắn cũng tách rời khỏi Siêu Thoát Tế đàn, khí tức Siêu Thoát chung quanh hắn tràn ra ngập trời, chấn động bốn phương tám hướng, tạo thành một cỗ lốc xoáy vô cùng lớn.

Gió lốc này ầm ầm cuốn lên như nối tiếp cùng bầu trời, từ xa xa nhìn lại, trông mà giật mình.

Nhìn cỗ cuồng phong vô tận kia, lão nhân chưởng giáo liền biến sắc, lập tức lui về sau. Thiếu niên áo bào vàng cùng Sa Cửu Đông cũng không chậm trễ chút nào, lui về sau. Về phần những người khác còn hơn thế, trong chớp mắt mọi người đã kéo dãn khoảng cách với tế đàn mười ngàn

trượng, nhưng vẫn cảm nhận được khí tức cuồng bạo trên tế đàn lúc này.

Trong chấn động vang vọng, cỗ lốc xoáy kia như muốn xuyên qua bầu trời, sát nhập vào trong hư vô bao la mờ mịt.

Tại đỉnh tế đàn- nơi trung tâm gió lốc, lúc này hai mắt Mạnh Hạo mở ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời chằm chằm. Ánh mắt của hắn như có thể xuyên thấu bầu trời, thấy được hư khôngbên ngoài, thấy được tồn tại mà người ngoài nhìn không thấy.

- Là ngươi... Cặp mắt Mạnh Hạo càng thêm đỏ thẫm, ba lượt đệ cửu cấm của hắn tan vỡ, lần đầu tiên khiến Mạnh Hạo cảm thấy khó hiểu, lần thứ hai khiến hắn chấn động, lần thứ ba... rốt cuộc hắn cũng ấn chứng được suy đoán trong lòng, thấy được đáp án!

Quả thực là có một cỗ lực lượng vô hình xuất hiện, quấy nhiễu quá trình tu hành của hắn, khiến cho đệ cửu cấm của hắn tan vỡ. Nó như hóa thành một cỗ lực lượng không thể phản kháng, ngăn cản đệ cửu cấm của Mạnh Hạo xuất hiện.

Nói chính xác hơn, không phải nó ngăn cản đệ cửu cấm, mà là ngăn cản... Mạnh Hạo từ yêu, lần nữa lột xác thành Tiên!

Bởi vì...

- La Thiên sợ tiên! ! Mạnh Hạo lạnh lùng khẽ lẩm bẩm. Rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ hết thảy, nếu không phải hắn thấy được từng hình ảnh có liên quan đến La Thiên trong lối đi dưới lòng đất, thấy được một chỉ diệt thế cuối cùng của La Thiên kia, thì hắn cũng sẽ không thể phát hiện ra nguyên nhân chân chính đệ cửu cấm của mình không ngưng tụ.

Mà lúc này, hắn cảm nhận được rất rõ ràng, cảm giác và khí tức ngăn cản hắn lột xác thành tiên, ngăn cản đệ cửu cấm ngưng tụ... giống y hệt như khí tức một chỉ diệt thế của La Thiên!

Đó rõ ràng là cùng một cỗ lực lượng!

Thậm chí... thông qua ba lượt đệ cửu cấm tan vỡ này, Mạnh Hạo còn phát hiện ra một sự thật đáng sợ, lực lượng gọi là La Thiên này, phát triển tới một mức độ nào đó, không ngờ lại... gần như đồng nguyên với yêu khí của hắn!

Đệ cửu cấm tan vỡ, nói là do La Thiên quấy nhiễu, không bằng nói là yêu lực trong cơ thể bản thân cùng quấy nhiễu!

- La Thiên... Mạnh Hạo trầm mặc. Hắn có quá nhiều nghi vấn đối với La Thiên, nhưng không có đáp án. Chỉ có điều từ sau khi thấy được từng bức vẽ trên vách đá trong lối đi kia, sâu trong nội tâm hắn liền hiện ra nhiều suy đoán đối với Sơn Hải Giới, đối với Tiên Thần đại lục, đối với Ma Giới đại lục, đối với Thương Mang Tinh.

Nhưng hắn không có đáp án chuẩn xác, cũng không có quá nhiều đầu mối, thậm chí trong lòng Mạnh Hạo cũng hơi không tin. Lúc này hắn đã không còn là kẻ vừa mới bước chân vào tu hành, nhiều khi sự thật lại không giống như những gì mình thấy.

Nhưng cho đến hiện tại, hắn đã có thể khẳng định chắc chắn về sự tồn tại của La Thiên.

Trong tinh không bao la này, quả thực có tồn tại một vị, gọi là... La Thiên!

Tồn tại này có liên hệ kỳ dị nào đó với mình, ít nhất... hiện tại Mạnh Hạo có thể xác định được một chuyện, bên trong quá trình hắn từ Tiên hóa thành Yêu, có một lực lượng nào đó âm thầm thúc đẩy!

Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, đứng bật dậy. Trong khoảnh khắc hắn đứng lên, một cỗ uy áp chợt phủ xuống như muốn trực tiếp phá

hủy hết thảy, bầu trời nổ vang, gió lốc bị xé rách.

Trong chớp mắt khi cỗ gió lốc tan vỡ, khí tức Siêu Thoát cũng biến mất, thậm chí tế đàn cũng đang rung chuyển. Cổ uy áp này đến từ tinh không, như đem hết lực lượng của hư không phủ xuống nơi này vậy.

Trong nháy mắt, toàn bộ mọi người ở Thương Mang Phái đều phun ra máu tươi, cho dù là lão nhân chưởng giáo, Sa Cửu Đông cùng thiếu niên áo bào vàng cũng đều phun ra máu tươi, dồn dập lui về sau. Lần này, bọn họ bị chấn lui đến mười ngàn trượng.

Mặt đất tầng thứ nhất, vào giờ khắc này vang lên tiếng động thê lương như có như không, chấn động bốn phương tám hướng, khiến cho mặt đất rung chuyển, bầu trời biến sắc.

Mạnh Hạo đứng mũi chịu sào trên tế đàn, bị cỗ uy áp ép xuống phun ra một ngụm máu, hắn cảm nhận được trong cỗ uy áp kia ẩn chứa lực lượng muốn mình thần phục. Cỗ lực lượng này cực mạnh, khiến thân thể của hắn chấn động, khiến hai chân hắn run rẩy, như muốn cho hắn... phải quỳ xuống vậy!

Mạnh Hạo cảm thấy, dường như đây chính là một cái cảnh cáo!

Cảnh cáo mình không nên nuôi ý đồ biến đổi từ Yêu thành Tiên!

Mạnh Hạo trầm mặc, sắc mặt càng thêm âm trầm. Khi uy áp càng ngày càng mãnh liệt hơn, khiến thân thể hắn càng thêm run rẩy, thậm chí xương cốt cũng xuất hiện vỡ vụn dấu hiệu, Mạnh Hạo bỗng nhiên cười.

Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn, trong mắt của hắn lộ ra ánh sáng đỏ rực, bạo phát ra yêu khí.

- Cảnh cáo ta sao? Hai tay Mạnh Hạo bấm quyết vung mạnh ra phía ngoài, con mắt thứ ba nơi mi tâm trong nháy mắt mở ra. Ngay lập tức,

hắn liền thấy được quỷ hồn ở khắp bốn phía.

Hắn thấy được vô số quỷ hồn kia đều đang run rẩy dưới cỗ uy áp này, nhưng trên mặt mỗi quỷ hồn đều lộ ra vẻ dữ tợn, lộ ra vẻ điên cuồng, lộ ra sự thù hận cùng không cam lòng!

Mạnh Hạo có thể phát hiện ra, khí tức cỗ uy áp này cũng tương tự như một chỉ diệt thế của La Thiên vậy. Những chúng sinh này đã từng chết trong tay La Thiên, nhưng lại không biết được.

- Cả đời Mạnh Hạo ta tu hành, chỉ cầu không thẹn với lòng, tầm đạo chính là Sơn Hải chi Đạo, cho dù ngươi là La Thiên, cũng không có tư cách cảnh cáo ta! Mạnh Hạo cười, tiếng cười mang theo vẻ điên cuồng, thanh âm nổ vang trong gió lốc, hai tay vung mạnh.

Dường như hiểu được ý chí Mạnh Hạo, vào giờ khắc này, toàn bộ quỷ hồn xung quanh hắn đều ngửa mặt lên trời phát ra tiếng thét thê lương ngập trời, khiến cho bầu trời biến sắc, gió mây nổ vang. Mặc dù người ngoài không thấy được những quỷ hồn này, nhưng vẫn cảm nhận được hàn khí lạnh lẽo ngập trời khắp xung quanh.

Trong một sát na này, vô số quỷ hồn đếm không hết đều đang ngửa mặt lên trời hét lên thê lương thảm thiết. Bọn họ đã từng chết dưới uy áp này, nhưng chẳng biết tại sao, khi biến thành lệ quỷ, bọn họ thậm chí còn mạnh hơn còn lúc sống nhiều lắm. Khi còn sống bọn họ không thể chống cự, khi chết đi... bọn họ lại chuẩn bị lần nữa phản kháng!

Không biết là quỷ hồn nào đầu tiên bay ra, trong nháy mắt đã dung nhập vào cỗ gió lốc do tu vi Mạnh Hạo phát ra, ngay sau đó, vô số quỷ hồn ở xung quanh đều bay lên, sáp nhập vào bên trong, khiến cỗ gió lốc càng thêm mạnh mẽ ngập trời.

Số lượng quỷ hồn vô cùng nhiều, từ bốn phía bốn phương tám hướng gào thét bay tới, dần dần, gió lốc không ngừng khuếch tán, trăm trượng,

1000 trượng, 100 ngàn trượng, 1 triệu trượng, 10 triệu trượng...

Cõ gió lốc lấy tế đàn làm trung tâm, khuếch tán vô biên vô tận, đến cuối cùng đã bao trùm toàn bộ đại lục ở tầng thứ nhất, tạo thành một cỗ gió lốc ngập trời không cách nào hình dung!

Cỗ gió lốc này quá lớn, nó ngưng tụ toàn bộ quỷ hồn của mảnh đại lục này, khiến đất đai sông núi đều bị cuốn lên, tạo thành một màn rúng động thế giới!

Đám người Thương Mang Phái đang trong cỗ gió lốc này, toàn bộ đều run rẩy, hoảng sợ nhìn cảnh tượng xung quanh. Bọn họ nghe được từ trong cỗ gió lốc truyền ra hàng loạt âm thanh bén nhọn.

- Báo thù! ! Báo thù! !

- Khi còn sống bị chết dưới một chỉ của La Thiên, sau khi chết nhất định phải diệt La Thiên! !

- Ngọn lửa thù hận của Thương Mang đại lục, trời cũng không thể diệt! Vào giờ khắc này, vô số thanh âm thê lương cao vút tựa như lời thì thào của chúng sinh, tạo thành sóng âm, sáp nhập vào trong gió lốc, truyền ra tiếng nổ ầm âm. Hai tay Mạnh Hạo trên tế đàn nâng lên, phát ra một chỉ hướng bầu trời, lập tức cỗ gió lốc mang theo vô số quỷ hồn gào thét phóng lên cao.

Tựa như thiên quân vạn mã, tấn công bầu trời! Cảnh tượng rúng động này, cả đời thiếu niên áo bào vàng cũng khó mà quên nổi!

Tập hợp lực lượng của cả đại lục, tập hợp tất cả hồn phách của phiến đại lục này, đi thảo phạt tinh không. Trong tiếng nổ ầm âm dữ dội khiến thiên địa run rẩy, cỗ gió lốc kia gào thét bay thẳng lên bầu trời, trong chớp mắt, mọi người liền thấy cả bầu trời liền vang lên một tiếng “ầm”, bị phá thành mảnh nhỏ.

Tinh không lập tức hiển lộ ra. Cỗ gió lốc vẫn tiếp tục bay lên không, nhưng đúng lúc này, đột nhiên một bóng người từ bên trong bầu trời vỡ vụn bỗng nhiên đi ra. Bóng người này rất mơ hồ, không thể nhìn thấy rõ, hoàn toàn do sương mù tạo thành. Hắn đứng ở nơi đó, nhìn về vô cùng vô tận quỷ hồn phía dưới, phải ra đưa tay, từ từ nhấn một cái xuống phía dưới.

Chỉ là một nhấn, lập tức truyền ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, tựa như có một vách tường vô hình vô biên vô tận xuất hiện ở trước mặt thân ảnh ấy, thay thế bầu trời vỡ vụn, ầm ầm ép xuống mặt đất.

Những nơi bức tường vô hình đi qua, vô số quỷ hồn tạo thành gió lốc đều trực tiếp tan vỡ, căn bản là không thể rung chuyển.

Đây chính là sự cách biệt về cấp bậc, tựa như trời và vực vậy, một loại cách biết khiến cho người ta tuyệt vọng!

- Siêu Thoát, đây là... đây là lực lượng Siêu Thoát! ! Thời khắc này, đám người chưởng giáo lão nhân cũng đã nhận ra một màn này, sắc mặt lập tức biến đổi, lộ ra vẻ hoảng sợ hơn bất kỳ lúc nào trước đó.

Trước đó, tuy rằng Mạnh Hạo cũng có khí tức Siêu Thoát, nhưng cũng chỉ là hơi có mà thôi. Nhưng khí tức từ một cái nhấn tùy ý của thân ảnh mơ hồ này hiển lộ ra... lại là lực lượng Siêu Thoát chân chính!

Trên tế đàn, Mạnh Hạo tận mắt thấy một màn như vậy, trong nội tâm cũng hết sức chấn động, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được lực lượng Siêu Thoát. Hắn tận mắt thấy được, cỗ gió lốc ngưng tụ quỷ hồn của cả một đại lục do mình phát ra, dưới vách tường vô hình đè xuống, trong nháy mắt liền vỡ nát, căn bản không thể cản trở chút nào.

Trong chớp mắt, vách tường vô hình kia liền chấn vỡ hơn phân nửa cỗ gió lốc, bị mạnh mẽ ép xuống, thậm chí chỉ còn cách Mạnh Hạo không

xa.

Nếu như so sánh, thì giữa lực lượng Siêu Thoát cùng không Siêu Thoát, giống như là... Giọt nước cùng sương mù vậy!

Sương mù có nhiều bao nhiêu đi nữa, cũng không thể ngăn cản được một giọt nước dù chỉ nhỏ bé xuyên thấu!

Thời khắc này, gió lốc cùng quỷ hồn chính là sương mù, mà vách tường vô hình chính là giọt nước, nó chẳng những xuyên thấu, mà còn nghiền ép tất cả, cưỡng ép đè xuống, tuyệt không chấp nhận phản kháng cùng vùng vẫy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1795: Một Chữ

Phía sau vách tường vô hình là thân ảnh mơ hồ kia, thân ảnh ấy dường như mặc váy, có mái tóc dài, đáng tiếc thấy không rõ bộ dáng, chỉ có thể nhìn thấy cặp mắt của hắn.

Cặp mắt ấy lạnh lùng mà vô tình, không có chút sinh cơ nào tồn tại, dường như chỉ là một mảnh mờ mịt trống rỗng, chỉ là một... món binh khí!

Binh khí!

Đây chính là cảm nhận rõ ràng nhất của Mạnh Hạo sau khoảnh khắc cùng thân ảnh mơ hồ phía sau vách tường vô hình kia nhìn nhau.

Cùng lúc đó, vách tường vô hình kia vẫn đang nghiền ép truyền ra tiếng nổ vang, khiến cho gió lốc tan vỡ, khiến cho vô số quỷ hồn tan biến, khiến cho mặt đất run rẩy, xuất hiện hàng loạt khe nứt; sông núi nổ vang, bị sụp trong phạm vi lớn, ngay cả tòa tế đàn này cũng đang chấn động, bất ngờ lại xuất hiện dấu hiệu muốn vỡ vụn!

Về phần đám người Thương Mang Phái, thời khắc này đã hoảng sợ đến cực hạn, toàn lực vận chuyển tu vi muốn kháng cự, nhưng lại tốn công vô ích.

Dưới nguy cơ tràn ngập, cây đèn đồng thau trong cơ thể Mạnh Hạo đã hoàn toàn thiêu đốt, dường như có một cỗ lực lượng trong cơ thể hắn đang ngưng tụ, muốn bạo phát ra.

Nhưng chưa kịp bạo phát, đột nhiên... trên phiến đại lục tầng thứ chín cách nơi này rất là xa vời, thân ảnh to lớn ngồi trên ghế Mạnh Hạo thấy được kia chợt truyền ra một tia dao động.

Dao động này rất khẽ, nhưng trong nháy mắt vừa truyền ra, Mạnh Hạo như thấp thoáng nghe được một giọng nói từ đại lục tầng thứ chín trên truyền đến, giọng nói này mới đầu còn rất yếu ớt, nhưng chỉ dần dần càng lúc càng lớn, đến cuối cùng đã trực tiếp hóa thành một từ, dường như là...

Cắt!

Một chữ này rất mơ hồ.

Một chữ này truyền đến từ đại lục thứ chín, một đường nổ vang, khiến cho đại lục thứ tám run rẩy, thiên địa thất sắc, cả đại lục thứ tám như sôi trào lên. Trong khoảnh khắc nó lại xuyên qua đại lục thứ bảy, xuyên thấu đại lục thứ sáu, mang theo lực lượng long trời lở đất một đường quét ngang, khiến bầu trời rung chuyển, khiến mặt đất gầm thét.

Càng ngày càng gần...

Khi đến đại lục thứ năm, thanh âm trong tai Mạnh Hạo dần dần biến đổi, không còn là cút, mà biến thành “vô ơn”!

Vô ơn!

Thậm chí khi lắng nghe kỹ, lại không phân biệt được rõ rốt cuộc là một chữ hay là hai chữ. Âm thanh này vẫn đang vang vong, khiến nơi nó đi qua trở nên hỗn loạn, nó trực tiếp quét ngang qua đại lục thứ tư, rung chuyển đại lục thứ ba, đánh sâu vào đại lục thứ hai...

Cho đến khi tiến vào đại lục thứ nhất, âm thanh này liền vỡ òa, không còn là “cắt”, không còn là “vô ơn”, mà biến thành một chữ!

- Cút!

- Cút! !

- Cút! ! !

Vô số âm thanh vang vọng chồng lên nhau, đồng thời vỡ òa, khiến bầu trời chấn động!

Cũng có thể nói, âm thanh từ lúc bắt đầu phát ra đã là một chữ này, chỉ có điều do khoảng cách quá xa, tốc độ truyền đến lại quá nhanh, nên quá trình truyền đến nó như bị tách rời ra. Giờ khắc nà, sau khi hoàn toàn bạo phát tại tầng đại lục thứ nhất, nó liền tạo thành lực lượng hủy thiên diệt địa!

Rầm rầm rầm! Tiếng động ngập trời truyền ra, khiến tầng thứ nhất đại lục run rẩy, vô số núi sông chấn động, cuồng phong quét ra bốn phương tám hướng, thiên địa biến sắc!

Một chữ này cũng mang theo bá đạo vô thượng, khiến trời long đất lở!

Một chữ áp chế cả thiên uy, một chữ kinh hãi chúng sinh, một chữ - khiến cho vách tường vô hình kia, trong một sát na này trực tiếp run rẩy, ầm ầm nổ tung chia năm xẻ bảy, hoàn toàn tan vỡ!

Cũng là một chữ này, khi cuốn lên bầu trời, khiến thân ảnh mơ hồ trên bầu trời bị vặn vẹo mạnh mẽ, tựa như bị cuồng phong quét qua, trong nháy mắt liền tan thành mây khói.

Không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng rúng động này, hết thảy điều, chỉ là do một chữ tạo ra!

Chỉ là một chữ từ trong miệng thân ảnh to lớn ngồi trên ghế tại đại lục tầng thứ chín truyền ra, đã thay đổi hết thảy, lật đổ tất cả, khiến cho uy áp của La Thiên cũng không thể không tan biến, khiến cho bầu trời vỡ nát!

Một chữ này giống như hóa thành một bàn tay quét ngang thiên địa, đánh bật tất cả uy áp không thuộc về phiến Minh Cung này ra. Cho dù là ý chí La Thiên, cũng không thể dừng lại ở chỗ này, trực tiếp bị đánh bật ra.

Một màn này khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt, hắn ngẩng mạnh đầu nhìn về phía đại lục tầng thứ chín, vào giờ khắc này trong lòng hắn đã khiếp sợ đến cực hạn.

Hơn nữa... âm thanh này dường như lại chỉ mình hắn mới có thể nghe được. Đám người chưởng giáo lão nhân không hề phát hiện ra, thời khắc này tuy bọn họ vô cùng rung động, nhưng không phải rung động vì âm thanh kia, mà đang rung động vì hiểu lầm rằng, cảnh tượng thiên địa biến hóa này chính là do Mạnh Hạo tạo thành.

Mạnh Hạo nhìn về phía tầng đại lục thứ chín ở phương xa, bỗng nhiên hắn có một loại mong muốn mãnh liệt, muốn đi tới tầng đại lục thứ chín kia xem thử, ngươi hô lên một chữ này rốt cuộc là ai!!

Lực lượng thân ảnh mơ hồ kia hiển lộ ra, rõ ràng chính là lực lượng Siêu Thoát, mà người có thể chỉ bằng một chữ đã phá tan thân ảnh kia... nhất định của là... Siêu Thoát! !

- Là Thương Mang lão tổ sao... Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đây là suy đoán duy nhất trong đầu hắn!

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo tay áo vung, thu lại tất cả lực lượng tu vi tràn ra.

Giờ phút này, bầu trời đã trở nên yên tĩnh, thế giới yên tĩnh, tất cả mọi thứ trong chớp mắt trước còn bị cuốn trong gió lốc ngập trời, lúc này đều khôi phục như thường, như chưa hề xảy ra chuyện gì vậy.

Hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền, thời khắc này trong lòng của hắn không hề bình tĩnh, đang bị chấn động không ngừng. Hắn muốn đi tìm

hiểu xem người hô lên chữ “cút” kia là ai, hắn muốn biết vì sao La Thiên sợ Tiên, hắn muốn biết Yêu xuất hiện có liên quan gì với La Thiên, vì sao chúng lại... đồng nguyên!

Hắn càng muốn biết, có thật sự là có lực lượng âm thầm tạo ra màn Sơn Hải Giới hủy diệt hay không, nếu có, liệu có phải là... La Thiên này hay không?...

Nhưng bất kể như thế nào, cái tên La Thiên này, Mạnh Hạo đã nhớ kỹ, đây đối với hắn mà nói, chính là một đầu mối.

Mạnh Hạo từ trong trầm mặc chậm rãi mở mắt ra, ngay lập tức đám tu sĩ Thương Mang Phái ở xung quanh đều trở nên khẩn trương hít sâu một hơi. Một màn vừa rồi khiến nội tâm bọn họ cho đến lúc này vẫn chưa thể bình tĩnh lại được. Cảm ngộ suốt 16 ngày, phát ra khí tức Siêu Thoát rung chuyển bầu trời, thậm chí một màn uy áp thiên địa không tưởng tượng nổi kia, hết thảy đều cho thấy sự đáng sợ của Mạnh Hạo.

Thật lâu sau, Mạnh Hạo thu hồi lại tất cả suy nghĩ, quay đầu lại nhìn về phía tầng đại lục thứ chín ở xa xa, con mắt thứ ba nơi mi tâm cũng từ từ khép lại. Khi hết thảy mọi thứ xung quanh khôi phục như thường, hắn liền đi xuống tế đàn.

Khi hắn đi xuống, ánh mắt của toàn bộ mọi người trong Thương Mang Phái, ngoại trừ khẩn trương ra còn lộ ra vẻ phức tạp.

Sau một hồi song phương đều lâm vào trầm mặc, lão nhân chưởng giáo vội ho một tiếng, định lên tiếng. Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên mặt đất chợt rung mạnh, bầu trời đang yên ả đột nhiên lần nữa vặn vẹo, xuất hiện sóng gợn, vô số ánh sáng bất ngờ từ bầu trời tràn ra.

Theo ánh sáng tràn ra, theo mặt đất rung chuyển, trong chớp mắt, khí tức băng hàn vây quanh tầng đại lục thứ nhất này đang dùng một loại tốc độ không thể tưởng tưởng nổi giảm bớt.

Mà đây vẫn chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất chính là, lúc này không chỉ riêng Mạnh Hạo thấy được, mà toàn bộ tu sĩ Thương Mang Phái đều tận mắt thấy được... mặt đất dưới chân bọn họ không ngờ lại có cỏ xanh mọc ra, từng dãy lầu các tinh xảo cũng đột ngột từ mặt đất mọc lên!

Xa hơn, tại vị trí một vài phế tích khi trước, trong nháy mắt liền trở nên mơ hồ, thấp thoáng xuất hiện ánh sáng thời gian đảo ngược. Những kiến trúc kia nghịch chuyển năm tháng, không ngờ lại khôi phục như thường!

Hình dáng thành trì xuất hiện khắp bốn phía, xa hơn vốn là khu vực bình nguyên, thời khắc này lại mơ hồ xuất hiện một tòa núi, thậm chí dưới chân núi còn xuất hiện sông lớn...

Tại một sát na này, chẳng những là chỗ này như thế, mà toàn bộ tầng đại lục thứ nhất không chỗ nào không xuất hiện loại biến hóa này.

Cảnh tượng quỷ dị này, khiến lão nhân chưởng giáo bỗng nhiên mặt biến sắc.

- Đã đến giờ, thời gian chúng ta ở chỗ này đã đến cực hạn, không thể tiếp tục dừng lại, nếu không... chúng ta đều sẽ chết ở đây. Mạnh Hạo, cho dù ngươi có thể sai khiến những quỷ hồn kia, thì cũng sẽ phải bỏ mạng ở nơi này!

- Đi, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này! ! Lão nhân chưởng giáo gần như thét lên, rồi thân thể nhoáng lên một cái, triển khai tốc độ nhanh nhất, hóa thành cầu vồng bay về phía xa.

Mấy vị Chí Tôn khác hiển nhiên cũng hiểu được một màn này đại biểu cho cái gì, lập tức biến sắc, đồng loạt bay ra, ngay cả thiếu niên áo bào vàng hay Sa Cửu Đông cũng không ngoại lệ.

Mạnh Hạo thấy được mọi người phản ứng như vậy, ánh mắt liền lóe lên

một cái, cùng lúc đó hắn lập tức cảm nhận được, ánh lửa của cây đèn đồng thau trong cơ thể vào lúc này không ngờ cũng trở nên ảm đạm. Mà liên hệ vô hình giữa hắn cùng với những quỷ hồn trên mảnh đại lục này cũng đang nhanh chóng tan biến.

Mạnh Hạo không chần chờ chút nào, lập tức triển khai tốc độ cực hạn, theo mọi người bay thẳng về phía trước, hướng về cây cầu thông ra ngoài đại lục kia bay vọt tới.

- Thời gian Minh Cung mở ra là có hạn, trong vòng mười ngày nếu không thể tiến vào tầng đại lục thứ nhất, thì mười ngày bên ngoài đại lục chính là cực hạn. Một khi vượt qua thời gian này, sẽ xuất hiện một màn khó tin, có một lần chúng ta đã từng suýt nữa vượt quá thời gian, thấy được... bên ngoài phế tích kia như trở về thời kỳ viễn cổ, mọi người đều đang còn sống, rồi sau đó toàn bộ đều bị tử vong không giải thích được...

- Lần đó, chúng ta cũng có một vài người bị chết trong nơi đó... Chưởng giáo vừa bay nhanh vừa giải thích cho Mạnh Hạo.

- Thời gian ở tầng đại lục thứ nhất là một tháng, trừ khi có thể đi vào tầng đại lục thứ hai, nếu không, một tháng chính là cực hạn, nhất định phải rời khỏi!

Khi hết thời gian, bên ngoài đại lục đều sẽ xuất hiện biến hóa kinh người như vậy. Trên đại lục này, lão phu không tưởng tượng nổi sẽ xuất hiện chuyện quỷ dị gì nữa.

- Mức độ nguy hiểm của Minh Cung, nếu cho rằng chính là số một số hai trên khắp Thương Mang cũng không khoa trương, thậm chí có thể gọi là Cửu Nguyên Cấm địa.

- Trước mắt chỉ có thể rời đi, đợi một năm sau, mới có thể lần nữa quay lại... Hy vọng lần sau chúng ta có thể tiến vào được tầng đại lục thứ hai, nếu được, thì thời gian dừng lại nơi này cũng sẽ lâu hơn một chút. Lão

nhân chưởng giáo nhanh chóng lên tiếng, tốc độ cũng tăng nhanh hơn, ầm ầm bay đi.

Mạnh Hạo vừa nghe chưởng giáo giải thích, vừa cảm nhận liên hệ giữa mình cùng những quỷ hồn kia, vào giờ khắc này gần như đã hoàn toàn tiêu tán. Ngọn lửa cây đèn đồng thau trong cơ thể hắn thời khắc này cũng đã ảm đạm đến cực hạn.

Hắn liền biến sắc, theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Vừa quay đầu lại, tâm thần Mạnh Hạo lập tức nổ vang. Hắn thấy được từ vô số phế tích trên đại lục kia, thời khắc này đều đột ngột mọc lên dưới từ mặt đất, khôi phục như thường; thấy được từng tòa thành trì lần nữa xuất hiện; thấy được từng ngọn pho tượng đột nhiên hiện ra; thấy được từng ngọn núi vốn không hề tồn tại trước đó, lúc này cũng hiện ra sừng sững trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1796: Khí Tức Gương Đồng

Kinh người nhất, là hắn thấy được... vô số bóng người! !

Những bóng người kia, rõ ràng là từng tu sĩ một, nam có, nữ có, già có, trẻ có. Dường như đây chỉ là một ngày rất bình thường vậy, tất cả mọi người trên đại lục này đều đang làm việc của riêng mình.

Có tiếng chuông lớn ngân vang từ trong thành trì truyền ra; có tiếng giảng đạo của tông môn nào đó trên một ngọn núi vang vọng bầu trời.

Nơi này... không có người phàm, đây là một đại lục toàn bộ đều là tu sĩ, cho dù là dân chúng trong thành trì, cũng đều là tu sĩ.

Trên thân thể mỗi người đều tràn ra một cỗ khí tức ấm áp, không có tiếng chửi bới tức giận, có chăng chỉ là những tiếng cười đùa vui vẻ. Có lẽ ở chỗ này cũng có xích mích lục đục lẫn nhau, cũng tồn tại ân oán tình cừu, nhưng nhìn chung đều mang lại cho người ta cảm giác yên vui phồn thịnh, thăng hoa về tinh thần.

Mà tiên khí nơi này cũng nồng đậm đến cực điểm, thậm chí chỉ liếc mắt một cái, Mạnh Hạo đã thấy được trên mảnh đại lục này có một khu vực được phân riêng, bên trong trồng... thiên tài địa bảo nhiều không đếm xuể.

Còn có vô số Tiên thú bay múa, phát ra tiếng kêu vui vẻ trên bầu trời, thậm chí còn có một con tiên hạc bay qua Mạnh Hạo, rồi bất ngờ... quay đầu liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Cái nhìn này, khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động.

- Đây không phải là ảo giác, những gì ta thấy được... không phải ảo giác, mà là... ta đã dung nhập vào mảnh đại lục này, trở về thời kỳ viễn cổ? Trong lúc Mạnh Hạo còn đang khiếp sợ, thì những tu sĩ khác chung quanh hắn cũng đều bị một màn trước mắt này khiến cho rung động.

Hết thảy hình ảnh trước mắt đều rất tươi đep, nhưng Mạnh Hạo lại cảm nhận được từ trong đó một cỗ nguy cơ sinh tử!

Nguy hiểm này đến từ chính nơi nào, Mạnh Hạo không có thời gian suy tư, hắn hít sâu một hơi, tốc độ tăng mạnh truyền ra tiếng nổ “ầm ầm”, vượt qua những thứ Chí Tôn bát nguyên kia.

Những người khác cũng không tiếc tổn hao tu vi, triển khai tốc độ đến cực hạn. Không biết trải qua bao lâu sau, khi tất cả kiến trúc trên đại lục này đều khôi phục lại, khi khí tức cùng với sông núi nơi này đều hoàn toàn trở về thời kỳ viễn cổ, khi từng bóng người trên mặt đất kia đều trở nên hoàn toàn rõ ràng, thì đoàn người Mạnh Hạo rốt cục cũng thấy được cây cầu đi ra ở rìa tầng đại lục thứ nhất.

Cây cầu toàn máu thịt trong mắt bọn họ trước đó, vào lúc này tràn ngập tiên khí, trở thành Tiên Kiều. Lúc này trên cầu còn có một vài bóng người đang cười nói qua lại, rồi dường như nhận ra đoàn người Mạnh Hạo đến, những người này liền dừng chân, quay đầu lại nhìn.

- Các vị đạo hữu, có chuyện gì mà kinh hoảng như vậy? Trong đám người trên cầu, có một thanh niên mỉm cười lên tiếng, giọng nói trong trẻo mang theo vẻ uy nghiêm nào đó.

Lời của hắn, khiến sắc mặt Mạnh Hạo trở nên âm trầm, khiến đồng tử thiếu niên áo bào vàng co rút lại, Sa Cửu Đông cùng lão nhân chưởng giáo cũng biến sắc. Những người khác cũng đều hít sâu một hơi.

Mặc dù trước đó bọn họ đều phát hiện dường như mình đã dung nhập

vào trong thế giới viễn cổ này, đều phát hiện ánh mắt của những người trên đường gặp phải đang nhìn mình. Nhưng bọn họ vẫn ôm tâm lý may mắn, cho đến lúc này, bị người ta trực tiếp mở miệng hỏi, bọn họ mới không thể không thừa nhận...

Dường như bọn họ đã bị phiến thế giới này cưỡng ép kéo về thời kỳ viễn cổ.

- Viễn cổ... Viễn cổ... Mạnh Hạo quan sát hết thảy, bỗng nhiên trong lòng hắn run mạnh, hắn nhớ lại một chuyện, nhớ lại một màn hình ảnh, lúc này hô hấp của hắn trở nên dồn dập, rồi quay mạnh đầu nhìn lên bầu trời, sau đó lập tức biến sắc.

- Lập tức chạy đi, thi triển toàn bộ thủ đoạn, nếu không... sẽ gặp sinh tử đại kiếp! ! Mạnh Hạo gấp gáp thét lên, sau đó hai tay nâng mạnh lên, thu hai vị Chí Tôn bát nguyên dưới trướng vào túi trữ vật.

Hai vị Chí Tôn bát nguyên này lần đầu mới thấy được vẻ mặt Mạnh Hạo như vậy, cũng không cự tuyệt, tùy ý để Mạnh Hạo thu lại. Sau đó, Mạnh Hạo trực tiếp cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, thi triển độn pháp kế thừa của Thủy Đông Lưu. Trong nháy mắt tốc độ của hắn đã bạo tăng gấp mấy lần, chỉ dịch chuyển một cái đã lập tức xuất hiện ở trên cây cầu kia, rồi như cuồng phong quét qua, vội vã lao đi.

Những người khác cũng đều biến sắc, nghe Mạnh Hạo nói vậy, bọn họ đều thầm run lên, rồi không quản thật giả, quỷ dị ở xung quanh nữa, lập tức không tiếc trả giá thi triển thần thông của riêng mình, ầm ầm lao về phía cây cầu kia.

Thanh niên trên cầu nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, hai tay nâng lên đang định ngăn cản. Nhưng đúng lúc này, bầu trời quang đãng vạn dặm đột nhiên vang lên một tiếng sấm vô cùng đột ngột.

Tiếng sấm này vừa truyền ra, khiến toàn bộ tu sĩ đều chấn động, khiến

thân thể mọi người không tự chủ được đều run lên. Mạnh Hạo cũng biến sắc. Thời khắc này không còn là hoài nghi nữa, hắn đã vô cùng chắc chắn, thời điểm mảnh đại lục quay trở lại này, chính là... ngày mà La Thiên phát ra một chỉ diệt thế hắn đã thấy trong bức bích họa kia!

Bởi vì trong hình ảnh trước đó hắn nhìn thấy, hắn cảm nhận được rất rõ ràng, trên tầng đại lục thứ chín ở phía xa, có người đang độ kiếp! !

Cũng chính lúc này, thiên địa chợt biến sắc, sấm sét nổ vang kéo dài, trời long đất lở, khiến tất cả chúng sinh trên phiến đại lục này giật mình chấn động, đồng loạt ngẩng đầu. Ngay cả thanh niên trên cầu cũng đều không để ý tới đám người Mạnh Hạo nữa, thời khắc này hắn đang ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên mặt lộ ra vẻ kinh sợ.

Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, bay vọt qua bên cạnh tên thanh niên, đạp lên cây cầu, bay nhanh về phía trước. Khi hắn sắp sửa đến cuối cầu, thì bỗng nhiên, một cỗ khí tức băng hàn ầm ầm phủ xuống chung quanh hắn.

Theo bản năng, hắn liền quay đầu nhìn lại. Cái nhìn này... hắn thấy được cả đại lục đang run rẩy, thấy được vô số núi sông đang chấn động nổ vang, thấy được trên bầu trời lúc này đang có một ngón tay to lớn đang ầm ầm hạ xuống!

Ngón tay kia lớn đến mức thay thế cả bầu trời, thay thế hết thảy. Trong nháy mắt khi nó phủ xuống, tất cả chúng sinh trên khắp thế giới đều trở nên hoảng sợ, đều tỏ ra không thể tin nổi.

Mà uy áp của một chỉ này mạnh đến mức, Mạnh Hạo chỉ nhìn thoáng qua trong óc liền đau nhói, phun ra máu tươi.

- So với lúc trước ta đối mặt với La Thiên còn mạnh hơn, dựa theo bích họa miêu tả, đây chính là lúc... La Thiên mạnh nhất! !

Mạnh Hạo lần nữa phun ra máu tươi, tốc độ ầm ầm bạo tăng, bay qua cây cầu kia. Khi hắn sắp sửa đi ra cây cầu kia, thì chưởng giáo, thiếu niên áo bào vàng, Sa Cửu Đông, còn có Chí Tôn thứ hai gần như cũng đều đồng thời bước ra. Những người khác cũng đều lục tục vọt ra.

Không ai mở miệng trò chuyện, cũng không có thời gian để trò chuyện. Những người đang đi trên cầu cũng lập tức ầm ầm tản ra, mỗi người đều bạo phát ra toàn lực, vội vã phóng về hướng cửa ra Minh Cung.

Thiếu niên áo bào vàng kia trực tiếp hóa thành mặt trời màu vàng, tạo thành vô số tàn ảnh phía sau, bay nhanh. Thân thể Sa Cửu Đông rút nhỏ, tạo thành một phiến bão cát, dung hợp với gió, tốc độ cũng trở nên nhanh hơn.

Lão nhân chưởng giáo thì hít sâu một hơi, bước ra một bước, rõ ràng chỉ là một bước, nhưng trên thực tế lại là mười ngàn trượng! Như Súc Địa Thành Thốn, ầm ầm dịch chuyển.

Những người khác cũng đều thi triển thủ đoạn của riêng mình, đã thấy được thế giới bên ngoài, đã thấy được cách cửa ra Minh Cung không còn xa. Nhưng đúng lúc này, trên bầu trời tầng đại lục thứ nhất sau lưng của bọn họ, ngón tay thay thế bầu trời kia bỗng nhiên ầm ầm rơi xuống đại lục.

Chỉ một đầu ngón tay, lại giống như một mảnh thế giới. Trong khoảnh khắc nó rơi xuống, vì tốc độ quá nhanh nên tạo ra ngọn lửa, đầu ngón tay chưa tới, biển lửa đã giáng xuống. Cũng đúng lúc này, một thanh âm vô cùng thê lương từ đàng xa bỗng vang lên ngập trời.

- La Thiên! ! Thanh âm này mang theo phẫn nộ, mang theo đau xót vang vọng khắp thiên địa. Cũng trong nháy mắt, ngón tay... đã tiếp xúc với mặt đất!

Mặt đất nổ vang, đại lục cũng không vỡ nát, mà vỡ nát chính là tất cả

tông môn, tất cả những ngọn núi, còn có thành trì ở khắp mọi nơi, còn có từng pho tượng, còn có sông lớn, vô tận cây cỏ...

Cho đến khi tất cả mọi người trên mảnh đại lục này, thân thể trong nháy mắt... trở thành tro bụi, không có chút năng lực vùng vẫy phản kháng nào.

Từng mảng từng mảng lớn tu sĩ đều trở thành tro bụi, trongchớp mắt, cả đại lục... đều tử vong, ngay cả Tiên thú, thiên tài địa bảo cũng đều tiêu tán toàn bộ.

Còn có không ít thân ảnh trên cầu trên, bao gồm cả thanh niên kia, thân thể giờ khắc này cũng biến thành thịt vụn. Máu thịt của bọn họ rơi xuống, khiến cây cầu kia trở thành màu đỏ, như được trát đầy máu thịt lên đó.

Tựa như có một luồng sóng vô hình quét ngang khắp bốn phương tám hướng, những nơi nó đi qua, toàn bộ đều tịch diệt...

Luồng sóng gợn này lan tràn ra bên ngoài đại lục, lan tràn tới những thành trì lơ lững trong hư không, trong nháy mắt đã biến chúng trở thành phế tích, vô số thân ảnh bên trong lập tức bị diệt vong.

Mà Mạnh Hạo cùng với tất cả tu sĩ Thương Mang Phái thì đang bay nhanh bỏ chạy, tranh đoạt thời gian giữ mạng!

Một vị Chí Tôn bát nguyên trong đó, tốc độ hơi chậm một chút, bị sóng gợn kia nhẹ quét tới, thân thể người này liền run mạnh, trong nháy mắt liền trở thành tro bụi. Một màn này khiến những người khác đều hoảng sợ đến cực hạn, trong tiếng nổ “ầm ầm”, mắt thấy sóng gợn sắp sửa đuổi tới, mọi người đều vội vã bạo phát toàn bộ tu vi, cho dù là tự bạo pháp bảo, cũng muốn đổi lấy tốc độ nhanh hơn.

Sắc mặt Mạnh Hạo tỏ ra âm trầm. Tốc độ của hắn là một trong mấy

người nhanh nhất, thời khắc này hắn cách cửa ra đã càng ngày càng gần, khi sắp sửa chạy ra, bỗng nhiên, từ trên phiến đại lục phía sau hắn lại lần nữa truyền ra tiếng hét thê lương.

- La Thiên! ! Cũng là hai chữ này, những ngữ khí lại hoàn toàn bất đồng. Thanh âm này mang theo vẻ thê lương, mang theo điên cuồng và oán khí vô cùng vô tận, khiến cho cả thế giới trong chớp mắt đều trở nên lạnh lẽo xuống.

Thù hận kia, thông qua hai chữ này, bạo phát ra ngập trời!

Mạnh Hạo không quay đầu lại, thân thể hắn nhoáng lên một cái, cất bước. Một chân hắn đã bước chân ra khỏi cánh cửa, sắp sửa ra khỏi, nhưng đúng lúc này... Đột nhiên, một cỗ khí tức khiến hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc truyền đến, khiến thân thể hắn run rẩy dừng lại, lập tức quay đầu.

Ttrong nháy mắt, hắn liền thấy được một thân ảnh cầm trong tay luồng sáng từ đại lục thứ chín gào thét bay ra, lao thẳng tới ngón tay kia. Quầng sáng kia, chính là một mặt gương đồng!!

Thời khắc này, trong gương có một thân ảnh mang theo vẻ lạnh lùng, đó chính là một con Anh Vũ màu sắc sặc sỡ. Con Anh Vũ vũ này khí thế như đại hồng thủy, nhanh như chớp đụng đầu vào một chỉ diệt thế của La Thiên kia!

- Gương đồng... Mạnh Hạo thần run lên, bất kể như thế nào hắn cũng không ngờ rằng, ở chỗ này, hắn lại gặp được... Gương đồng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1797: Ta Chính Là Kiếm Chuyện Đó

Mạnh Hạo dừng bước, một chân của hắn ở cửa ra, cảm nhận được lực hút từ của ra truyền đến, nhưng cái chân còn lại, lúc này bất kể như thế nào cũng không thể bước ra.

Hắn quay đầu nhìn cảnh tượng trên bầu trời phía xa, thân thể run rẩy. Gương đồng... với hắn mà nói, là chí bảo thay đổi toàn bộ cuộc đời hắn, mà Anh Vũ bên trong thì chính là bằng hữu của hắn, là đồng bọn của hắn!

Còn có Bì Đống, tuy rằng vẫn thường đấu võ mồm cùng Anh Vũ, nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, bọn chúng... đã trở thành thân nhân của hắn.

Hắn làm sao có thể quên được, một Bì Đống toàn nói huyện thuyên, làm sao có thể quên được một Anh Vũ chỉ toàn thổi phồng tự sướng, một kẻ luôn miệng tự xưng là Ngũ gia, một kẻ tự xưng là Tam gia chứ? Làm sao có thể quên được một màn Hải Sản Ca chứ?

Hết thảy kỷ niệm lúc này đều hiện lên trong đầu hắn, đến cuối cùng hóa thành một màn sinh ly tử biệt kia. Vì mình, Anh Vũ cam nguyện bị xóa đi thần trí, Bì Đống cam nguyện vứt bỏ sinh mạng bất tử.

Cuối cùng, một kẻ bị xóa đi thần trí thì bị hai thế lực lớn cướp đi, một kẻ thì trở thành vật chết, được Mạnh Hạo bi ai lưu giữ tại chỗ sâu nhất trong túi trữ vật.

- Anh Vũ... Mạnh Hạo còn đang lẩm bẩm, thì thiếu niên áo bào vàng đã ầm ầm vọt qua bên cạnh hắn, trực tiếp bước ra cửa biến mất, sau đó là Sa Cửu Đông, lão nhân chưởng giáo cũng bay nhanh vượt qua cửa ra, biến

mất.

Trước khi đi, bọn họ đều nhìn về phía Mạnh Hạo, không hiểu vì sao Mạnh Hạo lại tỏ ra chần chờ, mà bọn họ cũng không có thời gian để suy nghĩ chuyện này, chỉ hận tốc độ rời đi không thể nhanh hơn mà thôi.

Duy chỉ còn lại mình Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, hắn như thể không thấy được những tu sĩ Thương Mang Phái đang lướt qua bên cạnh mình trốn ra, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn về phía gương đồng.

Hắn thấy được gương đồng va chạm với ngón tay kia nổ vang, thấy được ngón tay kia bị chấn động một cái, bất ngờ lại hơi lệch đi, thậm chí trở nên hơi mờ nhạt, xuất hiện dấu vết vỡ vụn nhỏ. Vết nứt này trong phút chốc khuếch tán, khiến cho ngón tay bị chấn động.

Mơ hồ có tiếng “hả” truyền ra, ngón tay tràn đầy khe nứt kia nâng lên, khẽ bắn ra một cái.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, vào giờ khắc này, gương đồng... liền vỡ vụn.

Mặt gương đồng tan vỡ thành chín phần... bị phân tán khắp bốn phía. 8 phần trong đó bắn lên tinh không, không biết đi về đâu. Còn chủ thể gương đồng, mặc dù không bị vỡ ra, nhưng lại ảm đạm không chút ánh sáng, cũng bay về chỗ sâu trong tinh không.

Nhưng... còn một mảnh gương vỡ... lại rơi về hướng tầng đại lục thứ ba...

Một màn này, Mạnh Hạo nhìn thấy rất rõ ràng, thân thể hắn run rẩy, bỗng nhiên hắn trở nên kích động muốn đi tầng đại lục thứ ba, muốn tìm mảnh gương rơi xuống nơi đó! !

Thậm chí hắn có loại cảm giác, nếu như mình có thể tìm được mảnh gương này, có lẽ... hắn sẽ có thể lần nữa cảm nhận được gương đồng,

cảm nhận được Anh Vũ!

Theo gương đồng vỡ vụn, thân ảnh tầng đại lục thứ chín mang theo bi ai, mang theo vẻ điên cuồng cũng ầm ầm lao thẳng tới ngón tay...

Một màn kế tiếp Mạnh Hạo cũng không quan sát, hai mắt của hắn chỉ nhìn chằm chằm vào tầng đại lục thứ ba, hô hấp trở nên dồn dập. Thời khắc này, tuy rằng hầu hết Thương Mang tu sĩ đều đã trốn ra, nhưng trước mặt của hắn vẫn còn hai vị Chí Tôn bát nguyên đang phóng đến gần Mạnh Hạo, khi sắp lao đến cửa ra, thân thể hai người này chợt run lên bần bật, hóa thành tro bụi cách Mạnh Hạo chỉ có mười trượng.

Gần như ngay khi bọn hắn hóa thành tro bụi, cây đèn đồng thau trong cơ thể Mạnh Hạo đã ảm đạm đến cực hạn, dường như sắp tắt mất. Mạnh Hạo cũng cảm nhận được nguy cơ sinh tử trước mắt, tại một sát na này, cảm giác cận kề cái chết dường như cách mình rất gần...

Mạnh Hạo biết nguy hiểm, biết lúc này ranh giới sống chết chỉ mỏng như sợi tơ, nhưng vẫn kiên trì mở con mắt thứ ba ra, nhìn lại một lần cuối cùng. Dùng con mắt thứ ba khóa vị trí mảnh gương kia, xác định chuẩn vị trí mảnh gương rơi trên tầng đại lục thứ ba.

Quan sát xong, nguy cơ sinh tử đã gần ngay trước mắt, như có một chiếc miệng to vô hình đang sắp sửa cắn nuốt hắn vào trong. Trong chớp mắt này, Mạnh Hạo liền ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, cái chân còn lại nhanh chóng bước ra, trong nháy mắt liền biến mất.

Ngay lập tức, sóng gợn tử vong đã trùm lên vị trí của hắn vừa đứng.

Tại một truyền tống trận bên trên một nửa tinh cầu Thương Mang Tinh.

Thân ảnh Mạnh Hạo từ trong hư vô đi ra, mới vừa xuất hiện, hắn liền phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt tái nhợt, nhưng trong mắt lại ánh lên ngọn lửa điên cuồng.

Đám người Thương Mang Phái ở xung quanh hắn, thời khắc này đều vô cùng chật vật, mấy chục người cùng tiến vào, thời khắc này chỉ có 20 người trở về, những người khác... đều đã bỏ mạng ở bên trong Minh Cung.

- Khi nào mới có thể lại đi vào?! Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía chưởng giáo lão nhân hỏi.

- Ít nhất cần phải một năm, nhưng cũng không nhất định một năm sau sẽ tiến vào, chúng ta còn phải chuẩn bị một chút. Lần sau lão phu sẽ đích thân đi mời Bạch Vụ Trần Tiên! Có nàng tham dự, tính cả nhị Tôn, chúng ta đã có 6 vị cửu nguyên đỉnh phong, cộng thêm ưu thế của ngươi tại bên trong Minh Cung, chúng ta mới có thể nắm chắc mở ra được lối đi dẫn tới tầng đại lục thứ hai. Lão nhân chưởng giáo không vì nguy hiểm vừa rồi mà bỏ đi ý định trong đầu, ngược lại càng mãnh liệt hơn.

Dù sao đối với bọn hắn mà nói, Tế đàn Siêu Thoát chính là hy vọng để bọn họ đạt đến cảnh giới Siêu Thoát!

Mạnh Hạo trầm mặc, cúi đầu liếc nhìn truyền tống trận dưới chân, tâm trạng của hắn lúc này rất không yên tĩnh. Lần trải qua Minh Cung này, khiến Mạnh Hạo thu hoạch được rất nhiều.

Mà đầu mối gương đồng phút cuối cùng, càng khiến cho Mạnh Hạo kiên định quyết tâm lần nữa xâm nhập Minh Cung!

- “Nếu tìm được mảnh gương kia, ta sẽ có thể lần nữa liên hệ được với gương đồng...” Mạnh Hạo trầm mặc, trong mắt lộ ra vẻ chấp nhất. Hắn vung tay áo, hai vị Chí Tôn bát nguyên dưới trướng đều bay ra, trong lòng hai người vẫn còn sợ hãi không thôi. Mặc dù bọn họ ở bên trong túi trữ vật, nhưng Mạnh Hạo cũng không phong ấn cảm nhận của bọn họ đối với ngoại giới.

Nhất là khi Mạnh Hạo dừng lại, đối với hai vị Chí Tôn bát nguyên này mà nói, chính là sự khảo nghiệm sinh tử.

Sắc mặt Mạnh Hạo âm trầm, cất bước ra khỏi truyền tống trận. Thời khắc này tâm trạng của hắn đang rất phiền não, như thể mong đợi một chuyện, nhưng lại nhận ra chuyển này cần phải chờ đợi rất lâu vậy. Tuy rằng hắn có thể áp chế loại cảm giác này, nhưng bởi vậy mà lại gợi lên những chuyện trong dĩ vãng, khiến trong lòng hắn không khỏi đau buồn.

Đi ra khỏi trận pháp, phía trước Mạnh Hạo là thiếu niên áo bào vàng Kim Vân Sơn. Thời khắc này trở về được Thương Mang Phái, khiến hắn thầm thở phào nhẹ nhõm. Trong Minh Cung, Mạnh Hạo có liên hệ với vô tận quỷ hồn, chiếm cứ ưu thế lớn, khiến hắn không thể không cúi đầu trước nguy cơ tử vong. Hiện tại đã trở về, mặc dù hắn biết Mạnh Hạo không dễ trêu chọc, nhưng vẫn lộ ra vẻ lạnh lùng.

Đây cũng không phải là hắn lại muốn khiêu khích Mạnh Hạo, dù sao chưởng giáo cùng oán khí với Sa Cửu Đông đã có lời thề, chỉ có điều oán khí trong lòng hắn vẫn còn rất nặng, lúc ở trong Minh Cung không thể không đè nén, thời khắc này trở lại Thương Mang Phái, đương nhiên là hắn không muốn tiếp tục đè nén nữa.

Cho dù Mạnh Hạo sáng lập kỳ tích trên Siêu Thoát Tế đàn, lại đối đầu với thiên uy vô cùng kinh người, nhưng trong mắt của hắn, vẫn là do Mạnh Hạo mượn quỷ hồn. Có điều hắn cũng có rất nhiều kiêng kỵ, dù sao... từ đầu đến cuối, hắn cũng chưa thấy căn nguyên thứ chín của Mạnh Hạo, hơn nữa hắn căn bản cũng không cho rằng Mạnh Hạo không có căn nguyên thứ chín, chỉ một mực cho rằng, đối phương đang giữ lại làm đòn sát thủ.

Nhưng hắn cũng không định ra tay với Mạnh Hạo, lúc này hắn chẳng qua chỉ là lạnh lùng liếc nhìn Mạnh Hạo một cái mà thôi.

- Tránh ra.

Mạnh Hạo híp mắt lại, chậm rãi lên tiếng.

Hắn vừa nói ra, thiếu niên áo bào vàng liền nhíu mày, xung quanh vẫn còn rất trống trải, mặc dù hắn đang chắn trước mặt Mạnh Hạo, nhưng Mạnh Hạo chỉ cần vòng qua là được.

- Ngươi muốn kiếm chuyện sao? Thiếu niên áo bào vàng lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

Nhưng bất kể như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, chỉ một câu nói, một ánh mắt lạnh như băng của mình, Mạnh Hạo liền ngẩng mạnh đầu, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo, tay phải nâng lên, trực tiếp bấm quyết đánh ra một quyền.

- Ta chính là đang kiếm chuyện đó! Mạnh Hạo vừa dứt lời, bước chân bỗng nâng lên, dậm mạnh xuống đất. Theo mặt đất ầm ầm chấn động, nắm đấm của hắn cũng mạnh mẽ nện tới.

Một quyền này, ẩn chứa Diệt Sinh, Xá Thân, Sát Thần, Đồ Ma, bốn quyền ngưng tụ một chỗ, khi đánh ra, lập tức khiến đất rung núi chuyển, thiên địa biến sắc, khí thế ngập trời.

Thiếu niên áo bào vàng biến sắc, thương thế của hắn lúc ở trong Minh Cung không nhẹ, mười thành thực lực thời khắc này chỉ phát huy được không tới bảy thành. Thấy Mạnh Hạo trực tiếp ra tay, hắn lập tức bấm quyết phản kích, va chạm với một quyền toàn lực của Mạnh Hạo, truyền ra tiếng nổ ngập trời.

Thân thể thiếu niên áo bào vàng run lên, lui mạnh về sau, phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt của hắn lộ ra vẻ điên cuồng, sâu trong đáy lòng lại ủy khuất đến cực hạn.

Có trời đất chứng giám... hắn thật sự không muốn ra tay với Mạnh Hạo,

hắn chỉ cảm thấy mình đứng ở nơi đó cũng không quá mức vướng víu, thậm chí cái nhìn của hắn đối với Mạnh Hạo cũng không có ý khiêu khích. Đó chỉ là vẻ lạnh lùng rất tự nhiên khi hắn trở về tới thế lực của mình mà thôi.

Thậm chí, hắn cũng không biết tại sao mình lại đắc tội với tên điên trước mắt này...

Hắn không biết, những người khác lại càng không biết. Thời khắc này, lão nhân chưởng giáo chỉ biết cười khổ, Sa Cửu Đông thầm thở dài, Chí Tôn thứ hai thì trợn tròn mắt, xem như đã được kiến thức sự bá đạo của Mạnh Hạo.

Chuyện này bọn hắn nhìn như thế nào cũng thấy, rõ ràng là... tâm trạng Mạnh Hạo không tốt, cho nên muốn tìm người phát tiết một chút, cố tình lại xui xẻo đúng Kim Vân Sơn...

Trong tiếng nổ vang ngập trời, trong lòng thiếu niên áo bào vàng tràn đầy ủy khuất và tức giận, lập tức bấm quyết thi triển ra thần thông. Mạnh Hạo thì hóa thành đại bàng, ầm ầm bắn ra vô số lông chim, trong chớp mắt đã tri triển ra cấm pháp quy nhất!

Trong lúc nhất thời, những tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên. Thiếu niên áo bào vàng vốn đã bị thương sẵn, hơn nữa lại bị Mạnh Hạo chấn nhiếp trong Minh Cung, nên dĩ nhiên đã mất đi chiến ý. Thời khắc này hắn bị Mạnh Hạo áp chế, không ngừng bại lui.

Lão nhân chưởng giáo lắc đầu cười khổ, cùng với Sa Cửu Đông lần nữa tách hai người ra. Mạnh Hạo trừng mắt liếc nhìn thiếu niên áo bào vàng một cái, thiếu niên áo bào vàng cũng đồng dạng trừng mắt nhìn qua, đáy lòng hắn vô cùng ủy khuất, thời khắc này rất muốn bạo phát.

- Tên điên, tâm trạng ngươi không tốt là có thể tùy ý đánh người sao, xích mích của chúng ta trước đó, không phải đã được hòa giải rồi sao,

ngươi vẫn còn cầm vòng tay trữ vật của ta đó! Thiếu niên áo bào vàng gào thét, hắn càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất.

Bị hắn nói như vậy, Mạnh Hạo liền nhớ lại chuyện vòng tay trữ vật, vẻ mặt cũng dịu xuống, vội ho một tiếng định mở miệng, nhưng lại không biết nên nói cái gì, chuyện này... Quả thật là tâm trạng hắn không tốt, chủ động gây chuyện.

Mạnh Hạo đành hừ lạnh một tiếng, không nói gì, xoay người đi thẳng, trở về Đệ Cửu Chí Tôn Thành của hắn, tiến vào trong đại điện, trực tiếp bế quan.

- “Tên điên, tên điên!” Thiếu niên áo bào vàng hung hăng trợn mắt nhìn theo bóng lưng Mạnh Hạo, trong lòng thầm quyết định, thù này nhất định phải báo. Nhưng nghĩ tới việc đối phương có thể kiên trì 16 ngày tại Tế đàn Siêu Thoát, tu vi lại không xê xích bao nhiêu so với mình, thậm chí còn ẩn tàng căn nguyên thứ chín chưa sử dụng ra, sau đó lại nghĩ tới trạng thái vô địch của đối phương trong Minh Cung, trong khi mình vẫn còn phải tiến vào Minh Cung nhiều lần nữa. Hắn cũng chỉ có thể cắn răng, thay đổi quyết định của mình.

- “Chết tiệt , sau này ta tuyệt đối sẽ không đứng ở trước mặt tên điên này nữa“.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1798: Một Năm Nay

Chuyện trong Minh Cung, tại Thương Mang Phái, người có tư cách biết được hiếm như phượng mao lân giác. Lần này mọi người tiến vào, tuy rằng tổn thất thảm trọng, chẳng những cường bát nguyên tử vong mất mấy người, mà thậm chí Chí Tôn thứ sáu cùng thứ tám cùng đều bỏ mạng.

Đây đối với Thương Mang Phái mà nói là tổn thất cực lớn, nhưng đối với những người còn lại mà nói, thu hoạch lần này cũng đồng dạng cực lớn!

Bất kể là Chí Tôn bát nguyên hay cửu nguyên, hoặc là mấy vị cửu nguyên đỉnh phong, đều thấy được phương hướng của mình trên Siêu Thoát Tế đàn. Cho dù phương hướng này có chút mong manh, chỉ như hơi vén được màn sương mù, nhưng bọn họ tin rằng, chỉ cần có cơ hội cảm ngộ thêm mấy lần, vậy thì... Siêu Thoát đã từ không có khả năng, biến thành... có khả năng.

Mà những cường giả bát nguyên khác, lợi ích bọn họ thu được trên Tế đàn Siêu Thoát tuy rằng không bằng Chí Tôn cửu nguyên, nhưng cũng cực lớn, thậm chí có không ít người trong đó còn hiểu ra được căn nguyên thứ chín, xuất hiện tăng tiến vùn vụt.

Có thể nói, tuy rằng Thương Mang Phái tổn thất không nhỏ, nhưng sau khi mọi người trở về, đều lập tức lựa chọn bế quan, cảm ngộ thu hoạch của mình.

Mạnh Hạo cũng đang bế quan. Lúc này ở trong đại điện, tâm trạng của hắn đã bình tĩnh lại, hồi tưởng lại hết thảy mọi chuyện trong Minh Cung, trong mắt của hắn cũng dần dần lộ ra vẻ lạnh lùng và không cam lòng.

Hắn không cam lòng đệ cửu cấm của mình lại không thể ngưng tụ ra.

- La Thiên sợ Tiên, khí tức đồng nguyên với yêu lực của ta, chuyện này... có quỷ dị.

Mạnh Hạo trầm mặc, ánh mắt lóe lên một cái, cười lạnh.

- Cho nên nếu dùng cơ thể này của ta, sẽ không thể ngưng tụ ra được đệ cửu cấm. Chỉ cần ngưng tụ, nhất định sẽ thất bại... Bởi vì đệ cửu cấm này có thể biến đổi cơ thể của ta, khiến cho tiên căn lần nữa xuất hiện, khiến cho ta lần nữa bước lên Tiên lộ.

- Có thành Tiên hay không, ta không thèm để ý. Ta chỉ muốn để cho bản thân cường đại, Tiên cũng tốt, Yêu cũng được, chỉ cần có thể có căn nguyên thứ chín, chỉ cần có thể dập tắt cây đèn đồng thau, tiến vào Siêu Thoát là được! Mạnh Hạo lộ ra vẻ suy tư. Nếu cơ thể của hắn không thể ngưng tụ đệ cửu cấm, thì hắn sẽ phải nghĩ biện pháp khác, khiến cho mình có được đệ cửu cấm!

- Không nghĩ tới, dùng Phong Thiên Quyết để hoàn thành đệ cửu cấm, sẽ xuất hiện chuyển hóa thành Tiên... Nếu như ta đổi một cái đệ cửu cấm khác, có lẽ có thể ngưng tụ ra... Mạnh Hạo nhíu mày.

- Nhưng, có chút không cam lòng mà. Mạnh Hạo khẽ thở dài, trầm ngâm. Bỗng nhiên ánh mắt hắn lóe lên một cái, trong đầu chợt sinh một suy nghĩ kỳ quái.

- Hử? Mạnh Hạo càng nghĩ cặp mắt càng chớp chớp nhanh, đến cuối cùng hắn liền trực tiếp đứng lên, đi đi lại lại trong đại điện, một lát sau bước chân hắn chợt ngừng lại.

- Thân thể này của ta không thể ngưng tụ được đệ cửu cấm, như vậy... nếu như ta sáng lập ra một cái phân thân, không tồn tại chút yêu lực nào, cũng hạ thấp liên hệ với chủ thể của ta đến mức thấp nhất, thì có thể

dùng phân thân này ngưng tụ đệ cửu cấm được hay không?!

- Yêu không thể ngưng tụ đệ cửu cấm, vậy thì Tiên... nhất định có thể ngưng tụ ra Phong Thiên Cấm này!

- Kể từ đó, một khi phân thân thành công, thì sau khi bổn tôn cùng phân thân dung hợp, ta đồng dạng cũng có được... Đệ cửu cấm! Ánh mắt Mạnh Hạo càng ngày càng tỏa sáng.

- Tuy rằng còn có chút khó khăn, nhưng đây cũng là một phương hướng!

- Nếu Phong Thiên Cấm đã có thể kích phát tiên mạch, vậy thì phân thân này của ta sẽ thuần túy là Tiên thể, như vậy sẽ khiến cho tỷ lệ ngưng tụ thành công tăng lên vô cùng cao. Mạnh Hạo càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này có thể được.

- Cỗ phân thân này, sứ mạng của nó... Chính là đi hoàn thành đệ cửu cấm! Trong mắt Mạnh Hạo càng ngày càng kiên quyết, trong trí nhớ của hắn, pháp môn liên quan đến phân thân có rất nhiều, trong đó có Bổn Tôn đạo, còn có pháp thuật đến từ Thủy Đông Lưu.

Nhưng càng nghĩ, những pháp môn chém ra phân thân này đều không hoàn mỹ, khó có thể tạo ra một phân thân vừa không lưu chút yêu lực nào, vừa có thể hoàn mỹ cảm ngộ được đệ cửu cấm, cuối cùng lại có thể dung hợp trở lại bổn tôn.

- “Trừ khi... phân thân kia cũng là chính ta, cho dù bổn tôn tử vong, phân thân cũng sẽ không chết, đã trở thành tồn tại độc lập, lại vô hình chung có thể dung hợp lẫn nhau!” Mạnh Hạo trầm ngâm, rồi bỗng nhiên vung tay một cái, đặt tại mi tâm.

Theo tiếng nổ ầm ầm trong đâu, mi tâm của hắn bất ngờ xuất hiện ba quả... Niết Bàn Quả!

Ba quả Niết Bàn Quả này phát ra hào quang rực rỡ trước mặt Mạnh Hạo, Mạnh Hạo nhìn Niết Bàn Quả, bỗng nhiên nở nụ cười.

- Thất tuế kiếp... huyết mạch Phương gia ta kỳ dị, Thủy Đông Lưu đã có thể lợi dụng trở thành bố cục Sơn Hải, thì đương nhiên ta cũng có thể thi triển ra!

- Phân thân của ta, khác với tất cả mọi người, bởi vì... hắn chính là ta ... Đời thứ tư! ! Hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền.

Năm xưa khi ở Đông Thắng Tinh, bảy tuổi hắn đã khô héo, trước thời hạn mở ra đời thứ hai, xuất hiện quả Niết Bàn Quả thứ nhất, rồi sau đó, lúc đời thứ hai được bảy tuổi lại lần nữa khô héo, mở ra đời thứ ba, xuất hiện quả Niết Bàn Quả thứ hai.

Đời thứ ba này, hắn theo cha mẹ đi tới Nam Thiên Tinh, từ đó về sau bắt đầu một cuộc sống gió nổi mây phun cho đến ngày hôm nay.

Nhưng lúc này, hắn muốn đi cưỡng ép mở ra... đời thứ tư của mình. Không phải với bổn tôn, mà là với phân thân, khiến cho đời thứ tư cùng đời thứ ba, cùng tồn tại!

Kể từ đó, cùng là một căn nguyên nhưng lại có chi nhánh bất đồng, lại có thể hoàn mỹ dung hợp với nhau, bởi vì hai thân thể vốn là một! Hơn nữa, đời thứ tư này xuất hiện, cũng hoàn mỹ chặt đứt liên hệ cùng đời thứ ba, có thể làm cho yêu lực không hề tồn tại trong cơ thể phân thân.

- Dùng phân thân của ta, đi cảm ngộ đệ cửu cấm! Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi xuống, tay phải nhấc lên, điểm một chỉ vào mi tâm, trong tiếng nổ “ầm ầm”, hắn dùng Niết Bàn Quả, đi ngưng tụ ra thân thể đời thứ tư.

Chỉ có điều, thần thông này thi triển cần có một khoảng thời gian. Mạnh Hạo khoanh chân, hai mắt khép kín, dần dần từ trong quá trình tự thân

niết bàn phân ra một luồng sinh cơ, ngưng tụ tại mi tâm, từ từ lớn mạnh.

Luồng sinh cơ này tựa như là một hạt giống, đang chậm rãi nảy mầm.

Thời gian dần trôi qua, một năm sắp sửa đi qua. Trong lúc này, chưởng giáo truyền đến tin tức, nói cho Mạnh Hạo biết, vì để chuẩn bị vẹn toàn cho hành trình tiến vào Minh Cung lần sau, thời gian sẽ lâu hơn một chút, cụ thể kéo dài bao lâu còn chưa xác định.

Tuy rằng Mạnh Hạo cấp bách, nhưng thời khắc này đang tách ra phân thân, nên quả thật trong thời gian ngắn cũng không thích hợp xuất phát.

Lại một năm nữa qua đi.

Phân thân của Mạnh Hạo rốt cục cũng hình thành, cũng mở ra đời thứ tư của bản thân, dung nhập tất cả chuẩn bị vào phân thân này.

Thời khắc này, tại chỗ hắn bế quan, có một thân ảnh mơ hồ đang lơ lửng phía trước hắn. Thân ảnh này không thấy rõ khuôn mặt, thậm chí khí tức cũng không giống Mạnh Hạo, chỉ riêng Mạnh Hạo mới có thể cảm nhận được, giữa mình và thân ảnh trước mắt tồn tại liên hệ khó có thể bị chặt đứt.

- Hai năm luyện hóa, hình thành phân thân đời thứ tư, đồng căn khác chi, bên trong phân thân không có chút yêu lực nào... Trước bảy tuổi, liền để cho đời thứ tư này của ta hòa nhập vào chốn hồng trần, trải nghiệm nhân sinh... Bảy năm sau, ký ức của đời thứ tư phân thân sẽ thức tỉnh, tới lúc đó, ta chính là hắn, hắn chính là ta. Nhưng về mặt liên hệ, chỉ là cùng căn, người ngoài có phát hiện cũng rất khó tìm ra đầu mối, mà khi đó, chính là thời điểm phân thân tu hành đệ cửu cấm!

- Chuyện này không thể vội vàng, đệ cửu cấm này hoàn thành, cũng chính lúc ta bước vào Siêu Thoát, một bước mấu chốt nhất! Mạnh Hạo mở mắt ra, nhìn thân ảnh mơ hồ trước mặt, sau một thoáng trầm mặc,

hắn liền vung tay một cái, lập tức thân ảnh mơ hồ này hóa thành một luồng ánh sáng bay đi. Cùng bay đi với luồng ánh sáng này, còn có một tia sáng đỏ, nhìn kỹ, chính là chó ngao đã được thu nhỏ lại rất nhiều lần.

Luồng ánh sáng bay ra, trong chớp mắt đã rời khỏi nửa viên tinh cầu này, lao đi trong tinh không, nhoáng lên một cái biến mất.

Một màn này, hắn cũng không ẩn giấu, cũng khinh thường ẩn giấu. Chỉ có mấy người cửu nguyên đỉnh phong mới có thể phát hiện, mấy người này chỉ nhìn thoáng qua, sau đó liền không để ý tới nữa.

Đối với bọn hắn mà nói, Mạnh Hạo chính là tên điên, mà đối với tên điên... mọi người “kính nhi viễn chi” là tốt nhất, nhất là cái tên điên này, lại vô địch trong Minh Cung, tất cả mọi người đều không muốn đi trêu chọc.

Thiếu niên áo bào vàng nghĩ như vậy, Sa Cửu Đông cũng nghĩ như vậy. Về phần vị Bạch Vụ Trần Tiên thần bí kia, nữ tử này luôn luôn vân đạm phong khinh, chuyện này nàng sẽ không có nửa điểm hứng thú.

Dưới lòng đất nửa viên tinh cầu này, trên một tấm rùa chìm trong biển lửa, ánh mắt lão nhân chưởng giáo lộ ra vẻ thâm thúy, dường như đang thôi diễn, một lúc lâu sau hơi cúi đầu.

- Thần thông đang thi triển này là gì chứ? Không ngờ ta lại không nhìn thấu chút nào! Bí mật trên người vị Cửu Tôn này thật không ít.

- Nhưng hết thảy đều là chuyện nhỏ.

Lão nhân chưởng giáo mỉm cười, lại nhắm hai mắt lại. Lần trước tiến vào Minh Cung, tầm quan trọng của Mạnh Hạo đã được đề cao đến mức đỉnh phong, hơn nữa chiến lực của Mạnh Hạo cũng đã là cự đầu, hắn không muốn vì lòng hiếu kỳ mà làm cho đối phương không thích.

Một năm này, Thương Mang Phái rất yên tĩnh, ngoại trừ thế lực dưới trướng của Mạnh Hạo tiếp tục khuếch trương ra, thì toàn bộ Thương Mang Tinh đều rất yên ổn, không có đại sự gì xảy ra.

Gần như tất cả cường giả đều đang bế quan.

Một năm này, tại trong tinh không mênh mông, có một thanh niên tóc trắng, thân mặc áo dài màu xanh, bên cạnh là một nữ tử ôn nhu làm bạn, cất bước đi trong tinh không, đi tới cách Tiên Thần đại lục không xa. Sự xuất hiện của hắn, khiến vùng tinh không này trở nên sôi trào, như truyền đến một loạt âm thanh uy hiếp, cũng ẩn chứa lực bài xích kinh người. Tựa như nếu nam nhân tóc trắng này vẫn cố ý lưu lại, cỗ lực lượng kia sẽ không tiếc trả giá, phát động toàn bộ tinh không cũng phải cô lập hắn ra ngoài vậy.

Nam nhân tóc trắng nhìn Tiên Thần đại lục, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, rất lâu sau liền khẽ thở dài một tiếng, nữ tử bên cạnh hắn không đành lòng nhìn, hai mắt nhắm nghiền.

- Năm xưa chặt đứt một ngón tay của nó, từ đó về sau ta rất khó xuất hiện ở vùng tinh không này. Mảnh đại lục này, mang theo kỷ niệm của chúng ta, cũng may... tất cả đều đã trôi qua, bọn họ đã không phải là chính mình nữa, triệu hoán ta thì có lợi ích gì chứ... Thanh âm người thanh niên tỏ ra chua xót, khẽ thở dài một tiếng.

-Ta cắt đứt nó một chỉ, nó hận ta... thấu xương!

- Mà vị đạo hữu nào vẫn còn chìm đắm trong cừu hận... Chờ khi Siêu Thoát, hắn sẽ rõ ràng hết thảy. Thanh niên tóc trắng trầm mặc xoay người, rồi cùng nữ nhân đi xa. Sau khi rời khỏi vùng tinh không này, cỗ bài xích mới chậm rãi tiêu tán, khôi phục như thường.

Cũng trong một năm này, bên ngoài Thương Mang Tinh, một gia tộc tu chân viễn cổ đã dẫn theo một thiên kiêu tộc nữ ở bên ngoài trở về, bái

nhập Thương Mang Phái, được chưởng giáo nhất mạch tiếp nhận. Thậm chí chưởng giáo cũng hiếm thấy xuất hiện một lần, mỉm cười nhìn nữ tử bái nhập tông môn, hỏi tên của nàng.

Nữ tử này liền mỉm cười trả lời: - Đệ tử tên Hàn Bối.

Cũng trong một năm này, tại đại lục thứ chín của Thương Mang Tinh, trên dòng sông bên cạnh một thôn nhỏ, có một văn sĩ trung niên đang ngồi ở bờ sông đọc sách, lúc ngẩng đầu, hắn liền thấy được một đứa bé đang ngủ, lờ lững trôi trên sông.

Trên người đứa trẻ này có một cái bảng gỗ, trên đó viết hai chữ Phương Mộc. Trong tay của hắn cầm lấy một quả trái cây, trông như kim không phải kim, như ngọc cũng không phải ngọc, mơ hồ có khí tức luân hồi, có niết bàn chi đạo, nhất là bên cạnh nó, còn có một con chó nhỏ đang híp mắt, liếm mặt của đứa trẻ con.

Nước sông này vì nó mở đường, con cá nhảy lên vì nó múa lượn, ánh mặt trời cũng không dám chiếu lên người hắn nhiều, vạn thú nấp trong núi rừng chỉ dám ngóng nhìn, không dám làm nó bị thương chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1799: Tiểu Háo Tử

Thương Mang Tinh, bên rìa đại lục thứ chín có một con sông

Dòng sông này uyển chuyển mà đi, phiêu lưu không biết nơi nào, dọc theo dòng sông này, hai bên có một số thôn trang trấn nhỏ

Trong đó Đào Hoa Thôn chính là một trong số những thôn nhỏ đó

Trong thôn có mấy trăm dân cư, ngày thường phần lớn đều là hiền hòa

Nghe nói từ rất lâu, bọn họ đều là tộc nhân của một đại gia tộc di dời đến nơi này, không biết trên đường đã trải qua cái gì, qua bao nhiêu năm sau thì có Đào Hoa Thôn

Ngày thường săn thú đánh cá mà sống, lúc sáng sớm khói bếp lượn lờ, khi ban đêm sao lốm đốm đầy trời, nhất phái tường hòa

Chỉ là ngẫu nhiên sẽ có một chút náo loạn, truyền ra một loạt tiếng hét phẫn nộ bất đắc dĩ

Phương Mộc, ngươi chính là cái Tiểu Háo Tử, xem ta chộp được ngươi, hung hăng đánh mông ngươi!

Hôm nay nói gì cũng không thể nhịn

Phương Mộc, ngươi đứng lại đó cho ta

Cho dù ngươi chạy, ta cũng đi nhà ngươi tìm con ma men phụ thân của ngươi kia muốn cái thuyết pháp!

Con gà trống của ta, ngươi ngươi ngươi

Đây là gà trống nhà ta

Sáng sớm hôm nay, ở trong khói bếp lượn lờ, trong thôn thỉnh thoảng truyền ra thanh âm như vậy, có người già, có người lớn, cũng có đứa trẻ

Trong một bụi cỏ vắng vẻ ở góc thôn, lúc này có một đứa trẻ sáu bảy tuổi đang đắc ý núp ở nơi này

Đứa trẻ này rất đẹp, bên trong cặp mắt như ánh sao, màu da như noãn ngọc, mặc một bộ áo ngắn bằng sợi gai thô rõ ràng lớn một chút, cho dù là trên mặt có chút ít bùn cũng khó che được sự linh động thông minh

Trong tay của nó cầm một con gà trống

Con gà trống bị nắm cổ lúc này đang vùng vẫy, nhưng nhìn kỹ, đó không phải là vùng vẫy, mà đang run rẩy

Nó run rẩy có lẽ không phải bởi vì đứa trẻ này mà là vì một con chó đất ở bên cạnh đứa trẻ, nằm ở chỗ này

Con chó này lười biếng, nhưng lại có một cỗ uy hiếp người ngoài không phát hiện được

Mỗi lần gà trống vùng vẫy lợi hại, con chó này liền gầm nhẹ một tiếng, lập tức dọa con gà trống uể oải xuống

Thật lâu sau, đợi trong thôn khôi phục an tĩnh, đứa trẻ liếm môi, rón rén xách theo gà trống đi vào thôn, con chó kia theo ở phía sau, thỉnh thoảng liếm môi

Không thể cho ngươi ăn, đừng nhớ nhung

Đây là học phí của ta! Đứa trẻ thấp giọng nói, ở bên cạnh thôn đi vài

vòng, đi tới bên ngoài một ốc xá có chút rách nát n, nhanh tiến lên đá đại môn

Sư tôn

Mở cửa, mở cửa nhanh! Đứa trẻ thấp giọng nói, cửa kia lập tức mở ra, lộ ra một lão đầu có chút dơ dáy

Lão đầu này nắm lấy đứa trẻ, lại nhìn ngó mọi nơi, nhanh đóng cửa

Sư tôn lão đầu, con mang con gà trống này đến, đây chính là học phí của con

Con muốn học Tiên pháp! Đứa trẻ vừa vào sân, lập tức lớn tiếng nói

Lão đầu này vóc dáng không cao, lưng còng xoay người cười híp mắt nhìn đứa trẻ trước mắt, lại liếc nhìn con gà trống kia, nuốt hớp nước miếng

Không tệ không tệ, trẻ nhỏ dễ dạy, biết hiếu kính sư phụ, được rồi được rồi

Đợi sư phụ làm cho nghiệt súc này siêu độ sau, sẽ dạy ngươi Tiên pháp!”

Hiện tại

Ngươi ở nơi này chờ ta, ta đi trước siêu độ nghiệt súc tà ác, vô sỉ này! Lão đầu dơ dáy nghiêm túc nói, vừa nhận lấy con gà trống kia, xoay người chạy nhanh vài bước vào phòng

Sư phụ, người siêu độ như thế nào vậy? Đứa trẻ mở to mắt, thật tò mò

Không được nhìn lén, khi vi sư thi pháp, nhất định có mùi thơm lạ lùng xuất hiện, chỗ này vắng vẻ, linh khí không đủ, vi sư sẽ bị thương, cho

nên chỉ có thể dựa vào hộ pháp ngươi

Tiểu Háo Tử, an nguy của vi sư liền toàn dựa vào ngươi, nhất định phải bảo vệ hảo pháp

Lão đầu nghiêm túc nói

Đứa bé kia vừa nghe lời này lập tức phấn chấn, nhanh gật đầu

Lão đầu rất hài lòng, cầm gà trống vào phòng

Chỉ chốc lát, bên trong có tiếng gà trống hét thảm, rồi sau đó dường như có tiếng động nấu nước nhổ lông, một lát sau, thậm chí còn có một chút mùi hương truyền ra

Đứa trẻ thật tò mò, quá đã lâu, theo bản năng hỏi một câu

Sư phụ, nghiệt súc này nếu là yêu quái, làm sao lại yếu như vậy a, bị ta một trảo đã bắt được

Đó là bởi vì sư phụ ta sớm đã thi pháp, khiến nó không có khí lực

Trong phòng truyền ra thanh âm dường như đang ăn cái gì đó

Sư phụ, những năm này con giúp người bắt rất nhiều yêu quái, hiện tại trong thôn yêu quái đều nhanh không có

Cha con bởi vì chuyện này đều đánh con rất nhiều lần, chúng ta khi nào ra ngoài hàng yêu trừ ma a

Đứa trẻ tiếp tục nói

Không vội không vội, ta ngày hôm qua thấy được trong nhà đại trụ đầu thôn tây còn có một con chó cỏ

Lần sau ngươi bắt nó mang đến, trải qua vi sư quan sát, đó cũng là một đầu nghiệt súc! Trong phòng dường như đang lang thôn hổ yết

Đứa trẻ ngẩng đầu nhìn bầu trời, trầm mặc một hồi

Sư phụ, phụ thân tánh khí lại lớn, mấy ngày hôm trước đánh con, nói là con khắc hắn khoa cử thất bại

Đúng rồi, hắn nói con là nhặt được

Còn có gần nhất con thường nằm mơ, trong mộng có rất nhiều người kỳ quái, chuyện kỳ quái

Con thấy được thật là nhiều người đang bay a bay a, hơn nữa con cảm thấy, ở chỗ này có một cỗ cảm giác quen thuộc, dường như đang kêu gọi con, dường như

Phảng phất có hai người như con

Đứa trẻ có chút miêu tả không rõ, nói nói, trên vẻ mặt có chút mờ mịt

Chẳng biết lúc nào, lão đầu dơ dáy kia từ trong phòng đi ra, liếc nhìn đứa trẻ, ngồi ở bên người của hắn

Chớ suy nghĩ lung tung, còn cái gì có hai cái ngươi, đó là phân thân, có thể phân thân đều là cao nhân, ân

cũng là cao nhân như sư phụ, mà nói thẻ xem, ngươi cảm nhận được một

khác ngươi, ở địa phương nào

Lão đầu đánh cái hà hơi

Nơi đó

Đứa trẻ đứng lên, một chỉ tay phương xa, trên vẻ mặt càng thêm mờ mịt

Nơi đó, cực xa, trong mộng con nhìn thấy một số đại điện, còn có rất nhiều núi

Ha ha, nơi đó vi sư biết là địa phương nào, đó là Đệ Cửu Tông, Thương Mang Phái Đệ Cửu Tông, nhưng mà gần nhất nghe nói bọn họ ở gần thôn chiêu thu đệ tử, ngươi hầu hạ sư tôn thật tốt, sư tôn có thể vì ngươi đề cử một chút

Lão đầu cười cười, thấy được này mờ mịt trên vẻ mặt đứa trẻ này, vì thế tay phải nâng lên vỗ xuống đầu đứa trẻ

Thôi thôi, ngươi đứa nhỏ này rất thích suy nghĩ lung tung, vi sư thấy ngươi đáng thương, hôm nay sẽ dạy ngươi tiên thuật đại pháp

Cái này phát ra từ nhiên thiên đạo, lại long trời lở đất, khiến quỷ thần kính sợ, càng gian khổ tinh hoa sinh mệnh, có thể nói là vạn pháp chi nguyên, vạn đạo chi thủ! Lão đầu nói xong, đứa trẻ lập tức hưng phấn, ném toàn bộ mờ mịt trước vào sau ót

Đi!

Lão đầu nhìn sắc trời một chút

Lúc này đã là hoàng hôn, hắn ở phía trước dẫn đường, ra sân sau

Đi một chút đường nhỏ sau nhà, đứa trẻ theo ở phía sau, chó cỏ lười biếng đi theo

Một đường hai người một con chó, khi sắc trời đã tối đến hậu viện một gian ốc xá, lão nhân kia nhìn chung quanh một chút, lập tức phi thân

nhảy

Đi vào trong sân ốc xá này, nói khẽ với đứa trẻ mấy câu

Một hồi không được nhìn

Chỉ có thể đi nghe, đây là nghe thấy đạo, minh bạch chưa, sư tôn muốn đi tu luyện

Ngươi thông khí cho ta, không đúng, ngươi hộ pháp cho ta

Đứa trẻ trái tim ầm ầm nhảy lên, nhanh gật đầu, lão già hài lòng nhanh đi vài bước, khi đi vào phòng, đứa trẻ mơ hồ nghe được bên trong có thanh âm nữ tử

Lão bất tử, thế nào mới tới

Đến đến, khụ khụ

Nắm chặt thời gian, lão phu cho ngươi thi pháp

” Rất nhanh , liền có một chút thanh âm kỳ quái truyền ra

Đứa trẻ mở to mắt, có chút không hiểu, hắn mơ hồ nhớ, nơi này là nhà quả phụ trong thôn Lý, ngày thường hắn thấy được không ít thúc thúc bá bá trong thôn, tổng thì nguyện ý mang rất nhiều vật phẩm tới nơi này

Nguyên lai Lý quả phụ cũng là tu sĩ! Đứa trẻ lẩm bẩm, cẩn thận nghe

Có lẽ là qua đầu nhập, hắn không có chú ý tới phía sau, chẳng biết lúc nào, xuất hiện một cái thân ảnh mơ hồ, có lẽ cho dù hắn không đầu nhập vào, cũng khó mà phát hiện

Đó là một thanh niên, mặc một thân trường bào màu xanh, giống như thư

sinh, vẻ mặt lạnh như băng, vô thanh vô tức xuất hiện

Khi phủ xuống, bốn phía tinh quang dường như vặn vẹo, thân thể con chó cỏ kia run lên, trong mắt lộ ra nhu hòa

Thất tuế kiếp

Tối hôm nay, chính là thất tuế kiếp của phân thân ta phủ xuống

sau kiếp nạn này, phân thân này của ta thức tỉnh ký ức, từ nay về sau, hắn chính là ta, ta chính là hắn

Thanh niên này chính là Mạnh Hạo, mà đứa bé kia lại là phân thân hắn ở bảy năm trước đưa vào nơi này thừa tái đời thứ tư của hắn, cũng là sắp sửa đi hiểu rõ đệ cửu cấm

Tính toán thời gian cũng sắp đến

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, gần như ngay khi hắn nói ra, lập tức đứa bé kia thân thể run lên bần bật, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, thân thể run rẩy, phát ra tiếng hét thảm vô ý thức, thân thể bắt đầu khô héo

Tiếng kêu này lập tức sợ đến lão đầu trong ốc xá, lại tại ban đêm yên tĩnh này truyền khắp thôn, khiến tất cả thôn dân đều nghe được

Rất nhanh, lão nhân kia kinh hoảng chạy ra, thấy được đứa trẻ sau, trên vẻ mặt ân cần không giống giả dối

Hắn là thật lo lắng đứa bé này, vội vàng ôm lấy, tay phải vỗ đặt tại mi tâm đứa trẻ, nhưng không có hiệu quả

Lúc này lão già mới vẻ mặt đại biến, hắn biết một chút bệnh hiểm nghèo, có lẽ lang trung dược thảo hữu hiệu hơn quả, vội vàng chạy ra khỏi ốc

xá, đưa đi lang trung bên kia

Một đêm này, đối với tất cả mọi người Đào Hoa Thôn mà nói đều là một đêm không ngủ, bầu trời chẳng biết lúc nào mây đen cuồn cuộn, nhưng không có mưa rơi xuống, chỉ là sấm sét không ngừng, nổ vang bốn phương tám hướng, mơ hồ

Sương mù xuất hiện bốn phía, sương mù này là màu tím, cuồn cuộn dường như ở trong sương mù ẩn chứa vô số tồn tại kinh khủng, dữ tợn gầm thét bốn phương

Trong sân lang trung thôn, đứa trẻ gọi là Tiểu Háo Tử kia đang run rẩy, bốn phía có rất nhiều thôn dân, lão đầu dơ dáy cũng ở bên trong, còn có một trung niên văn sĩ, tuy rằng mặc trường bào văn sĩ, nhưng trên mặt đều là râu rậm, cầm bầu rượu trong tay, trong mắt dường như không có tiêu điểm

Hắn là phụ thân đứa bé kia, mấy năm trước hắn không phải như thế, nhưng từ khoa cử không được sau, liền cam chịu, cả ngày uống rượu, hôm nay còn đang say bị người kéo tới đây

Không cứu sống nổi

Thật lâu, lang trung thở dài

Trung niên văn sĩ nghe được câu này, nhìn hài tử năm đó hắn nhặt được lúc này toàn thân khô héo, thoạt nhìn dường như cả người rút nhỏ một vòng, thân thể hắn hơi run lên, cầm bầu rượu lên, uống xong một miệng to

Chết cũng tốt

Hắn lẩm bẩm, trong lòng dường như đang đau nhói

Tiếng thở dài từ trong miệng rất nhiều thôn dân trong nhà này truyền ra

Mỗi một người đều có chút bi thương, đứa trẻ này ngày thường mặc dù nghịch ngợm, nhưng giờ này mắt thấy bệnh hiểm nghèo sắp chết đi, trong lòng bọn họ đều rất khó chịu

Giữa không trung, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, yên lặng nhìn đây hết thảy, đang muốn giơ tay lên, nhưng vào lúc này

Ai nói, Tiểu Háo Tử không chết được ! Trong đám người, lão đầu dơ dáy kia trong mắt đỏ lập tức đi ra, ôm lấy đứa trẻ

Hắn không chết được, không phải là bệnh hiểm nghèo sao, các ngươi cứu không được, cha hắn cũng không quản, lão phu là sư phụ hắn, lão phu quản! Lão đầu ôm đứa trẻ, rống lớn cất bước, đi ra khỏi ốc xá, đi hướng phương xa

Bốn phía người sửng sốt một chút, khi đang muốn ồ lên, bỗng nhiên có người thấy được xa xa, lão nhân kia không ngờ phiêu phiêu thấm thoát nhưng lại bay, lập tức khiến thôn dân hoa đào thôn này toàn bộ hoảng sợ

Mạnh Hạo giữa không trung nhìn một màn này từ xa, như có điều suy nghĩ, thân thể từ từ mơ hồ, hắn đã nhận ra, phân thân kia lúc này đang chậm rãi thức tỉnh, ý thức của hắn cũng vào giờ khắc này chia làm hai

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1800: Nhập Tông

Người phàm cứu chữa không được, tu sĩ có thể! Lão đầu cắn răng, ở giữa không trung mơ hồ mà đi

Tu vi của hắn không cao, trước kia lại bị thương, thọ nguyên cũng sắp đoạn tuyệt, giờ này tuy rằng có thể bay, nhưng lại là dựa vào một ngụm tinh khí sinh mệnh, không kiên trì được bao lâu

Vốn tưởng rằng cả đời này chính là chết già ở Đào Hoa Thôn, lại không nghĩ tới, ở nơi này sẽ gặp phải đứa bé trong ngực này

Cùng với nói là văn sĩ trung niên kia nhìn đứa trẻ lớn lên, không bằng nói là hắn nhìn đứa nhỏ này từ nhỏ lớn lên

Không phải là bệnh hiểm nghèo sao! Lão đầu cắn răng, bay ra

Khi đến đỉnh núi gần đó, tay phải nâng lên từ trong lồng ngực lấy ra một cái ngọc giản

Ngọc giản này có chút rách nát, nhưng lão đầu này lại vô cùng quý trọng, hắn nhìn ngọc giản, chần chờ một chút, đây là vật trân quý nhất trên người hắn, lai lịch khó lường

Thậm chí hắn thấy, trong ngọc giản này hắn là ẩn chứa một loại thần thông đặc thù

Đáng tiếc, tư chất của hắn bình thường, tu hành không ra kết quả gì, nhưng hắn thủy chung nhớ, năm đó ngọc giản này từng để cho không ít tu sĩ cường hãn hắn thấy tranh đoạt lẫn nhau

Lúc này hắn hung hăng cắn răng một cái, không chần chờ, tay phải nâng

lên, hung hăng vỗ trên ngọc giản này

Dưới cái vỗ này, cả người hắn lập tức thương tang hơn rất nhiều, dường như mở ra phong ấn trên ngọc giản này, khiến cho một đạo ánh sáng phóng lên cao, thoạt nhìn rất là mênh mông cuồn cuộn, khoảng cách rất xa cũng đều có thể phát hiện

Lão già này hiển nhiên là mở ra phong ấn ngọc giản này, hấp dẫn tu sĩ tồn tại xung quanh tiến tới, muốn đưa ra ngọc giản, đổi lấy những tu sĩ kia cứu trợ đứa trẻ này

Về phần có nguy cơ sống chết hay không, những điều này hắn suy tính không nhiều như vậy, tổng so với không có hi vọng thì tốt hơn

Hơn nữa mấy ngày trước hắn từng thấy được có đệ tử Thương Mang Phái trên bầu trời bay qua

Tính toán thời gian, lúc này, dường như cũng là ngày Thương Mang Phái ở đại lục thứ chín thu lấy đệ tử

Thương Mang Phái vốn là đối với đệ tử thu lấy vô cùng nghiêm khắc, nhưng những năm này Đệ Cửu Tông khuếch trương, vì thế tu sĩ Đệ Cửu Tông thường thường sẽ tản ra đại lục, tìm những đứa trẻ tư chất không tồi, mang về tông môn tu hành

Ở ánh sáng ngọc giản này xuất hiện không lâu, chân trời có một số đạo cầu vồng gào thét mà đến, nháy mắt tới gần, hóa thành ba người

Ba người này đều là trung niên, tu vi không tầm thường, sau khi phủ xuống chỗ này, liếc mắt liền thấy được cái ngọc giản kia

Từng người một vẻ mặt đều có biến hóa

Lão đầu dơ dáy vội vàng ôm quyền, cúi đầu thật sâu

Hóa ra là Thương Mang Phái đạo hữu, tại hạ Tôn Đại Lôi, một kẻ tán tu, hôm nay nguyện đưa ra bảo này, chỉ vì muốn chư vị đạo hữu tương trợ, cứu đứa nhỏ này một cái mạng

Ba người kia liếc nhìn Mạnh Hạo, nam nhân trung niên dẫn đầu không nói chuyện, tay phải nâng lên một trảo, lập tức ngọc giản bay tới, rơi vào trong tay của hắn, cẩn thận cảm thụ một phen sau trên mặt lộ ra nụ cười

Lại là ngọc giản truyền thừa

Hắn cười ha ha một tiếng, tay áo vung, một cỗ linh khí tràn ra sáp nhập vào trong cơ thể đứa trẻ, nhìn cũng không nhìn, xoay người liền cùng hai đồng bạn bên cạnh cũng mặt lộ vẻ vui mừng, liền muốn ly khai

Lão đầu dơ dáy nóng nảy

Hắn thấy được đứa trẻ vẫn ở chỗ cũ khô héo, không có quá nhiều chuyển biến tốt sau vội vàng mở miệng lần nữa

Ba vị đạo hữu, đứa nhỏ này

Đứa nhỏ này tư chất thiên địa hiếm thấy, có ngộ hồn, có linh cốt, cũng có dung linh huyết mạch! Lão đầu gấp giọng nói, ba người trung niên tu sĩ kia bước chân chợt ngừng

Nam nhân trung niên cầm ngọc giản nhíu mày, nhiệm vụ của ba người bọn họ vốn là ở phụ cận đây tìm đệ tử thiên tư không tồi, trước thấy được thôn này thiên địa biến hóa, đã sớm tới gần, cho nên mới có thể trong thời gian ngắn đến chỗ này

Lúc này nghe thấy lời nói của lão đầu, nam nhân trung niên cất bước đi tới bên cạnh đứa trẻ, tay phải nâng lên nhấn một cái mi tâm đứa trẻ, cẩn thận tra xét sau, nam nhân trung niên này lập tức thân thể chấn động, trở

nên động dung

Hai vị sư đệ, các ngươi cũng tới nhìn một chút

Hắn nói xong, hai trung niên tu sĩ bên cạnh kia cũng đều đi tới, tra xét sau, đồng thời động dung

Siêu phẩm tư chất! !

Đích thực là linh cốt, ngộ hồn, trời sanh dung linh huyết mạch!

Những năm gần đây, trong những mầm mống chúng ta tìm được, người này có thể nói tốt nhất! ! Ba người trong mắt lộ ra lửa nóng

Những năm gần đây, Đệ Cửu Tông khuếch trương, chiêu thu đệ tử rất nhiều, mà bọn họ những người đi ra ngoài phụ trách chuyện này nếu có thể phát hiện người phàm tư chất không sai mang về tông môn sau, cũng sẽ thu hoạch tài nguyên không nhỏ

Ba người hít sâu một hơi, nhìn về phía lão đầu dơ dáy, một người trong đó hỏi

Người này tên gọi là gì?

Phương Mộc!

Lão đầu dơ dáy lập tức lên tiếng

Ngươi là thân nhân của người này? Người này bệnh nguy, chúng ta phải mang về tông môn cứu chữa, lại thu người này vào Thương Mang Phái

Lão đầu dơ dáy liền vội vàng gật đầu, hắn thấy, đây là hy vọng duy nhất để Tiểu Háo Tử sống tiếp, mà Thương Mang Phái, hắn vẫn là tín nhiệm

Ba người không cần phải nhiều lời nữa, ôm lấy đứa trẻ, hóa thành cầu vồng bay nhanh đã đi xa

Không bao lâu, ở một chỗ mặt đất khu vực bình nguyên, ba người phủ xuống, chỗ này có một chỗ truyền tống trận, ngày thường có quầng sáng bảo vệ, không phải tu sĩ Thương Mang Phái, không thể đi vào

Ba người hắn bước chân vào trong đó, rất nhanh, trận pháp nổ vang, tia sáng lóng lánh, ba người tính cả đứa bé kia, biến mất vô ảnh

Xa xa, lão đầu dơ dáy nhìn ánh sáng của truyền tống từ phía xa chân trời, nhẹ nhàng thở ra, trên vẻ mặt có chút không tha, cũng có mong đợi

Hắn đã biết rất sớm đứa trẻ gọi là Phương Mộc kia tư chất mạnh, long trời lở đất, dựa theo hắn tính toán, là chuẩn bị chưa tới mấy năm, mang đối phương đi ra ngoài, dựa vào giao tình của mình tìm tông môn bái nhập, giúp đối phương đi vào đường tu hành

Giờ này tuy là ngoài ý muốn, nhưng có thể bái nhập Thương Mang Phái, hắn thấy, đây là tạo hóa của Phương Mộc

Thật lâu, lão đầu khẽ thở dài, xoay người đi trở về thôn

Dưới ánh trăng, thân ảnh của hắn dường như lập tức thương tang đi không ít, mơ hồ có chút cảm giác cô độc

Trên thực tế, tối hôm nay, mặc dù là lão đầu này không hiện ra, ba người Thương Mang Phái kia cũng sẽ vì thiên địa biến hóa trong thôn bị hấp dẫn tới, do đó nhìn thấu bất phàm của đứa bé kia, mang về trong tông môn

Tất cả những điều này từ lúc nhiều năm trước, cũng đã bị Mạnh Hạo chôn xuống

Như thế, khối phân thân này mới dễ dàng ngày sau tu hành cùng với cảm ngộ đệ cửu cấm

Giờ này, trên mảnh đại lục bên ngoài Đệ Cửu Tông, truyền tống trận tia sáng lóng lánh, ba người trung niên tu sĩ kia mang phân thân Mạnh Hạo sau khi đi ra khỏi trận pháp, chạy thẳng tới đại điện tông môn

Không bao lâu, trong Đệ Cửu Tông truyền ra âm thanh chấn động, có vài đạo cầu vồng từ bốn phía bay ra, chạy thẳng tới trong đại điện

Dần dần, rất nhiều đệ tử cũng đều nhận ra dị thường, thỉnh thoảng nhìn về phía phương hướng đại điện

Trong đại điện, lúc này mấy lão già đang khoanh chân ngồi ở bên cạnh phân thân Mạnh Hạo, triển khai tu vi, sáp nhập vào trong cơ thể phân thân Mạnh Hạo, đi giúp thân thể này trì hoãn khô héo

Đích thực là siêu phẩm tư chất, bao nhiêu năm rồi, đây vẫn là người thứ nhất chân chính ý nghĩa siêu phẩm!”

Còn có linh cốt, ngộ hồn, dung linh huyết, chỗ nào còn là một đứa trẻ con, đây rõ ràng là một cái chí bảo thân, lão phu trước lúc này, chưa bao giờ nghe thấy! !

Người này nếu tu hành, nhất định tiến triển cực nhanh! ! Tiếng động ồ lên quanh quẩn

Nếu đổi lại là những tư chất khác, những người này sẽ không để ý như thế, nhưng siêu phẩm tư chất, lại thêm linh cốt, ngộ hồn, dung linh huyết sau, khối phân thân Mạnh Hạo này ở trong mắt của mọi người chính là báu vật! Ở trong mắt bọn họ, có lẽ đích thực là bọn họ trị liệu nổi lên tác dụng, không lâu sau phân thân Mạnh Hạo không khô héo nữa, mà là dần dần dừng

Chỉ có điều này vốn là đứa trẻ gầy yếu, lúc này thoạt nhìn gầy yếu hơn, sâu đậm chìm vào giấc ngủ

Đưa đi thiên điện, phái người chiếu cố, đợi sau khi tỉnh dậy, an bài hắn bái nhập tông môn

Mấy lão già kia cũng có chút mệt mỏi, an bài xong xuôi sau, cũng đều nhìn xem phân thân Mạnh Hạo, trên vẻ mặt đều có phấn chấn, mới trở lại chỗ ở từng người thổ nạp khôi phục tu vi tiêu hao

Mấy ngày sau, khi phân thân Mạnh Hạo mở mắt ra, trong mắt của hắn đầu tiên là mờ mịt, rồi sau đó trong nháy mắt ngưng tụ chung một chỗ, lộ ra một chút ánh sao cùng băng hàn

Thứ ánh mắt này ở trên người một đứa bé con có vẻ vô cùng quỷ dị

Nhưng rất nhanh, băng hàn này liền tan đi, khôi phục như thường

Ta, thức tỉnh

Mạnh Hạo lẩm bẩm, lúc này hắn dường như là làm một giấc mộng thức tỉnh lại

Hắn có thể cảm nhận được, sâu trong mặt đất, ở trên nửa viên tinh kia, bổn tôn của hắn đang khoanh chân ngồi ở chỗ bế quan Chí Tôn thứ chín

Cho đến giờ khắc này, bổn tôn của hắn mới hoàn toàn yên lòng, đắm chìm trong cảm ngộ bát cấm căn nguyên

Khối phân thân này là đời thứ tư của ta, sứ mạng duy nhất chính là ngưng tụ đệ cửu cấm!

Mà tu hành

Ta lấy thân thể cây đèn đồng thau cải tạo làm tham khảo, tạo nên thân thể khối phân thân này, phóng mắt nhìn khắp Thương Mang Tinh, thậm chí cả Thương Mang, người có thể ở trên thiên tư vượt qua khối phân thân này của ta cũng là phượng mao lân giác!

Như vậy, dùng tốc độ nhanh nhất tăng tu vi lên, từ trong Đệ Cửu Tông nổi lên, từng bước một đi vào đỉnh phong tông môn, đối với ta mà nói, không quá khó khăn

Không có bất kỳ yêu lực tồn tại, cổ thân thể này tràn đầy thuần khiết ý

Mạnh Hạo trong mắt lộ ra hài lòng

Mấy ngày sau, Mạnh Hạo trở thành đệ tử Thương Mang Phái

Vì tư chất của hắn chấn động Đệ Cửu Tông, thậm chí trong mắt mọi người nhân vật cấp bậc lão tổ Đạo Cảnh cũng đều nghe nói, tự mình kiểm tra sau, lại phái người đi Đào Hoa Thôn, xác định không có bất kỳ vấn đề gì, lập tức chiêu thu Mạnh Hạo, trở thành đệ tử nội môn một phân viện trong nhiều phân viện Đệ Cửu Tông

Một năm này là năm thứ mười Mạnh Hạo trở thành Chí Tôn thứ chín

Một năm này, trong Đệ Nhất Tông, nữ tử tên là Hàn Bối trở thành chuẩn Thánh nữ

Một năm này, Phương Mộc phân thân Mạnh Hạo trở thành đệ tử nội môn một phân viện Đệ Cửu Tông! Vô luận là vị lão đầu dơ dáy kia, hay là ba vị trung niên tu sĩ lúc trước mang Mạnh Hạo trở về kia, hoặc là mấy lão già vì Mạnh Hạo trị thương kia, thậm chí trên cả Thương Mang Tinh, ngoại trừ Mạnh Hạo bổn tôn ra, không ai có thể tưởng tượng được, Phương Mộc vừa mới bái nhập tông môn này ngày sau sẽ nở rộ ra một đóa hoa rực rỡ cỡ nào

Có lẽ, đỏ tươi như máu, có lẽ, héo rũ như khô!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1801: Bí Mật Của Hàn Bối

Công pháp của Thương Mang Phái phong phú, chủng loại vô số, có thể truy cứu ra cội nguồn, khác Sơn Hải Giới thuật pháp ở chỗ, tất cả thần thông thuật pháp cần cũng không phải là lực lượng của thiên địa, mà là lực lượng Thương Mang

Dùng cả Thương Mang đi tu hành, thổ nạp Thương Mang khí tức, thành tựu đại đạo khác nhau của bản thân

Bảy tuổi phân thân Mạnh Hạo sau khi trở thành đệ tử nội môn liền ở trong chỗ ở tông môn chuẩn bị, rất ít đi ra ngoài, mà ngoại giới đối với hắn hiểu biết cũng không nhiều

Tất cả ở một năm sau biến đổi một chút, đó là vì một năm sau khi Mạnh Hạo tu hành, đột nhiên phủ xuống một đạo lôi kiếp

Lôi kiếp này đến đột ngột, cuồn cuộn mà đến, trực tiếp đánh vào trên chỗ ở của Mạnh Hạo, bổ nát lầu các kia, nổ tung sân, khiến cho rất nhiều đệ tử Đệ Cửu Tông xung quanh rối rít kinh động

Còn có một số lão già cũng đều bị chấn động, rối rít nhìn lại

Bọn họ thấy được bầu trời liên tiếp phủ xuống chín đạo sấm sét, toàn bộ đánh vào bên trong sân lầu các vỡ nát, trên người của một đứa bé con

Trong cơ thể đứa bé kia bất ngờ tản ra

khí tức Trúc Cơ! Chỉ là Trúc Cơ sẽ không khiến người đi liếc mắt nhìn nhiều, nhưng sấm sét này xuất hiện lại làm cho người giật mình, nhìn kỹ

sau, có một chút đệ tử dường như nhận ra Mạnh Hạo, lập tức thất kinh

Ta nhớ

Nhớ năm trước, hắn vừa mới bái nhập tông môn, còn là một phàm nhân

Làm sao có thể, một năm, chỉ là một năm a, hắn

hắn không ngờ Trúc Cơ ?

Hắn tên gì nhỉ, ta nhớ ra rồi, Phương Mộc, hắn kêu Phương Mộc! Sau chín đạo sấm sét, Phương Mộc phân thân của Mạnh Hạo là Trúc Cơ

Chuyện này oanh động một cái phạm vi nhỏ, dù sao tông môn quá lớn, mà Mạnh Hạo dù là đệ tử nội môn nhưng lại là một cái phân viện trong nhiều phân viện mà thôi

Vốn là, chuyện này rất nhanh thì gặp qua đi, dù sao cho dù Mạnh Hạo là tư chất tuyệt hảo, một năm Trúc Cơ, nhưng cũng chỉ là Trúc Cơ thôi

Đối với Đệ Cửu Tông mà nói, tu sĩ như hắn như vậy có vô số

Cho dù là trong phân viện này cũng là quá nhiều

Nhưng

Lại qua đi một năm

Khi cũng lầu các kia, cũng sân kia, cũng có sấm sét phủ xuống, liền đưa tới chấn động lớn hơn

Đó là 99 đạo sấm sét liên tục không ngừng nổ vang, lầu các phá hủy, sân nát , mà Mạnh Hạo ở trong sấm sét tràn ra không còn là khí tức Trúc Cơ, mà là

Kết Đan! ! Giờ khắc này, cả phân viện chấn động vượt ra khỏi một năm trước rất nhiều, vô số người trừng mắt nhìn miệng, phân viện trưởng lão còn có viện chủ, đều tự mình đi trước, chính mắt thấy một màn này

Trong này có khối người tu vi cao hơn phân thân Mạnh Hạo, nhưng bọn họ khiếp sợ chính là tốc độ tu luyện của Mạnh Hạo

Loại tốc độ này ỏ quá nhiều người xem ra căn bản là khó tin

Một năm Trúc Cơ, lại một năm nữa Kết Đan

Hắn

hắn hay là còn có thể một năm Nguyên Anh?

Đây là tư chất gì! Sau chuyện này, nghị luận về Phương Mộc dĩ nhiên truyền khắp cả phân viện, thậm chí còn đang khuếch tán, những phân viện khác cũng đều biết chuyện này

Rồi sau đó

ở năm thứ ba, khi 999 đạo sấm sét nổ vang rơi xuống, Mạnh Hạo thành tựu Nguyên Anh! Năm thứ năm, phân thân Mạnh Hạo Trảm Linh, 9999 đạo sấm sét, khiến tất cả phân viện Đệ Cửu Tông toàn bộ rung động, sấm sét như vậy gần như tạo thành một phiến dông tố, Đệ Cửu Tông chấn động, cái tên Phương Mộc này được vô số người nghe nói

Năm thứ bảy, một khắc vấn đạo trở thành việc trọng đại vô số người trong Đệ Cửu Tông đồng loạt đi xem

Ở vô số tu sĩ mắt thấy, chỉ kém một đạo chính là 100 ngàn sấm sét, ngập trời mà đến, loại lực lượng sấm sét này cũng không bất kỳ một tu sĩ vấn đạo nào có thể chống cự, dường như thiên địa này, Thương Mang này,

muốn hoàn toàn diệt sát khối phân thân Mạnh Hạo này! Mà ở dưới sấm sét này, phân thân Mạnh Hạo, hai mắt của hắn xuất hiện một tia ánh sao, dường như

đối lập Thương Mang! Tràng sấm sét kia kéo dài mười ngày

Mười ngày sau, phân thân Mạnh Hạo Vấn Đạo! Thời gian nhoáng lên một cái, năm thứ mười đến

Mười năm trước phân thân Mạnh Hạo Phương Mộc ở trong mắt người khác chỉ là một đứa trẻ gầy yếu, mười năm sau hôm nay, hắn đã tuấn lãng phi phàm, thân ảnh cao ngất, lúc này đứng ở trên ngọn núi Đệ Cửu Tông ngẩng đầu lên, bầu trời nổ vang, có từng đạo sấm sét ầm ầm bồi hồi

Đây là

Tiên kiếp! Mười năm, phân thân Mạnh Hạo trên cả Thương Mang Tinh sáng tạo ra một cái thần thoại, một cái truyền thuyết! Mười năm, từ người phàm thành Trúc Cơ, Kết Đan, Hóa Anh, Trảm Linh, Vấn Đạo, cho đến thành tiên! Những thứ này ở rất nhiều người có lẽ cả đời đều không thể hoàn thành giai đoạn tu hành thứ nhất, mà phân thân Mạnh Hạo chỉ là dùng mười năm

Chuyện này chấn động cả Đệ Cửu Tông, chấn động cả Thương Mang Phái, thậm chí ngay cả Chí Tôn cũng đều có điều nghe nói

Mà trận tiên kiếp này lại long trời lở đất, 1 triệu sấm sét, nổ vang mà đến

Cả đại lục thứ chín đều đang run rẩy, thậm chí những tông khác Thương Mang Phái, cũng đều có vô số người bay tới, quan sát một cái Tiên Cảnh chi kiếp

Mà khiến Đệ Cửu Tông phấn chấn là Chí Tôn thứ chín cũng phái người

tới, tự mình trấn giữ, dường như nên vì vị đệ nhất thiên kiêu Đệ Cửu Tông những năm này đi hộ pháp

Người tới là một vị Đạo Tôn, nữ tử này tướng mạo xinh đẹp, lúc này khoanh chân ngồi ở trên núi Đệ Cửu Tông, ngóng nhìn bầu trời, trên vẻ mặt cũng lộ ra giật mình

Chỉ là một cuộc tiên kiếp, nhưng Thương Mang này lại lạc hạ sấm sét như thế

Cái này dường như còn là ngại vì tu vi của người này, có thiên đạo pháp tắc, cho nên không thể phủ xuống sấm sét vượt qua tu vi, nếu không, dường như phiến Thương Mang này hận không thể khiến người này hình thần câu diệt

Đạo Tôn này vô cùng kinh ngạc, nàng mơ hồ cảm nhận được trong Thương Mang truyền ra dao động nào đó giống như

Sợ hãi

Sợ hãi? Nữ Đạo Tôn lắc đầu, nàng cảm thấy là mình cảm thụ sai

Mênh mang vô tận, mênh mông vô biên, mặc dù thật sự có ý chí, sao có thể sẽ sợ hãi một tiên tu nho nhỏ

Trận tiên kiếp này kéo dài suốt ba tháng mới chậm rãi tiêu tán, mà ở trong sấm sét kia, phân thân Mạnh Hạo mang một cỗ ngạo nghễ, đắm chìm trong lôi kiếp, nhưng lại nhắm mắt ba tháng

Không cản trở, không chống cự, tùy ý sấm sét nổ vang mà đến, giống như đang thanh tẩy, không nhúc nhích chút nào, thậm chí ngay cả quần áo cũng không có vỡ nát chút nào, khiến cho vô số người tâm thần chấn động

Cho đến khi sấm sét tiên kiếp cuối cùng sắp kết thúc, Mạnh Hạo bỗng nhiên mở mắt ra, hai mắt của hắn đang mở hí, tay phải nâng lên, hướng về bầu trời một chỉ tay

Không nói chuyện, chỉ là một chỉ tay, thiên địa biến sắc, gió mây cuốn lên, cả bầu trời dường như đang run rẩy

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, vô số sấm sét vẫn hành tan vỡ, hóa thành nhiều điểm ánh sáng, tản ra bốn phương tám hướng sau

Khi tất cả mọi người nghĩ đến lần tiên kiếp này kết thúc, thậm chí trên người của Mạnh Hạo cũng xuất hiện tiên khí

Đột nhiên , bầu trời chấn động, một đạo sấm sét màu đỏ mang kinh thiên ý, bạo phát lại là uy Đạo Cảnh chạy thẳng tới Mạnh Hạo, nổ vang mà đến

Thậm chí khi tia chớp màu đỏ kia phủ xuống, bầu trời xuất hiện mây đỏ, có mưa đỏ rơi, một màn này khiến tâm thần mọi người chấn động, vị nữ Đạo Tôn kia lại mặt biến sắc

Máu trời, đây là

Đây là Thương Mang chi đạo, nghịch phản tự thân pháp tắc, không tiếc giá cao, cũng muốn diệt sát người này, cưỡng ép phủ xuống lôi kiếp không thuộc về Tiên Cảnh! Nữ Đạo Tôn đang muốn xuất thủ, nhưng vào lúc này, đột nhiên, tia chớp màu đỏ ở giữa không trung mạnh chợt ngừng, ở vị trí cách đỉnh đầu phân thân Mạnh Hạo ước chừng trăm trượng, dường như bị đọng lại ở nơi đó, không nhúc nhích

Một cỗ uy áp vô thanh vô tức khuếch tán cả đại lục

Giữa không trung, chẳng biết lúc nào, đi ra một thân ảnh

Thân ảnh ấy là một thanh niên, mặc một thân trường bào màu đen, có tóc dài màu tím, quần áo phiêu diêu, trên người của hắn có khí phách vô thượng, dường như trong thiên địa này duy ngã độc tôn! Trên người của hắn có lạnh như băng không hết, trong mắt chớp động ánh sáng đỏ yêu dị, mà chỗ mi tâm của hắn còn có một vết màu tím, dường như nơi đó ẩn chứa con mắt thứ ba!

Chí Tôn thứ chín! ! Vị nữ Đạo Tôn kia thân thể run lên, lập tức quỳ lạy xuống, gần như khi nàng quỳ lạy xuống, trong Đệ Cửu Tông, trong phạm vi vô tận, vô tận tu sĩ, không quản tu vi gì, đều vào lúc này đồng loạt run rẩy, rối rít quỳ lạy

Cung nghênh Chí Tôn thứ chín!

Cung nghênh Chí Tôn thứ chín! ! Thanh âm liên tiếp, truyền khắp bốn phương tám hướng, nổ vang thiên địa

Trong mắt của tất cả mọi người Đệ Cửu Tông, Chí Tôn thứ chín chính là chủ của bọn họ, chính là thần của bọn họ, chính là đỉnh đầu bọn họ, đế vương chí cao vô thượng

Người tới chính là Mạnh Hạo bổn tôn! Khi cảm nhận được Đạo Thiên Kiếp này không tầm thường sau, Mạnh Hạo lập tức khống chế bổn tôn này, ngưng tụ thần thức mà đến

Lúc này ở giữa không trung, Mạnh Hạo bổn tôn tay phải nâng lên, hư không một trảo, lập tức tia chớp màu đỏ kia trong nháy mắt bị hắn nắm ở trong tay, hung hăng bóp một cái

Ầm một tiếng, tia chớp này vỡ vụn, bầu trời tầng mây cuồn cuộn, hình như có tiếng rống giận ở bên trong mơ hồ quanh quẩn

Cút! Mạnh Hạo bổn tôn ngẩng đầu, nhìn bầu trời, ánh mắt lộ ra một chút ánh sáng đỏ, tay áo vung, một cỗ lực lượng kinh thiên nổ vang bạo phát,

chạy thẳng tới tầng mây

Mà giờ khắc này, phân thân hắn cũng ở trên đỉnh núi ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, chỉ là trong mắt không có ánh sáng đỏ lóng lánh, có chỉ là ánh sao tiên ý

Bầu trời chấn động, tầng mây không cuồn cuộn nữa, trong phút chốc, trực tiếp tan vỡ, khiến cho màu đỏ không trở lại, khiến cho bầu trời lập tức tối xuống, thậm chí bên ngoài Thương Mang Tinh, Thương Mang đều dao động vô tận, thật lâu mới bình tĩnh lại

Làm xong hết thảy, Mạnh Hạo bổn tôn xoay người nhoáng lên một cái, cất bước tiêu tán, nhưng trước khi tiêu tán, lại nhìn thoáng qua hư vô xa xa, nhìn một cái, thân ảnh của hắn đột nhiên dừng lại

Nhìn một cái, hư vô run rẩy, dường như có người ở bên trong tâm thần chấn động mãnh liệt, thân ảnh Hàn Bối từ bên trong bị ép ra, mang phức tạp, mang khiếp sợ, nhìn Mạnh Hạo bổn tôn, cũng nhìn thấy phân thân Mạnh Hạo

Thân thể nàng run rẩy, không chần chờ chút nào, theo bản năng thân thể bay nhanh lui về sau, nhưng ngay khi nàng lui về phía sau trong nháy mắt, Mạnh Hạo bổn tôn tay phải nâng lên, hướng nàng hung hăng một trảo

Cả thế giới như bị đọng lại, một cỗ lực lượng bài sơn đảo hải rầm rầm mà đến, mắt thấy sắp che mất Hàn Bối, trên người của Hàn Bối không ngờ lại bạo phát ra một cỗ dao động khiến Mạnh Hạo quen thuộc! Đó là

khí tức La Thiên, đó là khí tức yêu! !

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1802: Dựa Vào

Khí tức này mịt mờ, khi bạo phát hóa thành truyền tống, trực tiếp mang Hàn Bối đang bị Mạnh Hạo bắt được trong nháy mắt, trực tiếp dịch chuyển đã đi xa

Khi xuất hiện, dĩ nhiên về tới chỗ bế quan trong Đệ Nhất Tông Thương Mang Phái thuộc về nàng

Vừa mới xuất hiện, Hàn Bối khóe miệng tràn ra máu tươi, không chần chờ chút nào, lập tức từ bên trong túi trữ vật lấy ra một la bàn phong cách cổ xưa thương tang, nhanh chóng theo ở trên mặt đất

Lập tức có sóng gợn tản ra, bao phủ bốn phía, bảo vệ nàng ở bên trong

Lúc này Hàn Bối thân thể run rẩy, hô hấp dồn dập, trên vẻ mặt mang không thể tin

Mạnh Hạo xuất hiện khiến nàng thấy đại loạn

Lần này nàng vốn là nghe nói cái tên Phương Mộc này, gợi lên ký ức, lúc này mới đi trước nhìn một chút, nhưng lại không nghĩ rằng lại gặp chuyện như vậy

Mạnh Hạo, Phương Mộc

Hàn Bối hít ngược một hơi, hai tay bấm quyết, khiến cho la bàn lần nữa gia cố

Một màn nàng trốn rất là quỷ dị, cố tình trên cả Thương Mang Tinh này không ngờ ngoại trừ Mạnh Hạo ra, không người nào phát giác ra được

Mạnh Hạo bổn tôn cặp mắt nhoáng lên một cái

Hàn Bối

không ngờ nàng sẽ xuất hiện ở nơi này!

Mạnh Hạo nghĩ tới trên thần thi to lớn đã từng thấy được đó, thấy được thân ảnh Hàn Bối, liền nghĩ tới ở Nam Thiên Tinh, quỷ dị của Hàn Bối, mà tất cả nếu đi thôi diễn, lúc sớm nhất, khởi nguyên là ở trong đất lành thượng cổ Thanh La Tông! Nơi hắn phát hiện Bì Đống, cũng liền là lôi đỉnh sở tại, trong đó bị phong ấn

hồn tổ tiên Hàn Bối! Mạnh Hạo bổn tôn trong mắt ánh sao chớp động

Nếu trước hắn không đi Minh Cung, lúc này thấy được Hàn Bối sau, có lẽ cũng sẽ suy tư rất nhiều, nhưng sợ rằng giữa điều suy nghĩ và sự thật chênh lệch khá nhiều

Nhưng giờ này, Mạnh Hạo từ Minh Cung trở về, hiểu biết của hắn đã không ít

Nhất là truyền tống khi Hàn Bối cuối cùng trốn, khí tức La Thiên, còn có một tia yêu lực kia càng làm cho Mạnh Hạo vô cùng xác định

Hàn Bối và La Thiên có quan hệ! Mạnh Hạo bổn tôn trong mắt hàn mang nhoáng lên một cái, cất bước thân thể nhoáng lên một cái, biến mất vô ảnh

Phân thân Mạnh Hạo trên đỉnh núi lúc này cũng ngẩng đầu, nhìn về phía khu vực Hàn Bối trước sở tại, cặp mắt hơi co rụt lại, rồi sau đó như thường

Mà giờ khắc này, Hàn Bối từ Đệ Cửu Tông truyền tống trở về lại là sắc mặt tái nhợt

Hoảng loạn, thậm chí mơ hồ có loại cảm giác tai vạ đến nơi lại từ đáy lòng, nảy sinh nguy cơ mãnh liệt đến mức tận cùng

Trên Thương Mang Tinh, mọi người đều cho là nàng đến từ tu chân gia tộc nghe nói rất cổ xưa kia, sau khi bái nhập tông môn, bày ra tu vi là Tiên Cảnh đỉnh phong

Nhưng cho đến khi nàng nhìn thấy Mạnh Hạo, thấy được phân thân Mạnh Hạo sau, nàng như bị châm gai ở lưng

Tại sao hắn ở trên Thương Mang Tinh, không ngờ

Trở thành Chí Tôn thứ chín, điều này sao có thể! Hàn Bối sắc mặt tái nhợt

Ở chỗ nàng bế quan, bốn phía bố trí vô số cấm chế, nhưng nàng lại không có chút cảm giác an toàn nào

Khi phân thân Mạnh Hạo độ kiếp, ánh mắt bổn tôn kia nhìn hướng mình vẫn bình tĩnh nhưng bên trong ẩn tàng ánh sao, khiến nàng nghĩ tới đều sẽ kinh sợ

Nàng đích xác cần khiếp sợ, bởi vì gần như khi nàng về tới chỗ bế quan này không lâu, bên ngoài chỗ bế quan của nàng lại có tiếng nổ vang ngập trời lên

Tiếng sấm này tuy rằng mãnh liệt, nhưng lại như bị ngăn cách ở bên trong, phía ngoài không thể nghe nói, nhưng khiến nơi Hàn Bối sở tại, đất rung núi chuyển, lầu các trong nháy mắt tan vỡ

Nếu không phải là la bàn trước người của nàng vào giờ khắc này tán phát tia sáng, cường lực cản trở, sợ là lúc này nàng lập tức sẽ bị tan vỡ này liên lụy ở bên trong

Hàn Bối mạnh ngẩng đầu, nàng nhìn thấy Mạnh Hạo bổn tôn xuất hiện ở chỗ mình bế quan, bị ngăn trở ở quầng sáng bên ngoài la bàn này

Mạnh Hạo bổn tôn mặc áo bào đen, vẻ mặt lạnh lùng, tóc dài phiêu diêu, con mắt thứ ba ở mi tâm màu tím, mặc dù không mở ra, nhưng lại có một cỗ uy nghiêm vô thượng từ trên người hắn tản ra

Cố nhân gặp nhau, Hàn Bối ngươi giống như sợ ta?

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng

Hàn Bối run rẩy, nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt dần dần phức tạp

Nàng không thể không run rẩy

Nàng hiểu rõ, tự mình xuất hiện, đối Mạnh Hạo mà nói, có chấn động cực lớn, chấn động này đến từ chính Sơn Hải Giới hủy diệt, những người khác đều ở trên Sơn Hải Điệp, vì cái gì nàng nơi này

lấy một thân phận khác, trở thành chuẩn Thánh nữ Thương Mang Phái

Hàn Bối bái kiến Chí Tôn thứ chín

Hàn Bối hít sâu một hơi, vẻ mặt dần dần bình tĩnh lại

Nàng vốn là tâm cơ thâm trầm, trước là bởi vì chuyện quá đột ngột, có kinh hoảng, lúc này mọi chuyện ở trong óc sắp xếp lại sau, hai mắt nàng nhoáng lên một cái, đứng lên, hướng về Mạnh Hạo hạ thấp người cúi đầu

Chỉ là, vãn bối trước lúc này, chưa từng thấy Chí Tôn đại nhân, không biết đại nhân nói cố nhân lại là ý gì

Hàn Bối ngẩng đầu, càng bình tĩnh, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo

Mạnh Hạo bổn tôn nhìn Hàn Bối, đối với biểu hiện của Hàn Bối lúc này, hắn không có ngoài ý muốn, phù hợp hình tượng Hàn Bối ở trong ký ức của hắn, lúc này nghe vậy, Mạnh Hạo bỗng nhiên cười

Chỉ là nụ cười này rất lạnh, ánh mắt rơi vào trên la bàn phong cách cổ xưa trước mặt Hàn Bối, cảm nhận được trong la bàn này truyền ra

khí tức La Thiên

Như thế nào cũng không nghĩ tới, ngươi không ngờ cùng La Thiên có quan hệ

Mạnh Hạo lắc lắc đầu, tay áo vung

Cũng được, nếu ngươi không thừa nhận, nghĩ như vậy tới là có chỗ dựa nhất định chống đỡ, ta cũng rất muốn nhìn một chút, ngươi dựa vào là cái gì, mặt khác

Chỉ cần ngươi còn ở trên Thương Mang Tinh này, không cần biết ngươi là thân phận gì, nếu ta muốn tìm ngươi, dễ như trở bàn tay

Mạnh Hạo nói xong, không để ý tới Hàn Bối nữa, xoay người nhoáng lên một cái, thân ảnh biến mất, về tới Đệ Cửu Chí Tôn Thành

Hắn lần này đến, vốn chính là để ấn chứng, lúc này thấy được la bàn kia đã không cần thiết cần đáp án gì nữa, đáy lòng của hắn đã có xác định

Cho đến Mạnh Hạo rời đi, Hàn Bối cả người như mệt lả, thở hồng hộc, sau một lúc lâu nàng bỗng nhiên cắn răng một cái

Cũng may, năm đó ta để ngừa vạn nhất, chuẩn bị một chút thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, lúc này đến xem

Nên vận dụng thủ đoạn chuẩn bị này

Hàn Bối tay phải nâng lên, nhẹ nhàng vỗ mi tâm, lập tức trong mi tâm của nàng xuất hiện một cái khe nứt, trong cái khe nứt này một phiến đen như mực, từ từ trôi ra một lũ

Hồn! Hồn kia không thuộc về Hàn Bối, nhìn kỹ, đó là một nữ nhân, đang từ từ nhắm hai mắt, giống như ngủ say, nếu như Mạnh Hạo ở chỗ này, như vậy hắn liếc một cái liền có thể nhận ra, hồn này

Lại là Sở Ngọc Yên! ! Năm đó Sở Ngọc Yên hương tiêu ngọc vẫn, hồn phi phách tán, Mạnh Hạo từ Đệ Cửu Sơn Hải sát nhập vào Đệ Bát Sơn Hải, cũng chỉ là tìm được một tia hồn Sở Ngọc Yên mà thôi

Khi hắn nhìn lại, hồn phách của Sở Ngọc Yên dĩ nhiên tiêu tán tại trong tinh không, không tìm được , nhưng trên thực tế, lại là Hàn Bối âm thầm xuất thủ, thu hồn Sở Ngọc Yên đi, làm một cái thủ đoạn bảo vệ tánh mạng mình ngày sau

Thậm chí vì để cho hồn Sở Ngọc Yên không mất đi sinh cơ, Hàn Bối chia hồn mạng của mình ra, cùng Sở Ngọc Yên dung hợp lại một chỗ, trở thành một loại trạng thái gần như cộng sinh

Giờ này trải qua nhiều năm ôn dưỡng sau, trong hồn Sở Ngọc Yên, một tia mệnh hồn của Hàn Bối kia đã hoàn toàn dung hợp, trừ phi có lực lượng của Siêu Thoát, nếu không không có khả năng cách xa, nếu như nàng chết, Sở Ngọc Yên cũng sẽ chân chính hồn phi phách tán

Hàn Bối trầm mặc, trong mắt có chút phức tạp, cũng có từng hình ảnh hồi ức cùng Mạnh Hạo, một lát sau nàng khẽ thở dài một tiếng, hung hăng cắn răng một cái

Lập trường khác nhau, sứ mệnh khác nhau, nếu ngươi muốn xem chỗ dựa chống đỡ của ta là cái gì, như vậy thì cho ngươi nhìn một chút

Hàn Bối vung tay một cái, lập tức này hồn Sở Ngọc Yên trong nháy mắt bay ra, sáp nhập vào trong thiên địa, biến mất không thấy

Gần như khi hồn bay ra, thần thức Mạnh Hạo bổn tôn lập tức khóa được hồn này, tại cảm nhận được nữ tử trong hồn sau, Mạnh Hạo bổn tôn về tới Đệ Cửu Chí Tôn Thành thân thể run lên bần bật, như có vô số sấm sét trong óc đột nhiên nổ vang

Hai mắt của hắn bỗng nhiên mở ra, trên người của hắn lúc này có gió lốc ngập trời lên, quét ngang cả Đệ Cửu Chí Tôn Thành đồng thời, tản ra nửa tinh tú, bao trùm nội tinh không, thậm chí tản vào mặt đất Thương Mang Tinh, khiến cho cả Thương Mang Tinh đều ở đây một cái chớp mắt run rẩy, giống như địa long cuồn cuộn

Một màn này khiến những Chí Tôn khác toàn bộ hoảng sợ, lão nhân chưởng giáo cũng đều mạnh mở mắt ra, kinh ngạc nhìn đi, càng không cần phải nói thiếu niên áo bào vàng cùng Sa Cửu Đông trên Thương Mang Tinh, toàn bộ đều bị khí thế Mạnh Hạo lúc này làm khiếp sợ

Người điên này lại muốn làm gì! Thiếu niên áo bào vàng run run một chút, nhanh tu vi tản ra, toàn lực phòng hộ, hắn sợ Mạnh Hạo lại tâm tình không tốt, cùng mình đánh nhau

Hàn Bối lúc này cũng đáy lòng run rẩy, nhưng khóe miệng cũng lộ ra nụ cười, càng thêm bình tĩnh

Chỉ cần ý ngươi ở đây, liền tốt

Hàn Bối tự lẩm bẩm

Gió lốc này kéo dài một cái chớp mắt, liền chợt tiêu tán, trong Đệ Cửu Chí Tôn Thành, Mạnh Hạo đứng lên, trên vẻ mặt mang hồi ức, mang phức tạp, mang bi thương, yên lặng theo thần thức của mình, nhìn hồn

nữ tử kia

Sở Ngọc Yên

Thật lâu, Mạnh Hạo thanh âm đều khàn khàn, lẩm bẩm lên tiếng, thần thức của hắn theo hồn Sở Ngọc Yên, nhìn tận mắt hồn này bay vào đại lục thứ chín, bay vào trong thế giới phàm tục, bay vào trong bụng một nữ nhân

Giống như luân hồi chuyển thế, lần nữa thành người

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo thần thức từ từ thu hồi

Lấy tu vi của hắn, sao có thể nhìn không ra hồn Sở Ngọc Yên hồn và mệnh hồn Hàn Bối dung ở cùng một chỗ, tuy là độc lập, nhưng cũng thành trạng thái cộng sinh

Một cái

Dựa vào thật tốt

Mạnh Hạo trầm mặc hai mắt nhắm nghiền, như quên mất tồn tại của Hàn Bối

Thời gian trôi qua, tiên kiếp của phân thân Mạnh Hạo dần dần chấn động cả Thương Mang Phái, cho dù là mấy vị Chí Tôn cùng Mạnh Hạo cùng nổi danh cũng đều chú ý một chút

Đối với những người khác mà nói, từ một ngày này bắt đầu, tên Phương Mộc truyền khắp cả Thương Mang Tinh

Dùng mười năm, từ phàm vào tiên, chuyện này chấn động Đệ Cửu Tông đồng thời, cũng chấn động Thương Mang Phái, có quan hệ tin tức của hắn, sẽ như hoa tuyết phất phới đến cả Thương Mang Tinh

Trong lúc nhất thời, vô số người biết được tại Đệ Cửu Tông xuất hiện một cái thiên kiêu tuyệt thế! Đồng dạng , rất nhiều đệ tử Thương Mang Phái cũng đều từ giờ khắc này bắt đầu chú ý tới Phương Mộc, thậm chí phàm là là con cưng trong tông môn đều mơ hồ coi Phương Mộc nhìn thành một cái kình địch

Nhưng cũng có một số thiên kiêu đối với hắn khinh thường, cho rằng phân thân Mạnh Hạo so sánh với bọn chúng ở trên cảnh giới tu vi khác biệt nhiều lắm

Mười năm thành tiên thì như thế nào, hắn còn có thể mười năm vào cổ hay sao? Nói như thế, dần dần trở thành chủ lưu, tràn ngập Thương Mang Phái

Nhỏ nhoi một tiểu bối Tiên Cảnh, cho dù là tư chất không tệ, có năng lực như thế nào! Trong chín đại tông Thương Mang Phái ta, từng người có Thương Mang Thai, người có thể nổi danh trên các tông Thương Mang Thai mới coi là thiên kiêu!

Mà Thương Mang Thai sau, còn có Siêu Thoát Lộ, có thể đi lên Siêu Thoát Lộ mới là thiên chi kiêu tử, chín vị Chí Tôn, ngoại trừ Chí Tôn thứ chín ra, không một ai có dấu chân này!”

Đường tu hành dài lắm, tăng lên quá nhanh không là chuyện tốt, người này không khôn ngoan a, ngày sau nhất định nuốt vào quả đắng

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1803: Công Tử Có Thể An Tâm Hưởng Dụng

Sau Tiên kiếp, phân thân Mạnh Hạo mở ra bao nhiêu tiên mạch, chuyện này có rất ít người biết được, phân thân Mạnh Hạo càng không giống trống khua chiêng, mà là tiếp tục ở chỗ bế quan này yên lặng tu hành

Chỉ là tâm của hắn khó tránh khỏi có chút không an tĩnh, bởi vì Sở Ngọc Yên

Tính toán của Hàn Bối từ năm đó đã chôn xuống, mệnh hồn này cùng Sở Ngọc Yên dung ở cùng một chỗ, cộng sinh trạng thái

một cái chỗ dựa chống đỡ thật tốt

Mạnh Hạo trầm mặc, thật lâu khẽ thở dài

Hắn dùng ba ngày, mới buông đủ loại suy nghĩ trong nội tâm xuống, đi ra ngoài một lần

Lần này khi trở về, bên người của hắn có chó ngao đi theo, mang chó ngao lần nữa nhập định, bế quan tiếp tục tu hành

Thời gian trôi qua, đảo mắt lại qua đi mười năm

Mười năm này, Mạnh Hạo gần như chưa đi ra khỏi Đệ Cửu Tông, thậm chí ngay cả chỗ bế quan đều không có đi ra khỏi

Như ngăn cách, khiến cho người ngoài không biết tu vi của hắn đến cùng đến trình độ nào, mà thiên kiêu có quan hệ với hắn cũng vì trong mười năm này không có lôi kiếp gì phủ xuống từ từ bị người quên lãng, mặc

dù ngẫu nhiên còn có thể nhớ lại, cũng là phần lớn khinh thường

Thậm chí hắn không có bằng hữu, cũng không cùng người lui tới

Ở trong phân tông Đệ Cửu Tông này, tu hành tự thân, đoạn tuyệt ngoại giới

Vốn là chuyện như vậy ở trong bất kỳ một cái tông môn nào đều rất khó đã xảy ra, trừ phi là thân phận đặc thù, mà Mạnh Hạo chỉ là một đệ tử nội môn mà thôi

Nhưng

Nơi này là Đệ Cửu Tông, là tông môn của Mạnh Hạo, bổn tôn của hắn chỉ cần một câu nói, liền khiến cho một vị Đạo Tôn tự mình truyền ra phong mệnh, trong lời nói đối Phương Mộc coi trọng, khiến cho người không nên đi quấy nhiễu người này tu hành

Một câu nói này liền quyết định Mạnh Hạo trong mười năm này không có bất kỳ người nào tới quấy rầy, bồi bạn hắn chỉ có chó ngao

Chẳng những là hắn nơi này như vậy, Mạnh Hạo bổn tôn cũng trong mười năm này bế quan, toàn thân toàn ý đắm chìm trong cảm ngộ đối với bát cấm căn nguyên, tu vi đang từng bước thâm hậu, với tích lũy suốt 20 năm, hắn hôm nay so với lần đầu tiên đi Minh Cung kia cường đại hơn không ít

Mà chuyến đi Minh Cung thủy chung không triển khai

Sự chuẩn bị của lão nhân chưởng giáo dường như vô cùng toàn diện, ý nghĩ của hắn là lần này đi vào, mục tiêu cũng không dừng lại tầng đại lục thứ hai

Hàn Bối ở mười năm này người bên ngoài nhìn lại đã thành công đột phá

Tiên Cảnh, trở thành Cổ Cảnh, lại không còn là chuẩn Thánh nữ, mà là bằng vào thủ đoạn này, trở thành một trong chín đại Thánh nữ trong Thương Mang Phái

Thậm chí lão nhân chưởng giáo mặc dù là đang chuẩn bị việc Minh Cung, cũng rút ra một ít thời gian chỉ điểm Hàn Bối không ít

Hiển nhiên đối Hàn Bối rất là chiếu cố, cũng rất coi trọng

Cụ thể quá trình Mạnh Hạo không chú ý

Cho đến lại qua đi một năm, phân thân Mạnh Hạo từ chỗ bế quan đi ra, ly khai Đệ Cửu Tông

Hắn rời đi, không ai đi quấy rầy

Thậm chí ấn tượng của rất nhiều người đối với hắn đều mơ hồ

Bên người của hắn, chó ngao đi theo

Một người một chó ở trên bầu trời này hóa thành cầu vồng, yên lặng đã đi xa

Mấy ngày sau, xuất hiện ở trong huyện thành một chỗ phàm tục

Huyện thành này không lớn, nhưng cũng phồn hoa, đầu đường có chút náo nhiệt, lui tới, hối hả vội vã

Mạnh Hạo bình tĩnh đi lại trong thành, hắn mặc một thân áo dài màu xanh, giống như một người thư sinh, cho đến đi tới trước một gia đình

Hai mắt của hắn mang nhu hòa rơi vào nơi cửa, trên người mấy đứa trẻ đang chơi đùa, một cô bé trong đó bộ dáng 11, 12 tuổi đang mang thẹn cười, cùng đồng bạn cười đùa

Cái nhìn này dường như mấy trăm năm sao ngóng nhìn, gợi lên ký ức vãng tích

Lúc này là mùa thu, có lá bay xuống, ngày trời chiều, hiện lên đỏ, khiến cho cả mặt đất đều mang quất ánh sáng, lôi kéo cái bóng Mạnh Hạo rất dài rất dài

Cô bé kia dường như đã nhận ra có người đang nhìn mình, lúc ngẩng đầu thấy được Mạnh Hạo, dường như hơi sợ, nhanh tránh ra cặp mắt

Sau một lúc lâu, cảm thấy Mạnh Hạo còn đang nhìn mình, cô bé càng sợ hơn, cùng mấy tiểu tử bạn bên cạnh nói vài câu sau, lập tức chạy trở về nhà trong, không ra ngoài

Mạnh Hạo hoạt kê cười, hít sâu một hơi, trong mắt mang hồi ức

Đời trước, ta thiếu ngươi một phần tình

Kiếp này, ta trả ngươi

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, chỉnh một chút quần áo sau, đi hướng gia đình này, gõ cửa một cái, sau một lúc lâu cửa được mở ra, hắn đi vào

Không cần quá trình rất phức tạp, tại trên Thương Mang Tinh này, mặc dù là người phàm cũng lớn đều biết tiên nhân tồn tại, lại tràn đầy sùng kính cùng hướng tới

Khi Mạnh Hạo đề xuất muốn thu hạ cô bé gọi là Yên Nhi này làm đệ tử, khi hắn tại trước mặt cha mẹ cô bé này, thể hiện một chút thuật pháp, cha mẹ cô bé gần như không hề do dự, toàn bộ kích động, lập tức đồng ý

Mấy ngày sau, khi Mạnh Hạo rời đi, bên người của hắn, cô bé kia vẻ mặt đau khổ, cùng chó ngao cùng nhau đi theo ở phía sau

Sư tôn

ngươi

ngươi thật không phải là tên lường gạt? Cô bé không nhịn được, hỏi một câu, trả lời nàng là Mạnh Hạo giơ tay lên, ở đỉnh đầu nàng vỗ một cái khiến nàng có chút đau đớn

Nàng chưa kịp nói thêm gì nữa, thân thể của nàng liền trong nháy mắt bị kéo, trước mắt có cuồng phong gào thét, cúi đầu nhìn mặt đất rộng lớn, thành trì rút nhỏ, cô bé mở to mắt, ngây người ở nơi nào

Không biết đã đi qua bao lâu, nàng nhìn thấy vô tận dãy núi, thấy được vô số lầu các ở trong dãy núi phập phồng, nơi này

Là Đệ Cửu Tông

Từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử của Phương Mộc ta, cũng là một người duy nhất

Bên tai của nàng truyền đến thanh âm nhu hòa của Mạnh Hạo

Từ một ngày này bắt đầu, Đệ Cửu Tông, trong phân tông, chỗ Mạnh Hạo bế quan nhiều hơn một cô bé

Có cô bé này, nơi này dường như cũng chẳng phải an tĩnh

Cô bé đối với tu hành có thiên phú, nhưng thiên phú là ở luyện đan, mà Mạnh Hạo cũng chia ra thời gian, khi tu hành ngoài truyền thụ công pháp ra, còn truyền thụ luyện đan chi pháp

Cô bé này tính tình cùng Mạnh Hạo không giống nhau

Nàng thích ở trong Đệ Cửu Tông chạy hết, thích biết bằng hữu, dần dần, trong phân tông Đệ Cửu Tông này, phần lớn đều biết chuyện vị Phương Mộc hơn mười năm trước kinh diễm tuyệt luân kia nhận một cái đệ tử

Thời gian trôi qua, rất nhanh lại qua đi bảy năm, đây là sau 18 năm Mạnh Hạo đã trải qua tiên kiếp

Một năm này, đệ tử của hắn Yên Nhi đã mười tám tuổi

Thiếu nữ 18 tuổi lại duyên dáng yêu kiều, theo tướng mạo nẩy nở, bộ dáng nàng càng thêm xinh đẹp

Sớm đã từ trong rất nhiều nữ đệ tử bộc lộ tài năng, nhất là tại trong bảy năm này, thiên phú trên tu hành cùng với tư chất trên luyện đan của nàng khiến cho nàng dĩ nhiên đến Trúc Cơ hậu kỳ, cách Kết Đan chỉ kém nửa bước

Mà đan đạo của nàng lại bác đại tinh thâm, ngay cả một ít trưởng lão trong phân tông cũng đều đối với chuyện này có chút động dung

Tất cả những chuyện này khiến cho Yên Nhi được rất nhiều nam đệ tử trong tông môn ái mộ theo đuổi

Mà tính cách của nàng cũng như cậu con trai, ngày thường không có chút nào uyển chuyển hàm xúc, duy chỉ có khi đối mặt Mạnh Hạo mới có thể lộ ra thần tình cô bé nũng nịu

Sư tôn, ngươi cho con đi đi

con

Con chờ đợi ngày này đã thật lâu thật lâu rồi

Sư tôn, ngươi an tâm đi, không sao, vài sư huynh sư tỷ trong tông môn

chúng ta cùng đi

Ai nha, ngươi cái này tiểu lão đầu, ngươi có cho ta đi hay không! Lúc này, Yên Nhi đối với Mạnh Hạo bắt đầu còn năn nỉ, đến cuối cùng, mắt thấy Mạnh Hạo nhắm mắt tĩnh tọa không để ý tới mình, lập tức vội vàng

Càn rỡ! Hai mắt Mạnh Hạo mở ra, trừng mắt nhìn nữ tử trước mắt này, cũng có chút nhức đầu

Những năm gần đây, cô bé này từ bắt đầu đối với mình kính sợ từ từ liền vô pháp vô thiên

Yên Nhi mắt thấy sư tôn trừng mắt, cũng không sợ, cười đùa nhanh tiến lên, đấm lưng cho Mạnh Hạo, mở to mắt to, dùng thanh âm ngọt nị nị, nhỏ giọng lần nữa năn nỉ

Sư tôn, lần này phường thị nghe nói chẳng những người phân tông chúng ta sẽ đi, tổng tông cũng sẽ đi, còn có đại lục, Thương Mang Phái như Đệ Nhất Tông, Đệ Nhị Tông, có thể nói người chín đại tông đều sẽ đi

Rất náo nhiệt

Bích Vân sư huynh cũng sẽ đi

Nghe nói trước hắn ở Thương Mang Thai đã đi vào top 100

Yên Nhi nói đến bốn chữ Bích Vân sư huynh này, trong mắt có chút tỏa sáng

Mạnh Hạo nhíu mày, thở dài, biết được đệ tử này muốn đi phường thị, mục đích không phải mua sắm mua dược thảo, mà là như những nữ đệ tử khác trong tông môn, đối với những thiên kiêu đó tràn đầy khát khao, như Bích Vân này chính là một trong con cưng trong Đệ Cửu Tông

Đi thôi đi thôi

Mạnh Hạo nhịn không quá Yên Nhi nhõng nhẽo cứng rắn rót, gật gật đầu

Yên Nhi vừa nghe lời này, lập tức vui mừng, tiến lên ôm lấy Mạnh Hạo, thần thái bay lên, nhìn bộ dáng nàng cao hứng, Mạnh Hạo trong mắt nhu hòa xuống, hắn nghĩ tới Sở Ngọc Yên

Năm đó Hắn thiếu Sở Ngọc Yên một phần tình cảm, kiếp này, tâm hắn đã chết, không cho được tình cảm, còn một phần tình thầy trò

Yên Nhi đi

ở sáng sớm ngày thứ hai cao hứng bừng bừng, cùng không ít đệ tử trong phân tông này cùng nhau ly khai tông môn, đi tới phường thị trên đại lục thứ chín, cử hành cách mỗi mấy năm một lần thịnh đại

Mạnh Hạo tiếp tục bế quan, lúc này tu vi hắn đã đến thời khắc mấu chốt, tùy thời có thể đột phá, bước chân vào Cổ Cảnh

Mặc dù ở tiên cảnh giới này ngưng lại đã lâu, thậm chí người ngoài đều bỏ quên hắn nhưng không có ai biết, lúc trước khi Mạnh Hạo bước chân vào Tiên Cảnh, tiên mạch hắn mở ra vượt qua bổn tôn năm đó, đạt tới một cái trình độ kinh khủng chưa từng ai có

Cũng chính là bởi vậy, Tiên Cảnh của hắn mới chậm một chút

Đệ cửu cấm, theo tu vi ta đột phá, đang từng bước hoàn thành, nhưng ta luôn cảm thấy, dường như lúc trước cho rằng hoàn mỹ, giờ này nhìn lại, mơ hồ có chút thiếu sót

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, nhíu mày, nhắm hai mắt lại, tiếp tục tu hành

Gần như khi Mạnh Hạo đắm chìm tu hành, tại bên ngoài Đệ Cửu Tông, Yên Nhi cùng với những sư huynh sư tỷ của nàng gặp một đám đồng môn đến từ đại lục thứ tám Đệ Bát Tông

Người Đệ Bát Tông đến, ước chừng hơn mười vị, phần lớn đều là Tiên Cảnh, trong đó dẫn đầu một vị thanh niên, tướng mạo tuấn lãng, quần áo đẹp đẽ quý giá, được mọi người vây quanh

Chỉ là trong mắt hắn thỉnh thoảng có dâm tà ý lóe lên, khiến cho cả người thoạt nhìn rất là lỗ mãng, nhưng hiển nhiên địa vị trong Đệ Bát Tông không giống bình thường

Nhất là có một trung niên tu sĩ bên cạnh hắn dường như làm người hộ đạo

Người này tu vi ẩn tàng, nhìn như Tiên Cảnh, nhưng trên thực tế lại là một vị cường giả Đạo Cảnh

Thanh niên này gần như mắt đầu tiên liền chú ý tới Yên Nhi

Khi nhìn đến Yên Nhi, trong mắt của hắn có kinh diễm ý, cũng có một chút hào quang tà dị

Một cái lô đỉnh thật tuyệt

Hắn mỉm cười, khi nói, một trung niên tu sĩ bên cạnh nghe được cũng nở nụ cười, hắn biết yêu thích của nhà mình công tử, lại với thân phận thanh niên này, trong cả Đệ Bát Tông đều là hết sức nhẹ nhàng, thậm chí trong cả Thương Mang Phái cũng đều là ít ai có thể so sánh

Nhưng mà hắn tính tình cẩn thận, dĩ vãng nữ tử nhà mình công tử nhìn kỹ, hắn đều phải tra một chút lai lịch, nếu là người có một chút thân phận, hắn sẽ khuyên bảo thanh niên vứt bỏ, nếu là gặp loại đệ tử bình thường, liền có rất nhiều phương pháp giải quyết

Thời khắc này trong tay hắn lấy ra một cái ngọc giản, hơi tra một cái dò xét, thần tình có chút buông lỏng

Lai lịch rõ ràng, không bối cảnh chút nào, mấy năm trước vào tông môn, sư phụ nàng gọi là Phương Mộc, dùng mười năm từ phàm vào tiên, đã từng đưa tới quá một chút chấn động nhỏ

Nhưng cho dù là sư phụ nàng cũng không có bất kỳ bối cảnh gì, tiểu nhân vật mà thôi, là một cái đệ tử nội môn nho nhỏ trong rất nhiều phân tông Đệ Cửu Tông thôi

”

Công tử có thể an tâm hưởng dụng

Trung niên tu sĩ không cho là đúng cười nói

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1804: Lừa Bịp Cha

Thanh niên vừa nghe lời nói của người hộ đạo bên cạnh, nụ cười trên mặt lập tức rạng rỡ lên. Hắn thân là cháu đích tôn của Xích Phong lão tổ trong Đệ Bát Tông, đủ để hoành hành khắp Đệ Bát Tông.

Nhất là sau khi Chí Tôn cửu nguyên của Đệ Bát Tông rơi xuống, Xích Phong lão tổ bản thân đã từng tham dự hành trình Minh Cung, vả lại sau khi trở về tu vi kéo lên, dường như tùy thời có thể đột phá trở thành cửu nguyên, tại Đệ Bát Tông là người có tu vi mạnh nhất, thậm chí chỉ cần lão đột phá tu vi trở thành cửu nguyên, nhất định có thể nhập chủ Đệ Bát Tông, trở thành một trong chín vị Chí Tôn của Thương Mang Phái.

Nhân vật như vậy, đích xác ở vào đỉnh phong trong cả Thương Mang Phái. Cũng vì vậy, thanh niên này trong ngày thường phàm là nữ tu lô đỉnh hắn nhìn trúng, gần như mọi việc đều thuận lợi.

Vả lại hắn rất có chừng mực, nếu đối phương có bối cảnh và lai lịch, hắn sẽ lập tức vứt bỏ tất cả ý niệm trong đầu, tuyệt đối không chạm tới. Điểm này, cũng giúp hắn làm ra những việc như thế, tuy rằng Xích Phong lão tổ biết được, nhưng cũng cảm thấy người này coi như ổn thỏa, sẽ không lừa bịp mình.

Thời khắc này nghe vậy, thanh niên cười cười.

- Không gấp, lô đỉnh như vậy ở trong Đệ Bát Tông đã không thấy nhiều, không nghĩ tới lần này đến đây có được thu hoạch như vậy... Không tệ, không tệ!

- Bất quá nơi này dù sao cũng là Đệ Cửu Tông, lão tổ từng nhiều lần nhắc nhở ta, ở trong phạm vi Đệ Cửu Tông này không được càn rỡ...

- Cũng được, nghĩ biện pháp mang lô đỉnh này về Đệ Bát Tông là được! Thanh niên nói, trong mắt lóe lên ý dâm tà.

Mấy ngày sau, tại thanh niên này có ý tiếp xúc, đoàn người Yên Nhi đều rất cung kính đối với chư vị tiền bối của Đệ Bát Tông này. Cho đến lúc đi vào ở lại phường thị, vào một đêm, khi Yên Nhi đang nhập định tĩnh tọa đầy hưng phấn và mong đợi, bỗng nhiên, bốn phía quanh nàng xuất hiện một đạo lốc xoáy, lốc xoáy này xuất hiện vô thanh vô tức, không đợi Yên Nhi phát hiện, lập tức đã cắn nuốt nàng mất bóng dáng.

Gần như ngay khoảnh khắc Yên Nhi bị cắn nuốt, trên bầu trời ngoài phường thị bỗng nhiên truyền ra một tiếng gầm nhẹ, chính là chó ngao. Yên Nhi đi ra ngoài, Mạnh Hạo liền an bài chó ngao âm thầm đi theo bảo vệ.

Thời khắc này trong cặp mắt chó ngao nhoáng lên sát cơ, toàn thân nó hóa thành một luồng sáng đỏ, trong nháy mắt đã đi xa.

Cùng lúc đó, ở ngoài phường thị ngàn dặm, nơi đó có một chỗ sơn cốc, bên trong sơn cốc, trước mặt vị cháu ruột của Xích Phong lão tổ kia, đột nhiên xuất hiện lốc xoáy, rồi vị trung niên Đạo Cảnh, người hộ đạo của hắn cất bước đi ra, trong tay mang theo một thiếu nữ đang hôn mê, chính là Yên Nhi.

Thanh niên vừa thấy Yên Nhi, lập tức cười to, tiến lên ôm lấy Yên Nhi, ý dâm tà trong mắt càng mãnh liệt.

Vị trung niên Đạo Cảnh kia sắc mặt buông lỏng, chuyện này đối với hắn quá dễ dàng, hắn đã làm quá nhiều lần. Thời khắc này hắn vội ho một tiếng, đang muốn nói gì đó, đột nhiên, một tiếng gầm nhẹ truyền đến từ bên trên sơn cốc.

Thanh âm này xuất hiện đột nhiên, lại trong nháy mắt truyền ra, làm cho nam nhân trung niên này biến sắc, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một

luồng sáng đỏ trực tiếp phủ xuống.

Tiếng sấm nổ vang ngập trời, cả sơn cốc trực tiếp vỡ nát, vị trung niên Đạo Cảnh kia phun ra máu tươi, cả người bị thương nặng, bị cuốn ra thật xa, hắn đầy vẻ hoảng sợ, nhìn một con chó lớn toàn thân màu đỏ trước mắt.

- Đây... đây là hung thú Đạo Cảnh!!!

- Chết tiệt, nơi này tại sao có thể có hung thú Đạo Cảnh!!! Tu sĩ trung niên biến sắc, thanh niên kia lại bị dọa cho run rẩy, ôm lấy Yên Nhi không ngừng lui về sau. Mà giờ khắc này Yên Nhi cũng tỉnh lại, có hơi mờ mịt, nhưng sau khi thấy rõ hết thảy, nàng lập tức kêu lên.

- Ngậm miệng! Thanh niên vốn đang hoảng sợ, nghe Yên Nhi kinh hô, lập tức gầm nhẹ, thanh âm hắn mới vừa truyền ra, sát cơ trong mắt chó ngao nhoáng lên một cái, cấp tốc vọt tới.

- Nó... nó là nhắm vào thiếu nữ này mà tới! Ngay lúc này, tu sĩ trung niên khiếp sợ, hắn không thể nào nghĩ tới, chỉ là bắt một nữ tu Trúc Cơ mà thôi, không ngờ lại dẫn tới một con hung thú Đạo Cảnh.

- Công tử chạy mau, chuyện này không thích hợp, không thích hợp! Tu sĩ trung niên trong lòng run lên, hắn không kịp suy nghĩ nhiều lắm, nhưng trực giác nói cho hắn biết chuyện này có quỷ dị. Gần như cùng một lúc hắn lên tiếng, người thanh niên kia cũng đã sớm kéo xuống ngọc bội đeo trên cổ, bóp mạnh một cái.

Gần như ngay khoảnh khắc hắn bóp vỡ ngọc bội, một luồng sáng truyền tống trong nháy mắt bùng phát, mà mắt thấy con chó lớn kia tốc độ nhanh hơn, dường như không thể trốn thoát, trong mắt thanh niên lộ ra ý tàn nhẫn, hắn tuy nói năng tùy tiện, nhưng lại không ngốc, hắn nâng lên tay trái bóp cần cổ Yên Nhi, mắt nhìn chằm chằm chó ngao đang vọt tới.

- Tới gần một bước, ta giết nàng! Thanh niên gào thét như bệnh tâm thần, chó ngao liền dừng lại. Ngay lúc này, ngọc bội thanh niên bóp vỡ tạo thành truyền tống, “ầm” một tiếng bùng phát ra, tức khắc mang theo hắn cùng với Yên Nhi biến mất... gần như khi hắn biến mất, chó ngao rống giận, dưới một kích mặt đất nổ vang, xuất hiện một cái hố sâu to lớn.

Một màn này làm tu sĩ trung niên da đầu tê dại, hắn không chần chờ chút nào, thân mình lui nhanh ra sau. Thời khắc này trong đầu hắn rối loạn, hung thú Đạo Cảnh, vả lại hiển nhiên là bị người thuần phục, mà người có thể thuần phục hung thú Đạo Cảnh, theo hắn thấy tu vi nhất định ngập trời.

Mắt thấy Yên Nhi biến mất, chó ngao ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét rung trời, khí thế không ngừng bùng phát, thân mình nó bành trướng, hóa thành một đạo huyết quang khoảnh khắc vọt tới trước mặt tu sĩ trung niên, không đợi hắn kịp phản ứng, nó há cái miệng to trực tiếp cắn nuốt.

Tu sĩ trung niên phát ra tiếng hét thảm, cho đến chết hắn đều không sao hiểu rõ, chẳng qua là một tu sĩ Trúc Cơ nho nhỏ, không ngờ lại dẫn tới đại họa cho mình như thế.

Mà thời khắc này hắn vẫn còn không biết, hai người bọn họ dẫn tới họa, mang tới hạo kiếp... trước mắt, chỉ là mới bắt đầu mà thôi, mà hết thảy nguyên nhân là một phán đoán sai lầm của hắn: tiểu nhân vật trong mắt hắn, chỉ là một đệ tử nho nhỏ của Phương Mộc kia, thân phận thật sự của nàng, cho dù là hắn sau khi chết, cũng không thể tưởng tượng nổi.

Gần như ngay khoảnh khắc Yên Nhi biến mất, chó ngao gầm thét, ở chỗ sâu mặt đất Thương Mang Tinh, trong tinh không, trên nửa viên tinh tú, trong Đệ Cửu Chí Tôn Thành.

Bổn tôn Mạnh Hạo, đột nhiên mở mắt ra, trong mắt hắn có băng hàn ầm

ầm bùng phát. Rồng có vảy ngược, người cũng có vảy ngược, vảy ngược của Mạnh Hạo, là Sơn Hải Giới, là thân nhân của hắn, là bằng hữu của hắn, mà ở trên Thương Mang Tinh này, hắn vốn không có vảy ngược.

Nhưng từ mấy năm trước, sau khi Sở Ngọc Yên xuất hiện, Mạnh Hạo biết, ở chỗ này vảy ngược của hắn... là Sở Ngọc Yên!!!

Người nào động tới Sở Ngọc Yên, chẳng khác nào là động tới vảy ngược của Mạnh Hạo hắn!

Giờ khắc này, thậm chí trên bầu trời Thương Mang Tinh, đều có mây mù cuồn cuộn, vô số sấm sét nổ ầm ầm, thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, trên Thương Mang Tinh khổng lồ, vào giờ này vô số người đều kinh hãi.

Theo bùng phát đó, cả Đệ Cửu Chí Tôn Thành, cả phân nửa tinh tú, cả tinh không... thậm chí cả Thương Mang Tinh, đều trong nháy mắt nổ vang.

Một màn như vậy, tổng cộng từng xuất hiện hai lần, lần đầu tiên là khi Mạnh Hạo thấy hồn của Sở Ngọc Yên; giờ này... là lần thứ hai, một cổ sát khí ngập trời, từ Mạnh Hạo nơi này dâng lên, khiến cho tất cả Chí Tôn trên Thương Mang Tinh, đều trong lòng run sợ.

Ngay khi bổn tôn Mạnh Hạo bước ra một bước, thiếu niên áo bào vàng cũng thế, Sa Cửu Đông cũng vậy, còn có lão nhân chưởng giáo, đều rối rít kinh hãi.

- Sát khí này, là hắn... hắn muốn giết người!!! Thiếu niên áo bào vàng hít ngược một hơi. Tại một chỗ khu vực bên trong Thương Mang Tinh, sau khi cảm nhận được khí tức của Mạnh Hạo, hắn lộ ra vẻ ngưng trọng, lập tức cảnh giác.

Sa Cửu Đông cũng như thế, về phần lão nhân chưởng giáo lại lập tức

xuất quan. Mà các Chí Tôn khác, cửu nguyên cũng vậy, bát nguyên cũng thế, ai nấy đều kinh hãi.

Còn có Xích Phong lão tổ trong Đệ Bát Tông kia, thời khắc này cũng trong lòng run lên. Ngay khi cảm nhận được khí tức này, trong lòng lão liền hiện lên từng hình ảnh trong Minh Cung năm đó, trơ mắt nhìn Mạnh Hạo đánh chết Chí Tôn thứ tám.

- Không biết là tên nào, trêu chọc sát tinh này...

Xích Phong lão tổ lẩm bẩm, rồi không để ý tới nữa, nhắm mắt tĩnh tọa.

Cùng lúc đó, trên đại lục thứ tám, trong Đệ Bát Tông, tia sáng truyền tống nhoáng lên một cái, gã thanh niên cháu ruột Xích Phong lão tổ, lập tức đi ra, trong tay hắn còn ôm lấy Yên Nhi. Thời khắc này sắc mặt hắn tái nhợt, rất là chật vật, trong mắt còn mang vẻ dữ tợn.

- Chết tiệt, chết tiệt, dám trêu chọc bổn công tử!!!

- Một đầu hung thú Đạo Cảnh nhỏ nhoi mà thôi, ta muốn giết nó, ta muốn... Ta muốn ăn nó!!!

- Không quản sau lưng nó là ai, trêu chọc ta, ta muốn diệt cả nhà hắn!!! Thanh niên rống lớn, cúi đầu mắt lạnh nhìn Yên Nhi trong tay. Thời khắc này Yên Nhi sắc mặt tái nhợt, đầy vẻ hoảng sợ.

- Ngươi... ngươi muốn làm gì, sư phụ ta sẽ không bỏ qua ngươi...

- Ngậm miệng! Sư phụ ngươi là ai, Phương Mộc sao, một tên đệ tử nội môn nho nhỏ mà thôi, ngay cả xách giày cho bổn công tử cũng không xứng! Nói dứt lời, gã thanh niên giơ tay lên, một bàn tay đánh vào trên mặt Yên Nhi. Lập tức mặt Yên Nhi sưng vù, khóe miệng tràn ra máu tươi, ngả qua một bên, thân mình nàng run rẩy, sắc mặt đầy khủng khiếp và sợ hãi.

Cả đời này cho tới trước hôm nay, nàng không buồn không lo, nhưng một màn ngày hôm nay, khiến nàng lập tức cảm nhận sinh mạng mình yếu đuối, cảm nhận mình đơn độc, cảm nhận mình như bị vực sâu khủng khiếp kia nuốt sống.

- Sư tôn... Sư tôn... Yên Nhi khóc, nàng sợ hãi, thời khắc này nàng hy vọng có thể nhìn thấy thân nhân, có thể nhìn thấy sư tôn... nhưng bốn phía hết thảy đều xa lạ, nàng không biết kế tiếp mình sẽ gặp chuyện đáng sợ gì? Nàng chỉ có thể run rẩy, cả người rúc vào một chỗ, khủng hoảng và đơn độc che phủ nàng.

Bên cạnh nàng, người thanh niên kia thời khắc này sắc mặt dữ tợn, ngẩng đầu rống lớn.

- Người đâu, người đâu!!!

- Có người muốn giết ta, lão tổ cứu mạng!!! Thanh niên này gào thét như bệnh tâm thần, lập tức kinh động Đệ Bát Tông Môn. Trong nháy mắt có vô số thân ảnh bay tới, khi nhìn thấy thanh niên và Yên Nhi phía sau, những này người có một số nhíu mày, nhưng không ai nói gì.

- Có người muốn giết ta!!! Thanh niên ngẩng đầu, la lớn.

- Là ai muốn giết ngươi, không phải là ngươi đi đại lục thứ chín sao? Ngay khi thanh niên này gầm thét, từ bầu trời truyền đến một thanh âm già nua, người vừa tới không phải là Xích Phong, mà là một vị Đạo Tôn trong Đệ Bát Tông.

Người này xuất hiện, mọi người bốn phía lập tức cung kính vái chào.

- Cha, con ở trên đại lục thứ chín, nhìn trúng lô đỉnh này, nhưng lại có một đầu hung thú Đạo Cảnh, nó... nó... thiếu chút nữa đã giết con, là thật muốn giết con! Thanh niên nói giọng thê lương, lại chỉ vết rách trên cổ,

ra hiệu sở dĩ mình trốn thoát về, là dùng ngọc giản truyền tống của lão tổ cho hắn

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1805: Cửu Tôn Giáng Lâm

Vị Đạo Tôn kia nhíu mày, ánh mắt quét qua trên cổ thanh niên rõ ràng dưới tình thế cấp bách lôi ra ngọc giản tạo thành vệt dây ứ đọng máu, trong mắt đã có sát ý.

Hắn thân là con trai trưởng của Xích Phong lão tổ, tu vi lại đạt tới trình độ Đạo Tôn lục nguyên, trong Thương Mang Phái này, cũng là cường giả đỉnh phong dưới Chí Tôn, ngày thường sát phạt quyết đoán, nhất là phụ thân hắn giờ này cũng có khả năng rất lớn nhập chủ Chí Tôn thứ tám, khiến cho hắn những năm gần đây nước lên thì thuyền lên, tu hành càng thuận lợi hơn.

Mơ hồ, trong Đệ Bát Tông đều đang lưu truyền thuyết pháp cha con hai người đều là Chí Tôn, tuy rằng trước mắt thanh niên này vô dụng, nhưng dù sao cũng là huyết mạch con trai trưởng của hắn, chính hắn có thể khiển trách, thậm chí giết cũng không sao, nhưng nếu người khác động tới, như vậy không phải là đánh con trai của mình, mà chính là đánh mình, thậm chí là đánh Xích Phong lão tổ.

Nhất là giờ này tu vi của Xích Phong lão tổ ở vào thời khắc mấu chốt, trong mắt vị Đạo Tôn này xem ra, chuyện này rất có đầu mối, rất có thể là có người đối địch cạnh tranh làm ra, rốt cuộc là mục đích gì, nhất thời hắn còn không thể phán đoán...

Mà hắn cũng không cần phán đoán.

- Bất kể là ai, dám trêu chọc nhất mạch chúng ta này, cứ tiêu diệt là xong! Đạo Tôn hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, trên người sát khí cuồn cuộn ảnh hưởng thiên địa bốn phía, khiến cho tu sĩ trong phạm vi Đệ Bát

Tông này, phần lớn tâm thần phát lạnh, biết ngay nhất mạch Xích Phong lão tổ đang muốn giết người.

”Đáng tiếc một con hung thú Đạo Cảnh... Thiếu nữ kia nhất định cũng có một chút lai lịch, bất quá ở trong Thương Mang Phái này, thế lực cùng với thực lực mới có thể vi tôn!”

”Cả trên Thương Mang Tinh, người có thể so sánh với Xích Phong lão tổ, hiếm thấy như lông phượng sừng lân...” Người bốn phía nội tâm trầm ngâm, cũng có không ít người lúc này đồng dạng tràn ra sát cơ, biểu lộ ra ý cùng đi với vị Đạo Tôn kia.

Vị Đạo Tôn này rất hài lòng biểu hiện của mọi người, trừng mắt nhìn thanh niên một cái.

- Còn không dẫn đường! Chúng ta đi xem thử là ai lớn mật như thế, dám phóng túng hung thú đánh bị thương đệ tử Thương Mang Phái ta! Về phần thiếu nữ bị bắt tới kia, vị Đạo Tôn nhìn cũng không nhìn, hắn biết tính tình nghiệt tử này của mình, chuyện này tuy rằng nhức đầu, nhưng hắn cũng giống như Xích Phong lão tổ, cảm thấy con trai mình có chừng mực, đối với tu sĩ mà nói có chừng mực là đại biểu ổn thỏa rồi!

Thiếu nữ này mặc dù có chút lai lịch, dù sao có thể có hung thú Đạo Cảnh bảo vệ cũng không bình thường. Nhưng dạng lai lịch này, đối với Xích Phong nhất mạch vốn cũng không đáng để ý tới.

Giống như lòng người ở bốn phía, vị Đạo Tôn này cũng cho rằng, phóng mắt nhìn khắp Thương Mang Tinh, có thể làm cho nhất mạch của mình sợ hãi, đích xác là hiếm thấy như lông phượng sừng lân.

Hắn mới không tin, con trai mình đi ra ngoài một lần này, lại trêu chọc chính là những tồn tại nhất mạch bọn họ không dám trêu chọc kia.

Thời khắc này lời nói của vị Đạo Tôn khí thế như cầu vồng, nổ vang bốn

phương tám hướng.

Thanh niên trong mắt lộ ra vẻ mừng rỡ, hắn từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ có khủng hoảng lớn như vừa rồi, đối mặt với tử vong tới gần khiến hắn gần như muốn tan vỡ như vậy.

Thời khắc này hắn cười ha hả, dư quang khoé mắt nhìn thấy Yên Nhi ở một bên đang thất hồn lạc phách, trong mắt hắn lại lóe lên ý dâm tà.

- Tiểu mỹ nhân! Con chó lớn bảo vệ ngươi kia, bổn công tử sẽ trước mắt của ngươi, nấu chín ăn hết sạch. Ngươi yên tâm, ta cũng sẽ cho ngươi ăn vài miếng!

Yên Nhi thân thể run rẩy, cắn môi dưới, nội tâm sợ hãi, khủng khiếp, vào giờ khắc này trở thành sóng thủy triều che phủ nàng, cảm giác cô độc, tuyệt vọng, khiến nàng tưởng nhớ sư tôn càng mãnh liệt hơn.

- Sư tôn... Cứu ta... Nàng chỉ có thể khóc lẩm bẩm, run lẩy bẩy.

- Về phần ngươi nói sư tôn cái gì... Ha ha... Không quản hắn có liên quan với súc sinh kia hay không, ngươi trêu chọc ta, như vậy hắn nhất định phải chết, hơn nữa trước khi chết, ta còn muốn hắn quỳ gối trước mặt ta, giả dạng làm bộ dáng một con chó! Thanh niên trong mắt lộ ra ý tàn nhẫn, tiếng cười quanh quẩn, thân thể bỗng nhiên bay ra, đang định dẫn đường.

Nhưng ngay khi thân mình hắn bay lên, mọi người bốn phía đang tràn ngập sát cơ, đột nhiên, một tiếng hừ lạnh, vô cùng đột ngột, giống như thiên lôi từ mặt đất nơi này, từ bầu trời này, từ trong thế giới này... ầm ầm phát ra.

Tiếng hừ lạnh vừa ra, cả thế giới đều run rẩy, mặt đất lay chuyển, từng lớp gạch trong chớp mắt này toàn bộ vỡ nát, trở thành tro bụi, đồng loạt cuốn lên hóa thành gió lốc, bao phủ bầu trời che lấp mặt đất, bao phủ

toàn bộ Đệ Bát Tông!

Đệ Bát Tông rất lớn, nhưng cho dù là lớn hơn nữa, thời khắc này cũng giống nhau bị gió lốc này bao phủ ở bên trong. Cùng lúc đó, dường như có một bàn chân to vô hình đạp trên mặt đất, phủ xuống thế gian, một luồng sóng gợn trong phút chốc bao trùm cả Đệ Bát Tông, tất cả ngọn núi, tất cả lầu các, tất cả mặt đất, toàn bộ ngay khoảnh khắc này, ầm ầm chấn động.

Không chỉ là núi sông kiến trúc như thế, bên trong Đệ Bát Tông, bất kể tu vi gì, bất kể đang làm chuyện gì, tất cả mọi người... thân thể đều run lên, giống như bị những ngọn núi lớn rầm rầm đặt trên người, từng người đều trong run rẩy phun ra máu tươi... Bọn họ hoảng sợ phát hiện, thân thể của mình trong một cái chớp mắt này, lại... không thể nhúc nhích chút nào.

Dường như giờ khắc này, thiên địa phẫn nộ, thế giới gầm thét, một uy áp không cách nào hình dung, phủ xuống toàn bộ Đệ Bát Tông!

Tất cả tu sĩ đều hoảng sợ đến cực hạn, nội tâm trong phút chốc liền dâng lên khủng khiếp vô biên vô tận, trong óc kêu “ong ong“... bọn họ mơ hồ thấy được xa xa trong thiên địa, đi tới... một thanh niên áo đen, hắn đến như nhấc lên đầy trời hắc ám và băng hàn, “rầm rầm” đè xuống.

Phía sau hắn, bầu trời đang bị xé rách, dường như cúi đầu run rẩy; phía trước hắn, hư không đang vặn vẹo, dường như cúi đầu mở đường cho hắn; phía dưới chân hắn, mặt đất lắc lư dường như đang hướng về phía hắn quỳ lạy!

Một người, đè ép trời, lay chuyển đất, vặn vẹo thế giới, chấn động bầu trời, thời khắc này trong mắt tất cả mọi người... trở thành tồn tại vĩnh hằng cả đời này!

- Là ai, dám đả thương đệ tử Đệ Cửu Tông của bổn tôn?

Theo thân ảnh ấy đi tới, một giọng nói rét lạnh, dường như mang theo vô biên vô tận phẫn nộ và sát cơ, như sấm sét “ầm ầm” giáng xuống.

Chỉ là thanh âm, lập tức làm cho những ngọn núi “rầm rầm” nổ tung, làm cho kiến trúc khắp nơi trực tiếp vỡ nát, làm cho tất cả tu sĩ Đệ Bát Tông, lần nữa phun ra máu tươi.

Thất phu giận dữ, máu tươi bốn bước, mà Chí Tôn giận dữ, thiên địa khóc ròng!

Giờ khắc này, người của Đệ Bát Tông đã chạm vào vảy ngược của Mạnh Hạo, Mạnh Hạo phẫn nộ, đâu chỉ thiên địa khóc ròng, mà là Thương Mang hóa đất!

Thanh âm này xuất hiện, khiến thiên địa biến sắc, khiến gió mây cuốn ngược, khiến tất cả ngọn núi tan vỡ, tất cả lầu các vỡ nát, mặt đất rung chuyển... tất cả mọi người trong Đệ Bát Tông, tu vi tán loạn, thất khiếu chảy máu.

- Chí Tôn... thứ chín...!!! Phụ thân của gã thanh niên, vị Đạo Tôn kia, mở to mắt đầy vẻ hoảng sợ và không thể tin. Ngay khi phun ra máu tươi, cho dù thân thể hắn không thể nhích động, nhưng vẫn run rẩy dữ dội, thậm chí ngay cả hồn của hắn đều đang run rẩy.

Hết thảy, đơn giản là người này tới, còn có một câu nói... của người này!

Dường như người này đại biểu chính là thiên uy, mà lời của hắn, chính là pháp tắc thiên đạo!

Cả bầu trời đại lục thứ tám, giờ khắc này đều tối xuống, tất cả tu sĩ, tất cả Chí Tôn trong Đệ Bát Tông, toàn bộ đều run rẩy, vị Xích Phong lão tổ kia, lại thân thể run một cái, từ chỗ bế quan miễn cưỡng ngẩng đầu, lộ ra không thể tin: Lão nhìn thấy thân ảnh kia, thân ảnh đã khiến lão khủng

khiếp đến cực hạn từ trong Minh Cung kia.

”Cửu Tôn... hắn... hắn thế nào tới nơi này. Chết tiệt, là ai trêu chọc tên sát tinh kinh khủng này!!!” Xích Phong lão tổ ánh mắt đều đỏ.

Thời điểm mọi người đều run rẩy này, duy chỉ có Yên Nhi, nước mắt nàng chảy xuống, mơ hồ ngẩng đầu, cặp mắt nhìn thân ảnh đi tới trong thiên địa kia, nàng thấy không rõ bộ dáng của đối phương, nhưng loại quen thuộc đó, loại cảm giác đó khiến nàng theo bản năng lên tiếng.

- Sư tôn... Nàng vừa nói ra, tất cả mọi người bốn phía, bao gồm thanh niên kia, bao gồm Đạo Tôn, tất cả tu sĩ, toàn bộ nghe được hai chữ này, đều hít ngược một hơi lạnh, từng người đều như bị sét đánh trúng.

Nhất là thanh niên kia, lại trong run rẩy, thân mình sụm xuống, như mất đi xương cốt, trong óc không ngừng kêu “ong ong”, quanh quẩn toàn bộ đều là hai chữ kia.

”Lô đỉnh ta nhìn trúng, là... là đệ tử của Chí Tôn thứ chín ư?” Thanh niên bỗng nhiên muốn cười, hắn cảm thấy đây là chuyện buồn cười nhất hắn sống đã nhiều năm như vậy giờ mới nghe được, nhưng tận đáy lòng của hắn lúc này lại run rẩy điên cuồng.

Đầu óc của hắn mờ mịt, thế giới của hắn đều sụp xuống, thiên địa cũng không có ánh sáng, chỉ còn lại có bóng tối.

Chẳng những là hắn lúc này như thế, phụ thân của hắn, vị Đạo Tôn kia ngày thường cao cao tại thượng, ở trong Đệ Bát Tông luôn được vô số người kính sợ... Nhưng giờ này, ở trước mặt Mạnh Hạo, hắn run rẩy giống như một con chó, cả người thở hổn hển, ngẩn người tại đó, rất nhanh, hai mắt của hắn liền đỏ thẫm, ánh mắt rơi vào trên người đứa con của mình, ánh mắt kia nếu như có thể giết người, nhất định hắn lập tức ra tay, trực tiếp bầm thây vạn đoạn... tên nghiệt tử này!!!

- Nghiệt tử chết tiệt! Ngươi ngươi ngươi... ngươi đây là bẫy tất cả mọi người cả nhà chúng ta mà!!!

Những người khác bốn phía, nhất là người trước đó tính toán cùng chung mối thù với Xích Phong nhất mạch, thời khắc này toàn bộ run rẩy, trong mắt lộ ra hoảng sợ và không thể tin... bỗng nhiên bọn họ rất đồng tình với Xích Phong nhất mạch.

Người của nhất mạch này... hiển nhiên là ăn tim rồng mật phượng, cho nên mới có dũng khí, mới dám đi khiêu chiến với một trong chín vị Chí Tôn của Thương Mang Phái.

Giờ khắc này, thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều đang sợ hãi.

Bổn tôn Mạnh Hạo chậm rãi đi tới, đi vào Đệ Bát Tông, đi qua đám người, đi tới trước mặt Yên Nhi. Khi Mạnh Hạo nhìn về phía cô gái trước mắt, trong mắt hắn lộ ra nhu hòa.

- Ta không phải sư tôn ngươi, bất quá... bất kỳ tu sĩ Đệ Cửu Tông nào đều là đệ tử của ta! Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng.

Hắn vừa nói ra, mọi người bốn phía không khỏi trong lòng nhẹ thở ra, vị Đạo Tôn kia lại cảm thấy may mắn trong lòng, thầm nói không phải thầy trò chân chính là tốt rồi...

Giờ khắc này, Yên Nhi cũng thấy rõ gương mặt của Mạnh Hạo, có chút bất đồng với sư tôn nàng, nhưng nàng không biết tại sao, loại khí tức quen thuộc đó, loại lời nói nhu hòa đó, hết thảy đều khiến nàng có cảm giác thân thiết, dường như đứng ở trước mặt, chính là sư tôn của mình.

Loại cảm giác như thân nhân đó, khiến Yên Nhi bật khóc, nàng bò dậy nhào tới trong lòng Mạnh Hạo, lớn tiếng khóc, dường như muốn tất cả ủy khuất, tất cả sợ hãi, tất cả khủng khiếp, vào giờ khắc này đều dùng nước mắt phát tiết ra.

Đệ Bát Tông tĩnh lặng, mọi người đều đang run rẩy, nhìn thân ảnh chí cao vô thượng kia, thời khắc này đang nhẹ nhàng vỗ lưng cô gái, lúc ngẩng đầu, trong mắt Mạnh Hạo lạnh giá, trong một chớp mắt này, trời trăng đều mất sáng.

Ngay thời điểm Yên Nhi khóc rấm rức trong lòng Mạnh Hạo, mọi người bốn phía đều tâm thần run rẩy, Đệ Bát Tông trầm mặc, đồng thời, Mạnh Hạo cúi đầu, ánh mắt nhìn vào trên mặt Yên Nhi...

Nơi đó... có một dấu bàn tay...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1806: Còn Có Ai?

Đó là bị một bàn tay tát, sau đó để lại vết bầm. Mạnh Hạo nhìn vết bầm trên mặt Yên Nhi, hắn không có nói gì, nhưng trong một chớp mắt này, trên người hắn tràn ra hàn ý ngập trời, nổ vang bốn phương tám hướng, giống như thiên địa đang nổi giận, giống như bầu trời gào thét, cả thế giới run rẩy.

Mặt đất trong tiếng vỡ vụn "rắc rắc", ngọn núi tan vỡ, như bị người xóa đi trở thành tro bụi, một uy áp mãnh liệt không cách nào hình dung, ầm ầm lan tràn ra.

Bốn phía Mạnh Hạo, người thanh niên kia thời khắc này phun ra máu tươi, thân thể bay ngược lại, còn vị Đạo Tôn kia, lúc này cũng phun ra một búng máu, sau đó đầu gối giống như bị vỡ vụn, cả người trong run rẩy quỳ xuống, chẳng những cha con bọn họ như thế, tất cả tu sĩ bốn phía ngay khoảnh khắc này, dưới uy áp đó đều "phịch phịch" quỳ xuống.

Tu sĩ từng mảng từng mảng, lục tục quỳ xuống, bọn họ không thể kiên trì, trong thiên địa ẩn chứa phẫn nộ, còn có băng hàn đến từ chính trên người Mạnh Hạo, tạo thành một áp lực mãnh liệt!

Áp lực này, khiến mọi người đều không thể thừa nhận, mặc dù là Xích Phong lão tổ ở xa xa, với Chí Tôn bát nguyên của lão, thậm chí tùy thời có thể đột phá tu vi trở thành cửu nguyên, cũng đều không kiên trì nổi.

Dường như... có một bàn tay, đang từ trên trời bay tới, muốn tát một cái... giống như người khác tát Yên Nhi, tát cả Đệ Bát Tông, thậm chí đều không cần Mạnh Hạo ra tay, chỉ là uy áp dường như đã sắp tiêu diệt Đệ Bát Tông này, xóa tên trong Thương Mang Tinh này!!!

- Cửu... Cửu Tôn đại nhân... Vị Đạo Tôn kia lúc này thanh âm đều run

rẩy, hắn không mở miệng không được, nếu còn không lên tiếng, cả người hắn đều sẽ bị uy áp này ép cho hình thần câu diệt!

Gần như ngay khoảnh khắc hắn lên tiếng, cả bầu trời biến sắc, từ bốn phương tám hướng gào thét bay tới mấy thân ảnh, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt xuất hiện, chính là lão nhân chưởng giáo, cùng với mấy vị Chí Tôn cửu nguyên khác.

Về phần thiếu niên áo bào vàng và Sa Cửu Đông, hai người này cũng đều lộ ra thân ảnh, mọi người đứng giữa không trung, chần chờ nhìn phía dưới... nhưng không ai lên tiếng.

Bao gồm lão nhân chưởng giáo, bọn họ không chút nghi ngờ: Thời khắc này Mạnh Hạo, thật sự có tâm tư muốn tiêu diệt Đệ Bát Tông.

Mà ánh mắt của bọn họ, cũng đều rơi vào Yên Nhi nơi đó, ánh mắt chớp lóe như có điều suy nghĩ.

Đối với những người này đến, Mạnh Hạo cũng không thèm để ý tới, giờ này hắn cũng đã sớm nghĩ rõ ràng, thế gian này không có gì bí mật, ngươi biết cũng thế, không biết cũng vậy, với tâm cảnh của hắn giờ này, đi thăm chuyện cũ, đích xác không có gì quan trọng.

- Là ai, đánh ngươi? Mạnh Hạo nhìn về phía Yên Nhi hỏi, nhưng không đợi Yên Nhi nói, Mạnh Hạo quét mắt một vòng, rơi vào trên người thanh niên kia.

- Là hắn phải không? Mạnh Hạo vừa nói dứt lời, thanh niên kia không biết từ đâu sinh ra khí lực, phát ra tiếng gào thét, thân thể vùng vẫy lui ra sau, mỗi một bước lui ra sau, toàn thân hắn đều trào ra máu tươi.

- Ta không phải cố ý, ta... ta không biết nàng. Ta... Ta... Thanh niên run rẩy, cầu xin tha thứ, hắn sợ thật rồi, cực kỳ sợ hãi, thậm chí so với cảm nhận của Yên Nhi trước đó, còn sợ hơn vô số lần.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình chẳng qua xuất hành một lần, chẳng qua giống với dĩ vãng nhìn trúng một người nữ lô đỉnh, chỉ chút chuyện như vậy thôi, trước kia hắn đã làm rất nhiều rất nhiều, nhưng lúc này đây... không ngờ... không ngờ lại dẫn tới đại họa ngập trời như thế.

Thời khắc này trong lòng hắn đối với người hộ đạo của mình kia, dĩ nhiên là hận thấu xương, hận không thể cắn chết... Hắn nhớ rõ, người hộ đạo kia nói với mình: thiếu nữ này... mình có thể an tâm hưởng dụng.

Nếu không có câu nói này, làm sao hắn dám đi trêu chọc ở địa phương đó.

Đáy lòng của hắn lại tràn đầy hoang đường, thậm chí cảm thấy Yên Nhi nơi đó, rõ ràng bối cảnh của ngươi như thế... Ngươi vì sao không nói a, ngươi chỉ cần nói một câu, bất kể mình tin hay không, với tính tình của mình, đều sẽ đi chứng thực... Thế nhưng hắn hận nhất, chính là ngươi rõ ràng lai lịch to lớn, một câu nói có thể tiêu diệt nhất mạch của mình, nhưng cố tình... ngươi không nói!!!

Thanh niên này thời khắc này vô cùng ủy khuất, nhưng không đợi hắn nói hết câu, Yên Nhi nơi đó đang nhìn chòng chọc vào hắn, lớn tiếng nói.

- Chính là hắn!!!

Lời nói của Yên Nhi, giống như tuyên án tử, khiến trước mắt thanh niên này tối sầm. Cùng lúc đó, Mạnh Hạo nâng tay lên điểm một cái. Một lóng tay này, trong nháy mắt tràn ra sát cơ, cách không điểm vào trên mi tâm gã thanh niên.

”Bốp” một tiếng, mi tâm của gã thanh niên trực tiếp vỡ nát, nổ tung, máu thịt bầy nhầy, hình thần câu diệt.

Giết một người, như bóp chết một con gà con, nhưng cơn phẫn nộ của

Mạnh Hạo còn chưa có tiêu tan.

- Còn có hắn, hắn... hắn mới vừa nói muốn tìm sư tôn ta phiền toái! Yên Nhi chỉ tay vào vị Đạo Tôn kia, vị Đạo Tôn hoảng sợ, trước nguy cơ sinh tử trong nháy mắt này, hận ý của hắn đối với nghiệt tử của mình, không kém chút nào so với gã thanh niên kia hận người hộ đạo của mình.

”Chết tiệt, chết tiệt!!!” Đạo Tôn run rẩy, hắn vừa muốn lên tiếng, nhưng trong mắt Mạnh Hạo lóe lên tia sáng lạnh, tay phải điểm một lóng tay, lập tức đầu Đạo Tôn này “ầm” một tiếng, trực tiếp nổ tung vỡ tan, giống như nghiệt tử của hắn, hình thần câu diệt.

Trước khi chết, oán độc của vị Đạo Tôn này đã ngập trời, kỳ quái là, hắn lại không có oán hận Mạnh Hạo mãnh liệt như vậy, mà dồn tất cả trên người nghiệt tử kia. Hắn không nghĩ tới cả đời này mình giàu sang và quyền lực, bởi vì tên nghiệt tử trêu chọc người không thể trêu chọc, nên thời khắc này tan thành mây khói!

Người bốn phía đều run rẩy.

- Còn có bọn họ, bọn họ trước cũng định đi tìm sư tôn ta gây phiền toái! Yên Nhi cắn răng, lại chỉ mọi người xung quanh, đầu ngón tay của nàng quét qua, mặc dù mình cũng không phân biệt rõ vừa rồi là người nào, nhưng đầu ngón tay này trong mắt của mọi người, giống như ánh mắt của Minh giới, khiến tận đáy lòng mọi người đều run rẩy dữ dội.

- Có hắn không? Mạnh Hạo điểm một lóng tay, một lão già trước đó lạnh lùng, chuẩn bị cùng với Xích Phong nhất mạch đi đánh tới đại lục thứ chín, thân thể run lên, không đợi Yên Nhi lên tiếng, “ầm” một tiếng cái đầu nổ tung.

- Có hắn?

- Còn có hắn?

- Hay là có hắn? Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, mỗi một lần nói ra, chỉ cần Yên Nhi gật đầu một cái, lập tức đầu ngón tay rơi xuống, liền có một tu sĩ cái đầu nổ tung, thậm chí ngay cả hét thảm cũng không kịp thốt ra.

Dần dần, trên mặt đất máu tươi tràn ngập, Mạnh Hạo liên tiếp đánh chết mấy chục người, không hề ngoại lệ, đều là tu sĩ trước đó chuẩn bị cùng đi với Xích Phong nhất mạch.

Mà những người vừa rồi chần chờ kia, không có một người nào bị Mạnh Hạo điểm trúng.

Còn có mấy người, nguyên vốn là nhóm người trước đó chuẩn bị cùng đi với Xích Phong nhất mạch, nhưng bởi vì Yên Nhi mơ hồ, đang lúc mấy tu sĩ này mặt xám như tro tàn, tuyệt vọng, Yên Nhi lắc lắc đầu, mấy tu sĩ này lập tức nước mắt mơ hồ, loại quá trình từ tử vong đến còn sống sót đó, trong nháy mắt làm cho bọn họ cảm kích đối với Yên Nhi trước nay chưa từng có.

Cả Đệ Bát Tông yên tĩnh như vùng đất chết, mọi người đều run rẩy quỳ tại chỗ, thân ảnh Mạnh Hạo, giống như thần linh làm cho bọn họ khủng khiếp đến cực hạn.

Đúng lúc này, trên bầu trời lão nhân chưởng giáo, vội ho một tiếng: - Cửu Tôn, xin bớt giận... Cũng đều trừng phạt rồi, chẳng lẽ ngươi thật muốn tiêu diệt Đệ Bát Tông này hay sao?

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía lão nhân chưởng giáo.

- Diệt tông này không có khả năng, chỉ là cứ như vậy kết thúc cũng không có khả năng! Hắn nói xong, ánh mắt nhìn về phía chỗ sâu Đệ Bát Tông, bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm như lôi đình nổ vang.

- Xích Phong! Lăn tới đây cho bổn tôn! Mạnh Hạo phất tay áo, lập tức

thiên địa nổ vang, bầu trời run rẩy. Tại chỗ sâu trong Đệ Bát Tông, thời khắc này trong lòng Xích Phong lão tổ cực kỳ oán hận đối với con trai trưởng và cháu dích tôn của mình. Trong chua xót sắc mặt lão tái nhợt, nội tâm cũng đang gầm thét, bất quá gầm thét tự nhiên không phải Mạnh Hạo, mà là con và cháu đã chết của lão.

Theo lão thấy, hai tên hậu bối này chết chưa hết tội, đưa tới đại họa cho mình như thế, bẫy chết mình...

Không chần chờ chút nào, thân thể lão nhoáng một cái, trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo.

Mới vừa xuất hiện, Xích Phong lão tổ lập tức ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Xích Phong... bái kiến... bái kiến Cửu Tôn đại nhân! Thời khắc này trong lòng lão thấp thỏm lo âu, nhìn cũng không nhìn hai thi thể con cháu mình ở bên cạnh, đối với loại hậu bối này, nếu có khả năng, chính lão cũng sẽ giết chết không chậm trễ chút nào.

Người ngoài không biết Mạnh Hạo trước mắt này kinh khủng như thế nào, nhưng lão sao có thể không biết. Lão chính là ở trong Minh Cung, tận mắt chứng kiến đối phương đánh chết Chí Tôn thứ tám, lại nhìn thấy một trận chiến giữa đối phương và thiếu niên áo bào vàng, còn có ý vô địch trong Minh Cung kia, đều làm cho lão vô cùng hoảng sợ.

Thời khắc này không đợi Mạnh Hạo nói chuyện, Xích Phong cúi đầu chào, sau đó cắn răng một cái, lão biết sự tình hôm nay, nếu không có một chứng tỏ cụ thể, như vậy mình nơi này đều chắc chết mười phần... Ở trong mắt người khác, mình là Chí Tôn bát nguyên cao cao tại thượng, thậm chí có cơ hội trở thành cửu nguyên, nhập chủ Đệ Bát Tông.

Thế nhưng hắn biết rõ, cho dù mình thực sự trở thành Chí Tôn thứ tám, khi nhìn thấy vị Cửu Tôn này, cũng phải cúi đầu bái kiến. Lúc này lão cắn răng, biết là không thể đợi đối phương đưa ra yêu cầu, tự mình phải

biểu lộ thành ý thừa nhận sai lầm, vì thế đột nhiên lão nâng tay lên tự vỗ mạnh vào mi tâm của mình.

Ầm một tiếng, thân thể lão ngay tức thì xuất hiện những cái khe nứt, có máu tươi chảy ra, rồi trong chớp mắt cả người lão trực tiếp vỡ ra, chia năm xẻ bảy.

Mà thần hồn của lão bay ra, run rẩy ở giữa không trung lần nữa cúi đầu về hướng Mạnh Hạo.

- Xin Cửu Tôn bớt giận... Lão cúi đầu cầu xin.

Mắt thấy một màn này hiện ra trước mặt, các tu sĩ bốn phía đều hít ngược một hơi lạnh. Toàn bộ mọi người Đệ Bát Tông đều chú ý chỗ này, phàm là người nhìn thấy, đều tâm thần run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo cũng đều kính sợ hơn.

Mạnh Hạo nhìn thần hồn của Xích Phong, lúc này vẻ mặt mới dịu lại một chút. Nếu Xích Phong không có dứt khoát như thế, nếu đợi Mạnh Hạo lên tiếng, người này không chết, cũng sẽ vĩnh viễn mất đi khả năng trở thành cửu nguyên.

Mà bây giờ, tuy rằng thân thể mất đi, có ảnh hưởng rất lớn đối với lão, nhưng cũng không có đánh mất hy vọng cửu nguyên.

Mạnh Hạo nhìn Xích Phong lão tổ một cái thật sâu, thu hồi ánh mắt, mang theo Yên Nhi, xoay người bay đi hướng thiên địa, biến mất trong Đệ Bát Tông.

Hắn rời đi, uy áp trên Đệ Bát Tông tán đi, tất cả mọi người đều thở phào một hơi... Một ngày này, toàn bộ tu sĩ Đệ Bát Tông, đều cả đời khó quên...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1807: Thương Mang Thai

Mạnh Hạo không có tiêu diệt Đệ Bát Tông, hắn không có phát tiết bi thương Sơn Hải Giới ở trong lòng tại đây, hắn đã không còn trẻ, hắn tu hành đến nay, năm tháng biến thiên, không có cố ý ghi nhớ đã bao nhiêu năm.

Hắn chẳng qua là cảm thấy mắc nợ Sở Ngọc Yên một phần tình, hắn muốn hoàn trả, vì tim hắn đã theo Sơn Hải Điệp bay đi, hắn có thể bồi thường lại, hoặc nói hắn cho là mình có thể bồi thường lại, là một phần tình thầy trò.

Vì Sở Ngọc Yên, hắn có thể không truy cứu Hàn Bối.

Vì Sở Ngọc Yên, phân thân của hắn ở thời khắc mấu chốt cảm ngộ đệ cửu cấm này, cũng như cũ lựa chọn mang lại bên cạnh mình.

Mà Sở Ngọc Yên tồn tại, cũng trở thành sự quen thuộc và ấm áp sâu trong nội tâm Mạnh Hạo tại Thương Mang Phái xa lạ này... không thể bị người lay chuyển, hắn chỉ nghĩ rất đơn giản... là muốn bảo vệ nàng.

Một Sở Ngọc Yên đã mất đi trí nhớ kiếp trước.

Hoặc là nói, không có mất đi, chỉ mất đi bộ phận ở bên trong túi trữ vật của Mạnh Hạo kia, hắn không biết mình có nên hay không trả lại ký ức cho Sở Ngọc Yên.

Nhưng hắn cam tâm để Sở Ngọc Yên trở thành là vảy ngược của mình, vảy ngược bị Đệ Bát Tông chạm tới, hắn liền nổi giận, không có cố ý kiềm chế, cũng không có tùy ý giết chóc lung tung, hắn giết chỉ là hung

thủ, chỉ là đồng lõa, cho dù là vừa nổi lên ý niệm đồng lõa cũng không được!

Hắn dùng hành động, để cảnh cáo tất cả tu sĩ trên Thương Mang Tinh, cũng bao gồm Hàn Bối, người nào... cũng không được chạm tới Sở Ngọc Yên, nếu không, sẽ phải đối mặt với cơn phẫn nộ ngập trời của Mạnh Hạo nơi này.

Phẫn nộ vừa nổi lên... sẽ là máu chảy thành sông!

Về phần bởi vậy khiến người ta sinh ra liên tưởng giữa hắn và Phương Mộc, chuyện này Mạnh Hạo cũng suy nghĩ minh bạch: Không sao cả!

Dù sao có tư cách nhìn thấu loại liên hệ này, ở trong Thương Mang Tông, số lượng không nhiều lắm. Hơn nữa, đối với con đường phân thân, Mạnh Hạo cũng có một chút ý nghĩ mới.

Thời khắc này, khi Mạnh Hạo mang theo Sở Ngọc Yên trở về, thì ở đại lục thứ chín, trong Đệ Cửu Tông, trên một chỗ dãy núi phân tông, chỗ phân thân hắn bế quan, hai mắt của hắn chậm rãi mở ra, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh:

- Là phân thân ta này nằm im lặng quá lâu rồi sao, bất kỳ kẻ nào đều có thể tới trêu chọc phân thân của ta hay sao. Tuy rằng đều là ta, nhưng vẫn cảm thấy... chuyện gì đều cần bổn tôn đi làm, có chút mất mặt! Mạnh Hạo bỗng nhiên đứng dậy, không có đi ra ngoài Đệ Cửu Tông, mà là đi ra phía sau, đi lên hướng ngọn núi cao nhất trong Đệ Cửu Tông.

Nơi đó, có một tòa tháp cao, được gọi là... Thương Mang Thai!

Cả trong Đệ Cửu Tông, các đệ tử đều có thể đi vượt qua Thương Mang Thai, dựa theo thành tích sẽ có xếp hạng... Nơi đó cũng là chỗ ngưng tụ ánh mắt của tất cả mọi người trong Đệ Cửu Tông.

Thương Mang Thai, trong Thương Mang Phái bất kỳ một tông nào đều có một tòa, tổng cộng chín tòa, mà nếu có thể trở thành là thứ nhất ở một tòa trong đó, như vậy thì có thể danh chấn Thương Mang Tinh, trở thành thiên kiêu của Thương Mang Phái!

Cùng tiên kiếp chấn động của Mạnh Hạo trước đây, hoàn toàn bất đồng!

Thậm chí không cần thứ nhất, cho dù đi vào trước 100, đã có thể được gọi là một trong thiên kiêu chân chính của chín tông, thân phận của phân thân Mạnh Hạo này, nếu xếp hạng trước 100 trên Thương Mang Thai, như vậy cũng sẽ từ đệ tử nội môn của một chỗ phân tông Đệ Cửu Tông, tấn thăng làm đệ tử nội môn của Đệ Cửu Tông.

Nếu có thể đi vào trước 30, như vậy thân phận của hắn sẽ lập tức trở thành đệ tử hạch tâm... của Đệ Cửu Tông!

Mà xếp trước 3 hạng trên Thương Mang Thai, tức là đệ tử thân truyền... của Đệ Cửu Tông!

Mạnh Hạo đi trên đường lên núi, sắc mặt bình tĩnh, thẳng đường đi tới. Trên đường gặp một số đồng môn Đệ Cửu Tông, bọn họ nhìn về phía Mạnh Hạo, đầu tiên là sửng sốt, có chút xa lạ, sau đó dường như nhớ ra điều gì, trong mắt đều lộ ra vẻ khinh thường.

- Đây không phải là Phương Mộc sư đệ mười năm trước từ phàm vào tiên sao, thế nào hôm nay đi ra?

- Đây là một quái nhân, ngày thường dường như cho tới bây giờ không thấy hắn đi ra, bất quá Yên Nhi đệ tử của hắn kia, thật ra là một nàng tuyệt sắc! Một tu sĩ trung niên bộ dáng có chút nói năng tùy tiện, cười nói châm chọc với đồng môn bên cạnh, bỗng nhiên nội tâm hắn phát lạnh, ngẩng đầu liền thấy Mạnh Hạo đã đi xa, chợt dừng chân, quay đầu đưa mắt nhìn lại.

Chỉ là ánh mắt rất bình thường, không biết tại sao lại làm cho tu sĩ trung niên này thân thể run một cái, trong óc trống không, theo bản năng lui về phía sau vài bước, một lát sau khi hắn tỉnh lại, Mạnh Hạo đã đi xa.

Tu sĩ trung niên trong lòng kinh nghi bất định, đang muốn nói thêm điều gì, nhưng trực giác nói cho hắn biết, thời khắc này tốt nhất là ngậm miệng, hắn hít sâu một hơi, không nói gì nữa.

Thương Mang Thai của Đệ Cửu Tông, là trên một ngọn núi cao nhất trong tông môn, núi này ở vào trung tâm tông môn, Mạnh Hạo bình tĩnh đi tới, trên đường gặp đồng môn càng ngày càng nhiều.

Những người này phần lớn đều xa lạ với Mạnh Hạo, sau đó bên cạnh có người nghĩ lại, lúc này mới nhớ lại dường như Đệ Cửu Tông có một người như thế.

- Đây không phải là Phương Mộc sao? Ta còn là lần đầu tiên thấy hắn xuất hiện, chẳng lẽ là tu vi sắp đột phá!

- Hắn đi phương hướng, là Thương Mang Thai? Có hứng thú, hay là người này không tự lượng sức muốn đi xông Thương Mang Thai? Tại phía sau Mạnh Hạo, thi thoảng có thanh âm truyền đến, hắn sắc mặt như thường, tiếp tục đi tới.

Đến cuối cùng, chờ hắn đi tới dưới chân ngọn núi kia, hắn ngẩng đầu nhìn lên tấm bia đá trước mặt. Tấm bia đá này không cao, chỉ chừng mười trượng, trên đó có hàng ngàn cái tên rậm rạp chằng chịt.

Những tên này, chính là đại biểu tu sĩ Đệ Cửu Tông thí luyện trên Thương Mang Thai, xếp hạng trước ba ngàn.

Phàm là người được ghi tên phía trên đó, đều là nhân tài kiệt xuất, mà nếu có thể đi vào trước một ngàn, đều là con cưng, về phần trước một trăm, là hạng người thiên kiêu, được cả Đệ Cửu Tông chú ý bồi dưỡng.

Mạnh Hạo liếc nhìn, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía ngọn núi trước mắt.

Núi này xông thẳng lên trời, có thể thấy những nấc thang thẳng tắp lên trời mây mù vờn quanh!

Đối với Thương Mang Thai, hắn không hiểu nhiều, thậm chí rất nhiều chuyện còn là từ Yên Nhi nơi đó biết được.

Hắn biết chính là, thí luyện Thương Mang Thai, đều không phải là tòa tháp cao trên đỉnh núi kia, mà bắt đầu từ chỗ nấc thang thứ nhất dưới chân núi nơi này, đã tính là Thương Mang Thai.

Tu sĩ có thể chân chính đạp nấc thang đi đến đỉnh núi, đi vào tháp cao, đều là người xếp hạng trước một trăm, vả lại nơi này tuy có liên hệ với tu vi, nhưng cũng không lớn, nhìn chính là tổng hợp lại chiến lực cùng với tiềm chất của một người.

”Nếu ẩn núp quá lâu, nếu để người khác khi nghe tới tên Phương Mộc sư phụ của Yên Nhi, đều nghĩ rằng bé nhỏ không đáng kể, còn cần bổn tôn đi xử lý!” Mạnh Hạo lắc đầu.

”Như vậy, thì ta khoa trương một phen cũng tốt, cho Yên Nhi nơi đó, một sư tôn xếp hạng thứ nhất trên Thương Mang Thai của Đệ Cửu Tông... Kể từ đó, hắn là nha đầu kia sẽ rất cao hứng đây!”

”Nếu như còn chưa đủ, như vậy sẽ xếp hạng thứ nhất cả chín Thương Mang Thai của Thương Mang Phái, có lẽ đủ? Nếu như còn chưa đủ, như vậy Siêu Thoát Lộ, ta cũng tính toán đi thử một phen.” Mạnh Hạo cười cười, trong mắt lóe sáng. Trong Thương Mang Phái, các loại thí luyện xếp hạng rất nhiều, cái gì cần có đều có, nhưng chân chính bị người chú ý, thậm chí cả tông môn, cùng với Chí Tôn đều chú ý... chỉ có hai nơi!

Một chỗ là Thương Mang Thai của các tông... là trọng điểm khảo hạch

tiềm lực và tư chất; mà một chỗ khác, là tồn tại duy nhất trong tông môn... là Siêu Thoát Lộ!

Tên là Siêu Thoát, trên thực tế... cũng đích xác có khả năng Siêu Thoát, nhưng chỉ là thanh tẩy. Nghe đồn trên Siêu Thoát Lộ, nếu có thể đi tới trình độ nhất định, thì có thể thanh tẩy bản thân, thu được tạo hóa!

Siêu Thoát Lộ có xa bao nhiêu, không người nào biết! Chỉ biết là, trong Thương Mang Phái hiện nay, đi xa nhất trên Siêu Thoát Lộ, không phải chưởng giáo, mà là một nữ nhân gọi là Bạch Vụ Trần.

Nữ nhân này, còn có một tên gọi là Bạch Vụ Trần Tiên!

Nhưng cho dù là nàng, cũng không có đi đến tận cùng... Có thể thấy được Siêu Thoát Lộ này khó khăn biết bao! Có lẽ cũng chính vì vậy, mọi người chưởng giáo, mới đặt hy vọng vào trong Minh Cung.

Mạnh Hạo thu hồi suy nghĩ, thần sắc bình tĩnh, nhấc chân lên, bước chân lên chỗ nấc thang thứ nhất.

Một bước, hai bước, ba bước...

Không ai chú ý tới hành động của hắn nơi này, thậm chí có rất ít người chú ý tới, chỉ biết lúc này, có người đang xông lên Thương Mang Thai. Mạnh Hạo bình tĩnh đi tới, bậc thang từ từ kéo lên, uy áp từng tầng một“ầm ầm” đè xuống. Đối với rất nhiều người mà nói, dần dần sẽ bước đi khó khăn, nhưng với Mạnh Hạo lại như giẫm trên đất bằng, bình tĩnh không cấp bách, thủy chung giữ vững tốc độ nhất định, một bước một bậc, chậm rãi đi lên.

10 bước, 30 bước, 50 bước, 80 bước, 100 bước...

Bậc thang trên ngọn núi này, đều không phải chỉ có một mình Mạnh Hạo, ở phía trước hắn mấy ngày này, có mấy trăm người đều ở trong núi,

khó khăn đi lên, khi thì nghỉ ngơi, khi thì vùng vẫy. Đối với những đệ tử này mà nói, ngọn núi này chính là hy vọng nổi danh của bọn họ.

Rất nhiều người bọn họ thường thường dứt khoát ở chỗ này tĩnh tọa tu hành, trừ phi là đến cực hạn bị núi này cưỡng ép dịch chuyển ra ngoài, nếu không sẽ không rời đi.

Thời khắc này, đường lên núi có không ít người, nhìn thấy Phương Mộc sắc mặt bình thản lần lượt đi qua từ bên cạnh bọn họ, khi bọn hắn nhìn thấy dáng vẻ thoải mái của Mạnh Hạo khi đi qua nấc thang mà bọn họ cảm thấy vô cùng gian nan kia, tất cả đệ tử Đệ Cửu Tông bị Mạnh Hạo vượt qua rơi xuống phía sau đều sửng sốt.

Bọn họ nhìn Mạnh Hạo càng lúc càng xa, nhìn Mạnh Hạo lại vượt qua một số đồng môn ở phía trước, dần dần, có tiếng ồ lên truyền ra từ số ít người trong này.

- Này... này là ai vậy a!!!

- Hắn làm thế nào đi nhanh như vậy!!! Nơi này đã là hơn 300 bậc, uy áp cực lớn, hắn... không ngờ hắn không có dừng lại chút nào!!!

- Làm sao có khả năng... Hay là... Hay là sắp ra thiên kiêu hay sao!!! Những tu sĩ trên ngọn núi, lập tức bàn tán náo động, càng ngày càng ầm ĩ, từ dưới lên trên, dần dần tiếng “ồ” lên lan tràn.

Theo Mạnh Hạo vượt qua một tu sĩ tiếp một tu sĩ, tiếng“ồ” lên này liền nhiều hơn một chút, thậm chí còn có một số tu sĩ bị Mạnh Hạo thoải mái vượt qua, lại càng thoải mái hơn bước lên nấc thang trước đó bọn họ không thể bước lên, bọn họ xuất hiện một chút ảo giác, cho rằng uy áp biến mất, cũng theo bản năng nhấc chân bước lên, lập tức bị uy áp trực tiếp đè ép sát vào mặt đất núi, thậm chí bị cưỡng ép đánh ra ngoài ngọn núi.

- Hắn là ai, hắn... hắn đã đi tới hơn 700 bậc thang!!!

- Trời ơi, hắn sắp đến bậc thang 800, một khi có người tới bậc 1000, sẽ có một tiếng chuông truyền ra!!! Chấn động tông môn!!! Ngay lúc tiếng bàn tán trong ngọn núi này càng lúc càng lớn, ở ngoài Đệ Cửu Tông, bổn tôn Mạnh Hạo mang theo Yên Nhi cũng về tới.

- Ngài... ngài thật không phải sư tôn ư? Trong phân tông Đệ Cửu Tông, ngoài căn nhà của phân thân Mạnh Hạo, Yên Nhi nhìn vị Chí Tôn thứ chín chí cao vô thượng trước mắt này, nàng không có mảy may cảm giác sợ hãi kính sợ, ngược lại là cảm giác vô cùng thân thiết quen thuộc kia, khiến nàng mờ mịt, nhỏ giọng hỏi.

Gần như ngay khoảnh khắc truyền ra lời nói của nàng, một tiếng chuông phong cách cổ xưa từ Thương Mang Thai truyền ra, vang vọng khắp Đệ Cửu Tông.

”Boong...”

Thanh âm này không giòn tan, mang theo ổn trọng, cũng có ý cổ xưa thương tang, khuếch tán bốn phương tám hướng, dẫn tới chú ý của vô số đệ tử Đệ Cửu Tông, khi tiếng bàn tán truyền ra từ khắp nơi, bổn tôn Mạnh Hạo cười cười, đưa tay vuốt nhẹ trên đầu Yên Nhi một cái.

- Sư tôn ngươi đang xông lên Thương Mang Thai kìa, ngươi còn không đi trợ uy à? Bổn tôn Mạnh Hạo nói với ánh mắt nhu hòa, rồi xoay người bước ra một bước, biến mất trong thiên địa.

Yên Nhi sửng sốt, sau đó dường như nhớ ra điều gì, mở to mắt, chợt xoay người nhìn về phía núi Thương Mang xa xa.

- A? Tiểu lão đầu kia đang xông lên Thương Mang Thai, Đó... đó không phải là địa phương để người trẻ tuổi đi nổi danh sao, tuấn kiệt như Bích Vân sư huynh như vậy mới có thể đi a! Yên Nhi trong mắt lộ ra vẻ khó

tin, nhưng trái tim lại tăng nhanh nhịp đập, lập tức bay thẳng tới ngọn núi Thương Mang Thai...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1808: Đứng Cao Nhìn Xa

Tiếng chuông vang vọng trong Đệ Cửu Tông, mang theo thương tang và phong cách cổ xưa, như luồng gió thổi tới từ thời viễn cổ, thổi qua khắp Đệ Cửu Tông, khiến cho vô số đệ tử Đệ Cửu Tông từ trong nhập định mở mắt ra, sửng sốt, sau đó nhìn về phía ngọn núi Thương Mang Thai.

- Có người xông lên Thương Mang Thai, mà còn... đi qua bậc 1000!!!

- Chuyện này không tính là đặc biệt thường gặp, thường thường mấy năm mới có một hai người, có thể đi qua bậc 1000 như vậy!

- Không biết lần này là người nào? Vả lại tiếng chuông này chỉ có lần đầu tiên đi lên bậc 1000, mới có thể vang lên, có thể tiến hành thanh tẩy thân thể tu sĩ, giống như tạo hóa, bất quá cũng chỉ có người tiếng chuông vang lên kia mới có thể có... Cho nên không có khả năng những thiên kiêu sớm đã thành danh, mà là người mới!

Trong Đệ Cửu Tông, lập tức tất cả khu vực đều truyền ra tiếng bàn tán, tuy có "ồ" lên, nhưng trên thực tế không có bao nhiêu người lộ vẻ khiếp sợ. Dù sao... cũng chỉ là bậc 1000 mà thôi, bọn họ chỉ là tò mò, đến tột cùng trong tông môn, người mới nổi danh này là ai.

Bất quá nhiều lắm cũng chỉ là tò mò mà thôi, rất nhanh thì đều bình tĩnh lại, thậm chí cũng không có bao nhiêu người bay ra ngọn núi Thương Mang Thai tự mình tra xét, chỉ có không nhiều lắm mấy trăm người như vậy, vả lại chỗ ở cách Thương Mang Thai không xa, mới bay tới gần Thương Mang Thai xem đến tột cùng là ai.

Đối với số lượng tu sĩ Đệ Cửu Tông mấy ngàn vạn, thì mấy trăm người... là con số bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng trên ngọn núi Thương Mang Thai, từ bậc 1000 trở xuống, lúc này tất cả đệ tử của Đệ Cửu Tông, đều hoảng sợ trong lòng, tâm thần sớm đã chấn động, mỗi người bọn họ đều tận mắt nhìn thấy Mạnh Hạo đi qua bên cạnh mình, bước lên nấc thang mà bọn họ không đạp lên được... Càng chạy càng xa, cho đến một tiếng chuông này vang vọng, làm cho những người này đều hít ngược một hơi.

Bọn họ đều không kịp nghĩ tới Mạnh Hạo là ai, giờ khắc này mọi người trong núi từ bậc 1000 trở xuống, bọn họ có dự cảm mãnh liệt, đồng môn tiếng chuông gõ bậc 1000 kia... tuyệt đối không tầm thường!!!

- Hắn đi quá nhanh!!!

- Ta trước đây cũng từng nhìn thấy mấy người như Bích Vân sư huynh, đi cũng dễ dàng như hắn, nhưng... nhưng những người đó đều đủ để đi vào trước một ngàn, thậm chí có thể đi vào trước một trăm!!!

- Người này... Nói không chừng có thể đi vào trước mười ngàn!!! Thời điểm những này người nội tâm chấn động, Mạnh Hạo sắc mặt như thường, tiếp tục đi tới trước. Một bước một nấc thang, tốc độ không nhanh, giữ vững tiết tấu từ trước, không nhanh hơn, cũng không có chậm hơn chút nào.

Bậc 1200, bậc 1500... khi hắn lần nữa vượt qua mấy người phía trước hắn, trong ánh mắt trợn trừng của những người này, bọn họ đều nhìn thấy Mạnh Hạo ung dung đi ngang qua bên cạnh mình.

Bộ dáng thoải mái kia, bước chân ung dung kia, khiến cho những người này sau khi nhìn thấy, đều hít ngược một hơi, trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra hết ý thán phục.

Bậc 1800... cho đến bậc 1999!

Tại bậc thang 1999 này, có một tu sĩ trung niên đang đứng ở nơi đó,

trong mắt đỏ thẫm, thở hồng hộc, chân phải của hắn nâng lên, đang khó khăn hạ xuống, thân thể run rẩy... dường như hắn dùng toàn bộ khí lực, toàn bộ tu vi, thậm chí bùng phát sinh mạng của mình, muốn một bước này của mình đạp lên bậc 2000.

- Từ Liễu ta nhất định có thể, chỉ cần bước chân lên bậc thang này, là có thể gõ tiếng chuông bậc 2000, thanh tẩy bản thân, có thể giúp tu vi của ta tiến thêm một bước... đến lúc đó ta có thể hơi nổi danh trong tông môn rồi!!! Tu sĩ trung niên này gầm nhẹ, nhưng dường như có một lực lượng mạnh mẽ từ mặt đất dâng lên, khiến cho chân phải của hắn hoàn toàn không thể đạp xuống.

Ngay thời điểm hắn đang cực kỳ khó đạp bước xuống, hắn chợt nhìn thấy phía sau đi tới một thanh niên, tướng mạo tuấn lãng, sắc mặt thoải mái, cất bước đi tới, hướng về phía hắn mỉm cười.

Nam nhân trung niên thoáng hơi sửng sốt, đầu có chút bối rối, nhưng không đợi hắn kịp phản ứng, Mạnh Hạo ở trước mặt của hắn, bước ra một bước, đi lên chỗ bậc thang 2000, tiếp tục đi tới.

”Không có khả năng!!!” Trong đầu nam nhân trung niên nổ “ầm” một tiếng, lộ ra không thể tin và hoảng sợ. Hắn nhìn theo đối phương, lại nhìn chân phải của mình... bậc thứ 2000 này làm cho hắn bước lên khó khăn như thế, không ngờ ở trong mắt đối phương lại rất bình thường, đi qua như giẫm trên đất bằng vậy... Điều này làm sao hắn có thể tin được.

Trong đầu nổ vang, tâm thần hắn chợt rối loạn, chân phải càng không có cách nào hạ xuống, bị một lực lượng mạnh mẽ đánh sâu vào, thân thể lảo đảo lui về phía sau, hắn ngẩng đầu, thấy Mạnh Hạo đã đi xa, chỉ còn lại có bóng lưng.

Cũng đúng lúc này, có tiếng chuông vang vọng, lần này không phải một tiếng, mà là hai tiếng...

”Boong, Boong...”

Trong nháy mắt hai tiếng chuông này truyền ra từ Thương Mang Thai, bao phủ cả Đệ Cửu Tông, khiến cho trong Đệ Cửu Tông, mọi người tất cả khu vực đều trong một chớp mắt này sửng sốt một chút.

Bởi vì, khoảng cách giữa tiếng chuông lần đầu tiên cùng tiếng chuông lần thứ hai này quá ngắn, dường như chỉ trong thời gian một nén nhang!!!

- Hôm nay là ngày gì, có hứng thú, trước là có người bước qua một ngàn, tiếp sau đó lại có người khác thành công lần đầu bước chân vào hai ngàn!

- Thú vị, thú vị, không biết một hồi còn có người bước chân vào ba ngàn hay không? Vô số người Đệ Cửu Tông sửng sốt, sau đó nói cười vui vẻ. Trong số bọn họ không phải không có người nghĩ tới, hai lần tiếng chuông này có phải là một người hay không? Nhưng vừa nghĩ tới khoảng cách giữa hai lần chỉ là một nén nhang, liền vứt bỏ ý niệm này.

Ở trong mắt bọn họ xem ra, điều đó là không có khả năng, trừ phi... người này có thực lực ít nhất là đi vào Thương Mang Thai xếp trước một ngàn, nếu không, tuyệt đối không có khả năng.

Ngay cả Yên Nhi cũng đều hơi sửng sốt, ở giữa không trung bay đi hướng Thương Mang Thai, nàng chớp chớp mắt, nội tâm dâng lên một chút mong đợi.

”Chẳng lẽ... chẳng lẽ đúng thật là sư tôn liên quan tới hai lần gõ tiếng chuông?” Nếu đổi là trước đây, có lẽ nàng cũng cảm thấy khả năng không lớn, nhưng giờ này, nàng luôn cảm thấy, vị Chí Tôn thứ chín nơi đó quá giống với sư tôn, không phải giống nhau về tướng mạo, mà là loại cảm giác đó, loại khí tức đó.

Nghĩ tới đây, Yên Nhi tim đập rộn lên, vội lấy ra đan dược nuốt vào giúp cho tu vi tăng lên, nhanh chóng bay đi.

Cũng đúng lúc này hai lần tiếng chuông, khiến cho bốn phía ngọn núi Thương Mang Thai, cũng có một số đệ tử tông môn bay tới, tụ tập cùng một chỗ với mấy trăm người trước đó, ước chừng hơn một ngàn người, mang theo hứng thú nhìn lên Thương Mang Thai.

- Đáng tiếc không thấy được là ai đi qua bậc 1000, là người nào đi qua bậc 2000... Chẳng lẽ là Từ Liễu sư huynh, ta nhớ hắn rất nhiều năm trước đã dừng ở bậc thang 1999!

- Ngọn núi Thương Mang Thai có 100 ngàn nấc thang, trong vòng 10 ngàn, 1000 bậc vang lên một lần, sau bậc 10 ngàn, 10 ngàn bậc vang lên một lần, mà chỉ có khi bước chân lên bậc 80 ngàn, mới có thể xếp vào trước ba ngàn, mới xuất hiện tên trên tấm bia Thương Mang này!

- Ta thật ra hy vọng có thể xuất hiện tiếng chuông lần thứ ba! Ngay lúc những người này nói cười, bọn họ ai cũng không có thật nghĩ đến sẽ xuất hiện tiếng chuông lần thứ ba, nhưng cố tình đúng lúc này...

Cả Thương Mang Thai “ầm ầm” chấn động, thậm chí ngay cả ngọn núi này cũng đều chấn động nhè nhẹ, ngay sau đó, tiếng chuông lần thứ ba... vang ra vang trời!

”Boong, Boong, Boong!!!”

Liên tiếp ba tiếng chuông quanh quẩn bốn phương tám hướng, khí tức thương tang phong cách cổ xưa, gần như ập vào mặt khiến hơn một ngàn tu sĩ ở bốn phía ngọn núi này, từng người cả kinh, mở to mắt nhìn lên Thương Mang Thai, một lát sau toàn bộ hít ngược một hơi, lộ ra vẻ khó tin.

Không chỉ có bọn họ, giờ khắc này, hầu hết đệ tử trong Đệ Cửu Tông,

đều không thể tin, ai nấy đều ngẩng đầu nhìn về hướng Thương Mang Thai.

- Tiếng chuông lần thứ ba!!!

- Không tới một nén nhang, lần này không tới một nén nhang!!!

- Đây lại là người nào... Hôm nay lại có ba người, phân biệt đi qua một ngàn, hai ngàn, ba ngàn...

So với những người ở ngoài ngọn núi kia, giờ khắc này tất cả người thí luyện đang ở bên trong ngọn núi Thương Mang Thai từ bậc 3000 trở xuống, bọn họ vô cùng xác định, tâm thần bọn họ đều đang hoảng sợ, bọn họ biết rõ: đây không phải là ba người phân biệt gõ ba lượt tiếng chuông, mà đây là... một người!

Một người trong ba nén nhang này, đã đi qua bên cạnh mỗi người bọn họ, bọn họ đều chính mắt nhìn thấy, là chính hắn... tạo nên tiếng chuông gõ ba lượt!

- Điều này sao có khả năng, một nén nhang đi một ngàn bậc...

- Hôm nay xảy ra đại sự rồi!!! Những người này cũng không có tâm tình tiếp tục đi lên nấc thang, mỗi người bọn họ đều hô hấp dồn dập, nhìn trên bậc thang từ xa, dường như mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh Mạnh Hạo, vẫn như trước thoải mái ung dung... bước lên từng bậc thang một!

Mạnh Hạo đích xác rất thoải mái, đi lên bậc thang trên 3500, từ đầu đến cuối, hắn không có cảm nhận mảy may áp lực gì, ngược lại thì sau ba lượt tiếng chuông đó, hắn cảm thấy dưới tiếng chuông dường như thân thể mình xuất hiện một chút dấu hiệu bị thanh tẩy.

Đáng tiếc, thủy chung còn kém một chút, dường như tiếng chuông kia, còn không thể đạt tới mức độ hoàn toàn thanh tẩy thân thể hắn.

”Có hứng thú! Xem ra cần tiếng chuông này dày đặc thêm một chút, tốt nhất có thể gõ chuông kéo dài!” Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, bỗng nhiên bước chân một bước, lần này một bước bước ra, không phải là một nấc thang, mà là ba nấc thang!

Tốc độ của hắn, cũng ngay lúc này tăng nhanh gấp ba, theo nấc thang tức khắc bước qua, bậc 3700, bậc 3800, bậc 3900, bậc 4 ngàn!!!

Mà trên đường bước lên từ nấc thang 3 ngàn tới 4 ngàn, những tu sĩ đang khó khăn đi lên phía trước kia, thời khắc này toàn bộ trong đầu nổ vang, bọn họ gần như toàn bộ đều không thể tin, bởi vì bọn họ chỉ nhìn thấy một thân ảnh như một luồng gió, nhanh chóng lướt qua từ bên cạnh bọn họ.

- Đó... người đó là ai?

Ngay lúc trong đầu số người này còn đang mơ hồ, bỗng nhiên truyền ra tiếng chuông lần thứ tư!!!

Tiếng chuông này, liền trực tiếp chấn động cả Đệ Cửu Tông, khiến cho tu sĩ ngoài ngọn núi càng ngày càng nhiều, thời khắc này đã có tới mấy ngàn người, tiếng bàn tán ầm ĩ, cũng quanh quẩn khắp nơi.

Thế nhưng... không đợi mọi người bàn tán truyền ra quá lâu, “ầm ầm” vang lên tiếng chuông lần thứ năm!!!

Mà Mạnh Hạo lúc này tốc độ nhanh hơn, một bước đi ra không còn là ba nấc thang, mà một bước vượt qua mười nấc thang... Tốc độ như vậy, khiến cho tiếng chuông thứ sáu gần như vừa mới kết thúc, lập tức vang lên tiếng chuông thứ bảy... như nối tiếp nhau vang lên!!!

Sau đó, không đợi tiếng chuông thứ bảy tiêu tan, đã vang lên tiếng chuông thứ tám... long trời lở đất... Ngay sau đó, tiếng chuông thứ chín,

cũng vào giờ khắc này vang vọng bầu trời, rung chuyển cả Đệ Cửu Tông... rồi tiếng chuông thứ mười... trong ánh mắt trợn trừng miệng há hốc của tất cả mọi người, rầm rầm lan tràn ra...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1809: Ngươi Là Phương Mộc

Có thể nói trong một nén nhang này, cả Đệ Cửu Tông đều bị bao phủ bởi tiếng chuông liên tiếp, tiếng chuông này trong lúc này trở thành thanh âm duy nhất trong Đệ Cửu Tông!

”Keng keng keng keng... Keng keng keng keng... Keng keng keng keng...” Tiếng chuông này đại biểu thần thánh trong dĩ vãng, thanh âm làm người hâm mộ, lúc này, dường như giống như người phàm đánh, giống như... ngươi muốn bao nhiêu sẽ được nghe bao nhiêu.

Tiếng chuông kéo dài này trong lịch sử cả Đệ Cửu Tông là chưa từng có, bao nhiêu năm rồi, chưa từng lúc nào trong thời gian ngắn tiếng chuông liên tiếp cùng nhau...

- Đây... đây... nguyên nhân là gì, xảy ra chuyện gì, nhiều tiếng chuông như vậy, bao nhiêu người gõ cùng nhau mới tạo thành đây?

- Nhưng... nhưng ta tại sao lại cảm thấy giống như hết thảy đều do một người tạo thành? Không phải quá trùng hợp... nhưng nếu là một người, chuyện này ngược với lẽ thường, ta thà rằng tin là trùng hợp cũng không tin thật sự là một người tạo thành.

Cảnh tượng này triệt để chấn động Đệ Cửu Tông, gần như tất cả tu sĩ đều bay ra, Tiên Cảnh cũng thế, Cổ Cảnh cũng vậy, đều dưới chấn động của tiếng chuông lập tức bay lên.

Rậm rạp chằng chịt, mấy chục triệu, hơn chục triệu tu sĩ từ bốn phương tám hướng Đệ Cửu Tông này gào thét thẳng tới Thương Mang Thai, còn có người thân thể không bay ra, thần thức lại tản ra, khóa định Thương

Mang Thai.

Giữa không trung, Yên Nhi trợn mắt há hốc mồm, nghe tiếng chuông bên tai, nhìn bốn phía đột nhiên bay ra vô số thân ảnh, nàng có chút mờ mịt, lúc này, nàng ngược lại cảm thấy dường như cảnh tượng này không thể nào do sư tôn tạo thành.

So với bọn họ, những người thí luyện trên ngọn núi kia trở xuống mới là sợ hãi nhất. Toàn bộ bọn họ hô hấp dồn dập, ngơ ngác nhìn ngọn núi, tiếng chuông không ngừng bên tai, trong đầu bọn họ, lúc này lại trống rỗng, chỉ có một nghi vấn càng ngày càng mãnh liệt trong lòng bọn họ.

”Hắn là ai?”

”Ta cảm thấy hắn có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được hắn rốt cuộc là ai!”

Tất cả mọi người trong ngọn núi này đều chấn động tinh thần, trong Đệ Cửu Tông, trừ bỏ những trưởng lão cùng cường giả ngoài Đạo Cảnh, còn có một nhóm người bất vi sở động, những người này đều là con cưng của Đệ Cửu Tông, bọn họ yếu nhất, cũng một trong mười ngàn ở Thương Mang Phái.

Đối với biến hóa của Thương Mang Phái này, bọn họ không có hứng thú, trừ phi Mạnh Hạo có thể khiến cho bọn họ cảm nhận được uy hiếp, nếu không chẳng qua chỉ là trò khôi hài mà thôi.

- Không quản là một người gõ hay là nhiều người gõ, nếu có người quá năm mươi ngàn bậc còn có thể đi nhìn một chút, nếu không không có ý nghĩa.

- Có thể quá năm mươi ngàn bậc, nhưng liệt vào trước mười ngàn, bước qua bảy mươi ngàn bậc, cách liệt vị ba ngàn.

- Ngọn núi Thương Mang không coi vào đâu, có thể lên đỉnh, bước chân vào Thương Mang Thai mới coi là thiên kiêu, liệt vị trước trăm! Những người này, mỗi một người đều là thiên tư tuyệt luân, mỗi một người đã từng xông vào Thương Mang Thai này, đều dẫn đến chấn động không nhỏ, lúc này phong khinh vân đạm, không thèm để ý.

Bọn họ không hiếu kỳ, cũng không thèm để ý nhưng cũng có không ít người tò mò, trong nháy mắt từ trong đám người bay ra, bước chân vào ngọn núi Thương Mang Thai, người đi không nhiều không ít, cũng có mấy ngàn, mục đích của bọn họ không phải xông vào Thương Mang Thai mà là muốn tự mình đi nhìn một chút, đến cùng tiếng chuông kéo dài này là một đám người hay là... một người!

Nếu là một đám người thì không sao nhưng nếu là một người... Nghĩ tới đây, số lượng tu sĩ bước chân vào Thương Mang Thai, những người này đều là dừng lại ở bậc năm mươi ngàn trở xuống, dựa theo ý nghĩ của bọn họ, đuổi lên một người hoạc một đám tu sĩ của tiền phương dễ như trở bàn tay.

Còn vào lúc này, Mạnh Hạo đứng trên bậc thang mười ngàn, hắn từ từ nhắm hai mắt, thân thể dưới tiếng chuông kéo dài đang được thanh tẩy, loại thanh tẩy này đối với người khác chỉ là một đoạn thời gian cần kéo dài, nhưng đối với Mạnh Hạo lại là mười lần hít thở kéo dài.

Bởi vì thân thể hắn vốn đã là tư chất đến cực hạn, loại thanh tẩy này chỉ để hắn dệt hoa trên gấm thôi, tác dụng tuy có nhưng cũng không phải đặc biệt mãnh liệt.

”Coi như có thể, nhìn đến như vậy, tòa Thương Mang Thai này, ta trước đích thật là xem thường.” Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra mong đợi, hắn đối với tiếng chuông lúc sau có hứng thú.

”Như vậy, ta nhanh một chút là được rồi.” Mạnh Hạo cười cười, thân thể vụt qua, trong nháy mắt đi ra một bước... một trăm bậc! !

Mười bước một ngàn bậc, rất nhanh đến bậc mười một ngàn, bậc mười ba ngàn, bậc mười lăm ngàn, bậc mười tám ngàn, cho đến... bậc hai mươi ngàn!

Đối với Mạnh Hạo, bậc mười ngàn này chỉ là một trăm bước thôi, nhưng đối với tu sĩ trong bậc mười ngàn, bọn họ thấy được là một trận gió gào thét đi qua...

Khoảnh khắc Mạnh Hạo đáp trên bậc hai mươi ngàn, hai tiếng chuông vang lên ngập trời, tiếng chuông này không giống tiếng chuông trước, nặng hơn, nổ vang hơn, kinh thiên hơn, thăng trầm hơn!

Vô cùng rõ ràng, vừa truyền ra lập tức làm tất cả mọi người ngoài ngọn núi, tinh thần cũng theo đó mà nổ vang.

Những người xông vào ngọn núi kia, muốn đuổi kịp Mạnh Hạo, lúc này nhanh nhất của chỉ ở hơn bậc mười ngàn, thân thể của toàn bộ đều run lên, mở to mắt, không thể tin.

- Tiếng chuông bậc hai... hai mươi ngàn! !

- Một nén nhang, không được một nén nhang, chỉ là... chỉ là thời gian mấy chục người hít thở mà thôi, làm sao có thể xuất hiện tiếng chuông bậc hai mươi ngàn! ! !

Ngoài ngọn núi, tiếng động khiếp sợ như vậy, lại liên tiếp, tạo thành sóng âm, nổ vang bốn phương tám hướng.

Còn Mạnh Hạo nơi này, thân thể hơi chấn động một chút, cảm thụ được tiếng chuông quanh quẩn trong người, tạo thành chấn động cùng thanh tẩy, hai mắt của hắn sáng hơn, hắn cảm nhận được tu vi của mình đã sắp vào lằn ranh đột phá.

Hắn mỉm cười, cất bước đi lần nữa về phía trước, bậc hai mươi ba ngàn, bậc hai mươi bảy ngàn, cho đến... bậc ba mươi ngàn! !

Tiếng chuông lần nữa truyền ra, “ồ” lên một tiếng, thanh âm rung động từ lâu đã kinh thiên.

- Cái này... hôm nay đích thật là ngày lành, nhiều người đột phá như vậy, ha ha, ha ha... thật kỳ lạ... Những tiếng động nghị luận kia ban đầu còn vang vọng, nhưng rất nhanh đã an tĩnh trở lại, ngoài ngọn núi này, lúc này vô số tu sĩ, yên tĩnh như chết đều nhìn ngọn núi này.

Bọn họ cho dù ngu dốt đi nữa lúc này cũng đều hiểu, điều đó không có khả năng là một đám người đột phá, này nhất định là... một người! !

Nhưng bọn họ không dám nghĩ sâu, bởi vì nếu như qua thật tất cả tiếng chuông này đều là một người, như vậy... trình độ đáng sợ của chuyện này không cách nào hình dung.

Từ đầu đến cuối, cũng chỉ là thời gian mấy nén nhang, có người từ bậc đầu tiên đi tới... bậc ba mươi ngàn! Chuyện này nói ra ngoài cũng không có người tin, bởi vì trong lịch sử của Đệ Cửu Tông căn bản không có chuyện như vậy phát sinh qua.

”Có lẽ là một hiểu lầm, là... xảy ra vấn đề rồi?”

”Có lẽ thật là trùng hợp, chứ không phải là một người...”

Trầm mặc không kéo dài bao lâu, tiếng chuông bậc thứ tư vang lên long trời lở đất, nổ vang bốn phương tám hướng, tiếng chuông này làm người run rẩy, làm trong mắt người khác lóe sáng kỳ dị, làm trong đầu người khác ù lên, cũng làm cho Yên Nhi vừa mới bay tới mở to mắt, tim đập rộn lên.

Tiếng chuông của bậc bốn mươi ngàn, quanh quẩn bốn phương tám

hướng, trên bậc thang trên ngọn núi kia, phía sau Mạnh Hạo, những người bước chân vào núi này, muốn nhìn một chút đều hoang mang vứt bỏ, trong lòng bọn họ mơ hồ đã có đáp án.

Nhưng vẫn có một người, thân thể như luồng gió, cắn răng kiên trì truy kích!

Tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng tốc độ Mạnh Hạo nhanh hơn, hai người một trước một sau, khi Mạnh Hạo đi tới bậc gần năm mươi ngàn, người này rốt cuộc xuất hiện ở vị trí bốn mươi ngàn, hắn thở hồng hộc, ở vị trí này, hắn cảm nhận được uy lực cực lớn, tuy rằng hắn cực hạn đã là bậc bốn mươi tám ngàn, có thể để hắn một hơi đi đến nơi này, với hắn đã là vô cùng gian nan.

Cũng may ở nơi này, hắn mơ hồ có thể thấy được ngoài bậc năm mươi ngàn, lúc này xuất hiện ở nơi đó... không phải một đám người, mà là một người!

Sau khi nhìn thấy nơi đó chỉ có một người, tu sĩ này hít sâu, trong đầu nổ vang ngập trời, cho dù sớm đã chuẩn bị nhưng hắn lúc này tinh thần vẫn chấn động, nhất là dọc con đường này, hắn cũng thế, những người khác cũng vậy, sớm đã chứng thực vốn là đồng môn thí luyện trong ngọn núi này, mà đáp án chiếm được cũng làm bọn họ không thể tin.

Nhưng lúc này tận mặt nhìn thấy, tinh thần hắn như sóng lớn cuồn cuộn, hô hấp dồn dập, muốn tiếp tục đi đến phía trước nhìn bộ dạng người này, Mạnh Hạo cất bước, đã đi đến bậc bốn mươi bảy ngàn, sau đó mười bước đến bậc bốn mươi tám ngàn, lại là mười bước đến bậc bốn mươi chín ngàn.

- Đây... đây... Tu sĩ kia phía sau hắn, lúc này hít sâu, hoảng sợ kinh thiên, hắn nhìn tốc độ của Mạnh Hạo, nhìn ung dung của Mạnh Hạo, hắn bỗng nhiên có dự cảm mãnh liệt, hôm nay tự mình nhìn thấy... chính là thiên kiêu trước nay chưa từng có trong cả Đệ Cửu Tông!

- Ngươi là ai!

Hắn dùng toàn bộ khí lực, hướng về Mạnh Hạo trước mười ngàn bậc, lớn tiếng gào thét.

Bước chân Mạnh Hạo chợt ngừng, có chút kinh ngạc quay đầu lại nhìn thoáng qua, hắn không nói chuyện, nhưng bộ dáng của hắn lại bị tu sĩ kia lập tức thấy được.

Sau khi nhìn đến, thân thể tu sĩ này chấn động mạnh, ấn tượng của người ngoài đối với Mạnh Hạo mơ hồ nhưng hắn năm đó từng chứng kiến độ kiếp của Mạnh Hạo, lúc này hoảng hốt một chút lập tức nhận ra thân phận của Mạnh Hạo.

- Phương Mộc... ngươi là Phương Mộc! ! Tinh thần tu sĩ này chấn động mãnh liệt, nỗi lòng bất ổn, tu vi hỗn loạn, không thể kiên trì ở nơi này, trong tiếng nổ vang, bị núi này trực tiếp dịch chuyển, ra ngoài núi.

Ngay khoảnh khắc hắn xuất hiện, lập tức phát ra thanh âm mãnh liệt nhất, thanh âm của hắn lúc này truyền khắp trong tai vô số tu sĩ ngoài ngọn núi.

- Ta thấy được là một người, không phải là một đám người, hắn là... Phương Mộc!

- Phương Mộc... mười năm từ phàm nhập tiên! Chính là hắn từ bậc thứ nhất trong thời gian ngắn ngủi đi đến gần bậc năm mươi ngàn! Tu sĩ này lớn tiếng gào thét, thanh âm quanh quẩn, truyền vào trong tai mỗi một tu sĩ bốn phía.

Tất cả mọi người trong chớp mắt, toàn bộ ngây ngẩn cả người, bao gồm Yên Nhi cũng trợn mắt há mồm, trong đầu của tất cả mọi người trong nháy mắt xuất hiện hai chữ Phương Mộc này.

Vô số thanh âm hút khí truyền ra, sau trầm mặc ngắn ngủi, chưa đợi đáy lòng bọn họ đón nhận cái tên này bùng phát truyền đến, trên Thương Mang Thai truyền ra... tiếng chuông bậc năm mươi ngàn! !

”Keng keng keng keng keng...”

Phong cách cổ xưa, rất nặng, tiếng chuông không gì sánh kịp, long trời lở đất, quanh quẩn bầu trời mặt đất, quanh quẩn trong tinh thần mọi người, dung hợp với tên hiện lên trong đầu bọn họ, trở thành thất truyền!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1810: Mỉm Cười Đến Từ Đỉnh Núi

Khi tiếng chuông này quanh quẩn, sau khi tiêu tán, giống như vật dẫn, kích phát trong lòng tất cả mọi người ngoài ngọn núi, vì cái tên Phương Mộc mà rung động.

- Phương Mộc, mười năm từ phàm nhập tiên, trải qua tiên kiếp kinh người, là Phương Mộc đó... thậm chí ngay cả Chí Tôn thứ chín cũng xuất hiện?

- Lại là hắn, năm đó hắn mười năm từ phàm nhập tiên, rồi sau đó mai danh ẩn tích, trong vu tông môn cũng không đi ra ngoài, thế mà là hắn! !

- Năm đó hắn từng được cho là thiên kiêu tuyệt thế, lúc đó yên lăng hai mươi năm, lúc này lại xuất hiện, chẳng lẽ tu vi của hắn lần nữa đột phá, trở thành Cổ Cảnh! !

Mọi người bốn phía toàn bộ xôn xao, cái tên Phương Mộc này lập tức tỉnh lại từ sâu trong trí nhớ của bọn họ, năm đó Mạnh Hạo dẫn đến chấn động không nhỏ không lâu, lúc này xuất hiện lập tức khiếp sợ mọi người.

Tuy rằng người lúc trước khinh người Mạnh Hạo nhưng cũng có khối người, lúc này đây, hết thảy khinh thường trở nên tái nhợt vô lực, yếu đuối không chịu nổi một kích dưới tiếng chuông bậc năm mươi ngàn đó!

Phóng mắt nhìn khắp Đệ Cửu Tông, người có thể bước chân vào bậc năm mươi ngàn trở lên, trái phải chỉ có mười ngàn, không phải nói tu vi mười ngàn người này cao nhất mà là qua khảo hạch của Thương Mang Thai, là tiềm chất cùng lực lượng tổng hợp của một người, tu vi lại không trọng yếu như vậy.

Bốn phương tám hướng ù lên, Yên Nhi hô hấp dồn dập, nàng ngơ ngác nhìn Thương Mang Thai, trong đầu trống rỗng, nhưng tu sĩ bốn phía lại lập tức nhận ra quan hệ Yên Nhi cùng Mạnh Hạo.

Từng người một quay về nhìn nàng, ánh mắt bất đồng với dĩ vãng, mơ hồ trong mắt kia còn mang theo hâm mộ cùng kính sợ, bọn họ hâm mộ chính là Yên Nhi, kính sợ chính là sư phụ Yên Nhi!

Bất kể kẻ nào đều nhìn thấu, hướng về như thế, Phương Mộc này nhất định không dừng ở bậc năm mươi ngàn, hắn đến cùng có thể hướng đến trình độ nào, lúc này... không ai có thể đoán được.

Cũng chính khi tiếng chuông bậc năm mươi ngàn quanh quẩn, trong vạn tên tu sĩ trong Thương Mang Thai trong Đệ Cửu Tông, không ít người từ bế quan gào thét đến.

Mạnh Hạo không xông qua trước bậc năm mươi ngàn, với bọn họ không trên tầng thứ, còn lúc này, bọn họ cũng cảm nhận được nguy cơ, gào thét, lần lượt đến.

- Là Trần Chiến sư huynh, ta nhớ hắn liệt vào trong mười ngàn tên!

- Lưu Vân sư huynh cũng đến!

- Là Tôn Lạc sư tỷ... Mọi người ngoài ngọn núi không ngừng kinh hô, nhìn từng người một vũ khí bất phàm, thân ảnh thanh danh hiển hách trong Đệ Cửu Tông lần lượt đến, xuất hiện ở nơi này.

Những người này sau khi xuất hiện, ở bốn phía, mọi người sẽ lập tức tản ra, chừa lại một khu vực cho bọn họ, khiến cho từng người này vô cùng chói mắt ở trong đám đông.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo trong nấc thang ngọn núi, hắn có thể tưởng

tượng được ồ lên lúc này của ngoại giới, hắn mỉm cười. Không để ý, hắn tiếp tục đắm chìm trong tiếng chuông, thân thể trong thanh tẩy, cảm thụ tu vi trong cơ thể từng bước đột phá, chỉ kém một chút.

Đây là thứ yếu, quan trọng nhất là... hắn ngưng tụ Phong Thiên Cấm, bắt đầu từ ngày thứ nhất hắn tới tông môn, lạc ấn cấm ấn ký thứ chín vẫn luôn trong cơ thể hắn phát ra càng thêm rõ ràng.

Sau mười hơi thở, Mạnh Hạo mở mắt ra, thân thể vụt qua tiếp tục đi về phía trước, lần này tốc độ của hắn nhanh hơn, dường như uy lục của ngọn núi đối với hắn cho tới bây giờ không có chút trở ngại nào.

Bậc năm mươi bốn ngàn, bậc năm mươi tám ngàn, trực tiếp đi qua bậc sáu mươi ngàn, không có dừng lại, khi đặt chân lên trên bậc sáu mươi hai ngàn, thân thể như luồng gió, gào thét đi, dần dần càng ngày càng cao, khi tiếng chuông bậc sáu mươi ngàn truyền ra, thân thể hắn đã đứng ở bậc sáu mươi ba ngàn. Cảm thụ được chấn động trong cơ thể, nụ cười Mạnh Hạo càng giơ cao, tốc độ dứt khoát nhanh hơn một chút, đã đạp trên bậc sáu mươi bảy ngàn, bay vọt đến trực tiếp đứng... trên bậc bảy mươi ngàn!

Gần như khi hắn dừng lại ở bậc bảy mươi ngàn, tiếng chuông bậc sáu mươi ngàn tiêu tán, tiếng chuông bậc bảy mươi ngàn truyền ra lần nữa, liên tiếp cùng với nhau, tổng cộng mười ba tiếng chuông, long trời lở đất, rung chuyển Đệ Cửu Tông, làm mọi người ngoài ngọn núi, cho dù là những con cưng kia cũng đều biến sắc, lộ ra hoảng sợ.

Phải biết rằng trong bậc mười ngàn tiếng chuông dính liền nhau, liên minh cùng với bậc mười ngàn sau đó căn bản không phải chuyện tầng thứ, giữa khác biệt giống như trời cùng đất!

Nhưng lúc này, không ngờ liên minh lần nữa, chuyện này đưa tới chấn động, không chỉ mọi người ngoài núi còn có trong Đệ Cửu Tông, những thiên kiêu liệt vào ba ngàn chú mục đều chấn động, trừ bỏ trăm người

trước còn miễn cưỡng bình tĩnh, do dù là tu sĩ Đạo Cảnh cũng động dung không nổi.

Liên tục có người gào thét đi ra ngoài Thương Mang Thai, còn ở chỗ này, thanh âm nghị luận ồ lên, sớm đã ngập trời.

- Phương Mộc này không ngờ yêu nghiệt như thế, lần nữa lại có tiếng vang lên cùng nhau! !

- Hắn sao có thể làm được, đó là từ sáu mươi ngàn đến bảy mươi ngàn, suốt mười ngàn bậc, không ngờ tốc độ hắn cực nhanh, nhanh đến trình độ khó tin như thế.

Người bốn phía nơi này hoảng sợ quanh quẩn, đột nhiên, ở dưới ngọn núi này, tấm bia đá kia chớp lên tia sáng lóng lánh, ánh sáng này lập tức hấp dẫn chú ý của mọi người, khi mọi người phức tạp cùng thất thần, bọn họ thấy được, phía dưới cùng tấm bia đá này, cái tên xếp hạng vị trí thứ ba ngàn, giống như bị trừ đi, trực tiếp biến mất, bị một cái tên khác... thay vào đó!

Vị trí thứ ba ngàn, Phương Mộc!

Tuy rằng chữ nhỏ, mặc dù xếp hạng cuối cùng, nhưng tên này xuất hiện, làm tinh thần mọi người đều nổi lên gió lốc.

Yên Nhi run lên, trong mắt lộ ra mừng như điên, nàng kích động huơ tay múa chân, nhìn tên sư phụ trên tấm bia đá, đây dường như là ký ức hưng phấn nhất nàng có từ trước đến nay, một ngày kích động nhất, thậm chí còn kích động hơn so với lúc trước được Chí Tôn thứ chín cứu.

Còn phần Bích Vân sư huynh kia đã sớm bị nàng ném sau ót.

”Tiền trăm thì thế nào, sư phụ ta nhất định có thể tiền trăm!” Trong mắt Yên Nhi lộ ra mong đợi, lúc này tâm tình nàng cuồn cuộn đến cực hạn.

Cùng lúc đó, trong khoảnh khắc, thân ảnh bốn phía lần lượt đi tới, lặng lẽ đứng ở bốn phía, nhìn tấm bia đá, nhìn Thương Mang Thai, lúc này những người này bất kỳ thế nào đều là thiên kiêu liệt vào tấm bia đá, sự xuất hiện của bọn họ làm tu sĩ ngoài ngọn núi này, tinh thần toàn bộ đều chấn động.

- Cố Thiên Dực, Thiệu Minh Hạo, Quách Đằng Long, Hàn Nhược Nam...

- Bọn họ không ngờ đều tới...

Tinh thần mọi người ở đây đều chấn động, có một thanh niên mặc áo dài xanh, mang theo lạnh lùng, cũng xuất hiện giữa không trung, tướng mạo của hắn tuấn lãng phi phàm, cả người dường như cực kỳ xinh đẹp.

Sự xuất hiện của hắn lập tức khiến không ít nữ đệ tử toàn bộ kích động.

- Bích Vân sư huynh!

Người này chính là Bích Vân... thanh danh hiển hách, bước qua sơn giai, đi vào trong tháp cao Thương Mang Thai trong Đệ Cửu Tông.

Ngay cả Yên Nhi cũng bối rối.

Hết thảy ngoại giới Mạnh Hạo không quan tâm, cũng không thèm để ý, lúc này thần sắc hắn ung dung, tiếp tục đi, tốc độ vẫn không có chút giảm bớt nào, ngược lại càng lúc càng nhanh.

Uy lực nơi này so với phía dưới mãnh liệt hơn rất nhiều, nhưng đối với Mạnh Hạo là bé nhỏ không đáng kể, mỗi bước hắn bước ra không còn là một trăm bậc mà là năm trăm bậc.

Một bước, ba bước, mười bước... hai mươi bước!

Khi xuất hiện đã ở trên bậc tám mươi ngàn, tiếng chuông lần nữa truyền ra, Mạnh Hạo không dừng lại, tốc độ của hắn nhanh hơn, lúc này một bước một ngàn bậc, sau mười bước bất ngờ xuất hiện trên bậc chín mươi ngàn.

Vị trí này cúi đầu có thể thấy được cả Đệ Cửu Tông, mây mù bốn phía vờn quanh, uy lực trong nháy mắt tăng bạo rốt cục khiến cho Mạnh Hạo nơi này cảm nhận được một chút uy lực.

Làm trán của hắn xuất hiện một chút mồ hôi.

”Như vậy mới đúng, bằng không quá đơn giản, chính là mất đi thú vị.” Mạnh Hạo cười cười, trong mắt lóe lên ánh sao, tiếng chuông quanh quẩn ở đó, hắn hít sâu, tốc độ chẳng những không giảm bớt, ngược lại nhanh hơn, một bước này là hai ngàn bậc!

Giống như đang bay!

Trong tiếng nổ vang, một bước hạ xuống, bậc chín mươi hai ngàn, lần nữa cất bước, bậc chín mươi bốn ngàn, còn thân thể hắn không ngừng được thanh tẩy dưới tiếng chuông quanh quẩn, dao động tu vi càng mãnh liệt, hắn bước ra bước thư ba, đặt chân trên bậc chín mươi sáu ngàn.

Lại là một bước, bậc chín mươi tám ngàn...

Lúc này Mạnh Hạo cách đỉnh núi chỉ có hai ngàn bậc, hắn thấy được tháp cao Thương Mang Thai, thấy được bầu trời, cảm giác vừa xem núi nhỏ, làm ấn ký Phong Thiên Cấm trong cơ thể hắn trong chớp mắt càng ngưng tụ.

”Hai ngàn bậc cuối cùng, có thể có đầy đủ tư cách vào Thương Mang Thai sao.” Thần sắc Mạnh Hạo lạnh nhạt, nâng chân lên, một bước rơi xuống, thân thể hắn trực tiếp vượt qua hai ngàn bậc cuối cùng, khi xuất

hiện đã ở đỉnh phong của ngọn núi này! !

Bậc một trăm ngàn!

Bắt đầu từ bậc thứ nhất cho đến thời khắc bậc một trăm ngàn này, Mạnh Hạo khai sáng ra một kỳ tích chưa từng có trong Đệ Cửu Tông, hắn dùng thời gian không đến năm nén nhang!

Cũng chính vào lúc này, dưới ngọn núi trên Thương Mang Thai, cái tên Phương Mộc này điên cuồng nhảy lên, từ vị trí ba ngàn, đến vị trí hai ngàn năm trăm, lần nữa nhảy lên tới hai ngàn, rồi một ngàn, sau đó năm trăm, bốn trăm, ba trăm, hai trăm...

Cho đến cuối cùng, bất ngờ xuất hiện ở... vị trí một trăm!

Tốc độ nhảy lên này, thời gian kéo dài khai sáng tiên hà, sáng lập nên truyền thuyết!

Tiếng động của tiếng chuông cũng truyền ra trong lúc này, long trời lở đất nổ vang quanh quẩn, tiếng chuông lần này thanh tẩy Mạnh Hạo mãnh liệt hơn, khuếch tán toàn thân hắn, mọi người ngoài ngọn núi cũng lần đầu tiên thấy được thân ảnh Mạnh Hạo... lúc này đứng ở ngoài Thương Mang Thái

Bọn họ thấy được thân ảnh mặc trường bào, Mạnh Hạo lơ lửng, tóc dài bay trong gió, thấy được hắn dường như từ từ nhắm hai mắt, thân ảnh phiêu diêu như tiên!

Lúc này, không có tiếng động “ồ” lên, không có nghị luận “ù ù”, chỉ có một loạt tiếng hít thở, hơn nữa là vô số ánh mắt bốn phía ngưng tụ lại... trên đỉnh núi, trên người của người kia.

Lúc này, thân ảnh Mạnh Hạo trở thành vĩnh hằng trong mắt mọi người Đệ Cửu Tông.

Cũng vào lúc này, Mạnh Hạo mở mắt ra, kết thúc sau thanh tẩy, hắn cúi đầu ngóng nhìn phía dưới, dường như thấy được trong đám người, Yên Nhi kích động, trong mắt Mạnh Hạo nhu hòa, ôn nhu cười cười, vẫy tay với Yên Nhi.

Ánh mắt của hắn, ôn nhu của hắn, vẫy tay của hắn bị vô số người thấy được, trong thời gian ngắn, mọi người nhìn theo phương hướng vẫy tay cùng ánh mắt của Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc nhìn thấy Yên Nhi.

Yên Nhi mặt đỏ lên một chút, nàng vẫn là lần đầu tiên bị nhiều người nhìn như vậy, trái tim này tăng tốc nhảy lên, nhưng lại một luồng tâm tình không thể nói rõ, dưới đáy lòng vang lên tiếng “thình thịch” dường như có gì sinh ra từ kiếp trước, thức tỉnh ở kiếp này.

Hào quang trong mắt nàng khác thường, mang theo ánh sáng không nói rõ, nhìn thân ảnh Mạnh Hạo, tim đập nhanh hơn.

”Khụ, tiểu lão đầu này, già mà không nên nết, còn rất hiểu dỗ con gái.” Sau một lúc lâu, Yên Nhi ho một tiếng, đỏ mặt, dưới đáy lòng lẩm bẩm.

Ánh mặt trời ngày này rất rực rỡ, ánh mắt Mạnh Hạo dung hợp cùng một chỗ, trở thành ấm áp...

Xuyên qua kiếp trước kiếp này.

Chương

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1811: Thương Mang Thai

Lúc này, gần như các đệ tử Đệ Cửu Tông đều đang ngóng nhìn ngọn núi Thương Mang Thai, thân ảnh tóc dài đứng ở nơi đó.

Giống như tiên linh, Mạnh Hạo trong gió núi, quần áo phất phới, mang nụ cười nhàn nhạt trên mặt, nụ cười này bình tĩnh, không có chút bốn bề sóng dậy, cho đến khi ánh mắt Yên Nhi thu hồi từ nơi đó, Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn về tòa Thương Mang Thai... trước mặt này.

Nói là thai nhưng trên thực tế là một tòa tháp cao, tổng cộng mười tầng.

Cả Đệ Cửu Tông chỉ có thể bước lên ngọn núi, đứng ở trước mặt đệ tử tòa Thương Mang Thai này, mới có tư cách liệt vị tiền trăm Thương Mang Thai.

Mà tu sĩ tiền trăm, mỗi một người trong tông môn đều là thanh danh hiển hách, uy danh bốn phương tám hướng, thậm chí không chỉ là tự thân tông môn, những tông khác danh khí cũng đều không nhỏ.

Dù sao... cả Thương Mang Phái, tổng cộng chỉ có chín tòa Thương Mang Thai, có thể ở bất kỳ liệt vị tiền trăm nào của tòa Thương Mang Thai, từ một loại ý nghĩa nào đó cũng coi như là một trong một ngàn tiến vào Thương Mang Phái.

Đối với số lượng nhiều đệ tử, Thương Mang Phái gần như vô cùng, đệ tử trong một ngàn người... sẽ là thiên kiêu chân chính!

Cho nên lúc Mạnh Hạo trở thành liệt vị tiền trăm, Đệ Cửu Tôn chấn động, vô số người nhìn chằm chằm, thậm chí trong mắt những tu sĩ này

phần lớn là hâm mộ cùng cuồng nhiệt, đối với thiên kiêu, loại chú định này ngày sau chỉ cần không ngã xuống chết yểu, nhất định sẽ trở thành nhân vật trụ cột của Thương Mang Phái, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không người nào muốn đi đắc tội.

Còn Mạnh Hạo nơi này rõ ràng không giống với thiên kiêu, hắn khai sáng một kỳ tích, thời gian ngắn nhất đạt liệt vị một trăm, nhân vật như vậy, tương lai của hắn có thể hướng đến trình độ nào khiến vô số người mong đợi.

Lúc này, bốn phía ngọn núi an tĩnh, không ai nghị luận ồn ào, mọi ánh mắt đều đang ngóng nhìn.

Trong ánh mắt của bọn họ, Mạnh Hạo vung tay áo, xoay người hướng về đại môn tháp cao Thương Mang Thai, cất bước đi, khi tới gần cửa này, hắn nâng tay lên, đẩy về phía trước.

Tiếng động “rầm rầm” truyền ra, đại môn mở ra, Mạnh Hạo không chần chờ, cất bước trực tiếp đi vào tầng thứ nhất Thương Mang Thai.

Thương Mang Thai, tháp cao mười tầng, mỗi tầng đều đại biểu mười thứ hạng, tại mỗi tầng kiên trì thời gian ngắn, quyết định trình tự trong mười tên.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo bước chân vào tầng thứ nhất Thương Mang Thai này, tia sáng bên trong tầng này lóng lánh, lúc ngẩng đầu, nơi này dường như huyễn hóa ra một vùng thiên địa, bầu trời màu đỏ, mặt đất tràn ngập biển lửa.

Một luồng uy lực mãnh liệt, ầm ầm phủ xuống, bao phủ bốn phía Mạnh Hạo, dường như hết thảy bốn phương tám hướng này, toàn bộ nghiền nát, nhưng lại trong cảm thụ của Mạnh Hạo, thân thể hắn không bị ảnh hưởng nhiều lắm, ngược lại thần thức của hắn, thần hồn của hắn, lúc này bị uy lực gắt gao áp chế.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, hắn ngẩng đầu, nhìn bầu trời đỏ bên trên, cặp mắt lóe lên ánh sao.

”Xem ra tầng thứ nhất Thương Mang Thai này khảo nghiệm là trình độ bền bỉ của ý chí một người, uy lực nơi này không dùng cho thân thể mà là thần hồn.” Mạnh Hạo đang suy nghĩ, bỗng nhiên, uy lực mãnh liệt lần nữa, nổ vang ngập trời, hình như có một luồng lực lượng cường đại phủ xuống, muốn khuất phục Mạnh Hạo nơi này.

Mạnh Hạo mỉm cười, nếu bàn về tu vi, phân thân này của hắn còn chưa đủ nhưng nếu là ý chí... Phóng mắt nhìn khắp Thương Mang Tinh, người có ý chí mạnh hơn Mạnh Hạo, vô cùng hiếm thấy, gần như không có.

Ý chí của hắn là trong Sơn Hải Giới tạo nên, thăng hoa khi Sơn Hải tan vỡ, là lột xác khi bảo vệ Sơn Hải Điệp cùng Tiên Thần và đại lục Ma Giới, là trải qua nhiều năm tu hành, từng bước một long trời lở đất.

Cả đời hắn nếu không có ý chí cứng cỏi, đã sớm tan vỡ, lúc này đứng ở tầng thứ nhất trong tháp cao, uy lực nơi này cho dù mạnh đến mấy, mãnh liệt đến mấy, đối với Mạnh Hạo cũng chỉ là một trận gió thổi qua mà thôi.

Chỉ có thể nhấc lên sợi tóc của hắn, không thể rung chuyển tinh thần của hắn.

Uy lực nơi này lần nữa mãnh liệt, thậm chí có một tiếng gầm nhẹ, dường như truyền ra từ trong bóng tối, bao phủ bốn phương tám hướng, giống như thiên uy.

- Quỳ xuống! ! Thanh âm này ngập trời, khi truyền ra, dường như có thể rung chuyển hết thảy, nhưng rơi trên người Mạnh Hạo, khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra chút châm chọc, trong mắt của hắn có ý bễ nghễ, một luồng tiên khí tản ra trong người, hai mắt của hắn đột nhiên lóe sáng,

trực tiếp đi về phía trước một bước, vung tay áo.

- Là ngươi quỳ xuống cho ta! Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, ý chí của hắn lúc này ầm ầm bùng phát, tinh thần cường hãn tập hợp đời thứ ba cùng đời thứ tư, trong chớp mắt, dường như muốn nghịch thiên, dựa vào lực lượng tự thân làm rung chuyển toàn bộ uy lực tầng thứ nhất này.

Thiên địa biến sắc, gió mấy cuốn lên, nổ vang quanh quẩn, uy lực bốn phía này không ngờ khi Mạnh Hạo phất tay áo, bắt đầu run rẩy, dường như không thể chống cự ý chí cùng thần thức của Mạnh Hạo nơi này, run rẩy bắt đầu lùi về phía sau.

Mạnh Hạo lần nữa đi ra một bước, không dừng lại, tiếp tục đi về phía trước, mỗi một bước hạ xuống, tinh thần hắn cường đại hơn, uy lực bốn phía không ngừng yếu bớt, đến cuối cùng khi Mạnh Hạo bước ra bước thứ chín, hết thảy nơi này nghịch chuyển, không còn là uy lực nơi này trấn áp Mạnh Hạo mà biến thành Mạnh Hạo trấn áp nơi này.

Chuyện như vậy ở tầng thứ nhất Thương Mang Thai của Đệ Cửu Tông là lần đầu tiên xuất hiện, những người khác từng ở nơi này đều phải kiên trì đủ thời gian, mới có thể đi đến tầng tiếp theo, chưa từng có người phản nghịch lại, áp chế nơi tầng này.

Nhưng hôm nay... lại xuất hiện!

Khí thế Mạnh Hạo như hồng, tinh thần của hắn, ý chí của hắn, cứng cỏi của hắn tản ra ngập trời trong chớp mắt, bao phủ bốn phía, làm uy lực tầng thứ nhất này không ngừng giảm bớt, xuất hiện ý khuất phục.

Đến cuối cùng, Mạnh Hạo dường như trở thành Chủ Tể thế giới của tầng này, một bước chân của hắn, thiên địa vỡ nát, uy lực cả tầng thứ nhất trong khoảnh khắc toàn bộ tan vỡ tản ra!

Hư ảo bốn phía hóa thành mảnh nhỏ, xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, đi

thông qua cửa vào tầng thứ hai.

Cùng lúc đó, trên tấm bia đá ngoài ngọn núi, tên của hắn trong nháy mắt nhảy lên, đến vị trí thứ chín mươi, vượt qua Bích Vân, dẫn tới rung động của vô số người phía ngoài.

- Quá...quá nhanh rồi! ! Bích Vân ngẩng đầu, hô hấp dồn dập, không thể tin, không chỉ riêng hắn, lúc này bên ngoài ngọn núi, những đệ tử tiến vào kia, đến không ít, mỗi một người đều khó tin.

Bọn họ biết được kinh khủng của tầng này, nhưng càng tìm hiểu càng cảm thấy rung động.

- Nhanh như vậy, chỉ có một khả năng, hắn là... Trong đệ tử xông qua được Thương Mang Thai, có người đoán, không đợi người kia nói xong, đột nhiên trong tầng thứ nhất Thương Mang Thai, bỗng nhiên tản ra một vùng hào quang rực rỡ, tia sáng này tràn ra từ trong tầng thứ nhất, trong nháy mắt khuếch tán bốn phương tám hướng, nhìn kỹ trời không.

- Nhất trọng thiên, không ngờ xuất hiện nhất trọng thiên! !

- Ta biết ánh sáng sáng chói này, đây là người truyền kỳ có thể khai sáng Thương Mang Thai trong truyền thuyết, tài năng xuất hiện nhất trọng thiên! ! Khi hào quang rực rỡ này tản ra, giống như trong khoảnh khắc thay thế bầu trời, trong tu sĩ ngoài ngọn núi này, lập tức có không ít tiếng la thất thanh.

Truyền thuyết từ xưa của Thương Mang Thai, phàm là có thể ở bên trong, bất kỳ tầng một nào có thể khai sáng người trước nay chưa từng có, người có thể đạt được thí luyện cực hạn của tầng kia, giống như đại viên mãn, sẽ xuất hiện thiên rực rỡ... đại biểu vinh dự chí cao vô thượng!

Còn căn cứ vào khai sáng các tầng bất đồng, cũng chia làm nhất trọng đến thập trọng thiên!

Từ xưa người có thể xuất hiện nhất trọng thiên cũng không thấy qua, người nhị trọng thiên cũng hiếm thấy, người tam trọng thiên, từ khi Đệ Cửu Tông tồn tại đến nay chỉ có chín người làm được.

Về phần tứ trọng thiên... chỉ có hai người đạt tới, mà tầng thứ năm... đến nay không ai hoàn thành qua!

Lúc này, khi nhất trọng thiên xuất hiện, tiếng động kích động, thanh âm sôi trào nổ vang trong Đệ Cửu Tông.

Thậm chí một vài cường giả Đạo Cảnh, cũng đến trong khoảnh khắc, muốn tận mắt thấy. Còn có những trưởng lão trong Đệ Cửu Tông kia, lão quái trình độ Đạo Chủ cũng đều đi tới.

Còn có Đạo Tôn thường trú ở Cửu Đạo Tông cũng bay ra mấy người, bên ngoài Thương Mang Thai, ngưng thần ngóng nhìn.

Còn lúc này, trong tầng thứ nhất Thương Mang Thai này, thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, cất bước bước lên tầng thứ hai.

Gần ngay khi hắn bước chân vào tầng thứ hai, hắn lần nữa tiến vào trong một vùng thiên địa, vùng thiên địa này chỉ có một trận pháp, trận pháp lớn này chính là toàn bộ thiên địa này.

”Đốt sáng trận pháp ánh sáng, người hoàn thành trong một nén nhang có khả năng thăng lên tầng thứ ba.” Mạnh Hạo suy nghĩ, khoanh chân ngồi trong trận pháp, gần như ngay khi hắn ngồi xuống, tu vi trong cơ thể hắn vận chuyển rầm rầm, thần thức của hắn đều tản ra, huyết mạch trong cơ thể hắn trong chớp mắt giống như tia sáng, sáng lên lấp lánh.

Tầng này khảo nghiệm tư chất một người, thời gian đốt sáng trận pháp càng nhanh, tư chất lại càng mạnh. Tư chất của Mạnh Hạo... là dựa theo thân thể sau khi cải tạo bởi cây đèn đồng thau, trước không nói tư chất

thế nào, nơi này dù sao cũng là Thương Mang Phái, mà dựa theo phán đoán của Mạnh Hạo, ngọn đèn đồng thau kia vô cùng có khả năng thuộc lão tổ Thương Mang.

Nói cách khác, hắn dựa vào cây đèn đồng thau đổi thành tư chất phân thân, cùng lão tổ Thương Mang không có quá nhiều khác biệt.

Với tư chất lão tổ Thương Mang, đến hoàn thành thí luyện Thương Mang, hành vi này căn bản giống như... gian dối!

Kể từ đó, cơ hồ ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo ngồi xuống, lập tức bốn phía trận pháp này trong phút chốc toàn bộ đốt sáng lên, tiếng động rầm rầm kinh thiên quanh quẩn.

Từ khi bắt đầu xuất hiện Thương Mang Thai, cũng chưa phát sinh chuyện như vậy, trong nháy mắt, toàn bộ trận pháp sáng lên! !

Tiếng sấm đồng thời quanh quẩn, mọi người ngoài ngọn núi này nhìn thấy ở tầng thứ hai Thương Mang Thai, trong chớp mắt trực tiếp xuất hiện ánh sáng sáng chói, trở thành... nhị trọng thiên!

Chồng lên nhất trọng thiên kia, long trời lở đất, làm hoảng sợ tất cả mọi người.

- Nhị trọng thiên, không ngờ... không ngờ xuất hiện nhị trọng thiên!

- Không đúng, cái này không đúng, cái này quá nhanh rồi, hắn làm sao có thể nhanh như vậy đốt sáng trận pháp tầng thứ hai!

- Hắn... hắn có tư chất gì, tại sao có thể như vậy, cho dù là tư chất siêu phẩm cũng không thể nhanh quyết liệt như vậy, cái này... cái này giống như gian dối! Những liệt vị tiền trăm ngoài ngọn núi kia lập tức ồ lên, khi thanh âm bọn họ truyền ra, đệ tử bốn phía càng ngày càng nhiều, toàn bộ vù vù nổi lên.

Ngay cả những cường giả Đạo Cảnh bốn phía kia, còn có những trưởng lão kia, thậm chí Đạo Tôn đến đây, cũng đều bị cảnh tượng này làm cho rung động, thất kinh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1812: Khai Sáng Truyền Kì

Mạnh Hạo đích thật gian dối, tầng thứ nhất là hắn dựa vào ý chí cùng tinh thần chính mình, với những trải qua của chính hắn, đích xác không có người nào có ý chí trấn áp được Mạnh Hạo.

Còn tầng thứ hai này, hắn lại gian dối, khảo hạch tư chất của Thương Mang Phái, trên thực tế là xem thân thể ai thích hợp tu hành công pháp Thương Mang Phái nhất, thậm chí từ phương diện khác đến xem, tư chất siêu phẩm của Thương Mang Phái có lẽ ở những thế giới khác, trong những tông môn khác đều không phải tốt nhất.

Ngược lại cũng vậy, các tông các phái, các phe thế giới, cái gọi là tư chất, thật ra là người thích hợp với công pháp thế lực bản thân nhất.

Còn ở Thương Mang Phái, tư chất lão tổ Thương Mang... tự nhiên chính là thích hợp nhất!

Thiên địa nổ vang, hai tầng hào quang vô tận, mọi người ồ lên, Mạnh Hạo cũng đứng lên, hắn vội ho, không cảm thấy có chút xấu hổ nào, ung dung hướng đi tầng thứ ba.

Ngay khi hắn đi vào tầng thứ ba không lâu lắm, trong tầng thứ ba, ánh sáng sáng chói lại một lần nữa xuất hiện, tạo thành tam trọng thiên, kinh hãi bốn phương tám hướng, tứ trọng thiên cũng rầm rầm đi ra.

Theo đó ngũ trọng thiên, lục trọng thiên cùng thất trọng thiên cũng xuất hiện, Mạnh Hạo chân chính khai sáng ra một kỳ tích truyền thuyết, tất cả mọi người ngoài ngọn núi đều chấn động, vô số người kích động, vô số người sôi trào, tất cả Đạo Cảnh, Đạo Chủ, Đạo Tôn đều toàn bộ xuất

hiện.

- Trước nay chưa có, Phương Mộc này... hắn phá kỷ lục!

- Hắn là chín tông thứ nhất của chúng ta, xuất hiện tu sĩ ngũ trọng thiên, lục trọng thiên, thậm chí thất trọng thiên!

- Các ngươi nói, hắn có khả năng hay không sáng lập...thập trọng thiên... trong cả Thương Mang Phái cũng không có qua!

Mong đợi như vạy, trong lòng rất nhiều người phập phồng, dù sao trên Thương Mang Thai của Đệ Cửu Tông, trước lúc này, vẫn chưa người nào có thể mở ra ngũ trọng thiên.

Nhưng này chỉ là một tông Thương Mang Thai của Đệ Cửu Tông mà thôi, trong Thương Mang Phái, người mở ra ngũ trọng thiên có tồn tại, thậm chí lục trọng thiên, thất trọng thiên, bát trọng thiên. Tuy rằng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay nhưng cũng là có tồn tại.

Thậm chí cửu trọng thiên tại rất nhiều năm trước cũng xuất hiện qua một người.

Nhưng mà thập trọng thiên, lại chưa từng có trước nay, trong lịch sử cả Thương Mang Phái chưa từng có qua!

Tiếng động “ồ” lên quanh quẩn, thậm chí Chí Tôn thất nguyên hàng năm trú đóng ở nơi này cũng động dung, ngóng nhìn giữa không trung.

Yên Nhi nơi đó đã mở mịt, sư phụ nàng nơi này lần lượt rung chuyển thế giới, làm nàng cảm thấy khó tin đồng thời lại có chút không dám tin.

Thất trọng thiên thời khắc này lóng lánh trong bầu trời, tầng thứ tám Thương Mang Thai kia, Mạnh Hạo từ từ đi tới. Tầng ba bốn năm sáu bảy, năm tầng này, khảo hạch phần lớn là có quan hệ với tư chất tu hành,

khảo hạch trên huyết mạch. Thông qua mạch mà định, nhưng vô luận là bên nào, thân thể Mạnh Hạo lúc này chỉ cần bước chân vào tầng kia lập tức khai sáng khơi dòng!

Không khai sáng khơi dòng không được... sự xuất hiện của hắn tương đương... lão tổ Thương Mang khác, sao có thể không khai sáng khơi dòng, không sáng lập kỳ tích, thu được đại viên mãn.

Còn tên Mạnh Hạo kia, trên bia đá không ngừng nhảy lên, tiến vào trước ba mươi!

Tất cả thiên kiêu xếp hạng sau hắn, đã hướng về phía Mạnh Hạo, bất kỳ kẻ nào đều có thể thấy được, kia chính là quét ngang, bẻ gãy nghiền ép, trực tiếp nghiền ép, hiển nhiên căn bản cũng không vảo ở một tầng.

Lúc này, những tu sĩ tạm thời còn xếp hạng trước Mạnh Hạo, từng người một dù ngày thường tâm cao khí ngạo thế nào cũng đều thấp thỏm,mặc dù xếp hạng tiền mười, cũng có cảm giác sớm chiều khó giữ.

Còn Mạnh Hạo nơi này, cho đến thời khác sau tầng thứ tám, tốc độ mới chậm lại, dần dần có chút cố hết sức, bởi vì Thương Mang Thai đến lúc này yêu cầu toàn bộ phương vị của người thí luyện, còn Mạnh Hạo... nơi này lúc này là yếu nhất, tu vi còn không phải là Cổ Cảnh.

Người trong vòng mười ngàn liệt vị gần như toàn bộ đều là Cổ Cảnh, Mạnh Hạo là tu sĩ duy nhất không phải Cổ Cảnh, thậm chí ba người trước đều là Cổ Cảnh đỉnh phong, dường như tùy thời có thể đánh sâu vào Đạo Cảnh!

Thương Mang Thai không có Đạo Cảnh, đây là thí luyện cùng nơi nổi danh chuẩn bị cho đệ tử Đạo Cảnh trở xuống, trên nguyên tắc, sau nơi thí luyện Đạo Cảnh là Siêu Thoát Lộ.

Nhưng trên thực tế, cũng vẫn có một vài người không phải Đạo Cảnh

cũng xông qua được Siêu Thoát Lộ.

Tầng thứ tám này, bốn phía Mạnh Hạo là tinh không, trong tinh không này, tồn tại vô số thân ảnh, từng người một đỏ mắt, hướng đến Mạnh Hạo chém giết.

Nhìn kỹ trên người những thân ảnh này tựa hồ đều có một vài sợi tơ như ẩn như hiện, dường như những thân ảnh này đều là tượng gỗ, bị người khống chế.

Tầng này khảo hạch không phải giết chóc mà là trong thân ảnh vô biên vô tận này chính xác tìm người khống chế những tượng gỗ này rồi đánh chết.

Nếu như không làm được, như vậy sẽ bị che mất trong giết chóc vô biên vô tận, dĩ nhiên nếu có tu vi đầy đủ, cũng có thể quét ngang, nghiền ép hết thảy.

Có thể nói, khảo hạch của tầng thứ tám này yêu cầu tu vi rất cao, những thân ảnh này từng người đều là Tiên Cảnh đỉnh phong. Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua bốn phía, hắn có thể tìm ra người khống chế chân chính bên trong này, nhưng tu vi tự thân không cách nào cho phép hắn sau khi tìm đến, dùng tốc độ nhanh nhất đánh chết hắn.

Mắt thấy thời gian từ từ trôi qua, trong mắt Mạnh Hạo lóe lên tia rét lạnh, hắn cũng biết nơi này có lẽ là cực hạn của mình, nhưng cứ như vậy vứt bỏ có chút không cam lòng.

”Một khi đã như vậy, chỗ này chính là nơi độ kiếp phù hợp, từ tiên nhập cổ, nhìn một chút có thể bắt thứ nhất lại không!” Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, quyết chí không chần chờ nữa, thân thể hơi lùi về sau, hai mắt sau khi khép kín lại mở ra, trong mắt hắn phảng phất một thế giới đang nổ.

Tiếng động “rầm rầm” truyền ra từ trong cơ thể hắn, tất cả tiên mạch trong cơ thể hắn toàn bộ nổ vang, toàn bộ vỡ nát, tu vi của hắn trong chớp mắt bùng phát, từng tia Cổ Cảnh bỗng nhiên sinh ra từ trong cơ thể hắn.

Dưới chuyển hóa không ngừng này, tu vi khí tức của Mạnh Hạo không ngừng nổi lên, đến cuối cùng, long trời lở đất, nổ vang bốn phương tám hướng, thân thể Mạnh Hạo vụt qua, tốc độ như tia chớp, xuất hiện trước mặt một thân ảnh, nâng tay lên, hung hăng vỗ.

”Ầm” một tiếng, thân ảnh ấy trong nháy mắt vỡ nát, gần như ngay khi vỡ nát, thân ảnh bốn phía này cũng dần dần mơ hồ, dường như khảo hạch tầng này sắp phải tiêu tán.

Nhưng trong khoảnh khắc tiêu tán, Mạnh Hạo khẽ “hả” một tiếng, nhìn trong thần thức của hắn, trong thân ảnh bốn phía, người khống chế... vẫn còn, vả lại không phải một người mà còn hai người.

”Khảo nghiệm ẩn tàng sao.” Mạnh Hạo không chần chờ, thân thể vụt qua, trong phút chốc xuất hiện trước mặt thân ảnh khác, vỗ lần nữa, “ầm” một tiếng, thân ảnh ấy cũng tan vỡ, lúc này thân ảnh bốn phía gần như đã trong suốt, mắt thấy sắp tản đi, Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng tay lên, chỉ về phía xa xa.

Một luồng chỉ phong gào thét, trong khoảnh khắc những thân ảnh này biến mất, rơi trên người một thân ảnh xa xa, trước khi tiêu tán, vỡ nát luồng chỉ phong!

Gần như khi thân ảnh ấy tan vỡ, Mạnh Hạo nhíu mày, hắn phát hiện, số lượng người không chế bất ngờ tăng lên lần nữa, không ngờ nhiều lên tám người!

Còn thân ảnh bốn phía cùng những người khống chế nổ tung kia đều nhanh chóng tán đi, thời gian dường như không đến kịp, cặp mắt Mạnh

Hạo lóe lên, không chần chờ chút nào, hắn bỗng nhiên hít sâu, hay tay bấm quyết, chỉ về phía trước.

Chính là Yêu Phong cấm pháp, hắn thi triển chính là đệ tứ cấm... Bản Ngã Cấm!

Với cấm này trong chớp mắt, trên người Mạnh Hạo tràn ra một luồng dao động kỳ dị, dao động này khuếch tán bốn phương tám hướng, ,bỗng nhiên thân thể hắn như chồng lên, đi ra một thân ảnh, rồi sau đó là thân ảnh thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Chớp mắt, Mạnh Hạo như hóa thành chục triệu, từ trong thân thể hắn bùng phát ra rất nhiều thân ảnh, nữ có nam có, già có trẻ có, mỗi một người đều có bộ dạng bất động nhưng mỗi một người đều là hắn!

Đây đúng là Bản Ngã Cấm, gần như ngay trong khoảnh khắc xuất hiện những thân ảnh này, bọn họ lập tức giết những người khống chế trong tiêu tán kia, tám người khống chế vừa tử vong lập tức xuất hiện thêm hai mươi người khống chế.

Giết chóc kéo dài, trong thời gian ngắn ngủi này, Mạnh Hạo không biết diệt sát bao nhiêu người khống chế, cho đến khi vùng thế giới này hoàn toàn tiêu tán, tất cả thân ảnh đều tản đi, thế giới tầng thứ tám này hóa thành mảnh nhỏ, mới coi là kết thúc.

Bản Ngã Cấm của Mạnh Hạo cũng tán đi, tất cả hóa thân biến mất, hắn đứng ở trung tâm tầng thứ tám, lúc này tu vi còn đang bùng phát, tiên mạch trong cơ thể đang điên cuồng chuyển hóa thành ngọn đăng Tiên Hồn Đăng.

Những Tiên Hồn Đăng kia không xuất hiện ngoài thân thể Mạnh Hạo mà là trong thân thể hắn, mở ra mọi nơi.

Mạnh Hạo hít sâu, cặp mắt lóe lên, lẩm bẩm nói nhỏ.

- Thú vị thay cho một tầng thứ tám. Mạnh Hạo hiểu rõ, khảo hạch tầng thứ tám này rất phức tạp, bao hàm tu vi cùng thần thức, còn bao hàm sức phán đoán cùng quan sát, muốn từ trong vô số thân ảnh kia tìm ra người khống chế, cần chính là nhớ kỹ động tác của bọn họ, tìm ra bất đồng, trừ bỏ tìm ra còn phải đánh chết.

Mặc dù là làm được, có thể vượt qua tầng này, nhưng nếu muốn đạt đến mức tận cùng, đạt tới viên mãn, cần đẩy tốc độ hết thảy nhanh hơn, cuối cùng gần như hóa thành một loại bản năng.

Điểm này Mạnh Hạo không làm được, hắn dưới phương thức Bản Ngã Cấm mới đạt tới yêu cầu viên mãn.

”Đã xem thường Thương Mang Thai này.” Lúc Mạnh Hạo ngẩng đầu, hắn bỗng nhiên tràn đầy mong đợi với tầng thứ chín.

Cùng lúc đó, trong tầng thứ tám này xuất hiện lần nữa ánh sáng rực rỡ, ánh sáng này vụt qua, trực tiếp tản ra, tạo thành bát trọng thiên... trong mắt tu sĩ ngoại giới!

Đệ Cửu Tông, toàn bộ sôi trào, chấn động trước nay chưa từng có, từ Chí Tôn đến đệ tử bình thường, mấy ngàn vạn người đều kích động gào thét vào lúc này.

Cho dù là những thiên kiêu tiền hai mươi của liệt vị kia cũng chỉ có thể cười khổ, bọn họ nhìn bát trọng thiên, lại nhìn ánh sáng sáng chói của gương mặt đại biểu vô hạn kia, bọn họ hiểu rõ vị trí xếp hạng của nhóm người đã không cách nào cản trở rớt xuống một hạng.

Bởi vì Mạnh Hạo trong một khắc này, hắn chỉ thiếu chút nữa đã có thể khai sáng ra một kỳ tích...chấn động cả Thương Mang Tinh!

Đó chính là... cửu trọng thiên!

Một khi Mạnh Hạo làm được, cửu trọng thiên như vậy xuất hiện trong chớp mắt, chín đại tông Thương Mang Phái trong cùng một thời gian, cùng nhau gõ chuông tông môn, quanh quẩn cả Thương Mang Tinh.

Đó là... vinh dự tối cao!

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1813: Phong Thiên Cửu Cấm

Cùng lúc đó, khi mọi người phấn chấn ở Đệ Cửu Tông này, giữa không trung Đệ Cửu Tông, mơ hồ có sương mù tràn ngập, không ngừng bao phủ, rất nhanh che khắp một vùng, che trời phủ đất.

Chỉ có điều vì rực rỡ của bát trọng thiên, khiến cho mây đen này bị giấu đi, nhìn không đặc biệt rõ ràng, nhưng cường giả trong tu sĩ nơi này vẫn nhận ra trong bốn phía thiên địa, cảm giác uy lực càng ngày càng mãnh liệt.

Dần dần, người cảm nhận được luồng uy lực này, sau khi ngẩng đầu, nhìn kỹ lại, mọi người từ từ biến sắc.

- Đó là... lôi kiếp!

- Đây là lôi kiếp gì, không ngờ vô biên như thế...

- Ta nghĩ tiên kiếp nổi lên năm đó của Phương Mộc sư huynh, lôi kiếp này... chẳng lẽ vì hắn mà đến? Mọi người thất thanh, bọn họ thấy được mây đen kia đến với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong chớp mắt đã bao trùm cả Đệ Cửu Tông, thậm chí còn đang khuếch tán.

Yên Nhi mặc dù không trải cảnh tượng tiên kiếp của Mạnh Hạo năm đó nhưng lúc này lòng nàng cũng run lên, nàng nghe được lời nói của mọi người bốn phía, cũng cảm nhận được trong mây đen kia tồn tại khí tức kinh khủng làm thiên địa biến sắc.

Cường giả Đạo Cảnh, Đạo Chủ, còn có Đạo Tôn bốn phía, thậm chí cả Chí Tôn thất nguyên cũng đều biến sắc, ngưng thần nhìn lại, nếu như

cảnh tượng này phát sinh trước bát trọng thiên, bọn họ sẽ không để ý đến, Phương Mộc nơi đó sống chết có mệnh.

Nhưng lúc này, bát trọng thiên xuất hiện, tầm quan trọng của thân phận Mạnh Mạnh đã hoàn toàn bất đồng với lúc trước, hắn đã không còn là đệ tử nội môn của phân tông cái gì mà là có thể trở thành đệ tử thân truyền của của cả Đệ Cửu Tông, thậm chí hắn rất nhanh sẽ khai sáng một kỳ tích trước nay chưa từng có ở Thương Mang Phái, khiến cho thanh danh của Đệ Cửu Tông cũng bởi vì vậy mà lan truyền rộng khắp.

Đối với đệ tử như thế, Đạo Cảnh cũng thế, Đạo Chủ, Đạo Tôn, còn có Chí Tôn thất nguyên trú đóng nơi này đều quyết không cho phép lôi kiếp đến quấy nhiễu Mạnh Hạo.

Chí Tôn thất nguyên hừ lạnh, thân thể bỗng nhiên vọt ra, tu sĩ Đạo Tôn, Đạo Chủ, Đạo Cảnh phía sau hắn cũng lần lượt bay ra, rậm rạp chằng chịt, nhân số không ít, tản ra tu vi, rõ ràng muốn giúp Mạnh Hạo hóa giải lôi kiếp.

Mây đen cuồn cuộn, tia chớp ầm ầm đánh xuống, chạy thẳng đến Thương Mang Thai trong nháy mắt, lập tức Chí Tôn thất nguyên kia huy tụ trực tiếp tán loạn.

Tựa hồ bị cảnh tượng này chọc giận, trong chớp mắt, mấy trăm sấm sét, ầm ầm đánh xuống, sau đó là mấy ngàn, tiếng nổ ngập trời, tạo thành Lôi Trì, rung động bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, trong Thương Mang Thai, lúc này thân thể Mạnh Hạo vụt qua, trực tiếp bước lên tầng thứ chín tháp cao, mới vừa bước vào, vô số tấm bia đá lớn nhỏ không chừng lập tức xuất hiện chung quanh hắn, trên những bia đá này đều khắc văn tự, vẽ ấn ký.

Mỗi một tòa trên tấm bia đá bất ngờ tồn tại một bộ công pháp, nhìn kỹ công phu nơi này nhiều, chừng một triệu trở lên, trước mặt Mạnh Hạo

cũng có một tấm bia đá.

Tấm bia đá này là tấm bia đá duy nhất trống không nơi này.

Không cần suy tư nhiều, Mạnh Hạo liếc nhìn mấu chốt khảo hạch tầng thứ chín tháp cao này, cái kia chính là... sức sáng tạo!

Sáng tạo ra thuật pháp thần thông, lạc ấn trên bia đá trống không này, căn cứ vào uy lực thuật pháp sẽ quyết định vị trí xếp hàng trong tầng thứ chín này.

Thần thức Mạnh Hạo bỗng nhiên tản ra,Tiên Hồn Đăng trong cơ thể hắn lúc này còn đang mở ra, vô luận là trình độ hay là số lượng đều từng không giống với bổn tôn.

Khi nơi này mở ra, tu vi của hắn không ngừng nâng cao, lúc này hít sâu một hơi, thần thức Mạnh Hạo bao phủ tất cả tấm bia đá nơi này, yên lặng quét qua một vòng, đang cảm ngộ, trong lòng hắn bỗng nhiên động đậy.

”Sáng lập một thần thông đối với ta mà nói không khó nhưng không có tác dụng lớn, không bằng mượn nơi này hoàn thiện Phong Thiên Cấm... của ta!” Cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, khoanh chân tĩnh tọa, hai mắt khép kín, thần thức tản ra, trong vô số tấm bia đá từ trước đến nay, cảm ngộ từng công pháp nơi này, lại từ trong đó rút ra từng tia Phong Thiên Cấm sáp nhập vào trong cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, Phong Thiên Cấm trong cơ thể hắn chấn động càng mạnh, càng phát ra rõ ràng, càng phát ra phức tạp, càng phát ra rực rỡ, Mạnh Hạo không ngừng cảm ngộ uy lực, khiến cho Phong Thiên Cấm này càng thêm hoàn mỹ.

Dần dần, một luồng khí tức cường hãn tràn ra từ trong cơ thể hắn, khí tức này mạnh ngập trời, cũng có một luồng khí phách vô thượng dường như một khi tản ra sẽ phong thiên!

Bá đạo vô cùng!

Trong ngưng tụ cùng cảm ngộ, sấm sét ngoài Thương Mang Thai dường như phát giác, càng kinh người hơn, rầm rầm đánh xuống, mấy chục ngàn tia sấm sét đồng loạt bùng phát, rung chuyển mặt đất, bị Chí Tôn thất nguyên cùng với mọi người khác đánh tan vỡ tản ra.

Trong mây đen truyền ra tiếng rống giận, ngay sau đó, chừng một trăm ngàn tia sấm sét đồng thời phủ xuống, những sấm sét này rậm rạp chằng chịt, ầm ầm đánh xuống, giống như lôi bạo, làm người khác nhìn lại lập tức biến sắc.

Còn trong Thương Mang Thai, thân thể Mạnh Hạo run nhè nhẹ, theo cảm ngộ của hắn, Phong Thiên Cấm trong cơ thể hắn càng phát ra hoàn chỉnh, trình độ phức tạp đã vượt ra khỏi gấp mấy lần của quá khứ, còn đang hoàn thiện.

Cũng chính là đến trình độ này, Mạnh Hạo bỗng nhiên ý thức được, vỡ nát của đệ cửu cấm năm đó, mặc dù có La Thiên quấy nhiễu, khi đó hắn cho rằng đệ cửu cấm đã hoàn mỹ, lúc này nhìn lại cũng không hoàn mỹ.

Lúc này, dưới sự bổ sung không ngừng, Mạnh Hạo hấp thu công pháp bốn phía, liên tục trong hoàn thiện, Phong Thiên Cấm này dĩ nhiên hoàn toàn bất đồng cùng quá khứ.

Không biết đã trải qua bao lâu, trong cơ thể Mạnh Hạo truyền ra một tiếng nổ vang, ấn ký Phong Thiên Cấm kia rốt cuộc hoàn mỹ toàn bộ, tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn ngưng tụ ra, chỉ là một hình dáng nhưng ngay khi Mạnh Hạo cho rằng đã đủ, bỗng nhiên, lại từ trong hình dáng này phân ra từng sợi tơ, không ngờ... trong cơ thể Mạnh Hạo, bắt đầu hợp thành Phong Thiên Cấm... thứ hai!

Cảnh tượng này làm tinh thần Mạnh Hạo chấn động, hắn cảm ngộ lần

nữa, toàn thân toàn ý sáp nhập vào trong Phong Thiên Cấm, không ngừng tìm hiểu, không ngừng mượn một triệu công pháp đã hoàn thiện bốn phía, hắn thấy được hình dáng ấn ký Phong Thiên Cấm thứ hai.

Hình dáng hai ấn ký này nhìn như giống nhau nhưng lại tồn tại chi tiết bất đồng, dường như... một ấn ký, không thể nào là Phong Thiên Cấm chân chính hoàn mỹ, cho nên cần hai cái, mà trước mắt dường như hai cái cũng không thể, vì thế... xuất hiện cái thứ ba!

Sau đó cái thứ tư, thứ năm, thứ sáu... tinh thần Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt, hắn lúc này kích động phấn chấn, Phong Thiên Cấm lúc này mới xem như lột xác cùng thăng hoa!

Khi cái thứ bảy xuất hiện, Mạnh Hạo cảm thấy vẫn còn chưa đủ, vì thế cái thứ tám xuất hiện, cho đến cái thứ chín cũng xuất hiện, tinh thần Mạnh Hạo nổ vang ngập trời, hắn hô hấp dồn dập, nhìn hình dáng chín ấn ký trong cơ thể kia.

Hình dáng chín ấn ký này đều là Phong Thiên Cấm!

Cặp mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, hít sâu, nhìn về tấm bia đá trống không phía trước, cặp mắt lóe sáng, nhấc tay lên, đặt trên tấm bia đá, trong chớp mắt ấn ký thứ nhất xuất hiện, lạc ấn trên tấm bia đá này.

Tấm bia đá này chấn động ầm ầm, tia sáng rực rõ trên đó làm cho người khác cảm giác trực tiếp đạt đến đỉnh phong.

Mạnh Hạo sửng sốt, đây mới là một trong chín ấn ký của hắn mà thôi, nhưng chính một cái như vậy đã làm tầng thứ chín... đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Thậm chí Mạnh Hạo còn cảm nhận được một luồng ý Chí Tôn, hắn hít sâu, lẩm bẩm nói nhỏ: - Chí Tôn Pháp... một ấn ký chính là Chí Tôn Pháp!

Mạnh Hạo như đang suy nghĩ, hai tay bấm quyết lần nữa, không chậm trễ chút nào lần nữa đặt tay lên tấm bia đá, thần niệm, cũng đặt ấn ký thứ hai vào tấm bia đá này, ấn ký thứ hai vừa rơi xuống, cả tấm bia đá ầm ầm run lên.

Khi run run, Mạnh Hạo thấy rõ ràng hai ấn ký kia đang dung hợp lẫn nhau, khi dung hợp, ý Chí Tôn mãnh liệt hơn, không ngừng nâng cao, cuối cùng "ầm" một tiếng, một luồng khí tức mãnh liệt trực tiếp bùng phát từ trên tấm bia đá này.

Đó là ý thần thông trình độ vượt qua Chí Tôn Pháp!

Gần như khi ở thần thông này xuất hiện, bốn phía lập tức truyền ra tiếng nổ vang, đó là một triệu tấm bia đá bốn phía, thanh âm vỡ vụn từng cái một, khiến Mạnh Hạo trợn mắt há hốc mồm, hắn thấy được một triệu tấm bia đá bốn phía này trong chớp mắt, toàn bộ tự mình tan vỡ.

Giống như tự biết xấu hổ!

Đó là... thần thông có một không hai, tất cả công pháp thần thông, xấu hổ vỡ tan, như không dám xuất hiện trước mặt ở nơi này!

Cái này... chỉ là dung hợp của hai ấn ký, cảnh tượng này làm Mạnh Hạo kích động, hắn nhìn tấm bia đá, bỗng nhiên thần niệm sáp nhập vào bàn tay, đặt trên tấm bia đá, in ra hình dáng ấn ký thứ ba.

Ấn ký thứ ba này trong nháy mắt xuất hiện, rơi vào tấm bia đá trên núi, vừa định dung hợp nhưng chỉ dung hợp được một phần, một luồng nguy hiểm đủ để khí tức kinh tâm của người nhìn thấy trực tiếp bùng phát trên tấm bia đá này.

Nguy cơ khí tức này tràn đầy kinh khủng không cách nào hình dung, trong chớp mắt, thậm chí ngay cả tấm bia đá đều không thể thừa

nhận,“ầm” một tiếng, tấm bia đá duy nhất tồn tại... lúc này trực tiếp tan vỡ, chia năm xẻ bảy, tan vỡ nổ tung!

Nó không thể chịu đựng được lực lượng dung hợp của ba ấn ký!

Một ấn ký, Chí Tôn Pháp!

Một ấn ký, vạn pháp băng!

Ba ấn ký, vượt qua vô cùng, ngay cả tấm bia đá khảo hạch tầng thứ chín cũng không thể chịu đựng, tan vỡ vỡ vụn.

Cảnh tượng này làm Mạnh Hạo đứng lên, trong mắt hắn có kích động, thân thể hắn run nhè nhẹ, hắn ngửa mặt lên trời cười to.

- Tuy rằng ta còn chưa thể thi triển chân chính, chỉ có thể lạc ấn thần niệm nhưng... chín ấn ký quy về làm một trong cơ thể ta, chính là giờ phút xuất hiện đệ cửu cấm, cũng chính là lúc ta có thể thi triển hoàn chỉnh! Hắn rốt cuộc tìm ra phương hướng, điều phải làm chính là ngưng tụ toàn bộ chín ấn ký này lại.

Hành trình lần này của Thương Mang Thai, đến nơi này là thu hoạch lớn nhất của Mạnh Hạo, chưa từng có trước nay.

Khi hắn đứng dậy, tầng thứ chín Thương Mang Thai này phá thành mảnh nhỏ, trong khoảnh khắc tiêu tán, ánh sáng sáng chói, ầm ầm bùng phát, ngoại giới nhìn lại, bọn họ thấy rõ ràng trên bát trọng thiên trong chớp mắt... xuất hiện cửu trọng thiên!

Cửu trọng thiên, kinh động bầu trời, rung chuyển thế giới.

Một loạt thăng trầm nặng nề vượt qua khỏi tất cả tiếng chuông trước đó, vào lúc này, trong Đệ Cửu Tông, ngập trời, khuếch tán bốn hướng, đồng thời trên đại lục thứ tám, trong Đệ Bát Tông cũng xuất hiện tiếng chuông

kinh thiên!

Tu sĩ Đệ Bát Tông còn đắm chìm trong áp lực rời đi của Mạnh Hạo, lúc này đột nhiên nghe được tiếng chuông, đều ngây ngẩn cả người.

Cùng lúc đó, Đệ Thất Tông, Đệ Lục Tông, Đệ Ngũ Tông, Đệ Tứ Tông, Đệ Tam Tông, Đệ Nhị Tông... còn có Đệ Nhất Tông kia.

Chín đại tông cả Thương Mang Phái toàn bộ trong chớp mắt đều truyền ra tiếng chuông mang thanh âm phong cách cổ xưa của thế giới, tiếng chuông chín đại tông đồng thời quanh quẩn, truyền khắp Thương Mang Phái, truyền khắp Thương Mang Tinh!

Rung chuyển vô số tu sĩ, kinh động vô số cường giả, đều rung động không biết chuyện gì xảy ra!

Rất nhanh, tiếng động “ồ” lên, thanh âm “ù ù” giống như cuồng phong quét ngang mỗi một khu vực Thương Mang Phái...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1814: Chín Tông Cùng Vang

Lúc này, trên cả Thương Mang Tinh, toàn bộ chín chỗ tông môn Thương Mang Phái đều có tiếng chuông rất lớn quanh quẩn không dứt, rung chuyển tất cả tu sĩ bên trong Thương Mang Phái. Thậm chí dù không phải đệ tử Thương Mang Phái, phàm là ở trên Thương Mang Tinh, đều nghe được tiếng chuông truyền ra từ vùng phụ cận bên trong Thương Mang Phái.

- Xảy ra chuyện gì?

- Thật không thích hợp. Bên trong Thương Mang Phái lại có tiếng chuông quanh quẩn, tiếng chuông này mang một cỗ uy nghiêm, tuyệt không tầm thường...

Khi Thương Mang Tinh chấn động, cũng không có bao nhiêu người ý thức được, bản thân nghe được tiếng chuông, không phải chỉ do mình đang ở phụ cận Thương Mang Tông, mà là cả chín đại tông Thương Mang Phái cũng đồng loạt chấn động.

Nhưng ngay sau đó, một thanh âm lạnh như băng không có chút tâm tình nào, từ Đệ Nhất Tông, Đệ Nhị Tông... Cho đến Đệ Cửu Tông, từ cả bên trong Thương Mang Phái, đồng thời truyền ra!

- Đệ Cửu Tông, Phương Mộc, cửu trọng thiên!

Một câu nói, ba đoạn, tám chữ!

Nhưng tám chữ này truyền ra, giống như một bàn tay vô hình, trong nháy mắt đặt trên Thương Mang Phái, khiến cho cả chín đại tông

Thương Mang Phái, trong chớp mắt này, gần như tĩnh mịch.

Cũng sau thời gian mấy hơi thở, dường như đè nén đến cực hạn, ngập trời bạo phát, vô số vù vù, vô số ồ lên, vô số thất thanh, trong một khoảnh khắc tràn ngập cả Thương Mang Phái.

- Phương Mộc, Đệ Cửu Tông Phương Mộc, không ngờ hắn lại mở ra cửu trọng thiên, điều này sao có thể!

- Có phải đã xảy ra vấn đề gì hay không, không ai có thể mở ra cửu trọng thiên, chuyện này là hoang đường chí cực!

- Làm sao có thể sai lầm, tiếng chuông đều đang vang vọng chín đại tông. Phương Mộc... ta nhớ ra rồi, hắn là vị tiên hóa thành từ người phàm mười năm trước! Ồ lên vô tận, nổ vang ngập trời, thậm chí cả Thương Mang Tinh đều đang chấn động.

Cửu trọng thiên... Cả trong lịch sử Thương Mang Phái cho tới bây giờ cũng chưa có xuất hiện. Hành vi của Mạnh Hạo đã khai sáng khơi dòng Thương Mang Phái. Hắn tự tay sáng lập một thần thoại, một kỳ tích, một truyền thuyết!

Vô số người tâm thần rung động. Một cái tên Phương Mộc này, với phương thức như vậy, trong chớp mắt đã bị tất cả đệ tử Thương Mang Phái nghe được. Thậm chí không phải tu sĩ Thương Mang Phái, vào giờ khắc này cũng tâm thần khiếp sợ. Bọn họ đột nhiên ý thức được, tiếng chuông mà mình nge được là xuất phát từ một nơi nào đó trên Thương Mang Tinh, ai ai cũng đều nghe được thanh âm này!

- Tiếng chuông của chín đại tông, tràn ngập Thương Mang Tinh! Sau khi ý thức được vấn đề này, vô số người phát ra âm thanh hoảng sợ. Có lẽ có phương pháp tốt hơn để cho thanh danh của một người truyền khắp thiên hạ, nhưng chỉ chí cực mà thôi. Với phương thức nổi danh này của Mạnh Hạo, là trước nay chưa có.

Một chớp mắt, mọi người đều khắc sâu nhớ kỹ cái tên Phương Mộc.

Không quản là tu vi gì, Đạo Cảnh, Đạo Chủ cũng vậy, hoặc là Đạo Tôn, thậm chí cho dù là Chí Tôn cũng trong phút chốc mở to mắt, đồng thời ngóng nhìn về một nơi trên Thương Mang Tinh. Ai nấy thần sắc đều biến hóa.

Không thể không động dung, bởi vì đó là... Cửu trọng thiên!

Bao nhiêu năm rồi, từ lịch sử tới nay, chưa từng có bất kì người nào khai sáng Cửu trọng thiên.

Vào thời khắc này, bên trong Đệ Nhất Tông, một đạo thần thức bạo phát ngất trời trên Đệ Nhất Tông Thánh sơn. Từ một chỗ bên trong động phủ, đại môn động phủ ầm ầm mở ra, một thanh niên bước ra ngoài. Thanh niên này thân ảnh thon dài, gương mặt tuấn mỹ, trên người có một cỗ khí chất đặc thù. Hắn yên lặng đi ra, nhìn Đệ Cửu Tông từ xa, cặp mắt dần dần bạo phát ra một chút ánh sao.

Hắn là thiên kiêu trong Đệ Nhất Tông, đặt song song với Thánh nữ, là Đệ Nhất Tông Thánh tử, là Đệ Nhất Tông Thương Mang Thai thứ nhất. Cùng lúc đó, bên trong mỗi tông, hễ là tốp mười người liệt vị Thương Mang Thai, đều dần dần hiển lộ thân ảnh.

Chẳng những là Đệ Nhất Tông, bên trong Đệ Nhị Tông, một tiếng gầm nhẹ truyền ra, một đại hán ở trần thân trên, từ trong một chỗ hàn đầm chạy ra. Nước đầm nổ vang, tạo thành cột nước ngất trời. Hắn đạp trên cột nước, thần sắc lộ ra ngưng trọng cùng khiêu khích, nhìn về phía Đệ Cửu Tông.

- Phương Mộc...

Đệ Tam Tông, Đệ Tứ Tông, Đệ Ngũ Tông... cho đến Đệ Bát Tông, giờ

khắc này đã bị hành động của Mạnh Hạo kích thích. Những thiên kiêu bên trong các tông môn khác, phàm là tốp mười thiên kiêu ở các tông Thương Mang Thai, đều phút chốc vững vàng nhớ kỹ cái tên Phương Mộc này, càng dâng lên ý không phục, thậm chí còn có ý muốn khiêu chiến.

Bọn họ là thiên kiêu, giống như báu vật tồn tại bên trong tông môn. Tài nguyên tu hành của bọn họ là thứ người khác không cách nào tưởng tượng được. Bọn họ lúc ban đầu cũng không phải tâm cao khí ngạo, nhưng dần dần dễ dàng kéo dài khoảng cách với người cùng thế hệ, khi quay đầu lại, đã không thấy được những người chung một đường ở phía sau. Bọn họ tồn tại như một thứ để người khác ngẩng cao đầu nhìn.

Khi đó, bọn họ cô độc, bọn họ có khí phách như hùng ưng, giương cánh trên bầu trời, cúi đầu nhìn phàm điểu vô tận, vĩnh hằng nằm dưới tầng mây kia. Mà bọn họ, đã sớm rong ruổi trên tầng mây.

Loại cô độc đó, làm cho bọn họ chỉ có thể để mắt tới người nào là hùng ưng thiên kiêu giống như mình.

Nếu như đem bọn họ so sánh thành hùng ưng, như vậy lúc này, sau khi xuất hiện, bọn họ mang theo là uy áp mãnh liệt, cùng với vẻ không phục và ý muốn khiêu chiến.

Cả Thương Mang Phái, trong một thời gian ngắn đã gió thổi mây phun, các đại tông ồ lên từng đạo khí thể ngất trời.

Cùng lúc đó, Hàn Bối bay ra, đứng giữa không trung. Nàng nghe thấy tiếng chuông, cảm thụ được cả Đệ Nhất Tông thời khắc này ồ lên, thậm chí thấy được vô số người lúc này đều đã bay ra. Trong rung động này, gần như tất cả mọi người theo bản năng đều nhìn về một phương hướng.

Đó là phương hướng đại lục thứ chín, đó là phương hướng của Đệ Cửu Tông.

Hàn Bối trầm mặc. Nội tâm của nàng có thế nói là trấn định nhất trên cả Thương Mang Tinh. Nếu như cái tên này không phải Phương Mộc, nàng có lẽ còn có thể giật mình.

”Cái tên kia, bản thân hắn chính là Chí Tôn cửu nguyên, có ý tứ khi dễ tiểu hài tử sao.” Hàn Bối hừ lạnh một tiếng, bất quá nội tâm của nàng còn nghi ngờ. Nàng nhìn không ra dụng ý tạo nên phân thân của Mạnh Hạo, nhưng lại mơ hồ cảm thấy, sự tồn tại của phân thân này có lẽ rất quan trọng.

Lúc này, khi tám đại tông khác của Thương Mang Phái đều đang ồ lên, bên trong Đệ Cửu Tông, một dạng thanh âm như băng quanh quẩn khiến vô số người tâm thần chấn động, thần sắc lộ ra cuồng nhiệt, lộ ra sùng kính, lộ ra kích động.

- Phương Mộc đại sư huynh! Không biết người nào đó đầu tiên hô lên như vậy, sau đó đưa tới rất nhiều người đồng tình, tiếng hô lập tức bạo phát.

- Phương Mộc đại sư huynh!

Xưng hô đại sư huynh này, đã phân bối phận rất lâu rồi, nhưng vào giờ khắc này, cách xưng hô này là tiếng hoan hô của đệ tử cả Đệ Cửu Tông.

Nhưng Yên Nhi cố tình không làm. Nàng mở to mắt, đột nhiên cảm giác được, từ giờ khắc nay mình dường như có vô số sư thúc…

Đệ Cửu Tông Thương Mang Thai, tia sáng cửu trọng thiên tản ra kinh thiên, trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, bên trong phảng phất có thiên uy gầm thét, sấm sét phủ xuống. Mà vị Chí Tôn thất nguyên kia lại cười ha ha một tiếng, dẫn mọi người lần nữa trợ giúp Mạnh Hạo phá vỡ lôi kiếp.

- Phương Mộc, đừng khiến bổn tôn thất vọng, dùng toàn lực của ngươi

nhìn một chút, có thể hay không... cho Đệ Cửu Tông ta, mở ra một thập trọng thiên!

Lời nói của hắn vừa phát ra, tất cả mọi người Đệ Cửu Tông đều hít ngược một hơi, sau đó từng tu sĩ một, trong mắt đột nhiên bạo phát ra ánh sao mãnh liệt.

Cửu trọng thiên, là thứ trước nay chưa có, nhưng không phải là thứ vĩnh hằng không thể bị vượt qua, trừ phi... đạt tới thập trọng thiên sẽ mở ra cực hạn. Lời như vậy có thể khẳng định một chút, từ nay về sau, nhiều nhất là có người đi lên ngang hàng, nhưng nhất định không một ai... có thể vượt qua!

Vinh dự này, sẽ vĩnh hằng tồn tại vạn vạn năm sau, bao phủ tại Đệ Cửu Tông, thuộc về Đệ Cửu Tông!

- Thập trọng thiên... Phương Mộc đại sư huynh, mở ra thập trọng thiên đi!

- Đại sư huynh, thập trọng thiên! Khi mọi người la lên, Yên Nhi ở trong đám người, cũng lớn tiếng hô lên.

- Sư tôn, mở ra thập trọng thiên...

Mặc dù là những thiên kiêu Đệ Cửu Tông kia, trong lúc này đã mất đi danh vị thiên kiêu chín tông nhưng đáy lòng cũng đã tiếp nhận Mạnh Hạo. Họ giấu đi phức tạp, thầm thở dài một tiếng, cuối cùng trong mắt lộ ra vẻ mong đợi.

Nếu ngươi công bằng, như vậy thì không cần khi dễ những hùng ưng chúng ta, ngươi hãy đi khi dễ cả bầu trời ác điểu đi... Tất cả chín tông thiên kiêu, thời khắc này bộc lộ ý tưởng nội tâm chân thật nhất.

Lúc này, ở Thương Mang Thai tầng thứ chín, Mạnh Hạo không nghĩ

muốn đi khi dễ bọn tự nhận mình là hùng ưng kia, bất quá đối với Thương Mang Thai này, hắn đã có hứng thú rất lớn. Thời khắc này hắn phất tay, sau khi cả tầng thứ chín tan thành từng mảnh nhỏ, xuất hiện nấc thang đi thông đến tầng thứ mười.

Mạnh Hạo không chần chờ, cất bước đi đến tầng thứ mười. Đây là đỉnh phong nhất của tháp Thương Mang Thai.

Gần như khi hắn bước chân vào tầng thứ mười này, Mạnh Hạo thần sắc có chút cổ quái. Hắn lần đầu có cảm giác, bản thân dường như là tiểu hài tử bị khi dễ.

Bởi vì khảo nghiệm tầng thứ mười này, chỉ là một vách tường.

Trên mặt vách tưởng này tồn tại thuật pháp kinh người dao động, mà ở một bên vách tường, hiện lên mười tên, theo thứ tự từ thiên kiêu đệ nhất đến thiên kiêu thứ mười của Thương Mang Thai.

Phía sau những tên này, đều có một con số, xếp hạng thứ nhất, là con số 70 ngàn, từ đó về sau không đều, càng ngày càng ít, cho đến vị trí xếp thứ mười, con số là hơn 40 ngàn.

Mạnh Hạo liếc mắt liền nhìn ra, tầng thứ mười này cùng tầng thứ chín, là hỗ trợ lẫn nhau. Đệ tử Thương Mang Phái tại tầng thứ chín sáng tạo ra thần thông của mình, sau đó bên trong tầng thứ mười, Thương Mang Thai sẽ cân nhắc thần thông mạnh yếu và cho ra một con số, con số càng cao thì xếp hạng càng cao.

Nhưng... tấm bia đá tầng thứ chín kia, đã vỡ... Thông đồ của nó tuy rằng không phải để chứng thực thần thông mạnh hay yếu, mà là trợ giúp đệ tử đem thần thông thôi diễn tiến hóa, làm nó trở nên hoàn thiện. Nhưng dù sao đó cũng đã... vỡ rồi.

Chỉ sợ Thương Mang Phái khi sáng lập ra Thương Mang Thai, cũng

không có nghĩ qua, sẽ có người sáng tạo ra thần thông khiến cho tấm bia đá tầng thứ chín nổ tung. Kể từ đó, tầng thứ mười này liền trở thành thứ có vẻ vô bổ.

”Xem thử một chút, nói không chừng vách tường chuyên môn dùng để khảo nghiệm thần thông mạnh yếu này sẽ không nổ tung.” Mạnh Hạo chần chờ một chút, an ủi mình, trong đôi mắt ánh sao nhoáng lên một cái, chậm rãi nâng tay lên, trong cơ thể lóng lánh chín ấn ký Phong Thiên, hắn bấm quyết, chỉ tay rơi vào trên vách tưởng này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1815: Kiếp Này Khoa Trương

Ấn ký đệ nhất đạo Phong Thiên trong phút chốc ngưng tụ tại tay Mạnh Hạo, chỉ có điều là hình dáng hư ảo, không phải chân chính ngưng tụ.

Thậm chí có thể nói, ấn ký này bao hàm thần niệm của Mạnh Hạo. Sau khi Mạnh Hạo đi đến Thương Mang Thai, không thể ngưng tụ chân chính, chỉ có thể thi triển từ trong thần niệm.

Trong nháy mắt, ấn ký này nhoáng lên một cái, xuất hiện ở trên mặt vách tường kia.

Mới vừa xuất hiện, vách tường này liền "ầm" một tiếng, truyền ra âm thanh chấn động, nhưng liền từ từ bình tĩnh lại.

Tại một bên của vách tường, lúc này cái tên Phương Mộc nháy mắt đã xuất hiện, trực tiếp chen lấn tới vị trí thứ nhất, xuất hiện ở bên trên. Mà phía sau tên của hắn, xuất hiện một con số, rõ ràng là hơn 30 triệu...

Mấy chữ này gấp vị trí thứ nhất lúc nãy mấy trăm lần, long trời lở đất, kinh khủng đến cực hạn!

Thứ hạng cùng con số là bao nhiêu, Mạnh Hạo không thèm để ý. Mặt tường vững vàng này dường như còn có thể thừa nhận một màn này, khiến cho trong mắt Mạnh Hạo sáng ngời, nâng tay lên bấm quyết. Khi hắn bấm quyết đặt tại vách tường một lần nữa, đạo ấn ký thứ hai của hắn trong khoảng khắc đã bay ra, cả vách tường ầm ầm chấn động. Theo đạo ấn ký thứ hai thông vào, bên trong vách tường hình như có dao động ngập trời quanh quẩn, lần này thời gian kéo dài hơi lâu, nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh lại.

Theo sự bình tĩnh này, con số sau cái tên Phương Mộc từ hơn 30 triệu, trong phút chốc bạo phát, khi xuất hiện... bất ngờ vượt qua 100 triệu, thậm chí đạt tới 300 triệu!

Mấy chữ này có trình độ kinh khủng, vượt qua trước rất nhiều lần, nếu nói ra ngoài sẽ khiến tất cả mọi người khiếp sợ. Thậm chí ngay cả Chí Tôn, cũng sẽ hít ngược một hơi, hoảng sợ thất thanh.

Dựa theo quy tắc của Thương Mang Thai này, 100 ngàn là lực lượng mà Đạo Cảnh mới có thể cho thấy. Mà 1 triệu là thuộc loại cấp bậc Đạo Chủ, chục triệu là Đạo Tôn, vượt qua 100 triệu là Chí Tôn thất nguyên, 1 tỉ là bát nguyên, mà Chí Tôn cửu nguyên... là 10 tỉ trở lên.

Tường này biểu lộ uy lực cuối cùng của thần thông, không có quan hệ với tu vi. Điều này chứng tỏ, lưỡng đạo ấn ký Phong Thiên dung hợp của Mạnh Hạo, có thể bạo phát ra lực lượng rung chuyển Chí Tôn thất nguyên.

Loại trình độ kinh khủng này, khiến Mạnh Hạo giờ khắc này cẩn thận nghĩ lại cũng cảm thấy kinh hãi. Hắn hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra chấp nhất. Hắn có thể xác định, Phong Thiên Cấm của mình, chính xác so với lúc trước cường hãn hơn nhiều lắm.

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, không chần chờ nữa, sau khi ấn tay tại vách tường, trong mắt đột nhiên ánh sao khẽ động, dựa theo thần niệm, hắn đem đạo ấn ký thứ ba, đạo ấn ký thứ tư, đạo ấn ký thứ năm, toàn bộ thần niệm tản ra, sáp nhập vào vách tường này.

Khi ấn ký thứ ba sáp nhập vào, vách tường này coi như vững vàng thừa nhận, nhưng con số sau cái tên Phương Mộc lại bạo tăng lần nữa, ầm một tiếng, trực tiếp đột phá 1 tỉ, 2 tỉ, đến cuối cùng đột phá 3 tỉ. Điều này chứng tỏ, tam ấn quy nhất có thể rung chuyển Chí Tôn bát nguyên.

Nhưng khi đạo ấn ký thứ tư rơi xuống, vách tường run rẩy, đột nhiên từng đạo khe nứt xuất hiện. Nhưng khi xuất hiện, dường như còn thử khép lại, mà con số sau tên Phương Mộc, lúc này trình độ nhún nhảy biến hóa, khiến người nhìn thấy mà giật mình, trực tiếp từ hơn 3 tỉ tăng lên, rầm rầm bất ngờ phá 10 tỉ, 20, đến 30 cũng không có dừng lại, cuối cùng đi thẳng đến 60 tỉ!

Đây là một lần bạo phát, dường như bốn đạo ấn ký dung hợp khiến cho uy lực của nó cũng tăng lên. Con số 60 tỉ đại biểu cho thần thông này, có thể đánh chết hơn phân nửa Chí Tôn cửu nguyên!

Mà đây chỉ là bốn đạo ấn ký quy nhất mà thôi!

Ngay sau đó... Đạo ấn ký thứ năm xuất hiện, lập tức khiến cho vách tường này có một khe nứt, trong nháy mắt lan tràn ra. Khi tiếng sấm mãnh liệt truyền ra, vách tường này không thể thừa nhận, trực tiếp tan vỡ, chia năm xẻ bảy!

“Ầm” một tiếng, sụp xuống .

Trong nháy mắt vách tường sụp xuống, Mạnh Hạo thấy được con số sau cái tên Phương Mộc này, đột phá 100 tỉ, phần sau có thể đạt được tới bao nhiêu, hắn cũng không biết. Vách tường này cũng khó mà biểu lộ, trực tiếp tan vỡ.

Mạnh Hạo sửng sốt một chút, trầm mặc thở dài, chậm rãi nâng tay lên, sau khi cúi đầu nhìn xem, hai mắt hắn chứa ánh sao mãnh liệt chớp động.

- Năm đạo Phong Thiên Cấm quy nhất, có thể chém giết bất kỳ cửu nguyên, bao gồm cả đỉnh phong! Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Trong mắt hắn có hào quang lóng lánh mãnh liệt, hắn đối với đệ cửu cấm ngưng tụ này tràn đầy mong đợi cùng chấp nhất.

Đúng lúc này, theo mặt vách tường này tan vỡ, tiếng sấm ngập trời, từ

bên trong vách tường tan vỡ kia, đột nhiên bạo phát ra ánh sáng sáng chói. Ánh sáng này ầm ầm khuếch tán, từ tầng thứ mười tháp cao Thương Mang Thai này trong phút chốc hướng về bốn phía trực tiếp tản ra, tạo thành... Đệ thập trọng thiên!

Trong lịch sử Thương Mang Phái, chưa từng xuất hiện qua cửu trọng thiên, càng không cần phải nói đến... thập trọng thiên!

Nhưng một ngày này, sau khi vừa mới trải qua sự hoảng sợ vì cửu trọng thiên, tiếng chuông quanh quẩn cả chín đại tông Thương Mang Phái vừa mới kết thúc, mọi người không đợi khôi phục từ trong rung động trở về, thậm chí chuyện này đối với tất cả mọi người mà nói, tựa hộ có thể trở thành đề tài trong giới tu chân trong một đoạn thời gian rất dài.

Nhưng ngay sau đó, lại có tiếng chuông từ Đệ Nhất Tông, Đệ Nhị Tông, Đệ Tam Tông... cho đến Đệ Cửu Tông, lần nữa truyền ra.

- Ấy? Tại sao lại có tiếng chuông ?

- Là dư âm? Ta... Ta không nghe lầm chứ.

- Này... Đây là đã xảy ra chuyện gì nữa! Giờ khắc này, tiếng chuông truyền ra, trong nháy mắt, ngoại trừ Đệ Cửu Tông, những đệ tử tám đại tông khác đều sửng sốt một chút. Lúc ngẩng đầu lên, bọn họ lần nữa nghe được, thanh âm lạnh như băng vừa mới quanh quẩn kia lại một lần nữa xuất hiện.

- Đệ Cửu Tông, Phương Mộc, thập trọng thiên!

Thanh âm này quanh quẩn, khiến tất cả mọi người, bao gồm nhóm người thiên kiêu tự nhận là hùng ưng kia, còn có Đạo Cảnh cường giả, Đạo Chủ, Đạo Tôn, toàn bộ đều sửng sốt .

Sau khi yên tĩnh ngắn ngủi tràn ngập cả Thương Mang Phái, bộc phát ra

là tiếng nổ vang long trời lở đất cùng tiếng ồ lên của mọi người, toàn bộ mọi người đều biểu lộ vẻ không thể tin cùng hoảng sợ.

- Không có khả năng! Đây tuyệt đối không có khả năng!

- Thập trọng thiên a, đó là thập trọng thiên... Cửu trọng thiên vừa qua khỏi chưa bao lâu, Phương Mộc này làm sao lại khai sáng được thập trọng thiên! Đây là... Đây là khai sáng khơi dòng, đây là tạo nên một thần thoại!

- Gian dối, nhất định là nhờ gian dối, chết tiệt, nơi này có vấn đề!

Tiếng động ồ lên, thanh âm nghị luận từ trong Thương Mang Phái tông môn không ngừng truyền ra, nổ vang khắp thế giới.

Rất nhiều người không thể tin, không muốn tin. Những thiên kiêu đó từng người một sắc mặt tái nhợt, bọn họ nhận được một đả kích quá lớn, khó có thể hình dung.

Thậm chí ngay cả Chí Tôn cũng bị kinh động, thất nguyên, bát nguyên, thần sắc đều rối rít biến hóa. Chí Tôn cửu nguyên Thương Mang Phái, cũng đều lần lượt mở to mắt.

Không thể không chú ý, cửu trọng thiên còn có thể nói là đột phá, nhưng thập trọng thiên... là cực hạn, nhất định không có người nào có thể đột phá cực hạn nữa.

Bên trong một tông môn, xuất hiện đệ tử như vậy, cho dù là Chí Tôn cửu nguyên, cũng phải để ý.

Lão nhân chưởng giáo thần niệm quét ngang một cái, nhưng rất nhanh thì chần chờ, mơ hồ có chút dự đoán, cũng mang theo cổ quái, lão thu hồi ánh mắt.

Còn có thiếu niên áo bào vàng kia cùng với Sa Cửu Đông, đều chần chờ một chút, có chút không xác định.

Chỉ có mấy người bọn họ mới có thể nhìn thấu được đầu mối, về phần những Chí Tôn cửu nguyên khác, thời khắc này đối với vị Đệ Cửu Tông gọi là Phương Mộc thiên kiêu này tràn đầy hứng thú.

Bất quá vừa mới nghĩ tới đối phương tại Đệ Cửu Tông, thuộc loại thế lực sát tinh Cửu Tôn, những Chí Tôn khác lập tức thu hồi ánh mắt, không hề có chút hứng thú nào đối với Phương Mộc nữa.

Hoặc là nói, không dám có hứng thú nhiều với hắn.

Thương Mang Phái vượt qua chấn động, cái tên Phương Mộc này đã trở thành một truyền kỳ, giờ khắc này bên trong Đệ Cửu Tông, tiếng hoan hô, thanh âm kích động liên tiếp, long trời lở đất. Yên Nhi tại đó cũng kích động hô to.

Khi cả Đệ Cửu Tông đều tràn ngập trạng thái hoan hô phấn chấn, thân ảnh của Mạnh Hạo xuất hiện trên tầng thứ mười tháp cao Thương Mang Thai, sau khi kết thúc, hắn trở thành cửu tông Thương Mang Thai đầu tiên khai sáng thập trọng thiên. Thời khắc này khi hắn đi ra, tất cả mọi người đều nhìn lại, hắn dường như đang đứng trên thập trọng thiên.

Thân ảnh như tiên, quần áo lơ lửng, tóc dài phiêu diêu, hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về bầu trời chỉ trong một chớp mắt, cả bầu trời mây đen ầm ầm cuồn cuộn, không ngừng bộc phát ra.

Cùng lúc đó, thập trọng thiên Thương Mang Thai này cũng bắt đầu lục tục tiêu tán. Trước hết tán đi chính là đệ nhất trọng thiên, sau đó, một đạo ánh sáng từ nơi ngưng tụ của đệ nhất trọng thiên chạy thẳng tới Mạnh Hạo, trong khoảnh khắc đã sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Nội tâm Mạnh Hạo khẽ động, khi đạo quang này sáp nhập vào trong cơ

thể, trong nháy mắt hắn rõ ràng cảm nhận được, ấn ký thứ nhất trong chín ấn ký tại cơ thể mình, ngưng tụ thành một tia mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

”Đây là tạo hóa Thương Mang Thai sao, sau khi kết thúc, sẽ đưa cho một lần duy nhất...”

Khi Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ, đệ nhị trọng thiên, đệ tam trọng thiên, đệ tứ trọng thiên... lục tục tiêu tán, hóa thành ánh sáng, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Từng đạo ánh sáng kia sáp nhập vào, Mạnh Hạo phấn chấn. Hắn vui mừng khi thấy được, đệ nhất đạo ấn ký của mình thời khắc này tăng tốc ngưng tụ, cho đến lúc đệ cửu trọng thiên, đệ thập trọng thiên cũng đều tán đi, trở thành ánh sáng, sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo rầm rầm chấn động.

Cuối cùng hắn hít sâu một hơi, trong mắt mang vẻ mừng như điên. Đệ nhất đạo ấn ký trong chín đạo ấn ký Phong Thiên của cơ thể hắn đã ngưng tụ được ba phần!

Nhưng không đợi Mạnh Hạo quan sát quá lâu, gần như tại lúc thập trọng thiên tiêu tán, bên trong mây đen trên bầu trời mây đen đột nhiên có từng đạo sấm sét, rầm rầm bạo phát.

Trăm đạo, ngàn đạo, vạn đạo!

Sấm sét vô biên ầm ầm rơi xuống, mang theo tuyệt sát, mang theo hủy diệt, chạy thẳng tới chỗ Mạnh Hạo. Đám người Chí Tôn thất nguyên giữa không trung cũng không tiếp tục tương trợ, Mạnh Hạo nên đi ra, hơn nữa lôi kiếp này hiển nhiên là vì Mạnh Hạo mà đến, như vậy cuối cùng vẫn cần Mạnh Hạo tự mình vượt qua.

Bọn họ lui về sau, Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt ánh sao nhoáng lên

một cái, nhìn đệ tử Đệ Cửu Tông phía dưới, thân thể hắn “ầm” một tiếng, trực tiếp bay ra từ Thương Mang Thai, chủ động... hướng về lôi kiếp!

Thân ảnh của hắn ngất trời, mang theo can đảm, mang theo lạnh lẽo, thậm chí còn có một tia khinh miệt cùng khiêu khích. Thân thể cao ngất của hắn phóng lên cao.

Một màn này bị vô số đệ tử Đệ Cửu Tông toàn bộ chính mắt thấy được, toàn bộ chiếu vào trong mắt, in dấu ấn sâu đậm vào trong linh hồn.

Lúc này, Mạnh Hạo trong mắt những thiên kiêu đó, thân ảnh này mang theo bá đạo, khiến lòng bọn họ chấn động mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1816: Còn Có Ta

Tiếng sấm, một chớp mắt tiếp theo lại nổ vang kinh thiên. Mạnh Hạo đang cùng hơn mười ngàn lôi kiếp kia đụng chạm, trong nháy mắt tay hắn nâng lên, hướng tới lôi kiếp. Tay áo vung lên, dưới cái vung này, tu vi trong cơ thể ầm ầm bạo phát. Đó không phải lực lượng Tiên Cảnh, mà là Cổ Cảnh, toàn thân của hắn có bao nhiêu vị trí đều xuất hiện điểm sáng. Những điểm sáng này rất nhiều, khiến cho Mạnh Hạo như toàn thân phát sáng.

Trong tiếng nổ vang đó, hơn 10 ngàn sấm sét ở trước mặt hắn toàn bộ nổ tung, tiếng vang ầm ầm quẩn quanh. Trường bào của Mạnh Hạo phất phới, tóc dài phiêu diêu, thân thể hắn ở không trung ngẩng đầu, hướng về mây đen trên bầu trời, bước ra một bước.

Một bước này rơi xuống, mây đen rầm rầm, lần này mấy chục ngàn sấm sét đồng thời phủ xuống, tạo thành Lôi Trì, trong nháy mắt bao phủ bốn phía Mạnh Hạo. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, hai tay bấm quyết, hướng về hai bên huy vũ, đồng loạt đánh ra một quyền.

”Ầm ầm ầm”

Tất cả sấm sét toàn bộ nổ tung, mây đen cuồn cuộn, bên trong dường như có tiếng gầm thét phẫn nộ truyền ra, vượt qua 100 ngàn sấm sét, ầm ầm phủ xuống, vô biên vô tận. Dường như bầu trời nổi giận, thậm chí sau 100 ngàn sấm sét này, lại là 100 ngàn, rồi sau đó lại tiếp tục 100 ngàn...

Dường như vô biên vô tận, nếu không diệt sát Mạnh Hạo, quyết không bỏ qua.

Trong mắt Mạnh Hạo ánh sao nhoáng lên một cái, khi hắn nâng tay lên

bấm quyết, lập tức chung quanh hắn có vô số sương mù ngưng tụ. Đây là một chút thần thông thuật pháp hắn học trong Thương Mang Phái, thời khắc này hắn mạnh mẽ nâng tay lên, lập tức những sương mù kia ngưng tụ, bất ngờ hóa thành từng đạo khói báo động bay lên không trung, cùng những lôi kiếp lại tới kia đụng chạm trong nháy mắt, ầm ầm tan vỡ.

Tiếng nổ ngập trời, nổ vang kinh địa. Lúc này, cả thế giới, cả thiên địa, dường như chỉ còn lại một bầu trời, chỉ còn lại có Mạnh Hạo!

Đó là người đấu với trời!

Giờ khắc này, tất cả mọi người bốn phía đều tâm thần chấn động. Những Đạo Cảnh kia cũng đều động dung, nội tâm suy nghĩ mạnh liệt.

100 ngàn sấm sét tan vỡ, sau khi 100 ngàn nữa rơi xuống, tiếng cười của Mạnh Hạo lại vào lúc này truyền ra. Khi hai tay của hắn bấm quyết, thân thể đi ra một bước nữa, khí thế như hồng từ trên người hắn bạo phát.

”Ta cảm ngộ chính là phong thiên niệm, ngưng tụ chính là đệ cửu cấm. Nếu lôi kiếp này cũng không qua, thì đi phong thiên thế nào được!” Tiếng cười của Mạnh Hạo cùng phát ra, thân thể đi ra một bước nữa, hai tay mạnh mẽ nâng lên hướng về bầu trời nhấn một cái.

Trên người hắn, khí tức Cổ Cảnh ầm ầm bạo phát, vô số điểm sáng xuất hiện trên người hắn, long trời lở đất, cùng với 100 ngàn lại 100 ngàn rồi tiếp tục 100 ngàn sấm sét trực tiếp đối kháng.

Tiếng động rầm rầm quanh quẩn, sấm sét tan vỡ, mà Mạnh Hạo vẫn đứng giữa không trung như cũ. Thân ảnh của hắn vào giờ khắc này, khiến tất cả mọi người đều tâm thần rung động.

Loại khí thế cùng đấu với trời đó, bộc phát ra toàn diện.

- Trở lại, để Phương mỗ nhìn một chút, lần này ngươi muốn giáng xuống

bao nhiêu lôi kiếp! Tay áo Mạnh Hạo vung lên, ngẩng đầu mắt lạnh nhìn về phía bầu trời mây đen.

Đó là... một hồ sâu sừng sững như núi cao!

”Ti...” Một loạt thanh âm hấp khí từ đại đa số mọi người phía dưới truyền ra. Lúc này Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, trong mây đen đang nổi lên, thậm chí hiển lộ ra tia chớp vô cùng, tạo thành một hình ảnh vô cùng mãnh liệt.

Hễ là người thấy được hình ảnh này, trong tiếng hấp khí, đều cảm thấy da đầu bùng nổ.

Những thiên kiêu đó trước đây đã không phục, lúc này trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt, khi ngóng nhìn Mạnh Hạo, bọn họ cảm nhận được sự khoa trương của Mạnh Hạo, cảm nhận được khí phách của hắn, cảm nhận được loại chiến đấu cùng với trời kinh tâm động phách đầy hào hùng.

- Phương Mộc!

- Phương Mộc!

- Phương Mộc! Không biết người nào đầu tiên lên tiếng rống lớn, rất nhanh, những thiên kiêu kia, còn có những nam tu sĩ Đệ Cửu Tông, dường như cảm động lây, cảm nhận được sự hào hùng của Mạnh Hạo, cảm nhận được hắn một thân tu sĩ đang điên cuồng tranh mệnh cùng trời. Ánh mắt của bọn họ đỏ lên, phát ra tiếng gào thét mãnh liệt.

Thanh âm này trở thành sóng âm, long trời lở đất, đồng thời bầu trời nổ vang, dường như có từng luồng khí thế, từ trên người các đệ tử gào thét bộc phát ra.

Một màn này khiến những cường giả Đạo Cảnh kia toàn bộ động dung,

bọn họ nhìn những đệ tử này, nhìn Mạnh Hạo, trong thần sắc của bọn họ lộ ra vẻ kích động.

Một tông môn, quan trọng nhất là... ý chí, là tinh thần. Mà giờ khắc này... bọn họ dường như thấy được dấu hiệu, thấy được đầu mối từ trên người những đệ tử này.

Mà hết thảy đều bởi vì Mạnh Hạo thành công chinh phục các đệ tử Đệ Cửu Tông, chẳng những làm cho bọn họ tự phát nên xưng hô đại sư huynh, càng làm cho từ đáy lòng bọn họ đối với Mạnh Hạo, sinh ra mãnh liệt sùng kính cùng cuồng nhiệt.

Cùng lúc đó, nữ đệ tử ở bên trong đám người , từng người khi nhìn phía Mạnh Hạo, trong mắt các nàng lộ ra tia sáng kỳ dị trước nay chưa từng có. Lúc này, thân ảnh Mạnh Hạo ngạo nghễ đấu với trời, thành công ghi ấn trong tâm thần những nữ đệ tử này, vĩnh hằng không tiêu tan.

Ánh mắt như vậy, giống như năm đó ở trong Kháo Sơn Tông, khi tất cả nữ đệ tử nhìn về phía Vương Đằng Phi, cũng giống như ở bên trong Tử Vân Tông cô gái đan sư kia nhìn về phía thiên kiêu. Mạnh Hạo cả đời này đã trở thành truyền kỳ, trở thành đạo tử thiên kiêu.

Giống nhau như đúc!

Lúc này, những cô gái đệ tử kia khi nhìn về phía Mạnh Hạo cũng như vậy. Đó là là sùng bái, đó là ngưỡng mộ, đó là một loại hấp dẫn khác phái, so những nam tu sĩ kia còn cuồng nhiệt hơn.

Trong lúc nhất thời, cả đệ tử Đệ Cửu Tông đều ở trạng thái trước nay chưa từng có. Bọn họ nhìn Mạnh Hạo đang đấu với trời, nhìn Mạnh Hạo đang chém giết lôi sấm, nhìn thân ảnh của hắn, nhìn hết thảy.

Yên Nhi trong đám người bỗng nhiên mất hứng. Nàng cảm nhận được một cỗ cảm giác nguy cơ, rất mãnh liệt vô cùng mãnh liệt... Tuy rằng vào

lúc này, tâm hồn thiếu nữ cũng đang rung động, thân ảnh Mạnh Hạo trở thành toàn bộ thế giới của nàng, thậm chí nàng còn có chút mừng thầm. Mà khi ánh mắt mọi người bốn phía bị nàng phát hiện, nha đầu kia lập tức có cảm giác vật thuộc về mình đang bị người khác nhớ nhung.

- Hừ, tiểu lão đầu các người làm sao vậy a, tại sao phải giành với ta a, đó là sư tôn của ta, là ta! Yên Nhi cắn răng nghiến lợi.

Là đệ tử Đệ Cửu Tông tâm tình trào dâng, như bị điểm đốt, trong khoảnh khắc bầu trời tầng mây nổ vang, tia chớp phủ xuống lần này, không còn là 100 ngàn, mà trực tiếp đạt tới hơn triệu.

1 triệu sấm sét đồng thời rơi xuống, một màn này nhìn thấy mà giật mình. Khó có thể hình dung, nhất là 1 triệu sấm sét cùng ngưng tụ lại một chỗ, bất ngờ hóa thành một bàn tay sấm sét to lớn.

Bàn tay này quá lớn hoàn toàn là do sấm sét hợp thành, rầm rầm lao thẳng tới Mạnh Hạo. Mạnh Hạo cảm nhận được nguy cơ, hai mắt của hắn lộ ra ánh sáng mãnh liệt. Hắn ngửa mặt lên trên hô to, dang rộng hai tay, trên người của hắn từng cái rồi từng cái điểm sáng xuất hiện!

10, 30, 50 cái rồi đến… 108 cái!

108 đại huyệt trên người hắn trong chớp mắt toàn bộ đều xuất hiện tia sáng. Nhìn kỹ, dường như bên trong mỗi một cái huyệt vị đều có một thân ảnh đang ngồi.

Nhìn kỹ lại, thân ảnh kia rõ ràng là… Tiên Hồn Đăng!

108 huyệt là 108 ngọn đèn!

Một màn này khiến tất cả mọi người hoảng sợ, rung động, giật mình đến cực hạn. Đây là phân thân của Mạnh Hạo, cũng là lần đầu tiên hiển lộ toàn bộ Hồn Đăng khiến cho tất cả mọi người đều chấn động.

Trong chớp mắt, 108 ngọn Hồn Đăng ánh lửa lóng lánh vô cùng. Cả người Mạnh Hạo trở thành quang ảnh, trong khoảnh khắc bàn tay sấm sét đánh xuống, hắn không có đơn thuần đối khác, cũng không né tránh mà chỉ là… chủ động đánh ra!

Đấu với trời!

Hắn chủ động đánh ra như một đạo ánh sáng chạy thẳng tới bàn tay sấm sét to lớn. Thiên địa nổ vang, thế giới vặn vẹo, giờ khắc này, ánh mắt mọi người xung quanh đều ngưng tụ lại. Bọn họ khẩn trương, bọn họ mong chờ, lòng của bọn họ lúc này chỉ còn có Mạnh Hạo.

Dường như thời gian trở nên chậm chạp, thân ảnh Mạnh Hạo cùng bàn tay sấm sét kia đụng chạm nhau thời gian lập tức khôi phục như cũ, rồi sau đó lại bộc phát gấp mấy lần.

Thiên địa lắc lư, thế giới run rẩy. Tiếng nổ "ầm ầm", bàn tay to lớn ẩn chứa hủy diệt vô cùng lớn muốn hoàn toàn xóa bỏ Mạnh Hạo chỉ trong một sát na này hoàn toàn tan vỡ, chia năm xẻ bay. Mà ánh sáng do Mạnh Hạo hóa thành cũng ảm đạm đi không ít, nhưng tiếng cười của hắn lại vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

- Quay lại! Mạnh Hạo tóc tai bù xù nhưng vẫn khoa trương như trước. Hắn đứng giữa không trung ngẩng đầu, nhìn về bầu trời khẽ gầm nhẹ.

Tiếng "rầm rầm" từ trong mây đen truyền ra, cả đám mây đột nhiên co rụt lại… theo đó, một luồng uy áp kinh khủng bỗng nhiên bao phủ khắp bốn phía, những đệ tử Đệ Cửu Tông tâm thần vừa hạ xuống giờ khắc này lại căng lên.

Đúng lúc này, tiếng nổ vang ngập trời. Mây đen co rút lại bất chợt bành trướng rồi nổ tung, vô số sấm sét điên cuồng rơi xuống. 100 ngàn, 1 triệu, 2 triệu, 3 triệu, 5 triệu, 8 triệu!

8 triệu sấm sét trong lúc đó đồng thời phủ xuống, thay thế cả thế giới, thay thể cả thiên địa. Sấm sét như hóa thành mưa, nhưng nếu nhìn từ ra, rõ ràng 8 triệu sấm sét kia dường như trở thành một ngón tay!

Tuy rằng chỉ mang chút hình dáng nhưng thực sự rất giống một ngón tay.

Nó hướng về phía Mạnh Hạo, rầm rầm lao đến.

Đồng tử Mạnh Hạo co rụt lại, chân thân hắn lúc này đã ngưng tụ thần thức, vừa muốn xuất thủ đột nhiên, trong đám người phía dưới vừa chứng kiến một màn đấu giữa Mạnh Hạo cùng thiên lôi, thời khắc này có một người tự nhiên cười lớn.

- Phương sư huynh, một người đấu với trời, có thể để Tôn mỗ đấu cùng với ngươi hay không…

Lời vừa nói ra, một đạo thân ảnh trong nháy mắt bay ra.

Gần như lúc người này bay ra, thanh âm lục tục lại vang vọng.

- Phương sư huynh, cho Lưu mỗ một chỗ!

- Còn có Trần Ngạo ta!

- Loại chuyện như vậy, Trương Vân ta sao có thể không tham dự!

- Còn có ta nữa!

- Phương sư huynh, Thái Vĩ ta cũng tới!

- Lôi Thiên, Trịnh Nguyên cũng xin đấu cùng Phương sư huynh!

Vô số người, vô số thanh âm, nam có nữ có, chỉ trong một sát na toàn bộ

đều bay lên!

Một ngàn người, năm ngàn người, 30 ngàn người, 200 ngàn người, 1 triệu người, 3 triệu người... cho đến hơn chục triệu đệ tử chỉ trong chớp mắt đã đồng loạt bay ra. Thanh âm nổ vang ngập trời, kinh thiên động địa.

Một màn này khiến cho những Đạo Cảnh kia hoảng sợ, những Chí Tôn cũng phải hít ngược một hơi, thậm chí 8 triệu sấm sét đang phủ xuống kia không ngờ cũng chợt ngừng ngay giữa hư không!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1817: Bảy Ấn Diệt Kiếp

Mặc dù không phải toàn bộ đệ tử Đệ Cửu Tông đều đến nhưng cũng có tận chục triệu tu sĩ vào giờ khắc này bay lên từ khắp bốn phương tám hướng. Nhân số rất nhiều khiến cả thiên địa chao đảo.

Trong lòng mỗi người bọn họ đều tràn đầy cuồng nhiệt. Họ đối với Mạnh Hạo vô cùng sùng kính. Trong số họ không ít người là Thương Mang Thai liệt vị. Mạnh Hạo với thập trọng thiên đã chinh phục những thiên kiêu kia. Mà thiên đấu hào hùng của hắn lại khơi dậy nhiệt huyết sục sôi của những người này.

Giờ khắc này, chục triệu người gào thét bay lên, thanh âm vang vọng. Thiên địa văn vẹo, thế giới chấn động. Phân thân của Mạnh Hạo lúc này tim đột nhiên đập nhanh hơn, thanh âm “thình thịch” kia khiến hắn có chút hoảng hốt.

Mà chân thân đang ẩn nấp ở một bên giờ khắc này cũng ngây ngẩn cả người, trái tim trong lúc trầm mặc cũng đột nhiên tăng tốc theo.

Tiếng “thình thịch” quanh quẩn khiến Mạnh Hạo cảm thấy xa lạ. Hắn đối với Thương Mang Tinh này trên thực tế cũng không có lòng trung thành gì. Nhưng lúc này, thanh âm đến từ mọi người ở Đệ Cửu Tông khiến Mạnh Hạo không tự chủ được. Hắn đối với những người xung quanh tự nhiên lại sinh ra một chút cảm động.

Sự cảm động này giống như hạt giống, sau khi nảy sinh trong tâm hồn Mạnh Hạo rồi tiếp tục chậm rãi lớn lên. Mây đen trên trời nổ vang, 8 triệu sấm sét hợp thành hình một ngón tay. Sau một lúc ngừng lại, nó hình như lại kịch liệt phẫn nộ hơn trước, ầm ầm lao xuống.

Nhưng lúc này đây, không phải chỉ một mình Mạnh Hạo đối kháng lại

lôi kiếp mà cả chục triệu đệ tử Đệ Cửu Tông cũng chiến đấu cùng hắn. Bọn họ vừa bay lên vừa thi triển thần thông, trong nháy mắt chục triệu người đã nghịch chuyển thiên không. Tiếng nổ vang ngập trời, thiên địa thất sắc, bầu trời vỡ nát, tầng mây cuồn cuộn. Từ xa nhìn lại thứ khiến người ta kinh hãi không phải là 8 triệu sấm sét kia mà là chục triệu người bọn họ!

”Rầm, rầm, rầm”

Một màn này như sóng tràn bờ khó có thể hình dung được. Một màn huỷ thiên diệt địa này không từ ngữ nào diễn tả nỗi. Một màn khiến người ta chấn động tâm thần!

Người đấu với trời. Trời ầm ầm gào thét. Người nổi cơn giận dữ. Tiếng nổ không ngừng vang vọng khắp nơi. Ngón tay do 8 triệu sấm sét hợp thành không ngừng sụp đổ, toàn bộ chục triệu đệ tử phun ra máu tươi. Máu tươi này hoá thành biển máu không hề rơi xuống mà cuốn lên chạy thẳng tới chỗ sấm sét.

Tiếng nổ vang kéo dài không ngừng. Trong thời gian một trăm lần hít thở, ngón tay 8 triệu sấm sét kia từ từ tan vỡ. Chục triệu đệ tử một lần nữa phun ra máu tươi. Mỗi người đều đã bị thương, lảo đảo lui về phía sau. Bọn họ từ trước đến nay chưa từng cảm nhận qua loại tinh thần này.

Đôi mắt họ sáng lóng lánh, khí tức của họ vô cùng bén nhọn. Thế giới của bọn họ chỉ trong chớp mắt dường như đã thay đổi.

Cường giả Đạo Cảnh, Đạo Chủ ở bốn phía, còn có vị Chí Tôn thất nguyên kia cũng đã tận mắt chứng kiến một màn long trời lở đất này. Những Chí Tôn thất nguyên khác cũng đều chạy đến, sau khi chính mắt nhìn thấy hết thảy mỗi người đều hít sâu một hơi. Bọn họ kiến thức rộng rãi giờ khắc này sao có thể nhìn không ra khí thế của cả Đệ Cửu Tông so với lúc trước, đã hoàn toàn bất đồng.

Khí thế sắc bén do tinh thần phấn chấn, là do chấp nhất tại thành. Nếu không người làm sao có thể đấu với trời!

Mà lôi kiếp này vẫn chưa kết thúc. Gần như ngay khoảnh khắc chục triệu đệ tử này lảo đảo lui về sau, mây đen trên trời lại cuồn cuộn lần này so với trước còn muốn khoa trương hơn. Mắt thường có thể thấy được, mây đen không ngừng co rút lại, đến cuối cùng thu nhỏ chỉ còn nghìn trượng.

Theo đó, uy áp cùng đè nén cũng rầm rầm khuếch tán, bao phủ bốn phía, dường như hoá thành từng ngọn từng ngọn núi lớn vô hình trấn áp tất cả.

Những đệ tử sau khi lảo đảo thối lui lại cắn chặt răng, muốn chạy ra lần nữa. Thân thể Mạnh Hạo đột nhiên nhảy lên một cái, hắn không nhìn về phía đám mây lôi kiếp mà nhìn vô số tu sĩ phía dưới kia. Hắn hít sâu một hơi, trong mắt lóng lánh tia sáng kỳ dị, hắn ôm quyền hướng về mọi người, cúi đầu thật sâu.

- Phương mỗ cảm tạ chư vị đạo hữu đã tương trợ. Các ngươi đã giúp ta một lần, nhưng lôi kiếp cuối cùng này hãy để Phương mỗ… Đa ta! Hắn không nói nhiều, ôm quyền cúi đầu lần nữa.

Gần như ngay khi hắn nói xong, chỉ trong nháy mắt, bầu trời nổ vang, mây đen nghìn trượng một lần nữa co rút trở thành trăm trượng, 50 trượng, mười trượng, một trượng… Đến cuối cùng lại hoá thành một đạo châm đen như mực.

Châm đen này dường như ẩn chứa trong mình cả tinh không Thương Mang, hết thảy đều vô cùng hắc ám. Cây châm trong chớp nhoáng gào thét tạo nên một thanh âm bén nhọn vô cùng, nó với tốc độ cực nhanh, khí thế bất diệt, dường như quyết không bỏ qua cho Mạnh Hạo, rầm rầm lao thẳng về phía Mạnh Hạo.

Tốc độ quả thật rất nhanh. Mạnh Hạo vừa xoay người quay đầu nhìn lại, cây châm màu đen ẩn chứa lôi kiếp kia đã xuất hiện ngay trước mi tâm

hắn.

Cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, hắn liền cảm thấy được cây châm màu đen ẩn chứa tất cả lôi kiếp kia đang tản ra một lực lượng diệt hồn, thậm chí ở đó còn tồn tại thần niệm.

Chục triệu thần niệm biến hoá không lường, một khi rơi vào trong cơ thể sẽ ngay lập tức bộc phát mọi biến hoá, hoá thành vô số sấm sét, tạo thành vô số thiên uy thần thông, từ trong ra ngoài tự đánh chết mình.

Hiển nhiên là ngoại lực sấm sét không thể rung chuyển Mạnh Hạo vì thế lực lượng lôi kiếp cuối cùng này lựa chọn cách dùng thần niệm sáp nhập vào thức hải của Mạnh Hạo, dung thuật pháp thần niệm diệt sát hắn.

Cặp mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên nhoáng lên một cái. Nếu không phải đã từng trải qua từng hình ảnh ở Thương Mang Thai thì lựa chọn duy nhất của Mạnh Hạo lúc này chính là lấy chân thân xuất thủ, diệt sát lôi kiếp này.

Nhưng trước mắt, trong cơ thể Mạnh Hạo ẩn chứa chín đạo ấn ký Phong Thiên, những ấn ký này hấn không thể thi triển ra ngoài mà chỉ có thể nổi lên trong thần niệm mà thôi. Cây châm lôi kiếp này cố tình muốn sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, biến hoá thần niệm mà đánh chết hắn.

Điều này đối với Mạnh Hạo mà nói, đối với chín đạo Phong Thiên Cấm của hắn mà nói, chính là… đối phương căn bản là… muốn chết!

Mạnh Hạo khoé miệng khẽ cười lạnh, hắn không một chút né tránh tuỳ ý để cây châm màu đen kia “ầm” một tiếng đâm vào mi tâm của hắn. Trong nháy mắt, cây châm bị hoà tan trở thành vô số tia khói màu đen, thoáng cái đã sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, ngưng tụ tại một chỗ trong thức hải của hắn, bạo phát ra vô số sấm sét sương mù màu đen, muốn đánh chết Mạnh Hạo.

Nhưng cũng vào lúc này, thần niệm trong cơ thể Mạnh Hạo ngưng tụ lại, Phong Thiên Cấm đệ nhất đạo ấn ký "ầm ầm" nổ vang, chạy thẳng tới sấm sét sương mù đen.

Song phương đụng chạm trong nháy mắt, những sấm sét kia sương mù đen kia chợt ngừng nhưng ngay sau đó lại bạo phát mãnh liệt hơn. Nhưng lúc này, đạo ấn ký thứ hai, thứ ba, thứ tư trong nháy mắt lần lượt ngưng tụ tại thần niệm của Mạnh Hạo.

Ba đạo ấn ký dung hợp cùng đạo ấn ký thứ nhất lập tức làm rung chuyển sương mù đen khiến cho sương mù tán loạn. Vô số sấm sét chấn động mơ hồ phảng phất tiếng rống giận. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng đạo ấn ký thứ năm bỗng nhiên xuất hiện dung hợp cùng những ấn ký lúc trước tạo thành khí thế kinh thiên động địa, trực tiếp phá tan màn sương mù kia, đánh vỡ phần lớn sấm sét.

Vẫn chưa dừng lại, cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, bất luận là tầng thứ chín hay tầng thứ mười Thương Mang Thai cũng đều không thể giúp hắn ngưng tụ toàn bộ phing ấn cấm. Giờ phút này, lôi kiếp đối với Mạnh Hạo mà nói chính là mẫu thử tốt nhất.

Lôi kiếp cố tình dung nhập vào trong cơ thể hắn chẳng khác nào tự mình dâng lên cửa, Mạnh Hạo sao có thể bỏ qua. Trong tiếng nổ"ầm ầm", lập tức đạo ấn ký thứ sáu xuất hiện trong nháy mắt đã dung hợp lại hình thành một khí thế không cách nào hình dung bộc phát ngay trong cơ thể Mạnh Hạo khiến toàn bộ sấm sét vỡ tung, khiến cho lôi kiếp sương mù kia không ngừng cuồn cuộn, kịch liệt co rút.

Cuối cùng lại lần nữa hoá thành cây châm dường như muốn trốn thoát khỏi cơ thể Mạnh Hạo.

- Ngươi trốn không thoát! Mạnh Hạo hừ lạnh, đạo ấn ký thứ bảy bị thần niệm của hắn lần đầu ngưng tụ lại, cùng lần đầu cũng những ấn ký khác dung hợp lại.

Trong khoảnh khắc bảy đạo ấn ký dung hợp thế giới trong cơ thể Mạnh Hạo lập tức cuồn cuộn, nổ “ầm ầm“. Một luồng lực lượng phong ấn long trời lở đất khó có thể hình dung bộc phát ra, trong nháy mắt bao trùm khắp mọi nơi trong cơ thể Mạnh Hạo, giống như tạo thành một cái nhà giam khiến cho cây kim run rẩy muốn chạy trốn bị ngăn trở lại.

Ngay sau đó, phong ấn do bảy đạo ấn ký dung hợp lại tạo thành mạnh mẽ thu nhỏ lại ngay trong cơ thể Mạnh Hạo. Tiếng động “rầm rầm” vang vọng, phong ấn như một cái lưới lớn trong nháy mắt nghiền ép cây châm màu đen kia khiến nó không ngừng lui về sau. Cái lưới liền nhanh chóng nới rộng ra, trực tiếp bao trùm nó.

Cây châm kia run rẩy dường như vẫn còn muốn vùng vẫy nhưng vùng vẫy không được bao lâu, dưới lực lượng kinh khủng do bảy đạo cấm dung hợp thành nó dần dần vỡ vụn, cuối cùng hoá thành tro bụi.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, hai mắt từ từ mở ra, trong mắt bất ngờ có sấm sét lóng lánh. Hắn nhấc tay lên, vô số sấm sét từ trong tay hắn bộc phát ra, chạy thẳng tới bầu trời khiến cho bầu trời run rẩy, tiếng nổ vang ngập trời. Ánh mặt trời từ từ chiếu xuống, khí tức lôi kiếp đã tan thành mây khói hoàn toàn tán loạn.

Lần Cổ Cảnh kiếp này, đã vượt qua như vậy!

Ánh mặt trời chiếu xuống, trời đã là buổi chiều. Mạnh Hạo đứng giữa không trung, ánh mặt trời rơi trên thân thể hắn khiến hắn dường như được phủ thêm một tầng sắc giáp màu da cam. Thân ảnh của hắn khiến tất cả mọi người chú ý, hình ảnh này các đệ tử kia cả đời cũng không thể nào quên.

- Phương Mộc đại sư huynh!

- Phương Mộc đại sư huynh!

- Phương Mộc đại sư huynh!

Từng tiếng gọi lần lượt truyền đến, vô số người rối rít ôm quyền. Dần dần, thanh âm này trở thành sóng âm, nổ vang khắp bốn phương tám hướng. Ngoại trừ các Đạo Cảnh ngoài kia, tất cả các đệ tử đều cúi đầu.

Cuồng nhiệt của bọn họ, sùng kính của bọn họ hoàn toàn bộc lộ từ nội tâm.

Yên Nhi đứng trong đám người thời khắc này tâm hồn thiếu nữ rung động. Dường như lần đầu tiên nàng phát hiện, sư tôn giờ khắc này trong bóng chiều tà vô cùng mỹ lệ phi phàm.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung nhìn đám người cuồng nhiệt phía dưới cũng nhìn thấy Yên Nhi. Hắn lại ngẩng đầu, nhìn bầu trời sâu trong mắt loé lên ánh sao.

Phân thân này của hắn thời khắc này xem như đã trưởng thành. Việc trước mắt hắn cần làm, chính là để khối phân thân này bước chân vào Đạo Cảnh. Chỉ khi trở thành Đạo Cảnh, hắn có thể mượn lực lượng bạo phát tu vi ngưng tụ hoàn toàn ấn ký Phong Thiên Cấm thứ nhất.

Mà cũng phân thần này của Mạnh Hạo giờ đây thanh danh hiển hách khiến cho vô số người Thương Mang Phái tâm thần chấn động. Chân thân cuả Mạnh Hạo cũng cảm nhận được thần niệm của lão nhân chưởng giáo truyền đến, mang theo kích động.

- Cửu Tôn, hết thảy đều đã chuẩn bị đầy đủ. Lần này, chúng ta có thể ở tại Minh Cung lâu dài!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1818: Vì Gương Đồng Mà Đến

Chân thân Mạnh Hạo nghe được câu này chậm rãi ngẩng đầu, tróng mắt đồng thời loé lên ánh sáng lại có chút mong đợi. Hắn đứng dậy.

Lần này đi vào Minh Cung, Mạnh Hạo so với lần đầu tiên còn mong muốn mãnh liệt hơn rất nhiều. Bởi vì lần này, mục tiêu của hắn không phải là tế đàn Siêu Thoát mà là nơi đó có mảnh vỡ gương đồng.

”Trên đại lục thứ ba…” Mạnh Hạo hít sâu một hơi, vung tay áo, thân thể biến mất khỏi hư không Đệ Cửu Chí Tôn Thành.

Lúc hắn xuất hiện chính là trên nửa tinh không, bên cạnh trận pháp dẫn vào Minh Cung.

Gần như lúc hắn đến, hư vô bốn phía vặn vẹo, từng đạo thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện. Đó là tám vị Chí Tôn, thiếu niên áo bào vàng Kim Vân Sơn, còn có Sa Cửu Đông.

Mọi người đều không hẹn mà cùng đến, đều không để cho bát nguyên dưới trướng đi theo. Lúc trước vì mở lộ tuyến mà để cho Chí Tôn bát nguyên đi trước, nhưng lúc này lộ tuyến đã quá rõ ràng, thậm chí họ đã có mấy chục năm nên ai nấy đều nắm chắc trong lòng, lựa chọn một mình đi trước.

Mấy người này mấy chục năm qua rất ít gặp nhau. Năm đó sau khi trở về phần lớn đều bắt đầu bế quan. Thời khắc này họ quan sát lẫn nhau, ai nấy cũng đều nhìn thấu tu vi của nhau, ít nhiều đều có tinh tiến một chút.

Bất quá đối với Mạnh Hạo, ai nấy đều giữ vững tôn trọng. Nhất là lần

thứ hai đi vào Minh Cung này, Mạnh Hạo lại càng thêm quan trọng, mỗi một Chí Tôn cửu nguyên ai cũng không dám trêu chọc vào hắn.

Thiếu niên áo bào vàng lúc này tuyệt nhiên không đứng phía trước Mạnh Hạo. Thời khắc này, hắn đứng cùng Sa Cửu Đông ở một bên Mạnh Hạo.

- Chưởng giáo, lúc trước ngươi có nói, có thể ở lại lâu dài ở Minh Cung. Rốt cuộc là chuyện gì? Thượng Quan Hoàng mắt thấy mọi người đã đầy đủ lập tức lên tiếng hỏi.

- Không sai, xin chưởng giáo chỉ rõ!

- Lâu dài là có ý gì? Chẳng lẽ đã có biện pháp giải quyết tràng tận thế biến hoá bên trong Minh Cung sao?

Mọi người rối rít lên tiếng. Ngay cả Sa Cửu Đông cùng thiếu niên áo bào vàng cũng nhìn lão nhân chưởng giáo.

Mạnh Hạo đối với chuyện này không có hứng thú. Tế đàn Siêu Thoát đối với người khác có lẽ có chỗ dùng được nhưng đối với hắn mà nói quả thật không có chỗ nào dùng, chuẩn xác mà nói chính là không có chỗ hữu dụng.

Chỉ khi đệ cửu cấm hoàn toàn ngưng tụ tại phân thân của hắn, chân thân cùng phân thân đồng thời dung hợp, hắn mới có thể mượn khí tức của tế đàn Siêu Thoát để dung hợp hoàn mỹ hơn, khiến cho chín cấm quy nhất hoá thành lực lượng thổi tắt cây đèn đồng thau.

Mà lúc này, hắn không quan tâm đến Minh Cung, hắn chỉ để ý đến… mảnh vỡ của gương đồng.

- Chư vị an tâm một chút, chớ có nóng vội. Có một vị đạo hữu vẫn chưa tới, sau khi nàng đến, lão phu sẽ tận tình giải đáp. Lão nhân chưởng giáo cười ha ha một tiếng, trong mắt lão lộ ta thần thái mãnh liệt. Chuẩn bị

mấy chục năm qua, giờ đây lão hoàn toàn nắm chắc có thể ở tại Minh Cung lâu dài.

- Còn có một vị?

Cặp mắt thiếu niên áo bào vàng nhoáng lên một cái, những người khác dường như đang suy nghĩ, hiển nhiên ai nấy đều hiểu vị chưởng giáo nói là người nào.

Cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, nhìn về phía xa xa.

Một đạo ánh sáng màu trắng trong khoảnh khắc lao đến. Ánh sáng này cũng không sáng rõ, có thể thấy được là do sương mù hợp thành chớp mắt đã tới gần. Sương mù tản ra, ngưng tụ thành một đạo thân ảnh.

Đó là một nữ nhân một thân áo bào trắng. Đôi mi tướng mạo đều vô cùng thanh tú, thật giống như tiên tử, duy chỉ có trong mắt tràn ngập sương mù khiến người ta không nhìn rõ con ngươi của nàng, khiến người ta cảm thấy trước mắt như bị sương mù che đậy, ẩn ẩn hiện hiện.

- Bạch đạo hữu. Vừa nhìn thấy nàng, mọi người xung quanh đã rối rít mỉm cười, ôm quyền nhìn lại. Thậm chí đến thiếu niên áo bào vàng cùng Sa Cửu Đông cũng rất khách khí.

Trước khi Mạnh Hạo đến Thương Mang Tinh, nàng chính là người thần bí nhất trong bốn vị cửu nguyên đỉnh phong ở đây. Thậm chí mấy chục năm trước khi mọi người vào Minh Cung, nàng cũng không hề đến. Nàng chính là… Bạch Vụ Trần.

Vì nàng phiêu diêu như tiên, cho nên mọi người trên Thương Mang Tinh đều gọi nàng là Bạch Vụ Trần Tiên.

Mạnh Hạo liếc nhìn nàng một cái, nữ nhân kia cũng quay đầu lại nhìn. Ánh mắt hai người chạm nhau, sương mù trong mắt nàng đột nhiên

mãnh liệt. Mạnh Hạo chỉ mỉm cười, không có lên tiếng.

Nữ tử cũng gật gật đầu, thu hồi ánh mắt.

- Bạch đạo hữu cùng tham ngộ hành trình vào Minh Cung lần này, lão phu lại nắm chắc thêm mấy phần.” Lão nhân chưởng giáo cười ha ha một tiếng, ánh mắt quét qua mọi người. Lão chậm rãi nói qua mấy năm này đã chuẩn bị tránh hạo kiếp trong Minh Cung như thế nào.

- Những năm này, để xem xét bên trong Minh Cung lão phu đã đọc biết bao sách cổ. Lúc này có thể xác định được mỗi một lần hạo kiếp đến sẽ không kéo dài quá lâu, nhiều nhất là mười ngay sau đó liền tiêu tán.

- Mà việc chúng ta phải làm, tức là phải làm sao để chịu được mười ngày này tại Minh Cung.

- Nếu không sẽ cùng Minh Cung đồng hoá tại một chỗ, có nghĩa là chân chính tử vong. Vậy nên trọng điểm chính là, chúng ta phải ở trong một trạng thái tuy thật lại không phải thật, như ảo nhưng không phải ảo.

- Chỗ thiếu sót này Bạch đạo hữu có thể giúp chúng ta. Lão phu cũng đã chuẩn bị những thứ khác. Lời lão nhân vừa nói ra, những người khác đều im lặng, chìm vào suy tư.

Cuối cùng, lão nhân chưởng giáo không đợi người khác hỏi tới liền vung tay áo một cái, lập tức trong tay lão xuất hiện một cái mai rùa lớn bằng bàn tay. Mai rùa này tràn ra hào quang rực rỡ giống như chí bảo, cũng tản ra một luồng uy áp, tuy nằm trong tay lão nhân chưởng giáo nhưng dường như lại muốn ngăn cách với thế giới này. Mắt thường có thể nhìn thấy được nhưng thần thức không thể cảm thụ được.

- Vật này chính là do lão phu hao tốn mấy chục năm qua để chuẩn bị.

Cơ hồ ngay lúc lão nhân chưởng giáo lấy mai rùa ra, phần lớn mọi người

ở đó đều biến sắc.

- Vật này...

- Chưởng giáo, xin hãy nghĩ lại. Vật này sao có thể khinh động đến!

- Vật này là chí bảo trấn phái của Thương Mang Phái ta, độc nhất vô nhị, ngày thường dùng để trấn áp khí vận. Mấy chục năm này, lão phu hao phí tâm huyết ngăn cách khí vận chắc chắn trong 30 năm sẽ vô ngại nên mới dám lấy vật này ra. Lão nhân chưởng giáo đợi mọi người nói xong mới khàn khàn lên tiếng.

- Vật này phối hợp với thuật pháp của Bạch đạo hữu thì có thể nắm chắc tám phần vượt qua hạo kiếp. Mặt khác còn nhờ Bạch đạo hữu nhắc nhở. Bạch đạo hữu đối với Minh Cung cũng đã nghiên cứu rất kỹ không thua gì lão phu, nàng trong một quyển sách cổ đã tìm được đầu mối, trên tầng đại lục thứ ba có một nơi, nơi đó rõ ràng so với nhưng nơi khác vẫn chưa bị huỷ diệt nhiều lắm.

- Chuyện này lúc trước lão phu cũng có để ý qua. Từ xa nhìn đến, nơi nào có lực lượng cản trở diệt thế chúng ta liền đến nơi đó. Có Bạch đạo hữu cùng chí bảo của Thương Mang Phái, lần vượt hạo kiếp này lão phu nắm chắc mười phần thành công! Thanh âm lão nhân chưởng giáo truyền ra. Mọi người đều lâm vào trầm tư. Cặp mắt Mạnh Hạo loé lên một cái không ai nhìn thấy.

Một lát sau, sau khi mọi người lại thương nghị một vài chi tiết, xác định là không có trở ngại, cũng lên kế hoạch tìm đường lui nếu không thất bại, lúc này mọi người mới mở truyền tống trận pháp ra.

Mạnh Hạo đứng trong trận pháp khẽ suy tư lời nói của lão nhân chưởng giáo. Hắn mơ hồ cảm giác được nơi mà chưởng giáo nói có đến tám chín phần liên quan đến mảnh vỡ gương đồng.

Trận pháp phát ra tia sáng lóng lánh. Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt quét qua một cái. Thiếu niên áo bào vàng cách đó không xa cũng nhìn về phía Mạnh Hạo. Hai người hai ánh mắt nhìn nhau.

Thân thể thiếu niên áo bào vàng lập tức run rung, nội tâm hắn cảm giác có chút không ổn. Nghĩ tới mâu thuẫn giữa mình cùng Mạnh Hạo lại nghĩ tới ý muốn sắp đến Minh Cung, hắn cắn chặt răng, trận pháp này vẫn chưa hoàn toàn mở ra thân thể hắn nhoáng lên một cái, đi tới trước người Mạnh Hạo.

Những người khác ở xung quanh cũng vô cùng kinh ngạc nhìn lại. Lão nhân chưởng giáo cùng Sa Cửu Đông nội tâm lộp bộp một tiếng. Ánh mắt Mạnh Hạo trong nháy mắt đã lạnh như băng.

Đúng lúc này, thiếu niên áo bào vàng đột nhiên nâng tay đánh một trảo vào hư không, lập tức trong tay hắn xuất hiện một cái vòng tay, hắn sắc mặt không một chút thay đổi trực tiếp ném cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo sửng sốt sau khi nhận lấy liền nhìn thoáng qua, thần sắc lập tức trở nên cổ quái. Bên trong vòng tay này chứa đầy linh thạch cùng đan dược, còn có những pháp bảo không tầm thường.

Mạnh Hạo tuy rằng đã trải qua Sơn Hải kiếp cũng đã trải qua biết bao chuyện, tính cách của hắn cũng dần biến đổi nhưng những thứ khắc sâu trong thâm tâm vẫn không thể hoàn toàn loại bỏ. Thời khắc này, hắn theo bản năng cặp mắt sáng ngoài, trên mặt lộ ra nụ cười.

Sau khi thấy được Mạnh Hạo cười, thiếu niên áo bào vàng nội tâm cũng nhẹ nhàng thở ra, cũng không để ý đến những người xung quanh đối với hành động của hắn nghĩ cái gì. Lúc này, ánh mắt hắn lộ ra vẻ cổ quái.

Hắn nhớ lúc trước Mạnh Hạo và mình không vừa mắt. Hai người sau khi xuất thủ, cuối cùng hắn lại tự mình uỷ khuất mà rống lớn một câu muốn bồi thường cho đối phương, thần tình của Mạnh Hạo lúc đó quả thật có

chút lúng túng.

”Ngươi cho dù có ẩn giấu tốt thế nào đi nữa dưới Hỏa Nhãn của ta cũng để lộ bản chất tham tiền của ngươi. Hừ. Lần này ta cho ngươi một vòng tay trữ vật, nghĩ đến ngươi lúc trước xem ta không vừa mắt, giờ có vòng tay này xem như không quá đáng, nếu như ngươi quá phận… lần này ta chuẩn bị năm vòng tay trữ vật, cũng không tin không đối phó được ngươi!” Thiếu niên áo bào vàng hừ lạnh trong lòng, nâng cằm lên bộ dáng rất ngạo nghễ.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, hắn đối với ánh mắt của những người xung quanh cũng có chút cảm khái. Dường như đã rất lâu rất lâu rồi hắn không bị người khác quan sát kỹ đến vậy.

Lão nhân chưởng giáo sửng sốt một chút, cùng Sa Cửu Đông hai người nhìn nhau một cái rốt cục cũng không lên tiếng. Bạch Vụ Trần Tiên kia dường như cũng rất kinh ngạc hết nhìn thiếu niên áo bào vàng lại nhìn sang Mạnh Hạo.

Về phần những cửu nguyên khác thời khắc này suy nghĩ gì cũng giấu trong lòng, không tiện mở miệng.

Không lâu sau, chỗ trận pháp sáng nhoáng lên một cái, tia sáng xông thẳng lên trời, trong tiếng nổ “ầm ầm” nháy mắt mọi người đã biến mất vô hình vô ảnh. Lúc xuất hiện đã là ở trong tinh không vòng ngoài Minh Cung.

Từ xa nhìn lại, Minh Cung vẫn như trước một dạng phế tích vô biên. Xa xa là tầng đại lục có vẻ hoang vắng, tang thương, lại yên tĩnh không một tiếng động.

Mà Mạnh Hạo trong khoảnh khắc bước chân vào phạm vi Minh Cung, hắn một lần nữa cảm nhận được băng hàn khắp bốn phía cùng với cây đèn đồng thau lóng lánh trong cơ thể mình. Loại cảm giác đó có lẽ là

hiệu lệnh của quỷ hồn.

“Ở chỗ này ta chính là Đại Đế… Ta đến đây chính là vì gương đồng.” Mạnh Hạo nhắm mắt lại dường như nghe thấy tiếng chấn động cùng hoan hô đến từ vô số quỷ hồn trong Minh Cung này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1819: Xung Đột

Bên trong Minh Cung, gần như ngay khi mọi người tiến vào, ngoại trừ Bạch Vụ Trần Tiên ra thì tất cả mọi người đều nhìn về phía Mạnh Hạo.

Lão nhân chưởng giáo hướng về phía Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu.

Mạnh Hạo gật gật đầu, ánh mắt lóe lên một cái, hành trình đi Minh Cung lần này, mục tiêu của hắn rất rõ ràng, chính là hắn phải tiến vào đại lục thứ ba tìm được mảnh vỡ gương đồng. Về phần những người khác lựa chọn như thế nào hắn không quan tâm, hắn sẽ lập tức rời khỏi nơi này.

Nếu như có thể giải quyết trong vòng một tháng là tốt nhất, hắn cũng không cần cùng mọi người ở lại chịu đựng hạo kiếp. Lúc này con mắt thứ ba nơi mi tâm hắn chợt mở ra, toàn bộ phế tích trong mắt hắn lập tức biến hóa.

Mạnh Hạo không chần chờ chút nào nhoáng lên một cái, trong nháy mắt đã bay về phía trước, những người khác lập tức bay theo phía sau. Trên đường, mọi người cảm nhận được khí tức băng hàn ở xung quanh càng ngày càng nhiều, liền biết chắc rằng xung quanh mình đang có vô số quỷ hồn. Tuy nhiên, thấy được Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh, bọn họ cũng cảm thấy yên tâm.

Duy chỉ có Bạch Vụ Trần Tiên nhìn thấy hết thảy điều này, ánh mắt liền lộ ra tia sáng kỳ lạ, cuối cùng lại nhìn về phía Mạnh Hạo, suy tư gì đó.

Thời gian dần trôi qua, mọi người mất hết hai ngày mới đi hết Minh vòng ngoài Cung, lần này chỉ dùng một canh giờ, bọn họ đã đi tới cây cầu tiếp nối với tầng đại lục thứ nhất.

Quen đường dễ đi, lần này tốc độ của mọi người qua cầu tăng nhanh

không ít, chỉ một canh giờ sau, dưới sự hộ trợ lẫn nhau, đoàn người đã xuất hiện ở tầng đại lục thứ nhất.

Lần nữa bước vào nơi này, không ít người đều thầm phấn chấn. Mạnh Hạo cũng không dừng lại, mà nhoáng lên một cái, tiếp tục đi về phía trước. Mục tiêu chính là chỗ tiếp giáp giữa tầng đại lục thứ nhất và tầng đại lục thứ hai.

- Cửu Tôn đạo hữu, chờ một chút, thời gian của chúng ta lần này đủ lâu, không cần phải gấp gáp tiến vào tầng đại lục thứ hai, trước tiên cứ chờ Bạch đạo hữu cảm ngộ trên tế đàn tầng này cũng không muộn. Lão nhân chưởng giáo tỏ ra chần chờ, dường như biết được Mạnh Hạo đang cấp bách, lập tức lên tiếng.

Mạnh Hạo khẽ cau mày, sau đó gật gật đầu. Mọi người lập tức thay đổi phương hướng, bay thẳng tới trung tâm. Hết nửa ngày, rốt cục mọi người cũng bay tới nơi. Trong khi Bạch Vụ Trần tiến vào Tế đàn Siêu Thoát, Mạnh Hạo liền ngóng nhìn về tầng đại lục thứ hai ở xa xa, sau đó nhìn tới tầng thứ ba, ánh mắt càng ngày càng phát sáng.

Bạch Vụ Trần Tiên cảm ngộ hết bảy ngày vẫn chưa kết thúc, không khỏi khiến Mạnh Hạo chú ý, nhưng hắn cũng chỉ nhìn thoáng qua rồi lập tức thu hồi ánh mắt. Cho đến ngày thứ tám đi qua, ngày thứ chín phủ xuống, thân thể Bạch Vụ Trần lúc này liền run lên, chậm rãi đứng dậy. Trong mắt của nàng lóe lên tia sáng kỳ dị, làm như vô tình liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, sau đó lập tức thu hồi.

Thấy Bạch Vụ Trần đã cảm ngộ xong, chưởng giáo cũng tỏ ra vội vàng, lập tức gọi mọi người xuất phát. Lại mất nửa ngày nữa, rốt cục bọn họ cũng tới biên giới của tầng đại lục thứ nhất, giáp với tầng thứ hai.

Nơi này không có cầu, chỉ có từng bậc thang dài tít tắp lơ lửng trên không, xếp thành một con đường đi thông qua tầng đại lục thứ hai.

Phía dưới bậc thang đen như mực, mơ hồ có tiếng gào thét vọng lại.

Cầu thang này còn nguy hiểm hơn so với cây cầu trước, chúng ta phải... Lão nhân chưởng giáo ngưng trọng nhìn cầu thang nói. Đột nhiên , con mắt thứ ba tại mi tâm Mạnh Hạo chợt mở ra.

Vì phải đợi Bạch Vụ Trần, Mạnh Hạo đã tốn mất một khoảng thời gian vô ích, lúc này thời gian dành cho hắn còn lại không nhiều lắm, hắn không muốn chịu trận với những người khác ở nơi này nữa. Lúc này, khi con mắt thứ ba vừa mở ra, hai cánh tay hắn liền giang ra, truyền thần niệm ra khắp bốn phương tám hướng.

Ngay lập tức, vô số quỷ hồn tại tầng đại lục thứ nhất liền phát ra tiếng gào thét vang trời mà người ngoài không thể nghe được. Sau đó, quỷ hồn ở khắp nơi đều bay lên không, rồi như vạn mã đằng bôn, dùng thời gian nhanh nhất dồn dập phóng về phía Mạnh Hạo

Rất nhanh sau đó, không khí xung quanh mọi người lập tức lạnh như băng, rồi theo tiếng rắc rắc vang vọng, mặt đất liền bị đóng băng lại. Vô tận quỷ hồn tập trung lại bay quanh Mạnh Hạo, tạo thành ột cỗ lốc xoáy không ngừng chuyển động. Sắc mặt mọi người đều thay đổi, thiếu niên áo bào vàng run lên một cái, lập tức lấy ra một cái vòng tay trữ vật.

Bạch Vụ Trần Tiên nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt lần nữa sáng lên lấp lánh.

- Các vị đạo hữu, đi theo ta! Vừa dứt lời, tay phải Mạnh Hạo liền nâng lên chỉ về phía trước, truyền ra chỉ thị bằng thần niệm. Lập tức quỷ hồn xung quanh phát ra tiếng gào thét mãnh liệt, rồi bất ngờ cuốn lấy Mạnh Hạo và những người khác ầm ầm lao thẳng tới cầu thang.

Nếu như có người thấy được những quỷ hồn kia, thì lúc này có thể thấy được vô cùng vô tận quỷ hồn đang bất ngờ hợp thành một biển hồn phách, gầm thét cuốn đám người Mạnh Hạo lên cao, tràn qua bậc thang,

hướng về phía tầng đại lục hai giữa hư vô. Nò dùng một phương thức vô cùng bá đạo mạnh mẽ vượt qua, hết thảy nguy hiểm đều không thể tiến lại gần.

Trực tiếp đưa đám người Mạnh Hạo đến tầng thứ đại lục hai.

Ngay khi đám người Mạnh Hạo tiến vào tầng đại lục thứ hai, không đợi đám người chưởng giáo tỏ ra vui mừng, Mạnh Hạo lại tiếp tục bay lên không, con mắt thứ ba sáng lên lấp lánh, phát ra thần niệm triệu hoán quỷ hồn trên khắp tầng đại lục thứ hai.

Cây đèn đồng thau trong cơ thể hắn phát sáng mãnh liệt, vô số vô số quỷ hồn trên khắp tầng đại lục thứ hai lập tức ngẩng đầu, cảm nhận được Mạnh Hạo triệu hoán, thân thể đều run lên.

- Đại Đế triệu hoán...

- Là Đại Đế đang kêu gọi chúng ta...

- Đó chính là khí tức Đại Đế... Vô âm thanh người ngoài nghe không được truyền ra như trời long đất lở, vang vọng khắp bốn phương tám hướng. Trong nháy mắt bay ra vô số quỷ hồn gào thét phóng thẳng về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không hề ngừng lại, dưới làn sóng quỷ hồn của vòng ngoài và tầng đại lục thứ nhất nâng đỡ, nhanh chóng lao đi. Giọng nói của hắn truyền ra, vọng lại đoàn người đang ở phía sau.

- Các vị đạo hữu, Tế đàn Siêu Thoát ở chỗ này bổn tôn không tham gia, ta muốn đi tới tầng đại lục thứ ba xử lý việc riêng. Sau khi các ngươi cảm ngộ kết thúc, ta sẽ trở về đón mọi người đi tầng đại lục thứ ba. Dứt lời, Mạnh Hạo liền tăng tốc phóng đi. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên ánh mắt vị Bạch Vụ Trần Tiên kia lóe lên một cái, thân thể trở nên mơ hồ rồi biến mất, bất ngờ xuất hiện ngay trước người Mạnh Hạo, tay phải nâng

lên, cách không nhấn một cái về phía Mạnh Hạo. Lập tức một màn sương mù ầm ầm xuất hiện rồi nhanh chóng tản ra, ngăn cản bước chân của Mạnh Hạo.

- Cửu Tôn đạo hữu, tầng đại lục thứ ba cực kỳ quan trọng, không cần biết ngươi có việc riêng gì cần xử lý, tốt nhất là không nên đi qua đó một mình, ở lại nơi này chờ chúng ta cảm ngộ trên tế đàn xong rồi cùng đi cho thỏa đáng.

Mạnh Hạo chợt ngừng bước, nhíu mày lạnh lùng nhìn Bạch Vụ Trần Tiên trước mắt. Trước đó hắn chưa từng tiếp xúc với Bạch Vụ Trần Tiên, càng không có thù hận gì, nhưng hiện tại rõ ràng đối phương lại có địch ý với mình.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên, nghĩ tới hành động của thiếu niên áo bào vàng lúc trước, rồi tỏ ra không kiên nhẫn nói.

- Không cần biết ngươi đã cảm nhận được thứ gì, nhưng ngươi nên nhớ rằng, tính cách của bổn tôn chính là “ngươi không chọc ta, ta không chọc ngươi”, mong ngươi chớ có hành động sai lầm! Mạnh Hạo lạnh lùng lên tiếng.

Hắn vùa dứt lời, những người khác còn chưa có phản ứng gì, thì thiếu niên áo bào vàng đã thầm cười lạnh. Hắn rất muốn hỏi Mạnh Hạo một câu, lúc trước sau khi quay về, là ai tâm trạng không tốt đã chủ động chọc hắn chứ?

Lúc này, theo thiếu niên áo bào vàng thấy, Bạch Vụ Trần Tiên hắn là cũng giống như mình vậy, cảm nhận được ý chí vô hình từ Thương Mang lão tổ, sai khiến cho bọn giết chết Mạnh Hạo.

Lão nhân chưởng giáo nhíu mày, đang định đi hòa giải thì Mạnh Hạo đã không thể kiên nhẫn hơn, mạnh mẽ về phía trước. Bạch Vụ Trần Tiên cười lạnh, tay phải bấm quyết, tu vi trong cơ lập tức thể ầm ầm bạo phát,

tạo thành một cỗ gió lốc ngăn cản Mạnh Hạo.

- Cút ngay! Mạnh Hạo vừa cất bước vừa vung tay áo lên, lập tức nhưng quỷ hồn ở chung quanh hắn phát ra tiếng gào thét cao vút, tạo thành một biển quỷ hồn lao ra, đánh sâu vào cỗ gió lốc của Bạch Vụ Trần, truyền ra tiếng nổ ngập trời. Biển quỷ hồn đán tan gió lốc, tiếp tục ầm ầm lao đi, khiến Bạch Vụ Trần ở bên trong không thể không lui về phía sau.

- Chưởng giáo, các vị đạo hữu, tầng đại lục thứ ba chúng ta chưa từng tiến vào trải qua hạo kiếp ở đó, cực kỳ trọng yếu. Nếu như để người này đi trước một mình, nếu không đi thăm dò một chút, bổn tọa không yên lòng. Bạch Vụ Trần Tiên hờ hững lên tiếng, rồi không để ý đến phản ứng của mọi người, nhoáng lên truy kích Mạnh Hạo.

Hai mắt nàng chớp chớp, lộ ra tia sáng kỳ dị. Trên thực tế thiếu niên áo bào vàng đã đoán sai, không phải nàng cảm nhận được ý chí của Thương Mang lão tổ, mà sở dĩ nàng đồng ý tiến vào trong này, chính là vì một đồ vật ở tầng đại lục thứ ba.

Đồ vật này rất trọng yếu đối với nàng, thậm chí lúc này nàng cũng có thể cảm nhận được, bên trong túi trữ vật của mình đang liên tục truyền ra dao động liên hệ với đồ vật đó.

Trên thực tế, cho dù lần này chưởng giáo không tìm tới nàng, thì nàng cũng sẽ gia nhập tiến vào. Dù sao thông qua những người khác nói lại, nàng cũng biết được, lần hành trình đi Minh Cung trước đó không có mình tham dự, thu hoạch của mọi người cũng khác hẳn với mấy lần trước.

Đối với nàng mà nói, lần này khả năng mình thu được món đồ đó cực lớn, thậm chí vì vậy mà nàng còn chủ động nói ra khu vực có thể giúp mọi người chịu đựng qua hạo kiếp ở tầng đại lục thứ ba. Nhưng sau khi đến Minh Cung, nàng lại đột nhiên phát hiện ra thái độ của Mạnh Hạo có vẻ hơi khác thường.

Trực giác của nàng cho biết, mục tiêu của đối phương dường như cũng giống như mình.

Vì vậy mà mới có màn ra tay ngăn cản vừa rồi. Ánh mắt lão nhân chưởng giáo lóe lên, nhìn lão như không hề biết gì, nhưng trên thực tế, từ thái độ từ lãnh đạm trở nên tích cực của Bạch Vụ Trần Tiên trước đó, tuy có thể giải thích là do có Tế đàn Siêu Thoát, nhưng lão luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Thời khắc này lão như nghĩ tới điều gì đó, cũng nhoáng lên một cái đuổi theo. Thiếu niên áo bào vàng và Sa Cửu Đông cũng cảm thấy chuyện này không bình thường, nhịn xuống ham muốn cảm ngộ trên tế đàn, bay theo.

Về phần những Chí Tôn cửu nguyên khác, bao gồm Chí Tôn thứ hai trong đó, bọn họ cũng đoán được tầng đại lục thứ ba có thứ gì đó không bình thường, nhưng hiện tại năm vị cửu nguyên đỉnh phong đều đã qua đó, cho dù bọn họ có đi theo chỉ không thu hoạch được gì. Vì vậy, bọn họ không hẹn mà cùng bay thẳng tới Tế đàn Siêu Thoát tại trung tâm tầng đại lục thứ hai này.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1820: Mảnh Vỡ Gương Đồng

Trên tầng đại lục thứ hai trong Minh Cung, Mạnh Hạo đang bay đi cực nhanh, người khác nhìn tới, chỉ có thể thấy một mình hắn như hóa thành một dải cầu vồng lao đi trong bầu trời.

Nhưng trong mắt Mạnh Hạo, xung quanh hắn còn có biển quỷ hồn vô biên vô tận, mang theo chấp nhất, mang theo cuồng nhiệt, mang theo vẻ sùng kính vây quanh chung quanh hắn. Hắn như một vị đế vương, đang dẫn theo thiên quân vạn mã bay nhanh giữa trời đất vậy.

Hơn nữa, xung quanh hắn, mỗi một khắc đều có quỷ hồn từ bốn phương tám hướng gào thét gia nhập vào đại quân này. Đến cuối cùng, biển quỷ hồn như che phủ trời đất, quét ngang bốn phương tám hướng, tỏa ra hàn khí như thể có thể che khuất bầu trời, đóng băng mặt đất vậy.

Đại quân như đại hồng thủy, thế như chẻ tre vậy ầm ầm lao về phía trước, lướt qua trung tâm tầng đại lục thứ hai này, bay nhanh về phía tầng đại lục thứ ba.

Tốc độ đại quân càng lúc càng nhanh, mặt đất bên dưới cũng bị đóng băng lại như bóng với hình, những nơi đi qua, hết thảy đều chìm ngập trong rét đậm.

Phía sau Mạnh Hạo, Bạch Vụ Trần Tiên cũng chấn động không thôi, nếu có thể, nàng cũng không muốn trêu vào Mạnh Hạo như mặt trời ban trưa ở nơi này. Nhưng mục tiêu của Mạnh Hạo lại giống như nàng, Bạch Vụ Trần Tiên không thể không đuổi theo, không thể không râty ngăn cản. Đó chính là hy vọng về nhà của nàng, nàng không cho phép bất kỳ kẻ nào tranh đoạt được nó.

Trong mắt của nàng tràn ngập sát cơ, tốc độ lại tăng nhanh hơn. Phía sau nàng, lão nhân chưởng giáo, Sa Cửu Đông và thiếu niên áo bào vàng cũng đang bay nhanh đuổi theo. Bọn họ nhìn tới Bạch Vụ Trần cùng với Mạnh Hạo ở phía trước, trong mắt đều tỏ ra trầm tư.

Thiên địa nổ vang như có sấm sét phủ xuống, dưới biển quỷ hồn vô tận mang đi, Mạnh Hạo nhanh chóng đi đến biên giới của tầng đại lục thứ hai. Hắn không hề dừng lại, biển quỷ hồn tiếp tục cuốn Mạnh Hạo bay lên hư không, tiến vào tầng đại lục thứ ba.

Không lâu sau, Bạch Vụ Trần đã đuổi tới đây, nàng cũng không hề dừng lại, cắn răng hóa thành sương mù bay thẳng đi.

Sau lưng nàng, ba người chưởng giáo hơi dừng lại một chút, ngay sau đó đều thi triển thần thông của riêng mình, vội vã đuổi theo. Đến lúc này, bọn họ sao còn không nhìn ra, bất kể là Mạnh Hạo hay là Bạch Vụ Trần, mục tiêu của hai người cũng đều ở tầng đại lục thứ ba.

Đến cùng là vì cái gì mà khiến cho hai người này cố chấp như vậy chứ? Chuyện này khiến ba người chưởng giáo đều không hiểu, Bạch Vụ Trần còn dễ nói, nhưng Mạnh Hạo dù sao không phải là Chí Tôn thứ chín chân chính. Hơn nữa Mạnh Hạo mới chỉ đến đây lần đầu, nhìn biểu hiện của hắn có thể biết được, lần trước khi tiến vào nơi này, Mạnh Hạo đã phát hiện ra điều gì đó.

Thời gian dần trôi qua, Mạnh Hạo dẫn đầu, tốc độ lại tăng nhanh hơn, mang theo biển quỷ hồn xuyên qua hư vô, trực tiếp xuất hiện trên tầng đại lục thứ ba. Hắn biết đám người Bạch Vụ Trần đang truy kích phía sau, lúc này liền hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm quan tâm, điều khiển biển quỷ hồn nhanh chóng bay tới vị trí hắn nhìn thấy trước kia.

Thấy Mạnh Hạo tiến vào tầng đại lục thứ ba, nhất là khi thấy hướng bay của hắn, đồng tử Bạch Vụ Trần lập tức co rút lại. Lúc này, nàng đã có thể

khẳng định chắc chắn, đồ vật đối phương đang tìm kiếm hoàn toàn giống như mình!

- Chết tiệt! Sát cơ trong mắt Bạch Vụ Trần lóe lên, không tiếc hao phí thọ nguyên, cắn mạnh chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nổ "bụp" một cái hóa thành sương mù, dung hợp với máu tươi, trở thành màn sương máu, khiến tốc độ của nàng lập tức bạo tăng, mang theo sát khí vô tận đuổi theo.

Chỉ trong nháy mắt nàng đã áp sát Mạnh Hạo, sau khi dịch chuyển tức thời một cái nữa, đã bất ngờ xuất hiện phía trước Mạnh Hạo. Sau khi màn sương máu co rút lại, biến trở lại thân hình nàng lần nữa, thì hai mắt của nàng đã đỏ lên, giơ tay nhấn về phía Mạnh Hạo một cái.

- Quay trở về! Bạch Vụ Trần lạnh lùng lên tiếng, tu vi hoàn toàn bạo phát long trời lở đất, trước người của nàng hình thành một bàn tay sương mù màu máu to lớn, ầm ầm đánh về phía Mạnh Hạo.

Ánh mắt Mạnh Hạo hiện ra vẻ lạnh lẽo, lúc này từ đủ loại biểu hiện của Bạch Vụ Trần, hắn cũng đã nhận ra, dường như đối phương biết được mục đích của mình.

- Như vậy xem ra, mục tiêu nàng tiến vào Minh Cung lần này cũng giống như ta? Vừa nghĩ tới đây, bàn tay sương mù màu máu đã đánh tới gần. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, không chút né tránh, tiếp tục đi về phía trước. Mà những quỷ hồn chung quanh hắn cũng mang theo tiếng gào thét, ầm ầm lao thẳng tới bàn tay sương mù màu máu kia.

Từ xa xa nhìn lại, những quỷ hồn này người ngoài không thấy được, cho nên chỉ có thể nhìn thấy, bàn tay sương mù màu máu to lớn kia chưa kịp chạm vào Mạnh Hạo đã lập tức nổ tung, tán loạn. Mà Bạch Vụ Trần Tiên thì lập tức biến sắc, lùi lại, rồi nhanh chóng hóa thành sương mù tan biến, thoát khỏi biển quỷ hồn điên cuồng giết tới.

- Nếu còn cản trở bổn tôn nữa, thì cho dù ta phải trả giá một chút, cũng sẽ giết chết ngươi. Mạnh Hạo nghiêng đầu, nhìn về phía hư không cách đó không xa, giọng nói tràn đầy sát khí. Sau đó hắn liền xoay người nhoáng lên một cái, điều khiên biển quỷ hồn lao đi.

Không phải là hắn không muốn giết Bạch Vụ Trần, chỉ có điều công pháp của nàng còn quỷ dị hơn cả thiếu niên áo bào vàng Kim Vân Sơn, hơn nữa Mạnh Hạo còn cảm nhận được một tia nguy cơ trên người nữ nhân này.

Khiến cho hắn trừ khi không còn cách nào khác, nếu không cũng không muốn bức bách quá đáng.

Mạnh Hạo đi rồi, vùng hư không hắn nhìn tới trước đó chợt xuất hiện sương mù, sau đó ngưng tụ lại thành một nữ tử, chính là Bạch Vụ Trần Tiên. Sắc mặt nàng tái nhợt, trên mặt mang theo vẻ không cam lòng, nhưng lại không có cách nào.

Nàng cảm nhận được sự khí tức cường hãn gần như vô địch của Mạnh Hạo ở nơi này, thậm chí không cần đối phương xuất thủ, thì những những quỷ hồn chung quanh hắn kia cũng có thể giết chết mình rồi.

- “Ta đã chuẩn bị nhiều năm như vậy, đợi lâu như vậy, rốt cục cũng chờ được đến cơ hội lần này, mảnh gương thứ hai kia nhất định phải thuộc về ta, bất kỳ kẻ nào tranh đoạt với ta, ta sẽ khiến cho kẻ đó thần hình câu diệt!” Ánh mắt Bạch Vụ Trần lộ ra vẻ điên cuồng, hô hấp dồn dập, bỗng nhiên nàng quay đầu, nhìn thấy ba người chưởng giáo đã bay tới gần.

Nhìn ba người, ánh mắt Bạch Vụ Trần bỗng nhiên lóe lên một cái, đôi môi hơi động, đồng thời truyền âm cho ba người. Lập tức ba câu nói bất đồng liền truyền ra.

- Lời ấy thật chứ?!

- Ngươi nói cái gì?!

- Ngươi thực sự có món đồ đó sao?!! Ba người chưởng giáo đồng thời hỏi lại. Câu nói đầu tiên là của chưởng giáo, hô hấp của hắn lập tức trở nên dồn dập, ánh mắt hiện lên vẻ dữ dội nhìn chằm chằm Bạch Vụ Trần Tiên.

Câu nói thứ hai chính là Sa Cửu Đông nói ra, hắn rùng mình một cái, trở nên hơi khác thường, nhìn Bạch Vụ Trần Tiên. Mặc dù hắn đang che giấu tâm trạng, nhưng tơ máu trong mắt lại biểu hiện rõ ràng sự chấn động trong lòng hắn.

Về phần câu hỏi thứ ba, tự nhiên chính là thiếu niên áo bào vàng, thời khắc này hô hấp của hắn cũng trở nên dồn dập, trên mặt hiện ra vẻ không thể tin nổi.

- Bạch mỗ nói có thật hay không, lập tức các ngươi sẽ biết. Tay phải Bạch Vụ Trần Tiên nâng lên, ba viên ngọc giản ghi chép ba tin tức bất đồng liền bay về phía ba người chưởng giáo.

Lão nhân chưởng giáo bắt lấy ngọc giản, nhìn kỹ, sắc mặt biến đổi do dự. Thật lâu sau lão mới hít sâu một hơi, trong mắt hiện ra vẻ tranh đấu, nhưng sau đó vẻ do dự đã biến mất, thay vào đó chỉ còn là vẻ âm trầm.

Về phần Sa Cửu Đông, lúc này hắn cũng đã xem xong ngọc giản trong tay, trở nên trầm mặc im lặng, nhưng tơ máu trong mắt lại càng nhiều thêm, kín đáo lộ ra vẻ mừng như điên, hô hấp càng thêm dồn dập.

Thiếu niên áo bào vàng cũng đang nắm chặt ngọc giản trong tay, trên trán nổi gân xanh.

- Ba vị đạo hữu, xin hãy trợ giúp ta một tay, về phần vô tận quỷ hồn hắn triệu hoán kia, Bạch mỗ có biện pháp có thể khiến cho những quỷ hồn kia tiêu tán một canh giờ. Bạch Vụ Trần nhìn ba người, nàng không tin

ba vị này không động lòng. Vì mảnh gương đồng kia, nàng đã mất quá nhiều thời gian để chuẩn bị, thậm chí không tiếc trả giá lớn, đưa ra điều kiện đủ để cho bọn họ vô cùng động lòng. Đây vốn là điều kiện trao đổi nàng chuẩn bị đến lúc tranh đoạt mảnh gương với ba người đưa ra.

Nhưng hiện tại lại xuất hiện Mạnh Hạo, khiến cho nàng không thể không đưa điều kiện này ra trước thời hạn.

Nói xong, không đợi đáp án của ba người, nàng liền xoay người rời đi, nàng rất có lòng tin, ba người này nhất định sẽ đồng ý. Lúc này nàng liền nhoáng lên một cái, lần nữa đuổi theo hướng Mạnh Hạo.

Không lâu sau khi nàng rời đi, Sa Cửu Đông là người thứ nhất bay ra, trong mắt hắn tràn ngập tơ máu, sát ý trên người hắn cũng tràn ngập, càng ngày càng mãnh liệt.

Người thứ hai chính là thiếu niên áo bào vàng, gân xanh trên trán hắn vẫn một mực nổi lên, mặt không thay đổi lập tức đuổi theo.

Cuối cùng là lão nhân chưởng giáo, lão hít sâu một hơi, ánh sáng trong mắt trở mờ đục, nhưng vẻ mặt lại âm trầm như băng, lẩm bẩm khẽ nói.

- Mạnh đạo hữu, xin lỗi ... Dứt lời, khí thế hắn liền nổi lên ngập trời, ầm một tiếng vội vã lao đi.

Trong lúc ba người bay theo Bạch Vụ Trần đuổi theo Mạnh Hạo, thì trên tầng đại lục thứ ba lúc này, Mạnh Hạo đã tìm được khu vực lúc trước hắn rời đi quay đầu nhìn thấy.

Đó là một vùng sa mạc, gió thổi qua khiến cát vàng bay đầy trời. Sau khi tới được chỗ này, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hai tay nâng lên vung ra phía ngoài, thông qua thần niệm phát ra mệnh lệnh.

Lập tức, vô tận quỷ hồn xung quanh hắn đồng loạt phân tán ra bốn

phương tám hướng, hoàn toàn phong tỏa xung quanh lại. Mạnh Hạo lộ ra vẻ kích động và mong đợi mãnh liệt.

Hắn nâng tay phải lên, hướng về phía dưới sa mạc nhấn một cái, mặt đất nổ vang, truyền ra chấn động kéo dài, toàn bộ đất cát đều bay dạt ra xung quanh, rồi nhanh chóng ngưng tụ lại thành một tòa núi cát.

Mà theo núi cát tạo thành càng ngày càng cao, mắt thường cũng có thể thấy được phiến sa mạc này đang rút nhỏ lại, đến khi núi cát cao chọc trời, thì phiến sa mạc cũng đã biến mất.

Xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, chính là một mảnh phế tích ở bên dưới sa mạc, mà ở trung tâm phế tích lại thấp thoáng có một hồ nước!

Vừa nhìn thì là hồ nước, nhưng nhìn kỹ thì thấy, đó cũng không phải là hồ nước, đó là một... mảnh gương vỡ. Vì mảnh gương này quá lớn, vì phản chiếu ánh sáng, cho nên thoạt nhìn mới giống như hồ nước.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy mảnh gương, trái tim Mạnh Hạo liền đập thình thịch, hắn nghĩ tới Anh Vũ, nghĩ tới gương đồng, nghĩ tới rất nhiều rất nhiều chuyện cũ. Thời khắc này hắn liền hít sâu một hơi, tay phải chợt nâng lên, cách không phát ra một trảo về phía mặt gương ở xa xa.

----------oOo----------

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1821: Kim Vân Sơn Một Thân Chính Khí

Gần như ngay khi Mạnh Hạo vừa chộp tới mảnh gương, thì bên ngoài sa mạc bỗng nhiên có tiếng sấm truyền ra. Đó chính là Bạch Vụ Trần, Sa Cửu Đông, lão nhân chưởng giáo cùng với thiếu niên áo bào vàng Kim Vân Sơn, bốn vị đã từng là cửu nguyên đỉnh phong trên Thương Mang Tinh liên thủ đuổi tới!

Bốn người này liên thủ, tạo thành chấn động và uy áp tràn ngập, đó cũng không chỉ đơn thuần là lực lượng cộng lại, mà là cộng hưởng cùng một chỗ, sau đó điên cuồng bạo phát. Loại bạo phát này không bằng Siêu Thoát, nhưng lại gần như vô địch dưới Siêu Thoát!

Với khí thế như vậy giết vào những quỷ hồn kia, tuy rằng vẫn không thể rung chuyển biển quỷ hồn, nhưng cũng vô cùng sắc bén, khiến cho biển quỷ hồn trong lúc nhất thời cũng không thể đem che khuất.

Thậm chí bốn người này liên thủ, tựa như một một mũi dao nhọn, thế như chẻ tre, không ngừng tiến tới gần sa mạc.

Mạnh Hạo không để ý đến chấn động ở bên ngoài, tay phải hắn trảo một cái vào hư không, lập tức mảnh gương kia không ngừng thu nhỏ lại. Cho đến khi rơi vào trong tay Mạnh Hạo, thì chỉ còn lớn cỡ một lóng tay.

Nhìn qua mảnh gương không có gì lạ, dường như rất bình thường, nhưng có thể cảm nhận được, vật này có thể so với chí bảo, thậm chí trên đó còn có từng tia từng tia khí tức Siêu Thoát.

Mạnh Hạo nhìn mặt gương, cảm nhận được trên đó truyền ra một loạt khí tức phong ấn, liền nghĩ nghĩ, sau đó mỉm cười.

Tác dụng của mảnh gương rất nhiều, người lấy được cần phải dần dần nghiên cứu, duy chỉ có Mạnh Hạo thì không cần, bởi vì phương pháp sử dụng những người khác nghiên cứu ra, đối với hắn mà nói, đều là sai lầm !

Cũng chỉ có Mạnh Hạo mới có phương pháp chính xác, bởi vì vật này vốn là của một phần gương đồng, mà gương đồng... thì lại nhận Mạnh Hạo là chủ nhân!

Cho dù thời khắc này gương đồng đã mất đi, cho dù lúc đó Anh Vũ cam nguyện bị xóa đi thần trí, nhưng lại không thay đổi được một sự thật... Mạnh Hạo, chính là chủ nhân của gương đồng ở kiếp này!

Điểm này, khắp thiên địa cũng không thể thay đổi.

Mạnh Hạo nhìn mảnh gương trong tay, bỗng nhiên thần thức ngưng tụ lại, tay trái bấm quyết, nhấn một cái về mảnh gương!

Dưới cái nhấn này, một giọt máu tươi của hắn theo ngón tay tràn ra, sáp nhập vào mảnh gương. Ngay lập tức, tâm thần của hắn chấn động mạnh, ý thức của hắn giờ khắc này như dung nhập vào trong mảnh gương, rồi ầm ầm khuếch tán. Bỗng nhiên hắn cảm nhận được, tại một nơi vô cùng xa xôi bên ngoài Minh Cung, vào giờ khắc này dường như truyền đến một cỗ dao động.

Cỗ dao động này mặc dù hơi yếu, nhưng Mạnh Hạo đã lập tức nhận ra, đó chính là... dao động của gương đồng, đó chính là khí tức của Anh Vũ!

Thân thể Mạnh Hạo run lên, hô hấp của hắn trở nên dồn dập, thử triệu hoán, nhưng lực lượng triệu hoán của một mảnh gương dường như không thể rung chuyển được gương đồng. Mạnh Hạo thử mấy lần, sao đó không thể không buông tha cho.

- Một mảnh không thể, vậy nếu như có thể thu thập được toàn bộ mảnh gương, nhất định sẽ có thể triệu hoán được gương đồng! Hai mắt Mạnh Hạo sáng lên lấp lánh, hắn hít sâu một hơi, thần thức dunh nhập bên trong mảnh gương này cũng không đi triệu hoán gương đồng ở phương xa nữa, mà đi cảm nhận bốn phương tám hướng.

Dần dần, hắn ánh của mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt, hắn mơ hồ nhận ra, tại trong tinh không mênh, tổng cộng có tám chỗ tồn tại khí tức triệu hoán lẫn nhau của mảnh gương!

Một chỗ trong đó, chính là vị trí gương đồng, cũng là vị trí cách xa nhất, thậm chí hắn không thể cảm giác được phương vị cụ thể. Nhưng bảy chỗ khác lại không phải vậy, tuy rằng cũng dao động cũng khá yếu ớt, nhưng không đến mức Mạnh Hạo không phát hiện được phương vị của nó.

- Năm xua khi ta ở Sơn Hải Giới, đã tìm được một mảnh gương, khi đó tu vi của ta còn chưa đủ, cho nên không thể cảm nhận được những sự tồn tại của những mảnh gương khác. Mạnh Hạo lẩm bẩm, thần thức bên trong mảnh gương tập trung nhìn chằm chằm vào... 1 trong 7 mảnh gương cách mình gần nhất!

Khoảng cách mảnh gương này như gần trong gang tấc!

- “Chẳng trách nàng lại biết nơi này có mảnh gương tồn tại, không ngờ trên người của nàng cũng có một mảnh gương!” Hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, hắn cảm nhận được vị trí mảnh gương gần nhất, bất ngờ lại ở ngay trên tầng đại lục thứ ba này... ngay trên người Bạch Vụ Trần đang ầm ầm xuyên qua biển quỷ hồn lao đến.

Ngay khi Mạnh Hạo vừa thu hồi thần thức từ mảnh gương, thì không trung phía sau hắn chợt truyền ra một tiếng nổ kinh thiên, bốn đạo thân ảnh như thiểm điện lao ra, chính là bốn người Bạch Vụ Trần.

Bốn người này liên thủ, bạo phát ra toàn lực, cuối cùng cũng từ biển quỷ

hồn đánh ra. Trong nháy mắt đi vào vùng sa mạc này, bọn họ liền thấy được Mạnh Hạo, cũng thấy được mảnh gương hắn đang cầm trong tay.

Vừa nhìn thấy mảnh gương, đồng tử của Bạch Vụ Trần liền co rút lại, nôn nóng chạy vọt thẳng tới Mạnh Hạo.

- Cửu Tôn, đắc tội rồi... Lão nhân chưởng giáo khẽ thở dài ôm quyền, sau đó bước tới.

Sa Cửu Đông không nói bất kỳ lời nào, thiếu niên áo bào vàng thì trán nổi gân xanh, mặt không thay đổi.

Trong nháy mắt bốn người liền lao lên, chưởng giáo ở phía sau, Sa Cửu Đông ở bên cạnh Bạch Vụ Trần, thiếu niên áo bào vàng đi cuối cùng, trong chớp mắt bốn người như bốn mũi tên vọt tới gần.

Đối với việc bốn người liên thủ, Mạnh Hạo cũng không quá bất ngờ. Nếu như đổi lại hắn là Bạch Vụ Trần, sau khi có một mảnh gương, lại đã biết được những mảnh gương khác, nhất là biết được trong Minh Cung này có một mảnh, thì hắn cũng sẽ chuẩn bị đầy đủ để lung lạc những cửu nguyên đỉnh phong khác.

- Tuy rằng không biết mục đích ngươi thu mảnh gương này làm gì, nhưng vẫn là phải cám ơn ngươi đã đưa một mảnh gương khác tới cho bổn tôn. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng. Đối mặt với bốn người, vẻ mặt hắn vẫn như thường, tay phải vung mạnh lên, biển quỷ hồn ở xung quanh lập tức gào thét, vô tận quỷ hồn từ bốn phía trong nháy mắt lao tới, ngưng tụ lại một chỗ tạo thành gió lốc ngập trời, phóng thẳng tới bốn người.

Trước đó, sỡ dĩ bốn người phá được biển quỷ hồn bay qua, là vì lúc đó biển quỷ hồn đang phân tán ra phong tỏa xung quanh mà thôi, nhưng hiện tại bọn họ phải đối mặt với biển quỷ hồn hoàn toàn bất đồng.

Gần như ngay khi biển quỷ hồn gào thét lao đến, khắp vùng thiên địa này lạp tức đóng băng lại. Bạch Vụ Trần ở trước nhất, ánh mắt chợt lóe sáng, tay phải trảo vào hư không một cái, trong tay của nàng bất ngờ xuất hiện một mảnh gương!

Mảnh gương này còn lớn hơn cả mảnh gương Mạnh Hạo thu được. Sau khi lấy ra, Bạch Vụ Trần liền phun ra một ngụm khí tức sinh mạng căn nguyên lên mảnh gương, rồi giơ lên thật cao.

Mảnh gương lập tức phát sáng, trong chớp mắt, hào quang đã tỏa ra tràn ngập trời đất, nơi hào quang đi qua, thân thể những quỷ hồn kia bất ngờ run lên, lộ ra vẻ mờ mịt, đồng loạt dừng lại.

Tia sáng này trong chớp mắt, toàn bộ quỷ hồn ở nơi này như bị cố định lại thân thể, không thể nhúc nhích.

Bạch Vụ Trần phun ra máu tươi, hiển nhiên việc thi triển mảnh gương như vậy, nàng cũng phải trả giá không nhỏ. Thời khắc này, thân thể nàng nhoáng lên một cái, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Lão nhân chưởng giáo trầm mặc, cùng với Sa Cửu Đông, thiếu niên áo bào vàng, bốn người xuyên qua những quỷ hồn bị cố định lại kia, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Một màn này tựa như Mạnh Hạo chính là người trấn thủ trên tầng đại lục thứ ba này, mà bốn người kia thì chính là người xông cửa, muốn tiêu diệt Mạnh Hạo, đạt được thắng lợi vậy.

- Mảnh vỡ gương đồng không phải dùng như vậy. Đối mặt với một màn này, vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường không thay đổi chút nào, hắn lắc đầu, tay phải nắm lại, trực tiếp đánh ra một quyền về phía Bạch Vụ Trần Tiên.

Một quyền này ẩn chứa khí tức của Diệt Sinh, Đồ Ma, Sát Thần, Xá

Thân, một quyền rơi xuống, thiên băng địa liệt, long trời lở đất, khí thế như đại hồng thủy.

Sau tiếng nổ ngập trời, thân thể Bạch Vụ Trần Tiên run lên, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh lui về sau, mà Mạnh Hạo cũng lui về phía sau vài bước, sắc mặt hơi ửng đỏ. Ngay lúc đó, Sa Cửu Đông chợt hóa thành một cỗ gió lốc, ầm ầm lao tới va chạm với Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ lạnh, hai tay nhấc lên, bỗng nhiên hóa thành đại bàng màu xanh, đối kháng với một kích của Sa Cửu Đông.

Ầm ầm ầm!

Thân thể Sa Cửu Đông lộ ra khỏi cỗ gió lốc, lui về phía sau vài bước, khóe miệng Mạnh Hạo cũng tràn ra máu tươi, lần nữa lui về sau. Lúc hắn ngẩng đầu lên, đã thấy lão nhân chưởng giáo mang theo vẻ phức tạp, phát ra một chỉ về phía mi tâm Mạnh Hạo.

Một chỉ này tựa như thiên uy, có uy áp vô tận ầm ầm phủ xuống. Mạnh Hạo lập tức bấm quyết, đệ bát cấm - căn nguyên không gian bỗng nhiên xuất hiện, khoảng không giữa hắn và lão nhân chưởng giáo chợt biến thành bốn tầng, tựa như tách rời không gian, cô lập thế giới vậy.

Một chỉ của lão nhân chưởng giáo rõ ràng đánh vào người Mạnh Hạo, nhưng Mạnh Hạo lại không hề suy suyễn, ngược lại, lão nhân chưởng giáo lại biến sắc, tay áo vung mạnh lui nhanh về phía sau, tránh khỏi căn nguyên không gian bao phủ. Khhi lão đang định tiếp tục ra tay, thì thiếu niên áo bào chợt thét lên một tiếng cao vút, sát khí đằng đằng, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Ngay khi mọi người đều cho rằng hắn muốn ra tay với Mạnh Hạo, thì bỗng nhiên, thiếu niên áo bào vàng chợt đổi hướng, hai tay nâng lên, bất ngờ trảo một cái về phía lão nhân chưởng giáo!

Chính là pháp thuật xé trời của hắn!

Lão nhân chưởng giáo nhíu mày, hai tay bấm quyết, lập tức ngăn cản lại.

Ầm ầm ầm

Sóng xung kích truyền ra ngập trời. Biến hóa bất thình lình, khiến cho lão nhân chưởng giáo không thể không lui về sau, cũng cắt ngang Sa Cửu Đông xuất thủ, càng khiến cho Bạch Vụ Trần Tiên không kịp trở tay.

- Kim Vân Sơn, ngươi điên rồi sao?! Bạch Vụ Trần Tiên phẫn nộ quát lên. Nàng đã giao ra điều kiện tốt nhất, nàng tin tưởng rằng, Kim Vân Sơn không thể không động tâm.

- Cửu Nguyên Tái Luyện Quả mặc dù là thiên tài địa bảo vô cùng hiếm thấy trong khắp tinh không, nếu như ngươi trực tiếp lấy ra, có lẽ bổn tôn còn có thể động lòng. Nhưng chỉ là một tin tức, cho dù tin tức này là chính xác trăm phần trăm, cho dù bổn tôn dựa dựa theo ngươi nói, quả thực có thể tìm được Cửu Nguyên Tái Luyện Quả, nhưng... Bổn tôn lý nào lại là người như vậy, bổn tôn một thân chính khí, đã sớm có ước định ngưng chiến giải hòa cùng Mạnh đạo hữu, bổn tôn là người trọng lời hứa, tuyệt đối sẽ không nuốt lời! Thiếu niên áo bào vàng lời lẽ tràn đầy chính khí, hất cằm nói ra, dáng vẻ vô cùng ngạo nghễ.

Nhưng trên thực tế, trong lòng của hắn lúc này đang chửi ầm lên.

- “Con bà Bạch Vụ Trần ngu ngốc này, trừ khi lần này ngươi thật sự có thể giết chết tên Mạnh Hạo, nếu không với tính cách của họ Mạnh, ngươi con mẹ nó cho rằng hắn có thể để cho ta thuận lợi lấy được Cửu Nguyên Tái Luyện Quả sao? Trong tu chân giới, thề thốt chính là thứ không đáng tin nhất, ta không biết hai người còn lại là vì cái gì, nhưng chưởng giáo thì còn có Thương Mang Phái, Sa Cửu Đông thì cố chấp không có đầu

óc, Kim Vân Sơn ta tuyệt đối sẽ không bị lừa đâu!” Thiếu niên áo bào vàng đứng ở bên cạnh Mạnh Hạo, thầm hừ lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1822: Gương Đồng Không Phải Dùng Như Vậy

Bạch Vụ Trần Tiên nghìn tính vạn tính cũng không nghĩ đến Kim Vân Sơn lại kiêng kỵ Mạnh Hạo đến mức đó, nó đã đạt đến mức độ khó có thể tưởng tượng nổi rồi.

Từ tận đáy lòng, hắn không hề muốn lại đi đắc tội với một tên vô cùng điên cuồng như Mạnh Hạo.

Như hắn nói, nếu như Bạch Vụ Trần thật sự có Cửu Nguyên Tái Luyện Quả bày ra trước mặt hắn, hắn sẽ lập tức đồng ý, nhưng chỉ là một tin tức, cho dù chính xác trăm phần trăm, thì hắn cũng sẽ không vì thế mà đắc tội Mạnh Hạo.

Nhất là trước đó khi hắn còn còn đang chần chờ, chợt phát hiện thấy sau khi biển quỷ hồn bị cố định lại, Mạnh Hạo vẫn còn bình tĩnh như vậy, khiến Kim Vân Sơn cắn răng lựa chọn tin tưởng vào trực giác của mình đối với Mạnh Hạo, phản bội.

Chẳng những là Bạch Vụ Trần Tiên không ngờ tới, mà Mạnh Hạo cũng tỏ ra kinh ngạc nhìn nhìn thiếu niên áo bào vàng, hành động của Kim Vân Sơn khiến Mạnh Hạo không khỏi nhìn hắn nhiều hơn vài lần.

- Nhìn cái gì vậy, chẳng lẽ Mạnh đạo hữu cũng nghĩ rằng Kim mỗ là kẻ bội bạc sao? Chúng ta đã ngưng chiến giảng hòa, Kim mỗ làm người nhất ngôn cửu đỉnh, cũng sẽ không lên cơn lung tung, đã nói thì nhất định có thể làm được. Kim Vân Sơn liếc nhìn Mạnh Hạo, ngạo nghễ lên tiếng, trong lời nói không nhịn được cũng châm chọc một chút.

Sắc mặt Bạch Vụ Trần Tiên sa sầm xuống, Sa Cửu Đông thở dài, chưởng

giáo thì cười khổ, tất cả đều nhìn về phía Kim Vân Sơn.

Kim Vân Sơn vội ho một tiếng, liếc mắt nhìn Mạnh Hạo.

- Mạnh đạo hữu, nếu như cần Kim mỗ tương trợ, chuyện này chúng ta có thể trao đổi, trước mắt ta không quấy rầy chư vị nữa. Kim Vân Sơn cười ha ha một tiếng, bỗng nhiên lui về phía sau, làm ra vẻ như "các ngươi cứ tận tình đánh đi, ta không tham dự" vậy.

Hắn lựa chọn phản bội, nhưng phản bội như thế nào lại khác nhau, chỉ cần hắn không chủ động tương trợ Mạnh Hạo, thì Bạch Vụ Trần, chưởng giáo hoặc Sa Cửu Đông cũng không nói gì được.

Thậm chí dựa theo thế cục phát triển, tầm quan trọng của hắn đối với Mạnh Hạo cũng được đề cao lên vô hạn. Theo hắn nghĩ, nếu Mạnh Hạo muốn vượt qua kiếp nạn này, thì nhất định phải bỏ ra cái giá đủ cao để mình động lòng; mà ngược lại, nếu Bạch Vụ Trần không muốn thua, thậm chí rất có thể cũng phải trả giá thật lớn.

Kể từ đó, dựa theo Kim Vân Sơn tính toán, đến cuối cùng có lẽ hắn sẽ không tương trợ cho bên nào mà vẫn thu hoạch không ít, thậm chí còn không đắc tội với Mạnh Hạo.

Nghĩ tới đây, Kim Vân Sơn liền tươi cười ngạo nghễ.

Bạch Vụ Trần Tiên hừ lạnh, không để ý tới Kim Vân Sơn nữa, mà nhìn về phía chưởng giáo cùng Sa Cửu Đông.

- Hai vị đạo hữu, việc Bạch mỗ hứa hẹn, có thể phát ra Đạo thề, chắc chắn là chính xác! Nàng vừa nói ra, chưởng giáo liền gật gật đầu, cặp mặt đỏ thẫm của Sa Cửu Đông cũng lóe lên một cái.

Trong nháy mắt ba người lại phóng thẳng tới Mạnh Hạo, một người phía trước, hai người ở hai bên, phong tỏa mọi đường lui của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vẫ tỏ ra bình tĩnh, lạnh lùng nhìn ba người. Trong khoảnh khắc khi ba ngươi tới gần, tay phải Mạnh Hạo liền bấm quyết nhấn về phía trước một cái. Lập tức từng ngọn ngọn núi ầm ầm xuất hiện, phủ xuống bốn phương, ngăn cản ba người, đồng thời, hai tay Mạnh Hạo lại bấm quyết, đệ bát cấm, đệ thất cấm, đệ lục cấm trở xuống lập tức lần lượt xuất hiện. Khi ba người Bạch Vụ Trần phá vỡ những ngọn núi, thì Mạnh Hạo đã thi triển xong đệ nhất cấm.

- Bát cấm quy nhất! Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên, bấm quyết, vung hai tay về phía trước một cái, lập tức tám đạo cấm pháp của hắn ngưng tụ lại cùng chỗ sau, tạo thành từng sợi tơ nhỏ, sau đó những sợi tơ lần lượt biến đổi, hóa thành một tấm lưới lớn ầm ầm lao thẳng tới ba người.

Lão nhân chưởng giáo nhíu mày, hai tay bấm quyết, lập tức thiên địa tối sầm lại, một tòa n núi kinh thiên tử trên trời liền ầm ầm phủ xuống, không ngờ lại lơ lửng trên đỉnh đầu lão nhân chưởng giáo.

- Đỉnh Sơn Pháp! Thanh âm tang thương của lão nhân chưởng giáo vừa truyền ra, hai tay liền vung về phía trước một cái, ngọn núi kia bỗng trở nên khổng lồ, trong chớp mắt tựa như muốn thay thế cả thiên địa, đập thẳng tới Mạnh Hạo.

Sa Cửu Đông thì thân thể xoay tròn, hóa thành bão cát, trong gió lốc cát bụi ngập trời, thấp thoáng tạo thành cái đầu có hai sừng, con mắt đỏ thẫm, phát ra tiếng gầm thét ngập trời, mang theo bão cát xông về phía Mạnh Hạo.

Ánh mát Bạch Vụ Trần Tiên lóe lên một cái, bấm quyết, lực lượng căn nguyên của nàng nổ tung, trong chớp mắt tất cả màu sắc trên thế giới này đều bị che đậy, chỉ còn lại một thế giới tràn ngập sương mù.

Sương mù vô biên vô tận lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Thời khắc này, ba vị cửu nguyên đỉnh phong đồng thời xuất thủ, khí thế như đại hồng thủy, long trời lở đất, cùng bát cấm quy nhất của Mạnh Hạo trực tiếp va chạm, truyền ra tiếng rầm rầm ngập trời. Tuy Mạnh Hạo cường hãn, nhưng đối mặt với ba vị cửu nguyên đỉnh phong, vẫn không phải là đối thủ, thời khắc này khóe miệng hắn tràn ra máu tươi, lui bịch bịch về sau. Đúng lúc này, sát cơ trong mắt Bạch Vụ Trần Tiên liền lóe lên, tay phải đột nhiên nâng lên, bấm quyết chỉ ra, lập tức trên đầu ngón tay của nàng xuất hiện mảnh gương kia.

Mảnh gương phát ra hào quang rực rỡ, bỗng nhiên bắn ra một đạo ánh sáng sắc bén như có thể tách rời hư không, cắt đứt bầu trời, lao thẳng tới Mạnh Hạo nhanh như chớp.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, thân thể Mạnh Hạo lại lui về phía sau xa hơn, lạnh lùng nhìn ba người. Lúc này, Kim Vân Sơn đang nhanh chóng vận chuyển tu vi trong cơ thể, tràn ra lực lượng cửu nguyên đỉnh phong, nhắc nhở Mạnh Hạo nhớ tới sự tồn tại của mình. Chỉ khi song phương đạt đến trạng thái cân bằng, hắn mới dễ dàng kiếm được chỗ tốt.

Mạnh Hạo nhìn hắn một cái, tựa như đang cười chế giễu, rồi thu hồi ánh mắt lại. Từ đầu đến cuối, hắn cũng không hề tỏ ra khẩn trương, dường như đối với trận chiến này, hắn căn bản không hề để ý tới vậy.

- Đây là lần đầu Mạnh mỗ giao chiến cùng ba vị cửu nguyên đỉnh phong một lúc, thật ra cũng là một kinh nghiệm đáng quý. Đến lúc này, Mạnh Hạo cũng không cần lại ẩn tàng thân phận của mình nữa, hờ hững lên tiếng.

- Mà màn kịch này, cũng nên kết thúc rồi. Mạnh Hạo lắc lắc đầu, ánh mắt khi nhìn về phía chưởng giáo cũng không có sát cơ. Hắn có thể cảm nhận được, đối phương đã nương tay, về phần tên Sa Cửu Đông kia, người này cũng giống như Bạch Vụ Trần Tiên vậy, xuất thủ rất điên cuồng, nhưng từ pháp thuật hắn thi triển ra, Mạnh Hạo vẫn thấy được một tia chần chờ trong đó.

Mà hiển nhiên, hắn cũng không muốn ra tay tuyệt tình.

- Cuồng vọng, hôm nay nếu ngươi không giao ra mảnh gương, hắn phải chết không thể nghi ngờ! Bạch Vụ Trần Tiên cười lạnh, tay phải bấm quyết, mảnh gương trong tay nàng lập tức lại lần nữa phát ra hào quang.

- Mảnh vỡ gương đồng, không phải dùng như vậy.

Mạnh Hạo hờ hững nói. Đây là hắn lần thứ hai hắn nói như thế, lần đầu tiên, Bạch Vụ Trần Tiên cũng không thèm để ý, nhưng lần nghe được Mạnh Hạo lại tiếp tục nói như vậy, nàng liền cảm thấy chột dạ.

Chẳng những là nàng như vậy, mà chưởng giáo và Sa Cửu Đông cũng đều co rụt đồng tử lại. Trước đó, bọn họ vẫn đang nghi ngờ, không biết vì sao đối mặt với ba người mà Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như vậy.

Thiếu niên áo bào vàng cũng trong lòng cũng nhảy dựng.

- Ta xe cho ngươi xem thử một chút, phương pháp sử dụng chính xác của mảnh vỡ gương đồng,

Tay áo Mạnh Hạo vung lên, trong tay của hắn liền xuất hiện mảnh gương vừa thu được lúc trước, mảnh gương liền lơ lửng lấp lánh vô tận màu sắc, nhìn qua vô cùng trong suốt, tựa như bảo vật trân quý vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1823: Ta Vốn Là Chủ Nhân Của Nó

Mạnh Hạo nhìn mảnh gương nghĩ tới gương đồng, trong mắt lộ ra vẻ nhu hòa, sau khi thần niệm của hắn sáp nhập vào, dựa theo hắn phương pháp khống chế gương đồng, lập tức này mảnh gương liền phát ra hào quang còn chói sáng hơn vô số lần so với trước.

Hào quang tỏa ra như một vầng mặt trời nhỏ, lập tức vượt qua hào quang của mảnh gương Bạch Vụ Trần Tiên nắm giữ, trở thành vầng hào quang rực rỡ nhất trong thế giới này.

Tất cả những luồng ánh sáng sắc bén xung quanh nó đều trở nên ảm đạm, thất sắc hơn rất nhiều. Tất cả mọi người nhìn thấy mà giật mình.

Một màn này khiến đồng tử Bạch Vụ Trần co rút lại, nàng khống chế mảnh gương này đã nhiều năm, sớm đã lục lọi ra một ít quy luật nên rất hiểu rõ, mảnh gương phát ra hào quang càng mạnh thì uy lực càng cường hãn.

Thời khắc này nàng hết sức hoang mang, nhưng vẫn còn miễn cưỡng giữ vững được trấn tĩnh. Nhưng không lâu sau, nàng lại thấy được mảnh gương của Mạnh Hạo không ngờ lại... hòa tan!

- Đây là... Trong đầu Bạch Vụ Trần Tiên liền“ong” lên một tiếng, một màn này nằm ngoài sự tưởng tượng của nàng, trước giờ nàng chưa từng nghĩ rằng, mảnh gương lại còn có thể hòa tan. Thời khắc này nàng vô cùng khiếp sợ khi thấy mảnh gương lại tan ra, sáp nhập vào tay phải Mạnh Hạo, rồi nhanh chóng bao trùm lên bàn tay phải, tạo thành một cái bao tay!

Mọt cái bao tay màu đen, tựa như là một phần của bộ áo giáp vậy. Vừa xuất hiện, bao tay đã bộc phát ra một cỗ khí tức lạnh lẽo và cuồng bạo.

Cỗ khí tức này long trời lở đất, thậm chí trong đó còn mơ hồ vang lên tiếng hoan hô, như thể bị áp chế nhiều năm lúc này rốt cuộc cũng được hiển lộ, như một viên ngọc quý bị long đong khắp nơi, rốt cuộc cùng phát ra hào quang rực rỡ vậy.

Bạch Vụ Trần hoàn toàn ngây dại. Lời nói trước đó của Mạnh Hạo, dường như lại vang vọng bên tai nàng.

- Phương pháp ta sử dụng, là sai lầm sao? Đầu óc Bạch Vụ Trần trử nên ù ù, chuyện xảy ra khiến nàng không kịp trở tay, vừa ổn định tâm thần, lại phát hiện ra mảnh gương của mình lúc này không ngờ lại đang run rẩy, dường như sắp không còn bị mình khống chế nữa vậy.

- Điều này... Điều này không thể nào...

Sắc mặt nàng trắng bệch. Nàng đã nghiên cứu vô số năm, mới nghĩ ra được phương pháp sử dụng mảnh gương, thậm chí theo nàng thấy, phương pháp này vô cùng chính xác. Nhưng sau khi nhìn thấy bao tay của Mạnh Hạo, thần cuồn của nàng liền rúng động không thôi.

- Ngươi... Ngươi làm sao vậy... Nàng chưa dứt lời, bỗng nhiên Mạnh Hạo vẫy tay một cái, lập tức một tiếng “ầm” truyền ra, mảnh gương đang lơ lửng bên cạnh Bạch Vụ Trần Tiên mảnh gương đã bồi bạn với vô số năm tháng, trong nháy mắt liền run lên, trực tiếp chặt đứt liên hệ cùng Bạch Vụ Trần, rồi hóa thành một luồng cầu vồng xuất hiện ở bên cạnh Mạnh Hạo.

- Không! Một màn này như là một quyền vô hình nện mạnh lên người Bạch Vụ Trần, khiến sắc mặt nàng không còn chút máu, phun ra một ngụm máu tươi, không thể tiếp nhận nổi. Đó là chí bảo của nàng, là hy vọng về nhà của nàng, là tất cả những gì nàng có. Nàng đã nghiên cứu

quá lâu, thậm chí đã có thể thông qua mảnh gương này, cảm nhận được những mảnh gương khác trong phạm vi nhất định. Nhưng hiện tại nàng lại phát hiện, thì ra tất cả... đều là sai lầm.

Tựa như con mình mất công nuôi lớn, lại đột nhiên phát hiện ra nó chẳng những không dòng máu của mình, mà còn bỏ đi theo người khác vậy...

Thậm chí Bạch Vụ Trần còn cảm nhận được mảnh gương đồng của mình kia đang hoan hô vui sướng.

- Tại sao chứ?! Bạch Vụ Trần ngẩng mạnh đầu, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hai mắt của nàng đỏ thẫm, tóc tai bù xù, lâm vào điên cuồng. Ngay sau đó, nàng lại nhìn thấy mảnh gương của mình cũng đang hòa tan, sáp nhập vào trong tay phải của Mạnh Hạo, rồi bất ngờ tạo thành một mảnh giáp bao phủ cánh tay phải Mạnh Hạo!

Mảnh giáp này màu đen, truyền ra ánh sáng đen lấp lánh, thậm chí còn tràn ra khí tức nào đó khiến người ta nhìn thấy mà giật mình. Cho dù là nàng, khi nhìn đến tâm thần cũng run lên một cái.

Trên phần giáp của tay phải đó tràn ngập hoa văn ấn ký phức tạp khó hiểu, tản ra khí tức khiến cho lòng người hoảng sợ. Vào giờ khắc này, cánh tay này của Mạnh Hạo dường như đang sinh ra dung hợp kỳ dị nào đó cùng thế giới này vậy.

Cùng lúc đó, những quỷ hồn đang bị cố định xung quanh, toàn bộ thức tỉnh, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, nhìn tay phải của hắn, rồi đồng loạt quỳ xuống.

Cả thế giới lập tức trở nên yên tĩnh, trong chớp mắt này, mọi ánh mắt đều tập trung về phía Mạnh Hạo, chính xác hơn là tập trung lên giáp tay phải của Mạnh Hạo.

Lão nhân chưởng giáo hít sâu một hơi, hắn cảm nhận được một cỗ nguy

cơ mãnh liệt rất rõ ràng, đồng tử Sa Cửu Đông cũng co rút lại, khí tức điên cuồng đã biến mất, thay vào đó chính là ánh mắt sáng lấp lánh.

Duy chỉ có Bạch Vụ Trần Tiên, nàng không chịu nổi một màn nghịch chuyển này, một khắc trước đó, nàng còn chiếm cứ thượng phong, mảnh gương cẫn còn thuộc về của nàng, nhưng chỉ trong chớp mắt, tất cả đều thay đổi.

- Bởi vì, ta vốn là chủ nhân của nó. Mạnh Hạo cúi đầu nhìn thoáng qua mảnh giáp tay phải, trong mắt lộ ra vẻ nhu hòa và hồi ức, lẩm bẩm lên tiếng. Thanh âm của hắn không lớn, nhưng lại vang vọng khắp xung quanh, cũng truyề đến tai Bạch Vụ Trần.

Thân thể Bạch Vụ Trần run lên bần bật.

- Không thể nào! Nàng thét lên chói tai, phá vỡ sự yên tĩnh ở nơi này, nàng không thể tin nổi, cũng không thể tiếp nhận được sự thật này. Ngay lập tức nàng liền nhoáng lên một cái, bạo phát ra lực lượng cửu nguyên, hóa thành một màn sương mù bao phủ thế giới, che đậy thiên địa, ầm ầm đánh tới Mạnh Hạo.

Nàng không cam lòng, cho dù đã đến nước này, cho dù mảnh gương của mính đã bị Mạnh Hạo lấy đi, nàng vẫn muốn liều mạng một lần!

- Chưởng giáo, Sa đạo hữu, xin hãy trợ giúp ta một lần cuối cùng! Thanh âm của nàng vô cùng thê lương, thậm chí mơ hồ còn mang theo ý cầu khẩn. Chưởng giáo trầm mặc, thầm thở dài, bước ra một bước, hóa thành một đạo cầu vồng xuất hiện ở bên trong căn nguyên sương mù do Bạch Vụ Trần hóa thành.

Sa Cửu Đông cũng hắn nghiến răng, thân thể lập tức xoay tròn, tạo thành một cơn gió lốc, truyền ra tiếng sấm ngập trời, dung hợp cùng một chỗ với thế giới sương mù, cùng Bạch Vụ Trần và chưởng giáo tạo thành khí tức kinh thiên, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Trong tiếng nổ ầm ầm, căn nguyên thần thông của ba người che trời phủ đất, tạo thành lực lượng kinh người quét ngang thiên địa, gào thét tới gần Mạnh Hạo, rồi bỗng nhiên đè xuống.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, mắt ánh sáng lên lấp lánh, chiến ý phát ra dạt dào, lập tức nhoáng lên một cái biến mất, khi xuất hiện lại đã bất ngờ đứng trước người ba người.

Tay phải hắn nâng lên, phát ra một quyền nhìn như hết sức chậm chạp. Một quyền này khiến hoa văn trên giáp tay dao động, rõ ràng là một quyền rất chậm, nhưng trong mắt ba người Bạch Vụ Trần, dường như lại không thể né tránh, dường như... một quyền này đã đánh trúng căn nguyên sương mù do Bạch Vụ Trần hóa thành vậy!

Một quyền hạ xuống khiến sương mù nổ vang, cuồng phong quét ngang, liên tiếp truyền ra tiếng nổ ngập trời. Căn nguyên sương mù do Bạch Vụ Trần hóa thành toàn bộ bị cuốn ngược, thân ảnh của nàng cũng bị hiển lộ ra, ngây ngốc phun ra một ngụm máu tươi. Mạnh Hạo lại lần nữa bước ra một bước, vẫn là một quyền như cũ, một quyền này, trực tiếp đánh tới trước mặt của lão nhân chưởng giáo.

Nhưng một quyền này cũng không đánh lên người, mà bạo phát trước mặt lão truyền ra tiếng nổ ngập trời, tạo thành một làn xung kích ầm ầm khuếch tán. Lão nhân chưởng giáo biến sắc, vốn lão có thể thi triển thần thông đi chống cự, nhưng thời khắc này lão chỉ trầm mặc thở dài, biết được có cố nữa cũng không có quá nhiều tác dụng, liền dứt khoát mượn lực phản chấn của làn sóng xung kích lui về sau, nhường đường ra.

Mạnh Hạo cất bước, liếc nhìn về phía Sa Cửu Đông đã hóa thành bão cát, thời khắc này hắn cũng lựa chọn giống như chưởng giáo, lập tức trầm mặc lui về sau, thầm than thở, biết được đã vô lực xoay chuyển cục diện.

Hai người đồng thời lui về phía sau, Mạnh Hạo lại bướcra một bước, khi xuất hiện lại đã đứng trước người Bạch Vụ Trần Tiên, lần nữa đánh ra một quyền.

Tiếng nổ ngập trời truyền ra, một quyền này của Mạnh Hạo khiến hoa văn trên giáp tay khuếch tán, trực tiếp đánh lên ngực Bạch Vụ Trần. Bạch Vụ Trần phun ra máu tươi, trong cơ thể truyền ra hàng loạt tiếng răng rắc, rồi như diều đứt dây bay về sau, lần nữa phun ra máu tươi, mãi đến nghìn trượng nàng mới miễn cưỡng dừng lại được, khi nàng ngẩng đầu lên, sắc mặt nàng tái nhợt, lần thứ ba lại phun ra máu tươi.

Ngay cả khí tức của nàng, cũng trong chớp mắt trở nên hỗn loạn, tựa như trong cơ thể nàng đang đang cỗ một cỗ lực lượng chạy loạn, muốn phá vỡ thân thể của nàng vậy. nàng không ngừng áp chế, nhưng càng áp chế, máu tươi tràn ra khóe miệng lại càng nhiều.

Cặp mắt lão nhân chưởng giáo co rút lại, trầm mặc im lặng, Sa Cửu Đông theo bản năng lui về phía sau vài bước, nhìn thấy mà giật mình.

Về phần kia thiếu niên áo bào vàng, lúc này hắn hít sâu một hơi, đột nhiên cảm giác được, lựa chọn trước đó của mình vô cùng chính xác.

- Ta đã nói trước đó, màn kịch này nên kết thúc rồi. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, tay áo vung lên, lập tức biển quỷ hồn ở bốn phía gầm thét phóng lên cao, không ngừng chuyển động quanh Mạnh Hạo, tạo thành một cỗ lốc xoáy vô hình. Cỗ lốc xoáy này không ngừng khuếch trương, trăm dặm, ngàn dặm, 10 ngàn dặm, 100 ngàn dặm, một triệu dặm... vô biên vô tận, khắp thiên địa đều bị bao trùm trong phạm vi lốc xoáy.

Mà giờ khắc này, tại trung tâm lốc xoáy, Mạnh Hạo chính là thần linh của mảnh thế giới này.

Uy áp trên người hắn cũng trong chớp mắt bộc phát ra, thay thế thiên uy, bao phủ thế giới. Biển quỷ hồn cũng tản ra uy áp, dung hợp cùng chỗ sau

với Mạnh Hạo, khiến uy áp càng thêm mãnh liệt. Mới vừa xuất hiện, mặt đất đã run rẩy, dường như cả thế giới, cả thiên địa, đều phải quỳ lạy dưới uy áp của Mạnh Hạo vậy.

Thiếu niên áo bào vàng biến sắc, lập tức lui về phía sau, vận chuyển tu vi kháng cự. Lão nhân chưởng giáo trầm mặc, thầm thở dài một tiếng, hướng về Mạnh Hạo ôm quyền, bất ngờ trảo một cái vào hư không, lấy ra một túi trữ vật đặt ở một bên rồi lập tức lui về sau, mãi đến khoảng cách nhất định, lão mới vận chuyển tu vi, chống cự uy áp.

Sa Cửu Đông chua xót, thở dài, không ngờ cũng lấy ra một túi trữ vật để xuống, rồi bỗng nhiên lui về sau.

Đây chính là thái độ của bọn họ, lúc trước bọn họ vốn cũng không toàn lực xuất thủ, lúc này lại đưa ra vật phẩm giải hòa, theo bọn họ suy đoán, Mạnh Hạo cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1824: Đường Này Xa Xa

Trên thực tế cũng quả thật là như vậy, Mạnh Hạo làm việc có nguyên tắc của hắn

Ánh mắt quét qua người của hai người chưởng giáo và Sa Cửu Đông, khẽ gật đầu, phất ống tay áo một cái

Hai cái túi trữ vật kia lập tức bay ra, bị Mạnh Hạo thu lấy, sau đó, ánh mắt của hắn rơi vào trên người của Bạch Vụ Trần

Bạch Vụ Trần khóe miệng còn mang máu tươi, sắc mặt nàng trắng bệch, thân thể run rẩy, vẻ mặt chua xót, không ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, mà là nhìn phương xa, tâm tình trầm xuống

Nàng thua rồi, thua một cách triệt để

Tất cả kế hoạch, tất cả chuẩn bị ở dưới lực lượng tuyệt đối đến từ Mạnh Hạo đều yếu đuối không chịu nổi một kích

Mặc dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng dĩ nhiên hiểu rõ

Mạnh Hạo không nói sai, mảnh gương, Mạnh Hạo hắn vốn là là kỳ chủ

Nếu không, không có khả năng khiến cho mảnh gương xuất hiện biến hóa mà nàng nghiên cứu nhiều năm cũng không thể thi triển ra

Nàng càng hiểu rõ, mình bại không chỉ là mất đi mảnh gương, mà là đương vê nha

Trở về không được

Chỉ có Siêu Thoát

Nhưng Siêu Thoát khó khăn, Minh Cung chín tòa tế đàn này cũng không phải có thể làm được

Cho dù là có đạo đài của Thương Mang lão tổ cũng giống vậy mờ ảo

Bạch Vụ Trần chua xót, sở dĩ nàng có thể khiến chưởng giáo đáp ứng nàng xuất thủ, chính là cho ra đầu mối có quan hệ đạo đài Thương Mang lão tổ

Bởi vì nàng hiểu rõ, công pháp mà nàng tu hành Siêu Thoát khó khăn, nếu là so với những người khác thì khó khăn hơn nhiều, mà quan trọng nhất là nàng không chờ được lâu như vậy

Nàng là một trong mấy người sớm nhất từ Thương Mang Đạo phủ xuống Thương Mang Tinh

Nàng ở trong tinh không mênh mang này đã rất lâu

Nàng muốn đi về, muốn về nhà, muốn rời khỏi nơi này, mà mảnh gương sắc bén kia cùng với Siêu Thoát ý trên đó ở nàng nghiên cứu sau phát hiện ra có thể cắt xé Thương Mang

Chỉ cần số lượng nhiều hơn chút thì nhất định có khả năng khiến nàng mặc dù không có Siêu Thoát tu vi, nhưng cũng có thể ly khai tinh không mênh mang, trở lại Thương Mang ngoại

Ta chỉ là muốn về nhà

muốn rời khỏi nơi này, muốn về tới quê hương Thương Mang ngoại

Bạch Vụ Trần chua xót, lẩm bẩm nói nhỏ

Lão nhân chưởng giáo trầm mặc, Sa Cửu Đông thầm thở dài, ngay cả thiếu niên áo bào vàng cũng đều ánh mắt phức tạp

Thương Mang ngoại? Mạnh Hạo nhìn Bạch Vụ Trần Tiên bỗng nhiên lên tiếng

Thương Mang ngoại là cái gì, là một thế giới như thương mang tinh không? Khi Mạnh Hạo hỏi câu này, hắn nghĩ tới trong lòng đất tầng thứ nhất Minh Cung thấy được trong những bích họa miêu tả Thương Mang ngoại kia

Nơi đó một phiến hoang vắng, tĩnh mịch, căn bản cũng không có sinh mạng, tồn tại chỉ có năm cây cột to lớn

Căn bản cũng không có Thương Mang Đạo! Khi đó, Mạnh Hạo liền đang suy tư, cái gọi là căn nguyên Thương Mang Đạo của Thương Mang Phái có phải là một âm mưu hay không, mà thế giới Thương Mang ngoại mà tất cả người Siêu Thoát mới có thể đi ra có phải

Cũng là một cái âm mưu hay không

Thương Mang ngoại là quê quán của ta

Nơi đó phồn hoa, Thương Mang nội này sao có thể so sánh với được

Ở bên ngoài, không có sương mù, chỉ có một phiến tinh không sáng chói, nơi đó có một viên lại một viên tinh tú sinh mạng

Khí tức tiên linh dày đặc hơn xa nơi này

Thậm chí so sánh với phía ngoài, nơi này căn bản chính là cằn cỗi đến cực hạn! Bạch Vụ Trần lẩm bẩm nói nhỏ, lời nói của nàng đơn giản, nhưng trong miêu tả này, từ trong hào quang trong mắt nàng, dường như trong tâm thần Mạnh Hạo hiện lên hình ảnh ra một Thương Mang ngoại

như ngoại đào nguyên vậy

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái

Chỗ này và Thương Mang ngoại hắn đã thấy hoàn toàn khác biệt, cố tình hắn phát hiện chưởng giáo cũng tốt, Sa Cửu Đông cũng được, còn có thiếu niên áo bào vàng kia không ngờ vào giờ khắc này, trên vẻ mặt nhớ lại, dường như Bạch Vụ Trần nói phù hợp trí nhớ của bọn họ

Mạnh Hạo đột nhiên cảm giác được có chút da đầu tê dại

Trong cơ thể hắn có thần hồn Chí Tôn thứ chín lúc trước, hắn đã từng đi sưu hồn, nhưng lại không tìm được ký ức có liên quan đến Thương Mang ngoại

Dường như là chúng bị phong ấn lại, hắn không thấy được

Thương Mang ngoại đến cùng là nơi như thế nào, là như bọn họ nói, hay là như ta đã từng nhìn thấy

Mạnh Hạo trầm mặc, trong mắt ánh sao nhoáng lên một cái, lại liếc nhìn Bạch Vụ Trần Tiên

Nữ tử này giờ này ở hắn nhìn lại, mặc dù trước đối với mình có sát cơ, nhưng cũng là một người đáng thương

Nàng muốn về nhà, cũng như Mạnh Hạo muốn về nhà

Mạnh Hạo khẽ thở dài, thu hồi ánh mắt xong thân thể nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo cầu vồng chạy thẳng tới phương xa

Bốn phía biển quỷ hồn hải gào thét đi theo, cuốn Mạnh Hạo cùng nhau rời đi rất xa

Lần này đi tới Minh Cung, mục tiêu của Mạnh Hạo chính là mảnh gương đồng

Lúc này đã thu được 2 cái, hắn không cần thiết ở lại chỗ này, hắn phải rời Minh Cung, trở về Thương Mang Tinh, dựa theo chỉ dẫn của mảnh gương tìm 6 mảnh khác!

Sau khi tìm ra hết, ta liền có thể triệu hoán gương đồng từ chỗ không biết kia trở về! Mạnh Hạo mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, tốc độ càng lúc càng nhanh, từ đại lục tầng thứ ba về tới đại lục tầng thứ hai, lại đạp lên đại lục tầng thứ nhất, rồi sau đó bay vọt qua cầu máu thịt, cho đến đi tới rìa vòng ngoài Minh Cung

Trong nháy mắt bước chân vào cửa ra truyền tống, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua phiến Minh Cung này

Mơ hồ thấy được trên đại lục tầng thứ chín xa vời, trong ghế ngồi khổng lồ kia, thân ảnh mơ hồ ngồi ở chỗ kia dường như ánh mắt đang nhìn

Mạnh Hạo trầm mặc, thu hồi ánh mắt, bước vào truyền tống trận, biến mất vô ảnh

Mạnh Hạo rời đi, nhưng đám người lão nhân chưởng giáo trầm mặc sau đó trọng chấn tâm thần

Bạch Vụ Trần mặc dù mất mát nhưng lúc này hy vọng về nhà vẫn là rơi vào trên Siêu Thoát, nàng nói cho chưởng giáo cùng với Sa Cửu Đông bọn họ đầu mối muốn biết, lại cùng đám người chưởng giáo cùng nhau cảm ngộ Tế đàn Siêu Thoát đại lục tầng thứ hai tầng thứ ba, đồng thời khi thời gian kết thúc, ở đại lục tầng thứ ba, mượn mai rùa chí bảo kia, chống cự lực lượng hạo kiếp tận thế

Hai bên đạo khác nhau, lựa chọn cũng sẽ không như nhau

Đối với Mạnh Hạo mà nói, Tế đàn Siêu Thoát của Minh Cung này hiện tại vô dụng với hắn, chỉ có sau khi đệ cửu cấm ngưng tụ, hắn lại đến, xông về tế đàn thứ chín, mở ra sương mù nơi này, mượn lực lượng tế đàn, khiến cho chín cấm của bản thân hoàn mỹ quy nhất

Nhưng đối với đám người chưởng giáo, tu vi của bọn họ đã đến cực hạn, lúc này phương hướng duy nhất chính là Siêu Thoát, mặc dù khó khăn, nhưng chỉ cần có một chút khả năng, bọn họ liền tuyệt sẽ không bỏ qua

Trên Thương Mang Tinh, trong tinh không, trên nửa tinh tú, thân ảnh Mạnh Hạo từ bên trong truyền tống trận đi ra, tóc dài bay bay

Mạnh Hạo trong mắt có trầm tư ý, con mắt thứ ba trên mi tâm hắn dĩ nhiên khép kín, hóa thành một vết tím

Thân thể nhoáng lên một cái, khi xuất hiện đã về tới chỗ bế quan ở Đệ Cửu Chí Tôn Thành

Mạnh Hạo nhấc tay phải lên, trong tay của hắn nổi lơ lửng 2 mảnh gương

Nhìn chăm chú mảnh gương, thần thức Mạnh Hạo sáp nhập vào, cảm thụ được bảy chỗ khác trong phiến thương mang tinh không này

Trong bảy chỗ này, ngoại trừ chỗ gương đồng sở tại không biết ra, sáu chỗ khác ở trong cảm thụ của Mạnh Hạo đều không phải là không thể tìm

Hắn cũng thử đi triệu hoán gương đồng, tuy rằng lực độ lớn hơn một mảnh gương rất nhiều, nhưng lực lượng triệu hoán này vẫn như cũ còn chưa đủ, cần nhiều mảnh gương hơn nữa mới có thể

Phân thân đã đi vào quỹ đạo chính, một khắc bước chân vào Đạo Cảnh chính là lúc cái ấn ký thứ nhất trong chín ấn ký hoàn chỉnh

Mạnh Hạo trầm ngâm, đối với đệ cửu cấm của phân thân nơi đó, từ Thương Mang Thai sau, Mạnh Hạo đã có tính toán khác, chỉ có điều lúc này còn không phải rất xác định, cần đợi cái ấn ký thứ nhất ngưng tụ xong mới có thể lựa chọn

Một khi đã như vậy, ta cũng không cần thiết lưu lại Thương Mang Phái

Mạnh Hạo cặp mắt nhoáng lên một cái, lộ ra ánh sao, hắn phải rời Thương Mang Phái, đi vào tinh không nội, dựa theo mảnh gương đồng chỉ dẫn, đi tìm 6 mảnh gương khác

Đường này xa xa

Mạnh Hạo có thể cảm nhận được, 6 mảnh gương khác kia phân tán trong sáu khu vực ở thương mang tinh không, có lẽ đều không phải là thuận lợi, cần rất lâu

Mạnh Hạo trầm ngâm một lát, ánh mắt lộ ra ý sâu sắc

Hắn hít sâu một hơi, truyền ra thần niệm, lập tức Chí Tôn bát nguyên và Chí Tôn thất nguyên dưới trướng hắn đều lập tức cảm nhận được dao động thần thức đến từ Mạnh Hạo

Mạnh Hạo không biết chính mình lần này phải rời đi bao lâu, cho nên giao đại rất nhiều chuyện, bao gồm đối ngoại khuếch trương, bao gồm chú ý đối với phân thân

Đợi mọi chuyện đều giao phó xong, hắn không tiếp tục dừng lại nữa, lựa chọn ly khai

Hóa thành cầu vồng, bay ra mặt đất, bay ra Thương Mang Tinh, cho đến sau khi bước chân vào tinh không, Mạnh Hạo nhìn bốn phía Thương Mang

Hai mắt hắn lóe lên một cái, dựa theo chỉ dẫn, hướng về chỗ mảnh gương gần nhất sở tại, vội vã đi

Nếu đổi lại là tu vi lúc trước của Mạnh Hạo, hắn muốn đi ra ngoài tìm mảnh gương tồn tại rất nhiều khó khăn, nhưng giờ này chiến lực của hắn đã có thể chiến cửu nguyên đỉnh phong, lại có hai mảnh gương hóa thành chiến giáp, hắn nắm chắc, trong phiến tinh không này

dưới Siêu Thoát, người có thể áp chế mình, phượng mao lân giác, gần như không có

Khi Mạnh Hạo bổn tôn rời đi, phân thân của hắn khoanh chân ngồi ở trong Đệ Cửu Tông, sau khi trở thành đệ nhất Thương Mang Thai, phân thân Mạnh Hạo dĩ nhiên là đệ tử thân truyền của Đệ Cửu Tông, chỗ ở cũng đổi thành một ngọn núi cho dù là hoàn cảnh hay là linh khí đều tốt hơn rất nhiều

Vả lại cả ngọn núi, tất cả đều thuộc về Mạnh Hạo, có trận pháp cấm chế mở ra, người ngoài nếu không được cho phép, không thể bước chân vào chỗ này

Ở trên ngọn núi này, ngoại trừ Mạnh Hạo và Yên Nhi ra, còn có nhiều phó tu trong tông môn đưa tới

Từ Mạnh Hạo ở Đệ Cửu Tông Thương Mang Thai thành đệ nhất, cho thấy thập trọng thiên, khai sáng một cái kỳ tích trước nay chưa có, đệ tử cả Đệ Cửu Tông đối với Mạnh Hạo đều cuồng nhiệt đến cực hạn

Những thiên kiêu trước đó cũng là như vậy

Vừa mới bắt đầu mấy ngày, người bái phỏng nối liền không dứt, Mạnh Hạo bắt đầu còn đều gặp qua, về sau thật sự là người tới nhiều lắm, hắn dứt khoát tuyên bố bế quan ôn dưỡng tu vi, tất cả mọi chuyện đều ném

cho Yên Nhi

Yên Nhi không có cách nào, chỉ có thể tiếp nhận, vì thế mấy ngày này, cả ngày đều là tiếp đãi đồng môn

Lúc bắt đầu nàng còn cảm thấy rất hưng phấn, dù sao theo Mạnh Hạo nổi lên, địa vị và thân phận của nàng lập tức bất đồng, cũng hưởng thụ cảm giác được người truy phủng

Mà lễ vật nàng nhận nhiều đến mức một cái túi trữ vật đều không chứa nổi

Chỉ là nàng dần dần liền mất hứng, bởi vì nàng phát hiện, đến bái kiến sư tôn không ngờ là nữ tu chiếm đa số

Những đồng môn nữ tử, một người so một người đẹp, khi tới bái phỏng, vô tình hay cố ý hướng nàng tìm hiểu chuyện sư tôn

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1825: Đám Hỏi

Mỗi một người đều là đồ dụ dỗ

Hừ, sư tôn tiểu lão đầu kia, không ngờ có nhiều nữ đệ tử thích như vậy

Ta làm đệ tử nhất định phải đi giám sát và trấn giữ! Yên Nhi cảm giác sứ mệnh của mình rất nặng

Vì thế đối với những nữ đệ tử kia, thường thường không chút khách khí, lễ vật chiêu thu, nhưng muốn từ nàng tìm hiểu tin tức sư tôn, không có cửa đâu

Mà đối phương càng là quyến rũ, càng là đẹp, nàng địch ý lại càng nặng, thậm chí rất lâu, sau khi đuổi nữ tu đi tới bái phỏng, nàng đều sẽ mày ủ mặt ê cúi đầu nhìn thân thể của mình một chút, sờ sờ mặt mình, sau đó rất tức giận giậm chân một cái, đi tới bên ngoài chỗ Mạnh Hạo bế quan, chống nạnh rống lớn

Sư tôn, người già mà không kính a, người xem lại mình đi, không sao lại đi xông cái gì Thương Mang Thai a

Người biết không, mấy ngày nay có bao nhiêu hán tử chạy tới, hận không thể muốn bổ nhào người! Một ngày này, nàng lần nữa đi tới chỗ Mạnh Hạo bế quan, bất mãn hô lên

Mạnh Hạo mở mắt ra, nhìn Yên Nhi trước mặt gương mặt tức giận, cười cười, bất quá đối với lời nói của Yên Nhi, có chút tò mò

Hán tử?

Đúng vậy, nữ hán tử, từng người một cao lớn thô kệch, đầy mặt khó

chịu, cố tình còn oanh tiếng yến ngữ, nếu sư tôn người thích, ta liền làm cho các nàng tới gặp người

Yên Nhi trừng hai mắt, nhìn sư tôn mình, dường như nếu Mạnh Hạo dám gật đầu, nàng liền lập tức biến hóa thành mãnh hổ nhào lên cắn nát Mạnh Hạo

Còn không mau đi tu hành, vi sư truyền thụ ngươi nhiều thần thông đạo pháp, trong đó Luân Hồi Đạo, Thiên Thần Thuật cùng với Thôn Sơn Quyết, trước ngươi nắm giữ không phải rất nhuần nhuyễn, chớ để lãng phí thời gian, mau đi đi

Mạnh Hạo vẻ mặt cổ quái vội ho một tiếng, quát khẽ sau, nhắm mắt tiếp tục tĩnh tọa

Yên Nhi ở một bên hừ lạnh vài tiếng

Thấy được sư tôn lại đang tu hành, dậm chân, nàng gần nhất rất phiền lòng, lại trừng mắt liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, lúc này mới xoay người rời đi

Hỏng sư tôn, thúi sư tôn, tiểu lão đầu

Già mà không thẹn! ! Hừ, Thôn Sơn Quyết

Thiên Thần Thuật, còn có Luân Hồi Đạo, kia ta đã sớm học xong

Hắn rõ ràng là kiếm cớ! Yên Nhi vừa nói vừa đi tới bên ngoài viện, chỗ chó ngao ngủ, ở nơi này nói nhỏ, chó ngao nghe thi thoảng mở mắt ra, nghe nghe, lại nhanh nhắm mắt giả bộ ngủ

Thời gian trôi qua, thật vất vả những đệ tử tông môn tới bái kiến Mạnh Hạo dần dần ít một chút sau, Yên Nhi nơi này vừa mới nhẹ nhàng thở ra

Nhưng ngay sau đó, liền là những người đến từ những tông môn khác, thậm chí có một số không phải là người Thương Mang Phái tu chân gia tộc phái đến

Nhất là không ngờ cũng không thiếu tỳ nữ tướng mạo tuấn mỹ trực tiếp được đưa tới, cái này khiến Yên Nhi càng phát điên hơn

Để cho nàng không chịu được là lại còn có người đến đám hỏi

Như một ngày này, vị Chí Tôn thất nguyên khi Mạnh Hạo độ kiếp từng tương trợ mang đoàn người đi tới ngọn núi Mạnh Hạo sở tại này

Trong đoàn người kia, bất ngờ còn có một vị Chí Tôn thất nguyên tồn tại, hai người đàm tiếu, ở phía sau bọn họ, đi theo một nữ nhân

Nữ tử này tuổi không lớn, thân thủ ưu nhã, vẻ đẹp kinh diễm tuyệt luân, chỉ là trong mặt mày có ngạo khí tồn tại, dường như cũng không phải tình nguyện, theo hai vị Chí Tôn kia đi tới đỉnh núi

Yên Nhi, còn không mau đi gọi sư tôn ngươi tới

Vị Đệ Cửu Tông Chí Tôn kia mở miệng cười, đối với Mạnh Hạo nơi này, hắn rất coi trọng, mà Yên Nhi là đệ tử Mạnh Hạo, trong mắt hắn, vì đối Mạnh Hạo coi trọng, tự nhiên cũng ngữ khí ôn hòa

Yên Nhi đáy lòng không tình nguyện, ánh mắt quét qua hai vị Chí Tôn này, lại nhìn cô gái phía sau bọn họ một chút kia, nội tâm lộp bộp một tiếng

Nữ tử này là người xinh đẹp nhất trong tất cả nữ đệ tử mấy ngày này nàng thấy

Thậm chí tu vi cũng vô cùng không tầm thường, có thể nhìn thấu là Cổ Cảnh sơ kỳ

Nội tâm không giải thích được có chút khẩn trương, Yên Nhi liền vội vàng gật đầu

Khi chạy tới chỗ Mạnh Hạo bế quan, Mạnh Hạo đã đứng dậy đi ra, nếu là đổi những người khác, hắn sẽ không đi gặp, nhưng vị Chí Tôn kia dù sao ngày đó từng tương trợ độ kiếp, không tiện cự tuyệt

Khi mang Yên Nhi đi tới khách điện, vị Chí Tôn Đệ Cửu Tông kia cười ha ha một tiếng

Phương Mộc, còn không bái kiến Lưu Vân Chí Tôn Đệ Tam Tông

Vị Chí Tôn đến từ Đệ Tam Tông kia khi thấy Mạnh Hạo cặp mắt ngưng một cái, sau khi xem xét cẩn thận, trên mặt lộ ra mỉm cười, Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, ôm quyền cúi đầu

Song phương thấy qua nhau sau, hai bên ngồi xuống, nói chuyện với nhau một phen, nữ tử mỹ mạo tuyệt luân kia thỉnh thoảng cũng nhìn về phía Mạnh Hạo, trên vẻ mặt có chút khinh miệt khinh thường, nhưng che giấu rất tốt

Yên Nhi ở bên cạnh Mạnh Hạo, địch ý đối với nữ tử này càng ngày càng mạnh

Nhất là khi nàng nghe được vị Chí Tôn kia lại còn nói, nữ tử này là một trong chuẩn Thánh nữ Thương Mang Phái thế hệ này, lại tính toán để nàng và Mạnh Hạo kết thành đạo lữ, Yên Nhi cũng không biết nghĩ như thế nào, lập tức trong óc ầm một tiếng, theo bản năng lên tiếng nói một câu

Không được, sư tôn ta không cần đạo lữ! Nàng vừa nói ra, lập tức liền run run một chút, sắc mặt tái nhợt, nhìn về phía Mạnh Hạo, lập tức quỳ lạy xuống

Lúc này nàng hối hận, vừa rồi cũng không biết thế nào , không ngờ ở chỗ này lại nói ra như vậy, giờ này khẩn trương, sợ sư tôn không vui

Sư phụ, con

con sai rồi

Vị Chí Tôn Đệ Cửu Tông nhíu mày, nhưng không nhiều lời, mà vị Lưu Vân Chí Tôn kia lại là hừ lạnh một tiếng, mắt lạnh nhìn lại

Vị chuẩn Thánh nữ phía sau hắn trên vẻ mặt ý khinh miệt càng đậm

Mạnh Hạo vẻ mặt trước sau thủy chung như thường, mặc dù là hai vị Chí Tôn đến, cũng không khiến hắn có áp lực gì

Đối với việc nhị vị nói đạo lữ này, chuyện này Mạnh Hạo không bất ngờ, thân phận hắn giờ này trong cả Thương Mang Phái, đều là thanh danh hiển hách, được cho rằng là con cưng trong thiên kiêu, trụ cột tương lai tông môn

Người khác có tính toán đám hỏi đạo lữ là chuyện tình tất nhiên

Nhưng khi nghe được thanh âm Yên Nhi, Mạnh Hạo nhịn không được bật cười, khi nhìn về phía Yên Nhi, trong mắt tự nhiên mà nhu hòa, vung tay áo, không cho Yên Nhi quỳ xuống

Ngươi làm sao lại sai rồi ? Vi sư không cho rằng ngươi sai

Mạnh Hạo thanh âm nhu hòa, rơi vào trong tai Yên Nhi, khiến trong lòng Yên Nhi run lên, một suy nghĩ không nói ra được trong đáy lòng của nàng tràn ngập ra, thật ấm áp

Hai vị tiền bối, nhận được coi trọng, hảo ý tâm lĩnh, nhưng mà Phương

mỗ đích xác không cần đạo lữ

Mạnh Hạo nhìn về phía hai vị Chí Tôn kia, ôm quyền lên tiếng

Này

Vị Chí Tôn Đệ Cửu Tông kia mày nhíu chặt hơn, nhưng nhìn xem Mạnh Hạo, biết Mạnh Hạo tâm ý đã quyết, cũng không muốn đi miễn cưỡng vị thiên kiêu trong tông môn này

Ánh mắt quét qua Yên Nhi, hắn liền nghĩ tới nhu hòa trong mắt Mạnh Hạo trước đó, bỗng nhiên, một cái ý nghĩ từ trong đầu óc hắn bắt đầu nảy sinh, vẻ mặt từ từ cổ quái

Vị Lưu Vân Chí Tôn sắc mặt lập tức âm lãnh, lấy thân phận Chí Tôn của hắn tới đã rất để mắt Phương Mộc này, vả lại vị tộc nhân phía sau hắn này, tư sắc có một không hai, nhưng không ngờ Phương Mộc cự tuyệt

Bên trong cả gian phòng lập tức có cảm giác đè nén, Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, Yên Nhi hơi sợ

Hừ lạnh một tiếng, Lưu Vân Chí Tôn xoay người, hướng về Chí Tôn Đệ Cửu Tông cúi đầu, tay áo vung, trực tiếp đi ra ngoài

Nữ nhân phía sau hắn kia trên vẻ mặt khinh thường và khinh miệt lúc này không che giấu nữa, hiển lộ ra, lại thêm một chút khinh bỉ ý

Trước khi đi, ở cửa quay đầu lại, khẽ cười một tiếng

Một cuộc tình bất kể sư đồ thật được a, khiến người cảm thấy rất ghê tởm đâu

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1826: Có Thể

Tình yêu bất luận sư đồ, mấy chữ này vừa nói ra, Yên Nhi lập tức thân thể run lên, sắc mặt trong nháy mắt không có chút máu tươi nào, lảo đảo lui về phía sau vài bước

Nhất là nửa câu sau của nữ nhân kia, hai chữ ghê tởm lại giống như búa tạ đánh vào trên người của Yên Nhi

Khi Yên Nhi lui về phía sau, trong óc ong ong, phảng phất là suy nghĩ bí ẩn nhất của đáy lòng, trong nháy mắt bị xé mở

Ý nghĩ không muốn bất kỳ kẻ nào biết, thậm chí chính nàng cũng đều mơ hồ lúc này lại bị người lớn tiếng nói ra, đặt ở dưới ánh mặt trời, cái loại cảm giác này khiến nàng cảm giác trời đất xoay chuyển, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra

Ngươi

Yên Nhi trước mắt mơ hồ, run rẩy

Nàng không biết nên nói những gì

Khi nữ tử kia vừa nói ra, sắc mặt Mạnh Hạo lập tức âm lãnh xuống, đứng lên

Gần như khi hắn đứng dậy, một cỗ uy áp rầm rầm bạo phát, hướng về nữ nhân kia bỗng nhiên áp xuống

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo đi về phía trước ra một bước, bước này rơi xuống, dường như đất rung núi chuyển, chuẩn Thánh nữ biến sắc

Nàng chỉ cảm thấy Mạnh Hạo trước mắt này, trước còn là ôn hòa, nhưng trong chớp mắt liền hóa thành hung thú viễn cổ

Ánh mắt kia, khí thế kia, uy áp kia khiến nàng có loại cảm giác mãnh liệt, dường như chính mình sắp bị xé rách, tâm thần nàng run lên, da đầu đều nổ tung

Vị Lưu Vân Chí Tôn bên cạnh lúc này nhíu mày, vung tay một cái, dường như muốn ngăn cản uy áp của Mạnh Hạo đối với tộc nhân bên cạnh hắn này

Nhưng ngay khi hắn nâng tay áo lên, Mạnh Hạo ánh mắt bỗng nhiên hướng hắn nhìn lại

Ngươi dám cản ta! Một đạo ánh mắt, bốn chữ, từ trong miệng một Cổ Cảnh tu sĩ nói ra, uy hiếp một Chí Tôn thất nguyên, ở bất kỳ kẻ nào xem ra đều là khó tin, cuồng vọng đến cực hạn

Không biết tự lượng sức mình, châu chấu đá xe! Nhưng Lưu Vân Chí Tôn lại là một cái chớp mắt này cùng ánh mắt Mạnh Hạo nhìn nhau, đầu óc của hắn không giải thích được oanh một tiếng

hắn không cảm nhận được uy hiếp đến từ tu vi Mạnh Hạo, nhưng lại có loại cảm giác nguy cơ không nói ra được khiến hắn trong nháy mắt toàn thân tóc gáy dựng lên

Ánh mắt Mạnh Hạo mang uy áp nào đó hắn nhìn không thấu, uy áp này giống như là người bề trên đang nhìn hướng kẻ bề dưới

Lại vô cùng tự nhiên, không có chút cảm giác cố ý nào, dường như bản thân Mạnh Hạo chính là cường giả

Mà Lưu Vân này cho dù là Chí Tôn thất nguyên cũng như cũ vẫn là kẻ yếu! Lưu Vân Chí Tôn tâm thần chấn động, không ngờ bị ánh mắt Mạnh

Hạo uy hiếp, mà lời nói của Mạnh Hạo lúc này cũng truyền vào trong tai của hắn

Bốn chữ này giờ khắc này làm cho này Lưu Vân cảm thấy được đối phương cuồng vọng đồng thời lại

Lần nữa khiến tâm thần hắn chấn động

Điều này sao có thể!

Lưu Vân Chí Tôn cưỡng ép đè xuống tâm thần hỗn loạn, cùng theo thẹn quá thành giận, đổi lại là người nào ở vào thân phận hắn lúc này đều sẽ như vậy

Trước mắt trong mắt hàn mang nhoáng lên một cái, khi đang muốn phản chế Mạnh Hạo, một bên vị Chí Tôn thất nguyên Đệ Cửu Tông hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi về phía trước ra một bước, cùng Lưu Vân Chí Tôn cách không đụng chạm

Ầm một tiếng, hai người đồng thời lui về phía sau

Vị Chí Tôn thất nguyên Đệ Cửu Tông thanh âm âm lãnh vang vọng bốn phía

Lưu Vân đạo hữu, vừa rồi câu nói của đệ tử Đệ Tam Tông ngươi kia là có ý gì

Nơi này là Đệ Cửu Tông, xin cho Đệ Cửu Tông ta một cái công đạo! Lúc này, nội tâm hắn cũng có nổi giận, đám hỏi không được cũng không sao, nhưng đệ tử đối phương kia không ngờ miệng không ngăn cản, lời này sao có thể là tùy ý nói

Một khi nói ra, không quản thật giả, ảnh hưởng đối với danh tiếng Phương Mộc đều là vô cùng nghiêm trọng

Dùng ngòi bút làm vũ khí, hình dung chính là lời nói ác độc như vậy

Hắn đáy lòng cũng có áo não, hối hận không nên làm chủ mang đối phương tới đây, trước mắt tức giận nổi lên, cất bước chạy thẳng tới Lưu Vân mà đi

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, lần nữa đi ra một bước, chuẩn Thánh nữ sắc mặt tái nhợt, thân thể lui về phía sau

Cảm giác bị đè nén đến cực hạn, nàng phát ra một tiếng hét lên, bấm quyết tu vi bạo phát, đang muốn đi ngăn cản trở, Mạnh Hạo sắc mặt âm lãnh, tay phải nâng lên hung hăng vung lên

Ba một tiếng, nữ tử này hét thảm, hai má thật cao toát lên, thân thể cũng bay lên, bị Mạnh Hạo cách không trực tiếp buống xuống một bạt tai

Không đợi rơi xuống, Mạnh Hạo hận miệng nàng không ngậm lại, lần nữa một bàn tay cách không quạt tới, ba một tiếng, lần này tát chính là một bên khác

Nữ nhân kia máu tươi phun ra, lần nữa hét thảm, cả mặt gần như hoàn toàn thay đổi, máu tươi tràn ra

Cút! Trong mắt Mạnh Hạo sát ý lóe lên

Nữ tử này chỉ là nói một câu, tuy rằng đáng ghét, nhưng trước mắt bổn tôn ở bên ngoài, phân thân Mạnh Hạo ở chỗ này, nếu nữ tử này bị hắn giết, giữa Đệ Tam Tông và Đệ Cửu Tông nhất định khai chiến

Nhưng nếu cứ tính như vậy, tự nhiên không được

Sát ý của Mạnh Hạo theo một chữ kia hô lên, vỡ nát đạo tâm nữ tử này, gieo một hạt giống tâm linh

Lưu Vân Chí Tôn có tâm cản trở, nhưng lại bị Chí Tôn thất nguyên Đệ Cửu Tông ngăn cản

Hai người ở giữa không trung đụng nhau một chút, trong tiếng nổ “ầm ầm” hai bên tản ra, Chí Tôn thất nguyên Đệ Cửu Tông sắc mặt âm lãnh, cũng lên tiếng

Cút! Nội tình Đệ Cửu Tông từ Mạnh Hạo trở thành Cửu Tôn sau, liền thủy chung cường ngạnh, giờ phút này vị Chí Tôn thất nguyên Đệ Cửu Tông lại con mắt hàn mang nhoáng lên một cái, mở miệng lần nữa

Nếu bổn tôn nghe được bất kỳ lời nào truyền ra, biết được bọn ngươi muốn hủy diệt Kỳ Lân Tử Cửu Tông ta, như vậy các ngươi cứ chờ hai tông khai chiến đi

Lưu Vân Chí Tôn trầm mặc, cười lạnh vài tiếng, nhưng đúng là vẫn còn không nói gì, chuyện tình hôm nay, chính hắn cũng biết, là tộc nhân mình nói lời ác độc

Hắn hung hăng trợn mắt nhìn nữ tử lúc này hoàn toàn thay đổi, xoay người bắt lại, mang những người khác, hóa thành cầu vồng trong nháy mắt bay ra, đi xa vô ảnh

Sau khi bọn họ rời đi, chỗ này an tĩnh lại, vị Chí Tôn Đệ Cửu Tông chần chờ một chút, cười khổ nhìn xem Mạnh Hạo, lại nhìn một chút Yên Nhi trong điện lúc này cúi đầu im lặng

Phương Mộc, đồ nhi ngươi tư chất không tồi, bổn tôn tu hành nhiều năm, chưa bao giờ thu đồ đệ, tiểu nha đầu này làm đệ tử bổn tôn đi

Vị Chí Tôn này trầm ngâm sau, nhìn về phía Mạnh Hạo

Hắn vừa nói xong, Yên Nhi thân thể run lên

Đa tạ ý tốt của Chí Tôn

Mạnh Hạo lắc đầu, ánh mắt kiên định

Vị Chí Tôn Đệ Cửu Tông kia nhìn Mạnh Hạo, thầm thở dài một tiếng, không nói thêm nữa, xoay người rời đi

Đỉnh núi lần nữa an tĩnh lại, chỉ có gió núi nghẹn ngào mà qua, Mạnh Hạo đi tới bên cạnh Yên Nhi, vỗ đầu của nàng, ánh mắt nhu hòa, nở nụ cười

Thế nào không vui ? Nàng nói lung tung, vi sư đánh nàng hai bàn tay

Chuyện này cứ như vậy qua đi, nàng tâm thần bị vi sư sát khí nghiền ép, đã mất đạo tâm không dám nói lung tung

Nếu ngươi còn chưa hết giận, liền tu hành thật tốt, đến lúc đó tự mình đi thu thập nàng

Yên Nhi bị Mạnh Hạo vỗ đầu, theo bản năng cúi đầu, nắm đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, hai mắt có chút run rẩy

Cũng có chút ít không biết làm sao

Sư tôn, con

Nàng muốn nói cái gì đó nhưng lại không biết chính mình muốn nói gì

Được rồi được rồi, còn không đi chuẩn bị một chút linh quả, vi sư đói bụng

Mạnh Hạo cười lại vỗ đầu Yên Nhi một cái, hướng về chỗ bế quan đi

Yên Nhi ở nơi này đứng một hồi, vẻ mặt có chút mờ mịt, rồi sau đó giậm chân một cái, sờ đầu một cái cảm thấy bị vỗ có chút đau đớn, nhanh đi chuẩn bị linh quả

Không bao lâu, hoàng hôn phủ xuống, xa xa ánh chiều tà dần dần tán đi sau, mặt trăng từ từ dâng lên, tia sáng như nước chảy bao trùm mặt đất, khiến cho trong trời đất này nhìn như thường ngày, nhưng nếu nhìn kỹ, có một phen yên tĩnh xinh đẹp khác

Chỗ Mạnh Hạo bế quan, Yên Nhi bưng linh quả đi tới, đặt ở trước mặt Mạnh Hạo

Mạnh Hạo mở mắt ra, cười nhìn về phía Yên Nhi, đã nhận ra trong mắt Yên Nhi còn có một chút mờ mịt sau, Mạnh Hạo đáy lòng thở dài

Yên Nhi

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng

Yên Nhi nơi đó như thất thần, không nghe được

Yên Nhi! Mạnh Hạo thanh âm lớn một chút

Yên Nhi a một tiếng, nhìn về phía Mạnh Hạo

Mạnh Hạo lần nữa khẽ thở dài, trầm ngâm một lát sau đứng dậy đi tới cửa, nhìn bầu trời đêm, nhìn mặt trăng, hắn chậm rãi lên tiếng

Yên Nhi, còn nhớ rõ khi ngươi còn nhỏ, ta mang ngươi vào núi sao

Mạnh Hạo thanh âm nhu hòa, truyền vào trong tai Yên Nhi

Nhớ

Yên Nhi trong mắt lộ ra hồi ức, nhớ hồi nhỏ khi mình vừa mới thấy sư tôn, cảm thấy được đối phương là một tên lường gạt, thậm chí sau khi đ lên núi, đều có một đoạn thời gian như vậy thủy chung cho rằng đối phương là tên lường gạt

Suy nghĩ một chút, nàng che miệng nở nụ cười, ánh trăng mơn trớn mặt nàng, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thoạt nhìn phá lệ xinh đẹp

Vi sư kể cho ngươi một cái chuyện xưa đi

Mạnh Hạo liếc nhìn Yên Nhi, trong mắt càng thêm nhu hòa, cũng lộ ra hồi ức

Chỉ là hồi ức của hắn nếu so với Yên Nhi sâu sắc hơn nhiều lắm, bởi vì ở trong chuyện xưa này, ẩn chứa từng luồng suối sông năm tháng

Đã từng tồn tại một nơi được xưng là Sơn Hải Giới, có một viên tinh tú, Nam Thiên Tinh

Trên Nam Thiên Tinh có một tòa Đại Thanh Sơn

Người kia, hắn bái nhập Kháo Sơn Tông, ở nơi này, hắn gặp một thiên kiêu tên gọi Vương Đằng Phi

Đó là hắn lần đầu tiên thấy được cô gái kia, nàng là vị hôn thê của Vương Đằng Phi

Con côn bằng rất lớn, khi bay lên có thể che đậy thiên địa, cuốn lên gió, quấn nàng và người kia vào bên trong sơn cốc một cấm linh

Trong Tử Vận Tông, bọn họ trở thành đồng môn

Ngày đó, hắn thành thân, nàng ở bên cạnh vợ hắn, ánh mắt ngóng nhìn, nàng cho là hắn không thấy

Sau đó nàng thành tiên, theo sư tôn Đan Quỷ của nàng, đi Côn Lôn Đạo

Trong Như Phong Giới, nàng vì hắn, bỏ ra hồn, bỏ ra hết thảy, nàng tưởng chính là mình không có tiếc nuối

Trong Côn Lôn Đạo, hắn đến, nhìn thi thể của nàng, triển khai pháp tắc thời gian, cũng tìm không được kỳ hồn, ngày đó, tâm của hắn bị xé rách

Trong Đệ Bát Sơn Hải, hắn đi tìm, nhưng không tìm được

Nhưng hắn hiểu rõ, hắn thiếu nữ tử này, một đời tình

Mạnh Hạo lẩm bẩm nói nhỏ, hướng về Yên Nhi nói một cái chuyện xưa

Chuyện xưa này rất dài, rất dài, hắn nói cả đêm, khi trên bầu trời xa xăm mặt trời mới mọc ngẩng đầu, chuyện xưa này vừa mới nói xong

Yên Nhi lúc bắt đầu còn có chút thất thần, nhưng nghe nghe, nàng không biết tại sao, lòng của nàng lại đau nhói, dường như có ý thức nào đó tại trong đầu của mình muốn thức tỉnh

Cho đến Mạnh Hạo nói xong chuyện xưa, nàng ngẩn người tại đó, thật lâu

thật lâu

Sư tôn, nữ tử trong chuyện xưa, nàng tên gọi là gì? Yên Nhi ngẩng đầu, nhìn sư tôn trước mắt, nhẹ giọng lên tiếng

Nàng kêu

Sở Ngọc Yên

Mạnh Hạo nhìn phía xa mặt trời mới mọc, nhẹ giọng trả lời

Chuyện xưa còn có tiếp theo sao? Yên Nhi đột nhiên hỏi

Mạnh Hạo trầm mặc, hồi lâu sau, gật gật đầu

Ngươi muốn nghe sao? Yên Nhi thân thể run lên, trầm mặc thật lâu, dần dần trong mắt không còn là mê mang, mà là bộ dáng như thường ngày, dường như không có tim không có phổi, nhìn Mạnh Hạo, lắc lắc đầu

Hiện tại không muốn nghe, chờ sau này đi, sau này

Sau này có lẽ có một ngày, khi con muốn nghe, sư tôn ngươi có thể tiếp tục nói cho con sao?

Có thể!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1827: Khiêu Khích Đệ Cửu Tông

Tinh không nội, trong một khu vực cách Thương Mang Tinh có chút xa, chỗ này có ba lốc xoáy, dường như đang vĩnh hằng xoay tròn, tản ra một loạt tia sáng kỳ dị

Những ánh sáng này phần lớn đều là màu xám tro, giống như đại biểu tử vong, cố tình thi thoảng lại có ánh sáng rực rỡ chói mắt vô cùng lóe lên một cái mà qua, giống như là trôi đi giữa ba lốc xoáy này

Mạnh Hạo bổn tôn, tóc dài bay bay, lúc này đứng ở bên ngoài ba lốc xoáy

Thân ảnh của hắn so với lốc xoáy thì bé nhỏ không đáng kể, rất là nhỏ bé, nhưng khí thế của hắn lại là khổng lồ dường như khiến ba lốc xoáy này chấn động, tràn ra ý chống cự mãnh liệt

Chỗ này chính là một trong những chỗ Mạnh Hạo cảm ứng, lại là một chỗ mảnh vỡ gương đồng sở tại

Con mắt thứ ba trên mi tâm hắn bỗng nhiên mở ra, khi nhìn lại, trong mắt của hắn ba lốc xoáy này thật giống như sương mù bị đẩy ra, lộ ra bản chất

Hắn thấy được trong ba lốc xoáy tồn tại ba thế giới, bên trong không có tu sĩ, tồn tại vô số hung núi ác trong nước, có nhiều hung thú hắn chưa từng thấy qua

Thậm chí còn có mấy cỗ khí tức, hung tàn ý kinh thiên, mơ hồ không ngờ tràn ra uy áp có thể so với cửu nguyên

Mà trong đó kinh người nhất là trong lốc xoáy thứ hai, ở nơi này, Mạnh Hạo đã nhận ra một cỗ dao động mạnh nhất chỗ này

Dao động này gần như cùng cấp với cửu nguyên đỉnh phong, nhưng lại thương tang hơn, dường như tồn tại năm tháng vô tận, phảng phất là chủ ba lốc xoáy

Nhìn kỹ, truyền ra dao động này, rõ ràng là một Cự Tíchkhổng lồ có thể so với tinh tú! Mà cả mặt đất gần như chính là bao phủ trên người của Cự Tích, về phần mảnh vỡ gương đồng trong cảm ứng Mạnh Hạo lại là trong cơ thể Cự Tích này! Mạnh Hạo bổn tôn cặp mắt nhoáng lên một cái

Thân thể hóa thành một đạo cầu vồng, trong nháy mắt bay ra, chạy thẳng tới Cự Tích chỗ lốc xoáy thứ hai mà đi

Tiếng sấm trong phút chốc long trời lở đất, vang vọng tinh không

Cùng lúc đó, trên Thương Mang Tinh, phân thân Mạnh Hạo lần nữa đắm chìm trong bế quan trong, Yên Nhi cũng khôi phục như thường

Trên người của nàng dường như không thấy được mờ mịt chuyện lúc trước đưa tới, như cũ hoạt bát nhảy thoát, cản trở bất kì nữ đệ tử muốn đi bái kiến sư tôn nàng

Chỉ có khi nàng một thân một mình, nàng mới có thể ngẩng đầu nhìn mặt trăng trong trời đêm, nhớ lại Sở Ngọc Yên trong chuyện xưa sư tôn nàng giảng thuật

Chuyện xưa kia khiến lòng của nàng nổi lên sóng gợn, mơ hồ, dường như cùng kiếp trước cộng minh từ từ dung hợp

Thời gian trôi qua, khi chỗ của phân thân Mạnh Hạo dần dần người tới

càng ngày càng ít sau, Yên Nhi rốt cục có thời gian đi tu hành, chuyện Mạnh Hạo trở thành đệ nhất chín tông Thương Mang Thai, lại khai sáng thập trọng thiên, dẫn phát thiên kiêu đến từ những tông khác khiêu chiến

Những thiên kiêu kia phương thức khiêu chiến rất đơn giản, không phải ở trên Thương Mang Thai tông môn từng người, mà là đi tới Đệ Cửu Tông

Ở Thương Mang Phái, chín đại tông môn không có môn quy hạn chế đệ tử không thể đi những tông khác xông Thương Mang Thai

Thậm chí nhiều năm trước, chuyện như vậy cũng thỉnh thoảng xuất hiện qua nhưng đều là phạm vi nhỏ, vì một chút nguyên nhân đặc biệt

Dù sao loại chuyện như vậy, cũng giống như là tới cửa đá người, trắng trợn khiêu khích

Nhưng bị chuyện Mạnh Hạo khai sáng thập trọng thiên sở kích thích, Đệ Nhất Tông, Đệ Nhị Tông cho đến Đệ Bát Tông, những những thiên kiêu có thể liệt vào top 10 Thương Mang Thai các tông bọn họ ngắn ngủi trầm mặc sau, lựa chọn bạo phát, lựa chọn đi đại lục thứ chín Đệ Cửu Tông, đi xông

Thương Mang Thai Đệ Cửu Tông

Vì lần đầu đến, cho nên như cũ sẽ có tiếng chuông truyền ra, từ một ngày này bắt đầu, lục tục, gần như mỗi ngày đều có thể nghe được tiếng chuông đến từ Thương Mang Thai ngọn núi vang lên

Những thiên kiêu tám tông khác cơ hồ là thay phiên đến

Đến đầu tiên chính là Đệ Tam Tông, người tới 7, 8 người, ở trên liệt vị Thương Mang Thai của Đệ Cửu Tông, 7, 8 người này trực tiếp tiến vào top 100, thậm chí có hai người trực tiếp tiến vào tốp 10, mặc dù không đi

vào top 3, nhưng lại chiếm cứ toàn bộ vị trí bốn năm sáu

Rồi sau đó là Đệ Tứ Tông, Đệ Nhị Tông, Đệ Ngũ Tông

Khi những thiên kiêu những tông khác lấy một loại phương thức khiêu chiến không ngừng xông Thương Mang Thai Đệ Cửu Tông sau, khiến cho trên Thương Mang Thai Đệ Cửu Tông, trong top 30, chân chính thuộc về đệ tử Đệ Cửu Tông không ngờ chỉ còn lại có sáu người! Nhất là khi Đệ Lục Tông, Đệ Thất Tông, Đệ Bát Tông cũng đến sau, sáu người còn sót lại này lần nữa giảm bớt, biến thành năm người

Cái này cũng chưa tính cái gì, cuối cùng Đệ Nhất Tông đến, mang ý tất thắng, mang khí thế ngập trời, chẳng những khiến cho tu sĩ Đệ Cửu Tông trước trong top 30, từ năm người biến thành bốn người, càng là giống nhau nhấc lên tầng tầng lớp lớp thiên

Tuy rằng không phải thập trọng thiên, chỉ là lục trọng thiên, nhưng cũng kinh động bốn phương tám hướng

Mặc dù như cũ không có người có thể rung chuyển vị trí đầu tiên của Mạnh Hạo, nhưng phía sau của hắn, trong top 30 phóng nhãn nhìn lại phần lớn đều là cường giả ngoại tông

Điều này đối với đệ tử Đệ Cửu Tông mà nói, là sỉ nhục lớn, tức thì bị người trực tiếp lên cửa đá tông

Chuyện này đưa tới động tĩnh lớn, càng đưa tới tranh chấp, thậm chí tức giận mười phần, nhiều lần có xung đột phạm vi nhỏ, nhưng vu sự vô bổ

Càng ngày càng nhiều thiên kiêu tám tông khác tựa hồ đều không coi trọng Thương Mang Thai tông môn của tông mình, mà là ham thích đi tới Đệ Cửu Tông, đi xông Thương Mang Thai Đệ Cửu Tông

Dần dần, mấy tháng sau, Thương Mang Thai Đệ Cửu Tông, trong vòng

một ngàn tên, gần như chín thành đều là những tông môn khác, đệ tử của Đệ Cửu Tông không được 100 người

Loại chuyện như vậy, cho dù là Đệ Cửu Tông cũng không thể đi ngăn trở, trừ phi là cưỡng ép cắt đứt những thiên kiêu tông môn khác đến, nhưng nếu thật làm như vậy, chẳng khác nào là sợ hãi, coi như là sợ hãi ngoại tông khiêu chiến

Lấy cường thế của Đệ Cửu Tông giờ này sẽ không chọn như thế, đồng thời thiên kiêu Đệ Cửu Tông cũng không cho phép làm như vậy, bọn họ có kiêu ngạo của chính mình, bọn họ có lựa chọn của mình

Vì thế, cơ hồ là từ ngoại tông khiêu chiến bắt đầu, theo thứ hạng thiên kiêu Đệ Cửu Tông từ từ rớt xuống, cả Đệ Cửu Tông đều lâm vào trong một loại trạng thái điên cuồng

Gần như tất cả thiên kiêu, hầu hết đệ tử, đều liều mạng tất cả đi tu hành, đi ra ngoài tiếp nhận nhiệm vụ cùng với thí luyện càng ngày càng nhiều

Hễ là có thể cho tu vi đề cao, giúp đề cao thứ hạng đều sẽ không chút do dự, đồng thời khi tu vi tất cả đề cao sau, lại đi xông Thương Mang Thai

Dường như, thiên kiêu cả Thương Mang Phái đều nhìn Thương Mang Thai của Đệ Cửu Tông thành một chỗ thí luyện quyền uy lớn nhất

Hễ là có thể ở chỗ này liệt vị, so với nổi danh trong tông môn mình còn hiển hách hơn

Đồng thời, chuyện này liên lụy phạm vi cũng càng lúc càng lớn

Thời gian trôi qua, một năm sau, Thương Mang Thai Đệ Cửu Tông, trong vòng hai ngàn tên trở thành chiến trường thiên kiêu các tông

Cho đến lại qua đi một năm lan đến gần ba ngàn tên

Tất cả đệ tử Đệ Cửu Tông, đáy lòng đều nín một hơi, xung đột càng ngày càng nhiều đồng thời

Trong ba năm nay, lục tục có người đến bái kiến Mạnh Hạo, muốn Mạnh Hạo xuất thủ

Nhưng Mạnh Hạo thủy chung bế quan, không tiếp bất kỳ kẻ nào

Đệ tử Đệ Cửu Tông có thể hiểu được chuyện này, nhưng những thiên kiêu các tông khác tại mấy năm này khiêu chiến dần dần cuồng ngạo nổi lên, nhất là khi trong top 3000 Thương Mang Thai Đệ Cửu Tông chỉ có mấy trăm người thuộc về Đệ Cửu Tông, loại cuồng ngạo này càng thêm mãnh liệt

Thậm chí bắt đầu lưu truyền một số lời nói, nói Phương Mộc mua danh chuộc tiếng, ba năm trước đây chỉ là may mắn mà thôi, không dám tiếp tục xuất thủ

Lời nói như vậy bắt đầu chỉ là lẻ tẻ, nhưng lại qua hai năm sau, khi trong top 10000 Thương Mang Thai Đệ Cửu Tông, những tông môn khác chiếm cứ chín thành danh ngạch sau, lời nói như lửa rừng bỗng nhiên tản ra, truyền càng ngày càng nhiều

Thậm chí trong cả Thương Mang Phái đều đang lưu truyền

Phương Mộc năm đó chẳng qua là may mắn mà thôi

Năm năm này, hắn thủy chung bế quan, rõ ràng là sợ hãi chúng ta khiêu chiến!

Mặc dù không phải may mắn, sau khi hắn khai sáng thập trọng thiên, nghe nói lại đã trải qua lôi kiếp, sợ là bị trọng thương

Ta có tin tức vô cùng xác thực

Phương Mộc thương thế rất nặng, trong vòng trăm năm, tu vi khó có thể tiến thêm, thậm chí giờ này vẫn như cũ rớt xuống! Lời đồn càng ngày càng nhiều, đệ tử Đệ Cửu Tông vì duy trì Mạnh Hạo, vì tranh chấp mà đưa tới đấu pháp, cũng theo đó bạo tăng

Nhưng Đệ Cửu Tông dù sao chỉ là một trong chín đại tông môn Thương Mang Phái, cứ việc dùng toàn lực đi duy trì, nhưng vẫn không cách nào hơn được dư luận và uy áp thiên kiêu những tông môn Thương Mang Phái khác liên hiệp tạo thành

Khiến cho lời đồn này đến cuối cùng, người tin càng ngày càng nhiều, đồng thời tu sĩ những tông môn khác cũng đã quen i tới chỗ Đệ Cửu Tông xông Thương Mang Thai

Lại qua đi năm năm, Mạnh Hạo bế quan năm thứ mười, tranh chấp trên Thương Mang Thai Đệ Cửu Tông đã đến gay cấn, trong vòng30 ngàn tên, thuộc về Đệ Cửu Tông chỉ là bốn ngàn người, những tên khác đều là thiên kiêu các tông

Loại cảm giác Thương Mang Thai nhà mình bị người chiếm theo khiến đệ tử Đệ Cửu Tông cả ngày uất ức, gần như nổi điên, hơn nữa quá phận là trong tốp 10

thiên kiêu Đệ Cửu Tông không ngờ chỉ có hai vị! Ngoại trừ thứ nhất Mạnh Hạo ra, chỉ có vị thứ năm là người Cửu Tông, những người khác bất ngờ đều là thiên kiêu

những tông môn khác

Loại sỉ nhục này dẫn phát xung đột

Nhưng mà, Chí Tôn Đệ Cửu Tông, còn có Chí Tôn những tông khác đối

với chuyện này lại cũng không ngăn cản, chỉ là khống chế xung đột trong phạm vi nhất định

Dù sao chuyện này kéo là đề cao chỉnh thể thế lực cả Thương Mang Phái, nhất là đệ tử Đệ Cửu Tông ở dưới áp lực này, trong mười năm này bạo phát ra thiên kiêu

Bên ngoài ngọn núi Mạnh Hạo sở tại, người tới bái kiến, ý đồ mời Mạnh Hạo rời núi cũng càng ngày càng tăng, lúc tối đa có hơn 10 ngàn người đồng thời cầu kiến

Yên Nhi cũng rất phiền lòng, nàng tu hành trong mười năm này cũng tăng tiến vùn vụt, mặc dù không bằng Mạnh Hạo, nhưng cũng đến giai đoạn vấn đỉnh, khoảng cách tiên kiếp đã không xa

Một ngày này, nàng đang ngồi không thể không mở hai mắt ra, bị thanh âm đến từ ngoài núi nhiễu loạn

Thỉnh đại sư huynh rời núi! !

Đại sư huynh, Thương Mang Thai trong 30 ngàn tên, Đệ Cửu Tông ta chỉ có mấy ngàn người, thỉnh đại sư huynh rời núi! !

Đại sư huynh, phía ngoài đồn đãi bay tán loạn, nhiều người nghi ngờ đại sư huynh, đại sư huynh

Rời núi đi, mang chúng ta ra một ngụm uất ức mười năm ác khí này!!

Yên Nhi nhíu mày, trong mười năm này nàng cũng nhìn người những tông khác tới đây khiêu chiến không vừa mắt, cũng bởi vậy hỏi qua sư tôn, nhưng sư tôn nàng tựa hồ đối với chuyện này không có bất kỳ hứng thú gì

Nhất là mấy năm gần nhất này, dường như đang đứng ở một cái thời

khắc mấu chốt tu hành, Yên Nhi cũng không tốt lại đi hỏi thăm

Phiền chết , những người kia có tật xấu a, Thương Mang Thai nhà mình không đi xông, đến Đệ Cửu Tông chúng ta diệu võ dương oai

Yên Nhi nhíu mày, hừ một tiếng, đi ra ốc xá, ở ngoài núi an ủi những đồng môn đến bái kiến sư tôn

Cứng rắn vừa đi ra khỏi, Yên Nhi lập tức nhíu mày, nàng nhìn thấy phía ngoài ngoại trừ đồng môn Cửu Tông ra, cũng không thiếu khuôn mặt xa lạ, hiển nhiên là thiên kiêu những tông khác, gần như đem Đệ Cửu Tông trở thành nhà mình, gần như lâu dài cư ở lại, lúc này đang cười lạnh hướng nàng nhìn lại

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1828: Mảnh Gương Thứ 3

Đối với những người ngoại tông này, đệ tử Đệ Cửu Tông lúc bắt đầu thậm chí liên hợp lại muốn diệt sát bọn họ, nhưng chuyện này lại bị cao tầng cùng với Chí Tôn Đệ Cửu Tông ngăn trở

Dù sao xét đến cùng, Đệ Cửu Tông cũng là một trong chín đại tông môn Thương Mang Phái, cũng không phải là độc lập tại ngoại

Mặc dù những năm này Đệ Cửu Tông đang ngoại khuếch trương thế lực, khiến những tông môn khác cảm thấy kinh khủng, thậm chí tu sĩ thuộc về ngoại bộ Đệ Cửu Tông, số lượng cũng vô cùng kinh khủng

Nhưng chung quy, Đệ Cửu Tông

vẫn chưa cùng Thương Mang Phái phân ra

Vả lại mượn Thương Mang Thai, Đệ Cửu Tông chiếm được chỗ tốt, rõ ràng nếu so với những tông môn khác thi hơn rất nhiều

Chẳng những là Thương Mang Thai danh tiếng hiển hách, áp quá những tông môn khác, còn có đệ tử trong không phục cùng uất ức bạo phát, cũng để cho người kinh diễm

Quan trọng nhất là đệ tử Đệ Cửu Tông dĩ nhiên hoàn toàn tập trung lại một chỗ, lục đục với nhau cũng ít đi rất nhiều lắm, toàn bộ trở thành đồng môn chân chính, nhất trí đối ngoại

Loại lực ngưng tụ này, những tông khác không phải không nhìn ra, có thể đồng thời, những tông khác cũng đều thu được không ít chỗ tốt, vì

thế cũng liền nguyện ý nhìn sự tình phát triển

Dĩ nhiên, quan trọng nhất

còn là bởi vì tất cả Chí Tôn cửu nguyên Thương Mang Phái, mười năm này cũng không có trở về, ngoại trừ Mạnh Hạo là ở ngoài tìm mảnh vỡ gương đồng, những người khác đều ở trong Minh Cung

Đủ loại nguyên nhân chung vào một chỗ, liền khiến cho những tu sĩ ngoại tông này chỉ cần không phải xúc phạm môn quy Đệ Cửu Tông, liền cho phép bọn họ ở nơi này

Nhưng mà cũng không phải bất kỳ kẻ nào đều có thể ở, chỉ có người có danh ngạch trên Thương Mang Thai Đệ Cửu Tông mới có loại tư cách này

Đây chẳng khác nào là định ra một cái quy tắc, đệ tử Đệ Cửu Tông nếu như muốn xua đuổi những người ngoài kia, rất đơn giản, chiếm cứ toàn bộ Thương Mang Thai thuộc về tông môn mình này, còn không tự nhiên những người ngoài này không bị đuổi ra

Giờ này ở bên ngoài ngọn núi Mạnh Hạo bế quan, khi Yên Nhi đi ra, nàng liền thấy không ít người ngoại tông như vậy mắt lạnh quét tới

Yên Nhi vẻ mặt bình tĩnh, khi nhìn về phía đồng môn Cửu Tông nhà mình, trên mặt nàng mới lộ ra mỉm cười, nói trấn an, nói tới sư tôn bế quan đang là mấu chốt

Những đệ tử trước mời Mạnh Hạo rời núi cuồng nhiệt đối với Mạnh Hạo, cho dù mười năm trôi qua, cho dù đồn đãi bay tán loạn, vẫn như cũ không giảm, rối rít ở dưới Yên Nhi trấn an liền bình tĩnh

Đột nhiên, một tiếng cười lạnh từ trong đám người tu sĩ ngoại tông truyền ra

Một một tiểu nha đầu thật biết ăn nói, nhanh mồm nhanh miệng a

Nhỏ nhoi vấn đỉnh tu vi nhưng lại khiến nhiều người nghe theo như vậy, nhưng mà chuyện này ở chúng ta xem ra chẳng qua là hồ giả hổ uy thôi

Sư tôn ngươi nếu không dám ra núi, ngươi có dám đi xông Thương Mang Thai hay không?

Hoặc là ngươi nói, nếu như chúng ta làm thương ngươi, sư tôn ngươi sẽ tiếp tục làm con rùa đen rúc đầu hay không? Đám tu sĩ ngoại tông này cười ha ha, truyền ra âm thanh châm chọc, đưa tới bốn phía đệ tử Đệ Cửu Tông phẫn nộ nhìn

Mơ hồ, dường như tức giận sắp bạo phát

Nếu là đổi Yên Nhi mười năm trước, lúc này nàng nhất định phẫn nộ, nhưng giờ này Yên Nhi, nàng dĩ nhiên trưởng thành hơn rất nhiều

Giờ này nghe vậy, nàng cười cười, trong mắt có chút lạnh như băng, đối mặt những tu sĩ ngoại tông tu vi không phải Tiên Cảnh chính là Cổ Cảnh, nàng nhàn nhạt lên tiếng

Ta thuở thiếu thời, không hiểu chuyện, có một lần đi ra ngoài tham dự phường thị, trên đường bị một vị tu sĩ Đệ Bát Tông bắt đi, muốn ta làm lô đỉnh

Yên Nhi thanh âm bình tĩnh chậm rãi truyền ra, mọi người xung quanh đều nghe được, không biết lời này của Yên Nhi ý gì, đều nhìn sang, những đệ tử ngoại tông kia cũng đều nhíu mày, nhưng cười lạnh như cũ

Ở Đệ Bát Tông, người kia tát ta một bàn tay rất đau, vì thế sư tôn ta mời tới Chí Tôn thứ chín, lão nhân gia giết nhất mạch tộc nhân Xích Phong lão tổ, chém chết rất nhiều cường giả nhạo báng

Lúc đó ta không hiểu chuyện, nhiều năm sau hồi tưởng, bên trong đó có Cổ Cảnh, có Đạo Cảnh, có Đạo Chủ, đúng rồi, còn có Đạo Tôn

Yên Nhi mỉm cười, nhưng thanh âm của nàng lại làm cho bốn phía người mạnh liệt yên tĩnh

Về phần sư tôn ta, cũng bởi vậy bị kích thích một chút, cảm giác mình dường như rất vô dụng, không bảo vệ được đồ đệ, vì thế lựa chọn đi Thương Mang Thai, hắn muốn để cho mình danh khí lớn hơn một chút, như vậy sau này khi có người khi dễ ta sẽ không dám khiêu khích

Vì thế, sư tôn đi Thương Mang Thai, chiếm được thứ nhất, khai sáng thập trọng thiên

Yên Nhi mỉm cười lên tiếng, nhưng thanh âm của nàng lại làm cho tất cả mọi người xung quanh mở to mắt

Chuyện này bọn họ trước không biết, thời khắc này nghe nói, mới biết nguyên lai nguyên nhân Phương Mộc xông Thương Mang Thai lại là vì vị đệ tử này bị khi dễ

Những đệ tử ngoại tông kia sắc mặt cũng thay đổi

Mặc dù trước bọn họ lên tiếng như vậy, nhưng đối với Mạnh Hạo kiêng kỵ thủy chung mãnh liệt

Còn có một lần, ta không một tông nào, một vị Chí Tôn mang tộc nữ đi tới ngọn núi này

Vị tộc nữ kia nói mạo phạm ta, vì thế cho dù vị Chí Tôn kia ở đây, sư tôn cũng xuất thủ, tát tộc nữ hai bàn tay, vỡ nát đạo tâm

Cho nên, nếu như các ngươi thật hy vọng sư tôn ta rời núi đi nghiền ép

các ngươi, như vậy ta đứng ở chỗ này, các ngươi nghĩ đến làm thương ta, ta không tránh ra

Yên Nhi cười

Nụ cười của nàng rất đẹp, nhưng rơi vào trong mắt những người ngoại tông bốn phía lại là từng tên một nội tâm lộp bộp một tiếng

Không có can đảm này, liền lăn ra khỏi nơi này cho bổn cô nương! Chờ giây lát, mắt thấy bốn phía người trầm mặc, Yên Nhi bỗng nhiên thanh âm nghiêm khắc, truyền khắp bốn phía, lúc này mới xoay người đi hướng trên núi

Cho đến Yên Nhi ly khai, ngoài núi đệ tử Đệ Cửu Tông đều cười ha ha một tiếng, châm biếm nhìn những tu sĩ ngoại tông kia

Từng người tản đi, mà những tu sĩ ngoại tông sắc mặt đều rất khó nhìn, hừ lạnh cũng đều ly khai nơi này

Một màn này, rất nhiều người thấy được, Mạnh Hạo ở trên núi bế quan, lúc này mỉm cười, tiếp tục hai mắt nhắm nghiền, không để ý tới nữa chuyện bên ngoài

Mười năm này, hắn ở trong bế quan toàn bộ tâm thần đều đắm chìm trên Tiên Hồn Đăng tắt trong cơ thể

Giờ này toàn thân Hồn Đăng đã bị hắn tắt hơn chín thành, vẫn còn dư lại mười ngọn đèn thiêu đốt, muốn tắt, trừ phi có cơ duyên, nếu không trong thời gian ngắn khó có thể làm được

Mà bổn tôn hắn thu được mảnh gương thứ ba cũng không phải là đặc biệt thuận lợi

Đầu Cự Tích khổng lồ kia mặc dù trên chiến lực kém Mạnh Hạo bổn tôn

một tia, nhưng lại có chút giảo hoạt, trong cơ thể làm chiến trường, một ngụm cắn nuốt Mạnh Hạo bổn tôn sau, lấy hồn đi chiến

Giờ này mười năm trôi qua, trận hồn chiến này còn chưa kết thúc

Không sai biệt lắm , đoán chừng có mấy tháng nữa, bổn tôn liền có thể áp chế đầu Cự Tích kia, thu được mảnh gương thứ ba

Mạnh Hạo lẩm bẩm, tiếp tục đắm chìm trong tắt đèn

Mấy tháng sau, trong thiên mang tinh không mênh mang, chỗ ba lốc xoáy sở tại, trong lốc xoáy thứ hai, đột nhiên truyền ra tiếng nổ vang

Một tiếng gầm nhẹ mang đau khổ ý từ trong lốc xoáy truyền ra, đất rung núi lở, một cổ lực lượng cuồng bạo rầm rầm bạo phát

Có thể thấy được, ở trong chỗ lốc xoáy thứ hai, một Cự Tích khổng lồ lúc này thân thể vặn vẹo, không ngừng cuồn cuộn

Trong thân thể của nó thỉnh thoảng truyền ra tiếng nổ như thiên lôi vậy

Kéo dài không lâu, Cự Tích này mạnh rống lớn, mở to miệng, hộc ra một cổ khí tức

Khí tức này như cuồng phong, khiến cho lốc xoáy đều vặn vẹo mơ hồ, một đạo thân ảnh từ trong miệng bay ra

Thân ảnh ấy chính là Mạnh Hạo bổn tôn, tay phải của hắn lúc này mảnh che tay màu đen bao trùm

Trong lòng bàn tay, bất ngờ có một mảnh gương đang nhanh chóng hòa tan, sáp nhập vào trên mảnh che tay, khiến cho mảnh che tay này lan tràn, uy áp mạnh hơn

Cự Tích gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, hét lớn một tiếng, thân thể lại chậm rãi lui về sau

Mười năm, nó thủy chung không thể nghiền ép Mạnh Hạo, đến cuối cùng, ngược lại bị Mạnh Hạo gây thương tích, cướp đi mảnh gương kia

Lúc này mắt thấy Mạnh Hạo khí thế cuồng bạo hơn, Cự Tích vẻ mặt lộ ra kiêng kỵ mãnh liệt

Ngươi đã lấy được bảo này, còn không rời đi! Trong miệng Cự Tích truyền ra tiếng động thương tang, thần niệm tản ra, khiến cho bốn phía hư vô run rẩy

Mạnh Hạo bổn tôn lãnh ngạo, nhìn Cự Tích, không nói chuyện

Cự Tích rất mạnh, vượt ra khỏi chưởng giáo cùng với Bạch Vụ Trần, là kẻ mạnh nhất trong cửu nguyên đỉnh phong Mạnh Hạo từng gặp được

Nếu không, cũng sẽ không hao phí hắn mười năm, mới cầm được mảnh gương này tới tay

Cho đến khi mảnh gương trong tay hoàn toàn hòa tan trở thành một phần áo giáp, Mạnh Hạo nhìn Cự Tích trước mắt này, hai mắt nhoáng lên một cái

Ngươi có nguyện theo ta cùng nhau rời khỏi nơi này, cho ta hiệu lực ngàn năm

Chờ ngươi Siêu Thoát sau, ngươi lại nói với ta câu nói này, ta có lẽ còn sẽ đồng ý

Cự Tích sửng sốt, sau đó cười ha hả, trong mắt sát cơ lóng lánh

Mặc dù nó kiêng kỵ Mạnh Hạo, nhưng nếu nói là vì điều này mà hiệu lực

ngàn năm, trừ phi Mạnh Hạo có chiến lực có thể so với Siêu Thoát, nếu không, ở nó xem ra, chính là chê cười

Mạnh Hạo cũng không ngại, thâm ý sâu sắc liếc nhìn Cự Tích, mỉm cười

Cứ quyết định như vậy đi, không cần bao lâu, ta sẽ lại tới tìm ngươi

Mạnh Hạo xoay người nhoáng lên một cái, nháy mắt đã đi xa

Cự Tích vẻ mặt lộ ra khinh thường, đối với lời nói của Mạnh Hạo, không để ở trong lòng

Sau khi Mạnh Hạo rời đi, nó lần nữa nhắm mắt lại, ngủ say trong lốc xoáy

Mạnh Hạo bổn tôn ở trong tinh không bay nhanh, cảm thụ dao động ba mảnh gương ở cùng một chỗ, hướng về chỗ mảnh gươngthứ te sở tại, gào thét mà đi

Đồng thời trong lúc đó, Thương Mang Tinh đại lục thứ chín, trong Đệ Cửu Tông, trong ngọn núi phân thân Mạnh Hạo sở tại, tiên kiếp Yên Nhi phủ xuống

Tiên kiếp này không giống Mạnh Hạo, không có long trời lở đất như vậy, giống tiên kiếp những người khác, cho nên Mạnh Hạo không đi tương trợ, mà là đứng ở bên cạnh Yên Nhi, nhìn Yên Nhi độ kiếp

Lôi kiếp nổ vang, không ngừng rơi xuống, Yên Nhi ở trong tiên kiếp, cả người hoàn thành một lần lột xác từ phàm tới tiên

Loại lột xác này khiến cho cả người nàng tản ra xinh đẹp kinh người hơn, mơ hồ có một tia khí tức xuất trần, thậm chí khi Mạnh Hạo nhìn lại, hắn sửng sốt một chút, vì bộ dáng này của Yên Nhi, dần dần cùng Sở Ngọc Yên trong trí nhớ Mạnh Hạo chồng lên cùng một chỗ

Trận tiên kiếp này, kéo dài ba ngày kết thúc

Khi một đạo lôi kiếp cuối cùng tiêu tán, trên người Yên Nhi tán phát ra tiên khí nồng đậm, tiên mạch nàng cũng dĩ nhiên mở ra, lúc này đứng ở giữa không trung giống như tiên tử, nhìn Mạnh Hạo, Yên Nhi nở nụ cười

Sư tôn, Yên Nhi thành tiên rồi, ngươi có phải cấp cho Yên Nhi một món lễ vật hay không a

Mạnh Hạo cười lắc đầu, hắn thoạt nhìn tuy rằng tuổi không lớn lắm, nhưng cho người có cảm giác rất thương tang, lúc này ánh mắt nhu hòa

Khi đang muốn lấy ra lễ vật chuẩn bị xong, Yên Nhi lại lắc đầu, trong mắt mang giảo hoạt, nhẹ giọng lên tiếng

Sư tôn, Yên Nhi không cần pháp bảo, không cần đan dược, cũng không cần công pháp, ta nghĩ lạimột lần nhìn sư tôn

ngươi ở trên dãy núi, hướng về Yên Nhi mỉm cười

Yên Nhi trong mắt lộ ra khác thường, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, thanh âm êm dịu

Một màn này khiến Mạnh Hạo hoảng hốt, loáng thoáng dường như nhận không rõ, nàng là Yên Nhi, hay là

Sở Ngọc Yên

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1829: Muốn Đạp Thương Mang Các Tông

Mạnh Hạo trầm mặc!

Hắn không biết... lúc mới đầu mình nhìn thấy hồn của Sở Ngọc Yên, vì thiếu Sở Ngọc Yên tình cảm cả đời nên lựa chọn trả lại cho nàng một đời tình thầy trò... không biết làm vậy có chính xác hay không?

Trong tim của hắn đã không chứa được những thứ khác, trong đó tràn đầy cừu hận đối với Sơn Hải Giới bị hủy diệt, tràn đầy tưởng niệm đối với Sơn Hải Điệp, tràn đầy mờ mịt đối với bí mật ẩn giấu trong tinh không mênh mang này.

Hắn chỉ là muốn bảo vệ Sở Ngọc Yên, muốn tốt nhất cho nàng... muốn hết thảy đều là tốt nhất!

Hắn không muốn nàng bị làm thương tổn chút nào, hắn muốn nàng vui vẻ.

Mạnh Hạo trầm mặc, làm cho Yên Nhi có phần thấp thỏm lo âu. Nàng không biết mình có làm sai chỗ nào hay không, nàng cắn môi đứng ở trước mặt Mạnh Hạo, nhìn Mạnh Hạo, nhìn tiểu lão đầu trước mắt này...

Mạnh Hạo mơ màng, thời gian trôi qua, rất nhanh đến sáng sớm, ở ngoài núi này vì mấy ngày trước có người xông lên Thương Mang Thai, không có lay chuyển thứ hạng trước 10, nhưng lại thành công chen lấn rơi xuống vị thiên kiêu Đệ Cửu Tông ở thứ hạng 13 và 17. Lại tạo thành một vòng so đấu giữa đệ tử Đệ Cửu Tông và đệ tử ngoại tông. Từ đó đệ tử Đệ Cửu Tông, tới ngoài ngọn núi của Mạnh Hạo, kêu gọi Mạnh Hạo rời núi dần dần vang vọng nhiều hơn.

- Mời đại sư huynh rời núi!!!

- Đại sư huynh, rời núi đi...

- Đại sư huynh... Mời ngài rời núi!!!

Thanh âm dần dần truyền đến, càng ngày càng nhiều. Một ngày này số lượng tu sĩ ở ngoài núi, đã lên tới mấy chục ngàn. Bọn họ khát vọng nhìn thấy bóng dáng Mạnh Hạo, khát vọng thấy được huy hoàng của mười năm trước; trong thanh âm mãnh liệt mang theo chân thành của họ, mang theo cuồng nhiệt của họ, mang theo khát vọng của họ...

Mặc dù mấy ngày nay lời nói bêu xấu và khiêu khích đối với Mạnh Hạo như vậy, cũng càng ngày càng nhiều, tràn ngập cả Thương Mang Phái... nhưng đệ tử Đệ Cửu Tông, thủy chung không dao động, chỉ là bọn họ uất ức, bọn họ phẫn nộ, bọn họ hy vọng đại sư huynh của họ... rời núi hung hăng đánh trả.

Khi thanh âm này càng ngày càng mãnh liệt, Yên Nhi cúi đầu, càng bất an hơn; vẻ mơ màng của Mạnh Hạo từ từ tiêu tán, hắn nhìn Yên Nhi, trong mắt lần nữa nhu hòa, giống như Yên Nhi khi còn nhỏ, hắn nâng tay lên nhè nhẹ vỗ đầu Yên Nhi.

- Được rồi! Mạnh Hạo cười cười.

Yên Nhi co rụt đầu lại, nhìn Mạnh Hạo. Khi thấy nụ cười của Mạnh Hạo, dường như nàng thấy được trời quang, trong mắt sáng rực, tâm tình lập tức sục sôi.

- Sư tôn sư tôn! Đệ tử đều nghĩ tốt rồi! Ngài lại đi Thương Mang Thai một lần nữa, mở ra thập trọng thiên, thế nào!?. Yên Nhi hưng phấn lên tiếng, nàng rất hy vọng nhìn thấy bộ dáng của đám tu sĩ ngoại tông kia, bị đả kích lần nữa.

- Như vậy không có ý nghĩa! Mạnh Hạo lắc đầu cười, phất tay áo, đi ra ngoài núi. Yên Nhi chạy theo sát phía sau.

- A? Vậy sư tôn muốn làm thế nào? Những năm gần đây, Yên Nhi đã trưởng thành lớn lên. Ở trước mặt người ngoài, tính cách của nàng dường như có thể một mình đảm đương một phía, nhưng ở trước mặt Mạnh Hạo, nàng lại biến thành tiểu nha đầu.

Mạnh Hạo không trả lời, đi ra ngoài núi. Khi thân ảnh của hắn xuất hiện, mấy chục ngàn đệ tử Đệ Cửu Tông ở ngoài núi vừa thấy rõ là Mạnh Hạo, toàn bộ đều phấn chấn, kích động sôi trào, phát ra tiếng reo hò mãnh liệt.

Thậm chí các tu sĩ ngoại tông bốn phía kia, vốn đều đang cười lạnh nhìn một màn này, cho rằng sẽ giống như thường ngày, Phương Mộc như cũ sẽ co đầu rút cổ... Thế nhưng ngay sau đó, khi bọn họ thấy thân ảnh của Mạnh Hạo, tâm thần mỗi người đều chấn động.

Uy danh của Mạnh Hạo, cho dù đã qua mười năm, nhưng vẫn còn tạo thành uy hiếp mãnh liệt đối với bọn họ. Ngay khi các đệ tử ngoại tông này đều tâm thần run lên, hô hấp dồn dập, lập tức lấy ra ngọc giản, vội vàng báo về chuyện này cho những thiên kiêu đứng đầu của tông môn từng người.

Vì thế, rất nhanh, Mạnh Hạo rời núi, liền giống như cuồng phong quét ngang cả Đệ Cửu Tông. Vô số tu sĩ Đệ Cửu Tông đã đè nén mười năm vừa nghe được tin tức này, lập tức phấn chấn. Tận đáy lòng của họ, mười năm này hoặc ít hoặc nhiều đều có chút oán trách Mạnh Hạo... nhưng thời khắc này, những lời oán trách khoảnh khắc tiêu tan, tất cả đều trong kích động tức khắc bay ra.

- Đại sư huynh rời núi?

- Đại sư huynh rời núi!!!

- Ha ha... Rốt cục chờ đến một ngày này... Đại sư huynh rời núi, chắc chắn quét ngang tất cả mọi người!

Dần dần, người đến càng ngày càng nhiều, bốn phía ngọn núi nơi Mạnh Hạo, nhân số từ mấy chục ngàn biến thành hơn 100 ngàn, rồi sau đó trên 1 triệu, tiếp theo mấy chục triệu...

Còn đang tăng lên, cầu vồng từ bốn phương tám hướng bay tới, vô số đếm không hết...

Mà đám thiên kiêu ngoại tông kia, cũng bị chấn động, nhận được ngọc giản đến từ đệ tử tông môn, biết được chuyện này, từng người đều hô hấp dồn dập, trong mắt lộ ra tia sáng rực, bọn họ ở chỗ này khiêu khích mười năm, chờ đợi mười năm... mục đích chính là bức bách Mạnh Hạo ra tay lần nữa. Chỉ có như vậy, bọn họ mới có cơ hội đi khiêu chiến, mới có cơ hội, đi đánh bại Mạnh Hạo... tạo nên truyền kỳ.

- Phương Mộc! Ngươi cuối cùng rời núi rồi! Trong Đệ Cửu Tông, chỗ đám người Đệ Nhất Tông, một thanh niên tóc xám hít sâu một hơi, trong mắt lóe sáng một cái, trực tiếp đi ra, phía sau hắn mọi người ào ào xuất hiện, với hắn làm trung tâm chạy thẳng lên bầu trời.

Tại chỗ người của Đệ Nhị Tông, một nữ nhân cũng đứng lên, trong mắt lộ ra chiến ý, dường như nhiệt huyết sôi trào, gào thét bay lên.

- Chờ đợi mười năm, Phương Mộc! Ngươi đừng để ta thất vọng!

- Mười năm trước ngươi sáng lập một cái truyền kỳ, mười năm sau, ta muốn tự tay sáng tạo truyền kỳ nghiền nát ngươi!

- Mười năm này, ta bỏ ra nhiều lắm, rốt cục chuẩn bị hoàn thành. Lần này, ta nhất định có thể vượt qua Phương Mộc!

- Ngoại giới đồn đãi Phương Mộc bị thương, như vậy lần này chính là cơ hội của ta! Đệ Tam Tông, Đệ Tứ Tông, Đệ Ngũ Tông... tất cả thiên kiêu ngoại tông trong chín tông, thời khắc này toàn bộ xuất hiện, khua chuông đánh trống, muốn vào hôm nay, ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo rời núi... đi khiêu chiến với Mạnh Hạo.

Cả Đệ Cửu Tông hoàn toàn sôi trào, khi vô số người tập trung trên ngọn núi của Mạnh Hạo. Mạnh Hạo đứng ở ngoài núi, nhìn vô số thân ảnh bốn phía, hắn mỉm cười, ôm quyền cúi đầu thật sâu về hướng mọi người bốn phía.

- Đại sư huynh! Không đợi Mạnh Hạo lên tiếng, thanh âm của mọi người trong kích động cùng phấn chấn tức thì kêu lên vang trời, tạo thành sóng âm rung động bầu trời.

Yên Nhi ở bên cạnh Mạnh Hạo, thời khắc này thần thái trong mắt nàng bay bổng.

- Yên Nhi! Vừa rồi ngươi hỏi ta, muốn làm thế nào... Mạnh Hạo nhìn mọi người bốn phía, nhìn thiên kiêu ngoại tông từ đàng xa cấp tốc bay tới kia, mở miệng cười.

- Ta dẫn ngươi đi xem phong cảnh! Mạnh Hạo cười nói.

Yên Nhi nghe được câu này, hơi sửng sốt. Cùng lúc đó, Mạnh Hạo phất tay áo thân mình chợt bay ra, trong chớp mắt thanh âm của hắn vang vọng bốn phương tám hướng.

- Chư vị đạo hữu, có nguyện ý theo ta đi Đệ Bát Tông, Đệ Thất Tông, Đệ Lục Tông... cho đến Đệ Nhất Tông... chúng ta đi xem thử Thương Mang Thai của họ thế nào!

Mạnh Hạo vừa nói trong mắt vừa sáng rực: Đây là lễ vật hắn tặng cho Yên Nhi, cũng là sau khi Hồn Đăng của hắn đạt tới cực hạn... cần một

lần đột phá.

Ngay khoảnh khắc thanh âm của hắn truyền ra, đệ tử Đệ Cửu Tông bốn phía thoáng tĩnh lặng một chút, ngay sau đó, bùng phát ra tiếng hoan hô long trời lở đất.

Vô số người kích động reo hò, thậm chí vị Chí Tôn thất nguyên của Đệ Cửu Tông kia, cũng đều tươi cười nhìn về hướng nơi này.

”Nếu như thế, ta sẽ giúp bọn họ một tay. Mười năm nay, những đứa bé này đều đè nén quá lâu rồi!” Chí Tôn lắc lắc đầu cười, phất tay một cái, lập tức cả bầu trời chấn động nổ vang... dần dần, lại xuất hiện một trận pháp bao phủ phạm vi vô cùng to lớn.

Trận pháp này trong tiếng nổ “ầm ầm”, tràn ra đợt đợt lực lượng truyền tống. Mạnh Hạo thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới trận pháp, Yên Nhi theo sát phía sau hắn, được lực lượng tu vi của hắn bao phủ, cùng lúc bay ra.

Đồng thời, các đệ tử Đệ Cửu Tông cũng trong kích động toàn bộ bay thẳng lên tới trận pháp. Còn có đám thiên kiêu ngoại tông kia sau khi nghe lời nói của Mạnh Hạo, cũng đều sửng sốt một chút, rồi từng người biến sắc, đồng loạt bay lên bước chân vào trận pháp.

Trong tiếng nổ “rầm rầm” quanh quẩn, trong nháy mắt trận pháp phát động, khoảnh khắc biến mất. Khi xuất hiện lại, bất ngờ đã xuyên qua đại lục, tới đại lục thứ tám, bên trên Đệ Bát Tông.

Vô số bóng người lộ ra, Đệ Bát Tông chấn động, mỗi một đệ tử Đệ Bát Tông đều giật mình nhìn lên bầu trời, càng trở nên hoảng sợ khi thấy thân ảnh Mạnh Hạo hiện ra trong Đệ Bát Tông.

- Phương Mộc Đệ Cửu Tông, hôm nay tới đây, xông lên Thương Mang Thai của Đệ Bát Tông!

Trong thanh âm này quanh quẩn, không đợi đệ tử Đệ Bát Tông kịp phản ứng, Mạnh Hạo đã mang theo Yên Nhi cùng bay ra, Đệ Bát Tông không thể ngăn cản, cũng không nghĩ ngăn cản. Dù sao mười năm nay, thiên kiêu của tông môn bọn họ, đi xông lên Thương Mang Thai của Đệ Cửu Tông, cũng không biết bao nhiêu lần.

Yên Nhi phấn chấn, cùng theo Mạnh Hạo chạy thẳng tới Thương Mang Thai của Đệ Bát Tông, xuyên qua bên cạnh vô số đệ tử Đệ Bát Tông, sau đó, xuất hiện dưới chân núi Thương Mang Thai.

- Yên Nhi, muốn cùng đi với vi sư hay không? Dưới chân núi Thương Mang Thai, Mạnh Hạo nghiêng đầu nhìn Yên Nhi, hỏi.

Yên Nhi sửng sốt, trái tim của nàng ngay lúc này tăng tốc nhảy lên "thình thịch", trong óc kêu "ông ông", giống như ứ đầy máu, ngẩn người ở đó... nàng chỉ là muốn nhìn xem hình dáng của sư tôn xuất hiện trên đỉnh núi, lại không nghĩ rằng, sư tôn muốn mang mình cùng đi... Thời khắc này nàng lập tức nhớ lại trước đó sư tôn nói, mang mình đi ngắm phong cảnh.

- Đệ tử... đệ tử...

- Không muốn à?

- Muốn!!! Yên Nhi lập tức lớn tiếng nói, sợ Mạnh Hạo không mang mình theo.

Mạnh Hạo cười ha hả một tràng, xoay người đi tới hướng Thương Mang Thai, Yên Nhi hưng phấn, vội đi theo sát phía sau, có Mạnh Hạo bảo vệ, dường như hết thảy địa phương hung hiểm đầm rồng hang hổ, nàng đều có thể an tâm đi cùng!

Trong nháy mắt Mạnh Hạo mang theo Yên Nhi bước lên ngọn núi

Thương Mang Thai của Đệ Bát Tông, hơn mấy triệu đệ tử Đệ Cửu Tông ở bốn phía, cùng một lúc reo hò hoan hô, mà đệ tử Đệ Bát Tông, cũng phần lớn bay tới, từng người đều sắc mặt khó coi... đột nhiên, trên ngọn núi có tiếng chuông truyền ra, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, bốn tiếng... Vô số tiếng!

Tiếng chuông này âm vang quanh quẩn liên tục, dường như vô biên vô tận, mà lúc này Mạnh Hạo mang theo Yên Nhi đang đi lên ngọn núi Thương Mang Thai, bậc 10 ngàn, bậc 30 ngàn, bậc 70 ngàn, bậc 90 ngàn... cho đến bậc 100 ngàn!

Tiếp sau đó tiếng chuông Thương Mang Thai rền vang, đệ nhất trọng thiên, đệ nhị trọng thiên, đệ tam trọng thiên... Lần nữa xuất hiện một màn giống như mười năm trước, chỉ có điều thời gian cực nhanh khó có thể hình dung, nghe nói mà rợn cả người: không tới một nén nhang, thập trọng thiên... xuất hiện trong thiên địa...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1830: Khiêu Chiến Các Tông

Khi tiếng chuông chấn động, Mạnh Hạo mang theo Yên Nhi đứng ở trên thập trọng thiên, gió núi gào thét thổi tới, nhìn về biển mây nơi xa, thân thể Yên Nhi dưới những tiếng chuông này, lần lượt được thanh tẩy, chỗ tốt đối với nàng cực lớn khó có thể hình dung, có thể nói cơ duyên cực lớn.

Gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ hồng, nàng không thèm để ý thu được tạo hóa, nàng để ý chính là sư tôn ở bên cạnh, mang theo mình nhìn về thiên địa xa xa, cảm giác này khiến nàng bị cuốn hút không thôi.

- Yên Nhi, nhìn mây mù, ngọn núi, thiên địa xa xa kia... hãy nhớ kỹ hình ảnh này, một người tầm mắt bao lớn, bố cục của hắn sẽ bao lớn, tâm của hắn... cũng sẽ bao lớn. Tu sĩ chúng ta, tu không phải thân, tu chính là tâm! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng...

Mạnh Hạo nói giọng êm dịu, hòa tan vào luồng gió thổi qua trên thập trọng thiên này, rơi vào trong tai Yên Nhi, ở trong lòng của nàng thật lâu không tiêu tan.

Có lẽ, cho dù rất nhiều rất nhiều năm sau, Yên Nhi nhớ lại một màn này, cũng sẽ nhớ lại một khắc sư tôn ở bên cạnh nhẹ giọng với với mình kia.

Tu sĩ sở tu không phải thân, mà là tâm!

Yên Nhi ngưng mắt nhìn thiên địa xa xa, giờ khắc này, trời cùng đất lần lượt thay đổi, thế giới Thương Mang, còn có chỗ tinh không vô tận xa hơn kia, dường như toàn bộ đều rơi vào trong lòng của nàng.

Trên thập trọng thiên, thanh âm êm dịu của Mạnh Hạo quanh quẩn, ngoài ra, cũng chỉ có gió đang rít gào, dường như cả thế giới lập tức biến thành chậm chạp, dường như trong trời đất này, chỉ còn lại có một đôi thầy trò hai người này.

Thật lâu, thật lâu sau...

Tiếng hoan hô của đệ tử Đệ Cửu Tông, dần dần từ dưới thập trọng thiên truyền đến, vào giờ khắc này rung động thiên địa, mà đệ tử Đệ Bát Tông thì toàn bộ... mặt xám như tro tàn.

Về phần thiên kiêu các tông đi theo tới đây, thời khắc này đều nội tâm run lên, tim đập “thình thịch“.

- Hắn... trước đó dường như hắn nói, muốn đều đi một lần tất cả Thương Mang Thai các tông? Những người này nhìn nhau một cái, sắc mặt trong phút chốc trắng bệch.

- Chết tiệt, là ai truyền đi tin tức Phương Mộc này bị thương? Hắn... hắn đâu có bị thương... Thời khắc này rõ ràng là hắn mang theo đệ tử của hắn, cùng đi ngắm phong cảnh!

Tất cả mọi người Đệ Bát Tông, đều đang chua xót, mà tiếng hoan hô của đệ tử Đệ Cửu Tông cũng càng ngày càng mãnh liệt. Đến cuối cùng, ba chữ đại sư huynh này, truyền khắp bốn phương tám hướng.

Cho đến trên bầu trời lần nữa xuất hiện trận pháp, lực lượng truyền tống lại một lần nữa nổ vang: Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt lóe sáng, mở miệng cười: - Đi thôi! Chúng ta đi Đệ Thất Tông!

Yên Nhi hít sâu một hơi, gật gật đầu, sau đó Mạnh Hạo phất tay áo, hai người trong ánh mắt của vô số tu sĩ, phóng lên cao, bay thẳng tới trận pháp giữa bầu trời.

Đệ tử Đệ Cửu Tông, cũng đều trong hoan hô bay lên không trung, toàn bộ bước chân vào trận pháp, sau đó trong ánh mắt phức tạp và chua xót của vô số người Đệ Bát Tông, mọi người Đệ Cửu Tông, trong nháy mắt tiêu tán.

Bọn họ mặc dù đi rồi, nhưng cũng lưu lại một truyền kỳ thần thoại, áp lực làm cho các đệ tử Đệ Bát Tông, tất cả thiên kiêu đều không thở được: trên Thương Mang Thai của họ, cái tên Phương Mộc này vĩnh viễn trở thành thứ nhất, thậm chí bọn họ có thể tưởng tượng, chỉ sợ trong tương lai rất nhiều rất nhiều năm, cũng không có người nào có thể vượt qua, có thể thay vào vị trí đó.

Cái tên này, sẽ cùng theo Đệ Bát Tông cho đến vĩnh hằng...

Đây là lễ vật Mạnh Hạo tặng cho Yên Nhi; cũng là lời đáp lại những tông môn khiêu chiến Đệ Cửu Tông mười năm nay... “Các ngươi có thể tới xông lên Thương Mang Thai của Đệ Cửu Tông, như vậy... ta phải đi tông môn các ngươi, cầm đi vị trí thứ nhất trên Thương Mang Thai của tông môn các ngươi!”

Gọn gàng sạch sẽ, đáp trả đỉnh phong!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, trên đại lục thứ bảy, trong Đệ Thất Tông, thời khắc này trận pháp xuất hiện, khi vô số thân ảnh đệ tử Đệ Cửu Tông phủ xuống, lần nữa truyền ra thanh âm của Mạnh Hạo.

- Đệ Cửu Tông, Phương Mộc, xông lên Thương Mang Thai nơi này! Thanh âm còn đang truyền ra, trong Đệ Thất Tông, thậm chí khi tiếng chuông còn đang vang vọng, Mạnh Hạo đã mang theo Yên Nhi kích động hưng phấn, bước lên Thương Mang Thai của Đệ Thất Tông.

Trong rung động của đệ tử Đệ Thất Tông và thiên kiêu các tông, tiếng chuông lần nữa nổi lên cuồn cuộn, từ bậc thứ nhất đến bậc 100 ngàn, từ đệ nhất trọng thiên đến đệ thập trọng thiên... hết thảy lần nữa xuất hiện...

tiếng chuông long trời lở đất, làm cho mỗi đệ tử Đệ Thất Tông đều sắc mặt tái nhợt... Lúc đó trên thập trọng thiên trên đỉnh Thương Mang Thai của Đệ Thất Tông, Yên Nhi thu được tạo hóa cực lớn không cách nào hình dung, toàn thân nàng được thanh tẩy, tu vi của nàng vào giờ khắc này đều sục sôi.

Khi phong cảnh thiên địa xa xa, lần nữa xuất hiện trong mắt Yên Nhi, trong cơ thể nàng vang lên tiếng “rắc rắc”, dưới tiếng chuông thanh tẩy và trong tạo hóa này, tu vi của nàng rốt cục bùng phát, tăng tiến vùn vụt.

Một ngày này, chú định trong lịch sử Thương Mang Phái, để lại một kỷ lục không thể xóa nhòa, vượt qua kỳ tích Mạnh Hạo khai sáng thập trọng thiên tại Đệ Cửu Tông trước đây.

Bởi vì vào ngày này, Mạnh Hạo hoàn thành cực hạn đỉnh phong nhất trên Thương Mang Thai của toàn bộ Thương Mang Phái từ trước tới nay, hắn... muốn đạp lên Thương Mang Thai của chín đại tông môn, toàn bộ xếp vị trí thứ nhất, toàn bộ mở ra thập trọng thiên!

Vả lại không phải chính hắn, mà còn mang theo đệ tử của hắn.

Một ngày này, vô số người biết về Yên Nhi, vô số người hâm mộ đối với Yên Nhi.

Ở trong vô số người hâm mộ đó, Mạnh Hạo mang theo Yên Nhi, từ Đệ Thất Tông đi Đệ Lục Tông, sau khi thập trọng thiên của Đệ Lục Tông kêu vang... lại đi Đệ Ngũ Tông, Đệ Tứ Tông, Đệ Tam Tông, Đệ Nhị Tông...

Bọn họ không có dừng lại quá lâu, đi liên tiếp, liên tục mở ra thập trọng thiên, mà tu vi của Yên Nhi trong thời gian này, cũng ở trong tạo hóa của mấy chỗ Thương Mang Thai, càng ngày càng bàng bạc, nội tình sâu đậm vượt hơn xa thiên kiêu.

Cho đến trên Thương Mang Thai ở Đệ Nhất Tông, sau khi một lần nữa lại xuất hiện thập trọng thiên, thiên địa chấn động, trên đời rúng động, trong óc vô số người như tiếng sấm nổ vang cuồn cuộn, hô hấp dồn dập, đối với chuyện phát sinh ngày hôm nay, cả đời đều không thể quên được.

- Chín đại tông... Toàn bộ thập trọng thiên...

- Phương Mộc, Phương Mộc! Hắn hoàn toàn xứng đáng là... đệ nhất thiên kiêu... của Thương Mang Phái ta vô số năm qua!!!

- Đáng tiếc tu vi hắn còn chưa đạt tới Đạo Cảnh, nếu không, ta thật rất mong đợi, Phương Mộc ở trên Siêu Thoát Lộ có thể đi tới trình độ nào? Dù sao... Đạo Cảnh trở xuống là Thương Mang Thai, Đạo Cảnh trở lên là Siêu Thoát Lộ!

- Yên Nhi đệ tử của hắn, lần này được tiếng chuông các tông thanh tẩy, thu được cơ duyên khó có thể tưởng tượng!

Cả Thương Mang Phái đều đang chấn động, đều đang “ồ” lên, mà tiếng hoan hô của đệ tử Đệ Cửu Tông, bay vọt tới Đệ Bát Tông, Đệ Thất Tông, Đệ Lục Tông... hết thảy theo Mạnh Hạo, cuối cùng cũng hoan hô vang trời tại Đệ Nhất Tông.

- Phương Mộc đại sư huynh! Thanh âm liên tiếp, mênh mông cuồn cuộn.

Một ngày này, Mạnh Hạo dẫn tới chấn động, chẳng những khiến vô số đệ tử Thương Mang Phái chấn động, thậm chí cũng chấn khiếp cường giả Đạo Cảnh, Đạo Chủ, Đạo Tôn... lần lượt trong trầm mặc từ các tông xuất hiện, nhìn Mạnh Hạo trong một ngày này khai sáng kỳ tích.

Sau khi thập trọng thiên của Đệ Nhất Tông cũng xuất hiện, Chí Tôn phủ xuống, Chí Tôn đến từ chín đại tông môn, mặc dù đều là thất nguyên, nhưng họ cũng giống nhau bị hành động của Mạnh Hạo làm kích động. Mặc dù ở trong mắt bọn họ, giữa bọn họ và Mạnh Hạo chênh lệch nhiều

lắm nhiều lắm, nhưng bọn họ không thừa nhận cũng không được: bất luận là thiên tư hay là tiềm lực tương lai, Phương Mộc này... đã vượt qua bọn họ rất nhiều. Thậm chí nếu như hết thảy thuận lợi, như vậy một ngày nào đó, Phương Mộc có thể đứng ở bên người của bọn họ, hơn nữa rất có khả năng còn vượt qua bọn họ.

- Mầm móng Chí Tôn! Chí Tôn thất nguyên của Đệ Nhất Tông, lẩm bẩm lên tiếng. Lập tức bốn chữ này, được tất cả Chí Tôn thất nguyên của chín đại tông môn đang chú ý một màn này, đều chấp nhận.

Cho dù là vị Lưu Vân của Đệ Tam Tông kia, không thừa nhận điểm này cũng không được.

Đích xác, chính là mầm móng Chí Tôn!

Mạnh Hạo đích thật là mầm móng Chí Tôn, bổn tôn hắn lại là Chí Tôn mạnh nhất, phân thân giờ này nếu thật còn muốn đi con đường Chí Tôn, Mạnh Hạo có nắm chắc, có thể cũng đi tới cửu nguyên.

Có lẽ thời gian sẽ hơi lâu một chút, nhưng nhất định sẽ thành công.

Chỉ là, đây không phải lựa chọn của Mạnh Hạo, nhiều hơn một phân thân Chí Tôn cửu nguyên, cũng không thể giúp hắn bước chân vào Siêu Thoát, sự lựa chọn của hắn chưa từng thay đổi.

Tự thân Siêu Thoát, hắn mang theo chuẩn bị những năm này, mang theo Đệ Cửu Tông, mang theo tất cả thế lực phía ngoài, nếu có khả năng, mang theo cả quỷ hồn của Minh Cung... để đánh tới hướng... Tiên Thần đại lục, Ma Giới đại lục, đánh tới hướng... 33 Thiên!

Về tới quê hương của hắn, về tới Sơn Hải Điệp, về tới bên cạnh thân nhân bằng hữu của hắn, vì Sơn Hải Giới... báo thù!!!

Đây là chấp niệm, cả đời đều không thể phai mờ, hắn còn muốn lần nữa

tạo nên Sơn Hải Giới, muốn làm sống lại Bì Đống, muốn triệu hoán gương đồng, cho dù nghịch chuyển Thương Mang, cũng nhất định phải làm cho được.

Thời khắc này đứng ở trên thập trọng thiên Đệ Nhất Tông, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười.

Phía dưới thập trọng thiên, vô số đệ tử Đệ Nhất Tông, từng người đều ánh mắt phức tạp, sắc mặt tái nhợt, bọn họ nhìn Mạnh Hạo trên thập trọng thiên, thời khắc này nội tâm chua xót.

Thiên kiêu của Đệ Nhất Tông lại lộ ra mờ mịt, bọn họ đích xác là hùng ưng, nhưng bọn họ không thể không thừa nhận, khi bọn họ được sinh ra trong thời đại này, đã tồn tại một ngọn núi cao.

Một ngọn núi cao... mà chú định cả đời này bọn họ đều không thể vượt qua...

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1480: Khiêu chiến tất cả các tông

Khi tiếng chuông chấn động, Mạnh Hạo mang theo Yên Nhi đứng ở trên thập trọng thiên, gió núi gào thét thổi tới, nhìn về biển mây nơi xa, thân thể Yên Nhi dưới những tiếng chuông này, lần lượt được thanh tẩy, chỗ tốt đối với nàng cực lớn khó có thể hình dung, có thể nói cơ duyên cực lớn.

Gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ hồng, nàng không thèm để ý thu được tạo hóa, nàng để ý chính là sư tôn ở bên cạnh, mang theo mình nhìn về thiên địa xa xa, cảm giác này khiến nàng bị cuốn hút không thôi.

- Yên Nhi, nhìn mây mù, ngọn núi, thiên địa xa xa kia... hãy nhớ kỹ hình ảnh này, một người tầm mắt bao lớn, bố cục của hắn sẽ bao lớn, tâm của

hắn... cũng sẽ bao lớn. Tu sĩ chúng ta, tu không phải thân, tu chính là tâm! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng...

Mạnh Hạo nói giọng êm dịu, hòa tan vào luồng gió thổi qua trên thập trọng thiên này, rơi vào trong tai Yên Nhi, ở trong lòng của nàng thật lâu không tiêu tan.

Có lẽ, cho dù rất nhiều rất nhiều năm sau, Yên Nhi nhớ lại một màn này, cũng sẽ nhớ lại một khắc sư tôn ở bên cạnh nhẹ giọng với với mình kia.

Tu sĩ sở tu không phải thân, mà là tâm!

Yên Nhi ngưng mắt nhìn thiên địa xa xa, giờ khắc này, trời cùng đất lần lượt thay đổi, thế giới Thương Mang, còn có chỗ tinh không vô tận xa hơn kia, dường như toàn bộ đều rơi vào trong lòng của nàng.

Trên thập trọng thiên, thanh âm êm dịu của Mạnh Hạo quanh quẩn, ngoài ra, cũng chỉ có gió đang rít gào, dường như cả thế giới lập tức biến thành chậm chạp, dường như trong trời đất này, chỉ còn lại có một đôi thầy trò hai người này.

Thật lâu, thật lâu sau...

Tiếng hoan hô của đệ tử Đệ Cửu Tông, dần dần từ dưới thập trọng thiên truyền đến, vào giờ khắc này rung động thiên địa, mà đệ tử Đệ Bát Tông thì toàn bộ... mặt xám như tro tàn.

Về phần thiên kiêu các tông đi theo tới đây, thời khắc này đều nội tâm run lên, tim đập “thình thịch“.

- Hắn... trước đó dường như hắn nói, muốn đều đi một lần tất cả Thương Mang Thai các tông? Những người này nhìn nhau một cái, sắc mặt trong phút chốc trắng bệch.

- Chết tiệt, là ai truyền đi tin tức Phương Mộc này bị thương? Hắn... hắn đâu có bị thương... Thời khắc này rõ ràng là hắn mang theo đệ tử của hắn, cùng đi ngắm phong cảnh!

Tất cả mọi người Đệ Bát Tông, đều đang chua xót, mà tiếng hoan hô của đệ tử Đệ Cửu Tông cũng càng ngày càng mãnh liệt. Đến cuối cùng, ba chữ đại sư huynh này, truyền khắp bốn phương tám hướng.

Cho đến trên bầu trời lần nữa xuất hiện trận pháp, lực lượng truyền tống lại một lần nữa nổ vang: Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt lóe sáng, mở miệng cười: - Đi thôi! Chúng ta đi Đệ Thất Tông!

Yên Nhi hít sâu một hơi, gật gật đầu, sau đó Mạnh Hạo phất tay áo, hai người trong ánh mắt của vô số tu sĩ, phóng lên cao, bay thẳng tới trận pháp giữa bầu trời.

Đệ tử Đệ Cửu Tông, cũng đều trong hoan hô bay lên không trung, toàn bộ bước chân vào trận pháp, sau đó trong ánh mắt phức tạp và chua xót của vô số người Đệ Bát Tông, mọi người Đệ Cửu Tông, trong nháy mắt tiêu tán.

Bọn họ mặc dù đi rồi, nhưng cũng lưu lại một truyền kỳ thần thoại, áp lực làm cho các đệ tử Đệ Bát Tông, tất cả thiên kiêu đều không thở được: trên Thương Mang Thai của họ, cái tên Phương Mộc này vĩnh viễn trở thành thứ nhất, thậm chí bọn họ có thể tưởng tượng, chỉ sợ trong tương lai rất nhiều rất nhiều năm, cũng không có người nào có thể vượt qua, có thể thay vào vị trí đó.

Cái tên này, sẽ cùng theo Đệ Bát Tông cho đến vĩnh hằng...

Đây là lễ vật Mạnh Hạo tặng cho Yên Nhi; cũng là lời đáp lại những tông môn khiêu chiến Đệ Cửu Tông mười năm nay... “Các ngươi có thể tới xông lên Thương Mang Thai của Đệ Cửu Tông, như vậy... ta phải đi tông môn các ngươi, cầm đi vị trí thứ nhất trên Thương Mang Thai của

tông môn các ngươi!”

Gọn gàng sạch sẽ, đáp trả đỉnh phong!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, trên đại lục thứ bảy, trong Đệ Thất Tông, thời khắc này trận pháp xuất hiện, khi vô số thân ảnh đệ tử Đệ Cửu Tông phủ xuống, lần nữa truyền ra thanh âm của Mạnh Hạo.

- Đệ Cửu Tông, Phương Mộc, xông lên Thương Mang Thai nơi này! Thanh âm còn đang truyền ra, trong Đệ Thất Tông, thậm chí khi tiếng chuông còn đang vang vọng, Mạnh Hạo đã mang theo Yên Nhi kích động hưng phấn, bước lên Thương Mang Thai của Đệ Thất Tông.

Trong rung động của đệ tử Đệ Thất Tông và thiên kiêu các tông, tiếng chuông lần nữa nổi lên cuồn cuộn, từ bậc thứ nhất đến bậc 100 ngàn, từ đệ nhất trọng thiên đến đệ thập trọng thiên... hết thảy lần nữa xuất hiện... tiếng chuông long trời lở đất, làm cho mỗi đệ tử Đệ Thất Tông đều sắc mặt tái nhợt... Lúc đó trên thập trọng thiên trên đỉnh Thương Mang Thai của Đệ Thất Tông, Yên Nhi thu được tạo hóa cực lớn không cách nào hình dung, toàn thân nàng được thanh tẩy, tu vi của nàng vào giờ khắc này đều sục sôi.

Khi phong cảnh thiên địa xa xa, lần nữa xuất hiện trong mắt Yên Nhi, trong cơ thể nàng vang lên tiếng “rắc rắc”, dưới tiếng chuông thanh tẩy và trong tạo hóa này, tu vi của nàng rốt cục bùng phát, tăng tiến vùn vụt.

Một ngày này, chú định trong lịch sử Thương Mang Phái, để lại một kỷ lục không thể xóa nhòa, vượt qua kỳ tích Mạnh Hạo khai sáng thập trọng thiên tại Đệ Cửu Tông trước đây.

Bởi vì vào ngày này, Mạnh Hạo hoàn thành cực hạn đỉnh phong nhất trên Thương Mang Thai của toàn bộ Thương Mang Phái từ trước tới nay, hắn... muốn đạp lên Thương Mang Thai của chín đại tông môn, toàn bộ xếp vị trí thứ nhất, toàn bộ mở ra thập trọng thiên!

Vả lại không phải chính hắn, mà còn mang theo đệ tử của hắn.

Một ngày này, vô số người biết về Yên Nhi, vô số người hâm mộ đối với Yên Nhi.

Ở trong vô số người hâm mộ đó, Mạnh Hạo mang theo Yên Nhi, từ Đệ Thất Tông đi Đệ Lục Tông, sau khi thập trọng thiên của Đệ Lục Tông kêu vang... lại đi Đệ Ngũ Tông, Đệ Tứ Tông, Đệ Tam Tông, Đệ Nhị Tông...

Bọn họ không có dừng lại quá lâu, đi liên tiếp, liên tục mở ra thập trọng thiên, mà tu vi của Yên Nhi trong thời gian này, cũng ở trong tạo hóa của mấy chỗ Thương Mang Thai, càng ngày càng bàng bạc, nội tình sâu đậm vượt hơn xa thiên kiêu.

Cho đến trên Thương Mang Thai ở Đệ Nhất Tông, sau khi một lần nữa lại xuất hiện thập trọng thiên, thiên địa chấn động, trên đời rúng động, trong óc vô số người như tiếng sấm nổ vang cuồn cuộn, hô hấp dồn dập, đối với chuyện phát sinh ngày hôm nay, cả đời đều không thể quên được.

- Chín đại tông... Toàn bộ thập trọng thiên...

- Phương Mộc, Phương Mộc! Hắn hoàn toàn xứng đáng là... đệ nhất thiên kiêu... của Thương Mang Phái ta vô số năm qua!!!

- Đáng tiếc tu vi hắn còn chưa đạt tới Đạo Cảnh, nếu không, ta thật rất mong đợi, Phương Mộc ở trên Siêu Thoát Lộ có thể đi tới trình độ nào? Dù sao... Đạo Cảnh trở xuống là Thương Mang Thai, Đạo Cảnh trở lên là Siêu Thoát Lộ!

- Yên Nhi đệ tử của hắn, lần này được tiếng chuông các tông thanh tẩy, thu được cơ duyên khó có thể tưởng tượng!

Cả Thương Mang Phái đều đang chấn động, đều đang “ồ” lên, mà tiếng hoan hô của đệ tử Đệ Cửu Tông, bay vọt tới Đệ Bát Tông, Đệ Thất Tông, Đệ Lục Tông... hết thảy theo Mạnh Hạo, cuối cùng cũng hoan hô vang trời tại Đệ Nhất Tông.

- Phương Mộc đại sư huynh! Thanh âm liên tiếp, mênh mông cuồn cuộn.

Một ngày này, Mạnh Hạo dẫn tới chấn động, chẳng những khiến vô số đệ tử Thương Mang Phái chấn động, thậm chí cũng chấn khiếp cường giả Đạo Cảnh, Đạo Chủ, Đạo Tôn... lần lượt trong trầm mặc từ các tông xuất hiện, nhìn Mạnh Hạo trong một ngày này khai sáng kỳ tích.

Sau khi thập trọng thiên của Đệ Nhất Tông cũng xuất hiện, Chí Tôn phủ xuống, Chí Tôn đến từ chín đại tông môn, mặc dù đều là thất nguyên, nhưng họ cũng giống nhau bị hành động của Mạnh Hạo làm kích động. Mặc dù ở trong mắt bọn họ, giữa bọn họ và Mạnh Hạo chênh lệch nhiều lắm nhiều lắm, nhưng bọn họ không thừa nhận cũng không được: bất luận là thiên tư hay là tiềm lực tương lai, Phương Mộc này... đã vượt qua bọn họ rất nhiều. Thậm chí nếu như hết thảy thuận lợi, như vậy một ngày nào đó, Phương Mộc có thể đứng ở bên người của bọn họ, hơn nữa rất có khả năng còn vượt qua bọn họ.

- Mầm móng Chí Tôn! Chí Tôn thất nguyên của Đệ Nhất Tông, lẩm bẩm lên tiếng. Lập tức bốn chữ này, được tất cả Chí Tôn thất nguyên của chín đại tông môn đang chú ý một màn này, đều chấp nhận.

Cho dù là vị Lưu Vân của Đệ Tam Tông kia, không thừa nhận điểm này cũng không được.

Đích xác, chính là mầm móng Chí Tôn!

Mạnh Hạo đích thật là mầm móng Chí Tôn, bổn tôn hắn lại là Chí Tôn mạnh nhất, phân thân giờ này nếu thật còn muốn đi con đường Chí Tôn, Mạnh Hạo có nắm chắc, có thể cũng đi tới cửu nguyên.

Có lẽ thời gian sẽ hơi lâu một chút, nhưng nhất định sẽ thành công.

Chỉ là, đây không phải lựa chọn của Mạnh Hạo, nhiều hơn một phân thân Chí Tôn cửu nguyên, cũng không thể giúp hắn bước chân vào Siêu Thoát, sự lựa chọn của hắn chưa từng thay đổi.

Tự thân Siêu Thoát, hắn mang theo chuẩn bị những năm này, mang theo Đệ Cửu Tông, mang theo tất cả thế lực phía ngoài, nếu có khả năng, mang theo cả quỷ hồn của Minh Cung... để đánh tới hướng... Tiên Thần đại lục, Ma Giới đại lục, đánh tới hướng... 33 Thiên!

Về tới quê hương của hắn, về tới Sơn Hải Điệp, về tới bên cạnh thân nhân bằng hữu của hắn, vì Sơn Hải Giới... báo thù!!!

Đây là chấp niệm, cả đời đều không thể phai mờ, hắn còn muốn lần nữa tạo nên Sơn Hải Giới, muốn làm sống lại Bì Đống, muốn triệu hoán gương đồng, cho dù nghịch chuyển Thương Mang, cũng nhất định phải làm cho được.

Thời khắc này đứng ở trên thập trọng thiên Đệ Nhất Tông, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười.

Phía dưới thập trọng thiên, vô số đệ tử Đệ Nhất Tông, từng người đều ánh mắt phức tạp, sắc mặt tái nhợt, bọn họ nhìn Mạnh Hạo trên thập trọng thiên, thời khắc này nội tâm chua xót.

Thiên kiêu của Đệ Nhất Tông lại lộ ra mờ mịt, bọn họ đích xác là hùng ưng, nhưng bọn họ không thể không thừa nhận, khi bọn họ được sinh ra trong thời đại này, đã tồn tại một ngọn núi cao.

Một ngọn núi cao... mà chú định cả đời này bọn họ đều không thể vượt qua...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1831: Đỉnh Phong Kiếp Này

Trong trầm mặc, lúc này trong Đệ Nhất Tông còn có một nữ nhân, giờ này đã trở thành Thánh nữ... Nàng là Hàn Bối, nàng ngắm nhìn thập trọng thiên trên bầu trời, nhìn Mạnh Hạo, nhìn Yên Nhi, đáy lòng của nàng không yên tĩnh.

Tuy rằng những năm gần đây, Mạnh Hạo không có tìm nàng phiền toái, nhưng nàng vẫn luôn sợ hãi. Mạnh Hạo càng quan tâm tới Sở Ngọc Yên, nàng càng cảm thấy an toàn, cũng càng sợ hãi.

Loại cảm giác này rất mâu thuẫn, nhưng lại vô cùng mãnh liệt, thậm chí ảnh hưởng tới kế hoạch nàng phải hoàn thành... vốn là nguyên nhân nàng xuất hiện ở Thương Mang Phái.

Nàng không chỉ một lần muốn đi thăm dò, vì sao Mạnh Hạo phải tạo nên một cái phân thân như vậy, nhưng nàng không dám tới gần, chỉ có thể từ bên cạnh ra tay, lại không dám quá phận, chỉ có thể suy đoán.

Những năm gần đây, nàng có rất nhiều suy nghĩ, nhưng không thể xác định. Thậm chí từ rất lâu, nàng cảm giác tất cả suy đoán của mình đều là sai lầm.

Trong trầm mặc, Hàn Bối khẽ thở dài, thu lại ánh mắt.

Trên thập trọng thiên, gió núi rít gào, trong chú ý của mọi người, Yên Nhi nhìn sư tôn bên cạnh, trong mắt của nàng càng phát sáng rực rỡ, dường như sư tôn trước mắt, trở thành thân ảnh cả đời trong lòng mình.

- Sư tôn! Yên Nhi kêu lớn.

- Ừm! Mạnh Hạo cười gật đầu.

- Sư tôn!!!

- Hả? Mạnh Hạo ngẩn ra, nhìn về phía Yên Nhi.

- Sư tôn!!! Yên Nhi cười lần nữa kêu lên.

Mạnh Hạo làm ra vẻ nghiêm túc, nâng tay lên vỗ đầu Yên Nhi một cái, rồi khi Yên Nhi hai tay ôm đầu bất mãn, Mạnh Hạo nghiêng đầu mỉm cười, biết tiểu nha đầu lúc này đang vô cùng vui vẻ.

Lúc ngẩng đầu, trong mắt của hắn lộ ra một chút ý chờ mong.

”Thương Mang Thai, đối với ta đã không còn có bất kỳ cơ duyên gì... như vậy kế tiếp... muốn tắt mười ngọn đèn cuối cùng trong cơ thể ta, chỉ có... Siêu Thoát Lộ của Thương Mang Phái!”

Trong Thương Mang Phái, nổi tiếng nhất chính là Thương Mang Thai và Siêu Thoát Lộ. Đạo Cảnh trở lên mới có thể bước chân vào Siêu Thoát Lộ, cũng không phải nói tu sĩ có thể đi lên con đường này, là có thể cuối cùng Siêu Thoát, nhưng đây là một hy vọng.

Cũng là Siêu Thoát Pháp chính tông nhất trong Thương Mang Phái, chỉ có điều là từ xưa đến nay, cho dù là mấy người chưởng giáo, cũng không có đi hết Siêu Thoát Lộ, không đi được đến tận cùng, thì như thế nào Siêu Thoát.

Con đường này, vô cùng gian nan, dường như không có đầu cuối, bất quá khiến cường giả Đạo Cảnh của Thương Mang Phái cuồng nhiệt, là trên con đường này tồn tại vô số cơ duyên, có thể giúp cho tu vi người bên trong này tăng tiến vùn vụt.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, hắn trong minh minh vào giờ khắc này có loại dự cảm mãnh liệt, ở trên Siêu Thoát Lộ, phân thân này của mình... nhất định sẽ ngưng tụ ra ấn ký thứ nhất của cấm thứ chín.

Còn có bản thân hắn hoàn toàn ngưng tụ ra đệ cửu cấm cuối cùng để suy đoán, cũng sẽ ở trên Siêu Thoát Lộ này, thu được đáp án.

Thế nhưng hắn không có lập tức lựa chọn đi Siêu Thoát Lộ, bởi vì cảm giác của hắn nói cho hắn biết, con đường này... có lẽ sau khi mình bước lên, chẳng biết lúc nào mới có thể trở về, có lẽ, rất lâu, cũng đều không thể trở về...

Mà hắn ở trong Thương Mang Phái này, còn có một chút ràng buộc không thể dứt bỏ.

Mạnh Hạo liếc nhìn Yên Nhi bên cạnh, nhìn tu vi trong cơ thể Yên Nhi, theo cơ duyên trên Thương Mang Thai đã hoàn toàn củng cố, thậm chí nhiều lần kéo lên, giờ này đã đến trình độ Tiên Cảnh trung kỳ. Tiếng chuông thanh tẩy của tám chỗ Thương Mang Thai, giờ này chỉ là mới vừa hiển lộ, Mạnh Hạo có thể nhìn thấy trong những năm tháng kế tiếp, tu vi của Yên Nhi sẽ tăng tiến vùn vụt.

Bởi vì tư chất của nàng đã được thanh tẩy đến tốt nhất, mà kinh mạch cùng với bình cảnh trong tu hành của nàng, cũng dưới tiếng chuông thanh tẩy kéo dài liên tục này... toàn bộ đả thông.

Loại cơ duyên này phóng mắt nhìn khắp Thương Mang Phái, chỉ có một mình Yên Nhi thu được.

Có thể nói, con đường tu hành của nàng, đã đi thông hướng đại đạo.

- Đi thôi, chúng ta trở về Đệ Cửu Tông! Mạnh Hạo cười cười, trong tiếng hoan hô của đệ tử Đệ Cửu Tông bốn phía, bọn họ bước chân vào trận pháp, trong tâm tư phức tạp và chua xót của đệ tử Đệ Nhất Tông,

bọn họ rời Đệ Nhất Tông.

Trận pháp nổ vang, mang theo vinh dự quét ngang Đệ Bát Tông đến Đệ Nhất Tông, mang theo vô số đệ tử Đệ Cửu Tông, mang tiếng reo hò của họ, mang theo chấn động cả Thương Mang Phái, lại mang theo uy danh vô thượng và lại khai sáng thêm một truyền kỳ được xem là không thể có người vượt qua... rời đi.

Khi xuất hiện lại, dưới thần thông của vị Chí Tôn Đệ Cửu Tông kia, bọn họ trực tiếp phủ xuống bầu trời Đệ Cửu Tông, theo trận pháp lộ ra, vô số thân ảnh reo hò đi ra.

- Đã trở về, bọn họ đã trở về!

- Phương Mộc đại sư huynh trở về!!!

- Đại sư huynh, đại sư huynh...

Đệ Cửu Tông sôi trào, những đệ tử trước đó không tới kịp không được đi theo trận pháp truyền tống, thời khắc này toàn bộ phấn chấn, tiếng hoan hô vang trời, nghênh đón đồng môn cùng với đại sư huynh bọn họ trở về.

Một ngày này, là ngày lễ long trọng của Đệ Cửu Tông!

Lần này hành động quét ngang những tông môn khác của Mạnh Hạo, khiến cho trong một thời gian dài, đệ tử Đệ Cửu Tông đều sục sôi đến cực hạn.

Thậm chí các đệ tử ngoại tông còn ở lại Đệ Cửu Tông kia, cũng gần như đều bỏ chạy toàn bộ, không có mặt mũi tiếp tục ở lại chỗ này, mà khiêu chiến kéo dài mười năm nay, cũng vào giờ khắc này kết thúc.

Có quan hệ với hành động của Mạnh Hạo một ngày này, chỉ có một số người không nhiều lắm biết được là vì một câu nói của Yên Nhi. Còn ở

trong mắt hầu hết đệ tử, thậm chí mọi người của các tông môn khác, thì đây là Mạnh Hạo rõ ràng nói cho tất cả các thiên kiêu ngoại tông biết: “Các ngươi có thể ở chính trong tông các ngươi khiêu chiến ta, không nên đi xa ngàn dặm, đi tới Đệ Cửu Tông... Vì để cho các ngươi thuận tiện một chút, cho nên ta dứt khoát đều để lại tên của ta trên Thương Mang Thai của tông môn các ngươi...”

Cả Đệ Cửu Tông, có thể nói bởi vì một người Mạnh Hạo, sinh ra tinh thần!

Đối với bên trên, bọn họ có Chí Tôn thứ chín mãnh liệt bá đạo, nhưng lại bao che khuyết điểm, đối với bên trong, bọn họ có Phương Mộc thiên kiêu chí cực, quét ngang cả Thương Mang Phái!

Hết thảy, khiến cho Đệ Cửu Tông hoàn toàn bất đồng với những tông môn khác.

Buổi lễ long trọng này, kéo dài hơn một tháng, mới dần dần bình thường lại... Nhưng ổn định chỉ là mặt ngoài, toàn thể đệ tử Đệ Cửu Tông phấn chấn, sẽ không ngừng kéo dài, loại cảm giác vinh dự đó, chuyển hóa thành thuộc sở hữu và nhận đồng đối với Đệ Cửu Tông, sẽ vĩnh hằng tồn tại.

Mà Mạnh Hạo trong một tháng này, cũng không thể không gặp đồng môn, người đi tới bái phỏng nối liền không dứt, cho đến qua một tháng sau, chẳng những không có giảm bớt, ngược lại Mạnh Hạo có chút không chịu nổi, lần nữa đóng cửa núi lại.

Sau khi đóng cửa núi, hắn không rời khỏi ngọn núi nửa bước, cũng cự tuyệt hết thảy người tới chơi, nhưng hắn cũng không có bế quan, mà dùng tất cả thời gian, truyền thụ pháp môn tu hành cho Yên Nhi.

Thời gian từ từ trôi qua, trong nháy mắt, từ ngày Mạnh Hạo về lại Đệ Cửu Tông đã qua đi ba năm.

Ba năm nay, hắn không tiếc tu vi bản thân, giúp Yên Nhi tạo nên tiên mạch trong cơ thể. Đồng thời hắn không có giữ lại chút nào, truyền thụ cho Yên Nhi kinh nghiệm tu hành cả đời này, còn có hiểu rõ đối với đạo của hắn.

Được Mạnh Hạo dốc lòng chỉ dạy, tu vi của Yên Nhi lần nữa bạo phát, tăng tiến vùn vụt, chẳng những cơ sở vững chắc, lại hơn xa cùng thế hệ.

Dường như Yên Nhi đã nhận ra điều gì, trong mấy năm này dường như tiếng cười ít đi rất nhiều, thi thoảng trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo, cũng có không đành lòng và lo lắng.

Nàng và Mạnh Hạo sống gần nhau mấy chục năm, đối với biến hóa của sư tôn này nàng rất là nhạy cảm, những hình ảnh ba năm nay, nhiều lần khiến nàng có cảm giác mãnh liệt...

”Sư tôn, sắp đi rồi...” Loại cảm giác này, khiến nàng rất sợ hãi, cũng nhiều lần hỏi ra lời, nhưng mỗi lần Mạnh Hạo đều chỉ mỉm cười im lặng, chỉ là ánh mắt nhìn về phía nàng nhu hòa hơn, thỉnh thoảng còn lộ ra hồi ức.

Cho đến lại qua đi mười năm...

Tu vi của Yên Nhi không ngừng kéo lên, nhưng trong lòng nàng, lại càng ngày càng khẩn trương, có một lần nàng nhìn thấy ngọc giản của sư tôn nơi đó, dường như là miêu tả về Siêu Thoát Lộ trong tông môn, một màn này khiến trái tim Yên Nhi nhảy bộp một tiếng.

Nàng biết Siêu Thoát Lộ, đó là một con đường chỉ có Đạo Cảnh mới có tư cách đi. Nghe nói bên trong có cơ duyên lớn lao, nhưng dù là vậy, người chân chính có can đảm đi vào cũng không nhiều lắm.

Trên Siêu Thoát Lộ rất nhiều hung hiểm, vả lại Siêu Thoát Lộ không

phải như Thương Mang Thai, xây dựng ở trong tông môn, mà đó là giới bên ngoài, trong một khe nứt không gian của tinh không mênh mang.

Một khi bước chân đi vào, lập tức ngăn cách với ngoại giới, thường thường mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm mới có thể trở về, vả lại cả đời tu sĩ chỉ được bước chân vào hai lần.

Nếu như với tính tình của Yên Nhi trước kia, nàng sẽ lập tức tìm sư tôn hỏi ý, thậm chí dùng hết thảy phương pháp không cho sư tôn đi vào chỗ nguy hiểm như vậy, nhưng giờ này nàng đã lớn, đã trưởng thành, nàng hiểu rõ lựa chọn của sư tôn, hiểu rõ trong lòng sư tôn ẩn chứa chấp niệm mà mình không hiểu.

Nàng chỉ có thể trầm mặc.

Hồn Đăng trong cơ thể Mạnh Hạo, cũng trong vòng mười ba năm này, lần lượt tắt một số, tuy rằng chậm chạp nhưng cũng tắt ba ngọn đèn, thời khắc này chỉ còn lại có bảy ngọn đèn, thủy chung không thể tắt.

Mà Yên Nhi nơi này, rốt cục một năm sau, cũng đạt tới Tiên Cảnh đỉnh phong. Tốc độ như vậy vượt ra khỏi lẽ thường, đệ tử Đệ Cửu Tông đều khiếp sợ, nhưng vừa nghĩ tới sư phụ của nàng là Mạnh Hạo, dường như hết thảy đều đổi thành hợp tình hợp lý.

Dù sao, cơ duyên từ tám tòa Thương Mang Thai kia, tuyệt đối không tầm thường.

Cũng chính trong năm này, Yên Nhi đón nhận Cổ kiếp của nàng.

Mà một ngày này, cũng là một ngày Mạnh Hạo ngưng trọng nhất, hắn đích thân ra tay bày bố trận pháp, thậm chí dẫn động lực lượng thiên địa của Đệ Cửu Tông hộ pháp, cho đến lúc Cổ kiếp này kéo dài mấy ngày sau đó kết thúc, trong lòng Mạnh Hạo mới thở ra nhẹ nhõm.

Mạnh Hạo nhìn Yên Nhi đã trải qua Cổ kiếp, mở ra Hồn Đăng, đang nhắm mắt tĩnh tọa, thổ nạp tu luyện, trong mắt hắn càng nhu hòa. Tuổi của Yên Nhi hiện giờ, nếu là người phàm đã không còn nhỏ.

Nhưng đối với một tu sĩ Cổ Cảnh thì nàng vẫn còn tuổi xuân xanh, vả lại năm tháng không có để lại bất cứ dấu vết gì trên người nàng, càng ngày càng xinh đẹp, mà tính cách của nàng cũng từ từ trưởng thành, khi đối với người ngoài nàng là thiên kiêu đồng môn, đối nhân xử thế với người và vật, không thể không làm người ta thoải mái tán thưởng.

Duy chỉ có thời điểm đối mặt với Mạnh Hạo, mới để lộ ra bộ dáng tiểu cô nương nũng nịu kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1832: Nhìn Lại Con Đường Đời Này

Ở trong mắt Mạnh Hạo, khí tức của Sở Ngọc Yên trên thân nàng, cũng càng ngày càng nồng đậm, thậm chí rất nhiều lần, trong hoảng hốt hắn có chút không nhận rõ.

Nhất là thời khắc này, sau khi Yên Nhi trải qua Cổ kiếp, đang khoanh chân ngồi đó hít thở, Mạnh Hạo ngắm nhìn thân ảnh trước mắt, trong mắt của hắn trở về hồi ức.

Đời trước, cảnh giới Tiên này, Sở Ngọc Yên chưa có đi xong, còn đời này, nàng dưới trợ giúp của Mạnh Hạo, trong tu hành đã tiến dần từng bước.

- Ta, cũng đến lúc nên buông tay... Mạnh Hạo nhỏ giọng lẩm bẩm. Ngắm nhìn Yên Nhi, hắn biết, Sở Ngọc Yên cũng thế, Yên Nhi cũng vậy, đã lưu lại thân ảnh trong tâm thần của mình, cả đời đều không phai mờ được.

Mấy ngày sau, Yên Nhi từ từ mở mắt ra, nàng nhìn Mạnh Hạo, nhìn cặp mắt của Mạnh Hạo, dường như nàng đã hiểu. Trong mắt lộ ra ý không đành lòng. Từ nhiều năm trước, nàng đã nhận ra lựa chọn này của Mạnh Hạo, mà hôm nay, trong ánh mắt sư tôn, loại thâm ý kia đã nói rõ hết thảy.

- Sư tôn...

Yên Nhi kêu lên, giọng hơi run run.

- Sau Cổ Cảnh, là tắt Hồn Đăng từng bước một, ngươi đều rõ rồi chứ?

Mạnh Hạo nhỏ giọng nói.

- Còn có chỗ nào không rõ, hiện tại có thể hỏi ta!

- Cả đời tu sĩ, trước Cổ Cảnh, nếu có người trợ giúp sẽ thuận lợi không ít. Thế nhưng sau Cổ Cảnh, hết thảy đều phải dựa vào chính mình!

- Trước sau khắc ghi một điều, tu sĩ chúng ta tu không phải thân, mà là tâm!

- Sư tôn... Yên Nhi trong mắt chảy nước mắt, nhìn Mạnh Hạo gọi, thanh âm run rẩy hơn.

- Ta lưu lại cho ngươi chín cái ngọc giản, bên trong chín cái ngọc giản này ẩn chứa lực lượng thần thức của ta... Nếu gặp nguy hiểm, vật này có thể bảo vệ ngươi bình an! Mạnh Hạo chậm rãi lên tiếng. Từ trước tới nay, phân thân của hắn này đã đến rất gần Đạo Cảnh, lực lượng của bổn tôn nơi đó, hắn cũng có thể mượn tới không ít.

Chín cái ngọc giản này, phóng ra chính là lực lượng thần thức của bổn tôn, đúng như hắn nói, ở Thương Mang Tinh này có thể bảo vệ Yên Nhi bình an.

- Ta còn lưu lại cho ngươi bảy cuốn đạo thư. Bên trong ngưng tụ thuật pháp thần thông tu hành cả đời của vi sư!

- Còn có đan dược 100 ngàn viên, là những năm này vì sư luyện chế chuyên dành cho ngươi. Có thể giúp con đường tu hành của ngươi bình an!

- Về phần pháp bảo, cả đời này vi sư cũng không có nhiều pháp bảo lắm, trên cơ bản tất cả bảo vật của ta đều để lại cho ngươi!

- Còn có tiên ngọc linh thạch, cả đời vi sư đối với chuyện này từng có

theo đuổi mãnh liệt, thời khắc này nhớ lại cũng rất cảm khái... giờ này toàn bộ cho ngươi!

- Sư tôn! Ta không cần những thứ này, ta không cần... Yên Nhi nước mắt tuôn chảy, nàng sợ hãi, nàng khủng khiếp, cho dù mười năm trước nàng đã nhận ra ý nghĩ của sư tôn, nhưng nàng vẫn còn không có chuẩn bị sẵn sàng.

- Với danh tiếng của vi sư giờ này, trong Đệ Cửu Tông không có người nào dám khi dễ ngươi, mà đều sẽ chiếu cố ngươi. Hơn nữa vi sư đã tự mình bái phỏng Chí Tôn, ngài cũng sẽ chiếu cố ngươi. Mặt khác, cho dù vi sư không ở nơi này, nhưng trên Thương Mang Tinh này, vi sư còn có những chuẩn bị khác, tỷ như chó ngao, nó sẽ bồi tiếp ngươi!

- Không cần! Cái gì đệ tử cũng không cần! Sư tôn... đệ tử... Yên Nhi lo lắng, đang muốn nói tiếp, bỗng nhiên trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ nghiêm khắc.

- Yên Nhi! Mạnh Hạo khẽ quát một tiếng.

Yên Nhi thân thể run lên, sư tôn trước mắt nàng, trong trí nhớ của nàng cả đời này, chưa từng có nghiêm khắc như vậy, đây là lần đầu tiên.

- Ngươi đã trưởng thành rồi! Mạnh Hạo nhìn Yên Nhi, khẽ thở dài một tiếng, nhu hòa nói, nâng tay lên lại vỗ nhẹ lên đầu Yên Nhi.

Yên Nhi theo bản năng rụt đầu, nước mắt trào ra.

- Đi thôi, theo vi sư đi một chỗ! Mạnh Hạo lắc đầu, xoay người rời đi, Yên Nhi vội đứng dậy, lau nước mắt đi theo phía sau. Mười ba năm qua, thầy trò hai người lần đầu tiên cùng đi ra khỏi Đệ Cửu Tông, đi ra ngoài đại lục thứ chín này.

Ở nơi đó, có một dòng sông, bờ sông có một thôn làng. Khi bọn họ đến

đã là hoàng hôn, từng nhà khói bếp bốc lên... Mạnh Hạo nhìn thôn làng trước mắt, hắn nhìn thấy căn nhà của kiếp này, giờ này đã đổi người khác, phụ thân năm đó vớt hắn lên từ giữa sông, sớm đã trở về cát bụi.

Nhưng lão đạo vẫn còn, chỉ là già lão hơn rất nhiều. Ở trong thôn này, năm đó cưới vị quả phụ kia làm vợ, chỉ là giờ này đều đã già lão tóc trắng, con cháu đầy cả sảnh đường.

Mạnh Hạo ngắm nhìn, dần dần trên mặt lộ ra mỉm cười. Trong trí nhớ kiếp này hiện lên từng hình ảnh, khiến Mạnh Hạo cảm thấy ấm áp, đồng thời, cũng rất ngọt ngào.

Yên Nhi yên lặng đi theo bên cạnh sư tôn, không có nói chuyện, giờ khắc này nàng có thể cảm nhận được loại nhu hòa trong nội tâm sư tôn.

Khi trời tờ mờ sáng, Mạnh Hạo rời đi, từ đầu tới cuối hắn không có xuất hiện trước mặt lão đạo kia, nhưng lại lưu lại hết thảy đan dược có thể kéo dài tuổi thọ cho lão đạo, còn có ngọc giản có thể truyền thừa tiếp, để bảo vệ tộc nhân nhất mạch.

Lúc sáng sớm, Mạnh Hạo rời đi. Sau khi hắn rời đi không lâu, lão đạo kia vừa hà hơi, vừa đi ra cửa phòng, bất chợt cúi đầu nhìn thấy những vật phẩm đặt trước mặt này, lão hơi sửng sốt một chút, suy nghĩ thật lâu, dường như nhớ ra điều gì, thân mình run lên, ngẩng đầu nhìn bầu trời, dần dần, lão nở nụ cười.

- Tiểu Háo Tử, là ngươi đã trở về sao... Lão đạo cười, trong mắt lộ ra hồi ức.

Mấy ngày sau, Đệ Cửu Tông, trên ngọn núi Thương Mang Thai, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó đón gió núi, ôm quyền cúi đầu về hướng bầu trời.

- Thương Mang Phái, Đệ Cửu Tông, Phương Mộc muốn đi Siêu Thoát Lộ, xin Chí Tôn mở cửa Siêu Thoát!

Thanh âm hắn quanh quẩn truyền khắp bốn phương tám hướng, tất cả người nghe được, đầu tiên là sửng sốt, sau đó tiếng “ồ” lên truyền khắp Đệ Cửu Tông. Vô số đệ tử Đệ Cửu Tông rối rít bay ra, đi tới bốn phía chân núi Thương Mang Thai, thấy Mạnh Hạo đứng trên đỉnh núi, cũng nhìn thấy Yên Nhi ở dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn lên.

- Hắn... Còn là lựa chọn Siêu Thoát Lộ...

- Đích xác Siêu Thoát Lộ, mới là chỗ cần đi của thiên kiêu như hắn!

Các thiên kiêu Đệ Cửu Tông kia, từng người trong phức tạp khẽ thở dài.

Mạnh Hạo chọn lựa như vậy, là nằm trong dự liệu của bọn họ, dù sao trên Siêu Thoát Lộ, đều không phải là không có trường hợp đặc biệt Cổ Cảnh bước chân vào, dĩ vãng những trường hợp đặc biệt kia đều là hạng người thiên kiêu trác tuyệt.

Mà Mạnh Hạo nơi này, nếu hắn không thừa nhận mình là thiên kiêu, như vậy cả trong Thương Mang Phái, sẽ không có người nào dám nói mình là thiên kiêu!

Hắn muốn đi lên Siêu Thoát Lộ, tự nhiên là có đủ tư cách.

Yên Nhi trầm mặc, nhìn thân ảnh sư tôn trên đỉnh núi, trong mắt của nàng dần dần lộ ra ý kiên định, nàng hít sâu một hơi, tự nói với mình phải kiên cường... nhưng nước mắt vẫn không kiềm được chảy xuống.

Gần như thanh âm Mạnh Hạo vang lên không lâu, trong trời đất này truyền đến tiếng của vị Chí Tôn thất nguyên Đệ Cửu Tông kia: - Ngươi xác định?

- Xác định! Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh, thanh âm như đinh chém sắt.

Gần như trong nháy mắt thanh âm hắn truyền ra, cả thiên địa ầm ầm chấn động, hình như có người dùng lực lượng xé mở bầu trời, khiến cho thiên địa biến sắc, khi tiếng sấm truyền ra không ngừng, giữa hư không xuất hiện một cái khe nứt.

Trong khe nứt này tràn ra ánh sáng bảy màu, ráng màu vô tận hợp thành bậc thềm, chạy thẳng tới bầu trời phía dưới, rơi ở trước mặt Mạnh Hạo. Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn lên, theo bậc thềm, hắn nhìn thấy trong cái khe nứt giữa bầu trời, dường như tồn tại một thế giới khác.

- Thương Mang Phái ta, có ấn định môn quy, phàm là có đệ tử bước chân vào Siêu Thoát Lộ, cần lưu lại một ngọn đèn Hồn Đăng bổn mạng, đèn còn người còn, đèn tắt... người vong. Tiếng nói cổ xưa quanh quẩn thiên địa, vô số đệ tử bốn phía, mỗi người đều dần dần trầm mặc xuống.

Mạnh Hạo phất tay áo, lập tức từ trong mi tâm hắn, bay ra một lũ hồn hỏa, hồn hỏa này vừa ra liền thiêu đốt hư không, nhưng vẫn tự hóa thành một ngọn Hồn Đăng.

Hồn Đăng này không giống với đèn Cổ Cảnh của Mạnh Hạo, đây là hồn hỏa của Mạnh Hạo biến thành, là biểu lộ bên ngoài tánh mạng của hắn, có thể cho người ngoài thông qua biến hóa của hồn hỏa này, gián tiếp phát hiện trạng thái của tánh mạng hắn.

Hồn hỏa này, cho dù là người ngoài chiếm được, cũng không có ảnh hưởng gì với Mạnh Hạo. Hắn vung tay lên, ngọn đèn hồn hỏa nhẹ nhàng bay tới hướng Yên Nhi.

- Đặt ở chỗ vi sư bế quan! Mạnh Hạo mở miệng cười, hít sâu một hơi, thân thể nhoáng một cái, đạp lên nấc thang ánh sáng, chạy thẳng tới khe nứt trên bầu trời.

- Phương Mộc! Mọi sự không thể cưỡng cầu, nếu không đi tiếp được,

hãy nhớ quay đầu lại. Ngay khi Mạnh Hạo đạp lên nấc thang, xông về phía cái khe nứt trên bầu trời, thanh âm của vị Chí Tôn thất nguyên Đệ Cửu Tông kia quanh quẩn bên tai Mạnh Hạo.

Mắt thấy Mạnh Hạo đạp nấc thang, sắp đi vào khe nứt, bước chân vào Siêu Thoát Lộ của Thương Mang Phái lưu truyền từ xưa đến nay, đột nhiên, Yên Nhi nơi đó lớn tiếng hô:

- Sư tôn! Ngài... ngài còn nhớ lúc trước, ngài kể chuyện xưa Sở Ngọc Yên gì kia cho đệ tử nghe, ngài từng đáp ứng, khi nào đệ tử muốn nghe tiếp, sẽ kể cho đệ tử nửa bộ sau chuyện xưa không?

- Nhớ! Mạnh Hạo dừng bước chân lại, cúi đầu nhìn về phía Yên Nhi trên mặt đất giữa dãy núi, trong đám người, ánh mắt nhu hòa mỉm cười lên tiếng.

- Bây giờ ngươi muốn nghe à?

- Hiện tại Yên Nhi không nghe, sau khi sư tôn ngài trở lại, kể cho đệ tử nghe được chứ... Yên Nhi nói, thân mình run rẩy, nhìn về phía Mạnh Hạo trong mắt đầy nước mắt, không đành lòng.

- Được! Mạnh Hạo nhìn Yên Nhi, trầm mặc một lát, gật gật đầu, xoay người, hắn hít sâu một hơi, bước chân vào... cái khe nứt trong bầu trời, đi vào... Siêu Thoát Lộ...

Siêu Thoát Lộ, từ khi Thương Mang Phái sáng lập tới nay là trọng yếu nhất, thậm chí có thể xưng là nơi thí luyện nội tình của tông môn.

Thậm chí nói đây là nơi thí luyện cũng không thỏa đáng, nơi này tuy rằng thuộc về Thương Mang Phái, nhưng trên con đường Siêu Thoát Lộ này, Chí Tôn của Thương Mang Phái cũng không có cách nào khống chế sống chết của đệ tử bên trong.

Hết thảy, đều nhìn xem chính mình, hết thảy đều xem cơ duyên, hết thảy đều trông cậy vào tạo hóa.

Từ xưa đến nay, đếm không hết đệ tử Thương Mang Phái bước chân vào con đường này, nhưng không ai có thể đi đến tận cùng, phần lớn đều lựa chọn trở về trên đoạn đường.

Nhưng cho dù như vậy, trên con đường Siêu Thoát Lộ này, vẫn cũng không ít đệ tử chết ở chỗ này...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1833: Trên Siêu Thoát Lộ

Siêu Thoát Lộ, trên thực tế cũng không phải là một con đường.

Chỗ này là một khu vực vô cùng đặc thù, thậm chí người nhìn thấy, trải qua hết thảy ở chỗ này, đều rất khó nói với người khác, dường như có một loại pháp tắc hạn chế, không cho phép nói lộ ra chuyện ở nơi này.

Ngay khoảnh khắc bước chân vào cái khe nứt bầu trời, đi vào Siêu Thoát Lộ, Mạnh Hạo nhìn thấy một cây đèn.

Một cây... đèn đồng thau.

Gần như giống nhau như đúc với cây đèn đồng thau trong cơ thể hắn...

Chỉ là cây đèn đồng thau này quá lớn, lớn đến không cách nào hình dung, thậm chí vượt qua Thương Mang Tinh, chiếm cứ trong thế giới tinh không này, khiến người ta vừa nhìn thấy, tâm thần không nhịn được nổ vang lên.

Siêu Thoát Lộ, chính là... cây đèn đồng thau này.

Nó đang bùng cháy, chia làm ngoài ngọn lửa, trong ngọn lửa, trung tâm ngọn lửa... Dường như tạo thành ba thế giới bất đồng, tia sáng bao trùm bốn phương tám hướng, chiếu rọi phiến không gian đặc thù bên trong khu vực này.

Nơi này quá rộng lớn, cây đèn đồng thau này cũng quá to lớn, trừ ánh lửa ra, thân cây đèn đồng thau ở trong mắt Mạnh Hạo cũng là một mảng thế giới kinh người.

Mạnh Hạo trầm mặc. hắn ngắm nhìn cây đèn đồng thau to lớn kinh

người này, hắn nghĩ tới đầu tiên, là cây đèn đồng thau trong cơ thể bổn tôn.

Sau đó, Mạnh Hạo nhìn cây đèn đồng thau khổng lồ trước mắt, hắn nghĩ tới Thế Giới Điệp của Ma giới, nghĩ tới chí bảo Sơn Hải Giới hóa thành chín núi chín biển của một thế giới.

Hết thảy đều có thể chứa chúng sinh, mà cây đèn đồng thau trước mắt này... cũng giống nhau thuộc về một loại chí bảo.

”Thì ra, đây là Siêu Thoát Lộ... Nói rõ ra, nó chia làm hai phần, một phần là thân đèn, một phần là ngọn đèn!”

”Mà ngọn đèn... Lại chia làm ba phần, ngoài ngọn lửa, trong ngọn lửa và trung tâm ngọn lửa...” Mạnh Hạo trong mắt lóe sáng, lộ ra vẻ kiên định, thân thể nhoáng một cái về phía trước, hóa thành một đạo cầu vồng chạy thẳng tới cây đèn đồng thau.

Theo đến gần, cây đèn đồng thau trong mắt hắn càng lúc càng lớn, thời gian trôi qua... ngay cả Mạnh Hạo cũng không nghĩ tới, không ngờ hắn bay tới bảy tháng... Trong bảy tháng này. mỗi thời mỗi khắc hắn đều dùng tốc độ cao nhất, nhưng cho dù như vậy, cũng vẫn chưa có bước chân lên trên cây đèn đồng thau.

Tại vị trí này, hắn đã không thấy được ngọn đèn, mà chỉ nhìn thấy một mảng thế giới màu đồng thau.

Mạnh Hạo lộ vẻ mặt ngưng trọng, tiếp tục phi hành... Ba tháng sau, thế giới đồng thau trước mắt hắn không ngừng lan rộng, dần dần, hắn nhìn thấy mặt đất, nhìn thấy kiến trúc khắp nơi, thấy vô số dãy núi, thậm chí còn thấy sông biển.

Cho đến lúc này, trước người của hắn dường như có một tầng ngăn cách, khi hắn chạm vào liền xuyên thấu, tiến vào... trong thế giới của thân cây

đèn đồng thau.

”Rầm rầm”, cơ hồ là vừa mới bước vào, lập tức Mạnh Hạo cảm nhận được một uy áp không cách nào hình dung, giống như có vô số ngọn núi lớn, trong nháy mắt đặt trên người của hắn, lại tựa hồ như có một bàn tay vô hình, trong phút chốc đặt trên đỉnh đầu của hắn, “ầm” một tiếng, hung hăng đè thân thể Mạnh Hạo, từ giữa không trung rơi xuống.

Trong chớp mắt, đã đánh hắn nằm trên mặt đất.

Mặt đất chấn động mạnh, cả người Mạnh Hạo nằm dài trên mặt đất, trên trán của hắn nổi lên gân xanh, trong miệng của hắn truyền ra tiếng gầm nhẹ, thân thể run rẩy kịch liệt... Phải mất thời gian ba nén nhang, hắn mới chậm rãi từ trên mặt đất từ từ ngồi chồm hổm lên.

Chỉ là động tác ngồi chồm hổm, đã làm cho quần áo toàn thân hắn ướt đẫm mồ hôi, thân thể run rẩy, xương cốt trong cơ thể tựa hồ đều sắp vỡ vụn, trong hai mắt của hắn sớm đã tràn ngập tơ máu...

Uy áp ở nơi này quá mạnh, vượt ra ngoài tưởng tượng của Mạnh Hạo, là cả đời này hắn gặp được uy áp kinh khủng nhất, đè ép thân thể hắn, khiến cho hắn đứng lên đều vô cùng gian nan... Còn có tu vi cũng ở dưới uy áp này, mỗi một lần vận chuyển trong cơ thể dường như kinh mạch đều sắp vỡ vụn.

Thân thể Mạnh Hạo càng lúc càng run rẩy, nhưng trong mắt hắn lại lộ ra chấp nhất và điên cuồng, cắn chặt hàm răng, ở dưới áp lực đó, thân thể hắn từ từ ở trạng thái ngồi chồm hổm, chậm rãi đứng lên... mất thời gian hai nén nhang, khi hắn đứng thẳng người, trong cơ thể hắn truyền ra tiếng sấm nổ vang trời.

Trong tiếng nổ vang quanh quẩn, hắn chỉ còn lại bảy ngọn Hồn Đăng, bất ngờ có một ngọn trong nháy mắt tắt đi.

Theo tắt đi, theo Hồn Đăng đưa ra sinh cơ mới, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, miễn cưỡng có thể chống đỡ thân thể duy trì đứng thẳng.

Hai mắt của hắn đỏ thẫm hơn, nhưng đáy lòng lại tản ra ý chí phấn chấn.

- Đây là Siêu Thoát Lộ sao... Không nghĩ tới, vừa mới bước chân vào, bảy ngọn Hồn Đăng ta còn dư lại rất khó tắt, liền tắt một ngọn! Mạnh Hạo lẩm bẩm, đưa mắt nhìn bốn phía, nơi này hoàn toàn hoang vắng, dường như ngoại trừ hắn ra, không có người nào khác.

Nhưng Mạnh Hạo hiểu rõ, nơi này không có khả năng chỉ có một mình mình, nơi này còn có những tu sĩ Thương Mang Phái khác. Bọn họ đã bước chân vào chỗ này trước mình, không biết ở lại đã bao nhiêu năm.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khó khăn nâng lên chân phải, giống như một người phàm bước đi lên trước, con đường này rất dài rất dài, điểm này khi Mạnh Hạo vừa đến gần cây đèn đồng thau, hắn đã ý thức được.

Nhất là dưới loại trạng thái lúc này, muốn đi hết thân cây đèn đồng thau, đi vào bộ phận thứ hai của Siêu Thoát Lộ... gần như không có khả năng.

Nhưng Mạnh Hạo không có vứt bỏ, hắn hô hấp dồn dập, cắn răng, trong nơi hoang vắng này, một người một mình đi về phía trước...

Một năm này, đối với Thương Mang Phái mà nói, đã xảy ra vài chuyện đại sự.

Phương Mộc, người đã từng khai sáng truyền kỳ ở Thương Mang Phái trước nay chưa từng có, người đã mở ra thập trọng thiên của Thương Mang Thai chín đại tông... đã với tu vi Cổ Cảnh bước chân vào Siêu Thoát Lộ.

Theo hắn rời đi, đối với thiên kiêu của chín tông môn Thương Mang Phái mà nói, dường như họ thở ra nhẹ nhõm. Ở thời đại có Phương Mộc,

bọn họ cảm thấy giống như trời đè trên đỉnh đầu, vô cùng áp lực.

Nhưng sự buông lỏng này chỉ là tạm thời, không ai có thể nói chính xác, từ Siêu Thoát Lộ, Phương Mộc, có thể hay không sẽ một bước nhảy vọt lên trời, hoặc là từ nay về sau mai danh ẩn tích.

Cũng trong một năm này, đám người chưởng giáo đi vào Minh Cung đã trở về. Lần này bọn họ ở lại trong Minh Cung mấy chục năm, đáng tiếc vẫn không có bước chân vào tầng thứ chín đại lục, mà dừng lại trên đại lục tầng thứ bảy, không mở được lối đi thông tới đại lục tầng thứ tám.

Lúc đi, một đoàn người, lúc trở về, chẳng những thiếu mấy vị, vả lại mỗi người đều thương thế rất nặng, nhất là Bạch Vụ Trần, lại gần như sắp chết.

Mặc dù như thế, nhưng những người này trở về, mỗi người rõ ràng tu vi có tinh tiến, thậm chí trên người lại tràn ra khí tức Siêu Thoát hơi yếu... Chuyện này chấn động cả Thương Mang Phái.

Cũng chính trong một năm này, rốt cục Xích Phong lão tổ đột phá tu vi, ngưng tụ thành căn nguyên thứ chín, trở thành Chí Tôn thứ tám.

Mà ở ngoài Thương Mang Phái, trong tinh không mênh mang vô tận kia, bổn tôn Mạnh Hạo đang từ chỗ mảnh vỡ gương đồng thứ hai, gào thét bay ra. Sắc mặt hắn hơi tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi, phía sau hắn bất ngờ có một mảng con kiến màu trắng đông nghịt, đang rầm rầm kéo tới, nơi đi qua, Thương Mang cũng thế, phế tích cũng vậy, toàn bộ đều trong nháy mắt bị cắn xé cắn nuốt, như trận cuồng phong quét ngang.

Cho dù là bổn tôn Mạnh Hạo, thời khắc này chẳng những cả cánh tay phải đều hóa thành áo giáp, thậm chí lúc này hắc giáp đều lan tràn đến bả vai và ngực, khiến cho chiến lực của hắn mạnh hơn, chém chết cửu nguyên đỉnh phong cũng không thành vấn đề... nhưng vẫn phải chật vật

bỏ chạy.

Bởi vì số lượng con kiến màu trắng phía sau hắn, quá nhiều không cách nào hình dung, vả lại... trên thân của mỗi con kiến lại đều tản ra khí tức hung tàn mạnh yếu không đều, yếu thì chỉ là Tiên Cảnh, còn mạnh... bất ngờ đạt tới cửu nguyên.

Số lượng quá nhiều, vô biên vô tận...

Cũng may mà bổn tôn Mạnh Hạo hiển nhiên trước khi đi vào khu vực này đã sớm có chuẩn bị. Thời khắc này hắn bay nhanh tới một trận pháp bố trí từ trước, tia sáng truyền tống nhoáng lên một cái, trong tiếng nổ "ầm ầm", thân ảnh hắn thoáng cái biến mất. Gần như ngay khoảnh khắc hắn biến mất, đám con kiến màu trắng kia chen chúc vọt tới, trực tiếp che phủ truyền tống trận này ở bên trong.

Ngay cả ánh sáng truyền tống, dường như ở trong mắt những con kiến màu trắng này đều là thức ăn, trong tiếng "rắc rắc" vang vọng, chỉ trong chớp mắt trận pháp đã bị bọn chúng cắn nuốt, tia sáng cũng bị cắn nuốt.

Thế nhưng vì không có phát hiện bổn tôn Mạnh Hạo, đàn kiến màu trắng vô biên vô tận này, phát ra một loạt tiếng gào thét thanh âm truyền khắp tinh không, khiến người ta nghe vào tai, đều sẽ cảm thấy tâm thần run rẩy.

Thật lâu sau, đám con kiến màu trắng này mới không cam lòng lui đi, lần nữa về lại quê hương bọn chúng, đó là một một phiến mặt đất tràn đầy lỗ thủng thê lương.

Tại một chỗ khác trong tinh không mênh mang, tia sáng lấp lánh, bổn tôn Mạnh Hạo lảo đảo đi ra, phun ra một ngụm máu tươi, hắn nhắm mắt vận chuyển tu vi toàn thân, trong cơ thể như có tiếng sấm nổ vang, dần dần, trên da tay của hắn xuất hiện nhiều mụt nổi, nhuyễn động, từng cái vỡ nát, rồi những con kiến màu trắng chui ra, phát ra tiếng thét thê lương,

sau đó nhất nhất vỡ tan.

Cho đến xuất hiện mấy trăm con kiến màu trắng, và toàn bộ vỡ nát, thân hình bổn tôn Mạnh Hạo đã trở thành màu máu, hắn chậm rãi mở hai mắt ra, lộ ra một chút ánh sao, thân thể khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, rất nhanh liền khôi phục như thường.

- Bầy kiến này không biết tồn tại từ niên đại nào, số lượng nhiều không cách nào tưởng tượng... Bổn tôn Mạnh Hạo hai mắt hơi co rút lại, cúi đầu, hắc giáp trên cánh tay hắn tan ra, hóa thành bốn mảnh gương.

Mảnh gương thứ tư này, là hắn ở trong sào huyệt con kiến màu trắng, cưỡng ép lấy ra từ trong cơ thể kiến chúa trong bầy kiến đối phương.

”Đã có bốn mảnh, hoàn thành một nửa... Kế tiếp, chính là mảnh thứ năm.”

”Phân thân đã bước chân vào Siêu Thoát Lộ... Không nghĩ tới, Siêu Thoát Lộ lại gian nan như thế... Dựa theo suy đoán của ta, ngưng tụ đệ cửu cấm, chỉ sợ đều không phải là một đời có thể hoàn thành!”

”Mà ta muốn sưu tập tất cả mảnh gương, giờ này mới chỉ là hai mảnh, đã hao phí của ta hết mấy chục năm, còn dư lại bốn mảnh... phỏng chừng ít nhất hao phí một trăm năm!” Bổn tôn Mạnh Hạo trầm ngâm, trên mặt có chút mệt mỏi, hắn đưa mắt nhìn chung quanh, khoanh chân ngồi xuống, hít thở một lát, rồi đứng dậy thân thể nhoáng một cái, vội vã bay đi về hướng mảnh gương thứ năm...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1834: Đường Này Hồn Đăng Tắt

Trong Thương Mang Phái vẫn còn nhiều người lắm, nhớ Phương Mộc, mà ngọn núi của Mạnh Hạo kia, Yên Nhi một mình ở bên trong, cô lập núi lại, cuộc sống của nàng như trở về bình tĩnh nào đó.

Mạnh Hạo không ở nơi này, ngọn núi này, cũng ít có tiếng động hờn dỗi của Yên Nhi từ nơi này, rất lâu, Yên Nhi có chút hoảng hốt, dường như đã từng về từ trong mộng.

Nhưng dù sao... sư tôn rời đi rồi.

Yên Nhi trầm mặc, nàng mỗi ngày trừ bỏ tu hành, còn có một việc nhất định phải làm, đó chính là mỗi ngày đều muốn đi đến nơi từng bế quan của sư tôn, nơi đó cung phụng một lũ hồn hỏa.

Đó là hồn hỏa của sư tôn, hỏa này bất diệt, sư tôn không ngã xuống.

Một ngày này, Yên Nhi như thường ngày đi tới nơi bế quan, quỳ lạy hồn hảo trước mặt, nhẹ giọng lẩm bẩm: - Sư tôn, người đã rời đi ba năm, ba năm không dài...

- Đúng rồi, tối hôm qua Yên Nhi đã tu hành, hiểu rõ một thuật pháp.

- Còn có, sư tôn, người không biết, ngày hôm qua những tên ghê tởm tông khác nghe nói có sục sôi, nghe nói lại có người bắt đầu xông vào Thương Mang Thai.

- Sư tôn, còn có... Yên Nhi mỗi lần đến lại tự lẩm bẩm ở nơi này, dường như sư tôn thật ở trước mặt nàng, lúc này đang nói, bỗng nhiên thân thể

nàng run lên, thanh âm đột nhiên ngừng lại, lúc ngẩng đầu, vẻ mặt nàng trắng bệch, biến sắc, nhìn hồn hỏa trước mặt.

Ba năm này vẫn luôn không có hồn hỏa biến hóa, lúc này không ngờ đang ảm đạm từ từ, dường như tùy thời có thể tắt, cảnh tượng này làm Yên Nhi run rẩy, trong đầu nàng ù lên, nàng biết đây là ngọn lửa sinh mệnh của sư tôn, một khi tắt đại biểu sư tôn tử vong.

Mả rõ ràng, lúc này trên Siêu Thoát Lộ, sư tôn nơi đó gặp sinh tử.

Yên Nhi chua xót, nàng lo lắng, nàng khẩn trương, nhưng nàng lại không cách nào trợ giúp sư tôn, cũng không có cách nào đi thay đổi hết thảy.

- Sư tôn, là Yên Nhi vô dụng...

Nước mắt Yên Nhi chảy xuống, nhìn hồn hỏa, thân thể nàng càng them run rẩy.

Còn lúc này, trên Siêu Thoát Lộ, Mạnh Hạo đang gặp một khảo nghiệm sống chết, khảo nghiệm hắn, là trên con đường này, đột nhiên uy lực tăng bạo.

Ba năm qua, hắn vẫn khó khăn đi về phía trước trên con đường này, dần dần thân thể dường như đã thích nghi với uy lực nơi này, thậm chí hắn có thể trong thời gian ngắn chạy nhanh, khi hắn lại đi vào khu vực trước mắt này, đột nhiên uy lực bốn phía lập tức bạo tăng gấp mười!

Không phải gấp đôi mà là gấp mười!

Đột nhiên phủ xuống, đột nhiên xuất hiện, trước lúc này không có bất kỳ triệu chứng nào, khiến cho Mạnh Hạo nơi này căn bản là không phản ứng kịp, “ầm” một tiếng, thân thể bị cưỡng ép đặt trên mặt đất.

Thậm chí xương cốt toàn thân hắn đều vùng vẫy trong vỡ vụn, máu thịt

đè ép cùng một nơi, ngay cả hộp sọ cũng phát ra tiếng động kẽo kẹt, dường như muốn tan vỡ.

Một luồng nguy cơ sinh tử bùng phát trong cơ thể Mạnh Hạo, nhưng tu vi của hắn vào lúc này giống như bị áp chế, Mạnh Hạo run lên, hai mắt của hắn đỏ thẫm một mảnh, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, nhưng lại không có tác dụng gì.

Nếu như đổi lại là người khác lúc này đã thịt nát xương tan, nhưng phân thân Mạnh Hạo dùng cây đèn đồng thau của bổn tôn cải tạo, tạo nên thân thể hoàn mỹ nhất.

Thậm chí tinh thuần không chứa bất kỳ tạp chất cùng khí tức pha tạp nào, tiên khí đạt tới có thể nói phân thân hắn chính là một khối Tiên thể.

Hơn nữa thần niệm kinh khủng của bổn tôn Mạnh Hạo nơi đó, lúc này dưới uy lực bạo tăng mười lần, vẫn kiên trì.

Thời gian trôi qua, cho đến sau bảy tám canh giờ, trước mắt Mạnh Hạo mơ hồ, lúc này dưới uy lực cực hạn, đang rèn luyện trong sống chết, sáu ngọn Hồn Đăng còn sót lại trong cơ thể hắn, lần nữa tắt một ngọn!

Khi tắt đi, sinh cơ rầm rầm bùng phát, xương cốt Mạnh Hạo trực tiếp khép lại, thân thể hắn khôi phục, tu vi dần dần cũng sôi sục, sinh cơ ảm đạm từ từ bùng phát lần nữa.

Chịu đựng qua sinh tử lần này, Mạnh Hạo vùng vẫy ngồi dậy, sắc mặt hắn tái nhợt, hô hấp dồn dập, quay đầu nhìn lại phía sau, hắn lúc này hiểu rõ trên Siêu Thoát Lộ, đi về phía trước, uy lực không phải thay đổi trầm xuống mà sẽ bạo tăng.

Rõ ràng nơi càng sâu, uy lực càng kinh khủng, mà thường thường không có bất kỳ triệu chứng nào, một bước ra giống như sống chết.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo nơi này khôi phục sinh cơ, trong Đệ Cửu Tông Thương Mang Phái, Yên Nhi ở nơi bế quan, hồn hỏa Mạnh Hạo từ từ khôi phục lại, Yên Nhi lau đi nước mắt, cả người giống như có sinh cơ, nàng nhìn chằm chằm hồn hỏa, yên lặng cầu nguyện vì sư tôn, đồng thời nàng cũng hạ quyết tâm.

- Sư tôn ta sẽ tự mình sớm cường đại lên, trên Siêu Thoát Lộ... ta cùng người. Trong mắt Yên Nhi lộ ra kiên định, hít sâu, rời khỏi nơi bế quan.

Từ ngày này bắt đầu, nàng không trở lại cô lập núi nữa, mà đi ra ngoài, bắt đầu xông vào Thương Mang Thai, mặc dù tiếng chuông Thương Mang Thai nơi này đối với nàng không có chỗ dùng nhưng những tạo hóa khác trong Thương Mang Thai, đối với nàng vẫn có trợ giúp.

Trước xông vào Thương Mang Thai, đi Siêu Thoát Lộ là lựa chọn của Yên Nhi.

Lại qua đi ba năm, Mạnh Hạo trên Siêu Thoát Lộ đã đi lại sáu năm, hắn không thấy bất kỳ kẻ nào, dường như thiên địa trong thế giới này chỉ còn lại mỗi hắn, hắn lặng lẽ đi về phía trước, chịu đựng uy lực kinh khủng nơi này, dần dần thân thể hắn cũng thích ứng một chút, dường như chạy nhanh giống như ba năm trước đây, Mạnh Hạo lại mơ hồ cảm nhận được, dường như... lại bùng phát một vòng lại muốn đến.

Hắn bắt đầu đi cẩn thận, cho đến mấy tháng sau, hắn chợt nhìn thấy phía trước có một thân ảnh, mặc áo bào giống hắn, đang khó khăn đi về phía trước, tóc tai bù xù nhưng lại có khí tức Đạo Cảnh tràn ra.

Đây là đồng môn thứ nhất Mạnh Hạo thấy được trong Thương Mang Phái, nhưng hắn chưa kịp lên tiếng, thân ảnh phía trước kia một bước hạ xuống, đột nhiên thân ảnh run lên, trong ánh mắt Mạnh Hạo, người này trong nháy mắt hóa thành một vùng sương máu, ầm ầm tan vỡ, ngay cả sương máu cũng bị đè ép cực hạn, rơi vào bốn phương tám hướng.

Vết máu kia rất nhanh đã tiêu tán, trên mặt đất nhìn không ra một dấu vết nào, giống như người tử vong một khắc trước chỉ là ảo giác mà thôi.

Bước chân Mạnh Hạo dừng lại, trầm mặc đã lâu, trái tim của hắn nhảy lên thình thịch, nếu như không thấy thì thôi đi, thậm chí ba năm trước đây, lần đầu tiên chịu đựng uy lực bùng phát, còn tiếc nuối nếu như có chuẩn bị sẽ khá hơn một chút.

Nhưng trước mắt hắn lại không nghĩ như vậy.

Trước thời hạn biết được địa phương nào giới hạn đích thực có chuẩn bị, nhưng lại dễ dàng làm người ta mất đi dũng khí đi về phía trước, trơ mắt nhìn một Đạo Cảnh ở trước mắt mình trong nháy mắt hóa thành sương máu khiến Mạnh Hạo trầm mặc.

Sau một lúc lâu, trong mắt hắn lóe lên, hít sâu, tu vi trong cơ thể ầm ầm vận chuyển, trong mắt mang theo quyết đoán cùng kiên quyết, từng bước từng bước đi về phía trước.

Cho đến khi đến điểm giới hạn, lại ra thêm một bước, chính là địa phương tu sĩ Đạo Cảnh kia bước ra, Mạnh Hạo nâng chân lên, không có run rẩy, không chần chờ, ánh sáng trong mắt mãnh liệt hơn, hạ xuống một bước.

”Ầm” một tiếng, một luồng uy lực vượt qua sức chịu đựng của hắn ầm ầm bùng phát, nếu như so sánh, uy lực này mãnh liệt hơn hai mươi lần lúc hắn mới bước vào Siêu Thoát Lộ này!

Nổ vang ngập trời, trong nháy mắt, thân thể Mạnh Hạo trực tiếp nổ tung, máu thịt văng khắp nơi, xương cốt vỡ vụn “rắc rắc”, loại đau khổ này có thể khiến người khác thét thảm thiết, nhưng Mạnh Hạo nơi này lại gắt gao cắn răng, tu vi trong cơ thể vận chuyển, nín một hơi, điên cuồng chống cự, thần thức bùng phát, tu vi bùng phát, tất cả Hồn Đăng trong cơ thể đều bùng phát.

Ngay khi hắn sắp không chịu nổi, thân thể sắp vỡ vụn trong nháy mắt, rốt cuộc dưới bùng phát toàn diện này, kích phát một trong năm ngọn Hồn Đăng đang cháy còn sót lại.

Khi Hồn Đăng tắt, sinh cơ xuất hiện mãnh liệt, giống như nắng hạn gặp mưa rào, thân thể Mạnh Hạo khôi phục trong khoảnh khắc, hắn hô hấp dồn dập, miễn cưỡng giữ tư thế đứng vững, nhắm hai mắt lại rất lâu sau đó, giống như là người phàm bước đi về phía trước.

- Còn có bốn ngọn đèn... Mạnh Hạo khàn khàn lẩm bẩm, tiếp tục cắn răng đi về phía trước, ba năm tắt một ngọn đèn, tốc độ như vậy, đối với Mạnh Hạo tuy rằng chậm một chút nhưng vẫn có thể tiếp nhận, mấy ngọn đèn cuối cùng này nếu là ở bên ngoài trăm năm cũng khó tắt.

Chỉ có thể muộn uy lực cùng bùng phát giữa sống và chết của nơi này, kích phát tiềm lực sinh mệnh, hoặc là sống, hoặc là chết mới có thể thành công.

Ba năm sau, Mạnh Hạo đã ở Siêu Thoát Lộ này năm thứ chín, hắn gặp phải uy lực lớn vượt qua khỏi tưởng tượng của hắn, hắn vốn tưởng sau hai mươi lần xuất hiện chính là ba mươi lần, nhưng cho đến khi tự cảm nhận mới hiểu không phải ba mươi lần mà trực tiếp đến năm mươi lần!

Loại trình độ này bùng phát khiến cho nửa người Mạnh Hạo đều tan vỡ, máu tươi tràn ngập, ngọn Hồn Đăng thứ tư tắt, rồi mới miễn cưỡng chịu đựng qua, lại trải qua một đoạn thời gian tu dưỡng, mới tiếp tục đi về phía trước.

- Còn dư ba ngọn đèn! Tóc tai Mạnh Hạo bù xù, sắc mặt tái nhợt, cắn răng đi về trước, khi hắn ở năm thứ mười hai trên Siêu Thoát Lộ, hắn rốt cuộc lần nữa thấy được thân ảnh những người khác.

Không phải một người mà là bốn người!

Bốn người này đang ngồi khoanh chân xa Mạnh Hạo trăm trượng, từng người một an tĩnh, tu vi bốn người đều là Đạo Chủ tam nguyên, cách tứ nguyên còn không xa.

Sự xuất hiện của Mạnh Hạo khiến bốn người này cùng mở mắt ra, khi nhìn đến Mạnh Hạo, bốn người không khỏi sửng sốt.

- Cổ Cảnh?

- Trước kiếp thứ ba, không phải Đạo Chủ không thể qua, người này tại sao tới được!

- Đường Thương Mang này từ xưa đến nay không phải không có Cổ Cảnh bước chân vào, nhưng phần lớn đều dừng lại trước kiếp thứ ba.

- Chẳng lẽ trong tông môn lại ra thiên kiêu? Bốn Đạo Chủ này, bọn họ rời khỏi tông môn, không biết Mạnh Hạo khai sáng một kỳ tích trong Thương Mang Phái, lúc này mắt thấy Mạnh Hạo đi đến, trong mắt bốn người lóe lên ánh sao.

- Ngươi là đệ tử tông nào? Ngay khi Mạnh Hạo đến gần, trong bốn người có một người chậm rãi nói, thanh âm khàn khàn truyền khắp bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1835: Không Có Ý Tốt

- Đệ Cửu Tông.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn ba Đạo Chủ kia, chậm rãi nói.

Bốn Đạo Chủ này vừa nghe, từng người không nói thêm nữa, biết được Mạnh Hạo không phải ở tông môn của mình, bọn họ không có hứng thú, trong Thương Mang này, tuy rằng tồn tại chuyện xấu xa trong tông môn, thậm chí nội đấu cũng xảy ra nhưng không có đến trình độ giúp đỡ hay hại nhau, không người nào muốn trong thí luyện, làm ra chuyện tự tổn thương mình.

Bốn người không để ý đến Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cũng không nhìn về phía họ, tiếp tục đi về phía trước, cho đến khi đến nơi bốn người, bước chân Mạnh Hạo chợt ngừng, nhìn chằm chằm bước bên ngoài trước mặt.

Bốn người này khoanh chân ngồi ở nơi này, hiển nhiên không phải không có nguyên nhân, còn nguyên nhân Mạnh Hạo biết rõ trong lòng.

”Liên Đạo Chủ cũng dám bước ra bước này?” Mạnh Hạo suy nghĩ, hắn nhớ lúc trước mấy người từng nói kiếp thứ ba, theo đó phán đoán, Mạnh Hạo đại khái cũng biết được tự mình mỗi ba năm đi ra, gặp được giới hạn, chính là kiếp những người này nói.

”Kiếp thứ nhất là gấp mười, kiếp thứ hai là hai mươi lần, kiếp thứ ba là năm mươi lần, như vậy kiếp thứ tư trước mắt này chẳng lẽ là gấp trăm lần sao.” Mạnh Hạo trầm ngâm, bốn người cách đó không xa, một Đạo Cảnh hỏi Mạnh Hạo trước lúc này mở mắt ra.

- Kiếp thứ tư này là uy lực gấp trăm lần, tiểu hữu tốt nhất thận trọng một chút, tuy rằng không biết lúc trước ngươi đi đến thế nào, nhưng mà nơi

này... không có tu vi tứ nguyên, bước chân vào là cửu tử nhất sinh.

Mạnh Hạo nghe vậy xoay người, cúi đầu với người lên tiếng nhắc nhở mình, hắn hít sâu, âm thầm phán đoán, cặp mắt hắn lóe lên, khiến bốn Đạo Chủ giật mình, bọn họ nhìn thấy Mạnh Hạo bước ra một bước!

”Hắn là tìm chết!” Bốn người sửng sốt, trong đầu đồng thời nổi lên câu nói này, bọn họ thấy được khi bước chân Mạnh Hạo rơi xuống, thân thể “ầm” một tiếng.

Cặp chân hắn trực tiếp tan vỡ, nửa người hắn vỡ nát, hai cánh tay trở thành sương máu, thân thể trong chớp mắt trực tiếp bị uy lực gấp trăm lần kia tiêu trừ đi!

Trong sương máu nơi đó, chỉ còn lại một đầu sọ, lúc này cũng đang vỡ vụn, chỉ là... trừ bỏ bên ngoài đầu, trong sương máu bất ngờ tồn tại 108 ngọn Hồn Đăng, lúc này còn ba ngọn đèn còn cháy, còn lại tuy rằng tắt nhưng toàn bộ tản ra ánh sáng kỳ dị.

Còn Mạnh Hạo nơi này, chỉ còn lại đầu, phát ra tiếng động gầm nhẹ, nổi lên gân xanh, tất cả Hồn Đăng trong cơ thể hắn toàn bộ chấn động, ba ngọn Hồn Đăng đang cháy ngay lập tức tắt một ngọn!

Sau khi ngọn đăng tắt, sương mù tản ra của Mạnh Hạo giống như nghịch chuyển, lúc này ngưng tụ lần nữa, tạo thành thân thể Mạnh Hạo, thân thể này tuy rách nát nhưng lại khiến Mạnh Hạo bảo toàn một hơi thở, sau khi phun ra máu tươi, thân thể trực tiếp ngã xuống mặt đất.

Dưới uy lực gấp trăm lần, thân thể hắn run lên, vùng vẫy khoanh chân, hai mắt nhắm nghiền, vận chuyển bùng phát sinh cơ cùng tu vi sau khi Hồn Đăng trong cơ thể tắt, toàn lực kiên trì cùng chống cự.

- Không có khả năng! Bốn Đạo Chủ bên ngoài đứng lên toàn bộ, thần sắc lộ ra rung động không thể tin ,bốn người hô hấp dồn dập, con ngươi đều

sắp trừng ra ngoài.

- Hắn... hắn không ngờ chịu được!

- Đây là kiếp chỉ có tứ nguyên mới có thể bước chân vào, cho dù là chúng ta cũng không dám bước ra bước này!

- Ta nhớ rõ ba mươi năm trước, Viêm Hỏa Đạo Chủ của Đệ Thất Tông, khi hắn đang đi ra, trong nháy mắt tan xương nát thịt...

Trong óc bốn người ù lên, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo nơi này, toàn bộ hít sâu.

- Chư vị, vừa rồi chúng ta thấy được trong cơ thể này có 108 ngọn Hồn Đăng, có phải ảo giác hay không? Hồi lâu sau, một người trong đó bỗng nhiên lẩm bẩm.

Lời hắn vừa nói ra, ba người kia hít sâu lần nữa, bọn họ chỉ chú ý Mạnh Hạo thành công đi ra bước này, bỏ quên Hồn Đăng của Mạnh Hạo, lúc này nhớ lại, nhìn lẫn nhau đều lộ ra thần sắc hoảng sợ.

- Trong tông môn khi nào có một yêu nghiệt như vậy?

- Ta chú ý Hồn Đăng của hắn chỉ còn hai ngọn còn cháy, nếu như... hai ngọn cuối cùng kia cũng tắt, người này sẽ đạt tới trình độ nào đây? Sau một lúc lâu, bốn người hít sâu, trong mắt càng thêm rung động.

Mấy ngày sau, trong ánh mắt phức tạp của bốn người, Mạnh Hạo chậm rãi mở mắt ra, hắn hít sâu, khó khăn đứng lên, hô hấp dồn dập, động tác đứng dậy này làm cho hắn cảm thấy vô cùng khó khăn, sau khi đứng vững vàng, hắn không quay đầu nhìn bốn Đạo Chủ kia mà cắn răng từng bước nhỏ, từng bước nhỏ dịch chuyển về phía trước.

Dần dần càng đi càng xa, cho đến khí biến mất trong mắt của bốn Đạo

Chủ kia, bốn người lần nữa rơi vào an tĩnh, bốn Đạo Chủ này từng người trầm mặc, đáy lòng đồng thời cảm khái cũng có phức tạp.

Kiếp kia bọn họ không vượt qua được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mạnh Hạo đi càng ngày càng xa.

- Vẫn còn dư lại hai ngọn, hai ngọn cuối cùng... Trước mắt Mạnh Hạo mơ hồ, hắn hít sâu, bình tĩnh một lát, lần nữa đi về phía trước, lộ trình lần này, hắn hao phí thời gian.

- Sau khi hai ngọn lửa tắt, ta có thể bước chân vào Đạo Cảnh!

- Tại bước chân vào Đạo Cảnh, có thể ngưng tụ căn nguyên, mượn lực lượng ngưng tụ có thể mở ra đệ cửu cấm!

- Khi đó cũng chính là lúc nghiệm chứng suy đoán của ta! Mạnh Hạo hít sâu, đáy lòng hắn luôn có phán đoán thế từ năm trước trên Thương Mang Thai, chín cấm trở thành chín ất ký.

Hắn mơ hồ có cảm giác phân thân của chính mình, kiếp này dường như tối đa chỉ có thể hoàn thành một ấn ký, không thể đều hoàn thành chín ấn ký, do đó ngưng tụ đệ cửu cấm.

Bởi vì Phong Thiên Cấm này, uy lực quá lớn, cũng quá mức vô biên, hoặc là nói, cái này căn bản không phải cấm pháp có thể xuất hiện ở tinh không mênh mông.

Mạnh Hạo hít sâu, yên lặng đi về phía trước, thời gian vụt qua, lại là ba năm, chỉ là lần này, Mạnh Hạo không đi đến địa phương kiếp thứ năm, bước chân hắn chậm hơn nhiều, cho đến lúc này mới có thể đi lại bình thường, nhưng mỗi một đoạn thời gian, hắn nhất định phải nghỉ ngơi mới được.

Cho đến năm thứ năm, Mạnh Hạo mới có thể chạy nhanh trong phạm vi

nhỏ, cũng chính là đúng lúc này, hắn rốt cuộc thấy được nơi có kiếp thứ năm.

Bởi vì ở nơi này, hắn lần nữa thấy được tu sĩ.

Có hai người khoanh chân ngồi ở phía trước, có chút cách nhau, đó có thể thấy được tu vi hai người đều là tứ nguyên, thậm chí nam nhân trung niên mặc trường bào đen đã đạt tới tứ nguyên đỉnh phong, sắp gần đến ngũ nguyên.

Sự xuất hiện của Mạnh Hạo cũng dẫn đến sự chú ý của hai người này, một ngươi trong đó khi nhìn thấy Mạnh Hạo, trong mắt lóe sáng vui mừng, ánh mắt bất thiện.

- Rốt cuộc chờ đến một Cổ Cảnh... Cổ Cảnh cư nhiên có thể đi qua kiếp thứ tư, không tầm thường... Nam nhân trung niên chần chờ, hắn biết rõ Cổ Cảnh có thể đi đến đây, dù có bất kỳ địa vị nào trong tông môn cũng cực kỳ bất phàm, thậm chí có mầm mống Chí Tôn.

Cái này không khỏi làm hắn chần chờ một chút.

Chần chờ như vậy, Mạnh Hạo bỗng nhiên từ từ chạy nhanh, nhanh chóng đến gần giới hạn nơi này.

Nhưng rất nhanh, nam nhân trung niên chần chờ cùng Đạo Chủ tứ nguyên khác nhìn nhau, hắn thấy được quyết đoán trong mắt đối phương, lập tức cắn răng, không lo lắng những chuyện khác, mắt lạnh nhìn về phía Mạnh Hạo.

Cũng chính vào lúc này, Mạnh Hạo đi đến điểm giới hạn, khoảng cách với kiếp thứ năm chỉ kém một bước.

Nam nhân trung niên với ánh mắt bất thiện kia không gấp, hắn không tỉ mỉ cùng can đảm như Mạnh Hạo bước ra, trừ phi thực lực bản thân

cường hãn, nếu không, người nào tới đảm nhận nơi này đều cần nghỉ ngơi một chút, sau cân nhắc mới chọn.

- Tiểu bối, lão phu chuẩn bị tiến hành một giao dịch với ngươi...

Nam nhân trung niên cười lạnh, nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi nói.

- Ngươi yên tâm, cùng hai người ta giao dịch, đối với ngươi không có ngụy hại, ngược lại còn thu được chỗ tốt. Một Đạo Chủ tứ nguyên khác cũng chậm chậm nói.

Hắn không thèm để ý vị trí Mạnh Hạo, bởi vì phán đoán của hắn giống với đồng bạn, không có mấy người có thể ở nơi này, không chút nghĩ ngợi mà bước ra bước kia.

Nhưng ngay khi hai người nói xong, Mạnh Hạo căn bản nhìn cũng không nhìn, không để ý hai người này, trong mắt hắn lóe sáng kỳ dị, trực tiếp đi về phía trước!

- Dừng! !

- Ngươi muốn tìm chết à! ! Cảnh tượng này khiến hai Đạo Chủ kia thất kinh, lập tức đứng dậy, hô hấp dồn dập, tiếng hô truyền ra, thân thể Mạnh Hạo chấn động mạnh.

Uy lực nơi này không phải gấp trăm lần mà... trực tiếp đạt tới 150 lần!

Trong tiếng nổ vang, thân thể Mạnh Hạo trong nháy mắt tan vỡ, lần này đầu cũng không thể hoàn chỉnh, khoảnh khắc liền trở thành một vùng sương máu, thấy được sắc mặt hai Đạo Chủ kia đều âm trầm, bọn họ đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng đã chờ đến, nhưng lại không nghĩ rằng đây là người ngu ngốc.

- Tiểu tử này đầu có bệnh, vội vàng như vậy, chết chưa hết tội!

- Hắn chết thì chết nhưng lại liên lụy chúng ta mất đi cơ hội, chết tiệt! Hai Đạo Chủ tứ nguyên cắn răng gầm nhẹ, bỗng nhiên bọn họ sửng sốt một chút.

Bọn họ phát hiện, sương đỏ tươi của Mạnh Hạo này không giống với nhưng người tử vong khác trong trí nhớ của bọn họ. Sương mà máu này không ngờ không tiêu tan, mơ hồ bọn họ thấy được trong hư vô, dường như có một hình dáng hình người.

Nhìn kỹ, hình dáng hợp thành này rõ ràng là... một ngọn Hồn Đăng, tổng cộng 108 ngọn đèn, giờ này trừ bỏ chỉ còn hai ngọn còn đang đốt, những ngọn khác toàn bộ tắt.

- Đây là... Hai Đạo Chủ bên ngoài ngẩn ra.

Đúng lúc này, hai ngọn Hồn Đăng kia đột nhiên tắt một ngọn, khi tắt đi, sương đỏ bốn phía dường như có một luồng linh động cùng sinh cơ dưới uy lực 150 lần, bắt đầu cuồn cuộn co rút cùng ngưng tụ!

Dường như đang toàn lực thu nạp một lực lượng khiến cho những sương máu này ngưng tụ, dường như lần nữa muốn tạo ra khối thân thể!

Nhưng rất nhanh, uy lực kia quá lớn, lực lượng tắt một ngọn Hồn Đăng không thể đạt được, đúng lúc này... đột nhiên ngọn Hồn Đăng cháy cuối cùng kia, lúc này lay động kịch liệt, hai Đạo Chủ tứ nguyên cảm thấy khó tin, một Hồn Đăng cuối cùng này...

Trong nháy mắt tắt!

Khoảnh khắc tắt đi, cả thiên địa dường như yên tĩnh một chút, ngay sau đó, một lực long trời lở đất, làm hai Đạo Chủ tứ nguyên kia biến sắc, thân thể không ngừng lùi về sau, khí thế từ trong sương máu ngập trời!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1836: Phân Thân Tạo Hóa

Hai tứ nguyên đỉnh phong bên ngoài kiếp thứ năm, đồng thời biến sắc, khí thế sương đỏ tươi bùng phát trong kiếp thứ năm, mãnh liệt hơn.

Đất trời nổ vang, khuếch tán bốn phương tám hướng, dường như có cú đánh sâu ngập trời.

Cùng lúc đó, một vùng sương máu cấp tốc rút lại, hình dáng tạo thành càng thêm rõ ràng.

Rõ ràng không phải là một khuôn mặt mà là một thân thể, nơi đó rõ ràng có 108 ngọn Hồn Đăng, nhìn kỹ, 108 ngọn Hồn Đăng này giống như là 108 tôn Tiên Thần khoanh chân tĩnh tọa.

Hình dáng hợp thành, lúc này, tràn đầy tiên ý vô cùng, dường như tiên chân chính xuất hiện ở thế giới!

Uy lực bốn phía này bị tiên ý kia trực tiếp đánh, không ngờ bị cưỡng ép mở ra, khiến cho hư vô bốn phía truyền ra tiếng động “rắc rắc”, thậm chí có thể thấy được từng khe nứt, dường như... hư vô muốn vỡ vụn ra.

Cảnh tượng này khiến hai Đạo Cảnh tứ nguyên hoảng sợ, đồng loạt lùi về sau, bọn họ cảm thấy không thể nào tin được, bởi vì khí tức người làm tinh thần bọn họ không yên, tu vi như bị áp chế, thậm chí cảm thấy gần như nghẹt thở.

Nhưng ngay sau đó làm cho bọn họ hoảng sợ hơn là bỗng nhiên khí tức kinh khủng từ trong cơ thể Mạnh Hạo bùng phát lần nữa.

Lần này không phải là 108 ngọn Hồn Đăng mà trong cơ thể hắn dần dần xuất hiện chín ấn ký, chín ấn ký này huy hoàng như mặt trời, vây quanh lẫn nhau, tản ra một uy lực khiến thiên đại này run rẩy.

Uy lực vừa xuất hiện, long trời lở đất,trong cơ thể hai Đạo Cảnh tứ nguyên nổ vang, hai người chỉ hơi cảm thụ đã lập tức phun ra máu tươi, thân thể như bị một luồng lực lượng mạnh mẽ va vào, trong tiếng nổ vang, phát ra tiếng thê thảm trong chốc lát, khi cuốn ngược lại, thân thể tan vỡ.

Thần hồn mơ hồ trốn ra, hét lên, lùi về sau mấy ngàn trượng, lộ ra sợ hãi run rẩy chưa từng có.

- Đó là... đó là ấn ký gì! !

- Chỉ là nhìn thoáng qua, chỉ một cái liếc mắt, không ngờ khiến chúng ta gần như tan xương nát thịt! ! Hai người run lên, không thể lập tức rời đi nơi này, uy lực bốn phía làm cho bọn họ có một cảm giác bị khóa lại, sắp lùi về sau lần nữa, lập tức sẽ bị uy lực kia diệt sát.

Cũng chính vào lúc này, chín ấn ký lóng lánh trong cơ thể Mạnh Hạo đột nhiên xuất hiện một sợi tơ, ở bốn phía 108 ngọn Hồn Đăng, sơi tơ này phát ra hào quang rực rỡ, dường như là tất cả thiên ý tụ lại, trở thành tia tiên. Khi một ngọn Hồn Đăng lan tràn, đến cuối cùng khiến 108 ngọn Hồn Đăng này nối tiếp cùng nhau, trở thành tuần hoàn hoàn chỉnh, hợp thành một... tiên căn!

Linh động như tiên, thật sâu như căn, đây là tiên căn!

- Người này cũng không phải là Cổ Cảnh, khí tức này... kinh khủng của khí tức này có thể so với Chí Tôn!

- Đó là... đó là tiên căn? Hai Đạo Cảnh tứ nguyên lúc này run càng thêm mãnh liệt, thần hồn càng thêm mơ hồ.

Tiên căn trong Thương Mang Phái thuộc vật truyền thuyết, nghe nói trong cơ thể tu sĩ mỗi người, trên thực tế đều tồn tại tia tiên, khiến tu vi đến cực hạn, huyết mạch dày đặc đến cực hạn, những tia tiên này sẽ ngưng tụ cùng một chỗ, sẽ trở thành tiên căn.

Cũng chỉ có tiên căn đầy đủ mới có thể xem như... tiên!

Lúc này, thân thể Mạnh Hạo khoảnh khắc tất cả Hồn Đăng tắt, nháy mắt bước chân vào Đạo Cảnh, xuất hiện tiên căn.

Khi tiên căn này xuất hiện, thân thể hắn tạo thành một cảnh tượng kỳ dị.

108 ngọn Hồn Đăng trở thành tiên căn, giống như hóa thành cây đại thụ phân ra chính nhánh hợp với chín ấn ký trong cơ thể Mạnh Hạo, quấn quanh nhau, dường như trở thành tiên quả của cây đại thụ này.

Chín nhánh này lúc này liên tiếp tác động lên ấn ký kia, tán ra màu sắc rực rỡ, khi thì có sắc thái bên trong lóe lên, dường như có từng luồng hồ quang nhiều màu nhiều sắc, trong nháy mắt trôi đi.

Về phần tám nhanh khác đều ảm đạm dường như không có sinh cơ, không giống như bị mở ra.

Lúc này, tiên căn trong nhánh thứ nhất lóng lánh, cùng với ấn ký thứ nhất trong chín ấn ký liên tiếp, nhưng lại từ từ sáng lên, đến cuối cùng hoàn toàn bùng phát hào quang mãnh liệt, rực rỡ chí cực!

Ấn ký thứ nhất này, trong chớp mắt, chân chính ngưng tụ ra!

Khi nó ngưng tụ, thân thể Mạnh Hạo run mạnh, một loạt ý phong thiên, bùng phát trên người hắn, ngập trời, khiến thiên địa biến sắc, gió mấy cuốn lên, một luồng khí tức Đạo Cảnh nổi lên từ trên người Mạnh Hạo!

Hai mắt hắn trong chớp mắt này bỗng nhiên mở ra.

Niết bàn nhập đạo!

Lúc này, phân thân Mạnh Hạo đang ở niết bàn, không phải vì tân sinh, mà với phương thức này, lần nữa rèn luyện huyết mạch, khiến cho hắn có thể tăng nhanh đi vào ngưỡng cửa Đạo Cảnh!

Một quầng ánh sao lóng lánh từ trong mắt hắn, hai Đạo Cảnh tứ nguyên chỉ là nhìn Mạnh Hạo, trong đầu đã ù lên, như bị nhiếp thủ thần hồn!

Lúc này, vốn là có đạo kiếp phủ xuống, nhưng vì Mạnh Hạo trên Siêu Thoát Lộ, vì con đường này đặc thù, kiếp này không tìm được vị trí của hắn, cũng cảm thấy được khí tức Đạo Cảnh của Mạnh Hạo, cho nên khó có thể phủ xuống.

Mạnh Hạo trầm mặc, biến hóa sau khi ngọn Hồn Đăng cuối cùng tắt, mặc dù đột nhiên nhưng cũng trong dự liệu của hắn, hết thảy đây chứng tỏ hắn từng phán đoán qua.

”Kiếp này... đích xác không có khả năng để đệ cửu cấm hoàn thành toàn bộ, chỉ có thể hoàn thành một trong chín ấn ký của đệ cửu cấm.” Mạnh Hạo nhìn chằm chằm nhánh tiên căn thứ nhất, nhìn những hào quang rực rỡ trên đó, nhìn bên trong khi thì xuất hiện nhiều hào quanh nhiều màu nhiều sắc, ý thức của hắn toàn bộ sáp nhập vào, dần dần, trên nhánh này hắn thấy được tất cả ký ức kiếp này của chính mình.

Từ lúc ban đầu lơ lửng trên con sống, trong chăn được thư sinh ôm đi, cho đến khi đuổi theo chơi đùa lão đạo, thất tuế kiếp bùng phát, ý thức thức tỉnh, bước chân vào Đệ Cửu Tông.

Từ phàm vào tiên, nhận Yên Nhi làm đệ tử, Siêu Thoát Lộ... cảnh tượng kia toàn bộ xuất hiện trong mắt Mạnh Hạo.

Đây là ký ức một đời hoàn chỉnh, từ lúc bắt đầu cho đến trước mắt.

- Nguyên lai... là như vậy. Mạnh Hạo lẩm bẩm.

- Ta lựa chọn con đường này là chính xác, đệ cửu cấm, vì quá mức kinh người, vì có lẽ vốn không nên xuất hiện, cho nên, cho dù với thân phân của ta kiếp này cũng chỉ có thể hoàn thành một phần trong chín phần.

”Nhưng không quan hệ, chỉ cần đúng đường, hết thảy cũng đủ!” Mạnh Hạo cảm thụ tiên căn do 108 ngọn Hồn Đăng tạo thành, cảm thụ được khi hắn tu hành chưa từng trải qua cùng thể hiện, cảm thụ được tồn tại của tiên căn, đối với bổ dưỡng cùng uẩn hóa do ấn ký đệ cửu cấm tạo thành, hai mắt lần lộ ra ý hiểu rõ.

”Tiên căn mới là trọng điểm hoàn thành của đệ cửu cấm, có căn này ở, mới có thể ngưng tụ toàn bộ chín ấn ký đi ra.”

”Mà thân thể này của ta cũng đã đến cực hạn, muốn ngưng tụ ấn ký thứ hai, thân thể này đã không làm được...”

”Bởi vì phân thân này đi đến Chí Tôn, vẫn sẽ luôn ở nhánh thứ nhất, mà ta cần... chính là mở ra nhánh thứ hai.”

”Một nhánh có ký ức một đời, như vậy, khối phân thân này của ta đích thật đã đạt được độc lập, bởi vì đối với bổn tôn, phân thân này đời thứ tư, mà đối với phân thân, căn tiên từ nơi này xuất hiện, hắn chính là... đời thứ nhất của chính mình!”

”Chín nhánh, cửu thế nhân sinh... một đời ngưng tụ một ấn ký, luân hồi rồi, mới có thể thành Phong Thiên Đệ Cửu Cấm!” Mạnh Hạo càng hiểu rõ, dần dần, hắn vừa cẩn thận nhìn xem tiên căn phân ra chín nhánh trong cơ thể, từ từ xác định suy đoán của mình.

”Luân hồi... như thế xem ra, vì cần cửu thế nhân sinh bất đồng, cho nên

nếu còn giữ lại ký ức, như vậy bất kể biến đổi thế nào thực tế chỉ là một đời.”

”Chỉ có phong ấn ký ức, làm đời thứ chín sau khi kết thúc lại thức tỉnh... mới là lựa chọn tốt nhất.” Mạnh Hạo chần chờ một chút, trầm mặc một lát, hắn khẽ thở dài.

Hắn bỗng nhiên có chút không bỏ được, hắn ngẩng đầu nhìn phương xa, hắn không biết phương hướng muốn xem, chỉ là cảm giác nơi đó... là địa phương trong Thương Mang Tinh.

Nơi đó có Đệ Cửu Tông, trong Đệ Cửu Tông có đệ tử Yên Nhi của hắn.

Yên Nhi là vướng víu lớn nhất kiếp này của hắn.

”Phong ấn ký ức, chém đứt hết thảy suy nghĩ, chìm vào luân hồi...” Mạnh Hạo khẽ thở dài, vung tay áo, sương đỏ tươi bốn phía đã tiêu tán, hắn đứng trong kiếp thứ năm, trong mắt dần lộ ra quyết đoán cùng kiên định.

- Thôi, thôi. Mạnh Hạo nâng tay, hung hăng vung lên phía trước, lập tức trước người hắn, hư vô “ầm” một tiếng, trực tiếp vỡ vụn, khi vỡ vụn tạo thành một lốc xoáy, lốc xoáy này ầm ầm chuyển động, giống như mở cửa luân hồi.

Khi cửa mở ra, Mạnh Hạo nâng tay phải đánh một trảo lên không trung, thần hồn hai Đạo Cảnh tứ nguyên có mưu đồ bất chính với hắn, trong phút chốc bị bắt được, hai người chưa kịp cầu xin tha thứ đã bị Mạnh Hạo bóp chặt lấy.

”Ầm” một tiếng, thần hồn hai người trở thành điểm sáng, giống như chất dinh dưỡng, quấn vào trong lốc xoáy, khiến cho khí tức luân hồi trong lốc xoáy càng thêm dày đặc.

- Yên Nhi, tình thầy trò kiếp này... kết thúc đi. Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, hai mắt nhắm nghiền, dường như đang nhớ lại, rất lâu sau đó, hắn mở mắt, trong mắt thanh minh, khoanh chân ngồi xuống, hắn lựa chọn... tọa hóa!

Thân thể hắn từ từ sáng lên, nhưng lại chậm rãi khô héo, đến cuối cùng gần như trở thành một thây khô,ấn đường của hắn lúc này nứt ra một khe hở, một thần hồn tiên quang phát tán, phiêu tán ra.

Trong thần hồn này, có tiên căn, có chín ấn ký lớn, có phân thân với tu hành hết thảy đời này của Mạnh Hạo, chỉ là hai mắt thần hồn tinh thuần giống như trẻ con, bởi vì trong đó, tất cả ký ức kiếp này đều bị chém đứt, phong ấn tại nơi sâu nhất.

Cất bước đi, thần hồn phân thân Mạnh Hạo bước chân vào lốc xoáy luân hồi, trong chớp mắt biến mất, lốc xoáy này ầm ầm cũng vô tung vô ảnh, mở ra... phân thân đời thứ hai.

Bốn phía từ từ yên tĩnh, chỉ có thân thể Mạnh Hạo, vẫn khoanh chân ngồi ở chỗ kia, không nhúc nhích...

Đồng thời trong lúc đó, Đệ Cửu Tông trong Thương Mang Phái, Yên Nhi đang tĩnh tọa, thân thể nàng bỗng run lên, mở mắt ra, sâu trong lòng nàng dường như có một căn huyền đứt đoạn.

Thân thể nàng run lên, dùng tốc độ nhanh nhất vọt ra, chạy thẳng đến nơi bế quan của sư tôn, đẩy phía sau cửa, nàng liếc nhìn hồn hỏa của Mạnh Hạo, sau đó cả người như bị sét đánh, ngây ngốc ở nơi đó, nước mắt dần chảy xuống, dường như không biết gì...

Đã lâu, đã lâu, một ngụm máu tươi phun ra từ miệng Yên Nhi, trong mắt của nàng đột nhiên không có thần thái, như trời đất trong tâm hồn... sụp đổ.

- Sư tôn...

Nơi bế quan, hồn hỏa kiếp này của Mạnh Hạo... rõ ràng tắt!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1837: Luân Hồi Chuyển Thế

Thời gian trôi qua, mùa xuân năm này đã bắt đầu, mặt đất bắt đầu sống lại, trên Thương Mang Tinh, trên lục địa thứ tám, ở một nơi trong huyện thành, sấm xuân của năm này bắt đầu đánh, bông tuyết xen lẫn mưa rơi xuống, một đứa trẻ được sinh ra.

Là một cậu bé.

Nhoáng một cái đã mười năm, trẻ con lúc trước trở thành thiếu niên, bởi vì thành công, gia cảnh giàu có, đi theo con đường thi cử, mấy năm sau, thiếu niên này đã trở thành thanh niên, rời khỏi quê hương, trên đại lục thứ tám, là Vương triều phàm tục nơi hắn ở.

Từ nay về sau một bước lên mây, bước chân vào triều đình, cả đời chìm đắm trong quyền mưu, cho đến một vài năm sau, địa vị của hắn như mặt trời ban trưa, ngày càng cao, bên dưới là mười ngàn người, càng được tiên đế ủy thác.

Hắn gọi là Phương Hạo.

Trong quốc gia phàm tục, tên của hắn, không người không biết, nhưng cũng chỉ là vùng thế giới phàm tục này, về phần tu sĩ sẽ không đi chú ý một phàm nhân, cho dù người này trong Vương triều lấy thúng úp voi.

Phương Hạo là một quái nhân, hắn cả đời không lấy vợ, không có con nối dòng, hơn tám mươi tuổi, hắn mặc dù không trở lại trong triều, nhưng môn sinh của hắn, thực lực của hắn đền bù cả Vương triều.

Một câu nói của hắn rất lâu thậm chí còn uy hiếp hơn với Thánh Chỉ đế

vương.

Mùa đông năm này, bông tuyết bay trên bầu trời, trong đô thành, một loạt tiếng thét thảm thiết truyền ra, có vô số quân binh lạnh lùng đi lại trong ngoài đô thành, khiến cho sát ý càng thêm rõ ràng, dường như còn lạnh hơn mùa đông.

Một nơi là vườn mai thanh lịch, một lão nhân ngồi xe lăn được người làm đẩy phía sau, từ trong sân đi qua gió tuyết.

Trên người lão nhân mặc áo thật dày, trên mặt lão đều là nếp nhăn, trên người có tử khí tràn ngập, cặp mắt lão hơi híp lại, thoạt nhìn không khác biệt gì với lão nhân bình thường.

- Lai Phúc... Lão nhân nhẹ giọng nói, lời nói vừa truyền ra, nam nhân trung niên phía sau lão lập tức dừng lại, xoay mình đứng trước mặt lão già, thần sắc cung kính, trong mắt còn mang theo sùng bái.

- Lão phu khi sinh ra, nghe mẫu thân nói là vào mùa xuân, đợt tuyết cuối cùng.

- Người già rồi sẽ luôn nhớ chuyện trước kia...

- Lão phu gần nhất luôn nằm mơ, trong mộng dường như có một vùng thế giới khác, cách ta càng ngày càng gần, thật có chút thú vị. Lão già ngẩng đầu, nhìn vườn mai, nhìn bông tuyết trên bầu trời, khàn khàn nói.

Phó từ bên cạnh lão không nói chuyện, lẳng lặng nghe.

- Nói với lão tam để hắn đưa đầu mình tới, ta không thích hắn.

- Biến hóa trận này cũng nên kết thúc, Đệ Bát là đứa bé ngoan, để hắn đi. Lão nhân nhàn nhạt nói, dường như là chuyện nhỏ bé không đáng kể, không quan hệ đến cả Vương triều gì nhiều lắm!

Lão lúc này, ánh mắt từ từ mở ra, trong mắt lão vẩn đục, nhưng lại ẩn chứa một luồng uy lực, khiến cho lão trong chớp mắt bất đồng với người khác.

Không còn là lão nhân bình thường, mà nắm giữ tồn tại vô thượng của sống chết cả Vương triều.

Lão chính là Phương Hạo, cũng là phân thân đời thứ hai... của Mạnh Hạo!

Tôi tớ phía sau hắn nhẹ giọng thưa vâng.

Mấy ngày sau, một đầu lâu được đưa đến, một cuộc tranh bá trong Vương triều chỉ bằng một câu nói của lão nhân đã kết thúc nhẹ nhàng, khi hết thảy dừng lại, mùa đông này dường như cũng không rét lạnh như vậy nữa.

Cho đến mấy tháng sau, trận tuyết cuối cùng rơi xuống, lão nhân nhìn bông tuyết phía ngoài, dần dần hai mắt nhắm nghiền, trong nháy mắt tắt hơi thở cuối cùng, trong ấn đường lão già bay ra một lũ hồn, bên trong có chín ấn ký, lúc này hai ấn ký quấn quanh nhánh tiên căn, càng thêm rực rỡ, dần dần khiến cho ấn ký thứ hai sáng lên dần từ trong ảm đạm, cho đến khi hoàn toàn ngưng tụ đến.

Phân thân thứ hai của Mạnh Hạo kết thúc, cả nước để tang.

Trong ngoài linh đường lão nhân, quan viên cả Vương triều toàn bộ đều đến, thậm chí tất cả dân chúng trong thành trì trong cả quốc gia cũng đều chỉ cho phép xuất hiện hai màu đen và trắng.

Nhưng hết thảy đây, hắn cũng không biết.

Tất cả ký ức của hắn lần nữa cắt đứt, sau khi phong ấn, khi thức tỉnh đã ở

đại lục thứ bảy, trong nhà một hộ săn bắn, sinh ra vào mùa đông năm nay.

- Con trai Thạch Hổ ta nhất định có thể trở thành thợ săn tốt nhất bốn phương! Khi sinh ra, hắn mơ hồ nghe thấy được thanh âm mang kích động trong thẳng thắn.

Đời thứ ba bắt đầu.

Cùng lúc đó, bên ngoài Thương Mang Tinh, trong tinh không vô cùng, bổn tôn Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, bay nhanh trong tinh không, trên người của hắn, chẳng những cánh tay phải tồn tại hắc giáp, ngay cả nửa người trên cũng bị bao trùm bởi áo giáp đen như mực dữ tợn, thậm chí ngay cả tay trái cũng có áo giáp hoàn chỉnh như vậy!

- Đã tìm được sáu mảnh gương! Thần sắc Mạnh Hạo có chút mệt mỏi, sắc mặt hắn tái nhợt, từ khi hắn rời khỏi Thương Mang Tinh, lúc này đã hơn một trăm năm, hơn trăm năm này, hắn đi qua rất nhiều khu vực, sinh mạng trên đường đi đã vượt qua mấy trăm.

Còn mảnh vỡ gương đồng này thu lại khó khăn, cũng khiến Mạnh Hạo nơi này chấn động, chí bảo này khi bị phát hiện sẽ được giấu kín.

Hơn nữa vì năm tháng đã quá lâu, những mảnh gương này qua tay nhiều lần, người cuối cùng thu hoạch thường là cửu nguyên đỉnh phong, vả lại cũng không tầm thường, đều là lão quái cảnh giới không biết đã dừng lại bao nhiêu năm.

Vả lại không phải tu sĩ, mà là sinh mạng kỳ dị trong Thương Mang này.

Mảnh gương thứ năm Mạnh Hạo tìm được trong thế giới hóa thân thành gương, ở nơi nào đó, hắn gặp địch nhân giết không chết, hai người dây dưa mấy chục năm, Mạnh Hạo đánh chết đối phương vô số lần, cuối cùng mới tìm được sơ hở thế giới kia, uy hiếp hủy diệt thế giới mới đưa

mảnh gương đồng.

Mảnh gương thứ sáu lại khó khăn, khó khăn không phải trên đối thủ mà khó khăn là... do mảnh gương nằm trong vũng bùn, mà vũng bùn này lớn, bên trong mỗi một hạt cát đều là một thế giới.

Mảnh gương cuối cùng ở địa phương nào, Mạnh Hạo không thể phán đoán chính xác, chỉ có thể... đi tìm từng nơi.

Một lần tìm đã là trăm năm trôi qua.

Nhưng chuyến đi này đối với Mạnh Hạo ngoài thu hoạch được mảnh gương, còn có chỗ tốt hơn, hắn đối với tinh không mênh mông có cảm thụ cùng thể hội khắc sâu, vả lại tu vi vận chuyển trong hơn trăm năm này để đối chiến với kẻ thù cường đại khiến cho tu vi Mạnh Hạo luôn tăng lên, tám đạo căn nguyên của hắn đã lần lượt cảm ngộ ra.

Hắn không biết chiến lực lúc này của mình tương đương tầng thứ mấy.

Nhưng đối lập với đám người chưởng giáo năm đó với Mạnh Hạo, tu vi lúc này của hắn mặc dù không cần mảnh vỡ gương đồng, không cần quỷ hồn đến tương trợ, một mình hắn cũng có thể đấu với ba người chưởng giáo, Sa Cửu Đông cùng Bạch Vụ Trần liên thủ.

Cho dù ba người kia ra toàn lực, Mạnh Hạo vẫn có thể áp chế.

Lúc này trong tinh không mênh mông, có thể chiến đấu với Mạnh Hạo chỉ có những người trong cảnh giới cửu nguyên, lão quái không biết tồn tại bao nhiêu năm, những lão quái này, bất kỳ người nào cũng đều đứng ở đỉnh phong nhất của Siêu Thoát.

Ngoại trừ thu hoạch tu vi, những cường giả Mạnh Hạo gặp được kia mỗi lần rời đi, hắn đều sẽ mời đối phương gia nhập chính mình, sau khi bị cự tuyệt, hắn cũng không tiếp tục mời, mà là mỉm cười, xoay người rời đi.

Nhưng chút vị trí này Mạnh Hạo đã khắc ghi trong lòng, chờ hắn sau khi hoàn thành đệ cửu cấm, không quản có hay không Siêu Thoát như hắn mong muốn, hắn sẽ quét ngang qua, ngưng tụ tất cả lực lượng bản thân, trở về quê hương!

Lúc này khi bay nhanh ra, trong tinh thần Mạnh Hạo cũng cảm thụ được đời thứ ba phân thân nơi đó, phân thân luân hồi, ký ức bị phong ấn, khiến cho liên hệ với Mạnh Hạo nơi này cực kỳ phai nhạt nhưng cộng minh trên căn nguyên vẫn tồn tại như cũ, chỉ là hắn không thể khống chế phân thân di chuyển, chỉ có thể xem, không thể biến đổi, thậm chí hắn đoán nếu cưỡng ép quấy rầy, có thể xuất hiện không phối hợp, sinh ra vấn đề, cuối cùng ảnh hưởng đến ngưng tụ đệ cửu cấm.

- Đời thứ hai sau khi kết thúc, ấn ký thứ hai đã ngưng tụ, như thế xem ra, thêm một chút năm tháng... đệ cửu cấm của phân thân có thể chân chính ngưng tụ đến.

- Đến khi đó chính là... lúc ta trở về Sơn Hải Giới! Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra mong đợi mãnh liệt, hắn hít sâu, trong cảm ứng, tìm đến nơi của mảnh gương đồng thứ bảy.

Gần như khi bổn tôn Mạnh Hạo bay về nơi có mảnh gương đồng thứ bảy, trên Thương Mang Tinh, đám người chưởng giáo triển khai hành trình Minh Cung của họ lần nữa.

Cùng lúc đó, trong Thương Mang Phái cũng xuất hiện thiên kiêu thứ hai gần Phương Mộc!

Đó là... Yên Nhi!

Tiếng chuông quanh quẩn, xuất hiện tầng tầng, cho đến khi mở ra cửu trọng thiên, cả Thương Mang Phái chấn động, cũng không phải chỉ tông môn Thương Mang Thai như thế, Yên Nhi muốn đi tìm sư tôn, trên chín

đại tông môn Thương Mang Thai để lại tên của mình.

Nàng xếp hàng thứ hai, cửu trọng thiên rung chuyển cả Thương Mang Tinh.

Vô số người chấn động, không khỏi liên tưởng nàng cùng với Phương Mộc, tiếng động cảm thán không ngừng quanh quẩn trong Thương Mang Phái.

Trên cửu trọng thiên của Đệ Cửu Tông, Yên Nhi yên lặng đứng nhìn nơi đó, nàng nhìn chằm chằm bầu trời, trong mắt nàng dần có hồi ức, có tưởng niệm, có quyết đoán.

Như lời thề trăm năm trước, nàng phải đi Siêu Thoát Lộ!

Lời thề này sau khi thấy hồn hỏa sư tôn tắt đi, trở thành chấp niệm cả đời nàng.

Những năm này có người từ Siêu Thoát Lộ trở về, nói ở nơi nào thấy được thây khô tọa hóa của Phương Mộc, thây khô kia rất kỳ quái, không người nào có thể chạm vào.

Nhưng năm này, nói như thế không chỉ một người.

Yên Nhi không tin sư tôn sẽ bỏ mạng trên Siêu Thoát Lộ, nàng muốn đi tìm sư tôn, đi xem một chút năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mấy ngày sau Yên Nhi trở thành thiên kiêu thứ hai của cả Thương Mang Phái, tắt tất cả Hồn Đăng Cổ Cảnh, bước chân vào Đạo Cảnh, trải qua vô số đạo kiếp, nàng hướng đến Chí Tôn kia của Đệ Cửu Tông, nói ra lời nói giống như năm đó của sư tôn nàng.

- Ta phải đi Siêu Thoát Lộ, xin Chí Tôn mở cửa! Đứng trên bầu trời Đệ Cửu Tông, câu nói này của Yên Nhi quanh quẩn cả tông môn, khiến cho

vô số đệ tử trầm mặc, bọn họ phức tạp nhìn Yên Nhi, gần trăm năm này, bọn họ cơ hồ nhìn thấy nàng từ khi Phương Mộc ngã xuống, từ không gượng dậy nổi đến quyết chí tự cường.

Nàng sớm đã không còn là tiểu nha đầu năm đó, nàng không ngờ trở thành đại sư tỷ... trong lòng mọi người.

- Ngươi cần gì phải thế... Khi thanh âm Yên Nhi truyền ra, sau một lúc lâu, một tiếng thở dài truyền đến, quanh quẩn bốn phương tám hướng.

- Chí Tôn tiền bối, vãn bối đã xác định! Yên Nhi trầm mặc, ôm quyền cúi đầu thật sâu, ngữ khí kiên định, mang theo chấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1838: Thạch Tiểu Hổ

- Năm đó bổn tôn sai một lần, không nên cho Phương Mộc mở cửa Siêu Thoát, lần này... không cho phép! Đã lâu, Chí Tôn Đệ Cửu Tông mang theo thăng trầm nói ra câu này, trong thanh âm có tiếc nuối cũng có than thở.

Phương mộc ngã xuống đối với Đệ Cửu Tông là một đả kích nghiêm trọng, thậm chí sau khi chuyện này truyền ra, những thiên kiêu tám tông khác toàn bộ đều thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác đỉnh đầu bị người khác che lại cũng tiêu tan, chỉ là... không được trăm năm Yên Nhi lại giống với sư tôn năm đó, lần nữa che trời.

Lúc này Yên Nhi nghe thanh âm Chí Tôn Đệ Cửu Tông, nàng trầm mặc nhắm nghiền hai mắt, một lát sau mở ra, quỳ lạy, không nhúc nhích, dường như nếu đối phương không cho chép, nàng sẽ vẫn như thế.

Với chấp nhất của chính mình, với ước mơ của cuộc đời chính mình, không phải khẩn cầu, nhưng lại vượt qua cầu khẩn...

Đường tìm sư tôn, tìm chân tướng sư tôn ngã xuống, trở thành chấp niệm của nàng, không thể tắt, không thể chối bỏ.

Một tháng, sáu tháng, một năm, ba năm...

Xuân hạ thu đông, vô số ngày lẫn đêm, Yên Nhi vẫn không đứng dậy, bất kể ai khuyên cũng không thể giam cầm nàng, chấp nhất của nàng, kiên định của nàng, khiến vô số người động dung, cũng muốn nổi lên thân ảnh tuyệt luân còn muốn kinh diễm hơn nàng năm đó.

Thầy trò hai người đều như thế.

Năm năm sau, một tiếng nổ vang ngập trời, một khe nút xuất hiện trong bầu trời, từng nấc thang dàn trước mặt Yên Nhi.

- Cảm tạ Chí Tôn. Sắc mặt Yên Nhi tiều tụy, hít sâu, nàng muốn đi về phía trước, bỗng nhiên một lực lượng nhu hòa ập tới, sáp nhập vào thân thể nàng, mệt mỏi của nàng thành hư không, thậm chí còn có chút tăng tiến.

- Còn sống... trở về. Chí Tôn Đệ Cửu Tông kia nhẹ giọng nói, năm năm, cho dù là hắn cũng bị chấp niệm của Yên Nhi đả bại, hắn hiểu rõ, tự mình không ngăn được đệ tử duy nhất của Phương Mộc.

Cùng với như thế, Yên Nhi vẫn luôn quỳ xuống, cho đến khi căn nguyên sinh mệnh khô héo, không bằng... buông tay ra, để nàng đi.

Chí Tôn Đệ Cửu Tông than thở, Yên Nhi cúi đầu thật sâu, ngẩng đầu, nàng nhìn khe nứt bầu trời, trong mắt lộ ra chấp nhất, cũng có hồi ức mãnh liệt.

- Sư tôn, Yên Nhi đến tìm người. Nàng cất bước đi, đạp lên nấc thang, hóa thành cầu vồng, thẳng tới khe nứt bầu trời kia, biến mất không thấy.

Một năm này, Yên Nhi rời đi đối với những thiên kiêu, lần này bọn họ cảm nhận không phải ý che trời tiêu tán mà là trầm mặc.

Thầy trò hai người, đều đi Siêu Thoát Lộ, còn bọn họ... tranh đoạt trên Thương Mang Thai, so sánh như thế khác nhau một trời một vực làm cho bọn họ chỉ có thể trầm mặc.

Trên Siêu Thoát Lộ, Yên Nhi đi rất chậm, nàng không phải không muốn đi nhanh, nhưng đối với Mạnh Hạo ba năm qua một kiếp, Yên Nhi lại không có khả năng không đạt tới, nàng cần thời gian mới có thể đi qua một kiếp, chỉ là nàng kiên trì, chẳng những không có giảm bớt còn

ngược lại.

- Sư tôn, con nhất định phải tìm di hài người. Yên Nhi trên Siêu Thoát Lộ đón uy lực mãnh liệt kia, khó khăn lúc đi tới trước, dưới đáy lòng lẩm bẩm nói nhỏ, bên cạnh nàng, còn có một chó ngao đi theo, yên lặng bồi bàn.

Thời gian trôi qua, năm tháng biến thiên, nhoáng một cái đã mười lăm năm.

Trong núi rừng đại lục thứ bảy, câu bé sinh ra hơn mười năm trước đã lớn lên, trở thành một trong thợ săn ứu tú nhất trong bốn phương núi rừng, mặc dù tuổi không lớn, nhưng thân thể hắn vô cùng linh hoạt. Trong núi rừng này, lúc này hắn đang chạy nhanh, trong tay cầm cung tên lớn, sau nửa nén hương, hắn bỗng nhiên dừng, tốc độ nhanh như bay trực tiếp bắn cung.

”Vèo” một tiếng, mũi tên hắn với khí tức sắc bén, trực tiếp đâm trong cơ thể gấu đen ngoài mười trượng, trong cơ thể gấu đen, xuyên thấu ít nhất bốn tấc, gấu đen bị đau, rống to, chạy nhanh về phía thiếu niên.

Cặp mắt thiếu niên lóe sáng, rất là tỉnh táo lùi về sau, khi thì mở ra mũi tên, từng mũi xuyên qua cơ thể gấu, máu tươi chảy xuống, lan tràn bốn phía, gấu này nổi điên, trong truy kích, thiếu niên bỗng nhiên ngừng chân, mắt lạnh nhìn lại!

Gấu đen kia thấy thiếu niên dừng lại, tốc độ nhanh hơn, chạy nhanh sắp gần thiếu niên, đột nhiên “ầm” một tiếng, cả thân mình trực tiếp lõm xuống, quán lực to lớn, khiến cho thân thể gấu nơi này, khoảnh khắc lõm xuống trong hố sâu đã sớm bố trí rất nhiều cây gỗ sắc bén, trực tiếp xuyên qua thân thể.

Sau khi kêu rên vài tiếng, hư nhược, rất nhanh, gấu này sẽ không có khí tức.

Thiếu niên lúc này mới hít sâu, trong mắt hưng phấn, cẩn thận nhảy xuống trong hố sâu bẫy rập, xử lý con gấu này, gầm nhẹ trực tiếp nâng lên, từ núi rừng hướng về thôn ở chân núi.

Trong thôn, trong nhà, thiếu niên này chảy mồ hôi, khiêng gấu về nhà, đại hán ngồi giữa sân, trên mặt lộ ra nụ cười, đùi hắn phải băng bó đó là nứt xương trong địa phương săn thú, cũng may thân thể hắn rắn chắc, lại kịp thời tìm thấy thầy thuốc, tuy rằng mấy ngày sau cũng chưa thật bình thường nhưng lại không có đáng ngại.

- Được, Tiểu Hổ Tử Thạch gia ta có thể săn gấu!

Thiếu niên toét miệng cười, bước nhanh tới, lúc này cửa phòng mở ra, một phụ nhân trung niên đi ra, nuông chiều nhìn thiếu niên, sờ đầu thiếu niên, lại hung hăng trợn mắt liếc nhìn phu quân mình.

- Khụ khụ, hài tử cũng không nhỏ, nhớ lại hồi đó lúc ta lớn bằng hắn, đã có thể săn gấu, làm con trai Thạch Hổ tự nhiên cũng có thể. Đại hán co rụt cổ lại, cười cười.

Thiếu niên ở một bên cũng cười, hắn có thể cảm nhận ấm áp trong nhà, chính là đời thứ ba của Mạnh Hạo, Thạch Tiểu Hổ.

Chỉ là ấm áp trong nhà mất đi khi phụ thân trong một lần săn thú đã mất tích.

Đêm hôm đó, giống như trời sập trong nhà, mẹ của hắn không tin phụ thân của thiếu niên, bốn phương tám hướng, thợ săn ưu tú nhất, thậm chí đối với trình độ hiểu biết bốn phía dãy núi, phụ thân sẽ mất tích sao, tìm một ngày lại một ngày, một đêm rồi một đêm.

Vẫn không tìm được, lại qua đi một năm, mẫu thân thiếu niên bi thương quá độ, hai mắt mù, hai năm sau, mẫu thân của hắn... qua đời.

Trước khi chết nàng cầm tay Thạch Tiểu Hổ, nắm chắc, cặp mắt vẩn đục vô thần, dường như nhìn về phương xa, lẩm bẩm nói: - Tiểu Hổ, phụ thân ngươi sẽ không mất tích...

Ngày đó, Thạch Tiểu Hổ khóc, giống như lúc phụ thân mất tích hai năm trước, bắt đầu từ ngày đó, hắn không ở trong thôn, cũng không lấy vợ sinh con, mà trong núi, hắn đang tìm dấu vết phụ thân hắn.

Thời gian trôi qua, một năm, một năm, lại một năm nữa.

Hắn tìm tất cả bốn phía dãy núi, tìm tất cả khu vực, tìm hai mươi năm, rốt cuộc vào mùa xuân năm đó, hắn ở một bên núi tìm được một thanh đao rỉ sắt, khi nhìn đến đao này, ánh mắt Thạch Tiểu Hổ đỏ lên, đây là đao của phụ thân hắn.

Từ đầu mối cây đao này, hắn lần mò bốn phái núi, cách cây đao này trăm trượng là một hài cốt.

Nhìn hài cốt, nhìn dấu vết bên xương đùi phải, hắn quỳ lại trước mặt hài cốt, đây chính là phụ thân hắn mất tích năm đó.

Mẫu thân không tin phụ thân mất tích, hắn cũng không tin, trong mắt hắn, bản lĩnh phụ thân rất lớn, mặc dù gặp thú dữ hung mãnh, cũng sẽ không có cơ hội chạy trốn, vả lại quanh núi rừng này, hung mãnh nhất chỉ là con gấu.

Nhưng trên người phụ thân không có bất kỳ dấu vết nào bị dã thú công kích, chỗ trí mạng là nơi vỡ vụn trên xương cốt, đây không phải do dã thú tạo thành, mà là hơn hai mươi năm trước bị một mũi tên xuyên qua cơ thể.

Thạch Tiểu Hổ am hiểu dùng tên, liếc mắt đã có thể nhìn ra.

Nhìn hài cốt phụ thân, Thạch Tiểu Hổ cười, nụ cười kia rất thê thảm, nhưng trong mắt lại tàn nhẫn, hắn mang hài cốt phụ thân về thôn, an táng bên cạnh mộ phần của mẫu thân, xác nhận vào một tòa mộ, hắn quỳ nơi đó, nhẹ giọng lẩm bẩm: - Cha, con sẽ báo thù cho người, không tiếc giá gì...

Đã lâu, Thạch Tiểu Hổ đứng lên, trên người của hắn lạnh như băng, xoay người rời đi.

Thời gian trôi qua, nhoáng một cái đã mười năm, Thạch Tiểu Hổ đã trở thành lão nhân, hắn ở mười năm này dùng hết thảy biện pháp, rốt cuộc khóa được trong thôn một nơi giống như một gia đình.

Hung thủ bắn chết phụ thân hắn năm đó còn chưa chết.

Dây dưa cụ thể Thạch Tiểu Hổ không muốn truy cứu, hắn chỉ biết giết người đền mạng.

Đêm hôm đó, tuyết rơi xuống, thiên địa lạnh lẽo, một mình hắn đi đến nhà đối phương, khi đi ra, trên người hắn có khí tức máu tươi, hắn giết lão nhân kia, con gái lão phản kháng vùng vẫy, hắn dứt khoát diệt sạch cả nhà.

Còn trên người hắn cũng có thương thế rất nặng, tập tễnh bước đi, hắn xách một cái đầu, yên lặng đi qua núi, đi tới trước mộ phần cha mẹ, ngồi ở nơi đó, tựa đầu vào trước mộ phần, uống rượu, lẩm bẩm những từ người ngoài nghe không được.

Tuyết càng thêm lớn, thương thế hắn quá nặng, lại trèo đèo lội suối, giống như cây đèn hết dầu, ý thức mơ hồ dần, trong loáng thoáng dường lại được thấy cha mẹ.

Đã lâu, trong Thương Mang của thiên địa, hai mắt hắn nhắm nghiền, ngã xuống trước phần mộ, dường như có thể cảm nhận được ấm áp của cha

mẹ trong quá khứ.

Tuyết đắp lên thi thể hắn, nhưng không đậy được lũ hồn bay ra từ trong ấn đường hắn, hồn này lơ lửng giữa không trung, cúi đầu nhìn phần mộ, khẽ thở dài, trong hồn này, có thể thấy rõ ràng ấn ký thứ ba từ từ sáng cho đến rực rỡ.

Hắn ôm quyền cúi đầu, xoay người, bước chân vào luân hồi.

Đời thứ ba kết thúc, đời thư tư... bắt đầu.

Cũng chính vào lúc này, trên Siêu Thoát Lộ, Yên Nhi qua kiếp thứ hai, nàng mới vừa bạo tăng, uy lực gấp mười, cắn răng hương về phía trước, tu vi của nàng đã đến nhất nguyên đỉnh phong.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1839: Trần Lôi

Phân thân đời thứ tư, trong một năm này, cũng là vào mùa đông, bắt đầu từ một trang viên rất khí phái trên đại lục thứ bảy.

Trên Thương Mang Tinh, trừ bỏ tu sĩ bên ngoài và những võ giả bình thường, những người đạt tới một mức độ nào đó mà nói, chỉ là một dạng ngự trị trên người phàm bình thường, so với tu sĩ chỉ là con kiến.

Phân thân đời thứ tư của Mạng Hạo sinh ra tại trang viên này, một tòa trang viên thiếu chủ. Mà trang viên này là trên đại lục thứ sáu, trong một quốc gia ở phàm tục. Gia tộc này được một vị đỉnh phong võ giả sáng lập nhiều năm trước, được giới phàm tục xưng là Võ Tôn.

Vị Võ Tôn này họ Trần, mà Mạnh Hạo sinh ra vào giờ khắc thiên lôi cuồn cuộn, cho nên gọi là Trần Lôi.

Khi phân thân đời thứ tư triển khai, chân thân của Mạnh Hạo bên trong tinh không mênh mang, từ chỗ mãnh vỡ thứ bảy của gương đồng bay ra, phía sau hắn, một tiếng rống giận lên ngập trời.

Trong tiếng hô đó, có vô số bụi bặm trong phút chốc bạo phát, ngưng tụ tại tinh không, hóa thành một cái đầu cực lớn. Trong đầu này lộ ra thần sắc phẫn nộ vô cùng, đang gầm thét, nhưng đối với truy kích của Mạnh Hạo dường như đang kiêng kỵ, chỉ có tiếng hô kinh động tinh không.

- Lão phu vào ngày giải phong ấn nhất định sẽ đi tìm ngươi, diệt huyết mạch ngươi, diệt nhân quả của ngươi!

- Không cần ngươi tìm đến ta, trước khi ngươi giải phong ấn, ta sẽ tìm đến ngươi. Trả lời hắn, là thanh âm lạnh lùng của chân thân Mạnh Hạo. Lần này thu thập mảnh vỡ gương thứ bảy rất khó khăn, cho dù là chân

thân Mạnh Hạo cũng đã trải qua mấy lần hung hiểm, cuối cùng mới đoạt đi được mảnh gương này.

Lúc này khi đang bay nhanh, chân thân Mạnh Hạo thần sắc phấn chấn, trước mắt hắn chỉ còn lại một mảnh vỡ gương đồng, sẽ có thể triệu hoán gương đồng đến. Thậm chí hắn có thể cảm nhận mơ hồ được phương hướng của gương đồng, tuy rằng chưa phải rõ ràng, không thể tìm thấy như cũ, nhưng so với trước đó mãnh liệt nhiều lắm.

”Khi mảnh vỡ cuối cùng tới tay, chính là một khắc ta đem gương đồng triệu hoán lại!” Mạnh Hạo trong mắt lộ ra mong đợi, theo cảm thụ của mình về vị trí của mảnh vỡ gương đồng thứ tám, vội vã đi đến.

Với tốc độ của Mạnh Hạo phải dùng mười năm mới đến gần được mảnh vỡ thứ tám của gương đồng. Nhưng sau khi đi tới nơi này, Mạnh Hạo lại nhíu mày.

Thời khắc này không có lốc xoáy, mà sinh trưởng một đóa hoa!

Một đóa hoa khổng lồ kinh người, có thể so với nửa Thương Mang Tinh!

Nói dường như sáp nhập vào trong hư vô. Thời khắc này không có nở rộ, chỉ còn là một nụ hoa, nhưng khí tức tản ra, cho dù là Mạnh Hạo cũng kinh hãi không thôi.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, mảnh vỡ gương đồng thứ tám, chính là bên trong nụ hoa này. Nhưng mặc cho hắn triển khai thần thông nổ vang như thế nào, cũng không thể rung chuyển đóa hoa này.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo đã nhận ra đóa hoa này. Nó dường như đang trong quá trình sinh trưởng, nhìn bộ dáng này, dường như khoảng năm sáu tháng sau, không cần Mạnh Hạo xuất thủ, liền sẽ tự mình nở rộ.

”Chỉ có thể để nó nở rộ sao...” Chân thân Mạnh Hạo nhíu mày, trầm

ngâm một lát, lại thử đánh một phen thần thông, cuối cùng thở dài.

”Cũng được, mới đó phân thân đã trải qua đến đời thứ tư, còn cần một ít thời gian, như vậy ta liền ở chỗ này... liền ở chỗ này chờ một chút cũng tốt”

”Nhìn tiết tấu sinh trưởng của đóa hoa này, nhanh nhất trăm năm, chậm nhất mấy trăm năm liền có thể nở rộ. Đến khi đó, ta liền có thể đi vào bên trong, đem mảnh gương thứ tám lấy đi” Cặp mắt Mạnh Hạo lộ ra thôi diễn chi mang, sau một lúc lâu thân thể nhoáng lên một cái, xuất hiện trên một chiến lá ở đóa hoa này, sau khi khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép kín, an tâm tĩnh tọa, yên lặng chờ đợi.

Thời gian trôi qua, mấy năm sau, trên đại lục Thương Mang Tinh thứ sáu, Mạnh Hạo đời thứ tư Trần Lôi không còn là trẻ con nữa, lớn lên thành một thiếu niên. Tuy rằng chỉ mới mười một tuổi, nhưng bên trong trang viên võ giả này, khiến rất nhiều người chú ý.

Thân phận của hắn tôn quý, tư chất của hắn kinh người, tu hành trong võ giả này tăng tiến vùn vụt, giờ đây đã có nội khí tồn tại, được gọi là Tiểu Võ Tôn!

Tuy rằng có tư chất như thế nhưng hắn cũng không nguyện luyện võ, thời gian đều dùng để đùa bỡn vui chơi. Đối với chuyện này, cha mẹ hắn chỉ cảm khái, gia gia hắn, vị Võ Tôn khai sáng gia tộc, cũng chỉ có thể thở dài.

Có thể nói, Trần Lôi phân thân đời thứ tư của Mạnh Hạo là lớn lên trong nuông chiều, cho đến tuổi lấy vợ, hắn lại đam mê du sơn ngoạn thủy, mang tôi tớ cả ngày du lịch đại giang nam bắc. Nhoáng một cái đã đến tuổi 30, không cảm thấy hứng thú với cảnh sơn thủy nữa, đang lúc cha mẹ của hắn cho rằng đứa nhỏ này rốt cục đã định tính, khi cưỡng ép định hạ ngày hôn lễ thì...

Trần Lôi đột nhiên thích một nữ nhân. Nữ tử này thân phận tôn cao, là đế vương chi nữ, một lần xuất hành thì cùng Trần Lôi gặp nhau. Trần Lôi đối với nàng kinh vi, toàn bộ tâm tư đều đặt ở việc theo đuổi.

Không tiếc dùng gia tài lấy lòng, không tiếc vì nàng làm bất cứ chuyện gì, liên lụy cả gia tộc đến chi thế suy bại. Mà tổ phụ hắn, cũng theo tuổi tác dần dần khí huyết hư nhược. Chỉ có phụ thân, tuy rằng đều là cường giả võ đạo, nhưng dù sao cũng không phải Võ Tôn, hơn nữa Trần Lôi phá của chỉ vì một khanh dung nhan, khiến cho cả gia tộc càng suy bại rõ ràng hơn.

Trận theo đuổi này, cũng gây chấn động nhất thời, cho đến khi hắn bị công chúa kia trêu đùa, giết một thần tử vương triều, gây ra đại họa. Vì thế mà gia tộc dốc hết gia tài, thậm chí tổ phụ hắn cũng không thể không cúi đầu. Dĩ kỳ thân phận vì đối phương làm nhiều chuyện, tăng tốc tiến trình đến cái chết của mình, mới đổi lấy được một cái mạng của Trần Lôi.

Tổ phụ hắn vốn tưởng rằng Trần Lôi có thể vì vậy mà phấn chấn hơn, nhưng lại không nghĩ rằng, Trần Lôi tuy rằng tỉnh ngộ, nhưng lại đam mê tu tiên, cho dù tuổi đã gần 40 nhưng vẫn không để ý trong nhà gió rét, đi ra ngoài gây dựng tiên đồ.

Vừa đi, liền đã qua mười năm.

Mười năm sau, mặc dù hắn mới năm mươi nhưng tóc lại hoa râm, thân thể hư nhược, hai mắt vô thần. Về tới địa phương gia tộc cũng chỉ thấy từng phiến ốc xá bỏ phí, chỉ thấy được từng phần mộ.

Đều chết hết , khi hắn rời nhà năm thứ hai, tổ phụ qua đời, năm thứ tám, cha mẹ hắn bị cừu nhân giết chết, cả gia tộc bị giết, chỉ có người làm tốt tâm, đem những thi thể này mai táng.

Thấy một màn như vậy, Trần Lôi ngẩn người tại đó. Một ngày này nổi

lên cơn mưa, ở trong mưa, hắn run lẩy bẩy, thần sắc bi ai, trên mặt chứa lệ cùng dung hợp với nước mưa.

- Cha... Mẹ... Tổ phụ... Trần Lôi lẩm bẩm, hắn hồi tưởng cả đời này của mình, lại có loại kích động muốn cười to. Hắn thiếu niên đắc chỉ, khi tuổi nhỏ có nội khí, nghĩ đến thiên hạ này chẳng qua cũng thế, nghĩ đến hết thảy chỉ cần tự mình dùng chút tâm, đã có thể nước chảy thành sông.

Vì thế, hắn yêu văn nhã, thích đi du sơn ngoạn thủy, thậm chí cuối cùng hắn đam mê công chúa vương triều, vì dung nhan mà coi tiền như rác, cuối cùng bị công chúa kia dùng kế đi giết người không thể giết, gây ra đại họa.

Vì mình mà gia tộc sa sút, nhưng hắn không ngờ lại đam mê tu hành. Thời khắc này trở về, Trần Lôi cảm giác mình là một phế vật, chính là một tội nhân hại gia tộc diệt vong.

Hắn chua xót, hắn cười cười, một ngụm máu tươi phun ra, ngã xuống trong nước mưa.

Ngày thứ hai sau khi hết mưa, Trần Lôi tỉnh lại. Hắn già nua hơn, rõ ràng chỉ mới năm mươi, nhưng cảm giác giống như đang bước nửa bước chân vào phần mộ.

Từ ngày này trở đi, bên cạnh phiến ốc xá và phần mộ này, có thêm một người giữ lăng. Hắn yên lặng ở chỗ này, luôn hồi tưởng cả đời này của mình, nhớ lại một thời đã từng hết sức lông bông.

Năm tháng trôi qua, mười năm sau, lưng hắn khòm. Hắn có thể cảm nhận được tánh mạng của mình đã không còn nhiều, nhất là mùa đông năm nay, hắn đặc biệt rét lạnh. Tại một sáng sớm, khi bông tuyết nhẹ nhàng bay xuống, hắn nghe được thanh âm của xe ngựa, hắn thấy được một đám quân binh đi qua nơi này.

Quân binh có cỗ kiệu, khi đi ngang qua chỗ này, dường như người trong kiệu nói một ít gì đó, đám quân binh này ngừng lại. Từ trong kiệu một thiếu nữ đi xuống, thiếu nữ này quần áo đẹp đẽ quý giá, nàng giúp đỡ một lão phu nhân đi đến phiến ốc xá này.

- Tổ nãi nãi, tại sao muốn dừng ở chỗ này a. Thiếu nữ giúp đỡ lão phu nhân, không hiểu hỏi.

- Nhìn đến đây, nhớ lại một vị cố nhân. Lão phu nhân mặc dù tuổi đã lớn, nhưng bảo dưỡng rất tốt, quần áo đẹp đẽ quý giá. Mặc dù nếp nhăn trên mặt không ít, nhưng sắc mặt đỏ hồng như cũ.

Hai bà cháu này ở bên ngoài ốc xá, ngóng nhìn chỗ hoang vắng này. Thiếu nữ thật biết điều đúng dịp, không tiếp tục hỏi. Thần sắc lão phu nhân có chút phức tạp, dường như hồi tưởng cái gì, dường như ẩn chưa một tia hối hận.

- Tổ nãi nãi, nơi đó có người. Sau một lúc lâu, khi lão phụ kia khẽ thở dài, chuẩn bị mang thiếu nữ bên cạnh rời đi thì thiếu nữ bỗng nhiên lên tiếng. Cách đó không xa, Trần Lôi mở cửa ốc xá, xoay mình đi ra.

Hắn vừa mới xuất hiện, quân binh bốn phía lập tức tiến lên. Vị lão phu nhân kia cẩn thận nhìn xem Trần Lôi, thần sắc có chút nghi ngờ, hỏi.

- Ngươi là...

- Ta là người làm nhà này, ở chỗ này giữ lăng. Trần Lôi cúi đầu, khàn khàn lên tiếng.

- Ngươi ở nơi này đã bao lâu ? Lão phụ nhân hỏi.

- Mười năm . Trần Lôi nhẹ giọng nói.

Lão phụ nhân trầm mặc, đã lâu rồi, bà chần chờ một chút.

- Vị thiếu chủ nhà các ngươi... hắn... có từng trở lại?

Trần Lôi mở miệng dường như muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại lắc lắc đầu.

Lão phụ nhân trầm mặc, thở dài thật lâu, an bài người để lại một chút ngân lượng, xoay người rời đi. Về trong cỗ kiệu, khi đám quân binh khởi động lần nữa, xốc nắp cỗ kiệu lên, lão phụ nhân cẩn thận nhìn thoáng qua Trần Lôi. Nhìn thấy gò má Trần Lôi thì thân thể run lên bần bật.

Thật lâu, thật lâu, trong mắt bà ảm đạm, buôn nắp kiệu xuống.

Đã đi xa .

Trần Lôi không nhìn những ngân lượng kia, mà đang nhìn bông tuyết trên trời. Sao hắn có thể không nhận ra lão phụ kia, chính là vị công chúa đó.

Hắn lầm bầm nói nhỏ, người ngoài nghe không được, về lại trong ốc xá.

Một ngày này, ban đêm tuyết càng lớn hơn.

Trần Lôi chuẩn bị rất chỉnh tề, không có ở trong ốc xá mà ở hậu viện lăng mộ cạnh ốc xá, nằm ở quan tài đặt trong hố sâu hắn đã đào, vùng vẫy đem nắp quan tài đóng lại. Hắn thở hổn hển, dần dần nhắm nghiền hai mắt.

- Cả đời này của ta, thật thất bại. Một lần đóng lại này, không còn mở ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1840: Tiểu Câm

Đời thứ nhất thiên kiêu, đời thứ hai cực quyền, đời thứ ba nổi máu giết người, đời thứ tư nửa đời sa sút.

Đời thứ tư tử vong, hồn của hắn theo đó bay ta, chín cấm ấn ký thứ tư từ từ rực rỡ, ngưng tụ lại.

Một khắc bước chân vào luân hồi, đời thứ năm bắt đầu.

Mà giờ khắc này, chân thân của Mạnh Hạo vẫn đang khoanh chân tĩnh toạ trên chiếc lá đoá hoa khổng lồ kia, chờ nó nở rộ.

Yên Nhi ở trên Siêu Thoát Lộ, nàng cắn răng đi về phía trước, đi qua kiếp thứ ba, với tu vi của nàng lúc này thì mọi thứ ngày càng khó khăn hơn. Nhưng nàng vẫn gắng bước về kiếp thứ tư, nàng tự nói với chính mình nhất định phải kiên trì bởi vì lúc trước ở trong tông môn nàng nghe được từ miệng những người trở về từ Siêu Thoát Lộ rằng, sư tôn… đang ở kiếp thứ năm.

Cách nàng càng ngày càng gần.

- Sư tôn, Yên Nhi nhất định có thể tìm được người. Chấp nhất trong mắt Yên Nhi càng thêm mãnh liệt, nàng hít sâu một hơi, một lần nữa tiến về phía trước.

Đời thứ năm, trên đại lục thứ năm, ở một nơi bên trong huyện thành, lúc này là mùa đông, tuyết đang rơi. Trong một gia đình, một đứa trẻ được sinh ta, nhưng hài tử này sinh ra không mang đến cho gia đình này sự vui sướng mà chỉ là trầm mặc bao trùm.

Sau đó không lâu, một thanh niên trong lòng chua xót, ôm đứa trẻ ra

khỏi nhà rồi ném nó… ra đường.

- Không phải cha mẹ không cần con, mà là con… Thanh niên lẩm bẩm rồi xoay người rời đi.

Đứa trẻ này bị vứt bỏ là bởi vì nó tàn tật, ngay từ khi sinh ra, đầu lưỡi đã ngắn đi một đoạn. Nó cả đời này cũng không thể nói chuyện, hơn nữa trên mặt nó còn có cái bớt, thoạt nhìn rất khó coi, thậm chí có chút đáng sợ.

Ở nơi đó trong trời đông gió rét, tiếng trẻ con khàn khàn khóc thầm vang vọng. Một nam nhân trung niên mặc áo tới, đội nón tre, nghe được tiếng khóc liền bước tới trước mặt đứa trẻ.

Hắn cúi đầu liếc nhìn rồi thở dài, ôm lấy đứa trẻ, mang về nhà hắn. Đó là một căn phòng rất nhỏ, trong mùa đông này thật sự không đem lại chút ấm áp nào, thậm chí ở nơi này còn có những tia tử khí âm lãnh, dường như đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Mơ hồ còn có thể thấy được một khối thi thể bị đóng băng. Dường như là dùng để nghiên cứu.

Nam nhân trung niên này chính là người trong bộ phận khám nghiệm tử thi của huyện thành này.

- Từ nhỏ đã bị bỏ lại không nói chuyện được. Số ngươi gặp nạn dài dài. Hay là kêu ngươi là Tiểu Câm đi. Nam nhân trung niên nhìn đứa trẻ cười cười. Trên trán hắn có một vết sẹo quán xuyên khuôn mặt khiến cho hắn thoạt nhìn có chút dữ tợn, nụ cười rất đáng sợ nhưng trong mắt lại có chút nhu hoà.

Tiểu Câm cuối cùng cũng trưởng thành. Hắn ở tại nơi khám nghiệm tử thi này mỗi ngày ba bữa cơm, từ từ lớn lên. Chỉ là dường như lúc nhỏ, đông hàn ngấm vào xương khiến cơ thể hắn gầy yếu đi, cũng rất sợ lạnh,

thân thể dường như không có mập lên, dường như chỉ cần một chút gió lớn cũng có thể thổi ngã hắn.

Có lẽ là do từ nhỏ đã tiếp xúc với tử thi ở bộ phận khám nghiệm của huyện thành này, chỉ cần có án mạng toàn bộ thi thể đều được kiểm nghiệm tại bộ phận khám nghiệm tử thi. Dần dần, Tiêu Câm cũng học xong.

- Tiểu Câm, nhớ rằng vết thương như vậy, thường là bị người ta đâm vỡ mật mới có thể tạo thành…

- Con xem, đây rõ ràng là do trúng độc.

- Tiểu Câm, thông suốt nơi này, nhìn một chút có phải là bên trong có ít con sâu màu trắng không, chú ý đừng đụng đến thứ đó.

- Tiểu Câm, con nhìn người này, đầu và thân thể đã bị đứt lìa, người nào có được khí lực lớn như vậy chứ? Cho dù là võ giả sợ cũng không làm gọn gàng sạch sẽ như thế được, cái này là do tiên làm. Không biết hắn làm sao mà lại xúc phạm đến tiên nhân?

Lời nói và hành động đều mẫu mực khiến Tiểu Câm lúc đầu sợ hãi, dần dần hắn cũng quen thuộc đến cuối cùng, lúc đối mặt với những thi thể này hắn chỉ mới mười mấy tuổi nhưng lại không chút nào sợ hãi, thậm chí còn thấy hắn len lén cõng thi thể từ bộ phận khám nghiệm về, giải phẫu nghiên cứu.

Mà thân thể của lão khám nghiệm tử thi cũng ngày càng sa sút, dần dần lão không phải đang chiếu cố Tiểu Câm mà là Tiểu Câm đang chiếu cố lão.

Mấy năm qua đi, mắt lão cũng mờ dần, không thể tiếp tục duy trì công việc khám nghiệm tử thi. Dưới sự đề cử của lão, Tiểu Câm trở thành người khám nghiệm tử thi mới ở huyện thành này.

Tiểu Câm mặc dù đã trưởng thành nhưng cơ thể hắn vẫn còn rất gầy yếu không mập lên chút nào, vết bớt trên mặt càng lúc càng lớn khiến cho hắn thoạt nhìn xấu xí không chịu nổi, hắn còn bị câm nữa. Những năm này hắn tiếp xúc cùng thi thể, ngày thường thoạt nhìn rất âm lãnh nên không có một nữ nhi nào nguyện ý gã cho hắn.

Đối với chuyện này, Tiểu Câm không ngại, hắn với người cha ở bộ phận khám nghiệm tử thi này cũng đều giống nhau, đều chưa lập gia đình.

Đối với công việc khám nghiệm tử thi, hắn rất nghiêm túc cũng rất nỗ lực, dường như hắn ở phương diện này có thiên phú độc đáo. Cứ như vậy, mười năm sau, hắn dần dần trở thành người khám nghiệm tử thi giỏi nhất trong huyện thành này, thậm chí nhiều lần phải đến huyện khác điều tra.

Nhờ hắn chiếu cố, lão khám nghiệm tử thi tuy rằng thân thể ngày càng kém, nhưng lúc tuổi già lại được ấm áp bên con cái, ngày thường chỉ cần Tiểu Câm ở nhà lão đều thao thao, mà Tiểu Câm thì luôn ở một bên mỉm cười, an tĩnh lắng nghe.

Hắn không nói chuyện nhưng lại là một tay chữ tốt, lúc kiểm nghiệm tử thi, hắn dùng chữ thay miệng.

Lại mấy năm qua đi, hắn từ một người khám nghiệm tử thi tại huyện thành nhỏ này trở thành người đến đô thành cũng biết đến, thường xuyên mời về điều tra. Lão khám nghiệm tử thi cũng trở về với cát bụi, lão chết rất an tường không một chút đau khổ. Tiểu Câm khóc hết nước mắt, lúc trước hắn còn có người thân bây giờ lão đã lâm chung, hắn liền rời khỏi huyện thành này, đi đến đô thành.

Một năm, một năm, lại một năm nữa, Tiểu Câm đã đến năm mươi, danh tiếng của hắn đã truyền khắp vương triều, phàm là thi thể chỉ cần hắn liếc mắt nhìn liền có thể nhìn thấu đến tột cùng, cho dù là hài cốt rất

cũng như thế.

Hiểu biết đối với thi thể đến bực này thật là đã đạt đến trình độ không ai hiểu được. Trong bộ phận khám nghiệm tử thi của vương triều, hắn đã trở thành đại sư.

Như khám nghiệm tử thi vẫn là khám nghiệm tử thi, từ trước đến nay đều là ti tiện, mặc dù hắn đã đạt đến đỉnh phong cũng không thể lên được mặt đài, chỉ là trong lĩnh vực của hắn được người ta tôn trọng mà thôi.

Đối với chuyện này, Tiểu Câm không có gì bất mãn cùng oán khí, hắn chỉ là một người câm không bao giờ nói chuyện. Khi về già, hắn về lại huyện thành, bắt đầu ghi chép.

Hắn nhìn lại cả đợi khám xét thi thể của mình, tất cả tổng kết thành kinh nghiệm cùng phán đoán, biên soạn thành một bộ sách. Sau đó vào mùa đông năm ấy, hắn nhìn bông tuyết ngoài cửa sổ, nhớ lại lời của lão khám nghiệm tử thi trước khi lâm chung.

Lão nói mùa đông năm đó, trong huyện thành này lão bắt gặp một đứa trẻ.

Tiểu Câm trầm mặc, hai mắt dần dần ảm đạm, sinh mệnh của hắn không còn nhiều lắm. Hắn từ nhỏ đã sợ lạnh, mùa đông năm nay, hắn cảm giác cơ thể mình không còn nhiệt độ nữa, lạnh băng như những thi thể.

Hắn hiểu rõ tự mình chống giữ không được bao lâu, vì thế vào một đêm tối, hắn ra khỏi căn phòng nhỏ, hứng trận gió tuyết, đi tới nơi lão khám nghiệm tử thi lúc còn sống nói cho hắn biết, hắn được lão nhặt được.

Đứng nhìn nơi đó, Tiểu Câm khẽ thở dài trong lòng. Hắn yên lặng ngồi ở chỗ kia rồi nằm xuống đôi mắt mở to nhìn bầu trời, tuỳ ý cho rét lạnh bao trùm mình, tuỳ ý cho bông tuyết rơi trên mặt mình tựa hồ không có hoà tan.

Hắn cứ như thế cho dù cả đời không nói được câu nào…

Dần dần , hắn cười , nụ cười trở thành vĩnh hằng...

Đời thứ năm kết thúc, so với bốn đời trước, rất bình thản. Không có huy hoàng của đời thứ nhất, không có quyền to của đời thứ hai, cũng không có nhiệt huyết của đời thứ ba, ngay cả sự phập phồng của đời thứ tư cũng không có.

Cái có chỉ là sự bình bình đạm đạm, trong lĩnh vực của mình đạt được sự thỏa mãn.

Hồn hắn dần dần dâng lên, dường như dung hợp trong gió tuyết mùa đông này. Lũ hồn trong ấn ký thứ năm sáng rực rỡ.

Một lần nữa luân hồi, đời thứ sáu… bắt đầu.

Cùng lúc đó, trong Siêu Thoát Lộ, thời khắc này thân thể Yên Nhi run rẩy, nàng ở chỗ này mấy trăm năm đã lâu, lần này dưới sự trợ giúp của chó nào, nàng đã đi qua kiếp thứ tư.

Tu vi của nàng cũng ở trên Siêu Thoát Lộ này mà không ngừng tăng lên, cùng với cảm ngộ giờ này đã đạt tới trình độ Đạo Chủ. Kiếp thứ tư Siêu Thoát Lộ đối với nàng mà nói là hơi khó khăn.

Từng bước từng bước, nàng đi rất lâu, rốt cuộc cũng đi tới cuối cùng của kiếp thứ tư, đến cạnh kiếp thứ năm.

Ở chỗ này, thân thể nàng run rẩy, hai mắt nàng lộ ra ánh sáng mãnh liệt, nàng cuối cùng cũng thấy được sư tôn…

Đó là một khối tọa hóa hài cốt, đang khoanh chân tĩnh tọa ở chỗ này mấy trăm năm rồi…

Mặc dù tro bụi tràn ngập, nhưng dù vậy, hết thảy, hết thảy thần tình kìa khiến tâm thần Yên Nhi run rẩy, nàng lặng lẽ quỳ lạy.

- Sư tôn. Nước mắt Yên Nhi chảy xuống, thanh âm nàng khàn khàn, cho dù mấy trăm năm đi qua nhưng thân ảnh sư tôn trong trí nhớ của nàng thủy chung vẫn như lúc trước.

Nàng không quên , cũng không thể quên.

Đây là chấp niệm của nàng, cho nên nàng mới đến Thương Mang Thai, mới đi Siêu Thoát Lộ. Tất cả nhân quả đều là sư tôn của nàng ở chỗ này, nàng muốn đích thân nhìn một chút, sư tôn đến cùng vì sao lại rơi xuống.

Thời khắc này, nàng nhìn thấy thi thể nhưng nàng không đi tới, đó là kiếp thứ năm, nàng chỉ cần bước một bước liền sẽ lập tức hình thần câu diệt. Nàng chỉ có thể đứng cách đó một bước, chảy nước mắt. Ngóng nhìn đã lâu, đột nhiên cặp mắt nàng lộ ra tia sáng kỳ dị.

- Không đúng… Thân thể Yên Nhi run lên, nàng cẩn thận nhìn mi tâm của Mạnh Hạo, sau một lúc lâu nàng bỗng nhiên cắn chặt răng, nâng tay lên, hướng về phía mi tâm của Mạnh Hạo trực tiếp nhấn tới.

Ngay khoảnh khắc đó, kiếp thứ năm trong nháy mắt xâm nhập tại tay nàng, uy áp lực lượng ầm ầm bạo phát, cánh tay nàng trong nháy mắt trở thành sương máu, nhưng ngay tại lúc sắp tan vỡ, tay nàng lại đặt tại mi tâm của Mạnh Hạo.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Yên Nhi phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo lui về sau, tay phải đoạn đi một nửa nhưng nàng không thèm để ý, hô hấp dồn dập, nàng nhìn thi thể của sư tôn, phát hiện ra một bí mật mà người khác không thể nào phát hiện được.

“Vết nứt tại mi tâm sư tôn rõ ràng là Luân Hồi Đạo, pháp này… người

đã từng truyền thụ cho ta, mà hồn của người… cũng không giống tự nhiên tiêu tán, có lẽ phán đoán của người khác cùng ta bất đồng, nhưng ta là đệ tử của người, cảm giác của ta nói cho ta biết, sư tôn… không hề chết!”

“Nhưng nếu người không chết vậy vì cái gì mà hồn hỏa lại tắt… trừ phi…” Yên Nhi đã không còn là nha đầu năm đó, nàng lúc này đã vô cùng thông duệ cùng với sự hiểu biết về Mạnh Hạo, nàng liền lập tức đoán được chân tương nhưng nàng không muốn nhớ lại.

Yên Nhi trầm mặc, trong mắt bỗng nhiên lộ ra ánh sao, nàng hít sâu một hơi, chấp nhất trong mắt càng nhiều thêm.

“Sư tôn… cho dù người luân hồi ở đây, đệ tử cũng vì chúng sinh mà tìm đến người…” Yên Nhi đứng lên, dùng đan dược trị vết thương ở cánh tay. Nàng hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua thi thể của Mạnh Hạo, xoay người mang theo chó ngao, hướng về cửa ra Siêu Thoát Lộ. Nàng phải rời chỗ Siêu Thoát Lộ này, nàng muốn đến Thương Mang Tinh, chín chỗ trong đại lục tìm sư tôn của nàng.

Nàng biết Luân Hồi Đạo, nàng cũng từ dấu vết để lại khắp bốn phía nơi này mà thấy được phương hướng Mạnh Hạo luân hồi, chính là Thương Mang Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1841: Hứa Lưu Vân

Cũng là mùa đông, sau khi qua một cơn bão tuyết, trên đại lục thứ tư, phân thân Mạnh Hạo đời thứ sau cùng với bão tuyết tan đi cũng là lúc mở màn.

Đời thứ sáu này, hắn sinh ta trong một gia đình họ Hứa giàu có, điền sản trong nhà rất nhiều, mặt đất trong vùng phụ cận bốn phương tám hướng đều thuộc về họ, trong nhà còn có rất nhiều tiệm của phát tài, chủ yếu bán lương thực.

Chỗ này là trong thành lớn của một quốc gia phàm tục, gần bờ kênh đào, phú giáp phi phàm.

Đứa trẻ sinh ra trong một gia đình như vậy, chú định cả đời này chỉ cần không xuất hiện biến chuyển kịch liệt thì việc áo cơm không cần phải lo.

Cũng may kiếp phân thân này của Mạnh Hạo không quần áo lụa là như đời thứ tư, mà là dựa vào thông duệ, từ lúc niên thiêu đã trở thành tiêu điểm của mọi sự chú ý, trợ giúp phụ thân hắn xử lý thương lộ trong nhà.

Thời gian cứ thế trôi qua, Mạnh Hạo phân thân đời thứ sáu từ từ thành niên, hắn gần như tiếp quản toàn bộ sinh ý trong nhà, mọi việc đều sắp xếp ngay ngắn trật tự. Nhưng hắn đồng thời cũng lộ ra một phần tính cách tàn nhẫn, tính cách này không phải đối với tộc nhân mà là đối với những đối thủ cạnh tranh trên phương diện làm ăn.

Thâu tóm bốn phương, dần dần thâu tóm từng cái từng cái lương thương khác trong toà thành này. Quá trình đó không tránh khỏi xuất hiện những chuyện tanh máu. Những chuyện này đều là đời thứ sáu.

Thủ đoạn của hắn khác với cha hắn. Lý niệm của hắn, cả gia tộc cũng

không hoàn toàn nhất trí, bất quá những chuyện này đối với hắn mà nói đều là chuyện nhỏ. Dựa vào thủ đoạn của bản thân, khi hắn 30 tuổi, hắn đã trở thành phú giáp phi phàm nhất trong thành trì này, trở thành đại gia một phương!

Hắn bắt đầu có ý thức bồi dưỡng người trong gia tộc đọc sách, thậm chí xây dựng học đường, lại hao tốn số tiền lớn, giúp đỡ người đọc sách, mơ hồ bố cục cả triều đình.

Thậm chí sắp xếp cả võ giả vương triều, âm thầm chôn xuống một cái lưới lớn.

Hắn cũng lấy vợ nhưng căn bản cũng không để ở trong lòng, chẳng qua chỉ là một đám hỏi tuỳ ý mà thôi, chỉ là làm cho sản nghiệp gia tộc tăng lên.

Lúc hắn 40 tuổi, hắn đem sản nghiệp gia tộc lần đến đại giang nam bắc, triển khai nhiều loại trên phương diện làm án, bất quá từ nền tảng mà nói hắn vẫn là ông chủ bán lương thực.

Thậm chí gia tộc dưới thời của hắn đã dời đến bên trong hoàng thành, hơn nữa còn trở thành tân quý cũng trở thành hoàng thương.

Mặc dù là hoàng thương trên thực tế có nhiều ích lợi nhưng cũng không thể tạo món lãi kếch sù cho gia tộc, thậm chí phải cấp lại rất nhiều. Nhưng dù sao thân phận này cũng mang đến chỗ tốt, đếm chi không biết bao giờ mới hết.

Mà năm này tuy rằng hắn mới 45 tuổi nhưng cuộc sống đã đạt đến đỉnh phong, tộc nhân trong gia tộc ở trong triều người làm quan không ít, nhũng người có tư chất nhiều năm trước được hắn bồi dưỡng cũng tiến xa trong triều đình.

Cả gia tộc dĩ nhiên là thăng quan tiến chức như diều gặp gió, nếu như là

những người khác chắc hẳn lúc này sẽ thoả mãn, sẽ hưởng lạc nhưng trong lòng hắn sau quãng thời gian mờ mịt ngắn ngủi lại nổi lên một cơn gió lốc.

Gió lốc này là từ từ cuốn lên từ một nạn đói lớn, điều này làm hắn cảm thấy chần chừ.

Mùa đông năm ấy, hắn đứng lặng trong sân nhà, yên lặng ngắm tuyết rơi. Phía sau hắn có mấy chục người yên lặng bồi bạn, những người này cũng có mấy người là thân thích triều đình, cũng có những đại hộ giàu có bên trong hoàng thành, cũng có người thuộc dòng chính của gia tộc, lại có đỉnh phong võ giả.

Trong tay của bọn họ nắm giữ rất nhiều thế lực ngoài gia tộc, rậm rạp chằng chịt, nói là trải rộng cả vương triều cũng không sai khác bao nhiêu.

Bất kỳ một người nào cũng là địa vị cao quý, nhưng bọn họ ở chỗ này nhìn nam nhân trung niên trầm ngâm đứng phía trước, trong đáy lòng mỗi người đều dâng lên nỗi kính sợ. Chính là người này, mấy chục năm nay, đã vũ động phong vân, cuốn lên một hồi lốc xoáy.

Tuy rằng danh tiếng bố mẹ của hắn tại vương triều không lớn, đế vương cũng tốt, tể tướng cũng được đối với hắn có cái nhìn không đồng nhất, thậm chí chính là không để vào mắt. Nhưng bọn họ biết được, người nam nhân trung niên tàn nhẫn trước mắt này đã tạo nên cục diện mười năm trước, chính là… một khí ích lợi đoàn thể bạo phát, sẽ phát huy ra lực lượng khủng bố.

- Cơ hội này. Một hồi lâu sau, phân thân Mạnh Hạo đời thứ sáu cũng chính là nam nhân trung niên này - Hứa Lưu Vân chậm rãi lên tiếng.

- Có lẽ Hứa gia ta có thể bước ra một bước mấu chốt, từ này về sau có đại thể tả hữu cả vương triều, nhưng cũng có khả năng… bị tru di cửu

tộc. Hứa Lưu Vân nhẹ giọng lên tiếng. Hồi lâu sau, cặp mắt hắn nhoáng lên một cái, lộ ra vẻ tàn nhẫn.

- Thi hành đi!

Hắn lên tiếng, tất cả thế lực của Hứa gia ở bên trong hoàng thành cùng với bên ngoài hoàng thành, toàn bộ đồng thời khai động, hắn phải làm. Trong cái nạn lớn kia, hắn phải chiếm đất.

Chiếm đất, đây là hai chữ đầy mùi máu tanh. Muốn chiếm đất, sẽ phải nâng giá hàng lương thực lên ngay trong nạn lớn này, cao đến nổi người không mua nổi cuối cùng buộc phải bán hết thảy mọi thứ, thậm chí là bán đất.

Có lẽ vô số người sẽ chết đói, có lẽ vô số gia đình sẽ tan nát, thậm chí là thay đổi người trong giai tầng quý tộc. Đây chính là một cơ hội khổng lồ của gia tộc.

Mà Hứa gia vì muốn ăn khối lợi ích này, nên mấy chục năm qua đã phát động hết thảy mọi thứ. Cho đến mấy tháng sau, nạn này được trấn áp, thì hắn cũng đã chuẩn bị đủ loại thủ đoạn, cùng với nhưng người kết minh âm thầm diệt sát những ai phản đối. Hứa gia, từ một vùng đất thấm máu tươi nhảy vào trong vương triều, khiến vô số người giật mình như nhìn thấy quái vật lớn.

Đồng thời cũng quyền dưỡng tư binh, ngoài trừ vùng đất bên ngoài cũng đưa ra một lượng lớn tài vật, đổi lấy bình an sau chuyện này, để người trong giai tầng quý tộc tiếp nhận.

Phương diện này coi như là đủ loại mưu kế, tóc Hứa Lưu Vân giờ này đã bạc trắng gần hết, nhưng hết thảy kế sách hắn đều nắm trong lòng.

Cục diện cứ thế bình lặng lại, lại qua 15 năm nữa, Hứa Lưu Vân cũng tĩnh lặng, mười năm gần đây cũng an tĩnh không tiếng động, hắn cũng bỏ

đi mối băn khoăn của nhiều người một lần nữa vô thanh vô tức phát triển thế lực của gia tộc.

Năm này, hắn đã 60 tuổi, hắn vẫn đứng trong sân đó, vẫn có gió tuyết, hắn cũng vẫn yên lặng ngắm nhìn bông tuyết, phía sau hắn có mấy trăm người yên lặng đứng đó, thân phận của những người này nếu bị lộ ra chắc chắn sẽ khiến cả vương triều chấn động.

- Cơ hội này… Vẫn là câu nói ba năm trước từ trong miệng Hứa Lưu Vân khàn khàn truyền ra, lần này, thời gian hắn trầm mặc còn lâu hơn, cuối cùng gật đầu.

Một khắc hắn gật đầu, chính là tham dự việc đoạt đích. Hắn ủng hộ hoàng tử trẻ tuổi thành đế vương, cưới nữ tử của Hứa gia làm vợ, thậm chí còn âm thầm nhận hắn làm nghĩa phụ.

Cả triều đình gần như toàn bộ đều là môn sinh của hắn, cho dù là tể tướng cũng là như vậy, nhất là trong quân đội, một câu nói của hắn so với thánh chỉ của đế vương còn có quyền uy hơn.

Quyền thế của hắn dĩ nhiên không thua gì đời thứ hai, điểm khác nhau chính là đời thứ hai, hắn thuỷ chung đứng ở một nơi bí mật gần đó, với đôi mắt già nua, lạnh lùng nhìn cả Vương triều.

Cả đời này của hắn bạc tình bạc nghĩa không có con nối dõi, lúc này dĩ nhiên đã đến 70 tuổi rồi. Nhưng tại nơi hắn ở, không người nào dám ngẩng đầu nói chuyện với hắn, ai nấy đều theo bản năng mà cúi đầu.

Lại năm năm qua đi, thân thể hắn dần dần suy bại, thậm chí lúc hắn hôn mê, cả gia tộc đều nổi lên náo động, những tộc nhân trong gia tộc cho rằng có thể nổi lên một cuộc tranh chấp, đã rục rịch ngóc đầu dậy.

Cho đến một năm sau, vẫn là vào mùa đông, hắn tỉnh lại, được lão bộc chăm sóc. Hắn vẫn đứng ở cái sân đó, nhìn tuyết rơi, lần thứ ba trong đời

hắn lại trầm mặc.

- Sau khi ta chết, gia tộc nhất định rối loạn, sau này… có lẽ trong vương triều không còn Hứa gia nữa. Hắn hiểu rõ, đây hết thảy là bởi vì hắn không có người nối dõi.

- Phương pháp duy nhất, chính là đoạt được vương triều, dùng lực lượng vương triều để trấn áp náo động trong gia tộc, kể từ đó cho dù là rối loạn, dù là Hứa gia rối loạn hay vương triều rối loạn, đến cuối cùng vẫn sẽ có một kết quả, mà Hứa gia không quản ai thắng đều có thể kéo dài.

Hứa Lưu Vân, phân thân Mạnh Hạo đời thứ sau trâm mặc. Lần suy tư này của hắn còn lâu hơn hai lần trước đó, rất lâu rất lâu sau, hắn mới khẽ thở dài một tiếng, nhớ lại sự lựa chọn đầu tiên, nhớ về vô số những vùng đất đẫm máu.

Hắn không lựa chọn đoạt lấy Vương Triều, cả người dường như lập tức già nua hơn. Mùa tuyết rơi đông năm ấy, hai mắt hắn nhắm nghiền, khí tức tiêu tán.

Ngày đầu tiên hắn chết, Hứa gia náo động, lần loạn này chấn động cả vương triều, rồi sau đó dưới áp lực của đế vương kéo dài mấy tháng, đem Hứa gia từ trên xuống dưới gần như toàn diệt.

Cuối cùng có một phong thư được đưa đến trước mặt hoàng đế, nhìn lá thư này đế vương trung niên trầm mặc. Hứa gia, bảo lưu lại một phần tộc nhân, một lần nữa về lại thành trì cạnh kênh đạo. Những năm tháng huy hoàng suốt gần trăm năm này như hoa trong gương, trăng trong nước hoàn toàn tiêu tán.

Đời thứ sáu của Mạnh Hạo, lúc tới… mang cho Hứa gia một cuộc bạo phát đỉnh phong, lúc đi giống như thời gian chảy ngược, Hứa gia trở về lúc ban đầu.

Đời thứ sáu kết thúc, sau khi ấn ký thứ sáu ngưng tụ, phân thân Mạnh Hạo bước chân vào luân hồi, bắt đầu đời thứ bảy.

Mà gần trăm năm này, một nữ tử tên gọi Yên Nhi, đi khắp các đại lục, tại mọi nơi phàm tục tìm khí tức của sư tôn nàng.

Nàng tin tưởng chắc chắn mình nhất định, nhất định có thể tìm được chuyển thế của sư tôn.

Một lần luân hồi không tìm được vậy thì hai lần, ba lần… đến lúc tìm được mới thôi.

Mà chân thân Mạnh Hạo vẫn ngồi khoanh chân ở tinh không mênh mang kia, trên phiến lá của đoá hoa khổng lồ. Hắn yên lặng tĩnh toạ, chờ đoá hoa nở rộ.

Nụ hoa này chính là đợi lúc nở ra.

Mà đám người chưởng giáo Thương Mang Phái cũng một lần nữa bắt đầu lại hành trình Minh Cung, lần này bọn họ tính toán bước vào tầng đại lục thứ chín. Bọn họ không nắm chắc nhưng nhất định phải thử, một lần không được liền hai lần, hai lần không được thì ba lần. Họ mang theo chấp nhất mang theo kỳ vọng bước chân vào Minh Cung.

Đồng thời bước tiến của Đệ Cửu Tông càng ngày càng lớn, tiếp tục lan tràn, phạm vi cực lớn, đã là vô biên vô tận, thu nạo rất nhiều cường giả, lần lượt chinh phục từng thế giới một.

Cũng chính lúc này, đời thứ bảy Mạnh Hạo sinh ra trên đại lục thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1842: Cẩu Nhi

Trên cả Thương Mang Tinh, đại lục thứ ba rất đặc thù. Bởi vì trên đại lục thứ ba không có mùa đông, gần như bốn mùa đều là mùa xuân nhưng năm nay, đột nhiên trời lại nổi tuyết.

Tuyết phủ xuống không phải toàn bộ đại lục mà chỉ phủ xuống một sa mạc trên đại lục thứ ba này, một đứa trẻ được sinh ra.

Đây là phân thân Mạnh Hạo đời thứ bảy, hắn sinh ra trong một gia đình rất nghèo khó, phụ thân trong nhà là người hướng đạo ở sa mạc, nuôi một con lạc đà còn có một con chó cỏ.

Vì ngày hắn sinh ra, con chó cỏ kia bị đông cứng, cho nên cha hắn cố ý đặt tên cho hắn là… Cẩu Nhi.

Cẩu Nhi mệnh không tốt, lúc hắn mới ba tuổi, cha hắn làm người hướng đạo trên sa mach bị một con rắn độc cắn, lão kiên trì về đến nhà lúc đó lập tức độc phát thân vong.

Mẫu thân hắn thờ ơ mai táng trượng phu, lại chăm sóc Cẩu Nhi năm năm. Năm năm sau, khi hắn tám tuổi, bà liền bỏ đi theo một thương đội, vứt bỏ hắn.

Lúc gần đi, mẫu thân hắn nói cho hắn biết, năm đó cha hắn là một kiếp phỉ, làm hướng đạo. Lúc dẫn đường đã hại chết cả nhà bà, cưỡng ép mang bà về làm vợ.

Mỗi ngày bà đều mong đối phương một lúc nào đó sẽ chết đi.

Cẩu Nhi trầm mặc nhìn mẹ hắn đã đi xa. Cho đến lúc có một lão đầu nói với hắn, đi theo lão sẽ có cơm ăn, Cẩu Nhi không do dự, rời nhà đi theo

lão đầu.

Hắn vốn tưởng rằng sẽ ra khỏi sa mạc. Nhưng lại không nghĩ rằng, hắn bị lão đầu dẫn tới bên kia sa mạc, ném vào một chỗ Luyện Ngục trong nhân gian, nơi đó có một đám hài tử xấp xỉ tuổi hắn.

Bọn chúng mỗi ngày ở chỗ này tiếp nhận huấn luyện, chính là huấn luyện chúng… giết người!

Sau mấy năm, hắn thấy người bên cạnh hắn chết đi càng ngày càng nhiều, hoặc là bị người khác giết, hoặc là bị hắn giết, cũng có khi trong lúc huấn luyện chịu không được chết thảm.

Muốn sống nhất định phải giết người. Muốn sống nhất định phải tàn nhẫn.

Cẩu Nhi muốn sống nên hắn phải giết người, phải tàn nhẫn với tất cả mọi người.

Hằng năm cũng sẽ có một nhóm hài tử bị đưa tới, hằng năm cũng sẽ có một lượng lớn thi thể bị mai táng.

Cẩu Nhi dần dần chết lặng, hắn không biết bắt đầu từ lúc nào, tất cả những đứa trẻ thấy được hắn đều tỏ ra khủng khiếp, thậm chí những người lớn kia lúc thấy hắn cũng sẽ có ánh mắt tương tự.

”Là dáng dấp ta khó coi sao?” Cẩu Nhi sờ mặt mình một cái, năm nay hắn 16 tuổi mà trên mặt toàn là vết sẹo, rậm rạp chằng chịt, thoạt nhìn rất dữ tợn. Đó là vì năm thứ hai hắn tới đây, một đại hán vì hắn cự tuyệt phối hợp mà làm nên chuyện này khiến hắn cảm thấy ghê tởm. Hắn chính là bị đối phương tàn nhẫn khắc lên mặt.

Mà đại hán kia vào năm thứ tư đã bị hắn cắt đầu.

Hắn lại sợ tai phải của mình nơi đó không có gì. Lỗ tai phải của hắn trong một lần huấn luyện chết chóc giết lẫn nhau, trong hai người chỉ được một kẻ sống, hắn đã bị đối phương cắn, mà cũng trong trận chiến sinh tử kia hắn đã cắn đứt cổ họng của đối phương.

Thần sắc Cẩu Nhi lạnh lùng, hắn lại nhìn xuống cổ mình, ở chỗ đó có một vết sẹo.

Trên người của hắn vết sẹo như vậy thực sự nhiều lắm. Hắn không quan tâm.

Khi hắn 17 tuổi, hắn bị lão đầu mang hắn đến đây mang đi. Đi cùng có hai thiếu niên và một thiếu nữ, ba người này cùng với hắn đều là những kẻ ở nơi huấn luyện trong sa mạc kia đã giết chóc vô số.

Bốn người bọn họ bị lão nhân kia đưa đến một nơi huấn luyện khác. Nơi đó đều những thiếu niên cùng tuổi hắn, cũng khô khan như hắn. Cho đến ba năm sau, Cẩu Nhi 20 tuổi, lần thí luyện cuối cùng, sau khi hắn cắt trên trăm cái đầu ở nơi huấn luyện, hắn lần nữa thấy được ánh mắt sợ hãi cũng những người khác, ngay cả lão già năm đó cũng lộ ra ánh mắt như vậy.

Hắn không để ý, yên lặng đứng ở nơi đó.

Mấy tháng sau, chính là ngày hắn cảm thấy hạnh phúc nhất, hắn bị đưa đi học tập một chút lễ nghĩ, hắn còn được lang trung dùng dược thảo không biết là thứ gì trị liệu thân thể, tiêu trừ vết sẹo.

Thảo dược kia rất thần kỳ, vết sẹo trên mặt hắn đều tán đi, ngoài trừ tai phải thoạt nhìn hắn vẫn là một thanh niên anh tuấn.

Sau đó, hắn bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ, trên cả đại lục này giết chết từng người một, đều do lão đầu chỉ định, có nam có nữ có già có trẻ. Thân phận là gì, hắn chưa bao giờ hỏi, cho tới bây giờ đều gọn gàng sạch sẽ

giết chết. Chỉ là hắn có một thói quen, hắn không muốn đối phương có tai phải, vì thế mỗi lần nhiệm vụ kết thúc, hắn đều đem tai phải của đối phương cắt bỏ.

Dần dần thời gian trôi đi, qua mười năm, chính hắn cũng không biết mình đã giết chóc bao nhiêu người. Hắn chỉ biết dường như bên ngoài có một tin đồn, trừ bỏ cái tên Cẩu Nhi, mình còn có một cái mõi.

Cát Nhĩ.

Tên này nghe không tốt chút nào.

Vốn là, hắn cho cả đời này của mình sẽ mãi như vậy, cho đến hai năm sau một lần nhiệm vụ, khi trở về, trong huyện thành kia, hắn thấy được một lão phụ nhâ. Lão phụ nhân kia là ăn mày, bị người ta móc đi đôi mắt, cắt mất đầu lưỡi, đánh gãy chân, ăn xin ở đó.

Hắn đứng ở trước mặt lão phụ nhân, nghe trên người đối phương tán loạn mùi tanh tưởi, nhìn đoạn đùi rứa nát, hắn hiểu rõ, đó là bị cắt ngang liên tiếp, khiến xương cốt không thể sinh trưởng.

Những năm này hắn thủy chung không hề biến hóa sắc mặt, nhưng vào một khắc kia lại xuất hiện biến hóa. Hắn trầm mặc, có chút mờ mịt, thân thể có chút không khống chế được mà run rẩy.

Lần đầu tiên hắn không trở về theo thời gian qui định, cũng là lần đầu tiên, rời chỗ huẩn luyện mà không bị chỉ định giết người.

Ở huyện bên trong thành hắn giết rất nhiều người, tất cả người từng uy hiếp, tất cả người từng làm thương tổn lão phụ kia, toàn bộ bị hắn cắt lấy lỗ tai, bị hắn cắt cổ họng.

Cho đến khi hắn tìm được một hộ gia đình giàu có, nghe nói người nhà này trước kia đi thương, hắn đi vào diệt cả nhà đối phương, giúp đỡ lão

phụ nhân ly khai.

Chuyện này chấn động giang hồ, vô số bộ khoái, vô số tập nã, đồng thời triển khai tiễu trừ đối với hắn. Trong tổ chức của hắn cũng phái ra những người khác, muốn đem hắn diệt khẩu.

Sau mấy năm, với hắn mà nói, là bôn ba, là mệt mỏi. Vô số lần sắp tử vong, vô số lần vùng vẫy trong nguy cấp, cho đến một năm kia, lão phụ nhân chết đi.

Không phải bị người giết, là thương thế trước kia quá nặng, chết đi.

Cho đến khi đến, bà cũng không biết những năm này chiếu cố mình chính là người nào. Mà trên mộ bia của bà, để lại một hàng chữ.

”Mẫu thân của ta.”

Lạc khoản, là Cẩu Nhi.

Trước mộ phần của mẫu thân, hắn trầm mặc rất lâu. Sau đó chung quanh hắn xuất hiện từng đạo thân ảnh, đó là những người hắn quen thuộc, đều là những sát thủ khác bên trong tổ chức của hắn.

Những người này không nói chuyện, sau trầm mặc ngắn ngủi, bạo phát sát cơ. Khoảng khắc tới gần, Cẩu Nhi ngẩng đầu, như một dã cẩu mang hung tàn, đi qua chém giết.

Theo từng người một ngã xuống, đến cuối cùng, chỉ có hắn đứng nơi đó. Hắn cảm thấy những người này quá yếu, lắc lắc đầu, cắt lấy lỗ tai những người này, rời khỏi nơi đây, đi đến một nơi mà người khác không tìm được. Hắn có chút chán ghét giết người, về tới nhà mình ở sa mạc để an tĩnh lại, một thân một mình thừa kế công tác của phụ thân, trở thành hướng đạo ở sa mạc.

Nhoáng lên một cái đã qua mười năm. Mười năm sau, vào một ngày, một đoàn người đi tới chỗ này, vây ở ốc xá của hắn. Trong đám người đi ra một lão đầu, hắn trở nên già hơn, dường như đi bộ cũng run rẩy, cùng hắn ngóng nhìn.

- Giết. Qua một lúc lâu, lão đầu này nhẹ giọng lên tiếng.

Một cuộc giết chóc ở chỗ này diễn ra. Một khối lại một cỗ thi thể ngã xuống, trên người Cẩu Nhi tuy có thương thế, nhưng lại không trọng yếu, cho đến khi mọi người đều ngã xuống, hắn thở dài, đi tới trước mặc lão đầu. Lão đầu trầm mặc chua xót nghĩ hài tử năm đó đích thân mình đưa vào tổ chức sẽ nói cái gì Nhưng ánh đao lại nhoáng lên một cái.

Cẩu Nhi nhíu mày nhìn thi thể bốn phía, hắn nghĩ nghĩ rồi rời khỏi nơi này, đi đến chỗ huấn luyện trên sa mạc kia, lại đi đến một chỗ huấn luyện khác, cuối cùng lại đi đến tổng bộ của tổ chức.

Đoạn đường này, hắn không biết đã giết bao nhiêu người, dường như là trở về năm đó, nếu ngươi không giết người thì chính là kẻ khác giết ngươi.

Cho đến lúc diệt sát tất cả, hắn mệt mỏi, một lần nữa về lại sa mạc, tiếp tục làm hướng đạo. Một năm, một năm lại một năm nữa, không biết đã qua bao lâu, hắn đã trở thành lão nhân, thân thể từ từ hư nhược. Hắn nhìn sa mạc lại nhìn chỗ tai phải trống không của mình, chỉ trong khoảnh khắc hắn thấy tuyết rơi xuống, dường như ở một chỗ xa xa trong thiên địa hắn thấy được một đạo cầu vồng cấp tốc bay tới, trong cầu vồng kia ẩn hiện thân ảnh một nữ tử.

Hắn trong tuyết rơi vào mơ hồ, hai mắt nhắm nghiền.

Đời thứ bảy kết thúc, hồn hắn bay lên một lần nữa bước chân vào luân hồi, cầu vồng ở phía xa kia dường như bằng tốc độ đoạt mạng trong khoảnh khắc đã tới gần.

Đó là một nữ nhân xinh đẹp, Nàng kinh ngạc nhìn thi thể Cẩu Nhi trước mặt, cảm thụ được luân hồi bốn phía, trong mắt nàng nước mắt chảy xuống.

- Sư tôn... Nữ tử này, chính là Yên Nhi. Nàng tìm rất lâu, tìm đến nơi này, cảm nhận được dao động quen thuộc, nhưng vẫn đã tới chậm một bước.

Nàng biết, sư tôn đã luân hồi chuyển thế lần nữa.

Trầm mặc thật lâu, Yên Nhi nhìn thi thể Cẩu Nhi, đem mai táng. Khi xoay người, trong mắt nàng lộ ra chấp nhất cùng kiên định, men theo khí tức luân hồi ở chỗ này, nàng bay ra lần nữa.

Nàng tin, mình nhất định sẽ tìm được sư tôn, mà... càng ngày càng gần.

Một năm này, trên đại lục thứ hai, phân thân Mạnh Hạo sau khi ngưng tụ quả ấn ký thứ 7, đời thứ tám của hắn bắt đầu. Mỗi một lần luân hồi chuyển thế, chi nhánh hồn hắn trong tiên căn liền rực rỡ, sau mỗi một lần chuyển thế, trí nhớ của hắn cũng đều được phong ấn, giống như một cuộc sống mới.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1843: Chờ Sau Khi Ta Lớn Lên

Đại lục thứ hai, phân thân đời thứ tám của Mạnh Hạo sinh ra.

Dường như có duyên phận đặc thù với tuyết, mỗi một đời mở ra cùng kết thúc, đều là giữa trời tuyết rơi, lần này cũng không ngoại lệ. Trận tuyết rơi vào mùa đông ở đại lục thứ hai này, từ một chỗ trong sơn trại, tiếng trẻ con khóc to truyển ra.

Chưa hẳn là một tên sơn tặc, không phải Đại đương gia hay Nhị đương gia, bởi vì mẹ hắn, mới là Đại đương gia của trại này.

- Ta cũng muốn thành một tên sơn tặc!

Đây là lời nói của Lý Hạo bảy tuổi. Hắn nghiêm túc hướng về cha mẹ phát ra tiếng reo hò đầu tiên trong cuộc sống.

Kết quả lần reo hò này, chính là hắn bị mẹ hắn đánh ba ngày.

Hắn còn có một ca ca. Ca ca hắn là một sơn tặc, lập chí hướng đem trại nhà mình phát dương quang đại, cũng được cha mẹ hắn đồng tình, dĩ nhiên thành thiếu trại chủ.

Mà nhiệm vụ của Lý Hạo, từ từ lớn lên, trong quá trình sinh trưởng, hắn được cha mẹ bên kia đưa tới một nha hoàn, hắn dần hiểu rõ, nhiệm vụ của mình chính là tiếp nối dòng họ con cháu, khiến trời đất này vĩnh hằng thuộc về con cháu Lý gia bọn họ.

Đây là một sứ mệnh quang vinh, hắn cảm thấy áp lực rất lớn. Từ nhỏ, cha mẹ hắn chính là giáo dục hắn như vậy, mà mỗi một lần hắn thực

hành cái sứ mệnh này, hắn đều thấy ca ca hắn nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp mà lại hâm mộ.

Sứ mệnh như vậy, ánh mắt như vậy, khiến cho Lý Hạo vui vẻ trong lòng, càng nỗ lực, đến cuối cùng dĩ nhiên trở thành mục tiêu trong cuộc sống khi hắn bảy tuổi.

- Ta không cần làm một tên sơn tặc, mà muốn nối dòng con cháu Lý gia, truyền khắp cả Vương triều. Ta muốn khiến cả trăm năm sau, cả dân cư trong Vương triều, Lý gia ta chiếm cứ một phần.

- Ta muốn khiến cả mấy trăm năm sau, cả nam nam nữ nữ ở Vương triều, mỗi người khi gặp nhau sẽ sinh ra tình huynh đệ tỷ muội cảm động.

Lời reo hò này, khiến cha mẹ hắn sợ ngây người, cũng rung động ca ca hắn, thậm chí tất cả mọi người trong trại đều bị giật mình.

Lý Hạo rất thỏa mãn biểu hiện của mọi người. Hắn cảm thấy sứ mạng của mình rất nặng, vì thế bắt đầu từ hôm đó, hắn quyết chí tự cường, bắt đầu nghiên cứu các loại tư liệu, bắt đầu tìm hiểu một chút đồ họa lưu truyền từ xưa đến nay...

Tăng cường tự thân rèn luyện, se duyên hành động thực tế với những nha hoàn bên cạnh, khiến cho công phu của mình càng ngày càng tinh trạm. Cho đến khi hắn 20 tuổi, hắn thành công khiến cả trại sinh cho hắn năm mươi chín đứa bé.

Một khắc kia, hắn nhìn bầu trời, hắn đứng trên ngọn núi, chảy xuống nước mắt tự hào mà cảm động.

Hắn cảm giác mình là côn bằng, vì sơn trại này mà giống như côn bằng bị cột cánh lại, vì lời thề và sứ mệnh lúc trước, hắn lựa chọn ly khai sơn trại, rong ruổi trong thiên hạ này.

Đối với chuyện này, cha mẹ hắn cho là hắn điên... Ca ca hắn khi nhìn về phía hắn, cũng mang sự kính sợ, nhưng những điều này hắn không cần. Hắn cảm thấy thân nhân không hiểu sứ mạng của mình.

- Bọn họ không biết, một người có thể biến đổi thế giới, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết phải là một nam nhân, một nam nhân rắn chắc mà tinh lực thịnh vượng, đó là là ta... Lý Hạo!

Vì thế trong một đêm, hắn một mình ly khai sơn trại, mang lý tưởng của hắn đi ra ngoài núi.

Thế giới bên ngoài núi khiến Lý Hạo mở rộng tầm mắt, khiến hắn cảm thấy sứ mạng của mình nặng hơn. Thậm chí đi qua mỗi một bầu trời, hắn đều cho rằng mình đang lãng phí sinh mạng.

Vì thế trước tiên hắn bắt đầu từ một trấn nhỏ dưới chân núi. Mà bề ngoài tuấn tú của hắn, còn có một đôi mắt tựa hồ rất có mị lực cũng khiến cho hắn thành công triển khai sứ mệnh tại trấn nhỏ này.

Chỉ là hắn cũng không có nghĩ tới, sứ mệnh này quá khó khăn. Qua 20 năm khó khăn, đến lúc hắn 40 tuổi, thậm chí từng tạo ngộ đuổi giết, hắn mới miễn cường tại trấn nhỏ này sinh ra 107 đứa bé.

Đúng lúc này, hắn cảm giác tinh lực mình còn thịnh vượng, vì thế hắn đi khỏi trấn nhỏ này... đến một trấn nhỏ khác.

”Không quan trọng, thôn trấn tuy nhỏ, nhưng ước mơ của ta rất lớn.” Lý Hạo an ủi mình, ở trấn nhỏ thứ hai đó, hắn nghĩ hết thảy các biện pháp, tiêu xài tài phú tích lũy hai mươi năm trước, rốt cục qua hai mươi năm sau, hắn thành công để 178 đứa bé sinh ra tại trấn thứ hai này.

Một khắc kia, hắn chảy xuống nước mắt tiếc nuối, nhưng hắn vẫn cắn răng, cho dù đã 60 tuổi, cũng như cũ mang theo các con thành niên của hắn, còn có các cháu thành niên, hợp thành đại quân gia tộc, sát hướng

đến chỗ xa hơn.

Đó là... ra ngoài 19 dặm, ở trấn nhỏ trong mảnh rừng núi này.

Lần này, Lý Hạo được an ủi. Những con cháu kia của hắn, từ nhỏ hắn liền cho bọn họ quán thâu lý tưởng của mình, thời khắc này hắn đột nhiên cảm giác được, tự mình có lẽ sứ mệnh sẽ không xong được, nhưng các tôn nhi của hắn, sẽ tiếp tục cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ quang vinh mà vĩ đại này.

Nơi trấn nhỏ thứ ba này, hắn cùng nhi tôn của hắn, chỉ trong ba năm, liền chiếm cứ toàn bộ. Giờ khắc này, Lý Hạo cười to. Hắn không tiếp tục đi ra ngoài, mà khiến nhi tôn của hắn, dùng tốc độ này phát triển toàn quốc.

Vì thế, từng con cháu bị hắn quán thâu tư tưởng từ nhỏ, mang sứ mệnh đi khỏi chỗ thôn trấn này, đi đến những địa phương khác. Mười năm sau, lan tràn bốn phương tám hướng, thậm chí hàng năm đều có con cháu lớn lên, mang sứ mệnh mà đi.

Lại qua mười năm, Lý Hạo hơn 80 tuổi, nhi tôn của hắn dĩ nhiên đã bao trùm các ngành các nghề cả Vương triều mà chính hắn của không biết. Bất quá hắn cảm thấy, mấy ngàn mấy chục ngàn người như vậy là đủ rồi.

Hắn rất vui vẻ, vì thế sống còn lâu hơn, cho đến khi lại qua đi 15 năm, khi hắn gần trăm tuổi, Lý Hạo hợp thành gia tộc, dĩ nhiên đã lớn đến trình độ kinh người. Đó là quy mô mấy trăm ngàn người, nếu như có thể tập hợp chung một chỗ, có thể hợp thành một vương quốc nhỏ.

Giờ này tuy rằng phân tán các nơi trong toàn quốc, nhưng như vậy mới đáng sợ.

Mặc dù hắn cô độc sống quãng đời còn lại, nhưng cho đến một năm mùa đông kia, tuyết rơi xuống, mang đi sinh mạng của hắn, hắn vẫn thõa mãn như cũ, tự hào như cũ.

”Cả đời này của lão phu, không giống bình thường, là chú định sẽ phát triển Vương triều, biến đổi thế giới, bởi vì là một một người... có thể biến đổi hết thảy” Lý Hạo trước khi chết, cười to ba tiếng, nhắm mắt tắt hơi.

Chuyện này chân thân Mạnh Hạo biết được, nếu hắn không phải đang bên cạnh đóa hoa sắp nở rộ, không thể rời đi, thời khắc này nhất định sẽ về Thương Mang Tinh ngăn trở hết thảy chuyện đã xảy ra.

Ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, phân thân bảy đời trước đều bình thường, không ngờ đời thứ tám này lại bạo phát ra chuyện hoang đường như vậy. Cũng may, phân thân chuyển thế sau thân thể, cùng Mạnh Hạo nơi này không có bất kỳ liên hệ nào.

Thân chuyển thế, chỉ là hồn.

Sau khi kết thúc đời thứ tám hoang đường này, ở đại lục thứ nhất, phân thân Mạnh Hạo đời thứ chín mở ra, chân thân Mạnh Hạo nơi này bỗng có chút bận tâm. Hắn không biết sau khi phong ấn kết thúc, một đời phân thân cuối cùng này, sẽ xuất hiện chuyện gì.

Nhưng sau khi hắn trầm mặc, cũng lựa chọn không đi quấy nhiễu, cảm thụ phân thân nơi đó, cuối cùng đời thứ chín này cũng từ từ triển khai. Nhưng sau khi đời thứ chín triển khai, chân thân Mạnh Hạo nơi này bỗng nhiên biến đổi thần sắc, chợt đứng lên, thần sắc động dung, lộ ra giật mình.

Hắn phát hiện, đời thứ chín này, cũng với đời thứ hai đến đời thứ tám trước đó hoàn toàn bất đồng. Mấy đời kia đều là hồn luân hồi, thân thể không thuộc về Mạnh Hạo, chỉ là hồn đã trải qua.

Mà đời thứ chín này, trong nháy mắt lúc triển khai, Mạnh Hạo lập tức nhận ra, đời thứ chín này không ngờ cùng phân thân đời thứ nhất Phương

Mộc, rồi cùng huyết mạch của mình biến thành. Thay vì nói phân thân đời thứ chín, không bằng nói đây là phân thân của chính mình!

Hồn là của mình,thân thể huyết mạch cũng là của mình, cùng với mấy đời trước hoàn toàn khác nhau. Chuẩn xác mà nói, dường như là phân thân của mình, tại lúc thượng tọa Siêu Thoát Lộ khô héo, hồn theo năm tháng đã trải qua luân hồi liên tiếp, tại đời thứ chín này, thân thể lần nữa ngưng tụ xuất lai. Giống như năm đó, đứa trẻ Phương Mộc trôi trên sông kia cùng với Mạnh Hạo đồng nguyên, họ chính là một người.

Cái loại cảm giác này, khiến Mạnh Hạo giật mình, đồng thời hô hấp dồn dập.

Nhưng chút ít này còn không coi vào đâu. Ngay sau đó, Mạnh Hạo phát hiện, cảm ứng của hắn cùng phân thân đời thứ chín trong chớp mắt, không ngờ mơ hồ đi, chỉ còn lại một sợi tơ trong suốt để liên hệ.Ngoài ra, hết thảy phân thân, đều mơ hồ, khiến cho Mạnh Hạo không thấy rõ trạng thái của phân thân đời thứ chín này, cũng không thể nào biết được chuyện bên người phân thân đời thứ chín này.

”Đời thứ chín, một đời trọng yếu nhất, mấu chốt nhất, cho nên mới phải xuất hiện biến hóa như thế sao...” Mạnh Hạo rất nhanh hiểu rõ, khi trầm ngâm. Hắn có chút không yên lòng, đang muốn về Thương Mang Phái, nhưng ngay lúc này, hắn sờ lên đóa hoa khổng lồ, đột nhiên nở rộ!

Theo sự nở rộ, khí tức của mảnh vỡ gương đồng cuối cùng từ bên trong truyền ra. Chân thân Mạnh Hạo trầm mặc, một lát sau hắn hít sâu một hơi.

”Phân thân nơi đó, nếu ta không đi quấy nhiễu vẫn luôn tiến hành bình thường, có lẽ đi quấy rầy ngược lại còn bất lợi hơn, mà mảnh vỡ gương đồng này, lần này nếu không lấy, không biết còn phải chờ bao lâu nữa” Trong trầm ngâm, cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, sau một phen thôi diễn, không chần chờ nữa, xoay người nhoáng lên một cái, bước

chân vào trong đóa hoa to lớn kia.

Hết thảy phân thân, nếu ban đầu cũng chưa từng quấy nhiễu, như vậy kết thúc một đời cuối cùng, Mạnh Hạo cũng lựa chọn hoàn toàn buông tay!

Cùng lúc đó, trên đại lục thứ nhất, tại một chỗ đô thành.

Thành này tuy lớn, nhưng vì vắng vẻ nên dân cư không quá nhiều. Một năm gió tuyết này, một đôi vợ chồng thành khẩn cầu xin từ trong miếu đi ra.

Bọn họ thành thân nhiều năm, nhưng thủy chung vẫn không có con nối dõi, vì thế thường xuyên đến đây cúng bái với dáng vẻ thành kính tại tòa miếu cầu tử này. Nhất là gần đây, tuổi càng lớn dần, bọn họ càng lo lắng, chuyện này cũng đã tìm lang trung, nhưng lại không có cách nào giải quyết.

Mang sầu lo, hai vợ chồng trên đường về nhà đều trầm mặc. Khi đi tới, bọn họ đột nhiên nghe được tiếng trẻ con khóc, hai người sửng sốt. Men theo tiếng khóc, tìm được một nơi dưới chân tường, là một đứa con nít.

Hai người vội vàng ôm lấy, nhìn bốn phía, khi đau lòng nhìn đứa trẻ này, lại thấy được trong mắt đứa trẻ này tái nhợt. Bọn họ sợ run, sau khi trầm mặc liền hiểu rõ, đây là một hài tử bị vứt bỏ vì sợ mất mặt.

Bởi vì đứa trẻ này bẩm sinh đã mù lòa.

Sau trầm mặc, hai vợ chồng này lựa chọn đem đứa bé ôm về nhà. Bọn họ cảm thấy, đây là trời cao tặng hài tử cho bọn họ.

Mặc dù đứa trẻ này đã chú định cả đời không thấy được bất kỳ hào quang nào, thế giới trong đôi mắt hắn vĩnh hằng là hắc ám, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn như cũ, trở thành cha mẹ hắn, cho hắn kỳ danh Tiểu Bảo, cho hắn sự ấm áp của gia đình cùng tình yêu của cha mẹ.

Tiểu Bảo lúc nhỏ, hắn không biết chỉ mỗi mình là đặc thù. Hắn nghĩ rằng... thế giới này, chính là màu đen.

Hắn nghĩ đến tất cả mọi người, đều cũng giống như mình, mà hắn cũng không biết, cái gì gọi là... ánh mắt.

Trời cao che hạ mành trước mặt của hắn, đắp lên thế giới của hắn, nhưng lại cho hắn một đôi tay linh hoạt, còn có một tính cách bình tĩnh.

Từ nhỏ, cha mẹ hắn đối với hắn đều dành một lòng thương yêu rất đặc biệt, giúp đỡ hắn đi bộ, cho dù khi hắn bốn năm tuổi, cũng như cũ có hai cánh tay cha mẹ giúp đỡ hắn.

Hắn rất vui vẻ, rất ấm áp, hắn cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này

Hắn cảm nhận được ánh mặt trời rơi vào trên mặt mình, liền sẽ hỏi.

- Phụ thân, mẫu thân, cái gì ấm như vậy?

- Đó là ánh mặt trời, là mặt trời.

- Mặt trời?

- Một quả cầu lửa rất lớn, ở trên trời...

- Con có thể sờ một cái sao? Còn có hai người làm sao mà biết được?

-... Tiểu Bảo ngoan, ngươi... hai mắt bầu trời đang nhắm nghiền, cho nên ngươi không thấy được... chờ ngươi sau khi lớn lên, liền có thể thấy được.

Hắn nghe được tiếng kêu của chim chóc, cũng hỏi.

- Đó là cái gì đang kêu?

- Là chim chóc.

- Mẫu thân, chim chóc hình dạng thế nào?

- Có cánh, có thể bay trên bầu trời...

- Vâng, con biết, chờ sau khi con lớn lên, con cũng có thể thấy được, có phải hay không. Phụ thân và mẫu thân lúc nhỏ cũng không thấy được, con hiểu.

Thanh âm như vậy, giọng điệu như vậy, với thanh âm non nớt kia khi phát ra, tâm cha mẹ hắn đau nhói, ôm lấy đứa trẻ, yên lặng giữ lại nước mắt.

Nhưng đứa trẻ này không biết, hắn vẫn khoái nhạc như cũ, rất hạnh phúc, chỉ là đáy lòng hắn đối với hai chữ lớn lên này, rất mong đợi.

Nhưng cho đến một ngày, hắn nghe được tiểu tử bạn hàng xóm, mắng hắn là người mù. Hắn sửng sốt, hắn không biết cái gì là người mù.

Đêm hôm đó, hắn nằm trong ngực mẫu thân sắp sửa đi ngủ, nhẹ giọng hỏi.

- Mẫu thân, cái gì là người mù?

Một khắc kia, hắn cảm thấy thân thể mẫu thân run rẩy, cảm thấy nước mắt rơi vào trên mặt mình. Hắn nhẹ nhàng nâng tay lên, vuối ve mặt mẫu thân, rất ôn nhu, rất ôn nhu, vì bà lau đi nước mắt.

- Mẫu thân, đừng khóc... ... Bảo nhi sau này không hỏi nữa. Hắn nhẹ giọng lẩm bẩm, từ đó về sau, cả đời này, hắn cũng sẽ không hỏi lại vấn

đề này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1844: Tiểu Bảo

Những ngày sau đó, hắn liền trở nên trầm mặc, hắn cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp, nhưng cũng không quan tâm cái gì là mặt trời; hắn nghe được tiếng chim hót, nhưng cũng không quan tâm chim chóc có hình dáng ra sao.

Dần dần, từ người trong miệng người khác, hắn cũng biết cái gì gọi là đui mù, hắn cũng hiểu rõ, bầu trời không phải là màu đen, mà là màu xanh lam, thế giới không phải màu đen, mà có rất nhiều màu nhiều sắc.

Hắn càng hiểu rõ hơn, bạn bè bên cạnh mình cũng không giống như mình. Từ khi chúng bạn sinh ra, đã thấy được thế giới này, chỉ có riêng mình...

Hắn cũng thường xuyên suy tư, cha mẹ đã nói với mình, sau khi lớn lên sẽ có thể nhìn thấy được, đây là một lời nói dối, nhưng hắn vẫn muốn tin tưởng, hắn luôn tự nhủ với chính mình, “sau khi lớn lên sẽ có thể thấy được“.

Nếu như vẫn không thấy được, đó là bởi vì mình... vẫn chưa lớn lên.

Dần dần hắn trở nên quái gở, dần dần hắn không muốn chơi đùa cùng đám bạn, bởi vì bọn chúng luôn giễu cợt hắn, giễu cợt hắn không nhìn được, giễu cợt hắn là một người mù. Ngược lại, trong lòng hắn luôn muốn tỏ ra được hòa nhập với bạn bè, nên hắn cố gắng luôn nở nụ cười, không hề khóc lóc, cho dù lúc chơi đùa bị đám bạn thay nhau xô ngã đến trầy da, rách áo, thì hắn vẫn luôn nở nụ cười trên môi.

Thậm chí khi những lời trêu chọc, mắng hắn là tên mù ngày càng nhiều, khiến hắn tủi thân muốn khóc, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Hắn không muốn mất đi bạn bè, hắn hy vọng được chơi cùng chúng bạn.

Cho đến một ngày, hắn rất vui mừng, bởi vì không biết tại sao đám bạn lại bỗng nhiên chủ động đến tìm hắn, chúng nói rằng muốn hắn cùng tham gia một trò chơi.

- Đây chính là trò chơi “bịt mắt bắt dê”, Tiểu Bảo, ngươi làm người mù, quy tắc trò chơi là phải bắt được chúng ta.

- Ngươi bắt được ai, thì người đó phải thay ngươi làm người mù. Đúng rồi, chúng ta dẫn ngươi tới một nơi, chờ đến khi chúng ta nói“xong rồi”, thì ngươi có thể bắt đầu bắt chúng ta.

- Ta... Ta không muốn bắt. Đáy lòng Tiểu Bảo run lên, hắn biết sự đáng sợ của hai chữ “người mù”, hắn không muốn làm cho người khác cũng trở nên mù lòa.

- Im miệng, nếu ngươi không chơi, sau này chúng ta sẽ không chơi với ngươi nữa! Đám nhóc kia không dọa nghỉ chơi, không cho hắn lên tiếng, rồi kéo hắn đi thật xa. Hắn không biết mình đi tới chỗ nào, cho đến khi bị dẫn tới một nơi có rất nhiều tiếng chim hót, hắn theo lời dặn ngồi xổm xuống đất.

- Nhớ đó, khi nào chúng ta nói “xong rồi”, thì ngươi mới có thể tìm bắt chúng ta. Đám nhóc cất tiếng cười hí hửng, rồi âm thành càng ngày càng xa...

Hắn lặng lẽ ngồi xổm ở nơi đó, không dám động đậy, bởi vì hắn sợ nếu mình không tuân thủ quy tắc, sau này đám bạn sẽ không tìm hắn cùng chơi nữa, hắn chỉ có thể ngồi đợi... đợi rất lâu, rất lâu.

Cho đến khi tiếng chim hót cũng thưa thớt dần, lúc này hắn cảm thấy rất lạnh, hắn sợ.

- Xong chưa? Hắn lớn tiếng hỏi một câu, nhưng lại không có ai trả lời.

- Xong chưa? Một lúc lâu sau, hắn cảm thấy càng lạnh hơn, toàn thân run lên, lần nữa kêu to, nhưng vẫn không có ai đáp lại.

- Xong chưa... Hắn từ từ đứng lên, run lẩy bẩy. Tiếng kêu của hắn vọng lại văng vẳng, nhưng không nghe được bất kỳ tiếng hồi âm nào.

Hắn sợ hãi, thế giới của hắn vốn đen như mực, nhưng cảm giác ấm áp khi ở gần cha mẹ lúc này đã biến mất. Thời khắc này, thế giới của hắn chẳng những đen như mực, mà còn hết sức lạnh lẽo.

- Xong chưa... Ta... Ta không chơi nữa... Hắn vô cùng sợ hãi, nước mắt chảy dài xuống.

- Các ngươi đâu rồi, ta không chơi nữa... Ta phải về nhà.

- Cha, mẹ... các ngươi ở đâu... Hắn vừa đi về phía trước vừa khóc. Theo bản năng hắn giơ hai tay quơ quơ về phía trước, nhưng không bắt được gì, đi được mấy bước, hắn liền ngã sấp xuống.

- Mẫu thân... Người ở đâu rồi... Tiểu Bảo sợ... Hắn sờ soạng bò dậy, tiếng khóc ẩn chứa sự sợ hãi đến cực hạn. Loại cảm giác cả thế giới chỉ còn lại mình mình khiến hắn cảm thấy nghẹt thở, áo của hắn rách lỗ chỗ, trán bị trầy chảy máu, hắn một đứa bé mới chỉ 7 tuổi lần nữa quơ quạng từ từ đi về phía trước.

Cảnh tượng bất lực kia nhìn vào mà giật mình thương xót, mà hắn cũng không thấy được cảnh đó. Nơi hắn đang đứng là một khu rừng rậm, mà phía trước hắn lúc này có một con sói đang từ từ tiến tới gần, anh mắt lạnh lẽo đang gắt gao rình rập hắn.

Nhưng ngay khi con sói này định vồ tới, bỗng nhiên thân thể nó chợt run lên bần bật rồi trở nên mềm nhũn, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi. Vào giờ khắc này, một nữ nhân mặc áo dài màu xanh lặng lẽ xuất

hiện ở nơi này.

Nàng kinh ngạc nhìn đứa nhỏ trước mắt, nhìn thân ảnh hắn đang quờ quạng ra từ từ đi tới, nhìn khuôn mặt tràn đầy nước mắt của hắn, nghe được tiêng kêu xé lòng của hắn, nữ tử liền cắn môi dưới, hai hàng nước mắt chảy xuống.

- Sư tôn... Nữ tử này chính là Yên Nhi, nàng tìm sư tôn đã mấy trăm năm, vào ngày này giờ này, dựa theo cảm ứng vô hình của Luân Hồi Đạo, rốt cục... nàng cũng tìm được người sư tôn chuyển thế.

Thấy đứa trẻ lại sắp ngã sấp xuống, Yên Nhi lập tức tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy nó.

Tiểu Bảo liền khựng lại, loại cảm giác ấm áp từ thân thể hắn đang tiếp xúc thật giống như cảm giác mà cha mẹ hắn mang lại, cảm giác này thật quen thuộc, vô cùng thân thuộc.

- Ngươi... Hắn khẽ lên tiếng.

- Ngươi tên là Tiểu Bảo sao? Yên Nhi trầm mặc, sau một lúc lâu sau trên mặt liền nở nụ cười, ngồi xổm người xuống, nhẹ giọng lên tiếng.

- Ừm. Tiểu Bảo gật gật đầu, giọng nói của đối phương rất hiền dịu, hắn không hề cảm thấy sợ hãi chút nào.

Đúng lúc này, bỗng nhiên từ phía xa chợt truyền đến tiếng huyên náo, mơ hồ có tiếng gọi đứt quãng vọng lại.

- Tiểu Bảo, con đâu rồi...

- Tiểu Bảo... là mẫu thân đây, con đâu rồi...

- Tiểu Bảo... Trong những âm thanh huyên náo đứt quãng kia, hắn nhận

ra được âm thanh của mẹ hắn, âm thanh mang theo lo lắng, mang theo vẻ thê lương không ngừng truyền đến.

- Cha mẹ... Tiểu Bảo giãy người hô lên.

Yên Nhi trầm mặc, ắnh mắt lộ ra vẻ chần chờ, nhưng sau đó nàng cũng không lựa chọn mang theo đứa trẻ này đi, mà liền nhẹ nhàng xoa đầu nó, nói.

- Cha mẹ ngươi đã tìm tới, ta... tỷ tỷ đi đây. Yên Nhi nhẹ giọng lên tiếng, rồi lui về phía sau vài bước, định rời đi.

Đột nhiên Tiểu Bảo cảm thấy trong lòng trốngtrải như bị mất đi thứ gì đó, theo bản năng hắn liền lên tiếng.

- Đại tỷ tỷ... Ta... Ta có thể sờ khuôn mặt của ngươi một cái được không?

Ánh mắt Yên Nhi tỏ ra nhu hòa. Đứa nhỏ trước mắt này, chính là sư tôn nàng, là nguồn sống của nàng, là tất cả của nàng.

Nàng tiến gần đứa trẻ, ngồi xổm xuống. Đứa trẻ liền đưa cánh tay đầy đất lấm lem ra, vuốt ve khuôn mặt Yên Nhi. Hắn vuốt ve rất nhẹ, rất cẩn thận, thật lâu sau, Tiểu Bảo cười, Yên Nhi cũng cười nhìn hắn thật sâu, rồi xoay người rời đi.

Không lâu sau, cha mẹ của hắn tìm thấy, liền khóc lóc ôm lấy hắn, bế ra khỏi khu rừng. Tiếp theo xảy ra chuyện gì, hắn cũng không hỏi, chỉ có điều, cuộc sống sau này của hắn cũng không chơi đùa cùng đám bạn kia nữa, hiện tại hắn chỉ muốn ở một mình, yên lặng nhớ tới đại tỷ tỷ lúc trước xuất hiện trước mặt mình.

Thậm chí hắn thường xuyên có có cảm giác như vị đại tỷ tỷ kia cũng không đi mất, mà vẫn luôn ở bên cạnh mình, cho dù nàng chưa từng xuất hiện lại, nhưng hắn vẫn cảm thấy như vậy.

Thời gian dần trôi qua, nhoáng một cái đã mười năm. Hắn đã trưởng thành, nhưng thế giới của hắn vẫn đen như mực, không có bất kỳ ánh sáng nào, tựa hồ bị ông trời quên mất.

Cha mẹ của hắn cũng trở nên già nua, hắn không thấy được, nhưng vẫn nhận ra được thông qua giọng nói già nua của họ. Trong mười năm này, dựa vào đôi tay khéo léo, linh hoạt của mình, hắn đã theo phụ thân học tập nghề thợ mộc.

Ngày thường khi rảnh rỗi không có chuyện gì, hắn rất thích điêu khắc. Hắn không thấy được, nhưng hắn có thể tưởng tượng được hết thảy, những thứ hắn điêu khắc ra trông rất sống động, tương tự như trông tưởng tượng của hắn vậy.

Có chim chóc, có căn phòng, có thân nhân.

Hắn không thèm quan tâm đến việc người khác gọi mình là tên mù, không thèm quan tâm đến việc không nhìn được thế giới, bởi vì trong lòng của hắn đã có thế giới của riêng mình. Những tượng gỗ hắn điêu khắc ra kia, chính là tất cả thế giới của hắn.

Cho dù hắn điêu khắc không giống sự vật ngoài đời, nhưng đó chính là hình ảnh trong suy nghĩ của hắn. Mà phàm là những đồ vật được hắn chạm tới, sau khi điêu khắc ra đều giống như đúc.

- Trước kia mẫu thân đã từng nói, hai mắt của bầu trời đã nhắm nghiền lại, ta muốn điêu khắc ra một bầu trời đang mở mắt, chỉ tiếc rằng ta không sờ tới.

Tiểu Bảo lắc đầu cười.

Dần dần, với những tượng gỗ hắn điêu khắc ra cũng được nhiều người trong thành trì này tiếp nhận, hắn đã có được một nghề nghiệp của

mình.Chuyện này khiến cha mẹ hắn rất tự hào.

Con của bọn họ, cho dù mù thì vẫn là người ưu tú nhất, nhất là về sau này, hắn bắt đầu chăm sóc lại cha mẹ, khiến cha mẹ hắn vô cùng cảm động, vô cùng thỏa mãn và ấm áp.

Nhưng bọn họ vẫn không nỡ bỏ mặc hắn một mình tự lập, cho dù con mình đã có được kỹ năng sinh tồn, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy, cần phải kiếm cho hài tử mình một người con dâu.

Nhưng Tiểu Bảo mù lòa, không có mấy người nguyện ý gả tới.

Mãi cho đến ba năm, nhờ bà mối mai mối, một nữ nhi của một gia đình nghèo trong thành đã đáp ứng hôn sự này. Cô bé kia rất đẹp, lúc nàng đồng ý, cha mẹ Tiểu Bảo vô cùng vui mừng, liền lấy ra tất cả tiền bạc tích lũy cả đời làm sính lễ, mấy ngày sau đã rước cô bé về nhà.

Đó chính là ngày vui nhất trong đời của hai vợ chồng già, bọn họ sắp xếp làm đám cưới, bày tiệc đãi hàng xóm thân thích. Cho đến khi đèn đỏ treo cao, Tiểu Bảo liền được đẩy vào động phòng.

Tiểu Bảo tỏ ra rất khẩn trương, trước lúc này, hắn chưa từng tiếp xúc với nữ nhân trước mặt, hết thảy đều là cha mẹ đứng ra tổ chức, mà hắn là một đứa con có hiếu, chỉ cần là chuyện cha mẹ quyết định, cho dù đó là chung thân đại sự của mình, hắn cũng không thèm do dự mà đồng ý ngay.

Hắn cũng biết, mình là người mù lòa không có nhiều lựa chọn, hơn nữa hắn cũng rất tò mò, không biết tại sao đối phương lại đồng ý.

Tiểu Bảo đi vào phòng, sờ tới cạnh bàn, hắn không thấy được ở bên giường có một nữ tử đang trùm chiếc khăn voan đỏ trên đầu, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Hắn sờ vách tường đi tới phía cửa sổ, rồi chạm được vào thê tử của mình.

Cô gái run lên, không nói gì.

Tiểu Bảo trầm mặc, gỡ khăn ra rồi nhẹ giọng lên tiếng.

- Ta có thể sờ khuôn mặt của nàng một cái được không?

Dường như cô gái cũng rất khẩn trương, hai tay của nàng nắm lấy mép áo, hơi thở có chút dồn dập. Sự khẩn trương của nàng không phải là giả, mà phát ra từ nội tâm của nàng, nàng không biết mình làm như vậy có đúng hay không, nhưng nàng vẫn luôn muốn như vậy, bất kể là kiếp trước hay kiếp này...

Nàng hít sâu một hơi, khẽ "ừ" một tiếng.

Tiểu Bảo nâng hai tay lên, chạm tới khuôn mặt của vợ mình, nhẹ nhàng vuốt ve. Sau khi vuốt ve toàn bộ khuôn mặt của nàng, hắn lập tức run lên bần bật.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1845: Băng Hỏa Thế Giới

Là ngươi sao... Tiểu Bảo lẩm bẩm. Gương mặt này hắn không thể quên được, đó chính là khuôn mặt đã mang lại cảm giác ấm áp khi hắn cô độc nhất, tối tăm nhất trong đời.

Thật lâu sau, Tiểu Bảo để tay xuống, trên mặt nở nụ cười, nụ cười thật ấm áp.

Thời gian dần trôi qua, thấp thoáng đã mấy năm.

Phân thân của Mạnh Hạo đời thứ chín tại đại lục thứ nhất trong yên lặng dần dần mở ra, cùng lúc đó, bản tôn Mạnh Hạo đang ở bên trong đóa hoa to lớn trong tinh không mênh mông, tìm kiếm mảnh gương đồng cuối cùng!

- Chỉ cần tìm được mảnh cuối cùng này, thì tất cả đã được tập hợp lại đầy đủ, ta sẽ có thể... triệu hoán gương đồng trở về! Bản tôn Mạnh Hạo khoanh chân ngồi trên một phiến băng, ở nơi này, bốn phía bốn phương tám hướng đều là hàn băng vô tận.

Có thể thấy được ẩn sau hàn băng có vô số thảm thực vật, những thảm thực vật này tựa hồ đột ngột bị đóng băng lại vậy, tuy đã hóa thành tượng băng, nhưng vẫn còn lưu lại vẻ tươi đẹp như khi còn sống.

- Chỗ này thật quỷ dị... Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, từ lúc hắn tiến vào đóa hoa này vẫn không ngừng tìm mảnh vỡ gương đồng, nhưng bên trong khí tức băng hàn này, cho dù là tu vi cửu nguyên vẫn cảm thấy được lực lượng kinh khủng ẩn trong đó, không có lúc nào là không ở ngưng tụ, như muốn biến Mạnh Hạo thành tượng băng vậy.

Ánh mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ lạnh lùng, sau khi nghỉ dưỡng sức, hắn

liền đứng dậy tiếp tục đi về phía trước. Mạnh Hạo đã tìm kiếm tất cả các nơi trong thế giới băng vô biên vô tận này, nhưng vẫn không tìm được mảnh vỡ gương đồng. Nhưng trong cảm giác của hắn, mảnh vỡ gương đồng lại ở trong đóa hoa to lớn này.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng gầm nhẹ từ đằng xa chợt truyền đến, theo đó, hàn băng ở bốn phía đều ầm ầm rung chuyển, thậm chí còn có từng khe nứt hiện ra.

Mạnh Hạo nhíu mày nhìn về xa xa, ở nơi đó có một ngọn núi lớn chừng 100 ngàn trượng, như xuyên thẳng trời cao, mà lúc này, chính là ngọn núi kia đang ầm ầm chấn động.

Thậm chí nếu cẩn thận quan sát, có thể thấy được đó căn bản cũng không phải là một ngọn núi, mà đó chính là một người khổng lồ cao trăm ngàn trượng. Người khổng lồ đang từ tư thế khoanh chân muốn đứng lên, nhưng xung quanh hắn lại có một loại lực lượng căn nguyên phong ấn ngăn cản hắn.

Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tên khổng lồ này chính là sinh mạng đầu tiên sau 20 năm hắn tiến vào nơi này gặp được. Vừa nhìn thấy hắn, tên này liền lộ ra sát khí, khai chiến với Mạnh Hạo.

Không hề nói chuyện đã lập tức ra tay. Mạnh Hạo cũng thử biểu lộ thiện ý, nhưng đối phương tỏ ra vô cảm, ngược lại sát khí lại càng đậm, dần dần Mạnh Hạo cũng tức giận, lập tức ra tay.

Tên khổng lồ 100 ngàn trượng này không phải là đối thủ Mạnh Hạo, nhưng lại gần như bất tử. Suốt 20 năm qua, Mạnh Hạo đã nhiều lần đánh bại đối phương, nhưng lại không có lần nào hoàn toàn tiêu diệt được tên này.

Đến cuối cùng, Mạnh Hạo cũng lười ra tay với tên Băng Sơn cự nhân này, dứt khoát phong ấn nó lại, rời đi chỗ xa gương đồng. Mà giờ khắc

này, tên khổng lồ đang muốn phá vỡ phong ấn thoát ra.

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, không để ý đến nó nữa, tiếp tục bay về phía trước.

Lại qua đi mấy năm, trong quá trình không ngừng phi hành, Mạnh Hạo đã nhận ra khí tức băng hàn ở chỗ này dường như dần dần yếu xuống, đến cuối cùng, tuy rằng vẫn còn kinh khủng, nhưng với hắn mà nói, đã không còn cảm giác gì.

- Chẳng lẽ sắp đi tới khu vực khác? Mạnh Hạo tăng tốc độ nhanh hơn. Mấy tháng sau, hắn đứng trên bầu trời, nhìn về phía xa, bất ngờ thấy được dưới mặt đất ở phía xa có rất nhiều thành trì.

Những thành trì này cũng không phải tập trung ở một chỗ, mà rải rác khắp nơi, số lượng phải tới mấy chục ngàn, bên trong mỗi thành trì đều có vô số sinh mạng.

Những thành trì này đều vô cùng khổng lồ, Sơn Hải Giới hay Thương Mang Tinh so sánh với nó thật giống như món đồ chơi vậy.

Mạnh Hạo tỏ ra trầm ngâm, những năm qua hắn đã đi qua rất nhiều thế giới để tìm mảnh vỡ gương đồng, cũng nhìn thấy rất nhiều sinh mạng không phải tu sĩ, có dạng người tựa như hung thú, cũng có dạng người là một đoàn sương mù tụ lại...

Vì vậy Mạnh Hạo đã sớm từ ngạc nhiên cảm thấy bình thường, biết được trong tinh không mêng mông này có vô số sinh mạng kỳ dị.

Giống như những sinh mạng trong các thành trì khổng lồ trước mắt vậy, tuy khoảng cách rất xa, nhưng Mạnh Hạo chỉ quét mắt nhìn qua là có thể thấy được rất rõ ràng hình dáng những sinh mạng trong thành.

Đó là nhưng sinh vật có bộ dạng tương tự như tu sĩ, nhưng lại vô cùng

khổng lồ, phần lớn đều cao tới mười trượng, nhìn qua trông như một tòa núi nhỏ, thậm chí trẻ con vừa mới sinh ra cũng đã lớn cả trượng rồi.

Có một ít cường giả lại cao tới trăm trượng, nghìn trượng. Mạnh Hạo nhận ra, trong hơn 10 ngàn thành trì này, người khổng lồ mạnh nhất có tu vi đạt tới cửu nguyên sơ kỳ, cao tới mười ngàn trượng.

Hắn cũng không ở trong thành trì, mà đang khoanh chân tĩnh tọa, trở thành một tòa núi cao.

Từ dao động khí tức dao động cho thấy, sinh mạng lực của đối phương rõ ràng vẫn rất dồi dào. Mà xung quanh người khổng lồ này, cũng có những tòa núi khác do cường giả hóa thành, mặc dù không đạt được mười ngàn trượng, nhưng ít nhất cũng đạt tới năm ngàn trượng, số lượng tới mấy trăm tòa.

Hiển nhiên, những người khổng lồ này, chính là trụ cột của thế giới băng giá này. Thậm chí Mạnh Hạo còn nhận ra, tên Băng Sơn cự nhân 100 ngàn trượng hắn gặp trước kia, căn bản là cùng một chủng tộc với những người khổng lồ này.

Mà ở chỗ xa hơn, rốt cục Mạnh Hạo cũng thấy được đầu cuối cuối của thế giới băng giá này, nơi đó rõ ràng tồn tại bình nguyên xanh biếc.

Trên bình nguyên cũng xây dựng vô số thành trì, những thành trì kia nối iền nhau, tạo thành một tường thành kinh người. Sinh mạng bên trong cũng tương tự như tu sĩ, nhưng sau lưng đều có đôi cánh màu đỏ.

Màu sắc những đôi cánh này cũng tùy theo tu vi mà đậm nhạt khác nhau, tu vi càng cao thì màu sắc càng đỏ thẫm.

- Mảnh thế giới này khá thú vị, một bên băng giá, một bên ấm áp... Không đúng, nơi này là khu vực trung tâm của mảnh thế giới này, cho nên mới ấm áp, mà những người khổng lồ này cùng với những điểu nhân

kia, cũng chỉ là có thể sinh tồn ở nơi này mà thôi.

Như vậy xem ra, ở phía xa hơn... hắn là khu vực nóng bức. Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, nhắm hướng bình nguyên xanh biếc bay nhanh tới. Sự hiện hữu của hắn vượt qua tất cả sinh mạng ở nơi này, nên căn bản không ai có thể phát hiện được.

Lại qua đi mấy năm, dần dần Mạnh Hạo không còn nhìn thấy được màu xanh biếc nữa, mà mặt đất đều chuyển dần sang màu đỏ của địa hỏa. Địa hỏa nơi này đỏ thẫm, khiến bầu trời cũng bị nhuộm đỏ, nhiệt độ cũng cực nóng, sinh mạng tiến vào chỗ này sẽ lập tức trở thành tro bụi.

Nhất là đến điểm cuối, cho dù là cửu nguyên cũng phải thần hình câu diệt. Mạnh Hạo cũng cảm thấy khó chịu, thậm chí hắn còn cảm nhận được ở phía xa có một ngọn núi lửa khổng lồ, trong chớp mắt, dường như “ngọn núi lửa” kia cũng đã nhận ra Mạnh Hạo, lập tức phóng ra một cỗ khí tức không kém gì tên Băng Nguyên Cự Sơn kia.

Khí thế cuồn cuộn khiến bầu trời nổ vang như bị xé rách, khiến mặt đất run rẩy, núi lửa bạo phát. Trong vô tận dung nham, một con Hỏa Phượng màu đỏ phóng ra, đứng giữa không trung nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt lộ ra vẻ cảnh giác, đồng thời cũng có sát cơ. Hỏa Phượng nhoáng lên một cái, tạo thành một biển lửa quét ngang thiên địa, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Trong quá trình này, con Hỏa Phượng rút nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một nữ nhân. Tướng mạo nữ tử này tuyệt mỹ, phía sau có đôi cánh đỏ chói đến cực, chân đạp lên biển lửa giữa trời, trong nháy mắt đã tới.

- Người từ bên ngoài, nơi này không chào đón ngươi, lập tức cút ra ngoài! Một giọng nói mang theo vẻ tức giận bỗng nhiên truyền ra, vang vọng xung quanh Mạnh Hạo, đồng thời hư không xung quanh hắn cũng rắc rắc vỡ vụn, biển lửa tràn vào.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, nơi này có cao thủ tuyệt đỉnh tồn tại, hắn không hề cảm thấy ngoài ý muốn, nếu đầu cuối băng nguyên kia đã có Băng Sơn cự nhân, thì tại khu vực địa hỏa này có một con Hỏa Phượng cũng là điều hiển nhiên, giúp cho thế giới này duy trì cân bằng .

- Có thể tu hành đến tuvi ngang với cửu nguyên đỉnh phong, thậm chí vượt qua cường giả đỉnh phong bình thường, sao có thể không có tâm trí chứ, lại càng không có loại cường giả nào tính tình bộc chộp nóng nảy.

Con Hỏa Phượng này cùng với tên khổng lồ kia, vừa nhìn thấy hắn đã lộ ra địch ý mãnh liệt, như vậy... nhất định là bọn chúng biết tông tích mảnh vỡ gương đồng! Hai mắt Mạnh Hạo sáng lên, thân thể không lùi mà tiến tới, tay phải nhấc lên, lập tức từng ngọn ngọn núi rầm rầm phủ xuống, trực tiếp va chạm với biển lửa đang ập tới kia.

Thiên địa nổ vang, thế giới chấn động, nữ tử hóa thành Hỏa Phượng biến sắc, ánh mắt lộ ra sát cơ càng thêm mãnh liệt, thân thể nhoáng lên một cái, lần nữa hóa thành Hỏa Phượng, gào thét phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

- Pháp thuật biến hóa, bổn tôn cũng biết! Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, trong chớp mắt thân thể hắn đã biến còn đại bàng màu xanh, sau đó màu sắc thay đổi gần như trở thành màu tím, đồng thời, một cỗ yêu khí ngập trời cũng ầm ầm khuếch tán, khiến cho phong vân vần vũ, thiên địa chấn động. Con đại bàng màu tím lập tức lao tới, cùng Hỏa Phượng va chạm giữa không trung.

Thiên địa chấn động dữ dội, từng khe nứt không gian lập tức truyền khắp bốn phía, sụp đổ một mảng lớn, mặt đất cũng đứtgãy sụp xuống. Hai vị cửu nguyên đỉnh phong giao chiến, đối với mảnh thế giới này ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng, nếu kéo dài nữa, mặt đất sẽ hoàn toàn vỡ nát.

Con Hỏa Phượng kia phát ra tiếng kêu thê lương, lập tức lui về sau, lần nữa hóa thành hình người, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phía Mạnh Hạo.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, từ đại bàng biến lại thành hình người, lạnh lùng nhìn Hỏa Phượng.

- Tu vi các hạ cao như vậy, cho dù trong toàn bộ tinh không nhất định cũng không phải là hạng người vô danh, tới đây có chuyện gì?! Hỏa Phượng tuy không cam lòng, nhưng rõ ràng rất kiêng kỵ Mạnh Hạo, chỉ có thể cắn răng lên tiếng.

- Ngươi có lý trí hơn rất nhiều so với tên người băng khó chịu kia, Mạnh mỗ tới đây cũng không có ác ý. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng.

- Người băng khó chịu? Ngươi đã gặp được Băng Sơn lão tổ sao? Hỏa Phượng nghe vậy hai mắt liền lóe lên một cái.

- Băng Sơn lão tổ? Nếu như ngươi đang nói đến tên khổng lồ100 ngàn trượng kia, thì đích xác Mạnh mỗ đã gặp, đồng thời cũng đã bị ta phong ấn tại chỗ. Mạnh Hạo nhìn về phía Hỏa Phượng.

Đồng tử Hỏa Phượng co rút lại, nàng có đoán được đối phương nói thật hay giả, sau một phen yên lặng cảm thụ, nàng liền hít sâu một hơi, nhìn về phía Mạnh Hạo càng thêm kiêng hơn.

- Như vậy đến cùng các hạ tới nơi này là vì cái gì? Hỏa Phượng trầm mặc một lát, rồi lần nữa hỏi.

- Vì nó! Mạnh Hạo vung tay áo, trước người lập tức lơ lửng một mảnh vỡ gương đồng, tỏa ra hào quang ngũ sắc rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1846: Lựa Chọn Chiến Đấu

Mạnh Hạo không che giấu mục đích của mình, cũng không cần phải... che giấu, với tu vi của hắn hiện tại, nếu như làm việc còn lo trái lo phải, thì sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh của hắn.

Loại chuyện kiểu như ẩn tàng tu vi đi, rồi đột nhiên hoành tráng bộc phát, trừ khi là có nguyên nhân đặc thù ra, nếu không, đối với cường giả mà nói, căn bản là việc nhàm chán. Hơn nữa, nếu lâu dài như thế, e là ngay cả đạo tâm cũng sẽ suy bại, cuộc đời này chỉ đi theo lối mòn, khó có thể bước lên đại đạo.

Đã có đủ thực lực, như vậy thì cứ đường đường chính chính mà làm đi!

Không cần biết ngươi có bất kỳ âm mưu dương mưu gì, chỉ cần đường đường chính chính bẻ gãy nghiền nát, trực tiếp trấn áp là có thể giải quyết hết thảy.

Mà giờ phút này, đối mặt với khí thế của Mạnh Hạo, Hỏa Phượng có chút không chịu nổi, thân thể lui về phía sau vài bước hít sâu một hơi, chậm rãi lên tiếng.

- Vật này bổn tôn chưa từng thấy qua, nhưng nếu đạo hữu đã tới đây, nhất định là đã có chút đầu mối, bổn tôn có thể hiệp trợ ngươi đi tìm vật này, chỉ có điều Băng Hỏa Giới rất lớn, đạo hữu phải chuẩn bị tốt tinh thần sẽ tốn rất nhiều năm tháng đi.

Mạnh Hạo nhìn Hỏa Phượng trước mắt, bỗng nhiên nở nụ cười, hắn lắc lắc đầu, nghiêm túc nhìn Hỏa Phượng.

- Vật này đối với ta rất quan trọng.

- Nhưng nếu thật không tìm được, ta cũng sẽ rời đi. Chỉ có điều, trước khi Băng Hỏa Giới phong bế lại, mặc dù ta bất đắc dĩ phải rời đi, cũng sẽ... hủy diệt giới này, chuyện này rất nghiêm trọng, mong đạo hữu suy nghĩ kỹ.

Mạnh Hạo rất trực tiếp. Vừa rồi Hỏa Phượng thấy được mảnh vỡ gương đồng nhìn như bình thường, thậm chí khí tức dao động cũng không hề tháy đổi, nhưng từ khi Mạnh Hạo tu hành đến nay đã trải qua rất nhiều chuyện, chỉ liếc mắt liền nhận ra đối phươngđang che giấu sự khiếp sợ sau khi nhìn thấy mảnh gương.

Nhất là từ lời nói của đối phương, Mạnh Hạo lập tức nhận ra lỗ hổng trong đó.

Mảnh thế giới này cũng không phải là sẽ mở ra mãi, ban đầu Mạnh Hạo phải đợi mấy trăm năm mới có thể tiến vào, hắn cũng đã thôi diễn một phen, biết được một giáp sau chỗ này sẽ đóng lại. mà nếu như đến lúc đó mình không rời đi, thì sẽ phải đợi rất lâu, chờ lần tiếp theo khi đóa hoa nở rộ mới có thể ly khai.

Hơn nữa trong quá trình này, sẽ có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn xuất hiện, Mạnh Hạo sẽ không đi đánh bạc chuyện này.

Cho nên, hắn dứt khoát trực tiếp lên tiếng. Không phải uy hiếp, mà là nói thẳng ra việc mình sẽ làm sau đó.

- Trước khi khu vực đại hỏa và băng nguyên dung hợp tạo thành nột khuh vực không gian ôn hòa, ta sẽ hủy diệt tất cả sinh mạng của thế giới này.

Về phần ngươi, còn có vị Băng Sơn lão tổ kia, mặc dù ta không thể đem diệt sát bọn ngươi, nhưng nếu ta đã có thể phong ấn một người, thì cũng

có thể phong ấn người thứ hai.

- Thậm chí nếu ta không tìm được, dưới cơn giận dữ, ta tin tưởng rằng mình sẽ không tiếc trả giá, phong ấn bọn ngươi vô cùng lâu, lâu đến mức... lần tiếp theo khi đóa hoa này mở ra, ta sẽ lại tiến vào, tiếp tục phong ấn.

Có lẽ là ngàn năm, có lẽ là vạn năm, có lẽ còn lâu hơn, ta sẽ một mực phong ấn các ngươi, cho đến khi tu vi của ta có thể giết chết khi, ta sẽ khiến cho các ngươi thần hình câu diệt. Dưới quá trình sưu hồn, ta sẽ biết được tất cả, mà khi đó, ta cũng sẽ biết được tin tức thứ ta cần tìm.

Chỉ có điều, làm như vậy sẽ rất lâu, người chết cũng sẽ rất nhiều, ta cũng không muốn như thế, cho nên, mong đạo hữu... chớ ép ta. Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, nói xong, liền ôm quyền cúi đầu.

- Đến cuối cùng lựa chọn như thế nào, đạo hữu hãy nói một câu. Mạnh Hạo ngẩng đầu, mỉm cười nói.

Mỗi một câu nói của hắn, đều khiến cho nội tâm Hỏa Phượng giật thót, cho đến khi nàng nghe xong toàn bộ, trong lòng đã nhấc lên sóng gió ngập trời, đồng thời cơn phẫn nộ bốc lên cũng bị nàng cưỡng chế ép xuống, bởi vì nàng hiểu rõ, lời nói của đối phương đều là sự thật.

Hắn chắc chắn sẽ làm như vậy, mà một khi làm như vậy, thì sự việc phát triển tiếp theo, tám chín phần mười sẽ như đối phương phán đoán. Cho dù có lỗ hổng, thì với quyết tâm của đối phương, hắn cũng sẽ bù đắp lỗ hổng đó, khiến cho sự việc phát triển theo đúng ý định của mình.

Hết thảy vẫn là dựa trên tu vi nói chuyện, cho dù nàng hay Băng Sơn lão tổ kia đều là cửu nguyên đỉnh phong, hơn nữa còn vượt qua rất nhiều cao thủ đỉnh phong bình thường, nhưng chung quy vẫn không phải là đối thủ của người thanh niên trước mắt này.

Nhất là nhìn ánh mắt vị thanh niên này Hỏa Phượng liền nhận ra, mặc dù có vẻ bình tĩnh, nhưng bên trong lại như ẩn chứa một cỗ gió lốc ngập trời, còn có đồng tử màu đỏ kia, vẻ điên cuồng ẩn giấu kia, khiến nội tâm của nàng run lên, thậm chí tu vi cũng trở nên hơi rối loạn, biển lửa xung quanh cũng thoáng khựng lại.

Nàng lâm vào trầm mặc rất lâu, Mạnh Hạo cũng không nóng nảy, mỉm cười chờ đợi.

Một nén nhang sau, toàn thân Hỏa Phượng liền trở nên uể oải, khẽ thở dài một tiếng.

- Trước kia, thế giới Băng Hỏa cũng không phải là bộ dáng này, trong truyền thuyết rất lâu trước đây, có một loại chí bảo từ tinh không bay tới, rơi xuống mặt đất, tách rời mặt đất ra thành hai khu vực.

Đó chính là một mảnh gương vỡ, mặt phải của nó chiết xạ ra hào quang cùng nóng bức, tạo thành thế giới lửa, mà mặt trái của nó lại ngăn cách nhiệt độ và ánh sáng, ngưng tụ ra băng giá, tạo thành phiến thế giới băng hàn.

- Sinh mạng ở nơi này cũng theo sự biến đổi của thế giới, dần dần lột xác, cho đến vô số năm sau, liền tạo thành Băng Sơn nhất tộc cùng với Hỏa Phượng nhất mạch của ta.

- Nếu ngươi lấy đi, không cần ngươi ra tay, thì mặt đất của Băng Hỏa Giới cũng sẽ bị đảo lộn, toàn bộ sinh mạng cũng sẽ bị hủy diệt.

- Mà ngươi, cũng không là người đầu tiên muốn có mảnh gương này. Bao nhiêu năm qua, khi thế giới đóa hoa này mở ra, đã mấy lầm có ngoài từ bên ngoài phủ xuống, muốn đoạt đi mảnh vỡ. Hỏa Phượng ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi lên tiếng.

Mạnh Hạo nhíu mày, chuyện này từ những tượng băng trên khu vực

băng nguyên kia, hắn đã đoán ra được một hai, mà từ việc Băng Sơn cự nhân cùng với Hỏa Phượng vừa thấy mình đến đã lập tức xuất thủ, hắn liền đoán được hơn phân nửa sự việc.

- Như vậy, cứ tách hai mảnh thế giới này ra là được, Mạnh mỗ sẽ dùng pháp thuật phong ấn, ngăn cách băng hỏa ra, đồng thời trong vòng ngàn năm ta nhất định sẽ quay lại, giải quyết chuyện này cho các ngươi. Mạnh Hạo hơi suy nghĩ một chút rồi lên tiếng.

- Ngươi... Hỏa Phượng căn bản không tin lời nói của người trước mắt.

- Ngươi chỉ có thể lựa chọn tin tưởng. Ánh mắt Mạnh Hạo thoáng hiện lên vẻ lạnh lẽo, hắn đã để lại hứa hẹn, cũng sắp không kiên nhẫn được nữa, nếu không còn cách nào khác, hắn buộc phải ra tay. Mảnh gương này vô cùng trọng yếu đối với hắn.

Hỏa Phượng hô hấp dồn dập, thần sắc biến đổi không ngừng, sát cơ trong mắt tràn ngập, nhưng cũng có vẻ chần chờ trong đó. Nàng không thể đánh bạc cự tuyệt đối phương, khiến thế giới sẽ rơi vào kết cục hủy diệt, nhưng nếu đồng ý, thì vẫn có nguy cơ bị hủy diệt.

Hơn nữa từ đáy lòng nàng, vẫn có chút không cam lòng.

- Chuyện này một mình ta không thể làm chủ được, cần phải có sự đồng ý của Băng Sơn lão tổ nữa mới được. Một lúc lâu sau, Hỏa Phượng liền lạnh lùng lên tiếng.

Mạnh Hạo cười nhạt một cái, tay áo vung lên, lập tức xuất hiện một cổ gió lốc cuốn lên ngập trời, thân thể hắn cũng lập tức bay về phía xa. Hỏa Phượng trầm mặc, sau đó cũng cắn răng, cùng Mạnh Hạo một trước một sau, phóng thẳng tới khu vực băng nguyên.

Lần này, Mạnh Hạo triển khai tốc độ cao nhất, chỉ dùng mấy tháng liền trực tiếp vượt qua Băng Hỏa Giới, khiến Hỏa Phượng ở phía sau nhìn tới

mà sợ hết hồn hết vía. Nàng vốn cũng không theo kịp, chỉ có thể lấy ra bảo vật tăng tốc mới có thể miễn cưỡng bám theo.

Mấy tháng sau, tại chỗ sâu trong băng nguyên, theo Mạnh Hạo và Hỏa Phượng bay đến gần, một tiếng gầm giận dữ liền truyền ra ngập trời, ngọn núi lớn 100 ngàn trượng kia liền kịch liệt rung chuyển, Băng Sơn lão tổ đang toàn lực vùng vẫy.

Hỏa Phượng thấy được một màn này liền hít sâu một hơi, càng thêm tỏ ra kiêng kỵ. Mạnh Hạo cười cười liếc nhìn Băng Sơn cự nhân, lại nhìn Hỏa Phượng, hai mắt chớp chớp.

- Nếu như hai vị không đồng ý, thì có lẽ muốn thu được mảnh vỡ còn cần phải mất thời gian lâu hơn rồi... Hơn nữa ta tìm kiếm ở nơi này, chỉ có thể cảm nhận được khí tức của mảnh vỡ, nhưng lại không tìm được vị trí cụ thể của nó.

Mặc dù ta đoán nó ở trong lòng đất...

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn mặt đất, có chút nhức đầu. Không phải hắn chưa thử phá vỡ mặt đất, mà là mặt đất này rất là quỷ dị, với tu vi Mạnh Hạo, không ngờ lại không thể phá sâu.

Hắn trầm ngâm một lúc, sau đó ánh mắt lộ ra vẻ quyết đoán, tay phải bỗng nhiên nâng lên, phát ra một chỉ về phía băng sơn kia.

Dưới một chỉ này, phong ấn lập tức được cởi bỏ, Băng Sơn lão tổ gào thét ngập trời đứng bật dậy, phóng về phía Mạnh Hạo đấm ra một quyền.

Cùng lúc đó, Hỏa Phượng mặc dù kinh hãi, nhưng vẫn cắn răng một cái, giết tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nở nụ cười, vẻ mặt vẫn như thường không chút biến hóa, chỉ lạnh lùng tuôn ra hai chữ.

- Muốn chết!

Vừa dứt lời, tu vi trong cơ thể Mạnh Hạo ầm ầm bạo phát, đó chính là tu vi tích lũy suốt mấy trăm năm qua, là khí tức của tám đạo căn nguyên ở trong người hoàn toàn bạo phát ra. Thậm chí còn có sức mạnh thân thể từ lâu đã đạt tới một trình độ kinh người của hắn, phối hợp với yêu khí, huyết mạch lực, trong nháy mắt khí thế liền trực tiếp quét ngang bầu trời.

Uy áp kia khiến cho thân thể Băng Sơn cự nhân chấn động, toàn thân Hỏa Phượng run lên. Giờ khắc này, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, phía sau lại có một cái đấu to lớn, tán phát hắc khí vô tận, tràn ngập trời đất.

Đó là một cái đầu dữ tợn, trên trán có một sừng, tóc dài màu đen bay phấp phới, cặp mắt đỏ thẫm như ẩn chứa biển máu vô biên, phát ra yêu khí khiến thế giới phải méo mó, cả thế giới tựa hồ đều đang run rẩy dưới uy áp của Mạnh Hạo.

Nếu vẻn vẹn như thế thì cũng thôi , nhưng theo tay phải Mạnh Hạo nâng lên, lập tức 7 mảnh gương đồng liền xuất hiện, trong nháy mắt liền hòa tan, bao trùm tay phải, nửa người trên, tay trái, hai chân của hắn ngoại trừ phần đầu ra, tạo thành một bộ áo giáp màu đen!

Áo giáp vừa xuất hiện lập tức bạo phát ra một cỗ khí tức càng thêm cuồng mãnh, thúc đẩy khí thế Mạnh Hạo lần nữa bạo phát ngập trời.

Rầm rầm uỳnh!

Giờ khắc này, Mạnh Hạo như đang tranh giành vầng hào quang với toàn bộ tinh không vậy, hắn đứng ở giữa không trung tựa như Chủ Tể, tụa như vua của tinh không.

Mơ hồ còn có từng tia lực lượng của Siêu Thoát từ trên người của hắn khuếch tán ra bốn phía. Hắn cúi đầu, nhìn về phía Băng Sơn cự nhân

cùng với Hỏa Phượng đang bị chấn động ở nơi đó, ngoắc tay.

- Không phải muốn chiến sao, tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1847: Mượn Lực Truy Tìm

Đồng tử Băng Sơn cự nhân co rút lại, cảm nhận được khí tức của Mạnh Hạo mạnh hơn lúc giao thủ cùng mình không ít. Nhưng hắn tin tưởng rằng Mạnh Hạo không thể giết được mình, lúc này liền hét lớn một tiếng, cất bước đi tới, tay phải nâng lên đấm về phía Mạnh Hạo.

Khí thế của Hỏa Phượng cũng bạo phát, hóa thành một con Hỏa Phượng to lớn, mang theo biển lửa ngập trời ập tới Mạnh Hạo, trong chớp mắt, ba người triển khai chém giết truyền ra tiếng nổ rung chuyển trời đất.

Thiên địa run rẩy, thế giới lắc lư. Tay phải Mạnh Hạo bấm quyết, lập tức cái đầu màu đen tức phía gầm lên, trực tiếp lao ra bao phủ người khổng lồ cùng với Hỏa Phượng lại.

Trong tiếng nổ ầm ầm vang vọng, thân thể Băng Sơn cự nhân chấn động, xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, sau đó bị chấn văng về sau, hoàn toàn vỡ vụn. Nhưng trong chớp mắt lại lần nữa ngưng tụ lại, trong mắt lộ ra chiến ý mạnh hơn.

Hỏa Phượng cũng bị chấn lui về sau, ánh mắt sáng lấp lánh, xung quanh mơ hồ có vô số phù văn biến ảo ra.

- Quá yếu, tung ra đòn sát thủ của các ngươi đi, nếu trận chiến này Mạnh mỗ thắng, thì các ngươi sẽ phải nói ra vị trí của mảnh, nếu như các ngươi thắng, Mạnh mỗ sẽ lập tức rời đi. Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung hờ hững lên tiếng, thanh âm vang vọng.

- Cho nên, dùng trận chiến này để quyết định đi.

Băng Sơn cự nhân không hề tỏ ra ngoài ý muốn, hiển nhiên giữa hắn và Hỏa Phượng giữa có phương thức trao đổi gì đó Mạnh Hạo không biết. Thời khắc này người khổng lồ gầm lên, hai tay nâng lên vỗ vỗ ngực, thân thể hắn lập tức chấn động, vô số khối băng bay ra, bất ngờ hóa thành một thanh búa băng khổng lồ trong tay hắn.

Thân thể Hỏa Phượng nhoáng lên một cái, xung quanh tràn ngập phù văn hỏa diễm, thân thể cũng trở nên khổng lồ đạt tới mười ngàn trượng. Sức nóng kinh khủng tràn ra, khiến cho băng tuyết bằng mắt thường cũng có thể thấy được đang tan ra, nhưng trong chớp mắt lại lần nữa đóng băng.

Hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, lộ ra nụ cười lạnh rồi bước lên phía trước, tay phải nâng lên, trực tiếp thi triển ra Đồ Ma một quyền!

Một đấm xuất ra, ẩn chứa khí tức Diệt Sinh, Xá Thân, Sát Thần, chuyển hóa thành Đồ Ma, lập tức khiến bầu trời liền trở nên thất sắc như bị quả đấm của hắn thay thế, hướng về người khổng lồ và Hỏa Phượng công kích tới.

Người khổng lồ gầm lên, cầm búa lớn trong tay phóng lên cao, giáng xuống một búa va chạm với quả đấm của Mạnh Hạo. Đồng thời tay trái của hắn bấm quyết, khí tức băng hàn ở xung quanh trong nháy mắt bạo tăng, tạo thành một loại gió lạnh có thể diệt dồn quét tới Mạnh Hạo.

Hỏa Phượng cũng thét dài một tiếng, đứng giũa biển lửa vô tận tỏa ra khí tức căn nguyên ngập trời, bất ngờ ngưng tụ ra một cái móng màu đỏ.

Cái móng này hình cong cong, không thuộc về tu sĩ, mà là móng vuốt của phi cầm. Vữa xuất hiện đã khiến cho bầu trời trở thành đỏ thẫm, đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

Trong chớp mắt, người khổng lồ cùng Hỏa Phượng liền va chạm với một quyền Đồ Ma của Mạnh Hạo. Bầu trời vỡ vụn, sụp đổ một mảng lớn, cả thế giới nổ vang long trời lở đất, Mạnh Hạo lui về sau, 7, 8 bước, lúc

ngẩng đầu lên, hắn liền thấy được cây búa của người khổng lồ đã trở thành tro bụi, thân thể lần nữa vỡ vụn, nhưng trong chớp mắt lại khôi phục như cũ, chỉ có điều rõ ràng nhỏ hơn một chút.

Hỏa Phượng thì phun ra máu tươi, toàn thân run rẩy lui về sau, thương thế rất nghiêm trọng. Nhưng trong chớp mắt nàng liền được ngọn lửa bao quanh, không ngờ lại tựa như dục hỏa trùng sinh vậy, lập tức khôi phục như thường.

Hai người nhìn về phía Mạnh Hạo, vẻ kiêng kỵ càng thêm rõ ràng, nhưng lại không chút nào tỏ ra thỏa hiệp. Bất kể như thế nào, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bọn họ tuyệt đối sẽ không đồng ý với thuyết pháp của Mạnh Hạo, chắp tay đưa ra chí bảo.

Nhưng đúng lúc này, Mạnh Hạo bỗng nhiên biến mất, khi xuất hiện lại đã ở trước người tên khổng lồ kia, tay phải nâng lên điểm ra một chỉ.

Một tiếng “Ầm” truyền ra, tên khổng lồ lui về phía sau, hàn khí toàn thân truyền ra ngập trời, đang định chống cự lại thì đầu ngón tay mang theo căn nguyên cấm pháp của Mạnh Hạo đã nhoáng lên một cái, cưỡng ép đột phá, đánh ra một quyền.

Người khổng lồ gầm nhẹ, thân thể rắc rắc vỡ vụn, bị đánh văng ra tới nghìn trượng, Mạnh Hạo như hình với bóng, lần nữa áp sát. Hỏa Phượng ở phía sau cũng cấp tốc lao tới.

Nhưng không đợi Hỏa Phượng tới gần, Mạnh Hạo đã xoay tròn, hóa thành gió lốc, trực tiếp đạp lên người tên khổng lồ.

Tên khổng lồ rống lớn, lần nữa lui về sau, thân thể run rẩy rồi tan vỡ ra, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục như cũ, cùng lúc đó, hàn khí toàn thân hắn liền phản công, bao phủ về phía Mạnh Hạo. Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, quả đấm buông lỏng ra hóa thành ấn ký, lần nữa nhấn một cái.

Chính Phản Cấm lập tức bạo phát, tạo thành một cỗ lực lượng bài xích, mạnh mẽ khuếch tán, khiến màn sương lạnh truyền ra hàng loạt chi âm thê lương, như bị cưỡng ép cấp tốc tản ra. Mạnh Hạo lại phóng tới gần người khổng lồ, lần nữa phát ra một quyền.

Một quyền này, trực tiếp đánh vào ngực người khổng lồ, tạo thành từng khe nứt trải rộng ra, rồi sụp đổ xuống. Mạnh Hạo vung tay áo, phát ra cuồng phong gào thét, cuốn những mảnh vỡ kia bắn ra khắp bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó, những mảnh vỡ kia dường như có thể xuyên thấu hết thảy vách ngăn, ở bên trong gió lốc ngưng tụ lại với nhau. Khi sắp sửa lại ngưng tụ lại thành người khổng lồ, Mạnh Hạo chợt xoay người, hai mắt đỏ thẫm, bấm quyết điểm ra một chỉ, lập tức đệ bát cấm Không Gian Cấm liền bao phủ Hỏa Phượng đang từ phía sau đánh tới lại.

Lực lượng không gian bạo phát, hai mắt Hỏa Phượng co rút lại, phát ra tiếng hét thê lương, ngọn lửa quanh thân nổ vang, bất ngờ tạo thành một người lửa khổng lồ, thay thế bản thân bị lực lượng không gian bao phủ, trực tiếp phong ấn lại.

Nhưng ngay khi Hỏa Phượng dùng thuật thế thân thoát khỏi không gian phong ấn thì Mạnh Hạo đã tới gần, tay phải hắn phát ra một quyền, trực tiếp đấm lên người Hỏa Phượng. Ngọn lửa toàn thân Hỏa Phượng lại bạo phát ra, cấp tốc khôi phục lại, ngay lập tức Mạnh Hạo lại đánh ra một quyền, cứ như vậy một quyền lại một quyền.

Hắn một hơi đánh ra 13 quyền, khiến toàn thân Hỏa Phượng tan vỡ mấy lần, mỗi một lần đều dục hỏa trùng sinh sống lại, chỉ có điều sắc mặt nàng tái nhợt, toàn thân run rẩy, Cho đến một quyền cuối cùng của Mạnh Hạo rơi xuống, Hỏa Phượng liền phun ra máu tươi, thân thể bị cuốn ngược tới mấy ngàn trượng.

Mạnh Hạo đang định truy kích, nhưng đúng lúc này, phía sau hắn chợt

truyền đến tiếng gầm giận dữ.

- Người từ bên ngoài đến, đây là ngươi ép ta đó, chết cho ta! Hai tay người khổng lồ dang ra, phát ra một tiếng gầm ngập trời.

- Băng Nguyên Hoa! Theo tiếng hô truyền ra, toàn bộ mảnh băng nguyên này liền bạo phát ra vô số hàn khí ngập trời tràn tới người khổng lồ. Cùng lúc đó, lớp băng ở xung quanh cũng cấp tốc biến mất, mà người khổng lồ kia bằng mắt thường cũng có thể thấy được đang bành trướng lên. Bành trướng cũng không phải là thân thể không lổ, mà là trên tay phải của hắn đang ngưng tụ ra một đóa băng hoa!

Đóa băng hoa này vô cùng rực rỡ, cấp tốc khuếch trương. Cùng lúc đó, một cỗ khí tức nguy hiểm từ trên băng hoa liền hiển lộ ra, khiến thế giới như bị ngừng lại.

Ngay sau đó, Hỏa Phượng bị Mạnh Hạo đánh văng ra mấy ngàn trượng, thời khắc này cũng lau máu tươi nơi khóe miệng, ánh mắt lộ ra sát khí vô tận vung tay một cái, lập tức biển lửa không ngừng dâng lên, trong chớp mắt đã hóa thành một cái trụ lửa to lớn chọc trời.

Bầu trời trong chớp mắt hoàn toàn trở thành biển lửa, thanh âm Hỏa Phượng truyền ra.

- Hỏa Xích Hoa!

Gần như ngay khi thanh âm Hỏa Phượng vừa truyền ra, biển lửa trên bầu trời bất ngờ ngưng tụ thành một đóa hoa lửa to lớn. Hoa lửa tựa như vĩnh hằng, trong chớp mắt vừa hiển lộ ra trên bầu trời, nửa thế giới từ trên trời trở xuống liền trở nên nóng vô cùng.

Cùng lúc đó, đóa băng hoa của người khổng lồ cũng tràn ra khí tức cường hãn, khí tức băng hàn trên mặt đất phát càng thêm lạnh lẽo vô cùng.

Mạnh Hạo ở giữa không trung nhìn thấy hết thảy điều này, ánh mắt liền lộ ra tia sáng kỳ dị.

- Một kích hợp đạo! Trong chớp mắt này, người khổng lồ cùng Hỏa Phượng đồng thời hô lên, thân thể người khổng lồ lập tức tan vỡ, không ngờ lại dung nhập toàn bộ thân thể vào đóa băng hoa kia, khiến cho đóa băng hoa trong lúc nhất thời rực rỡ đến cực hạn.

Mà Hỏa Phượng cũng lập tức sáp nhập vào đóa hỏa hoa trên bầu trời, khiến cho hai đóa băng hoa - hỏa hoa kia trở thành thứ rực rỡ nhất trong thế giới này.

Hai đóa hoa, tại trong nháy mắt bay ra, phóng thẳng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời cười lớn.

-Ta chờ, chính là đòn sát thủ này của các ngươi! Vừa dứt lời, khí thế trong cơ thể hắn không ngờ lần nữa bạo tăng, tóc dài bay phất phới, tay phải hắn bấm quyết, đệ bát cấm căn nguyên, đệ thất cấm căn nguyên, đệ lục cấm căn nguyên... cho đến đệ nhất cấm căn nguyên, trong nháy mắt ngưng tụ lại với nhau.

- Bát cấm quy nhất! Hai cánh tay Mạnh Hạo mở ra, tám đạo căn nguyên cấm pháp chung quanh hắn liền hóa thành sợi tơ, rồi trong nháy mắt lập tức hợp thành một tấm lưới lớn, ầm ầm khuếch tán ra xung quanh.

Trong nháy mắt liền va chạm với hai đóa băng - hỏa hoa. Thế giới vỡ vụn, thiên địa vặn vẹo, một cỗ gió lốc cường hãn đến cực hạn ầm ầm khuếch tán về bốn phía. Mạnh Hạo bên trong cỗ gió lốc phun ra máu tươi, dưới cỗ lực lượng kia, thân thể hắn như sắp bị xé rách ra.

Nhưng ánh mắt hắn cũng sáng ngời, hắn đợi, chính là giờ khắc này!

- Giáp hóa gương đồng, phản chiếu rung trời! Tại một sát na này, áo giáp trên người hắn kiền nhanh chóng tách rời ra, tạo thành 7 mảnh gương vỡ, sau đó ngưng tụ lại hợp thàng một mặt gương không trọn vẹn!

Đây chính là loại phương pháp sử dụng thứ hai của gương đồng!

Gần như ngay khi mặt gương xuất hiện, cỗ gió kinh khủng lốc do băng - hỏa hoa và bát cấm quy nhất tạo thành kia không ngờ lại bị mặt gương trực tiếp chiết xạ, thay đổi quỹ tích... trực tiếp đánh xuống mặt đất!

Giờ phút này, người khổng lồ và Hỏa Phượng đang ẩn trong băng hoa và hỏa hoa đều biến sắc, nhưng cũng không kịp ngăn cản. Mạnh Hạo giảo phóng toàn bộ tu vi, thân thể giống như một lưỡi dao sắc bén, cũng theo cỗ gió lốc kinh khủng kia đánh xuống mặt đất.

Trong chớp mắt, một cỗ lực lượng kinh khủng ngưng tụ lực lượng mạnh nhất của ba người tạo thành gió lốc liền đánh vào lớp băng trên mặt đất.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Mặt đất chấn động dữ dội. Một mình Mạnh Hạo không cách nào rung chuyển, nhưng hợplực ba người bọn họ, vào giờ khắc này, băng nguyên liền tan vỡ, mặt đất vỡ vụn như bị xốc lên, đánh ra một cái hố sâu to lớn, lộ ra... một lối đi tại bên dưới lòng đất!

Dưới thế giới băng hỏa này, không ngờ lại tồn tại một địa cung thông suốt khắp bốn phương.

Gần như ngay khi lối đi này xuất hiện, khí tức của mảnh gương thứ tám cũng truyền tới mãnh liệt trước nay chưa có. Mạnh Hạo cười lên ha hả, lập tức bay thẳng xuống địa cung.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1848: Kêu Gọi Trở Về

Thân ảnh Mạnh Hạo nhanh như tia chớp, trong chớp mắt đã bay vào địa cung, dựa theo cảm ứng mảnh vỡ gương đồng vội vã lao đi.

Giữa không trung, Băng Sơn cự nhân cùng Hỏa Phượng đều biến sắc, diệu dụng của mảnh vỡ gương đồng khiến cho bọn họ trở tay không kịp. Lúc này mặt đất bị phá mở ra, ai người chấn động không kịp suy nghĩ nhiều cũng bay nhanh vào địa cung, muốn ngăn cản Mạnh Hạo lại.

- Không thể để cho hắn cầm chí bảo đi được! Giờ phút này, hai vị cao thủ đỉnh phong của giới này mang theo tâm trạng lo lắng, ầm ầm tiến vào địa cung, triển khai tốc độ cao nhất truy kích.

Nhưng tốc độ của bọn họ vẫn hơi kém hơn mộtchút so với Mạnh Hạo. Mạnh Hạo như một dải cầu vồng ầm ầm lao đi trong địa cung, cho dù địa cung này có vô số phân nhánh, nhưng tâm thần của Mạnh Hạo lại cảm nhận được, mảnh vỡ gương đồng cuối cùng như ngọn lửa hừng hực thiêu cháy trong đêm tối, vô cùng rõ ràng.

Hắn không hề dừng lại chút nào, tại một một ngã ba, hắn như đã biết trước đương vậy, lập tức lựa chọn chính xác được phương hướng bay đi, tốc độ vì thế mà càng lúc càng nhanh.

Phía sau hắn, người khổng lồ dĩ nhiên đã rút nhỏ lại bằng Hỏa Phượng, vừa truy kích vừa nôn nóng không yên, nhất là người khổng lồ kia không ngừng gầm thét, nhưng lại không có tác dụng gì.

Thời gian dần trôi qua, sau hơn một tháng truy kích, bọn họ vẫn không đuổi kịp Mạnh Hạo. Mà Mạnh Hạo theo quá trình không ngừng xuyên qua tìm kiếm, rốt cục cũng thấy được... mảnh vỡ gương đồng!

Đó là một chỗ hố sâu, bên trong một nửa là băng dịch, một nửa là dung nham, ở giữa là một miếng gương đâm vào, như chia hố sâu thành hai phần âm dương.

Mà ở xung quanh còn có khí tức bàng bạc như băng cùng hỏa lưu động, tạo thành một cảnh tượng kỳ dị.

Mạnh Hạo lập tức xuất hiện, cúi đầu nhìn xuống, trong mắt lộ ra vẻ mong đợi. Tay phải hắn không chần chờ chút nào, phát ra một trảo về phía hố sâu.

Lập tức hố sâu chấn động như muốn bạo phát, mảnh gương bên trong không ngờ lại trở nên run rẩy, từ từ buông lỏng, dường như muốn bay ra.

Đúng lúc này, bên trong băng dịch có gầm nhẹ truyền ra, rồi một con hung thú như rắn như rồng bỗng nhiên bay ra, thân thể của nó hoàn toàn từ hàn băng hợp thành. Vừa xuất hiện, nó đã phát ra khí thế kinh người, gầm thét lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, ở bên trong dung nham cũng bay ra một con rồng lửa, gào thét phóng tới Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hừ lạnh, tay phải giữ nguyên động tác bắt lên không thay đổi, tay trái bấm quyết, hướng về phía dưới nhấn một cái. Lập tức lực lượng Phong Yêu cấm pháp chợt tràn ra, tạo thành một lực lượng xung kích đẩy hai con rồng băng, rồng lửa bắn ra.

Hai con rồng uốn người gào thét, định lần nữa vọt tới thì ấn quyết tay trái của Mạnh Hạo chợt biến đổi, từ trên người hắn lập tức tràn ra hai cỗ sương khói, trong chớp mắt ngưng tụ thành hai thân ảnh tựa như thân ảnh của hắn. Vừa xuất hiện, hai thân ảnh liền chia ra xông về phía hai con rồng băng rồng lửa, bất ngờ đẩy hai con rồng dính chặt lên vách tường, tryền ra tiếng động ầm ầm.

Cùng lúc đó, hai phân thân này liền lóe lên, trở thành hai đạo phong ấn, khiến cho hai con rồng vùng vẫy gầm thét như thế nào, cũng không thể thoát ra.

Ngay sau đó, mảnh vỡ gương đồng trong hố sâu càng thêm run rẩy, dần dần nâng lên. Mà giờ khắc này, bên trong lối đi phía sau Mạnh Hạo, Băng Sơn cự nhân cùng với Hỏa Phượng vừa cảm nhận được cả thế giới chấn động, vẻ mặt liền đại biến, tốc độ liền tăng nhanh hơn, chỉ trong mấy hơi thở đã trực tiếp từ lối đi chạy ra!

- Dừng tay! ! Vừa chạy ra hai người lập tức rống to, nhưng vẫn chậm một bước. Vào giờ khắc này, hố sâu ầm ầm bạo phát, dung nham, băng dịch chợt dâng lên, cuối cùng một mảnh vỡ gương đồng cũng cấp tốc bay ra, bị Mạnh Hạo bắt vào tay.

Hai mắt Mạnh Hạo sáng ngời, thậm chí hô hấp cũng trở nên dồn dập. Hắn tìm kiếm suốt mấy trăm năm, vào giờ khắc này rốt cục cũng thu thập xong toàn bộ các mảnh gương đồng.

Trong nháy mắt, mảnh gương đồng này như truyền ra tiếng hoan hô, rồi lập tức hòa tan, trở thành một sợi tơ đen sáp nhập vào áo giáp trên người Mạnh Hạo, khiến cho bộ khôi giáp này thoạt nhìn trở nên hoàn chỉnh hơn. Đồng thời, một cỗ khí túcw kinh người từ áo giáp cũng bạo phát ra ngập trời.

Thiên địa chấn động, thế giới nổ vang. Sau khi không còn mảnh vỡ gương đồng, hố sâu dung nham cùng băng dịch này liền dung hợp lại với nhau, khiến toàn bộ mặt đất đều rung rẩy, băng sơn hòa tan, ngọn lửa dập tắt, một cổ lực lượng hủy diệt bao phủ khắp trời đất.

Thân thể Băng Sơn cự nhân run rẩy, phát ra tiếng kêu thê lương. Hỏa Phượng cũng trở nên chua xót trong, thấy Băng Sơn cự nhân muốn xông ra, nàng liền cắn răng, lập tức xuất thủ, nhưng cũng không phải giết về phía Mạnh Hạo, mà là... ngăn cản Băng Sơn cự nhân!

Trong tiếng nổ ngập trời, Băng Sơn cự nhân rống giận.

- Hỏa Phượng, ngươi muốn làm gì?!

- Hắn đã chiếm được mảnh vỡ chí bảo, ngươi cho rằng chúng ta liên thủ có thể đoạt lại chí bảo kia được sao? Hỏa Phượng vừa ra tay vừa lên tiếng. Băng Sơn cự nhân hô hấp dồn dập, song phương không ngừng giao đấu truyền ra tiếng nổ âm ầm, lời nói cũng từ trực tiếp lên tiếng biến thành dùng thần niệm trao đổi.

Mạnh Hạo đứng ở cách đó không xa, nhìn một màn này cũng không tiếp tục xuất thủ, mà đang cảm thụ lực lượng triệu hoán của 8 mảnh vỡ gương đồng. Hắn có loại cảm giác rất mãnh liệt, rằng mình có thể triệu hoán được gương đồng trở về!

Không lâu sau, Băng Sơn cự nhân hét lớn một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ và không cam lòng, đình chỉ giao đấu cùng Hỏa Phượng. Hỏa Phượng xoay người ngóng nhìn Mạnh Hạo, hít sâu một hơi, rồi hóa thành hình người sau, hướng về Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Đạo hữu, lúc trước chúng ta lỗ mãng, xin đạo hữu bỏ qua cho, ước định của chúng ta lúc trước, có thể tiến hành rồi.

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn lại, thế giới này hắn vốn có thể không để ý tới, nhưng dù sao cũng vì mình lấy mảnh vỡ gương đồng đi, mới đẩy thế giới này lâm vào hủy diệt.

Mạnh Hạo trầm mặc một lát, hai tay lập tức bấm quyết, tu vi trong cơ thể rầm rầm bạo phát, khí thế càng ngày càng mãnh liệt, đến cuối cùng, gần như tràn ngập thiên địa. Phong Yêu cấm pháp lập tức thi triển, theo đệ nhất cấm, đệ nhị cấm, đệ tam cấm... cho đến đệ bát cấm xuất hiện, thần thông mạnh nhất của Mạnh Hạo - bát cấm quy nhất lần nữa ngưng tụ ra trước người hắn.

Chỉ có điều, lần này, dưới áo giáp do 8 mảnh vỡ tạo thành gia trì, uy lực thần thông này liền khiến cho địa biến sắc, phong vân vần vũ. Mà sắc mặt của Băng Sơn cự nhân cùng Hỏa Phượng thì đều đại biến.

- Phong! Mạnh Hạo tỏ ra ngưng trọng, hai tay nâng lên hướng về phía dưới hố sâu, bỗng nhiên nhấn một cái. Lập tức lực lượng phong ấn trong nháy mắt phóng ra, trực tiếp sáp nhập vào trong băng dịch và dung nham đang dung hợp trong hố sâu.

Tốc độ dung hợp của dung nham và băng dịch lập tức chậm lại, nhưng dường như vẫn còn từ từ dung hợp.

Những tiếng răng rắc lập tức truyền ra, mồ hôi trên trán Mạnh Hạo chảy xuống, tu vi trong cơ thể lần nữa bạo phát. Trong tiếng nổ ầm ầm, uy lực của phong ấn do bát cấm quy nhất tạo thành hoàn toàn truyền ra, rốt cục cũng khiến cho dung nham cùng băng dịch trong hố sâu không tiếp tục dung hợp lẫn nhau nữa. Tuy rằng không tách được ra, nhưng cũng không chuyển biến xấu nữa!

Cùng lúc đó, băng nguyên nơi mặt đất, sau khi hòa tan hết một liền ngừng lại, tuy rằng nhiệt độ tăng lên rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn còn là băng nguyên.

Mà tại khu vực dung nham, biển lửa lần nữa xuất hiện, cho dù phạm vi bị thu nhỏ lại, nhiệt độ cũng giảm xuống không ít, nhưng chung quy vẫn coi như bảo tồn được. Khiến cho hai tộc quần ở trung tâm sau thời gian hoảng loạn ngắn ngủi, cũng không gặp nguy cơ hủy diệt.

- Mạnh mỗ đã nói thì nhất định sẽ làm được, với tu vi hiện tại của ta vẫn không thể giải quyết hoàn toàn việc ở giới này, nhưng phong ấn này cũng đỉ để duy trì trong vòng vạn năm, bạo phát hủy diệt sẽ không xuất hiện.

Một khi tu vi Mạnh mỗ đủ mạnh, sẽ lần nữa tới đây giải quyết nguy cơ của giới này. Mạnh Hạo nhìn hố sâu, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Băng Sơn cự nhân cùng với Hỏa Phượng.

Băng Sơn cự nhân phẫn nộ nhìn Mạnh Hạo, mà Hỏa Phượng lại cười khổ hướng về Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu.

Mạnh Hạo trầm mặc, cũng hướng về hai người ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

- Thứ này vô cùng trọng yếu đối với Mạnh mỗ, có chỗ đắc tội... xin thứ lỗi, sau này Mạnh mỗ tất có báo đáp. Mạnh Hạo biết đối phương không tin, nhưng hắn nói rất nghiêm túc .

Dứt lời, Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, theo lối đi địa cung chạy thẳng tới cửa ra.

Phía sau hắn, Băng Sơn cự nhân cùng Hỏa Phượng nhìn nhau, đều thấy được sự uất ức trong mắt đối phương, nhưng lại không có cách nào. Sau một lúc lâu, hai người liền thở dài một tiếng, cũng lựa chọn rời đi.

Có mảnh vỡ gương đồng cuối cùng, tốc độ Mạnh Hạo tăng nhanh hơn, lần này chỉ mất hai mươi ngày liền rời khỏi lối đi trong lòng đất, bay vào bầu trời. Hắn hít sâu một hơi, cúi đầu liếc nhìn mặt đất, lúc ngẩng đầu, tu vi hắn liền “ầm” một tiếng bạo phát, rồi trực tiếp bay nhanh trong bầu trời thế giới này. Mấy tháng sau, thân ảnh Mạnh Hạo bỗng nhiên bay ra khỏi đóa hoa to lớn kia, xuất hiện trong tinh không mênh mông.

Lần nữa trở lại tinh không, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, đè xuống kích động trong lòng. Hắn không lựa chọn triệu hoán gương đồng ở chỗ này, mà bay nhanh về phía xa.

Trên đường bay, hắn thử cảm nhận phân thân đời thứ chín, vẫn như cũ chỉ có thể cảm nhận được một sợi dây liên hệ mờ mịt. Chuyện liên quan

đến phân thân đời thứ chín trải qua, hắn vẫn không cách nào thấy được, không thể biết được, như có một màn sương mù che đậy hết thảy thiên cơ, chỉ có thể cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc mà đáng sợ đang nổi lên trong cơ thể phân thân đời thứ chín.

- Đời thứ chín này rất quỷ dị, chẳng lẽ là do nguyên nhân đời thứ chín ngưng tụ chính là đệ cửu cấm? Mạnh Hạo mơ hồ có đáp án, đệ cửu cấm Phong Thiên Cấm này uy lực vô cùng tolớn, dường như không hợp với thế giới này, cho nên trong lúc cuối cũng sắp sửa hoàn toàn ngưng tụ ra, liền xuất hiện loại biến hóa mà ngay cả hắn cũng đều không thấy được rõ ràng.

Lại qua đi mấy tháng, tại một nơi hoang vu vắng vẻ trong tinh không mênh mông, nơi này có một đại lục, trên đó không có bất kỳ sinh mạng nào, hiển nhiên là đã bỏ hoang từ rất lâu.

Đại lục này chính là nơi mà mất mấy trăm năm phi hành trong tinh không, Mạnh Hạo phát hiện ra chỗ kỳ dị, dường như lực lượng Thương Mang ở nơi này vô cùng mỏng manh. Vì vậy nơi này đã được Mạnh Hạo lựa chọn làm vị trí triệu hoán gương đồng.

Xung quanh Mạnh Hạo bố trí rất nhiều trận pháp, cũng có rất nhiều cấm chế, hắn không biết thời điểm triệu hoán gương đồng sẽ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn hay không, nhưng kinh nghiêm từng trải nhiều năm đã nhắc nhở hắn, lần này phải chuẩn bị thật đầy đủ!

Lần này chuẩn bị, hắn dùng mất mười năm đi bố trí, cho đến khi xung quanh nơi này nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế lại trở thành đầm rồng hang hổ, hắn mới hơi yên tâm. Sau đó hắn hít sâu một hơi sau, khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn, hai mắt sáng lấp lánh. Hai tay hắn bỗng nhiên bấm quyết rồi vung lên, lập tức 8 mảnh vỡ gương đồng lập tức bay ra, vây quanh hắn, dường như tạo thành một trận pháp kỳ diệu.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ chấp nhất và chờ mong càng thêm mãnh liệt.

- Gương đồng, Anh Vũ... chúng ta sắp sửa gặp lại rồi!

- Dùng lực lượng 8 mảnh gương, triệu hoán gương đồng từ địa phương xa xôi, trở về! Tay áo Mạnh Hạo vung lên, trong đầu hiện lên từng hình ảnh đã trải qua. Một lát sau, hai tay hắn lập tức bấm quyết, thần thức bỗng nhiên tản ra, cùng dung hợp với 8 mảnh gương, dường như mở ra trận pháp kỳ diệu nào đó, truyền ra tiếng sấm cuồn cuộn. Ngay sau đó, 8 mảnh gương liền xích lại, dung hợp với nhau, tạo thành một... chiếc gương chỉ khuyết có một mảnh!

Vào giờ khắc này, mặt gương phát sáng, hấp thu lực lượng thần thức Mạnh Hạo rồi hướng lên trời, phát ra một... luồng hào quang chấn động cả tinh không, chiếu rọi bốn phía không gian vô tận.

- Gương đồng... Trở về!

- Anh Vũ... Trở về!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1849: Dao Động Quen Thuộc

Thanh âm này dường như mang lực lượng kỳ dị nào đó, vang vọng bốn phương tám hướng. Đó là hồi ức của Mạnh Hạo, cũng là tưởng niệm của hắn sáp nhập vào trong thanh âm, sáp nhập vào trong cột ánh sáng, hướng về cả tinh không mênh mang, truyền ra ngoài.

- Gương đồng... Trở về...

- Anh Vũ... Trở về...

- Ngũ gia... Trở về!

Thương mang tinh không, trên đại lục hoang vắng, theo 8 mảnh gương đồng tạo thành cột sáng phóng lên cao, rung chuyển cả Thương Mang, khiến cho tinh không đều bị chấn động.

Vô số cường giả vào lúc này đều giống như trong mơ hồ cảm nhận được cái gì đó, vẻ mặt rối rít biến hóa, nhìn về phía phương hướng cột sáng sở tại. Còn có khi trước những chỗ Mạnh Hạo đi qua tìm những mảnh vỡ khác kia vào giờ khắc này, bên trong những cường giả kia cũng đều rối rít biến sắc, lập tức ngóng nhìn. Cự Tích cũng tốt, đầu dữ tợn cũng được, còn có Băng Sơn cự nhân cùng với Hỏa Phượng, đều ở vào lúc này cảm nhận được khí tức chí bảo đã từng thuộc về bọn chúng. Cùng lúc đó, trong thương mang tinh không, cũng có tồn tại vào giờ khắc này không hiểu xao động. Sóng gợn của cột sáng này, theo khuếch tán, quét ngang cả tinh không mênh mang, dường như trong phiến tinh không tối tăm này, lúc này thức tỉnh ý chí nào đó, hướng về cả Thương Mang, truyền ra một cái thanh âm mơ hồ.

- Phá huỷ trận pháp, ngăn cản hắn...

Thanh âm này vang lên, mơ hồ không rõ, nhưng lại khiến vô số tồn tại, tâm thần chấn động đồng thời, trong đầu đột nhiên nhiều hơn cái ý thức, thậm chí khống chế thân thể của bọn họ, khiến cho bọn họ trong nháy mắt từ chỗ sở tại bay ra, chạy thẳng bay nhanh tới vị trí của Mạnh Hạo. Trong một mảnh sương mù, có âm thanh thê lương vang vọng, vô số linh thể âm hồn cấp tốc chạy ra, sát nhập vào tinh không. Trên một mảnh đại lục màu đỏ, có cự thú gào thét. Đó là từng con trường long màu đỏ, mỗi một con đều có mười ngàn trượng dài, đồng loạt bay ra xông vào Thương Mang.

Trong tinh không, trong vô số bụi bậm có một cái đầu cực lớn lơ lửng. Đầu này không biết đã tử vong bao lâu, nhưng vào lúc này, đột nhiên hai mắt đầu này mạnh mở ra, bên trong trống rỗng nhưng nhìn kỹ lại có hai điểm đỏ ở bên trong. Một lát sau, một mảnh cầu vồng từ vô số điểm đỏ hợp thành trong phút chốc từ trong mắt đầu này chạy ra. Đó là một phiến trùng màu đỏ, bay nhanh đã đi xa. Còn có một chỗ, nơi đó nổi lơ lửng một cái quan tài to lớn. Quan tài này rách nát, bên trong không có thi thể, nhưng rất nhanh, không ngờ ở bề ngoài quan tài này hiện lên một cái khuôn mặt.

- Đó là... ý chí Thương Mang...

Sau khi tiếng thì thào truyền ra, quan tài này trong nháy mắt biến mất, khi xuất hiện đã ở phương xa, triển khai tốc độ cao nhất chạy thẳng tới khu vực Mạnh Hạo sở tại. Phóng mắt nhìn khắp tinh không mênh mang, lúc này tựa hồ đều bị chấn động. Vô số tồn tại đi ra, vô số hung thú, vô số các loại sinh mạng đều vọt ra. Trong đó có âm minh chi linh một loại tử thi, có thân người đầu trâu, lại có hung tộc như bạch tuộc tứ chi, còn có người đá toàn thân là hòn đá hợp thành. Cũng có vô số tướng mạo tuấn mỹ đến cực hạn, nhưng cũng chỉ có thường nhân tộc loại đặc thù chiếm khoảng ba thành. Chỗ nào cũng có. Chủng loại phong phú...

Thậm chí ngay cả Tiên Thần đại lục, còn có trên Ma Giới đại lục lúc này cũng bị chấn động. Vô số tu sĩ đánh ra, mắt đỏ, giết hướng Thương Mang. Giờ khắc này, cả thương mang tinh không đều bị chấn động. Cùng lúc đó, trên Thương Mang Tinh, Hàn Bối ở trong Đệ Nhất Tông, nàng vốn là đang khoanh chân tĩnh tọa, lúc này cặp mắt mạnh mở ra, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, thân thể nhoáng lên một cái, nháy mắt biến mất, khi xuất hiện dĩ nhiên ở trong tinh không, vội vã đi. Ngoại trừ những điều này, khi dao động khuếch tán ở cửa ải này, ở bên trong một chỗ dường như ở rìa thương mang tinh không, có một gốc cây khô héo. Trong cây khô này có một gương đồng, được khảm ở bên trong.

Lúc này, gương đồng này mạnh run rẩy, bên trong tia sáng lưu chuyển, xuất hiện thân ảnh Anh Vũ. Nó dường như có chút mờ mịt, nhìn phương xa, dường như đang nhớ lại, đang suy tư, hồi lâu sau, trong mắt nó lộ ra mờ mịt.

- Có người... Đang kêu gọi ta...

- Khí tức rất quen thuộc, nhưng lại quên mất ...

- Chỉ là, cách xưng hô ngũ gia này... Ta rất thích, càng quen thuộc hơn...

Thật lâu sau, nó trầm mặc sau đó dần dần tán đi, nhưng khi tán đi, gương đồng trong cây khô lại mạnh bay ra, hóa thành một dải tơ trong tinh không, chạy thẳng tới địa phương truyền ra triệu hoán, bay đi. Thương mang tinh không, trên đại lục Mạnh Hạo sở tại, hắn khoanh chân ngồi ở chỗ kia, cảm thụ được thần thức vào giờ khắc này khuếch tán, cảm thụ được cả tinh không mênh mang chấn động. Tuy rằng hắn không thấy được cụ thể, nhưng lại cuối cùng đã nhận ra địa phương gương đồng sở tại, truyền ra dao động, cũng đã nhận ra ...

Gương đồng đang lấy tốc độ cực nhanh, hướng về nơi mình ở, nổ vang mà đến.

- Đến rồi, sắp đến rồi...

Mạnh Hạo thân thể chấn động, trong mắt lộ ra kích động, hắn đợi mấy trăm năm, rốt cục chờ đến lúc lần nữa cùng gương đồng gặp nhau.

- Đáng tiếc Bì Đống đã vẫn lạc...

Mạnh Hạo đáy lòng bi thương, nhưng hắn hít sâu một hơi. Hắn tin, sớm muộn gì có một ngày, chính mình có thể khiến cho Bì Đống lần nữa sống lại.

- Dựa theo tốc độ gương đồng, đại khái cần bảy ngày, nó liền có thể xuất hiện ở trước mặt ta!

Mạnh Hạo trong mắt ánh sao nhoáng lên một cái. Hắn đang cảm thụ gương đồng đồng thời, cũng đã nhận ra trong cả thương mang tinh không lúc này đối với mình sinh ra một loại ác niệm. Ác niệm này rất mạnh và mãnh liệt, dường như có thể ảnh hưởng căn nguyên sinh mạng. Mạnh Hạo cũng cảm nhận được, theo ác niệm này khuếch tán, lúc này đang có vô số sinh mạng cường giả đang hướng về chỗ mình tới gần. Vả lại, hễ là những tồn tại cảm nhận được ác niệm trong tinh không này, bọn họ tựa hồ đều được chúc phúc nào đó, khiến cho tốc độ của bọn họ giống như truyền tống vậy, vượt qua gương đồng rất nhiều.

- Bố trí xung quanh ta để ngừa cử động vạn nhất, không hề lãng phí...

Trong mắt Mạnh Hạo sát cơ lóe lên một cái. Trước hắn hao phí mười năm đi bố trí, đè xuống khẩn thiết triệu hoán Anh Vũ, lúc này xem ra tồn tại tác dụng cực lớn. Đúng lúc này, ở phương xa đại lục Mạnh Hạo sở tại, xuất hiện nhóm chủng tộc thương mang tinh không đầu tiên. Đó là vô số âm hồn linh thể, tốc độ bọn chúng nhanh nhất. Lúc này sau khi xuất hiện, nhìn bằng mắt thường không thể thấy bọn chúng, nhưng nếu dùng thần thức để xem, có thể thấy được những linh thể này từng tên một bộ dáng dữ tợn, như hung thần ác sát vậy. Khi xuất hiện, triển khai tốc độ cao

nhất, trong tiếng nổ “ầm ầm”, giết hướng đại lục Mạnh Hạo sở tại.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra lạnh như băng. Những linh thể kia không đợi tới gần đại lục, liền từng tên một giống như đánh vào trên một tấm lưới to lớn vô hình, nhấc lên một loạt hào quang rực rỡ đồng thời, những linh thể này cũng phát ra tiếng hét thảm thê lương. Thân thể của bọn chúng ở trong thần thức Mạnh Hạo có thể thấy rõ ràng bị tấm lưới lớn vô hình kia trực tiếp tách rời ra, từng tên vỡ nát, nhưng ngay sau khi bọn chúng vỡ nát, xa xa trong tinh không, linh thể như vậy xuất hiện . Rậm rạp chằng chịt, vô biên vô tận, vây quanh cả đại lục, số lượng vượt qua 1 tỉ, tạo thành khí thế kinh người rung chuyển bốn phương tám hướng, từ bốn phía hướng về đại lục, gào thét mà đến.

Tiếng động rầm rầm ở bên ngoài đại lục long trời lở đất vang lên. Mạnh Hạo vẻ mặt như thường, hai tay bấm quyết. Tầng thứ nhất trong chín tầng phòng hộ hắn ở chỗ này hao tốn mười năm bố trí nháy mắt tia sáng vô tận, hướng về bốn phía bỗng nhiên khuếch tán, không ngừng giết chết những linh thể đó. Nhưng chút ít linh thể này từng tên một dường như không sợ chết, cho dù tử vong cũng muốn va chạm. Dần dần, khi tầng phòng hộ thứ nhất lung lay sắp đổ, Mạnh Hạo trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, hừ lạnh một tiếng, hai tay bấm quyết hướng về mặt đất vỗ mạnh một cái.

- Bạo!

Hắn vừa nói ra, lập tức tầng phòng hộ thứ nhất nháy mắt tia sáng chói mắt, ngay sau đó ầm ầm tan vỡ, trực tiếp nổ tung. Theo nổ tung, một cỗ trùng kích hủy thiên diệt địa hướng về bốn phía như thủy triều cuồn cuộn mà đi. Nơi đi qua, những linh thể kia phát ra tiếng hét thảm thê lương, từng tên vỡ nát, như bị hủy diệt.

Cho dù là thân thể cường hãn trong đó cũng vào giờ khắc này không thể tránh né. Khi cưỡng ép đối kháng, bị phá hủy thân thể, một lát sau, khi lực lượng trùng kích trước mắt tiêu tán, xung quanh đại lục những linh

thể này đã bị trừ đi chín thành chín, còn thừa lại chỉ là tồn tại tương đương với Chí Tôn. Vả lại số lượng chỉ có bảy, trong đó có thể so với cửu nguyên, chỉ có hai tên. Toàn bộ bọn chúng bị tàn phá, lúc này trên vẻ mặt lộ ra hoảng sợ, nhưng vẫn như cũ vọt tới.

Mạnh Hạo hừ lạnh, tay phải bấm quyết hướng ra phía ngoài một chỉ tay, lập tức ở bên ngoài tầng phòng hộ thứ hai, trong tinh không có vô số sương khói đột nhiên xuất hiện, ngưng tụ chung một chỗ, hóa thành một bàn tay, hướng về những linh thể còn sót lại kia hung hăng một trảo. Tiếng sấm không ngừng vang lên, những linh thể kia lập tức có ba tên bị bàn tay này trực tiếp bóp chặt lấy, linh thể còn dư lại lập tức tản ra. Khi bàn tay to muốn đuổi bắt, bỗng nhiên, một tiếng gào thét to lớn từ đằng xa bỗng nhiên truyền đến. Ngay sau đó, một ánh sáng đỏ xuất hiện, như dịch chuyển trực tiếp ngăn cản trước bàn tay này, hóa thành một cự long màu đỏ, tản ra lực lượng cửu nguyên đỉnh phong, gầm thét một đầu va chạm đi qua.

Tiếng nổ vang lên, bàn tay to Mạnh Hạo dùng trận pháp hóa thành tan vỡ, cự long màu đỏ kia lui về phía sau một chút, lần nữa gầm thét. Theo gầm thét, xa xa trong tinh không, từng con trường long màu đỏ lục tục xuất hiện, trong đó cửu nguyên đỉnh phong không ngờ cũng có ba con, còn dư lại tuy rằng không bằng, nhưng bản thân trường long màu đỏ này chính là vô cùng cường hãn. Lúc này số lượng chừng 1 triệu, phá vỡ bầu trời, bao phủ mặt đất, tràn ngập tinh không, trong nháy mắt tới gần, hướng về tâng phòng hộ thứ hai, ầm ầm va chạm. Thiên địa chấn động, đại lục rung động, tầng phòng hộ thứ hai vốn là trong suốt, nhưng trước mắt ở trong va chạm này, trực tiếp hiển lộ ra, quầng sáng vặn vẹo, dường như không thể thừa nhận, trong chớp mắt liền trực tiếp vỡ vụn.

Nhưng ngay khi vỡ vụn, lần nữa tạo thành trùng kích, hướng về bốn phía rầm rầm mà đi. Mạnh Hạo ở trên đại lục khoanh chân tĩnh tọa, trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái. Phòng hộ trên đại lục này là hắn tham khảo trong kế thừa Thủy Đông Lưu, bắt chước Sơn Hải Giới bố trí.

Uy lực của nó lớn, lấy tu vi Mạnh Hạo giờ này triển khai đã vượt lên trên Sơn Hải Giới năm đó rất nhiều lắm, nhưng cho dù là như vậy, không ngờ cũng bị những trường long màu đỏ này, phá vỡ tầng thứ hai. Nhưng đồng dạng, cái giá bọn chúng trả giá cũng thảm thiết!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1850: Nhất Phu Đương Quan

Chí Tôn trở xuống, tất cả trường long màu đỏ, toàn bộ thân thể vỡ vụn, ầm ầm tan vỡ. Theo tan vỡ, xung quanh mùi máu tanh nồng đậm khuếch tán, mà đúng lúc này, Mạnh Hạo hai tay bấm quyết. Lập tức ở bên ngoài tầng phòng hộ thứ ba xuất hiện ba bàn tay, mỗi một cái bàn tay đều có lực lượng cửu nguyên đỉnh phong, hướng về ba con trường long màu đỏ cùng với những linh thể trước may mắn còn tồn tại, bỗng nhiên chộp tới.

Tinh không chấn động, đột nhiên ở trên ba bàn tay, không ngờ xuất hiện vô số điểm đỏ. Những điểm đỏ này nhìn kỹ, rõ ràng là từng con trùng một. Những con trùng này trong chớp mắt liền khuếch tán bốn phía, rậm rạp chằng chịt, vô biên vô tận, vù vù bay, dường như nhiễm đỏ bốn phương tám hướng.

Mà chỗ xa hơn, lúc này có một mảnh khí tức âm tử, che phủ trời đất cuồn cuộn mà đến. Ở trong khí tức kia là vô số thi thể, những thi thể này dường như có sinh mạng khác, lúc này cuốn vô cùng tử khí, chạy thẳng tới mảnh đại lục này. Những con trùng màu đỏ kia, còn có phiến đại quân tử vong này sau khi xuất hiện, lập tức giết hướng đại lộ, ở Mạnh Hạo sắc mặt càng thêm âm trầm, trực tiếp liền đụng vào tầng phòng hộ thứ ba. Tiếng nổ vang lên, long trời lở đất

Mạnh Hạo ngược lại trầm mặc, hắn liếc nhìn xa xa. Trong trầm mặc hai tay nâng lên, đặt trên mặt đất đồng thời, hai mắt nhắm nghiền, không để ý tới ngoại giới nữa, mà là toàn bộ tâm thần đều đắm chìm trong cảm thụ gương đồng, trong phương hướng chỉ dẫn.

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua hai ngày. Trong tinh không, gương đồng hóa thành cầu vồng, tốc độ bay nhanh, một cái chớp mắt đã đi xa,

chạy thẳng tới địa phương Mạnh Hạo sở tại. Mà đại lục Mạnh Hạo sở tại lúc này nổ vang ngập trời. Tầng phòng hộ thứ ba tan vỡ, tầng phòng hộ thứ tư cũng đang lung lay sắp đổ, dường như tùy thời có thể vỡ nát. Mà những con trùng màu đỏ kia dĩ nhiên tử vong hơn phân nửa, còn có phiến đại quân thi thể hợp thành kia giờ này cũng chỉ còn lại không nhiều lắm.

Nhưng cho dù là như vậy, tầng phòng hộ thứ tư như cũ run rẩy, bởi vì giờ khắc này đánh tầng phòng hộ thứ tư là vô biên vô tận người đá. Những người đá này từng tên một gầm thét, không quan tơi hêt thay như nổi điên va chạm. Ngoại trừ bọn chúng ra, còn có thêm thân người đầu trâu, lại là chủng tộc bạch tuộc tứ chi kỳ dị. Thân thể bọn chúng không được, nhưng thuật pháp cũng rất là kinh người, phối hợp với nhau khiến cho quầng sáng tầng thứ tư rất nhanh liền trực tiếp tan vỡ nổ tung.

Gần như ngay khi nổ tung, những người đá kia từng tên một ánh mắt lộ ra tia điên cuồng, không ngờ cũng đồng thời tự bạo.

Rầm rầm rầm rầm!

Tiếng nổ ngập trời, người đá tự bạo đụng chạm với trùng kích của quầng sáng tầng thứ tư, tạo thành gió lốc, chẳng phân biệt được địch ta chợt triển khai, rung chuyển tầng phòng hộ thứ năm, khiến cho tầng phòng hộ thứ năm vỡ vụn, đồng thời cũng xóa bỏ vô số dị tộc.

Ngay sau đó, mưa tên số lượng chừng 1 tỉ đột nhiên xuất hiện. Tiếng động vèo vèo kinh thiên, cuối cùng dung hợp ở cùng một chỗ tạo thành gào thét chói tai, từ bốn phía bốn phương tám hướng, xông về tầng phòng hộ thứ sáu. Đó là một mũi tên nhọn, mỗi một mũi đều mang lực lượng kinh người, trong chớp mắt đã khiến tầng phòng hộ thứ sáu trực tiếp tan vỡ. Theo tan vỡ, tầng phòng hộ thứ bảy xuất hiện ngăn cản tất cả ở bên ngoài

Mạnh Hạo ở trên đại lục mở mắt ra, nhìn ngoại giới, trên mặt hắn càng

thêm âm trầm. Hít sâu một hơi, hai tay bấm quyết, lập tức trên quầng sáng tầng phòng hộ thứ bảy, lập tức xuất hiện một cái khuôn mặt mơ hồ.

Gương mặt này vừa mới xuất hiện, giống như linh thể, nháy mắt bay ra, chạy thẳng tới những mưa tên kia, tiểu nhân chỉ cao đến đầu gối thường nhân tấn công mà đến. Thời gian lần nữa trôi qua, ngày thứ ba, tầng phòng hộ thứ sáu bị những tiểu nhân này đánh sâu vào, trực tiếp vỡ nát, mà đại quân dị tộc trong thương mang tinh không ở ba ngày này cũng đều tổn thất vô cùng nghiêm trọng, Chí Tôn càng là tử vong nhiều người. Nhưng dị tộc, các loại bộ dáng đều có, trong đó Mạnh Hạo mấy trăm năm này ở những nơi đã đi qua nhìn thấy chỉ chiếm cứ một phần rất nhỏ.

Những đại quân dị tộc bị ý chí Thương Mang triệu hoán, mắt đỏ chém giết mà đến, đánh tầng phòng hộ thứ bảy. Ngày thứ tư, tầng phòng hộ thứ bảy tan vỡ, ngày thứ năm, tầng phòng hộ thứ tám tan vỡ.

Khi ngày thứ sáu đến, tầng phòng hộ thứ chín vặn vẹo, Mạnh Hạo lần nữa mở mắt, hắn nhìn đại quân dị tộc bên ngoài vô biên vô tận, số lượng nhiều, long trời lở đất. Thậm chí bên trong cửu nguyên lại rất nhiều. Đây có lẽ không phải là lực lượng cả thương mang tinh không, nhưng lại chiếm cứ phần trăm nhất định, giờ này từng tên một nổi điên, giống như nếu không diệt sát Mạnh Hạo, quyết không bỏ qua.

-Còn có một ngày... tầng phòng hộ thứ chín có thể kiên trì

Mạnh Hạo lẩm bẩm nói nhỏ, hắn cảm nhận được gương đồng lúc này đã cách mình không xa, trong vòng một ngày, nhất định có thể xuất hiện ở nơi này. Nhưng ngay khi Mạnh Hạo mở mắt ra, sắc mặt hắn bỗng biến đổi.

Hắn thấy được ở trong tinh không phía xa, lúc này không ngờ xuất hiện một ngôi sao to lớn, nhưng lại truyền tống mà đến. Sau khi xuất hiện ở bên ngoài phiến đại lộ, tinh tú này chấn động, tốc độ chẳng những không giảm bớt, ngược lại nhanh hơn. Trong tiếng nổ vang, khi vẻ mặt Mạnh

Hạo biến hóa, tinh tú này trực tiếp liền một đường va chạm mà đến, nghiền ép vô số dị tộc đồng thời, đánh vào tầng phòng hộ thứ chín.

Tiếng vang khiến tinh không chấn động, khiến vô số dị tộc đinh tai nhức óc, truyền khắp bốn phương tám hướng. Khu vực tầng phòng hộ thứ chín bị va chạm, lập tức tan vỡ. Theo tan vỡ, tinh tú này không ngờ nhuyễn động, bất ngờ hóa thành một người khổng lồ, đứng ở trong tinh không, cách quầng sáng phòng hộ, hướng Mạnh Hạo bên trong đang trên đại lục toét miệng cười.

Gần như khi nụ cười này truyền ra, một đạo thân ảnh theo chỗ hổng tầng thứ chín chui vào, chạy thẳng tới Mạnh Hạo mà đi

Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, khoanh chân ngồi ở chỗ kia, tay phải đột nhiên nâng lên, hướng về hư vô bên cạnh hung hăng bóp một cái.

Ầm một tiếng, trên tay phải của hắn, xuất hiện một cái thân ảnh chỉ lớn bằng đầu gối thường nhân. Đó là một nữ nhân, tướng mạo rất đẹp, dường như mang mị hoặc tự nhiên, nhưng giờ này lại là sắc mặt tái nhợt, trên vẻ mặt lộ ra không thể tin, dường như nàng không tin lấy bản thân bí mật tu hành lại bị đối phương chuẩn xác nhận ra vị trí chỗ ở. Nàng chưa kịp lên tiếng cầu xin tha thứ, Mạnh Hạo vẻ mặt lạnh như băng, tay phải hung hăng bóp một cái, phịch một tiếng, tu vi của hắn xông vào trong cơ thể đối phương, trực tiếp đánh vỡ thân thể kia.

Chưa kết thúc, khi đánh vỡ nữ tử này, Mạnh Hạo thân thể đột nhiên đứng lên, tay trái nâng lên nắm tay, hướng về phía trước hung hăng một quyền. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, nơi quả đấm của hắn rơi xuống trực tiếp xuất hiện một con Hồng Long. Hồng Long này giống như là chủ động đón đỡ, trong mắt lộ ra hoảng sợ đồng thời, thân thể ầm một tiếng cuốn ngược mười ngàn trượng, ở giữa không trung trực tiếp tan vỡ nổ tung.

Cùng lúc đó, sau khi Mạnh Hạo đứng dậy, đầu hơi nghiêng sang một bên. Khi hắn nghiêng đầu, một linh thể ngưng tụ ra một kích mạnh nhất,

từ đầu sườn này rơi vào khoảng không, mà khóe miệng hắn ý lộ ra tàn nhẫn, bỗng nhiên mở to miệng, cắn một cái ở trước người, đột nhiên xuất hiện trên người linh thể.

Linh thể phát ra tiếng hét thảm thê lương, dưới một cái hút của Mạnh Hạo, trong nháy mắt rút nhỏ, bị Mạnh Hạo trực tiếp hút vào trong miệng, gia tăng tu vi bản thân. Một màn này nói ra thì rất dài dòng, nhưng đều là ở tầng phòng hộ thứ chín xuất hiện chỗ hổng nháy mắt xảy ra, khiến cho người khổng lồ tinh tú bên ngoài lỗ hổng vốn là toét miệng cười cứng đờ

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, cất bước đi ra mười trượng. Khi đi ra, phía sau hắn, mười trượng khu vực 8 mảnh vỡ gương đồng sở tại lập tức xuất hiện một đạo quầng sáng. Quầng sáng này năm màu nhiều vẻ, hình như có lưu quang ở trên trôi đi, đây là... bố trí cuối cùng của Mạnh Hạo, tầng phòng hộ thứ mười.

Bảo vệ không phải mảnh đại lục này, mà là trận pháp triệu hoán gương đồng

Mạnh Hạo đứng ở bên ngoài quầng sáng, ngẩng đầu nhìn bốn phía, trong mắt sát cơ từ từ trở thành sát khí. Hắn không lên tiếng, nhưng hành động của hắn lại rõ ràng nói cho tất cả tồn tại chỗ này... Có hắn ở, không người nào có thể phá huỷ trận này! Cả chiến trường lập tức có chút yên tĩnh, nhưng yên tĩnh này chỉ là thời gian mấy hơi thở, liền lập tức bị từng tiếng gào thét đánh vỡ.

Từng đạo thân ảnh trong nháy mắt từ trong chỗ hổng tấn công vào, mà người khổng lồ tinh tú kia lại là biến đổi phương hướng, bắt đầu đánh những vị trí khác trên tầng phòng hộ thứ chín.

Mạnh Hạo thân thể bước lên trước đi ra, cả mặt đất ầm ầm chấn động. Theo chấn động, vì Thương Mang trên đại lộ này mỏng manh, khiến cho chấn động không ngờ ảnh hưởng bốn phương tám hướng, khiến những thân ảnh lúc này tấn công mà đến, tốc độ trực tiếp chậm chạp một chút.

Theo chậm chạp, bọn chúng lập tức lộ ra thân ảnh, đều là cường giả Chí Tôn trước trong các tộc, tuy rằng cửu nguyên chỉ có một người, nhưng những người bát nguyên cũng đều là Chí Tôn cường đại. Gần như khi thân ảnh bọn hắn lộ ra, Mạnh Hạo dĩ nhiên tới gần, một quyền Đồ Ma trực tiếp đánh ra.

Diệt Sinh, Xá Thân, Sát Thần, Đồ Ma... Bốn ý dung hợp, trở thành một quyền, một đấm xuất ra, thiên địa sợ, tinh không băng, một cỗ lực lượng mạnh mẽ bạo phát. Bảy tám thân ảnh kia toàn hạ, lập tức bị bẻ gãy nghiền nát. Trong tiếng nổ rầm rầm, trong bảy tám thân ảnh này thân thể trực tiếp liền nổ tung, hình thần câu diệt, chỉ có cửu nguyên kia may mắn còn sống, máu tươi phun ra, lập tức cuốn ngược

Mạnh Hạo đi ra bước thứ hai, xuất hiện ở giữa không trung, quyền thứ hai đánh ra, không phải đánh chết người này, mà là một vị khác. Phía trước hắn, hư vô vặn vẹo, một lão già đi ra. Lão già này da là màu đen , đỉnh đầu có hai cái sừng, trên người bạo phát ra lực lượng cửu nguyên đỉnh phong cường hãn.

Đối mặt một quyền này của Mạnh Hạo, lão già vẻ mặt nghiêm túc, gầm nhẹ thần thông biến ảo. Chung quanh hắn tạo thành một đầu trâu đen đạp phong hỏa, va chạm với Mạnh Hạo. Tiếng nổ chấn động bốn phương tám hướng, chỉ là trùng kích khiến cho dị tộc theo chỗ hổng sát nhập vào thân thể tan vỡ trở thành tro bụi, mà lão già kia cũng là máu tươi phun ra, thân thể lập tức thụt lùi, trên vẻ mặt lộ ra ý kiêng kỵ mãnh liệt.

Mà giờ này, ngày thứ sáu mới đi qua một nửa mà thôi, Mạnh Hạo đi về phía trước ra bước thứ ba, không phải là đi đánh chết lão già đen da này, mà là sau một bước rơi xuống, xuất hiện ở bên ngoài đại lục, xuất hiện ở bên ngoài tầng phòng hộ thứ chín, xuất hiện ở ... trước mặt người khổng lồ tinh tú kia.

- Khí lực của ngươi rất lớn

Mạnh Hạo lạnh giọng lên tiếng. Lời nói vừa ra, thân thể người khổng lồ tinh tú kia run lên, nội tâm lộp bộp một tiếng, da đầu tê dại, không chậm trễ chút nào lui về sau. Nhưng không đợi hắn kịp lui về phía sau, thân thể Mạnh Hạo hóa thành đại bàng xanh đen, như tia chớp, kêu to một tiếng, trực tiếp đánh vào mi tâm người khổng lồ này, sau đó xuyên thấu não mà qua!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1851: Người Bước Vào Chết

Người khổng lồ tinh tú kia phát ra một tiếng hét thảm thê lương truyền khắp bốn phía.

Khi tiếng hét thảm này vang lên, không ít dị tộc không thể thừa nhận thanh âm mãnh liệt như vậy, thân thể rầm rầm tan vỡ nổ tung. Máu tươi văng khắp nơi, người khổng lồ tinh tú này hai mắt ảm đạm, đầu trực tiếp vỡ nát, thân thể ầm ầm ngã xuống

Mạnh Hạo hóa thành đại bàng xanh đen, nhoáng lên một cái đang muốn trở về đại lục. Nhưng lại đột nhiên vẻ mặt biến hóa, dường như thân thể cũng không kịp tránh né, một cỗ nguy cơ mãnh liệt truyền đến.

Trong chớp mắt, hắn liền từ đại bàng khổng lồ, lần nữa hóa thành lớn như thường nhân, khiến cho một đạo ánh sáng màu đen từ bên cạnh nhanh chóng mà qua. Cho dù không rơi vào trên người của hắn, nhưng nhấc lên trùng kích, như cũ khiến Mạnh Hạo tu vi chấn động. Nếu như không phải hắn phản ứng kịp, lấy thân thể đại bàng, một kích này là hướng về phía đầu này, tất nhiên là đầu sụp đổ, Mạnh Hạo cho dù là bất tử, cũng sẽ bị thương nặng.

Khi xoay người, Mạnh Hạo lập tức thấy được ở phía xa, một cái quan tài lúc này lơ lửng mà đến. Quan tài này trống không, nhưng ở bên ngoài quan tài lại hiện lên khuôn mặt một lão già, hắn nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Khi ánh mắt hai người nhìn nhau, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được lão già này lại là tồn tại tương xứng với hắn. Phải biết Mạnh Hạo giờ này trình độ cường hãn vượt lên trên cửu nguyên đỉnh phong, dĩ nhiên là gần như cực hạn, mấy người hắn gặp, phần lớn đều không phải là đối thủ của mình, nhưng trước mắt, khuôn mặt trên quan tài này lại

cho hắn cảm giác nguy hiểm.

Mạnh Hạo cặp mắt lóe lên một cái, thân thể nhanh chóng biến mất, khi xuất hiện, đã về tới trên đại lục, ở phía trước quầng sáng mười trượng. Nếu ở bên ngoài là thế quân lực địch, như vậy ở chỗ này, mượn lực lượng phiến đại lộ này, đối phương nhất định sẽ bị một chút áp chế.

Dù sao... Mảnh đại lục này có kỳ dị, lực lượng Thương Mang ở chỗ này rất là mỏng manh. Nhưng lão già hiện lên trên miệng quan tài kia không bước chân vào đại lục, mà ở phía ngoài, mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo, vừa nhìn về phía trận pháp phía sau Mạnh Hạo mười trượng, trong mắt lóe lên một chút tia sáng kỳ dị

Mạnh Hạo vẻ mặt lạnh lùng, đứng ở nơi đó, chân phải nâng lên hung hăng hướng về mặt đất một bước. Ầm một tiếng, nhấc lên một loạt sóng gợn, ngang tỏa ra bốn phía, lần nữa diệt sát những dị tộc không sợ chết từ bốn phương tám hướng tấn công mà đến.

Dần dần, xung quanh lần nữa yên tĩnh, bên ngoài rách nát quầng sáng tầng thứ chín, dị tộc mặc dù vẫn là vô biên vô tận, nhưng không dám cùng sát nhập vào trên đại lục.Ttất cả dị tộc đi vào mảnh đại lục này, bất kể tu vi gì, phần lớn đều là hình thần câu diệt, người có thể trốn ra, phượng mao lân giác. Ở trong yên tĩnh này, Mạnh Hạo không nóng nảy, hắn cần cũng chính là thời gian.

Lúc này cảm thụ gương đồng cách nơi này, càng ngày càng gần, tối đa chỉ nửa ngày nữa là có thể ra hiện ở trước mặt của hắn. Nhưng vào lúc này, đột nhiên, ở bên ngoài đại quân dị tộc vô cùng, tinh không sóng gợn quanh quẩn, có hơn 10 ngàn thân ảnh từ trong mơ hồ đi ra, càng thêm rõ ràng. Khi bọn chúng đang đi ra lộ ra thân hình, bất ngờ lại là tu sĩ!

Hơn nữa trên người bọn chúng lại có khí tức Tiên Thần đại lục. Khí tức này vừa mới xuất hiện, bốn phía dị tộc không có thay đổi gì, nhưng Mạnh Hạo trên đại lục lại là mạnh ngẩng đầu, trong mắt trong phút chốc

liền lộ ra sát cơ mãnh liệt ngập trời không thể áp chế. Khí tức kia, cả đời này hắn cũng không quên được, đó là khí tức Tiên Thần đại lục, đó là căn nguyên khiến Sơn Hải Giới hủy diệt, đó là cừu nhân ép Bì Đống tử vong, gương đồng Anh Vũ mất đi thần thức, ép Mạnh Hạo gần như tử vong.

Trong chớp mắt, ánh sáng đỏ trong mắt Mạnh Hạo liền lập tức khiến bốn phương tám hướng trực tiếp lâm vàotrong túc sát. Không phải là độc nhất vô nhị, gần như khi Tiên Thần đại lục xuất hiện đồng thời, trong một hướng tinh không khác, cũng có hơn 10 ngàn thân ảnh từ trong mơ hồ xuất hiện, cũng là tu sĩ. Trên người bọn hắn tràn ra không phải là khí tức Tiên Thần đại lục, mà là biển sương mù Ma Giới đại lục, thậm chí đại hán đứng đầu chính là... một trong cửu nguyên năm đó đối Mạnh Hạo xuất thủ.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Mạnh Hạo, trên vẻ mặt hắn đầu tiên là rung động, rồi sau đó lập tức sát cơ mãnh liệt

Mạnh Hạo bỗng nhiên cười. Nụ cười này mang băng hàn, càng làm cho hắn vốn là sát ý mãnh liệt, vào giờ khắc này nổ vang thiên địa, truyền khắp tinh không.

Gần như khi nụ cười này hiện lên, tu sĩ Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục lập tức bay ra, chạy thẳng tới chỗ hổng tầng thứ chín này, sát nhập vào trên đại lục. Bọn chúng đánh tới, dường như ảnh hưởng cả chiến cuộc, khiến cho bốn phía dị tộc vốn là yên tĩnh cũng đều từng tên một gầm nhẹ, toàn bộ tấn công, đánh tầng phòng hộ thứ chín đồng thời cũng có tên theo chỗ hổng sát nhập vào. Trong lúc nhất thời, đại lục Mạnh Hạo sở tại có vô số thân ảnh vọt tới, khiến cho đại lục run rẩy, dường như không chịu nổi. Nhất là trong vô số thân ảnh này, xen lẫn không ít cường giả, thậm chí lão nhân ở x quan tài lão nhân cũng vào giờ khắc này bước chân vào đại lục.

Tiếng sấm vang dội, Mạnh Hạo tóc tai bù xù, tay phải liên tục đi về phía

trước ra bảy bước. Bảy bước này rơi xuống, thiên địa run rẩy, ngưng tụ một cái chân khổng lồ, dầy xéo vô số máu thịt, đồng thời, thân thể Mạnh Hạo cũng trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt đại hán Ma Giới đại lục kia. Đại hán này trong óc ầm một tiếng, hắn không nghĩ tới hôm nay ở chỗ này gặp lại là Mạnh Hạo, cũng không nghĩ tới không ngờ mấy trăm năm sau, Mạnh Hạo cường đại đến trình độ như vậy.

Thậm chí hắn cũng không kịp suy tư nhiều lắm, Mạnh Hạo tay phải đã thế như chẻ tre, trực tiếp xuyên thấu tất cả phòng hộ đại hán này, bắt lấy cổ của hắn.

-Thù năm đó, hôm nay từ ngươi bắt đầu trả lại

Mạnh Hạo thanh âm khàn khàn, vang lên, tiếng nổ vang từ tay phải hắn truyền ra, đại hán cửu nguyên kia thân thể run rẩy, trực tiếp tan vỡ nổ tung, hình thần câu diệt. Ngay tại Mạnh Hạo đánh chết Ma giới đại hán, chung quanh hắn lập tức xuất hiện tám đạo thân ảnh, mỗi một thân ảnh đều rõ ràng là người mạnh nhất trong tộc quần sở tại. Tám người này tồn tại đồng thời xuất thủ, đồng loạt nổ vang

Mạnh Hạo một mình đối kháng tám người, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ. Từng ngọn núi phủ xuống, không phải rơi vào bốn phía, mà là rơi vào trên người của hắn, trong chớp mắt, 100 ngàn, 1 triệu, chục triệu núi lớn chồng lên xuất hiện, ở trên người Mạnh Hạo tạo thành vô số phòng hộ, tám đỉnh phong tồn tại kia đồng thời xuất thủ sát ý kinh người chớp mắt đánh vào Mạnh Hạo. Vô số ngọn núi tan vỡ, thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên lui về phía sau, trực tiếp lùi đánh vào trên người của một đỉnh phong tồn tại, tốc độ cực nhanh.

Vị tồn tại kia phun ra máu tươi, thân thể tan vỡ, thần hồn bay ra, không thể cản trở Mạnh Hạo, mắt thấy Mạnh Hạo sắp thối lui ra khỏi phong tỏa. Lúc này, lão nhân quan tài kia hai mắt nhoáng lên một cái, thân ảnh của hắn giống như linh thể, nhưng lại trực tiếp từ trên quan tài đi ra, một bước rơi xuống, liền trực tiếp xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, tay phải

nâng lên, mang toàn bộ tu vi, mang lực lượng kinh người, hướng về mi tâm Mạnh Hạo hung hăng một cái.

-Đợi chính là ngươi. Gần như khi ngón tay lão già này điểm tới, khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra nụ cười, trong mắt hắn hàn mang chớp động, vẻ mặt lão già kia biến hóa, tay phải hắn bỗng nhiên nâng lên, hướng về xung quanh lão già liên tục vẽ ra mọi nơi!

-Không gian phong ấn! Ầm một tiếng, Mạnh Hạo vẽ ra khắp nơi kia trực tiếp tạo thành một cái khung lồng kính, một cỗ không gian phong ấn tuyệt mạnh bỗng nhiên phủ xuống, lão già kia sắc mặt biến hóa, không thể né tránh, trong nháy mắt bị phong ấn vào trong, tạo thành một bức vẽ! Nhưng khi bức họa này xuất hiện liền lập tức thiêu đốt, bên trong lão già bị phong ấn, tu vi dĩ nhiên đỉnh phong chí cực, phong ấn này chỉ phong ấn hắn nhất thời. Nhưng nhất thời này đối Mạnh Hạo mà nói vậy là đủ rồi

Mạnh Hạo cười gằn, lực lượng tu vi bạo phát, tay phải nâng lên mạnh vung lên, lập tức đệ bát cấm xuất hiện, đệ thất cấm, đệ lục cấm, trong chớp mắt, bát cấm đồng thời biểu hiện, hóa thành từng sợi tơ, tạo thành một tấm lưới lớn, hai tay hướng về hai bên trực tiếp vung.

-Bát cấm quy nhất!

Theo thanh âm hắn truyền ra, lập tức tấm lưới lớn này hướng về bốn phía ầm ầm mà đi, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt bao trùm bốn phương tám hướng. Nơi đi qua, vô số dị tộc tồn tại thân thể giống như trong suốt, không có chút lực lượng cản trở nào, toàn bộ bị lưới bát cấm này nháy mắt xuyên thấu. Một Chí Tôn Tiên Thần đại lục mở to mắt, lộ ra hoảng sợ, thân thể nhanh chóng bị tấm lưới lớn xuyên thấu, còn có những dị tộc thân người đầu trâu kia, còn có những linh thể kia, còn có người đá, còn có tu sĩ Ma Giới đại lục, tất cả tồn tại, tất cả sinh mạng trên đại lục vào lúc này...

Đều bị tấm lưới lớn khuếch tán, trong nháy mắt quét ngang. Cho dù là những con trùng màu đỏ kia cũng đều không thể tránh ra. Thân thể bọn chúng tuy nhỏ, nhưng tấm lưới lớn này lại càng dày đặc, thậm chí ở bên ngoài bỏ vào cực hạn sau, theo tay phải Mạnh Hạo một trảo, lập tức tấm lưới lớn này ầm ầm co rút lại, lần nữa từ trên người từng tên một chủng tộc kia lại một lần nữa xuyên thấu mà qua.

Trong chớp mắt, tấm lưới lớn từ tám đại cấm chế hợp thành ngưng tụ tại trước mặt Mạnh Hạo, lơ lửng trên lòng bàn tay của hắn, tản ra hào quang rực rỡ. Cũng chính là vào giờ khắc này, lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, bốn phía tất cả phạm vi hễ là sinh mạng trên đại lục này đều vào lúc này thân thể run rẩy, bạo phát ra máu tươi cùng với căn nguyên sinh mệnh gồm các loại màu sắc. Thân thể của bọn chúng trong chớp mắt... Phá thành mảnh nhỏ, trở thành từng khối từng khối, hoặc là rơi xuống mặt đất, hoặc là tiêu tán trở thành tro bụi...

Một cái chớp mắt, bốn phía yên tĩnh đến cực hạn, mà những đại quân dị tộc bên ngoài đại lục lúc này toàn bộ hít ngược một hơi. Từng tên một cho dù là bị ý chí tinh không sử dụng, nhưng vẫn như cũ trong thức tỉnh bản năng sợ hãi và hoảng sợ, toàn bộ nhìn đại lục, toàn bộ trong óc sấm sét nổ vang

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, duy chỉ có ánh sáng đỏ trong mắt càng phát mãnh liệt, nhìn về phía bức họa giữa không trung bị hắn phong ấn kia giờ phút này đang cấp tốc thiêu đốt. Trong chớp mắt, bên trong truyền ra tiếng gầm nhẹ, lão già quan tài bị phong ấn kia lúc này đang muốn chạy ra

Mạnh Hạo mắt lạnh nhìn lại, vung tay một cái, lập tức tấm lưới lớn rực rỡ trong tay hắn nháy mắt mà đi, trực tiếp bao trùm, lần nữa phong ấn. Lần này phong ấn, so với trước cường hãn hơn rất nhiều, lão già quan tài kia căn bản là không thể thoát vây đi ra, chỉ có thể ở bên trong phát ra g gào thét cùng gầm thétkhông cam lòn

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, nhìn về phía tinh không bên ngoài đại lục, hắn đứng ở nơi đó, bốn phía cả đại lục, toàn bộ đều là thi thể, cụ thể bao nhiêu, khó có thể thống kê. Hắn không nói chuyện, nhưng thân ảnh của hắn, ánh mắt của hắn, chiến tích của hắn, hóa thành cảnh cáo vô âm, cảnh cáo tất cả sinh mạng bên ngoài đại lục.

- Người bước chân vào chỗ này... Chết!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1852: Ta Là Ai?

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo đứng ở trung tâm đại lục, hoặc là nói nơi này cũng không phải trung tâm, nhưng dường như chỉ cần là nơi hắn đứng liền sẽ trở thành nơi vô số ánh mắt tồn tại dính kết.

Nói là trung tâm cũng sẽ không quá . Bên ngoài đại lục, bên ngoài tầng phòng hộ thứ chín rách nát, dị tộc che phủ trời đất, tràn ngập vô tận tinh không, rối rít trầm mặc, bọn chúng vây quanh bốn phía, nhưng không có bất kỳ một tên nào dám bước chân vào trên đại lục.

Chỗ hổng trên tầng phòng hộ thứ chín rõ ràng là ở chỗ này, không khép lại, nhưng cho đến mấy canh giờ sau, cũng thủy chung không có ai đi vào.

Mà chỗ này vì phiến đại lục kỳ dị này tồn tại, lực lượng Thương Mang rất là mỏng manh, cũng liền khiến cho ý chí Thương Mang dường như cũng ở nơi đây yếu đi không ít, khiến cho này không thể ảnh hưởng những dị tộc này như đã từng làm trước đó.

Mà ở sát khí rõ ràng trước mặt, những dị tộc này rối rít, bản năng trong cơ thể chiếm cứ hơn phân nửa, loại đó bước chân vào đại lục liền tất nhiên tử vong khiến cho bọn chúng rối rít trầm mặc. Nếu như một mực như vậy, như vậy lần này trên chiến trường Mạnh Hạo hắn có thể nói là thắng lợi, bởi vì hắn cảm nhận được gương đồng dĩ nhiên càng gần, rất nhanh, liền sắp xuất hiện trong mắt của mình.

-Đến rồi... Gương đồng!

-Anh Vũ... Trở về!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong phòng hộ phía sau hắn mười trượng,

tám mảnh vỡ gương đồng tia sáng càng phát rực rỡ, cột sáng kinh thiên, giống như cây đuốc trong đêm tối, sáng chói mắt, triệu hoán gương đồng, chỉ dẫn phương hướng.

Thời gian lần nữa trôi qua, một nén nhang sau, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn ngẩng đầu nhìn về phía phương xa, thậm chí xung quanh tất cả tồn tại đều mơ hồ cảm nhận được một cỗ uy áp phủ xuống, uy áp này làm cho bọn chúng bất an, làm cho bọn chúng chấn động.

Dường như trong bóng tối có một đạo ánh sáng, đi đến không phải tinh không, mà là một chỗ không gian khác đen như mực lúc này đang hướng về nơi này, nhanh chóng phủ xuống.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên trước người Mạnh Hạo vốn là bình tĩnh giữa không trung đột nhiên xuất hiện sóng gợn, sóng gợn này cứng rắn khuếch tán một cái, từ bên trong nhưng lại đâm ra một ngón tay!

Ngón tay này thoạt nhìn không có gì lạ, nhưng khi xuất hiện, dường như cả thế giới, cả tinh không đều trở nên chấn động, dường như ngón tay xuất hiện thay thế hết thảy ánh sáng, tinh không đen như mực, chỉ có ánh sáng này!

Nó thoạt nhìn tốc độ rất chậm, chậm rãi ở trong chỗ sâu rơi vào ngực Mạnh Hạo. Nhưng Mạnh Hạo lại không thể né tránh. Ầm một tiếng, thiên địa run rẩy, cả đại lục răng rắc, không ngờ xuất hiện từng cái khe nứt, mà bên ngoài tầng phòng hộ thứ chín cũng ở đại lục run rẩy trực tiếp tan vỡ.

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể ầm ầm cuốn ra, đánh vào trên phòng hộ phía sau mười trượng. Phòng hộ này run rẩy vặn vẹo, phần còn dư lại răng rắc trực tiếp vỡ nát, khiến cho Mạnh Hạo lần nữa cuốn ngược, cho đến 7, 8 trượng sau mới cưỡng ép dừng lại, lần nữa phun ra máu tươi. Lúc ngẩng đầu, hắn gắt gao nhìn chằm chằm sóng gợn kia.

Trong sóng gợn, lúc này xuất hiện không còn là một ngón tay mà là một thân ảnh gầy, hắn chậm rãi đi ra. Khi đạp lên đại lục trong nháy mắt, cả tinh không chấn động, cả thế giới nổ vang, một cỗ khí tức chí cao vô thượng mãnh liệt khó có thể hành động từ trên người hắn rầm rầm bạo phát. Dường như, hắn đứng ở chỗ này liền chính là người đại diện phiến tinh không này, dường như, một câu nói của hắn tương đương với quy tắc Thương Mang tinh không, dường như, một ánh mắt của hắn liền có thể quyết định sự sống chết của một tộc quần trong Thương Mang tinh không.

-Ta là, La Thiên sứ giả.

Hắn nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm vang vọng bốn phương tám hướng, cả đại lục ầm ầm sụp xuống. Từ tầng ngoài vừa bắt đầu tan vỡ, trong chớp mắt tiếng nổ ngập trời, cả đại lục này, ngoại trừ phạm vi mười trượng Mạnh Hạo sở tại ra, tất cả khu vực nháy mắt vì một câu nói của La Thiên sứ giả toàn bộ sụp xuống, tan vỡ trở thành bụi bậm, hướng về bốn phía tán lạc. Mà bốn phía những dị tộc vô cùng vô tận kia dường như từ chỗ sâu trong linh hồn sinh ra kính sợ mãnh liệt không cách nào hình dung, toàn bộ cúi đầu xuống, toàn bộ quỳ lạy.

-Bái kiến sứ giả...

Nam tử này khô gầy, thoạt nhìn là trung niên, sắc mặt tái nhợt, trong mắt sâu sắc như ẩn chứa cả tinh không. Hắn đứng ở nơi đó, mặc một thân trường bào màu đen, mắt lạnh nhìn Mạnh Hạo.

-Ngươi vì cái gì không quỳ xuống?

Một câu hỏi, năm chữ khi truyền ra, một cỗ uy áp không cách nào hình dung ầm ầm trực tiếp phủ xuống trên người của Mạnh Hạo. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, khiến cho Mạnh Hạo tu vi cửu nguyên đỉnh phong của hắn dường như cũng đều không thể thừa nhận, hai đầu gối run rẩy, như có lực lượng không thể thừa nhận hóa thành hai bàn tay to, gắt gao đè nặng

bờ vai của hắn, muốn hắn quỳ xuống.

Mạnh Hạo chậm rãi ngẩng đầu, bỗng nhiên nở nụ cười. Nụ cười kia dữ tợn, mà ánh sáng đỏ trong mắt nhanh chóng hoàn toàn bạo phát, long trời lở đất, khiến cho bốn phía tinh không đen như mực như bị ô nhiễm, trong phút chốc vặn vẹo bị màu đỏ thay thế, trực tiếp đẩy ra. Màu đỏ này so sánh với cả tinh không đen như mực bé nhỏ không đáng kể, nhưng cho dù là bé nhỏ không đáng kể, ở trong khu vực này cũng là ý đen nhánh kia, gió lốc không thể áp chế.

- Cả đời này Mạnh mỗ không bái thiên, không quỳ địa, ngươi... Lại là vật gì!

Trong mắt Mạnh Hạo ánh sáng đỏ mãnh liệt hơn, khí tức trên người hắn lúc này thay đổi nổi lên, yêu khí ầm ầm lúc bộc phát, hắn chẳng những không quỳ xuống, ngược lại bước lên trước bước đi.

Theo đi ra, khí thế của Mạnh Hạo càng phát nổi lên, kia bốn phía ánh sáng đỏ như hỏa diễm bay lên không, ngưng tụ đại thế Mạnh Hạo, hướng về La Thiên sứ giả kia trực tiếp trấn áp mà đến. Một màn này khiến La Thiên sứ giả biến sắc.

-Muốn chết!

Hắn hừ lạnh một tiếng, tay phải bỗng nhiên nâng lên, sát cơ kinh thiên, một chưởng cách không hướng về Mạnh Hạo rơi xuống. Uy lực lớn, không ngờ vượt qua cửu nguyên, dường như một khi rơi xuống, Mạnh Hạo nếu không phòng bị, rất có thể hình thần câu diệt

Mạnh Hạo nơi này bước chân chẳng những không dừng lại, ngược lại nhanh hơn, mà khí thế của hắn cũng vào giờ khắc này hoàn toàn bạo phát, yêu khí ngập trời, ánh sáng đỏ lần nữa khuếch tán.

Tay phải hắn nhấc lên, một quyền Đồ Ma ầm ầm mà đi, trực tiếp rơi vào

trước người La Thiên sứ giả này. Khi một quyền rơi xuống, bốn phía ánh sáng đỏ toàn bộ nổ vang, đồng loạt lại tới, dường như tạo thành vô số một quyền này, trấn áp phủ xuống. Tiếng nổ ngập trời, Mạnh Hạo lại hóa thành đại bàng màu xanh đen, thậm chí trong nháy mắt màu sắc lần nữa biến đổi, trở thành màu đỏ, như thiểm điện gào thét ra, hướng về La Thiên sứ giả hung hăng một trảo.

Sau đó từng ngọn núi phủ xuống, tiếng sấm khiến thiên địa run rẩy, mà Mạnh Hạo không dừng lại, Huyết Yêu Đại Pháp thi triển, cắn nuốt mà đi, lại tại phía sau hắn, yêu khí tung hoành ngưng tụ ra một cái đầu lớn, mang dữ tợn, mang gào thét xông về La Thiên sứ giả.

Tiếng vang vang vọng, nổ vang tinh không, Mạnh Hạo ở trong thời gian ngắn ngủi thể hiện tất cả sát chiêu, cuối cùng bát cấm quy nhất vừa thi triển trực tiếp đánh lui này La Thiên sứ giả.

La Thiên sứ giả không ngừng lui về sau, sắc mặt càng tái nhợt, một lát sau trong mắt hắn sát cơ nhoáng lên một cái, thân thể mạnh bay ra, không phải giết hướng Mạnh Hạo, mà là chạy thẳng tới trận pháp, Mạnh Hạo thân thể nhoáng lên một cái, lập tức ngăn cản. Tiếng động rầm rầm truyền ra, La Thiên sứ giả kia không chần chờ, lập tức xuất thủ, đụng chạm với Mạnh Hạo ở giữa không trung, tiếng nổ ngập trời, một lát sau, một tiếng rống to vang lên

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể bị trực tiếp cuốn lên, lui về phía sau mấy trăm trượng, La Thiên sứ giả cất bước trực tiếp xuất hiện ở địa phương 8 mảnh vỡ gương đồng sở tại, tay phải nâng lên, hướng về trận pháp hung hăng nhấn một cái. Nhưng Mạnh Hạo lại cười, ánh mắt lộ ra tia điên cuồng, tay phải bỗng nhiên nâng lên, hướng về La Thiên sứ giả, bỗng nhiên một chỉ tay.

Dưới một chỉ tay này, bên ngoài đại lục này, trong tinh không, một đạo ánh sáng với tốc độ không thể nào hình dung ầm ầm mà đến trực tiếp sát nhập vào. Nơi đi qua, một tên lại một tên dị tộc tồn tại, thân thể rầm rầm

tan vỡ. Dường như chỉ cần bị ánh sáng này đụng chạm, lập tức liền sẽ trở thành tro bụi.

Trong chớp mắt, liên tiếp dị tộc tồn tại thê lương tử vong, trong nháy mắt La Thiên sứ giả mặt biến sắc, đạo quang kia gào thét trực tiếp tới gần. Ở La Thiên sứ giả đang rung động, trực tiếp từ ngực, ầm ầm xuyên thấu qua, dung nhập vào trong trận pháp.

Cho đến lúc này, đạo quang này mới tiêu tán, lộ ra bên trong... Một gương đồng phong cách cổ xưa! Khi gương đồng xuất hiện, bốn phía 8 mảnh vỡ lập tức hòa tan, nháy mắt dung hợp với gương đồng ở cùng một chỗ, tạo thành một cái mặt kính... Hoàn chỉnh! Cùng lúc đó, một cỗ khí tức thương tang từ trên gương đồng ầm ầm tản ra, chấn động tinh không trong nháy mắt, cũng tản ra vô tận sóng gợn. La Thiên sứ giả sắc mặt biến hóa, thân thể lập tức lui về sau, Mạnh Hạo kích động nhìn gương đồng.

-Trở về!

Gương đồng chấn động, bên trong trên mặt kiếng, mơ hồ lộ ra một cái thân ảnh mơ hồ, đó là một con Anh Vũ, trong mắt nó lạnh lùng, lạnh như băng nhìn Mạnh Hạo, nhưng dần dần cũng lộ ra mê mang, dường như người trước mắt khiến hắn xa lạ đồng thời, lại có quen thuộc vô hạn mãnh liệt.

Nhưng rất nhanh, quen thuộc kia liền tiêu tán, Anh Vũ trong gương đồng lần nữa liếc nhìn Mạnh Hạo một cái sau, xoay người nhoáng lên một cái, mang gương đồng, trong phút chốc đã đi xa tinh không

Mạnh Hạo sắc mặt tái nhợt, một ngụm máu tươi phun ra, hắn nhìn Anh Vũ, tâm của hắn đau nhói, hắn thấy được đối phương trước mờ mịt, cũng hiểu rõ đây hết thảy là nhân quả.

-Như thế cũng tốt, ngươi cũng hoàn chỉnh, mặc dù cách đi, chặt đứt

duyên giữa ta và ngươi, nhưng ta vẫn hy vọng ngươi... Có thể tìm được một chủ nhân tốt hơn ta...

Cách đó không xa La Thiên sứ giả lại là cười ha hả, ngực hắn có một cái động lớn, nhưng lại không có chút máu huyết nào chảy ra, hắn nhìn Mạnh Hạo, tiếng cười vang lên.

-Kính này sớm đã không phải vật năm đó của ngươi, nó đã tự mình xóa đi ký ức, ngươi hao phí gần ngàn năm triệu hoán thì có ích lợi gì!

La Thiên sứ giả hắn biết tất cả mọi chuyện.

-Hiện tại, ngươi có tâm thoát khỏi khống chế của Thương Mang, như vậy thì để bản sứ giúp ngươi một tay, cho ngươi tiếp tục dựa theo vận mạng cho ngươi trước, đi tiếp đi!

Khi tiếng cười của La Thiên sứ giả truyền ra, thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới Mạnh Hạo, tay phải bấm quyết, hướng về Mạnh Hạo bỗng nhiên một chỉ tay. Một chỉ tay này rơi xuống, dường như cả Thương Mang tinh không đều trầm xuống một chút, dường như cho mượn một tia lực lượng, sáp nhập vào trong một chỉ tay này đánh Mạnh Hạo

Mạnh Hạo toàn lực chống cự, trong tiếng nổ “ầm ầm” máu tươi phun ra, thân thể dường như muốn vỡ nát, không ngừng lui về sau. Bỗng nhiên, gương đồng vốn đã đi xa, đột nhiên chợt ngừng, bên trong Anh Vũ trong mắt lộ ra mờ mịt đồng thời, thân thể lại đang run rẩy. Trong tối tăm nó có loại cảm giác, nếu như mình thật rời đi, như vậy cả đời này cũng sẽ ở hối hận vượt qua.

-Hắn là ai... Ta là ai...

Anh Vũ run rẩy, trong mắt không mờ mịt nữa, mà là lộ ra một cỗ vùng vẫy, dường như ký ức nào đó trong thế giới của nó muốn thức tỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1853: Siêu Thoát Chiến Giáp

-Hắn là ai...

-Tại sao ta đối với hắn có loại cảm giác quen thuộc mãnh liệt, nhưng cố tình lại vừa xa lạ...

-Tại sao ta nhìn thấy hắn bị thương, ta sẽ cảm thấy đau nhói, ta sẽ cảm thấy thương tâm, ta sẽ cảm thấy hắn là một cái tồn tại quan trọng nhất trong cả đời này của ta!

-Tại sao... Tại sao... Mà ta là ai... Ta là khí linh gương đồng, không đúng, ta là Anh Vũ... Như vậy ngũ gia là ai, ai là ngũ gia...

-A a a a...

Gương đồng mãnh liệt run rẩy, bên trong Anh Vũ phát ra tiếng gào thét thê lương, hai mắt nó đỏ ngầu, trong thế giới của nó dường như có ký ức vào giờ khắc này ầm ầm bạo phát. Nhưng vẫn là không rõ, vẫn là thấy không rõ, nhưng nó biết, nó không thể cứ như vậy ly khai, người kia, đối với mình rất quan trọng, cũng giống như chính mình...

Đối với hắn cũng rất quan trọng! Mà đến tự bản thân khí linh có cảm giác, cũng để cho nó từ từ xác định, đối phương là chủ nhân của gương đồng kiếp này!

-Ta không thể đi!

-Ta sao có thể đi! !

Anh Vũ phát ra một tiếng thê lương, trong mắt đỏ thẫm kinh thiên. Mặc dù trong óc nó rất là lộn xộn, nhưng lại không chần chờ và do dự chút nào, lập tức xoay người, cả người hóa thành một dải tơ cầu vồng, cùng với gương đồng lấy tốc độ nhanh hơn ầm ầm mà đến, trực tiếp phá vỡ bầu trời, khiến cho tinh không thiêu đốt. Dường như ngay cả La Thiên tinh không cũng không thể hạn chế tốc độ của nó, khi vội vã đi, tinh không chấn động, như có tiếng rống giận quanh quẩn. Mà lúc này, Mạnh Hạo lau đi máu tươi trên khóe miệng, ánh mắt lộ ra ánh sao, bấm quyết, trong cơ thể tu vi bạo phát, đang muốn tiếp tục một trận chiến.

La Thiên sứ giả phía trước hắn cười lạnh, trong mắt lộ ra là uy nghiêm cao cao tại thượng, khi đang muốn xuất thủ lần nữa, hắn bỗng nhiên biến sắc. Mạnh quay đầu lại, lập tức liền thấy trong tinh không, Anh Vũ cùng với gương đồng trong dải tơ cầu vồng đã đi mà quay lại, như muốn xé mở tinh không!

Một màn này khiến hai mắt hắn mạnh co rút lại, tâm thần nổ vang. Mạnh Hạo cũng nhìn thấy màn này, trong mắt hắn lộ ra kích động, ngửa mặt lên trời cười dài, thanh âm truyền ra.

-Gương đồng, trở về!

Thanh âm Mạnh Hạo vang vọng bốn phương tám hướng trong nháy mắt, Anh Vũ ầm ầm tới gần, nháy mắt bay đến trước người Mạnh Hạo, dung nhập vào ngực Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo thân thể chấn động, loại cảm giác quen thuộc đó khiến hắn cười to hơn. Mà hào quang trong mắt lại nhu hòa xuống, chỉ có điều nhu hòa này không phải đối La Thiên sứ giả, mà là đối gương đồng, đối Anh Vũ!

La Thiên sứ giả tận mắt thấy một màn này, mặt biến sắc, nội tâm lộp bộp một tiếng. Đúng lúc này, gương đồng đụng chạm ngực Mạnh Hạo, không thương tổn Mạnh Hạo chút nào, mà là trong chớp mắt hòa tan trở thành

vô số tơ đen, nháy mắt bao trùm toàn thân Mạnh Hạo.

Một cỗ lực lượng uy áp trên người Mạnh Hạo ngập trời lên. Mạnh Hạo nội tâm chấn động, hắn cảm nhận được sự tồn tại của Anh Vũ, mặc dù đối phương vẫn là đối với mình có chút xa lạ, nhưng loại cảm giác lẫn nhau như cũ còn tại. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, trong mắt hắn vào giờ khắc này lộ ra ánh sáng, ngửa mặt lên trời cười to. Tiếng cười vang lên, thân thể hắn lơ lửng nổi lên. Tay phải nâng lên mạnh vung lên, triển khai khống chế đối với gương đồng.

Theo ấn ký hai tay bấm ra, lập tức những tơ đen trên người hắn trong nháy mắt khuếch tán. Khi bao trùm toàn thân Mạnh Hạo, trước hết bao trùm chính là vị trí ngực. Nơi đó trong chớp mắt liền xuất hiện áo giáp, áo giáp này màu đen, trên đó có văn lạc phong cách cổ xưa, dường như ẩn chứa khí tức viễn cổ nào đó. Cũng chính là vào giờ khắc này, khí thế trên người Mạnh Hạo lần nữa bạo phát, tạo thành gió lốc, ngập trời lên.

La Thiên sứ giả đang muốn đi về phía trước, nhưng lại bị gió lốc này cản trở, thân thể chậm một chút. Cùng lúc đó, áo giáp trên người Mạnh Hạo đang rất nhanh lan tràn, rất nhanh bao trùm đến hai cánh tay Mạnh Hạo, những tơ đen kia lẫn nhau biên chế, lộ ra gai bén nhọn dữ tợn ở vị trí bả vai, tạo thành đầu Anh Vũ.

Khí thế càng kinh người hơn, gió lốc mạnh hơn, rầm rầm khuếch tán bốn phía đồng thời khiến vô số đại quân dị tộc toàn bộ tâm thần run rẩy. Ngay sau đó, tơ đen gương đồng lan tràn đến chỗ hai cánh tay, từng dãy lưỡi dao sắc bén nghiêng xuất hiện, cho đến tạo thành áo giáp hoàn chỉnh nửa người trên sau, những tơ đen kia hướng về nửa người dưới lan tràn mà đi, rất nhanh, liền bao trùm đến hai chân Mạnh Hạo!

Nháy mắt, tinh không dưới chân Mạnh Hạo xuất hiện một cái lốc xoáy to lớn.. Lốc xoáy này ầm ầm chuyển động, khiến cho gió lốc có căn, khiến cho tinh không vào lúc này dường như thoáng hỗn loạn. Mà uy áp trên người Mạnh Hạo càng mãnh liệt hơn, dĩ nhiên trở thành chú mục trong

tinh không, trong thiên địa này. La Thiên sứ giả sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng lui về phía sau, trong miệng của hắn lẩm bẩm nói nhỏ, nếu cẩn thận đi nghe, có thể nghe được bốn chữ.

-Siêu Thoát Chiến Giáp!

Bốn phía dị tộc dĩ nhiên có không ít máu tươi phun ra, không thể thừa nhận cỗ uy áp long trời lở đất này. Cái này dĩ nhiên vượt qua cửu nguyên, vô hạn đến gần ...

Siêu Thoát!

Tiếng động rầm rầm vang vọng, mỗi một thanh âm đều vượt qua sấm sét, giống như thiên uy đều phải bị đè nén xuống, bị khí thế Mạnh Hạo trực tiếp xông phá! Mà cuối cùng áo giáp này bao trùm chính là bộ phận đầu. Trong chớp mắt, một cái mặt nạ màu đen bao trùm đến mặt Mạnh Hạo, cũng có áo choàng màu đen ở sau người phiêu diêu lên, khí thế ngập trời, khiến thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược. Trên người của Mạnh Hạo, xa như vậy cổ khí tức càng mãnh liệt hơn, mà cuối cùng xuất hiện là trên tay phải của hắn, một thanh kiếm... khiến Mạnh Hạo quen thuộc mang vô hạn hồi ức ...

Chiến Binh! Chiến Binh màu đen, tản ra băng hàn, dường như có thể tách tinh không, khiến Thương Mang run rẩy.

Nắm Chiến Binh trong tay, nháy mắt, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra hồi ức mãnh liệt. Hắn cúi đầu ngắm nhìn Chiến Binh, nhẹ giọng lẩm bẩm.

-Ông bạn già, chúng ta... Lại gặp nhau .

Gần như khi áo giáp hoàn thành, trên người của Mạnh Hạo một cỗ khí tức kinh người hơn rầm rầm bạo phát, rung chuyển bầu trời. Lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, gió lốc kia hoàn toàn bạo phát, hướng về bốn phía không ngừng khuếch tán. Nơi đi qua, tinh không vỡ vụn!

Vô số đại quân dị tộc vừa mới đụng chạm gió lốc này, liền lập tức phát ra tiếng hét thảm thê lương, thân thể chớp mắt một cái trở thành tro bụi, mà La Thiên sứ giả kia cũng là sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa có, thân thể như cũ lui về sau, dần dần vẻ mặt cực kì khó coi. Chớp mắt một cái, trong phạm vi nhất định, gió lốc ngập trời, nổ vang Thương Mang, khiến cho vô số dị tộc, toàn bộ hít ngược một hơi, hoảng sợ đến chỗ sâu trong linh hồn.

Không biết là tên nào đầu tiên run rẩy lập tức lựa chọn lui về sau thoát đi, trong chớp mắt, xung quanh dị tộc còn sót lại toàn bộ khuếch tán, điên cuồng bỏ chạy. Bọn chúng có loại cảm giác mãnh liệt, nếu lúc này không trốn đi, như vậy lần này nhất định hình thần câu diệt.

Cửu nguyên cũng tốt, Chí Tôn cũng được, đều là như thế. Cả thế giới, bên trong khu vực một phiến tinh không, Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, trở thành tồn tại độc nhất vô nhị, phía sau hắn cũng có hư ảo thân ảnh xuất hiện, đó rõ ràng là một con Anh Vũ vô cùng to lớn, đủ để rung chuyển tinh không to lớn!

Anh Vũ này lông tóc không còn là tạp sắc, mà là màu đen, lông tóc màu đen, thân thể mạnh mẽ, còn có khí tức kinh khủng kia khiến cho dù là Mạnh Hạo, dù là La Thiên sứ giả kia cũng đều hít ngược một hơi, theo bản năng lần nữa lui về sau.

-Phải, vẫn không phải Siêu Thoát...

Mạnh Hạo cảm thụ lúc này mình ở dưới áo giáp gương đồng bạo phát ra khí thế, khí thế kia là một khắc mạnh nhất của cả đời này hắn từ trước đến nay!

-Mặc dù không phải Siêu Thoát, cũng phải là... người đứng đầu dưới Siêu Thoát!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt của hắn lộ ra ánh sáng đỏ, ánh sáng đỏ này xuyên thấu mặt nạ, khiến cho mặt nạ này thoạt nhìn càng đáng sợ hơn.

-Dù sao, đệ cửu cấm của ta vẫn chưa hoàn thành...

Mạnh Hạo lẩm bẩm, thân thể bước lên trước đi ra. Khi đi ra, La Thiên sứ giả thân thể ầm ầm lui về sau, nhưng ngay khi hắn lui về phía sau trong nháy mắt, Mạnh Hạo dĩ nhiên xuất hiện ở trước mặt của hắn, tay trái nâng lên, về phía trước nhấn một cái.

-Cút về!

Ầm một tiếng, La Thiên sứ giả toàn thân nổ vang, thân thể nhiều chỗ tan vỡ, thân thể bỗng nhiên cuốn ngược, hắn phát ra tiếng gầm nhẹ, ánh mắt lộ ra điên cuồng, mạnh hít thở. Lực lượng Thương Mang trong tinh không trong nháy mắt ngưng tụ đến

Mạnh Hạo vẻ mặt lạnh như băng, tay phải nâng lên, Chiến Binh hướng về bốn phía, trực tiếp một đao chém xuống. Một trảm này chém hư vô, rơi vào tinh không, đoạn đi ...

Là căn nguyên lực lượng Thương Mang trong cả La Thiên tinh không sáp nhập vào! Tinh không run lên, tiếng động răng rắc truyền ra, bất ngờ xung quanh phía bên trong khu vực, một cái khe nứt to lớn trực tiếp xuất hiện, trôi đi một vòng sau, như phong ấn nơi này, khiến cho lực lượng Thương Mang không thể sáp nhập vào được, khiến cho La Thiên sứ giả thân thể run lên, đánh mất lực lượng nguyên!

-Ta muốn giết ngươi, dễ như trở bàn tay

Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, đi về phía trước. Mỗi một bước rơi xuống, cũng làm cho tinh không run rẩy, khiến La Thiên sứ giả chấn động. Khi Mạnh Hạo đi ra ba bước, La Thiên sứ giả hét lớn một tiếng,

vận chuyển lực lượng Thương Mang trong cơ thể, ngưng tụ ý chí, hóa thành một thanh Tam Xoa Kích trước mặt vặn vẹo, hướng về Mạnh Hạo trong nháy mắt lại tới

Mạnh Hạo vẻ mặt bình tĩnh, tay trái nâng lên về phía trước nhấn một cái, lập tức Tam Xoa Kích kia nhanh chóng dừng lại, run rẩy. Theo tay trái Mạnh Hạo từ từ nắm tay, Tam Xoa Kích kia cũng cong lên. Cho đến ầm một tiếng nổ, khi tay trái Mạnh Hạo trở thành quả đấm, Tam Xoa Kích này tan vỡ nổ tung. La Thiên sứ giả toàn thân lập tức tán phát khí đen, rõ ràng hư nhược xuống, trên mặt của hắn, lần đầu tiên lộ ra sợ hãi mãnh liệt.

-Ngươi lại sẽ sợ hãi?

Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, bước thứ tư đi ra, khi rơi xuống, trực tiếp liền xuất hiện ở trước mặt La Thiên sứ giả này. La Thiên sứ giả phát ra tiếng thê lương, thân thể mạnh lui về sau, nhưng cho dù hắn lui về sau như thế nào, Mạnh Hạo không ngờ đều là ở trước mặt của hắn.

-Mà sở dĩ ta hạn chế phong ấn như thế, là bởi vì... Ta đối với phương thức tồn tại của ngươi, thật tò mò

Mạnh Hạo lên tiếng đồng thời, tay trái lập tức nâng lên, một phen đã bắt cổ của La Thiên sứ giả.

-La Thiên ý chí, La Thiên chủ nhân, cứu ta...

La Thiên sứ giả thanh âm thê lương, tại truyền ra trong nháy mắt, Mạnh Hạo lập tức đối với hắn triển khai ...

Sưu hồn! Hắn rõ ràng là muốn lục soát hồn La Thiên sứ giả đại biểu La Thiên tinh không này!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1854: Tùng Đạo Tử

Gần như trong nháy mắt sưu hồn, trong óc Mạnh Hạo “ầm” một tiếng, trong trí nhớ của La Thiên sứ giả này không có chuyện gì khác, chỉ có tồn tại duy nhất là một thanh âm!

”Từ nay về sau, ngươi chính là La Thiên sứ giả...” Thanh âm này dường như vĩnh viễn quanh quẩn trong đầu La Thiên sứ giả, không biết tồn tại đã bao nhiêu năm, khiến cho tâm thần Mạnh Hạo chấn động, thậm chí ngay cả ý thức của hắn dường như cũng bị công kích vào.

Càng kinh người hơn là thanh âm kia dường như có được lực lượng xuyên thấu nào đó, lại lan tràn về hướng Mạnh Hạo với tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã không ngừng quanh quẩn trong óc Mạnh Hạo.

Dường như hóa thành một cái lạc ấn, muốn khắc sâu trong cơ thể Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh Hạo trở thành một... La Thiên sứ giả mới.

Thân mình Mạnh Hạo chấn động, cặp mắt sáng đỏ dưới mặt nạ, vào giờ khắc này rực rỡ lên, cũng bùng phát ra yêu khí rầm rầm, lan tràn về hướng thanh âm trong đầu, trực tiếp trấn áp.

Từ trong tinh không nhìn lại, thời khắc này Mạnh Hạo cầm lấy La Thiên sứ giả, không thấy có gì dị thường, nhưng trên thực tế giờ khắc này rất hung hiểm, liên lụy tới chỗ sâu trong linh hồn.

Mạnh Hạo không phải là không biết nguy cơ khi mình làm như vậy, nhưng hắn nhất thiết phải làm như thế! Người này tự xưng là La Thiên sứ giả, lần đầu xuất hiện, trên người có tồn tại loại ý chí của cả tinh không, hết thảy, kết hợp với đáp án Mạnh Hạo thu được trong Minh Cung, đã tạo thành một suy đoán gần như hoàn chỉnh.

Tinh không La Thiên này có ý chí của nó, đó chính là La Thiên!

Mà La Thiên úy tiên, lại mong đợi yêu xuất hiện, hết thảy, khiến trong lòng Mạnh Hạo đã dâng lên nguy cơ mãnh liệt cùng với suy đoán ra kẻ đầu têu gây họa hủy diệt Sơn Hải Giới.

Hết thảy hết thảy, Mạnh Hạo không có đáp án chuẩn xác, chỉ có từng tia từng tia đầu mối, mà giờ này La Thiên sứ giả này chính là thu hoạch lớn nhất trong tay Mạnh Hạo. Nếu có thể từ trong cái đầu này thu được đáp án, đối với Mạnh Hạo mà nói, hắn hiểu rõ hơn, xác định nhiều hơn, như vậy ngày sau khi đối kháng sẽ thắng lợi lớn hơn.

- Muốn làm ta trở thành La Thiên sứ giả, ngươi... còn không xứng! Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng. Toàn thân áo giáp chấn động, lực lượng đến từ gương đồng theo đó bùng phát, phối hợp với yêu khí của Mạnh Hạo, ngưng tụ trong tâm thần của hắn biến thành con gió lốc, trong tiếng nổ vang quét ngang bốn phía, mạnh mẽ làm tan vỡ, xóa đi lạc ấn của câu nói kia tạo thành trong óc hắn.

Lạc ấn này không quản đã từng cường hãn cỡ nào, nhưng giờ này dù sao cũng chỉ từ trong cơ thể La Thiên sứ giả lan tràn ra, tiêu hao cực lớn, vả lại Mạnh Hạo giờ này đang là thời điểm đỉnh phong, cho nên trận đối kháng này chỉ trong chớp mắt, theo lạc ấn tan vỡ, thanh âm kia cũng đều mơ hồ... rồi tiêu tan.

Ngay trong nháy mắt thanh âm tiêu tan, thân thể La Thiên sứ giả run lên, trong mắt của hắn lộ ra mờ mịt, tóc của hắn khoảnh khắc trở thành bạc trắng, da tay của hắn trong nháy mắt khô héo, cả người dường như lập tức già nua như qua năm tháng vô tận.

Cùng lúc đó, trong đầu của hắn vì không có lạc ấn, khiến cho vô số ký ức, trong phút chốc nổi lên, bị Mạnh Hạo nhìn thấy.

Mạnh Hạo nhìn thấy một phiến thế giới, không phải Sơn Hải, không phải

Tiên Thần, không phải Ma giới, càng không phải là thế giới Minh Cung... mà là một chỗ thiên địa xa lạ!

Có thể xác định, nơi đó cũng nằm trong tinh không La Thiên.

Phiến thế giới kia rất là phồn hoa, mặc dù không có cuối cùng đến đỉnh phong, nhưng cũng rất kinh người, quan trọng nhất là... trong thế giới đó, có truyền thuyết của tiên, dường như cùng một dạng với Sơn Hải Giới và Thương Mang Tinh, tu sĩ nơi đó đều có tiên khí, nếu có cơ duyên có thể ngưng tụ ra tiên căn.

Nói cách khác, phiến thế giới kia rất có khả năng xuất hiện tiên!

Tiên này, không phải tiên của Tiên Cảnh, mà là Tiên... khiến La Thiên đều sợ hãi!

Ở trong thế giới đó, Mạnh Hạo nhìn thấy thiếu niên hóa thành La Thiên sứ giả này, cả đời tu hành cùng với quá trình lớn lên, hắn từ một tán tu, cho đến vượt qua tất cả mọi người, thành tựu cửu nguyên huy hoàng, thống nhất mảnh thế giới kia, đứng ở đỉnh phong.

Hắn lại nhìn thấy La Thiên sứ giả này, vào lúc đó đều không phải như trước mắt, mà có chấp nhất của hắn, có hào quang tỏa sáng khiến người ta chú ý, nhưng đến một ngày kia, vô số đại quân dị tộc, xuất hiện ở bên ngoài thế giới này... Sau cuộc chiến tranh đó, cả thế giới tan vỡ, tất cả sinh mạng tử vong.

Mà người từng là La Thiên sứ giả kia, hắn ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thê lương, dưới vây công của vô số người, trên thân mình hắn bất ngờ bùng phát ra... Yêu khí!

Đó là bị bức bách từ tiên biến thành yêu, mượn yêu khí, hắn chém giết bốn phương tám hướng, trốn thoát cái chết, hết thảy suy nghĩ của hắn ngay một khắc trốn thoát này, cũng biến đổi thành báo thù!

Báo thù, báo thù, báo thù!

Suy nghĩ mãnh liệt đó, mặc dù là Mạnh Hạo sưu hồn cũng đều tâm thần chấn động, hô hấp có chút dồn dập: cả đời La Thiên sứ giả này, sao mà tương tự... với Mạnh Hạo như thế!!!

Hắn tiếp tục sưu hồn, mà giờ này thân thể La Thiên sứ giả run rẩy, trong mắt của hắn dần dần không còn là mờ mịt, phảng phất như sau khi ngủ say nhiều năm mở mắt ra, tỉnh lại.

Hắn nhìn Mạnh Hạo, trong mắt thanh minh, đồng thời, chẳng những không có cản trở Mạnh Hạo sưu hồn, ngược lại chủ động phối hợp, mở ra toàn bộ trí nhớ của mình, để mặc cho Mạnh Hạo nhìn hết thảy những gì hắn muốn.

Trong lúc phối hợp hai mắt của hắn lộ ra hồi ức, ở chỗ sâu trong hồi ức đó, có không cam lòng, có tiếc nuối, cũng có cừu hận ngập trời, nhưng... là cười thảm.

Trong cười thảm, tóc của hắn hoa râm, đồng thời, cũng đang nhanh chóng bóc ra. Trong nháy mắt thân thể hắn khô héo, dường như cũng đang biến thành tro bụi, dường như năm tháng rất lâu trước đây đang ngưng đọng lại trên người hắn, lại có lẽ là sắp bỏ quên, nhưng giờ này, ngay khoảnh khắc này, lực lượng của năm tháng dài lâu vô số vạn năm, đồng thời bạo phát trên thân hắn.

Mạnh Hạo chấn động tâm thần, hắn tiếp tục nhìn xem ký ức của La Thiên sứ giả, thấy sau khi người này mang lòng báo thù trốn thoát, rồi từng hình ảnh hung hiểm đã trải qua trong tinh không La Thiên này, hắn thu được nhiều cơ duyên, cuối cùng tu vi cao cường, vượt qua dĩ vãng, thậm chí đã đạt tới trình độ... nửa bước Siêu Thoát.

Loại trình độ kinh khủng đó, so với Mạnh Hạo đệ nhất nhân dưới Siêu

Thoát giờ này, còn mạnh hơn nhiều lắm nhiều lắm, bởi vì cái gọi là nửa bước Siêu Thoát, là hồn, căn nguyên và thân thể, trong ba phương diện này, có một phương diện Siêu Thoát, mới có thể nhận được tôn xưng.

La Thiên sứ giả năm đó, thân thể của hắn, đã đạt tới Siêu Thoát, cảnh giới giống như Cửu Phong của Sơn Hải Giới năm đó.

Sau khi có cảnh giới như vậy, hắn cũng biết kẻ đã hủy diệt quê hương mình, chính là ý chí của tinh không La Thiên này, tên hắn là La Thiên!

Mà nguyên nhân hủy diệt, cũng là vì La Thiên không muốn để Tiên xuất hiện, mà chỉ muốn để Yêu phủ xuống.

Hắn bỏ ra cái giá to lớn, tìm được một chỗ yếu điểm của tinh không La Thiên, bất ngờ đánh ra tinh không La Thiên, tiến ra ngoài Thương Mang.

Ký ức, ở chỗ này đột nhiên ngừng lại, đến tột cùng ở ngoài Thương Mang hắn gặp phải những gì, trong đoạn ký ức này của hắn đã tiêu tan, duy chỉ biết được, là một số năm sau lúc hắn xuất hiện trở lại, đã không còn là chính mình, mà là... La Thiên sứ giả.

Thân thể Mạnh Hạo run lên bần bật, lập tức buông lỏng tay ra, hắn sắc mặt biến đổi, hô hấp dồn dập, lui về phía sau vài bước, phức tạp nhìn La Thiên sứ giả trước mắt.

Giờ phút này thân thể La Thiên sứ giả đã tiêu tan hơn phân nửa, hắn không còn như trước làm cho người ta căm hận, mà lộ ra suy nhược, lộ ra chua xót, còn có loại đó cả đời này vì báo thù, nhưng cuối cùng chẳng những không có thành công, ngược lại trở thành bi ai của sứ giả.

Mạnh Hạo trầm mặc.

Khi thân thể nhanh chóng tiêu tan, La Thiên sứ giả kia cúi đầu nhìn Mạnh Hạo.

- Ta có thể cảm nhận được, ngươi... cũng giống như ta. Hắn nói giọng khàn khàn, trong thanh âm đầy ý thương tang, quanh quẩn bốn phía.

- Năm đó, ta thất bại... Hy vọng ngươi có thể thành công! Hắn khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn tinh không, nhìn Thương Mang, trong mắt dần dần lộ ra ý dữ tợn.

- Lão phu không phải La Thiên sứ giả, lão phu là Tùng Đạo Tử của Thất Trần Giới!

- La Thiên! Ngươi nhất định sẽ tiêu tan!!!

Tùng Đạo Tử ngửa mặt lên trời cười to, trong tiếng cười kia, dường như ẩn chứa tiếng khóc thầm, thanh âm của hắn từ từ tiêu tán, thân thể hắn từ từ trở thành tro bụi, trong mắt của hắn từ từ lộ ra hồi ức, dường như giờ khắc này... hắn... vứt bỏ hết thảy, lần nữa đoàn tụ với đã từng là tộc nhân, thân nhân, bằng hữu và quê hương của hắn.

Nhưng ngay trong nháy mắt hắn sắp tan đi, trong mắt của hắn đột nhiên lộ ra thanh minh, dường như thần hồn chấn động mạnh, mắt nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra hoảng sợ và không thể tin, cũng có lo lắng, dường như muốn nói cho Mạnh Hạo biết một số đáp án, nhưng ngay lúc này hắn lại tăng tốc tiêu tán, chỉ kịp nói ra mấy câu, thân thể liền hoàn toàn trở thành tro bụi, vĩnh viễn tiêu tán trong tinh không:

”Ta nhớ ra rồi, ta năm đó tìm được điểm yếu của Thương Mang... chính là ở chỗ này!!!”

”Ta nhớ ra rồi, năm đó ta không phải ngoài ý muốn tìm tới nơi này, mà có một người chỉ điểm...”

”Không đúng, không đúng! Người kia ta không nhớ rõ hình dáng, nhưng biết nàng là một nữ nhân...”

”Là nàng, là nàng chỉ điểm ta đi tới nơi này...”

”Đạo hữu, ý chí La Thiên không chỗ nào không có mặt trong phiến tinh không này, tại sao ngươi lại chọn chỗ này?”

Nói xong năm câu, hắn đột nhiên ngừng lại hết thảy.

Mạnh Hạo sửng sốt, hắn nhìn đối phương tiêu tán, cũng nhìn thấy tia sáng cuối cùng trong mắt đối phương, nghe được năm câu cuối cùng này, nội tâm hắn đột nhiên lạnh toát.

Hắn sở dĩ lựa chọn ở chỗ này để triệu hoán gương đồng, không phải có người chỉ điểm, mà hắn đang trên đường tìm mảnh vỡ gương đồng, tình cờ phát hiện chỗ này, phát hiện lực lượng của Thương Mang nơi này rõ ràng rất thưa thớt, dường như tồn tại bài xích và ngăn cách.

Thời khắc này nghe được lời nói của đối phương, trong lòng Mạnh Hạo đột nhiên nhảy dựng một cái, thân thể lập tức lui về sau, vận chuyển tu vi trong cơ thể, đồng thời tay trái hắn bấm quyết, bỗng nhiên điểm một lóng tay về hướng đại lục phía trước.

Ngay khoảnh khắc đầu ngón tay của hắn rơi xuống, người ngoài không nhìn thấy, nhưng trong tâm thần Mạnh Hạo lại nổi lên từng màn hình ảnh nghịch chuyển trong năm tháng.

Từng hình ảnh trước kia xuất hiện, vô số dị tộc vây công, một trận chiến giữa Mạnh Hạo và La Thiên sứ giả... rồi sau đó theo hình ảnh nghịch chuyển, dị tộc tiêu tán, La Thiên sứ giả biến mất, chỉ còn lại có một mình Mạnh Hạo bố trí phòng hộ ở trên đại lục kia.

Ngay sau đó, lần nữa biến hóa, 20 năm trước, 100 năm trước, mấy trăm năm trước...

Đại lục này, cô độc lơ lửng trong tinh không, không có biến hóa chút nào, Mạnh Hạo nhíu mày, hắn nhìn thấy trong hình ảnh, mình lần nữa xuất hiện, đi ngang qua nơi này, thấy mảnh đại lục này.

Năm tháng kéo dài nghịch chuyển, nơi Mạnh Hạo đi ngang qua này ở thời điểm 10 năm trước, đột nhiên nổi lên biến hóa...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1855: Người Là Con La Thiên

Mạnh Hạo thấy rõ ràng, mười năm trước lúc mình chưa đi ngang qua mảnh đại lục này, tinh không nơi này vốn cũng không có mảnh đại lục này, mảnh đại lục này hoàn toàn là không tồn tại!

Chỗ này trống không!!!

Một màn này, khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt, hắn lại nhìn thấy điểm nút xuất hiện mảnh đại lục này, là một ngày nào đó tại nhiều năm trước, chỗ tinh không này đột nhiên vặn vẹo, ngay sau đó, một phiến đại lục cứ như vậy vô cùng đột ngột... xuất hiện.

Phảng phất như bị một bàn tay vô hình dời đến đây.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng một cái, lời nói của Tùng Đạo Tử, dường như lần nữa quanh quẩn bên tai hắn, hắn không chậm trễ chút nào, thân thể bật lui ra sau, nhưng ngay khoảnh khắc hắn lui ra sau, một tiếng thở dài nhẹ nhàng truyền đến từ bốn phương tám hướng.

- Mạnh đạo hữu, lại gặp mặt!

Tiếng thở dài này mới vừa xuất hiện, lập tức phong ấn của Mạnh Hạo tạo thành ở bốn phía, trong nháy mắt sau tiếng nổ “rắc rắc” liền tan vỡ, chia năm xẻ bảy, đồng thời, một ý chí bàng bạc cuốn lấy những mảnh vỡ phong ấn kia, bẻ gãy nghiền nát, khoảnh khắc phủ xuống.

Một nữ nhân chậm rãi từ xa xa đi tới, nàng mặc một thân váy dài màu tím, dường như có vô số ngôi sao lóng lánh, dung mạo xinh đẹp, trong mắt tươi cười, từng bước một, đi tới hướng Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn tới, trong mắt sáng lên một cái.

- Hàn Bối!

Nữ nhân kia chính là Hàn Bối, nhưng giờ khắc này nàng so với khi ở Thương Mang Tinh, tạo cho người cảm giác hoàn toàn bất đồng!

Hàn Bối trên Thương Mang Tinh ở trong mắt Mạnh Hạo tuy rằng thần bí, nhưng lại giống như con gà con, nếu không phải đối phương dung hợp hồn với Sở Ngọc Yên, làm cho nếu như nàng ta chết, Sở Ngọc Yên cũng sẽ rơi xuống... thì Mạnh Hạo sớm đã ra tay giết chết nàng ta rồi.

Thế nhưng Hàn Bối xuất hiện trước mắt này, nàng tạo cảm giác đầu tiên cho Mạnh Hạo là dường như không phải đối mặt với một tu sĩ, mà là cả tinh không mênh mang. Tuy rằng nàng đứng ở đó, nhưng trên thân của nàng dường như ngưng tụ tất cả ý chí của tinh không La Thiên, giống như nàng chỉ là một vật dẫn.

La Thiên sứ giả Tùng Đạo Tử cũng như vậy, nhưng rõ ràng trên người hắn chứa đựng ý chí của tinh không La Thiên, còn kém xa so với Hàn Bối lúc này. Giờ khắc này Hàn Bối dường như chính là hóa thân của ý chí La Thiên.

Cái loại cảm giác dường như trong tinh không La Thiên này, tất cả sinh mạng đều phải cúi đầu, tất cả tồn tại đều run rẩy... Đại lục cũng thế, tinh tú cũng vậy, một chỗ lại một chỗ lốc xoáy, một phiến lại một phiến thế giới, cả chúng sinh trong tinh không, lúc này đều phải thần phục với hóa thân của ý chí La Thiên.

Tinh không run rẩy, cả khí vận của tinh không La Thiên, dường như tạo thành hình dáng một cái phễu; mà hạch tâm kia, chính là Hàn Bối đang đi tới.

Một màn này, lập tức khiến trong mắt Mạnh Hạo co rút lại. Thậm chí thời khắc này hắn có cảm giác, Hàn Bối này không phải mới vừa xuất hiện, trên thực tế ngay khi mình sưu hồn Tùng Đạo Tử, nàng đã đến đây rồi.

Mạnh Hạo trong mắt sáng rực nhìn Hàn Bối, Hàn Bối cũng nhìn lại Mạnh Hạo. Trên mặt lộ ra nụ cười, nụ cười kia phối hợp vẻ cười trong mắt... dường như tồn tại sâu sắc nào đó.

- Giả thần giả quỷ! Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng tay lên, bạo phát tu vi trong cơ thể ngập trời, lực lượng của chiến giáp gương đồng cùng theo lên, tạo thành chiến lực kinh người, khí thế như cầu vồng, tức khắc Mạnh Hạo vung Chiến Binh chém tới trước.

Một trảm này, làm tinh không bốn phía bị xé rách, trong tiếng nổ “ầm ầm” bao phủ Hàn Bối, nhưng ngay khoảnh khắc rơi xuống, Hàn Bối không né tránh chút nào, vẫn như cũ mỉm cười, vẫn như cũ lên tiếng.

- Ngươi phát hiện nơi này kỳ dị, không quan hệ, vốn ta cũng biết không thể giấu được ngươi lâu lắm!

Hàn Bối nhẹ nhàng cười, để mặc cho lực lượng Chiến Binh kia chém xuống trên thân mình, nhưng dường như nàng vốn không tồn tại, Chiến Binh trực tiếp chém ngang qua thân nàng, trong tiếng nổ “ầm ầm” tinh không phía sau lưng nàng, nhấc lên vô số sóng gợn.

- Vô dụng! Ta ở nơi này đều không phải là bản thể, chỉ là một ý thức mà thôi, vả lại chứa đựng ý thức này, cũng không phải tu vi của ta, mà là ý chí vĩ đại của tinh không La Thiên! Hàn Bối lắc đầu nhàn nhạt lên tiếng, Mạnh Hạo tròng mắt co giật, thân thể đột nhiên lui về sau, triển khai tốc độ cao nhất, trong tiếng nổ “ầm ầm” thoáng cái đã đi xa.

Hàn Bối lần nữa lắc đầu, mở miệng cười.

- Ngươi không đi được đâu! Nơi này, vốn là ý chí của La Thiên vĩ đại, là nơi chuẩn bị thu hoạch dành cho ngươi! Hàn Bối nâng tay lên điểm một lóng tay về hướng Mạnh Hạo.

Dưới một lóng tay này, lập tức Mạnh Hạo chấn động tâm thần, hắn bất ngờ phát hiện tinh không bốn phía không ngờ chuyển động. Đích xác là đang chuyển động, bất kể hắn bay nhanh như thế nào, bay đi hướng nào, thủy chung đều là mảnh khu vực này!

- Ngươi có thể phát hiện mảnh đại lục này, là bởi vì ý chí La Thiên muốn để ngươi phát hiện, cho nên mới dịch chuyển đến trên con đường của ngươi!

- Hết thảy nhân quả này, là bởi vì vị trí của mảnh đại lục này, chính là mấy chỗ yếu điểm không nhiều lắm trong tinh không La Thiên. Giờ này tuy rằng mảnh đại lục này tan vỡ, nhưng yếu điểm ẩn chứa bên trong vẫn còn, sẽ dung nhập vào trong tinh không phụ cận!

- Cũng chỉ có thông qua yếu điểm này, ngươi mới có thể còn không phải Siêu Thoát, có thể bước chân ra ngoài Thương Mang.

- Mạnh Hạo, ngươi không phải muốn biết bên ngoài Thương Mang đến tột cùng là dạng gì sao, từ nơi này đi tới, ngươi sẽ biết! Hàn Bối vừa cười nói, hai tay chậm rãi nâng lên, vung lên, tinh không phía sau nàng vặn vẹo, dường như trong một chớp mắt này, cả tinh không La Thiên, tồn tại thuộc về ý chí La Thiên ở bên trong khu vực vô tận, đều lập tức... mở mắt ra!

Cùng lúc đó, phía sau Hàn Bối, tinh không dường như co rút lại một chút, tạo thành một vết nứt thẳng, vết nứt kia từ trung tâm nứt ra, giống như một con mắt chậm rãi mở ra, mà bên trong bất ngờ đích xác là một tròng mắt!

Đó là con mắt của tinh không, đó là con mắt do ý chí La Thiên hóa

thành!

Ngay khoảnh khắc nó mở ra, khí thế nổ vang, cả tinh không La Thiên đều run rẩy, một lực lượng bàng bạc không cách nào hình dung, bất ngờ từ trên người Hàn Bối bùng phát ra.

Ngay tức thì trong phiến tinh không này, khu vực chỗ đại lục trước đó, liền sụp xuống với mắt thường có thể thấy được. Trong tiếng động“rầm rầm” vang vọng, đại lục nơi đó hoàn toàn sụp xuống, lộ ra một cái hắc động to lớn.

Hắc động này giống như bị người mạnh mẽ xé mở ra, không biết đã bao nhiêu năm trước, thời khắc này vừa hiển lộ rõ ràng, bỗng nhiên từ bên trong truyền ra một lực hút khổng lồ.

Mạnh Hạo chấn động toàn thân, dưới lực hút này thân thể hắn không cách nào khống chế bị hút về hướng nơi đó. Cùng lúc đó, trong tinh không La Thiên lại xuất hiện lực bài xích kinh người, giống như đè ép, khiến cho toàn thân Mạnh Hạo run rẩy, tốc độ bị hút vào hắc động càng nhanh hơn.

Hắn cắn răng gầm nhẹ, toàn thân tu vi vận chuyển lên rầm rầm, nhấc tay hung hăng đâm Chiến Binh vào trong tinh không phía dưới, muốn mượn lực lượng này làm giảm lực hút kia... Lúc ngẩng đầu, Mạnh Hạo nhìn chằm chằm vào Hàn Bối, trong mắt sát cơ lóng lánh.

Nhưng hắn hiểu rõ, giờ khắc này hắn đối mặt không phải là Hàn Bối, mà là... ý chí của tinh không La Thiên.

- Ý chí La Thiên! Chính là ngươi, khống chế Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục, hủy diệt Sơn Hải Giới, ý đồ thao túng cuộc sống của ta! Trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập tơ máu, khiến cho đồng tử vốn đỏ bừng, màu sắc càng đỏ hơn!

Hắn cắn răng, nói từng chữ từng chữ, đều mang theo sát khí vô tận, trong mỗi một chữ đều có cừu hận và điên cuồng của hắn.

Hàn Bối thân thể run rẩy, dường như cho dù là nàng, cũng đều có chút không thể thừa nhận ý chí La Thiên ngưng tụ trên thân mình, thời khắc này cưỡng ép kiên trì, nhìn Mạnh Hạo từ xa nhoẻn miệng cười.

- Như vậy ngươi cho rằng, ý chí La Thiên, lại là người gì của ngươi? Hàn Bối bỗng nhiên nói như vậy, khiến Mạnh Hạo chấn động tâm thần. Trước đây hắn đã có suy đoán, dù sao hai chữ La Thiên, cùng với huyết mạch La Thiên của hắn ở Sơn Hải Giới, có hai chữ giống nhau.

Hắn không biết điều này có phải trùng hợp hay không, thời khắc này mắt thấy Hàn Bối nói như thế, trong mắt hắn chợt co rút lại.

- Ta là con gái của La Thiên, còn ngươi... chính là con trai của La Thiên!

- Đừng vội phản kháng, ngươi cũng không có tư cách phản kháng! Lần này toàn bộ ý chí La Thiên cộng thêm ý thức của ta, cũng bởi vậy trong vòng trăm năm, ta đánh mất tư cách tiếp tục tiếp nhận ý chí La Thiên, bất quá, những thứ này đều không quan hệ.

- Trở về đi... Ta mong đợi bộ dáng lúc ngươi xuất hiện lại lần nữa, khi đó, ngươi sẽ chấp nhận thân phận con của La Thiên, ngươi sẽ quên quá khứ, quên tất cả, trong thế giới của ngươi không còn có Sơn Hải Giới... mà chỉ có... La Thiên.

- Mà ngươi, cũng sẽ trở thành... La Thiên sứ giả mới! Có lẽ, là... La Thiên sứ giả cường đại nhất... bao nhiêu năm tháng tới nay chưa từng có.

- Cũng giống như ta, là hộ đạo cho ý chí La Thiên vĩ đại! Hàn Bối cười kiều mỵ, nhưng thân thể lại càng lúc càng suy yếu.

Khi một tiếng nổ vang quanh quẩn cả tinh không, Mạnh Hạo dựa vào

Chiến Binh cản trở thân thể chậm lại, nhưng dưới lực hút của hắc động cùng với lực bài xích của Thương Mang... hắn cũng không thể giữ vững thân mình, liền bị cuốn thẳng tới hắc động.

Trong chớp mắt, đã bị hắc động cắn nuốt hoàn toàn!

Sau khi cắn nuốt, hắc động hóa thành lốc xoáy, ầm ầm xoay chuyển, rất lâu sau đó, mới chậm rãi ổn định, cho đến khi hoàn toàn bình tĩnh lại, lốc xoáy tiêu tán, hắc động cũng biến mất, phiến tinh không khôi phục như thường, dường như cho tới bây giờ hắc động kia cũng chưa từng xuất hiện... Mà lực bài xích đến từ Thương Mang cũng vào giờ khắc này tiêu tán.

Trong cơ thể Hàn Bối tràn ra ánh sáng, ánh sáng kia dần dần che phủ toàn thân nàng, cho đến hóa thành vô số điểm sáng tiêu tan đi.

Nàng nhìn theo Mạnh Hạo bị hút đi, trên mặt như cũ mang theo nụ cười, trong mắt cũng có mong đợi.

- Mạnh Hạo... con trai của La Thiên, ngươi lớn lên quá nhanh, nhanh đến trình độ cho dù là ý chí La Thiên vĩ đại cũng phải cảnh giác. Cho nên, cho dù hạt giống chưa có trưởng thành, cũng phải đến thời điểm thu gặt! Hàn Bối nhẹ giọng lẩm bẩm, thân thể hoàn toàn biến thành ánh sáng, tản ra từ từ chìm sâu vào bóng tối.

Sau một lúc lâu, phiến tinh không này lần nữa yên tĩnh, lần nữa đen như mực.

Cùng lúc đó, trên Thương Mang Tinh, trong Đệ Nhất Tông, tại chỗ bản thể Hàn Bối, nàng đang khoanh chân tĩnh tọa, thời khắc này cặp mắt chợt mở ra, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nàng lập tức già đi rất nhiều, mặt không có chút máu.

- Trong vòng trăm năm, ta không thể thừa nhận ý chí La Thiên phủ

xuống! Hàn Bối nhỏ giọng nói, lúc ngẩng đầu nhìn lên tinh không xa xa:
- Ta mong đợi, một khắc ngươi trở về, ngươi có thể cùng với ta, cùng nhau tạo nên hạt giống mới trên Thương Mang Tinh...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1856: Cắt Đứt Liên Hệ Ngoài Thương Mang

Gần như ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo bị hắc động kia cắn nuốt, trên Thương Mang Tinh, Tiểu Bảo phân thân đời thứ chín vĩnh viễn không nhìn thấy ánh sáng của Mạnh Hạo, đang điêu khắc, nhưng đột nhiên tay hắn chợt ngừng, dao khắc đâm trúng trên ngón tay, máu tươi chảy xuống.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt có chút mờ mịt, mơ hồ có cảm giác rất kỳ quái, dường như trong một chớp mắt này, mình có hơi khác thường, dường như sinh mệnh thủy chung nối liền với sợi dây nào đó, trong nháy mắt này bị đứt đoạn.

Theo sợi dây đứt ra, Tiểu Bảo trong mơ hồ dường như mất đi cái gì, hắn yên lặng ngồi ở đó, cho đến lúc bên cạnh truyền tới tiếng một nữ nhân kinh hô, thê tử của hắn bước nhanh tới, băng bó ngón tay chảy máu cho hắn.

- Chuyện gì vậy? Thê tử nói bên tai, Tiểu Bảo vẫn đang mờ mịt, rất lâu sau đó, hắn lắc lắc đầu.

- Không có gì, chẳng qua là cảm thấy dường như thoáng cái không hoàn chỉnh! Hắn lẩm bẩm nói nhỏ. Hắn không nhìn thấy ánh sáng, cũng không thấy thê tử ở bên cạnh lúc này sắc mặt cũng tái nhợt, trong mắt cũng mờ mịt.

Đồng thời trong lúc đó, trên Thương Mang Tinh đám người thiếu niên áo bào vàng, còn có lão nhân chưởng giáo, còn có Bạch Vụ Trần Tiên, tất cả Chí Tôn cửu nguyên, đều trong một chớp mắt này, tâm thần run lên, dường như có cảm giác kỳ dị nào đó lướt qua, ấn tượng có quan hệ với Mạnh Hạo trong trí nhớ, ngay khoảnh khắc này đều mơ hồ một chút.

- Xảy ra chuyện gì!

- Không thích hợp! Thân ảnh Đệ Cửu Tôn, vì sao sắp tan đi trong lòng ta...

Chưởng giáo cũng vậy, thiếu niên áo bào vàng cũng thế, mọi người đang ở chỗ bế quan của mỗi người, tâm thần đều chấn động mãnh liệt, mà trong Đệ Cửu Tông, một màn như vậy cũng cùng lúc xảy ra.

Thậm chí chỗ xa hơn trong tinh không La Thiên này, dưới chỗ 33 Thiên mới, bên trong Sơn Hải Điệp tồn tại trong lốc xoáy kia, chúng sinh trong đó... vào giờ khắc này cũng có không ít người nội tâm run lên.

Nhất là Hứa Thanh, nàng đang khoanh chân tĩnh tọa đột nhiên mở mắt, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nàng run rẩy, ngẩng đầu, một cảm giác sợ hãi tràn ngập cả tâm thần nàng.

Nàng rõ ràng nhận ra: trong mơ hồ cảm ứng đối với Mạnh Hạo vẫn luôn tồn tại, ngay khoảnh khắc này bị đứt đoạn.

Sắc mặt nàng từ từ tái nhợt, ánh mắt lộ ra bi thương, nàng cười thảm vịn vách tường đứng lên... Hồi lâu sau, trong mắt nàng lộ ra kiên định.

- Không quản xảy ra chuyện gì, không quản thời gian trôi qua bao lâu, ta tin tưởng vững chắc... huynh sẽ không rơi xuống! Hứa Thanh lẩm bẩm, ở trong lòng, ở ngoài miệng, không ngừng lập đi lập lại câu nói này.

Giờ khắc này, trong tinh không La Thiên, tất cả người biết Mạnh Hạo, tất cả người từng gặp qua Mạnh Hạo... toàn bộ đều trong một chớp mắt này, cảm nhận được biến hóa sâu trong nội tâm mình, căn cứ trình độ quan hệ sâu cạn với Mạnh Hạo, cũng quyết định biến hóa này lớn hay nhỏ.

Trong tinh không La Thiên, theo Mạnh Hạo rời đi, tất cả dấu vết tồn tại

của hắn đều bị chém đứt, nếu hắn lâu dài không có trở về, như vậy đoạn dấu vết này sẽ từ từ tiêu tán, cho đến một số năm sau, theo tất cả người biết về hắn lần lượt trở về cát bụi, hắn cũng sẽ bị mọi người quên lãng.

Mà giờ khắc này, ở ngoài phiến Thương Mang, Mạnh Hạo mở mắt ra.

Áo giáp trên người hắn đã biến mất, trở lại thành gương đồng trong tay hắn. Ngay khi mở mắt, Mạnh Hạo nhìn thấy ánh sao, thấy một mảng tinh không vô biên vô tận.

Nơi này không có sương mù chút nào, không còn là Thương Mang, chỉ có tinh không sáng chói, chỉ có một cái lại một cái thế giới vô cùng phồn hoa kia.

Mạnh Hạo sửng sốt một chút, hắn cảm nhận được tu vi trong cơ thể ngay một chớp mắt này, dường như buông lỏng ra giam cầm nào đó, không ngờ càng sục sôi hơn, hắn cũng cảm nhận được trong phiến tinh không này, bất ngờ tồn tại tiên lực vô cùng vô tận.

Thậm chí hắn nhìn tinh không bốn phía, cảm giác đầu tiên là nơi này tinh thuần đến cực hạn, hoàn toàn bất đồng với trong Thương Mang.

Nơi này không có bụi bậm, không có khí tức tử vong, có chăng là sinh cơ bàng bạc, còn có đợt đợt khí trong lành khiến thân tâm người ta thoải mái sung sướng.

”Nơi này... vì sao ta có cảm giác không giống với Thương Mang?” Mạnh Hạo chần chờ một chút, nhưng đúng lúc này, xa xa có mấy đạo cầu vồng từ trong tinh không bay tới, tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc tới gần, lộ ra phía trước nhất là thân ảnh một nam nhân trung niên, bên cạnh nam nhân này còn có một nữ nhân, tướng mạo xinh đẹp, thời khắc này trên mặt có vẻ lo lắng.

Khi bọn họ nhìn thấy Mạnh Hạo lập tức tới gần, cô gái kia lộ ra vẻ vui

mừng, nhanh chóng đi tới bên cạnh Mạnh Hạo.

- Sư huynh! Rốt cuộc tìm được huynh rồi!!! Nữ nhân kích động trong mắt đầy nước mắt, áp đầu vào trong ngực Mạnh Hạo. Mạnh Hạo mờ mịt, hắn cảm giác dường như mình không nhận ra đối phương, nhưng ngay sau đó trong đầu liền đau nhói.

- Sư huynh! Rốt cục cũng tìm được huynh! Cũng may mà trên người huynh và Trần Phàm sư huynh có ấn ký của tông môn lưu lại từ trước, nếu không thì không tìm được các huynh rồi!

- Đúng rồi sư huynh, ở trong bí cảnh đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Lần này trăm đại tông môn, đều phái ra thiên kiêu trong môn, cùng nhau đi vào bí cảnh Thương Mang Giới bị hủy diệt đã mấy kỷ nguyên trong truyền thuyết kia... Nhưng mấy ngày trước đột nhiên phát sinh biến cố, tử vong hơn phân nửa, những người còn lại bị cưỡng ép dịch chuyển ra ngoài! Mọi người tiến lên, rối rít ân cần, thỉnh thoảng lên tiếng, ngươi một lời ta một lời, Mạnh Hạo càng mờ mịt hơn, trong đầu càng lúc càng đau đớn.

Rất nhanh, hắn cũng nhớ tới một đoạn ký ức, mình là Mạnh Hạo, là đệ tử thiên kiêu của Thương Hải Tông, một trong trăm đại tông môn trong phiến tinh không này. Trước đó hắn cùng với không ít đồng môn, cùng nhau đi vào một bí cảnh.

Đó là một thế giới nghe nói đã bị hủy diệt mấy kỷ nguyên, từng kêu là Thương Mang Giới.

Vì nơi đó có một số hạn chế, tất cả người có thể đi vào nhất định phải phù hợp một vài điều kiện, cho nên thiên kiêu các tông của trăm đại tông môn phiến tinh không này, cùng nhau bước chân vào.

Thế nhưng ở trong Thương Mang Giới lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến cho hầu hết thiên kiêu tử vong, mà mọi người Thương Hải Tông, cũng chỉ có hắn và sư huynh Trần Phàm trốn thoát.

Dường như hắn còn là được Trần Phàm sư huynh cứu thoát.

- Trần Phàm sư huynh đâu? Mạnh Hạo cảm thấy đoạn ký ức này có chút xa lạ, mà khi cái tên Trần Phàm này xuất hiện, hết thảy dường như lập tức trở nên quen thuộc.

- Trần Phàm sư huynh đã được mang về tông môn. Hạo nhi có nhớ lại chuyện bên trong bí cảnh không? Người trung niên lúc này trầm giọng hỏi, trong mắt mang theo ý hiền hòa.

Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn nam nhân này một cái, lập tức nhớ lại: dường như người này là sư tôn của mình. Nghe đối phương nói hắn hồi tưởng hết thảy trong bí cảnh, lần nữa trong đầu đau nhói, trên trán nổi gân xanh.

- Được rồi, vậy thì không nên nhớ lại nữa. Trần Phàm sư huynh cũng giống như ngươi, lần này tất cả thiên kiêu các tông môn trốn ra được, đều y như thế! Người trung niên thở dài, phất tay áo mang theo Mạnh Hạo và mọi người, chạy thẳng tới xa xa.

Trên đường, nữ nhân kia từ đầu luôn đỡ lấy Mạnh Hạo, vẻ mặt ân cần, dường như không ngại hai người tiếp xúc thân mật, mà Mạnh Hạo lại có chút không thích ứng lắm, nhưng trong trí nhớ rõ ràng tự nói với mình, nữ nhân này là đạo lữ của mình, cũng là con gái của sư tôn. Hai người mình đã thành hôn rất lâu rồi, thậm chí còn có một đứa con nối dòng.

”Không đúng, dường như có điều không đúng...” Mạnh Hạo cảm thấy trong đầu càng lúc càng đau đớn, trong mắt hắn có vẻ mờ mịt... Không biết bay đi bao lâu, đoàn người bọn họ về tới tông môn.

Thương Hải Tông là một chỗ trên tinh tú. Mạnh Hạo nhìn tinh tú kia, loại cảm giác xa lạ mà quen thuộc đó một lần nữa xuất hiện, hắn mờ mịt đi theo mọi người về tới tông môn.

Thấy đồng môn nhiều lắm, những người kia khi nhìn thấy hắn đều rất là vui mừng, lập tức tiến lên, dần dần dẫn tới một chút chấn động. Đến lúc được đưa vào trong nhà, hắn nhìn thấy một đứa bé chừng 7, 8 tuổi nhào vào lòng, kêu mình là phụ thân.

Hết thảy đều làm cho hắn cảm thấy xa lạ, nhưng trong xa lạ này, cái tên Trần Phàm trở thành một điểm sáng, khiến hắn lại cảm thấy vô cùng quen thuộc.

”Không đúng, nhất định có chỗ nào đó không đúng...” Trong đầu Mạnh Hạo càng đau đớn hơn. Đạo lữ và con trai bên cạnh hắn đều khẩn trương nhìn hắn, sắc mặt lo lắng rất rõ ràng.

Mạnh Hạo miễn cưỡng cười, trấn an, sau đó khoanh chân ngồi xuống, cau mày suy nghĩ: hắn nhớ lại cả đời này của mình, phụ thân của hắn là trưởng lão trong tông môn. Cả đời này hắn tư chất kinh người, sau khi bái nhập tông môn, lập tức trở thành thiên kiêu, trong thời gian ngắn, tu vi đã là Cổ Cảnh đỉnh phong, khoảng cách viên mãn chỉ kém một chút.

Mà thê tử bên cạnh là con gái của sư tôn hắn, hai người là thanh mai trúc mã, nhiều năm trước thành thân... là ước mơ của vô số đồng đạo đồng môn.

”Không đúng...” Mạnh Hạo lắc đầu, hắn theo bản năng nâng tay lên, bấm quyết khẽ thốt ra.

- Đệ bát cấm!

Nhưng lại không có mảy may phản ứng, Mạnh Hạo sửng sốt, hắn không biết tại sao mình muốn nói ra ba chữ “đệ bát cấm” này. Trầm mặc một

hồi hắn kiểm tra túi trữ vật, tất cả vật phẩm bên trong đều quen thuộc hết, duy chỉ có một thứ...

Đó là một mặt gương đồng.

”Vật này?” Mạnh Hạo sửng sốt một chút. Hắn nhớ lại khi mình thức tỉnh, trong tay có cầm gương đồng này.

”Chẳng lẽ là ta thu hoạch ở trong bí cảnh kia?” Mạnh Hạo lấy ra gương đồng, cầm trong tay nhìn xem, loại cảm giác quen thuộc kia lần nữa xuất hiện... lần này dường như có chút bất đồng.

Đối với thế giới này, đối với người xung quanh, hắn trong xa lạ mang theo quen thuộc, đó là có trong trí nhớ, nhưng trực giác lại xa lạ... Nhưng gương đồng này thì khác, đó là trong quen thuộc mang theo xa lạ, là trong trí nhớ của hắn không có vật này, nhưng loại cảm giác quen thuộc đó... dường như vật này vô cùng trọng yếu đối với mình!

”Rốt cuộc là có chuyện gì vậy...” Mạnh Hạo có chút phiền não khó hiểu, ngay cả thê tử ở trong phòng lo lắng một hồi, sau đó mang con trai ra ngoài, hắn đều không để ý tới.

Thật lâu sau, trong mắt hắn xuất hiện tơ máu, hắn đưa tay vỗ mạnh trên trán một cái, đúng lúc này, có người gõ cửa, rồi truyền vào một thanh âm mệt mỏi.

- Tiểu sư đệ! Ta vào được không? Lời nói truyền vào, cửa phòng liền mở ra, một thanh niên sắc mặt có chút thương tang cất bước đi vào, trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo có phức tạp cùng với tia sáng hồi ức nhoáng lên một cái rồi tắt.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong nháy mắt nhìn thấy người thanh niên trước mắt, không phải ký ức trong đầu hắn giờ này, mà hiện lên trong óc một thân ảnh dường như chôn thật sâu trong đầu hắn.

- Trần Phàm sư huynh...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1857: Không Phân Biệt Rõ

Người đến, chính là Trần Phàm!

Trong mắt Mạnh Hạo càng mờ mịt hơn, Trần Phàm này hắn không xa lạ chút nào, phải nói là rất quen thuộc, bất luận là ký ức hiện tại, hoặc là một chút ấn tượng mơ hồ trong đầu, tựa hồ đều có thân ảnh của Trần Phàm.

Theo Trần Phàm đi vào phòng, khoanh chân ngồi xuống trước mặt Mạnh Hạo, trong đầu Mạnh Hạo càng đau nhói mãnh liệt. Thân ảnh của đối phương ở trong tâm thần hắn giống như một giọt nước rơi vào trong dầu sôi, tức thì nổ tung.

Ngay khoảnh khắc nổ tung này, một số hình ảnh của mảnh vỡ ký ức rải rác liền xuất hiện trong đầu Mạnh Hạo, giống như gió lốc nổ vang, những hình ảnh này không nối liền, nhưng mỗi một lần xuất hiện trong đó đều có Trần Phàm.

Giống như là một cuộc sống khác, một màn này khiến Mạnh Hạo run rẩy, trong mắt tràn ngập tơ máu, mơ hồ có yêu khí tràn ra, đến cuối cùng Mạnh Hạo hai tay ôm đầu, rống lớn, tu vi ầm ầm bạo phát, lực lượng tu vi bạo phát này, không phải Cổ Cảnh của hắn thời khắc này, mà là cửu nguyên đỉnh phong.

- Tiểu sư đệ!!!

Đúng lúc này, Trần Phàm lớn tiếng gọi, bốn phía phòng ốc ầm ầm vỡ ra, mà không ngờ Trần Phàm không có bị liên lụy chút nào, hắn bước nhanh tới trước mặt Mạnh Hạo, đặt một tay trên vai Mạnh Hạo, quát to.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm Trần Phàm, loại cảm giác thác loạn kia khiến hắn mờ mịt, đồng thời, dường như trong cơ thể có một thanh âm đang reo hò, nhưng lời nói reo hò này rất mơ hồ, nghe không rõ.

Thời khắc này, theo tu vi lúc trước của Mạnh Hạo lan tràn ra, cả tông môn đều bị chấn động, vô số người bay lên, đều khẩn trương lo lắng nhìn về nơi này.

- Tiểu sư đệ, còn chưa tỉnh táo!!! Trần Phàm lần nữa gầm nhẹ: - Hết thảy đều là giả, tất cả trước kia chúng ta trải qua trong Thương Mang Giới, hết thảy đều là giả!!! - Nơi này, mới là thế giới chân chính, mà Thương Mang Giới chỉ là một chỗ bí cảnh, một chỗ vào mấy kỷ nguyên trước, đã tử vong trở thành bí cảnh phế tích!

Tiếng hô của Trần Phàm càng lúc càng lớn, truyền vào trong tâm thần Mạnh Hạo, khiến Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, tròng mắt đỏ thẫm hơn... Thời khắc này ký ức trong đầu óc hắn xuất hiện càng ngày càng nhiều.

Một hồi là kiếp này trong quen thuộc mang theo xa lạ, một hồi lại là kiếp trước trong xa lạ mang theo quen thuộc, dung hợp vào nhau làm cho hắn nơi này không phân biệt rõ.

- Giả ư? Mạnh Hạo nói giọng khàn khàn. Thanh âm này chính hắn đều cảm thấy xa lạ, dường như không phải truyền ra từ trong miệng mình, vừa khô khốc, lại chói tai giống như tiếng sắt đá va chạm nhau.

- Giả! Đó là ảo giác của chúng ta ở trong bí cảnh Thương Mang Giới, không chỉ là ngươi như thế, ta cũng có cảm nhận tương tự, thậm chí tất cả người từ trong bí cảnh kia thoát ra, đều có phản ứng như thế! Đây chẳng qua là một chỗ bí cảnh, lần này người trăm tông chúng ta cùng nhau đi vào, nhưng không nghĩ rằng ngay khoảnh khắc bước chân vào, liền đắm chìm trong ảo giác. May mà cũng có rất nhiều người, như

ngươi, như ta, đều ở trong ảo giác không phân rõ thiệt giả đó, tìm được con đường tu hành của mình! Trần Phàm nắm chắc vai Mạnh Hạo, nói giọng lo lắng.

Mạnh Hạo trong mắt càng mờ mịt hơn. Hắn tin Trần Phàm, nhưng tận đáy lòng lại luôn có tiếng reo hò quanh quẩn. Hơn nữa hắn mơ hồ cảm thấy hết thảy đều không thích hợp.

- Mảnh vỡ ký ức trong đầu óc ta, có một nữ nhân, nàng...

Mạnh Hạo theo bản năng lên tiếng.

- Nàng có phải gọi là Hứa Thanh hay không? Trần Phàm cắt ngang lời Mạnh Hạo. Mạnh Hạo sửng sốt, trong nháy mắt cái tên Hứa Thanh này truyền vào đầu óc hắn, thân thể hắn run rẩy, thần sắc vùng vẫy, dường như muốn thức tỉnh lại từ trong cơn ác mộng.

- Ngươi thử nghĩ kỹ lại xem, Hứa Thanh kia và Hứa Thanh của Thủy Đạo Tông, có phải là một người hay không? Sư đệ, Hứa Thanh của Thủy Đạo Tông, hai người các ngươi tuy rằng đã từng có tình nghĩa kết tóc, nhưng dù sao nàng vẫn là lựa chọn tiên lộ, không có lựa chọn ngươi!

Vừa nghe Trần Phàm nói, trong đầu Mạnh Hạo dần dần hiện lên một đoạn ký ức, trong đó, Hứa Thanh vốn cũng là đệ tử Thương Hải Tông, nhưng lại vì một số chuyện làm phản tông môn, cũng chặt đứt tơ tình với hắn.

- Không đúng, còn có mập mạp, Vương Hữu Tài, còn có cha mẹ ta, còn có tỷ tỷ ta, còn có Tôn Hải, còn có sư tôn Đan Quỷ... Mạnh Hạo lẩm bẩm, ký ức trong đầu hắn lần nữa hiện lên một số hình ảnh. Hắn không thể không thừa nhận, theo ký ức hiện lên càng ngày càng nhiều, mảnh vỡ hình ảnh trong đầu hắn liền hiện lên mỗi người, đều có thể tìm được trong cả thế giới.

Đều là tu sĩ trăm tông cùng chung với hắn bước chân vào bí cảnh Thương Mang kia.

- Thật ư, đều là ảo ảnh sao... Mạnh Hạo chua xót lẩm bẩm, trả lời hắn, là Trần Phàm trước mặt trong mắt tại lóe lên vẻ phức tạp, sau đó ngưng trọng gật đầu.

- Tiểu sư đệ! Trong bí cảnh Thương Mang Giới, ngươi trầm luân thời gian còn lâu hơn ta, cho nên ngươi mờ mịt... Ta cũng phải cần một đoạn thời gian, mới để cho mình tỉnh táo lại! Trần Phàm khẽ thở dài, ấn bả vai Mạnh Hạo.

- Ta cũng từng nghi hoặc, ta cũng từng nghi ngờ, thậm chí khi ta mới vừa thức tỉnh, ta từng có loại kích động, ta không muốn thức tỉnh, ta muốn lần nữa đi vào bí cảnh Thương Mang!

- Cảm nhận của ngươi lúc này, người khác không hiểu, nhưng sư huynh thì hiểu! Trần Phàm nói xác định, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra ý ân cần.

Mạnh Hạo trầm mặc, trong mắt càng mờ mịt hơn, hắn có ý không tin hết thảy, nhưng từng hình ảnh bốn phía này quá chân thật... các đồng môn quanh hắn, hắn có thể cảm nhận được trong trí nhớ có thân ảnh của bọn họ. Hơn nữa thê tử của mình, là nữ nhân năm đó khi mình si mê Hứa Thanh, nàng một mực yên lặng quan tâm tới mình.

Còn có đứa bé kia là cốt nhục của mình, thậm chí thần thức của Mạnh Hạo đều có thể cảm nhận được, trong cơ thể đứa bé kia chảy xuôi huyết mạch thuộc về mình.

Mà chân thật nhất, chính là Trần Phàm trước mắt.

- Nhưng mà, Sơn Hải... Mạnh Hạo lẩm bẩm, không đợi hắn nói dứt câu, lập tức bị Trần Phàm cắt ngang.

- Đủ rồi! Trần Phàm ấn mạnh bả vai Mạnh Hạo, trong mắt có nước mắt.

- Tiểu sư đệ, thức tỉnh đi! Đó đều là giả dối! Ta biết ngươi muốn nói là Sơn Hải Giới, bởi vì sau khi chúng ta đi vào bí cảnh Thương Mang, địa phương tới thứ nhất chính là phế tích Sơn Hải Giới trong bí cảnh Thương Mang!

- Mà chúng ta cũng là trầm luân ở nơi đó! Ta nhớ chuyện Sơn Hải Giới, ở nơi đó, có Kháo Sơn Tông, mà ta cũng là sư huynh của ngươi, có đúng không?

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, ngẩng đầu nhìn Trần Phàm.

- Giả, đều là giả! Sơn Hải Giới tan vỡ, không phải phát sinh ở niên đại này của chúng ta, mà là chuyện trước kia rất lâu rất lâu, đích xác đã từng tồn tại Thương Mang Giới, đích xác bên trong cũng có một Sơn Hải Giới, nhưng người nơi đó không phải là chúng ta!

- Đó là một giấc mộng, một giấc mộng Sơn Hải Giới, kéo chúng ta vào đến năm tháng vạn vạn năm trước, ảnh hưởng tới tất cả chúng ta! Trần Phàm nói từng chữ từng chữ, mỗi một chữ đều như tiếng sấm đánh vào trong óc Mạnh Hạo: - Đừng nghĩ nữa, hết thảy đều là giả dối, nơi này mới là chân thật!

- Nơi này là chân thật ư? Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong chua xót hắn nhắm nghiền hai mắt, trong đầu của hắn rất đau, chỉ cần nhớ lại hết thảy ở Thương Mang Giới, đều sẽ đau thấu xương.

- Nơi này là chân thật! Trần Phàm lần nữa nói nghiêm túc, nếu là người khác nói như vậy, Mạnh Hạo sẽ không tin, nhưng trước mắt chính là Trần Phàm, bất kể là trong trí nhớ mơ hồ, hay là trong trí nhớ rõ ràng của hắn, trước mắt đều là đại sư huynh rất ân cần với mình.

Mạnh Hạo cười khổ, thở ra một hơi thật dài.

- Sư huynh, ta hiểu rồi! Là ta trầm mê trong mộng ảo! Thương Mang Giới kia quá chân thật, chân thật khiến ta có chút không nhận rõ!

- Để ta yên lặng một chút đi, ta sẽ khỏe! Mạnh Hạo trong mắt có tơ máu, dường như lập tức già đi một chút, cả người mệt mỏi, nhẹ giọng nói.

Trần Phàm yên lặng nhìn Mạnh Hạo, vỗ vỗ vai Mạnh Hạo, rồi đứng lên.

- Nghỉ ngơi cho khỏe! Vĩnh viễn hãy nhớ, nơi này... mới là chân thật, ngươi không phải Mạnh Hạo của Sơn Hải Giới, ngươi là đệ tử đích truyền của Thương Hải Tông ngoài Thương Mang. Mạnh Hạo, là một trong thiên kiêu cả trăm tông của Thương Mang đại giới!

Mạnh Hạo chua xót, gật gật đầu. Đúng lúc này, không ai phát hiện, gương đồng bên trong túi trữ vật, thời khắc này tràn ra một luồng hơi nóng chui vào trong cơ thể hắn. Thân thể Mạnh Hạo run lên, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, thậm chí ngay cả tâm tình đều từ từ bình tĩnh lại. Đồng môn bốn phía, cũng phần lớn yên tâm, trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo đều chứa đầy ân cần.

Trần Phàm lần nữa nhìn Mạnh Hạo một cái thật sâu, rồi dáng vẻ mệt mỏi xoay người rời đi. Theo hắn đi ra ngoài, thê tử Mạnh Hạo dẫn đứa con chạy tới, trong mắt đầy lo âu, cũng có lo lắng, mà đứa bé kia khi nhìn về phía Mạnh Hạo lại là hơi sợ, dường như cảm thấy phụ thân trước mắt này có chút xa lạ.

- Không sao, không sao... Mạnh Hạo mở mắt ra, thấy một màn như vậy, cố nặn ra nụ cười, an ủi.

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua mấy ngày. Trong mấy ngày này, các đồng môn lần lượt đi tới thăm hỏi, phần lớn lộ ra vẻ ân cần, nhưng cũng có một số người nhìn như chân thành, nhưng trên thực tế chỗ sâu trong

mắt, lại lộ ra ý tiếc nuối vì sao Mạnh Hạo không có chết trong bí cảnh Thương Mang Giới.

Những thứ này, trong trí nhớ của Mạnh Hạo, trước kia là hắn không nhìn ra, nhưng trước mắt, hắn chỉ quét ánh mắt một vòng liền có thể thấy được chân ý tận đáy lòng đối phương.

Sư tôn của hắn cũng tới, còn có các trưởng bối tông môn, phần lớn đi tới thăm Mạnh Hạo nhằm hỏi ý một hồi, động viên một hồi.

Còn có Trần Phàm, trong mấy ngày này cũng tới mấy lần, mỗi lần đều ngồi trước mặt Mạnh Hạo, nói chuyện với Mạnh Hạo, giúp hắn nhớ lại từng hình ảnh của Thương Hải Tông cùng với Thương Mang đại giới.

Khi nói đến bí cảnh Thương Mang, hai người đều vô cùng cảm khái.

Mạnh Hạo từ từ cũng chấp nhận thân phận của mình, chỉ là tận đáy lòng của hắn thủy chung vẫn còn mờ mịt.

Một tháng sau, khi đa số mọi người đều nghĩ rằng Mạnh Hạo đã khôi phục, thì vào một đêm mưa, Mạnh Hạo đang khoanh chân tĩnh tọa chợt mở mắt ra, nhìn xem thê tử bên cạnh, trong trầm mặc Mạnh Hạo đứng lên đi ra ngoài phòng, nhìn trời mưa bên ngoài, ở chỗ sâu trong mắt, từ từ lại toát ra ý mờ mịt.

Trong mưa có gió lạnh thổi tới, thổi tóc Mạnh Hạo tung bay, trong sân có một cây cổ thụ, giờ khắc này trong gió mưa lá cây phất phơ“rào rào“.

”Nơi này, đúng thật là... chân thật sao?”

”Nhưng vì sao, ta đối với hết thảy trong bí cảnh Thương Mang, thế nào cũng không thể quên được, không quên từng khuôn mặt kia, không quên Sơn Hải Giới kia...” Mạnh Hạo đưa tay đón hạt mưa rơi xuống, những giọt mưa kia rất rét lạnh, xuyên qua lòng bàn tay của hắn hơi lạnh thấu

xương...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1858: Thương Mang Đạo

“Ta phải đi bí cảnh Thương Mang một chuyến nữa, nếu không trong lòng của ta không thể an bình!” Mạnh Hạo cảm nhận được mưa rơi trên lòng bàn tay, trầm mặc hồi lâu, trong mắt đột nhiên lộ ra ý kiên định.

Hắn không có nói chuyện này với bất kỳ người nào, mà ngay trong đêm mưa này, thân mình hắn nhoáng lên một cái, cả người hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng đi phương xa.

Phía sau hắn, thê tử của hắn ở trong phòng lúc này mở mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ chua xót, cũng khẽ thở dài. Mấy ngày nay, nàng cảm thấy phu quân của mình trở nên rất xa lạ, xa lạ đến mức... tựa hồ đối phương không phải là trượng phu của mình.

Đồng thời trong lúc đó, trên một ngọn núi trong Thương Hải Tông, Trần Phàm đứng ở nơi đó, cũng đang nhìn mưa đêm, trong mắt có hồi ức, có phức tạp, cũng có hổ thẹn... Đến lúc hắn nhìn thấy Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, theo bản năng hắn định đi ngăn cản, thế nhưng bước chân lại không có bước lên.

- Cũng được, chính ngươi đi tìm, có lẽ có thể tìm được chân tướng! Trần Phàm trong trầm mặc, lẩm bẩm, nhắm hai mắt lại. Phía sau hắn, đi tới một thân ảnh, đó là một nữ nhân, nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

Trong mắt Trần Phàm lộ ra nhu hòa, xoay người nhìn nữ nhân phía sau, nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng.

Nữ nhân cười ôn nhu, liếc nhìn xa xa, trong mắt có chút lo lắng: - Tiểu sư đệ của huynh nơi đó...

- Không sao! Tự hắn đi tìm đáp án, có lẽ, hắn có thể tìm ra đáp án của

hắn! Trần Phàm nhỏ giọng nói.

- Như vậy huynh tìm được rồi sao? Thật ra muội nhìn thấy Mạnh Hạo nơi đó, mới phát hiện, huynh khôi phục nhanh hơn rất nhiều so với hắn! Nữ nhân nói có vẻ không hiểu. Trong trí nhớ của nàng, Trần Phàm trước mắt chỉ trong thời gian rất ngắn liền khôi phục như thường, không có giống như Mạnh Hạo cho dù giờ này đã qua một tháng, vẫn còn mờ mịt.

- Hắn trầm luân lâu hơn ta. Mà trọng yếu nhất là ta vừa thấy muội, ta liền hiểu rõ hết thảy, muội... chính là đáp án của ta! Trần Phàm lắc đầu, ôm lấy nữ nhân trước mặt, ôm rất chặt rất chặt... Dường như sợ buông lỏng hai tay đối phương sẽ tiêu tán.

Mưa càng lúc càng lớn, thân ảnh Mạnh Hạo hóa thành cầu vồng, bay nhanh về hướng bầu trời, rất nhanh liền bay tới đầu cuối bầu trời, phía sau tầng mây. Nơi này không có mưa, thân ảnh hắn không có dừng lại, tiếp tục bay tới trước... Đến lúc sắp phá vỡ màn trời tinh tú này, hắn cảm nhận được một tầng trận pháp phòng hộ quét qua thân mình.

Hắn lập tức vỗ tay lên túi trữ vật, lấy ra một cái ngọc giản, thần niệm của trận pháp vô hình kia quét qua ngọc giản, lúc này mới chậm rãi lui đi. Mạnh Hạo không có dừng lại, bước tới một bước, bên tai nổ vang, liền bước ra ngoài đại lục tinh tú của Thương Hải Tông, khi xuất hiện lại đã ở trong tinh không.

Nhìn tinh không bốn phía xinh đẹp rực rỡ, không có sương mù như trong bí cảnh Thương Mang, nơi này rất trong xanh rõ ràng, tràn đầy lực lượng thiên địa nồng đậm.

Mạnh Hạo trong mắt nhoáng lên một cái, hắn cảm nhận một chút tu vi của mình, trong cơ thể chỉ còn lại có một ngọn Hồn Đăng chưa có tắt, tu vi của hắn, đã là Cổ Cảnh đỉnh phong.

Mạnh Hạo trầm mặc, tu vi của bản thân so sánh với ký ức mơ hồ ở chỗ

sâu trong trí nhớ của hắn... dường như có chút không giống, nhưng cũng có chỗ tương tự. Hắn không thể tiếp tục suy nghĩ thêm, bởi vì những gì trải qua mấy ngày nay đã cho hắn biết, một khi tiếp tục nhớ lại liền sẽ nhức đầu thấu xương, sẽ làm cho tu vi hắn hỗn loạn.

Khẽ thở dài một tiếng, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra ý kiên định và chấp nhất, bỗng nhiên bay ra, dựa theo ký ức rõ ràng trong đầu, vội vã bay đi về hướng bí cảnh Thương Mang.

”Nhất định phải tìm được đáp án!” Mạnh Hạo tăng nhanh tốc độ, thời gian trôi qua, mấy tháng sau, hắn trải qua mọi chỗ truyền tống trận trong tinh không này, đã đi hết gần như một nửa lộ trình.

Một ngày này hắn đang phi hành, tu vi trong cơ thể tiêu hao không nhỏ, nhưng hắn không có uống bất kỳ đan dược gì, cũng không có tĩnh tọa để hít thở lực lượng thiên địa của mảnh thế giới này.

Cho đến hắn tiêu hao đạt tới gần cực hạn, đột nhiên tại vị trí ngực có một luồng hơi nóng truyền ra, trôi đi toàn thân, lập tức tu vi hắn hao phí liền khôi phục.

Mạnh Hạo mừng rỡ, sờ túi trữ vật một cái, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Thời gian mấy tháng nay, hắn không chỉ một lần lấy ra gương đồng quan sát cẩn thận. Tuy rằng không có phát hiện gì, nhưng bên trong gương đồng này luôn phóng thích ra những luồng hơi nóng, chui vào trong cơ thể hắn, sau đó biến mất không thấy. Mặc dù như thế, nhưng Mạnh Hạo không có cảm nhận được khó chịu hay nguy hiểm gì, ngược lại, hắn theo bản năng rất thích loại hơi nóng này.

Mơ hồ, chính hắn cũng không biết tại sao, luôn muốn cất gương đồng bên mình, để mặc cho luồng hơi nóng kia lần lượt trôi đi trong cơ thể, dường như muốn làm thức tỉnh cái gì đó, khiến cho trong mấy tháng này, Mạnh Hạo thường sẽ hoảng hốt, mà mỗi một lần hoảng hốt, dường như

thế giới trước mắt đều vặn vẹo, tuy rằng rất nhanh thì khôi phục như thường, nhưng hắn luôn cảm thấy bên tai dường như có một thanh âm đang reo hò, nhưng vẫn như cũ không nghe rõ.

Trọng yếu nhất là có luồng hơi nóng này tồn tại, Mạnh Hạo phát hiện mình không cần hấp thu bất kỳ lực lượng nào của phiến tinh không này, vào trong cơ thể, bởi vì mỗi một lần hơi nóng kia trôi đi, đều giúp cho tu vi hao phí của hắn, trong nháy mắt khôi phục.

Cho nên, từ sau khi tỉnh dậy ở phiến tinh không này, đến lúc về tới Thương Hải Tông, cho đến thời khắc này đi ra ngoài bay nhanh trong tinh không, hắn không có một lần nào nuốt vào đan dược, không có một lần nào hấp thu một tia một hào lực lượng thiên địa của thế giới nơi này.

Hắn không biết vì sao mình làm như vậy, nhưng theo bản năng hắn cảm thấy, như vậy đối với mình mới tốt!

Sờ gương đồng đặt ở ngực một cái, Mạnh Hạo càng chấp nhất hơn đối với bí cảnh Thương Mang Giới, hắn muốn biết đến tột cùng hết thảy là chuyện gì xảy ra? Thời khắc này hắn tiếp tục bay nhanh.

Bí cảnh Thương Mang khoảng cách Thương Hải Phái rất xa, cơ hồ là ở đầu cuối của Thương Mang đại giới, nhưng Mạnh Hạo không có ý rút lui chút nào, thủy chung bay tới phía trước. Trên đường hắn gặp không ít tu sĩ, đi qua mọi chỗ tinh tú.

Lúc này địa phương hắn muốn đi, là Thủy Đạo Tông.

Muốn mượn truyền tống trận của Thủy Đạo Tông đi tới Thương Mang Đạo, rồi sau đó từ trong Thương Mang Đạo, tiến hành một lần truyền tống cuối cùng, là có thể tới gần bí cảnh Thương Mang.

- Thương Mang Đạo, tên này rất quen thuộc... Mạnh Hạo lẩm bẩm, trong trí nhớ ở trong đầu hắn biết rõ Thương Mang Đạo, là một tông lớn có thể

xếp vào trước hạng ba trong trăm tông của Thương Mang đại giới.

Tông này vô cùng thần bí, hàng năm bị sương mù phong tỏa, không dễ dàng có đệ tử bên trong đi ra, bất quá đối với các tông tới đây mượn truyền tống trận, lại không có ngăn cản chút nào, chỉ cần nộp đủ số tiên ngọc là có thể sử dụng.

Trong trí nhớ của Mạnh Hạo, về Thương Mang Đạo này có một truyền thuyết, truyền thuyết, Thương Mang Đạo là tông bị La Thiên đại nhân không thích, vì tông này từng làm ra chuyện người người oán trách, cho nên bị La Thiên đại nhân dùng sương mù phong tỏa, hóa thành nguyền rủa.

”La Thiên đại nhân...” Mạnh Hạo bỗng nhiên dừng lại bước chân, cẩn thận suy nghĩ, trong trí nhớ từ trong óc tìm được từng hình ảnh về chuyện La Thiên đại nhân.

La Thiên, là người thủ hộ của Thương Mang đại giới, là nhân vật tối cao vô thượng, thậm chí trong truyền thuyết, Thương Mang đại giới này chính là do một tay La Thiên đại nhân tạo nên.

Bất kỳ tông môn nào đều phát ra từ phế phủ cung phụng pho tượng La Thiên, bởi vì tu sĩ tu hành cần lực lượng của thiên địa, trong truyền thuyết chính là lực lượng của La Thiên đại nhân.

Tất cả tồn tại, hết thảy chúng sinh, đều là con dân của La Thiên.

Một đời tiếp một đời, vô số năm qua, thủy chung đều như thế...

Mà ở Thương Mang đại giới, trong trăm tông, thiên kiêu các tông đều không phải là vinh dự đỉnh phong nhất, chỉ có thu được danh hiệu con của La Thiên, mới có thể coi là con cưng của cả thế giới, mới có thể xem như nhân tài kiệt xuất trong thiên kiêu!

”Con của La Thiên, cách mỗi thời gian năm tháng không đều, ít thì vạn năm, nhiều thì ngàn vạn năm, mới có thể chọn ra một vị, giờ này đã có 98 vị, thân là con của La Thiên, có thể thu được La Thiên đại nhân chúc phúc, có thể tu hành La Thiên Đạo, là con cưng của thế giới này, vô số tu sĩ đều phải cúng bái, bất kỳ tông môn nào đều phải cúi đầu!” Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, phần ký ức này dần dần rõ ràng, sau đó chẳng biết tại sao, hắn đối với bốn chữ “con của La Thiên” này, có mâu thuẫn rất mãnh liệt.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo lắc lắc đầu, đều đè xuống hết thảy suy nghĩ, tiếp tục bay tới phía trước. Lại qua đi mười ngày, dần dần, hắn nhìn thấy trong tinh không phía trước hắn, có một viên tinh tú.

Đó là một viên tinh tú màu lam, có thể mơ hồ thấy trên tinh tú này tồn tại mảng lớn mảng lớn nước biển, khiến cho màu sắc cả tinh không thoạt nhìn rất đẹp, cũng ẩn chứa sinh cơ vô cùng tận.

- Thủy Đạo Tông... Mạnh Hạo lẩm bẩm, theo tới gần, nhịp tim của hắn không nhịn được tăng tốc, bởi vì ở chỗ này, có một nữ nhân gọi là Hứa Thanh.

Đó là trong trí nhớ mơ hồ, là thê tử của hắn ở Sơn Hải Giới, thời khắc này hắn không phân biệt rõ mình đang suy nghĩ gì, cũng không biết mình hy vọng nơi này là chân thật, hay không phải chân thật.

Bởi vì nếu chân thật, nếu hắn thấy được Hứa Thanh cũng chính là Hứa Thanh chân thật, nhưng nếu không chân thật, tận đáy lòng hắn sẽ tiếc nuối, chua xót.

Trong đầu đủ loại suy nghĩ phức tạp này, Mạnh Hạo dần dần đến gần Thủy Đạo Tông.

Truyền tống trận của Thủy Đạo Tông, không phải người nào cũng có thể dùng, nhất định phải có tư cách của trăm tông mới được. Mà Thương Hải

Tông thân là một trong trăm tông, cho nên đệ tử trong tông, có thể mượn truyền tống trận của những tông môn khác.

Lập tức có thần thức quét ngang tới, ngăn cản Mạnh Hạo đi tới trước. Mạnh Hạo lấy ra ngọc giản của Thương Hải Phái, rất nhanh liền có một đệ tử Thủy Đạo Tông bay ra, liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, không đợi đối phương lên tiếng đệ tử này đột nhiên hỏi: - Ngươi muốn mượn truyền tống trận đi Thương Mang Đạo, sau đó đi bí cảnh Thương Mang?

Mạnh Hạo trong mắt nhoáng lên một cái, gật gật đầu, đệ tử Thủy Đạo Tông kia lại thở dài.

- Thật không biết bí cảnh Thương Mang kia như thế nào, ngươi không phải người thứ nhất đến đây, trước ngươi đã có rất nhiều người đều muốn đi bí cảnh Thương Mang! Đệ tử Thủy Đạo Tông kia dẫn Mạnh Hạo bước chân vào tinh tú Thủy Đạo Tông, đi tới phụ cận một chỗ trận pháp bố trí trên mặt biển.

Mạnh Hạo nộp một số linh thạch, chờ đợi trận pháp mở ra, chần chờ một chút, ôm quyền về hướng đệ tử Thủy Đạo Tông kia.

- Vị đạo hữu này, xin hỏi... Hứa Thanh có trong tông môn chứ?

Mạnh Hạo còn là hỏi ra.

- Hứa sư tỷ? Gã đệ tử Thủy Đạo Tông nhìn Mạnh Hạo một cái, trước hắn đã cảm thấy Mạnh Hạo có chút quen mắt, thời khắc này nhìn cẩn thận, lập tức nhận ra, liền nở nụ cười.

- Vừa rồi đã cảm thấy quen thuộc, thì ra là Mạnh đạo hữu của Thương Hải Tông! Gã đệ tử Thủy Đạo Tông cười nói, tựa hồ hắn có biết về chuyện Mạnh Hạo và Hứa Thanh,.

- Nếu đạo hữu muốn gặp Hứa sư tỷ, chỉ cần ở chỗ này chờ thêm một lát

là được. Thời điểm này mỗi ngày, Hứa sư tỷ đều sẽ từ tông môn bay ra, đi ngang qua chỗ này, đi Đông Hải thu lấy Thiên Thủy Châu tu hành!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1859: Nước Chảy Bèo Trôi

Mạnh Hạo ôm quyền bái tạ, trầm ngâm một lát, không lập tức đi vào trận pháp, mà đứng ở nơi đó, yên lặng chờ đợi.

Cho đến khi qua nửa canh giờ, mấy đệ tử Thủy Đạo Tông phụ trách mở ra trận pháp kia đã không còn kiên nhẫn, trên bầu trời xa xăm, có một vầng cầu vồng gào thét đến.

- Là Hứa sư tỷ! Mấy đệ tử phụ trách trận pháp kia, từng người một lộ ra ý sùng bái, đều cúi đầu về phía bầu trời.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn nữ tử trong cầu vồng, đó là một nữ tử mặc áo dài trắng, tướng mạo không phải tuyệt mỹ nhưng cũng rất thanh tú, cũng có khí chất không thể nói, khiến cho nữ tử này thoạt nhìn mặc dù có chút lạnh như băng nhưng lại không mang lại cảm giác xa cách cho người khác.

Trong lòng Mạnh Hạo run lên, nhìn nữ tử trong cầu vồng kia, nữ tử kia đột nhiên dừng lại, cúi đầu, cũng nhìn thấy Mạnh Hạo, hai người trong hư không này ánh mắt nhìn nhau.

Thời gian giống như dừng lại, Hứa Thanh trầm mặc, không tiếp tục rời đi, nhoáng một cái xuống dưới, phủ xuống mặt biển, ở đó đều có một vài đệ tử Thủy Đạo Tông bái kiến, nàng đứng trước mặt Mạnh Hạo.

Trong mắt lạnh lùng, như Mạnh Hạo trước mắt không có chút liên hệ với nàng, chỉ là một người từng biết thôi.

- Ngươi khôi phục? Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh, bỗng nhiên nói.

- Mê mang mấy ngày, đã phân rõ chân thật cùng hư ảo. Hứa Thanh thản nhiên nói.

- Chúc mừng.

Mạnh Hạo trầm mặc chốc lát, cười cười, ôm quyền cúi đầu, xoay người đi vào trận pháp, ngay khi hắn bước chân vào trận pháp, thanh âm Hứa Thanh truyền đến.

- Ngươi trong khoảng thời gian này tốt chứ?

- Ngươi hỏi chính là đoạn thời gian trong bí cảnh Thương Mang, hay là... đoạn thời gian trong đại giới Thương Mang này. Mạnh Hạo quay đầu, nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

- Trong bí cảnh Thương Mang, ngươi trầm luân lâu nhất, nơi đó hết thảy chỉ là giấc mộng mà thôi. Mạnh Hạo, ngươi không cần tiếp tục trầm mê, sớm ngày thức tỉnh cho thỏa đáng. Ta đến nơi này cùng ngươi nói chuyện, là để ngươi biết một tin tức, ý chí đại nhân La Thiên sắp phủ xuống. Chọn lựa của La Thiên tử đời thứ 99 sẽ triển khai vào những năm gần đây, ngươi nếu trở thành La Thiên tử, ngươi và ta còn có thể nối lại tiền duyên, nhưng mà thấy bộ dáng này của ngươi, ta rất thất vọng. Hứa Thanh lắc đầu, lần nữa liếc nhìn Mạnh Hạo, xoay người bay đi, đã đi xa.

Mạnh Hạo đứng trong trận pháp, khi trận pháp mở ra, hắn nhìn bóng lưng Hứa Thanh, cảm thụ lạnh lùng của đối phương, bỗng nhiên hắn nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, trận pháp trong tiếng nổ vang, thân ảnh của hắn cho dù tiêu tán nhưng tiếng cười vẫn quanh quẩn dư âm.

Trong tinh không, thân ảnh Mạnh Hạo lần nữa xuất hiện, hắn còn đang cười to, cười cười, hắn ho khan, trong mắt lộ ra ý điên cuồng.

- Khôi phục sao, Trần Phàm khôi phục, Hứa Thanh khôi phục, trong bí cảnh Thương Mang, thật chỉ là giấc mộng thôi sao, ta không tin, vì cái gì lòng của ta sẽ đau nhói, nàng không phải Hứa Thanh!

- Nàng không phải...

- Nàng không phải...

- Nàng không phải! Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời cười to, trong mắt dần lộ ra ánh sáng đỏ, hư vô chung quanh hắn từ từ méo mó, tạo thành từng sợi tơ không thấy được của Mạnh Hạo. Nhưng sơi tơ này từ từ đến gần Mạnh Hạo, sẽ phải chui vào trong thất khiếu hắn khi Mạnh Hạo dưới trạng thái này.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, gương đồng ở ngực Mạnh Hạo tràn ra nhiệt lưu, nhiệt lưu này so với ngày thường nhiều không ít, trong khoảnh khắc khuếch tán toàn thân Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo chấn động, bình tĩnh lại, những sợi tơ kia lúc này co rút trong nháy mắt, biến mất vô ảnh.

Mạnh Hạo trầm mặc, tâm tình rất nhanh bình tĩnh lại, trong mắt hắn có chút lóe lên, hắn cảm thấy không thích hợp, tâm tình của hắn vừa rồi gặp Hứa Thanh, biến hóa quá nhanh, thậm chí lúc này hồi tưởng lại, có chút mất khống chế, tự hồ bị cái gì đến quấy nhiễu.

Trong trầm ngâm, Mạnh Hạo nhìn chung quanh, nheo cặp mắt lại, thân thể vụt qua, chạy thẳng đến nơi xa xa, bay đi Thương Mang Đạo.

Mấy ngày sau, khi phía trước hắn xuất hiện một ngôi sao lớn, tinh tú này lớn, vượt ra khỏi Thủy Đạo Tông cùng Thương Hải Tông rất nhiều, vô cùng to lớn.

Nhưng trên đó lại có một vầng sương mù lượn lờ, khiến cho viên tinh tú này thoạt nhìn như ẩn như hiện, ngoài tinh tú này, còn có một viên tử

tinh, truyền tống trận là ở nơi này.

Mạnh Hạo ngóng nhìn tinh tú Thương Mang Đạo, dần dần trong đầu nhói lên lần nữa, hắn dùng sức lắc đầu, nhoáng một cái bay vào trong tinh tú, mượn truyền tống trận bên trong, truyền tống rời đi.

Lại qua đi mấy ngày, Mạnh Hạo rốt cuộc đã đến... Chuyến này là ngoài bí cảnh Thương Mang!

Bí cảnh Thương Mang là một chỗ lốc xoáy lớn, lốc xoáy này không có lúc nào không rầm rầm chuyển động, tiếng vang ngập trời, quanh quẩn bốn phương tám hướng, ngoài lốc xoáy này, cón có vô số thiên thạch lơ lửng, lúc này trên những thiên thạch kia có không ít tu sĩ tồn tại, đều nhìn lốc xoáy từ xa.

Mạnh Hạo nhìn lốc xoáy không lồ kia, tinh thần chấn động, khi bay đi, không ít người cũng chú ý Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo không chút để ý thân ảnh trên thiên thạch, trong mắt của hắn chỉ có lốc xoáy to lớn kia, hắn hít thở dồn dập, thân thể không dừng lại, chạy thẳng đến lốc xoáy kia.

Mơ hồ, hắn nghe được bốn phía có tiếng la truyền ra, nhưng hắn không thèm để ý, ngay khi thân thể hắn đến gần lốc xoáy, một luồng lực lượng mạnh mẽ ầm ầm hiện ra trước mặt của hắn, đó là một tầng xa lạ, xa lạ này phong ấn trong lốc xoáy, ngăn trở mọi người bước chân vào trong.

Trong tiếng nổ vang, Mạnh Hạo lập tức bị ngăn cản lại, hắn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không ngừng lùi về sau, lúc ngẩng đầu, nhìn lốc xoáy xa lạ, trong đầu Mạnh Hạo mơ hồ, hóa thành đau nhói, làm sắc mặt hắn tái nhợt.

- Mạnh Hạo?

Đúng lúc này, phía sau hắn truyền đến thanh âm không xác định, Mạnh Hạo nhìn lại thì đó là tên mập mạp, lúc này trong thần sắc có chút chần chờ, nhìn Mạnh Hạo, hắn nở nụ cười khổ.

- Đúng thật là ngươi, ta là Lý Phú Quý đây, đúng rồi, ngươi có lẽ không nhận ra ta, nhưng trong mộng bí cảnh Thương Mang, chúng ta là huynh đệ tốt. Mập mạp kia thở dài.

- Ngươi có thể đi tới nơi này, nói rõ ngươi còn chưa khôi phục, ta cũng vậy mấy ngày này mới suy nghĩ ra, hy vọng ngươi có thể sớm khôi phục lại, còn có nơi này không cần thử đi vào, chúng ta đều đã thử qua, vô dụng, bí cảnh này đã bị đại nhân La Thiên phong ấn. Mập mạp rất đồng tình nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo trầm mặc, thân ảnh trước mắt hắn, cùng trong trong trí nhớ mơ hồ, một thân ảnh chồng lên trên cùng đó là mập mạp.

- Ngươi cũng khôi phục... Mạnh Hạo cười khổ.

- Đúng, không chỉ ta khôi phục còn có Sơ Ngọc Yên, còn Tôn Hải, còn có Vương Hữu Tài, bọn họ đều khôi phục. Mập mạp nói, quay người vung tay về phía xa xa, lập tức một vầng cầu vồng bay đến từ đằng xa, khi tới gần, hóa thành Mạnh Hạo trong trí nhớ mơ hồ, thân ảnh quen thuộc.

Đó là Vương Hữu Tài, là Tôn Hải, là... Sở Ngọc Yên.

Ba người nhìn Mạnh Hạo, trong thần sắc đều có cảm khái, dường như đang nhớ lại trong mộng trong bí cảnh Thương Mang. Nhất là Sở Ngọc Yên, nàng nhìn Mạnh Hạo, dường như cảm thấy phức tạp, nhưng cũng khó tin, dường như nàng cảm thấy mình trong mộng làm sao sẽ si mê Mạnh Hạo trước mắt này.

- Thật ra ta cảm thấy, mọi người đều là người thiên kiêu trăm tông,

chúng ta có thể kết bạn thân trong mộng bí cảnh Thương Mang, như vậy trong thế giới chân chính, ta cảm thấy cũng có thể như thế. Mập mạp thấy mọi người trầm mặc, mở miệng cười.

- Các ngươi, đều khôi phục? Mạnh Hạo không nhịn được hỏi.

Đám người Tôn Hải gật đầu, nhìn Mạnh Hạo đều mang theo đồng tình.

- Đều khôi phục, còn có những người khác... Ta cảm thấy ngươi cùng người khác phải tiếp xúc với nhau một chút, dù sao chúng ta ở trong mộng hữu duyên, đúng rồi, Phương Du ở nơi nào, trong mộng nàng là tỷ tỷ của ngươi. Tôn Hải thở dài nói.

Tinh thần Mạnh Hạo run lên, lúc ngẩng đầu, thấy được trên viên thiên thạch xa xa, có chục người ở nơi đó, mỗi một khuôn mặt đều quen thuộc, một người trong đó là Phương Du tỷ tỷ của hắn.

Thậm chí hắn còn thấy được cha mẹ mình, thấy được sư tôn Đan Quỷ, thấy được Thái Dương Tử, thấy được Lý Linh Nhi, thấy được Phàm Đông Nhi, thấy được Chỉ Hương...

Mạnh Hạo càng cảm thấy đau nhói, khi mập mạp mời mọc, hắn lặng lẽ theo mọi người, ở nơi này gặp lại tất cả những thân ảnh trong trí nhớ, những người này nhìn Mạnh Hạo, trong mắt đều lộ ra cảm khái, hết thảy chuyện cũ trong mộng dường như trở thành hư vô.

Mấy ngày sau, sau khi Mạnh Hạo đến nơi này thấy qua mọi người, hắn lặng lẽ ngồi trên một viên thiên thạch, ngơ ngác nhìn lốc xoáy phong ấn, mọi người nơi này đều khôi phục, chỉ có Mạnh Hạo còn mê mang.

Hắn chợt phát hiện mình cô độc, thậm chí hắn đối với mê mang của mình sinh ra nghi ngờ mãnh liệt, nếu giấc mộng giả dối chỉ có một người nói, hắn không nghi ngờ chính mình, nhưng hai người, ba người, mười người, trăm người, thậm chí tất cả thân ảnh đều nói vậy, Mạnh Hạo

không thể không nghi ngờ.

- Chẳng lẽ... thật chỉ là giấc mộng... Mạnh Hạo lầm bẩm.

- Đương nhiên là thật. Mập mạp đi đến thiên thạch của Mạnh Hạo, ngồi ở chỗ kia, thở dài, lấy ra một bầu rượu ném cho Mạnh Hạo, trong tay mình cũng có một bầu, uống xong một ngụm to.

Nơi này gần với lốc xoáy, khi lốc xoáy chuyển động, tuy rằng bị phong ấn nhưng lại bị ảnh hưởng của bốn phía, mặc dù trong tinh không nhưng lại không có khác biệt với tinh tú trên mặt đất.

Mạnh Hạo nhận lấy bầu rượu, không uống vào, hắn trầm mặc đã lâu, nở nụ cười khổ.

- Thôi thôi... Mạnh Hạo lắc đầu, không cảm giác gương đồng trong ngực, lúc này tản ra nhiệt lượng mãnh liệt, thậm chí còn tổn thương da Mạnh Hạo, nhưng hắn lại dường như không cảm thấy gì, đang muốn uống, hắn dường như bị che mất cảm quan, không mảy may phát hiện khi hắn cầm bầu rượu uống, tất cả mọi người chung quanh hắn, mập mạp, Tôn Hải, Vương Hữu Tài, Sở Ngọc Yên, Lý Linh Nhi, Phương Du còn có cha mẹ hắn, còn có Đan Quỷ... Tất cả thân ảnh đều ở đây đồng loạt nhìn Mạnh Hạo, nhìn hắn cầm bầu rượu lên, nhìn hắn sắp uống xong!

Đúng lúc này, dị biến nổi lên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1860: Dị Biến

Ngay khi Mạnh Hạo phải uống bầu rượu kia, đột nhiên, xa xa có một vầng cầu vồng, với tốc độ kinh người, nổ vang đến, không phải xông vào Mạnh Hạo mà nhắm vào lốc xoáy bí cảnh Thương Mang kia.

Khi nhìn đến thân ảnh kia trong nháy mắt, tay Mạnh Hạo run lên, chợt đứng lên, xa xa nhìn lại, hắn thấy được một nam nhân trung niên tóc tai bù xù, nhưng lại có một lực uy nghiêm từ bên trong cơ thể ầm ầm bùng phát, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã đụng vào vách ngăn bí cảnh Thương Mang.

”Ầm” một tiếng, long trời lở đất, nổ quanh quẩn, nam nhân trung niên phun ra máu tươi, trong mắt lộ ra ánh sáng đỏ, lại ngửa mặt lên trời cười to.

- Ngăn lại Thương Mang, không cho người vào, với vách ngăn cản trở, thì có ích lợi gì!

- Lão phu đã trở về cát bụi vô tận năm tháng, dựa vào một ngụm Nghịch Linh, cho dù tử vong, cũng vẫn bất khuất, ngươi điều khiển hồn ta, ý đồ lừa gạt nghĩa tử ta, chuyện này... không có khả năng! Nam nhân trung niên cười to, thân thể lùi về sau, quay đầu nhìn Mạnh Hạo.

Khi nhìn Mạnh Hạo trong nháy mắt, trong đầu Mạnh Hạo như nổ vang, bỗng nhiên kinh thiên.

- Cha... Mạnh Hạo thất thanh.

Nam nhân này không phải cha ruột Phương Tú Phong của hắn mà là nghĩa phụ của hắn, Kha Vân Hải... của Đệ Cửu Sơn Hải, Chí Tôn của Yên Tiên Cổ Tông!

Hai người quen biết trong viễn cổ Chân Linh Dạ, ở đó Mạnh Hạo đã từng cho rằng là giả dối, nhưng cuối cùng phát hiện là trong thế giới chân thật, hắn lần đầu tiên cảm nhân được tình thương của cha.

Kha Vân Hải biết Mạnh Hạo không phải Cửu Tư nhưng vẫn mang tình yêu cho Mạnh Hạo!

Cảnh tượng trong ký ức kia trực tiếp nổ vang trong đầu Mạnh Hạo, càng thêm rõ ràng, Mạnh Hạo run rẩy, thế giới trước mắt dường như đang vặn vẹo trong lúc này.

Trên mặt Kha Vân Hải lộ ra nhu hòa, sau đó truyền ra tiếng cười.

- Hạo nhi, nhìn cho rõ, đây là một âm mưu, ta nếu như chỗ này là âm mưu, ta nếu như không chết chỗ này vẫn là âm mưu, bởi vì ta... từ rất nhiều năm trước cũng đã tử vong! Kha Vân Hải bỗng nhiên xoay người, khi thân thể Mạnh Hạo run lên, một đầu đánh về phía vách ngăn, lần này tốc độ va chạm nhanh hơn, thậm chí bùng phát ra lực lượng của toàn bộ sinh mạng. Trong tiếng nổ vang, khoảnh khắc hắn va chạm vào vách ngăn, trong vách ngăn giống như tràn ra lực lượng kinh thiên, ầm ầm cản trở.

Khi cản trở, cũng có một luồng lực lượng mạnh mẽ bộc phát ra, trực tiếp đánh vào trên người Kha Vân Hải, trong nháy mắt, toàn thân Kha Vân Hải tan vỡ, máu thịt bầy nhầy, văng khắp nơi.

Trước khi chết, tiếng cười Kha Vân Hải bỗng nhiên truyền ra.

- Hạo nhi, nghĩa tử của ta, nhớ thiên đạo hữu khuyết, nơi đây không hoàn mỹ, thế giới không có thứ gì không thể đánh hạ, hết thảy đều ở trong lòng ngươi! Thế nhân đều nói lão phu phân không rõ, ta đích xác phân không rõ, tình nguyện chết đi, đến lượt ta thấy rõ chân tướng!

Lấy cái chết đổi lấy chân tướng!

Lấy cái chết vì Mạnh Hạo, xốc lên màn che!

Lấy cái chết để chứng mình mình đúng!

Mạnh Hạo ném bầu rượu, thân thể bùng phát tốc độ cao nhất.“Ầm” một tiếng xuất hiện ở nơi nam nhân trung niên tử vong, nhìn sương đỏ tươi bốn phía, bên tai quanh quẩn thanh âm nam nhân trung niên tử vong, thân thể hắn run lên, hai mắt hắn đỏ thẫm, hình như có một luồng khi tức, bùng phát trong cơ thể hắn.

- Cha... Mạnh Hạo run rẩy, nước mắt chảy xuống, giờ phút này, trong đầu hắn thỏa hiệp lúc trước trong nháy mắt tan vỡ, hắn nghi ngờ thế giới này lúc này càng thêm mãnh liệt, mãnh liệt này làm cho hắn hô hấp dồn dập, làm hắn run rẩy, cảm thụ được sương đỏ tươi bốn phía, cảm thụ được Kha Vân Hải, nước mắt chảy xuống.

Đầu óc hắn như muốn nổ tung, bên trong có vô số sợi tơ ầm ầm bùng phát, dường như muốn tràn ngập tinh thần, tràn ngập thân thể hắn, sương mù trước mắt xé mở, thậm chí trong cơ thể hắn mơ hồ có ánh sáng truyền ra, nhưng vào lúc này đây, chung quanh hắn, mảnh tinh không này xuất hiện uy lực.

Uy lực này vô thanh vô tức, phủ xuống, bao phủ toàn thân Mạnh Hạo, tạo thành áp chế, dường như áp chế vô số suy nghĩ thức tỉnh trong đầu Mạnh Hạo lúc này.

Loại thức tỉnh này cùng áp chế, với thân thể Mạnh Hạo vì chiến trường, ầm ầm bùng phát, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể lắc lư, hết thảy suy nghĩ trong đầu bị áp chế xuống.

Sắc mặt hắn tái nhợt, cúi đầu, hắn cảm nhận được ngực đau nhói, một lần nữa cảm nhận được nhiệt lưu của gương đồng, nhiệt lưu này sáp

nhập vào toàn thân Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh Hạo hít thở dồn dập, lúc ngẩng đầu, cặp mắt đỏ thẫm.

- Không nghĩ đến, không thể khôi phục nhất không ngờ không phải Mạnh Hạo mà là hắn...

- Đúng vậy, đây chính là kết quả không thể khôi phục, không phân rõ chân thật cùng hư ảo...

Một loạt tiếng thở dài, bốn phía nơi này truyền đến, mang theo hư vô, mang theo cảm khái, tất cả mọi người, bao gồm cả mập mạp, lúc này ánh mắt đều phức tạp.

- Mạnh Hạo, hắn điên rồi, ngươi không cần tiếp tục mê mang, hết thảy trong Thương Mang đều không có người thực sự, chỉ là một giấc mộng.

- Ngươi nếu tiếp tục mê mang như vậy, thần thức sẽ nứt ra!

- Mạnh Hạo thức tỉnh đi!

- Mạnh Hạo, ngươi vì cái gì còn không thấy rõ, người này là ai to không rõ lắm, nhưng ta biết, hắn chìm quá sâu vào trong giấc mộng, thế nên không thể tiếp nhận thực tế, ta hiểu ngươi, có lẽ quan hệ của các ngươi rất sâu, nhưng ngươi không thể bị ảnh hưởng!

- Mạnh Hạo, nhìn tình cảm của chúng ta trong giấc mộng, ta nhắc nhỏ ngươi lần nữa, nơi này mới là chân thật!

Tất cả mọi người tựa hồ đều nói, thanh âm của bọn họ truyền ra, rơi vào trong tai Mạnh Hạo, trong đầu Mạnh Hạo ù lên, càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng, lực lượng áp chế cùng ý nghĩa thức tỉnh lần nữa bùng phát, Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu.

- Câm miệng! Thanh âm hắn truyền ra, giống như sấm sét, nổ vang bốn

phía, trên người hắn có khí tức cửu nguyên ầm ầm khuếch tán, bao phủ bốn phía, những thanh âm kia dường như còn ở, Mạnh Hạo nổi điên, hai tay hắn đặt trên đầu mình, ngửa mặt lên trời rống lớn.

- Câm miệng!

- Câm miệng!

- Câm miệng!

Hắn ngửa mặt lên trời rống lớn, thanh âm hóa thành đánh sâu, xen lẫn lực lượng cửu nguyên, rầm rầm bùng phát, khiến cho sóng âm nháy mắt khuếch tán, những nơi đi qua, tất cả thiên thạch trong chớp mắt tan vỡ trở thành tro bụi, từng thân ảnh kia, trong chớp mắt này, dường như thế nào cũng không nghĩ tới Mạnh Hạo nơi này bùng phát, khi va chạm vào sóng âm, từng người một run rẩy, thân thể ầm ầm vỡ nát.

Mập mạp, Sở Ngọc Yên, Lý Linh Nhi, Phàm Đông Nhi, Phương Du, Tôn Hải... Từng thân ảnh trong trí nhớ của Mạnh Hạo, toàn bộ trong chớp mắt này, thân thể ầm ầm vỡ nát, trở thành tro bụi.

Khi những người này tử vong, hư vô bốn phía méo mó, mơ hồ dường như có tiếng rống giận ở trong hư vô truyền ra, hô hấp dồn dập, dường như không nghĩ đến Mạnh Hạo nơi này sẽ đối với những người này ra tay diệt sát.

Cho đến phạm vi vô tận, hết thảy tồn tại đều tiêu án, Mạnh Hạo lần nữa phun ra ngụm máu tươi, tóc tai bù xù, chậm rãi ngẩng đầu, hắn nhìn hư vô bốn phía, nhìn tro bụi mọi người sau khi tử vong, hắn khàn khàn nở nụ cười, tiếng cười kia là cười thảm, là thê lương.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vách ngăn lốc xoáy, thân thể ầm ầm chạy lên, chạy thẳng tới va chạm vào vách ngăn.

- Có phải hay không định lấy cái chết để chứng minh! Mạnh Hạo nhức đầu, cười thảm đánh tới, trong chớp mắt đã va chạm vào vách ngăn, tiếng động rầm rầm trong nháy mắt ngập trời.

Trong chớp mắt, hắn đã đánh vào vách ngăn này, nổ long trời lở đất, trong nổ vang, trong vách ngăn kia truyền ra phản chấn mãnh liệt, trực tiếp đánh trên người Mạnh Hạo, xương cốt trong cơ thể hắn trong nháy mắt nát ra, máu thịt của hắn trực tiếp tách rời, cả người bỗng nhiên ngược lên.

Nhưng hắn vẫn chưa tử vong...

Mạnh Hạo vùng vẫy đứng lên, lần nữa sắp va chạm, bỗng nhiên, tiếng gầm giận dữ truyền từ phía sau đến, đó là Trần Phàm còn có sư tôn của hắn, còn có mọi người Thủy Đạo Tông, còn có thê tử của hắn.

Mạnh Hạo bị Trần Phàm kéo lại, thê tử của hắn ôm lấy Mạnh Hạo, nước mắt chảy xuống.

- Mạnh Hạo, ngươi điên rồi phải không! Trần Phàm rống giận, những tu sĩ Thương Hải Tông khác, cũng đều tiến lên, cản trở Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn những người trước mắt này, nhìn thê tử, nhìn sư tôn, nhìn đồng môn, cuối cùng nhìn Trần Phàm, hắn muốn nói cái gì, nhưng vừa mở miệng, chưa kịp nói ra, liền phun ra máu tươi, cả người đã hôn mê.

Chờ hắn lần nữa tỉnh lại, hắn đã về trong Thương Hải Tông, thê tử của hắn vừa bảo vệ, trong mắt có tiều tụy, có lo âu, cũng có lo lắng.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn sau khi thức tỉnh, cả ngày trầm mặc, bất kể người nào đến thăm hắn, trong mắt hắn đều là ảm đạm, không có bất kỳ lời nói nào, có lúc hắn thích đứng ngoài ốc xá, nhìn trời đất, không có ai biết hắn suy nghĩ gì.

Chỉ mình hắn biết, gương đồng ở ngực hắn, nhiệt lưu từ ban đầu một tháng xuất hiện một lần, cho đến hiện tại, giữa ngày đã xuất hiện mấy chục lần. Còn thế giới trước mắt hắn lúc thì vặn vẹo, giống như sắp bị vỡ ra.

Nhiệt lưu này sáp nhập vào trong cơ thể hắn, nhưng không đối với thương thế tiến hành chữa trị chút nào, Mạnh Hạo cũng không thèm để ý thương thế, hắn lặng lặng nhìn thiên địa xa xa.

Hắn diệt sát đám người mập mạp, hậu quả xuất hiện, những tông môn đối với chuyện này bạo nộ đã liên hiệp cùng nhau, đè ép Thương Hải Tông gọi ra Mạnh Hạo.

Thương Hải Tông không thỏa hiệp, bởi vậy triển khai chiến tranh.

Trong khoảnh thời gian này, chiến tranh bùng phát, tinh tú nổ vang trong Thương Hải Tông, vô số đệ tử tử vong, trong thảm thiết, những tông môn liên hiệp chúng với nhau, đã sắp đánh tới trong Thương Hải Tông.

Ngoại giới nổ vang, Mạnh Hạo không thèm để ý, đến từ ánh mắt thê tử cùng đồng môn của hắn, hắn không thèm để ý, trong những ánh mắt kia có ân cần lo lắng, có sầu lo, có oán trách, thậm chí còn có oán hận.

Đối mặt những cái này, Mạnh Hạo trầm mặc như trước.

Dần dần, trong tông môn đã có thanh âm,phải giao ra Mạnh Hạo nhưng sư tôn của hắn, còn có Trần Phàm, còn có đồng môn thề sống chết không đồng ý, cảnh tượng này, sau khi Mạnh Hạo, tuy rằng trầm mặc nhưng trong lòng nổi lên dao động, chỉ là dao động này bị hắn hung hăng đè xuống, tiếp tục trầm mặc.

Hắn muốn nhìn một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Cho đến một tháng sau, những tông môn liên hiệp ở nơi kia, mở ra đại môn Thương Hải Tông, lúc sát nhập vào, Mạnh Hạo thấy được thê tử của hắn trước mặt mình, vì bảo vệ hắn mà bị thương nặng, còn có một thanh kiếm xuyên qua ấn đường con trai hắn, trước khi chết, đứa bé kia lầm bầm phụ thân, Mạnh Hạo không thể tiếp tục trầm mặc, thân thể hắn run lên, trong mắt hắn lộ ra bi thương.

- Đủ rồi, đủ rồi... Mạnh Hạo cười thảm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1861: Ta Là Mạnh Hạo

Thương Hải Tông không bị hủy diệt, làm Mạnh Hạo không trầm mặc, trong mắt nổi lên bi ai, lòng của hắn đang run rẩy, có một lực vô biên làm tất cả tu sĩ chém giết trong Thương Hải Tông dừng lại, ý chí muốn lập tức quỳ xuống lúc này xuất hiện.

Đó là ý chí La Thiên, hóa thành ánh sáng bảy màu, bao phủ tinh không.

Không chỉ bao phủ nơi này mà là cả tinh không, cả khu vực trăm tông đại giới Thương Mang...

- Con dân của ta... Một thanh âm già nua quanh quẩn trong đầu mọi người, nói cho tất cả tu sĩ trong đại giới Thương Mang vào lúc này bắt đầu, không cho phép lại chém giết lẫn nhau.

Kết thúc hết thảy phân tranh bởi vì... danh hiệu La Thiên tử đời thứ 99 sắp triển khai.

Ý chí vô biên kia nói cho tất cả mọi người, nói cho tất cả tông, nửa năm sau, thi triển tranh đoạt thí luyện La Thiên tử, người cuối cùng được lựa chọn trở thành... La Thiên tử đời thứ 99.

Thu được chúc phúc La Thiên, đại biểu La Thiên, bước chân vào bí cảnh Thương Mang, đi nơi nào, hoàn thành sứ mệnh La Thiên giao phó...

Thanh âm này sau khi tiêu tán, có vô số điểm sáng tràn ra, phủ xuống trong trăm tông đại giới Thương Mang, còn có nhiều khu vực, phàm là địa phương có tu sĩ, đều có điểm sáng rơi xuống như vậy.

Kia thuộc La Thiên, muốn tham dự thí luyện tu sĩ La Thiên đều phải lấy điểm thuộc La Thiên này sáp nhập vào cơ thể, có tài năng cùng tư cách

đầy đủ.

Trong Thương Hải Tông, những đệ tử tông môn đã sát nhập đều rời đi, không người nào dám không tuân mệnh lệnh của La Thiên, bọn họ đi gọn gàng sạch sẽ, không chút nào dừng lại.

Chiến tranh cứ như vậy kết thúc.

Trong Thương Hải Tông, một vùng bi thương trầm mặc xuống, dường như đều quên mất huyết cừu của bản thân, trong bình tĩnh, hạt giống La Thiên phát ra, đệ tử cùng đám người trưởng lão còn sót lại của Thương Hải Tông đều ngưng tụ cùng nhau. Trừ bỏ lão nhân kia, phàm là đệ tử đều được đưa một hạt.

Một hạt trong đó được Trần Phàm đưa đến trước mặt Mạnh Hạo.

- Ngươi không phải tiếp tục mê mang, cho dù trong tông môn tử vong rất nhiều, cho dù con nối dòng của ngươi cũng đã tử vong, ngươi cũng không thèm để ý sao... Ngươi không phải đều luôn cho rằng nơi đây không phải chân thật còn trong bí cảnh Thương Mang kia mới là chân thật sao. Trần Phàm chua xót, phức tạp nói.

- Như vậy dung hợp hạt giống này, sau đó nỗ lực để mình trở thành La Thiên tử, đến khi đó, ngươi có thể lần nữa đi vào bí cảnh Thương Mang, ngươi cũng có thể nhìn xem đến cùng cái gì là thật, cái gì là giả!

Trần Phàm đặt hạt giống La Thiên trước mặt Mạnh Hạo, không rời đi, mà nhìn Mạnh Hạo, chờ đợi Mạnh Hạo dung hợp, những người khác cũng đều nhìn về phía Mạnh Hạo, có người oán hận, có người phức tạp, có người than thở, tựa hồ đều cảm khái chiến tranh vì Mạnh Hạo mà nổi lên.

Thân thể Mạnh Hạo run lên, nhìn hạt thiên La Thiên trước mặt, thê tử của hắn cách đó không xa, ôm thi thể con trai, giống như ngốc, ngơ ngác

cười ngây ngô.

Mạnh Hạo trầm mặc, cầm hạt giống lên, nhìn một chút, hắn có một chút kích động bởi vì đúng như Trần Phàm nói, dung hợp cái này, trở thành La Thiên tử, hắn có thể bước chân vào bí cảnh Thương Mang.

Nhưng gương đồng ở ngực hắn lúc này phát ra nhiệt lượng, nhiệt lượng này nhiều bùng phát toàn diện, dường như đến điểm giới hạn, khiến cho thân thể Mạnh Hạo vào lúc này cùng gương đồng dung hợp, trong dung hợp, thanh âm mơ hồ bên tai hắn càng ngày càng rõ ràng.

Trước mắt của hắn chỉ xuất hiện hoảng hốt, hắn dường như thấy được... một bản thân khác, khoanh chân ngồi trong Thương Hải Tông, dung hợp vào hạt giống, sau đó tranh đoạt La Thiên tử, trở thành hạng nhất, thu được danh hiệu La Thiên tử.

Bản thân khác kia bái kiến La Thiên, ý chí La Thiên sáp nhập toàn thân, khiến cho hạt giống hoàn toàn lớn lên, chiếm cứ tất cả thân thể, hắn tiến vào trong bí cảnh Thương Mang.

Ở nơi nào, hắn mới vừa bước vào, đã thấy một nữ nhân, nữ nhân kia rất đẹp, nhìn mình nở nụ cười.

- Ta nói qua, ngươi lần nữa trở về, ngươi chính là La Thiên tử.

Thân thể Mạnh Hạo chấn động, trong đầu dường như có gì giam cầm lúc này tan vỡ, hắn mở mắt ra, hoảng hốt trước mắt tiêu tán, hạt giống kia vẫn ở trong tay hắn, nhưng lúc này hắn nhìn lại hạt giống kia giống như chậm rãi hòa tan, dường như muốn chui vào cơ thể mình.

Gương đồng trước ngực mình, lúc này bùng phát ra nhiệt lượng trước nay chưa từng có, đánh sâu vào toàn thân Mạnh Hạo, trong cơ thể hắn xuất hiện một ngọn đèn đồng thau, đèn này dường như vẫn luôn còn, chỉ là Mạnh Hạo lúc trước bị che mắt, không thấy được, lúc này sau khi xuất

hiện, tràn ra ánh lửa, thân thể Mạnh Hạo mơ hồ không thể dung hợp với bốn phía.

Trong ánh sáng này, mê mang trong mắt Mạnh Hạo từ từ tiêu tán, trong đầu của hắn, lúc này có tiếng động “rắc rắc”, hắn nhớ lại Kha Vân Hải, nhớ lại mập mạp tử vong, nhớ lại con nối dòng tử vọng, nhớ lại từng đồng môn trước kia.

Những điền này dần dần mơ hồ, còn trong đầu hắn những thứ trong tinh không Thương Mang kia, từng hình ảnh về Sơn Hải Giới như có một luồng lực lượng mạnh mẽ, trực tiếp xốc lên một tấm màn, bên tai của hắn vang lên thanh âm mơ hồ, trong chớp mắt, hoàn toàn rõ ràng, bị hắn nghe được.

Đó là bốn chữ, thanh âm kia là thanh âm của mình!

- Ta là Mạnh Hạo. Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, nhìn Trần Phàm, trong mắt không có mê mang mà trong suốt.

- Trầm Phàm sư huynh, ta không mê mang. Mạnh Hạo thở dài, đứng lên, đi tới bên cạnh thê tử, nhu hòa nhìn thê tử của hắn.

Ý phức tạp trong mắt Trần Phàm xuất hiện lần nữa, dường như trong nội tâm rối rít, thê tử Mạnh Hạo lúc này run rẩy, nghe được lời nói Mạnh Hạo, chảy nước mắt ngẩng đầu, ôm Mạnh Hạo.

- Không sao, không sao... Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, thê tử hắn chảy nước mắt, ôm chặt lấy Mạnh Hạo giống như lo lắng chỉ cần buông tay, hắn sẽ rời đi.

Trong mắt Mạnh Hạo còn có tơ máu, nhưng cả người hoàn toàn bình tĩnh, nhìn chằm chằm thê tử trước mắt.

Không ai biết, lúc này Mạnh Hạo vừa mở mắt, thế giới đã trở nên khác

đi.

Bầu trời không còn sáng sủa, mà là một vùng sương mù dày đặc, ngọn núi bốn phía không còn xanh miết vô tận, mà là hoang vắng như mộ phần, còn tông môn lúc này cũng mục nát không chịu nổi.

Về phần thê tử trước mặt hắn là một thây khô héo rũ, bốn phía này hắn nhìn lại, tất cả mọi người trong tông môn đều là thi thể, toàn thân đều rửa nát, còn linh khí nồng nặc trong trời đất này trên thực tế là khí tức âm tử cùng vô số mùi thối thi.

Còn con của hắn, thi thể đứa nhỏ bảy tám tuổi căn bản không phải một đứa trẻ mà là một người lùn, cũng là thây khô, vả lạ trong hai mắt còn có giòi bọ màu đen bò ra lung tung.

Hết thảy trong trời đất, trừ bỏ Mạnh Hạo, chỉ có một người là bình thường, chính là Trần Phàm trước mắt kia, hắn dường như không giống với thế giới này.

Mạnh Hạo nhìn thấu hết thảy, lần nữa nhắm nghiền hai mắt.

Thê tử của hắn mặt giãn ra cười, tựa hồ đối với trượng phụ khôi phục lại bình thường, cảm nhận được kích động, đang muốn nói gì đó...

Mạnh Hạo nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của vợ mình, trong mắt nhu hòa nhưng cẩn thận xem xét, đó là một tia thương hại.

- Tiểu sư đệ, hạt giống La Thiên kia, ngươi mau sớm dung hợp đi, ta... Đáy lòng Trần Phàm phức tạp, lời nói mới được một nửa, vẫn chưa nói hết đã bị Mạnh Hạo cắt ngang.

- Trần Phàm sư huynh, Mạnh mỗ tự hỏi, không có địa phương không dậy nổi ngươi, chưa từng có, một kiện cũng không có, ta tôn kính ngươi, bất kể thế nào, ngươi cũng là Đại sư huynh ta. Mạnh Hạo vuốt ve tóc vợ

mình trong ngực, nhìn Trần Phàm, nhẹ giọng nói.

Nghe được câu nói của Mạnh Hạo, trong lòng Trần Phàm“lộp bộp”, nhưng không đợi hắn tiếp tục nói, thanh âm lẩm bẩm của Mạnh Hạo giống như ma chú, phiêu đãng mở ra.

- Không thể quên được à, không thể quên được lời giả dối của ngươi, không thể quên hết thảy trong đầu, nếu như kia thật là giả dối, dường như là một giấc mộng, như vậy... ta tình nguyện trầm mê trong mộng, vĩnh viễn không tỉnh lại. Mạnh Hạo cảm nhận được thân thể thê tử trong ngực mình cứng đờ, trong mắt hắn càng thêm thương hại, nhưng tay lại nhẹ nhàng nhấn một cái.

Trong cái trừng mắt của mọi người, tất cả đồng môn bốn phía đều trừng mắt há miệng, dưới cái nhấn của hắn, trực tiếp đoạn tuyệt khí tức của thê tử trong ngực, thần hồn tắt, Mạnh Hạo từ từ đứng lên.

”Giải thoát cũng tốt, không cần sau khi chết bị người khác khống chế tàn hồn cùng hài cốt.” Đáy lòng Mạnh Hạo thở dài.

Tất cả mọi người bốn phía, giống như bị thiên lôi đánh, sau yên tĩnh ngắn ngủi, từng người một gào thét, đôi mắt bọn họ đỏ thẫm, trong mắt bọn họ lộ ra thương tiếc cùng không thể tin.

Thậm chí còn có nhiều trưởng lão trong tông môn, đồng thời bay ra từ bốn phương, chưởng môn cũng vậy, cường giả Đạo Cảnh cũng thế, toàn bộ bị khiếp sợ.

- Mạnh Hạo! Trần Phàm không thể tin, hướng về Mạnh Hạo rống lớn.

Cùng lúc đó, thanh âm thảm thiết vang lên, cũng truyền ra từ trong đám người đó là sư tôn Mạnh Hạo, cũng là nhạc phụ của hắn, nam nhân trung niên cấp tốc bay đến, thân thể run lên, kinh ngạc nhìn thi thể nữ nhi, lại nhìn Mạnh Hạo, tiếng cười càng thêm thảm thiết, phun ra một ngụm máu

tươi, cặp mắt hắn đỏ bừng, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, bỗng nhiên lao tới.

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, thế giới trong mắt hắn lúc này nhanh chóng biến hóa, trong chớp mắt như thường, lại một lần biến đổi, nam nhân tức giận sùi bọt mép trước mắt trong mắt Mạnh Hạo là một thây khô, vả lại trên ngực còn có một vết nứt thật to, bên trong trống không...

Mạnh Hạo thầm thở dài, hai mắt nhắm nghiền, khi nam nhân trung niên đến trong nháy mắt, hai mắt hắn mở ra, bên trong vẫn là tơ máu, nhưng ánh sáng đỏ lóng lánh trong đồng tử, nhấc tay lên, trực tiếp nắm chặt tay, một quyền rơi xuống, thiên địa nổ vang, thân thể nam nhân trung niên ầm ầm tan vỡ, máu thịt bầy nhầy.

Một luồng chiến lực cửu nguyên đỉnh phong, từ trong cơ thể Mạnh Hạo ầm ầm bùng phát, tạo thành gió lốc, ngập trời.

- Mạnh sư huynh nhập ma rồi! !

- Giết hắn! Rống giận bốn phía truyền đến, những trưởng lão trong tông môn kia tức giận, đều xông về Mạnh Hạo, sắc mặt Mạnh Hạo thương hại, thân thể bước lên trước, hóa thành bóng mờ, nơi đi qua bất kể đối phương có tu vi gì, đều dưới chỉ tay của hắn thân thể lập tức tan vỡ, tan thành mây khói.

Rất nhanh, cả thiên địa tựa hồ âm trầm, bốn phương tám hướng, thanh âm thảm thiết quanh quẩn, nơi Mạnh Hạo đi qua, không ngừng có người tử vong, không biết đã đi qua bao lâu, máu tươi nhiễm đỏ cả mặt đất, bốn phía lần nữa an tĩnh, toàn bộ đều là thi thể.

Nhưng khi Mạnh Hạo nhìn lại, cái gọi là máu tươi nhiễm đỏ cả mặt đất, máu tươi kia chỉ là bùn đen mục nát, còn vô số thi thể kia đã trở thành hài cốt không biết tử vong bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1862: Quyết Liệt

Trong tông môn yên tĩnh lúc này, đứng ở nơi đó chỉ có Mạnh Hạo, chỉ có Trần Phàm.

- Mạnh Hạo, ngươi... ngươi... Trần Phàm run lên, hắn không thể tin cảnh tượng trước mặt này, trong mắt hắn có bi thương, có phẫn nộ, còn có phức tạp.

Mạnh Hạo nhìn thi thể bốn phía, khẽ thở dài, từ trong tay đưa ra hạt giống La Thiên muốn chui vào cơ thể mình, bóp chặt lấy!

- Diệt tông môn của mình, giết vợ giết bạn giết thầy, vì đắm chìm trong thế giới giả dối kia, Mạnh Hạo, đáng giá sao? Ánh mắt Trần Phàm phức tạp, nhìn Mạnh Hạo.

- Trần Phàm, ta tôn trọng ngươi là sư huynh của ta... đừng diễn nữa. Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn Trần Phàm.

- Ngươi có con đường của ngươi, ta không biết vì sao ngươi lại như thế, nhưng nghĩ đến ngươi có lý do để làm thế, ta không oán ngươi, nhưng ta cũng có đường của ta. Mạnh Hạo nhẹ giọng nói.

Trần Phàm trầm mặc, dần dần chua xót, đến cuối cùng dứt khoát cười ha hả, trong nụ cười kia mang phức tạp, mang mờ mịt, nhưng lại dần dần kiên định.

- Hắn đã đáp ứng ta, chỉ cần ngươi trầm luân ở nơi này, sẽ chân chính hồi sinh Linh Nhi, hắn có thể làm được, đây đối với hắn dễ như trở bàn tay.

- Mạnh Hạo, ta Trần Phàm vì muốn hồi sinh Linh Nhi đã bỏ qua hết thảy, qua nhiều năm như vậy, đây là hy vọng duy nhất... Cho nên, ngươi có thể

oán ta, có thể hận ta, Mạnh Hạo... Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...

Thần sắc Mạnh Hạo phức tạp, hắn nhìn Trần Phàm, trí nhớ pha tạp trong đầu, từng hình ảnh Trần Phàm hiện lên, đối phương nói Linh Nhi gì kia, hắn biết là người nào, là sơn linh trong Nhất Kiếm Tông trong quá khứ.

Mạnh Hạo lắc đầu, không tiếp tục để ý Trần Phàm, lần này đối với hắn hung hiểm cực hạn, nếu không phải có gương đồng, nếu không phải nghĩa phụ Kha Vân Hải điểm hóa, ý chí của hắn có kiên định khó có thể vượt qua khỏi tưởng tượng, ba người này thiếu hụt bất kỳ cái nào, Mạnh Hạo đều sẽ vĩnh viễn trầm luân nơi này, trở thành trong miệng Hàn Bối, La Thiên tử lần nữa trở về.

Cất bước đi, sẽ phải rời khỏi thế giới này, hắn nâng tay lên, bỗng nhiên rên một tiếng, trong tiếng nổ vang, hư vô phía trước xuất hiện một khe nứt, nhưng ngay khi Mạnh Hạo bước chân vào.

- Mạnh Hạo, ngươi không thể đi, phải ở nơi này! Trần Phàm chảy nước mắt, nhưng kiên định trong mắt càng thêm chấp nhất, hai tay hắn nâng lên, cả thế giới ầm ầm chấn động, dường như có một ý chí bỗng nhiên phủ xuống, trong chớp mắt, sáp nhập vào trong cơ thể Trần Phàm.

Khiến cho Trần Phàm nơi này khí thế ngập trời, tu vi cùng lực lượng cùng nhau bạo tăng, trán của hắn nổi lên gân xanh, thân thể hắn run lên, hai mắt hắn đỏ thẫm, trong mắt hắn dường như không có thần trí, duy chỉ có chấp nhất tồn tại.

Thân thể hắn vụt qua, thẳng tới Mạnh Hạo, nhấc tay lên, thiên địa tựa hồ đều ở phía sau hắn, tinh không như ở trong tay hắn, dường như chỉ trong lúc này, hắn chỉ là thể xác của Trần Phàm, hết thảy bên trong đã trở thành vật dẫn cho ý chí La Thiên.

Trong tiếng nổ vang, thân thể Mạnh Hạo lùi về sau, khóe miệng trào ra máu tươi, trong mắt hắn bi thương, thân ảnh trước mắt hắn là sư huynh

hắn,đã từng ở Kháo Sơn Tông, trên Nam Thiên Tinh, đối xử hắn như đệ đệ ruột.

Nhưng lúc này, hai người nhất định phải đấu nhau.

Không lùi bước cùng lý do vứt bỏ, Trần Phàm lùi lại, hắn đánh cuộc hết thảy, cái này liên quan đến sống lại người yêu hắn.

Mạnh Hạo cũng lùi về, nếu hắn thất bại, trầm luân nơi này, như vậy hắn sẽ mất đi hết thảy, hết thảy nơi này là thật, cũng là giả, tồn tại thật, năm tháng giả.

Trong chua xót, Mạnh Hạo cười thảm, tay vỗ ngực, lập tức gương đồng bay ra, trước mặt hắn hóa thành vô số sợi tơ màu đen, trong nháy mắt bao trùm toàn thân Mạnh Hạo, áo giáp xuất hiện, Mạnh Hạo cầm Chiến Binh trong tay, thân thể như cầu vồng vọt ra, đánh cùng với Trần Phàm.

Tiếng động rầm rầm ngập trời, sụp đổ, ngọn núi vỡ nát, tông môn trở thành tro bụi, hai người từ từ đánh lên bầu trời, từ bầu trời đánh đến tinh không.

Lúc này Trần Phàm có là lực lượng ý chí La Thiên, còn thần thông thi triển lại càng quỷ dị hơn, lại là... thuật pháp ký ức!

Cho nên thuật pháp ký ức là đặc biệt nhằm vào trí nhớ trong đầu Mạnh Hạo, do đó thuật pháp này như không có gì nhưng trên thực tế khi xuất thủ, lại ra tay với trí nhớ, năm tháng, thời điểm trong trong đầu Mạnh Hạo.

Vả lại nhằm vào không chỉ là Mạnh Hạo lúc này mà còn bao gồm trong năm tháng, lúc Mạnh Hạo bất đồng, tỷ như ở Nam Thiên, tỷ như ở Kháo Sơn Tông.

Hết thảy đây có chút quỷ dị không hình dung nổi, nhưng trên thực tế,

khoảnh khắc hai người xuất hiện, đầu Mạnh Hạo truyền đến đau nhói.

Hắn cảm nhận được ký ức trong đầu mình lầm đường, cảm nhận được tất cả ký ức Trần Phàm trong lúc này bùng phát, loại thuật pháp này dĩ nhiên không phải thần thông, mà là đạo kỳ dị có pháp tắc vượt qua trên hết thảy quy tắc.

Trước lúc này của Mạnh Hạo, chưa bao giờ trải qua.

Hắn hiểu rõ, nếu muốn thắng Trần Phàm, chỉ có một biện pháp, trong tất cả năm tháng, tất cả hình ảnh trong trí nhớ, đánh bại Trần Phàm bất cứ lúc nào.

Lúc này hai người ra tay, trí nhớ trong đầu Mạnh Hạo, khi 33 Thiên giáng xuống ở Sơn Hải Giới, Trần Phàm bỗng nhiên đánh ra, giết Mạnh Hạo đang bảo vệ Sơn Hải Giới.

Đồng thời trong lúc đó, trên Nam Thiên Tinh, Mạnh Hạo đi đến tông môn của Trần Phàm, dưới tượng Sơn Linh khắc ở đó, hai người đang uống rượu, đột nhiên, trong mắt Trần Phàm sát khí lóe lên, trực tiếp chém một kiếm vào Mạnh Hạo.

Cùng lúc này, trên Đại Địa Nam Thiên Tinh, Mạnh Hạo vừa mới rời khỏi Kháo Sơn Tôn, đi đến khu vực trung tâm Nam Thiên, ở nơi nào, hắn lần đầu tiên gặp Trần Phàm, Trần Phàm cùng đồng môn liếc nhìn Mạnh Hạo, lộ ra vui mừng, gặp lẫn nhau, nhưng khi ánh mắt giao nhau, thần sắc Trần Phàm lại dữ tợn, bỗng nhiên xuất thủ.

Còn trong Kháo Sơn Tông, tông môn đến từ đó, bức bách Sơn Tông gọi Thái Linh Kinh, khi từng đệ tử trong môn bị thu đi, Mạnh Hạo một mình đứng ở đỉnh núi, trong chua xót, nam nhân trung niên trên bầu trời Nhất Kiếm Tông, đối diện với câu hỏi của Trần Phàm, phải thu người này làm đệ tử.

Trần Phàm đang nói chuyện, cặp mắt chợt lóe lên, xoay người không có bất kỳ dấu hiệu nào, trực tiếp giết Mạnh Hạo.

Còn có giống nhau là Kháo Sơn Tông, Mạnh Hạo cùng Trần Phàm ngồi cùng nhau, Trần Phàm cười đối với lời giới thiệu tông môn của Mạnh Hạo, bỗng nhiên tia rét lạnh xuất hiện trong mắt, trực tiếp xuất thủ.

Còn có, Mạnh Hạo khi vừa bái nhập tông môn Đệ Nhất Thiên, mập mạp đi phía sau hắn, mang đưa đi ra ngoài môn, đột nhiên, có một thân ảnh, vào lúc này từ đỉnh núi tông môn cấp tốc chạy nhanh, hướng đến sơn môn giết Mạnh Hạo.

Tất cả cùng nhau bùng phát vào lúc này, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, Trần Phàm xuất thủ lần nữa, trong trí nhớ một người lại một người tử vong, một lần lại một lần Trần Phàm bị tự mình diệt sát, gút mắt hai người liên hệ chặt chẽ cùng nhau.

Còn hình ảnh hai người chém giết trong trí nhớ kia trở thành hạt giống, những hạt giống này sử dụng phương pháp đặc thù trồng vào trí nhớ Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, trở thành La Thiên tử, trở thành sứ gia La Thiên, ngươi từ nay về sau sẽ không có đau khổ gì, hết thảy này đã là chú định! La Thiên, biến! Trần Phàm gầm nhẹ, máu thịt bắn ra, thân thể trong nháy mắt chỉ còn da bọc xương, sương mù máu lan tràn, ý chí La Thiên ngưng tụ, trực tiếp cuồn cuộn, hướng về Mạnh Hạo căn nuốt.

Cùng lúc đó, trong trí nhớ Mạnh Hạo, tất cả gút mắt cùng Trần Phàm ngưng tụ thành hạt giống kia toàn bộ tan vỡ, sương mù tản ra, tràn ra ý chí La Thiên, nổ vang trong đầu Mạnh Hạo, trong nháy mắt bùng phát, giống như lan tràn, phải để Mạnh Hạo trở thành vật dẫn nhuộm đầy ý chí La Thiên, trở thành La Thiên tử, trở thành sứ gia La Thiên.

Thậm chí khi Mạnh Hạo muốn phản kháng, hắn lập tức phát hiện, lực

lượng huyết mạch của mình không ngờ không cản trở ý chí La Thiên, cũng có thể nói lực lượng huyết mạch của mình dường như thích hợp nhất với vật dẫn ý chí La Thiên phủ xuống.

Đồng thời, yêu khí trong cơ thể hắn giống như thế!

Dường như tất cả của hắn cũng vì chuẩn bị cho ý chí La Thiên, nếu như nói ý chí La Thiên phủ xuống trên người người khác, sẽ sinh một chút tiêu hao, như vậy phủ xuống Mạnh Hạo nơi này không có bất kỳ hao tổn nào.

Dường như hoàn toàn đoạt xá, dường như tất cả của Mạnh Hạo nơi này đều vì chuẩn bị cho ý chí La Thiên.

Mắt thấy bất kể bên ngoài huyết mạch cùng với yêu khí, bất kể trong ký ức hay ngoài ký ức, ý chí La Thiên đều đang bùng phát, đều đang lan tràn, còn Mạnh Hạo không có biện pháp ngăn trở, bỗng nhiên ý chí La Thiên này chợt ngừng lại.

Nó có thể lan tràn thần hồn Mạnh Hạo, có thể lan tràn huyết mạch La Thiên của Mạnh Hạo, cũng có thể tiếp thu toàn bộ yêu khí của Mạnh Hạo, nhưng khi ý chí La Thiên tràn ngập thân thể Mạnh Hạo, muốn mang đi Mạnh Hạo, trở thành chủ nhân thân thể này, lại nhận được trở ngại mãnh liệt!

Trở ngại hắn là cây đèn đồng thau trong cơ thể Mạnh Hạo!

Đồng thời cũng là thân thể Mạnh Hạo, bởi vì thân thể này rõ ràng được cây đèn đồng thau năm đó cải tạo qua, không còn thích hợp với ý chí La Thiên, khiến cho ý chí La Thiên trước mắt này dừng lại.

Ngay khoảnh khắc dừng lại, ánh lửa cây đèn đồng thau trong nháy mắt bùng phát, tràn ra tia sáng vô thượng, trực tiếp đối kháng với ý chí La Thiên, song phương như thủy hỏa bất dung, vào lúc này, ầm ầm bùng

phát.

Cùng lúc đó, trong bốn phía thiên địa, ý chí La Thiên vô cùng vô tận, cuồn cuộn đến, cưỡng ép sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, muốn trừ đi ánh lửa cây đèn đồng thau.

Nguy cơ trước mắt, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, cặp mắt hắn đỏ thẫm, mượn cây đèn đồng thau trong cơ thể đối kháng với ý chí La Thiên, hắn bỗng nhiên nâng tay lên, trực tiếp trảm một trảm về phía mình!

- Cấm pháp, Nhân Quả Cấm!

Mạnh Hạo rõ ràng với Phong Yên cấm pháp giam cầm toàn bộ nhân quả cùng với Trần Phàm, đỉnh đầu hắn xuất hiện vô số sợi tơ nhân quả, trong đó có một sợi lúc này đen như mực, chính là nhân quả với Trần Phàm.

Mạnh Hạo gầm nhẹ, Chiến Binh trong tay bay ra, hướng về tuyến kia, hung hăng trảm một trảm

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1863: Năm Cây Cột

Nếu không có cây đèn đồng thau, như vậy Nhân Quả Cấm của Mạnh Hạo căn bản không thể giam cầm ý chí La Thiên lan tràn ký ức Trần Phàm, nhưng lúc này, cây đèn đồng thau đối kháng ý chí La Thiên, khiến cho Mạnh Hạo nơi này xuất thủ, giống như tan vỡ lực lượng cuối cùng của nguy cơ lần này.

Khiến cho song phương thăng bằng, trong chớp mắt bị đánh vỡ, trong tiếng nổ vang, khi Chiến Binh rơi xuống, sợi dây nhân quả của Trần Phàm kia trực tiếp vỡ vụn.

Giữa Mạnh Hạo cùng Trần Phàm không có bất kỳ liên hệ nhân quả nào, do đó hình ảnh quan hệ với Trần Phàm trong trí nhớ hắn mơ hồ trong phút chốc đều bị cưỡng ép trừ đi.

Khi trừ đi, ý chí La Thiên tạo thành hạt giống, cũng ở trong chớp mắt phát ra tiếng động rống giận, nhưng khi cây đèn đồng thau sáng rực, dần dần mỏng manh, đến cuối cùng toàn bộ bị khu trừ từ trong trí nhớ Mạnh Hạo.

Làm xong hết thảy, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, cả người hắn như già hơn rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, trước cảnh tượng kia, trình độ nguy hiểm khó có thể hình dung, chỉ một chút sai lầm thì giờ phút này, Mạnh Hạo đã không còn tồn tại.

Hắn nghĩ tới đã từng gặp sứ giả Tùng Đạo Tử của La Thiên, đối với tu vi nửa bước Siêu Thoát của đối phương, khi bước chân ra ngoài Thương Mang, khi trở về, đã trở thành sứ giả La Thiên.

Có thể tưởng tượng, đối phương gặp nhau, phải giống mình, mà rõ ràng, mặc dù là nửa bước Siêu Thoát, tựa hồ khó có thể thoát khỏi vận mạng,

Mạnh Hạo nơi này nếu không phải cây đèn đồng thau, giờ này cũng bước vào vết xe đổ của Tùng Đạo Tử.

Lúc này, khi ý chí La Thiên bị cưỡng ép chặt đứt liên hệ cùng Mạnh Hạo, thiên địa bốn phía ầm ầm chấn động, xuất hiện vỡ vụn, cả thế giới, cả tinh không, vào lúc này xuất hiện từng khe nứt.

Tiếng động quanh quẩn, những khe nứt này càng ngày càng nhiều, tung hoành bốn phương, phía trước Mạnh Hạo, thân thể Trần Phàm khô héo, lặng lẽ đứng ở đó, nhìn Mạnh Hạo, hắn ở nơi này đang nở nụ cười, tiếng cười kia mang theo bi thương, mang theo chua xót, còn có giải thoát.

- Mạnh Hạo, sư huynh thật xin lỗi ngươi! Đến cuối cùng, Trần Phàm hét lớn, nhấc tay lên, hung hăng vỗ vào ấn đường bản thân.

Mạnh Hạo biến sắc, muốn đi ngăn trở nhưng tâm ý Trần Phàm đã quyết, ầm một tiếng, hạ tay xuống, cả người hắn trực tiếp tan vỡ, tan xương nát thịt.

Hắn vì Sơn Linh, lựa chọn hủy diệt ở Sơn Hải Giới, lựa chọn ở nơi này ngăn chặn chính mình năm đó quan tâm tiểu sư đệ, lựa chọn phối hợp ý chí La Thiên, trừ đi thần trí tiểu sư đệ, thậm chí khi hết thảy bị phát hiện, hắn lựa chọn hình ảnh ký ức của mình trong đầu đối phương, phối hợp với ý chí La Thiên, tạo thành hạt giống.

Hết thảy đây không phải hắn là người vô tình, lòng của hắn cũng chần chờ, cũng phức tạp còn có hổ thẹn.

Cho đến lúc này, sau hết thảy chú định, hắn căn bản không có mặt mũi đối mặt với Mạnh Hạo, trong chua xót hắn chỉ có thể lựa chọn cái chết, lấy cái chết bồi thường lại.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn nhìn nơi Trần Phàm tử vong, chua xót trong lòng, mặc dù Trần Phàm lựa chọn xuất thủ với Mạnh Hạo, Mạnh Hạo

cũng không hận hắn, bằng hữu của hắn đã càng ngày càng ít, hắn rất quý trọng, quý trọng tất cả mọi người.

Khi Trần Phàm tử vong, thế giới nơi này tan vỡ càng thêm kịch liệt, không bao lâu, nổ vang ngập trời, đinh tai nhức óc, cả thế giới vỡ thành mảnh nhỏ, toàn bộ tan rã.

Khi tan rã, giống như xốc lên tấm màn, lộ ra... phía ngoài Thương Mang chân chính.

Nơi này một vùng hoang vắng, không có sương mù Thương Mang, nhưng cũng không có bất kỳ dấu vết sinh mạng nào, hết thảy đều là phế tích, tràn ngập khí tức tử vong.

Có thể thấy được bụi bậm, vĩnh hằng của hài cốt lơ lửng ngoài Thương Mang này.

Nơi này đã từng đích xác là đại giới Thương Mang, tồn tại trăm tông, cũng đích xác tồn tại vô số tu sĩ...

Nhưng lúc này, đều đã khô héo.

Nơi này rất lớn, rất lớn, nhưng cho dù lớn hơn nữa cũng có thể thấy được bốn phương tám hướng nơi này, tồn tại năm cây cột lớn nhỏ không chừng chống đỡ tinh không.

Năm cây cột, Mạnh Hạo không phải lần đầu tiên thấy được, hắn ban đầu ở tầng thứ nhất Minh Cung trong lòng đất, bên trong lối đi cũng thấy qua, chỉ có điều khi đó là ý thức của hắn, còn lúc này là hắn tự mình đến nơi này.

Hơn nữa có chút bất đồng... hắn lúc đó ở trên bức họa nhìn thấy, năm cây cột đều dựng lên, nhưng giời này đã có ba cây đã sụp đổ!

Chỉ còn hai cây chống đỡ tinh không.

Trầm mặc rất lâu, trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, đối với huyết mạch La Thiên, đối với yêu khí của mình, đối với hết thảy Sơn Hải Giới, lúc này đã đoán hơn phân nửa.

”Một chuyện rất lâu trước đây đã định ra kết cục.”

”Huyết mạch La Thiên, có lẽ, này vốn là ý chí La Thiên, vì tự thân sáng tạo ra huyết mạch!”

”Còn yêu là từ... tiên mà đến, ta không phải là yêu thứ nhất, trước ta còn có rất nhiều, đều từ tiên biến đổi, mà yêu... cũng là hy vọng xuất hiện La Thiên.”

”Có lẽ, ta nghĩ cũng có một số địa phương, trong tinh không này, trong năm tháng vô tận, còn không có yêu chân chính xuất hiện, đều trước mắt cuối cùng này bị La Thiên ngăn trở.” Mạnh Hạo nghĩ đến, nghĩ đến Tùng Đạo Tử.

Mạnh Hạo trầm ngâm nhìn bốn phía cây cột to lớn, hắn trầm ngâm một lúc, thân thể bay ra, thẳng tới cây cột thứ nhất sụp đổ, đi với tốc độ cao nhất.

Thời gian trôi qua, không biết bay đã bao lâu, càng ngày càng gần cây cột kia, cho đến ngày này, Mạnh Hạo rốt cuộc xuất hiện ở cạnh cạy cột sụp đổ, đứng ở nơi đó, Mạnh Hạo cảm nhận được trong cây cột tản ra khí tức long trời lở đất, khí tức kia không phải tiên, không phải yêu mà là ma!

Khí tức ma này làm Mạnh Hạo lập tức nghĩ đến đại lục Ma Giới, hắn trầm ngâm, nâng tay lên, hướng về cây cột vô cùng to trước mặt này, nhẹ nhàng nhấn.

Tay hắn chạm vào cây cột này, trong đầu Mạnh Hạo nổ vang, hắn thấy được một thân ảnh, trên trán người này tỏa ra khí tức tử vong, ngửa mặt lên trời gào thét.

Thân ảnh ấy sinh ra trong lốc xoáy, thân cùng hồn xa cách, sau vài năm, từ trong lốc xoáy đi ra, hắn nhấc lên một tịch quyển, cuối cùng hắn ở trên chín chon Thế Giới Điệp, giang hai tay ra khiến tinh không run rẩy, trên người của hắn cũng có một khí tức quỷ dị, truyền khắp cả tinh không, làm tinh thần Mạnh Hạo nổ vang.

Khí thế này khiến thiên địa thất sắc, làm tinh tú rơi xuống, làm tinh không cúi đầu.

Hắn thấy được thân ảnh kia cuối cùng hóa thành một vùng đại lục, hy sinh chính mình, thành toàn tất cả mọi người.

Nhưng ngay sau đó, không biết đã qua bao lâu, trên vùng đại lục này, người hóa thân đại lục, đi ra, rời khỏi vùng đại lục kia, đi ra ngoài Thương Mang, thần sắc của hắn dường như mang theo bi thương, hắn xuất hiện ngoài Thương Mang trong nháy mắt, cả tinh không ngoài Thương Mang, hóa thành bàn tay, bắt hắn ầm ầm.

Tia sáng lóng lánh, thanh niên chặt đứt một ngón tay, cất bước đi, đi ra ngoài Thương Mang, bước chân vào xa vời.

Ngón tay kia chính là cây cột sụp đổ trước mắt Mạnh Hạo.

- Siêu Thoát này nhất định là Siêu Thoát... Mạnh Hạo hít thở dồn dập, nhấc tay lên, ánh mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ dị, hắn liếc mắt đã có thể đoán ra, trong tồn tại của cây cột này, chính là...trên đại lục Ma Giới, là vị từng Siêu Thoát kia.

Hắn không biết tên đối phương nhưng khí tức tồn tại trong cây cột này khiến Mạnh Hạo đối với Siêu Thoát càng thêm khắc sâu.

Đã lâu, thân thể Mạnh Hạo vụt qua, thẳng tới cây cột sụp đổ, thời gian trôi qua, qua đi rất lâu, Mạnh Hạo rốt cuộc đến ngoài cây cột thứ hai, hắn hít sâu, nâng tay đặt lên cây cột.

Khi cây cột này sụp đổ, đầu óc hắn lần nữa nổ vang, hắn thấy được thanh niên tóc trắng, thanh niên này sinh ra trong sơn thôn nhỏ, ở tinh tú, rối loạn cả bầu trời, đánh ra thạch phá kinh thiên, đánh ra giới trong Chí Tôn!

Rồi sau đó một đường gập ghềnh, vì hồi sinh thê tử hắn, cho đến giết đỉnh phong, nổ vang tinh không, bước chân vào Siêu Thoát.

Khi nhìn thấy thân ảnh ấy trong nháy mắt, tinh thần Mạnh Hạo chấn động, hắn nghĩ tới thân ảnh truyền thụ bộ pháp thời gian cho mình kia.

Bọn họ là giống nhau hơn nữa thân ảnh trong cây cột này giống như đúc với pho tượng đại lục Tiên Thần...

Thần sắc hắn lạnh lùng, đang ngẩng đầu, mắt lạnh nhìn tinh không, vung tay, Đấu Chuyển Tinh Di, tinh không vỡ nát, giống như một bước ra ngoài, chặt đứt một ngón tay, đi phương xa.

Mạnh Hạo hít thở dồn dập, nhấc tay phải lên, hắn phức tạp nhìn cây cột sụp đổ, trầm mặc, thân thể hắn vụt qua, xông về cây tiếp theo.

Vậy là không sụp đổ, vẫn đứng ở đó, dường như chống đỡ tinh không!

Rất lâu sau, Mạnh Hạo đến cây côt bên cạnh, khi tay chạm vào cây cột, hắn thấy được trống rỗng, nơi này không có bất kỳ thân ảnh Siêu Thoát nào, những có tiên khí kinh người, đang nổi dậy, mà trong tiên khí này, mơ hồ có thể thấy được vô số hình ảnh, trong những hình ảnh kia, dường như tồn tại vô số người.

Những người này, đều là tu hành Tiên pháp, đều trên đường thành tiên!

- Không có tiên Siêu Thoát... Mạnh Hạo lẩm bẩm, nhưng khi hắn cẩn thận quan sát lại phát hiện, trong cây cột này dường như đang khô héo, dường như suy bại đến cực độ, dường như nếu tiên thật sự sinh ra, nhưng vậy trong giây phút đó, sẽ làm cây cột này lập tức sụp xuống.

Nâng tay lên, trầm mặt trong chốc lát, triển khai tốc độ cao nhất bay về phía cây cột thứ tư, đó là cây cột sụp đổ cuối cùng.

Thời gian trôi đi, không biết đã qua bao lâu, vượt qua nơi bụi bậm, đi qua từng mảnh phế tích, Mạnh Hạo rốt cuộc đi đến cây cột thứ tư.

Mạnh Hạo hít sâu, tay bỗng nhiên nhấn một cái, đầu óc hắn nổ vang, lần này, hắn thấy được một thân ảnh, đó là một thanh niên, hắn mặc một thân hoa bào, bất đồng với người khác, mang nụ cười chế nhạo trên mặt, trong mắt có ý thông duệ, tướng mạo có chút thanh tú, thoạt nhìn như mới khỏi bệnh.

Khoảnh khắc người nọ nhìn, Mạnh Hạo trầm mặc, đối với thân ảnh ấy, hắn tuy rằng xa lạ, nhưng nhìn theo, khi hắn thấy được gương đồng được thanh niên này tố tạo nên, hắn thấy được trong tay thanh niên này có một ngọn đèn đồng thau, khi thấy đối phương đổi lại trường bào, đã trải qua hạo kiếp chân chính phủ xuống, còn có ngón tay lớn trên bầu trời kia, Mạnh Hạo đã biết thân phận đối phương.

Lão tổ Thương Mang!

Cuối cùng, Mạnh Hạo thấy được lão tổ Thương Mang giống như đi ra ngoài Thương Mang, chặt đứt một ngón tay kia, mang theo trầm mặc, đi vào hư vô.

Đã lâu, Mạnh Hạo nâng tay, trầm ngâm một lát, hắn nhìn cây cột cuối cùng, cây cột kia cũng đồng thời làm một trong hai cây không sụp đổ.

Trong trầm mặc, thân thể Mạnh Hạo vụt qua, không ngừng đến gần, một luồng yêu khí cộng minh cùng khí tức sinh ra trong người.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1864

Yêu khí kia cộng minh trong nháy mắt, ánh mắt Mạnh Hạo lộ vẻ sâu xa. Dĩ nhiên hắn đoán được, năm cây cột nếu phân ra đã xuất hiện quỷ, thần, tiên, ma, như vậy cây cuối cùng, hiển nhiên chính là...

Yêu!

Mạnh Hạo bay với tốc độ nhanh hơn, nháy mắt trôi qua hắn đã tới bên cạnh cây cột cuối cùng. Hắn nhìn cây cột mênh mông như chống lên tinh không này, trầm mặc hồi lâu, nâng tay lên, nhưng tại khoảnh khắc muốn nhấn, đột nhiên nhíu mày.

Tay phải từ từ buông xuống, ánh mắt chớp động.

”Những cây cột khác, liên hệ với ta không lớn, mà cây cột này... Đại biểu cho yêu, có cộng minh với ta, sẽ xuất hiện biến hóa kì dị hay không...” Mạnh Hạo có chút phân vân không nắm chắc, thời khắc này yêu khí trong cơ thể cùng với cây cột này cộng minh rất mãnh liệt, có thể đang cố tình khiến Mạnh Hạo dâng lên một chút cảm giác nguy cơ.

Cặp mắt hắn lóe lên, thân thể nhoáng lên một cái, biến đổi phương hướng, không tiếp tục đụng chạm cây cột cuối cùng này, mà lựa chọn rời đi.

Mạnh Hạo lui về phía sau mười trượng, rồi trăm trượng, cây cột kia vẫn như cũ đứng ở đó, không có chút biến hóa nào, cộng minh cùng Mạnh Hạo, cũng vì khoảng cách kéo ra mà giảm ít một chút.

Mạnh Hạo nhìn có vẻ bình thường, nhưng trong lòng lại đang quan sát. Cho đến khi hắn thối lui khỏi nghìn trượng, nội tâm Mạnh Hạo chần chờ một chút. Hắn không phải không tò mò đối với cây cột này, nhưng lại cố

nén kích động ở đáy lòng muốn đi đụng chạm cây cột này.

Đất này nguy hiểm, bắt buộc hắn phải thử dò xét mới được.

Cho đến nghìn trượng, trong mắt Mạnh Hạo tia sáng nhoáng lên một cái, tốc độ lập tức bạo tăng, khi chợt lui về phía sau, trực tiếp kéo dãn khoảng cách thành mấy ngàn trượng, dường như tốc độ còn đang gia tăng.

Cho đến sau mười ngàn trượng, vẫn không có gì thay đổi như cũ, lúc này Mạnh Hạo mới chợt ngừng bước chân, lại trầm ngâm một lát, hung hăng cắn răng một cái, chạy thẳng tới cột đá mà đi. Rất nhanh đã tới gần, lần này hắn không chần chờ, bỗng nâng tay lên trực tiếp đặt tại cây cột này.

Đầu óc hắn "ầm" một tiếng. Yêu khí trong cơ thể cùng khí tức của cột đá này trong chớp mắt cộng minh, đồng thời bạo phát, Mạnh Hạo liền thấy trong cây cột này, dường như ẩn chứa một thế giới hư vô.

Nơi đó toàn bộ đều là sương mù Thương Mang, vô biên vô tận, dường như trừ bỏ sương mù sẽ không có thứ gì khác tồn tại. Cho đến khi không biết đã đi qua bao lâu, Mạnh Hạo đột nhiên thấy được, tại thế giới trong cây cột này, tại khu vực trung tâm rõ ràng tồn tại một sợi tơ thanh hồng sắc.

Có điều sợi tơ này giống như kinh mạch, nhưng lại vô cùng to lớn, lơ lửng trong sương mù Thương Mang, quấn quanh cùng một chỗ, vẽ thành một hình dáng con người!

Có thể thấy được tứ chi, thấy được đầu, dường như sợi tơ đích thật là kinh mạch. Mà kinh mạch này, hợp thành thân ảnh hình người!

Không có máu thịt, không có xương cốt, chỉ có kinh mạch này.

Đồng thời trên kinh mạch này có thể thấy được, từng quả thực đang sinh trưởng!

Tổng cộng có 98 quả thực.

Những quả thực kia có lớn có nhỏ, tràn ngập các khu vực trên hình người này, nhưng toàn bộ đều khô héo. Dường như tất cả sinh mạng, tất cả tinh hoa, đều bị sợi tơ kia hút hết đi, trở thành chất dinh dưỡng khiến hình dáng con người này lớn lên.

Nhìn kỹ thì trên những quả thực này, mỗi một quả đều có một khuôn mặt. Những khuôn mặt này đều nhắm mắt, không nhúc nhích.

Mạnh Hạo thấy một màn như vậy, nội tâm lộp bộp một tiếng, hô hấp dồn dập. Ánh mắt hắn quét qua 98 quả thực kia, 98 khuôn mặt, hắn đột nhiên phát hiện, trong đó có một khuôn mặt, là... người ngăn trở Mạnh Hạo triệu hoán gương đồng, vị La Thiên sứ giả đã phủ xuống kia!

Cũng là Tùng Đạo Tử!

”Những cái này...” Mạnh Hạo hít ngược một hơi, một ý niệm tại đáy lòng hắn hiện lên. Ý niệm này càng ngày càng mãnh liệt, đến cuối cùng, gần như bạo phát trong đầu hắn.

”Những người này, tất cả bọn họ chính là từ tiên biến thành yêu sao… Từ xưa đến nay, lịch đại như Tùng Đạo Tử, như ta vậy… là Yêu! Không đúng, yêu vẫn chưa chân chính xuất hiện, nếu không, trong cây cột này sẽ không như vậy!”

“Những người này, tất cả đều sắp chân chính trở thành yêu, nên mới trở thành chất dinh dưỡng cho hình người kia!”

Mạnh Hạo tâm thần nổ vang. Hắn nhìn từng cái khuôn mặt kia, nhìn quả thực do bọn họ hóa thành ở các khu vực trên hình người này, hắn mơ hồ cảm nhận được một tia không hoàn mỹ, dường như... trên hình dáng con người này, còn thiếu hụt một quả.

Đó là vị trí trái tim, nơi đó nếu như lại có một quả thực, như vậy cả hình dáng con người này mới hoàn mỹ.

Khoảnh khắc ánh sáng trước mắt rơi vào vị trí trái tim của hình dáng này, đột nhiên, 98 khuôn mặt trên hình dáng con người này trong phút chốc toàn bộ mở mắt ra, từng cái một đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo tâm thần chấn động, da đầu tê dại, nhìn 98 khuôn mặt trước mắt này, hắn lập tức nghĩ đến trong thế giới trước, 98 La Thiên tử của La Thiên.

Thần thức của hắn bỗng nhiên muốn lui về sau, khi sẽ phải rời khỏi nơi này, đột nhiên, 98 khuôn mặt đang mở mắt ra, toàn bộ hướng về phía Mạnh Hạo toét miệng cười.

Nụ cười âm lãnh, mang thần bí, khi rơi vào trong mắt Mạnh Hạo, thanh âm của bọn họ cũng chậm rãi truyền ra.

- Còn thiếu ngươi một cái... chớ đi... chớ đi...

Thanh âm quỷ dị, quanh quẩn trong thế giới ở cây cột này, khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động, đồng thời yêu khí trong cơ thể hắn không ngờ vào giờ khắc này giống như bị dẫn động, muốn từ trong cơ thể bộc phát ra.

Ngay sau đó, từng khuôn mặt kia bất chợt hiện lên, hóa thành từng đạo cầu vồng, gầm thét chạy thẳng tới chỗ Mạnh Hạo.

Trong chớp mắt, Mạnh Hạo không kịp tránh ra, cắn răng dưới tự mình chặt đứt bộ phận thần thức, thân thể tại bên ngoài cây cột này lập tức thu hồi tay lại, bỗng nhiên lui về sau.

Gần như tại lúc Mạnh Hạo lui về sau, cây cột kia rầm rầm chấn động, 98

khuôn mặt đồng thời hiện lên trên đó, không ngờ chui khỏi cây cột, tại trong tinh không Thương Mang, hướng về Mạnh Hạo bay nhanh đuổi tới.

Mắt thấy đã tới gần, Mạnh Hạo hai tay bấm quyết, lập tức thần thông tản ra, từng ngọn ngọn núi ầm ầm phủ xuống, muốn đi cản trở những khuôn mặt này. Nhưng những khuôn mặt này quỷ dị cực hạn, trực tiếp xuyên thấu thuật pháp của Mạnh Hạo, đánh về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo biến sắc, năm tay lại trực tiếp đánh ra một quyền, bạo phát Đồ Ma chi ý, chấn động tinh không, tạo thành một cổ gió lốc quét ngang. Nhưng những khuôn mặt kia không ngờ không thấy gió lốc, xuyên thấu như cũ, trong chớp mắt đã xuất hiện phía trước Mạnh Hạo, tùy ý để Mạnh Hạo triển khai tất cả thủ đoạn, không ngờ đều không thể cản trở.

Mạnh Hạo trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, hừ lạnh một tiếng, lập tức gương đồng áo giáp xuất hiện trên người. Chiến Binh bỗng nhiên vung tay lên, một đạo khe nứt hư vô trực tiếp đánh xuống, nơi đi qua, tạo thành một khe rãnh, ngăn ở phía trước những khuôn mặt kia.

Lần này, những khuôn mặt kia khó có thể xuyên thấu, lập tức liền có hơn 10 khuôn mặt, trong nháy mắt chia làm hai nửa, nhưng không tiêu tán đi mà trở thành hai bộ phận, như cũ hướng về phía Mạnh Hạo đánh tới.

Thân thể Mạnh Hạo bay nhanh, sắc mặt càng âm trầm. Hắn nghĩ đến rất nhiều biện pháp, cũng không có tác dụng, thậm chí yêu khí trên người đang tản ra. Nhưng yêu khí này trong chớp mắt đã bị những khuôn mặt kia cắn nuốt sạch sẽ, thậm chí đối với bọn họ mà nói, yêu khí phảng phất kia giống như vật đại bổ.

Mạnh Hạo biến sắc, vụt bay nhanh. Phía sau hắn, những khuôn mặt kia thành đàn mà đến, tốc độ nhanh hơn, trong nháy mắt đã vượt qua Mạnh Hạo, bạo thế bao vây, cản trở bước chân của Mạnh Hạo. Cùng lúc đó, những khuôn mặt này phát ra nụ cười quỷ dị, lập tức giải tán, hướng về

phía Mạnh Hạo mà cắn nuốt.

Mở to miệng, toàn bộ cắn xé trên người Mạnh Hạo, dường như muốn chui vào trong cơ thể hắn, đi cắn nuốt hết thảy.

- Cút ngay! Mạnh Hạo trong nháy mắt hàn mang nhoáng lên một cái, tu vi bạo phát, Chiến Binh lóng lánh, bỗng nhiên khi chém xuống, lập tức chung quanh hắn gió lốc cuốn lên. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, gió lốc này quét ngang bốn phương tám hướng, nhưng đối với nhưng khuôn mặt kia mà nói, căn bản cũng không có bất kì ảnh hưởng gì.

Trán Mạnh Hạo nổi lên gân xanh, đột nhiên hung hăng cắn răng,ánh sáng ngọn đèn dầu đồng thau trong cơ thể lóng lánh trực tiếp tràn ra, khuếch tán bốn phương tám hướng, những khuôn mặt kia run rẩy, phát ra tiếng hét thê lương, đồng loạt lui về sau.

Mạnh Hạo nhẹ nhàng thở ra, mượn thời gian này, lập tức bỏ chạy.

Nhưng hắn vừa chạy, nhưng khuôn mặt kia sẽ tiếp tục vọt tới, thậm chí cho dù tia sáng từ cây đèn đồng thau của Mạnh Hạo đang lóng lánh, những khuôn mặt này đang phát ra gào thét thê lương, nhưng vẫn kiên quyết không nhả, gắt gao cắn, canh từng chút, trực tiếp chui vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Cho dù trong cơ thể Mạnh Hạo hào quang của đèn đồng thau mãnh liệt hơn, khiến những khuôn mặt kia run rẩy, dường như muốn hòa tan. Nhưng trong cơ thể Mạnh Hạo có một loại khí tức khiến bọn họ tẩm bổ, đó là... Yêu khí.

Yêu khí của Mạnh Hạo trong chớp mắt đã bị những khuôn mặt này hấp thu một lượng lớn, tự thân trở thành chất dinh dưỡng, đồng thời tiếp tục đối kháng với ánh sáng đồng thau.

Đau nhức kịch liệt từ trong ngoài toàn thân của Mạnh Hạo truyền đến.

Ánh mắt hắn đỏ thẫm một mảng, lần này bị Hàn Bối quấn vào bên ngoài Thương Mang, đối với Mạnh Hạo mà nói, hắn tuy rằng đã phát hiện rất nhiều bí mất, cũng giải khai không ít nghi ngờ, nhưng gặp phải nguy hiểm cực kỳ hiểm ác.

Vô luận là trước đây xuất hiện ảo giác của Trần Phàm, còn ý chí La Thiên tự mình phủ xuống, hay những khuôn mặt vào giờ khắc này, hơi không may một chút, liền vạn kiếp bất phục!

Hắn cũng có thể tưởng tượng, 98 khuôn mặt này, đại biểu như 98 tu sĩ Tùng Đạo Tử trước mặt hắn. Khi đã đi đến bước này, không thể trốn ra thăng thiên, cuối cùng toàn bộ sẽ rơi xuống, trở thành một phần của hình dáng con người kia.

Mà Mạnh Hạo lần này cũng như vậy, hắn đánh vỡ nát ảo cảnh, khu đẩy ý chí La Thiên, nhưng với 98 khuôn mặt này, có lòng mà không đủ lực.

Mạnh Hạo đôi mắt đỏ thẫm, hắn không cam lòng cứ thất bại như vậy. Hắn sắp hoàn thành phân thân, đệ cửu cấm của hắn cũng sắp xuất hiện, khoảng cách của hắn đến Siêu Thoát trước nay chưa có đến gần như vậy.

Mà hết thảy này khi sắp hoàn thành, lại xuất hiện biến hóa như thế. Hận ý từ đáy lòng hắn đối với Hàn Bối vô cùng trực tiếp.

Trong tiếng nổ vang, rất nhiều khuôn mặt kia thời khắc này toàn bộ chui vào trong cơ thể Mạnh Hạo, cắn nuốt hấp thụ sinh mạng Mạnh Hạo, thần hồn cùng hết thảy.

Thân thể Mạnh Hạo, mắt thường có thể nhìn thấy như đang khô quắt dần, giống như vận mạng này không thể sửa lại. Nhưng hắn không tin, giờ khắc này với thân thể đang khô quắt, hắn nâng tay lên, muốn dùng đòn sát thủ sau cùng. Không phải hắn vạn bất đắt dĩ không thể dùng thần thông, mà vì giá cao chi lớn, không thể đo lường.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, một tiếng gào thét thê lương bỗng nhiên từ trên khôi giáp của Mạnh Hạo truyền ra. Đó là Anh Vũ, lúc này nó bỗng nhiên hiển lộ, bay thẳng ra!

Chương 1859 : Lão tử là Ngũ gia

Tại giữa không trung, Anh Vũ đôi mắt đỏ thẫm. Trước tiên trong đầu nó xuất hiện một chút ký ức mơ hồ, thấy không rõ, nhưng nó cảm thấy Mạnh Hạo rất trọng yếu đối với mình, cho nên lựa chọn về nơi này với Mạnh Hạo.

Rồi sau đó hết thảy những chuyện đã xảy ra, nó đều nhìn thấy trong mắt. Trong đầu nó, ký ức như mảnh vỡ cũng ngày càng nhiều thêm, dường như phương diện này có một điểm, điểm đó chính là Mạnh Hạo. Sau khi Mạnh Hạo xuất hiện, điểm này bạo phát, khiến cho thần trí bị trừ đi của Anh Vũ xuất hiện lần nữa.

Dần dần, với nguy cơ này, phong ấn ký ức lúc trước đã bị trừ đi của nó dường như vỡ vụn, toàn bộ bộc phát ra.

”Ầm ầm ầm”

Ký ức trong đầu Anh Vũ bạo phát, từng hình ảnh xuất hiện toàn bộ, cùng quen biết Mạnh Hạo, cho đến cùng trải qua đủ loại nguy cơ sinh tử, toàn bộ thức tỉnh.

Nó nhớ lại khi tự mình trừ đi thần trí, ẩn giấu một điểm, cũng chính là một điểm này, khiến giờ này nó mới khôi phục khả năng!

Nó vốn gian xảo, mặc dù với trường hợp lúc đó, tuy rằng bi tráng, nhưng vẫn lưu tâm như cũ.

- Ngũ gia, lão tử chính là ngũ gia! Anh Vũ rống lớn, nó nghĩ tới hết thảy,

nghĩ tới tất cả. Nó nhìn Mạnh Hạo, nhìn rất nhiều khuôn mặt đang cắn xé kia, thân thể nó bỗng nhiên nhoáng lên một cái, phát ra chi âm bén nhọn, đồng thời, áo giáp của Mạnh Hạo vào giờ khắc này ầm ầm vỡ vụn. Theo vỡ vụn, vô số tơ đen bộc phát ra, với sự khống chế của Anh Vũ, những tơ đen này vây quanh bốn phía Mạnh Hạo, tốc độ càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt liền hóa thành một lốc xoáy.

Lốc xoáy này ầm ầm chuyển động, tạo thành từng đạo hút rút nơi này. Không phải hút ngoại giới, mà lốc xoáy này hút những khuôn mặt bên trong cơ thể Mạnh Hạo. Những khuôn mặt kia cuối cùng cũng chậm rãi bị kéo ra, Mạnh Hạo mừng rõ, cây đèn đồng thau trong cơ thể ầm ầm bạo phát, tia sáng lập tức mãnh liệt đến cực hạn.

Tia sáng mạnh mẽ, những khuôn mặt kia phát ra hét thảm thê lương. Lại có lực hút ngoại giới, rất nhanh liền nhất nhất bị cưỡng ép rút ra khỏi cơ thể Mạnh Hạo. Sau khi rút ra, lập tức bị quấn vào bên trong lốc xoáy, trong nháy mắt vỡ vụn. Mặc dù không tử vong, mà hóa thành khuôn mặt vỡ nát, khiến cho bốn phía, thoạt nhìn không còn là mấy chục, mà là mấy trăm, mấy ngàn, thậm chí mấy chục ngàn.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, thân thể khô quắt, nhưng không có những khuôn mặt kia cắn nuốt, chiến lực của hắn nhanh chóng khôi phục. Tu vi trong cơ thể nổ “ầm ầm”, lốc xoáy tơ đen bốn phía tốc độ càng nhanh hơn.

Trong tiếng nổ vang tạo thành gió lốc, Anh Vũ gào thét một tiếng bén nhọn, gió lốc này ầm ầm di động, tốc độ bay nhanh, trực tiếp đã đi xa.

- Bà nội ngươi, dám đấu cùng ngũ gia nhà ngươi. Tuy rằng ngươi lông tóc không thịnh vượng, nhưng ngũ gia cũng liều mạng, giết chết các ngươi!

Khi Anh Vũ hét lên, trong mắt lộ ra phấn chấn. Ký ức Anh Vũ thức tỉnh, vào thời khắc vô cùng mấu chốt này, một người một chim dưới sự thôi

thúc của gió lốc, tốc độ nhanh hơn, khoảnh khắc đã đi xa.

Phía sau bọn họ, mấy chục ngàn khuôn mặt rách nát, thành đàn gào thét truy kích mà đến. Rất nhanh, dường như phát hiện không truy kích lên được, những khuôn mặt này cùng ngưng tụ một chỗ, bất ngờ hóa thành một tấm da!

Một tấm da người không có xương cốt, không có máu thịt, lơ lửng trong tinh không, hướng về Mạnh Hạo, gào thét mà đến.

Một bên bỏ chạy, một bên truy kích, tốc độ song phương đều rất nhanh. Anh Vũ hét lên một tiếng nữa, dường như liều mạng.

- Làm sao bây giờ, Mạnh Hạo, chết tiệt. Ngũ gia ta vừa mới khôi phục ký ức, thế nào liền gặp chuyện như vậy, làm sao, làm sao đây.

- Nơi này là bên ngoài Thương Mang, trì hoãn nữa, sau khi ý chí La Thiên kia hoàn toàn tỉnh dậy thì chúng ta chết chắc rồi. Giờ này có chỉ mới có một tia thức tỉnh... chúng ta nhất định phải mau chóng về tới bên trong Thương Mang, ý chí La Thiên không thể trực tiếp quấy nhiễu.

Trừ phi Mạnh Hạo ngươi có thể kéo bọn họ lại, cho ta thời gian một nén nhanh, ta có thể dùng gương đồng của bản thân, hy sinh một ít lực lượng căn nguyên của gương đồng, có thể bố trí một cái truyền tống trận, giúp cho chúng ta đi vào bên trong tinh không Thương Mang lần nữa! Anh Vũ hét lên, mặc dù bay với tốc độ rất nhanh cùng Mạng Hạo, nhưng tấm da người khổng lồ phía sau bọn họ kia lại tấn công mạnh mẽ, càng ngày càng gần một chút.

Trong mắt Mạnh Hạo ánh sao nhoáng lên một cái. Đây là một cái sát cục, một sát cục đặc biệt nhắm vào hắn, thời khắc này hắn hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra sát ý.

- Thời gian một nén nhang, ta nghĩ, ta có thể... Mạnh Hạo trầm mặc chốc

lát, cắn răng lên tiếng. Nếu trước đó Anh Vũ không khôi phục ký ức, không xuất thủ cứu trợ, Mạnh Hạo dĩ nhiên quyết định thi triển thần thông kia.

Đó là đòn sát thủ của hắn, là một đòn thuật pháp chưa hoàn thành. Thậm chí triển khai vào thời khắc này, vô cùng có khả năng tạo thành một chút biến hóa không biết được là tốt hay xấu, hắn không thể phân tích được.

Nhưng trước mắt cũng không có biện pháp khác. Trong mắt Mạnh Hạo hàn mang nhoáng lên một cái, thân thể lập tức dừng lại, tay phải mạnh mẽ vung lên.

- Bày trận! Khi hắn gầm nhẹ, Anh Vũ và Mạnh Hạo vốn đã phối hợp rất nhiều lần, không chần chờ chút nào, lập tức cuốn những gió lốc tơ đen kia, tại phía sau Mạnh Hạo lập tức triển khai trận pháp truyền tống.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra tia sáng sâu sắc, nâng một lóng tay trên tinh không, lẩm bẩm nói nhỏ.

- Đệ cửu cấm!

Hắn muốn triển khai, chính là... đệ cửu cấm. Đệ cửu cấm này lúc trước phân thân đó, dĩ nhiên đã hoàn thành tám đạo ấn ký, còn thiếu một đạo cuối cùng, là không hoàn chỉnh. Nhưng một khi Mạnh Hạo triển khai, sẽ đối với phân thân sinh ra một chút dao động, thậm chí sẽ xuất hiện một chút biến hóa không cách nào tưởng tượng. Nhưng bây giờ, Mạnh Hạo không thể băn khoăn quá nhiều.

Tay hắn lập tức bấm quyết, bỗng nhiên nhấn về phía trước một cái.

- Ấn thứ nhất! Thiên địa nổ vang, thế giới run rẩy, tinh không chấn động, một cổ lực lượng vô hình bỗng nhiên ngưng tụ, tại trước người Mạnh Hạo, theo sự xuất hiện của ấn ký, tiếng nổ vang ngập trời.

Ấn ký này vừa ra, tấm da đang gào thét mà tới kia cũng dừng lại một chút, chỗ sâu trong mắt, lộ ra tia sáng kỳ dị.

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo bấm quyết, đạo ấn ký thứ hai rầm rầm bay ra, cùng dung hợp một chỗ với đạo ấn ký thứ nhất. Khí thế bạo phát lần nữa, vượt qua trước gấp mười lần, rầm rầm lên, đạo ấn ký thứ ba, đạo ấn ký thứ tư từ tay Mạnh Hạo lục tục xuất hiện. Sau khi dung hợp lẫn nhau, bạo phát ra lực lượng kinh người, dĩ nhiên không còn cách nào hình dung, long trời lở đất, nổ vang tinh không.

Sau đó đạo ấn ký thứ năm, đạo ấn ký thứ sáu, đạo ấn ký thứ bảy xuất hiện... Khinh khủng đến mức Thương Mang Thai cũng không thể thừa nhận, khiến cửu nguyên đỉnh phong cũng phải run rẩy hoảng sợ, bảy đạo ấn ký sau khi xuất hiện trong tay Mạnh Hạo, phong thiên bay lên.

Tấm da người khổng lồ ở xa xa cũng hoảng sợ, lần đầu tiên... nó không tiếp tục đuổi theo, mà bay nhanh lui về sau. Nhưng ngay khi nó lui về phía sau, trong nháy mắt, thân thể Mạnh Hạo nhảy lên một cái, trong mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ dị. Khi hai tay nhấc lên, bảy đạo ấn ký hợp thành phù vân trước mặt hắn, tản ra hào quang rực rỡ, rầm rầm mà đi, bạo phát phong thiên ý, tạo thành một phiến ánh sáng vô tận.

Ánh sáng này, có thể phong hết ý chí. Ánh sáng này, có thể khiến bầu trời ảm đạm. Ánh sáng này, có thể khiến hết thảy chúng sinh phải cúi đầu. Tiếng động rầm rầm quanh quẩn, ánh sáng mãnh liệt này, tạo thành một biển ánh sáng, quét ngang tinh không, chạy thẳng tới chỗ tấm da người kia.

- Đây là cái gì... Bên trong da người, truyền ra tiếng vô số người gào thét, mặc cho né tránh như thế nào, cũng không thể tránh ra, trực tiếp bị đạo quang này phút chốc đánh vào trên người.

Anh Vũ phía sau Mạnh Hạo sửng sốt một chút, cũng bị một màn này rung động.

Thân thể Mạnh Hạo run lên, máu tươi phun ra. Thuật pháp này đối với hắn là không hoàn chỉnh, thi triển vào lúc này, hắn phải chịu cái giá rất lớn.

Tiếng nổ kinh thiên, nổ vang bốn phương tám hướng, bên trong da người kia truyền ra hét thảm thê lương, trong nháy mắt đã bị đạo quang này trực tiếp xé mở. Vô số khuôn mặt rách nát, đồng loạt bay ra, phải trở về bên trong cây cột ở phía xa xa.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, thân thể lung lay sắp đổ. Phía sau hắn, Anh Vũ hít ngược một hơi, vội vàng lên tiếng.

- Được rồi, được rồi, lập tức đã xong rồi, truyền tống này đã tốt rồi.

- Tại sao có thể? Mạnh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu, thanh âm băng hàn, trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái.

- Làm sao có thể được! Thân thể hắn bước lên trước, tu vi trong cơ thể ầm ầm bạo phát, khí thế ngập trời, hóa thành một đạo cầu vồng, chạy thẳng tới phương xa, đi đến những khuôn mặt đang bỏ chạy về cây cột kia.

- Ta sau khi bị tiện nhân Hàn Bối kia đưa vào nơi này, chỗ này năm lần bảy lượt dồn ta vào chỗ chết. Đầu tiên là ảo cảnh Trần Phàm sư huynh, rồi sau đó câu động ký ức ý chí La Thiên muốn đoạt thân ta, cuối cùng xuất hiện cây cột năm căn này, những khuôn mặt yêu khí này cắn nuốt ta...

- Hết thảy đây, tại sao ta có thể, làm sao ta có thể xong được! Mạnh Hạo hét lớn một tiếng, khi hai tay nhấc lên, lập tức nâng lên ánh sáng ngập trời.

- Dĩ nhiên đã ép ta triển khai thuật pháp chưa hoàn chỉnh này, như vậy...

thuật pháp này không thể lãng phí!

- Trước đây có Minh giới Quỷ Tôn, Tiên Thần tu tóc trắng, người Siêu Thoát Ma giới, chém tới cây cột tam căn. Mặc dù giờ đây ta không làm được, cũng phải đi nếm thử một chút! Thanh âm Mạnh Hạo quanh quẩn, thân thể hắn nổ vang, thúc đẩy những ánh sáng kia, chạy thẳng tới cây cột yêu khí kia.

Nơi nó đi qua, tinh không vỡ vụn, khuôn mặt thê lương, Thương Mang nổ vang. Phiến ánh sáng này, tốc độ bay nhanh, chớp mắt đã tới gần, khoảnh khắc đến gần cây cột kia, trong mắt Mạnh Hạo sát cơ nhoáng lên một cái, bấm quyết, bỗng nhiên gầm nhẹ.

- Ấn ký thứ tám!

Lời nói hắn truyền ra, hai tay ngưng kết đạo ấn ký thứ tám. Ấn ký này nhoáng lên một cái biến mất, khi xuất hiện, bất ngờ dung nhập vào trong phiến ánh sáng kia, dung hợp với bảy đạo ấn ký trước đó, khiến cho phiến ánh sáng này, trực tiếp trở thành màu tím!

Ánh sáng màu tím này, trong nháy mắt khiến tinh không đều dừng lại, khiến Thương Mang này thất thần, khiến hết thảy hết thảy, đều vào giờ khắc này run rẩy. Khi bị bẽ gãy ghiền nát, những khuôn mặt kia tán loạn, ánh sáng này ầm một tiếng, trực tiếp chém cây cột đại biểu yêu kia.

Tinh không tan vỡ, Thương Mang hỗn loạn, hình như có tiếng rống giận quanh quẩn. Cây cột đại biểu yêu, trực tiếp run rẩy.

Chính vào giờ khắc này, bên trong tinh không La Thiên, trên Thương Mang Tinh, đại lục thứ nhất, ở một thành trì nơi phàm tục, Tiểu Bảo phân thân Mạnh Hạo đời thứ chín đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi lớn, thân thể lung lay sắp đổ, trực tiếp ngã xuống.

Một màn này của hắn khiến trong nhà đều loạn cả lên.

Thân thể hắn run rẩy, không ngừng co quắp, mơ hồ có từng đạo ấn ký, tại mi tâm của hắn lóng lánh nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1865: Trở Về

Bên ngoài Thương Mang, trên chiến trường.

Đạo quang này ngưng tụ đạo ấn ký thứ tám của Mạnh Hạo, kỳ lực chi cường, dĩ nhiên vượt qua cửu nguyên, không biết Mạnh Hạo cùng Siêu Thoát đến cùng là kém bao nhiêu, nhưng hắn biết, bất kỳ cửu nguyên nào cũng không thể sống sót tại ánh sáng này!

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc quanh quẩn cả Thương Mang. Những khuôn mặt kia, căn bản không tới được bên trong cây cột, toàn bộ trong chớp mắt rầm rầm vỡ nát, trở thành tro bụi.

Từng cái một trước khi tử vong, phát ra chi âm thê lương, nhưng rất nhanh, thanh âm này đã biến mất, thay vào đó, dĩ nhiên những khuôn mặt kia tiêu tán đi, cuối cùng vang lên giải thoát cùng cảm ân.

Hết thảy đều tiêu tán rất nhanh, trừ Mạnh Hạo, ngay cả Anh Vũ cũng không có phát hiện.

Anh Vũ thấy được, cây cột đại biểu yêu kia, thời khắc này run rẩy nổ vang, trên người Mạnh Hạo tản ra điên cuồng.

Một màn này khiến Anh Vũ hít ngược một hơi. Nó ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, nó phát hiện bản thân đã bao nhiêu năm không thấy đối phương, thời khắc này lại thấy được, một Mạnh Hạo như thế...

- Hắn... hắn muốn làm gì, đây cũng quá mạnh rồi! Anh Vũ lẩm bẩm, hô hấp dồn dập, mở to mắt, không thể tin.

- Đó là... cây cột chỉ có Siêu Thoát mới có thể chặt đứt. Giờ này hắn muốn đi chặt đứt yêu trụ kia ư? Anh Vũ ngơ ngác nhìn lại, tinh không

sụp xuống một phạm vi lớn, cây cột yêu khí kia, run rẩy trong ánh sáng, dần dần, sau khi ánh sáng kia tiêu tán, đột nhiên, một chi âm “rắc rắc”, quanh quẩn kinh thiên.

Khi thanh âm kia truyền ra, có thể thấy được, cây cột này, trực tiếp xuất hiện một đạo khe nứt nhìn thấy mà giật mình. Mặc dù không có tan vỡ, không có sụp xuống, nhưng lại xuất hiện một đạo khe nứt bất kể như thế nào cũng đều không thể khôi phục được.

- Mạnh Hạo, được rồi, lần này được rồi. Trận pháp đã tốt rồi, chúng ta phải mau chóng rời đi! Anh Vũ run run một chút, lập tức rống lớn. Trận pháp sau lưng nó, thời khắc này đã bố trí xong, lực lượng truyền tống rầm rầm nổi lên.

Mạnh Hạo nghe vậy, không chần chờ, thân thể lập tức lui về sau. Lần này ở nơi đây, mặc dù hắn thảm thiết, nhưng có chiến quả huy hoàng.

- Cây cột này, giờ này ta không thể chặt đứt, nhưng một ngày nào đó, ta nhất định sẽ bước chân vào nơi này lần nữa, khiến cây cột này hoàn toàn sụp xuống! Mạnh Hạo trong mắt hàn mang nhoáng lên một cái, bỗng nhiên lui về sau.

Gần như trong nháy mắt khi khe nứt này xuất hiện, ở trong cây cột đó, trong phiến thế giới kia, sợi tơ hợp thành hình dáng con người trong phút chốc co rút lại. Tất cả quả thực trên đó, đều vào giờ khắc này rầm rầm tan vỡ. Mơ hồ có một tiếng gào thét thê lương, từ trong hình dáng con người này truyền ra, quanh quẩn cả thế giới trong cây cột, sau đó lại hướng ra phía ngoài khuếch tán khắp nơi.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, phun ra máu tươi. Hắn nghe được trong cây cột kia truyền ra thanh âm thê lương, thân thể không chậm trễ chút nào lui về sau nhanh hơn. Gần như vào khoảnh khắc hắn lui về phía sau, hắn lập tức thấy được cây cột đại biểu tiên ở xa xa kia, nhưng lại dần khô héo, mắt thường có thể thấy được. Cùng với khô héo, yêu khí của cây cột

này dường như muốn khôi phục.

Nhưng khe nứt này xuất hiện, dường như căn bản không thể khôi phục, nhìn thấy mà giật mình. Ý chí Thương Mang, vào giờ khắc này nổi lên kinh thiên, cả tinh không chấn động, một con mắt to lớn, đột nhiên xuất hiện ở phía trước Mạnh Hạo.

Con mắt này khổng lồ vô hạn. Trên đó có từng đạo tơ máu, đồng tử vẩn đục, nhìn kỹ còn thấy sương mù Thương Mang cuồn cuộn bên trong. Nó giống như ánh mắt của ý chí La Thiên, giống như là chung cực hết thảy trời đất này, lúc này xuất hiện, Thương Mang an tĩnh, tinh không yên tĩnh.

Khi mắt kia chậm rãi mở ra, Mạnh Hạo cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt. Hắn cảm nhận được tất cả quy tắc bốn phía, đều hóa thành tro bụi, ngay cả thời gian cũng đều bị ảnh hưởng. Khí tức kinh khủng kia, khiến da đầu hắn tê dại, cây đèn đồng thau trong cơ thể bạo phát ra ánh sáng mãnh liệt hơn, khiến Mạnh Hạo trở thành người đầy ánh sáng.

Thân thể hắn nhoáng lên một cái, bay nhanh, đồng thời khi con mắt này mở ra, hắn đã bước chân vào đến trận pháp Anh Vũ hợp thành.

Anh Vũ hét lớn một tiếng, trong nháy mắt Mạnh Hạo bước chân vào được, trực tiếp triển khai trận pháp, mở ra truyền tống. Trong tiếng nổ vang ngập trời, truyền tống này không cách nào triển khai, dưới ngóng nhìn của con mắt kia, dường như vĩnh hằng cố định tại nơi này.

Tinh không bốn phía, thời khắc này vặn vẹo, bất ngờ hóa thành từng cái miệng to, trong giây lát hướng về Mạnh Hạo cùng Anh Vũ cắn nuốt mà đến.

Anh Vũ cặp mắt đỏ thẫm, gầm nhẹ một tiếng, thanh âm“rắc rắc” truyền ra, gương đồng vỡ vụn, mượn gương đồng vỡ vụn sinh ra quy tắc lực lượng không bị ý chí La Thiên khống chế. Trong tiếng nổ “ầm ầm”,

cưỡng ép mở ra trận pháp, trong chớp mắt mang Anh Vũ cùng Mạnh Hạo biến mất tại chỗ.

Gần như đồng thời khi hai người biến mất, những miệng to đang cắn nuốt mà đến kia, lập tức nuốt lấy, cả tinh không run rẩy. Chỗ mà bọn họ đứng trước đó, dĩ nhiên đã xuất hiện một cái hố sâu to lớn, từ trong hố sâu này, có một loạt khói đen cổn cổn nổi lên, thoạt nhìn thấy mà giật mình.

Mắt kia gắt gao nhìn chằm chằm phương xa, mơ hồ, yêu khí từ trong cây cột đang gào thét, xa xa xa xa.

Cùng lúc đó, trong tinh không La Thiên, tại một khu vực tràn ngập bụi bậm, đột nhiên có ánh sáng của truyền tống lóng lánh, thân ảnh của Mạnh Hạo cùng Anh Vũ lập tức xuất hiện.

Mới vừa xuất hiện, Mạnh Hạo đã phun ra máu tươi, Anh Vũ cũng uể oải xuống. Theo ánh sáng truyền tống tiêu tán, gương đồng lộ ra, từng đạo khe nứt, tràn ngập trên gương đồng này. Mặc dù chưa có hoàn toàn vỡ nát, nhưng thông qua những khe nứt này cũng có thể nhìn ra, trước đây nhóm Mạnh Hạo trải qua bên ngoài Thương Mang hung hiểm cỡ nào.

- Chết tiệt, ngũ gia vừa mới thức tỉnh, khiến cho ta gặp tình huống nguy hiểm như vậy, không được, không được. Mạnh Hạo, chuyện này ngươi nhất định phải cho ngũ gia một cái công đạo! Anh Vũ thần sắc vô cùng khó chịu.

- Ánh mắt kia là La Thiên? La Thiên này là ý chí Thương Mang tinh không? Mạnh Hạo lập tức hỏi.

- Theo truyền thuyết của Thương Mang tinh không, trong thế giới này có một căn nguyên ý thức, gọi là La Thiên. Ý chí chủ thể của nó tuy nằm bên ngoài Thương Mang nhưng lại có thể bao trùm bên trong Thương Mang. Ban đầu, nó đem lại hạnh phúc cho chúng sinh, thậm chí tất cả

sinh mạng đều được nó ban cho chi pháp tu hành trong truyền thuyết. Nhưng sau này nó trở nên hư nhược, điên cuồng. Trong mắt Anh Vũ lộ ra vẻ khủng khiếp, hắn cất tiếng nói.

- Nhưng ta dường như có một kí ức mơ hồ, dường như... dường như La Thiên này, có lai lịch khác, nhưng rốt cuộc là cái gì, không có ai biết... Ta cũng không biết vì sao, chết tiệt, làm sao ta lại biết? Anh Vũ lắc lắc đầu, có chút mờ mịt.

Mạnh Hạo trong mắt lộ ra suy tư, liếc nhìn Anh Vũ, bỗng nhiên hỏi một câu.

- Ngươi là được lão tổ Thương Mang chế tạo ra?

- Lão tổ Thương Mang... Anh Vũ trong mắt lộ ra hồi ức, lần này thức tỉnh. Có rất nhiều ký ức của nó từ từ giải khai, hồi lâu sau gật gật đầu, nhưng đáy lòng nó vẫn có một tia chần chờ, dường như... lão tổ Thương Mang chính là sáng lập gương đồng, mà không phải là nó. Dường như... mình đã tồn tại trước khi ở cùng lão tổ Thương Mang!

- Không quản, Mạnh Hạo, ngươi phải cho ta một cái công đạo. Chết tiệt, ngũ gia vừa mới khôi phục ký ức, thiếu chút nữa bị hại chết! Anh Vũ không nghĩ ra, dứt khoát không muốn, hướng về Mạnh Hạo hét lên.

- Ta sẽ cho ngươi, cũng cho ta một cái công đạo! Mạnh Hạo trong mắt sát cơ nhoáng lên một cái, nhìn Thương Mang Tinh từ xa. Như hắn nói, chính xác hắn muốn yêu cầu một cái công đạo.

Hơn nữa hắn cũng đoán được, nếu ý chí La Thiên kia cần tự mình đi ra ngoài Thương Mang mới có thể trực tiếp xuất thủ, mà không phải xuất thủ trong Thương Mang này. Như vậy thì đã rõ, tại trong Thương Mang này, Mạnh Hạo tạm thời an toàn.

Câu trả lời của Anh Vũ cũng chứng minh điểm này. Mạnh Hạo trong mắt

tràn ngập sát cơ, thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới xa xa.

- Lão bất tử Bì Đống kia đi đâu rồi? Anh Vũ lập tức đi theo, hỏi một câu.

Sau khi nó nói câu này, Mạnh Hạo trầm mặc. Sự trầm mặc này của hắn, khiến thân thể Anh Vũ run lên.

- Hắn... thế nào?

Mạnh Hạo thần sắc bi thương, mở túi trữ vật ra, nhẹ nhàng đem Bì Đống hóa thành áo giáp trước khi chết lấy ra ngoài. Anh Vũ sửng sốt, ngơ ngác nhìn Bì Đống hóa thành áo giáp, rất lâu sau đó, nó phát ra chi âm thê lương.

Hồi lâu, hồi lâu sau, Anh Vũ đỏ măt, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, ngươi trở về nói cho ta một câu, ngươi nói cho ta biết, khi nào chúng ta... đánh lại!

- Rất nhanh thôi, ta sẽ đánh lại, sát hướng 33 Thiên, sát hướng đại lục Tiên Thần đại lục, sát hướng đại lục Ma Giới, sát hướng... ý chí La Thiên, cuối cùng sát nhập vào bên ngoài Thương Mang!

- Rất nhanh... Trong mắt Mạnh Hạo cũng đỏ thẫm, lẩm bẩm nói nhỏ, hóa thành cầu vồng, tại tinh không này như sấm đánh rầm rầm lao đi.

Tốc độ của hắn thật nhanh, tu vi ở trong người rầm rầm vận chuyển. Thân thể khô quắt của hắn không khôi phục nhanh như vậy, lúc này thoạt nhìn da bọc xương, rất là dữ tợn. Hai mắt hắn ánh sáng đỏ lóng lánh, cả người giống như từ trong mộ đi ra, sát hướng Thương Mang Tinh.

Tiếng sấm long trời lở đất, sau mấy tháng, vì khoảng cách với Thương Mang Tinh vốn cũng không phải đặc biệt xa, Mạnh Hạo rốt cục thấy

được Thương Mang Tinh ở xa xa. Thân thể hắn nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới tinh tú kia.

Mới vừa tới gần, quầng sáng phòng hộ Thương Mang Tinh trong nháy mắt mở ra, ngăn trở hắn ở ngoài. Mạnh Hạo nhìn cũng không nhìn, trực tiếp va chạm mà qua, khi xuyên thấu quầng sáng phòng hộ này, một thanh âm nghiêm túc, mang cung kính, quanh quẩn truyền ra.

- Cung nghênh Chí Tôn thứ chín trở về!

Khi thanh âm này khuếch tán, Mạnh Hạo đã bước chân vào đến bầu trời Thương Mang Tinh. Khi hắn trở về, trước tiên những Chí Tôn Thương Mang Tinh khác cảm ứng được, từng người một lập tức ngẩng đầu, đều cảm nhận được trên bầu trời truyền đến khí thế sát khí ngập trời.

Thiếu niên áo bào vàng cùng đám người chưởng giáo, dĩ nhiên trở về từ Minh Cung. Bọn họ không mở ra đại lục tầng thứ chín, nhiều lần thất bại, thời khắc này từng người đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa đột nhiên đồng loạt mở mắt ra, lộ ra vẻ khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1866: Đuổi Giết Hàn Bối

Nhất là thiếu niên áo bào vàng, lúc này hắn run run một chút, cảm nhật được sát cơ của người này đã đạt đến mức nào. Hắn cơ hồ theo bản nâng sờ vòng tay trữ vật của mình một cái, lúc này mới yên lòng trở lại.

- Là Cửu Tôn...

- Loại khí tức này, hắn… hắn thế nào mà lại mạnh được như vậy?

- Hắn mất tích mấy trăm năm sao, không ngờ hôm nay lại trở về!

Mọi người rối rít, ai nấy đều biến sắc. Mạnh Hạo đứng trên bầu trời Thương Mang Tinh, hắn cất bước chạy thẳng tới đại lục thứ nhất.

Thời khắc này trên đại lục thứ nhất, Thương Mang Thánh nữ cũng chính là Hàn Bối đang ở trong cung Thánh nữ, nàng khoanh chân tĩnh toạ, sắc mặt tái nhợt, thần sắc mệt mỏi. Đột nhiên nàng mở mắt ra, ngẩng đầu lên, nàng cảm thụ được khí tức ở bên ngoài, trên mặt khẽ lộ ra nụ cười.

Nhưng rất nhanh, nụ cười này trong nháy mắt đọng lại, lộ ra vẻ không thể tin cùng hoảng sợ.

- Không ngờ hắn còn thanh tỉnh, không có khả năng! Thân thể Hàn Bối run mạnh, lập tức lui về sau. Ánh sáng truyền tống nhoáng lên một cái, thân thể nàng liền biến mất. Gần như ngay lúc đó, một luồng uy áp không cách nào hình dung ầm ầm phủ xuống, trực tiếp đánh vào cung Thánh nữ.

Cả cung điện dưới tiếng nổ vang hoàn toàn hoá thành tro bụi, tất cả tồn tại đều trực tiếp bị loại bỏ. Ở đó, xuất hiện một cái hố lớn rất sâu, Mạnh Hạo đứng bên ngoài hố sâu, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, trong mắt

lóng lánh sát cơ.

- Ngươi không chạy được!

- Nếu hôm nay ngươi không chết, Mạnh mỗ tuyệt không bỏ qua. Mạnh Hạo cắn răng. Ở bên ngoài Thương Mang, hắn cửu tử nhất sinh nên đối với Hàn Bối này, dĩ nhiên là hận thấu xương. Lần này hắn thề chắc chắc phải diệt sát ả, về phần Sở Ngọc Yên, Mạnh Hạo cũng có chuẩn bị.

Thời khắc này, Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu, ánh mắt như sấm sét khiến bốn phương tám hướng "ầm" một tiếng, hư không trực tiếp bị xé mở. Hắn mang theo tàn nhẫn cùng sát khi điên cuồng truy sát người. Sát khí dĩ nhiên đã tản ra cả tinh tú, thần thức của hắn lúc này cũng bao trùm mặt đất. Giờ khắc này, tất cả mọi tồn tại trên tinh tú này, bất kể là người phàm hay tu sĩ, thậm chí là cửu nguyên, nội tâm ai nấy đều không khỏi run rẩy, giống như tai vạ đến nơi. Một luồng uy áp khủng khiếp trực tiếp phủ xuống

- Chuyện gì đã xảy ra? Thiếu niên áo bào vàng hít ngược một hơi, hắn đã nhận ra sát khí kinh người của Mạnh Hạo, lại cảm nhận được Mạnh Hạo lúc này so với năm đó, không biết cường đại hơn gấp bao nhiêu lần.

Những năm này, hắn cùng đám người chưởng giáo đương nhiên cũng đều có tăng tiến, thông qua tế đàn đại lục Minh Cung, tu vi của bọn họ đều tăng lên không ít. Vốn ai cũng tưởng rằng họ đã đạt đến cửu nguyên đỉnh phong, dĩ nhiên đã đứng ở chỗ cao nhất, nhưng giờ này sau khi cảm nhận khí thế của Mạnh Hạo, thiếu niên áo bào vàng biến sắc, hắn không thể không thừa nhận khí tức của Mạnh Hạo khiến cho hắn sợ hết hồn hết vía.

- Vì sao hắn phải giết chết đệ tử Đệ Nhất Tông kia?

Mặc dù Hàn Bối là Thánh nữ Thương Mang Phái nhưng trong mắt cửu nguyên, nàng chẳng qua chỉ là một đệ tử mà thôi.

- Quả là không phải đệ tử tầm thường, không ngờ ngay tại cú đánh đó có thể trốn khỏi Đệ Nhất Tông! Cặp mắt thiếu niên áo bào vàng nhoáng lên một cái, thân thể lập tức cất bước. Hắn sẽ không quấy rầy Mạnh Hạo, nhưng phải nhìn xem chuyện này rốt cuộc là chuyện gì.

Chẳng những hắn thế này, mà ngay trên sa mạc Thương Mang Tinh, lúc này đây gió lốc ngập trời. Sa Cửu Đông từ trong bão cát đi ra, một dạng kinh hãi. Hắn hít ngược một hơi, cặp mắt nhoáng lên một cái, phát hiện chuyện này có chút không thích hợp, liền cất bước, vội vã đi.

Về phần Bạch Vụ Trần Tiên, nàng chần chừ một chút, không dám xuất hiện ngay lúc này. Hiển nhiên là sợ trạng thái bạo nộ của Mạnh Hạo lúc này. Nàng trầm mặc, làm bộ như không phát hiện ra khí tức của Mạnh Hạo.

Ngoại trừ nàng không đến, giờ khắc này trong Thương Mang Tinh, thân thể lão nhân chưởng giáo gào thét lao đi, những cửu nguyên khác cũng đều lục tục bay ra.

Mỗi một người bọn họ đều sợ hết hồn hết vía, bị khí tức của Mạnh Hạo chấn nhiếp, đáy lòng đã sớm hoảng sợ.

Nhất là lão nhân chưởng giáo kia còn hơn thế, tu vi của lãi giờ này đã đạt tới một trình độ mà lão khẳng định chính là đỉnh phong, thậm chí đám người thiếu niên áo bào vàng liên thủ cũng không phải là đối thủ của lão.

Nhưng khí tức của Mạnh Hạo khiến nội tâm lão lộp bộp một tiếng, loại uy áp kinh khủng đó cho dù là lão cũng cảm thấy có chút khó có thể thừa nhận.

”Giờ này, hắn… đến cùng là đã cường hãn đến trình độ nào!” Lão nhân chưởng giáo hít ngược một hơi.

”Mấy người chúng ta thông qua tế đàn Minh Cung, tu vi tăng lên có thể lý giải được. Nhưng hắn biến mất mấy trăm năm sao, lúc này trở về, không ngờ so với lúc trước lại cường hãn hơn rất nhiều!”

Cặp mắt lão nhân chưởng giáo nhoáng lên một cái, tốc độ nhanh hơn. Vị đệ tử Hàn Bối Đệ Nhất Tông kia là đệ tử của lão.

Là đệ tử quan môn trước đây lão nhận nhưng giờ này lại bị Mạnh Hạo đuổi giết, chuyện này… hiển nhiên là có ẩn tình, chắc chắn là có chỗ bí ẩn.

Mọi người lúc này đều tăng tốc độ. Mạnh Hạo đã xuất hiện ở một hướng khác trên đại lục thứ nhất. Ở nơi nào đó, còn lưu lại khí tức truyền tống, Hàn Bối truyền tống chính là đi tới chỗ này.

Nơi này có một tông môn, không phải là Thương Mang Phái. Mà là trên Thương Mang Tinh có một tông môn nhỏ, gần như ngay trong nháy mắt Mạnh Hạo xuất hiện, lập tức có tiếng nổ vang truyền ra từ tông môn nhỏ này. Chỗ này là do chín núi hợp thành tông môn, lúc này, chín núi tản ra ánh sáng mãnh liệt, như có trận pháp vận chuyển, bạo phát ra chín đạo kiếm khí, đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

Thậm chí cả mặt đất cũng run rẩy, chín núi đồng loạt bay lên, có rất nhiều thân ảnh tu sĩ, ai nấy đều tròng mắt đỏ thẫm, như mất đi thần trí, gào thét hướng Mạnh Hạo mà giết.

Hàn Bối ở tại Thương Mang Tinh này đã nhiều năm, đối với Mạnh Hạo thuỷ chung là có phòng bị cùng cảnh giác. Cũng nhân mấy ngày này thư giãn một chút, chuẩn bị trước cả.

Mà nơi này chính là nàng bố trí nhằm vào Mạnh Hạo.

- Giết! Tiếng gào thét vang vọng, chừng mấy chục ngàn người cùng với đại trận, cùng với chín núi, cùng với chín đạo kiếm khí tản ra sát khí

ngập trời, đánh đến Mạnh Hạo.

Trong mắt Mạnh Hạo hàn mang nhoáng lên một cái, thời khắc này đáy lòng tràn ngập sát ý. Hắn nhìn mấy người này, bọn họ ngăn trở mình chính là vì phụ thuộc vào Hàn Bối, chính là kẻ thù của hắn.

- Chết! Thần sắc Mạnh Hạo không kiên nhẫn, hắn nhấc tay lên, hướng về phía dưới nhấn mạnh một cái. Một cái nhấn này, thiên địa thất sắc, gió mây cuồn cuộn, huyễn hoá ra một bàn tay khổng lồ, rầm rầm nhấn xuống dưới.

Bàn tay trực tiếp đụng chạm với chín đạo kiếm khí. Chín đạo kiếm khí này uy lực vốn không tầm thường, nếu là cửu nguyên bình thường gặp cũng phải nhíu mày, trì hoãn một chút thời gian, nhưng giờ này, chín đạo kiếm khí vừa đụng chạm bàn tay hư ảo của Mạnh Hạo liền rầm rầm tan vỡ, dường như là một tờ giấy yếu đuối không chịu nổi một kích.

Tiếng nổ vang, chín đạo kiếm khí đồng thời tan vỡ, bàn tay kia lại phóng lên trên chín núi, tiếng nổ lại ngập trời, chín núi run rẩy, từng khe nứt dần xuất hiện. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, đỉnh núi bắt đầu tan vỡ, chớp mắt một cái liền toàn bộ chia năm xẻ bảy, ầm ầm vỡ nát.

Mà bàn tay kia, không hề dừng lại, một lần nữa rơi xuống, trực tiếp đánh mấy ngàn tu sĩ kia cùng với trận pháp trên mặt đất. Tiếng nổ long trời lở đất, đinh tai nhức óc. Bàn tay đánh xuống, mặt đất vỡ vụn, một thủ ấn to lớn xuất hiện ngay trên mặt đất.

Bên cạnh thủ ấn trên mặt đất, vô số khe nứt tràn làn khắp bốn phía mà trận pháp kia dĩ nhiên đã vỡ vụn, về phần mấy ngàn tu sĩ dường như không sợ chết muốn cản trở Mạnh Hạo kia thời khắc này toàn bộ trở thành thịt nát, máu tươi tràn ngập, huyết nhục văng khắp nơi.

Mặt đất lập tức trở nên an tĩnh, chuẩn bị này nếu là những cửu nguyên khác, mặc dù có thể diệt đi nhưng ít nhiều cũng sẽ bị trì hoãn thời gian,

mà thứ Hàn Bối cần chính là chút ít thời gian này.

Nhưng đối với Mạnh Hạo mà nói, diệt đi chỗ này chỉ là mấy nhịp thở mà thôi.

Cặp mắt hắn nhoáng lên một cái, một trảo đánh vào hư không, lập tức tìm được khí tức thảm thiết của Hàn Bối. Tra xét xong, hắn hừ lạnh một tiếng, men theo khí tức này. Trong mắt hắn ánh sao nhoáng lên một cái, thần thức rầm rầm tản ra nhưng trong thần thức của hắn không ngờ lại không có thân ảnh của Hàn Bối, nhưng Mạnh Hạo không gấp, hắn nhàn nhạt lên tiếng.

- Anh Vũ!

Anh Vũ trong nháy mắt bay ra từ trong túi trữ vật, toàn thân lóng lánh tia sáng, trong mắt lộ ra hào quang mãnh liệt, thần thức Mạnh Hạo lần nữa khuếch tán. Lần này, Anh Vũ phát ra thanh âm bén nhịn, dung hợp với thần thức Mạnh Hạo.

Thiên địa chấn động. “Rầm rầm rầm“.

Cả mặt đất lấy Mạnh Hạo làm trung tâm tạo nên một cơn gió lốc. Bởi vì thân thức Mạnh Hạo giờ khắc này đột nhiên bạo tăng nên dẫn động ra gió lốc. Tại một sát na này, thần thức Mạnh Hạo bạo phát vô số lần, quét ngang bốn phía, trong nháy mắt bao trùm cả Thương Mang Tinh, cũng thấy rõ ràng Hàn Bối trong một tông môn nhỏ ở phương xa!

Gần như trong nháy mắt hắn thấy được Hàn Bối, thân thể Mạnh Hạo bước lên trước, lập tức hư vô “rắc” một tiếng trực tiếp bị xé mở, hắn trực tiếp bước chân vào, với tu vi cường hãn coi như không thấy gió lốc hư vô mà cưỡng ép vượt qua. Lúc hắn xuất hiện chính là ngay trước tông môn mà thần thức hắn tìm được.

Gần như khoảnh khắc hắn xuất hiện, Hàn Bối bước chân vào một trận

pháp trong tông môn nhỏ này. Thân thể nàng run lên, nàng ngoảnh đầu lại, thấy được Mạnh Hạo đang ở không trung, chạy nhanh đến.

Sắc mặt Hàn Bối tái nhợt, tay phải hung hắn nhấn một cái, trực tiếp vỗ vào trận pháp, “ầm” một tiếng, trận pháp được triển khai. Tất cả tu sĩ trong tông môn này, tất cả bố trí, tất cả thủ đoạn đều không diệt Mạnh Hạo mà tự khắc tan vỡ, bạo phát lực lượng.

Mượn lực lượng bạo phát, mặt đất sụp xuống, một cột sáng to lớn nổi lên ngập trời, bao phủ Hàn Bối ở bên trong. Tia sáng trận pháp lóng lánh, thân ảnh của nàng dĩ nhiên mơ hồ, dường như muốn truyền tống đi rất xa.

Nhưng Mạnh Hạo sao có thể để nàng rời đi, mắt nhìn tay phải của đối phương, hắn cũng nâng tay lên, trực tiếp chỉ về phía Hàn Bối.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1867: Lại Gần Đời Thứ Chín

“Ầm” một tiếng, căn nguyên không gian đệ bát cấm lập tức phủ xuống, phong toả bốn phía, phong toả hư vô, phong toả hết thảy!

Thậm chí là cột sáng kia lúc này cũng chợt ngừng. Mạnh Hạo cất bước, không thấy cột sáng, không thấy lực huỷ diệt, trực tiếp bước chân vào bên trong cột sáng.

Ánh sáng trên người hắn lập tức vặn vẹo, lực huỷ diệt chạm vào Mạnh Hạo liền trực tiếp bị cuốn đi. Mạnh Hạo trực tiếp bước chân vào trận pháp, nâng tay lên, thân thể Hàn Bối ở trận pháp đã mơ hồ hơn phân nữa.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Hàn Bối cười thảm, hét lên một tiếng.

- Nếu ngươi giết ta, Sở Ngọc Yên hắn phải chết! Thanh âm cứng rắn của nàng vừa truyền ra, không kịp nói câu thứ hai, thần sắc Mạnh Hạo lạnh như băng dĩ nhiên đã bắt được cổ của Hàn Bối, không chút chần chừ bóp mạnh một cái.

”Ầm” một tiếng, Hàn Bối không thể tin, thân thể của nàng trong phút chốc tan vỡ nổ tung, máu thịt văng khắp nơi, dường như hình thần câu diệt.

- Ta giết không phải là chân thân của ngươi, ngươi hoặc là khí tử hoặc là phân thân.

- Diệt thân này ta xem ngươi còn có thủ đoạn gì để tránh thoát sát cơ cuối cùng của Mạnh mỗ. “ Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, hắn nhắm mắt lại. Lần theo khí tức của máu thịt Hàn Bối, lần nữa tìm kiếm.

Hàn Bối giảo hoạt, để bảo vệ tính mạng đã dùng rất nhiều thủ đoạn quỷ dị, cho dù là Mạnh Hạo cũng đã nhận ra bản thân cũng không thể chuẩn xác tìm ra nơi thân ảnh Hàn Bối truyền tống rời đi.

Cho nên hắn mới tìm hiểu nguồn gốc, tìm được chỗ này. Hàn Bối tự cho là xảo diệu nhưng Mạnh Hạo liếc mắt liền nhìn ra thủ đoạn của đối phương, chính là phân thân và chân thân bỏ chạy theo các phương hướng khác nhau, thậm chí nếu phân thân có thể hấp dẫn Mạnh Hạo thì càng tốt, nếu không có hấp thì trốn ra Thương Mang Tinh nàng cũng có thể sống lại.

“Tìm được rồi!”

Cặp mắt Mạnh Hạo trong nháy mắt mở ra, nhìn ra phương xa. Trong thần thức của hắn xuất hiện một thân ảnh lúc trước không hề có.

Đó chính là thân ảnh của Hàn Bối đang bay nhanh trong thiên địa!

Hàn Bối tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt, thần sắc có chút hoảng sợ cùng vẻ không thể tin. Có thế nào nàng cũng không nghĩ tới Mạnh Hạo không ngờ lại có thể giữ vững thần trí sau khi trở về từ ngoài Thương Mang.

Nàng đã xem xét kỹ, rõ là không thể nào, không ai có thể sống sót bên ngoài Thương Mang, nhất là… tiên chuyển hóa thành yêu!

“Không ngờ hắn lại không bị đồng hóa cũng không bị nuốt phệ. Hắn vẫn còn thần trí, khồng hề biến thành sứ giả La Thiên! Làm sao hắn làm được, chết tiệt!” Hàn Bối run rẩy, vừa nghĩ tới Mạnh Hạo sát khí ngập trời, nàng có thể tưởng tượng được ý muốn giết mình của Mạnh Hạo dĩ nhiên đã kiên định đến cực hạn.

Thậm chí nàng cũng không dám xác đinh, Mạnh Hạo trong trạng thái này liệu có còn để ý đến hồn của Sở Ngọc Yên hay không, nếu không

thèm để ý như vậy muốn giết mình dễ như trở bàn tay.

“Hắn không có khả năng không thèm để ý!”

Hàn Bối hung hăng cắn răng một cái, vội vã đi về phía trước. Phía trước nàng rõ ràng là một quốc gia phàm tục, nơi đó có một tòa thành!

Sau khi phát hiện phương hướng của Hàn Bối, cặp mắt Mạnh Hạo co rụt mạnh. Bởi vì, phân thân đời thứ chín của hắn chính là ở dãy núi phía xa kia, trong một tòa thành trên quốc gia phàm tục ở phiến bình nguyên kia.

Đối với phân thân đời thứ chín, Mạnh Hạo chỉ có thể liên hệ, không thể cảm ứng cụ thể. Nhưng liên hệ này có thể cho hắn cảm ứng được vị trí của phân thân.

Mặc dù chỉ biết được vị trí, chuyện quan hệ đến phân thân Mạnh Hạo không thể nhận ra, thậm chí thời khắc này thần thức quét qua cũng đều là một phiến mơ hồ, chỉ có thể cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc nhưng đáng sợ đang nổi lên trong phân thân đời thứ chín.

Đó là khí tức đệ cửu cấm sắp hoàn thành, khí tức này biến đổi hết thảy mệnh lý, không thể tính ra hết thảy tồn tại, lại che đậy thiên cơ, hư vô vặn vẹo, khiến cho thần thức cũng không cách nào thấy rõ.

“Hàn Bối này làm sao lại biết được nơi ở của phân thân đời thứ chín? Chẳng lẽ lại là trùng hợp?” Trong mắt Mạnh Hạo ánh sao nhoáng lên một cái, lộ ra nghi ngờ.

Căn bản hắn cũng không biết được Sở Ngọc Yên xuất hiện bên cạnh phân thân đời thứ chín, mà Hàn Bối lại tương liên cùng với hồn của Sở Ngọc Yên. Nàng tuy rằng không phát hiện được phân thân đời thứ chín, mặc dù đối với nơi ở của Sở Ngọc Yên cũng rất mơ hồ, giống như bị quấy nhiễu che mắt, nhưng lại có thể đại khái tìm được.

Nàng bay nhanh là muốn đi tìm Sở Ngọc Yên!

Ngay khi Hàn Bối bay nhanh, Mạnh Hạo hừ lạnh, thân thể nhoáng lên một cái, xé mở hư vô, truy kích lần nữa.

Thiên địa nổ vang, Hàn Bối bay với tốc độ cực nhanh, dĩ nhiên đã bước chân đến bầu trời quốc gia phàm tục này. Thậm chí tại phía trước nàng, chính là tòa thành trì mà phân thân đời thứ chín của Mạnh Hạo đang ở.

- Phải, chính là chỗ này! Hàn Bối lộ ra vui mừng, đây là thủ đoạn để nàng bảo vệ tánh mạng, cũng là thủ đoạn cuối cùng. Nàng biết, coi như mình chạy trốn tới chân trời góc biển, đối phương cũng sẽ tìm được mình, mà giờ này bản thân nếu cưỡng ép triệu hoán ý chí La Thiên phủ xuống, nhất định sẽ chết vì không thể thừa nhận nổi. Cho nên hết thảy để bảo vệ tính mạng, nàng đều đặt ở Sở Ngọc Yên này.

Thậm chí lo lắng Mạnh Hạo vì cừu hận mà đầu óc mê muội, nàng cố ý đi tới phụ cận Sở Ngọc Yên, nếu có thể xuất hiện bên cạnh Sở Ngọc Yên thì tốt nhất, như vậy cũng có thể nhắc nhở Mạnh Hạo.

Nàng chỉ tiếc nuối là sau khi tìm tới nơi này, nàng sẽ không thể cảm ứng được vị trí của Sở Ngọc Yên, dường như cả thành thị này đều bao phủ bởi một cỗ sương mù đặc thù không thể nhìn thấy, khiến nàng không thể chuẩn xác tìm được vị trí của Sở Ngọc Yên.

Nhưng nàng lại không biết, nàng càng đến gần nơi này, sát cơ của Mạnh Hạo lại càng mãnh liệt. Chỗ này là nơi ở của phân thân hắn, sao có thể cho phép xuất hiện ngoài ý muốn.

Ngay tại khoảnh khắc Hàn Bối đến gần tòa thành trì, sấm rền trên bầu trời rầm rầm đi qua, như bị trực tiếp xé mở, tạo thành một đạo khe nứt to lớn. Thân ảnh Mạnh Hạo từ trong khe nứt này một bước đi ra, đứng ở trước người Hàn Bối.

Trong mắt hắn là một phiến băng hàn, sát cơ tràn ngập. Thân thể Hàn Bối run lên bần bật, hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo xuất hiện ở trước mắt mình.

Có lẽ vì Mạnh Hạo xuất hiện mà tầng mây ở chỗ này bị ảnh hưởng, nhưng cũng có thể do sấm sét rầm rầm kia đánh tan bầu trời mây mù, khiến cho nước mưa ào ào rơi xuống, trong chớp mắt mưa tầm tã đã bao phủ thành trì.

Trong thành trì, vô số người phàm nhanh chóng tránh mưa, sau đó hoàng hôn dần buông, sắc trời tối dần. Những người tránh mưa kia mắt thấy mưa càng ngày càng nhiều, chỉ có thể đội mưa chạy nhanh, mau chóng về nhà.

Mà ở trong thành trì, tại một con hẻm nhỏ, ở một cửa hàng thợ mộc nhỏ, Tiểu Bảo ngồi ở cạnh cửa, trong tay cầm một khối gỗ, đang dựa theo hình dáng trong đầu mà điêu khắc. Tiếng sấm bên ngoài cổn cổn, nước mưa ào ào, nếu là bình thường, thời điểm như vậy sẽ khiến hắn nhớ lại rất nhiều, trong đầu cũng sẽ hiện lên hình ảnh tự mình ảo tưởng ra.

Nhưng hôm nay, tâm của hắn có chút bất an, dường như sắp có chuyện gì xảy ra.

Không bao lâu sau, phía sau có tiếng bước chân truyền đến. Đó là thê tử của hắn, nhẹ nhàng ngồi cạnh hắn, hai người rúc vào nhau, trên mặt Tiểu Bảo lộ ra nụ cười, dường như không an lòng trong người cũng đều bình tĩnh lại.

Thê tử của hắn, ánh mắt nhu hòa, cũng mỉm cười, bụng khua lên một chút, bên trong có một sinh mạng đang lớn lên...

Sương mù khiến ngay cả chân thân Mạnh Hạo cũng không nhận ra chuyện của phân thân đời thứ chín, cũng như người bên cạnh phân thân đời thứ chín. Thời khắc này bên ngoài thiên lôi cổn cổn, tồn tại khí tức

quen thuộc.

- Nếu ngươi giết ta, Sở Ngọc Yên nhất định chết! Hàn Bối bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm bén nhọn, mang khẩn trương, cũng có khủng khiếp.

Tiếng sấm trên trời cổn cổn, mưa rơi, Mạnh Hạo không dùng tu vi để tránh những giọt mưa, tùy ý để mưa rớt xuống trên thân, tán lạc trên tóc, đứng giữa thiên địa. Sát ý trong mắt Mạnh Hạo khiến cho mưa trước mặt hắn, khi rơi xuống trở thành hạt băng.

- Năm đó, ta với ngươi gặp nhau lần đầu tiên ở đất lành thượng cổ Thanh La Tông. Mạnh Hạo nhìn Hàn Bối, chậm rãi lên tiếng, trong mắt mang hồi ức. Trước kia hắn sẽ không nhớ chuyện xưa, nhưng giờ đây theo năm tháng trôi qua, theo cô độc, theo Sơn Hải hủy diệt, lúc lâu hắn sẽ không tự chủ nhớ lại những việc đã từng xảy ra.

Nếu như có khả năng, hắn không muốn để trong trí nhớ tất cả những cổ nhân đã rơi xuống, nhất là... đã chết trong tay chính mình.

Trần Phàm như thế, Hàn Bối trước mắt, cũng sẽ như vậy

Hàn Bối trầm mặc, trong mắt cũng có phức tạp.

Gần như tại lúc ý phức tạp này xuất hiện, ánh sao trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái. Biểu lộ của hắn là bảy phần thật, ba phần giả, thật là cảm khái, còn giả chính là dẫn động Hàn Bối nhớ lại!

Trong chớp mắt, tay phải hắn bấm quyết, Nhân Quả Cấm bỗng nhiên xuất hiện, một lóng tay xa xa, lập tức thân thể Hàn Bối chấn động. Đỉnh đầu nàng có vô số sợi dây nhân quả lơ lửng, trong nháy mắt đã bị giam cầm!

Giam cầm này, chính là sợi dây nhân quả nàng cùng Sở Ngọc Yên!

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo vung tay lên, lập tức hạt băng trước mặt hắn, trong nháy mắt chấn động, phút chốc hóa thành từng đạo lưỡi dao sắc bén dường như có thể tách rời hư vô, chạy thẳng tới chỗ Hàn Bối. Chuẩn xác mà nói, đây là chạy thẳng tới sợi dây nhân quả, dường như muốn chặt đứt liên hệ của đối phương cùng Sở Ngọc Yên.

Cặp mắt Hàn Bối co rút lại, nàng hô hấp dồn dập, thân thể bay nhanh lui về sau, hai tay bấm quyết hung hăng vung về phía trước. Trong tiếng nổ "ầm ầm", lấy tu vi của nàng cũng không phải đối thủ của Mạnh Hạo, trong phút chốc, những hạt băng vỡ nát hết thảy, xuất hiện ở trước mặt Hàn Bối, mắt thấy sẽ xuyên thấu.

Đúng lúc này, Hàn Bối phát ra thanh âm bén nhọn. Trong mắt nàng đồng tử màu đen nhanh chóng khuếch tán, trực tiếp thay thế tròng mắt trắng, một cỗ ý chí bàng bạc trên người nàng ầm ầm bạo phát.

Chính là ý chí La Thiên, nhưng đồng thời khi bạo phát, khóe miệng nàng tràn ra máu tươi, thân thể nàng không ngừng run rẩy, thậm chí trong cơ thể có thanh âm xương cốt vỡ vụn cùng tiếng vang của nội tạng vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1868: Hàn Bối Rơi Xuống

Lúc trước vì đẩy Mạnh Hạo ra ngoài tinh không, nàng đã phải thừa nhận đến cực hạn, bị thương đến căn nguyên, thời khắc này lại triệu hoán La Thiên ý chí lần nữa, lập tức nàng liền không thể thừa nhận nổi, thân thể gần như phá thành mảnh nhỏ.

Nhưng trước khi vỡ nát, nàng lại lần nữa có được loại lực lượng kinh người kia. Khóe miệng nàng tràn ra máu tươi, lẫn lộn cả từng miếng nhỏ nội tạng bên trong, tay phải nâng lên, hướng về băng viên đang chạy nhanh đến nhấn một cái.

Ầm một tiếng, toàn bộ những băng viên này liền khựng lại, từng con một lập tức nổ tung vỡ tan, tạo thành sương mù vặn vẹo ở cùng một chỗ, rồi ngưng tụ thành một mũi tên nhọn. Hàn Bối ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ lãnh khốc, đang định khống chế mũi tên bay đi thì chợt biến sắc, bởi vì thời khắc này, Mạnh Hạo ở phía trước nàng bỗng nhiên lại biến mất.

Đang định xoay người thì Mạnh Hạo đã xuất hiện phía sau nàng, không đợi đối phương thi triển thần thông, ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên vẻ lạnh lẽo, tay phải khi nhấc lên, lập tức gương đồng xuất hiện, trên đó tuy rằng có một cái khe nứt to lớn, nhưng vẫn là chí bảo.

Trong khoảnh khắc xuất hiện, Anh Vũ cũng biến ảo ra, phát ra một tiếng kêu bén nhọn. Mặt gương đồng lập tức nổi lên lơ lửng, thời khắc này chín mảnh vỡ hợp thành tấm gương bỗng nhiên tách ra, bay ra một khối, trực tiếp đâm vào sau lưng Hàn Bối.

Khí thế toàn thân Hàn Bối nổ vang, cỗ ý chí mênh mông khuếch tán, tay phải bấm quyết, điểm về phía sau một chỉ. Lập tức không gian giữa nàng

và Mạnh Hạo vỡ vụn, bạo phát ra một cỗ lực lượng mạnh mẽ như muốn tách hai người ra xa. Nhưng ngay lúc đó, Mạnh Hạo lại lần nữa biến mất, khi xuất hiện lại đã ở một vị trí khác, hắn phất tay một cái, mảnh gương vỡ thứ hai trong nháy mắt liền bay ra, trực tiếp đâm vào mi tâm của Hàn Bối.

Khóe miệng Hàn Bối tràn ra máu tươi, nàng bấm quyết, lập tức mặt đất rung chuyển, dường như sắp xuất hiện từng khe nứt, nhưng đúng lúc này, mảnh gương vỡ thứ ba, thứ tư chợt dồn dập bay ra, đâm thẳng vào trong cơ thể Hàn Bối.

Hai mắt Hàn Bối co rút lại, nàng cảm nhận được rất rõ ràng, vào giờ khắc này liên hệ giữa mình cùng hồn phách Sở Ngọc Yên dường như đang bị chặt đứt. Nàng lập tức lui về sau, bấm quyết phun ra máu tươi, máu tươi của nàng lập tức hóa thành Huyết Thủ Ấn, đánh về phía Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó thân thể Hàn Bối bay nhanh lui về sau, triển khai tốc độ cao nhất ầm ầm bỏ chạy. Nàng có dự cảm mãnh liệt, những mảnh vỡ gương đồng kia mang lại nguy cơ sinh tử cho nàng!

Nhưng ngay khi nàng vừa lui về phía sau, trong mắt Mạnh Hạo liền lộ ra vẻ châm chọc, tay phải bấm quyết điểm ra một chỉ. Thiên địa lập tức nổ vang, từng ngọn núi đột nhiên xuất hiện, ngăn cản trước người Hàn Bối, lại phong tỏa bốn phương tám hướng, từ xa xa nhìn lại, những dãy núi tựa như đã thay thế cả bầu trời!

Hàn Bối phát ra tiếng hét thê lương, trực tiếp đánh vào từng ngọn núi kia. Ngọn núi vỡ nát, nàng đang định tiếp tục bỏ chạy thì thân ảnh Mạnh Hạo đã bất ngờ xuất hiện ở bên cạnh, tay phải hắn nâng lên, mảnh gương vỡ thứ năm thứ sáu, thứ bảy dồn dập đâm vào trong cơ thể Hàn Bối.

Sắc mặt Hàn Bối tái nhợt, La Thiên ý chí trong cơ thể nàng toàn bộ bạo phát. Thậm chí vào giờ khắc này, nàng còn tạo thành pháp thuật giống

như Trần Phàm thi triển lúc trước vậy, toàn diện khai chiến trong trí nhớ Mạnh Hạo.

Nhưng Mạnh Hạo đã sớm có phòng bị, hắn bấm quyết gian, tay phải run lên, một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ trong cơ thể lập tức tràn ra, tạo thành Nhân Quả Cấm, trực tiếp thi triển đoạn nhân quả.

Tiếp đó lại đâm mảnh gương vỡ thứ tám vào ngực Hàn Bối.

Hàn Bối cười thảm, nàng cảm nhận được, thời khắc này hồn phách của mình cùng Sở Ngọc Yên đang run rẩy, dường như sắp bị tách rời hoàn toàn. Nàng gắt gao cắn răng nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, không ngờ lại lựa chọn hồn phách tự bạo!

- Cho dù ta có tiêu tán, cũng muốn khiến cho lòng của ngươi đau nhói! Trong mắt Hàn Bối lộ ra vẻ điên cuồng, hồn phách nàng bỗng nhiên truyền ra tiếng nổ “ầm ầm”, tràn ra khí tức tự bạo hủy diệt, sắp sửa sẽ phải vỡ nát.

- Chậm rồi.

Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, phải lên vung tay, mảnh gương vỡ thứ chín ầm ầm bay ra, tốc độ cực nhanh, Hàn Bối ngăn cản thế nào cũng vô dụng, chỉ trong chớp mắt đã đâm vào đan điền Hàn Bối!

- Chém hồn! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, Anh Vũ lập tức phát ra tiếng kêu cao vút, rồi bỗng nhiên lao thẳng tới Hàn Bối, cùng lúc đó, chín mảnh vỡ trên người Hàn Bối cũng đồng thời bạo phát.

Mạnh Hạo vô cùng muốn giết chết Hàn Bối, nhưng dù sao ả cũng dung hợp cùng hồn phách Sở Ngọc Yên. Mặc dù sau khi có được gương đồng, cũng không phải là không thể tách rời, nhưng một khi Hàn Bối vừa thấy đã lựa chọn tự bạo, thì Mạnh Hạo cũng vô lực thay đổi kết quả.

Cho nên, khi hắn nhìn thấy Hàn Bối cũng không lập tức xuất thủ, mà nhắc lại những kỷ niệm đã qua, mục đích chính là muốn cho Hàn Bối suy nghĩ về những chuyện lúc trước, rồi chớp cơ hội triển khai Nhân Quả Cấm, đổi lấy thời gian thi triển pháp thuật chém hồn!

Chặt đứt nhân quả không đủ để tách rời hồn phách Hàn Bối cùng Sở Ngọc Yên dung hợp, đây chẳng qua chỉ là biểu hiện bên ngoài của Mạnh Hạo mà thôi, thủ đoạn chân chính của hắn, chính là mượn gương đồng, mượn Anh Vũ, hoàn toàn tách rời hồn phách đối phương ra!

Anh Vũ truyền ra tiếng kêu cao vút, trong khoảnh khắc chín mảnh vỡ bạo phát trên người Hàn Bối, Anh Vũ lập tức lao ra, trực tiếp xuyên thấu thân thể Hàn Bối. Nó vốn cũng không có thực thể chân chính, thời khắc này đang ở trong trạng thái hư ảo, cho nên có thể hoàn toàn xuyên thấu.

Trong khoảnh khắc vừa xuyên qua, trong miệng Anh Vũ bất ngờ kéo theo một đám hồn phách, đó chính là hồn phách của Sở Ngọc Yên dung hợp với hồn phách Hàn Bối. Hồn phách này mơ hồ bị kéo ra rất dài, là thần hồn của Hàn Bối níu lại.

Cũng chính trong chớp mắt này, chín mảnh vỡ lần nữa bạo phát, rồi bỗng nhiên ầm một tiếng, liên tiếp chém 9 lần lên tiếp điểm giữa hồn phách hai nữ nhân. Hàn Bối phát ra tiếng hét thảm thê lương, hồn phách của nàng và Sở Ngọc Yên lập tức bị cưỡng ép tách ra.

”Ầm” một tiếng, Anh Vũ bay qua, mang theo hồn phách Sở Ngọc Yên, bay về bên cạnh Mạnh Hạo. Mà chín mảnh vỡ gương đồng kia cũng đều lục tục bay về, lần nữa khảm lên gương đồng trên, trở nên hoàn chỉnh.

Giờ phút này, Mạnh Hạo không còn có chút nào trở ngại, sát cơ liền ầm ầm bạo phát, thân thể hắn nhoáng lên một cái trực tiếp xuất hiện trước mặt Hàn Bối, tay phải nâng lên nện xuống một quyền.

Ầm ầm ầm! Thân thể Hàn Bối trực tiếp nổ tung, máu thịt bầy nhầy. Thần

hồn nàng bay ra, đứng giữa không trung gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, phát ra tiếng cười thê lương.

- Mạnh Hạo, ngươi thật sự khiến ta rất giật mình...

- Không hổ là La Thiên chi tử, gia tộc chảy trong mình huyết mạch La Thiên... Nhưng đây chính là vận mệnh của ngươi, là vận mạng của toàn bộ La Thiên vũ trụ, ngươi không thay đổi được, ai cũng không thay đổi được! Hàn Bối phát ra tiếng cười thê lương, hồn phách của nàng đã không xong, không cần Mạnh Hạo phải xuất thủ nữa. Sau khi thừa nhận ý chí La Thiên, nàng đã là dầu hết đèn tắt, thời khắc này hồn phách nàng run lên, xuất hiện từng cái khe nứt.

Những khe nứt ngày càng nhiều, đến cuối cùng trông như lập tức sẽ tan vỡ ra vậy.

- La Thiên gia tộc là thứ gì? Mạnh Hạo nhìn Hàn Bối, bỗng nhiên lên tiếng.

- Ngươi đã biết, ngươi đã hiểu rõ, cần gì phải đi nhìn chứng cứ chứ... Nói cho ngươi biết cũng không sao, La Thiên gia tộc chính là huyết mạch của La Thiên ý chí sáng lập ra, tán lạc tại rất nhiều khu vực trong tinh không này. Mà mục đích của La Thiên gia tộc, chính là để cho ý chí La Thiên... trở lại thời kỳ đỉnh phong!

- Kiếp này, ta là La Thiên chi nữ, ngươi là La Thiên chi tử, chuyện tình giữa chúng ta sẽ không kết thúc! Tiếng cười Hàn Bối càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, thần hồn nàng ầm một tiếng, không thể chống đỡ được nữa, tan vỡ ra, theo một tiếng sét xẹt qua phía chân trời, hồn của nàng cũng tan thành mây khói!

Mạnh Hạo trầm mặc. Rất nhiều chuyện, từ sau khi hắn ra ngoài Thương Mang trở về, đã có đáp án ở trong lòng, thời khắc này hắn khẽ thở dài, nhưng rất nhanh hai mắt lại lần nữa sáng lên lấp lánh, ngẩng đầu nhìn

bầu trời.

Đân dần, trên bầu trời, thân ảnh đám người thiếu niên áo bào vàng cùng với chưởng giáo lục tục xuất hiện, bọn họ yên lặng đứng ở nơi đó, đáy lòng dĩ nhiên đang nổi lên sóng gió ngập trời. Sự quỷ dị của Hàn Bối, còn có ý chí La Thiên xuất hiện, còn có biểu hiện cường hãn của Mạnh Hạo, khiến cho bọn họ hô hấp dồn dập.

Thật lâu sau, thiếu niên áo bào vàng là người thứ nhất hướng về Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu, rồi xoay người hóa thành cầu vồng bay đi xa, những người khác cũng từ xa xa lục tục hành lễ với Mạnh Hạo, rồi lựa chọn rời đi.

Người cuối cùng rời đi chính là lão nhân chưởng giáo, hắn nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt tỏ ra cảm khái và phức tạp, rồi lại nhìn vị trí Hàn Bối, như có điều suy nghĩ, sau đó ôm quyền cúi đầu rời đi.

Chờ cho bọn họ đi xa, Mạnh Hạo liền cúi đầu nhìn vào đoàn hồn phách của Sở Ngọc Yên, Anh Vũ lặng lẽ đứng trên bả vai của hắn.

- Nàng nói đúng, trong lòng của ta đã sớm có đáp án. Thật lâu sau, Mạnh Hạo liền khẽ lên tiếng.

- Trong vũ trụ Thương Mang này, chỉ có một ý chí, nó gọi là La Thiên... Chính là La Thiên đã từng tạo ra thế giới, sáng lập ra sinh mạng, khai sáng ra con đường tu hành, sự tồn tại của nó, giống như một người chủ.

Nhưng dần dần nó trở nên hư nhược, dần dần cũng phải chết , thân thể của nó bắt đầu tiêu tán, cuối cùng chỉ còn lại có năm ngón tay, đó chính là thứ cuối cùng của hắn còn tồn tại.

Năm ngón tay này, đại biểu cho tiên, quỷ, thần, ma, yêu...

- Mỗi một cái xuất hiện, đối với nó mà nói, đều sẽ tăng nhanh tốc độ tử

vong. Bởi vì có lẽ đó chính là sinh mạng căn nguyên của nó, bởi vì nó là thiên đạo ngự trị trên hết thảy, là ý chí của vũ trụ này.

- Về phần cái gọi là La Thiên sợ Tiên, có lẽ có rất nhiều đáp án, nhưng không ngoài... Tiên xuất hiện, sẽ hút đi lực lượng căn nguyên, sẽ đem lại khủng hoảng cực lớn cho nó, thậm chí ngay khi Tiên vừa sinh ra, nó sẽ lập tức tử vong!

- Tiên xuất hiện sẽ diệt thế sao? Mạnh Hạo ờ hững lên tiếng.

- Trong khoảnh khắc Thương Mang Lão tổ sắp trở thành Tiên, đã bị ý chí La Thiên ngăn cản, diệt đi toàn bộ Thương Mang đại lục, mà do đó Thương Mang lão tổ cũng không còn là Tiên, mà trở thành quỷ. Giống như lúc trước trốn trên Sơn Hải Điệp gặp được lão giả kia vậy, trên thực tế, khi đó lão đã nói cho ta biết tất cả.

- Thương Mang Lão tổ bi phẫn, hóa cả Thương Mang đại lục thành Minh Cung, mà hắn thì đi ra ngoài Thương Mang, chặt đứt một ngón tay của La Thiên, hắn không diệt sát được La Thiên, hắn không phải đối thủ của La Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1869: Khắc Thiên

- Rồi sau đó, lại xuất hiện ma, xuất hiện thần, bọn họ cũng chặt đứt mất một ngón tay của La Thiên. Cũng không biết ba vị này có từng liên thủ hay không, hay là bởi vì nguyên nhân kia, mà vẫn không có cách nào chân chính diệt trừ La Thiên.

- Bọn họ đang đợi, đợi... Yêu xuất hiện, có lẽ, không biết bọn họ dựa vào đâu mà cho rằng, Yêu có thể diệt La Thiên.

- Mà La Thiên cũng đang đợi, hắn không hy vọng Tiên sinh ra, nhưng lại hy vọng xuất hiện từng người mang yêu khí một, những người này trở thành... chuẩn Yêu, chỉ cách Yêu chân chính một chút xíu, rồi hấp thu bọn họ, cắn nuốt bọn họ, mượn đặctính hay thay đổi của Yêu, mượn Yêu niết bàn, từ đó mà khiến cho mình sống lại!

- La Thiên gia tộc, có lẽ đúng là huyết mạch La Thiên sáng lập ra, nhưng đồng dạng cũng là gia tộc có thể sinh ra Yêu!

- Mạng ta như Yêu, mà ta, cũng chính xác là yêu. Mạnh Hạo khẽ thở dài, những đáp án này có lẽ không hoàn toàn là chính xác, nhưng sau khi trải qua hết thảy, trong lòng của hắn ít nhất cũng có thể khẳng định 7, 8 phần.

- Cho nên mới có như Tùng Đạo Tử có 98 khuôn mặt, đó chính là 98 vị chuẩn Yêu, đã từng sinh ra trong những thời điểm bất đồng trong lịch sử.

- Mà ta, là thứ người thứ 99, cũng là chuẩn bị cuối cùng của La Thiên. Mạnh Hạo lắc đầu, yên lặng đứng ở nơi đó rất lâu. Mưa trên bầu trời dần dần ngừng lại, trăng sáng treo cao, ánh trăng chiếu xuống mặt đất, được những vũng nước phản chiếu lại, trông vô cùng xinh đẹp.

Hắn chậm rãi đi về phía trước, trong đêm tối tại một tòa thành trì của

phàm nhân, hắn men theo một cỗ cảm ứng vô hình, đi tới đầu đường, tiến vào cái cái hẻm nhỏ.

Tại chỗ sâu cái hẻm nhỏ này, hắn thấy được một gian cửa hàng.

Cửa hàng đã đóng, nhưng từ bảng hiệu và những khối gỗ bày trước cửa hàng, có thể thấy được đây chính là một cửa hàng mộc.

Nơi này, chính là nhà của phân thân đời thứ chín. Mạnh Hạo đứng ở cửa rất lâu, hắn có thể cảm nhận được nơi này có một cỗ khí tức mờ mịt như sương mù, nhưng lại có thể khiến cho cả bầu trời run rẩy... đang chậm rãi hình thành.

Hồi lâu sau, Mạnh Hạo tản thần thức ra, đinh đi quan sát hết thảy bên trong cửa hàng, nhưng không ngờ thần thức của hắn lại như đá chím đáy biển, không cảm ứng được chút nào.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo liền biến mất, khi xuất hiện lại ở bên trong cửa hàng. Hắn nhìn những công cụ thợ mộc được sắp đặt chỉnh tề xung quanh, rồi nhìn từng bức tượng gỗ được điêu khắc xung quanh, vẻ mặt tỏ ra hoảng hốt.

Tượng gỗ có chim nhỏ, có con chó nhỏ, có con mèo nhỏ, từng bức một giống y như thật, trông rất sống động, dường như trên đó đang chảy xuôi một loại hào quang mà người phàm không thấy được.

Đó là sinh cơ... rất nồng đậm, sinh cơ rất đặc biệt, như thể vốn là phàm vật, nhưng lại được ban cho sinh mạng vậy.

Mạnh Hạo không thể tưởng tượng nổi, phải là một đôi tay như thế nào, mới có thể khắc ra được nhưng bức tượng gỗ như vậy.

Cho đến khi, hai mắt của hắn dời đến một bức tượng gỗ, bức tượng gỗ này điêu khắc chính là một nữ nhân, lập tức thân thể Mạnh Hạo chấn

động mạnh một cái, hai mắt trợn trừng, trong đầu tựa như có sấm sét đang ầm ầm nổ vang vậy. Hắn đứng ngây ra, hô hấp dồn dập.

Thậm chí trong mắt của hắn còn lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Đây là... tại sao lại như vậy, phân thân đời thứ chín... tại sao có thể điêu khắc ra được bức tượng gỗ hình dáng nàng... Trái tim Mạnh Hạo đập thình thịch, hắn mơ hồ nhận ra, phân thân đời thứ chín này, xuất hiện biến hóa hắn không thể nghịch chuyển.

Cũng đúng lúc này, phía sau hắn chợt truyền đến tiếng bước chân. Một nam nhân trung niên từ trong phòng phía sau cửa hàng đi lên, hắn là một người mù, nhưng lại không chút nào trông giống như hai mắt đã mù. Mọi thứ nơi này đã khắc sâu vào trong óc hắn,hắn cất bước tiến vào trong cửa hàng, rồi lấy ra một cây đao khắc từ một bên giá, ngồi xuống, tiếp tục điêu khắc một bức tượng gỗ vẫn chưa hoàn thành.

Bức điêu khắc này vẫn chưa hoàn thành được một nửa, người khác không nhìn ra là cái gì, nhưng Mạnh Hạo liếc mắt một cái đã nhận ra, đó là hình một cái ấn ký, chính là ấn ký đệ cửu cấm.

Tiểu Bảo không thấy được Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo yên lặng đứng bên trong cửa hàng. Cửa hàng này không lớn, Mạnh Hạo đang đứng ở ngay trước mặt phân thân đời thứ chín.

Trong lòng Mạnh Hạo có một loại cảm giác rất kỳ lạ, hắn thấy phân thân đời thứ chín trước mắt này bất đồng với mấy đời trước. Từ đời thứ hai cho đến đời thứ tám, Mạnh Hạo có thể biết được toàn bộ cuộc đời của đối phương, đó là một loại cảm giác rất quen thuộc.

Nhưng phân thân đời thứ chín trước mắt này, lại khiến cho Mạnh Hạo vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Hắn có thể cảm nhận được, đây chính là phân thân của mình, có cùng một hồn, cùng huyết mạch, là một phần của mình.

Thời gian dường như đọng lại, Mạnh Hạo nhìn phân thân đời thứ chín điêu khắc tượng gỗ trong tay, ấn thứ chín - đệ cửu cấm chưa bao giờ xuất hiện ở trong mắt Mạnh Hạo rõ ràng như bây giờ.

Trong dĩ vãng đều là hình ảnh xuất hiện trong tâm thần, nhưng trước mắt, ấn ký này lại đang được Tiểu Bảo khắc từng đao từng đao đi ra đã được non nửa.

- Đây là đời thứ chín sao cuối cùng... Mạnh Hạo lẩm bẩm, thật lâu sau... Cho đến khi từ trong phòng ngủ đi ra một nữ nhân, nàng cũng không thấy được Mạnh Hạo, nhưng khi Mạnh Hạo nhìn thấy nữ nhân này, hắn lập tức hiểu rõ vì sao Hàn Bối lại biết nơi này.

- Yên Nhi... Mạnh Hạo thầm thở dài, mặc dù khi hắn nhìn đến tượng gỗ điêu khắc Yên Nhi kia, đã dự liệu được kết quả, nhưng lúc này hắn vẫn cảm thấy phức tạp thầm cảm thán. Không ngờ phân thân đời thứ chín lại trở thành... vợ chồng cùng với Sở Ngọc Yên.

Bụng nàng đã hơi nhô ra, âu yếm khoác lên người trượng phu của mình một tấm áo khoác, rồi ngồi làm bạn với hắn ở đó, nhìn hắn điêu khắc. Như thể nàng có nhìn cả cuộc đời, cũng sẽ không hề thấy buồn chán vậy.

- Sắp khắc xong chưa? Nữ tử nhìn về phía tượng gỗ điêu khắc trong tay trượng phu, nhẹ nhàng lên tiếng, nàng cũng không nhận ra đó là thứ gì.

- Vẫn chưa, mới hoàn thành được một phần ba mà thôi. Tiểu Bảo vuốt ve tượng gỗ điêu khắc, khẽ lên tiếng.

- Tiểu Bảo, bức tượng huynh đang điêu khắc này, ta không nhận ra được, là cái gì? Nữ tử chăm chú nhìn một lúc, rồi hỏi.

- Là...trời trong mắt ta thấy được. Tiểu Bảo mỉm cười, nói.

- Trời? Nữ tử sửng sốt.

- Đúng vậy, đây là trời đang nhắm mắt lại, như con mắt của ta vậy, đang bị che lại. Tiểu Bảo khẽ thở dài, thê tử bên cạnh hắn cũng trầm mặc.

- Yên Nhi, có đôi khi ta cảm thấy, đây có lẽ chính là định mệnh của ta. Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn phía trước, hắn không thấy được Mạnh Hạo, tựa như là đang lẩm bẩm nói nhỏ.

- Định mệnh chú định, ta là một người mù, giống như thế giới trong mắt ta vậy.

- Nhưng ta muốn làm cho trời mở mắt ra, đáng tiếc ta sờ không tới được trời.

Mạnh Hạo trầm mặc nhìn Tiểu Bảo, lại nhìn Yên Nhi, rất lâu sau đó, hắn khẽ thở dài một tiếng, xoay người đi ra cửa hàng. Trước khi đi, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua cái bụng hơi nhô ra của Yên Nhi, nơi đó có một sinh mạng đang hình thành.

Nói đó là con nối dõi của phân thân đời thứ chín, không bằng nói, đó chính là con của hắn trong luân hồi.

Cùng mấy đời trước không giống nhau, xương thịt kiếp này, đang chậm rãi lớn lên.

Mạnh Hạo ra đến đầu đường, thần sắc của hắn trở nên phức tạp.

Hắn không đi quấy nhiễu, không đi ngăn cản hai người ở cùng một chỗ, bởi vì hắn không thể.

Nếu trước đó hắn đã lựa chọn không nhúng tay vào, thì hiện tại hắn cũng

không thể cưỡng ép đi cắt đứt.

Phân thân đời thứ chín này, vì đệ cửu cấm mà trình độ nhạy cảm vô cùng cao, khiến Mạnh Hạo có chút giật mình chính là, chẳng những điêu khắc ra đệ cửu cấm, mà còn nói ra được những lời vừa rồi, khiến cho Mạnh Hạo cũng phải lâm vào trầm tư.

- Trong mắt không trời, mới có thể phong thiên? Mạnh Hạo lẩm bẩm, sau đó lại lắc đầu.

- Không phải như vậy, người khác nghĩ rằng trong mắt của hắn không có trời, nhưng trên thực tế, trong thế giới của hắn, trong mắt của hắn, lại có trời.

- Hiện tại, ấn thứ chín đang được hắn điêu khắc ra kia, chính là trời!

Trong khoảng khắc khi tượng gỗ trong tay hắn được điêu khắc xong, cũng chính là thời điểm phân thân đời thứ chín này chết đi. Cả đời này, hắn chính là vì điêu khắc ra ấn thứ chín này mà tồn tại. Mạnh Hạo trầm mặc, đi về phía xa.

Hắn không rời khỏi tòa thành trì này, mà mua một gian ốc xá ở bên trong thành, yên lặng ở nơi đó chờ đợi thời gian trôi qua, chờ đợi thời điểm phân thân đời thứ chín điêu khắc hoàn thành.

Thời gian nhoáng cái đã đi qua tám tháng, Tiểu Bảo đã làm cha. Thê tử của hắn sinh cho hắn một đứa con gái. Cô bé này không phải người mù, thế giới trong mắt của nàng có rất nhiều màu sắc, tiếng cười của nó mang theo vẻ vui sướng vang vọng khắp gian nhà.

Tên của cô bé, được mẹ nàng đặt cho, chỉ một chữ: Mãn.

Viên mãn, mãn nguyệ! Đứa nhỏ này từ nhỏ đã được cha mẹ gọi là Mãn Nhi.

Một cái tên không phải rất dễ nghe, khả Tiểu Bảo lại rất thích, thê tử của hắn cũng rất thích.

Trong khản khắc khi đứa nhỏ được sinh ra, tâm tình Tiểu Bảo vô cùng kích động, hắn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, cười ha hả, rồi xoay người lấy một mảnh gỗ điêu khắc ra hình dáng con gái, đặt trên đầu giường.

Lại mấy năm nữa qua đi, khi nữ nhi Tiểu Bảo được tám tuổi, thì tượng gỗ điêu khắc ấn thứ chín đã được Tiểu Bảo hoàn thành hơn một nửa, tóc của hắn đã xuất hiện sợi tóc trắng đầu tiên. Mãn Nhi rón rén, rồi chợt ôm chầm lấy phụ thân đang điêu khắc, truyền ra tiếng cười khanh khách ngây thơ. Tiểu Bảo cũng cười ôm lấy nàng, Mãn Nhi liền thấy được sợi tóc trắng trên đầu phụ thân.

- Phụ thân, người có tóc bạc kia, đừng nhúc nhích, để con giúp cha nhổ nó xuống.

Mãn Nhi đua bàn tay nhỏ bé vạch tóc Tiểu Bạch, tìm được cọng tóc kia nhổ xuống.

Tiểu Bảo vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, nụ cười mang theo vẻ hiền hòa, mang theo thỏa mãn, mang theo hạnh phúc. Năm tháng lại lần nữa trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1870: Trời Phạt

Một năm sau, trong một đêm khuya, khi cây đao khắc trong tay Tiểu Bảo lần nữa hạ xuống tượng gỗ điêu khắc ấn thứ chín kia, bỗng nhiên tượng gỗ chợt xuất hiện ánh sáng yếu ớt, chân chính hoàn thành một nửa.

Gần như ngay khi tượng điêu khắc gỗ hoàn thành một nửa, bầu trời bên ngoài đột nhiên dậy sấm ầm ầm, tiếng sấm này vang vọng khắp đại lục thứ nhất, giống như có ý chí nào đó đang tức giận hống lên vậy. Thậm chí bầu trời cũng đang cuồn cuộn, như tạo thành một con mắt nhìn xuống mặt đất, muốn tìm kiếm, nhưng cuối cùng lại không thấy gì, chỉ có thể từ từ tiêu tán.

Cùng lúc đó, bên trong thành trì, cách nơi ở của Tiểu Bảo nơi không quá xa, bổn tôn Mạnh Hạo ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn bầu trời.

Giờ khắc này, không biết tại sao, Tiểu Bảo mơ hồ cảm thấy dường như có người nào đó trên trên bầu trời đang nhìn mình, cũng ngẩng đầu lên, những lại không nhìn được gì.

Buổi tối một ngày này, bầu trời kéo mây cuồn cuộn, mưa to gió lớn trút xuống tầm tã.

Trận mưa này không phải chỉ ở khu vực tòa thành trì này, mà là ở... toàn bộ đại lục thứ nhất đều hứng chịu.

Mới đầu, loại mưa này tựa như biến hóa của tự nhiên, không ai để ý, người phàm còn không để ý tới, càng không cần phải nói tu sĩ. Nhưng trận mưa này sau đó, lại trút xuống tận bảy ngày!

Mưa to như trút nước không hề ngừng nghỉ, thậm chí một số địa phương trũng thấp đã bắt đầu tạo thành hồ, dần dần trở thành tai ương. Tai ương

này khiến Vương triều phàm tục bắt đầu khẩn trương, rối rít áp dụng một ít biện pháp dẫn nước ra sông biển.

Bảy ngày cũng chưa phải là kết thúc, mà sau một thoáng mưa tạnh ngắn ngủi, sấm sét lại nổ vang, mưa lần nữa trút xuống vô biên vô tận, như khồng hề ngừng lại vậy, hai lần bảy ngày, ba lần bảy ngày, bốn lần bảy ngày...

Một tháng, hai tháng, ba tháng...

Mưa như trút nước không cách nào tưởng tượng nổi suốt mấy tháng liên tiếp. Khắp mặt đất đều tràn ngập trong nước, cả thiên địa đều có cảm giác dầm dề.

Đây dĩ nhiên là một tai nạn. Tu sĩ đại lục thứ nhất ra tay, muốn biến đổi thời tiết, cưỡng chế cho trận mưa này dừng lại. Nhưng cuối cùng cho dù là Chí Tôn ra tay cũng không thể khiến cho trận mưa ngừng lại.

Bọn họ có thể làm, chỉ là đem mở ra kênh đào, dẫn nước chảy vào trong biển rộng.

Nhưng đây không phải là biện pháp lâu dài, mưa vẫn dầm dề như cũ, hơn nữa phàm là tu sĩ có ý đồ khác phục hậu quả, không lâu sau cũng sẽ từ trong tu hành tẩu hỏa nhập ma, hoặc là chết bất đắc kỳ tử vô cùng thê thảm.

Tựa như là xúc phạm ý trời, bị trời phạt mà chết. Chỗ ở phàm nhân dĩ nhiên sắp trở thành sông hồ hết thảy, thành trì của Tiểu Bảo cũng vậy. Đất dưới tường thành như bùn nhão, không ít nơi đã sụp xuống, rất nhiều nhà cửa cũng vậy, mọi người chỉ có thể đội mưa gia cố lại nhà cửa.

Thậm chí nhiều nhà nước mưa còn chảy vào tận trong nhà, che mất mặt đất. Đồng thời, trận mưa này cũng đưa tới các loại bệnh tật cùng với từng đợt ôn dịch.

Duy chỉ có trong nhà Tiểu Bảo, là mưa rất ít vào được. Trong nhà cho dù là trong những ngày mưa này, vẫn rất khô ráo. Tiểu Bảo không biết nguyên nhân, nữ nhi của hắn cũng không biết.

Chỉ có thê tử của hắn hiểu rõ, đó là bởi vì nàng đã âm thầm thi pháp, nàng không bảo vệ được người khác, nhưng lại có thể bảo vệ nhà của mình.

- Trận mưa này, khi nào mới có thể ngừng chứ... Tiểu Bảo khẽ thở dài, cuộc sống trong cảnh mưa to tầm tã này, cửa hàng đã lâu không có khách, cho dù lương thực trong nhà vẫn còn dư, nhưng nếu cứ mưa không ngớt, thì lượng dự trữ cũng sẽ không đủ.

Tiểu Bảo trầm mặc ngồi đó, cầm lên tượng gỗ tiếp tục điêu khắc, theo từng đao hạ xuống, mưa lại tiếp tục kéo dài.

Dần dần, càng ngày càng có nhiều tu sĩ xuất động, bố trí trên mặt đất từng cái trận pháp, mở ra từng cái kênh đào. Nhưng chỉ có thể hóa giải trước mắt, không thể trừ tận gốc.

Cứ như vậy, thời gian dần trôi qua, nhoáng cái đi qua ba năm.

Ba năm, mưa... vẫn không có ngừng lại. Vô số người đã di dời, vô số thôn trang đã bị ngập nước, rất nhiều bình nguyên cũng biến mất. Thành trì nơi Tiểu Bảo ở đã trở thành đại dương mênh mông.

Cả nhà bọn họ cũng không thể không di dời, theo dân chạy nạn hướng về khu vực địa thế cao mà đi, trên đường di chuyển, cha mẹ Tiểu Bảo ngã bệnh.

Bọn họ tuổi đã lớn, thân thể yếu đuối, trận bệnh này suýt nữa đã trở về cát bụi. Nhưng cuối cùng, không ngờ kỳ tích xuất hiện, bệnh tình bọn họ chuyển tốt. Tiểu Bảo vui sướng kích động, cũng không nhận thấy sắc

mặt vợ hắn hơi tái nhợt.

Mưa ngày càng lớn hơn, mỗi ngày đều có người chết. Duy chỉ có cả nhà Tiểu Bảo, trong lúc di dời vẫn bảo trì được tinh lực, mà Tiểu Bảo vẫn không ngừng điêu khắc tượng gỗ, mỗi ngày hắn đều dành ra một ít thời gian điêu khắc.

Cho đến sau một năm kể từ khi di dời, trên một ngọn núi cao, nhân số dân chạy nạn càng ngày càng ít, thì mưa cũng từ từ ngừng lại. Khi tất cả mọi người còn đang vui mừng hoan hô, thì một trận gió rét chợt thổi tới, xua đi tất cả hơi ấm của mọi người, khiến sắc mặt bọn họ trở nên trắng bệch.

Hết mưa, lại đến tuyết rơi.

Trong nháy mắt, nhiệt độ khắp đại lục thứ nhất chợt giảm xuống!

Trong khoảnh khắc khi bông tuyết rơi xuống, thân thể Tiểu Bảo liền run lên. Hắn cảm nhận được tuyết trên mặt, hắn không thấy được xung quanh, nhưng hắn có thể nghe được tiếng hít thở của mọi người xung quanh.

Từng tiếng hít thở kia, mang theo uất ức, mang theo khí tức tử vong, càng mang theo vẻ tuyệt vọng...

Dường như một khắc trước thời tiết còn là ẩm ướt, nhưng chỉ trong chớp mắt tiếp theo, đã trở thành lạnh lẽo. Thời tiết biến hóa như vậy, đưa tới tai nạn còn hơn nhiều so với trận mưa trước đó.

Tuyết rơi khắp trời đất, nhiệt độ giảm mạnh xuống, khiến cho mặt đất bắt đầu đóng băng. Khí hậu khắc nghiệt như vậy, cho dù là kênh đào cũng không thể giải quyết được tai nạn.

Tu sĩ lựa chọn quấy nhiễu thời tiết, nhưng cuối cùng phàm là những

người xuất thủ, đều sẽ chết bất đắc kỳ tử. Cho đến sau khi một vị Chí Tôn bát nguyên xuất thủ, trực tiếp bị một cơn gió lạnh trên bầu trời thổi qua, khiến thần hồn bị đóng băng tử vong, thì không còn ai dám ra tay nữa.

Toàn bộ Đệ Nhất Tông cũng không thể không lựa chọn dời đi, bọn họ có thể tính ra, trận tai nạn này, chính là trời muốn tiêu diệt đại lục thứ nhất.

Không thể cản trở, không thể chống cự, cho dù là lão nhân chưởng giáo, cũng chỉ biết chua xót trong lắc đầu. Dĩ nhiên hắn đã nhận ra, đối với đại lục thứ nhất mà nói, tai nạn, còn xa xa chưa đạt tới đỉnh điểm.

Đệ Nhất Tông, rời đi.

Một đêm nọ, thê tử Yên Nhi của Tiểu Bảo nhìn tuyết bay trên bầu trời, cũng biết Đệ Nhất Tông đã rời đi, nàng liền cắn răng, thúc dục Tiểu Bảo dẫn theo con gái rời khỏi đại lục thứ nhất. Nhưng gần như ngay khi nàng vừa thi pháp, đột nhiên lực lượng của thiên địa trên khắp đại lục thứ nhất chợt biến mất.

Tất cả linh khí, tất cả lực lượng Thương Mang, trong nháy mắt tựa như là bị che giấu, tựa như là bị cắt đứt, triệt triệt để để biến mất, thật giống như toàn bộ bị hút đi vậy.

Lực lượng của thiên địa chợt biến mất, khiến tất cả tu sĩ còn ở trên đại lục thứ nhất lúc này đều biến sắc. Một cỗ uy áp bàng bạc ầm ầm phủ xuống trên người bọn họ, đồng thời, lực lượng tu vi bản thân đã tu luyện tích lũy nhiều năm, cũng không có một chút phản kháng chống cự tan biến trong thiên địa. Mà bọn họ, vào giờ khắc này cũng bị đánh xuống, trở thành... người phàm!

Vào giờ khắc này, tựa như có một cái cái lồng to lớn bao trùm lên khắp đại lục thứ nhất, khiến cho nội bất xuất, ngoại bất nhập vậy.

Bởi vì chỉ cần bước chân vào trong phạm vi đại lục thứ nhất, tu sĩ sẽ lập tức trở thành phàm nhân.

Chuyện này khiến toàn bộ Thương Mang Phái chấn động, toàn bộ Chí Tôn cửu nguyên đều xuất động, bồi hồi đứng ở bên ngoài nhìn tới đại lục thứ nhất mà giật mình, đồng thời, bọn họ cũng đều phát ra sự sợ hãi từ tận đáy lòng.

- Trời giận! ! Lão nhân chưởng giáo lẩm bẩm nói nhỏ, rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn tinh không La Thiên. Với tu vi hiện tại của lão, dĩ nhiên đã nhận ra, sở dĩ đại lục thứ nhất chi trở thành như vậy, là bởi vì cả tinh không tựa hồ như sinh ra ác ý mãnh liệt đối với nơi này.

Cùng lúc đó, có rất nhiều tu sĩ am hiểu bói toán bắt đầu thôi diễn. Loại thôi diễn này, thường thường sẽ bị cắn trả rất mạnh, nhưng không ngờ lần này, bọn họ chỉ mất một ngụm máu tươi liền thu được đáp án.

- Trời phạt!

- Trời giận!

- Có sự việc xuất hiện trên đại lục thứ nhất này khiến Thương Mang phẫn nộ!

- Trên đại lục thứ nhất có một cỗ lực lượng đang sinh ra, cỗ lực lượng này, xem toàn bộ La Thiên vũ trụ là địch nhân!

- Nhất định phải ngăn cách cỗ lực lượng này, nhất định phải hủy diệt hết thảy nguy cơ, nếu không, cỗ lực lượng sinh ra từ đại lục thứ nhất này, sẽ lật đổ toàn bộ La Thiên vũ trụ!

Sau những lời tiên đoán như vậy càng ngày càng phát ra nhiều, đại lục thứ nhất liền bị phong tỏa hoàn toàn.

Mà những tu sĩ mất đi tu vi ở trên đại lục thứ nhất, lúc này đang run lẩy bẩy, tuyệt vọng bông tuyết bay xuống. Yên Nhi cười thảm, những cũng không có cách nào thay đổi.

Tiểu Bảo không biết biến hóa của thê tử, nhưng hắn có thể cảm nhận được tử vong đang tới gần. Mảnh thế giới này, đã trở nên xa lạ, trở nên tràn đầy phẫn nộ, trở nên đằng đằng sát khí.

Càng ngày càng nhiều người tử vong, đồng thời, cũng có một từng đợt bạo loạn xuất hiện. Càng trong tai nạn, cái ác trong con người càng nhanh chóng trưởng thành.

Theo cả đại lục rơi vào tay giặc, theo bông tuyết đầy trời bay xuống, theo nhiệt độ hạ thấp vô cùng, càng ngày càng có nhiều người chết di. Những người còn dư lại, có một phần thì một mình ở ngoại, tìm cách tránh né cùng với học cách sinh tồn.

Còn lại thì hợp thành từng cái thế lực, ở trong sơn động miễn cưỡng sinh tồn.

Mà thức ăn thưa thớt, khiến cho sinh tồn ngày càng khó khăn, thường thường chỉ vì một chút thức ăn, có thể khiến cho vô số nữ tử không tiếc làm tất cả mọi chuyện, cũng có không ít người mắt đỏ giết người cướp giật, thậm chí tại rất nhiều nơi đã bắt đầu lưu truyền chuyện ăn thịt người.

Mà các cô gái xinh đẹp, ở trong hoàn cảnh này thường thường là người bi ai nhất. Thê tử Tiểu Bảo sau khi mất đi tất cả tu vi, liền lấy ra lưỡi dao sắc bén, phá hủy khuôn mặt mình, trở nên xấu xí không chịu nổi.

Đêm hôm đó, Tiểu Bảo ôm thê tử cùng nữ nhi, cả nhà yên lặng chảy nước mắt, khóc thầm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1871: Tàn Khốc

Thời điểm này, bầu trời đang có một người lơ lửng trên đó, hắn chính là Mạnh Hạo. Mặc dù cả đại lục thứ nhất đã mất đi lực lượng của thiên địa, nhưng hắn vẫn như thường, không bị chút ảnh hưởng nào.

Mạnh Hạo phức tạp nhìn phân thân đời thứ chín, nhìn Yên Nhi đã phá hủy khuôn mặt, nhìn Mãn Nhi, nhìn cả nhà phía dưới này, hắn trở nên trầm mặc rất lâu, thở dài.

Hắn vẫn lựa chọn không xuất thủ quấy nhiễu.

Mấy tháng sau, bởi vì Tiểu Bảo là thợ mộc, mặc dù là người mù, nhưng trong thời tiết băng giá này vẫn có giá trị nhất định, nên được cho một chỗ trú, trở thành một trong những người chạy nạn được phép ở trong sơn động.

Thức ăn mỗi ngày được ăn rất ít, cả người Tiểu Bảo càng thêm gầy nhom, thê tử của hắn cũng là như vậy, không còn rực rỡ đầy đặn như trước, mà là tóc tai bù xù, như một đóa hoa khô héo.

Trên thực tế, trong khảo nghiệm sinh tử này, nếu Yên Nhi muốn sẽ càng tốt hơn người khác một chút, nàng là có thể làm được điều đó. Tuy rằng đã mất đi tu vi, nhưng khả năng khôi phục của thân thể nàng vẫn còn, hơn nữa, với vẻ đẹp của nàng, ở trong thế giới này nếu muốn nàng có thể sống được rất tốt.

Nhưng lựa chọn của nàng lại chính là, mỗi lần vết sẹo trên mặt sắp khép lại, nàng lại lần nữa vạch mặt. Nàng cũng không rời đi, ở ở lại bồi tiếp Tiểu Bảo, bồi tiếp nữ nhi, nơi này chính là nhà của nàng.

Giống như năm đó khi lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Bảo, cảm nhận được

đối phương chính là sư tôn mình tìm chuyển thế, nàng đã lẩm bẩm nói:“ta bảo vệ ngươi...” vậy.

Thời gian trôi qua, trong tuyết tai này, trong thế giới mà chỉ cần đi ra sơn động không bao lâu sẽ trở thành tượng băng này, Tiểu Bảo cũng không điêu khắc những vật phẩm khác nữa, mà chỉ tập trung vào điêu khắc tượng gỗ ấn thứ chín kia, như thể đó chính là chấp niệm của hắn, là mục tiêu cả đời này của hắn vậy.

Mà thân phận cùng địa vị của hắn, tại trong sơn động này cũng hạ xuống rất thấp. Nhất là khi đám người hung tàn trong đoàn dân chạy nạn này phát hiện ra, dường như nơi này không cần một tên thợ mộc làm gì, thì tình cảnh của hắn càng không chịu nổi.

Còn có Yên Nhi, mặc dù bộ mặt nàng toàn là vết sẹo, nhưng vóc dánh nhu mì xinh đẹp vẫn dần dần bị đám người mất nhân tính trong thế giới tàn khốc này để ý tới. Tình huống cả nhà càng thêm khó khăn.

Mà quan trọng nhất chính là... nữ nhi của bọn bọ, đã 16 tuổi.

Buổi tối một ngày nọ, Mãn Nhi mất tích.

Ngày đó, Tiểu Bảo run rẩy, hắn cảm thấy thế giới như sụp xuống, thê tử của hắn cũng đang run rẩy, hai vợ chồng đi khắp trong sơn động, tìm nữ nhi của bọn bọ.

- Mãn Nhi...

- Mãn Nhi, con đang ở đâu... Trong quá trình tìm kiếm, theo tiếng gọi thê lương không ngừng vang lên, Tiểu Bảo liền nhớ lại cảnh năm xưa một mình tại rừng rậm kia. Hắn khóc, hắn lo lắng, hắn sợ hãi, nhưng hắn luôn tự nhủ với bản thân phải kiên cường, phải tìm được nữ nhi về.

Dần dần, hắn cùng thê tử của mình tách ra, hắn vừa sờ vách tường, vừa

kêu gọi, nhưng mãi đến khi trời sắp sáng rồi, hắn cũng không tìm được.

Không có ai giúp bọn họ tìm kiếm, mỗi người trong sơn động đều lạnh lùng nhìn bọn họ.

- Mãn Nhi... Mãn Nhi của ta...

Tiểu Bảo cười thảm, hắn cứ đi tới, đi tới... Chẳng những không tìm được nữ nhi, mà ngay cả thê tử cũng không tìm được. Hắn là một người mù, hắn không thấy được thế giới, hắn cảm thấy mình thật vô dụng, hoàn toàn vô dụng...

Cho đến khi hắn nghe được một tiếng kêu thê lương truyền tới, đó là âm thanh tuyệt vọng đến cực hạn, dường như đang muốn tự vẫn phát ra, âm thanh này không phải Mãn Nhi, mà là thê tử của hắn.

Thân thể Tiểu Bảo run lên, hô hấp dồn dập, hai mắt của hắn mặc dù không nhìn thấy, nhưng lại tràn ngập tơ máu. Hắn men theo tiếng hét đi tìm, nơi truyền đến tiếng kêu cách mình cũng không xa.

Hắn chạy nhanh, cho dù ngã sấp xuống, cho dù va vào tảng đá, cho dù máu tươi toàn thân chảy xuống, hắn vẫn chạy nhanh đi. Cuối cùng hắn cũng tìm đến nơi thanh âm truyền kia, hắn nghe được tiếng cười gằn.

- Chết tiệt tiện nhân, mặt mũi coi như vậy, hôm nay đại gia nhìn trúng ngươi chính là vận may của ngươi, chiều ta, cho nhà ngươi ba cân thịt thế nào?

Phía trước Tiểu Bảo, Yên Nhi đang dựa vào vách đá, cầm trong tay một cây chủy thủ, kề trên cổ của mình, nhìn chằm chằm ba tên đại hán trước mặt. Nếu như có tu vi, nàng muốn giết ba tên này, chỉ cần một ánh mắt là có thể, nhưng lúc này, nàng chỉ là một con gái yếu đuối.

Nước mắt nàng chảy xuống, thấy ba tên này không ngừng đến gần, Yên

Nhi hung hăng cắn răng một cái, đang định tự vẫn thì nàng chợt nhìn thấy Tiểu Bảo lảo đảo nghiêng ngả, người đầy máu tươi chạy tới.

Chẳng những nàng nhìn thấy, mà ba tên đại hán kia cũng đều nhìn thấy, bọn chúng liền cười ha hả.

- Tên mù tới, tốt, các ngươi bắt hắn đè xuống cho ta, tiện nhân, nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời thì thôi, nếu không, ta sẽ nấu chín tướng công của ngươi ăn hắn trước mặt ngươi.

Yên Nhi cười thảm, run rẩy nhìn Tiểu Bảo, chủy thủ trong tay cũng run rẩy. Hai trong ba tên tiến lên đè Tiểu Bảo xuống, tên đại hán còn lại kia cười gằn tiến tới Yên Nhi.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Bảo cười, nụ cười rất khó coi. Trên mặt hắn đều là máu tươi, thoạt nhìn rất dữ tợn, hắn đứng mạnh lên, khí lực lập tức trở nên vô cùng mạnh mẽ, như thể bạo phát ra tiềm lực sinh mạng vậy, hắn cắn một phát vào cổ họng một tên đại hán bên cạnh. Trong mắt tên đại hán kia, Tiểu Bảo chỉ là một gã mù yếu đuối mà thôi, nhưng thời khắc này hắn chợt phát ra tiếng hét thảm, hai tay ôm lấy cổ. Hai tên còn lại cũng đều hít sâu một hơi.

Lỗ tai Tiểu Bảo vừa động, chồm về phía tên đại hán đang bó cổ họng hét thảm kia, rồi không ngừng cắn xé từng miếng từng miếng một như điên. Đại hán trước mặt Yên Nhi rống giận, đang định tiến lên, thì Yên Nhi phía sau hắn lập tức chạy ra, hung hăng đâm mạnh thanh chủy thủ vào sau lưng tên đại hán này.

Mà tên đại cuối cùng kia, thời khắc này vẻ mặt vừa run rẩy vừa khủng khiếp, lập tức lui về sau, xoay người nhanh chóng chạy trốn.

Tiểu Bảo vẫn còn đang cắn xé điên cuồng, sau khi cắn cho tên đại hán kia chết tươi, hắn vẫn không dừng lại. Mãi đến khi thê tử của hắn tiến lên ôm lấy một cánh tay hắn, hai người liền khóc nấc lên.

Bọn họ không tìm được con gái. Thật lâu sau, khi dân chạy nạn trong sơn động đi ra, nhìn thấy hai người bọn họ, đều lộ ra kính sợ. Ở trong thế giới tàn khốc này, chỉ có những người hung ác mới khiến cho người ta sợ hãi.

Càng hung ác, thì càng khiến người ta sợ hãi.

Vì thế, bắt đầu có người nói cho bọn hắn biết, tối hôm qua, bọn họ thấy được mấy tên thanh niên trong sơn động trói Mãn Nhi lại, rời khỏi sơn động.

Vốn là, cho dù Mãn Nhi không về được, thì mấy tên thanh niên kia cũng sẽ trở lại, nhưng mãi đến khi trời sáng cũng không thấy tên nào trở về.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rất nhiều người có thể nghĩ ra được quá trình, nhưng lại không nghĩ được kết cục.

Người ở nơi này cũng không biết, giờ khắc này ở ngoài sơn động, bên dưới dãy núi còn có một cái sơn động nhỏ hơn một chút, nơi đó có đủ bốn cái thi thể đã chết cứng.

Đây chính là bốn tên thanh niên kia, vẻ mặt mỗi một tên đều mang theo hoảng sợ và khủng khiếp.

Mạnh Hạo vốn không định đi quấy nhiễu phân thân đời thứ chín, cho dù là Yên Nhi ở đó, Mạnh Hạo cũng không đi chia rẽ, hắn chỉ yên lặng quan sát, quan sát cuộc sống của đời thứ chín này.

Nhưng cho đến khi Mãn Nhi bị bốn tên thanh niên trói lại khiêng đi, thì Mạnh Hạo không thể không đi can dự được nữa. Hắn không làm được chuyện bàng quang đứng nhìn, đó chính là nữ nhi đời thứ chín của hắn, cũng như là con của hắn vậy.

Hắn dẫn Mãn Nhi tới Đệ Cửu Tông đại lục thứ chín, lấy thân phận Chí Tôn thứ chín, nói cho tất cả Chí Tôn trong Đệ Cửu Tông, đây là nữ nhi của hắn.

Chỉ là một câu nói này, liền chú định thân phận và tôn quý cả đời này của Mãn Nhi.

Cả đời phân thân thứ chín là vì ngưng tụ đệ cửu cấm mà tồn tại, về phần Yên Nhi, đó chính là lựa chọn của nàng, cũng giải quyết xong nhân quả cùng mình nơi này.

Nhưng Mãn Nhi là vô tội, nàng không đáng phải ở đại lục thứ nhất, chịu đựng đau khổ.

Nhìn Mãn Nhi, Mạnh Hạo khẽ thở dài một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ nhu hòa, rồi xoay người rời khỏi Đệ Cửu Tông, trở lại đại lục thứ nhất. Khi hắn về tới ngoài sơn động, trời đã sáng.

Trong sơn động, địa vị hai vợ chồng Tiểu Bảo, bắt đầu từ một ngày này đã khác với trước. Bọn họ lộ ra bộ mặt hung tàn, nhất là người mù kia, không ngờ lại sờ sờ cắn chết người còn sống, khiến cho mọi người sau khi thấy được thi thể đại hán bị cắn chết kia, đều hít ngược một hơi.

Không ít người trước kia khi dễ qua Tiểu Bảo, đều thầm run sợ.

Mấy ngày sau, Tiểu Bảo cùng thê tử của hắn phát hiện bốn cỗ thi thể trong một sơn động khác. Trải qua chứng thực, liền biết được bốn tên này chính là kẻ đã trói Mãn Nhi.

Bọn họ đã chết, xung quanh không thấy được dấu vết Mãn Nhi, dường như nàng đã biến mất không thấy tăm hơi .

Kết quả như vậy, đối với Tiểu Bảo mà nói, tuy rằng chua xót, nhưng vẫn còn hy vọng. Hắn mơ hồ có loại cảm giác, Mãn Nhi vẫn chưa chết, mà

ngược lại còn hạnh phúc hơn so với hiện tại.

Hắn cũng không thấy, khi Yên Nhi đang nhìn tới bốn cỗ thi thể kia, liền tỏ ra sửng sốt,vẻ mặt trở nên mờ mịt, dần dần lộ ra hoảng hốt. Nàng cũng không biết là ai đã cứu Mãn Nhi, nhưng nàng tin rằng, đối phương đã có bản lãnh như vậy, có thể trong trạng thái thiên địa giam cầm này mà vẫn thi triển ra được tu vi, thì nhất định cũng có biện pháp rời khỏi đại lục thứ nhất.

Như vậy, Mãn Nhi hắn là không đáng lo.

Nhưng trải qua chuyện này, Tiểu Bảo bị kích thích rất lớn, hắn bị bệnh, một cơn bệnh nặng xảy ra rất đột ngột, đã quật đổ thân thể hắn xuống.

Ở nơi tận thế này, một khi bị bệnh, thường thường cũng đại biểu cho tử vong. Thê tử của hắn một mình chống đỡ, chăm sóc Tiểu Bảo. Rốt cục tại một năm sau, bệnh tình Tiểu Bảo cũng từ từ khôi phục, nhưng thê tử của hắn lại trở nên gầy yếu chỉ còn da bọc xương.

Có thể nói, nếu như không có thê tử của hắn, Tiểu Bảo đã chết rồi.

Sau khi khỏi bệnh, Tiểu Bảo vốn đã ít nói, lúc này lại càng trầm lặng hơn. Rất nhiều lúc, hắn nhìn tượng gỗ điêu khắc trong tay, bức tượng gỗ này hắn đã điêu khắc mấy chục năm, đã được cầm đến bóng loáng, thậm chí đã trở thành màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1872: Mạng Của Hắn

Hắn bắt đầu tiếp tục điêu khắc, từng đao hạ xuống, tượng gỗ điêu khắc dần dần thành hình. Cho đến khi lại qua đi mười năm, tượng gỗ điêu khắc trước mắt đã xong đến chín thành từ lâu, trời đất bên ngoài cũng băng hàn hơn.

Từng cơn gió lạnh không ngừng thổi qua, thức ăn càng ngày càng ít, trong sơn động cũng càng ngày càng lạnh. Dần dần, càng có nhiều người, sau khi ngủ thiếp đi liền không bao giờ tỉnh lại nữa.

Loại chuyện như vậy bắt đầu lan tràn, nhiệt độ sơn động dần dần cũng không khác gì bên ngoài bao nhiêu, thậm chí trong sơn động đã xuất hiện băng hoa, thậm chí rất nhiều nơi cũng trở thành băng. Trước mặt bọn họ lúc này có hai lựa chọn, một là ở lại chỗ này, chú định sẽ chết, hai là rời đi, có lẽ còn có một tia sinh cơ, tìm được một nơi khác có thể sinh tồn.

Vì thế, khi nhóm đầu tiên rời đi, sau đó cũng không trở về nữa, thì lại đến nhóm thứ hai, nhóm thứ ba...

Một sáng sớm sau khi tỉnh dậy, Tiểu Bảo phát hiện bên cạnh mình dị thường, sờ sang bên cạnh thấy thê tử mình đã sắp chết cứng. Hắn run rẩy ôm lấy thê tử, không ngừng xoa bóp, rốt cục thê tử của hắn cũng tỉnh lại. Hắn cũng biết vì sao thê tử mình lại trở nên như vậy, bởi vì thê tử của hắn lo lắng thân thể hắn hư nhược, mỗi tối đều đi ra đầu cửa động, dùng thân thể của nàng ngăn cản gió thổi vào.

- Chúng ta cũng dời đi! Sau một lúc trầm mặc, Tiểu Bảo kiên định lên tiếng.

Mấy ngày sau, bọn họ là nhóm thứ tư rời đi trong gió tuyết , đi trong tuyết trắng đầy trời, tìm một chỗ có thể sinh tồn được. Ba ngày liên tiếp,

vào một buổi trưa, một trận tuyết lở đột ngột xảy ra, vùi lấp mất tất cả thế giới trước mắt.

Mạnh Hạo đứng ở giữa không trung, trầm mặc nhìn phía dưới. Hắn không nhớ đã có bao nhiêu lần mình muốn xuất thủ, nhưng cuối cùng đều đè nén xuống. Nhưng trước mắt, hắn không làm được nữa, đang định ra tay thì bỗng nhiên hắn trở nên sửng sốt.

Hắn thấy được, ở trong đám tuyết lở, có một nơi đang từ từ lõm xuống, dần dần, có một nữ nhân từ bên trong bò đi ra, đó là Yên Nhi. Dù sao nàng cũng là tu sĩ, cho dù mất đi tu vi, nhưng thân thể vẫn tốt hơn rất nhiều so với người phàm.

Thân thể gầy yếu của nàng bò dần ra, không phải chỉ có một mình, mà còn ôm theo Tiểu Bảo đã ngất đi. Dưới trời băng tuyết này, tại khung cảnh hoàn toàn yên tĩnh này, Yên Nhi kiên cường ôm Tiểu Bảo sưởi ấm cho hắn. Sau đó nàng cõng hắn ở sau lưng, mờ mịt nhìn bốn phía, rồi cắn răng quay trở lại đừng cũ.

Trái tim Mạnh Hạo trong một sát na này bị xúc động sâu đậm, thân thể gầy yếu của Yên Nhi, khí tức hư nhược kia, lại đang bạo phát ra một loại cứng cỏi và chấp nhất.

Nàng cõng Tiểu Bảo đi suốt ba ngày. Ba ngày này, Tiểu Bảo khi thì hôn mê, khi thì thức tỉnh, thân thể rất nóng, đó không phải là nóng rần lên, mà là dấu hiệu trước khi bị chết cứng.

Yên Nhi chảy nước mắt, không ngừng địa kêu gọi tên Tiểu Bảo, lại dùng thân thể sưởi ấm cho Tiểu Bảo, nhưng khí tức Tiểu Bảo vẫn càng ngày càng yếu.

Thậm chí trên người của hắn, Mạnh Hạo còn thấy được hồn phách đang trản ra. Mạnh Hạo hiểu rõ, điều này đại biểu cho phân thân đời thứ chín đã đến cực hạn. Ánh mắt hắn lóe lên một cái, bỗng nhiên tay phải chợt

nâng lên, điểm ra một chỉ.

Nhưng ngay khoảnh khắc khi đầu ngón tay điểm ra, thân thể hắn chợt chấn động mạnh một cái, một cỗ phản lực to lớn ầm ầm hiện ra, đi quấy rầy, không để cho hắn nhúng tay.

Thậm chí chỉ một chỉ này, mà Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được, đệ cửu cấm đã hoàn thành tám ấn ký của mình lại truyền ra tiếng răng rắc, nứt ra. Như thể nếu Mạnh Hạo lại quấy nhiễu, thì tám ấn ký này sẽ tan vỡ, mà khả năng đệ cửu cấm phủ xuống La Thiên vũ trụ này, cũng sẽ hoàn toàn biến mất.

Mạnh Hạo trầm mặc, kết quả này, mặc dù là lần đầu tiên hắn thử, nhưng trên thực tế trước đó hắn đã ý thức được điều này.

- Thất bại sao... Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ mờ mịt, hắn nhìn hồn phách trên thân thể Tiểu Bảo đang từ từ bay ra kia, đáy lòng chua xót.

Nhưng đúng lúc này, Yên Nhi chợt làm ra một chuyện khiến tâm thần Mạnh Hạo chấn động. Nàng nhìn khuôn mặt màu xanh của Tiểu Bảo, nhìn Tiểu Bảo đang dần dần ngừng hô hấp, trong mắt nàng chợt lộ ra vẻ nhu hòa.

- Sư tôn, ta thích ngươi, kiếp trước như vậy, kiếp này cũng như vậy... Yên Nhi nhẹ giọng lẩm bẩm, rồi cúi đầu xuống, cắn vỡ cổ tay của mình, đặt lên miệng Tiểu Bảo, để cho dòng máu tươi ấm áp của mình chảy vào trong cơ thể Tiểu Bảo.

Đây là thứ ấm áp duy nhất trên người nàng.

Rất nhanh, miệng vết thương liền khép lại, nàng không quản đau đớn lại lần nữa cắn vỡ ra. Cứ như vậy, theo quá trình không ngừng truyền máu giúp cho nhiệt độ cơ thể Tiểu Bảo khôi phục lại, tính mạng của Tiểu Bảo cũng được bảo trụ lại. Mà rốt cục bọn họ cũng về tới sơn động đã từng ở

rất nhiều năm kia. Trong chớp mắt khi về tới cửa động, nàng liền té xỉu.

Mấy ngày sau, Tiểu Bảo tỉnh lại, hắn không thấy được thê tử, nhưng hắn biết được, thê tử lại cứu mình một lần.

Trong trầm mặc, Tiểu Bảo khóc, thê tử bên cạnh ôm lấy hắn, hai người yên lặng ở trong sơn động, cảm thụ hơi ấm của đối phương.

Rất lâu sau, tay phải Tiểu Bảo nâng lên, theo bản năng sờ sờ bên cạnh, nhưng lại trống không, cả người hắn liền run lên một cái.

Tượng gỗ điêu khắc đã không còn.

Tượng gỗ hắn đã hoàn thành hơn chín thành kia, tượng gỗ đã theo mình mấy chục năm, trong tràng tuyết lở kia, đã bị chôn vùi dưới đó.

Hồi lâu sau, cả người Tiểu Bảo như mất đi tất cả tinh thần, khẽ thở dài một tiếng chua xót.

Thê tử phía sau hắn nhìn thấy một màn này, chỉ im lặng. Đêm khuya, sau khi Tiểu Bảo ngủ say, thê tử của hắn liền đứng lên, sửa sang lại quần áo, quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Bảo, rồi cắn răng đi ra ngoài.

Nàng biết, đó là sinh mạng của hắn.

Nàng theo đường cũ đi trong gió tuyết, thân thể vốn đã hư nhược, vốn vì mất đi lượng lớn máu tươi mà gần như đã dầu hết đèn tắt, thời khắc này lại như ánh nến trong gió, tùy thời đều có thể tắt mất.

Nàng đi suốt mấy ngày, đi tới nơi tuyết lở lúc trước, ở nơi đó đào tuyết, không ngừng đào, đào... hai tay nàng cứng đờ, nhưng nàng vẫn đào.

Nàng đào ra từng cỗ thi thể đồng bạn cũng bị chôn vùi lúc đó, cho đến khi ý thức của nàng cũng trở nên mơ hồ, rốt cuộc nàng cũng thấy được

bức tượng gỗ điêu khắc kia.

Nàng cười, ôm tượng gỗ điêu khắc này vào trong ngực, cố nén hôn mê, xoay người theo đường cũ trở về sơn động. Một ngày sau, nàng bắt đầu nóng lên, nàng cảm thấy rất nóng, tinh thần cũng lập tức khá hơn.

Nàng đi nhanh hơn, mà thân thể cũng càng ngày càng nóng. Cho đến hai ngày sau, khi nàng nhìn thấy sơn động, nàng liền cười, nàng không biết mình tại sao khi trở về đến sơn động, khi nhìn thấy Tiểu Bảo, nàng liền ngã xuống.

- Tiểu Bảo, ta đã lấy... lấy tượng gỗ điêu khắc về cho huynh...

- Tiểu Bảo, ta đã hứa sẽ bảo vệ huyn, nhưng ta không làm được...

- Sư tôn, ta... thích ngươi. Yên Nhi nhẹ giọng lên tiếng, trong vòng tay run rẩy của Tiểu Bảo, khí tức của nàng cũng tiêu tán.

=====

Thân thể Tiểu Bảo run lẩy bẩy. Sáng sớm mấy ngày trước, sau khi tỉnh dậy không thấy thê tử, hắn không biết thê tử đã đi đâu, hắn là người mù, hắn không có năng lực ra ngoài đi tìm nàng.

Hắn chỉ có thể ngồi ở cửa sơn động mỗi ngày, trong run rẩy dùng lỗ tai của hắn nghe ngóng động tĩnh phía ngoài, lắng nghe xem có tiếng bước chân của thê tử mình hay không.

Hắn đợi hết một thiên, một ngày, lại một ngày, cho đến khi hắn đã tuyệt vọng, khi đó, hắn liền cười thảm, khi đó, từng hình ảnh ở trong rừng rậm lúc nhỏ một lần nữa hiện lên.

- Tại sao ta lại là một người mù chứ?! Tiểu Bảo cười thảm, hắn luôn luôn lừa gạt mình, luôn luôn tự nhủ nhìn không thấy thế giới cũng không sao,

nhưng trong chớp mắt này, hắn hận mình là một người mù.

- Đi hết rồi, cha mẹ đi, Mãn Nhi đi, nàng cũng đã bỏ đi, chỉ còn lại có mình ta... Tiểu Bảo chảy nước mắt, tóc của hắn đã sớm hoa râm, hắn như một lão nhân cô độc, ngồi khóc trong sơn động này.

Không biết trải qua bao lâu, dường như là mấy canh giờ, lại dường như là mấy ngày, cho đến một ngày nọ, hắn chợt nghe được tiếng bước chân trong gió truyền đến, tiếng bước chân kia hắn vô cùng quen thuộc. Hắn lập tức run rẩy vùng đứng lên khi, hắn cảm nhận được một thân thể ngã xuống ngực mình.

Đó là một thân thể lạnh như băng, rất lạnh, rất lạnh.

- Tiểu Bảo, ta đã lấy... lấy tượng gỗ điêu khắc về cho huynh...

- Tiểu Bảo, ta đã hứa sẽ bảo vệ huyn, nhưng ta không làm được...

- Sư tôn, ta... thích ngươi.

Ba câu nói này giống như thiên lôi đánh vào trong tai Tiểu Bảo, Tiểu Bảo run rẩy, ôm chặt lấy thân thể trong ngực, hắn muốn nói cái gì đó, nhưng cổ họng như bị nghẹn lại, không phát ra được thanh âm nào, vào giờ khắc này, tâm của hắn như bị xuyên thấu.

Trong óc hắ đau nhói, phun ra một ngụm lớn máu tươi, vết máu rơi xuống phía sau thê tử, tạo thành một đóa huyết hoa hắn không thấy được.

Hắn nhớ lại vị đại tỷ lúc nhỏ đã gặp trong rừng rậm, nhớ lại đêm thành thân kia, mình nhấc lên khăn che mặt, chạm vào khuôn mặt trong trí nhớ kia.

Hắn nhớ lại khi Mãn Nhi sinh ra, khắp nơi tràn đầy tiếng cười, nhớ lại trong mưa to, thê tử ngồi bên cạnh mình bồi bạn, bồi tiếp mình điêu

khắc, nhớ lại trong lúc cha mẹ chết đi, khi mình bi thương, nàng ở bên cạnh an ủi.

Hắn nhớ lại trong gió tuyết, khi mình bị bệnh được đối phương chăm sóc, nhớ lại lúc sáng sớm, nàng vì chặn gió cho mình mà sắp chết cóng, nhớ lại mùi vị máu tươi nàng truyền qua trong trận tuyết lở kia.

Thật lâu sau, hắn biết, thê tử trong lồng ngực đã không còn khí tức, nhưng hắn vẫn không tin, mắt của hắn nhòa lệ, hắn lẩm bẩm nói nhỏ.

- Không sao, không sao, có ta đây, ngươi nghỉ ngơi một chút đi, thân thể ngươi rất lạnh, ta giúp ngươi sưởi ấm. Tiểu Bảo ôm thi thể thê tử, trên mặt mang theo vẻ ôn nhu, trở về trong sơn động, đặt thi thể thê tử xuống, rồi dùng thâm thể của mình sưởi ấm cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1873: 9 Đời Ngưng Tụ Một Thân

Nhưng Tiểu Bảo phát hiện, bất kể mình ấm áp thế nào, đều không thể làm cho thân thể thê tử không còn lạnh, nhưng đang lúc bối rối nghĩ biện pháp, bỗng nhiên hắn nghĩ tới một điều, lập tức cắn rách cổ tay cho máu của mình chảy vào miệng thê tử, trên mặt lộ ra nụ cười.

- Sẽ tốt, hết thảy đều sẽ tốt! Tiểu Bảo lẩm bẩm, rồi hôn mê đi.

Trong sơn động, giờ này trừ hắn ra không có người nào khác, gần như đều đi hết, còn những người không đi thì từ lâu đã chết rét trở thành thi thể.

Không biết qua thời gian bao lâu, Tiểu Bảo tỉnh lại, tay chạm vào thân thể thê tử, vẫn như cũ còn lạnh như băng, hắn như điên rồ lần nữa cắn rách cổ tay của mình, đặt vào miệng thê tử, chỉ là máu trong miệng thê tử không nuốt vào được, đã trở thành khối băng.

- Muội uống đi, uống xong máu của ta thì tốt rồi, rất ấm áp... không lạnh, không lạnh... Tiểu Bảo lẩm bẩm, nói nói, nước mắt chảy xuống, hắn ôm thi thể thê tử, khóc rống lên.

Tiếng khóc quanh quẩn trong sơn động, hồi âm vang vọng, lại bị hòa tan trong tiếng “vù vù” của gió tuyết phía ngoài.

Loại chỉ còn lại một người cô độc trong thiên địa đó, lần nữa bao phủ nội tâm Tiểu Bảo, nhưng kỳ quái là lần này, hắn không sợ.

Hắn nhẹ vuốt ve khuôn mặt thê tử, dường như hắn không cảm giác được lạnh giá kia.

- Muội à, năm đó khi muội xuất hiện, cha mẹ ta không biết, nhưng ta biết, muội không phải người phàm, muội hẳn là một vị tiên nhân! Tiểu Bảo nhỏ giọng lên tiếng, trong mắt không có đồng tử, cũng nổi lên vẻ nhu hòa.

- Ta làm sao không biết chứ, hồi nhỏ ta ở trong rừng rậm, gặp chính là muội a! Tiểu Bảo vuốt ve khuôn mặt thê tử, vuốt ve mái tóc đóng băng, trong mắt càng phát ra nhu hòa, còn mang theo hồi ức.

- Lúc đó ta đã nghĩ, muội nhất định là tiên nhân trong truyền thuyết... nhưng ta không rõ vì sao muội lựa chọn ta...

- Ta có thể nhận ra, từ rất lâu, khi muội đang nhìn ta... có lẽ không phải nhìn ta...

- Muội yêu thích, cũng không phải ta, mà là sư tôn của muội... Đúng không?

Tiểu Bảo nhỏ giọng lẩm bẩm, hồi ức trong mắt cũng đều hiện lên.

- Ta là một người mù, ta không thấy được thế giới của các người, nhưng trong lòng ta có thế giới của ta, là các người không thấy được. Trong thế giới của ta, có một bí mật... Tiểu Bảo cười, thấp giọng nói bên tai thê tử.

- Ta nói cho muội biết a, bí mật này ta cũng không có nói với ai, cha mẹ ta cũng không biết...

- Ta nhìn thấy một số người, trong thế giới của ta, bọn họ ở đại lục bất đồng, có cuộc sống bất đồng, có người là tể tướng, có người là thương nhân, có người là thợ săn, có người là thế gia, có người là bộ phận khám nghiệm tử thi, cũng có sát thủ...

- Còn có một người, người đó là một vị tiên nhân, bên cạnh của hắn có

một đệ tử, gọi là Yên Nhi, rất giống muội đấy. Tiểu Bảo mỉm cười.

- Muội biết vì sao ta muốn điêu khắc tượng gỗ kia không? Bởi vì trong thế giới của ta, những người này đều đang thúc giục ta, bọn họ đều đang nói với ta, muốn ta đi điêu khắc, điêu khắc thành tượng gỗ này, để cho trời mở mắt ra, để cho trời nhắm mắt lại!

- Bởi vì chỉ là lực lượng của nhắm mắt còn chưa hoàn chỉnh. Bọn họ cần, là... ta bảo trời mở mắt ra, nhất định trời phải mở mắt ra, ta bảo nhắm mắt lại, trời thì không thể không nhắm mắt! Tiểu Bảo cười cười, vuốt ve khuôn mặt đóng băng của thê tử, quay đầu, nhìn về phía sau.

- Ngươi cứ nói đi, có phải như vậy hay không? Ngay khoảnh khắc nói ra câu nói này, Tiểu Bảo rõ ràng là người mù, nhưng ở hướng hắn nhìn có một người đứng ở nơi đó.

Chính là Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, nhìn Tiểu Bảo, hai mắt của hắn lóe sáng, sắc bén.

Nội tâm của hắn, vào giờ khắc này nhảy dựng.

Một màn hắn lo lắng nhất, vẫn là... xuất hiện.

Phân thân đời thứ chín này, tồn tại nhiều biến hóa, làm cho Mạnh Hạo căn bản không thể hoàn toàn khống chế, có lẽ là bản thân đời thứ chín này bất phàm, cũng có lẽ là Mạnh Hạo thi triển tám ấn ký trước của đệ cửu cấm ở ngoài Thương Mang đã tạo thành hậu quả không thể biết trước, tạo thành hết thảy biến hóa cuối cùng này.

Cho nên, Mạnh Hạo không muốn đi quấy nhiễu, cho đến trước đó không nhịn được quấy nhiễu cũng bị cắn trả, nhưng trước mắt, phân thân đời thứ chín, còn là xuất hiện ngoài ý muốn.

Hắn là mình, nhưng hiển nhiên đã sinh ra thần trí độc lập, loại độc lập này không giống với mấy đời trước, dường như đã vượt qua khống chế của Mạnh Hạo.

- Ta có thể cảm nhận được, tám thân ảnh xuất hiện trong thế giới của ta kia, sau lưng mỗi người, đều có một sợi tơ, sợi tơ này nối tiếp với một người khác... Người đó, chính là ngươi...

- Ta nghĩ, ta là phân thân của ngươi, sư tôn của Yên Nhi cũng là phân thân của ngươi, đúng không? Cặp mắt không nhìn thấy thế giới của Tiểu Bảo, dường như đang ngắm nhìn Mạnh Hạo.

- Đúng!

- Ngươi cũng thế, mấy đời trước ngươi cũng vậy, ý nghĩa tồn tại đều là để hoàn thành đệ cửu cấm! Mạnh Hạo trầm mặc một lát, chậm rãi lên tiếng.

Tiểu Bảo gật gật đầu, như có điều suy nghĩ.

- Thì ra là như vậy, nàng thì sao? Đúng thật là đệ tử của ngươi? Tiểu Bảo hỏi.

- Là đệ tử của phân thân ta, mà ở kiếp trước, ta thiếu nàng một mối chân tình! Mạnh Hạo nhìn Yên Nhi, có thể nói nếu như không có Yên Nhi, phân thân đời thứ chín đã sớm chết đi rồi!

- Con gái của ta đâu? Không đúng, nó cũng là con gái của ngươi! Tiểu Bảo hỏi, trên mặt đầy thương tang.

- Rất an toàn, ở Đệ Cửu Tông tại đại lục thứ chín!

Mạnh Hạo nhìn Tiểu Bảo, nhỏ giọng nói.

- Như vậy, ta không có di ngôn rồi! Tiểu Bảo nói dứt lời, sau đó trầm mặc, thời gian trôi qua, sau một nén nhang, hắn nâng tay lên, từ trong ngực thê tử lấy ra tượng gỗ điêu khắc kia. Vừa chạm đến tượng gỗ điêu khắc, Tiểu Bảo khẽ thở dài một tiếng.

- Ngươi biết không, ta chán ghét vận mạng của mình bị người khác nắm trong tay, cho dù người nắm giữ vận mạng ta là bổn tôn của ta, nhưng ta cũng chán ghét!

- Sợi dây nối giữa ngươi và ta, ta tùy thời có thể chặt đứt! Tiểu Bảo đưa tay lên, hắn cầm một dao khắc, dao này rất bình thường, giờ này ở trong tay của hắn, dường như có lực lượng nào đó có thể chặt đứt nhân quả.

Một khi chặt đứt, như vậy đệ cửu cấm mặc dù đã hoàn thành, Mạnh Hạo cũng không thể dung hợp.

Mạnh Hạo trầm mặc!

Tiểu Bảo thần sắc có chút bi ai, hắn nghiêng đầu như đang ngắm nhìn thê tử, rất lâu sau đó, hắn rạch dao khắc một cái, không phải chặt đứt sợi tơ, mà là rơi vào trên tượng gỗ điêu khắc.

Động tác rạch thật nhanh, giống như đều phát ra tất cả lực lượng trong sinh mạng của hắn, dần dần, phía sau hắn xuất hiện đời thứ tám, đời thứ bảy, đời thứ sáu, đời thứ năm... cho đến xuất hiện đời thứ nhất.

Chín đời cùng tồn tại, ngưng tụ vào một thân cùng khống chế dao khắc, nhanh chóng hoàn thành ấn ký đệ cửu cấm trên tượng gỗ điêu khắc kia. Tức thì bầu trời ngoại giới nổ vang, sấm sét cuồn cuộn, hình như truyền ra tiếng rống giận, tiếng gầm thét, cả mặt đất gió tuyết tản loạn, tuyết lở ngập trời.

Cũng chính vào lúc này, dao khắc trong tay Tiểu Bảo chợt ngừng lại,

tượng gỗ điêu khắc hoàn thành chín thành chín, chỉ còn kém một nhát dao cuối cùng, hắn nhẹ giọng lẩm bẩm: - Thứ ta không có chạm đến, khó có thể viên mãn...

Gần như ngay khoảnh khắc truyền ra câu nói này, thân thể hắn dừng lại, mà hồn của hắn, cùng với tám thân ảnh đời trước đồng thời từ trong cơ thể bay ra, xuyên qua sơn động, trong tiếng gào thét phẫn nộ của ý chí La Thiên đến từ bầu trời... đồng loạt bay về phía bầu trời, chạm tới bầu trời, chạm vào ý chí La Thiên tồn tại trong trời đất này.

Ý chí của La Thiên, lần đầu tiên run rẩy, lần đầu tiên khủng khiếp, lần đầu tiên... rút lui.

Đây là khí tức của Tiểu Bảo, cũng là sau khi ngưng tụ cùng một chỗ với tám đời trước, tạo thành khí tức phong thiên!

Khí tức này, là chín ấn ký của đệ cửu cấm viên mãn, là sau khi chồng lên nhau, tạo thành chân chính... Phong Thiên Cấm!

Ngay khoảnh khắc xuất hiện trên bầu trời, tràn ngập trong trời đất này, trong tinh không La Thiên, ý chí La Thiên gần như không chỗ nào không có đều run rẩy, lan tràn ra ý sợ hãi, tiếng sấm vang động, tầng mây đảo lộn, mà dường như là bị bức bách bắt đầu rút lui!

Thối lui ra khỏi đại lục thứ nhất, thối lui ra khỏi phiến thiên địa này, dường như Phong Thiên Cấm xuất hiện, nhìn như nhỏ bé, nhưng lại tồn tại cùng địa vị cùng cấp, thậm chí... vượt qua tầng thứ ý chí La Thiên, đạt tới một trình độ khiến ý chí La Thiên cũng đều hoảng sợ!

Đây chính là đệ cửu cấm của Mạnh Hạo, là Phong Thiên Cấm!

- Ta chạm được rồi! Hồn của Tiểu Bảo cười, hắn dang hai tay, ở trong bầu trời, chạm tới ý chí La Thiên, tất cả thân ảnh các đời chung quanh hắn cũng đều cười, sau đó dung hợp cùng nhau, hóa thành một luồng

sáng chạy thẳng tới mặt đất phía dưới, chớp mắt một cái liền trở về trong sơn động, về tới trong thân thể Tiểu Bảo, tiếp theo đó, Tiểu Bảo nâng tay lên, cầm dao khắc rạch một dao cuối cùng trên tượng gỗ điêu khắc!

”Ầm!”

Dao khắc rơi xuống, tượng gỗ điêu khắc thành!

Đệ cửu cấm, chín đại ấn ký, Phong Thiên Cấm, trong nháy mắt này... hoàn toàn ngưng tụ, phủ xuống cả tinh không La Thiên. Thế giới chấn động, tinh không nổ vang, một luồng gió lốc với Thương Mang Tinh làm trung tâm, ầm ầm khuếch tán ra hướng bốn phía, trong chớp mắt liền bao trùm bốn phương tám hướng, quét ngang Thương Mang.

Ngay lúc này, vách ngăn bốn phía đại lục thứ nhất liền xuất hiện những cái khe nứt, khe nứt càng ngày càng nhiều, trong chớp mắt, ầm ầm vỡ tan, giống như có một lực đánh sâu vào lan rộng, khiến cho vách ngăn này bị bẻ gãy nghiền nát, chia năm xẻ bảy!

Mà ở trên đại lục thứ nhất, tất cả bông tuyết cũng trong một chớp mắt này toàn bộ hòa tan, trở thành hơi nước bay lên không trung, rồi những sương mù này lại bị gió thổi tan, vô ảnh vô tung!

Mặt đất sống lại, lộ ra từng mảng từng mảng bình nguyên, từng ngọn từng ngọn núi hoàn chỉnh, thành trì các nơi cũng dần lộ ra trên mặt đất, ngay cả sơn môn Đệ Nhất Tông, cũng từ trong bông tuyết hòa tan này, lộ dần ra.

Cùng lúc đó, hình như có một lực lượng kỳ lạ tràn ngập mặt đất, khiến cho trên những bình nguyên kia, xuất hiện cỏ xanh, khiến cho trong rừng rậm khô héo khắp nơi kia, cây cối sống lại, khiến cho những ngọn núi kia, trở thành màu xanh...

Tất cả người đã chết, tất cả người bị đông chết, còn có chết chìm, bất kể

là tu sĩ hay là người phàm, bất kể là hung thú hay là cây cỏ, đều trong một chớp mắt này... toàn bộ sống lại!

Cho dù thi thể đều tiêu tán, cũng xuất hiện từ không nói có!

Vào giờ khắc này, những kiến trúc đổ sụp, ngọn núi vỡ nát kia, cũng đều lần nữa xuất hiện, núi sông như cũ... chúng sinh như cũ!

Phảng phất như một người đắc đạo, gà chó lên trời! Mà giờ này, là một thành phong thiên, cây khô sống lại!

Cả đại lục thứ nhất nổ vang, theo khôi phục, theo vách ngăn bốn phía tan vỡ, Thương Mang Tinh chấn động mạnh. Không chỉ là Thương Mang Tinh đang chấn động, thời khắc này trong La Thiên tinh không, tất cả đại lục, tất cả thế giới, tất cả lốc xoáy, dù là bụi bậm, cũng đều trong phút chốc, rầm rầm chấn động.

Thậm chí những tu sĩ kia, còn có chủng tộc kỳ dị, tất cả sinh mạng, tất cả tồn tại, toàn bộ đều tâm thần run rẩy, sắc mặt hoảng sợ.

Trên Thương Mang Tinh, thiếu niên áo bào vàng hít ngược một hơi; Sa Cửu Đông thân thể run run; Bạch Vụ Trần lại mở to mắt, tâm thần nổ vang...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1874: Gặp Lại Yên Nhi

Còn có lão nhân chưởng giáo, thời khắc này trợn tròn mắt; các cửu nguyên khác mỗi người đều tâm thần nhấc lên sóng lớn ngập trời, bởi vì bọn họ phát hiện, giờ phút này không ngờ bọn họ không thể khống chế sinh ra ý muốn quỳ lạy về hướng đại lục thứ nhất, dường như... ở nơi đó thời khắc này sinh ra khí tức ngự trị trên Thương Mang!

Tại một chỗ khu vực đã từng bị Mạnh Hạo thu lấy mảnh vỡ gương đồng, nơi đó có một con Cự Tích, chiến lực có thể so với cửu nguyên đỉnh phong, con Cự Tích này vốn đang ngủ say, bỗng nhiên thân thể run lên, ngẩng đầu, lộ ra vẻ rúng động và hoảng sợ.

Còn có trong thế giới băng hỏa kia, Băng Sơn cự nhân cùng với Hỏa Phượng, đồng thời ngay lúc đó, lập tức phát hiện dao động của La Thiên tinh không này, chẳng biết tại sao, bọn họ hoảng sợ hết hồn hết vía.

Trên Tiên Thần đại lục, trong một khu vực phồn hoa có một tông môn, tông môn này có thể xếp vào trước năm của Tiên Thần đại lục, thế lực cường hãn... bên trong có một đệ tử tên là Đạo Thiên.

Hắn là một thiên kiêu mới trong tông môn, thời khắc này hắn đang khoanh chân tĩnh tọa, đáy lòng của hắn trong những năm này có quá nhiều nghi vấn và suy đoán, nhưng không có cách nào xác nhận, thậm chí chính hắn đều cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Nhưng trong một chớp mắt này, đột nhiên, cả Tiên Thần đại lục chấn động nổ vang, tất cả tồn tại trên đó, đều toàn bộ thân thể dừng lại, người phàm cũng thế, tu sĩ cũng vậy, ngay cả hung thú ở bên trong, đều trong nháy mắt dường như mất đi năng lực nhúc nhích, toàn bộ giống nhau bị dừng lại, không thể nhích động.

Duy chỉ có Đạo Thiên có thể nhích động, thân thể hắn run run, ngẩng đầu nhìn lên, trong mơ hồ cảm nhận được một khí tức quen thuộc, trên mặt hắn lộ ra vẻ kích động, lộ ra ý vui sướng, nước mắt từ từ chảy xuống, ngửa mặt lên trời cười to.

Hắn là Đạo Thiên, đã từng là danh sách thứ nhất của Đệ Nhất Sơn Hải!

Tại Ma Giới đại lục cũng như thế, còn có 33 Thiên phía trên Sơn Hải Điệp kia, còn có con khỉ Đạo Phương bảo vệ bên ngoài 33 Thiên kia... vào giờ khắc này đều tâm thần nổ vang.

Cuối cùng, là cả La Thiên tinh không đều ầm ầm chấn động, như có sấm sét quanh quẩn bốn phương tám hướng, truyền khắp tất cả khu vực.

Thậm chí ý chí La Thiên của La Thiên tinh không, ngay lúc này, dường như cũng phát ra tiếng rống giận long trời lở đất, nổ vang cả La Thiên tinh không... Tiếng rống giận phẫn nộ kia còn mang theo... ý khủng khiếp!

Sở dĩ nó khủng khiếp, bởi vì, trong một chớp mắt này, tất cả tồn tại đều có thể cảm nhận được, trong La Thiên tinh không nhiều hơn một khí tức, nhiều hơn một lực lượng, nhiều hơn một Đạo... Đạo ngự trị trên hết thảy thiên đạo!

Đạo này, tên là... Phong Thiên Đạo!

Phong Thiên Đạo này mang theo khí phách vô thượng, không cho phép bất kỳ kẻ nào xúc phạm, không cho phép bất kỳ ý chí nào biến đổi, mà là...

”Ta bảo trời mở mắt ra, trời phải mở mắt ra, ta bảo trời nhắm mắt lại, trời cũng không dám không nhắm mắt!”

”Là... nếu ta muốn có, trời không thể không, nếu ta muốn không, trời

không được phép có!”

Thương Mang Tinh, trên đại lục thứ nhất, trong sơn động, thời khắc này thiên địa bên ngoài đều khôi phục, người chết đều sống lại, duy chỉ có... Yên Nhi, vẫn như cũ đóng băng.

Tiểu Bảo khắc xuống một dao cuối cùng, buông lỏng tay ra, vung tay áo, lập tức dao khắc cùng với tượng gỗ điêu khắc trong tay hắn bay về phía Mạnh Hạo.

Mà hắn nơi này, thời khắc này trong mắt đã không còn là không có đồng tử, hắn nhìn thấy thế giới này, nhìn thấy ánh sáng, nhưng hắn không thèm để ý, hắn lặng lẽ xoay người, ngắm nhìn thê tử của hắn, hắn cười, đây là lần đầu tiên, hắn với hai mắt của mình thấy rõ hình dáng gương mặt thê tử.

Rất khó coi, trên mặt đều là vết sẹo, nhưng ở trong mắt của hắn, đây là thân ảnh đẹp nhất.

Nhìn một hồi lâu, Tiểu Bảo nằm xuống, ôm lấy thê tử của hắn, mỉm cười thỏa mãn, từ từ nhắm nghiền hai mắt... Trong nháy mắt hắn nhắm mắt, khí tức của hắn tiêu tán.

Hồn của hắn bay ra, trong hồn này có thân ảnh của các đời, cuối cùng hóa thành một luồng sáng, bay về phía tượng gỗ điêu khắc trong tay Mạnh Hạo. Vừa sáp nhập vào, tượng gỗ điêu khắc lóe sáng một cái... chân chính hoàn chỉnh.

Dung hợp tượng gỗ điêu khắc này, đệ cửu cấm của Mạnh Hạo liền có thể lạc ấn trên người của mình, từ đó khiến cho chín cấm... quy nhất!

Nhưng hắn lại không có vui mừng, có chăng chỉ là phức tạp, yên lặng nhìn thi thể Tiểu Bảo, thi thể thời khắc này dần dần trở thành điểm sáng, từ từ bay về phía Mạnh Hạo, dường như muốn sáp nhập vào trong cơ thể

Mạnh Hạo, bởi vì, đây vốn chính là một phần của hắn.

Mạnh Hạo biết, Tiểu Bảo có thể lựa chọn không thành toàn cho mình, mặc dù mình là bổn tôn của hắn, mặc dù hắn là phân thân của mình, là một phần không thể tách rời.

Nhưng hắn không thích bị khống chế vận mạng... Nhưng cuối cùng, hắn còn là lựa chọn hoàn thành đệ cửu cấm, lựa chọn thành toàn cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo hiểu rõ, đây không phải bởi vì mình, mà bởi vì... Yên Nhi.

So với bổn tôn Mạnh Hạo, phân thân đời thứ chín của hắn yêu Yên Nhi hơn.

Mạnh Hạo đứng ở trong sơn động, rất lâu sau đó, cho đến lúc thi thể Tiểu Bảo trở thành vô số điểm sáng, cuối cùng toàn bộ sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo, tồn tại của phân thân hoàn toàn bị xóa đi gần như toàn bộ dấu vết, chỉ để lại một con dao và một tượng gỗ điêu khắc.

Mạnh Hạo khẽ thở dài, mà Yên Nhi thời khắc này thân thể cũng biến thành điểm sáng, từ từ tan đi, mà hồn của nàng thì từ từ bay ra lơ lửng, cho đến lúc ngưng tụ hoàn chỉnh, yên lặng đứng ở trước người Mạnh Hạo.

Nàng nhìn thi thể của mình cuối cùng tiêu tán, nhìn vị trí trống không bên cạnh mình, dường như đã từng nằm một thân ảnh, thật lâu, thật lâu, nàng xoay người nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Ta nên xưng hô ngài là Chí Tôn thứ chín, hay là sư tôn, hay là... Tiểu Bảo? Yên Nhi nhìn Mạnh Hạo, nhẹ giọng hỏi.

Mạnh Hạo trầm mặc, nhấc tay lên, trong tay của hắn xuất hiện hai lũ hồn, một lũ là bộ phận của Hàn Bối dung hợp, một lũ đã từng là ký ức

của Yên Nhi.

Hai lũ hồn này từ từ dung hợp, cuối cùng ngưng tụ vào nhau, tiếp đó hóa thành một luồng sáng xinh đẹp, nhẹ nhàng hướng về phía Yên Nhi.

- Đây là một phần hồn của ngươi, sau khi dung hợp, hồn của ngươi sẽ hoàn chỉnh, cũng sẽ nhớ lại trí nhớ trước kia, cũng sẽ biết ta... rốt cuộc là người nào! Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng.

Yên Nhi nhìn ánh sáng xinh đẹp trước mặt, trầm mặc im lặng, hồi lâu sau nàng khẽ cười: - Mãn Nhi đâu?

- Tại Đệ Cửu Tông. Mạnh Hạo nhẹ giọng nói.

Yên Nhi gật gật đầu, nhìn ra phương xa, trầm mặc chốc lát, nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Có viên mãn của đời thứ chín này, ta đã biết đủ rồi, cần gì phải khôi phục trí nhớ trước kia, nghĩ đến, đó nhất định là một đoạn quá khứ có tiếc nuối... Ta chỉ biết, ngài là sư tôn của ta, mà ta ở kiếp này rất tốt! Yên Nhi nhắm nghiền hai mắt, khi nàng lần nữa mở ra đôi mắt, trong mắt của nàng thanh minh, nàng nâng tay điểm một cái vào ánh sáng hồn trước mặt, lập tức hồn ẩn chứa trí nhớ kiếp trước của nàng, tiêu tán.

Nàng cũng không thèm để ý mảy may, hạ thấp người cúi đầu về hướng Mạnh Hạo.

- Kiếp này kết thúc, sư tôn, ta sẽ không đi vào cuộc đời của ngài nữa, cám ơn ngài chăm sóc ta những năm này! Cuối cùng Yên Nhi liếc nhìn Mạnh Hạo một cái, hồn nàng đi về phía trước, một đạo lốc xoáy luân hồi, xuất hiện ở trước mặt, nàng từ từ đi vào. Ngay khoảnh khắc sắp bước chân vào luân hồi, bỗng nhiên nàng chợt dừng bước chân.

- Ngài đã đáp ứng ta, kể nửa phần dưới chuyện xưa của Sở Ngọc Yên

năm đó... ta đã biết đáp án! Yên Nhi mỉm cười, hít sâu một hơi, nàng sớm đã đoán được, chuyện xưa của mình, chính là nửa phần sau chuyện xưa của Sở Ngọc Yên, dường như nàng buông xuống hết thảy gánh nặng, nàng không có nói sai, đích xác nàng thấy đủ rồi, nàng phất tay áo, khoan thai cất bước, bước chân vào trong luân hồi.

Không cầu vĩnh viễn, một đời là đủ rồi.

Mạnh Hạo lặng lẽ đứng trong sơn động, trong mắt có chút ảm đạm, đệ cửu cấm hoàn thành, hắn vốn phải rất vui mừng, nhưng giờ này đáy lòng hắn lại nổi lên một tia phiền muộn.

Hồi lâu sau, hắn lắc lắc đầu, chôn vùi hết thảy suy nghĩ tận đáy lòng, đi ra sơn động... có làn gió nhẹ thổi tới nhấc lên mái tóc của hắn, phất lên vạt áo của hắn, dường như mang theo ký ức của hắn bay xa.

Trong mắt của hắn từ từ lộ ra ý kiên định, cũng có ánh sáng lóng lánh, cái tâm của hắn trong tu hành hơn ngàn năm này, đã từng trải quá nhiều, đã tôi luyện vô cùng vững chắc.

Trên mặt của hắn, nhìn như vẫn còn trẻ, nhưng nếu nhìn kỹ, có thể thấy được giấu ở dưới gương mặt dấu vết thương tang cùng với năm tháng trôi qua, hắn không có cố ý biến đổi gương mặt, khiến cho nếp nhăn nơi khoé mắt như ẩn như hiện.

- Ta phải đi về rồi... Mạnh Hạo nhìn trời xanh mây trắng, lẩm bẩm nói nhỏ. Xa xa có một luồng sáng đỏ bay tới, vờn quanh Mạnh Hạo, rồi hóa thành chó ngao, nó yên lặng nằm ở dưới chân Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo giơ tay nhẹ vuốt ve lông chó ngao, tia sáng trong mắt càng ngày càng sắc bén.

- Sau khi dung hợp đệ cửu cấm ở trong người, làm cho nó hoàn mỹ, chín cấm quy nhất, thổi tắt cây đèn đồng thau, bước chân vào Siêu Thoát, sau

đó, chúng ta... về nhà! Mạnh Hạo lẩm bẩm nói nhỏ, thanh âm của hắn không có lan ra, nhưng lại tựa hồ như sáp nhập vào trong thiên địa, tràn ngập trong bầu trời tinh không.

Đồng thời ngay lúc đó, trong La Thiên tinh không, trong thế giới Sơn Hải Điệp, vào giờ khắc này, dường như có một thanh âm quanh quẩn trong đầu tất cả mọi người.

- Ta... phải trở về rồi!

Thanh âm này quanh quẩn, làm cho vô số người chấn động thân mình, đồng loạt ngẩng đầu, nhất là Hứa Thanh, nàng đang khoanh chân tĩnh tọa, thời khắc này chậm rãi mở mắt ra, có nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, vì quá vui mừng mà khóc.

Bọn họ đợi đã mấy trăm năm rồi, rốt cục... sắp chờ đến Yêu Tôn trở về!

Trong thế giới Sơn Hải Điệp, mập mạp đang chững chạc khiển trách mọi người trước mặt, hắn đã trở thành chủ một tông... nhưng hắn đang nói, bỗng nhiên thân thể run lên, cười ha hả, đang cười nước mắt lại chảy xuống.

Trong lúc những người khác không hiểu vì sao, cùng lúc đó, trong thế giới Sơn Hải Điệp, ở chỗ sâu dưới mặt đất, trong một mảnh băng lạnh giá, có một tu sĩ trung niên đang tĩnh tọa, chung quanh hắn tràn ra vô số hơi lạnh, khiến cho hắn thoạt nhìn rất âm trầm, hai mắt của hắn khép kín, bởi vì hai mắt của hắn đã mù, hắn không nhìn thấy được thế giới.

Nhưng trong một chớp mắt này, bỗng nhiên thân thể hắn chợt run rẩy, hô hấp dồn dập, bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt không có đồng tử, chỉ có cái lỗ đen thui... Ngay khoảnh khắc mở ra, bốn phía xuất hiện gió lốc, trên mặt hắn lộ ra nụ cười.

Đồng dạng cũng trong thế giới Sơn Hải Điệp này, Lý Linh Nhi vâng chịu

ý nguyện của Hải Mộng Chí Tôn, thu được truyền thừa của Hải Mộng, khai sáng Hải Mộng nhất mạch trong thế giới Sơn Hải Điệp này, mấy trăm năm phát triển, đã có được quy mô nhất định.

Nàng đang khoanh chân ngồi bế quan trong tông môn, giờ khắc này, bỗng nhiên lông mi nàng run run, chậm rãi mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một hồi lâu, trên mặt nàng mỉm cười, bộ dáng của nàng biến hóa rất lớn, thời khắc này tóc nàng đã hoa râm, nhưng nụ cười này vẫn xinh đẹp như trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1875: Địa Phương Có Thể Siêu Thoát

Còn có một chỗ khu vực, đó là một đỉnh núi, trên đỉnh núi có một căn nhà, tỷ tỷ Phương Du của Mạnh Hạo ở chỗ này, nàng cùng Tôn Hải đã thành hôn, có hai cô con gái, giờ này con gái sớm đã lớn lên. Con cháu các thời đại lớn lên, đã trở thành một gia tộc.

- Tiểu đệ, sắp trở về rồi! Phương Du mở mắt ra, trên mặt lộ ra hồi ức.

Giờ khắc này, toàn bộ trong Sơn Hải Điệp, vô số người chấn động, trong những người này còn có một nữ nhân, nàng là Chỉ Hương, cũng đang mỉm cười, trong nụ cười kia có kích động, có mong đợi.

Còn có một người, hắn ở trên không trung, không ở trên mặt đất. Hắn đang khoanh chân ngồi trên lưng một con cá voi to lớn, dựa vào một cỗ quan tài, cầm trong tay một bầu rượu, đó là một thanh niên, hắn đang uống rượu, trên mặt lộ ra nụ cười.

- Dạ, hắn sắp trở về rồi! Thanh niên này là Kha Cửu Tư, còn con cá voi kia là Chân Linh Dạ.

Trong thế giới Sơn Hải Điệp, có một tông môn, tên là Côn Lôn Đạo. Năm đó khi Sơn Hải Giới bị hủy diệt, Côn Lôn Đạo ở Đệ Cửu Sơn Hải, tương đối giữ được hoàn chỉnh, bao gồm một số vật trọng yếu trong tông môn, cùng theo những đệ tử kia mang vào trong thế giới Sơn Hải Điệp.

Bao gồm... một cỗ quan tài dùng tiên ngọc chế tạo thành, vả lại ẩn chứa lực lượng thần thức của Mạnh Hạo!

Thời khắc này, bên trong Côn Lôn Đạo, trên ngọn núi cao nhất, trên đó

đều không phải là mũi nhọn, mà là một chỗ lõm xuống như thung lũng, ở trong thung lũng có trận pháp vây quanh, cũng có vô số tiên ngọc... chính giữa, chính là cỗ quan tài kia.

Trong quan tài, nằm một nữ nhân, xinh đẹp động lòng người, hai mắt nhắm lại giống như ngủ say... Nàng chính là bổn tôn của Sở Ngọc Yên, cỗ quan tài này năm đó ngưng tụ lực lượng thần thức của Mạnh Hạo, cộng thêm Côn Lôn Đạo bảo vệ, bảo tồn giống như mới ngày hôm qua.

Toàn bộ trong thế giới Sơn Hải Điệp này, người quen thuộc với Mạnh Hạo đều cùng một lúc mơ hồ cảm nhận được. Đồng thời có một lão nhân tóc trắng, ở bên cạnh quan tài, yên lặng nhìn nữ nhân bên trong, lão là Đan Quỷ, là sư tôn của Mạnh Hạo, mà cũng là sư tôn của Sở Ngọc Yên.

Đan Quỷ ngắm nhìn Sở Ngọc Yên, một hồi lâu lão khẽ thở dài một tiếng, đang định xoay người rời đi, nhưng thân thể chấn động mạnh một cái, khi nhìn về phía Sở Ngọc Yên, lão không biết có phải ảo giác hay không, dường như... nhìn thấy lông mi trên mặt Sở Ngọc Yên khẽ run lên.

- Này... Đan Quỷ hít sâu một hơi, nhìn kỹ lại, lại phát hiện Sở Ngọc Yên tuy rằng còn chưa có thức tỉnh, nhưng trong cơ thể nàng tựa hồ như nhiều thêm một tia... sinh cơ!

Trong lúc mọi người của thế giới Sơn Hải Điệp đều kích động, ở đại lục thứ nhất trên Thương Mang Tinh, Mạnh Hạo cất bước đi ra, gào thét mà đi, trong mắt hắn lộ ra tia sáng sâu sắc.

Chó ngao bay nhanh theo phía sau, cùng lúc đó, Anh Vũ bay ra, rơi trên lưng chó ngao, hưng phấn hò hét ầm ĩ.

”Ha ha ha... Lông của ngươi không ngờ thịnh vượng như vậy, ngũ gia kích động đã khó nhịn... Chết tiệt, nhưng vì cái gì ngũ gia muốn khóc a...

Mạnh Hạo trầm mặc, mang chó ngao về tới đại lục thứ chín, về tới nửa

tinh tú dưới lòng đất, bước chân vào Đệ Cửu Chí Tôn Thành, đi vào chỗ bế quan của hắn.

Ở chỗ bế quan, Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, thần sắc đúng là vẫn còn không giấu được phiền muộn vì Sở Ngọc Yên, hồi lâu sau hắn nâng tay lên, theo bản năng bấm tay, đột nhiên ngẩn ra, thần thức ầm ầm tản ra, sau đó hắn phát hiện Mãn Nhi sinh hoạt như thường, nhưng không tìm được dấu hiệu luân hồi của Sở Ngọc Yên.

- Nàng... không có luân hồi? Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn ra phương xa, hắn cũng không phải là người vô tình, chỉ là đáy lòng bị cừu hận chiếm cứ, không chứa được nhiều tình cảm... Cả đời này, hắn không cảm thấy thiếu nợ bất kỳ kẻ nào, duy chỉ có... thiếu Sở Ngọc Yên.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo bỗng nhiên nghĩ tới quan tài đồng thau lơ lửng trong tinh không Sơn Hải Điệp kia, nhớ lại trên tấm bia đá đó có khắc một hàng chữ.

”Cả tinh không đều thiếu nợ ta, mà ta... lại thiếu ngươi, ngươi có thể thức tỉnh, lại không muốn thức tỉnh...”

Câu nói này, loại tình cảnh này, như có cộng minh với Mạnh Hạo, khiến tận đáy lòng hắn trầm mặc chua xót, rất lâu sau đó, hắn hít sâu một hơi, vung tay lên, pho tượng đệ cửu cấm xuất hiện. Mạnh Hạo nhìn pho tượng, ánh mắt lộ ra kiên định, thần thức ầm ầm tản ra, định thử dung hợp.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, ý chí La Thiên rõ ràng bị đuổi tản ra kia, giống như nổi điên rầm rầm phủ xuống, dường như muốn ngăn cản Mạnh Hạo dung hợp.

Mạnh Hạo trong mắt nhoáng lên một cái lộ ra dữ tợn, đồng thời, vừa dung hợp, vừa chống lại ý chí La Thiên.

Mấy ngày sau, Mạnh Hạo tròng mắt đỏ thẫm, nâng tay lên nhấn xuống mặt đất một cái, lập tức bạo phát một luồng gió lốc, gió lốc này không có hủy hoại bốn phía chút nào, nhưng nổi lên rất kinh người, lần nữa đối kháng với ý chí La Thiên mấy ngày nay không ngừng quấy nhiễu hắn dung hợp, trong mắt Mạnh Hạo đầy tơ máu.

Hắn phát hiện, muốn yên tĩnh dung hợp đệ cửu cấm, ở chỗ này là không làm được, thậm chí một khi cưỡng ép dung hợp, trong quá trình này xảy ra ngoài ý muốn, sẽ thất bại trong gang tấc.

Vì dung hợp đệ cửu cấm, đối với Mạnh Hạo quá trọng yếu, cho nên hắn không cho phép xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn, thời khắc này trong trầm mặc, trong mắt hắn chợt lóe sáng.

”Cần tìm một địa phương ý chí La Thiên không đi vào được, mới có thể thuận lợi dung hợp... Mà khu vực như vậy theo ta biết, chỉ có Minh Cung!”

”Xem ra, vẫn là nên đi một chuyến Minh Cung. Chỉ có ở nơi đó, ý chí La Thiên muốn phủ xuống sẽ bị cả Minh Cung đại lục đối kháng... Nhất là...” Mạnh Hạo nghĩ tới lúc trước lần đầu tiên đi Minh Cung, hắn nghe được thanh âm đến từ đại lục thứ chín kia: chỉ một chữ đã đánh tan ý đồ phủ xuống của ý chí La Thiên.

Trong trầm ngâm, Mạnh Hạo cảm nhận một chút cây đèn đồng thau trong cơ thể, lại nghĩ tới cảm giác nó làm cho quỷ hồn sùng bái mình trong Minh Cung, trong mắt hắn lộ ra ý kiên định.

”Đi Minh Cung!” Hắn đứng bật dậy, thu đi tượng gỗ điêu khắc mới dung hợp một phần, sau đó nhoáng một cái, xuất hiện ở chỗ truyền tống trận của nửa tinh tú này.

Ở ngoài trận pháp, hắn nâng tay lên cách không nhấn một cái, lập tức trận pháp nổ vang, bắt đầu vận chuyển, lực lượng truyền tống ngưng tụ,

tia sáng ngập trời, dường như xuyên thấu bầu trời.

Nhưng không đợi trận pháp này vận chuyển hoàn thành, những đạo cầu vồng chạy nhanh đến, thiếu niên áo bào vàng, Sa Cửu Đông, còn có Bạch Vụ Trần, lão nhân chưởng giáo, cùng với các Chí Tôn cửu nguyên khác... toàn bộ xuất hiện.

Những người này đều là hạng người đa mưu túc trí, bọn họ đã sớm âm thầm lưu ý Mạnh Hạo nơi này, thời khắc này phát hiện Mạnh Hạo mở ra truyền tống trận, lại cảm nhận được dao động của truyền tống này, dường như chính là chỉ về hướng Minh Cung... từng người lập tức bay tới.

Khi bọn họ xuất hiện, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo có rung động, có phức tạp... rồi đều trầm mặc. Lão nhân chưởng giáo nhìn về phía Mạnh Hạo, hít sâu một hơi, ôm quyền cúi đầu.

- Mạnh đạo hữu! Còn xin cho phép chúng ta cùng đi vào với đạo hữu. Tầng thứ chín đại lục kia chúng ta thử mấy lần, đều không thể mở ra, nếu Mạnh đạo hữu có thể mở ra, còn xin cho chúng ta một cơ hội!

Lão không có nói sai, mấy trăm năm qua, bọn họ cuối cùng dừng lại trên tầng thứ tám đại lục. Đối mặt với tầng thứ chín đại lục, bọn họ nghĩ tất cả biện pháp, nhưng đều lần lượt thất bại, không thể thành công, dường như tầng thứ chín đại lục kia, là khe vực bọn hắn không thể vượt qua.

Lần này nhìn thấu quyết tâm của Mạnh Hạo, mặc dù không biết Mạnh Hạo vì sao phải đi Minh Cung, nhưng bọn họ tu hành nhiều năm, lập tức liên tưởng đến khí tức khiến mọi người sợ hết hồn hết vía trên đại lục thứ nhất trước đó, dĩ nhiên đoán được hơn phân nửa.

Cơ hội như vậy, nếu bọn họ vứt bỏ sao có thể cam tâm! Thời khắc này chẳng những là chưởng giáo cúi đầu về hướng Mạnh Hạo, tất cả Chí Tôn cửu nguyên bốn phía, còn có Sa Cửu Đông, còn có Bạch Vụ Trần, đều ôm quyền cúi đầu.

Bạch Vụ Trần tận đáy lòng chua xót, nhưng vì Siêu Thoát vẫn phải cúi đầu.

Chỉ có thiếu niên áo bào vàng đỉnh đạc đứng ở nơi đó, thần sắc ngạo nghễ, rất là chắc chắc, trong tay của hắn nhoáng một cái, lấy ra tròn 30 cái túi trữ vật vòng tay... Nhìn những vòng tay trữ vật này, mặc dù nội tâm hắn rỉ máu, đây cơ hồ là toàn bộ tích lũy của hắn những năm này, hắn cắn răng một cái vung tay áo, lập tức những vòng tay trữ vật này bay về phía Mạnh Hạo.

- Đây là bổn tôn mua lộ phí! Thiếu niên áo bào vàng hất càm, nhàn nhạt lên tiếng. Hắn có phần tự tin, trong lòng lại thầm cười nhạo những người khác: “Những người này đã nhiều năm như vậy, lại còn không có tìm hiểu về Mạnh Hạo, người này chỉ cần ngươi chịu tốn tiền, như vậy hết thảy đều dễ nói!”

Mạnh Hạo da mặt giật một cái, nhìn 30 cái vòng tay trữ vật kia bay tới, có lòng muốn phất tay áo cự tuyệt loại lăng nhục dùng tài vật của đối phương này, nhưng tay áo vừa nhấc lên, lại theo bản năng thu vào trong tay áo những vòng tay trữ vật kia... Hắn vội ho một tiếng, hắn không thể không thừa nhận, kiểu lăng nhục này bất kể lớn đến trình độ nào, cho dù lúc lãnh khốc nhất... hắn cũng đều vô cùng vô cùng vui lòng tiếp nhận.

Các Chí Tôn khác vừa thấy như thế, từng người lập tức phấn chấn trong lòng, không chậm trễ chút nào từ trên người của từng người, lấy ra túi trữ vật số lượng không đều... nhiều thì có mấy chục, ít cũng có hơn 20 cái... toàn bộ đưa ra.

Nhìn mấy trăm cái túi trữ vật bốn phía, Mạnh Hạo quét thần thức một vòng, mặc dù giờ này hắn có chiến lực cường hãn, cũng đều bị những vật phẩm bên trong các túi trữ vật làm rúng động sâu đậm.

Bên trong bất luận là linh thạch hay là thiên tài địa bảo, số lượng nhiều

đếm không hết. Mạnh Hạo nhìn thấy không nhịn được tim đập tăng tốc vài cái thật không có tiền đồ.

”Ta đã là cửu nguyên đỉnh phong, thậm chí có thể coi là người đứng đầu dưới Siêu Thoát, bọn họ như thế... là làm nhục đối với ta!” Mạnh Hạo lẩm bẩm trong lòng, nhìn mấy trăm cái túi trữ vật trước mặt, hắn hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra mỉm cười, phất tay áo thu đi toàn bộ, rồi... ho khan một tiếng, nói: - Chư vị đạo hữu! Mạnh mỗ ở trong Thương Mang Phái nhờ có chư vị chiếu cố, cùng ta cùng đi vào Minh Cung, chuyện này Mạnh mỗ nghĩa bất dung từ!

- Bất quá, lần này có lẽ sẽ có nguy hiểm, mong rằng chư vị đạo hữu hiểu rõ, nếu các vị vẫn lựa chọn bước chân vào, như vậy chỉ cần Mạnh mỗ có thể bước chân vào tầng thứ chín đại lục, thì nhất định sẽ dùng hết toàn lực, giúp các vị cùng bước chân vào! Mạnh Hạo nghiêm túc lên tiếng.

Những người khác mỉm cười, lập tức từng người gật đầu tỏ thái độ, về phần nguy hiểm theo như Mạnh Hạo nói, bọn họ không thèm để ý, Minh Cung này bọn họ đã đi rất nhiều lần, đã sớm có kinh nghiệm mười phần.

Mắt thấy những người này như thế, Mạnh Hạo không nói nữa, toàn lực mở ra trận pháp, mọi người cũng lần lượt ra tay, khiến cho trận pháp này trong nháy mắt tăng nhanh tốc độ mở ra.

Sau mấy hơi thở, trận pháp nổ vang mở ra, ánh sáng của truyền tống cuồn cuộn, trong nháy mắt, trận pháp hoàn toàn vận chuyển, nhưng ngay khoảnh khắc mọi người ở đây muốn truyền tống đi, đột nhiên, cả Thương Mang Tinh ầm ầm chấn động, mặt đất rung chuyển, biển cả gầm thét, một ý chí cường hãn, ầm ầm phủ xuống khiến viên tinh tú này giống như bị đè ép...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1876: Thương Mang Muốn Cản Trở

Dường như cả tinh tú đều đang run rẩy, hết thảy quy tắc, hết thảy pháp tắc, thời gian cũng thế, không gian cũng vậy, tất cả đạo, đều trong một chớp mắt này hoàn toàn bị đè nén xuống.

Khiến cho trên Thương Mang Tinh, chỉ có ý chí phủ xuống này trở thành duy nhất, thậm chí còn có vô số sương mù đột nhiên xuất hiện trên Thương Mang Tinh, nếu ở ngoài tinh không nhìn xuống có thể thấy được bốn phía Thương Mang Tinh, thời khắc này Thương Mang sương mù cuồn cuộn, khuếch tán phạm vi lớn, bao phủ cả tinh tú ở bên trong.

Ý chí này ngưng tụ chung một chỗ, giống như thiên đạo, trực tiếp xuyên thấu mặt đất, xuất hiện trên nửa tinh tú này. Vừa sát nhập vào liền đánh vào trong truyền tống trận, ngăn trở trận pháp vận chuyển, ngăn cản mở ra truyền tống

Mọi người toàn bộ thân thể chấn động, có cảm giác tai vạ nguy cơ sinh tử sắp đến nơi.

- Chuyện gì xảy ra!

- Là ai đang công kích trận pháp!!!

- Chẳng lẽ có người xâm lấn Thương Mang Phái ta, điều đó không có khả năng! Mọi người rối rít thất thanh kêu lên.

Mạnh Hạo cặp mắt lóe sáng một cái, trong mắt tràn ngập sát cơ, ý chí La Thiên phủ xuống, hiển nhiên là để ngăn cản mình đi Minh Cung.

Cũng đúng lúc này, theo uy áp của ý chí kia lan rộng, dường như có một thanh âm quanh quẩn trong tâm thần của Mạnh Hạo cùng với tất cả Chí Tôn cửu nguyên.

- Hết thảy truyền tống, không thể động!

Thanh âm này lãnh khốc vô tình, còn lộ ra sát khí. Trong chớp mắt vang vọng, trừ Mạnh Hạo và lão nhân chưởng giáo, toàn bộ những người khác đều thân thể run lên. Sa Cửu Đông, thiếu niên áo bào vàng, Bạch Vụ Trần, đồng loạt phun ra máu tươi, mà mọi người khác thì cả người như bị sụp xuống, trong tiếng nổ "ầm ầm", máu thịt bầy nhầy, không ngờ bị một câu nói chấn cho bị thương nặng.

Mặc dù là chưởng giáo, cũng khóe miệng tràn ra máu tươi. Mạnh Hạo thì trong mắt tràn ngập tơ máu, đồng dạng trong cơ thể nổ vang, nhưng không có chảy ra máu tươi.

- Chư vị đạo hữu. Nếu không phản kháng, lần này chúng ta hung hiểm! Mạnh Hạo cười gằn, đưa tay lên, lập tức gương đồng xuất hiện, trong nháy mắt biến ảo vô số tơ đen, hợp thành áo giáp, tay phải hắn cầm Chiến Binh chém lên hướng bầu trời!

"Ầm" một tiếng, ý chí của La Thiên phủ xuống, vào giờ khắc này chấn động, cùng lúc đó, một uy áp bàng bạc hơn ầm ầm phủ xuống. Lần này, ngay cả truyền tống trận đều run rẩy, xuất hiện những vết nứt.

Mọi người trong trận pháp, bất kể là tâm tình gì, thời khắc này đều đồng loạt ra tay phát ra toàn bộ tu vi, khí thế kinh người cùng chống lại với ý chí của La Thiên.

Trong lúc nhất thời, vô số lực lượng căn nguyên ầm ầm bùng phát, cho dù bị áp chế, nhưng mọi người tại đây đều là tu vi cửu nguyên, cũng không ít người là cửu nguyên đỉnh phong, vả lại trọng yếu nhất, là bọn họ đều đã trải qua tám lần Tế đàn Siêu Thoát, trong cơ thể sớm đã có tia

tia khí tức Siêu Thoát. Khí tức này chính là thủ đoạn hữu hiệu nhất của bọn họ để chống lại ý chí này.

Tiếng nổ vang truyền khắp bốn phương tám hướng, trận pháp run rẩy, tia sáng vặn vẹo, mặt đất sụp xuống, nửa tinh tú chấn động, các khe nứt trong trận pháp truyền tống càng ngày càng nhiều, một khi hoàn toàn vỡ vụn, như vậy thì đại biểu mọi người của Thương Mang Phái, từ nay về sau rất khó bước chân vào Minh Cung, cửa vào này coi như bị phong kín.

Đúng lúc này, ý chí bàng bạc phủ xuống kia, tạo thành một bàn tay to mơ hồ, bàn tay này quét ngang bốn phương tám hướng, rầm rầm đánh về hướng trận pháp nơi này.

Nhìn bàn tay kia, mặc dù là thiếu niên áo bào vàng, cũng đều nổi lên tuyệt vọng, đây là ý chí của cả La Thiên tinh không, không phải bọn họ có thể đối kháng!

Bàn tay to lớn, vào giờ này, tràn ngập trong tinh không cả nửa tinh tú, mắt thấy phủ chụp xuống, trong mắt Mạnh Hạo chợt lóe sáng một cái, đang muốn lấy ra tượng gỗ điêu khắc. Vật này vốn hắn không muốn vận dụng, thậm chí khi bế quan thử dung hợp trước đó bị ý chí của La Thiên tinh không quấy nhiễu, hắn cũng chỉ dựa vào lực lượng bản thân để đối kháng, không có dùng đệ cửu cấm của tượng gỗ điêu khắc!

Bởi vì đệ cửu cấm này, Mạnh Hạo có loại cảm giác, khi chưa có hoàn toàn sáp nhập vào trong cơ thể mình, mỗi một lần vận dụng, đều sẽ tạo thành một chút tổn thất không thể nghịch chuyển, sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả sau này mình dung hợp!

Nhưng trước mắt, hắn không có lựa chọn khác, chỉ có thể thi triển, nhưng ngay khoảnh khắc hắn muốn thi triển, đột nhiên, chưởng giáo nơi đó ngửa mặt lên trời rống giận: - Nơi này là Thương Mang Phái, là chi nhánh của Thương Mang Đạo, là truyền thừa của Thương Mang lão tổ,

hết thảy ý chí, đều không thể quấy nhiễu ở nơi này!

Lão vừa gào lên, hai tay vừa bấm quyết, điểm một lóng tay xuống mặt đất, lập tức mặt đất xa xa ầm ầm chấn động, một khí tức cổ xưa từ dưới lòng đất bùng phát ra.

Khí tức này mới vừa xuất hiện, lập tức làm cho bàn tay to do ý chí bàng bạc ngưng tụ kia, thoáng khựng lại.

Dường như có một thanh âm lẩm bẩm, người khác nghe không rõ, nhưng Mạnh Hạo lại nghe hiểu, đó là một chữ: “Quỷ...”

Bàn tay này vừa ngừng lại. Trong nháy mắt không ngờ mặt đất nứt ra một cái miệng to lớn, khi tách ra, có ánh sáng màu đỏ phóng lên cao, trong nháy mắt đó, một luồng dung nham ầm ầm phun trào, trong dung nham, lại có một cái mai rùa to lớn bay ra!

Mai rùa này tràn ra lực lượng thương tang cổ xưa, đang lúc chấn động, dường như dưới mai rùa có thứ gì có ý đồ chạy ra, cùng lúc đó, mai rùa nhanh chóng xoay tròn, tạo thành một con gió lốc, gió lốc này khuếch tán ra, chạy thẳng tới đụng chạm với bàn tay to kia... Nhưng gió lốc lập tức tan vỡ, lão nhân chưởng giáo khóe miệng tràn ra máu tươi, cặp mắt đỏ thẫm, lão biết nguy cơ giờ khắc này, lão cắn răng một cái, lần nữa hét lớn.

- Thỉnh Thương Mang chí bảo!

Lão vừa nói dứt lời, lập tức mai rùa đang xoay tròn kia, bỗng nhiên ngừng lại, không ngờ lập tức lật lên, lộ ra bên trong... một đoạn xương tay!

Đó là xương tay màu vàng, đó là xương tay của tu sĩ!

Ở trên đó, tản ra tiên khí cực kỳ thuần túy. Độ thuần túy của tiên khí này

vượt ra ngoài tưởng tượng của mọi người, thậm chí gần như tất cả mọi người cả đời này đều chưa từng thấy qua. Ngay cả Mạnh Hạo, cũng chỉ lúc ở ngoài Thương Mang, mới cảm thụ qua tiên khí nồng đậm tương tự ở bên trong cây cột tiên căn kia!

Thậm chí ngay lúc xương tay này xuất hiện, cây đèn đồng thau trong cơ thể Mạnh Hạo, cũng đột nhiên lay động.

Mạnh Hạo lập tức nhớ lại lúc trước khi lần đầu mình đi tới Thương Mang Tinh, trong cây đèn đồng thau này truyền ra cảm ứng, thời khắc này nhìn lại, chính là vật này, mà đây rốt cuộc xương tay của người nào, người ngoài có lẽ không biết cụ thể, có lẽ chỉ suy đoán là trong truyền thuyết, nhưng Mạnh Hạo mơ hồ hiểu rõ, xương tay này... hẳn thuộc về... Lão tổ Thương Mang!

Năm đó từ Tiên biến thành Quỷ, trong La Thiên tinh không này, người Siêu Thoát đầu tiên cũng là người chặt đứt một lóng tay của La Thiên.

Mà hiển nhiên, tuy rằng lão biến thành quỷ, nhưng một xương tay của lão đã trở thành Tiên, lưu tại truyền thừa của lão, trở thành chí bảo của tông môn bảo vệ Thương Mang Phái!

Thời khắc này, xương tay mới vừa xuất hiện, ý chí La Thiên phủ xuống chỗ này, trong nháy mắt chấn động, hình như có truyền ra tiếng rống giận, xương tay kia đột nhiên bay lên, không ngờ càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, bàng bạc vô hạn, trực tiếp đụng chạm với bàn tay to do ý chí La Thiên ngưng tụ thành, đang chộp tới truyền tống trận kia.

Giống như là hai người khổng lồ, cách tinh không, cách hư vô, cách năm tháng, đánh ra một chưởng chạm nhau ở chỗ này!

Tinh không nổ vang, Thương Mang Tinh run rẩy, từng cái khe nứt bể ra, bàn tay to của ý chí La Thiên liền lập tức tán loạn, chia năm xẻ bảy trong tiếng gầm nhẹ phẫn nộ đến cực hạn.

Chỉ là tiếng gầm thét, khiến cho phiến tinh không này cuồn cuộn, nửa tinh tú kia gần như sắp tan vỡ... nhưng hết thảy lại đều bị tia sáng màu vàng của xương tay kia nhoáng một cái trực tiếp bao trùm, sau đó cản trở, dường như tại địa phương của nó bảo vệ, ý chí La Thiên không thể nhúng chàm!

Trong tiếng nổ "ầm ầm", thừa dịp bàn tay to của ý chí La Thiên ngưng tụ tan vỡ, truyền tống trận lần nữa mở ra, tiếng động"rầm rầm" vang trời, một tia sáng trong chớp mắt phóng lên cao, thân ảnh đám người Mạnh Hạo bên trong liền biến mất.

Theo biến mất, trận pháp truyền ra tiếng "rắc rắc", trong ánh sáng vàng kia bao trùm không có lập tức tan vỡ, nhưng số lần có thể truyền tống, hiển nhiên cũng chỉ còn lại mấy lần không nhiều lắm.

Ý chí La Thiên trầm mặc, từ từ tán đi, tiếp sau ánh sáng vàng chỗ này cũng từ từ co rút lại, bàn tay to màu vàng kia cũng rút nhỏ, đến cuối cùng, lần nữa hóa thành cái xương tay rơi vào trên dung nham, lần nữa bị mai rùa kia phủ lên rồi chìm vào chỗ sâu trong lòng đất, các khe nứt trên mặt đất dần dần khép lại, khôi phục như thường...

Lúc mấy người Mạnh Hạo xuất hiện lại, đã ở trong Minh Cung.

Mới vừa xuất hiện, cho dù là Mạnh Hạo cũng đều khóe miệng tràn ra máu tươi, mấy người kia càng đừng nói, trên mặt mỗi người đều vẫn còn đầy vẻ khiếp sợ, một màn hung hiểm vừa rồi kia, làm cho bọn họ thời khắc này nghĩ lại cũng đều sợ hết hồn hết vía.

Nếu như thật bị bàn tay to kia bắt được, chẳng những trận pháp sẽ tan vỡ, bọn họ cũng sẽ hình thần câu diệt trong bàn tay to kinh khủng kia.

Cùng lúc đó, mọi người đều nhìn về phía Mạnh Hạo, một màn vừa rồi quá bất ngờ, bọn họ mơ hồ cảm thấy có liên quan với Mạnh Hạo, nhưng

chuyện này không có chứng cớ.

Mặc dù là lão nhân chưởng giáo, cũng liếc nhìn Mạnh Hạo một cái thâm ý sâu sắc.

Mạnh Hạo trầm mặc, ôm quyền, cúi đầu thật sâu về hướng mọi người.

- Chuyện Mạnh mỗ hứa hẹn, nhất định sẽ làm được! Mạnh Hạo vừa nói ra, sắc mặt lão nhân chưởng giáo dịu lại một chút, mọi người đều trầm mặc, sau đó đều gật gật đầu.

- Làm phiền Mạnh đạo hữu! Lão nhân chưởng giáo trầm giọng lên tiếng.

Mạnh Hạo không có nhiều lời bước đi trước. Hắn hít sâu một hơi, nhìn phế tích bốn phía trong phạm vi Minh Cung này, hắn rõ ràng đã nhận ra ở chỗ này, gần như không có ý chí La Thiên, mặc dù còn có một tia dấu vết tồn tại, nhưng cũng yếu đi nhiều lắm nhiều lắm.

Mà hiển nhiên, theo đi về phía trước, càng đến gần tầng thứ chín đại lục, dấu vết của La Thiên tồn tại càng ngày càng ít, thậm chí rất có khả năng, ở tầng thứ chín đại lục, ý chí La Thiên sẽ không tồn tại.

”Nơi này, chính là địa phương ta Siêu Thoát!” Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra con mắt thứ ba ở mi tâm, khi thế giới biến hóa, hắn nhìn ra tầng thứ chín đại lục xa xa, thấy được cái ghế ngồi to lớn nơi đó, cùng với thân ảnh trên ghế... Thân ảnh kia dường như cũng mở mắt ra, ánh mắt ở khoảng cách xa xa nhìn nhau với Mạnh Hạo...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1877: Lại Vào Minh Cung

- Trong mấy trăm năm nay, chúng ta đã tới đây nhiều lần, đối với hạo kiếp nơi này đã có hiểu biết cặn kẽ cùng với phương pháp tránh né, tìm được một khu vực để núp tránh hạo kiếp! Lão nhân chưởng giáo nhìn Mạnh Hạo, chậm rãi lên tiếng.

- Nhưng cuối cùng chỉ có thể đi tới tầng thứ tám đại lục, không qua được ngưỡng cửa tầng thứ chín đại lục! Chưởng giáo nhíu mày, chuyện này bọn họ thử nhiều lần, thủy chung không có cách nào.

- Đi thông tầng thứ chín đại lục, có một cánh cửa đẩy không ra nên không đi vào được! Bạch Vụ Trần ở một bên tiếp lời nói.

Mạnh Hạo liếc nhìn đám người chưởng giáo, khẽ gật đầu, thân hình bỗng nhiên đi về phía trước. Theo hắn đi tới, theo Đạo Mục mở ra, vô số quỷ hồn ở vòng ngoài Minh Cung này lập tức phấn chấn, toàn bộ biến ảo ở bốn phía Mạnh Hạo, vây quanh Mạnh Hạo, rít gào cùng đi tới phía trước.

Mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy uy thế của Mạnh Hạo trong Minh Cung, nhưng giờ này lần nữa nhìn thấy, đám người chưởng giáo vẫn như cũ chấn động trong lòng, nhất là Bạch Vụ Trần Tiên, đáy lòng càng phức tạp, nhớ lại từng hình ảnh mấy trăm năm trước, mình ở chỗ này đã từng chiến bại dưới tay đối phương.

Thầm thở dài, mọi người lập tức thi triển tốc độ cao nhất, theo phía sau Mạnh Hạo cùng chạy thẳng tới phía trước.

Đối với người khác mà nói, mặc dù đám người chưởng giáo đi tới nơi này rất nhiều lần, mỗi một lần đều phải rất cẩn thận, cho dù ở vòng ngoài

này cũng phải như vậy.

Thế nhưng... chỉ ở thời điểm có Mạnh Hạo dẫn đội, bọn họ không cần cẩn thận như vậy, bởi vì ở chỗ này, Mạnh Hạo chính là Quân Vương của quỷ hồn, ở chỗ này, sự hiện hữu của hắn không người nào có thể lay chuyển.

Nơi đi qua, hư vô nổ vang, tất cả quỷ hồn ở vòng ngoài đều ào ào vọt tới trước sau vây quanh bốn phía Mạnh Hạo, trong ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra cuồng nhiệt, lộ ra sùng kính.

Dường như Mạnh Hạo ra lệnh một tiếng, bảo bọn họ tự mình hồn phi phách tán, bọn họ cũng đều không chậm trễ chút nào... lập tức thi hành.

Nhìn quỷ hồn quanh bốn phía, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ dị. Năm đó lần đầu tiên hắn tới đây, phát hiện những quỷ hồn có thái độ dị thường đối với mình, trong lòng của hắn đã từng hiện lên một ý nghĩ, chỉ có điều khi đó, mặc dù là hắn có thể khống chế những quỷ hồn này, nhưng cũng cảm thấy ý nghĩ này không thực tế.

Nhưng lần này, khi đệ cửu cấm đã hoàn thành, chỉ kém dung hợp, ý nghĩ trong lòng của Mạnh Hạo năm đó, một lần nữa nổi lên, vả lại lần này, hắn không cảm thấy không thực tế, ngược lại, hắn cảm giác mình... có thể làm được!

Sử dụng tất cả quỷ hồn trong Minh Cung, trở thành dưới trướng của hắn, cùng với Đệ Cửu Tông hợp thành thiên quân vạn mã, theo hắn đánh trở về 33 Thiên!

Mạnh Hạo không có xem thường Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục. Mặc dù hắn có thể Siêu Thoát, hắn cũng chưa từng xem thường địch nhân. Cho dù là đối với Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục, hắn đã có một số suy đoán thậm chí khẳng định, nhưng vẫn còn phải chuẩn bị toàn lực ứng phó.

Bởi vì hắn hiểu rõ, nếu mình ở nơi này thành công dung hợp đệ cửu cấm Siêu Thoát, như vậy ngay khoảnh khắc ra ngoài, ý chí của La Thiên tinh không sẽ điên cuồng đạt đến mức tận cùng.

Mạnh Hạo trong mắt nhoáng lên tia sáng lạnh, thân thể đi tới trước, mang theo vô số quỷ hồn bốn phía, chạy thẳng tới tầng thứ nhất đại lục... Khi đi tới cái cầu kia, Mạnh Hạo không có dừng lại chút nào, thân thể nhảy bay ra, lập tức những quỷ hồn chung quanh hắn trở thành biển quỷ hốn, cuốn ra bốn phía, trong tiếng nổ "ầm ầm" vây quanh Mạnh Hạo, bay thẳng qua.

Đám người chưởng giáo phía sau hắn, thời khắc này nhìn thấy một màn đã cách mấy trăm năm này, đều nở nụ cười khổ. Mấy trăm năm này không có Mạnh Hạo cùng đi với bọn họ vào Minh Cung, cho nên bọn họ ở trong này, cho dù là cây cầu ở vòng ngoài đi thông tới tầng thứ nhất đại lục, cũng như cũ rất thận trọng.

Thế nhưng trước mắt, thấy khí thế của Mạnh Hạo như hoàn toàn không thấy hết thảy chỗ này, tận đáy lòng bọn họ không thể không hâm mộ, vừa bội phục đối với Mạnh Hạo.

”Nơi này chính là nhà hắn...” Thiếu niên áo bào vàng nghĩ thầm trong lòng, đi theo phía sau.

Nhưng vào lúc này, ngay khoảnh khắc thân ảnh Mạnh Hạo, bay vọt qua cây cầu kia sắp bước lên tầng thứ nhất đại lục, đột nhiên, dưới cầu truyền ra một tiếng gầm nhẹ, dường như có một bóng đen muốn xông tới cản trở mọi người.

Bóng đen kia nhìn kỹ, lại là một con thằn lằn to lớn, dài chừng trăm trượng, thân thể đen như mực, dường như có thể dung hợp vào hư vô. Vật này năm đó ở vực sâu dưới cầu kia Mạnh Hạo không nhìn thấy, thời khắc này quét ánh mắt tới nhìn nhau với con thằn lằn.

Gần như ngay khoảnh khắc nhìn nhau, thân thể con thằn lằn chợt run rẩy, nó nhìn thấy Mạnh Hạo, cũng có thể thấy những quỷ hồn ở bốn phía Mạnh Hạo kia. Quỷ hồn nó không úy kỵ, nhưng ánh mắt của Mạnh Hạo lại làm cho đáy lòng nó run lên, thân thể co rụt lại, cái đuôi trong phút chốc gãy lìa, thân mình nó vèo một cái liền biến mất.

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, nhảy xuống đạp chân trên tầng thứ nhất đại lục. Đám người chưởng giáo phía sau hắn nhìn con thằn lằn dĩ vãng làm cho bọn họ có chút nhức đầu kia tự đoạn đuôi bỏ chạy, lần nữa nở nụ cười khổ.

Con thằn lằn này rất dũng mãnh, có chiến lực không tầm thường, nhất là thân thể dung hợp với hư không, khiến cho hết thảy thần thông thuật pháp, đều mất đi tác dụng. Cố tình nó lại cực kỳ hung tàn, thậm chí một khi nổi giận, từ trên người nó sẽ tản ra rất nhiều oan hồn, những oan hồn này đều vô cùng thê lương, số lượng không ít, khiến cho dĩ vãng mấy trăm năm, đám người chưởng giáo có mấy lần, phải hao tốn không ít tinh lực trên cây cầu kia, mới chậm rãi vượt qua.

Thế nhưng trước mắt...

”Nơi này đích thật là nhà hắn...” Chưởng giáo thở dài, trong lòng dâng lên mong đợi, lão cảm thấy, hy vọng lần này bước chân vào tầng thứ chín đại lục... vô cùng lớn.

Thậm chí lão mơ hồ cảm thấy, nếu như ngay cả Mạnh Hạo đều không thể bước chân lên tầng thứ chín đại lục, như vậy có lẽ cũng không có người nào có thể làm được!

Lần nữa bước chân vào tầng thứ nhất đại lục, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, đây là lần thứ ba hắn bước chân lên nơi này: lần đầu tiên là lần đầu vào Minh Cung; lần thứ hai là để thu lấy mảnh vỡ gương đồng.

”Lần này là lần thứ ba, có lẽ cũng là một lần cuối cùng, ta phải ở chỗ này đi vào Siêu Thoát!” Mạnh Hạo trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, thân thể nhoáng một cái, tốc độ cực nhanh giống như tia chớp, rầm rầm vọt tới phía trước. Hắn lại ngửa mặt lên trời thét dài, với lực lượng tu vi của hắn giờ này, tiếng thét này quanh quẩn cả tầng thứ nhất đại lục, ngay sau đó toàn bộ quỷ hồn ở tầng thứ nhất đại lục đều thân thể run lên, đồng loạt ngẩng đầu, trong nháy mắt bay ra.

- Là Đại Đế...

- Khí tức của Đại Đế... lần thứ ba xuất hiện!

- Đại Đế đang kêu gọi chúng ta...

Vô số quỷ hồn, từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn bầu trời, nổ vang mặt đất, với Mạnh Hạo làm trung tâm, gào thét ào đến, khiến cho thiên địa sóng gợn quanh quẩn, khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình kinh sợ.

Cũng may mà đám người chưởng giáo không phải lần đầu trông thấy một màn như vậy, đã có chuẩn bị, nhưng tận đáy lòng cũng không nhịn được rúng động, vẻ hâm mộ đối với Mạnh Hạo càng mãnh liệt hơn.

Quỷ hồn tụ lại càng ngày càng nhiều, tốc độ của Mạnh Hạo cũng càng lúc càng nhanh. Thời khắc này nếu người nào có thể thấy được quỷ hồn, thì có thể nhìn thấy rõ ràng, trong thiên địa tầng thứ nhất đại lục này, xuất hiện một biển rộng mênh mông...

Đó là quỷ hồn hợp thành biển, biển quỷ hồn này cuốn lên bầu trời, lan tràn đi về hướng tầng thứ hai đại lục. Cùng so sánh biển quỷ hồn bàng bạc này, tồn tại của tu sĩ cực kỳ bé nhỏ không đáng kể. Duy chỉ có Mạnh Hạo ngự trị phía trên biển quỷ hồn kia, hắn chỉ đứng ở nơi đó, không cần mình phi hành, hắn trở thành biển ánh sáng sáng chói nhất trong đại lục này.

Thiên địa chấn động, khí thế nổi lên, trong tiếng nổ“ầm ầm”, biển quỷ hồn quét qua từ tầng thứ nhất đại lục, căn bản không thấy cửa thông vào tầng thứ hai đại lục, trực tiếp va chạm đi qua, trong tiếng nổ vang trời, Mạnh Hạo bước chân lên trên tầng thứ hai đại lục.

Vừa mới bước vào, lập tức quỷ hồn trên tầng thứ hai đại lục này, cũng đều chấn động, toàn bộ từ bốn phương tám hướng ào tới, gia nhập trong biển quỷ hồn, đồng loạt bái kiến.

Thiên địa vào giờ khắc này đều ảm đạm xuống, thế giới lắc lư, Mạnh Hạo phất tay áo, lập tức quỷ hồn chung quanh hắn sau khi tăng lên số lượng gấp đôi, cùng xông về phía tầng thứ ba đại lục.

Tốc độ cực nhanh, đám người chưởng giáo đều hít sâu một hơi. Mặc dù bọn họ không thấy được quỷ hồn bốn phía, nhưng thần thức có thể cảm nhận được lạnh lẽo ở bốn phía, trong lòng của mỗi người đều trong một chớp mắt này, nổi lên một suy đoán.

”Nếu tiếp tục kéo dài như vậy, sau khi đến tầng thứ tám đại lục, bốn phía Mạnh Hạo này, sẽ tụ tập bao nhiêu... quỷ hồn?” Nghĩ tới đây, mọi người nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ hoảng sợ trong mắt nhau.

Tiếng động “rầm rầm”, từ bầu trời truyền vào mặt đất, lại từ mặt đất lan tràn ra bốn phía, biển quỷ hồn vô cùng tận cuốn theo thân ảnh Mạnh Hạo, không lâu sau đã lan tràn đến đầu cuối, chạm tới tầng thứ bốn đại lục.

Thiên địa chấn động, khi biển quỷ hồn này đánh tới tầng thứ bốn đại lục, cả đại lục nổ vang, cửa vào đi thông tầng thứ bốn đại lục là một vực sâu, dưới vực sâu có vô số ánh mắt oán độc, bọn chúng ở dưới vực sâu này ngăn cản hết thảy sinh mạng bước qua nơi này.

Thậm chí trong những ánh mắt đó, còn có một số thân ảnh khổng lồ, nếu

nhìn kỹ, những thân ảnh kia rõ ràng đều toàn thân rửa nát, dường như từ vô số thi thể ghép thành người khổng lồ.

Ngay khoảnh khắc biển quỷ hồn này mang theo Mạnh Hạo va chạm mà đến, những người khổng lồ này rống to, thân thể bay ra, vô số ánh mắt kia cũng trong nháy mắt dữ tợn, hóa thành những con mắt màu đỏ, đồng loạt bay ra vực sâu, muốn đi cản trở.

Nhưng ngay sau đó, khi bọn họ nhìn thấy Mạnh Hạo, thấy được biển quỷ hồn vô biên vô tận kia, những người khổng lồ đều ngẩn người tại đó, vẻ hung tàn trong nháy mắt tiêu tán, thay vào đó là khủng khiếp, bọn họ đều hét lên một tiếng, trực tiếp trầm xuống, hận không thể tốc độ nhanh hơn một chút.

Mà những con mắt kia còn hơn thế, thậm chí còn có một số bị một màn này trực tiếp chấn khiếp, dọa cho suýt nữa nổ tung, cấp tốc trầm xuống, không dám đi cản trở chút nào.

Trong chớp mắt, biển quỷ hồn kinh khủng kia lần nữa không thấy hết thảy trở ngại, trực tiếp nổ vang vượt qua vực sâu, xông lên tầng thứ bốn đại lục.

Từ đầu đến cuối, Mạnh Hạo cũng không có nhìn xem vực sâu kia nửa mắt. Đám người chưởng giáo phía sau hắn, chính mắt thấy những thân ảnh khủng khiếp lộ ra trong vực sâu, đã từng cản trở bọn họ nhiều lần, phải hao phí trả cái giá rất lớn mới có thể xông qua được tầng thứ bốn đại lục kia... đang chật vật tránh né... lần nữa bọn họ nở nụ cười khổ...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1878: Bay Vọt Tầng Tầng Lớp Lớp Đại Lục

Đại lục tầng thứ tư, nhìn ra xa, một vùng phế tích, thậm chí trình độ bỏ phí nơi này đã vượt ra khỏi đại lục tầng thứ ba, nhưng ở nơi này, Mạnh Hạo thấy được chút hài cốt!

Mặc dù đã khô héo rất lâu, thậm chí còn không hoàn chỉnh nhưng vẫn có thể thấy được hài cốt rải rác, tuy rằng nhận không rõ nam nữ già trẻ, cũng không nhìn ra tu vi gì khi còn sống, nhưng những hài cốt khiến người nhìn thấy mà giật mình, khiến Mạnh Hạo đang bay giữa không trung nhớ lại hình ảnh diệt thế ở tràng La Thiên hắn đã từng thấy.

- Trên đại lục tầng thứ ba, chỉ có phế tích, không có hài cốt, còn từ đại lục tầng thứ tư bắt đầu có thể thấy những hài cốt này, cái này cũng không tính gì, càng về phía sau, hài cốt càng nhiều, chờ đến tầng thứ năm thứ sáu, ngươi sẽ thấy... hài cốt khắp nơi, thậm chí bảo tồn vô cùng hoàn chỉnh. Lão nhân chưởng giáo mang theo phức tạp, nhẹ giọng nói, mấy trăm năm qua nhiều lần bước chân vào nơi này, kết hợp một chút điển tịch, hiểu biết của lão với Minh Cung dĩ nhiên đã đạt đến trình độ nhất định.

- Thậm chí một vài pháp bảo, vật phẩm, cũng bảo tồn rất tốt, nhưng mà Mạnh đạo hữu không thể nổi lên tham niệm, tất cả vật phẩm nơi này, một cái cũng không thể động...

- Chúng ta lần đầu tiên thấy bảo vật, cũng từng dâng lên ý tham, kết quả đưa tới trả giá mãnh liệt, đó là bài xích kinh khủng của Minh Cung, còn người ham bảo vật trước mặt chúng ta hóa thành một vũng máu. Thiếu niên áo bào vàng bên cạnh nhắc nhở một câu, có thể nhìn thấu kiêng kỵ của hắn, vẫn còn vừa ý với bảo vật nơi này nhưng đáng tiếc không cách

nào lấy đi.

Mạnh Hạo gật gật đầu, thần thức ầm ầm tản ra, cảm nhận được vô số quỷ hồn trên đại lục tầng thứ tư này, đây là lần đầu tiên hắn bước chân vào đại lục tầng thứ tư, ngay khi thần thức hắn tản ra, đột nhiên, trên mặt đất những hài cốt rách nát kia toàn bộ động đậy, ngay sau đó, từng luồng hồn từ những hài cốt kia bay ra, lơ lửng từ mỗi nơi phế tích. Đến cuối cùng, cả đại lục tầng thứ tư giống như sống lại, chấn động.

Cảnh tượng này khiến ánh mắt đám người chưởng giáo co lại, nhưng lại ngoài ý muốn, bọn họ cảm thụ được chấn động bốn phía, cảm thụ được khí tức băng hàn lập tức bạo tăng vô biên.

Trong chớp mắt, thiên địa nổ vang, thế giới lắc lư, vô số quỷ hồn trên đại lục tầng thứ tư, sau khi nhận ra thần thức của Mạnh Hạo, từ mờ mịt dần dần thanh tỉnh cho đến khi trong mắt lộ ra tôn sùng.

- Khí tức Đại Đế...

- Là Đại Đế...

Những quỷ hồn tồn tại ở đại lục tầng thứ tư toàn bộ bay ra, hướng về Mạnh Hạo, trong nháy mắt đã tới. Bầu trời run lên, ý băng hàn long trời lở đất, ánh mắt Mạnh Hạo lóe sáng, vung tay áo, không dừng lại, chạy thẳng đến trước gào thét.

Khi đi về phía trước những quỷ hồn đại lục tầng thứ tư toàn bộ vọt ra bốn phương tám hướng, sau khi thấy được Mạnh Hạo ở xa xa, bọn chúng lập tức kích động cúng bái, sau đó gia nhập trong biển quỷ hồn, khiến cho biển quỷ hồn của Mạnh Hạo số lượng chiếm khắp cả đại lục, hắn đã đi đến trước vách ngăn đại lục tầng thứ năm.

Nơi này có một pho tượng to lớn, pho tượng này cao chừng mấy vạn trượng, long trời lở đất, giống như một ngọn núi lay trởi, cản trở mọi

người bước chần vào đại lục tầng thứ năm.

- Ngọn núi này, không thể kháng lại, lúc trước chúng ta ở nơi này hao tốn thời gian rất lâu, mới lục lọi được phương pháp đi vào đại lục tầng thứ năm, chúng ta cần ở nơi này ước chùng nửa năm.

- Dựa theo tính toán của lão phu, nửa năm sau, ngọn núi này sẽ từ từ thu nhỏ, chờ đến khi trăm trượng trái phải, nguy hiểm nhỏ nhất, chúng ta mới có thể thuận lợi vượt qua. Còn nếu như xông vào, gặp tức giận của núi này, mặc dù tu vi của chúng ta, cũng không gây nguy hiểm sinh mạng nhưng dù sao ngọn núi này là nơi huy hoàng nhất, được những người năm đó sáng tạo ra, uy lực vô cùng... Mạnh đạo hữu, chúng ta hay là chờ nhất đẳng đi. Chưởng giáo nhìn ngọn núi, mặc dù không phải lần đầu tiên thấy, nhưng vẫn bị to lớn gần như không thấy đầu cuối này làm cho rung động.

- Nửa năm, ta không chờ được lâu như vậy. Mạnh Hạo trầm mặc, nhìn núi, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói, không thể chưởng giáo nói tiếp, trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng, nhấc tay lên, chỉ về ngọn núi này.

- Dời núi này cho ta! Hắn thản nhiên nói, câu nói này cùng với thần thức truyền ra, quanh quẩn trong tinh thần mỗi quỷ hồn trong toàn bộ bốn phía, khiến cho cả biển quỷ hồn lập tức gầm thét sôi trào, tất cả quỷ hồn đều gào thét, khí thế ngập trời, một luồng khí tức khiến da đầu chưởng giáo tê dại lập tức bùng phát ra.

Dưới ngón tay của Mạnh Hạo, vô số quỷ hồn trong biển quỷ hồn kia đồng loạt chạy ra, chạy thẳng đến ngọn núi mấy vạn trượng này, tiếng sấm lập tức long trời lở đất, ngọn núi này lập tức chấn động, rất nhanh đã lắc lư run rẩy.

Đám người chưởng giáo thấy cảnh tượng này, đều hít sâu, bọn họ hoảng sợ phát hiện khi ngọn núi này lắc lư, không ngờ... dường như từ từ bay lên không!

Mặt đất run lên, dường như sẽ bị tách ra cùng liên tiếp của mặt đất.

Trong mắt Mạnh Hạo, lúc này biển quỷ hồn vô biên vô tận, đã quấn quanh ngọn núi này, tất cả quỷ hồn đều trong gào thét, bùng phát ra lực lượng kinh người, phải theo ngọn núi này, dựa theo ý muốn của Mạnh Hạo, dời đi nơi này!

Thiên địa nổ vang, run mãnh liệt, ngọn núi to lớn này lắc lư càng ngày càng nhanh, đám người chưởng giáo hít sâu, đã nâng lên độ cao mười trượng!

Cùng lúc đó, trong ngọn núi truyền ra gào thét, khi gào thét quanh quẩn, vô số đá vụn của ngọn núi này rơi xuống, không ngờ ở lớp ngoài ngọn núi, mở ra một đôi mắt lớn, lại lộ ra lỗ mũi, lộ ra miệng, từ xa xa nhìn lại, bất ngờ xuất hiện một khuôn mặt.

Gương mặt này già nua, mang theo cảm giác của năm tháng, khi mở hai mắt, có rống giận quanh quẩn.

- Là ai... quấy rầy ta nghỉ ngơi... Hửm?

Thanh âm kia với uy lực hoàn chỉnh, cũng có một phần uy nghiêm, dường như không dung tha dầy xéo, trong lời nói cũng có lực lượng quy tắc, dường như có thể biến đổi thiên địa, nhưng chưa kịp nói xong, thanh âm này đột nhiên dừng lại.

Khuôn mặt lớp ngoài ngọn núi kia lúc này đột nhiên mở to mắt, ngơ ngác nhìn vô số quỷ thần bốn phía, nhất là những quỷ hồn nó nhìn thấy, đột nhiên bùng phát hung tàn, đó là quỷ hồn số lượng đếm không xuể, đồng thời bùng phát ra hung tàn, dường như tạo ra một luồng ý chí, biến thành một câu nói!

- Ngậm miệng!

Thiên địa nổ vang, mặt đất run lên, ngọn núi lắc lư.

- Chết tiệt, những lệ quỷ thế nào đều ở nơi này! Khuôn mặt hiện lên ngọn núi lập tức mở to mắt, theo bản năng nói, lập tức biến sắc, trực tiếp ngậm miệng lại.

Hắn liếc nhìn Mạnh Hạo, trong mắt có chần chờ cùng kiêng kỵ mơ hồ, trầm mặc một lát, dứt khoát nhắm nghiền hai mắt, ngay cả khuôn mặt đều giấu trong lớp ngoài núi, không lộ ra nữa, tùy ý để những quỷ hồn kia nâng lên, dời đi về một bên.

Cảnh tượng này khiến cho chưởng giáo nơi đó mở to mắt, những Chí Tôn cửu nguyên bên cạnh khác đều nhìn nhau, lúc này tinh thần bị đả kích, cùng nhau đi tới, thường thường bọn họ phải trả giá cực lớn để đi qua các nơi. Nhưng Mạnh Hạo nơi đó phần lớn còn không nhìn thẳng... cũng như cảnh tượng trước mắt này, một câu nói là kết thúc.

Thiếu niên áo bào vàng hít sâu, quan sát ngọn núi này, hắn không thể so sánh với ngọn núi đã từng trong trí nhớ hắn lần đầu tiên đến đây, mọi người xông lên mãnh liệt, điều đó làm bọn họ hoảng sợ, dường như có thể so với thiên uy.

Nhất là... ngọn núi này dường như lo lắng mình quá nặng, chủ động thu nhỏ lại, khiến cho những quỷ hồn kia nâng lên càng thêm thuận lợi, thiếu niên áo bào vàng không nói nên lời.

Sa Cửu Đông hít sâu, Bạch Vụ Trần triệt để dâng lên trong đầu ý nghĩ không cam lòng vì chuyện năm đó.

Không bao lâu, “ầm” một tiếng, ngọn núi này bị dời đi, rơi vào một bên, biển quỷ hồn lập tức quét ngang bốn phương tám hướng, trực tiếp lan tràn, xông vào đại lục tầng thứ năm.

Thần sắc Mạnh Hạo như thường, cất bước bay vọt, khi xuất hiện, bước chân vào đại lục tầng thứ năm, ở nơi này, hắn hít sâu, tiếp tục đi về phía trước.

Từ khi bọn họ đến, cho đến hiện tại, thời gian sử dụng ngắn, không đến mười ngày.

Lúc này khi bay nhanh, mấy ngày sau, đi qua thế giới đại lục đệ ngũ trọng thiên, chỗ này hoang vắng, nhưng thi hài lại nhiều không ít, ánh mắt Mạnh Hạo quét qua, tốc độ bay nhanh, ở đầu cuối đại lục tầng thứ năm, phía trước đại lục tầng thứ sáu, nơi đó có một vùng nước gợn, nước gợn này dựng lên, trở thành vách ngăn, cản trở hết thảy.

Lần này, chưởng giáo không nói, lão cảm thấy quỷ hồn vô tận tồn tại trước mặt Mạnh Hạo, bản thân phải làm chỉ có thể là theo phía sau.

Trên thực tế đích thật là như thế, Mạnh Hạo vung tay áo, lập tức biển quỷ hồn nổ vang, quỷ hồn ngưng tụ trên đại lục tầng thứ năm, biển quỷ hồn này càng thêm vô tận, lúc này trong tiếng nổ vang, gợn nước kia run rẩy, không thể cản trở, trong nháy mắt nứt ra một khe hở, Mạnh Hạo đạp lên biển quỷ hồn, bay thẳng lên, mọi người phía sau lập tức đi theo.

Rất nhanh, đại lục tầng thứ sáu, đại lục tầng thứ bảy, đại lục tầng thứ tám, khi Mạnh Hạo bay nhanh, mười ngày sau, hắn vẫn liên tục bay vọt!

Khi bay vọt, theo bước chân vào mọi nơi đại lục, biển quỷ hồn của Mạnh Hạo, lần nữa lớn lên, nhất là ở đại lục tầng thứ tám, quỷ hồn tới gần, khiến Mạnh Hạo tạo thành một lốc xoáy lớn bốn phía, lốc xoay này mãnh liệt, cho dù đám người chưởng giáo cũng có thể nhìn ra.

Thậm chí bọn họ còn thấy trong lốc xoáy này, vô số quỷ hồn ngưng tụ cùng nhau, tạo thành... từng đầu lệ quỷ vô cùng lớn, từ trong hư ảo quá độ hóa thành thực chất!

Nếu chỉ như thế thì không có gì, để đám người chưởng giáo khiếp sợ chính là trên đại lục tầng thứ tám, vô số hài cốt bảo tồn tốt trên mặt đất, từng cái đứng lên, thân thể bọn chúng vặn vẹo, nhưng trong chỗ trống hai mắt lại có lửa trắng đang cháy.

Tràn ngập mặt đất, hướng về đầu cuối đệ bát trọng thiên, lúc này, nơi Mạnh Hạo ở, chạy nhanh mà đi

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1879: Đại Lục Tầng Thứ Chín

Giữa đại lục tầng thứ tám cùng đại lục tầng thứ chín tồn tại vách ngăn là một cánh cửa to lớn, cửa này lớn, dựng đúng giữa hai tầng lục địa, hai bên vô tận, không thấy được đầu cuối.

Thậm chí đám người chưởng giáo, mấy trăm năm qua, dừng lại ở nơi này mấy lần cũng từng thử vòng qua hai bên, nhưng bọn họ đi đến bên cạnh đại lục đệ bát trọng thiên, cũng vẫn không thấy được đầu cuối cửa này.

Khả năng đi vòng hoàn toàn ngăn trở, bày ở trước mặt họ chỉ có một con đường, đẩy ra cánh cửa này, bước chân vào đại lục tầng thứ chín.

Chỉ là bọn họ nghĩ hết thảy biện pháp đều không thể đẩy cánh cửa này, dường như lực lượng của bọn họ ở trước mặt cánh cửa này, nhỏ bé không đáng kể.

Lúc này, lão nhân chưởng giáo ngẩng đầu nhìn cánh cửa, chậm rãi nói, với hiểu biết của lão với cánh cửa, còn có kinh nghiệm thất bại trong dĩ vãng, đều nói cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đứng ở thiên địa, chung quanh hắn là biển quỷ hồn không thấy đầu cuối, những quỷ hồn này đều vô cùng an tĩnh, khi Mạnh Hạo trầm tư, từng cái cúi đầu, nhưng chỉ cần một câu nói của Mạnh Hạo, bọn chúng lập tức sẽ không biết sống chết, trở thành lệ quỷ.

Mắt thấy Mạnh Hạo trầm tư, đám người thiếu niên áo bào vàng cũng không quấy rầy, bọn họ từ mấy trăm năm trước đã hiểu, Mạnh Hạo trong Minh Cung này chính là Đại Đế Quân Vương.

Đã lâu, thân thể Mạnh Hạo vụt qua, xuất hiện đã ở trước cánh cửa, thân thể hắn so sánh với cánh cửa vô tận này, rất là nhỏ bé, nhưng lúc này, trên người hắn lại tràn ra khí thế cuốn lên bầu trời, nổ vang mặt đất, rối loạn bốn phương tám hướng.

Hắn hít sâu, chậm rãi nâng tay lên, hướng về cửa này, bỗng nhiên nhấn một cái.

Dưới cái nhấn này, trong cơ thể nhỏ bé của hắn phát ra lực lượng kinh thiên động địa, lực lượng này trong chớp mắt đã nhảy lên cửu nguyên đỉnh phong, vượt qua đám người Chí Tôn.

Sau khi đỉnh phong, tu vi Mạnh Hạo không dừng lại, lại bùng phát lần nữa, khi bùng phát, rất nhanh vượt qua ba người thiếu niên áo bào vàng với Sa Cửu Đông còn có Bạch Vụ Trần, ánh mắt ba người này đều co lại.

Mặc dù biết kinh khủng của Mạnh Hạo nhưng lúc này lại trực tiếp cảm nhận được tu vi kinh người ẩn chứa trong cơ thể Mạnh Hạo.

Vẫn chưa kết thúc, chớp mắt tiếp theo, lực lượng tu vi vô biên, ngập trời trong cơ thể Mạnh Hạo, rầm rầm bùng phát, tu vi của hắn không ngừng nhảy lên, rất nhanh đã vượt qua lão nhân chưởng giáo, vẫn còn tăng lên, cho đến cuối cùng, khí thế mạnh mẽ của hắn đã ngự trị hết thảy, nhưng cửa trước mặt hắn vẫn không nhúc nhích chút nào.

Mạnh Hạo nhíu mày, cửa này không có bất kỳ phản ứng nào, thậm chí tất cả lực lượng của Mạnh Hạo, giống như đá rơi vào biển, xốc không nổi bất kỳ bọt nước nào, trong mắt hắn lóe lên, vung tay, lập tức gương đồng xuất hiện, trong nháy mắt trở thành một sợi tơ đen, quấn quanh người Mạnh Hạo, áo giáp lập tức xuất hiện.

Khoảnh khắc áo giáp kia xuất hiện, khí thế Mạnh Hạo lần nữa tăng lên bùng phát, dường như đột phá đến cực hạn, chung quanh hắn khi thì xuất

hiện gió lốc, gió lốc này ầm ầm khuếch tán, tất cả chưởng giáo bao gồm cả cửu nguyên đều hít sâu, thân thể không tự chủ lùi lại phía sau.

Lui cho đến mấy trăm trượng, mới từ từ dừng lại, nhìn Mạnh Hạo, tận đáy lòng mỗi người đều lộ ra kiêng kỵ mãnh liệt.

Lúc này, kinh khủng của Mạnh Hạo, bọn họ có cảm giác, dường như tất cả mọi người liên thủ cũng không phải đối thủ Mạnh Hạo.

Lực lượng ngưng tụ của áo giáp, tu vi Mạnh Hạo đang đột phá đến cực hạn nào đó, nâng tay lên, lần nữa đặt trên cửa to lớn, “ầm” một tiếng, trong trí nhớ mấy chưởng giáo này, mấy trăm năm qua chưa từng có đại môn nào có thể động tới mà chấn động như lúc này.

Cho dù chỉ một chút nhưng lại khiến tinh thần các chưởng giáo nơi đó nổ vang, cả người kích động, hít thở dồn dập, không phải kinh lực của lão không đủ, mà là cả đời của lão, sau khi bước chân vào cửu nguyên, toàn bộ mộng tưởng, toàn bộ hy vọng đều ở trong Minh Cung này.

Trên mặt Mạnh Hạo nổi lên gân xanh, tay của hắn lúc này truyền ra lực lượng dao động mạnh nhất trong cơ thể hắn, khuếch tan sau cửa này, làm cho đại môn vô biên rốt cuộc chấn động một cái, những cũng chỉ là một chút, vẫn không thể di chuyển được.

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tàn nhẫn, tay còn lại nâng lên, lần nữa đánh vào cánh cửa này.

Nổ vang ngập trời, chấn động bốn phương tám hướng, giống như tiếng chuông, lúc này khuếch đại cả tầng thứ tám của đại lục, lại khuếch tán đến tầng thứ bảy, tầng thứ sáu...Thậm chí truyền đến tầng thứ nhất của đại lục.

Nhưng cửa này cũng chỉ chấn động một cái, vẫn như cũ không thể mở ra, qua lâu, Mạnh Hạo nâng lên cánh tay, nhíu mày.

Đây là cực hạn của hắn, có thể cực hạn như vậy vẫn không thể mở cửa này, như vậy chỉ có thể nói rõ, mở ra cửa này chỉ có Siêu Thoát mới được.

”Nếu có Siêu Thoát, cũng không cần tế đàn nơi này, phương pháp mở ra cửa này nhất định không phải như thế, hắn là có phương pháp đặc thù.” Mạnh Hạo suy nghĩ, thần thức tản ra bốn phía, bao phủ đại lục tầng thứ tám này, ý chí La Thiên nơi này, hắn đã cảm thụ rất lâu, mới tìm được một tia yếu ớt.

Nhưng cho dù chỉ là một tia ý chí La Thiên, cũng có thể khiến Mạnh Hạo ở dung hợp đệ cửu cấm, ngoài ý, hắn không cho phép xuất hiện không may nào.

”Từ tầng thứ nhất bắt đầu, ý chí La Thiên càng ngày càng ít, tầng thứ tám chỉ còn một tia yếu ớt, như vậy tầng thứ chín... có khả năng lớn là không có bất kỳ khu vực nào tồn tại ý chí La Thiên!”

”Chỉ có ở khu vực như vậy, đệ cửu cấm ta dung hợp mới không bị La Thiên quấy nhiễu, thành công bước chân vào Siêu Thoát!” Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra chấp nhất mãnh liệt, hắn hít sâu, đột nhiên lùi về sau vài bước, hướng về biển quỷ hồn vô biên vô tận giữa không trung, truyền ra ý chí thuộc về hắn!

- Mở ra cửa này!

Ý chí Mạnh Hạo truyền ra, lập tức tất cả quỷ hồn đầy trời, toàn bộ ngẩng đầu, trong mắt lộ ra tia chấp nhất, trong phút chốc, biển quỷ hồn cuồn cuộn, hình như gầm thét ngập trời, quỷ hồn vô biên vô tận kia lúc này phát ra thanh âm thảm thiết, toàn bộ xông vào đại môn vô tận!

”Ầm ầm ầm!”

Biển quỷ hồn dậy lên sóng lớn, mở ra cửa chính, khiến cho cửa này chấn động, cùng lúc đó, trong biển quỷ hồn này, ngưng tụ kia xuất hiện nhiều đầu lệ quỷ to lớn dữ tợn, cũng đều bay lên, đánh về phía đại môn.

Trong tiếng vang này, long trời lở đất, thanh âm đánh đại môn như tiếng chuông, quanh quẩn cả Minh Cung, những quỷ hồn kia từng hồn đến gần đại môn, đều thi triển toàn lực, đánh đến.

Cảnh tượng long trời lở đất này, biển quỷ hồn vô biên vô tận, bùng phát ra toàn bộ lực lượng, khiến cho đại môn này nổ vang, càng thêm chấn động mãnh liệt, so với Mạnh Hạo càng thêm sâu.

Trong mắt Mạnh Hạo, lúc này hắn đã ngưng tụ tất cả lực lượng quỷ hồn ở tám tầng đại lục, lực lượng này lớn, mặc dù với chiến lực của hắn, sẽ kinh hãi nhưng lúc này, đại môn càng thêm run lên, dường như mở ra cửa này không phải không thể.

Đám người chưởng giáo hô hấp dồn dập, tinh thần chấn động mãnh liệt, đây là niềm hy vọng của bọn họ, nơi này bị đất ngăn trở mấy trăm năm, trước mắt bọn họ đều hiểu rõ, này chính là thời điểm có khả năng mở ra đại môn nhất!

Thiếu niên áo bào vàng bay lên, hét lớn, tu vi bùng phát, lực lượng căn nguyên không chậm trễ chút nào toàn bộ giải tán, hóa thành hai bàn tay, đẩy đại môn.

Chưởng giáo cũng đi như thế, thần thông khuếch tán, căn nguyên ngưng tụ, trở thành bàn tay to, đánh vào cửa lớn.

Còn có Sa Cửu Đông, hắn hóa thân thành gió lốc, quét ngang bốn phương tám hướng, còn có Bạch Vụ Trần Tiên, nàng xuất thủ, lập tức sương mù bốn phương cuồn cuộn, còn có những Chí Tôn cửu nguyên khác, lúc này mọi người đều lấy ra toàn bộ tu vi, không chút ẩn tàng nào, đồng loạt bay ra, tới gần đại môn, cùng nhau bùng phát.

Tập hợp lực của mọi người, cánh cửa lớn trở ngại mọi người bước chân vào tầng thứ chín của đại lục lúc này truyền ra tiếng vang mãnh liệt, toàn bộ đại môn run lên, mơ hồ dường như sắp xuất hiện dấu hiệu mở ra.

Ánh sáng đỏ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên, thân thể vụt qua, trực tiếp hóa thành đại bàng, chạy thẳng tới đại môn, trong nháy mắt sắp tới gần, bùng phát toàn lực, đánh đến.

Đất rung núi chuyển, thiên địa nổ vang, đại môn này run rẩy mãnh liệt, dường như chỉ còn một chút sẽ mở ra.

Nhưng một chút này dường là khe rãnh của thiên địa, mặc cho mọi người cùng với biển quỷ hồn vô biên đánh thế nào, đều không thể mở ra hoàn toàn, mắt thấy như thế, thậm chí đám người chưởng giao cũng cảm thấy tuyệt vọng.

- Phương thức như vậy cũng không mở ra cánh cửa này sao...

- Rốt cuộc là như thế nào mới có thể làm cho cánh cửa này mở ra,thật chẳng lẽ cần lực lượng Siêu Thoát mới có thể!

- Không có khả năng, nếu có thể Siêu Thoát, cần gì phải đi tìm tế đàn ở tầng thứ chín nơi này! Đám người chưởng giáo trong tuyệt vọng, không tiếc phun ra máu tươi, hao phí tâm thần, khiến cho tu vi lần nữa bùng phát.

Những quỷ hồn kia lại phát ra thanh âm thảm thiết, mọi người vào lúc này đều thi triển đến cực hạn, Mạnh Hạo hít thở dồn dập, thần thức của hắn lần nữa khuếch tán cả đại lục tầng thứ tám, lần nữa truyền ra ý chí của hắn.

Ý chí này như thiên lôi, cuồn cuộn nổ vang cả tầng thứ tám, trên đại lục này, những thứ kia chạy nhanh chóng, trong mắt có thi hài Bạch Sắc Hỏa

Diễm thiêu đốt, tốc độ của bọn họ vốn là chưa đầy, lúc này lại tiếp tục bạo tăng, rất nhanh có thể xuất hiện ở cách đó không xa, chạy thẳng đến cửa đại môn, đánh đến.

Dần dần, càng ngày càng nhiều thi hài đến, gia nhập vào hàng ngũ đánh đại môn, đến cuối cùng, chỗ này là thi hài vô tận, dưới thôi thúc tập hợp tất cả lực lượng, đại môn này rốt cuộc từ trong run rẩy, từ từ mở ra một khe hở.

Khe hở này khi xuất hiện, đám người chưởng giáo lập tức phấn chấn, trong mắt Mạnh Hạo nơi này lộ ra mong đợi, ánh sáng này trong chớp mắt khuếch tán, trong chớp mắt lan tràn ngập thiên địa, còn cánh cửa này, cũng vào lúc này, rốt cuộc mở ra!

Trong khoảnh khắc mở ra, đại bàng xanh Mạnh Hạo hóa thành bỗng nhiên bay ra, theo khe hở cửa này, trực tiếp xông vào bên trong, đám người chưởng giáo phía sau hắn lúc này phấn chấn, tốc độ mỗi người đều bùng phát, đều theo Mạnh Hạo xuyên qua cánh cửa này, bay vào!

Tiến vào... đại lục tầng thứ chín!

Cũng là Minh Cung này, một tầng cuối cùng, lại là ghế ngồi to lớn kia, ở tại... nơi cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1880: Đánh Sâu Vào

Khi bước lên đại lục tầng thứ chín, Mạnh Hạo đứng giữa không trung, phía sau hắn, trừ bỏ đám người chưởng giáo, biển quỷ hồn vô biên vô tận kia, cũng gào thét theo khe nứt của của cánh cửa cực lớn, đi theo vào.

Lúc này dàn ra bốn phía khí thế kinh người.

- Đại lục tầng thứ chín! Chưởng giáo ngửa mặt lên trời cười to, thần sắc kích động, hắn chở ngày này đã lâu, lúc này rốt cuộc đã đặt chân đến đây, đó là niềm hy vọng để hắn Siêu Thoát.

Chẳng những hắn như thế, mấy người khác cũng như vậy, thiếu niên áo bào vàng, Sa Cửu Đông, Bạch Vụ Trần, còn có những Chí Tôn cửu nguyên khác, lúc này đều phấn chấn không ngừng.

Chưởng giáo hít sâu, nhìn Mạnh Hạo, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Mạnh đạo hữu, ân này lớn, suốt đời không quên, nếu này sau có chuyện gì phân công, Mạnh Hạo chỉ cần nói một câu!

- Ân này suốt đời không quên!

- Cảm tạ Cửu Tôn!

Lúc này, khi chưởng giáo ôm quyền cúi đầu, ba người thiếu niên áo bào vàng, Sa Cửu Đông, Bạch Vụ Trần lập tức cúi đầu với Mạnh Hạo, thành tâm phục tùng, dường như tất cả khúc mắc của quá khứ đều tan thành mây khói, cảm kích với Mạnh Hạo mang theo chân thành.

So sánh với ân tình đại đạo Siêu Thoát, hết thảy ân oán đều bé nhỏ không đáng kể, hơn nữa tu sĩ cả đời tu hành chính là vì Siêu Thoát, mà

những người này, bọn họ đã đứng ở cửu nguyên đỉnh phong, có thể có hy vọng Siêu Thoát, đối với bọn họ đích xác là khát vọng cả đời.

Mặc dù cuối cùng vẫn không thành công nhưng chỉ cần có chút hy vọng, bọn họ đều sẽ phấn đấu quên mình mà thử.

Mạnh Hạo nhìn mọi người, nhìn kích động cùng chân thành trong mắt bọn họ, giữa người với người, lúc này, không lục đục với nhau, không lợi ích phân tranh, có chỉ là cùng nhau đi đến tầng thứ chín này, có cơ hội có Siêu Thoát, có phấn chấn cùng cảm kích chân thành với mình.

Trên mặt Mạnh Hạo lộ ra nụ cười, ôm quyền, hướng về mọi người, cúi đầu thật sâu.

- Ta đợi cũng vì Siêu Thoát mà đến, có thể thành công hay không, không xem thiên ý, không nhìn tạo hóa, chỉ nhìn xem ta tích lũy đủ hay không, Mạnh mỗ ở nơi này mong ước tất cả đạo hữu đều có thành công Siêu Thoát, từ nay về sau bước lên đại đạo!

- Được, không xem thiên ý, không nhìn tạo hóa, chỉ nhìn tích lũy của bản thân, Mạnh đạo hữu nếu lần này có thể Siêu Thoát, thù hận của ngươi cùng đại lục Tiên Thần và đại lục Ma Giới, Kim mỗ giúp ngươi giải quyết! Mặc dù không có Siêu Thoát, Kim mỗ cũng giúp ngươi xuất thủ! Thiếu niên áo bào vàng hít sâu, vung tay áo, thanh âm như lôi đình nổ vang.

Chưởng giáo cười ha ha, nhìn Mạnh Hạo, cũng nói: - Tính thêm cả lão phu!

- Mạnh đạo hữu, ta đợi mấy trăm năm giao tình, chuyện này... Sa mỗ cũng sẽ ra tay!

- Ân oán năm đó, khi bước lên mảnh đại lục này đã thành mây khói, Mạnh đạo hữu, tiểu nữ tử cũng sẽ giúp ngươi, với cảm tạ ngươi cho ta hy

vọng về nhà. Bạch Vụ Trần nhẹ giọng nói.

Những Chí Tôn cửu nguyên khác lúc này liên tục nói ra hứa hẹn.

Tinh thần Mạnh Hạo chấn động, hắn nhìn mọi người, trầm mặc đã lâu, lần nữa ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

- Mạnh đạo hữu, chúng ta cùng đi lên đài Siêu Thoát! Chưởng giáo cười to, thân thể bay lên, mọi người lần lượt bay ra.

Mạnh Hạo lắc lắc đầu.

- Chư vị đạo hữu cứ đi trước, Mạnh Hạo trước khi đi đài Siêu Thoát muốn bái kiến vị vô thượng tồn tại nơi này. Mạnh Hạo không che giấu suy nghĩ của mình, sau khi mọi người nghe được, đều suy nghĩ, Mạnh Hạo ở nơi này khống chế biển quỷ hồn, bọn họ mặc dù chưa từng mở miệng hỏi nhân quả, nhưng trong lòng cũng có chút suy đoán, lúc này nghe Mạnh Hạo nói như vậy, trong lòng đã hiểu rõ.

Không khuyên nữa, mọi người lần lượt tạm biết Mạnh Hạo, hóa thành cầu vồng bay thẳng đến Tế đàn Siêu Thoát ở nơi thứ chín... của khu vực trung tâm của đại lục tầng thứ chín.

Mạnh Hạo nhìn đám người chưởng giáo đã đi xa, hắn hít sâu, Siêu Thoát của hắn không giống những người khác, Siêu Thoát của người khác có lẽ cũng có La Thiên ngăn trở, nhưng trình độ ngăn trở này so sánh với mình căn bản giống như biển rộng cùng vũng nước, cách biệt trời và đất.

Cho nên, Mạnh Hạo muốn càng cẩn thận hơn, nhất là ở trên đại lục tầng thứ chín, tuy rằng hắn không cả giác được nửa tia ý chí La Thiên nhưng vì an toàn hoàn toàn, hắn cần phải đi một chuyến đến ghế ngồi to lớn kai, nhưng hắn đã nói trước đó, đi bái kiến người với từng chữ đã đánh bể ý đồ phủ xuống người ý chí La Thiên ở đại lục tầng thứ nhất.

- Lão tổ Thương Mang... Mạnh Hạo lẩm bẩm, thân thể thoáng vụt qua, chạy thẳng đến đầu cuối đại lục tầng thứ chín, gào thét đi đến khu vực ghế ngồi to lớn.

Mấy ngày sau, phía trước Mạnh Hạo, ghế ngồi to lớn kia càng ngày càng rõ ràng, trong lòng hắn dâng lên một loạt gợn sóng, biển quỷ hồn chung quanh hắn, hắn ở nơi phía sau rất xa, đã không dám trực tiếp đi về phía trước, lần lượt dừng lại, quỳ lạy thân ảnh trên ghế ngồi to lớn kia.

Dường như so với Mạnh Hạo, thân ảnh trên ghế ngồi này mới là Đại Đế chân chính của bọn chúng.

Còn cây đèn đồng thau trong cơ thể Mạnh Hạo, cũng vào lúc này, sáng lên trước nay chưa từng có, vô số ánh sáng từ trong cơ thể Mạnh Hạo tràn ra, khiến cho cả người Mạnh Hạo thoạt nhìn giống như quang ảnh.

Hắn bay nhanh trên trời, càng ngày càng đến gần nơi ghế ngồi to lớn, đây là ghế ngồi hoàn toàn do tảng đá xanh lớn xếp chồng lên nhau, như ngọn núi, sừng sững ở đầu cuối đại lục tầng thứ chín này, mà trên ghế ngồi kia là một tượng đá to lớn.

Không là người thật nhưng lại rất sống động, tượng đá này yên lặng ngồi trên ghế ngồi, dường như nhìn về phương xa, thần sắc lộ ra tia bi ai, một tia xuống dốc.

Sâu trong mắt, dường như ẩn chứa hồi ức, dường như ngồi ở nơi này, nhìn mọi đại lục thành Minh Cung, đáy lòng còn dư lại chỉ có hồi ức.

Loại cảm giác cô độc đó, càng gần Mạnh Hạo, mãnh liệt truyền tới trong tinh thần bản thân hắn.

Ngoài tượng đá nghìn trượng này, Mạnh Hạo dừng lại, yên lặng nhìn, đã lâu, đã lâu, hắn ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Gương đồng không có dưới triệu hoán của Mạnh Hạo, tự mình bay ra, trên đó là Anh Vũ huyễn hóa thành, nó khó có thể an tĩnh, nhìn tượng đá, ánh mắt lộ ra hồi ức, rất lâu sau đó, thân thể hắn bay ra, bay đến bên cạnh tượng đá, vây quanh vài vòng, trong thần sắc lộ ra bi thương.

Mạnh Hạo yên lặng nhìn hết thảy, cây đèn đồng thau trong cơ thể hắn lúc này càng sáng lên, khiến cho Mạnh Hạo giống như hóa thành mặt trời, còn ánh mắt tượng đá kia dường như cũng chầm chậm biến đổi, không còn nhìn phương xa, mà nhìn Mạnh Hạo, trong mắt bi thương tán đi, hóa thành nhu hòa.

Có lẽ đây là ảo giác của Mạnh Hạo, nhưng hắn vẫn cúi đầu, nhẹ giọng nói: - Vãn bối bái kiến lão tổ Thương Mang!

- Năm đó nhờ cây đèn đồng thau của lão tổ cứu giúp, ân này không quên.

- Còn có gương đồng, bồi bạn ta cả đời.

Hôm nay vãn bối đánh sâu vào Siêu Thoát nơi này, xin lão tổ vì vãn bối hộ pháp... Mạnh Hạo cúi đầu, lần nữa bái lạy.

Đã lâu, hắn hít sâu, lúc ngẩng đầu, sâu đậm nhìn thoáng qua tượng đá, trong mắt từ từ lộ ra kiên quyết cùng quyết đoán, không chần chờ thêm chút nào, càng không tuyển chọn Tế đàn Siêu Thoát.

Tế đàn Siêu Thoát có lẽ đối với đám người chưởng giáo hữu dụng nhưng đối với Mạnh Hạo, hắn sớm đã có con đường của mình, hắn cần không phải Tế đàn Siêu Thoát mà là tầng chín của đại lục, địa phương mà La Thiên không thể phủ xuống hoặc là khó có thể phủ xuống.

Mạnh Hạo hít sâu, lập tưc khoanh chân ngồi xuống, lựa chọn dưới ghế ngồi tượng đá này, đánh vào vào bất kỳ tu sĩ nào, đều là cảnh giới Siêu Thoát chí cao vô thượng!

Siêu Thoát còn gọi là Đạo Nguyên, đó là một cảnh giới làm vô số người khát vọng, khiến vô số người ước mơ tha thiết, nhưng người đạt tới cảnh giới này quá ít, từ xưa đến này, trong cả tinh không La Thiên, trước Mạnh Hạo chỉ có ba người làm được.

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe sáng, cả người trong khoảnh khắc bình tĩnh lại, nhấc tay lên, lập tức trong tay hắn xuất hiện một tượng điêu khắc gỗ, tượng điêu khắc này chính là đệ cửu cấm!

Nhìn tượng điêu khắc gỗ, Mạnh Hạo chậm rãi buông lỏng, ấn đường hắn lúc này trong chớp mắt, Đạo Mục tiêu tán, thay vào đó là thần thức vô biên của hắn, ầm ầm tản ra, bao phủ tượng điêu khắc g gỗ, khiến cho tượng điêu khắc gỗ đang lơ lửng trước người Mạnh Hạo này đang chậm rãi hòa tan!

Lúc này, toàn bộ thể xác và tinh thần Mạnh Hạo đều đặt trong dung hợp với tượng điêu khắc gỗ này, hắn chặt đứt hết thảy quan hệ với ngoại giới, phong bế tất cả cảm quan của mình, triệt để đắm chìm trong dung hợp.

Mơ hồ, một luồng khí tức king người, trong cơ thể hắn ầm ầm, gần như ngay khi khí tức tràn ra, đại lục tầng thứ chín ầm ầm chấn động, cùng lúc đó, ngoài Minh Cung, trong tinh không La Thiên, cả tinh không xuất hiện sóng gợn mãnh liệt, sóng gợn này khuếch tán bốn phương tám hướng, hình như có tiếng rống giận quanh quẩn.

Từ bốn phương tám hướng, sóng gợn này cấp tốc khuếch tán, bỗng nhiên, ngưng tụ trong hư vô ngoài Minh Cung, không ngừng ngưng tụ, nếu có người đúng ở hư vô ngoài Minh Cung, có thể thấy rõ ràng, mọi nơi Minh Cung này, bốn phía ngập trời, dần dần bao phủ Minh Cung đồng thời cũng giống như phát họa ra một thân ảnh khổng lồ.

Một lực long trời lở đất, đủ để cho thế nhân có ý chí hoảng sợ, cũng vào lúc này, từ ngoài Minh Cung, ầm ầm phủ xuống.

Cùng lúc đó, Tế đàn Siêu Thoát ở đại lục tầng thứ nhất, đám người chưởng giáo ở đó lần lượt thử đánh sâu vào Siêu Thoát...

Bọn họ không phải là đơn độc tiến hành trên tế đàn mà mọi người đều khoanh chân ngồi trên tế đàn, đây là thu hoạch bọn họ chiếm được sau khi mấy lần xâm nhập vào Minh Cung, trong quá khứ đã nhiều lần cảm ngộ tế đàn, bọn họ phát hiện cảm ngộ đơn độc một người thu được, cùng tất cả với nhau có khác biệt rất lớn.

Cho nên, phương pháp có khả năng thành công nhất chính là mọi người cùng nhau cảm ngộ, tinh thần cùng nhau dung hợp, tạo thành một lực, chẳng những cường đại hơn, hơn nữa còn hiểu được thu hoạch sẽ vượt qua đơn thu hoạch đơn độc rất nhiều.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo dung hợp đệ cửu cấm, cảm ngộ của đám người chưởng giáo tạo thành khí thế, cũng ngập trời, tiếng nổ vang trong tế đàn, tập hợp thần thức của mọi người, tạo thành khí tụ to lớn mà mắt thường không thấy được, xông lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1881: Thương Mang Chúng Sinh Đều Là Con Ta

Có thể nói cùng Mạnh Hạo đánh sâu vào Siêu Thoát là hạnh phúc, bởi vì muốn Siêu Thoát, độ khó thứ nhất là ý chí cả tinh không La Thiên ngăn trở, nhưng trước mắt, ý chí tinh không La Thiên này căn bản không để ý đám người chưởng giáo, mục tiêu của nó chỉ có... Mạnh Hạo kia!

Nó quyết không cho phép Mạnh Hạo nơi này bước lên Siêu Thoát!

Trong nổ vang, ý chí tinh không La Thiên kinh người ngưng tụ ngoài Minh Cung, lúc này hoàn toàn bùng phát, hướng về Minh Cung mà phủ xuống.

Nếu là những khu vực khác, ý chí tinh không La Thiên muốn phủ xuống, trong chớp mắt đã có thể, nhưng trong Minh Cung này, nó phủ xuống khó khăn hơn nhiều địa phương khác, giống như nó bài xích hết thảy người Siêu Thoát, ở nơi này, nó cũng bị Minh Cung bài xích mãnh liệt.

Oán khí vô cùng nơi này chính là cội nguồn bài xích nó.

Đổi thời điểm khác, ý chí tinh không La Thiên cũng sẽ không lựa chọn phủ xuống nơi này, nhưng lúc này, nó nhất định phải toàn lực phủ xuống, tiếng nổ ngập trời, cả Minh Cung run lên kịch liệt, dường như có tiếng động“rắc rắc” không chỗ nào không có.

Nhưng vẫn ngăn trở ý chí tinh không La Thiên ở ngoài, khiến cho ý chí tinh không La Thiên không ngừng đánh xuống, vẫn không thể phủ xuống phạm vi lớn, chỉ có thể xuất hiện ở phạm vi nhỏ trong tám tầng đầu trên đại lục.

Những lực lượng ý chí phủ xuống này, lúc này tạo thành nước lũ, ngập trời, quét ngang tám tầng đầu đại lục, khiến cho tất cả ý chí sau khi dung hợp phù xuống phân tán hóa thành bàn tay khổng lồ, đánh vào tầng thứ chín của đại lục.

Nhưng có quạt to lớn kia tồn tại, bàn tay này không thể rơi vào lãnh thổ tầng thứ chín của đại lục, chỉ có thể đánh ở đại môn, tiếng nổ ngập trời, đinh tai nhức ốc, cánh cửa này không ngừng gây động đất, nhưng vẫn không mở ra. Vẫn đứng vững ở đó, ngăn trở bàn tay to ngưng tụ bởi ý chí La Thiên ở ngoài.

Mạnh Hạo lúc này, trước mặt hắn là tượng điêu khắc gỗ, đang từ từ hòa tan, lúc này đã hoàn tan một nửa, trở thành giọt chất lỏng màu đen, trong mỗi một giọt đều tồn tại ấn ký.

Một khi hòa tan hoàn toàn, sau khi giọt nước mưa toàn bộ trở thành màu đen, những giọt nước mưa như vậy sẽ sáp nhập vào cơ thể Mạnh Hạo, trong tinh thần Mạnh Hạo ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành một lạc ấn đệ cửu cấm... trong thần hồn của hắn!

Đến khi đó, Mạnh Hạo mới hoàn thành bước thứ nhất.

Thời gian trôi qua, trong thần thức Mạnh Hạo tượng điêu khắc gỗ ở nơi này hoàn tan một nửa, cả Minh Cung nổ vang, ý chí tinh không La Thiên ngoại giới sau mấy lần không có kết quả, rống giận quanh quẩn, trong chớp mắt, trong tinh không La Thiên này, trong khu vực vô tận, bất ngờ có từng viên thiên thạch run lên, như có bàn tay vô hình nào trực tiếp bắt được, trong nháy mắt dịch chuyển.

Đó là vô số thiên thạch, số lượng nhiều, chừng mười tỉ trăm tỉ, thậm chí, những thiên thạch này trong nháy mắt bị ngưng tụ đến cùng, bay nhanh dung hợp, không ngừng rút nhỏ lại, trong thời gian mấy hơi thở, trong cả tinh không La Thiên, tất cả thiên thạch biến mất, ngưng tụ cùng nhau, dưới ý chí của tinh không La Thiên hóa thành chín cây đinh to lớn!

Chín cây đinh này, mỗi một cây lớn chùng triệu trượng, thoạt nhìn long trời lở đất, bị cưỡng ép dịch chuyển, xuất hiện trong hư vô ngoài Minh Cung, sau đó, ý chí La Thiên bất ngờ tản ra, phân biệt dung nhập vào trong chín cây đinh này.

Trong chớp mắt, chín cây đinh bùng phát ra khí thế mãnh liệt, tiếng động rầm rầm quanh quẩn, chín cây đinh chạy thẳng đến Mạnh Hạo.

Minh Cung chấn động, tiếng nổ ngập trời, rốt cuộc không thể chống cự, dư lại tiếng “rắc rắc”, cây đinh thứ nhất xuyên qua phòng bộ Minh Cung, trực tiếp vỡ vụn cả bầu trời, hóa thành cầu vồng, phủ xuống đại lục tầng thứ nhất.

Trong quá trình phủ xuống, bài xích của Minh Cung đối với ý chí La Thiên tạo thành lực lượng mãnh mẽ, rầm rầm đối kháng, khiến cho cây đinh thứ nhất này không ngừng thiêu đốt, không ngừng rút nhỏ, cho đến cuối cùng chỉ còn lại một trăm ngàn trượng, cây đinh này đã mất đi mũi nhọn, trở thành một viên thiên thạch không lồ, trực tiếp đập vào tầng thứ nhất của đại lục.

Khoảnh khắc thiên thạch này rơi xuống, đại lục tầng thứ nhất run lên, từng khe nứt trong nháy mắt khuếch tán, trực tiếp lan tràn cả đại lục tầng thứ nhất.

Ngay sau đó, cây đinh thứ hai, cây đinh thứ ba, cây đinh thứ tư liên tục xuyên thấu phòng hộ Minh Cung, chợt rơi xuống, phủ xuống tầng thứ hai, thứ ba, thứ tư đại lục khác biệt.

Giống như bị thiêu đốt, giống như thu nhỏ lại, vả lại khi phủ xuống, trình độ thiêu đốt cùng rút nhỏ vượt qua đại lục tầng thứ nhất, dù sao nơi này đại lục càng phía sau, quấy nhiễu ý chí La Thiên càng thêm mãnh liệt.

Ba vùng đại lục khác biệt bị rơi xuống, thiên thạch đại lục tầng thứ hai

chỉ lớn chừng năm mươi ngàn trượng, đại lục tầng thứ ba còn lại hơn hai vạn trượng, về phần đại lục tầng thứ tư, chỉ có hơn mười ngàn trượng.

Hoàn toàn giảm nhanh!

Nhưng đây hết thảy chưa kết thúc, cây đinh thứ năm, cây đinh thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, cho đến cây thứ chín trong chớp mắt thông suốt mở ra bầu trời, xé mở phòng hộ Minh Cung, xuyên thấu qua vách ngăn, ngập trời, chạy thẳng đến đại lục thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, thứ chín.

Cả ngày của Minh Cung, vào lúc này phá thành mảnh nhỏ, ý chí La Thiên thật sự phủ xuống rất khó khăn, nhưng với phương pháp này, cưỡng ép đột phá, lúc này đại lục run lên, những cây đinh kia dưới thiêu đốt, từng cây phủ xuống, chỉ có điều lại càng ít đi một chút.

Thiên thạch đại lục tầng thứ năm chẳng những mười ngàn trượng, tầng thứ sáu còn lại không được năm ngàn trượng, cho đến tầng thứ tám chỉ còn lại hơn một ngàn trượng.

Còn trên đại lục tầng thứ nhất, cây đinh thứ chín kia, đang rơi xuống, trong nháy mắt đã thiêu đốt trở thành tro bụi, nửa điểm đều không thể tồn tại.

Khi mấy cây đinh này phủ xuống, tượng điêu khắc gỗ trước mặt Mạnh Hạo đã hòa tan gần bảy phần, từng giọt chất lỏng màu đen lơ lửng bốn phía, sáng bóng.

Thời gian cần để hòa tan đã không còn rất nhiều.

Thân thể Mạnh Hạo run lên, mặc dù không thể cảm thụ được chuyện bên ngoài nhưng hắn có thể đoán được ý chí La Thiên tuyệt không bỏ qua, lúc này hắn chỉ có thể toàn lực với thần thức, hòa tan tượng điêu khắc gỗ.

”Nhanh một chút, nhanh một chút nữa!” Trên trán Mạnh Hạo nổi lên gân xanh, hắn nhất định phải tranh đoạt từng giây, trước khi ý chí La Thiên cản trở, thành công dung hợp.

Đúng lúc này, “ầm” một tiếng từ đại lục tầng thứ nhất truyền ra, viên thiên thạch một trăm ngàn trượng ở đại lục thứ nhất kia trực tiếp vỡ vụn, từ bên trong đi ra một thân ảnh mơ hồ.

Thân ảnh ấy hình người đầy đủ nhưng lại không có ngũ quan, chỉ làm một hình dáng, hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn đại lục tầng thứ chín từ xa, thân thể vụt qua, trực tiếp cất bước đi.

Gần như khi thân ảnh ấy xuất hiện, đại lục tầng thứ hai, đại lục tầng thứ ba, thiên thạch phủ xuống cũng tan vỡ, hóa thành tro bụi, bất ngờ từ trong đi ra một thân ảnh như vậy.

Còn có đại lục tầng thứ tư, cho đến đại lục tầng thứ tám, tất cả thiên thạch đều vỡ ra, đều có thân ảnh xuất hiện.

Những thân ảnh này mỗi một người đều cất bước đi đến đại lục tầng thứ chín, trong đó đại lục tầng thứ nhất, thân ảnh xuất hiện trong cây đinh trăm ngàn trượng có tốc độ nhanh nhất.

Hắn đi ra bước thứ nhất, bất ngờ xuất hiện trên đại lộ tầng thứ hai, cùng thân ảnh đại lục tầng thứ hai dung hợp cùng nhau, gần như ngay khoảnh khắc dung hợp, thân thể hắn rõ ràng đi ra bước thứ hai.

Bước thứ hai rơi xuống, hắn đã ở trên đại lục tầng thứ ba, dung hợp cùng với thân ảnh thứ ba, thân thể càng thêm rõ ràng, thậm chí đã xuất hiện ngũ quan mơ hồ, đó có thể thấy được là một thanh niên.

Không dừng lại, thanh niên này khi thân ảnh từ đại lục tầng thứ nhất, theo đại lục tầng thứ tư, đại lục tầng thứ năm, cho đến khi hắn đi đến đại lục tầng thứ tám, hắn hấp thu tất cả thân ảnh, lúc này ở cuối đại lục tầng

thứ tám, trước cửa vô biên kia, thân ảnh hắn đã hoàn toàn rõ ràng.

Đích thật là một thanh niên, có một đầu tóc đen dài, mặc một thân trường bào thắm sắc xanh, tướng mạo tuấn lãng, thần sắc bình tĩnh, duy chỉ có trong mắt lạnh như băng.

Nhìn kỹ, bộ dáng của hắn không ngờ... cùng với thân ảnh trên tượng đá đại lục tầng thứ chín kia thoạt nhìn giống nhau như đúc!

- Thương Mang chúng sinh, đều vì con ta, quỷ ở Minh Cung này, xuất hiện bộ dáng của hắn là được rồi. Thanh niên thản nhiên nói, trong cả tinh không La Thiên, phàm là nơi tồn tại xuất hiện, hắn đều có thể bắt chước được, đều có thể biến hóa, lúc này vung tay, lập tức cửa đá khổng lồ ầm ầm chấn động mà mở ra.

Thanh niên này cất bước đi ra, một bước rơi xuống, bất ngờ trên đại lục tầng thứ chín, gần như ngay khi hắn phủ xuống, một lực kinh người bài xích, rầm rầm bùng phát, khiến cho thân thể thanh niên này trầm xuống một chút.

Thần sắc hắn như thường, mặc dù là lúc này dưới bài xích, mỗi bước đi đều nặng nhưng thần sắc hắn không chút biến hóa, đi về phía trước.

Một bước hạ xuống, hắn đã xuất hiện trên Tế đàn Siêu Thoát ở đại lục tầng thứ chín, đứng ơ nơi đó, hắn nhìn cũng không nhìn đám người chưởng giáo trên tế đàn, trực tiếp vung tay lên.

”Ầm” một tiếng, Tế đàn Siêu Thoát run lên, mọi người chưởng giáo trên đó toàn bộ phun ra máu tươi, Siêu Thoát của bọn họ lập tức bị cắt đứt, trong cắt ngang này, có một vài Chí Tôn cửu nguyên phát ra tiếng hét thảm thiết, thân thể trực tiếp tan vỡ, tan xương nát thịt.

Đám người chưởng giáo hoảng sợ, nhìn về phía thân ảnh kia, thân ảnh đi ra phía trước lần nữa, khi xuất hiện đã đến gần khu vực ghế ngồi to lớn,

có biển quỷ hồn vô tận, trong nháy mắt quay đầu, đồng loạt nhìn thanh niên này, lộ ra mờ mịt, nhưng chỉ mờ mịt trong chớp mắt đã tiêu tán, thay vào đó là điên cuồng cùng cừu hận.

Cho dù là ý chí La Thiên, lúc này hóa thành lão tổ Thương Mang, nhưng không sửa đổi được khí tức Thương Mang, còn khí tức Thương Mang này đối với quỷ hồn vô tận của Minh Cung là đại địch sống chết không đội trời chung!

Biển quỷ hồn cuồn cuộn, bên trong truyền ra tiếng gào thét thảm thiết, cừu hận khi còn sống, cho dù sau tử vong hóa thành lệ quỷ, cũng vĩnh viễn không quên, lúc này bỗng nhiên bùng phát, gào thét về phía thanh niên do ý chí La Thiên hóa thành kia.

- Nghịch tử ta rất nhiều, sống đã bị hủy diệt, chết vẫn ác độc, tước đoạt luân hồi, tướt đoạt quyền hành động. Thanh niên thản nhiên nói, mặt không thay đổi, dường như tâm tình hắn không tồn tại biến hóa, lời nói hắn truyền ra, hắn nhìn cũng không nhìn những quỷ hồn kia, bước một bước, hai mắt hắn vẫn ngóng nhìn, sau vùng biển quỷ hồn này, khoanh chân ngồi xa xa, thân ảnh đang dung hợp với tượng điêu khắc gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1882: Hóa Cấm

Đây không phải lần đầu tiên ý chí tinh không ra tay với Mạnh Hạo nhưng đây là lần đầu tiên dưới trạng thái này xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo.

Đáng tiếc vào lúc này, Mạnh Hạo lại không thấy được, tất cả cảm quan bên ngoài hắn đều tự mình phong bế, khiến cho toàn bộ thể xác cùng tinh thần đều đắm chìm trong dung hợp, chỉ có như vậy mới có thể khiến tượng điêu khắc gỗ hòa tan với tốc độ tăng gấp bội.

Tượng điêu khắc gỗ phía trước hắn lúc này đã hòa tan hơn tám phần, rất nhanh sẽ đạt đến chín phần.

”Chỉ còn kém một phần nữa thôi, nhanh một chút nữa!” Thần thức Mạnh Hạo bùng phát gần như cạn kiệt, khiến cho tốc độ hòa tan tượng gỗ nhanh hơn.

Cũng chính là lúc này, thân ảnh tinh không La Thiên hóa thành, trực tiếp chạm vào biển quỷ hồn vô tận kia, nhưng quỷ dị là những quỷ hồn này đang đến gần thân ảnh của ý chí tinh không La Thiên kia, đột nhiên an tĩnh lại như bị tước đoạt đi quyền lợi hành động.

Trong chớp mắt, tất cả quỷ hồn, thân thể toàn bộ đều chấn động, đồng loạt dừng lại, bọn chúng mở to mắt, dường như dừng lại không chỉ là thân ảnh, còn có tinh thần, còn có suy nghĩ đơn giản của thân là quỷ hồn bọn họ.

Vào lúc này, hoàn toàn dừng lại như bị tước đoạt!

Còn thân ảnh ý chí tinh không La Thiên ngưng tụ thành, một bước hạ xuống, khi xuất hiện đã đến phía trước Mạnh Hạo, hắn nhìn Mạnh Hạo,

thần sắc lần đầu tiên biến hóa, dường như rất kỳ quái, dường như rất khó hiểu.

- Vì cái gì ngươi không muốn cùng ta dung hợp? Hóa thân này thản nhiên nói, nâng tay lên, điểm vào ấn đường Mạnh Hạo.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, một thanh âm bén nhọn bỗng nhiên quanh quẩn, tốc độ Anh Vũ bay nhanh, ngay lập tức tới gần, trực tiếp xuyên thấu ngực hóa thân này.

Hóa thân chợt ngừng, ngón tay tiếp tục hạ xuống, đột nhiên, thanh âm bỗng nhiên quanh quẩn trong cả thiên địa, chỉ có một chữ!

- Cút!

Thanh âm này chính là từ trong miệng tượng đá kia truyền ra, quanh quẩn cả thiên địa, nổ vang cả thế giới, tạo thành gió lốc, ngập trời, khiến cho cả Minh Cung đều run rẩy chấn động.

Còn hóa thân từ ý chí tinh không La Thiên kia lúc này thân thể chấn động mạnh, nhưng lại không cách nào khống chế thân thể, không ngừng lùi về sau, cho đến khi thối lui được mười trượng, thân thể hắn máu thịt bầy nhầy, cả thân thể xương cốt thậm chí lộ ra hơn phân nửa, nhất là vị trí đầu, còn lại chỉ là một nửa.

Đã lâu, thanh âm này sau khi tiêu tán, hóa thân ý chí La Thiên chậm rãi ngẩng đều, thân thể khôi phục cấp tốc, trong chớp mắt đã khôi phục lại như thường.

Cùng lúc đó, trong tinh không Thương Mang có một thế giới, tất cả sinh mạng bên trong toàn bộ trong chớp mắt này, vô thanh vô tức, không có bất kỳ dấu hiệu nào mà khô héo, mất đi tất cả máu thịt cùng sinh cơ, cả thế giới, trong chớp mắt trở thành vùng đất chết yên tĩnh.

Nhưng thứ này mất đi sinh cơ cùng máu thịt, chính là lực lượng để hóa thân ý chí La Thiên khôi phục, hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía tượng đá kia, thần sắc lần nữa xuất hiện biến hóa, dường như rất mờ mịt, còn có chút hoảng hốt.

- Thì ra là ngươi, con trai lớn của ta. Hắn thản nhiên nói, tượng đá trên ghế ngồi to lớn kia trong mắt tuôn ra tia sắc bén, trong cơ thể truyền ra tiếng nổ kinh thiên, nhưng lại từ từ đứng lên, khi đứng lên, vô số hòn đá trên thân thể rơi xuống, đến cuối cùng, những hòn đá kia chất đống thành một ngọn núi nhỏ, từ trong tượng đá này, một thanh niên đi ra.

Bộ dáng của hắn cùng hóa thân ý chí La Thiên gần như không có khác nhau chút nào.

Nhưng mà thân thể hắn rõ ràng không phải là máu thịt, đây không phải là lão tổ Thương Mang chân chính mà là một phân thân, lưu lại trong Minh Cung này, trong hồi ức, bảo vệ nơi phân thân này.

Khi đi tới, trời đang cuồn cuộn, đất đang run rẩy, cả đại lục tầng thứ chín trong chớp mắt muốn vỡ vụn, phân thân lão tổ Thương Mang kia bước bước thứ nhất, bất ngờ đã ở trước người Mạnh Hạo, xuất hiện ở trước mặt hóa thân ý chí La Thiên.

Không nói chuyện, thần sắc càng không có biến hóa, khoảnh khắc xuất hiện, hắn nâng tay lên, phất tay áo về phía trước, lúc vung tay, một luồng khí tức dường như là tiên cũng không phải tiên, dường như là ma cũng không phải ma, rầm rầm bùng phát, trực tiếp hóa thành một vùng sương mù đen, trong sương mù có lệ quỷ dữ tợn gầm thét, thẳng đến hoá thân Thương Mang.

Hóa thân Thương Mang nâng tay lên, chỉ về phía trước, quy tắc cùng pháp tắc cả thế giới trong nháy mắt ngưng tụ cùng nhau, một luồng ý chí vô biên, mang theo uy nghiêm không cho phép hoài nghi, bùng phát dưới ngón tay này.

- Hết thảy lực lượng ở Thương Mang, ở trước mặt hoặc bị tước đoạt, hoặc cùng ta dung hợp. Thanh âm hóa thân La Thiên quanh quẩn, trong sương mù đen cuồn cuộn kia, vô số lệ quỷ dữ tợn, toàn bộ thân thể run lên, như bị tiêu trừ đi nhưng từng lệ quỷ lại nhanh chóng mơ hồ.

Nhưng ngay khi những lệ quỷ này gần như hoàn toàn mơ hồ, như sắp bị tiêu trừ đi, phân thân lão tổ Thương Mang bỗng nhiên hừ lạnh, khi hừ lạnh, lập tức sương mù đen ngưng tụ, những lệ quỷ gần như tiêu tán kia cũng trực tiếp méo mó, ngưng tụ cùng nhau, biến thành... lệ quỷ kinh thiên!

Sương mù đen dày đặc, khi xuất hiện, thân thể vô biên, long trời lở đất, càng kinh người hơn là eo lệ quỷ này cong, giống như lưng còng xuống, bởi vì phần lưng của nó bất ngờ mang theo một thế giới.

Đó là đại điện giống như địa phủ Âm La, từng xích sắt đen, trong nháy mắt xuất hiện trên người lệ quỷ to lớn, quấn quanh cặp chân, quấn quanh hai cánh tay, khi lệ quỷ gào thét huy vũ, lập tức bầu trời vùng thế giới này rầm rầm vỡ nát, một luồng lực lượng không thuộc về quy tắc thế giới này bỗng nhiên phủ xuống.

Lực lượng này cho dù là hóa thân ý chí La Thiên cũng không tược đoạt được tồn tại, bởi vì đó là lực lượng quỷ... thuộc loại lão tổ Thương Mang!

Lực này bùng phát, tạo thành một lực bài xích mãnh liệt, trực tiếp đánh vào hóa thân ý chí La Thiên trước mặt, tạo thành gió lốc, nổ vang bốn phương.

Hóa thân ý chí La Thiên khẽ thở dài, thân thể này trong máu thịt bầy nhầy, nhưng lại không thèm để ý chút nào, nâng tay lên, chỉ một cái lần nữa, lập tức trên người hắn đột nhiên phát ra ánh sáng mãnh liệt, ánh sáng này màu xám tro, sau khi xuất hiện, hư vô phía sau hắn trực tiếp xé

mở, lộ ra một ngón tay.

Ngón tay này thay thế thế giới, thay thế bầu trời, sau khi xuất hiện, một ngón tay cùng lệ quỷ vô biên kia va chạm cùng nhau.

”Ầm ầm ầm!”

Tiếng nổ ngập trời, dưới ngón tay này, lệ quỷ run rẩy, thân thể trực tiếp nổ tung, tất cả kiến trúc phần lưng đều trong chớp mắt tan thành mây khí, bị bẻ gãy nghiền nát, nhưng xích sắt trói chặt lệ quỷ kia trong tiếng nổ vang, trực tiếp gãy lìa, tan vỡ tiêu tán.

Dường như là thế quân lực địch!

Trong nổ vang to lớn này, hóa thân đối kháng cùng phân thân, bọn họ đồng thời bị đánh sâu vào thân thể, không ngừng lùi về sau.

- Tên này ngươi đi không đi! Phân thân lão tổ Thương Mang chậm rãi nói, thanh âm khàn khàn, mang theo già nua, còn có uy lực tản ra, nhưng lại bao phủ đè ép hóa thân ý chí La Thiên.

Cho dù đối phương là đại biểu cho tinh không La Thiên nhưng phân thân lão tổ Thương Mang nơi này cũng không sợ hãi chút nào.

- Con trai lớn của ta... ngươi năm đó rời đi, cần gì phải còn có chấp niệm. Hóa thân ý chí tinh không La Thiên ngẩng đầu, nhìn phân thân lão tổ Thương Mang trước mắt, mặt không thay đổi, thản nhiên nói, nâng tay lên, lần nữa chỉ một cái.

- Lực. Lời nói hắn vừa truyền ra, một luồng lực lượng mạnh mẽ rầm rầm bùng phát, từ trên người hắn khuếch tán ra, hóa thành một ấn ký khổng lồ, trên ấn ký này có phù văn phức tạp, đại biểu đạo quy tắc lực trong tinh không Thương Mang này.

Phương pháp này cửu nguyên cũng không thể thi triển.

Hoàn toàn là ấn ký tạo nên, ấn ký to lớn này trong nháy mắt hướng về Mạnh Hạo cùng phân thân lão tổ Thương Mang, trực tiếp chém xuống.

Thậm chí vào lúc này, trong cả tinh không La Thiên, tất cả pháp tắc quan hệ cùng lực lượng đều mơ hồ, bị hút đi, toàn bộ ngưng tụ nơi này, hung hăng chém chém đến, cặp mắt phân thân lão tổ Thương Mang lóe sang, nâng tay lên bấm quyết, lập tức tay của hắn mơ hồ không thấy được máu thịt, không thấy được xương cốt, có thể thấy được là ảo ảnh giống như hồn thể bình thường.

Ảo ảnh này không phải màu đen mà là màu sắc rực rỡ, tràn ra bên trong là một loại đạo, tự thân chính là nguyên, lại là đạo sinh ra hoàn toàn thuộc về mình.

Đó là... Quỷ Đạo thuộc về lão tổ Thương Mang!

Trong tiếng nổ vang, tay hắn trực tiếp chạm vào ấn ký, đụng chạm cùng nhau.

Thiên địa run lên, mặt đất vỡ vụn, hai người lúc này bùng phát ra tất cả chiến lực, chấn động thế giới, khuếch tán cả Minh Cung, quanh quẩn tinh không.

Cũng vào lúc này, tượng điêu khắc gỗ trước mặt Mạnh Hạo trước đã hòa tan được chín phần, lúc này chỉ còn dư lại một phần cuối cùng, nhanh chóng hòa tan, chín phần bốn, chín phần bảy, chín phần tám... cho đến, mười phần!

Hòa tan hoàn toàn, không có bất kỳ tồn tại của tượng điêu khắc gỗ nào, toàn bộ trở thành chất lỏng đen, tổng cộng một trăm giọt chất lỏng, không nhiều không ít, trong khoảnh khắc này, cặp mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên mở ra, cảm quan hắn phong bế vào lúc này toàn bộ giải phóng.

Trong mắt hắn lóe lên, hóa thân ý chí La Thiên nơi đó truyền ra dao động kinh khủng, muốn cưỡng ép đánh đến, nhưng lần nữa bị lão tổ Thương Mang ngăn cản, phát ra chỉ có thể đối mặt với Mạnh Hạo, mới xuất hiện rống giận biến hóa mãnh liệt trong tinh thần...

Mạnh Hạo hít sâu, hơi hấp khí, một trăm giọt chất lỏng đen trước mặt hắn trong nháy mắt hóa thành cầu vồng đen, thẳng đến ấn đường Mạnh Hạo, trong chớp mắt, sáp nhập vào trong.

Trong đầu Mạnh Hạo sấm sét cuồn cuộn, mỗi một chất lỏng đen khi sáp nhập vào cũng sẽ tạo nên thiên lôi trong tinh thần hắn, một trăm giọt chất lỏng, một trăm đạo thiên lôi càng ngày càng mãnh liệt.

Làm giọt đen cuối cùng sáp nhập vào ấn đường Mạnh Hạo, trong đầu óc hắn quanh quẩn đạo thiên lôi cuối cùng, dường như lực lượng đầy đủ để xé mở bầu trời, trực tiếp nổ tung tinh thần Mạnh Hạo, thức hải của hắn!

Thân thể hắn mãnh liệt run lên, một ngụm máu tươi vẩn đục phun ra, trong thức hải của hắn, chất lỏng màu đen kia trong nháy mắt ghép cùng nhau, khí tức đệ cửu cấm, chân chính trong cơ thể Mạnh Hạo bùng phát ra!

Mặc dù còn chưa hoàn chỉnh, nhưng trong khoảnh khắc bùng phát, hóa thân ý chí La Thiên, cả người chấn động, thần sắc bình tĩnh biến thành nổi giận, cặp mắt lộ ra tàn nhẫn cùng sát khí mãnh liệt.

- Cút ngay! Hắn gầm nhẹ, thân thể đi về phía trước, nhưng thân thể này đây trực tiếp đánh đến phân thân lão tổ Thương Mang!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1883: Dung Bản Tôn

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, phân thân lão tổ Thương Mang cười cười, thân thể không lui về sau chút nào. Toàn thân lão hắc khí tràn ngập, lần nữa cản trở ý chí La Thiên hóa thân.

Mà ở phía sau lão, thân thể Mạnh Hạo càng run rẩy hơn. Khí tức đệ cửu cấm trong cơ thể hắn cuồng bạo hơn, mơ hồ nổ vang ra từ trong cơ thể, quanh quẩn ngập trời, khiến bầu trời Minh Cung run rẩy, khiến tinh không ngoại giới La Thiên cũng chấn động, nhấc lên vô số gợn sóng, quét ngang bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, bên trong thức hải Mạnh Hạo, 100 giọt chất lỏng màu đen kia ngưng tụ ghép lại, dần dần sẽ thành hình!

Một phần, hai phần, ba phần, bốn phần...

Loại dung hợp này có tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã xong bảy phần, vẫn còn tiếp tục. Dần dần, chín ấn ký hoàn chỉnh hợp thành đệ cửu cấm, bỗng nhiên xuất hiện trong thần thức của Mạnh Hạo.

Tám phần, chín phần, sau mấy nhịp thở, không đợi ý chí tinh không La Thiên ngăn trở, đôi mắt Mạnh Hạo lần nữa khai hạp. Trong cơ thể hắn truyền ra tiếng nổ long trời lở đất.

Tiếng nổ này truyền ra bên ngoài trực tiếp hóa thành thiên lôi. Lôi này tuy rằng quanh quẩn trong tinh không La Thiên, nhưng lại... không thuộc về Thương Mang. Đó là đệ cửu cấm của Mạnh Hạo, tạo thành phong thiên lôi!

Trong thức hải của hắn, thời khắc này chất lỏng màu đen cùng ngưng tụ lại tạo thành một thứ... có thể khiến cả tinh không La Thiên run rẩy... Là

đệ cửu cấm!

Phong Thiên Cấm!

Trong nháy mắt khi Phong Thiên Cấm này xuất hiện, thế giới Minh Cung lắc lư, mặt đất nổ vang. Bên ngoài Minh Cung, sóng gợn trong tinh không mãnh liệt đến cực hạn. Nơi nó đi qua, Thương Mang cuồn cuộn, tất cả những thứ đang tồn tại, tất cả sinh mạng, toàn bộ tại một khắc này mà run run thân thể, tâm thần hoảng sợ không giải thích được.

Dường như... bầu trời trên đỉnh đầu bọn họ lúc này, xuất hiện một... thiên địch!

Dường như trong tinh không Thương Mang này, bắt đầu xuất hiện một cổ ý chí khác!

Dường như vô số thế giới, từ giờ khắc này thành một đạo quy tắc!

Đó là Phong Thiên Cấm, ngự trị trên hết thảy pháp tắc... là đạo!

”Rầm rầm rầm”

Tiếng nổ vẫn còn vang vọng, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập. Lúc này hắn mở mắt ra, đường Siêu Thoát của hắn giờ đã hoàn thành bước thứ nhất, dĩ nhiên đã đem phân thân cửu thế ngưng tụ thành đệ cửu cấm, dung nhập vào trong cơ thể mình, trở thành một phần không thể tách rời. Từ đó về sau, triệt triệt để để, thuộc sở hữu của Mạnh Hạo.

Nhưng đây chỉ là bước thứ nhất. Mạnh Hạo biết rõ, hiện tại đối với mình mà nói, thời gian là quý báu, là trọng yếu, bởi vì hắn muốn tiến hành bước thứ hai.

Bước thứ hai chính là...

- Cửu cấm quy nhất! Mạnh Hạo lên tiếng. Khi thanh âm này truyền ra, tất cả quy tắc pháp tắc chung quanh hắn đều tại một khắc này mà rầm rầm vỡ nát, dường như không thể cùng đệ cửu cấm bá đạo tồn tại, càng không cách nào đối kháng cùng khí tức của cửu cấm quy nhất.

Gần như vào khoảnh khắc Mạnh Hạo muốn cửu cấm quy nhất, hai mắt của hóa thân ý chí La Thiên lộ ra tia sáng sâu sắc. Cùng lúc đó, bên ngoài tinh không Thương Mang, đột nhiên hư vô vặn vẹo, một cái ánh mắt khổng lồ trong vặn vẹo đó từ từ ngưng tụ.

Ánh mắt này chậm rãi mở ra, khi khai hạp được một nửa, trong mắt hắn có một phiến ánh sáng vô cùng, một cỗ ý chí khinh người đang ở trong ánh mắt này không ngừng bạo phát, dường như muốn bức ra, xông vào tinh không Thương Mang, ngăn trở Siêu Thoát của Mạnh Hạo.

Nhưng vào lúc đó, đột nhiên một thân ảnh mơ hồ bỗng xuất hiện ở trước mặt ánh mắt này. Đó là một thanh niên tóc trắng, thần sắc lạnh lùng. Sự xuất hiện của hắn vô cùng đột ngột, nhìn kỹ thì, thân thể hắn nhìn như thực chất, nhưng thực tế, không phải là chân thân.

Hắn cùng với người thanh niên xuất hiện bên ngoài đại lục Tiên Thần giống nhau như đúc, là người Siêu Thoát của đại lục Tiên Thần năm đó.

Hắn nâng tay lên, đặt trên con mắt kia, khiến cho ánh mắt này không thể tiếp tục mở ra.

Ánh mắt này ầm ầm chấn động, có rống giận điên cuồng từ bên trong truyền ra. Hư vô bên ngoài Thương Mang này xuất hiện thân ảnh thứ hai, cũng là một thanh niên, nhưng toàn thân lại tràn đầy ý minh tử. Một đầu tóc dài màu tím, trong mắt có tinh tú. Thần sắc hắn bình tĩnh, đứng ở nơi đó lạnh lùng nhìn con mắt bàng bạc thật to kia.

- Năm đó các ngươi đều thất bại, các ngươi đã không có tư cách trừ đi sự tồn tại của ta. Mặc dù giờ này trình độ của các ngươi đã cường đại, đạt

trên ta, nhưng... các ngươi đã không có tư cách! Ánh mắt khổng lồ kia muốn mở ra, nhưng lại bị cản trở không thể làm được, rống giận quanh quẩn, khiến bốn phương tám hướng tan vỡ.

Nhưng hai thanh niên kia thần sắc đều không có biến hóa chút nào.

- Có thể trừ đi sự tồn tại của ngươi, thời khắc này ngươi đang ở Siêu Thoát, mà chúng ta tuy rằng mất đi tư cách, nhưng sẽ không để cho ngươi có thể đi quấy nhiễu vị đạo hữu kia.

Ánh mắt bàng bạc mở ra một nửa thật to, bên trong có u mang nhoáng lên một cái.

Cùng lúc đó, tại trong Minh Cung, ý chí La Thiên hóa thân biến sắc, cắn răng, trong mắt lộ ra tàn nhẫn, không tiếp tục triệu hoán lực lượng bên ngoài Thương Mang, mà là bao trùm cả tinh không trong Thương Mang!

Trong tinh không Thương Mang này, rất nhiều phiến lốc xoáy tồn tại trong thế giới này, ít nhất là mấy ngàn thế giới. Tất cả sinh mạng trên đó đều phát ra thê lương hét thảm, thân thể khoảnh khắc đã khô héo, tất cả máu thịt, tất cả sinh cơ, đều trực tiếp bị hút đi.

Chẳng những các sinh mạng trong thế giới này bị như vậy, thậm chí ngay cả bản thân những thế giới này, cũng vào giờ khắc này tan vỡ thành tro bụi. Căn nguyên thế giới cũng bị hút đi.

Mấy ngàn thế giới, cứ như vậy trong chớp mắt tan thành mấy khói, hoàn toàn bị trừ đi. Thậm chí tinh không bên cạnh La Thiên, mảng lớn mảng lớn khu vực, trực tiếp khô héo, giống như tử vong.

Kinh người nhất, là lực lượng của thiên địa cả La Thiên tinh không, trong tất cả phạm vi đều giảm xuống ba phần. Nếu giáng xuống lần nữa, cả Thương Mang đều sẽ tan vỡ, hơn nữa dường như cũng đã đến cực hạn nào đó, không thể tiếp tục nữa.

Hết thảy tất cả, đều bị ý chí tinh không La Thiên hóa thân, từng ý niệm bị hút đi, ngưng tụ tại trong ngoài Minh Cung, hóa thành lực lượng cuồng bạo không cách nào hình dung, “ầm ầm”, trực tiếp đem Minh Cung xé mở!

Tiếng nổ ngập trời, bầu trời Minh Cung hoàn toàn tan vỡ, khiến cho Minh Cung rốt cuộc cũng hiển lộ tại tinh không bên trong Thương Mang, khiến cho ý chí Thương Mang phủ xuống với phạm vi lớn. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, tầng đại lục thứ nhất tan vỡ, sau đó là tầng thứ hai, tầng thứ ba. Trong chớp mắt, trừ bỏ tầng đại lục thứ chín, tất cả đại lục đều trở thành mảnh vỡ khi ý chí La Thiên phủ xuống.

Mà những ý chí La Thiên khi phủ xuống giống như thủy triều, phút chốc đồng loạt ngưng tụ trong cơ thể. “Ầm, ầm”, ý chí La Thiên hóa thân, thân thể vặn vẹo, biến đổi bộ dạng. Một thân thể nhưng lại có thêm sáu cánh tay, tổng cộng có tám cánh tay, bên cạnh sọ đầu của hắn, lại xuất hiện ba cái đầu!

Tổng cộng có bốn đầu, tám cánh tay!

Hắn gầm lên giận dữ, thanh âm này hóa thành sóng âm, khiến tầng đại lục thứ chín run rẩy nổ vang, cũng để cho phân thân lão tổ Thương Mang, hai mắt mạnh mẽ co rút lại.

- Ta là... La Thiên! Thân ảnh bốn đầu tám cánh tay này, thanh âm vượt qua cả sấm sét, thân thể hắn trong chớp mắt trực tiếp mơ hồ. Theo mơ hồ, bất ngờ có thể thấy được, trong cơ thể hắn không ngờ xuất hiện từng viên tinh tú, từng phiến thế giới lốc xoáy xuất hiện.

Dường như giờ khắc này, hắn đem cả tinh không đều ngưng tụ trong cơ thể mình. Với loại lực lượng này, với cả lực lượng tinh không La Thiên, đi đánh phân thân lão tổ Thương Mang.

Phải oanh khai, muốn đánh chết Mạnh Hạo, ngăn trở Siêu Thoát của Mạnh Hạo, bình định hết thảy!

Lão tổ Thương Mang ở chỗ này dù sao cũng chỉ là một khối phân thân. Trong cơ thể Mạnh Hạo có cây đèn đồng thau, cho nên phân thân lão tổ Thương Mang mới chọn trợ giúp Mạnh Hạo.

Bởi vì Mạnh Hạo có cây đèn đồng thau coi như là người truyền thừa của lão tổ Thương Mang. Truyền thừa này không phải tu vi, không phải huyết mạch, mà là ý thức!

Một loại ý thức giống nhau, muốn hủy diệt đi cả ý chí ý thức tinh không Thương Mang. Đây là cùng chung chí hướng, chính bởi vậy nên phân thân này mới ra tay.

Nhưng dù sao lão... cũng chỉ là một phân thân, lão tổ Thương Mang chân chính là nhân vật tồn tại vô số năm trước, giờ này không biết ở phương nào. Với lực lượng phân thân, có thể trì hoãn ý chí tinh không La Thiên một chút, nhưng ở dưới trạng thái này, rõ ràng ý chí tinh không La Thiên kia đang nổi điên, thậm chí không tiếc trả giá đắt, như vậy phân thân này... khó mà cản trở.

Mắt thấy ý chí tinh không La Thiên đánh xuống, phân thân lão tổ Thương Mang không ngừng sụp đổ, thân thể dường như muốn tiêu tán gần như không còn. Mà một khi lão tiêu tán, Mạnh Hạo hợp nhất cửu cấm sẽ gặp phải nguy cơ sinh tử.

Thấy như thế, trong mắt phân thân lão tổ Thương Mang có ánh sao nhoáng lên một cái. lão đột nhiên nâng tay lên, trong giây lát hướng một trảo về Mạnh Hạo nơi đó. Một trảo này, không phải hướng Mạnh Hạo, mà là Anh Vũ!

Thân thể Anh Vũ nhoáng lên một cái, nháy mắt đã tới gần, phút chốc hóa thành một Chiến Binh, sau khi bị phân thân lão tổ Thương Mang cầm,

hướng về hư vô, bỗng nhiên chém xuống!

Một trảm này, trời đất run rẩy, một đạo khe nứt to lớn ầm ầm xuất hiện. Theo sự xuất hiện của khe nứt, một loạt lực lượng ầm ầm bạo phát từ bên trong. Phiến lực lượng này trở thành gió lốc, sau khi truyền ra chớp mắt đã quét ngang cả tầng đại lục thứ chín, khuếch tán khắp Minh Cung.

Thời gian nghịch chuyển!

Chớp mắt đã vạn năm, sau đó là 100 ngàn năm, 1 triệu năm, chục triệu năm. Cho đến khi không biết bao nhiêu năm tháng trôi qua, bốn phía gió lốc ngập trời, khi hết thảy đều tiên tán, thế giới dĩ nhiên đã biến hóa hoàn toàn.

Bầu trời trở thành xanh lam, tám tầng đại lục đầu tiên tan vỡ, khôi phục như thường. Trên cả đại lục, vô số tu sĩ hóa thành cầu vồng lui tới, vô cùng phồn hoa.

Có gió mềm nhẹ thổi qua, trời đất Minh Cung trở về viễn cổ!

Một màn này khiến đám người chưởng giáo hít ngược một hơi, nhưng lại không giật mình gì. Bởi vì bọn họ đã thấy qua nhiều lần biến hóa như vậy, đây là hạo kiếp Minh Cung, khi về tới viễn cổ chính là ngày diệt thế của ý chí La Thiên.

Chỉ có điều, năm tháng là do phân thân lão tổ Thương Mang tạo ra ngay bên trong Minh Cung, cách một khoảng thời gian sẽ lại xuất hiện hạo kiếp, hôm nay là khoảng thời gian trước lúc bạo phát.

Làm xong hết thảy, phân thân lão tổ Thương Mang hít sâu một hơi, Chiến Binh trong tay phải trực tiếp đâm vào đất, trong tiếng nổ “ầm ầm”, một cỗ thần thức của phân thân lão tổ Thương Mang trong phút chốc khuếch tán cả đại lục Thương Mang.

Trong thần thức này chỉ có một ý chí, là diệt sát... tinh không Thương Mang!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1884: Ta Từ Nay Siêu Thoát

Trong chớp mắt, trên mảnh đại lục này, vô số tu sĩ, vô số sinh mạng, đồng loạt ngẩng đầu. Từng người một lập tức khoanh chân ngồi xuống, lập tức thần thức bọn họ dung hợp một chỗ, tạo thành sóng lớn ngập trời. Trong tiếng nổ "ầm ầm", trực tiếp ngưng tụ bốn phía phân thân lão tổ Thương Mang, lần nữa tạo thành gió lốc, cuốn lên bốn phương tám hướng, đánh vào thân ảnh bốn đầu tám cánh tay hóa thân của ý chí La Thiên kia.

Ngươi có cả sinh mạng tinh không Thương Mang chống đỡ, mà ta chỉ còn thuật pháp nghịch chuyển tinh không, đã từng quanh quẩn đại lục Thương Mang, đối kháng với lực lượng con dân của ta!

Đây là đã vượt qua khỏi thuật pháp bình thường, thậm chí vượt qua phạm vi hiểu biết của tu sĩ bình thường nhiều lắm. Cảnh giới này đối với lão tổ Thương Mang mà nói, thời gian cũng tốt, không gian cũng được, cho dù cách nhau năm tháng vô tận, cũng có thể tiện tay cầm lấy như cũ, trở thành đại đạo thần thông của bản thân.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", ánh mắt của hóa thân ý chí La Thiên bốn đầu tám cánh tay lộ ra ánh sáng đỏ, tám cánh tay của hắn huy vũ, lập tức tạo thành thiên lôi cổn cổn, đối kháng cùng với gió lốc kia.

Khi tiếng nổ ngập trời, trong cơ thể Mạnh Hạo ở bên kia truyền ra tiếng đánh trống, khí thể của hắn rầm rầm bộc phát ra mãnh liệt. Bởi vì chín đạo cấm chế trong cơ thể hắn, sắp dung hợp!

- Đệ nhất cấm! Mạnh Hạo vung tay áo, lập tức Thủy Chung Cấm xuất hiện, đó là chi mới hết thảy, đó đã từng là cấm pháp Phong Yêu cuối

cùng, không phải tự thân Mạnh Hạo sáng lập, mà là tàn niệm của Cửu Phong Chí Tôn tạo thành Thủy Đông Lưu năm đó, hắn chỉ kế thừa.

Được Mạnh Hạo dung hợp, thành đệ nhất cấm của mình!

Trong mắt hắn ánh sao nhoáng lên một cái, tại khoảnh khắc đệ nhất cấm này xuất hiện, trên mi tâm của hắn đột nhiên có nhiều hơn một điểm sáng. Điểm sáng này rực rỡ chí cực, tràn ra một loạt cảm giác mang phong thái cổ xưa, khi xuất hiện lập tức khiến ánh mắt hóa thân ý chí La Thiên đỏ lên.

Tinh quang trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, bấm quyết, sau đệ nhất cấm, thi triển...

- Đệ nhị cấm!

Chân Giả Cấm, trong thật có giả, giả có thể thành thật, cấm này theo Mạnh Hạo bấm quyết ra, lập tức trên mi tâm Mạnh Hạo xuất hiện điểm sáng thứ hai. Điểm sáng này tựa hư phi huyễn, chợt vừa thấy phảng phất như là giả, nhưng nhìn kỹ đó là tồn tại chân thật. Nếu nhìn vào một thời gian dài, dường như tâm thần đều có thể bị hút vào bên trong.

Chính là đệ nhị cấm!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi. Tại thời đại viễn cổ này, chung quanh hắn đều không có biến hóa gì quá lớn, ghế ngồi khổng lồ kia vẫn như cũ. Duy chỉ có bầu trời xanh thẳm kia, tản đá trên mặt đất dàn ra, linh khí nồng đậm bốn phía là bất đồng.

Từ xa nhìn lại còn có thể thấy vô số cầu vồng bay múa, mà ở trước hắn, phân thân lão tổ Thương Mang đang huy vũ tập hợp thần thức tất cả tu sĩ đại lục Thương Mang, đánh hóa thân ý chí La Thiên.

- Đệ tam cấm! Từ đó hai tay Mạnh Hạo bấm quyết, thiên địa nổ vang

Đệ tam cấm này, là Kim Cố Cấm, lúc nó xuất hiện, không ngờ cùng dung hợp chung với thế giới này, cùng chi phù hợp, cùng chung cộng minh. Dù sao nơi này là viễn cổ, mà Mạnh Hạo đến từ tương lai, được gọi là kim cổ cùng tồn tại, khiến cho Kim Cổ Cấm này sau khi xuất hiện, lực lượng của năm tháng khuếch tán. Trên mi tâm của Mạnh Hạo, điểm sáng thứ ba xuất hiện.

Ba điểm sáng đồng thời lóng lánh, trong cơ thể Mạnh Hạo khí thế lên ngập trời, nổ vang thế giới. Hắn không dừng lại, hai tay nhoáng lên một cái.

- Đệ tứ cấm!

Đệ tứ cấm này, là cấm pháp mạnh nhất trong tám cấm pháp đầu tiên, tên là Bản Ngã Cấm. Cấm pháp này có vô số phân thân, có thể sáng lập một thế giới, trong nháy mắt khi nó xuất hiện, bốn phía Mạnh Hạo bất ngờ hiện lên vô số hình ảnh căn nguyên của hắn.

Nhưng chút ít thân ảnh này, lại có một thân ảnh sau khi Mạnh Hạo thấy được thì tâm thần chấn động, kia nhưng lại là Tiểu Bảo...

Lúc này không phải để ngóng nhìn, Mạnh Hạo chỉ nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt, bấm quyết, đang muốn thi triển đệ ngũ cấm, nhưng vào lúc này, phía trước hắn tiếng nổ ngập trời. Khi một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền ra, thân thể Mạnh Hạo chấn động, máu tươi phun ra, bỗng nhiên lui về sau.

Đồng thời lúc hắn lui về sau, phân thân lão tổ Thương Mang phía trước hắn sụp đổ vỡ vụn, khi sắp ngưng tụ lần nữa, lại bị hóa thân ý chí La Thiên bốn đầu tám cánh tay vung tay đánh vào phân thân lão tổ Thương Mang đang ngưng tụ, trì hoãn một ít thời gian, mặc dù hắn toàn thân máu thịt bầy nhầy nhưng vẫn xong về phía Mạnh Hạo như cũ.

Nhưng ngay khi hắn vọt tới, thần thức chúng sinh bốn phía đại lục Thương Mang ầm ầm phủ xuống, hóa thành từng tầng vách ngăng vô hình, lập tức đem hóa thân ý chí tinh không La Thiên cản trở một lần nữa.

- Cút ngay! Hóa thân ý chí La Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, cánh tay huy vũ, ý chí La Thiên bạo phát, trong khi đối kháng, vách ngăn tạo thành bởi thần thức chúng sinh đại lục kia tầng tầng tan vỡ.

Cặp mắt Mạnh Hạo đỏ thẫm, thân thể lui về sau, bấm quyết lần nữa.

- Đệ ngũ cấm!

Đệ ngũ cấm này là Chính Phản Cấm, đồng thời khi xuất hiện, một cỗ lực lượng bài xích nổ vang, tạo thành một hắc động thật lớn, bất ngờ xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo. Hắc động này cấp tốc xoay tròn, nháy mắt đã rút nhỏ, nhưng tụ tại mi tâm Mạnh Hạo, trở thành điểm sáng thứ năm.

Cũng chính vào lúc này, hóa thân ý chí La Thiên khoảng cách thoát vây đã không xa. Cả đại lục đều nổ vang, thần thức vô số chúng sinh nháy mắt chia năm xẻ bảy

Mắt thấy sẽ phải tan vỡ, thân thể Mạnh Hạo lui về sau lần nữa.

- Đệ lục cấm!

Sinh Tử Cấm!

- Đệ thất cấm!

Nhân Quả Cấm!

- Đệ bát cấm!

Thân Thần Cấm!

Ba đạo cấm pháp này phút chốc từ trong tay Mạnh Hạo thi triển ra, thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, thế giới lắc lư, tinh không nổ vang. Cũng chính vào lúc này, hóa thân ý chí La Thiên trực tiếp oanh khai thần thức cả chúng sinh đại lục, nhoáng lên một cái, xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo.

Nâng tay lên, đang muốn đem Mạnh Hạo diệt sát, thậm chí trên người của hắn, vào giờ khắc này bạo phát ra uy áp khiến tâm thần Mạnh Hạo nổ vang. Nhưng ngay khi uy áp này muốn rơi xuống, ánh sao trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, trực tiếp triển khai đệ cửu cấm!

- Đệ cửu cấm!

Phong Thiên Cấm!

Cấm này xuất hiện, một cỗ lực lượng mênh mông ầm ầm phủ xuống. Đó là một cỗ lực lượng bá đạo vô thượng, ta cho ngươi mở mắt ra, ngươi không thể nhắm mắt lại. Ta cho ngươi nhắm mắt lại, ngươi không thể mở ra.

Nếu ta nói có, thiên không thể nói không, nếu ta nói không, thiên không thể nói có.

- Cút! Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiến, khi thanh âm của hắn truyền ra, một cỗ khí thế không thuộc về tinh không La Thiên này từ trong đệ cửu cấm tràn ra, hóa thành cuồng phong, trực tiếp đánh vào trên hóa thân ý chí La Thiên.

Thế giới run rẩy, một cỗ lực lượng mạnh mẽ bỗng nhiên bạo phát đánh sâu vào khiến cho thân thể Mạnh Hạo lui về sau. Mà hóa thân ý chí tinh không La Thiên kia vào giờ khắc này cũng lui về sau, thần sắc hắn khủng khiếp nhưng lại mang sát cơ mãnh liệt, cưỡng ép dừng lại, không

quản hết thảy bỗng nhiên đi tới trước. Thân thể hắn run rẩy, có hai cái đầu đã trực tiếp nổ tung, mấy cánh tay ầm ầm vỡ nát, nhưng vẫn như cũ cắn răng đi về phía trước.

Nhưng vào lúc này, phân thân lão tổ Thương Mang đã vỡ nát lúc trước, tranh thủ thời gian khôi phục khi Mạnh Hạo đang tự mình cản trở hóa thân ý chí La Thiên, xuất hện một lần nữa, nhoáng lên một cái xuất hiện trước người hóa thân ý chí La Thiên. Bốc cháy lên, một cỗ khí tức so với lúc trước còn kinh người hơn từ trong cơ thể phân thân lão tổ Thương Mang bộc phát ra.

Lão nâng tay lên, nhấn về phía trước một cái, lập tức đi cản trở thân ảnh đã mất đi đầu cùng với cánh tay này lần nữa.

Hóa thân ý chí La Thiên kia thời khắc này rống giận, khi toàn thân cấp tốc khôi phục, hít sâu một hơn, thân thể chớp mắt trực tiếp trở thành vô số ánh sáng. Những ánh sáng này phút chốc đã khuếch tán khắp nơi, sáp nhập vào bầu trời, vừa tăng tốc ngưng tụ, khiến bầu trời cuồn cuộn, ngưng tụ thành một ngón tay to lớn!

Ngón tay này bàng bạc, phảng phất như đến từ tinh không, một đường xuyên thấu hư vô, trực tiếp phủ xuống, hướng về mặt đất, rầm rầm mà đi.

Lúc này bốn phía của ngón tay đó có nhiều đóa hoa màu đen xuất hiện, sau khi nở rộ toàn bộ, trong những đóa hoa kia bay thẳng ra từng đạo thân ảnh dữ tợn. Mỗi một người đều có ba cái đầu, sáu cánh tay, khi xuất hiện, khí thế ngập trời, rầm rầm chạy thẳng tới chỗ phân thân lão tổ Thương Mang cùng với Mạnh Hạo.

Cũng chính vào lúc này, đệ cửu cấm của Mạnh Hạo đã hoàn tất thi triển. Trên mi tâm của hắn xuất hiện điểm sáng thứ chín, đồng thời chín điểm sáng này chớp mắt đã dung hợp lẫn nhau, liền ngưng tụ cùng chung, dường như trở thành mặt trời!

Cửu cấm quy nhất!

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời hô, thân thể hắn nổ “ầm ầm”, một cỗ khí tức Siêu Thoát trên người hắn ngập trời bạo phát, rung chuyển bầu trời, nổ vang vũ trụ, khiến tinh không run rẩy. Sau khi cửu cấm kia trở lại, tự mình biến đổi thành căn nguyên, khiến cho tu vi của Mạnh Hạo mới thực sự... trở thành cửu nguyên!

Sau khi trở thành cửu nguyên, lực lượng tu vi của hắn trong giây lát đã bạo phát, càng ngày càng mạnh, đột phá tất cả vách ngăn, khiến vô só gió lốc quét ngang bốn phía, khiến cho ý chí La Thiên hóa thành ngón tay khi phủ xuống cũng phải chấn động.

Nhưng hết thảy còn chưa kết thúc. Hai mắt Mạnh Hạo đỏ thẫm, mạnh mẽ ngẩng đầu, hét lớn một tiếng.

- Cửu nguyên dung hợp, tu vi đột phá!

”Ầm ầm ầm”, chín đạo căn nguyên của hắn tại chớp mắt này nháy mắt dung hợp lẫn nhau, Cửu Cửu Quy Nhất... Oanh mở cửa thiên địa, phá vỡ hạn chế Thương Mang. Một tiếng thiên lôi vang trên đỉnh đầu Mạnh Hạo, chấn động cả tinh không La Thiên, khiến cho vô số sinh mạng, vô số thế giới đều nghe được.

Trong một tiếng sấm sét này, thanh âm của Mạnh Hạo hỗn loạn truyền khắp Thương Mang.

- Từ nay về sau, Mạnh Hạo ta, tu vi Siêu Thoát!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1885: Thổi Tắt Đèn Đồng

Thanh âm này, vô số người nghe được, vô số sinh mạng nghe được. Tất cả mọi người dù là ở Tiên Thần đại lục, Ma Giới đại lục, mọi chỗ thế giới, còn có Sơn Hải Điệp, chỉ trong một sát na, đều nghe được.

Nhất là Sơn Hải Giới, tất cả những người biết Mạnh Hạo vào giờ khắc này đều thất kinh, ai nấy khiếp sợ ngập trời.

“Ầm”

Trong nháy mắt lời nói của Mạnh Hạo truyền ra, cả thế giới chung quanh hắn đều dừng lại, chỉ có hắn nơi này, căn nguyên hoàn toàn dung hợp. Một luồng khí tức không thuộc về Thương Mang tinh không càng lúc càng mạnh phun trào trên người của hắn. Mà trên người người Mạnh Hạo lúc này xuất hiện vô số gông xiềng, những gông xiềng vào giờ phút này toàn bộ vỡ vụn.

Theo đó, khí tức của hắn càng trở nên cuồng bạo hơn, kinh thiên hơn, thậm chí đã có thấy khi đối kháng cùng với ý chính của La Thiên tinh không, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tu vi của hắn, trong một cái chớp mắt… đột phá!

Tất cả những lực lượng có quan hệ cùng với quy tắc Thương Mang trong kinh mạch của hắn đều biến mất, thay vào đó là một luồng yêu khí long trời lở đất. Yêu khí này khiến thế giới trở thành màu đỏ, tóc của Mạnh Hạo giờ khắc này cũng trở thành màu đỏ. Hắn đứng ở nơi đó, bốn phía dường như xuất hiện biển máu vô biên vô tận.

Hắn có cảm giác mảnh thế giới này, phiến tinh không này, dường như chỉ trong một ý niệm biến hóa của hắn liền có thể vặn vẹo, có thể bị hủy diệt. Cùng lúc đó, hắn cũng cảm nhận được một luồng lực lượng bài xích

xuất hiện ngay trong tinh không này, dường như muốn khu trừ hắn ra ngoài.

Ngón tay trên bầu trời kia thời khắc này run rẩy, những thân ảnh ba đầu sáu tay khắp bốn phía đều nhìn về phía Mạnh Hạo, lộ ra kính sợ, không kẻ nào dám đến gần.

Hết thảy mọi thứ trong mắt Mạnh Hạo vào giờ khắc này, đã trở nên hoàn toàn khác.

Hắn thấy được quy tắc của thế giới này, thấy được pháp tắc, thấy được từng sợi tơ, thấy được tất cả những tồn tại mà trước kia chưa từng thấy, cũng thấy được phân thân lão tổ Thương Mang, trên thực tế chính là một đoàn hồn ảnh, cũng nhìn thấy ngón tay trên bầu trời kia trên thực là do từng đạo ấn ký phù văn hợp thành.

- Thì ra đây chính là cảm giác Siêu Thoát. Đáng tiếc… ta giờ này không được coi là chân chính Siêu Thoát. Tu vi, thân thể, hồn chỉ mới đột phá, chỉ mới được coi là bước chân vào Siêu Thoát mà thôi.

- Cửu Phong Chí Tôn năm đó, chỉ là thân thể Siêu Thoát mà thôi.

- Giờ này, tu vi của ta dĩ nhiên đã Siêu Thoát, chỉ còn thiếu thân thể, thiếu hồn…

- Như vậy, ta nên lấy tu vi Siêu Thoát thổi tắt cây đèn đồng thau trong cơ thể, nghênh tiếp tạo hóa một lần nữa, đẩy thân xác của ta về hướng Siêu Thoát!

- Mà một khi thân thể cùng tu vi đều Siêu Thoát, cùng với cộng minh, thì hồn của ta… cũng lập tức biến đổi bản chất, bước chân vào Siêu Thoát!

- Đến khi đó, ta chính là Đạo Nguyên Cảnh!

- Bởi vì, ta chính là nguyên, ta muốn tồn tại quy tắc thì nhất định sẽ tồn tại. Ta muốn không tồn tại pháp tắc, chắc chắc không thể tồn tại… Mạnh Hạo lẩm bẩm, vung tay áo, cây đèn đồng thau lập tức… xuất hiện ngay trước mặt hắn!

Giờ khắc này, bất kỳ người nào cũng không thể cản trở bước chân Siêu Thoát của Mạnh Hạo!

Thương Mang tinh không hay ý chí La Thiên đều không thể được!

Thời gian không gian viễn cổ, bầu trời Minh Cung, ngón tay to lớn do ý chí La Thiên hóa thành ở trên không trung chấn động, một luồng khí tức bạo ngược từ bên trong bộc phát ra ảnh hưởng đến bầu trời xung quanh, khiến cho thiên địa bốn phương tám hướng trong nháy mắt mơ hồ, chỉ có ngón tay là càng lúc càng rõ ràng.

Ngón tay này chấn động mạnh, trong tiếng nổ “ầm ầm” đột phá, khí tức khuếch tán tạo thành uy áp hướng về phía Mạnh Hạo, rầm rầm lao đến. Dường như cho đến tận bây giờ, ý chí La Thiên vẫn như cũ không cam lòng để cho Mạnh Hạo Siêu Thoát thành công.

Cùng lúc đó, bài xích đến từ Thương Mang tinh không cùng ầm ầm bạo phát, ảnh hưởng đến cả thời gian không gian viễn cỗ, khiến cho thân thể của các tu sĩ tồn tại đều run rẩy, như bị áp chế.

Phân thân lão tổ Thương Mang trong mắt ánh sao nhoáng lên một cái, chính lúc tiếp tục ra tay, bỗng nhiên ghé mắt liếc nhìn Mạnh Hạo cười nhạt một cái, nhưng sau đó lại không để ý đến nữa, chỉ đứng ở xa xa yên lặng ngắm nhìn.

Ngón tay to lớn ầm ầm rơi xuống, mặt đất run rẩy, xuất hiện từng khe nứt lớn. Những khe nứt này tung hoành bốn phương, dường như mảnh đại lục này cũng muốn tan vỡ.

Mà chỉ tay khổng lồ kia, thay thế cả bầu trời, càng lúc càng lớn, đến cuối cùng ngẩng đầu nhìn lại, kia đã không còn là ngón tay mà là bình nguyên, là dãy núi!

Đó là… vân tay trên ngón tay tung hoành khắp nơi, rồi ngưng tụ một phần lực lượng Thương Mang tinh không, muốn diệt sát Mạnh Hạo ngay trong lúc hắn bước vào Siêu Thoát.

Nhưng ngay khoảnh khắc ngón tay này sắp rơi xuống, Mạnh Hạo vung tay áo, cây đen đồng thau trước mặt hắn tràn ra ánh lửa sáng ngời. Cây đèn đồng thau kia theo phong cách cổ xưa, ẩn chứa tang thương. Vào giờ khắc này, ánh lửa lóng lánh, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra mong đợi, lộ ra chấp nhất. Hắn mở to miệng, ngưng tụ tu vi Siêu Thoát của bản thân hóa thành khí lực…

Bỗng nhiên thổi ra!

Trong nháy mắt, bốn phía Mạnh Hạo nổi lên một loạt gió lốc ngập trời, trong tiếng nổ “ầm ầm”, gió lốc liên tiếp trời cùng đất, không ngừng khuếch tán khắp bốn phương tám hướng, tạo thành cơn lốc. Cơn lốc này trong chớp mắt đụng chạm với ngón tay La Thiên to lớn.

Tiếng gầm rú, tiếng nổ vang khiến thế giới này tan vỡ, khiến thiên địa này vỡ vụn. Cùng lúc đó, cơn lốc này dường như cũng không thể chống cự ngón tay La Thiên diệt thế kia, lập tức tiêu tán.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc nó tiêu tán, tu vi khí Siêu Thoát do Mạnh Hạo ngưng tụ thành đã thổi đến cây đèn đồng thau. Một cái thổi này, ngọn đèn trên cây đèn đồng thau lập tức lay động kịch liệt, như bị cuồng phong quét ngang, ngọn lửa nghiêng về một hướng, rồi chỉ trong chớp mắt đột nhiên… tắt!

Đây là ngọn Hồn Đăng cuối cùng của Mạnh Hạo!

Đây là tạo hóa cực lớn mà Mạnh Hạo thu được, cây đèn đồng thau cứu hắn một mạng!

Đây là cây đèn đồng thau giống của lão tổ Thương Mang!

Vào giờ khắc này, nó tắt!

Trong nháy mắt nó tắt, một loạt khói xanh nổi lên, bỗng nhiên chui vào thất khiếu của Mạnh Hạo.

Mà cây đèn đồng thau kia sau khi phóng thích ra tia khói xanh cuối cùng lập tức hóa thành tro bụi, giống như là đã hoàn thành sứ mệnh, tiêu tán ngay giữa đất trời này.

Cũng chính là đúng lúc này, ngón tay diệt thế do ý chí La Thiên hóa thành ầm ầm tới gần, cách Mạnh Hạo nơi này chưa tới nghìn trượng.

Khoảng cách nghìn trượng, Mạnh Hạo chỉ cần ngẩng đầu liền có thể thấy được từng phiến từng phiến núi mạch bình nguyên, áo của hắn bay múa, tóc của hắn cuồng loạn. Ngón tay to lớn kia càng tăng nhanh tốc độ.

- Chết! Một thanh âm dường như tồn tại trong hư vô, mang theo ý chí không cho phép hoài nghi, mang cả quy tắc Thương Mang tinh không, mang gần phân nửa lực lượng của tinh không, chỉ trong chớp mắt đánh về phía Mạnh Hạo.

Một chỉ tay to lớn rơi xuống, xuất hiện ngay trước mặt Mạnh Hạo, giống như là bầu trời sụp xuống, nhưng ngay một sát na đó, Mạnh Hạo bỗng nhiên nâng tay lên, trực tiếp đánh ra một chưởng, không phải đánh về phía ngón tay mà là nhấn về phía trước một cái.

Cái nhấn này lập tức đụng chạm cùng ngón tay khổng lồ kia, trong nháy mắt, thân thể Mạnh Hạo nổ vang, khóe miệng hắn tràn ra máu tươi. Mặt đất dưới chân khe nứt càng lúc càng khuếch tán rồi nổ vang, lấy Mạnh

Hạo làm trung tâm trực tiếp tan vỡ khắp bốn phía, đất không ngừng nổ tung, đại lục theo đó cũng vỡ vụng, trực tiếp trầm luân. Mà dưới chân Mạnh Hạo lúc này, lại xuất hiện một phiến tinh không hư vô.

Thân thể Mạnh Hạo cũng không vì thế mà lui lại, hắn đứng trong tinh không, một bàn tay của hắn khiến ngón tay La Thiên khổng lồ kia. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, khóe miệng còn mang theo máu tươi, nhưng trong mắt của hắn giờ khắc này mang theo ánh sáng xuyên thấu vạn vật khiến người khác nhìn thấy cũng phải giật mình.

Con ngươi của hắn màu đỏ, chính là bản chất yêu không thể biến đổi. Nói là yêu không bằng nói là một loại hỗn loạn, mà loại hỗn loạn này sau khi đạt đến cực hạn, ngược lại lại đản sinh ra một loại lực lượng quy tắc.

Cái này là yêu khí của Mạnh Hạo nhưng không phải là nguyên của hắn. Nguyên của hắn chính là vùng màu trắng trước đây bên ngoài đồng tử, chỉ bất quá bây giờ, tròng trắng đó không còn trắng mà đã trở thành màu tím!

Mắt màu tím lại thêm màu đỏ hồng, giờ khắc này Mạnh Hạo tràn đầy một loại khí tức mà người ta cho dù cảm giác được cũng không thể nói rõ được. Dường như, hắn đã ngang hàng với cả thế giới, cả thiên địa này.

Ngón tay to lớn trên bàn tay hắn thế nhưng hắn vẫn toét miệng cười.

- Ta đã đến trình độ này, ai cũng không thể diệt sát ta, người nào cũng không thể xoay chuyển vận mệnh của ta, bất cứ người nào cùng không thể… cũng không có tư cách ngăn cản bước chân ta.

- Mặc dù ngươi là ý chí Thương Mang tinh không nhưng cũng… không có tư cách!

- Lui xuống cho ta! Mạnh Hạo vung mạnh tay về phía trước, lực lượng mạnh mẽ nhấn xuống một cái, trong cơ thể hắn truyền ra thiên lôi nổ

vang, có thể thấy được dưới da tay cũng hắn có từng tầng từng tầng đang vặn vẹo trôi đi, đó chính là khói xanh Mạnh Hạo hấp thu được từ cây đèn đồng thau.

Từng luồng khói xanh kia điên cuồng trôi đi trong cơ thể Mạnh Hạo, bên trong ẩn chứa lực lượng sinh cơ vô tận, tẩm bổ thân thể của Mạnh Hạo khiến cho thân thể Mạnh Hạo vào giờ khắc này càng phát ra cường hãn, tu vi không ngừng tăng lên.

Trán Mạnh Hạo gân xanh nổi lên, hắn cất bước về phía trước, ngón tay khổng lồ kia không thể tiếp tục rơi xuống, không thể không lui về phía sau.

Không phải là nó muốn lui mà là vào lúc này, trong cơ thể Mạnh Hạo bộc phát ra một lực lượng thân thể long trời lở đất, cưỡng ép đẩy ngón tay này ra.

Thời gian vào giờ khắc này cũng đều ảm đạm, mảnh thế giới này lại xuất hiện tan vỡ, tiếng rống giận quanh quẩn, lực lượng của ngón tay này một lần nữa tăng nhanh, nhưng vẫn như cũ không cách nào diệt sát Mạnh Hạo.

Trong mắt Mạnh Hạo lúc này ánh đỏ ngập trời, kinh mạch của hắn tráng kiện, sau khi đạt đến cực hạn nào đó liền trực tiếp vỡ nát, vô số ánh sáng sáp nhập vào trong cơ thể hắn, từng chỗ từng chỗ trên cơ thể hắn. Cũng lúc đó, máu thịt toàn thân hắn cũng biến đổi, cho đến xương cốt cũng dần biến đổi. Trong thân thể của hắn, không có kinh mạch, thậm chí không có máu tươi, mặc dù là có máu thịt cùng xương cốt nhưng dường như là không tồn tại vậy.

Nhưng hắn thoạt nhìn vẫn bình thường như trước, bởi vì thân thể của hắn trong một cái chớp mắt này đã không còn là phàm tục, càng không phải là một tu sĩ. Một tiếng thiên lôi nổ “ầm ầm” dường như muốn khai thiên lập địa, dường như muốn nói cho cả tinh không, dường như muốn cho hư

vô bốn phương này chứng kiến. Mạnh Hạo đi về phía trước một bước dài, ngửa mặt lên trời thét dài.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1886: Đạo Nguyên Ngưng Tụ

Tiếng huýt gió của hắn như xé mở tinh không, vang vọng khắp bốn phương tám hướng, khiến chỉ tay kia run rẩy. Trong nháy mắt tiếng huýt gió quanh quẩn, tóc Mạnh Hạo tung bay, thân thể hắn tản ra ánh sáng mãnh liệt!

Đó là ánh sáng đỏ. Hồn của hắn, mắt của hắn, một dạng ánh sáng!

Ánh sáng vừa xuất hiện, thân thể Mạnh Hạo nổ vang, lực lượng từ trong thân thể hắn bỗng nhiên đột phát, đạt tới một độ cao long trời lở đất, đó chính là… Siêu Thoát!

Khoảnh khắc bước chân vào Siêu Thoát giống như mở ra cánh cửa của đất trời, tạo ra năm tháng, tạo ra thời gian. Trong cơ thể của Mạnh Hạo, lại sinh ra một phiến tinh không!

Phiến tinh không này trong thân thể hắn hóa thành lốc xoáy, ầm ầm chuyển động. Mạnh Hạo hít sâu một hơi, thân thể của hắn, từ nay về sau, Siêu Thoát, từ này về sau, theo một ý nghĩa nào đó chính là thiên địa hủ mà hắn thì bất hủ.

- Cút đi! Mạnh Hạo gầm nhẹ, khí thế nổi lên toàn thân, nổ vang khắp bốn phía. Hắn vung mạnh tay về phía trước. Dưới cái vung này, ngón tay to lớn kia lập tức lùi xa về sau, xuất hiện dấu hiệu hư nát.

Giờ khắc này, phân thân lão tổ Thương Mang còn rất xa mới có thể so sánh với Mạnh Hạo, dù sao kia cũng chỉ là một phân thân mà Mạnh Hạo, chính là chân thân tồn tại.

Hắn tồn tại ngang hàng cùng quỷ, cùng thần , cùng tiên. Mặc dù giờ này, Siêu Thoát đã hoàn thành được bảy thần, chỉ còn thiếu hồn chưa có Siêu Thoát. Nhưng khí thế hắn bạo phát ra cũng có thể ngưng tụ ý chí đối kháng của ngón tay trong Thương Mang tinh không này, thậm chí là chiếm thế thượng phong!

Ý chí La Thiên của ngón tay kia bị Mạnh Hạo trực tiếp đánh vỡ. Mạnh Hạo đứng trong hư vô, hư vô chung quanh đều bị nhuộm thành màu đỏ, vô biên vô tận, khuếch tán khắp bốn phương tám hướng. Mạnh Hạo ngẩng đầu, trong mắt lộ ra ánh sáng sắc bén.

- Như vậy kế tiếp, chính là hồn của ta bước chân vào Siêu Thoát! Mạnh Hạo vung tay áo. Vào giờ khắc này, tu vi của hắn ầm ầm tản ra, bao phủ hư vô. Ý Siêu Thoát long trời lở đất, đó là một ý kinh khủng không gì không làm được. Đó là ngự trị hết thảy quy tắc pháp tắc trên Đạo Nguyên.

Chung quanh hắn, hư vô run rẩy, thiên địa thần phục, tinh không vặn vẹo.

Tu vi của hắn không ngừng bạo phát cùng khuếch tán, hắn hít sâu một hơi. Một hơi này khiến hư vô chung quanh hắn bắt đầu sụp xuống, giống như là sinh cơ của hư vô tiêu tán, trở nên khô héo đi.

Cùng lúc đó, thân thể của hắn tràn ra một lực lượng thân Siêu Thoát kinh khủng, vòa giờ khắc này, dung hợp cùng tu vi. Cộng minh.

Cùng với cộng mình, hồn của hắn lập tức lột xác, khoảnh khắc đó, khí tức trên người hắn càng lúc càng kinh người, khuếch tán dao động kinh khủng. Đến cuối cùng, khi hồn của hắn hoàn toàn lột xác, bước chân vào Siêu Thoát, nháy mắt đó, tất cả khí tức, tất cả sóng gợn trên người Mạnh Hạo thoát cái tiêu tán. Cả người hắn trở lại bình thường, không một chút khoa trương. Hắn đứng ở nơi đó, giống như một phàm nhân.

Nhưng giống như cố tình, sự xuất hiện của hắn khiến cho thời gian viễn cổ đều tán đi, trở về thế giới hôm này, ở tầng đại lục thứ chín trong Minh Cung, khiến cho phiến tinh không này một lần nữa trở về Thương Mang Giới.

Thiên lôi cổn cổn trên tầng đại lục thứ chín. Thân thể chưởng giáo run rẩy, trong mắt ánh lên vẻ hoảng sợ cùng kính sợ mãnh liệt. Lão nhân chưởng giáo nhìn Mạnh Hạo rồi hít sâu một hơn, hướng về phía Mạnh Hạo, quỳ lạy.

- Bái kiến Siêu Thoát!

- Bái kiến Siêu Thoát! Thiếu niên áo bào vàng mở to mắt, tâm thần Sa Cửu Đông nổ vang, Bạch Vụ Trần ý thức có chút hoảng hốt nhưng rất nhanh, cả ba người đều khẽ rung. Uy áp đến từ Mạnh Hạo không hề bao phủ lấy bọn họ nhưng bọn họ vẫn như cũ cảm nhận được Mạnh Hạo đã vượt qua thiên uy. Dường như, chỉ một ánh mắt của hắn cũng có ý diệt sát mình.

- Bái kiến Siêu Thoát! Ba người lập tức quỳ xuống.

- Bái kiến Siêu Thoát! Những cửu nguyên Chí Tôn khác thời khắc này đều hít ngược một hơi, lúc nhìn về phía Mạnh Hạo, mặc kệ nội tâm có phức tạp cỡ nào đều lộ ra kính sợ, lộ ra cuồng nhiệt, lộ ra sùng kính. Ai nấy đều rối rít cúi đầu, quỳ lạy.

Bọn họ là cửu nguyên, bao nhiêu năm rồi chưa bao giờ quỳ lạy tu sĩ, nhiều nhất là xoay mình cúi đầu đã là cực hạn. Nhưng trước mắt, đối mặt với Mạnh Hạo, bọn họ không chút chậm trễ, quỳ lạy thi lễ!

Siêu Thoát, đó vốn dĩ chỉ là truyền thuyết tồn tại trong phiến tinh không Thương Mang này. Người đó, có thể hủy diệt vô số thế giới, cho dù là ý chí Thương Mang cũng đều không thể quấy rầy được.

Siêu Thoát cũng là Đạo Nguyên, chính là từ này về sau, không cần đến một chút quy tắc pháp tắc nào trong Thương Mang tinh không, tự thân liền trở thành quy tắc, cũng là tự thân sinh ra nguyên.

Đó chính là hoàn toàn độc lập!

Chẳng những là đám người chưởng giáo quỳ lạy, giờ khắc này, những quỷ hồn bốn phía vốn là thân thể bị dừng lại, dưới một cái phất tay của Mạnh Hạo đều khôi phục toàn bộ. Quỷ hồn đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo, bọn chúng phát ra cuồng nhiệt, đồng loạt quỳ xuống.

- Bái kiến Siêu Thoát!

Vô số tồn tại, vô số sinh mạng, vô số thế giới trong Thương Mang tinh không giờ khắc này đều run rẩy. Tất cả sinh mạng đều theo bản năng hướng về Mạnh Hạo, hướng về Minh Cung, cúi đầu.

Đó là một loại áp chế đến từ hồn, bọn họ không thể biết trong Thương Mang tinh không này, từ nay về sau sẽ có nhiều hơn một người Siêu Thoát, nhưng bọn họ lại có thể cảm nhận được, dường như trên đỉnh đầu mình, có thêm một phiến thiên.

Từ xưa đến nay, vô số năm tháng trước đây, trong La Thiên tinh không này đã xuất hiện ba người Siêu Thoát. Một là quỷ, một là ma, một là thần, mà hôm này, cái thứ tư chính là người Siêu Thoát!

Pháp lực của hắn là vô biên.

Đạo của hắn là không giới hạn.

Hắn là đạp thiên.

Hắn là… Mạnh Hạo!

Đúng lúc này, ngón tay do ý chí Thương Mang tinh không hóa thành kia đang không ngừng tan vỡ bỗng nhiên một lần nữa ngưng tụ trở lại. Cái giá của lần ngưng tụ này là hơn 10 ngàn thế giới, chỉ trong một cái chớp mắt, toàn bộ đều khô héo. Tất cả sinh mạng đều tử vong, sinh cơ của bọn họ đổi lấy lực lượng cho ngón tay này ngưng tụ lần nữa.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", ngón tay này bỗng nhiên rơi xuống, lần này, khí thế càng tăng lên, rầm rầm lao đến Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, từ lúc cảm thụ biến hóa của bản thân mình, thần sắc hắn đã bình tĩnh, hắn nhấc tay lên, hướng về phía ngón tay kia, một chỉ tay rơi xuống.

Gần như tại khoảnh khắc chỉ tay của hắn rơi xuống, dao động màu đỏ chung quanh hắn khuếch tán, trong nháy mắt dâng lên, một vòng rồi lại một vòng, phát họa ra một ngón tay to lớn, có thể so sánh cùng ngón tay do ý chí La Thiên hóa thành. Một chỉ tay bay ra.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", hai ngón tay to lớn trực tiếp đụng chạm giữa không trung, Thương Mang tinh không như muốn tan vỡ, một luồng dao động kịch liệt không cách nào hình dung bỗng nhiên khuếch tán khắp nơi.

Dao động khuếch tán khiến ý chí La Thiên trong ngón tay run rẩy, rầm rầm tan vỡ, trở thành vô số ánh sáng. Mà ngón tay do tự thân nguyên cảu Mạnh Hạo tạo thành vào giờ khắc này cũng tiêu tán, hóa thành ánh sáng màu đỏ.

Nhưng vào lúc này, ngón tay tạo từ ý chí Thương Mang tinh không sau khi tan vỡ, những tia sáng không đếm hết kia đột nhiên biến thành sấm sét, trong tiếng nổ "ầm ầm", số lượng sấm sét vô biên vô tân, từ trên bầu trời rầm rầm chạy thẳng đến chỗ Mạnh Hạo.

Đây là lôi kiếp do Thương Mang tinh không phủ xuống Siêu Thoát Kiếp.

Bất kỳ một đạo sấm sét nào cũng đều có thể diệt sát mọi cửu nguyên đỉnh phong. Thời khắc này, toàn bộ sấm sét rơi xuống, chạy thẳng tới Mạnh Hạo. Khoảnh khắc vô biên vô tận lôi kiếp đang phủ xuống, Mạnh Hạo khẽ thở dài một tiếng.

Hắn vung tay một cái, lập tức ngón tay lúc trước tán đi tạo thành nhiều ánh sáng đỏ lúc này đột nhiên ngưng tụ lại, tạo thành một cái đầu lớn.

Cái đầu này có một sừng, trong đôi mắt lóng lánh ánh sáng đỏ, cái đầu đối mặt với những sấm sét kia, bó cười gằn một tiếng sau đó bỗng nhiên mở to miệng, hút mạnh một cái

Dưới cái hút này, những sấm sét kia lập tức vặn vẹo, trong tiếng nổ “ầm ầm” bị cái miệng to kia trực tiếp cắn nuốt. Liền sau đó, cái đầu mới cuồn cuộn bay trong tinh không, trở về phía Mạnh Hạo, không ngừng rút nhỏ, cuối cùng lúc xuất hiện là ở trong lòng bàn tay Mạnh Hạo, cái đầu đó đã hoá thành một cái lốc xoáy.

Lốc xoáy chậm rãi chuyển động, nó chỉ lớn bằng bàn tay nhưng trong lốc xoáy này dường như tồn tại một khoảng vô tận, mơ hồ có thể thấy được bên trong có từng viên tinh tú lóng lánh, dường như có một phiến tinh không.

Bốn phía yên tĩnh, phân thân của lão tổ Thương Mang kia nhìn lốc xoáy trong lòng bàn tay Mạnh Hạo, dường như có điều suy nghĩ. Lúc này, trong bầu trời Minh Cung rách nát, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh ngay giữa tinh không.

Thứ đó có hình người, trong cơ thể kia có 98 quả thực, chính là thứ mà Mạnh Hạo lúc trước nhìn thấy trong yêu trụ bên ngoài Thương Mang.

Cũng là ý chí của Thương Mang tinh không, vì tự thân sống lại tạo nên thân thể chân chính!

Chẳng biết hắn đến từ lúc nào, đứng ở nơi đó, nhìn Mạnh Hạo từ xa, nhất là nhìn lốc xoáy tinh không trong lòng bàn tay Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn lại thân ảnh đó.

- Bán Tổ… Hồi lâu sau, thân ảnh kia nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm vang vọng ẩn chứa ý chí. Hắn liếc Mạnh Hạo một cái, thân thể dần dần tiêu tán.

- Bán Tổ… Mạnh Hạo mỉm cười. Sau khu tu vi, thân thể cùng hồn đều bước chân vào Siêu Thoát, hắn liền hiểu, cảnh giới Siêu Thoát này không phải chỉ có Đạo Nguyên Cảnh.

Mà còn có một cảnh giới, đó là Tổ…

Đây là Siêu Thoát đỉnh phong, mà Mạnh Hạo trong lúc Siêu Thoát đã đạt viên mãn Đạo Nguyên Cảnh, thậm chí còn bước thêm nửa bước, trở thành Bán Tổ.

Mà dấu hiệu cảnh giới Tổ này xuất hiện, chính là trong cơ thể xuất hiện tinh không, xuất hiện thế giới.

Đại lục thứ chín hoàn toàn yên tĩnh, Mạnh Hạo nhìn về phía phân thân lão tổ Thương Mang, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Đa tạ lão tổ!

Hắn không có nhiều lời, nhưng sự giúp đỡ của lão tổ Thương Mang đối với hắn, hắn vĩnh viễn cũng không quên được. Cái cúi đầu này mang theo thành ý cũng mang theo cảm kích.

Phân thân lão tổ Thương Mang không thay đổi sắc mặt, chỉ nhìn Mạnh Hạo. Sau một lúc lâu, lão mới nhàn nhạt lên tiếng.

- Ba người trước ngươi đã đi rất lâu, mặc dù có trở về nhưng cũng chỉ là liếc mắt nhìn mà thôi. Nơi này so sánh với vũ trụ bọn chúng đang ở, là bé nhỏ không đáng kể.

- Mà phân thân lão phu ở chỗ này, giờ này đã sắp không chịu nổi, tối đa vạn năm sẽ toạ hoá ngay tại đây, tiêu tán. Trước lúc tiêu tán, có thể tận mắt nhìn thấy trong thế giới quê hương mình, xuất hiện một vị đạo hữu Siêu Thoát thứ tư cũng là một chuyện may mắn. Phân thân lão tổ Thương Mang mỉm cười, cất bước đi, lần nữa hướng về cái ghế to lớn. Lão càng đến gần, vô số hòn đá bay lên chất đống trên người lão, rất nhanh đã hoá thành một cái tượng đá từ từ ngồi trên ghế, cái tượng vẫn như trước ngóng nhìn về phương xa, nhìn về quê hương.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1887: Một Vũ Trụ

Thời khắc tan vỡ tầng đại lục thứ nhất cho đến tầng thứ tám, vô số bụi bậm bay ra ngưng tụ lẫn nhay, chớp mắt đã khôi phục như thường. Ngay cả bầu trời vỡ vụn cũng ngay lập tức khôi phục, nơi này, vẫn là Minh Cung, không có bất kỳ biến hóa nào.

Mạnh Hạo trầm mặc, ôm quyền cúi đầu lần nữa, đối với quỷ hồn nơi này, hắn đã không còn ý nghĩ mang đi. Không phải hắn không thể , mà là làm như vậy không đúng.

Nơi này là nhà của bọn họ, bọn họ sinh ra ở chỗ này, chết cũng ở nơi đây, đã không thể tách rời.

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, khi xoay người, vung tay áo, trực tiếp cuốn đám người chưởng giáo đi ra, rơi xuống, không cần truyền tống trận đã xuất hiện ở bên ngoài tinh không Minh Cung.

Cứng rắn bước vào tinh không Thương Mang này, Mạnh Hạo lập tức cảm nhận được bốn phương tám hướng xung quanh truyền đến lực lượng bài xích kinh khủng. Hắn dường như có thể nghe được, bài xích này truyền ra từ thanh âm ý chí La Thiên.

- Cút, cút, cút... Lăn ra khỏi nơi này!

Mạnh Hạo ngẩng đầu, nhìn về phiến tinh không Thương Mang này, loại bài xích này có cảm giác vô cùng mãnh liệt, tất cả quy tắc cùng pháp tắt của tinh không Thương Mang, tất cả căn nguyên đều bài xích đối với hắn.

Bởi vì sự hiện hữu của hắn, đã là Siêu Thoát mà phiến tinh không Thương Mang không thể thừa nhận. Hắn ở đây, căn nguyên của hắn thay

thế tất cả, quy tắc cùng pháp tắc của hắn sẽ thay thế hết thảy.

Việc này tạo thành xung đột.

Thần sắc Mạnh Hạo như thường, thu hồi ánh mắt. Đám người chưởng giáo chung quanh hắn đều hô hấp dồn dập, mỗi một người đều cẩn thận bái kiến lần nữa.

- Chúc mừng đại nhân Siêu Thoát...

Mạnh Hạo đứng trong tinh không, hắn có loại cảm giác rất rõ rệt, cả thế giới, cả tinh không, đều nằm trong ý niệm của mình.

Tinh không này, hắn đã từng nhìn qua, mênh mang vô tận. Nhưng giờ này, hắn không cần tản thần thức ra, hắn cũng có thể biết được điểm đầu điểm cuối của phiến tinh không Thương Mang này.

Chỉ có điều đầu cuối kia đối với cửu nguyên đỉnh phong mà nói, cũng cần thời gian cả đời, cũng rất khó đạt tới. Cho nên, nói tinh không Thương Mang này vô biên vô tận, cũng không phải không thể.

Mà Thương Mang kia, Mạnh Hạo đã từng nhìn không ra đầu mối, nhưng bây giờ hắn chỉ cảm thụ liền có thể nhìn thấy rõ ràng, phiến tinh không Thương Mang này tồn tại... vô số khe nứt.

Những khe nứt kia có rất lớn, có rất nhỏ, tràn ngập cả tinh không Thương Mang, lại có một cỗ khí tức mục nát, hợp thành toàn bộ sương mù Thương Mang.

Mục nát này, mang dấu hiệu tử vong, mang già nua, mang hư nhược, phiến tinh không này đã sắp tử vong.

Giống như một lão nhân vùng vẫy trước khi chết, không cam lòng tử vong, cho nên mới xuất hiện một màn kia, hết thảy tất cả, Mạnh Hạo đều

hiểu rõ.

Thậm chí hắn tưởng được, hắn có thể trực tiếp xé mở tinh không, đi ra khỏi phiến Thương Mang này, bước chân vào hư vô bên ngoài Thương Mang, đến khu vực có năm cây cột kia.

Hắn còn có thể xé mở, từ đấy về sau, ly khai trong ngoài Thương Mang, chân chính đi vào... vũ trụ.

Mà hắn, đã làm như vậy, Giờ đây thần thức của hắn ngập trời lên, nổ vang bốn phương tám hướng, trực tiếp nghiền ép lực lượng bài xích từ bốn phía, sau khi xua tan, theo khe nứt của phiến tinh không này, thần thức của hắn trực tiếp lan tràn đi vào.

Theo thần thức của Mạnh Hạo, chui vào các khe nứt, dần dần, hắn thấy được bên ngoài tinh không Thương Mang.

Thấy được mảnh hư vô yên tĩnh kia, vô số bụi bậm cùng hoang vắng.

Khi Mạnh Hạo chưa có Siêu Thoát, hắn thấy một màn như vậy cũng không có cảm giác nhiều lắm, chẳng qua là cảm thấy có lẽ bên ngoài Thương Mang này, nguyên vốn phải rất phồn vinh.

Nhưng bây giờ nhìn lại, loại cảm giác này mãnh liệt hơn, thậm chí Mạnh Hạo còn tìm được một chút dấu vết đã từng xuất hiện sinh mạng ở đây. Hắn nhìn bên ngoài Thương Mang hoang vắng, hắn có thể xác định, từ rất lâu trước đây, hoặc có thể nói khi ý chí La Thiên chưa có già nua, nơi này tồn tại vô số tinh tú và thế giới.

Còn có nhiều sinh mạng sinh sôi ở chỗ này, nảy nở sinh khí, cho đến lúc ý chí La Thiên dần già nua, cả tinh không bắt đầu khô héo. Mà khô héo đầu tiên, chính là bên ngoài Thương Mang!

Tinh tú ở đây vỡ nát, chúng sinh nơi này tử vong, hết thảy nơi này cuối

cùng đều trở thành bụi bậm... chỉ còn lại năm cây cột.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn cảm thụ được nơi này tồn tại khí tức tử vong, thần thức của hắn khuếch tán lần nữa. Lần này, bao trùm cả khu vực bên ngoài Thương Mang, theo từng đạo khe nứt hư vô. Thậm chí hắn đột phá vách ngăn nào đó, vách ngăn này đối với tu sĩ không phải Siêu Thoát thì cả đời cũng không thể xông qua được, nhưng đối với Siêu Thoát mà nói thì đơn giản giống như hít thở.

Trong chớp mắt, trong thần thức của Mạnh Hạo, hắn thấy được một màn tinh không mới. Khoảnh khắc nhìn thấy phiến tinh không này, nhịp tim của hắn tăng tốc, hô hấp của hắn có chút dồn dập.

Hắn thấy được... một phiến vũ trụ chân chính có thể gọi là vô biên vô tận!

Đó là đối với thần thức của hắn, cũng không thể thấy được đầu cuối. Nơi này có ánh sáng rực rỡ, có tinh hải vô biên vô tận, có vô số lốc xoáy tinh không.

Có ảm đạm, có rực rỡ, có khô héo, có như tân sinh.

Khi quay đầu lại, nhìn về phía Thương Mang Giới, trong mắt Mạnh Hạo liền hiểu rõ.

” Đây là chính là nơi mà phân thân lão tổ Thương Mang nói... là vũ trụ, mà Thương Mang Giới chẳng qua chỉ là một phiến bàng bạc trong vũ trụ này, một tinh tuyền mà thôi.” Mạnh Hạo lắc đầu, Thương Mang Giới này, khi hắn nhìn lại chỉ là một trong nhiều tinh tuyền trong vũ trụ, hoặc có thể nói nó giống như một hạt giống, bộ phận hạch tâm chính là bên trong Thương Mang, mà phía ngoài hạch tâm là bên ngoài Thương Mang.

Bên ngoài nó, là cả một... vũ trụ.

Phóng mắt nhìn lại, cả vũ trụ là một phiến an tĩnh. Trong an tĩnh này, hắn thấy được vô số tinh tuyền, hắn có thể tưởng tượng được, ở trong số ít tinh tuyền đó, tồn tại thế giới của từng người.

- Người Siêu Thoát trước ta, đều đi vào phiến vũ trụ này. Một cái tinh tuyền chính là một giới, chỉ người nào bước vào giới Siêu Thoát, y mới có tài năng, tư cách tạo ra thế giới của mình.

Mà hiển nhiên, thậm chí là cả vũ trụ này chỉ sợ cũng không có mấy sinh mạng có thể tạo ra thế giới của chính mình. Ở Thương Mang tinh không không có nhiều người, ngay cả vũ trụ cũng nhất định là… hiếm thấy chí cực, như phượng mao lân giác.

Mạnh Hạo yên lặng nhìn phiến vũ trụ này. Hắn có một loại kích động muốn bước ra một bước, bước chân vào phiến vũ trụ này. Nơi đó, sẽ có con đường rộng lớn hơn đang đợi hắn.

Có lẽ không biết bao nhiêu năm sau, hắn có thể gặp quỷ, thần, ma cũng đi ra từ bên trong Thương Mang...

Nhưng cuối cùng, sau khi trầm mặc, Mạnh Hạo thu hồi thần thức, áp chế kích động, bởi vì hắn đối với bên trong Thương Mang này còn có quá nhiều chuyện chưa làm xong.

Thần thức của hắn trở về Thương Mang Giới, trở về tinh không Thương Mang. Khi trở về đến cơ thể, hai mắt hắn lộ ra tia sáng sâu sắc, thoạt nhìn hắn có bộ dáng như thư sinh Đại Thanh Sơn từ hơn ngàn năm trước.

Thậm chí sau khi Siêu Thoát, trên mặt hắn không có một tia dấu vết của năm tháng, nhưng thương tang trong mắt hắn giờ khắc này phá lệ rõ ràng.

Bên tai của hắn còn quanh quẩn thanh âm đám người chưởng giáo bái

kiến. Dường như thời gian của hắn cùng với thời gian của người khác đang trôi qua không giống nhau. Thần thức của hắn tản mát qua vũ trụ, đến khi trở về cũng chỉ là công phu một câu nói.

Câu chúc mừng đại nhân Siêu Thoát, sáu chữ này đang vang vọng thì ánh sao trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái. Hắn nhìn phương xa, nơi đó là Sơn Hải Điệp.

- Gọi ta là Yêu Tôn. Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng.

Thân thể đám người chưởng giáo chợt ngừng lại, lập tức cúi đầu, đồng loạt lên tiếng.

- Bái kiến Yêu Tôn!

- Đại nhân Yêu Tôn, Kim mỗ nguyện hiệu Khuyễn Mã Chi, làm phiền đại nhân Yêu Tôn mang Thương Mang Phái, sát hướng đại lục Tiên Thần, sát hướng đại lục Ma Giới! Khi những người khác đều bái kiến, thiếu niên áo bào vàng hít sâu một hơi, lập tức không chậm trễ chút nào lên tiếng. Hắn Siêu Thoát thất bại, nhưng Mạnh Hạo thành công, hắn rất nhanh đã tiếp nhận điểm này, đem hy vọng Siêu Thoát của mình đặt ở Mạnh Hạo.

Hơn nữa, Mạnh Hạo cho hắn cảm giác, từ lực lượng Siêu Thoát đến cấp bậc hoàn toàn bất đồng. Dường như mỗi một câu nói đều trở thành quy tắc, dường như mỗi một thần niệm đều có thể trở thành căn nguyên, dường như nhất cử nhất động đều có thể rung chuyển cả tinh không.

Hắn thấy, đó là cùng cấp với lão tổ Thương Mang trong truyền thuyết, cũng chính chênh lệch thật lớn như vậy, khiến cho hắn bỗng nhiên hiểu rõ, mình trong thời gian ngắn, căn bản không có khả năng bước chân vào Siêu Thoát.

Nội tâm lão nhân chưởng giáo vừa động, cũng lập tức lên tiếng như vậy.

Nhất là Bạch Vụ Trần Tiên, thân thể nàng run rẩy, kích động tiến lên một bước, trực tiếp quỳ xuống lạy.

- Thuộc hạ nguyện vì đại nhân bỏ ra hết thảy, cầu xin đại nhân cuối cùng có thể đem ta... đưa về bên ngoài Thương Mang, về lại quê hương. Bạch Vụ Trần quỳ ở nơi đó, mang kỳ vọng, mang chấp nhất cùng kiên định, nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo liếc Bạch Vụ Trần một cái, trầm mặc một lát, chậm rãi lên tiếng.

- Thật sự ngươi phải về bên ngoài Thương Mang?

- Xin đại nhân thành toàn, ta sinh ra ở bên ngoài Thương Mang, nhà tại tinh tú Thương Mang Đạo. Thân nhân của ta, bằng hữu của ta, căn của ta... đều ở bên ngoài Thương Mang. Bạch Vụ Trần lập tức nói, nhìn về phía Mạnh Hạo, gần như cầu khẩn.

Mạnh Hạo khẽ khẽ thở dài, hắn dĩ nhiên nhìn thấu, ký ức của Bạch Vụ Trần là giả dối, hoặc có thể nói, những người phủ xuống trên Thương Mang Tinh này, trí nhớ của bọn họ đều bị cải biến qua, là ý chí La Thiên kia đưa bọn họ vào nơi này.

Bao gồm cả Hàn Bối, hết thảy cụ thể chuyện nàng phủ xuống Thương Mang Tinh Mạnh Hạo không biết, nhưng hắn biết nguyên nhân chính, hiển nhiên cũng có liên hệ với lão tổ Thương Mang.

- Hết thảy sau khi kết thúc, nếu ngươi còn muốn trở về bên ngoài Thương Mang, ta có thể giúp ngươi. Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, nâng một trảo lên hư không, lập tức trong tay của hắn xuất hiện một lũ hồn.

Hồn này là một nam nhân trung niên, mi tâm có con mắt thứ ba, sau khi xuất hiện, hắn lập tức run rẩy, không chậm trễ chút nào quỳ lạy tại trước mặt Mạnh Hạo, run lẩy bẩy, không dám nói tiếp nữa.

Hồn này, chính là... Thương Mang Phái Chí Tôn thứ chín chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1888: Ta Muốn Bì Đông Sống Lại

Lúc trước Mạnh Hạo đã đáp ứng, sau khi phong ấn hắn ngàn năm sẽ thả ra, hiện tại Mạnh Hạo hoàn thành hứa hẹn. Tay phải hắn nâng lên điểm ra một chỉ, lập tức thi triển ra pháp thuật từ không hóa có, thần hồn Chí Tôn thứ chín trong nháy mắt liền ngưng tụ ra thân thể.

Một màn này, khiến cho đám người ở xung quanh chấn động tâm thần, đồng thời cũng càng thêm khát vọng đối với Siêu Thoát.

Lúc trước Mạnh Hạo đã đáp ứng, sau khi phong ấn hắn ngàn năm sẽ thả ra, hiện tại Mạnh Hạo hoàn thành hứa hẹn. Tay phải hắn nâng lên điểm ra một chỉ, lập tức thi triển ra pháp thuật từ không hóa có, thần hồn Chí Tôn thứ chín trong nháy mắt liền ngưng tụ ra thân thể.

Một màn này, khiến cho đám người ở xung quanh chấn động tâm thần, đồng thời cũng càng thêm khát vọng đối với Siêu Thoát.

- Đa tạ đại nhân! Chí Tôn thứ chín lớn tiếng hô lên, trong lòng hắn thầm kích động, cũng có chua xót, năm xưa hắn khí thế bừng bừng, vốn tưởng rằng sau khi phủ xuống, có thể khai sáng ra một tương lai huy hoàng, không ngờ lại bị Mạnh Hạo đoạt hồn, thay thế thân phận.

Lúc này đã qua ngàn năm, đối phương cũng đã trở thành Siêu Thoát, còn mình thì vẫn là cửu nguyên.

Những hắn không dám có chút oán hận nào, chỉ quỳ ở nơi đó, không ngừng bái tạ.

- Người nguyện theo ta, nửa tháng sau, ta chờ các ngươi ở bên ngoài

Thương Mang Tinh. Mạnh Hạo liếc nhìn mọi người, rồi phất tay áo bước đi, trong khoảnh khắc đã biến mất.

Khi hắn đi rồi, mọi người nơi này liền rối rít đứng dậy, hai mặt nhìn nhau, đều thấy được vẻ cảm khái trong mắt đối phương. Rất nhanh sau đó, bọn họ liền hóa thành cầu vồng, bay thẳng về Thương Mang Tinh.

Mạnh Hạo một mình đi trong tinh không, hắn dựa theo ký ức năm xưa ngồi trên Sơn Hải Điệp, được Anh Vũ truyền tống, tìm lại chỗ ở lúc trước của mình.

Hắn muốn tìm, chính là vị trí mình dung hợp cây đèn đồng thau, hắn muốn tìm, chính là... vị trí Bì Đống trước khi tiêu tán.

Bởi vì, chỉ có tìm được nơi đó, hắn mới nắm chắc lớn nhất, có thể nghịch chuyển Thương Mang tinh không, làm cho... Bì Đống sống lại!

Đây là muốn từ trong La Thiên ý chí, cưỡng ép đoạt hồn Bì Đống lại.

Mấy canh giờ sau, Mạnh Hạo xuất hiện ở nơi trong tinh không, hắn ngóng nhìn một lát, vẻ mặt tỏ ra bi thương, cũng có mong đợi.

Hắn cảm nhận được, nơi này chính là nơi vào giây phút cuối cùng Bì Đống hóa thành áo giáp, hy sinh bản thân để bảo vệ mình.

Tay phải Mạnh Hạo nâng lên trảo một cái vào hư không. Lập tức một bộ thạch giáp khô quắt xuất hiện trước mặt của hắn. Anh Vũ cũng bay ra, nó nhìn bộ thạch giáp kia, trên mặt cũng mang theo bi thương và mong đợi tương tự Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo cẩn thận từ từ thả bộ thạch giáp ra, đặt ở nơi Bì Đống lúc trước tử vong, ánh mắt sáng lên lấp lánh, hai tay bấm quyết, ầm ầm vung sang hai bên.

Cái vung ày khiến tinh không nổ vang, lớp lớp sóng gợn lấy thạch giáp làm trung tâm, ầm ầm khuếch tán ra xung quanh.

Ánh mắt Mạnh Hạo mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, hai tay bấm quyết, thần sắc hắn ngưng trọng, trực tiếp thi triển ra từng đạo cấm pháp, cho đến khi đệ cửu cấm xuất hiện, chân phải Mạnh Hạo liền nâng lên, đạp mạnh vào hư không một cái!

- Lấy danh nghĩa Mạnh Hạo ta, cải biến quy tắc, nghịch chuyển thời gian, điên đảo tinh không, từ trong dòng sông thời gian, thần hồn Bì Đống, còn không mau trở về! Thanh âm Mạnh Hạo mang theo lực lượng kỳ dị nào đó, trong tiếng nổ "ầm ầm", quy tắc cùng pháp tắc xung quanh trong phút chốc trở nên vặn vẹo, La Thiên ý chí tại trước mặt Mạnh Hạo giống như bị tước đoạt, trở thành ý chí của Mạnh Hạo.

Tất cả quy tắc cùng pháp tắc này hóa thành từng sợi tơ, rầm rầm xoay tròn. Ngay sau đó, một dòng sông lớn cuồn cuộn xuất hiện, dòng sông này không phải do nước hợp thành, mà là từ vô số mảnh vỡ thời gian trong khắp Thương Mang tinh không tạo thành. Dòng nước ầm ầm chảy xiết, bên trong cũng không thiếu hung thú dữ tợn, đặc biệt có một con cá sấu lớn chừng mấy vạn trượng nhô lên, trông giống như một hòn đảo nhỏ.

- Kẻ nào lớn mật như vậy, dám thi triển cấm pháp nhiễu loạn dòng sông thời gian, phạm vào tội lớn ngập trời, sẽ bị thời gian hòa tan, bị giam cầm vạn vạn năm tháng, không được luân hồi! Con cá sấu to lớn kia gầm nhẹ, vừa nổi lên vừa truyền ra thanh âm như lôi đình, như Tiên Thần, còn có uy áp khuếch tán, chí cao vô thượng. Nhưng trong chớp mắt khi con cá sấu nhìn thấy rõ Mạnh Hạo, hai mắt liền trợn tròn.

Thân thể nó liền run mạnh, hít sâu một hơi, suýt tý nữa không xong, trở nên hoảng sợ đến cực hạn. Nó là do vô số hồn phách ngưng tụ biến thành, quản lý dòng sông thời gian, trước giờ hắn chưa từng gặp Mạnh Hạo, nhưng cũng biết được trong vũ trụ Thương Mang này vừa xuất hiện

vị Siêu Thoát thứ tư, hơn nữa lại đã từng cùng ý chí Thương Mang tinh không chém giết nhau mà vẫn không rơi xuống hạ phong.

Thời khắc này vừa thấy Mạnh Hạo, nó lập tức liền nhận ra thân phận Mạnh Hạo, thân thể liền run lẩy bẩy, nhanh chóng thay đổi ngữ khí.

- Đại... Đại nhân... vừa rồi tiểu nhân không nhìn rõ... Đại nhân có gì sai bảo, tiểu nhân dù phải vượt qua núi đao biển lửa, cũng sẽ nghĩa bất dung từ.

Mạnh Hạo bình tĩnh nhìn thoáng qua con cá sấu, tay phải nâng lên hướng về dòng sông thời gian phát ra một chỉ, dòng sông này không ngờ lập tức liền ngưng lại.

Trong phút chốc, thời gian trong khắp Thương Mang tinh không cũng bị ảnh hưởng, lập tức dừng lại, bất kể là tồn tại gì, hình thái sinh mạng gì, cho dù là ánh sáng của cùng với thế giới vận chuyển, vào giờ khắc này cũng đều trực tiếp dừng lại.

Tâm thần cá sấu run lên, loại thần thông cưỡng ép dòng sông thời gian đọng lại này, cần phải ngự trị trên hết thảy quy tắc mới có thể làm được. Thời khắc này, cho dù là nó cũng không thể di động thân thể, chỉ có ý thức có thể tiếp tục suy nghĩ, hắn trơ mắt nhìn tay phải Mạnh Hạo nâng lên, cách không trực tiếp xâm nhập vào dòng sông thời gian.

Trước mắt Mạnh Hạo lập tức liền xuất hiện vô số mảnh vỡ thời gian. Trong những mảnh vỡ này, có đủ mọi chuyện đã xảy ra trong toàn vũ trụ Thương Mang vô số năm qua, những hình ảnh pha tạp kia đủ để khiến cho tâm thần một vị Chí Tôn cửu nguyên bị bành trướng nổ tung. Chỉ có cường giả Siêu Thoát mới có thể dùng loại phương pháp này, nghịch chuyển vận mạng, biến đổi hết thảy.

Mạnh Hạo không chút dừng lại, tìm hồn Bì Đống trong dòng sông thời gian này. Hắn lần theo dòng sông, trở về tới ngàn năm trước, hắn thấy

được mình năm đó, thấy được Bì Đống hóa thành áo giáp, cũng nhìn thấy Bì Đống trước khi chết, vẫn không quên cố định biến thành làm áo giáp bảo vệ Mạnh Hạo.

Hắn lại thấy được sau khi Bì Đống tử vong, hồn phách bay ra, sắp sủa tiêu tán trong hư không. Ánh mắt Mạnh Hạo trở nên ngưng trọng, tay phải lập tức chộp tới, nhẹ nhàng nắm lấy thần hồn Bì Đống sắp tiêu tán kia.

Hết thảy quá trình xảy ra chỉ trong thời gian mấy hơi thở, cho đến khi Mạnh Hạo mở tay phải ra, trong tay của hắn đã bất ngờ xuất hiện một đám hồn phách- đó chính là hồn phách Bì Đống.

Anh Vũ ở bên cạnh nhìn một màn này kích động không thôi.

Ánh mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ nhu hòa, nắm hồn Bì Đống chuẩn bị sáp nhập vào trong bộ thạch giáp năm xưa Bì Đống thành trên. Đột nhiên, một tiếng gầm giận dữ từ trong tinh không ầm ầm truyền ra, La Thiên ý chí lập tức bạo phát, muốn đi ngăn cản.

Hành vi của Mạnh Hạo đối với La Thiên ý chí mà nói, hoàn toàn chính là khiêu khích, như thế hắn đang lấy đi đồ vật ở ngay trong lãnh địa thuộc về La Thiên ý chí vậy.

Hồn phách của những sinh mạng sau khi tử vong, sẽ trở về với vũ trụ Thương Mang, mà hành vi của Mạnh Hạo thời khắc này, chính là đang cưỡng ép phá vỡ hết thảy, lấy đi thứ hắn muốn.

Theo tiếng rống giận truyền ra, Thương Mang tinh không bị dừng lại lập tức khôi phục như thường, dòng sông thời gian lại lần nữa vận chuyển. Con cá sấu kia từ không chần chờ chút nào, hoảng sợ chìm thật nhanh vào dòng sông thời gian, không dám ló đầu ra nữa.

Trận chiến giữa Mạnh Hạo cùng Thương Mang tinh không, nó biết mình

không có tư cách tham dự.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1889: Tam Gia Trở Về

Tiếng gầm giận dữ từ bốn phương tám hướng, từ vô số không gian, từ vô tận năm tháng, mỗi thời mỗi khắc đều đang ầm ầm vọng lại, như muốn vùi lấp Mạnh Hạo. Hai mắt Mạnh Hạo lóe sáng, hừ lạnh một tiếng.

Theo tiếng hừ truyền ra vang vọng, chung quanh hắn lập tức xuất hiện sóng gợn khuếch tán, khiến cho không gian bị bóp méo, giống như cách ly khu vực xung quanh hắn với Thương Mang tinh không ra vậy.

Mạnh Hạo không thèm để ý tới ý chí Thương Mang tinh không rống giận, tay phải trực tiếp đặt trên khôi giáp Bì Đống hóa thành, sáp nhập hồn Bì Đống vào bên trong.

Trong chớp mắt, mắt thường cũng có thể thấy được, áo giáp Bì Đống hóa thành sáng lên, mấy hơi thở sau, áo giáp lập tức nhúc nhích, dần dần xuất hiện sinh cơ.

Cùng lúc đó, ý chí Thương Mang tinh không từ bốn phương tám hướng ầm ầm phủ xuống trong phạm vi lớn. Nhưng không đợi nó xuất hiện, ánh mắt Mạnh Hạo đã lộ ra vẻ lạnh lẽo, tay phải bấm quyết, trực tiếp thi triển đệ cửu cấm bắn ra một chỉ lên trên.

- Khi ngươi thật sự xác định chiến đấu cùng bổn tôn một trận, hãy ngưng tụ toàn bộ lực lượng Thương Mang tinh không, rồi hãy trở lại cùng ta quyết chiến. Còn hiện tại, chỉ mới lực lượng nhỏ bé này mà cũng dám kêu gào sao, cút cho ta! Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, mỗi một chữ đều như thiên lôi ầm ầm nổ tung vang vọng khắp bốn phía.

Trong lúc nhất thời, tiếng sấm ầm ầm truyền ra khắp bốn phương tám hướng, trực tiếp trấn áp, nghiền nát ý chí Thương Mang tinh không ra khỏi phạm vi của Mạnh Hạo đang đứng.

Không để ý tới ý chí Thương Mang tinh không nữa, Mạnh Hạo liền quay sang nhìn Bì Đống. Thời khắc này, Bì Đống không ngừng địa xuất hiện sinh cơ, từ từ hòa tan, rồi sau đó ngưng tụ lại, trở thành bộ dáng như lúc ban đầu!

Nó từ từ mở mắt ra, ánh mắt mang theo vẻ mờ mịt, ngơ ngác nhìn xung quanh, rồi nó thấy được Mạnh Hạo đang mỉm cười, thấy được Anh Vũ đang kích động.

- Ha ha, tam đệ, rốt cục ngươi đã trở về!

- Tới tới tới, tam đệ, ngươi còn nhớ Ngũ gia hay không? Anh Vũ bay đến bên cạnh Bì Đống lớn tiếng nói, thần sắc hưng phấn, kích động không thôi.

Mí mắt Bì Đống giật giật, theo bản năng lẩm bẩm.

- Ai là Tam đệ của ngươi, ngươi nói như vậy thật thất đức, ngươi làm như vậy là không đúng, Tam gia muốn độ hóa ngươi... Tam gia... Tam gia... Nói rồi, Bì Đống bỗng nhiên mở to mắt, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, lại nhìn Anh Vũ. Sau đó nhìn chung quanh.

- Hử? Chuyện gì xảy ra? Tại sao ta lại cảm giác thấy như vừa trải qua một giấc mộng, trong mộng ngươi chết, Tiểu Hạo Tử cũng sắp chết ... Không đúng a. Bì Đống mê mang lên tiếng. Anh Vũ cười to, Mạnh Hạo cũng nở nụ cười, hắn nhu hòa nhìn Bì Đống, hắn cảm thấy đây mới là lúc mình vui vẻ nhất.

- Hãy để cho mọi thứ đã biến mất, lần nữa xuất hiện lại đi... Mạnh Hạo hít sâu một hơi, tay áo vung lên, lập tức hóa thành một cơn gió lốc, mang theo Anh Vũ đang hưng phấn cùng Bì Đống đang ngơ ngác biến mất tại chỗ.

Sau khi khắn rời đi, quy tắc cùng pháp tắc khu vực này mới lần nữa xuất hiện, mà ý chí Thương Mang tinh không vào giờ khắc này cũng hiện ra ở nơi này, hóa thành một cái bóng người mơ hồ, yên lặng đứng đó nhìn về phương hướng Mạnh Hạo đã đi xa, trong mắt dần dần lộ ra sát ý mãnh liệt đến cực hạn.

Một ngày sau, tại một khu vực khác trong Thương Mang tinh không, nơi này có một cái lốc xoáy to lớn, bên trong lốc xoáy còn có ba cái đại lục, trên đó tràn ngập khí tức tử vong, dường như không có tu sĩ, chỉ có nhưng con thằn lằn lớn nhỏ không đồng đều.

Những con thằn lằn này chiếm cứ khắp ba đại lục, trở thành chúa tể của nơi này.

Mà ở trung tâm đại lục, chính là một con Cự Tích biến thành, ngày thường nó luôn ngủ say, thế giới trên phần lưng nó chính là thánh địa đám con cháu.

Giờ khắc này, bên trong thế giới lốc xoáy đột nhiên xuất hiện một thân ảnh mặc áo dài màu trắng, thoạt nhìn giống như người phàm, như một thư sinh.

Đó chính là Mạnh Hạo sau khi Siêu Thoát!

Anh Vũ đứng trên bả vai của hắn, trên mắt cá chân của Anh Vũ thì đeo một cái lục lạc, mặt ngoài lục lạc hiện ra một khuôn mặt. Thời khắc này, khuôn mặt kia không còn vẻ mờ mịt nữa, mà đang cùng Anh Vũ đấu võ mồm.

Lúc này, Bì Đống đã từ Anh Vũ kể lại biết được hết thảy, biết mình được Mạnh Hạo hồi sinh. Nó vốn không tim không phổi, sau một hồi mê mang, liền lập tức bộc lộ bản chất, không ngừng địa huyên thuyên.

- Câm miệng, ngươi chỉ đếm được nhiều nhất là đến số ba, câm miệng lại

cho Ngũ gia! Anh Vũ thét lên.

- Tam gia đã chết vô số cái ba năm, vô số cái ba năm đó, không phải là vô số cái hai năm, cũng không phải là vô số cái một năm, càng không phải là vô số cái không năm... Ánh mắt Bì Đống đảo đảo, nếu như có khả năng, nó sẽ còn đếm lùi tiếp, chỉ có điều nó suy nghĩ hồi lâu liền cảm thấy mình đã đếm đến cực hạn.

- Vô số cái ba năm ta chưa từng nói chuyện, không được, ta phải nói bù cho đủ vô số cái ba năm mới được! Còn có vô số tên ác bá, trong vô số cái ba năm này cũng không có ai đi độ hóa. Việc này thật là không đúng, là thất đức, tội nghiệt a... Ta cũng phải bù lại mới được. Bì Đống tỏ ra rất đau khổ, nếu có tay chân, nhất định nó sẽ vò đầu bứt tai rồi.

Một chim một Bì Đống giờ khắc này không ngừng huyên thuyên đấu võ mồm, Mạnh Hạo thì uôn nở nụ cười trên môi. Hắn không hề cảm thấy nhàm chán, đã hơn 1000 năm rồi hắn không có loại cảm giác này, lúc này hắn cảm thấy thật thân thuộc.

Hắn đứng trong xa trong hư không nhìn về khu vực này, khu vực trước mắt này, năm xưa hắn đã từng đi tới thu hồi một mảnh vỡ gương đồng từ trong cơ thể một con rắn mối cực lớn. Hắn từng có lời thề, sẽ đến đón đối phương rời đi, làm thủ hạ dưới trướng của mình.

Lúc trước, lão thằn lằn kia nghe vậy tỏ ra vô cùng khinh thường, mà hiện tại, Mạnh Hạo lại tới.

- Lão thằn lằn, cố nhân đến thăm, còn không ra mau.

Mạnh Hạo mỉm cười, hờ hững lên tiếng. Trong một sát na này, thanh âm của hắn bỗng nhiên truyền ra vang vọng trong khắp ba đại lục bên trong lốc xoáy, khiến tất cả thằn lằn đều giật mình dựng đứng, cùng lúc đó, một tiếng rống giận từ trung tâm đại lục chợt truyền ra.

Ngay sau đó, mảnh đại lục này ầm ầm chấn động, một con thằn lằn to lớn liền mạnh ngẩng đầu, hướng về về Mạnh Hạo gầm lên, đồng thời, một cỗ uy áp mãnh liệt từ trong cơ thể nó cũng bộc phát ra.

- Chết tiệt, ngươi chính là tên nhóc da vàng kia, không ngờ lại còn dám xuất hiện trước mặt gia gia...Hả? Aaa! Cự Tích vừa nhận ra Mạnh Hạo, theo bản năng lập tức gầm lên, nhưng tiếng gầm vừa mới truyền ra chợt khựng lại, hai mắt trợn trừng, hít sâu một hơi, trên mặt hiện ra vẻ hoảng sợ và không thể tin nổi.

Mặc dù Mạnh Hạo không lộ ra uy áp, nhưng loại khí tức trên người hắn, lão thằn lằn liếc mắt một cái liền nhận ra, đó chính là Siêu Thoát. Mặc dù nó chưa từng gặp qua bất kỳ một vị Siêu Thoát nào, nhưng trong chớp mắt vừa nhìn thấy Mạnh Hạo, trong đầu nó lập tức chấn động ầm ầm, có cảm giác như chỉcần một ánh mắt của đối phương là có thể diệt sát mình vậy.

- Siêu... Siêu Thoát? Lão thằn lằn nhìn thấy một màn trước mắt này, liền triệt để lật đổ hết thảy suy nghĩ của bản thân.

- Vừa rồi ngươi gọi bổn tôn cái gì? Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng.

Lão thằn lằn run lên, đồng tử nhanh chóng chuyển động, bỗng nhiên hít sâu một hơi, cẩn thận nhìn Mạnh Hạo, trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng và cuồng nhiệt không thôi.

- Quả là thiên tài ngút trời trăm năm khó gặp mà! Trời cao thật là có mắt, để cho tiểu nhân lúc còn sống được chiêm ngưỡng một thiên kiêu như vậy!

Nói rồi, vẻ mặt lão thằn lằn lập tức thần sắc lộ ra cảm động, phịch một tiếng quỳ xuống lạy.

- Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân, tiểu nhân cảm thấy đời này chỉ cần được

chiêm ngưỡng đại nhân một lần đã không uổng rồi, huống chi tiểu nhân còn hai lần được chiêm ngưỡng đại nhân. Năm xưa tiểu nhân chỉ liếc qua một cái đã cảm thấy đại nhân bất phàm, một khắc kia, ta như đang được chiêm ngưỡng tư thế oai hùng như hùng ưng giương cánh, long hành hổ bộ! Một khắc kia, ta như được chiêm ngưỡng quân lâm thiên hạ, ôm trọn giang sơn vào tay của ngài vậy!

Mạnh Hạo híp mắt, cười cười nhìn lão thằn lằn. Nếu như nói về công phu nịnh nọt, nhìn mặt đoán lòng, phải nói rằng năm xưa hắn cũng thuộc vào hàng đại cao thủ. Nên thấy thái độ của lão thằn lằn như vậy, tuy có chút ít ngoài ý muốn, nhưng Mạnh Hạo vẫn thản nhiên đón nhận.

Anh Vũ cùng Bì Đống ở bên cạnh khinh bỉ nhìn lão thằn lằn.

- Hạ lưu! Anh Vũ hừ một tiếng.

- Vô sỉ! Bì Đống cũng hừ theo, tỏ ra vô cùng khinh miệt.

Lão thằn lằn dù sao cũng là cửu nguyên đỉnh phong, nhưng đối mặt với Mạnh Hạo, hắn vẫn không thể không cúi đầu, nói ra những lời mà chính hắn cũng cảm thấy ghê tởm. Nhưng tính khí của hắn vẫn không biến mất, lúc này nghe được Anh Vũ cùng Bì Đống tỏ ra khinh bỉ, khiến hắn cảm thấy tôn nghiêm bị sỉ nhục, lập tức ngẩng đầu trừng mắt nhìn qua, ánh mắt hiện lên vẻ hung dữ.

- Thế nào? Không phục sao? Anh Vũ lập tức hứng trí, vỗ cánh nhìn về phía lão thằn lằn.

- Tới tới tới, lão Tam, ngươi nói cho lão bất tử kia biết, mấy câu nói vừa rồi kia, đến cùng đã mắc bao nhiêu sai lầm!

Thanh âm Anh Vũ cao vút, truyền khắp bốn phía. Lập tức lục lạc đeo trên mắt cá chân của nó “bụp” một tiếng hóa thành Bì Đống, Bì Đống liếc mắt nhìn lão thằn lằn, làm ra vẻ cao siêu lên tiếng.

- Lão phu nói cho ngươi biết, làm việc phải làm nghiêm túc, nhất là nịnh nọt, lại càng phải nghiêm túc, chỉ có nghiêm túc , mới có thể làm đến tốt nhất. Ngươi phải xem nịnh nọt như là tu hành vậy, như vậy mới có thể làm đến mức hoàn mỹ nhất. Aiii, nói với ngươi như vậy, ta chợt nhớ tới vô số cái ba năm trước đây, đó là một ngày trời trong nắng ấm ... Bì Đống nói nói một hồi, liền lâm vào cảm khái. Nhưng không đợi nó nói xong, Anh Vũ lập tức dùng cánh đánh cho một phát.

- Mau nói việc chính!

Mạnh Hạo ở một bên, nhìn một màn này cười híp mắt, trong lòng trào dâng cảm giác ấm áp. Cái cảnh Anh Vũ cùng Bì Đống hai kẻ dở hơi đôi co này, đã có hơn ngàn năm Mạnh Hạo không gặp lại rồi.

Bì Đống bị Anh Vũ quật cho một cánh, lập tức tỏ ra bất mãn. Thời khắc này, lão thằn lằn ở một bên thì mở to mắt, nó cảm thấy hai người trước mặt này căn bản chỉ là hai tên ngớ ngẩn. Nhưng cái suy nghĩ này vừa mới hiện lên, Bì Đống đã vội ho một tiếng.

- Được rồi được rồi, lão thằn lằn, không phải Tam gia dạy ngươi a, vừa rồi ngươi nói trăm năm khó gặp sao? Thúi lắm, ngươi có biết nịnh nọt hay không, trăm năm cái gì chứ, Tiểu Háo Tử nhà ta phải nói là thiên kiêu không có gì sánh kịp suốt 100 ngàn năm, không đúng, phải là từ khi vũ trụ Thương Mang tồn tại cho tới nay! Bì Đống ngạo nghễ lên tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, sau câu nói này, xung quanh lập tức yên tĩnh lại, lão thằn lằn kia cũng trở nên sửng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1890: Nhập Vai Quá Sâu

- Còn nữa, câu thứ hai ngươi nói “trời cao có mắt”, ngươi không có từ gì để nói nữa sao, cái gì gọi là “trời cao có mắt” chứ? Phải nói là “trời ơi, người hãy móc hai mắt của ta đi, bởi vì cuộc đời này ta được chiêm ngưỡng một thiên kiêu như vậy, không còn cần phải nhìn thứ gì khác nữa rồi!” Bì Đống đằng hắng một tiếng, không có chút liêm sỉ nào lớn tiếng nói.

Anh Vũ ở bên cạnh thỉnh thoảng còn tỏ ra chưa thỏa mãn, chêm vao vài câu.

Mạnh Hạo chớp chớp mắt, không nhịn được ho lên sù sụ.

Về phần lão thằn lằn kia, thời khắc này ánh mắt đã trợn tròn, ngơ ngác nhìn Bì Đống. Bỗng nhiên nó có một loại cảm giác như mình gặp phải cao nhân rồi vậy...

- Nhớ kỹ, nịnh nọt phải nhìn người, có người thích trong chân thật phóng đại thêm một chút, mà có người thì lại thích vô hạn phóng đại. Cho nên, trước khi nịnh nọt, ngươi phải phân tích tính tình của đối phương. Tiểu Háo Tử vừa nhìn là biết chính là cầm tinh con khỉ, cho nên tên gia hỏa như vậy, ngươi không thể phán đoán theo lẽ thường được. Phải khoa trương, phải phóng đại, phải khen ngợi đến cảnh giới cao nhất, không phải là nói ra những lời mà cả ngươi cũng cảm thấy ghê tởm, mà chính là... ngay cả ngươi cũng thật sự cho rằng đó là sự thật. Loại cảnh giới này, kẻ đầu đường xó chợ thì cả đời cũng không thể chạm đến! Bì Đống cao thâm lên tiếng, thần sắc từ từ nghiêm túc, thậm chí mơ hồ còn có loại rèn sắt không thành thép.

Lão thằn lằn bắt đầu đổ mồ hôi.

- Còn câu nói tiếp theo đó của ngươi nữa, nói ra thật rất dài dòng, ngươi nhìn kỹ đây, nhìn xem ta nói thử cho ngươi biết, cái gì mới gọi cảnh giới cao nhất.

Bì Đống ngẩng đầu, thân thể “bụp” một tiếng, không ngờ biến thành một con thằn lằn, con thằn lằn thè lưỡi, ánh mắt lộ ra cực hạn cuồng nhiệt, thậm chí bởi vì kích động mà thân thể của nó cũng run lên lẩy bẩy.

Nó nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt tựa như có thể hòa tan núi băng, tựa như đang được chiêm ngưỡng sinh mạng hoàn mỹ nhất trên thế gian này. Rồi sau đớ phịch một cái lập tức quỳ xuống, phát ra tiếng rống lớn tan nát cõi lòng.

- Đại nhân, ta cam nguyện và cầu xin được trở thành tùy tùng dưới trướng ngài, đi dưới ánh hào quang của ngài. Nếu như ngài dám cự tuyệt ta, ta... ta liền chết tại trước mặt của ngài, ngài đừng cản ta, ta muốn chết ở trước mặt của ngài! Bì Đống dường như nhập vai quá sâu, lè lưỡi sắp sửa cắn mạnh, dường như nếu Mạnh Hạo không đáp ứng, nó thật sự sẽ lập tức tự bạo vậy.

Thậm chí thời khắc này, trong cơ thể nó cũng đang truyền ra dao động tự bạo, dao động này càng ngày càng mãnh liệt. Anh Vũ cũng trở nên sửng sốt, nhanh chân tiến lên vỗ mạnh Bì Đống một cái, ra hiệu đối phương“đây không phải là thật” ...

- Con chim chết tiệt, cút ngay cho lão phu, trước lúc này lão phu chính là con Tích Long tôn quý nhất trong khắp Thương Mang tinh không, nhưng cho đến hôm nay lão phu mới phát hiện ra, thì ra sứ mệnh cả đời này của ta chính là vì chờ đợi chủ nhân ngài xuất hiện!

- Ngài dám nói một chữ “không” không, ta sẽ chết liền cho ngài xem! Bì Đống rống giận, dao động tự bạo càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí xung quanh cũng đang có dấu hiệu hủy diệt. Mà thân thể của nó, thời khắc này cũng đang truyền ra tiếng răng rắc, xuất hiện từng cái khe nứt,

bên trong khe nứt tràn ra ánh sáng hủy diệt, hai mắt đỏ thẫm, dĩ nhiên đã lâm vào điên cuồng.

Mạnh Hạo trợn tròn mắt, Anh Vũ thì hô hấp dồn dập. Thấy Bì Đống lúc này như thật sự muốn tự bạo, Mạnh Hạo liền nhanh chóng lên tiếng.

- Nhận, ta nhận ngươi.

Nghe vậy, lúc này Bì Đống mới hài lòng gật gật đầu, thân thể từ từ tiêu tán dấu hiệu tự bạo, “bụp” một tiếng lại biến trở lại thành bộ dáng Bì Đống. Chỉ có điều bởi vì trước đó nó rất nghiêm túc, nên thời khắc này có chút mệt mỏi. Thậm chí chuyện tự bạo kia cũng đều là sự thật, thời khắc này tuy rằng nó đã cưỡng ép đình chỉ, nhưng vẫn bị thương. Song Bì Đống không thèm để ý chút nào, ngạo nghễ nhìn lão thằn lằn.

- Có phục hay không?!

Mà lão thằn lằn bên kia, thời khắc này thân thể run lên lẩy bẩy, hô hấp dồn dập ngơ ngác nhìn Bì Đống, như thể bị thiên lôi quán đính, trong đầu như có vô số sấm sét nổ tung, xua tan mây mù, khiến cho nó tại một cái chớp mắt này như lập tức sáng tỏ.

Cả đời này, nó chưa từng thấy ai như Bì Đống vậy, một khắc vừa rồi kia, nó cảm nhận được rất rõ ràng, đối phương thật sự muốn tự bạo, thậm chí nếu như Mạnh Hạo nói chậm một chút, nói không chừng... tên Bì Đống này sẽ hật sự tự bạo rồi.

Lão thằn lằn hít sâu một hơi, hướng về Bì Đống cúi đầu thật sâu, trên mặt lộ ra vẻ tôn kính, đáy lòng rối tung rối mù, đang suy tính xem có nên học tập Bì Đống hay không, thì Mạnh Hạo đã ho khan một tiếng.

- Náo loạn đủ chưa, lão thằn lằn, đi theo ta ngàn năm, sẽ không khiến ngươi ủy khuất, ngươi nếu không nguyện, có thể rời đi. Nói xong, Mạnh Hạo liền phất tay áo, đi về phía xa.

Anh Vũ và Bì Đống cũng vội vàng đi theo, Bì Đống còn quay đầu lại, tỏ ra thương tiếc nhìn lão thằn lằn.

Lão thằn lằn chần chờ một chút, rồi hung hăng cắn răng một cái, vội vàng bay theo phía sau Mạnh Hạo.

Thời khắc này tâm thần nó rất không bình tĩnh, không thấy được Bì Đống và Anh Vũ đang âm thầm truyền âm với nhau.

- Thế nào, từ nay về sau, Tam gia cũng có được một trợ thủ đắc lực. Tu vi lão thằn lằn này là cửu nguyên đó, sau này khi chúng ta ra ngoài đánh cướp người khác, mọi việc đều sẽ thuận lợi. Bì Đống đắc ý truyền âm.

- Ngươi cái tên ngu ngốc chỉ có thể đếm tới ba này, Tiểu Háo Tử bây giờ đã là Siêu Thoát, có tấm da hổ này làm vỏ bọc, chúng ta còn cần ra tay sao? Đây chính là “cáo mượn oai hùm” ngươi có hiểu hay không?! Anh Vũ liếc mắt, trong lòng thầm cảm thán “tâm trí ở cảnh giới Siêu Thoát một mình, thật là cô độc biết dường nào“.

Bì Đống sửng sốt một chút, rồi bừng tỉnh đại ngộ, lập tức cảm thấy mình nhập vai trước đó thật là lãng phí, thiếu điều lại muốn tự bạo lần nữa...

Mấy ngày sau, đoàn người Mạnh Hạo bay nhanh trong Thương Mang tinh không, xuất hiện trên một đại lục hoang vắng. Mảnh đại lục này thoạt nhìn dường như không có bất kỳ sinh cơ nào, nhưng theo thần thức Mạnh Hạo tản ra tạo thành uy áp, lập tức mảnh đại lục này trở nên rung rinh, bay ra vô số con mối, toàn bộ đều run lẩy bẩy.

Từ sâu dưới mặt đất bay ra một con mối khổng lồ, nó ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo, cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người Mạnh Hạo, lập tức run rẩy cúi đầu lựa chọn thần phục, so với lão thằn lằn dứt khoát hơn rất nhiều.

Sau khi thu nhận con mối không lồ có thể so với cửu nguyên đỉnh phong này, Mạnh Hạo lại đi tới một nơi, nơi này là một vùng lốc xoáy. Mạnh Hạo vừa mới tới gần, ánh mắt liền sáng lên, cỗ lốc xoáy này trong nháy mắt chuyển động chậm lại, bên trong bất ngờ xuất hiện dấu hiệu muốn hỏng mất.

Một tiếng rống khủng khiếp từ trong lốc xoáy truyền ra, ngay sau đó một cái đầu lâu to lớn từ trong lốc xoáy liền bay ra. Nhưng ngay sau đó, vẻ dữ tợn liền biến thành sợ hãi, ngơ ngác nhìn Mạnh Hạo.

Hắn biết Mạnh Hạo, mấy trăm năm trước, Mạnh Hạo đã từng đi tới nơi này, lấy đi chí bảo của mình rồi sau đó trốn, bị mình đuổi giết. Nhưng không ngờ lúc này đối phương quay lại, lại tràn ra khí tức khiến nó cảm thấy khủng khiếp đến cực hạn.

- Ngươi... ngươi...

- Ngươi cái gì mà ngươi, mau trả lời, có thần phục hay không?! Anh Vũ hét lớn một tiếng vô cùng khí thế, như thể người Siêu Thoát không phải Mạnh Hạo, mà là nó vậy...

Chiếc đầu to lớn cười khổ, nhớ lại ngày đó Mạnh Hạo chạy trốn, đã nói rằng sau này sẽ gặp lại, lúc này nó chỉ có thể cúi đầu.

- Thần phục...

- Ta tới tìm các ngươi, không phải là vì muốn các ngươi thần phục, mà là để hoàn thành nhân quả năm xưa của bản tôn. Các ngươi theo ta ngàn năm là được. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, hắn quả thực không cần những chiến lực này. Từ sau khi trở thành Siêu Thoát, hắn mơ hồ có một loại cảm giác, nhân quả giữa mình với những thứ trong Thương Mang tinh không này, cần phải dần dần được giải quyết, nếu không Thương Mang tinh không sẽ lấy đó trở thành thủ đoạn đối phó mình.

Nơi cuối cùng Mạnh Hạo đi, chính là thế giới bên trong đóa hoa to lớn kia!

Đóa hoa kia dĩ nhiên là đã kết thúc nở rộ, ở vào trạng thái nửa khô héo, lắc lư trong tinh không. Nhóm người Mạnh Hạo xuất hiện bên cạnh đóa hoa, từ xa nhìn lại trông thật nhỏ bé không đáng kể gì so với nó.

Nhưng khi Mạnh Hạo tới gần, đột nhiên đóa hoa này liền trở nên run rẩy, hiển nhiên là nó có sinh mạng, đã nhận ra khí tức Siêu Thoát của Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đứng trước đóa hoa, nhớ lại năm đó hắn không thể làm gì, chỉ có thể chờ đợi, nhưng hiên tại... Mạnh Hạo bình tĩnh, hờ hững tiếng.

- Mở.

Chỉ có một chữ, nhưng một chữ này sau khi truyền ra, đóa hoa kia kịch liền liệt run rẩy, rồi không chút chần chờ, lập tức nở rộ, lộ ra thế giới bên trong tâm hoa.

Vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, cất bước đi vào trong thế giới đóa hoa. Năm xưa hắn hứa hẹn phải phong ấn băng hỏa ở nơi này, giữ cho nơi này bất diệt. Lúc này hắn liền nhoáng lên một cái, trực tiếp phủ xuống mặt đất.

Nơi này thay đổi rất nhiều so với khi Mạnh Hạo rời đi, băng sơn đang tan ra, mà biển lửa cũng đã dập tắt trên phạm vi lớn, khu vực hai tộc sinh tồn ở giữa giờ này đang dần dần mất đi sức sống.

Nhìn bộ dáng này, không tới bao lâu, nơi này sẽ trở thành một khu vực không thể sinh tồn, mà một khi đóa hoa kia phong bế lại, trừ khi là Siêu Thoát, nếu không không ai có thể ra vào, chú định tất cả mọi người nơi này sẽ tử vong.

Mạnh Hạo đến cũng không dẫn tới Băng Sơn lão tổ và Hỏa Phượng chú ý, nếu Mạnh Hạo không muốn để cho người khác thấy được, thì khắp Thương Mang tinh không này, không ai có thể phát hiện ra khí tức của hắn.

Mạnh Hạo nhìn mặt đất, tay phải nâng lên bỗng nhiên điểm ra một chỉ, một chỉ này nhìn như tùy ý, nhưng trên thực tế lại biến đổi quy tắc, ảnh hưởng pháp tắc, cải biến vận mạng ở nơi này.

Khắp mặt đất truyền ra tiếng nổ vang, một luồng sóng gợn không ai có thể thấy được, lấy mảnh đại lục này làm trung tâm trong nháy mắt khuếch tán. Những nơi nó đi qua, khu vực băng sơn nhanh chóng đóng băng lại, hàn khí tràn ngập, vĩnh hằng không tiêu tan, khiến cho nơi này lập tức khôi phục lại trạng thái như lúc trước.

Mà một bên biển lửa, vào giờ khắc này cũng cấp tốc thiêu đốt, nhiệt độ trong nháy mắt tăng cao hơn rất nhiều, rất nhanh đã trở nên vô cùng nóng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1891: Yêu Tôn

Làm xong điều này, Mạnh Hạo liếc nhìn mặt đất lần nữa, rồi xoay người rời đi. Mãi cho đến khi hắn rời khỏi mảnh thế giới này, đóa hoa lần nữa khép kín, lúc này, một tòa băng sơn bên trong mảnh thế giới này đột nhiên run lên, hóa thành một người khổng lồ. Người khổng lồ này giật mình, ngơ ngác nhìn xung quanh, không bao lâu, xa xa lại có một luồng cầu vồng bay tới, chính là Hỏa Phượng.

Tâm thần của nó cũng đang vô cùng chấn động, không biết đã xảy ra chuyện gì. Bọn họ vốn đã tuyệt vọng, mảnh quê hương này đã chú định sắp bị hủy diệt, nhưng đột nhiên không ngờ hết thảy lại nghịch chuyển, băng sơn không còn tan rã, biển lửa không không còn tiếp tục dập tắt, hết thảy đều đã khôi phục như thường. Thậm chí linh khí thiên địa nơi này còn vượt ra khỏi trước đó, tràn ngập khắp nơi.

- Chuyện gì đã xảy ra... Băng Sơn lão tổ, ngươi biết không? Hỏa Phượng cấp tốc lên tiếng, nhưng khi thấy được vẻ mặt mờ mịt của Băng Sơn lão tổ, lập tức biết được đối phương cũng không biết nguyên nhân.

- Chuyện này thật quỷ dị, đột nhiên hết thảy lại biến hóa... Băng Sơn lão tổ trầm mặc một lát, chậm rãi lên tiếng.

Bốn phía dần dần yên tĩnh, một nén nhang sau, Hỏa Phượng tỏ ra chần chờ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, bỗng nhiên nói.

- Ngươi nói, có phải cái người năm xưa... đã trở lại hay không?!

- Không thể nào! Băng Sơn lão tổ không chậm trễ chút nào lập tức lắc đầu. Nhưng rất nhanh nó liền tỏ ra phân vân, tuy rằng nó biết rõ hiện tại đóa hoa thế giới đã khép kín, người ngoài không thể nào phủ xuống, nhưng để biến đổi mặt đất băng hỏa này, cũng không phải tu sĩ tầm

thường có thể làm được.

Hỏa Phượng trầm mặc ngóng nhìn bầu trời, thật lâu sau như có điều suy nghĩ, xoay người rời đi.

Băng Sơn cự nhân liếc nhìn mặt đất, khẽ thở dài một tiếng.

- Chẳng lẽ, thật sự là hắn...

Thương Mang tinh không. Lại qua đi mấy ngày, lúc này đã đến ngày Mạnh Hạo ước định cùng những người trong Thương Mang Phái. Một ngày này, Thương Mang Tinh không ngừng truyền ra những tiếng vù vù, còn có những tiếng nổ ngập trời, thậm ảnh chấn động ra tận ngoài tinh không.

Mắt thường cũng có thể thấy được, từng thân ảnh đang phóng vun vút từ Thương Mang Tinh ra. Tu vi những người này đều không tầm thường, tràn ra dao động khí tức nổ vang khắp bốn phương tám hướng.

Rất nhanh, một vị Chí Tôn bát nguyên xuất hiện, mang theo vô số tu sĩ bay ra khỏi tinh cầu Thương Mang Tinh, đó chính là... Đệ Cửu Tông!

Bọn họ tại tập kết, đang đợi Mạnh Hạo đến!

Tất cả Chí Tôn, tất cả Đạo Cảnh, tất cả Cổ Cảnh, tất cả Tiên Cảnh trong Đệ Cửu Tông, toàn bộ xuất hiện, đông nghịt vô biên vô tận.

Bọn họ đều không tự phi hành, mà đứng trên từng thân cây khổng lồ cổ xưa, những thân cây này được điêu khắc thành hình dáng các loại hung thú, số lượng rất nhiều, che phủ trời đất, khí thế như đại hồng thủy.

Xa hơn, còn có vô số thân ảnh đang từ bốn phía chạy đến, những này thân ảnh này phần lớn đều là dị tộc, hình dáng không giống tu sĩ bất đồng, nhưng đều tập hợp tới nơi này.

Bọn họ chính là những thế giới bị Đệ Cửu Tông khuếch tán chinh phục trong hơn ngàn năm qua. Thời khắc này toàn bộ ngưng tụ ở chỗ này, hợp thành một đại quân vô cùng hùng hậu.

Số lượng phải vượt qua 10 tỉ, quét ngang tinh không, nhìn không thấy điểm cuối.

Chỉ riêng uy áp đã khiến cho sương mù bên ngoài tinh không này trở nên cuộn trào, tựa như không thứ gì có thể tiến tới gần được vậy. Mơ hồ xung quanh những tu sĩ này xuất hiện lốc xoáy chậm rãi chuyển động, khiến cho khí tức bọn họ càng thêm kinh thiên.

Rất nhanh , lại có một đoàn tu sĩ từ Thương Mang Tinh bay ra, Đó chính là cường giả Đệ Bát Tông. Mặc dù không cách nào so sánh cùng Đệ Cửu Tông, khả cũng rất cường hãn, khí thế khuếch tán, khiến tinh không nổ vang.

Dần dần, tu sĩ Đệ Thất Tông, Đệ Lục Tông, Đệ Ngũ Tông... cho đến Đệ Nhất Tông cũng đều lục tục xuất hiện, lập tức taoọ nên chấn động trước nay chưa từng có khắp toàn bộ Thương Mang Tinh.

Vô số tán tu hoảng sợ, có người thông thạo tin tức biết được một chút nhân quả, tuy rằng không quá rõ ràng, những cũng hiểu được nguyên nhân. Nhưng những tán tu thì không biết xảy ra chuyện gì, thời khắc này thấy Thương Mang Tinh như vậy, lập tức hít sâu một hơi, tỏ ra vô cùng sợ hãi.

- Trời ơi, toàn bộ chín đại tông của Thương Mang Phái đều rời khỏi tinh cầu, đây là muốn làm gì?

- Này nhất định là có chiến tranh, Thương Mang Phái muốn khai chiến với thế lực khác! !

- Không thể nào, trong tinh không thời điểm này, tuy rằng môn phái nhỏ chinh chiến không ngừng, nhưng Thương Mang Phái chính là quái vật lớn, không có khả năng khai chiến được, những cường giả cửu nguyên trong phái đều đang truy tầm con đường Siêu Thoát... Chẳng những những tán tu trong Thương Mang Tinh giật mình, mà tất cả các thế giới phụ thuộc vào Thương Mang Phái ở bên ngoài Thương Mang Tinh, giờ khắc này cũng đều bị cử động của Thương Mang Phái khiến cho rúng động.

Bọn họ rối rít suy đoán nguyên nhân, vào giờ khắc, cũng có một vài tin tức từ từ truyền ra.

- Nghe gì chưa, lần này Thương Mang Phái xuất động toàn diện, nghe nói là muốn trợ giúp Chí Tôn thứ chín!

- Chí Tôn thứ chín là người còn sót lại của thế giới bị Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục hủy diệt, hắn muốn báo thù, mà Thương Mang Phái cũng giúp hắn đi báo thù!

- Khai chiến cùng Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục? Chuyện này... sao vị Chí Tôn thứ chín này lại có lực hiệu triệu lớn như vậychứ?!

Trong lúc vô số người còn đang khiếp sợ, thì những thân ảnh Chí Tôn cửu nguyên thời khắc này đồng loạt bay ra khỏi Thương Mang Tinh, khoanh chân tĩnh tọa phía trước phân tông của mình, yên lặng chờ đợi.

Lão nhân chưởng giáo cũng ở bên trong, vẻ mặt nghiêm túc, sát ý nồng nặc, khoanh chân ngồi phía trước Đệ Nhất Tông.

Ba người Thiếu niên áo bào vàng, Sa Cửu Đông, còn có Bạch Vụ Trần Tiên cũng đều xuất hiện, khí thế như đại hồng thủy, khiến tinh không run rẩy chấn động.

Thời khắc này, gần như toàn bộ Thương Mang Phái đều xuất động.

Chuyện như vậy, nhìn khắp Thương Mang tinh không, tuyệt đối là đại sự kinh thiên. Tin tức này trong nháy mắt truyền khắp bốn phương, khiến tất cả những người biết được đều hít sâu một hơi hoảng sợ.

Vào giờ khắc này, vô số thế giới đều lựa chọn phong bế, vô số lốc xoáy vào giờ khắc này cũng ảm đạm xuống, không muốn tham dự vào trận chiến này. Tất cả mọi người đều cho rằng, đây nhất định là một trận chiến vô cùng tàn khốc.

Thời gian dần trôi qua, trong khi tất cả mọi người đều yên lặng chờ đợi, đột nhiên, xa xa trong tinh không truyền ra một tiếng gầm thét chấn động. Đó chính là một con thằn lằn khổng lồ, thân thể conthằn lằn này lớn như một đại lục, chưa tới gần đã tràn ra uy áp khiến tất cả mọi người đều thầm run lên. Hai mắt lão nhân chưởng giáo bỗng nhiên mở bừng, chậm rãi đứng lên.

Thời khắc này, ánh mắt đám người thiếu niên áo bào vàng cũng lóe sáng, tâm thần chấn động không dứt, hết nhìn con thằn lằn kia, lại nhìn... Mạnh Hạo đang đứng trên đỉnh đầu con thằn lằn.

Con thằn lằn khiến cho bọn họ kiêng kỵ mãnh liệt, mà thân ảnh đang đứng trên đỉnh đầu con thằn lằn kia, giờ khắc này, càng khiến cho bọn họ lần nữa cảm nhận được uy nghiêm của đại năng Siêu Thoát.

Con thằn lằn chậm rãi đến, sau lưng của nó lại có một tiếng gầm nhẹ vang lên. Đó là một con mối, con mối này cũng rất khổng lồ, tuy rằng nhỏ rất nhiều so với thằn lằn, nhưng khí tức trên người nó cũng cường hãn đến cực hạn.

Mà sau con mối này, trong tinh không lại xuất hiện một cái đầu to lớn lơ lửng bay đến. Đây là cái đầu một cái lão già, thần sắc dữ tợn, không giận mà uy, truyền ra một cỗ dao động kinh khủng, đó chính là cửu nguyên đỉnh phong.

- Thần Dịch lão tổ!

- Bạch Tiên Nghĩ Thánh! !

- Còn có Lô tộc viễn cổ! ! Tâm thần đám người chưởng giáo chấn động, nhìn ba quái vật lớn trước mắt này, bọn họ liền liền nhận ra, cũng biết được ba vị này trở thành cửu nguyên đã vô cùng lâu đến mức khó có thể xác định.

Đúng lúc này, mấy vị Chí Tôn bát nguyên tại hướng Đệ Cửu Tông thời khắc này liền hít sâu một hơi, hướng về Mạnh Hạo đang đứng trên đỉnh đầu lão thằn lằn, cúi đầu thật sâu.

- Bái kiến Yêu Tôn!

Vừa dứt lời, 10 tỉ Đệ Cửu Tông tu sĩ phía sau bọn họ cũng đồng loạt hành lễ, thanh âm truyền ra vượt qua cả sóng âm, chấn động khắp bốn phương tám hướng.

- Bái kiến Yêu Tôn!

Âm thanh ầm ầm vang vọng, khiến tinh không run rẩy. Lão nhân chưởng giáo, thiếu niên áo bào vàng, Sa Cửu Đông, Bạch Vụ Trần Tiên, còn có những Chí Tôn cửu nguyên khác, thời khắc này đều đồng loạt ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

- Bái kiến Yêu Tôn!

Bọn họ còn như vậy, những đệ tử trong tông phía sau bọn họ thời khắc này cũng lập tức quỳ lạy xuống, truyền ra thanh âm long trời lở đất, vang vọng đến vô tận.

Thanh âm của bọn họ vào giờ khắc này vượt qua cả sấm sét, chấn động khắp tinh không. Lúc này, bốn phương liền truyền đến hàng loạt khí tức

bài xích, đó chính là tinh không ý chí sinh ra dao động.

Mạnh Hạo yên lặng nhìn hết thảy trước mắt, hồi lâu sau, khi thanh âm kia từ từ lắng xuống, Mạnh Hạo bỗng nhiên phất tay áo vung, tu vi trên người hắn lực lượng lập tức ầm ầm bạo phát, trong chớp mắt đã vượt qua cửu nguyên, bạo phát ra dao động Đạo Nguyên.

Đạo Nguyên Cảnh, bản thân chính là nguyên, thay thế cho quy tắc, thay thế pháp tắc, vào giờ khắc này ầm ầm khuếch tán bốn phương tám hướng. Uy áp của mình hắn không ngờ lại khiến cho tâm thần vô số tồn tại khắp bốn phía chấn động không ngừng.

Chưa dừng lại ở đó, sau khi tu vi khuếch tán, thần thức Mạnh Hạo cũng ầm ầm tản ra, giống như một cơn lốc quét ngang, bao phủ phiến tinh không này, một cỗ khí tức chí cao vô thượng từ trên người của hắn phóng lên ngập trời.

- Siêu Thoát, đây... đây chính là Siêu Thoát! !

- Chí Tôn thứ chín, không ngờ... Siêu Thoát! !

- Trong truyền thuyết, trước lúc này, toàn bộ vũ trụ Thương Mang chỉ có ba vị Siêu Thoát, lão tổ Thương Mang chính là một trong số đó, mà hiện tại, không ngờ lại xuất hiện vị thứ tư! ! Người biết được Mạnh Hạo Siêu Thoát, chỉ có những cao thủ cửu nguyên kia. Giờ khắc này, theo tu vi Mạnh Hạo tản ra, theo hắn không hề che giấu, lập tức toàn bộ Chí Tôn bát nguyên, Chí Tôn thất nguyên đều vô cùng hoảng sợ.

Những cường giả Đạo Tôn, Đạo Chủ, Đạo Cảnh cũng rối rít trợn mắt há hốc mồm, trong trong đầu nhấc lên sóng gió ngập trời.

Về phần những cường giả Cổ Cảnh, trong mắt toàn bộ bọn họ đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt, từng người đều phát ra tiếng rống lớn. Giờ khắc này, cho dù không phải là đệ tử Đệ Cửu Tông, cũng đều kích động đến cực hạn.

Nhất là Đệ Cửu Tông, tông môn của Mạnh Hạo, lúc này toàn bộ đều run rẩy kích động, hô vang long trời lở đất. Cho dù là những thế giới bị chinh phục hơn ngàn năm qua, trong chớp mắt này cũng đều triệt triệt để để tâm phục khẩu phục.

- Yêu Tôn!

- Yêu Tôn! !

- Yêu Tôn! ! ! Vô số người reo hò, vô số người gầm thét, bắt đầu từ Đệ Cửu Tông, cho đến Đệ Nhất Tông, tất cả mọi người vào giờ khắc này đều đồng loạt quỳ lạy xuống!

Cho dù là những Chí Tôn cửu nguyên kia, cũng đều lập tức quỳ xuống. Từ xa nhìn lại, vô số sinh mạng, toàn bộ đều đã cuồng nhiệt đến cực hạn, con mối phía sau Mạnh Hạo, còn có cái đầu to lớn kia cũng đều lập tức lộ ra vẻ cung kính, thần phục, cho dù là lão thằn lằn dưới thân Mạnh Hạo kia, cũng đang run rẩy không ngừng.

Tất cả, vào giờ khắc này, đều quỳ phục dưới Mạnh Hạo.

Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

Mạnh Hạo ngẩng đầu đứng ở nơi đó, khí thế của hắn nổ vang, khuếch tán khắp tinh không. Rất lâu sau đó, hắn liền hờ hững lên tiếng, thanh âm như pháp tắc phủ xuống, như lôi đình khai thiên.

- Đa tạ chư vị, thỉnh chư vị, cùng theo ta... trở về quê hương của ta, lúc này đang bị 33 Thiên phong ấn... thế giới Sơn Hải Điệp!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1892: Mục Tiêu 33 Thiên

Thanh âm Mạnh Hạo khuếch tán, truyền vào trong tai mỗi một tu sĩ. Thời khắc này, tất cả tu sĩ khắp xung quanh, hai mắt đều đỏ thẫm, trong cuồng nhiệt, trong sùng kính tron, đồng loạt gầm lên.

- Tuân Yêu Tôn pháp chỉ!

Ầm ầm ầm. Tiếng thét ầm ầm ngập trời, chấn động tinh không, khiến cho sương mù trong Thương Mang lập tức khuếch tán cuốn lui, khiến cho vô số sinh mạng trong sương mù đều run rẩy, không dám lộ ra chút khí tức nào.

Mạnh Hạo phất tay áo, lập tức đại quân vô biên vô tận địa liền quét ngang tinh không, hướng về khu vực thế giới Sơn Hải Điệp gào thét bay đi.

Sương mù tán loạn, hàng loạt thế giới phong bế, lốc xoáy khắp nơi ảm đạm, ngay cả ý chí Thương Mang tinh không, vào giờ khắc này cũng cũng không dám tiến vào gần. Toàn bộ tinh không chỉ có vô số thân ảnh tu sĩ, tựa như một dải như tinh hà xé toang Thương Mang, rầm rầm lao đi.

Đệ Nhất Tông phía trước nhất, hai bên phía sau là Đệ Nhị Tông cùng Đệ Tam Tông, tựa như lưỡi dao sắc bén, ầm ầm bay nhanh.

Khu vực trung gian chính là Đệ Cửu Tông, vô số tu sĩ Đệ Cửu Tông vây quanh Mạnh Hạo đang khoanh chân ngồi trên đỉnh đầu lão thằn lằn, rầm rập tiến về phía trước.

Con mối cùng cái đầu khổng lồ kia thì ở hai bên, tản ra khí tức cửu nguyên, khiến tinh không lu mờ.

Xug quanh họ chính là Đệ Tứ Tông, Đệ Ngũ Tông cùng với Đệ Lục Tông, ba tông vây quanh hai bên phía sau, tựa như hai cánh, một đường quét ngang.

Mà phía sau chính là Đệ Thất Tông, Đệ Bát Tông, hai đại tông này giống như phần đuôi, sát khí ngập trời.

Đại quân này di chuyển, khí thế như gặp thần giết thần, gặp tiên giết tiên, từ Thương Mang Tinh xa vời, hướng về thế giới Sơn Hải Điệp, triển khai tốc độ cao nhất âm ầm lao đi.

Trên đường đi, vô số thế giới đều tránh ra, vô số lốc xoáy lẩn trốn, không có có bất kỳ một tồn tại nào dám ngăn trở phía trước đại quân. Nếu như quả thật có loại can đảm này, như vậy đợi bọn chúng, chính là bị bẻ gãy nghiền nát trong chớp mắt.

Mà khí tức Siêu Thoát của Mạnh Hạo cũng chưa bao giờ tiêu tán, luôn luôn tràn ra ngập trời, theo đại quân tiến về phía trước, dần dần chấn động tất cả thế giới, tất cả lốc xoáy, tất cả sinh mạng, tất cả tồn tại.

Hắn muốn chính là dùng loại phương thức lớn lối mãnh liệt đến cực hạn này, tuyên cáo mình đã trở về!

Yêu Tôn, đã trở về!

Đồng thời trong lúc đó, tất cả tồn tại trên tuyến đường này vừa cảm nhận được khí thế của đại quân, liền trở nên hoảng sợ cùng không thể tin nổi. Tin tức cũng lan ra cả Thương Mang tinh không tốc độ nhanh hơn.

- Có Siêu Thoát xuất hiện! !

- Vị Siêu Thoát thứ tư trong khắp Thương Mang tinh không, xuất hiện ! !

- Cảm giác như có thêm một bầu trời trên đỉnh đầu của chúng ta trước đó, là sự thật, bởi vì... vị Siêu Thoát thứ tư đã phủ xuống!

Khắp vũ trụ tinh không chấn động. Ngay cả những thứ bụi bặm cũng không dám xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, thậm chí vô số chủng tộc từ xa vừa nhìn thấy, cũng không nhịn được quỳ lạy.

Đại quân khí thế như đại hồng thủy, càng ngày càng mãnh liệt, mỗi người đều kích động đến cực hạn, sát khí theo đó cũng không ngừng dâng lên.

Mà khoảng cách giữa đại quân với thế giới Sơn Hải Điệp cũng càng ngày càng gần!

Mạnh Hạo ngồi trên đỉnh đầu lão thằn lằn nhìn về nơi xa, dường như hắn có thể thấy được Sơn Điệp vậy, hắn không thể nào bình tĩnh được. Cho dù bản thân đã là Siêu Thoát, đạt tới cảnh giới trong truyền thuyết, trở thành tồn tại được vô số sinh mạng cúng bái, hắn vẫn không thể nào bình tĩnh được.

- Sắo về nhà rồi...

- Cha, mẹ, con muốn gặp các người ... Con muốn về nhà ...

- Thanh nhi, ta sắp trở về rồi...

- Thân nhân của ta, bằng hữu của ta, các ngươi có khỏe không... các ngươi còn nhớ ta không, Mạnh Hạo ta... Sắp trở về rồi!

- Sơn Hải Giới, năm xưa khi ngươi vỡ nát, ta đã từng hứa hẹn, nhất định sẽ hồi sinh ngươi ngay tại nơi ngươi vỡ nát, ta tới để hoàn thành hứa hẹn đây!

- 33 Thiên... Hết thảy ân oán, sắp kết thúc rồi!

- Tiên Thần đại lục, Ma Giới đại lục, mặc dù ta đã biết bản chất sự tồn tại của các ngươi, suy đoán của ta đã chắc chắn đến 9 phần 10, nhưng... ta vẫn muốn hủy diệt các ngươi!

Các ngươi diệt, thì Mạnh Hạo ta Siêu Thoát có ích lợi gì chứ, các ngươi không bị diệt, mối hận trong hơn ngàn năm qua... Ai giúp ta triệt tiêu đây?!

- Còn Thương Mang tinh không vữa, ta muốn phiến tinh không này, từ nay về sau sụp đổ!

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng màu đỏ, đó chính là yêu quang. Vào giờ khắc này, yêu khí trên người của hắn phóng ra ngập trời, siêu phàm thoát tục!

Trong đầu Mạnh Hạo hiện lên từng hình ảnh, bắt đầu từ khi Sơn Hải Giới bị hủy diệt, một đường bỏ chạy, bị Tiên Thần đại lục đuổi giết, Thủy Đông Lưu tử vong, Hải Mộng tử vong, cho đến khi Sơn Hải Điệp an toàn, Ma Giới đại lục cũng phủ xuống, hai đại lục liên thủ, muốn diệt Sơn Hải Giới.

Rồi hình ảnh Anh Vũ hét lên thê lương, Bì Đống bỏ mình, chỉ vì để cho mình trốn ra ngoài. Rồi thời điểm mình thức tỉnh ở phụ cận Thương Mang Tinh, đã phát hạ chí nguyện to lớn!

- Một ngày nào đó, ta sẽ trở về!

Uỳnh!

Tinh không run rẩy, phía trước đại quân, vào giờ khắc này, tất cả sương mù liền cuồn cuộn tản ra, lộ ra một khu vực bên trong, nơi đó... Có một trận pháp kinh người, đó chính là Vô Lượng Kiếp!

Ở bên trong Vô Lượng Kiếp có 33 phiến đại lục, tạo thành 33 Thiên trấn áp Sơn Hải Điệp. Mà ở bên ngoài 33 Thiên, có một con khỉ, nó vốn luôn khoanh chân tĩnh tọa, nhưng lúc này chợt mạnh bừng hai mắt, lộ ra vẻ hoảng sợ, thân thể nó run lẩy bẩy, tựa như đang khủng khiếp đến cực hạn, lông tóc đều dựng đứng.

Về phần bên dưới 33 thiên, tồn tại một chiếc quan tài đồng thau!

Quan tài tràn ra ánh sáng nhu hòa, bên trong có một nữ nhân, giống như ngủ say, đẹp không thể tả. Mà ở trên quan tài đồng thau này còn có một con bướm, con bướm này đã xuất hiện dấu hiệu suy bại, dường như sắp sửa chấm dứt sinh mạng rồi vậy.

Xung quanh nó có uy áp không gian vặn vẹo, nhưng bị hào quang từ quan tài đồng thau kia ngăn cản, không thể chạm vào con bướm. Dường như cả tinh không này rất có ác ý với con bướm, nếu không phải có hào quang từ quan tài đồng thau kia, e là con bướm đã sớm diệt vong.

Năm đó Hải Mộng Chí Tôn liều chết tính ra được khu vực an toàn, cho đến thời khắc này, đã chứng minh được cái chết của nàng không hề lãng phí vô ích, nàng quả thực đã tính ra cho Sơn Hải Giới được một cái địa phương an toàn!

- Ta, đã trở về! Mạnh Hạo đứng trên đỉnh đầu lão thằn lằn nhìn Sơn Hải Điệp, khẽ lên tiếng.

Thanh âm của Mạnh Hạo cũng không lớn, dường như chỉ có mình hắn nghe được. Hắn đứng ở đỉnh đầu lão thằn lằn, nhìn về khu vực Sơn Hải Điệp thấp thoáng trong sương mù cuồn cuộn ở phía xa, ánh mắt lộ ra hồi ức sâu đậm.

Khả thời khắc Mạnh Hạo đã Siêu Thoát, dĩ nhiên một lời nói, mỗi một hành động của hắn, đều có thể rung chuyển Thương Mang tinh không này. Thậm chí không cần nói ra, cho dù là một ý nghĩ của hắn, cũng đều

có thể biến đổi quy tắc.

Thậm chí, nếu như có người trong Thương Mang tinh không này đọc lên tên của hắn, hắn lập tức cũng sẽ cảm nhận được. Loại thần thông này, loại bản năng này, mới là chỗ đáng sợ của Siêu Thoát.

Cái gọi là Đạo không giới hạn, cái gọi là đạp thiên, không ngoài như vậy.

Gần như ngay khi Mạnh Hạo vừa lẩm bẩm trong miệng xong, bên trong thế giới Sơn Hải Điệp phía dưới 33 Thiên, trong đầu tất cả cố nhân của Mạnh Hạo lập tức đều vang lên thanh âm của hắn.

Bên trong con bướm nội thời khắc này, Mạnh Hạo thân ảnh cha mẹ hiện lên, nhìn về phương xa, bọn họ là người nhận ra khí tức Mạnh Hạo đầu tiên, lập tức tỏ ra vô cùng kích động và phấn chấn. Bọn họ có thể cảm nhận được, khí tức của con trai mình đang phát ra long trời lở đất, chấn động cả tinh không, tiến tới thật nhanh.

- Là Hạo nhi!

- Hạo nhi đã trở về, Hạo nhi vẫn chưa chết, Kỳ Lân tử của Phương gia ta đã trở về rồi! Nhất định hắn sẽ xé mở 33 Thiên, nhất định hắn sẽ cho máu nhuộm khắp Thương Mang để rửa sạch thù hận! Phụ thân của Mạnh Hạo, Phương Tú Phong, thời khắc này cười ha hả, tiếng cười vôcùng sảng khoái. Đã rất lâu, rất lâu rồi, hắn không cao hứng và kích động như vậy, thê tử của hắn ở bên cạnh hắn cũng vạy, hai người vui mừng ôm nhau.

Mẫu thân Mạnh Hạo nước mắt chảy dài, nhìn về phía tinh không. Nàng biết, con trai của nàng chính là người ưu tú nhất trong khắp tinh không này, việc hắn hứa hẹn, cho dù là bao lâu, cho dù cả tinh không đều tan vỡ, hắn cũng nhất định sẽ hoàn thành.

Hắn năm đó hắn đã nói là sẽ trở lại, thì chắc chắn... hắn sẽ trở lại!

Bên trong thế giới Sơn Hải Điệp cũng có không ít người cảm nhận được. Hứa Thanh đẩy mạnh cánh cửa một tòa ốc xá trên đỉnh núi chạy nhanh ra, nàng mặc màu xanh quần áo, dáng vẻ vẫn xinh đẹp như trước kia, chỉ có điều trên mặt nhiều hơn dấu vết của thời gian mà thôi.

Nhưng dấu vết này vẫn không thể che đậy được vẻ chấp nhất cùng với kích động khôn cùng trong lòng nàng lúc này.

Lúc trước khi đang tĩnh tọa, nàng chợt nghe được thanh âm của Mạnh Hạo, thanh âm kia như thể Mạnh Hạo đang ở ngay bên cạnh nàng, nói với nàng rằng: “Ta đã trở về ...”

Nàng tin tưởng mình tuyệt không sẽ nghe lầm, thời khắc này nàng liền xông ra ngoài, đứng trên đỉnh núi, hô hấp dồn dập ngẩng đầu nhìn bầu trời. Hai tay nàng nắm chặt góc áo, hai hàng nước mắt chảy xuống, đó chính là giọt nước mắt vui mừng sau tương tư, hơn 1000 năm xa cách.

- Mạnh Hạo... Hứa Thanh cười , nụ cười của nàng giờ khắc này xinh đẹp như một đóa hoa nở rộ, khiến thiên địa lu mờ, nàng biết, Mạnh Hạo... đã trở về, chồng của nàng, lúc này đang ở ngay bên ngoài tinh không.

Hắn mang theo hứa hẹn, hắn theo mang chấp nhất, mang theo lời nói trước khi rời đi năm xưa, trở về!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1893: Phấn Chấn Và Run Rẩy

Giờ khắc này, bên trong thế giới Sơn Hải Điệp, Vương Hữu Tài đang đi lại trong một vùng sa mạc, hắn đang tu hành, trong hơn một ngàn năm này, hắn luôn tự hành hạ mình, hành hạ thân thể của mình, hành hạ thần thức của mình, hành hạ tâm thần của mình, với loại phương thức tàn khốc này, để không ngừng tăng cao chiến lực của bản thân.

Vương Hữu Tài dĩ nhiên là tồn tại được vô số người trong thế giới Sơn Hải Điệp này tôn kính, hắn vốn không sống tới giờ này, thậm chí rất nhiều cường giả trong Sơn Hải Điệp vốn không sống qua mấy chục năm.

Nhưng trong quan tài đồng thau nơi Sơn Hải Điệp đang ở này ẩn chứa lực lượng của năm tháng, đồng thời với ngăn cản 33 Thiên xâm lấn, cũng tẩm bổ bảo vệ mọi người bên trong thế giới Sơn Hải Điệp.

Hai mắt của Vương Hữu Tài đen như mực, những năm gần đây, hắn thủy chung không có mở ra, thời khắc này đang đi lại trong sa mạc, bỗng nhiên chợt ngừng bước chân. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, một lát sau hắn cười to, tiếng cười vang trời, lực lượng tu vi dường như không khống chế được, lan rộng ra hướng bốn phía, tạo thành gió lốc... hắn hít thở đều dồn dập.

- Khí tức này, thanh âm này... Mạnh Hạo, là Mạnh Hạo!

Vương Hữu Tài lần nữa cười to, hắn cảm nhận được Mạnh Hạo tồn tại, cảm nhận được Mạnh Hạo trở về.

Đồng thời trong lúc đó, tại một chỗ khác trong thế giới Sơn Hải Điệp, có một tông môn lớn, trong tông môn có một tên mập mạp. Mập mạp lúc

này đã là trung niên, thân thể như một đồi núi nhỏ, nhưng trên người của hắn, lại tản ra dao động Đạo Cảnh. Mặc dù không bằng Vương Hữu Tài, nhưng cũng là cường giả đếm trên đầu ngón tay trong cả Sơn Hải Điệp, hơn nữa việc trải qua của hắn, ở trong tông môn này tiếng nói của hắn, chính là ý trời.

Thời khắc này hắn đang cầm một khối linh thạch đặt lên miệng cắn nát. Phương thức tu hành của hắn không giống với người khác. Đang lúc hòa tan linh thạch, bỗng nhiên, thân thể hắn run run. Hắn đã từng có cảm giác tương tự, nhưng lúc này lại mãnh liệt hơn. Thân thể hắn nhoáng một cái, khi xuất hiện lại đã ở giữa bầu trời.

Nhìn bầu trời, mập mạp run rẩy, phát ra một tiếng gầm thét vang trời. Đó là tiếng thét hưng phấn, tiếng thét phấn chấn của hắn đã đè nén quá nhiều năm, dường như điên cuồng bùng phát ra.

Toàn bộ đệ tử tông môn đều giật mình, còn có các trưởng lão trong tông môn, thời khắc này cũng toàn bộ bay ra, nhìn mập mạp trên bầu trời, nhìn lão tổ bọn họ, mỗi người đều ngẩn ra.

- Ha ha... Mạnh Hạo, chết tiệt! Mạnh Hạo, rốt cục ngươi sắp trở về rồi!!!

- Ta nghe được rồi! Mạnh Hạo, ta nghe được rồi! Mập mạp kích động rống lớn, nước mắt không ngừng chảy xuống.

- Hơn 1000 năm, chúng ta chờ đợi ngươi hơn 1000 năm a, rốt cục ngươi... rốt cục trở về rồi!

Mọi người trong tông môn phía dưới, nhìn lão tổ vừa khóc vừa cười giống như điên khùng, ai nấy đều chấn động tâm thần, không biết xảy ra chuyện gì? Hầu hết trong bọn họ, đều là người được sinh ra trong thời gian hơn ngàn năm này, thời khắc này bọn họ không cảm giác được, không nghe được thanh âm của Mạnh Hạo như những cố nhân kia.

Nhưng rất nhanh, chừng mấy trăm lão già trong tông môn, đều toàn thân run lên. Trước đó bọn họ nghĩ là ảo giác của mình, nhưng giờ này thấy được mập mạp như thế, ai nấy đều tâm thần nổ vang.

- Là... là Mạnh Hạo sao!!!

- Đúng thật là hắn! Ha ha... hắn sắp trở về rồi!!!

- Là Mạnh Hạo, là hắn, là Yêu Tôn!!!

Những lão nhân kia toàn bộ phấn chấn rống lớn, mọi người ở bốn phía, cũng dần dần từ mờ mịt biến thành giật mình.

- Mạnh Hạo? Là Yêu Tôn đại nhân? Trong truyền thuyết, ngài là cường giả đệ nhất hơn 1000 năm trước giải cứu Sơn Hải Giới ta!

- Yêu Tôn đại nhân sắp trở về ư? Này... là thật sao! Những đệ tử kia từng người chấn động, rối rít ồ lên thất thanh.

Đồng thời ngay lúc đó, tại một khu vực khác, có một đôi vợ chồng, chính là Tôn Hải và Phương Du tỷ tỷ của Mạnh Hạo, thời khắc này hai người cùng lúc từ trong nhà bay ra, vọt lên giữa không trung, kích động nhìn bầu trời.

Nhất là Phương Du, nước mắt của nàng chảy xuống, trong mắt đều mơ hồ.

- Tiểu đệ... Phương Du quá vui mừng mà khóc, Tôn Hải sắc mặt kích động, ở một bên cười ha hả... Hai người bọn họ phấn chấn, dẫn tới bốn phía mấy đạo cầu vồng bay tới, đó là ba người, hai nam một nữ, thoạt nhìn đều là thanh niên. Ba người này, chính là con nối dòng của Phương Du và Tôn Hải.

- Cha, mẹ, các người sao thế?

- Xảy ra chuyện gì? Ba người rất ít khi nhìn thấy cha mẹ thâm tình như lúc này, nên đều kinh hãi vội vàng hỏi thăm.

- Cữu cữu của các ngươi, sắp trở về rồi! Phương Du lớn tiếng nói, trong mắt sáng ngời, vào giờ khắc này, là một khắc sáng ngời nhất trong hơn ngàn năm nay!

- Cữu cữu? Mạnh Hạo?

- Yêu Tôn đại nhân!!! Ba người thuộc con cháu của Mạnh Hạo này, lập tức tâm thần chấn động, không thể tin, bọn họ, là sống ở một niên đại xem Mạnh Hạo là thần thoại. Trong hơn một ngàn năm nay, Mạnh Hạo đối với tất cả mọi người Sơn Hải Giới, đã không còn là tu sĩ, mà là một truyền thuyết, một thần thoại.

Giờ khắc này, trong thế giới Sơn Hải Điệp, cũng có một khí tức của Chí Tôn thất nguyên. Khi khí tức này ầm ầm bạo phát dâng lên ngập trời, làm cho vô số người kinh hãi, trên bầu trời xuất hiện một người, đó là một lão già.

Chính là... ngoại công của Mạnh Hạo!

Lão đã tu luyện tu vi bản thân nhảy lên tới trình độ Chí Tôn thất nguyên, giờ này là một trong bốn người thủ hộ trong thế giới Sơn Hải Điệp.

Lão nhìn lên tinh không, ngửa mặt lên trời cười to, cười đó liền khóc lên, ở đó cười khổ.

Đồng dạng, ở một hướng khác, cũng có một khí tức của Chí Tôn thất nguyên, rầm rầm lên, đó là một khôi lỗi, sừng sững trong một tòa thành. Khôi lỗi này, chính là vị Chí Tôn từ Đệ Nhất Thiên năm đó, bị Mạnh Hạo phong ấn.

Cùng lúc đó, tại đông phương xa xôi, ở nơi đó có một khu vực âm u, nơi này có vô số hồn tử vong vây quanh, dường như tạo thành địa phủ, giống như địa phương luân hồi của Sơn Hải Giới, vào giờ khắc này, bất ngờ có một khí tức của Chí Tôn bát nguyên bạo phát ngập trời, đó là... Địa Tạng!!!

Sơn Hải chủ mạnh nhất của năm đó!

Tiếp sau đó, ở phương tây Sơn Hải Giới, ở trong đại dương vô tận, thời khắc này nước biển rầm rầm dâng lên như muốn bao phủ bầu trời, một thanh niên đạp sóng biển, chậm rãi dâng lên, dưới chân của hắn có một con cá voi to lớn, cá voi này bách biến, bộ dáng tùy thời biến hóa, chính là Chân Linh Dạ!

Mà thanh niên kia là... Kha Cửu Tư. Trên người của hắn, vào giờ khắc này, bộc phát ra bất ngờ cũng là bát nguyên!

Hơn 1000 năm, cả thế giới Sơn Hải Điệp, xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất, mà biến hóa lớn nhất, ngoài Chí Tôn khôi lỗi kia, chính là đã xuất hiện thêm ba người.

Ngoại công của Mạnh Hạo và Địa Tạng, năm đó vốn đã rất cường hãn, nhất là Địa Tạng có thể so với Chủ Tể, hai người bọn họ trở thành Chí Tôn, không ai thấy bất ngờ, nhưng Kha Cửu Tư thì trước khi Sơn Hải Giới bị hủy diệt, mọi người đều không có ấn tượng khắc sâu về hắn, cũng không ai nghĩ tới, trong một ngàn năm hắn lại nhảy lên tới cảnh giới bát nguyên.

Giờ khắc này, bốn vị Chí Tôn, đồng thời nhìn bầu trời xa xa, bọn họ dường như thấy được Mạnh Hạo đã tới ngoài 33 thiên.

Đồng dạng trong một chớp mắt này, trong thế giới Sơn Hải Điệp, trong nước biển vô tận đột nhiên dâng lên một hòn đảo, đảo này vô cùng to lớn, có tầng tầng quầng sáng bao phủ, có thể thấy được trên hòn đảo có

một quốc gia, giống như một thế giới.

Phía dưới đảo này rõ ràng là một con rùa vô cùng to lớn, chính là... Kháo Sơn lão tổ, thời khắc này nó hắc hơi một cái, híp mắt ngẩng đầu nhìn bầu trời.

- Khí tức này thế nào quen thuộc như vậy, chết tiệt, lão tổ ta phải suy nghĩ thật kỹ, khí tức của ai vậy a, thế nào ta cảm thấy... muốn chảy nước mắt vậy? Kháo Sơn lão tổ lẩm bẩm nói nhỏ, trên đỉnh đầu của nó, có một nữ nhân đứng ở nơi đó, thời khắc này nước mắt vui mừng tuôn ra.

Nữ nhân chính là Cổ Ất Đinh Tam Vũ!

Phía sau nàng, đi tới một người trung niên. Người này thoạt nhìn tuổi trung niên, nhưng lại có một đầu tóc trắng già nua, khí tức cả người cũng đều suy bại, chỉ là ở chung quanh hắn có một hạt châu vây quanh.

Hắn là... Đổng Hổ!

- Ta với thân dưỡng châu nhiều năm, chính là chờ đợi chủ nhân của nó, thời khắc này xem ra, có lẽ nó thuộc về Mạnh Hạo! Đổng Hổ lẩm bẩm, trong mắt lộ ra ánh sao.

Giờ khắc này, vô số người chấn động, giờ khắc này, vô số người tâm thần nổ vang, cả thế giới Sơn Hải Điệp, bạo phát ra ý phấn chấn trước nay chưa từng có, khiến cho con bướm kia dường như đều nhiều hơn một chút sinh cơ.

Tất cả cố nhân của Mạnh Hạo đều đang kích động, còn có Lý Linh Nhi truyền thừa đạo chính thống của Hải Mộng, còn có yêu nữ Chỉ Hương, còn có tu sĩ... vào giờ khắc này đều quá mừng vui mà khóc.

- Sắp trở về rồi...

- Mạnh Hạo sắp trở về!!!

- Yêu Tôn, trở về! Loạt loạt tiếng kêu mang theo phấn chấn, mang theo kích động quanh quẩn, dường như đã chờ đợi rất lâu, rốt cục... chờ đến một ngày này!

Đang khi bọn họ phấn chấn, trong tinh không ngoại giới sóng gợn quanh quẩn, khí thế của đại quân này càng ngày càng mãnh liệt, trong ánh mắt của Mạnh Hạo, tốc độ nhanh hơn, xông về phía sương mù Thương Mang cuồn cuộn kia.

Tất cả dị tộc trên 33 thiên, thời khắc này lại quỷ dị không có mảy may phát hiện, dường như cũng hoàn toàn không biết rằng hạo kiếp sắp đến, mà dường như bọn họ cũng không thèm để ý.

Có Vô Lượng Kiếp ở đây, trận pháp này được Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục liên thủ, hơn một ngàn năm nay không biết đã cản trở bao nhiêu lần những sinh mạng tham lam đi ngang qua chỗ Thương Mang tinh không này.

Toàn bộ đều bị cản trở, thậm chí có không ít sinh linh bị giết chết.

Bọn họ càng yên tâm hơn, là ở ngoài 33 Thiên, ở trong Vô Lượng Giới đó... có Đạo Phương, đó là người thủ hộ của bọn họ. Thậm chí vì để Đạo Phương đủ sức bảo vệ nơi này, Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục còn không ngừng phụ trợ, tu vi hắn có điều tăng cao.

Nhưng, giờ khắc này, Đạo Phương kẻ làm cho bọn họ yên tâm... thân thể lại đang run rẩy...

Lông tóc toàn thân hắn dựng đứng, một mối nguy cơ mãnh liệt trước nay chưa từng có phát ra tận đáy lòng của hắn. Mối nguy cơ này, so với khi hắn hai lần tham gia hủy diệt Sơn Hải Giới năm đó, còn cường liệt hơn.

Hắn gần như không thể hít thở, thậm chí tu vi vào giờ khắc này đều run rẩy, hắn nhìn thấy đại quân kia, thấy tu sĩ vô biên vô tận kinh khủng kia, cũng cảm nhận được trong đại quân đó có rất nhiều tồn tại khủng khiếp khiến hắn hoảng sợ.

Nhưng hắn không nhìn thấy Mạnh Hạo, hắn chỉ có thể nhìn thấy lão thằn lằn kia, đối với thân ảnh trên đỉnh đầu lão thằn lằn, dường như hắn không có tư cách xem rõ, chỉ có thể nhìn thấy đó là một cái lốc xoáy.

Dường như, cả tinh không đều vặn vẹo ở dưới lốc xoáy đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1894: Đạo Phương Còn Nhớ Ta Không?

Đạo Phương không chần chờ chút nào, thậm chí ngay cả tiếng hô cũng không kịp truyền ra, lập tức bấm quyết điểm một lóng tay về phía trước, lập tức Vô Lượng Kiếp nổ vang, cũng có dao động tản ra, khiến cho sương mù Thương Mang ở bốn phía bị khí thế của đại quân kia đánh sâu vào cuồn cuộn tản ra, vào giờ khắc này, bị trận pháp của Vô Lượng Kiếp hấp dẫn, lần nữa phong khóa không gian lại, ngăn cản ánh mắt của đại quân kia. Đạo Phương lần nữa bấm quyết, lập tức trên trận pháp của Vô Lượng Kiếp này, có hai cổ khí tức rầm rầm khuếch tán.

Khí tức kia, một là đại biểu Tiên Thần đại lục, một là đại biểu Ma Giới đại lục, sáp nhập vào sương mù Thương Mang, truyền khắp ngoại giới, đây là một cái dấu hiệu, cũng là một lời cảnh cáo.

Dấu hiệu, chỉ nơi này thuộc về Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục, cảnh cáo tất cả tồn tại qua lại, không nên trêu chọc.

Làm xong những chuyện này, Đạo Phương nhẹ thở ra một hơi, tuy vẫn còn khẩn trương, nhưng trong lòng lại tự an ủi mình, bởi vì trong sinh mệnh quá lâu của hắn, có rất nhiều tồn tại kinh khủng, bị hai đạo khí tức này dọa cho hoảng sợ bỏ chạy, không dám tới gần.

Hắn hy vọng lần này cũng như thế.

”Bọn họ hẳn là đi ngang qua... Nhất định là đi ngang qua!”

”Không sai, 33 Thiên còn trêu chọc không được đại quân tu sĩ kinh khủng như vậy, mà người còn sót lại bên trong Sơn Hải Giới kia, cho tới bây giờ đều là bị phong ấn ở bên trong, cho nên bọn họ cũng không có tư

cách đi tiếp xúc với tồn tại kinh khủng như vậy!”

”Nhất định là như vậy... Hơn nữa trong Thương Mang tinh không này, người dám trêu chọc Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục là hiếm thấy như lông phượng sừng lân. Những người kia đều là tu sĩ vô thượng hắn sẽ không để ý nơi này!” Đạo Phương lần nữa tự an ủi mình, dần dần tâm tình cũng bình tĩnh lại, hắn cảm giác mình phân tích hắn không có sai.

Thế nhưng hắn vẫn sợ hết hồn hết vía, bởi vì trên thân lão thằn lằn to lớn kinh khủng kia, thân ảnh giống như lốc xoáy kia, hắn không thấy được hình dáng của đối phương, nhưng hắn cảm nhận được, lốc xoáy đó mới là tồn tại kinh khủng nhất trong đại quân.

Trong chờ đợi, hắn cũng không có nhận ra, mình đang run lẩy bẩy, mặc dù với tu vi của hắn giờ này, dưới trợ giúp của Tiên Thần đại lục và Ma giới, đã đạt tới cảnh giới cửu nguyên, nhưng hắn như cũ vẫn run rẩy.

Loại khủng khiếp đó giống như sóng thủy triều khiến hắn cảm thấy nghẹt thở.

Hắn chỉ có thể mong chờ, đối phương nhanh chóng đi ngang qua nơi này rồi rời đi...

Thời khắc này, ở bên ngoài Vô Lượng Kiếp sương mù Thương Mang cuồn cuộn, trong chớp mắt liền phong tỏa trở lại, khiến cho 33 Thiên trước mắt Mạnh Hạo, lần nữa bị bao phủ trong sương mù.

Cả đại quân chợt ngừng lại bên ngoài màn sương mù, trong mắt các tu sĩ đều lộ ra sát ý, cũng có kích động mãnh liệt muốn biểu hiện mình trước mặt Mạnh Hạo, bọn họ đồng loạt xoay người nhìn về phía Mạnh Hạo, trên mặt đầy cuồng nhiệt. Bốn phía dần dần yên tĩnh, không có bất kỳ người nào lên tiếng... đều đang đợi mệnh lệnh của Mạnh Hạo.

Đệ tử Đệ Cửu Tông, tu sĩ các tông khác cũng đều như vậy, mặc dù là các

Chí Tôn cửu nguyên kia đều không ngoại lệ... Lão nhân chưởng giáo cũng thế, thiếu niên áo bào vàng cũng vậy, còn có con mối và cái đầu to lớn kia, bao gồm cả lão thằn lằn dưới thân Mạnh Hạo, đều toàn bộ yên tĩnh.

Mạnh Hạo đứng trên lưng lão thằn lằn, nhìn phiến sương mù, trong mắt dần dần lộ ra sát ý, dường như sát ý có thể hóa thành thực chất, khiến sương mù kia cuồn cuộn lên, ngay sau đó, có hai khí tức từ trong sương mù“ầm ầm” tràn ra.

Hai cổ khí tức này đều là cửu nguyên đỉnh phong, không là chân thân, mà là ấn ký ở chỗ này tràn ra, uy hiếp bốn phương, có thần niệm già nua uy nghiêm quanh quẩn bốn phương tám hướng: - Chỗ này bị Tiên Thần đại lục ta bao vây, tất cả tồn tại trong Thương Mang tinh không, lập tức rời đi!

Trong nháy mắt thanh âm này truyền ra, còn có một thanh âm âm lãnh cũng vang ra, bên trong sát khí rất nặng, cũng có khí tức tử vong trong lời nói lan ra đó:

- Đất của Ma giới, người bước chân vào, tru diệt cửu tộc, không chừa một mống!

Nếu là với những người khác, lúc này nhất định kinh hãi, thậm chí nếu không phải Mạnh Hạo Siêu Thoát, như vậy cho dù là Thương Mang Phái đi tới nơi này, cũng phải rút lui! Bởi vì đồng thời đối mặt với Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục, đối với bất kỳ một thế lực nào... đều là tai nạn, mặc dù là Thương Mang Phái, cũng không muốn như thế.

Nhưng trước mắt, hết thảy không giống nhau, hai đạo thần niệm này quanh quẩn, lại không làm cho tu sĩ nào xuất hiện mảy may dao động, bọn họ vẫn như cũ sát khí ngập trời.

Dưới ánh mắt nhìn chờ đợi của mọi người, Mạnh Hạo chậm rãi nâng tay

lên, chỉ về hướng sương mù Thương Mang.

Hắn không có lên tiếng, chỉ là một lóng tay, thậm chí cũng không có dùng tới thuật pháp, nhưng sương mù kia lại trong phút chốc, ầm ầm run rẩy, mà hai cổ ấn ký cửu nguyên đỉnh phong kia trong một chớp mắt này, ầm ầm vỡ nát!

Cùng lúc đó, trong đại quân truyền ra tiếng gầm thét long trời lở đất, đó là sát ý ngập trời, đó là rống giận điên cuồng, trong chớp mắt vô số tu sĩ vọt thẳng vào bên trong sương mù.

Đám người lão nhân chưởng giáo bay ra trước tiên, các cửu nguyên đỉnh phong, vào giờ khắc này, trực tiếp triển khai thần thông, đánh về phía sương mù Thương Mang, khiến cho sương mù này lập tức tiêu tan phạm vi lớn, thoáng cái đã bị cưỡng ép xé mở.

Dưới Vô Lượng Kiếp trong sương mù, Đạo Phương trong khẩn trương, lập tức liền thấy sương mù phía ngoài nổ vang, thấy đám sương mù kia đang điên cuồng cuồn cuộn với một loại phương thức trước nay chưa từng có, mà ở trên Vô Lượng Kiếp này, ấn ký đến từ Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục, vào giờ này trong tiếng “rắc rắc”, trực tiếp vỡ nát.

Không có bất kỳ dừng lại, giống như chuyện bé nhỏ không đáng kể, bị vỡ vụn trở thành tro bụi, cái này cũng chưa tính là gì, thậm chí có hai sợi tơ màu đen, trong chớp mắt liền theo hai cái ấn ký bị trừ đi này bay vào hư không, dường như truy tìm ngọn nguồn, muốn đi diệt sát chủ nhân của ấn ký này.

Một màn này, khiến sắc mặt Đạo Phương hoàn toàn triệt để biến sắc. Ngay khi hắn hít ngược một hơi đứng lên, lập tức sương mù bên ngoài Vô Lượng Kiếp giống như bị một bàn tay to lớn cưỡng ép xé mở, tiếng nổ vang quanh quẩn, tinh không rung chuyển... ngay khoảnh khắc sương mù bên ngoài Vô Lượng Kiếp bị xé mở ra!

Sương mù nổ vang, không ngừng cuồn cuộn, cuốn ra hướng hai bên, lộ ra 33 Thiên bên trong dưới Vô Lượng Kiếp. Đạo Phương nơi này trong run rẩy, lần nữa nhìn thấy đại quân tu sĩ khiến hắn khủng khiếp kia.

Trong tiếng động "rầm rầm" lần nữa chấn động tinh không, trong nháy mắt đại quân này vọt tới, vô số thân ảnh, vây quanh bốn phía, công tới. Ngay khoảnh khắc thần thông của họ đánh xuống, lập tức xuất hiện một quầng sáng, chính là thần thông của Vô Lượng Kiếp cản trở mọi người, cũng nhấc lên tiếng vang long trời lở đất, khiến cho tất cả dị tộc 33 Thiên đều thức tỉnh, rối rít hoảng sợ, không biết xảy ra chuyện gì.

Quầng sáng kia, ở trong mắt Đạo Phương xem ra, vốn là không cách nào phá hủy, mặc dù là Thủy Đông Lưu năm đó, cũng phải sau khi tính toán thời gian rất lâu, mới phá vỡ nó, thậm chí bởi vậy, hơn 1000 năm trước khi bố trí lại lần nữa, Tiên Thần đại lục và Ma giới đã hao tốn giá cao, làm cho phong ấn này kiên cố hơn.

Thế nhưng trước mắt, quầng sáng Vô Lượng Kiếp này, trong chớp mắt liền xuất hiện dấu hiệu sắp vỡ vụn, nhất là ở ngoài Vô Lượng Kiếp có mấy thân ảnh, mỗi một lần ra tay đều làm cho quầng sáng Vô Lượng Kiếp như sắp vỡ tan.

Mấy thân ảnh kia, có một thiếu niên áo bào vàng, có một lão nhân tóc trắng, có một người thân thể như cát bụi gió lốc, còn có một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp, lại bóng dáng mơ hồ như sương mờ.

- Cửu nguyên... Cửu nguyên đại viên mãn! Đạo Phương hoảng sợ, bốn người kia, khi hắn nhìn lại, bất ngờ đều là cửu nguyên đại viên mãn, tồn tại như vậy, cho dù là một người giậm chân đều có thể làm cho một phương Tinh Vực run rẩy, nhưng giờ này không ngờ xuất hiện tới bốn vị, thậm chí còn chỉ là đi tiên phong!

Mà ở bốn phía bọn họ, bất ngờ còn có hơn mười tu sĩ, những người này vừa ra tay, chính là bùng phát ra cửu nguyên, vả lại không phải cửu

nguyên bình thường, mà là đỉnh phong...

- Cửu nguyên... đỉnh phong! Đạo Phương trong óc vang lên tiếng” ong ong”, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy nhiều cửu nguyên như vậy, hắn không biết từ lúc nào, lại có thể tập trung một chỗ nhiều cửu nguyên như vậy, mà rõ ràng, những người này chỉ là tay đấm mà thôi, là quân tốt, mà không phải là tướng soái!

Càng làm cho hắn khủng khiếp, là lão thằn lằn to lớn ở xa xa kia có thể so với một phiến thế giới, còn có cái đầu kinh người ở bên cạnh, và con mối ở một hướng khác, trong mắt lộ ra hàn mang vô tận, lãnh khốc vô tình.

Ba vị tồn tại này, khiến Đạo Phương cảm thấy cả thế giới đều mất đi ánh sáng, cả người rơi vào tuyệt vọng, khi hắn nhìn lại, ba vị tồn tại kia đã vượt qua cửu nguyên đại viên mãn, đó là đến rất gần Siêu Thoát.

- Hiểu lầm, chư vị đạo hữu! 33 Thiên ta chưa bao giờ kết thù kết oán với người ngoài, chưa từng trêu chọc bất cứ địch nhân nào, thậm chí đều chưa từng rời xa trận pháp này, còn xin chư vị đạo hữu báo cho biết, đây là vì cái gì!!!

- Thế giới chúng ta là phụ thuộc vào Tiên giới đại lục cùng với Ma Giới đại lục, còn xin chư vị đạo hữu báo cho biết, vì cái gì như thế! Đạo Phương cất tiếng hỏi, ngay lúc đó bên trong 33 Thiên, cũng có nhiều thân ảnh bay ra, từng người đều run rẩy nhìn từng hình ảnh phía ngoài, khủng khiếp đến cực hạn.

Thanh âm Đạo Phương sắc bén, hắn không hiểu, hắn cũng có phẫn nộ, thậm chí hắn cảm thấy ủy khuất, hắn cảm thấy mọi người mình, không có đắc tội với những tồn tại kinh khủng này đâu!

Đúng lúc này, một thanh âm nhàn nhạt, quanh quẩn tinh không: - Đạo Phương, năm đó một côn hủy diệt núi thứ tám... Đạo Phương... ngươi

còn nhớ ta không?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1895: Vô Lượng Kiếp Vỡ Tan

Câu nói này không có bất kỳ uy nghiêm gì, chỉ có cảm khái, nhưng trong cảm khái này, Đạo Phương nghe được ý cừu hận, loại cừu hận đó, là điên cuồng dù 33 Thiên tan vỡ cũng không thể triệt tiêu; loại cừu hận đó, là sát cơ cả tinh không nghịch chuyển đều không thể bù đắp; loại cừu hận đó, là đẫm máu cả Thương Mang này, cũng đều khó có thể đền bù!

Khoảnh khắc thanh âm này truyền vào trong tai Đạo Phương, Đạo Phương sửng sốt, theo bản năng ngẩng đầu nhìn ra ngoài Vô Lượng Kiếp, hắn nhìn thấy một thân ảnh trên đỉnh đầu lão thằn lằn, mà trước hắn chỉ thấy là một lốc xoáy.

Thời khắc này, lốc xoáy dần dần mơ hồ, mà thân ảnh bên trong lại từ từ rõ ràng, cho đến khi Đạo Phương hô hấp dồn dập, hắn mở to mắt, đầy vẻ không thể tin, rốt cục... hắn thấy rõ thân ảnh đứng trên đỉnh đầu lão thằn lằn, thấy rõ khuôn mặt của đối phương, thấy rõ dáng vẻ của đối phương, thấy rõ đối phương hết thảy!

Tức thì thân thể Đạo Phương run rẩy, đầu óc của hắn vào giờ khắc này nổ vang trời, dường như vô số sấm sét nổ vang trong tâm thần của hắn. Hắn không thể tin, đầy khó tin, thậm chí có ý nghĩ cực kỳ hoang đường, khiến hắn không nhịn được đưa tay giụi giụi mắt.

- Ha ha... Sao có thể lại là hắn chứ? Nhất định là ta nhìn lầm... Ha ha... Đạo Phương thân thể run rẩy, theo bản năng lẩm bẩm, giụi giụi mắt, tiếp đó nhìn lại lần nữa... sắc mặt của hắn rất nhanh trắng bệch, cả người ngây ngẩn ở đó, suy nghĩ trong đầu óc lúc này đều như bị lau đi, trống rỗng.

Thân thể hắn không chịu khống chế không ngừng run rẩy, hai mắt của hắn xuất hiện tơ máu, đó là máu huyết toàn thân nghịch chuyển tạo thành. Thời khắc này miệng lưỡi hắn khô khốc, há miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra được, giống như bị người ta bóp ngay cổ họng.

- Thế nào, không nhận ra Mạnh mỗ à? Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, từ đỉnh đầu lão thằn lằn từng bước một đi xuống. Lão thằn lằn vội nằm xuống, để mặc cho Mạnh Hạo đạp bước trên thân nó đi xuống. Theo Mạnh Hạo một đường đi tới, tất cả tu sĩ bốn phía đều quỳ xuống, trong mắt đầy cuồng nhiệt. Thậm chí những người đang công phá quầng sáng Vô Lượng Kiếp kia, cũng đều dừng lại, lập tức quỳ lạy.

- Bái kiến Yêu Tôn! Vô số thanh âm vang lên, long trời lở đất. Chỉ là sóng âm, đã làm cho quầng sáng Vô Lượng Kiếp kia vặn vẹo run rẩy.

Mạnh Hạo mặt không đổi sắc, từng bước một đi qua mọi người, đi tới trước quầng sáng Vô Lượng Kiếp... Cách quầng sáng, nhìn vào Đạo Phương lúc này đang run rẩy, đầy mặt không thể tin bên trong quầng sáng.

- Mạnh... Mạnh Hạo... Đạo Phương gian khổ lên tiếng, thanh âm của hắn tràn đầy âm rung, trong mắt của hắn vẫn mang theo không thể tin, dường như chứng kiến chuyện khó tin nhất trên thế gian; dường như hắn không tin mắt mình, không tin thần thức của mình. Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Mạnh Hạo, cả người hắn như sắp tan ra, hắn vội bật lui về sau mấy trượng.

- Không có khả năng! Ngươi không có khả năng là Mạnh Hạo... Mạnh Hạo đã chết, hắn đã chết rồi! Ngươi là ai, vì sao lại giả mạo thành hình dáng Mạnh Hạo? Ngươi không có khả năng là Mạnh Hạo! Đạo Phương trong run rẩy khiếp sợ, hắn rống to.

- Ngươi tận mắt nhìn thấy ta chết sao? Đến đây rồi, ngược lại Mạnh Hạo

không vội, hết thảy nơi này đều nằm trong thần thức của hắn. Cho dù đang ở ngoài Vô Lượng Kiếp, nhưng thần thức của hắn lại bao phủ tất cả. Có thể nói, hắn đi tới nơi này, như vậy không có bất kỳ thế lực nào, có thể uy hiếp và làm thương tổn tới thế giới Sơn Hải Điệp.

Tiên Thần đại lục không được, Ma Giới đại lục không được, 33 Thiên này càng không có tư cách.

Mà cừu hận của Mạnh Hạo đã có hơn 1000 năm, nhưng nếu dựa theo từ lúc 33 Thiên bắt đầu làm phản, bắt đầu trấn áp Sơn Hải Giới... thì cừu hận giữa tu sĩ Sơn Hải Giới và 33 Thiên... còn xa xưa hơn nữa.

Cừu hận như thế, Mạnh Hạo sẽ không đi trực tiếp phá hủy đơn giản như vậy, vì nếu làm vậy không có cách nào tiêu tan hận ý của hắn. Hắn muốn tận tình hành hạ đối phương, tận tình phát ra cừu hận... Chỉ có như thế, mới có thể để hắn, để tu sĩ Sơn Hải Giới phát tiết ra hết oán khí uất ức vô số năm qua!

- Ta... Ta... Đạo Phương đang run rẩy, nghe một câu hỏi của Mạnh Hạo này, quả thực hắn không có tận mắt nhìn thấy Mạnh Hạo chết... Thời khắc này mặc dù trong lòng hắn không thể chấp nhận Mạnh Hạo còn sống trở về, nhưng thân thể hắn trong khủng khiếp đến cực hạn này, dĩ nhiên hiểu rõ: người trước mắt... chính là Mạnh Hạo!

- Hắn làm sao có thể cường đại như vậy, làm sao có thể trở về... Đạo Phương cười thảm.

Thanh âm của hắn vang dội trong quầng sáng Vô Lượng Kiếp, lan tràn ra bốn phương tám hướng, lập tức tu sĩ 33 Thiên nghe được những lời này, nhất là đám cường giả của 33 Thiên đại lục bay ra ngoài kia, trong đó có mấy vị Chí Tôn trước kia từng có đấu chiến với Mạnh Hạo, thời khắc này khi toàn bộ nhìn thấy Mạnh Hạo, nghe thanh âm của Đạo Phương, tức thì sắc mặt đều tái nhợt, trong óc nổ vang “ầm ầm“.

Trước đó khi bọn họ nhìn thấy đại quân bàng bạc bên ngoài Vô Lượng Kiếp, đã khủng khiếp không thôi, trong lòng cực kỳ lo lắng khẩn trương, không biết phải làm sao... đối mặt với đại quân căn bản không phải là bọn họ có thể lay chuyển kia, bọn họ chỉ có thể cẩn thận đề phòng, thậm chí nếu cầu khẩn có thể có tác dụng, nhất định bọn họ sẽ khổ sở cầu khẩn.

Bởi vì, 33 Thiên cùng so sánh với đại quân bàng bạc phía ngoài kia, khác biệt giống như một vương quốc nho nhỏ đối chọi với cả một đế quốc, căn bản là không có cách nào so sánh!

Khác biệt giống như một đứa con nít và một dũng sĩ.

Nhưng giờ này, nhìn thấy Mạnh Hạo, nghe thanh âm run run của Đạo Phương, tất cả cường giả 33 Thiên bay ra này, toàn bộ đều trong óc nổ vang, thân thể run rẩy, lộ ra hoảng sợ và không thể tin.

- Mạnh... Mạnh Hạo!!!

- Vị Chí Tôn của Sơn Hải Giới năm đó!!!

- Không có khả năng, điều đó không có khả năng! Hắn đã chết rồi! Năm đó cho dù không chết, dưới càn quét của Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục, cũng không có khả năng sống sót! Cho dù là sống sót, cũng không có khả năng phát triển thế lực khủng bố như thế!

- Hắn có tài đức gì, có thể tạo được đại quân bàng bạc này để chinh chiến cho hắn... Quá hoang đường đi!!!

- Hắn không vào được, quầng sáng Vô Lượng Kiếp này là do Tiên Thần cùng với Ma Giới bố trí, trong thời gian ngắn hắn không thể mở được. Mà Tiên Thần và Ma Giới, nhất định sẽ trong thời gian nhanh nhất đến đây... Mạnh Hạo hắn là chui đầu vô lưới, lần này hắn hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Trên 33 thiên, toàn bộ các cường giả đều hỗn loạn, nhất là những người năm đó từng đấu chiến với Mạnh Hạo, lại từng người đều hô hấp dồn dập, giống như tai vạ đến nơi. Thế nhưng vẫn có một số người không biết trời cao đất rộng, đang kêu gào la ó.

Lúc này Mạnh Hạo ở phía ngoài Vô Lượng Kiếp, nhìn đám dị tộc trong quầng sáng kia, sát cơ và cừu hận trong mắt hắn, không có ẩn giấu chút nào.

- Vô Lượng Kiếp... Mạnh Hạo nhìn quầng sáng trước mắt, nở nụ cười, nụ cười kia dữ tợn, tiếng cười kia mang theo cừu hận, chính là đạo Vô Lượng Kiếp này đã phong ấn Sơn Hải Giới vô số năm tháng, chính là đạo Vô Lượng Kiếp này, năm đó Thủy Đông Lưu phải dùng sinh mạng để tính toán, cuối cùng mới phá vỡ, tạo cơ hội cho Sơn Hải Điệp bay ra.

Cũng chính là đạo Vô Lượng Kiếp này, bao nhiêu năm rồi, lần lượt phong ấn tu sĩ Sơn Hải Giới ở bên trong. Thậm chí Yêu Phong nhất mạch lưu truyền kinh văn, cũng đều có nói về đạo... Vô Lượng Kiếp này!

- Chúng sinh cần vượt qua Vô Lượng Kiếp... Tiếng cười của Mạnh Hạo càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, gần như vang vọng cả tinh không.

- Từ nay về sau, với tên Mạnh Hạo ta, cả tinh không, không thể xuất hiện Vô Lượng Kiếp! Thanh âm của Mạnh Hạo vang trời, ngay khoảnh khắc vang vọng, có thiên lôi nổ “ầm ầm”, dường như đáp lại lời nói của Mạnh Hạo. Cả Thương Mang tinh không, trong một chớp mắt này bỗng nhiên biến đổi. Không quản ý chí của Thương Mang kia có nguyện ý hay không, đều bị Mạnh Hạo trực tiếp thay đổi, xếp Vô Lượng Kiếp vào loại vĩnh viễn không được tồn tại!

Vì, hắn cừu hận Vô Lượng Kiếp!

Hắn nâng tay lên, điểm một lóng tay về phía quầng sáng Vô Lượng Kiếp

trước mặt!

Dưới một lóng tay này, trong nháy mắt chạm vào quầng sáng, lập tức quầng sáng nổ vang, dường như đang run rẩy, dường như có một pháp tắc quy tắc, trong tiếng nổ “ầm ầm” từ trên người Mạnh Hạo phát ra, phủ xuống phiến tinh không này, trực tiếp ảnh hưởng trên quầng sáng, lại phảng phất như tồn tại của Vô Lượng Kiếp này không thích hợp với cả tinh không, bị Mạnh Hạo cải đổi ý trời, biến đổi quy tắc!

”Ầm Ầm Ầm...”

Với chỗ ngón tay của Mạnh Hạo rơi xuống làm trung tâm liền xuất hiện những cái khe nứt, trong phút chốc lan tràn ra bốn phía, thoáng cái liền tràn ngập cả quầng sáng Vô Lượng Kiếp.

Cũng chỉ trong thời gian mấy hơi thở, trong lúc Đạo Phương cùng với cường giả 33 Thiên trợn mắt há hốc mồm, quầng sáng Vô Lượng Kiếp kia lập tức... vỡ tan!

Chia năm xẻ bảy, bẻ gãy nghiền nát, “ầm ầm” vỡ nát!

Vào giờ này với mắt thường có thể thấy được, quầng sáng Vô Lượng Kiếp giống như một mặt kiếng bể ra, vỡ tan thành vô số mảnh vỡ bắn ra bốn phía, dường như bị phiến tinh không này bài xích, nghiền ép, trở thành mảnh vụn, mang theo toàn bộ hy vọng ký thác của tu sĩ 33 Thiên; thậm chí Vô Lượng Kiếp bao nhiêu năm qua, luôn bảo vệ bọn họ không bị thế lực bên ngoài xâm lấn; đồng thời để trấn áp Sơn Hải Giới, khiến cho tu sĩ Sơn Hải Giới không thể chạy ra ngoài... Vào giờ khắc này... hóa thành tro bụi... tiêu tán!

- Với tên của Mạnh Hạo ta, chúng tu ở chỗ này... không thể tự bạo, không thể tự diệt! Mạnh Hạo trong mắt lóe ra tia sáng lạnh, đưa tay lên điểm một lóng tay, lập tức thiên địa nổ vang, một đạo quy tắc được Mạnh Hạo thành lập, lập tức giáng xuống 33 Thiên này.

Khiến cho 33 Thiên chấn động, khiến cho vô số tu sĩ, vào giờ khắc này tâm thần nổ vang.

Dường như cho dù là ý chí của La Thiên, lúc này đều không muốn tới chỗ này ngăn cản Mạnh Hạo báo thù!

Mà cừu hận của Mạnh Hạo đối với 33 Thiên, thông qua một câu nói của hắn kia, đã lộ ra một dấu hiệu: Đó là... tuyệt đối không để cho các ngươi, chết một cách dễ dàng nhẹ nhàng...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1896: Diệt Đạo Phương

- Giết, không chừa một mống! Nhớ không cần giết quá nhanh, phải chậm một chút, chỗ này tổng cộng 33 Thiên, chúng ta có nhiều thời gian! Nhớ không cần trực tiếp hình thần câu diệt, như vậy chỉ có thể chết một lần, cho nên trước phải diệt thân thể, trói buộc thần hồn mang tới cho ta! Trong mắt Mạnh Hạo tràn ngập sát khí, nhưng giọng nói lại cực kỳ bình tĩnh.

Loại thanh âm bình tĩnh này, nói tới chuyện giết chóc tàn khốc như thế, đối với tất cả tu sĩ 33 Thiên, toàn bộ đều từ đáy lòng phát lạnh.

Hết thảy có nhân là có quả! 33 Thiên từ lâu trước kia từ một khắc bắt đầu lựa chọn làm phản, đã chú định sẽ có một ngày... phải bồi thường lại cho Sơn Hải Giới cả vốn lẫn lời.

Mà một ngày này... đến rồi!

Gần như ngay khoảnh khắc Mạnh Hạo nói ra, đại quân vô số tu sĩ chung quanh hắn kia, liền ào ào xông vào trong 33 Thiên. Ai nấy đều sát ý ngập trời, nếu như để bọn họ đi hủy diệt 33 Thiên, có thể rất nhanh thì hoàn thành, mọi người đều hình thần câu diệt... Thế nhưng kết quả như vậy, Mạnh Hạo sao có thể nguyện ý!

Hắn muốn không chỉ là tiêu diệt, mà là báo thù, nếu muốn báo thù, như vậy phải để 33 Thiên trầm luân trong khủng khiếp càng lâu thì mối cừu hận này mới có thể tiêu tan đến tối đa.

Cho nên, hắn lệnh cho tu sĩ Thương Mang Phái, không cần mau sớm kết thúc cuộc giết chóc, mà phải từ từ giết chóc, từ từ tiến hành, nếu bốn phía nơi này đã bị phong ấn, không người nào có thể trốn, nếu tư cách tự bạo và tự diệt của tất cả dị tộc đều bị tước bỏ, như vậy thì không ai có

thể chạy thoát phải hoàn trả mối thù chú định này.

Mà Mạnh Hạo cũng không lo lắng dị tộc 33 Thiên sẽ nổi điên, đi làm thương tổn Sơn Hải Điệp... Có Mạnh Hạo tại đây, đó là... chuyện không có khả năng xảy ra.

Đám cường giả 33 Thiên bay ra, ngay tức thì đều phát ra tiếng gào thê lương, đồng loạt lui về sau. Đối mặt đại quân tu sĩ tấn công tới kia, căn bản là ngay cả tư cách làm đối thủ cũng không có! Thời khắc này bọn họ đều run rẩy vội lui ra sau, mà bên trong 33 Thiên, lập tức liền mở ra phòng hộ của mỗi Thiên.

Nhưng chút ít phòng hộ này, đối với đại quân tu sĩ Thương Mang Phái mà nói, yếu đuối không chịu nổi một kích, trong tiếng nổ "ầm ầm" liền vỡ nát... Trước tiên bị giết chóc là Đệ Tam Thập Tam Thiên!

Cùng lúc đó, Mạnh Hạo cất bước đi vào Vô Lượng Kiếp tan vỡ, sắc mặt hắn như thường, ánh mắt rơi vào trên người Đạo Phương. Đạo Phương sắc mặt tái nhợt, toàn thân lông tóc đều dựng lên, gần như ngay lúc Mạnh Hạo nhìn về phía mình, hắn không chần chờ chút nào tức khắc lui về phía sau.

- Lúc trước, ngươi lớn lối một gậy hủy diệt núi thứ tám... đi đâu rồi? Mạnh Hạo nhỏ giọng lên tiếng, một bước rơi xuống, khi xuất hiện đã tới trước mặt Đạo Phương, đưa tay lên, chỉ là búng ra một cái.

"Ầm" một tiếng nổ vang trời, Đạo Phương phát ra tiếng hét thảm, phun ra máu tươi, thân thể thụt lùi, dường như Mạnh Hạo búng ra một cái kia, đối với hắn giống như cả tinh không đè ép.

Thậm chí chỉ là một cái búng tay, ngực của hắn lập tức lõm xuống, miệng phun ra máu tươi, máu thịt thân thể đều tách rời vỡ nát không ít... mà đây còn là Mạnh Hạo rất thận trọng khống chế lực đạo, nếu không, một búng tay của hắn ngay cả tinh tú đều có thể hủy diệt, huống chi là

một Đạo Phương.

Mạnh Hạo sẽ không thống khoái nếu cứ như vậy giết chết Đạo Phương. Con khỉ này năm đó lúc hủy diệt Sơn Hải Giới, chẳng những hủy diệt núi thứ tám, lại giết chóc vô số tu sĩ Sơn Hải, nhất là trong vô số năm tháng bảo vệ 33 Thiên này, tu sĩ Sơn Hải chết dưới côn của hắn đếm không hết, thậm chí, đều là người có tư cách xông qua Vô Lượng Kiếp.

- Không có khả năng, không có khả năng! Ngươi là tu vi gì, điều đó không có khả năng! Đạo Phương phun ra máu tươi, cả người điên cuồng, hắn nhìn chằm chằm vào Mạnh Hạo, ngửa mặt lên trời gào lên.

Hắn sợ hãi, hắn khủng khiếp, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Mạnh Hạo sẽ trở về, chẳng những trở về, mà còn mang theo đại quân bàng bạc, nếu chỉ có như thế cũng thôi đi, nhưng để cho hắn cảm thấy hoảng sợ, là tu vi của Mạnh Hạo, không ngờ kinh khủng đến một trình độ khiến hắn không cách nào tưởng tượng.

Cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy có người chỉ một câu nói, đã có thể làm cho Vô Lượng Kiếp từ nay về sau không thể tồn tại trong tinh không; cũng chưa từng thấy qua lực lượng của một lóng tay, liền có thể làm tan vỡ Vô Lượng Kiếp kia.

Hắn thật ra sớm đã thấy trong đại quân bàng bạc kia, khi vô số cường giả đối mặt với Mạnh Hạo đều cuồng nhiệt và cung kính, nhưng hắn không muốn thừa nhận thời khắc này trong đầu xuất hiện hai chữ... “Siêu Thoát...”

Mạnh Hạo lần nữa bước ra một bước, xuất hiện ở trước mặt Đạo Phương, nhấc tay lên, điểm trên cánh tay phải của Đạo Phương, một lóng tay rơi xuống, tiếng “rắc rắc” quanh quẩn không gian, “ầm” một tiếng cả cánh tay phải của Đạo Phương lập tức vỡ nát, máu thịt bầy nhầy.

Hắn run rẩy mà không thể tiếp tục bỏ chạy, giờ này hư không bốn phía

tạo thành uy áp, cố định thân thể hắn tại trước mặt Mạnh Hạo.

- Không có khống chế tốt lực độ! Mạnh Hạo lắc đầu, nâng tay lên, lần này đặt trên tay trái của Đạo Phương, nhẹ nhàng nhấn xuống từng ngón năm ngón tay của Đạo Phương, trong tiếng “rắc rắc” quanh quẩn, Đạo Phương run rẩy kịch liệt, năm ngón tay hắn bị Mạnh Hạo bóp nát tấc tấc.

Lông và xương thịt hòa lẫn vào nhau nhìn thấy mà ghê người. Tay của Mạnh Hạo theo cánh tay trái của Đạo Phương, từng chút nhích lên, cho đến lúc cả cánh tay hắn đều bị bóp nát, sau đó đến cặp chân, rất nhanh lên tới ngực.

Bóp nát tất cả xương sườn của Đạo Phương, lại bóp nát xương sống lưng của hắn, trên mặt Mạnh Hạo lộ ra nụ cười, nhưng nụ cười này lại còn khó coi hơn so với khóc, mặc cho Đạo Phương hét thảm thê lương, thanh âm đều suy nhược... Mạnh Hạo còn chưa chịu kết thúc.

Các tu sĩ Thương Mang Phái ở bốn phía nhìn thấy một màn như vậy, ai nấy đều hít một hơi lạnh, càng đừng nói đám tu sĩ 33 Thiên kia.

- Rõ rồi chứ, phải làm như vậy, không nên để chúng chết nhanh như vậy! Mạnh Hạo ngẩng đầu, thanh âm truyền khắp đại quân tu sĩ Thương Mang Phái. Sau phút yên tĩnh ngắn ngủi, đại quân tu sĩ bàng bạc lập tức truyền ra tiếng trả lời đồng loạt: - Tuân theo pháp chỉ của Yêu Tôn!

Rất nhanh, Đệ Tam Thập Tam Thiên vang lên tiếng hét thảm, long trời lở đất, mà tất cả dị tộc của Đệ Nhất Thiên cho đến 32 Thiên phía dưới, thời khắc này toàn bộ run rẩy, khủng khiếp hoảng sợ đến cực hạn.

- Giết ta, Mạnh Hạo, giết ta đi! Đạo Phương gào lên, Mạnh Hạo lắc lắc đầu, đưa tay đặt lên ngực Đạo Phương.

Một lực lượng mạnh mẽ ầm ầm bạo phát trong cơ thể Đạo Phương, khiến cho máu tươi toàn thân Đạo Phương, trong nháy mắt từ tất cả lỗ

chân lông bắn ra.

Thân thể hắn, khoảnh khắc trở thành màu máu, thoạt nhìn dường như trở thành một con khỉ máu!

Đạo Phương gào rú, thân thể hắn run rẩy, loại cảm giác máu huyết toàn thân bị đè ép rút ra, loại đau khổ đó, loại khủng khiếp đó, khiến hắn gần như muốn nổ tung.

- Vẫn còn chưa thể kết thúc a! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, nâng tay lên, trong nháy mắt tất cả máu huyết của Đạo Phương liền ngưng tụ trong lòng bàn tay Mạnh Hạo, không ngừng nén ép, hóa thành một giọt.

- Giết chết ngươi ư, đâu được, ngươi đã giết nhiều tu sĩ Sơn Hải Giới như vậy! Mà nguyên tắc làm người của Mạnh Hạo ta, là nợ máu... trả bằng máu, là ngươi giết một người của ta, ta giết cả nhà ngươi!

Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, thần niệm tràn ra, trong nháy mắt sáp nhập vào bên trong giọt máu này.

- Để ta xem thử, huyết mạch của ngươi ở phương nào... Mạnh Hạo cười cười, nụ cười của hắn ở trong mắt Đạo Phương chính là khuôn mặt kinh khủng nhất trên thế gian này. Đáng tiếc hắn không thấy được, chỗ sâu trong nụ cười này, là hồi ức, là bi thương, là nỗi niềm chua xót hơn 1000 năm.

Đạo Phương lập tức run rẩy, trong mắt lộ ra điên cuồng, mãnh liệt vùng vẫy.

- Vùng vẫy lợi hại như vậy, xem ra ngươi cũng có thân nhân ngươi quan tâm, cũng có đồng tộc ngươi muốn bảo vệ a! Trong mắt Mạnh Hạo xuất hiện ánh sáng đỏ, yêu khí tràn ngập, thần thức của hắn theo máu huyết của Đạo Phương, trong tiếng nổ “ầm ầm”, tìm được máu huyết quan hệ với hắn tồn tại trong Thương Mang tinh không.

- Không nhiều lắm, tổng cộng 375 chỗ huyết mạch, có một phần ở chỗ này, còn có một phần, lại ở bên ngoài... Mạnh Hạo nhỏ giọng lên tiếng, tay phải bóp mạnh một cái, “ầm” một tiếng bóp nát giọt máu tươi. Gần như cùng lúc với giọt máu tươi bị bóp nát, tất cả huyết mạch cùng một nguồn với Đạo Phương, trong một chớp mắt này, bất luận là ở 33 Thiên hay là ở bên ngoài, chỉ cần ở trong Thương Mang tinh không, hết thảy... toàn bộ chết đi!

Đạo Phương run rẩy, phát ra tiếng gào như dã thú, nhưng ngay sau đó, Mạnh Hạo đặt tay trên sọ đầu của hắn.

- Còn chưa kết thúc đâu, trừ huyết mạch của ngươi, còn tất cả đệ tử truyền thừa của ngươi nữa, bao gồm người nào truyền thụ pháp môn tu hành cho ngươi, bao gồm đệ tử của ngươi... hắn là đều tồn tại tốt đẹp trong trí nhớ của ngươi, ta sẽ giúp ngươi, nhất nhất hủy diệt, giống như năm đó các ngươi tới hủy diệt Sơn Hải Giới!

Đạo Phương run rẩy, trong mắt từ từ lộ ra ý cầu khẩn, hắn chưa từng nghĩ tới, có một ngày lại có người với phương thức như vậy đến tìm mình trả thù. Mà thời khắc này hắn hiểu rõ, mình không phải là người đầu tiên đối phương muốn hành hạ như vậy. Mạnh Hạo này nếu đã lệnh cho tất cả đại quân tu sĩ, sau khi hủy diệt thân thể của dị tộc 33 Thiên, trói buộc thần hồn, đã nói lên, hắn tính toán với thủ đoạn như vậy để đối phó với... tất cả tồn tại trong 33 Thiên.

- Cầu khẩn sao... Ta nhớ khi hủy diệt Sơn Hải Giới, cũng có không ít người vô tội từng cầu khẩn như vậy, đáng tiếc, khi ngươi hủy diệt núi thứ tám, nhìn cũng không liếc nhìn một cái! Mạnh Hạo nhấn mạnh tay một cái, trong tiếng nổ “ầm ầm”, lập tức ký ức của Đạo Phương toàn bộ xuất hiện ở trong đầu Mạnh Hạo, hắn nâng tay lên, trên đỉnh đầu Đạo Phương lập tức xuất hiện những sợi dây nhân quả, bị Mạnh Hạo chặt đứt từng sợi một.

Mỗi lần chặt đứt một sợi, dường như Đạo Phương đều nghe được một tiếng hét thảm. Đến cuối cùng, thân thể hắn run rẩy, cặp mắt vô thần, bị Mạnh Hạo trực tiếp rút ra thần hồn.

- Thân thể đã chết, cũng không thể cho thần hồn các ngươi ngủ yên được! Mạnh Hạo lẩm bẩm, vung tay một cái, lập tức một biển lửa “ầm ầm” lan ra, Mạnh Hạo ném thần hồn của Đạo Phương vào biển lửa, vĩnh viễn thiêu đốt, vĩnh viễn hành hạ... đời đời kiếp kiếp! Mạnh Hạo còn sống một ngày thì sẽ không ngừng lại...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1897: Tàn Nhẫn

Mạnh Hạo thở ra một hơi thật dài, cất bước đi hướng Đệ Tam Thập Tam Thiên, khi hắn bước chân vào Đệ Tam Thập Tam Thiên, tất cả dị tộc chỗ này toàn bộ chết hết, thân thể mỗi dị tộc, đều vỡ nát tất cả xương cốt, trí nhớ của bọn họ, huyết mạch của bọn họ, đều toàn bộ bị chém đứt, mà hồn của bọn họ đều bị rút ra.

Thời khắc này đại quân Thương Mang Phái đồng loạt cầm thần hồn bị trói buộc của bọn họ, hiến tặng cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn mặt đất một mảnh phế tích, nhấc tay lên, toàn bộ thần hồn trên mặt đất, đều bị Mạnh Hạo cuốn vào trong biển lửa, bị vĩnh viễn thiêu đốt. Hắn nhẹ giọng lên tiếng: - Các ngươi giết quá nhanh, từ giờ trở đi, mỗi chỗ đại lục, phải dùng một ngày để hoàn thành tiêu diệt! Thanh âm của Mạnh Hạo truyền ra, tu sĩ Thương Mang Phái ở bốn phía đều khẽ run run. Lúc này bọn họ mới hoàn toàn phát hiện, cừu hận của Mạnh Hạo đối với 33 Thiên, đã đạt tới mức điên cuồng.

Mạnh Hạo nói dứt lời, giơ chân bước một bước về hướng Đệ Tam Thập Tam Thiên, “ầm” một tiếng, ngay tức thì Đệ Tam Thập Tam Thiên đại lục, với Mạnh Hạo làm trung tâm, trong nháy mắt toàn bộ phạm vi vỡ vụn, tính cả phế tích kiến trúc trên đó, toàn bộ đều ngay khoảnh khắc này, trực tiếp vỡ nát, thành mảnh vụn, hóa thành tro bụi, vĩnh viễn tiêu tan.

Phía dưới lộ ra Đệ Tam Thập Nhị Thiên, lúc này vô số dị tộc trên đó khủng khiếp đến cực hạn, phát ra tiếng hét thảm, muốn phản kháng, tức thì đại quân tu sĩ phía sau Mạnh Hạo liền đánh tới.

- Ta nhớ ngươi, năm đó ngươi là một vị Chủ Tể, đáng tiếc giờ này, ngươi vẫn còn là Chủ Tể! Mạnh Hạo bỗng nhiên cúi đầu nhìn thấy một dị tộc,

dị tộc kia thân thể run rẩy, định lui về sau, nhưng thân thể trong một chớp mắt này, không chịu khống chế bay ra, hắn hét thảm một tiếng, trong tuyệt vọng khủng khiếp, bay thẳng tới hướng Mạnh Hạo.

Bị Mạnh Hạo chụp cổ, thả trước mặt mình, tiếp đó Mạnh Hạo tấc tấc bóp nát xương của đối phương. Trong tiếng gào thét vang vọng cả Đệ Tam Thập Nhị Thiên, Mạnh Hạo dùng một ngày, mới diệt hết thân thể của Chủ Tể dị tộc này, khi rút ra thần hồn của hắn thì Đệ Tam Thập Nhị Thiên, đã hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả dị tộc, tất cả tồn tại, toàn bộ đều chết rất thê lương, oán khí của bọn họ sau khi chết bay lên không trung, tụ ở bốn phía tạo thành một loạt cảm giác đè nén.

Về phần thần hồn của bọn họ, dưới ánh mắt của Mạnh Hạo quét tới, toàn bộ bị cuốn lên ném vào biển lửa, bị vĩnh viễn thiêu đốt.

- Oán khí? Cút cho ta! Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, thanh âm quanh quẩn như có thiên lôi nổ vang trong tinh không, trong phút chốc những oán khí kia toàn bộ tiêu tan sạch sẽ.

- Oán khí nếu như có ích, như vậy oán khí của Sơn Hải Giới năm đó còn nhiều gấp vô số lần của các ngươi! Mạnh Hạo trong mắt tràn ngập sát cơ, điểm một lóng tay xuống mặt đất, trong tiếng nổ “ầm ầm”, lập tức Đệ Tam Thập Nhị Thiên này vỡ tan, hóa thành tro bụi, tất cả tội nghiệt còn sót lại đều bị trừ đi, lộ ra Đệ Tam Thập Nhất Thiên phía dưới.

Cũng đúng lúc này, một tiếng gào thét phẫn nộ mang theo điên cuồng, mang theo bi ai, từ Đệ Tam Thập Nhất Thiên kia truyền ra.

- Mạnh Hạo! Nếu ngươi còn dám đi tới, chúng ta sẽ đi tiêu diệt Sơn Hải Điệp! Gần như trong nháy mắt thanh âm này truyền ra, trên Đệ Nhất Thiên đại lục liền bay ra vô số thân ảnh, trực tiếp vọt tới hướng khu vực Sơn Hải Điệp.

Mạnh Hạo nhìn thấy một màn như vậy, bật cười. Tiếng cười càng lúc càng lớn. Ngay khi tiếng cười kia quanh quẩn bốn phương tám hướng tinh không, tất cả dị tộc đại lục thứ nhất có ý đồ tấn công Sơn Hải Điệp, toàn bộ thân thể run lên bần bật, vì ngay trong quá trình đang bay tới, từng người nhưng lại mất đi bản năng di chuyển, mất đi năng lực khống chế tu vi của mình, bọn họ sắc mặt hoảng sợ, thân thể bị cố định tại chỗ, dường như bốn phía bọn họ tồn tại uy áp vô cùng tận, bắt đầu từ từ đè ép xuống.

Thậm chí phía ngoài uy áp này, bọn họ còn cảm nhận được năm tháng trôi qua, đây không phải là lực lượng của Mạnh Hạo, mà là dao động từ bên trong cỗ quan tài kia tràn ra: Nơi này, sinh linh có thể ra ngoài, nhưng muốn vào, thì không được phép, không thể vào!

Tiếng gào thét, vào giờ khắc này mặc dù là ở Đệ Nhất Thiên đại lục phía dưới, nhưng lại truyền đến 31 Thiên kia, khiến tất cả dị tộc nghe được đều đáy lòng run rẩy, càng khủng khiếp tuyệt vọng hơn.

Nhưng, bọn họ không thể tự bạo, không thể tự diệt, chỉ có thể chờ đợi bị người giết chóc, vả lại trước khi chết còn bị hành hạ đến mức tận cùng, cho dù là chết, thần hồn cũng bị rút ra ném vào biển lửa.

- Không tính cừu hận của niên đại Cửu Phong Chí Tôn, chỉ tính cừu hận của ta trải qua hơn 1000 năm, nếu như rất nhanh liền hoàn thành, điều đó là không được!

- Cho nên, trong cuộc sống sau này, tất cả dị tộc 33 Thiên, các ngươi nên vì đi hủy diệt Sơn Hải Giới năm đó, bỏ ra một lần lại một lần giá cao! Mạnh Hạo không cảm thấy mình quá phận, cũng không có cảm thấy mình tàn nhẫn, vì người của Sơn Hải Giới chết nhiều lắm.

Lúc trước khi dị tộc 33 Thiên bọn họ phủ xuống Sơn Hải Giới, không chỉ là tru diệt tu sĩ, ngay cả người phàm đều không buông tha, bọn họ muốn

làm là hủy diệt toàn tộc Sơn Hải Giới.

Cừu hận như vậy, Mạnh Hạo cảm thấy mặc dù mình hành hạ như thế nào đi nữa, đều không quá đáng.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, trên Đệ Tam Thập Nhất Thiên, đại quân tu sĩ ầm ầm kéo đi, bắt đầu giết chóc, không ngừng kéo dài... Một ngày sau, phủ xuống Đệ Tam Thập Thiên, kéo dài mấy ngày... cho đến khi giết chóc kéo dài đến Đệ Thập Ngũ Thiên đại lục, cả dị tộc, toàn bộ trong khủng khiếp, tâm thần đều sắp sụp đổ.

Bọn họ cầu khẩn, bọn họ khóc thầm, bọn họ cầu xin tha thứ, nhưng Mạnh Hạo không có mềm lòng chút nào, hết thảy hiện lên ở trước mắt hắn, là cảnh tượng thê thảm khi Sơn Hải Giới bị hủy diệt, là từng khuôn mặt quen thuộc trong tuyệt vọng chết trước mặt mình; là loại hận mình tu vi không đủ, hận thiên địa này bất công.

- Nghe được chứ... các ngươi nghe được không? Mạnh Hạo đứng trên bầu trời Đệ Thập Ngũ Thiên đại lục, thanh âm mang theo bi thương vang vọng tinh không.

- Các vong hồn của Sơn Hải Giới chết trong tay dị tộc, các ngươi... nghe được không? Bọn chúng đang cầu khẩn, đang cầu xin tha thứ, đang khóc... nhưng các ngươi nói xem, chúng ta có thể tha thứ cho chúng không? Mạnh Hạo nhỏ giọng lẩm bẩm.

- Ta nghe được câu trả lời của các ngươi, không thể, không thể tha thứ, nợ máu, phải trả bằng máu, ngươi muốn diệt Sơn Hải tộc ta, thì ta phải tiêu diệt toàn bộ tộc các ngươi! Mạnh Hạo trên mặt đầy bi thương, nhưng lại cười, tiếng cười quanh quẩn, bỗng nhiên hắn phất tay ngăn cản đại quân tu sĩ của Thương Mang Phái.

- Kế tiếp, các ngươi không nên ra tay! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, bỗng nhiên cúi đầu, hướng về phía Thập Ngũ Thiên đại lục gầm nhẹ.

- Người phản bội Sơn Hải các ngươi, trong các ngươi tồn tại ba vị Chí Tôn cửu nguyên, lăn ra đây cho ta! Mạnh Hạo thanh âm vang vọng, vượt qua sấm sét, đánh thẳng về phía mặt đất Đệ Thập Ngũ Thiên, chấn động tất cả Thiên phía dưới.

Khi điểm vỡ nát Vô Lượng Kiếp, Mạnh Hạo đã nhận ra, 33 Thiên giờ này cường đại hơn không ít so với dĩ vãng, lúc trước 33 Thiên không có cửu nguyên, nhưng trước mắt, tính thêm Đạo Phương xuất hiện bốn vị.

Thanh âm của hắn quanh quẩn, khiến cho Đệ Thập Ngũ Thiên đại lục này toàn bộ run rẩy. Ba vị Chí Tôn bên trong bị Mạnh Hạo điểm ra thân phận, lập tức từng người run rẩy, bọn họ không dám chiến với Mạnh Hạo, thậm chí không dám đi chiến với đại quân tu sĩ Thương Mang Phái, bọn họ đã sớm núp tránh, ý đồ trì hoãn chờ Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục đến cứu viện.

Nhưng bọn họ gần như mới xuất hiện run rẩy, lập tức thân thể mỗi người liền không chịu khống chế, trong nháy mắt đã bị thần thức của Mạnh Hạo khóa lấy, cách mấy Thiên đại lục, cưỡng ép hút ra.

Trong đó một vị dị tộc bề ngoài là nam nhân trung niên, Mạnh Hạo sao có thể quên được, năm đó khi hủy diệt Sơn Hải Giới, chính là vị Chí Tôn bát nguyên của 33 Thiên kia; về phần hai vị khác, lại là được Tiên Thần đại lục và Ma Giới đại lục mới bồi dưỡng tạo nên, hiển nhiên, lần này Tiên Thần và Ma Giới đại lục đã hao tốn giá cao, làm cho ba vị này đều trở thành cửu nguyên.

Phải biết năm đó, 33 Thiên là không có cửu nguyên, tối đa cũng chỉ là đến rất gần mà thôi.

Cửu nguyên như vậy, năm đó Mạnh Hạo cảm thấy giống như thiên uy, nhưng thời khắc này nhìn lại, bọn họ căn bản cũng không tính chân chính là cửu nguyên, mà chỉ là đốt cháy giai đoạn mà thôi. Đạo căn

nguyên thứ chín của họ, là được người cưỡng ép rót vào.

Thậm chí Mạnh Hạo vừa quét ánh mắt nhìn liền phát hiện, không chỉ là đạo căn nguyên thứ chín được rót vào, ngay cả đạo căn nguyên thứ tám cũng đều như thế. Ba người này cho dù liên thủ, cũng không thể chiến thắng bất kỳ một cường giả nào chân chính đạt tới cửu nguyên.

Thời khắc này ba vị này run rẩy, khi nhìn thấy Mạnh Hạo cùng với đại quân bàng bạc phía sau Mạnh Hạo, trên mặt đều lộ ra vẻ tuyệt vọng, nhưng lại cắn răng gào lên: - Tiên Thần cùng với Ma Giới đại lục, đã sắp tới! Mạnh Hạo, lần này ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!!!

Mạnh Hạo không có lên tiếng, chỉ điểm tới một lóng tay, lập tức một trong ba vị cửu nguyên thân thể run rẩy, phát ra tiếng hét thảm, thân thể bị đốt sống; mà hai vị kia, thời khắc này thân thể trong tiếng nổ “ầm ầm” bạo phát toàn bộ căn nguyên, định bỏ chạy.

Mạnh Hạo phất tay một cái, một luồng gió đen đột nhiên xuất hiện, trực tiếp bao phủ một vị cửu nguyên, lập tức luồng gió này cấp tốc xoay tròn, vị dị tộc cửu nguyên này liền máu thịt bầy nhầy, hét thảm thê lương, cùng với tiếng gào của vị cửu nguyên toàn thân bị thiêu đốt kia, quanh quẩn bầu trời thiên địa.

Đường đường là cửu nguyên, ở trong mắt Mạnh Hạo lúc này, yếu đuối giống như con kiến, nếu không phải muốn hành hạ bọn họ, thật muốn giết chết họ, thì chỉ cần một ánh mắt, thậm chí một thần niệm là có thể làm được.

- Chỉ còn lại ngươi, đã lâu không gặp! Mạnh Hạo nhìn về phía một vị cửu nguyên cuối cùng, vị trung niên kia cũng là người mạnh nhất của 33 Thiên lúc trước. Thời khắc này hắn run rẩy, đang định lên tiếng, Mạnh Hạo bước ra một bước, liền xuất hiện trước mặt hắn, đưa tay đè xuống đầu, thuận thế trực tiếp phủ xuống Đệ Thập Ngũ Thiên đại lục, “ầm” một tiếng, cái đầu vị dị tộc này liên tục đập trên mặt đất.

”Ầm!”

”Ầm!”

”Ầm!”

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1898: Tội Nghiệt Chi Thổ, Không Thể Lưu Lại

Mạnh Hạo không nói một lời, cứ như vậy không ngừng đấm vào, dị tộc cửu nguyên hét thảm thiết, thân thể lộ ra bản thể, đó là thân thể giao long một đầu, nhưng lại không có đuôi, giống như mãng xà, bị Mạnh Hạo đặt ở đầu, trong tiếng nổ vang này, trực tiếp đập trên mặt đất Đệ Thập Lục Thiên một lỗ thủng lớn.

Còn dị tộc này, xương cốt hoàn toàn vỡ vụn, máu tươi vô tận, sinh cơ gần như tuyệt diệt, Mạnh Hạo lúc này mới buông lỏng tay, trực tiếp trói hồn lại, chậm rãi đứng lên.

Khi Mạnh Hạo đứng lên, tất cả dị tộc trên đại lục Đệ Thập Ngũ Thiên này toàn bộ sắc mặt trắng bệch, từng người đầu óc ù lên, toàn bộ thể xác cùng tinh thần đều bị tuyệt vọng cùng khủng khiếp bao trùm lấy.

Thân ảnh Mạnh Hạo, khi hắn nhìn lại, đã trở thành tồn tại kinh khủng nhất trong tinh không này.

Chí Tôn cửu nguyên là tồn tại tất cả dị tộc trong 33 Thiên hướng đến, nhưng lúc này ngày thường cao cao tại thượng, giống như Chí Tôn cửu nguyên của thiên uy, nhưng trong tay Mạnh Hạo, một cái phất tay trong biển lửa, lúc này phát ra tiếng thét thảm thiết, thân thể hoàn toàn bị đốt cháy, thần hồn cũng không thể đào thoát, hòa tan vĩnh hằng.

Còn có một cái trong hắc phong kinh người, máu thịt tách rời, giống như thiên đao vạn quả, loại đau khổ này khiến người nhìn thấy giật mình.

Vị cuối cùng kia lại bị Mạnh Hạo trực tiếp kháp vào cổ, đập lên mặt đất, nổ ầm ầm, chẳng những sụp đổ một lỗ thủng to lớn mà còn trực tiếp

xuyên thấu tất cả lòng dị tộc.

Nhất là... trên đại lục Đệ Thập Ngũ Thiên, trước Đệ Thập Lục Thiên cho đến 33 Thiên, lúc này đều trở thành tro bụi, có thể thấy được là một vùng biển lửa vô biên vô tận, trong biển lửa đó, tất cả dị tộc tử vong của 33 Thiên, thần hồn bọn chúng đều còn bên trong, đang bị hành hạ, phát ra tiếng hét thảm thiết.

Thanh âm kia truyền khắp bốn phương tám hướng, quanh quẩn trong tinh thần tất cả dị tộc, trở thành cội nguồn kinh khủng của bọn họ, trở thành run rẩy kinh hoảng của bọn họ.

Trong những dị tộc tham dự hủy diệt Sơn Hải Giới một ngàn năm trước, cảm thụ được khắc sâu mãnh liệt nhất, trong bọn họ rất nhiều đều gặp Mạnh Hạo, lúc này trong đầu nổi lên bức họa năm đó, trong hình ảnh kia, tu sĩ Sơn Hải tử vong vô biên vô tận, còn Mạnh Hạo bị dơ bẩn, từ tiên hóa yêu, ngửa mặt lên trời cười thảm thiết, dường như trước mắt này, vẻ mặt không thay đổi, nhưng sát khí trong mắt lại ngập trời, dần dần cùng chồng lên nhau.

Rất nhanh tiếng động cầu xin tha thứ, tiếng động cầu khẩn, thanh âm hét thảm, từ đại lục Đệ Thập Ngũ Thiên này không ngừng truyền ra, còn có những đại lúc dưới đại lục Thập Ngũ Thiên lúc này đều đang cầu khẩn.

Bọn họ sợ, sợ triệt để, sợ đến cực hạn, đây đối với Mạnh Hạo là báo thù, nhưng đối với bọn họ là tru diệt, đây là diệt tộc, đối mặt với Mạnh Hạo kinh khủng như vậy, đối mặt với thế lực long trời lở đất phía sau Mạnh Hạo, bọn họ căn bản không thể chống cự.

Thậm chí đã có rất nhiều dị tộc trong tuyệt vọng nhìn ra, với tu vị Mạnh Hạo, muốn giết bọn họ thực tế chỉ bằng một cái phất tay có thể khiến toàn bộ 33 Thiên tan vỡ, khiến tất cả dị tộc thịt nát xương tan.

Nhưng hắn lại không làm thế, mà với phương thức tàn khốc, thủ đoạn

tàn nhẫn, từ từ nghiền ép, khiến đại lục 33 Thiên này dần dần vỡ vụn.

Làm như vậy tạo thành khủng khiếp vô biên vô tận.

Mạnh Hạo trầm mặc, hắn hít sâu, cảm thụ được từ đại lục Đệ Nhất Thiên đến đại lục Thập Ngũ Thiên truyền đến vô số tiếng động tuyệt vọng, thanh âm này hắn quen thuộc, vô cùng quen thuộc, Sơn Hải Giới năm đó cũng là bộ dáng này.

Vì tuyệt vọng mà dâng lên khí tức, khí tức này quen thuộc, đó cũng là tái hiện lúc trước Sơn Hải Giới đã trải qua.

- Kế tiếp như vậy, có lẽ sẽ kích phát lòng tử chiến của dị tộc nơi này? Mạnh Hạo lẩm bẩm nói nhỏ, mang theo hồi ức, nhưng sát khí trong mắt càng thêm mãnh liệt.

- Năm đó các ngươi đối đãi với Sơn Hải Giới thế nào, hôm nay ta sẽ đối xử với các ngươi như thế.

- Này rất công bình, không phải sao... Mạnh Hạo nghĩ tới những thân ảnh từng tử vong trong quá khứ, hắn dường như cảm nhận được tồn tại xung quanh mình vô số hồn, những hồn kia đều là anh linh của Sơn Hải Giới trong quá khứ.

Mạnh Hạo cười to, cất bước đi, trực tiếp đi trên đại lục Đệ Thập Ngũ này, khiến đại quân tu sĩ Thương Mang Phái đi theo, Mạnh Hạo chỉ cần vung lên, trực tiếp ngăn trở bọn họ.

Kế tiếp Mạnh Hạo không tính toán để người ngoài xem vào, hắn đi trên đại lục Đệ Thập Ngũ Thiên, thần thức tản ra, bao phủ tất cả dị tộc trên đại lục, thân thể hắn đột nhiên xuất hiện ảnh ảo chồng lên nhau, trong chớp mắt không ngờ từ trong cơ thể hắn, một phân thân đi ra.

Những phân thân số lượng nhiều, vượt qua trăm ngàn, một triệu, chục

triệu, thậm chí mấy ngàn vạn... Dường như vô thủy vô chung, không có đầu cuối, phàm là một phân thân xuất hiện, sẽ cất bước biến mất trong khoảnh khắc, khi xuất hiện đã ở bên cạnh một dị tộc của đại lục Đệ Thập Ngũ Thiên này.

Cũng chỉ công phu mấy nhịp thở, phân thân Mạnh Hạo trải rộng cả đại lục Đệ Thập Ngũ Thiên, xuất hiện trước người mỗi dị tộc, nâng tay lên, không quản đối mặt với tu vi gì, bất kể vùng vẫy thế nào, bất kể né tránh thế nào, đều không thể tránh khỏi bàn tay tất cả phân thân Mạnh Hạo.

Trong chớp mắt, dị tộc trên cả đại lục, đều bị tay của Mạnh Hạo bóp cổ, cầu xin tha thứ "ô ô", gầm gừ tuyệt vọng còn có rống giận điên cuồng lúc này quanh quẩn, thanh âm tàn khốc như địa ngục rơi vào tay người, nhưng Mạnh Hạo nghe được là thanh âm mình báo thù.

- Ta hận 33 Thiên, hận vùng thiên địa này, hận tất cả tồn tại sinh sống ở nơi này! Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, tất cả phân thân của hắn lúc này đồng loạt bóp mạnh một cái.

Tiếng động rầm rầm quanh quẩn đại lục này, vô số tiếng gào thét kia, lúc này trong nháy mắt yên tĩnh, vô số phân thân, giơ vô số di tộc lên thật cao, không có bóp nát cổ mà là sáp nhập tu vi bản thân vào, chui vào trong da, trôi cuồng bạo khắp bên trong.

Khiến cho vô số dị tộc run rẩy, nhưng lại bị bóp cổ, không phát được bất kỳ tiếng thét thảm thiết nào, chỉ có thể vặn vẹo thân thể, ý đồ vùng vẫy, nhưng căn bản lại không có khả năng vùng vẫy.

Trên bầu trời, mọi người Thương Mang Phái đều hít sâu, bọn họ nhìn Mạnh Hạo ra tay, lúc này rõ ràng cảm nhận được hận ý của Mạnh Hạo với 33 Thiên, đã đến cảnh giới không cách nào hình dung, đến trình độ khiến tinh thần mọi người chấn động.

Bọn họ không hiểu vì bọn họ không trải qua đại chiến thảm thiết long

trời lở đất ở Sơn Hải Giới kia, bọn họ không thấy từng ngọn núi Sơn Hải tan vỡ, không thấy mặt trời mặt trăng ngôi sao cùng nổ tung.

Cũng không có thấy mọi người nơi phàm tục, dưới quét ngang của dị tộc tử vong thê thảm, không quản nam nữ già trẻ, toàn bộ đều dưới đại quân dị tộc năm đó tràn ngập tử vong.

Mạnh Hạo không quản mình đã từng trải qua hết thảy, cũng không quên từng hình ảnh mình đã thấy, trong chiến tranh diệt tộc đó, người phàm, giống như một loại quần tộc, hắn nhớ rõ ràng, những thi thể chính mình thấy được thậm chí còn có thai phụ, còn có rất nhiều rất nhiều trẻ con.

Càng làm hắn chấn động là hắn thấy được ăn người, những dị tộc kia sau khi nổi điên, trừ bỏ tuyệt diệt còn đang cắn nuốt.

- Đối phó với tộc quần súc sinh này, thủ đoạn lại càng nhiều cũng đã là nhân từ. Ánh mắt Mạnh Hạo không mở ra, tất cả phân thân hung hăng bóp, “ầm” một tiếng, trên đại lục Đệ Thập Ngũ Thiên này, xuất hiện vô số huyết hoa.

Rầm rầm, hắn cuốn lên cả vô số thần hồn dị tộc trên đại lục Đệ Thập Ngũ Thiên, trực tiếp quấn vào trong bầu trời biển lửa, lập tức hét thảm thiết, lần nữa quanh quẩn trong trời đất này.

Dời tầm mắt ra xa, trong biển lửa, vô số thần hồn đều bị đốt cháy, mỗi một dị tộc đều đang đau khổ, đó là cả đời này của bon họ chưa từng trải qua thê thảm như vậy.

- Tội nghiệt chi thổ, không thể lưu lại. Con mắt Mạnh Hạo mở ra, khoảnh khắc hai mắt hắn mở ra, tất cả phân thân trên đại lục Đệ Thập Ngũ Thiên này biến mất.

Mạnh Hạo nâng chân lên, hung hăng bước về đại lục.

Ầm một tiếng, cả đại lục lập tức tan vỡ, trong tan vỡ, nhưng không trở thành tro bụi mà hóa thành vô số mảnh vỡ, giống như mưa đá, trong chớp mắt đã đánh đại lục Đệ Thập Tứ Thiên.

Trong tiếng nổ vang, vô số đá vụn rơi xuống, vô số kiến trúc bị hủy diệt, mặt đất Đệ Thập Tứ Thiên xuất hiện nhiều hố sâu, cả đại lục Đệ Thập Tứ Thiên đều run lên, dị tộc nơi này phát ra thanh âm thảm thiết, từng tên một trong run rẩy dường như tuyệt vọng đến cực hạn, dường như điên cuồng như ma, từng tên một bay ra, giống như kích phát chiến ý muốn giết Mạnh Hạo.

- Dư nghiệt Sơn Hải Giới, ta năm đó chỉ hận giết quá ít, nếu có kiếp sau, nhất định giết tiếp!

- Ha ha, Sơn Hải Giới năm đó lão phu tự mình tham chiến, tự tay bóp chết mấy chục tu sĩ Sơn Hải, lại giết một quốc gia phàm tục, ăn trái tim bên trong tất cả mọi người, lúc này hồi tưởng lại, mỹ vị đến khó quên!

- Nữ tu Sơn Hải Giới, làm lô đỉnh tư vị không tệ, năm đó khi Sơn Hải Giới bị hủy diệt, lão tử trở về mang theo mấy chục nữ tu, làm đầy tớ, đáng tiếc, từng người đều rất mảnh mai, đều bị lão tử toàn bộ giết chết. Những dị tộc Đệ Thập Tứ Thiên kia, lúc này đang tuyệt vọng đến cực hạn trong bùng phát, từng tên một rống giận, thần trí bọn họ dưới uy lực ở đây trở nên rối loạn, từ ngữ nói ra là nói theo bản tính của họ.

Mạnh Hạo nghe được những điều này, thần sắc lạnh lùng, trong mắt lô ra sát khí.

Hắn không nói chuyện, mà là phủ xuống, đối mặt với vô sô thân ảnh đang tới, nâng tay lên, chỉ về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1899: Chết Chưa Hết Tội

Dưới một ngón tay, tất cả dị tộc phía trước Đệ Thập Tứ Thiên trước Mạnh Hạo, toàn bộ thân thể run lên, có một cơn sóng gợn, từ trong tay Mạnh Hạo tràn ra, trong chớp mắt khuếch tán về phía trước, sóng gợn này mắt thường có thể thấy được, ngay lập tức khi chạm lên người đám dị tộc với tốc độ nhanh nhất.

Gần như ngay khi chạm vào, những dị tộc này từng thân thể lập tức run lên, máu thịt của bọn họ trong chớp mắt trực tiếp bị chia ra trên thân thể, nơi sóng gợn đi qua, hết thảy dị tộc đều trở thành đầu lâu khô héo.

Máu thịt bầy nhầy cùng thân thể vỡ tan đau đớn, lập tức khiến những dị tộc này kêu thảm thiết long trời lở đất, cho đến khi máu thịt hoàn toàn mất đi, hét thảm bọn họ cũng không thể hét, chỉ có thể ngưng tụ toàn bộ trong thần hồn, khiến thần hồn bọn họ lúc này đau đớn vặn vẹo.

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, đi về phía trước, đi qua mọi nơi đầu lâu, ngón tay phía trước hắn tràn ra sóng gợn quét ngang đại lục, chớp mắt đã bao trủm bốn phương tám hướng, khiến cho tất cả dị tộc vọt tới toàn bộ đều mất đi máu thịt, toàn bộ đều trở thành đầu lâu khô héo.

Tiếng động “rắc rắc” quanh quẩn, trong nháy mắt hóa thành xương khô, những dị tộc này lại không tử vong, mà từng tên run lên,“ầm ầm” rơi xuống đất, trên mặt đất đó xương nát thịt tan, chỉ có đầu lâu còn tại, phong ấn trong thần hồn, phát ra tiếng thét thảm thiết không thể hình dung.

Cảnh tượng này khiến mọi người Thương Mang Phái thấy đều giật mình, hô hấp dồn dập, Mạnh Hạo giống như Minh Thần, nơi đi qua, hết thảy máu thịt đều tiêu tán, chỉ còn lại đầu lâu khô.

Cho đến khi Mạnh Hạo đi qua cả đại lục Đệ Thập Tứ Thiên, tất cả dị tộc trên cả đại lục không có bất kỳ người nào còn máu thịt đầy đủ, đều trở thành xương khô, nằm trên đất, thần hồn trong đầu bọn họ vặn vẹo, phát ra thảm thiết ngập trời chỉ có thần thức mới có thể cảm nhận được.

Loại đau đớn này không cách nào hình dung, đó là đau đớn tách rời thân thể, đó là thần hồn đau đớn, đó rõ ràng là thân thể tự nói mình, mình đã chết, nhưng lại vẫn còn chưa chết mà đau đớn.

Mạnh Hạo nhìn đại lục từ xa, hận ý trong mắt dần dần tiêu tán, nhưng vẫn mãnh liệt như cũ, nâng tay lên vung mạnh, lập tức trên mặt đất có vô số đầu lâu bay ra, ngưng tụ cùng nhau giữa không trung, tạo thành một vùng biển đầu lâu khô, những thần hồn bên trong kia lúc này hét thảm phát ra cầu xin tha thứ, bọn chúng không phải cầu xin Mạnh Hạo bỏ qua mà là thành toàn, để bọn họ không cần thống khổ như vậy, cầu khẩn cái chết.

- Chết làm sao có thể dễ dàng như vậy. Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, lần nữa nhấc tay lên chỉ về phía trước, ngón tay rơi xuống, tiếng “rắc rắc” quanh quẩn, tất cả đầu lâu đều vỡ vụn, nứt ra một khe hở, khiến cho thần hồn bên trong càng thêm đau đớn gấp mười.

Những thần hồn thống khổ bên trong này, phát ra thanh âm thê thảm, rất nhanh truyền ra tiếng “rắc rắc”, khe nứt trên đầu lâu chậm rãi to lên.

Một lát sau, vô số đau khổ chồng lên nhau khiến cho những thần hồn kia dùng hết sức va chạm vào thân đầu lâu, ý đồ chạy ra, ý đồ tự sát, nhưng lại không tự sát được, có thể làm được chỉ là để khe nứt đầu lâu từng người đổi lấy đau đớn thêm kinh người.

Động tác Mạnh Hạo cố ý chậm chạp, hắn dùng suốt mấy canh giời, chậm rã đánh những đầu lâu này trở thành tro bụi, còn những thần hồn kia, bọn chúng trong mấy canh giờ này trải qua đau khổ, vượt qua địa ngục, vượt qua tử vong, vượt qua hết thảy, thanh âm thảm thiết kia khiến thiên địa

này thất sắc, khiến dị tộc chư thiên Đệ Thập Tứ Thiên toàn bộ đều run rẩy, thậm chí có không ít không khống chế được thân thể, rõ ràng tinh thần đã tan vỡ nhưng lại không được phép tử vong, cho nên không thể chết được.

Nhưng kết cục như vậy không phải cuối cùng, những thần hồn trải qua loại đau đớn này cũng không tiêu tán, mà khi Mạnh Hạo vung tay áo, toàn bộ quấn vào bầu trời trong biển lửa, trải qua ngọn lửa đốt cháy vĩnh hằng.

Làm xong những điều này, hận ý trong mắt Mạnh Hạo lần nữa tiêu tán một chút, tay hắn hướng về mặt đất dưới chân, nhấn một cái, lập tức mặt đất nổ vang, đại lục Đệ Thập Tứ Thiên này lập tức tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vỡ, đập xuống phía dưới đại lục Đệ Thập Tam Thiên, trong tiếng nổ vang, đại lục Đệ Thập Tam Thiên run lên, vô số dị tộc hét thảm, từng ngọn núi tan vỡ, từng dòng sông lớn chảy ngược.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, mắt lạnh nhìn lại, nhìn dị tộc tên mảnh đại lục, nhìn những thứ kia đều mang vẻ mặt điên cuồng trong khủng khiếp, nhìn không ít thân thân ảnh bay ra, hắn nâng tay, một ngón tay sắp rơi xuống, bỗng nhiên trên đại lục Đệ Thập Tam Thiên này có một tiếng gầm nhẹ bỗng nhiên truyền ra, tiếng hô kèm theo bi phẫn, cũng có cầu khẩn.

- Mạnh Hạo! Thanh âm này quanh quẩn, một dị tộc bay ra, dị tộc này là một lão già, hắn nhìn Mạnh Hạo, ôm quyền cúi đầu trong chua xót.

- Mạnh Hạo, ngươi đến báo thù 33 Thiên, đạo lý chuyện này chính đáng, năm đó chuyện chúng ta làm, ngươi lần này diệt quần tộc của ta cũng là đáng, nhưng ... người đừng hành hạ chúng ta, để chúng ta chết thống khoái!

- Quần tộc nơi này đều không phải mỗi một người đều tham dự hủy diệt Sơn Hải Giới năm đó, còn có rất nhiều người vô tội, căn bản không tham

chiến Sơn Hải Giới, lão phu khẩn cầu ngươi, hành hạ ta có thể những cho chúng nó chết thống khoái! Lão già này run rẩy, tu vi hắn là Chí Tôn bát nguyên, lúc này quỳ lạy Mạnh Hạo.

Dị tộc trên đại lục đều trầm mặc, chua xót, trong đó không ít đều quỳ lạy như vậy, tiếng động cầu khẩn tràn ngập bốn phương tám hướng, mặc dù là tu sĩ Thương Mang Phái cũng đều thở dài.

Mạnh Hạo trầm mặc, nhìn lão già trước mắt này, hai mắt nhắm nghiền, nhưng trong nháy mắt hắn mở mắt ra, biến sắc, quay đầu lại, nhìn về khu vưc mảnh đại lục này.

Khi nhìn đến khu vực này trong nháy mắt, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tơ máu, trong ánh mắt nhiều dị tộc ở đó sợ hãi, Mạnh Hạo đi ra một bước, khi xuất hiện đã ở khu vực đó, nơi này là một bình nguyên.

Thấy được địa phương Mạnh Hạo đi, dị tộc Chí Tôn quỳ lạy ở nơi đó, thân thể run lên bần bật, lộ ra ý khẩn trương.

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, vung tay, lập tức vùng bình nguyên này run lên, rất nhanh đã sụp đổ, lộ ra một hố sâu to lớn.

Nơi này đã từng là thung lũng vô biên, sở dĩ trở thành bình nguyên là do ở nơi này hài cốt mai táng đếm không hết...

Trong những hài cốt kia thậm chí không thiếu những đứa trẻ, dấu vết còn lưu lại trên xương cốt nói lên bọn họ lúc còn sống đã chịu hành hạ không cách nào tưởng tượng nổi.

Những hài cốt này không phải dị tộc mà là... tu sĩ Sơn Hải!

Sơn Hải Giới năm đó bị hủy diệt, không phải tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới đều bước chân vào Sơn Hải Điệp, còn có một phần tới không kịp, bị dị tộc 33 Thiên bắt đi.

Những tu sĩ Sơn Hải Giới này, còn có người phàm, trong thời gian ngắn trở thành đồ chơi cho dị tộc 33 Thiên, thậm chí trở thành thức ăn...

Trong này, nhất là với Đệ Thập Tam Thiên vì quá mức, vì ham mê của dị tộc Đệ Thập Tam Thiên này, hơn nữa trong nhất tộc này xuất hiện Chí Tôn, nên đại đa số tu sĩ Sơn Hải Giới đều tập trung ở nơi này, trở thành hàng hóa, đưa cho dị tộc nơi khác.

Những hài cốt kia cách hiện tại không xa lắm, không sai biệt lắm là ba mươi năm, trong thần thức Mạnh Hạo, trong cả 33 Thiên, tu sĩ Sơn Hải Giới đã không tồn tại, rõ ràng trong hơn ngàn năm này đã chết sạch sẽ, mà nơi này còn là bãi tha ma của những tu sĩ Sơn Hải Giới tử vong.

Một hố xác to lớn.

Mạnh Hạo nhìn hố sâu, chư Thiên đại lục trước mắt, hắn không phát hiện nơi này, đây là lần đầu tiên hắn phát hiện, hắn trong trầm mặc, sát khí trong mắt mãnh liệt lần nữa, hắn cảm giác thủ đoạn trước của mình còn rất nhân từ.

Khi xoay người, Mạnh Hạo nâng tay lên, chỉ về mảnh mặt đất này, lần này không phải là sóng gợn mà là quy tắc nghịch chuyển, thần thức của hắn ầm ầm tản ra, trong nháy mắt sáp nhập vào đầu tất cả dị tộc trên đại lục Đệ Thập Tam Thiên.

- Ta cho các người một cơ hội, nếu trong các ngươi không ai giết qua tu sĩ Sơn Hải Giới, như vậy ta cho ngươi thống khoái, mặc dù chết cũng sẽ không bị hút hồn trong biển lửa nóng chảy.

- Lấy hồi ức giết mình! Mạnh Hạo nói, thiên địa nổ vang, tất cả dị tộc trên đại lục Đệ Thập Tam Thiên này toàn bộ chớp mắt, thân thể đồng loạt run lên, mục đích của bọn họ lộ ra trong mờ mịt, trong trí nhớ của bọn họ, trong chớp mắt từng hình ảnh quá khứ đều xuất hiện.

Trong ký ức đó, là bức họa khi xuất thủ hủy diệt Sơn Hải Giới năm đó, mà lúc này, những trong hình ảnh kia là tu sĩ Sơn Hải bị diệt sát, dường như toàn bộ trong trí nhớ bọn họ, từng tên đều mang cừu hận, trực tiếp giết chóc bọn họ.

Bọn họ muốn chống cự, muốn phản kích, nhưng lại hoảng sợ phát hiện mình không thể nhúc nhích, trong trí nhớ kia, trong nháy mắt liền bị vô số tu sĩ Sơn Hải bị diệt sát năm đó đánh đến.

Một loạt hét thảm thảm thiết, trong nháy mắt từ trong miệng dị tộc trên đại lục Đệ Thập Tam Thiên truyền khắp bốn phương.

33 Thiên đều là dị tộc, sinh con nối dòng bất đồng với tu sĩ, thời gian mang thai ít nhất cần ba mươi năm, nhiều nhất cần trăm năm.

Cho nên mặc dù dị tộc sinh ra hơn ngàn năm nơi này, cho dù không tham dư hủy diệt Sơn Hải Giới, nhưng rõ ràng trong miệng người vô tội những dị tộc này, trong năm tháng sau, cũng đã hành hạ đến chết nhiều tu sĩ Sơn Hải.

Mạnh Hạo mắt lạnh nhìn đỉnh đầu những dị tộc này, lúc này đều có hắc khí, mà hắc khí càng nhiều, đã nói lên giết chóc tu sĩ Sơn Hải càng nhiều, dời mắt ra xa nhìn khắp đại lục, nhưng lại không có một đỉnh đầu dị tộc nào không có hắc khí!

- Chết chưa hết tội! Mạnh Hạo nâng tay lên, bỗng nhiên vung ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1900: Ta Ở Đệ Thập Thiên Chờ Các Ngươi

Chương 1895 : Ta ở Đệ Thập Thiên chờ các ngươi

Đại lục Đệ Thập Tam Thiên bỗng nhiên chấn động, vô số dị tộc vào lúc này, toàn bộ bị hắc khí quấn quanh đầu bọn họ, chui vào trong thất khiếu, từng tên một mở to mắt, lộ ra đau khổ, rất nhanh, từng tên ngã xuống, bị toàn bộ tu sĩ Sơn Hải từng bị bọn họ diệt sát trong trí nhớ giết ngược lại!

Thuật pháp này, Mạnh Hạo lúc trước không có Siêu Thoát, ý chí La Thiên mượn Trần Phàm thi triển, đối với Mạnh Hạo tạo nên ảnh hưởng, vả lại hắn chưa bao giờ nghe thấy, nhưng sau khi Siêu Thoát, Mạnh Hạo đối với tu vi cùng cảnh giới của mình đã có hiểu biết rõ ràng.

Cái gọi là Siêu Thoát chính là... không gì không làm được!

Chỉ có không nghĩ tới không có không làm được!

Loại cảnh giới này là tiên, là thần, là ma, là quỷ, là yêu!

Mạnh Hạo phất tay, đại lục Đệ Thập Tam Thiên ầm ầm tan vỡ, khi tan vỡ, tất cả dị tộc trên đó tử vong, hồn bọn họ đều bị lấy ra, chạy thẳng đến biển lửa trên bầu trời, tiếp nhận thiêu cháy.

Khi Đệ Thập Tam Thiên vỡ nát, vô số hòn đá từng lau chùi hư vô, trực tiếp thiêu cháy, trở thành hỏa thạch đi thẳng tới đại lục Đệ Thập Nhị Thiên, đập vào trên ngọn núi, khiến cho ngọn núi tan vỡ, đập vào trên mọi nơi kiến trúc, khiến thành trì vỡ nát.

Dị tộc Đệ Thập Nhị Thiên cười thảm, bọn họ muốn phản kháng nhưng

lại vô dụng, muốn tự bạo nhưng không làm được, chỉ có thể ở nơi này chờ đợi tử vong phủ xuống.

Còn trong biển lửa trên bầu trời kia, vô số thần hồn đang bị đốt cháy, khiến tất cả dị tộc hiểu rõ, tử vong... không phải chung cực tự thân, muốn chết cũng không phải dễ dàng.

Mạnh Hạo mắt lạnh nhìn đại lục Đệ Thập Nhị Thiên, thần thức ầm ầm tản ra, trực tiếp bao phủ, không có giơ lên một ngón tay, mà là truyền ra một đạo thần niệm.

- Phong ấn tâm trí, trầm luân bản tính, tự giết lẫn nhau! Thần niệm Mạnh Hạo vừa truyền ra, tất cả dị tộc trên Đệ Thập Nhị Thiên này, toàn bộ thân thể run lên, bộ dáng những dị tộc này phần lớn đều là hai đầu dài, thân thể mập mạp, miễn cưỡng là hình người đầy đủ, lúc này cặp mắt lập tức đỏ thẫm, tâm trí bọn chúng trong chớp mắt trực tiếp bị tước đoạt đi.

Đó là lực lượng của thiên địa, đó là lực lượng Đạo Nguyên của Mạnh Hạo, không gì làm không được. Ta cho ngươi có, ngươi mới có thể có, ta không cho ngươi có, ngươi sẽ không thể có!

Trong tiếng nổ vang, nhưng dị tộc song đầu này, từng tên gào thét hung tàn, không có thần trí, không có tinh thần, còn dư lại chỉ là bản năng thú tính, trong đầu bọn chúng, thanh âm Mạnh Hạo quanh quẩn, bọn chúng lúc này hướng về đồng tộc bên cạnh, đánh ra những công kích hung tàn nhất.

Nhưng Mạnh Hạo lại giữ vững thần hồn hoàn chỉnh của bọn họ, khiến cho thần hồn bọn họ lúc này có thần trí, nhưng lại bị phong ấn, chỉ có thể đi xem, không thể ngăn trở bản năng thân thể.

Trận giết chóc này, Mạnh Hạo đứng giữa không trung, yên lặng nhìn, hắn chợt phát hiện, tự mình không có vui vẻ sau báo thù, mà chỉ có bi ai sâu sắc.

Trong bi ai này, hắn cũng tự hỏi, bản thân như vậy, cùng với dị tộc lúc trước có gì khác biệt, hắn trong trầm mặc tìm ra đáp án.

Khi hắn giết chóc, hắn không vui, mặc dù hắn cười nhưng sâu trong nụ cười là bi thương sâu sắc, hắn tuy rằng tàn nhẫn, nhưng sau tàn nhẫn lại là chua xót đã đè nén hơn một ngàn năm.

Sống trong thù hận, không phải mình chết thì chính là kẻ thù chết!

Còn dị tộc giết chóc tu sĩ Sơn Hải Giới là vì phấn khởi, vì hưng phấn.

Mạnh Hạo nhìn thanh âm dần thưa thớt trên đại lục, nhìn những tên kia tự giết lẫn nhau, giống như dã thú cắn xé, cho đến cuối cùng, cả đại lục an tĩnh.

Khi không ngừng giết chóc lẫn nhau, dị tộc trên đại lục này, đã không còn dư lại bao nhiêu, Mạnh Hạo vung tay trong trầm mặc, vô số thần hồn bay ra, quấn vào biển lửa, còn đại lục Đệ Thập Nhị Thiên, cũng vào lúc này, ầm ầm vỡ nát, lộ ra phía dưới là đại lục Đệ Thập Nhất Thiên.

Trên đại lục này, vô số dị tộc run rẩy, lúc này gào thét điên cuồng, cừu hận trong mắt bọn họ, còn có khủng khiếp, cầu khẩn, sợ hãi, đủ loại tâm tình hiện ra trong ánh mắt.

Mạnh Hạo nhìn bọn họ, lòng của hắn từ từ bình tĩnh lại, ánh sáng đỏ trong mắt hắn dần dần tản đi, hắn nâng tay lên, đánh về đại lục cách đó không xa.

Dưới cú đánh này, cả đại lục ầm ầm run lên, trực tiếp vặn vẹo, ngọn núi biến đổi, mặt đất biến đổi, sông lớn biến đổi, cả đại lục Đệ Thập Nhất Thiên giống như bị một bàn tay vô hình bóp nhẹ, rất nhanh biến đổi bộ dáng, không còn là đại lục mà giống như hóa thành một vũng bùn, bộ dáng tạo thành lọ luyện đan!

Đại lục hóa thành lò luyện đan, dị tộc bên trong lò luyện đan trở thành dược liệu, cảnh tượng này, dị tộc Đệ Thập Thiên thấy được, trong mắt từng tên đều bị tuyệt vọng che mất.

Mạnh Hạo nhìn cả đại lục hóa thành lò luyện đan, trong trầm mặc, hung hăng bớp mạnh, "ầm" một tiếng, cả lò luyện đan này lập tức bốc cháy, trở thành đỏ thẫm, nóng cực hạn, bùng phát bên trong, hắn đây là pháp thuật luyện đan, luyện tất cả tồn tại trong cả đại lục này, luyện chế những dị tộc kia thành một viên... đại đan máu thịt!

Lò luyện đan đại lục run lên, bên trong truyền ra vô số tiếng thét thảm thiết, dần dần mờ đi, đến cuối cùng không còn tiếng thở, cả lò luyện đan ầm ầm nổ tung, vô số mảnh vỡ tứ tán, nhiều thần hồn bay ra, bị hút trực tiếp vào trong biển lửa trên bầu trời, cùng lúc đó, một viên đan dược máu lớn bằng nắm tay, bỗng nhiên bay ra, lơ lửng trước mặt Mạnh Hạo.

Nhìn chằm chằm đan này, thần sắc Mạnh Hạo càng thêm bình tĩnh, nếu cẩn thận xem xét, có thể thấy được mệt mỏi cùng đau thương phát ra từ trong lòng hắn, qua rất lâu, rất lâu, Mạnh Hạo vung tay áo, đan dược màu máu bay ra, bay thẳng đến lão thằn lằn trong đại quân Thương Mang.

- Cho ngươi.

Lão thằn lằn sửng sốt, nhìn chằm chằm đan này, bỗng nhiên hít sâu, đan này lập tức bay vào trong miệng lão, bị lão nuốt vào, thân thể lão ầm ầm run rẩy, trẻ lại không ít.

Nhìn chằm chằm đại lục Đệ Thập Thiên, nhìn những dị tộc tuyệt vọng kia, Mạnh Hạo nhắm nghiền hai mắt, một lát sâu, khi mở mắt ra, hắn hít sâu, dường như suy nghĩ một ít chuyện rõ ràng.

- Ta một người báo thù, có chút ích kỷ, ta đè nén hơn một ngàn năm,

nhưng đồng dạng tu sĩ Sơn Hải Giới cũng đã đè nén hơn ngàn năm. Đè nén như vậy, cần máu tươi cùng sinh mạng dị tộc rửa sách mới đúng. Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, trong mắt lóe sáng, nhấc tay lên, chỉ về đại lục chư Thiên.

- Tước đoạt, trong đại lục chư Thiên, tu vi tất cả dị tộc, khiến cho toàn bộ rớt xuống cảnh giới tầng một! Mạnh Hạo nói trong nháy mắt, thanh âm của hắn, trực tiếp biến đổi từ Đệ Nhất Thiên cho đến Đệ Thập Thiên, khiến cho tất cả dị tộc bên trong, trong chớp mắt, thân thể toàn bộ run lên, tu vi tán loạn, trong rỗng đã mất đi cảnh giới tầng một!

Thất nguyên, trở thành Đạo Tôn, lục nguyên trở thành ngũ nguyên, Đạo Cảnh nhất nguyên trực tiếp trở thành Cổ Cảnh, tất cả dị tộc không sót một ai, lúc này, tu vi đều rớt xuống.

Đó không phải phong ấn, mà đột nhiên mất đi, vĩnh viễn không trở lại.

- Tước đoạt thần thức tất cả dị tộc nơi này!

- Tước đoạt lực lượng phi hành tất cả dị tộc nơi này.

- Tước đoạt, lực lượng khôi phục tất cả dị tộc nơi này! Mạnh Hạo thản nhiên nói, mỗi một câu nói ra, đều có thiên lôi nổ vang, giống như khai thiên lập địa, trực tiếp từ nơi này sinh ra quy tắc, biến đổi hết thảy, bất kỳ câu nói nào của hắn trong khoảnh khắc muốn nói ra đều trở thành sự thật.

Dị tộc trên đại lục chư Thiên, tu vi bọn chúng rớt xuống, thần thức bọn chúng mất đi, bọn chúng không thể phi hành!

Cảnh tượng này không phải bất kỳ thuật pháp thần thông đều có thể làm được, giống như thần tích, giống như Tiên pháp, giống như yêu đạo!

Tất cả dị tộc đại lục chư Thiên, rốt cuộc vào lúc này, chân chính cảm

nhận được kinh khủng không cách nào tưởng tượng của Mạnh Hạo, cũng đồng dạng vào lúc này, cường giả còn sót lại trong đại lục chư Thiên, có mấy người như vậy, run rẩy nói ra lên cấp của Mạnh Hạo.

- Siêu... Thoát! Từ hai chữ này nói ra, những cường gia dị tộc kia, bọn chúng tuyệt vọng đã đến cực hạn, bởi vì bọn họ hiểu rõ, mặc dù là đại lục Tiên Thần cùng đại lục Ma Giới phủ xuống, tồn tại trước mắt Siêu Thoát cũng chỉ là con kiến.

Còn Sơn Hải Giới cũng chú định bởi vì xuất hiện một người Siêu Thoát, từ nay về sau... rung chuyển tinh không.

Cùng lúc đó, ảo ảnh Mạnh Hạo xuyên thấu qua đại lục chư Thiên, rơi vào Sơn Hải Điệp, tròng mắt lộ ra nhu hòa, nâng tay lên, nhẹ nhàng chỉ một cái.

Dưới ngón tay này, Sơn Hải Điệp lập tức chấn động, cánh vỗ mạnh, giống như mở ra cánh cửa thế giới, vô số tu sĩ Sơn Hải Giới bên trong trong chớp mắt, thân thể được dẫn dắt, từ trong Sơn Hải Giới đột nhiên bay ra.

- Ban cho tu sĩ Sơn Hải lực lượng thần thức!

- Ban cho tu sĩ Sơn Hải lực lượng vượt qua tinh không!

- Ban cho tu sĩ Sơn Hải uy lực thuật pháp!

- Ban cho tu sĩ Sơn Hải lực lượng thân thể!

- Ban cho tu sĩ Sơn Hải lực lượng khôi phục!

- Ban cho... chúc phúc của ta! Thanh âm Mạnh Hạo quanh quẩn, trong khoảnh khắc nói ra toàn bộ, tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới từ trong Sơn Hải Điệp bay ra, toàn bộ tu vi trong cơ thể nổ vang, từng người một toàn thân

bùng phát ra ánh sáng chói mắt.

Trong tia sáng này, trong đó bay ra, không ít tu sĩ Sơn Hải mờ mịt, bọn họ không thấy được Mạnh Hạo ngoài đại lục chư Thiên, nhưng bọn họ lại nghe được một thanh âm nhu hòa, quanh quẩn chậm rãi trong tinh thần bọn họ.

- Tu sĩ Sơn Hải, ta là Mạnh Hạo... Cừu hận của Sơn Hải GIới, hơn ngàn năm đè nén, các ngươi tư mình huyết tế dị tộc, khiến tự thân từ nay về sau không trở lại trầm luân trong biển thù, lần nữa sừng sững ở tinh không, lần nữa tạo nên Sơn Hải Giới, ta ở Đệ Thập Thiên, chờ các ngươi.

Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, lời nói chợt ngừng, dừng lại trên cánh của Sơn Hải Điệp, nơi đó có cha mẹ hắn, nơi đó còn có một phần nữ tử bồi bạn cha mẹ hắn.

Nàng mặc một thân quần dài màu trắng, rất đẹp, bộ dáng giống trong trí nhớ Mạnh Hạo, thật đơn giản, nhu hòa, cứng cỏi, chỉ là... gầy gò.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1901: Biển Thứ Chín

Thân thể Hứa Thanh run lên, chậm rãi ngẩng đầu, như nhìn bầu trời Đệ Nhất Thiên, nàng cảm nhận được ánh mắt Mạnh Hạo, cảm nhận được Mạnh Hạo ở phía trên.

Hứa Thanh cười, trong nụ cười mang theo mong đợi, mang theo nhu hòa, mang theo vui sướng, suy nghĩ cùng hồi ức đó toát lên trong mắt nàng có thể hòa tan hết thảy băng tuyết trong thiên địa này.

Trong tiếng nổ vang, trong thế giới Sơn Hải Điệp, vô số thân ảnh lúc này ầm ầm bay ra, người dẫn đầu chính là ngoại công của Mạnh Hạo cùng với Địa Tạng, còn có con rối Chí Tôn, còn có... Kha Cửu Tư!

Ba người cộng thêm con rối Chí Tôn, chính là lực lượng mạnh nhất trong Sơn Hải Giới, lúc này ầm ầm đi ra, trực tiếp giết chóc trên Đệ Nhất Thiên.

Tu vi của bọn họ lúc này so với dĩ vãng sôi sục vô số lần, lực lượng khôi phục của bọn họ,thần thức của bọn họ, lực lượng của bọn họ, đạo pháp của bọn họ, vào lúc này tăng gấp bội, khiến cho toàn bộ chiến lực long trời lở đất.

Nhất là con rối Chí Tôn kia, con rối này ở hơn ngàn năm này, mặc dù chiến lực Chí Tôn hoàn chỉnh như lại chưa linh hoạt, không linh động, nhưng chớp mắt, trên người nó nổ ầm ầm, bùng phát ra chiến lực, cùng quá khứ không giống nhau, dường như đã từng đoạn tuyến lần này liên liếp lần nữa.

Thiên địa run rẩy, tiếng nổ ngập trời, bốn người cầm đầu Chí Tôn, sau lưng bọn họ là mập mạp, Vương Hữu Tài, Tôn Hải, Phương Du, Lý Linh Nhi, Chỉ Hương, từng khuôn mặt quen thuộc với Mạnh Hạo vào lúc này

đều xuất hiện, sau lưng bọn họ còn lại rất nhiều tu sĩ Sơn Hải, những lão nhân kia đều là người từng trải qua hủy diệt Sơn Hải, mà những người trẻ kia sinh tra trong hơn ngàn năm này, từ nhỏ đã sinh hoạt trong truyền thuyết về Mạnh Hạo.

Lúc này toàn bộ bùng phát, chém giết ngập trời.

Mạnh Hạo đè nén hơn một ngàn năm, tu sĩ Sơn Hải Giới đồng dạng cũng đè nén hơn ngàn năm, Mạnh Hạo cần phát tiết, cần báo thù, những tu sĩ Sơn Hải cũng cần như vậy.

Còn Đệ Nhất Thiên đến Đệ Thập Thiên này chính là nơi báo thù Mạnh Hạo để lại cho tu sĩ Sơn Hải Giới.

Chỉ có hoàn toàn chặt đứt căn nguyên cừu hận mới có thể từ nay về sau không còn ràng buộc, Mạnh Hạo nhìn tu sĩ Sơn Hải, trong mắt hắn lộ ra nhu hòa.

Tiếng động rầm rầm quanh quẩn, rất nhiều tu sĩ Sơn Hải Giới lúc này toàn bộ sát nhập vào đại lục Đệ Nhất Thiên, hét thảm thiết truyền ra từ trong miệng từng dị tộc, nhưng tu vi bọn họ bị áp chế, thần thức của bọn họ bị trừ đi, uy lực thuật pháp thần thông của bọn họ không đủ, thậm chí mơ hồ tựa hồ bị tu sĩ Sơn Hải Giới khắc chế!

Kể từ đó, bọn chúng vùng vẫy, chỉ là để trận báo thù này, có thể nhẹ nhàng hơn, lại không đả thương tu sĩ Sơn Hải Giới chút nào.

Một người Mạnh Hạo đã điên cuồng báo thù, càng không phải nói đến tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới đồng thời điên cuồng.

Bọn chúng chảy nước mắt, bọn chúng gào thét, thi triển toàn bộ tu vi, trực tiếp xé rách tất cả dị tộc nơi này, bẻ gãy nghiền nát, nhất là những lão nhân trải qua hủy diệt Sơn Hải Giới, bọn họ trong giết chóc có rất nhiều khóc lên.

- Sư tôn, ngài thấy không, ta vì ngài báo thù! ! Một lão nhân tóc trắng, trên mặt đều là nếp nhăn, hắn thoạt nhìn già nua, trên thực tế lại là trung niên, lúc này giống như điền cuồng, kêu khóc khắp nơi, không ngừng giết chóc dị tộc, trên người hắn đều là máu tươi, nhưng hắn lại không chút mệt mỏi.

- San San lúc trước ngươi chắn trước mặt ta, thay ta nhân một kích của dị tộc, ngươi đi rồi, lòng của ta xé rách, sở dĩ ta còn sống là bởi vì cừu hận, ta muốn báo thù, ta muốn giết sạch dị tộc, ta muốn toàn bộ dị tộc phải chết hết! Trên chiến trường, một tu sĩ trung niên, thanh âm già nua, cặp mắt đỏ thẫm, hắn khóc, cười giết hết thảy dị tộc bên cạnh, ầm ầm bay ra, tiếp tục giết chóc.

- Cha, mẹ, ca ca, cừu hận năm đó, ta cả đời cũng không thể quên, hiện tại, ta báo thù các ngươi! Một lão già, điên cuồng gầm thét, cắn nát một dị tộc mở to mắt, cổ họng phát ra thanh âm sợ hãi, máu tươi đầy miệng, tiếng cười của hắn quanh quẩn khắp bốn phương tám hướng.

- Toàn tông ta chỉ còn lại lão phu một người, hôm nay, lão phu muốn giết chóc trăm ngàn dị tộc, đến hiến tệ tông anh liệt của ta!

- Giết giết giết!

- Chống đỡ ta còn sống, chính là báo thù! Tu sĩ Sơn Hải Giới nhất là những người trải qua hủy diệt Sơn Hải Giới năm đó, đều điên cuồng, trên người bọn họ lệ khí ngập trời, không ngừng đánh chết, trực tiếp diệt sát toàn bộ dị tộc trên đại lục Đệ Nhất Thiên, rồi sau đó xông lên Đệ Nhị Thiên.

Bên người bọn họ, những tu sĩ Sơn Hải Giới sinh ra trong hơn ngàn năm này, cừu hận bọn họ hiển nhiên không nhiều như vậy, nhưng bọn họ từ khi sinh ra, đã được trưởng bối kể chuyện từng xảy ra năm đó, bọn họ nghe được chuyện xưa thảm thiết mà lớn lên, bọn họ còn biết đỉnh đầu

có 33 Thiên.

Bọn họ vô số lần thấy được trưởng bối nhớ lại Sơn Hải Giới trong quá khứ, bọn họ cũng nghe qua, Sơn Hải Giới năm đó có chín ngọn núi, chín vùng biển.

Nhưng những thứ kia dù sao cũng chỉ là chuyện xưa, dù sao cũng chỉ là miêu tả, bọn họ đối với Sơn Hải Giới trong quá khú chỉ có hình dáng mơ hồ, đối với cừu hận cũng không phải khắc sâu, cho đến hiện tại!

Cho đến khi nhìn thấy các lão nhân trải qua Sơn Hải chiến, bọn họ mất đi ấn tượng trầm ổn thường ngày trong lòng những người trẻ tuổi, biến thành điên cuồng, trong lòng những người trẻ tuổi này bị đánh sâu mãnh liệt.

Bọn họ bỗng nhiên chân chính hiểu rõ,trong những chuyện xưa, cừu hận trong những miêu tả kia là mãnh liệt cỡ nào, là khắc sâu cỡ nào, là khiến người cắn răng nghiến lợi cỡ nào... cỡ nào, không đội trời chung.

Trong chấn động mãnh liệt, nhiệt huyết của bọn họ lan truyền, trong huyết mạch của bọn họ, tựa hồ kích phát ra từng mảnh vỡ, đó là ký ức kế thừa trong tu sĩ Sơn Hải Giới, đó là quá khứ người Sơn Hải vĩnh viễn không thể quên.

Những mảnh vỡ ký ức này lúc này cùng những tu sĩ Sơn Hải sinh ra trong hơn một ngàn năm này nổ tung trong đầu, hơn nữa ngoại giới kia mọi nơi đều gào thét điên cuồng, những người trẻ tuổi này, bọn họ trong run rẩy, phát ra gầm nhẹ, cặp mắt đỏ thẫm, cùng chung với các tiền bối, thi triển báo thù điên cuồng.

Mập mạp khóc rồi, thân thể hắn rất béo, giống như một quả cầu thịt, nhưng lại vô cùng linh hoạt, xông về phía trước, diệt sát hết thảy dị tộc.

- Các ngươi giết hơn ba trăm đạo lữ của ta, chết tiệt, súc sinh các ngươi,

các ngươi giết hơn ba trăm đạo lữ!

- Còn có những đứa con của ta, còn có các cháu của ta, chết tiệt, dị tộc các ngươi, mập gia liều mạng với các ngươi!

Bốn phía mập mạp bất ngờ có hơn mười ngàn người vây quanh, bọn họ la lên lão tổ, đi theo ở bên, hướng về bốn phía giết chóc, trong những người này có nam có nữ, có già có trẻ, trong bọn họ là đạo lữ mới nạp trong hơn ngàn năm nay của mập mạp, mà những người khác đều con cháu đời sau của hắn.

Một mình hắn đã hợp thành một gia tộc khổng lồ, có lẽ chỉ có phân thân đời thứ tám của Mạnh Hạo mới có thể so sánh với mập mạp.

Đại lục Đệ Nhị Thiên rất nhanh tan vỡ ầm ầm, đại quân tu sĩ Sơn Hải đỏ mắt, giết chóc trên Đệ Tam Thiên, Đệ Tứ Thiên, liên tục thành công, liên tục điên cuồng.

Cả tinh không, nổi lơ lửng trên biển máu, Vương Hữu Tài nhắm hai mắt, hắn cầm thanh kiếm trong tay, tu vi tản ra, nơi đi qua, từng dị tộc tan vỡ, chia năm xẻ bảy, duy chỉ có đầu hoàn chỉnh, bị hắn cuốn phía sau, rất nhanh, phía sau hắn tạo thành dòng sông đầu.

Vô số đầu trong dòng sông này giống như áo choàng của hắn, khiến cho hắn nơi này dường như hóa thân sát tinh, khiến tất cả dị tộc khi thấy đều giật mình.

Trong tu sĩ còn có một gia tộc, đó là Phương gia, trong tấn công này, giống như ở phía trước, chém giết không ngừng.

Khi mỗi ngày tan vỡ, tu sĩ Sơn Hải Giới đánh đến Đệ Lục Thiên, trận báo thù này, đạt tới đỉnh phong, tất cả tu sĩ Sơn Hải, đều hoàn toàn đỏ bừng mắt, hận ý của bọn họ, đè nén của bọn họ, toàn diện bùng phát.

Lý Linh Nhi chảy nước mắt nhớ lại Hải Mộng Chí Tôn, lúc này cắn răng, nơi đi qua, mặc dù nàng là thân nữ tử nhưng giết chóc vẫn mãnh liệt, nàng đã mất đi xinh đẹp năm đó, lúc này không phải người già nhưng thoạt nhìn cũng đã thăng trầm, vì tu hành truyền thừa Hải Mộng Chí Tôn, nàng không quản hết thảy, bất kỳ giá nào cũng có thể bỏ ra.

Trong tiếng nổ vang, Đệ Lục Thiên tan vỡ, trên đại lục Đệ Thất Thiên, thân ảnh Chỉ Hương giống như u hồn, nàng năm đó được xưng là yêu nữ nhưng giờ này là chưởng giáo Yêu Tiên Tông, trong thế giới Sơn Hải Giới đã sớm trở thành một trong ba tông môn lớn, bởi vì... Kha Cửu Tư, tu vi hắn đột phá, trở thành Chí Tôn ở Yêu Tiên Tông.

Còn trận báo thù giết chóc này làm cho người ta chú ý nhất không phải bốn Chí Tôn cùng Chí Tôn chư thiên mà là... trên chiến trường này, một con rùa vô cùng lớn!

Trên người con rùa này có vô số tu sĩ bay ra, hướng về bốn phía giết chóc đồng thời con rùa đụng đầu vào đại lục Đệ Thất Thiên, khiến cho đại lục Đệ Thất Thiên ầm ầm tan vỡ, nó ngửa mặt lên trời rống to.

- Bà nội ngươi, đệ tử lão tổ phải trở về, lão tổ muốn phát uy rồi, các ngươi đừng chạy, chết tiệt, lão tổ muốn tạo cho ngươi một cuộc tạo hóa! Lão rùa đen này rống lớn, phóng ầm ầm về phía đại lục Đệ Bát Thiên.

Nhưng ngay khi nó muốn xung phá, đột nhiên đại lục Đệ Bát Thiên này, xuất hiện từng tầng sóng gợn, sóng gợn này quanh quẩn, cả tầng đại lục thứ tám, trong chớp mắt, trực tiếp hóa thành... một vùng biển!

Vùng biển ở đó xuất hiện trong nháy mắt, ánh mắt Mạnh Hạo rơi vào vùng biển này.

- Sơn Hải phản lại, biển thứ chín.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1902: Yêu Tôn Trở Về

Mạnh Hạo ngóng nhìn biển thứ chín.

Biển thứ chín giấu ở Đệ Bát Thiên, chuyện này Mạnh Hạo sớm đã phát hiện, sở dĩ không xuất thủ là muốn để lại biển thứ chín này cho tu sĩ Sơn Hải diệt sát.

Sơn Hải chiến năm đó, biển thứ chín phản lại, khiến cho kế hoạch Thủy Đông Lưu xuất hiện sai lệch, sai lệch này chẳng những khiến cho Sơn Hải Điệp bay ra càng thêm khó khăn, càng làm cho tu sĩ Sơn Hải không tới kịp để được hút vào trong Sơn Hải Điệp.

Có thể nói, thời khắc quan trọng nhất vì biển thứ chín phản lại, đối với Sơn Hải Giới tạo thành ảnh hưởng cực lớn.

Từ giây phút kia trở đi, tất cả tu sĩ Sơn Hải, cừu hận đối với biển thứ chín đã đến cực hạn.

Hơn một ngàn năm qua đi trong thế giới Sơn Hải Điệp, tu sĩ sinh ra nghe được chuyện xưa, cũng bao gồm biển thứ chín làm phản, chỉ là bọn họ đối với biển thứ chín không có khái niệm gì, cho đến lúc này...

Cả đại lục Đệ Bát Thiên trong chớp mắt ầm ầm biến đổi, không còn là đại lục mà hóa thành biển rộng vô biên, một luồng uy lực kinh người khuếch tán ầm ầm phủ xuống bốn phía.

Mơ hồ có thể thấy được trong biển đó, hiện ra một gương mặt to lớn, đó là nữ nhân, bốn phía gương mặt trong biển cả này, vô số thú biển, thân ảnh ngưng tụ đi ra.

”Biển thứ chín!” Cách đó không xa, Địa Tang đang chém giết một dị tộc

Chí Tôn, lúc này ngẩng đầu, nhìn về biển thứ chín, ánh mắt lộ ra sát khí, thanh âm giống như sấm sét, nổ vang bốn phương tám hướng, thân thể hắn bỗng nhiên bay ra, chạy thẳng đến biển thứ chín.

Ngoại công của Mạnh Hạo lúc này cũng ngẩng đầu, khi nhìn đến sự xuất hiện của biển thứ chín, ký ức trong đầu hiện lên rõ ràng, thân thể vụt qua, bỗng nhiên đánh tới.

Còn có Kháo Sơn lão tổ, lão vốn tưởng đụng đầu vào đại lục Đệ Bát Thiên, nhưng trong nháy mắt đại lục trở thành biển, ánh mắt lão lóe lên, rống giận, thoạt nhìn như ở phía trước vẫn được nhưng trên thực tế lại là lùi về sau, nhưng trong miệng không có ý chí rút lui nào.

- Giết ngay, giết ngay, chết tiệt, nước biển hèn mọn kia, lão tổ ta sợ ngươi à, giết giết giết... Người lão lùi về sau nhanh hơn.

Rất nhanh, biển thứ chín nổ vang, vô số thú biển bên trong bỗng nhiên vọt ra, thẳng tới tu sĩ Sơn Hải Giới, đám người mập mạp, Vương Hữu Tài, Lý Linh Nhi lúc này đều tấn công đến đây, sau bảy ngày trước tan vỡ, lúc này tu sĩ Sơn Hải đều hóa thành cầu vồng, thẳng đến biển thứ chín do Đệ Bát Thiên hóa thành.

Tiếng sấm trong chớp mắt long trời lở đất, thú biển biển thứ chín kia, hét lên thảm thiết, cùng tu sĩ Sơn Hải đánh sâu vào trong, không ngừng tan vỡ, trực tiếp khiến cho biển thứ chín này trở thành biển máu.

Biển này nhanh chóng co rút, lộ ra con đường thông Đệ Cửu Thiên, một phần tu sĩ Sơn Hải chạy ra, giết Đệ Cửu Thiên, Kháo Sơn lão tổ lúc này đảo mắt, mở ra xông vào Đệ Cửu Thiên.

Chiến trường trong khu vực này lập tức tách rời khỏi.

Trong lúc nhất thời, cả chiến trường chém giết không ngừng, rất nhanh, đại lục Đệ Cửu Thiên, tu sĩ Sơn Hải đang giết chóc, lập tức tan vỡ, rốt

cuộc... có người xông lên Đệ Thập Thiên!

Khi xông lên, bọn họ không lập tức chém giết cùng dị tộc mà là trong nháy mắt đồng loạt ngẩng đầu, nhìn bầu trời, bởi vì thanh âm quanh quẩn bên trong tai họ, rõ ràng nói cho bọn họ biết, Mạnh Hạo đang ở Đệ Thập Thiên.

Cái tên Mạnh Hạo này đối với tu sĩ từng trải qua Sơn Hải chiến là ấn tượng khắc sâu nhất, về phần những tu sĩ Sơn Hải mới sinh ra trong ngàn năm này, bọn họ đối với Mạnh Hạo xa lạ không phải không quen thuộc.

Xa lạ là bởi vì chưa từng thấy qua chân nhân, nhưng lại thấy qua vô số pho tượng Mạnh Hạo, quen thuộc là vì chuyện xưa về Mạnh Hạo, ở ngàn năm này, trong thế giới Sơn Hải Điệp, đếm không xuể thậm chí gần như người nào cũng đều có nhắc đến.

Mạnh Hạo sớm đã bị thần hóa trong thế giới Sơn Hải Điệp!

Ở trong lòng tu sĩ Sơn Hải, hắn chính là thần linh, chính là ý trời, là chủ Sơn Hải, là hết thảy ý chí!

Trong chớp mắt, những tu sĩ Sơn Hải kia xông lên Đệ Thập Thiên, lập tức thấy được Mạnh Hạo giữa không trung, khoảnh khắc nhìn đến, bọn họ hô hấp dồn dập. Bộ dáng Mạnh Hạo giống với pho tượng như đúc!

Thậm chí mọi người cảm thấy hắn uy nghiêm chơn pho tượng.

Đây là thứ yếu, chủ yếu nhất là khi nhìn đến Mạnh Hạo, tất cả tu sĩ Sơn Hải này, huyết dịch bọn họ không thể khống chết lưu chuyển, bọn họ hít thở dồn dập, tu vi bùng phát trước nay chưa từng có, dường như người trước mắt là ngọn nguồn hết thảy huyết mạch của bọn họ!

Cảm giác này không cách nào hình dung, nhưng lại đủ để cho tất cả mọi người vào lúc này bước lên Đệ Thập Thiên, quỳ lạy Mạnh Hạo.

- Yêu Tôn lão tổ!

- Bái kiến Yêu Tôn đại nhân!

- Bái kiến lão tổ!

- Yêu Tôn! !

- Lão tổ! ! Tiếng động rầm rầm quanh quẩn, đó là tất cả tu sĩ Sơn Hải xông tới, bọn họ trong kích động gầm thét cuồng nhiệt.

Dị tộc bốn phía bọn họ muốn nhân cơ hội này tấn công đến đây, nhưng chưa kịp đến gần, lập tức thân thể hóa thành tro bụi, giống như ở khu vực này có một tầng không phải nơi tu sĩ Sơn Hải có thể bước chân vào, một khi bước vào, thịt nát xương tan!

Từng tiếng lão tổ kia, xưng hô Yêu Tôn, hóa thành sóng âm, quanh quẩn bốn phương tám hướng, tu sĩ Sơn Hải tấn công lên đây, khi nhìn thấy Mạnh Hạo, từng người chấn động tinh thần mãnh liệt, ánh mắt bọn họ càng thêm mãnh liệt, cuồng nhiệt đó mang theo sùng kính.

Đối với những tu sĩ Sơn Hải từ nhỏ đã được dạy về Mạnh Hạo, lúc này, bọn họ không phải quỳ lạy mà là triều bái!

Mặt đất run lên, càng nhiều tu sĩ Sơn Hải bước chân lên Đệ Thập Thiên này, dần dần những lão nhân cùng Mạnh Hạo trải qua hủy diệt của Sơn Hải chiến, cũng đều xuất hiện.

- Là Mạnh Hạo! !

- Mạnh Hạo đã trở về!

- Mạnh Hạo, Yêu Tôn, đã trở về! Nhiều tiếng vui mừng mang theo khóc

thầm, đó là reo hò kích động, từ năm đó Mạnh Hạo vì bảo vệ Sơn Hải Điệp, một người cản trở đại lục Tiên Thần cùng Ma giới, tất cả tu sĩ Sơn Hải Điệp đều không thể quên được thân ảnh Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung Đệ Thập Thiên, nhìn từ xa hết thảy phía dưới, nhìn những tu sĩ Sơn Hải cuồng nhiệt kia, nghe kêu gọi của bọn họ, trong mắt Mạnh Hạo mơ hồ, có nước mắt chảy xuống.

Đó là cảm giác người thân, là tưởng niệm sâu nhất trong trí nhớ hắn hơn hai ngàn năm nay.

- Ta là Mạnh Hạo, ta...đã trở về! Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, thanh âm hắn dần hóa thành sấm sét, trực tiếp truyền ra từ Đệ Thập Thiên, nổ vang cả khu vực, thân thể Mạnh Hạo vụt qua, đi về phía trước.

Khi hắn đi tới, tất cả dị tộc trên Đệ Thập Thiên, toàn bộ đều run lên, hét thảm thiết, thân thể run lên, giống như có từng ngọn núi nhìn không thấy, đang nghiền ép.

Đó là uy lực của Mạnh Hạo, đó là khí tức của Mạnh Hạo, khi hắn đi tới trước mặt tu sĩ Sơn Hải Giới, tất cả dị tộc trên đại lục này toàn bộ... ầm ầm tan vỡ.

- Yêu Tôn!

- Yêu Tôn! !

- Yêu Tôn! ! ! Bốn phía Mạnh Hạo, vô số tu sĩ toàn bộ cuồng nhiệt hô to.

- Chúng ta về nhà!

Mạnh Hạo hít sâu, thanh âm khi truyền ra, tu sĩ Sơn Hải bốn phía, gào thét càng thêm kinh thiên, bọn họ vây quanh Mạnh Hạo, trực tiếp đi đại lục Đệ Thập Thiên, sau lưng bọn họ, đại lộ Đệ Thập Thiên này ầm ầm

tan vỡ, trở thành tro bụi!

Cho đến lúc này, trên khu vực Sơn Hải Điệp, không có bất kỳ tồn tại nào, chỉ có... một vùng biển đang run rẩy co rút.

Mạnh Hạo phủ xuống, tu sĩ Sơn Hải xung quanh hắn la lên, khiến cả khu vực quanh quẩn vô số sóng gợn, thanh âm khuếch tán, những tu sĩ vây công biển thứ chín, thân thể run rẩy toàn bộ, đồng loạt nhìn Mạnh Hạo.

Thân thể mập mạp run rẩy, khi nhìn đến trong mắt Mạnh Hạo, hắn hét một tiếng, tốc độ hắn bay nhanh, trực tiếp ào ào tới, trên đường tiếng cười to quanh quẩn, long trời lở đất,vọt tới trước mắt Mạnh Hạo, một tay ôm lấy Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, Mạnh Hạo, Mạnh Hạo... ngươi rốt cuộc trở về, ta nhớ ngươi, ngươi có biết hay không một ngàn năm nay, ta nhớ ngươi, nhiều ngươi nghĩ ngươi chết rồi, nhưng ta không tin, ta biết ngươi sẽ không chết, Mạnh Hạo, Mạnh Hạo, Mạnh Hạo... Mập mạp kích động, nước mắt chảy xuống, vừa khóc vừa cười, hữu tình của hắn cùng Mạnh Hạo, xuyên qua mấy ngàn năm đã là một phần trong sinh mệnh.

Mạnh Hạo vỗ vỗ mập mạp, trong lòng cũng kích động.

Những đạo lũ cùng con cháu mập mạp kia đều mở to mắt, ngơ ngác nhìn lão tổ, không ngờ lộ ra cảnh tượng như thế, đều kinh hãi, đồng loạt quỳ lạy Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, tốc độ cực nhanh, một thân ảnh bay đến đó là... Phương Du, Mạnh Hạo tỷ tỷ!

Mặc trang phục người có chồng, nước mắt không ngừng chảy xuống, đứng trước mặt Mạnh Hạo, một tay ôm lấy hắn.

- Tỷ, ta đã trở về... Mạnh Hạo ôn nhu nói, ánh mắt rơi trên người Vương

Hữu Tài ở xa xa, vẻ mặt âm lãnh của Vương Hữu Tài trong ngàn năm nay, lúc này lộ ra nụ cười, đó là nụ cười kích động, thân thể hắn đang run lên.

Mạnh Hạo thấy được Địa Tạng, Địa Tang đang nhìn Mạnh Hạo, tiếng cười ngập trời, còn có ngoại công nơi đó, trong mắt ngoại công lộ ra hiền hòa, còn có nước mắt.

Còn có Lý Linh Nhi, nàng già rồi, còn có Chỉ Hương, trong mắt nàng có chút phức tạp, giống như nhớ lại qua đi là vui vẻ là kích động.

Còn có Tôn Hải, tỷ phu Mạnh Hạo, lúc này thấy được Mạnh Hạo, đầu tiên là kích động, sau đó hơi sợ, nhưng trong lòng không ít đắc ý, hắn dù sao cũng là tỷ phu Mạnh Hạo...

Còn có từng khuôn mặt quen thuộc kia, còn có Kha Cửu Tư, hắn nhìn Mạnh Hạo, cười ôn hòa, không quản Mạnh Hạo cường đại đến trình độ này, hắn thấy đều là đệ đệ của hắn.

Cho đến khi ánh mắt Mạnh Hạo xuyên thấu tinh không, rơi trên Sơn Hải Điệp, nhìn cha mẹ, nhìn thê tử Hứa Thanh bồi bạn bên cha mẹ, lòng Mạnh Hạo phủ toàn bộ ấm áp.

- Ta đã trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1903: Chí Bảo Siêu Thoát

Nước mắt Hứa Thanh chảy xuống, trên mặt lộ ra nụ cười. Bên cạnh nàng, cha mẹ Mạnh Hạo kích động cùng kiêu ngạo trong lòng bọn họ đã đến cực hạn.

Kia là con của bọn họ, đó là Mạnh Hạo của bọn họ!

Tất cả khu vực, tất cả tu sĩ Sơn Hải đều kích động. Biển thứ chín ở xa xa đột nhiên nổ vang, tranh đấu với Chí Tôn khôi lỗi, trực tiếp oanh khai.

Biển thứ chín này lúc trước trong chiến đấu đã bị ép đến cực hạn, càng co rút lại, so sánh với lúc trước thì nó đã bị rút nhỏ đi rất nhiều.

Nhân cơ hội Mạnh Hạo xuất hiện, khuôn mặt nữ nhân trong biển thứ chín kia nháy mắt đã ngưng tụ lại, lập tức lui về sau, dường như muốn trốn khỏi nơi này. Nhưng ngay khoảnh khắc nàng muốn rời đi, ánh mắt Mạnh Hạo đã trực tiếp nhìn lại.

- Ta cho ngươi đi sao. Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng.

Ánh mắt của hắn, như có thực chất rơi vào trong biển thứ chín, phút chốc nó run rẩy, khuôn mặt nữ nhân kia lộ ra khủng khiếp. Mà thanh âm của Mạnh Hạo giống như pháp tắc thiên địa, “ầm ầm” phong tỏa hết thảy đường lui của biển thứ chín.

Cùng lúc đó, tu sĩ Sơn Hải bốn phía Mạnh Hạo kích động, lúc này toàn bộ đều nhìn về phía biển thứ chín, từng người một đằng đằng sát khí. Nhất là những người đã từng chiến đấu với Sơn Hải lão nhân, nỗi hận đối với biển thứ chín sớm đã khắc cốt minh tâm.

Đối mặt với ánh mắt của vô số tu sĩ Sơn Hải Giới, khuôn mặt nữ tử

ngưng tụ bởi biển thứ chín như nổi điên, lập tức rống giận, thanh âm quanh quẩn, chấn động bốn phương tám hướng.

- Năm đó là ngươi ép ta, ngươi là chủ Sơn Hải, ngươi đã phát hạ lời thề phải trừ đi thần trí của ra, nếu không như thế làm sao ta có thể làm phản với Sơn Hải Giới.

- Là ngươi, tất cả đều tại ngươi. Ngươi muốn tiêu diệt con dân của ra, ngươi muốn trừ đi sự tồn tại của ta, ta nhất định phải vùng vẫy, nhất định phải phản kháng. Ta vùng vẫy, ta phản kháng, ta làm phản, đều là bởi vì ngươi!

Biển thứ chín rống giận, thanh âm bén nhọn quanh quẩn. Mạnh Hạo trầm mặc hồi lâu sau, hắn khẽ thở dài một tiếng.

- Ngươi đã có linh trí của mình, đã có phản cốt, cần gì đem hết thảy đổ lên người ta. Cho dù không có lời thề của ta, ngươi cũng sẽ giống như vậy, lựa chọn thời điểm thích hợp mà làm phản. Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng. Đối với tu vi và trải qua của hắn, từng hình ảnh của biển thứ chín hắn đã nhìn rất rõ ràng.

Biển thứ chín trầm mặc, dần dần nổi lên chua xót.

- Ta không có sai, ta chỉ muốn có thần trí đơn độc, ta không muốn vĩnh viễn trở thành một phần của Sơn Hải Giới! Biển thứ chín rống lớn, nước biển nổ vang, khuôn mặt nữ tử ngưng tụ mạnh mẽ chạy ra bên ngoài, cuốn theo vô cùng nước biển chạy trốn.

Nàng biết rõ không thể thoát khỏi, nhưng giờ đây chỉ còn lựa chọn như vậy. Đây không phải đang trốn, đây là muốn tìm chết, bởi vì đến giờ khắc này đã không còn biện pháp khác, để biến đổi hết thảy.

- Sau khi ngươi chết, hết thảy sẽ đi qua, bụi về bụi, đất thuộc về đất...

- Ngươi không cần Sơn Hải Giới, tương lai của Sơn Hải Giới cũng không cần ngươi... Mạnh Hạo nâng tay lên, hung hăng hướng một trảo về phía biển thứ chín. Dưới một trảo này dường như có một bàn tay vô hình, một phen bắt lấy khuôn mặt nữ tử biển thứ chín hóa thành, mặt cho biển thứ chín giãy giụa gào thét như thế nào cũng không thể bỏ chạy, bị Mạnh Hạo vung lên, trong tiếng nổ "ầm ầm", trực tiếp ném đến biển lửa trong bầu trời.

Tất cả tu sĩ Sơn Hải đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, thấy được khuôn mặt của biển thứ chín rơi vào trong biển lửa, nháy mắt đã bị đốt cháy. Một loạt tiếng thê lương hét thảm truyền ra, khuôn mặt biển thứ chín không ngừng rút nhỏ, đến cuối cùng cũng mất đi tất cả thân thể, chỉ còn lại hồn của biển thứ chín!

Nó ở trong biển lửa đó, không ngừng bị thiêu đốt, nhưng không thể tử vong, chỉ bị ngọn lửa tràn ngập.

Mạnh Hạo trầm mặc nâng tay lên, hướng một lóng tay, lập tức Đệ Nhất Thiên cho đến Đệ Thập Thiên lúc trước đã tan vỡ, tất cả dị tộc bị tu sĩ Sơn Hải diệt sát, hồn bọn họ từ nơi hư vô này nhất nhất hiển rộ ra.

Từng người một khi nhìn đến Mạnh Hạo, phát ra âm thanh thê lương, không ngừng cầu xin tha thứ, trong thần sắc lộ ra khủng khiếp ngập trời. Nhưng tay áo Mạnh Hạo vẫn vung lên, khiến địa hồn vô biên vô tận này tạo thành từng đạo cầu vồng, "rầm rầm" chạy thẳng tới bầu trời biển lửa.

Theo từng hồn sáp nhập vào biển lửa, những hồn ấy lập tức bị đốt cháy. Cả biển lửa tồn tại các chi hồn dị tộc đếm không hết, trong một chớp mắt đã bị thiêu đốt toàn bộ.

Một màn này khiến mỗi một tu sĩ Sơn Hải đều run rẩy. Đó không phải là khủng khiếp, mà là rung động cừu hận tuyên tiết ra.

- Sư tôn, ngài hãy đến xem, đệ tử vì ngài báo thù!

- Cha, mẹ, con báo thù cho các người!

- Địa Không Tử, năm đó lúc ngươi chết, ta có hứa hẹn nếu có thể còn sống, nhất định sẽ báo thù cho ngươi, ta đã làm được!

- Liệt tổ liệt tông, các ngươi hãy yên nghỉ đi... Vô số tiếng khóc vào giờ khắc này quanh quẩn. Tất cả tu sĩ Sơn Hải đã trải qua năm đó, mỗi người đều có chuyện xưa, mỗi người đều có thân nhân và bằng hữu tử vong, sau khoảng khắc báo thù này, tiếng khóc của bọn họ vang lên, mang hồi ức, mang tưởng niệm, quanh quẩn hư vô.

Tiểu Bàn Tử cũng khóc, dường như hắn thấy được hồn của đạo lữ cùng con nối dòng của mình xuất hiện bốn phía. Vương Hữu Tài chua xót, dường như hắn nhớ tới tông môn năm đó.

Địa Tạng cười thảm, cười cười rồi lại khóc lên. Lý Linh Nhi lẩm bẩm nhớ kỹ tên của Hải Mộng. Chỉ Hương run rẩy, với tu vi của hắn có thể còn sống khi Sơn Hải Giới bị hủy diệt quả là một kỳ tích. Về phương diện này lúc trước đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Tất cả lão nhân, đều đang khóc.

Mạnh Hạo trầm mặc, trong mắt lộ ra bi thương. Đoạn kí ức kia là thứ mà cả đời này của hắn cũng không thể quên, cũng khiến một tu sĩ quần áo lụa là như hắn cũng nổi lên chua xót.

Qua rất lâu, rất lâu, không biết ngươi nào lau khô nước mắt đầu tiên, nhìn về phía Mạnh Hạo quỳ lạy.

- Đa tạ Yêu Tôn!

Rất nhanh, các tu sĩ Sơn Hải lục tục quỳ lại, đến cuối cùng, tất cả tu sĩ Sơn Hải ở trong khu vực này đều hướng về Mạnh Hạo quỳ lạy. Thanh

âm của bọn họ giờ khắc này quanh quẩn kinh thiên.

- Đa tạ Yêu Tôn!

- Đa tạ Yêu Tôn!

Mạnh Hạo hít sâu một hơi, nhìn tu sĩ Sơn Hải bốn phía, nhìn đôi mắt của bọn họ. Lần báo thù này, nghịch diệt 33 Thiên, Mạnh Hạo vốn có thể làm được, nhưng hắn không thể làm được, cho nên mới diệt chư thiên sau khi tu sĩ Sơn Hải ra.

Hắn không những hoàn thành báo thù của mình, mà cũng để tu sĩ Sơn Hải Giới hoàn thành báo thù của họ!

Nhưng Mạnh Hạo biết, việc báo thù giờ này mới chỉ hoàn thành một phần. Còn có đại lục Tiên Thần, còn có đại lục Ma Giới, đối với hai mảnh đại lục này, đáy lòng Mạnh Hạo đã có đáp án. Hắn tin, ý chí La Thiên của tinh không Thương Mang nhất định sẽ xuất hiện, dùng đại lục Tiên Thần cùng đại lục Ma Giới phủ xuống nơi này.

- Ta đã từng ở chỗ này, có hai hứa hẹn... Mạnh Hạo nhìn mọi người, nhẹ giọng lên tiếng. Khi lời nói của hắn quanh quẩn, tu sĩ Sơn Hải Giới bốn phía đồng loạt ngẩng đầu, cuồng nhiệt nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Một là hứa hẹn của ta, nhất định sẽ trở về.

- Còn một cái nữa... Là khi Sơn Hải Giới vỡ nát lúc trước, ta đã phát hạ lời thề, muốn tại địa phương nó vỡ nát, lần nữa ngưng tụ trở lại! Sau khi thanh âm của Mạnh Hạo truyền ra, toàn bộ tâm thần của tu sĩ Sơn Hải nổ vang. Nhất là những lão nhân lại run rẩy, tình cảm đối với Sơn Hải Giới đã chiếm hơn phân nửa cuộc đời của bọn họ. Về phần những tu sĩ sinh ra từ trong Sơn Hải Điệp đều cùng mong đợi, bởi vì họ nghe nói rất nhiều về chuyện xưa của chín núi chín biển Sơn Hải Giới!

Nơi đó, mới là quê hương của bọn họ.

Mạnh Hạo nâng tay lên, bỗng nhiên hướng một trảo về hư vô. Dưới một trảo này, cả hư vô run rẩy, một loạt nổ vang ngập trời, một lốc xoáy to lớn, lấy tay Mạnh Hạo làm trung tâm, quét ngang bốn phía, trong nháy mắt đã khuếch tán cả phạm vi khu vực tinh không.

- Sơn Hải Giới đã từng vỡ nát ở chỗ này, với chi danh của Mạnh Hạo ta, kêu gọi các ngươi... trở về!

Thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, lập tức chấn động bốn phía, ảnh hưởng quy tắc, sử dụng pháp tắc, khiến cho lốc xoáy này run rẩy, tại bên trong khu vực này bất ngờ có vô số bụi bậm run rẩy.

Một khối núi đá bên cạnh tinh không, lơ lửng hơn 1000 năm, thời khắc này đột nhiên run rẩy, chợt bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt!

Một giọt nước du đãng trong tinh không, tại một chớp mắt này, giọt nước mưa chấn động, bên trong dường như có thần trí đang thức tỉnh, lập tức tia sáng rực rỡ.

Một màn như vậy xuất hiện, lấy khu vực này làm trung tâm, hướng ra phía ngoài khuếch tán vô tận trong tinh không. Ngay cả núi đá, mảnh vỡ, còn có từng giọt nước và vô số bụi bậm không quản từ nơi nào, cho dù vật gì tồn tại có thể hấp thu đều có thể hóa thành bảo vật, giờ khắc này ầm ầm bay ra!

Sơn Hải Giới đã từng tan vỡ ở nơi đây, lúc này những mảnh vỡ run rẩy, bốn phía bốn phương tám hướng, từ trong hư vô, từ trong tinh không, thậm chí từ trong năm tháng, toàn bộ bay ra.

Tiếng động “rầm rầm” ngập trời, vô số mảnh vỡ kia giờ khắc này hóa thành từng đạo cầu vồng, bạo phát ra ánh sáng chói mắt, trực tiếp ở trước mặt mọi người, bỗng nhiên ngưng tụ trong gió lốc kia.

- Đệ Nhất Sơn Hải! Mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ lạ, thanh âm của hắn rung chuyển khu vực này, nổ vang cả vũ trụ, khiến cho tất cả sinh vật tồn tại trong phiến tinh không Thương Mang này, đều có thể nghe được thanh âm vượt qua thiên uy của hắn.

- Với chi danh Mạnh Hạo ta, đem đệ nhất cấm trong chín cấm của ta, Thủy Chung Cấm hóa thành Đệ Nhất Sơn Hải, từ nay về sau... ngươi là Thủy Chung Sơn Hải, biến thành bốn mùa của Sơn Hải Giới!

- Sơn Hải chi tu, ta tu Thuỷ Chung Cấm, nhưng ta cảm ngộ căn nguyên thuỷ chung chính là vì Sơn Hải đệ nhất cấm!

Lời nói của Mạnh Hạo vừa truyền ra, lập tức đệ nhất cấm của hắn với lực lượng của Siêu Thoát trực tiếp tràn ra, lạc ấn tại Đệ Nhất Sơn Hải này, trở thành căn bản.

Cấm pháp vi cốt, Sơn Hải vi nhục!

Rất nhanh biển thứ nhất đã xuất hiện, thậm chí hình dáng của núi thứ nhất cũng nhanh chóng ngưng tụ!

Trong những tu sĩ Sơn Hải kia, vốn là tu sĩ Đệ Nhất Sơn Hải thời khắc này đều kích động chảy nước mắt, nhìn biển thứ nhất, nhìn núi thứ nhất đang chậm rãi ngưng tụ, bọn họ run rẩy, như thấy được quê hương.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, núi thứ nhất hoàn toàn ngưng tụ. Thậm chí tinh tú bốn phía cũng bị vô số bụi bậm ngưng tụ thành, xuất hiện lần nữa!

Hắn không phải thuần túy triệu hoán Sơn Hải Giới, mà là đúc luyện lần nữa, sáng lập một Sơn Hải Giới mới!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1904: Khai Mở Sơn Hải

Sơn Hải Giới chín núi chín biển, là thế giới của Cửu Phong Chí Tôn đã tan vỡ năm đó, đối mặt với hai thế lực lớn xâm lấn, đối mặt với những kẻ phản bội kia, dùng sinh mệnh của hắn, chế tạo ra một kiện chí bảo!

Uy lực này rất lớn, phảng phất một nửa Siêu Thoát, cho nên mới có thể trở thành hậu nhân cản trở bước chân của hai thế lực lớn.

Cho nên mới có Sơn Hải Giới, năm tháng trôi qua, tu sĩ Sơn Hải bảo vệ nơi đây cho đến đại chiến hơn 1000 năm trước, biển thứ chín làm phản, hết thảy cuối cùng đã tan vỡ tại nơi này.

Trở thành vô số mảnh vỡ, tiêu tán bốn phương tám hướng.

Nhưng giờ này, lốc xoáy xuất hiện lấy Mạnh Hạo là trung tâm., bốn phía tinh không nổ vang, theo vô số mảnh vỡ kia hóa thành từng đạo cầu vồng bay tới, ngưng tụ lần nữa. Sơn Hải Giới hiện ra trước mặt mọi người.

Nhất là lần này, Mạnh Hạo không chỉ đơn thuần ngưng tụ xuất lai lần nữa, mà là dùng lực lượng tự thân Siêu Thoát, dùng tự thân cấm pháp của Phong Yêu, tạo nên một lần nữa.

Chính xác là... Cấm pháp vi cốt, Sơn Hải vi nhục!

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, theo sự xuất hiện của Đệ Nhất Sơn Hải, theo thanh âm quanh quẩn của Mạnh Hạo, cả tinh không nổ vang, khiến quy tắc của tinh không này run rẩy, pháp tắc gãy lìa. Mà toàn bộ tu sĩ Sơn Hải bốn phía Mạnh Hạo đều kích động, đồng loạt quỳ xuống.

Nhất là đã trải qua Sơn Hải chiến năm đó, mà bản thân đều là tu sĩ đến từ

Đệ Nhất Sơn Hải, do đó thời khắc này đều kích động đến cực hạn, nước mắt chảy xuống. Nhìn Đệ Nhất Sơn Hải kia, nhìn tinh tú vây quanh núi thứ nhất, nơi đó đã từng là quê hương của bọn họ, là căn nguyên trong ký ức của bọn họ.

Đây là Sơn Hải Giới mới, từ đây về sau, Đệ Nhất Sơn Hải này vĩnh hằng ngưng tụ tại đệ nhất cấm của Mạnh Hạo, Thủy Chung Cấm!

Tu sĩ tu hành tại Đệ Nhất Sơn Hải này, trời sinh đã có ưu thế đối với Thuỷ Chung Cấm, có người còn có ưu thế không cách nào tưởng được. Ưu thế cứ như vậy tiếp tục tăng lên, không ngừng sinh sôi nảy nở, có thể tưởng tượng được đến cuối cùng sẽ tạo thành dạng gì.

Mà Đệ Nhất Sơn Hải lại bị ngưng tụ lần nữa, trở thành bốn mùa của Sơn Hải Giới, từ nay về sau xuân hạ thu đông biến hóa trong Đệ Nhất Sơn Hải, sẽ bao phủ cả Sơn Hải Giới!

Người nào là Chủ Tể Đệ Nhất Sơn Hải, chẳng khác nào là Chủ Tể của hết thảy!

Lúc vô số người đang chấn động, mảnh vỡ bốn phía càng ngày càng nhiều, thanh âm “rầm rầm” từ Mạnh Hạo giờ khắc này thay thế ý chí của tinh không, nói là làm ngay, định hạ quy tắc Sơn Hải!

- Đệ Nhị Sơn Hải, với chi danh của Mạnh Hạo ta, đem đệ nhị cấm trong chín cấm, Chân Giả Cấm, hóa thành Đệ Nhị Sơn Hải, từ nay về sau... ngươi là Chân Giả Sơn Hải! Minh thần chủ Sơn Hải Giới khiến cho hết thảy tu sĩ Sơn Hải Giới từ này về sau biện thiệt giả, thần vĩnh lĩnh, diệt tâm ma!

- Sơn Hải chi tu, ta tu Chân Giả Cấm, ta cảm ngộ căn nguyên chân giả, chính là vì Sơn Hải đệ nhị cấm! Lời nói của Mạnh Hạo truyền ra, thiên lôi ầm ầm. Từng đạo viễn cổ phù văn phức tạp trong chớp mắt đột nhiên xuất hiện, vây quanh phía sau Đệ Nhất Sơn Hải, càng ngày càng nhiều,

đến cuối cùng dường như tạo thành hình dáng của biển thứ hai, núi thứ hai.

Cùng lúc đó, những mảnh vỡ của Sơn Hải từ khắp bốn phía trong khoảnh khắc ngưng tụ xung quanh phù văn, càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng bất ngờ ngưng tụ lại, tạo thành biển thứ hai và núi thứ hai!

Bầu trời run rẩy, tinh không nổ vang, Đệ Nhị Sơn Hải xuất hiện!

Các tinh tú xung quanh núi thứ hai cũng vào giờ khắc này ầm ầm xuất hiện!

Giờ khắc này, tu sĩ Sơn Hải Giới kích động cùng hoan hô long trời lở đất. Những nguyên bổn kia chính là đến từ tu sĩ Đệ Nhị Sơn Hải, họ run rẩy trong nước mắt, đó chính là nước mắt vui sướng là nước mắt kích động.

Đệ Nhị Sơn Hải hiện lên ngập trời, từ đó về sau, người tu hành tại Đệ Nhị Sơn Hải này, sẽ đem chân giả chi đạo vượt qua tất cả mọi người, sẽ dễ dàng tan vỡ hư vô, đối với ảo thuật sẽ không ai sánh bằng.

Hơn nữa Đệ Nhị Sơn Hải có thanh thần chủ Sơn Hải Giới, khiến cho cả Sơn Hải Giới từ này về sau, tâm ma toàn diệt, vì tất cả tu sĩ Sơn Hải, khiến cho việc tu hành trôi chảy hơn, tác dụng cực lớn, tương xứng với Đệ Nhất Sơn Hải.

Bởi vì người nào là Chủ Tể của Đệ Nhị Sơn Hải này chẳng khác nào nắm giữ tâm ma của hết thảy tu sĩ, nếu không có Đệ Nhị Sơn Hải, tâm ma khó trừ!

“Rầm rầm”, dường như một thời đại mới sắp đến. Có thể tượng tượng được chí bảo Siêu Thoát này không chỉ có tác dụng trong chiến đấu, mà là khai thác một thứ huy hoàng trước này chưa từng có của cả một quần tộc.

Vì quần tộc Sơn Hải, vì quần tộc khai sáng giới tu hành!

Hành động vĩ đại này năm đó Cửu Phong Chí Tôn đã hoàn thành gần một nửa. Hôm nay, Mạnh Hạo đã hoàn toàn chế tạo thành, dùng lực lượng của Siêu Thoát khai thiên lập địa.

- Đệ Tam Sơn Hải! Mạnh Hạo gầm nhẹ một tiếng, toàn thân phát ra tia sáng mười ngàn trượng, giống như thần linh. Hắn nâng tay phải lên, tạo ra một lốc xoáy, trong mắt hắn tràn ra tia sáng kỳ dị, cả người tràn đầy uy nghiêm vô thượng, khí thế khuếch tán, dường như có thể khiến cho tinh không cúi đầu cúng bái.

- Lấy chi danh Mạnh Hạo, lấy đệ tam cấm trong chín cấm của ta, Kim Cổ Cấm hóa thành Đệ Tam Sơn Hải, từ nay về sau, chính là Kim Cổ Sơn Hải! Tuế nguyệt chi pháp chủ Sơn Hải Giới!

- Sơn Hải chi tu, ta tu Kim Cổ Cấm, ta cảm ngộ căn nguyên kim cố, là vì Sơn Hải đệ tam cấm!

Lời nói của Mạnh Hạo vang cọng, tinh không nổ vang, phù văn trong nháy mắt xuất hiện, phát họa ra hình ảnh Đệ Tam Sơn Hải, rồi sau đó vô số mảnh vỡ từ bốn phía giống như bị hấp dẫn, trong phút chốc rầm rầm ngưng tụ, rất nhanh, Đệ Tam Sơn Hải đã xuất hiện ngay trước mắt tất cả tu sĩ Sơn Hải.

Biển thứ ba, nước biển cuồn cuộn, sóng biển ngập trời!

Núi thứ ba, thẳng hướng tinh không, cao chót vót bất phàm!

Mà đệ tam cấm này chính là Kim Cổ Cấm, là trước khi Mạnh Hạo chưa sáng tạo ra đệ cửu cấm, được gọi là cấm pháp Phong Yêu mạnh nhất. Cấm pháp này bá đạo, nắm trong tay năm tháng thời gian, giờ này có kỳ vi cốt tạo nên Đệ Tam Sơn Hải, từ chiến lực thượng tướng đơn thuần

vượt qua những Sơn Hải khác, uy lực không hề tầm thường.

Thời khắc này, một loại lực lượng của năm tháng vây quanh, hướng về bốn phía không ngừng khuếch tan. Giống như Đệ Nhất Sơn Hải cùng Đệ Nhị Sơn Hải, từ đó về sau, người tu hành tại Đệ Tam Sơn Hải này, nắm trong tay căn nguyên tuế nguyệt, đạt tới mọt trình độ kinh diễm tuyệt luân!

Giống nhau chính là, từ đó về sau, cả năm tháng Sơn Hải Giới đều do Đệ Tam Sơn Hải nắm giữ.

Vô số tu sĩ Sơn Hải không ngừng cúng bái, ngay cả đại quân tu sĩ ngoại giới Thương Mang Phái thời khắc này cũng đều run rẩy, đám người chưởng giáo còn có đám lão quái thằn lằn kia, thời khắc này ai nấy tâm thần rung động. Hô hấp của bọn họ dồn dập, mặc dù bọn biết Siêu Thoát không gì không làm được, nhưng đến lúc tận mắt chứng kiến, mới là nổ vang đầu óc.

Nhất là Đệ Nhất Sơn Hải đến Đệ Tam Sơn Hải, làm cho đáy lòng bọn họ sinh ra sự hâm mộ mãnh liệt. Bọn họ hiểu rõ, chí bảo như vậy, đối với một quần tộc mà nói, có ý nghĩa đến cỡ nào, thậm chí đừng nói là tu sĩ tầm thường, cho dù là bọn họ cũng đều muốn ở trong Sơn Hải Giới này.

- Ở nơi này, dễ dàng trở thành Đạo Cảnh hơn, thậm chí là trơ thành cửu nguyên đỉnh phong, không chỉ trở thành như Mạnh Hạo, mà Siêu Thoát… dường như cũng có khả năng!

- Đây là chí bảo Siêu Thoát, bất kỳ một người Siêu Thoát nào cũng sẽ vì quần tộc mà sáng tạo ra… chí bảo Siêu Thoát thích hợp với quần tộc nhất!

Mạnh Hạo ngóng nhìn ba phiến Sơn Hải trước mắt, hắn hít sâu một hơi, bấm quyết lần nữa, một chỉ tay đưa ra, lực lượng của Siêu Thoát trong cơ thể ầm ầm bạo phát, ảnh hưởng đến bốn phương tám hướng, khiêu động

Thương Mang.

- Đệ Tứ Sơn Hải!

- Lấy chi danh Mạnh Hạo, đêm đệ tứ cấm trong chín cấm, Bản Ngã Cấm, hóa thành Đệ Tứ Sơn Hải, từ này về sau… chính là Bản Ngã Sơn Hải! Địa phủ luân hồi chủ Sơn Hải Giới!

- Sơn Hải chi tu, ta tu Bản Ngã Cấm, ta cảm ngộ căn nguyên bản ngã, là vì Sơn Hải đệ tứ cấm!

Tinh không chấn động, đệ tứ cấm Bản Ngã Cấm của Mạnh Hạo uy lực kinh người, có đến chục triệu biến ảo, cùng luân hồi dung hợp, hơn nữa Đệ Tứ Sơn Hải này vốn là địa phủ Sơn Hải Giới, có luân hồi tồn tại, kể từ nay, địa phủ này càng thêm kinh thiên, nghiễm nhiến trở thành chốn chỗ chân chính của tu sĩ Sơn Hải.

Chủ Tể Đệ Tứ Sơn Hải chính là nắm giữ tử vong chi linh của toàn Sơn Hải Giới!

Tứ đại Sơn Hải, bất kỳ cái nào cũng đều là cực kỳ trọng yếu. Sau khi bốn Sơn Hải tạo thành, thanh âm Mạnh Hạo bỗng nhiên cất lên, không có nửa điểm dừng lại, tiếp tục ngưng tụ Đệ Ngũ Sơn Hải.

- Đệ Ngũ Sơn Hải! Mạnh Hạo vung tay áo, thanh âm hóa thành thiên lôi, nổ vang khắp bốn phương.

- Lấy chi danh Mạnh Hạo ta, lấy đệ ngũ cấm trong chín cấm, Chính Phản Cấm, hóa thành Đệ Ngũ Sơn Hải, từ nay về sau… chính là Chính Phản Sơn Hải! Lực lượng ngũ hành chủ Sơn Hải.

- Sơn Hải chi tu, ta tu Chính Phản Cấm, ta cảm ngộ căn nguyên chính phản, là vì Sơn Hải đệ ngũ cấm!

Thanh âm Mạnh Hạo vang vọng, lấy cấm pháp làm cốt, vô số phù văn đột nhiên xuất hiện, rực rỡ chí cực, sau khi hoàn chỉnh, vô số mảnh vỡ Sơn Hải ngưng tụ lại, rất nhanh, Đệ Ngũ Sơn Hải, chân chính xuất hiện, sừng sừng ngay tại tinh không.

Đệ Ngũ Sơn Hải này làm chủ ngũ hành chi pháp, ngũ hành là mấu chốt của tu hành, không thể không có. Từ đó về sau, người tu hành ở chỗ này, đối với ngũ hành chi đạo nhất định không ai bằng. Nếu có Chủ Tể Đệ Ngũ Sơn Hải thì coi như là Chủ Tể ngũ hành chi nguyên của toàn Sơn Hải Giới.

- Xuất ngũ hành, mở ra thiên địa! Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra ánh sao. Hắn nâng tay lên, điểm một cái vào Đệ Ngũ Sơn Hải kia, cùng với Sơn Hải Giới phân biệt.

Bởi vì Đệ Ngũ Sơn Hải này là trục của Sơn Hải Giới, ngũ hành của nơi này cực kỳ trọng yếu, không thể mất đi.

Mà trên toàn Sơn Hải Giới, bất kỳ một tòa Sơn Hải nào, muốn làm Chủ Tể, ngoại trừ có một chút linh khâm của Sơn Hải Giới, quan trọng nhất vẫn là căn nguyên trong Sơn Hải, cảm ngộ được Phong Yêu cấm pháp Mạnh Hạo để lại!

Phong Yêu cấm pháp này giấu trong từng người ở Sơn Hải, giấu tận trong xương trong tủy.

Chỉ khi hiểu rõ nơi ở của Phong Yêu cấm pháp tại Sơn Hải, mới có thể trở thành chủ Sơn Hải, mà người có thể làm được điểm này, cũng chính là truyền nhân của nhất mạch Phong Yêu.

Có thể nói, Sơn Hải Giới mới này, cấm pháp là cốt, Sơn Hải là nhục, về phần hồn… chính là Phong Yêu nhất mạch!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1905: Sơn Hải Mạnh Nhất

Phong yêu vi hồn, cấm pháp vi cốt, sơn hải vi nhục!

Nhất mạch Phong Yêu mới là chính thống, nhìn từ điểm này, Mạnh Hạo là chính thống, giống như năm đó hắn có thể trở thành thiếu chủ Sơn Hải Giới, giống như năm đó hắn bái nhập nhất mạch Phong Yêu, đã được nhận định là chủ Sơn Hải Giới trong tương lai.

Đời Sơn Hải Giới thứ nhất, là Cửu Phong sáng lập, để lại nhất mạch Phong Yêu, người định hạ mạch này chính là truyền thừa, mà hôm nay, Mạnh Hạo tạo nên Sơn Hải Giới mới, cũng truyền thừa như vậy.

Bất kỳ một Sơn Hải chủ nào, cũng phải là truyền nhân nhất mạch Phong Yêu. Mà muốn trở thành chủ của cả Sơn Hải Giới, nhất thiết phải nắm giữ toàn bộ chín đạo cấm.

Về phần Siêu Thoát... phải xem cơ duyên.

Mạnh Hạo ngóng nhìn Đệ Ngũ Sơn Hải, một lúc sau thu hồi ánh mắt, khi tay phải bấm quyết, lực lượng Siêu Thoát trong người hắn trôi đi, nổ vang tinh không. Hai mắt hắn lộ ra sâu sắc, một lóng tay bấm quyết.

- Đệ Lục Sơn Hải

- Với chi danh Mạnh Hạo ta, đem đệ lục cấm trong chín cấm của ta, Sinh Tử Cấm, hóa thành chi danh Đệ Lục Sơn Hải, từ nay về sau, ngươi là Sinh Tử Sơn Hải! Chủ hết thảy kiếp phạt Sơn Hải Giới!

- Chi tu Sơn Hải, ta tu Sinh Tử Cấm, cảm ngộ được căn nguyên sinh tử,

vì Sơn Hải đệ lục cấm!

Thanh âm Mạnh Hạo hóa thành quy tắc, trở thành phù văn, tạo thành gió lốc. Trong gió lốc kia ẩn chứa chi pháp sinh tử, không ngừng ngưng tụ, trực tiếp phát họa ra hình dáng Đệ Lục Sơn Hải, tạo thành lốc xoáy, hút lấy những mảnh vỡ của Sơn Hải, một lát sau, Đệ Lục Sơn Hải ầm ầm xuất hiện.

Phủ xuống từ tinh không, đặt song song với năm phiến Sơn Hải trước đó. Đệ Lục Sơn Hải mới vừa xuất hiện, lập tức trên đó xuất hiện khí tức đen trắng. Trắng và đen này vô cùng rõ ràng, phía dưới có vài mảng chồng lên nhau tạo thành màu xám tro, nhưng rất nhanh đã tách ra lần nữa.

Giống như giới hạn sinh và tử, tại Đệ Lục Sơn Hải này vô cùng rõ ràng. Loại sinh tử này cũng có chỗ tương tự với Đệ Tứ Sơn Hải, nhưng cũng có chỗ bất đồng.

Bởi vì nó chính là kiếp phạt, cả Sơn Hải Giới, phàm là người tu hành, đều sẽ chịu thiên kiếp, phàm là làm sai chuyện gì, đều sẽ bị trời phạt. Phạt này như đao, sừng sững trong hư vô, hóa thành quy tắc. Cho nên nói Đệ Lục Sơn Hải là trách phạt, không bằng nói là quy tắc!

Người nào là chủ Sơn Hải này, chính là nắm giữ lực lượng kiếp phạt, nắm giữ quy tắc chi pháp.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, núi này chấn động một cái, rồi sau đó hoàn chỉnh. Sơn Hải Giới đã sắp hoàn thành, nhưng không giống lúc trước, dường như linh động hơn, dường như có lực lượng vô cùng đang nổi lên bên trong.

Mạnh Hạo không dừng lại chút nào. Sau khi Đệ Lục Sơn Hải xuất hiện, thanh âm của hắn lại quanh quẩn lần nữa trong tinh không, trở thành thiên lôi, cổn cổn nổ vang, khiến cho tu sĩ Sơn Hải kích động, khiến cho đại quân tu sĩ Thương Mang Phái trong đầu lật trời đảo hải.

- Đệ Thất Sơn Hải!

- Với chi danh của Mạnh Hạo ta, đem đệ thất cấm trong chín cấm của ta, Nhân Quả Cấm, hóa thành Đệ Thất Sơn Hải, từ nay về sau... ngươi là Nhân Quả Sơn Hải! Chủ của hết thảy nhân quả tuần hoàn của Sơn Hải Giới!

- Sơn Hải chi tu, ta tu Nhân Quả Cấm, cảm ngộ căn nguyên nhân quả vì đệ thất cấm Sơn Hải!

Lời nói của Mạnh Hạo truyền ra, lập tức phù văn đột biến, mảnh vỡ Sơn Hải ngưng tụ, Đệ Thất Sơn Hải vào giờ khắc này ầm ầm xuất ra. Theo sự xuất hiện, một loạt lực lượng nhân quả long trời lở đất tại Đệ Thất Sơn Hải này không ngừng bộc phát ra, mới vừa xuất hiện đã tràn ra khí thế vượt qua sáu phiến Sơn Hải trước đó.

Nhưng rất nhanh, khí tức này cũng chậm chậm tán đi, khôi phục lại bình thường, đồng thời, dường như đem những nhân quả khuếch tán kia dệt thành một cái lưới lớn, tràn ngập cả Sơn Hải Giới.

Đệ thất cấm Nhân Quả Cấm này giúp đỡ Mạnh Hạo rất lớn trong việc tu hành, cũng thần bí khó lường. Hết thảy thiên địa đều có nhân quả, giống như một vòng tròn, khởi điểm vì nhân, cũng quyết định kết quả trọng điểm, nhất định sẽ liên tiếp một chỗ cùng khởi điểm.

Một thế giới thì nhất định phải có nhân quả. Nhân quả này ngày thường hư vô mờ mịt, cho đến giờ này chớp mắt đã bị Mạnh Hạo với Siêu Thoát Pháp ngưng tụ ra, trở thành cốt của Đệ Thất Sơn Hải, khiến cho tu sĩ Đệ Thất Sơn Hải này am hiểu hơn về đạo nhân quả.

Thậm chí nếu có thể trở thành chủ Đệ Thất Sơn Hải này, như vậy nhất định sẽ hiểu rõ đệ thất cấm của Mạnh Hạo, có thể cho lực lượng long trời lở đất.

Bảy Đại Sơn Hải, mỗi một nơi đều không giống nhau, mỗi một nơi đều cường hãn vô cùng, giống như bảy ngọn núi ngất trời, khiến tu sĩ Sơn Hải không ngừng bái lạy dưới đất, khiến đại quân tu sĩ Thương Mang Phái có vô số tiếng động hấp khí.

Mặc dù bên trong bầu trời kia có vô số thần hồn dị tộc đắm chìm trong biển lửa, cũng trong chớp mắt này mà run rẩy hơn.

Một màn này cũng khiến tất cả mọi người nhìn lại, đây chính là thần tích, đây là khó tin mà cả đời này của bọn họ chưa từng thấy qua!

Đây chính là Siêu Thoát.

Nếu ta nói có, trời không thể nói không, ta muốn không, trời không được có!

Tay áo Mạnh Hạo vung lên, trong mắt lộ ra ánh sao, ngóng nhìn phía sau Đệ Thất Sơn Hải, phiến khu vực trống kia khiến hắn nghĩ tới Đệ Bát Sơn Hải, nghĩ tới những chuyện đã xảy ra ở Đệ Bát Sơn Hải.

- Đệ Bát Sơn Hải! Hồi lâu sau, Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng, lời vừa nói ra, lập tức phiến khu vực trống không kia liền vặn vẹo.

Ngoại công của Mạnh Hạo vào thời khắc này là kích động nhất. Hắn nhìn địa phương vặn vẹo kia, trước đây đến bây giờ hắn không hề nghĩ tới, có một ngày mình có thể nhìn thất được Sơn Hải Giới lần nữa, có thể lần nữa nhìn thấy được... Đệ Bát Sơn Hải.

Cũng như vừa rồi khi Đệ Tứ Sơn Hải xuất hiện, Địa Tạng nơi đó đã ngửa mặt lên trời cười to, cười đến mức nước mắt chảy xuống.

- Với chi danh Mạnh Hạo ta, đem đệ bát cấm trong chín cấm của ta, Thân Thần Cấm, hóa thành chi danh Đệ Bát Sơn Hải của ngươi, từ nay

về sau... ngươi là Thân Thần Sơn Hải! Chủ của không gian Sơn Hải!

- Sơn Hải chi tu, cùng với tu Thân Thần Cấm của ta, cảm ngộ căn nguyên thân thần, vì đệ bát cấm Sơn Hải!

Đệ Bát Sơn Hải, bỗng nhiên xuất hiện!

Theo sự xuất hiện có tia sáng vô tận, dường như trên đó có vô số chi ảnh chống lên, thậm chí trong nhát mắt nó xuất hiện, tinh không bốn phía đều thoáng khựng lại, dường như hết thảy chuyển động đều dừng lại.

Đây chính là đệ bát cấm của Mạnh Hạo, cũng là Đệ Nhất Phong Yêu cấm pháp hắn đã sớm học xong. Pháp này theo hắn cả đời, trong vô số lúc giao chiến đã giúp Mạnh Hạo nghịch chuyển càn khôn.

Nó có tác dụng rất lớn, tương xứng với Nhân Quả Cấm.

Đối với cấm này, Mạnh Hạo có tình cảm rất mãnh liệt, mà đối với Đệ Bát Sơn Hải, Mạnh Hạo cũng có cảm tình như thế. Nơi đó là chỗ nhất mạch của mẫu thân hắn, mà ngoại công của hắn cũng từng là chủ Đệ Bát Sơn Hải.

Cho nên, Mạnh Hạo đem đệ bát cấm này đưa cho Đệ Bát Sơn Hải, trở thành kỳ cốt, tạo nên một Đệ Bát Sơn Hải mới.

Có Thân Thần Cấm, tu sĩ tu hành trong Đệ Bát Sơn Hải này từ đây về sau nắm trong tay căn nguyên không gian, chính là chi quan tốt nhất Sơn Hải, bất kỳ một tòa Sơn Hải nào, không gian trình độ nào đều rất khó vượt qua Đệ Bát Sơn Hải.

Ngoài ra, người nắm giữ không gian Đệ Bát Sơn Hải cũng gánh vác cả phòng hộ Sơn Hải Giới, đạo của không gian là như vậy, rộng lớn vô hạn.

Mà nếu có thể trở thành chủ Đệ Bát Sơn Hải mới, địa vị rất cao, chẳng

những có thể song song với Sơn Hải chủ, mà vì nắm giữ lực lượng không gian mà ở phương diện nào đó, còn hơn một bậc.

Tu sĩ Đệ Bát Sơn Hải thời khắc này đều kích động đến cực hạn, theo tiếng cười của ngoại công Mạnh Hạo truyền ra, chấn động bốn phương tám hướng.

Giờ khắc này, Sơn Hải Giới đã gần hoàn thành chín phần, tám Đại Sơn Hải đồng loạt sừng sững, tràn ra hào quanh long trời lở đất. Tám Đại Sơn Hải này mỗi một toàn đều bất đồng, mỗi một tu sĩ Sơn Hải cũng không giống nhau. Giữa bọn họ nếu cân nhắc toàn bộ phương vị, đến cùng vẫn tìm không ra ai mới là mạnh nhất, ai mới là mấu chốt nhất.

Bởi vì bất kỳ một tòa Sơn Hải nào đều cũng cường hãn vô cùng, bất kỳ tòa Sơn Hải nào cũng vô cùng mấu chốt, là một phần không thể thiếu của Sơn Hải Giới.

Như Đệ Nhất Sơn Hải, nắm giữ thủy chung, hết thảy chi nguyên. Đệ Nhị Sơn Hải nắm giữ thật giả, sở hữu tâm ma của tất cả tu sĩ. Đệ Tam Sơn Hải là lực lượng kim cổ, ngưng tụ năm tháng. Đệ Tứ Sơn Hải, luân hồi địa phủ, cực kỳ trọng yếu. Đệ Ngũ Sơn Hải, là trục Sơn Hải, là thượng thừa, là trọng yếu.

Còn có Đệ Lục Sơn Hải, ngũ hành chi pháp, là hành căn bản của hết thảy Sơn Hải. Đệ Thất Sơn Hải, nhân quả là đạo, định hạ quy tắc, quả quyết không thể thiếu.

Tám tòa Sơn Hải này đều như thế, nhưng... chính vì bọn họ có cùng mức độ, mà rồng không đầu, tức không phải rồng, Sơn Hải Giới cũng như vậy.

Sơn Hải Giới, cần một Sơn Hải... mạnh nhất, cần một thứ tượng trưng cho hết thảy, cần một cái đầu, cần một cỗ lực lượng mạnh nhất. Đó là thứ khi bất kỳ phiến Sơn Hải nào ly tâm ly đức, có thể nghịch chuyển hết

thảy.

Có thể trong tương lai khi bất kỳ một Sơn Hải nào làm phản, có thể trực tiếp biến đổi, đem lực lượng càn khôn bãi chánh.

Cổ lực lượng này phải có người nắm giữ tuyện đối trong tay, cổ lực lượng này, cần đặt ở... Đệ Cửu Sơn Hải.

Bởi nơi đó là chỗ cuối cùng bị hủy diệt trong cuộc chiến Sơn Hải, bởi vì Sơn Hải Điệp đều là cha mẹ của Mạnh Hạo hóa thành.

Mà hơn 1000 năm trước trong cuộc chiến Sơn Hải, Đệ Cửu Sơn Hải là công thần lớn nhất!

Những nguyên nhân này còn chưa đủ để Đệ Cửu Sơn Hải trở thành mạnh nhất, còn có hai nguyên nhân nữa, mà hai nguyên nhân này cũng đủ để nói rõ tất cả.

Bởi vì nơi đó, là chỗ Mạnh Hạo sinh ra, bởi vì nơi đó, là cố hương của Mạnh Hạo!

Tinh không rầm rầm, thiên lôi cổn cổn, bốn phương tám hướng vặn vẹo, bầu trời dường như biến sắc, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng sâu sắc. Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt thu hồi từ tám phiến Sơn Hải trước đó, nhìn về phía sau núi thứ tám. Đây là địa phương trống không duy nhất của Sơn Hải Giới vào lúc này.

- Đệ Cửu Sơn Hải... Cố hương của ta... Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1906: Phong Ngươi Làm Biển Thứ 9

Mạnh Hạo ngóng nhìn phiến đất trống bên cạnh Đệ Bát Sơn Hải, thanh âm của hắn mềm nhẹ, mang hồi ức, lực lượng Siêu Thoát trong cơ thể chậm rãi tản ra, nâng tay lên, một lóng tay hướng về xa xa phía trước.

- Với chi danh Mạnh Hạo ta, đem đệ cửu cấm trong chín cấm của ta, Phong Thiên Cấm, hóa thành chi danh Đệ Cửu Sơn Hải ngươi, từ nay về sau... ngươi là Phong Thiên Sơn Hải, là Sơn Hải mạnh nhất! Chủ của phong thiên Sơn Hải Giới!

- Chi tu Sơn Hải này, có tu Phong Thiên Cấm của ta, cảm ngộ căn nguyên phong thiên, vì đệ cửu cấm Sơn Hải này!

Thanh âm Mạnh Hạo truyền ra, lập tức ở khu vực trống không kia xuất hiện vô số phù văn. Những phù văn này nhiều gấp các Đại Sơn Hải trước vô số lần, dường như gộp tất cả phù văn của tám Đại Sơn Hải trước đó vào một chỗ cũng không nhiều bằng phù văn của Đệ Cửu Sơn Hải vào lúc này.

Vô số phù văn kia, tạo thành gió lốc bàng bạc, nổ vang ngập trời, rung chuyển tinh không. Trong chút ít phù văn đó, có một cỗ khí tức phong thiên, rầm rầm lên.

Khí tức này không phù hợp với tinh không Thương Mang, dường như ngự trị trên hết thảy, vừa mới xuất hiện đã lập tức khiến tám tòa Sơn Hải run rẩy, lộ ra ý thần phục.

Mà đây chỉ là bắt đầu, Đệ Cửu Sơn Hải còn chưa xuất hiện đã khiến tám tòa Sơn Hải run rẩy, có thể tưởng tượng được một khi Đệ Cửu Sơn Hải

này sừng sững xuất hiện, chính xác sẽ là Sơn Hải mạnh nhất!

Dựa vào một Đệ Cửu Sơn Hải, có thể quét ngang những Sơn Hải khác, lực lượng như vậy, căn nguyên như vậy, khiến Đệ Cửu Sơn Hải trờ thành đỉnh của Sơn Hải!

Thậm chí nhìn khái quát còn có thể thấy được bốn phía của núi thứ chín, phù văn hợp thành bốn tinh thần, đó là Đông Thắng Tinh, Bắc Lô Tinh, Tây Hạ Tinh, còn có... Nam Thiên Tinh!

Tu sĩ Sơn Hải Giới xung quanh Mạnh Hạo chấn động, bước ra trước. Nhất là những cố nhân của Mạnh Hạo ở bên trong kia, thời khắc này từng người một trong mắt lộ ra hào quang trước nay chưa từng có.

Tiểu Bàn Tử run rẩy, nhìn Đệ Cửu Sơn Hải, nước mắt chảy xuống. Tôn Hải, Phương Du, Vương Hữu Tài, Lý Linh Nhi...

Tất cả mọi người đều coi Đệ Cửu Sơn Hải là cố hương, vào giờ khắc này ai cũng kích động...

Hứa Thanh cũng vậy. Nàng nhìn Nam Thiên Tinh, nhớ lại rất nhiều chuyện...

Lập tức theo những phù văn kia bạo phát, có vô số mảnh vỡ Sơn Hải ầm ầm ngưng tụ. Mắt thấy Đệ Cửu Sơn Hải đã sắp xuất hiện trước mắt mọi người, nhưng vào lúc ấy...

Trước mỗi một phiến Sơn Hải ngưng tụ xuất lai, đều có thiên lôi cổn cổn, dướng như ý chí Thương Mang muốn quấy nhiễu, nhưng lại không cường liệt. Nhưng vào giờ khắc này, khi lời nói Mạnh Hạo truyền ra, lập tức cả tinh không đều xuất hiện sấm sét. Sấm sét kia đếm không hết, rầm rầm bốn phương tám hướng, từ trong hư vô, cũng dường như từ trong năm tháng, khoảnh khắc đã đến.

Chớp mắt, toàn bộ bốn phía của Mạnh Hạo đều là thiểm điện lôi đình, đồng loạt đánh vào vô số phù văn đang ngưng tụ để hóa thành hình dáng Đệ Cửu Sơn Hải sắp xuất hiện kia.

Muốn ngăn trở sự xuất hiện của Đệ Cửu Sơn Hải, muốn ngăn trở Phong Thiên Cấm trở thành cốt của Đệ Cửu Sơn Hải.

Ánh sao trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái. Hắn nhấc chân đi về phía trước một bước, khoảnh khắc rơi xuống, một cỗ lực lượng mạnh mẽ ầm ầm bạo phát, lấy Đệ Cửu Sơn Hải sắp hình thành làm trung tâm, sóng gợn hướng về bốn phía ầm ầm khuếch tán. Nơi sóng gợn kia đi qua, tất cả sấm sét lập tức tan vỡ.

- Mạnh mỗ tạo nên Sơn Hải Giới, hết thảy lực lượng quấy nhiễu, đều cút cho ta! Tay áo Mạnh Hạo vung lên, hắn ngẩng đầu nhìn tinh không ở xa, dường như có thể thấy được ý chí tinh không Thương Mang cũng đang ngưng tụ ở nơi này.

Ánh mắt của bọn họ ngưng tụ lại một chỗ, cả tinh không tại một khắc này ầm ầm run rẩy. Trong run rẩy này, khí tức của Mạnh Hạo lập tức bạo phát, trực tiếp sáp nhập vào tinh không, cùng ý chí Thương Mang kia đối kháng lần nữa.

Cả tinh không đều run rẩy, mọi thế giới, mọi đại lục, từng phiến lốc xoáy cùng với chúng sinh dường như nghe trong đầu ngập trời nổ vang, phảng phất như có hai người khổng lồ, ở khoảng cách xa vô hạn nổ vang thần thức.

Tiếng “rắc rắc” quanh quẩn, tại trong tinh không Thương Mang, vào giờ khắc này, theo đụng chạm của Mạnh Hạo cùng ý chí Thương Mang, lập tức xuất hiện một khu vực vỡ vụn lớn, cũng có từng đạo khe nứt trực tiếp bị xé mở. Chỗ những khe nứt kia xuyên qua, hết thảy tồn tại đều tan thành mây khói.

Lúc lâu sau, ý chí Thương Mang dường như truyền ra thanh âm phẫn nộ, chậm rãi tiêu tán. Tuy rằng nó tiêu tán, nhưng sắc mặt Mạnh Hạo lại âm trầm một chút. Hắn biết, cuộc chiến giữa mình và ý chí Thương Mang đã rất gần.

Theo Thương Mang ý chí tán đi, không xuất hiện quấy nhiễu nữa, Đệ Cửu Sơn Hải tại chớp mắt này ầm ầm ngưng tụ, hoàn toàn hoàn thành, trực tiếp xuất hiện trong tinh không.

Tinh không run lên, tám núi tám biển cúi đầu!

Bởi vì, đây là Phong Thiên Sơn Hải, không có gì sánh kịp!

Nhưng Đệ Cửu Sơn Hải lại không hoàn chỉnh, chỉ có núi thứ chín, mà biển thứ chín vẫn là vô số phù văn như cũ, dường như thiếu hụt làm huyễn hóa ra máu thịt nước biển.

Phong yêu vi hồn, cấm pháp vi cốt, sơn hải vi nhục. Nhưng huyết nhục này, cần mảnh vỡ của Sơn Hải Giới, mà biển thứ chín làm phản, khiến cho Sơn Hải Giới tan vỡ năm đó, không phải chín núi chín biển, mà là chín núi tám biển.

Mạnh Hạo nhìn khu vực biển thứ chín không có nước biển hóa thành, nhìn những phù văn kia, bỗng nhiên cười, quay đầu nhìn về phía lão tổ Kháo Sơn ở xa.

Lão tổ Kháo Sơn run run một chút, lập tức phát hiện Mạnh Hạo không phải nhìn mình, nhanh chóng rụt đầu. Giờ khắc này lão đối với Mạnh Hạo, rất là kính sợ.

Mạnh Hạo nhìn phía lưng của lão tổ Kháo Sơn, thời khắc này có một nữ nhân áo trắng đứng ở nơi đó. Nữ tử này dường như bất kể qua bao lâu, cũng là bộ dáng thiếu nữ. Nàng cũng đang nhìn Mạnh Hạo, trên mặt lộ ra mỉm cười, trong mắt mang mong đợi, mơ hồ còn có một chút khẩn

trương. Dường như nàng biết nguyên nhân Mạnh Hạo nhìn về phía mình.

- Năm đó ta có hứa hẹn với ngươi, muốn giúp ngươi hóa hải, Cổ Ất Đinh Tam Nguyệt, ngươi có nguyện trở thành... biển thứ chín của Sơn Hải Giới? Mạnh Hạo nhẹ giọng nói.

Thân thể bạch y thiếu nữ run lên, nàng hô hấp dồn dập. Mộng tưởng cả đời này của nàng chính là hóa hải. Mấy ngàn năm trước, trên hồ Đại Thanh Sơn, Mạnh Hạo đã ước định với nàng.

- Nguyện ý! Bạch y thiếu nữ kích động, hít sâu một hơi, hướng về Mạnh Hạo cúi đầu nhất bái.

Mạnh Hạo cười, vung tay áo lên.

- Với chi danh Mạnh Hạo ta, phong cho Cổ Ất Đinh Tam Nguyệt, trở thành biển thứ chín! Bạch y thiếu nữ kích động cùng phấn chấn, thân thể bay ra, đi tới trước dần dần hóa thành một hồ nước. Hồ nước này trong như gương, vô cùng xinh đẹp, trong chớp mắt liền sáp nhập vào sáp nhập vào khu vực biển thứ chín với vô số cấm pháp phù văn kia.

Rất nhanh đã dung hợp lẫn nhau, một cỗ khí tức mãnh liệt hơn, ngập trời lên. Khí tức này, là khí tức của Cổ Ất Đinh Tam Nguyệt, đang không ngừng tăng lên, “rầm rầm” lên thẳng tới một mức độ khó tin, biển thứ chín... bỗng nhiên xuất hiện!

So với tám phiến hải khác, bàng bạc hơn, dường như chi lực bị đè nén, khoảnh khắc phiến biển thứ chín mới này xuất hiện, lập tức long trời lở đất.

Bởi vì cũng giống như núi thứ chín, đều là cốt của Phong Thiên Cấm chế tạo ra. Mà Phong Thiên Cấm là tất cả pháp lý của Phong Yêu, tồn tại mạnh nhất, thậm chí tám cấm trước chung vào một chỗ, cũng không thể so sánh với đệ cửu cấm.

Đệ cửu cấm này, là chín ấn ký chồng lên, cũng khiến cho Đệ Cửu Sơn Hải hoàn toàn xứng đáng trở thành Sơn Hải mạnh nhất!

Phong Thiên Cấm ở bên trong, khiến cho tu sĩ Đệ Cửu Sơn Hải hiểu rõ về Phong Thiên Cấm hơn tất cả mọi người, nhưng cũng vì hiểu rõ đệ cửu cấm quá khó khăn, cho nên muốn trở thành chủ Sơn Hải, ít nhất cần hiểu rõ tam đạo ấn ký của đệ cửu cấm.

Khi Đệ Cửu Sơn Hải xuất hiện, Sơn Hải Giới lúc này bạo phát ra chi uy ngập trời. Trong tiếng nổ "ầm ầm", khiến tinh không run rẩy hơn, thậm chí một loại khí tức Siêu Thoát cũng từ trong Sơn Hải Giới phát ra.

Khí tức này đủ để hết thảy tu sĩ sau khi cảm thụ run rẩy, mặc dù là cửu nguyên, cũng run rẩy như vậy.

Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra ánh sao, vung tay áo, nhấc tay lên, một quang cầu bất ngờ xuất hiện trong tay hắn. Đây là năm đó hắn ở Đông Thắng Tinh đổi lấy mặt trời, hiểu rõ thuật pháp. Thời khắc này quang cầu mới vừa xuất hiện trong tay hắn lập tức hút đi ánh sáng bốn phương tám hướng, chớp mắt đã to lớn vô cùng.

Tia sáng rọi mười ngàn trượng, rực rỡ chói mắt, bên trong ẩn chứa lực lượng của Mạnh Hạo, khiến cho cửu nguyên đỉnh phong đối với mặt trời này cũng hoảng sợ khủng khiếp.

- Phong cho ngươi làm... mặt trời của Sơn Hải! Mạnh Hạo với lực lượng của Siêu Thoát, thi triển Phong Chính Pháp, phong thuật pháp quang cầu này, trở thành mặt trời. "Rầm rầm", mặt trời này phiêu thăng, sáp nhập vào Sơn Hải Giới.

Chớp mắt tia sáng đã bao phủ chín núi chín biển Sơn Hải Giới. Cùng lúc đó, tay Mạnh Hạo bấm quyết, bỗng nhiên vung lên, một vầng trăng màu tím nhanh chóng xuất hiện. Mặt trăng này cũng là thuật pháp của Mạnh

Hạo, là thần thông thu được từ trong cấm địa Thắng Tinh năm đó.

Thời khắc này đem mặt trăng ngưng tụ lại, sáp nhập vào lực lượng tự thân của Siêu Thoát, khiến cho mặt trăng này từ nay về sau bất phàm, đồng huy cùng uy lực Siêu Thoát!

- Phong ngươi làm... mặt trăng của Sơn Hải! Lời nói của Mạnh Hạo vừa ra, vầng trăng kia bạo phát ra ánh sáng nhu hòa, bay về Sơn Hải Giới, cùng với mặt trời vây quanh Sơn Hải Giới.

Giờ khắc này, Sơn Hải Giới, chân chính hoàn thành.

Khoảnh khắc đang hoàn thành, tinh không run rẩy, tiếng động rầm rầm quanh quẩn tất cả khu vực bên trong Thương Mang. Vô số thế giới run rẩy, vô số pháp bảo ảm đạm, bởi vì, bảo thứ nhất của Thương Mang đã chân chính đản sinh.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1907: Lặng Yên

Mạnh Hạo nâng tay lên, Sơn Hải Giới bàng bạc, lập tức rút nhỏ, chạy thẳng tới bàn tay hắn, châm rãi rơi xuống, trở thành một thứ lớn bằng bàn tay, rực rỡ vô tận.

- Yêu Tôn! Không biết là người nào quỳ xuống đầu tiên, rất nhanh, đại quân tu sĩ Thương Mang toàn bộ đều tận mắt nhìn thấy một màn tạo nên chí bảo, ai nấy liền rối rít quỳ lạy.

- Yêu Tôn!

- Yêu Tôn!

Chẳng những bọn họ như thế, mà tu sĩ Sơn Hải Giới thời khắc này đều kích động reo hò, tiếng gọi Yêu Tôn vang vọng không dứt.

Mạnh Hạo xoay người. Tinh không trong thế giới này cùng với vô số tu sĩ đều đang cuồng nhiệt cúng bái. Hắn nhìn về phía cha mẹ trên Sơn Hải Điệp, nhìn Hứa Thanh, trên mặt hắn lộ ra nhu hòa. Hắn cất bước.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, cho đến khi Mạnh Hạo bước lên Sơn Hải Điệp. Đầu tiên hắn hướng về phía cha mẹ, quỳ lạy.

- Cha, mẹ, con đã trở về! Nước mắt trong mắt Mạnh Hạo chảy xuống, phụ thân Phương Tú Phong của hắn run rẩy, mẫu thân hắn nhanh chóng tiến lên đỡ hắn dậy. Mạnh Hạo đang muốn nói gì đó, lại bị phụ thân hắn lôi đến trước mặt Hứa Thanh. Đối với chuyện này, mẫu thân Mạnh Hạo còn trừng mắt liếc chồng mình một cái.

- Đứa bé kia, so với chúng ta, thật là khổ… Phụ thân của Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng.

Hứa Thanh mỉm cười, trong nụ cười của nàng mang theo nhu hòa, mang theo tưởng niệm, mang theo thâm tình… vô hạn.

Nàng cùng Mạnh Hạo nhìn nhau. Hồi lâu, Mạnh Hạo tiến lên, một tay ôm lấy Hứa Thanh vào trong ngực, ôm thật chặt. Hứa Thanh run rẩy, nhẹ nhàng nâng tay lên, ôm lấy Mạnh Hạo, nước mắt nàng rơi xuống, không ngừng chảy, đó chính là nước mắt của sự vui sướng.

- Ta đã trở về… Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, dường như hắn đang ôm hạnh phúc cả đời trong tay. Hơn một ngàn năm này, tâm hắn phiêu bạch đến lúc này mới từ từ an định lại, cảm giác này Sở Ngọc Yên không thể mang đến cho hắn. Thế gian này, ngoại trừ cha mẹ, chỉ có Hứa Thanh mới có thể cho hắn…

Sự yên lặng.

Khi Mạnh Hạo về tới Sơn Hải Điệp, tu sĩ Sơn Hải rối rít. Ở bên trên Sơn Hải Điệp đã từng có 33 Thiên, giờ đây dĩ nhiên đã biến mất, chỉ có một biển lửa trên bầu trời, vẫn như cũ tiếp tục thiêu đốt, bên trong truyền ra tiếng hét thảm thê lương của thần hồn dị tộc 33 Thiên.

Đại quân tu sĩ Thương Mang Phái như là thủ về, họ ở bên ngoại giới, yên lặng hạ trại. Không có mệnh lệnh của Mạnh Hạo, bọn họ sẽ không rời đi, cũng sẽ không đi vào thế giới Sơn Hải Điệp.

Cả tinh không, tựa hồ đều bị sự yên lặng bao trùm.

Hơn một ngàn năm nay, đây là lúc Mạnh Hạo an tĩnh nhất cũng là lúc hắn vui vẻ nhất. Hắn bồi tiếp cha mẹ, bồi tiếp Hứa Thanh. Hắn ở trên tòa Thánh sơn, nghe Hứa Thanh nói với mình biến hóa suốt hơn 1000 năm này. Thời gian cứ như thế trôi qua khiến Mạnh Hạo cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Hắn không phát động tu sĩ Sơn Hải cùng với Thương Mang Phái đi đến đại lục Tiên Thân cùng Ma giới. Bởi vì Mạnh Hạo hiểu rõ, đối phương nhất định sẽ chủ động tới. Một khi đã như vậy, hắn dứt khoát chờ đợi ở chỗ này.

Tạ tuyệt hết thảy người muốn tới trước bái kiến, Mạnh Hạo ở trong tòa Thánh sơn, nhìn mặt trời mọc rồi lại lặn, cha mẹ Mạnh Hạo nhìn hắn, trong lòng họ tràn đầy thỏa mãn cùng cảm khái.

Mà tu sĩ Sơn Hải Giới cũng tại mấy ngày này bắt đầu sửa sang lại mọi thứ, chuẩn bị dời đi. Bởi vì Mạnh Hạo vì bọn họ đã tạo nên quê hương mới.

Chẳng những là tu sĩ muốn dời đi mà người phàm cũng vậy. Còn có hết thảy sinh mạng cùng truyền thừa trong Sơn Hải Điệp này đều phải dời đi, đi vào Sơn Hải Giới, trở về Sơn Hải của mỗi người.

Mấy ngày sau, Mạnh Hạo mang Hứa Thanh rời đi. Đi trong thế giới Sơn Hải Điệp này, hắn muốn đến nơi gia tộc ngoại công đang ở, chính là Mạnh gia.

Trong thế giới Sơn Hải Điệp, Mạnh gia là gia tộc thanh danh hiển hách, mà ngoại công của Mạnh Hạo trong Mạnh gia, địa vị cao cả, vô cùng tôn cao, ngoài trừ Phương gia, thì Mạnh gia chính là gia tộc đỉnh phong.

Nhất là năm đó, Mạnh Hạo tại Đệ Bát Sơn Hải tự mình dạy những tộc nhân Mạnh gia kia, giờ này họ đều đã lớn trở thành những lương đống tài năng của Mạnh gia, chống đỡ gia tộc phát triển.

Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh đến, đối với cả Mạnh gia mà nói là vô cùng chấn động. Bọn họ đã tổ chức nghi thức long trọng, toàn tộc ra cửa, nghênh đón Mạnh Hạo.

Lúc thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện ở chân trời, tất cả tộc nhân Mạnh gia

toàn bộ quỳ xuống, thanh âm như lôi đình nổ vang bốn phương.

- Cung nghênh Yêu Tôn, Yêu Hậu phủ xuống! Thanh âm truyền ra, ngoại công của Mạnh Hạo đứng trong đám người ở nơi đó, trên mặt lão lộ ra nụ cười hiền lạnh. Mạnh Hạo bước nhanh vài bước, mang Hứa Thanh đến trước mặt ngoại công, cho dù hắn là Yêu Tôn cũng không chút do dự quỳ xuống.

- Ngoại công… Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng. Hứa Thanh cũng một dạng quỳ lạy, trong lòng của nàng thịch thình nhảy lên, không phải bởi vì được người người chung quanh bái kiến mà là bởi vì một tiếng Yêu Hậu kia. Và cùng bởi vì nàng, ngoại trừ cha mẹ Mạnh Hạo, lần đầu tiên cùng Mạnh Hạo bái kiến thân nhân của hắn.

Nàng giống như là một cô vợ nhỏ, cúi đầu, dường như có chút khẩn trương.

Ngoại công của Mạnh Hạo cười ha ha một tiếng, lập tức đỡ Mạnh Hạo dậy, nhìn đến Hứa Thanh, lão già vỗ vỗ bả vai Mạnh Hạo.

- Hãy đối đãi với cô gái này thật tốt, nàng đã đợi con hơn 1000 năm đấy. Ngoại công nhẹ giọng lên tiếng, Mạnh Hạo gật gật đầu, kéo lấy tay Hứa Thanh khiến nàng đỏ mặt.

Mạnh Hạo ở lại mấy ngày liền cùng Hứa Thanh cáo từ rời đi, trước lúc Mạnh Hạo đi, ngoại công của hắn muốn nói lại thôi. Mạnh Hạo lúc này nhẹ giọng lên tiếng.

- Ngoại công, thù chưa trả hết, đại lục Tiên Thần cùng Ma giới sẽ tới rất nhanh. Lần này, con sẽ một lần giải quyết hết mọi thù hận.

Sau khi rời đi, Mạnh Hạo mang Hứa Thanh đến tông môn của Địa Tạng, đó dường như là một khu vực Minh Thổ vậy. Lúc Mạnh Hạo đến, tất cả tu sĩ chỗ này toàn bộ kích động bái kiến.

Mà Địa Tạng chính là sư tôn của Hứa Thanh. Nơi đây cũng giống như nhà mẹ đẻ của Hứa Thanh, nàng nhìn sư tôn cùng phu quân của mình đứng chung một chỗ, trong lòng nàng tràn đầy hạnh phúc.

- Bọn họ còn cần bao lâu, Yêu Tôn đại nhân, không thể xem thường đối phương.. Địa Tạng trầm ngâm, chậm rãi lên tiếng. Hắn chính là nói đến đại lục Tiên Thần và Ma giới.

- Rất nhanh thôi, bất quá đại lục Tiên Thần cùng đại lục Ma giới, ta có một chút suy đoán. Tuy rằng có thể xác định nhưng còn cần phải hiểu rõ thêm. Mạnh Hạo nhìn lên bầu trời, bình tĩnh lên tiếng.

Địa Tạng trầm mặc, quay đầu nhìn thoáng qua Hứa Thanh, trong mắt lộ ra hiền hòa, lại nhìn về phía Mạnh Hạo, cười cười. Hắn không nói nhưng thần sắc lộ ra chúc phúc, liếc một cái là có thể thấy được.

Không ở lại chỗ của Đại Tạng quá lâu, Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh cáo từ rời đi. Lần này, họ đến nơi Kha Cửu Tư ở, chính là Yêu Tiên Cổ Tông. Cũng là một dạng nghênh tiếp long trong, Chỉ Hương có chút phức tạp nhìn Mạnh Hạo, lại nhìn sang Hứa Thanh, khẽ thở dài trong lòng.

Nàng đã không chỉ một lần hối hận, hối hận năm đó khi mình gặp Mạnh Hạo, giữa hai người đã có chút tình cảm. Đáng tiếc, nàng lúc đó một lòng muốn cho Yêu Tiên Tông cường thịnh, không thể tiếp tục chút tình cảm có thể kết quả đó cùng Mạnh Hạo nữa.

Mà là lựa chọn rời đi, lựa chọn chặt đứt.

Cho đến nhiều năm sau, nàng liên tiếp gặp được Mạnh Hạo, mỗi một lần gặp trong đáy lòng đều có chút phức tạp, nhất là năm đó một mình Mạnh Hạo bảo vệ Sơn Hải Điệp, tâm hồn nàng trở nên run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1908: Gặp Nhau

Cho đến giờ phút này, Mạnh Hạo dùng một loại phương thức cường thế đến cực hạn trở về, thân là Yêu Tôn, nàng chỉ có thể thầm than thở, chôn dấu ký ức xuống tận đáy lòng.

- Lúc trước mình không biết nắm lấy, đã mất đi thì chính là vĩnh viễn mất đi. Chỉ Hương thầm chua xót, nhìn về hướng Mạnh Hạo cùng với Hứa Thanh, cúi đầu.

Đối với Chỉ Hương, Mạnh Hạo cũng không suy nghĩ sâu xa như vậy. Sau khi ngăn trở cố nhân bái kiến, nhìn thấy Chỉ Hương già hơn rất nhiều, Mạnh Hạo cũng chỉ tỏ ra cảm khái mà thôi. Nhưng Hứa Thanh ở bên cạnh lại rất nhạy cảm, nàng liếc nhìn Chỉ Hương tỏ ra thâm ý sâu sắc, rồi sau đó liền mỉm cười.

Đi tới Yêu Tiên Cổ Tông, ngoại trừ gặp Chỉ Hương ra, càng trọng yếu hơn chính là Mạnh Hạo muốn đi bái kiến Kha Cửu Tư, đại ca của hắn.

Khi Mạnh Hạo đi tới ngọn núi Kha Cửu Tư bế quan, thì dưới chân núi, Hứa Thanh cùng Chỉ Hương đang đứng chung một chỗ, nhìn thân ảnh Mạnh Hạo cùng Kha Cửu Tư trên đỉnh núi. Bỗng nhiên Chỉ Hương lên tiếng.

- Chúc mừng...

Hứa Thanh nghiêng đầu nhìn Chỉ Hương, chớp chớp mắt, cười cười, cũng không nói gì.

Trên đỉnh núi, Kha Cửu Tư ném cho Mạnh Hạo một bầu rượu, nhìn Mạnh Hạo cười ha ha một tiếng. Mạnh Hạo nhìn Kha Cửu Tư, dần dần cũng nở nụ cười, cầm bầu rượu lên, uống một ngụm to.

- Khi đệ ở ngoài Thương Mang, đã gặp được nghĩa phụ. Hồi lâu sau, Mạnh Hạo nhắm mắt lại, khi mở ra liền nhẹ giọng lên tiếng.

Kha Cửu Tư trầm mặc, phủi phủi một bên ngồi xuống, Mạnh Hạo cũng ngồi ở bên cạnh.

- Người nói với ta...

Mạnh Hạo chậm rãi kể lại chuyện gặp gỡ lúc ở ngoài Thương Mang, Kha Cửu Tư yên tĩnh lắng nghe, thỉnh thoảng lại cầm bầu rượu lên uống, một ngụm lại một ngụm. Cho đến khi Mạnh Hạo kể xong, với tu vi của Kha Cửu Tư, vậy mà lại có men say cùng hồi ức hiện lên trong ánh mắt.

- Ngươi biết đó, năm xưa ta quần áo lụa là... Nhưng phụ thân, cho dù lần lượt thất vọng đối với ta, vẫn tạo nên một con đường thông thiên bất tử cho ta. Tính tình của người chính là như vậy, đối với ta, đối với ngươi, đều là như vậy. Bởi vì trong lòng của người, ta và ngươi đều là con của hắn. Hai mắt Kha Cửu Tư nhắm nghiền, ép ra giọt lệ lệ, hắn nhớ về phụ thân của hắn, nhớ về vô tận năm tháng trước đây.

Mạnh Hạo cầm bầu rượu uống một ngụm lớn, nhìn về phương xa, loáng thoáng như thể thấy được thân ảnh nghĩa phụ. Hắn đã từng thử hồi sinh, nhưng lại phát hiện ra, Siêu Thoát tưởng như không gì làm không được, cũng khó mà hồi sinh những hồn phách đã chết từ quá lâu.

Trên ngọn núi này, Mạnh Hạo uống rất nhiều, say sưa suốt bảy ngày. Bảy ngày sau, hắn cùng Hứa Thanh rời đi, Kha Cửu Tư đứng ở đỉnh núi nhìn Mạnh Hạo đã đi xa, lại uống một ngụm rượu lớn.

Vị Chí Tôn cuối cùng trong thế giới Sơn Hải Điệp, chính là Chí Tôn khôi lỗi kia - Dịch Cổ Chí Tôn của 33 Thiên năm xưa. Khi Mạnh Hạo gặp được nó, nó đang khoanh chân ngồi ở trong khu vực của mình, không chút nhúc nhích. Sứ mạng của nó, chính là bảo vệ thế giới Sơn

Hải Điệp, đây chính là mệnh lệnh của Mạnh Hạo để lại trước khi rời đi năm xưa.

Mạnh Hạo đi tới bên cạnh khôi lỗi Chí Tôn này, đứng ở nơi đó, hồi lâu sau hắn chậm rãi lên tiếng.

- Tỉnh lại từ khi nào?

Thân thể Chí Tôn khôi lỗi run lên, cúi đầu xuống. Hồi lâu sau, giọng nói khàn khàn không quá nhuần nhuyễn vang lên.

- 500 năm trước...

Nó là khôi lỗi, vốn đã bị xóa đi thần trí, nhưng vào một ngày của 500 năm trước, nó chợt nhớ tới một ít chuyện cũ, bắt đầu từ ngày đó, tuy nó là khôi lỗi, nhưng lại biết mình là ai. Mặc dù vậy, nó lại không thể dứt bỏ được Sơn Hải Giới, hắn nhìn thấy những ánh mắt tôn kính của những tu sĩ Sơn Hải đối với mình kia, cho dù mình chỉ là khôi lỗi, nhưnglại tràn đầy tôn kính chân thành.

Thậm chí rất nhiều tu sĩ sinh ra tại Sơn Hải Giới trong hơn một ngàn năm qua, hắn chính là người nhìn thấy từng bước trưởng thành của họ, một loại cảm giác không thể nói rõ trào dâng trong lòng. Nó không lựa chọn trở về 33 Thiên, cũng không lựa chọn phản bội tu sĩ Sơn Hải, mà lại lựa chọn quên đi đoạn trí nhớ cũ, bắt đầu lại từ đầu.

- Ngươi đã tự do. Mạnh Hạo vỗ vỗ Dịch Cổ Chí Tôn khôi lỗi, giải khai phong ấn cuối cùng trên người đối phương, rồi xoay người cùng Hứa Thanh rời đi.

Mạnh Hạo đi rồi, thân thể Dịch Cổ Chí Tôn run lên, rất lâu sau đó, hắn đứng lên, trong mắt vẫn còn vẻ mờ mịt, nhưng vẻ mờ mịt này không lâu liền tiêu tán vô ảnh, chỉ còn lại vẻ chất phác, thật thà, rồi lại khoanh chân ngồi xuống như cũ, lựa chọn bảo vệ nơi này như cũ.

Ở xa xa, Hứa Thanh chần chờ một chút, rồi lên tiếng.

- Hắn...

- Hắn đang chuộc tội, cũng đang giải thoát, năm xưa ta đã xem thường Dịch Cổ, hắn đã có lại trí tuệ. Mạnh Hạo nắm tay Hứa Thanh, mỉm cười.

Trong thế giới Sơn Hải Điệp, tất cả tu sĩ Sơn Hải tu đều đang chuẩn bị dời đi, trong khi đó, Mạnh Hạo và Hứa Thanh lại ngao du khắp mọi nơi trong thiên địa.

Hứa Thanh rất vui vẻ, chỉ cần có Mạnh Hạo bên cạnh nàng, thế giới này sẽ chính là sáng, thiên địa này chính là ánh sáng. Ước mơ của nàng rất đơn giản, cũng như tính cách của nàng vậy.

Hai người vừa thăm cố nhân, vừa ngao du trong thế giới Sơn Hải Điệp này, dường như không bao giờ nói hết chuyện, dường như đi cả đời cũng không hết.

Ánh mắt nàng nhìn Mạnh Hạo mang theo ôn nhu, mang theo thâm tình, mang theo cả cuộc đời này.

- Không được , không được! Khi Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh đi tới gia tộc hiện tại của Nhóc mập, tên này hết nhìn Mạnh Hạo lại nhìn Hứa Thanh, cuối cùng thở dài một tiếng, có chút thương hại nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo a, ngươi nói tu vi ngươi cao như vậy, sao lại chỉ có một lão bà thôi vậy, như vậy không được, không hợp lý chút nào. Ngươi nhìn ta xem, hiện tại ta có tới mấy ngàn lão bà, còn có đám con nối dòng của nữa... Mập mạp đang nói nói, đột nhiên cảm thấy rét lạnh, quay đầu sang liền thấy được Hứa Thanh đang híp mắt cười, hắn vội ho khan vài tiếng.

Mạnh Hạo nhìn thấy Nhóc mập con cháu đầy đàn, liền nở nụ cười. Hắn ở lại nơi này ôn chuyện cũ cùng Nhóc mập, cho đến khi nhắc đến chuyện ở Kháo Sơn Tông, thì Vương Hữu Tài đến. Hắn vẫn mù, vừa đến liền lấy ra một vò rượu, đặt ở trước mặt Mạnh Hạo cùng với Hứa Thanh, còn có Nhóc mập.

- Đổng Hổ cũng đang trên đường, sắp đến. Vương Hữu Tài hờ hững lên tiếng.

- Chuyện giữa ngươi và hắn sao rồi? Mạnh Hạo hỏi một câu. mâu thuẫn giữa Vương Hữu Tài cùng Đổng Hổ năm đó vô cùng kịch liệt, đây là chuyện giữa hai người bọn hắn, cho dù là Mạnh Hạo cũng không tiện hỏi nhiều.

- Đều qua rồi... Vương Hữu Tài trầm mặc, một lúc lâu sau khẽ thở dài, trên mặt hiện lên vẻ thương tang. Không lâu sau, chân trời liền xuất hiện một đạo cầu vồng ầm ầm bay đến, đó là một nam nhân trung niên, chính là Đổng Hổ.

Vẻ mặt hắn có chút phức tạp, trầm mặc đi tới. Hắn ngồi ở bên cạnh mập mạp, ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Hạo lộ ra nụ cười, nụ cười kia còn mang theo cảm khái.

- Còn nhớ lúc ở Đại Thanh Sơn không? Nhóc mập thấy không khí có chút ngột ngạt, bỗng nhiên hỏi.

Hắn vừa nói ra, Vương Hữu Tài liền ngẩng đầu lên, trong mắt Đổng Hổ cũng lộ ra vẻ hồi ức, trước mắt Mạnh Hạo như cũng hiện lên từng hình ảnh năm đó. Hứa Thanh ở bên cạnh Mạnh Hạo cũng là như vậy, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1909: Ôn Lại Chuyện Cũ

Mấy người nhìn nhau một cái, đến cuối cùng đều cười ha hả.

- Nhắc tới cũng thật thú vị, năm đó mấy người chúng ta ở tại Đại Thanh Sơn, ta, tiểu Hổ, Vương Hữu Tài, ba người chúng ta bị Hứa sư tỷ bắt đi... Mập mạp cười ha hả, đến chảy cả nước mắt.

- Hứa sư tỷ, năm đó ngươi cũng quá độc ác đi, mạnh mẽ bắt ta lại, lúc đó cha ta còn nói cho ta biết ta có cô con dâu, đáng thương ta còn chưa kịp thành thân a, ngay cả mặt mũi đến nay ta vẫn chưa biết thế nào. Nhóc Mập cầm bầu rượu lên, uống một miệng to.

- Ngươi đã quên năm đó lúc ta bắt ngươi, ngươi sợ đến tè ra quần sao? Hứa Thanh đỏ mặt, nhưng lại trợn mắt, làm ra vẻ sư tỷ.

Nhóc mập lập tức giơ lên cao hai tay, cười khổ không thôi.

Mạnh Hạo cười ha hả, Hứa Thanh ở bên cạnh thì rất ngượng ngùng. Chuyện năm đó, thời khắc này nghĩ lại, như thể trong minh minh có sợi tơ vô hình kết nối mọi người lại vậy. Mấy ngàn năm đi qua, lại là những người trên Đại Thanh Sơn năm xưa giờ này cùng ngồi uống rượu với nhau.

Hứa Thanh cũng cảm thấy có chút hoảng hốt, ai có thể ngờ, chỉ một lần tùy ý xuống núi hoàn thành nhiệm vụ sư môn, bắt được bốn người kia, hiện tại lại đều trở thành những người kiệt xuất.

Nhất là người cuối cùng kia... Trước mắt của nàng liền hiện hình ảnh năm xưa, một thư sinh đang quệt mông, ném dây thừng cheo leo trên vách đá, trong miệng còn trêu chọc nàng là tiên nhân.

Nếu như có người nói cho nàng biết, người đó trong tương lai chính là phu quân nàng, nàng sẽ tuyệt đối không tin.

Vẻ mặt Đổng Hổ cũng tỏ ra cổ quái, đang định lên tiếng thì Hứa Thanh lần nữa trợn mắt.

- Đổng Hổ, ta nhớ lúc đó ta chỉ cho ngươi một viên đường, ngươi đã chủ động muốn đi cùng ta. Hứa Thanh vừa dứt lời, nhóc mập liền phì hết rượu trong miệng ra ngoài. Đổng Hổ lập tức lúng túng, chỉ có thể cười khổ, học nhóc mập giơ tay đầu hàng.

Ngay cả Vương Hữu Tài đang trầm mặc, lúc này cũng lộ ra vẻ nhu hòa, hắn đột nhiên cầm bầu rượu lên, quay đầu nhìn Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo, ngươi có vì sao nhiều năm qua, ta luôn coi ngươi là huynh đệ của ta không?

- Bởi vì ta từng trở lại nhà, cha ta đã nói với ta rằng, ngươi đã từng ghé qua thăm cha ta, còn nói cho cha ta biết rằng ta đang tu hành ở bên ngoài... Khiến lão nhân gia biết con hắn chưa chết, không còn đau khổ trông mong nữa. Vương Hữu Tài uống một ngụm xuống, rồi vừa nhìn về phía Hứa Thanh. Mặc dù hắn mù, nhưng trong lòng lại có mắt, hết thảy đều hiện ra trong tâm thần hắn.

- Hứa sư tỷ, ngươi không cần nói, để chính ta nói, năm đó khi ta thấy được ngươi bay trên trời, đã tự động hô to muốn bái sư, ngươi mới bắt ta đi! Vương Hữu Tài nói xong, vội ho một tiếng.

Mạnh Hạo nghe ba người kể lại, cười đến đau cả bụng. Những chuyện này, hắn cũng mới nghe được lần đầu, năm đó mấy tên này còn lâu mới dám nói thật ra.

Nghĩ tới cảnh ba người ở trong sơn động hô cứu mạng, còn mình thì vút dây thừng xuống lúc đó, Mạnh Hạo liền nở nụ cười.

- Các ngươi phải cảm tạ ta đó, năm đó ta chính là người cứu các ngươi...

- Đúng vậy, ngươi thông minh nhất, muốn thế chỗ cứu chúng ta ra... Ta còn nhớ rõ câu nói của Hứa sư tỷ lúc đó, khụ khụ, cái gì mà“tư chất cũng tạm, nếu đã tự tìm tới, cũng coi như số mệnh của ngươi“. Nhóc mập học theo ngữ điệu Hứa Thanh lúc trước, lập tức khiến mọi người cười ha hả.

- Tệ nhất chính là sau khi tên này đi vào tông môn, không ngờ lại lăn lộn trở thành đệ tử thân truyền, không chuyện ác nào hắn không làm a, hãm hại Vương Đằng Phi, chiếm đoạt chỗ buôn bán đan dược, mở tiệm tạp hóa... Mà ghê tởm nhất chính là, không ngờ hắn lại chộp cả Hứa sư tỷ tới tay! Nhóc mập lại đá xéo Mạnh Hạo.

Hứa Thanh lần nữa trừng mắt, nhưng rất nhanh liền tựa vào vai Mạnh Hạo nở nụ cười, hơn một ngàn năm qua nàng cũng không cười nhiều bằng hôm nay.

Mạnh Hạo cười ha hả nhìn bằng hữu bên cạnh, nghe bọn họ kể lại chuyện xưa, lại liếc nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng nhưng lại mang nụ cười của Hứa Thanh, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mãn nguyện.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, mọi người cười nói như không có điểm cuối, vừa ôn chuyện vừa uống rượu, đến nỗi Hứa Thanh cũng cũng cảm thấy chuếnh choáng. Đến cuối cùng, theo đám nhóc mập cổ vũ, Hứa Thanh liền giương ánh mắt mê say nhìn về phía Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vội ho một tiếng, không chịu nổi ba người hò hét, dứt khoát ôm hôn Hứa Thanh.

Đổng Hổ cười to, Vương Hữu Tài luôn luôn âm trầm cũng đều cười nhiều hơn bất cứ lúc nào, nhóc mập thì vỗ đùi bôm bốp. Trong lúc đó, không biết là ai chợt nói ra một câu.

- Đáng tiếc Trần Phàm sư huynh không có ở đây...

Mạnh Hạo chợt ngừng tiếng cười, cũng không nói gì. Hắn không kể chuyện của Trần Phàm ra, để cho trong mọi người mãi mãi giữ giữ lại hình ảnh tốt đẹp về Trần Phàm, còn tốt hơn nói ra chân tướng.

Mọi người cười đùa suốt đêm, một đêm này, dường như bọn họ muốn phát tiết tất cả đè nén hơn một ngàn năm qua ra ngoài, thậm chí đến canh ba, nhóc mập liền trực tiếp đốt lên lửa trại, dưới ánh mắt khó có thể tin nổi của đám thê thiếp và con cái, mọi người cùng huơ tay múa chân náo loạn.

Rất lâu Mạnh Hạo rồi cũng không phóng túng bản thân như vậy, trong câu chuyện cũ của bọn họ còn nói về giấy nợ, nói về từng hình ảnh thuở thiếu thời ở Nam Thiên Tinh.

Cho đến bình minh, bọn họ đều say mèm.

Lúc đã say mèm, nhóc mập liền ôm đùi Mạnh Hạo, khóc rống lên. Hắn nói về những thê tử đã chết của mình, hắn nói mình nhớ Mạnh Hạo, hắn nói về cha mẹ đã sớm qua đời, đến cuối cùng hắn liền nói mình hâm mộ Mạnh Hạo vì có Hứa sư tỷ bồi bạn.

Sau cơn say, Đổng Hổ cùng Vương Hữu Tài ngồi chung một chỗ, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ngươi cho ta một quyền, ta cho ngươi một quyền, không hề dùng tu vi, chỉ hứng quyền qua lại lẫn nhau, cho đến nước mắt cùng chảy xuống, bọn họ liền ôm lấy nhau.

- Hữu Tài ca, năm đó... Ta sai rồi ... Đổng Hổ khóc ròng nói.

Hứa Thanh cũng say, nàng gắt gao ôm lấy cánh tay Mạnh Hạo, như sợ nếu buông lỏng Mạnh Hạo sẽ biến mất vậy, nàng nguóc khuôn mặt đỏ bừng, mê ly nhìn Mạnh Hạo như nhìn trân bảo vậy.

- Mạnh Hạo, muội yêu huynh... Hứa Thanh cười ngây ngô.

Mạnh Hạo yêu thương ôm Hứa Thanh vào ngực, cho đến khi hai mắt Hứa Thanh nhắm nghiền, ngủ ngon trong ngực của hắn. Mạnh Hạo ôm Hứa Thanh, lại nhìn huynh đệ của mình, hắn cười.

Tu sĩ, nếu không muốn say chắc chắn sẽ không thể say được, nhưng ở đây bọn họ muốn say một lần, muốn phóng túng một lần, mặc dù pháp lực bọn họ vô biên, nhưng bọn họ vẫn là con người...

Mấy ngày sau, Đổng Hổ liền rời đi, Vương Hữu Tài cũng rời đi, dưới nhóc mập đưa tiễn, Mạnh Hạo và Hứa Thanh cũng rời khỏi nơi này. Bọn họ như một đôi thần tiên quyến lữ ngao du trong thiên địa, tiếp theo liền đi tới thăm Lý Linh Nhi.

Lý Linh Nhi truyền thừa đạo thống của Hải Mộng Chí Tôn, sau khi bái kiến, nàng liền nhìn Mạnh Hạo ôn hòa mỉm cười, vẻ mặt không lộ ra chút dị thường nào. Chỉ có điều sau khi Mạnh Hạo rời đi, nàng nhìn theo bóng lưng Mạnh Hạo, liền nhớ lại... hôn ước khi xưa.

- Chúc các ngươi... Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn hạnh phúc. Lý Linh Nhi ngước đầu nhìn theo thân ảnh Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh đang ngày càng xa, thầm cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1910: Núi Trong Núi

Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh đi khắp nơi trong thế giới Sơn Hải Điệp, thăm lại tất cả cố nhân. Trong số những người đó, chỉ có số ít người là còn giữ nguyên thái độ như trước, những người còn lại đều bởi vì thân phận cùng địa vị Mạnh Hạo hiện tại mà sinh ra khoảng cách.

Cho đến khi Mạnh Hạo đi tới nhà tỷ tỷ Phương Du và Tôn Hải, liền thấy Tôn Hải đang nhìn mình lộ ra nụ cười đắc ý, Mạnh Hạo vội đằng hắng một tiếng.

- Tiểu Hải a.

Tôn Hải vốn chỉ là “thùng rỗng kêu to”, vừa nghe được hai chữ này, theo bản năng lập tức rụt cổ lại, trên mặt liền lộ ra vẻ a dua rất tự nhiên, nhưng rất nhanh hắn đã kịp phản ứng lại...

Điều này không thể trách Tôn Hải. Thật sự là uy danh cùng dáng vẻ độc ác của Mạnh Hạo năm xưa, đã tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với Tôn Hải, điều này, từ việc hắn cứ mãi để đầu trọc cũng có thể thấy được một hai, dù sao... năm xưa khi Mạnh Hạo cùng Tôn Hải lần đầu tiên gặp nhau, Mạnh Hạo đã từng nắm tóc hắn kéo đi sền sệt, khiến cho bao nhiêu năm sau, Tôn Hải nhớ lại vẫn sợ hết hồn hết vía.

Đối với cậu em vợ này, Tôn Hải cực kỳ muốn làm ra vẻ đắc ý trước mặt hắn, nhưng cũng e sợ không thôi.

Lúc này hắn chưa kịp lấy lại tinh thần, lập tức đã bị Phương Du trừng mắt giáng cho một quyền bay ra khỏi nhà, đối với việc này, chẳng những Tôn Hải đã sớm trở thành thói quen, mà ngay cả con gái hắn cũng nhìn nhiều thành quen rồi.

Rất nhanh, trên mặt Tôn Hải u lên một cục, mang theo tiếng cười thành thật lần nữa trở vào nhà, cứ như thể người bị đập trước đó không phải là hắn, mà thời khắc này hắn chỉ vừa mới bước vào nhà vậy. Lúc này hắn liền không ngừng cười nói giả lả cùng Mạnh Hạo, chỉ có điều nhìn Tôn Hải, Mạnh Hạo quả thực không nhịn được, lại hô lên một tiếng...

- Tiểu Hải...

Thân thể Tôn Hải lập tức run lên. Lần này cũng không phải Tôn Hải ăn đòn, mà là Mạnh Hạo. Phương Du trực tiếp đánh tới một quyền, Mạnh Hạo nào dám tránh né, chỉ biết đè xuống tu vi của mình, không ngừng chịu đựng từng quyền một.

Mãi đến khi Tôn Hải đưa tiễn Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh rời đi, trên mặt của hắn đã trở thành chỗ xanh chỗ tím, Mạnh Hạo cũng vậy. Đối mặt với vị tỷ tỷ bạo lực như vậy, Mạnh Hạo chỉ có thể than thở, ngược lại, Hứa Thanh thì như bị Phương Du lôi kéo, truyền bá bạo lực tư tưởng nào đó cho nàng, khiến cho Mạnh Hạo sợ hết hồn hết vía.

Hắn vỗ vỗ bả vai Tôn Hải.

- Tỷ phu, ta rất đồng tình ngươi... Mạnh Hạo thở dài.

Tôn Hải cười khổ, nhưng rất nhanh ánh mắt liền lộ ra vẻ thâm tình.

- Ngươi không hiểu, ta thích nữ nhân như vậy, càng mạnh càng tốt, càng bạo lực càng tốt!

Tôn Hải hít sâu một hơi, khi nhìn về phía thê tử mình, vẻ thâm tình lại càng đậm.

Sắc mặt Mạnh Hạo cổ quái, vội kéo Hứa Thanh cáo từ. Sau khi đã bay xa, thấy được Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, Mạnh Hạo lập tức trở nên khẩn trương. Hứa Thanh liếc Mạnh Hạo một cái, không nhịn được

che miệng bật cười.

Thời gian hạnh phúc luôn luôn trôi qua rất nhanh, một tháng sau, Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh đã thăm gần như tất cả cố nhân, liền bay trở về. Trên đường về, khi bay qua một vùng biển rộng, Mạnh Hạo liền dừng lại.

- Nơi này còn có một vị cố nhân. Mạnh Hạo cười cười, theo vẻ mặt ngơ ngác của Hứa Thanh, Mạnh Hạo liền cúi đầu, nhìn về phía biển rộng hô lên.

- Lão tổ, ta tới thăm ngươi. Mạnh Hạo vừa dứt lời, cả vùng biển rộng vẫn rất yên ả, không có bất kỳ biến hóa nào. Mạnh Hạo đợi một hồi không thấy gì, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng.

Ngay lập tức nước biển cuồn cuộn chấn động, một đầu rùa khổng lồ đội theo một đại lục liền từ dưới biển nổi lên. Vừa xuất hiện, thanh âm bất mãn của Kháo Sơn lão tổ đã vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

- Mạnh Hạo khốn kiếp, ngươi muốn làm gì, bây giờ tu vi ngươi cao cường, muốn khi dễ lão tổ ta sao? Chết tiệt, ngươi làm vậy chính la khi sư diệt tổ, ngươi ngươi ngươi, ngươi nghĩ xem năm xưa lão tổ ta đối xử với ngươi rất tốt có phải hay không, ngay cả những bảo tàng của lão tổ ta, ngươi cũng cầm đi không ít a. Kháo Sơn lão tổ phẫn nộ nhìn Mạnh Hạo, tròng mắt đảo đảo, đây chính là biểu hiện khi hắn chuẩn bị đùa bỡn.

Mạnh Hạo nhìn Kháo Sơn lão tổ, đang định lên tiếng, đột nhiên, không biết Kháo Sơn lão tổ nghĩ như thế nào, không ngờ đại lục trên mai rùa chợt hơi dịch chuyển một chút, lộ ra một khu vực mai rùa...

Nơi đó Mạnh Hạo có thể thấp thoáng thấy được hai chữ, đó là... “Rùa của...”

Thấy một màn như vậy, Mạnh Hạo liền tỏ ra cổ quái, hắn không đoán

nổi tâm trí quỷ dị hay thay đổi của Kháo Sơn lão tổ. Mà Kháo Sơn lão tổ thì đang thầm đắc ý, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra rống giận không thôi.

Mạnh Hạo nở nụ cười.

- Đệ tử Mạnh Hạo, bái kiến lão tổ. Mạnh Hạo ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

Cái hành lễ này, Kháo Sơn lão tổ chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, hai mắt phát sáng, thân thể hắn run lên, trong lòng sảng khoái ngập trời, không ngừng reo hò.

- Trời ơi, trời ơi, đây là Siêu Thoát đó! Siêu Thoát cũng phải hướng lão tổ ta bái kiến, ha ha, vẫn là lão tổ ta thông minh, hừ hừ, tên nhóc chết tiệt này, tuy rằng tu vi cao hơn ta, nhưng về tâm trí thì vẫn còn kém ta quá xa.

Trong lòng sướng không thôi, nhưng ngoài mặt Kháo Sơn lão tổ vẫn tỏ vẻ đạo mạo, chũng chạc, vội ho một tiếng, hờ hững lên tiếng.

- Tới bái kiến lão tổ ta có chuyện gì không?

- Lão tổ, Sơn Hải Giới mới không có Huyền Quy, vãn bối khẩn cầu lão tổ rời núi, trấn giữ Đệ Cửu Sơn Hải, trở thành Huyền Quy duy nhất của Sơn Hải Giới, vĩnh viến trấn áp khí vận Sơn Hải.

Chuyện này rùa khác không làm được, chỉ có lão tổ ngươi mới có thể. Mạnh Hạo cười nói.

Kháo Sơn lão tổ nghe vậy liền sửng sốt, nghĩ nghĩ một chút, liền thử dò xét lên tiếng.

- Ngươi để ta đi làm Huyền quy trấn áp khí vận Sơn Hải Giới? Vĩnh viễn đều trấn áp sao? Lão tổ ta là duy nhất sao? Ta... Có thể dùng khí vận Sơn

Hải Giới tu hành, có thể cảm ngộ Phong Yêu cấm thuật của Cửu Đại Sơn Hải sao? Vùa dút lời, Kháo Sơn liền kích động không thôi. Đây đối với hắn mà nói, chính là ước mơ tha thiết từ lâu, lợi ích đem lại không thể tưởng tượng nổi.

Một khi hắn trở thành Huyền Quy duy nhất của Sơn Hải Giới, như vậy sẽ có thể thu được khí vận Sơn Hải Giới ngưng tụ, hơn nữa địa vị cũng sẽ cao chót vót, hoàn toàn bất đồng cùng hiện tại.

- Đúng! Chuyện này nếu không có lão tổ thì không xong, Sơn Hải Giới này dùng Phong Yêu nhất mạch làm hồn, dùng cấm pháp làm phách, dùng Sơn Hải là thịt, mà trong Sơn Hải Giới hiện tại, chỉ có lão tổ và ta là Phong Yêu nhất mạch, cho nên không phải lão tổ thì không được a. Mạnh Hạo nhìn Kháo Sơn lão tổ, mở miệng cười, ngữ khí rất bình hòa, thậm chí còn nịnh bợ Kháo Sơn lão tổ.

Mạnh Hạo vốn có thể không cần như vậy, nhưng đối mặt với cố nhân, nếu như có thể khiến cho Kháo Sơn lão tổ vui vẻ, Mạnh Hạo cũng không thèm để ý, hắn nguyện ý làm như vậy.

- Phong Yêu nhất mạch, lão tổ ta không phải a! Kháo Sơn lão tổ theo bản năng lên tiếng, nhưng vừa nói xong đã lập tức hối hận, vội vàng đổi giọng hét lớn.

- Được rồi, được rồi, nể mặt của ngươi, lão tổ ta đồng ý.

Mạnh Hạo cười nhìn Kháo Sơn lão tổ, nhẹ giọng lên tiếng.

- Lão tổ, ngươi là người hộ đạo của ta, dĩ nhiên cũng là Phong Yêu nhất mạch, chuyện này đa tạ lão tổ. Nói rồi, Mạnh Hạo liền vung tay một cái, lập tức Sơn Hải Giới xuất hiện, sau đó hắn bấm quyết chỉ về phía Kháo Sơn lão tổ.

- Dùng danh nghĩa Mạnh Hạo ta, Phong Chính Kháo Sơn lão tổ trở thành

Huyền Quy duy nhất của Sơn Hải Giới, hành cung ở tại núi thứ chín!

- Đại Thanh Sơn trên phần lưng Huyền Quy, là ngọn núi ta chứng đạo, trở thành núi trong núi trên khắp chín núi chín biển của Sơn Hải Giới!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1911: Nàng Không Muốn Tỉnh

- Khí linh Sơn Hải đã từng tiêu tán, lần nữa ngưng tụ, dùng một tia lực lượng thần thức của ta, từ nay về sau hồi sinh! Theo âm thanh Mạnh Hạo vang vọng, thân thể Kháo Sơn lão tổ chợt chấn động, tất cả phong ấn trong cơ thể hắn trong nháy mắt tiêu tán, một cỗ lực lượng hùng hồn ầm ầm lúc bộc phát, trên người của hắn mơ hồ xuất hiện khí vận.

Khí vận này tiếp xúc với Sơn Hải Giới, dung hợp lẫn nhau, thân thể Kháo Sơn lão tổ rút nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một đạo ánh sáng, theo vẻ kích động cùng phấn chấn của Kháo Sơn lão tổ, sáp nhập vào Sơn Hải Giới, trở thành Huyền Quy duy nhất trấn áp khí vận Sơn Hải Giới.

Mà Triệu Quốc trên phần lưng của hắn, từ nay về sau cũng trở thành tồn tại đặc thù, trở thành núi trong núi, coi như là hạch tâm của Sơn Hải Giới. Nếu có một ngày Sơn Hải Giới gặp kiếp nạn diệt vong không thể thay đổi, thì núi trong núi vẫn sẽ trường tồn.

Làm xong những chuyện này, Mạnh Hạo liền thu hồi Sơn Hải Giới, cùng Hứa Thanh rời đi. Trong thế giới Sơn Hải Điệp này, hắn cũng không tìm được Sửu Môn Đài, nhưng thần thức của hắn đã cảm nhận được, Sửu Môn Đài... tuy rằng không ở trong thế giới Sơn Hải Điệp, nhưng rất nhanh sẽ xuất hiện trước mặt của mình.

- Thanh nhi, ta còn một chỗ muốn đi...

Mạnh Hạo khẽ lên tiếng, giọng nói có chút ảm đạm, có chút hồi ức. Hứa Thanh nhìn Mạnh Hạo, như nghĩ tới điều gì đó.

Mấy ngày sau, tại bên ngoài một dãy núi liên miên bất tận trong thế giới

Sơn Hải Điệp này, Mạnh Hạo từ xa yên lặng nhìn dãy núi, trong mắt hiện lên vẻ ưu tư, rầm mặc tiến vào dãy núi.

Dãy núi này có thanh danh hiển hách trong thế giới Sơn Hải Điệp, nơi này đã từng là Côn Lôn Đạo, cũng là chư hầu một phương trong thế giới Sơn Hải Điệp hiện tại.

Khi Mạnh Hạo đến, trong Côn Lôn Đạo không có bao nhiêu người biết được, dường như bọn họ ở vào một không gian bất đồng với Mạnh Hạo vậy, tùy ý để Mạnh Hạo dẫn theo Hứa Thanh đi qua bên cạnh rất nhiều tu sĩ, tiến vào chỗ sâu trong dãy núi Côn Lôn Đạo, đi tới một tòa núi cao.

Ngọn núi này không có nhọn, trên đỉnh là một thung lũng, có mây mù vờn quanh, cũng có dao động trận pháp vô hình khuếch tán. Nơi này có một lão giả đang khoanh chân ngồi đó, không nhúc nhích.

Một cỗ hương thơm đan dược từ trên người lão giả tràn ra, hòa vào kông gian khắp xung quanh.

Đó chính là... Đan Quỷ!

Sư tôn trước kia của Mạnh Hạo, cũng là sư tôn của Sở Ngọc Yên.

Đến nơi này, trong lòng Mạnh Hạo liền hiện lên cảm giác chua xót, hắn trầm mặc rất lâu, rồi chậm rãi bước từng bước về phía đỉnh núi, Hứa Thanh cũng đi theo phía sau hắn. Tới đỉnh núi, Mạnh Hạo liền thấy được một cỗ quan tài đặt trước mặt Đan Quỷ.

Nơi này có trận pháp hắn bố trí năm xưa, bên trong quan tài có một nữ nhân xinh đẹp như lặng lẽ nằm ở bên trong, tựa đang ngủ say vậy.

Trong chớp mắt khi nhìn thấy quan tài, ánh mắt Mạnh Hạo liền lộ ra vẻ buồn bã, trong đầu hiện lên từng hình ảnh trong ký ức. Rất lâu sau đó, Mạnh Hạo liền ôm quyền, hướng về bóng lưng Đan Quỷ, cúi đầu thật

sâu.

- Sư tôn. Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng.

Đan Quỷ quay đầu nhìn về phía Mạnh Hạo, ánh mắt thâm thúy, hồi lâu sau, hắn khẽ thở dài một tiếng, đứng dậy đi tới bên cạnh Mạnh Hạo, vỗ vỗ bờ vai của hắn, lại nhìn Hứa Thanh một cái, rồi xoay người rời khỏi đỉnh núi.

Mạnh Hạo trầm mặc nhìn quan tài, hắn nhớ đến hình ảnh Yên Nhi ở trước mặt mình, bóp nát hồn phách chứa ký ức của Sở Ngọc Yên.

Hứa Thanh đi tới gần, cúi đầu nhìn nữ tử bên trong quan tài, rất lâu sau đó, trong mắt nàng liền lộ ra vẻ nhu hòa, khẽ lên tiếng.

- Mạnh Hạo, kể lại cho muội nghe chuyện của nàng hơn một ngàn năm trước đi.

Mạnh Hạo lặng lẽ đứng đó, hồi lâu sau liền nhẹ giọng lên tiếng. Hắn kể về thời gian ở Thương Mang đại lục gặp được Hàn Bối, nhận một đệ tử tên là Yên Nhi.

Hắn kể về đệ cửu cấm, kể về 9 đời phân thân của mình luân hồi, kể về Tiểu Bảo, hắn kể rất nhiều, rất nhiều...

- Trong khoảng khắc hai mắt Tiểu Bảo nhắm nghiền kia, Yên Nhi liền bóp nát ký ức, ta để cho là nàng tiến vào luân hồi, nhưng ở trong luân hồi lại không thấy được nàng, khi đó, ta liền hiểu ra, nàng cũng không đi luân hồi, mà là trở về bản thể này.

Giống như một giấc mộng, mà nàng thì... không muốn tỉnh lại từ trong giấc mộng đó. Thanh âm Mạnh Hạo khàn khàn, cúi đầu nhìn nữ tử trong quan tài, khẽ lẩm bẩm.

Hứa Thanh nghe được chuyện xưa, theo lời kể của Mạnh Hạo, trong đầu của nàng như hiện lên từng hình ảnh khi Mạnh Hạo ở tại Thương Mang Tinh, nàng nghe kể về Tiểu Bảo, về Yên Nhi. Mạnh Hạo không hiểu nhiều lắm, nhưng từ trong câu chuyện, Hứa Thanh chợt sâu sắc hiểu được Sở Ngọc Yên.

- Nàng không muốn tỉnh lại, là bởi vì nàng muốn đắm chìm trong thế giới của mình, muốn quên đi huynh, nàng vì yêu huynh mà tình nguyện đánh mất chính mình. Hứa Thanh nhìn Mạnh Hạo, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, nụ cười kia mang theo vẻ kiên định, mang theo vẻ đơn thuần nhưng cũng rất cố chấp.

- Nếu như sau khi nàng tỉnh dậy mà vẫn là không quên huynh, vậy thì... chúng ta cùng chung tu hành đi!

Nghe Hứa Thanh nói vậy, Mạnh Hạo không nói gì, chỉ nắm chặt tay Hứa Thanh, thật chặt. Hứa Thanh nhìn Sở Ngọc Yên trong quan tài, đáy lòng rất đồng cảm đối với Sở Ngọc Yên, đồng thời cũng rất cảm kích. Mạnh Hạo không có tiếp tục nói về đề tài này nữa. Mấy ngày sau, hắn cùng Hứa Thanh liền rời đi.

Nửa tháng sau, bên trong Sơn Hải Điệp, mọi người đều đã chuẩn bị di dời xong, Mạnh Hạo tế ra Sơn Hải Giới, theo Sơn Hải Giới không ngừng khổng lồ, liền truyền ra hấp lực to lớn.

Lập tức, bên ngoài Sơn Hải Giới xuất hiện chín vòi lốc xoáy to lớn, phân biệt đi tới Cửu Đại Sơn Hải. Căn cứ theo nhu cầu bất đồng của từng tu sĩ, có thể tùy ý tiến chân vào.

Tu sĩ thế giới Sơn Hải Điệp đã sớm có lựa chọn, thời khắc này chỉ cần trong lòng nghĩ về địa điểm Sơn Hải muốn tới, sẽ có thể trực tiếp dịch chuyển qua.

Theo tâm niệm trong lòng các tu sĩ thế giới Sơn Hải Điệp vang lên, vô

tận tia sáng liền hiện lên, mọi người lập tức biến mất, sáp nhập vào trong cỗ lốc xoáy khổng lồ. Khi xuất hiện lại đã ở trên Sơn Hải Giới mới, trở về quê hương của họ.

Mặt đất run rẩy, bầu trời nổ vang, theo tu sĩ Sơn Hải biến mất trên phạm vi lớn, rất nhanh, sau khi nhóm người cuối cùng là đám nhóc mập, bao gồm cả Địa Tạng Chí Tôn đều tiến vào Sơn Hải Giới, Mạnh Hạo liền điểm một chỉ về phía thế giới Sơn Hải Điệp này, lập tức mảnh thế giới này liền rút nhỏ lại, đến cuối cùng, con bướm liền hóa thành hai bóng người, chính là cha mẹ Mạnh Hạo. Bọn họ nhìn Mạnh Hạo mỉm cười, rồi tiến vào Đệ Cửu Sơn Hải.

Hứa Thanh là người cuối cùng rời đi.

- Ta ở nơi đó chờ huynh. Hứa Thanh biết rằng, tiếp the Mạnh Hạo phải đi hoàn thành nhiệm vụ báo thù cuối cùng. Nàng nhìn Mạnh Hạo, ánh mắt tràn đầy thâm tình, sao đó bước vào lốc xoáy thứ chín.

Mọi người liền biến mất, Sơn Hải Điệp cũng biến mất, trong tinh không chỉ còn lại mình Mạnh Hạo đứng ở nơi đó. Sơn Hải Giới rút nhỏ lơ lửng trên lòng bàn tay của hắn, hắn nhìn Sơn Hải Giới trong tay, trong mắt lộ ra vẻ nhu hòa, thu hồi lại. Sau đó hắn liền cúi đầu nhìn về... chiếc quan tài đồng thau cách đó không xa.

Mạnh Hạo ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

- Đa tạ!

Hắn vừa dứt lời, cỗ quan tài chợt tràn ra một cỗ lực lượng nhu hòa như đang đáp lại, rồi sau đó dần dần ổn định lại, lần nữa che lại khu vực hạ đặt quan tài. Mạnh Hạo nhìn về phía đó cho đến khi cỗ quan tài khuất hẳn, rồi thu hồi ánh mắt lại. Khi hắn lần nữa ngẩng đầu lên, ánh mắt lập tức đỏ lên, như xuyên thấu tinh không, nhìn ra vũ trụ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1912: Gió Nổi Lên

Hắn thấy được hai đại lục kinh người, thời khắc này đang ầm ầm lao đến. Hai đại lục này năm xưa Mạnh Hạo nhìn không ra đầu mối, thời khắc này nhìn lại, hai đại lục này tràn ngập vô tận sương mù Thương Mang, càng ngày càng đến gần...

Cách Mạnh Hạo gần nhất, chính là Tiên Thần đại lục. Lúc này, mảnh đại lục này dưới vô tận sương mù bao phủ, đang bay đi thật nhanh trong tinh không như thể xuyên qua vậy.

Vốn phải mấy trăm năm mới có thể tới nơi, lúc này chỉ ngắn ngủi mấy tháng, nó đã sắp đến nơi, trong tiếng nổ ầm ầm, nó càng ngày càng tiến tới gần.

Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường. quan tài đồng thau phía dưới hắn dân dần bị lốc xoáy che mất, không còn thấy rõ. Mạnh Hạo đi về phía trước, khi đi biển lửa trên bầu trời kia, hắn vung tay một cái, lập tức biển lửa trước mặt rút nhỏ lại, rất nhanh đã rút nhỏ cỡ bàn tay, bị Mạnh Hạo thu lại.

Thời khắc này, đại quân tu sĩ Thương Mang Phái đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo, trên người mỗi tu sĩ tràn ra dao động lực lượng, nhưng không có ai lên tiếng. Theo Mạnh Hạo đi tới, khí thế đại quân tu sĩ Thương Mang Phái cũng dần dần bạo phát.

Bọn họ hiểu rõ, đại chiến chân chính đã sắp sửa triển khai. Trên thực tế, mỗi một tu sĩ Thương Mang Phái đi theo Mạnh Hạo đến nơi này đều hiểu rõ, địch nhân của bọn họ chính là Tiên Thần đại lục, là Ma Giới đại lục. Về phần 33 Thiên này, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Mạnh Hạo bình tĩnh đi tới, cho đến khi đạp lên lưng lão thằn lằn, khoanh

chân ngồi xuống, thanh âm của hắn liền chậm rãi vang lên, quanh quẩn bốn phương tám hướng.

- Còn ba ngày, ba ngày sau, Tiên Thần đại lục sẽ phủ xuống. Mạnh Hạo vừa dứt lời, trong mắt tất cả tu sĩ xung quanh lập tức lộ ra sát cơ, gầm nhẹ lên một tiếng.

- Giết! Vô số tu sĩ Thương Mang Phái đồng loạt lên tiếng, thanh âm chấn động bốn phương tám hướng, tu vi trong cơ thể mỗi người bọn họ trong nháy mắt đều bạo phát, vẻ mặt cuồng nhiệt, thậm chí có không ít người đang liếm môi.

Đối với những tu sĩ Thương Mang Phái này mà nói, không được giết 33 Thiên căn bản chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể. Bọn họ vì Mạnh Hạo mà chiến, vì Siêu Thoát mà chiến, như vậy đối thủ tốt nhất, phải là Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục.

Bọn họ hiểu rất rõ Tiên Thần đại lục, hiểu được đối phương cũng là thế lực hùng hậu số một số hai trong Thương Mang tinh không này. Nhưng càng như vậy, bọn họ lại càng phấn chấn.

Bởi vì bọn họ biết, phe mình... căn bản cũng không khả năng thất bại, bởi vì Mạnh Hạo chính là Siêu Thoát!

Mạnh Hạo cũng hiểu rõ điểm này, thậm chí nếu hắn muốn tự mình ra tay, thì diệt sát Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục lại càng đơn giản hơn. Nhưng hắn không làm như vậy, bởi vì... Mạnh Hạo hiểu rõ, đối thủ lớn nhất của mình không phải là Tiên Thần cùng với Ma Giới, mà là ý chí Thương Mang tinh không.

Lần này, nhất định đối phương sẽ phủ xuống, tiến hành một cuộc chiến đấu quyết định hết thảy cùng mình. Cho nên hắn muốn luôn giữ cho mình ở trạng thái đỉnh phong, không cho phép xuất hiện chút ảnh hưởng nào.

Mà một khi hắn đi ra tay diệt sát Tiên Thần và Ma Giới, đem tạo cơ hội cho ý chí Thương Mang tinh không. Mà hiển nhiên, ý chí của Thương Mang tinh không cũng hy vọng Mạnh Hạo có thể tự ra tay, cho dù chỉ cần khiến cho nội tâm Mạnh Hạo hơi dao động một chút xíu, đối với Thương Mang ý chí mà nói, cũng đáng giá.

Ánh mắt Mạnh Hạo sáng lên lấp lánh, khí tức của hắn dần dần không dao động nữa, lạnh lùng nhìn tinh không, chờ đợi quyết chiến đến.

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, ngay khi ngày thứ ba vừa trôi qua, thì ở phía xa trong tinh không lập tức vặn vẹo, truyền ra tiếng nổ ngập trời. Đồng thời, một cỗ uy áp kỳ dị lập tức bao phủ bốn phía, ngay sau đó, một cái đại lục to lớn từ trong khu vực kia liền ầm ầm hiện ra.

Đại lục kia xuất hiện, khiến uy áp càng mãnh liệt hơn, nghiền ép hư vô bốn phía, rồi bất ngờ hóa thành bàn tay vô hình, đánh về phía đám người Thương Mang Phái.

Lão nhân chưởng giáo hừ lạnh một tiếng, còn có thiếu niên áo bào vàng, Sa Cửu Đông, Bạch Vụ Trần, bốn người đồng thời phóng ra tu vi, tạo thành một cỗ lực lượng long trời lở đất, vọt lên trực tiếp đối kháng cùng bàn tay vô hình do uy áp tạo thành kia. Thiên địa ầm ầm chấn động, tinh không như muốn nổ tung.

Trong tiếng ầm ầm rung chuyển, Tiên Thần đại lục như xé mở tinh không phủ xuống. Đại lục này quá lớn, thời khắc này mới chỉ lộ ra non nửa, đã vô biên vô tận, bên trong không thiếu khí tức cửu nguyên đỉnh phong ầm ầm bạo phát. Khí tức cửu nguyên bình thường, khí tức bát nguyên, thất nguyên trên đại lục kia cũng khuếch tán ngập trời.

Vô số thân ảnh trong chớp mắt hóa thành từng đạo cầu vồng, trực tiếp vọt ra khỏi Tiên Thần đại lục.

Phía sau bọn họ là. Thời khắc này đại quân tu sĩ kia mang theo sát khí, mang theo tàn nhẫn, từ Tiên Thần đại lục ầm ầm bay ra, trong chớp mắt đã vượt qua mấy chục triệu, thậm chí đến gần trăm triệu.

Mà ở phía sau vẫn còn có tu sĩ tiếptục bay ra, như thể vĩnh viễn không ngừng vậy.

Không có bất kỳ lời nói nào, không có bất kỳ dấu hiệu xoa dịu nào, hai đại quân tu sĩ lập tức... Khai chiến!

Thời khắc này, từng tu sĩ đại quân Thương Mang Phái cũng bạo phát ra tu vi, sát ý ngập trời, nhưng lại không bay ra, mà chỉ đồng loạt nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Tiêu diệt toàn bộ tu sĩ đại lục kia! Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, tay phải nâng lên chỉ về phía Tiên Thần đại lục.

Dưới cái chỉ tay này, đại quân tu sĩ Thương Mang Phái lập tức đồng loạt gầm lên chấn động tinh không, đồng thời, vô số Thương Mang tu sĩ cũng lập tức bay ra.

Trong chớp mắt, tu sĩ song phương liền hòa vào nhau, truyền ra tiếng giết chóc long trời lở đất. Bốn người lão nhân chưởng giáo của Thương Mang Phái giống như mũi kiếm chém giết mà đi, như trực tiếp xé mở trận thế, tiến vào trung tâm!

Phía sau bọn họ là những cao thủ cửu nguyên khác, còn có rất nhiều bát nguyên, thất nguyên, Đạo Tôn, triển khai thành trận hình rẽ quạt quét ngang bốn phương tám hướng. Trận chém giết này, cơ hồ là song phương vừa va chạm, đã trực tiếp nhảy lên tới mức độ thảm thiết nhất.

- Giết!

- Giết! !

- Giết! ! ! Tiếng gào thét của vô số tu sĩ giờ khắc này khiến bầu trời thất sắc, khiến tinh không run rẩy, khiến nhật nguyệt cũng phải lu mờ. Dường như tất cả ý chí trong chớp mắt này đều nổ vang.

Chiến tranh... bắt đầu!

Theo lão nhân chưởng giáo cầm đầu, trong chớp mắt, đại quân tu sĩ Thương Mang Phái thế như chẻ tre, không ngừng ầm ầm đẩy tới. Mỗi một trượng tiến về phía trước, đều đại biểu cho vô số tu sĩ Tiên Thần đại lục bị tiêu diệt.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, vô tận máu tanh, thi thể đã đổ xuống.

Mạnh Hạo đứng trên người lão thằn lằn, lạnh lùng nhìn Tiên Thần đại lục, ánh mắt của hắn có thể xuyên toa hết thảy không gian, thấy được pho tượng to lớn trên Tiên Thần đại lục kia, đó chính là vị Siêu Thoát trên Tiên Thần đại lục rất nhiều năm trước. Năm xưa khi Mạnh Hạo thấy được pho tượng này, cảm nhận của hắn chính là vô cùng vô tận uy nghiêm. Nhưng giờ này nhìn lại liền thấy, xung quanh pho tượng này đều có cương mù tràn ngập, mà bản thân pho tượng nhìn xuyên qua sương mù dường như cũng trở nên vặn vẹo, ngay cả bộ dáng dường như cũng biến đổi.

- Không giống nhau. Mạnh Hạo lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1913: Tiên Thần Chiến Khải

- Cũng có thể nói, trước giờ vẫn không phải là một hình dạng, chẳng qua là năm đó tu vi của ta không đủ, cho nên không thể nhìn ra. Mạnh Hạo như có điều suy nghĩ khi, ánh mắt của hắn quét qua chiến trường, chợt thấy được một nữ nhân!

Nữ tử nhân này chính là người năm xưa đuổi giết mình, bị mình cắn xuống một miếng thịt. Thời khắc này nàng cũng đang cùng một vị Chí Tôn cửu nguyên Thương Mang Phái chém giết.

Hơn 1000 năm trôi qua, này nữ tử vẫn là cửu nguyên sơ kỳ, tu vi không có chút tăng tiến nào. Điều này khiến Mạnh Hạo nheo mắt lại, trong lòng hắn luôn có một suy đoán, mặc dù suy đoán này hắn rất khẳng định, nhưng vẫn không thể nào bình thường lại được.

Thời khắc này, nữ nhân kia phát ra tiếng hét vang, cùng vị Chí Tôn cửu nguyên Thương Mang Phái giao chiến kịch liệt.

Nữ tử này trong trận chiến năm xưa không ngừng quấn lấy Mạnh Hạo, khiến Mạnh Hạo phải trả giá rất lớn, giờ khắc này nàng ở trong mắt Mạnh Hạo đã là con kiến, hắn chỉ cần nhìn thoáng qua liền mất đi hứng thú.

Nhưng khi ánh mắt của hắn vừa nhìn đến, thân thể nữ tử này liền run lên, mặc dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận rằng... Thân ảnh quen thuộc trên lưng lão thằn lằn đang ở ngoài chiến trường kia, khiến cho nàng cảm thấy áp lực chưa từng có.

Con kiến mà năm xưa nàng khinh miệt, thậm chí không thèm để ý kia,

hiện tại không ngờ đã trở thành tồn tại khiến cho cả vũ trụ này cũng phải run rẩy, người ta muốn diệt nàng, quả thật dễ như trở bàn tay.

Thậm chí chỉ một ánh mắt tùy ý của Mạnh Hạo, cũng lập tức khiến cho nữ tử này run rẩy, bị ánh mắt ẩn chứa lực lượng quy tắc kỳ dị vô hình của Mạnh Hạo rung chuyển căn nguyên. Nàng phun ra một ngụm máu tươi, lập tức vội lui về sau.

- “Làm sao hắn lại trở nên mạnh như vậy chứ?!”

- “Điều này không có khả năng, năm xưa hắn chính là chó nhà có tang, vậy mà hiện tại, không ngờ... không ngờ chỉ một ánh mắt của hắn, đã có thể khiến ta không chịu nổi, thậm chí mỗi một nhân vật xung quanh hắn kia, cũng đều kinh khủng đến cực hạn! Nữ tử chua xót lần nữa lui về sau, trong tiếng giao chiến ầm ĩ, bị chìm vào bên trong chiến trường.

Dường như, mảnh thế giới này, khi ánh mắt Mạnh Hạo không chú ý tới, sẽ không có bất kỳ đặc sắc gì vậy, dường như, nơi ánh mắt của hắn, mới là tất cả ánh sáng vậy.

Đúng lúc này, từ phương hướng Tiên Thần đại lục đột nhiên truyền ra một cỗ sóng gợn, tinh không lập tức nổ vang, xuất hiện một lão già. Hắn mặc một bộ áo bào màu xám tro, sau lưng đeo ba thanh đại kiếm, khí thế như đại hồng thủy, tu vi bạo phát ra ngập trời, thậm chí ngay cả cửu nguyên bình thường tựa hồ cũng sắp bị áp chế. Người này chính là... Cửu nguyên đỉnh phong.

Lão già này Mạnh Hạo sao có thể lạ lẫm được chứ? Năm xưa khi hắn tự bạo Sơn Hải Giới, muốn rung chuyển Tiên Thần đại lục, chính là lão già này đã truyền ra tiếng thở dài, ra tay hóa giải lực lượng tự bạo của Sơn Hải Giới, khiến cho Mạnh Hạo bị thương nặng, thất bại trong gang tấc.

Thời khắc này, lão già này lại lần nữa xuất hiện, nhìn trên người của hắn, không có thấy vẻ tùy ý năm xưa nữa, mà tỏ ra nghiêm nghị trước giờ

chưa có. Vừa đi ra, hắn liền phất tay áo lên, xung quanh lập tức tràn ngập ra khói xám cuồn cuộn bay lên không, truyền ra tiếng nổ vang, tựa như vị trí của hắn chính là trung tâm lôi đình vậy, theo bước chân hắn đi tới, chung quanh không ngừng truyền ra tiếng sấm ầm ầm.

- Mạnh Hạo! Lão già này vừa xuất hiện, tu vi trên người lập tức hóa thành lực lượng bài xích mãnh liệt áp tới tất cả tu sĩ Thương Mang Phái xung quanh, khiến phần lớn những tu sĩ này phun ra máu tươi, đồng loạt lui về sau, khiến những Chí Tôn thất nguyên, bát nguyên đều hít sâu một hơi, thậm chí cửu nguyên bình thường cũng co rút đồng tử lại, cảm nhận được áp lực vôcùng kinh khủng từ trên người lão già này.

Lão già này, khi tu vi đạt tới cửu nguyên đỉnh phong, đã trở thành một trong những người mạnh nhất dưới Siêu Thoát, có thể so sánh cùng những lão quái vật bên cạnh Mạnh Hạo kia.

Trong Thương Mang Phái, người duy nhất có thể cùng lão tranh phong, chỉ có lão nhân chưởng giáo, về phần thiếu niên áo bào vàng, Sa Cửu Đông, Bạch Vụ Trần Tiên so sánh với lão già này, vẫn còn kém nửa trù.

Giờ phút này lão già áo bào xám gầm lên một tiếng chấn động tinh không, khiến vô số tu sĩ thất khiếu chảy máu, rồi lập tức bạo tăng tốc độ đến cực hạn, cả người hóa thành một luồng ánh sáng màu xám tro, trực tiếp xuyên qua chiến trường, đánh về phía Mạnh Hạo đang quan chiến bên ngoài.

Chưởng giáo hừ lạnh, không chút ngăn cản, theo lão thấy, tên kia muốn đi tìm chết thì cứ để cho hắn chết.

Tinh không chấn động, tiếng nổ vang trời.

Ngay khoảnh khắc lão già mặc áo bào xám sắp vọt tới, vẻ mặt Mạnh Hạo vẫn như thường, nhưng hai mắt con mối bên cạnh hắn lại lộ ra vẻ lạnh lùng, nháy mắt hóa thành một tia chớp màu trắng bay ra, đồng thời nó

liền thả ra vô số con kiến từ trong cơ thể, tạo thành một, mỗi con trong đó đều vô cùng dữ tợn, dường như thế gian này không có thú gì chúng không thể cắn nuốt vậy. Đám mây kiến trực tiếp lao tới, bao phủ lão già kia lại.

Về phần con mối chúa kia thì ánh mắt hiện ra vẻ lạnh lẽo, trong cơ thể truyền ra dao động tu vi khuếch tán, trực tiếp ảnh hưởng tinh không xung quanh, bất ngờ tạo thành một cỗ lốc xoáy khổng lồ.

Lão già bị vậy trong cỗ lốc xoáy này đồng tử lập tức co rút lại, con mối này hắn không thể không coi trọng. Thời khắc này tu vi trong cơ thể hắn liền nổ vang, ngăn cản vô số con kiến kia, đồng thời cũng bất lực giết về phía Mạnh Hạo, chỉ có thể ở phía trước Mạnh Hạo hơn mười dặm, cùng con mối chúa kia chiến đấu tới trời đất u ám, chấn động bốn phương tám hướng.

Mà ở chiến trường xa xa, dưới mũi nhọn tấn công của đám người chưởng giáo, Tiên Thần đại lục đang liên tiếp bại lui về sau, nhân số tử vong vượt qua Thương Mang Phái gấp mấy lần.

Cho dù là cường giả Tiên Thần đại lục, trên chiến trường này cũng khó tránh khỏi tử vong, bị đại quân Thương Mang Phái giết chết không ít, sắp sửa rơi vào tình thế nguy ngập.

Sắc mặt Mạnh Hạo từ đầu đến cuối không có biến hóa chút nào, hắn không tin Tiên Thần đại lục chỉ có những lực lượng này, với nội tình Tiên Thần đại lục, cuộc chiến tranh này chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Mạnh Hạo không hề nóng nảy. Báo thù có rất nhiều phương pháp, hắn muốn chính là khiến cho đối phương cũng giống như 33 Thiên vậy, bị triệt triệt để để phá hủy. Về phần tu sĩ Thương Mang Phái tử vong, điểm này với tu vi Siêu Thoát của Mạnh Hạo, cho dù là thần hình câu diệt, hắn cũng có thể lần nữa hồi sinh.

Tiếng chém giết rất nhanh liền trở nên càng thêm kịch liệt. Khi đại quân Tiên Thần đại lục lần nữa lui về sau, lập tức từ bên trong Tiên Thần đại lục lần nữa bạo phát ra một cỗ khí thế ngập trời. Đó chính là một nam nhân trung niên, người này mặt không đổi sắc, trong tay cầm một cây phất trần gồm 3000 sợi tơ, như ẩn chứa ba ngàn đại đạo, phất tay một cái là hào quang ngập trời. Trong tiếng nổ ầm ầm, hắn trực tiếp sát nhập vào đám người, không ngờ liền khiến cho đại quân tu sĩ Thương Mang Phái chợt im lặng xuống.

- Người dám đụng vào Tiên Thần đại lục ta, tru diệt cửu tộc! Nam nhân trung niên hờ hững lên tiếng, phất trần vung ra, lập tức một cỗ gió lốc từ trên người hắn bốc lên, trong nháy mắt liền khuếch tán ra ngập trời. Thiếu niên áo bào vàng trong Thương Mang Phái thét lớn một tiếng, hợp lực cùng Sa Cửu Đông đã hóa thành bão cát, một sáng một tối trực tiếp lao tới ngăn cản nam nhân trung niên.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1914: Dường Như Phải Mà Dường Như Không

Nam nhân trung niên nhíu mày, bất đắc dĩ bấm quyết vung mạnh tay lên, lập tức ba ngàn sợi tơ từ chiếc phất trần trong tay hắn trở thành ba ngàn tia sáng trắng, hóa thành ba ngàn tên giáp sĩ màu trắng có tu vi kinh người, lực lượng lớn vô cùng, sát nhập vào đại quân tu sĩ Thương Mang Phái, khiến cho đại quân đang khí thế tiến về phía trước không khỏi chậm lại.

Cùng lúc đó, trên Tiên Thần đại lục lại đột nhiên truyền ra tiếng nổ vang, mặt đất rõ ràng đang run rẩy, ngay sau đó từng quái vật lớn đột nhiên xuất hiện. Những quái vật này, chính là những chiếc chiến xa đen như mực!

Mỗi chiếc chiến xa đều lớn khoảng chừng mười ngàn trượng, xuất hiện xuất hiện, che phủ trời đất. Phía trước mỗi một chiếc chiến xa đều có không ít hung hồn kéo đi, truyền ra tiếng gào thét kinh thiên. Mà trên chiến xa còn có từng cây gai nhọn màu đen truyền ra ánh sáng sắc bén, như ẩn chứa lực lượng hủy thiên diệt địa.

Số lượng chiến xa nhiều không thấy được đầu cuối, nhất thời không thể tính toán được chuẩn xác, như đoán sơ ít nhất cũng có mấy trăm ngàn chiếc. Thời khắc này sau khi xuất hiện, toàn bộ chiến xa liền phát ra ánh sáng màu đen rực rỡ, ầm ầm bạo phát ra mấy trăm ngàn luồng sáng đen, tựa như mấy trăm ngàn mũi tên nhọn từ Tiên Thần đại lục bắn thẳng tới đại quân Thương Mang Phái trong tinh không.

Rất khó hình dung nổi một màn này rúng động là như thế nào, đồ sộ như thế nào. Tinh không sáng lên rực rỡ, mũi tên màu đen, ánh sáng màu đen, khí thế cực hạn, còn có tiếng nổ vang trời... tất cả hòa vào với nhau

tạo thành bóng tối tử vong, bắn thẳng tới đại quân Thương Mang Phái!

Mưa tên râm rạp như một đám mây, truyền ra tiếng xé gió long trời lở đất, chấn động khắp tinh không, rung chuyển toàn bộ thế giới, trực tiếp xuyên thấu hư vô, xuyên thấu thời gian, khi xuất hiện lại, đã bất ngờ ở ngay phía trước đại quân Thương Mang Phái, dồn dập phủ xuống.

Sát khí vào giờ khắc này đã hóa thành băng hàn, khiến thể xác và tinh thần tất cả mọi người, trong chớp mắt này tựa như bị hàn khí phong ấn, thậm chí một số người tu vi yếu ớt còn bị đóng băng cả suy nghĩ, mất đi khả năng tư duy.

Dường như tử vong đang ập đến!

Thời khắc nguy cơ, lão nhân chưởng giáo liền ngửa mặt lên trời rống lớn, hai tay vung mạnh lên bầu trời. Một cỗ gió lốc từ chung quanh lão bỗng cuốn lên, trực tiếp bay lên không, đồng thời trong tay lão xuất hiện một cái mai rùa!

Chính là chí bảo của Thương Mang Phái!

Lần này rõ ràng lão cũng mang cả chí bảo này bên người. Thời khắc này lão vừa thi triển ra, mai rùa lập tức đón gió tăng trưởng, trong chớp mắt đã khuếch trương trở nên vô cùng to lớn, bao phủ tất cả tu sĩ Thương Mang Phái trên chiến trường vào bên trong.

Từ xa xa nhìn lại, mũi tên đen mang theo khí tức hủy diệt vừa rơi xuống, liền bị mai rùa khổng lồ trực tiếp ngăn cản, truyền ra tiếng chấn động ầm ầm ngập trời. Vào giờ khắc này, bất kể là quy tắc hay pháp tắc, đều hoàn toàn tan vỡ.

Mai rùa kia rung lên, nhưng vẫn mạnh mẽ chống cự được, không bị vỡ vụn chút nào, mặt ngoài của nó xuất hiện vô số phù văn, tràn ra khí tức tang thương, cổ xưa mà thần bí.

Một màn này nhìn như rất nhanh, nhưng trên thực tế đối với tất cả mọi người mà nói, dường như vô cùng dài vậy. Cho đến khi mai rùa biến mất, sắc mặt lão nhân chưởng giáo hơi tái nhợt lại, còn có những cửu nguyên khác cũng lão chia sẻ cỗ uy áp kia, thời khắc này trong miệng cũng tràn ra máu tươi. Sát cơ trong mắt lão nhân chưởng giáo lóe lên một cái.

- Không thể để cho bọn chúng triển khai chiến xa thời gian một lần nữa! Vừa dứt lời, Bạch Vụ Trần Tiên cùng những cửu nguyên khác liền dồn dập bay vào Tiên Thần đại lục.

Mạnh Hạo ở phía xa nhìn một màn này, ánh mắt liền quét tới những chiến xa kia, đồng tử hơi co rụt lại, đối với nội tình của Tiên Thần đại lục, hắn lại càng thêm hiểu hơn .

Ngay khi đám người chưởng giáo muốn đột phá, đột nhiên, từ trong Tiên Thần đại lục chợt bay ra ba đạo cầu vồng, người phía trước nhất là một cái lão bà tóc bạc trắng, ánh mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, tu vi ầm ầm bạo phát, trực tiếp đi ngăn cản đám người lão nhân chưởng giáo.

Cùng lúc đó, những chiến xa kia thời khắc này lại lần nữa phát ra ánh sáng màu đen, dường như đang tích tụ lực lượng. Mạnh Hạo nhìn thấy rất rõ ràng, theo ánh sáng của chiến xa phát ra càng ngày càng đen, thì dường như cả Tiên Thần đại lục cũng đang khô héo hơn một chút.

- Ngươi tới đi! Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng.

Mạnh Hạo vừa truyền ra mệnh lệnh, cái đầu to lớn bên cạnh hắn kia liền nhoáng lên một cái, lập tức biến mất, khi xuất hiện lại đã bất ngờ ở trên Tiên Thần đại lục. Cái đầu vừa xuất hiện, uy áp vô tận cũng theo đó lập tức rầm rầm phủ xuống, cỗ uy áp này như mâu thuẫn với quy tắc của Tiên Thần đại lục, bị cả đại lục xuất hiện bài xích như muốn đuổi ra.

- Chỉ là một cái đại lục nhỏ bé, cũng xứng đuổi lão phu sao! Cái đầu cười gằn, ngửa mặt lên trời gầm lên, thanh âm hóa thành sóng âm, trực tiếp quét ngang bốn phương tám hướng thế giới, khiến cho mặt đất run rẩy, đồi núi khắp nơi lập tức tan vỡ thành tro bụi, bình nguyên khắp nơi đều biến thành ke rãnh.

Mà những chiến xa kia thì đều trở nên rung chuyển, lập tức xuất hiện từng cái khe nứt kèm theo tiếng răng rắc.

- Ngươi dám! ! Đúng lúc này, từ bên trong Tiên Thần đại lục chợt truyền ra một tiếng gầm giận dữ, đồng thời một đạo kiếm khí cũng phóng lên ngập trời, đánh thẳng tới cái đầu.

Chiếc đầu to cười gằn, không đợi kiếm khí kia đến gần đã há to miệng, hộc ra một dải lửa màu xám tro, chỉ trong chớp mắt, dải lửa đã khuếch tán cháy khắp Tiên Thần đại lục.

Trong chớp mắt biển lửa ngập trời đã bao trùm những chiến xa kia, khiến chiến xa lập tức cháy đen, nổ vang tan vỡ.

Đây không phải là ngọn lửa bình thường, mà là sinh mạng hồn hỏa của cường giả cửu nguyên đỉnh phong đại viên mãn ngưng tụ lại. Khi đám hồn hỏa sắp sửa khuếch tán cả đại lục...

Đột nhiên, pho tượng trên Tiên Thần đại lục pho tượng vị lão tổ đã từng Siêu Thoát của bọn chúng chợt bạo phát ra một luồng ánh sáng, ánh sáng này chỉ trong chớp mắt đã bao phủ cả Tiên Thần đại lục, trực tiếp ngăn cách sinh mạng hồn hỏa do cái đầu kia phun ra. Hơn nữa còn khiến cho lực bài xích của Tiên Thần đại lục lập tức cuồng bạo thêm không chỉ gấp mười lần.

”Ầm” một tiếng, không quản đầu lâu kia có nguyện ý hay không, liền trực tiếp bị cuốn lên, cưỡng ép văng ra khỏi Tiên Thần đại lục.

Cái đầu lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ, thời khắc này nó chưa kịp phản ứng lại, thì một đạo kiếm khí từ đại lục chợt phóng lên ngập trời, chém thẳng tới.

Mi tâm Đầu lâu truyền ra tiếng răng rắc, bất ngờ liền nứt ra một khe hở, cùng lúc đó, một nam nhân trung niên chân đạp phi kiếm, mang theo sát khí ngập trời từ trên đại lục chợt ầm ầm bay ra.

Thanh kiếm này bằng đồng thau, tốc độ bay vô cùng nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tới gần cái đầu kia, khí thế ngập trời như muốn xuyên thấu cái đầu lâu vậy. Ngay lập tức, hai mắt đầu lâu tràn ngập tơ máu, nhưng cũng sáng lên chói lòa, bất ngờ hư không xung quanh chợt vặn vẹo, truyền ra tầng tầng sóng gợn, dường như tác động đến căn nguyên thời gian. - Xoảng! Kiếm khí kia như bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ trực tiếp nghiền nát, trong nháy mắt liền hóa thành vô số điểm sáng nhỏ tiêu tán mất.

Mà nam nhân trung niên trên phi kiếm kia, ánh mắt liền hiện lên vẻ lạnh lẽo, bấm quyết đánh tới, cùng cái đầu to lớn kia chiến đấu một chỗ.

Trong lúc nhất thời, bên ngoài Tiên Thần đại lục truyền ra hàng loạt tiếng nổ ngập trời, tựa như xé rách cả bầu trời, tan vỡ cả thế giới vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1915: Nội Tình

Ngoại trừ cuộc chiến của những cường giả cửu nguyên ra, thì Chí Tôn bát nguyên, thất nguyên cũng đang chia thànhtừng tràng đại chiến long trời lở đất ở xung quanh, khiến cho hư không run rẩy như muốn hủy diệt.

Còn có những cường giả Chủ Tể, Đạo Tôn cùng với Đạo Chủ, số lượng của bọn họ rất nhiều, chém giết lẫn nhau trên chiến trường thảm thiết đến cực hạn. Nhưng so sánh với bọn chúng, chủ lưu chân chính của cuộc chiến tranh này, phải nói đến Cổ Cảnh cùng với Tiên Cảnh tu sĩ. Số lượng bọn họ là nhiều nhất, trông tựa như hai biển người khổng lồ, theo chiến đấu, không ngừng có máu thịt bị nghiền ép đổ xuống!

Mỗi giây mỗi phút đều có máu tươi như mưa rơi xuống mặt đất, đều có vô số người gào thét chiến đấu sống chết rung trời!

Đối với Tiên Thần đại lục mà nói, bọn chúng không có bất kỳ lý do gì không chiến, thậm chí trong suy nghĩ của bọn chúng cũng chưa từng có ý định lánh chiến, như thể trong minh minh có một cỗ ý thức ảnh hưởng hết thảy suy nghĩ của bọn chúng vậy.

Mà tu sĩ Thương Mang Phái thì vì Siêu Thoát mà chiến, có thể vì Siêu Thoát mà chết trận, dường như là một loại vinh dự chí cao vô thượng, hơn nữa bọn họ tin rằng, với năng lực của Siêu Thoát, cho dù bọn họ có tử vong, cũng đều có thể được hồi sinh.

Trên thực tế, đích thật cũng là như thế.

Mạnh Hạo đứng ở tinh không phía xa quan sát một màn này, hắn nhìn Tiên Thần đại lục, nhìn mỗi một tu sĩ trên đó, ánh mắt của hắn ẩn chứa vẻ thâm thúy và lẽo lạnh như băng.

Hắn hận 33 Thiên!

Hắn càng hận Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục hơn!

Đây là một cuộc báo thù!

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn hết thảy, lông mày đànần nhăn lại. Những tu sĩ Tiên Thần đại lục này, năm xưa trong mắt hắn tràn đầy linh động, nhưng hiện tại nhìn lại, vẻ linh động đã giảm đi một chút, nhưng thân thể thì vẫn là máu thịt như cũ.

- “Hắn là ta đoán không sai“. Mạnh Hạo trầm ngâm ngẫm lại suy đoán gần như khẳng định của mình. Cùng lúc đó, ánh mắt lão thằn lằn dưới thân hắn đã tràn ngập sát cơ, nhưng không có mệnh lệnh của Mạnh Hạo, hắn không dám bay tới, chỉ có thể giương mắt nhìn những người khác đang chém giết. Đợi một lúc lâu sau, khi chiến trường đang giết chóc ngập trời, không ngừng truyền ra những tiêng hét thảm, thì bỗng nhiên hai mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, nhìn về phía Tiên Thần đại lục.

Gần như ngay khi hắn nhìn tới, Tiên Thần đại lục liền truyền ra trận trận nổ vang nổ, thời khắc này có thể thấy được rõ ràng, trên mảnh đại lục này bất ngờ có trên trăm cái núi lửa đồng thời bạo phát.

Những núi lửa bạo phát này tạo thành trên trăm cột lửa phóng thẳng lên cao, khiến cho thiên địa biến sắc, bầu trời cuồn cuộn. Cùng lúc đó, vô số khôi lỗi bảy màu bất ngờ từ bên trong miệng núi lửa liền lao ra ngoài.

Số lượng những khôi lỗi bảy màu này rất nhiều, không ngừng bay ra, hợp thành từng cái phương trận, tổng cộng trên trăm phương trận, khí thế như đại hồng thủy, đồng thời cũng tràn ra khí tức tang thương dường như tồn tại đã vô cùng lâu.

Sau khi những khôi lỗi bảy màu này xuất hiện, toàn bộ đám tu sĩ Tiên Thần đại lục đều trở nên kích động, phấn chấn, như thể đã thấy được

thắng lợi trước mắt rồi vậy.

Đây chính là một trong những nội tình của Tiên Thần đại lục, loại khôi lỗi bảy màu này không biết đã cất giấu trong những núi lửa kia bao nhiêu năm tháng. Trên người chúng có quy tắc đặc thù, những lực lượng quy tắc này ảnh hưởng đến thời không biến đổi thiên địa, đồng thời còn còn một cỗ khí thế chiến bách thắng rầm rầm bạo phát.

Rất nhanh, trên trăm phương trận khôi lỗi bảy màu này liền xông ra bên ngoài đại lục, giết thẳng về phía đại quân tu sĩ Thương Mang Phái.

Mạnh Hạo bình tĩnh đứng trên đỉnh đầu lão thằn lằn, nhìn những thứ khôi lỗi bảy màu kia, sau đó ánh mắt hắn dời tới pho tượng Siêu Thoát trên Tiên Thần đại lục kia, lộ ra vẻ suy tư.

Lúc này vẫn không cần hắn ra tay, Thương Mang Phái tuy rằng đi ra ngoài chinh chiến, rất nhiều nội tình lưu lại Thương Mang Tinh, khó có thể mang theo, nhưng lực lượng hùng hậu vẫn không thể khinh thường.

Gần như ngay khi những khôi lỗi bảy màu lao tới, tất cả Chí Tôn cửu nguyên Thương Mang Phái đồng loạt gầm lên một tiếng.

- Thương Mang Huyết Trận!

Bốn chữ này vừa truyền ra, tất cả tu sĩ Thương Mang chợt nặn ra một nơi mi tâm, nhưng giọt máu tươi này bay ra, trực tiếp hòa thành một biển máu to lớn, từ bên trong biển máu liền có từng người máu khổng lồ bay ra, ngửa mặt lên trời rống giận, xông ra giết chóc cùng những khôi lỗi bảy màu kia.

Hàng loạt tiếng nổ truyền ra ngập trời, chấn động tinh không!

Thương Mang Huyết Trận cùng khôi lỗi bảy màu va chạm, trong nháy mắt liền đạt tới đỉnh phong, truyền ra tiếng sấm vang vọng tinh không,

khuếch tán khắp Thương Mang. Dần dần, những khôi lỗi bảy màu kia nhanh chóng ảm đạm xuống, liên tiếp bại lui.

Tiên Thần đại lục tuy cường hãn, nhưng Thương Mang Phái cũng là một thế lực hùng hậu đã từng xuất hiện qua Siêu Thoát, song phương chiến đấu, nhất thời rất khó phân ra thắng bại.

Thời khắc này, thấy những khôi lỗi bảy màu kia bại lui, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ dị, hắn nhìn kỹ Tiên Thần đại lục, nhìn kỹ những tu sĩ trên Tiên Thần đại lục kia, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư khi. Đột nhiên, từ trên Tiên Thần đại lục chợt có tiếng nổ vang vô cùng lớn truyền ra.

Mắt thường cũng có thể thấy được, toàn bộ Tiên Thần đại lục đang run rẩy, từng ngọn ngọn núi lắc lư chấn động, vị trí giữa ngọn núi liền răng rắc vỡ vụn ra. Ngay sau đó, những đỉnh núi bị tách ra bất ngờ chậm rãi bay lên không trung, trên những đỉnh núi kia đều có tông môn, số lượng vô cùng đông đúc, chừng 1 triệu ngọn núi. Sau khi bay lên, những ngọn núi này lại lần nữa bộc phát ra khí thế như có thể rung chuyển bầu trời.

Ngay sau đó, những ngọn núi này như được giải khai phong ấn, từ bên trong truyền ra hàng loạt tiếng gào thét long trời lở đất, tiếp theo, từng con cự long bất ngờ từ trong 1 triệu ngọn núi kia toàn bộ phóng lên cao.

Từng con cự long này đều tản ra uy áp khiến người ta kinh tâm động phách, toàn bộ chúng đồng loạt gầm lên, khiến cho thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược, hóa thành một cỗ gió lốc vô biên vô tận, chạy thẳng tới đại quân tu sĩ Thương Mang Phái.

- Tốt một cái Tiên Thần đại lục. Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên sáng ngời, phất tay một cái, lập tức lão thằn lằn dưới người hắn hét lớn một tiếng, dùng tốc độ cực nhanh, trong phút chốc đã bất ngờ xuất hiện trên Tiên Thần đại lục. Thân thể nó bỗng nhiên biến đổi, không ngừng khổng lồ, chỉ trong chớp mắt đã lớn như một tinh hà, sừng sững vắt ngang tinh không, khí thế ngập trời.

Nó hét lớn một tiếng, sóng âm trở thành sát cơ quét ngang bốn phương, khiến cho đám cự long bên trong cỗ gió lốc run rẩy, đồng loạt chống cự lại. Lão thằn lằn bị cản lại, không thể tiếp tục tiến về phía trước, nhưng đồng dạng, cỗ gió lốc cự long này cũng bị mạh mẽ áp chế tại chỗ.

Một màn này, rõ ràng là lão thằn lằn dùng lực lượng một mình hắn, ngăn cản bước chân của đám cự long tạo thành gió lốc kia.

Thiên địa lắc lư, tinh không vỡ nát, thời khắc này, cuộc chiến tranh này dĩ nhiên đã kịch liệt đến cực hạn, tu sĩ Tiên Thần đại lục không ngừng lui về sau, thậm chí đã bị tu sĩ Thương Mang Phái xâm nhập vào đến bên trong lãnh thổ.

Mà cự long tạo thành gió lốc vô biên vô tận kia, thời khắc này lại đang bị lão thằn lằn cản trở, khiến cho nguy cơ của Tiên Thần đại lục đã đến tình trạng lửa sém lông mày.

- Nội tình của Tiên Thần đại lục, không phải chỉ có những thứ này. Mạnh Hạo đứng trong tinh không, vẻ mặt vẫn như thường, nhẹ giọng lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1916: Không Phải Là Nguyện

Gần như khi lời nói hắn truyền ra, đột nhiên, cặp mắt Mạnh Hạo rụt lại, hắn cảm nhận được một luồng khí tức đặc thù, từ trong đại lục Tiên Thần lúc này ầm ầm tuôn ra.

Kia dường như là một đạo ý chí, hay nói là là một đạo thần thức, vô kiên bất tồi, chưa từng có trước đây, sắc bén đến cực hạn, bá đạo đến điên cuồng!

Một chút ánh sáng đỏ từ dưới lòng đất đại lục Tiên Thần, lúc này, ngập trời, đó là ánh sáng cực hạn, đó là máu tươi đỏ, đó là bá đạo, là lớn lối, là điên cuồng, là... quầng sáng sắc bén trực tiếp giết hết thảy chúng sinh!

Gần như khi quầng sáng đỏ xuất hiện, vô số tu sĩ đại lục Tiên Thần, toàn bộ đều phấn chấn kích động.

- Tổ Quang Cực Cảnh! !

- Chúng ta còn không đánh bại, chúng ta còn có thể đánh bại! Bọn họ toàn bộ gào thét, toàn lực chống cự Thương Mang Phái, Mạnh Hao cũng nghe được bốn chữ trong miệng tu sĩ đại lục Tiên Thần.

”Tổ Quang Cực Cảnh!” Mạnh Hạo nhìn quầng sáng đỏ kia, ánh sáng này lóe lên, khuếch tán ầm ầm về bốn phía, tốc độ cực nhanh, chạy thẳng tới tu sĩ Thương Mang Phái.

Mạnh Hạo có thể cảm nhận được rõ ràng lực lượng kinh khủng ẩn chứa trong quầng sáng đỏ này, hắn lập tức có thể đoán được đây không phải thứ tu sĩ Thương Mang Phái có thể chống cự, thậm chí một khi ánh sáng

này bao trùm, tu sĩ Thương Mang Phái, sẽ chết hơn phân nửa.

Mạnh Hạo bỗng nhiên cười, thân thể hắn đi về phía trước một bước, bình tĩnh không cấp bách, khi xuất hiện đã ở phía trước quầng sáng đỏ kia, nâng tay lên, nhấn về ánh sáng này.

Dưới cái nhấn này, quầng sáng đỏ từ dưới lòng đất cả đại lục Tiên Thần bùng phát ra, trong chớp mắt dường như nhận được kích thích nào đó, nhưng lại trong chớp mắt rực rỡ cực hạn, vả lại không lan tràn bốn phương tám hướng mà trong nháy mắt ngưng tụ đến cùng nhau, hóa thành cầu vồng màu máu, biến đổi phương hướng, chạy thẳng tới Mạnh Hạo.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, trong chớp mắt, quầng sáng đỏ này nhìn kỹ hóa thành tia chớp đỏ, “ầm” một tiếng, rơi vào phía trước Mạnh Hạo, đánh vào tay hắn nâng lên.

Bốn phía Mạnh Hạo, thiên địa nổ vang, tinh không tan vỡ, toàn thân Mạnh Hạo càng có thêm nhiều tia chớp màu đỏ đánh tới, tóc của hắn bay lên, áo của hắn lơ lửng, chung quanh hắn, còn hiện ra ánh sáng đỏ.

Lúc này vô luận là tu sĩ Thương Mang Phái hay là tu sĩ đại lục Tiên Thần đều hô hấp dồn dập, đồng loạt nhìn Mạnh Hạo nơi này.

Đã lâu, thời gian trôi qua dường như chậm đi rất nhiều, ánh sáng đỏ bốn phía Mạnh Hạo vô thanh vô tức, không ngờ lại tiêu tán ra, hắn ngẩng đầu, tay phải nhẹ nhàng bóp.

Dưới cái bóp này, hình như có tiếng “rắc rắc” như lôi đình nổ vang cả thế giới.

Tia chớp màu đỏ kia trực tiếp tan vỡ, trong bàn tay Mạnh Hạo, trở thành màu đỏ tinh điểm, tiêu tán trong tinh không.

- Hay cho một Tổ Quang Cực Cảnh, đủ để diệt sát hết thảy tồn tại dưới Siêu Thoát. Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, vung tay áo, vẫn ung dung, đứng ở tinh không, khi cúi đầu, nhìn xuống cả đại lục Tiên Thần.

Ánh mắt của hắn mang theo uy nghiêm vô thượng, khiến cho tất cả tồn tại trên cả đại lục, thân thể đều run lên, nhưng vào lúc này, đột nhiên, gầm lên giận dữ, từ nơi này tràn ngập lên mặt đất.

- Phạm vào người Tiên Thần ta, chết chết chết chết! Khi tiếng hô truyền ra, mặt đất đại lục Tiên Thần vỡ vụn, xuất hiện khe nứt lớn, khe nứt này xuyên qua vài ngọn núi, lại xuyên qua mấy con sông như bị một bàn tay vô hình trực tiếp xé mở, từ trong khe nứt kia trực tiếp lộ ra một thân thể vô biên.

Đó là một người khổng lồ!

Hắn phảng phát giống như bị mang táng trong lòng đất, lúc này khi khe nứt xuất hiện, hai mắt hắn bỗng mở ra, ấn đường của hắn bất ngờ có chín tinh điểm, đang lóng lánh, hắn nâng tay lên, hung hăng vỗ một bên trên mặt đất, khi đại lục run lên, người khổng lổ này trực tiếp đứng lên, chạy thẳng tới bầu trời.

- Thần tộc! Đại hán rống giận, thân thể chạy vào trong, vô hạn vô biên, đến cuối cùng, dường như có thể so với tinh tú, đỉnh thiên lập địa, khiến cho mọi người vào lúc này, tinh thần chấn động.

Nếu chỉ như thế thì thôi, gần như khi đại hán này bay ra trong nháy mắt, trên đại lục Tiên Thần, khe nứt xuất hiện trên mặt đất càng nhiều, dưới vài khe nứt, đều có thân thể Thần tộc.

Từng người khổng lồ kia, toàn bộ mở mắt, đồng loạt bay ra, tiếng động rống giận khiến tinh không run rẩy, còn khí thế trên người bọn họ mang theo thăng trầm, lại rung chuyển Thương Mang.

Nội tình đại lục Tiên Thần khi Mạnh Hạo xuất thủ từng tầng xốc lên, còn Mạnh Hạo cũng trong xốc lên dần dần xác định lòng mình với đại lục Tiên Thần, phán đoán thật lâu trước đây!

”Nơi này hết thảy có lẽ cũng không phải chân thật tồn tại.” Mạnh Hạo nhìn những người khổng lồ Thần tộc đến tấn công kia, hắn nâng tay lên, tùy ý vung về phía trước.

Dưới cái vung này, hư vô phía trước hắn vặn vẹo, một luồng lực lượng của năm tháng, vô thanh vô tức khuếch tán ra, quy tắc vặn vẹo, ảnh hưởng pháp tắc, tất cả mọi người nhìn lại, cường hãn đến cực hạn. Người khổng lồ Thần tộc lúc này, thân thể toàn bộ run lên, đang dần khô héo, cho đến khi đến phía trước Mạnh Hạo, Mạnh Hạo không biến sắc, những người khổng lồ này, từng tên một nát, trở thành tro bụi.

Tên cuối cùng kiên trì kia ấn đường có chín tinh điểm, ngửa mặt lên trời rống giận, thần sắc lộ ra ý không sợ hãi, dường như sứ mạng của hắn chính là bảo vệ đại lục Tiên Thần, dường như hết thảy giá trị tồn tại của hắn cũng vì mỗi một khắc, chết trận vì đại lục Tiên Thần!

Hắn rống giận nâng tay lên, một quyền đánh tới Mạnh Hạo, một quyền này, dường như hắn đánh ra toàn bộ, thân thể hắn dù khô héo, cho dù xuất hiện dấu hiệu tiêu tán, nhưng vẫn hoàn toàn đánh ra quyền này.

Giống như từ vô số năm tháng trước nổi lên, đến lúc này, trở thành gió lốc, nổ vang ngập trời, uy lực kinh người, mơ hồ đã vượt qua cửu nguyên, đạt tới tầng thứ Siêu Thoát.

Đó là lực lượng thân thể của Siêu Thoát, không thấy quy tắc, không thấy không thể, thậm chí ngay cả đám lão quái lão thằn lằn cũng bị quyền này chấn động, từng người tinh thần run lên, đối với nội tình đại lục Tiên Thần, bọn họ biết vô cùng rõ ràng.

Nhưng cho dù là vậy, cho dù là Thần tộc cuối cùng này, hắn dùng tinh

mạng đánh ra một quyền cường hãn cực hạn, cũng chỉ là quả đấm khi đến gần Mạnh Hạo nửa trượng, hóa thành tro bụi, tiêu tán sạch sẽ.

Bởi vì Siêu Thoát của Mạnh Hạo, chẳng những là thân thể còn có tu vi, còn có hồn của hắn, thậm chí trong cơ thể hắn tồn tại thân nguyên đã đạt đến Bán Tổ.

- Bụi về bụi, đất về đất... ta mời các ngươi, nhưng có lẽ... xuất thủ của các ngươi đây cũng không phải ý nguyện của các ngươi, sợi tơ của tượng gỗ, ta chặt đứt cho các ngươi. Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, cất bước đi lên phía trước, hướng đến đại lục Tiên Thần này.

Hắn sắp nhìn thấu bản chất đại lục Tiên Thần này, chỉ là trong lòng hắn còn một chỗ chưa rõ, hắn cần phải đi nghiệm chứng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1917: Con Rối

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo muốn bước lên đại lục Tiên Thần này, một lực lượng bài xích mãnh liệt từ trên đại lục nơi này ầm ầm đi ra, ngăn trở Mạnh Hạo phủ xuống.

Bài xích này là từ trên người mỗi một tu sĩ truyền ra, trên từng ngọn cây cọng cỏ trên đại lục này, tràn ra trong từng núi từng sông, là ý chí phóng ra từ cả đại lục Tiên Thần.

Không cho phép, không chào đón, Mạnh Hạo phủ xuống.

Trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng, cưỡng ép bước chân vào, nhưng vào lúc này, đột nhiên một cảm giác khiếp sợ khiến bước chân hắn chợt ngừng, lúc ngẩng đầu, hắn thấy được xa xa ở đại lục này, lúc này ngọn núi run run, mặt đất trong tiếng nổ vang, không ngờ cả thế giới trở nên đen như mực.

Trong màu đen kịt này, có thanh âm lẩm bẩm từ trong ngọn núi kia, các vị trí ở đại lục Tiên Thần này đều không ngừng truyền ra thanh âm giống như tụng kinh, lại phảng phất nỉ non của chúng sinh.

Cúng lúc đó, xa xa ở đại lục Tiên Thần, thiên địa một vùng đen kịt, đột nhiên, xuất hiện một quầng sáng, quầng sáng này nhìn kỹ rõ ràng là ánh sáng mặt trời!

Đó là chín mặt trời, chín mặt trời này bay lên không, thấy không rõ thân ảnh bên trong, có thể thấy được là một lực lượng xé mở đêm tối, lúc này đang dâng lên, theo tia sáng khuếch tán, khiến cho đêm tối bị xé mở, Mạnh Hạo nơi này lần đầu cảm nhận được thân thể bị xé rách.

Phải biết, hắn rõ ràng đã Siêu Thoát, nhưng lúc này lại cảm nhận được

tia nguy cơ, cho dù nguy cơ này chỉ nhỏ bé không đáng kể nhưng đối với Mạnh Hạo cũng đủ khiến cặp mắt hắn ngưng trọng.

- Đây là một đạo thần thông... Mạnh Hạo nheo mắt lại, nhìn chín mặt trời từ từ dâng lên từ xa, cảm thụ chín mặt trời mọc nơi này, ánh sáng mặt trời đến từ bốn phương tám hướng xé mở đêm tối, tự mình nổ vang.

- Tuyệt không phải hạng người tầm thường có thể chế tạo ra, đây hắn là một trong năm người Siêu Thoát sáng tạo ra đại lục Tiên Thần năm đó, sáng lập ra thuật pháp! Trong mắt Mạnh Hạo lóe sáng kỳ dị.

Hắn giờ phút này, dường như là cách năm tháng, cách hư vô, cùng người Siêu Thoát trong quá khứ kia, đấu với nhau một trận.

Mạnh Hạo hừ lạnh, nâng chân lên, bước hung hăng về phía trước, bước này hạ xuống, trên người hắn nổ vang, cũng có sương mù đen dày đặc đột nhiên thả ra từ trong cơ thể hắn, bao phủ thế giới, tràn ngập thiên địa.

- Chín mặt trời, nhưng đêm tối của ta, với danh yêu, bẩn tất cả, không thể bị tàn phế! Mạnh Hạo thản nhiên nói, trong cơ thể hắn nổ vang, sương mù đen, che trời lấp đất, khuếch tán bốn phương tám hướng, khiến cho đêm đen càng tối, khiến cho ánh sáng chín mặt trời nhưng lại nhất thời không thể xé mở đêm tối.

Đúng lúc này, đột nhiên, chín mặt trời kia lóe lên, lộ ra chín thân ảnh, chín thân ảnh này thoáng lóe lên rồi biến mất, cùng lúc đó, hư vô bốn phía Mạnh Hạo vặn vẹo, bất ngờ xuất hiện chín thân ảnh, đó là chín áo bào đen, xuất hiện trong nháy mắt, chín người này đồng thời xuất thủ, lập tức tu vi nổ vang, dường như tạo thành một trận pháp tuyệt sát, mặc dù là nửa bước Siêu Thoát nơi này cũng sẽ bị thương nặng, về phần cửu nguyên đỉnh phong nhất định trực tiếp bị xóa bỏ.

Nhưng đối mặt với bọn họ lại là Mạnh Hạo.

- Rốt cuộc chịu đi ra? Mạnh Hạo thản nhiên nói, không thèm để chín mặt trời bốn phía xuất thủ chút nào, tùy ý thần thông thuật pháp của bọn họ đánh trên người mình.

Thân thể hắn giống như biển rộng mênh mông, mà thần thông chín mặt trời kia dường như thạch ngưu, lúc này thạch ngưu vào biển, không hiển lộ ra bất kỳ biến hóa này, giống như thân thể Mạnh Hạo trực tiếp bị cắn nuốt. Nhưng trong chớp mắt, bốn phía Mạnh Hạo lập tức sáng lên rực rỡ, tạo thành chín loại thần thông, chính là chín mặt trời kia thi triển thuật pháp, lúc này giống như phản bắn trở về, vả lại uy lực này so với chín mặt trời tự thân thi triển còn cường hãn hơn gấp trăm lần gấp ngàn lần.

Thậm chí căn bản không thể so sánh, giống như đom đóm cùng trăng sáng với nhau.

”Ầm!”

Chín loại thần thông này, toàn bộ bắn ngược, trực tiếp đánh chín mặt trời, chín mặt trời này đồng loạt kêu lên một tiếng đau đớn, không đợi bọn họ phản kháng, trong nháy mắt đã bị thần thông cường hãn gấp trăm gấp ngàn lần của từng người trực tiếp che mất.

Duy chỉ có lão già phía trước Mạnh Hạo đang bị thần thông che mất, bị Mạnh Hạo bắt được cổ, lôi đến trước mắt mình.

Đây hết thảy là chuyện xảy ra trong chớp mắt, khi kết thúc, bốn phía nổ vang ngập trời, tám người trong chín mặt trời kia, thân thể trực tiếp hóa thành tro bụi, tan xương nát thịt.

Thần sắc Mạnh Hạo như thường, nhìn lão già mình bắt được, người này là người sống duy nhất trong chín mặt trời, thân thể muốn tự bạo, nhưng lại bị thần thức Mạnh Hạo đè lại, tu vi tự bạo lập tức vỡ nát, hoàn toàn bị áp chế, thần thức Mạnh Hạo theo tay phải trực tiếp đánh vào cơ thể lão già này, muốn đi sưu hồn.

Nhưng hắn chiếm được lại là trống rỗng.

Lão già kia run lên, thân thể vặn vẹo, trực tiếp dưới sưu hồn tử vong của Mạnh Hạo, Mạnh cũng không có được chút nào ký ức của đối phương, giống như... đối phương căn bản không có ký ức, chỉ có giết chóc.

- Là con rối, cũng không phải là con rối. Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, theo hắn hơn ngàn năm nay đã biết, tu vi Siêu Thoát của hắn thậm chí không ngừng tiếp xúc với ý chí La Thiên của tinh không Thương Mang, Mạnh Hạo đã sớm sinh ra hoài nghi mãnh liệt với đại lục Tiên Thần cùng đại lục Ma Giới.

Hắn hoài nghi, trên hai đại lục này, căn bản không có người sống tồn tại!!

Bởi vì nếu như là người sống, nếu quả thật chính là tộc nhân Siêu Thoát ở hai đại lục năm đó, như vậy nói không thông địch nhân của hai Siêu Thoát kia cũng chính là La Thiên!

Điểm này, Mạnh Hạo ban đầu ở trên hạt châu sụp xuống tam căn ở bên ngoài Thương Mang kia đã chiếm được đáp án.

- Hải mảnh đại lục này hắn là ở rất nhiều năm trước, đã bị La Thiên hủy diệt, giống như hủy diệt lão tổ đại lục Thương Mang. Mạnh Hạo nhíu mày, đây là phán đoán của hắn, nhưng bây giờ chính mắt nhìn thấy, dường như tu sĩ nơi này, đích xác là máu thịt đầy đủ.

- Có thể khẳng định là con rối, nhưng phương diện này có lẽ có một chút nguyên nhân không biết, khiến cho bọn họ cũng không phải con rối. Mạnh Hạo trầm ngâm đi về phía trước, liên tục có vô số tu sĩ tấn công đến, khoảnh khắc đến gần, bị phất tay trực tiếp của Mạnh Hạo làm cho tan vỡ.

Phía sau hắn, đại quân Thương Mang lúc này toàn diện đi theo, sát nhập vào trong đại lục Tiên Thần, trong lúc nhất thời, vô số chém giết thảm thiết, rung chuyển tinh không.

Nhưng ngay khi Mạnh Hạo đi ra không được một trăm bước, đột nhiên, một con sông cong trên đại lục Tiên Thần trong chớp mắt lóng lánh lên, nước sông trong nháy mắt đóng băng, không ngờ... từ trên mặt đất bay lên không.

Nhìn kỹ bộ dáng con sông này là hình cây cung!

Gần như khi cái chuôi này cũng như nước sông bay lên không, một thanh niên từ trên một ngọn núi đại lục Tiên Thần bỗng nhiên bay ra, bộ dáng thanh niên này Mạnh Hạo nhìn thấy có chút quen mắt, hắn nhìn kỹ, mơ hồ thấy trên người đối phương, tìm được ảnh Lục, tương tự bộ dáng pho tượng đại lục Tiên Thần.

”Nơi này là nơi của hậu nhân Siêu Thoát trong quá khứ...” Mạnh Hạo suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1918: Mục Nát

Ánh mắt thanh niên kia lộ ra sát khí, nâng tay lên, lập tức nước sông kia hợp thành cung, không ngờ mắt thường có thể thấy được rút dần, trong chớp mắt đã bị thanh niên cầm trong bàn tay, kéo ra mãnh liệt, chỉ về Mạnh Hạo ở xa xa.

Mạnh Hạo mắt lạnh nhìn, thanh niên này nổi giận gầm lên, kéo dây cung, cả đại lục Tiên Thần run lên, hình như có luồng khí tức ngưng tụ, hóa thành một mũi tên, xuất hiện ở trước cung.

”Âm” một tiếng, thanh niên buông lỏng dây cung, mũi tên kia vù vù bay đi như sấm đánh, bay thẳng đến Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo rõ ràng cảm nhận được trong mũi tên này ẩn chứa lực lượng kinh khủng, nếu như là tu sĩ Siêu Thoát cầm cung này, có thể uy hiếp Mạnh Hạo nhưng lúc này, hắn nâng tay lên, mũi tên trong khoảnh khắc đến gần, đưa ra đầu ngón tay, điểm vào trên mũi tên.

Khi ngón tay của hắn chạm vào trên mũi tên, tiếng nổ vang ngập trời, thần sắc Mạnh Hạo như thường, còn mũi tên kia lại run lên tan vỡ từng mảnh.

Thanh niên phun ra máu tươi, thân thể bay nhanh lùi về sau.

Gần như khi hắn lùi về sau, pho tượng lão tổ đại lục Tiên Thần lúc này tỏa ra ánh sáng nhu hòa, bao phủ bốn phía, cản trở tất cả tu sĩ không phải đại lục Tiên Thần bước vào.

Ngay cả đám lão quái lão thằn lằn cũng bị quầng sáng này trực tiếp cuốn ra, đám người lão nhan chưởng giáo còn hơn thế, còn tu sĩ đại lục Tiên Thần, khi quầng sáng này xuất hiện, toàn bộ lui trở về, cùng mọi người

Thương Mang Phái, cách xa quầng sáng này, nhìn nhau.

Quầng sáng này có lẽ sẽ cản trở rất nhiều bước chân vào của người khác, nhưng lại không bao gồm Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn pho tượng trong đại lục Tiên Thần này, hắn như có điều suy nghĩ, bước lên trước.

Bước này trực tiếp vượt qua hư vô, khi xuất hiện, Mạnh Hạo đã đứng ở ngoài hào quang tràn ra từ pho tượng đại lục Tiên Thần, trực tiếp xuyên thấu qua, thậm chí trong xuyên thấu này, quầng sáng lập tức tan vỡ ầm ầm, chia năm xẻ bảy, hoàn toàn vỡ nát.

Lão thằn lằn hét lớn, mắt thấy Mạnh Hạo đã qua, bản thân nơi này cũng lắc lư, trực tiếp xuất hiện trên chiến trường, tu vi khuếch tán, bẻ gãy nghiền nát.

Không để ý đến thảm thiết của chiến trường này, Mạnh Hạo ở trên đại lục Tiên Thần đi về phía trước, trước hắn chính là nơi của pho tượng kia, nhưng ngay khi Mạnh Hạo muốn đến gần pho tượng này, lại có một tia sáng từ xa gào thét đến.

Vẫn là người thanh niên kia, hắn ở phía xa, lúc này lo lắng cầm cung trong tay, không ngừng bắn ra mũi tên, Mạnh Hạo vung tay áo, những mũi tên đến tan vỡ toàn bộ, không chút nào cản trở hắn.

Thanh niên kia đã tuyệt vọng, mắt thấy Mạnh Hạo đã đến gần pho tượng, đột nhiên thở dài, từ trong đại lục Tiên Thần truyền ra tiếng than thở quanh quẩn, một thân ảnh từ trong dãy núi bay ra, đó là một lão già, mặt trường bào hiến tế, vô cùng già nua, đang bay ra, lão nhìn Mạnh Hạo từ xa, nâng tay lên, chỉ về bầu trời.

Dưới ngón tay này, bốn phía Mạnh Hạo lập tức xuất hiện sóng gợn vô thanh vô tức, giống như gợn sóng trên mặt hồ, cùng lúc đó, trước mặt lão

già kia, lúc này xuất hiện một cái giếng.

Trong miệng giếng này, giống như sóng gợn, nhưng nhìn kỹ lại trong sóng gợn này, như có ảnh ngược, thân ảnh xuất hiện rõ ràng là Mạnh Hạo cùng với khu vực này.

Trong mắt lão già lóe lên lệ quang, tay bỗng nhiên hạ xuống, hướng về thân ảnh Mạnh Hạo trong miệng giếng, bắt một trận, khi tay lão xâm nhập vào trong miệng giếng, gợn sóng.

Còn Mạnh Hạo nơi này, sóng gợn chung quanh hắn lập tức hỗn loạn, mơ hồ dường như có một bàn tay xuất hiện, hư vô bốn phía hắn toàn bộ đều bị nghiền ép hoàn toàn!

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe sáng, đây là lần thứ hai hắn cảm nhận được bất phàm của năm người Siêu Thoát của đại lục Tiên Thần năm đó, dù sao sau khi Mạnh Hạo tự thân Siêu Thoát cũng cho đủ hậu thủ với tộc nhân.

- Nhưng mà, hết thảy đây bị ý chí Thương Mang sử dụng, đối với người Siêu Thoát kia cũng không phải là ý tốt. Mạnh Hạo nhìn lão già thi pháp ở xa xa, tiếp tục đi về phía trước, mỗi một bước rơi xuống, sóng gợn bốn phía đều tan vỡ, dường như không thể không thừa nhận bước chân của Mạnh Hạo, thậm chí bàn tay vô hình kia lúc này đều khó có thể ngưng tụ.

Còn lão già xa xa kia, thân thể run lên, dường như dùng toàn bộ khí lực, đều không thể tiếp tục thi pháp, mắt thấy miệng giếng trước mắt lão kia xuất hiện một khe nứt, dường như muốn tan vỡ, lão già nổi giận gầm lên, thân thể chớp mắt khô héo, dường như hút đi tất cả máu thịt, thoạt nhìn chỉ còn da bọc xương, thậm chí tu vi lúc này dường như đã cạn kiệt, khiến cho khí tức mục nát trên người lão không thể che giấu.

Khí tức này, ngoại nhân không cách nào phát hiện, thậm chí cửu nguyên đỉnh phong cũng không nhìn ra được, nhưng trong chớp mắt, Mạnh Hạo

lập tức cảm thụ được cặp mắt hắn lóe lên, nhìn lão già kia, lão già này hét lớn, khí tức mục nát toàn thân càng dày đặc, cả người giống như rửa nát đã nhiều năm, tay hung hăng đánh một trảo vào trong giếng.

Dưới trảo này, hư vô bốn phía Mạnh Hạo lập tức nổ vang, một bàn tay đột nhiên xuất hiện, hướng về Mạnh Hạo nơi này, hung hăng nghiền ép, lại vào lúc này, thậm chí có khí tức Siêu Thoát tản ra.

Mắt thấy bàn tay sắp hạ xuống, Mạnh Hạo hừ lạnh, khí tức Siêu Thoát trong cơ thể không bảo lưu lại chút nào, triệt để bùng phát.

”Ầm ầm ầm!”

Thân thể Siêu Thoát, tu vi Siêu Thoát!

Khi bùng phát, chỉ là khí thế lập tức nổ vang thiên địa, vỡ vụn hết thảy, bàn tay to kia chưa kịp dựa vào gần, lập tức phá thành mảnh nhỏ, ầm ầm vỡ nát, hư vô bốn phía cũng trong nháy mắt trực tiếp trở thành hắc động.

Còn miệng giếng kia lúc này không thể tiếp nhận, trực tiếp tan vỡ, chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số mảnh vỡ, hướng ra bốn phía, thân thể lão già kia run lên, phun ra máu đen rửa nát, nhưng khí tức mục nát trên người lại càng thêm rõ ràng hơn, đang muốn lùi về sau, trong mắt Mạnh Hạo lóe lên tia rét lạnh, bước ra, khi xuất hiện đã ở trước mặt lão già, nâng tay lên, đặt ở thiên linh lão già này.

Pháp sưu hồn, lập tức thi triển.

Nhưng rất nhanh Mạnh Hạo lập tức nhíu mày, lão già này giống với chín mặt trời lúc trước, đều không có bất kỳ trí nhớ gì, hoặc là nói ký ức hỗn loạn, giống như bị người cưỡng ép rót vào, người ngoài căn bản không thể nhận ra đến tột cùng.

Mạnh Hạo trầm ngâm, cặp mắt nhoáng lên, bỗng nhiên áp chế tu vi của

mình, cưỡng ép hạ thấp Siêu Thoát, khiến cho mình giữ vững ở cửu nguyên, lão già trước mắt này, trên người lại không có chút khí tức mục nát nào, thoạt nhìn vô cùng chân thật, từ khóe miệng tràn ra máu tươi, cũng không rửa nát, nhất là oán độc mình trong đôi mắt vô cùng mãnh liệt.

Bên tai của hắn truyền đến vô số gào thét của tu sĩ đại lục Tiên Thần.

Thậm chí xa xa, còn có người rống giận với hắn.

- Mạnh Hạo, ngươi lần này phải chết không phải nghi ngờ!

Trong tiếng nổ vang, hết thảy thế giới này, dường như hoàn chỉnh, thậm chí theo tu vi hạ thấp của Mạnh Hạo, tất cả tu sĩ trên vùng đại lục này vô cùng linh động.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1919: Thấy Rõ

- Thì ra là thế! Mạnh Hạo thản nhiên nói, vung tay, lập tức“ầm” một tiếng, lão già trước mặt hắn, thân thể trực tiếp tan vỡ, tan xương nát thịt.

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn pho tượng cách đó không xa, lúc này tu vi hắn hạ thấp, giữ vững cảnh giới cửu nguyên, chủ động tán đi Siêu Thoát, hắn nhìn đại lục, nhìn chúng sinh, nhìn pho tượng.

Sương mù vây quanh đại lục này, lúc này trong mắt Mạnh Hạo cũng không thấy, dường như hắn không thấy được, còn pho tượng to lớn kia lúc này vẻ mặt cũng không còn mơ hồ mà tràn đầy uy nghiêm.

”Tu vi của ta, đã vượt qua Đạo Nguyên, chỉ còn... nửa bước cách Tổ Cảnh, còn kém nửa bước mà thôi, cho nên chỉ có thể nhìn ra đầu mối mà nhìn không ra chân tướng sao.” Mạnh Hạo nghĩ, vung tay, tấn công tu sĩ đại lục Thần Tiên đang đến, thân thể ầm ầm vỡ nát, tu vi Mạnh Hạo nơi này phóng ra lần nữa, từ cửu nguyên nhảy lên Đạo Nguyên, khí tức Siêu Thoát trước nay chưa từng có phóng ra, trong tiếng nổ vang, trên cả đại lục Tiên Thần, khí thế Mạnh Hạo long trời lở đất.

Không chỉ thân thể Siêu Thoát, tu vi Siêu Thoát, lúc này đây thần hồn của hắn cũng phóng thích ra Siêu Thoát ý, không có kết thúc như vậy, Mạnh Hạo hít sâu, tu vi lần nữa bùng phát, trong cơ thể, vô biên vô tận, trực tiếp vượt qua Đạo Nguyên, bước chân vào... cảnh giới Bán Tổ! !

Khí tức Bán Tổ phóng thích ra trong nháy mắt, Mạnh Hạo chợt phát hiện, thanh âm tu sĩ bốn phía đại lục Tiên Thần này càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng bất ngờ... biến mất.

Thân thể của bọn họ cũng mất đi tất cả linh động, còn vẻ mặt pho tượng Siêu Thoát nơi này vặn vẹo, dường như hoàn toàn thay đổi, cả đại lục

Tiên Thần, sương mù lượn lờ...

Mạnh Hạo đứng ở tại chỗ, nhìn pho tượng cách đó không xa, dần dần, cặp mắt hắn co lại, nâng tay đánh ra một trảo, một Chí Tôn bát nguyên đại lục Tiên Thần ở nơi chiến trường xa, thân thể trong nháy mắt biến mất, khi xuất hiện đã ở trong tay Mạnh Hạo, bị Mạnh Hạo bóp chặt cổ, hắn cẩn thận ngắm nhìn, rốt cuộc thấy được tia khí tức thậm chí ngay cả hắn nếu không phải toàn bộ quán chú nơi này cũng sẽ không phát ra, dần dần tràn ra từ trong thất khiếu Chí Tôn bát nguyên tử vong này, sáp nhập vào trong cơ thể pho tượng cách đó không xa.

Còn trên đại lục Tiên Thần này, pho tượng như vậy, tổng cộng có chín tòa, bốn phía tám tòa, chính giữa có một tòa, mà tòa chính giữa kia càng thêm khổng lồ, long trời lở đất.

”Muốn chân chính thấy rõ nơi này, có lẽ... không khó.” Mạnh Hạo trầm ngâm nâng tay lên, lập tức gương đồng bay ra, nháy mắt biến hóa trong lòng bàn tay hắn, trở thành vô số tơ đen, trong nháy mắt bao phủ bên trong Mạnh Hạo rất nhanh, trên người Mạnh Hạo lập tức xuất hiện khôi giáp đen, khí thế của hắn ầm ầm.

Mượn lực lượng Anh Vũ, khiến cho tu vi của hắn vượt qua Bán Tổ, vô hạn đến gần... Tổ Cảnh chân chính! !

”Ầm ầm ầm!”

Tóc Mạnh Hạo bay lên, trong cơ thể đồng thời nổi lên gió lốc, chấn động tinh không, rung động Thương Mang, vượt khỏi đỉnh phong của bản thân, Anh Vũ bay ra, hét lên, trực tiếp xong vào ấn đường Mạnh Hạo, dung nhập vào trong con mắt thứ ba trên ấn đường Mạnh Hạo, khiến cho Đạo Mục này trong chớp mắt tràn ra ánh sáng màu tím.

Mạnh Hạo khép kín cặp mắt, Đạo Mục bỗng nhiên mở ra, ánh sáng màu tím ngập trời, bao phủ cả thế giới, Mạnh Hạo nhìn bốn phía, hắn bất ngờ

thấy được cảnh tượng... hình ảnh bất đồng!

Hắn thấy được, tất cả tu sĩ đại lục Tiên Thần nơi này, bất ngờ toàn bộ đều là một đoàn khí huyết hợp thành hình dáng, trong những hình dáng này có hắc khí vây quanh, thoạt nhìn mà giật mình.

Bất kể nam nữ, bất kể già trẻ, bất kể tu vi gì, trong chớp mắt, trong mắt Mạnh Hạo đều là một đoàn khí huyết.

Còn mỗi lần khí huyết thân ảnh tử vong bị mấy pho tượng kia hấp thu, đều là hắc khí trong những cơ thể này, những hắc khí này phảng phất là hồn của bọn họ, là căn bản của bọn họ.

Còn trong hắc khí, Mạnh Hạo tìm được... ý chí dao động của La Thiên, đó là Hồn Ti của ý chí La Thiên.

Mạnh Hạo trầm mặc, thần thức của hắn ầm ầm tản ra, bao phủ cả đại lục Tiên Thần, cảnh tượng như vậy nơi nào cũng có, nhưng rất nhanh, hắn lại thấy một tia bất đồng.

Vùng đại lục này không phải mỗi người đều như thế, hắn thấy được một gia tộc, gia tộc này người không có xuất chiến, mà là từng người một phức tạp khoanh chân ngồi trong gia tộc, ở đó có vài người, Mạnh Hạo thấy được khuôn mặt quen thuộc.

Đó là... Vương gia.

Thậm chí Mạnh Hạo thấy được Vương Đằng Phi, thấy được trong cơ thế hắn có huyết mạch Thần tộc trôi qua.

Lúc này tộc nhân Vương gia đều khoanh chân tĩnh tọa, bốn phía bọn họ có một trận pháp to lớn, chính là trận pháp này cản trở hắc khí bốn phía lan tràn, lúc này trận pháp này vận chuyển, dường như đang mở ra.

Ánh mắt Mạnh Hạo quét qua, lập tức nhìn thấu tác dụng trận pháp này, là truyền tống, vả lại vô cùng phức tạp, cũng không phải khoảng cách truyền tống ngắn, hắn là... càng thêm thâm ảo, dường như có thể dịch chuyển ra truyền tống trận của tinh không Thương Mang!

Ánh mắt Mạnh Hạo thu hồi, người sống chân chính như vậy, trừ bỏ Vương gia còn có một người, nhìn người nọ trong nháy mắt, Mạnh Hạo nhận ra thân phận đối phương, đó là danh sách Đạo Thiên của Đệ Nhất Sơn.

Mặc dù hắn lúc này thăng trầm, nhưng Mạnh Hạo vẫn nhận ra, chỉ là Đạo Thiên nơi này có hắc khí tràn ngập trong cơ thể này, thân thể của hắn rõ ràng dần khô héo nhưng chính hắn cũng không phát hiện được.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo thu hồi thần thức, lần nữa quét ngang, hắn lại thấy được thân ảnh đơn độc, cùng những người khác bất đồng, những thân ảnh này không nhiều lắm, còn có tám người, tán lại ở trong khu vực đại lục Tiên Thần này.

Bọn họ tuy rằng cũng là thân ảnh khí huyết nhưng trong cơ thể lại không có tồn tại hắc khí của Hồn Ti ý chí La Thiên.

Vả lại gần như khi Mạnh Hạo nhận ra bọn họ, tám thân ảnh này cũng cảm nhận được ánh mắt Mạnh Hạo, đều nhìn hắn, ánh mắt vô tình chạm nhau, hắn cảm nhận được phức tạp của bọn họ.

Đã lâu, Đạo Mục Mạnh Hạo khép kín, mở ra cặp mắt, hắn vung tay áo, áo giáp trên người tiêu tán, lần nữa hóa thành gương đồng bị hắn thu trở vào, đại lục truyền ra nổ vang ngập trời, Thương Mang Phái không hổ là thế lực lớn nhất trong tinh không Thương Mang, lúc này toàn tông xuất hiện, lại có lão quái lão thằn lằn phối hợp như vậy, khiến cho đại lục Tiên Thần căn bản khó có thể chống cự, lúc này mặt đất run lên, đại quân tu sĩ Thương Mang Phái trực tiếp sát nhập vào trong nội địa đại lục.

Mạnh Hạo không để ý đến cuộc chiến tranh này, thân thể hắn vụt qua, muốn đi về phía trước, nhưng vào lúc này, đột nhiên, đại lục Tiên Thần ầm ầm run lên, vô số tu sĩ đại lục Tiên Thần lúc này toàn bộ quỳ lạy, cúng bái với trời, trong miệng bọn họ không ngừng truyền ra thanh âm.

- Cầu xin lão tổ phủ xuống!

- Cầu xin lão tổ phủ xuống! !

- Cầu xin lão tổ phủ xuống! ! !

Thanh âm của bọn họ ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành sóng âm, long trời lở đất, khi truyền ra, đột nhiên, cả đại lục run lên, một ý chí xa lạ lúc này ầm ầm phủ xuống.

Phủ xuống của ý chí này mang theo băng hàn, nhưng Mạnh Hạo lại cảm giác được ý chí này không linh động, giống như không có rễ, dường như bị người nào đó đã từng lạc ấn trên ngọc giản, lúc này giống như rút ra trong ngọc giản.

Chương 1913 : Vương phủ, đại hán

Chỉ có điều, có lẽ không phải ngọc giản, mà là ký ức của tinh không Thương Mang này.

Ý chí này ầm ầm phủ xuống, xuất hiện ở đại lục Tiên Thần, nhưng lại ngưng tụ xa xa ở trên người thiếu niên cầm cung kia, thanh niên này càng run rẩy, phát ra tiếng gào thét thảm thiết, thân thể càng thêm bành trướng, tóc trở thành màu trắng, ánh mắt lộ ra tia rét lạnh, làm cho ý chí hoàn toàn phủ xuống vào trong cơ thể thanh niên này, hắn giống như biến thành một người.

Đứng giữa không trung, trên người hắn tràn ra khí tức vượt qua cửu nguyên, cặp mắt đỏ thẫm, nhìn Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cũng nhìn thanh

niên này.

Ánh mắt hai người gặp nhau, thanh niên bỗng nhiên nâng tay, chỉ Mạnh Hạo, trong miệng tràn ra thanh âm khàn khàn.

- Hô Phong!

Hai chữ vừa truyền ra lập tức có một luồng hắc phong xuất hiện bốn phía Mạnh Hạo, những hắc phong kia ngưng tụ lẫn nhau, bất ngờ hóa thành chín con rồng đen, chín con rồng đen này gầm thét, thổi ra gió đen, nơi gió này đi qua, thiên địa biến sắc, gió mấy cuốn ngược.

- Hoán Vũ! Thanh niên mở miệng lần nữa, thân thể hơi run lên, dường như ý thức trong cơ thể đang thi triển thần thông, đối với hắn nơi này cũng có thương tổn nghiêm trọng.

Lời nói hắn vừa truyền ra, ở đó trong hắc phong diệt sát hết thảy sinh mạng, một giọt mưa đen bỗng nhiên xuất hiện, trong nháy mắt mưa tầm tả, lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, rơi xuống.

- Tát đậu thành binh! Thanh niên kia gầm nhẹ, những mưa kia đang rơi xuống, trực tiếp hóa thành một thân ảnh dữ tợn, trong những thân ảnh kia tồn tại vô số tồn tại kinh khủng, đều trong năm tháng, vong hồn chết dưới thuật pháp này!

- Núi lở!

- Đất rung!

Không có kết thúc, thanh niên phun ra máu tươi, ý chí trong cơ thể khiến thân thể run rẩy của hắn nhanh chóng khô héo, nhưng hắn vẫn không quản hết thảy mà thúc đẩy thi triển thần thông.

Đất rung núi lở, bầu trời vỡ vụn, long trời lở đất.

- Còn có cuối cùng... Âm Nguyệt, hữu tình! Thanh niên ngửa mặt lên trời rống lớn, thân thể hoàn toàn khô héo, khí tức mục nát dày đặc tràn ra, ý thức kia trong cơ thể hắn lúc này toàn diện bùng phát, vọt ra thân thể hắn, hoàn toàn phóng ra ngoài, ngưng tụ lại trong thuật pháp, khiến cho trên mặt Mạnh Hạo lúc này lại xuất hiện ấn ký vầng trăng.

Như bị lạc ấn trống rỗng.

- Diệt! Thanh niên rống lớn.

”Ầm ầm ầm!”

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, tùy ý để hắc phong bao phủ, mưa rơi, vô số thân ảnh dữ tợn bốn phía xuyên qua, dưới chân hắn sụp đổ, ngọn núi chung quanh hắn vỡ vụn, trên người của hắn, ấn ký Âm Nguyệt dường như muốn xé rách thân thể của hắn.

Đã lâu đã lâu, thân thể Mạnh Hạo động mạnh, hắn hít sâu, ngẩng đầu lên, hoàn toàn tiếp nhận thuật pháp, Mạnh Hạo nhìn thanh niên trong run rẩy đã gần như tan vỡ, trong mắt lộ ra mong đợi.

- Lực lượng từ dương xua tan đêm tối, cho đến khi trong giếng càng thêm ảo ảnh, lại cho tới sáu thức thần thông bây giờ... cũng làm cho ta vô cùng kính nể người đã từng Siêu Thoát của đại lục Tiên Thần kia! Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, nâng tay vung tay áo, thanh niên kia cười thảm, thân thể ầm ầm vỡ nát, trong mắt Mạnh Hạo, người này căn bản chỉ là một đoàn khí huyết mà thôi, lúc này cho dù tử vong cũng chỉ là khí huyết tiêu tán thôi.

Hết thảy nơi này, Mạnh Hạo đã chiếm được đáp án, hiện tại hắn cần chính là nhìn một chút, tám thân ảnh Hồn Ti kia vì sao tồn tại.

Hắn nhìn mọi kiến trúc trên đại lục Tiên Thần, từng thành trì, đi về phía

trước.

Kiến trúc nơi này không giống Sơn Hải Giới, dường như càng thêm duyên dáng.

Rất nhanh, Mạnh Hạo xuất hiện giữa không trung ở nơi của Vương gia, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua, trọng điểm nhìn trận pháp nơi này, lúc này trận pháp đã hoàn toàn triển khai, không cần tới bao lâu sẽ gặp truyền tống, đến khi đó, tất cả tộc nhân Vương gia nơi này đều sẽ bị truyền tống rời khỏi.

Ánh mắt quét qua từng tộc nhân Vương gia, ánh mắt Mạnh Hạo nhìn về phía trong trận pháp của tộc nhân Vương gia, trong góc một nơi, trên người một lão già.

Đây là một lão già gầy còm, lão khoanh chân ngồi ở nơi kia, gần như khi Mạnh Hạo nhìn lại, thân thể lão già này dừng lại, ngẩng đầu, nhìn bầu trời xa xa.

Lão già gầy đến mức nhìn có chút hèn hạ, Mạnh Hạo cảm nhận được năm tháng thăng trầm.

Lão già biến sắc, trầm mặc một lát, cúi đầu thu hồi ánh mắt, nhưng Mạnh Hạo có thể nhìn thấu, lão già này lúc này khẩn trương.

Đã lâu, Mạnh Hạo thu hồi ánh mắt, cuối cùng, trên người Vương Đằng Phi nhìn thoáng qua, cất bước đi xa, cho đến khi hắn rời đi, lão già gầy còm kia còn mới trong lòng đại khí, cho đến hiện tại, lão cũng không thể tin, Mạnh Hạo nơi này không ngờ tới loại cảnh giới lão khó lòng mà tin.

Rời khỏi Vương gia, Mạnh Hạo đi nơi Đạo Thiên, nhìn Đạo Thiên, năm đó kế hoạch Hải Mộng Chí Tôn tuy rằng thành công nhưng lại thất bại.

Đạo Thiên ở Đại lục Thần Thiên giống như ném trong biển rộng một

tảng đá, xốc không nổi bọt sóng nào, vả lại căn bản không hợp nhau, bởi vì Hải Mộng Chí Tôn cho rằng mưu đồ chân chính thế giới của đại lục Tiên Thần, điểm này bất đồng với bản chaất, khiến cho Đạo Thiên nơi này, mặc dù tư chất khá hơn nữa cũng đều là ngoại tộc

Trong mắt ngoại tộc như hắn, lại không có người nói cho hắn biết.

Nhưng hắn vì Sơn Hải Giới hy sinh, loại hy sinh này khiến Mạnh Hạo khi nhìn Đạo Thiên, trong mắt lộ ra ý kính trọng, thân thể vụt qua, xuất hiện trước mặt Đạo Thiên.

Tay nâng lên, ngón tay rơi vào ấn đường Đạo Thiên, Đạo Thiên theo bản năng mở mắt ra, khi nhìn đến Mạnh Hạo có chút sửng sốt, ngay sau đó thân thể run lên kịch liệt, nhưng lại cắn răng kiên trì, tùy ý để thần thức Mạnh Hạo sáp nhập vào trong cơ thể, xua tan những hắc khí, thân thể hắn lập tức uể oải, cả người hư nhược đến cực hạn, nhưng trong mắt hắn lại lóe lên ánh sáng mãnh liệt.

- Ngươi đã đến rồi... Ta biết, ngươi nhất định sẽ đến.

- Ta ở nơi này hơn ngàn năm, ta phát hiện một bí mật, đại lục Tiên Thần này căn bản là một địa phương vô cùng kỳ quái, tất cả mọi người nơi này... tựa hồ đều sinh hoạt dưới một quy luật đặc biệt.

- Ta đoán bọn họ... cũng đều là ngoại tộc, mà không phải là tu sĩ! Đạo Thiên vùng vẫy nói, nói suy đoán hơn ngàn năm trong lòng hắn, sau khi toàn bộ nói ra, phun ra máu tươi, đã hôn mê.

Mạnh Hạo nhìn Đạo Thiên, hắn rất khó tưởng tượng đối phương là thế nào ở nơi này vượt qua ngàn năm, trong trầm mặc, Mạnh Hạo ôm quyền cúi đầu, vung tay áo, đưa Đạo Thiên vào Sơn Hải Giới.

- Nơi này đích thật là một địa phương vô cùng kỳ quái, nơi này đích xác cũng... đều là ngoại tộc, mà không phải là tu sĩ. Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm

bẩm, xoay người bước ra một bước, thân ảnh biến mất, khi xuất hiện đã ở một trong tám địa phương hắn tò mò nhất.

Tám địa phương này có tám người, bọn họ mặc dù là thân ảnh khí huyết, nhưng trong cơ thể lại không có hắc khí, điềm này vô cùng kỳ quái, Mạnh Hạo suy đoán, lúc này khi xuất hiện ở trong một quốc gia phàm tục, một nơi trong vương phủ.

Một mảnh an tĩnh trong Vương phủ, một đại hán ngồi trên bậc thang, mặc áo bào quý giá đẹp đẽ, giống như Vương gia, hắn đang uống rượu, khi Mạnh Hạo đi tới, đại hán này buông ra vò rượu, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo.

- Có kỳ quái hay không, vì cái gì trong cơ thể lão tử không có Hồn Ti ngưng tự ý chí Thương Mang chết tiệt kia? Đại hán nhìn Mạnh Hạo, nở nụ cười.

Chương 1914 : Ma lâm

Đại lục Tiên Thần chấn động, khi tu sĩ Thương Mang Phái sát nhập vào, cả đại lục nổ vang, bầu trời trở thành biển lửa, dường như muốn vỡ vụn tan vỡ, mặt đất như có địa long cuồn cuộn, từng khe nứt trong tiếng “rắc rắc” khuếch tán bốn phương, từng dãy núi lập tức sụp xuống.

Giống như tận thế phủ xuống.

Nhưng tu sĩ cùng chúng sinh đại lục Tiên Thần lại không có quá nhiều phản ứng, tuy rằng đều đang đối kháng nhưng từng thần tình chân chính lại chết lặng, dường như không có quá nhiều tâm tình.

Nhưng nếu Mạnh Hạo hạ thấp tu vi chính mình, về đến cửu nguyên đỉnh phong, hắn thấy được bất đồng, thấy được những chúng sinh vốn chết lặng không có nhiều tâm tình kia lúc này thăng trầm, thê lương cực kỳ.

Mạnh Hạo thu hồi thần thức nhìn trường bào quý giá đẹp đẽ trước mắt, giống như đại hán Vương gia vậy, đi ra phía trước, ngồi đối diện hắn, gật gật đầu.

- Đích xác kỳ quái.

- Mảnh đại lục này đã từng có tên gọi là... Tiên Cương.

Đại hán mở miệng cười, lần nữa uống một ngụm rượu, thần sắc lộ ra hồi ức.

- Với tu vi của ngươi, nói vậy sớm đã nhìn ra đầu mối, còn ta ở nơi này không có Hồn Ti ý chí Thương Mang chết tiệt là bởi vì... ý chí Thương Mang này, không tìm được dấu vết tồn tại của ta.

- Nó không tìm được, cho nên mặc dù nghịch loạn năm tháng, từ không nói có, dựa vào ký ức in ra tu sĩ nơi này, cũng rung chuyển không được sự tồn tại của ta, sở dĩ ta cùng mấy người kia lựa chọn đặt một lượt thần thức ở nơi này là bởi vì không tha được vùng đất này. Đại hán lẩm bẩm, ném bầu rượu xuống đất, đứng lên, khi đứng dậy, một luồng khí thế kinh thiên bùng phát ầm ầm từ trong cơ thể này.

Khí thế kia hóa thành gió lốc, quét ngang bốn phương, Mạnh Hạo đứng trước mặt đại hán, khí thế cho dù lại cuồng bạo, cũng thổi không nổi một sợi tóc.

Khí thế đại hán nổ vang, trên vùng đại lục này, đồng thời có bảy gió lốc, khí tức bất đồng, giống như nổ vang, ngập trời, khiến cho bầu trời biến sắc, gió mây cuốn lên.

Thần thức Mạnh Hạo quét qua, lập tức từ trong gió lốc này thấy được tám thân ảnh tính cả đại hán trước mắt này ở bên trong. Tám người này có nam có nữ, thân thể bọn họ lúc này chậm rãi bay lên không, trong thần sắc từng người đều có cảm khái, không cam tâm, phức tạp.

- Vùng đại lục này, đã từng bị hủy diệt qua một lần, chết rất nhiều người... còn sót lại đã rời khỏi tinh không Thương Mang, ở nơi này...đã không phải là chính bọn họ. Chúng ta luôn luôn đợi đám người này trừ đi nơi này, sạch sẽ, giống như trừ đi nhớ lại ràng buộc trong lòng chúng ta.

- Cám ơn ngươi, ta nghĩ, có lẽ sau này chúng ta chân chính gặp nhau, trước khi đi, ta đưa cho ngươi một phần lễ vật, thiếu một chút giết chóc, thiếu một chút tử vong.

Đại hán liếc sâu Mạnh Hạo, vụt qua, bay thẳng tới bầu trời, bảy thân ảnh những khu vực khác cũng đều bay ra, trong tiếng nổ vang, tám người bay đến đầu cuối bầu trời, thân thể bọn họ vặn vẹo trong nháy mắt, hóa thành lốc xoáy. Cùng lúc đó, tộc nhân Vương gia trên đại lục Tiên Thần, bọn họ hoàn toàn mở ra trận pháp, khiến cho tất cả tộc nhân Vương gia trong nháy mắt biến mất, theo lốc xoáy biến mất vô ảnh, phảng phất là tám người kia đưa bọn họ đi.

Làm cho lốc xoáy này tiêu tán, hợp thành thân thể khí huyết của tám người, lúc này khuếch tán, hóa thành một biển khí huyết, trong tiếng nổ vang, trực tiếp trở thành vô số mưa máu, rơi xuống nhân gian.

Mảnh mưa máu này chiếu trên mặt đất, vô biên vô tận, rơi vào trên người tu sĩ đại lục Tiên Thần kia, những tu sĩ này hét thảm thiết, thân thể hòa tan, chiếu xuống trên những kiến trúc kia, những kiến trúc trong nháy mắt đi qua vô số năm tháng, trở nên mục nát.

Tất cả chúng sinh, đều ở đây, trong mưa máu, hòa tan, trở thành máu loãng, hết thảy tồn tại đều là như thế, cả đại lục Tiên Thần ngắn ngủi trong mấy hơi thở, an tĩnh.

Cảnh tượng này đột nhiên, đại quân tu sĩ Thương Mang Phái đang ở sâu bên trong, địch nhân của bọn họ đã trở thành máu loãng, tiêu tán trong thiên địa.

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, xa xa nhìn thấy hết thảy, trong trầm mặc bỗng nhiên ngẩng đầu, hắn thấy được vô số hắc khí, từ trong cơ thể vô số chúng tiêu tán bay ra, chui vào trong chín pho tượng đại lục này.

Rất nhanh, tám pho tượng bốn phía đều trở thành màu đen, truyền ra tiếng “rắc rắc”, vỡ vụn, mỗi pho tượng vỡ vụn những pho tượng kia sẽ càng đen thêm một chút.

Trước mặt tám pho tượng đều vỡ vụn, pho tượng duy nhất chính giữa đại lục Tiên Thần long trời lở đất kia, màu sắc đen như mực, còn có sương mù đen ầm ầm bùng phát, ngập trời, cuốn lên bầu trời, có thể thấy được sương mù đen bao phủ cả bầu trời, lấy pho tượng kia làm trung tâm, cuồn cuộn về bốn phía.

Một lực ý chí kinh người, truyền ra từ trong pho tượng.

Bộ dáng pho tượng này cũng biến đổi, dữ tợn hơn, thậm chí vẻ mặt đều mơ hồ, dĩ nhiên không còn là người Siêu Thoát vĩ đại từng có kia của đại lục này, mà bị ý chí La Thiên tinh không Thương Mang phủ xuống, trở thành tồn tại hóa thân.

Cũng đúng lúc này, cặp mắt pho tượng bỗng nhiên mở ra, khi hai mắt mở ra, thiên địa nổ vang, sương mù cuồn cuộn kịch liệt, một luồng khí tức kinh người, phóng ra từ trong pho tượng này.

Khiến cho những sương mù đen kia, trong cuồn cuộn ngưng tụ này một đầu dữ tợn, cười gằn, chạy thẳng tới đại quân tu sĩ Thương Mang Phái, nhưng ngay khi phủ xuống, Mạnh Hạo đi về phía trước một bước, khi xuất hiện đã ở trong thiên địa, phía trước pho tượng, nâng tay áo vung lên, một luồng lực lượng Siêu Thoát ầm ầm nổi lên, biến đổi quy tắc nơi này, hóa thành một ý hủy thiên diệt địa, khiến cho sương mù cứng rắn phủ xuống, lập tức hét thảm thiết, toàn bộ tiêu tán.

Cũng chính đúng lúc này, trong tinh không xa xa, có một khu vực vặn vẹo, lại một tòa đại lục vô biên, ầm ầm xuất hiện, đó chính là... đại lục Ma Giới.

- Chỗ này để ta xử lý. Mạnh Hạo thản nhiên nói, lão nhân chưởng giáo hít sâu, nhìn hài cốt mặt đất, nhìn sương mù đen ngập trời, cuối cùng ánh mắt rơi trên pho tượng kinh người kia, gật gật đầu, lập tức lùi về sau.

Rất nhanh, đại quân tu sĩ Thương Mang đồng loạt lùi về sau, rời khỏi đại lục Tiên Thần, trong đại lục Ma Giới lúc này chạy ra vô số tu sĩ.

Trận chém giết này vẫn chưa xong, lúc này tiếp tục diễn ra, chỉ có đều đổi đối thủ mà thôi, nổ vang như cũ, gào thét như thường, đổi chiến trường, đổi địch nhân, khai chiến vẫn như vậy.

Trên đại lục Tiên Thần, Mạnh Hạo đứng phía trước pho tượng, ánh mắt pho tượng lóe lên, nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, đột nhiên nhấc chân lên, bước chân thân thể pho tượng hạ xuống, nhấc tay lên từ phía sau lưng chỉ ra.

Dưới ngón tay này, trong nháy mắt tất cả sương mù đen bốn phương tám hương trong chớp mắt đồng loạt cuốn ngược.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1920: Thử Dò Xét

Giống như đầu ngón tay pho tượng này, bị hấp lực kinh người nào đó hóa thành hắc động, dẫn động sương mù ngập trời, từ xa xa nhìn lại, sương mù bầu trời hóa thành hình dáng cái phễu, toàn bộ bị hút vào đầu ngón tay, đặt phía trước Mạnh Hạo.

Hết thảy nói rất dài dòng nhưng trên thực tế chẳng qua chỉ là pho tượng này giơ tay lên, cùng với hạ xuống trong nháy mắt, đã lập tức hoàn thành.

Mặt đất run lên, vô số kiến trúc vỡ nát, mặt đất xuất hiện khe nứt, đây hết thảy chỉ vì ngón tay pho tượng này.

Giống như lực lượng cả đại lục Tiên Thần ngưng tụ một kích này đánh Mạnh Hạo.

Thần sắc Mạnh Hạo như thường, nhìn ngón tay pho tượng kia, lúc này hết thảy thay thế trong mắt, khoảnh khắc tới nữa, trong nháy mắt rơi xuống, Mạnh Hạo nâng tay lên, chỉ về phía trước.

- La Thiên, ngươi thử dò xét ta mấy lần, lần này, cũng phải tiếp tục dò xét sao. Mạnh Hạo thản nhiên nói, thanh âm khi truyền ra, ngón tay hắn trực tiếp chạm vào ngón tay pho tượng giữa không trung.

Rõ ràng không hợp tỷ lệ, rõ sàng Mạnh Hạo nơi này so sánh với pho tượng kia giống như con kiến nhưng khi ngón tay chạm nhau, tóc Mạnh Hạo bay lên, quần áo nhẹ nhàng rối loạn, nhưng pho tượng trước mắt hắn lại chấn động, ngón tay chạm vào ngón tay Mạnh Hạo lập tức vỡ vụn, tan rã trở thành tro bụi.

Tốc độ lan tràn cực nhanh, cả bàn tay, cánh tay, vào lúc này ầm ầm tiêu

tán, sau đó là thân thể, là đầu, là tay rồi là cả người!

Tiếng động rầm rầm, trong nháy mắt long trời lở đất, pho tượng vô biên kia bị một ngón tay của Mạnh Hạo biến thành tro bụi!

- Ba lần bốn lượt thử dò xét, là muốn thấy được tất cả thủ đoạn của ta, do đó để ta dùng pháp chém giết nhất là muốn hấp dẫn Phong Thiên Cấm... của ta, đúng không? Mạnh Hạo bình tĩnh, thanh âm quanh quẩn khi pho tượng trước mắt hắn rõ ràng đã trở thành tro bụi, nhưng khi hắn xoay người, nâng tay lên, hướng về mặt đất, các không xa hạ xuống một quyền.

Gần như khi quả đấm hắn rơi xuống, trên mặt đất, ầm ầm cuồn cuộn, bất ngờ phía dưới khu vực Mạnh Hạo, nơi này vốn là một vùng bình nguyên, nhưng trước mắt, vùng bình nguyên này cuồn cuộn phập phồng, có địa phương lõm xuống, có địa phương trồi lên, không ngờ tạo thành một khuôn mặt.

Khuôn mặt kia mở to miệng, dường như rống lớn, nhưng bị một quyền của Mạnh Hạo trực tiếp đánh vào mặt.

Mặt đất nổ vang, gương mặt này lập tức tan vỡ, vô số khe nứt trên mặt đất truyền ra tiếng động “rắc rắc” vô biên, đại lục Tiên Thần vô biên này trong chớp mắt tự mình tan vỡ, chia năm xẻ bảy, ngưng tụ lẫn nhau lần nữa, giống như biến hóa hình thể, nhưng lại hợp lại thành một người khổng lồ.

Người không lồ này, vì thân thể đại lục Tiên Thần, tạo thành đầu, hai cánh tay, cặp chân, kinh mạch dãy núi, sông lớn thành huyết lưu, dường như mắt nhật nguyệt, biển rộng mở miệng, hai mắt mở ra, người khổng lồ này lớn không thể hình dung, hướng đến Mạnh Hạo, gầm ngập trời.

Chỉ là tiếng hô, đã nổi lên gió lốc long trời lở đất, thổi tóc Mạnh Hạo lên, vũ động áo của hắn, thiên địa bốn phía không trở lại, xuất hiện tinh

không.

Cảnh tượng này, để mọi người Thương Mang Phái giao chiến với tu sĩ đại lục Ma Giới, toàn bô hít sâu, lộ ra hoảng sợ, nhất là đám người chưởng giáo cùng lão thằn lằn, bọn họ chấn động tinh thần mãnh liệt, ngơ ngác nhìn đại lục Tiên Thần hóa thành người khổng lồ.

Mạnh Hạo so với người khổng lồ giống như bụi bậm, bé nhỏ không đáng kể đến cực hạn.

Từ khi đại lục Tiên Thần hợp thành người không lồ, đứng trong tinh không, nhìn Mạnh Hạo, hai mắt của hắn lóe sáng mãnh liệt, Mạnh Hạo nhíu mày.

- Còn đang thăm dò sao, cũng tốt, ta khiến ngươi dò xét đủ! Mạnh Hạo nói xong, trực tiếp đánh ra một trảo, dưới trảo này, lập tức một bên tinh không ầm ầm vỡ nát, lại trong tay hắn hợp thành một tinh hà vô tận, tinh hà này dường như không tồn tại, mà là từ trong năm tháng viễn cổ của Mạnh Hạo, rút ra ngưng tụ lại ngày hôm nay.

Chuyện như vậy, cũng không cửu nguyên có thể làm được, nhưng đối với Mạnh Hạo, chỉ là một trảo thuận tay, năm tháng lực lượng nắm giữ trong tay hắn, đã thi triển Siêu Thoát, thiên địa cũng thế, tinh không cũng vậy, đều là vật trong tay hắn.

Tinh hà vì tiên, ầm ầm bốn phương tám hướng, giống như trường long, trong tiếng nổ vang, trực tiếp quất vào người tên khổng lồ, người khổng lồ gầm nhẹ, nhấc hai tay lên, trong cơ thể bùng phát ra một lực lượng tinh không rung chuyển.

Trong chớp mắt nổ ngập trời, tinh hà tan vỡ, còn người khổng lồ kia cũng lùi về sau, toàn thân dư lại, xuất hiện vô số khe nứt, tràn ngập toàn thân, trong mắt lóe lên, nâng tay lên bấm quyết, hướng về Mạnh Hạo, lập tức tinh không bốn phía Mạnh Hạo ầm ầm sụp xuống.

Có biển lửa khuếch tán, có hắc phong gào thét, có nước biển che mất, có cây lớn kinh thiên, còn có năm tháng, không gian, chờ một chút hết thảy quý tắc pháp tắc trong tinh không này đồng loạt bùng phát ra bốn phía Mạnh Hạo, bao trùm này.

Thần sắc Mạnh Hạo như thường, gần như khi lực hủy diệt trận này quanh hắn bùng phát trong nháy mắt, hắn nâng tay đánh đến phía dưới một trảo, lập tức tay của hắn trở thành lốc xoáy, tất cả lực hủy diệt bốn phía trong phút chốc vặn vẹo, nhưng lại chạy thẳng tới tay Mạnh Hạo, trong nháy mắt ngưng tụ thành một cầu vồng rực rỡ, rơi vào trong tay Mạnh Hạo.

Tay Mạnh Hạo nhẹ nhàng bóp, “phịch” một tiếng, cầu vồng này vỡ nát, trở thành vô số điểm sáng tiêu tán.

- Còn thần thông gì nữa không? Mạnh Hạo ngẩng đầu, lời nói còn vang vọng, thân ảnh hắn đã hóa thành một cầu vồng rực rỡ, chớp mắt xuất hiện trước mặt người khổng lồ, đặt trên ấn đường người khổng lồ này.

- Nát!

Mạnh Hạo thản nhiên nói, chỉ có một chữ.

Chữ này truyền ra trong khoảnh khắc, đại lục Tiên Thần này hợp thành người khổng lồ, thân thể hắn run lên bần bật, vô số khe nứt trên người hắn lúc này khuếch tán toàn thân, rậm rạp chằng chịt, người khổng lồ này lập tức tan vỡ ầm ầm, chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số mảnh vỡ.

Những mảnh vỡ cứng rắn này khuếch tán, mơ hồ có tiếng hừ lạnh truyền ra trong tinh không, lập tức những mảnh vỡ phân tán ra ngưng tụ lẫn nhau, hóa thành một ác long, thân thể lớn nhỏ không chừng, mở to miệng, hướng về Mạnh Hạo cắn nuột một ngụm.

Mạnh Hạo vung tay áo, mở miệng cắn nuốt ác long tới, lòng bàn tay hướng tới ác long, thản nhiên nói.

- Phong!

Vẫn là một chữ, nói ra trong nháy mắt, ác long không đợi đến gần Mạnh Hạo, thân thể lập tức run lên, trong tiếng nổ vang, thân thể nó trở thành màu xám tro, chớp mắt cả con ác long trực tiếp hóa thành màu xám tro, toàn bộ khu vực đều như thế, ý sinh cơ diệt tuyệt, ý thức tan vỡ, giống như tượng điêu khắc bình thường, bị phong ấn hết thảy.

Trước mặt Mạnh Hạo, nó mất đi lực lượng đánh sâu vào, vẫn duy trì dữ tợn khi còn sống, thi thể bỗng nhiên rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1921: Tư Cách Vũ Trụ

Một màn này khiến đại quân tu sĩ Thương Mang Phái rối rít hít ngược một hơi, sau đó lập tức phấn chấn. Con ngươi lão thằn lằn đều trừng ra, nó lần nữa phát hiện, cường hãn của Mạnh Hạo là không có giới hạn.

- Đây... chính là Siêu Thoát, không có gì là làm không được! Ánh mắt chưởng giáo lộ ra khát vọng mãnh liệt, thiếu niên áo bào vàng cũng hô hấp dồn dập.

Mạnh Hạo cúi đầu nhìn ác long bị phong ấn rơi xuống tinh không hư vô, trong mắt có tia sáng sâu sắc nhoáng lên một cái, lúc ngẩng đầu, nhìn về phía đại lục Ma Giới.

Tu sĩ mảnh đại lục này cùng đại quân tu sĩ Thương Mang Phái chém giết, khi Mạnh Hạo nhìn lại, một màn này giống hệt khi hắn thấy ở đại lục Tiên Thần.

Thần thức của hắn tản ra, tại đại lục Ma Giới này, thấy được một gia tộc là... Lý gia, là gia tộc của Lý Linh Nhi rời đi trước trận Sơn Hải Giới.

Cũng giống như Vương gia, Lý gia không tham chiến mà lựa chọn phong bế, tất cả tu sĩ bên trong đều đang trầm mặc, trong đó có một người không phải tộc nhân Lý gia, đó là Vũ Văn Kiên!

Năm đó cùng với Đạo Thiên, là danh sách núi thứ bảy bị đưa vào đại lục Tiên Thần và đại lục Ma Giới, Vũ Văn Kiên.

Ngoài ra, trên đại lục Ma Giới này không có pho tượng, nhưng có một quan tài to lớn, đồng thời ở nơi này cũng không có chi tu Hồn Ti của ý chí Thương Mang.

Cả trên đại lục, nhìn như là phồn hoa nhưng sau lưng dường như ẩn chứa mục nát sâu đậm.

Ngay tại khoảnh khắc thần thức của Mạnh Hạo muốn thu trở về, bỗng nhiên cặp mắt hắn ngưng lại, nhìn bên cạnh quan tài to lớn trên đại lục Ma Giới, có một tu sĩ khoanh chân tĩnh tọa.

Người này, Mạnh Hạo quen thuộc.

- Sửu Môn Đài. Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, nhấc chân lên, bước lên đi ra phía trước, thân ảnh biến mất rồi xuất hiện trên đại lục Ma Giới, cạnh miệng quan tài kia, trước mặt Sửu Môn Đài.

Bộ dáng Sửu Môn Đài so với lúc trước thương tang hơn rất nhiều, sự xuất hiện của Mạnh Hạo dường như không ngoài ý muốn của hắn. Hắn ngẩng đầu, trong mắt mang chấp nhất, trên mặt lộ ra nụ cười.

- Ngươi đã đến rồi...

Mạnh Hạo nhìn Sửu Môn Đài, vãng tích ký ức trong óc lại hiện lên, hồi lâu sau, gật gật đầu.

- Bọn ngươi đợi chủ nhân, chính là vị đã từng Siêu Thoát của đại lục Ma Giới. Mạnh Hạo bỗng nhiên lên tiếng.

- Khi Sơn Hải Giới hủy diệt, trận pháp đã hoàn thành, chủ nhân đã trở về, người ta chờ đợi, là ngươi. Sửu Môn Đài ngóng nhìn Mạnh Hạo, cười cười, khi đứng lên, nâng tay lên vỗ vào quan tài kia.

Ầm một tiếng, quan tài này chấn động, từ từ khô héo trước mặt Mạnh Hạo, rất nhanh đã trở thành tro bụi. Bên trong quan tài kia là một phiến trống không, cái gì cũng không có.

Những tro bụi trong quan tài kia, vào giờ khắc này khuếch tán, lấy chỗ

này làm trung tâm, chớp mắt đã khuếch tán bốn phương tám hướng, hình như có gió vô hình xuất hiện, cuốn những tro bụi này, khuếch tán cả đại lục Ma Giới.

Nơi nó đi qua, màu sắc của mặt đất bị lột xác, trở thành màu máu. Đó không phải màu máu đỏ tươi, mà là màu tím đen mục nát, lúc này xuất hiện chẳng qua chỉ lộ ra màu sắc vốn dĩ của nó.

Không có lực lượng che giấu nữa, vô số dãy núi kia khi tro bụi này hạ xuống, trở thành từng ngọn núi trọc. Vô số thảm thực vật khô héo, vô số kiến trúc lộ ra bộ dáng vốn có của nó, mọi chỗ trở thành phế tích.

Sông lớn trở thành sa đường. Biển rộng hóa thành thung lũng khô héo. Vô số sinh mạng đang bị tro bụi này quét ngang, nháy mắt từng người một hóa thành máu đen, bởi vốn sĩ, bọn họ chính là những máu huyết mục nát kia hợp thành.

Dần dần, cả đại lục Ma Giới, dường như phút chốc đã vượt qua vô số năm tháng, lại phảng phất như đang xốc lên một một cái khăn mặt hư ảo, lộ ra một màn chân thật của nhiều năm tháng trước đó.

- Sở dĩ ta còn ở chỗ này, là muốn thay chủ nhân ta, nói cho ngươi biết hai chuyện. Sửu Môn Đài nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Chuyện thứ nhất, Sơn Hải Giới hủy diệt, cùng Ma Giới vô quan, cũng không liên quan tới đại lục Tiên Thần.

- Đại lục Ma Giới cũng thế, đại lục Tiên Thần cũng vậy, từ rất lâu trước đó đã từng phát sinh một trường hạo kiếp, trận hạo kiếp kia đã khiến rất nhiều tu sĩ tử vong, người còn sót lại đã rời đi theo chủ nhân, cách xa Thương Mang tinh không, tới vũ trụ xa vời.

- Ngươi đã thấy hết thảy, đều là ý chí tinh không Thương Mang, chế tạo ra từ không thành có. Nó khiến thi thể nơi này đứng lên, lại từ trong năm

tháng đem một đoạn ký ức của chúng sinh rút ra, tạo nên tất cả mọi người một lần nữa.

- Chỉ cần là sinh mạng tại phiến tinh không này, ý chí tinh không Thương Mang đều có thể nhớ kỹ. Mà một khi đã ở trong trí nhớ nó, liền có thể bị nó chế tạo ra.

- Những người này, tất cả mọi người trên mảnh đại lục này, thậm chí bọn họ cũng không biết mình không phải là chân thật. Bọn họ cho rằng mình là tồn tại chân chính, nhưng thực tế, bọn họ chính là thi thể, hoặc là chỉ là một đoạn ký ức.

- Mà ta, đã từng là một phần trong đó, cho nên ta không ngừng muốn sống lại như chủ nhân của ta, cho đến một khắc khi Sơn Hải Giới bị hủy diệt, ta mới hiểu rõ hết thảy.

Sửu Môn Đài nhẹ giọng lên tiếng.

Mạnh Hạo trầm mặc, cũng không ngoài dự đoán của hắn. Thực tế năm đó hắn thấy năm căn cây cột ở ngoài Thương Mang kia, cũng đã có được đáp án.

Cũng chính là do vậy, ma và thần kia, mới có thể chặt đứt hai ngón tay của La Thiên, ra khỏi phạm vi phiến Thương Mang này, khi hắn Siêu Thoát, thấy được vũ trụ vô ngần.

Trong vũ trụ kia, tồn tại từng hạt giống, mỗi một cái, đều là một thế giới tinh không.

- Cho nên, nếu không muốn để Sơn Hải Giới giẫm lên vết xe đổ, nhất định phải diệt La Thiên! Sửu Môn Đài nhìn Mạnh Hạo, hít sâu một hơi.

- Đây chính là chuyện thứ hai ta muốn nói.

- La Thiên chân chính, tại bên ngoài Thương Mang, muốn đem nó diệt sát, chỉ có một cơ hội duy nhất! Năm đó đã có quỷ làm thử, rồi sau đó chủ nhân của ta thử, rồi vị thần kia cũng thử, nhưng đáng tiếc, khi đó bọn họ không phải đối thủ của La Thiên. Bọn họ chỉ có thể chặt đứt ngón tay này, bất đắc dĩ rời đi.

- Từ khi quỷ bắt đầu, cho đến ma, thần, mỗi một lần như vậy La Thiên sẽ hư nhược, nhưng hư nhược này, vẫn như cũ không phải Siêu Thoát có thể diệt sát, chỉ đến lúc... hắn hư nhược đến cực hạn, và một vị Siêu Thoát được tái sinh!

- Sự xuất hiện của ngươi, chính là một cơ hội cuối cùng để đánh chết La Thiên!

- Thời khắc này là lúc La Thiên suy yếu nhất, nhưng cơ hội chỉ có một lần, một khi thất bại, ngươi sẽ giống như chủ nhân của ta và hai vị Siêu Thoát kia, mất đi tư cách, chân thân không thể trở về, bị bài xích ra phiến tinh không này. Mặc dù trong thời gian ngắn phân thân sẽ trở về, nhưng cũng không thể diệt sát La Thiên như cũ, bởi vì không có tư cách.

- Người nào sẽ có tư cách? Cặp mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, nhàn nhạt lên tiếng.

- Trên Tổ Cảnh, pháp tắc tối cao, quy tắc vũ trụ! Sửu Môn Đài chậm rãi

- Ngươi cũng biết La Thiên xuất hiện như thế nào chứ?

Sau khi câu nói này từ trong miệng Sửu Môn Đài nói ra, hai mắt Mạnh Hạo ánh sao nhoáng lên một cái, giống như mặt trời. Mặc dù Sửu Môn Đài lúc này bị Mạnh Hạo chấn nhiếp, nội tâm nhịn không được cũng run một chút.

- Xin nói cho. Mạnh Hạo ôm quyền, hướng về Sửu Môn Đài cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1922: Chiến Ma Lục

- Không xác định, nhưng có tám phần chắc chắn là hắn đến từ vũ trụ, đến từ một thế giới mà chúng ta không biết... Trong mắt Sửu Môn Đài lộ ra hồi ức, nhẹ giọng lên tiếng.

- Ta chỉ truyền đạt, là dự đoán của chủ nhân ta, chúng ta ở tinh không, vốn là ý chí, không phải La Thiên!

- Chủ nhân của ta cùng với thần, quỷ, bản thể không thể đi vào tinh không Thương Mang, thậm chí liên hệ với nơi này đã bị chặt đứt tám chín phần, bọn họ đã ở trong vũ trụ vĩnh hằng vô tận, đi lên con đường Siêu Thoát cao hơn.

- Mà ngươi... cũng được chú định phải đi lên con đường này. Bọn họ... ở trong vũ trụ, chờ ngươi. Sửu Môn Đài nhìn Mạnh Hạo, thanh âm quanh quẩn, thân thể hắn từ từ tiêu tán, hóa thành một lốc xoáy to lớn. Lốc xoáy này rầm rầm chuyển động, đem người của Lý gia tộc trên đại lục Ma Giới này bao phủ, hút rút vào bên trong, cùng biến mất theo.

Tinh không chấn động, như một đạo chỗ hổng bị xé mở, cả đại lục Ma Giới dần dần bình tĩnh lại, chỉ còn quanh quẩn dư âm câu nói sau cùng của Sửu Môn Đài lúc gần đi.

Sửu Môn Đài tiêu tán, cả đại lục Ma Giới lập tức an tĩnh lại. Đại quân tu sĩ Thương Mang Phái bốn phía chính mắt thấy Tiên Thần và Ma Giới mục nát, từng người một tâm thần chấn động. Bọn họ có nhiều ý nghĩ, đều rối rít yên tĩnh, nhìn về phía Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền, hồi lâu sau, khi hai mắt hắn mở ra, bên trong là một phiến sâu sắc, không ai biết được suy nghĩ của Mạnh Hạo. Hắn quay đầu nhìn bốn phía, nhìn phế tích Ma Giới, khẽ thở dài một

tiếng.

- Kết thúc, cừu hận cùng với Tiên Thần và Ma Giới, gút mắt cừu hận đã tồn tại vô số năm tháng đến hôm nay, hết thảy đã kết thúc. Mạnh Hạo nhẹ giọng lên tiếng, đối với đại lục Tiên Thần và Ma Giới, hắn chợt phát hiện, thực tế không có quá nhiều thù hận, thậm chí cũng không bằng 33 Thiên.

Hắn đi tới hôm nay, có cả giết chóc và mờ mịt, nhưng đến giờ khắc này, Mạnh Hạo trở thành Siêu Thoát, nhưng tâm của hắn, lại là mệt mỏi.

- Cừu hận cùng Tiên Thần và Ma Giới kết thúc, nhưng quyết chiến chân chính còn chưa có ngưng hẳn! Ánh sao trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, lúc ngẩng đầu, hắn ngóng về tinh không nơi xa xăm. Trong thần thức của hắn, đã sớm nhận ra trong tinh không phía xa thời khắc này có vô số thân ảnh, hướng về nơi này gào thét mà đến.

Trong tinh không Thương Mang, tất cả quần tộc, tất cả lực lượng có thể bị ý chí Thương Mang khống chế, ngay lúc này, từ bốn phương tám hướng, không ngừng tới gần nơi này.

Mạnh Hạo biết rõ, mình và ý chí Thương Mang chỉ có một bên có thể sống tiếp, không phải nó chết, thì chính bản thân hắn sẽ diệt vong.

Gần như đồng thời khi Mạnh Hạo nhìn về tinh không phía xa xa, đại lục Ma Giới hắn đang đứng ầm ầm run rẩy. Theo run rẩy, cũng giống như đại lục Tiên Thần lúc trước, đại lục Ma Giới này giống như một người khổng lồ, tản ra khí tức thuộc ý chí Thương Mang.

Nơi này đã bị dơ bẩn, mảnh đại lục này sớm đã không phải Ma Giới chân chính, mà là trở thành phân thân ý chí Thương Mang.

Tiếng sấm long trời lở đất, cũng giống như đại lục Tiên Thần, trong chớp mắt, đại lục Ma Giới liền hóa thành người khổng lồ, ngọn núi trở thành

gai bén nhọn trên da, dãy núi trở thành kinh mạch, cả sông lớn, biển rộng, hết thảy hết thảy đều vào giờ này đất rung núi chuyển, hoàn toàn thay đổi.

Đại lục lắc lư, tiếng vang ngập trời, trên mặt đất lõm xuống, dường như xuất hiện một cái miệng to, mà hai mảnh hải trên đại lục này, đen như mực, bên trong có ý sâu sắc, giống như là mắt!

Mắt kia, bỗng nhiên mở ra!

Đại lục kia, rầm rầm lên!

Quơ cánh tay to lớn của nó, hướng về Mạnh Hạo nơi này, một quyền đánh tới.

Nếu chỉ vẻn vẹn như thế cũng thôi, ở chỗ xa hơn, lúc này có vô số cầu vồng trong tinh không, từ bốn phía, từ bốn phương tám hướng, vô biên vô tận, dàn ra đến cực hạn, trong nháy mắt đánh tới.

Những thân ảnh trong cầu vồng này, bộ dáng khác nhau, bất đồng lẫn nhau, chỉ giống nhau là bọn họ đều là quần tộc bên trong tinh không Thương Mang, sinh ra ở chỗ này, lớn lên ở chỗ này, đi theo phong mệnh của ý chí Thương Mang.

Tinh không Thương Mang khiến bọn họ xuất thủ diệt sát Mạnh Hạo, diệt sát hết thảy tồn tại bốn phía Mạnh Hạo, như vậy bọn họ sẽ không chậm trễ chút nào mà xuất thủ, đi hoàn thành phong mệnh này, đem nó trở thành sứ mạng của mình.

Thời khắc này rầm rầm mà đến, chớp mắt đang đến gần, lão thằn lằn gào thét, bỗng nhiên chạy ra, còn có con ngựa to lớn kia, còn có đầu lâu, còn có tu sĩ Thương Mang Phái, lúc này đã trải qua đại chiến, sát ý ngập trời, đối mặt với các tộc quần trong Thương Mang đang đến, từng người một lập tức tấn công, trong chớp mắt đánh giết lẫn nhau.

Mạnh Hạo nhìn hết thảy, nhìn những tộc quần kia, nhìn đại lục Ma Giới bên cạnh hóa thành người khổng lồ đang huy vũ quả đấm, hắn bỗng nhiên cười , tiếng cười truyền khắp bốn phương tám hướng, truyền khắp tinh không.

- Ta cùng với Thương Mang, không đội trời chung, nếu như thế, ta nhất định khiến Thương Mang... phát điên!

- Không phá thì không xây được, La Thiên, ngươi có thể trở thành ý chí tinh không, như vậy thì cũng có thể bị thay thế. Chuyện trước đây quỷ, ma, thần chưa hoàn thành, lần này... Mạnh mỗ sẽ chặt đứt! Ánh sao trong mắt Mạnh Hạo giống như Xích Dương, những quần tộc đang tấn công đến kia, sau khi nhìn thấy thì rối rít kinh hãi. Trong đầu bọn họ, có một thanh âm đang không ngừng quanh quẩn, không ngừng đốc thúc bọn họ không quản tới chết chóc, mau đi tổn hại.

Tiếng động “rầm rầm “ lập tức khiến tinh không run rẩy, Mạnh Hạo xoay người, nâng tay lên nắm lại, một quyền hướng về đại lục Ma Giới hóa thành người khổng lồ kia, trực tiếp oanh khai.

Thân thể hắn so sánh cùng người khổng lồ này, giống như một con kiến, bé nhỏ không đáng kể, nhưng khoảnh khắc quả đấm đụng chạm lẫn nhau lại truyền ra tiếng vang tan vỡ tinh không. Tóc Mạnh Hạo bay lên, thân thể không nhúc nhích chút nào, nhưng đại lục Ma Giới trở thành người khổng lồ kia, thân thể lại mạnh mẽ run rẩy, cánh tay phải trực tiếp tan vỡ, ầm ầm vỡ nát.

Không đợi nó lui về sau, Mạnh Hạo một bước đi ra. Bước thứ nhất, đạp trên bụng người khổng lồ đại lục Ma Giới này, bước cứng rắn vừa rơi xuống, tiếng “rắc rắc” truyền ra. Ở dưới chân của hắn, lập tức xuất hiện mấy chục ngàn khe nứt như một mạng nhện.

Sau đó là bước thứ hai, thân thể hắn nhảy lên, đạp tại vị trí đan điền của

người khổng lồ này. Khi người khổng lồ nổ vang, Mạnh Hạo đi ra bước thứ ba, bước thứ tư, bước thứ năm...

Mỗi một bước đều đạp trên người của người khổng lồ này. Khi bước thứ năm rơi xuống, hắn đi tới ngực người khổng lồ, một bước rơi xuống, người khổng lồ mãnh liệt run rẩy, thân thể đều lắc lư, dường như không thể chống đỡ như thường được nữa. Cũng chính lúc này, Mạnh Hạo bình tĩnh không cấp bách, đi ra bước thứ sáu.

Bước này trực tiếp đại trên mi tâm của người khổng lồ!

Tiếng động “rắc rắc” lên ngập trời, từng đạo khe nứt to lớn từ mi tâm của người khổng lồ lập tức lan tràn toàn thân. Có vô số ánh sáng từ bên trong khe nứt này khuếch tán ra, người khổng lồ rống giận, khi đang muốn phản kháng, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, đi ra một bước cuối cùng, cũng là... bước thứ bảy!

Bước này hắn trực tiếp đứng trên đỉnh đầu to lớn của người khổng lồ, đạp trên thiên linh của người khổng lồ này!

Một bước rơi xuống, trời long đất lở!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1923: Vạn Tộc Thuần Phục

Thần Thất Đạp.

Đây là một thuật pháp cường hãn có thể cho phép lực lượng bản thân bộc phát gấp bội. Thuật pháp này vốn đến từ đại lục Ma Giới mà nay lại được Mạnh Hạo lấy lực lượng Siêu Thoát của hắn thi triển ra khiến cho thần thông tăng vọt tới một trình độ kinh khủng không thể hình dung được.

Dùng trời long đất lở để hình dung cũng tuyệt không khoa trương bởi vì giờ phút này, Mạnh Hạo thật sự có thể khiến trời sụp, cũng có thể làm đất rung!

Rầm rầm rầm!

Trong chớp mắt khi hắn bước xuống bước thứ bảy, người khổng lồ do Ma Giới đại lục hóa thành, phân thân của ý chí La Thiên ầm ầm run rẩy, trong phút chốc cái đầu liền trực tiếp nổ tung, hóa thành vô số đá vụn bắn về bốn phía.

Tiếp sau đó là cần cổ, rồi đến thân thể, hai cánh tay, cặp chân... đều nổ vang ngập trời, làm cho người khổng lồ run rẩy, nó vỡ thành từng mảnh nhỏ, trở thành một cơn lốc cuốn tàn tích của đại lục Ma Giới lên cả tinh không.

- La Thiên, đi ra chiến với ta một trận! Mạnh Hạo vung tay áo, ở trên gió lốc, tại đỉnh tinh không, ngẩng đầu nhìn về phía hư vô bỗng nhiên lên tiếng.

Thanh âm hắn không cao nhưng khi truyền ra lại hóa thành quy tắc vô thượng, trở thành sóng gợn, ngưng tụ thành khí thế kinh thiên động địa, nổ vang, truyền đi bốn phương tám hướng. Tất cả những quần tộc gần nơi này toàn bộ đều như bị cuồng phong quét ngang. Không ít người trực tiếp phun ra máu tươi, thân thể cứ như vậy mà biến mất.

Cả Thương Mang tinh không rầm rầm chấn động, từng viên tinh tú run rẩy, đại lục vỡ vụn, phiến vẫn thạch trực tiếp nổ tung hóa thành bụi bặm. Dưới thanh âm của Mạnh Hạo, mọi bí cảnh, mọi lốc xoáy, mọi thế giới giờ khắc này đều trở nên run rẩy.

Trong giờ phút này, Mạnh Hạo chính là người mạnh nhất phiến Thương Mang tinh không này. Hắn muốn khiêu chiến với ý chí của phiến tinh không này, chính là La Thiên.

Đối mặt với thanh âm Mạnh Hạo, ý chí của phiến tinh không không truyền ra bất cứ âm thanh nào. Trả lời Mạnh Hạo là đạo ý niệm lãnh khốc trong đầu tất cả quần tộc.

Giết, giết tất cả, không tiếc bất kì giá nào!

Cho dù máu nhuộm đỏ tinh không, cho dù trong Thương Mang tinh không này không còn tồn tại sinh mạng, cũng vẫn phải giết!

Đối với La Thiên mà nói, tất cả sinh mạng trong Thương Mang tinh không đều không trọng yếu, sự tồn tại của nó mới là điều quan trọng nhất. Mà uy hiếp của Mạnh Hạo tác động đến nó đã đến một trình độ khiến nó không thể không cẩn thận, không thể không kiêng kị, cho nên nó cuối cùng cũng xuất hiện đánh với Mạnh Hạo một trận. Cho dù lấy lực lượng của tất cả quần tộc trong tinh không khiến cho Mạnh Hạo mắc sai sót thì cũng là đáng giá. Trọng yếu nhất là La Thiên muốn quan sát nguyên của Mạnh Hạo, muốn mô phỏng lại đạo của Mạnh Hạo, muốn đi vào kí ức của Mạnh Hạo. Nó càng tìm hiểu Mạnh Hạo thì nó càng nắm chắc phần thắng trong cuộc chiến này.

Tiếng giết chóc bỗng nhiên vang lên. Những quần tộc tới từ bốn phương tám hướng, thời khắc này hai mắt đỏ bừng, điên cuồng giết tới. Dù là đại quân tu sĩ Thương Mang Phái sắc bén như thế nào cũng không thể kháng cự, dần dần bại lui, dù sao kẻ địch quả thật là nhiều vô kể.

Trận chiến này đã đến một trình độ không cách nào hình dung được, đó là khai chiến cùng toàn bộ chúng sinh trên Thương Mang tinh không.

Trong những người này, Chí Tôn có rất nhiều, cửu nguyên cũng có vô số, tất cả đều nổi điên, thậm chí một khi bị thương nặng liền lập tức tự bạo.

Mạnh Hạo nhìn thấy hết thảy những điều này, hai mắt hắn nhắm lại. Nhưng sau một cái hít thở, khi hai mắt hắn mở ra, bên trong lộ ra một vẻ lãnh khốc vô tình. Hắn bước lên phía trước, ở phía tây, tất cả các quần tộc ở nơi thân thể Mạnh Hạo phủ xuống, từng người một trong lòng đều run lên

- Lấy tên Mạnh Hạo ta, phong ấn tất cả sinh cơ! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, nâng tay lên hướng về phía dưới nhấn một cái. Dưới một cái nhấn này, dường như có một tiếng rống giận từ hư vô truyền ra, quy tắc bị cưỡng ép biến đổi, pháp tắc trực tiếp bị phế bỏ. Tất cả tu sĩ ở trong địa phương này, toàn bộ đều run lên bần bật, tu vi, tính mạng của bọn họ, trong chớp mắt, theo quy tắc bị biến đổi như bị trừ đi. Từng kẻ một, toàn bộ tu vi sụp đổ, sinh mạng ảm đạm, trong chớp mắt, vô số sinh mạng liền trở thành thi thể.

Vô số thi thể lơ lửng trong tinh không, chỉ có duy nhất một người sống là Mạnh Hạo. Hắn đứng nơi đó, trong thần sắc có chút phức tạp nhưng không hối hận. Hắn đưa mắt lạnh lùng nhìn về các tộc ở các hướng khác trong Thương Mang tinh không.

Một loạt tiếng hít mạnh truyền ra, dù ý chí Thương Mang đang mạnh mẽ

thúc giục nhưng sự đáng sợ của Mạnh Hạo cũng khiến mọi người không cách nào tưởng tượng được. Cường giả, danh từ này trong lúc bọn họ không ý thức được đã mãnh liệt in sâu vào tâm thần của bọn họ.

- Quỳ xuống, đọc tên ta, thần phục ý chí của ta thì sẽ có tư cách tiếp tục tồn tại trong phiến tinh không này.

- Người phản kháng, chết cùng La Thiên. Mạnh Hạo vung tay áo, vô số thi thể đẫm máu khiến lời của hắn như trở thành sấm sét, vang vọng trong lòng tất cả quần tộc.

Nhưng dạng chấn nhiếp gần như cứng rắn của ý chí La Thiên xuất hiện, gia tăng uy áp trong tâm thần các tu sĩ quần tộc, khiến cho những kẻ này run rẩy, cặp mắt đỏ hơn, gào thét tiếp tục giết chóc. Thậm chí, xa xa trong tinh không vẫn có quần tộc đang nhanh chóng chạy đến.

Mạnh Hạo nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, sát cơ trong mắt nhoáng lên một cái, thân thể bước ra một bước, lần này xuất hiện ở phương bắc. Khi hắn bước xuống, thanh âm hắn mang theo băng hàn vang lên ngập trời.

- Tước đoạt quyền tu hành của các ngươi, ngọn lửa sinh mệnh, tắt. Lời nói của hắn vừa truyền ra, hư vô bốn phía tinh không liền run rẩy, trực tiếp sụp đổ. Tất cả dị tộc trong phạm vi này toàn bộ phun ra máu tươi, trong huyết mạch của bọn họ, một phần vật chất cho phép bọn họ tu hành, giờ khắc này liền bị hòa tan.

Mà ngọn lửa sinh mạng của bọn họ, giờ phút này, theo búng máu tươi phun ra cũng trực tiếp lụi tàn, thứ còn lưu lại cũng chỉ là vô biên vô tận thi thể...

Mạnh Hạo đứng ở nơi đó, nhìn các tộc ở bốn phía trong Thương Mang. Hắn không lên tiếng, nhưng tay phải của hắn lại chậm rãi nâng lên, dường như chỉ cần vừa rơi xuống, liền có thể đem tất cả tồn tại bốn phương , toàn bộ trừ đi.

Loại cường hãn này, loại Siêu Thoát khó tin này làm tâm thần tất cả các tộc tan vỡ. Bọn họ run rẩy, bọn họ khủng khiếp đến cực hạn. Cho dù trong tâm thần bọn họ có ý chí La Thiên đang thúc giục nhưng dưới nguy cơ đe dọa đến tính mạng vượt xa trong tưởng tượng, tâm thần bọn họ trực tiếp tan vỡ.

Không biết ai là người thứ nhất quỳ lạy, trong chớp mắt, từng đám các tộc Thương Mang toàn bộ run rẩy quỳ lạy. Đầu óc bọn họ trống rỗng, tâm thần bọn họ đã hỗn loạn.

- Thần phục..

- Thần phục...

- Ta đầu hàng, ta thần phục... Vô số thanh âm từ bốn phía vang lên ầm ầm. Ngay cả những tộc đang từ xa tiến tới, giờ khắc này, cũng bị thanh âm này chấn nhiếp.

Giờ khắc này, vạn tộc thần phục!

Mạnh Hạo đứng ở trong tinh không, ngẩng đầu, nhìn về phương xa, sát cơ trong mắt đã lên đến cực hạn.

- La Thiên, lăn ra đây cho ta! Mạnh Hạo rống lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1924: Chém Căn Nguyên Huyết Mạch

Vạn tộc thần phục, trong cả Thương Mang tinh không, tất cả tộc quần, trong giờ khắc này đều hướng về Mạnh Hạo quỳ lạy, chứng kiến Mạnh Hạo khiêu chiến ý chí La Thiên.

Tu sĩ Thương Mang phái cũng quỳ lạy. Bọn họ nhìn Mạnh Hạo, tâm thần phấn chấn, nhất là đám người chưởng giáo, bọn họ có một cảm giác mãnh liệt.

- Thiên... Muốn biến...

Chưởng giáo hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra hào quang rực rỡ.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh đột nhiên vang lên từ trong Thương Mang tinh không, quanh quẩn trong hư vô bốn phương tám hướng. Thanh âm này dường như truyền ra từ mỗi cơ thể tộc quần Thương Mang tinh không, mỗi tinh tú, mỗi một lốc xoáy, mỗi một hạt bụi lơ lửng trong tinh không.

Theo thanh âm xuất hiện, quy tắc của Thương Mang tinh không vặn vẹo, trong chớp mắt liền có vô số ánh sáng từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một bóng hình ở phía trước Mạnh Hạo.

Bóng hình này vô cùng to lớn, dường như lấy Thương Mang tinh không làm cơ thể , lấy tinh tú làm huyệt, lấy vô số thế giới làm xương cốt. Mặc dù vẫn còn mơ hồ nhưng nó xuất hiện làm long trời lở đất, uy áp của nó làm tất cả tu sĩ run rẩy.

Điều này chỉ là thứ yếu, bóng hình này tuy vô cùng khổng lồ nhưng

trong chớp mắt, nó liền lập tức co rút lại. Theo sự co rút đó, uy áp tỏa ra càng mãnh liệt hơn, khiến cho toàn bộ tu sĩ bốn phía phun ra máu tươi, thân thể run rẩy. Tóc Mạnh Hạo không gió mà bay, quần áo cũng vũ động, mà bóng hình kia cũng từ vô tận biến thành mười ngàn trượng, rồi tiếp tục thu nhỏ, biến thành chừng mười trượng. Vì không ngừng nén ép cùng ngưng tụ, bóng hình không còn mơ hồ mà trở nên rõ ràng.

Hóa thành một thanh niên!

Thanh niên này mặc một thân trường bào tinh không, tóc bay phất phơ. Hắn đứng trong tinh không, mày kiếm mắt sáng, tuấn lãng phi phàm, từ trong cơ thể hắn toát ra khí chất cao cao tại thượng, dường như hắn chính là Chủ Tể của địa phương này.

Dưới ánh mắt của hắn, hết thảy chúng sinh đều phải quỳ lạy, không thể sản sinh ra bất cứ ý niệm phản kháng nào trong đầu.

Nhưng Mạnh Hạo vừa liếc nhìn thanh niên này một cái đã nhận ra trên người của hắn đang cực lực ẩn tàng đi khí tức già nua cùng tử vong.

Người này, chính là La Thiên!

Nhưng hắn vẫn không phải là bản thể La Thiên mà chỉ là phân thân bởi vì bản thể La Thiên không thể đi vào trong Thương Mang. Tuy vậy, phân thân trước mắt hắn cùng với bản thể cũng không sai biệt lắm, có thể nói đây là phân thân mạnh nhất, thậm chí có thể nói đây là một phần La Thiên hoàn chỉnh không thể tách rời.

Hắn vốn không muốn xuất hiện nhanh như vậy nhưng sau khi tất cả biện pháp dò xét của hắn đều không thể lay chuyển được Mạnh Hạo, hắn nhất định phải tự hiện thân, chiến với Mạnh Hạo một trận.

Trận này mà hắn thắng là tốt nhất, còn nếu là thất bại thì bản thể cũng có thể thu được thông tin, giúp cho bản thể trong tương lai nếu lại hư nhược

cũng không phải không có lực lượng nghịch chuyển càn khôn.

- Ngươi không nên xuất hiện. Thanh niên mặc trường bào tinh không lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo, thần sắc lãnh khốc, thanh âm tang thương truyền khắp bốn phương.

- Từ trước đến giờ đều không phải là Mạnh mỗ muốn khiêu chiến với ngươi mà là ngươi liên tục mưu tính hãm hại ta. Hiện tại ta đã Siêu Thoát nhưng cũng không nhất định phải chiến sinh tử với ngươi. La Thiên, ta sẽ không quản đến bản thể của ngươi ở ngoài Thương Mang tinh không nhưng ở trong Thương Mang tinh không này thì trên đầu ta không có thiên! Mạnh Hạo nhìn thanh niên trước mặt, ánh mắt lộ ra tia sáng thâm thúy, chậm rãi lên tiếng.

- Sự tồn tại của ngươi chính là do bổn nguyên của ta sinh ra. Phân thân La Thiên lắc đầu.

- Ngươi không tìm ta, ta nhất định cũng sẽ đi tìm ngươi. Giữa chúng ta đã chú định chỉ có một bên tồn tại. Hoặc là ngươi thay thế ta hoặc là ta cắn nuốt ngươi! Sát cơ trong mắt La Thiên nhoáng lên, chỉ là sâu trong sát cơ đó ẩn chứa vô tận cô độc cùng tịch mịch, cũng ẩn giấu vô số kí ức.

- Hết thảy vốn không nên xảy ra như thế này. Ngươi vốn không nên xuất hiện, lẽ ra ngươi hẳn phải là một trong những cội nguồn giúp ta khôi phục sinh cơ. Thanh niên khẽ thở dài, nâng tay lên chỉ về phía Mạnh Hạo.

- Nếu sự xuất hiện của ngươi làm rối loạn trật tự thì ta dù bất cứ giá nào cũng sẽ lập lại trật tự đó.

- Yêu xuất hiện trên thế gian, tu hành theo huyết mạch của ta, theo máu của La Thiên ta, nếu nghịch ta thì sẽ bị phạt. Gần như ngay khoảnh khắc lời nói của phân thân La Thiên truyền ra, theo tay hắn chỉ, thân thể Mạnh Hạo lập tức chấn động. Trong chớp mắt, máu tươi trong cơ thể hắn

không thể khống chế mà trở nên sôi trào.

Huyết mạch của hắn, cốt tủy của hắn, thân thể hắn, tất cả những thứ của hắn đều thuộc về gia tộc La Thiên, thuộc về huyết mạch La Thiên, mà bản thân hắn cũng là La Thiên Tiên. Những thứ thuộc về La Thiên giờ khắc này theo cái chỉ tay của La Thiên lập tức bạo phát trong cơ thể Mạnh Hạo.

Vô số máu tươi từ trong cơ thể Mạnh Hạo, theo các lỗ chân lông toàn bộ phun ra, trong chớp mắt liền nhuộm đỏ quần áo Mạnh Hạo. Nhưng hắn vẫn đứng vững như cũ, không nhúc nhích, dường như hắn không thèm để ý chuyện này chút nào.

- Nếu tra xét ngọn nguồn huyết mạch thì quả thật có nguồn gốc từ ngươi. Tuy nhiên, một khắc khi ta Siêu Thoát, thứ được Siêu Thoát không chỉ là thân thể, tu vi, thần hồn mà còn có huyết mạch. Khi Mạnh Hạo lên tiếng, toàn thân hắn nổ vang, huyết mạch sôi trào đến cực hạn. Phía sau hắn trong nháy mắt xuất hiện một thân ảnh khổng lồ, thân ảnh ấy mơ hồ nhưng rất nhanh liền trở nên rõ ràng, đến cuối cùng liền hoàn toàn hiển lộ. Đó là một Mạnh Hạo khổng lồ.

Hắn giống như một thần linh đứng trong tinh không, toàn thân có vô số sợi xích trói chặt nhưng trong chớp mắt, những xiềng xích này đều run rẩy giống như muốn tan vỡ.

Mà ngọn nguồn những sợi xích này rõ ràng đến từ phân thân La Thiên.

- Huyết mạch đã Siêu Thoát nhưng ngọn nguồn vẫn còn một tia liên hệ. Sự xuất hiện của ngươi đã giúp ta có thể chân chính chặt đứt tất cả liên hệ với ngươi.

Tinh mang trong mắt Mạnh Hạo lóe lên. Tay hắn nâng lên, trảm một cái vào hư vô.

Dưới một trảm này, tinh không như hóa thành đao, bầu trời lóe sáng, một thanh đao khổng lồ không tưởng tượng được bỗng xuất hiện ở giữa Mạnh Hạo và phân thân La Thiên, chém mạnh một cái.

Thanh đao trực tiếp chém xích sắt trên thân ảnh khổng lồ. “Ầm” một cái long trời lở đất, những xích sắt kia lập tức run rẩy, trong phút chốc liền vỡ vụn. Trong mấy nhịp thở, toàn bộ xích sắt đều tan vỡ.

Theo sự tan vỡ này, thân ảnh khổng lồ phía sau Mạnh Hạo nâng hai cánh tay mạnh mẽ chống giữ. Một tiếng “rắc rắc” kéo dài, xích sắt trong nháy mắt tan vỡ. Thân ảnh khổng lồ bành trướng, giống như được giải thoát khỏi ràng buộc nào đó, giờ khắc này chân chính tự do.

Tự do tự tại, đây là đạo của Mạnh Hạo. Hôm nay, trong chớp mắt khi chặt đứt một tia liên hệ cuối cùng với La Thiên, đạo của Mạnh Hạo rốt cuộc cũng đại thành.

Từ nay về sau, hắn chính là hắn, chặt đứt liên hệ với ngọn nguồn huyết mạch, giành lấy được tự do!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1925: La Thiên Biến

Thậm chí trong một khắc chặt đứt kia, tu vi Mạnh Hạo cũng ầm ầm tăng lên, dường như là muốn tinh tiến. Mặc dù còn là Bán Tổ, nhưng cảnh giới của hắn đối với các tu sĩ khác mà nói, tuy là cũng là cảnh giới Bán Tổ nhưng lại có chút tinh tiến, cũng đủ khiến thiên địa khiếp sợ rồi.

Tóc Mạnh Hạo tung bay, khí thế như hồng, hắn hít sâu một hơi. Một hơi này khiến cả Thương Mang tinh không run run, cặp mắt của phân thân La Thiên bỗng nhiên co rụt lại, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, bổng nhiên lên tiếng.

- Ta là ý chí tinh không, gọi là hồn của tinh không. Lời nói của ta, chính là quy tắc chi mới, pháp tắc chi nguyên!

- Hôm nay ta nhất định hạ quy tắc mới, ngay tại đây, để cho tu sĩ ngay trước mắt này không có đất dung thân!

Lời nói phân thân La Thiên vừa ra, tinh không nổ vang, thiên lôi cổn cổn chấn động khắp bốn phương, thậm chí trong tinh không còn xuất hiện từng cái từng cái khe nứt. Tiếng “rắc rắc” vang lên ngập trời, khuếch tán khắp bốn phương tám hương. Những khe nứt kia lần lượt đổi chỗ, giống như khai thiên lập địa, trực tiếp tạo ra một đạo… quy tắc mới ngay trong phiên tinh không này.

Gần như ngay trong nháy mắt La Thiên nói ra, quy tắc này đã tồn tại. Cùng lúc đó, hư vô chung quanh Mạnh Hạo lập tức sụp xuống, trực tiếp tạo thành một hắc động thật lớn, dường như ở trong quy tắc này, dù là tinh không hay hư vô cũng đều tự mình cách xa Mạnh Hạo. Bởi vì quy tắc chính là, không có đất cho Mạnh Hạo dung thân.

Hắc động kia cũng không phải là hắc động chân chính, mà là dưới quy

tắc kia, tinh không cùng hư vô không có chỗ cho Mạnh Hạo. Lúc nó tránh ra, tạo thành một lỗ thủng to lớn, lỗ thủng kỳ là này đen vô cùng, trực tiếp đi thông vào vũ trụ bên ngoài Thương Mang, một khi Mạnh Hạo rớt vào bên trong, hắn cũng sẽ bị trục xuất, trực tiếp bị đuổi đi.

Loại thuật pháp này đã không phải thần thông, mà là quy tắc chi chiến, là một loại tầng thứ kinh không, không phải tu sĩ bình thường có thể tưởng tượng được. Thứ đó chỉ thuộc về chiến trường Siêu Thoát.

Một câu nói, sáng lập một quy tắc, chuyện này cho dù Mạnh Hạo vào giờ này cũng không thể làm được. Nhưng mặc dù vậy, hắn vẫn có thể thay đổi cục diện.

Trong mắt Mạnh Hạo ánh sao nhoáng lên một cái, hắn một dạng lên tiếng.

- Đường của ta, là tự do tự tại, là vô câu vô thúc. Trên đầu ta không thiên. Lấy đạo làm nguyên, nơi ta ở, mọi thứ đều thuộc nguyên, thuộc được của ta.

Ngay tại nơi ta ở, quy tắc tan, pháp tắc băng, ai có thể đuổi ta đi! Mạnh Hạo vung tay áo, trong tiếng nổ “ầm ầm”, Đạo Nguyên trong cơ thể hắn cấp tốc xoay tròn khuếch tán khắp bốn phương, trực tiếp biến đổi quy tắc pháp tắc bốn phía, khiến nó vặn vẹo, ầm ầm vỡ vụn.

Dưới chân hắn, mắt thường có thể nhìn thấy được hắc động kia đã tiêu tán, hết thảy khôi phục như thương. Nhưng chỉ hắn với La Thiên biết, quy tắc chiến giữa hai người, trong lúc hung hiểm đã đạt đến trình độ tu sĩ tầm thường không thể nào hiểu được.

- Tước đoạt lực lượng ngũ hành của người, tạo pháp tắc mới! Cặp mắt La Thiên nhoáng lên một cái, hắn lần nữa mở miệng.

- Ngũ hành trong Đạo Nguyên của ta, nơi có ánh sáng Đạo Nguyên, ngũ

hành không tiêu tan! Mạnh Hạo phất ống tay áo một cái, trong mắt lộ ra ánh sao.

- Ánh sáng tinh không, vĩnh viễn không trở lại thân ngươi, tước đoạt đi cảm giác tia sáng của người! Thanh âm của La Thiên như lôi đình, lời vừa truyền ra, bốn phía Mạnh Hạo lập tức đen như mực. Dường như tất cả ánh sáng đều bị lột cởi, mà không có ánh sáng thì thân thể Mạnh Hạo dường như dung hợp cùng với hố đen này, dường như muốn hòa tan trong đó. Giống như là bị hòa tan.

- Siêu Thoát chi tu, cảnh giới Bán Tổ. Ánh sáng tinh không không xứng ngưng tụ thân ta, không cần ngươi tước đoạt, ánh sáng này cút ngay! Mạnh Hạo hừ lạnh, thân thể nhoáng lên một cái, lập tức thân thể sắp bị hòa tan của hắn đột nhiên trở nên rõ ràng. Thứ bị hắn xua tan không chỉ có ánh sáng mắt thường có thể thấy được mà đến cái vẻ đen nhánh kia cũng bị hắn trực tiếp đuổi đi.

- Thân hồn là lửa, Sơn Hải là đát. Sơn Hải này không cho phép thần hồn của ngươi tồn tại cùng thiêu đốt! Sắc mặt La Thiên nhăn nhó, tại trận tranh tài quy tắc này, hắn mặc dù chiếm ưu thế, thuộc về phía chủ động nhưng đối với Mạnh Hạo, hắn lại cảm giác không thể làm gì được người này.

- Ta nếu không tại, tinh không giai diệt! Đối mặt với quy tắc của La Thiên, sắc mặt Mạnh Hạo lộ ra một chút lệ khí, cũng là ý bá đạo ở trong người ầm ầm bạo phát.

- Ta nói thế gian này có chúng sinh, vì thế mới có sinh mạng. Hôm nay ta nói ngươi hình thần câu diệt, ngươi sao có thể bất diệt! La Thiên bước về trước một bước. Một bước rơi xuống, tinh không nổ vang.

- Thân ta có thể diệt, tu vi có thể tan, nhưng thần hồn vẫn ngưng tụ tại Đạo Nguyên. Vì thế ý chí tinh không của người coi như là biển rộng mênh mông thì ta cũng sẽ ở trong phiến hải này, vĩnh viễn là núi đá sừng

sừng không ngã, mặc cho sóng biển ngập trời, ta vẫn vĩnh viễn tồn tại như cũ, vĩnh viễn kinh thiên! Mạnh Hạo cũng một dạng đi ra. Bước chân rơi xuống, khí thể ngập trời gào thét, cùng La Thiên vô hình đối kháng. Mặc cho quy tắc kia cường hãn như thế nào, sáng lập ra sao hắn vẫn ở nơi này, không có một điểm muốn rút lui.

Hai người bọn họ, một người sáng lập quy tắc, một người dày xéo quy tắc, tuy rằng Mạnh Hạo không bằng La Thiên nhưng dày xéo so với sáng lập luôn luôn dễ dàng hơn.

Mà các tộc ở bốn phía tinh không Thương Mang, thời khắc này đều nhanh chóng lui về sau. Mạnh Hạo cùng La Thiên chiến đấu không phải việc bọn họ có thể tham dự. Bọn họ không ngừng lui về sau, tâm thần không khỏi chấ động mãnh liệt.

So với những tu sĩ không phải Chí Tôn, những cửu nguyên trong các tộc, thời khắc này tâm thần đã chấn động đến mức tột đỉnh. Thân thể bọn họ run rẩy, họ mở to mắt chứng kiến hết thảy, nỗ lực chấp nhận mọi quy tắc biến hóa trong trận chiến của hai người.

Bọn họ chỉ cách Siêu Thoát có một bước, nhưng một bước này quá lớn khiến cho bọn họ rất khó vượt qua. Nhưng hôm nay, khi nhìn thấy trận chiến này, bọn họ thu hoạch được thứ trước nay chưa từng có.

- Siêu Thoát… Đây là Siêu Thoát!

- Đạo Nguyên Cảnh, không ngờ có thể đem quy tắc tùy ý sáng lập, tùy ý dày xéo! Đám người chưởng giáo rối rít hít ngược một hơi, mắt không chớp.

Mắt thấy huyết mạch thiêu đốt bị Mạnh Hạo chặt đứt, thậm chí vì vậy mà hắn thu được tự do tự tại, cắt đứt liên lạc, rồi sau đó cùng tranh tài quy tắc, vẫn là không có cahs nào làm gì được Mạnh Hạo, thanh niên do La Thiên hóa thành trong mắt hàn quang nhoáng lên một cái, thân thể

bước về phía trước một lần nữa, bước này rơi xuống, khí thế trên người hắn bỗng nhiên bạo tăng, so với lúc trước cường hãn gấp mấy lần.

Khí thế tạo thành gió lốc, quét ngang tinh không, nổ vang ngập trời. Ánh mắt phân thân La Thiên lộ ra sát cơ.

- La Thiên đệ nhất biến!

Khoảnh khắc lời nói của La Thiên truyền ra, lập tức thân thể hắn ầm ầm bành trướng. Không ngờ cạnh đầu của hắn xuất hiện tám quả cầu thịt, trong khoảnh khắc tám quả cầu thịt vỡ nát, không ngờ lại hiện ra ngũ quan, trong chớp mắt, bất ngờ hóa thành… tám đầu.

Cùng một cái đầu chủ, trực tiếp trở thành một người chín đầu.

Mà thân thể hắn cũng vào giờ khắc này biến đổi, không còn là hình người mà là thân rắn, dài đến 1 triệu trượng, từ xa nhìn lại, long trời lở đất, rung chuyển tinh không. Đó là hình dáng bệ vệ hung tàn không cách nào hình dung.

Chính đầu kia đồng loạt hướng về Mạnh Hạo gào thét, hóa thành sóng âm, nhấc lên cuồng phong, không ngờ có thể thổi dời vị trí của vô số tinh không trong ngôi sao, thổi bay tất cả tu sĩ, khiến họ ầm ầm lui về sau.

Loại khí thế này, nhất thời vô lượng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1926: Long Hoàng Biến

Chín cái đầu này, có nam có nữ, có già có trẻ, có người có thú, thời khắc này toàn bộ chín đầu đều gầm lên, khiến cho đồng Mạnh Hạo hơi co rụt lại. Hắn lập tức nhận ra, lúc này La Thiên có vẻ rất không bình thường.

Nhất là sau khi La Thiên hóa thành đại xà, mỗi một cái vảy trên thân thể, rõ ràng đều là một khuôn mặt vặn vẹo, khiến cho chín đầu đại xà này thoạt nhìn càng thêm đáng sợ.

Cuồng phong gào thét, tất cả tu sĩ đều bị thổi bay lên, chỉ có những cao thủ cửu nguyên mới có thể miễn cưỡng giữ vững tâm thần trong quá trình không ngừng lui về sau. Thời khắc này, nhìn thấy chín con đại xà hình dáng kỳ quái này, bọn họ vô cùng khiếp sợ, cũng không hề biết thứ này là gì.

Chỉ riêng... lão thằn lằn là không như vậy! Trong chớp mắt vừa nhìn thấy, vảy trên toàn thân nó như đều muốn dựng đứng lên, rồi phát ra một tiếng thét kinh hãi không thể tin nổi.

- Cửu Đầu tộc, nó là Cửu Đầu tộc! !

- Đây là một chủng tộc đã tuyệt chủng từ lâu, theo truyền thuyết nói rằng, ở nhiều kỷ nguyên trước, khi Thương Mang tinh không vừa mới sinh ra không lâu, đã tồn tại một chủng tộc mạnh nhất trong Thú tộc, chính là Cửu Đầu tộc!!

- Cửu Đầu tộc rất ít người, nhưng lại tung hoành suốt mười kỷ nguyên, trong mười kỷ nguyên đó, bọn chúng chính là bá chủ vô địch... Lão thằn lằn vừa khiếp sợ nói. Hắn không thể không sợ hãi, ở đây có lẽ chỉ có hắn mới biết về Cửu Đầu tộc, trong cơ thể bởi vì bản thân hắn cũng có một tia huyết mạch Cửu Đầu tộc.

Theo tiếng lão thằn lằn hét lên, hai mắt Mạnh Hạo liền lóe sáng, nhìn tới Cửu Đầu Xà, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh lúc trước La Thiên hô lên La Thiên cửu biến, lại liên tưởng tới Tiên Thần đại lục cùng với Ma Giới đại lục, lâm vào trầm tư.

- Tất cả những thứ đã từng xuất hiện qua trong tinh không này, đều sẽ bị mảnh tinh không này nhớ kỹ, giống như một cái lạc ấn, mà thân thể chứa đựng lạc ấn này chính là tinh không ý chí. La Thiên có thể tùy ý lấy bất kỳ một lạc ấn nào ra, biến từ không thành có...

Trong lúc Mạnh Hạo còn đang trầm tư, thì đồng thời, chín đầu mười tám đôi mắt Cửu Đầu Xà do La Thiên hóa thành chợt lộ ra vẻ hung tàn chằm chằm Mạnh Hạo, rồi lập tức thân thể dùng tốc độ cực nhanh chỉ thấy tàn ảnh, cuốn lên gió lốc ầm ầm xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, quét mạnh đuôi tới.

- Lực lượng một quật này vượt qua cửu nguyên, ngay cả tinh tú cũng có thể trực tiếp tan vỡ, trong khoảnh khắc sắp tới gần, ánh mắt Mạnh Hạo liền hiện lên vẻ lạnh lùng, không chút chần chờ, tay phải nâng lên trực tiếp một quyền đánh ra.

Một quyền xé rách hư vô này va chạm với đuôi rắn, truyền ra tiếng nổ vang ngập trời. Con rắn này run rẩy, thân thể Mạnh Hạo cũng chấn động, bị chấn lui về phía sau. Ngay sau đó, chín cặp mắt Cửu Đầu Xà đồng loạt chằm chằm Mạnh Hạo, rồi bỗng nhiên khép lại toàn bộ!

Trong nháy mắt chín cặp mắt Cửu Đầu Xà vừa khép lại, bất ngờ từ mỗi một cái con mắt đều chảy xuống một giọt nước mắt, tổng cộng 18 giọt cùng rơi xuống. Ngay lập tức, một cỗ oán khí kinh thiên từ trong 18 giọt nước mắt tràn ra, hóa thành 18 luồng sáng bắn thẳng tới Mạnh Hạo.

- Cửu Đầu Lệ, Cửu Đầu Lệ! !

- Mạnh Hạo cẩn thận, đây chính là sát chiêu của Cửu Đầu tộc, ngưng tụ oán khí toàn thân, tạo thành pháp thuật tất sát! ! Trong khi Lão thằn lằn còn đang rống lớn, thì 18 giọt nước mắt đa xé không bắn tới gần, sắp sửa đụng vào Mạnh Hạo.

Cặp mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, không ngờ lại đứng tại chỗ không chút né tránh, tay phải hắn nhấc lên, nhắm hướng 18 giọt nước mắt bỗng nhiên nhấn một cái, trong miệng khẽ hô.

- Thủy!

Trong chớp mắt này, hắn trực tiếp thi triển ra Phong Yêu cấm pháp, dùng thân thể Siêu Thoát thi triển Phong Yêu cấm pháp hoàn mỹ, uy lực của nó đủ để rung chuyển Thương Mang.

Chỉ một chữ từ trong miệng Mạnh Hạo truyền ra, không ngờ 18 giọt nước mắt kia chợt khựng lại giữa tinh không, mắt thường cũng có thể thấy được đang nhanh chóng tan ra. Dưới Thủy Chung Cấm của Mạnh Hạo, hết thảy vạn vật đều phải trở về căn nguyên.

Thấy sát chiêu bị Mạnh Hạo hóa giải, Cửu Đầu Xà liền gào thét, đồng loạt mở ra mười tám con mắt nhìn chằm chằm Mạnh Hạo, sau đó ngửa mặt lên trời gầm thét, rồi bất ngờ thân thể ầm ầm nứt ra!

Từ trong cơ thể của nó lập tức bay ra từng đạo hư ảnh mơ hồ, nhìn kỹ lại, không ngờ toàn bộ đều là Cửu Đầu Xà lớn có nhỏ có. Số lượng những con Cửu Đầu Xà này chừng hơn 10 ngàn, sau khi toàn bộ chúng bay ra, thân thể La Thiên hóa thành Cửu Đầu Xà khổng lồ liền cấp tốc thu nhỏ lại, đến cuối cùng, toàn bộ thân hình của nó liền phân hóa thành mấy chục ngàn hư ảnh Cửu Đầu Xà, mang theo oán khí, mang theo điên cuồng, từ bốn phương tám hướng gào thét lao thẳng tới Mạnh Hạo.

- Tộc Niệm Sát, không ngờ... không ngờ thật sự có Cửu Đầu Xà Tộc Niệm Sát! !

- Trong truyền thuyết, khi Cửu Đầu tộc gặp phải nguy cơ sinh tử, se thi triển ra pháp thuật hiến tế đồng quy vu tận, dùng lực lượng cả tộc quần giết chết địch nhân! Lão thằn lằn run rẩy, ngơ ngác nhìn hết thảy mọi thứ phát sinh trước mắt.

Những hư ảnh Cửu Đầu Xà kia phát ra tiếng gào thét ghê rợn, từ bốn phía tập trung vào một chỗ trông như một lớp sóng biển, trong nháy mắt đã tới gần Mạnh Hạo, sát cơ ngập trời.

- Cửu Đầu tộc mặc dù cường hãn, nhưng chung quy cũngchưa từng xuất hiện qua Siêu Thoát, cho có Cửu Đầu tộc đã Siêu Thoát về thân thể, nhưng vẫn chưa tính là thật sự Siêu Thoát.

- Cho dù là dưới La Thiên biến thứ nhất ngưng tụ ra Cửu Đầu tộc đã Siêu Thoát, thì cũng không phải là tự nhiên sinh ra, mà chỉ là trạng thái ý thức mà thôi. Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, tay phải nâng lên bóp mạnh một cái, trong miệng đọc ra một chữ.

- Chung!

Trong tiếng nổ ầm ầm, Thủy Chung Cấm được Mạnh Hạo hoàn mỹ thi triển ra, một cỗ lực lượng vô thượng từ trong cơ thể Đạo Nguyên của Mạnh Hạo bộc phát ra, ngưng tụ vào tay phải, dưới cái nắm chặt của hắn, dường như tinh không cũng bị bóp trong lòng bàn tay, hết thảy mọi thứ bên trong lòng bàn tay này đều phải vỡ nát vậy!

Rầm rầm uỳnh!

18 giọt Cửu Đầu Lệ lập tức tan vỡ toàn bộ, tất cả hư ảnh Cửu Đầu tộc cũng trong chớp mắt tan rã, hóa thành tro bụi tiêu tán trước mặt Mạnh Hạo.

- La Thiên... người dùng loại thủ đoạn này, chẳng phải mục đích chính là

muốn xem Phong Yêu cấm pháp của ta hay sao, nếu vậy ta sẽ cho ngươi xem! Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên. Bị động phòng thủ trước giờ không phải là tính cách của hắn, lúc này, Mạnh Hạo bước ra phía trước ra một bước, phải lên vung tay, trực tiếp triển khai Phong Yêu cấm pháp đệ nhị cấm!

- Chân! Một chữ này vừa thốt ra, bốn phương tám hướng trong tinh không lập tức run rẩy chấn động.

Cùng lúc đó, ngay khi ảnh tiêu Cửu Đầu Xà tiêu tán, thì thân ảnh La Thiên lập tức ngưng tụ lại ở hư không phía xa, gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạo. Đồng thời, trong khoảnh khắc Mạnh Hạo thi triển ra Phong Yêu đệ nhị cấm, thì hắn cũng thi triển ra... La Thiên biến thứ hai của mình!

- Biến thứ hai, Cửu Đầu hóa long, Long Hoàng Biến!

La Thiên ngửa mặt lên trời gầm lên, thân thể của hắn lần nữa trở nên vô cùng to lớn, hơn nữa cũng không còn là hình thể con rắn, mà mọc sừng, trảo, tám cái đầu của khô lại, chỉ còn dư lại một cái đầu duy nhất, mà tám cái đầu của khô kia lại bất ngờ hóa thành một cái vương miện!

Thân thân La Thiên sừng sững trong tinh không, vào thời khắc này bất ngờ chợt hóa thành Long Hoàng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1927: Biến Thứ Ba

Long Hoàng nuốt xà mà sống, trong lịch sử vũ trụ Thương Mang, chúng chỉ tồn tại trong khoảng thời gian rất ngắn, cụ thể không tới ngàn năm, sau đó tộc quần này liền vô thanh vô tức biến mất.

Thế cho nên trong vô số tộc quần hiện tại, khi nhìn thấy Long Hoàng, không ngờ lại không có một ai nhận ra, cho dù là lão thằn lằn cũng chưa từng nhìn thấy loại chủng tộc này.

Bọn họ đã từng thấy qua rồng, nhưng loài Long Hoàng có vương miện trên đầu, lại còn có chín móng vuốt, toàn thân đen như mực dữ tợn đến cực hạn này, thì chưa có ao từng thấy.

Thậm chí tại thủa ban sơ, thứ này cũng không phải là Long, mà là Hoàng (con đỉa)!

Long Hoàng!

Đầu của nó là đầu rồng, nhưng khi há to miệng lại có một cây gai bén nhọn từ này trong miệng thò ra, giống như xúc tu con muỗi, thân thể to lớn dữ tợn, thoạt nhìn mà thấy giật mình.

Sự tồn tại của nó đã không còn ai biết, nó biến mất càng không có ai biết vì sao, chỉ có... ý chí phiến tinh không này, chỉ có La Thiên biết được, dùng pháp thuật từ không hóa có, biến hóa ra Long Hoàng trở thành biến thứ hai của bản thân!

Gần như ngay khi Long Hoàng vừa xuất hiện, khí thế của nó liền ầm ầm bạo phát lên gấp mấy lần, đạt tới mức độ kinh người, cho dù là Mạnh Hạo, cũng không khỏi hơi co rút đồng tử lại.

Hắn biết La Thiên cường hãn, biết được chiến thắng La Thiên là chuyện vô cùng khó khăn, thời khắc này được tận mắt chứng liến pháp thuật biến hóa của La Thiên, nhất là thấy được Long Hoàng này, Mạnh Hạo có cảm giác rất không tốt, cảm thấy tràn đầy nguy hiểm.

- “Loại sinh vật này, chẳng những thân thể Siêu Thoát, mà thậm chí ngay cả tu vi cũng đều Siêu Thoát, về phần thần hồn... chính là hạn chế duy nhất của nó, nhưng chỉ cần sống đủ lâu, hạn chế này cũng không phải không thể đột phá, thậm chí có thể nói, đây chính là sinh mạng dễ dàng trở thành Siêu Thoát nhất mà ta từng thấy qua!”

Lúc này La Thiên dùng pháp thuật từ không hóa có bù đắp chỗ thiếu sót của thần hồn, trở thành một... Siêu Thoát, mặc dù về phương diện căn nguyên đồng dạng với Cửu Đầu tộc, những trình độ cường hãn của nó thì Cửu Đầu tộc không thể so sánh nổi. Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, tay phải bấm quyết, thi triển ra Phong Yêu đệ nhị cấm.

Cấm thứ hai này chính là Chân Giả Cấm, theo chữ“Chân” từ trong miệng Mạnh Hạo vừa phát ra, bốn phía hư vô lập tức sinh ra ba động kỳ dị, khuếch tán ra sóng gợn rồi hóa thành một mặt gương, từ bên trong mặt gương bất ngờ xuất hiện một con Long Hoàng giống con kia như đúc!

Đây chính là cấm pháp do Mạnh Hạo sáng tạo ra, hắn phất tay một cái, con Long Hoàng do hắn thi pháp hình thành liền gầm lại, lao thẳng tới con Long Hoàng do La Thiên hóa thành kia.

Dưới sự rúng động của tất cả mọi người, Hai con Long Hoàng gào thét, đồng thời quay ngoắt đầu lạnh lùng nhìn nhau.

Ngay lập tức, hai cỗ sát khí mãnh liệt liền ầm ầm bạo phát, cỗ sát khí này ập tới đối phương, khiến thân thể chúng mắt thường cũng có thể thấy được đang cấp tốc khô héo.

Đây chính là đòn sát thủ của Long Hoàng, Long Hoàng xoay người thiên địa tan vỡ!

Hai con Long Hoàng đồng thời truyền ra tiếng gào thét thê lương, đều đang cấp tốc khô héo, rữa nát. Nhưng vào lúc này, con Long Hoàng do La Thiên hóa thành chợt gầm lên một tiếng, toàn thân tràn ra máu tươi, trong chớp mắt thân thể nó đã hóa thành màu đỏ. Một cỗ bá ý điên cuồng từ trên người con Long Hoàng do La Thiên hóa thành cũng theo đó bạo phát ra long trời lở đất, rồi nó phóng thẳng tới Mạnh Hạo nhanh như một viên sao băng.

Tốc độ của nó cực nhanh, khí thế như đại hồng thủy, vào giờ khắc này, tinh không không ngừng vỡ vụn ra, tựa như tất cả mọi thứ ngăn cản trước mặt nó đều sẽ bị bẻ gãy nghiền nát ra vậy.

Đây chính là thần thông cuối cùng của Long Hoàng, Phách Huyết Thương Thiên.

Theo tiếng rầm rầm vang vọng, con Long Hoàng cấp tốc lao đến, khí tức cùng lực lượng ngưng tụ trên người nó vượt qua hết thảy quy tắc, cho dù là tinh không cũng không thể thừa nhận. Thấy con Long Hoàng lao tới gần, Mạnh Hạo hừ lạnh một tiếng, tay áo phất lên một cái, con Long Hoàng hắn sáng tạo ra lập tức cũng thi triển ra thần thông đồng dạng lao tới.

Hai con Long Hoàng va chạm giữa không trung, truyền ra tiếng nổ ầm ầm dữ dội. Mạnh Hạo khẽ cau mày, con Long Hoàng hắn sáng tạo ra kia, không ngờ vào giờ khắc này toàn thân tan vỡ, không thể ngăn, bị đụng nát bấy. Con Long Hoàng của La Thiên không hề dừng lại, vẫn lao tới Mạnh Hạo như cũ.

Dường như mọi sinh mạng, mọi lực lượng đều ngưng tụ dưới cái va chạm này vậy, rõ ràng chỉ là va chạm đơn giản, nhưng lại khiến cho người ra có một loại cảm giác có thể phá hủy mọi thứ.

Càng là đơn giản sẽ càng điên cuồng, càng cường hãn!

Trong tiếng rầm rầm vang vọng, khoảng cách giữa con Long Hoàng và Mạnh Hạo càng ngày càng gần, 1000 trượng, 100 trượng, 10 trượng... nhưng nơi nó đi qua, hết thảy đều bị nghiền nát, như thể trong tinh không này không gì có thể cản nổi, như thể chỉ cần nó va vào, thì tất cả địch nhân, tất cả cản trở cúng đều phải tan thành mây khói vậy.

Cảm giác nguy cơ trong lòng Mạnh Hạo càng thêm mãnh liệt hơn bao giờ hết.

- Long Hoàng Siêu Thoát, một kích dốc toàn bộ sinh mạng sao... Ánh mắt Mạnh Hạo lần đầu lộ ra chiến ý, đây là lần đầu tiên sau khi hắn Siêu Thoát bốc lên chiến ý. Cho dù là trận đánh với La Thiên biến thứ nhất vừa rồi, Mạnh Hạo cũng không có quá nhiều chiến ý, nhưng lúc này, loại cảm giác này đang bạo phát mãnh liệt.

- Đáng tiếc. Mạnh Hạo lắc lắc đầu, vứt bỏ ý nghĩ trực tiếp đối kháng, tay phải nâng lên, hướng về phía Long Hoàng đang từ xa lao tới nhấn một cái.

- Giả!

Một chữ”Giả” vừa phát ra, Phong Yêu đệ nhị cấm Chân Giả Cấm đã hoàn mỹ phủ xuống. Cấm phấp này khi thi triển ra sẽ tạo thành hình chiếu, khiến cho hết thảy chân thật trước mặt nó đều trở nên hư ảo.

Ngươi là thật, ta nói ngươi đã chết thì ngươi sẽ chết; cho dù là ngươi tử vong, ta nói ngươi chưa chết, thì ngươi sẽ là thật!

Thật cũng là giả - giả cũng là thật!

Mạnh Hạo vừa hô lên, sóng gợn xung quanh lập tức nghịch chuyển, tiêu

tán vô hình, mà Long Hoàng mang theo khí thế kinh thiên động địa đánh tới kia, lúc này thân thể chợt run lên bần bật, khựng lại ngay trước Mạnh Hạo một trượng, ánh mắt nó lộ ra vẻ không thể tin nổi.

- Tan. Tay phải Mạnh Hạo nắm lại, nhẹ nhàng vung lên, lập tức tất cả khí thế trên người Long Hoàng chợt tan biến, tất cả sự bá đạo đều bị nghiền ép, thân thể nó run lên, ầm ầm tan vỡ. Tất cả đều tiêu tán dưới một cái phất tay nhẹ nhàng của Mạnh Hạo.

Chân Giả Cấm, có thể thật, cũng có thể giả!

- Chỉ có những bản lãnh này sao, La Thiên, nếu như vậy thì e là ngươi cũng không có cơ hội xem được toàn bộ Phong Yêu cấm pháp của ta rồi. Ánh mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ lạnh lẽo, sắc như đao nhìn về phía phân thân La Thiên lúc này đã lần nữa ngưng tụ thành hình dáng một thanh niên.

Sắc mặt thanh niên này hơi tái nhợt, Sự cường hãn của Mạnh Hạo, mặc dù không ngoài dự liệu của hắn, nhưng vẫn khiến hắn cảm thấy kiêng kỵ. Nhưng hắn không thể không thừa nhận Mạnh Hạo cường hãn, hắn không thể không thừa nhận... mình đã hư nhược hơn rất nhiều so với vô số năm tháng trước.

- Trận chiến này, không chết không thôi! Phân thân La Thiên bình tĩnh lên tiếng, trong mắt hắn đột nhiên xuất hiện ... ma trơi!

La Thiên biến thứ ba!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1928: Sao Có Thể Bị Ngươi Phế Đi

Dùng pháp thuật từ không hóa có, chế tạo ra thân thể mà La Thiên cho rằng hoàn mỹ nhất trong Thương Mang tinh không vị Siêu Thoát thứ nhất.

Đây chính là... Quỷ Ảnh Biến!

Theo hai mắt của phân thân La Thiên hiện lên ánh lửa ma trơi, thân thể hắn cũng lập tức biến đổi, trong chớp mắt La Thiên đã hóa thành bóng tối xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, mặc dù thấy bóng dáng, nhưng ở trên người của hắn lại có quỷ khí vô cùng âm lãnh bộc phát ra ngập trời.

Dường như, thứ xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo đã không còn là La Thiên, càng không phải là Thương Mang lão tổ, mà là một loại tồn tại khác.

Đồng tử Mạnh Hạo co rụt lại, giờ khắc này, mức độ cường hãn của La Thiên lại lần nữa vượt qua trước đó, mang lại cho Mạnh Hạo cảm giác uy hiếp mãnh liệt hơn. Mạnh Hạo chủ động xuất thủ, thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp biến mất, khi xuất hiện lại đã bất ngờ đứng bên cạnh quỷ ảnh, tay phải hắn nâng lên, trực tiếp trăm ra một trảm.

Quỷ ảnh kia truyền ra tiếng cười âm lãnh, thân thể trực tiếp vặn vẹo, quấn quanh Mạnh Hạo, quỷ khí bạo phát quyết đấu với thần thông ngưng tụ. Trong chớp mắt, hai người đã quyết đấu hơn mấy trăm ngàn lần trong tinh không.

Tinh không chấn động run rẩy, bốn phương tám hướng nổ vang, tốc độ hai người đều là cực nhanh, nhưng quỷ ảnh này vô cùng kỳ dị, Mạnh

Hạo xuất thủ lên người nó liền xuyên thấu qua, không có chút tác dụng nào. Nhưng đồng dạng, pháp thuật của quỷ ảnh kia cũng khó sinh ra hiệu quả đối với Mạnh Hạo, có cơ thể Đạo Nguyên, hết thảy quy tắc đều bị ảnh hưởng, Mạnh Hạo sừng sững như núi không hề suy suyễn.

Thấy song phương đều không thể làm gì lẫn nhau, ánh mắt quỷ ảnh kia lóe lên một cái, bấm quyết, thân thể nó liền ầm ầm tản ra. Theo thân thể quỷ ảnh khuếch tán, từ trong miệng nó chợt truyền ra âm thanh rùng rợn, đây không thể là ngữ ngôn của bất kỳ sinh vật sống nào, mà chính là tiếng nỉ non của người chết.

Cùng lúc đó, trong tinh không cũng có từng hư ảnh quỷ hồn xuất hiện, càng ngày càng nhiều, trong chớp mắt đã trở nên vô biên vô tận, không thể tính nổi.

- Tỉ tỉ Lệ quỷ, cắn nuốt thân thần! Ánh mắt quỷ ảnh lộ ra vẻ u ám, lời nói như bị kéo dài vô số lần, mang theo âm khí dày đặc truyền ra bốn phương tám hướng. Ngay lập tức, vô số quỷ hồn kia lên rít lên rùng rợn, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Đồng tử Mạnh Hạo co rút lại, vào giờ khắc này, loại cảm giác nguy hiểm mãnh liệt lại càng thêm rõ rệt. Hắn lập tức lui về phía sau, tu vi toàn thân ầm ầm bạo phát, tay phải bấm quyết phát ra một chỉ về phía trước.

- Phong Yêu đệ tam cấm!

Chính là... Kim Cổ Cấm!

Cấm pháp này lấy thời gian làm chủ, thương hải tang điền (biển cả hóa nương dâu), vạn vạn năm trôi qua có khi chỉ trong chớp mắt, cũng có khi chỉ một hơi thở một khi thời gian dài đằng đẵng. Giờ khắc này, Kim Cổ Cấm theo một chỉ của Mạnh Hạo phát ra, lập tức mọi thứ trong tinh không trở nên khô héo, vô số quỷ hồn chưa kịp tới gần Mạnh Hạo đã tiêu tán.

Hết thảy mọi thứ, trước sức mạnh thời gian đều khó có thể kéo dài, trừ khi là Siêu Thoát đại năng. Quỷ Ảnh có thể Siêu Thoát, nhưng những lệ quỷ bị hắn triệu hoán ra kia, lại không có tư cách này.

Thấy toàn bộ lệ quỷ đều phát ra tiếng kêu thê lương tan thành mây khói, mắt ánh quỷ ảnh do La Thiên hóa thành liền lóe lên một cái, kết quả này dường như không nằm ngoài dự liệu của hắn, thậm chí giờ khắc này cẩn thận quan sát, còn có thể thấy được khóe miệng của hắn còn thấp thoáng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Cùng lúc đó, trong miệng quỷ ảnh do La Thiên hóa thành này chợt truyền ra âm thanh rùng rợn.

- Dùng tỉ tỉ lệ quỷ táng thần, hóa thành ảnh của ta, toàn bộ tồn tại trong tâm ta!

- Ảnh Tâm Kiếp!

Quỷ ảnh này vừa dứt lời, thân thể nó chợt vặn vẹo rồi lập tức co rút lại, bất ngờ hóa thành một bóng ma, mặc kệ pháp thuật năm tháng của Mạnh Hạo có thi triển như thế nào cũng không thể ngăn cản tốc độ của nó. Trong chớp mắt, nó đã đánh thẳng tới Mạnh Hạo.

Dường như những quỷ ảnh vừa tan thành mây khói kia, sau khi tử vong liền phóng thích ra chất dinh dưỡng nào đó vậy, khiến cho quỷ ảnh có được khí lực vô tận, thậm chí chưa lao tới gần Mạnh Hạo đã “phốc” một tiếng dung hợp cùng vào hư vô. Tinh không xung quanh Mạnh Hạo trong chớp mắt kiền trở thành bóng tối.

- Mạnh Hạo, cái gọi là đệ tam cấm trong Phong Yêu cấm pháp của ngươi, ta sẽ phế bỏ nó! Thanh âm La Thiên vạng vọng khắp bốn phương.

Khu vực bóng tối dày đặc kia lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, đột nhiên

dùng tốc độ cực nhanh cuốn tới Mạnh Hạo, mang theo khí tức băng hàn ngập trời. Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ lạnh lẽo, bấm quyết thi triển cấm pháp thứ ba Kim Cổ Cấm, nhưng không ngờ không có có bất cứ tác dụng gì.

- Tốt một cái quỷ ảnh... Đối mặt với nguy cơ trước mắt, sắc mặt Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh, hắn dứt khoát bỏ qua tiếp tục thi triển cấm pháp, thậm chí cũng không thi triển cấm pháp khác, ma chỉ cười lạnh một tiếng, tùy ý để bóng tối xung quanh ập tới, rồi theo mọi lỗ chân lông chui vào cơ thể hắn.

Rất nhanh, bóng tối dày đặc ở xung quanh đều chui vào trong cơ thể Mạnh Hạo, muốn đồng hóa thân thể Mạnh Hạo trở thành một phần của nó.

Có lẽ không thể giết chết được Mạnh Hạo, nhưng quỷ ảnh do La Thiên hóa thành này vốn cũng không trông cậy vào việc có thể giết chết được Mạnh Hạo. Mục đích của nó, chính là khiến cho cấm pháp của Mạnh Hạo xuất hiện một kẽ hở, dùng bóng tối lây dính cấm pháp, rồi đem nó phế bỏ!

Chỉ có như vậy, hắn mới có khả năng giết chết được Mạnh Hạo. Thứ hắn kiêng kỵ, trước giờ vẫn là... Phong Yêu cấm pháp, thứ đã giúp cho Mạnh Hạo Siêu Thoát!

Hết thảy điều này nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ xảy ra trong phút chốc.

- Phong Yêu cấm pháp của ta, thứ như ngươi há lại có thể phế bỏ sao?! Mạnh Hạo hừ lạnh, đệ tam cấm này, người ngoài nhìn không rõ bản chất của nó, nhưng chính hắn hiểu rất rõ ràng, lực lượng năm tháng tuyệt đối không tầm thường.

Nếu đã không thể cản trở ở bên ngoài, vậy thì dùng cơ thể Đạo Nguyên

mình, nhìn xem thử, quỷ ảnh chui vào cơ thể sẽ phế bỏ cấm pháp này, hay là sẽ bị cấm pháp của mình nghiền nát.

Trong tiếng nổ ầm ầm, tay phải Mạnh Hạo chợ nâng lên, điểm vào mi tâm của mình. Ngay lập tức, lực lượng của năm tháng bỗng nhiên ầm ầm bạo phát trong cơ thể Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, trong cơ thể Mạnh Hạo liền trôi qua vô hạn năm tháng, bề ngoài thấy thời gan trôi qua nhìn như nhu hòa, nhưng trên thực tế lại giống như lực lượng biển cả, có thể bào mòn hết thảy đá ngầm, chẳng qua là tốn bao nhiêu thời gian mà thôi.

Thời khắc này, trong cơ thể hắn cuốn lên cơn gió lốc thời gian, bóng tối chui vào trong cơ thể hắn dưới cơn gió lốc thời gian này, mới đầu còn dày đặc cuồng bạo, dần dần càng ngày càng yếu. Đến cuối cùng, khi Mạnh Hạo phất tay áo một cái, thì thời gian trôi qua đã đến mức độ một hơi thở bên ngoài tương đương với 100 triệu năm ở trong cơ thể hắn.

Mọi chuyện xảy ra nãy giờ chẳng qua chỉ trong vòng mười hơi thở, vào lúc này, tu vi của hắn lần nữa bạo phát, hết thảy bóng tối trong cơ thể hắn đều bị tan rã, không còn sót lại chút nào.

Mà trên tay phải của hắn, theo Kim Cổ Cấm nghịch chuyển, bỗng nhiên xuất hiện vô số ảnh, những hư ảnh này càng ngày càng nhiều, đều ngưng tụ lại thành một đoàn, sau đó bị Mạnh Hạo bóp mạnh một cái, trực tiếp vỡ vụn.

Gần như ngay khi hắn bóp nát những hư ảnh này thì đồng thời, thân thể La Thiên từ khu vực tinh không không xa mơ hồ hiện ra, phun ra một ngụm máu tươi, lúc hắn ngẩng đầu trở lên, trên mặt vừa mang theo vẻ dữ tợn lại vừa có vẻ hoảng sợ.

- Nên kết thúc rồi. Mạnh Hạo ngẩng đầu, sát cơ trong mắt lóe lên một cái, sát ý toàn thân bạo phát ngập trời, như hóa thành một lưỡi dao sắc

bén, giết thẳng tới La Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1929: Thiên Thần Biến

Đệ tứ cấm, Bản Ngã Cấm!

Vào giờ khắc này, Mạnh Hạo ầm ầm lao thẳng tới La Thiên, thi triển ra Bản Ngã Cấm. Trên thân thể hắn lập tức xuất hiện vô số hư ảnh chồng lên nhau, những thân ảnh này có nam có nữ, có già có trẻ, không giống với hình dáng Mạnh Hạo, nhưng căn nguyên lại giống nhau.

Bởi vì, bọn họ chính là thân ảnh Bản Ngã Cấm của Mạnh Hạo!

Bản Ngã Cấm, có vô số phân thân, có thể hóa thành vô số người, cũng có thể hóa thành bầu trời mặt đất!

Thời khắc này, phân thân hắn khuếch tán ra, 100, mấy ngàn, mấy triệu.

Những phân thân này từ bốn phương tám hướng lao thẳng tới La Thiên phân thân, chỉ trong chớp mắt đã tới gần, truyền ra tiếng nổ ngập trời. Mạnh Hạo vừa ra tay, cũng coi như là vô số hắn đồng loạt ra tay, trong lúc nhất thời, tinh không vỡ vụn, cuồng phong quét ngang, khiến tất cả mọi người đang quan sát vô cùng rúng động.

Phân thân La Thiên tóc tai bù xù, dưới Bản Ngã Cấm của Mạnh Hạo, hắn phát hiện mình căn bản cũng không phải là đối thủ, hắn dù sao không phải bản thể, mà chỉ là một khối phân thân, mặc dù đây là phân thân của chủ nhân Thương Mang tinh không này, nhưng ở trước mặt Mạnh Hạo đã đạt tới cảnh giới Bán Tổ, thì vẫn không bằng.

Ầm một tiếng, La Thiên phun ra máu tươi, thân thể cấp tốc lui về sau, ánh mắt lộ ra vẻ dữ tợn và lạnh lẽo. Thấy vô số thân ảnh cùng bản nguyên của Mạnh Hạo lần nữa tới gần, ánh mắt của phân thân La Thiên liền hiểna vẻ quyết tuyệt.

- La Thiên biến thứ bốn!

- Ma Hồn Biến! La Thiên gầm nhẹ, vẻ mặt hắn càng thêm vặn vẹo, trong dữ tợn vô cùng, toàn thân truyền ra tiếng rắc rắc, đột nhiên từ trong cơ thể mọc ra từng cây xương gai vô cùng sắc bén, mà sọ đầu của hắn, vào giờ khắc này cũng biến đổi, mọc ra hai cái sừng.

Thậm chí trên người của hắn còn hiệm ra một lớp vảy, một cỗ lửa ma màu đen rầm rầm bạo phát ra ngập trời, thiêu đốt tinh không, bao trùm bốn phương.

Bộ dáng của phân thân La Thiên ở trong ngọn lửa đen thời khắc này hoàn toàn đại biến, tuy thân thể chỉ có trăm trượng, nhưng hắn đứng ở nơi đó như trung tâm ma khí tràn ngập lên cả tinh không, khí thế ngập trời. Hắn nâng một tay lên như đỡ cả bầu trời, một tay hạ xuống như áp cả mặt đất, bước ra bảy bước.

Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

Đây chính là ma!

Chính là hình dáng vị Siêu Thoát thứ hai trong lịch sử Thương Mang tinh không này, được La Thiên dùng làm biến thứ bốn của hắn, Ma Hồn chiến thể!

Thời khắc này hắn ngẩng đầu lên, khí thế lần nữa nổ vang, biển lửa cuồn cuộn tràn ra bốn phương, vô tình cắn nuốt hết thảy hư vô. Cặp mắt của hắn đỏ thẫm, dường như đã mất đi lý trí, chỉ còn lại vẻ điên cuồng.

- Chết chết chết chết! Hắn rống lên giận dữ, thân thể nhoáng lên một cái, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo, tay phải nâng lên đấm ra một quyền.

Một quyền này đấm xuống, trực tiếp khiến cho biển lửa hình thành một cơn lốc lửa, ngưng tụ lực lượng tinh không, ngưng tụ uy năng Ma Hồn, tựa như cả thế giới ở trong tay hắn vậy. Cặp mắt Mạnh Hạo co rút lại, hắn cảm nhận được rất rõ ràng, sau khi La Thiên thi triển ra biến thứ bốn, mức độ cường hãn đã lần nữa bạo tăng gấp mấy lần.

Hơn nữa tốc cũng quá nhanh, tay phải Mạnh Hạo nâng lên phất tay áo về phía trước một cái, lập tức vô số phân thân chung quanh hắn cũng đồng thời vung tay lên, một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ từng cái phân thân truyền ra, được Mạnh Hạo dẫn dắt, trực tiếp va chạm với ma ảnh trong tinh không.

Uỳnh!

Một tiếng nổ lớn xé rách hư vô, khiến khu vực tinh không này vỡ vụn. Trên thực tế tinh không nơi này trải qua mấy lần giao đấu của hai người đã sớm trở thành phế tích, lúc này lại càng bị tàn phá thành mảnh nhỏ.

Tốc độ của giao thủ bọn họ vô cùng nhanh, không ngừng biến đổi phương vị, dường như phá vỡ tinh không thành một cái lỗ thủng to lớn, khiến vùng tinh không từ nay về sau tận diệt, không còn khả năng khôi phục nữa.

- Ma tứ niệm! Mạnh Hạo toàn lực bạo phát Bản Ngã Cấm, cùng hóa thành giao đấu ngang tài ngang sức. Ma thể La Thiên ngửa mặt lên trời gào thét, mang theo điên cuồng như muốn bất chấp hết thảy.

Theo tiếng gầm vang vọng, lập tức một cỗ thần thức long trời lở đất bỗng nhiên phủ xuống, bắn thẳng tới Mạnh Hạo. Cỗ thần thức này mang theo cuồng bạo, mang theo giết chóc, mang theo máu tanh va chạm với Mạnh Hạo. Mạnh Hạo biến sắc, với hồn phách Siêu Thoát của hắn, không ngờ vào lúc này cũng có chút không chịu nổi.

Khóe miệng Mạnh Hạo tràn ra máu tươi, thân thể bị chấn lui về phía sau,

đây là lần đầu tiên hắn bị thương hắn từ lúc bắt đầu giao chiến với La Thiên tới giờ.

Ngay khi máu tươi của hắn vừa tràn ra, thì ma ảnh của La Thiên hai mắt đỏ thẫm, lại lần nữa gào thét điên cuồng vọt tới.

- Minh tộc đoạt xá!

Thanh âm còn chưa dứt, ma ảnh La Thiên đã hóa thành vô số sợi tơ màu đen phóng thẳng tới Mạnh Hạo, trong nháy mắt đã theo Mạnh Hạo thất khiếu chui vào bên trong cơ thể Mạnh Hạo, muốn đoạt xá hắn.

Hai mắt Mạnh Hạo sáng lấp lánh, hắn hít sâu một hơi, hai tay nâng vung mạnh về hai phía.

- Bản Ngã Cấm, thiên địa vạn vật, đều có thể là ta! Lời nói Mạnh Hạo truyền ra vang vọng, xung quanh hắn lập tức xuất hiện vô số thân thể khác cũng là hắn, tuy rằng hình dáng khác nhau, nhưng đều là căn nguyên của hắn, số lượng đông nghịt, vô biên vô tận.

- Vũ trụ tinh không, đều là thân ta! Ngay cả tinh không rách nát, thời khắc này cũng đều trở nên vặn vẹo, giống như vô số mắt kính chiết xạ ra, nhìn kỹ thì thấy, dường như tinh không cũng đã trở thành phân thân của Mạnh Hạo vậy.

- Ta ở nơi này, chính là Đế vương! Hai mắt Mạnh Hạo mở bừng, phát ra hào quang sáng chói như mặt trời, chân phải nâng lên, dậm mạnh xuống hư vô phía dưới!

Một bước này, tinh không lập tức lắc lư.

- Thần dân dưới trướng, nhập vào hồn ta!

Đột nhiên, Mạnh Hạo hút vào một hơi thật dài, theo cái hút này, hư vô ở

bốn phía lập tức truyền ra tiếng nổ vang, mắt thường cũng có thể thấy được, trong phạm vi mấy chục triệu dặm lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, vào giờ khắc này không ngờ trực tiếp bị lõm xuống.

Giống như có một người khổng lồ một hơi hút mất vậy. Mà trước mắt, cũng không có người khổng lồ nào, có chăng chỉ là Mạnh Hạo hút một hơi, trực tiếp hút cho phiến tinh không này sụp xuống.

Cùng lúc đó, tất cả thân thể đồng căn nguyên với Mạnh Hạo liền hóa thành từng đạo ánh sáng bay tới thân thể Mạnh Hạo, cùng bay tới, còn có tinh không bị sụp xuống ở bốn phía, còn có hết thảy mọi thứ hắn dùng Bản Ngã Cấm hóa thành, đồng loạt sáp nhập vào bên trong thân thể Mạnh Hạo.

Trong chớp mắt, toàn thân Mạnh Hạo trực tiếp phát ra hào quang vàng chói, tựa như trở thành kim thân có sức phòng thủ vô cùng kiên cố, còn có vô số thân thể đồng căn nguyên của hắn bảo vệ, khiến cho ma ảnh căn bản cũng không có nửa điểm hy vọng đoạt xá thành công.

- Cút ra ngoài!

Mạnh Hạo bỗng nhiên quát lên một tiếng, lập tức vô số hắc khí từ trong cơ thể hắn bị cưỡng ép bức ra. Dường như trong cơ thể Mạnh Hạo còn có một chiến trường khác, thời khắc này Ma Hồn lập tức tan tác, bị hắn bức toàn bộ ra ngoài.

Nhưng trong nháy mắt, vố số sợi tơ màu đen do Ma Hồn hóa thành bị bức ra này dùng một loại cực hạn tốc độ chợt ngưng tụ lại, từ bên trong truyền ra thanh âm tựa như Thiên Thần, giống như lôi đình tràn đầy thần uy, rung chuyển chúng sinh.

- La Thiên biến thứ năm, Thiên Thần Biến!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1930: Lực Cực Kỳ, Không Có Trên Ta

Theo lời La Thiên truyền ra, những Ma Hồn kia trong chớp mắt hóa thành màu vàng, không phải sáng kim, mà là màu cổ đồng, cũng trong chớp mắt này, một cỗ chính khí từ bên trong những Ma Hồn bỗng bạo phát ra.

Từng tiếng gầm nhẹ như khai thiên lập địa truyền ra sau, một người khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện ở phía trước Mạnh Hạo, trong vô cùng to lớn.

Thân thể người khổng lồ này cao lớn tới mấy vạn trượng, hơn nữa đây dường như vẫn chưa phải này cực hạn mà còn đang lan tràn ra trong phạm vi lớn, sự xuất hiện của hắn khiến cho tinh không sụp xuống, như thể nếu hắn muốn, có thể bao trùm cả tinh không vậy.

Tiếng rống giận truyền ra khiến vô số tu sĩ các tộc cách rất xa nơi này đều phun ra máu tươi, tâm thần chấn động mãnh liệt, hoảng sợ đến cực hạn.

Loại tranh đấu ở trình độ này, đã không phải là cửu nguyên có thể tham ngộ, thậm chí chỉ nhìn từ rất xa, cũng đủ khiến cho đám người trưởng giáo tê dại cả da đầu. Giờ phút này, bọn họ và cả những tộc khác trong Thương Mang tinh không đều đã lui về sau vô cùng xa, nhưng vẫn không dám dừng lại.

- Mạnh Hạo! Người khổng lồ này rống giận, khi quay đầu lại, không ngờ nơi mi tâm lộ ra... mười tinh điểm! !

Không phải chín, mà là mười!

Mười tinh điểm phát tán ra ánh sáng màu vàng, khiến cho thân ảnh người khổng lồ này giống như thần, cũng có thể nói, giờ khắc này... hắn chính là Thiên Thần!

Đây chính là biến thứ năm, Thiên Thần Biến!

Vừa xuất hiện, trong mắt người khổng lồ này liền lộ ra ánh sáng màu vàng, ánh mắt quét tới đâu, hết thảy mọi thứ trong tinh không đều trở thành màu vàng. Mạnh Hạo lập tức biến sắc, lập tứclui về sau, gần như ngay khi hắn vừa lui về phía sau, thì nơi hắn vừa đứng bất ngờ bị hòa tan!

Nơi này rõ ràng là tinh không, rõ ràng là hư vô, nhưng vẫn bị hòa tan ra. Thứ bị hòa tan ra kia là một loại chất lỏng màu đen, tán phát khí tức mục nát, sau khi chúng ngưng tụ lẫn nhau, bất ngờ tạo thành từngviên cầu to lớn, trên những viên cầu này có vô số xúc tu, thoạt nhìn giống như một con bach tuộc khổng lồ co lại vậy.

- Lực lượng vô địch, không ai trên ta! Người khổng lồ này rống giận, vừa nhìn tới Mạnh Hạo, tay phải hắn đột nhiên nâng lên, đánh mạnh ra một quyền về phía khu vực Mạnh Hạo đang đứng.

Một quyền này phá vỡ lực lượng cực hạn, là một quyền đỉnh phong trong tinh không, có thể biến đổi hết thảy, một đánh ra, không thể không trúng.

Chiến ý trong mắt Mạnh Hạo lập tức bạo phát, lực lượng thân thể cũng vận chuyển tới cực hạn, dùn thân thể Siêu Thoát thi triển ra Sát Thần quyền ầm ầm hạ xuống, cùng nắm đấm của người khổng lồ va chạm với nhau.

Một tiếng nổ chói tai tựa như xé rách thanh âm, tựa như một con hung thú viễn cổ đang gầm thét trong chớp mắt liền bạo phát ra, cả người Mạnh Hạo run rẩy, tựa như có một cỗ cuồng phong từ thời viễn cổ đánh

lên người hắn vậy.

Máu tươi từ trong miệng Mạnh Hạo phun ra, thân thể hắn như như diều đứt dây bay về sau, mà quả đấm của người khổng lồ kia vào giờ khắc này cũng khẽ run lên.

Nhưng người khổng lồ vẫn không dừng lại, mà rống giận cất bước, lần nữa đánh ra một quyền, lần nữa ầm ầm đối kháng cùng Mạnh Hạo. Đột nhiên người khổng lồ há to miệng, hướng về Mạnh Hạo rống lên một tiếng.

Tiếng rống này khiến hư vô bị xốc lên, quy tắc bị vỡ vụn, nó hóa thành gió lốc đánh lên người Mạnh Hạo. Mạnh Hạo lần nữa phun ra máu tươi, càng bị chấn bay ra xa hơn.

Sự cường hãn của Thiên Thần này, khiến trong lòng hắn vừa sợ vừa bùng phát lên chiến ý.

- Thiên Thần thì sao chứ!

Mạnh Hạo vung tay áo, tay phải bấm quyết khi, lần nữa triển khai ra Phong Yêu cấm pháp.

Gần như ngay khi Phong Yêu cấm pháp vừa thi triển ra, thì ánh mắt Thiên Thần liền sáng lên lấp lánh, lộ ra sát cơ. Hắn lần nữa cất bước gian tới gần Mạnh Hạo, tay phải nâng lên, nhưng lúc này lại hoàn toàn bất đồng cùng trước.

Hắn gầm lên chấn động tinh không, thân thể không lồ kinh người kia, không ngờ mắt thường cũng có thể thấy được đang cấp tốc khô héo lại, dường như lượng lớn máu thịt đang co rút lại vậy. Nhưng máu thịt cũng không phải biến mất, mà là bị chuyển dời đến cánh tay phải.

Một màn này đủ để khiến cho tất cả mọi người thấy được hít ngược một

hơi, bởi vì thời khắc này, cánh tay phải của Thiên Thần khổng lồ này trong vô cùng thô to, to đến mức khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Cánh tay phải thô to nay lần nữa phá vỡ cực hạn, đánh về phía Mạnh Hạo.

Một quyền này khiến cảm giác nguy cơ trong lòng Mạnh Hạo đạt tới đỉnh phong, đây chính là cực hạn mà từ sau khi hắn trở thành Siêu Thoát chưa từng cảm nhận được, đó chính là... lực đỉnh phong của phiến tinh không này!

Thậm chí nó còn vượt qua quy tắc phiến tinh không này, vượt qua hạn chế của phiến tinh không này, đạt tới một loại trình độ bằng với cả vũ trụ này, nó đã không còn là Siêu Thoát bình thường, mà đã cực gần tiếp cận với cảnh giới Tổ!

- Chết! Thiên Thần khổng lồ rống giận, một quyền này đánh xuống, khiến đồng tử Mạnh Hạo co rút lại đến cực hạn. Một quyền này, nếu như hắn không thể chống cự nổi, thì cho dù Mạnh Hạo đã là Siêu Thoát, hôm nay cũng sẽ bị đánh bại ở nơi này.

- Đệ ngũ cấm, Chính Phản Cấm!

Hai mắt Mạnh Hạo lóe sáng, tay phải hắn nhấc lên, lập tức Chính Phản Cấm ầm ầm xuất hiện, phía trước tay phải của hắn xuất hiện một cái lốc xoáy, nếu cẩn thận quan sát, sẽ thấy bên trong lốc xoáy nàytràn đầy lực lượng chính phản.

Gần như ngay khi quả đấm đánh tới, thì Chính Phản Cấm của Mạnh Hạo cũng toàn diện bạo phát, nhấn tới một chưởng.

Cả tinh không tựa hồ đều dừng lại, một cỗ lực lượng bài xích dùng Đạo Nguyên của Mạnh Hạo làm trụ cột, từ bàn tay của hắn toàn diện bạo phát ra, khiến cho quả đấm của Thiên Thần khổng lồ bất ngờ từ từ dừng lại,

cuối cùng khi còn cách bàn tay Mạnh Hạo một trượng thì không thể tiến thêm được tấc nào nữa.

Mà trong mắt Mạnh Hạo cũng xuất hiện tơ máu, lực lượng Chính Phản Cấm toàn diện khuếch tán, khiến cho chung quanh hắn tràn ngập vô số lực lượng mâu thuẫn.

Thấy tình thế rơi vào giằng co, Thiên Thần ánh mắt khổng lồ lộ ra vẻ điên cuồng, một tiếng "ầm" truyền ra, một cái tinh điểm nơi mi tâm hắn vào giờ khắc này không ngờ lại trực tiếp vỡ ra, theo đó, lực lượng của hắn cũng bạo tăng, trực tiếp tiến thêm về phía trước được nửa xích!

Nhưng vânc chưa dừng lại ở đó, tinh điểm thứ hai, tinh điểm thứ ba, tinh điểm thứ tư lầm lượt tan vỡ nổ tung, đổi lấy chính là lực lượng ngày càng hùng hậu hơn, khiến cho quả đấm của Thiên Thần khổng lồ này càng ngày càng tiếp cận bàn tay Mạnh Hạo.

- Vẫn chưa đủ sao, bạo bạo bạo cho ta! Thiên Thần khổng lồ rống lên cuồng bạo, tinh điểm thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, cho đến tinh điểm thứ chín và thứ mười tại một sát na này đồng thời nổ tung, thì một cỗ lực lượng vô cùng cuồng bạo từ trong cơ thể Thiên Thần khổng lồ này cũng ầm ầm bạo phát ra.

Một quyền của hắn ngưng tụ lực lượng tự bạo của mười tinh điểm, ầm ầm ấn tới, trực tiếp va chạm vào bàn tay của Mạnh Hạo. Dưới một quyền này, bàn tay của Mạnh Hạo lập tức vỡ vụn, phun ra một ngụm lớn máu, thân thể hắn bị chấn văng mạnh ra sau.

Theo tiếng rắc rắc truyền ra, xương cốt, máu thịt toàn thân của hắn vào giờ khắc này dường như muốn vỡ vụn ra. Đây chính là thương thế nghiêm trọng nhất từ khi hắn giao chiến cùng La Thiên tới giờ!

- Chết cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1931: Sáu Cấm Quy Nhất

- La Thiên biến thứ sáu, ta là Tiên! Mười điểm sáng ngay mi tâm người khổng lồ Thiên Thần vỡ vụn, mặc dù đánh Mạnh Hạo bị thương nặng, nhưng bản thân hắn cũng bị khô héo, nhưng đây chỉ là biến thứ năm của hắn mà thôi, hắn có thể tùy thời vứt bỏ. Thời khắc này trong lúc lời nói quanh quẩn, thân thể hắn ầm ầm co rút lại, vị trí chỗ ngực bùng phát ra tiên khí nồng đậm!

Tại khoảnh khắc tiên khí này bùng phát ra, bộ ngực khô quắt của người khổng lồ lại đột nhiên có một đôi tay từ bên trong thò ra, xuyên qua máu thịt vạch mạnh một cái ra phía ngoài.

”Rắc” một tiếng, ngay ngực người khổng lồ Thiên Thần này, bị xé mở ra một cái khe nứt to lớn, từ bên trong khe nứt tràn ra tiên khí cực kỳ nồng đậm.

Tiên khí này mới vừa tràn ra, không ngờ liền khiến cho rất nhiều khu vực trong tinh không rách nát này, bỗng không ngưng tụ ra vô số tiên ngọc, tỏa sáng trong suốt.

Mạnh Hạo, cho dù giờ này giao chiến đến mức độ này, nhưng bản tính vẫn khiến cho hắn khi nhìn thấy vô số tiên ngọc ở bốn phía như thế, hơi sửng sốt một chút, thậm chí hắn cũng không có chú ý đến chính hắn đang há hốc mồm.

”Dương mưu, đây là dương mưu!” Mạnh Hạo phải dùng quyết tâm rất lớn, mới từ trong vô số tiên ngọc rối mắt kia khôi phục lại.

Cùng lúc đó, bên trong khe nứt trên thân thể người khổng lồ Thiên Thần, sau khi tiên khí nồng đậm tràn ra, liền đi ra một thân ảnh. Đó là một nam nhân toàn thân tràn ngập tiên ý. Nam nhân này không có tóc, thậm chí

cũng không có lông mày, hắn đi ra thần sắc bình tĩnh, nâng tay lên vung ra hướng phía sau một cái.

Lập tức người khổng lồ Thiên Thần phía sau hắn, thân thể run lên, tan vỡ, nhưng không phải hóa thành tro bụi, mà tạo thành một kiện áo da!

Với da người khổng lồ Thiên Thần trở thành áo, khi rơi vào trên người nam nhân này tràn ra tiên ý, tạo cho người ta có cảm giác lãnh khốc đến cực hạn.

- Ta là Tiên! Nam nhân nhàn nhạt lên tiếng, bên trong cặp mắt lóe sáng lấp lánh, nhìn về phía Mạnh Hạo.

- Có thể để cho La Thiên phóng ta ra, có thể thấy được hắn gặp phải hắn là một kình địch... Thanh âm của hắn còn đang vang vọng, nhưng thân ảnh lại xuất hiện phía sau Mạnh Hạo, không đợi Mạnh Hạo xoay người, bàn tay của nam nhân này đã đánh vào sau lưng Mạnh Hạo.

Ầm một tiếng, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, nhưng trong mắt của hắn lại nhoáng lên tia sáng dữ tợn, tay trái chẳng biết nâng lên từ lúc nào, cơ hồ là ngay khoảnh khắc đối phương đặt tay phía sau lưng mình, một tay của hắn chụp lấy cổ tay của nam nhân, vung mạnh về phía trước.

- Ngươi còn không phải Tiên! Cùng một lúc truyền ra câu nói của Mạnh Hạo, “ầm” một tiếng, nam nhân kia nhíu mày, hình như có hơi kinh ngạc, thân thể hắn bị Mạnh Hạo ném bay ra. Trong chớp mắt, Mạnh Hạo cùng bay theo, vừa tới gần liền bấm quyết, không chần chờ chút nào, không có mảy may dừng lại, điểm một lóng tay trên người đối phương.

- Đệ lục cấm, Sinh Tử Cấm, cấm này không khống chế tự do của ngươi, chỉ quyết định ngươi sống chết!

”Ầm” một tiếng, nam nhân toàn thân tràn ngập tiên khí kia, trong nháy mắt thân thể tiêu tán, khi xuất hiện lại đã ở một hướng khác cách đó

không xa, hoàn hảo không hao tổn gì, mà đệ lục cấm của Mạnh Hạo lần đầu rơi vào khoảng không.

- Một đạo cấm pháp không đủ, thi triển đệ thất cấm của ngươi đi...

Nam nhân chậm rãi lên tiếng, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, nhìn kỹ đó rõ ràng là hắn đang thôi diễn. Trên thực tế, từ đầu tới giờ, La Thiên đều đang thôi diễn cấm pháp của Mạnh Hạo, hắn muốn nhìn thấy toàn bộ tất cả cấm pháp của Mạnh Hạo, không phải trong năm tháng qua đã từng nhìn thấy, mà hắn muốn đích thân cảm nhận Phong Yêu cấm sau khi Mạnh Hạo đã Siêu Thoát.

Chỉ có như vậy, bản thể của hắn mới có thể nhanh chóng mô phỏng, từ đó có được khả năng nghiền ép Mạnh Hạo.

- Muốn nhìn xem cấm pháp của ta sau Siêu Thoát, ngươi cần thi triển biến khác mới được!

Mạnh Hạo cặp mắt lóe sáng một cái, hắn chiến với đối phương từ trước đến nay, nếu nói trên cơ bản, hắn cũng có tính toán giống như đối phương: La Thiên muốn quan sát cấm pháp của Mạnh Hạo, Mạnh Hạo cũng muốn biết La Thiên Biến của đối phương.

- Ta không tin, La Thiên Biến của ngươi có thể thi triển không có giới hạn. Hơn nữa phân thân của ngươi này đều không phải là bản thể, chỉ sợ cũng rất khó mà thi triển ra mấy biến cuối cùng! Nghe Mạnh Hạo lạnh giọng nói, trong mắt nam nhân co rút lại, hắn hừ lạnh một tiếng, toàn thân khuếch tán tiên khí, trong mắt lóe ra tia sáng sắc bén.

- Cũng được! Ngươi muốn nhìn ta sẽ cho ngươi nhìn xem, cái gì gọi là... Tiên!

- Tiên, là một người, một ngọn núi! Tiên do La Thiên hóa thành kia bỗng nhiên nâng lên hai tay, chụm lại trên đỉnh đầu tạo thành hình dáng một

đỉnh núi.

- Núi! Hắn gầm nhẹ một tiếng, lập tức cả Thương Mang tinh không đều run lên, một lực lượng mạnh mẽ dường như từ ngoài Thương Mang tinh không phủ xuống, Thương Mang tinh không run rẩy, vô số ngôi sao, đại lục, thế giới, toàn bộ phát ra tiếng “kẽo kẹt”, dường như bị đè ép co rúm lại.

Mạnh Hạo cũng cảm nhận được áp lực to lớn này, thân thể trầm xuống, giống như vô số thế giới đặt trên người của hắn.

Cùng lúc đó, trong vô hình trên đỉnh đầu Tiên do La Thiên hóa thành, xuất hiện hư ảnh một ngọn núi đè ép xuống. Núi này tuy chỉ có hình dáng, nhưng lại tràn đầy tiên uy vô thượng, nhất là xuất hiện cùng một lúc với La Thiên phía dưới, lại có một cảm giác hoàn mỹ không nói ra được.

Tiên, một người, một ngọn núi!

- Tiên pháp, cơ bản mà nói, không phải thần thông, không phải thuật pháp, hết thảy căn nguyên, chính là... Trấn áp!

- Từ xưa tới nay, Tiên xuất hiện, chính là trấn áp hết thảy lực lượng không phải Tiên!

- Mạnh Hạo, ngươi muốn xem ta biến hóa, ta sẽ dùng nó trấn áp, để cho ngươi nhìn xem! La Thiên hóa tiên trong mắt nhoáng một cái, bỗng nhiên giơ hai tay nhấn mạnh một cái về hướng Mạnh Hạo. Lập tức, ngọn núi kia“ầm ầm” bay ra, xuất hiện ở bên trên Mạnh Hạo, “rầm rầm” trấn áp xuống Mạnh Hạo.

Khí thế ngập trời, nghiền ép hết thảy!

Mà ngay lúc này La Thiên hóa tiên cũng nhoáng một cái xuất hiện ở trên

đỉnh núi, cùng theo núi này trấn áp xuống.

Mạnh Hạo chợt ngẩng đầu, mắt nhìn ngọn núi phủ xuống kia, hắn cảm nhận được từ trên ngọn núi truyền ra dao động kinh khủng, thậm chí vượt qua lực lượng của Thiên Thần, có thể làm bị thương mình. Nhưng dù là tan xương nát thịt, cũng không gây thương tổn căn bản, có thể nhanh chóng khôi phục. Tuy vậy ngọn núi tiên trước mắt này lại làm cho Mạnh Hạo cảm nhận được Đạo Nguyên trong cơ thể mình nhảy lên.

- Một người, một ngọn núi, chính là tiên...

- Cũng tốt, nếu ngươi đã thi triển Tiên này, như vậy hôm nay Mạnh mỗ, để cho ngươi tận mắt thấy một chút, cấm pháp liên tiếp của ta! Mạnh Hạo vô cùng quyết đoán, phất tay áo, bấm quyết, tu vi toàn thân nổ vang, cấm pháp ngập trời.

Đệ nhất cấm!

Đệ nhị cấm!

Đệ tam cấm!

Đệ tứ cấm!

Đệ ngũ cấm!

Đệ lục cấm!

Không có đệ thất cấm, mà là sáu cấm quy nhất!

Cấm pháp quy nhất, ngưng tụ lực lượng vô thượng, Phong Yêu nhất mạch, phong thế giới thiên địa, phong bầu trời vũ trụ, phong hết thảy tồn tại... Thời khắc này Mạnh Hạo cùng một lúc thi triển sáu đạo cấm pháp, trong nháy mắt dung hợp quy nhất... ở trước mặt Mạnh Hạo hóa thành

một bàn tay to do cấm pháp hợp thành.

Bàn tay này chỉ có bốn ngón tay, nhưng lại bạo phát ra lực lượng kinh người trước nay chưa từng có, trong tiếng nổ “ầm ầm”, công thẳng tới một người một ngọn núi đang trấn áp xuống kia...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1932: Cắn Nuốt La Thiên

Bàn tay to che trời chụp về hướng một người, một ngọn núi kia.

Người núi là Tiên, mà Mạnh Hạo nơi này, với lực lượng của Siêu Thoát ngưng tụ sáu cấm quy nhất chụp xuống, là một lực lượng chấn nhiếp tất cả chúng sinh hóa thành bàn tay, dường như có thể xé mở hết thảy tinh không bầu trời, “rầm rầm” tới gần ngọn núi kia.

Hết thảy đều xảy ra trong nháy mắt, nhanh không thể tưởng tượng, thậm chí trừ bản thân Mạnh Hạo cùng với phân thân của La Thiên hóa thành Tiên kia, không ai có thể thấy rõ cụ thể.

Có thấy chăng chỉ thấy trong chớp mắt bàn tay đụng chạm với ngọn núi. Ngay khoảnh khắc chạm nhau, trời long đất lở, tinh không cuốn ngược, hư vô sụp xuống, tiếng nổ vang vọng cả Thương Mang tinh không... Khi truyền ra tiếng “rắc rắc”, những cái khe nứt với chỗ va chạm giữa bàn tay và ngọn núi làm tâm điểm, “ầm ầm” lan tràn ra bốn phía.

Dường như là có mấy con rồng dữ tợn núp mình trong hư không, thời khắc này vừa gầm thét vừa chạy ra, không ngừng lan tràn, tốc độ cực nhanh, chớp mắt một cái đâm xuyên khắp tinh không.

Làm cho Thương Mang tinh không giống như một mặt gương vô cùng to lớn, mà thời khắc này, những con rồng dữ tợn kia xuất hiện, chính là những cái khe nứt trên mặt gương có thể làm cho mặt gương vỡ vụn!

Vào giờ khắc này đều, các tu sĩ đều thất khiếu chảy máu, tâm thần không xong, từng người run rẩy lần nữa lui ra sau, từ xa xa nhìn một màn long trời lở đất này, hoảng sợ đến cực hạn.

Đây là Phong Yêu cấm pháp đối kháng với Tiên, đây là một lần quyết

đấu đỉnh phong nhất trong Thương Mang tinh không. Tiếng nổ còn đang vang vọng, không biết làm vỡ nát màng tai của bao nhiêu người, sáu cấm của Mạnh Hạo quy nhất tạo thành bàn tay to, thời khắc này tấc tấc vỡ vụn, ầm ầm tan vỡ, nhưng không có tiêu tán, mà dưới một cái vung tay áo của Mạnh Hạo, bàn tay to này tan vỡ tạo thành vô số mảnh vỡ, cuốn quanh bốn phía Mạnh Hạo, xoay tròn tạo thành gió lốc, tiếng nổ vang ngập trời.

Bên trong gió lốc, Mạnh Hạo tóc bay tung, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, mắt lạnh nhìn ngọn núi kia, nhìn người kia!

Giờ phút này, ngọn núi đang không ngừng run rẩy, cái khe nứt giống như mạng nhện trong chớp mắt bao trùm toàn bộ bụng núi, rồi “ầm” một tiếng, núi này mặc dù là núi Tiên, cũng không thể chống đỡ, “ầm ầm” vỡ tan.

Theo vỡ tan, phân thân La Thiên trên đỉnh núi hóa thành tiên nhân kia, phun ra một ngụm lớn máu tươi, sắc mặt thê lương mang theo điên cuồng, thân thể bỗng nhiên lui về sau, nhưng chỉ lui chừng 7, 8 bước, liền phát ra một tiếng gào thê lương.

- Mạnh Hạo, vẫn chưa xong! Hắn gào thét, hai tay bấm quyết, vung mạnh về phía trước, lập tức núi Tiên tan vỡ kia, từ bốn phương tám hướng chạy thẳng tới phía hắn, trong chớp mắt, liền ngưng tụ tại bốn phía tiên nhân do phân thân La Thiên hóa thành, dung hợp lại!

Không biết là núi dung hợp với người, hay là người dung hợp với núi? Chỉ biết lúc này, người và núi dung hợp, bùng phát ra tiên khí ngập trời trước nay chưa từng có, so với trước còn bàng bạc hơn gấp mấy lần, trong tiến nổ“rầm rầm”, xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hạo, đã không phải tiên nhân kia, nói hắn là người, đích xác là có hình người, nhưng lại là núi tạo thành thân thể.

Người và núi dung hợp, giống như tạo ra... Tiên chân chính!

- Trấn áp! Tiếng rống giận vang trời, núi cũng thế, người cũng vậy, đều chuyển hướng chạy thẳng tới Mạnh Hạo nơi này, lần nữa trấn áp xuống. Lần này, khí thế mạnh hơn, thanh thế kinh khủng hơn!

Mắt thấy sắp tới gần, trong mắt Mạnh Hạo nhoáng lên tia sáng lạnh, hắn liếm môi một cái, hai tay vung ra, lập tức gió lốc chung quanh hắn tốc độ nhanh hơn, trong tiếng nổ "ầm ầm", lần nữa ngưng tụ tại bốn phía Mạnh Hạo, ngay sau đó liền hóa thành một thanh... Đao!

Đao này do sáu cấm hợp thành, là Phong Yêu Đao!

Đao này không sắc bén, nhưng ngay một khắc tạo thành, lại làm cho vô số thần binh lợi khí trong Thương Mang tinh không, đều run rẩy, thậm chí ngay cả pháp bảo cũng đều xuất hiện khe nứt... dường như theo đao này xuất hiện, vạn binh đều cúng bái.

- Ngươi muốn chết, Mạnh mỗ thành toàn cho ngươi! Mạnh Hạo trong mắt sát cơ kinh người, thân thể nhoáng một cái, một tay nắm chắc cây đao, tốc độ nhanh như sấm sét, vọt thẳng tới phân thân La Thiên, chém mạnh xuống một đao!

Một đao này, rung chuyển bầu trời, nổ vang tinh không, một đao này, rực rỡ ngập trời trước nay chưa từng có!

"Rầm rầm rầm!"

Đây gần như là một kích toàn lực của Mạnh Hạo thời khắc này, tu vi của hắn bạo phát, thân thể Siêu Thoát, tu vi Siêu Thoát, hồn Siêu Thoát, cùng với Đạo Nguyên trong cơ thể, nửa cảnh giới Tổ của hắn... hết thảy đều toàn diện phát ra.

Hết thảy miêu tả có vẻ hơi dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ xảy ra trong chớp mắt. Đây là Mạnh Hạo và phân thân La Thiên, tiến hành quyết đấu

lần thứ hai ở trong tinh không.

Lần này, còn khủng khiếp hơn so với trước!

Một đao chém xuống, phân thân La Thiên rống giận, toàn lực chống cự. Tiên khí trong cơ thể nổ vang, nhưng trong đối kháng này, mặc dù thời khắc này hắn có được Tiên thể của biến thứ sáu, nhưng như cũ không phải đối thủ dưới lực lượng của Siêu Thoát, và sáu đại cấm pháp Phong Yêu quy nhất của Mạnh Hạo.

Theo đao rơi xuống, tia sáng rực rỡ, nhoáng lên một cái, sau đó Mạnh Hạo cùng phân thân La Thiên hai người lướt qua nhau rồi cách xa. Mạnh Hạo lập tức xoay người, ánh mắt lộ ra tia sáng lạnh; trong mắt phân thân La Thiên lộ ra ý không thể tin, miễn cưỡng cúi đầu nhìn xuống thân thể của mình.

Trên người của hắn, có một vết thương thật sâu, xuyên suốt thân thể. Trong tiếng cười thảm, không đợi phân thân La Thiên lên tiếng nói gì, thân thể hắn trong tiếng nổ “ầm ầm”, trực tiếp nứt ra hóa thành hai bộ phận.

Một phần là vô số đá vụn núi Tiên, rơi xuống phía dưới; phần còn lại là người Tiên do La Thiên hóa thành, thời khắc này cực kỳ suy yếu, thân thể không còn bàng bạc như trước, mà có cảm giác tản ra mùi mục nát nồng nặc. Trong ánh mắt hắn nhìn về phía Mạnh Hạo, lần đầu lộ ra ý sợ hãi, bỗng nhiên bật lui về sau, không ngờ hắn lựa chọn bỏ chạy.

Hắn không thể không trốn, hắn đã cho thấy cực hạn của phân thân, biến thứ sáu, chính là trình độ cao nhất phân thân này có thể làm được, về phần mấy biến khác, không phải bản thể của hắn thì rất khó thi triển.

Đồng thời ngay lúc hắn lui về phía sau, bộ phận đá vụn núi Tiên sơn bị chém xuống kia, cũng giống như có linh tính, cũng theo đó bay đi, dường như muốn cùng hắn trốn khỏi nơi này.

Mạnh Hạo nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế một trận chiến này đối với hắn mà nói, tiêu hao cực lớn, thời điểm này trong mắt lóe sáng một cái: chiến đến nước này, hắn sao có thể để đối phương như nguyện chạy trốn.

- Nếu đã tới, khối phân thân này của ngươi, Mạnh mỗ muốn! Mạnh Hạo vừa nói dứt lời, liền vung mạnh tay lên, lập tức toàn thân hắn tuôn ra ánh sáng đỏ khiếp người, đó là màu đỏ máu, đó là... Huyết Yêu Đại Pháp!

Dùng lực lượng của Siêu Thoát thi triển Huyết Yêu Đại Pháp, càng thêm kinh khủng, ngay cả Huyết Yêu sáng tạo ra đều rất khó tưởng tượng! Giờ khắc này Mạnh Hạo vừa thi triển, thân thể hắn liền hóa thành một biển máu, gào thét cuốn đi, trong nháy mắt liền đuổi kịp phân thân La Thiên, đầu tiên bao phủ những đá vụn của núi Tiên kia.

Cơ hồ ngay khi đá vụn núi Tiên bị huyết ảnh này đụng chạm, lập tức liền hòa tan, bất ngờ bị Mạnh Hạo... cắn nuốt toàn bộ!

Đây là đá vụn núi Tiên, đây là một bộ phận của Tiên, đây còn là một phần của phân thân La Thiên; thậm chí có thể nói, đây là một phần ý chí của La Thiên!

Một phần tinh hoa này, chỉ trong chớp mắt, bị Mạnh Hạo dùng Huyết Yêu Đại Pháp cắn nuốt, tức thì tu vi của Mạnh Hạo ầm ầm kéo lên...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1933: Ta Là Trời

Theo kéo lên, thần thức của Mạnh Hạo tăng mạnh với một tốc độ khủng khiếp, ầm ầm, gấp đôi, gấp ba... không ngừng tăng lên.

Thân thể của hắn cũng như vậy, vốn dĩ đã cực hạn, nhưng giờ này theo hấp thu bộ phần tinh hoa của La Thiên, lại đột phá cực hạn, lần nữa cường hãn.

Bao gồm thần hồn của Mạnh Hạo, cũng trong một chớp mắt, tăng trưởng trước nay chưa từng có.

Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, hai mắt của hắn đỏ thẫm, hô hấp dồn dập, hắn cảm nhận được sau khi mình cắn nuốt La Thiên, chẳng những tu vi tăng trưởng, thậm chí cảnh giới cũng đều kéo lên, đang tăng tốc hướng tới cảnh giới Tổ hoàn chỉnh!

Cắn nuốt La Thiên, hắn chính là người chủ Thương Mang tinh không này!

Mạnh Hạo trong mắt tràn ra sát ý, hóa thành biển máu cuồn cuộn ngập trời, bao phủ đá vụn núi Tiên, lần nữa cắn nuốt.

Ngược lại với phấn chấn của Mạnh Hạo lúc này, thân ảnh phân thân La Thiên phát ra tiếng hét thảm, loại cảm giác hết thảy của mình đang nhanh chóng bị cắn nuốt đoạt đi, là chuyện cả đời của hắn chưa từng có. Thời khắc này trong run rẩy, phân thân La Thiên hiểu rõ, lần này mình không thể trốn ra. Đừng nói trốn ra khỏi Thương Mang tinh không, trở về bản thể, ngay cả trong Thương Mang tinh không này, cũng không có đất cho mình dung thân.

Trước đó hắn, có thể tưởng tượng được Mạnh Hạo cường hãn, nhưng

không nghĩ tới, mình lại bị đánh bại triệt để như thế, ở dưới sáu cấm quy nhất kia, mình lại bị trực tiếp chém đứt thần hồn.

- Ta là La Thiên, người chủ tinh không! Phân thân La Thiên mắt thấy nguy cơ, mắt thấy một nửa lực lượng của mình hóa thành đá vụn núi Tiên, đang không ngừng bị Mạnh Hạo cắn nuốt, mới không bao lâu, hắn ngửa mặt lên trời gào thét.

Trong tiếng gào thét, hắn vứt bỏ bỏ chạy, trong mắt lộ ra ánh sáng đỏ, hô hấp dồn dập, hai tay nâng lên xé mạnh ngay ngực một cái, không ngờ hắn lại trực tiếp xé mở thân thể của mình thành một cái khe nứt.

Ở bên trong khe nứt là vô số sương mù Thương Mang, những sương mù này trong nháy mắt cuồn cuộn, như bị lực lượng vô hình tách ra, lộ ra... chín ngọn núi, chín vùng biển giấu ở bên trong sương mù!

- La Thiên biến thứ bảy, Sơn Hải Biến Yêu!!!

Phân thân La Thiên nói giọng thê lương vang vọng, thân thể hắn ầm ầm tiêu tán, tất cả sinh mạng, tất cả ý chí, tất cả suy nghĩ, đều ngưng tụ vào bên trong Sơn Hải Giới do hắn từ không nói có biến hóa ra.

Trong tiếng nổ “rầm rầm”, Sơn Hải Giới được La Thiên Biến hóa ra này, xuất hiện trong tinh không.

Vì Sơn Hải Giới vốn đã tồn tại, cho nên giờ khắc này Sơn Hải Giới do La Thiên biến hóa, liên hệ với Sơn Hải Giới chân chính, một khi bị hao tổn có thể liên đới làm cho Sơn Hải Giới chân chính, cũng bị hao tổn.

Cũng đúng lúc này, Mạnh Hạo hóa thành biển máu, cắn nuốt một khối đá vụn núi Tiên cuối cùng, tu vi của hắn tăng cao đến cực hạn, tới mức không kịp tiêu hóa, lập tức biển máu ngưng tụ chung một chỗ, hóa thành một cái huyết ảnh, từ từ lộ ra gương mặt của Mạnh Hạo.

Hắn đứng ở trong tinh không, bốn phía tinh không vì hắn tồn tại mà run rẩy, cả Thương Mang tinh không, ý chí của hắn trong một chớp mắt này, mơ hồ muốn thay thế La Thiên, trở thành người chủ của tinh không này.

- Biến thứ bảy, Sơn Hải Biến sao... Mạnh Hạo trong ánh mắt lộ ra một chút ánh sáng đỏ máu, liên tưởng tới biến thứ ba, biến thứ bốn, biến thứ năm, biến thứ sáu trước đó, nếu Quỷ, Ma, Thần, Tiên đều xuất hiện, như vậy có thể nghĩ ra được biến thứ bảy này, hắn là Yêu mới đúng.

Đáng tiếc hiện tại, biến này không hoàn chỉnh!

Trong tiếng nổ "ầm ầm", La Thiên hóa thành Sơn Hải Giới, chín biển đồng thời dâng lên, chín núi đồng thời nổ vang, tạo thành một lực lượng kinh người còn mạnh hơn trước, "ầm ầm" chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo.

Chín biển nối tiếp vào nhau, như muốn nghiền nát Mạnh Hạo; chín núi, ngang dọc nối thành liền mạch, muốn trấn áp Mạnh Hạo. Hết thảy xảy ra trong phút chốc! Mạnh Hạo nhìn chín núi chín biển kia, vung tay một cái, nhàn nhạt lên tiếng.

- Phong Yêu cấm chế, đệ thất cấm!

- Nhân Quả Cấm!

Mạnh Hạo nói vừa dứt lời, bỗng nhiên điểm một lóng tay về hướng Sơn Hải Giới của La Thiên hóa thành, lập tức chín biển chín núi đang cuốn tới liền xuất hiện những sợi dây nhân quả đếm không hết, đủ để cho tất cả người có thể thấy được, đều giật mình hít một hơi lạnh.

Nhưng Mạnh Hạo không thèm để ý, trong mắt hắn lóe sáng, tay phải bấm quyết, điểm tiếp một lóng tay về phía chín núi tới trước muốn trấn áp mình.

- Nhân quả phong núi! Lời nói của Mạnh Hạo vang vọng, lời ra pháp theo, tu vi bùng phát, ý chí nổ vang, tạo thành một lực lượng mạnh mẽ, hóa thành một cây đao vô hình chặt đứt nhân quả, chém thẳng tới chín núi, chém không phải chín núi, mà là chém đứt... nhân quả liên hệ giữa Sơn Hải Giới chân chính cùng với tinh không này!

”Rầm rầm rầm!”

Đao qua, nhân quả đứt đoạn!

Chín núi nổ vang run rẩy, giờ khắc này, đồng loạt vỡ vụn, truyền ra tiếng La Thiên hét thảm thê lương, hắn không cam lòng, nhưng không có biện pháp, vả lại chuyện này vẫn chưa xong!

- Nhân quả phong biển! Mạnh Hạo hai tay bấm quyết, lần nữa điểm một lóng tay. Lần này là điểm vào chín biển đang gào rú cuốn tới kia. Ngón tay vừa rơi xuống, chín biển rung chuyển, nhưng bất luận rung chuyển dữ dội thế nào, đều không có truyền ra mảy may sóng gió, dường như bị áp chế đến cực hạn.

Mà những sợi dây liên hệ giữa chín biển này cùng với Sơn Hải Giới chân chính, cũng ngay khoảnh khắc ngón tay Mạnh Hạo rơi xuống, “ầm ầm” vỡ tan, hoàn toàn bị chặt đứt!

- Không!!! Tiếng thét của La Thiên truyền khắp tinh không, truyền vào tâm thần của mỗi sinh mạng, vô cùng thê lương, hắn muốn phản kháng, muốn vùng vẫy, muốn phản kích, hắn không thể tin biến thứ bảy của mình, lại cứ như vậy bị chém đứt.

Cho dù biến thứ bảy này không hoàn chỉnh, cho dù biến thứ bảy này hắn dùng phân thân để thi triển, vô cùng miễn cưỡng, nhưng hắn vẫn không nghĩ tới, Mạnh Hạo lại phá giải biến thứ bảy này dễ dàng như thế.

Thời khắc này trong tiếng thét thê lương, Sơn Hải vỡ tan, thân thể hắn

sắp ngưng tụ lại lần nữa, nhưng Mạnh Hạo chờ đợi, cũng chính là giờ khắc này!

- Nhân quả phong ngươi và Thương Mang tinh không! Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên tia sáng lạnh, ngay lúc này dường như giá lạnh hơn.

- Từ nay về sau, mặc dù là bản thể của ngươi, cũng không cách nào bước chân vào trong Thương Mang nửa bước, thân thể của ngươi không thể bước chân vào, thần hồn của ngươi không thể lan tràn, ý chí của ngươi, bị ta thay thế! Mạnh Hạo tay phải bấm quyết, Nhân Quả Cấm được thi triển đến mười thành, hung hăng nhấn một cái!

Dưới một cái nhấn này, Sơn Hải đều vỡ nát sụp đổ, thân thể của La Thiên sắp ngưng tụ thành, cũng ngay lúc này, như bị một thanh đao vô hình chặt đứt thân thể, chặt đứt liên hệ cuối cùng giữa hắn cùng với Thương Mang tinh không.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Thương Mang tinh không run rẩy kịch liệt, theo liên hệ giữa La Thiên cùng cả tinh không không ngừng bị từng nhát đao chặt đứt, ý chí của Mạnh Hạo ầm ầm phát ra chiếm cứ trong Thương Mang tinh không, thay thế tất cả.

Theo đó, tất cả chúng sinh bên trong Thương Mang tinh không, đều trong một chớp mắt này, rõ ràng cảm nhận được... Trời, dường như thay đổi!

- Chém chết phân thân La Thiên, từ nay về sau trong Thương Mang, ta là Trời! Mạnh Hạo phất tay áo, một lực lượng mạnh mẽ nổ vang. Lực lượng này không chỉ đến từ Mạnh Hạo, còn đến từ cả Thương Mang tinh không, dường như trong cái phất tay của hắn, chính là lực lượng của Thương Mang tinh không.

Loại lực lượng này bất đồng với Siêu Thoát của Mạnh Hạo, nhưng cứ nhìn xem sự kinh khủng của La Thiên, là biết được lực lượng này thao

túng cả thiên địa.

Đúng lúc này, trong run rẩy La Thiên ở vào trạng thái tan vỡ, đột nhiên nhìn Mạnh Hạo, ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười của hắn mang theo ý điên cuồng...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1934: Sơn Hải Tinh Không

- Ta đã từng ở thời kỳ toàn thịnh, sáng lập một lời nguyền trong Thương Mang tinh không. Lời nguyền này, quỷ không cách nào nhìn thấy, ma chú định vô duyên, thần cũng bỏ thân với nó... Nhưng hôm nay, Mạnh Hạo, ngươi có thể thấy được lời nguyền này... Đó là với lực lượng bản thể của ta, với ý chí cuối cùng của ta trong Thương Mang tinh không này, với ta đã từng là người chủ Thương Mang tinh không, để kích phát nguyền rủa... ta để lại vô số năm tháng trước...

Ngay khoảnh khắc nghe La Thiên nói, Mạnh Hạo cặp mắt co rụt lại, trái tim của hắn đột nhiên nhảy bộp một tiếng: La Thiên này không phải đang cố làm ra vẻ huyền bí, với thân phận của hắn cũng không cần... cố làm ra vẻ huyền bí.

Trong lời nói của đối phương, để lộ ra chính là một đáp án đáng sợ! Cái gọi là lời nguyền kia, nếu quả thật đúng như do La Thiên sáng lập ở thời kỳ toàn thịnh, như vậy với tu vi của Mạnh Hạo giờ này, là dứt khoát không thể phá giải.

La Thiên ở lúc toàn thịnh, mức độ khủng bố của hắn là không cách nào tưởng tượng. Nên biết rằng dù là Quỷ, Ma, Thần, cũng chẳng qua là lực lượng một ngón tay của La Thiên mà thôi!

Mạnh Hạo cặp mắt nheo lại, bỗng nhiên chém xuống, chặt đứt liên hệ giữa La Thiên và bên trong Thương Mang tinh không, hoàn toàn triệt để chặt đứt. Nhưng cho dù chặt đứt, nhưng Mạnh Hạo vẫn phát hiện, trong lòng hắn bỗng nhiên nảy sinh một cảm giác khiến hắn kinh sợ đến cực hạn.

Nhưng hắn không có thất thần, đối với lời nguyền rủa, Mạnh Hạo mặc dù không biết chính xác, nhưng cũng biết rõ không ít, biết được lời nguyền rủa có quan hệ với nhân quả, tương tự với trao đổi mua bán, mình phải bỏ ra cái giá đủ cao, mới có thể thu được hồi báo nhất định nào đó. Mặc dù là cường hãn như La Thiên ở lúc toàn thịnh, muốn dùng một lời nguyền ở dĩ vãng giết chết mình, là không có khả năng.

- Phàm người giết chết ta... Ngay lúc sắc mặt âm trầm của Mạnh Hạo đang tan đi, thân ảnh La Thiên đang ở trạng thái tiêu tán, thanh âm của hắn mang theo lực lượng kỳ dị nào đó, chậm rãi lan ra, thậm chí ngay khi vang vọng, không ngờ lại dẫn tới cộng minh của cả tinh không!

Nên biết rằng, giờ khắc này, La Thiên đã bị Mạnh Hạo chặt đứt liên hệ với Thương Mang tinh không, nhưng không ngờ hắn còn có thể dẫn tới cộng minh, điều này làm cho nội tâm Mạnh Hạo càng chìm xuống.

- Tất cả người trong tộc, tất cả huyết mạch, tất cả người có nhân quả cùng với minh minh, bao gồm hết thảy những người trong nhân quả này, lại bao gồm hết thảy nhân quả thân thích!

- Với một điểm khuếch tán vô số điểm, vô số điểm lần nữa khuếch tán, khuếch trương cho đến cực hạn, khuếch tán cho đến không thể khuếch tán!

- Tất cả trong phạm vi, tất cả trong khu vực, những chúng sinh này... La Thiên ta nguyền rủa!

- Nguyền rủa bọn họ, năm tháng cuộc đời có chung cực!

- Hết thảy pháp môn tu hành, hết thảy lực lượng huyết mạch, hết thảy thiên tài địa bảo, hết thảy pháp tắc luân hồi, đều vô hiệu!

- Lời nguyền này, vì tu sĩ Siêu Thoát không ở lại bên trong, cho nên vĩnh viễn không đổi!

Thanh âm của La Thiên quanh quẩn, rõ ràng là hiện tại hắn đang nói, nhưng lời nói truyền ra, lại phảng phất như vang vọng từ vô số năm tháng trước kia. Nếu nghe kỹ cẩn thận, dường như đó là hai thanh âm, một là hiện tại, một là quá khứ, thanh âm hiện tại và quá khứ này dung hợp vào nhau, rung chuyển hết thảy!

Thậm chí dẫn tới tinh không cộng minh, cũng không phải lực lượng của La Thiên giờ này, mà là hắn đã từng ở thời kỳ toàn thịnh, sáng lập một lực lượng lời nguyền, chôn vùi đến nay, rốt cục bạo phát ra.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", ngay chớp mắt La Thiên nói dứt lời, hắn nhìn về hướng Mạnh Hạo cười quỷ dị, trong nụ cười kia mang theo châm chọc, sau đó "ầm" một tiếng, thân thể hắn vỡ nát.

Phân thân của La Thiên, ý chí cuối cùng của người chủ Thương Mang tinh không, vào giờ khắc này... hình thần đều bị diệt!

Từ nay về sau, bản thể La Thiên chỉ có thể tồn tại ở trong hư vô ngoài Thương Mang, hắn không có bất kỳ biện pháp nào, không có có bất kỳ lực lượng nào, được bước chân vào bên trong Thương Mang. Từ nay về sau, bên trong Thương Mang này chỉ có một Trời, đó là Mạnh Hạo hóa thành Trời; chỉ có một thanh âm, đó là thanh âm của Mạnh Hạo; chỉ có một ý chí, đó cũng chỉ có thể là... ý chí của Mạnh Hạo!

Mạnh Hạo sắc mặt âm trầm, nhìn chỗ La Thiên tiêu tan, theo phân thân La Thiên chết đi, thân thể hắn hóa thành vô số điểm sáng, không có tiêu tán, mà vì tinh không giờ này, Mạnh Hạo trở thành Chủ Tể, cho nên trong minh minh dẫn dắt chạy thẳng tới phía Mạnh Hạo, nhất nhất sáp nhập vào trong cơ thể Mạnh Hạo.

Tại trong nháy mắt dung hợp, trong cơ thể Mạnh Hạo truyền ra tiếng nổ vang trời, thần hồn của hắn tăng lên điên cuồng, trong chớp mắt liền đạt tới một trình độ trước nay chưa từng có; lực lượng thân thể của hắn cũng

như thế, còn có tu vi cũng y như vậy.

Trọng yếu nhất, là Đạo Nguyên trong cơ thể hắn vốn đã tự thành thế giới, giờ này, sau khi hấp thu phân thân của La Thiên hoàn chỉnh, trực tiếp tăng lớn gấp mấy lần, khiến cho thế giới trong cơ thể Mạnh Hạo, như hào quang chiếu sáng lên, trong chớp mắt vô tận sắc thái, sinh cơ dạt dào.

Cảnh giới của hắn, cũng vào giờ khắc này, cuối cùng từ Bán Tổ kéo lên, đi ra một bước mấu chốt nhất kia, trở thành... Tổ!

Tổ, trong cơ thể có thế giới, có tinh không!

Ý chí của Mạnh Hạo tản ra, bao phủ cả tinh không trong Thương Mang, hắn nhìn thấy tất cả chúng sinh bên trong giới này. Hắn trầm mặc một lát, suy tư về lời nguyền của La Thiên, rất lâu sau, Mạnh Hạo truyền ra một đạo ý chí.

- Ta là Yêu Tôn! Tại một chớp mắt này, bên trong Thương Mang tinh không vang vọng thanh âm chí cao vô thượng, vượt qua thiên uy, tâm thần của tất cả tu sĩ đều nổ vang.

Vô số người quỳ xuống lạy, trên tinh tú, trên đại lục, trong thế giới, còn có tất cả tộc quần bốn phương tám hướng tận mắt thấy một trận chiến trong tinh không này, đồng loạt quỳ lạy.

- Từ nay về sau, Thương Mang tinh không, không còn dùng sương mù! Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, lời vừa nói ra, cả Thương Mang tinh không, tất cả sương mù Thương Mang, ầm ầm run rẩy, đồng loạt sôi sục rồi tiêu tán với tốc độ mắt thường có thể thấy được... Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, tất cả sương mù trong Thương Mang tinh không, toàn bộ đều biến mất không thấy!

Tinh tú rực rỡ, tràn ra ánh sáng rõ ràng, chỗ sâu tinh không, giờ khắc này

dường như liếc mắt một cái có thể thấy được đầu cuối...

Tất cả chúng sinh, trong lòng đều chấn động.

- Từ nay về sau, Thương Mang tinh không, đổi tên gọi là... Sơn Hải tinh không! Mạnh Hạo nói vừa dứt lời, liền phất tay một cái, lập tức vô cùng tận sinh cơ từ nơi này khuếch tán ra bốn phía, dòng sông thời gian hiện lên, bên trong con cá sấu to lớn kia run rẩy quỳ lạy, vô số điểm sáng từ bên trong dòng sông thời gian bay ra.

Một trận chiến này, trong đại quân Thương Mang Phái, tất cả người chết, vào giờ khắc này, toàn bộ sống lại!

Làm xong những chuyện này, Mạnh Hạo xoay người nhoáng một cái, đi về hướng xa xa.

Phía sau hắn, tiếng reo hò của đại quân tu sĩ Thương Mang Phái, truyền khắp bốn phương tám hướng.

- Bái kiến Yêu Tôn!

- Bái kiến Yêu Tôn!!!

Theo tiếng reo hò của tu sĩ Thương Mang Phái, các tộc ở bốn phía, còn có tất cả tồn tại bên trong tinh không, giờ khắc này đều hướng về bầu trời, cung kính quỳ lạy.

- Bái kiến Yêu Tôn!!!

Thanh âm long trời lở đất... Một tu sĩ, có thể đi tới bước này đã là đến đỉnh phong... Nhưng thời điểm này, Mạnh Hạo lại không có vui sướng, tim của hắn chìm xuống, hắn thủy chung luôn nghĩ tới lời nguyền của La Thiên... Hắn yên lặng đi trong tinh không, hướng về khu vực trước kia đã từng là Sơn Hải Giới, đi tới từng bước một...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1935: Cố Nhân Sống Lại

Gần như ngay lúc Mạnh Hạo trở thành người chủ tinh không trong Thương Mang, đổi tên tinh không này là Sơn Hải tinh không, ở ngoài Thương Mang, trong phế tích vô tận, vô thanh vô tức xuất hiện một con mắt to lớn.

Con mắt này vừa xuất hiện, lập tức tất cả phế tích trở thành tro bụi, tất cả khu vực ngoài Thương Mang, vào giờ khắc này trở thành thế giới bụi bậm.

Duy chỉ có con mắt lơ lửng nơi đó, không nhúc nhích, nhưng bên trong rõ ràng nhiều thêm không ít tơ máu, từ xa xa nhìn lại, dường như trở thành màu đỏ.

Dường như bên trong đó ẩn chứa phẫn nộ vô cùng tận, thậm chí nếu nhìn kỹ, dường như ở chỗ sâu trong phẫn nộ còn ẩn chứa khủng khiếp...

Đó chính là bản thể của La Thiên!

La Thiên trước kia máu thịt đều tiêu tán, chỉ còn lại có một con mắt và năm ngón tay, giờ này năm ngón tay bị đứt đoạn ba ngón, hai ngón cuối cùng mặc dù không có đứt đoạn, nhưng vì Mạnh Hạo xuất hiện, ngón tay đại biểu Yêu kia đã bắt đầu khô héo.

Mà ngón tay đại biểu Tiên cũng đang khô héo.

Mặc dù là con mắt này, rõ ràng cũng không có Siêu Thoát, so với Mạnh Hạo suy yếu nhiều lắm nhiều lắm.

- Mạnh... Hạo! Thật lâu, trong con mắt truyền ra thanh âm mơ hồ, giống như là phun ra nuốt vào, thanh âm bị kéo rất dài rất dài, bên trong ẩn

chứa đầy cừu hận.

Vốn hết thảy, dựa theo kế hoạch của hắn không phải như vậy, Mạnh Hạo sẽ không Siêu Thoát, mà trước khi Siêu Thoát phải trở thành Yêu đời thứ 99. Tiếp đó, sẽ bị hắn hấp thu, mượn lực lượng niết bàn của huyết mạch La Thiên, mượn pháp môn nhiều biến của Yêu để tạo ra một thân thể mới.

Đến khi đó, hắn có thể thoát khỏi hài cốt khô héo này, lần nữa xuất hiện trong tinh không, vả lại còn có sinh mạng dài lâu hơn... Hết thảy vốn đều diễn biến rất tốt đẹp, nhưng lại xuất hiện liên tiếp chuyện ngoài ý muốn.

Thời khắc này phân thân của hắn bị chém, không còn có thể bước chân vào Thương Mang, chỉ có thể ở ngoài Thương Mang chờ đợi Mạnh Hạo xuất hiện.

Trong con mắt to lớn lúc này đầy tơ máu, đầy ý cừu hận hóa thành sát cơ lạnh lẽo.

- Hết thảy... còn có cơ hội!

Thật lâu, con mắt này chậm rãi khép kín, biến mất không thấy.

Bên trong Sơn Hải tinh không, Mạnh Hạo nhíu mày, suy nghĩ về lời nguyền của La Thiên, thậm chí khuếch tán ý chí thôi diễn cẩn thận... nhưng cuối cùng lại không có chút đầu mối nào.

- La Thiên ở thời kỳ toàn thịnh, lời nguyền của hắn...

Mạnh Hạo khẽ thở dài, lúc ngẩng đầu, hắn đã tới khu vực vị trí Sơn Hải Giới năm đó. Nơi này vốn là một chỗ lốc xoáy, nhưng giờ này bên trong là một mảng xám trắng, đã không có bất kỳ sinh cơ nào tồn tại.

Ngắm nhìn nơi này, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra ý nhu hòa, hắn vung tay

một cái, lập tức bên trong lốc xoáy xuất hiện vô số điểm sáng, những điểm sáng này phát ra sinh cơ nồng đậm, giống như những đốm lửa, dần dần đốt cháy tất cả khu vực, khiến cho lốc xoáy này nhanh chóng sáng rực, đến cuối cùng... màu sắc sặc sỡ, trở thành ánh sáng của nguồn gốc sinh mạng trong tinh không.

Nơi này, đã từng là nhà của Sơn Hải Giới, hiện tại, vẫn như cũ là nhà của Sơn Hải Giới!

Khi Mạnh Hạo chậm rãi đưa ra bàn tay đốm sáng lóng lánh bên trong, Sơn Hải Giới mới, chí bảo Siêu Thoát lần nữa được hắn tạo ra, ngay sau đó biến ảo, từ từ bay lên, chạy thẳng tới lốc xoáy, lơ lửng bên trên, tất cả tu sĩ bên trong Sơn Hải Giới, đều tâm tình kích động.

Thậm chí có một số tu sĩ bay ra, mắt thấy lốc xoáy, liền xúc động chảy nước mắt.

- Tinh không của Sơn Hải Giới đây rồi, nơi này mới là quê hương...

- Ta sinh ra ở Sơn Hải Giới, mà Sơn Hải Giới là sinh ra ở chỗ này...

- Quê hương!

- Ta đã trở về, người Sơn Hải chúng ta đã trở về! Địa Tạng nhìn lốc xoáy, trong lòng không thể bình tĩnh; ngoại công của Mạnh Hạo, còn có tỷ tỷ của hắn, còn có mập mạp, Vương Hữu Tài, thân bằng bạn hữu ngày xưa của hắn, vào giờ khắc này, đều vô cùng xúc động.

Trong lúc vô số người đang phấn chấn, Mạnh Hạo hít sâu một hơi, bỗng nhiên nâng tay lên vung mạnh về phía trước, tức thì thời gian nơi này liền ầm ầm chạy ngược.

Nhưng chỉ là ảnh hưởng tới mảng tinh không lốc xoáy này, còn Mạnh Hạo cùng với tất cả mọi người của Sơn Hải Giới hiện giờ đều không bị

ảnh hưởng trong đó. Bọn họ thấy rõ thời gian chạy ngược, lốc xoáy nhanh chóng ảm đạm, sau đó khôi phục bụi màu trắng như trước.

Cho đến thời gian xoay chuyển lùi về tới hơn 1000 năm trước, tất cả mọi người bao gồm Mạnh Hạo ở bên trong, lập tức thấy được bên trong lốc xoáy bay ra một con bướm.

Một màn này dường như những hình ảnh trong bức họa, tất cả mọi người mắt không chớp, phàm là người đã từng tham gia trường đại chiến kia, đều đang chăm chú nhìn, trái tim của họ đập nhanh, mơ hồ dường như bọn họ đoán được nguyên nhân hành động này của Mạnh Hạo.

- Sơn Hải Giới xuất hiện ở chỗ này, như vậy cuối cùng cũng phải về tới đây... Mạnh Hạo nhỏ giọng lên tiếng, ngắm nhìn những hình ảnh trước mắt.

- Những người kia, sẽ từ trong năm tháng đi ra trở lại, những người rời khỏi chúng ta, cũng sẽ lần nữa trở về...

- Các tồn tại bảo vệ Sơn Hải Giới chết trận ở chỗ này, với tên của Mạnh Hạo ta, với người chủ Sơn Hải tinh không ta, kêu gọi các ngươi... hãy trở về! Mạnh Hạo nói dứt lời, liền phất tay áo... lập tức tinh không nổ vang, lực lượng khắp cả Sơn Hải tinh không bị tụ tập đến đây, bao phủ bốn phương tám hướng, tạo thành một lực lượng long trời lở đất, hóa thành một bàn tay, trực tiếp xâm nhập đến hình ảnh chảy ngược trong năm tháng, theo thời gian chảy ngược, từ bên trong nhất nhất vớt ra từng người một trở lại... họ là những người ở thời điểm trước khi chết!

Trong tiếng nổ vang, trước hết bị vớt ra, chính là... Thủy Đông Lưu!

Ngay khoảnh khắc thân thể lão vỡ tan, như từ trong cái chết bị bắt lại, khi lão xuất hiện, bất ngờ đang ở ngoài lốc xoáy trong tinh không, lão sửng sốt ngây ngẩn cả người, sắc mặt mờ mịt... dường như hết thảy đối với lão đã vượt ra ngoài tưởng tượng, mặc dù với thân phận chết nửa

phần như lão, nhất thời cũng khó mà tiếp nhận.

Dần dần, càng lúc càng nhiều người xuất hiện, càng ngày càng nhiều khuôn mặt, càng ngày càng nhiều thân ảnh, từng người từ trong lốc xoáy năm tháng chảy ngược bị dịch chuyển ra, bọn họ đứng ở trong tinh không, toàn bộ đều vô cùng bỡ ngỡ, ngơ ngác nhìn hết thảy.

Chín Đại Sơn Hải Giới, các Sơn Hải chủ, Hải Thần Giới, Ngũ Hành Kiếm Tông, Tiên Cổ Đạo Tràng, còn có những tông môn kia, còn có Lý gia hoàng tộc ở Nam Thiên Tinh kia, từng thân ảnh, từng thế lực... thời khắc này toàn bộ xuất hiện.

Ở chỗ xa hơn, Mạnh Hạo điểm một lóng tay, thân ảnh Hải Mộng Chí Tôn mang theo mờ mịt, bị một lực lượng mạnh mẽ nhu hòa hút tới, xuất hiện ở trong đám người.

Một màn này, khiến toàn bộ tu sĩ Sơn Hải đều hô hấp dồn dập, mở to mắt.

Ngay khoảnh khắc Lý Linh Nhi nhìn thấy Hải Mộng Chí Tôn, nước mắt chảy xuống; khi mập mạp nhìn thấy sư tôn đã chết trận của mình, cả người hắn run rẩy; còn có Vương Hữu Tài, còn có Chỉ Hương... tất cả mọi người, vào giờ khắc này đều vô cùng xúc động.

- Sống lại!!!

- Sư tôn!!!

- Cha, mẹ, các người sống lại!

- Tông môn của ta, tất cả đồng môn của ta... các ngươi... trở về rồi!!!

Vô số người chảy nước mắt cười to. Tu sĩ của Sơn Hải Giới, phàm là người có thể phi hành, toàn bộ bay ra, bay đến trước mặt những thân

nhân bằng hữu sống lại kia, kích động reo hò, bộc phát ra hết thảy nỗi niềm vui sướng.

Dần dần, những người sống lại kia cũng đều hô hấp dồn dập, mặc dù bọn họ không thể tin, nhưng hết thảy dường như không phải mộng!

Hải Mộng Chí Tôn nhìn Lý Linh Nhi, hồi lâu sau quay đầu, nhìn về phía Mạnh Hạo đứng giữa tinh không giống như một vị thần linh kia... trên mặt lộ ra nụ cười.

Thủy Đông Lưu trầm mặc, sau đó, lắc đầu cười, tiếng cười càng lúc càng lớn...

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1936: Năm Tháng Tận Cùng

Từng ở Sơn Hải Giới, trong lốc xoáy này, lúc này ánh sáng sáng chói càng ngày càng lóng lánh, khi từng người quen thuộc sống lại, dần dần, gần như tất cả người tham dụ vào chiến tranh năm đó, tu sĩ Sơn Hải tử vong ở nơi này, toàn bộ đều trở về, hoan hô của Sơn Hải lúc này quanh quẩn bốn phương.

Còn có một lão già, đó là tổ phụ Mạnh Hạo, thân ảnh của lão giống như sống lại đi ra, khi nhìn đến lão già này, thân thể Mạnh Hạo run lên, tiến lên lập tức quỳ lạy xuống, nước mắt chảy ra.

Thần sắc lão già mờ mịt, nhìn bốn phía, cho đến khi ánh mắt rơi trên người Mạnh Hạo, lộ ra nụ cười hiền lành, lão năm đó vì Sơn Hải Giới, tiềm nhập vào 33 Thiên, hoàn thành kế hoạch của Thủy Đông Lưu, khiến cho mấy đại lục ở 33 Thiên chạm nhau, lúc này nhìn thấy tôn nhi của mình, lão cười, đỡ lấy Mạnh Hạo

Cũng chính vào lúc này, một thân ảnh, từ trong lốc xoáy đi ra, đó là một nữ nhân, nàng khi xuất hiện lập tức có người nhận ra, chính là thần nữ Cửu Hải Thần Giới năm đó... Phàm Đông Nhi!

Nàng vốn cũng không tử vong, năm đó cùng với nữ thi áo trắng bên cạnh, cùng chìm vào trong hư vô vô tận, lúc này đi ra, khi đang đi, thân thể nàng run rẩy, nhìn Mạnh Hạo, nhìn từng thân ảnh, nhìn người sống lại trở về, nước mắt Phàm Đông Nhi chảy xuống.

Đã lâu, trong phấn chấn cùng kích động bốn phía, ở đó một vài người từ lúc sống lại biết được hết thảy, lốc xoáy nơi này, cùng dưới cái vung tay của Mạnh Hạo, lần nữa chuyển động.

Trong tiếng nổ vang, tốc độ chuyền động của lốc xoáy này tăng bạo, cặp mắt Mạnh Hạo lộ ra tia sáng kỳ lạ, với tu vi Bán Tổ của hắn trước kia, hắn không thể hồi sinh một trưởng giả ẩn giấu trong lòng hắn.

Nhưng bây giờ, sau khi hắn cắn nuốt phân thân La Thiên, chân chính bước vào cảnh giới Tổ, tuy rằng chưa hoàn toàn hấp thu nhưng giơ tay nhấc chân, so với trước kia cường hãn nhiều lắm.

Với tu vi của hắn lúc này, đã có thể là hồi sinh người tử vong xưa!

- Nghĩa phụ... Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, nâng tay lên tạo thành lốc xoáy, lập tức thời gian trong lốc xoáy này nghịch chuyển, mãnh liệt bùng phát, không ngừng chuyển động, từng hình ảnh Yêu Tiên Cổ Tông bất ngờ xuất hiện.

Thấy cảnh tượng như vậy, kích động nhất là Kha Cửu Tư, thân thể hắn run lên, hô hấp dồn dập, nhìn lốc xoáy, nhìn Yêu Tiên Cổ Tông, đầu óc của hắn lúc này nổi lên sóng ngập trời, hắn cả đời này chỉ có khi ngươi sống phụ thân tạ thế mới có chấn động như vậy.

- Cha... Ngay khi Kha Cửu Tư kích động, tay Mạnh Hạo bấm quyết, “ầm” một riếng, hết thảy hình ảnh trong lốc xoáy toàn bộ dừng lại, một thân ảnh già nua bên trong, hiện ra rõ ràng, chính là... Kha Vân Hải.

Khi Mạnh Hạo vung tay vỗ một cái, thân ảnh Kha Vân Hải trực tiếp bị lộ ra từ trong lốc xoáy kia.

Kha Vân Hải, được Mạnh Hạo từ trong năm tháng vô tận trước kia hồi sinh trở về!

Khi xuất hiện ở tinh không, Kha Vân Hải sửng sốt một chút, nước mắt Kha Cửu Tư chảy xuống, nhanh vọt tới, trực tiếp quỳ gối trước mặt Kha Vân Hải.

- Cha!

Mạnh Hạo cũng cất bước đi tới, trước mặt Kha Vân Hải, hít sâu, quỳ lạy xuống.

- Nghĩa phụ!

Trong mắt Kha Vân Hải mờ mịt, ngơ ngác nhìn Kha Cửu Tư, rất lâu sau đó, ông nhắm nghiền hai mắt, lần nữa mở mắt ra, dường như hiểu rõ rất nhiều, nụ cười lộ ra trên mặt, nụ cười kia mang theo hiền hòa, nhìn Kha Cửu Tư, lại ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo, tiếng cười lớn dần.

Cảnh tượng bất khả tư nghị xuất hiện trong tinh không, tất cả người chết trận, toàn bộ sống lại, làm xong những điều này, cho dù cường hãn của Mạnh Hạo cũng đều cảm nhận được uể oải.

Nhưng hắn nhìn những tu sĩ Sơn Hải hoan hô phấn chấn kia, Mạnh Hạo rất vui vẻ.

Trong khu vực của Sơn Hải Giới trong quá khứ, Sơn Hải Giới mới lần nữa sừng sững, những người sống lại kia, được thân nhân, bằng hữu của bọn họ lần nữa đón vào Sơn Hải Giới, đang dần dần biết được từng người chết trận, hơn một ngàn năm này đã xảy ra chuyện gì, lòng bọn họ đã nổ vang.

Thời gian trôi qua, Mạnh Hạo không đi những nơi khác, hắn lưu lại ở trong vùng Sơn Hải Giới này, cùng Hứa Thanh ở cùng nhau, cùng cha mẹ hắn ở cùng nhau, cũng cùng Kha Vân Hải ở cùng nhau.

Sơn Hải Giới mới, mỗi ngày đều có biến hóa mới, trong Cửu Đại Sơn Hải, tu sĩ Sơn Hải sáng lập nên gia viên của mình, tu hành đến từ pháp quy tắc của Phong Yêu nhất mạch từ Mạnh Hạo.

Trong tinh không, tĩnh lặng lại, tu sĩ Thương Mang trở về Thương Mang Tinh, những quần tộc các tộc kia cũng lần lượt rời đi, tất cả tu sĩ đều hiểu, vùng tinh không này không phải Thương Mang mà là tinh không Sơn Hải.

Ý chí tinh không, cũng không còn là La Thiên mà là Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo là chủ mảnh tinh không này.

Cũng bởi vậy, Sơn Hải Giới trở thành đệ nhất thế lực cùng thánh địa ở vùng tinh không Sơn Hải này.

Một ngày lại một ngày, một năm lại một năm, Mạnh Hạo dần dần dường như mai danh ẩn tích, chỉ trên núi thứ chín Sơn Hải Giới này, cuộc sống yên tĩnh, thoáng một cái đã năm trăm năm.

Năm trăm năm này, Mạnh Hạo nhìn như bình tĩnh nhưng trên thực tế lại đang suy tư nguyền rủa La Thiên năm đó, năm tháng kia có đỉnh điểm cuối cùng khiến Mạnh Hạo nghĩ sâu xa, cảm thấy lo lắng.

Hắn muốn biến đổi, muốn giải trừ đi nguyền rủa La Thiên lúc này!

Nhưng hắn trong năm trăm này thử rất nhiều biện pháp cũng khó khăn phá nguyền rủa này, mặc dù hắn là Tổ Cảnh, La Thiên toàn thịnh cũng tồn tại chênh lệch không nhỏ.

Chênh lệch này khiến nguyền rủa Mạnh Hạo nơi này... không phá được.

Còn năm trăm này, các thời đại tu sĩ Sơn Hải sinh ra, dưới ý chí của Mạnh Hạo, hắn trử đi sự tồn tại của mình, không cho người đi quảng cáo, không cho người đi quảng bá, cùng phương thức phai nhạt sẽ giảm bớt nhân quả của mình với bên ngoài.

Nhưng loại phương pháp này cuối cùng khó có thể tìm được đến mức tận

cùng, nơi bị nguyền rủa độc ác kịa bị ảnh hưởng không chỉ là người nhân quả của Mạnh Hạo còn có những người có nhân quả với người có nhân quả với Mạnh Hạo.

Dưới khuếch tán tầng tầng, dĩ nhiên khó phá.

Cả Sơn Hải Giới, trong phát triển vô tận, trong vòng năm trăm năm, cũng xuất hiện rất nhiều chuyện lạ không chôn vùi trong thời gian, tỷ như... vốn là tu sĩ Nguyên Anh có thể sống sót ít nhất bốn trăm, năm trăm, nhưng giờ đây lại trực tiếp giảm nhanh hai trăm năm.

Tỷ như một vài tu sĩ vốn còn có thể tiếp tục sống, thân thể lại dần dần hư nhược, thọ nguyên từ từ khô kiệt, lần lượt... có người tử vong.

Chỉ có điều trong phát triển thịnh vượng này, chuyện che mất như vậy nhưng Mạnh Hạo luôn luôn chú ý.

Mỗi một lần, có người tử vong, bên cạnh thân ảnh của hắn đều sẽ xuất hiện thi thể, yên lặng nhìn thi hài, ở trên thọ nguyên đoạn tuyệt trên cơ thể, hắn thấy được nguyền rủa chấn động.

- Năm tháng.. . có đỉnh điểm cuối cùng. Mạnh Hạo chua xót, cho đến có một ngày, từng thân ảnh thân thuộc ở bên cạnh hắn, cũng thấy triệu chứng mục nát trên người họ, trong lòng Mạnh Hạo đã khẩn thiết đến cực hạn.

Hắn dùng tất cả phương pháp, dùng tất cả thuật pháp, từng quy tắc tự thân ý chí sáng lên nên, với nhưng phương pháp này dần dần làm suy yếu lực lượng nguyền rủa nhưng lại không thể hóa giải.

Thậm chí hắn còn bởi vì vậy đi ra ngoài Thương Mang một chuyến, đây là nguyền rủa La Thiên, chỉ có thể phá vỡ như vậy, cũng chỉ có La Thiên, nhưng ngoài Thương Mang, Mạnh Hạo thi triển toàn bộ thần thức, hóa thành ý chí, nhưng lại không tìm được bản thể La Thiên.

Dường như bản thể La Thiên có ý tránh né Mạnh Hạo, không muốn lúc này trận chiến cuối cùng, cho dù là hư nhược của bản thể La Thiên càng ngày càng tăng nhưng hắn vẫn không xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1937: Một Đời Là Cuối Cùng

Ngoài Thương Mang đó, Mạnh Hạo tìm thật lâu, thật lâu, cuối cùng cười thảm, hắn biết, sỡ dĩ không phát hiện ra La Thiên là bởi vì tất cả người muốn thấy bên cạnh mình, năm tháng có đỉnh điểm cuối cùng.

Lần nữa về tới tinh không Sơn Hải không lâu, Mạnh Hạo ở núi thứ chín đó, cả người như nổi điên, không ngừng sáng lập quy tắc, không ngừng phân tích nguyền rủa, một cảnh tượng này xuất hiện trong mắt Hứa Thanh, lòng nàng đau nói, nàng không thể giúp gì, chỉ có thể yên lặng bồi bạn bên cạnh Mạnh Hạo.

- Năm tháng có đỉnh điểm cuối cùng... cho nên không có luân hồi, cho nên một đời là cuối cùng. Mạnh Hạo lẩm bẩm, hắn đã phát hiện tất cả mọi người có quan hệ với mình, sau khi tử vong cũng không luân hồi.

Năm tháng trôi qua, lại qua đi năm trăm năm, khoảng cách Mạnh Hạo trở thành chủ Sơn Hải, lúc này đã ngàn năm, ngàn năm qua, Mạnh Hạo cố ý trở nên phai nhạt, người biết tên hắn đã ít đi rất nhiều rất nhiều.

Cũng chính là một năm này, Hải Mộng Chí Tôn, lần nữa trở về, đang tiếp tục tồn tại một ngàn năm sau, trở về cát bụi, nàng tử vong khiến lòng Mạnh Hạo nổ vang, hắn yên lặng nhìn thi thể Hải Mông, trong tay hắn nổi lên một hồn hỏa ảm đạm lơ lửng, hồn hỏa nhanh chóng bị đóng băng.

Rất nhanh đã hóa thành một khối băng lớn chừng nắm tay, đây là hồn chủng... là Hải Mộng Chí Tôn trước khi chết, Mạnh Hạo lấy ra hồn này hóa thành hồn chủng.

Đây là Mạnh Hạo ngàn năm sau nghĩ ra biện pháp duy nhất này, bảo tồn

hồn chủng, chờ đợi sau khi phá vỡ nguyền rủa sẽ tiễn hồn chủng đi luân hồi.

Hải Mộng rời đi, khiến Lý Linh Nhi bi thương, một ngàn năm quá khứ, Lý Linh Nhi càng thêm già nua.

Mạnh Hạo nhìn thi thể Hải Mộng Chí Tôn, chua xót khẽ thở dài, hắn năm đó hồi sinh những người này, nhưng lúc này, lại không làm được chỉ có thể trơ mắt nhìn nguyền rủa đang khuếch tán.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo rời đi, về tới núi thứ chín, đặt hồn chủng kia vào trong băng sơn hắn tự chế tạo ra, phóng nhãn nhìn lại, hồn chủng như vậy bên trong đã có hơn mấy chục.

Có thể tưởng tượng, tương lai, hồn chủng nơi này sẽ càng ngày càng nhiều, cho nên tất cả mọi người chết đi, cho đến chỉ có một mình hắn yên lặng sống.

Cảnh tượng đáng sợ đó khiến Mạnh Hạo cảm thấy khiếp sợ, hắn yên lặng ôm lấy Hứa Thanh, nhìn phương xa, hắn cho dù đã là Tổ Cảnh vẫn cảm nhận được chính mình đơn độc.

Mấy năm sau, Mạnh Hạo lần thứ hai đi ngoài Thương Mang, hắn không ngừng tìm, lần này tìm, so với trước đây cặn kẽ vô số lần, nhưng cuối cùng, La Thiên không xuất hiện.

Yến lặng đứng trong tinh không bên ngoài Thương Mang, Mạnh Hạo dường như nghe được cười lạnh của bản thể La Thiên, còn có một loại oán độc cùng hận mình.

Trầm mặc rất lâu, Mạnh Hạo yên lặng lần nữa về tới tinh không Sơn Hải, không lập tức đi núi thứ chín, bởi vì ý chí của hắn cảm nhận được một luồng kêu gọi, kêu gọi kia đến từ Thương Mang Tinh.

Tiếp theo một chớp mắt, thân ảnh Mạnh Hạo biến mất, khi xuất hiện đã trên Thương Mang Tinh, trong vùng sa mạc ốc đảo này, ở nơi nào, có một nữ nhân, khi nhìn đến Mạnh Hạo, thần tình hoảng hốt, quỳ lạy xuống.

- Bái kiến Yêu Tôn.

Mạnh Hạo lặng lẽ đứng ở nơi đó, nhìn đã biến thành già nua, cho dù là Chí Tôn cửu nguyên nhưng vẫn khó nén khí tức mục nát trên người cô gái này, nàng là Bạch Vụ Trần Tiên.

Năm đó, nàng có một thỉnh cầu với Mạnh Hạo, nàng muốn về tới ngoài Thương Mang, muốn về lại quê hương.

Hôm này, nàng gọi Mạnh Hạo, nàng quỳ lạy ở nơi nào, lẩm bẩm tự mình cầu xin...

- Ngoài Thương Mang, là một vùng phế tích. Mạnh Hạo trầm mặc, sau một lúc lâu nói, hắn không phải không muốn, cũng không phải không muốn mà ký ức của Bạch Vụ Trần là giả dối.

- Mặc dù là phế tích, ta cũng phải đi! Bạch Vụ Trần Tiên trầm mặc, đã lâu nàng cắn răng, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hạo.

Hai mắt Mạnh Hạo nhắm nghiền, mở ra khẽ thở dài, vung tay, lập tức lốc xoáy ầm ầm xuất hiện phía sau Bạch Vụ Trần, quấn vào bên trong quần áo, biến mất vô ảnh, đi ra ngoài Thương Mang.

- Tận mắt nhìn thấy cũng tốt, nếu ngươi muốn trở về thì kêu tên ta. Mạnh Hạo nhìn thoáng qua Bạch Vụ Trần Tiên biến mất, đứng ở vùng sa mạc ốc đạo nơi này, nhìn đại lục thứ chín từ xa, hắn thấy được trong Đệ Cửu Tông của đại lục thứ chín nơi đó, lúc này có một nữ nhân, đã khiến tất cả ánh mắt mọi người ngưỡng mộ, đạp trên tầng chói nhất tòa nhà hình tháp, nhấc lên tiếng chuông Thương Mang Phái.

Nữ nhân kia là Mãn Nhi.

Ánh mắt Mạnh Hạo nhu hòa, mang theo từ ái, Mãn Nhi tự biết thân thế, ngàn năm trước, Mạnh Hạo đã từng đến nơi này, nói hết thảy cho Mãn Nhi.

Hắn cho Mãn Nhi một lựa chọn, ở nơi này hoặc là đi theo hắn đến Sơn Hải Giới.

Mãn Nhi lựa chọn nơi này.

Ngàn năm này, Mạnh Hạo dù không có bước chân vào Thương Mang Tinh nữa, nhưng ý chí của hắn vẫn đều trong tinh không, đối với Mãn Nhi nơi này với ý chí thủy chung.

Mỗi lần hắn thấy Mãn Nhi hắn đều nhớ lại lúc này ở Sơn Hải Giới, trên Nam Thiên Tinh, trong Tử Vân Tông, cùng cô gái không muốn thức tỉnh trong quan tài kia.

Trong trầm mặc, bóng lưng Mạnh Hạo có chút xác xơ, hắn nhìn nữ nhi đi lên đỉnh phong, nhìn nụ cười trên mặt nữ nhi, hắn cũng cười, chỉ là nụ cười này có chút cô độc, rất lâu sau đó, hắn xoay người rời đi.

Thời gian lần nữa trôi qua, lại qua đi ngàn năm.

Khoảng cách Mạnh Hạo khai sáng tinh không Sơn Hải, đến nay mà thôi, đã qua hai trăm năm, tên của hắn đã bị lãng quên, rất ít người còn nhớ, ý chí vùng tinh không này như năm đó trong quá trình Mạnh Hạo tu hành, cũng không biết ý chí tinh không này gọi là La Thiên.

Còn một ngàn năm này, phảng phất đến thời kỳ nguyền rủa bùng phát, lúc trước những tu sĩ Sơn Hải được Mạnh Hạo hồi sinh, lần lượt tử vong... Bọn họ tử vong, thoạt nhìn đều là thọ nguyên cạn kiệt, phảng

phất là trở về cát bụi bình thường nhưng chỉ Mạnh Hạo biết được, những người này vốn có thể sống lâu hơn, mặc dù không thể bất tử nhưng lại có thể luân hồi.

Nhưng lúc này chỉ có kiếp này.

Thậm chí Mạnh Hạo cũng nghĩ tới nếu như năm đó tự mình không hồi sinh lại bọn họ sẽ như thế nào, cuối cùng hắn tìm được đáp án, mặc dù không hồi sinh, những người này cũng không thể luần hồi.

Nguyền rủa này cường hãn khiến Mạnh Hạo nơi này có hiểu biết rõ ràng với La Thiên khi toàn thịnh.

Cũng may, hắn hồi sinh lại bọn họ, bọn họ tử vong, ở bên người Mạnh Hạo, khiến cho Mạnh Hạo có thể mang đi hồn chủng của những người này, đặt trong băng sơn kia, mỗi lần hắn nhìn vô số hồn chủng trong núi băng, Mạnh Hạo đều cảm thấy chua xót...

Một năm này, Lý Linh Nhi nhắm nghiền hai mắt.

Một năm này, Chỉ Hương tóc bạc đầy đầu, thọ nguyên đoạn tuyệt...

Trước khi Lý Linh Nhi nhắm mắt, Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh tiếp tục bồi bên cạnh nàng, nàng là tộc nhân duy nhất của Lý gia, Lý gia rời đi theo Sửu Môn Đài, chỉ có nàng, vô luận là Sơn Hải chiến năm đó hay là hôm nay, đều lựa chọn Sơn Hải Giới, nơi này là nhà của nàng.

Nàng cả đời này không có đạo lữ, thời điểm chết đi, cô độc một người.

Hứa Thanh khóc, tóc của nàng đã có một nửa trở thành tóc trăng, da xuất hiện nếp nhăn, lôi kéo tay Lý Linh Nhi, nước mắt của nàng rơi trên mu bàn tay Lý Linh Nhi, dường như tản ra một đóa hoa tên là nước mắt bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1938: Ngọc Giản Của Thủy Đông Lưu

Chỉ Hương rất đẹp, lúc còn trẻ như thế, sau khi già, đầu đầy tóc bạc, mặt đầy nếp nhăn vẫn xinh đẹp, nàng mỉm cười hai mắt nhắm nghiền.

Đi rồi, một người lại một người, trong ngàn năm này, lần lượt rời đi.

Mỗi một khuôn mặt quen thuộc, nhắm hai mắt lại, rời khỏi thế giới, bi thương của Mạnh Hạo nồng đậm thêm nhiều lần, hắn thường xuyên cười thảm, hắn có thể phong thiên nhưng đối với nguyền rủa La Thiên toàn thịnh lúc này lại không thể làm gì.

Nguyền rủa La Thiên, rõ ràng là một loại hành hạ, hành hạ diệt sát người của hắn, cả cuộc đời trong cô độc nhìn năm tháng biến hóa, nhìn thương hải tang điền.

Đây là một loại chiến thuật, cũng là một loại dương mưu, với thuật này, với mưu này, để tự thân từ từ hư nhược, cũng để địch nhân của hắn từ từ mục nát trong đáy lòng.

Chỉ có như vậy, La Thiên dường như mới có khả năng thắng lợi!

Mạnh Hạo biết rất rõ ràng điểm này, nhưng hắn không máu lạnh được, không giả vờ không thấy được, nhất là nghĩa phụ Kha Vân Hải của hắn cũng hư nhược, sắp trở về cát bụi, Mạnh Hạo khóc, hắn quỳ gối trước giường Kha Vân Hải, như một đứa trẻ con vậy, nước mắt chảy xuống.

- Khóc cái gì... có thể sống mấy ngàn năm, có thể thấy được con, thấy được Cửu Tư, nghĩa phụ đã thỏa mãn... Kha phụ từ ái nhìn Mạnh Hạo, giơ tay lên, hư nhược vuốt ve đầu Mạnh Hạo, ánh sáng trong mắt từ từ

ảm đạm.

Một ngàn năm này, nhiều người tử vong, tu sĩ Sơn Hải Giới phát triển trong nơi này, xuất hiện không ít cường giả, nhất là tu sĩ sau khi biết được nguyền rủa, có ý phai nhạt, trong cả Sơn Hải Giới, đã trở thành thiên hạ đời mới.

Bắt đầu có chinh chiến, bắt đầu có nội đấu lẫn nhau, nhưng mà dưới quy tắc Sơn Hải Giới đó, hết thảy đều bị khống chế trong phạm vi nào đó.

Năm tháng như cũ đang không ngừng trôi qua, mang theo tu sĩ Sơn Hải trong quá khứ, cho đến khi đi qua một ngàn năm, Địa Tạng qua đời.

Trước khi đi, hắn chủ động tìm Mạnh Hạo, Mạnh Hạo nơi đó, hắn nhìn Hứa Thanh, nhìn Mạnh Hạo, vẻ mặt già nua lộ ra hiền hòa hiếm thấy.

Đêm hôm đó, hắn trở về cát bụi.

Sau đó là ngoại công, còn có tổ phụ, còn có Phàm Đông Nhi, còn có từng tộc nhân bên cạnh Mạnh Hạo, từng bằng hữu, bọn họ cũng trở về cát bụi, giống như đâm bả đạo vào lòng Mạnh Hạo.

Tóc Hứa Thanh cũng đúng lúc này toàn bộ trở thành màu trắng, nàng sở dĩ không trở về cát bụi là vì Mạnh Hạo mỗi ngày đút nàng máu tươi đầy sinh cơ của mình cho nàng ăn.

Nhưng nàng đã già nua gần như khô héo, chỉ có nằm trên giường, nhưng hai mắt của nàng vẫn luôn ôn nhu, ngóng nhìn Mạnh Hạo, dường như nhìn cả đời cũng nhìn không đủ.

Nhưng nàng không có chưa đủ, nàng rất thỏa mãn, mấy ngàn năm bồi bạn, tiếc nuối duy nhất của nàng là không vì Mạnh Hạo sinh con gái, không phải nàng không muốn mà là nàng không thể.

Nàng không thể để con gái mình cũng ở đây đau khổ trong nguyền rủa...

Dòng sông năm tháng, từ từ chảy xuôi, lại qua đi một ngàn năm, nhân số tử vong đạt tới con số trước nay chưa từng có, một ngàn nam này, vô số thế hệ tu sĩ lần lượt trở về cát bụi, người tham dự Sơn Hải chiến năm đó, lúc này có thể tồn tại chỉ nhỏ bé không đáng kể.

Mặc dù là Thủy Đông Lưu cũng kiên trì mấy ngàn năm sau, hai mắt nhắm nghiền, trước khi tử vong, hắn cười, hắn cho Mạnh Hạo một ngọc giản, đặt ngọc giản trong tay Mạnh Hạo, trong mắt Thủy Đông Lưu lộ ra cơ trí.

- Nhớ...sau khi xem xong, nhớ ở trong lòng, bóp nát, đây là lão phu tạo ra... hy vọng phá giải nguyền rủa!

Mạnh Hạo cầm ngọc giản, lấy đi hồn chủng Thủy Đông Lưu, đưa vào băng sơn, bóp chặt ngọc giản trong tay, trong mắt lóe lên tia chấp nhất.

Thời gian trôi qua lần nữa, còn không nhiều người vùng vẫy, cũng chậm không chịu nổi, thọ nguyên đoạn tuyệt, duy chỉ có lão tổ Kháo Sơn nơi này, lựa chọn ngủ say, khiến cho thời gian chống đỡ này, vô hạn kéo thành.

Mấy trăm năm sau, một chí thân của Mạnh Hạo qua đời.

Nàng là Phương Du, tỷ tỷ của Mạnh Hạo, thê tử của Tôn Hải, vợ chồng bọn họ hai người chống đỡ rất lâu, trơ mắt nhỉn con cái mình chết đi, lòng của bọn họ đã đau xót đến cực hạn.

Là vãn bối cuối cùng bọn họ yêu thích, cũng nhắm hai mắt lại, Phương Du già nua, lôi kéo tay Tôn Hải, hai vợ chồng hai người này đang trở về cát bụi.

Mạnh Hạo thu đi hồn chủng của bọn họ, yên lặng đứng nhìn ở nơi đó,

nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, từng hình ảnh hướng về năm đó, tỷ tỷ che chở mình, bất tri bất giác, lệ đã đầy mắt, rất lâu sau đó, cha mẹ của hắn ở một bên cũng bi ai nồng đậm, hai mắt đẫm lệ mông lung.

- Ta nhất đinh, sẽ cho mọi người luân hồi... lần nữa mở ra! Trong lòng Mạnh Hạo, từng chữ từng chữ nói ra.

Sau sáu trăm năm tỷ tỷ cùng tỷ phu Mạnh Hạo qua đời, trong cả Sơn Hải Giới, những người năm đó vẫn tồn tại, trừ bỏ cha mẹ cùng Hứa Thanh, chỉ còn mấy người, một là Vương Hữu Tài, một là mập mạp, còn có Đổng Hổ, còn có Đan Quỷ, còn có Sở Ngọc Yên không muốn thức tỉnh.

Tất cả những thứ khác đều trở thành cát bụi, hồn chủng bị Mạnh Hạo thu lấy.

Hứa Thanh nhờ vào máu tươi của Mạnh Hạo miễn cưỡng tồn tại, cha mẹ Mạnh Hạo vì dung hợp cùng Sơn Hải Điệp nên tồn tại lâu dài, Đổng Hổ nhờ hạt châu thần kỳ mà kiên trì, còn sư tôn Đàn Quỷ, bản thân là do đan dược biến thành, nên có thể chống đỡ.

Trước hết chống đỡ không được là Vương Hữu Tài, một năm này, hắn cười to thăng trầm, thọ nguyên tiêu tán, cái chết của hắn khiến cho lòng Mạnh Hạo giống như bị xuyên thấu, nhìn hồn chủng của Vưỡng Hữu Tài, đặt trong băng sơn, nước mắt Mạnh Hạo lần nữa chảy xuống.

So với Vương Hữu Tài, để cho tim Mạnh Hạo đau nhói là... mập mạp.

Hắn cùng mập mạp là huynh đệ cả đời, cùng bước chân vào đường tu hành, cùng đi đến hôm nay, mập mạp lúc sắp chết, không mập, cả người gầy như hài cốt, tất cả thê thiếp của hắn đã lần lượt đi, con gái của hắn cũng đã đi trước hắn một bước.

Hắn lặng lẽ nằm ở đó, nhìn Mạnh Hạo bên cạnh, muốn cười nhưng lại không có khí lực.

- Mụ nội nó... Mạnh Hạo... thay ta giết chết La Thiên... ngươi nhất định phải thắng, đến lúc đó ta nhờ vào ngươi phá vỡ nguyền rủa, để ta vào luân hồi thức tỉnh trí nhớ kiếp trước... Mập mạp nuốt xuống một hơi, đột nhiên rống lớn, bùng phát tất cả khí lực, hai mắt nhắm nghiền.

Một năm này, trên mặt Mạnh Hạo nhiều hơn một chút nếp nhăn.

So với Sơn Hải Giới, trên Thương Mang Tinh, tử vong như vậy cũng đang tiếp tục, chỉ có điều vì bọn họ cùng Mạnh Hạo nhân quả không sâu, cho nên cũng không rõ ràng, về phần mấy người nhân quả kia, vì tu vi bản thân cường hãn, thọ nguyên mặc dù có cuối cùng nhưng thời gian còn chưa tới.

Nếu bọn họ có thể Siêu Thoát, nguyền rủa trên người bọn họ không hiểu có thể phá vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1939: Cảnh Còn Người Mất

Đi rồi... đều đi rồi.

Mạnh Hạo lập tức già đi rất nhiều, yên lặng về núi thứ chín, về tới trước giường Hứa Thanh, nhìn Hứa Thanh già nua, trong mắt hắn lộ ra nhu hòa.

- Để muội... đi thôi... Hứa Thanh mở mắt ra, thanh âm khàn khàn, nhẹ giọng nói.

Thân thể Mạnh Hạo run lên, mà tiết tục lấy máu tươi của mình kéo dài tính mệnh Hứa Thanh.

Rất lâu, Hứa Thanh đã ngũ, Mạnh Hạo ngóng nhìn Hứa Thanh, hồi lâu trong mắt hắn xuất hiện tơ máu, hắn đứng dậy đi tới ốc xá của ông ngoại, nhìn thiên địa, trong mắt mang theo uy lực, hắn đang tính toán, tính toán trừ bỏ hồn chủng còn có biện pháp nào khác hay không để thân nhân còn tại.

300 năm sau, Đan Quỷ tử vong...

Tử vong của Đan Quỷ, hóa thành đan dược mục nát, đó là hồn chủng của hắn, Mạnh Hạo chảy nước mắt, nhìn đan dược, từng hình ảnh ký ức nổi lên trong đầu.

Trân trọng đặt đan dược này ở trong băng sơn, Mạnh Hạo nhìn Hứa Thanh càng thêm hư nhược, hắn tiếp tục thi triển uy lực.

200 năm sau, Đổng Hổ tử vong...

Đổng Hổ trước khi chết, đưa một hạt châu cho Mạnh Hạo, hắn nói với mình cả đời nay chính là người tự châu, vì người khác tự châu, người khác này chính là Mạnh Hạo.

Hạt châu này lơ lửng trước mặt Mạnh Hạo, Anh Vũ trầm mặc bay ra, hắn cùng Bì Đống mấy ngàn năm vẫn không xuất hiện, bọn chúng yên lặng nhìn bi thương của Mạnh Hạo, cảm động lây, nhưng lại không thể giúp.

Hạt châu kia được Anh Vũ dung hợp trên gương đồng, trong nháy mắt có ánh sáng rực rỡ từ bên trong tràn ra nhưng chút ít này Mạnh Hạo không chú ý.

- Đi rồi, đều đi rồi... Hắn lẩm bẩm nói nhỏ, chua xót tiếp tục truyền lực.

Thời gian trôi qua, đã qua đi ngàn năm, khoảng cách Mạnh Hạo trở thành chủ tinh không đã hơn bảy ngàn... năm, hơn bảy ngàn năm này hắn không hiện ra, tên của hắn đã không sai biệt bị quên mất, còn những thứ người biết hắn chậm chậm suy đón Mạnh Hạo đã rời khỏi vùng tinh không này.

Dù sao trong Sơn Hải Giới đã xảy ra những chuyện tử vong này, có thể lừa gạt rất nhiều người, nhưng không giấu diếm được ánh mắt đám người thiếu niên áo bào vàng.

Nhưng bọn họ còn chần chờ, không dám xác định, đè nén sóng trong lòng xuống, yên lặng chờ đợi.

Trong Sơn Hải Giới, trên núi thứ chín, Hứa Thanh đã đi đến di lưu tế, mặc dù là máu tươi của Mạnh Hạo cũng không thể để nàng tiếp tục tồn tại, nàng hẳn là rất sớm sẽ trở thành cát bụi.

Cũng chính lúc này Mạnh Hạo thông qua lão tổ Kháo Sơn ngủ say, nghĩ ra một phương pháp, vì thế hắn đi ngoài tinh không Sơn Hải lại ra ngoài

Thương Mang, cho đến khi trở về, nhìn Hứa Thanh hư nhược sắp tạ thế, hắn nhắm nhiền hai mắt, rất lâu sau đó, mở hai mắt ra, hắn hít sâu, kiên định lẩm bẩm.

- Thanh nhi, nhắm mắt lại, ngủ một giấc... rất nhanh ta sẽ gọi muội dậy. Mạnh Hạo ôn nhu nói, nhấc tay lên, đặt lên ấn đường Hứa Thanh.

Hứa Thanh mỉm cười, hai mắt nhắm nghiền, không có tử vong nhưng cũng không có hít thở, Mạnh Hạo không tiếc hao phí căn nguyên bản thân, thân thể Hứa Thanh không già nua nữa, mà khôi phục thanh xuân, về tới thời điểm nàng xinh đẹp nhất.

Cùng lúc đó, một luồng hàn khí theo tay Mạnh Hạo khuếch tán vào toàn thân Hứa Thanh, tiếng “rắc rắc” truyền ra, từng tầng hàn băng xuất hiện, cho đến khi đóng băng hoàn toàn Hứa Thanh, tạo thành một quan tài băng.

Hứa Thanh ngủ say trong quan tài, đóng băng.

Đây là phương pháp cuối cùng Mạnh Hạo nghĩ tới, phương pháp này, không giống với luân hồi hồn chủng, mà là vô số quy tắc của hắn phối hợp với pháp phong thiên, lại tiến hành truyền lực ngàn năm, cuối cùng hoàn thiện một phương thức.

Ngăn cách... nguyền rủa!

Với băng này, sáng lập một thế giới nhỏ, thế giới này chỉ lớn bằng quan tài, làm người bên ngủ say, nguyền rủa không thể xuyên thấu.

Biện pháp này cũng đến từ quan sát Đạo Nguyên trong cơ thể Mạnh Hạo, đối với thế giới vẽ ra trong cơ thể, hắn nghĩ qua để người đi vào thế giới cơ thể mình, ở nơi này ngăn cách nguyền rủa, nhưng lại không làm được,hắn tuy là Tổ, nhưng thế giới trong cơ thể còn không hoàn thiện.

Ngóng nhìn Hứa Thanh đóng băng trong quan tài, ánh mắt Mạnh Hạo nhu hòa, đứng dậy, hắn được một nơi trên núi thứ chín này, cha mẹ trong ốc xá.

Trong thế giới này, thời khắc bồi bạn với hắn cuối cùng dường như chỉ còn cha mẹ.

Khi hắn nói kế hoạch đóng băng của chính mình, cha mẹ Mạnh Hạo trầm mặc, đã lâu, bọn họ nhìn nhau, lại nhìn Mạnh Hạo, lắc đầu.

Bọn họ không lựa chọn tồn tại sống tiếp như vậy, mà lựa chọn mỉm cười lẫn nhau đi hết cả đời này, bao nhiêu năm rồi, đã trải qua hết thảy, hai vợ chồng này đã thỏa mãn.

Có thể thấy được Mạnh Hạo đi nơi này đến đỉnh phong bây giờ bọn họ đã không có tiếc nuối.

Mặc cho Mạnh Hạo khuyên thế nào, đến cuối cùng phụ thân hắn trực tiếp nghiêm nghị, Mạnh Hạo trầm mặc, hắn nhìn thấu kiên quyết của cha mẹ, tiếp nhận trong năm tháng, Mạnh Hạo yên lặng bồi bạn cha mẹ, trong Sơn Hải Giới này bồi tiếp bọn họ đi qua một ngàn năm.

Cho đến một ngàn năm sau, hắn mang theo theo nước mắt, quỳ ở nơi đó, nhìn thân ảnh cha mẹ hóa thành Sơn Hải Điệp kia, dần dần tiêu tán, nhưng trong lúc bọn hắn muốn tán đi trong nháy mắt, ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra quyết đoán, bỗng nhiên nâng tay lên, bấm quyết, Đạo Nguyên trong cơ thể ầm ầm bùng phát, hàn khí bốn phía trong nháy mắt kinh thiên, chớp mắt, tiếng động “rắc rắc” quanh quẩn, bốn phía hết thảy, toàn bộ trong nháy mắt đóng băng.

Sơn Hải Điệp kia bị đóng băng trong lớp băng này, lớp băng từ từ nhỏ lại, đến cuối cùng hóa thành một quan tài, được Mạnh Hạo trân trọng nâng lên.

Nhìn Sơn Hải Điệp, trong mắt Mạnh Hạo lộ ra nhu hòa, đó là cha mẹ hắn, là không muốn hắn nơi này hao phí dù chỉ một tia căn nguyên, lo lắng Mạnh Hạo sẽ bị cha mẹ ảnh hưởng.

Vì con trai, bọn họ có thể từ bỏ hết thảy, đây là sự lựa chọn của bọn họ.

Đồng dạng, vì cha mẹ, Mạnh Hạo cũng có thể bỏ ra tất cả, đây là sinh mệnh của hắn, trọng yếu nhất là hai người cho nên, hắn cũng có lựa chọn của mình.

Băng quan Sơn Hải Điệp, đặt Hứa Thanh trong quan tài bên cạnh, Mạnh Hạo nhìn quan tài trước mắt, tồn tại này là thân ảnh cả đời này hắn không thể nào dứt bỏ.

Hắn bi thương, chua xót, cảm giác cô độc đó như thủy triều che mất Mạnh Hạo, hắn yên lặng ngồi ở nơi kia, tùy ý để thời gian trôi qua, tùy ý để năm tháng thay đổi, thủy chung như thế.

Cho đến ngồi ở nơi này một ngàn năm, khi hắn trở thành chủ tinh không đã mười ngàn năm, Mạnh Hạo phong ấn tất cả hồn chủng cùng quan tài yên lặng đi ra, nhìn thiên địa Sơn Hải Giới, hết thảy nơi này đối với hắn là xa lạ rất nhiều.

- Ta xem biển cả hóa nương dâu, cảnh còn người mất... Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1940: Cô Độc

Năm tháng trôi qua, một ngàn năm lại một ngàn năm, lại thêm một ngàn năm...

Rất nhanh đã qua năm ngàn năm.

Vượt qua năm tháng vạn năm, vì Mạnh Hạo gần như không xuất hiện trong mắt thế nhân, khiến cho tên của hắn, sự hiện hữu của hắn, theo tu sĩ các thời đại xuất hiện, dần dần càng ngày càng mơ hồ.

Còn thế hệ tu sĩ Sơn Hải Giới trước có quan hệ với hắn toàn bộ đều trở về cát bụi, dường như tồn tại của Mạnh Hạo nơi này cũng mong manh đến cực hạn.

Vạn năm này, tử vong không chỉ là Sơn Hải Giới, còn có không ít tu sĩ trong tinh không này, còn có Thương Mang Phái, chỉ có điều ít hơn nhiều lắm nhiều lắm, thế nên không đáng kể.

Tinh không Sơn Hải lúc này, mọi người không biết tinh không có ý chí, cũng dần dần quên mất Mạnh Hạo vạn năm trước cùng trận chiến La Thiên ấy.

Chỉ có rất ít nhóm người còn nhớ mang máng, những người này phần lớn đều là Chí Tôn, bọn họ vì nhân quả cùng Mạnh Hạo không sâu, hơn nữa tu vi của Chí Tôn nên lực nguyền rủa trên người bọn họ tuy rằng tồn tại nhưng lại không quá rõ ràng.

Về phần Mãn Nhi cũng ở mấy ngàn năm trước, thọ nguyên đoạn tuyệt, được Mạnh Hạo thu hồi hồn chủng, phong ấn trong băng sơn. Mảnh băng sơn này là ký ức trong lòng Mạnh Hạo, là hồi ức cả đời này của hắn, là tốt đẹp cả đời này của hắn cũng là nghịch lân của hắn.

Đại đa số thời gian, dưới băng sơn này, bồi bạn cùng hắn chỉ có hồi ức.

Ngẫu nhiên hắn sẽ yên lặng đi ra, xuất hiện trong tinh không Sơn Hải Giới, mỗi một lần đi ra ngoài, hắn nhìn hết thảy bốn phía, loại cảm giác xa lạ đó, khiến hắn rất lâu cảm giác mình dường như thoát khỏi liên hệ cùng thế giới.

Vì thế, bất tri bất giác, mỗi một từ ngữ trên người hắn càng ngày càng nồng đậm, từ ngữ kia là cô độc.

Hắn đã là người mạnh nhất trong tinh không này, nhưng cảm giác cô độc đó vượt qua tất cả, khiến Mạnh Hạo nơi này mặc dù muôn đời không già nhưng dáng vẻ già nua trên người lại càng ngày càng nồng đậm.

Thân có thể không già nhưng lòng đã già nua, thì không cách nào biến đổi.

Năm tháng trong tinh không này không ngừng trôi qua, nó đi quá nhanh, Mạnh Hạo cảm giác mình theo không kịp, hắn chỉ có thể dừng lại ở quá khứ, nhìn năm tháng đi về phía trước, nhìn chúng sinh trong vùng tinh không này, dần dần xuất hiện của các thời đại, hắn thấy được rất nhiều thiên tư nổi trội xuất sắc, thấy được rất nhiều người xưng là yêu nghiệt, cũng nhìn thấy rất nhiều cường giả mới, từ từ hiện ra, trong Sơn Hải Giới, không ngừng triển lộ tài giỏi chính mình.

Sơn Hải Giới vẫn phát triển, lực nguyền rủa kia trên người bọn họ mỏng manh, bọn họ quên mất Mạnh Hạo, bọn họ cùng Mạnh Hạo, cùng nhân quả tất cả mọi người đều đạm bạc, bọn họ tuy rằng thọ nguyên suy giảm rất nhiều, nhưng ở trong chí bảo Sơn Hải Giới này, tốc độ tu luyện của bọn họ tăng nhanh gấp mấy lần.

Cửu Đại Sơn Hải, chín cấm pháp Phong Yêu mạnh nhất hóa thành quy tắc, khiến cho tu sĩ Sơn Hải dễ dàng xuất hiện Đạo Cảnh, thậm chí ở vạn

năm đến, lại xuất hiện một người kinh diễm tuyệt luân, sáng lập nên công pháp tu hành thuộc thời đại này, sáng lập ra rất nhiều thần thông.

Thế nên tu sĩ Sơn Hải Giới mặc dù lúc này là vạn năm sau, trong tinh không Sơn Hải này, vẫn là thế lực vô cùng cường hãn, cùng lúc đó, trong cường hãn này, dã tâm bọn họ từ từ sinh ra, không biết từ khi nào bắt đầu, bọn họ lựa chọn khuếch trương, từ từ chinh phục mỗi một chủng tộc trong tinh không này.

Mạnh Hạo yên lặng nhìn những điều này, hắn nhìn xuất hiện của chiến trường, đi trên chiến trường, nhìn từng tu sĩ Sơn Hải bốn phía, từng quần tộc tử vong, nhìn máu tươi tràn ngập, khí tức máu tanh khuếch tán.

Hết thảy đây hắn đều thấy được, nhưng hắn không xuất thủ, không trợ giúp, lại không biết tham dự.

Đây là đường tu sĩ Sơn Hải Giới tự mình chọn, Mạnh Hạo không muốn quấy nhiễu, về phần kết quả như thế nào, hắn cũng không muốn biết.

Hắn chỉ nhìn Sơn Hải Giới chinh chiến trong này, càng phát cường hãn, nhìn nguy cơ Sơn Hải Giới mấy lần.

Hết thảy đây với hắn đều không trọng yếu, những người trọng yếu nhất trong tính mạnh hắn đều đã đi, trong trời đất này, trong tinh không này, chỉ còn lại mình hắn.

Một năm này, cả người hắn già hơn rất nhiều, giống như một lão già vậy, đi trong Sơn Hải Giới, không ai có thể thấy được thân ảnh của hắn, cho dù là hắn đi qua bên cạnh cường giả Chí Tôn xuất hiện trong Sơn Hải Giới, đối phương cũng không có nửa điểm phát hiện.

Nơi Mạnh Hạo đi là Nam Thiên Tinh, là Tử Vận Tông, nếu như nói trong tinh không này, Mạnh Hạo còn gì vướng víu, như vậy trừ bỏ Kháo Sơn lão tổ còn từ từ hư nhược đang ngủ say, chính là nữ tử từng không

muốn thức tỉnh trong Tử Vận Tông kia.

Nhớ lại Sở Ngọc Yên, trong mắt Mạnh Hạo càng thêm ảm đạm.

Đi trên Nam Thiên Tinh, bầu trời có mây đen, dần dần nổi lên tuyết, tuyết bay rơi xuống đất, nhuộm đẫm mọi quốc gia phàm tục, khiến cho mặt đất trở thành màu trắng.

Trên, có một xe ngựa với tốc độ không nhanh đi về phía trước, ngọn đèn bên trong xe ngựa chiếu rọi ra bên trong một thư sinh đang xem sách dưới ánh đèn.

Mạnh Hạo đứng giữa không trung, ngóng nhìn bầu trời tuyết, ngóng nhìn xe ngựa trên mặt đất, hắn nhìn thư sinh kia, nhớ lại mình năm đó, cũng muốn nổi lên bản thân ban đầu ở Triệu Quốc, gặp cảnh tuyết kia.

Trong trầm mặc, Mạnh Hạo khẽ thở dài, càng chạy càng xa, cho đến khi tới Tử Vận Tông.

Tử Vận Tông, tông môn thanh danh hiển hách trên Nam Thiên Tinh này, theo vạn năm phát triển, đã trở thành Đệ Nhất Tông trong Nam Thiên Tinh, nhưng Tử Vân Tông này có một thánh địa, nơi đó là một ngọn núi.

Một tòa không có ngọn núi, ngọn núi này, vạn năm đến, nghiêm cấm bất kỳ kẻ nào trong Tử Vân Tông bước chân vào đây, đây là môn quy thứ nhất, rất nhiều đệ tử Tử Vận Tông suy đoán, vì thế xuất hiện truyền thuyết không sao đếm hết.

Trong những truyền thuyế này, có tốt đẹp, có tà ác, rất nhiều rất nhiều, cũng bởi vậy, khiến cho ngọn núi này càng thêm thần bí, thậm chí vạn năm đến, các thời đại vâng chịu sứ mệnh, bảo vệ tu sĩ ngọn núi này, cũng đều không biết, bọn họ bảo vệ rốt cuộc là gì.

Bọn họ chỉ biết, ngọn núi này không ai có thể đạp lên đỉnh núi, vị trí

giữa sườn núi, tất cả mọi người, đều sẽ nửa bước khó đi, trên bầu trời nhìn lại, nơi này hết thảy đều là vặn vẹo.

Thậm chí nhiều năm trước, cường giả Chí Tôn ở Sơn Hải Giới trong quá khứ cho rằng nơi này ẩn chứa chí bảo viễn cổ, vì thế hưng sư động chúng đến, ý đồ đoạt chí bảo núi này.

Mặc dù là Chí Tôn, cũng ở sườn núi này, run lên không thể bước đi về phía trước, cho dù là nửa bước.

Vì thế, ngọn núi này, chẳng những là thánh địa, cấm địa, càng hơn là nơi thần bí không đếm ra hết trong Sơn Hải Giới.

Thân ảnh Mạnh Hạo xuất hiện dưới chân núi, hắn ngẩng đầu nhìn ngọn núi, đây không phải lần đầu tiên đến, khi Hứa Thanh rời đi, mọi người bên cạnh hắn đều trở về cát bụi, hắn từng đến một lần.

Lúc này, là lần thứ ba hắn đến, hắn yên lặng đi trên sơn đạo, không ai phát hiện, không ai biết được, bộ pháp hắn không nhanh, từng bước từng bước đến đỉnh núi.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1941: Chôn Trong Năm Tháng

Đỉnh núi vẫn như cũ, dường như bị cô lập khỏi thế giới. Phong cảnh nơi này như tranh vẽ, hết thảy ở nơi đây đều tốt đẹp.

Cách đó không xa có một quan tài, từ phương hướng của Mạnh Hạo nhìn qua, hắn có thể thấy được, trong quan tài.. không có gì!

Quan tài trống không, không phải lần này hắn mới nhìn thấy, thực tế năm đó sau khi Hứa Thanh ngủ say, khi Mạnh Hạo lần đầu tiên tới nơi này, hắn đã thấy trong quan tài trống không.

Sở Ngọc Yên, đã biến mất.

Không có ai biết Sở Ngọc Yên đã đi đâu, cả Mạnh Hạo cũng không biết. Đến nay hắn còn nhớ rõ lúc trước lần đầu tiên tới nơi này, nhìn quan tài trống không, trong lòng hắn cũng trống không.

Sở Ngọc Yên không có khả năng tự mình rời đi, với tu vi của Mạnh Hạo, với việc hắn là chủ của phiến tinh không này, không có khả năng hắn không phát hiện được thân ảnh của Sở Ngọc Yên.

Nhưng cố tình là, Sở Ngọc Yên mất tích.

Cách giải thích duy nhất, chính là nàng đã mất tích lúc Mạnh Hạo đang đắm chìm sáng lập băng quan Đạo Nguyên. Tất cả tinh lực của hắn đều tập trung vào một chuyện đó, bỏ quên những thứ khác, do đó Sở Ngọc Yên đã xuất hiện biến hóa ngoài ý muốn.

Nhưng cho dù là như vậy, Mạnh Hạo cũng không có khả năng là không

phát hiện được nửa điểm gì, trừ phi... Sở Ngọc Yên mất tích, không phải là hành động của nàng, mà là có người đến mang Sở Ngọc Yên đi.

Mà người này, sẽ không đi vào trong tinh không La Thiên, mà là có những người khác.

Vả lại, tu vi của người này, cùng với Mạnh Hạo... không nói là tương xứng, nhưng ít ra cũng không kém quá nhiều.

Bất quá, Mạnh Hạo vẫn tìm được một chút dấu vết, cho dù những dấu vết này phai nhạt đến cực hạn, nhưng Mạnh Hạo dù sao cũng là chủ tinh không, là cường giả Tổ Cảnh, chuyện hắn muốn biết được, muốn xem kết quả, trừ phi đối phương có tu vi vượt qua hắn, nếu không, hắn vẫn còn có thể tìm ra dấu vết để lại.

Những dấu vết để lại này khiến Mạnh Hạo biết được, người mang Sở Ngọc Yên đi, không có ác ý.

Thậm chí khi Mạnh Hạo thôi diễn xuống, hắn có cảm giác rất xác định, việc Sở Ngọc Yên mất tích, đối với bản thân Sở Ngọc Yên mà nói, là một tạo hóa trước nay chưa có, trong tương lai còn có thể cùng Mạnh Hạo gặp nhau.

Cho nên, năm đó Mạnh Hạo sau khi trầm mặc, không lựa chọn cưỡng ép quấy nhiễu, mà lựa chọn phong ấn nơi này.

Thời khắc này hắn yên lặng đi tới bên cạnh quan tài, nhìn quan tài trống không, trong mắt lộ ra hồi ức, dần dần hóa thành hí hư, loáng thoáng dường như hắn nghe được từ trí nhớ, một thanh âm êm ái của nữ nhân.

- Sư tôn, người phải đáp ứng ta, nửa sau của chuyện xưa, phải nói cho ta biết.

Tâm của Mạnh Hạo dường như trống không. Hứa Thanh ngủ say, mang

đi tâm của hắn. Mà nhớ lại Sở Ngọc Yên, lại mang đi niệm của hắn.

Hắn đứng ở nơi đó, tùy ý để thời gian trôi qua, hồi lâu sau, cả người Mạnh Hạo dường như già nua hơn. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, loại cảm giác cô độc đó che mất thân thể hắn.

Không biết từ khi nào, hắn đã rời đi, đi vào tinh không Sơn Hải Giới, đi qua từng sơn sơn hải hải, cho đến biển thứ chín, Mạnh Hạo dừng lại, cúi đầu nhìn biển thứ chín.

Biển thứ chín, đã khô héo chỉ còn non nửa. Đó là do là Cổ Ất Đinh Tam Nguyệt biến thành, cùng với nhân quả Mạnh Hạo khiến nó cũng bị ảnh hưởng. Chỉ có điều giống như lão tổ Kháo Sơn, nó lựa chọn ngủ say, khiến cho ảnh hưởng này bị kéo dài vô hạn.

Ngóng nhìn biển thứ chín, Mạnh Hạo cảm nhận được dao động hơi yếu của Cổ Ất Đinh Tam Nguyệt. Trong trầm mặc, đáy lòng hắn hơi an ủi, đi tới phương xa, về tới núi thứ chín, về tới nơi mai táng ký ức của hắn, bên cạnh băng quan của cha mẹ và Hứa Thanh. Mạnh Hạo khoanh chân ngồi xuống, trong mắt hắn ẩn chứa một chút chấp nhất sâu sắc.

Mặc dù cho tới bây giờ hắn thủy chung không vứt bỏ chuyện phá giải nguyền rủa phá giải La Thiên.

Đồng thời, đáy lòng của hắn còn có một ý niệm điên cuồng hơn.

- Sau chín cấm Phong Yêu, liệu còn có... Đệ thập cấm!

Thời gian trôi qua lần nữa, một ngàn năm, hai ngàn năm, ba ngàn năm...

Rất nhanh, kể từ trận chiến giữa Mạnh Hạo và La Thiên đến nay cũng đã qua 20 ngàn năm. 20 ngàn năm này, một vài người Thương Mang Phái lúc trước từng qua lại với Mạnh Hạo cũng đã trở về cát bụi.

Trong tinh không Sơn Hải những người có thể nhớ Mạnh Hạo là phượng mao lân giác, mỗi một người cũng đều là các nhân vật lão quái hồng hoang cả.

Mà Sơn Hải Giới trong mười ngàn năm lần thứ hai này, cũng phát triển đến phạm vi cực lớn, bao phủ bốn phương tám hướng, cùng với cường hãn hơn, bên trong cũng có xuất hiện dấu hiệu mục nát. Chín núi lớn, chia làm chín thế lực lớn, tranh quyền đoạt lợi lẫn nhau, bắt đầu nội đấu.

Thậm chí có một lần xảy ra tình huống bị nứt ra, nếu không phải Cửu Đại Sơn Hải không thể tách rời, sợ là loại nứt ra này sẽ gây hủy diệt hoàn toàn. Mà giờ này nứt ra, không phải khu vực nữa, mà là lòng người.

Từng tầng một vách ngăn quầng sáng tại giữa Cửu Đại Sơn Hải vẫn dựng lên như cũ, đã từng có thể lui tới qua lại, giờ này biến thành biên giới, bất kỳ tu sĩ nào bên ngoài Sơn Hải chưa được cho phép bước chân vào, đều sẽ trực tiếp bị diệt sát.

Bề ngoài là vậy, cũng giống như bị tách rời thành chín bộ phận.

Theo từng tộc quần bị chinh phục, cả Sơn Hải Giới dường như đã đến đỉnh phong thống trị cả ba ngàn hạ giới, thậm chí có thể vượt mức, thống lĩnh tộc quần, vượt qua mấy chục ngàn.

Mà ở trong tinh không này, còn có một thế lực, trong mười ngàn năm đầu tiên vẫn luôn khắc chế, nhưng trong mười ngàn năm thứ hai này lại ầm ầm bạo phát, đó là... Thương Mang Phái!

Thương Mang Phái, vốn là thế lực đệ nhất năm đó, tại mười ngàn năm thứ hai này bạo phát, không ngừng khuếch trương, quét ngang tinh không, nghiễm nhiên cùng Sơn Hải Giới đem phiến tinh không này tách rời thành hai bộ phận.

Không ngừng ma sát, lần lượt từ những tranh đấu trong phạm vi nhỏ, dần

dần càng diễn ra mãnh liệt, đến thời khắc này, đã trở thành thế cục thủy hỏa bất dung.

Về phần các cường giả lại xuất hiện vô kể, Sơn Hải Giới có chí bảo Sơn Hải tồn tại, cho nên cường giả không ngừng xuất hiện, chỉ có năm đó những lớp người già Sơn Hải Giới tử vong, dẫn đến nhân quả đều diệt vong, khiến Sơn Hải Giới tổn thương nguyên khí, cho nên thông qua chí bảo Sơn Hải, với số lượng cường giả như vậy cũng thủy chung giữ vững được trình độ nhất định.

Thương Mang Phái cũng có tình huống tương tự. Năm đó bọn họ rất mạnh, nhưng thế hệ tu sĩ trước, hoặc là tử vong, hoặc là bế quan, vừa không có chí bảo như Sơn Hải Giới, mới không bao lâu nên cũng không có quá nhiều ưu thế, nhưng lực lượng có thể ngang nhau.

Mặc dù như vậy, nhưng 20 ngàn năm qua, Chí Tôn xuất hiện, vượt qua tất cả thời kỳ trước, đến nay số lượng cửu nguyên nếu không tính kỹ lưỡng, song phương đều có nhiều hơn một trăm.

Cũng khiến cho chiến tranh không ngừng tăng lên, đến cuối cùng sẽ triển khai một cuộc đại chiến song phương kinh thiên.

Hết thảy đều đó, Mạnh Hạo đều không chú ý. Hắn vẫn yên lặng ở chỗ bế quan của mình, bị cả thế giới quên lãng.

Gần như đã không còn người nào nhớ rõ sự hiện hữu của hắn, mặc dù là có, phần lớn cũng cho rằng Mạnh Hạo đã rời đi, không ở tinh không.

Dù sao cũng đã rất lâu rất lâu rồi hắn không xuất hiện ở trước mặt thế nhân, chuyện xưa của hắn, truyền thuyết của hắn, đã trở thành viễn cổ, mai táng ở chỗ sâu trong năm tháng.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1942: Có Người Siêu Thoát

Đại chiến Sơn Hải Giới cùng Thương Mang Phái kéo dài ngàn năm, hai bên đều không có cách nào diệt sát đối phương, chỉ có thể đình chiến. Tu sĩ tử vong trong cuộc chiến tranh này số lượng nhiều đến nỗi không cách nào tưởng tượng được.

Tuy rằng đã đình chiến, nhưng vì hai bên trong trận chiến này đã tử vong quá nhiều, gây nên huyết hải thâm thù, trở thành bế tắc, không thể hóa giải.

Thời gian trôi qua, lại đi qua năm ngàn năm, Mạnh Hạo vẫn bế quan như cũ, không có rời đi. Dường như hắn hoàn toàn ngủ say, đang khoanh chân ở đó, trong đầu thôi diễn nguyền rủa, cũng không ngừng gia cố cảnh giới Tổ của mình.

Hắn đã không đi ra bên ngoài Thương Mang, năm đó khi hắn đi, đã không tìm được La Thiên khiến hắn rất lo lắng, nhưng bây giờ Mạnh Hạo có thể tưởng tượng được, lo lắng không phải mình, mà là La Thiên.

- Nếu ngươi muốn tránh, vậy ta liền cho ngươi đủ thời gian để né. Bản thân ta tổn thương tâm, ngươi ở nơi đó, mỗi thời mỗi khắc cũng sẽ hư nhược. Mạnh Hạo không mở mắt ra, đắm chìm trong núi thứ chín, tùy ý để thời gian trôi qua.

Lại qua đi năm năm, đây là lúc sau trận chiến La Thiên ba vạn năm, trải qua vạn năm nghỉ dưỡng sức, Sơn Hải Giới cùng Thương Mang Phái chân chính triển khai lần thứ hai.

Lần này thảm thiết đến cực hạn, vốn là thế quân lực song phương đang

thăng bằng đã trực tiếp bị đánh vỡ. Nguyên nhân đánh vỡ thăng bằng này chính là do bên trong Thương Mang Phái đã mời ra một vị lão tổ!

Vị lão tổ này, hắn đã sống rất lâu rất lâu, lâu dài đến mức đã bị người ta quên lãng, lâu dài đến nỗi khi rất nhiều người nhìn lại, đó là người sống trong viễn cổ, là người đã bị mai táng trong truyền thuyết.

Hắn gọi là Sa Cửu Đông!

Hắn không có chết, sau khi bế quan 30 ngàn năm, hắn lựa chọn xuất quan. Tu vi của hắn đã cao đến một trình độ khiến tất cả mọi người hoảng sợ. Hắn đã già nua đến cực hạn, thậm chí trên người hắn phát tán ra khí tức tràn đầy mục nát, tràn đầy tử vong, nhưng một mình hắn có thể trực tiếp chém chết rất nhiều Chí Tôn cửu nguyên Sơn Hải Giới.

Một người biến đổi một cuộc chiến tranh, một người ảnh hưởng đến biến hóa của chiến cuộc. Đó gần như là một thân ảnh vô địch, khiến cho toàn bộ tu sĩ Sơn Hải Giới đều tuyệt vọng.

Trong thân thể già nua của hắn dường như có lực lượng vô hạn, chỉ là trong mắt của hắn, khi nhìn về hướng tu sĩ Sơn Hải, luôn lộ ra phức tạp, lộ ra hồi ức, thậm chí nếu cẩn thận quan sát, có thể thấy được nơi sâu thẳm trong mắt hắn ẩn chứa kiêng kỵ cùng khủng khiếp.

Sự xuất hiện của hắn đã đánh bại tu sĩ Sơn Hải, họ không ngừng bị bại lui, bị đại quân Thương Mang Phái trực tiếp sáp nhập đến bên ngoài lãnh thổ, sáp nhập đến ngoài chín núi chín biển.

Khi tất cả Sơn Hải Giới đều tuyệt vọng, Sa Cửu Đông dường như hung hăng cắn răng một cái, muốn đánh chết Sơn Hải Giới, nhưng thân ảnh hắn khi vừa xuất hiện bên trong Sơn Hải Giới, đang muốn bước chân vào, đột nhiên, chín núi chín biển đồng loạt nổ vang. Một cỗ lực lượng khiến tu sĩ Sơn Hải Giới run rẩy hoảnh sợ, “ầm ầm” từ chín núi chín biển bộc phát ra.

Lực lượng này long trời lở đất, nổ vang cả tinh không, khiến cho tu sĩ sau khi vượt qua hoảng sợ, lập tức phấn chấn.

- Đây là.... đây là lực lượng của tổ tiên?

- Ta nhớ đến một truyền thuyết, trong truyền thuyết dường như nói Sơn Hải Giới chúng ta, là một kiện chí bảo, là một tổ tiên chí bảo!

Đồng thời lúc tu sĩ Sơn Hải phấn chấn, Sa Cửu Đông phát ra hét thảm thê lương, thân thể hắn run rẩy. Hắn cảm thụ được lực lượng bạo phát của Sơn Hải Giới, thân thể bay nhanh lui về sau.

- Ta thác, ta thác, nế tình năm đó, xin đừng giết ta! Sa Cửu Đông phát ra thanh âm thê lương, lập tức cầu xin tha thứ. Hắn khủng khiếp, hắn sợ hãi, loại hoảng sợ đã cách xa hơn 30 ngàn năm vào giờ khắc này bạo phát toàn diện.

Nhưng khi lời nói của hắn truyền ra, hắn lập tức phát hiện, đây không phải là lực lượng của Mạnh Hạo, đây là bản thân lực lượng của Sơn Hải Giới, hắn cười thảm.

- Nguyên lai không phải ngươi muốn giết ta. Ngươi đã ly khai, ngươi không còn ở nơi này, muốn giết ta, năm đó ngươi để lại nơi này một kiện chí bảo. Sa Cửu Đông ta đã vô hạn đến gần tu vi Siêu Thoát, thậm chí pháp bảo ngươi năm đó cũng không thể đối kháng...

Nhưng không đợi hắn thối lui khỏi bao xa, vị lão quái vô địch kể cả trong mắt tu sĩ Thương Mang Phái hay tu sĩ Sơn Hải Giới, trong phút chốc đã bị lực lượng chín núi chín biển đuổi kịp, trực tiếp bao phủ, hóa thành hư ảnh Sơn Hải, hung hăng đập một cái.

Tiếng sấm ngập trời, chấn động tất cả mọi người, khi hư ảnh Sơn Hải kia biến mất, bọn họ thấy được, Sa Cửu Đông đã trực tiếp bị nghiền nát

thành vô số máu thịt.

Hình thần câu diệt!

Cường hãn như hắn, một kích cũng không thể thừa nhận, trực tiếp diệt vong.

Cái chết của hắn, khiến cả chiến trường trong nháy mắt liền an tĩnh lại. Tu sĩ Thương Mang Phái run rẩy, rất nhanh ồ lên, toàn bộ tán loạn, khi nhìn về chín núi chín biển, lộ ra khủng khiếp mãnh liệt.

Mà khiếp sợ giống như vậy, còn có tu sĩ Sơn Hải Giới. Toàn bộ bọn họ đều ngây người, đối với hết thảy trước mắt cũng không thể tin, thậm chí đột nhiên bọn họ phát hiện, đối với quê hương của mình, nguyên lai một chút bọn họ đều không biết.

Nhất là những lời Sa Cửu Đông nói trước khi chết, vô số người đã nghe được. Bọn họ có thể thấy được khủng khiếp của Sa Cửu Đông, nhưng bọn họ đối với người trong lời nói của Sa Cửu Đông lại không biết chút gì.

Dường như có một đoạn lịch sử đã bị cố ý mai táng, dường như tất cả mọi người bọn họ đều đã quên một thời đã từng huy hoàng.

Cuộc chiến tranh này, với phương thức kết thúc như vậy, Mạnh Hạo tại chỗ bế quan mở mắt ra, nhìn tinh không từ xa, trong mắt lộ ra thương tang, lại từ từ khép kín, tiếp tục tĩnh tọa.

Sa Cửu Đông xuất hiện, những lời kia của hắn dường như khai sáng cả một thế giới, trở thành một tâm điểm. Tâm điểm này là Sơn Hải Giới sau mấy ngàn năm, bắt đầu truy tầm lịch sử của mình, truy tầm khởi nguyên Sơn Hải Giới. Bọn họ vứt bỏ việc khuếch trương bên ngoài, vứt bỏ chiến tranh cùng Thương Mang Phái, không ngừng tìm kiếm căn nguyên của mình.

Thời gian trôi qua, mười ngàn năm thứ tư lại qua.

Sơ với sự yên lặng của tu sĩ Sơn Hải Giới, lực lượng Thương Mang Phái mạnh mẽ khuếch trương, dần dần gần như quét ngang cả tinh không, duy chỉ có Sơn Hải Giới này, bọn họ lại chần chờ.

Chần chờ đến lúc lại qua đi mười ngàn năm sau, khi một vị lão tổ Thương Mang Phái xuất quan, mọi chuyện bỗng nhiên biến đổi.

Người xuất quan có gương mặt thương tang, mặt một thân áo bào vàng dường như vĩnh hằng không thay đổi, được gọi là lão tổ Kim Bào.

Sự xuất hiện của hắn dẫn động cả tinh không nổ vang, vạn tộc run rẩy. Tất cả tu sĩ trong tinh không đều cảm nhận được một tia khí tức Siêu Thoát, từ trong Thương Mang Phái bộc phát ra.

Lão già áo bào vàng này, chính là thiếu niên áo bào vàng năm đó, sau khi trôi qua mấy chục ngàn năm, hắn là một trong số ít những người còn lưu lại năm đó, nhưng vì đã từng thanh tẩy ở tế đàn Siêu Thoát, lại cùng theo chinh chiến với Mạnh Hạo, tận mắt nhìn thấy Mạnh Hạo xuất thủ, xúc động của hắn cực kỳ lớn.

Rốt cục, sau mấy chục ngàn năm, hắn đã thọ nguyên đoạn tuyệt. Hắn đem thân thể mình bước chân vào cảnh giới Siêu Thoát, trở thành tồn tại như Cửu Phong năm đó, thậm chí đã tiến hơn một bước, đem tu vi của bản thân đột phá, bước chân vào Siêu Thoát.

Duy chỉ có thần hồn của hắn không làm được điều này, dù sao thần hồn Siêu Thoát là một bước khó khăn nhất, hắn có thể dự cảm được sợ mình không thể hoàn thành, nhưng thân thể cùng tu vi của hắn đã là Siêu Thoát, đã bước được nửa bước lớn, chân chính bước vào trong hành ngũ Siêu Thoát.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1943: Kim Bào Tham Sơn Hải

Sau khi bước chân vào cảnh giới này, lão già Kim Tôn vàng xuất quan làm chấn động Thương Mang Phái, chấn động cả tinh không. Việc đầu tiên hắn làm sau khi xuất quan chính là đi khiêu chiến với tất cả lão quái cửu nguyên đỉnh phong trong tinh không.

Bất kể là kẻ đã từng hay là trong mấy vạn năm nay mới xuất hiện đều nằm trong danh sách khiêu chiến của hắn. Mà người hắn khiêu chiến đầu tiên, thật bất ngờ lại là lão nhân cựu chưởng giáo của Thương Mang Phái.

Chỉ có điều khi hắn xuất hiện ở nơi lão nhân chưởng giáo bế quan thì hắn lại trầm mặc. Hắn cảm nhận được nơi đây có dao động tử vong, điều này hiển nhiên nghĩa là nhiều năm trước, lão nhân chưởng giáo đã về với cát bụi.

Sau khi trầm mặc rất lâu, lão già áo bào vàng, dưới sự chú ý của mọi người, trong sự phấn chấn của tu sĩ Thương Mang Phái, liền rời khỏi Thương Mang Tinh, khiêu chiến với những kẻ còn sống như Tích Dịch, Đầu To, Nghĩ Hoàng.

Sau khi dễ dàng giành thắng lợi ở cả ba cuộc chiến, hắn bắt đầu du hành trong tinh không. Những nơi hắn đi qua, tất cả cường giả phải cúi đầu trước hắn. Hắn theo một đường khiêu chiến, diệt những cửu nguyên đỉnh phong trong mắt hắn cũng chỉ cần nhấc tay một cái là xong. Hắn được mệnh danh là cường giả mạnh nhất Sơn Hải tinh không, tất cả mọi người đều cho rằng hắn đã Siêu Thoát. Dã tâm của lão già áo bào vàng cũng bành trướng đến cực hạn.

Vô số tộc quần cúng bái hắn, vô số tu sĩ xưng phụng hắn là kẻ mạnh. Những nơi hắn đi qua đều vang vọng những thanh âm sùng kính, cuồng nhiệt.

- Bái kiến Kim Tôn!

- Bái kiến Kim Tôn!

Những thanh âm như vậy cứ vang lên liên tục không ngừng. Hắn có thể thấy trong vô số ánh mắt ấy đều là sự kính sợ, cuồng nhiệt đối với Siêu Thoát. Điều này làm hắn nhớ tới Mạnh Hạo, nhớ tới huy hoàng cùng địa vị của Mạnh Hạo năm đó.

- Ta lúc này so ra vẫn còn kém Mạnh Hạo năm đó nhưng chênh lệch này cũng rất nhỏ... Lão già áo bào vàng phất tay, quy tắc xung quanh hắn liền biến đổi. Loại biến đổi này khiến hắn si mê, khiến hắn phấn chấn, khiến hắn kiêu ngạo cười vang chấn động trong tinh không.

Ánh mắt hắn, rốt cục rơi vào Sơn Hải Giới.

Hắn không cho là Mạnh Hạo còn sống. Đã mấy vạn năm trôi qua, hắn xác định, Mạnh Hạo có đến tám chín phần là đã ly khai. Mà cho dù hắn còn chưa ly khai thì cũng rất có khả năng là tử vong hoặc bị thương nặng khi khai chiến cùng La Thiên.

Nhưng hắn vẫn nhịn được. Sự đáng sợ của Mạnh Hạo khiến hắn chần chờ, khiến hắn dù muốn nổi lên lòng tham nhưng cũng cảm thấy kiêng kị. Hắn trầm mặc thu hồi ánh mắt, tiếp tục chờ đợi.

Thời gian trôi đi, lại thêm vạn năm nữa qua đi, trong vạn năm này, sự tồn tại của Kim Bào khiến cho Thương Mang Phái đã chiếm cứ cả tinh không chỉ trừ Sơn Hải Giới. Còn hắn thì thủy chung quan sát, chờ đợi mà không dám tùy tiện hoạt động.

Cho đến nay cũng đã hơn vạn năm trôi qua, sự kiên nhẫn của hắn cũng dần cạn kiệt. Sau vô số lần thôi diễn, hắn rốt cuộc lại đưa ánh mắt rơi vào Sơn Hải Giới.

Nhưng hắn vẫn nhịn được, chỉ ngưng tụ rất nhiều phân thân lặng lẽ đi vào trong Sơn Hải Giới tiếp tục quan sát, cho đến khi vạn năm nữa lại trôi qua. Cuối cùng, hắn cũng hạ quyết tâm.

- Tu sĩ Siêu Thoát cần một kiện chí bảo mà trong tinh không này, Sơn Hải Giới chính là kiện chí bảo Siêu Thoát tốt nhất.

- Mạnh Hạo, ngươi nếu đã rời đi thì kiện chí bảo tốt như vậy nhất định sẽ là của ta. Kim Bào mắt sáng như sao, cất bước chạy thẳng đến Sơn Hải Giới.

- Ta trái lại rất kỳ vọng Mạnh Hạo ngươi vẫn chưa rời đi mà bị thương trong trận chiến với La Thiên. Như vậy, ta liền có thể cắn nuốt ngươi như ngươi đã từng cắn nuốt La Thiên trước đây, nhờ đó mà ta sẽ có thể thần hồn Siêu Thoát. Kim Bào lẩm bẩm, trong mắt lộ ra dã tâm.

Thân ảnh của hắn đi trong tinh không chỉ cần vài bước liền xuất hiện ở bên ngoài Sơn Hải Giới. Từ xa nhìn Sơn Hải Giới, trong mắt hắn lộ ra vẻ tán thưởng. Năm đó hắn còn không hiểu Sơn Hải Giới trân quý ở điểm nào nhưng với tu vi hắn lúc này, hắn chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra chỗ quý báu của kiện chí bảo Sơn Hải Giới này.

- Do chín quy tắc cùng chín cấm chế Phong Yêu biến thành. Mạnh Hạo, ngươi đã đem chí bảo của mình tạo thành lạc ấn, đáng tiếc, mấy vạn năm trôi qua, trong Sơn Hải Giới không ai có thể thống nhất căn nguyên cấm pháp, cũng không có Siêu Thoát tái hiện.

- Để ở chỗ này thật quá lãng phí, thôi hãy để lão phu lấy đi. Với vật này, thần hồn ta sẽ có khả năng Siêu Thoát. Lão già áo bào vàng hít sâu một hơi, tinh không như run rẩy, tiếng sấm như lôi đình cứ thế cuồn cuộn mà

đi, trực tiếp xuyên thấu vách ngăn, đánh vào Sơn Hải Giới.

Vô số tu sĩ Sơn Hải tâm thần nổ ầm một cái, phun ra máu tươi. Một luồng uy áp khổng lồ phát ra từ người lão già áo vàng, tuyệt đối áp chế tu sĩ trong Sơn Hải Giới.

Uy áp này khiến cho rất nhiều tu sĩ sau khi phun ra máu tươi liền chấn động mãnh liệt, không thể phi hành, bị áp chế gắt gao tại mặt đất. Hai mắt bọn họ đỏ hằn tia máu, trong lòng bọn họ đang gào thét nhưng bọn họ lại chỉ có thể trơ mắt nhìn bầu trời cuồn cuộn. Lão già áo bào vàng đến làm cho trời của Sơn Hải Giới như bị trực tiếp xốc lên, lộ ra màu vàng vô tận. Màu vàng này không ngừng khuếch trương và nổ vang.

Vách ngăn Sơn Hải Giới trực tiếp bị xé ra một lỗ hổng.

Ở phía sau Kim Bào cũng có lốc xoáy xuất hiện. Những lốc xoáy này ầm ầm chuyển động, vô số tu sĩ Thương Mang Phái đi ra từ bên trong lốc xoáy, bọn họ kích động nhìn lão già áo vàng. Tất cả liền cúi xuống quỳ lạy. Kim Bào vung tay áo, bọn họ đồng loạt tản ra, tiến nhập vào trong Sơn Hải Giới.

Dưới uy áp, tu sĩ Sơn Hải không thể vùng vẫy nhưng không phải tất cả đều như vậy. Những tu sĩ Chí Tôn vẫn có thể kháng cự áp lực mà bay ra. Nhiều vị Chí Tôn chạy ra, ý đồ chống cự lại. Kim Bào liền vung tay, thiên địa lập tức tối sầm lại, một cỗ lực lượng mạnh mẽ bạo phát, tiếp tục áp chế khiến cho những Chí Tôn Sơn Hải Giới kia phun ra máu tươi. Từng người một như bị vạn núi đè, trong tiếng ầm ầm, bị trấn áp trên mặt đất.

- Tu sĩ Sơn Hải Giới vĩnh viễn bảo vệ Sơn Hải Giới. Tất cả ngoại lực đều không thể hủy diệt.

- Xin chí bảo Sơn Hải hãy diệt sát hết thảy những tu sĩ xâm lấn.

- Xin chí bảo của lão tổ hãy xuất thủ! Mấy vạn tu sĩ Sơn Hải Giới tuy không biết toàn bộ nhưng bọn họ vẫn tìm ra dấu vết để lại. Thời khắc này bọn họ đều đem toàn bộ hy vọng đặt lên trên chí bảo Sơn Hải Giới mà gào thét.

Gần như ngay khoảnh khắc bọn họ gào thét, trong Sơn Hải Giới, chín núi chín biển đồng loạt nổ vang, hóa thành ánh sáng bay thẳng tới lão già giống như năm đó diệt sát Sa Cửu Đông!

Nhưng những tia sáng này chỉ đến gần Kim Bào trong khoảnh khắc!

- Ta nói, quy tắc của thế giới này phải thay đổi. Lão già áo bào vàng nhạt nhạt lên tiếng, hắn nâng tay lên, thân thể cùng tu vi Siêu Thoát toàn diện bạo phát, hướng về ánh sáng kia.

Lập tức toàn bộ ánh sáng Sơn Hải run lên, ầm ầm tan vỡ, hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán trong thiên địa.

Một màn này khiến toàn bộ tu sĩ Sơn Hải Giới tâm thần run lên, ngây ngốc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1944: Đã Lâu Không Gặp

- Ta nói, ta muốn tu sĩ giới này thần phục. Kim bào lão giả nhàn nhạt lên tiếng, bước lên phía trước. Một bước này hạ xuống, Sơn Hải Giới run rẩy, lực lượng chín núi chín biển vào giờ khắc này tựa hồ cũng bị áp chế. Ngoài ra, tất cả các tu sĩ Sơn Hải Giới đều bị áp chế. Thân thể cùng thần hồn của bọn họ dường như không thể không thần phục dưới khí thế kinh thiên động địa của Kim Bào.

- Ta nói, từ nay về sau, ta muốn là chủ nhân của giới này. Ánh mắt Kim Bào lộ ra tia sáng kì lạ. Lão lại tiến lên trước một bước, trời long đất lở, chín tòa núi chấn động, chín biển dậy sóng.

Chúng sinh cúi đầu. Dưới ánh mắt của Kim Bào, dường như tất cả đều phải khuất phục. Đằng sau Kim Bào, tu sĩ Thương Mang Phái thời khắc này phấn chấn đến cực hạn, tất cả đều hoan hô như điên.

- Kim Tôn!

- Kim Tôn!

- Kim Tôn!

Vố số thanh âm vang lên tạo thành sóng âm truyền khắp cả tinh không Sơn Hải Giới, trở thành thanh âm duy nhất. Kim Bào đứng trong tinh không, rất là hưởng thụ một màn huy hoàng chí cao vô thượng này.

Hắn cảm thấy dường như bản thân đã cảm nhận được nỗi lòng của Mạnh Hạo năm đó, đó là một loại ngạo nghễ nhìn xuống cả tinh không.

- Mạnh Hạo, thế nhân đã quên lãng ngươi nhưng ta sẽ không quên. Hôm nay, ta sẽ hoàn toàn trừ đi sự tồn tại của ngươi, để cho ta thay thế ngươi, trở thành chủ nhân của tinh không! Kim Bào vung tay, lập tức chín núi chín biển đồng loạt nổ vang. Đột nhiên, từ trong phiến Sơn Hải bạo phát ra dao động của cấm chế Yêu Phong đệ nhất cấm.

Dao động này trực tiếp hướng thẳng Kim Bào mà đến. Kim Bào co rụt mắt lại, bấm quyết chỉ về phía trước, lập tức hư không xung quanh hắn sụp đổ, cùng cấm chế đầu tiên này trực tiếp đối kháng.

Đúng lúc này, cấm chế thứ hai ầm ầm bay ra, ngay sau đó là cấm chế thứ ba, thứ tư. Trong chớp mắt, chín núi chín biển xuất hiện lực lượng tám đạo cấm chế bay thẳng tới Kim Bào.

Khí thế của chúng ngập trời, dường như chúng có thể diệt sát hết thảy chúng sinh, bóp méo thời gian, biến đổi tinh không mà sát phạt!

Kim Bào ngửa mặt lên trời cười to.

- Mạnh Hạo, nếu ngươi tự mình xuất thủ, lão phu sẽ còn cố kị một chút. Nhưng nếu chỉ là Sơn Hải Giới này thì còn chưa đủ để xóa bỏ lão phu! Khi tiếng cười của Kim Bào truyền ra, tay phải hắn nâng lên nhấn về phía trước một cái. Dưới cái nhấn này, trên người hắn nổ vang, bạo phát ra hào quang màu vàng ngập trời. Tia sáng này trong nháy mắt đã nhuộm cả tinh không thành màu vàng.

Giờ khắc này, bầu trời màu vàng, tinh không màu vàng, thế giới cũng là màu vàng. Ánh sáng vàng này khuếch tán, dường như muốn nhuộm đẫm cả chín núi chín biển, bao phủ vào bên trong, khiến cho chín núi chín biển trong lúc nhất thời cũng bị nghịch chuyển thành màu vàng.

Mà tám đạo cấm chế đang đến kia cũng ầm ầm ngưng lại, vỡ nát. Cùng lúc đó, Kim Bào vung tay lên, thần thức liền tản ra, tu vi hắn nổ vang, lực lượng của Siêu Thoát giờ khắc này toàn diện bạo phát. Hắn không

tiếc bất cứ giá nào, quyết thúc đẩy ánh sáng lan tràn, đem Đệ Nhất Sơn Hải, hoàn toàn nhuộm thành màu vàng.

Tốc độ lan tràn cực nhanh, trong thời gian ngắn đã đem Đệ Nhất Sơn Hải hoàn toàn nhuộm thành màu vàng. Ý chí của Kim Bào cưỡng ép sáp nhập vào trong Sơn Hải Giới, muốn đem chiếm cứ làm pháp bảo của bổn tôn.

Toàn bộ tu sĩ Sơn Hải đều tuyệt vọng. Đôi mắt của họ đỏ thẫm nhưng không cách nào vùng vẫy phản kháng được

Đệ Ngũ Sơn Hải, Đệ Lục Sơn Hải, Đệ Thất Sơn Hải, Đệ Bát Sơn Hải nổ vang, cũng đều trở thành màu vàng. Tiếng cười của lão già áo bào vàng vang vọng khắp Sơn Hải Giới.

Đúng lúc này, đột nhiên trong Đệ Cửu Sơn Hải bạo phát ra một cỗ khí thế khiến thiên địa biến sắc, đó là Phong Thiên Cấm mà Mạnh Hạo để lại vì Đệ Cửu Sơn Hải.

Trong nháy mắt khi cấm này bạo phát, khí thế như hồng, ngưng tụ thành một thanh đao lao thẳng tới lão già áo bào vàng. Sắc mặt lão già áo bào vàng đại biến, thân thể hắn run lên, không chút chậm trễ tay áo lập tức vung lên. Thân thể của những tu sĩ Thương Mang Phái phía sau hắn không thể khống chế mà biến mất, khi xuất hiện đã ở trước mặt Kim Bào, hợp thành biển người, giúp hắn cản trở thanh đao do Phong Thiên Cấm hóa thành.

Trong nháy mắt, một loạt tiếng hét thê lương truyền ra. Những tu sĩ Thương Mang Phái bị lão già áo bào vàng dời đến trước thân kia, thân âm của họ vừa mới truyền ra thanh đao đã một phát quét ngang, toàn bộ thân thể họ tan vỡ, máu thịt bầy nhầy, chia năm xẻ bảy. Cả Sơn Hải Giới trực tiếp bị chìm trong mưa máu.

Trong lúc đó, thanh đao vẫn gào thét như cũ, tiếp tục đuổi theo lão già áo

bào vàng.

Da đầu lão già áo bào vàng tê dại, đây là lần đầu tiên kể từ khi hắn bước nửa bước vào Siêu Thoát mà gặp phải nguy cơ sinh tử.

- Không thể nào, Mạnh Hạo, lão phu không tin không thể đối kháng được với pháp bảo của ngươi! Kim Bào rống giận, bấm quyết nhấn về phía trước một cái. Một cái mai rùa lớn xuất hiện trước mặt hắn, đây chính là chí bảo của Thương Mang Phái. Chí bảo này trực tiếp đối kháng với thanh đao.

Rầm rầm rầm.

Trong tiếp nổ ầm ầm, mai rùa chí bảo của Thương Mang Phái kia truyền ra tiếng động ma sát, trong nháy mắt liền truyền ra tiếng “rắc rắc” trực tiếp tan vỡ, đao ảnh cũng mơ hồ đi một chút.

Dù sao… đây cũng không phải do Mạnh Hạo tự mình triển khai mà chỉ là lực lượng của pháp bảo, khó tránh khỏi có hạn!

Ánh mắt lão già áo bào vàng lộ ra vẻ mừng như điên. Trong mắt hắn lóe ra tia tàn nhẫn, hắn nhoáng một cái lui về phía sau, huy vũ tay áo, lập tức từng thế giới, từng viên tinh tú ầm ầm rối rít bị hắn lôi ra cản lại trước người nhằm tiêu hao lực lượng bảo đao.

Thiên địa run rẩy, tinh không chấn động. Những thế giới bị thanh đao xuyên thấu đều trực tiếp tan vỡ, từng viên tinh tú bị chia năm xe bảy, từng khối đại lục trở thành tro bụi. Tất cả đều đổi lấy việc khiến ảnh đao ảm đạm hơn, cho đến khi gần như không thể phát hiện được.

Cũng chính lúc này tu vi toàn thân của lão già áo bào vàng nổi lên, lực lượng Siêu Thoát toàn diện bạo phát. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, không lui về sau nữa mà bay thẳng đến thanh đao.

Song phương trong chớp mắt trực tiếp đối kháng, nổ vang. Ảnh đao tán loạn, trở thành mảnh vỡ, nhưng vẫn như cũ xuyên thấu thân thể lão già áo bào vàng, dù hắn thân là Siêu Thoát cũng không thể cản trở.

Kim Bào phun ra máu tươi , một cái cánh tay bay ra, ngay sau đó, thân thể hắn lại run lên, chia năm xẻ bảy, ầm ầm tan vỡ.

Nhưng sau khi tan vỡ , sọ đầu của hắn lại giữ vững hoàn chỉnh, thời khắc này nó ngửa mặt lên trời dữ tợn cười to. Trong tiếng cười kia, thân thể hắn không ngờ lại nhanh chóng khôi phục, không bao lâu, liền tạo thành thân thể mới .

Cả người hắn rõ ràng đã hư nhược đi rất nhiều, sắc mặt hắn tái nhợt. Trong một khắc kia, hắn đã vô hạn đến gần tử vong, nếu không phải là lúc đó lực lượng thanh đao không thể kéo dài thì hắn đã sớm hình thần câu diệt.

Mà lúc này, hắn cảm giác mình đã chiến thắng Sơn Hải này chí bảo, tiếng cười truyền ra, hắn cho dù hư nhược rất nhiều nhưng vẫn vung tay áo , ánh sáng vàng ngập trời, hướng về Đệ Cửu Sơn Hải, cưỡng ép nhuộm đi.

Mắt thấy Đệ Cửu Sơn Hải sẽ bị hoàn toàn biến thành màu vàng, tu sĩ Sơn Hải Giới tuyệt vọng đến cực hạn, cả tinh không cũng vì một trận chiến này mà rách nát rất nhiều

Trong mắt Kim Bào lộ ra khát khao cuồng nhiệt, mang theo tham lam cùng thỏa mãn, tiếng cười quanh quẩn không dứt.

- Mạnh Hạo, ta sẽ thay thế ngươi!

Nhưng ngay khoảnh khắc khi lời nói Kim Bào truyền ra , đột nhiên , ở phía sau hắn, có một thanh âm bình tĩnh mà hắn vô cùng quen thuộc, khi rơi vào trong tâm thần của hắn lại hóa thành một tiếng sét oanh tạc.

- Đã lâu không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1945: Ngươi Vẫn Còn

Đã lâu không gặp. Một câu nói, bốn chữ, thanh âm vô cùng bình tĩnh.

Trong sự bình tĩnh này cũng không ẩn chứa một chút tâm tình nào, như tâm thần của lão già áo bào vàng lại như trời long đất lở, như bị thiên lôi đánh qua. Tâm thần lão già áo bào vàng nổi sóng ngập trời, khiến hắn không nhịn được mà khẽ run run.

Hắn khó khăn xoay người. Vừa xoay lại, đã thấy được ngay phía sau mình, tự bao giờ đã xuất hiện một thân ảnh vô cùng quen thuộc.

Thân ảnh ấy vẫn như mấy vạn năm trước, dường như không có biến hóa nhiều lắm, duy chỉ có một điểm khác, chính là trên người hắn, nồng đậm vẻ tang thương.

Lão già áo bào vàng chỉ là nhìn thoáng qua nhưng tâm thần liền như muốn nổ tung, trong óc hắn nổ vang. Hắn phát hiện với tu vi của mình bây giờ, không ngờ lại không thể nhìn thấu Mạnh Hạo. Hắn vẫn đứng ở nơi đó khiến cho lão già áo bào vàng có cảm giác, dường như cả phiến tinh không này không chứa nổi hắn.

Loại cảm giác đó sâu không lường được, hóa thành một cỗ áo lực thần bí tuyệt đối, lại như bị đè nén không thể nói ra được khiến lão già áo bào vàng không tự chủ nhớ lại, năm đó hắn cùng Mạnh Hạo đối mặt. cũng chính là loại cảm giác này.

- Ngươi… vẫn còn… Ta… Lão già áo bào vàng run run một chút. Một màn này chỉ có hắn có thể thấy được, thời khắc này tu sĩ Sơn Hải không thấy được Mạnh Hạo, chỉ có thể nhìn thấy lão già áo bào vàng xoay người run rẩy cùng với sắc mặt trắng bệch.

- Ta vẫn chưa chết, cũng vẫn chưa khai chiến với La Thiên, càng không có rời khỏi tinh không. Mạnh Hạo nhàn nhạt lên tiếng, liếc lão già áo bào vàng một cái. Cái nhìn này rất bình tĩnh nhưng rơi vào trong mắt lão già áo bào vàng lại hóa thành thiên lôi ngập trời, nổ tung tâm thần của hắn, trong nháy mắt thân thể Siêu Thoát của hắn, tu vi Siêu Thoát của hắn vỡ vụn.

Một ngụm máu tươi phun ra. Lão già áo bào vàng cười thảm, lui mạnh về sau, trong mắt hắn dần dần lộ ra điên cuồng, hắn ngửa mặt lên trời rống lớn.

- Không có khả năng, ngươi làm sao có thể còn ở nơi này. Điều này sao có thể, mấy chục ngàn năm, gần như mọi người đều chết, người lại có thể còn!

- Ngươi tại sao không đi, tại sao không rời đi, phiến tinh không nhỏ như vậy, vũ trụ lớn như vậy. Ngươi vì cái gì lại không đi!

- Ta mới là chủ của phiến tinh không này, ta đã Siêu Thoát, ngươi vì cái gì mà vẫn còn! Lão già áo bào vàng như nổi điên, hắn không thể không nổi điên, tu hành đến hôm nay, hắn bỏ ra nhiều lắm, rốt cuộc hắn cũng bước được nửa bước vào Siêu Thoát, nhưng lại hắn lại không nghĩ đến, Mạnh Hạo như một cơn ác mộng xuất hiện bất ngờ.

- Nếu ngươi đã xuất hiện, ta muốn khiêu chiến cùng ngươi! Lão già áo bào vàng rống giận, tóc tai bù xù, tâm thần của hắn vào giờ khắc này hết thảy đều sụp đổ, hắn gào thét, lực lượng Siêu Thoát trong thân thể bạo phát đến cực hạn, tu vi Siêu Thoát khuếch ta, cả người hắn hóa thành một đạo cầu vòng dường như muốn phá hủy hết thảy, lao thẳng tới chỗ Mạnh Hạo.

Cặp mắt lão già áo bào vàng đỏ thẫm, một kích này, không phải ngươi chết chính là ta chết. Giờ khắc này, hắn bạo phát ra khí thế trước nay chưa từng có, thậm chí thần hồn của hắn đều trong một chớp mắt này mà

dao động mãnh liệt khiến cho chiến lực của hắn ầm ầm bạo tăng, tốc độ nhanh hơn, trong nháy mắt tới gần Mạnh Hạo.

Thần sắc Mạnh Hạo từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, hắn nâng tay lên, một ngón tay nhẹ nhàng chỉ về phía trước. Dưới một chỉ tay này, hết thảy mọi thứ trước mặt hắn đều dừng lại, lão già áo bào vàng đang bạo phát toàn lực ở trước mắt hắn cũng bị dừng lại.

GIờ khắc này trong mắt Mạnh Hạo, lão già áo bào vàng cũng giống như một đứa bé đang quơ cây đao nhỏ, chỉ với một ngón tay của hắn, là có thể biến đổi tất cả.

- Đừng làm rộn. Mạnh Hạo thu ngón tay về.

Gần như ngay tại khoảnh khắc hắn thu hồi ngón tay, hết thảy mọi thứ đều khôi phục trở lại, thân thể lão già áo bào vàng run rẩy, hắn phun ra một ngụm máu lớn, hoảng sợ đến cực hàng, không thể tin nhìn Mạnh Hạo. Vẻ khổ sở khuếch tán toàn thân hắn.

Hắn không thể không thừa nhận, sức mạnh của Mạnh Hạo đã vượt quá tưởng tượng của chính mình, mặc dù thần hồn của hắn cũng là Siêu Thoát, mặc dù hắn đã chân chính bước chân vào Siêu Thoát, nhưng giờ khắc này đối mặt với Mạnh Hạo, hắn vẫn như trước yếu đuối không chịu nổi một kích.

- Ngươi… Ngươi bây giờ… là cảnh giới gì?

Lão già áo bào vàng khó khăn lên tiếng.

- Ta cũng không biết. Mạnh Hạo lắc đầu, hắn cũng không có nói sai. Hắn đích xác không biết cảnh giới của bản thân mình giờ này là gì, hắn chỉ biết là , sau mấy chục ngàn năm thôi diễn cùng bế quan, giờ phút này hắn… dường như không gì không làm được. Thậm chỉ một niệm của hắn, cả tinh không này liền tan thành mây khói.

- Chúc mừng ngươi bước vào con đường Siêu Thoát, thần hồn của ngươi còn thiếu sót một chút, thiếu sót này không thể bù đắp. Rời khỏi đi, ngươi đã có tư cách rời khỏi lực lượng của phiến tinh không này, đi tìm vũ trụ của ngươi, có lẽ có một ngày nào đó, ngươi sẽ chân chính Siêu Thoát. Mạnh Hạo nhìn lão già áo bào vàng, ánh mắt hắn rất bình tĩnh, không có thù hận cũng không có suy nghĩ nào khác.

Trong phiến tinh không này, những người khác theo năm tháng cũng đã trở về cát bụi, đã không còn bất cứ liên hệ nào, sở dĩ hắn xuất hiện là bởi vì Sơn Hải Giới dù sao cũng là truyền thừa nhất mạch của hắn.

- Ta không đi! Lão già áo bào vàng run rẩy, cắn răng lên tiếng.

- Không đi sao… Mạnh Hạo ngẩng đầu nhìn phương xa. Hồi lâu sau, hắn xoay người nhìn lão già áo bào vàng, ánh mắt vẫn bình tĩnh như cũ.

- Không đi cũng được, nhưng bất kể ngươi đến trình độ nào, phiến thiên này ngươi không đổi được, muốn học phải cúi đầu. Mạnh Hạo vung tay áo. Tiếng nổ “ầm ầm”, lão già áo bào vàng phun ra máu tươi, thân thể như diều đứt dây, bỗng nhiên bị cuốn lên, rồi trực tiếp bị cuốn ra khỏi chỗ này, trở về Thương Mang Tinh.

- Phạt cấm túc bế quan 100 ngàn năm. Đồng thời, thanh âm nhàn nhạt của Mạnh Hạo truyền vào trong tai lão già áo bào vàng.

Nghe được câu này, lão già áo bào vàng một lần nữa run rẩy. Dũng khí của hắn vào giờ khắc này toàn bộ tiêu tán, hắn chua xót trầm mặc, hắn có thể cự tuyệt lời đề nghị rời khỏi phiến tinh không này của Mạnh Hạo, nhưng không dám cự tuyệt trừng phạt này của Mạnh Hạo.

- Vì cái gì, ta phần lớn đã Siêu Thoát, vốn đã là Chủ Tể của phiến tinh không này, nhưng… tại sao hắn vẫn tồn tại. Nội tâm lão già áo bào vàng uất ức, hắn cắn răng, dứt khoát bế quan một lần nữa cũng không gặp bất

kỳ ai.

Nguy cơ của Sơn Hải Giới đã được hóa giải, chín núi chín biển bị nhuộm vàng đã nhanh chóng khôi phục màu sắc vốn có. Một màn bất ngờ này khiến toàn bộ tu sĩ Sơn Hải ngây ngẩn cả người, bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nhìn thấy lão già áo bào vàng chí cao vô thượng kia dường như bị một luồng lực lượng vô hình cuốn đi.

Vô số dự đoán, vô số truyền thuyết từ một ngày này, bắt đầu truyền khắp tinh không.

Mạnh Hạo nhìn thoáng qua Sơn Hải Giới, hắn trầm mặc nhìn về phương xa, ánh mắt hắn xuyên thấu hư vô, rơi vào bên ngoài Thương Mang. Rất lâu sau đó, bình tĩnh trong mắt hắn hóa thành sâu sắc, trong sự sâu sắc ẩn chứa chấp nhất, trong chấp nhất lại ẩn chứa phong mang.

Giống như thần linh thức tỉnh khỏi giấc ngủ mê, hắn nhẹ giọng lẩm bẩm.

- La Thiên, trận chiến cuối cùng giữa ta và ngươi, ngươi lánh chiến mấy chục ngàn năm, ta cũng lánh chiến mấy chục ngàn năm. Giờ này, hãy cho ra một lựa chọn đi. Trong mắt Mạnh Hạo sát cơ nhoáng lên một cái, tinh không trong nháy mắt đóng băng, thân thể hắn bước lên trước, bước qua hư vô, trực tiếp dừng chân tại bên ngoài Thương Mang!

Quyết chiến, bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1946: La Thiên Biến Thứ Tám

Bên ngoài Thương Mang vẫn giống như mấy vạn năm trước, vẫn là cảnh phế tích, vùng phế tích này vô biên vô tận, lưu lại huy hoàng của năm đó, chỉ có điều nếu cẩn thận xem xét, có thể thấy được bên trong vùng phế tích có một ốc đảo dường như là duy nhất trong sa mạc này.

Ốc đảo không lớn, chỉ lớn chừng ngọn núi, khác với những nơi phế tích bụi bặm khác, nơi này được sửa sang lại rất sạch sẽ, có thể thấy được nơi này hẳn là một tông môn, bên trong rất yên tĩnh, không có chút thanh âm nào.

Lầu các xa hoa trên núi cũng trống không, chỉ riêng một gian nhà gỗ bên phải là có một cỗ thi thể đang khoanh chân ngồi đó, đó là một nữ nhân, nhiều năm trước nàng đã tọa hóa.

Thân ảnh Mạnh Hạo lặng lẽ xuất hiện bên trong nhà gỗ, nhìn cổ thi thể trước mắt này, người này chính là Bạch Vụ Trần Tiên.

Này nữ tử năm đó cầu khẩn Mạnh Hạo, cho dù Mạnh Hạo đã nói cho nàng biết chân tướng bên ngoài Thương Mang, nhưng nàng vẫn chấp nhất ti vào ký ức giả dối. Cuối cùng khi Mạnh Hạo đưa nàng ra bên ngoài Thương Mang, cũng hứa hẹn nếu nàng muốn trở về, chỉ cần gọi tên Mạnh Hạo lên là được.

Nhưng mấy chục ngàn năm trôi qua, Bạch Vụ Trần cũng không gọi Mạnh Hạo, nàng ở bên ngoài Thương Mang, nhìn phế tích, nhìn bụi bặm, nàng chua xót bước đi theo trí nhớ, đi tới tông môn của nàng, dọn dẹp sạch sẽ nơi này, rồi một mình lặng lẽ sống ở mảnh thế giới này.

Cho đến khi tọa hóa.

Mạnh Hạo nhìn thi thể Bạch Vụ Trần, hắn trầm mặc rất lâu không nhúc nhích chút nào, rồi sau đó xoay người rời đi. Đây là lựa chọn của Bạch Vụ Trần, có lẽ chết ở chỗ này, đối Bạch Vụ Trần mà nói, nàng lại cảm thấy vui vẻ hơn.

Ra khỏi ngọn núi này, Mạnh Hạo liền bước đi trong tinh không, hắn đứng ở bên ngoài Thương Mang tinh không nhìn mấy cây cột kinh thiên kia, trong mắt dần dần sáng lên lấp lánh, hắn muốn giết La Thiên!

Mạnh Hạo hiểu rõ, hắn chỉ có một cơ hội giết La Thiên, hoặc là thành công, sau khi giết chết La Thiên sẽ đi tìm phương pháp giải khai nguyền rủa, hoặc là thất bại, mình cũng giống như thần, quỷ, ma năm xưa, mất đi tư cách.

- Ra đi, trận chiến giữa ta và ngươi đã trì hoãn rất lâu rồi. Mạnh Hạo bình tĩnh lên tiếng, thanh âm không cao, nhưng lại truyền khắp Thương Mang tinh không, cuộn lên sóng gợn, cuộn lên gió lốc, khiến cho cả tinh không như một nồi nước sôi trào, cuồn cuộn ngập trời.

Rất lâu sau đó, một tiếng cười khẽ từ tinh không phía xa liền truyền lại, rồi một thân ảnh nữ tử mặc váy màu tím mang theo nụ cười, mang theo gương mặt quen thuộc từ từ đi tới.

Mạnh Hạo nhìn về phía nữ tử này, vẻ mặt không chút cảm thấy ngoài ý muốn.

- Mạnh huynh, năm xưa ta đã nói, chúng ta còn có thể gặp nhau. Nữ tử nhìn như chậm chạp, nhưng thân ảnh chỉ lóe lên vài cái đã bước đến phía trước Mạnh Hạo, cười nói một cách tự nhiên, nàng chính là... Hàn Bối!

- Ta là con gái của La Thiên, ngươi là con trai của La Thiên, sô mạng đã chú định hai người chúng ta kết hợp sẽ đản sinh ra chủ nhân của phiến

tinh không này, đản sinh ra một... La Thiên mạnh nhất từ trước đến nay!

- Ngươi cần gì phải cự tuyệt chứ? Hàn Bối nhẹ giọng lên tiếng, trong mắt lộ ra vẻ nhu tình như nước sóng nhìn Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhìn Hàn Bối, cười cười.

- Đây là La Thiên biến thứ mấy?

Hàn Bối nhíu mày, đang định nói thêm gì đó thì tay áo Mạnh Hạo đã vung lên, tràn ra khí thế ầm ầm, ánh mắt hắn sáng lấp lánh, lạnh giọng lên tiếng.

- La Thiên, ta tôn kính ngươi là cường giả, nhưng tôn kính này phải đến từ hai phía, thể hiện sự tôn kính của ngươi đối với ta đi! Thanh âm Mạnh Hạo như lôi đình ầm âm vang vọng khắp bốn phương tám hướng, khiến cho tinh không như bị nổ tung.

Ánh mắt Hàn Bối lóe lên một cái, thu hồi hết thảy nhu tình trước đó, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo một lúc lâu, sau đó chậm rãi lên tiếng.

- Đây là La Thiên biến thứ tám. Nàng vừa nói ra, tay phải liền nâng lên hướng về phía Mạnh Hạo phát ra một chỉ, lập tức hư vô giữa nàng cùng Mạnh Hạo liền trở nên vặn vẹo. Cũng trong khoảnh khắc đó, Mạnh Hạo liền biến mất, khi xuất hiện lại đã bất ngờ ở trước người Hàn Bối, hắn cũng nâng tay phải lên, phát ra một chỉ.

Ngón tay hai người bỗng nhiên va chạm giữa không trung, truyền ra một tiếng nổ như khai thiên lập địa. Sau tiếng nổ này, thần sắc Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh như thường, nhưng sắc mặt Hàn Bối lại đại biến, thân thể không tự chủ được lui về sau, trong cơ thể truyền ra vô số tiếng nổ ầm ầm.

Mỗi một lần tiếng nổ truyền ra, sẽ có một nơi trên thân thể của nàng trực tiếp nổ tung, máu thịt bầy nhầy, mà khi tiếng nổ tiêu tán, thì Hàn Bối hiện ra trước mặt Mạnh Hạo hoàn toàn biến dạng, máu thịt rách tung tóe, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

- Mạnh Hạo! ! Hàn Bối phát ra một tiếng kêu thê lương, trực tiếp lao tới Mạnh Hạo như một luồng ánh sáng màu máu, trong chớp mắt tới gần, tay phải nàng nhấc lên như bao phủ tinh không, hóa thành trảo chộp tới Mạnh Hạo.

Trong tiếng rầm rầm nổ tung, tinh không bốn phía Mạnh Hạo trực tiếp vỡ vụn, nhưng thân thể hắn lại không nhúc nhích chút nào. Hắn lạnh lùng nhìn về phía Hàn Bối, tay phải vung mạnh, tọa nên một cỗ gió lốc ngập trời đánh thẳng tới Hàn Bối.

Hàng loạt tiếng nổ mạnh truyền ra, đồng tử Hàn Bối co rút lại hoảng sợ, sự cường hãn Mạnh Hạo giờ khắc này khiến nàng thất kinh.

Ngay lúc đó, Mạnh Hạo xoay người, tay phải nhấc lên nắm lại, đấm ra một quyền vào ngực Hàn Bối.

”Ầm” một tiếng, Hàn Bối phát ra tiếng kêu thê lương, thân thể trực tiếp tan vỡ giữa không trung, trong nháy mắt lại sắp ngưng tụ lại. Ngưng nàng chưa kịp ngưng tụ thành công, thân ảnh Mạnh Hạo đã như quỷ mị lần nữa xuất hiện bên cạnh, lại đấm ra một quyền.

Từ đó về sau, mặc cho Hàn Bối ngưng tụ thân thể như thế nào, Mạnh Hạo cũng dùng một quyền đánh cho thân không Hàn Bối nơi này toàn ngừng vỡ vụn, mười lần, mấy mươi lần, hơn trăm lần.

Rầm rầm rầm rầm!

- Lấy ra thực lực chân chính của ngươi đi, nếu như thật sự chỉ có vậy, ta sẽ rất thất vọng đó. Mạnh Hạo hờ hững lên tiếng, tu vi trong cơ thể bạo

phát toàn diện, một quyền đánh ra trực tiếp hóa thành biển lửa, bên trong biển lửa xuất hiện vô số kim khí sát phạt, cũng có lực lượng sinh cơ và mục nát của cây khô, còn có uy năng mai táng của đất, cuối cùng hóa thành vô tận nước ăn mòn, thối rữa. Một quyền ngũ hành diệt tuyệt đánh ra.

Trong tiếng nổ ngập trời, thân thể Hàn Bối trong chớp mắt lại lần nữa chia năm xẻ bảy, trở thành vô số máu thịt văng vãi khắp bốn phương, bên những mảnh vụn máu thịt kia có lực lượng ngũ hành quấn quanh, khiến cho nàng ngưng tụ trở nên chật vật.

Vào giờ khắc này, một âm thanh không thuộc về Hàn Bối, nang theo vẻ mơ hồ, trầm trầm truyền khắp tinh không.

- Mạnh... Hạo...

- La Thiên... biến thứ tám, Tuế Ức Biến...

- Trong vô tận tháng năm trước, người đầu tiên Siêu Thoát bên trong tinh không này, ta gọi hắn là quỷ... Lâm!

Uỳnh!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1947: Ta Là Quỷ

Gần như ngay khoảnh khắc khi giọng nói mơ hồ, trầm trầm của La Thiên truyền ra, thì những mảnh máu thịt văng tứ tán kia cũng trở thành tro bụi, triệt để tiêu tán, không còn tồn tại nữa.

Mà từ xa trong tinh không lại xuất hiện một luồng cầu vồng màu xám đang lao tới với tốc độ cực nhanh. Hai mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên co rút lại, khi hắn vừa xoay người, cầu vồng kia đã tới gần, hóa thành một ngón tay điểm về phía ngực Mạnh Hạo. Khi ngón tay sắp sửa đụng vào ngực Mạnh Hạo, đột nhiên Đạo Mục nơi mi tâm Mạnh Hạo chợt mở ra, phóng ra một luồng sáng va chạm với ngón tay kia.

”Ầm” một tiếng, toàn thân Mạnh Hạo chấn động, bịch bịch bịch lui về sau, sắc mặt đỏ lên. Hắn ngẩng mạnh đầu, hai mắt lộ ra vẻ sắc bén, chiến ý dâng lên ầm ầm.

- Vậy mới đúng, lấy chiến lực thực sự của ngươi ra quyết chiến cùng ta! Mạnh Hạo nhìn về thân ảnh chậm rãi xuất hiện trước mắt, lên tiếng. Thân ảnh ấy hắn không xa lạ gì, đó là một nam nhân trung niên, tóc dài màu xám tro, mặc áo bào màu xám tro, người này đứng ở nơi đó, khí tức bễ nghễ thiên hạ không ngừng bộc phát ra.

Trên người của hắn cũng có khí tức Siêu Thoát tồn tại, nhưng nhìn kỹ, đó không phải là Siêu Thoát bình thường, mà cũng là Bán Tổ như Mạnh Hạo năm xưa, thậm chí còn có mặt thần bí Mạnh Hạo không nhìn thấu.

Người này chính là người Mạnh Hạo đã gặp được trong Minh Cung của Thương Mang Phái... Thương Mang Lão tổ!

Vị đại năng Siêu Thoát đầu tiên trong toàn bộ vũ trụ, được La Thiên xưng là quỷ.

Vẻ mặt của hắn lạnh như băng, không có linh trí, nhưng hắn đứng ở nơi đó lại khiến tinh không trở nên vô cùng áp bách, mơ hồ có thể thấy được, ở phía sau hắn thấp thoáng có một hư ảnh khổng lồ vô cùng dữ tợn, phát ra quỷ khí ngập trời, nhưng lại có một cỗ cao quý, tựa như là Quỷ Hoàng vậy!

La Thiên biến thứ tám - Tuế Ức Biến là đại pháp kinh khủng chỉ có bản tôn của La Thiên mới có thể thi triển, phân thân không thể thi triển được. Đây là đại pháp hoàn hảo vẽ ra người mạnh nhất tinh không trong trí nhớ La Thiên.

Người thứ nhất La Thiên vẽ chính là Hàn Bối, Hàn Bối không mạnh, nhưng có quan hệ sâu xa với Mạnh Hạo, cho nên hắn vẽ ra. Mà hiện tại, sau khi chứng kiến sự kinh khủng của Mạnh Hạo, La Thiên không chần chờ liền toàn lực triển khai biến thứ tám, vẽ ra ... Quỷ!

Vị Siêu Thoát Này đầu tiên trong tinh không này lạnh lùng nhìn Mạnh Hạo, rồi bỗng nhiên lao tới cực nhanh. Đồng tử của Mạnh Hạo chỉ kịp co rút lại đã nghe một tiếng “ầm”, ngón tay của nam nhân trung niên đã xuất hiện ở mi tâm của Mạnh Hạo, trực tiếp đặt trên Đạo Mục của hắn.

Tốc độ người này cực nhanh, Mạnh Hạo không kịp lui về sau, trong mắt liền hiện lên vẻ tàn khốc, dứt khoát không né tránh, tùy ý để đối phương đánh một chỉ lên Đạo Mục ở mi tâm mình, cùng lúc đó, tay phải của hắn liền bấm quyết, bỗng nhiên triển khai Phong Yêu đệ bát cấm, đánh lại một chỉ về phía nam nhân trung niên.

Ầm ầm!!! Mi tâm Mạnh Hạo chảy ra máu tươi, đồng dạng , thân ảnh nam nhân trung niên cũng khựng lại, thân thể, thần hồn bị giam cầm. Với tu vi Mạnh Hạo hiện tại thi triển ra đệ bát cấm, thế gian này không có mấy người có thể thấy được.

Theo thân ảnh nam nhân trung niên khựng lại, Mạnh Hạo liền tiến nhanh

về trước, trực tiếp đánh vào ngực nam nhân trung niên, tay phải cũng nâng lên liên tục đánh ra một chỉ, một chưởng, một quyền.

Ầm ầm ầm!!!

Hàng loạt giếng nổ truyền ra ngập trời, nam nam nhân phun ra máu tươi, ngực sụp xuống, mà một chỉ, một chưởng, một quyền của Mạnh Hạo toàn bộ đều đánh vào mi tâm của hắn, khiến cho mi tâm của hắn trong chớp mắt như muốn vỡ vụ, nhưng không ngờ trong mắt của đối phương lại lộ ra vẻ châm chọc. Trong lúc Mạnh Hạo còn đang chột dạ, hư ảnh Quỷ Hoàng phía sau nam nhân trung niên đã biến hóa, không còn là mơ hồ nữa mà trở nên rõ ràng, vô cùng to lớn, chừng mấy vạn trượng, rồi lập tức gào thét lao tới cắn về phía Mạnh Hạo.

Thấy Quỷ Hoàng kia cắn tới, trong lòng Mạnh Hạo dâng lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, hắn có cảm giác một khi bị cắn nuốt, có lẽ mình sẽ không chết, nhưng trận chiến này nhất định sẽ thất bại.

Một khi thất bại, hắn cũng sẽ mất đi tư cách chiến đấu cùng La Thiên!

Mà điều này, hiển nhiên là La Thiên cố ý như vậy, bức bách Mạnh Hạo vận dụng cấm pháp, tốt nhất là thi triển ra Phong Thiên Cấm mà hắn kiêng kỵ nhất, sợ hãi nhất. Như vậy hắn sẽ có thể vẽ lại, từ đó mà không sợ cấm pháp của Mạnh Hạo này nữa.

- Ngoại trừ bỏ Phong Thiên Cấm, ta vẫn còn có thủ đoạn của hắn!

Trong mắt Mạnh Hạo lóe lên ánh sáng quỷ dị, đột nhiên phía sau hắn vặn vẹo, truyền tiếng gào thét thê lương, ngay sau đó một thân ảnh xấp xỉ Quỷ Hoảng kia chợt xé rách hư vô hiện ra.

Thân ảnh này làn da màu xanh, thân hình cao lớn, đỉnh đầu có sừng, không dữ tợn mà ngược lại yêu dị đến cực hạn, ầm ầm bạo phát một cỗ yêu khí long trời lở đất, đây chính là bản mạng của Mạnh Hạo, cũng là

căn bản tu vi của hắn, Yêu Tôn!

Yêu Tôn vừa ra, lập tức trực tiếp đối kháng với Quỷ Hoàng đang cắn tới, tùy ý để cho Quỷ Hoàng cắn vào, hai tay Yêu Tôn như lưỡi dao sắc bén, trực tiếp xuyên thấu cơ thể Quỷ Hoàng.

Rầm rầm uỳnh.

Trận chiến của hai thân ảnh khổng lồ rung chuyển toàn bộ tinh không, khiến cho vô số phế tích trong khoảnh khắc trở thành tro bụi. Mà Mạnh Hạo cùng nam nhân trung niên cũng lần nữa quyết đấu.

Tiếng nổ vang tryền ra hơn mấy trăm ngàn lần, lúc này, Mạnh Hạo đã phun ra máu tươi, nam nhân trung niên cùng tràn ngập máu, không ngờ lại ngang ngửa với Mạnh Hạo.

- Đây chỉ trạng thái mạnh nhất của Quỷ trong trí nhớ La Thiên, là trạng thái của hắn vô số năm trước đây mà không phải là hiện tại, như vậy có thể thấy được, vị được xưng là Quỷ trước đây, cũng là đại năng Siêu Thoát không tầm thường! Mạnh Hạo chùi máu tươi nơi khóe miệng, tay phải nhấc lên, Thôn Sơn Quyết ầm ầm đánh ra, từng ngọn núi trong nháy mắt rơi xuống, kết hợp lại trở thành từng dãy núi, choán hết bốn phương tám hướng.

Nam nhân trung niên hừ lạnh một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái, bất ngờ hóa thân ra vô số thân ảnh bay thẳng tới, va chạm với những ngọn núi kia khiến những ngọn núi đồng loạt tan vỡ.

Tay phải Mạnh Hạo bấm quyết điểm ra một chỉ, lập tức những ngọn núi tan vỡ kia trở thành vô số đá vụn, hợp lại thành một quả đấm nham thạch to lớn nện tới nam nhân trung niên. Bản thân Mạnh Hạo cũng hóa thành sao băng, dung hợp cùng quả đấm nham thạch kia khiến cho uy lực bạo tăng, như muốn phá vỡ hư vô lao đi.

- Quỷ Giới Môn! Trong mắt Nam nhân trung niên hiện lên vẻ âm u, hai tay nâng lên hướng về phía tinh không nắm lại, lập tức tinh không run rẩy, một khe nứt to lớn trực tiếp bị xé mở, một tòa đại môn màu đen cũng theo đó ầm ầm phủ xuống long trời lở đất.

Cánh cửa này bị đẩy mạnh ra, từ bên trong trực tiếp thò ra một cái bàn tay, bàn tay này mọc đầy vảy, tràn ra một cỗ uy áp khiến Mạnh Hạo phải kinh hãi. Bàn tay như không để ý hết thảy, nắm lấy quả đấm nham thạch bóp mạnh một cái.

”Ầm” một tiếng, quả đấm nham thạch trực tiếp tan vỡ, thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, trong nháy mắt biến mất, khi xuất hiện lại đã ở phía xa. Ngay khi bàn tay to lớn kia lại lao tới, hai mắt Mạnh Hạo lập tức sáng lên lấp lánh.

- Phong Yêu đệ bát cấm, Thân Thần Cấm!

- Cấm hết thảy hư vô, hết thảy tinh không, hết thảy quy tắc, cấm hết thảy ta tồn tại ta muốn cấm!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1948: Ngươi Có Thể Gọi Ta Là Số Mệnh

Yêu Phong đệ bát cấm chính là đạo cấm pháp đầu tiên Mạnh Hạo nắm giữ năm xưa, cũng là cấm pháp hắn thi triển nhiều nhất, thậm chí cũng là cấm pháp sinh ra căn nguyên đầu tiên.

Loại lực lượng căn nguyên không gian này sau khi biểu hiện đến cực hạn sẽ vô cùng kinh khủng, mà hiện tại, tu vi Mạnh Hạo đã đủ để thi triển ra đệ bát cấm đến mức tận cùng.

- Hết thảy mọi vật nhìn ta đều được in trong mắt ta, nơi ta nhìn đến chính là không gian hiện tại, ta muốn phong ấn, thì toàn bộ phải bị phong ấn!

Đệ bát cấm, ầm ầm triển khai, cả tinh không tại trong mắt Mạnh Hạo trực tiếp trở thành một bức tranh, trong bức tranh có Quỷ Giới Môn, có bàn tay từ tròn cánh của thò ra, còn có cả nam nhân trung niên.

Cấm pháp vừa ra, tinh không rung chuyển.

- Vỡ! Sát cơ trong mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, vừa dứt lời, bức tranh liền vỡ vụn, bàn tay màu đen, còn có quỷ môn to lớn kia vào giờ khắc này cũng ầm ầm vỡ vụn.

Nam nhân trung niên kia thấy mình cũng sắp tan vỡ, thần sắc hắn trở nên vặn vẹo, ngửa mặt lên trời gầm lên, quỷ ảnh phía sau cũng trở nên dữ tợn như muốn đi đối kháng. Cặp mắt Mạnh Hạo đỏ thẫm, tu vi toàn diện bạo phát, thúc đẩy đệ bát cấm không ngừng mạnh thêm.

- Tuy rằng ta còn có Phong Thiên Cấm chưa lộ, còn có Chiến Binh chưa xuất ra, nhưng cho dù là vậy, nếu không thể chiến thắng những thân ảnh

Siêu Thoát không biết đã bao nhiêu năm trước tồn tại trong trí nhớ La Thiên vẽ ra, thì bao nhiêu năm sau, ta có tư cách gì đứng chung một chỗ với vị Quỷ ảnh kia chứ!

- Vỡ cho ta! Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra vẻ lạnh lẽo, hai tay xé mạnh một cái, trong tiếng nổ ầm ầm, ngay khi nam nhân trung niên kia dường như không thể chống đỡ nổi, khi Quỷ Hoàng phía sau đều xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, thì cảm giác nguy hiểm trong lòng Mạnh Hạo đột nhiên bạo tăng.

Hắn không chần chờ chút nào, lập tức dịch chuyển phương vị, ngay khi hắn vừa dịch người sang, thì một luồng ánh sáng màu đen đã trực tiếp xuyên thấu bả vai phải của hắn, cánh tay phải Mạnh Hạo trực tiếp trở thành tro bụi, hắn máu tươi phun ra, thân thể nhoáng lên một cái biến mất, xuất hiện ở phía xa.

Nhưng ngay khi thân ảnh Mạnh Hạo vừa xuất hiện, một cỗ tử khí lạnh như băng đã bao phủ lấy hắn, một ngón tay đột nhiên xuất hiện, phát ra một chỉ về phía Mạnh Hạo.

Ánh mắt Mạnh Hạo hiện lên vẻ dữ tợn, hắn gầm nhẹ một tiếng, lập tức hết thảy hư vô, hết thảy tinh không chung quanh hắn liền sụp xuống, hóa thành gió lốc cuốn lên cao, đồng thời, hư ảnh Yêu Tôn phía sau hắn cũng rống giận đấm mạnh về phía ngón tay đang phát tới kia.

Gần như ngay khi Yêu Tôn xuất thủ, thì đồng thời một tiếng hừ lạnh cũng vang lên, ngay sau đó, một thân ảnh vô cùng to lớn toàn thân đen như mực cũng xuất hiện. Thân ảnh này tương tự như Yêu, nhưng lại không có vẻ hay biến hóa của Yêu, mà mang theo vẻ tang thương, mang theo tử vong, đó chính là... Ma ảnh!

Trong tiếng nổ ầm ầm, Yêu Tôn cùng ma ảnh lập tức đối kháng, truyền ra tiếng nổ ngập trời. Mạnh Hạo mượn lực lượng gió lốc lần nữa lui về sau, phun ra một ngụm máu tươi, rốt cục cũng thoát khỏi tình thế bị động

do đối phương đánh lén tạo thành vừa rồi.

Lúc ngẩng đầu lại, cánh tay phải của hắn cũng nhanh chóng mọc ra, ánh mắt hắn nhìn về phía thanh Ma ảnh người thanh niên mặc áo bào đen, ma khí tung hoành kia.

Thanh niên này tướng mạo bình thường, nhưng trên mặt lại có từng đạo văn lạc màu đen, hắn đứng ở nơi đó truyền ra một cỗ cảm giác hoang dã tự nhiên.

- Ma! Trước giờ Mạnh Hạo chưa từng thấy đối phương, nhưng liếc mắt một cái hắn vẫn nhận ra, đây chính là vị Siêu Thoát thứ hai trong khắp Thương Mang tinh không, đến từ Ma Giới đại lục, cũng là chủ nhân của Sửu Môn Đài!

Trong nháy mắt vừa rồi, khi mình đang định bóp vỡ Quỷ ảnh, chính là hắn đã ra tay khiến cho mình trực tiếp bị thương.

Mà giờ khắc này, theo đệ bát cấm không có Mạnh Hạo gia trì, Quỷ ảnh cùng nam nhân trung niên bị phong ấn bên trong cũng đang toàn lực xé mở, dường như rất nhanh sẽ thoát vây ra.

Một khi thoát vây, Mạnh Hạo sẽ đồng thời đối mặt với cục diện Quỷ cùng Ma giáp công.

- Ta không thích cái chữ “Ma” này, ngươi có thể gọi ta là... Số mệnh! Thanh niên áo đen hờ hững lên tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ quỷ dị, văn lạc trên mặt hắn vào giờ khắc này dường như cũng đang hơi vặn vẹo.

Vừa dứt lời, tay phải thanh niên áo đen bỗng nhiên nâng lên, “ầm” một tiếng, bất ngờ hóa thành một cây đại thụ vô cùng to lớn, đại thụ vặn vẹo phát ra vô số nhánh cây lao thẳng tới Mạnh Hạo. Ánh mắt Mạnh Hạo lộ ra chiến ý, đối mặt một màn này, không ngờ hắn lại cười ha hả.

- Mạnh mỗ phải cảm tạ La Thiên, đã cho ta cơ hội giao chiến cùng mấy vị đã từng mạnh nhất phiến tinh không này. Ta cũng rất muốn biết, so với các ngươi, rốt cuộc là ta mạnh hơn hay yếu hơn! Thân thể Mạnh Hạo nhoáng lên một cái, phóng thẳng tới thanh niên áo đen, khi sắp sửa tới gần, hai tay hắn liền bấm quyết, lập tức xung quanh hắn tràn ra biển lửa ngập trời, ngọn lửa trong chốc lát trở thành màu tím khuếch tán ra, hóa thành từng Yêu ảnh một bay thẳng tới đại thụ.

Trong tiếng động rầm rầm vang vọng bốn phương tám hướng, Yêu ảnh Mạnh Hạo cùng Ma ảnh thanh niên áo đen lao vào chiến đấu giữa tinh không. Mà bản thể Mạnh Hạo cùng này thanh niên áo đen cũng đang giao chiến, tốc độ hai người như nhau, hơn nữa cũng không cận chiến, đều là dùng pháp thuật thần thông không ngừng đấu pháp.

Tinh không không ngừng vỡ vụn, trong thời gian ngắn ngủi, hai người đã thi triển ra vô số thần thông, trong tiếng nổ vang, chân phải thanh niên áo đen đột nhiên nâng lên, bước ra trước một bước, bước này vùa hạ xuống, khí thế của hắn lập tức kéo lên, sau đó là bước thứ hai, bước thứ ba, bước thứ tư.

Mạnh Hạo cười lớn, cũng thi triển pháp thuật này, bước thứ nhất, bước thứ hai, bước thứ ba, bước thứ tư...

Hai người đều từ xa bước tới gần nhau, khi cả hai đồng loạt hạ xuống bước thứ bảy, thì khí thế hai người vào giờ khắc này đã trở nên long trời lở đất, chấn động bốn phương tám hướng. Thanh niên áo đen ở bên trên xé rách hư vô, một bàn chân to lớn trong nháy mắt hạ xuống, dậm thẳng tới Mạnh Hạo, mà Mạnh Hạo cũng là như vậy, sau bước thứ bảy, khí thế của hắn cũng đạt đến cực hạn.

Rầm rầm rầm!

Va chạm lập tức truyền ra tiếng nổ như khai thiên lập địa, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thanh niên áo đen cũng phun ra máu tươi, thân ảnh của

bọn họ bị lực phản chấn muốn bức lui, nhưng hai người đồng thời cưỡng ép dừng lại, rồi sau đó sáp tới gần.

Ngang ngửa, kỳ phùng địch thù!

Nhưng Mạnh Hạo lại có thể cảm nhận được, bất kể là Quỷ trước đó hay Ma hiện tại dường như còn có đòn sát thủ nào đó không thi triển ra, tựa như Phong Thiên Cấm của mình vậy, có lẽ không phải là không muốn, mà là ký ức của La Thiên khó có thể hoàn mỹ vẽ ra, dù sao giờ khắc này cũng chính là lúc... La Thiên suy yếu nhất.

Ánh mắt Mạnh Hạo lóe lên một cái, lần nữa thi triển ra Yêu Phong đệ bát cấm. Trong chớp mắt đối phương liền bị cố định lại, hắn không chậm trễ chút nào liền ra tay, trong tiếng nổ ầm ầm, trận chiến của hai người ảnh hưởng phạm vi khổng lồ, này phế tích bên ngoài Thương Mang tinh không không ngừng vỡ nát.

Đúng lúc này, đột nhiên Quỷ ảnh cùng với nam nhân trung niên bị phong ấn phía xa gầm lên một tiếng, xé mở không gian phong ấn, xuất hiện trong tinh không, quay đầu nhìn về phía Mạnh Hạo rồi lập tức đánh tới.

Tốc độ Quỷ ảnh cùng với nam nhân trung niên cực nhanh, trong khoảnh khắc đã tới gần, một quyền hạ xuống, vô số thân ảnh như chồng chất lên nhau khuếch trương mạnh ra ngoài, sau đó mấy chục ngàn ảnh trong chớp mắt lại co về, lần nữa ngưng tụ chung một chỗ.

Nhưng uy lực một quyền này của nam nhân trung niên bỗng bạo tăng!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1949: Thần Giáng

Một quyền này đánh ra vô tận Quỷ ảnh, tuy rằng công kích này hắn không lấy lực lượng là chủ đạo, nhưng ở đó tốc độ cực hạn lao xuống, Mạnh Hạo liếc mắt liền nhìn ra, 1 triệu thân ảnh này, trên thực tế chính là đối phương đồng thời đánh ra mấy chục ngàn quyền, mới tạo ra ảo giác như vậy.

Trong lòng Mạnh Hạo chấn động, một quyền này hắn có thể đối kháng, nhưng bên cạnh còn có thanh niên áo đen kia, đồng thời đối mặt với Quỷ cùng Ma, Mạnh Hạo sẽ vô cùng nguy hiểm.

Trong khoảnh khắc một quyền kia hạ xuống, Mạnh Hạo gầm nhẹ, tu vi toàn thân bạo phát, toàn lực chống cự. Trong tiếng nổ ầm ầm, hắn phun ra máu tươi, thân thể cứng bị ném ra, thanh niên áo đen lập tức tới gần, thi triển thần thông đánh tới Mạnh Hạo.

Sắc mặt Mạnh Hạo lập tức khó coi, máu tươi lần nữa phun ra, chưa kịp biến đổi cục diện bị động này, một quyền từ nam nhân trung niên đã lại tới.

Dưới Ma cùng Quỷ lần lượt thay nhẩu tay, Mạnh Hạo liên tiếp bại lui, tóc tai bù xù trông vô cùng chật vật, dường như sắp bại.

Mà hiển nhiên, khiến Mạnh Hạo thất bại không phải là ý nghĩ của La Thiên, chẳng những hắn muốn cho Mạnh Hạo thất bại, mà càng muốn cắn nuốt Mạnh Hạo, hoàn thành kế hoạch niết bàn trước giờ hắn chưa hề vứt bỏ.

Trong tiếng nổ ầm ầm, Quỷ ảnh cùng Ma ảnh cũng đang liên thủ chiến đấu với hư ảnh Yêu Tôn của Mạnh Hạo, thế như sắp bị hoàn toàn vỡ vụn.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh chợt truyền ra, sát cơ trong mắt nam nhân trung niên tràn ngập, hai tay nhấc lên, lập tức Quỷ Giới Môn lần nữa phủ xuống, bàn tay to lớn màu đen bên trong mang theo điên cuồng, mang theo khí thế sát phạt rầm rầm chộp thẳng tới Mạnh Hạo.

Cùng lúc đó, thanh niên áo đen cách đó không xa bỗng nhiên nhoáng lên một cái, sát cơ trong mắt hắn hiện lên, văn lạc màu đen gần như chiếm cứ toàn bộ khuôn mặt, hai tay hắn nâng mạnh lên, lập tức phía sau hắn bất ngờ xuất hiện một tòa múi hình năm ngón tay, ở dưới chân núi còn có một bộ lạc, không trung bên trên ngọn núi xuất hiện một mặt trăng màu máu!

Một cỗ khí tức long trời lở đất từ nơi đó bộc phát ra, tạo thành lực lượng diệt tuyệt, như mang theo cả thế giới phủ xuống Mạnh Hạo, cùng Quỷ Giới Môn của nam nhân trung niên dung hợp với nhau, biến đổi tinh không, biến đổi hết thảy.

Mạnh Hạo đã đoán trước trận chiến với bản thể La Thiên sẽ vô cùng khó khăn, nhưng không ngờ tới cục diện lại là như vậy, cho tới bây giờ La Thiên vẫn chưa chân chính xuất hiện, có chăng chỉ là biến thứ tám xuất hiện mà thôi.

Đồng thời, Mạnh Hạo không thể không đề phòng... Thần vẫn còn chưa xuất hiện!

Trong tiếng nổ vang khi giao đấu cùng Quỷ - Ma liên thủ, Mạnh Hạo bỗng nhiên phát hiện, thế giới xung quanh chợt biến mất, hiện ra trước mặt hắn rõ ràng là một vùng thiên địa hoang dã.

Dường như khung cảnh đã trở về thời viễn cổ, xa xa có một tòa núi như hình bàn tay, dưới ngọn núi một bộ lạc, trên bầu trời có mặ trăng máu, đồng thời, trong thiên địa còn có một cánh cửa lớn, vô số lệ quỷ đang từ trong cánh cửa này gào thét chạy ra.

Nhưng lệ quỷ hợp thành một bàn tay to lớn màu đen ở trên không trung, ầm ầm chộp tới Mạnh Hạo, đồng thời mặt trăng máu kia vào giờ khắc này không ngờ phân giải ra, hóa thành vô số con dơi máu, chúng phát ra tiếng rít cao vút, lao thẳng tới Mạnh Hạo.

Vẫn chưa kết thúc, thế giới xung quanh chợt vặn vẹo, dường như cả thế giới đều trở thành công địch của Mạnh Hạo vậy, không ngừng co rút lại, xu thế như muốn nghiền ép vỡ vụn Mạnh Hạo.

Ngọn núi đè xuống, bên trong bộ lạc xuất hiện vô số thân ảnh lao tới tấn công Mạnh Hạo, giờ khắc này hết thảy mọi thứ, từ từng cành cây ngọn cỏ nơi này đều trở thành thủ đoạn giết người, trở thành mũi nhọn sắc bén đòi mạng người!

Mạnh Hạo trầm mặc, trong mắt của hắn lóe lên ánh sáng đỏ, đột nhiên hắn nở nụ cười, rồi truyền ra một tràng cười yêu dị, biểu tình trên mặt cũng thay đổi liên tục, khi thì khí phách, khi thì dữ tợn, khi thì một thân chính khí, khi thì tà dị ngập trời.

Tay phải hắn nâng mạnh lên, gầm nhẹ một tiếng.

- Anh Vũ!

Vừa dứt lời, một tiếng hót co vút từ trên người của hắn bỗng nhiên truyền ra, Anh Vũ bay ra, gương đồng cũng biến ảo hiện ra phía sau. Có thể thấy được trên gương đồng còn có một hạt châu.

Chính là hạt châu mà trước khi chết, Đổng Hổ đưa cho Mạnh Hạo, sau khi dung hợp cùng gương đồng, khiến cho lực lượng gương đồng bạo tăng vô hạn.

Theo Anh Vũ xuất hiện, gương đồng lập tức hòa tan, trong nháy mắt liền bao trùm tay phải, rồi bao trùm toàn thân của Mạnh Hạo, trực tiếp tạo

thành một bộ chiến giáp. Nhất là tay phải của hắn cầm Chiến Binh màu đen dữ tợn, dài chừng ba trượng, nhìn thấy mà giật mình.

Áo choàng màu đỏ bay lên phấp phới, tu vi toàn thân Mạnh Hạo điên cuồng bạo phát, dưới gương đồng gia trì hạ, tu vi của hắn, màu da của hắn, thần hồn của hắn toàn bộ dâng lên ngập trời.

- Quỷ và Ma thì như thế nào chứ! Mạnh Hạo ngẩng đầu, thân thể bay lên không, Chiến Binh trong tay trực tiếp nâng lên, trong mắt của hắn lộ ra ánh sáng đỏ thẫm, vẻ của hắn biến hóa bất chợt, tiếng cười của hắn mang theo một cỗ ngang ngược vô biên.

- Chém cho ta! Mạnh Hạo rống lớn, tay trái và tay phải cùng nắm lấy Chiến Binh giơ lên cao, hướng thế giới trước mắt hung hăng... chém tới như khai thiên lập địa!

Một trảm này ầm ầm mở ra một khe nứt to lớn xuyên qua thế giới, xé mở Quỷ thủ, xé mở bầu trời màu máu, xé mở vô số con dơi máu, xé mở rất nhiều thân ảnh xuất hiện trong bộ lạc, lại xé mở tòa núi hình năm ngón tay, xé mở mặt đất, xé mở hết thảy.

Rầm rầm uỳnh!

Cả thế giới, dưới một trảm này lập tức triệt để bị chém thành hai nửa, hoàn toàn vỡ vụn, chia năm xẻ bảy. Hết thảy trước mắt Mạnh Hạo liền tiêu tán, hiện ra trước mắt hắn lần nữa lại là tinh không rách nát bên ngoài Thương Mang, là vô số phế tích trở thành bụi bặm, là thân ảnh nam nhân trung niên và Quỷ ảnh phun ra máu tươi thụt lùi lại, là thanh niên áo đen ánh mắt lộ ra vẻ sắc bén nhưng cũng bị phun ra máu tươi, không thể không bị khí thế Mạnh Hạo bức lui!

Giờ khắc này, khí thế Mạnh Hạo khiến thiên địa biến sắc, khiến tinh không run rẩy, khiến La Thiên cũng phải kinh hãi.

Thân mặc áo giáp dữ tợn, Chiến Binh trong tay run lên nhè nhẹ, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập. Trong tinh không này, mỗi một lần hắn hít thở, cũng làm cho tinh không co rút lại, hắn ngẩng đầu, lời nói vang vọng bốn phía.

- Vị Thần cuối cùng của biến thứ tám, ngươi muốn trốn tới khi nào đây! Chiến Binh trong tay Mạnh Hạo vung lên, thanh âm hắn khàn khàn, ẩn chứa vẻ quyết tuyệt ầm ầm truyền ra.

Gần như ngay lập tức, một tiếng hừ lạnh lẽo như băng bỗng nhiên truyền lại, đồng thời một bóng người từ đàng xa nhanh như tia chớp chợt lao tới gần.

Mi tâm của thân ảnh ấy bất ngờ có tinh điểm xoay tròn, mặc áo bào màu trắng, tóc bạc phiêu diêu, trên mặt hiện ra vẻ lạnh lùng và vô tình, còn có sát khí ngập trời rầm rầm bạo phát ra.

Đây chính là pho tượng trên Tiên Thần đại lục Mạnh Hạo đã từng thấy qua, đồng thời cũng giống Lục như đúc!

Chỉ có bất đồng duy nhất chính là, Mạnh Hạo biết rằng, những Thần, Ma cùng Quỷ này đều không phải là bọn họ chân chính, mà chỉ là khôi lỗi được La Thiên chế tạo ra từ trong trí nhớ mà thôi.

Nhìn đối phương lao đến, Mạnh Hạo ngửa mặt lên trời cười to, chiến ý trong mắt ầm ầm tăng lên gấp bội.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1950: Đỉnh Phong Quyết Đấu

Đó chính là Thần, hắn vừa mới xuất hiện, sát khí đã tràn ra ngập trời, phía sau hắn bất ngờ tạo thành một cỗ lốc xoáy to lớn. Mà hắn cũng là người duy nhất không xuất hiện thân ảnh khổng lồ ở phía sau.

Tốc độ hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần, tay phải nhấc lên, bỗng nhiên bắn ra một đạo chỉ phong sắc bén tốc độ cực nhanh như muốn hủy diệt hết thảy, chỉ trong sát na đã xuất hiện trước mặt Mạnh Hạo.

Ánh mắt Mạnh Hạo sáng ngời, thi triển đệ bát cấm phát ra một chỉ. Nhưng ngay khi đệ bát cấm của hắn vừa xuất hiện, một âm thanh lạnh như băng đã truyền ra.

- Định!

Thân thể Mạnh Hạo bỗng nhiên chấn động, trong chớp mắt đã hoàn toàn không thể cử động được. Đồng tử hắn chỉ kịp co rút lại, chỉ phong kia đã bắn lên người của hắn. Mạnh Hạo phun ra máu tươi, trong lúc đang bị chấn lui về sau thì thân ảnh Thần kia lại lần nữa đi tới, lần này đối phương trực tiếp phất tay hình thành vô số luồng gió đen, những luồng gió đen này Mạnh Hạo đã từng thấy qua, chính là pháp thuật Hô Phong.

Nhưng từ trong tay Thần thi triển ra, uy lực so với khi ở Tiên Thần đại lục năm xưa mạnh hơn rất nhiều, căn bản không thể so sánh.

Đó là ngọn gió huy diệt, đó là ngọn gió có thể thổi tắt hết thảy ngọn lửa sinh mệnh. Trong nháy mắt cơn gió cuốn tới, Mạnh Hạo liền vung Chiến Binh trong tay chém mạnh về phía trước. “Ầm” một tiếng, ngọn gió vỡ

tan!

Mặc dù vỡ tan, nhưng trong chớp mắt tiếp theo, nó liền hóa thành vô số giọt mưa màu đen nhanh chóng rơi xuống, sau đó lại biến thành vô số thân ảnh lao đi, vô số ngọn núi sụp đổ, mặt đất vỡ vụn, ngay cả tinh không xung quanh Mạnh Hạo cũng hoàn toàn nứt ra.

Cho đến khi trên người của Mạnh Hạo xuất hiện ánh trăng, dưới một tiếng “hừ” lạnh, ánh trăng rầm rầm tan vỡ, theo đó, chiến giáp của Mạnh Hạo không ngờ cũng không thể đối kháng được, khiến hắn phun ra máu tươi. Cùng lúc đó, vị nam nhân trung niên Quỷ kia dùng tốc độ kinh người hóa thành quỷ ảnh lao tới, hung hăng trảo một trảo về phía Mạnh Hạo.

”Ầm” một tiếng, Mạnh Hạo lần nữa phun ra máu tươi, tiếp tục lui về sau. Thanh niên áo đen Ma cũng chớp mắt xuất hiện, thần thông hắn thi triển ra hoàn toàn bất đồng với trước, tay phải của hắn mang lực lượng kỳ dị nào đó như có thể cắn nuốt căn nguyên, đặt lên ngực Mạnh Hạo.

Ầm ầm!!! Mạnh Hạo vừa lui về sau, thì Thần lần nữa xuất hiện đáng ra một quyền, một quyền này như hút hết toàn bộ vật chất xung quanh đánh mạnh lên người Mạnh Hạo, khiến cho thương thế Mạnh Hạo càng thêm nặng hơn.

Hắn như mất đi toàn bộ sức phản kháng, chữ Định vang lên khiến cho Mạnh Hạo lần nữa khựng lại, mà chờ đón hắn, lại là Quỷ, Ma cùng Thần không ngừng thay nhau công kích.

Máu tươi Mạnh Hạo phun ra không biết bao nhiêu, xương cốt của hắn đều vỡ vụn, không ngừng bị đánh bay về sau, từ đầu tinh không này tới đầu tinh không khác.

Đối mặt với một trong ba người bất kỳ, Mạnh Hạo cũng có thể giao chiến ngang tay, đối mặtvới hai người hắn cũng có thể miễn cưỡng đối

kháng, nhưng đồng thời đối mặt với ba người, dưới tình huống hắn không thi triển Phong Thiên Cấm thì không phải là đối thủ.

Cho dù ba vị này là do La Thiên trong thời điểm hư nhược nhất vẽ ra, nhưng dù sao bọn họ cũng đã từng là những người mạnh nhất ở thời đại trước.

Ba người đồng thời ra tay, ngay cả thời La Thiên kỳ toàn thịnh còn phải run rẩy, thời khắc này mặc dù bọn họ chỉ là mô phỏng lại, nhưng liên thủ với nhau vẫn long trời lở đất.

Nhưng Mạnh Hạo không hề buông xuôi, Bản Tôn đạo, Thôn Sơn Quyết, chín tầng băng, Thất Bộ Đạp, còn có pháp thuật hắn tự sáng tạo, còn có thần thông hắn kế thừa từ Thủy Đông Lưu, thậm chí cả chiến đấu về pháp tắc, toàn bộ đều được hắn thi triển ra, cùng ba người quyết chiến trong tinh không.

Trận chiến đấu này là một màn chưa từng có trong khắp tinh không này từ trước tới nay.

Mức độ thảm thiết cũng khiến người ta nhìn thấy mà giật mình. Thương thế Mạnh Hạo rất nặng, nhưng hắn là thân thể Siêu Thoát, khôi phục rất nhanh, đồng thời ba vị kia cũng là như vậy.

Kể từ đó, trận chiến này chỉ có thể là càng ngày càng thảm thiết.

Nhất là vị Thần kia, hắn ra tay vô cùng sắc bén, đến cuối cùng, hắn dứt khoát vung tay, khiến tinh không đen như mực bất ngờ xuất hiện một mặt trời ở phía xa, mặt trời kia như xé tan màn đêm, trực tiếp giết tới.

Vẫn chưa kết thúc, tinh điểm nơi mi tâm vị Thần kia lại xoay tròn, mặc dù không có hắn Thần ảnh sau lưng, nhưng bản thân hắn trong chớp mắt lại ầm ầm bành trướng, biến thành một vị Thần khổng lồ. Vị Thần khổng lồ đáng ra một quyền, khiến tinh không vỡ vụn.

Đây là trận chiến khó khăn nhất trong đời Mạnh Hạo, nếu đổi thành người khác, giờ khắc này khi đã lâm vào tuyệt vọng, không có chút sức phản kháng nào đã sớm tan vỡ, buông xuôi. Nhưng Mạnh Hạo lại không như vậy.

Hắn phải kiên trì, bởi vì hắn sớm đã nhận ra, biến thứ tám này cũng không thể thi triển được vô hạn, La Thiên cũng phải tiêu hao vô cùng to lớn. La Thiên vì muốn ép Mạnh Hạo thi triển Phong Thiên Cấm, mà Mạnh Hạo cũng muốn mượn biến thứ tám này khiến La Thiên càng thêm hư nhược.

Trong tiếng giao chiến ầm ầm, không biết bao nhiêu lần Mạnh Hạo phải đồng thời đối mặt với ba người liên thủ, máu thịt trên người hắn đã sớm be bét, rất nhiều nơi đều bị trực tiếp đánh bay, Chiến Binh trong tay hắn cũng sứt mẻ không ít.

Nhưng hắn vẫn kiên trì. Thời khắc này, Yêu ảnh gào thét biến ảo, tuy rằng lập tức sẽ bị Quỷ cùng Ma áp chế, bị Thần một quyền đánh vỡ, nhưng Mạnh Hạo cũng nhờ đó mà tránh khỏi một lần sát cục, lui về sau. Mạnh Hạo cười lớn, thân thể đầy máu tươi bỗng nhiên lui về sau, nhìn thân ảnh ba vị trước mắt, chẳng những hắn không tuyệt vọng, mà ngược lại tiếng cười càng ngày càng lớn.

- Đã rất lâu, rất lâu rồi ta chưa được chiến đấu một trận như vậy, mấy chục ngàn năm rồi... Mạnh Hạo lột xuống chiến giáp vỡ vụn, tóc hắn bay lên, trong tay cầm Chiến Binh, chiến ý trong mắt càng thêm dạt dào hơn.

Đúng lúc này, Quỷ ảnh nam nhân trung niên chợt hít sâu một hơi, tay phải nhấc lên, thân thể hắn bất ngờ nhanh chóng trong suốt, trong chớp mắt truyền ra quỷ khí ngập trời.

- Quỷ Đạo! Tiếng hô khẽ vừa thoát ra, thân thể hắn trong chớp mắt chợt biến mất, trở thành một bóng đen bạo phát ra khí thế tuyệt sát lao thẳng

tới Mạnh Hạo. Đây chính là một kích cực hạn của hắn trong trận chiến này.

Nhưng Mạnh Hạo lại nhận ra rất rõ ràng, đạo pháp của nam nhân trung niên thời khắc này dường như không hoàn chỉnh, tồn tại chỗ thiếu sót, điều này hiển nhiên là bởi vì La Thiên không thể hoàn toàn mô phỏng ra, thời khắc này chỉ là cưỡng ép thi triển!

Ma thể Thanh niên áo đen hai mắt khép kín, khi mở ra thì văn lạc trên toàn thân của hắn liền trở nên phức tạp đến cực hạn. Hắn nhẹ nhàng thổi ra một hơi, từ trên người bộc phát ra âm khí, rồi bất ngờ hóa thành một cỗ đoạt xá đặc thù, bao phủ Mạnh Hạo lại.

- Đoạt xá!

Cũng lại là một loại đạo pháp không hoàn chỉnh!

Mà vị Thần cuối cùng, ánh mắt lạnh lùng vung tay áo lên, hờ hững lên tiếng.

- Đạo thần, Binh Tu Liệt Vị! Yêu thuật, Phong Hỏa Liên Thiên! Ma động, Sinh Tử Nghịch Kiếp!

Đây cũng đồng dạng là không hoàn chỉnh, không trọn vẹn!

Theo lời ba người vang vọng truyền ra, từ trên người bọn họ cũng bộc phát ra khí thế kinh thiên động địa. Dường như giờ khắc này tinh không đã biến mất, chỉ còn lại có... đòn sát thủ không hoàn chỉnh của ba vị này!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1951: Chém Ngón Tay La Thiên

Mặc dù không hoàn chỉnh, mặc dù dù không trọn vẹn, nhưng lực lượng mà ba vị này liên thủ lại cũng khiến cho đạo pháp cường hãn đến trình độ không cách nào hình dung. Thời khắc này thi triển ra, khiến cho cả bên ngoài tinh không Thương Mang run rẩy, thậm chí ngay cả bên trong tinh không Thương Mang cũng dường như muốn sụp xuống.

Cặp mắt Mạnh Hạo co rút mạnh mẽ, hắn biết La Thiên đang nóng nảy, vì muốn bức bách mình sử dụng Phong Thiên Cấm mà không tiếc trả giá, mà lần này, Mạnh Hạo hiểu rõ, nếu mình còn không thi triển Phong Thiên Cấm, điều đang chờ hắn chính là... tử vong!

Người Siêu Thoát, cũng không phải sẽ không tử vong.

- Ngươi muốn nhìn, vậy ta liền cho ngươi xem... đệ cửu cấm của ta, Phong Thiên Cấm! Mạnh Hạo trầm mặc, nhìn hết thảy trước mắt, chậm rãi lên tiếng. Trong mắt hắn lộ ra hào quang rực rỡ, giống như nhật nguyệt trong tinh không này. Hắn hít sâu một hơi, tinh không nổ vang.

Hai tay hắn nâng lên, tinh không sụp xuống trước mặt hắn, vô thanh vô tức xuất hiện một pho tượng, xuất hiện một khắc đao!

Pho tượng này tản ra ánh sáng cực hạn, bao phủ cả tinh không, thời khắc đó một thanh đao từ trong ánh sáng này từ từ nâng lên, phong cách cổ xưa mang lực lượng kỳ dị nào đó. Lực lượng này đường như không nên tồn tại trong phiến tinh không này, bởi vì... nó vượt qua phạm vi mà tinh không này có thể chứa nạp.

Lúc này, khi pho tượng cùng khắc đao xuất hiện, hết thảy tồn tại bên

ngoài Thương Mang đều chấn động, mặc dù thân ảnh ba vị kia giờ khắc này dường như có chút mơ hồ

Trên pho tượng bộc phát ra ánh sáng, lấy pho tượng làm trung tâm, lấy Mạnh Hạo làm trung tâm, hướng về bốn phía khuếch tán vô hạn, trong chớp mắt đã bao phủ toàn bộ thế giới này.

Trong tiếng nổ vang, tinh không đen như mực bị tản ra, cả bên ngoài Thương Mang đều nằm trong phạm vi ánh sáng này, thậm chí nó còn xuyên thấu vách ngăn, lan tràn tiến vào trong tinh không Thương Mang, khiến cho trong ngoài tinh không trong chớp mắt đã ngập tràn ánh sáng.

Một cỗ chi ý bá đạo khó có thể hình dung từ trên pho tượng, từ trên người Mạnh Hạo rầm rầm mà đi.

Đó là... khí phách nếu ta nói có, thiên không thể không, nếu ta muốn không, thiên không thể có!

Đó là, trong thế gian này, ta nói cái gì, chính là cái đó!

Trong tia sáng này, tinh không như bị nhấc lên một lớp da. Ba vị kia bị ký ức La Thiên vẽ ra thân ảnh, giờ khắc này nhanh chóng mơ hồ. Thần thông của bọn họ, không ngờ cũng ở một chớp mắt này dường như muốn bị tróc ra.

Cả tinh không đều cuồng bạo, cả thế giới đều nổ vang. Đây là Phong Thiên Cấm của Mạnh Hạo, cũng là cả đời này của hắn, là đạo pháp mạnh nhất, là đòn sát thủ từ trước đến nay!

Cho tới khi không chỗ nào là không có mặt tia sáng này, tay trái Mạnh Hạo buông xuống, tay phải nâng lên, hướng về tinh không bỗng nhiên nhấn một cái. Dưới cái nhấn này, tinh không chấn động, tất cả ánh sáng nhanh chóng ngưng tụ trong tay Mạnh Hạo, trong chớp mắt trên tay phải của hắn xuất hiện một chữ.

Đó là một chữ Phong!

Khoảnh khắc khi chữ này xuất hiện, lập tức bạo phát ra lực hút khó có thể hình dung. Hết thảy quy tắc, hết thảy pháp tắc, hết thảy tồn tại, hết thảy ý chí đều không thể khống chế mà bị hút đi.

Tinh không đại loạn, thân ảnh ba vị bị La Thiên vẽ ra cũng đều lay động. Trong mắt bọn họ lộ ra tia sáng kỳ lạ, không chần chờ chút nào, đem thần thông của từng người đẩy ra, sát hướng Mạnh Hạo.

Trong lúc nhất thời, quỷ trảo kinh thiên, khí tức minh tử rung động, gió lửa chi pháp đạo thần vô tận, đem Mạnh Hạo bao phủ ở bên trong, tạo thành một sát cục kinh thế.

Đúng lúc này, hàn mang trong mắt Mạnh Hạo bỗng nhiên lóng lánh, miệng nhẹ nhàng nói ra.

- Phong Thiên Cấm!

Lời nói của hắn vừa ra, chữ Phong trong tay bành trướng mạnh mẽ, hướng ra phía ngoài không ngừng khuếch tán, tiếng động rầm rầm không ngừng quanh quẩn. Chữ Phong kia rực rỡ đến cực hạn, cực nhanh hướng về tinh không mà đi, càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, trở thành vô biên vô tận, phong ấn bầu trời.

Trực tiếp đụng chạm đạo pháp cùng ba vị Siêu Thoát kia!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc, vị nam tử trung niên hóa thành quỷ kia, thuật pháp thần thông của hắn đã trực tiếp tan vỡ, trở thành vô số tro bụi, khoảnh khắc đã bị chữ Phong trên tay Mạnh Hạo hấp thu, sau đó là vị thanh niên áo đen kia, cũng bị đoạt xá lực lượng, cuối cùng là vị thần kia cũng giống như vậy.

Dường như khi phong thiên lực này hạ xuống, những đạo pháp không trọn vẹn không hoàn chỉnh, khó có thể đi đối kháng!

Cùng lúc đó, ba vị Siêu Thoát bị La Thiên vẽ ra, toàn bộ đều lộ ra ánh mắt điên cuồng. Ba người hóa thành ba đạo cầu vồng long trời lở đất, cho thấy căn nguyên lực lượng của từng người muốn sát hướng chữ Phong to lớn kia.

Trong nháy mắt đã cùng đụng chạm, tinh không dường như muốn nổ tung, thân ảnh ba vị Siêu Thoát kia trực tiếp vặn vẹo, như bị cuồng phong quét ngang, như sắp bị trừ đi. Mà chữ Phong không ngừng bàng bạc kia, thời khắc này bị lực lượng đánh sâu vào mà rung chuyển, bất ngờ xuất hiện một chút dấu vết vỡ vụn.

Nhưng vẫn cuồng bạo khuếch tán như cũ, thúc đẩy ba vị Siêu Thoát kia không ngừng lui về sau, tùy ý ba vị bị La Thiên vẽ ra giãy giụa như thế nào, đều không thể thoát khỏi lực lượng Phong Thiên Cấm.

Cổ phong thiên lực kia, thời khắc này hóa thành gió lốc, quét ngang hết thảy. Đôi mắt Mạnh Hạo tràn ngập tơ máu, gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp phong ấn tất cả, khiến cho ba vị Siêu Thoát kia vốn cũng không phải chân chính, lại bị La Thiên vẽ ra, chẳng những đạo pháp không hoàn chỉnh, ngay cả tự thân cũng là không hoàn chỉnh, vào lúc này lập tức phun ra máu tươi, toàn thân cao thấp dường như muốn tan vỡ nổ tung.

Dường như có một chỗ truyền ra tiếng gầm lên giận dữ, thân thể ba vị Siêu Thoát kia lập tức nổ vang!

Biến La Thiên thứ tám, bị Phong Thiên Cấm của Mạnh Hạo, trực tiếp phá giải!

Thân thể ba vị Siêu Thoát bị vẽ ra hóa thành từng luồng tơ đen. Những tơ đen này bị Phong Thiên Cấm thúc đẩy, nhưng lại nhanh chóng ngưng tụ cùng chung, tạo thành một con mắt vô cùng to lớn, nhưng lại mơ hồ.

Chính là mắt La Thiên, phẫn nộ nhìn Mạnh Hạo, bên trong tơ máu bao trùm.

- Mạnh... Hạo!

Giọng buồn buồn quanh quẩn, đồng thời trong thần sắc Mạnh Hạo sát cơ nhoáng lên một cái, mạnh mẽ vung tay lên.

Lập tức đem đao khắc kia chém xuống. Một trảm này, tinh không trực tiếp nứt ra, xuất hiện một đạo khe rãnh to lớn vô biên vô tận, trời long đất lở. Đồng thời khe rãnh này nhắm thẳng vào mắt La Thiên!

Trong phút chốc đã xuyên thấu mắt này, trực tiếp chém thành hai nửa, khiến cho mắt này nứt ra, tan vỡ. Cùng lúc đó, lực lượng khắc đao này mang bá đạo vô cùng, mang sắc bén kinh thiên, xuyên qua hết thảy, trực tiếp phủ xuống tinh không này, dường như chống đỡ hết thảy hai căn cây cột, cây cột đại biểu yêu!

“Ầm”

Không có chút dừng lại, trực tiếp chém trên yêu trụ!

Tinh không Thương Mang, đi qua năm tháng vô tận trước đó, quỷ chặt đứt một cây cột, ma chặt đứt cây cột thứ hai, thần chặt đứt cây thứ ba. Thời khắc này Mạnh Hạo dùng Phong Thiên Cấm, chặt đứt...

Cây thứ tư!

”Rầm rầm rầm!”

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1952: La Thiên Biến Cuối Cùng

Cây yêu trụ này, khi Mạnh Hạo lần đầu tiên tới bên ngoài Thương Mang, thi triển Phong Thiên Cấm đã khiến nó nứt ra một đạo khe hở. Thời khắc này bạo phát Phong Thiên Cấm hoàn chỉnh, tiếng nổ ngập trời, từng đạo khe nứt nháy mắt lan tràn trên yêu trụ này, nhanh chóng bao trùm tất cả khu vực.

Ầm một tiếng, yêu trụ không ngã xuống, mà trực tiếp tan vỡ, hoàn toàn sụp xuống, vô số mảnh vỡ bóc ra, giống như bị trực tiếp trừ đi.

Gần như tại khoảnh khắc yêu trụ này ngã xuống, một tiếng gào thét thê lương từ trong tinh không truyền ra. Ngay sau đó, rõ ràng hào quang Phong Thiên Cấm đang bao phủ, nhưng tinh không này dường như bị một bàn tay vô hình trực tiếp xé mở, lộ ra một đạo khe nứt, một cỗ khí tức thương tang mạnh mẽ khuếch tán khai lai, kèm theo sương mù Thương Mang nồng đậm tứ tán, một con mắt to lớn từ trong khe nứt chậm rãi bay ra.

Khoảnh khắc khi Mạnh Hạo nhìn thấy mắt này, lập tức liền xác định, đây không phải là hư ảo, đây đúng là... bản thế La Thiên!

Loại cảm giác tang thương đó không thể sai được, loại cảm giác hư nhược đến cực hạn cũng sẽ không sai. Trọng yếu nhất là, khi nhìn đến mắt La Thiên này, Mạnh Hạo cảm nhận được khí tức tinh không.

Nó là La Thiên, đã từng là chủ tinh không, khiến chúng sinh tu hành trong phiến tinh không này có khả năng Siêu Thoát, là nó đã giáo hóa vạn dân, khiến cho phiến tinh không này từ vô số năm trước đã sinh ra văn minh.

Hết thảy mọi chuyện đều tốt đẹp, cho đến lúc La Thiên hư nhược, cho đến khi nó cũng sẽ tử vong, nó trở nên điên cuồng...

Mạnh Hạo trầm mặc, nhìn mắt La Thiên chậm rãi từ trong khe nứt kia bay ra, nhìn chi địch chung cực của mình, nhìn thấy đối phương hư nhược, cảm thụ được phiến tinh không này, Mạnh Hạo khẽ thở dài một tiếng.

- Ngươi, rốt cuộc cũng đi ra. Mạnh Hạo nhìn mắt La Thiên, chậm rãi lên tiếng.

Đồng thời khi hắn lên tiếng, mắt La Thiên kia cũng ngóng nhìn Mạnh Hạo, trong mắt có thù hận, cũng có phức tạp, nhưng lại là lạnh như băng.

- Ta từ phương xa tới, phủ xuống khi thế giới là một mảnh hỗn độn, chúng sinh không có linh trí, hết thảy đang truy tầm bản năng...

- Là ta, đã biến đổi hết thảy, vì sao ngươi phải phản kháng ta!

- Là ta, đưa cho các người đường tu hành, vì cái gì ngươi lại không cảm ân!

- Cũng là ta, bảo vệ phiến tinh không này, khiến cho vũ trụ có thể trưởng thành tiếp, vì sao ngươi không biết đủ!

- Cũng chính ta, sáng lập quy tắc cho phiến tinh không này, kết thúc ý chí mơ hồ trong phiến tinh không này, trở thành người chủ tinh không! Mắt La Thiên nhìn Mạnh Hạo, giọng buồn buồn, như thiên lôi cổn cổn truyền ra.

- Các ngươi là do ta sáng lập, do ta đưa cho hết thảy, vậy phải hồi báo lúc ta cần, đây là quy tắc vũ trụ, mà ngươi, tại sao lại vùng vẫy!

- Ngươi không nên xuất hiện, ngươi phải là thứ dùng trong lực lượng niết bàn của ta, ngươi phải là chất dinh dưỡng cho ta sống lại, ngươi... chết đi! Mắt La Thiên dường như đang nộ hống, thanh âm quanh quẩn, một cỗ uy áp không cách nào hình dùng từ trên người hắn ầm ầm bạo phát, khiến cho phiến tinh không này run rẩy. Ngay cả ánh sáng do Phong Thiên Cấm của Mạnh Hạo tạo thành tại chớp mắt này cũng bị trực tiếp áp chế, xua tan đi rất nhiều.

Nếu đổi lại Mạnh Hạo không thi triển Phong Thiên Cấm, La Thiên cũng không thể đạt đến mức này, nhưng chỉ cần Mạnh Hạo thi triển qua, sẽ bị nó hết sức chăm chú quan sát, như vậy nó liền có thể nhớ kỹ, có thể vẽ được, có thể hóa giải.

Đây cũng là nguyên nhân thời khắc này nó mới xuất hiện. Nó đã hư nhược đến cực hạn, thậm chí nó đã sắp trở trở về cát bụi, cho nên nó vô cùng cẩn thận, mà giờ này nó xuất hiện, đại biểu nó đối với Phong Thiên Cấm kia, có mười phần nắm chắc!

Mạnh Hạo trầm mặc, đáy lòng hắn cũng khẽ thở dài. Đối với La Thiên, hắn không rõ mình đang suy nghĩ cái gì, hắn chỉ biết một chút, từ đầu đến cuối đều là kế hoạch của La Thiên. Vì kế hoạch này mà Sơn Hải Giới phải trả một cái giá vô cùng thảm trọng, mình cũng vậy, cảm giác bị người khác đùa nghịch vận mạng, không hợp với đạo của hắn.

Đạo của hắn, là tự do tự tại, là vô câu vô thúc, đạo này vĩnh hằng không thay đổi.

- Đạo bất đồng. Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra chi mang kiên định, chậm rãi lên tiếng, mắt hắn dần xuất hiện hàn mang, tay phải chậm rãi nâng lên, khí tức Phong Thiên Cấm từ trên người của hắn ầm ầm bạo phát, vô số ánh sáng từ trong cơ thể hắn tràn ra, khuếch tán bốn phía.

- Đạo bất đồng... Chỗ sâu trong mắt La Thiên lộ ra sâu sắc, còn ẩn chứa châm chọc, cũng có sát cơ mãnh liệt. Nó muốn thay đổi hết thảy, mà

phương pháp thay đổi, chính là cắn nuốt Mạnh Hạo.

Chỉ cần nuốt Mạnh Hạo, hắn liền có thể sống lại!

Nhưng hắn đã hư yếu đi, hư nhược đến mức hôm nay hắn chỉ còn một kích lực lượng, một khi kích này không thể diệt sát Mạnh Hạo, như vậy điều chờ đợi hắn, chính là bản thân sẽ tử vong.

- Một kích, đủ!

Ánh sáng trong mắt hắn phút chốc trở thành màu đen, giọng buồn buồn bỗng nhiên quanh quẩn tại tinh không này.

- La Thiên... Biến thứ chín!

- La Thiên Biến! Khi thanh âm của mắt La Thiên quanh quẩn, cả tinh không bên ngoài Thương Mang nhát mắt sụp xuống, tất cả khu vực đều khô héo, lực lượng vô cùng vô tận giờ khắc này rầm rầm mà đến, toàn bộ ngưng tụ về phía hắn.

Trong chớp mắt, khí thế của hắn, uy áp của hắn, tăng lên vô hạn.

Trong khi tăng lên, dường như cả tinh không trở thành một phiến biển động, mà Mạnh Hạo đang cô độc trong thuyền, khi bão tố hạ xuống, sóng biển ngập trời, dường như lúc nào cũng có thể bị che mất.

Loại cảm giác cuồng bạo đó, trước kia Mạnh Hạo chưa thấy được trên người của ba vị Siêu Thoát kia. Cặp mắt hắn co rút lại mạnh mẽ, thân thể chớp mắt có một loại cảm xúc run rẩy, dường như về tới lúc còn là người phàm, đối mặt với rung động của thiên địa chi uy.

Tinh không sụp xuống, nháy mắt khô héo, lực lượng vô cùng vô tận từ bốn phía vọt với, khi trong mắt La Thiên truyền ra tiếng gầm nhẹ, mắt kia hạ xuống, lập tức tràn ra vô số sợi tơ màu máu. Những sợi tơ này

giống như mạch trong cơ thể, trong chớp mắt khuếch tán phía trước Mạnh Hạo, vi hạch của mắt kia phát họa ra một hình dáng to lớn.

Hình dáng này, Mạnh Hạo không xa lạ gì, đúng là thân thể mà hắn đã thấy được bên trong yêu trụ!

Giờ phút này hình dáng ấy vô hạn khổng lồ, có thể thấy được 98 quả thực ở bên trong toàn bộ tan nát vỡ vụn, hóa thành chất lỏng, ngay lập tức bao trùm cả hình dáng. La Thiên gầm lên giận dữ, bên cạnh ánh mắt của nó, không ngờ... ngưng tụ ra một con khác mắt.

Rồi sau đó là khuôn mặt, là ngũ quan, là thân thể, là tứ chi!

Hết thảy đã biến hóa quá nhanh, khi tinh không sụp xuống và khô héo, tất cả sinh cơ và lực lượng đều bị hút lai, trở thành cội nguồn của biến thứ chín La Thiên, hợp thành chất dinh dưỡng cho La Thiên này.

Đây là biến thứ chín của La Thiên, là La Thiên Biến.

Chuẩn xác mà nói, là... Biến thành La Thiên hoàn chỉnh!

Tiếng nổ vang rung chuyển bốn phương tám hướng, từng tiếng gào thét truyền ra, Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, toàn thân hắn nổ vang, thân thể không xong, bị một cỗ khí thế từ trên người đối phương truyền ra ép phải liên tiếp lui về sau.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1953: Cấm Đối Cấm

- Mạnh Hạo! Thanh âm cực hạn vượt qua sức chứa nạp của tinh không, truyền khắp bốn phương, giọng buồn buồn kia, nghe thật mơ hồ, ẩn chứa năm tháng vô tận, nhưng khi rơi vào tâm thần đã biến đổi vô cùng rõ ràng, như thiên lôi nổ tung.

Phía trước Mạnh Hạo, thân ảnh La Thiên bàng bạc vô hạn, mắt thường có thể thấy được, có vô số kinh mạch thật nhanh ngưng tụ ở bên trong, xuất hiện xương cốt, xuất hiện máu thịt, cùng lúc đó, khí thế này tăng lên đến một trình độ khó tin, vô hạn cuồng bạo.

Giống như một người khổng lồ tiêu tán tại hư vô, trở về lần nữa.

Cho dù chỉ còn một kích lực lượng, nhưng giờ khắc này một kích của La Thiên khiến Mạnh Hạo nơi này cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt không cách nào hình dung!

Mạnh Hạo rõ ràng hiểu rõ, nếu lại làm cho đối phương bàng bạc giảm xuống, như vậy trong trận chiến này, bản thân nhất định bị đánh bại, sát cơ trong mắt hắn nhoáng lên một cái, đồng thời khi La Thiên ngưng tụ, hai tay hắn tản ra, ánh mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

- Yêu Phong đệ cửu cấm!

- Phong Thiên Cấm!

Mạnh Hạo gầm nhẹ, khi nhấc hai tay lên, gió lốc nổ vang chung quanh hắn, pho tượng kia lần nữa xuất hiện, ánh sáng từ phía hắn khuếch tán vô tận về bốn phía, rồi chợt ngừng, toàn bộ rầm rầm đánh tới La Thiên đang ngưng tụ.

Lúc này toàn bộ tu vi, toàn bộ ý chí, toàn bộ thần hồn của Mạnh Hạo đều ầm ầm bạo phát đến cực hạn, thúc đẩy Phong Thiên Cấm, khiến cho ánh sáng màu trắng mang hết thảy lực lượng phong ấn, mang chi thế vô cùng, xông về La Thiên.

Tinh không bên trong Thương Mang cũng trong nháy mắt khô héo một chút, dường như bị Mạnh Hạo hút, trở thành một phần của Phong Thiên Cấm.

Bạch quang rực rỡ, mang lực phong thiên. Đó không phải là lực lượng của phiến tinh không này, mà ẩn chứa quy tắc vũ trụ, vào giờ khắc này ầm ầm không ngừng đến gần La Thiên.

Đây là chung cực của một trận chiến. Đạo pháp hai bên thi triển đều vượt ra khỏi tất cả tưởng tượng, thời khắc này trong tiếng nổ "ầm ầm", khoảnh khắc chữ Phong ấn vào La Thiên, La Thiên mạnh mẽ nâng đầu, trong mắt phút chốc bạo phát ra ánh sao trước nay chưa có. Thân thể hắn vào giờ khắc này tuy vẫn chưa ngưng tụ hoàn chỉnh, nhưng khí thế kia vẫn long trời lở đất như cũ.

Đối mặt Phong Thiên Quyết của Mạnh Hạo, La Thiên toét miệng cười.

- Nếu trước đây ngươi không sử dụng cấm này, ta khó có thể chống cự, nhưng bây giờ, cấm này... ta cũng đối phó được! Lời nói của La Thiên quanh quẩn, bỗng nhiên nâng tay lên, mạnh mẽ đưa ra năm ngón tay. Bất ngờ từ trong tay của nó bạo phát ra ánh sáng, đó là Phong Thiên Cấm, có ánh sáng tương tự, bất quá ánh sáng của nó là màu đen!

Ánh sáng màu đen này trực tiếp lan tràn, hướng về Mạnh Hạo, như sóng dữ cuồn cuồn, trong nổ vang cùng đụng chạm với Phong Thiên Cấm có ánh sáng màu trắng của Mạnh Hạo.

Khi đụng chạm xảy ra, thanh âm điếc tai nhức óc quanh quẩn ngập trời, kéo dài không ngừng, mỗi một lần đụng chạm, cũng có thể tan vỡ tinh

không, vỡ nát tinh tú, một người Siêu Thoát như lão già áo bào vàng cũng sẽ bị giết chết vô số lần.

Thậm chí dù là người Siêu Thoát, chỉ cần không đạt tới giới Tổ, nếu bị bạch quang cùng ánh sáng đen này đánh sâu vào trong, hình thần câu diệt!

Loại đấu pháp này, đã là cực hạn của tinh không, thậm chí tại vũ trụ này cũng vô cùng hiếm thấy, có thể nói là chi chiến đỉnh phong chân chính.

Rầm rầm rầm rầm!

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, thân thể La Thiên khô héo một chút, nhưng bọn họ vẫn bạo phát ra toàn bộ chiến lực của mình, thúc đẩy thuật pháp của từng người va chạm lần nữa.

Mạnh Hạo rống lớn, hai tay bấm quyết, bạch quang vô tận chung quanh hắn lập tức vặn vẹo, mạnh mẽ co rút lại, toàn bộ bạch quang ngưng tụ thành từng điểm, hóa thành một chữ.

Phong!

Chữ Phong rực rỡ!

- Ta muốn... Phong thiên! Mạnh Hạo gầm nhẹ, hai tay nâng lên, tiếng động ca ca truyền ra, hai cánh tay của hắn xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, toàn thân run rẩy, nhưng vẫn toàn lực thúc đẩy như cũ, đem Phong Thiên Cấm ngưng tụ trên chữ này, đẩy đi.

Trong chớp mắt, chữ Phong này như đại biểu vũ trụ, đánh La Thiên.

Trong mắt La Thiên lộ ra điên cuồng, hắn hít sâu một hơi, vô số ánh sáng đen trước người của hắn, vào giờ khắc này trở thành gió lốc, ở trong tay mạnh mẽ co rút lại, không ngờ cũng ngưng tụ ra một chữ Phong to lớn!

Chữ Phong màu đen!

Tại chớp mắt này, hai Phong Thiên Cấm to lớn biến thành lạc ấn, trực tiếp đụng chạm trong tinh không. Tiếng sấm long trời lở đất, Mạnh Hạo phun ra máu tươi, trong mắt đỏ thẫm, gầm nhẹ hai tay bấm quyết, lập tức đem đao khắc xuất hiện, một trảm hung hăng hướng về phía trước.

Một trảm này, khe rãnh tung hoành, chạy thẳng tới La Thiên, nhưng đồng dạng, La Thiên cũng nâng lên, trước người nó, một khắc đao màu đen xuất hiện, trực tiếp chém xuống!

- Là người chủ tinh không, với lực lượng tinh không, với chi tắc vũ trụ, ta, La Thiên... Hiến tế hết thảy, chém chết Mạnh Hạo, đoạt này hết thảy! Thanh âm của La Thiên vù vù, khắc đao kia có ánh sáng vô hạn, khổng lồ, một trảm đụng vào khắc đao của Mạnh Hạo, lập tức nổ vang cả bên ngoài tinh không, khi lực lượng cuồng bạo này đánh sâu vào, không ngờ đã tan vỡ nứt ra!

Trong nứt ra này, lộ ra vũ trụ!

Mạnh Hạo phun ra máu tươi, khắc đao mà Phong Thiên Cấm của hắn hóa thành, chớp mắt đã vỡ nát, trở thành tro bụi, mà khắc đao Phong Thiên Cấm của La Thiên hóa thành, cũng trực tiếp tan vỡ.

Khi đánh sâu vào, toàn thân Mạnh Hạo chấn động, tiếng động “rắc rắc” truyền ra, tất cả xương cốt của hắn đều vỡ vụn, máu thịt bầy nhầy, thân thể như như diều đứt dây, bỗng nhiên thụt lùi.

Trước mắt hắn mơ hồ, cả thế giới đều đang xoay tròn, tất cả tu vi trong cơ thể hắn đều tán đi, ngay cả ý chí cũng đều tan vỡ tản ra.

La Thiên cũng chật vật như vậy, thân thể nó run rẩy, tay phải trực tiếp vỡ nát, nửa thân thể vào giờ khắc này như bị phong ấn đến cực hạn, ầm ầm

trở thành tro bụi, mà bộ phận còn dư lại, trừ bỏ con mắt trái kia, toàn bộ những thứ khác, đều lập tức khô héo xuống, dường như muốn tiêu tán.

Mà mắt trái của hắn, giờ khắc này dù còn hoàn hảo, nhưng lại trở thành màu xám tro, khí tức tử vong bao phủ, bên trong đồng tử, đang không ngừng phóng đại, có thể thấy được, khi khuếch trương đến một mức độ nhất định chính là dấu hiệu tử vong của hắn.

Nhưng khuôn mặt khô héo của La Thiên đột nhiên cười, tiếng cười càng ngày càng nhiều, hắn vùng vẫy nhìn về phía Mạnh Hạo, mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, trương khai há to miệng, hung hăng hút một cái!

Dưới cái hút này, thân thể Mạnh Hạo chấn động mãnh liệt. Sinh cơ của hắn, thần hồn của hắn, hết thảy của hắn đều từ lỗ lông tơ toàn thân, từ thất khiếu, trong nháy mắt hóa thành làn khói màu trắng trôi thăng đi, chạy thẳng tới chỗ La Thiên, dường như sắp bị La Thiên cắn nuốt.

- Ngươi thác thì ta liền thác lại, Phong Thiên Cấm đã bị ta thấy được! Thanh âm La Thiên mang hư nhược, lại có mừng như điên, quanh quẩn bốn phương. Trong cơ thể Mạnh Hạo tràn ra làn khói màu trắng, chui vào trong thất khiếu La Thiên. La Thiên phấn chấn, toàn bộ những sợi tơ trắng này đều ngưng tụ tại trong ngực của hắn, ngưng tụ ở nơi phải là chỗ của 99 Yêu Quả!

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1954: Tới Hay Không

- Thật không… Cho tới bây giờ, mặc dù sắc mặt Mạnh Hạo vẫn tái nhợt, hơi thở của hắn mong manh nhưng ánh mắt của hắn lại không có lấy một chút biến hóa. Hắn nhẹ giọng lên tiếng, thân thể hắn chỉ trong chớp mắt trực tiếp khô héo.

Vô số sinh cơ, vô số thần hồn, vô số tu vi, hết thảy mọi thứ, chỉ trong một sát na này hóa thành sương trắng, toàn bộ đều bị La Thiên hút lấy, thẩm thấu qua thất khiếu trực tiếp sáp nhập vào trong cơ thể hắn, rực rỡ ngưng tụ thành Yêu Quả thứ chín mươi chín.

Nói thì dài nhưng thực tế thì rất nhanh, chỉ trong khoảnh khắc thân thể Mạnh Hạo trực tiếp trở thành một cái thây khô, rồi sau đó phịch một tiếng, hóa thành tro bụi dường như hình thần câu diệt.

Mà La Thiên nơi này, thân thể run rẩy, trong mắt hắn lộ ra kích động. Mắt thường có thể thấy thân thể hắn đang dần khôi phục, Yêu Quả trong ngực hắn thời khắc này tản ra yêu quang rực rỡ.

- Niết bàn, sống lại! La Thiên ngửa mặt lên trời hô lớn, cơ thể hắn sụp xuống rồi sau đó bỗng nhiên bành trướng. Yêu Quả thứ chín mươi chín do Mạnh Hạo hóa thành lập tức xuất hiện dấu hiệu muốn vỡ vụn. Trong mắt La Thiên lộ ra phấn chấn, nhưng vào lúc này, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi.

- Không có khả năng! Cơ thể hắn chỉ trong chớp mắt tản ra khí tức niết bàn. Khí tức này vốn là thứ hắn khát vọng cũng là thứ hắn cần, nhưng hắn lại phát hiện, ý niết bàn này không phải thuộc về mình mà là thuộc về Yêu Quả thứ chín mươi chín do Mạnh Hạo hóa thành kia!

La Thiên biến sắc, Yêu Quả ầm ầm vỡ vụn. Chỉ trong phút chốc bên

trong lan tràn ra vô số tế ty màu đó, tràn đầy khí tức yêu, cũng có ý niết bàn bàng bạc vô hạn, trong chớp mắt, điên cuồng lan tràn trong cơ thể La Thiên, lan tràn khắp toàn thân, lan tràn đến tứ chi, lan tràn đến khuôn mặt của hắn, hướng về mắt trái của hắn rồi đột nhiên ngưng tụ lại, phong kín hết thảy mọi đường trốn của hắn!

Đây chính là niết bàn, nhưng niết bàn này là Mạnh Hạo niết bàn!

Thậm chí vào giờ khắc này, trong tế ty màu đỏ còn có Phong Yêu đệ nhất cấm, đệ nhị cấm, đệ tam cấm… cho đến đệ cửu cấm. Toàn bộ đều ẩn chứa bên trong, triệt triệt để để phong kín thân thể La Thiên!

Đoạn đường của hắn, tuyệt căn của hắn!

- Mạnh Hạo!

La Thiên phát ra thanh âm thê lương, cùng lúc đó, trong cơ thể hắn truyền ra thanh âm của Mạnh Hạo.

- Ngươi thác liền thác, cấm pháp cuối cùng của ta chỉ có Phong Thiên Cấm.

- Từ mấy vạn năm trước, ta đã suy nghĩ, liệu sau Phong Yêu đệ cửu cấm, còn có… đệ thập cấm hay không?

- Đệ thập cấm này thuộc về một cảnh giới ta không thể chạm đến được, chỉ có hoàn cảnh đặc đỉnh mới có thể thi triển. Nó chính là nguyên của đệ cửu cấm, lấy lực lượng niết bàn làm vật dẫn.

- Còn phải mượn thân thể của ngươi, ta mới có thể thi triển được!

- Phong Yêu đệ thập cấm…

- Mạng của ta là yêu, ta muốn phong thiên! Lúc lời nói vừa truyền ra, La

Thiên rống giận, nhưng hắn lại phát hiện bản thân mình không có cách nào khống chế thân thể, tay phải của hắn nâng lên, tạo ra một ấn ký, đột nhiên một luồng lực lượng từ trong tay bộc phát ra khiến hắn hết hồn hết vía, hoảng sợ đến cực hạn.

Lực lượng này tương tự như Phong Thiên Cấm nhưng cũng có phần khác, đó là một loại bá đạo cực hạn, một loại điên cuồng duy ngã độc tôn trong thiên địa.

Như lời Mạnh Hạo đã nói…

Mạng ta là yêu, ta muốn phong thiên!

Yêu hay thay đổi!

Giờ khắc này, Mạnh Hạo chính là thay đổi chi tâm, sáp nhập và thân thể La Thiên, triển khai thần thông cuối cùng. Hắn nhấc tay lên, cả tinh không bên ngoài Thương Mang chỉ trong một sát na này bỗng nhiên co rút lại không cách nào hình dung. Cả tinh không bên ngoài Thương Mang co rút lại rồi ngưng tụ ngay trên tay Mạnh Hạo, trở thành một quả càu sáng khô quắt!

Không có tinh không bên ngoài Thương Mang, thứ còn dư lại cũng chỉ là tinh không Sơn Hải trong Thương Mang mà thôi, mà phía ngoài này chính là vũ trụ vô hạn. Thời khắc này, Mạnh Hạo chính là đang đứng trong vũ trụ này.

Mắt trái La Thiên không ngờ lại vùng vẫy trở lại. Nhưng thứ xuất hiện, chỉ là cô độc, thậm chí còn có một ý buông xuôi, hắn ngóng nhìn vào chỗ sâu của vũ trụ…

Mà thời khắc này, mắt bên phải của hắn lại lộ ra ánh mắt của Mạnh Hạo, hắn chậm rãi nâng tay phải lên trong ánh nhìn chua xót của mắt trái La Thiên. Tay hắn hướng về bên trái, một chưởng đánh xuống.

“Ầm”

Thân thể La Thiên run mạnh, đồng tử mắt trái của hắn co rút lại rồi sau đó chậm rãi khuếch tan, bên trong lộ ra tuyệt vọng, không cam lòng, rồi dần dần đọng lại hóa thành tro bụi…

Cho đến trước khi chết, hắn vẫn ngắm nhìn chỗ sâu của vũ trụ. Không ai biết hắn đang nhìn cái gì, có lẽ chỉ là đang nhìn vũ trụ đen như mực, cũng có lẽ, hắn đang nhìn căn nguyên… thuộc về hắn.

Tro bụi tiêu tán, thân thể La Thiên cũng vào giờ khắc này tiêu tán, tiếng “rắc rắc” vang lên, từng khe nứt lan tràn rất nhanh thân thể của hắn đã khô héo, đến cuối cùng, “ầm” một tiếng, trực tiếp tan vỡ.

Vô số sương trắng sinh ra từ thân thể đã tan vỡ, bay nhanh lên rồi ngưng tụ chung một chỗ, cuối cùng tạo nên thân ảnh của Mạnh Hạo, hắn yên lặng đứng ở nơi đó, thần sắc có chút phức tạp. Rất lâu sau, hắn khẽ thở dài một tiếng.

Có lẽ muốn giết La Thiên rất khó nhưng giờ này La Thiên đã hư nhược đến cực hạn, Mạnh Hạo mới diệt sát hắn không quá khó khăn. Trên thực tế nếu không phải vì nguyền rủa của La Thiên, Mạnh Hạo căn bản không cần phải hao phí tâm tư như vậy, thậm chí còn tự đưa mình vào tình huống cửu tử nhất sinh.

Nếu như nói là khó đối với ba người Siêu Thoát kia thì đối với Mạnh Hạo mà nói chính là tranh đấu sinh tử. Chỉ có một điều không ngờ, chính là nơi xảy ra cuộc chiến.

Trừ bỏ điều này, hết thảy cử động, hết thảy hành vi đều nằm trong mưu tính của hắn.

Bao gồm việc cho La Thiên một tin tức sai lầm khiến hắn tin tưởng

chính là Phong Thiên Cấm cực hạn của Mạnh Hạo sau khi thi triển hắn có thể mô phỏng theo, rốt cuộc hắn cũng xuất hiện.

Trên thực tế, sau khi hắn xuất hiện, Mạnh Hạo chỉ cho thấy một phần uy lực của Phong Thiên Cấm chứ không có phát huy toàn bộ. Nếu không khi đó hắn đã có thể đánh chết La Thiên.

Nhưng giết chết La Thiên không có nghĩa là có thể hóa giải nguyền rủa. Điểm này, qua mấy chục ngàn năm thôi diễn, Mạnh Hạo đã có được đáp án trong ngọc giản của Thủy Đông Lưu.

Cho nên, sau này Mạnh Hạo mới hành động.

- Hiện tại, ta đã tìm được biện pháp giải khai phong ấn, ta cần thời gian… Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, hai mắt hắn nhắm nghiền. Hồi lâu sau, hắn mở mắt ra nhìn tinh không ở xa xa.

Dường như ở nơi nào đó, hắn nhìn thấy được ba thân ảnh, một người trong đó chính là lão tổ Thường Mang, còn có một thanh niên mặc áo bào đen, cuối cùng chính là thân ảnh của đại lục Tiên Thân.

Ba người này dường như đang đi, thời khắc này bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn hắn, khoảng cách giữa hai bên là cả vũ trụ vô tận. Ánh mắt đôi bên chạm nhau, Mạnh Hạo thấy được nụ cười của ba vị kia, nụ cười kia rất ôn hòa như là đối với người bạn lâu năm vậy.

- Chúng ta đang chờ người, tới hay không… Một thanh âm quanh quẩn trong tâm thần Mạnh Hạo

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1955: Kết Thúc Một Kỷ Nguyên

Mạnh Hạo luôn luôn suy tư một vấn đề, trong tinh không Thương Mang trước hắn thật sự chỉ có ba vị Siêu Thoát. Vấn đề này lúc trước khi Mạnh Hạo gặp được lão già áo bào vàng, hắn đã từng tìm hiểu.

Có lẽ, số lượng cụ thể thế nào không quan trọng, quan trọng chính là ba vị Siêu Thoát kia đã chặt đứt ngón tay La Thiên, chính là những người tiêu biểu nhất.

Thời khắc này Mạnh Hạo nhìn lại, thân ảnh ba người kia ở rất xa, dường như hắn còn mơ hồ thấy được thân ảnh của hắn đang đi trong chỗ sâu của vũ trụ…

Mạnh Hạo hiểu rõ, vũ trụ mới là nơi hắn muốn đi. Nơi đó là thế giới của người Siêu Thoát, nơi đó là thiên địa của người Siêu Thoát, mà ở đó, hắn có thể truy tầm đến cảnh giới sau Tổ Cảnh.

Đường tu hành vĩnh viễn không có bờ bến, như đạo không có giới hạn, như pháp vô biên, như thuật vô tận…

Không nói người khác, chỉ là La Thiên, Mạnh Hạo đã thấy con đường tu hành vô tận. Hắn có thể tưởng tượng được, lúc La Thiên toàn thịnh cường hãn đến trình độ nào, chỉ sợ là hắn đã khiến hết thảy hoảng sợ.

- Còn chưa phải lúc rời đi. Mạnh Hạo nhìn chỗ sâu của vũ trụ, rất lâu sau đó, hắn nhẹ giọng lên tiếng. Trên thực tế, liên hệ giữa hắn và Sơn Hải tinh không đã rất nhạt rất nhạt, nhưng trong lòng hắn có ràng buộc không thể buông xuống, hắn cần phá giải nguyền rủa La Thiên. Nhưng khuôn mặt quen thuộc kia, hắn cần đưa hồn chủng của họ đi vào luân hồi.

Hắn mỉm cười, hướng về chỗ sâu vũ trụ phất tay một cái. Mạnh Hạo xoay người, bước một bước vào tinh không Sơn Hải, bước chân vào quê hương vừa quen thuộc vừa xa lạ của hắn. Lúc xuất hiện chính là trên núi thứ chín Sơn Hải Giới, núi băng đóng băng tất cả hồn chủng của mọi người đang ở kia, hắn yên lặng đứng nhìn hai cái quan tài đó.

Một bên là Hứa Thanh đang ngủ say. Một bên là một con bướm trông rất sống động.

Ánh mắt Mạnh Hạo mềm nhẹ, hắn yên lặng khoanh chân ngồi ở chỗ kia, yên lặng nhìn đôi quan tài đó. Bóng lưng của hắn cao lớn nhưng lại cô độc, cũng mang theo một chấp niệm.

- Ta đã tìm được biện pháp, cho ta một ít thời gian… Mạnh Hạo nhẹ giọng lẩm bẩm, hai mắt nhắm nghiền, đắm chìm trong tĩnh tọa.

Phương pháp phá giới nguyền rủa chính là trở thành La Thiên!

La Thiên dù chết nhưng trong phút cuối cùng đã dung hợp cùng Mạnh Hạo, hắn đã thu được hết thảy những thứ hắn cần, hóa thành một mầm móng trong ký ức của hắn.

Có thể nói đó là những tàn niệm, tàn niệm này từ từ lớn mạnh…

Thần sắc Mạnh Hạo bình tĩnh, hắn yên lặng tùy ý để thời gian trôi qua. Hắn vẫn khoanh chân ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích, thậm chí hắn cũng thu hồi ý chí, không chú ý cũng không để ý bất cứ thứ gì.

Thời gian cứ trôi, rất nhanh đã qua 30 ngàn năm…

Trong tinh không Sơn Hải lại xuất hiện một đời tu sĩ, chiến tranh với Thương Mang Phái trong 30 ngàn năm qua cũng bạo phát rất nhiều lần. Lão thằn lằn trở về cát bụi, Đầu To còn có kiến chúa cùng với đóa hóa

khổng lồ kia cũng đã héo tàn.

Kể cả Anh Vũ cùng Bì Đống, bọn họ vốn có thọ nguyên gần như vô tận, nhưng trôi qua một thời gian dài như vậy cũng bắt đầu xuất hiện triệu chứng mục nát. Bắt đầu từ đó, trong phiến tinh không này, có một truyền thuyết dành riêng cho bọn họ…

Vì thế mới xuất hiện tam gia giáo, ngũ gia phái. Tinh không vốn khô khan nay có nhiều thứ thú vị hơn xưa.

Lại thêm 30 ngàn năm nữa, Anh Vũ trở về, vô cùng mệt mỏi, khí tức mục nát càng đậm. Mạnh Hạo nhìn Anh Vũ rồi tự mình tạo nên băng quan, đóng băng Anh Vũ.

Về phần Bì Đống, cô linh của nó sau mấy ngàn năm phiêu bạc cũng lựa chọn trở về, nói chuyện đâu đâu với Mạnh Hạo. Cuối cùng cùng ở chung một chỗ với Anh Vũ.

Chờ tới lúc Mạnh Hạo phá giải nguyền rủa, khiến bọn họ tỉnh lại… mà biển thứ chín và Kháo Sơn lão tổ vốn là không thể kiên trì được đến bây giờ, nhưng với sự trợ giúp của Mạnh Hạo, tuy rằng họ đã ngủ say nhưng vẫn luôn kiên trì dù thời gian có lâu bao nhiêu chăng nữa.

Mạnh Hạo nhìn băng quan của Anh Vũ và Bì Đống, hắn chợt phát hiện, tia liên hệ của cùng của mình với thế giới này dường như cũng bị cắt đứt.

Hắn chính thức trở thành người cô đơn, yên lặng trên núi thứ chín này, một mình tĩnh tọa.

Cho đến 100 ngàn năm trôi qua, trong tinh không rốt cuộc cũng xuất hiện biến hóa. Lão già áo bào vàng Thương Mang Phái bị Mạnh Hạo phạt cấm túc giờ đã xuất quan, quét ngang bốn phương tám hướng, nhưng hắn cũng không dám đến gần Sơn Hải Giới.

Mặc dù như thế, hắn vẫn trở thành đối tượng được tất cả tu sĩ ngưỡng mộ cùng tôn kính. Thời gian trôi đi, lại qua 100 ngàn năm sau, lão già áo bào vàng cũng mệt mỏi, hắn dù sao cũng không phải là chân chính Siêu Thoát, hắn vẫn còn trong nguyền rủa, hắn trầm mặc rất lâu, lựa chọn như lời năm đó Mạnh Hạo nói cho hắn biết chính là rời khỏi tinh không này, đi vào vũ trụ.

Trước khi đi, hắn đến Sơn Hải Giới. Hắn yên lặng đứng bên ngoài núi thứ chín, từ xa đứng nhìn, rồi ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Trong Sơn Hải Giới, hắn chỉ còn một cố nhân là Mạnh Hạo. Bây giờ hắn rời đi, đem cả tinh không Sơn Hải, cả Mạnh Hạo quên lãng.

Có lẽ, hắn cũng quên tinh không Sơn Hải rốt cuộc là như thế nào.

100 ngàn năm, 200 ngàn năm, 300 ngàn năm, 400 ngàn năm...

Cho đến 1 triệu năm, trong tinh không Sơn Hải lại có một thế lực xuất hiện. Một rồi lại thêm một cường giả sinh ra, cường giả như lão già áo bào vàng thậm chí cũng xuất hiện một vị.

Đó là một nữ nhâ, một nữ tử thiên tư kinh người, chỉ đáng tiếc, thần hồn của nàng, vẫn chưa Siêu Thoát.

Khi nàng xuất thủ, tông môn Thương Mang Phải thủy chung tồn tại suốt 1 triệu năm liền sụp đổ, trở thành cát bụi dĩ vang. Cả tinh không chỉ còn lại Sơn Hải Giới.

Sơn Hải mặc dù có liên hệ với Mạnh Hạo nhưng cũng sẽ không vĩnh hằng, bởi vậy khi 1 triệu năm tiếp theo, một vị cường giả nửa Siêu Thoát lại sát nhập Sơn Hải Giới.

Đó là một cuộc đại chiến, trận chiến này Sơn Hải Giới thắng nhưng cũng bị tàn phá rất nhiều, tử vong vô số.

Từ đó về sau, Sơn Hải Giới gần như trở thành một cột mốc, mỗi một triệu năm đều có người nửa Siêu Thoát xuất hiện, thậm chí nhiều lúc còn có đến ba vị.

Mà tất cả mọi người đều đặt mục tiêu vào Sơn Hải Giới, dường như bọn họ luôn chấp nhất nơi đó có thể làm cho thần hồn của họ thăng hoa, hoàn chỉnh con đường Siêu Thoát.

Nhưng cuối cùng hủy diệt Sơn Hải Giới cũng không phải là những người nửa Siêu Thoát kia mà là sau 50 triệu năm, Sơn Hải Giới tự nội loạn rồi mục nát.

Tu sĩ Sơn Hải Giới tách ra dần dần bị lạc trong tinh không. Mà Sơn Hải Giới cũng dần dần trở thành phế tích, lơ lửng trong tinh không, rách nát vô cùng rồi từ từ tiêu tán. Đệ Nhất Sơn Hải biến mất, Đệ Nhị Sơn Hải cũng như vậy cho đến chín núi chín biển giờ chỉ còn lại Đệ Cửu Sơn Hải.

Lúc này, Mạnh Hạo đã bế quan được… 100 triệu năm.

Một năm này, cả tinh không đột nhiên xuất hiện một trường hạo kiếp, hạo kiếp này không giải thích được, đó là một luồng gió hủy diệt hết thảy, thổi qua tinh không, mang đi tất cả sinh mạng…

Dường như, một kỷ nguyên đã kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1956: Trở Thành La Thiên

Hắc phong kia không chỉ là hủy diệt cũng là sinh cơ, khi nó thổi qua, tinh không yên tĩnh rất lâu, nơi này lần nữa xuất hiện tinh tú, xuất hiện thế giới, xuất hiện sinh mạng.

Từ nguyên thủy, rất nhanh quá độ đến tu hành, trên một di tích kỷ nguyên, vì để cho chúng sinh trong tinh không căn nguyên lột xác.

Cũng chính đúng lúc này, Mạnh Hạo từ lúc ngồi mở mắt ra, trong mắt hắn mờ mịt, hắn phát hiện mình không nhớ đượcmình là ai, hắn dường như quên mất tất cả, có lẽ đó không phải là quên mất, mà là quá lâu, lâu đến mức hắn không thể nhớ lại.

Hắn sở dĩ thức tỉnh là bởi vì hắn phát hiện, thân thể mình bắt đầu mục nát... Mặc dù mục nát này rất chậm rất chậm nhưng vẫn là xuất hiện.

Thời gian trôi qua, trong kỷ nguyên mới, năm tháng trôi đi, một đời lại một đời, từng quần tộc, từng cường giả, bọn họ mặc dù trong dòng sông thời gian này có đoạn ngắn rực rỡ như hoa, lại hợp thành ánh sáng thế kỷ hoa mỹ nhiều màu, kỷ nguyên này, từ bắt đầu là nguyên thủy, phát triển đến cường thịnh, thậm chí lúc tối đia, cùng một thời đại, xuất hiện bảy tu sĩ nửa bước Siêu Thoát.

Dần dần, lại đi vào đường cùng, trăm triệu năm trôi qua, hắc phong kia lần nữa thổi đến, hết thảy lại lần nữa trở lại.

Một kỷ nguyên tiêu tán, lại một kỷ nguyên mới xuất hiện.

Mạnh Hạo lần nữa mở mắt, hắn phát hiện thân thể của mình có cảm giác

mục nát càng thêm mãnh liệt...

Trong kỷ nguyên thứ hai, Đệ Cửu Sơn Hải của Sơn Hải Giới, bị người phát hiện, nơi này trở thành địa phương vô số người khát vọng, nơi này trở thành thánh địa tu hành khi bọn họ học xong, cả kỷ nguyên này, tựa hồ đều vây quanh tranh đoạt Đệ Cửu Sơn Hải.

Cho đến khi kỷ nguyên thứ hai kết thúc, kỷ nguyên thứ ba mở ra.

Như một tuần hoàn, vòng đi vòng lại, không ngừng luân hồi, không ngừng lặp lại, kỷ nguyên thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu... cho đến thứ mười, thứ hai mươi, thứ ba mươi...

Mạnh Hạo nhớ không rõ, đến cùng vượt qua bao nhiêu kỷ nguyên, hắn quên mất năm tháng trôi qua, hắn chỉ biết là, rất lâu trong quá khứ, rất lâu... lâu đến thân thể hắn từ từ xuất hiện dấu hiệu mục nát nhỏ nhoi, dần dần tản ra toàn thân, dần dần ở tất cả khu vực thân thể hắn, cũng bắt đầu tiêu tán.

Trước hết tiêu tán, chính là cặp chân hắn, từ chân bắt đầu, từng điểm từng điểm, cho đến lan tràn đến đùi, cho đến lan tràn đến thân thể.

Trong quá trình, sinh mạng trong tinh không Sơn Hải cũng dưới kỷ nguyên đếm không hết, không ngừng tuần hoàn, không có đầu cuối, cũng không có đình chỉ.

Tàn khốc này đây là quy tắc vũ trụ, cũng là một loại luân hồi.

Cho đến một ngày, thân thể Mạnh Hạo gần như toàn bộ tiêu tán, chỉ còn lại năm ngón tay, còn lại một mắt trái, lúc này, Mạnh Hạo bỗng nhiên sợ hãi, cho dù cảm giác sợ hãi này hắn đã rất lâu không cảm thấy nhưng vẫn xuất hiện cảm giác này, hắn bản năng muốn đi ngăn trở tiêu tán của mình.

Có lẽ, bởi vì thân mình hắn tiêu tán, lực lượng căn nguyên của hắn, phạm vi lớn sáp nhập vào trong tinh không, khiến cho trong kỷ nguyên này, xuất hiện một người, người này vượt qua tất cả người mạnh nhất của kỷ nguyên trước, hắn hấp thu căn nguyên Mạnh Hạo, trở thành... Siêu Thoát hoàn chỉnh!

Khi một khắc Siêu Thoát kia, Mạnh Hạo mờ mịt, hắn bản năng muốn cắn nuốt đánh úp, nhưng phát hiện mình đã yếu đi, hư nhược đến mức hắn không kịp thức tỉnh, chưa chuẩn bị đã bị đối phương chặt đứt một ngón tay, từ nay về sau rời đi.

Đau nhức kịch liệt kia, khiến Mạnh Hạo run lên, run rẩy của hắn ảnh hưởng tinh không, nhưng hắn phát hiện mình muốn thức tỉnh, còn quá khó khăn, hắn cần thời gian.

Cho đến một kỷ nguyên quá khứ, cho đến sau một kỷ nguyên, từ đó xuất hiện một người, cướp đi căn nguyên của mình, chém ngón tay thứ hai của mình, Mạnh Hạo cảm nhận được đau đớn, vượt qua tất cả, hắn nổi điên, hắn phẫn nộ, hắn gầm thét.

Hết thảy đây khi người thứ ba Siêu Thoát xuất hiện, chém xuống ngón tay thứ ba của hắn, bùng phát đến cực hạn, hắn rốt cuộc... thức tỉnh, mặc dù người Siêu Thoát thứ ba trốn ra, nhưng hắn nơi này có thể thức tỉnh, hết thảy đủ rồi.

Hắn bắt đầu kế hoạch, bắt đầu suy nghĩ biện pháp làm mình sống lại, kia chính là... niết bàn!

Biện pháp này, hắn rốt cuộc nghĩ tới, hắn bắt đầu mưu đồ hết thảy... nhưng hắn đã yếu đi, vì thế hắn tràn ra huyết mạch của mình, tích lũy đủ lực lượng niết bàn.

Rất nhanh, khi hắn trong chờ đợi, hắn chờ người đầu tiên đến, sáp nhập người này vào cơ thể, trong thân thể hắn, xuất hiện quả Niết Bàn Quả thứ

nhất.

Hắn biết, Niết Bàn Quả như vậy, hắn cần 99 quả, một khi hoàn thành, hắn có thể niết bàn sống lại.

Thời gian trôi qua, quả thứ hai, quả thứ ba, quả thứ tư... hắn rất kiên nhẫn, không ngừng chờ đợi, đợi chờ huyết mạch mình tản ra, chiếm được thu hoạch.

Cho đến khi hắn thu hoạch 98 quả Niết Bàn Quả, hắn rốt cuộc chờ đợi người xuất hiện hóa thành quả Niết Bàn Quả cuối cùng.

Đó là trời đất cắn nuốt lòng trời lở đất, trong quá trình này, mấy người chặt đứt ba ngón tay hắn cũng âm thầm quấy nhiễu, nhưng hết thảy, cuối cùng khi cho là mưu tính của hắn thất bại, hắn thành công, hóa người kia thành quả Niết Bàn Quả thứ 99, dung hợp trong cơ thể, phát động lực lượng niết bàn.

Ở đó trong chớp mắt, đầu óc hắn ngập tràn nổ vang, nổ vang kia làm hắn run rẩy, hắn mở mắt, thanh âm của hắn bỗng nhiên quanh quẩn tinh không.

- Ta, là La Thiên! Giọng hắn buồn buồn quanh quẩn, trong đầu truyền đến đau nhức kịch liệt như xé rách, dưới đau nhức kịch liệt này, hắn nhớ lại sâu trong ký ức của hắn, ký ức bị hắn quên mất!

Hắn là La Thiên, nhưng cũng không hoàn chỉnh!

Hắn ngẩng đầu, nhìn phương xa, nơi đó phương hướng vũ trụ, là đầu cuối vũ trụ, ở nơi nào, hắn cảm nhận được khí tức không cách nào hình dung, khiến hắn run rẩy, khí tức kia ẩn chứa tiên khí kinh khủng nồng đậm, đó là... Tiên!

Nếu so sáng với giống như huỳnh hỏa cùng mặt trời!

Khí tức kia cực lớn đến có thể đối kháng với vụ trụ này, cường hãn đến khó có thể hình dung!

Còn tồn tại cùng mình kia, lại có liên hệ thiên ty vạn lũ, hắn nhớ lại tự mình tới, tự mình... từ sâu trong vũ trụ, một lần trong chiến tranh, bị người kia chém xuống một lũ phân thân.

Lũ phân thân này, bị Trục Xuất đến nơi này, cùng với bản thế cắt đứt liên lạc, bản năng đoạt xá một vùng tinh không, trở thành chủ tinh không.

Sâu trong lòng, đối với tồn tại của người kia, La Thiên có sợ hãi cùng khiếp đảm mãnh liệt!

”Ầm ầm ầm!”

Toàn bộ đều nghĩ tới, thậm chí hắn rõ ràng hiểu rõ, địa phương tồn tại của bổn tôn La Thiên là trung tâm vũ trụ này, nơi đó chí cực khổng lồ, lúc này sâu trong khu vực, cùng nơi đó so sánh một vùng cằn cỗi, nơi này... chỉ có thể xem như một góc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1957: Phân Thân Của Ai?

Đây hết thảy quanh quẩn tinh thần Mạnh Hạo, thân thể Mạnh Hạo đột nhiên chấn động, trong đầu của hắn không biết từ lúc nào xuất hiện một ấn ký, ấn ký này lóng lánh, tràn ra một luồng ý phong thiên, hóa thành ánh sáng, ầm ầm khuếch tán, Mạnh Hạo theo bản năng nâng tay lên, hướng về phía xa.

- Nguyền rủa của ta... giải! Miệng của hắn nói ra khiến hắn cảm thấy không giải thích được từ này, nhưng hắn lại có cảm giác bản năng, tự mình phải làm như vậy.

Gần như khi hắn nói, một tiếng sấm quanh quẩn tinh không, ầm ầm truyền khắp cả tinh không, lại nổ vang tại nơi của Mạnh Hạo, băng sơn chứa tất cả hồn chủng phong ấn, trực tiếp nổ vang một khe nứt

Khi khe nứt xuất hiện, tất cả hồn chủng bên trong vốn ảm đạm, nhưng trong chớp mắt, trái tim giống như sống lại, xuất hiện sôi sục, xuất hiện nhảy lên, xuất hiện sinh cơ.

Cánh cửa luân hồi, dường như vào lúc này không đóng cửa với bọn họ nữa, mà ầm ầm mở ra.

Vô số hồn chủng sống lại, thiên lôi quanh quẩn, trong đầu Mạnh Hạo giống như có một bàn tay trực tiếp xâm nhập vào trong, xé rách, đau đớn kịch liệt, khiến Mạnh Hạo gầm thét, hai mắt hắn đỏ thẫm, thân thể hắn run rẩy, trong đầu óc hắn, từng ký ức hình ảnh bị lãng quên vào lúc này toàn bộ thức dậy.

Hắn nhớ lại Sơn Hải Giới, nhớ lại cha mẹ, nhớ lại Hứa Thanh, nhớ lại Sở

Ngọc Yên, nhớ lại mập mạp, nhớ lại Vương Hữu Tài, nhớ lại Kháo Sơn lão tổ, nhớ lại biển thứ chín, nhớ lại tất cả...

Hắn nhớ lại mình cùng trận chiến La Thiên ấy, nhớ lại tự mình bế quan, nhớ lại Thủy Đông Lưu... trước khi chết giao cho mình ngọc giản có kế hoạch bên trong!

Đầu có của hắn giống như nổ vang, máu tươi từ thất khiếu Mạnh Hạo chảy ra, hắn ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập tơ máu, thanh âm khàn khàn, nhưng lại vô cùng kiên định.

- Ta không phải La Thiên, ta là... Mạnh Hạo!

- Ta là... Mạnh Hạo! Mạnh Hạo vùng vẫy ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời rống lớn, tiếng hô của hắn truyền vào tinh không, khiến tinh không nổ vang, trong kỷ nguyên ày, hắn ở Đệ Cửu Sơn Hải, lúc này cũng ngập trời.

Mạnh Hạo hô hấp dồn dập, hắn nhớ lại tất cả, năm đó cùng trận chiến La Thiên cuối cùng, hắn mượn thân thể đối phương chiếm cứ ngắn ngủi, lục lọi đủ suy nghĩ, hóa thành chấp niệm, trồng trong đầu mình, từ từ ngưng tụ ra tàn niệm La Thiên, với niệm này, hắn giống như vẽ ra La Thiên, chủ động làm đối phương đoạt xá.

Đây đúng là kế hoạch của Thủy Đông Lưu, kế hoạch này vô cùng điên cuồng, một khi thất bại, Mạnh Hạo đánh mất chính mình, trở thành La Thiên, nhưng lại là phương pháp duy nhất phá giải nguyền rủa... Chỉ có La Thiên mới có thể phá giải, mặc dù giết hắn, nếu hắn không muốn cũng không thể nào phá giải.

Còn biện pháp phá giải có một... trở thành La Thiên!

Cho nên mới có cảnh tượng này.

Mạnh Hạo run rẩy, hô hấp dồn dập, hắn ngẩng đầu nhìn băng sơn vỡ vụn, nhìn hồn chủng sống lại bên trong, hắn cười ha hả, tiếng cười quanh quẩn, hắn biết, chính mình rốt cuộc... thành công.

- Thành công, thành công! Nước mắt Mạnh Hạo trong nháy mắt chảy xuống, hắn vùng vẫy đứng lên, hắn mỗi lần hít thở, cũng khiến cho tinh không này run lên, thân thể hắn đang khôi phục nhanh chóng, thần thức của hắn, thần hồn của hắn, ý chí của hắn, tu vi của hắn, đều vào lúc này, ầm ầm bùng phát trong cơ thể khô kiệt.

Rất lâu sau đó, Mạnh Hạo rốt cuộc bình tĩnh lại, hắn hít sâu, nhìn sâu trong vũ trụ nơi xa, hắn nhớ lại ánh mắt La Thiên trước khi chết, cũng muốn tự mình nổi lên trở thành La Thiên, thu được ký ức.

Nhớ lại đoạn ký ức kia, lòng Mạnh Hạo bình tĩnh lại, xuất hiện dao động mãnh liệt, hắn lúc này hồi tưởng lại, vẫn không cách nào tin tưởng mình đã thấy hết thảy.

La Thiên hoàn chỉnh năm đó ảnh hưởng cả tinh không, vì cảm ngộ căn nguyên của hắn, xuất hiện quỷ, xuất hiện ma, xuất hiện thần, xuất hiện yêu...

Những cường giả Siêu Thoát này đều vì La Thiên mà ra, nhưng La Thiên... không ngờ chỉ là một phân thân tồn tại vô thượng!

Tồn tại kia ngay trong vũ trụ, chỉ có đều năm tháng quá lâu quá lâu, phân thân này đã cùng bản thể cắt đứt, ở nơi này trở thành La Thiên.

Trong mắt Mạnh Hạo lộ ra phức tạp, nhìn về phía vũ trụ, hắn không biết bản thể La Thiên, đến cùng cường hãn đến trình độ nào, là người nào có thể chém ra phân thân La Thiên cường hãn như vậy.

Đồng thời cũng trong chớp mắt Mạnh Hạo hiểu được hàm nghĩa câu nói.

”La Thiên, sợ tiên!”

Hắn sợ hãi tiên, chính là bổn tôn này, hoặc là nói bổn tôn La Thiên mới thật sự là... Tiên!

Cho nên vô luận là tự mình còn là người Siêu Thoát trước, đều không thể trở thành tiên, mặc dù La Thiên không ngăn trở cũng không thể trở thành tiên!

Bí mật này, thần không biết, ma không biết, quỷ không biết, có lẽ bọn họ đoán một chút, cho nên mới đi vũ trụ, duy chỉ có lúc này, Mạnh Hạo biết rõ đây là thật.

- Vũ trụ... Mạnh Hạo trầm mặc rất lâu, trong mắt của hắn tuôn ra rực rỡ cùng mong đợi trước nay chưa từng có, hắn không sợ hãi chân tướng, ngược lại trong lòng dâng lên mong đợi trước nay chưa có.

Hắn mong đợi đi vào vũ trụ, đi trung tâm vũ trụ, trong tương lai, đấu một trận với người gọi là tiên kia!

- Nghĩ đến, bọn họ ba người cũng là nghĩ như vậy! Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, vung tay áo, trừ đi hết thảy dấu vết trong tinh thần mình, đè xuống mong đợi với vũ trụ, còn có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm.

Hắn hít sâu, ánh mắt rơi trên băng quan Hứa Thanh,ánh mắt nhu hòa, chậm rãi đi tới, nhìn Hứa Thanh trong băng quan, nhìn nàng dung nhan xinh đẹp, ôn nhu trên mặt Mạnh Hạo, nhẹ nhàng cúi đầu xuống, khi hắn cúi đầu, băng quan tự mình hòa tan, sương mù tứ tán, môi Mạnh Hạo hôn lên trán Hứa Thanh.

Cái hôn này xa cách năm tháng không đếm được, cái hôn này mang theo tưởng niệm của Mạnh Hạo, cái hôn này ẩn chứa chấp nhất kỷ nguyên này của hắn.

- Thanh nhi... Thê tử của ta.

- Muội ngủ rất lâu, nên tỉnh lại. Mạnh Hạo nhẹ giọng nói.

Lông mi Hứa Thanh khẽ run, chậm rãi mở mắt, trong mắt là mờ mịt, lại là rõ ràng, nhìn Mạnh Hạo trước mắt, dần dần, trên mặt nàng nở nụ cười, thần tình trong mắt sâu như hồ nước,không thấy được đáy.

Mạnh Hạo cười, lôi kéo Hứa Thanh đứng lên từ trong băng quan, hắn xoay người nhìn băng quan của cha mẹ cùng Anh Vũ và Bì Đống, đã sớm hòa tan, Anh Vũ cùng Bì Đống bên trong hoảng sợ nhìn Mạnh Hạo thét thảm thiết.

- Đừng hôn ta, chết tiệt, ghê tởm, ngươi dừng lại, tam gia không thích ngươi, trên người ngươi không có lông, ngươi đừng đến quấy rầy! !

- Cút cút cút, trinh tiết ngũ gia, tuyệt không thể hủy trong tay ngươi, Mạnh Hạo, ngươi là ác ba, ngươi không thể làm như vậy, ngươi làm như vậy không đúng, thất đức như vậy...

Anh Vũ cùng Bì Đống tựa hồ bị hù dọa, run run ôm lẫn nhau, không ngừng hét lên...

Nhìn bọn họ, Mạnh Hạo cười, đây là lúc vui vẻ nhất trong vô số năm tháng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1958

Hứa Thanh bồi bên bên cạnh Anh Vũ, nhìn Anh Vũ cùng Bì Đống, cũng nở nụ cười, ôn nhu như nước, lúc này xinh đẹp không thể tả.

Mạnh Hạo hít sâu, ánh mắt rơi vào băng quan của cha mẹ đã hóa thành Sơn Hải Điệp, lúc này khi băng quan hòa tan, cha mẹ của Mạnh Hạo hóa thành Sơn Hải Đẹp dần dần trở thành vô số điểm sáng, những điểm sáng này vô cùng sặc sỡ, ẩn chứa sinh cơ, dường như mơ hồ tụ thành thân ảnh một nam một nữ.

Bọn họ ôm nhau, đi về hư vô, trong hư vô, lúc này nổ vang quanh quẩn, có một cánh cửa lớn, chậm rãi phủ xuống, hoàn toàn mở ra, đó là cánh cửa luân hồi, bước chân vào cửa này, có thể luân hồi lần nữa trong thế gian này, thần hồn bất diệt.

Cùng lúc đó, băng sơn kia xuất hiện khe nứt cũng nhanh chóng hòa tan, khi hòa tan, những hồn chủng sống lại bên trong hóa thành thân ảnh mơ hồ, toàn bộ trôi đi, thẳng tới cửa luân hồi.

Dường như chờ đợi luân hồi, đã đợi quá lâu, từ xa nhìn lại, những hồn chủng này hợp thành một hồn sông mênh mông kinh thiên, theo cha mẹ Mạnh Hạo sáp nhập vào cánh cửa luân hồi...

Mạnh Hạo nhìn cảnh tượng này, hồn trong sông đó, hắn thấy được mập mạp, thấy được Vương Hữu Tài, thấy được Lý Linh Nhi, thấy được Chỉ Hương, thấy được Thái Dương Tử, thấy được Phương Du, Tôn Hải, thấy được Đan Quỷ sư tôn, thấy được Mãn Nhi, thấy được tất cả khuôn mặt quen thuộc, mỗi người kia cũng làm Mạnh Hạo tưởng niệm, bên trong còn có Hải Mộng Chí Tôn, Địa Tạng, Thủy Đông Lưu, còn có ngoại công của Mạnh Hạo, còn có tổ phụ của hắn...

Ánh mắt Mạnh Hạo nhu hòa, mang tưởng niệm, mang hồi ức, lôi kéo tay Hứa Thanh, rất cấp bách, rất cấp bách.

Vẫn nhìn theo những hồn chủng này biến mất trong cửa luân hồi, cảm nhận được bọn họ đã chuyển thể đầu thai, lần nữa xuất hiện trong tinh không, Mạnh Hạo cười.

Cũng đồng dạng vào lúc này, biển thứ chín đã khô héo đến cực hạn, ầm ầm cuồn cuộn, nước biển bên trong trong nháy mắt vô tận, Cổ Ất Đinh Tam Nguyệt, khôi phục linh động!

Còn có núi trong núi thứ chín kia, Kháo Sơn lão tổ, gần như chỉ còn lại mai rùa, nhưng trong chớp mắt, sinh cơ trong mai rùa bùng phát long trời lở đất, sinh cơ xuất hiện, đầu của nó từ trong mai rùa đưa ra, hít sâu, ngửa mặt lên trời rống lớn.

- Lão tổ nhà ngươi lại trở về!

Thiên địa nổ vang, Triệu Quốc của phần lưng lão lúc này cũng phát ra sinh cơ dồi dào.

Hết thảy hết thảy, đều hướng về tốt đẹp, không ngừng nở rộ!

Nhoáng một cái đã mấy chục năm.

Tinh không Sơn Hải, trong kỷ nguyên không biết này, mặc dù là Sơn Hải Giới không còn, nhưng trong cả tinh không, tu sĩ hợp thành thế lực, mọc lên như nấm, tung hành cát cứ khắp tinh không này.

Không thể không nói thế lực mạnh nhất, trong thế giới cùng nhiều tinh tú này, vô số người phàm cùng tu sĩ từ từ mang kỷ nguyên này xông lên đỉnh phong.

Có người nói, đây là chú định nhấc lên một niên đại huy hoàng, cũng

nhất định xuất hiện một người mạnh nhất thời đại, bởi vì mấy chục năm, trong tất cả thế lực, đều sinh ra rất nhiều người thiên tư hảo hạng, thậm chí cũng thấy thiên kiêu tuyệt thế trong truyền thuyết vạn năm.

Khi thiên kiêu này xuất hiện trong thời đại, cả giới tu chân của tinh không cho thấy rực rỡ kinh người.

Không ai biết tại sao phải như vậy, gần như vô số thiên kiêu không ngờ cùng năm, sinh ra trong tinh không, phảng phất như hẹn ước, đồng thời xuất hiện.

Vả lại bọn họ tuy rằng không nhận ra nhau, nhưng khi gặp lại nhau, phảng phất như quen thuộc không nói nên lời, làm cho bọn họ sẽ không tranh đấu lẫn nhau, giống như hữu duyên kiếp trước.

Những người này chính là sau khi giải đi nguyền rủa, tu sĩ Sơn Hải Giới trong quá khứ đã luân hồi chuyển thế.

Nhưng không phải tất cả tu sĩ Sơn Hải Giới đều chọn con đường tu hành, có không ít... trong kiếp này lựa chọn trở thành người phàm, vượt qua cả đời chính mình.

Nhưng bất kể như thế nào trên người bọn họ tồn tại từ chúc phúc của tinh không này, đó là chúc phúc của Mạnh Hạo, có chúc phúc này, những tu sĩ Sơn Hải trong quá khứ bất kể bọn họ ở nơi nào bao lâu, bất kể có bao nhiêu kiếp, thần hồn bọn họ vĩnh hằng bất diệt, cho dù là kỷ nguyên này tiêu tán, cũng không thể trừ đi thần hồn của bọn họ.

Bọn họ tại ý nghĩ nào đó trở thành vĩnh hằng, cái này cho bọn họ đủ thời gian, cho đến Siêu Thoát cuối cùng, ngược dòng tất cả nhớ lại, bọn họ sẽ nhớ lại tất cả.

Tinh không rực rỡ, thời đại huy hoàng, đã mở màn.

Ngày này, trên một tinh tú, có một thanh niên, thanh niên này trên mặt có chút tàn nhang, thân thể rất béo, giống như một quả cầu thịt, trong tay hắn cầm một trường thương, vẻ mặt ngạo nghễ đứng trước mặt một nữ nhân.

Nữ nhân kia gương mặt xinh đẹp, nhưng lúc này cau mày, hung hăng trợn mắt nhìn người mập mạp trước mắt này.

- Ngươi có đáp ứng ta hay không, nếu ngươi không đáp ứng trở thành đạo lữ của mập gia, mập gia sẽ...

Mập mạp này trực tiếp hét lên, đặt trường thương trong tay lên miệng, cắn một cái, “rắc” một tiếng, mũi thương nát.

Sau đó làm vẻ mặt ngạo nghễ, thản nhiên nói: - Biết không, mập gia trong tinh không này là người thiên tư nhất, mập gia từng trong mộng có cảm ngộ, cùng ý chí tinh không này là huynh đệ, đi theo ta, sau nay ta bất hủ, ngươi bất hủ! Hắn nhẹ nhàng ung dung, nhưng trong mũi khó chịu, thân thể không khỏi run lên, nói thầm trong lòng mình học một chiêu cũng không nổi, không chịu nổi nữa rồi.

Nữ nhân sửng sốt một chút, mở to mắt, nàng là đệ tử Thần Vũ Tông, đây là lần đầu tiên ra cửa, nhưng không nghĩ lại gặp tên mập mạp này, khi nhìn thấy mình lập tức dây dưa không nghỉ, đã dây dưa mấy tháng rồi.

- Có bệnh! Nữ nhân nhìn mập mạp run run, cam thấy hơi sợ, hừ lạnh, xoay người muốn rời khỏi.

- Đừng đi! Mập mạp rống lớn đuổi theo, làm ra bộ dáng lấy lòng trước mặt cô gái, không ngừng ân cần đi theo.

Cho đến khi bọn họ đi xa, một tiếng cười khẽ từ nơi bọn họ đứng lúc trước truyền ra, thân ảnh Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh từ từ hiện ra trong hư vô, Hứa Thanh che miệng ngăn tiếng cười truyền ra, trên mặt Mạnh

Hạo cũng là nụ cười.

Mập mạp này rõ ràng là chuyển thể luân hồi của mập mạp Lý Phú Quý.

- Vô sỉ, quá vô sỉ!

- Nguyên lai tiểu tử này năm đó có nhiều đạo lữ như vậy, chính là đeo đuổi người ta không bỏ cuộc à!

Anh Vũ cùng Bì Đống trên vai Mạnh Hạo, vẻ mặt khinh thường.

Mạnh Hạo cười lắc đầu, nhìn về phía xa.

- Đi thôi, đi xem một chút những người khác, sau đó đến lúc chúng ta rời đi... Mạnh Hạo nhẹ giọng nói, trong mắt tiếc nuối nhưng lại kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1959: Dấu Vết Thất Lạc

Một đường đi tới, trong các thế lực của tinh không Sơn Hải này, Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh thấy được từng thân ảnh quen thuộc năm đó, thấy được rực rỡ của từng người sau luân hồi.

Bọn họ thấy được Chỉ Hương, nàng trở thành công chúa quốc gia phàm tục, thấy được Lý Linh Nhi, nàng bái nhập một tông môn, trở thành đệ tử thân truyền duy nhất trong tông môn này.

Thấy được Vương Hữu Tài, hắn là một tán tu, sát khí tràn ngập, đánh ra uy danh của mình.

Thấy được Đổng Hổ, hắn cư nhiên trở thành đệ đệ Vương Hữu Tài, cùng với Vương Hữu Tài, trong giới tán tu, thanh danh hiển hách!

Thấy được Thái Dương Tử, thấy được rất nhiều thân ảnh quen thuộc.

Còn có Hải Mộng Chí Tôn, nàng kiếp trước tu hành, kiếp này lựa chọn phàm tục, thành thân, sinh con, tràn đầy hạnh phúc... Còn có Địa Tạng, hắn ở trong thế giới phàm tục trở thành phủ nha cương trực công chính, vì dân giải oan!

Còn có Đan Quỷ, trình độ đan đạo của hắn, là thiên phú luân hồi cũng không thể biến đổi, trở thành thiên kiêu Đan Tông được khen là hiếm thấy trong tông môn đan đạo lớn nhất trong tinh không này.

Phàm Đông Nhi trở thành thủ lĩnh phản loạn trong thế giới phàm tục, mang theo vô số dân chúng, phản kháng chính sách tàn bạo, mặc dù là người phàm nhưng trên người nàng lại ngưng tụ khiến cho ánh mắt mọi người đều tin phục.

Phương Du cùng Tôn Hải, hai vợ chồng này dường như có duyên, cho dù luân hồi cũng không dứt, rõ ràng ở hai tông môn xa vời, nhưng dưới vận mạng, một ngày nào đó gặp nhau...

Còn Kha Vân Hải cùng Kha Cửu Tư sau khi luân hồi dưới trợ giúp của Mạnh Hạo lại trở thành cha con, phụ từ tử hiếu, tiếp theo chi tình cha con năm đó.

Tất cả thân ảnh trong con đường Mạnh Hạo đi, trong tinh không Sơn Hải này, trong mắt của hắn đều có thể nhìn thấy.

Trong những người này, có lựa chọn phàm tục, có lựa chọn tu hành, nhưng vô luận là thế nào, trên người bọn họ đều có chúc phúc của Mạnh Hạo, đều có sủng ái của tinh không này, bọn họ đều sẽ vui vẻ.

Tiếng động cười vui quanh quẩn, trong Sơn Hải Giới của quá khứ, tất cả hồn chủng luân hồi đều như thế, Mạnh Hạo nhìn thấy bọn họ vui vẻ, hắn cũng cười không ngừng.

Loại vui vẻ này từ khi nguyền rủa bắt đầu đã hủy theo Mạnh Hạo.

Hắn thấy được nữ nhi của Sở Ngọc Yên, Mãn Nhi, nha đầu kia sau khi luân hồi, vẫn lựa chọn tu hành, hôm nay là một trong những thiên chi kiều nữ các thế lực cường đại nhất trong tinh không. Trên người của nàng có Mạnh Hạo thân là yêu của phụ thân, nàng đích thật là thiên chi kiều nữ, bởi vì phụ thân nàng là ý chí tinh không này.

Chó ngao thủy chung ở bên cạnh nàng, bồi nàng tiếp tục lớn lên.

Ngóng nhìn Mãn Nhi, nhìn nụ cười vui vẻ của Mãn Nhi, trong mắt Mạnh Hạo nhu hòa, nhấc tay lên, hắn trong thần hồn của Mãn Nhi để lại một ấn ký, đó là ấn ký của hắn, có ấn ký này, liên hệ cha con cho dù Mạnh Hạo rời đi xa thế nào cũng sẽ không ngừng.

Sâu trong vũ trụ, có lẽ rực rỡ, có lẽ phồn hoa nhưng cũng chứa hung hiểm vô cùng, Mạnh Hạo có thể mang theo Hứa Thanh cùng đi, nhưng hắn càng hi vọng, tất cả thân nhân cùng bằng hữu của mình ở nơi này, lưu lại trong tinh không, hắn đến... bảo vệ.

Bởi vì nơi này là nhà hắn, bởi vì những người này là người nhà của hắn.

- Bọn họ rất vui vẻ. Hứa Thanh nắm tay Mạnh Hạo, nhẹ giọng nói, Mạnh Hạo gật đầu, mang Hứa Thanh đi càng đi càng xa.

Trên đại lục ở một nơi tinh không, nơi này thời tiết thay đổi, truyền thuyết là bởi vì kỷ nguyên trước, nơi này đã từng có một đóa hoa lớn, bên trong có hai thế giới băng hỏa bất đồng, khiến cho nơi này miễn là xuất hiện trong thiên địa, trong một năm một nửa là tuyết bay liên miên, một nửa kia là nóng bức chí cực.

Hoàn cảnh như vậy khiến cho mọi ngươi nơi này tính tình rõ ràng giống nhau, tu hàng phần nhiều cũng bởi vì băng hỏa lần lượt thay đổi nên cũng có chỗ độc đáo.

Lúc này, vị trí trung tâm thế giới này, nơi đó có một ngọn núi, núi này nửa băng tuyết nửa xích viêm, duy chỉ có vị trí đỉnh núi, nơi này bốn mùa như xuân.

Một thanh niên, khoanh chân ngồi ở chỗ kia, mang nụ cười trên mặt, trong mắt ngưng tụ sâu sắc, nhìn phương xa, hắn gọi là Thủy Đông Lưu, hắn sinh ra không phải tên này, tên này do hắn tự mình nói lên, hắn nói tất cả mọi người rằng tên hắn vốn là... Thủy Đông Lưu.

Hắn trên đại lục này, đệ tử một tông môn nhỏ, ngày thường hắn không theo tu hành, nhìn phương xa, mỉm cười như đợi cái gì.

Có người hỏi hắn, đang chờ cái gì.

- Ta đang đợi cố nhân, hắn hắn đang rời đi, nhưng trước khi rời đi, hắn sẽ đến cáo biệt ta. Mỗi một lần, hắn đều trả lời như vậy.

Ngày lại ngày trôi qua, hắn ngồi ở nơi này, nhìn một bên tuyết bay, nhìn một bên nóng bức, cho đến một này, trong mắt hắn xuất hiện ánh sáng, xoay người lại, hắn cười.

- Đã lâu không gặp.

Thân ảnh Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh, khi lời nói Thủy Đông Lưu truyền ra, từ trong hư vô đi tới, xuất hiện ở trước mặt Thủy Đông Lưu, nhìn Thủy Đông Lưu, Mạnh Hạo cũng cười như vậy, ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

Cúi đầu này, đã bái chính là phương pháp phá giải lời nguyền của Thủy Đông Lưu năm đó, đã bái chính là tôn kính đối với Thủy Đông Lưu.

Thủy Đông Lưu cười to, tiếng cười quanh quẩn, có chút vui vẻ.

- Gặp lại cố nhân, làm người sinh ra chuyện may, ta sớm đã bói cho ngươi một quẻ, chuyến này... ngươi nhất định rực rỡ vũ trụ, còn nơi này, lão phu còn ở, hết thảy không lo gì!

- Đa tạ tiền bối. Mạnh Hạo hít sâu, đối với việc Thủy Đông Lưu có thể khôi phục ký ức, Mạnh Hạo không bất ngờ, Thủy Đông Lưu là một kỳ nhân, vô luận đã từng Cửu Phong hay hồn đến từ nơi xa lạ, bọn họ dung hợp cùng một nơi, đối với Sơn Hải Giới, đối với Mạnh Hạo, đối với vùng tinh không này, cũng có tình cảm như Mạnh Hạo.

Hứa Thanh bên cạnh Mạnh Hạo, cũng cúi đầu với Thủy Đông Lưu, đối với lão nhân này, nàng từ đáy lòng tôn kính.

Thủy Đông Lưu cười lắc đầu, cẩn thận nhìn Mạnh Hạo, lại nhìn Hứa Thanh một chút, ánh sáng trong mắt rơi trên người Anh Vũ, trong mắt

hắn thâm thúy, rất lâu sau đó, hắn chậm rãi nói.

Hắn nhìn thoạt trẻ nhưng thanh âm lại già nua vô cùng, ẩn chứa lực lượng của năm tháng.

- Anh Vũ này, cùng La Thiên đến từ... một nơi, nó quên mất quá khứ, phong ấn chính mình, cùng nó bước chân vào vũ trụ, ngươi đã tới đỉnh phong, nhưng rất lâu trước đây, có người nói cho ta biết.

- Hắn nói đạo không giới hạn. Thủy Đông Lưu lắc đầu, lần nữa nở nụ cười, khi đứng dậy, hướng về phương xa mà đi, một bước vào bầu trời, một bước vào hư vô, càng chạy càng xa...

Thân thể Anh Vũ chấn động, trong mắt mờ mịt, dường như nhớ lại gì đó, nhưng lại mê mang, hồi lâu, thanh âm Mạnh Hạo truyền vào tai nó.

- Không nên nghĩ nữa, sau này... ta giúp ngươi tìm dấu vết thất lạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1960: Cha Mẹ Kiếp Này

Tinh không Sơn Hải, còn có một khu vực, nơi đó có một tinh tú, nhìn kỹ là viên tinh tú này thật ra tương tự với Nam Thiên Tinh của Sơn Hải Giới.

Lúc này trên tinh tú này, thân ảnh Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh vô thanh vô tức xuất hiện, thân thể Mạnh Hạo khẽ run, hắn cho là tu vi cao cho dù thế gian này có gì cũng không thể làm hắn động dung, nhưng khi hắn đến tinh tú này, trong lòng vẫn lo được lo mất.

Bởi vì nơi này là nơi luân hồi của cha mẹ hắn.

Sơn Hải Điệp hóa thành kia, tu sĩ Sơn Hải Giới, rồi sau vô số kỷ nguyên ngủ say, cuối cùng sau khi giải nguyền rủa, cha mẹ bước chân vào luân hồi, đối với yêu của Mạnh Hạo đã đến cực hạn.

Loại yêu đó, vô tư...

Trên tinh tú này, một nơi trong đại lục, có một đô thành, bên trong có dòng sông chảy qua thành thị, dân cư rất nhiều, lại vì nơi này quan trọng nên phồn hoa hơn, thương lữ lui tới nên nào cũng có.

Lúc này, tiếng người bên trong ồn ào, mà náo nhiệt nhất lại là khu vực đông nam nơi tầng bảy, nơi đó vốn là một quảng trường phạm vi cực lớn, lúc này người tấp nập, tiếng hoan hô, thanh âm vui sướng, không ngừng truyền ra.

Thậm chí xa xa, cũng không thiếu thanh niên đều mang mong đợi, khát vọng, nhanh chóng chạy tới.

- Nghe nói không, Mạnh đại thiện nhân vì khuê nữ duy nhất chọn con rể!

- Nghe nói tiểu thư Mạnh gia quốc sắc thiên hương, ngay cả Hoàng Tử đã từng động tâm muốn cưới làm chính thê nhưng lại bị Mạnh Bán Thành cự tuyệt!

- Đó là địch quốc Mạnh đại thiện nhân, hoàng cung đều có thể tự ý ra vào, ở nơi này nghe nói vì quê hương...

- Mau mau, lần này chọn rể, lại nói tiếp trò đùa, nhưng trên thực tế lại là thật, chỉ nói duyên phận, không nói thân phận, tú cầu kia còn vào trên người nào, người đó chính là con rể Mạnh gia!

Chuyện này đã sớm chấn động, thậm chí ngoài lầu bảy tầng, một khu vực lớn không ít quý tộc vương công, thậm chí tài tử trong quốc gia phàm tục đã sớm chiếm lấy vị trí, rậm rạp chằng chịt, toàn bộ đều kiển chân mong đợi, nhìn tầng chót nhất lầu bảy tầng kia.

Rất nhanh, không khí nơi này lên đến đỉnh phong, trên lầu bảy tầng xuất hiện một nữ nhân, nữ nhân này mang khăn che mặt, nhìn không rõ, nhưng mơ hồ nhìn lại cũng có thể cảm nhận được xinh đẹp quốc sắc thiên hương.

Ánh mắt nàng như nước, nhìn đàn người phía dưới, dần dần cặp mắt có chút mê mang, nàng cũng không biết tại sao mình lại như vậy, nhưng trong trực giác nàng nhất định có thể ở nơi này tìm được một người rất trọng yếu, dường như kiếp trước hắn là phu quân của nàng.

Dường như kiếp trước bọn họ là bướm, cùng bay vào luân hồi, chờ đợi nối tiếp tiền duyên.

Đúng lúc này, một thanh âm từ trên lầu truyền ra.

- Tiểu nữ chọn rễ, không hỏi xuất thân, không hỏi lai lịch, chỉ hỏi duyên.

- Tú cầu ném ra rơi trên thân người nào, người đó chính là phu quân tiểu nữ! Thanh âm kia già nua, dường như mang theo bất đắc dĩ, gần như thực hiện trò chơi, vốn Mạnh Bán Thành không đồng ý nhưng nữ nhi của hắn vô cùng cố chấp.

Thanh âm quanh quẩn, tất cả mọi người trên lầu đều phấn chấn, từng người hô hấp dồn dập, toàn bộ nhìn lầu, đám người ở ngoài, có một thư sinh, thư đồng đi theo phía sau, dường như đi ngang qua nơi này, hắn vừa đi vừa oán trách thư đồng, bởi vì thư đồng kia lười biếng, khiến hắn bỏ lỡ xe ngựa vào thành, không thể không ở lại nơi này một đêm.

Đối với náo nhiệt này, hắn không hứng thú, nhưng lại có gió thổi tới, dường như mê mắt, lúc ngẩng đầu, dưới ánh mắt trời, cùng nữ tử trên tầng lầu các ánh mắt nhìn nhau.

Cái nhìn ày dường như xuyến thấu...

Cái nhìn này dường như ngoái đầu nhìn lại từ kiếp trước...

Cái nhìn này dường như xúc động thần hồn...

Cái nhìn này dường như mở ra hình ảnh kiếp trước...

Loáng thoáng, thư sinh thấy được dường như ở lâu tương tự, hắn đứng ở nơi đó, bên cạnh mình là cô gái kia.

Loáng thoáng, thư sinh này dường như thấy được cùng đối phương trở thành con bướm, bay múa trong tinh không.

Loáng thoáng, thư sinh này dường như thấy được tuổi già lẫn nhau, lẫn nhau mỉm cười, tương nhu dĩ mạt, cả cuộc đời...

Loáng thoáng, thư sinh này dường như thấy được cùng đối phương ôm nhau đi vào luân hồi.

Hết thảy lúc này đều yên tĩnh, như tách ra từ trong thế giới hắn, xung quanh hết thảy đều vào lúc này trở nên mơ hồ, cả thế giới, trong cả thiên địa, chỉ có nữ tử trên lầu các kia, trở thành rõ ràng duy nhất, sâu đậm trong đáy lòng hắn.

Thư sinh chấn động toàn thân.

Trừ hắn ra, nữ tử trên lầu các kia cũng chấn động, đồng dạnh khi nữ tử này nhìn thư sinh, thân thể run lên, trong mắt lộ ra hào quang chưa từng có trước đây.

Trong lòng nàng có một thanh âm tự nói với mình, tự mình cố ý yêu cầu thành thân như thế, sở dĩ lựa chọn nơi này hết thảy đều vì người kia, mà người kia... chính là thư sinh này!

Nàng cười, dùng toàn lực, ném tú cầu trong tay về hướng thư sinh kia.

Màu sắc tú cầu rực rỡ, xinh đẹp, trong bầu trời này bay thành vòng cung, từ từ rơi xuống...

Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh đứng trong đám người, bọn họ nhìn cảnh tượng này, trên mặt Mạnh Hạo nở nụ cười, lòng của hắn ổn lại, nữ nhân kia là mẫu thân của hắn, thư sinh của là phụ thân của hắn.

Trước mắt thấy cảnh tượng như vậy, Mạnh Hạo cười, hắn cười rất vui vẻ, nhưng rất nhanh, hắn thấy tú cầu kia rơi xuống nơi có một tu sĩ đến quấy nhiễu.

Tu sĩ này có chút không biết hành vi nay của hắn xúc phạm đến cái gì...

Mặt Mạnh Hạo lập tức sa sầm, loại chuyện này còn nghiêm trọng hơn phóng hỏa giết người, hắn nâng tay lên, chỉ ngón tay, tú cầu kia nhanh chóng tránh thoát quấy nhiễu của tu sĩ, chạy thẳng đến thư sinh, trong

chớp mắt, rơi trên ngực thư sinh.

Thư sinh sửng sốt, hắn gắt gao bắt lấy tú cầu, hô hấp dồn dập, hắn nhìn nữ tử trên lầu các, nữ tử kia cười ngượng ngừng, cúi đầu lui vào trong.

Cùng lúc đó, rất nhiều gia đinh Mạnh gia đi ra, vây quanh thư sinh, từng người một cung kính, bốn phía tất cả mọi người ảo não cùng hâm mộ, thư sinh được đưa vào lầu các, trở thành con rể Mạnh gia, trở thành phu quân tiểu thư Mạnh gia.

Mạnh Hạo nhìn hết thảy, trên mặt càng thêm nhu hòa, mấy ngày sau, thư sinh cùng tiểu thư Mạnh gia thành thân, bày ra yến hội, trở thành trọng đại của đô thành này.

Trong yến hội, Mạnh Hạo kéo Hứa Thanh, cũng tham gia.

Tham gia ngày hỉ của cha mẹ mình làm Mạnh Hạo cảm thấy cổ quái, nhưng lại vui vẻ, lễ vật hắn cùng Hứa Thanh đưa tới.

Đó là một bức chữ.

”Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn hạnh phúc...”

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1961: Cô Phàm Một Mảnh Ngày Vừa Đến

Mấy ngày sau, Mạnh Hạo mang theo Hứa Thanh rời khỏi, đó là hạnh phúc cha mẹ hắn, chúc phúc của Mạnh Hạo vĩnh hằng tồn tại.

Còn tu sĩ trước kia quấy nhiễu kia, kết cục không cần nói, hắn đắc tội chính là Mạnh Hạo, là chủ nhân tinh không này, so với hắn tru diệt một tông môn hay lật đổ một thế giới còn nghiêm trọng hơn vô số lần.

Hắn biến mất, không có bất cứ dấu vết gì, như bị trừ đi, còn trong ký ức tất cả mọi người, giống như hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện ở trong tinh không này.

Vốn với thân phận cùng địa vị của Mạnh Hạo hắn sẽ không làm như vậy, nhưng tu sĩ nho nhỏ này thật sự... xúc phạm đến nơi sâu trân quý nhất nhất trong lòng Mạnh Hạo.

Tu sĩ kia thịt nát xương tan, hắn cũng không biết mình đã phạm phải đại họa tày trời gì.

Trước khi đi, Mạnh Hạo ở trên tinh tú này, vui vẻ mang theo Hứa Thanh đi sông đô thành, đi hạ du, chỗ làng chài nào đó.

Ở nơi này, Mạnh Hạo thấy được một người đánh cá, đây là đại hán trung niên, hắn dạt lưới, từ sông kia vớt không ít cá, cũng rất kinh ngạc nhìn trong lưới, thấy một vật giống như hồ lô tháo xuống.

Hắn rất kỳ quái, ở đáy sông này, tại sao có thể có hồ lô, vả lại vô luận hồ lô thế nào cũng đều mang mát mẻ, nhất là vị trí miệng hồ lô kia, bị lấp một cọc gỗ, khiến cho hồ lô này càng giống một vật chứa.

Mang theo tò mò, hắn cầm hồ lô này trong tay, áng chừng một chút, muốn mở ra, hắn được Mạnh Hạo cùng Hứa Thanh.

- Chu gia đại ca này, hồ lô này, có thể bán cho ta hay không? Mạnh Hạo nhìn đại hán, ánh mắt rất sáng, dường như thấy gì đó làm hắn đặc biệt vui vẻ, mở miệng cười.

Đại hán sửng sốt một chút, dường như kinh ngạc đối phương làm sao biết được họ của mình, nhìn hồ lô trong tay, toét miệng cười.

- Một hồ lô, đáng giá bao nhiêu tiền, tiểu ca ngươi thích, đưa cho ngươi. Nói xong, đại hán cầm hồ lô trong tay đưa cho Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo nhận lấy hồ lô, cười lắc đầu, ánh sáng trong mắt sáng lên, Hứa Thanh ở bên cạnh rất kinh ngạc, nàng đi theo Mạnh Hạo một đường, thấy được rất nhiều cố nhân, mỗi một cố nhân, nàng đều có cảm giác, nhưng đại hán này nàng không nhận ra.

- Nhất định phải mua, như vậy đi, hồ lô này, mười lượng bạc được chứ? Mạnh Hạo mở miệng cười, nhấc tay lên, trong tay hắn nhiều hơn mười lượng bạc.

Đại hán mở to mắt, hắn cảm thấy thanh niên này có chút ngốc, hít sâu một hơi nhận lấy bạc, dường như cảm thấy ngượng ngùng gãi đầu, nhìn Mạnh Hạo.

- Cái này...

- Không sao, Chu gia đại ca, đây là ba lượng bạc ngươi cầm chắc, đây là ta năm đó thiếu Chu gia các ngươi. Mạnh Hạo lần nữa lấy ra ba lượng bạc, đặt vào trong tay đại hán.

Lần này đại hán hoàn toàn ngây người.

- Còn có viên đan dược này, dùng này rót nước uống, trong tinh không này, nhất mạch Chu gia đời đời đều được chúc phúc, toàn gia an khang, đây là... vố số kỷ nguyên đến, lợi tức của ba lượng bạc. Mạnh Hạo đặt ba lượng bạc cùng đan dược đặt vào tay đại hán, cả người hắn dường như thở ra một hơi, khí tức trên người hắn lúc này càng thêm linh động, mơ hồ dường như tu vi phải đột phá.

Dường như một sợi nhân quả liên miên vô số năm tháng lúc này rốt cuộc viên mãn.

Mạnh Hạo cười ha ha, cầm hồ lô, mang Hứa Thanh, hướng về bầu trời xa xa, một bước đi, bước chân vào bầu trời, đi ra tinh không.

Trong tinh không, Hứa Thanh thực không hiểu rõ nhìn Mạnh Hạo.

- Người kia là ai? Nàng không nhịn được hỏi.

- Năm đó trước khi huynh lên núi tu hành, huynh còn là một thư sinh, thiếu viên ngoại Vân Kiệt Huyện Chu ba lượng bạc... Qua bao nhiêu kỷ nguyên, vốn lẫn lời rốt cục trả sạch. Mạnh Hạo cười ha ha một tiếng.

Hứa Thanh mở to mắt, dường như cảm thấy có chút khó tin, sau một lúc lâu nở nụ cười, vừa nhìn hồ lô trong tay Mạnh Hạo.

- Huynh năm đó ở Đại Thanh Sơn ném ra hồ lô, không nghĩ tới dạo một vòng, lại xuất hiện ở kiếp này, về lại trong tay huynh, như vậy huynh hứa một nguyện, ném vào sâu trong vũ trụ. Trong mắt Mạnh Hạo sáng lên, mang theo mong đợi, hắn dường như có chút xấu hổ, với vẻ mặt nhìn sâu vào vũ trụ xa xa, Hứa Thanh nhìn thấy, không nhịn được cười ra tiếng, nàng có thể tưởng tượng... chỗ sâu vũ trụ tương lai, xấu hổ cùng giấy nợ của Mạnh Hạo sợ là muốn... xuất hiện lần nữa.

Không có ràng buộc hết thảy, mở ra tất cả trói buộc Mạnh Hạo, với tính

cách của hắn, lần nữa trở về.

- Chúng ta cũng nên đi, sâu trong vũ trụ đó, có quỷ, thần, ma, ba thứ này từ lúc nhiều năm trước đã chờ chúng ta... ta xem một chút có thế hay không để cho bọn họ cũng viết cho huynh một giấy nợ. Mạnh Hạo mang chí hướng lớn, vẻ mặt thần thánh, khiến Hứa Thanh ôm bụng cười, Anh Vũ gào khóc kêu gào cùng lời nói chững chạc không ngừng của Bì Đống, bước ra trước, bước này hạ xuống, thân ảnh hắn biến mất ở tinh không Sơn Hải, khi xuất hiện ở trong vũ trụ mênh mông kia.

Vũ trụ rực rỡ, ẩn chứa khả năng vô hạn, thần bí không dừng lại hết, từng hạt giống của thế giới như vậy, mỗi một hạt đều ẩn chứa sinh mạng vô tận.

Phía trước Mạnh Hạo, có một chiếc thuyền, cũng hướng về sâu trong vũ trụ, khoang thuyền có nắp đậy, bên trong không nhìn rõ, cả chiếc thuyền nhìn như rách nát nhưng lại dường như tràn ra lực lượng vô cùng, với vũ trụ vì hải, chậm rãi đi về phía trước.

Đầu thuyền có một lão già ngồi, hai mắt khép kín, khoanh chân tĩnh tọa, nơi đuôi thuyền có một thanh niên mặc áo đen, thần sắc lạnh lùng, ngồi ở nơi kia, hình như có sát khí ẩn chứa trong cơ thể.

Lão già kia là Diệt Sinh!

Thanh niên kia là Lục!

- Hai vị đạo hữu, có thể hay không nhường hai vợ chồng ta, dựng thuyền thuận buồm xuôi gió? Tiếng cười Mạnh Hạo truyền ra, lôi kéo Hứa Thanh, lần nữa đi ra một bước, khi hạ xuống, đã ở trong chiếc thuyền.

Lục ở đuôi thuyền mở to mắt, nhìn Mạnh Hạo, gật đầu, lại lần nữa nhắm mắt, nhưng khóe miệng lại không khỏi cười vui vẻ.

Về phần Diệt Sinh, cũng mở mắt, trong mắt lộ ra thâm thúy, nhìn Mạnh Hạo hồi lâu cũng cười cười, thản nhiên nói: - Đồ nhi, trên thuyền người mới đến, rượu đã chuẩn bị thêm hai trản.

Lời nói hắn quang quẩn, thanh âm của một nữ tử trong thuyền tràn ra, sau đó nắp thuyền xốc lên, lộ ra thân ảnh mềm mại, còn vẻ mặt xinh đẹp cười tự nhiên như cười chế giễu.

Nàng nhìn thấy Mạnh Hạo, thấy được Hứa Thanh, mắt lộ ra ánh sáng rực rỡ, hai má nổi lên ráng mây đỏ, dường như có chút ngượng ngùng.

- Phương Mộc sư huynh Hứa Thanh tỷ tỷ, ta cũng không phải muốn quấy rầy, đây là thuyền sư tôn ta, cái kia... sư tôn là để ta đi theo. Nữ tử nói, nở nụ cười.

Mạnh Hạo sửng sốt, mở to mắt.

Hứa Thanh nhìn nữ tử trước mắt, ánh mắt nhu hòa, che miệng cười, tiến lên nắm tay nữ tử.

Nữ tử xinh đẹp lại kiều diễm này, không phải Sở Ngọc Yên còn có thể là ai?

Bạn đang đọc truyện *Ngã Dục Phong Thiên* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.